John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No.
Adams
11.2

John Adams. Paris 1784.

LEXICON

GRÆCOLATINVM

NOVVM AC RECENS,

VSVM VOCABVLORVM OMNIS
generis continens, dictionibusque ac dicendi formis
penè innumeris auctam ac
locupletatum.

IN QVOD, QVICQVID IN SVIDA, HESYCHIO,
POLLVCE AC HENR. STEPHANI THESAVRO HABEtur eximium, Floridum, rarum, ac cognitu dignum, in vnum quasi cumulum congestum est, Ita vt studiosis linguæ Græcæ iam THESAVRI loco esse possit.

Operâ ac solertiâ cuiusdam viri linguæ Græcæ peritissimi.

GENEVÆ.
Sumptibus Caldorianæ Societatis.
M. DCVII.
Cum priuilegio Christianissimi Galliarum Regis.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

MIRVM tibi fortasse videatur, beneuole Lector, quòd post magni illius Thesauri, & aliorum Lexicorum, quæ meritò Thesauri compendia possis appellare, quorum alter, (Thesaurum intelligo) linguæ Græcæ studiosorum sitim abundè explere, posteriora, laborem in quærendis vocabulis, & sumptus subleuare posse videantur, editionem, tibi iam Roberti Constantini Lexicon denuò exhibeamus, quod neque ad Thesauri amplitudinem accedat, & aliorum, quæ post Thesaurum edita sunt, molem, ac proinde pretium superet: quo fortasse tibi suspecti futuri simus, quasi in eo edendo nostrum emolumentum duntaxat, quæsiuisse, nullam autem tui habuisse rationem videamur: vt igitur ea nos apud te suspicione liberaremus, & te cum labori, tum sumptui qui in hoc opere positus est, æquiorem redderemus, paucis visum est nobis consilium nostrum de hac editione tibi aperire, simulque, quid huic editioni ad superiorem accesserit, & in genere, de totius operis vtilitate, pauca quædam præfari. Eustathius Vgnon, qui socero suo Ioanni Crispino, (à quo primùm Constantini Lexicon editum fuit) in officina Typographica succesſit, cùm partim ex multorum sermone, partim ex reipsa, quòd non ita multo tempore omnia exemplaria distracta fuissent, opus illud studiosis maximè probari intellexisset, de eo iterum excudendo, iam pridem cogitarat: verùm vt vocabulis quæ desiderarentur, auctum, & mendis, si quæ in priori Editione obrepsissent repurgatum, exiret ex ipsius officina, cœperat agere cum viris doctis, vt sibi in eo vellent operam suam commodare: & quidem illius laudabile institutum, quid tunc retardarit, liquidò non possumus affirmare: fortasse non nactus est, quorum opera ad eam rem, tum temporis commodè vti posset: aut alia ad manum erant excudenda, quæ magis vrgerent: aut etiam, quod magis sit verisimile, illum Thesauri, qui suo fulgore cætera omnia eius generis scripta, perpetuis tenebris sepulturus videbatur, editio, à cursu reuocauit, ita tamen vt iam animo designatam operis non negligendi editionem distuliſſe potius, quàm abiecisse videatur: nam ab eo tempore, quæ ad illam ornandam, si quando commodiori tempore suscipi, & suscepta perfici posset, non parum adiumenti allatura viderentur, studiosè conquirere, & oblata comparare non destitit. Curauit itaque ad se transmitti codicem ipsum Rob. Constantini, in quo multa, ad marginem, scitu non indigna, neque vulgaria erant adnotata. Francisco item Porto Græcarum literarum, quam vixit lumine, mortuo, ex illius bibliotheca, sibi eius codicem comparauit, in quo, in schedas, pro ordine literarum repositas, multa relata

erant, quæ bonus senex ex variis authoribus, ad memoriæ subsidium, & prælectionum quotidianarum vsum collegerat: miserat quoque ad ipsum Berchetus quidam, vir eruditus, & linguæ Græcæ imprimis peritus, quantum ex illius scriptis coniicere est, codicem suum, verùm minoris formæ, in quo etiam aliqua vocabula omissa in superiori editione, & non antea obseruatæ vocabulorum aliquæ significationes ex Ecclesiasticis scriptoribus præsertim, collectæ erant: ita vt ad instruendum, & prælo subiiciendum opus, hoc vnum superesse videretur, vt ex illa materia & segete confusa, optima quæque seligerentur & ordine disponerentur. Verùm quod Vignon morte interceptus præstare non potuit, id à nobis cum nostro tum hæredum nomine præstitum est: curauimus enim per virum idoneum vt ex illa segete & materia confusa, quam sibi non paruo sumptu Vignon compararat, seligerentur optima quæque, & cognitu magis necessaria, eáque ordine disponerentur, & suo loco collocarentur.

Tum etiam vt quæ à Constantino, omissa, & in aliis Dictionariis posterioribus, annotata fuissent, vocabula, ex iisdem fontibus, hoc est Suida, Hesychio, Polluce, aliisque Grammaticis, & authoribus, ex quibus illorum Lexicorum authores ipsa sumpsissent, petita, adderentur.

Denique quod extremum erat, vocabula, quæ perperam & falsò à Constantino, prout ipsa in aliis inuenerat, posita essent (neque enim tam accuratè, primo enixu opus aliquod in lucem edi potest, si præsertim, prælo currente, vt dicitur, & vrgente componatur, vt non multa desiderentur, multáque obrepant, quæ emendatione aliqua opus habere videantur: vix quidquam denique vnquam simul natum & perfectum est) expungerentur, & corrigerentur.

Atque vt paucis indicemus, quid huic editioni supra priorem accesserit, sic accipe, Lector, præter ea quæ ex Constantini ipsius auctariis, Francisci Porti, & Bercheti chartis, huc cum delectu congesta sunt, ex iis, quæ cum ad vocabulorum numerum, tum ad significationes ipsas attinet, desiderabantur, addita fuisse ea, quæ maximè cognitu necessaria videbantur, & quidem ex variis vtriusque linguæ scriptoribus, collecta.

In primis verò illud scito ex Hesychio optimo inter Græcos Lexicographo propemodum omnia, quæ mendi minus suspecta viderentur, ad verbum huc transcripta esse.

Vt verò de Constantino, & de industria, quam is in hoc opere posuit, aliquid dicamus, quanquam aliis, qui in hoc puluere versati sunt, suam laudem minimè præreptam velimus: illud tamen citrà inuidiam videmur nobis posse affirmare, multa ab illo præstita, quæ hoc opus meritò studiosis commendare debeant.

Nam quod plurimùm facit, ad iuuanda Græcæ & Latinæ linguæ studia, in explicandis vocabulorum significationibus diligenter confert similes locos, quos Græci ex Latinis, vel hi ex illis expressisse videntur.

Præterea cùm multa sint vana & inania apud Grammaticos præsertim Græcos, quod ad vocabulorum Etymologias pertinet, hic noster eo delectu & iudicio, optima & firmissima quæque obseruauit, vt qui ea norit quæ ab illo collecta sunt, paruo admodum aut prorsus nullo dispendio cæteris careat.

Quod verò nimis magnam exemplorum, ad declarandas vocabulorum significationes, copiam, vnde in tantam molem opus excreuerit, ab illo congestam quispiam fortasse conqueratur, & inde occasionem capiat, huic nostro ea Di-

Dictionaria præferendi, quibus satis est, dum compendia quærunt, vocabuli gnificationes, nullo aut vno duntaxat exemplo adhibito indicasse, ita iudicabus, cùm Dictionaria ideò adhibeantur, vt iis, qui præceptoris ductu destituti erſ ſ ſ guntur discere, vice præceptoris fungantur, quoniam eadem etiam o li significatio, in varios sensus pro loci circunstantia inflectitur, operæretium esse, vt in dictionariis, exempla varia eiusdem significationis vocabuli dſe tur, quo eorum ope studioſi non solùm vocum significationes intelliant, sed in obuij cuiusque loci apud bonos authores sensum, & intelligeniam, quasi manu deducantur: quod cùm author noſter abundè præſtiterit, ita tve minimarum particularum, quibus tanquam cemento aliquo deuinciunr inter se partes orationis, varios vsus, multis exemplis subiectis, demonſtrat, non videmus cur eius operi, tanta hæc diligentia fraudi esse debeat.

ed illud maximum est, quod toto opere plurima non ita vulgaria & trita, x optimis & præstantissimis quibusque authoribus, tam Græcis, quàm Latinis, hlosophis, Historicis, Theologis, Iurisconsultis, & Medicis imprimis collecta, tanquam gemmæ quædam, sparsa sunt, quæ cum ad significationem vocaorum, tum ad rerum ipsarum cognitionem plurimum conducunt: ita vt, qui hunc librum sedulò tractarit, is non nudam aliquam duntaxat significaonis vocum notitiam, qualis Grammaticorum præsertim Græcorum, qui inanes & incertas Etymologias, magna ex parte persequuntur, scriptis, traditur, sed variarum etiam rerum scientiam sit consecuturus.

Quæ cùm ita sint studioſos hortamur, vt qua beneuolentia, hunc Rob. Constantini fœtum primò in lucem editum, exceperunt, eadem ipſum iam secùnd nascentem, & in lucem literarum prodeuntem, magnáque cum rerum tum vocabulorum ſuppellectile auctum excipiant, & complectantur, quod ſi feceint, non paruum ex ipſo, illorum studiis adiumentum acceſſurum ſperare & olliceri, audemus.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΟΡΤΟΥ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Πόντος ὅσων, γαῖη τε, καὶ ἠερόεις οὐρὶ ἐέρχ'
Φωνὰς, καὶ δυνάμεις ὃς μαθέειν γλίχεται,
Εἱρμούς τ' ὀλιγοδεῖς πινυτόφρονος, ὅσσά τε μυσσὼν
Εὑρέματ' ἤδη ἀγλαὰν καλὰ πέλειχειρίτων,
Ἕλλας ὅσσις ἐεργὸν κοσμεῖ κάρη, καὶ πολυανθὴς
Εὐώδη τε κόμαις ἀμφιφορεῖ στέφανον,
Κτησάσθω τὴν βίβλον· ἐρεῖ τάχα γηθόσυνος κὴρ
Εὖεργον ὦν, ὃ δ' ἔργον ὅλης ὠκεανοῦ σοφίης.
Τῶν ἀοιδοτέρων καμάτοις δὲ ἀοιδιόωνας ἠγάσθη πάντων·
Καὶ λλνες, ὧν ἥδιστον βασπανίης, πλέονας.
Κωνσταντῖνος ὅσσις κάμψυχόδη πολλὸν ἰδέσθαις,
Οὐράνιον πᾶσιν φιλολόγοις ὄφελος·
Κέλτης, Πιερίδων γλυκερὴ δέρε πάντοτε φρυνὶς,
Φοίβος ὃν δόδοισι στέφε κλάδοισι δάφις.
Σπουδέτε φιλομαθεῖς, ἀρύσασθέ νυν ἀέναιο
Πηγῆς, μηδεμιῆς φειδόμενοι δαπάνης.

ΙΑΚΩΒΩ ΤΩ ΤΩΝ ΛΟΥΞΕΜ-ΒΟΥΡΓΙΩΝ, ΚΩΜΑΡΧΗ ΤΟΥ ΛΑΝΝΙΟΥ, ΚΑΙ ΣΑΜΜΕΡΣΕΤΟΥ

λιγυεισκοῦ κυρίῳ λαμπροτάτῳ,

Ρ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΙΛΙΑΤΡΟΣ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΕΙΣ, δύο, Τρεῖς σὺ αὐτοὶ, καὶ δὴ καὶ τέταρτον ἔπος ὀλίγου δεῖν, ἠδὴ μὴ παρελήλυθεν, ὦ φιλοφίλτατε Κύριε, ὃ ἐξ ἐμοῦ ἀκολούθως ἐχόμενον ἐχρῆν ἐπὶ τούτῳ τὸ σωτήριον μαντεῖον ἀναθεῖναι, ὥστε δύνασθαι μόνον τὴν χαλκοχρόου πώτου πολυχρόνειαν χαλκοπρεπείαν, μᾶλλον δ' ὑποτυπῶσαι ἢ περιγράφειν καὶ ἀποδιδόναι γραφεῖν ἐπεχείρησάμην. Οὐδὲ ἔγωγε τοῦτο ἐβουλόμην ἐκφαυλίζειν, ὃ καὶ οὐκ ἐμοὶ βουλομένῳ ἂν εἴη, τοῦτο δὲ ὑπομένειν καὶ παρημελημένως ἀπεχρῆν ἂν. Ἀεὶ μὲν γὰρ τὸ τοῦ καλοῦ ἔστι τοῖς ἐχνεύμασι καὶ δίκαιον ῥητόρων, οἵτινες τὴν δύπειαν ὀκνοῦσιν καὶ παντὸς διώκουσιν καὶ τὴν γλαφυρὰς μᾶλλον, ἢ τὴν ἀφελῆ καὶ ἀληθῶς γραφικὴν σοφίζονται. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁμολογητέον αὖθις ὑποσοβεῖς, ὅπερ οὐκ ἀληθέστατον ἔσται, ὅτι καθάπερ ἐκ χύδην, καὶ ἀβρόταλος ὡς αὐτοχρήσιασμὸν ἔφη τις, ταῦτα τὰ ὑπομνήματα ἡμεῖς ἐχρησιάσαμεν, ὥστε σοὶ φιλοπονεῖν τὸ συγγράμματον, καὶ δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν ἐκ οἷον πως ἐρύσετο. ἀλλ' ὅμως ὥσπερ ὑπῆρχε, καὶ τόδε ἐν ἐμοὶ (ἐ γάρ ποτε συνοίσει μαυτοῦ, εἰ καὶ θέλεις ἀπαγγεύσῃ ὅτι μὴν, ἐ φασκόντων ἢ) ὡς ὅτι τάχιστα κάλλιστά τε τὰ γραφεῖν ὑποτραφῆναι ὑπὲρ [illegible] καὶ αὐδὲ τάτε ἀξίῳ οἷον δὴ ὁμοῦ δεόντων καὶ καταρχὰς ἀδύνατον ἢ τελειοτάτην ἀπεργάσασθαι παρασκευήν. σεον καὶ ἄλλως ζηλωτὰς μιμεῖσθαι τὰς γραφεῖς καρτέτονας οἱ γραφῶν μὴν ἐκγεγραφὰς καὶ τύπω χαράξαι, ἔπειτα ἢ διορίζοντες ἀκριβέστερον τὸ ἐρρολάβημα τελικῶς ἐκτελέσαι. Τοιγαροῦν συνελόντι φαναι, τὸ σὸν ἡμέτερον ἅπαν ἔχει. Οἶμαι δὲ οὐμαι, ξυνεῖ θεοῦ σὺ εἰρῆσθαι, ὡς καὶ φησιν ὁ Κωμικὸς, τοῦτα μὴν ὡς ἐν τύπῳ παρ' ἡμῖν ὑποχεγραμμένα, ὕστερον τελεωτέρας σωμάτους, καὶ ἐπεξεργασίας δηλονότι δεῖσθαι πώποτε.

Δεινὸς γὰρ ὁ θεὸς, ὃς καὶ ἅπαντα δύναται, τοδὶ ἴσως ἐμοί γε, ὡς καὶ ἄλλῳ ὧ πῃ δή ποτε χαλεπὸν ἔσεσθαι. ἐμοὶ γοῦν τὸν ὄγκον ὀκνοῦντι ἐπὶ τοῦτο ἐπιβῆναι, ὅσπερ μοι αὐτὸς ἐτέθη, ὅσις οὐκ ἂν εἴη, ὃς ἀναστήσει καὶ δὴ καὶ μοὶ τὸ δοθείσης χάριτος ἐπιστήσαι ἐμοὶ ἀπὸ γε ὁμολογοῦντι. Δέδωκε γὰρ ἀεὶ καὶ τοσοῦτον χρόνον δυέξιαν ἀμεμπτον, καὶ δύναμιν ἐρρωμένην τῶν ἐν τοῖς πόνοις, καὶ ἐπὶ νοῦν χορηγῶν ὀψιτελεῖ τὰ μὲν ἄλλα αὐεπιφθόνως, ἃ καὶ λέγω δηλαδὴ τοῦτον, σπλῆν ἀναδοῖς ὡς καὶ σοὶ ὂν ὠνώνασθαι σοφιστὴν τοῦτο ἐμὲ ἀγαπᾶδα, καὶ ἐκ ἀλλοτριοφθονεῖν. τούτων πέρι, μέχρι τοῦδε. ἀνάρμοστον γὰρ οὖμαι καὶ ἐν τοῖς λόγοις τὸ ἐνδύσμον τὸ λοιπὸν μακρότερον ἢ ὡς τὸ σώματος ἢ ἱματίων ἐπιμελὲς ἦμεν ἢ ὧδε ἁπάσης. Ὅμοιον γὰρ ὅσῃ τὸ σεσοίμιον, καὶ οἱ αὖ ὁλκὸς

Νῦν ἢ τοῦ τῆς ἐμῆς σεφαιρέσεως καὶ τὸ ἔργον, ἅμα ἢ καὶ ἡδέως ἐρῶν λόγον διδόναι σεφύρου τὸ ἀναγκαῖον ἔχειν νομίζω, ἐκ ἴσως ἢ οὐδαμοῦ πάσης τέχνης ἱκανώτατος κεῖσθαι, ὡς ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος φιλάρχαιος, καὶ ὡς ἐδεῖς πολυμαθὴς τυγχάνεις ὤν.

Πρῶτον ἐν, ἵνα μὴ δεῖς θαυμάζῃ τὴ καινοτομίαν, τὴ δή ποτε μὴ τοσούτοις καὶ τοιούτοις θερισταῖς ὀδημελὲς, τρυγητάς τε φιλοπόνως τὸ ἀμπέλου καὶ ἀπελάνους τὸ Ἑλλάδος πρὸ ἐμοῦ ἐπ' ὄμους ἐγὼ τοὺς οὐδαμῶς ἀλλοτριωμένους αὐτῆς ἧς καλαύλου, καὶ ὅπου λίθῃς εἰς ῥαδιουργίαν αὖ τοῦτο ὀκκαλαμᾶσθαι καὶ ὅπου λίζειν τὰ τὰ τοῦ ἔργου παρ' ἡμῖν, ὃν βραχέως ὡς ἐν κεφαλαίῳ τις αὖ εἴποι, τὴν αἰτίαν διέξειμι. Ἐγὼ γέ τοι, εἰ πέρ τινι τούτου ἢ ἄλλῳ τῳ σοικότητος εἰρήκαμεν, καὶ μοὶ τὸ ψεύδεσθαι αὖθις, καὶ ἀλαζονεύεσθαι μάτην εἰπεῖν ἠρούμην, ὅπ' ἢ νεῦς ὧν ὡς σοφὸς ἐξ ἀγωσίας τῆς ἐλλιπεῖς ἐρασὴς ὑπὸ φυσὶς ἐξυλύμενα. Καὶ δὴ ὁ δεινὸς ἔρως ἐμὲ εἰς τοσοῦτο παρώρμησεν, ὥστε παπλῆσαι ἀναγνώσκειν σπουδῶς καὶ ἀσχολίπτως, καὶ πολλὰ μήπω οὐδαμοῦ τετριμμένα σπουδαίως δηλονότι θαυμάσαι.

Ταῦτ' οὖν τὰ ὑποιδήποτ' ἔν, ἐπεὶ δή σοί τε καὶ τοῖς λοιποῖς φίλοις ἔδοξεν, εἰς κοινωφελίαν τῆς φιλομαθούντων ἐκδοτέα πῶπη ἐστί, τότε δὴ ἐγὼ ὑποράν, καὶ ἱλαρῷ καὶ μακρᾷ συχνεῖς ἐφασκε, ἐκ ἔχον ὅ, τι χρὴ σαίμην

χρησιμῶν ἐμαυτῷ. Ὅμως δ' ἐπεὶ ἐχ οἷόν τ' ἦν ἡσυχάζ' ἔξομοιοῖα τὸ κελεύσμαν ἀναδύσασθαι, ἐκ ἠβουλόμην ἐγωγε ταύτην τὴν χρείαν ἀπορῆσαι ὑμῶν. Περιορᾶσθαι γὰρ μᾶλλον τὴν ὑμετέραν σπουδὴ ἢ πειθαρχῆσαι, ὥσθ' ὑμῖν πονηροῖς ἀναξίοις φανεῖσθαι, ἢ ἀπειθῶν ἀχαριστίας αἰτίαν χεῖν, καίπωμοσωμένης δικαίως ὀφλισκάνειν.

Ἀσμένως οὖν (ὧσθ' ὑμῶν ἐκ ἡμῶν χώς, ἵνα τὸ κρίνειν ἡ μέτεσον) τὸ βάρος τοῖς ὤμοις ἔθηκα· συναγωγίμοις δ' ἐπὶ τοῖς ὑποσχεθεῖσιν ἐλθεῖν ἐμέλλομεν. Ὡς δ' ἐγένετο ἐσιοῦσι, καλῶς μὲν τὸν σῖτον τὸν θερισθέντα παρ' ἄλλων, δι' σπαρμένον δ', εἰς ὠμοις σωπήσιν· ἅπερ ἐγὼ τῇ φύσῃ φιλόπονος γεγωνὼς, τῆς ἑλληνικῆς παιδείας συχνὰν ἐκ ἀρίστων συγγραφέων τὰ πονήματα ἐπιφερόντα τὰς γλώσσας, ὅσα τε ὀνόματων (ἃ ἐκ ἦν θεσμὸν ὅτι συμβολαῖ) ἠδίω, μᾶλιστα δ' ὠφέλιμον ἐκ ἀναγκαῖον ἡμῖν ποιεῖ μάθησιν, εἰς δύο τμήματα ὅλως σωήθροισα. Μᾶλλον δ' ἐν ὧι πάντων σωέταγμα ἐποίησα, πλεῖστα ἰδίᾳ ἐράνισας, ὡς ἂν συλλογίσοις, καὶ συναγωγίμοις δίπτοις ἐῶσθε μίνεσθε. Περιεχειρότατον γὰρ ἔδοξεν ἰδεῖν τὰς συμβολὰς αὖ συνετέλεσα, ἢ κατίδαλον ἐγὼ, ἢ ὅτ' ἐράνιζες ἔβ' θεωρίνω, τὰ ἀσυμβόλως δεικνύειν κἢ τὰ αὐτὰ καὶ δίκλω τῷ ἀλλοτεροῦσθαι. Τίσι δὴ πολλοὶ καθάπερ ἐν συμῶσι κιθῶσις ἀεροὺς καὶ πλατυζάσορες φόρες νωθεοὶ καὶ ῥᾴθυμοι. Οὕτως σημείωσαι, ὡς μέρη διερῥιμμένα συλλέξας εἰς ἓν σῶμα συνέστησα, σύστασιν, ὡς ὑπελήφθη, τὴν θεσπίσουσαν συμπτεῖαν τε, καὶ ἁρμονίαν αὐτοῖς ὑποδοῦσ. Σχήματα δ' ἰδίᾳ χρώματα, καὶ τὸ λοιπὸν κάλλος ὅσον κοσμητικῆς ἐστι, ἀλλ' ἐ κομμωτικῆς, μετέτειξε ξυθεὰ, ὅπ θεσπαγωγὴς καὶ ἐξ ὑπομέτρου, ὡς ὄθλημα θεσεδείσεται ἐκ εἰς μακεραν. Τάτο ἢ καὶ τῷ θαῤῥῶν ἐγυώμαι αὐτοτέλεστος, καὶ ἐθελεντὴς ὑφισημι· ἀλλ' ὅμως ἐν πάτει καὶ παραξαπικῶς, ὅπως μοι μηδὲς ὑποχλῶν τὸ ὁλόκληρος ὑῤῥήμενον ἐμὲ πικεῖς εἰαπεράζῃ· ἔστω δ' ὁλόρριτος ἡ ὑποχρεώσεις τοῖς δὲ θεσσίωσι μῦθοι, καὶ θεσς χαλεπὸν εἰαπεκτυσ ἔστε τὰ χρεῖος ἡ δὲ μὲ θεωρᾶφῃ, καὶ ὑπεξάρεσις.

Περὶ τῶν δ' ὑπολαμβάνω, ὧδε ἐπὶ τῆς τὰ δὲ τὰ ἔρρον ὠφελείας χρηστεροῦσα μακηρορέᾳ. Λογισμὸς δὲ τὰ δαπανήματος, χρόνε, πόνε, καὶ δυσχερείας τῆς βίβλων ὑῤῥπόλλων· καὶ ἐκ ἀλλήλε αὐπεζέτασις θεσὲς ἐμ μονον σωῖζαι μα τὸ ὡσανεὶ πανδεκτῆς δίκην, ὡς μὴ τὸ φορτιπόπτερον εἰπεῖν, τὴν χρείαν, τὸ λυσπελὲς τε, καὶ ξυμφέρον παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἱκανῶς ὑπηδίκνυται, καὶ θεσδιμάτων ποιεῖ. καὶ μὲν ὧδε τάτων ἄλις ἠδη. Ἐμοὶ μὲν τοι ἐλπὶς ἔστιν ὅση περ μεγίστη, τὴν ἡμετέραν ὅπμελειαν καὶ φιλοπόιαν ὧδε τῷ αὐθεσ αἰῶνα αὐδέσον ἐ μειώσεσ, ἀλλὰ χάριτος, καὶ ὡς εἰκὸς συγνώμης ὅπτευξεσθε. Τὰ ἐπεσὴ περ θεσ πάντων αὖ πιμησαιμίαν, πολλῶν δ' ἂν τῷ θεῷ χάριν ὀφείλοι, εἰ μὴ ἐξαμφότερα μὴ τῆς δόξης. Δίκαιον δ' ὁμίζω πᾶσας δύγωμόνας καὶ ὅπεικὰς θεσς ἡμᾶς ἐξεκεῖσθ, εἶναι τάχα ποῦπ' ἄπια ἔτεγν ἀνθεσπίνοις σφάλματε, καὶ ὧδε μελ ὑῤ' ἡμῖν ὠνεδεῖσθμβρα. Πῶς δ' ἂν οἷον εἰη τοσοῦτα, καὶ τηλικαῦτα ἀναμαρτήτως κατορθῶσθ; Σκεπτέον ἢ μᾶλλον τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἐκ τόσων ἐξασμάτων ἐν σύσημα σωαρμόσας ἐπίνοι· πόσα μὲν πεὶν ἐνὶω ὧδαβύσματα, ἤρωων ὧδαπλεόμεθα, καὶ ἐν ὧδαβύσῳ παρε τεθένθ· πόσα δὲ καὶ ὡς ψύδορθασμαθα παρ' ἡμῖν ἀνήρλυται. Τέλ ὑ δ' ὧς τῆς χρημάτων τοίων δὲ, ὅσον ἡδυίσθην ἐγὼ πλείσην σωτέλειαν ποήσας, πᾶσι τοῖς φιλολόγοις ἐρόρησπαίω· ἃ δὲ μηδαμῶς γε ἐν ἐπηρείας καὶ φθόνε, δωρεὰς δὲ μᾶλλον πεπασθ τάξει, ὡς καὶ θεσεῖπον ἄξιοι ἔβ' νομίζω. Καὶ τοι ταῦτα μὲν ὁπολογῆσθ ἡ ὑῤῥαποκείνεσθ χρεία τῆς ἰδ' ἀδαμὴ ἐδαμοῖς, εἰ μὴ κάν πάντη πωπος πνεῖς ἅσαν φιλεπιπνηταὶ καὶ φιλεχ κλήσεις, ἀνδρες δοκησοφοι, καὶ πνες ἔβ' φάσκοντες, ἀλλοτεροεπόσκοποι μὲν, αὐτοὶ δ' ἡ τῆς δυσεργῶν, ὑσὶ δ' ἂν ὁπῶν ῥηνται, συλλαμβανόμενοι μηδὲν μόνον τῷ ἀφεαξίαν ἀγειν, μᾶλλον δ' τοῖς φιλοπόνοις θεσὲ μᾶλα παρέχειν θαῤῥοῦντες συνοφρῶσθ τοσοῦτον, καὶ ἐπαιρεσθ, καὶ σεμνυνεσθαι.

Ἐσὶ καὶ ἄλλοτ ἀβελτέρων τῆς φιλοκείνοι καὶ αὐτὸ, ἃ μὲν πω τῆς ἀκεραμαπῆς διδασκαλίας, χολῆ δὲ γε καὶ μόνον τῆς ἰζωτεικῆς ἀκεθιγῶς ἀλάμβνον, τὸ τῆς ἀμαθίας χάειν γελοῖα ὀφλισκάνον, ἢ ἐχ ἥπτον τῆς Ἱπποκράτες ἰῶν ἐχ τὼν ὑσιῶν, ὑομυσίας τε ὧδακωμῳδεῖσθαι ἀπάξιον. Τοῖς δὲ τοιέτοις ὧδαγέλλων ἔγωγε καὶ ἤδη, τῆς ἐμῆς πάνυ μὴ ἴαύειν τοῦδαπαν, ἢ μὴ ὧς τε θεσπτασ, καὶ ἐξεσιασικωτεσθ τὲ καὶ ὁπτοντος αὐτῆς, τὸν μὲν τεσ ἐξαπόνημα καθαδικάζειν· εἰ δ' μὴ ἔε, ἵνα μὴ συμβῆ ἐμε τὼ ἐρήμιλω ὑσ' αὐτῆς ἀλῶναι, καὶ δείσῃ τὼ μὴ ἅσαν αἰπλαχεῖν, τοιῶτ τεῦδεν ἤδη μοι δέδοκται δίκασας τοιουτοτρόπους παντὶ τρόπῳ ὧδαιτεῖσθαι· τοῖσι δὲ ἤ ῥᾳθαρτοῖ, ἢ ἀνεπιπλήθειοι. Καθίζω δὴ τοὶς ἄλλοις ξύμπασας, ὅσοι κεῖται ἀδίκασοι, ἢ ἀνεπόθροοι. εἰσὶ γὰρ εἰσὶ, καὶ (ὅσον γε μ' εἰδέναι) πάμπολλοι καὶ ἀγαθοί. Τεκμήριον ἢ καὶ ὧδαδέλγμα, Α. ὁ ΤΟΥΡΝΕΒΟΣ ὁ ἐμὸς καθηγητὴς, καὶ τῆς ἐμὲ πατείδος λαμπρὸν φωτήριον, καὶ κόσμημα, ἀνὴρ μὲν (ὡς ἐκ ἔοθ' ὃ τινι τῆς ἀμφὶ τὰς λόγους ἀδηλῶν ὄν) ὅσις μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις τῆς παιδείας ὑῤῥολὴν ὁπολέλοιπε. Φ. ὁ ΠΟΡΤΟΣ Ἕλλην καὶ αὐτὸς, καὶ τῆς Ἑλλήνων τῆς πάλαι ἐν τοῖς λόγοις δόδωμωτότατον ἐκ ἔστ ὅπως ὕστερος ῥηόμῳ, εἰ καὶ μὴ ἐν τοῖς θεσπτοις· Κ. ΓΕΣΝΗΡΟΣ ὁ σωζακτιεὺ ἑλλόγιμ, καὶ Ι. ΔΑΛΕΧΑΜΠΙΟΣ, ἑκάτερος μὲν ἰατροὶ ὄξαρετοι, καὶ φιλόσοφοι ἐν τοῖς μάλισα· Φ. ΒΕΡΑΛΔΟΣ ὁμολογουμένως πχνωδὲς ἐν πᾶσι τῆς Ἑλλήνων μαθήμασιν· Ε. ΣΤΕΦΑΝΟΣ νεῦ μὲν χαλκογράφ τὸ ὁπτηδεύμα, ἢ μὲν ὄ γε ἀλλὰ καὶ θεσπερον ἀεὶ, καὶ νεῦ ἐπὶ τῆς μουσᾶν τὰ παιδικά· ἐπὶ ἢ καὶ ἄλλοι ὅσον πλεῖσοι, καὶ θαυμασοὶ τῆς σοφίας. Πᾶσι ἢ τοῖς τοιέτοις, τὰς ψήφος θεσπέθημι, καὶ ἀναδίδωμι ὧδε ἐμαυτὸ τῶν κρισν ὁπτρέπων.

Φέρε δὴ, βάσκανε ὅς τις εἶ, τέτων διαπτῆς παρόντων, καὶ καδικρωμένων, τόλμησον ἐκ ὧδικοίας κατ' ἐμοῦ κατηρρεῖν. τι οἰκεῖς ἐμε κλητδυεν, καὶ θεσσκαλεῖσθαι; Ἰδοὺ παείσαμαι, καὶ δέχομαι τὼ θεσόκλησιν, καὶ τὰς ἐγγύας ὁμολογῶ. μᾶλλον δ' εἰ σὺ βάλει, ἑτοιμὸς εἰμὶ ἐγὼ δίκλω εἰπεῖν ἐκ τὸ ὧδαχρῖμα. τὸ κά-

στερμα (οὐχ ὁρᾷς) τὸ ἄλλως μὴν ἀναιδέστατον, καὶ ζηλωτὸν, καὶ βδελυκτὸν, καὶ ἀμφισβητεῖν ἡ τολμᾷ. ἐθελοκακῶν γ' ἀποδειλιᾷ, καὶ ἀδημονεῖ· ἐμοὶ μὲν γε οὐδεμιᾷ τοιαύτῃ προτάσει φοβερὸν συνάδει, ἀλλά γε τοσοῦτος, καὶ τοσοῦτος ἀνδρῶν λαὸς ἀγαθῶν, καὶ τὴς τιμῆς χωρὶς αὐτοὺς ὑβριστικῶς ἀναλῶν, τῆς ἐρασπᾶ τε ἀπελαύνειν ἐκάστοτε, τέλος ποτὲ τοῦ ἑαυτῶν δίκαια πεπονθέναι, καὶ ὠλέσθαι. Τοῦτο, οὐ δῆτα ὅπ, ὑποῤῥωδεῖ εἰς τὰ ἔργα τε, οὔτε ἡ κραυλία, πολὺν ἀνθρωπον ἀμελεῖ τοῦ τελειοῦν τὴς ἀρετῆς, ὃν ἡ δωδεκάκτους, καὶ δυνάμενος δίκαιος ὤν, ἀμφὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ πάντως τὴν μέλαιναν ἢ τετραπλοῦν· ἢ, καθάπερ αἱ μοῦ τοὺς αὐλητὰς σώσειν, οὐ τοὺς ἀκούοντας ἀπώλεσεν. Πλὴν ἀλλ' ἀρκείτω λόγος ἀπόδειξις εἰρηκέναι καὶ τὴν πυνθάνεσθαι, τὴν ἐν ἀσθενείᾳ πεπωκέναι τὸ ἐπιπράζειν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ μικρὰ καὶ μείζω. Δέον καὶ ἴσως τὶ ἐν συκοφαντίαν πράξεως ὑφιστάναι, ἐπεὶ δὲ ἐδεῖς ἐδέποτε χρῄζος ἀτεχνῶς ὤν, ἐπιπρεπὴς καὶ φθονερὰ ἀπείρατος ἐγένετο. Οὐκ ἔνεστιν ὅπως συκοφαντεῖ δὴ μάλιστα φαρμακίτης δακτύλιον, οὐδὲ πάλαι φαρμακεύς. ἔστω. ἀλλ' ὁ ΘΕΟΣ δικαιότατος κρατῆς ὤν, τοὺς συκοφάντας ὀξυόλεῖ κακοὺς κακῶς.

Τὸ πολέμιον τοῦτο μοι ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις μέγιστος, καὶ ὕπτιος ἐρῶ τὸν ὑπόπτερον τὸν τεκμήριον. Δεινὸν δὲ καὶ χαλεπὸν κῦμα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ ὑπὸ τῆς συνοφαντῆς πλεῖσθαι, καὶ ψεύδεσθαι ἀγαθαλλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ ὥσπερ ζάλη τις ὀξὺ τὸν αὖ τῆς δύνασιαν κακῶς ἀκούειν, τετεῖσιν ἁπλῶς διάκεισθαι. Ἀλλὰ μὴν εἰ καὶ τῆς ἰσόβιον τὰ αὐθρωπόδημα ὅλως συναριθμεῖται, καὶ κακοπαθεῖσα πολὺ τῆς ἄλλων ἑλκῶν φαίνεται τὰ τῆς αὐθρώπων ὑπάρχοντα δημόσια· ἡ μὲν ἀλλ' ἔστι τάδε ἐν τοῖς μάλιστα· εἰ μὴ τοι νῆσις ὧν ὁ διάκνων τυχοι, σεσωβεσκῶς ὅσπερ καὶ μαλιστα φακὴν ὑ δαιμολακῶν σ' ἐζῶν εἰκών, καὶ ὅλα τὸ ἁπλοῦς αὖ καὶ δύνης ἡ σωμεῖς τὸ ἀλλᾶς, τῷ λογῳ μᾶλλον βλάπτ· ὁ πονηρὸς τῇ δόξῃ οἱ ἄρεσκες καὶ ἐμφερὲς πιστεύκοσιν Ἀλλ' ὑποτυχὼν αὖ φήσ πις, ποσὶ φῶτα βούλεται ἓν; τάτῳ ἐγὼ ἁπαντῆν σωτόμως ἀποκείνομαι. Ἐμοί μὲν τοι τρέσαι καὶ ἀξιοφοβεῖσθαι τὸ κῆ νεῦ ἐπεισέρχεται ἵνα μὴ πῆς αὖ αὖτῆ ἁπλοῦς μὴν τοῦ πρὸς ὄπιτος ἦλιαι, ὅτῳ ἀξεὶ ἠῶῤῥτομίζῃ, ὥστε μέ πνα σφετερίζειν ἓν ὑποκλαβεῖν· καὶ ὅπως μὴ ἐπὶ τοῦδε, ὁ δῆνα, κῆ ὁ δ' ἕνα λέγη ἀξεὶ ἐμὲ τάδε, καὶ τάδε. Σπερμολόγοι γάρ εἰσι πολλοὶ πλοῦς δὲ καὶ οἱ τὰ παρ' ἑτέρους εἰρημένα δεξιῶς λαμβάνοντες, τὸ σφετερίζεσθαι, καὶ ἰδιοποιεῖσθαι ἐκ ἐν ἀρχῇ ἠδεύτατα τοῦ ἔρρον. ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον ἐκ ἔστιν ὅτου, πολλοῦ γε κῆ δεῖ. Οὐ γάρ ἐζῶν ὅτι τοσοῦτον φιλοτίμως ἔχ· ν, ὡς Θ' ὑπεθέμην ὅπ ταμεῖα τῆς ἄλλων ζῆς σπουδῆς ὑφαρπάζειν· μόνον σ' εἰς τὸ κοινωφελέστερον ζοῦκρῶν, καὶ μὴ φιλοτιμῶν καὶ φιλοδοξῶν ἀεὶ ἡμετέρως, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἠρξάμεθα.

Ἀρ' οὖν ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥσπερ πλεονέκτης ἀγνωμονίστατος, τὸ συγχαίμαζε τὸ δ' αὖτῷ μοι μόνῳ τὴν δόξαν ἀφεῖσθαι δοκεῖν, ὁμολογῶ ἔγωγε (κατὰ τὸν ὁμοῦ δὴ κῆ ὁ τὸ δίκαιον ὑποθέσθαι νόμον) Ι. ΒΟΥΔΑΪΟΝ τὸν συγγραφέων δαιμονιώτατον, καὶ αὐτὸν βλιτυντῆ παῖδείαν, ἀξίως τὰ ἀφεῖσθαι φέρεσθαι, ὡς καὶ ἀξ ὑπερασπῆς τῆς βιβλικῆς μαρτυρισάμενον. Νεμιτέον καὶ τὰ δ' ὑτερα Ι. ΤΟΥΣΑΝΩ τῷ διδασκάλῳ ἀναβοδοκοῦσι ἐν τοῖς λόγοις, καὶ ἀναβλητῷ τῶν κριτῶν· ὁμως γ' τέτο ἐκ ἐς ὀλόκληρον· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλοι ἄνδρες γνωεμώτατοι, δίκαιοι τῶν ὑπατικῶν, σωφρονοῦ μὲν, καὶ τοῦ ἐκ ὀβελίσκου ἴσης καὶ ὁμοίας τῆς τιμῆς σύγκριοι ἀλλ' ἕκαστος ἐκ μέρος τὸ ἐπ' αὐτὸν ἥκον, λογχεῖν γ' δίκαιον καὶ ἀξιοῦσθαι, οἷον Ι. ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΣ, Κ. ΓΕΣΝΗΡΟΣ, καὶ Α. ὁ ΙΟΥΝΙΟΣ. Τοῦτοι μὲν ἀπαντῶν ὡς δὴ πρόσβατοι, βέλεμαι ἐγὼ νεώτερος ὤν, ὑπὸ θώκου ὑπανῦσαι, καὶ ὑπὸ πάσαι, καὶ ἐκ ἀναχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ. Οὐ σὶ εἰς σοφοὺς συντελεῖν, καὶ τοὺς ἄνδρας ἐς τὸ τῆς παιδείας ἄκρον ἡ δὴ ἐλληνικότας ἀξιῶ γ' ἀχθῆναι. μᾶλλον δ' ἀγαπητὸς ἔχω τὲ ἀξιώματ· φέρεσθαι τὰ ἔρασα, ἑτέρω τε τοῖς λειτάμενος, εἰ πού πῃ ἀπὰ ὑπάρχει ἐν τὲ ὑπ' ἐκ ἐκ σφετερῶν καὶ μὲν καὶ τὸ μοι νεμόμενον ἐκ ἀπὸ τῆς αὐθρώπων (αὐτ' ὧν ἐπύθησα) τὸ μὲ δόξης μέρ· ὁποῖον δήποτεν, εἰ ἀπτόμενος καὶ καθιεσθ τῷ στεφ' ταύτῳ τῶν ὁδὸν ὑφηγησαμένῳ.

Σοὶ μὲν οὖν ὀφείλ τὸ ἡδὺ, πλεῖον γ' τῶν ἰδίαν ἀρετῶν δυνάμενος Κύριε, τὸ φιλοπονήματ· τούτου θᾶτερον τιμᾶμα προσφωνεῖν ἠδυνάσην, ἵνα ἡδὴ ἐπιφήμισις τῷ ὀνόματι τῷ σῷ ἡγουμένη μαρτυρίση ἐκ ἀφ' πᾶσιν, ὅσον πλεῖστον ἐφίεμαι (εἴπερ κἀν ἠδυνάσην ὁ πανσοφώτ) τῆς σῆς καλοκαγαθίας εἰς ἡμᾶς τὰς ἐνεργεσίας, τέμνον μέρ· ἀντιπαλίζεσθαι· ἐπὶ σὶ ὅπως ἀν αὖτη ἴσως τυγχάνῃ εἰς ὕστερον ὥσπερεὶ ἐναύσματα τῆς ζωπυρᾶς τῆς σῆς χάριτος καὶ φιλίας εἰς ἐμὲ, ὑφ' ὧν σοὶ ὑποχρεως ἐγὼ τὸν εἰσαεὶ χρόνον ἀφελῶν ἐκ ἀχαρίστως ἔσομαι.

Ἔῤῥωσο Κύριε φιλτατος ὤν, καὶ ὀνήσαι ἐν Χριστῷ,
ᾧ πνι μὲν ἡ δόξα καὶ τὸ κῦνεῖν, καὶ εἰς
ἡμέραν αἰῶν.

* *
*

LEXICON GRAECITATIS ALIQUANTUM

ROB. CONSTANTINI PARTIM IPSIVS
AVTHORIS, PARTIM FRANCISCI PORTI ET
aliorum additionibus plurimùm auctum, tum quanta fieri potuit
diligentia recognitum, ita vt iam Græcæ linguæ
studiosis possit esse vice thesauri.

Α Μονάδικὸν & singulare (quæ & Latinis, in iudiciis salutaris nota fuit) etiam apud Græcos character est, notáque primæ literarum, i. Alpha, λέγει τὸ ἑλαφρὸν, scilicet inuenire: vnde & ἀλφη, inuentio, quòd hæc literarum omnium prima inuenta sit, exprima humanæ vocis, naturalisque sonipronuntiatione obseruata. Vnde factum, vt pro principio, vel in vnaquaque re prime, pe atque antefigmano sumeretur. Vt in Apocalypsi Ioanni. Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω ἀρχὴ καὶ τέλος. Ego sum Alpha & Omega, principium & finis Matthæi. Epigram. lib. 2. Non ipse Codrus Alpha penulatorum, hoc est, primus. Idem lib. 5. Quod Alpha dixi Codre penulatorum, dicas licebit me Beta togatorum. Iuuenal. Satyr. 12. Hoc discunt omnes ante Alpha & Beta puellæ, i. primum, el nec primis perceptis elementis, quæ qui non did cerunt ἀναβάδατοι dicuntur, indocti & illiterati. Α, verò in compositione multoplex & contumabilis vsus existit. Aliquando cum στερητικὸν particula est, priuandi vim obtinens, vt κλαυτὸς voatus, ἄκλαυτος inuocatus. Sic ἕδρις, composita dictio ex ἀ & ἰδεῖν, videre, Plutonem signifícat, & locum sub terra profundum & caliginosum. Dicitque profundi pallida regna, ait Lucan. Similiter & ἄλυπος, ex ἀ, δὲ λύπη quod est liberatio, solutio, significat quasi catenam arctam & solidam, aut vinculum inextricab. le. In quibus duobus nominibus ἕδρις scilicet & ἄλυπος, ἀ denso spiritu profertur, quum in cæteris ex eadem re ita compositis, tenui fere spiritu scribatur. Cæterùm ἀ vocalis priùs tiuè capta corripitur, nisi metri gratia producatur, vt ἀβάδατος, Gaza lib. 3. Gram. Aliquando ἀ significat idem quod ὑ, i. vix & difficulter: vt ἀάμπαξ, i. σὺ δὲ ἐξ, ὅτι δ υσμαθέστατος πάντων ὑπάρχεις. sic dicitur ἀζέσθαι ὁ ὑδὼρ ἀπὸ τῶν ἀπὸ χρυσοῦ βάλλειν ἢ ἀργυροῦ σκευῶν. aliquando dictionis significationem complet, ἐπιτατικὸς, id est, intensiuè sumptum. Vnde ἄλυλα ἄζυλα Homeris vocat, quasi syluam nemorosim. & ἀχαιὸς πίακρος, pelagus immensum & vastum, τὸ μὲν πάιν καὶ τὸ πολὺ κεχωὸς. Sic apud Nicand. ἀχμάετο ὕλημρ. pro πανυχμώετο, per multum spatium fusum, reddunt interpretes. Sic ἀετὸς pro πανυτὸς apud Apol. Rhod. Sic & ἄσιος apud Antiphontem pro diues, i. est, πανυβίου κεκτημένος: & ἀδρὸς, attentissimè inspicere. Aliquando minuit, significans τὸ ὀλίγον, vt ἀμαθὴς, poeticè pro ὀλιγρὸς δὲς, subdoctus. Sic ἀκάρδιον pro βραχυκάρδιον Virgilius est. Ecl. 8. Aliquando τὸ ὁμοῦ, id est, simul, significat, vt ἀδελφοὶ. veri mi fratres, composita dictione ex ἀ & ἅδελφὸς, quod vterum significet, quasi eiusdem vteri. sic ἀόλκιτος ὁ μὴ κλάδους, (in Etymolog. tamen hic ἀ valet τὸ ὁμοῦ, vt in αἰφνιδίως, sed hoc ibi ἀπὸ τοῦ ἕλκειν deducitur) comes: & ἄνιπτος, vxor. ἡ συνοικοῦσα: sic etiam ἀγχιστεὺς quasi ὁμόκληρος, μετέχων τῆς κλήρου τῶν πατέρων. Aliquando τὸ κακὸν, vt ἀσώς poeticè, pro κακοσώτης, malus, nequam, & ἀδύσφωτος, h. stricto indecenter se & vitiosè in rythmis gerens. ἀζηλος & ἄδηλος apud Soph. pro κακόμοιρος & κακοδαίμων vsurp. Aliquando par denotat, siue τὸ ἴσον, vt ἀπάλαντος pro ἰσοπάλαντος. æquiparandum seu æquale, eiusdem ponderis. Aliquando superuacaneè est, atque id maximè apud Arti cos, significationi ne quidem tantæ, nec copiosæ, nec minuens: vt ἀσχύς nihil aliud est quàm σχύς, hoc est spica: & ἀσεργὸν, id est quod στεργητὸν, fulgur: ita σαόφρων & ἀσαόφρων, eiusdem sunt significationis. A compositum cum inchoantibus, à vocali scisceit, quod interponitur euphoniæ causa: vt ἀϋπνος, ἀϋπνος, ἀϋσπος, ἀϋέτιος, ἀϋάλιος: quædam tamen modo ea carent, modo eam adsumunt, vt ἄϋπνος, ἀόσμος, ἀάλιος, & ἄϋπνος, ἀΰσπος, ἀΰάλιος.

Α denso spiritu & acuto tono, siue graui, articulus est postpositiuus pluralis numeri, id est, quæ, ἅπερ, ἅττα apud Hippocratem: ἀ μὲν, & ἀ δὲ in diuisione Græcè frequens est: vbi ἀ μὲν, alia quidem, aut partim quidem: ἀ δὲ, alia verò, aut partim verò significat. Nonnunquam etiam dicitur hoc modo, τὰ μὲν ἀ δὲ. Plutarch. τὰ μὲν ὑσθισθῆναι, ἀ δ' ἐπιτῖναι, i. quædam remitti, quædam intendi: siue partim remitti, partim intendi. Actiam cum verbo δεῖ signi ficat ἐνίοτε, i. quædam, δεῖν ἀ εἰπεῖν βουλόμενος. Gregor. Nazian. ἃ περ δεῖν τε καὶ ἅπαξ ἡδὺ εἶρηκεν, &c. quemadmodum & alia quædam Hebrærorum Thucyd. lib. 1. ἱππέας δὲ καὶ σταλίας τὰ πλέον πλεσπιὼν σου τὸ τε ἄλογες ἐλαύνειν δεῖν ἀ χρεία, id est, Italæ vero & Siciliæ plurima Peloponnenses, reliquæque Græciæ nonnulla oppida conuiderunt. ἀ δὲ δὴ ἔφορτες, id est, quatenus ad festum attinet. A pro ἴδιος, id est, sua & propria, Pronomen possessiuum, apud Demostrium. Homer. Odyss. ξ, ἐπεὶ καὶ κἄλλες ἰὰν τὰ ἀ δώμαθ' ἵκηται, vbi in suas ædes isse venerit, τὰ ἑαυτῆ. A pro διὰ per quæ. Thucydid. lib. 4. ἀ τὸν πόλεμον μάλιστ' αὐτὸς ἀπ' ἀρχῆς, τοὺς ὅλους μᾶλλον ἀ ὠφελήσειν. αὐτὸ τοῦτο δι' ὃν αὖ τε, τὲ. Interp. Græcus eidem Thucydid. monitur & loco αὖ. Euripides in Medea. σοφίζεται ἀ μῆχαν, καὶ τυχὸν ἀ βούλομαι. Nam apud Sophoclem. αἰτεῖς ὧν τυχεῖν.

Α long, m, quinquin autem breue, vertitur in η poeticè, vt in καρδία καιλία, καρδίη καιλίη.

A pro ῆ dicunt Dores.

Ἀ quò, cum motu, Doricè. Theocrit. σὺ δ' ἀ πόδις ἀ ῥυι, ὐχλέρε. id est, hic vtte quò pedes ducebant, ibat, apud Theocr. in fine Idyll. quod Κωκύτιος ἔρως insetib. ἀ πάχυς pro κᾷ πάχυς vt reddit schol. fortasse manauit ab illa Græc. loquendi formula ἢ πάχυς, vt ἢ βέλα, quàm velocissimè, quàm facillimè. Sine motu est θαυμασιακὸν, Aduer. admirandin gathias in Epigram. Ἀ μάλα πρωΐα εἰς κηφεῖ αἰπόλα ἔπα. quod in aliis scribitur, Ἀ μάλα νηλεὶς, ὑ σφίσιν ἀγλαΐαν.

Ἀ, tenui spiritu & tono acuto, Aduerbium est ἐκπληκτικὸν, & παρακλητικὸν, contristrendi exclamandi, adhortandi. Aristoph. in Pluto, ἀ, ἀ, πῶν ἔδετε μὴ μοι σκόροδα. Est & ἐπιτρεπτικὸν, Aduerb. increpandi. Idem Aristoph. in Pluto. Ἀ μακάρ', ὦ πόποι, in hoc loco Euripid. in Oreste, ἀ τί σ' ἢ τὰ μέλεσ' ἐξακείσετ' ἀοιδὰ σπεύδειν. schol. scribit ὀρκτικὸν esse adueib. hoc est, cohibendi seu reprimendi, quale est illud apud Ter. in Adelph. hau mi homo fanúne estan hoc proferendum tibi vsquam esse vid tur?

Ἄ tenui spiritu & tono circumflexo, Aduerbium est, ᾗ καὶ ἆ δι' ἣ siue ἆσι, vtinam. Callimachus. ἆ παῖ τα σωάγερας. Pontus etiam pro valde, πολὺ καὶ μάλα, apud Archilochum, ἆ ἆα δ' ἐς τὰ πάθεα. Et loco ὦ Aduerb. quum est κλητικὸν. Homer. ἆ θεοὶ, πῆ κακὸν. Et loco σοῦ, id est, ah! & tunc est χρειαστικὸν: quum scilicet molestum quippiam nobis accidit, & indignatione dignum declaramus, vt apud Plat. & Odyss. ξ. ἆ θεοὶ δεῖσαι, ἦ μοι μάλα δυμὸν δρῖνας. vbi, ἀ συμπαθητικὸν, καὶ ἐλεητικὸν. Aduerb. cobolendi & miserandi. Antiphilus Epigrammatarius, ἆ κακὸν, αὐτοπάιπον, ὃν αὐδρες μῦμα μελιούσιν. Sumitur & pro ναὶ, id est nune, vt in Eucli vaticiniis.

Ἀα, confluentes, aquarum confluxus, ipsitum collectio, σύστημα ὕδατος. Est & χρειαστικὸν ὄνομα, quiritandi exclamatio. Compositum autem & aspiratum ἃ aduerbium est ridendi vt apud Euripid. in Cyclope, Silenus post præstantissimi vini potum, sibi ab Vlysse donati, erumpit in hæc verba βαβαῖ χαρίεσσ' ἐπεκραιρέ μ' ὁ Βάκχος. Ἃ ἃ. sic apud Terent. & Plautum frequenter vocalis istis Ha, ha, he, risum indicari videmus, quanquam & in hac significatione dum ridendi aut exultandi est aduerb. quidam ita scribunt ἐ ἐ quidam ita ᾶ ᾶ.

Ἄαπτον, triphci ἀ scriptum, significat id quod maximè in causa est, quo malis affíciamur, vel quo minus scelerum suorum impu-

nitatem mali assequantur, quemadmodum in ἄατος, α, modo negat modo intendit significat. vocis ἄτη. ita in ἀάατος, primum α] modo negat, modo intendit significationem ipsius vocis ἄατος. vnde fit vt ἀάατος modo reddatur, non priuans noxa, non sinens esse sine noxa, vt in illo Hom. Il. ξ. loco ἀάατον στυγὸς ὕδωρ, modo noxius & valde noxius, vt Odyss. φ. μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, reddit enim interpres ἀάατον, ἀτηρόν. Videtur tamen aliter accipiendum ἀάατος apud Apoll. Rhod. lib. 2. Arg. ἦ κάρτος ἀάατος ἦτε χερείων, &c. id est, ἄτρωτος, vt exponit Interp. vt idem sit quod ἄατος, i. ἀβλαβὴς, inuulneratus & inuiolatus, illæsus, vel inuiolabilis.

Ἀάβακτος siue ἀάβυκτος, ἀβλαβὴς, vt reddit Hesych. hoc est act. signif. innoxius, pas. illæsus.

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ἀαγὲς, τὸ, ab ἀ priuat. particula, & ἄγω τὸ κλάζω, frango, i. frangi contumax, robustus, fractu difficilis, qui non facilè vulnerari aut frãgi potest, ἄθραυστος, ἰσχυρὸς: vel κατ' ἐπίτασιν ipsius ἀ, πολύθραυστος.

Ἀάδα, Laconicè pro ἔνδεια, egestas. meminit eius vocis Aristoph. ἐν γλώσσαις. Hesychius.

Ἀαδεῖν, turbare, afficere contumelia: item egere, confici fame, anxium esse, cibo non vti: quod, ait Hesych. ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν. Vnde

Ἄαδεν ἐλύπησεν, molestus fuit, Hesych.

Ἀαδένη, ἡ, ὑεία κόπρος, succerda, i. stercus suillum, Hesych.

Ἀαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus, pro ἀηδὴς, Doricè. & ἀαδὲς pro ἀηδές.

Ἀάζω, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristot. in Problem. sect. 34. ἀάζουσι δὲ θερμὸν, calidum exhalant.

Ἀάθικτον, ου, τὸ, corrumpi contumax, non obnoxium damno, ἄφθαρτον. ἀβλαβές.

Ἄακτον, ου, τὸ, inuulnerabile, sanum, infractum, ἄθραυστον, ὑγιές.

Ἀάλιον, ου, τὸ, inordinatum, ἄτακτον. ἄλιον enim τὸ μάταιον, ἀκρατὲς, ἀπρακτον.

Ἀάμνις, θος, ἡ, ἰξευτήριον, aucupij instrumentum, in Epigramm. vel est, ames.

Ἀανάιμα, πολλαχῆ χάρις. alij ἀάνιμα scribunt, Varin.

Ἀανὲς, τὸ nondum absolutum, non absoluendum, οὐ τελεσθησόμενον.

Ἀανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, χρήσιμος Hesych.

Ἄανθα, ἡ, genus inauris, εἶδος ἐνωτίου, Alcman. Aristop.

Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intactus: ἀβλαβὴς, à verbo ἅπτομαι, i. tango: vel cui quis nocere nequit. ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι, fortis: ex ἰάπτω, vt vult Herodian. i. noceo: quod ab ἴψ ἰπὸς, i. cossus, vermis ligna rodens: vnde ἴαπτος. & στερήσει ἀΐαπτος: siue ἄαπτος, ἐλλείψει τοῦ ἰ, & pleonasmo τοῦ ἀ. Potest quoque ἀ accipi ἐπιτατικῶς, & tunc significat eum qui aliis facilè solet inferre mala. ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν Homer. Iliad. α, manus Iouis irati ἀάπτους vocat, i. inuiolabiles & sacrosanctas, inuictas & inaccessas. ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους διὰ μέγεθος. quasi ad illas offendere sit perniciosum, ἀπτοήτους, i. interritas, seu imperterritas. πρὸς δὲ καὶ ἀέπτους, ἵνα ἦ ἀρρήτους. ineffabiles, ἢ ἃς οὐ δύναιτό τις ἕπεσθαι, quas sequi nemo possit, ὧν οὐδεὶς ἅψαιτο ἢ ἅπτοιτο. Herodianus exponit τὰς μὴ δυναμένας φθαρῆναι quasi ἀϊάπτους & sublato ι ἀάπτους. Deducit παρὰ τὸ ἴψ ἰπὸς: vnde verbum ἰάπτω ἄαπτος, intactus, illibatus ἄψαυστος.

Ἆας, Bœotij, pro εἰς αὔριον. vel εἰς τρίτην, i. perendie. Hesych.

Ἄασα, nocui, ἔβλαψα, pro ἦσα Iliad θ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας: à verbo ἄτω, vel ἄω, i. βλάπτω. Et ἀασάμην ἥμαρτον, ἐσφάλην, erraui, iacturam accepi, ἐβλάβην ἐλυπήθην. Apoll. 2. Argon. ἀασάμην καὶ πρόσθε, &c. i. ἐλυπήθην, ἄτῃ περιέπεσον, vt exponit Interpr. potest etiam exponi per ἥμαρτον, erraui & lapsus sum, offendi. Iliad. ι ἀασάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. Apollon. 2. Arg ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην, lapsus sum errore. ἀάσατο μέγα θυμῷ, acriter offensus est.

Ἀᾶσαι quatuor significat, satiare, obdormire, contristare, sæpe multúmque lædere, i. τὸ κορέσαι, τὸ καθυπνῶσαι, τὸ λυπῆσαι καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Varin.

Ἄασαν, poeticè pro ἔβλαψαν, læserunt.

Ἀάσθην, læsus sum, Hesiod. νήπιον ἀάσθη, i. ἀπάταις ἐβλάβη: ab ἄτω, pro ἤσθη.

Ἀασίφορος ου ὁ, nocumentum ferens. βλάβην φέρων. (lædere.

Ἀασίφρων, ονος ὁ, demens, insanus, βλαψίφρων, φρενοβλαβής. nam ἀάσαι,

Ἀάσκω, noceo, corrumpo, βλάπτω φθείρω.

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus: ab ἀάζω ἔστι δὲ ἀασμὸς ἀθρόα ἔκπνευσις. differt τοῦ φυσᾶν, καὶ φυσιασμοῦ, vel φυσασμοῦ.

Ἀάστονος, gemebundus, illætabilis, ἀνεύφραντος.

Ἀαστὸς, qui culpa vel noxa vacat, ἀβλαβὴς ἀναμάρτητος.

Ἀάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀκατάσχετος, ἀνυπομόνητος. quasi irretentibilis, intolerabilis, intemperans, inobediens, ἀκατακράτητος. Deducitur autem ἀπὸ τοῦ χῶ, χήσω ἔσχηκα ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται. vnde σχετὸς & ἄσχετος & per pleonasmum ipsius ἀ ἀάσχετος. Homer. in Iliad. Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον οὐκ ἐπιεικτόν.

Ἄαται, satiatur. κορέννυται. Hesiod καὶ κρατερός περ ἐὼν, ἄαται πολέμοιο, bello expletur: vbi Interp. ἄημι γὰρ τὸ ἐκπνέω. καὶ τὸ παθητικὸν ἄαμαι, ἄαται, ἄαται, i. κορέννυμαι sunt etiam qui ἄατο, læsus est, exponant: ab ἄτω.

Ἀᾶται, apud Homer. Ilia. τ, Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται, hoc est, βλάπτει tanquam ab ἀτάομαι ἀτᾶται sublato α, ἀᾶται. quanquã & alij volunt in ἀάσατο ἀάσατο & hoc ἀᾶται potius esse pleonasmum τοῦ α.

Ἀάτυλος, inexplebilis, ἀπλήρωτος.

Ἄατος, ου, ὁ, innocens, sine nocumento, ἀβλαβὴς, ἀντὶ τοῦ ἄτης: vel κατ' ἐπίτασιν ipsius ἀ, πολυβλαβὴς vehemẽter nocens. vt apud Apollon. ἄατος ὕβρις, ἡ ἄγαν βλαπτική & ἄατον κάρτος, & ἄτρωτον ἀνεπιχείρητον: vtroque enim modo ἀ accipi potest, aut priuatiuè, aut intensiuè: ab ἄτω, quod est βλάπτω. vnde ἆτος, & cum duobus αα versis ex vno circumflexo, ἄατος. Est etiam difficilis, insatiabilis, χαλεπὸς, δυσχερὴς ἀχόρεστος, ἀχόρταστος, ἀπλήρωτος. Homer. Ἄγρει δή μοι ὄμοσσον, ἀάατον στυγὸς ὕδωρ Sũt qui ita distinguãt, vt ἄατος sit innocuus, illæsus, καὶ στερρὴς: at ἀατὸς sit ὁ πολυβλαβὴς, damnosus. Hesiod. γύγης ἆτο πολέμοιο, bello insatiabilis, i. ἀκόρεστος: ab ἄω, siue ἄημι, expleo.

Ἀάτυλος, ου, ὁ, innocuus, ἀβλαβὴς, Hesych.

Ἄβ, mensis, qui & γορπιαῖος, Hesych. & Varin.

Ἄβα, rota, clamor, τροχὸς βοή.

Ἀβάγητρος, ου ὁ, tenuis, λεπτός.

Ἄβαγνα, τὰ, rosæ, Macedonibus.

Ἄβαζος, ου, ὁ, taciturnus, mutus ἥσυχος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι τοῦ λέγειν.

Ἀβαίρρεος, tenuis, minutus, λεπτὸς, ἢ τὸ λεπτόν.

Ἀβάθ, διδάσκαλος, κύπριοι, Hesych.

Ἀβάθματα τὰ, bellariorum genus, στέμματα. inquit Hesych. στέμμα enim vt ait idem Hesych. est εἶδος πέμματος. panis tortilis seu scriblita.

Ἄβαι, vrbs Phocensis agri, sic dicta ab heroe Ἄβα: ibi erat Apollinis oraculum ἀβάου, cognomine. Sophocles in OEdipo tyranno, οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων, οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναόν. vide Stephan. de vrbib.

Ἄβαιον, paululum, paruum, βαιὸν, & pleonasmo literæ ἀ, ἄβαιον.

Ἀβαθὴς έος, τὸ, οὐκ ἔχων βάθος non profundus, Galen. lib. 2. ad Glauco. τραύματα βραχέα τε καὶ ἀβαθῆ, vulnera parua nec profunda.

Ἀβακαῖνον vrbs Siciliæ, vide apud Stephan.

Ἀβακέω ῶ, μ. ήσω: vnde ἀβάκησαν, ignoro, non habeo quid dicam, aut quo rationem rei explicem, ἡσυχάζω, quiesco: ἀβάκησαν (inquit Etymolog.) ἠγνόησαν ἐσιώπησαν ἡσύχασαν. ἄφωνοι δι' ἄγνοιαν ἐγένοντο. οἱ γὰρ ἀγνοοῦντες οὐκ ἔχουσί τι λέγειν. deducitur à βάζω, i. λέγω, quod in præter. Passiuo βέβακται facit: vnde βακτὸς, & verbum ἀβακτῶ. siue aphæresi τοῦ τ. βακῶ.

Ἀβακέως, quietè, ἡσύχως, ἀπὸ τοῦ ἀβακής. in Etymolog. ἀβακέως εὕδοντι.

Ἀβακήμων, όνος, ὁ, indisertus, tacitus, imprudens, stultus. ἄλαλος, ἀσύνετος, μωρὸς, ἥσυχος.

Ἀβάκης έος ὁ καὶ ἡ, idem quòd ἀβακήμων, carens voce, ἄφωνος, ἄλαλος, ἄβαζος ἀπὸ τοῦ βάζω, i. λέγω: et ἀβάκης & ἀβακῶ: Hinc pro simplici ponitur & aperto, syncero que, ἀφελὴς, ἄπειρος, ἄκακος. item pro stulto. Est etiam inualidus, ἀδύνατος.

Ἀβακὴς, taciturnus, quietus, mitis, ἀπὸ τοῦ βάζω, i. dico. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ τὰν φρένα ἔχω. pro ἡσύχιον καὶ πρᾶον.

Ἀβακίζω, quietus sum, ἡσυχάζω, μὴ θορυβῶ: ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ. Anacreon, ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς, καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων. pro ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβώδων.

Ἀβάκιον, ου τὸ, diminutiuum est ἀπὸ τοῦ ἄβαξ, κος, abaculus. Ammonius ita ἀπὸ τοῦ ἄβακος differre ait, vt ἄβαξ sit mensæ genus in tricliniis, vbi vasa omnis generis exponi soleant: ἀβάκιον verò, tabula illa calculatoria, in qua numeros subinde deletiles ducamus.

Ἄβακοι, ἀγκλάζοντες, Hesych. inutilium pisciculorum institores insani, Interp. Oppian.

Ἀβάκτητον, ου, τὸ, minimè inuidiosum, ἀνεπίφθονον.

Ἄβακτον, & Ἄβυκτον, τὸ μὴ μακαριστὸν, non beandum, aut vt fortunatum prædicandum. Hesych.

Ἀβάκχευτος, ὁ, bacchanalium expers. ἀβάκχευτος τράπεζα vini expers mensa, Nonn.

Ἀβάκχευτον, lineum textum λινοῦν ὕφασμα περιχειρίδιον.

Ἀβάλαι, vox indignantis, heu. φεῦ: ab ἀ epitat. & βάλλω.

Ἀβαλλία ας ἡ, scriptura, confessio, συγγραφὴ, ὁμολογία.

Ἀβάλε, Aduerb. vtinam. In Epigramm. ἀβάλε χειμερία με κατέκλυσε κύματα πόντου, &c. & pro φεῦ. In Etymolog. est ἄβαλ ... τὸ ἀβάλε Aduerb. à βάλλω, vt ἀβάλε σοι στέφανε. εἴδαλον ...

Ἀβάλη, inutilem, languidum, Lacones vocant, ἀχρεῖον, ...

Ἄβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία, Hesych. oliua mala.

Ἀβαμβάκευστος vel ἀβαμβάκευτος, vt alij volunt nullo lenocinio fucatus sunt. n. auth. Hesych. βαμβακεύτριαι αἱ φαρμακεύτριαι καὶ μαγγανεύτριαι veneficæ, & cibi ἀβαμβάκευστοι, qui sine vllo cõdimento & veluti gustus lenocinio parati sunt. Ath. l. 4. de συσσιτίοις Cretensium τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι παρατίθεσθαι δ' αὐτοῖς ἀβαμβάκευστα τῇ κράσει καθένα τῶν νενομισμένων.

Ἄβαντα. vrbs circa Parnassum, vbi templum Apollinis.

Ἀβαίτασις, εως, ἡ, ascensus, ἀνάβασις, per μετάθεσιν literarum, & ἐπένθεσιν τοῦ τ.

Ἄβαντες,

Ἀβαττις, ιδος, ὁ, ἡ, non subditus regi, aut imperatori, rege carens: vt ἀβασίλευτος πόλις, libera vrbs, quæ nullius paret legibus, sed est sui iuris.

Ἀβάσκανος, verus, & minimè mendax, non inuidus, ἀ-φθονος. Suid. ὁ δὲ μάρτυρ ἀβάσκανος γίνεται, φησὶ καθαρὸν ἦθος ἀπαράτρεπτον ἔχων.

Ἀβασκανία, ας, ἡ, fascini amuletum, i. maleficia & fascinationes ab inuidia profectas auertens: ab ἀ priuat. particula, & βασκαίνω. Dioscor. lib. 3. Ἀβασκανία αὐθρώπους ἐβλάπτει, hominibus fascini amuletum esse fertur. Ἀβάσκητα, χωρὶς βασάνου. Hesych.

Ἀβάσκευτος, onus, pertinens: ab ἀ epitatico, & βασκεύω.

Ἄβατος, inaccessum, infinitum, ἀ ἔστιν, ἢ οὐ διέλυτον. Item ἀβάτιστον, cui visa sterri non potest.

Ἄβατος, immotus, inaccessus, ἀκίνητος, ἢ ἀφόρητος. fort. perperam legitur pro ἄσατος.

Ἀβάτος, ὁ, ἡ, expers intelligentiæ, ἀσύνετος. Item ἄβατον, desertum, inaccessum, intuitu: vt ἄβατος ὁδός, auium iter. Xenophon. ἄβατος. etiam indomitus, non insensus (à verbo passiuo quo vsus est Gellius lib. 5. cap. 2.) vt ἵππος ἄβατος, equa indomita nec insensa: item non inita, necdum passa admissarium, id est, παρθένος. Lucian. in Comment. cui titulus, ζωὸς ἢ τὸν θηλειὸν ἵππον γαμοῦσης, ὅμως μήτρα αὐ θήτακλ ἐστὶν ἀδμήτης ἔτι, ἡ ἄβατος, i. indomitæ & nondum insensæ. Idem Lucian. in φιλοψευδ. ἐλάσαι δικαίως ἵππον παρθένον αὐ ἀβάτου. i. nondum expertæ Lucinam, iustóque hymenæo, vt 3. Georg. Virgil. Veneris nescias: quod ita eleganter expressit Horat. lib. 3. Carm. Od. 11. Quæ velut latis equa trima campis, Ludit exultim, metuítque tangi, Nuptiarũ expers, & adhuc proteruo Cruda marito. vbi nuptiarum expertem equam dixit, πῶλ ἄβατον ἵππου. & ἄβατα πέρκα, magis scansilis ficus, apud Theophr. lib. 2. hist. plant. lege ἐβατά τε καὶ ἄβατα. Hinc etiam locus ille à Rhodis, ne quis Artemidæ statuam affigeret, obsceptus, ἄβατος est appellatus, quoniam (inquit Cæcilius Rodig.) trophæa mou sic religio est. Item, ἄβατον, adytum dicitur, ἀφ' ἕστε ἀ ἐξέλκει, ἀξέλκει. Plut. in Probl. τὸ τῷ ἀβάτῳ πῦ-δίς. Et ἄβατον Suidæ sacrificium est, ad quod non quiuis temerè admittitur. Et insula quædam Ægypti eodem nomine vocatur, quòd ad illam propter limi & papyri copiam difficillimus esset aditus. Lucan. lib. 10. Hinc Abaton, quam nostra vocat veneranda vetustas.

Ἄβαφος, ὁ, ἡ, non tinctus: ab ἀ priuat. & βάπτω.

Ἀβδελεῖ pro ἀπέβαλεν, reiecit, sursum iecit.

Ἄβδηλον, ὁ, τὸ, humile, abiectum, ταπεινόν.

Ἀβδέλυκτα, ων, τὰ, non contaminantia, quæ non abominamur, μιάσματα: ἀ βδελυγόμεθα. Æschil. μυσαρὸν· ᾧ μὲν φιλῶ τὸ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Ἀβδηλα, vel Ἀβδελα, ων, τὰ, ἄστατα.

Ἀβδηρ, nomen proprium. Hesych. ἐμοὶ βδλος ἐξομολογητός.

Ἀβδηρα, τὰ, Abdera, nomen vrbis: vnde Ἀβδηρίτης, Steph.

Ἀβέβηρος, ventus Borias.

Ἀβέβηρος, ἡ, ἡ, flagellum, apud Hipponactem, μάστιξ.

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ, ἀ, instabilis, incertus, incōstans, minimè ſtabilis, infirmus, ἀσταθὴς, ἄμεταπειστος, ὁ μὴ πάγιος. Aristot. de mundo, πεῖσαι δὲ ἀβέβαια. Plutar. χρῆναι δ' εἰ εἶχεν ἐ μόνοι ἐφήμερον καὶ ἀβέβαιον ὄσαι, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαι εἰς ἑ ὕχθρας καὶ ὀργάς.

Ἀβιβάστως, inconstanter.

Ἀβίβηλον, τὸ, mundum, sacrum, non profanum, quod neque contrectare, neque adire fas erat. Huic contrarium est βέβηλον, τὸ μὴ ὅσιον, παντὶ θ' βάτμον: vnde ἀβέβηλος λόγος, ἀπόρρητος, ἢ ἀβέβηλα χρεῖα, loca non cuique peruia, nec adeunda.

Ἄβηλ, pro σ' χεις, dicunt Pamphilæ incolæ.

Ἀβηλίλιν, πλακὸν, dicunt Pamphyli teste Hesych.

Ἄβηλος, ὁ, ἡ, sol Cretensibus.

Ἀβήλω, vel ἀβίλω, circundo, corono σ' ίζω.

Ἄβηλος, ὁ, τὸ, vel ἀβέβηλον, humile, ταπεινόν.

Ἀβιλτερικόκκυξ vanus & ſtolidus, κενὸς, ἀβέλτερος.

Ἀβελτερία, ſtultitia, ineptia, vesania. ἀσυνεσία, ἀφρεσύνη, ἄνοια, ἀνοησία, μωρία ἢ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκουσα. Etymolog. ἀβελτερία, ἡ παρὰ τὰ πατὰ coniungit Aristot. Rhetor. 2. ἀβελτερίας ὁ γάμος, ineptendi consuetudo. ἀβελτερία ἐξ ἀμαθίας, negotij cum absurditas, cum amentia. Aristot. 2. Oecon. πῶν ἀβελτερίᾳ ἀπ' ἐλαιόδρυος, eius ſtupiditatem insectabatur. Dicitur & ἀβελτερία ᾧ τὸ ἀβέλτερος, vt vſus est Alexandrides in Helena, Suid.

Ἀβέλτερος, ſtupidus ac barbarus, ſtultus, ignauus, aſpernandus, abiectus, vanus, ἀνόητος, ἀσύνετος, ὃ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, δ' ὅσπερ μὴ χωνόστοπος. Menander in Perinthia, ὅσις σωφρονᾶν δυνάσται ἀνοησήμενα ᾧ μωρὸν ἐξαπατᾶ θεόφιλε, ὡς οἶδ' ὅτι ἐδὲ μιχαλέον ἐστὶ φοβησόμενα ᾧ μωρὸν ἐξαπατᾶ θεόφιλε, ὡς οἶδ' ὅτι ἐδὲ μιχαλέον ἐστὶ διαπεφευγὼς ἐπιβεβηκότας ἢ ποτὲ ἀβέλτερος. fatuum magis infatuans. Plutarch. ὦ ἐ ῥᾳθυμίας πάσης, τι λέγεις, ἀ ζῆν μᾶλλον ὀφείλων παρηλεῖν πῶ πορεύσει ᾧ τὸ κάσμον; &c. vbi Erasmus non latis rectè, Quid ais vir muliere deterior? quum debueris ſummouere purpuram & mundum, &c. est enim gradus poſitiui. Idem Plutarch. ὃ τῷ δεῖ τὸ πᾶς δεῖ ἢ νέοι ποιοῦντων ἀκόσι, Οὐ γὰ ἔπαινος τὸ ἀπαινῶν αὐτῆς ἀβελτερίαν κομῴδιὰ ᾧ αὐτόν.

Ἄβεττις, Homer. Iliad. 6.

Ἀβέτειος ᾧ ἀβαντιάδης, Abantis filius.

Ἄβιος, Eubœa, ab Abante Argino Neptuni & Arethusæ filio.

Ἀβζωστηλὸς, est & nomen fabrilis instrumenti, quod ἀνάβαθρα vocant.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, ἡ, τὸ, σχήματα στοιχειώδη, inquit Amm. i. in quo res deponunt, quemadmodum est coquorum tabula, in qua receptacula eduliorum, aliáque id genus exponuntur, armarium. βακάλιον ἄβακος etiam dixit Cratinus apud Pollucem lib 6. Ponitur & pro tabula, in qua Mathematici ſiue Algoriſtæ lineas, numeros, & figuras ducunt: veteres Pythagoricam appellant Menſam. Est quoque tabula quadra, quæ ſapponitur craſſiuſculæ ſummitati columnæ. Etym. ἄβαξ inquit, propriè ὁ μάλιχου βάσις, impropriè verò ᾧ ὅλη οἷας δήποτε σανίδος, ὅπερ τὸ βῆμα φησιν. Latini à genitiuo Græco nominativum formantes, Abacum vocant. Accipitur aliquādo pro muto, i. ἄκαλος, ἄφωνος: à βάζω. Cæterùm etiam vocatur πνευτὸν (vnde vulgò trepan dicimus, & πρεπανίζειν trepaner) ὅθεν quoddam genus terebræ chirurgicæ. Eo ferramento quum res exigit (vt quando pus ſanieſve contenta educenda eſt) os cranij terebrando pertuditur atque perforatur, à muerone rotundo ſenſim craſſitudo amplior conſurgens, vbi pollicarem menſuram minúſque excelleſcit circulo ſuccingitur, qui inſtrumentum prohibet, ne ſubſidat in membranáſque cerebri immergatur: vnde & nomen. De eo Galen. in 6. lib. Methodi, & Æginet. lib. 6. cap. 90. Vide χρυπίκιον.

Ἀβάπτιος, ᾳ, qui mergi nequit. Pind. ἀβάπτιστός εἰμι φιλῶ σὲ, ſum vt ſuber immerſabilis vndis, vt loquitur Horat.

Ἄβαπτος, ὁ, ἡ, non tinctus, nō roboratus acie, hoc eſt ſtomomate nō duratus & acuminatus. Suid. ἀβάπτωτος, quod ſit ὄπτι σφοδρῶς. Ἀβάπτωτε igitur, σίδηρος eſt ἀβάπτωτος ᾧ ἀτεμπωμένος. non temperatum ferrum, nam ferrum intingendo in aquam temperatur.

Ἀβρόλαμα, nymphæ.

Ἀβρόλιμι, nymphæ nomen.

Ἀβρύνω vocant Cyprij, menſibus repurgatam: ſignificat & γυναικιζομένην, mollem & effœminatam.

Ἀβρυκὴν apud Macedones de comantibus dicitur, pro κομᾶν, i. comam alere.

Ἄβρ, ατος, τὸ, genus placentæ, apud Æſchyl.

Ἀβρωτὰς, placentæ, & μάζαι, μαζῶν apud Athen. lib. 4.

Ἀβρὶς, ιος, ὁ, intelligentia carens, ἀσύνετος, eſt & leuis, minimè grauis. non onerosus, non moleſtus. Paul. 2. ad Corinth. 11. ἐν πανὶ ἀβρὶ ὑμῶν ὑπνοῦντα. Omni in re me vobis minimè onerosum ſeruauiᾳ βαρὺς ἢ ἐμοὶ βάρος.

Ἀβρώτης, ης, ἡ, effœminata, delicata, & ἀβρωτά.

Ἀβρὶς, ιος, ὁ, ἡ, epirotes, continentis habitator, cuius habitatio minimè in aquis eſt, eóque nullis nauibus eget, ὃς μὴ ἔχει βάρος. Hoc quoque nomine vocabatur Seuthi filius, de quo Suid. & Strabo, & Gellius lib. 9. cap. 22. Est & ἄβαρος, nomen libri apud Plutarchum, qui ſcriptus eſt ab Heraclide. De animæ immortalitate.

Ἀβρὸν, pro ἀβρὸν, legitur lib. 3. hiſt. plant. Theophraſt.

Ἀβρυτάζει, terret, plaudit, παρέστησται, κρατεῖ.

Ἀβρὺς, ας, ὁ, limes, λιμάς.

Ἀβρὺς, ſiue ἀβρυὸς dicitur quædam vrbs, & χώρα & ἄνθρωπος. Pausanias vt refert Steph. afferens inter alia ex Apollonio Ἀβρίδας ἡμᾶς ἀπὸ τίνα: gentile eſt ἄβρυος & ἄβαργος teſte eodem.

Ἄβρυος, proprium vrbis Phœnicium: vnde

Ἀβρυὸς, φοινίκων φυλή.

Ἀβρὶς, Lampſacum vrbs, Etymolog.

Ἄβρυν, geme. plora, clama, στένε, ὀλόμοζε, βόα.

Ἀβρτὰς, ἀν. ἀ, πλοῦτος κυπριακὸς, volatiles.

Ἀβτὰς, ας, ὁ, inſtabilitas, ἀστάθεια.

Ἄβρτος, ος, ὁ, ἡ, inſtabilis, inexplebilis, edax, ἄπληστος, ἄμαχρος.

Ἀβῦ, organum, ὄρ ανον, Macedonia.

Ἄβρυς, ος, ὁ, ἡ, non grauis. Lucianus ſo Scaph. ὅτω ἄμεινον ἀβαρῆ, ὥστε ἐμβαίνειν. ſic ſatius vt ſine pondere ſis, itaque inſcende. Aristot. in 1. de cœlo, τὸ ὡς ὸ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος.

Ἄβας, τὸ ἄβα, gentile nomen.

Ἀβάρδας, δ, ὁ, ἡ. Eſt & facer morbus Tarentinis.

Ἀβάς, Ἀβαντος, Abas nomen proprium ſophiſtæ.

Ἀβάσαι, præclarè agere, extolli, ἀρίστασθαι, ἀβῶσθαι.

Ἀβασάκτως, ὁ, ὑσδασάκτους, Hesych. aduer. portatu difficile.

Ἀβασάνιστος, ὁ, inuulnerabilis. ἄτρωτος. Item ἀδιάβασανος, ὁ, ἀπὸ ἔτα-σος, inexploratus, incompertus, incertus: à lapide auri indice, qui βάσανος dicitur. Vnde prouerbium, ἀβασάνιστος ἀθρώπου, inexploratus homo. Est etiam expers doloris apud Æliauum, ἀβασάνιστος ἀνθρώπου, ἀβασάνιστος ἀνθρώπου, inexercitus, vel inexercitatus. ᾧ μὴ κολαζόμενος, non tortus, nec per quæſtionem examinatus, impunitus.

Ἀβασανίστως, ſine certa probatione, nulla examinatione facta, tenerè. Thucyd. ἀβασανίστως παῖ ἀπλέων λέγοντα, i. alij ab aliis capiunt inexploratè, inexaminatè.

πε λέγεται ὅτι ὁ ἓν ἔχων πνεῦμα ὑγρὸν βλάπτει φάσκοντες, vt scribit Simplicius interpres Epicteti, id est, qui non habet cum quo comparatus, melior videbitur. Plutar. in Romulo. ἀζήλητον ὁ ἐρημος μηχάνει γάμον, stultum est cælo terram misc ere. Aristoph. πῶς ἂν ἔτ' ἂν ἀβίλητος ἦν; Deducunt ab α priuat. & βίλητος, id est, φρόνιμος, quasi ὁ τὸ βίλτιον μὴ γιγνόσκων. Suidas ἀπὸ τοῦ φέρω φόρτος, ἀπὸ τοῦ βαλῶ βάλτος. ἀβελτέρτερον, simpliciores. ἀβελτερώτατος, stultissimus. Gaza in translatione Ciceronis de Senect. τὸ δὲ πᾶς οἱῳ σοφώτατος ἀπαιπάτερα ψυχὴ πλοῦτος ἢ βίον ἀβελτερὸ πατρὸς δὲ παλαιτερῳπάτρα. quid? quod sapientissimus quisque æquissimo animo moritur, stultissimus, iniquissimo?

Ἀβελτερόκακος, idem quod ἀβέλτερος & κακός. Suid.

Ἀβέλτερος, ὁ, vanus, instabilis. ἀκατάστατος, μάταιος, ingratus, impudens. ἀχαρίστως, ἀναίσχυντος. ἀβέλτερον, multum, magnum, graue, laboriosum, odio dignum, impudens, πολύ, πάνυ δῆλος, μέγα, ἀχαρίστου μέτριον ἀκρατέστατον, ἀναίσχυντον.

Ἀβέρτερα, ajora, altiora, quæ per terga equi iugalis excurrunt, sub alis eius succincta, Bud. Annot. poster.

Ἀβέσσα, desidero, tumultuor, ὥσπερ ὁ ὄρχησις.

Ἀβεδηλωτ, Abedenus, ex vrbe quæ ἀβεδὴν dicitur.

Ἀβεδών, ὄνος, ὁ, lusciuia, ἀπάτη.

Ἀβέφ apud Lacones, est habitatio in portico vbi promptuarium: εἴπερ τοιᾶς ἔχει πεμεῖον.

Ἀβέφω, canto. ἀεὶ α. ἀβρεχέτον ἀδυπνεῖ. Hesych.

Ἀβήν, ένος, ὁ, ἡ, ἄτυλος, imprudens, improbus, impudens, ἀναίσχυντος, αἰσχρός, ἀσώτος, ἀναίσχυντος, ἀδόντος.

Ἀβήσσω, animaduerto, σύνιεμι.

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ, non coactus, sine violentia, ἀβίως: vnde ἀβίαστος κίνησις, motus naturæ sponte editus, libertas.

Ἀβίγας, Abigas, proprium fluuij.

Ἀβίακτον, quod præsenti in periculo versatur: ὃ ὧν ὁ ὀρρὶς σοὶ κτανλυώμενον, i. cuius exequiæ non fuere lugubres, Interp. Sophocl.

Ἀβίκα ciuitas ἡ ἀβίκη, ὥστης.

Ἀβιόνιον, nomen pilæ, & stellæ in Lybia.

Ἀβίοι πάντα vocant Persæ μνήμονα, i. memorem.

Ἀβίλυξ, Libyæ mons oppositus Calpæ in Europa iuxta fretum Gaditanum.

Ἄβις, ιος. abies aut picea. Inuenitur & ἄβιτς, vt apud Latinos. vide Hesych.

Ἄβιτα, nomen ciuitatis.

Ἀβίολι, πόλεμα τι, semen quoddam rotundum. Hesych.

Ἄβιος ι ὁ d phicem habet significationem: aut enim α priuat. particula est, & tum significat pauperem ὃ μὴ βιοτὴ, ὅτου. à βίος deducitur ἀπὸ τοῦ ἀλλήλους ἀλλαγῆς, qui nullas habet facultates. Lucian. Ὑπὸ τοῦτο τὰς ἀκλήρους ὁ ἄβιος εἰδωλεῖ, scrutu os mendicis viris & egenis. Item ἄβιος inermem significat, qui arcu non vtitur, Ἀπόλλωνι: à βιός, id est arcus. Item non violentum, non iniurium, ἀπὸ δικαιοῦ τὰ, qui nullam aliis infert iniuriam: à βία, id est violentia. Demosthen. hoc nomine eum vocat, qui nullam vitæ suæ rationem habet. Homer. Thraces ἄβιος appellauit, quasi à communi vitæ statu alienos, vt qui mul eribus abstineant. Alij ex Eustathio interpretantur ἄβιος τὸ βίου τὸ εὐδαιμ Qui violentiam aut vim non norunt, id est, quibus vis non infertur. Subiungit enim Eustath. eo loco τὰ δὲ ἄβιος etiam (vt Etymolog habet) βίαιος μὴ χρώμενος, ὅ ἐστι, νόμοις καὶ πολιτείαις. Aut certè à intensiua est particula, & tunc eum significat cui nihil eorum deest quæ pertinent ad victum & facultates rerum, & ad potentiam, id est, opulentum. πολίτης, vt vsus est Antiphon ἐν ἀκλοθέα. Hesych. πολυβίοι ἔχοντα. Item μακρόζωος μαλακότερον ἄβιος βίος. vita non vitalis, in Epigramm. ἄβιος αἰσχίων, extremus pudor. Plato Legib. Ἄβιοι, Abij, gens Scythica. vide apud Stephanum ὡς πολλαχοῦ. Philostratus in Heroicis inquit, Abios dici à poetis, qui superiora Mysiæ incolunt.

Ἀβίοτος, ὁ, ἡ, doloribus plenus, tristis, humilis, abiectus, qui non viuit, ὁ μὴ ζῶν, mendicus, πτωχὸς, ἀπόβιος, ὀδυνηρός. vnde ἀβίωτος βίος, vita inuicunda & acerba. & minimè vitalis. Dicitur & ἀβίωτος, tertia breui. Lucilius Epigrammatarius, οὗτον ὁ ὑζζαν κἀβίωτον ἔτετον. Aristoph. in Pluto. ἀβίωτον εἶναί μοι πεπόνηκ' ἤ βίον: Æschines in Cteſiph. ἀβίωτον κηπεύω ὑμῖν, εἰ πᾶς ἔσται τὰ δίκαια δύναμαι δ ἀνθρώπῳ, i. non sibi viuendum arbitratus, si, & c. ἀβίωτος ἄνω apud Xenoph i. atas mendica & misera.

Ἀβιώτας, Plutar. in Solone ἀβιώτας ἢ αἰχμὰς ὑπὸ λύπης διατίθησαν, id est, fœdè ac turpiter in dolore se habuerunt. ἀβιώτας ἔχειν, periclitari de vita, infeliciter viuere, ita viuere vt viuendum non sit.

Ἀβλαβεία ας, ἡ, incolumitas, innocentia, indemnitas. Cic. lib. 3. Tuscul Innocentia, inquit, apud Græcos vsitatum nomen non habet sed habere potest, ἀβλάβειαν, &c.

Ἀβλαβὴς, ὁος ὁ, ἡ, innocuus, innoxius, innocens, inoffensus, illæsus, tutus, saluber, non nocens, incolumis. Plato 2. de Repub. τὸ χρῆσθαι ἡ ἀβλαβὲς ἢ ὠφέλιμον, id est, quæ nihil afferunt detrimenti. Xenoph. σὺ ἑαυτὸν ἀβλαβῆ παρέχειν, præstat illæsos.

Ἀβλαβῶς, citra noxam, innocenter, innocuè. Plutarch. in Opusc. ἀβλαβῶς ἐργασίας, ἀβλαβῶς ἡ ἀφελίμως.

Ἀβλεμίωτος, hic dicebatur apud AEgyptios funis è papyro connexus ad purgandum.

Ἀβλεπίας, ιάδος, lusauiter, Hesych.

Ἄβλεπτος, ὁ, λαμπρὸς, ὁ, clarus, Cyprij. Hesych.

Ἄβλεπτος noxę expers, cui nocceri non potest.

Ἄβλεφος, ligna, τὰ ξύλα.

Ἄβλητος τὰ ἀβλητὰ, ignoranda, ingratus, ἀσώτους, ἀγνώμονα.

Ἀβλαστέω, ὦ, μόσω, malè germino, non succresco.

Ἄβλαστος, ὁος, ὁ, καὶ ἡ, & Ἄβλαστος, ου, apud Theophr. infœcundus, non germinans, non succrescens, dicitur & Ἀβλάστητος, qui nequit germinare qui nequit pullulare.

Ἀβλαυτος ι, nudus pedes, excalceatus, ὑποδήτος ex α priuandi parti. & ἐλαύτω quod est calceamenti genus.

Ἄβλεμμα, erratum. ἀμάρτημα, quasi ἄβλεμμα idem quod ἀλύπημα, vt quidam volunt. Ἀβλαμμὸς, inualidum, sic Nicand. in Alexipharmacis. ἔπειμι δ' ὑπαλίγκιον ὄφρα χολώσεται ἀπτῇ ἀβλαμμὸς, i. ἀσθενὲς. Interpres, ἀσθενὲς.

Ἀβλεμμὸς, inaudax, inuicundus, dissolutus, ignauus, ἄτολμος, ἀπρεπὴς, πανεπίφυγος κακὸς.

Ἀβλεμμόως, Aduerb. negligenter: pro ἀμελῶς, & transpositione literatum ἀλλοίως, pleonasmóque ipsius β, ἀβλεμίως, Orione auctore: apud Etymolog. ἀφρονήσως.

Ἀβλεννὴς, ιος, piscis acus, alio nomine βελόνη & ῥαφὶς, apud Athen.

Ἀβλεπτὸς, ὁος, ὁ, ἡ, despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, delictum, peccatum. Suid. ὃ δὲ φέρων ὀνομάτων τὰ ἴδιωτῶν ἀβλαπτήματα. τὰ δὲ ἡδη προσαιτῶν αὐτὸν ἰωΐα. id est, vulgarium hominum errata perferebat, quum si quid prudentiores peccassent, offenderetur.

Ἀβλεπτὴς, ὁος, ὁ καὶ ἡ, peccator, ἀβλαπτῶν. Suid. οἱ δ' Ἀλεξῖνται ἀφ' ἑαυτοῦ ἀβλεπτὴς ἀπεδείκνυον πρὸς τὸ φίλιππον, ἡ βουλόμενον.

Ἀβλητίω delinquo, pecco.

Ἀβλιψία ας, ἡ, cæcitas, inconsiderantia.

Ἀβλὸν, ὁ, ὀδόντιον, Hesych. proluſio.

Ἀβλοκὲς ἄζας habena, ἰωΐα.

Ἄβλης, ητος, ὁ, ἀ priuat. & βλῆμαι, βλῆσται, de iaculo dicitur recentis, necdum aliquò missio. quo scilicet neminem adhuc percusserit, & cuius cuspis integra sit, neque frequentibus ictibus obtusa. ἀβλὴς ὀϊστὸς, apud Hom. rum, sagitta nondum iacta, nondum arcu excussa, μὴ πω βεβλημένος ὀϊστῷ καὶ νευρῆσι τόξῳ ἔχει, ἀ, ἀπτητος.

Ἀβλήτημα τὸν, vel ἀβλίτημα τὸν, intactum.

Ἀβλήτης, οἱ, testes, μὰ, τυρὸς, ἀπὸ κοχλίτης. Legitur etiam Ἀβλήτορες, & Ἀβελήτορες.

Ἄβλητος ι, ὁ, illæsus, non putatus, non cæsus, inuiolatus, ἄπρωτος. ab omni telorum incursu tutus & inuiolabilis, inuulnerat us. Differt ab αὐτόπους quod similiter inuulnerat um significat. Nam illud de eo dicitur, qui eminus iaculando ictus non est: hoc verò de eo qui cominus pugnādo nullū vulnus accepit, Varin. Ἀβλητὸν, balatus expers. Antipater in Epigram. μυῆσας δ' ἀβλητὸν ὑπαύλιον, &c.

Ἀβλίγμων, ονος, ὁ, obtusus, hebes, ἀμβλύς.

Ἀβλιγρὸς, ὁος, & Ἀβλιγρὸς, ὁν idem quod βλιγρὸς, robustus ac fortis, apud Pindar. & tunc α superuacaneum est, vt in σάγυς & ἀσταχυοτεσῆ aliis ὑπὸ πασῶν positum esse videatur. Aliquando accipitur pro hebeti, obtuso, molli, imbecilli, remisso, debili, Iliad ἐὺπαπτα χείρα σ' ἀβλιγρὰ, id est, ἀδυνῆ, σ' ἀπαλὰ. Apoll. 2. Arg. ἀβλιγρὰ δ' ἔπι κάμπτι κίκλιτ' ἀέμοιδες, id est, ἀδύνατον ποιῶ ἢ ἀδυνῆ, κὴ τείρουν τὸ βλιγρὸ, inquit Interpr. impotentè ob soporem. ἀβλιγρὰ νόσος, remissus & longus morbus, apud Plutarch. in Pericl. Et ἀβλιγρὸ ἐρέπτοντες, molles exercitationes, apud eundem de Valetud. tuenda. Et ἀβλιγρὸς διάνοος, mors non violenta, quæ & ἀβλιγρόπους dicitur, quasi ἀδύνης ποιῶν τὸς θνήσκοντας. Aelianus κατέμεμφεν οὖν ἐ δίκη φόβους καὶ σωλῆνῃ, ἡ ἀβλιγρὸ διανάτῳ ὑπτερῆσι ἐωῦ ὑπερῆσι ἡ ὄμοιος δυκεῖ μοι. Dicitur autem βλιγρὸς παρὰ τὸ βλάπτω, quod interdum, καταβλάπτει εἰς γλῶ καὶ ἐωῦ ἐξ ἀναρρεῖν significat. & tunc significat robustum & validū, interdū καταβλάπτεσθαι ἐωῦ, & tunc significat infirmum & inualidū. Etym. ἄπαυος, ἀμβλυὸς, ἀμαυρὸς. Ἀβλιγρὸς etiam herba est, quam Dioscorid. Heliotropium vocat. ἡλιοτρόπιον, σκορπίουρον, interpres Nicandri in hoc versu in Theriac. οἱ δ' αὖ, ἐκπόνιος ἀβλιγρὸς ἔχλοα νίζει.

Ἀβλίσμαρον, ἄβλαστον inquit Hesych. hoc est intactum.

Ἀβλόζ, sacrificia, ἀσεβῆ ἀσεβήσεν, Macedones.

Ἀβλοῖς, ἀβλαβεῖς, Cretenses.

Ἄβλος, ιος ὁ. mulctrum, vasis genus apud Alemanos.

Ἀβλωβρίδιον, κ. τὸ, venenum, quo fœtus extinguitur, abortus, ἀπόλισθον ἐπτρωμα, ἐξάμβλωμα.

Ἀβλώσκω, apud Gazam lib. 3. Gramm. vide num sit idem quod βλώσκω.

Ἀβιὰ, ἡ, precationes, ἀγαί.

Ἀβιάζη-

Ἀβοήθητος, ὁ ἡ, auxilio carens, destitutus, cui succurri nequit: pro immedicabili: vt ἀβοήθητος δῆξις, morbus deploratus, Dios. lib. 9. ἀβοήθητος φίλος, amicus qui non adiuuatur. Epictetus, ἀλλ' ἐστι τὸ φίλοις ἀβοήθητοι ἢ σύντροφοι, amicis prodesse non poteris.

Ἀβοήθητ, Aduerb. citra auxilium, facile ῥᾳδίως.

Ἀβόσκου φάρμακον, iremediabile venenum, Theophr. lib. 9. histor. plant. & apud Polyb. ἀβόσκους ἐσκαμμένους πηγάς, id est, vulnera inueterata, quibus ante nulla mederi quis potuit.

Ἄβυστος, ὁ ἡ, tacitus, mutus.

Ἀβυσσο-κυβερνικοῦ δόλια ὀνόματα, Hesych. tesseratius iactus insfelix.

Ἀβυσσος ἀ μ. πεσω. πεσῶ, occurro, obuius fio, ἀπαντῶ. Datiuo. ἀβύσσοις λιπαροῖς. Vnde & ἀβύσσιος pro intelligere facio, Hesychius σωστέζειν, erudire. Apollonius, ἐς ἀβυσσόφοιβ. ὑδαῖς ἵοντες. Iuterp. σωστεύοιμεν.

Ἀβυσσ-ελ, vallamunimenta, sepes, φραγμοὶ, Siculi.

Ἀβυσσ-ελ, οἱ, crudeles, quibus pon turò obuiam venitur, ἀνυπόπτοι ἰόντες. ex a. priuatiuo, & ἀβυσσῶ. Facta συναλοιφῇ duorum a. vel alterius ἐκθλίψει.

Ἀβύσσος, ὁ, ἡ, ἀβυσσήτης, ου, ὁ, occursus, quasi obuiatio, obuersatio, f. congressus, ὑπηντιασμὸς, ἀπάντησις, Etymolog.

Ἀβυσσ-τος, ὁ ἀβυσσος, ἡ Ἀβυσσ-τις, & ἀγαμῶν vel ἀπύρων idē significant, pullum sc. μικρὸν βιβλακικὸν ὑδάτιον, ἡ ὑδάτια γιγμοῖα ἔχοντα. qui dentes nondum emisit ætatis iudices, quiqs ob id adhuc iuuenis existit. ita quidem Suid. Sed Bud. ex Aristo. illud μικρὸν βιβλακικὸν interpret. qui nondum amisit dentes ætatis indices. verba Ar. in 6. de histor. anim. sunt ei δὲ μικροὶ ἐπὶ τοῖς ἡμίοσι μὴ πεπτωκότες ὅπερ ἐστὶ παῦρα ὧν βιβλακώδεις ἢ ἰδίως γινόμενα τῶν ἀκεφάλων διὸ καὶ νόμον ἔνιμμον ἔχειν ὅταν ἀβύσσοι ἢ ὅταν ἢ βιβλακικὸν ὦν ἢ χάν. & Hesych. etiam interpr. ἄβολος, ἀβύσσοι ἀδύτια ἢ ἰλας ὀδόντα. Aristotel. De animal. Dentes verò eiusmodi, quibus ætas discernitur, apud Xenoph. dicuntur γνώμονες: ab Hesych. etiam κηρυτικότες: (sed Suid. κρτύκοις) vnde ij quibus ob senium & gnomonum casum ætas amplius ex dentium indicio non internoscitur, ἀπὸ γνώμονος καὶ ἀκοπτοῦ ὁμοίως appellantur, hoc est, ἀπορρηκικότες. vetuli. vulgoque, *Qui ne marquent plus si ôtés exactitude à vos dents.* Et ἀβύσσιος, ὁ μὴ σῴζοντων. ἀβύσσ. τὸ βοὸς ὡς ἀπὸ βοῶ. Etym. Vnde apud Antimachum Τοῖσί δ' ἀβύσσιος ἀσφάρα ἔασιν, ἡμέρτυρες σωματηχότες, ὡς σωτηχότες. est etiam ἀβόλος, id imen Siciliæ, Plutarch. in Timoleone.

Ἀβόλα. genus vestis, abolla, de qua Martial. Et Iuuen. Satyr 4.

Ἀβόσ, ener. Theocrit. μὴ μὲν λαβίσσῃς τὰς ἄμπελος, ἐπὶ γὸ ἄβαξ, ne meas lædatis vites, iunt enim κάβασα καὶ ἀκμάζουσαι: ab ἄβη enim Doric. ἄβα legitur & ἄβαξ item αὐτ. 1. ἀώ. 2. vt refert schol. legunt tamen al. ἀώσαι. i. ficcæ, & torrefactæ.

Ἄβοσ, ὁ, ἡ μὴ κατεμοιβόμενος, i. non depastus locus, vel ἀκαμπὲς, πλῶ βατόν μὴ σέῳσαν, Etymolog.

Ἀβόλως, inconsulto, imprudenter, ἀβούλως, ἀσφάλως, ἀμαθῶς.

Ἀβόλως, non consulto, nolo. Plato Epist. 7. ἀβούλως ἐμὲ ἐκπλεῖν, nolens me discedere: ὃν ἐθέλοντα μ. ἐάσομεν.

Ἄβολος, ὁ, temerarius, inconsultus, segnus, ἀκατόμων.

Ἄβολος ὁ, ἡ, inuitus, non voluntarius, ἀκούσιος, Etymolog. μὴ ἐκὼν ὢν, ἀβόλητ, nolens. item inconsideratus, fortuitus, ἀξύλητος σφαλερὸς, re inutile gesta, res non desyderata, res imprudenter gesta. ἀβόλητοι συμφοραὶ, repentinæ calamitates, Etymolog. δυσβούλητοι. τὰ ἀβόλητα, res miseræ, res afflictæ, res quæ præter expectationem veniunt. Graca de Senect. ἀβόλητα ὁρᾷ, quæ non vult, videt. ἀβόλητα σφάλματα, res aduersæ, & quæ præter nostrum consilium accidunt.

Ἀβόλως, ἡ, temeritas, inopia consilij, imprudentia, amentia, ἀπαιδευσία. ἄβουλα μειρία. Ifocr. ὥστ' οὐ μὰ ἀβούλως βιαιότατ' ἀναβῆναι. εἰ πάς συμβουλὴ πάς ἐπὶ τὸ ἄβουλος ἐπὶ ἔρασ. i. fic potissimum ad consulendum incitaueris, is ad calamitates quas affert temeritas spectes. ἀβουλίᾳ, ὥξῃ ἀκρίτῳ, inuito animo.

Ἄβουλ-ος, ὁ ὁ, ἡ, κακόβουλ-ος, consilio carens, inconsultus, temerarius, præceps, inconsultè agens, stultus.

Ἀβουλότατα, quæ sponte sine opera nostra fiunt, ἀκουσιώτατα. & Aduerb. pro inconsultissimè.

Ἄβουλως, Et ut ἐς, insipienter, temerè, inconsultè, ἀφρόνως, ἀκρίτως, κακῶς ἄκων λόγῳ.

Ἀβουκολιάω, μ. ἡσω, σ. κῳ, tumultuor, θορυβῶ.

Ἀβοτος, bobus carens, item egens, ἀκτήμων, ἀπορος ἀπὸ τῶν βοτῶν. ac si esset ἄβοτος egenus non habens vnde pascatur, seu non habens pecora: βοτὰ enim pecora sunt. Hesiod. κεφάλιον δ' ὕδατ' ἀέρρειν ἐξ ἑβότου ἄξοντα, τὸν δουλείδιν, ἀργάτα. Hesych.

Ἄβρα. ας. ἡ ancilla adolescentior, ancilla puella. Gen. cap. 24. ἐβδέκα καμήλους ἀπὸ τῶν καμήλων Rebecca & puellæ eius. item Exod. cap. 2. αἱ δὲ θεραπαῖναι ἔπαμλαι ἐπορεύοντο. ἄβρα non simpliciter est ancilla nec formosa ancilla: sed quæ domestica mulieris est famula, vtque honorata. leu verna sit, nesne, εἰκότως ἡ σοφὴ χρῆσις τὸν θεράποντα. Etym. Men. nder io Pleudoherculc μέντοι τίνονα παῖ ἀδελφὴν δυοῖν παῖδαιν, τρίρες ὃ παῖδαν ἀπὸ τῶν πατρὸς αὐτοῦ, ἄβρας ἐ μητρὸς αὐτῆς ἀμφοῖν συνιωνε. tales Galli vocamus *filles de chambre*, & *filles d'honneur*.

Ἀβρακάδυλη, ης. ἡ, pellex siue concubina.

Ἀβρακτοπου, ionuerunt pocticum.

Ἀβρένας, Celtæ κερκοπίθηκους. hoc est, simias caudatas vocant.

Ἀβρεκτε, ιδος ἡ Lycionice, vellis mulieb ris est crocei colorisiā Cic. de Arusp. crocota dicitur: & à Platone crocotula, κροκωτός.

Ἀβρομίας, est bolus quidam & iactus in ludo talario.

Ἀβρόστας, Basilides omnipotentem Deum appellat portenso nomine, inquit D. Hieron. in c. 3. Amos Proph.

Ἀβρόχειν, ὃ ου, ἡ, γκτον, poeticum.

Ἄβρυκτος πανάμεν, manus non madida, Nonnus.

Ἀβρωμεσέτ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἀβρωμεσέτ, ἀβρωμεσέτ, Cyprij.

Ἀβρωτιπωλὴ, ἀβρετὴν ἡ, ἀζωτιπωλὴ. Mysia tegio, à nymphæ nomine sic dicta. vnde ἀβρωτιπωλὴ, populi.

Ἀβρυάζειν, lautè & culte, ornari, delicatè viuere, & delicias facere, κομᾶσθ. ὑβρίζειν.

Ἀβρίζειν, delicatè ornor, delicato cultu vtor, ἀβρύνεσθ, κρυπτίζειν.

Ἀβρὸς, leuis, Euripides.

Ἀβρωκὸς, verum: vnde ἀβρωκέστερον, vertius, ἀλυδέστερον.

Ἀβρωκτος, ὁ, ἡ, surdaliter, ἀβρωκτῶς, ἀκουστῶς, ἀβρυπτῶς, Etymolog. αὐδέκτος, insomnis.

Ἀβρωνα, τὰ, mundatarticulorum, ἀκαθαρσία.

Ἀβρὸς ὑγροῦς, vigilans, vigil, Hesych.

Ἀβρὸς ἐμὶ cibo sumpto dormit: ἀπὸ βοσκ. νυσάζω, καιμοθῶ, Suid. idem igitur fuerit cum βρίζειν seu βρίζειν & à fuerit ϝέσπνον.

Ἀβρωτὸς, maffigia, verbero, μαστίγιας, ἀπατηλὸς.

Ἀβρὸς ὁ, ἡ, ὁ, ἀβρόσιτος, delicate viuens, mollis, delicatus, πλέον. Dionys. de situ orbis, ἀβρὸν ἀνὰ ἔλυμ γῆν, vbi cum spiritu leni.

Ἀβρυάσειν, mollis, effœminatus.

Ἀβρυτὸν, ὁ, ἡ, ὁ, omnia iucta eiulatúque complens. Æschil.

Ἀβρύμας πάσσα, apud Athen. lib. 12. mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructa mensa.

Ἀβρόβιατος, ὁ, ἡ, mollis, delicatè & molliter viuens, delicatus in cibo: ab ἄβρυν, quod delicatum ac molle, siue (vt alij) multum significat, & βίατος. τὸ ἀβρόβιατον, mollissima vita, Politiano interprete, vitæ mollities, lautitia, mundtia, luxuries, luxus, apud Thucyd. πρωτοπλ. πρυτεύειν, πρυτεύεσθαι.

Ἀβρογείμονες, οἱ, spendidè ac molliter vestiti: κατηλωτιφίλοι, λαμπρομόρφ γοι, ἀπαλοφόροι: ab ἄβρυν, Etym.

Ἀβρόγειτον, abrotonum herba, ἀβρότονον.

Ἀβρόκομον ὦ, capillos orno, de i ciosus sum.

Ἀβρόκομος, molliter comatus: Bacchi epitheton, πολύτριχ, mollem comam habens.

Ἀβρόμια ας, ἡ, tenebræ κεκοπὰ quod tenebræ ἐστρεπτυ tatent.

Ἀβρόμιον, abstinium, ἀπέσιον ἀβ. ab ἀ & ϝέβομαι. Eustath.

Ἀβρόμητος ὁ, ἡ, λαμφοῖζων, ἀ nomine μήτρα.

Ἀβρόμος, ὁ, ἡ, ὁ, obstreperus, tumultuosus, θορυβώδης: ab ἀ intensiuo, & ϝέβομαι, quod proprié significat strepitum ingens. sed si ἀ priuatiue accipiatur, significat sine strepitu, αἰδὸ βεβόμενος, id est, ἀβρόϝβον. In Etymolog. ἀβρόμος (sit à ϝέβομαι quod à βρέμω formatur) ὁ ἀϝαν ἔχων, ὁ ϝερμαινῶ.

Ἀβρόμων, organum, silens & sine strepitu, ὑρίγανον, στηρὸν, ἄϝωνον.

Ἀβρότιλως, πάπλος dixit Lycophron, tenuissimo filo contexta pepla.

Ἀβρόπικτος χάπη, coma molli & opulento ornatu redimita, Euripides.

Ἀβρός, ὁ, ἡ, pulcher, venustus, delicatus, mollis, imbecillis. Lucianus, ἐὶ τῶ ὄντων κρίσει. Τὰ μὲν τιναῦτα περὶ τὴν αὐτῶν μορφὴν καὶ ἀσκευὴν, &c. Gaza in Catone, ἐὶ τι ποτ' ἐὰν ἢ ἀκαπὲς τῶν ἀβρῶν ἐστιν, ἢ θυμορφὸς ἀξιωμάτων ἐχόντων, quid potest (inquit Cicero) esse tum fuctu lætius, tum aspectu iucundius? Vnde ἀβρὸς λειμὼν floridum pratum: ὁ θηλὺς κόπος, elegans & bene cultus horrus. Item, præfractus, ἀωδάδης. Significat quoque eum qui leui est incessu, ἢ κίνησ ἐφέρεται: ab ἀ & ϝέβομαι: vnde ἀβάσσε, & syncopa ἀβρὸς, vt quidam volūt. Alij malunt cum denso spiritu ab ἅβω: vt sit propriè ἀβρὸς τένειν, qui facilè tangi potest, ἀπαλὸς ἐκ τοῦ πάσχειν, languere, Plutarch. in Solone. Superlatiuum habet ἀβρὸς πάτατος, id est, ex cultissimus. qui est cute bene curata. ἀβρὸς, i. μαλακὸς, τρυφερὸς, ἁπαλὸς & apud Herodot. ἀβρὸν ἐκπαίδ. est etiam ἀωδάδες, καὶ σμικρὸν. Et ἀβρὸς βαίνειν, est molli & delicato incessu progredi, Bud. exponit magnificè sese inferre in hoc loco quem Suidas affert, ἐλεῖν δ' ὄντως ἀβρὸς βαίνων ὑδὲ ἔχων πᾶς ὀρθὸς ὑπερηφάνως αὐτὸν Hesych. interpret. ἀβρὸς βαίνων τρυφερῶς, id est, molliter viuens tanquam molli incessu: molliriem in toto vitæ genere arguere, vnde Æschyl. Persas ἀβρορβάτας appellat, significat & authore Suid. patēre assentatoribus. ὑρύπτειν ἢ πλακατεύειν.

Ἀβρόσυρτος, ὁ, ἡ, crapula diffluens, ἀβρορβάτης. Sed simplic. sign. f. mollitie diffluens ex ἀβρὸς & σάλω. & apud Suid. quidam ἀνὴρ ὑμὸς, ἀβρόσυρτος ἐχων αἰεὶ τὸ μέτωπον ἢ τὸ ϝέβος τοῦ χεῖρας.

Ἀβρεσιώνη,ης,ἡ,hilaritas,deliciæ, φαιδρότης τρυφή. Euripid. in Oreſte de Menelao πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ δῆλός ὁρᾶσθαι τῶν Ταντάλιδῶν ὤν. vbi pro magnificentia & ſplendore poni videtur.

Ἀβροτάζειν,eſt propriè errare dum hominem vis aſſequi,vel ipſum ferire,vt ſagittarij & iaculatores in bello,vel cum cupis illum tibi occurrere & obuium fieri,in ipſo ſtudio & conatu aberrare.Gall.noſtri melius id exprimũt,*faillir ſon homme*,id eſt,ipſum non inuenire,aut non attingere. Homer. Iliad κ,Αὐθι μένειν,μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν.Interpr.διαμαρτήσωμεν,ἀλλήλων ἀποτύχωμεν. hoc enim verbum ſignificat τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν ἀποτυχεῖν *ſe faillir, & ne s'entre-rencontrer point*: quod etiam vno verbo dicunt Græci ἀμφοδῆσαι, cum in occurſu non fit concurſus, & alteruter deuiat. Ad hoc thema retulit Orion ἤμβροτες,vt apud Homer.in Iliad,& Odyſſ. ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες. Sumitur etiam ſimpliciter ἀβροτάζειν pro errare,peccare.ἀβροτάζειν præterea eſt noctu vagari,atque aberrare,ſc.ἐν ἀβρότῃ,τουτέστι νυκτὶ ἀποπλανᾶσθαι.

Ἀβρόταξις,εως,ἡ,peccatum,error,ἁμαρτία,διαμφόδησις.

Ἀβρότη,ης,ἡ,nox,conticinium.dicitur autem pro ἀμβρότη,κατὰ ἀπόλειψιν τοῦ μ·παρὰ τὸ μὴ προϊέναι βροτὸν ἐν αὐτῇ:vel ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται,vel ἀμβρότη καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν,Etym. ἀβρότη νύξ, coniunctim, apud poetas.Homer.in Iliad.εἴσοκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη.

Ἀβροτήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,peccator.ἁμαρτωλός.

Ἀβρότης,ητος ἡ,mollities deliciæ,ἁπαλότης,τρυφερότης, Etymolo. Eurip.ἐν ἁβρότητι κεῖται,licet tibi agere delicatè.

Ἀβροτῆσαι noctu occurriſſe,νυκτὸς ἀπαντῆσαι.Etymol.

Ἀβροτίνη ης,ἡ,peccatrix,ἁμαρτωλή.

Ἀβροτόνιον,vel Ἀβρότονον,nomen meretricis eſt apud Lucianum:ab ἁβρὸν,i.τρυφερὸν,quod delicatum ſignificat. Apud Plutar. proprium eſt nomen matris Themiſtoclis.

Ἀβρότονον,τὸ,abrotonum,herba ſeu planta perpetuò virens,Theophraſt.lib.6.hiſtor.plant.& Dioſc.lib.3.Ἀβρότειον etiam legitur lib.6.Theoph.vnde ἀβροτόνιον μύρον,abrotonium vnguentum, quod ex abrotono conficitur,Dioſcor.lib.1.& ἀβροτονίτης οἶνος, vinum ex ea planta confectum,Dioſcor.lib.5.& Columell. lib. 12.cap.35.Ἀβρότονον etiam dicitur ἀβρόκαρπον.Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο τό τ' ἄγρειον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Interp. Abrotani duo facit genera ſylueſtre in montibus efficacius,& ſatiuum ſiue hortenſe,τὸ μὲν ὀρεινὸν,τὸ δὲ κηπεύσιμον· ἀβρότονον autem nominatum ait,διὰ τὸ πρὸς ὄψιν ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν φαίνεσθαι,quod aſpectu tenerum & delicatum appareat.

Ἄβροτος ου,ὁ,inhumanus,inanimatus.inſenſibilis. Ἄβροτος ἀθάνατος,Etymolog.i.immortalis,in Pythagoræ carmine,θεὸς ἄβροτος.minimè homo,Deus. Item indemnis.ἀζήμιος.Alij ἄβρωτος cum ω ſcribunt. τὸ ἄβροτον,ἄψυχον,ἀναίσθητον,ἀπάνθρωπον.

Ἀβρότων,in genit.plurali cochlearum ſpecies,vel locuſtarum. Ἀβροῦτες.ſupercilia,Macedonicè,ὀφρύς.

Ἀβροχαίτης,molles capillos habens: epitheton Apoll.in Epigram.

Ἀβροχία,ας,ἡ,ſiccitas,humoris penuria.

Ἀβροχίτων,ονος,ὁ καὶ ἡ,molliter veſtitus, λαμπροφόρος,τρυφερὰ φορῶν.

Ἄβροχος,ου,ὁ καὶ ἡ,non madidus,ſiccus.ἄβροχος ἄγκυρα, integra anchora,id eſt,quæ in fluctus nondum iacta eſt.Lucianus in Apolog. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος,ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας καὶ τὴν νόσον,mihi fortaſſis vna illa anchora adhuc ſupereſt integra,deplorare ſenectutem,&c.i.illud mihi adhuc ſupereſt,quò poſſim confugere.

Ἄβρυνα,συκάμινα,mora.Heſych.& apud Athenæum Parthenius Ἄβρυνα.inquit,συκάμινα ἃ ἔνιοι καλοῦσι μόρα.

Ἀβρύνομαι,μοῦμαι,i. delicior,glorior,inſoleſco,mihi placeo, θρύπτομαι delicias facio,magni me facio,in veneratione ſum. Plato in Apolog.ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην καὶ ἡβρυνόμην ἄν,εἰ ἠπιστάμην ταῦτα,gloriarer & mihi ipſe placerem ſi hæc ſcirem. Adamant.in Phyſiognom.ἕτεροι δὲ ἁβρύνονται αὐτῶν,ſeipſos delicatè componunt, delicati haberi ſtudent:ſe effœminant. Legitur & Ἀβρύνω,authore Gaza,lib.3.Gram.id eſt,orno,λαμπρύνω. ἁβρύνομαι,καυχῶμαι.διαθρύπτομαι,κοσμοῦμαι σεμνύνομαι,λαμπρύνομαι καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε.

Ἀβρυτοὶ,marinorum echinorum ſpecies.Heſych.

Ἄβρωμα.ſtolæ muliebris genus.

Ἄβρωμος,grauiter olens,fœtidus.nam βρωμᾶσθαι de leonibus, hircis,atque id genus aliis animantibus grauiter olentibus dicitur & α hîc auget.Item non viroſus nec tetri odoris: Dioſcorides lib.4.Etymol.ἄβρωμοι,οἱ ἄγαν βρωμοῦντες, ὅ ἐστιν ἠχοῦντες: παρὰ τὸ βρόμος,quod τὸν ἦχον ſignificat.ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. identidem,εὔχυλοι εὔπεπτοι:his opponuntur βρωμώδεις.q. ſalſuginem marinam redolentes.

Ἀβρωμοφώναχος,ου,ὁ.clamoſus,grauiſtrepus, vociferator, Heſych. ὁμόβρομοι.ὁμόφωνοι κεκραγότες,πολύβρομοι καὶ πολυτάραχοι.

Ἄβρωνος βίος,Abronis vita,prouerbialiter dicitur de molliter & delicioſè viuentibus. Vide apud Eraſm. & Suid. ἐπὶ πολυτελῶν. Nam Abron diues erat apud Argiuos.

Ἁβρῶς,ſplendidè,λιπαρῶς,lautè,delicatè,molliter, Aduerbium.

Ἄβρως,ωτος,non exeſus,non roſus,non morſus,in Epigramm.

Ἀβρώτη,Abrota,filia OEcheſti,ſoror Megari,& vxor Niſi Megarenſium regis,Plutar.in Probl.

Ἄβρωτος ſeu ἄβρωτος,cibo inutilis: vt ἄβρωτος ἰχθὺς,piſcis menſæ non aptus,in cibos non admittendus, Gaza, qui non eſt eſui. Theophr.hiſtor.lib.1.cap.20.τὰ μὲν βρωτὰ,τὰ δὲ ἄβρωτα τυγχάνει:quædam eſculenta ſunt: alia eſui inepta. Idem lib.3.cap.6. fructum corni fœminæ ἄβρωτον eſſe dixit, Plin.inguſtabilem. Item ἄβρωτος,cariem & teredines non ſentiens, non carioſus, non exeſus,Dioſcorid.lib.3. ἄβρωτα ἱμάτια, veſtes ab eroſionis vitio vendicatæ,non eroſæ.

Ἄβρωτος,etiam apud Soph.idem quod νῆστις ieiunus. Vide Polluc. lib.6.

Ἀβρωσία,ἀσιτία,inedia,cibi abſtinentia.Pollux.lib.6.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα,Abydenorum bellaria ſiue menſa ſecunda (nõ autem illatio, aut irruptio, vt in Chiliadib. voluit Eraſmus) prouerbium eſt quod vſurpari ſolet, vbi quis intempeſtiuè ſe ingerit, moleſtúſque interuenit, ſumptum ab Abydenorum moribus qui in ſecunda menſa, pueros diſſuauiandos admittebant,ipſorum clamore,nutricúmque tumultu conuiuis erant moleſti.præter Athenæum & Zenodotum, id apertè oſtendit Suidas.ἀβυδηνὸν,inquit,ἐπιφόρημα,ὅταν ἀηδῶς ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ,εἰώθασι λέγειν ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. διὰ τὸ τοὺς ἀβυδηνοὺς ὅταν τινὰ πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι,μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους,τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα.τῶν τε τιτθῶν θορυβουσῶν,τῶν τε παιδίων κεκραγότων,ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας ἀφ' οὗ εἰθίσθαι λέγειν τὸ προκείμενον. Heſychius mendosè habet,ἐπιφώνημα.pro ἐπιφόρημα. vel aliud eſt prouerbium quod habet:ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα,id eſt,acclamatio Abydena,quòd ij hoſpites calumniari & irridere cõſueuiſſent:vnde pro ſycophanta & calumniatore dicitur ἄβυδος, καὶ ἄβυδος φλυαρία,pro futilitate atque ineptia.

Ἄβυδον,ου,τὸ,profundum,βαθύ.

Ἄβυδος,Abydus,vrbs Helleſponti:vnd Ἀβυδόθι, Abydi in Abydo.

Ἀβυδοκόμαι,οἱ,ſycophantæ,velut κομῶντες,i.efferentes ſe.

Ἀβύρβηλον,multum,vanum,πολὺ,μάταιον,δασὺ, συρφετῶδες,ἀναίσχυντον,ἐπαχθές. Et ἀβύρβηλος,μέγας,κατακορής. Dicitur & ἀβέρβηλος pro eodem.Varin.In Etymolog.ſcriptum ἀβύρβητον.

Ἀβυρτάκη ης,ἡ,genus edulij barbarici acriſque ex naſturtio,allio, & ſinapi,Etymolog.vnde

Ἀβυρτακοποιοὶ,οἱ,qui eiuſmodi eſculenta parant,Etymolog.

Ἄβυσσος ου,ὁ καὶ ἡ,vorago,immenſæ altitudinis aqua: παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπεισέρχομαι:vel ſine mutatione literarũ παρὰ τὸ βύω βύσω,βέβυκα, βέβυσμαι,βέβυσαι vnde βυσσὸς καὶ ἄβυσσος,εἰς ἣν οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος:vel παρὰ τὸ βύω τὸ καλύπτω,καὶ τὸ α ἐπιτατικὸν,ὁ τόπος ὁ ὑπὸ πλήθους ὑδάτων καλυπτόμενος.Etym. D. Auguſtin.non ſolùm de aqua, ſed de quauis etiam humida natura dici author eſt. Accipitur etiam adiectiuè pro profundus,in immenſum patens, vt λίμνη ἄβυσσος, Ariſtoph.in Ranis & ἄβυσσον πέλαγος, apud Æſchylum,id eſt,pelagus ita altum,vt fundo vacet, nec ſine periculo maximo nauigetur. ἀβύσσων πραγμάτων πέλαγος,immenſæ profunditatis rerum pelagus.ἄβυσσα χάσματα,Euripid. Eſt & nomen lacus.Item Proſerpinæ ſacellum. Iones βυσσὸν dicunt τὸ βυθόν. eſt itaque ἄβυσσον,cuius βυσσὸς, id eſt, fundum reperiri nequit. vſurpatur etiam in neutro,Ariſtoph.ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ οὐ εἰρήνευσουσι.

Ἀβὼ,Laconicè,diluculo,manè,maturè,πρωΐ.

Ἀβώβας,Adonis ὑπὸ τῶν περγαίων,Etymolog.

Ἄβονος,ου,ὁ,ſine voce,ἄφθογγος,ἄφατος,Etymolog.

Ἄβωτος,ου,ὁ,iniucundus,ἀηδής,Etymolog.

Ἄγα.inuidia,φθόνος βασκανία,Etymolog.

Ἀγάασθαι,admirari,inuidere,odiſſe.θαυμάζειν, φθονεῖν μισεῖν. Homer. pro eodem ἀγάεσθαι καὶ ἄγασθαι dixit.ἀγάασθαι etiam apud Homerum interpretantur per ἐκπλήττεσθαι obſtupeſcere,quod plus eſt quàm admirari.

Ἀγάγας,pro ἀγαγὼν,Phrynic.Participium ab ἄγω.

Ἀγαγεῖν.duxiſſe:ab ἤγαγον 2.Indefinito Attico verbi ἄγω. vnde ἄγαγε,duc,& ἀγάγοιμι.duxiſſem,& ἀγάγω,duxero, & ἀγαγὼν, ὄντος,qui duxit.item ἄγαγον pro ἄγαγε,duc.

Ἀγάγεσθαι conducere.Thucyd.

Ἀγαγύρτης,ου,ὁ,circulator,ἀγύρτης.

Ἀγάζηλος,ὁ,inuidus,μεγαλόζηλος φθονερός,Etymolog.

Ἀγάζομαι,& ἀγάζω,μ.σω,triſtor,grauiter fero,noceo,cogo,laboro: item impleo: etiam admiror, veneror, obſecro. Genit. vnde ἀγαζόμενοι,οἱ,admirantes.ἀγανακτῶ βαρέως φέρω, θαυμάζω φθονῶ,λυποῦμαι βλάπτομαι,σέβομαι,λιπαρῶ, κάμνω. Ab ἄγω fit ἀγάζω καὶ ἄγημι, Etymolog.

Ἀγαθὰ,in fruitione,lautóque apparatu ciborum & potuum vſurpauit Xenophon,id eſt, ἐπὶ τῶν τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων,καὶ ποτῶν.Suid.

Ἀγαθὰ κιλίκων,bona Cilicon habet: deeſt enim ἔχει. Parœmia in eos qui malis artibus ſibi opes compararunt. Cilicon enim prodita vrbe Mileto ditatus eſt.

Ἀγαθαρχίδης σάμιος, Agatharcides Samius hiſtoricus,qui de rebus Perſicis hiſtoriam texuit,Plutar.in Parallelis.

…pria cipium, vt θεαρχία, &
…ficipium apud Areop.
…rare impectare velut ij qui rem diu non visam
…, vel admirabundum itupentémque intueri.
…bene precantis est quem admodum & Latini dicunt,
…e vertat, quod fusum est felixque fit. vide in Ἀγαθός.
…μα μετ' ἄρτου, Bon etiam maza, post panem, erat maza
…am pane deterius, quo rustici & serui vice panis vte-
bantur. Adagium de his qui quæ sunt secundæ sortis, nec in bo-
nitatis genere primas, sed secundas tantùm obtinent, dant ipsi,
vel accipiunt, ὅτι ἧττόν τε δυνατεῖαι διδόναι ἢ ἀφωιῶναι. Suid.
Ἀγαθὴ τύχη, Nemesis, fortuna etiam dicta, cui primus rex Adra-
stus templum posuit. νέμεσις, ἀδράστεια, δίκη.
Ἀγαθοειδὲς, τὸ σάμψυχον. Dioscorid.
Ἀγαθίζομαι, bona dico, ἀγαθὸς λέγω. In Etymol. ἀγαθίζεται, σὺν τοῖς
ἀγαθὰ λέγουσα.
Ἀγαθικὸς, studiosus, σπουδαῖος, ἀγαθὸς interpret. Suid. σπουδαῖα, id
est, proba, rectè eum virtute facta vel dicta.
Ἀγαθὸς, ἡ, ὁ, glomus, cumulus, acervus, σῖτου ἅμαμαστὸν καὶ σήμαι-
νον. vide apud Suid. etiam legitur αὐτὸ ἀγαθὸν ἀγαθίδες, quod
prouerbium esse dicit ὅτι ἧττόν ἐστι πανηγύρεως αὐτὸ ἂν θυηχόντων πρόσω-
τερον, ac si ἀγαθίαις essent acerui seu cumuli bonorum, Pro-
uerbium ἀγαθὸν ἀγαθίδες, Bonorum glomi. Erasm. Significat
& πλῆθος σπερμάτων, sesamum, teste Eust. Iliad. σ.
Ἀγαθὸς ἀμοιτὸς οἰ, parcè bibentes, ὀλιγοποτοῦντες, à poculo, quod ap
pellabatur ἀγαθὸν δαίμονος, de quo vide Suid. vide Chiliad. Er-
asm. & Heisch.
Ἀγαθοειδὴς, ab ἰδεῖν, videre.
Ἀγαθεργάω, bene ago, bene facio, bene operor, Paul. ad Timoth.
1. cap. 6. Dicitur pro eo ἀγαθοποιεῖν.
Ἀγαθουργέω, ἄσω, ἤσω, bene agendi studium, & alacritas, ἀγαθοῦ ἔργου
ἐφεσθομία.
Ἀγαθεργὸς, οῦ, beneficus, bene agens, benemeritus. Hesiod. Ἀγα-
θεργοὶ qui ex equitibus exibant quinque quotannis apud Spar-
tiatas. Hesych. at Suidas ait eos fuisse qui ex ephoris deli ge-
bantur strenuitatis ergo. vide Herod. lib. 1.
Ἀγαθοθάλεια, ας, ἡ, rerum bonarum electio. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή· ὡς
ἀρκεῖ τοῖς σοφίσμασιν ἡ ἀγαθοθάλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἰσ-
χύος εἰς ἃ: non facit satis in rebus gerendis sola voluntas vel opti-
ma, sed accedant oportet & robur & solertia. Said.
Ἀγαθοποιέω, ῶ, μ. πάσω. beneficio, bene ago, δι' ἐργατὰς: sonat autem nō
simpliciter rem bonam facere, sed bona re id est, beneficio af-
ficere & prodesse, Lucas cap. 6. Euangel. ἀγαθοποιήσατε τοῖς μι-
σοῦσιν ὑμᾶς, bene faciatis, benefacientibus. Marci cap. 3. ἀγαθο-
ποιῆσαι ἢ κακοποιῆσαι Pro eo dicitur ἀγαθεργεῖν.
Ἀγαθοποιία, ας, ἡ, meritum, beneficium, benefactum. In Epistol. 1.
Petri cap. 4. ὡς ἀγαθοποιοῦντα τὰ ψυχὰς ἑαυτῶν ἐν ἀγαθοποιΐᾳ, com-
mendent animas suas benef. ciendo.
Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, ὸν. bonorum effector, benignus, beneficus, mu-
nificus. vnde ἀποβρεῖαι ἀγαθοποιοὶ, effluentiæ benignæ, Alex. A-
phrod. de fyderum influxu prospero.
Ἀγαθόφρων, benignus & ἀγαθοφροσύνη, benignè, Areop.
Ἀγαθὸς, ἀγαθὴ, ἀγαθὸν, bonus, integer, iustus. commendandus, ido-
neus, vtilis, opiparus, impiger, strenuus, peritus. ἀγαθὸς simpl. dū
de homine vsurp. modo bonū, modo prudentē, modo fortē, mo
do diuitem, quarum significat. exemplum passim occurrunt
apud authores. Plutatchus in Themistocle, ἀγαθοὶ γίνονται
πρὸς τὸ πόλεμον. ad bellum se viros strenuos ostendunt. Idem in
Publicola, αὐτὸς εἰς πᾶσαι ἀρετὰὶ ἀγαθὸς, vir omni virtute præ-
ditus, de Scæuola, Lucian. in Anacharsi, ἀγαθοὶ τὰς ψυχάς. &c. bonas habentes animas & strenuas. Thucydid. lib. 1. ἐκ ἐπ' ἀ-
γαθῷ πάνυ μοὶ δοκοῦσιν, non syncere moram faciens: sic Vall.
ἀγαθὸς, ὁ bone vir, Luc. in. ἀγαθὸς ἐπποτὴς, peritus e-
quitandi, Herodot. lib. 1. ἀγαθὸς τὰ πέμφαι, strenuus & præ-
stans arte pedestri. Xenophon lib. 1. Pæd. ὅταν μὴ ὦ πάρεσμι
ὦ, οἷμαι σοι ἱκανοὺς τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πέμφαι, ἡσθήσῃ νικήσαι. Id-
em Ibidem, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι, &c. periti rei mi-
litaris, cum infinito ἀγαθὸς ἱππεύειν, similem constructionem
apud Latinos habet bonus Virgil. Eglog. 5. Cur non Mopse
boni, quoniam conuenimus ambo: Tu calamos inflare le-
ues: ego dicere versus. Theophrast lib. 9. cap. 12. histor. plan-
tar. genitiuo iungit, ἀγαθὸν δέ φασι ἡ ἐλαία ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίᾳ,
valere aiunt & ad vlcera in vino & oleo. Item ἀγαθὸν ἐξ ἑρπη-
τῶν, valere aduersus serpentes. Item ἀγαθὸς σπλῆσαι, ad lienem
valens. Item ἀγαθὸν ἦσαι τόσου, vtilis aduersus morbum co-
mitialem. Idem Theophr. libidem lib. 9. cap. 13. ἀγαθὸς φὸς
τὰ ἕλκη, vtilis ad vlcera. Legitur lib. 1. Reg. cap. 2. ἀγαθὸς μᾶ-
λιστα καὶ μᾶλλον ἀνδρῶν, id est, placens tam Deo quàm hominibus. Constructur & cum Dativo, vt ἀγαθὸς ἐδὲ τι δῆ, hic huic vtilis. ὦν ἀγαθὸς χρῆσθαι, opportunè vti, Bud. in Epist. quadam ad Ianum Lascarem, ἐγὼ τῷ γε ὀνόματι τῷ σῷ χρῶμαι ὦν ἀγαθῷ. καλοὶ κἀγαθοὶ, optimates. Thucydid. lib. vltimo, πρῶτοι καλοὺς κἀγαθοὺς ὀνομαζομένους, ἐκκλήσιαν πρῶτοι νομίσαι ἐσῖναι ποιήσα-
τα παρίξειν τῷ δήμῳ, πορευσαμένους ἐς ἐσηγητὰς ἐπὶ κακῶν τῷ δήμῳ
ἐξὸν τὰ πλείω αὐτοὺς ὠφελεῖσθαι, quinetiam eos qui optimates vo-
cantur, non minus libi negotij quàm popularem statum exhi-
bituros opinatum iri: nempe suppeditatores & authores ma-
lorum, vide plura ipsi commoda consequantur. τὸ ἀγαθὸν:
quum Aristotel. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν
vocat: cæterum quum vnicum illud ac summum bonum in-
telligi vult, addit articulum τὸ ἀγαθὸν, cuius artiruli vim vt-
cunque Latini exprimunt, adiecto Pronomine Ille. Itaque
τὸ ἀγαθὸν, id est, per se bonum, verum: ἀγαθὸν, sine articulo,
bonum. Demosthen. σωτῆρες λόγους σαφεῖς ἢ ἀσφαλεῖς, ὅπως μὴν
ἡδυμένοι φέροντας, εὖ δὲ ἀγαθοὶ πάθῃ οὐδεὶς: συμφορᾷ δὲ τὴ τυχόν-
τι τῶν πολιτῶν, &c. Quid ait autem, ἀγαθὸν, Aristotel. in Rhetoric.
ἀγαθὸν, apud Hippocratem, id est, idoneum, certum, stabile,
verum & perpetuum, Galen. Comment. 2. de Articul. Cùm a-
pud veteres id omne dici solere scribit, quod in suo genere pri
mum est) & Comment. 2. in lib. de fracturis. ἀγαθὰ, res egre-
giæ, id est, virtutes, & probitas, beneficia, commoda, emo-
lumenta, fortunæ, facultates, opes, id est, τὰ ὑσαρκοντα. Isocr.
ad Demonic. ἀπῆλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς ὄντος, ὑπολα-
μβάνε δ' ἧττον ἀφθόνως ἐκείνων ὡς ἀδεῶντος, frueb atur quidem præsen-
tibus bonis, vt mortalis: curabat autem fortunas vt immor-
talis. Xenophon εὐδίκα ἀγαθὰ ἀπεῖρησε, neminem fortunis
spoliauit. Dicitur interdum τὰ ἀγαθὰ pro τὰ ἀγαθὰ. Isocrat. de
Pace, τοὺς μὲ ἀγαθοὺς, ὡς ἐν τῇ ψυχῇ, πόνους κτώμενος, ἢ
τὰς ἀφελείας, ὧν δεόμεθα πυγχάνομεν, pro virtutibus. ἀγαθίδες ἀγα-
θῶν: vide apud Eraim. in Prouerb. Bonorum glomi, bono um
copia, atque affluentia. idem ἀγαθὸν θάλασσα ἀγαθῶν μυρμηκία.
ἀγαθὸν σωρός.
Ἀγαθὸν δ' ἀριδάκρυες ἀνδρες, boni viri lachrymosi: de iis qui ad cō-
miserationem admodum propensi sunt. τὸ ἀγαθὸν, λέγεται πρῶτ
τὸ ἄγαν ὅσον ἡμᾶς ἐω' αὐτῷ, vt scribit Pfellus Philosoph. Alij de-
ducunt ab ἀγάλλω, ἤγασμαι ἠγασα: vnde ἀγασὸς, & ablato σ muta
τόφ τ in ϑ. ἀγαθὸς. Et in Etymolog. ἀγαθὸν τὸ ἄγαν θεῖον.
Ἀγαθὸς δαίμων, boni genij, supple, κρατῆρ ἢ κύπελλον, poculum, vel
meracum. Antiqui enim mensis remotis meracum hau-
riebant, poculúmque illud craterem boni genij nominabant,
cuius Thebis fuit templum. Alij verò per, ἀγαθοῦ δαίμονος in-
telligunt prima pocula. vt extrem. Mercurij, id est, ἑρμῆς κρα-
τῆρα ἢ πυλοτάδαι πόνον. huic siquidem postremò libabant cubi-
turi, vt est apud Homerum. Erat & apud hanc ftultam gen-
tem διὸς σωτῆρος, crater louis sospitis, siue sospitalis, id est, ſer-
uatoris, quem hauriebant è comiuio difcessuri. Quin & ἀγαθοῦ
δαίμονος dicebatur dies mensis fecunda. Vide Pollucem, Suid.
atque Athenæum.
Ἀγαθότης, τητος, ἡ. bonitas, idem quod θεότης, Nazanz. de Deo.
Ἀγαθουργία, idem quod ἀγαθεργία. præstantia facti, beneficium ἀ-
γαθουργὸς.
Ἀγαθουργὸς, natura siue indole bonus, & ἀγαθοφυΐα bonitas à natu-
ra prouenies.
Ἀγαθόω, ῶ, benefacio, bonum facio, amplifico, studioſè ago, siue
benignè ago: vt illud, ἀγαθώσων κύριε τοὺς ἀγαθοὺς, bene fac Do-
mine bonis. Et cap. 6. Danielis Prophetæ, ἠγαθώθη ὁ θεὸς Δανιὴλ, ga-
uisus est propter eum. Et lib. 2. Regum, cap. 13. ἀγαθωθεὶς ὁ οἶνος, vinoleutus & temulentus.
Ἀγαθύρσια, ciuitas Siciliæ, auth. Polyb.
Ἀγαθύρσιοι, ὧν, οἱ ἐν Σικελίᾳ τὸν ὄλυμ. ἢ, ὑπὸ ἀγαθύρσου τοῦ ἡγησικλέος, ἢ ἀπὸ
πόσεως ἀγαθύρσου, ὑπὸ Θυρσέως τοῦ διονύσου.
Ἀγαθὼ, τάκεο, σπαστῶ. Cyprij.
Ἀγάθων, σάμιος, Agathon Samius, historicus, Plutarch. in Parallel.
fuit & Tragicus, quem exagitat vt mollem, Aristoph. memētit
cius in Sympoſio Plato.
Ἀγαθώνειον αὐλῶνος, de molli cantu dicitur soluto atque laſciuo.
vel temperato & iucundo, auth. Sui. ἀγαθώνειον αὐλῶνος ἡ μάλα-
κὴ, καὶ ἐκλελυμένη, ἢ μᾶλλον χαλαρὰ μᾶλλον μικρὰ, ἀλλ' εὐκεκραμένη, ἢ ἡδίστη.
Ἀγαθὸς, validè.
Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas, bonum. Huic opponitur πονη-
ρία. Pro felicitate & rebus fecundis sæpius ponitur.
Ἀγαμ, littora. vulnera, πλαίνες, τρώματα ἢ τραύματα ἢ ξυκάσεις, æmulatiō-
nes, Æschyl. ab ἀγνυμι seu ἀγναμι sic ἀγνυμι frango. nam ἀγνιττus
dicitur, quoniam ibi fluctus frangunturi, & ἀγνα vulnus quasi fra
ctura cutis.
Ἀγάομαι, admiror, θαυμάζω, ἄγαμαι, præ admiratione obstupeo,
Homerus Odyss. lib. 20. de Vlysse irati corde, τὸ δὲ κῆρ τῷ ἐνδυ ὑπ-
λακτεῖ ἀγαμαιόμενόν κε ἕκαστα, obstupentis ob perpetrata facinora.
Ἀγάομαι, ζηλῶ, æmulor, inuideo, βασκαίνω, φθονῶ. Plutarchus. εὐ-
δὲ ἀγάομαι θεὸν ἔργα, neque deorum operibus inuideo. Ἀγάο-
μαι, indignor, νεμεσῶ, succenseo, iraſcor, ὀργίζομαι, χολοῦμαι, μίμφο-
μαι. Hesiodus, τῷ δ' ἄνα ξεὺς αὐτὸς ἀγάσσατο, id est, ἀγανακτήσας, πεμφθεὶς
ἐπὶ τιμῇ.
Ἀγᾶς, ᾶδος, purus, elegans: vox antiquis vsurpata. Item ἀγᾶς, ἀ-
ἰδιοῦσις, ἀπόφασις. θαυμασίς, σπουδὴ, κραῖς.
Ἀγάνωρ, ὁ, Sol. ἡλιος.

Ἀγακλεὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, perquàm gloriosus, percelebris. Antip. ter in Epigram. ἀγάκλειτον τὸν σπλῶν ἀγακλέα.

Ἀγακλεί-ης, ὁ, ἡ, ἀγακλεὴς ης, ὁ, præclarus. Homer. Iliad. βασιλῆος Δ- ἀγακλειτοῦ ιο. Θ. ὑίός. ...πιον ὑδρίζε.

Ἀγακλυτός, perquàm nobilis. ἀγαθὸς ἔσκε Θ, ἀγακλυτὸς ἔσκε Θ. valde inclytus & celeberrimus, poeticum. Hesiod. ἡ ἠεν Θ- ἀγακλυτὸς: & longa penultima, Idem, τυρσοκόπου ἀγακλυτοῦ ἀκούειν Tyrrhenis præclaris imperabat.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, collectanei fratres, cognati: ab ἀ quod pro ἀφ' οὗ accipitur, & γάλα· quasi ὁμογάλακτες, vel τὸ αὐτὸ γάλα σπάσαντες: à Nominativo ἀγάλαξ, ὁμαίμιος, συμπεφυκὼς, συγγενὴς.

Ἀγαλακτά-ω, ῶ, dicit. cibus lactis.

Ἀγαλακτο-πόλης, & τὸ ἀγαλακτο, & ἀγαλακτοι νομὴ, pro pascuis lacti generando ineptis, lapius apud Galen.

Ἀγαλακτο-ς, ὁ ὁμὸθηλ Θ, collactaneus, apud Hippoc. in lib. περὶ φύσεως παιδίων, ἀγάλακτ Θ-νου, legitur mul. er lacte carens, aliquando qui lac non gustarit. Nom. τυφλὸς ἦλθ ἀγάλακτος.

Ἀγακτοσυνὴ, ης, ἡ, cognatio, collectatio: συγγένεια.

Ἀγάλακα, manica: ἀσκεπὴς χειρὶ δὲ ἐν, Hesych.

Ἀγάλακ-ος, ὁ, ἡ, ον, intemperatus, ἀκόλαστ Θ-.

Ἀγακ-ὴς, ὁ, ἡ, ὁν, intemperans, incontinens. ἀκρατὴς.

Ἀγακ-ὴς, ὁ, ἡ, ὁν, crudus, præruptus. κραιπαλῶν ἐστὶ Θ- ab ἄγ-ω, fragmentum. pro quo legitur interdum ἀγακὲς.

Ἀγακτὸς, ὁ, ἡ, ὁν, quo quis mirificè delectetur, vel propter quod aliquis in admiratione habeatur, ἐφ' ᾧ τις ἀγασθεὶς, inquit Hesych.

Ἀγακτέζω κακῶς ἀγορεύω, conuitior, rixor.

Ἀγακτέω, τὸ ὑβρίζω, exultatio.

Ἀγακτέω, ἐς, ἡ, exultatio, σκιρτησμὸς, lætitia, gaudium. hæc dictio gesticulationem magis sonat lætantis quam ipsum gaudium. Nazanz. ἀκοντιβόλῳ ἀγακτέοντι καὶ θηροσκόπῳ ἀκοὴ ὄτοιο, auribus diuinis percipiamus gaudium & lætitiam. Legitur & in Epist. Iudæ.

Ἀγακτέω, ἐς, ἡ, ἀγακτάομαι, exulto: & ἀγακτάομαι. Naz. σφόμενοι καὶ κραδὸν ἀγακτάοντες, cum tremore & gaudio exultate. ἀγακτᾶν in Etymolog. ἀπὸ τοῦ ἀγαλᾶν, illudique ab ἄγαν, quod rursus ab ἄγ-ω & ἄλλο. Hallo.

Ἀγάλιθ-ος, ὁ, conuitiator.

Ἀγάλις, hiacyntus, vel verbascum, vel anagallis.

Ἀγάλλομαι gestio, glorior, exulto, χαίρω, τέρπομαι, sum lætus & hilaris, mihi placeo: ἄζομαι τὸ ἄγαν ἡ τὸ ἄλλο τὸ πᾶν. ἀγάλλει, ἐλάσσει, placa Deum. ἀγάλλομαι τούτῳ, καὶ ἐπὶ τούτῳ. Odyss. ε, ἀγαλλόμην ἐπὶ εἴδει. Cum accusativum inuenitur lib. 3. Epigr. ἐμοὶ δ' ἀγαλλόμενος, ἡ τάφον ὡς θάλαμον, ἡ lætria profequentes. Cum infinitivo Nonnus. ἰδὼν ἠγάλλετο θυμῷ. Hom. Iliad. β ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι, gestientia alis. Herodot. lib. 1. οἱ δὲ ἐπὶ τῇσι πόλεσι αὐτοὶ τοῦ τε ὀνόματος ἠγάλλοντο, id est, hoc nomine se vendicabant. Xenophon, οἱ δὲ ἐπὶ τοῖσι ἐγγὺς ἐόντες ἠγάλλοντο, se lætantur honore affici à numinibus.

Ἀγάλλοχος, agallochon, lignum est, quod ex India & Arabia deportatur. Thyia ligno simile, odoratum, D. Oscorid. lib. 1. cap. 21. ξύλον, dicitur ad Æthiopem Simeone Zethi, & Nicolao Myrepso. Sunt qui credant Tarum esse, de quo Plin. lib. 12. cap. 20.

Ἀγάλ-ω, ἅλιτο. paror, delicior, orno, illustro, nitor, πρωτεύω, κομῶ, ἡ ἀγαλλίασιν ποιῶ.

Ἄγαλμα, τὸ, statua, imago, simulachrum, signum, exemplar, res affectu gaudium, ποιεῖ τὸ ἀγαλλόμενον τις ἡ χαίρει, res accuratè exculta, ob eximiam κοσμοποιίαν. Herodot. lib. 1. de Persis, ἀγάλματα οὐκ ἔχουσι, βωμοὺς δὲ καὶ νηοὺς ποιεῦσιν ἐν ὑψηλοῖσι ἱδρύσασθαι, statuas non solent extruere. In Epigramm. de Helena, ἐστὶν γὰρ ἄγαλμα λιστρεφὲς, exemplar & gratum specimen. ζώων, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἀνδριάντων. Homer. lib. 4. Iliad βασιλῆι ἡ κείνῳ ἀγάλματα. Odyss. Θ. ἡ ἐμὸν μὲν ἄγαλμα θεὸν ἐκτήσιον ἔθ. Interpr. ἄγαλμα καλὸν σπέρμα, παῖς ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Hesiodus, ἡ ὄφρα ἄγαλμα μένοι, τύνδε μοι ἔξ ἀγελάων ἔνθεν ἐγὼ κτεάνων ἐκ ἐριβώλακος ἀρότοιο ἀγλαὸν ἡ ἐπὶ τῇ νεκρὸς κεκμηκὼς ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. ἡ τὸ εἴδωλον, βρέτας, γλύμμα, κεκολλημένον πόσῳ, καὶ χρόᾳ, ἀνδριάντος, ὄπτηρ σκεπὴ Suid. Fit ab ἀγάλλω, vt ἄγαλμα ab ἀγκαλέω. Etymolog.

Ἀγάλματα ὀνόματος. Proleripnæ statua id est, canis, quòd ipsi canes offerrentur, & κωνοκέφαλοι fingeretur. ἀγάλματα πάτρια, Eumenidum statuæ.

Ἀγαλμα-τίον, τὸ, diminutiuum, imagunc ula. Lucian. ἐπεὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐφεστῶτος θεοῦ τὸ γλύφειν ἡ ἀγαλμα πάσῃ μηχανῇ κατασκευάζειν, id est, si videret & deos insculpere, & statuas quasdam parvas concinnare.

Ἀγαλματο-πεποίηκα, ithocolla λίθοκόλλα vel apud Hesy. sed fort. mendose.

Ἀγαλματοποιὸς auditor, ἀκροατής.

Ἀγαλματοποιέ-ω, ῶ, ars statuaria.

Ἀγαλματοποιὸ-ς, statuarius, χειρώνακτες ἀγαλμάτων. ἀγαλματοποιός. Stesimorus, Στησίμορός τις, vt dixit Arist oph. ars verò statuaria, quæ & fimpliciter statuaria Plinio, ἀγαλματοποιία. ἀγαλματουργία, ἀγαλματοποιητικὴ, διατυπωτικὴ, ἡ ἀγαλματουργικὴ vide Poll. li. 1.

Ἀγαλ-ματουργέ-ω, ῶ, orno, illustro, κοσμοποιέω. vnde ἀγαλματουργικὸ-ς, qui in seipso fert rerum imagine Suid. ex Philone.

Ἀγάλματος, infirmum, imbecille.

Ἀγαλμά-ς, οὐ, ὁ, conuitium, λοιδορία.

Ἀγαλόπηρ-ὸς, venerabilis, splendidus, ἀμφοῖν τὸ ἀγαλοπηρὸν ἐστὶ ἀμφοῖν.

Ἄγαμαι, μαγάσπαμαι, admiror, τὸ ἀθαῦμα σέβομαι, ἡ ἀγάλλομαι, admirator laudo & veneror, ἄγαμαι κεφάλαια dicunt Attici, pro admiror & commendo. ἄγαμαι κεφάλαια dicunt Attici, p ζω, admiror. Huius verbi Actiuum ἄγαμι inuitatum e γω. Conftruitur hoc modo, ἄγαμαι τὸν φρονήματος ἕνεκα αὐτοῦ, ἀθαμαὶ σου τὸ φρόνημα, admiror tum prudentiam, admiror te ob prudentiam. Bud. in Epift. quadam ad Chriftophorum Longolium, τούτου ὑμῖν ἐγὼ μᾶλλον ἀγαμαι σε, ἡ τοὺς ἄλλους πάντας τοὺς μεγάλα συμβεβηκότα εὐδαιμονίζοντας, ὅτι αὐτὸς ἀθαμαι, ὅτι δὲ ὀργὴν ἄγαμαι, id est, hoc quidem nomen meum vitæ inftitutum miranti e acalios, qui libros meos legerunt, neque ipfe admiror, neque, &c. Philoftratus in Heroicis, ἐδὴ ἐδὲ σὺ τὸν αἰπὺν ὀργὰ, ἡ τὸ φρονοῦμενος ἀθαμαὶ ὦ ἀνὴρ, &c. ille delectatus Antilochi forma, ipfum que ob animi promptitudinem admiratus: vbi ἐνεκα intelligitur. Sic Xenoph. ἐπεὶδε τοῦτο ὁ ἀνὴρ ἀθαυμάσας τὸ τε φρόνημα τοῦ διδασκάλου καὶ τὸ ἔθνημα εἰς ἀνδρεῖον ἀθαμαὶ καὶ ταῦτα τοῦ τοιούτου ὄντος. Ifocrates, ἀφὸς φίλιππος, ἡ τὸ ἐκείνου ἀθαυμα μᾶλλον ἡμῖν ἢ ἑαυτὸν ἐπῄνει, ἡ τὰς ἀνδρας νίκας, etenim illorum eladem in Thermopylis acceptam maiori commendant admiratione, quàm alias victorias. Homer. Iliad. π. ἐδ' ὀχέων ἠγέοντο, ἰδὼν ἀθαμα ξ. Ifocr. ἐν τοῖς πολιτικοῖς, εἴ μοι ἡ καὶ τὸ πόλεμον ἦσαν, ὅτων τινα ἐπαινέσαι ἀγαθὸν ἢ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν. Item 2. ἐπαμ. ἀθαυμάσους μὴ ἐκ τοῦ ἐπαινεῖν ἡ ἀγαπᾶν ὑπὸ τῶν ἀθαμαι, id est, seipsos mirantes. Xenoph. ἀ σοὶ τι αὐτὸ ἡ ἐπὶ τοῦτο ἐμὲ ἀθαμᾶν ἡ, cum fufpicis. Idem, Plato lib. 1. de Rep. καὶ ἡ ἀθαμᾶν αὐτὸ ἐκ τοῦτο ἐπαινεῖν, &c. id eft, ego his quæ dicebat mirifice oblectatus. Idem lib. 2. τὸ γὰρ ἐνεῖν ἡμᾶς ἀθαμᾶν ἡ ἀγάμαι, ingenium Glauconis fufpiciebam. Plutarch. in Thefeo, ἡ τὸ κλῆθ Θ- ἐθαύμασεν ἡ τὸν τόπον ἠδέσθη, & formam & animi præftantiam eft admiratus. Philoftr. in Heroic. ἀθαμάζου τὸ ἔπαρμ. vbi Steph. Niger, tibi focium inuide. Plutarch. de tranquill. animor. ἀθαμᾶ τὸ διογένες, &c. vbi Bud. Equidem Diogenis illud dictum memorabile eſſe cenſeo, & Demofth. ἐν τῷ περὶ τῆ στεφάν. λόγ. πε ρὶ οὗ ἐκ ἀθαμᾶν ἀξιῶ ἐμαυτὸν ἐκείνων ἡ ἀριστ. Herodot. videtur iunxiſſe dat. ἐπὶ τῇ μεσυφῆν, οἱ ἡ ἑκάδαι ἀθαμάζουσι τὴν πυρὴν, ἀρώνται. Scythæ verò ſtupentes thu ribulo, fremunt. Capitur etiam pro indignor: vt illud, ὕβρει οὐκ ἀθαμάζω, id eſt, ob contumeliam indignatus. Homer. Iliad. γ. ἔφασκε πρωτίθεον ἀθάσσθαι ἀθῆν, id eſt, ἀθάμβουλῆν, indigniari, ſuccenſere, Didym. Eſt etiam ἀθαμαι, colo & veneror: vt in Epigramm. ἰδίκαιε πολιῆχι, σὺ γὰρ χρυσείοιο νόμῳ, ἀς ὄβιμε ἡ πάντων ἐπὶ Θ- ἀθαμᾶσι. Pro proto & laudo, leu etiam oblector, in lib. 1 Epigramm. σωῦρε δ' ἀθάσσατο πικυκόδιλλον ὀλόφρ, καιροτάδιλον τοῦ χθόν. Ἀθαμαι pro χαίρω. Homer. in Odyſſ. Ὃς ἐθ' ὧν ναῦ ἀθαμᾶν ἐδὲ θεοῖ

Ἀθαμίστων ζώῃ, ἡ Lycophr. dithyrambicè vocatur Iupiter: quoniam vt Agamemnon βουκρείων, ζεὺς βουμόλων dicitur, quæ duo idem notant: hic ζεὺς ἀθαμίστων, quaſi βουκρείων, Euſtath. Iliad. Ε. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀθαν & ἀθῶ.

Ἀθαυβῆς, admirabiliter Θαυμαστῶς.

Ἀθάμπα, ſiue Ἀθάμη promontorium & portus prope Troiam ex eo nominatus quod ibi Heſione Ἀθαμᾶ ceto obiiceretur, & ex ἀθαμὰ factum Ἀθάμεια. vt ex πρόσθεν πρόσθεια. priorius ἐνικὸν eſt ἀθάμειτος ſine Ἀθαμειάτης, poſter. Ἀθαμεῖος.

Ἀθάμιτο-ς, ὁ, ἡ, ὁν, cœlebs, ἀθάμβ Θ-, ἀθῶν, ἀθάμιτος, vel quæ non nupſit. Poll. recentiorum comicorum vocab. eſſe dicit pro ἄγαμ Θ-.

Ἀθαμίτ-ων, ονος Θ, valde peritus & conſultus: ſic dicitur Apollo.

Ἀθαμία ας, ἡ, ἀθάμων, ὁ, cœlibatus, hinc ἀθαμίτη ἔκλεια apud Spart. apud quos etiam ἡ ἀθαμία ἡ κακόζηλος. Pollux.

Ἀθαμί-ς, vrbs circa Heracleam Ponticam. vnde ἀθαμῖ Θ-, ciuis illius vrbis.

Ἀθάμ Θ-ο-ς, ὁ, ἡ, cœlebs, qui nuptias non eſt expertus, nuptiarum expers. Horat. ἀζωῆς. Lucian ὡς τῷ ὄντι κρίσει, ὁ φαυτικὸς ἀθαμᾶς ὄσπ, ὦ ἀφροντιν. id eſt, non prorſus cœlebs eſt. Iulian. in Epigramm. τοῖς σ' ἀθάμοις ὀφυσσε ἀεὶ βίῳ. Homer. ἀθαμὸς σ' ὑπολεῖς. ἀθαμῶ πόσις, inquit, Varin. ὑπὸ κρημνοῦ Θ-.

Ἀθ Θ-άμ Θ-ιλ, ἡ Græcis dicitur, vt apud Ciceronem lib. 3. de Oratore legitur: Qua tempeſtate Paris Helenam nuptis iunxit nuptiis. hæc phraſi plurimum delectantur Græci poetæ, vt Euripid. in Helena, inquit. ἐγὼ δ' ἀθ' ὑμᾶς Et in Hippolito πόσμῳ Θ- ἀθ- πότμῳ. Sophocles in Aiace ἐγὼ δ' ἀθ' ὑμᾶς ἀθ' ὑμᾶς ἀθ' ὑμᾶς. Et in Electra μητρὸ ἀμήτορ. Antipater in Epigramm. κόσμῳ Θ- ἀθ- κόσμῳ Θ-. Quod imitari voluiſſe videtur Cicero, cùm inquit in prima Philipp. Qui illam inſepultam ſepulturam effecerant.

Ἀγθ, vehementer, admodum, valde, nimis, anxiè, auidè, multum, ἀκριβῶς, σφοδρῶς, πάνυ σφόδρα, μεγάλως. Ponitur autem elegantèr cum articulo, vt ὁ ἀγθ. id eſt, immodicus, nimius. ἡ ἀγθ. πλησμονὴ, immodica ingurgitatio. ἡ ἀγθ Θ- θυμία, id eſt, cupiditatis

Dicitur & ἄγγελος apud Herodot. l. I. ἄγγελοι δὲ αὐτὴ τούτων ἔδοσαν περίοδον καὶ λυθῆσι περιμύσαντιλιν ἡ ἀγορήσιον, id est, Delphi pro his tribuentur Crœso & Lydis primas partes in consulendo oraculo & referendo, primumque in fedendo locum. Hom. Iliad. β. πρωτοι δὲ ἄγγελοι ἔλθε πολίωμος ὀλέα ἔρις παρ Διὸς αἰνόξιου σῶ ἄγγελοι ἀλεγεινὰ. Odyss. ξ. ὑπ' ἀγκλισι δὲν ἔλθε. πας ἀγγελίας ἐσχίρεν, nuntios deferre, Herodot. lib. 1. ἀγγελία, ἀγγελμα, ακοὴ φήμη, ἡ ἐξ ἀκροάσεως φατεύεια, legatio apud Homer. quam & ἐξοτίδυ. dixit. & ἀγγελὶν, αὐτὸς ἄγγελος. est & ἀγγελία tenuiorum saltatio, ὀρχήσις παρείνιος, lascivum tripudium.

Ἀγγελιαφόρος, ὁ, ἡ, nuntius. ἀγγελιαφόρος & ἀγγελία, qui nuntiat, & res nuntiata dicitur, & ἀγγελίος, ὁ, ἡ, lonice pro eodem.

Ἀγγελιοφόρος, nuntius. Synesp. pro tabellario regio, qui publ. co vtitur vehiculo vel equo. statior etiam dici potest, vt & ἡμεροδρόμος. Aristot. l. de mundo. ἡμεροδρόμοι τε ἢ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι ἢ φύλακες &c. Herodot. lib. 1. δρομεῦσι, ἀγγελιαφόροις. Ὑμφορος ἢ τὰ λεπτὰ πὰς τὰ διατάξας ὄρχος, imperabat cõstitutis tabellariis, &c.

Ἀγγελικὸς, ποëticè pro nuncia Orph. in hymno Astroræ Ἀγγελικὸν θεοῦ πτερύγες ἀγγὸν μεγάλοιο.

Ἄγγελος, ἄγγελος.

Ἀγγελικὸς, οὐ, ὁ, angelicus.

Ἀγγελικὸς, saltatio quædam quæ inter pocula exercebatur, Athen. lib. 14. ἢ τὸν ἀγγελικὸν δὲ παρεῖναι κεφάλαιον ὄρχησιν. Hesych. autem habet ἀγγελικὸς ὄρχησις τις παρείνιος.

Ἀγγελιώτης, nuntius apud Mulæum. & ἀγγελιᾶτης nuntia apud Callimach. Sicut & ἀγγελιάτης.

Ἀγγέλλω, μελῶ nuntio, μέλλω, nuntium affero, renuntio. ἀγγέλλω εἰς τὴν πόλιν, ἢ τὴν ἀγγέλλω ἀφικέσθαι, μαθόντας τὰς ἀδικίας βουλεύσασθαι περὶ τῶν ἀλλοδαπῶν. exitimans ita potiffimum illam rem celeriam in nuntio. h. Iuppreffam edoctos Athenienses de veritate consultaturos. Homer. in Hermin. dixit Iliad. β. πρωτοι δὲ ἄγγελοι ἔλθε πολίωμος ὀλέα ἔρις Authore Ammon. ἄγγελος est, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ γ' ὤφθη, omnis qui externa nuntiat. ut op. omit. τὴν ἔξοδον Lucia. in Nigrin. δὲν ἀγγέλλω τὰ ἄλλα πρᾶγμα διαφέρων, id est, quòd ad cætera attinet. n. h. l. a nunt. o nec ore Tragico distans. Eodem nomine & Artemis apud Cyracusios est appellata. ἀγγέλλω. Moles vocat apposito nomine, quos ὕφασς ἀ δαίμονας Græci appellarunt, vt scribit Philo de mundo. De angelis natura vide Naz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα. vide ἀγγελικὴ δίωαμις. de quibus apud Naza. εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀγγέλων κλῆσεις, ἐν τῷ σὺν Θεολόγῳ, apud eundem.

Ἀγγελοκόμος, vua. σταφυλὴ.

Ἄγγελος, nuntius, ἀγγελος.

Ἀγγεῖα Ion. vala. pio ἀγγεῖα. Herodot. κατασθία τῶν χρημάτων τὰ ἀγγεῖα. i. vacua pecunia munitia.

Ἀγγεῖδες Hesych. ὃ ἐστι δὲ ἢ κιβωτὸς σωρίσιμα τῶν σκευῶν.

Ἀγγεῖον ὁ σῶ. cõgo, expecto.

Ἀγγεῖθυκη, capsa & theca poculi, quam Herodotus vocat ὑποκριτηρίδιον vide Athen. lib. 5. vbi & pluries legitur ἐγχυθήκη.

Ἀγγεῖτάνας, vel ἀγγοῖτάνας τὰ mellis fauos vocant. author Hesych. & Suid. quia sint ἀγγεῖα in modū πήνης καὶ νήματος ὑφαντοῦ.

Ἀγγεῖτὶς, ferrum quo Indi elephantos regunt, & capita feriunt.

Ἀγγεῖχθῦ, vua σταφυλὴ. ἀγγεῖχθῦς. Hesych. intellig. de vua quæ vase aliquo condi tur.

Ἄγγος, εος, κῆμος τὸ, vas, dolium, scrinium, fidelia, vrna, mulctra, ἀγγεῖον. Diosc. lib. 5. ἐν ᾧ χωρεῖ ἄγγεος ὡσεὶ μὲν δοκοπόθου, i. nec sine vase ea recondenda. πᾶν ἄγγος, in lib. de animal pro conuallibus: sed fortasse ἄγκος legendum. ἄγγος ὀστράκινον. vas fictile, vrna, Aristot. de mundo. εἴτις ἐξ ἄγγους μέλι σεσῦμένον &c. & pro herbæ radice. Ἄγγος, conceptaculum, & vterus apud Hippocrat. lib. 6. ἐπιδημιῶν, Hoc tamen non sapit Hippocratis phrasin, inquit Galen. Ἀγγύειον cocumis genus, σίκυος ἢ σίκυος Simeon Sethi. ἀγγύειον τὰ λεγόμενα σικυα κ' κεπίδια δὲ πεφανερωσε.

Ἀγγύειος placentæ genus.

Ἀγγεῖκε λυσκῶ. Hesych. quod inter alia signif. steriles vel molestæ nili fort. legendum sit λυπηρὸς vel λύπης vt ἀγγεῖα idem sit quod ἄγγος. Ἀγγεῖας verò accenti in vltima. Στέμμε, lupinos, vel αὖος. i. dolores & moiestasie Horion.

Ἀγγεῖζω, furr. pro, irrito, dolore afficio, ἀγχεῖζω ὑφαίνω, Horion.

Ἄγγεος. ἡ dolor, ὀδύνη.

Ἀγγύλη. ἡ, ἡ, lorum in modum catenæ intortum.

Ἀγγὼν ὠνος, ἡ, tela magnitudinis mediæ. ἐσηγγύρια δόσις τὰ, ποσὶ φαίνοκες, Suid. Et in Etymolog. ἀγγῶνα ἡ λίνα σμικρὰ. καὶ δὲ μεγάλα, ἀπὸ τοῦ ἀκοντίζεσθαι που δίεσθαι.

Ἄγδους, Cretice idem quod ἄγγος.

Ἀγδίστις. Cybele. deorum mater.

Ἀγεμονεύω, agedum, ευσα, φήμ, hortandi Adverb. i. παρακελευτικὸν. Plut. in Camil. ἀγε μάρτυρα καὶ κριτὴν ἀλλ' ἀφ' ἑαυτὸς τὰς ἀρχούσας. ager, Marcus Cedecius, dux ad princ. pes Arsto. in Plut. ἄγε δὴ σὺ φράσεσον σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον Hom. Odyss. ο. εἶπ' ἄγε μοι. i. εἰπὲ μοι. & Ilia. β. εἰπὲ δ' ἄγε μοιτε πάντες. vbi cum plurali iungitur. Xenoph. in Apologia Socr. ἀγε δὴ ἀκούσατε ἡ ἄνδρα. D. Iacobus in Epist. cap. vltim. ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι κλαύσατε, i. agite nunc diuites plorate. Iungitur etiam secundis personis iudicat. καὶ φράσατε ποῖς αὐθυπεπλάστοις ἄγε λέξωμεν, vt docet Graia. lib. 4. de Constr. ἄγε δὴ τοι, φίλτε δὴ τὰ. ἄγε δὴ τὰ ῥήσ, κἀμοὶς δύδες, ἀπόγειδι, ἄπγε δὴ ὁ ἀ, ῥήτε δὲ.

Ἄγεα τὰ πεῦθη, deliubra. & loca religiosa. vide Ἄγος.

Ἀγειάξ. antos. proprium viri. Theocr.

Ἀγείοις, claudus, mutilus. χωλός.

Ἀγχειρίζω ab ἀγείρω το σῶ. cõgo, Etymolog.

Ἀγείροτος sit a χέρος. ὁ οὐκ τιμὰς ἡ πονύτιμος Herodian.

Ἀγέρομαι egred or, conuitus ou ruor, aggregor.

Ἀγείρω μ. cogo, aggrego, congrego, colligo, glomero, συναθροίζω, comparo, Accular. iungitur. vt ἀγείρω τὸν δυνάμιν, id est, vires confio. Item circumeo & ob partam victoriam spectatorum oculis me ingero. ita interpretatur Dionysius Halicarnas. Plut. in Romulo pro coire & congregari. αἱ δὲ θεσπαλίδες ἀγείρουσι θεῶν δαῖτα. ἡ παίζοσι. i. famulæ vero congregantur circumeuntes, ac ludunt. ἀγείρω tem cum accul. rei pro mendicando colligo. Homer. Odyss. ῥ. ὡς αὐτὸ ῥακ' μητέρας ἀγείρω. vbi Eustath. annotat, hinc esse ἀγύρτας, ἀγύρτης. & ἀγυρμὸς. vode factum vt Homeri posteri vsurparint ἀγείρω cum solo dat. vo. perf. pro ft pem cogo vel colligo Luc. ἀς ἀγείρει τὸ μισθὸ σῶ αὐλητῆ. vt ft pem cogerent mat. deorum. Athen. quoque verbo ἀγείρω ita vius est l. b. 8 ἀγειρόμενον τὸ κρόνιον. Sic & apud Plutarch ἀγείρειν τοὺς θεῦς. Pollux hæc tria coniungit πλουτίνων, ἀγείρων, πτωχεύων. Ἀγείρω ἴστ ab Ἄγω. etymolog.

Ἀγειωσύνη, ἀθρησύνη, ἀσιγήσω Etymolog.

Ἀγείτης, ὁ, ἰσιμιτriu. χύζησις Etymolog.

Ἀγείτων, qui vicinum non habet, inaccessus. Æschines.

Ἀγκτὸν. ἀθρηκτὸν, σκληρὸν, durum, non rigatum, in Epigramm. pro ἄτρητον.

Ἀγκαλδὴν. gregatim, Aduerb. pro ἀγκαλδὸν.

Ἀγκαλίζω, congrego. ἀγκαλίζομαι, congregor, gregatim viuo, grega tim volo sic Gaza vertit.

Ἀγκαλὶς ἡ, libet as. Ἀγκαλὶς, Pallas.

Ἀγκλαῖος, in grege agens, gregarius, armentarius, gregalis, societate gaudens. Sunt qui ponant differentiam inter ἀγκλαῖος & ἀγέλαιος, vt ἀγκλαῖος ἴτ' ὀὶν ἢ ἀγέλαιος, id est, de grege aliquis, & ἀγέλαιος ἰδιότης ἡ ἀμεθφῆς. rudis & imperitus. Hocrat. ἐν τῷ πανασθωκικῷ. πρὸς ἑ πάντας τὸν ἀγκλαῖον σοφιστὴν ἡ πάντα φασκόντων εἰδέναι. tres vel quatuor ex triuial bus sophistis, & se omnia tenere profitentibus. id est. πρὸ πολλῶν ἡ τυχόντων. ἀγκλαῖος λίθος, vocant abiectos lapillos. ἄπλαῖς εἰκαίως, κατασβέσεως: & ἀγκλαῖος nuce. εἰκαίως ἀγκλαῖε ζῶα gregalia: quibus opponuntur αὐτοφυῖκὰ. Arist. in l. Polit. ἀγκλαῖος βὸς, νομαδικὸς. bos in agro pasta, seu armentalis. ve quæ tondum domita iugo in grege pascitur. ἀγκλαῖοι ἰχθύες, vilesi pisciculi, πανοὶ μικροὶ ὀμοῦ. Alius etiam pro indocto ἀγέλαιος scribitur. ἀγκλαῖα σταφυλὴ, vilis, vt ἀγκλαῖος ἄρτος Athenæo.

Ἀγκλαῖως ὠνος ὁ locus vbi pascuntur armenta.

Ἀγκλάρχης, ὁ. qui gregi aut armento præsit, pecoris magister, Plutar. in Romulo. armentarius.

Ἀγκλαρχὸς τῶν παιδικῶν, quæ præsit pellicibus, idem Plutarch. in Galba.

Ἀγκλάσκος, ihnonoratus, ἄτιμος.

Ἀγκλασκὴς, angulla ἔγχελυς.

Ἀγκλασὸς, adfert Hesych. pro ἀκακίας, simplicitatis, probitatisque mahitia carentis, innocentiæ.

Ἀγκλασὶ, Aduerb. citra risum, seuerè.

Ἀγκλασία, feueritas, tetricitas, vultuosus gestus. Bud. in quadam ad Manum Epist. δυσκρασίαν εἰσάγοντες ἡ διὰ γελασίας ἀχαιὸ τὸ εἰσαγγελόμενον. nuntium sine vllo risu excipere.

Ἀγκλασὸς, ὁ, ἡ, non ridens, tristis, feuerus, ὁ μὴ γελαστὸς ἄξιος, ἀλλ' ἀεγανακτήσεως. Item ephebus, Cretenses. Hoc etiam nomine vocatus est Crassus, quem semel in vita risisse scribit Lucilius. ἀγέλασος πάτρας, de tristioribus. εἰς ἕτερος ἐπιδεῖν ἡ ἀνηκτηρῶν τῶν κόρων ἐ ζήτει.

Ἀγκλασὼ. à risu abstineo, Heracl. in quadam Epist.

Ἀγκλατὸν ἄ, expello, fcelus expio. à nomine ἄγος.

Ἀγκλεία ας, ἡ, prædatrix, σπαπωνὴ: Minervæ epitheton ab ἄγω & λεία, ab agendo prædam. Hesiod. in Theogon. βωλῶν σθλωφις ἀγκλείης.

Ἀγκλη, ης, ἡ, grex, armentum, pecus, caula, gregis collegium à Gaza etiam vertitur. Xenophon libro 1. Παιδιᾶ de equis & bobus. Homer. Odyss. ἔμ' ἀνὴρ ἐπέρρα ἀγκλαῖ, τόσα πόσα οἶων, armenta. Dicitur etiam de perdicibus apud Aristot. ᾧ ἀγκλῶν, i. grega-

tim. In Epigramm Philippi, ſignificat armentum, vt ποίμνη, ouile: inquit enim, ἠέλθμει πολὺν ὄλβον ἀριστείδης ὁ πενιχρὸς, τὴν οἶν ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην. Bianor. Epigrammatarius, ἤ τινα λαιμαργῶν, εἴδε λύκων ἀγέλην. Heſiod. in Theog. βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, ποίμνας τ' εἰροπόκων οἰῶν. Etymolog. ἀγέλη βοσκημάτων πλῆθος κυρίως, ἤδη δέ ποτε καὶ ἀνδρῶν.

Ἀγέλη, Agele, nomen loci & populi in Attica.

Ἀγεληδὸν, Aduerb. gregatim, aceruatim. dicitur & ἀγεληδῶς. ἀθρόως, ἀγέλημα.

Ἀγελήτης, ου, ὁ, gregarius, armentalis, vt ἀγελήτης βοῦς.

Ἀγέληφι, ἐν τῇ ἀγέλῃ, in grege Homer. ἀγέληφι μετέλθων, i. μετ' ἀγέλην.

Ἀγέμεν, poeticum pro ἄγειν.

Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incerti generis, cuius origo generis reddi non poſſit, aut certè hactenus non ſit reddita. Diuus Paul. in Epiſt. ad Hebræos, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε ζωῆς τέλος ἔχων.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, abortiuus.

Ἀγένεια, ας, ἡ, infœcunditas. δυσγένεια.

Ἀγένειος, ου, ὁ, imberbis, dicitur etiam inueſtis Latinè. τὸ ἀγένειον, mentum imberbe: vnde illud εἰς τὸ ἀγένειον ἐσκώφθη, in mentum imberbe cauillo fuit impetitus.

Ἀγενὴς, ſine prole, ἄνανδρος, ἄπαις.

Ἀγένητος, ου, ὁ, Adiect. infectus Liu. Iſocrates κατὰ τοῦ Λοχίτου, ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην, ἀγένητόν ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τοῦτον μέρος ἅπαντα τὰ προειρημένα πέπρακται, quorum nihil per reum infectum eſt, ſed quantum in ipſo fuit omnia ſupradicta facta fuere. Ariſtotel. Ethicor. lib. 7. μόνου γὰρ αὐτοῦ ὁ θεὸς στερίσκεται ἀγένητα ποιεῖν ὅσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα i. facta infecta reddere. Eſt verò γίνεσθαι fieri, & γενέσθαι factum eſſe. Ἀγένητος, ingenitus (eſt enim γίνεσθαι etiam τὸ γεννᾶσθαι, naſci, gigni) et Cicero ex Platonis Timæo ἀγένητον conuertit, Quod nunquam oritur: Cuius nulla eſt origo. In quo ſignificatu dicitur quoque ἀγέννητος.

Ἀγεννεία, ας, ἡ, vilitas, illiberalitas, ignobilitas, ingeneroſus animus. Lucian. in Prometh. μικροψυχίαν καὶ ἀγέννειαν τῆς γνώμης καὶ πρὸς ὀργὴν ὀξύτητα, id eſt, & animi ignobilitatem & ad iram procliuitatem.

Ἀγεννὴς, ſeu Ἀγενὴς, ignobilis, ſordidus, illiberalis. Demoſthen. κατὰ μειδίου, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἀγεννὲς ὑμῶν καταγινώσκω. Plato Ep. 7. ἔστι δή τις τρόπος οὐκ ἀγεννής, modus non ineptus. Lucianus, in Dialogo διογένους. μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω, molles & ignaui ſunt, memores ſupernarum rerum. vnde τὸ ἀγεννὲς, id eſt, animi ignauia, degener animus: & ἀγεννῶς, abiectè, ignauè, &c. οὐκ ἀγεννῶς, id eſt, non mediocriter. ἀγενὴς, ignobilis, vt εὐγενὴς, nobilis. Galen. ad Glauc. χρὴ δὲ καὶ τὸν πυρὸν αὐτὸ ἐξ οὗ περ τὸ ἄλευρον λαμβάνεται, τῶν ἀγεννῶν ὀνομαζομένων εἶναι, τινὲς μὲν γὰρ πυροὶ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πίτυρον, οὓς δὴ καὶ ἀγενεῖς ὀνομάζουσιν, &c. ſic enim legitur: vbi tamen ἀγεννεῖς per duplex ν legendum arbitror. nam ἀγενὴς, id eſt, ἄπαις, ἀγεννὴς autem δυσγενής. Inuenitur & Apud Ariſtot. lib. I. Politic. ἀγενέστατος.

Ἀγεννησία, ας ἡ, ſterilitas, infœcunditas, ingeneratio, vt ita dicam, nõ generatio, ratio ingeniti, Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, εἰ μὲν τὴν ἀγεννησίαν αὐτὴν καὶ τὴν γέννησιν, οὐ ταυτόν. id eſt, quòd ſi ingeniti rationem & generationem, non idem.

Ἀγέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingenitus, id eſt, non genitus, ortu carens. Pro quo dicitur etiam ἀγένητος. Gregor. Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, οὐκ ἂν μὲν συγχωρήσαιεν εἶναι μόνου θεοῦ τὸ ἀγέννητον, οἱ καὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἰδέαν συνεισάγοντες ὡς ἀγέννητα, id eſt, haudquaquam quidem conceſſerint ſolius Dei eſſe rationem ingenitũ, qui etiam materiã & formam inducunt vt ingenita. Ἀγέννητος, generationis expers, ſterilis. Theoph. lib. 6. cap. 14. de cauſis plant. ἀγέννητον τὸ ἁλμυρὸν, id eſt, quod falſum eſt nullam generationem præſtare poteſt. Hoc ἀπὸ τοῦ γεννᾶσθαι: At γενητὸς ἀπὸ τοῦ γίνεσθαι γενέσθαι. Vide Ἀγένητος.

Ἀγεννία, ας, ἡ timiditas, imbecillitas.

Ἀγεννίας, τὰς μὴ γεγεννηκυίας, ſteriles, vel quæ nondum pepererunt.

Ἀγεννῶς, Aduerb. imbecilliter, ignauiter, parum viriliter, ἀνάνδρως.

Ἄγεο, ἡγοῦ, ἄρχου, duc.

Ἀγεόμενοι, ducti, pro ἀγόμενοι, ἀγεόμενος ἐπὶ τὸν θάνατον, qui ad mortem ducitur. ἀγεόμενοι, Varin. exponit, θαυμάζοντες, id eſt, admirantes.

Ἀγέραα pr[illegible]us. ἄπιος. ὄγχνη.

Ἀγέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmio carens, non donatus, præmio fraudatus, munere carens, ſine honorario, inhonoratus: παρὰ τὸ γέρας, vel γεράζω. Iliad. α. ὄφρα μὴ οἶος ἀργείων ἀγέραστος ἔω. ἄτιμος ἄμοιρος, ἀντὶ γερῶν καὶ τιμῆς.

Ἀγερέθω vel ἀγειρέθω παρὰ τὸ ἀγείρω: ſicut νέμω, νεμέθω, congrego. Actiu. Iliad. α. ἐς αὐλίδα νῆες ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, aggregabantur.

Ἄγερθεν, conuenerunt, ſimul congregati ſunt, pro ἠγέρθησαν. ἀγέρθη, congregatus eſt, pro ἠγέρθη. ἀγερθήσεται, congregabitur. ἀγερθεὶς, congregatus: ab ἀγείρομαι.

Ἀγερμὸς οῦ, ὁ, congregatio, ἀγυρμὸς, Etymolog.

Ἀγέροντο. congregabantur, pro ἠγείροντο.

Ἀγερωπεῖ, ἐφορᾷ, inſpicit.

Ἀγέρωπος, ου, ὁ, ὑπερήφανος, itẽ ὁ σπανίως ἐρχόμενος qui tardò precatur Heſych. apud Suid. habetur ἀγέρωπος ὁ σπανίως ἐρχόμενος. qui tardò (venit.

Ἀγερώπτω, ἐφορῶ, ἀσπαστὸν ἡγοῦμαι alias ἀγερώπτω ſcribitur.

Ἀγέρωσον, rarum, Varin. σπάνιον.

Ἀγερρακάβος, vua, σταφυλή.

Ἄγερσις, congregatio, globus, glomeratio. ἀγερμὸς ἀθροισμὸς, Etym.

Ἀγερσικύβηλις: ita Cratinus ἐνδιαπέτας vocauit victimatorem & aruſpicem, κύβηλιν, vel κυβῆλιν vtrunque legitur vocabant ſecurim. In Etymolog. eſt κύβηλις πέλεκυς ὁ μαντικός, ἀγύρτης, θύτης μάντις.

Ἀγέρω, pro ἀγείρω, congrego. Iliad. ζ, ἀγέροντο, i. συνηθροίζοντο.

Ἀγερωπεῖ. ἐφορᾷ, Etymolog.

Ἀγερώσατο, neglexit. Varin. item ἠθέτησε irritum fecit & διεψεύσατο fefellit.

Ἀγερώσσειν, vigilare, improbare, ἀγρυπνεῖν, ἀθετεῖν.

Ἀγερωχία, ας, ἡ, ſuperbia, luxuria etiam exponitur, capite 2. lib. Sapient. Salomonis, μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωχίας. ὑπερηφανεία.

Ἀγέρωχος, ου, ὁ, ſuperbus, valde honoratus, petulans, inſolens, glorioſus, quaſi ἀγεράοχος, vel ὁ ἄγαν γέρας ἔχων. In Etymolog. παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν. vel ἄγαν γεραυχεῖν, vel ἄγαν ἐπὶ τὸ γέρας ὀχεῖσθαι. Homer. Iliad. β νῆας ἄγεν ῥοδίων ἀγερώχων: vbi Interpr. ἀγερώχων νῦν αὐθαδῶν, ὑβριστῶν καὶ θρασέων: vel vt alij volunt, vocabantur Rhodij ἀγέρωχοι, vt quibus quum inſulani eſſent cibum ex continenti conquirere neceſſe eſſet: quaſi ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγείροντες ὀχήν. Aliquando ſtrenuus, fortis & magnanimus, ὁ λίαν ἔνδοξος, apud Philoſtrat. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως, Polybius inſolentius atq; petulantius, valde arroganter atque petulanter. adeò ſuperbè & inſolenter, dixit Liuius.

Ἄγες ἄγε, φέρε.

Ἀγεσίμων, ονος, tenuis via.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ, cognomen Plutonis. Callimachus φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ hoc eſt, ad magnum tendunt Ageſilaum. i. Orcũ. Eſt enim ἐπώνυμον τοῦ ᾅδου. Quem locum exponens Methodius, εἴρηται δὲ (inquit) παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. Eſt & proprium nomen Regis Lacedæmoniorum apud Xenoph. dicitur ἀγεσίλας pro ἀγεσίλαος. quaſi dicas ductorem populi.

Ἀγεσίφρων, ονος, ὁ, ſupercilia erigens.

Ἄγεσκον, ducebam: pro ἦγον.

Ἄγεστα. erat machina bellica vt teſtudo, vineæ & plutei, conſtabat autem lignis, lapidibus & terra aggeſta. vide Suid.

Ἀγέστρατον, redimiculum, capitis ornamentum. Caliendrum apud Horat κάλυπτρον. ἢ καλύπτρα.

Ἀγέστρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus: epitheton Mineruæ, Heſiod. in Theog.

Ἄγετε, agite, Aduerb. hortandi, inquit Vrbanus Grammaticus Xenoph. lib. 5. Pædiæ. ἄγετε τοίνυν, ἔφη, ἐπείπερ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖ ταῦτα, ἐπὶ μὲν τοῖς ὑποζυγίοις καὶ ὀχήμασι καταλείπωμεν ἕκαστοι τοὺς μετὰ τούτων ἐπιτηδειοτάτους πορεύεσθαι.

Ἀγέτης, ου ὁ, ductor, ἡγεμών. in Epigr. ὦ διπλῶν ἀγέτα θησαυρῶν.

Ἀγετοὶ καὶ ἀγητοὶ, οἱ, admirabiles. θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροί.

Ἀγετρία obſtetrix. Tarentinis, μαῖα.

Ἀγευστία ieiunium, inedia.

Ἄγευ[illegible] fimelicus, ieiunus, expers, qui non guſtauit, Genit. vt ἰχθύων μὲν ἄγευστες, cui de piſcibus guſtare non licet, qui de piſcibus non guſtat. Lucian. in Nigrino. ἄγευστος εἶ μὲν ἐλευθερίας, ἄπειρατος δὲ παρρησίας ἀθέατος δὲ ἀληθείας, Xenoph. τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Alexand. Aphr. ἄγευστος ζητήσεως, expers quæſtionis, indubitatus, indiſcuſſus. ἄγευστος θυσία, dicitur ſacrificium vnde quis nihil deguſtat.

Ἀγέων, ἀγνισμάτων ἱερῶν μιασμάτων,

Ἀγεωμέτρητος, ου ὁ. Geometriæ ignarus, Themiſt. & ἀγεωμέτρητον ἐρώτημα, Ariſtot. in Poſter. nihil ad Geometriam pertinens, abſurdum.

Ἀγεωργησία, ſquallor, agricolationis contemptus. Theoph. de Cauſis lib. 2. cap. 20.

Ἀγεώργητος, ου ὁ καὶ ἡ, incultus, deſertus.

Ἄγη ης ἡ. accentu in prima, admiratio. terror, θάμβος, θαῦμα ἔκπληξις χαρὰ, ἀπιστία. Homer. ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν, in Odyſſ. Volunt eſſe ἔκλιτον. Fit autẽ παρὰ τὸ ἄζω, vel ἄγω. τὸ θαυμάζω. Item ἄγη, pro ἐάγη Ionicè. Interdum æmulatio, ζῆλος apud Herod. βασκανία. & apud tragicos, honor, veneratio, ζήλωσις apud Æſchyl. θρῆσκ. Item τὰ ἄγη, i. μιάσματα, piacula, ſcelera: ab ἄγος.

Ἀγὴ, ῆς, ἡ. fractura, contuſio. ἀγὴ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος, apud Apollon. Rhod. priori longa. ἀγὴ, litus, αἰγιαλός. ἀγαὶ ἁρμάτων, apud Euripid. curruum fracturæ ſiue fragmenta: ab ἄγω, pro ἄγνυμι, rumpo.

Ἀγηγέραται, congregati ſunt. tertia perſona Plural. Paſſ. apud Iones, ab ἀγείρομαι, ὡς ἤγερμαι, ἤγερται, Atticè, ἀγήγερται & Ionicè ἀγηγέραται: ſic & ἀγηγέρατο, in pluſquàm Perf.

Ἀγήγερκα, Atticum Præterit. pro ἤγερκα: ab ἀγείρω. Item ἀγήγερμαι, Paſſiu. Præterit.

Ἀγηλάζω. ſeruo, σώζω. Etymolog.

Ἀγῆλαι, in veneratione habuiſſe, ſacraſſe, τιμῆσαι, ἀναθεῖναι, ornaſſe:

Ἀγῆλαι

Ἀγῆλαι, τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐαις. Eupolis: ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις, τὰς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Aristoph. in Nebul. καί σε θυσίαις, προσόδοις τε μεγάλαις ἀγλαΐσομεν. Estque ἀγηλῶ τὸ κοσμῶ, Etymolog. Ἀγῆλαι. Eurip. in Medæa ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς, πρὶν σφῶν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας, πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν priusquã vobis poſſim lectum, vxorem, & nuptialem thorũ parare: quo loco ſcho. refert ἀγῆλαι ἀντὶ τοῦ εὐξασθαι, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ παντὸς ὃ δ᾽ ἔχοιεν ἀγηλοῦμεν ἡ ἡμεῖς ἀεὶ καὶ ἵππιππος ἀρτοπώλοισι: φέρε γοῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἴσω ἴσω. egiſſe ad armentum.

Ἀγηλατέω, ῶ, tenui ſpiritu, perſequor, fugo, abigo, fulmino, alapis percutio: διώκω, φυγαδεύω, ἀποπτύω, κεραυνῶ ῥαπίζω ὡς ἄγος ἐξελαύνω. Ἀγηλατῶ vero cum aſpero ſpiritu, ἁγηλατῶ, id eſt, expello ſcelus & piaculum. ἄγος καὶ μίασμα ἐλαύνω. Sic Suid. & alij. Herodot. pro ὑβρίζω ἀγηλατέει ἵππακόπια ἐπίσια ἐθέλω μὲν.

Ἀγηλατίζω, pro ἀγηλατῶ, διώκω, φυγαδεύω, Etymolog.

Ἀγηλατοί, οἱ, fulmina, κεραυνοί.

Ἀγηλάτης, μάστιξ, à Lycophr. fulmen dicitur quod flagitioſos iciat, vel quia impetuoſum, ab ἄγαν & ἐλαύνειν. ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα.

Ἀγηλεὺς, ου, ὁ, prædator, λαφυραγωγός.

Ἀγηλεύομαι, χαίρουσα, ἀγαλλιάομαι, Etymolog.

Ἄγημα, ατος, τὸ, ſtupor, vehementia. Item agmen illud elephantorum, peditum atque equitum, quod ducem præibat. apud Macedones τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων, vel ὁπλιτῶν, i. cohors ſelecta ex ſelectis equitibus & grauis armaturæ militibus. Arrian. & Alexand. Genial. dierum lib. 1. c. 5. ἄγημα dicere poſſumus cohortem prætoriam, regium præſidium, & ſatellitium: vel vt Romani vocabant, teſtibus Polybio & Halycarnaſſ. Celeres. τριχίλιοι ἄνδρες τὸ καλούμενον παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἄγημα. Polyb. lib. 5.

Ἀγηνορέω, ῶ, ſuperbio, inſoleſco, ἐπαίρομαι.

Ἀγηνορία, ας, ἡ, ſtrenuitas, virilitas. Item ferocia, & inſolentia. Iliad. 9. circa finem de Achille poſt legatorum reditum re infecta. ἀνδρεία, ἰσχορία, αὐθαδία, ὑπερηφανία. Apollon. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. De brutis etiam.

Ἀγηνορίδης, ου, & Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, compoſitum à nomine ἀνὴρ, id eſt, vir, & ἄγαν, id eſt, valde ſeu nimis: ſignificat modò ſuperbum, ὑπερήφανον, ſuperbè contumacem: vt apud Heſiod. modò fortem, inclytum, clarum, ſtrenuum. Odyſſ. ξ, θυμὸς ἀγήνωρ, præſtanti virtute animus. Eſt quoque proprium nomen viri.

Ἀγήοχα, tuli, egi, ἐνήνοχα, ἐκόμισα: Præter. eſt verbi ἄγω, ἦχα, & Atticè ἄγηχα, vel ἀγήγοχα. vnde pleonaſmo ipſius ο, vel abiecto γ, ἀγήοχα. hoc vtuntur etiam orationis ſolutæ ſcriptores: vnde ἀγηοχὼς Participium.

Ἀγήρατον, τὸ, ageraton, herba fruticoſa, palmi altitudine, ſimplex, humilis, origanóque maximè ſimilis: vmbellam gerens, in qua flos aureis bullis emicat, elichryſo minor. Nomen inditum, quoniam diutiſſimè flos in ſua coloris ſpecie conſeruetur. Dioſcorid. lib. 4. cap. 59. Plin. lib. 27. cap. 4. Ageraton ferulacea eſt, duorum palmorum altitudine, origano ſimilis, flore bullis aureis. Huius vſtæ (legebatur vetuſtæ, itáque vetuſtis repono) nidor vrinam cieat, vuluámque purgat, tanto magis inſidentibus. Cauſa nominis non hæc (nempe quòd vetuſtis ſuccurrat. alioqui nulla ad γῆρας alluſio,) ſed quoniam diutiſſimè non marceſſit.

Ἀγήρατος, Ageratus, lapis, cuius vſus ſutoribus ad expolienda calceamenta muliebria, vt ſcribit Galen. lib. 6. τῶν κατὰ τόπους. Eius facultas aſtringens & diſcuſſoria.

Ἀγήρατος, & ἀγήραος, & ἀγήρεως, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, ſenij expers, ἄφθαρτος, ἀθάνατος. fit à γῆρας. Iliad. β, αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον ἀγήραον, Heſiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος. Xenoph. dixit authore Polluc. τὴν ἀγήρατον δόξαν. Hyperides, τὸν ἀγήρατον χρόνον. Plato, τὸν ἀγήρω κόσμον. Thucyd τὸν ἀγήρων. Euripides, τὴν ἀγήρων ἀρετήν. Demoſth. τιμὰς ἀγήρως.

Ἀγήρως, qui non ſeneſcit, ſenectutem non ſentiens, μὴ γηράσκων. immortalis, ἄφθαρτος, ἀθάνατος, παρὰ τὸ γῆρας. Declinatur autem ἀγήρως Atticè, abiecto σ. Ariſtot. de mundo, τὴν ἀγήρω φύσιν τηρεῖ, i. naturam ſeruat indomitam ſenectute. Heſiod. in Theog. ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω. Idem ibidem, τὴν δ' οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων. Plat. in Timæo, τέλειον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο, id eſt, perfectum, nec ſenio nec morbo obnoxium eum creauit. Gaza in tranſlatione Cicer. de Senectut. πρὸς δόξαν ἀθανασίας ἀγήρω, id eſt, ad immortalem gloriam. Thucydid. lib. 2. κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, id eſt, in commune enim corpora conferentes, immortalem laudem conſequebantur. vbi in codicibus manu ſcriptis ἀγήρω habetur. Item apud Plutarch. in comment. An brutis inſit ratio, legitur ἀγήρω βίον in Accuſat. Item in Periclis vita, ἀγήρω ψυχὴν, id eſt, animum perpetuum, Thucyd. lib. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον, &c. vbi neutrius eſt generis. Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 13. ἀγήρων ἐὰν βρέχηται, aquis inoffenſum. Dicitur & ἀγήρως Aduerb ἀπαλαιώτως.

Ἀγής, έος, ὁ, ſceleſtus, odioſus, μιαρός, ſacer deuotus qui piaculũ cõmiſit: pro quo compoſitum ſæpius legitur ἐναγής. Hipponax: ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπάλῳ κατηρῶντο, id eſt, ſic illi ſcelerato aſino diras imprecabantur.

Ἀγήσανδρος, Pluto, ᾅδης. ſic dicitur vt ab Æſchylo, ἀγησίλαος & ἀγησίλαος.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ, dux. Heſych. pro quo fort. leg ἀγήτωρ quod doricum eſt, pro ἡγήτωρ apud Eurip. in Medea φοῖβος dicitur ἀγήτωρ

Ἄγηται, trahit, ἕλκει, ſeducit, Varin.　　　(μιλιαῖν.

Ἀγήτας, ου, ὁ, ducis Ætolorum proprium.

Ἀγητὴρ, quaſi vector, medium eſt in collo inter cauum colli. φάρυγξ, i. fauces, & σφαγήρ. vide Poll. lib. 2.

Ἀγητής, Heſychio ὁ ἱερωμένος, ἀπιμοὶ ἐν δὲ τοῖς καρνείοις ὁ ἱερωμένος τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ ἑορτὴ ἀγητορία.

Ἀγητόρειον, ου, τὸ, vel Ἀγητορία, ας, ἡ, Carnia, ſacra quædam quibus qui præerat ſacerdos, Ἀγητὴς dicebatur, Cæl. lib. 5. cap. 27.

Ἀγητός, Ἀγητὸς, admirabilis, mirabundus, θαυμαστός, εὐδαίμων, ἀμέμπτος, περίβλεπτος. Odyſſ. ξ, εἶδος ἀγητόν. Plut. in Pericle, χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί, opibus erat ſuperbi. Fit ab ἀγῶ.

Ἀγήτωρ, ſacerdos qui Veneris ſacris præerat apud Cyprios.

Ἁγιάζω μ. άσω, luſtro, purifico, conſecro, ſanctè adoleo. & σέβομαι, veneror.

Ἁγίασμα, ατος, τὸ, purificatio, καθαρότης, Suid. pro ναὸς, i. templum accipit in hoc loco Pſalm. Dauid. ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ.

Ἁγιασμοὶ, parentalia, ἁγιαστεία, καθαρμοὶ.

Ἁγιασμὸς, ſanctimonia: dictus eſt Chriſtus, auth. Gregor N zanz. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, ἁγιασμὸς, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι, id eſt, vt ſanctificatio, vt puritas, vt purum comprehendatur ſynceritate.

Ἁγιαστεία, ας, ἡ, ἱεροτελεστία, Suid. ſacrificium, purificatio ſanctimonia, conſecratio. Chryſoſt. βούλει καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιαστείας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολήν; vis etiam ex alio miraculo huiuſce ſanctimoniæ videre excellentiam? Dicitur etiam ἁγιστεία, ab ἁγιάζω.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, ſanctuarium.

Ἀγίγαρτος βότρυς, vua vinaceis carens.

Ἁγίζω μ. ίσω, pro ἁγιάζω, purifico, conſecro, luſtro, καθοσιόω. Ariſtoph in Pluto, ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζε, εἰς σάκταν τινά, deinde hæc conſecrabat in ſaccum quendam, pro ἔβαλλεν vel ἐνέβαλλεν, ἢ ἁγίως ἀπετίθετο. Ἁγίζειν, ſacra comedere, τὰ ἱερὰ ἐσθίειν, Etymolog.

Ἀγινέσκω καὶ ἀγινέω, ἄγω, veho, affero, fero, duco, perduco, offero, cõporto, admoueo κομίζω. Od. ξ, ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. ἀγινοῦσιν ἑκατόμβας, ſacra faciunt centum bobus. ἀγινεῖν θυηλάς, porricio libamenta. vnde ἀπαγινέειν φορτία, portare mercium ſarcinas, apud Herodot. lib. 1. Dicitur & ἀγίνω, pro eodem. Actiu. eſt. Etym. deducit ἀπὸ τοῦ ἄω, id eſt, φέρω, ex quo fit ἀΐνῶ, & pleonaſmo τοῦ ι, ἀγινῶ, vbi & ipſum ν, πλεονάζει. Aratus νῆας ἀγίνειν, naues dirigere. Ἀγινεῖν, voluere, verſare, στρέφειν, Aratus, περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Ἁγιόγραφα, τὰ, ſancta ſcripta, pars ſacrorum librorum Damaſcenus.

Ἅγιον, ου, τὸ, ſacrarium. ἅγια τῶν ἁγίων. id eſt ſancta ſanctorum. Nazana de natali Chriſti, θεοῦ δ' ὅταν εἴπω λέγω πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου, πνεύματος, &c. deinde ſequitur, ἐστὶ μὲν ἓν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. ἃ καὶ τοῖς σεραφὶμ συγκαλύπτεται καὶ δοξάζεται τρισὶν ἁγιασμοῖς, εἰς μίαν κυριότητα καὶ θεότητα.

Ἅγιον, etiam vocatur agni ſemen. Heſych.

Ἅγιος, ου, ὁ, ſanctus, ſacroſanctus, τίμιος, καθαρὸς, ὅσιος, εὐσεβής. Ἄγιος verò ὁ, μιαρός. Fit παρὰ τὸ ἄζω τὸ σέβομαι, ἄζιος καὶ ἅγιος. ὁ ἐν ἁγίοις, dicunt etiam Græci pro ſanctus. Oecom. τοῦτο εἴρηται τῷ ἐν ἁγίοις γρηγορίῳ ἐν ἀπολογητικῷ.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, ſanctitas, καθαρότης.

Ἆγις, ἄγιδος, ὁ, Agis, rex Lacedæmoniorum, Græcorum maximus, Plut. de tranquillit.

Ἀγισμὸς, ἀτραπὸς, via, ſemita, Etymolog.

Ἁγιστεύω, καὶ ἁγιστέω, venerationi habeo, ἁγιάζω, veneror, ſacrifico, σέβω, obeo ſacrificium, τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελῶ. Plut. de Legib. ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα, res diuinas tracto. ἁγιστευόμενος, ου, ὁ, venerationi habitus. Eſt & ἁγνεύειν, purificare.

Ἀγιστής, rixator, contumelioſus, ὑβριστής.

Ἁγιστεία, pro ἁγιαστεία ab ἁγιάζω κατὰ συγκοπὴν, quæ etiam ſcribitur ἁγιστεία ſanctitas, ſanctimonia, purificatio, ſacrum, cultus, λατρεία, religio. Iſocrat. ἐν βουσίριδι, τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιμελέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε, id eſt, ſacrificia & ſacrorum ceremonias noſſe affectauit. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία, id eſt, ignis conſecratio. Plato in Axiocho καὶ τὰς ὁσίας, ἁγιστείας συντελοῦσιν rem diuinam obeunt, ſacra faciunt.

Ἁγιωσύνη ης ἡ ſanctimonia, ἁγιστεία.

Ἀγκάζομαι μ. άσομαι, vlnis comprehendo, amplector. Accuſatiuo iungitur. vide Ἀγκαλίζω.

Ἀγκαῖος παρθένιος, Is author fuit elegantis parœmiæ: πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, id eſt, multa iacent inter poculum ſupremaque labra. competit autem in eos quos ſpes ludificat, quibúſque res expetita & pro certa iam habita è manibus propemodum, nouo caſu oborto, effluit atque abripitur: vt accidit Ancæo poculum teneńti, iámque bibituro, vt vinum effunderetur, & illum ſua præcepta ſpes eluderet. Quod pluribus etiam

b

prodidit Aristoteles.

Ἀγκὼν ὀνος, ἡ, ὁ, ἀγκωνάριον. accire & accersere.

Ἀγκωνίς ες etiam vocant Græci anchoras quas & ἀλίσυρας.

Ἀγκών ῶνος, ὁ, vlna. Plutarch. in Othone, ξίφος δ' εἰς τὰς ἀγκῶνας ἀλλαξάμενον ensem complexus. Lucian. in Dialogo δυοῖν, ἐφη ὁ ὑπηρέτης δεῖ τὰ μὲν ἀγκῶνας ἀδιαφόρου πόρου, id est, in vlnis siue inter brachia ferebat ille amasius vrii catulum, delicias suas. ὥστε τὰς ἀγκῶνας ἄγαν pro ampliore dicitur. ἀγκῶνι χρῆται, pro manipulo, apud Plutarch. Ponitur etiam in singulari pro vlnis, vt ὡς τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ex vlnis. Lucian. in Dialogo, ποσοῦ ἀπὸ ἀγκῶνος ἡ χειρὶ ἐπὶ τὸν ὦμον ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀγκῶνος, brachiis amplectens filium. Dicuntur etiam κοίλων ἀγκῶνες, sinus portuum.

Ἀγκωνάριον ου, τὸ, ἀβάκιον, ἀγκωνίδιον, ἄλσος ἢ ὕλην. vnde ἀγκωνιάζειν, ἀγκωνιάσαι φησὶν, apud Paulin. Etym. ἀγκωνιαγωγὸν legit. Ἀγκωνιδάριον, idem, Ἀγκωνιδιόπολις, οἱ πανδοκεῖται, Etymol.

Ἀγκωνίζω, complector, vlnis & complexu gesto. Ab ἀγκὼν fit ἀγκωνίζομαι & ἀγκωνίζω. Etymology, ἀπὸ θεσ. ἀζω.

Ἀγκωνιδίδιον, ἡ, vlna. Antipater in Epigr. αὐτὸς πᾶσι θεοῖς ὕπνῳ δὲ ἀγκωνίδιον. ἀγκωνίδες, vincula quibus farmenta aut stipulæ constringuntur, αὐτὰν ξυνάγειν δέσμας, fasciculi lignorum, ligna vlnæ mensura. Plutarch. in Romulo, ἀγκωνὶς χόρτου, fasciculus herbarum. Vnde ἀγκωνιδρόμοι, qui gerunt fasciculos, Cæl. lib. 10. cap. 37. ἀγκωνίδες, παρωνίδια. ἀγκῶνα. Dicuntur etiam ἀγκωλόφυτα apud Machab. apud. ἀγκώνες vocat. & ἀγκωλόδενδρον, est ἄμφοδον ξύλα εἰς πῦρ ἅπτα. Hesych. vlnarum complexu in lignibus, ligna comportare ἀγκωλίδες, item sunt farcinæ ἄγχες, fasces. & fasces apud Macedon.

Ἀγκωλίσαι ἀμ pro ἀγκῶναι. Argui dicunt.

Ἄγκων Θ, ex Homeri hymno in Apollinem adfertur pro fasciculo, vt idem sit quod ἀγκωλίς.

Ἄγκυλον, ἀοῦσον, aperi, Varinus.

Ἀγκωλὸς ὁδὸς, ἡ, præcipitium, fouea, κρημνὸς, βάθρον.

Ἀγκὼς, in vlnis, Aduerb. inter vlnas, posteriore syllaba breui, apud Theocrit ἀγκὼς ἔχειν, amplecti, Apoll. Hom. Iliad ἀγκὰς ἐλόντ' ἰμὰν ὦν, modò liceat complecti filium meum.

Ἀγκωμᾶν pro ἀσάκωμι. Apollon. ἀπλῶτες μιλεδώσας ἄγκωμαι id est, ἔχω μαίμονας...fic or curis, id est, curæ ad me reseruntur. Item pro dedicor, ut l. b. Epigramm. Αἰνῶ τ' ἐράσμιον, id est, αἰδέσιμον, dicatum est.

Ἀγκωνοῦχος, ἀώτατα προφὼς. qui aluit & educauit. Hesych.

Ἀγκωτίσται surgentem & orientem, ἀνατέλλοντα pro ἀνακείσεται.

Ἀγκωτίστη, ὑπτία caput, capite, δὸς ἀγκωτίστη, pro αὖθις καρτέσιον. Supra cornu, seu in cornibus.

Ἀγκωθὴς, ἀδικαθὲς innoxius.

Ἀγκὼς, εδος, ἡ, μύτάχος.

Ἀγκῶν diminut. parua vallis.

Ἀγκιστρεύσας ὁ, & ἀγκιστρεύπικος, piscatio, piscatura, piscandi ars ἀγκιστρεύς ἕως, amor hami, seu piscationis, quæ fit hamis, Plato de L. g. b.

Ἀγκιστρεύω, hamis venor, inesco. Θηρεύω, δολεύζω. Etymol.

Ἀγκιστρεὺς ὁ, ὁς ὁ, ἡ hamatus, adductus in hami modum.

Ἄγκιστρον, τὸ, hamus, vncus. ἀγκύλον. στρεβλὸν. Lucian. in Timone. ὃ πνίγ ἡμᾶς ἐξάλλε τε καὶ δυλάξεις, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεπώκατε ὦ ἄνθρωποι, τὸ σῶμα τε ἔχοντα ὡς πανπάσσαντας δῆθεν ἔχειδε, καὶ μὴ ἔχον ἐμοὶ δοκεῖν δῆθεν, contra vero pauperiem vilcosa est, & capu facilis, hamóque permultos ex omni corporis parte exertos habet: ita vt qui ad eam se admouerint, & tam in retinentur, nec facile possint absolui. ἀγκίστρον, circulus exponitur lib. 4. Reg. cap. 19. Videtur pro linea piscatoria capi in Epigramm. In Etymologo, ἀγκιστρον fit ἀπὸ τοῦ ἄγω. vt fit ἄγκυρον & pleonasmo ἄγκιστρον: sed potius ἀπὸ τοῦ ἀγκυστρον ὑῆ, ὁ τὸ κέντρον ὄφεως κέντρον, id est stimulum, ἀπὸ ἔχειν; hami enim stimulus vncus est surfumque reducitur.

Ἀγκιστροφόρος, ὁ ὁ, ἡ, piscis, id est, hamiorus, vt silurus apud Aristotelem: hamifraga redditur à Gaza. Item auarus, χειλεγυόεις, Etymology.

Ἀγκιστρώω, ἀμ, σω, hamo capio. vnde ὁ ἀγκιστρώσας, captus, κατεγχώσας: sumpta metaphora à pisc bus, qui hamo capiuntur.

Ἀγκιστρητὴς, οῦ ὁ, hamatus, hamis consertus, ἁλυσιδωτὸς.

Ἀγκλετὴς, enactator. μαχέμαχος.

Ἀγκλεύω, ferueo, σ ὦζω.

Ἀγκλίας, πρὸ ἀλκλίνας, αἰόλας ἐπιτείσας. Homer.

Ἀγκλὸν, οῦ, τὸ, obliquum, tortuolum. σκολιὸν.

Ἀγκλίνης, ὁ, vlna. ἀγκῶλη. Apoll. ἀγκλίνησι δάκμοσιν, vlnis & brachiis domuit. i. complexus compressit. in Epigr. Iulian, ὧν χθονὸς ἀγκλίνησι λίκτο μετείμας.

Ἀγκυνίζω, vlnis complector.

Ἀγκόλαι αἱ ἀγκῶνες. ἀγκαῖαι ἀγκόλαι χεῖρες, item ἀγκοῖαι ἴσα, i. mali nutrici fines. Varin.

Ἀγκοῖαι ὦ dilgens sum. ὦ ἀπὸ τῆς ἐπιμελοῦς. idem quod ἐγκοτῶν.

Ἀγκωνεὺς, διάκων Θ ἀβδόκος, minister, κατάκωμος. Etymol.

Ἀγκωλίδες αἱ, minister. ἀπὸ ἀγκωνίζω, quod diligentem esse in actionibus significat. Etymol. ἀπὸ παροιμίας; ἀπὸ τοῦ γὰρ ἀγκῶν ὁ ὦμος ὁ ἐργάτης ἐπὶ σπάθης. Alij scribunt ἀγκωνίδες.

Ἀγκωπίωμα, τὸ, fœtus apum Suid. pro quo ἔμπα rectius ἀβρωπίωμα.

Ἀγκωπλὴρ, mallous, σ ὑφορ. forfan Æolica syncope pro ἀδικαπλὴρ.

Ἀγκωρεσ τὸν, infatiabile, γλαῦκες ὦν. fort. pleonast. τὸν pro ἀκορὲς.

Ἀγκωρυφόπετρα, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐφ' ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν ὑψηλῶν, καταπεσοῦσα τῇ θεᾷ.

Ἄγκως, ος, το vallis, conuallis, τὸ πρὸ ὄρων πείλωμα. Mnasalces poeta Epigr. τοῦ ἀγκωνες ἐδ' ὦ ἐδ' ἐδέ ἄγκαι, &c. neque vertices etiam hic sunt & valles. Interdum pro edito loco montis. Sunt autem ἄγκαι seu ἄγκαια. οἱ φαεσφόροι ἀγκυλοειδεῖς τόποι, ἢ κοιλώματα καὶ ὕσεις ἔχοντες: ὅτι τὸ συγκλείειν καὶ σωκάζειν ἐν αὐτοῖς τὰ ὕδατα. Etym. aut. ἀπὸ τοῦ ἄγω & ἄγκα pleonastico ἢ κ ἄγκαια: aut ἀπὸ τοῦ κατάγω, vt iit ἄγκος, ἐν ᾧ δὴ σωκάζεται ἡ κατὸς.

Ἄγκων pro ἀρκεῖα, legitur cap. 13. Euang. Matth.

Ἄγκος μάρκιος, Ancus Marcius, filius Pompiliæ filiæ Numæ & Martiæ, Plutar. in Numa.

Ἀγκυσία, apud Ætium in libello de Aliment. facult. cucumis, ὕπτιον.

Ἀγύδχασπι, pro Ὠγκαν diuit Philip. Macedon Epist.

Ἀγκυτύλη, Hesych. auhoie est σκαφὶς τις ὑπ' τοῦ χεῖρας ὑπόσω πλέξαντες δέχονται τὸ γάλα.

Ἀγκεκωμένος, pro ἀπεκρεμάσται, ab ἀπακρεμάννυμι. Antipater Epigram. ἄγκρε μάσας ἀπ' ρὶ μασχεῖρ κόμαν ἀκόμαν, ad tholum suspendens.

Ἀγκείμ, pro ἀπακείμ, ὁ, ἐπ. poeta.

Ἀγκεύομαι, præludo, pro ἀπακεύομαι, Theocrit. Edyll. 1, cum Accufatiuo.

Ἀγκαλάζω, suffoco. angor ἄγχω, Varin.

Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, θεσμὸς (ἀπὸ ἄγχω) vinculum, iunctura, commissura, hamulus, Celsus. Ita enim vocant fibulas quasdam, quibus vlceris labi a constringuntur, ne latior cicatrix fiat. Galen. 2. ad Glaucon ἐὰν δ' εἰς βάθος δύκη τὸ τραῦμα, τὸ σφόδρατον, ᾗ μᾶλλον ἡ ἀγκτὴρσι εἰσθλαῖν σωάγειν. ἀγκτῆρες, Galen. 3. Methodi, ἀγκτῆρες ὀδοντῶν, Celsus lib 5. fibulas impotere. Galen. lib. 2 κῆ τόπους φροσκτηριάσαντας τὰ χείλη τῶν ἕλκους, vbi fibulis impositis vlceris labia constrinxerint. Et κῆ ἀγκτηριασμὸν στόματος apud Galen. lib. 2 κῆ τόπους quæ fit hamulis siue fibulis im, ositis. Vide

Ἀγκτηριζειν verbum, & ἀγκτηριασμὸς, apud eundem. Item ἀγκτῆρες pars colli, qua quis facilime suffocatur, Cæl. lib. 2. cap. 34. ex Hesych. & Poll. lib 2.

Ἀγκύλη ης, ἡ iaculi ansa, quam vocant κλῶνα, iaculum. Suidæ media pars hastæ, lingua cilceamentorum, ἱμὰς, & propriè amentum siue iaculi, siue foleæ: vnde hasta amentata, quæ ἠγκυλωμένη & accipitur pro certo iaculi genere. Euripid. in Oreft. ὁ δὲ πέπλος ὁ σὸς ἀγκύλας ὁ ζῆσε σφώκασιν ὃν χρῆσι ἔχων. Pro ansa Iori Xenoph. de collatis canum. οἱ δ' ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ. id est, ansas inter quas digiti inseruntur. Item curuatura & flexus cubitorum & genuum, ἡ τῶ ἀγκῶνος καμπὴ, Etymol. σημαίνει δ' καὶ ἕργον τὸ σκῦλον, τὸ μουσικὸν, vt in Exodo cap 26. ποιήσεις τοὺς σωλῆνας ἀγκύλας ὡκυλοῦντας, cortinis facies ansulas hyacinthinas gallicè *lacets*. Item ibidem pro ansa pellis, qua pellis cum pelle coniungitur. Ancylæ etiam Celso lib. 5. cap. 18. dicuntur contracti articuli. Nam Pollux, ἀγκύλη est durities callosa in articulis. vide ipsum lib. 4. & lib. 7. Aetius lib. 2. cap. 42. ἀγκύλας exponit τὰς ἀρθρώδεις κατοχάς, id est, articulos stupore occupatos seu contractos. Dicitur & ἀγκύλωσις à Paulo Ægin. Hinc contraria affectio ὀρθόκωλον dicta. Pollux etiam ἀγκύλας vocat thalassilas, quæ vtrinque antennam cum malo alligant, atque distinent. Est etiam genus poculi cotabis accommodum. vide Hesych. Dicitur ἀγκύλη, διὰ τὸ αἴω αὐτὸς κάλως, Etymology.

Ἀγκύλια, τὰ, ancylia, peltæ. Plutarch. in Numa de Saliis Martis, Eas peltas ancylia propter figuram vocant. Circulus enim non est neque veluti pelta circumferentiam reddit, sed incisuram habet lineæ tortilis, cuius apices curuaturas habentes, & denfitate mutua in se conuerſæ figuram curuam efficiunt: aut propter ἀγκύλα, id est cubitum, ad quem circumagitur. Potest etiam hoc nomen dictum esse ab eo imperu, qui ἀγκύλαται, id est, fupernè & ab alio fit. siue ab ægrotant. in curatione, quæ ἀγκύλοσις vel à tristium amohtione, quam ἀκλιστὰ vocant: vnde ἀλλας Catiorem & Pollucem vocant Athenienses: liquidem nomen ipsum Græcæ linguæ acceptum referre oportet.

Ἀγκυλωτὸν, anfulatum. siue anfulum vel annulum habentem. Galenus in glossis Hippocr. ἀγκύλων ἔχοντα exponit, & de curru dici affirmat.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor, amentare Lucan. sunt etiam ἀγκύλια οἱ κείκαι ἢ ἀκόντιον, i. annuli conferti, & catenati, atq; in omni catenatione hamuli mutuo impliciti.

Ἀγκυλιαὶ εἰ, iaculatores, qui iaculo vtuntur, quod ἀγκύλον dicitur, ἀκοντισταὶ Etymology.

Ἀγκυλῶπις ωπος, ὁ, τὸ, vitium oculorum, de quo ita Cornelius Celsus lib. 7 cap. 7. Palpebræ ex palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus (in malo soket etiam illud accedere, vt palpebræ

bi æ cum albo oculi co haræscant: fcilicet cum in vtroque fuit vlcus negligenter curatum. Sanescendo enim quod diduci po suit & debuit, glutinabit: ἀγκυλοβλέφαρον sub vtroque vitium Græci vocant. Συμφύσις βλεφάρων dicitur à Paulo Ægineta lib. 6. cap. 15. Et ab Aëtio φύσεσις τῶν βλεφάρων lib. 7. cap. 68. Ergò ἀγκυλοβλέφαρον, nihil aliud quàm ἀγκύλωσις τῶν βλεφάρων.

Ἀγκυλώλωσον, ν. τό, vitium linguæ, aut congenitum, membranis inferioribus qui linguam vinciunt durioſculis & breuioribus à natura productis: aut agnatum, id eſt, accidentarium, cùm vlcus ſub lingua cicatricem duriorem contraxit. Hoc qui laborant magna cum difficultate loqui poſſunt (ob id μογιλάλοι dicti) maximè ſi naturale ſit. Vulgò vocamus *le filet*, quia vinculum filúmque neruoſum eſſe vulgus falsò opinatur. Lege Aëtium li. 8. cap. 38. Cornel. Celſum lib. 7. cap. de lingua & ſequenti. Vide Ἀγκυλοτόμον.

Ἀγκυλίσις, curuus: ἀγκυλίοσα, curua.

Ἀγκύλομαι, flector κάμπτομαι.

Ἀγκυλομήτης, ου. ὁ, (iiue vt alij ſcribunt ἀγκυλόμητις, & ἀγκυλομῆτις) vafer, verſutus, qui obliqui eſt conſilij, vel qui poteſt de rebus obliquis rectè conſultare. Epitheturn & Saturni li. compoſita dictione ab ἀγκύλος & μῆτις, vt ſit ἀγκυλομήτης, ὁ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλεύων, ἢ ὁ οἷος ἦν ὁ συτυφέτων ἢ σκολιὸν & χρῶς δωναίους βουλεύσαι, σωιστής. Et in fœmin. gen. Ἀγκυλόμητις γυνὴ, prudens mulier, Samaritana apud Nonnum. & maſculino, λύκοι ἀγκυλόμητις lupus aſtutus. & χρὴς ἀγκυλόμητις, verſutus & doloſus chorus, apud eundem, κρὴν ἀγκυλομήτης dicitur, ὅτι ἀγκύλα μηδέα ἐν πολλοῖς ἢ πεικίλα βουλεύματα πεύθεται τοὺς πολεμίους σοιεῖ, vt ſcribit Heſiod. interpr. Ioannes Diaconus, vel Saturnus ἀγκυλομήτης ob id dicitur, quia tempus quædam tegit, & quædam retegit: & quòd furtim latentérque efflat.

Ἀγκυλομήτης θρομβητὺς, de eo qui ſuam conditionem ſeſque optimè nouerit, ſciátque in ſe deſcendere, vt dixit Satyrographus, qui ſolus quidem dignus exiſtit qui philoſophus audiat & meritò talis eſſe credatur. ſignificat etiam ἀγκυλόμητις quod πανοῦργον, aſtutus, callidus, vel potius verſutus. Sciendum verò quod compoſita à μῆτις vt ἀγκυλόμητις, πολυμήτις, δολόμητις accentum habent in antepenultima, ſcribuntúrque cum ι in vltima ſyllaba. declinantur item ἑτεροκλίτως, vt φρέσβυς, φρεσβύτου, πολύς, πολλοῦ, & id genus.

Ἀγκυλομιὸν, οὗ. τὸ, morbo ſum. νοσημ.

Ἀγκυλόπους δίοφις apud Plutar. in Mario, ſella curulis dicitur, ab operis & figuræ expreſſione.

Ἀγκύλος, ὁ. aduncus, curuus, ἀπαμπτὸς, κεκαμπύλος, σκολιὸς, στρεβλὸς, ἰσχνὸς, etiam apud poetas rotundus. ἀγκύλος ἰχνελάτης, in Epigram. curuus venator, & indagator. ἀγκύλον, ν. τὸ, curuum, aduncum rotundum. σίδηρος ἐκ χρῆσιν, vt ἀγκύλα τόξα. Item σκολιὸν, obliquum. καὶ παυσῆρον. vnde ἀγκυλοφύτης Vlyſſes. Item ἰσχνὸν, vt illud, ἀγκύλα σὺ σεμνὰ ἔδωκεν, ἀγκύλον τὸ ἀγκίστρον, vncis & hamuli aduncitas. vt dixit Plin. Inde fit verbum Ἀγκυλόω, id eſt, incurruo. Galen. ad Glauc. ποιεῖ γὰρ ἕδη πολλὰς ἰσχνολαφῶντι ἐς κακοῦ ραβίαν, &c. multæ curnatæ partes corporis. Ariſtoph. ἠγκυλωμένῳ ὀὖνυξι, incuruatis vnguibus. ἀγκύλον χεῖρ, curuata & conuerſaad cottabiſmum.

Ἀγκυλοτόμον, ν. τὸ, inſtrumentum chirurgicum, quo linguæ præpedimentũ tollitur, quod ſupra ἀγκυλόγλωσσον dici obſeruauimus.

Ἀγκυλοτοξότης, qui curuo arcu vtitur, inſtruxarum habens. Homer. Iliad. β, ἀγὰ πάϊσιτε ἀγκυλοτοξόται. i. ὀδηκαμὴν τόξα ἔχοντας.

Ἀγκυλοχείλης, ν. ὁ, & Ἀγκυλόχειλος, habens roſtrum aut labrum curuum. Dicitur etiam de aquilis roſtra aduncа habentibus. Heſiod. αἳ δ' ἄστ' ἀγυπιοὶ καμψώνυχες, ἀγκυλοχείλαι, roſtrum incuruum habentes. Eſt ἀξεστωδέστερον, id eſt, decompoſitum, ἀπὸ τοῦ ἀγκύλον καὶ χείλη.

Ἀγκυλοχήλης, ν. ὁ, curuichelus. i. curuas habens chelas: epitheturn cancri apud Homer in bello ranar.

Ἀγκυλόω, vide in Ἀγκύλος.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuoſè, abruptè, durè, σκληρῶς.

Ἀγκύλωσις, vitium eſt, quo membrorum articuli hærent velut comprehenſi. Vide Ἀγκύλη.

Ἄγκυρα, ας, ἡ, anchora, vocus: ὀνὸ τῦ ἀγκύλου, καὶ ῥέω, id eſt, à curuitate & fluo. Latini in hac dictione κ tenuem in ſuam aſpiratam mutantes, anchoram vocant: tametſi apud maiores ſine aſpiratione anchora proferebatur, teſte Seruio Grammatico. ἄγκυρα ἀφεὶς, anchoram ſoluere, vel potius eximere ſeu tollere, quum in altum nauis agitur, Plurar. in Pompeio. Per tranſlationem, ſecuritas, ἀσφάλεια. Ἄγκυρα, hominis pudendum, τὸ αἰδοῖον, apud Epicharmum, vt tradit Heſych. ἄγκυρα item pro refugio prouerbialiter dicitur. vnde ἐφορᾶν ἄγκυραν κακῶζειν, id eſt, ſacram anchoram demittere, ad extrema præſidia confugere. Nam quicquid eſt cui innitimur, cuiúſque fulcimur fiducia, anchora dici ſolet. vnde & pro ſubſidio. Lucian. μία μοι ἐσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἐλέγχῳ, id eſt, nondum omnia ſum expertus, nondum omnia conſumpſi defenſionis ſubſidia. Leonidas Epigrammatarius ſecundam ſyllabam producit, ἄγκυρας κύλαιο ἐχ ἁλυκρασμὸν γύμα. ἀγκυρα Heſych. τὸ αἰδοῖον ἀφὸ τῦ ἐπὶ πέρμα κυφεῖσθαι, item ὁ ἢ τὰ σύνεργα μολύνων. Eſt etiam ἄγκυρα, Ancyra, nomen vrbis Galatiæ ſiue Phrygiæ.

Ἀγκυρίζω, μι. σω, σι. κα, ſupplanto verbum eſt palæſtricum. ἀγκυρίσας (inquit Ariſtophanis interpres) ὑποσκελίσας, καταβὰς, καταπαλαίσας. Ἀγκύρισμα, ατος τὸ, genus exercitationis in palæſtra, & inſtrumentum trahendis ſicis accommodum.

Ἀγκύριον, ν. τὸ, parua anchora. item vrbis Italiæ nomen, Stephanus.

Ἀγκυρόπλοια. pœnitentia dicuntur μεταμέλομαι, ſiue μεταμέλημαι.

Ἀγκυρῳδῶ, cæno, ὀλυπῶ, Varin.

Ἀγκυρόξυλον, ὁ σίδηρος τῦ σκολιῦ. legitur & ἀγκυρόξυλον ab ἄξινον & βέλος, vnde βέλινον, ad verb. anchoræ iactus. Bud. anchoram vertit. ἀγκυρόξυλον σάλω ἢ πλοίῳ, Plutar. apud Strabon. locus eſt ad iaciendam, vel tenendam anchoram, vt loquitur Cæſar.

Ἀγκυρόξυλα, τὰ, conuiuia quæ dam publicanorum, apud Phœnices.

Ἀγκυρουχία tetentio anchoræ, qua anchora retinet nauem apud Æſchyl. in ſupplicib. vbi ſchol. exponit metaph. τῶν ἀσφαλειῶν præſidium.

Ἄγκυρις apud Heſych. etiam eſt nomen herbæ.

Ἀγκυρεσθὲς, ειος. Adiect. in anchoræ modum incuruatus. Apud Galenum ἀγκυρεσθὲς χρείας μορίων. lib. 13. Ἀγκυρεσθὲς vocatur in ſcopulo vtroque, & inferiore eius parte ὀπίσω τὸς exigua & acuta, à ſimilitudine anchoræ. Eadem ab Anatomicis, id eſt, proſectoribus κορακοειδὴς (à figura partis extremæ cruri roſtrum æmulantis) & σημαιοειδὲς à literæ ſpecie nominatur.

Ἀγκυροειλη. κὸς, ſpecillum hamatum, quo chirurgi vulnera & vlcera explorant μᾶλλον ἀγκυροειδὴς, (ἀ' κυρος nonnulli vocant,) vox apud Hippocrat.

Ἀγκυροπὴς, anchoris firmatus, fundatus. quo nomine dicta eſt Epiphanij oratio qua veluti duabus anchoris fulta, fidei noſtræ articulos aſtruit & aduerſariorum calumnias confutat.

Ἀγκωδὼν, ὁ, piſcator, ἁλιεύς.

Ἀγκωνίζω, altero pede ſalio. Dicitur etiam ἀσκωλίζω & ἀσκωλιάζω.

Ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus vel cubitum. locus vbi oſſa brachij committuntur. Dicitur ἀγκὼν quaſi ἐγκὼν, ἢ ἀπὸ τῦ ἔχειν τὸ ὠλένιον, quaſi ὠλένιον. Etym. Dicitur & ἀγκὼν ἢ ἀγωνὶς ab Homero, ἀπὸ τῦ ἄγω, vt ἀγκὼν ab ἀγχὼ (vt alij malùt) ἀπὸ τῦ ἀδύνασθαι τοῦτο πιὰ ἀγχεῖν. Alij ἀγκῶνα definiunt ὄπισθεν εἶναι maioris oſſis quod πῆχυν vocatur. Cubiti eminentia ἀγκὼν καὶ ὀλίκρανον à Græcis appellatur, Galenus in primo εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν. Hippocrati ἀγκὼν, id quo inſtitimur. Placet ita dici. Ὄπ τὸ ὠκρανεῖν ἐπέσει ὁ ἐπὶ τῷ πήχει. Odyſſ. ξ, ἐπ' ἀγκῶνι κεφαλὴν κλίσας. Ἀγκὼν, flexus brachij. Galen. lib. 4. ad Glauconem, τὴν μὲν ἓν ἐλίβαντος πλὴν ἐντὸς, ἢ πλὴν μέσων ἀγκῶν ἀφεστῶσι, id eſt, κάμπον τῦ πήχεως, vt ait lib. 2. ἀγκὼν, lacertus, vt apud Ariſtotel. lib. 1. cap. 15. hiſtoriæ, id eſt, totius brachij pars ab humero ad cubitum, quæ &(de totius nomine) βραχίων à Galeno, humerúſque à Celſo σωμικὸν μέρος appellatur. Ἀγκὼν, pro quocunque flexu membrorum. In equis genuum flexur ę ſic appellantur, in Hippiat. ἔχουσι ἐλιβάντιοι τὰ ὀπίσθ ἀγκῶνα ἐχ βραχύτερον. Dicitur etiam ἡ τῦ πήχεως καμπή. Herodot. lib. 1. πῆχυν ἀγκῶνος ἐκ ἡ πυγμὴ ἐλάσσων. ἀγκὼνες item citharæ cornua dicuntur, ſeu τὰ κέρατα τες πήχεις. Item pro loco eminenti capitur. Item in foribus pars, quam alio nomine σφενδόνην vocant. Vitruuius lib. 8, ἀγκῶνας vocat conflexum qui rectum angulum deſcribit. Sunt etiam ἀγκῶνες, anfractus in parietibus, montibus, promontoriis: ἀγκῶνες enim τὰς ἀκρας ἦν ὁδὸν vocat Sophocl. Eſt & obſcurum Carthaginenſibus domicilium, in quod detrudebantur quibus iratior factus eſſet tyrannus. ἀγκὼν præterea εἶδος νεὼς, dorium nauis dicitur, vt ſcribit Ariſtoph. interpres. Eſt etiam ἀγκὼν πόλις παντίνων, Ancona à Mela dicitur.

Ἀγκὼνες, item dicuntur fluuiorum promihentiæ iuxta ripas. Et in curru loca angularia, quæ & ὠξύπλινθοι, ἢ γωνίαι, ἢ ἄξονα dicuntur, πὰ ἀγκῶνι πάϊσιν, eſt cubito ferire, quod Epicharmus dixit κυβεύζειν. Eſt & parœmia πὰ ἀγκὼνι ἀσπμύσειν, cubito emungere, Bion philoſophus: ἐμοὶ γὰ ὁ πατὴρ ὦν ὄσπαρ ὐδὲ τὰ ἀγκῶνι κὴ μυσεσάθη, innuebat verò fuiſſe falſamentarium. Eſt & alia, γλυκὺς ἀγκὼν, apud Suidam. apud Diofcorid. ita vocatur ἀσάτιον.

Ἀγκωνίσκος, ν. ὁ, paruus cubitus, in Exod. cap. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῇ σύλῃ τῇ ἑνὶ ἀπτομένους ἕκαστον τῇ ἑτέρᾳ, vbi Latinè incaſtratras duas, &c. legitur. Vitru. commiſſuras & catenationes.

Ἀγκωνίσκιον, inſtrumenta tortoria & carnificinæ.

Ἀγλαέθειρος, ὁ καὶ ἡ. ſplendicomus, i. ſplendidum comam habens.

Ἀγλαία ας. ἡ, ſplendor, honeſtas, dignitas, ὄλξε, πόνδη, χρυσὴ, gratia, claritas. Eſt & vna ex tribus Gratiis a pud Plutarch. Item mater, ex qua Nireus dicitur genitus, Iliad β. & Heſiod. in Theogon. ſcribit ἀγλαΐᾳ, Vulcani eſſe vxorem. Ἀγλαία, in Andromachi theriaca apud Galeo. lib. 1. de Antid. volunt ζηγματικὲ idem eſſe quod apud eundem (ex Philone) lib. 9. τὸ πνεῦμα ἐν ἀγλωσσὸν, piper album.

Ἀγλαΐζομαι, μ ἴστραι, ſplendeo, ornor, λαμπρύνομαι, καλωπίζομαι, ἀγλαΐζω, ἀγλαΐζω dicitur & ἀγλαΐσδω.

Ἀγλαΐζω, μ. σω. ἀν. κ. ἐ, honoro, honesto, orno, illustro, Actiuum accusat. Ὀλίγα φαιδρύνω.

Ἀγλαΐσι, datiuo casu, pro ἀγλαΐᾳ, vel ἀγλαΐᾳ ionicè: & ϕι paragoge poetica. ι. ἐν τῇ ἡδονῇ τῷ σώματος.

Ἀγλαίσμασος, τό, splendor, honor, nitor, ornamentū, κοσμος, κόσμος.

Ἀγλαϊφᾶν, ὁ, ornatus, ῥηϑμὸν ἀγλαϊσϑὸς verborum ornatus & splendor in Axiocho.

Ἀγλαϊστός, optatus.

Ἀγλαΐσω optata, honorata, ἄκτὰ, πμία.

Ἀγλαόγυῖ, pulchra membra habens.

Ἀγλαόδηλέ, tenerum, molle, ἀπαλόν.

Ἀγλαόκαρπος, ὁ. ὁ, ἡ, splendidum & nitidum fructum habens. epitheton apud Homer. mali arboris: & apud Nonn. Ἀϕ' ὧν ἀγλαόκαρ πον dicitur.

Ἀγλαόκοιτος, splendidum lectum habens, πάνυ τίμιον.

Ἀγλαόκουρος, splendens & quasi florens, iuuenibus. Pindarus Corinthum ἀγλαόκουρον appellat.

Ἀγλαόκραμος, pulcher m choream habens.

Ἀγλαομήτης, ὁ, ἡ, consilio clarus. vnde

Ἀγλαομήτια, consilium luculentum, λαμπρὸ βουλὴ, ἢ μεγάλη βουλὴ.

Ἀγλαόμητις, consilio clara.

Ἀγλαόμορφος, splendidam formam habens.

Ἀγλαόπαις, ὁδος, qui splendidos filios habet, claros liberos habens, Nonnus.

Ἀγλαός, Æsculapij nomen: Lacones. ἀσκλαπιός.

Ἀγλαός πος. λαμπρὸ ὄπος. Hesych.

Ἀγλαός, ὁ, splendidus, λαμπρὸς, clarus, inclytus, floridus, pulcher. ὅϑεν πᾶν ἄγλαμ, quod splendorem significat: vel ὅϑεν τὸ ἄγαν ἀλκεῖν. Iliad. β. ποτισϑὲν ἠΐϑυ ἀγλαὸν ἄσυς. Odyss. ξ. τρέφεν ἀγλαὰ τέκνα, alit florentes filios. ἀδιαὸν ὕδωρ, lympida aqua. Odyss. & fons sic dictus in Aulide. Hesych. ἀγλαὴν γὴν ἠβᾶν Pindarus dixit venustam iuuentam. ἀγλαὸ, splendide & cultè ornata.

Ἀγλαόπαμαν, λαμπρῶς τετιμῆσθαι.

Ἀγλαόφωνος, ὁ, ἡ, splendidam vocem & clatam mittens.

Ἀγλαοφυῖς, herba, quæ (inquit Plin.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen.

Ἀγλαοφὼς, ὁδ, ὁ, ἡ, stultus: μωρός. Hesych.

Ἀγλαοπόδος, ὁ, pulcher, καλός.

Ἀγλαυκεν, galium, γαλυκόν.

Ἀγλαυρᾶς, ὁ, ἡ, ὁ, Cecropis filia, & sacerdos Mineruæ, per quam iurabant Athen. auth. Hesych. est & cognomen Mineruæ auth. Suid. item adiectiuè ἄγλαυρος pro pulchras auras habens schol. Nicand.

Ἀγλαυρίδες, ab Athenęis dicuntur fata, parcæ: μοῖραι.

Ἀγλαφία, ας, ἡ, robur comparatum ex bona cibatione.

Ἀγλάφυρῶς, inelegans, & ἀγλαοῦρως ineleganter & inuenustè.

Ἀγλάφ, ωπος, ὁ, ἀϕεῖτυ splendidus.

Ἀγλαφόδη, iciunus, impastus, ἄσιτος. Cretenses.

Ἀγλείτης, ὁ, ἀ, famulus. εἰκέτης, seruus.

Ἀγλελικὲς, Laconicè. ἁβρῶς.

Ἀγλεύκη, ἡ, amara, dulcedinis expers, à masculino ἄγλευκος, ὁ, apud Nicandr.

Ἀγλευκὲς, ὁδος, ὁ, ἡ, ingratus, ἀχάρις. ἀηδὴς, turpis, insuauis, incucundus, ariduς. insipidus. ἀνόητος, apud Hermogenem, ὅϑεν τὸ γλεῦκος. vel ὅϑεν τὸ γλυκὺ. ἀγλευκέστερον, ἀνόητον.

Ἀγλευτὸς, ἄρτος ἄζυμος, panis insulsus, vel sine sale.

Ἀγλέφαρος, minimus, Varin. ἐλάχιστος.

Ἀγλιῶν, cæcus, expers, oculi.

Ἀγλίδια, τὰ, spicarum diuisiones in allio.

Ἀγλίδιον, τὸ, Doricè, allium. σκόροδον, Etymolog.

Ἀγλὶν, subalba cicatrix in oculis. Galen. in gloss Hippocrat. ἀβλὴ, inquit, ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ἕλη καθάπερ ἐν τῷ μέλιτι φορῆται καὶ οἱ ἀλευκαίνοντες ὑπάπαγροι, οὓς οἱ κωμικοὶ ὑποχυσεῖς.

Ἄγλιστος, αἱ, alliorum & capparum capita & nuclei, Dorienſium lingua, αἱ κεφαλαὶ τῆς σκορόδου, Aristoph. Achar. ὡς ἀφυρῶμαι μόλις ἀφύσσειν πικελιστὰς ἀγλίσκας id est, fodite alliorum nucleos pastino & paxillo depactos. Dioscorid. lib. 2. cap. 138 ῥάγας, αἱ ἀγλίσκες vocat. Theophr. γάλγας. Plinius nucleos: Columella spicas. Græci etiam ὄνυχας, αἱ σκελίδας dixere. Alij item ἀκλίδια. Lascaris ἀκλὶς, ἀκλίδος declinat genere fœminino, & in eo ι longum esse scribit.

Ἀγλύμαι, lædor atque offendor. ἐλάπτομαι. Hesych.

Ἄγλωσσος. non lentus, non viscosus.

Ἀγλυκὲς, ὁ, amarus, expers dulcedinis, Theophr. 6 De caus. ἐκλαχὸ τούτων αἱ ὄσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς & ἀγλυκέστερον, mœstius.

Ἀγλὺς, ὕδος, ἡ, lapis rotundus & perforatus, vt notat Constant. Lascar. fort. ἀγυιὺς scrib.

Ἀγλωὶ ἀγλαὲς.

Ἀγλωσσεῖν, maledicere, traducere aliquem, atque infamare, ὑποσημαίνειν.

Ἀγλωσσαγίντμια γλωσσικὸν, Hesych.

Ἀγλωσσί, ἀ, rapæ, γογγυλίδες.

Ἀγ' ναται, ὁ, taciturn. tas, ἡσυχίας, σιωπὴς.

Ἀγλωσσὸς, ὁ, ὁ, ἡ, infans, & elinguis, Aristoph. dicendi imperitus: item barbarus apud Sophocl. dicitur & ἀγλωσσος, ἀκαλίαν ϑ. ἀκωμῳδος ἀφωνος. ἀγλωσσὸν αὐλὸς, tibia sine lingula. Pollux.

Ἄγμα, ατος, τό, fragmentum, fructum, κλάσμα, σωτὴρμμος ab ἄγω, pro frango: & chlorastra, τὸν πτῆν, hoc est lana exculta. Eustat. in Odyss & pro fractura. ἰάσιμα, Hippocrates.

Ἀγμοὶ ονες, pani, bubones, tumores in inguimb. βωβῶνες.

Ἄγμη, ης, ἡ, focus, ἑστία.

Ἀγμηδὸς, οὐ, ὁ, quietus, ἡσυχος.

Ἀγμοὶ ες. ἄϑροισμοὶ ὄχλος.

Ἄγμὶ ζομαι ἴσα. concutio, frango.

Ἄγμικαν, ἄκρατον.

Ἄγμὸς, οὐ, ὁ, locus montosus & inæqualis, locus præruptus: ab ἄγω vel ἀγνυμι, frango. Nicand. κάλπη τε ϕάσγανόν τε πταχέες ἀγμοὶ. Idem Nicander in Alexiphar. ἴσως τι πετρήεσσι ὑπὲρ ῥόχϑοισι δικλάσσας, κἀϑάπαξ φυκιόεντας ἀεὶ ἐρεύξεσκεν ἀγμὸς. vbi Interpres exponit ἄγμὸς per ἀμαλὸς, id est, litora. Sunt verò ἄγμοι, ῥαχίαι, ἀϑρόα πτώσεις, κλιμάκων.

Ἀγνὸς, ὁ, purus, castus. καθαρός.

Ἀγνωϑέτως. ἀπὸ τοῦ ἀκαιρίως.

Ἀγναμπὲς non flexilis, rectus. Vnde parœmia: ἀδιαμπὲς πατὲ βάτε ἀδὲ, rubus aridus minimè omnium flexibilis: quod vtiurpari soleat in contumaces, hominéque obstinatis & præfractis moribus. Vide Suidam, in cuius Codice corruptè legitur ἀγναπτὸ πατὲ.

Ἀγναπτὸν ἱμάτιον, vestis nondum experta fullonem & tinctorem: vel vestis non interpolata, quam scilicet non renouauit interpolator. apud Hesych. & Varin. mendosè legitur ἀδιαμπτὸν, pro ἄπαπτον, id est, ἀγνεμιώδη, siue ἄγναφον. Plutarch. ἐϑεσίλεωτος ἱμάτιον ἀδιάπτωτος.

Ἀδιαπτοπλαμὲ, homo inuicti roboris, bello insuperabilis, ἀδάμαντος.

Ἄγναφὸς, ὁ, ὁ, ἡ, rudis, vnde ἄγναφον ῥάκος. cap. 9. Matth. pannus incuratus, nondum à fullombus apparatus & rudis & recens, veluti quum pannus à textore venit, quanquam γναφεὺς, i. fullones, veteres etiam vestes aut sordidatas renouant ac repurgant. ἄγναφὸν dicitur & ἄκναφον pro eodem: nā loco supradicto, & apud Marc. cap. 2. legitur ῥάκος ἀκνάφου, in codice manuscripto. nam κνάϑειν, pro γναφεύειν dici etiam solet, vt indicat Luci. in Iudicio vocalium.

Ἀγνεία ας, καθαρότης ἢ ἁγλοθηρία ἀπὸ πασιτὸς μολυσμοῦ, puritas, sanctimonia. reuerentia, lustratio, expiatio. Phocylid. ἁγνεία ψυχῆς σὺν σώματος εἶσι καθαρμοί. ἁγνεία λόγων, κλέος, Sophocl.

Ἀγνεῖον, σκαφεῖον, Hesych.

Ἀγνιστήριον, ας, τὸ. sanctuarium, sacrarium: pro monasterio & loco religioso apud Gregor. ita dictum, quòd ibi mens expiari debet, & à contagione vitæ ciuilis expurgari. Bud. Comment.

Ἀγνὸς πὸς, quæ minus Venere valent: sic Gaza apud Aristot. i. minus in venerem procliuia animalia.

Ἀγνύω, purus sum, castimoniam colo, seruo castitatem, ἁγνὸς εἰμι, καϑαίρω μ. cum genitiuo, ἁγνεύω τῆς αἰσχρᾶς ὁμιλίας, id est, à profanis consuetudinibus sum purus. Plutarch. περὶ ἀδεισιδαίμονος, ἁγνεύειν λόγων σοφιστῶν, καὶ ἀκροάσεων ἀσόφων. Item in versu quodam Æschyli apud Plutarch. in Romulo, ὄρνιϑος ἄρρις πολὺ καὶ ἀγνεύει ϕαγών. Neut. est absolut Inuentur & Actiu. pro lustro, expio. ἁγνεύειν τὴν πόλιν, expiare, lustrare ab homicidio, Antiphon. cum Accusat. Item cum Infinit. Herodot. lib. 1. οἱ δὲ τὸν ἀνιόντα ὅμως ἐμβυσσεν μεδὲν πάσχειν, εἰ μὴ ὅτε ϑύειν, ipsi quidem à cuiuslis animalis cœde temperant, præterquam eorum quæ immolant. Interp. Nicandri in Alexiph. ἐρέμνα δ' ἔδρι δένδρεα τὰ ϑύλλα εἰμενοῦσιν ὑποστρωννύειν ὑπὸ τὸ ψυκτικὸ ἕδος αὐτῶ. ἑστιὸ τὸ ἁγνεύειν, ἀγνεύειν, ἢ χωρὶς χρηστὸς ἀμίγειν. Est etiam ἁγνεύειν non polluere & non funestari, ἁγνεύεσθαι pro ἁγνίζεσθαι.

Ἁγνίω, accipio, apud Cretenses, λαμβάνω: item ἄγω hoc est duco. Hesych.

Ἁγνὸν locus vbi virginibus pudicitia cripiebatur per ὠπόρασιν sic dictus, author Athen.

Ἁγνόκαμος, pro ὑγνοκάμων, Æolicè.

Ἁγνὸς, ὁος. ὁ, ἡ, ἅγιος, castus, purus.

Ἁγνίζω, μ. ἰσω. purgo, polluceo, lustro, purifico, sacro, consecro, circunfero ac lustro, expio. Accusat. iungitur. Apollon. ἁγνίσαι ἔντομα μήλων, id est sacrificauerunt, ὡνάγησαν ἡ ἐκαυσαν. Plutarch. in Romulo, καϑαρμοῖς ὕδατος τὰς πόλεις, vrbes expiationibus lustrauit. Ioan. 1. epist cap 3. ἁγνίζει ἑαυτὸ, seipsum purificat.

Ἁγνίϑα. apud Sophoc. in Amphitrao. pro ἁγαϑίαν. & ἁγίσαι pro κτησάσϑαι. Budæus.

Ἁγνίδες κέλαι, Hesych. vide Ἁγίδες.

Ἁγνισμὸς, οὐ. ὁ, lustrandi expiandique vim habens.

Ἁγισμὸς, οὐ. ὁ, lustratio, sanctificatio, purgatio. Dicitur & ἁγίσμα.

Ἁγνιτήριον, vocantur fales, οἱ ἅλες Hesych. sed propriè locus est vbi fit expiatio.

Ἁγνίτης, ὁ, ἁ, sanctus, purus, ὁ ἁγνισϑεὶς μύσους, ὁ ὁ καϑάρσιος πνα inquit Hesych. id est, qui piaculo aliquo purgatus est aut purgatur

nit aliquem. ἀγύιτης, ὁ, divinum sal apud Lycoph. Eust. Ἀγύιτης verò tenui spiritu, AEsculapij cognomen est apud Spartanos, quòd eius simulachrum ex agno, quæ planta est, effect excisum conformatúmque, Cęl. lib. 10. cap. 5.

Ἀγνῶβος, ὁ, ἡ, ignarus ignorans.

Ἀγνοβρυχίς, adolescentes, οἱ, ἡ, τὸ ex.

Ἀγνόθ' ὅμ. πᾶσα, ἀφ' ὧ τοῦδε pleonasmo τῶ γ, γνοῦ, ignoro. Demosth. pro corona, τοῦ δι' ἀγνοιαν ἀγνοεῖς, causam non ignoras. Hiocrates ad Demonic. πολλοὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς ἀγνοῦσι, ἐφ' ᾧ τιμᾶ δίκαιον ὑπάρχειν. Æschines contra Ctesiphont. ἀγνοημῶν, ὅτις ἡ, ἀφ' ποτ' ἐστι βεβιωκὼς Demosthen. οἷς ἐγὼ παντὸς μᾶλλον ἀγνοῶν ὑπὸ ἐμοῦ, sic putabant ignoratum iri, &c. Philostratus in Heroicis, ἀγνοῶ ἀφ' ἵππων, per ignorantiam facio. Plutarch. οἷς μουσικῆς, cum genituo posuit, ἀγνοῶν τὸ ὀλυμπία ἢ ἡθ' ἀλκιβιάδου πατέρα, pro, Olympium eiúsque lectatores cognoscebat. Homer. Iliad. β, ἀγνώσετ. pro ἀγνόησε dixit. Ammon. ita differre ait ab ἀμαρτάνειν, vt ἀγνοεῖν sit, prorsus nihil scire: ἁμαρτάνειν verò in quibusdam ambigere. Suid. parœmiam hanc adscribit, ἀγνοεῖ ἡ ἀφ' ὧν παῖδας ὡς σωθήναι δρέψασα ρὸ, τέθνηκε ἀφ' ἧς φιλτάτων: dictum in eos qui aliquid in se moliuntur.

Ἀγνοήμα, ατος, τὸ, ἡ ἀγνοια, ας, ἡ, ignoratio, ruditas, error, obscuritas, ingrata memoria, innocentia. In epist. ad Hebr. ἀγνοήματα dicuntur errata & quæuis peccata. Suidas annotat eum errare, qui ἀγνοεῖν pro scientiæ priuatione accipit: esse enim ἄγνοιαν habitum prauum & fallúm. Demosthen. οἷς ἐγὼ ἀφ', ἢ ἡθ' ἁπλῶν ἑλκλῶν καὶ ἐν τῇ κακίᾳ, εἴτε ἀγνοιᾳ, εἴτε ἀμαρτίᾳ τῶν ἐπῶν, &c. Ibidem, ἐν πολλῷ ὄντα ἀφ' ἀπάντων ἐλλῶν, quum in ignoratione mali versarentur, &c. Phal. in Epist. ἀγνοίᾳ μου ἡμάρτηκε, mei ignoratione erraſti.

Ἀγνοητέον, ignorandum est, nesciendum.

Ἀγνοῖον, pro ἀγνοῶν. Iliad. α, ἀ δ' μὴ ἄρα ἠγνοίησεν.

Ἄγνον, ὁ, τὸ vlua, genus herbæ palustris.

Ἀγνοσκῶ, latens, occultus: ab ἀγνοέω, ῶ.

Ἀγνοσπόλημα, ἡ, sub Sole caleo, apricor.

Ἄγνῶ, ὁ, ἡ, genus plantæ seu fruticis apibus gratissimum. Aristotel. lib. 9. de natura Animal. reddirur à Gaza, vitex. Ibidem dicitur etiam ὁ ἄγνος. Dioscor. lib. 1. ἀγνοῦ dictum esse refert ἀπὸ τῶ ἁγνεύειν, quoniam in Thesmophoriis, Cereris sacro, castitatem seruantes mulieres, eius folia sibi substernebant. Apud Theophrast. lib. 1. histor. plant. ἄγνῶ, vertitur à Gaza amerina. at ea est ὀσυὰ. Vide Oſſes. Interpr. Nicand. in Alexipharm. etiam tradit vticis vsum in Thesmophoriis, dictúmque ἄγνον esse vult quasi ἄγνον. Est etiam ἄγνῶ auis nomen, apud Suid. & apud Athen. lib. 8, est piscis vranoscopus, & Callionymus dictus à Plinio, atque ab ipso Athenęo. Item ἄγνῶ quod ἁγνωσῶ, Varino authore.

Ἁγνός, ὸ, ἡ, mundus, κρῶσῶῖς, purus, castus, intemeratus, ἁγιῶ. ἁγνὰ ἡθ' ἀφροδισίων, castæ & puræ à rebus veneris. ἁγνὸς φόνε cæde non contaminatus, Plato de Legib. ἁγνὸς ἐνμυτῶ, id est, κρῶσῶῖς, panis expers, purus à pane, Eurip. ἁγνὸς ὕδρε, purus à venatione, qui non attingit venationem, lib. Epigram. ἁγνὸς γάμος, castus, Plato de Legib. ἁγνὸς ἀφ' ἡθ' ἀζῶ, ἄζῶ ἀρὸ ἀίδιος ἁγνός. quasi σεβάσμιος ἡ τὸ ἁγνὸν πάντες σεβόμῶδε, inquit author Etymologi. Et alibi deducit ab ἀγάζω ἁγασός, & per syncopen ἁγνός.

Ἁγνότεχς, ακτιδεὺς, clauo & gubernaculo purior & castior, parœmia apud Suid. de iis qui sanctissime & castissime vixerunt, perpetuò enim clauus in mari manet, quod lustrandi & purificandi vim habere credidit superstitiosa antiquitas.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, sanctitas.

Ἁγνυμι, & ἀγνύω, frango. μ ἀζῶ κτῶ ἄγω (τὸ κωλ: ex quo ἀγνῶ, ἀγνύω, ἡ, ἀγνυμι) π. ἧκα ἡ, μόσῶ ἧκα. vnde ἔαγα Attice. ἀόῶς Ϙ ἁ, ἄζῶ ἡ ἔαζα. vnde κατέαξα. Herodot. lib. 1. τὸ μὲν ἐσκυμαῖος πολλὰ ἀγνύῶδε, &c. fluuius multis fractus flexibus. Hesiod. οἷς ἡ σφίσι ἄγνυτο ἧκῶ, i. κυκλοῦ ἡ ἀφ' ἕλκετο ὃ ἐγὼ τῶ ἀωλ. ἁ γνυῦσι, συντρίβεῖσι.

Ἀγνύθῶα, vocantur etiam claui & gubernacula nauium, κωδέλια.

Ἄγνυτες, lapides, quos telis inter texendum appendere solebant. Corruptè legitur apud Hesych. ἀγνῦτες λέγ: legendum verò ex Polluce ἄγνυτες, οἱ λέγ: sic enim vocata ipsa telarum in textrinis pondusculata, tradit lib. 7.

Ἀγνώβες φύλλον, folium amerinæ, Theophrast. lib. 3. histor. plantarũ.

Ἀγνώμονες, inconsulti, stupidi, imprudentes, inconsiderati, ingrati, beneficij immemores, incognito, contrariæ sententiæ, ἄβουλοι, ἀσύνετοι, ἀμαθεῖς, ἀζῆλεγκτοι, ἀσυλλογίστως, ἀκατηγόρητοι ἡ ἀσύμφῶνοι. ἀγνώμονες autem ἔτυμοι, qui dicuntur ἀβουλήτῶες. vide in ipsa dictione.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, μόσῶ. inimicè me gero, sum ingratus, pactæ fidei sum immemor, sim iniquus, sim insicitus, sum rudis & imperitus, sum insuauis & iniucundus, ingratè & iniquè ago beneficium maleficio compenso, maligne ago, miseria & calamitate premo. Aristides ἐν τῇ σκωπτικῇ λόγῳ, πλείους γὰρ εἰσι, οὓς ἡ πόλις ἀγνωμοσύνης εἰς αὐτὴν ἔσωσεν, &c plures sunt quos ciuitas seruauit, quanquam ab eis ingratè & iniquè ac indignè tractata. Demosthenes οἷς ἐγὼ εἰμι. οἷς ἐν ἀγνωμοσύνῃ εἰς ὑμᾶς ἡ &c. propter ea quæ in vos iniquo animo perpetrassem. Idem ibidem. ὡς ἐγὼ ἀγνωμοσύνῃ ἡ ἀφ' ὑμῶν ἐξῆλθον τοὺς πολλοὺς περὶ ἐμοῦ, id est, quando nihil mirum erat, inultitudinem iniquè mecum agere. Bud. ad Philec. σωθεὶς ὑφ' ἡμῶν αὐτοῖς πολὺ ἀγνωμοσύνῃ εἰς τὸ θεῖον, αὖθ' ὧν τε τὰ ἱμάτια ἐφ' ὑμᾶς διήκειν, ἡ ὑπὸ σκαπτοῦ ἡ ἀβλαβὲς ἐφ' ὑμᾶς ἀπιπτῶῆσθαι τὰ ἐμαυτοῦ πάντα, ἀλλ' ὅ γε γοῦν τὰ χαλεπώτατα ἐπιτῆσῶν αὐτῷ. Plutarch. in Camillo, ἡθ' ἀγνωμοσύνῃ ἐκεῖ ἐν ἀγνωμοσύνῃ ὧν κρύβε τὸ σῶῖτον, εἶτα ἡ, ἐκεῖ ἀσυλλόγιστως ἡ τῶν ὁπλῶν διαρρέοντων. &c. id est, quum Galli circa pondus clam primum & iniquè gererent: deinde etiam apertè premerent disforquerentque lancem. Erasmus in prouerbio, Quid nisi victis dolor. hic effert, Quum Galli circa pondus pactæ fidei essent immemores. &c. Sed priorem expositionem Liuius confirmat, eadem de re agens lib. 5. primæ decadis, Rei fœdissimæ per se adiectæ indignitas est: pœdera à Gallis allata iniqua, &c. τὸ ἀγνωμονεῖν opponitur ἀγνωμονεῖν: quia hoc est bonæ fidei debitoris: illud autem inficiatoris. quod etiam Νόμῶνιῶς & Νοστερεῖν dicitur. Liban. ἡ δὲ μὴ πᾶσι ὁμολογῶν ὑπομένειν ἀφ' ὧν ἐπῶῖτο. Ἀγνωμοσύνη, violor & iniquè opprimor, indignitate afficior, mecum iniquè agitur. Bud. in epist. quadam ad Petr. Amicum, τί δ' ἐν' ἂν αἰσχύνῃ τὸν ὑπὸ σοῦ ὁλιγωρεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἡ ἀγνωμοσύνῃ ὁμοῦμαι. Idem ad Philecoum, τὸ δίκαιον αὖτο πονηρῶς ἡ χαεσπῶῆσθαι ὑπ' ἀγνωμοσύνῃ, &c.

Ἀγνωμοῶς, ἰτλτὲ, temerè, improbè, sine ratione, ingratè, ἀγνωμοσύνῃ ἀπὸ φροσῶέρομαι, magis ipsi aduersor, asperius me cum eo gero: κακῶῆτας, ἀζῆλεγξῶς, ἀδιῶήτως.

Ἄγνωμῶ, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ, stultus, absurdus, insulsus, imperitus, inuitus, malign⁹, ingratus, τὸ ἄγνωμον, res ingrata & iniqua: κακόπῆς, ἀζῆλεγκτος.

Ἀγνωμοσύνη, iniquitas animi, perfidia, insicitia, atque inurbanitas, iniuria, malignitas, improbitas, ingrata memoria, impietas, contumacia, insolentia, fastus. ἀσωφῶσία, ἀγροικία, ὀλιγωρία, Etymol. Plutarch. in Pericle, ἡ μὲν δὴ φύσει ὁ δῆμος, καὶ συμπεφυκὼς τῶν ἀγνωμοσύνῃ, id est, perferre mores populi, & collegarum insolentias. Aristides ὧν τὰ σωκαδῶμῶνῶῖ, ἡ ὑπὸ ἐκείνῳ ἡ ὑπὸ ἐκείνῳ ὧν ἐν πολιτοσύνῃ τοὺς παῖδας ἀπὸ, ἀφοδέῶντος δὲ ἑτέρου ἀγνωμοσύνῃ ὑπ' μείζω καὶ ἐγκτέρᾳ τὴ μηδὲ ἡθ' ἄλλων πάλαιν μνήμῶν σῖγᾶῖ ἀφικνεῖσθαι ἡ τὰ ἔργα ἀπεκδέξασῶῆς, &c. ὑβὶ ἀγνωμοσύνῃ, id est, ingratarem. Idem ibidem, τότε ἐκεῖνοι δύσκρᾶνδῶῆς τῶν πολιτῶν ἀγνωμοσύνῃ, id est, insolentiam & fastum. Demosthen. οἷς ἐγὼ εἰμι, ἡμαρτηκέναι δόξειε, ἐν τῇ τύχῃ ἀγνωμοσύνῃ τὰ συμβάντα παθεῖν, id est, peccasse videbimini, non fortunæ improbitate ac iniquitate in res aduersas incidisse. Idem ibidem, πολλοῦ δεῖν οὖν τοῖνυν ἀπὸ ἰδίῳ τῶν ἀγνωμοσύνῃ αὐτὸ καὶ τῶν βασκανῶν, id est, multis de causis videre possit quis eius malignitatem & inuidiam. Herod. ὁ πυθόμενος, τὰ ὁ ἐκ πολέμᾶς τε ἀνῆξόμῶνα καὶ ἀγνωμοσύνῃ χρησάμῶνος ἀπίσκασε κατὰ ἡθ' ὀπισῶείων, deinde nauibus fabricatis nullo consilio vti, ab Epidaurijs, &c. sic eius Interp. qui etiam apud eundem ἀγνωμοσύνῃ διεξέῶτο vertit, contemperunt. & alibi, ὡς ἀγνωμοσύνῃ τε ἀπόψῶῖ, per imperitiam resistentes. Illud autem, ὑπὸ τ' ὀτὸς ἀγνωμοσύνῃς σκαλύνται, id est, propterea quòd intus malè librati sint, vacillant.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, improbus, ingratus, ἀχάρῖς Ϙ, ἀλόγιστ Ϙ. ἀϊδυπὲς, ἀμαθὴς πάνυ, iniquus, perfidus, insulsus, inhumanus, inurbanus, ibsurdus, pertinax, rudis, qui est sine mente, Dioscorid. lib. 7. cap. 1. morosus, parum candidus, improbus, mentis expers, pertinax, immanis, fœuus, inexorabilis, importunus, fensucarès, imperitus, inconsultus. Xenoph. ἀνὴκεστ ἀγνωμονέστατα ἡ ἀνοητέστατα εἶναι ἔῆ. Idem, ἀγνώμονι κρῖτῆ ἀφεύτῳ χρῆσθαι, in iudicem iniquum incidere. ἀγνώμων εἶ πατρ, ingratus in aliquem. Ianus Lascar. ἐς ἐὸν γὰρ ἀγνώμονα καὶ ἀπειρόκακον, in iudicem inquum incidere. ἀγνώμων εἶ τοῦτο, id est, inscitè facis. præter æquum facies, rem ingratam & indignam facies. Alijs ἀγνώμων, ἰ. ἀπάῖῆτος. Æschines contra Ctesiphontem, τὰ ὑβ' ξύλα καὶ τὰς λίτους καὶ τὰ σίδηρα τὰ ἐξωτερικὰ ἀγνώμονα, &c ἀγνώμονες οἷς τὸ δίκαιον, quod iustum sit non satis intelligentes. Plato de Legib.

Ἀγνωμῶέω, ignoro.

Ἀγνῶς Ϙ. ὁ, inscitens, incognitus.

Ἄγνως, ὦτος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignorus, ἀγνωσ Ϙ. à verbo γνῶ. Plato οἷς ἐ ἀφροσύνῃς, αὐτῶν κατελεῦσι πάνυ πολλοὺς, τὰς ὑφ' ἡ ἀγνῶτας ἡμεῖς, τοὺς ὃ ἀνοσίους γνῶρίμους. Lucian οἷς τὸ ἐυτυπὲς, ὡδ' ἐλὶ ἐ ἀπλοῦς πάσης ἀγωγῆς, ὁ δ' ἀφθὴς ἐ ἐγρὶδ ἐῆ, neque ignotus, neque obscurus eris in externa regione. ἀγνῶτες ἀλλ' ἄλλοις, sibi inuicem incognitis. Plato de Legibus, Ἄγνως αὐτῶ ἀμαθὴς, pro inscio, ignorante & ignaro. οἷς τ' ἀφεῖς ἐτεὸ ὁ ἀφ' ἁπλ ἀγνῶς ἐὼν, ὁ δ' ἐκ. Idem in genere feminino, οἷς Νικηράτῃ δὲ, τῶ Νικηράτῃ ὃ ἀφ' ἁγνῶτα μὲν ἀπηρξάμῶς. id est, religiosum, diem velut ignorum solum inimas. ἀγνὼ ἀθλιώτης, incerta suspicio, Sophocles. Phocylid. μὴτ' ὀπαρκόνος μὴτ' ἀγνὼς μὴδὲ ἑταῖρ.

Ἁγνῶς, σται, ῦε, pure, pudicè.

Ἀγνωσία, ας, ἡ ignorantia. obliuio. ignoratio. Thucyd. lib. vlt. ἡ ἐξουσία αὐτὸ αἰ ναίνῶ ὕστερ ἀπὸ τὸ μάχῖσθαι ἡ ἀπὸ τῶν ἀλλῶν.

ἀγνοεῖσθαι, ἀλλ' ἄγνοι, hoc inuenire propter virbis magnitudinem & mutuam sui ignorantiam non poterant. Lucian. in Tim. διὸ γνῶθι σ' αὐτὸν ἐς ἀνθρώπου βίον, ἀμαθίαν φεύγε ἀπάντων κακῶν ἀγνωσία καὶ ὕβρις μία.

Ἄγνωστος, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus, incertus. Lucian. in dialog. qui φιλοσόφοις inscriptus est, τὰ τὸ ἄγνωστον ἀναζητῶν, id est, per deum ignotum Athenis. Idem ibidem, ἡμεῖς δ' οὐ τὸ ἀδύνατον ἀγνωστον ἡγούμενοι, καὶ προσκυνήσαντες, χαρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες τοῦτο ἀπεχαιτισμεν, nos autem Athenis deum ignotum inuenientes, & adorantes manibus in cœlum expassis, huic gratias agemus, &c. Idem in dialogo, cuius titulus ἀλκυὼν: δυκπεφόβηκε γὰρ ἡ θάλασσα ὑπὸ τῶν ἀγνώστων ὅσαι καὶ ἄπτεται τῆς ἀέρσεως, iudicamus enim pro humana facultate, quę ignara, incredula & cæca est. Odyss. ἐξ ἀγνώστου ἀκαίτοιο ἀνελύσθη, id est, incognitum. ἀγνωστότατος χρόνος, lingua ignotissima, Thucyd. lib. 3. ii. maximę ignoto sermone vtens.

Ἀγνώσσω, ignoro, sum ignarus & imprudęs, poeticum. Dionys. Poeta, λόφοι τοῦ ἀγνώσσοντα πορσύνειν τὰ ἔμπροσθεν, apud virū imperitū.

Ἄγνωτος, incognitus, ἀγνώς, ἄγνωστος. Aristoph. in Ran. ἥκομεν τὰ ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις.

Ἀγρόβολος, calo, lixa, σκευοφόρος φορτηγός.

Ἀγρύζω, qui est circa murmurationem & tardium. Cyrill.

Ἀγρύπνως, ὁ, ὁ, qui fascinari non potest. Vnde ἀγρυπνίων, apud Ciceronem ad Atticum, citra præstigium & fucum.

Ἀγρώσαι, pro ἀθρῦναι, ducerentur.

Ἀγρωτίων, turbo, ἐχεῖνος, siue ὀχεῖν.

Ἀγρώτης, iniurius, ὑβριστής.

Ἄγρωμα, Pasinum ab ἄγρω, ducor. Capitur & actiuè pro duco, affero, vt ἄγρωμα πῶν γυναῖκας, duco vxorem, asciſco vxorem, concilio vxorem, duco in matrimonium. Odyss. ἡνεμόεσσαν γυναῖκα Hesiod. γυναῖκα τοῦ πατὸ οἶκου ἀγαγεῖ. Herodot. ἐδέοντο δὲ ἀγρυτοῦς ἀλλήλων, vltrò citróque inter eos matrimonia contrahebantur. Aristophan. ὅτε μόρσιμον ἀνδρὶ σακτὸς ὑπ' ἀνεμώλιον ἀγάγοιθον. Hom. Iliad. ζ, τὴν ἄγαγ' ἐξ ἐφύρης, &c. Ἰλιάκα ἀγεῖς γάμου ἄγνυτο. videtur autem esse elleptica phrasis ἀγαγεῖν γυναῖκα, i. ducere vxorē, pro ἄγειν ἀγαγεῖν γυναῖκα ἐς οἶκον quam phrasin integram inuenimus apud veteres scriptores Homerum, Hesiodum, & Herodotum l. 1. ἀγαγεῖν γυναῖκα ἐς τὰ εἴκια, vxorem domum ducere. Isocrates, ὧν τὰ ἀγνωτικὰ, ὧν τὸ φρόνιμα ἐζήτησε τοῦ τὸ πατρὸς φίλια, ὥστε ἀπόδωκεν ἑκείνης ἀπαιδεύτως ἔχουσαν τοῦ ἀλλίου τὸ πατρός, &c. Chrysostom. ὁ τοῦ θεοῦ τὸ ἱερωσύνης, τοῦ θαυμαστοῦ ἐφικνεῖσθαι ἑκείνου μᾶλλον ἢ ἐς γάμου ἀγαγεῖν, & Plutarch. in Solone, γέγονε τῶν ἀγνοημένων, seni puellam in vxorem ducenti. Interdum significat dare vxorem, stipulari, despondere filio vxorem. Herodian. ἄγνται αὐτοῦ γυναῖκα, i. dat ei vxorem. Herodot. lib. 1. κατηπίασε ὥστε ὁ ἔνεκεν, ἄγνται οἱ τοῦ παιδὸ γυναῖκα. i. fomnium veritus curat filio ducendam vxorem. Thucyd. lib. vlt. ὧδε ἐκδιδοῦσι, ἢ τὸν ἀρχεῖοι παρ' ἑκείνων, εἰσὶ ἐς ἑκείνος ἐλθεῖ ἢ τὸν δίκαιον ὑζῶν, οἱ ἐκδιδοῦσι pro locare matrimonio, & ἀρχεῖοι pro accipere in matrimonium, accipi arbitror: licet interpres vertat ἀρχεῖοι παρ' ἑκείνων. conducere ab illis. Odyss. ἢ ἑ ἐθέλοντα ἕθεν ἀλέτασθαι ἠγητὸ παύρων, vbi interpres, filio verò Alectoris filiam nuptum dabat, &c. vxorem asciscebat, vxorem ducendam curabat. Significat item accipio, admitto. Xenoph. αὐτοὺς κυαζάνης ἀγόντας συμμάχους, eos Cyaxares in societatem asciscit. ἀγόμαι φίλον σὸν. Thucyd. à te conduco. Item, mecum duco: vt qui inuitatus extraordinarium, quasi vmbram ducit. Item, κατανοῆσαι γὰ τὸ πλῆθος, σωῖδ ἐστιν ἀφόμοιον ἄλλῃ ὑστέρησιν, Cyrus enim quum vid sset quendam ex centurionibus alium secum ducentem ad cœnam, & c. Item, veho, traiicio nauem, Plutarch. Item, foueo, protego, vt gallina pullos suos. Aristot. καὶαὶ ἄγομαι, bene de me agitur. ἄγομαι ὑπὸ τιμῆ τοῦ ἀνδρὸς, honoro viros. Herodot. lib. 1. ἀγόμενος φόνῳ, qui homicidij accersitur, Plutarch. ita ἄγομαι interdum est actiuæ significationis, vt ἄγομαι τὸν αὐτόπτου, ago hominem: interdum passiuæ, vt ἄγομαι ὑπὸ τοῦ αὐτόπτου, agor seu ducor ab homine, ἄγομαι etiam significat, capi, oblectari, duci re aliqua, quomodo Cicero dixit, ludis oblectamur & ducimur, Plut. in Polit. præceptis τούτων οὔς χρίσει ὁ ἔθος ὦ· ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, & in Anton. ὁρῶν ἢ ἐδήμων ὑστερουὸς ἀγόμενον κ) κηλούμενον. Κόμμι etiam pro ἀπάζομαι, diripio: vt ἀγορῶν τῆν ἡμετέρων. καὶ κατελεῖν. & passiuè pro φέρομαι. Aristoph. ἄγομαι γὰ φέρομαι, τὰ χρήματ' εἰς ἀναζέλεμαι. & loco παιδεύομαι instituor, instruor, edoceor. Xenoph. καὶ κώμας καὶ πόλεις ἀλχθείσας. Actiuè pro καμεῖαι, vt ἄγομαι χάος. Theocrit. ἀγκα τοι μύσεαι τοῦ, εἶδα δύσερ ἀγοντα.

Ἀγρύλλω, ὁ ἀγυλλῶ. Archiloch.

Ἀγρμωτος, incompactus, ἀσάρμοστος. ἀζήτητος.

Ἄγρν. Ionicè & Doricè pro ἄγειν.

Ἀγρόγενῶ, ὁ, ὁ, genu carens, non geniculatus.

Ἀγρόνιος ἢ μ. sterilis, sterilisęco.

Ἀγρονίαζω, ἡ sterilitatem & generandi exors faculras, sterilitas parturiendi orbitas. τῆς ἀγρονίας, terræ infœcunditas. σπάνιος, ἀγνωτικὰ ἀφορία.

Ἀγρωμώλης, mulus, ἡμίονος. Hesych. forsan à sterilitate cui hoc animal obnoxium est.

Ἄγρων, ὁ καὶ ἡ, infœcundus, liberis carens, non genitalis, seminis expers, minimè fœtificus, ad genituram sterilis & ignauus, Gazę, improlis, ἄτεκνος, ἄκαρπος. ἀπόσπορος. ἄσπερμος. Theoph. lib. 4. hist plant. ἄγρονα τῶν φυτῶν πάντων, i. fructu infœcundi. ἄγρονα ὕδωρ, sterilitatem inferens aqua. Theophrast. lib. 2. ἄγρονα ὕδατα πῖνε ὑγρόν, aqua quæ plantas gignere ne quit. Sic dicitur, ἄγρονος νάματος, id est, aquis carens, & ἄγρονος ὕδατος ὀμβρίου, Aristot. aquæ nequaquam genitrix: & Iulian. in Epigram. quodam, φεύγουσι τοὺς ἀγρόνους φόβῳ, inanis est metus sterilibus. Homer. Iliad. γ, ἀὸ' ὀφέλες ἄγρονος ἔμμεναι, &c. i. μὴ γεγονέναι, vtinam natus non esses: sic interpres. Apud Euripid. Phœnis. eodem modo accipitur, cui interpretantur ibi ἄγρονον, quę gigni non oporteurit. ἄγρονον χθονὶ, ea dicuntur, quæ vita functis prohibantur; vt quorum esse sterilitas agnoscatur propria. Cæl. lib. 10. cap. 3. In Etymolog βαρμώτας ὁ ζῶν θεὸς. δίκαιόται ὁ ζῶν πᾶν, vt γονὴ ἀλαὸς.

Ἀγρὸς, Cypriis aquila, ἀετὸς.

Ἀγροᾶς, ὁ, ἡ, forum venalitium, nundinæ, mercatus, platea, commea tus, ἐκκλησία, συνέδριον. Fit ab ἀγω ἀγείλω, vnde ἀγορᾶ, Etymol. vide. Ἀγορεῦω, τότος ὁ ὦ ἀγορεῦ ἀγορᾶς ἐστι, ἡ ἄγων συναγωγὴ ἐστιν ἀγορᾶς τὸ λεγόν. Demosth. in prim. Olymp. Ἀκούω δ' ὑγορᾶ πίνων, ὡς οὐδεὶς τῶν λιμένας ἢ τὰς ἀγορὰς ἐν ἢ δύσεσιν ἀπὸ κεφαλαίου, i. nundinas. Aristot. lib. 7. polit. ἀγορᾶ ἡδὺ ἀνίων, rerum venalium forum: à Thucyd. lib 7. ἀ ἀγορᾶ ἡδὺ ἀνίων καὶ ὠνίων dicitur, vnde ἀγορᾶς ἔπιμελητὴς, cui annonæ cura demandata est. ἀγορᾶι ἄγειν, venalia ferre, Xenoph. ἀγορᾶς εὐνοῦς, annona vilis, annona non cara. Plat. de Legib. μηδ' ἐν ἀγορᾷ μηδ' ἐν ἀναπτοκίῳ, in rerum venalium foro. Item ἀγορᾶ, concio, cœtus seu conuentus. Xenoph. ἀγορᾶν λύσειν, senatus dimittitur. Homer. ἀγορᾶν πανύσσατο, concionem conuocauit, coegit. Iliad. ζ, οἵ δ' ἀγορᾶς ἀφόσθεν. vbi interpres, ἀγορᾶς γνωὶ αἱ τῆ λέγας ἀγορᾶς, id est, ὡς τοὺς ἐκκλησιαζομένους. Significat igitur & vt apud Latinos concio, ipsam orationem quæ apud populi conuentum habetur. Hom. Odyss. ἀ, ὅτε πάνυ ὁ ἐδὺ ὡς ὅτε ἀγορᾶνδε, item pro facultate ipsa concionandi. Iliad. ζ, ἢ μὲν αὖτ' ἀγορᾶ νίκας ἐφέρε ὄβις Ἀχαιῶν. Xenoph. in Agesilao pro commeatu, ἢ πόλεσιν ἀφεῖσθαι ἀγορᾶν ἀξιοπαικευάζειν, ciuitatibus commeatum imperauit. παύεσθαι ἀγορᾶς, præbere cõmeatum. Thucyd. lib. 6. Plutarch. in Pericle, πάσης ἀγορᾶς ἢ παίτων ἀνίων εἴργειν, omni commeatu ac omnibus portubus prohiberi. ἀγορᾶ ἐπίσαντος, commeatus adueĉtitius. Sic ἀγορᾶς ἔμπτωσις, conuchendo rum commeatuum facilitas. Νύκτωμερὲς τοῦ ἀγορᾶς, commeatus annonáque deferre, in Memnonis Eclogis. Item ἀγορᾶ, forū iudiciale. Demosth. pro corona, ἢ τῶν ἀγορᾶν ἀδικημάτων. Vnde ἀγορᾶν κάθησθαι apud Aristotel. pro tempore fuit hora qua forum frequentissimum est, ὡς ἀγορᾶν ἐστιν, vt inquit Suid. ἀμφὶ κάθησθαι. Lucian. in Philopseud. hora sexta, meridie, inquit Brodæus. Phereerates, πάντα δ' ἀνὴρ μὲν ἄγειν ἀγορᾶν πεπαίδευμ. ἀγορᾶ μυρίων, conuentus formicarum, Lucian Icaromen. Dedu cta est dictio ab ἀγείρω, congero. Ἀγορᾶ etiam apud Thessalos dicitur potius. ἐν ἀγορᾷ πίθειν, i. ἀγορᾶζειν. ἀγορᾶ, inquit Tzetzes in Hesiod. significat τὸ κοινωνεῖσθαι, ἢ τὸ βουλεύεσθαι. τὸ ἐς ἀμφιτέρους πλῆθος, ὡς ἐν ἀμφοτέροις κακοῖς. κρατοχρεσίαις ἢ πᾶσι λοῖς τοῖς κακοῖς ἀγορᾶσι. τὸ ἀγορεζέλθαι ἀφορμᾶς. τὸ νόμισμα δι' ὃ ἀγορᾶζεται. Ἀγορᾶ κερκώπων. forum Cercopum: locus erat Athenis, in quo res furtivæ vendebantur. Latrones autem erant Cercopes, quos cepit Hercules in Epheso. vnde ἀγορᾶ κερκώπων, Cercopum commercium & mercatus, in prouerbio est, quum perditorum hominum & sceleratorum fit congressus atque coitio. ἀγορᾶ συῶν δῆς Hyperidi, ἐκκλησία ῥητορικὴ.

Ἀγορεζόμαι ἀσω, mercor, negotior. ἐν ἀγορᾷ διατρίβω, id est, versor in foro, per forum spatior. Herod. Thalia χλωίδα ἀφελαζόμενος σωῖξιν ἡδονᾷ ἐς τὴν Μιλησ. auctionor, emo, redimo, πολλαμ. Historiat. ὅσοι Νικαιᾶς ἀφαιρεῖ ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγορᾶζετε ἀξίου ἢ ἐμὲ ἀδεῖνων ἢ τὸ πολίτων, dona vos plutis multo emitis à dantibus, quàm à vendentibus. Æsch. aduers. Ctesiph. τῶν ἀπαξίων συνδεδωκότων ἢ ὠφέλειαν κατασκευάσας, ἢ τὸ ἀγορᾶσαι τὸ ὀνυμπαδὸ ἀγορᾶσασθαι, &c. Aristot. OEcon. 2. ἀγορᾶσαι τὰ ὑστερήματα ἡγορασμένα, res promercales immani pretio emisse. Aristoph. in Pluto. ἐξ ἀδίκου ἀγορᾶσαι χρήσιμον ἰ. comparare, ὠνεῖσθαι significat & διακολυθεῖν, consultare deliberare, proprie in foro iudiciali.

Ἀγόραιος, accentu in antepenult. dies fastus, ἡμέρα κρίσιμος, Suid. dies in qua agitur forum. nam & forum agere dixit Cic. in Epist. ἀγορεῖν τῶν, contrahendi, vendendi nimirū atque emēdi peritia.

Ἀγοραῖος, ὁ, ἡ, circunfiexo in penult. negotiator, foreosib. negotiis intentus, forensis. in foro & in concionibus versans, qui quęstui vacat. Aliquando vilis, cauponarius, mercenarius, circulator, sordidus, emptitius, publicus: qui verſatur in foro, Induforus (vt induperator) dictus est. Lucil. apud Lactant. Inst. lib. 5. cap. 9. Lactare. indufori, & omnes decedere nusquam. Erasm. etiā circū foranenm vertit. cap. 17. Act. Apost. ἀγορᾶ δίκη, ἡ δικολογία. ἀγορᾶς νόος, nullius pretij, vilis & abiecta. ἀγοραῖος τις ἐυφρεπάδης ὦ ἐν ἀπόβρητος ὑδὲ πάροιν σοφίης. inuenitur ἀγορᾶς etiam in genere fœminino Plutar. in Fabio, ἀδικαιν ἢ ἀγορᾶς χάβεως, i. forensis gra-

gratia Idem in Lycurg. τὸ περὶ χρημάτων ἢ χεῖρα ἀίρμεν σωπᾶν τῶν. Capitur etiam pro vrbano & faceto. ἀγορᾶῖος Ζεύς, Iupiter forenſis, Herod. lib. 5 huius ara erat Athenis. Eſt etiã Mercurij epitheton, qui & ἐμπολαῖος, id eſt, ἀφελιμος τοῖς πράγμασι dicitur. Ariſtophan. τὸ ἢ ἑρμῆ ἢ ἀγορᾶιον κ ἀπορκὶ γε βλιττόνταν. per Mercurium qui colitur in foro. Ariſtot. moralium ad Nicomach. lib. 8. taxans amicos, quos mutua conciliat vtilitas, & perindè vt in forenſibus commerciis, non dant beneficium, ſed vendũt. ἀνὴρ, inquit, τάμιας ἀγορᾶῖος ἐν χρείᾳ εἰς χρεῖαν ἢ ἐκδιδοὺς τοῦτο εἰς χρεῖαν, i. altera quidem omnino ſordida & cauponaria compenſatio de manu in manum: altera magis ingenua ad tempus. ἀγορᾶῖος, ἐν ἀγορᾷ πωλοῦντες ἢ πρᾶγμα ἀγοράζοντες, ποιητ. eſt etiam ἀγορᾶῖος forenſibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγορᾶῖον & πολιτικὸν copulat.

Ἀγορᾶῖον, obſoletum, Bud.

Ἀγορανομία, ας, ἡ, ſum præfectus annonæ.

Ἀγορανομέω, ας, ἡ, annonæ præfectura, ædilitas, quæ tamen ἀστυνομία potius dicitur. λογεῖα.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, annonarius, ædilitius. ἀγορανομικὸς νόμμα, leges ad forum ſiue annonæ rationem pertinentes. Ariſtot. lib. 2. polit.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, annonæ præfectus, ædilis cerealis, prætor vrbanus, rerum venalium inſpector, curator, cenſor, Ariſtot. lib. 4. polit. cap. 4. Ædilis autem dicitur Græcè ἀστυνόμος, Ariſtot. 6. politic. cap. 8. Diſtingunt tamen Vlpian. Vide Ἀστυνόμος. Pro Latino vtitur hoc nomine Plaut. in Capt. Sic dicitur ab ἀγορὰ & νέμω: quaſi qui fori ius habeat. Habebat enim curam annonę forenſis, copiosque cibariorum, Halicarn. lib. 5. Alex. Gen. lib. 4. cap. 4. & ἀγορανόμος eſt iudex. ὃ τῆ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον. Ariſtophan. in Acharn. ἀγορανόμος ἢ τἄλφιτα κἀφάμαι πρὸς, i. λογεῖα ἢ ἀγορᾶῖ.

Ἀγορεύμα, τὸ, ſermo, concionor, dico ſententiam, fermocinor, δημηγορῶ, διαλέγομαι δημοσία ζόρμα, λέγω. poeticum. Inuenitur & ἀγόρευμα, pro concionor. Iliad. α. ἀγορήσατο ἢ μετέιπε. Hom. ἀγορεύειν pro διαλέγεσθαι, δημηγορεῖσθαι.

Ἀγορεύω, emporio, emere cupio. Bud. ad Ludouicum fratrem, τοῦτο ἐγὼ ἀγοράζω τὰ ἀγοραστέον μοι παρείχοντο, τὰς τιμὰς ἢ τοῦ πέρων ἐπαινῶντες χωρὶς τὸν.

Ἀγορεύω ας, ὁ, emptio. apud Platon. etiam ἀγόρευσις, ἀγορὰ ἢ ὠνὴ.

Ἀγόρευμα, ατος, τὸ. merces, res venalis. Ariſtot. 2. OEcon. ὅσπερ ἐπὶ τας πιᾶσι ἀγορεύμασι. &c. ad venalia quædam emenda, &c. ad res promercales comparandas, ad merces. Æſchin. contra Cteſiph. τῶν τὰ ἀγορεύσιμα τὰ ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος, &c. merces mentis Olympiad. ἀγορεύσιμα, ὠνία.

Ἀγορεύω, ας, ὁ, emptio.

Ἀγορευτὴς, οῦ, ὁ, obſonator, emptor rerum in foro venaliũ. Xenoph. Ἀγορεύω ὧνται πρᾶξιν. Ἀγορευτὴς, Athen. lib. 4. ἐκάλουν ἢ ἀγορευτὰς τὰ ὄψα ἀνούμενον, νυνὶ ἢ ὀψοπώλας, vt inquit Xenoph. lib. 2. Memorabilium. διάκονον δ' αὖ ἢ ἀγοραῖον ἢ τοῦτον ἡδονῆς ἀφεῖσαι λαβεῖν. Menander in Phania, φέβολος ἴσθ' ἢ μάγειρ' ἀγορευτής. Is dicitur ab Ariſtophane ὀψᾶνης.

Ἀγορευτικὸς, ἀγαι, σὸν, ὁν.

Ἀγορεύοντο ἐκπρύτοντο. ἐλέγοντο.

Ἀγορεύω, μ. ἀγορεύσω, vnde Lucian. πῶς αὖ πάντοις σωματορύσοα. ἀείρεσο, ἥρῳδοτα, π. εἴρηκε δὲ τὸ εἶρα. ſignificat autem loquor, inquio, nũncupo, affor, concionor, δημηγορῶ, dico, ediſſero, ſuadeo, dico in concione. habeo orationem. dicto, decerno. Ab ἀγορὰ & εἶμι fit ἀγόρμαι, vnde ἀγορᾶ, hinc quæ ἀίρεσις Plato de Legib. ἀγορεύω ὑπὲρ διὸς, loquor de Ioue. Herodot. ἀγορεύω τὰ ὑπὸ πελασγῶν λέγων. exequor mandata dicens. Demoſth. ἐβούλοντο ἢ ἀθηναῖοι τὸ σῶμα. ἢ ὑμῖν ἐβούλοντο ἢ ἐπὶ ἀπτολόγον ἡρῆσαι, i. orationem habuit. Herodot. lib. 1. προσφάμενος κάρυκας φοιτῶντας, οἱ τὰ ὑπὸ τοῦ πάμμα ἠρῆσαν ἐς τὸ ἄστυ ἀφικνέοντο, λέγοντες τοιάδε, &c. 1. ſunt executi & nuntiarunt. Idem lib. 6. ὡς δὲ ἢ τυδείδης ἴσα ἔσαν οὐδ' ἤλασε, πέμπων κήρυκα ἠρόρευε σφι τάδε, &c. Ariſtot. lib. 5. Ethic. cap. 1. εἰ νόμοι εἶεν πάντων ἀγορεύοντες, i. leges de omnibus dictant, ſeu de omnibus prouident & decernunt. Ariſtoph. in Ranis, ἀγορεύω τοῖς μὲν βαπτιζεῖν, prohibeo ne quis me torqueat. Inuenitur etiam ἀγορεύομαι, pro dico in concione. & habeo orationem. ἀγορᾶ ἀγορεύειν, atticiſmus eſt, vt βουλὴ βουλεύειν, λόγον λέγῖ. & in ſumma, cum verbo ex eo deducto num nomen apponitur, per figuram quæ παρονομασία dicitur, Ciceroni annominatio, 4. Rhetor. Homer. Il. ζ. οἱ ἢ ἀγοραὶ ἀγόρευον, ipſi autem concliones habebant, i. ἐν ἐκκλησίαις ἐδημηγόρουν ἢ ἔλεγον. ἀγορεύω κακῶς, i. conuitiis laceſſo, diras imprecor, inceſſo, maledictis inſector, obtrecto, cauillor. Plut. in Solone. κακῶς ἀγορεύων ἢ τεθνηκότα, i. in defunctum maledicta conijcere. Lucian. in dialog. ἀπόλυε· ἔγω ἀν τοὺς τοιούτους κακῶς ἀγόρευον, i. ego tales vituperabam. Ἀγορεύω dicitur ἢ αἴτιον, vt ζητοῦν ἢ ζητῶ. quod eſt δημηγορῶ, vel ſimpliciter λέγω, vt ἀγορεύω σοι λόγον. νόμοι ἀγορεύον dicuntur quum διαῤῥήδην & diſerte iubent aliquid & præcipiunt.

Ἀγορᾶῖος, ex foro, aut è concione, Iliad. c.

Ἀγορᾶῖος, ad concionem, ad forum.

Ἀγορᾶῖος λόγος, ridiculum, ὁ λεγόμενος. Etymol.

Ἀγορατὴς, οῦ, ὁ, eloquens concionator, orator. conſultus. δοκῶ τὸ ἢ κακὸν ἀγορᾶσαι, deductum videtur, ἀφ' ἵππου ἐκκλησιαστοῦ, cauſarum forenſium actor. Hom. Ἀγορατὴς ἢ μύθων τε πυλέων ἀγορητής, i. ἀγορητὴς ἐς ἀγορὰν ἐλθὼν ἢ ἀγορᾶῖος. λογεῖα.

Ἀγορατὸς, ἡ, ὸν, eloquentia.

Ἀγορὲς, congregatio, exercitus, vel etiam concionator.

Ἀγορὴς, ὁ, ἀγορὰς, congregatio. & ἀγορῆτις. Heſych.

Ἀγορὸς ὁ καὶ ἢ ἀγορὸς. dux. Hom. Iliad. γ. χρηῖδῆ ἀγορὸ ἠγερέσθην. ὄφρ' ἐῦ εἴδῃ τὸ ἄγειν τοὺς ὧσπερ παγῶσι.

Ἄγος ους, τὸ, pro, rei purum ſignificat. τὸ καθαρὸν, τίμιον ἢ σεβάσμιον. ἄξιον, quod eſt veneratione dignum, & ἁγισμὸς θυσίας, apud Sophocl. in Phædra. Vnde Ἀγνὰ, delubra, τὰ τεμένη. Ἄγος per antiphraſ. τὸ μυσαρὸν, impurum, ſcelus, crimen piaculare, piaculum, nefas, μιασμὸς ἢ βδέλυγμα. Ariſtid. ὁπόταν ἀθῶσιν, πάντα ἄθικτα ἢ ἄγος καθαίρητε ἐπιόντων, omnia velut crimen piaculare repurgantes adherunt. Herodot. lib. 6. αὐτὸ ἐν τῷ ἄγει ἐκέχριε, cum piaculari crimine teneri. τὸ ἄγος ἐλαύνειν, ſcelus expiare. Thucyd. lib. 1. ἐκέλευον τὸν ἐλθόμενον τὸ ἄγος ἐλαύνειν τὸ θεοῦ. Cum diu violati expiationem poſtulant, id poſtulatio veteribus Latinis dicebatur, i. expiatio, Cic. de Aruſp. de ea re ſcriptum eſt, poſtulationes eſſe decretas Ioui Saturno, Neptuno, Telluri, dius cælesti bus. Ἄγος etiam eſt cubitus. ὁ ἄγκων, καὶ ἀγκὼς. ἀγκὼς verò, inquit Heſych. τὸ ὠπὸ τῆ χειρὸς ἢ βραχιόνιον, ὡς ἀεὶ τὸ ὑμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμενον. Apollodorus internam brachiorum partem eſſe ſtatuit. Ἄγος etiam pro fractura & vulnere ponitur: vt idem ſit quod κλάσμα, καὶ τραῦμα.

Ἀγὲς, ᾧ, ἀγωγὸς, ἡ, μὸν ὁ πολιτῆ. ὁπὸ τῷ ἄγειν τὰ πρὸ ἢ πῆ, ἢ ἀγωγὸς ὡς ἢ δὲ dux. Hom.

Ἀγοὺς, ῦ, ὁ, concauitas manuum, i. vola, & cubitorum, & ipſe cubitus, ἀγκὼν. Theocrit. εἰσ' ὑπὸ γυμφίον ἐν μαζὸς γνὼς πεφυλαγμένος ἀγοσῦ. ſponſum domi mulier amplectitur brachijs ſiue vlnis. ὅσπερ ἄγκα, ſic enim ſtringendo brachia inter ſe cogimus & adducimus. Hom. Il. λ. ὃ δ' ὦν κείησι πεσὼν ἔλε χαῖρε, ἀγοσῦ. Ennius apud Varr. de cadentibus, Cubitis pinſebant humum, i. feriebant

Ἄγρα, ας, Thracum lingua εἰδ' ἐνθεὸ dicuntur teſte Euſtath. Puberes· qui pubertatis annos attigere.

Ἄγρα ας, ἡ, prædа, captura, ἡ θήρα. captus, piſcatio, aucupatus ſeu aucupium, venatus ſeu venatio, capiendi genus. ἄγρα πάντες, marina piſcatio, Nonn. οὔθηρος ἄγρα. facilis & ſecunda venatio, in Epigram. Lucian. de captura piſcium in dialogo ἁλιεὺς σώσποσθ' ὦ φιλοσοφία, ἢ τῶν ἀγρῶν ἀφίλου. ſic cap. 2. Luang. Lucæ. Idem Lucian. alibi, ὑπὸ τῆ ἄγρας αὐτὴ ἀπόλεπ, i. ipſa dum captat, capta perit. Herodot. lib. 1. φύλακας πωλοῦ σι πύμας χρίζων ἡδίστης ἐς ἀγῶν ὁρμωμένων, cuſtodem te filio meo adhibere volo, venatum profiſcenti. ἀγρὸν ἐλύτρωσι, diripientes. Antiphilus epigrammataarius de polypo & lepore, εἶλε δ' ἀλκὴς σὺ δ' ἄϊλητον ἔχεις γόρον· ἀέπ φετέρῳδον Ἄγρης χρῆσαι· φοίσβῳ ἢ ἁλιαίῃ. Eſt etiam ἄγρα. vel (vt alij) ἔγρα, locus extra Athenas, lacrũ Cereris, quod & ἄγρα pluraliter dicitur, quod etiam ſignificator & militum quoddam genus, Heſych. Item ἀγορὰ. mordacioſcimi ſerpentis genus, quo nomine vulgò Demoſth. vocabant, ſcurrilem quandam mordacitatem in eo notantes.

Ἀγρα, regio Lacœnitarum Arabiæ populorum, cuius meminit etiã Plin. lib. 6. cap. 28. Ἄγρα verò, ciuitas Lydię, apud Stephan. de vrbib. Ἄγρα, oppidum eſt mediterraneum Arcadiæ, de quo etiam Plin. li. 4. ca. 6. Sed apud Pauſaniã in Atticis, eſt & locus territorij Attici, vbi phanũ Dianæ ἀγροτέρας, venatricis. Ἀγρᾶῖ populi ſunt Arabię in ſinu Lęanitico. conſule Steph. de vrb. & Plin. lib. 6.

Ἀγρᾶῖος, commiſcere. σωάγειν. (cap. 28.

Ἀγρᾶῖος ὁ, prædæ præfectus.

Ἀγρᾶῖος, υια.

Ἀγρακάμη, meretrix, Pamphiliis. πόρνη.

Ἀγρᾶμμα τος, ὁ, ἡ, litteratus, qui literas ſcribere nequit, inſcius, rudis literarum. Act. cap. 4. ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι ἢ ἰδιῶται, illiterati & idiotæ. Lucian. ἀλλ' ἀγνοεῖς ἢ γοᾶς ἀγράμματος· γραμματικὸν τρόπον. ἀδύνατόν ἐσ' ἔσ. Item inſcriptus, nullis exprimendus literis, vocem edens, quæ nullis literis poſſit exprimi. Agrammatos etiam dicit Vitruu. ἀγράμματα ζῶα, dicuntur animalia, quorum vox nullis exprimi literis valet Cæl. lib. 6. ca. 5. ἀγράμματα ἀφωνῆ, in ludo teſſerario dicebatur albas iacere teſſeras nec inſcriptas, qui bolus erat fœlix, ὁ πρᾶγμα μῶν ἢ διαγραμμῆσαι. hic enim ludus dicebatur διαγράμμισμός. ſuper bis vide Polluc. & Heſych.

Ἀγραμματία literarum imperitia.

Ἄγραπτος non ſcriptus at ἄγραπτος δίκη Polluci eſt ἡ ὑπὸ τῆ σθένους ἢ αἰσχύνης ἢ διαγραφόμενα.

Ἀγρεύειν. Heſych. θηρᾶν, ἢ. circumis.

Ἀγρευλα. Heſych. τὰ ὧν ἐν θήρᾳ πόσαν ἢ ἁλιήρᾳ ἀγρευμάτων, quæ ſunt in loco venationi apto feu abundante feris & plena prædæ.

Ἀγριαίνω, ὦ, in agro pernocto, in agris moror, dego in agro, ſiue ſtubulor, ruſticor, in villa ago. ἀὸ ἀγραυλεῖν, in agris agentes,

sive morantes: Plut. ὁ δὲ Νικίας ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ ἀπλανᾶν μόνος ἤθελε, vbi ἀγραυλεῖν pro rusticari & ruri agere accipitur.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, pernoctatio campestris. θυραυλία ἐρημία, Etymol.

Ἀγραυλὴς κοίτη apud Nicandr. thorus campestris.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro agens seu pernoctans, desertus sub dio, ὁ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενος, ὑπαίθριος. ἄγραυλοι ποιμένες, pastores & pecuarii in agro pernoctantes. Plutarch. in Alcib. συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τῆς γῆς τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν ἀγραύλῳ προβαλλόμενον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν, i. consulebat Atheniensibus, vt terram occuparent, & iusiurandum ruri semper Ephebis propositum re ipsa confirmarent. Nicand. in Ther. de nepeta herba loquẽs, ἀμφὶ τε χείλη ἕρσεται ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσι. Interpres, τοῖς καλοῖς καὶ λαμπροῖς, τοῖς ἀγλαΐας αὔρας ἔχουσι, ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων· ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. Est & epitheton Mineruæ: item Cecropis Atheniensis filia.

Ἀγραύσεις, capies, Nicander de piscibus: item Plutarch. in Numa. fort. pro eo reponendum ἀγρεύσεις.

Ἀγραφίου ἔγκλημα dicebatur, vbi quis ex tabulis publicis ante persolutionem suum expunxisset nomen. Suid.

Ἄγραφος ὁ καὶ ἡ, inscriptus Senecæ, i. non scriptus, deletus, non adscriptus, ἄγραφοι νόμοι, id est, leges non scriptæ, leges non latæ, mores. Aristot. lib. 6. politic. cap. 5. Dicitur etiam ἄγραφα νόμιμα, i. iura non scripta, Demosthen. περὶ τοῦ στεφάνου φαίνεται τοίνυν ταῦτα πάντα οὕτως, οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις αὐτὴ τοῖς ἀγράφοις νομίμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσι διώρικε. Aristot. 8. Ethicorum, καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι διττὸν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. & in tertio meminit, τῶν νόμων τῶν κατὰ τὰ γράμματα, καὶ τῶν κατὰ τὰ ἔθη. Plato li. 7. de Legib. ἄγραφα νόμιμα appellari à quibusdam dicit ius non scriptum, οὓς πατρίους φησὶ, νόμους ἐπονομάζουσι, quas patrias, inquit, leges cognomento vocitant. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισάγεις ξένον θεὸν καὶ ἄγραφον; i. Deum scripturæ verbis nusquam expressum? ἄγραφα ἀδικήματα Hesych. & Suid. περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται, crimina de quibus nihil legibus nominatim cautum & scriptum, cuius tamen actio dabatur. Itaque est apud Senec. lib. 5. Declamat. Inscripti maleficij sit actio. Contrarium est, scriptum maleficium, apud Quintil. de quo lex cauit, Declamat. I. Item ἄγραφα Iudæi vocant traditiones quasdam, quas citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, vt author est Chrysostom. in I. epist. ad Corinth. Ἀγράφου μετάλλου δίκη, dicebatur accusatio in metallicos, qui non denuntiato nouo opere Magistratibus, furtim metalla non adscripta elaborabant, vide Suid.

Ἄγρει, ἄγε, age, agedum, φέρε δὴ, hortantis est.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ, rusticus. ἀμαθής, ἀγρεία ἀοιδὴ, rustica musa.

Ἀγρειτάω, sum violentus: aliâs ἀγρευατῶ, congrego, συναθροίζω.

Ἀγρεῖφνα, ἡ, furcilla, instrumentum rusticum quo fœnum corraditur rastellum. dicitur & Ἀγρεῖφνη, Alcimus, Suidas.

Ἀγρεώ, Agrio, vates apud Theocritum.

Ἀγρέμιος, ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὐαγέμενος.

Ἄγρεμον, τὸ κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἱρεῖν, καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρευόν, ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ.

Ἀγρέμονα, τὸ ἐπιμελῶς. Hesych.

Ἀγρεμὼν, όνος, ὁ, venatorius. θηρευτὰς θηρευτικὸς, πορθητικός, Etymol. apud Hesych. legitur ἀγρέμονες θηρευταί. venatores qui agrestes feras captant.

Ἀγρεσία, ἡ, captura, ἄγρα, venatio, in Epigram.

Ἀγρετὰ, λεπτά.

Ἀγρετᾷ, accumulat, συναθροίζει.

Ἀγρετήματα, τὰ ἀγρευόμενα τῶν παρθένων, Lacones.

Ἄγρευμα, præda, εὕρημα, spolium, Euripid. in Andromacha. ἄγρευμα, σκῦλα, τὸ εἰλημμένον.

Ἀγρεὺς, dictus est Aristæus, id est, νόμιος, quòd in agro cum eius matre Cyrene Apollo rem habuit, inquit interpres Apoll. Est & Neptuni epitheton, Lucian. σὺ δὲ ὦ Πόσειδον ἀγρεῦ καὶ ἀμφιτρίτη φίλη, lib. 2. Epigram. i. venatorie.

Ἀγρευταὶ, οἱ, venatores.

Ἄγρευσις, ἡ, inuentio, prædatio: εὕρεσις.

Ἀγρευτεῖν, inferre iniuriam, ὑβρίζειν.

Ἀγρεύω, μ. εύσω, venor, capio, capto, venatu capio, piscor, aucupor, actiuum. Bianor Epigram. ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος, &c. Isidor. in Epigram. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσεν, i. εἷλε δ' ἁλούς. pro eodem etiam Ἀγρέω dicitur in Epigramat. φοίνιξ, ἀπὸ σύγ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, ἀπό τιν' ἀγρεῖς μόρμυρον, &c. ἀγρεύω ὕπνον, capto somnum, in Epigram. ἀγρεύειν δόξαν, gloriam aucupari, Phalaris in epist.

Ἀγρηθὲν, ex venatione, Apoll. 2.

Ἄγρηνον, ου, τὸ, rete, & vestis lanea reti similis, peculiaris tragœdiæ, qua vtebantur bacchantes. Eratosthenes γρῆνον vel γρηνὸν vocat ἄγρηνα, δίκτυα ἔνδυμα.

Ἀγρήθετο, voluit, ἠθέλησε.

Ἀγρηνθῶσι, συνειληθῶσι.

Ἀγρήσκομαι, amaresco, πικραίνομαι.

Ἀγρηῆσαι, obsequi, assentiri, συμπείθεσθαι, πείθεσθαι.

Ἀγρία, ας, ἡ, aquifolia, arbor semper virens, sic Gaza apud Theoph. lib. 1. hist. plant. Item lib. 2. cap. 4. histor. plant. πίτυς ἀγρία, id est, picea syluestris, vbi φιλύκη aquifolia exponitur. Ἀγρία, ἡ, species scabiei, quæ citò serpit, reuertitúrque certo anni tempore, asperior omnibus aliis speciebus, & curatu difficilior. Celsus vocat feram scabiem. Sunt & vlcera quæ ἄγρια vocant, quasi quæ mitigari nequeant, aut manum chirurgicam non admittant.

Ἀγριάδες, nymphæ.

Ἀγριάζε, ἄγριος ἴσθι.

Ἀγριάνθεν, ἀνέκαθεν, Æschyl. in Agam. Ita legitur apud Hesychium: ineptè. legendum, enim ἀνέκαθεν.

Ἀγριαίνω, μ. ανῶ, exaspero, irrito: aliquando molestè fero, ferocio, sæuio, exasperasco, efferor: aris. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν ἀγριαίνουσαν πρὸς τοὺς παρόντας, ἂν ἀποδέχωνται τὸν λέγοντα. Libanius, ἀφεῖται γὰρ τὰ θηρία τὴν φύσιν, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀγριαίνοντας, φιλία τοὺς γόνους τὸ ἡμερώτερον ἐπιδείκνυσιν.

Ἀγριάμπελος, ου, ὁ, labrusca, οἰνάνθη.

Ἀγριάμπη, bryonia herba, βρυωνία, Hesych.

Ἀγριάνια, funebria iusta, νεκύσια apud Argiuos, & certamina Thebis.

Ἀγριᾶνες, πλῆθος τι τῆς κούφης συντάξεως, ἐκ τῆς ἀγριανικῆς χώρας παιόνων.

Ἀγριᾶνες, τάξις στρατιωτική.

Ἀγριανικὸν, iaculum, ἀκόντιον.

Ἀγριὰς, άδος, agrestis: vnde ἄμπελος ἀγριὰς, labrusca, li. 1. Epigram. Aratus, ἀγριάδες νῆσσαι, feræ anates. Nicander in Ther. ἐν καὶ ἀγριάδος μαλάχης εἰκύμονα καρπόν. Interpres dicit esse diæresin τῆς ἀγριομαλάχης, quam & ἀλθαίαν tradit vocari.

Ἀγριὰς, struthiocamelus, στρουθοκάμηλος.

Ἀγριαύλη, populus Atticæ regionis.

Ἀγρίβροξ, origanum, ὀρίγανον.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, agellus.

Ἀγρίεες, molestiæ, tristitiæ, λῦπαι.

Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, apud Paulum cap. 11 ad Rom. Theophrast. lib. 2. histor. plant. cap. 3. id est, olea syluestris. Dicitur & Ἀγριελαία, pro eodem. Dioscor. lib. 1. cap. 138. ἀγριελαία, ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ αἰθιοπικὴν ἐλαίαν, id est, olea syluestris, quam alij vocant cotinon, id est, oleastrum: sunt qui oleam Æthiopicam. Item apud eundem lib. 1. cap. 126. legitur & τὸ ἀγριέλαιον pro oleastro seu olea agresti. Aliquando adiectiuè, vt in Epigram. ἐρυκίνην, σκυτίνην ἀγριέλαιον ὁρῆς, i. scuticam ex oleastro factam.

Ἀγριεὺς, ἀγροῖκος.

Ἀγριδῶσιν fit ab ἀγρίζομαι quod apud Hip. inuenitur. γυναικείων lib. 3. ἣν ἀγριδῶσιν αἱ μῆτραι ἡ γαστὴρ αἴρεται καὶ φυσᾷ καὶ σμαραγεῖ. quod quidem verbum exponit Erotianus ἀγρίας χρήζωσιν, hoc est, συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμηνίου καθάρσεως. & ita intelligendum esse ait, ὀδαξηθῶσιν. quanquam vulg. edit. habent ἀγρηθῶσι quod ex Hesychio supra allatum est, forsan huc respiciente, alij codices apud Erotianum habent ἀγρηθῶσι per η sine σ.

Ἀγριοκοκκυμήλων καρπὸς, syluestrium prunorum fructus, Diosc. lib. 1. arbor ἀγριοκοκκυμηλέα dici potest.

Ἄγριοι rustici, qui rusticantur: item diuisores, id est, puerarij & pædicones, ἀγρόνομοι, καὶ παιδεραστάς: dicuntur & ἄγριοι καὶ καλαποδιῶται.

Ἀγριόθυμος, ου, ὁ, ἀγριόψυχος, θηριώδης, qui agresti est animo, ferox, animo efferus.

Ἄγριοι θεοὶ, Titanes, τιτᾶνες.

Ἀγριοκάναβος, herbæ nomen, Hesych.

Ἀγριοκάρδαμον, Paulo Aeginetæ lib. 3. cap. 77. & Dioscor. iberis & lepidium. Aetio etiam cardamine dicitur lib. 12. cap. 2.

Ἀγριοκάρυον, nux syluestris, arbor apud Hesych.

Ἀγριοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus. Strab. lib. 10.

Ἀγριοκίνναρα, ἡ ἄκανθα λευκὴ, Dioscorid.

Ἀγριόμηλα, ἄγρια μῆλα, syluestria mala. Dioscor. lib. 1. Theocrit. vocat ὀρειμαλίδας, i. montana mala.

Ἀγριομυρίκη, agrestis myrica. cap. 17. Ieremiæ.

Ἀγριοπηγὸς, ὁ, ἁμαξουργὸς, Atticis, qui plaustra fabricat & compingit, καὶ πάντων τῶν ἀγροίων ξύλων ἐστὶν ἐργάτης. D. Hieronymus vocat carpentarium, quòd carpentum vehiculi genus fabricet. lege Comment. Aristoph. in Equitib.

Ἀγριοπήγανον, ruta syluestris.

Ἀγριοπηγοὶ, caprarij, Aristoph.

Ἀγριοποιὸς, flagitiosus, immanis, ἀγριοποιὸς αἰχύλος ab Aristoph. dicitur, i. ἀγρίους καὶ ὠμοὺς εἰσάγων τοὺς ἥρωας.

Ἀγριοράφανος, herba, ἡ ἄπιος, quæ & ἰσχὰς, Dioscorid.

Ἀγριορίγανος, syluestre origanum, quod alij panaces heracleum, alij cunillam vocant, Dioscor. lib. 3.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ, Theophil. lib. 2. institutionum iuris ciuilis.

Ἀγριόρροδον, τὸ, saliunca.

Ἄγριος, ου, ὁ, agrestis, immitis, trux, truculentus, ferox, acerbus, syluester, immanis, inclemens, χαλεπὸς, rudis, ferus, asper, efferus, atrox,

trox,ferus & contumax,tam ferus vt miteſcere nunquam poſſit,ſponte prouenions,erraticus apud Plin. Nam quæ Græci ἄγρια dicunt,erratica Latini plerunque dixerunt.τὸ ἄγριον,ferocitas ruſticitas.τὰ ἄγρια,feræ ἀγρίμια μήλα, id eſt, ἀγελίμαια. Gaza lib.4.docet hanc vocem ἄγριον, ſolùm generis eſſe maſculini. ἄγριον κακὸν,ferum malum,id eſt, indomitum & quod curatione irritatur,vt fera vlcera & fera ſcabies.ἄγριον θηρίον,immanis fera & crudelis.Xenoph.lib.1.Pædiæ, ἐκπίπτει αὐτῷ σὺν τῷ δίῳ, ἡ φύλακας σύμπτωσις ὁ ὅταν σφοῦσιν ἔρυς, ὥσπερ ὅσπ ἡδὺ ἄγριον ῥοῦ φυκάτοιον αὐτ,καὶ εἰ ἡδὺ ἀγρίων τὸ φανεὶν θηρίον. ἀγρίοις ᾠᾷ, Caprea.Odyſſ.ξ,Λέρναι ἐνὶ δῶς ἀξεία ἀγρὸς ἀ ἔρεῖ τόπος,locus incultus,Plato de Legib.ἀγρὶν ὕλη,victus agreſtis.Herodot.lib. 1. ἔ ἔθνεα ἀνθρώπων πολλὰ ἀ παντοίη ἐν ἑαυτῷ ἔχει ὁ κάνθαρος, τὰ πολλὰ, πάντα δὲ ὕλης ἀγρίης ζώοντα,&c.Plat.2.de Rep.ἐκ ἀγρίου ἀλλήλοις ἔσονται,inmitres inter ſe non eſſent,Phocyl.χαλίνε δ' ἀγρίου ὀργὴν, frena ferocem iram. ἄγριον κυδώνιον vocat Menander eum qui plus æquo alcæ ſit deditus. ἀγρίαι etiam dicuntur, qui pucrorum amore vehementi tenentur, acres καιφιδόσαμ,apud Æſchinem.ὅπ ἀγρίου πάσης ἐ ἀναφέρεται. Et πᾶν,ἀγρὶν δύσ, Etymolog.Ἀγρία μῆλα πα:parcemia apud Suidam.in improbos admodum & crudeles.Et ἀγρία βάβρακος,aliud eſt prouerbium apud Heſych.in eos qui crebrò oſcitantur: hoc enim faciunt qui ferinam comederunt.Ἀγρία κολοκυνθη,colocynthus, ἡ κολοκυνθίς. Dioſcor.Galen.apud Hippoc.gloſſ.Item Ἄγρια,Agrius filius Vlyſſis & Circes, Heſiod.in Theog.

Ἀγριοσέλινον,agreſte apium,quod & ἱπποσέλινον dicitur, Dioſc.lib.3.

Ἀγριοσαύλιες,labruſcæ.ἀγριοσάρισσες.

Ἀγριοσιώνιος,ὁ,furor,in Epigramm.

Ἀγριότης,ητος,ἡ,ferocitas,χαλεπότης,ruſticitas, feritas, ſylueſter viuendi modus,Plato de Legib.

Ἀγριότης,ὁ,ὁ agricola.

Ἀγριόφωνος,barbarus, Pindarus.

Ἀγριοχλωάρια,feri anſeres,Theophil.lib.2.Inſtitut.

Ἀγριοψωρία, fera ſcabies & impetigo, mentagra morbus, ἀγριοκεγχλιάμ.

Ἀγριόω,ῶμαι,ῶσα, exaſpero, fœuire facio, efferor. τὰ ἀγριώμενα, quæ fiunt agreſtia.Theophraſt.lib.5. de cauſis plant.cap.3. Xenoph. lib. 1. Pediæ, ἐ ὥσπερ τὸ φοίσαπον τὸ πάππου ἡμερωθὲν ὑπὸ τῆ θέα τῆ αὐτῆ, aui faciem intuebatur in ſe ſpectando turbatam:ſic Philadelphus.

Ἀγριόπτελον,ſylueſtrem oleam ſignificat apud Laconas,authore Suidæ.a Græcorum alij, nunc ἀγελαίαμ, nunc κότινον vocant. ἀγρίοπτον ἀκρεπότερες,parcemia in ſteriles.vide Ἀγρέλαν.

Ἀγρότης,ητος,ὁ,ρτο ἀγρότος,ruſticitas.

Ἀγρόφη,ligo.σκάφη,ὑπερθυρὸν,ἅμμα,δίκελλα.σκαφίον,Etymolog. Ἀγρόφα verò, ἀζίνα.

Ἀγρυελαῖος,olea agreſtis,Heſych.à Suida ſcribitur,ἀγρέλαιος.

Ἀγρυῖδες,ὁ,ἡ, ferus.

Ἀγρώνια,τὰ, ἀ grionia dies feſtus in honorem Ἀγρωνίᾳ Βάκχᾳ:fuiſſe enim ἀγρώνιον epith. Bacchi ex Plutarch. in Antonio colligitur.Feſti autem meminit his verbis γίνεται παρ' ἑκάστοις ἐν τοῖς ἀγρωνίοις φυῆ καὶ δίωξις αὐτῆ ὡσὶ τὸ ἱερὸς τοῦ Διονύσου ξύθ' ἕρχεται θ. ἕζεσι ᾗ τῶν κρεανομβάτων ἀπελέγ.

Ἀγρωπόχρους,ὁ,impudens, homo agreſti ferocia, agreſti aſpectu, trux,Gell.lib.1.cap.5. ἀγρεῖόθυμος.

Ἀγρῶν,aſperè,durè ſeu duriter.

Ἀγρωπόνιος,ὁ,aſper,efferatus ex ἀγρώνια factum.

Ἀγρῳβώτης,qui in agris paſcit Soph. ὡς ποιμὴν ἀγρῳβότας.

Ἀγρῳλάτων,ονος,ὁ,vicinus,finitimus,prop. vicinum agrum habens.

Ἀγρῳδίαρος,ὁ,ὁ,agreſtis,infeſtus,inicitus,Gell.lib.1.cap.5.

Ἀγρῳδύτης,ὁ,ὁ,largitor venationis. In Epigram. ἀγρῳδύτης ὁ δαίμων, diis datoribus venationis.

Ἀγρωνία,villa,id eſt,ὑπάνιαι,rus,ſuburbium,ruſticitas:alterum extremum ἀ ἄστυ πλίας,apud Ariſtot.li.1.magnorum moralium. Item lib.2.Ethic.ad Nicomach. Theophr. in characterib. ca. ἀκὸ ἀγρωνίας,ἤδ ἀγρωνία δίζῃ ἀπ' ἔῳ ἀμαξία ἀφίκνων.Bud.pro villa accipit in epiſt.Græca ad Ludouicum fratrem, ἀφ' ἀγρωνίας ἀ ἐμὲς ἐπανελθεῖν,&c.ex villa mea reuerſus.

Ἀγρῴβρα,herbæ nomen apud Heſych.

Ἀγρῷεν,rure.ex agro.Odyſſ.ζ.

Ἀγρῷτη,ι,n agro,ruri. Ἀγρῷτι εἰκαῖν,ἀγρῷτεν ἤκειν,ἀπιδεῖν τῷ ἀγρῷι.κρίνασθαι ἀ ἀγρῷ. Varin.

Ἀγρωκᾶν,ῶ,ἀγρωκιᾶν,ῶσ,ſignificat iniurium eſſe, ὑβρίζειν. legendum ἀγρωπᾶν.

Ἀγρωκίζομαι,ίσομαι,acrius irritor,moroſus fum.

Ἀγρωικος Atticè,ὰ ἀγρῶικος,ὁ ἡ ἡ, cõmuniter,agricola.camporum incola,agreſtis,ruſticus,inelegans,inurbanus,indoctus, difficilis,moroſus,crudelis,ferus,improbus.incultus, ὁ σκαιὸς τὰς τρόπους,inquit Ammonius,id eſt,qui rudibus. imperitis, ineptiſq; moribus eſt. Ariſtoph. περ. ὡ εἶδον ὕπος ἀνδρ' ἀγρῶικον ἀθίως,id eſt, inſcitum.Plato in Apologia, ἀγρωικότερον ἴσως εἶπεν, dictu inurbanius erat. vnde ἀγρωικεῖσθαι λέγει, Platoni ἐ. de Repub.id eſt, aſperius dicere.ἀγρῶικος βίῳ, apud Ariſtoph.vita ruſtica & agreſtis. Et apud Lucianum genere fœminino, ἀγρῶικος ἴων, ruſtica mulier.ἀγρῶικον τὸ,inurbanum,ineptum.ἀγρῶικος ὀρθρωφοίτακος,ακόχολος,εἰς ὀργὴν εὐκολος,vir irritabilis, promptéq; totus in fermento.Ariſtoph.νοῦν γάρ ὄζῃ δεσπότην ἀγρῶικον ὀργίλ. Alioquin ἀγρῶικος ὁ ἀγρὸ διαίτ,χωρικὸς,ῥᾳδιάτης ὁ ἀγροικέλλης,σκαιὸς,ἰδιώτης,ἀπαίδευτος.

Ἀγρωίκτειρον,ruſticius. Horat.3.Satyr.lib.1.

Ἀγρωικιανὸς,ruſticanus.vnde ἀγρωικιανὴ παροιμία, ruſticana paræcia, ſeu curia,ſic in Canone 17.Chalcedon. conſilij.

Ἀγρῳκος,imperite,ruſticè.τὰ μαθόν.

Ἀγρῳλη,Ἀγρεῖος,ἀ ἡμῶ φυλῆς τὰ ἑρεχθηίδος, tribus quædam Attica.

Ἀγρωίτης,agreſtis,ruſticus,agricola.ἀγρῳκος.γεωργός. In Attica genus quoddam ἀγρωικῶν,diſtinctum à Patricis, qui καλοὶ κἀγαθοὶ dici ſolent.Fit ab ἀγρὸς ἀγρότης,vt ἀ ἡμῶ δημότης, & per pleonaſm.ἀγρότης,& per epenth.ἀγρώτης.

Ἀγρωτέρειον,τὰ ἀγρῶ ἱερὸν ἄπαμα.vel Artemis.

Ἀγρωμα pro ἀγαλεσμα.vnde ἀγρῳῶ,id eſt ἀθροίζω,σωρεύω. σωρεύσω, congregatus. Muſæus, ἠδὲ νόησ' ἀγρωῶ,ην ὁμιλήσω ἰωμαῖς.

Ἀγρῳάδ,in agrum.

Ἀγρῳάδης,ες,ὁ,in agro ſe continens,nec vrbem adiens.

Ἀγρονόμης,ὁ ὁ ἀγρῶ διατρίκων, in agro degens.

Ἀγρωμία,ας,ἡ,ſuburbani,agrique vrbi vicini adminiſtratio. Vnde Ἀγρονόμοι quidam magiſtratus, id eſt, agrorum diſſimitores, quos alij vocant ὑλαρὲς. Ariſtot.lib.6,Polit. Arctinus agrimenſores & ſyluarum cuſtodes vertit.

Ἀγρονόμος,ὁ,accentu in penultima, vbi feræ paſcuntur, villicus, paſtor,εἰκονόμος, qui paſcit: ſed Ἀγρόνομος accentu in antepenult. qui paſcitur agro, rura ſe continens, ὁ ἐν ἀγρῶ διαίτων. Dionyſ.de ſitu orbis,ἐνθα μεμβάδουσι τὰ ἀγέλαμα μετωνήσεις. In Epigramm.ὀχέεις τὰ πὰρ ἀγροτικοὺς ναῦσόσας μεδυόδεις, ἀγελίμαια μήπες μοῦσαι ἐρημολάου,rusticam musam.

Ἀγρος,ὁ,ὁ,ager,fundus,villa,prædium,rus,vnde ἐν ἀγρῶ διάιμι,id eſt, ruri vitam ago.ἐκ' ἀγρῶ διωντῶμαι,Herodot.lib.1.ruri ago. Ab hoc nomine deducitur ager, authore Quintiliano lib.1.cap.10. contra Varronem,qui agrum quod in eo aliquid agatur, dictũ contendit.Gaza apud Ariſtotel.lib.5. de natura animalium, ὡ τοῖς ἀγροῖς, vertit,in aruis ceſſantibus.Ariſtoph.in Pluto,τὰς ἀγροὺς γεωργοὺς κέλευσον.εὐρόσες δ' ἴσως ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς παλαπρωμένους. Demoſthen.de corona.σκευαζωγίαν ἐν τῷ ἀγρῶ.ἐν ἀγροῖς,rura. Plat. epiſt.7 αὖ πε ἐντυχεῖν ἡ κρωκελεῖ ἐς ἑαυτὸν ἐν ἀγρῷ,ἑαυτὸν ὀνδεῖν, ſi quis in Heraclidem incidat,ſiue rure,ſiue hic.ἀγροῦ πτῆσ,prouerbium dici ſolitum de præciuitibus, & qui in re qualibet aſſidue ſunt inteuti.Suidas & Heſych.ἀγροῦ πλέων,id eſt,ἀγροικίας πλήρης,plenè ruſticus.Ἄγρος,Etymol.deducit ab ἄρης, id eſt,ferrum, quia ferro ſcinditur atque aratur.

Ἀγροπονεῖ,ἀπορεῖ,Varin.

Ἀγρότερος,ἀγρέλα,agreſtis & agreſtior.Homer. Iliad. β. ἡμίονοι γὴν ἀ ἄροτερὸν,vbi interp.pro ἀγρῶν & ἀνδρωδέστερον, alij τὴν μᾶλλον ἐν ἀγρῷ ἐστηριδίαν,non autem ſylueſtrium ſimpliciter.Eſt autem comparatiuum ſine poſitiuo, aut poſitiuum habens tantùm comparatiui terminationem, vel ἀγρότερος pro ἀγρικότερος. In Etymol.ſit ab ἀγρὸς ἀγρῶν,non ab ἄγρα. Ἀγρότερος pro ruſtico.σκληὸς; ὁ ἀγροτέρων ἀλλὰ ξενίσασθαι θέμις. Heſiodus, ἀγροτέρης ἐλάφου,feræ ceruæ,vel ἀγροτέρης loco, per ſyncopen.ἀγρότερος.aper.ſus ἀγρῶν,ſyluæ & κάπρος.

Ἀγροτέρως,ας,ἡ,Diana. Ariſtoph.in Equitibus,ἰδίως δ' εἰ ἀδόλωσα τὸν μὲν ἀγροτέραν ἄρτεμιν,inquit interpres.

Ἀγρότης,ου,ὁ ἀγροικος agricola,ruſticus,agreſtis,θηριώδης. ἀγροῖα πόρδιξ,agreſtis perdix, in Epigram.

Ἀγρότης,ητος,ὁ,pro ἀγροίτης ruſticitas.

Ἀγρότις,ἡ,agreſtis,ruſtica,Apollonius 2.Argon.ἰ ἀγροτέρα κυνηγὸς ἀγρότις ὠρανέη,iaculum ruſticum.in Epigram.ἀγρότις παῖς,puella agreſtis pro Diana:ibidem,ἀγρότις νύμφη,Apoll.

Ἀγρουᾶ,ruſtici,inquit Heſych.aut θεραπευτᾶ.

Ἀγρουρεῖν,ρέουν,Galen.in gloſſ.

Ἀγρουλαξ ακος,ὁ,ſaltuarius,cuſtos agri,ſeu ſaltus.

Ἀγρῷω,ῶσα,venor.

Ἀγρυβίας,ᾶ,ἡ,σπανὸς,ſilentium,taciturnitas. ἀγρυζία δίδυνται, vinctam habent linguam, vel vinẽti ſunt taciturnitate. ab ἀ, particula priuatiua,& ἀγρύζω,grunnio,& per metaphoram ſubmuſſito. Dicunt enim Græci aliquem non audere ἀγρύζειν,id eſt,ne minimã quidem vocem emittere.ἀγρυζία propriè de iis dicitur,qui erubeſcentia confuſi muſſitare non audent. Pind. apud Plut. in libro quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem capiat πολλοὶ δ' ἀδρες ἀγρυζία δέδυνται,de mutire quidem audent.

Ἀγρυπνίω,ῶ μ.ησω,vigilo,vigilias deditus ſum,ὑπνῳῶ.cuſtodias ago, Plato de Legib.τὰς ἀγρυπνίας, noctiurnis vigiliis indulgere, Plut.in Themiſt.Xenoph.lib.1.Pædiæ,εἰ πνες ἀγρυπνοῦσι δίου,ὡσ ὠῶτας τοὺς ἀγρυπνοῦντὰς κωμῳδεῖν, in occaſiones rei bene gerendæ imminco,Lucian.γραῦσαν ἰαύειν.

Ἀγρυπνιακὸς,ἡ,vigil,inſomnis.

Ἀγρυπνία,ας,ἡ,vigilia,vigilantia, inſomnia, inquies, peruigiliumq;

Lucianus in dialog. Terpſionis, πάντα γοῦν μοι ἢ τὰ ὑποδυσεῖν ἄπαξ γελάσαι ἀγρυπνίαν ἢ φροντίδα τινά. Gelen. lib. 1. ad Glaucon. ἀγρυπνίαι ὁ πολλακις ἰωβόλιον ἁπλοῦν συρετόν. Fit ab ὕπνος ἀ ὑπνία, vnde per Pleonaſm. ἀγρυπνία: vel ἀφ᾽ τὸ ἀφ᾽ ὕπνου ἢ ὕπνον.

Ἀγρυπνίς, ίδος, ἡ, ἡ, quaſi ἄνευ ὕπνου additis γ literis, vigil. vigilans, inſomnis. Lucian. in dialog. Terpſionis, ἢ τὰ πολλὰ ἔσθ᾽ ὁ φρονῶν ἀγρυπνίδων ἀνεμίμνησκεν, quin etiam plerunque præ curis inſomnis erã.

Ἀγρωνεύς, έος, ὁ, ruſticus, ἀγροῖκος. Ninus Beli filius, puerum ſibi in agris natum ἀγρῶνα nominauit. Pollux.

Ἀγρώσσω, venor, in venatu capio, ἁρπύω, ἁγρεύω: ἀπὸ τῆ ἀγρὸς. pro piſcor in Odyſſ. accepit Homerus ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δύεται ἅλμη. Et ἀγρώσσατο, pro ἐδύετησαν, ἐλύσατο.

Ἀγρωστις, herba & panis genus Heſych.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, venator, miniſter, ὑπηρέτης κυνηγέτης, ὑπηρέτης: ἀπὸ τῆ ἀγυιάσσω. Item phalangij genus, Nicand. ἀγράσης γ᾽ ὡς ἄλλος, ὁ δ᾽ ἀλύων ἔσπατο μορῆ. Et ἀγρώσσω pro codem in Alexiphar. Et pro piſcatore apud eundem.

Ἀγυιτις, ruſticus: vnde ἀγρωστίνη Nymphæ montanæ.

Ἀγρωστις, gramen, genus herbæ (Sic etiam dicta eſt alia quæ vocatur ἄμπελος λάκη, id eſt, vitis alba) de qua Dioſcorid. lib. 4. Theophr. lib. 1. hiſtor. plant. Ariſtotel. lib. 5. de natura pl. leribit in ea rediuiuos inſectorum genus naſci. Dioſcorid. in præfatione lib. 1. carpit eos qui hanc herbam negant florem, fructum & caulem emittere. D. Hienonym. in cap. 10. Oſeæ Prophetæ, ἀγρωστις, inquit, id eſt, gramen: genus eſt herbæ calamo ſimilis, quæ per ſingula genicula fruticem ſurſum, & radicem emittit deorſum, rurſuſque ipſi frutices & virgulta alterius herbę ſeminaria ſunt: atque ita breui tempore ſi non imis radicibus effodiatur, totos agros veprium ſimiles facit. hæc ille. Hæc herba in hederæ modum ſerpit & dilatatur. Theocritus εἰδυλ. ϗ. δώδεκα πήχεα, καὶ ἐλάτινος ἀγρωστις, & virentia apia, & conuolutum gramen. Hanc herbam paſcendam à mulis, apponit Homerus Odyſſ. lib. 6. ἠύτ᾽ ἀγρωστις ὑφ᾽ ἵππων ἀστιβὴς, ἢ πὰρ ὑψι σεδιὼν ποταμὸν ἄβρα δύνέτην, πράγεν ἀγρωστιν μελιφδέ. Ab ἑδω τὸ ἐδῶ ἢ μ. μέσω, π. ἤκω ἥκωμαι ἥκω, ex quo ἥκτις, ἥκτις, & cum ἀφῆς ἀγρώστεις, & per ſynæreſ. ἀγρώδτις Doricóque tropo ἄγρωστις, Etymol.

Ἀγυιά, ας, ἡ, vicus, via, vicinia, ἄμφοδον & ῥύμη, ἡ ἐπιμηκὴς, ὁδὸς. differunt tamen ἄμφοδον & ἀγυιά. Nam ἄμφοδον, id eſt, bruium, habet vtrinque exitus: ἀγυιὰ autem non habet anf. actus: vnde dicta eſt ἀφ᾽ τὸ μὴ ἔχειν πασσάλους ἢ μέλη ἐξωθεν, id eſt, ab eo quod non habeat membra & flexus. In Etymolog. ἀφ᾽ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι. Poſtulabat αἰκαιολία vt ſcriberetur ἀγυιὰ ςενωπὸς: etiam dicitur. Heſy. ſcribit dictam eſſe ἀγυιὰ ἀπὸ τῆ δι᾽ αὐτ ἀγειν ἡμας τὰ γύια, τουτέστι πορεύεσθαι. ὁ γλαῦκος, ἀφ᾽ τὸ αἴσσω, vt refert Stephanus, ὅθεν καὶ σπλῆνα apud quem multa de hac dictione. Naz. anz. μὴ κασμήσωμεν ἀγυιὰς ἢε exornemus compita via rum. Odyſſ. ὁ. σκαίωσιν ἀγυιᾶ. Apollon. 2. μέσσαισι δὲ μέγαρον ἀγυιᾶς, in mediis viis. ἀγυιὰ, vicinia, γειτονία etiam author Heſych. Ariſtoph. in equitibus, κυνοσάργ᾽ ἀγυιαὶ dixit: vbi interpres ἀγυιαὶ ᾗ, inquit, τὰς ἀγυιὰς ἔσεις: vt ſit κυνοσὰ ἀγυιαὶ, ἀπὸ τῆ θυσίας ὑπηρετεῖν τοῖς θεοῖς τοὺς ἐν ἀγυιαῖς ἑστῶσιν. ἀγυιὰς accuſatiuus varie ab authoribus exponitur. Alij enim fœminini eſſe generis cenſent acuta vltima, à nominatiuo ἡ ἀγυιὰ, pro viis publicis: hoc modo exponere videtur interpres Demoſth. in oratione cõtra Midian. Alij dicunt in genere maſculino ἀγυιὰς, Attico more circunflecti, pro ἀγυίας, & ſignificare ſtatuas Mercurij vel Apollinis in viis poſitas, ſine manibus & pedibus, quæ membra Homerus γύια appellat. vnde compoſita dictio eſt cum a particula priuatiua. Authores ſunt Harpocrat. & qui ex eo videtur ſumpſiſſe, Suidas. Interpres item Demoſthenis in ſuperius dicto loco. Macrobius in primo Saturnalium vtitur hac dictione. Pherecrates in ſignificato ſtatuæ. Et Lucianus in dialogo qui inſcribitur δίς κατηγορούμενος. in Caucaſo verò apud eundem, alij pro ſtatuis, alij pro viis accipi poſſe contenduit.

Ἀγύια. imbecillitas, ἀδύνεια. Galen. in Gloſſ.

Ἀγυιὸς, ίδος, ὁ, columna eſt deſinens in acumen, quam ponere ſolent ante fores. Dicunt nonnulli eas columnas eſſe Apollinis proprias, alij Dionyſij, alij vtriuſque cõmunes. Dicitur etiam ἀγυιεύς, ara quæ eſt ante ædes, apud Sophoclem, vt annotauit Suidas. Vnde apud Demoſthenem ἐξ μισθωτῶν καὶ ἀγυιᾶ. λατομεῖ, ἀρτίμαθ, &c. de oraculo quodam. Inuenitur & ἀγυιὰς vltima circũflexa, pro ἀγυίας, id eſt, columnas vel atas, vel ſtatuas deorum. vide apud Stephanum de vrbibus. Ἀγυιεὺς item pro Apolline: Pherecrates ἐκκατατέμνεις, apud Suid. ὦ δέσποτ᾽ ἀγυιεῦ, πεῦ πα σὺ μύρμηκ᾽ ἰὼν.

Ἀγυία virium defectio, imbecillitas virium. vnde ἀγυῖος, imbecillis, & infirmus. Galen. in Gloſſ. Hipp. ἀ, ρα expoit per ἀδυνεῖ. Et ἀγυῖται Heſych. per κωμῆται.

Ἀγυιάτιδι αι φρὸ βοῦσι θεοπόμπ. Heſych.

Ἄγυιος. inarticulatus, carens membris. ἀ φῦτ. ἄγυιος.

Ἀγύμνος. Hoc verbum & ſimilia in ὑμνος fimentia præter præſens & imperfectum non declinantur.

Ἀγυμνασία, ας, ἡ, inertia, ignauia, otium, αἰσχυνία.

Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ, inexercitatus, ἀνεξέρκιτος etiam à Cicerone dicitur. Galen. lib. 2. ad Glaucon. ὅτοι καλοκἀγαθίαν ἢ φιλοπονίαν ἢ ἀγύμναστον μαχικῶν δίκτυα φαμῶνται. Sunt qui accipiant pro πολυγύμναστος. Xenoph. lib. 1. Paediæ, ἵνα μηδέποτε τοῦτων ἀγύμναστοι ὦσιν, ne eſſetis harum rerum rudes. ἀγύμναστον ποιεῖ, infringere, debilitare. Plato in Legib.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. Xenophon, πολλὰς ἀγυμνάστως ἔχειν φοβεῖται ἡ ἀγορὰ ἡ φορτικὴ, id eſt, multos non eſſe ad frugora exercitatos.

Ἀγυμώδης, ὁ.

Ἄγυμνος, ου, ὁ, cœlebs, carens vxore μονόγαμος. item ἀγλώνης.

Ἀγυρεύω, congrego, σωναγω ἀγυρτάζω.

Ἀγυρτες, ου, ὁ, congregatio. collectio, cœtus, ἀφ᾽ τὸ ἀγείρω, ἀγρεύω, & mutato ὁ in ὑ ἄγυρις, id eſt, ἐκκλησία, συναγωγὴ, σωμάτος συγκρότησις.

Ἀγυρμὸς, turba, ſtrepitus: aliquando pro mendicitate. vnde καὶ ἀγυρμὸν ποιεῖν ἢ ἀγυρμὸν ἀγείρειν, eſt quod Cicero dixit, ſtipem cogere, Budæus Commentar. eſt enim interdum ἀγυρμὸς circuitio quæ ſit ad colligendam ſtipem à verbo ἀγείρω ſignificante inter alia ἐθελοντὴν ἢ ἀθροισεῶν ὅπ νίκη ἡ ὀτίτιν᾽ πάντα, vt apud Euſt. tradit Ælius Dionyſ. Halycarnaſſ. Athen. lib. 8. τὸ ἀγυρμὸν τοῦτον κατέδεξε θρόνῳ Κλεόβιος ὁ Λίνδιος ὠ Λίνδιος χρείας ηγνώσθης συλλογὴς χρημάτων, loquens de χρυσίωσμῷ, quo collecta quędam multitudo circumiens, & chirundinem geſtãs, cantilenã quæ quandam cantans petebat ſtipem poſcens ficus, caſeos, oleum, vinum, frumentum, & ſimilia alia qualis Ἀγυρμὸς erat, ὃ κερκιδισμὸς, ἓν τὸ κορωνίζειν, id eſt, τὸ τῆ κορώνη ἀγείρειν. Idem & ἀγυρμὸν ποιεῖν, dicitur circumire & ſtipem petere ſeu mendicare geſtato ſimulachro aliquo, aut decantata cantilena. Ἀγυρμὸς etiam omnis collectio, vel congregatio. Item myſteriorum prima dies.

Ἀγυρίης, Agyrrhius, ducis nomen proprium, Plutar. in Politic.

Ἀγυρτάζω colligo, aggrego. συναγω, πολίζω, πλυχύω, ἀγείρω. χρήματ᾽ ἀγυρτάζειν apud Hom. Odyſſ. τ.

Ἄγυρτης, ὁ, proprie is qui congregat & cogit in vnum. ὁ ἀγείρων, & peculariter qui populum congregat & cogit, qui concionem conuocat. Heſych. ὁ ἀγυρτὴς ὁ χλιαρὸς, ὁ χαυνὸς: itidémque Suid. eſt & circulator, nebulo. præſt igitur, mendicus mendicans cum deceptione. ὁ χλαγαγός. Dicitur ἀπὸ τῆ ἀγείρω. Lucianus in dialog. Aſculapij & Herculis, σὺ ἢ μέζοτιμὸς εἶ ἢ ἀγύρτης, &c. Alcæus epigram. κρόμβῳ δ᾽ ὁ γοητὰν τις ἀπὸ βλέφα μυτοῦς ἀγύρτης, &c. Plato de Repub. lib. 2. ἀγύρται δ᾽ ἢ μάντεις, vbi Ficinus, vates & Arioli, σῶν χεῖρ᾽ ἀλαζὼν ἀπατηλὸν. Dicuntur autem ciuſmodi, non tam quod ἀγείρει, καὶ συναθροίζει τὸν ὄχλον, quàm quod ἀγείρουσι ἢ ἀθροίζουσι, hoc eſt, oppida circumeunt. Ἀγύρτης & circulator. vide Io. Sc. in Feſtum. ἀγυρτὴν ἐπιτρέφειν. Cicer. de legibus lib. 2. pag. 4. Ex patriis ritibus optima colunto: præter Idææ matris famulos, cóſque iuſtis diebus, ne quis ſtipem cogito. Et Lucret. lib. 11.

Ergo cùm primùm magnas inuecta per vrbes,
Munificat tacita mortaleis muta ſalute,
Aere, atque argento ſternunt iter omne viarum:
Largifica ſtipe diſtantes.

Ἀγύρτης etiam dicitur bolus & iactus quidem teſſeratius, in ludo talario. Suid.

Ἀγυρτία ας, ἡ, ſiue Ἀγυρτεία, circulatio, præſtigium, impoſtura, mendicitas. & cœtus, congregatio, ὁμιλία.

Ἀγυρτίζω, congrego, præſtigias exerceo.

Ἀγυρτικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἀγύρτης, χυδαῖος, futilis, mendax, vanus ἀγυρτικὸς μαίτης, præſtigiator vates, Plutarch. in Lycurg. ἀγυρτικὴ λογοποιία, vulgares fabulæ. ἀγυρτικὰ, χυδαῖα ῥεύματα.

Ἀγύρτος, ὁ, ὑνde σωμάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta, Plato in Legib.

Ἀγυρτοῦς Heſych. adſert ex Appione pro σωναθροισὸς μάντης congregatos vates qui & ἀγύρται nominantur.

Ἀγυρτώδης, futilis, συρφετώδης.

Α Γ Χ ἀλλὰ, pro αὐχαλέν, relaxo, remitto.

Ἀγχαλίν, nomen loci apud Hipponactem. Heſych.

Ἀγχάμων ἀσωφρὼν πὼ ἀχαλὼ Heſych.

Ἀγχαρὰ Doricè pro ἀγχαζὸ. hoc autem Æolica ſyncope pro αἰαχαζὸ, vt ἀχ᾽ χάσω & ἀχχὰ πάδι pro αἰαχάσω & αἰαχάσαδι.

Ἀγχαυρὸν, τὸ ἄχαυρες Suid. crepuſculum, quaſi πάνσυρτ᾽ ἀῶρες, id eſt, ὑμάρες. λυκαυγὲς, ἢ σκοτεινὸς ὄρθρος. Apollonius in Argon. εὖτοτε νύκτα Ἄγχαυρ᾽ ἔχ (ſic enim notatur accentus etiam in Etymol.) κεκίονται ἀλαλάζουσι δὲ θῶες.

Ἀγχεδ-ς, ὁ, propinquus.

Ἀγχείμαχα ὦ, haſtæ quibus è manu vtimur, quæ etiam dicuntur ὁρικταὶ ab ὀρίζω, quod manu percutere ſignificat.

Ἀγχίμαχαλόπαα, arma quibus cominus pugnamus, Gregor. Nazan. in oratione, εἰς βασιλέων ἢ μέγαν, ἢ αἰσθάνεται πάντας ἢ μὲν χεῖς τὸ πολὺ ἢ αἰχμητικὸν ἀκοντευέται σκέπος, τὰς ὡφ᾽ ἢ σὲ χρῆσας ἑστῶσας ἀχχιμαχ-

χοῖς

χοις ἑτέροις τοῖς ἀποτρέπουσιν, τοὺς ἀποτρέποντες μᾶλλον ποιοῦσιν ἐπὶ τὰ μείζονα. Xenophon lib 1. Pædiæ. ἰδὼ δὲ τοῦ σίτου τὴν ἀφορίαν ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις ἐοῦσαν, τοῦτο μὲν καὶ ἐγκρατεῖς ἐσμεν τοῦ πολέμου, τὰ δὲ ἀγχίμαχα ὅπλα κεκτήμεθα, &c.

Ἀγχηθεν pro ἐγγὺς, ἀγχίς, πλησίον, Euymolog.

Ἀγχιαλοπλεύσιμος, ἀγχοῦ, ἁλὸς, propè, iuxta. Ab Ἀγχοῦ fit ἀγχόθι & per syncop. ἄγχι. genit Homer Iliad. 6, τὰχα δ' ἵκοιτο ἄγχι γεφύρας Apoll. lib. 1. Argon. cum datiuo ἄγχι ῥ' οἱ ἵσταντο θέτι, &c.

Ἀγχιάλη, Anchiale, vrbs Ciliciæ maritima.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, accentu in antepe. litoralis, διαλάσσιος, maritimus, mari vicinus, vt διάπορ ἀγχίαλος, 2. Arg. Apoll. Homer. Iliad. 8, χαλκίδα τ' ἀγχίαλον.

Ἀγχιάλος. siue ἀγχιαλὸς, Anchialos, vrbs Ponti, Ponponius Mela.

Ἀγχιβαὴς qui modò aderat, ἀφτι παρών. Idem, ἀγχίελος.

Ἀγχίβαθης, ὁ ἑος ὁ ἡ, altus, profundus, alto gurgite demersus, præcipiti altitudine descendens. τὸ ἀγχίβαθες ῥῆγμα ἐλῶν, altitudo paludum. ἀγχίβαθες θάλασσα, mare profundum propè continentem. ἀγχίβαθες φάσγανα, profundæ fauces, in Epig.

Ἀγχιβάσκαι, propius accessit. in Epigramm. δίξε πόθεν δίων ἀγχιβάσκαι δρόμων, id est, gloria iam olim diuinas propius accessit sedes.

Ἀγχίβασις, vel ἀγχισβασία dubitatio apud Heraclitum.

Ἀγχιβατὲα, ambigo, dubito apud Iones. scribitur & ἀγχισβατέω.

Ἀγχιβάτης, pedem propius conferens.

Ἀγχίβι, μόρα, ἐγγὺς. Ἀγχίσιον, in Etymol.

Ἀγχίδειον, Hesych. μοῖρα, ἐγγὺς βοὴς, ἢ ὅλη τῆς σταδίας.

Ἀγχίδυος, conterminus, apud Dionys. de situ orbis.

Ἀγχίδυοι, οἱ πλησίοχωροι, κάτοικοι, vicini. Apoll. Rhod.

Ἀγχίθανὼς, ferè mortuus, mortis proximus, Nonnus.

Ἀγχίθεος, ὁ, ὁ. heros, cui sacra facere ius est, oraculáque petere, θεῖος, ἰσόθεος, deo proximus, deo propinquus, Nonn.

Ἀγχίθεσμος, κείμενος, ἢ ἀγχίθυρος, potius per τ legend.

Ἀγχίθυρος, ledens propinquus. Nonn. cum genitiuo, χείρος αἵματος γένεσε φύσεις ἀγχίθυρος ἐφῆκε.

Ἀγχίθυρος for ibus propinquus, vicinus.

Ἀγχιμαλῶτις πόλις, propinqua ciuitas, propè accedens, Nonn.

Ἄγχιρα, Hesych. affert pro ἁλμυρὰ, θαλάσσια, ἄζορατα, Salsa, marina eius integra.

Ἀγχίλαφ. ωπος, in dictione Αἰχίλαφ.

Ἀγχίμαστρον, ἀμφίθεσμα vestimentum hybernum, fortasse idem quod χείμαστρον.

Ἀγχιμαχητὴς, οῦ, ὁ. comipus pugnans, bellator, ὁ ἐγγὺς ἢ συχνὸς μαχόμενος, qui manus in prælio conferit. Homer. Iliad. 8, ἵν' ἀνὴρ ἀγχιμαχητὴς, &c. vbi viri comipus pugnantes.

Ἀγχίμαχος, idem, ὁ ἐγγὺς μαχόμενος, ἀγχίμαχος.

Ἀγχίμολος, propinquus, qui propè accesit, ἐγγὺς ἐλθών. vnde adverbium Ἀγχίμολον, statim, deinde, mox, paulo pòst, proximè, ἐξῆς τὸ ἄγχι ᾧ τὸ μολῶν. Homer. ὄλλυ δ' ὑφορβοὶ ἀγχίμολον, id est, μὴ τὸ πολὺ ἀπὸ σωέτης, paulò pòst. Est Odyss. ἑ ἀγχίμολον ἢ οἱ ἦλθε, &c. id est. ecce autem ad eum venit, σπασίπους αὐτὸς ἦλθε, id est, ad eum propius accessit, ὃς ἀγχίμολον, ex propinquo.

Ἀγχινεφὴς, ὁ ἑος ὁ ἡ, nubibus propinquus, altus. ἀγχινεφὴς σκέπαι Θ', in Epigramm.

Ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, industria, sagacitas, prudentia, prouidentia, ingenium, ingenij acrimonia, σωέτης, habilitas seu potestas in promptu excogitandi quid facto fit opus. Tres sunt partes docilitatis, μνήμη, ὀξύτης, ἀγχίνοια. ἡ μνήμη ὠφέλησε ἡμᾶς ἐπὶ τὰ ἐμπειρότερα. ὀξύτης δ' ἡ ταχύτης τῆ διανοίας ἀγχίνοια δ' αὖ ἐστὶν ἡ ἐμπειρότερον εἰς ἃ μέλλομεν. ἀλλ' ἐπιδὰν ἀσφαλῶς τὰ ἐπιτήδεια ἐκ τοῦ λόγου, id est, ὀξεῖα τὴν διάνοιαν κίνησις ἀγχίνοια. ὀξυμαθὲς δὲ ἐστὶν ἀσκαθὲς χρόνῳ.

Ἀγχίνους, ὁ, ἡ Ἀγχίνοε ὁ καὶ ἡ, solers, perspicax, ingeniosè agens, acutus, fagax. ingeniosus, industrius, prudens, prouidus. Xenoph. lib. 1. Pædiæ. ὅτε αὖτὸ ἐγὼ ἄλλον ἐρωτῶ, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶ ταχὺ ἀπεκρίνου. id est, quòd ingenio dextro estet. Vnde comparatiuum ἀγχινέστερος, & superlatiuum ἀγχινέστατος. τὸ ἀγχίνοον ingenium. τὸ ἀγχίνοον ἤγνωμεν, ingenij acumen.

Ἀγχινὲς, acutè. subtiliter, Bud. in epist. quadam, ἀγχινῶς ὑζηπιώδως πλασιάζειν τὰ νόμιμα.

Ἀγχίπλωπος, genus herbæ quæ à quibusdam etiam φοίνιξ dicitur, Dio cor. lib. 4.

Ἀγχίβυ Cretensium lingua, idem quod ἐγγίζειν appropinquare, teste Heych.

Ἀγχίπλους πόρος, breuis & propinqua nauigatio. Euripid.

Ἀγχίπορος, propinquus: vt ἀγχίπορος χαῖα, Nonn. ἀγχίπορος κέλευθος, Epigramm. & διακόμους.

Ἀγχίπτους, ἰδιτ facilis, adstans, propinquus. διακίμενος, ὁ παρεστὼς, καὶ ἑτοίμως Eurip. in Iphig. in Tauris.

Ἀγχίπτωτος, πηγὴ fons vrbi propinquus, vrbi adiacens, Nonn.

Ἀγχιρρύτης, ὁ ἐγγὺς propinquus, Sophocl. in Atham. Hes.

Ἀγχίρους ἴρις, propè fluens Iris fluuius. Apoll. 2. Argonautic. n.

Ἀγχίσβατὸν, contendere, pugnare, διαφέρεσθαι.

Ἀγχίσεος, qui nuper aderat, ὁ ἀφτι παρών. quali ex ἄγχι significanten

ἀφτι, & σεύω quod est ὁρμῶ sicut ἀγχίβασις quod supra habuimus ex eodem ἀγχὶ & βαίνω seu βάω.

Ἀγχίσσειος, ὁ, καὶ ἀ propinquus, affinis genere. ὁ ἐγγὺς γένος, genitiuo iungitur.

Ἄγχιστα, propinquissimè, ἐγγιστα, proximè, Homer. οἱ ἄγχιστα, proximi. ἄγχιστα ἐοικώς, simillimus, Homer. Odyss.

Ἀγχιστεία ἡ, affinitas, ius propinquitatis, propinquitas, congressus; conuersatio, συγγένεια gentilitas, ius successionis legitimæ, ius proximè ad aliquem accedendi.

Ἀγχιστεῖν vnde κατ' ἀγχιστεῖα. idem quod κατ' ἀγχιστείαν affertur ex Sophocl. Antigone, exponit enim Scholiast. κατ' οἰκειότητα ἢ κατὰ συγγένειαν.

Ἀγχιστὺς, ὁος, ὁ, agnatus, cognatus, propinquus, proximus, affinis, gentilis: cui, vbi aliquis ex genere mortuus fuerit, permittit lex, vt eiusmodi iura sibi vendicet. Sunt etiam qui differre censeant ἀγχιστεῖς, συγγενεῖς & οἰκείους: vt sint ἀγχιστεῖς, οἱ διὰ ἀδελφῶν ἢ αὐτῶν καὶ διὰν πατέρα ἢ μητέρα ἐγγυτάτω τὸ πολυτίμητος. οἱ δὲ ὕζε σύντονοι συγγένεις μένον. οἱ δ' κατ' ἐπιμιξίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις. οἰκεῖοι λέγονται. Lucian. in Timon. ἐ ἐστι πᾶν γνώμιμον ἀνὴρ ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῇ ἀγχιστεὺς ἢ μαθητὴς αὐτοῦ.

Ἀγχιστεύω, μ. εὐσω, ἀν. ἐκα, fum propinquus, iure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto. ἀγχιστεύσω ἐγὼ σοι, propinquitatis iure te fuscipiam. Ruth. cap. 3. ἀγχιστεύσειν δὲ τῇ ἱερατικῇ, eiecti sunt de facerdotio, lib. 2. Esd. genitiuo etiam iungitur.

Ἀγχιστεὼς, vnde ἀγχιστεὼ δίκαια. Iera quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστεῖδιον, ἀγχιστείου, Etymol. id est, iuxta propinquitatem, vt a nomine ἄρχειος fit ἀρχειδίδιον. ἡ σκάπτος, σκαπτίδιον.

Ἀγχιστῖνος, ὁ. f. equens, contiguus, coacervatus, conglobatus, deiusdem δῆμος ἢ ἄγγιστος, quod fit ab ἀγχῦ. hoc epitheton omnem est apud Homer. quæ propinquæ sunt sibi inuicem inter paleendum. Idem Iliad. 17. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ὑπαπτὸν Νεκεῖ. ὑπόπλοκος, κυνηγικὸς. Scribitur ἀγχιστῖνος in Etymol. & apud Suid. ἀγχιστῖνοι.

Ἀγχιστος, ὁ, ὁ. proximus, propinquissimus, ἄγχιστος πατρὸς τοῦ γένους, frater patris, Euripid.

Ἀγχίστροφος, ὁ, versatilis, volubilis, murabilis. ἀμπεδέτοιος ἀκαθέκτροφος, diuersus. Herodot. in Polym. συγκυλίμου μοι ἔχειν ὀπὶ ἀγχίστροφα βακυλόμαι. i. cõtrariam superiori opinionem dico, muto confilium. ἀγχίστροφος μεταβολὴ, id est, velox & prompta mutatio. Et ἀγχίστροφον ὀστρακίνημα, apud Hermog. lib. 1. de Inuent. τὸ δὲ πάντυτος ἔχον τὴν δύσοδὸν ὡς αὖ ἐς λίγοδῶ, οἱ ἀστοῖς, καὶ δῶδυ ὑπαφορμῶ, εἰς ὃδ' ὁρῶ τὰς κατηρυδὰς αὖκα. τὸ ἀγίστροφον ἢ τύχης, fortunæ mutabilitas atque inconstantia, Procopius. Idem, ἀτε μάχαιρα τορὰ ἐγένετο ἢ ἐν χειρὶ ὦ. ἀγχίστροφος τε τὰς διάξεις ἐποιοῦντο ἐκ κλίνες ἐκάτερα, id est, alacris erat dimicatio, & res manu gerebatur: vtrinque autem celeri excursu ac recursu impressione facta, exercitus aliter alterum lacessebat. ὁ δυσεκβίβαστος πυκλὸς τὰ ἄν ἐς ἀγχίστροφος, καθωμίλει τὸς κμηδὲς φοβερὸς ἀεὶ διδοὺς ἑαυτὸν, homo versatili ingenio, qui sciret naturam fuam regere, & accommodare ad tempus.

Ἄγχυρα, κεφαλὴ, admouens caput. Homer.

Ἀγχιτέκτονες χρόνοι, Nonno dicitur tempus propinquum, & quod propè completur.

Ἀγχιτέμνων, ονος, ὁ, conterminus, qui est metæ propinquus, finitimus. vocat Pollux σωέτρους, καὶ ὁμοτέρους. ἀγχιτέμενας verò dithyrambis conuenire ait.

Ἀγχίτοκος. ὁ, ἡ, in propinquo natus.

Ἀγχιφανὴς, propinquus, propè apparens, Nonnus.

Ἀγχιφάσι ἀπαγχάσι, ἀπακουόσας, αἰὰ βασάσας, Etymolog. sed potius legitur ἀγχαάσας, posteriores autem duę expositiones potius conueniunt participio αἰὸγχάσας.

Ἀγχικάλων μέσοκάλων, cunctanter. Hesych.

Ἀγχόθεν, cominus.

Ἀγχόθι, propè, ἐγγὺς, genit. Odyss. ἀγχόθι σῆ' αὐτῆ, ἐ. ἐγγὺς.

Ἀγχόμαλον, τὸ, plantries, quasi ἐγγὺς τοῦ ὁμαλότητα ἔχον.

Ἀγχόμβος, ὁ, qui suffocatur, συνάγχων, Hippocrat. potius per ω.

Ἀγχόνιον, τὸ, strangulo, σπίγω, mo tem laqueo conficio: vnde ἀπαγχονῶ & κατηγχονῶ.

Ἀγχόνη, ἡς, ἡ, laqueus, βρόχος, restis, cum accentu in penultima, inquit Suidas. Nam ἀγχονὴ cum accentu in vltima denotat ipsum actum, id est, præfocationem & strangulationem, suspendium. Apud Lucianum in Timone legitur ἢ, καλῶ ἀλλὰ ἀφεὶς τὸν οὐ ὑποπεπόμενον ἄπιστον γλυκεῖμε ἐως τοῦτο χρόνου, διότι ὑπεκπνεύσω. ἀγχόνη δὲ αὐτὸ φοβερὸν χρῶτο αὐτοῖς, id est, attamen plurimi faceremomnibus esse notum, me diuitiis affluere: nam eis ad restim res rediret. Dioscor. lib. 6. cap. 24 μάλιστα δὲ τοῦτο ἐρυσιβώνυμόν ἐστὶ τοῖς ἀγχόνας, vbi interpres, fungi strangulatus suspendio conciant similes. Philo de mundo, θάνατον ἀκάθεκτον δὲ ἀγχόνη ὑποφθῆναι, suspendio interire, fœdo genere mortis. Ἀγχόνη etiam dicitur à Pollice lib. 4. purulentus abscessus inter epiglottidem & linguæ radicem. Aristophanes, τοῦτο ἐγὼ ἂν ἀγχόνην ἐδ ἐστὶν, φαίνεται, ἡ ἀγχόνης ἀξία.

Ἀγχοεὺς, vicinos. γείτονας.

Ἀγχόνη, recens, φαύσταται, ὀγδοῦς, propinquus. σύγγενὴς, suffocatio, telum, δόγμα ἢ κώνειον.

Ἀγχόπτερος, propinquior, ὀγδοῦτερος. Herodot. ξενοτέρη ἐφάπτεται ἢ ἀγχοτέρη ἢ εἰ ὀβολόν.

Ἀγχοτάτη, Aduerbium, genit. νε ἀγχοτάτω ἑσπέρας, iuxta palmam, οἱ ἀγχοτάτω ἀφορῶντες, id est proximi, propinqui, consanguinei seu affines.

Ἀγχοῦ proꝑ ὀπὲν in propinquo, iuxta, ὀγδοῦς κλισίαν, genit. iungitur. Herodot. lib. i. πακτοῦς ὃ ἀνοῖκοδόμησαν ἀγχοῦ τοῦ ἕρκεος ἐς ἀκτὴν μάλιστα. Aeschines contra Ctesiphont. ἄξειν δὴ τὸ βῆμα ἢ ἀέκοντα κἀπὶ ἀγχοῦ Κτησιφῶντος, pro, ad tribunal & iudicium rapere. ἀγχοῦ εἰς σωπτίλεων, cogere, tribunum pendere, Demosth. εἰς ὑποίησιν ἄγων, suspicor, vel in suspicionem adduco, Lucian. in Nigr. Ab hoc verbo deducitur ἀγωγὴ, id est, via, & vicus, ὥστε δὲ αὖθ' ἀγωγὴ ἡμᾶς πᾶ γῆ πυτίζει πορεύεσθαι χρεὼν ὁδὸ τῇδ' ἐγὼ ὁμοῖος αὐτὸ φράσω μ' ἐρχέσθαι. vide Odyss. ἀγοῦ δ' ἐπὶ πόλιν ἐπέπων, & πολὺ ἐπεκαθῆς ἀγαγόμεν ἐς νηυσί, &c. νῦν tamen vide num significet tuli & vixi. ἀγῶν εἰς ἄπαν κακὸν τὸν νέος, Gaza de senectute. pro eo quod Cicero, ad omne officij munus instruo, dicit. Construitur autem hoc verbum hoc modo, ἀγῶ σὺ τὰ ἄδρωπον, adduco tibi hominem. καὶ ἀγῶ σε εἰς τὸν πόλιν, & duco te in ciuitatem. Ité, rego, moderor. ὀρθὰ δέσποτα, & ὄφιν. Plutarch. τὸ ἡμέρον θήριον ἀγεῖν ἢ ἀγέσθαι. Item nutrio, educo, doceo, mores habitúmq; corporis compono, vt καὶ ἀς ἄθλητὰς, apud Xenophon. ingenue instituti: & κακῶς ἀγεσθαι, apud eundem, canes bene eruditæ, & venationibus viles. Plantas tenellas formo, vt in modum concedentem & commodum naturæ fuæ crescant & expandantur, τὰ νέα φυτὰ εἰς σκιὰς τοπίας, ἢ πανύδια ἀγήμασα διατίθημι. Theophrast. τῶν ἐμπεπερχῶν ἀγεῖν δὶς κύκλον ἀεὶ ἢ πυθμένα. Aristot. l. Ethic. cap. 4. ὃ δὲν κακῶς ἀγόμενος, id est, moribus bene instituor & formor. Lucian. in Anacharti. ὑπὸ σοφιστῶν ὑλυσθερίοις ἄγεται καὶ πρέφειν αὐτὸ, id est, disciplinis ingenuis instituere & alere eos. Item excito, allicio, inuito, duco, fero, obleco, πείθω, Aristot. & Plutarch. Sic Cicero, Hominis mens videndi & audiendi delectatione ducitur. Agito, moueo, Xenoph. de Ven. ἀγὼ δὲ σκιὰν ὃ θέρος ὡς μάλιστ' ἀγεῖ, ἀδὰ χερσίτιον ἀγὼ, ἀγιτentur æstate vsque ad meridiē. Item tracto. ἄγειν σφυρετὸς, tractare febres. Galen. ad Glauc. li. i. τοὺς τὴν παῖνος καὶ' αἰχὰς μετρίως τε καὶ ἀφόβως ἀγῶν χρὴ. Item modulor, cano, μέλπω, ἀδω. Sunt præterea & aliæ locutiones. Galen. ἐν σαφῶς ἐπτεταφηκισθέντων ὄντος ἄφρων, in pubere quartumdecimum annum agente. ἀγῶν τὴν ἡμέραν. Galen. ἔτι πεπαιτῶν δὲ πόλεμον ἄγειν τὴν ἡμέραν ἅπαντα τοῦτον ὃ αὐτοκράτωρ, quotus dies sit ex quo egerit. ut. Thucyd. lib. 5. ἀγρίαν δ' ἀπὸ ἀγκρατέντων αὐτῶν τὸ πρὸ τῶν καρνείων μῆνὸς ὀξέως ὄντες τρίτα μὲν ἡμέρα ἐν τοῦτον ἐν καὶ ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην, τῇ τε ἀ χρόνον ἐπέτρεπον εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἢ ἐδήλωσε: vbi ἄγοντες ἡμέραν, id est, ἔτι ἐπετρεψαν τῷ χειμερινακλίνειν, ἢ ἐσφαζόντες, inquit eiusdem interpres id est, obseruantes diem illum vel celebrantes. Lucian. τὰς ἐλευθερίας ἡμέρας ἄγειν, celebrare. Apud Demosth. σεβὲ σφαῖν in epist. Philippi, συναγαπᾶν μ' οὐδ' ἔπλων εἰς τὴν φοινίδα, ὃ χρόνος ἐπιτοσοῦτον ἡμῶν τὴ πολέμοντα τὼ ἐκείνῳ ἐμοῦ ὠνοῦ, ὡς ἡμεῖς ἀρωθῆ, ἐς δ' ἀδίωμεν, βοηθήσομεν. Ita Latini agere ætatem, agere vitam, agere lenectutem. ἀγὼ δὲ ἡ διοῦσα, ἀγὼ δ' ἐγρεπὸν, agere bacchanalia, agere diem festum. ἀγὼ τὴν δίκην, facere luctum. ἄγειν εἰρήνην, id est, quiescere, in pace degere, pacem retinere. Inferates de pace, ἀφ' οὗ μὲν δὴν ἡμεῖς ἢ μένον ἐφησυχάζομεν τὴν εἰρήνην ὑπὲ ἐκείνοις ἀπολύειν, ἀλλὰ μὴ βιαζόμεθα, οὔτως ἀξιοῦμεν αὐτοῦ. ἀγῶν ἐν ἔφορος τοῦ τὸ αὐτὸ ἐκ ἀγεν impudentius, Euripides. ἄγων ἀέκοντι duco vxorem, Apoll. ἄγων ἀ ἀπατέων, iciunare, Aristoph. ἀγῶν δὲ τὸ ἐς σαβάτι, redigere ad libram, Aristoph. in Ranis. ἄγῶν ἀ ἄβεος, securum esse, Demosthenes. ἄγειν ἡσυχίαν, quiescere, feriari, quieti se dare. Demosthen. ὑδὲ ἡσυχίαν ἄγειν ἀ δίκαν μὴ ὑπουλεῖ, &c. ἀγῶν ὁ ὁλῶ, otiosum esse, vacare. ἄγειν ἐκεχειρίαν, ἢ τὰς σπονδὰς, obseruare pactas inducias. ἀγῶν γέλωτα, ridere, Sopho. Et cum præpositionibus, vt ἀγῶν δὲν φαλαγδὸν, ducere exercitum in phalanga. ἀγῶν δὲν τὴν θυσίαν τὸν ἀγεμόνα, ad mortem, ducere ad supplicium. ἀγῶν εἰς διάκρισιν τὸν συγχύσεως, Philo de mundo, id est, ex confusione in diserimen redigere. ἀγῶν εἰς ὑπόνοιαν: Cicer. ad Atticum, Pollicitus est sese curaturum, vt in aliquam suspicionem ficinoris Curio filius adduceretur. Xenoph. τὸν σώοντας δὲν καὶ κακοπαθεῖν ἀγεῖ, id est, σωσεσγῆ promouet ad virtutem. Idē, δὲν τῷ ἰσλιμ ὁδὸν ἄξει σε, te in viam deducam facillimam. Idem aliter. ἀγῶ ἢ ῥᾳδίαν ὁδὸν δὲν σε, ἐν τῷ διδυμανίαν ἄξει σε, te via facili ad felicitatem deducam. ζώντας εἰς κακὰς ὁδὸς ἀγῶν, Plato de Republ. viuentes infamare. ἀγῶ ὑμᾶς ἐν ἐσχάρᾳ, ex æquo vos sestimo. ἀγῶν ἐν τιμῇ, in honore habere, honorare. ἀγῶ σεμνότερον ὑμᾶς, alijs præmijs vos cuam rel quos dignos iudico, magisque in honore habeo. ἀξιοῦσθαι μείζονος ὑμῶν, id est, nullos pluris quam vos faciam. διὰ τιμὴς ἀγῶ μὲν προ τιμὰ & honoro, fic διὰ φρονήσης ἀγῶ, id est, φρονεῖζω & curo. loco cuius etiam dicitur διὰ πολέμου ἐνω & διὰ φοιτὴς δὲ ἀγῶ, ἀγρὲ fero, fic διὰ πάσης φυλακῆς τι καὶ ἀσφαλείας ἀγεν apud Galen. lib. 4. ad Glauconem, sibi cauere diligenter & le tueri. ἀγῶν δ' ἀβίωδε, venerari, veneratione digna. ἀγῶν διὰ μνήμης, memoriæ mandare. ἀγῶν ὡς ἀθλιοφόρος

ων, ducere loco fororis. ἀγεν δυσφορως τινεσθαι, ægrè ferre opprobrium. ἀγειν ἡ φερειν, agere & ferre, pro hostili more populari, vexare. Ilocrat. in Archidamo, ἀγειν καὶ φερειν τὰς πολεμιας, &c. Cic. in epist. ad Octauium, Eum agere, rapere Rempub. cui nulla virtus, & c. Liuius, Tum demum fractæ pertinacia est, vt ferri agique res suas viderunt. Virgil. Alij rapiunt incensa feruntque Pergama. Lucian. ἀγειν ἡ φερειν dixit pro, suo arbitratu, quò vult trahit: in dialogo ὑμας καὶ διὸς, σὺ ὡμ καὶ πάνυ οὐτως γε διαπονῆσαι δὴ ἀγειν τε ἡ φερειν τ' ἐπὶ τοὺς ἀπιστας ἐλκων. Quemadmodum & Cor. Tacitus, Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque eunctas. Aristophan. νεα ὑπὸ τοῦ πάνυ χρῶ τε δυσκολωτέρων, ἀγομαι γὰρ, id est, ago, fero, ab vsuris. Cuertor. ἀγειν καὶ φερειν pro decipere, apud Xenoph. & pro agere & ferre sine hostilitate in bonum idem accepit. Nomina ab ἀγω composita, murant ά in ὁ, vt στρατηγὸς, ἑδηγὸς, inquit Gaza. Ἀγω τὸ κλᾶ, id est, frango, κλωμακτὴρ ὑγιὴς μισθὸς ἀγωγὸς ἐν διαλύσει ἐσγα, ἐδεν μισγων ὁ ἐαγως καὶ τὰ τοῦ ἀνὸς, hæc interpres Aristoph. vnde κατεαγως, id est fractus. in priori aoristo, ἔαξα, ἡ ἔαξε, vnde κατἔαξα. Ἀγουσιν ἑορτὰς οἱ κλείτας, furtes diem festum celebrant. Elegans est apud Comicos parœmia, de his qui impunè latrocinantur, vel cum magna impunitate, & licentia in aliorum fortunas latrocinatione exercent. πᾶ ἀγειν ἑορτὴν, dicitur pro ἑορτάζειν, festa operari: vt ἀγειν κωλὼ, ἀγειν πανηγὺριν loco τὸ κραλέειν, otiari & feriari. ἀγει ἡ διάκοσια χαλκοῦν, positus ventis quælcit mare: est tranquillitas maris & malacia, vt vsus est Cæsar. Et πανηγυρίζειν: Aristoph. ἀγρυσιν οὖν ἢ ἰακχεν. Eustath. Iliad 3. annotat significare interdum profiscì & abire, vt in eo prouerbio apud Comicum, ὃν ἄγων μυσέρια, id est, ὃν ὁ ἀπὼν εἰς πᾶν τὰ μυστηρία ἑορτὴν.

Ἀγὼ, veneror, vnde ἀράσματα etiam inuideo μίμεῖσθαι ἡ ἐσυνῶ Iliad. 3. πατὴρ τοιμαι, vnde Ἀγὼ Athenagoras in Apolo. ὑπηκοὸν τὰ μὴ ἡ πὰς ἑαυτὸς ταῖς πόλεσι δεῖς ἀγειν, eosdem deos colere. Ibidem tamen ita scriptum, τὰ θρεῖα θεὸς ἄγουσι, belluas pro diis habent, atque venerantur.

Ἀγωγὺς, ὁος, ὁ, qui litem intendit, i. ὁ ἐναγων τὴν δίκλω, ὁ διώκων. Item ἀγωγὺς ὁ ἵμας ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, i. lorum quo ducitur equus, ἡνιὸχ τῶν χαλινῶν. Stratis apud Pollucem. ἀφόπερ ἡ πόλοι, ἀπερ ἡμᾶς φρουτικοὶ ἡ ἀγωγὰι βραχύτερον ἡ ὥρας ὁ ἡ ἀβολὸς δῆ. Item ἀγωγὺς dux, vt Iliud ἀγωγὲς ἀνδρὸς φρουτεπέκρατο, viri delecti sunt.

Ἀδωγὴ, ἡ, διαιτα, viuendi ratio & modus, institutum vitæ, vitæ institutio, φροναγωγὴ, morum institutum, vitæ consuetudo, educatio, institutio, formatio, cultus, cultura, modus, disciplina, inductio, introductio, deductio, tractus, transitus, portatio, i. κομιδὴ, vectura, abductio, discessus. Lucian. in Nigrino, Νίγρινο τὸ χρῆσθαι τοῦ φιλοσόφου ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στέρον τῶν καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι. ὃ ἡ ἄρεσκα παιδεῦσι αἱρόμενος φρουρούμενον τῶν ὑφ' ἡδονῆς, τῶν δὲ σώματος, τῶν ὃ ἡ πλείας τε ἡ ἡ φόβερον ἀγωγὴν ὑποφεύγει. id est, educationem priorem considerare, & c. ἡ κῦρ φύσιν ἀγωγὴ, naturæ tenor à Gaza exponitur. Illud autem ἀγωγὴν ἔχοντο, id est, ab abducendo superfederant. Thucyd. lib. 6. οἱ ἔλεγον νῦν μὲν σκέδε αὐτὸ μὴ κατασχεῖν τῶν ἀγωγῶν, id est, distinuisse. Apud Dioscorid. lib. 4 cap. 140. ἀγωγὴ διαφοπτικὴ, id est, faciendæ medicinæ ratio. Item apud eundem lib 3. c. 63. φῶς ἀγωγὼ ἐμεῖλων, id est ad menses ciendum & eliciendum. Plato 2. de Repub. φῶς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ad subuectanda onera iumentis vti. Ductus siue adductio. Plato epist. 7 ἀπόκτεινον σωκρατην ἡ τῶν τ' αἰσσὸν ἀγωγὸς ὡς ἐθελοντὴν τα μεταχειν δεῖ εἶναι τῷ φυγῶντι φίλων, id est, qui tum quò mihi impiè faceret, vnum ex amicis, qui per illud temporis exulabant, adducere, atque reiscelaratæ fieri particeps nullo modo sustinuit. ἀγωγὴ, agendi ratio. Galen. pro curandi ratione, lib. 2. ad Glauc. κατὴ δὴ νοῦσον τ' ποιαὶ τὴν ἀγωγὴν σκοπὸν ἔχόντο τὸ μικτὸν ὠφέλιμον. ἀγωγὴ τῷ νόμου, ductus & lenius legis. de lege ancipiti, Aristot. lib. 1. Rheto. ὃ ἐν ἀμφίβολον. ὅτι γὰρ ὁ ὁρκὸς ἡ ὁπτήσεν τῷ ἀγωγῷ ἡ τὸ δίκαιον ἐφαμόσθη, ἡ τὸ συμφέρον, ἔτι τάυτα χρῆσθαι, id est, & si lex est ambigua, eam oportet velut conuertere, inspicereque quam ad partem vel iustum vel vtile accommodetur. & deinde ea vti. Polybius, ἡ γαρ ὁ ξενοδόχος, καὶ κακοδαιμόνιον αὖ βρα, ἡ κακωνικῆς ἀγωγῆς μετοχικέτα. Laconica disciplina instructum. ἀγωγὴ enim, est πρόπος. ὃ διὰ τοῦ ὁδῶν κατακέμοντ: ἀπαστροὶ ἀπαγωγὴ ὁδὸς, etiam vectura κομιδὴ & portatum onus. παιδῶν ἀγωγὴ, puer orum institutio. ἀλογὼ verò vocant Rhodij, nuptæ ad maritum profectionem & ingressum, id est, περεῖαι τ' νύμφας ἀφὸς ἡ αὖ βρα. Ἀλωγὴ etiam fossæ sunt in metallis aurariis, per quas aqua aurum trahens ducitur, hoc strato vlice retinente. Plin. lib. 33. cap. 4. Fossæ in quas profluat cauantur, agogas vocant, eæ sternuntur gradatim. Frutex est vlex toris marini similis, asper ani ómque retinens. Illices intelligit Hermolaus, quos per ἀγωγὸς intelligunt Græci, & credo ita accipiendum apud Plin.. Ἀγωγὴ apud Hippocr. ἀέρις constitutio, τὸ ἀέρ ἡ κατάσασις, Galen. lib. 1. περὶ ὑδάτων.

Ἀγωγὴα, tristitia, molestia: ἀνδία.

Ἀγωγὴα, lenocinia, illecebræ.

Ἀγώγιμος, ὁ, ductu facilis, ductilis. Plutar. in Alcibiade, ἀγώγιμος φῶς τὰς ἐδονὰς, prochius ad voluptates. Idem in Solone, χρὴ δ λαμβάνοντας ὅσα τοῖς σώμασιν ἀγώγιμοι τῆς διωκήσεως ἦσαι, debito constato creditoribus corpora ad portanda onera dedebant. Idem ibidem, πρὸ ἀγωγίμων φῶς ἀργύρεον χαλινὸν πουεῖν, id est, ad exportandas pecunias constitutis ciuibus. Idem in Lycurg. ἀγώγιμον ὡλῶ τὸ σπουρὸν νόμισμα φῶς τὰς ἄλλας ἑλλαδας, id est, nummus ferreus, Græcis alijs communis non erat. πίζειν ἐπ' μέσου τῶν ἀγωγίμων, cepit agendi expetientiam. Xenoph. ἀγώγιμος ἀνδρωπος, obnoxius creditoribus. ἀγώγιμοι, addicti, nexi, homines qui ob ἀς alienum creditoribus in temporariam seruitutem addicebantur, sic dicti quòd eos domum ducere creditori Prætor permittebat, οἱ κατακεκριμένοι ὡφλεῖν, id est, iudicati, in quos est ius prehensionis vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. ἀγώγιμον, τὸ vectura, onus, φορτίον ἐμπορικὸν, pretium vecturæ. Arrianus in expeditione Alexandri, τὰ ἀγώγιμα πᾶν ἡμέρας ἀγνὶ ὀνος, merces ad nos afferentes.

Ἀγώγιμον τὸ, vtile, operæ pretium, præstabile, τὸ ὠφέλιμον.

Ἀγωγὸς, ductor, dux viæ, ὁδηγὸς, ἀγωγὸς ἡ ἐσαγωγὸς ἀφετμπτὸς.

Ἀγώγιον, ὁ, τὸ, vectura, τὸ ἀγώγιον βάρος ὅσα τὸ ἀμάξης, id est, onus quod curru vehitur.

Ἀγωγὸς, ὁ, ἡ, ὃν, ducis viæ, ductor, dux itineris, qui deducit, comes etiam exponitur, qui inuitat, qui inducit, illex & allector, suaden di modum habens, facilis, tractabilis, beneuolus. τὸ ἀγωγὸν, Ienocinium, aduocamentum, illecebra. Aristides ἐν τῷ σαπεσθωσιν καὶ ἅμα ἀγωγὸν διὰ τ' χάρες αὐτὸ ἦγον, ὅπως μὴ τὰ τῆς ἀληθειας μήτε τῆ διηλέγξαι, vna etiam duces per regionem eum ducebant, nequis eum rangeret, & ne cum quoquam colloqueretur. Plutarchus in Lycurgo, δ' ὡμως αἰσχύνη ἀγωγὸς, id est, vis homines allicienς. ἀγωγὸι ὀφθαλμοὶ, oculi illices. Apul. inuitabiles cum quadam illecebra, Gellius. Apud Dioscoridem passim legitur, ἀγωγὸς κατηρμένων, pellens seu eliciens & trahens menses. & ἀγωγὸς ἐμμήνων, ciens menstrua, quod idem est cum ὑπεριόπι. Item aquæ ductus. vnde ἀγωγὸς ὑρμόθη. aquæ ductus publicus: & ἀγωγὸι ὕδατ Θ, riui, ὀχετοί. Item, ἀγωγὸς ὑμᾶς Θ βίβλος. Hesych.

Ἀγωνιῶ Θ, admirans, θαυμαζων ἐκπλησσόμενῶ Θ. Homer. ὡς εἶδ' ὑσίρ ἐπλεν ἀγωνιῶσ Θ. Ex ἀγὼ ἀγῶ.

Ἀγὼν, ῶνος, ὁ, certamen, ludi, spectaculum certaminum, solennes ludi, lis, causa, stadium, contentio, pugna, concertatio, cõflictus; prælium, controuersia, dimicatio, difficultas, res pro certamine, æstimna, conatus, labor cum difficultate coniunctus, cura, delassatio, discrimen, periculum. Demosth. ἐν τῷ κρ' μεδίν, ὃν ἡ ἱππικὸν ὁλυμπιασὶν ἀγῶνες ἐσαγόμεν αὐτὸ, καὶ πάσας ἡ σφαῖς. Hesiod. ἀνδ' κεῖνο μὰς ηρίσσ εἶσ' ἀγῶν, id est, in ludis, seu in palæstra. Ilocrates, ἐν τῇ σωσιδικῇ κρατεῖσθαι εἰς τὰς μαχίμας ἡ ἀγῶνας, id est, κινδύνους, & periculà. οἱ σὲ ἰδιῶται ἀγῶνες, i. vitæ discrimina, capitis periculà. φῶς ἡ φίλοτιμον ἰδὼ ἡμῶν ὁ ἀγῶν, Demosth. pro corona, cum Philippo nobis bellum erat, seu aduersus Philippū. Idem ibidem. εἰσὶν ὁμοι θεὶ πάντες, ἡ πραγμάτων ἀγῶνες, ἡ κίνεις πικρὸ ἡ μεγάλα ἀγῶνα τὰ ὑπάρχειν. vbi ἀγῶνες, fortunæ. Idem in Panegyrico, κάπει τοῖς ὑπὲρ τῶν ἀλλων πόλις ὑπὸ τὸς ἰδιώτας ἐγκυν ἡ λίαν ἀσκινδύνως, καὶ τοσοῦτον διημαρτήκασιν, ὥσε ἡ τὰς φῶς ὑπερβολὰς πονηρίας φῶς τὰς ἀγῶνας τὰς φῶς τὰ ἰδιων συμβολαίων σκοπεῖν. &c. vbi ἀγῶνας, id est, λόγῳ orationes. Idem οἷς εἰρίνης ἀγῶνα πεποιηκῶ ὑπὲρ τότε, qui hac de re certauit. Thucyd. li. 2. ὁ δ' αὖν μόγας ὑμῶν ἡ κατακλυσθαι πλοσσιν πιπαν πῶ. ἀλπὶ δ' ἀν ναυτικοὶ, ἡ ἰσχυρὸν κατασκευασθέμενος ἡ φόβον φῶς ἡ διάκοσιν, magnum vobis certamen propositum est, vtrum ipsem Peloponnensibus eripiatis cum classe nauigandi, an Athenienfibus metum maris propiorem afferatis. Eurip. in Med. ἀ τῷ βί' ἀγὼν μόγος ἐ κρὼν καβεῖν, ἡ ἀξιοῦν ὑμᾶς ἐκρινῶ, ἡ φίλοτιμον id est, quam aduersus vos bellum gerere. Cic. pro causa, lib. 1. epist. ad Attic. Cætera non habere eandem neque vim neque venustatem remoto illo studio contentionis. εἶσὰν vos appellatis. Libanius, χρὴ γὰρ ἐχεῖν ὧν τὸ δημοδόκες, ἀγῶνα ἀδρὸν ὑμῶν ἀπ' ἀγεῖσι, κτησεῖσθαι ἀγῶνα παρέχειν αὐτὸ πᾶσι, id est molestiam exhibere hominibus, Idem 7. εν ἀγῶνι, id est, quum agitur causa. ἀγῶνα πιθῆμι, certamen præmiúmque propono, instituo ludos: vnde ἀγωνοθέτης, & πανὴγ ἀγῶνες, Aristoph. in Pluto de Mercurij epitheto, ἐκαγὼν ὁ σεῖνω γ' ὄσιμαι καὶ πὸ τ' ἐρέτῃ πάντα γὰρ δῶ τότε συμφορήματα ποιεῖ ἀδ' ἀνας μυσικὸς ἡ γυμνικὸς, ἡ ἵππικὸς ἀγῶν Θ. Lucian. in Anachar. καὶ τοι ὑμᾶς ἀγῶν Θ ἴσους τοῦτο, id est, ὑμᾶς ἀγῶνα ὑμᾶς ἀγῶνα ἡ ὑμᾶς τὸ ἀγῶνα. Ἀγὼν, vt paulò mox ipse met exponit: hoc est, alterna arte, institute, & proposita disputatione. ἀγὼν ἡ ἀγῶνα σκιᾶς, proueribaliter dicitur, id est certamen non admittit excusationes. Plato 6. de Repub. ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα φεύδεσθαι ἡ παῦ ὀκνεῖν δεῖ εἶναι, i. atqui amat certamen non admittere excusationes. Dicitur & hoc

modo, ἀγῶν ἀφίεμαι τὰ ἀναίμων, id est, certamen non expectat occasionem seu excusationem. In quo prouerbio ἀγὼν pro discrimine accipi potest, hoc sensu, quam agitur de periculo, non licet tergiuersari aut fugere, si mauis, in præsentaneo periculo non oportet expectare occasionem, vt alnis in tebus. vide Suidam & Erasmum. εἰς ἀγῶνα πᾶσι μούσας καταζεῦξαι, musas in certamen prouocare non dubitauisse. Notandum autem quatuor in Græcia certamina sacra fuisse, quos ἀγῶνας appellant, Nemea, Pythia, Isthmia, Olympia: de quibus & Scenicis, & Musicis & Dionysiacis vide multa apud Budæum in Pand. Extat Ἀρχίου εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας ἐπίγραμμα. Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' ἑλλάδα τέσσαρες ἱεροί. οἱ δ' ὑπὸ μὲν Δηναῖῳ, οἱ δ' ὑπὸ σ' Ἀδραστεῖαν, Ζηνὸς, Ἀπόλλωνος. πανκράτιον, ἱππικὸν δρόμον. Ἄδικα δ' ἠβῆ κάπυθ', μέλα, σύριγγα, πίτυς, id est,

Quatuor Argiuis certamina sacra feruntur,
Bina hominum natis, bináque cælitibus.
Phœbo, Ispháque Ioui, Archemoro, & paruo Melicertæ.
Poma, oleastra, apium, præmia pinus erant.

Ἀγὼνες ἡγωνισμένοι. qui & γυμνικοὶ. Pollux lib. 3. idem. ἦν δὲ ἀγὼνων οἱ μὲν γυμνασικοὶ, οἱ δὲ κελεύσεως σκληταὶ τε, ἀνομᾶ δ' εἶναι αὐ διανυσικοὶ τε καὶ μουσικοί. vix autem dicunt Attici ἀγῶνας μουσικοὺς, sed μουσικὸς. Ita autem vocabantur Comœdię quibus Poetæ fabulas docebant, Terentiusque artem musicam dixit eam poëtin. Erant & ἱερικὰ ἀγῶνες, id est, σεμνότατα, quia præmium fuit corona. Et ἀγῶνες ἐπιτάφιοι, certamina sepulchralia, qualia apud Homer. in exequiis Patroclis & apud Virgil. de Palante. Homer. ἀγὼνα etiam vocat locum ἐν ᾧ ἀγωνίζεται. lib. 4. Iliad. τοὺ ζ ἔσταμένῳ βάημεν ἐς μέσσον ἀγῶνα. Ibidem. ζόσταμένῳ δ' ἀέκητι βάημεν ἐς μέσσον ἀγῶνα. Alibi verò. στὰς δ' ὑπατὸ ἀγῶνα. Sed Iliad. 2. dicit τῶν αὖ τόνα, pro ἀθρόως μᾶ. Thucyd. lib. 5. aliter, φοιτᾶν εἰς τὸ ἀγὼνα αὐθὶς τ' ἰωὶ ἰοχεᾶν. ἀγὼν ἔγκυκλος, in quo non est constitutus aduersarius, nec αὐτόπαλος & αὐτόδικος. Est igitur in summa ἀγὼν, ὁ πάλαμος ἔρυθρος, κύκλος μέγιστος ἐς ἀφρὸς σωαγωγὸν, ὅθεν ἔστι, τὸ δίον, ἀθρόως, πτηνὸς ἄδολον, νοὸς, ἀχ' ἀφὸς τὸς ἀγὼνας ἀφανῆς. Dicitur autem ὁ ἀγὼν καὶ ἀγωνία. id Thucyd. καὶ ἀγωνίαν ἐποιοῦντο, ib Horat. & ἀγωνοθετῶν vocant ἀγωνοθέτην Sophocles, quam Aristophan. ἀλλοδαπὸν. Etym. ἀγὼν, ὁ ποτὲ μὲν τὸν ἀγῶνα τιθέντα, ὁ δὲ ἀθρόως, ὁ δὲ ἄδολον, ὁ δὲ νικητὴν, ὁ δὲ κυκλοτερῆ καὶ γωνίαν ἐκ ἴσων τόπων, καὶ ὁ φέρων ὄγκον. ἀφὸ τὸ ἄγω vide etiam Varin. Est quoque proprium nomen loci Romæ, qui circus Flaminius dicebatur.

Ἀγωνιζόμενος, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat. ἀγωνοθέτης, ὁ ἄγων ἄγων, dux vel author certaminis & princeps. Sophocl. in Aiace. καὶ τ' ἀμφὶ πύρᾳ πάτερ ἀγωνάρχα πᾶς ὅσσους ἀχαιοῖς, id est, ludorum præsides. Eustath. at Bœotis ἀγὼνα dici ἀφορὴν, vnde ἀγωνάρχης idem quod ἀγρεανόμος.

Ἀγὼν, utiquiamus herba, ὕσσωπος, Hesych.

Ἀγώνια, τὰ, quæ ad ludos & certamina spectant, Cæl. lib. 10. cap. 3.

Ἀγωνία, ας, ἡ. mœror, anxietas, solicitudo, φόβος, timor, trepidatio, certamen, luctæ, exercitatio, certatio. Dicitur autem εἰδωλα propriè (inquit Horion) ὅθεν τὰ εἰς ἀγῶνα μέλοντος κτπόλιν. κατηχρεῖκε ὃ ὕπὸ τὰ ἀπλᾶς φόβα. διὰ πάθος ἀγωνίας, id est, per omne certandi genus. τὰ θέσι τῶν ἀγωνίων, Aristot. lib. 4. polit. id est, certamina. Idem in problematis sectione secunda, quæstion. 26. pro trepidatione. id est, quodam affectu animi. Demosthen. ἀεὶ γὰφ ὑμᾶς, ὅταν δ' ἰδὼ τὸ φίλιππος ἐν ῥόῖς, ἀ πολὺ ἀγωνία. Isocrates in Euagora, οἱ ἧ ἀεὶ τὰν μεσσίλων καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες, id est, certamina seu facultates & artes quibus certatim incumbitur. γυμνὰ ἀγωνία apud Lucianum legitur in commentario quem scripsit aduersus indoctum multos sibi libros emptitantem, pro lucta & exercitatione quę fit nudis corporibus. Basilius in quadam epistola ad Libanium. παίφικτὸν ὁ πάλης ἀγωνίαν παγκρατίδη, &c. id est panerati aut luctæ certamen detrectare. Lucæ Euangelii cap. 22. ἐν ἀγωνία γβιόμενος, id est, labore correptus. Gregorius Nazanzenus. ἐν πᾶσιν ἡδὺ τὸ γνῶναι σωζόμενον αὐτὸν ἐν θανάτου ἀγωνίας ἐς ἀρίσμιον, &c. potentem liberare eum à morte, & lucta cum mortis pauore, vt scitè exponit Petrus Mosellanus eius diligentissimus interpres. Idem aduersus Euagrium monachum, εἰς ἀπάθειαν ἡμᾶς ἐκ λόγων ἡ ἀγωνίαν ἐπιθήξεως ἀφειτας, &c. ἀγωνία. pro certamine, Xenoph. lib. 2. Pædiæ. νεῦν δὲ αὐτοῖς εἰ ἀκμωμὴν ἐκείσι τὸ δημοτικὸ ἀγωνία. Item Plato 2. de Repub. ἀ ἀεὶ τὸν πόνημα ἀγωνία ἀ πυγμὴ δυπτεῖ. Ἀγωνία ἡ, θλῖσις, ἀφυμία, παλαίστρα ἐν ἀγῶνι, ἀπάλη.

Ἀγωνιὰω, μιάσω, animi solicitudine premor, anxius sum, metuo, pericliter, animo ad defectionem vsque laboro, trepido, sum in agone, pertuibor: ita dicendo contur bor etiam Gaza exposuit. Gregor Nazanz ἐν τῷ αὐτὸ θεολογικὸ. ἀκούσμενοῦμ τὰ ἄμφ καὶ ἀγωνιῶντ τὸ ἰδῖν δὲ τὰν ἀδύνατον, τὸ ζ δὲ τὰν ἀδύνατον, &c. id est, alacri simul & anxio. illud propter spem, hoc propter infirmitatem. & idem ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον Θλα, διατάσει, καὶ ὑπόπτοις, καὶ ὀδύρεται, ἡ γὰ ἀγωνιᾶ καὶ ὀδύρεται νῦν ἐν σώματος ἀγωνίᾳ ἐδὲ τῶν, id est, ille intentus erat, ad id operam suam vehementer accommodabat.

Ἀγωνιάζομαι, ἀσομαι, ἀγωνιῶ, contristor, conturbor. ἀγωνιᾶζόμαι τὰν κρίσιν, apud Philostratum legitur, pro ἀγωνίζομαι, id est, iudicium certaminis subeo.

Ἀγωνιᾶν, etiam Isocrates vsurpauit, pro ἀγωνιζῆσθαι decertare: alioquin est κινδυνεύειν ἢ φοβεῖσθαι Polyb. πολλῷ ζ πλείω φοιτοῦντο τ μισγάμων τὸς ἰωμένες ἀγωνιῶντα τὰς πηρικὰς ἀνιμένες. Et ἀγωνιᾶν, timens, sbdiás. Idem, ἀγωνιᾶν ὑ τὰν ἀθλίαν ἡβῆ κεκτῆθ' ἡ ταχθὲν ἐνικᾶς τὰς ἀεὶ τὸ σῶμα.

Ἀγωνίδατομαι, decertauerunt. Herodotus ἐν τῇ καλλιόπῃ, αὖθις σαφῶτατα ἀγωνίδατο.

Ἀγωνίζομαι, μ. στέμμ ἡ ἀγωνίσμαι ἀττικῶς, certo, propriè in theatre, contendo, dimico, iudicio contendo, experior, resisto, habeo orationem, certatim aditor, intendo viam. ἀγωνίζεται, id est, in controuersiam venit, in contentione vertitur. Isocrates ad Nicoclem, σφὲ τὰ βίᾳ κρὸ ἐκείνων ἀγωνίζεσθαι τὰν ἡμέραν, de victu solicitum esse. ἀγωνίζεσθαι φιλοσοφεῖν, falsi reum esse, causam dicere. ἀγωνίσεσθαι τὸν κρίσιν, subiturus iudicium. Hoc verbum et am ad pericula pertinet. Plutarch. in Pericle, ἀγωνιζόμενος τὸ πανώπλια, huiusmodi de rebus contendentes. Idem in Pericle, ἀγωνιζόμενος μᾶλλον ἀγοντικῶς, qui in præsio fortissimè decertaut. Aristot. lib. 8. Politic. cap. 4. ἀγωνίζομαι τὸν κίνδυνον, id est, pugnando periculum subeo. Sic dicitur, ἀγωνίζομαι τὰς ἀγῶνας, subripio certaminа, ἀγωνίζομαι κρίνειν ἀγῶνα, pulcherrimum certamen decerto. Plato in Apologia, ἑκάστων τινὸς ἀγωνίζομαι ἀγῶνα δίκαιον, causam hac causa inferiorem agens, seu causam orans. ἀγωνίζομαι τὸ ὀλύμπια, id est, decerto certamina Olympica. Lucianus, ἡδωνίζετο τὸν ὀπτάφεον, id est, in ludis funebribus decertabant. Idem Lucian. in Prometheo, ἐκκλεῖ ὦν, ὁ θρόμος θεὸ, τὰν ὑ φύσει ἀδωνίδι ἐς ἐκ τὸν δίκη, id est, irritam quidem, ô Prometheu, & frustram ages appellationem, id est, frustra prouocaueris. ἀγωνίζομαι φρὸς σε πιὸ. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ὑπὲ ἔζο, ἀ ὑ φρὸς ἀδρὰπους ἀδικοῖσι, ἀλλ' ἀφὸς αὐτὸ τὸ φρεῖμα, de quibus cum hominibus non est certandum. Ibidem ἐφεῖδε ἀγωνίζεσθαι φρὸς αὐτὰ. ἀδικίσομαι ἀδίκως, curto stadium. ἀδικίζομαι μᾶχλον, prælio decerto, Demosth. ἐκεῖνο τὸ γεγαλὸ ἔστ' ἐ πλὸ θεῖος ἀγωνίζεσθ βωκιδίδας, &c. ἀγωνίζεσθαι ἀεὶ ἀρετῇ, de virtute certare, Xenophon. Idem Demosth. ibidem, ἀ ἀεὶ τῇ ἔτου ἀδικίζομαι, non de æqualibus contendo. Idem pro corona. ἀδικίζομαι ἀεὶ φυσικὸν ἡ πρὸς ἡ ἀλλ. Etym. ἀδικίζομαι ἀεὶ ἀδικίζομαι, certare pro libertate. Idem ibidem, ἀγῶνα ὑμᾶς ἀεὶ τὸ ψυχὸς ἀδικίζεσθαι, id est, certamina vos de vita suscipitis. ἀδικίζομαι, interdum significat ὑποκρίνεσθαι, id est, esse histrionem seu agere fabulam. Æschin. cõtra Ctesiphontem, σφαῖσθ' ὑπ ἀδικίζομαι κρινῶν, &c. vnde σφαδικίσεις ἀγωνίζομαι σε, id est, tecum congredior. Pro habeo oratione m. Plutarchus ἀεὶ τὸ ἀκέλο, ἀλλ ἡ τ' ἀμῷ λέξας ἡ φροσφορὰς φῶ ἀδικίζομαι. διὸ ἡ ἡ ἀπαλῶ ἡ θεατῶ. ἀδικίζομαι ναυσὶ φρὸς πολεμίες. Thucyd. lib. 1. ἐξὸν φρὸς αὐτὲς πλέοσι ναυσὶ ἀδικίζεσθ, plus nauium habebitis, quibus cum hoste dimicetis. Xenoph. lib. 1. Pædiæ. ἰωὶ ὦν τὰ πολεμικὰ ἐς ἐγὼ σοφὸς ὑπῆρμαι, αὐτὸς ἰὸ ὰ, ἰδιάτας ὄντας ὡς φρὸς ὑμᾶς ἀδικίζεσθ. ἀδικίζομαι μᾶ ἔτι ὠλέμεν. Demosthenes pro corona, ἡ συνοδιάτας cum Thebanis dimico.

Ἀδικίζομαι, id est ἀδικίζομαι, certo.

Ἀδικίσθ, ὁ, ἡ, ὁ. molestiam adferens, solicitus anxius, Sophocl. in Aiace, σφεῖς πτοῖ τὰ δ' ἀδικίσθ φρόνῳ, hæres in isto solicito otio. Item ὁ ἐς ἀδικίσθ, id est, qui est in certamine, pro quo certatur: vnde apud Basilium Magnum in epist. ad Gregor. Nazan. de vita per solit udinem tranligenda. ἀδικίσθ ἀγάπα, id est, bona summa contentione comparanda. vt Budæus interpretatur. ἀδικίσθ ὑποῖ, id est dij certaminum præsides. Interdum ἀγῶνῳ pro non angulato, & sine angulo, apud Theophrastum, lib. 3. historiæ plantarum, cap. 14. ab ἀ & ἴωνία, id est, angulus. σέλινα ἀκαὶ. Hesych. Idem Theophr. histor. lib. 3. cap. 15 φύλλον ἀδικίσθερον ἡ τὸ οἶος, folium minus angulatum quàm sorbs.

Ἀγώνισις, ως. ἡ. concertatio. Thucyd.

Ἀδικίσμα ατος, τὸ, certamen, præsium opus. ἀσκὸν ἀδικίσμα, ludicrũ seu spectaculum, vel dulcis fermo: & est comicorum, vel tragicorum verbum, inquit interpres Thucydidis. Thucydides. πάντα μᾶ ζ ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἡ ἀδικίσμα ἡ τὸ ἀξιοχρέως ἀκοὴ ξύνεσιν, id est, acroama, ludicrum vel faceta narratio, παιδιὰ. Aristid. ἐν τῷ σοφιστῇ ἐμὸν ἡ νῦν δὲ ἀδικίσμα πολλῷ, &c. ἀδικίσμα, etiam aliquando ὑπόθεσιν, id est, palma & præmium certaminis. Thucydides libro vltimo. ὀλίγα τὸ ἀδικίσμα φοιδέωμ, i. ſpoponditdecus addere. Herodot. lib. 1. ἀδικίσμα ἦν μέγα φοιωνῶν κτήνεσι ὁμοίως μυρίοισι τ καὶ ὑ ἐπὶ, id est, hoc palmarum loco ducunt, &c. ἀδικίσμα λαβεῖν, capesſere clarum facinus, potiri certaminis successu. Aristoph. λαβεῖν τὸ ἀδικίσμα ἄξιον τ τ ὁδὸ. βατικῆς.

Ἀγωνιστὴν, Herodot. ἐν τῇ τριηκοσιοστῇ ἐ βαρβάρων ἀγωνιστὴν ἦ τὸν ἀγῶνα, i. negantes barbarorum esse certamen.

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ. contentio, ἀδικίσμα, ἀπαλαίσμα. Ἅδριανος, Etymol.

Ἀγωνιστήριον, τὸ. locus certaminis. Ἀδριανὸς ἐν τῷ σοφιστῶν ἡ. μικτὸν. καὶ τ χαρὰν τότε μόνα ἡ ἀγῶνα ἡδὺν ἡ ἡ ἡδονὴ. εἶα δ' ἡ τὰ αὐξησιπαγὰ ἀλλ' ἀσκὸν ἀγωνιστήριον τὸς ἀκοὰς ἐκείνα.

Ἀγωνιστήρια, athleticum præmia, ὀπάδια καὶ ἀγωνίσματα. Etymol.

Ἀγω-

Ἀγωνιώδης, certabundus.

Ἀγωνιστὴς, οῦ. ὁ, certator, pugil, concertator, ludio, actor scenicus, ὑποκριτὴς, magister ac peritus certandi, athleta, propugnator, ἀγωνίσεως ἐγκωμιαστὴς id est, qui pro imperio certat, bellator, Xenophon. In Cyropæd. 2. de rep. μάχην ἀγωνιστὴς, miles & bellator. Plutarch. in Themistocle, πεμφθέντες εἰς ὀλυμπίαν ἵππους ἀγωνιστὰς, id est, quum in Olympiam equos ad certandum misisset. Æschines contra Ctesiphontem, ὧν ἓ τότε τὸ πρῶτον σωιζόμενοι τοὺς θεατὰς ἢ τοὺς χορηγοὺς ἢ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑποχλεύζει. Demosth. μεσῖνι, φησὶ διαθέσεως τοῖνυν τῆς κρατιστῆς ἦν ἀγωνιστὴν ἀδρὸν actorum & ludionum virorum. ἀγωνιστὴς, etiam dicitur orator vehemens in forensi concertatorio iudiciali, vt dixit Cicero. Strabo lib. 13. de Xenocle: ἀγωνιστὴς οὖ τις ἀλλοθ.

Ἀγωνιστικὸς, ὸν, ὁ. certatorius, pugnax, vehemens, certans, acer, euincere contendens, certatim tem administrans, non otiosus, negotiosus. τὸ ἰδίωμα τὸ ἀγωνιστικὸν, ars exercitandi, exercitatio. Aristoteles in Rhetor. Ἀγωνιστικὸν ὕδωρ, frigidissima aqua, Ægineta lib. 2. cap. 30. Actius lib. 5. dicit vtendum frigida ἀγωνιστικὸν, quod, inquit, dicimus cum & frigidissimam & copiosissimam aquam in potu damus. Vide Galen. de Marasmo. Athletæ post exercitationem tali vtebantur.

Ἀγωνιστικὸς, certatim. ἀγωνιστικὸς ἔχω, teneor contendendi cupiditate. Budæus quædam epist. ad Eraſm. εἰ αὐτὸς ἀγωνιστικῶς ἔχων ἐαυτὸν ἐπιχείρησα τῇ διαλεκτικῇ ὑπέρῃ, συμφοιτῆτ ψυχῆ μου χαρίζεσθαι ὑμπαθέσερον, ἢ κατὰ σοφίαν αὐτὸ πρᾶξαι χρὴ.

Ἀγωνοδίκης βραβευτὴς, Hesych. deſignatores autem ſunt, inquit Vlpianus ij quos Græci βραβεύτας appellant.

Ἀγωνοθεσία ας, ἡ, conſtitutio certaminis, munus ipſum quod edunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετία, ὦ, μ, ἡ σω, certaminibus præſum, atque in eis omnia moderor, certamen conſtituo, ludos edo, certamen inſtruo, ludis præſicior, ludos deſigno.

Ἀγωνοθέτης, ου. ὁ, agonotheta, munerarius deſignator & inſtructor certaminis, βραβεὺς χθ, qui præmia ponit certantibus, ludorum ſeu certaminum præſes, certaminis arbiter, præfectus ludorum & certaminum, agonum præſes & iudex, qualis eſt apud Homerum Achilles. Ab ἀγὼν & τίθημι, id eſt, ὁ τὰς ἀγῶνας εἰωθὼς τιθέναι θ. vt exponit Euſtathius. Lucianus in Nigrino, λαβόντα τῶν μάχαιραν ἢ τὸ πολεῖον ἀγωνίζεσθαι τὸν ἀγωνοθέτην ὑπὲρ βασπὸν ἔχων ἐκείνου τὸ θέατρον. Æſchines contra Cteſiphontem, ὑστεραίαν τοίνυν ὑμᾶς αὐτὸς ἢ ἀγωνοθέτας πολιτικὸς ἀρετῆς. Dicitur autem ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς ἀθλοθέτης ἢ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. Apud Demoſthen. tamen videtur confundi hæc differentia, διδύχῃ τῆ θελῆ ἢ τῇ δήμῳ ψεφισθεσα χειρότονον ἢ δίκημα χρυσῆ ψεφίνῳ, ἢ ἀποχειρίσαι ἀναιδῶς ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι ἢ διονυσίοις τραγῳδὸς κωμῳδὸς, ἢ διθυράμβου τοὺς μικροῦ ἢ ὅσου ἔτος, σκευασάντας, ἀγωνοθέτας ἀγωνοθέτης ἀγωνοθέτας, vocant τὲς βραβεύτας. Erat autem ἀγωνοθέτης etiam magiſtratus Athenis. Et ita dicitur, qui muſica acroamata proponit & exhibet.

Ἀγωνοθὶς pro ἀγωνοθέτα. apud Sophocl.

Ἄγων, ὧν. ὁ, ἀδόλιεσ pro ἄγων Hesych.

Ἀγώνυμος, congrua & appolita nominis appellatio, ἑρώτυμος. Heſychius.

Ἀγωσίη, congregare, σωναθροίζω. vnde ἀγαρίοι ὠθροισμένοι.

Ἀγωσσὸς, ὁ ἀσάφοντες ὄδηροι.

Ἀδ Ἀδδὼ voluptas, πιθὼ, fons, apud Babylonios Iuno, apud Tyrios, ὑ ἐπὶ ἁλιξ.

Ἀδαγμὸς, pruritus, prurigo. κνησμὸς, Etymol.

Ἀδαῆρος Deus quidam apud Phrygas Hermaphroditus. Heſych.

Ἄδαιδες, nullam ingerens tædam. Gaza apud Theophraſtum.

Ἀδαδυὸ χυπτὸ γάμοι, nuptiæ quibus fax non eſt prælata, nuptiæ ſine tædis celebratæ. ἀδαλαβὶς μέσει.

Ἀδαημονία, ἡ, imperitia, ἀσοφία.

Ἀδαήμων, ονος. ὁ, ἡ, imperitus, ignarus, neſcius, inſcius, inexpertus, ἄπειρος, ἀμαθὴς. Iliad. ἑ. μάχης ἀδαήμονι ἐοικὼ, homini pugnæ inſcio. ἀ θαλὼ, quod eſt μανθάνω: vnde δαήμων & ἀδαήμων.

Ἀδαὴς, ἔος, ὁ, ἡ, ὄ, vel Ἀδαὴς cum diphthongo. tudis, indocilis, ignarus, imperitus, genitiuo iungitur. Herodot. παρὰ χ. τοῦ περσέως μὲν ὅσου ἀδαὲς ἐ, id eſt, quorum prius erant ſecuri. Sic Valla. Xenoph. Pædiæ lib. 1. ἐ τὲς ἑδέως τὰ τότων θέσασθαι, γένους αὐτῆς ἡμῖν κας ὁ ἀδαὴς γεγόνεσθαι.

Ἀδάητος, incognitus. Heſiod. ὧν ἀδάητα πεφάσκω, non ignota nobis dicis ὡκ ἄγνωτα λέγεις.

Ἀδαΐδακτος, ὁ, ὁ, ἡ, non varius. non variegatus.

Ἀδαίζω, exclamo, ingemo. ἀιαΐζω, ἀιάσσω.

Ἀδαΐκτος, purus, ἀκήρατος. Heſych. alioqui ſignificat non dilaceratum comp. ex ἀ priuat & δαΐζω.

Ἀδαὸς, ὁ, largus, non diuiſus. ἐδαψιλὴς.

Ἄδαον, quod latiat, τὸ ἐς κόρον ἄγον. Euſtath. in Odyſſ. Ἀδαὰ verò, inquit Heſych. ἐς κόρον ἄγοντα, ἀφ ὃ τὸ ἄδην. & Sophron Plutonem dixit ἀδαὸν.

Ἀδάῖος, ὁ, inexpugnatus. Χαῦ δ' ἑτέρες, ὅσοι ἄπειρτες, ἀπειρέτες, ὁ κοινῶς. quatum victima ſignificatio & duæ priores deducunt vocab. ab ἀ priu. & δαΐ, quaſi dicas pugnæ ſeu bello ineptum, cum verò ſignificat ἄπειρτες, accipitur pro ἀδάῃον, quaſi κατακαρὲς vnde ἀπειρέτες ὁ, ἀδάῖος ligu.

Ἀδάῃσι ἀπείρῃσι, imperitè, ἀμαθέσιως.

Ἀδ'ἀπὸν, abundè, largiter, affluenter. ἀφθόνως.

Ἀδάπτος Θυσία, à qua omnes abhorrent. ἰδὼ ὑ θέλις θ' ὅσιον. Alcyon. ἀράμη.

Ἀδάπτ&ος, indiuiſus. Nonnus, μ' ἀδάπτον ἀδ' ἀρτεύτου πεφιτίδος.

Ἀδάρτου Heſych. ἀδάμαστον non diſtributum, ſeu ἀδιάρητον.

Ἄδακρυς, υες, ὁ, ἡ, non lachrymans, qui eſt ſiccis oculis, illachrymabilis. vitimam corripit. Vnde ἀδάκρυς τίκν, incruenta victoriatac hac dictione fit alacris. vt ſcribit Donatus.

Ἄδακρυς πόλεμος, bellum ſine pugna & ob id non flebile. dicitúrq; hoc parœmiæ loco de his qui nullo diſcrimine atque negotio, præter ſpem rem fœliciter geſſerunt.

Ἀδάκρυτὶ, ſine lachrymis, ſiccis oculis, ἀδακρυτὶ. Iſocrates, ἐν τῷ πλατικῷ, ὃ μάλιστ' ἂν ἐμέλησε ἀδάκρυτα διάγοντες, &c.

Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ, ὄ, ἄλυπος ſine lachrymis, infœtus, indefletus, indeploratus. Hom. Ilia. ἀ, σῶμ' ὑνυσὶν ἀδάκρυτος ἠ ἀτάφιμον ἢ ἄθαπτον ἐάσειν.

Ἀδάκτω, prurio κνάθομαι.

Ἀδάλαμ, malum, πονηρὸν.

Ἀδαλὲς, fanum, ὑρὸς.

Ἀδάλαμος, ſiccum, ξηρὸν.

Ἀδαλὸς, fuligo, ἀσβόλος.

Ἄδαλτα, non obſcura & incognita, ὡκ ἄδηλα.

Ἀδαλτόμον, herba quædam Heſych.

Ἄδαμα, vel, Ἄδαμος, viri proprium, qui primus à Deo procreatus eſt. Ἀδάμα, παρθενικὴ γῆ.

Ἀδαμάντινος ε, ὁ, adamantinus, firmus, conſtans, ſolidus, durus, εἰρῆσθ. Æſchines in Cteſiphontem, χαλκᾶς ἢ ἀδαμαντίνους τὴν τῶν χώρων ἡμῖν ἐτέχετε.

Ἀδαμαντόπετρος, ὁ, ἡ, ὄ, ἢ πετρὰς, adamantinus. A Eſchyl.

Ἀδάμας ὄντος ὁ, adamas, lapis indomitus & duriſſimus. ὑπὸ τῶ ἀ, ἢ δαμάζω, id eſt domo: quod nulli materiæ cedat, ne ferro quidem. Plinius lib. 37. cap. 4. incudibus deprehendi tur, ita reſpuens ictum, vt ferrum vtrinque diſſiliet, incudéque ipſæ diſſiliant, quippe duritiæ inenarrabilis eſt, ſimúlque ignium victrix natura, & nunquam incalefcens. Vnde & nomen indomita vis Græca interpretatione accepit. Hic autem lapis ſolo hircorum ſanguine calido diſſolvitur. Adamas authore Platone in Timæo, auri ramus dicitur propter denſitatem, duriſſimus & nigro ſuffuſus colore. Significat ἀδάμας interdum idem quod ingratus, inexorabilis, ἀγνώμων, ἀπιθὴς, ἢ ἀδαμβίς. Heſiodus pro ferro accepit ſeu chalybe in Theog. πολυὸ ἀδάμαντος πύξε μάχα ἐρήτασιν, οἱ ἐπ' ὤσου, ex ferro. & in ſeuto Herculis, κωτίλω ὑ τυκτου ὑδοκὶ ἀδάμαντι ἀδάμαστος. vbi interpres, ἀδάμαντα ἐνταῦθα ὁ λίγος ὁ λίθον, ἀπὸ τὸ σιδήρου τὸ γὰ ὁ σίδηρος, ἐι ἢ μὲ λίθω ἀπέχρωμος, ἀλλ' οἷον ἀδυσμόλακτος ἢ ἀνδυάμαστος. λαμβάνεται γὰ ἐνίοτε τὸ σ' ερεπτὸν ἐ αὐτὸ τὸ σίδ ἐ διὸ ἀβρατον ὑδὲ ὁ ὑσβατον λέγωσιν, ἢ ἀπίρητον διὰ λασσάν τὴν ὑ σπέρνον.

Ἀδαμαῖ, αὐτοπτικτος.

Ἀδάμαστος ν, ὁ, ἡ, ὄ, indomitus, indomabilis, pro virgine nondum ſubacta matrimonio apud Sophoclem. ἀδάμαστος θεὰ, de Pallade, id eſt, ἀζυγος παρθένος. eſt & epitheton Mineruæ apud eundem. ἀδάμαστος πῶλος, apud Pollucem.

Ἀδάμαστος, ἀδάμαστος αὐτοπτικτος.

Ἀδαμᾶν, dicunt Cretenſes pro indemnatum occidere, ἀδικῆσαι φονεύσαι.

Ἀδαμᾶν, amare. Phryges amicum vocant ἀδάμα.

Ἀδαμὲς, fortis, robuſtus, durus, ἰσχυρὸς, σκληρὸς.

Ἀδάν, αὐτὸν, ταφὸς ἀδῆλων, ad Plutonem ſeu Orcum, Doricè.

Ἀδανὲς, impotuoſum. ἀσθενὲς ὄν.

Ἀδάνιν, Clun fuit dicta Moloſſia teſte Heſych.

Ἀδάξασα, prurire, dolere, κνῆσαι, ἀδάξασθαι, δάκνεσθαι κνησμὸν ὑ Galen. in gloſſ. morderi cum pruritu Heſych. tamen & neutraliter ἀδάξω affert pro κνήθομαι ἔτ θ μαι. Prurio appeto, ſeu cupio.

Ἀδαπάνητος, ὁ, ἡ, inexhauſtus, inconſumptus.

Ἀδάπανον, aqua.

Ἀδάπανος, ὁ, ἡ, ὄ, gratuitus, gratis datus, qui nemini eſt ſumptui, ſine ſumptu. Paulus I. ad Corinth. ca. 9. ἀδάπανον θήσω διαγέλιον, gratuitum euangelium ἀδαπάνητος minimi ſumptus: minimè impendioſus. Aliquando ἀδάπανος, qui ſumptum non facit τὸ ἀδάπανον, quod nemini ſit ſumptui.

Ἀδαπάνως, parcè, frugaliter, λιτῶς.

Ἀδάπτον, nudum, excoriatum, appella. γυμνὸν, ἄδηλωτον.

Ἀδάρ, lingua Syriaca dicitur menſis duodecimus libro 2. Machabæorum.

Ἀδάρεξα pax, εἰρήνη.

Ἀδάρκης, ὁ, ἡ, adarces. concreta eſt ſalſugo ex humidis & paluſtribus locis ſiccitate emergens, Dioſcorid. lib. 5. cap. 129. A quibuſdam vocatur κοπανὸς γύψου, id eſt, arundinis lanugo: concreſcit enim in arundinibus & cremiis. Dicitur & ἀδάρκωσις, & Ἀδάρκωμα Galeno & Ἀδάρκιον. Actius lib. 3. cap. 180. λιμὸς ἐ κρανὸς ἀ-

ἀάρκα. Ὀρχηστικὸν (ab Orchomenio lacu) videtur appellari ab Hippocrate lib. de vicenbus. Plinius lib. 16. cap. 36. adarcen inter arundines enumerat, quum potius significet hærentem illis & adnatam spumam. Et apud Hesych. ἄδαρκα, herba quædam ex pontibus.

Ἀδαυστεῖ Hesych. fingris non examinatus, ἀμφισήνωτος, alioqui significat non excoriatus, ex α priu. & δέρω excorio.

Ἀδαῦς, malus, πονηρός.

Ἀδάκτων, lacerunt. δάκτω.

Ἀδασμεῖ, non soluens tributum. Æschyl.

Ἀδάσσεται, induitur, ἀμφίεσται, Sophocl.

Ἀδαύσι, situs, aura, αὐρᾷ.

Ἀδαυσίᾳ, vigilanter, ἐγρηγόρως.

Ἀδαχεῖν, prurire. scabere. Aristoph. ἀδαχεῖ γὸ αὐτὸ τὸ ἀχύρον, ὑκλήγει τ' ἀεί. Et Hesych. ἀδαυχᾷ, exponit καὶ κνᾷ δὲ κεφαλὴν, ψηκαρδᾷ.

Ἄδδαμ, temones curtus, apud Macedon. ῥυμοὶ.

Ἀδδάσσαν, ἀπέφυγεν.

Ἀδδαυες, ticcus, ἔρεξις. Lacones.

Ἀδδάω, verge, inflæ, σπεύδω.

Ἀδδὲς pro ἀδδὲς, Etymolog.

Ἀδηδοκότες, τεταλαιπωρηκότες, κεκοπιακότες, labore confecti, à verbo ἀδέω Homer. Ilid. κμὴ τοὶ ὠὶς κεκότε ἀδηδοκότες, ἠδὲ ὠὶ ὕπνῳ κεμήσονται. Interpr. ἀπόνῳ διακεκωφότες, ὑπνῳ δόντες. Etymol. κεκμηκότες, διαμεμοχθηκότες ἀδημονήσαντες, ὑπὸ κόπου καθῶς διακεκλῶσι.

Ἀδδιδ, sinus, κόλπος.

Ἀδδίλω pro ἀδέλω, satis, abundè: genitiuo. Plato 1. de Repub. ἀδδίλω ὠῶ δ' ὤγ', ὦ πάππων, id est, satis de his dictum, inquam ego. εἰς κόρον ὠ πλειονῶν. Ἀδδίλω, ὦ τὸ δίλω, τὸ πάπολὺ, & cum a collectiua particula & pleonasmo τὸ δ' ἀδδίλω.

Ἀδδηφαγίᾳ, ας, ἡ, inexplebilis, edendi auiditas, voracitas, dicitur & ἀδηφαγία cum vnico δ.

Ἀδδηφάγος, ωδ. edax, vorax, helno, γαστρίμαργος. Ἀδδηφάγους τρίποδας Lysias dicit, quibus plena stipendia dabantur, & in quas magni sumptus pendebantur: & Alcæus bibulas lucernas ἀδδηφάγους vocat ἀδδήφαγα. τὸ adulta, magna, perfecta, Cæl.

Ἀδδίζεται, μέτρον πεντεχόνων μνῶν. Aristoph. ἀλφίτων μεδίμνοι ἀδδίζα.

Ἀδδὶνων, ad saturitatem vsque comedunt, heluantur, εἰς κόρον ἐσθίουσι.

Ἀδε Η, huc, Doricè. ἔδε, placuit, indefinitum est secundum sine augmento, ἄδην, ἄδεις, ἄδῃ, ab instanti, ἄδω, ἤ ἀείδω, vnde infinitiuus ἀδῆν. Homer. in Iliad. ἄδε ὀ ἔκτορ μόλῃς, id est, ὅρσε. Antipater in Epigramm. σκοῦ δ μεὶ ἀμφιέρυτα πᾶν ὁλωιῷσαι ἄδε λυθρῷ, &c.

Ἀδεῖζω lustpiro, fucclamo. ἀείδω, ἀείσσω.

Ἀδείσσεμεν, securius, turius, minore metu, Thucyd.

Ἄδεκτος ὁ, nullius indigens.

Ἀδεὲς ὁος, ὁ ὴ ἡ, intrepidus, audax, tutus liber, interritus, securus, licentiam adeptus, non timidus prompius. τὸ ἀδεὲς fiducia. ἐξεὶ τ' πατρίδος ἀδεὲς ὠ ἀλλόδωσε χήσωμ, id est, de patriæ periculo desino esse solicitus, seu patriæ metu & periculo liberor. ἀδεὲς ἀφεῦ, apud Homer. in Odyss. ἀδεὲς μαλεῦδ. non simpliciter est ἀ-ρεος, impauida, vel imperterrita, sed αἰνῶς ὁ ὐς ὑπρπαλὴν, impudens, & audax. Ἀδεὲς δὲ Δηλίοις: non timenda timesparœmia de his qui omnia tuta timent, & quasi panico timore aguntur, quibus timendi causa non subest.

Ἀδένεσσι ὁ, non indigus, cui abundè omnia suppeditata sunt, nullius quæ egeat administrio. Antiphon apud Stobæum, διὰ τῶν ἀδένεσσι δίκτας, ὅτι ἀφροδίκτας ἀδελίς τε, ἀλλ' ἀσκίος, ὠ ἀδίκτος ἀδίκτος, id est, μανδιὸς δὲ δίδωμ' ὠ σαίσας χρυσίδος.

Ἀδεία ας, ἡ, ἀφρόλια, libertas, licentia, securitas, tutela, impunitas, venia, tranquillitas, securitas infidiarum, facultas, audacia, id est, vbi non est metus. αἰφῆ εἰα. ἀδεῖα ἦφ' ἔγων, id est, vacatio ab operibus. ἀδεῖαι ἔχειν ἦφ' πολίτων, à plagis tutus est. Thucyd. lib. 3. ἦφ' σωμάτων ἀδεῖαι ποιοῦσιν, id est, mortis metum exinerues. Dicitur & ἀδεῖαν ποιοῦμαι, pro depono metum. ἀδεῖαν ποιησάμενοι σώσαι τὴν πολιν, hoc est, ἐν ἀδείᾳ χρώμενοι σώσαι, &c. ἐν ἀδείᾳ ποιούμενοι λέγειν, apud Herodotum, id est, haud tutum putantes proferre. Demosthen. ἀδεῖ τὸ τειχίσαι ὠ ἐφέρησαν καθόλου ἀδεῖαν, id est, quæ sentiebant sumentes profitendi audaciam, &c. ἐπ' ἀδείας, id est, secure. ἐπ' ἀδείας ὄζεσθαι ὠ λεγέν, ὠ χρῆσθαι, impune licere. Athenag. Ἐπ' ἀδείας, licenter, reiecto pudoris metu, impudenter. αἰφῆ δ' ὠ ἀναιμώτως. Athenagoras in Apologia de feris loquens, τ' πανοπτείας. δι' τ' ἀδείας μάγιστα. Et turius, ἐπ' ἀδείας ὠ ἀδικοῦμες μάγιστα. τὸ ἀδείας, id est, audacia ἀδεια διδύκαι, apud Paul. vel ἀδεῖαν ἀφιέναι, vt Andocydes dixit, est quod vulgò dicunt, Saluum conductum dare, plebiscito poterit item fieri, impunitate promissa. Bud. annotat. καλύπτας ἀδέλφ, adeo pro impunitatem, in oratione ἀδεῖ σιφάνι ἀδέλφ exponit Hesych ὅδν μακρὰν, δυκαίως. Ἀδέλφ etiam apud interpretem Aristophanis est copia κπὸ τῦ ἀδέλ, & priuandi particula a vbi non indigetur.

Ἀδέλα, Doricum pro ἄδηλα, id est, iucunda, suauis. Theocrit. ὦ δὲ γε μεὶ ἀδέλα κύπρις γελάσα.

Ἀδῆλ, molestum est, λυπεῖ.

Ἀδηλέες, ὁ, ἡ, ὰ, pro ἀδηλος, intrepidus.

Ἀδήλιατον, τὸ, lanum, ὑγιές.

Ἀδήλιατον, ἀδέλπτον.

Ἀδείμαντος, ὁ ἡ, ὸ, intrepidus, Euripides prima breui, spectris liber. Est etiam viri Athenensis proprium, Plutar. in Themist.

Ἄδηλος, ὁ, ἄτιμος.

Ἄδημος, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod ἀδηλὸς. & Cypriis impudicus.

Ἀδημία vel ἀδημονία, imperitia, ἀπειρία.

Ἀδῆν placuisse, ἀρέσαι vide ἄδω. Herodotus ἐν τῇ Θαλείᾳ, κμὶ σοι ἀδῆν τὰ πεφρασμένα μηκέτι σκλίειν, i. eos decreuisse, ne porrò tenderent. Iliad. 7, ὡς ὅτεταν Θάνατός μοι ἀδῆν κακὸς, vtinam mors mihi placuisset. Plutar. in Solone, πᾶσι ἀδέσι χαίσπο, omnibus placere, difficile. Fit ab ἄδ|ω, ἦ ἄδ|ω, aut vt alij ἀείδω, ἀδέσι verò, est sequi, ἀκολουθῶ, ἀδέσμεν, μάλιστα cancre.

Ἀδέσπτος, ὁ, ἡ, ὸ, inconcinnatus.

Ἀδησία, ἀφροσύνη, Etymolog.

Ἀδήστον, crudele, obscurum, ὠμὸν, ἀφανὲς.

Ἀδήχητος, ὁ, ἡ, incorruptus muneribus, æquus, rigidus, seuerus, κριτὴς ἀδήχησος, i. iudex incorruptus, ἀδώροδόκητος. ἀφ' τὸ δήχομαι, quasi ὁ μὴ δεχόμενος ἀφέσεως τινὸς, ἢ δῶρα. Etymol.

Ἀδηχήτως, integrè, incorrupte, iuste, recte, ἀμεμφέσως, δικαίως, ἀδιαφθόκτως, ὀρθῶς.

Ἀδηχήτως, ὁ, ἡ, ὸν, non decimatus, Aristoph. ἀδηχήτους οὐσία, non decimatæ facultates, σπανιόπτους.

Ἄδηκτος, ὁ, ἡ, ὸν, non admissus, & actiua sig. qui non accepit, ἄδηκτος κακὸ, expers mali, exors mali. ἀδήκτων, incredibile, ἄπιστον.

Ἀδηλεῖ, ἀφανίζει.

Ἀδηλφὸς, frater, Laconicè. ἀδελφός.

Ἀδηλφὰ, τὰ, sororia, similia, communia, ὅμοια, ταὐτὰ πᾶσι, ἀμφίδοτα.

Ἀδηφεὰ, soror, Sophocl.

Ἀδηφὸς, οὐ, id est, ἀδελφὸς frater.

Ἀδηφεικτὸν, parricida fratris, sic Valla. Ciceto fratricidam & sororicidam dixit.

Ἀδηφὸς οὐ, pro ἀδελφὸς poeticè per extensionem, id est, frater, germanus. Phocylides, ἠγάρχᾳ ὁ τίνια γ' νόσῃσι, ἀδηφοὶ τε σωοῦμεις. ἀδηφοὶ δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων, id est, ex vtroque parente germanus. Herodotus lib. 1. φοιτὸς τῦ ἑωυτῦ ἀδηφοῦ γνώσῳ, sui fratris interfector.

Ἀδηφὰ, ἧς, ἡ, soror, germana.

Ἀδηφιδοῦς Herodotus lib. 7. σωιήρχε ὁ τοῦτοιτ ὠ ἀδηφιδοῦς ἀυτῦ, &c. ipti vna imperabat & patruelis eius. Idem lib. 6. ἐμπαρέρυτο τὰ πατρέρυτ Θ παῖδα ἀδηφιδέν γ ἑωυτῦ, id est, sui fratris filium. Idem lib. 4 τ' μοῦρος ἀδηφιδέος τοῦτ πᾶσι ἀφεῖσε ἦμεν, id est, ounculus filiorum Aristodemi. ἀδηφιδέος, legitur apud Herodotum lib. 1. λυκοῦργος ὑπογραπνύσας λακεδαίμονα ἀδηφιδέος μὲν ἑωυτῦ, βασιλεύοντος ὃ σπαρτιήτων, &c. Lycurgus tutor, & idem patruus Leoboto Spartiatarum Regis.

Ἀδηφιδῆ, ἦ, ὸ, neptis ex forore vel ex fratre. Xenoph. ἀδηφεάτη καὶ ἀδηφιδῆ ὠ αὐτὰ δύ.

Ἀδηφιδῆ & ἀδηφιδοῦς, οῦ ὁ, filius fratris vel sororis, αὐτάδελφος, id est, nepos ex fratre vel sorore: patruelis vertitur ab Erasmo apud Lucianum, vbi Æacus dicitur Plutonis ἀδηφιδοῦς, id est, patruelis. Plutarchus in Publicola, σφῷς δὲν ἀδηφιδῶν ὄξάγος κρατυφείν, id est, apud aunnculum fororis filios accusare, &c. de quibus ibidem, ὑπὸ μητέρων πάντες ἦσαν ἀδηφιδοῦν τ' παλατίνε, &c. Colatini nepotes ex fororibus. Idem in Lycurg. χρεία Θ παῖς ἀδηφιδοῦς, fratris filius, patris filius, cuius pater frater fit alteri. Plato de Legibus. ἀδηφιδοῦς τ' λυκίφρου, i. Charilaus fratris Lycurgi filius. Budæus in epistola quadam ad Longolium, Quod scribis σφῷν ἀδηφιδῆ μι βυδαίᾳ, gratum est, &c. id est, de filio mei fratris. Thucyd. lib. 2. σπάνιος αἰσπάζονται ὑπὸ σπίσου τ' σαφαδοκῶ, ἀδηφιδῆ ὄντος, &c. vbi à Valla exponitur patruelis, sed videtur: ego autem ex fratre nepos. ἀδηφιδοῦς pro dilecto sæpe exponitur in canticis Solomonis, Ἀδηφιδῆ verò fœmininum est.

Ἀδηφικὸν, germanitas, fraternitas, vel fraternitatis affectus, communio, communitas & consociatio κπανιῶν. apud Hippocratem verò lib. de ἄ ἄγων ἀδηφικὸν, vt exponit Galen. affinitas, communicatio, consensusque partium inter se.

Ἀδηφικὸς pro nomine compello, πρὸς ὠς ἀδηφικόν. Erasm. Chil. ἀντὶ τ' ἀδηφικὸν κακὸν. Hocrates ὠ τῷ ἀγωνιστικῷ ἀδηφικῶν αὐτὸ ἐπιχειρήσουσι, id est, fratrem ipsum afferere aggredientur. fraternè amo, & fratris loco habeo. Hippocrates eo verbo vtitur lib. de ἀγμῶν, in significanda rerum maxima cognatione & similitudine.

Ἀδηφὸς, οῦ, ὁ, germanus, affinis, fraternus. Chrysostomus ὑπὸ χρυσὸς ἀδηφικὰς σκιμονῖς ὄνιατος, cædes fraterna manu perpetrata. Vnde

Ἀδηφικὸν, ἔβιπτ' ἀντίτυπος, fraterno affectu castigari. ἀδηφικὸν ἐξεχρήκειν. Iosephus. germanè fraterneque admonere. Cicero.

Ἀδηφεὸθεος, frater Dei seu Christi: ita dictus est Diuus Iacobus.

Ἀδηφεοθεος, patruus, πατρὸς ἀδελφὸς, πατρὰδ ιτρος, ἢ πάππως. Pollux

lux libro tertio.

Ἀδελφοκτονεῖν, fratricidium committere.

Ἀδελφοκτονία, cædes fratris. Gregor. Nazanz. καὶ εἰ μὲν ἐνδικούμενος ἐπιτάκις τούτοις δίκας ἐκ προσηκόντως τῆς ἀδελφοκτονίας, &c.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ὁ, fratricida, seu fratris parricida.

Ἀδελφός, οῦ, ὁ, prima breui in Epigrammat. frater, germanus, propriè frater vterinus, à dictione δελφὺς pro vtero & locis muliebribus, authore Aristotele, & ἀ pro ὁμοῦ quasi ὁμόδελφος. Plato de Legibus, ἀδελφοὶ ὁμοπάτριοι, fratres ex patre progeniti. ἀδελφὸς μητρός, auunculus, Thucydides Ἀδελφοὶ autem fratres iuxta morem Hebræorum vocabantur, non solùm quibus communes essent parentes, sed quibus etiam stirps ac genus esset commune, vt patet ex cap. 13 Euangelij Matthæi de fratribus Christi. Interdum ἀδελφὸς accipitur adiectiuè. ἀδελφοὶ νόμοι, fraternæ leges, Plato de Legibus. Cum genitiuo pro simili, proximo, & cognato & congruenti, vt etiam apud Latinos germanus. Cicero in Academ. Erat Antiochus, si perpauca mutasset, germanissi. Stoicis. Plutar. in Numa, ἀδελφὰ τῶν Πυθαγόρου δογμάτων, id est, quàm simillima Pythagoræ decretis. Isocrates in Busiride, ἀδελφὰ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ τοιαῦτα, &c. id est germana & similia dictis, & talia, &c. Plato in Timæo datiuo iunxit, τὰ μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτόν, τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς, καὶ ὅσα θερμαντικὰ ὄντα δριμέα ἐκαλέσαμεν, ἀδελφὰ δ᾽ ἐστί τά τε λευκὰ καὶ τὰ μέλανα ἐκείνων παθήματα, &c. Idem epist. 7. πρέσβυτιν αὖ ταύτην ἄλλην τὸ πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν, id est, pri[…] ri parem. Xenoph. χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τἆλλα ὅσα ἀδελφὰ ἡ φύσις ἀνθρώποις, i. gemina & germana produxit hominibus. Ἀδελφὸς, verò vnde dicatur, sic ostendit Athen. δειπνοσοφ. lib. 9. δέλφακες, κυρίως δὲ αἱ θήλειαι οὕτω λεχθεῖεν ἄν, αἱ δελφῦνας ἔχουσαι, οὕτως δ᾽ αἱ μῆτραι καλοῦνται, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔνθεν ἐτυμολογοῦνται.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas lib. 1. Machabæorum cap. 12. & 1. Petri cap. 2.

Ἀδέρματος, ὁ καὶ ἡ, corpore exutus, mortuus ἀδέρματος ψυχή. Theocrit. ἐνδυμο, ὁ, ὁ τὰς ἀδερμάτους ψυχάς, i. vbi Camerar. accipit pro ἀσωμάτου, legitur & ἀλιμάτου. quod sit pro ἀλιμάτου: volunt porrò ἀλίματον significare vanum, item stultum: verum & tertia lectio alicubi reperitur ἀδμήτου pro ἀζόου.

Ἄδενδρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ab arboribus purus, sine arboribus. τὸ ἄδενδρον, malicorium, punici mali cortex.

Ἀδήν, in se conuoluta carnis durities, tumores in gutture glandium instar: in homine tonsillæ, in sue glandulæ dicuntur Plinio. Æginetа χοιράδας, id est, scrophulas vocat. Alexãd. Aphrod. problem. 12. lib. 2. οἱ δὲ ἀδένες σώματά εἰσι σμικρά, σομφά, χαῦνα μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν δίκην σφηνίσκων, ἵνα μὴ τῇ ὁμιλίᾳ σήπονται τὰ ἀγγεῖα ὑγρὰ ὄντα τῇ οὐσίᾳ τοῦ αἵματος. τρέφονται οὖν ἐκ ταύτης τῆς ὑγρότητος οὗτοι, φλεγμαίνοντες μὲν βουβῶνας ποιοῦσι, σκιρρούμενοι δὲ χοιράδας, hoc est, Adenes corpora sunt parua, rotunda, laxa, inter amplas venas & arterias posita modo cuneolorũ, ne conceptacula ipsa humida ex copia sanguinis societate putrescerent. Et quidem eo ipso venarum humore nutriuntur, & inflammati panos & bubones faciunt. indurati scrophulas. Idē Alexand. lib. 1. probl. ἐπάναγκες πληροῦσθαι τὰς ἐν τῷ βουβῶνι μεγίστας φλέβας οὔσας, καὶ οὕτως καὶ τοὺς μεταξὺ τῶν ἀγγείων ἀδένας, στρογγυλοειδῆ σώματα τυγχάνοντας, venas amplissimas inguinis impleri, & perinde adenes, quæ corpuscula rotunda sunt posita inter sanguinis conceptacula necesse est. ἀδένα, id est, adenem, Galenus definit, conuolutæ in seipsam carnis duram concretionem. Marcel. Virgil. Dioscoridis interpres annotat quodam in loco differre adenas & glandia. Nam glandia esse ex definitione Galeni, neruorum præter naturam concretionem in naturam reliqui corporis translatam in brutis, & præsertim in suibus. Alibi tamen nihil differre scribit, idque Plauti & Plinij authoritate. Glandia & glandulæ dicuntur à Græcis χοιράδες, i. strumæ, quæ scrophæ & scrophulæ etiam à Latinis appellantur. ἀδένων παθήματα, i. affectiones sunt, ὁ βουβὼν καὶ τὸ φῦμα καὶ τὸ φύγεθλον. βουβὼν μὲν, ἡ φλεγμονὴ φῦμα δὲ τὸ ταχέως αὐξόμενον καὶ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγόμενον. φύγεθλον δὲ τὸ λεγόμενον φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας ἢ ἐρυσιπελατώδης φλεγμονή, Galen. l. 2. ad Glauc. Apud eundem Galen. ἀδενώδης [...] Ἀδένες, inquit Hesyc. συστροφαὶ σαρκώδεις περὶ τὴν ῥάχιν, καὶ βουβῶνας. Pollux verò lib. 2. ἰατροὶ δὲ καὶ ἀδένας τινὰς καλοῦσιν. ὄγκοι δέ εἰσι μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνιστάμενοι, μάλιστα περὶ βουβῶνάς τε, καὶ μασχάλας καὶ σιαγόνας, καὶ μεσεντέριον, περὶ οὓς χοιράδες συνίστανται.

Ἀδένη, nugax fœmina & loquax, ἡ φλύαρος, ἡ δεῖνα.

Ἄδετον, inexpugnabile, inuictum, ἀπολέμητον, ἢ ἀόρατον, i. inuisibile apud Celsum.

Ἀδέξιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, minimè seu parum dexter, inciuilis.

Ἀδεξιώτως, sine dexterarum apprehensione, Budæus in epist. quadam ad Leonicum, τιμὴν τὴν μυηστεύθεῖσαν ἐπιτεταγμένος ἀδεξιώτως, &c. expetitum magistrum vltrò consecutus, &c. id est, sine blanda illa salutatione quæ fit dextras aliorum apprehendendo.

Ἀδέρκης, non videns & inuisibilis: ἀόρατος, τυφλός.

Ἄδερκτον, inuisum, vt Cicero Partit. aut inuisum, aut inauditum, aut nouum, id est non visum. & ἀδέρκτως, limis oculis & conniuentibus.

Ἄδες, pedes, πόδες, quidam ἀηδές, id est, insuaue & iniucundum. Hesych.

Ἄδεσμος, ὁ καὶ ἡ, qui extra vincula est, sine vinculis, ἄδετος. ἄδεσμος φυλακή, libera custodia. Dicitur & ἀδέσμιος pro ἄδεσμος, Nonno.

Ἀδέσποτος, ὁ, ὁ, nullius dominio mancipatus, sine domino, expers imperij, sine certo authore, qui nullum assertorem habet, libertate donatus, vt apud Nonnum ἀδέσποτον αἷμα, liber sanguis. vnde ἀδέσποτα, quæ ad fiscum deuoluuntur, quę dominum nullum nec assertorem habent ἀδέσποτος βίβλος, liber qui titulum authoris non habet. Hieron. ad Euag. Misisti volumen, ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον, & nescio vtrum tu de titulo nomen substraxeris, an ille qui scripsit, vt periculum fugeret disputandi. Et ἀδέσποτος ἐπιστολή, apud Plutarch. in vita Cicer. in qua scriptoris nomen est suppressum. ἀδέσποτος ἀρετή, virtus libera, Apollon. in Epistol. ἀδέσποτος λόγος, ἀδέσποτος φήμη καὶ ἀμφίβολος, fama incerto autore sparsa, incertus & dubius rumor, Plutar. in Othone.

Ἀδεσπότως, sine certo authore.

Ἄδετος, ὁ, ὁ, non ligatus, solutus: ἄδεσμος.

Ἀδευνητον, χαλεπὸν, ἢ οὗ αὐτὸς ἐπιδεηθείη.

Ἀδευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus, πικρός, vt ἀδευκὴς κάπνος. ἀδευκὴς θάλασσα. apud Apollonium, id est, πικρά. apud Homer. ἀδευκέα πότμον ἐπισπεῖν, id est, inauditum fatum, ἀνισόρητον, ἀνήκουστον ἄγνωστον Dionysi. de situ orbis. inexpectatus, ἄγνωστος, ἀπροσδόκητος. túncque deriuatur ab ἀ priuatiuo & ionico verbo δέκω pro δέχομαι: author Eustath. apud quem ἀδευκὴς φήμη est non solùm ἡ πικρά, sed etiam ἀδόκητος, significat quoque ἄμορφος, ἀγνώμων, ἀπειθὴς, χαλεπός, ἀνόμοιος, ἀνείκελος. tuncq; fit παρὰ τὸ δεῦκος τὸ γλυκύ. ad quam etymologiam refertur propriè illa significatio τοῦ πικροῦ: restatur autem Hesych. nonnullos exponere ἀδευκῆ, id est, αὐτάρκη nulla re indigentem: vt sit ex ἀ priuat. & δεύομαι signific. indigeo. eidem Hesyc. ἀδευκὲς est ἄφοβον, vt idem etiam sit cum ἀδεής.

Ἀδευόμεθα, idem Hesych. affert pro ἀηδιζόμεθα. quod Doricum est, pro ἀδούμεθα ex them. ἀδέομαι, idem significante quod ἀδέω, id est, ἀηδῶς ἔχω molestia & tædio affectus sum.

Ἀδευτόν, idem affert pro χαλεπὸν, seu οὗ οὐκ αὐτὸς ἐπιδεηθείη, vt sit difficile & graue, quo aliquis non indigeat.

Ἀδέχαστος ὁ, ὁ, sicut ἀδέκαστος, qui muneribus non corrumpitur: ab ἀ priuat. & δέχομαι. Cæl. lib 12 cap. 46.

Ἀδέψητος, ὁ καὶ ἡ, crudus, id est, ὠμός, non elaboratus vt pellis, non emollitus, id est, ἀμάλακτος, ἀργός, non coctus, ab ἀ & δεψέω, coquo βοέην ἀδέψητος apud Homer. id est, ἀκατέργαστος.

Ἀδέω sum satur, h[…] beo satis Item Ἀδέω pro ἀρέσκω, i. placeo. vnde αὐθάδης, i. αὐτάρεσκος. vide Ἀδεῖν.

Ἀδεῶς, intrepidè, securè, audacter, tutò, impunè, licenter, imprudẽter. Herodot. lib. 1 γυναικὶ μέγιστα ἀδεῶς, Aristotel. 2. OEcon ἀδεῶς ἔχειν, impunè ferre.

ΑΔΗ Macedones vocant cælum, οὐρανόν.

Ἄδηος, incognitus, non quæsitus, non molestus. ἄγνωστος, ἀζήτητος, ἀνενόχλητος.

Ἀδήιον, inexpugnabile, ἀπόρθητον ἀπολέμητον. Hesych. pro quo supra habuimus ex eodem ἀδάιον.

Ἀδηκότες, inquit Hesychius, ἀδδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι ὕπνῳ, ἢ ἀδημονήσαντες. sed vide superius in dict. ἀδδηκότες.

Ἄδηκτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non morsus, omni morsu carens, incorruptus, non exesus, minimè vermium rosioni obnoxius. Nam δὶξ est vermis qui lignum corrumpit, à quo ait Hesiodi interpres hanc vocem deductam. videtur tamen aptius deduci à verbo δάκω, id est mordeo. Dioscorid. lib. 1. cap. 30. ἄδηκτον ἔλαιον actiuè dicit, id est, minimè mordax, vel cui nulla inest mordacitas vt loquitur Plin. Hesiodus: τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη, id est ἀσηποτάτη, minimè putrescens, aut teredinibus minimè obnoxia. Ἄδηκτα, medicamenta mordacitatis expertia, atque acrimoniæ, quæ & ἀπαλά, & lenia, Cornel. Celso.

Ἀδήκτως, sine morsu.

Ἀδήλητος, illæsus, inoffensus, integer, incolumis, ἀβλαβής, à δηλέω, lædo. Apollon. ἔθειραι αἰὲν ἀδήλητοι, comæ semper inuiolatæ. ἀδήλητος, ἀσινής, ἀβλαβής.

Ἀδηλία, incertitudo, anxietas, dubitatio. ἀσάφεια, ἀπορία, ἄγνοια, ἀφάνεια καὶ ἡ κρυφιότης.

Ἄδηλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, occultus, ἀφανής, incertus, incognitus, obscurus, incerti authoris, dubius, incomprehensus, inexploratus, sensum effugiens, inuisibilis ἄδηλος γίνεται. id est, è conspectu euanescit. Demosthen οὐκ ἄδηλος ἦν ἐρῶν. videtur dicturus. Dicitur & à poetis ἀίδηλος. ἄδηλος ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένος, id est, malorum multitudine sic immutatus vt agnosci nequiret. Xenophon libro 1. Pædiæ, τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις; his incertis fidis? τὸ ἄδηλον, latens causa, Demosthen. Xenophon, ἄδηλον ὅπως ἀποβήσεται, incertum quò sit euenturum. Ἄδηλα πράγματα dicuntur ab Empiricis, quæ sensibus quidem vsurpari & cognosci pos-

sum: sed nondum tamen apparuerunt, Galenus de sectis.

Ἀδηλότης, ἡ, ignorantia, incertitudo, error, res incerta, ἀσάφεια. Ἐχρῶτο μᾶλλον τῇ ἀδηλότητι, id est, pugna anceps & multum dubia.

Ἀδήλως, Ion. -ῶς, qui venis est incertis & obscuris.

Ἄδηλος, clanculum, tacitè, obscurè, latenter, nullo indicio. ἀδήλως πρὸς χρόνον, de styli in incertum curto. ἀδήλως καλεπαίνοντες, iram dissimulantes.

Ἀδήλατον, Hesych. ἀόριστον. διῆξον, σωιστὸν, ἢ πένητα σ' ποιῶν.

Ἀδηλώσας, qui obscuravit, & tenebras offudit, qui incognitum reddidit, ἀγνοίαν ποιήσας.

Ἀδήρισε ἀδὴς, decretum, scitum, ψήφισμα, δόγμα.

Ἀδημίν, admirari, dubitare & idem quod ἀδημονίειν.

Ἀδημονέω, ἀδημόνησα, otiosius sum ac tristis, me discrucio, sum anxius animi, angor, impatienter solicitus sum, graviter fero, mœreo, ἀχυμαι λίαν ὑπερδυμῶ, penè exanimor & præ dolore deficio, graviter angor, ἀλύω, κοπρῶ. hoc verbum significat impotenter angi animo & supra modum ægrescere, cuiusmodi affectio corripit hominem primo obiectu magni discriminis, vt aliquandiu non sit apud se. Plut. in Ant. Κλεοπάτραν δὲ βαρυθυμίαν ἀδημονίας ἕλκει. ἀδημονέει, ἀλύει, ἀμηχανέει, λίαν λυπεῖται, ἀκηδέει, ἀγωνιᾶι.

Ἀδημονίστερος, concertatorius, contentiosior, pro ἀγωνιαστέστερος, apud Suidam. ἀντὶ τοῦ περισσοτέρως ἀδημονίστερος, ἀντὶ τοῦ πονηρὸς, natura rixosior, ius ie opposuit.

Ἀδημονία, ας, ἡ anxietas animi, tristitia, ἀχηδία, θαυμὸς, stupor, impotentia animi, molestia, mœror, ἀδημονία, ἀχηδία, σκυθρωπότης ψυχῆς θαυμὸς, ἀμηχανία.

Ἄδηνος, ablens, apud Sophoclem, ἀπὸ δημου.

Ἄδηλα, ἄδηλος, ἀσαφὴς, ἀδιάκριτος, οὐκ ἐχόντα φάσιν, multum abundè, affatim, largiter. Ἄδηλα ἔχειν, optime se habere. Ἄδηλα ἐν δίκῃ, latiari, repleri κἀθέλως. cuius genit. Odyss. ἐ. ὅφρα ἄδηλα ἑλάσῃ κρειόντων. sic Plato de Repub. ἀδηλα ἐν τοῖς τοιούτοις, de his satis superque. Idem in Charmide ἀτεθὴ ὁ ἐν τοιούτοις ἄδηλα ἔχων, vt animem super iis satis à nobis factum est. ἄδηλα ἔχω τὰ τοιαῦτα, id est, satis & tutius. ἄδηλα vel ἄδηλα ἀλιε, ἐς κόρον ἰκανῶς, ἀρκούντως, ἀλθρως, κατακόρως. Attici ἀδηλαδὴ, vnde ἀδηλαδὴ ἵππου, pro πλουσίου, ἢ ἀδηφάγου ἀνθρώπου. currus ex his constans. & ἄδηλα, ἀκορέστως, ἀσρέως. vide ἀ δηλα. Ἄδηλα, cum aspiratione, ἅδηλα, lubenter. Fit ab ἑωνὸν ποιεῖν ὦν, cuius ἀφθονος ἑδωδὴ πόνων: aut ab ἄδω, Etymolog.

Ἀδῆλε ἔτος, ὁ, idem vide supra Ἄδηλος.

Ἀδηλιὰς ἡμέρας, ἀτερπὴς ἡμέρα, ἡ.

Ἀδήλιον, ἀδηλὰς, ἀδήλως ἢ ἀπαλαιπώρως, simpliciter, citra dolum, ἢ γνῶσι βλαπτῆς. Etymol ἀφροντίστως, negligenter, incuriosè. Nam ἄδηλον βοκὸ ἢ ἀβλαβὲς ἡμᾶς.

Ἀδήλιοσεὶ τὸς, adrect glandulosus. Ἀδήλιοσεὶδὲς ἀδρόσαρκος glandulosum corpus ad veficæ cerviceum situm, in quod vala semen deferentia inferuntur, prinsquam semen in meatum penis emittantur: vocant primus Herophilus Galenus lib. 14. de vsu part.

Ἀδήλιον, Hesychio ἄφυκος simplex & malitiæ expers.

Ἀδηλόσπορον, eidem est κάτοφ pro quo supra ἀδαῆ σπορ.

Ἀδήριτος, non contentiosus, expers litis, in lib. Epigramm.

Ἀδήριτος, penultima longa, apud Nonnum, carens controuersia, non controuersus, contentionis expers. ἀρρὶ ὑσίνοις, inexpugnabile. ὦ τῷ δῆρις, sit δηρίω, Ἀδήριτος δηριτὸς, ἀδήριτος.

Ἀδηρίτως, sine controuersia, sine dubio ἀρισίνοις μάχης.

Ἄδης ὁ, pro ἀείδης, Pluto, Orcus, Tartarus, inferi, inferus à Lactantio in versu dicitur. Eralm. infernum censet non esse latis Latinum pro Græca voce. Aspirationem habet, licet componatur ab ἀ privativa particula, & ἰδεῖν videre. Locus est sub terra profundus, tenebrosus & solis expers, quasi ἀείδης. Plutarchus in eo commentario cuius titulus, εἰ χρὴ τὰς ἐρηται τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων, inquit, Κάτωθεν δὲ τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐστι πεδίον νομίζουσι, ἐν ᾧ λόγος τὴν Φερσεφόνην ἐνταῦθα ἁρπαγῆναι μίγμα ἐξ ἁπάντων ἐστὶ τοῦτο, εἰς ἀείμνηστον ἐξ ἀφθίτου μένος ἐσθλὸν ἀνδρὸς ἀμέμονος ἐκ ἐρίδος ἀμέτρου ἠδὲ κακοῖο ἀμάχοιο ἐπὶ ἀκλυδωνὶ ἔκλιθι γαίης, νυκτὸς ἀειδέος, ἀργαλέου θ' ὕπνου κύριον, id est, qui solem Apollinem esse credunt ex maiorum & priscorum mysteriis, Delum ac Pythium eundem cognominant. Cæterùm eum qui diuersæ partis est dominus, siue deus is est, siue dæmon, Hadem, id est, Orcum appellant, quod mortui in locum tenebrosum & obscurum demigremus ad deniæ nostris somnique inertis regem. Lucianus ὡς πόνδυνε, id est, de Luctu. τοῦτο πινὰ ὑμᾶς τῇ γῇ δικθῶσι, ἀδὲν ὑσεινὸν ἔσεσθαι, μόνον ὑ τὸ πολὺ χωῦον, τοῦτο ἢ τὸ ζωῆς ὑ ἀκλιτον, &c. id est. locum quendam subter terram profundum esse putant quem Tartarum vocant, cum existimãt magnum & spatiosum esse, caliginosum atque opacum. ἐν ᾧ ἢ, id est, in Platonis æde seu ædibus. Homerus hymno vltimo, οἱ πίνα αὐτοῖιν ἐφεπόμεθα ἔνθα Ναΐτ. τὸ ἀείδω, &c. id est, quidam exponunt, ad multum tempus. Plato 2. de Repub. ἀνὰ τὸν ἀεὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ, apud inferos. ἀεὶς etiam creditus est esse aer quasi ἀείδης obscurus & inuisibilis quod nec omnis natura sua sit opacus & caliginosus, nisi extrinsecus illustretur.

Ἀδὴς ὁος, ὁ ὡδὴ, ὁ, iniucundus, ἀτερπὴς.

Ἀδήσεις, grat ficaberis, ἀρέσεις. Herodotus ὦ τῇ τοιαύτῃ ἀδήσεται τὰ σπαρτὰ τῶν ἀδήσεις, id est, hæc faciens Spartiat, gratificaberis. ἀδήσεις, interpretatur Hesych. ἀδ ἡσυχίαν ἢ ἀπὸ ὡς διατρίβεις, ita vt ἀδῆσαι cum tenui spiritu significet molestia affici in angustiis constitutum esse. Ἀδήσειδες facerdotes quædam Argis. Hesychius.

Ἀδηφαγέω, μόσω, ad fatietatem vsque vescor. Isocrates in Archidamo. ζώην ὡς ἥσσων ἀδηφαγούμων ἢ ἀμ γνῶ δεομένῃ πίοντας, ὡσπερ ἢ τοὺς ἐξ ἅπαντος ἀπείρους ἀφ' ὕδατος ἢ ἡδέως ἐσθίειν ὁμῶς τοῖς ἀπὸ τῶν ἐρίμων. Athenæus 5 αὖτ equos magnos perfectos, ἡ. πλείους ἢ ἀγωνίας vocant ἀδηφαγοῦντας seu ἀδηφάγους.

Ἀδηφαγία, ας, edacitas, intatiabilitas, ἀπληστία, πολυφαγία, nimius edendi vsus, nimia satietas.

Ἀδηφάγος, ὁ ἡ, ὁ, vorax, edax, insatiabilis, πολυφάγος, ἀπληστος, heluo vnde ἀδηφαγία, ἵππος in verbo Ἀδηφαγία. Interdum dicitur Ἀδηφάγος, ὁ, ἡ, geminato.

Ἀδήωτος, ὁ, ἡ, ὁ, non vastatus, illæsus, neque prædam neque bellum pallus, non deprædatus, id est, ὑπὸ ὄσπ ὠνθρ τὸ ἀγρὸν, id est, πρὸ τῶν, & populari, χώραν ἀφήλητον, ἢ ἄπαστον, Plutarchus in Agesil.

Ἀδὴ, ἡ, ὁ, dolor. πόνος, ἀδημονία. & tunc esset ab ἀείδω, seu pro ἀεδία est & Hesych. focus, ἀτα. ἑσχάρα, ζωμός.

Ἀδιάβατος, ὁ, ἡ, ὁ, inaccessus.

Ἀδιαβλώς, regio ante Melopotamiam sita, veluti in orientem vergens, vltra Tigrin sic nominata διὰ τὸ ἐῦ πλείος ποιεῖν ὁ αὐτὸς ἢ σύγχρησθαι ποιεῖν τῶν διαβλητῶν. Suid. & Ἀδιαβλώς qui indeconundus est, teste Steph. & Suid.

Ἀδιάβλητος, ὁ, irreprehensibilis, ἀδιάφθορος ἢ ἄβλητος, vita calumnia vacans, nullis criminibus obnoxius, cuius vita nullis criminib. est obnoxia, omnis calumniæ expers, ἀμώμητος, ἀνέγκλητος.

Ἀδιαβόητος, ὁ, ἡ, ὁ, sic dicitur is apud quem calumnia locum non habet.

Ἀδιάδοχος, ὁ, ἡ, ὁ, id est, perpetuus, ὁ ἔχων τὸ ἧς πλῆς. Gregor. Nazianz. ὁ ἢ τῶν ἀγαθῶν κυριακὸς, ὡς ὧν ἀπέρατος ἢ ἀδιάδοχος ὁ ὄντος, ὅτι ἀρξάμενος, οὐ τε παυσόμενος, &c. id est, lumen erat inaccessum, & iuge ipse Deus, quod nec cœpit nec desinet.

Ἀδιάδρασος, ὁ, ἡ, ὁ, ineuitabilis, ἀφυκτος. Sic apud Suidã τὸ ἀδίαφευκτον ἢ ἄδιαφ. vltio diuina quam nemo potest effugere.

Ἀδιάθετος, ὁ, intestatus, indispositus, inordinatus, illiberalis. Est etiam otiosus. Plutarchus in Catone: μεταμελησθέντα δ' αὐτὸς ἔγραψε πάντα τὰ βιβλία, σχεδὸν τι πανταχῆς, μέλει ὡς ὅτι τοῦ χωμάτα πεσόντα λόγον ὑποβρήττον, ἕτερον ὁ πλούσιος, ὅπου ὁ ὠνητὴς ἰδὼν πεζεύσας τοῦ ὁ τρέπων. ὅτι μὲν ἡμῶν ἀνάγκη ἀδιάθετον ἢ μένειν.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ, ὁ, indiuiduus, indistinctus, indiscretus, continuus ἀχώριστος, nulla fissura diductus, inseparabilis. Gregor. Nazianz. ἀδιάκριτος, ὡς ἀδιαιρέτος ὢν ἢ μονοειδὴς ἢ ὅτε τε ἢ ἀμερὴς ἢ κρείττων ἢ ἀδιαφ, id est individua & vniformis est diuina, & partitum expers præstantioris essentia. Idem ibidem mox, ὁ περιγραπτὸς ἢ τοῦ ἢ κοινὸς ἅπασι τόπος ἀδιάκριτον ὡμῖν ἢ ἢ περιειλημμένος ψυχῆς, &c. vbi genitivum regit ἀδιάκριτος. Aristoteles lib. 2. Polit. τὸν μὴ ἀδιάκριτον ἀνὴρ, ἀλλ' ἀνὴρ τὸν ἀδιάζυγας μᾶλλον ἔχειν tunc quum fortunæ sunt indiuisæ, &c.

Ἀδιάλλακτος, ὁ, ἡ, ὁ, alienus, importunus, insuetus, ἀπλόητος, ἄδοτος, Suid.

Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ, ὁ, non interclusus.

Ἀδιάκριτος, indiscretus, indiuisus, indiuiduus. ἀδιάφορος, ἀδιαχώριστος, & aduerb. ἀδιακρίτως.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ, ὁ, insensibilis, vel insensile, inuulneratum. ἀδιάβλητον, ἀπρωτον.

Ἀδιακόσμητος, ὁ, ἡ, ὁ, inornatus.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ, ὁ, inseparabilis, secretionis expers, non distinctus, non discussus, ἀ διαχώριστος. interdum autem sic dicitur indistinctus, nihil discernens, nihil diiudicans, qui est absque diiudicatione, nebulo, varius & insipienter nugans, futilis. ἀδιάκριτος, ἄσοφος, dilceptatio non diiudicata, non discussa, adhuc dubia, Lucianus. Ἀδιάκριτος αὐτοκράτωρ, in epistol. Iacobi cap. 3. vbi ἀδιάκριτος est μὴ ὡς περισπαστικὸς ἀπλῶς διακρίνων, sine respectu personarum iudicans, vt Deus ἀπροσωπολήπτως κρίνων dicitur à Petro.

Ἀδιακρίτως promiscuè, indifferenter, indiscriminatim.

Ἀδιάλειπτος, ὁ, ἡ, ὁ, assiduus, iugis, perennis, σωιχὴς, non intermissus, ἀκατάπαυστος, perdius & pernox.

Ἀδιάλειπτος, non mutilatum, illæsum. ἀδιαλώστων, ἀθλαῆς.

Ἀδιαλείπτως, nullo interuallo, inceslabiliter Porphyrio in Horat. indefinenter Varro. assiduè.

Ἀδιάμακτος, ὁ, ἡ, ὁ, quasi irreconsiliabilis, irreconciliatus, implacabilis, ἀμείλικτος. ἀδιάμακτον ὀργὴν, perpetuus inimicus, Demosthen. ὀργὴν ἀδιάμακτος, offensus animus qui tecolligi nequit, immicitia incobilis: Gellius.

Ἀδιαμάκτως, quasi irreconciliabiliter.

Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ, ὁ, indissolubilis, indissolutus.

Ἀδιαμώβητος, qui mutilatus vel contumelia affectus non est. Hesy. ἀδιαβλῆς illæsus.

Ἀδυώπα, πά, mystica quæ verbis aperta, occultos sensus habent, Quintilianus libro octauo, cap. 2. cogitatione incomprehensibili: apud Platonem, incogitabilis. Plaut.

Ἀδύωτον κ, τό. capillus Veneris, genus herbæ perpetuò virentis, cuius folium in aqua nunquam madefcit, (vt dicunt: non enim hoc φαίνομαι) nec quicquam adhæsisse humoris constat: vide & nomen herba accepit, ab ἀ priuativa particula, & διαίνω, madefacio. Theoph. lib. 7. hiſtor. plantarum cap. 13. ποτὲ δὲ τὸ ἄδυτον συμβάινον. ἀδυνᾶ γὰρ ὑδρεύεσθαι τὸ φύλλον, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ξηρὸν ἔστι. διὰ τὸ τὴν ποτίαν μὴ ἐπιδύνειν. ὁ δὲ αὐξητὴς ἀφεστηρέα. vide apud Dioſcoridem lib. 4. Theocritus, τίνι δὲ κυνέοις τὰ χειλίδονι χροιήσετ' ἀδίαυτον. Nicander in Theriacis: Ἀχρεῖς ἢ ἀδίαυτος, ἢ ὦν ὄμβροιο βαγῆντος λειπανέν πατίοντος ὑπαλοιπον ἐρίζει. Interpr. ἐν οὐδέποτε ὑγρὸν καὶ ἄνυδρον ἀναλίσκεται, ἢ πολύτριχος ἢ γῆ χαμαιπέτης. Hetychius adiectiuè etiam exponit ξηρὸν, ἄβροχον, aridum, non madefactum.

Ἀδύσπαστος, ὁ, ἡ, ἀδύσπαστον, ις, informis, nondum formatus.

Ἀδύσπαστος, ἀ πλησιάζω, ita vt non appropinques niſi ſcribendum ſit ἀπλήστως inſatiabiliter.

Ἀδυτοτέλεια, ας, ἡ, impedita excrementorum per cutim tranſpiratio ob denſitatem τῆς σάρκος, id eſt, ſpiramentorum, Galenus Methodi lib. 11.

Ἄδυτος, ος, ὁ, ἡ, ἀδύτη, ἀδύτον, ſtabilis, firmus, qui nec intercidit, nec dilabitur, nec interipi poteſt, qui non concidit, illibatus, incorruptus. Item in quo error non admittitur. Polyb. ob id hoc homen colico medicamento tribuit Galen. πρὸς τοὺς πόνους.

Ἀδυσπάτως, adverb. ſine errore.

Ἀδύφως, ος, ὁ, ἡ, confuſus, non diſtinctus. ἀδίαφος, ἀδύτως, id eſt, digitus indiuiſus, leuitérque diſtinctus. ſic Gaza. Theophr. hiſtor. libro 3. cap. 16. καμπὴ ἀδιαφόρτερος, ſiuctus minus diſtinctus.

Ἀδιάφορτος, ος, inarticulatus, indiſtinctus, incertus, incompoſitus, inexplanatus, Plin. indiſtinctis & rudis informis, nondum explanatus, nulla partium conſtans diſtinctione. Ariſtoteles ἀμβλυωπὸν ἀδιάφορτον vocat fœtum informem. ἀσαφῆ, ἀπαίωτον, ἀνάμορφον.

Ἀδιαφέω, quum nihil perfuit. Etot. apud. Hippoc. ἡ γὰρ διαφέρουσα παντελῶς ἐπορᾷ quum prorſus retinentur quæ perfluere & excerni ſolebant.

Ἀδιάκευος, incompoſitus, inornatus. ἀκόσμητος, ἀπημέλητος. Sic apud Suid. ἵππος ἀδιάκευος equus qui ſuis σκεύεσι & apparatu inſtructus non eſt.

Ἀδιάκαστος, ἀδιακρίνω.

Ἀδιάκοπος, dimenſione carens nulla intermiſſione iunctus, continens, continuus. ἀκώλυτος, ἀνεξάλοιπος.

Ἀδιακρίτως, adverb. σωωχῶς continenter, ſine vllo ſpatio & intermiſſione, ſine diſtantia & intercapedine. Item ſine contioueria, ἀπαμβώλως.

Ἀδιάφορος, ος, ὁ, ἡ. nihil habens obliqui, minimè peruerſus, non limus, non ſtrabo. ἀδιάστροφος εὐθὺς καὶ πᾶσι συνάδειος, inconcuſſam beneuolentiam & fidem conſeruate. lib. 3. Machabæorum.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ, indiuiſus, ind ſtinctus.

Ἀδιάκριτος, ὁ, inordinatus. ἀδιατάκτως dicebantur apud Athen. qui in inquilinos adſcripti non erant, aut alioqui μετοικίοι non penderent.

Ἀδιάπρατος, inæſtimabilis.

Ἀδιάπρατος, infecabilis.

Ἀδιάφθαρτος, ὁ, ἡ, immotus.

Ἀδιαφθόρως, immotè. aſſiduè. Eccleſiaſt. 26. ἀδιαφθόρως σήρωσον φυλακὴν, i. aſſiduam firma cuſtodiam.

Ἀδιάφθορος, ος, ὁ, ἡ. non figuratus, deformatus, informis, deformis. Ocellus de vniuerſo. ὁ δὲ ἀδιάφθορος κόσμος ἀγήρως καὶ ἀθάνατος ἔστι καὶ ἡ περὶ μέλος, ἢ aer inexpreſſus eſt, ſi cum ſtreptu & verbo & carmine conferatur.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, ἀδιάφθορος, integritas.

Ἀδιάφθορος, ος, ὁ, ἡ, incorruptus, Plato in Apologia.

Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ, incorruptus, incorruptibilis, corruptioni minimè ſubiacens, Syncerus, nulla vi corrumpendus, qui non occidit, nunquam interitur, integer. Dem. pro corona. τὰ ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ ἀδιαφθόρως ὑπ' ἀνδρὸς πάντα μετὰ σοφίας. ἀδιάφθορος διάνοια, precibus incorruptus. Plato de Legibus.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, ἀφθορία, integritas, 2. cap. ad Tit. Paulus.

Ἀδιαφορέω, ſuſque deque ferre, ſuſque deque habere, indifferentem eſſe, nihil habere diſcriminis, nihil referre. Gellius libro 16. cap. 9. Significat autem ſuſque deque ferre, æquo animo eſſe, & quod accidit, non magnipendere: Atque interdum negligere & contemnere, & propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, ἀμέλεια, negligectus, contemptus, in victu nullus delectus, victus indifferens, indifferentia. Cicer. lib. 2. epiſt. ad Atticum, Dij immortales, neque tam me ἀδιαφορία conſolatur, vt antea, quàm ἀδιαφορία, qua nulla in re tam vtor, quàm in hac ciuili & publica.

Ἀδιάφορος, ος, ὁ, ἡ, promiſcuus, indifferens, ſine differentia, non differens, non alius, non diuerſus, ἀδιάκριτος. ſuſque deque ferendus. Ariſtoteles 1. Rhetoricorum, καὶ ὡς ἀδιάφορον καὶ ὅμοιον πολλὰ περιόντος τοῦ ἀδικεῖν, ἀδιάφορος ἔδη, non intereſt. χρεὼν ἀδιαφόρου πολλοὶ ἡμαρτον, propter inopiam multi deliquerunt. τὰ ἀδιάφορα ſeu μέσα à Philoſophis dicuntur, quæ neque per ſe ſunt honeſta neque turpia, neque bona neque mala, vt docet Gellius libro 2. cap. 7. ἀδιάφορον ὀρώμενον ἡ πόνον, dolorem in medijs habendum duco.

Ἀδιάφορος, ος, ὁ, ἡ, inſeptus, non ſeptus, non interſeptus. Theoph. de hiſt. lib. 1. cap. 8.

Ἀδιαφράκτως, ὦν, id eſt, non vndique ſeptus. Theophr. de hiſtor. lib. 6. cap. 5.

Ἀδιάχυτος, ος, ὁ, ἡ, qui non diſſoluitur, qui non diffunditur, qui diſſipari nequit, qui reſolui nequit.

Ἀδιάχυτος, ος, ὁ, ἡ, ἀδιάχυτον, inſeparabilis, ἀδιάκριτον.

Ἀδιάχυτος, qui falli & decipi nequit, ſic apud Athen. lib. 8. ἡ κατὰ πτῶκα φαντασία dicitur ἀδιάχυτος ὄψ.

Ἀδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, indoctus, indocilis, ἀμαθὴς, imperitus, rudis, non ab alio edoctus, cui genitiuo iungitur. Phocylides cum infinitiuo, ἀ χωρὶς μεμαθὼν διδασκαλῶν ἀδίδακτος ἀκούειν, audiendi imperitus.

Ἀδιδάκτητος, ὁ, ἡ, indefenſus.

Ἀδιεξήγητος λόγος. Eccleſiaſt. 21. inenarrabile verbum.

Ἀδιεξίητος, ος, ὁ, ἡ, qui percurri non poteſt, ἀδιεξίτητος. Sic τὸ ἄπειρον à Them. dicitur ποσὸν ἀδιεξίητον.

Ἀδιέξοδος, ος, ὁ, ἡ, non habens exitum, imperuius, viam non inuenies, detentus, in Epigram.

Ἀδίεπτος, ἀδιέργαστος, μέρος ὑπόντων πίλαγος. Heſych.

Ἀδιέργαστος, ος, ὁ, ἡ, ἀδίεργαστος. Hocrates περὶ εἰρήνης. ὁρῶ γὰρ ὁμῶς τὸν ἴσον καὶ πανταπασιν ἀδιέργαστον, i. incultum.

Ἀδιερεύνητος, ος, ὁ, ἡ, inſcrutatus, indiſcuſſus, inexploratus, non diſputatus, inſcrutabilis.

Ἀδιερεύνητος, non diſputatus. Philo de mundo, εἰς ἕδος ἀδιερεύνητον ἀπαλλαγῆναι qui nihil intentatum reliquerunt. Plato in Tim. ἀδιερεύνητον πίλαγος dixit, id eſt, mare innauigabile.

Ἀδιευκρίνητος, ος, ὁ, ἡ, indiuiſibilis, indiſtinctus. Hermogenes.

Ἀδίηγητος, ος, ὁ, ἡ, inenarrabilis, inexplicabilis.

Ἀδίκελος, honeſtum, decorum, ἐμφερὴς.

Ἀδικαιάρχος, iniuſtus magiſtratus. Cic. epiſt. ad Attic. lib. 12. Dicæarchum rectè amas: luculentus homo eſt, & ciuis haud paulò melior quàm iſti noſtri. ἀδικαιάρχαι.

Ἀδίκαστος, non iudicatus, indiſcuſſus, indemnatus, Nonnus.

Ἀδικέω, ὦ, μ. ἡ, ἀ, inque opprimo, noceo, iniuria affcio, infero iniuriam, violo, offendo, lacefio, lædo, officio, ſum noxius. τὸ δὲ κεῖν δεῖ τὸ βιάζεσθαι ἐκόντα τὸ ἄρχειν τὸ νόμου, Ariſtotel. lib. 4. Rhetor. ad Theod. ſcelus admitto, ſum iniurius, iniuſtè ago, vim infero, fraudo, detraho, ius violo, delinquo, per vim facio, afficio cõtumelia, rem iniuſtam facio, Demoſthen. τί δήποθ' οὗτος ἀδικεῖ; Iungitur interdum duobus accuſatiuis. Ariſtophan. τί δ' ἐγὼ ἀδικῶ τοῦτ' ὀπὶ σὲ εἰ μὴ κατέδομαι τὸν ἐμὸν ὄρνιν; iniuriã ſibi affero, ἀδικῶ σεαυτὸν, id eſt, nihil commeritus malè. ἀδίκως ἀδικεῖσθαι, id eſt, nihil commerui. Ariſtoteles libro quinto Politic. capite octauo, ἀδικεῖν τοὺς ποιῶς εἰς κόρδος, id eſt, multitudinem ſuis commodis fraudare. Idem libro quinto Ethicorum, capite 6. ἀδικεῖν & ἀδικεῖσθαι, pro eodem accipit. ἀδικῶ πολλοὺς ὄντας ἀδίκως, in deos ſcelus admitto, Plato de Legibus. Differt ab ἁμαρτάνω, quòd ἀδικεῖν ſit deſtituta malitia, conſulto & cum deliberatione peccare: ἁμαρτάνειν verò lapſu, caſu, fortuna, & errore quodam humano delinquere. Palsiuum huius eſt ἀδικεῖσθαι πρός τινα, iacturam facio, patior iniuriam. ἑαυτὸν ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑμῶνος, ſibi non mediocribus in rebus iniuriam fieri prætendebat. Plutarchus, in Apophth. ἀδικεῖσθαι δέδια, id eſt, ſcio pati iniurias. Idem in Camillo, ἀδικεῖσθαι μάτια, qui mediocri afficiuntur iniuria. τὰ μέγιστα ἀδικεῖσθαι, id eſt, atroci affectus iniuria. Æſchin. aduerſus Cteſiph. ἡγεῖτο πολλὰ τοῦτον ἀδικεῖν ἀδικεῖται, ciuitas quidem pati afficitur iniuria Ariſtophan. in Pluto, ἐπεὶ κακῶς ἐμὲ ἔδει ἀδικεῖν, inclamaſti nihil à nobis offenſa. ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ τοῦ ἀδικεῖν, id eſt, commeritus. τὸ ἀδικεῖν ἔδειν τὸ φύσει, τὸ ταῦτα τὸ αὐτὸ ἡ πάσχειν ἀδίκως ἔδει, φύσι ἡ ἀναγκαῖον ἀπαλλάσσειν ἀδικεῖν, ὅπ ὅταν πάσχῃ ἀδικεῖν, ἐν τοῦτο ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη lib. 5. ἡθικῶν, cap. 7.

Ἀδίκη, quaſi iniuria & iniuſta) dicitur virtus. ἡ ἀνδρῶν ἀρετὴ καὶ ἀδίκη. Dioſc.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, iniuſtitia, iniuria, maleficium, ἀδικία. Xenoph. αἱ πόλεις ἔδη τοῖς μείζοσιν ἀδικήμασι ζημίας θαλάτου ἐπιτιθέασι, maxima ſcelera. vide Ἀδικος.

Ἀδικητικός, ὴ, ὸν, iniurius, qui affiicit iniuria, Plutarch. in Opuſc. περὶ φθόνου.

Ἀδικία, ας, ἡ, iniuſtitia, improbitas, ſcelus, iniquitas, maleficium, facinus, malefactum, culpa, iniuria violentiſſima: pro quouis peccato capitur. Plato de Legibus. ἀδικίας ἔκγονος τὰς ὑβρεις. Hocrat. de pace, contraria facit ἀδικίαν & δικαιοσύνην. ſic iniquens,

ἀδίκ. ὁ τοῦτον, οἷόν τ' ἐξηλθεῖσθ περίτερον, πρὶν ἂν πεῖσθετε τῷδ δικαιοσυνίαν ἀφαιμαιτέχειν ἢ τ' ἀδικίαν. Demosth. pro coronâ. ἀδικεῖν τῷδ μετέχειν ἀδικίαν, i. iniquitatem. Aristot. in prædic. qualitatis, ἀντικεῖσθαι ἀδικίᾳ ἀνισότης, i. iustitia iniustitiæ contrarium est. Pro quouis peccato vsurpant sacræ literæ.

Ἄδικμον. εἶδος ἰχθύος ἀδύλωτου. Hesych.

Ἀδικοποιέω, ἀδικιαριam facio.

Ἄδικος δοξέω, ἀδοξολογεῖ κακδηγέω.

Ἄδικος ὁ ἢ, iniustus, iniquus, maleficus, iniurius, improbus, nefandus, noxius, impius, indignus, immeritus, Demosth. ἀδικ. τὸ στρώμα genere fœminin. ἐὰν δὲ πεῖθῃ τὸν ἀνεψιὸν, ἢ τῶν μεμισθωμένων τινὰ, ἀδικ. ποιῆσαι ἄγειν ἀδικιαν ᾧ ὑποκειμένου, ὡς οὐ ποιεῖς παλάκας, ἀλλ' ἐστιγμὴν ἔζωγραφωμένας ἀνθρώπων, ἢ συμπεφυκότα πόλεσι, &c. Æschin. in Ctesiph. ἀδικιαν ᾗ ἀδικιαὶς ἴσῳ τῷν ἀφεῖς ἀνθρώπ συμφαλῶν γεγόνασι ἀδικιαι λόγος, Aristophan. id est, ἄπιστ. vt δίκαιος λόγος, id est, πρέσπιστον. τὸ ἄδικον, id est, iniustum, de quo vide Aristotel. libro quinto, Ethic. cap. 7. Idem lib. 1. magnorum Moralium discrimen ponit inter τὸ ἄδικον & τὸ ἀδίκημα: nam ἄδικον, id est, iniustum, lege definitum est, veluti depositio quenquam fraudare: at ἀδίκημα, id est, iniuria, dicitur vbi quid iniuste perpetratur. ἀδίκου δίκαξε, id est, actio iniuriarum. Plutarchus in Pericle. Iocrates ad Demoni. μᾶλλον ἴσπδ ἐχειν δίκαια πάντα, ἢ πολλὰ ἀδικεῖν. ἄδικα φρὸ πιεῖ, aliquem afficio iniuria.

Ἀδίκως, iniuste, sine causa, præter meritum, immerito, iniuriâ, per iniuriam, præter æquum, præter ius. Demosthen. adueršus Æschin. οὐδεὶς οὐδὲν ἀδίκως ἀμῶν ἐνεκάλεσε, i. nullus vobis per iniuriam quicquam dixit. Item Demosthen. ὦν ἀλόγως ἐσθῖ ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμου, nec ab re, nec iniuria. Fruſtra etiam exponitur cap. 1. Prouerb. Solomonis. μὴ δικαίως κάθιδικως dixit Aristoph. in Pluto, Atticè pro σκαιτὴ πράττ. vide δικαίως. quo iure quaque iniuria.

Ἀδινός, ὴ, frequens, abundans, multus, vehemens, confertim vadens, ἀφθ., confertus, ἁπαλὸς, tener, mollis, dulcis, suauis οἰκτρὸς, γοερὸς, miserabilis, lamentabilis, ἀλακὸς. id est, albus. ἀδινὸν ὄπα, dixit Apol. pro ἀδύτῳ. Et apud ipſum ἀδινὸς ὕπνῳ, id est, profundus somnus, ἀδινὸν κὰρ, id est, πυκνὸν ψυχὼν ἢ ἐκπνοὴν ἀυστπνοῦσθαι. ἀδινὸν ὀρὸν τὸ ἀδρὸν ἐρχόμενον Hesychius. Hoc etiam epitheton dat Homerus muſcis & apibus. Iliad. β. νέον ἀδινα δῖτα μελισσάων ἀδινάων, id est, σφὸ δέλων ᾗ ἀδρὸν πανοῦμεν σῶμ τὸ ἄδιν δὲ ᾗ δασυνόμενον, inquit interpres. ferebitur ab aliis tenui spiritu. ἀδινὸν κάκος, vehemens dolor lib. 2. Argonautic. Apol. & lib. 1. ἀδινὸ κιόσεον, id est, μεγάλως ᾗ βαθέως ὑπνοῦν, ilum dormire, vel ἀσπὰ κοιμᾶσθαι ᾗ κῦ βάθος, vt exponit παῤῥησιαστ. Homer. Odyſſ. ἀμφὶ δ' ἀδινὰ σφέζεται. &c. vbi Didymus, ἀδινὰ δ' τοι λεπτὰ ἀφῆς συλλεγόντα πῆξ ἐοικ. ἢ αὐτὸ τὸ ἀδινὸν, ἴσα ἢ. συκῶσις ᾗ συκῶσις. ἀδινὸν, saepe idem quod ἀδρὸν, & τὸ οἰκτρὸν, vt ἀδινὸν φυσιαχόσας: & quod ἀδῖν, id est, γοερὸν. vt σκυρίλιον ἀδινάων, & quod πυκνὸν. vt ἀμφ' ἀδινὸν κάρ.

Ἀδίπως, tenuitur, paulatim. ὦν ἀδὶ πάντων, vehementius, duabus primis breuibus.

Ἀδιστος, fenſim, paulatim, ῥᾳδίως: vt ἀδὶ πᾶς αἰσθάνεται χαυλῶν. alioquin ἄδ' ἴστος, id est, ἀκίνητος.

Ἀδίξις, apud Tarentinos, ὁμολογία.

Ἀδίοδηντος, ὁ ὀδ ἢ, inuius.

Ἀδιοίκητος, ὁ ὀδ ἢ, non administratus.

Ἀδίοπτος, ὁ ὀδ ἢ, incuſtoditus. Æſchyl. δίοπτα enim nauium cuſtodes dicuntur. ἀδίοπτος. ἀκαρχὴς, ἀφύλακτος.

Ἀδιόρθωτος, ὁ ὀδ ἢ, inemendabilis, incorrectus, indirectus.

Ἀδιόρατος, ὁ ὀδ ἢ, indefinitus, indiſtinctus, inexplanatus, incertus, non exploratus. ἀδιαῤῥὶ. indiſcretus. Ἀδιόριστος λόγ., indefinita oratio.

Ἄδιρος, obliquus, decliuis πανταχῆ. ἀδιρμαλος, πλάγιος.

Ἄδις ex Appi. exponitur ἐρχόμ. focus.

Ἀδίσκον. vocant Macedones, κυκλάδα.

Ἄδισμα ὁ ἄδισμ, decretum, ſcitum ψήφισμα, δόγμα.

Ἀδίσακτος, indubitatus, certus apud Ptol. ἢ ἀδίσακτος ἐλπὶς apud Oec. ſpes certa ἢ μὴ σκανδαλιζομένη. vel ἢ μὴ δίσταζουσα.

Ἀδίσμενος, lamentabilis, miſerabilis, & grauiter ſuum caſum & tempora deplorans.

Ἄδισμος ὁ, non ſitiens, parum ſitiens, minimè ſiribundus, vel ſiticulosus. vnde τὰ ἄδισμα dicuntur, quæ ſitim extinguunt: vt ἄλυκα quæ ſimem prohibent. ἄδισμος φοίνιξ, id est, palma ſitim arcens, ſic apud Solin. ἄδισμα σύκα, fici ſitim ſedantes. Dioſcorid. libro primo. Idem libro tertio. αὐτὸν ὑδρωπικὸς ἄδισμον πυοῦμενον, ἢ id est, aniſum ſitim hydropicis cohibet. ἄδισμον palmam Ægyptiam eſſe adnotant, cuius fructus immaturus μυοβολάνους, maturus & nigricans φοινικοβάλανον dicatur. Ἄδισμος etiam dicitur glycyrhiza Theophraſt. Dioſcorid. & Plinio. Ἄδισμος catapotij nomen ab effectu, Galenus lib. 8. περὶ ἴ τὸ πόνου.

Ἀδίσμενος, valere, ſanum eſſe, ὑγιαίνειν, ζῆν. Hesychius. Suidas & Etymol. habent ἀδίσμενος pro hoc Hesychiano ἀδίσμενος.

Ἀδίσμενος Etymol. δοῦλος ſeruus, ancillus.

Ἀδίσμενος, idem affert pro ἀφανὴς, obſcurat, è conſpectu tollit.

Ἄδίσμης, ητος, ἡ, indomita. Lucianus in commentario eu titulus ζωγράφος, τῶν θηλειῶν ᾗ ὕπτιον γε κρωδίσης, οἷον μάλιστα ἀφ' ἵππου, ἢ εἰσὶν ἀδμήτες ὑ' τῶν ἡ ἄβατοι.

Ἀδμήτης, ὁ ἢ, indomitus, & ἀδάμαστος. Suid.

Ἄδμητος, ὁ ἢ, indomita.

Ἄδμητος ὁ, indomitus, intactus. ἄδμητος ἵππος, equus intractatus & nouus, Ciceroni. ἄδμητος, etiam Admetus dictus eſt Apollinis amaſius, Plutarchus in Numa. Fuit & Admetus rex Moloſſorum, ad quem Themiſtocles exul profugit, vt idem refert in Themiſtocle: eodem quoque nomine dictus eſt pater Eumeli ducis Theſſalorum, Homero authore Iliados β. Ἄδμητος κόρη, Proſerpina, ἡσίοδ. Hesychius Ἀδμήτου λόγον exponit σκολιὸν. Suidas verò Ἀδμήτου μέλος ᾗ ἁρμόδιον, dici ait ὅτι πρῶ χρεῖσθαι ᾗ δυκλίαν ᾗ ποιᾶται τῷ τὰ σκολιὰ λεγόμενα. Hesychius: Ἀδμήτου μέλος, canticum Scolion dictum, in Admeti laudem canti ſolitum, interpretatur.

Ἀδμωλεῖ, non ſtudulenter, aut ſeruiliter, χωρὶς σόλου, ἢ δουλείας. Suid.

Ἀδμωλεῖν, ignnrare, ἀγνοεῖν, ἀγνωμονεῖν, ἀκαδίζειν, ἀγκακετεῖν. ἔχτειν.

Ἀδμωλία, ignorantia, ἄγνοια Callimacho. ἐξὸν τὸ εἰδέναι γνῶσκο, ἴσμενος, ἴσμενία, & ἀδμωλία, ſyncopâque & mutatione τῶν εἰς λ, ἀδμωλία. dicitur & ἀδμωσία. Alij ſcribunt per ο μικρὸν.

Ἄδνιν, pro ἀγνὸν dicunt Cretenſes.

Ἀδνώμων, inquit Suidas, ὄνομ. ὁ ὀμοιότατον ᾧ ἀμαθίας.

Ἄδὸ ἀρίσκει, Ionicè ἀείδ. & verbi ᾠδὸ.

Ἀδὸμ. aſſentiar. Herodotus in Calliope, ἀγὼ ᾧ τῶ τάδε λέγεσθαι μὴτε ἀρχικὸν ἢ ἄδομαι μέτα τοῖσι τῶν τὰ ἀρίσκοντα, ego verò huius gratia neque Ægineta aſſentiar, neque quibus hæc grata ſunt. Idem ἄδομαι σοι, tibi aſſentiar.

Ἀδόκητος, ὁ ἢ, nec opinatus, inopinatus, inexpectatus, ἀφνίδιος, inſperatus. τὸ ἀδόκητον, res inopinata. interdum accipitur pro ex inſperato, inopinato. Κατὰ ἄδοκητον, ex inopinato, ex improuiſo. ἀδόκητος, ἀφνίδιος, ἀπροσδόκητος, διαλυμαίνεσθαι δόρυβος ἀδόκητος, tumultus inſperatus, Appian. in Annibale.

Ἀδοκήτως, ex improuiſo. Gregor. Nazanz. ὡς τῆς εἰς τὸ ἄγιον βάπτισμα μεγάλης μελέτης παρὰ ἀδοκήτως ὑ' ἀροσδοκήτως, &c. id eſt, ne is qui expectatur, clàm ex inopinato adſit. ἀδόκητα etiam pro eodem dicitur.

Ἀδοκία, inſperatus & inopinatus rerum euentus. ἀδροσδοκία.

Ἀδόκιμος σκευή, ὁ. obſcurus, ignobilis, non examinatus aut probatus, nondum ſui iuris & tutelæ, non aſcriptus in virorum album, nec inter eos cooptatus, ὁ μὴ πω ἐγγεγραμμένος εἰς ἄνδρας, quod ἀνεμφεβόλιον dicitur. Æſchin. aduerſus Cteſiph. ἀφ' κλήρου τὰ ἀρχὰ ὁ ἀδόκιμος ἦν.

Ἀδόκιμος ὁ, ſunt hodie qui in curiam citra ſententiarum diſquiſitionem & citra cenſuram ſeu examen vt vocant admittuntur principis mandato impenſioſiore. Bud. Com.

Ἀδόκιμος, ab re, temerè, ſine examine, inexploratò, inexploratè.

Ἀδόκιμος, reprobus, deſpicabilis, inutilis, ab vſu remotus, repudiatus, improbus, inſipiens & ignarus, illaudabilis, qui non meretur laudem. ἀδόκιμος ὁ Econ. ἀδόκιμον ἵππον νόμιμος. ἀδόκιμος ὁδός, qui repudiatus videatur. ποιεῖν. Xenophontis, & ἀχρηστος.

Ἀδόλεις, lanum, ὑφῆς.

Ἀδολεσχέω, ἀμβατεύω, ſum verboſus & garrulus, garrio, nugor, verbæ effutio, φλυαρῶ, μακρολογῶ, multa dico, contemplor, exerceo. In Pſalmo Daudico 118. ὦν πᾶς ὑπηκόης σου ἀδολεσχήσω, id eſt, in mandatis tuis exercebor, σχολιωνῶς μελετήσω. Ita enim accipi ſolet in ſacris literis.

Ἀδολεσχίας, ὁ, ὁ. nugator, garrulus, ſophiſta, rixoſus diſputator. Ariſtophan. περὶ de Socrate & diſcipulis, ἐμπεφόρηκα πλεῖ ἐπιδὸν ἡδὺ ἀδολεσχῶν, & Eupolis Socratem vocauit πίθηκον ἀδολεσχ.

Ἀδολεσχῆς, ἐος, contemplatiuus. ἐχλιν.

Ἀδολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, loquela, nugatorius ſermo, confabulatio, nugæ, ambages, ἀκαιρίαι, φλυαρία. σωκ. χεια. Theophr. in Characteriſt. cap. περὶ ἀδολεσχίας, ait eſſε διήγησιν λόγων μακρῶν ᾗ ἀφελοῦντων. Gregor. Nazanz. ὁ τῆς περὶ ψεῦ λόγου, ἢ ἀδολεσχίας πᾶς ἐστὶ ἀδολεσχία ᾗ λόγων αἰτία ὄνειδος, i. non n. grata eſt fidelibus garriendi & rixoſæ diſputationis ſophiſtarum. καταφρονοῦσι ᾗ νεμίζουσι ἀδολεσχίαν ᾗ μακρολογίαν, ἀλλ' οὐ πᾶς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἐῖ τὰς διατριβὰς τὰς τοιαύτας, futilem loquacitatem. Plutarch. in Lycurgo, τὰ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὰ χρήματα περὶ ἀδολεσχίαν, inepta occupatio circa opificia, pecuniâque parandas. Ariſtophan. ἡμᾶς ἀξιωσόσωντες ἀδολεσχίας, me delirante per furiditatem & leuitatem. vbi interpres, ἀδολεσχία δ' ἡ ἀδὲ καὶ ὦν ὁμιλία. In ſacris literis ἀδολεσχία dicitur. ἡ σωκχὴς μελέτη. aſſidua meditatio. Etym. vocem deducit ἀπὸ τῆ ἀδλίαν ἢ ἀ, ἐσ. vel ἀπὸ τῆ ἡδονῆ ᾗ φρενῶν. cuius indefinitum ſecundum ἀδὸν, ex quo ἄσῃ, ἢ ἄφρασυνῶν, & ἀσχηνὶ, alij deducunt ἀπὸ τῆ ἄσθε, i. μάσε quaſi dicas ad fatigetarem vſque confabulatio.

Ἀδό-

Ἀδόλως, ὁ, ἡ, verbosus, garrulus, futilis, loquax, nugator. Vnde sententia μισόλογος, ἀπατεὼν, ἀδόλως, νουθετῶν πᾶσαν νύσσε.

Ἄδολος, ὁ, ἡ, à dolo alienus, dolo carens, non fucatus, simplex, candidus, purus, fyncerus, verus, germanus, non adulteratus, nulla arte vitiatus, integer, nihil doli sentiens, qui dolum nescit, à quo abest dolus. Plato in epist. ἀδόλως γράμμα ἡμῖν ὑμεῖς μὴ δεῦρο βασιλέα σύμβου, incorrupta mente eum dus regem creare.

Ἀδόλωτος, nullo dolo, fedulò, accuratè, candidè. ἀκριβῶς.

Ἄδον, placui seu placebam, vel placuerunt, ab ἄδω. Hesiod. τῆσιν ἄδον θυμῷ, quibus placeant conuinia, placent.

Ἄιδον, canunt vel cecinerunt pro ᾖδον, ab ἄδω, cano.

Ἀδούπητος, Hesychius affert pro κωφὸς τὴ ἀδοῦσι, infernalis.

Ἀδύτως, dicuntur à Theocrit. pro ἀνδύτως, id est, luscinize, à cantus voluptate.

Ἄδυτος, ὁ, ἡ, inconcussus.

Ἄδυτος, idem immotus, non agitabilis, immobilis, lib. 7. Epigrammat. ἀσάλευτος, ἀδύνητος ἐν στέγῃ ἀσάλευτος. nam δύνω idem quod πεφυκέναι.

Ἀδύσσεος, ὁ, ἡ, ὁ, insperatus, ἀνέλπιστος. Sophocles. Significat item nihil opinans. Alexand. in Top. ἀπὸ τοῦ μὴ τοῦτο ἢ σφοδρὰ μάχῃ ἀδόξαστος ὑφ' ἀσόφιστος.

Ἀδυτέω, ὑμνῶ, τ. πρ. ω. gloria careo, inhonoratus & ignominiosus habeor, fermone hominum vituperor, malè audio, fum inglorius, improbor, fum infamis, inuidia premor, ignominiam fubeo, dignitatem meam malè tueor, fum ignobilis, opponitur τῷ εὐδοκεῖν. Item non honestum puto, παραπέμπομαι. Ioseph. lib. 9. ἀδοξίαν αἰσχρὰν φεύγειν, Bud. Comment. vnde, οἱ ἀδοξοῦντες, quorum authoritas leuis est, inglorij, obscuri, expuncti.

Ἀδοξία, ἡ, gloriæ contemptus, incredulitas, indignitas, reprehensio, ignominia, infamia, despectus, obscuritas nominis, dedecus. Isocrat. ὑπὸ ζῆν ἀδοξίαν. Xenophon lib. 1. Κύπαιδ. φυλαττόμενοι τὴν αἰσχρὰν ἀπὸ τοῦ ἀδοξίαν, finistram hominum de se opinionem. ἀδοξίαν αἰσχρὰν φεύγειν τινί, apud Platonem, i. ignominiam afferre.

Ἀδόξητος, humile. Quintil.

Ἄδοξα, dixit Sophocles, τὰ ἀδόξαστα, inaudita & incogitata, quæque præter hominum opinionem exiftunt. Ariftot. ἀδόξαστα τὸ καλούμενα, impoſſibilia.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ, ἡ, inglorius, infamis, turpis, indignus, obfcurus, humilis, ignobilis, fordidus, qui eſt vltimi nominis, proletarius, reiectitius, à gloria alienus, inopinabilis. Gell. lib. 17 cap. 12. infames materias, ſiue quis dicere mauult, inopinabiles, quas Græci ἀδόξους ἢ ἀπόπους ἐπονομάζουσι appellant, & veteres adorti ſunt, non ſophiſtæ ſolum, ſed Philoſophi quoque.

Ἀδόξως, ignominioſè.

Ἀδουλεῖν, ſacrificio, lito.

Ἀδοσπία, belli vacatio, & armorum ceſſatio, vt ſit in pace ſequeſtra. hinc pro ignauia & ſocordia, ἀσπασία, ἀργία.

Ἀδρεῖ, ἀπεκδρεῖ. line excoriatione.

Ἄδρυς, ὑσπερα, vter. Θύλακος, κάνιστρος, & ἄδρυξ ὁ δὲ ἀφύλος, non excoriatus. & ἀδρύξις ἀπ' τὴ μοχλυς.

Ἀδρυλλητος, ὁ, ἡ, inuictus, inexpugnabilis.

Ἀδρυφόρητος, non ſtipatus, abſq; ſatellitibus, nullo ſatellitio munitus, qui eſt ſine corporis cuſtodia.

Ἄδυ, lætitia, gaudium. ἄδυ ἔργον, Etymolog.

Ἄδυ, εος, τὸ, κέρας, πλησμονὴ, fatietas, apud Dinolochum eſt ὄζος acetum. ſignificat etiam laborem & laſſitudinem κάματον ἢ κόπον, alioquin idem quod κόρος, vt ἄδυ τὸ μετ' ἔπατο θυμῷ.

Ἄδυεσθαι, voluptas. ἀδυσθαι δ' ἀπ' ἀνδρὸς ποτιος.

Ἄδυσσον exponit Hefych. ἄδικον τὸν, ἢ ἀνόμαστον, ἢ ἀδιάφανον (ſed leg. ἀδιάφατον). i. non exiſtum, aut confeſſum, aut indiuiſum.

Ἀδυῶσα, inuita, ἄκουσα.

Ἀδυλλητος, ὁ, ἡ, qui ſeruire nequit. Et ἀδυλλητος οἰκέτης, qui vni domino ſeruiat, non iterum venditus.

Ἀδουλία ας, ἡ, ſeruorum penuria.

Ἄδουλος, ὁ, ἡ, ἡ, ſeruis carens.

Ἀδυλωτος, ὁ, ἡ, inuictus, ſeruitutis impatiens. ἀβύλωτα φρονήματα, id eſt. celſi, ingſique impatientes ſpiritus.

Ἀδύστατος, ὁ, ἡ, ἡ, tacitus, expers ſtrepitus.

Ἀδυσπασώμενος, διαλυόμενος, ἀμελούμενος.

Ἀδρα, ας, ἡ, ciuitas Illyrica. ἀδρὰ, fœmininum adiectiui ἀδρός.

Ἀδρανὴς, ſenectus. Macedones, ἀδρία.

Ἄδρανος, ineficax, ἀδρανέστατον, ἀδρανὲς ſign. ἀσθένειαν quamquam & reddit idem Hefych. ὡς τὸ ἀδρανὲς ἀνδρὸς quod eſſet ἀδρανὲς τὸ ἀδρανὲς, hoc eſt fugio.

Ἀδρανὲς, ἔος, parum videns, ἀδρανὲς. ἀδηρὸς, πλήρης τυφλός. Et Ἀδρανὲς, ἡ, ἀκρόπολις τυφλὴ ἀδρανὲς; vero ſign. inuiſibiles.

Ἄδρανον, peculiare, proprium, ἴδιον.

Ἀδρεμύττιον πλοῖον, adramyttina nauis, ab Adramytro vrbe Myſiæ cap. 27. Act. Apoſtolic. vrbs autem ipſa dicitur Ἀδραμύττιον, ſiue Ἀδραμύτιον, ſiue Ἀπαμύτιον, tribus enim hiſce modis ſcribi Stephan. tradit. Ἀδρημὸν apud Lydios ἐπ' ἔμμον auth. Hefych.

Ἀδρανία, vel Ἀδρανία ας, ἡ, imbecillitas, inertia, ignauia, torpor, infirmitas, ἀδυναμία, ἀδρανεία. torpedo, ἀδρα.

Ἀδρανὴς, ſum infirmus, ἀδυνὸς, ſum imbecillis. Nonnus. Aratus, Οὐδὲ τις ἀβρανὴν φέρεται νεμέσιν σπιλήν, neque vlla languida fertur prima luna.

Ἀδρανὴς, ὁ, ἡ, ἡ, infirmus, ἀσθενὴς, imbecillis, languidus, remiſſus, flagitis, diſſolutus, tenuis, exiguus, breuis, hebes, languefcens, piger, ἀδύνης. ἀδρανὴς χρόνος, breue admodum tempus. ἀδρανὴς ἔμφασις Gaza vertit quod à Cicerone in Catone maiore dicitur, tenuis valetudo. Poſidippus poeta epigram. ἀμείνονες ἄδρανες, ἀμείνονες δὲ ἔμπαλιν ἀδρανέστερ. Διὸ τὸ ἔρημον τὸ σφοδρὸν ἢ τὸ ἀδρανὲς μορίου.

Ἀδρήστεια ας, ἡ, Adraſtia. νέμεσις. hanc quidam Nemeſin deam eſſe putant inſolentiæ & arrogantiæ vindicem, quæque ſpes immoderatas & veter & puniat. ἀδρήστεια dicta eſt, ὅτι πάντων ἀνάγκης ἀδρανέστερον, id eſt, quòd nemo eam effugiat nemo enim nocens meritam pœnam vſque effugere poſſit, etiamſi quando ſerius affequitur: ab ἀ priuatiua particula, & ἀδρήστεια, id eſt, fugio. alij ab Adraſto rege, dictam putant, qui Deę Nemeſi templum conſecrauit. Ariſtotel. lib. de mundo ſcribit Deum ipſum Nemeſin & Adraſtiam dici, νέμεσιν μὲν, ὅτι τὰ ἐκάστοις θνητοῖς ἀνομοίως ἀδρήστειαν δ', ἀνάπαλιν ἀφ' ὧν ἔχει φύσιν, id eſt, Nemeſin, quaſi poteſtatem diuinam, eius quod iuſtum cuique diſtributricem: Adraſtiam, quaſi cauſam quandam naturæ comparatam, quam fallere nemo queat, aut vitare. Ἀδρήστεια, interdum pro inuidia capitur: vt ἀπὸν δ' ἢ ἀδρήστεια, id eſt, abſit inuidia dicto. Plato lib. 5. πολιτ. ἀφ' ἑστίας δ' ἀδρήστεια χρεὼν ἢ μῦθον κλύειν. eius quod dicturus ſum inuidiam depiecor, vel precor vt mihi liceat impune dicere. Græci etiam eandem vocant τὴν ἀδρήστειαν ἢ τὴν ἀμαφίλλων, hoc eſt, τὴν ἀφυσιαν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐκφεύγειν ἅπαντα τὰ ἀφυσιαζόμενα. ἀδρήστεια etiam vrbs eſt Helleſponti. vide Stephanum, ὡς πλοῦν. Ἀδρήστεια etiam reclis nomen eſt cuius ita meminit σπασίμαχος ἐν βιάσσαι: ὡς ἀδύναμός ἢ κερμινίου ὄργης ἀκμαιότερα γθονία ἥβη, πασίμοιδ' ἐπῳάν, ὡ' ὡς γνωὶ φάγε πὶ κατ' ἄγνωτον ὑμμαὶς γίγνεται, κρατέει τοῦ ἀδρήστεια.

Ἀδρηστίνη, ης, ἡ, Adraſtine, i. Adraſti filia.

Ἀδρηστος, Adraſtus proprium nomen: eſt & adiectiuum ἀδρηστος, pro minimè fugitiuo, ſeu à fuga alieno.

Ἀδρόσαξις, atriplex, herba inter olera χρυσολάχανον.

Ἀδρύαγχη, Adrachne arbor Plinio lib. 17. cap. 24. de qua idem lib 13. cap. 22. inquit, Adrachnen omnes fere Græci portulacæ nomine interpretantur, cum illa ſit herba & adrachne vocetur, vnius literæ diuerſitate. Cæterùm adrachne eſt ſylueſtris arbor neque in planis naſcens, ſimilis vnedoni, folio tantùm minore, & nunquam decidente: cortice nec ſcabro quidem, ſed qui circumgelatus videri poſſit: tam triſtis aſpectu eſt. Quæ deſumpſit ex Theophr. ſto lib. 3. de hiſtoria plantarum, cap. 16. πόρος ἢ τὸ φύτευ ἢ ἀδρύαγχη ἐγκατὰ μικρὸν μόνον ἢ ὡς ἄχαν μάχα. ἢ βαλὸν κολικὸν ἔχειν, ἀφυλλοβολεῖν νύκτων. Sed videtur Plinius legiſſe: ἀφυπνογνώμων. Et deprauatè in Codice Theophraſti legitur ἀδρύαγχη, tranſfertque ineptius Gaza potulacam. libro vero 1. cap. 8. eiuſdem operis & authoris portulacam: quo loco ita legitur: πὰ δ', ὡς φασιπόλιδη, ἢ ἀδρύαγχη, γηλεῖα κάμαρ. ſed emendandum ἀφυμίσιδη, vt intelligatur ἐλαιὸν: vel in dandi caſu ſequentes voces legendæ, & ita ſcribendum: ἢ ἀδρύαγχη μηλέᾳ, καμάρᾳ, id eſt, adrachnæ, malo, camaro. Nam ex hoc loco, & de cortice loquens Plinius libro 10. cap. 31. dixit: Quibuſdam etiam cadit, vt malo, vnedoni. Quamobrem malè tranſtulit Gaza inquiens: Quibuſdam etiam cadit, vt portulacæ, vnedoni, arbuto. libro quarto de hiſtoria plantarum, cap. 4. vbi Theophraſtus habet malum Medicam ſiue Perſicam (quam & Plinius Aſſyriam) folio eſſe τὸ ἀδρύαγχος, vel vt legitur ἀδρύαγχος, Plin. lib. 12. cap. 13. habet vnedonis.

Ἀδρόπαιος ἡμέρα, feſtus expers falcis, Heſiod. interpres. ἀδρόπαιος, ὁ τῆς ἐπικαιόμενος, Sophocles.

Ἀδρέω, ὦ, ἡ, ἀδρέω, adoleſco, augeor. vnde ἀδρηκὼς, adultus, apud Dioſcorid. lib. 2.

Ἄδρηκος, otium ἀσχολία, quaſi ἀδρησία.

Ἀδρήσια, ἀδρήσεται, & locus Troadis apud Hom. Iliad β.

Ἄδρηστος, ἄδρηστον. Meminit Homerus τῷ ἀδρήστῳ, herois filij Meropis. Iliados β. Herodotus in Melpomene adiectiuè dixit τῶν ὧ, ὡς δούλων ἐόντων ἢ κάρτα ποιεύμενοι, ἀδρήστους μᾶλλον ἐποιεῦντο ἢ ἄδρηστα μᾶλλον. vbi ἄδρηστα, interpretor, minimè fugacia, licet inſectatione digna Laurentius Valla expon-t.

Ἀδεῖ pro ἀοιδεῖ dicunt Pamphylię populi.

Ἀδρία, Adria ciuitas in maris ſinu Adriatico, qui & Ἀδρίας dicitur genere maſculino. Lucianus in Icaromenippo, ὁ ζέφυρος τῶν ἀδρίων διαπνεύσαντα, id eſt, Zephyrus Adriam flu ctibus exagitet. Herodotus in Terpſichore, κατέκειτο δὲ τοιοῦτο τοὺς ὅ-ρους ἀγχοῦ τῆς ἐπὶ τὸ ἀδρίαν id eſt, pertingere autem horum fines prope Venetos Adriæ incolas. Nam Venetiæ hoc in ſinu

sitæ sunt magno miraculo, colonia Hetruscorum. ab Adria fit Ἀδριανὸς. gentile nomen. ἐν τοῖς φερομένοις εἰς τὰ ἀμφίβολα σφαιρωμάτων, legitur γράφεται δὴ ὁ ἀμφίβολος ὑπὸ τῶν Ἀδριανῶν πάλαι τῶν Ἰωνίας. Ἀδριανοὶ γὰρ οἱ πολίται αὐτὸ λέγουσιν Ἀδριανοί, vt refert Suidas, ciuitates est Mysiæ.

Ἀδριακὸς, Adriacus, ab Adria.

Ἀδ ἑλκυνὶδ ἀλεκτορίδης, Adrianæ gallinæ, de quibus Aristoteles lib. 6. de natura animalium, cap. 1. Item Adrianæ paruo quidem sunt corpore, sed quotidie pariunt, ferociunt tamen, & pullos sæpe interimunt: color his varius, & dictæ sunt Adrianæ ab Adria, quòd in eo tractu bis in die pariunt, vt indicat Stephanus de vrbibus.

Ἀδριανὸς, Adrianus, proprium nomen. ἀδριανὸς οἶνος, vinum Adrianum in Sicilia nascens, Dioscor. lib. 5. ἀδριανὸς, etiam gentile est ab Adria. vnde ἀδριανὴ θάλασσα Adrianum mare. Horatius in palinodia, Siue mari libet Adriano, id est, Adriatico. vide in verbo, Ἀδρία. & ἀδριανοὶ dicuntur Celtæ circa Adriaticum mare.

Ἀδριατικὸν πέλαγος, ab Adria. Plutarch. in Camillo, πολὺ μᾶλλον τὸ βόρειον διὰ τὸ κατοικεῖσθαι, ἀδρίᾳ κολπούσῃ, δεχομένῃ τυρρηνικὸν πέλαγος ἀφρῶδες· πολὺ δ' ἀφρὸς γίνεται κακκαβώμενον, κἀπὸ τῶν τυρρηνικῶν πέλαγος. id est, nam mare quod ab Boream vergit, Adriam vocant à Tyrrhenica vrbe Adria: quod autem ad Notum inclinatur, Tyrrhenicum pelagus.

Ἀδρίμυς, mininè acerbus, à nomine δριμὺς mutato accentu, sic ἁπλοῦς, ἀδ ὑδὺς, ποδώκης, ἀδ ὠκὺς.

Ἀδρὸς καπνὸς, vocat Plato animal terrestre, quod terram solidum elementum calcat.

Ἀδ ρόβωλος, ὁ, ἡ, qui crassis est glebis seu grandibus. Accipitur & pro geocere bdellij apud Dioscor. lib. 1. cap. 81.

Ἀδρομερὴς, οῦς, ὁ, vinum crassis partibus constans seu crassioris substantiæ, vinum crassum. Dioscor. lib. 5. cap. 10.

Ἀδρὸς, οῦ, ὁ, adultus, plenus, maturus, crassus, παχὺς, grandis, maiusculus, crassiusculus, auctus, crassescens, robustus, qui est firma habitudine, qui amplo incremento est. absolutus, vir grandiusculus, magnus, amplus, multus, copiosus, vber, maturus, solidus. Donatus in Virgilij vita, stylum ἀδρὸν, validum interpretatur. Gellius lib. 7. cap. 13. Et in carmine & in soluta oratione genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant, nominásque eis fecerunt, ἀδρὸν ἰσχνὸν, μέσον, nósque quem primum possumus, vberem vocamus, secundum gracilem, tertium mediocrem: vberis dignitas atque amplitudo est, &c. Itaque ἀδρὸς χαρακτὴρ, id est, stylus sublimis, vber, dicendi genus sublime. Et Herodotus lib. 1. ὁ τῆς γῆς καρπὸς ἀδρὸς ἰών, i. in agro fruges erant adultæ. ἀδρὸς ὁ πολεμῶν. Aristoph. magnum bellum. Dioscorid. lib. 1. ἀδρὸν δένδρον, id est, arbor dura, vt Ruellius noster vertit: crassa, vt Hermolaus: & speciosa & fortis, vt Marcellus, qui adnotat ἀδρὸν significare διηρθρῶς, id est pingue & feliciter nutritum, ex eoque cum decore validum & forte, qualis est corni materia ob id venabulis conficiendis apta. Plutarchus in Solone, πῦρ ἀδρὸν, dicit pro valido, interpres corroboratum vertit. Libro 4. Regum cap. 10. εἰ ἀδρὸν ἡ πόλεως, id est, optimates ciuitatis. Isocrates in Panarhenaico, πολὺ αὐτὸν μᾶλλον ἀδρὸν τῶν ἀδρῶν ὄντων καὶ πολὺ βελτίονα τῶν δικαίων, id est fortioribus, ἀδρότερος, id est, habitior. ἀδρότερον διαπᾶν, liberalius cibare, Galenus: cui opponitur λεπτῶς: ad animum etiam transfertur. Athen. 6. μᾶλλον δ' ἀδρὸν πολυχρόνιον. Etymolog. ἀδρὸς, χρονὸς ὤν. ἀδρὸς τῶν ἀνθρώπων, ὁ διὰ μακρὸν χρόνον τοῖς χρήμασιν. ἀδροὶ dicuntur diuites. παλαιοὶ, & stylj aratri quibus temo aptatur. ἀδρὸς, μᾶλλον δὲ μακρὸς, παχύς, πολὺς, πυκνός. Διηρθρωμένος. ἀδ ρὸς σφυγμὸς, pullus, amplus, qui auctus secundum arteriæ latitudinem & profunditatem, cui ἰσχνὸς opponitur. Galen. lib. de pulsib.

Ἀδρότης, ητος, ἡ, vbertas, plenitudo, exuberantia, abundantia, pondus, plenitas. Hesiodus. ἀδρότητι σάκχαρι νέμεται δόρυξι.

Ἀδρότης, ητος, ἡ, plenitudo, exuberantia, abundantia, crassitudo, robur, firmitudo, crassitatio etiam à Gaza vertitur, lib. 4. Theophrast. cap. 13. de causis plant. Constant. Lascaris hanc dictionem in vlt. acui tradit, ἀδρότης, ὁ ποιεῖ ἀδρὸν σῶμα, μέγεθος. Paulus 2. ad Corinth cap. 8. loquens de plena & copiosa benignitate Ecclesiarum in sanctos hanc vocem vsurpauit.

Ἀδ ρυγόδους, qui vberes regiones habitant.

Ἀδ ρυα πα. naues ex vnico trunco, lintres, Cypriis: poma. Siculis: ἀκρόδρυα Atticis: & stylj aratri.

Ἀδρύμακτος, purus, nitidus, κεκόσμηται.

Ἀδρύνω. crasso, crassum reddo, magnifico. Et ἀδρύνεσθαι, in crassitudine proficere, vel grandescere, sine adolescere. Theophrast. li. 4. cap. 15. de causis plant. ἀδρύνει τὸν ξύλινον id est, reddit crassiores. εἰς ἀδρύνειαν ἢ κάρπον apud eundem, augere, complere. lib. de histor plant. 2. cap. 3. quod Gaza malè transtulit compilare. vnde ἀδρύνσιμος, id est crassior, in plenum crescens, turgescens, crassescens, augescens. prouenio. grandesco, percrassior. Herodot. lib. 1. ἀδρύνομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἀδρύνεται τὸ ἄκλον, &c. Politi in. exposuit, leuem esse, lib. 1. problem. Alexand. Aphrod. cap. 7. de spadonibus: sed viderit. Melius Gaza ἀδρύνεσθαι, percrassari vertit ὅτι ἢ ἁλιότης ὑγρότητός ἐστιν ὑμπλεως ὁ ἅλων καὶ τὸ ἀδρύνεσθαι.

Ἀδρωσις, ως, ἡ, crassitudo, crassitatio. apud Theoph. de hist. plant. Gaza, vigor & ætas adulta.

Ἀδρὸς, ὁς, ὁ, ἡ, careus arboribus, arboribus vacuus.

Ἀδρύσακτος, incustoditus, non, circumuallatus. ἀφύλακτος ἀτείχιστος, ἢ οὐδὲ φυλακτικὸς, hoc est, carens iudicio quod intra ciuimodi cancellos haberi solebat olim Athenis: erat enim locus iudicij quernis tabulis septus, vnde & ἀδύσακτος seu ἀφύσακτον nominatus fuit quasi ἄφυσι πεφραγμένον.

Ἀδ ὺ, suauiter. vel suaue pro ἡδέως Theocrit. ἀδὺ τὸ μιδύσεσθαι, ἢ ἁπτύσεσθαι πόνια.

Ἀδύγλωσσος βοᾶ κήρυκος, Pind. ὀλυμπ. 13. de iucundo præconio victoriæ dicitur.

Ἀδύσπορος λύσσα, Pindar. ὀλυμπ. 1. suauis.

Ἀδύσμεν, accetum. εἶδος. forsan quia eo conditi cibi sunt suauiores, vnde & ἥδυ nominatur, & Dorice ἄδυ, forsan etiam scribendum ἀδύσμεν, quasi animo leui cordi aliquid adferat iucunditatis.

Ἀδύτιος, suaue spirans.

Ἀδύωμαι, idē quod ἀδυωτῶ, non possum. Hip. de victu in morb. acut. ἀδύωτα μὴ νόει, solui nequeunt.

Ἀδυωμία, ας, ἡ, imbecillitas, impotentia, ἀῤῥωσία. debilitas, lãguor, inopia. Plato 2. de Repub. ἀδυωμία τὰ ἀδικεῖν ἄκοντας αὐτὸ ὀπτικοῦ δύσον. Lucian. in Alcyo. μεγάλας πας' ἐκάστου τὰς ἀῤῥωστίας ἢ ἀδυωμίας ὑπαγούσας. &c.

Ἀδυώμενος, impotens, imbecillis. Alexand. Aphrodis. γίγνεται ὡς ψυχροὶ καὶ ἀδυώμενοι, &c. vnde ἀδυώμενος εἶδος, villum, Adynamon vinum, id est, impotens: cuius conficiendi rationem vide lib. 5. Dioscorid. cap. 15. & apud Plinium lib. 14. cap. 16. ita autem dictum est hoc vinum factitium & loræ species, quod admixta prius aqua, mox igne absumpta frangerentur eius vires.

Ἀδυωσία, ας, ἡ, inualetudo, imualentia: Gellius, imbecillitas, impotentia, penuria, defectus. Thucydid. lib. 7. φοβούμενοι δὲ μὴ πανπόλωμεν ἐκ τῆς τῶν λιγνέων ἀδυωσίας, ἢ μὴ χώμενε ἐκπονῆς γιγνώμεθα ἐκ τοῦ ἔρχεσθαι ἐς χώρην τὴν λίγνυος, οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσι, id est, metuens autem ne legati, vel dicendi facultate, vel consilio destituti, vel in multitudinis gratiam orantes, falsa nuntient.

Ἀδυωσὶ, impotenter, ἀδυώτως.

Ἀδυωτέω, ῶμαι. νέω, impotens sum, non possum, debilitor, succumbo, nequeo: cum infinitiuo legitur, ἀδυωτεῖ γρῆσιν, vel ἀδυωτεῖ ποιεῖν τοῦτο, id est, οὐ δύναμαι non possum. cap. 17. Euangelij Matth. οὐδὲν ἀδυωτήσει ὑμῖν, nihil impossibile erit vobis, &c. 1. Lucæ Euangel. ὃς ἀδυωτήσει ἐξὸν τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα, id est, non erit impossibile apud Deum omne verbum. Plato 2. de Repub. ψεύσασθαι ἀδυωτεῖν αὐτὸ θεῷ, id est, non potest deus exequi.

Ἀδύωτος, ὁ καὶ ἡ, impotens, ἀμήχανος. debilis, impos, inefficax, irritus, imbecillis, inualidus ad, non idoneus, impar ad, tenuis, inuincibilis, qui nequit. Plato de Legibus, ἀδυώτου φέρειν, inualidus ad ferendum. ἀδυώτως λέγειν, i. nulla facultate dicēdi præditus. sic dicēdi imperitus, verborúmque inops. Plutarch. in Galba, ὑπὸ σωμάτων πολέμῳ γεγε ἀδυώτως τῷ σώματι, id est, propter vehementissimam podagram corpore imbecillus. Xenophon, τοῖς σώμασιν ἀδυώτοι εἰσι. Idem cum infinitiuo, εἰσὶ ἀδυώτοι ἀδικεῖν σωμαμόσαι, non possunt cum alio conuenire, & coniungi. Idem in Pædia, ἀδυώτως γὰρ ἔμοιγε γήρᾳ, senio fractus. ἀδυώτοι ἐγένοντο τοῖς χρήμασιν, id est, ἐνδεεῖς ἐγένοντο. ἀδυώτως ἔχειν, Demosthen. ὡς ἐγὼ πάντων ἀπῄδη ἀδυώτως ἐδὲν ἔχοντα ἢ πατέρα, postquam sensit iam virtus defici patrem. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ ὡς ἀληθῶς λόγῳ. οὐδ' ἀληθῶς ὁ ἀληθὴς, ἢ ἀσθενὴς, ἢ ἀδυώτως, &c. impotens. Vnde ἀδυωτέρως, minus potens apud Xenophontem. τὸ ἀδυώτου, quod fieri non potest vel impossibile. ἀδυώτου ὄν, id est, non licet, non datur, cum infinitiuo. Xenophon, ἀδυώτου τοσούτους πρίσσειν. Plato 2. de Repub. ἀδυώτου ἄρα ἦν ὑμῖν ἀδίκοις αὖτ' ἀλυσιτελῆ, velle Deus non potest se mutare in aliam formam. Lucianus in dialogo Cyclopis & Neptuni, πῶς οὖν μὴ ἀδυώτου ἦν ἀδίκου, id est, oculorum cæcitatem sanare non possum, apud Platon. in Timæo ἀδυώτου οὖν θεὸν πάσιν ἀπασεῖν. Cicero exponit, Ac difficillimum factu est à duis ortis fidem non habere: Item in eodem libro, ἀδυώτου interp. Nefas: nam hæc verba ἢ μὴ οὐ πιστὸν καὶ πατέρα πάντα σωτῆς κύριν τε ἔγρα, ἢ οὐ ῥᾴστα ἢ παῖ πας ἀδυώτου λόγου vertit, Atque illum quidem quali parentem huius vniuerfitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris indicare in vulgus nefas. Dicitur & numero multitudinis pro eodem: ita, ἀδύωτοί εἰσι, φαῦλα ἐσθλὰ ποιεσαι, id est, fieri non potest vt bonaex malis faciamus. Thucydid. libro vltimo, ἐπὶ γὰρ τὴν ἐρημίαν τὴν μείζω ἐν, ἀδύωτα ἦν, ἀδυώμενα ἔχοντων, μὴ ἐ μεγάλα ἐκπέσῃ ἢ ἐρημία, ἢ τῷ ἀλλῳ εὐβοίᾳ, i. nõ erat in procinctu, fieri non poterat. &c. πὰ ἀδύωτα, necessitas apud Demosth. ἀδύωτα ἐστὶν, ἐὰν μὴ ἀδύνατον ἐστὶ ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου. Dicitur etiam

etiam ἀδιάφατοι, quibus est causa fontica, vt corpore mutilati, & causarij milites qui ex prytanco & publico alebantur. nam & τὰ ἀδιάφατα vocat Polybius quam inualetudinem Cicero, & inualentiam Aulus Gellius. sic enim in Epit. Ἀδιαφθόνητοι πάντες ἀδιαστάτως οὐκαπέρκεινται ὡς μηδεμιᾶς ἄλλης συλλογωγικῆς ἀφορμῆς πολλῷ ὑφηδίας καὶ ἧσσ ἀδιαφόρου. Ἀδιαφόρων ὑφῆν: parœmia apud Suidam, de his qui maiora fectantur, quàm possint assequi. ἀδιάφατα ἀφ' ἕβατα exponit Hesychius, τὰ γεγλωφῶντα πόας, id est, pastæ pecudes, sed legendum μὴ γεγλωφῶντα: vt sit, morbidæ pecudes, & quæ herbæ immemores, vt dixit Maro, ipsum non attondent.

Ἀδιάτατος, impotenter, difficile.

Ἀδυσώπητος, ὁ ἡ ὃ, inexorabilis, impudens, ἀτροπωπόλητος, ἰ. rigidus & seuerus, & qui nullius personæ habet rationem. καὶ ἀσυκοφάντητος. ἀνάγωστος.

Ἀδύτου ν, τὸ, adytum, penetrale, locus templi inaccessus, ἄβατον, ἀπόρρητον, ἄσυλον, τὸ Δελφικοῦ μέρος ἢ ἱεροῦ. σκήνωμα. Herodotus libro primo, λάρνακα φασὶν ἐν τῷ ἀδύτῳ γράφειν, φέρουσαν ὑφ' ἑωυτῆς ἐπιγραφήν. Et Virgil. Æneid. 2. Hîque adytis heç tristia dicta reportat, vbi Seruius interpres, Adytum, inquit, locus est templi secretior, ad quem nulli est aditus nisi sacerdoti, ab ἀ fine, & δύω ingredior, sine alicuius ingressu. Cæsar. 3. belli ciuilis in fine. Pergamique in occultis ac remotis templis, quo præter sacerdotes adire fas non est, quæ Græci ἄδυτα appellant, tympana sonuerunt.

Ἄδυτος, ὁ ἡ ὃ, non occidens, οὐδὲ δύσιμος, ἄβατος, inaccessus, ἀπόρρητος. ἄδυτον τόπον, apud Strab.

Ἀδύων Ϙ, Doricè pro ἡδύων Ϙ: cuius vox suauis est & iucunda, vt Pratinas ἢ ὄρτυγα vocat ἀδύφωνον apud Athen. lib. 9.

Ἀεδω μ. ἀέσω, τὸ ἦκα. pro ἀείδω, id est, cano, decanto, celebro, concino, occino, prædico, ἀέδει ἢ ποιμενίδες, id est, vocę canit, aut cithara ludit. Lucianus in dialogo πάντες ἢ γαλεῖος, τῷ δοκιμάσει κιθαρίζοντι, ἢ παῖς μούσας ᾄδούσας ἀφορυζόντων ἢ γοᾶν, id est, Apollini citharam pulsanti, vel mitis sacerdoti, an canentibus animum applicantibus, & c. Idem in Anacharsidę, εἰκὸς δέ σε καὶ ὠλοώπτας ἑωυτοῖς ἢ πνεῦ τότε, ᾠδ ἄλλος συμβάντας τὸ κύκνῳ συνεσιόντας, vbi σὺ κεῖνόντας, id est, ore concinentes, seu succinentes. vnde ᾄσμα. pro cantu qui ore fit. Plato de Legibus, ᾄδων τῷ ᾠδῇ, voce canto. ἄδω τὰ ἐλεγεῖα. decanto. Demosthen. Idem Lucian. ibidem mox, ἀδ' αὐτὰ ὦ αἰσχρὸν, ἀλλ' εἶτ' ᾄσμα τὸ ᾠδῇ μ. ᾄδειν autem proprię cygnorum est ἀείδω pro celebro & laudo. Lucianus in somnio, ἀλλ' ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς πάντων ἀδόντων ἀδειν ἐχ' τὸ τάμα, Aristoph. in nubibus, id est, διὰ τ' ὀρύσσειν ἀδειν ὑπ' ἐκείνων, de laudibus carmen canere. Ἀ δεις ἄσματ' εἰς ἑαυτὸν πλέων, Parœmia est in incuriosos & voluptuarios. vide Suid. ἀείδειν τὸ ἔπος, id est, ἄσμα ὕμνον ἀείδειν. ἀδειν πολιν, vrbem ode in eius laudem composita celebrare. est etiam idem quod ᾠδικὸν ἢ ὑμνῆσαι ἢ ὑμνῶσαι. ἢ ὑμνικῶς λέγειν. psallere. vulgare & vaticinari, ac etiam modulari. Κἀκεῖνο πάνυ ἀκριβῶς τὸ βίου πρὸς ἀοιδὸν. Adagium in auaros homines & restrictos.

Ἀεῖω, placeo, datiuo iungitur, prima breui, Apollon. ἀρίσκω. Sic scribitur Iliad. γ, Ω ξ θρῆνυ θαλαπὸς μοι ἀδὶν κακός. Interp. ἀρέσαι.

Ἀεῖω, ratio. vnde ἄσαι. Hom. Iliad. ε. ἄμμε τ' ἀσαμένη, id est, χρηπέσαμενη, κορέσαι, πληρῶσαι.

Ἀεῖω pro αἴρω. id est, veneror & verecundor. & ἀΐσιμος pro αἰσίμως.

Ἀέσμυρ πάτρη, lapis rudis, id est, quo ad ædificium nemo vsus est, Nonnus.

Ἀέσσι ὑπτος, gratus, placens, in Epigram.

Ἀέσυφος, ὁ ὕσσ ὃ ἄδυτον, id est, qui est sub Orco. dictus est & Neptunus ἀέσυφος.

Ἀέτιον καρπεί, fructus Adonij, id est. τὰ ἀδώνια, de quibus in dictione ἄδωνις: de rebus paruum vtilitatem, & breuem voluptatem afferentibus.

Ἀέδιτα, τὰ, fructus placidi. τὰ ἀδώνια pro idolo Adonidis capitur, & festo eiusdem.

Ἀέωνα & Ἀέωνες μὲς ὀδὸν τῆ ἔδωνι ὁρῶσι, id est, luctus propter Adonem suspectus. vnde ἀέωνιαι ἄδειν, αἱ τὰ ἔδωνι κλαίειν.

Ἀέωνμαιδής, canticum in Adonidem, à Maryandenis agricolis cani solitum: vt author est Pollux.

Ἄέωνις ἄδε. Adonis, proprium nomen: hic fuit Cynarę Cypriorum regis filius ex Myrrha filia, quem ardentissimè Venus adamauit. ἀδώνιδος κήπος, id est, Adonidis horti. vide Chil. Erasm. & de his ita Hesych. ἐν ποῖς ἀδωνίοις εἴδωλα ἐξέφυρνον ἢ κίτωνι ἐπ' ἐσχάραι, καὶ σφυτοδακτύλῳ ὀπώρῃ, οἷς ἐν μικρᾶραι ἢ ἔρεβίνθων σῶμα σκιλάζουσιν ἄπῃ τὰς κάπας, ἢ χὸ τὸ θερμάνσεως αὐτὰ κατακαίειν ὑπὸ ἀσσυρίτας φασίν. Adonis etiam dominus apud Phœnices qui Adonin γήρῳ vocant: sunt autem gingiuæ tibiæ flebile quid & luctuosum obstrepentes, de quibus Festus & Pollux. apud Lucianum in Dea Syria. ἄδωνις etiam fluuij nomen è Libano profluentis. Dicitur ab ἄδω ἢ ἄδομ ἢ ἄδω

Ἀέωνις ἄδε. hœdus, ἔριφος. Ἀέωνος lito, sacrificio, ἱερῶ.

Ἀήρτ Ϙ, ὁ ἡ ἦ, sndonatus. Theocrit. ἀέ ὠν. ἀ ἐπαστίας ἐνὶς ἀῶσι ἀδώρητος ἔπι πίωλ, id est, lubenter neque rursum indonatos remittet.

Ἀδωρόδωκτ Ϙ, ὁ ἡ ἦ, qui largitione & muneribus non corrumpitur. integer & incorruptus. ἀδωρόδωκτον. Demosthenes, ἐκεῖ φησὶ, ἐν οἷς ἢ τὰς δικάσιμος ἀπεπεμψάμην, φησὶν ἢ ἀδωρόδωκτος, πολλὰ πεποιηκὼς μοι πρὸς μαλακίαν, id est, quòd rationibus meis subscripsitis, confelli estis omnia me iustè & incorrupte fecisse. Æschines, ἀδώρων παρακλῶν ὑπὸ τὸ βῆμα ἢ μόνον ἀδωρόδωκτον ὁμολογοῦντες τὴ πόλει.

Ἀδωρόδωκτος, integrè.

Ἄδωρος, ὁ ἡ ὃ, nemini liberalis, qui nihil largitur vel largitionibus inuitus, incorruptus muneribus. ἀδωρότατον ἢ χρημάτων, pecunia incorrupta. Thucydid. lib. 2. χρημάτων διαφανῶς ἀδωρότατον γνώσεσθε κατ' ἐμὲ τὸ πλῆθος ὑπολαβόντες. Plutarchus in Pericle, αὐτὸ ἀδωρότατον, id est, vir innocens & integer. Sic ἀδωρία pro ἀφθονία, quum quis fe donis & muneribus corrumpi non finit, & ἀδώρως aduerb. Aliquando ἀδώρως ponitur pro indonato. ἀδώρως ἀδόρα, id est, dona non donata, seu κακῶς ὡς ἢ δῶτι κακῷ διδόμενα. id est, quæ in malum & pernicium datur. Sophocl. ἐχθρὸν ἀδώρως ἄδωρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα, id est, hostium munera non munera sunt. prouerbium est, quo monemur non temerè esse accipienda, quæ dantur ab iis qui nobis malè cupiunt: sunt enim plerunque ea inaufpicata, noxia & exitiosa: ad quod allusit Virgil. inquiens, Timeo Danaos & dona ferentes.

Ἀδώσατος κ, incorruptus iudex, ἀμίσθωτος. Hesych.

Ἀδώτατος, ὁ, ἡ, illiberalis, sordidus, qui nihil dat. Hesiod. ἀδώτη μὲν πᾶς ἑτάλλει ἀδώτη δ' ἄπᾳς ἐτάλλει.

Ἀεῖ, semper, donec, ἀεί, ἕως.

Ἀεῖ ὃν, sine dote, dotis expers, id est, ἄεσπρ Ϙ vel multam habens dotem, id est πολύεσπρος, cum multa dote, ab ἀ priuat. vel ὠπὸ τῆ πολῦ, & ἔδνου, dos, sed pecul. dos qua sponsa à sponso dotatur, qualia apud Ouid. sunt iugalia munera.

Ἀεῖσωτ Ϙ, sine dotatus, innuptus.

Ἀείσων, ονος, placens, ἀρίσκων: tanquam ab ἀείω transpositis literis.

Ἀεῖτλόω, μ. ὑσω, certo, prælior, exerceor. ἀεῖτλεύσομαι μαχῇ δὲ. Apollon. ἀείτλοων βασπὶ, regi certamen subiens, id est, in regis gratiam. Hesiod. ἀεῖρε ἀγῶνι ἀείτλοῦσα, prælio viri dimicante. ἀὶ ἀείτλοι, i. certamen.

Ἀεῖτλος, pro eodem, pugno. Herodot. lib. 1. ἐωυτοῖσι ἀεὶ κακῶς ἀεί τλοι πρὸς τὰς πηγίνας. malè pugnabant.

Ἀεῖτλτὴρ ἢρος, certator, ἀέθλιος, pugil. Ἀεῖτλτὴρ ἦρος, idem.

Ἀεῖτλὸν ἴσπος, equus victor, qui reportat præmium. Archias Epigrammatarius, ὃν φοῖβε χρυσομάλδε, ἀεῖτλον ὕστερα πυθῖ, &c. & ἀεῖτλια idem quod ἀεῖτλα.

Ἀεῖτλοθέτης, ὃ, ἡ, certaminis author.

Ἀεῖτλον τὸ, præmium, ἀεῖτλον, ὕπολον, certamen, ludi, pignus. Theocrit. Edyll. 8. χρήσθεος ἐ' ὧν ἐσὶ ἡ χρόδε. κρατεῖσθαι ἀεῖτλον, id est, vis igitur videre, vis deponere pignus. Et Diotimus Epigrammatarius, ἢ φοῖβε χρυσόμαλλε ἀεῖτλια πάντα ἔτευκε κρατιφῆ, &c. i. ad præmia, seu etiam certamina: vt alibi, χαῖρ' ἰόκλυσι μοῖ' ἀεῖτλα, μετ' ἄεῖτλα πόκρι διαλόσης.

Ἀεῖτλος, id est, ἄεῖτλον. ἀγῶν, certamen, ludi, labor, officium. opus. Herodot. lib. 1. ἐσπτολεσάντων ἢ ἡβῆ περσέων τὸν πρωτεύοντα ἀεῖτλον, διώτεος ἐφ' ἑωυτὸν, &c. Deducunt autem ἀεῖτλον ἀπὸ τ' ἀείρω, ἐύτλον τὸν, & cum ἀ ὄπτατικῶς ἀεῖτλον, τὸ παῦν θελετὸν, & syncopa ἀεῖτλον: & crasi τὸ ἀ ἢ ὃ ἄεῖτλον. vel ἀπὸ τ' τλῶ τὸ κεκτῆσθαι, τλὸν ἢ ἄεῖτλον, siue ἄεῖτλον, Etym.

Ἀεῖτλοσύνη, ἡ, ἀγωνία certamen, labor, aris certandi: item miseria.

Ἀεῖτλοφόρος, in certamine victor, certator, ἀγωνιςής. Herodot. lib. 1. ἀεῖτλοφόρου ἀμφότερα ὁμοίως ἔσθαι.

Ἀεί, semper, assiduè, continenter, perpetuo ævo, omnibus annitemporibus, vsque die ac nocte, iugiter, διὰ σπουδῆς, nunquam non, sine vlla temporis intermissione. εἰ ἀεὶ ὕπτος ἔσεῖ, id est, dij immortales. Xenophon lib. 1. Pediæ. ἔσεῖ ὃ, ἄσπαῖ δέα ὕπτος παῖσα ἔσαι σπ γεγθυκυῖα ἢ τὰ ὄσια, &c. Thucydid. lib. 3. ἢ ἀεὶ πελοποννησίοις ὑξίπμοι πρὸς τὰς ἐναντίας. id est, vt quamque nauium expleuerant, in hostilem occursum mittebant. Dicitur & ἐς ἀεὶ pro, in perpetuum, semper. Lucianus, πάῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν ὄνπα, &c. ὁ ἀεὶ χρόνος, æternum tempus. Xenoph. ἀεὶ ἦτο. id est, perpetuò hoc ἀεὶ, neutiquam assiduè. Poreft citra discrimen temporis omnibus temporibus hoc aduerbium accommodari, quemadmodum ἀεὶ τὸ ἀεὶ σπτοι. vt Gaza lib. de constructi. docet, ἀεὶ σπτοι, semper. Thucydid. lib. 2. ἐς εἰσιόντας ἀεὶ σπτο πολεμίους ὄντας σφατεύειν &c. bello lacessere hostes assiduos, &c. ἀεὶ etiam sumitur pro donec & quousque. ἔως ἢ μάχη. Euripid. in Medea, ἄπαρε γὰ δίδῃ' ἀεὶ τέκνες βίον, vbi δίδῃ ἀεὶ positum est, pro ἔως ἂ δῶσι, id est, hucusque: dicitur etiam ἀεὶ de breui tempore, vt docet Suid. ex Hom. ἔχων κόνιν ἐμιδῆς ἀεί. Idem annotat Eust. Iliad. χ. & al. bi. Ἀεὶ γὰ ὦ σπτοι ἐσὶ δὲς κόλος. Parœmia dicitur de his qui merito, & per euo optimæ fortunæ fuccessu fruuntur. quidam interpretantur de his qui sure plectuntur. Ἀεὶ γεγηθὼς ἐσὶ πλατὰ σκόπτοῦ. Aliud est adagium de his qui spe pascuntur, fibique semper meliora polliceantur, cùm in eadem conditio-

nem.& vitæ statum perpetuò relabantur atque recidant. Ἀεὶ πὶς ἐν κύδει σπ. Adagium de hospitalibus, quod Cydon talis extitit. Ἀεὶ πὶς ὑφ᾽ σπ ἐπαινῶν. Aristoph. in auibus: quia amatores suis amatiis aues generolas & raras latiguntur atque offerunt. Ἀεὶ μι πᾶσιν πάλιμβολ ἐνικᾶσιν, de ignauis dicitur parœmia, hominibusque abiectis, & nullo modo metuendis.

A᾽ί, spirat. σπ ἐν. flat, à verbo ἄω, & ἀείρω pro ἀκούει, audit, pro ἀίει.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ, ὸν, semper germinans.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ, semper germinatio.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ, perpetua germinatiò.

Ἀείζω, semper affluo, semper scaturio, ἐπιῤῥέω.

Ἀειζώτης, ου, ὁ, immortalis. Homerus deos ἀειζώτας dicit, id est, semper existentes ἢ ἀεὶ ζῶντας, vt dixit alibi. Nam ζῆν τὸ ζῆν significat.

Ἀ᾽ίγηρος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, sempiternus.

Ἀείδελος, idem quod ἀεὶδ ἢς, ἀόρατ ος, ὅπ ερ εἶδ ος τὸ γοητικὸν. Κακὸδαιμον κακὸν, magnum malum, nulquam visum. significat etiam ἀείδελον, valde perspicuum. Nicander in Theriac. de Orione: πολλὰ περας ἀείδηλον ὠὶ ἀ᾽ραπος ἀπτηνὲς αὖτας εἶα κωπηλατέοντ ᾽ ἀείδηλον ὑπλεμαπᾶ. Idem etiam quod ἀεὶδ ης, ὁ, λυκαυγὴς, deformis & molestus.

Ἀείδηλος, τὰ, splendida, λαμπρὰ Hesych. sed fort. pro eo reponend. ἀείθηλα.

Ἀείδ ης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, obscurus, ἀόρατ ος, tenebrosus, ἀφανὴς nunquam visus. Philo, ἐξ ἀείδους ἐφάνη τὸ μιαρὸν ἐκ ἀϊδνώσεως, similachrum euidens oculi mentis, qui inspectabilis est. sic vertit Bud. Herodot. lib. 1. τὸ δ᾽ ἀὖ χρυσὸν τὸν ἐγὼ ἐς τὸ ἀείδ ὲς ἀνέθηκα, &c. Item deformis, ἀμορφ ὸς ἀκρεῖς. informis, sine forma. φύσεως ἐς.

Ἀείδλα ας, ὁ, deformitas, ἀμορφία. Fort. scrib. ἀείδεια.

Ἀείδινθ ος, assiduè circumactus, semper volubilis, ἀεὶ περιῤῥεμβὴς, vnde ἀείδινον ἀνέμ ων, in Epigram.

Ἀείδιον, perenne, perpetuum. ἀ ἴδιον.

Ἀείδρις, apud Hipp. inuenitur eodem sensu quo ἄϊδρις imperiti, ignari.

Ἀείδουσα, perpetua seruitus.

Ἀείδ ω μ τω, canto, decanto, modulor, ᾄδ ω. Homer. Iliad. ἀ. Μοῦσαι ἄειδε θεὰ, &c. id est ἄδε λέγε, dic, canc. μαὶ ᾠδ ὲς λέγε, Theocrit. εἰ δ᾽ ὑπὸ λ, πὰν τὸ φίλον γλυκύμαλον κόμασον ἁμὲ ἄειδ ων, &c. 1. tibi charum dulce malum, & meipsum simul canens. id est, cantilenas & carmina de me compolita. Idem ὦ πᾶ εἰδ ὺνὸ ω, μούσαι ἀμφ᾽ ἐναίτα, θεὸς θεὰ ἀείδ ὑνται, id est, Mulæ quidem deæ sunt, deos deæ canunt: vbi primam producit. Aliquando apud eundem Theocritum significat sono & crepito. Hinc fit contractione ᾄδ ω. i. cano. Poeticum est verbum, & deducitur ab ἀ intensiua particula, & εἶδ ω: cognosco, veluti omnium planè scien tiam sibi vendicarent poetæ.

Ἀειεργὸς, ὁ, ὸν, sempiternus. ἀϊδ ὶος vel ἀϊδ ὶότης.

Ἀειέω, perpetuitas, quòd semper in eodem consistat. ἀϊδ ὶότης Suidas ex Antiph. ex ἀεὶ & ἑ ὼς vnde fit ἀ ἴστ ω signif. διὰ μονίδιν.

Ἀειζωία, ας, ἡ, perpetua viuacitas, æternitas vitæ. Nazanz. ἐξε ὐστ ητ ᾽ σ, τοῦ φῶτου ἀμπο ῦ ζωὴς κ τὸ τ ἀ ἰδιωτάτας φυτὸν, ἢ τ ἀειζωίας πᾶγὰ, &c. i. prima vitæ cauſa & immortalitatis origo, ipſe perpetuæ vitæ fons.

Ἀείζωον, το genus plantæ seu herbæ sic dictæ quòd eius folia semper virent, de qua & eius generibus multa Dioscorides. eius interpretes vertunt modò Sempervium, modò Sedum. Est autem Sedum magnum & parvum, & tertium quod vocant quidam ἀνθρ ὰχνιον ἀγρῶδη, vel, πτ ὸ ἄνιον, Romani Illecebram, & digitalem eiusdem speciem, Plin. Gaza apud Theophr. lib. 1. hist. plant. ἀείζωον, Semperuium interpretatur.

Ἀείζωσ ος, ὁ, ὴ, ὸν, sempiternus, semperuiuus, viuax. Plato epist. 8. μᾶλ ἀυτὸ ὑφ᾽ ὑμῶν ἀείζωον κτ ἰσθῆ ᾽, sibi & familiæ honorem æternum comparans & immortalem.

Ἀείζωων, ὠντ ος, semper viuens, æternus.

Ἀειθαλέων, semper virens, Nonnus.

Ἀειθαλὴς, ὁς, ὁ, ἡ, ὸν, semper florens, iugiter vernans, perpetuò virens. Dicitur & ἀειθηλὴς, ὁ, ἡ, ὸν, καὶ θαλὴς, ἀειθαλὴς etiam Hesych. & victoriæ præmium semper virens.

Ἀείκαρπ ος, ὁ, ὴ, ὸν, semper fructiferus.

Ἀεικεία pro ἀείκεια, seu ἀεικία Herod. ἐν τῇ δεκάτῃ, πολὺ ἀκὺς ἦ ἀφ᾽ ἑαυτ ὸν κέρτα γενόμεν πᾶν τὰ ἐπιθήδεια ὡς ἐλύετο αἱ ζεύγυαι τῷ ἅπα ὄκα τ ἀεικείας μᾶλλον, ἢ βωλυόντας οἱ ἔκοσι πρὸς τῇ ἑ ὑτ ης φερομένῳ, id est, saepius fertur Darium dixisse, malle Zopyrum nihil mutilati, nihilque cladis passum esse, quam viginti sibi inesse Babylonas cum ea quam habebat. Idem lib. 1. ἐπ ὶ σώμασι τ ᾽ αὐτὸς καὶ χρὸι τρηχὺς, πρὸτε ἀφεῖναι ἀείκειαν, id est, cos manibus vacuis reuertos asperis probis est infectatus. Idem ibidem, ἐτόλμησε ἢ πᾶν παῖδα ἐὸντ ᾽ ἀρώτος παρ᾽ ἡμῖν, ἀεικείῃ τοιῇδε ἀφεικσαι, id est, aulus huius viri apud me primarij filium indignis verberibus concidere.

Ἀεικέλ ος, dissimilis ἀνόμοιος ἀφανὴς, ἀσκελὴς, ἄῤῥ, indecens, indignus, fœdus, deformis. Item miser, contemptus. Ἀεικέλιε θεὸ μαθὸ, mercede vili atque indigna. Homer. Odyss ἔ. ἀεικέλιον ὄπτιον, ἄλγος, id est, indignum incommodum. Apoll. 2. νηὸς ἀεικελίης, &c. nauis deformis. ἀεικελίη πόρπ, Homer. Odyss ἔ.

Ἀεικὴ, pugna, impetus. Hesych. enim ἀεικὲς affert pro μάχιμος, ὁρμὴ, addens etiam ἢ ζοναι τάξιμ, aut sagittarum iactus. infra sine diphthongo ἀϊκὴ.

Ἀεικὴς ἐος, ὁ, ἡ, ὸν, immanis, immitis, iniquus, insanabilis. ἀ κακὸς κακὸς, σκληρὸς, ἄπονος, ἀ ἰατος. ὁ μὴ ἐπικαν. ὑπο ῦ μαν, ἀπήνεως. Homer. Iliad. ἀ. ὃ᾽ ἂ νιῶ ἀθμιλίου ἀεικέα λυγρὸ ἀ᾽μυνον. Interpr. ἐμμετρον, ἀφορτ ὸν, χρ ὰ τοῦ. Iliad. ἡ, ἢ ἐνικὰ τιὼν ἀεικὲς. & Iliad. ἐ. ἀεικέα πλήγην, fœdis verberibus. ἀεικέα ἔργα, indecora, ἀσφαλῆ, ἀ ὑτοχ ὰ πτα ἀέκ ι εἰσαν. stella lucida, ἣν ἀφ᾽ ἑσπ ὶης, καμπ ὰς, φαίνοι, apud Aratum. Plutarch. in Solone, ἀέκ ὶς ὁ κοσμ ὸς, id est, indigna seruitus. ὦ ὑδὲ ἀεικὲς, id est, nihil ab re fuit. Ἀεικὲς νίλις ὑ ὑκ ἀφορᾷ νὸν. Aratus, ἀέκ ὶ τέρπ. vnde Ἀέκ ὶος, id est, indecenter, ab re, indigne.

Ἀέκεια, ας, ἡ, ἀ ἐκεια, ὕβρεις, contumelia, indignitas, fœditas, turpitudo, ἀτυχία, κάκωσις, κακία, κάκωσις, λύμη, ἁμαρτία, ἀμυσμὸς ἢ ῥ ὐπος. Herodotus libro primo, σὺ δὲ ἐὰν τῶν τοιούτ ων ἐὸντ ᾽ πάϊς, ὑπολιμπανοντ ᾽ τ ὸ ἓν παῖδα ἑ ὑτοῦ φώτου παρ᾽ ἡμεῖ ἀεικίῃ τοιῇδε ἀφεικσεῖν, id est, indignis concidere verberibus, tanta indignitate afficere. Homer. in Odyss μήτε ἀεικία ἐσπ ὸν. Idem hib. vlt. Iliad. τοὶς δ᾽ Ἀπόλλων πάσιν ἀεικίην ἀπηχ ὲς φὼν ᾽ ἐνίαυσιν. Fit ab ἀείκια pleonasmo τοῦ ι.

Ἀείκ ω μ ισω, contumelia, & fœditate afficio, fœdo, deturpo, indigne & indecenter tracto, φθείρω, vitio, ὑβρίζω, κολάζω, δπλίσω, ἐυβρίζω, ἀλίζω. Ab ἀεικὴς.

Ἀεικινησία apud Areop. sempiternus motus.

Ἀείκινη ος, semper motus, qui semper & assidue mouetur. Comm. Arati. ἀεικινήτ ους ἐὸν ὁ κόσμ ος. Ocellus in libro de vniuerso, τ μὲ ἀεικίνητα φύσεις ὄσης, τ ὸ ἀεὶ πάντως νοῦς ἀείκινη ος.

Ἀεικινήτως, iugiter & perenniter, Philo de mundo.

Ἀεικινησία, τοῦ, ὸ, id est, ἀ ἐκεια.

Ἀεικομοσπάδ ης, caput tondere.

Ἀεικόμων ος, ὁ, ὴ, ὸν, infructuosus, ἄκαρπος.

Ἀεικὼς, indecenter.

Ἀείλαλ ος, semper loquax.

Ἀείλαμπ ὴς φὼς, lumen semper splendens, apud Gregor. Nazanz. εἰς τὸν κρηνὴν κυριακὸν.

Ἀείλα, τὰ, loca umbrosa, πολύσκια χωρία, παῖδ ὶ εἴλης, Etymol. est autem εἴλη ἢ ἡ πλὶς αὐγὴ.

Ἀείλιν, flatus, πνοὴ.

Ἀ᾽ίλιδ ος ὄμ ων, vox perennis, Nonnus.

Ἀείλ ω, assentari, decipere, χαπνύω, ἀπατ ὰω, μαγκανίζω, Etymol.

Ἀ᾽μαγείς, Hesych. οἱ ἐκ παλαιὸς ἀεὶ ἀγορεύοντες.

Ἀείλογία ας, ἡ, loquacitas, multiloquium, πολυλογία ἢ παυπλογία. Significat etiam aut dicendæ causæ, aut rationis reddendæ necessitatem, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Bud. Com. Demosth. ἐφ᾽ ὑσι. ἀπολογίαν παρ᾽ χὴν, alibi vocat λόγον ὑπὲρ τ ᾽ πεπραγμένων. Idem ἐξὸ ἀδ ὲ ἀφορισθὲν ἀπολογίαν ἀφεῖναι αὐτ ὸν.

Ἀείλ ὸν, ὸ, ὸ, sole carens, opacus. ἐὴν εἶναι solis splendor dicitur. ἀείλιν.

Ἀείλ ω pro ἀεύω, dicitur κατ᾽ ἔκτασιν poeticam, est autem ἀέλλ ω Doricum pro ἀ ἐω, id est, πνέω scribitur etiam ἀώω.

Ἀείμνη ος, ὁ, ὴ, ὸν, semper memorabilis, semper & in perpetuum celebrandus. Hocrat. de pace, ὦ ὧν ἀθμιόνες πᾶ ἐ ὐχρᾶσ τ ᾽ ἀλλήλας ὄχυσι, πὶς ἀεὶ pud eundem in Panegyric. ὕπ ος ἀείμνησ τ ᾽ πᾶς αὐτὰς πὼ ὀργὼ ὑ ὑχσι. Idem ἐδξ ἀείμνησ τ ᾽ καπαπτὼ. Sophocles βροτοὶς τ ἀείμνησ τ ᾽ πάρ᾽ ἐμοὶ πᾶ κλέος, sepulchrum mortalibus semper deprecandum habebit.

Ἀ᾽ίρ, flare, πνέω.

Ἀείρω, ὁ, ὴ, ὸν, perpetuò fluens. Herodot. lib. 1. λίμνη ὑ ἐχεται τ ᾽ σάμαστ ᾽ μεγάλη, πᾶ λίγρυη λυδὶ ἀείρων ὐδ᾽, contiguus est sepulchro lacus, quem perennem esse perhibent Lydi. ἀείρ ω ἰδεῖ ἴση. ὑ ὑδάτεσι ἀφιπότοισι νοητῆς. Nicand. apud Athen.

Ἀειναύτα, ὁ, Aenautæ sic dicti apud Milesios, qui consensis nauibus procul à terra progressi, maximis de rebus consultabant, Plutarch. in Probl.

Ἀέ ισ ος, cæcitas. σ᾽ υλωσις. legitur & ἀ ὐσις.

Ἀειὼν, ὼ, ὸ, ὴ, ὸν, ἀείω ἀ ω, qui perpetuò fluit. Interdum noxius, ἀ ῥ ὐσιὼς, βλαβερὸς.

Ἀειπαθὴς, semper patiens. vide in ἀειμνη ος.

Ἀ᾽πάθ ης, nunquam deficiens affectio.

Ἀειπαλὲ, cordis epithetum, quòd semper vibretur.

Ἀειπαρθέν ος, ὁ, ὴ, ὸν, semper virgo. Dion vestales vocat ἱερὰδας ἀειπαρθένας. hoc etiam nomine dicuntur furiæ à Sophocle.

Ἀειπαλὴς, ὁς, ὁ, ἡ, ὸν, errabundus, nugalis, nugatorius.

Ἀ᾽ίρω, τυλ, ερεκ, ιν, in primo aor. ab ἀέ ίρω.

Ἀείσπορος, ceruix, ὁ, ἡ, ἀ ἐ ὐχην. σῶμ ὰ ἀχ ὴ.

Ἀείσιδες, circuli catenæ.

Ἀείσ ω, ἀ ἴσω, ἀ ἄεισα, ἄεισμαι, δῆν ἀκω, ἄ ἴσ ῃ ς σώμ ω.

Ἀείῤῥ ὸ ἢ, ὸν, ἀείῤῥ ω, iugiter fluens. dicitur & ἀεῤῥ ὺτ ος.

Ἀείσσε, leuis, cleuatus, ἀ ῥ ισ ος, sed Ἀ᾽ίσ ω, infelix, δυσυχ ὴς.

Ἀείσ ω, μ μ᾽ί, ξ, ηγο, tollo, porto, extollo, fero, excito, leuo, attollo

offe-

offero, suspendo, ἀΐσω. Apollonius, ἀείρειν πύργα tollere arma & portare, seu ferre. Homer. Iliad. 3 ἠΰτ' ἀετοειδὴς σφὼϊ, id est, attollens, seu laudans cum cep sset. Idem Iliad. ξ. μὴ μοῦνον ἀεῖρε μαλίσρεφα id est, σφίσραμα. βαρυς ἀείρεσθαι, grauis ad mouiendum. Herodot. lib. 9. ἀειρόμενοι πλῖνθοι τῷ βαρβάρῳ, id est, bellum adoer sus barbarum sumentes, inferentes bellum barbaro. Θώρηξ ἀείρας, qui animos extulit. ἀείρας τὰς ὀφρῦς, id est, in nomen sublatus, erectus, surgens, extollens nomen. Iliad. π. ὕσπληξ, id est, arma dicuntur ἀείρειν Achillem, id est, pennarum more in altum erigere. ἀείρειν. περιφέρειν. βαστάζειν, ἐπαίρειν κυρίζειν· ἀείρομαι, διηγέρομαι, αἴρομαι, ἐπαίρομαι. φέρεσθαι. est etiam ἀείρειν ὁμοῦ αὖρεν τῷ συμπλέκειν, inquit Eustath. id est, simul nectere & copulare. Iliad. κ. σὺν δ' ἄορε ἴκρῖν : vt fit in hac significe. ἀείρω ex a synathroesmo & εἴρω. vel potius censendum ἀείρῃ non per se illam significat. habere, sed cum parti. σαὶ.

Ἀείσιον, inadulabilis. ἀδιάπτωτος. Suid. sed fort. pro eo leg. ἀσείρ.

Ἀεῖς, ἀεντος, ἄων, spirans.

Ἀείση. cecinit, ab ἀείδω. πιν.

Ἀείσθε, cane.

Ἀεῖσθενὲς, ὁυς, ὁ ἢ, semper potens.

Ἀείσι, flant. Hesiod. in Theog. ἄϋσαι ἄεσι, Æolicè pro ἀεῖσι, ab ἄημι.

Ἀείσπος, cui victus è publico, & in prytaneo perpetuus.

Ἀεισυκτὴς, aues nocturnæ de genere noctuarum, Atticus. Duæ sunt species, vt tradit Athenæus lib. 8, σκώπτης, & ἀεισυκτὴς. vide Aristot. lib. 9. Animal. & in dictione σκώπτης.

Ἀείσμα, cantus, cantio, modulatio, gloria, laus. idem quod ἆσμα.

Ἀείσσω, seruans semper, sic Nonnus.

Ἀείσσων, propè, propinquè, ἄσσον ἐρχὶς.

Ἀεισῦ, bucca, γνάθος.

Ἀείσυρες, imperiti. ἀπείρους.

Ἀεσπάσθε, ἀέσρεος. Etymol.

Ἀείτης, amicus, ἑταῖρος.

Ἄεπος, celer, ταχὺς. Etymologo.

Ἀεῖφερὴς, ὁος ὁ, ἡ. semper volubilis.

Ἀείσυρος. Æschylus in Prometh. ὦ πρὸ ἀείσυρε μύρμηκες αἰ πτεν ὲς μυχοῖς αὐλίοις. Interp. συείμενοι καὶ ἑρπετες.

Ἀεῖυτὸ, semper dor miens.

Ἀεφανὴς, semper sublimis, semper apparens. ἀεφανὲς ἀσέρες, stellæ quæ nunquam occidunt, vt vrsa, Basil. B.

Ἀεφεγὴς, ὁος, ὁ ἢ, semper ardens.

Ἀεφέρης, semper vernans. ἀεθαλὴς, Soph. propriè semper ferens & pecul. fructus.

Ἀεφούρητος ὀδὸς, carcer, domus semper custodita. Nonnus.

Ἀεφρουρὸς, apud Sophin Antig. κρατησασὰ ὁἰκησις ἀεφρυρὸς, id est, semper custoditum domicilium subterraneum. ab Hesyc. semper maneus : ἀεὶ διαμένων, διὰ παντὸς Etymol. expon.

Ἀεφυγία ας ἡ, perpetuum, exilium ἀεφυγίαν φεύγειν ὑπ' ἀγάθρας, perpetuò à regione exterminari. Th. de cau. l. 2. c. 23.

Ἀεφυλία, ας, ἡ. frondium perpetuitas.

Ἀέφυλλα. φυτὰ, quæ perpetuò virent, vel folia semper retinent, Plin. ἀ φυλοζόλουσι πα. De quibus Theophrast. histor. lib. 1. c. 14.

Ἀέφυλλος, ὁ, ἡ, ὸν semper frondens, perpetuò virens, qui foliis est semper comantibus.

Ἀεχλαμρὸς semper virens, vel etiam perpetuò pallore flauens.

Ἀεχρασὸς, vinum. εἶδος, Varin.

Ἀεχάζομαι. μ. σρεφ. nolo, cogor, sum inuitus, αἰνῶμαι, ἀναγκάζομαι. ἀεκαζόμενος. inuitus, ἄκων μὴ βουλόμενος.

Ἀεκαζόμενος. ἀσὶ ἀεκαζῶ αὐτὸ, cogo.

Ἀεκασὸς, priuor, σερητικὸς.

Ἀεκήλατος, τὸ, turbulenta, irrequieta, ὴ χ ἥκηλα, ἐχὴ ψυχα ὠκ εἰρήνη, à priuatione quietis & pacis. Nam ἥκηλος id est, quietus : quidam exponunt, grauis, difficilis, ἀεκουσα, d est ἀεκὰ τὸ ἐκὰν πάσχει, ἀεκήλατος, ἀπηνὴς πα. Homer. Iliad 22. Ζεὺ πάτερ ἀλλὰ σὺ πάσσεινε ἀεκηλατέρα. Interpr. ἀπνὸς, μὴ ἡσυχίας ἀξίως.

Ἀέκας. πος, ὁ, coactio. ἀξιολογία ἀεκουσότερος· unde

Ἀέκαστι, id est, τῷ ἀξελεῖ. ἀξῳ γνώμην, ἀεκουσίᾳ γνώμῃ, χρείᾳ φρενοίας, id est, inconsultò, præter voluntatem, inuitè, sine consilio, præter sententiam, διὰ τὸ ἔκαστα, ὁ, τὰ ἀ ἐπιπεπλεῖ, vel διὰ τὸ ἀεκάζω, ἀεκασὶ, vel ἀεκασὶ, excullo σ, & mutato á in ἡ Ionicè, ἀέκατι, accentu mutato. genitiuo iungitur, vt Odyss. γ. ἄτων ἀέκατι, id est, diis inuitis. & ἀέκατι σὺν, te nolente, & inuito.

Ἀεκατεύζεν, est inuitè decedere.

Ἀεκούσιον. inuitus seu non voluntarius. Herodotus in Euterpe, ἀεκούσιον ἐρήνευ αὐτῷ τὸ πολεμῆσαι, id est, eo inuito fiebat. Lucian. ἀξιὸ συρίης θεοῦ, ἡ χρὸ ὄθλων ταύτη συμφορῇ ὄχεται, ἀλλὰ οὐ ἡ τοῦδε ἀεκούσιον, id est, non enim volens iu hanc incidit calamitatem, sed morbum patitur inuitus.

Ἀέκων, οντος, ὁ, ἄκων, inuitus, nolens, imprudens, μὴ ἑκὼν μηδ' ἑκοντὶ ὄφλῶν, coactus. vi expressus. componitur autem ex á priuatiua particula, & ἑκὼν, ὄντος, licet accentus mutetur, vt indicat Vrbanus Grammaticus. Legitur & ἀέκοντος, id est, inuita. ab ἄκων autem fit ἄκων, quod idem denotat. Odyss. ὁμεῖ μι γέγων ἀέκοντα καπνῷ & Iliad. ἀκαιλὰν ἀέκοντος ἐμεῖο, me nolente. Idem Odyss. ἀ' ἀέκοντές σε ἑπὸ ὠσαντο, te inuitum spoliarunt. Musæus, ἀλλὰ καὶ ἀέκοντος ὑσο φίδοσιν αὐτῷ.

Ἀέκαπος, vimbrosa loca. πολύσκια χωρία. fort. reponend. ἄλσα vel ἄρκα.

Ἀέκλῆρ, morbo fus, νοσώδης.

Ἀέκλια. non pacifica, irrequieta, turbulenta, ὦκ εἰρηνικὰ, ἀεὶ ἡσυχα. ἀλλὰ πολεμικὰ. ita Varinus. fed perperam fortasse pro ἀκήλατα.

Ἀέκλιοι, mariti duarum sororum, συνγαμβροι. dicuntur & ἀμάλιοι. Eustath. Iliad. ζ.

Ἀέλιος, sol, Doricè, pro ἥλιος.

Ἀελὸς, misera, ἀθλία, ταλαίπωρα.

Ἀελπόντες, i desperantes, ὦκ ἐλπίζοντες.

Ἄελλα, procella. ventorum turbo. Homer. Iliad. 2. Ἀγκαλέσ ἀεθλῆ τὸ πολυζύγοιο πατρὸς ἀέλλας χειμέσιαι εἰλόωσι Interp. ἀ ἡ αἴρουσι συροφοῦ δύνεμοι. Ἄελλαι φωναὶ, voces, Sophocl. in Phædra. Fit ab ἄεμι vel ἀέλλω aut ab ἀΐω.

Ἀελλάδες ἵπποι, equi veloces, apud Sophocl. in OEdip. tyran.

Ἀελλὲι Hesych. exponit etiam φαιοὶ, καλαιζόνες, quo significatu supra habuimus Ἀείλλ. & forsan hic quoque paroxytonos scribend. ἀέλλει sublato. ι vt in ἥλιος εἶλως.

Ἀελλὸν autem est conuoluo. Varin. ἀελλὸν, γρέφων, πυκίλων item ὁ πτῆνὸς. & ἀελλόπες, κραιπαλῶσας. Hesych.

Ἀέλματα, σπέα.

Ἀελὸς, con fertim, simul, ἀθρόον ἢ ὁμόσε.

Ἀελὸς, ὁος, ὁ ἢ, procellosus ferus, κυνοτρώδης. Homerus Iliad. γ, κολεσαιος ἀθρυτ ἀελὸς, pro ἀελλάδες. Et apud Nonnum, ἀελλόεσα πορεία, via cita & velox. ab adiec. ἀελλὴς.

Ἀελλόθριξ, qui denso est aut vario capillo, seu pilo, id est πυκνόθριξ, ἢ ποικίλας ἔχων τὰς τρίχας, Sophocles, vel qui est crispato & intorto capillo.

Ἀέλπομαι, ἐσπαρο.

Ἀελπόμαχος, pugnans cum procella, in Epigram.

Ἀελπόπους, ὁ, ἡ, ὸν. citus. Nonnus, ἀέλποπα ἔβχε πορείλω. apud Homer. Iliad. θ. ἔρες ἀέλποποι. alij scribunt ἀελπόπους.

Ἀελπόπους ὀδὸς, ὁ, ἡ, ὑ. velox, ταχυπους : à nomine ἄελλα, id est, procella, & πούς, pes. Philodemus in Epigramm. κύπερι πόδων μύπτερ ἀελποπόδων.

Ἀελπὸς. furens, & nomen auis. Hesych.

Ἀελὼ ὁος, ὁ, Aello. vna ex tribus harpyis : sic dicta, quasi ἕλλω ἀ ἄελλο, i. alienum tollens : vel potius ἀελλοῦσα τ' ἀέλλησι, à procella. Hesiod. facit duas in Theog. ἀελλά τ' ὠκυπετὴν τε.

Ἀέλον Crotensi dialecto ἄων dici Hesych. tradit.

Ἀελὸσπος procellus, velox, καιροτρόφος.

Ἀελπόρεα ἐνικῶ, gaudia, qualia forsan præter spem accidunt.

Ἀελπίω, despero. non spero ὦκ ἐλπίζω.

Ἀελπὴς. insperatus, ἀέλπιςος.

Ἀέλπονες, apud Homer. ὦκ ἐλπίζοντες, ἀπελπίζοντες, desperantes.

Ἀελπτὸν, d. fidendum.

Ἀελπτόντες, ἀεὶ πεσόντες, apud Herodotum.

Ἀέλπτος, ὁ, ἡ, ὸν, insperatus præter spem obiectus, ἀέλπτος, insperandus. ὃς ἀέλπτου, id est ex insperato, apud Herodot. lib. 1. Ἀελπτὸς autem id est, grauis. ἐνεγὸς ὁ ἔκατος, ὁ ὑγιὴς, ὁ σκληρὸς. Sunt tamen qui & hoc significato ἄελπτος scribunt cum accentu in prima. Sophocl. ὦ ἔσ' ἄελπτον οὐδὲν, id est, nihil est insperabile, id est, de quo spes non sit habenda. ἀέλπτος, ἀέλπτος, ἀφροσδόκητος, ἀφρόβλητος. ἀφύλαξ.

Ἀέλπτως, ex insperato, præter spem, & expectationem.

Ἄεμμα, arcus, vestimentum, πέζον, ἱμάτιον. crena arcus, lorum, nervus arcus, apud Callimach. dicti autem ἄεμμα quasi ἄημα, ἀπὸ τῆ ἐκπατᾶσθαι διὰ τόξῳ innuit schol. Callim.

Ἀέμπεδος, firmus. βέβαιος. solidus.

Ἀέν ἐσῖν, flabat. Apoll.

Ἀενάδης, exhauritri. κατατελὴς.

Ἀένναος ὁ, ἡ, ὸν, semper fluens, perennibus vndis fluens, perpetuò subsistentiis, perennis, in fluens, ὁ ἀεὶ ῥέων. ὁ ἀεὶ διὰνναος ἀεὶ διαρκὴς, ἄπαυσος. Flumen viuum. dixit Virg lib. 2 AEneid. donec me flumine viuo, Abluam. deducitur ἀπὸ τῆ νάω. ῥέω, fluo. Gregor. Nazanz. ἀφ' ἑτέρης πάντοθεν ἀενάου πηγὰς διαβάσα τε ἢ ἀενάου, i. fluuios ac fontes vberi & perpetua scaturigine affluentes. Plutarchus in Solone, ἀενάους ποταμοὺς, &c. i. perennibus fluuiis. Herodot. ἐν τῇ ὄπιθεν κοίλῃ ποταμὸς ἀένναος ἐσὶ &c. Lucian. in Nigrino, ὑῶ' ἂς ζῴους αἰσθάνε τε ἢ ἀνθρωπ βίωμα, &c. Aristoph. ἀέννοοι περίλαι, perennes nubes. ἀέννοος, perpetuum est epitheton fluuiorum perennè fluentium. Theocritus, ἐκπᾷ ἐσθνὰ ὁ, οἷόν τινι ἀ' ἄνιτο ἀπ' ἀενάε ἀχέροντος, &c. qualem rib: Adonin a peren ni Acheronte, &c. vbi primam habet longam, & reliquas duas breues. ex quo sunt qui iubeant scribendum per simplex ». Hesiod. πρὶν ἀενάε. Idem ἀένναον τὸ πηγὸν κρυόλιβρον ὕδωρ.

Ἀενάων, seu ἀενάων, perpetuò fluens, id est, ἀεὶ ῥέων, legitur apud Herodotum. ἀενάοντα ὕδατα. id est, aquæ perennes, Homer. Odyss.

Ἀεννάως, fugiter, in perpetuùm.

Ἄεπτος, fpirantes, flantes, ab ἄημι τὸ πνέω : vnde ἀέης, ὄντος.

Αἴσπυρον, ἀργύριον σμυρνιον. Hesych.

Αὔξω, augeo, αὐξῶ, incendo, crescere facio, cumulo, signif. etiam promoueo: vnde αἴξομαι, augesco, cresco, in futuro αὐξήσω, pro αὐξήσω. Odyss. ι, γλυκὺ μοι αὐτοῦ ἔργον αὔξεται θεοί. Hesiod. μήτε δ' ἔρις αὐξήσιμος ἀνδρὶ πενητὶ ἁρμόσσειε, fiduciam accumulans: vnde αὐξητὴς, adultus & auctus.

Αὖξη, augebat, sine augmento, & αὔξετο, augebatur.

Αὐξιτάκης πατήρ, Nonn. pater fœtificus, prolificus.

Αὐξουτηκὼς, augurora quæ plantas auget, Epigram.

Ἄεπτος, ineffabilis. ἄεπτοι χεῖρες apud Homer. legit Aristophan. grammat. pro ἄαπτοι. Helyxh. expon. ἀέπτοι, ἰσχυροὶ, ἀδάμαντοι.

Ἀεργέω, ὦμι, nou, ignauus sum, quiesco, sum otiosus.

Ἀεργηκὸς, inertia, ἀργὸν ἀφεκὸς, in fœmin. ἀργηλὸς. Nonnus, πάντας ἀεργηλοῦσι ἐπὶ ἤτιμον ἔργον ἀκόντας, id est, ἀργοῦς, segnibus spinis. Theocrit. in Ther. μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἐπόπτας, albis, vel tardis & ignauis.

Ἀεργία, ας, ἡ, pigritia, inertia, ἀργία, desidia. Æschines in Ctesiph. πᾶσι γὰρ ἀναδῶσιν τοῖς θεοῖς ὧν πάση ἀεργίᾳ, regionem diis dedicare, ita vt omnino nō colreretur, id est, vt omnino cessaret. Hesiod. ἀεργέϊ δ' ὀνείδεα, vbi penultima producitur.

Ἀεργὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ἄεργος, ος, ὸ, ὴ, id est ἀργὸς. iners, piger, otiosus, qui in opere cessat, incultus, κακοῦργος. Heliod. λιμὸν ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρὶ, fames desidi comes. ἀεργὲς γᾶ, κατεφρασμένη, ὡς ἐστησιασμένη, ἀγωνίστου, non arata, non culta terra: cui opponitur κατεργὸς. Bud. Comment.

Ἀέργυρον Helych. afferri pro κεκόφθαι.

Ἀεράω. baiulorum more in sublimia tollendo, βαστακτῶ, ab ἀείρω. Iustath. Odyss γ.

Ἀερέθω, attollo, fit à futuro ἀερῶ, verbi ἀείρω: vnde Iliad. β, ἠερέθοντο.

Ἄερες, in plur. num. pro cœlo seu aere apud Plutarch. in Solone, & de tuenda valetud.

Ἀέριον, aerium, imminensum. ἀμίκητον πολὺ ἀερῶθες.

Ἀερθεὶς, ἔντος, eleuatus, euectus, sublatus. Herodotus lib. 1. ἀερθέντες ὑπὸ τῆς οἰγνοσίας ὑπελοιφθησαν, ex Oenussis soluentes nauigarunt. Apollonid. ὑψιπετὴς τότε παρὸν ἀνὰ πταπτωὶ οὐρ' ἀερθεὶς, &c.

Ἀέρθω, sublatus sum, euectus sum. ἀερθῶ, id est, euectus fuero. μεταφερέσθω, ὑπὸ ἄρθω.

Ἀερὶτης in dictione ἀέριος.

Ἀερία, ας, ἡ, caligo, ὁμίχλη vocata est Ægyptus ἀερία. διὰ τὸ ἀέρος, ab aere: vnde & ἀερώτερα dicta est, id est, aeria, cuius incolæ ἀέριοι, aerij, & ἀερῶται. Geilius lib. 14. cap. 6. indicat eam Ægyptum quàm Cretam Aeriam fuisse nuncupatam. Ita etiam vocabant Thasum insulam & Libyen, & Siciliam, & AEthiopiam ac Cyprum. vrbs quoque Celtica Aeria est appellata, authore Apollodoro.

Ἀερίλης, apes, μέλισσαι.

Ἀερίλος μ. ιτσω, lum aerius, sum colore aeris, ad aerii colorem vergo, aeria imitor. Dioscorid. libro primo, ἀερίλλων ἀτμὸς, id est, aerius vapor.

Ἀερίμνης. aerius.

Ἀέριος, ὁ, ἡ, ἄ, aerius. Aristot. de mundo in genere fœm. ὃ δὴ σύμπασαν τὴν ὑγρὰν φύσιν, ὑδρὸς καὶ εἴ τι ἀερίου μᾶλλον φύσεως, id est, cæteri humoris vniuersi naturam finitimā inter. to esse censeas naturæ aeriæ. ἀέρια ζῶα, id est, animantes in elemento spirabili victitantes. Aristot. lib. de mundo. Lucian. περὶ τὸ ὑπόπτερα, ἀφομοιοῦς δὲ τὰ λόγῳ: φύλλων πυθμένα τὰ διαμηκοῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια κατασκευαζόμενα.

Ἀερίπτης, qui in altum pedes erigit & tollit.

Ἀερίχων Gregor. Nazanz. νέῳ θεολόγῳ. de telis araneorum, ᾧ ὁ δὲ λεπτὸν ὕπαι ἢ ἀερίχων ὀγδοὰς τῶν ἡμάτων πολυειδῶς διατεταμένων, πολυτρόπους τε ἰσοπεδοῦντας, id est, tenuibus autem adeò propèque aeriis stamnibus variè diductis sinuosas telas intexunt. legend. ig' τὰ ἀέρων.

Ἀέρκτος, non septus, ἀφράκτος. vndique obtutui patens, nusquam impediente obstaculo. Lyc. ἀέρκτου ἢ πανταχῆσι κράσπεδα τὸ χωρίου ἔζευ, i. non septum.

Ἀεροβατέω μ. ἀσω eo in aera, incedo per aerem, εἰς τὸ ἀέρα ἐφεστάναι, τῷ ἀέρα ἐπιβαίνω, scando per aera, incedo per aerem, gestor per aerem. Lucian. ἐν τῷ πρὸς τὸ εἰπόντα, φορεμβὸς εἶ οὐ λόγος: ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦσας ἀνω ὑέσθαι, &c. id est, nunc quidē per aeri vagari oportendem. ἀεροβατῆσαι, aeriungas. Item superbio. Aristoph. νεφ. ἀεροβατεῖ γὰρ ἐφ' ὑγρᾶ τ' ἄλσεα, καὶ τὰ Κηθαίρων τ' ἀὴρ ὑ Σίκινος ἐν τῷ ἀέρι, interprete D. Hieronymo, scando per aerem, & pluris me esse puto quàm solem. Cicer. ἀεροβατεῖν dixit, in summa ignorantiæ versari.

Ἀεροβλῶ Helych. πάσει.

Ἀεροειδὴς, aeries genens speciem, aeris formam habens, ἀέριος ex aere constans, aeris similis, aeris instar.

Ἀεροθρομεὺς apud Lucianum ἀεὶ ἀλικὸ. ἴσως.

Ἀερόκις: ὑπερ. ὁ ἢ ἀερίζουσα. τὸ ἀερόκι, ἐπιτυχὸς, eliginosus, βαθὺς, i. profundus. μάκας. in ger. obscurus.

Ἀερολαδεῖν ἰδεῖν. Helych. πτυοκρατῆσαι.

Ἀερολέσχης, ὁ, ἡ, ὁ, sublimis in dicendo, superbus, sublimiloquus, grandiloquus, ὑψηλὸς ἐν τοῖς λόγοις.

Ἀερομαχέω, aerium quandam pugnam pugnare, quasi σκιαμαχεῖν, vnde ἀερομαχία aeria, id est, imaginaria quædam & inanis pugna. Luc.

Ἀερόμελι, aerium mel, mel ætherеum ac cæleste, mellago. Sacræ literæ manna vocant. vide Athen. lib. 11.

Ἀερόμιτρα πέλ. ῶμ. ησα, aerem metior.

Ἀερομιτὴς, ὁ, ὁ, permixtus aeri. Cleomedes libro secundo, σῶμα ἀερομιγὲς τῇ στοιχείῳ.

Ἀερομι, crexi, leuaui, extuli: aor. 2. ὄν ἀείρω.

Ἀερονήχης, ὁος, ὁ ἢ, per aerem natans, à verbo νήχομαι, epitheton nubium, apud Aristoph.

Ἀέρπες, gentis nomen Troezena vrbem incolentis. Quoddam item genus in Macedonia. Item hoc nomine aues quædam vocantur, quæ parentes senio confectos alunt Aristotel.

Ἀερσιπέλης, οὐ, ὁ, ex aere delapsus, vt ὀφιοπετὴς: ἀερσιπέτης autem posse fit esse in aere volans.

Ἀέρσιπ. ὁ. Aerope, vxor Atrei.

Ἀερσιφῶ. ω, ὁ, aeriuagus. ἀεσπερεῖν apud Basil. de animbus dicitur.

Ἀέρσπερ. proprium viri, cuius meminit Plutarch. de fort. Alex. Et ἀερσπὲς καχλάσας.

Ἀερσὶς, impudens, ἀναιδὴς. Helych. idem innuit ἀέρσεις pis: aut erui genus esse.

Ἀερσοκοπία, εἴδος ἢ τ μαντικῆς.

Ἀερστόμα, volatilia & volucria, quia pennis aera secant.

Ἀερσφύρτης, ὁ, ὁ, in aere versans.

Ἀερσχέως, colorem habens aeris.

Ἀέρτας, τος, ὁ, ἥτος, Cretenses.

Ἀερτίλεσι πτερύλεσι, galeæ quibus sunt coni sublimes, Apoll. 2. ἢ οἱ λόφοι ἐπαρμένοι εἰσὶ ὑ μετίωσι.

Ἀερσὶνθ., superbus, ab ἀείρω & νόθ., epitheton Dæmonis apud Nonnum.

Ἀερσιπέδιλ οἱ celeres. Homer. Iliad. γ. ἴππαι ἀερσιπόδες, i. ταχεῖς, εἰς ὕ ἀθ. ἀς πόδας ἀφίοντες. altè tollentes pedes.

Ἀερσπότης, aer petu seu aeriuolus, lib. 7. Epigram. ὁ ἀνὴρ ἀερσπότης, ὃ ἐμπορ ὑδατπίνης. Hesiod αὐκνοι ἀερσπότης, acrij olores.

Ἀερσπότης, ὁ, ὁ ἢ, in aere vol ns, sublimis, ἀερσπότητος ἀσφίγκτου, apud Heliod. l. ὁ τῷ ἀέρι πτόθῳ, aranea in aere volans.

Ἀερσπτες, ὁδος, ὁ, ὁ ἢ, aeripes celeripes, ταχυπους, in altum pedes leuans.

Ἀεστέρωμ, ὁ ὑγειεύρημ ὑπαίρω τοὺ ὑρίους, Etymol. arrogans, elatus, ἀέρσπτος.

Ἀερτάζει ἀσω. tollere, portare, extollere ἐσαίρειν. Apoll. 2. Argonautic ζῶν ὃ ἐσαμενοῦν ἠέρτασεν ὕσε θ. ἠλιβάτοιο κάρη. Leonides Epigrammatarius, σωρὸς ἀλιτενὼν χωλοὺ πόδα ἠέρτασεν. ἀλλὰ ὑ ἀφὸν πάντα ἀέρτάζεται χτὸν θ. Apol. lib. 4.

Ἀερώδης, natura spirabili prædirus & aeria. Aristot. de mundo, spirabilis. Dioscorid. lib. 5. ἀερώδης τῶν χρῶν, id est, qui colore est aerio. τὸ ἀερώδες, n. ner.

Ἄεσα. dormiui. Odyss. ι. ὕδε ὃ νύκτ' ἄεσα, pro ἔδεσα, κεδνὸ δ' ὕπνο, ἀλλ' ἀσαμενος, quiescē. & Odyss. ξ. ἦ, ὕδε ὃ νύκτ' ἄεσα, id est, ἐκοίμησα, ἀνύστασα ὡς τ, aliquando prima longa, vt Odyss. Γ, νύκτα μὲν ἀθανάτοισιν ἀεσάμην. ἀείσασθαι ἀδ, id est, dormito, κοιμάομαι: cuius futurum ἀέσω, inquit Etym.

Ἀεσάμενα, δυάδος ἀσ. i. mare ventorum flatibus furens.

Ἄεσις, labor, πόνος, βάσανος, detrimentum. Etymol.

Ἀεσπρονοιὴς, ας, ἡ, poetice. stultitia, amentia, μωρία, ἀφροσύνη, ματαιότης. Odyss. ὁ ὑπόμνημα ἀεσπρονοίης, sequebar præ leuitate, id est, stultè.

Ἀεσὶς ως οος, ὁ, ἡ, amens, mente leuis, demens, eleuatus ab ἄεσαι, quod idem est atque ἄσσω, id est, flare quod deducitur à verbo ἄω, i. spiro, flo, vel αὔω, id est, dormio, vt sit ἀσσίωσαν. qui prompto non est animo & excitato. Hesiod. ἀεσίφρονα θυμὸν, id est, πλῶ ψυχῶ ὑπερόφιλον. ἢ πλῶ βλακιαίνων ἔχοντα τὸ φρόνημα. Nonnulli deducunt ab ἄσω, i. ἰζδο.

Ἀέσκετο, dormiebant.

Ἀέσται, vrbis nomen.

Ἀεσταὶ, Bœotiis crassauditores.

Ἀεσσία, mœstitia, mœror, πένθος.

Ἀέστι, audite: pro quo potius ἄεστε.

Ἄέπα, quæ ipso feu eodem anno generantur, horna.

Ἀέτεος, aquilinus.

Ἀέτειον, id est. pena & caro. σαρκῶν ὃ κρέας.

Ἀέτης, ου, ὃ, fibula. πόρπη, σφήν.

Ἀετία, Aetia: dicta est ita ab Ægyptus à quodam Indo Aeto, vt notat Strephan. vnde gentile nomen Ἀετιεὺς & Ἀετίτης.

Ἀετιδεὺς, έως ὁ, pullus aquilæ. ἀετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, i. aquilarum pulli, quæ madmodum παλαμηδὴς ciconiarum.

Ἀετίτης λίθος. Aetites lapis, de quo Dioscor. lib 5.

Ἀετίων ωος. Actionpictor, de quo meminit Lucian.

Ἀέτμος. Rumini. φοῦς.

Ἀετμὸς, flatus, πνεῦμα.

Αἰτὸ-

Αἰσ᾽υχὶς,heibæ nomen,Hesych.

Αἰτὸς,οὖ,ὁ,aquila: cuius esus Iudæis vetitus fuit.cap.vndecimo Leuitici. ἀφ᾽ τὸ ἀίσσω τὸ ὁρμῶ, vel ἀφ᾽ τὸ αἰὲ ὑπὸς ἴη. Nomen est generale ad omnes aquilarum species, de quibus Plin. lib. 10. cap.3. Αἰτὸς ἐν περιλλοις, dicitur de re quæ longè cæteris præcellat.Aristoph. ὡς ἐν περιλλοις αὐτὸς γ᾽ γνώσομαι. Scholiastes, ᾗ ἕκαστος ὑμῶν ὑπαρξέτω ἀπὸ τοῦ, ὥσπερ αἰετὸς τὴν ὄρνιθα. Aristides in Panathenaico de Athenis loquens,κατὰν ᾖ ἐν περιλλοις αὐτοὶ ὁ θεὸς κροῦσι πρὸς τ᾽ ἀλλα πολεμήματα. Suidas tamen prouerbium esse ait, de iis quæ difficiuler (vt aquila in nubibus) capiuntur, & ἀπὸ γλώσσ, de iis quæ etiam innucterata sunt æquiparanda nouis, quoniam nimium ᾗ χρεῖσθαι ὁ αὐτὸς ἐμὶν μὴ δῷ παντὸς ὁρνέος, vt docet Suid.αἰετὸς etiam est apud Pollucem & Hesy.hium, in roia vniuscuiusque rad ȷ ferramentum:atque in fuggrundis Cymatium. Αἰετοὶ verò sive πέτρυγες ἢ αἰετώματα, sunt ædificiorum fastigia & pinnacula extensa in altum trianguli instar, vt Galenus ostendit in glossis Hippocratis. Suidas αἰετώματα solum exponit,τὰ ἠρὶ ἱερὸν στρόφαια τα. Aristoph.τας αἰνίας ἐρέψαι πρὸς αἰετὸν.Αἰετὸν ὑπτιᾶζ διδάσκειν,Adagium de his qui se pertiorem docere conantur. Αἰετὸν κρὶνθσες μαιεύσομαι, Adagium de his qui potentiores, à quibus prius offensi, castigant, & suam vicem vlciscuntur.

Αἰτοφόρος,aquilifer.apud Plutarch.Bud.

Αἰτώδ᾽ης,aquilinus.τὸ αἰτῶδες,mos aquilinus.

Αἴτωμα,pars tecti in sublime erecta.Hippocr.dicitur & αἴτωσις.

Αἰτώσιον.dolore temperatum,aspersum molestia.

Αἴτωσις vocat fastigium Vitruuius, lib.10.cap.19.in descriptione arietis,quæ integra apud Athenæum ὠὸν κεφαλὴ.

Αἰφνίδιος,splendidus,clarus,λαμπρὸς.

Αἰχμάλωτος,pauperes,πένητες : quasi semper inhiantes diuitum felicet fortunis. ἀφ᾽ τὸ ἀεὶ χαίνειν, vel ἀφ᾽ τὸ ἀδὲν ἔχειν.

Α῎Ζα,ful go,ἄσβολος. pulus,sordes vetus in vase hærens situs, κόπος.πεπαίστος κάπνῳ ἐν ἀγγείῳ ὑπεμείναντα.

Αἰζᾶ᾽ε,inuid ȷ,φθονερὸς.

Αἰζάνω,exsicco,ξηραίνω.

Αἰζᾶνα,ιῆνες,teneræ, νέαι, ἁπαλαί.

Αἰζᾶνε,ε ὦ

Αἰζᾶνὸ᾽ε,ὸ,aridus.ξηρός.Apollon.Argon.2. ἰμάντας ὁμοὺς ἀζανέας, duros. item,torridus,feruidus,quasi ἀζαν ῥέων, vt βοὺς ἀζανέλιμ, dixit Homer.

Αἰζᾶνὴ,tranquillitas,malacia temporis,νἠνεμος.γαλήνη.

Α῎ζανος,ὁ,in tempestatibus verſatus,multo vento agitatus, si á intentiuè sumatur.alocum,qui pauci venti est,tranquillus.

Αἰζάνω,exaresco,ἀζαίνω.

Αἰζᾶπα,ptisana. ἀπτισάνη.

Αἰζαφαπτὶς teste Hesych.dicuntur apud Persas οἱ κὶσπολιεῖς qui deferunt ad regem nouos rumores aut crimina.

Αἰζᾶτὸς, libertas.ἐλευθερία.

Αἰζωπὸς,luctator,pilluis,πελαιστὴς κόνεως.

Αἰζηχὲ᾽ς.durum.difficile, indefinenter aliquid agens, aut patiens, σκληρὸν,χαλεπὸν,δύσκολον dicitur & αἰζηχές.

Αἰζήμιος,vel αἰζημιὼς. Cygni vol ntes.

Αἰζήνης ὁ,patronymicum,ἀπὸ τοῦ αἰζέω.

Αἰζήσω,feruco,ζέω

Αἰζηρέω. Hesychio idem est quod ἀζαίνω seu ἀζάω. interpretatur enim ἀζαίρει,ξηραίνει. Suid. paroxytonos & per ι scribit ἀζῆρει, pro ξηραίνει,ἀζῆσω autem & ἀζέρω pro feruco.

Αἰζέσσην,non varietatum,aut distinctum coloribus:ἀπλοκτον,ἄχρωτον. nã ζείσην vel ζοισὴν vtroq; n. modo leg. idé quod ποικίλον Αἰζεσσης verò à ζεσσὼ,i.discinctus,ἄζωνος,vel contrariũ,i.πολυζωνος.

Αἰζὴν,barbam vocant Phryges, πώγωνα, ἢ Αἰζέων, γνωσιῶτα : cui prima lanugine obducuntur genæ.

Αἰζὸ᾽ς,ὁ,cole.σφοδὸ, Homer.ab ἀζω.

Α῎ζεσς,bonus, ἀγαθὸς.

Αἰζὸπνια Hesychio sunt κύκνοι παῖς πτέρυξιν ἀναπεπαμβάνοντες ἀέρα, pro quo apud eundem inuenitur Αζίωσι.

Αἰζὸνν,Siculis infidum, ἄπιστον.

Α῎ζηκτος,ὁ,iniugatus,non coniunctus.

Αἰζηχὲ᾽ς Hesychio reste,est σκληρὸς,Aridus, vel χαλεπὸς, difficilis & grauis, idem αἰζηχὲ᾽ς, affert pro ἀδιάλειπτον non intermissum, perpetuum.

Αἰζὴν,situs,squallor. ξηρασία ὅτι τὸ ζῶν ἢ σκληρὸν ἢ στέρεται,Horion αἰζὴν, ἢ κονιορτὸς, ἢ ὀρυὸς puluis,vel mucor vel caries, ἢ τὸς μυδῶσιν ἢ γυμνοῦσιν ἢ λυμαίνεσθαι δύναται ἀπὸ χρόα ἢ σώματος, ἢ μικαίας, interpr. Nicandri, in Theriaph.

Αἰζόλε,lignum quoddam in curru,Pollux lib.1.

Α῎ζολὸν,nigrum, μέλαν.

Α῎ζω ε.ὁ ἢ ὦ,quem nemo amat aut æmulatur, negligendus, vilis, ἄτιμος.ἀμίμητος,ἀτιμώλητος.Plutarch. ἄζολος σπουδὴ οὐ σπάρτε ἢ ἄτιμος.neglectus,cuius nulla est gratia,non expetitus, id est, ὁ μὴ ζηλωτός. Alibi πλεονεξία ἢ σπούδου ζηλος, id est, admiratio diuitiarum cum amore & affectatione.

Αἰζηλότυπος,ὁ,ὴ,ὸν à suspicione alienus,vacuus zelotypia. Cicero ad Attiçum de libris de finibus loquens. Confeci libros πρὸς τὸλὸν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica Antonio, &c. ἀζηλότυπον,id fore putaram, quòd omnes illi decesserant. Idem, Tu autem ad me peruelim quid intellexeris de Varrone, illud vtique scire cupio, quid intellexeris ab eo ζωληντικῶς, id est, cuius libri gratia commoueatur inuidia, ob librum alteri dicatum. Budæus.

Αἰζηλοτύπτατος,ὁ,ὴ,ὸν,quem æmulari aut cui inuidere nemo solet.

Αἰζήμιος,ὁ,ὴ,ὸν,mulctæ expers,impunè ferens,innoxius,absolutus, ἀβλαβὴς.Aristophan.ἀζήμιος πείθω, sine detrimento ludo, iacturæ expers.Horat. ὁ τὴν ἀζήμιον ἐφορικὴ πρὸς κακόηθες, ὑπνοι δ᾽ ὃς γὰρ ἐμοὶ μᾶς σωθήσεσ πολιτὰ ἀζήμιον ἀθρόοντες, ἀζήμιον ἀφίστατ; id est, hunc autem qui scripta fœdera præuaricari audet, absolutum dimittetis? Aristophan.in Pluto.μὴ ἀζημίους ὑμὰς ἀπαλλαγῶμι ἀζημίους; vis abire impune? Plato de Repub.δίκαιοι ὄντες ἀζήμιοι ἐσόμεθα ἀ θεῶν ἐσόμεθα,à diis innoxij, seu illæsi crimus. τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Αἰζήμιος,ὁ,ὴ,ὸν,ventus,πνοὴ.

Αἰζὶ᾽ν,ῖνος,ὁ,barba,πώγων.Trœzenorum lingua.

Αἰζιωῖα,populus,tribus Hippotoontis,Harpocration.

Αἰζῆρες,plausteli lignum.

Αἰζησία.ας,ἡ Proserpina.& σημᾶν sive δημήτηρ, Ceres.cuius filia κόρη id est,Proserpina. Hinc patronimia,ἡ ἀμφὶ τὼ ἀζησίαν μετακτὴν,in eos qui diutius, & anxiè aliquid diliquirunt. Hesych.Ἀζησίαν vult dictam Ceretem ὅτι τὰ ἀζήνεν τὰς καρπούς.

Αἰζήτας,proximi apud regem.

Αἰζήτητος,indiscussus.Æschines aduersus Ctesiph. αὐτὸ δωσον ἢ ἀζήτητον ἢ αὐξὴ τοῦτον ὑδὲν ὄζι τῆ ὀργῆ τὴν πόλει.

Αἰζητὸς.venerandus.σεβαστὸς.

Αἰζηχὲ᾽ς,ἐος,ὁ ἢ ἡ,valde relonaus,μεγαλόηχος.obstreperus, indiuulus,indistinctus,continuus:item aridus. Apollon.2. Argon.vocat κερωὸς ἀζηχέα.id est,πᾶς ἦχος, πᾶς ἀχὴς ἐχεῖ ἢ χυλ,rigidas & duras. ἀζηχὲς ὁδὸν. Homer.Iliad.ἀ,id est,ἀδιάκοπτος. Significat etiam τὸ σκληρὸν.ἀζηχὲς ἢ θυμὸς.animus præfractus & contumax, implacabilis,ἀπότατος.Eustath.Deducitur ab ἄζω. Alij deriuant ab ἀ῎δω ἀδ᾽ ὠδὴς & dorica mutatione ἀζηχὲς.

Αἰζηχὲς,Aduerb. ἀδιαλείπτως,indefinenter.Homer. ἀζηχὲς μυκᾶτο.

Αἰζήωρ,velocia,densa,ταχὺς.πυκνὸς.

Α῎ζια,vrbs Locrorum quæ cognominatur Ozolæ: vrbs etiam in Italia.

Αἰζοὶ,οἱ,ferui.Athen.lib 5.Cæl.lib.13.cap.14.

Αἰζὸκερτὸς,squallor,ariditas.ξηρότης.ἀφ᾽ ἄζω. Eust.Iliad ζ.

Αἰζομαι.colo.veneror,timeo.pudeſio. Iliad.α.αἰζόμενοι διὸς υἱὸν, id est,σεβασθόμενοι σεβόμενοι,εὐλαβούμενοι, cum spiritu denio accusatiuo iungitur,& interdum datiuo:nam his duobus modis vtitur Gregor.Nazanz.& Iraſeor,apud Euripidem.& apud Sophocl.αἰζόμαι pro minari.

Αἰζομαι.ficceſco,areſco,triſtor.Hesiod.in Theog. ποκνὸδὲ θυμᾷ ἀζόμαι,animo triſtetur.

Αἰζόμλιν Hesych.affert ex Eurip.δίκτυα,pro ἀραιακτόμλιν. Ἄζω autem non ſolùm ξηραίνω τὸ ἄζω ſignificante.ξηραίνειν,verùm etiam,ὃ τὰν ἄδειαν τὸ ἀνόλεθρον ἢ τὸ ἀπότατον.Ἄζειν δὲ τὸ ἀφρὸν φορεῖσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ θυμῶν.iuth.Eust.& Etym.vnde verbale ἄδμια.

Αἰζοὶ,magnum, altum. Hesych. exponit etiam μέλαν nigrum seu atrum.

Αἰζοὸς,ὑλια,materia,ὕλη.

Αἰζυγὲς,ὸς.ὁ ἢ ἡ,iniugatus.Nazanz.θεοὶ θεοὶ συζυγὴ τε ἢ ἀζυγὴ, &c. id est,coniugata.& coniugij vinculum non frenata.ἀζυγὴς θυσία,iniuges hostiæ,Macrob.Fest.Ἄζυγὲς ὁ σωλὴν, os sine pari, os cranij in capitis basi situm inter capitis & ῥινὸς superioris ossa, quod velut cuneus adigitur atque immittitur,ob idque σφηνοειδὲς etiam dictum.Galenus de ossibus. Ἄζυγὲς sive ἄζυγος φλὴψ, vena sine pari, propago vna ex venæ cauæ superioris trunco exoriens parte dextra,& octo costis inferioribus inserta, Galen.lib.5.cap.2.de locis affectis.

Αἰζυγία.ας & Αἰζυγὶν,cælibatus,& vt ita dicam,Iniugatio.τὸ ἄζυκτον, Archil.

Αἰζυγὲς,ὲ ἢ ἡ,celebs,castus,iniugatus,ἄζυγὲς μονάζων,nondum coniugio addictus,simplex,singularis.

Αἴζυγες,Strabo lib.6.ἄζυγα σανιδώματα,i.ſoluta,ſolutis ligulis.

Αἰζυμίτης ἄρτος,infermentatus panis,cap.7. Leuit.

Αἰζυμος,ὁ,ὴ,ὸν,infermentatus.azymus, fermento carens. Plato in Timæo,ὧν ἢ τῆθ᾽ νεύρων φύσιν ὅτε ὀστοῦ ἢ σαρκὸς ἀζύμως κεράσασα μέσ ὑξ ἀμφὼ μέσων σωιάμει ξυικκολήσασα id est, nerſorum naturam ex ossis & carnis infermentata temperatura, vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Athen. lib.3. In Euangelio Lucæ, cap. 22.ἤγγιζε ἢ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων καλουμένη πάσχα, id est, instabat autem dies festus azymorum,qui dicitur Pascha. & cap.12.Actor. Apostolic.τῶν ἀζύμων ἡμέρας, id est, dies azymorum, pro festis paschalibus. Erasmus annotat sonare dies infermentatorum, vt subaudias,panum. Vide 22. cap.Leuitici & 28. Numer. veteris instrumenti.Matth.cap.24.Euangeli.ὡς ἢ τὸ πάσχα ἢ τὰ ἄζυμα μ᾽ ὀ δύο ἡμέρας,id est,erat autem paſcha & azymorum dies

futuri post biduum : vbi ἄζυμα pluraliter dicitur, quemadmodum Lupercalia, Saturnalia.

Ἄζυξ, υγος. ὁ, ἡ. ἄ. idem, ἄζυγος. nondum coniugio adstrictus, simplex, singularis : vnde ἄζυγος, iniugati. nam ἄζυγος ab ἄζυγής. ἄζυγος κοῦρα, apud Euripidem puellæ innuptæ. ἄζυγος γάμων, liberi connubiis, apud eundem. item, ἄζυγος διὰ τὸ γαμικὸν, id est, cælibes, liberi à lecto coniugali. Et ἄζυξ, equus desultorius, 1. κέλης.

Ἄζω, spiritu aspero, colo, σέβομαι, veneror, Κύπ τὸ χεῖλο : (τὸ ὑποχυμοῦ : quem enim veneramur, ei honoris gratia in via cedimus.) vnde ἄζιος. Ἄζω vero spiritu tenui, ἀάρ. ἀΐσθω μ ἀ ἀΐσθω, ficco : Κπ τὸ ζόῖ, ἡ ἐζ' ἑτέρηπι ἄζω, quæ enim ficca non vsuunt. Hesiod γρώϊατα σιίγδ-Ὲ ἄζετο, id est, ξηραίνει. Herodianus deducit ab ἀάγος ἀγίζω & per iyncopen ἄζω. Et Alemanius, ἀγίσθων pro ἄζιος. In ἄζω vero spiritus asper remansit loco χ quæ & aspiratio item continet.

Ἀζωλία μ. ἡ σπ. πρ. ἀκ. ἐ, iraſcor. ἀγανακτῶ.

Ἄζων Ὁ, ὁ, ἡ ἄ, dicinctus. Seruius in illud 12. Æneid. Et diis communibus aras, &c. Dij communes sunt, qui ἀζῶνοι dicuntur, i. qui certi certas non habent partes, sed generaliter à cunctis coluntur, &c.

Ἄζω Ὁ. vnde ἄζωμα σπέρματα, i. semina quæ nulla creant animalia, Theophr. lib. 4. de cauſis plant.

Ἄζωστος, ficcæ & aridæ inſpiciendo.

Ἄζωτος, sub. οἶνος, vinum benè temperatum, οἶνῳ Ὁ εὐκρατος. Et Argo nauis gubernator.

Ἄζωτος. Hesych. οἱ μὴ ὑπὸ τὰ σωτερικὰ παῤῥητες.

Ἄζωτον, vile, abiectum, & quod ἀβίωτον. a ζάω seu ζάω viuo.

Ἄζωτον, etiam vsurpari prodiderunt pro ἄζωστον : vnde αὐτὸς dici mulieres impudicas quæ pudendorum velamina fastulerunt, vel etiam τὰς ἀκρίμνας, id est, non accinctas, sic ἄζωστοι νοῦς, ἀπερισκέπτους.

Ἄζωτος. Syriæ gens & vrbs.

Ἀ ζωστος Ὁ ὁ, ἡ ἄ. dicinctus, expeditus, nudus, dimissa zona, solutus, abstus Ὁ. ἀσκὸς Ὁ Appian. in Iber. οἱ ὑπ' ἀζώστοις τὰ ξίφη. Hesiod. γίνοντες ἀζώστοι ἔμων, vicini venerunt seminudi. veniunt. ἀζώστοις ἰόν apud Hesiodum. Erg. diligenter & præproperè iens.

Ἀΐιτ ita πιπτῆναι τὸν ὑπὸ. Æolicè pro ἀέτι, ab ἀάω, spirabat. Od. ξ, αὐτὰρ ἐπὶ ζέφυρ Ὁ, flabat.

Ἀάβδε : exponit Hesych. κλέβει, κάφυρας, i. prædam & manubias.

Ἀαδὲς. dominus δεσπότης. Suid. Sed suspectum dubiumque an scribendum Κύπας.

Ἀαδὲν ὦ, labo ro, a gro ferto, κοπιάω, δυσκερδῶ.

Ἀαδὴς ὁος, ὁ, ἡ, inuicundus, molestus, acerbus, ingratus, infestus, inusitus, vefcus & fastidiosus, ineptus, morosus, tristis, truculentus. ὄζος τὸ δὲ ὃς ἡ τὸ ἀ, peruante. ἀπὸ τοῦ ἀάω, ὁ δυσεκβίητος ἢ ὃ ἀύξαν Ὁ, inamabilis.

Ἀαθία ας ἡ molestia, tristitia, acerbitas, insuauitas, βαρύτης. fastidium. Theophr. in Character. ἀπάθεια, ἕπτυξις λύπης ποιητικὴ αὐθαδίας. Æschines in Cteſiphontem, τῶν εἰωθότων ἀπάθειαν πόλις ὠκ ἠνέχθη ποτε, id est odium tui & tædium non capiebat ciues, sed non ferebat. Demosthen. καὶ μισεῖν, κἀποκναίειν ὃ ἀπάθειαν ἢ ὑπὸ ἀϊωσθησίας παῤῥησίαν λέγων. Idem, ἀπάθειαν φορὰς αὐτῶ ἐποιοῦντο, tædium tui & fastidium. & pro αὐτρέξια : cibi fastidium. Dicitur & ἀπάθεια apud Laertium. Et pro ἀμουσία, deformitas.

Ἀπάζομ, infelito : vnde ἀπάζόμενος, tristor, non sum iucundus : cuius imperfectum est ἀπάζόμ ην. vt docet Constant. Lasca. Gregor. Nazanz. οἷοι τῶ πανηγύρεως, ἐπεσβαίνει πρὸς τὰ τῆς βρωμάτων ἀπάθείας, &c. i. vbi aliquod cibi genus ægrè admittunt. ἀπάζόμενος τῆ ξένῃ, i. à rei nouitate abhorreo. Alexand. Aphrod.

Ἀπάθὴς & Ἀπάθητος, in dictione Ἀπ' ἀν. Ἀπάθὴς, locus in quo canebant, vel officina. H. ſych.

Ἀπάθὸς. ſtridulus. ἀπάθόεν Ὁ ὀδὼ, ἀπάθόεσσα μέλ Ὁ, cantus luſciniæ, minus tuenes.

Ἀπάθὸς, γλυκὸς, aut fort. πικρὸς, vt ἀπάθὸ Ὁ sit genit. pullus præſertim luſciniæ. apud Archilochum est mulieris genitale & pudendum. Hesych.

Ἀπάθὸς ὄνος, ἡ, ἰν vocatiuo, Ὁ ἀπάθὸ, luſcinia philomela auis, ab ἀείδω. ἡ ἀείδουσα ἀηδὼν perpetuò cantans, vbi semel incœperit. Huic enim aut diebus ac noctibus continuis 15. garrulus est sine intermissu cantus. Plin. lib. 10. cap. 29. de 1. Aristot. lib. 8. de natura animalium cap 3. Sophocle, οἰκτρὰν ἀοιδὸν ἀηδὼν ἀέσει δ' ὀρθρου βοᾷ, id est, ἀπάθὸ Ὁ. Inde Ἀπάθὶς, diminutiuum pro parua luſcinia, id est, luſciniola. Theocrit. θ μετὰ τὸ ἔαρις πᾶσιν ἀπάθὶ νέμῃ, id est, muſicè canit Daphnis. ipſis luſciniolis. vnde ἀπάθὶσσε, pro pullis luſciniæ. Idem Theocrit. ὁ, ὅτ' ἀπάθονίδες ἐρεθίζομεν ὄρθ' ἀ ὄρθρου, id est, quales luſciniolæ infidentes arboribus. ἀπάθὼν etiam dicitur Minerua apud Pamphylios. Euripid. pro lgula tibiarum metaphoricè posuit. Et pro ipſis tibiis, in OEdip. λωτίνας ἀπάθόσας ἀπάθὼν κρεκόμενος : de his qui parum admodum dormiunt. vel de his qui suas fortunas lamentantur. τὸ ἀ ὅτον ἀπάθὸς ὑπνώσας : de excitatis & peruigilantibus : vel qui vigilia torquentur. Sappho, νύκτες ἀ' ἔρχ Ὁ ἁμὲ ἔρχομ. Ὁ ἀπάθὼν, luſcinia veris nuncia. Homer. γοερὸς ἀπάθὼν. Odyſſ lib. 7.

Ἀπάθὼς, ὀς ὸν, ἡ, τ. ἀπάθὸν. Ἀπάθὸς autem. i. sine voluptate, ingrate. inuicunde ineptè, inſuauiter. Hocrat. ad Philippum, τὰ ὃ ὑπὸ κακοδαιμονίων ἀ' ἡμῖν ὧν ὑπαγορεύει, μᾶλλ' ἀπάθὼς ἢ ἡδέως, illi benter ferimus. ὑπ. ἀπάθὼς ἔ. non libenter, non grauatim. Et ἀπάθὼς, ἀκαιρῶς. ἀπὸ τῆς ὑπακαιρβαίνειν, insciteque putare. Theophr. de cauſ. 2. cap. 6.

Ἀπάθεια, ας, ἡ nouitas, insolentia, atque insuetudo, desuetudo, insuetanouitas. Lucian. in dialog. ποσεὶ ὧν Ὁ ὑ νηπίων, de Helle, ἡ δ' ὑπὸ ἀπάθείας ἐπιβᾶσα ὑγρῷ κύματι, ἀβροδίῃ κεκάπασα τὸ τὸ πέλαγος, ipſa verò ſtupendo vehiculo consecuta, præ insueta nouitate in pelagus decidit.

Ἀπάθεια, desuetso, ἀπὸ τοῦ ἀάω χ. cuius imperfectum est ἀάθεσκον, i. insolens eram. vt indicat Constantinus Lascar.

Ἀπάθὴς, ὦ μ. ἡσω, desuesco : ἀπὸ τοῦ εἰμὶ καὶ θαίνω, αὐπεπωνῶ μὴ τοῦτο. &c. αὐτὸς ὦ.

Ἀπάθὴς ὁος ὁ, ἡ, insolens, insolitus, qui est præter consuetudinem. genitiuo iungitur Demosthen. ἀ' μισεῖν, τοῦτο ὑξίωσαν αὐξάπαυσιν ἀπὸ τοῦ ἀπάθὲς ὄντας τὰ ἀνωτικαὶ ἀκοῦσαι. Insolentem infamat. insuetum contumeliæ dixit Cic. Gilen. φρίκη ἀπάθὴς, horror insuetus. Item cum genitiuo, lib. 1. ad Glauc. ἀπάθὲς ψυχοῦ πόμοτος, frigidi potus insolentes. in neutro genere ἀπάθὲς. Budin Epist. ad Erasm. τὸ ἀπάθὲς ὁ ἡγεῖσθαι, nouitatem sum admiratione profequutus. ἀπάθὲς, ἡ ἀγνωσία ἀγρωσθ. ἀπαγελίας.

Ἀπάθὴς, inexpertè. Thucyd. lib. 4. ἡ μὰ πολεῖν, ὅπερ εἰ ἀπάθὲς τι ἀραὸν λαμβάνοιτες τῷ αὐθρώπων. & c. nec pati id quod hominibus illis accidere solet, qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur.

Ἀπάθὲς, cui opponitur ἐπιπλὸς, vt pictor ἀπογράφ Ὁ apud Aristotel.

Ἀπάθὲς γνῶσις, quæ mores non exprimit, id est, sensus & motus animi : contra verò ἠθικὸς γνῶσις, qui non modò imagines pingit, sed etiam mores exprimit. Budæus. Aristotel. de poet. loquens de Homᾠδυρόμενος ἀ' ἄλλος ἀπ' ἄλλου ἄνδρος, ἔστι τὸ τοῦτο ὁ ἀπὸ τοῦ πεφυκὸς.

Ἀπάνη, gladius cui core non est facta acies : sine acumine, vel non exactior effectus corticula : cui exacutio nulla, τὸ μὴ ἀκονημένον ξίφος.

Ἀπάνη gladiolus, ſicca, vel ſicula apud Tarentinos : συσπαθὴν ἐγχειρίδιον

Ἀπνεῖ, πνεῖν, τὸ spiritus, ſpiraculum. ἡ πνοὴ τῶ αἵμων σπουᾶμα φύσημα, ἄφρα τὸ ἀέση. pro flatu. Satyrus Ὲ. γραμμ. ἡδὺ τοῦ ζεφύρου πλοτώνων ὑγρὸν ἄπνευ &c. Sophocl. δεινὸν τ' ἄπνευ αὐτῶν ὀδώδασι ἑνὸς τε πάντων, id est, grauium flatus vestorum ſtrauit & compostit marc.

Ἀπνεῖ, tacco, & quod ἀτάκτως : in Epigramm. ἀσσὶς ὑπὸ βρετίου ὦμον τιμάλαφος ἄπνευ Ὁ νῶν ἐπιβρίσας παλιάδος ἀλκιμάχης. vbi pro dicari sumptum. Sed dubium author.

Ἀπνοέω, ἡ, ἀπλῶς ἀπὸ τῆς φορᾶ. Sophocl. interpres.

Ἄπνοι, ῥπο. Musæus, ὡς μ χειλέπον πτοίησιν ἀπλῶμ ἐγχῶν ἀ' ἀγτλων, &c. spirare, πνεῖν, flare Homer. Iliad. 1. βρύκτῆρι ἀκτον. ex Thracia spirans, πνέων, & pro eodem ἄπνευ. Apoll. 2. μέγας σφιν ὄρος ἀ' ὑπὸ, ipſis spirabat secundus ventus. Hesiod. δ' ἄρα ἄπνει πανύπερχος, calpram perflat, ἄπνε ἀπάμων, flantes, σπνέοντες.

Ἄπνη τὸ inbulcatio infusio ferae.

Ἀπνία, pro ſtire Odyſſ. χ quod refert Eustath. ad thema inusitatum ἀάω.

Ἀπνιος. τὸ. vehemens, sempiternum, miserum. Apud Hesych. ἀπνίως : apud Suid. ἀπνίς.

Ἄπνοος ὑπνα ductum, immite : μὴ ὀρῶν.

Ἀπ' ἔρος ὁ, licitur tamen ὁ ἡ ἀπ', Æolicè. Homer. Iliad. ἐ ἐν νεφέων ἐρίζουσι φαίνετο ἀπ' ἔρι, per cœlum, aura, inferi, caligo. Legitur etiam in numero multitudinis apud Plutarch. de tuenda valetudine, & alios authores pro ipso aere, ſen cælo & auris. ἀέρων φάσεσι, peſtilentiæ. ἀέρων ἐν κρατῆ. apud Chrysost. id est, cæli temperies. πνοὺς τ' ἀέρος διαπέρσειεν, sub dio agere, apud Aristoph. Homer. quod etiam Gellius refert lib. 13. cap. 19. dixit, ἀέρος βαθέως, id est, aerem seu caliginem & nebulam profundam : & Ionius, aere fulua, in gen. fœmin. ἀπ' apud Hesiod. frequenter accipitur pro tenebris. & vt sic dicam, inuisibilitate, quæ Græcè etiam dicitur ἀόρατος. vtrunque ab ἀ privatiua particula, & ὁράω. video. vt conſtat nonnulli Grammatici. per se enim aer est obscurus, sed illuminatur à stellis & sydcribus. Aut ἀπ' ab ἄω flo. nam flatus est aer motus. aut ab αἴρω τὸ κυρίζω, sic dictus à leuitate Theocrit in Edyllio 5. pro inferis : quem vulgò infernum vocant. ἀέρος τοῦ κάτω τῶν πάντ ὠδὸν ἀ' ἀπ' ἐλθεῖ, infernis tenebris tecta sunt, vnde non est reditus. Sic Auſon. in Cupidinem afflicto. & Virgil. in 6. Aeris in campis, &c. Greg. Nazanz. de plagis Ægypti pro eis corrupti, dum inquit, τὰ πρῶτα αὖ σκώληκας ἀπ' ἐχ χαῖα κακοῦργα, id est, tertio turfum vermiculis aer & terra tecta est. Posterior etiam apud Latinos producitur. Lucanus lib. 1. Pharsaliæ. Aer & longi voluerit titana labores. ἀπ' ὑγεῖναι, id est, aer humidior. apud Theophrast. de cauſis plant. libro secundo, cap. 10. Galen. libro 1. ad Glauc.

aciem

aerem pro parte balnei accipit,inquiens , ἐν τῷ αἴρει τὸ βαλανεῖον χρούσαι. vide Balanēion. ἀήρ etiam iuxta Erotian. est spiritus quem exhalamus.idem esse ait τὸν ἐξ ἕδρας ὑγιαῖνον πνεῦμα,id est,graueolentem halitum per sedem siue anum.

Ἄήρης,combustio,nebula,καύσις ὁμίχλη.

Ἀήτης ωου.ventus,flatus,turpin.τοῦ αὔρας.

Ἀήτυμος,poetica dictio est.ἀπρατὴς,κυπτὴς ἄδικος,ἀνδίκ. iniquus, iniustus,ἀθέμιτος.ἀνομοποιὸς.Homer.Iliad.ι ἦ τ' αἰὴν ἀφυσα ἔργα μέμηλεν,ἠ ἀδίκη,ἀνομοποιὸν,μὴ ἀνέπτυτα κλύων· autem hi vel παρὰ τὸ ἄπρατος,βράβυλος quasi ἄφυλος pleon. τῷ ἀ vt linguif. idem quod βλαπτικὸς,vel compof.dicta ex ἀ priuat. & verbo ἴδω vt ἀνόρυκα idem lignif. atque. ἀπὸ τῆς μὴ τρυπτῆς.

Ἀήτυμος,lcuis,ὀλιγοσὸς,κυφὸς,ἀδὲς ης,καὶ ὁς,inanis , imbecillis , tenuis,μάταιος,ὑπ' αὐτῶν φερόμενος ἀνέσεως , ἀσθένειας. Epitheton autumn , dictum ἀφ' τὸ αἴρεσθαι φύλλ. vnde βορέας ἀήτυμος dictus, Apoll.lib.2.ι.ἐπαφρὸς πνέων, prima & tertia breuib.

Ἀήτυσις,ης, flatus. Heliod. εἰς ἀπιμελῆ κρηνὴ ἀπήχησιν ἀήτυσ. Idem, νότιόν τ' ἀνεμὸς ἀήτυσ,&c. στόμ,πνεῦ ὑμέναιος.fit ab Ἀάω.

Ἀΐπτης,ὁ ,procella,flatus,ventus:ab ἄω poeticè, vnde ἀάτη , ἀνεύματα. ἄπτα autem verbum est,lib.2. Argon. Apollon. δίνῃσι σεύροντο,σπὶ ἐλὸς ἄπτα δόλτος. ι. ὑξηγήται ἢ ὑξακούεται, ftrepit,ſonat,ſpirat,ſtridet,ab ἀάω ſeu ἄημι , vt ſit in ſubiunctō uo.

Ἀπὴρ,ἴπτος,flabat.Apoll.ι verbo ἄνεμ.Homer.Iliad.ρ, ἅτερ δὲ σφιν ὀϊστὸς ὀρνισὶ θυμὸς ἄπτα,ι.ἐκνεῖτο,ἴφερε.

Ἄπτος,ἀσώτος,ἀμύρις,μάταιος ex quo pro ἀκόρεστος.ἄπτηστος , infatiabilis, vehemens.διάρσος ἄπτων ἴγχος.apud Hom Iliad.φ.ι.μάγεσιν, Suid. etiam ἄπτων dici tradit τὸ κατεπτικὸν, ι. flatibus & ventis expoſitum niſi fortè ſcrib. ἀπτὸν.Heſych. quum ἄπτων expoſui ſſet iuſuper ἀέλαβές, illæſum, ſubiungit οἱ ἢ ἑρμῆαι , aeſti ſubſtant. quoque eſſet.niſi fortè ſcribendum ſit ὥρμων . vt ſit 3. perſ. dua. præt.imp. τὸ ἄπω quemad. ἄπτο expomitur ὑπνώτο, ὥρμᾶ Hom. Iliad.ρ,ἔγχεϊ δ' ὅσσον τ' ἐρσὶ θυμὸς ἄπτο. Philipp. in Epigramm. ὅτ' ἐξ ἀπτε κίβους ὠν ζεὺς νότε σωτῆρ ἐπὶ πάντος, &c. ἀ'πτον , πολὺ ἐλαυνόμενος.

Ἀΰπτητος,ὁ ἡ ,ὸν,inexpugnabilis,inuictus,inſuperabilis , cum datiuo Ariſtid. ἀΰ ἥπτος χρυσῷ ὀδὲ λίθοις. ἀπτὸς autem vixerunt. Crinagor.poeta Epigramm. μόνος ἀΰπτητον διξάμενος θώρηκα. Demoſthen.ὠθεῖ σφᾶς,ἀΰπτητος ἢ πόλις τὸ κρατ' ἰμένῃ πτῆτος,ἀκατάπτωτος, ἀῆττητος: dicitur & ἀΐπτητος.

Ἀπτος,ὁ ἡ ,ὸν,inuctus. Philo de mundo, θύσις ἄπτος , inexpugnabilis natura.Item inſaturabilis,inexplebili.ἀκόρεστος,ἄπληστος.

ΑΘΑΙΡΗΣ contumax,ſuſpiciоſus,curioſus:ἀπὸ τοῦ θρῖπος, ἀκρίδες θαυμάσιος. Etymol.

Ἀθάλασσος εἶναι. ἀφθαρτος εἶναι Galen.lib 12.Methodi.vinum non dilutum aqua marina,vinum non expertum mare.Dioſcor.lib. 2.cui cōtrarium θαλαττίας οἴνος , ὁ πεπαιασωμένος,vina falſa etiam vocauit Celſus lib.3.de morbo regio.

Ἀθαλάσσωτος ὁ,maris inexpertus;ὁ μὴ ναυτικὸς , rudis rei nauticæ, apud Ariſtoph. Idem ἀπαλαμπὸς.

Ἀθαλὴς,aridus,non virens,μὴ ἀναθαλλόμενος καὶ ἐυσιθῆς, Plutarch.B.

Ἀθαμανταῖον,Dioſcorid.libro 1. cap. 3. μέλι τὸ κρατίζον ἀθαμαντικὸν, Meum quod athamanticum dicitur,genus eſt herbæ Marcellus eius interpres opinatur ibidem legendum ἀθαμαντικὸν, quod in Athamania naſcatur , quæ regio eſt Theſſaliæ, aut Illyrici.

Ἀθαμανὶς,ίδος , Athamantis vrbs Ioniæ ſic dicta ab Athamante conditore.quæ etiam dicta eſt πόλις,vide Steph.ἀφὶ πὸ ἔσαν. ἀθαμανὶς κεύσιν,ι.ἔλκη. Apollonius Rhod.

Ἀθάμας,αντος,ὁ,huc in comœdia inducebatur coronatus , & vt victima quædam immolandus ob ſilium Phryxum. Vnde apud Ariſtoph.in nebulis , ait Strepſiades ad Socratem coronam ei offerentem.ὦπὶ τί σίφωνα ; εἶμαι σὰκκεπτε.ἴσπερ μὲ τὸ ἀθάμαν' ὄπως μὴ ὑόσπτε,ι. ad quid coronam ? heu Socrates. ſic me Athamanta quomodo non ſacrificabitis. Eſt & nomen filij AEoli, de quo Herod.lib.7.

Ἀθαμβὴς,ὁ ἡ ,ὲς intrepidus,ἄφοβος,cum genitiuo.Plutarch.in Lycurgo.ἀθαμβὴς σκότος,ι.mihil reformidans tenebras.

Ἀθαμβῶς.intrepidè,aduerbium.

Ἀθαμβὸς,intrepidus,audax.

Ἀθαμβὼν,ſtupor,κατάπληξις apud Democrit. Clemente teſte.

Ἀθαμὰς, Minerua.Doricè.ἰ. Θάνα.

Ἀθανασία,ας,ἡ,immortalitas.

Ἀθανατίζω,immortalitate dono,accuſatiuo.Interdū eſt idem quod immortalitatem ago,me pro immortali gero , immortalis ago,ι.viuo.

Ἀθάνατος ὁ ἡ ,ἡ, immortalis,ὁ μὴ ὑποθνῄσκων τὸ θῆ , vt vtar Nazazeni verbis,id eſt, cuius eſſe non deſinet, ſempiternus,æternus.Iſocrat. de pace,τ' αὐτῆι ἀριτ' ἀθανάτων τῶν μονίμων κρτίλιπον. ἀθάνατος εἰρήνη , Demoſthen. Huius dictionis prima producitur, ſecunda & tertia corripiuntur : prima,inquam,producitur gratia metri , licet á priuatiua ſit breuis , vt docet Gaza libro tertio,Gramm. Palladæ Epigrammatarius,φεύγει φρὸς θεὸν ἀθάνατον. Homerus, ἀθάνατοι θεοὶ ἔασι. Idem Iliad. β, ἀθανάτῳ τ' ἀρίδα , æternam AEgida. ἀθάνατος , etiam turma in Perſarum exercitu ex mille viris.

Ἀθαπὴς,ὁ ἡ ,ὸν,inſepultus.In Epigramm. μὴ θάψῃς τ' ἀθαπτον. ἔα κυσὶ κόμας χρώτῃ,&c.noli ſepelire inſepultum , i.non ſepelendum, &c.Sophocl.ὡς κρεῖσ' ἀθαπὴς ὑπὸπτοι χθονὶ ἐθαπτός,ἄθαπτος, ἢ ἄκλαυτος.

Ἀθάπτας,ας,ὁ,mupiter.& ἀθαψὰ Atticè, & AEolicè ἀθάφα , pulſ, farina ἀνυείνη πτισσάνη.ι.tritica piſſana. Ariſtoph.in Pluto, ἀθάπτας χύτρας,polentæ olla quædam.Interpres Ariſtophan ἀθάπτας, inquit,ἢ μόνη σημάδιον ἀπίνεται ἢ διὰ τὸ ἢ ἀθεπηθῆναι ἀθάπτα · ἢδὴ κοπτ, διὰ τὸ ἀ.ἀθάπτα.Idem interpres alibi, ἢ κεῖλ' ἄρτ' μυρίνη κρανίται,ἤγουν ἀθάπτα.Galen.lib 2.ad Glauc.ὁι ἀλεῖμμάρια πάμπολλοῖδὰ τῶν ἀθαπτῶν ἐλαφιτῶν. ἀθάπτας ἢ ἐθίνη ἢ ἐυκλωῖ κοχλιας, ἢ παξίκα πολλὰ,&c.quo ex loco & ex iis quæ dicuntur ab Heſyc. colligere eſt ἀθάπτας fuiſſe quoddam edulij genus maximè in vſu apud AEgypt. ex tritico ſeu tritici farina cum lacte cocta.

Ἀθάπτευτὸν de virgine,eſt incorrupta: ſi de ferro,eſt indomitum,firmum,rigidum.ἀθάπτος,ἀσθενὴς στερεὸς Ἀθαπὴς verò ſeminis genus. Heſych.

Ἀθαρίζων,vitupero,violo,ἀδικῶ,ὑφαυμαλίζω.

Ἀθαρὲς,ους,ἡ,virgines incorruptæ.

Ἀθαρσὴς,ὁ,ἡ,ἐς,intrepidus,fiduciæ expers.

Ἀθαυμαστὸς,audacter,audacia admirationem.

Ἀθὲ pro ἀθὲν,vtinam.Sud. fort.ſcrib.ἀῶς.

Ἀθάτητος,ὁ ἡ ,ὸν,inutilis,qui non ſpectatur,ἀόρατος,non viſus, non ſpectatus,non videndus,pudendus: accipitur autem tam actiuè quàm paſſiuè.ἀθάτου φυλάττων τὸν λόφτον,id eſt,ne videri poſſit in ſinu abditum ſeruans. Lucian. cum genitiuo , in Comment. cuius titulus, σοφὸς ἐς μὲ ἀφεὶδὴς ἀθάτου αὐτῆι αἰσχρόμα. vbi accipitur pro eo qui non ſpectarit , id eſt, ne ita negligas,vt non ſpectatis ipſis redire patiaris. Idem in Nigrino , ἀγνῶτος ὠφ' ἑαυτοῦείας,ἀπήρατος ἢ πειρήτας ἀθάτου ἢ ἀληθίας , id eſt, qui non ſpectauit , qui non vidit. Idem ibidem paſſiuè, ὡστὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὑφ' ἐυσεκτῆ πλῶκον διεῦθυς τὸς πλοῦτος. μὴ ἀθάτου αὐτῆι,μηδ' ἀφεῖρτυγον πῶν διάφανειαν κατασπῆν , id eſt, inuiſam,& non viſum.Xenophon,τῶ πάντων ἡδίστ θεάματος ἀθάτος, id eſt,nunquam videns ſpectaculum omnium vitu iucundiſſimum pro non videndo : Phocylides,Plutarch.in Numa , ἀθάπατοῖς ἄλλοις ἰσοῖ,id eſt, ſacra quæ aliis videre non licet. Idem in Othone actuè,ἀ'πειρος πολίμου,ὰ ἀθάτου , i. qui nec bellum collet,nec viditi.

Ἀθεὶ,Deo,ſine deorum numine.

Ἀθεία,ας,ἡ.impietas in Deum.prouidentiæ abnegatio , Dan. cap. 10.Gregor.Nazanz.ὀθὲ κοῦφον πῶν ἀθείαν,ἢ ἀσέβειας ,ἢ πῶν ἀφιλόσοφον ἡδονῶν,&c.

Ἀθείαστος,ὁ ,ὸν,non diuinus.

Ἀθειρὲς,ἀκρεῖς,Etymol.

Ἀθηρὴς,ὁος,ὁ ἡ ,ὲς,exactus,ſplendidus.Item non curans.ἀθηρὴς, ἄγαν θεμιτεύων, qui nimis metere amat : ὡστ' ἐμπῖν,θαυμασὸς,ὑξιστὸς, μὴ ἐσχηλῶν.

Ἀθηλάζειν,colare,ἀπιθῆν.

Ἀθηλεῖν,trahere,ἕλκειν. Nicander.

Ἀθήλαστος,colatur.ἀπιθῆτὰ. vt apud Hippocrat.ἀθήλαστα,ι.πεφάτα, ἀπικλύσεται emittitur,& reſoluitur.Galen.in gloſſ. ἀθήλατα,θηλὰ ζητ,ἠλίκων.

Ἀθήλγω,mulgeo,colo,ἀπιθῶ.

Ἀθήλυμος ι.ὁ,malus.

Ἀθήλυμος,incompoſitus,inordinatus,malus,ἀ'κοσμος,κακὸς.

Ἀθήλω,nolo.

Ἀθηλῶν,laſciuire.

Ἀθημέλητος,ἀκόσμητος,ἄεύθερος.

Ἀθήμιτος ι.ὁ,ἡ,ὸν,ſine fundamento.

Ἀθήωτος,ους,ἡς & ἐς violare,ἐξθενομένος,ἀδικήσας.

Ἀθησαυρία,ας, ἡ, ſcelus.

Ἀθεὸς,ὁ,ι.ἀθίωτος.

Ἀθίωτος,ὁ ἡ ,ὸν,nefarius,vetitus,ſceleſtus,ἀνόσιος , illicitus, ἀθέμιτος nefandus,impius.ἀθέμιτος ἢ θεοῖσὶ ἢ ἀνθρώποις , abhorrens à iure humano & gentium.Bud.S.c dicitur ab Homero contumeliosè is qui ſocietatem hominum fugit , vt refert Ariſtotel. libro primo, Politic.cap.2. à non i.e θίωτος. Xenophon ibi o primo. Pœdiæ, pro nefasto . τὰς ἢ ἀθίωτα ἐργαζόμενος . διαῖος ὑπόδικα ἀπὸ τῆ θεῶν ἀτυχῆν ἄσπερ ἢ παῖ ἀθηναῖων ἀφεσκεῖν τὸν ἀθρόνομα διαφόνους . Vnde apud eundem , ἀθίωτα ποιεῖν, id eſt, nefaria facere ſeu nefarie.

Ἀθίωτον τὸ,nefas.vt cap.10.Act.Apoſt.ἀθίωτόν ἐστιν ἀνδρὶ καθέσθαι , id eſt,nefas eſt vt vir coniungatur.

Ἀθίωτος,ὁ ἡ ,ὸν.ἀθίωτος Herodot.in Polymnia , ἀθίωτα ἔργα ἔρδειν illicita opera perpetrabat.

Ἄθιος,ὁ ἡ ,ὸν, impius in Deum , ſacrilegus.Dei expers , qui nullum eſſe Deum credit. Ariſtophan.in Pluto , πὰς χρεὼς ἢ ἄθεος πὰν ὑβρίσπεν ὑβ' ὀφθῆναι ὑβὲ θίμιστ τὰς ὑ πτοιχὼς, ὑβ' τὰς ἀθέας , τάπτα πανυπὰ ἀνόπου. Plutarch. de tranquill.animorum , ἀθέος κλινδεὶς ὁ διάσωσις.ι. Theodorus cognomento Atheus : ſic Budæus eius

interpres, Gregor. Nazanz. ἐπὶ τὴν ἐις τὸ ἅγιον ἀνάβασιν, λεπτυσμὸν φαρμακικὸν ἢ ἀπὸ διάπειρας.

Ἀθεότης, ντος, ἡ, impietas, ἀσέβεια, quum quis negat esse Deum, Dei carentia, divinæ providentiæ abrogatio: quam Plutarch. oftendit minus malum esse quàm δεισιδαιμονία, i. superstitionem. Plato epist. 7. ἀκινδυνότερός τις ἐμποιεῖ ἀνομία ἢ ἀθεότης, &c. pestifer aliquis delapsus in iniquitatem & impietatem.

Ἀθεμπουσία, ας, ἡ, negligentia, incultus substantiuè, vt apud Salust. Theophrast. histor. plantar. libro secundo, cap. 3. τὸ μὲν γὰρ θερμότερα, τὰ δ' ἀθεμπουσίᾳ μεταβάλλει, Plato in epist. ἱερεῖα ἀθεμπουσίᾳ ἐλεεῖν, sacra miseratus.

Ἀθέμπυτος, ὁ ἢ ἡ, & ἀθέμπυς, incuratus, non curatus, incurabilis, insanabilis. Nazanz. εἰς τὰ ὑπερφυῆ, τί ἢ ἀξίωμ ἀθέμπυτα ψυχῆς ἀνάπαμα, quid autem fecuris? incuratæ animæ excisio, seu insanabilis. Xenoph. ὀδὸν ἰέναι ἀθέμπυτον καὶ ἀνεπανόρθωτον.

Ἀθέρες, οἱ, aristæ, κάγχες ἀχυρώδεις, spicæ degeneres. vide Athen. Lucian. in Anacharsi, πᾶσι μὲν ἄχυλα ἢ τὰς ἀθέρας ὑποφυόμενα, id est, stipulam & aristas efflantem: & Aristotel. ἀθέρα ἔχει σκληρὸν, id est, duris horret aristis: sic & Dioscorid. libro quarto, de auena, quas etiam aristas Cicero in Catone maiore appellat. Gaza vertit ἀθέρας. In vetusto dictionario, ἀθέρες, spicæ ex area abiectæ. Sunt autem propriè ἀθέρες, τὰ κοπτόμενα τῆς ἀσταχύων μέρη. Apud Xenoph. in Œconom. ἀθέρες etiam dicuntur spicæ adhuc in segete. Dicuntur ἀθέρες ὅτι ἀ θερίζονται, ἢ μὴ σωληνοῦνται, ἀλλ' ἀποῤῥίπτονται. Et à θέρος fit θερίζω.

Ἀθερήλης, ἐος, ὁ, ἡ, spicas seu aristas habens, Nicand.

Ἀθερής, exacum natus, nisi picatus, acutus, rigidus.

Ἀθερίζω, μ. ἴσω, sperno, contemno, reprobo, ἀπωθοῦμαι, κατυβρίζω, παρυπερῶ, ἀπειρῶ, ἀμελῶ, ἀθετῶ, Homer. Iliad. α. αἰδεῖο θεοὺς ἀθερίσσας, ἢ ἄπασι μ' ἐγγ ἀθέριζον. lib. 7. Epigramm. Ἀντιφάνους ἀθερίζειν, superbos contemnere. ἀθερίζειν καταφρονεῖν ἀφροντιστεῖν, μεμφεσθαι, ὑποδυσφορεῖν, ἀπιστεῖν, συκοφαντεῖν, ὑβρίζειν. Fit ab ἀθέρες, spicæ quæ reiciuntur.

Ἀθερίνη, Athenina, piscis. aristam Gaza vertit lib. 6. de nat. anim. Aristot. cap. 7

Ἀθερίνοι, οἱ, Aristot. ἐκ, pisces quidam gregales, lib. 6. de natur. anim. cap. 3.

Ἀθέρις, cuspis aristarum acus, eris.

Ἀθερίσαι, dormire, negligere, non curare: καθυπνῶσαι, ἀφροντιστῆσαι, ὑποῤῥωσάσαι, ὀλιγωρῆσαι.

Ἀθερίσατο μ' ἐὸν σκέα ὠκέα θοὸς Ἐρέξθευς, i. contemno, reiicio. Apol. 2. Argon. νύμφην ἀθερίζει κιτιάνη, ἐγλεχίτη nymphæ prece. Ibidem mox, ἄπασι ἐμεῖναι ἐκέλευε γοῦν ἀθέριστα.

Ἀθέρισ, ου, ὁ, ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica & neglectui exaratus.

Ἀθέρμαντος, ὁ, ἡ, non calefactus.

Ἀθερμογόνιον, vide in ἀδιαφόρων.

Ἀθερμάς, aristatus, vt ἀθερμὰς τὰ κάχυε, aristata spica. Gaza.

Ἀθέρμη, ατος, τὸ, tuberculum in capite naici solitum, teste Celso, lib. 7. cap. 6 cui subest aliquid pulticulę simile. legendum potius ἀθέρωμα. Νοη ἀθέρης.

Ἀθερώσεται, noctem insomnem ducere, pernoctare, vigilia torqueri, ἀγρυπνεῖν.

Ἀθεσία est in pactis & conuentis mobilitas atque inconstantia. ex lex natura, & iurium violatio atque transgressio. Polybius, πᾶσι ἢ φύσει καὶ ἀθεσίαν ὑπ' ἀνθρώπων καὶ τὴν πίστιν ἐν τοῖς χρημασιν ἀποφαινομένων. Idem, συλλογισμῷ τινὶ γαλεπῷ ἀθεσίαν. vbi interpres præaricationem, quod mihi non placet: longè aliud enim apud Latinos præuaricatio. ἀθεσία autem est ἀσυμβασία ἢ ἀξιωμάτος Polybius alibi, ὑπερῤῥῶσθαι ἅπασι τοῖς ἀθεσίαν αὐτῶν ἢ τοῖς ἀδικήμασι. Atque ita accipiendum in sacris Bibliis apud Hieronimum cap. 20.

Ἀθεσμία, ας, ἡ, transgressio, ἀνομία.

Ἄθεσμος pro ἄθεμις, apud Nonnum.

Ἀθεσμοβίος, iniustus, facinorosus & exlegis vitæ, Nonn.

Ἄθεσμος ὁ, ἡ, ἢ, illicitus, impermissus, vetandus, iniquus, exlex, illegitimus. ἄθεσμος Κατηγορία, Plutarch. manum inferre lege vetitis. In Ep. grammat. Κύριον ὦ Σπάνδη τὸ βιάζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἄθεσμος Ἐπαινετὸ πάσχειν ἀλλότριος τοῖς ἄθεσμος βλακεῖ, noxa est, de qua lex lata non est. & ἄθεσμος δίκη, ἄνομος, inquit Helych.

Ἀθέσμως, iniquè, nefariè, illicitè, ἀδίκως, ἀνόμως.

Ἀθέσφατος, ὁ, ἡ, ἢ, vehemens, immensus, μέγας, δεινὸς, infandus, nefandus ex θεὸς & φατὸς, (quod à φημὶ τὸ λέγω. Στέφανος πεζῇ ὑπὸ θεοῦ ἐρρωμένοι. διὰ τὸ κολοβὸν) fit θέσφατος, & per syncopen & pleonasmum τὸ σ. Θέσφατος, & cum intensiua particula α, ἀσέσφατος. Odyss. ὑ, ἀλλὰ νύκτας ἀθέσφατοι, longissimæ noctes. item ἀθέσφατος ὄπις, copiosissimum frumentum. Odyss. λ, ἀθέσφατ' ἐϊσθ', de nimio potu dicitur: & boues ἀθέσφατοι, Odyss. ρ, plurimæ numero. ἀθέσφατον, vehementer.

Ἀθετέω μ. ἤσω, non probo, non agnosco, reiicio, loco moueo, alpernor, improbo, irritum facio, abrogo, recuso, opprimo per potentiam. quod verbum miror cur Valla vertendum putarit, fraudare aut frustrari. Legitur cap. 11. Proverb. Solomonis, ἀ ἀνὴρ ἀσεβὴς ἀθετοῦ τὰ κρίματα, id est, peruersorum supplantatio: & Reg. libro quarto, cap. 23 ἀθέτησε τὰ ῥήματα βασιλέως, id est, defecit à rege Babylonis. Gregor. Nazanz. ἀ τὰ φωνὴ ἀθετήσωμεν, ἀλλ' ἡμῖν τοὐναντίον ἀφέλιμα; id est, num superiora exauctorabimus propter erratum posterorum? Idem εἰς τοὺς ἁγίους πανηγυρικὸν, δούλων γὰρ κακῶν, ἀθετεῖν δεσποτείαν, ἢ ἐπαίτειαν κυρίαν τὴν ὁμόζυγον σπεῦσι ἑαυτοῖς τὸ ἐλεύθερον, id est, improborum enim seruorum est, abrogare imperium, & aduersus dominium insurgere, & in eandem sibi seruitutem redigere id quod liberum est. Paulus cap. 2. ad Galatas, ἵνα ἀθετεῖ τὴν χάριν τὴν θεοῦ, id est, non alpernor Dei gratiam. Ambrosius legit, non sum ingratus gratiæ Dei. Augustinus, non irritam facio. Marc. 6. διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐ θέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, propter iusiurandum, cœque qui simul accumbebant, noluit eam reiicere. Lucæ cap. 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ, qui vos reiicit. Chrysostomus, ἀνὰ τὸ ἱστορούμενον, actiuè dixit, ἢ ὃ αὖθις ὑπάδομα ὁ ἀθετούμενος, αὐτὸς ἀθετῶ ἐγὼ, pro ἀθετῶ. ἀθετεῖν etiam genuinus ait gitur, vt καπήλιον ὧδ' ἀθετοῦ τὸ παλαιόμητος. Ἀθετεῖν, ἀπιστεῖν, μὴ πιστεύειν, apud Ionas τὸν μὴ πιστεῦσαι λόγῳ, & ἀθετίζειν, διαφορᾷ ἐπιτηδεῖ. ἀθετεῖσθαι verò, ὑβρίζεσθαι, καταφρονεῖσθαι. Ἀθετούμενος ἰχνεύει, dicuntur reiectiui verbus.

Ἀθέτημα, ατος, τὸ, improbatio, abrogatio, legitur lib. 3. Reg. cap. 8. & cap. 12. Hieremi.

Ἀθέτητος, ὁ, improbatio. Cicer. ad Attic. reprobatio, abrogatio, abolitio. Quintil. & Tacit. cap. 9. ad Hebræos, ἀθέτησις ἁμαρτίας, id est, peccati profligatio. ἀθέτησις, ἐκβολὴ ἁμαρτίας. ἀθέτησις item culpa, annotamentum vitij. Græci fi quid improbabant, τὸ βδελυκτὸν, & sic notabant, hæc καθαρσιμίαστα erat nota τὸ ἀθετούμενος Χ. ἀκύκειον ψῆφοι erat nota τὴν ἐλογῆς τ' ἡκαιγ ἐκφορὰς, hoc est loci laudabilis. Iosi. Scal. In Varronem, & de re Rustica.

Ἀθετος, ὁ, ἡ, ἢ, irritus, ineptus, vitandus, abdicandus inutilis. Dio fcorid. libro primo, ἀθετος τὴν ὑδρόβδ παπὶ, id est, lædens nec uos. Idem lib. 3. ἀθετος ἀφὸς βρῶσιν, id est, velitæ inutilis, ἀθετος ἐφυτὸς. Helych. furia rigida & implacabilis, ἀσκετος.

Ἀθεώτατος, scelerate, impiè, ἀσεβέστατα, ἢ συγκαπεθυμῶν, ἢ Æschylus in Prometheo.

Ἀθεωσὶ, sine contemplatione.

Ἀθεώρητος, ὁ, ἡ, ἢ, ἀθεώρητον, improuisus, non spectabilis, à contemplatione alienus, à scientia alienus, imperitus, inexpertus, Plutarch. in Numa. Aristotel. libro de mundo, ὁ θεὸς πάσι θνητοῖς ἀόρατος ἢ ἀθεώρητος, &c. id est, Deus naturæ omni intelligentiæ non aspectabilis, talis qui intelligentiæ naturæ refugiat obtutum.

Ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς ἐξὸ τοῦ οὐρανοῦ θεραπευτικῆς, id est, rerum cælestium studium imperite attigit. Gregor. Nazanzen. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, τὸν μὲν θνητὸν τὸ σωματικὸν καμβυθιούμενον, τὸν δ' ἀσωμάτου καὶ ἀθεωρήτου τὴ συμπτικὸν καμβυθιούμενον, &c. altero visibiliter ac corporaliter accepto, altero incorporaliter ac inuisibiliter concurrente.

Ἄθεως, impiè.

Ἄθεως, non perspicuus, non visus, non spectatus, latens, occultus.

Ἀθηνᾶ, ας, ἡ, Persephone, περσεφόνη Κόρη. Sic dicta quod mater Rhea enatæ (quia monstruosa erat) vbera fuggenda concedere noluerit. Athenagoras in Apolog. διὸ καὶ τὴν Ῥέαν φοβηθέσαν τὸ τέρατος τόκος, φυγεῖν, ἐκτεθεσαι αὐτὴ τὸν θηλάν.

Ἄθηλος, ου, ὁ, ἡ, ἀ, vberibus insuetus, ablactatus, qui vbera non fuxit, ὁ μὴ τιθηλακώς. ἄθηλοι etiam dicuntur ἄνδρες, neque viri, neque mulieres, veluti ambiguam personam gerentes. ἄθηλος σάλος, etiam ex Simonide memoratur, vberum appetens & cupiens fugere. ἄθηλος ἵστορ σάλος ἀς ἄμματρέχει.

Ἀθηλώτος, ὁ, indomitus, asper, ἀνήμερος σκληρὸς.

Ἄθηλυς, minimè effœminatus virilis.

Ἀθηλὼ, inuenitur pro genere tibiæ, quo vsus fuisse dicitur personandis Minervæ hymnis Nicopheles Thebanus.

Ἀθηλώζω, adueniunt ad locum, pro eis ἀθήλως: vt ἀθηλάζε πορεύομαι, id est, Athenas proficiscor. Plato, ἤζειν ἀποδήμας ἀθηλάζε.

Ἀθηνᾶ, ᾶ, Athenæ, proprium vrbis Atticæ: de qua vide Stephan. εἰς πλοῦν. Scribis in primum Georg. Virgilij, indicat dictas esse Athenas à Minerua, i. ἀπὸ τῆ ἀθήλως.

Ἀθήνιος ἢ ἀττικὸς, differunt. nam ἀθήνιος vrbis est nomen: ἀττικὸς verò tum vrbis tum regionis, auth. Ammon.

Ἀθηνᾶς, ας, siue adiectio ἡ, ἀθηνὰ, ἢ, κοινὸν τὸ ἀε in ᾶ longum, ἀθηνᾶ, Minerua. Aristotel. de mundo, καὶ φασὶν κατασκευάζειν τὴν ἐν ἀκροπόλει ἀθηνᾶ. Theocritus in edyllio, ὁ, τότνι ἀθηνᾶ, πόθι σφ' ἐπάσσαο ἔρεῖαι, id est, vencranda Pallas, quales ea, aulæa scilicet, fecerunt operatrices. ἀθηνᾶ autem adiectiuum est fœmininum τῷ ἀθηνᾶος. Ἀθηνᾶος, dici-

dicitur apud Herodot. libro primo, & Iliad. ά. ἔγνω πολυδεί ἀθηναίην. ἀθήνας ἔργα, Minervæ opera, opera mulieribus conuenientia, Apollon. Rhod. Ἀθηνᾶ τ' ἄρκιον. adagium in eos qui peruersso iudicio magna cum parum conferunt, propre nonnullam similitudinem & conuenientiam.

Ἀθήνιον, τὸ, templum Minervæ, locus ad quem Poetæ Græci sua carmina ferebant, recitabántque: sicut poetæ Latini in templo Apollinis & Musarum. Herod. in Terpsichore. τὰ δὲ εἰς ὄπτα ἰκνέοντα ἀθήνιον ᾠ σφι ἀνέκειμεναι ἀφεῖς τὸ ἀθήνιον τὸ ἐν σαμίῳ iarmis autem potiuntur Athenienses, & ea in Athenæo, quod est in Sageo situm, suspenderunt, D. Hieronym. pro auditorio vsurpant, quando inquit, Omne Athenæum scholasticorum vocibus consonabat.

Ἀθηναῖος, ὁ, Athenienses, sed Ἀττικὸς qui Attica lingua vtitur, ὁ ἀττικίζων. Ἀθήνιον ὑποβασία: adagium de his, quibus insi erato & præter meritum fortunatus rerum successus obtingit. Athenienses enim de suis rebus inconsulta consilia capiebant. Sed Pallas vt omnia illis fausta accideret, vt vrbis præses dea & tutelaris, efficere credebatur.

Ἀθήνιος, Athenæus, proprium viri nomen.

Ἀθήνιος, ὁ, oleaster: & Ἀθηναία, olea syluestris.

Ἀθηνίη, ἡ. Minerua, Pall. 5. Homer. in Odyss. ἀς' ἄρ' ἐκ μὲν φαίδιμον ἔβαλε γυναικὸς θαλάμου ἀθηνίη, id est, sic effata, virum virga demulsit Athene. Odyss. ὁ, πασῶν ἀθηνίη ἄριστα. Dicitur etiam ἀθηνᾶ, in prouerbio, ἡ ἀθηναίη ἔρηβος, id est, Minerua suffragium seu calculus, de exacto iudicio. Plutarchus in Opuscul. περὶ ἀφορμῶν τῶν ἀθηναίων λέγουσιν οἱ παίζοντες. Dicta ἀθηνίη, quasi ἀθήλη, quòd lacteta non sit: est enim è louis capite prognata.

Ἀθήνιον, Athenis, vel ex Athenis, ὄξ ἀθηνῶν, aduerbium de loco.

Ἀθήνιον, Athenis, pro ἐν ἀθήναις, aduerbium in loco, ἀθήνιον σοφιστεύω.

Ἀθήνιος, pro ἀθήνιος ἐπιθυμῶ, non dicendum docet Lucian. in Pseudologista.

Ἀθηνογήρων, οντος, ὁ, quasi dicas senex scholasticus, qui in senectute literis nanare operam incipit, ὑφιλοσοφος. Composita dictio ex ἀθήνη, Minerua, quæ studijs præesse dicebatur, & γήρων, senex.

Ἀθηνόδωρος σὰνδων, Athenodorus Sando, philosophus, qui librum quendam scripsit ad Octauiam Cæsaris sororem, Plutarch. in Publ. col.

Ἀθηρώδης, ὁ, acutus.

Ἀθήρ, ἠρος, ipicaum summitates, ἄθηρες dicuntur, id est, ἥδ' ἀσταχύων τὰ ἄκρα teste Homeri interprete, Odyss. λ. apud Hippocr. verò libro secundo, de morbis exponitur à Galeno ἀθηρ, acus hordei, vel quod in hordeo acutum est, τὸ τῆς κριθῆς ὀξύ. libro quinto, Epidemion ipsius Hippocr. Idem Galen. explicat τὸν ἀθέρα, quod in barba, acumine extremum est: id est, ex partis quæ in cuspide sagittæ ἀσώλων appellatur τῷ ἐν ἀκίδι πτωσιῶ τὸ ἄκρον. Apud Theophrast. est segetum aristæ, vel aeus, vel acer (quod è Græco fonte fluxisse videtur) sed apud ipsum authorem libro quarto, capite octauo, de Causis plant. pro ἀθήρ, depraute legitur αἰθρ. Sic enim habet, ὅσοι δ' αἰθρ ὁ καυλὸς, &c. apud Plutarch. figurate pro acie & mucrone gladij, in Catone Vticensi, τὸ ἐγχειρίδιον καθὼς ἀπόσπαστο ἡ κρατῆσαν. ἀς δὲ ἄθηρ ἐξῆλθε τὸ ἄκρον, ᾧ τῶν ἀκμῶν διαφέρουσιν. Alibi autem dixit, δυοῖν ὄντων κύριον, ἑκάτερον κατρώσαντα τὸ σπάρμα πολὺν χρόνον. Ἀθὴρ etiam apud Æschyl. ὀδὼδαξῆς ἀθὴρ lanceæ cuspis.

Ἀθέρ, ἠρ, Athera, (vel Athara, vt legitur apud Plinium l bro 22. ca. 25.) Dioscor. libro secundo, est autem Athera, sorbitio seu medicamentum ex zea minutissimè molita cõfectum, ex pulis tritica, aut ex alia fruge: vnde ἀθήρωμα, atheroma, id est, vt ita dicam, pultatio. Est etiam atheroma, vt definit Galen. neruosa tunica, in qua pulta ceus humor continetur. vide in dict. ἀθήρωμα.

Ἄθηρ, ἠρ, ὁ, ἡ, inuenatus, fine feris, ἄθηρες. Xenoph. lib. 1. Pæd. ἀκόλουθα τε ταῖς μεσοῦσις πόλεσι θηρία ἔῃ, ἀθήρεα δια τὸ πόλεμον, ὅτι αὐτὰ ὑπεθύμησεν ὀξέλαβεν, i. feras, à quarum venatione est propter bellum cessatum, &c.

Ἀθηρηλοιγὸς, pleonasmo, τῶ, siue Ἀθεροληγὸς, ὁ, τὸ πῦον, τὸ τὰς ἀθέρας διακρῖνον ἢ διαχωρίζον. ventilabrum, flabrum. λικμητήριον quo separantur aristæ à grano, vel quasi ἥδ' ἀθέρων ὀλεθρεύσασα, aristarum pernicies & extitium: apud Hesychium etiam ἀθηρολοιὸς legitur. Homer. Odyss. λ. ἀθηρηλοιγὸς ἔχει αἰὲι ῥιπίδιον ὠμῷ. Sophocl ὥμιος ἀθηρίβατον ὄργανα χέρων. vterque vannum indicat, etsi cochleare quò pulta mouetur, intelligat Homeri interpres apud Sophoclem, & Hesychius scribit ἀνεφέρωσαν ὄργανον εἶναι τροχίλιον ἢ τὸ ἀθηρον αἰακτοῦσιν. quam ἐυσταθῶς dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς. vt vidi sit rudes aut cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρα dicta siue ἄθηρ.

Ἄθηρ, ηρος, ὁ, carens feris, & noxiis belluis, vt ἄθηρος χώρα, Plutarch. Inefferatus, ἀθήρ, ἠρος, ἀθήρωτος.

Ἀθηρία, Theoph. cpsit. ὁ ζωώδεσι τὸ ὑμῆς, ἀθηρεία ἢ τὰς ὕλας καλέζονται. vbi ἀθηρεία est penuria ferarum, seu nõ inuenire ferasquas comedas.

Ἀθήρωμα, vide in Ἀθέρ.

Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ, ὁ, ἢ, prodigus, qui nihil recondit in crastinum: vel qui recondi seu reseruari nequit.

Ἀθητευτὴς, nemini mercenarius, ὁ μηδενὶ ἐθέλων μισθῷ δουλεύειν, qui nulli seruit ob mercedem.

Ἄθημαι, ι. ὁ, (vel vt scribitur in Etymolog. ἀθήρωμαι) ὁ μὴ ὤλων πῖ ἀφοσιῶσιν: nihil volens accipere, κοὶ τὸ Ἄθημα. Epithet. fectæ accipere recusantis.

Ἄθικτος, ὁ, ὁ, ἡ ἀφοσιώλας, ἄψαυστος, illibatus, intactus, integer, dicitur & ἄπειρος, id est, ἄθικτος. Plutarch. in Numa, πάσης κρυάδος ἄθικτος διῶν, id est, omni vitio illibata vita, id est, immunis a peccato. Idem in Pericl. ἄθικτον ὑπὸ τῆς χρόνε διατηρεῖν τὸ ὄψιμ, i. intactum vetustate, & inuiolatum alpectum seruat. παρθένον ἄθικτον. virgo intacta. ἄθικτος, ἀβλαβὴς, ἀδιάφθορος, ἀφόσφωσθ, κεκτημένος, ἀμόλυντος.

Ἄθικτωρ, ορος, ὁ, ἡ, intactus, illibatus. ἄθικτωρ κόρη, παρθένος ἄθικτωρ. virgo innupta.

Ἄθικτα, ligna apta ad vrendum, ξύλα κατακαύσιμα.

Ἀθλεύω, exerceo, tolero, vitam seruilem & miseram duco, aduersa fero, πόνοις, laboro, χρόνον ἀθλεύω, pro certo, Apollon. 2. ἀθλεύων πάλιν ἀσπιδιώτῃ.

Ἀθλέω μ ήσω, certo, ἀγωνίζομαι, ἀθλεύω, Plutarch. in Polit. πλείστας ἢ πολεμίας, i. ciuilis orator.

Ἄθλημα τος, τὸ, certamen athletarum, dicuntur & ἀθλήματα, cum labore gesta, Aphithonio.

Ἄθλησις εως, ἡ, luctatio, certatio, pugna, concertatio, certamen, certandi peritia.

Ἀθλητήρ ῆρος, ὁ, expertus certando, certator. ἀγωνιστής.

Ἀθλητικὸς, ὁ, ἀγωνιστικὸς, ἄσκητικὸς, pugil vel luctator, certator, athleta, propugnator, dux, apud Aristotel. libro sexto, politic. cap. 7. Xenophon libro primo Pædiæ, pro eo accepit qui in ludo se exercuit, ᾧ ἐπὶς ἀθλητὰς πολλὰ πονήσεις ᾗ ἀξιόνικος γένοιο. ἀγωνίσεις δὲ παλαίσεων, ἠδὲ καὶ ἔμεις δοκεῖ σιμήνις αὐτὸς ἢ ἀφοσιῶν ἢ τῇ χειρὶ κρῖνον ᾗ σφαδάσεων κὰ πάλης. Demosthen. contra Aristogitonem, ὄξ ὧν πάντες ἀθληταὶ γεγόνασι τῶν ἔργων ἐγίνοντο. Dionysius Halicarnass. libro de compositione verborum, τοιοῦτον δή τι ἐφεῖ τῶν φιλοσόφων τὸν ὀνομάτων. ᾗ φεῖ τῶν διάτειναν τῶν καλῶν, ὥσπερ ἀθληταὶ γυμνάζοντες τὰς ἀγχόνας τὸν ἔργον. Nec solum Græcis hic loquendi modus vsitatus, sed etiam Latinis. Varro libro secundo, de Re rustica, Scrofa enim, cui mandarum erat, vt de arte disseraret, antequam de ea fucturum pollicertur, conditionem quandam tulit. Sed hæc ita à nobis accipieris, inquit Scrofa, vt vos qui estis Eprotiti, pecuarij athletæ, remuneremini nos ac quæ scitis proferatis in medium: nemo enim omnia potest scire. Et libro tertio, Cùm hæc loqueremur clamor fit in campo: nos athletæ comitiorum vnà, quum id fieri non miraremur propter studia suff agatorum. ἀθλητὴς πολέμου, militaris rei peritus atque excellens.

Ἀθλητικός, οῦ, ὁ, athleticus: vnde ἀθλητικὴ ἀγωνες, certamina athletarum. ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robustum & exercitatum, apud Plutarch. ἀθλητικὸν ὄξις, habitudo corpulenta & firma apud Aristotelem. vide Hippocr. Aphorismo 3. libri 1. & Galen.

Ἀθλητικῶς, athletice, more athletarum. Inde apud Plautum, pugilicè & athleticè valere, pro optimè & firmissimè.

Ἄθλιος, ὁ, miser, τὸ ἄθλιον, miserabilis, ærumnosus, infortunatus, fœmininum, ἀθλία. ἀθλία συμφορὰ, misera calamitas, Plato de Legib. ἀθλία ψυχὴ, misera anima, Chrysostom. ὠθλὶ ἢ ἱερουσαλὴμ.

Ἀθλιότης, ητος, ἡ. miseria, ærumna.

Ἀθλίως, misere, & infœliciter. ἀθλίως διάκειμαι, apud Demosthen. δυσχερῶς.

Ἀθλοθέτης, ὁ, ἀπαιτοῦσης, remunerator. vide in Ἄθλοθέτης.

Ἀθλοθέτης, ὁ, ludos præbeo, præmium certantibus propono. ἄθλοθέτουσι τε ἀγῶνας ἀγαθοῖς, ἀθλοθέτης, ὁ, ἡ, ludos præbeo, præmium certantibus propono. ἄθλοθέτουσι τε ἀγῶνας ἀγαθοῖς, ἢ τὰ δίκαια τοσοῦτος ἐκάστοις, μὴ κρατῆς ὑπερκύπτας μηδὲ κατ' ἀξίαν τῆς δίκης, id est, Athlotetæ flagris cedere solent, si quis histrio Minerua, aut Neptunum aut Iouem ipsum agens, minus rectè,

neque pro deorum dignitate repræsentet. Vide & apud Aristot. cap. 4. lib. 1. Moralium. ἄθλα δὲ τοῖς μὲν τοιούτοις, ἀγωνοθέτης ὁ τὸν τόπον ἐπιμελούμενος. Dionysi. feruatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat, & ἀγωνοθέτην vitam Euangelicam, ab ipso iudice & athlotheta instituta & propositam.

Ἀθλοθεσία ας, ἡ, certaminis cura, apud Aristophan. item mutua depositio vtriusque concertantium, ἀπαρχὴ ἀθλου.

Ἆθλον, το, præmium, pretium, emolumentum. ἔνιαθλον βοσκεῖον, κέρας, μισθὸν ἄθλον ὑπομένειν, i. nihil reliquum facio de quo certetur. Thucyd. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς αὐτοῖς ἀθλοις τῆ ἀρετῆ. Thucyd. lib. 3. τὰ δὲ κατὰ λόγον θεραπευόντες. ἆθλα ἐποιοῦντο, id est, prætextu Reipub. curandæ, quæ sum faciebant: licet Valla exponat, decertabant. interpretatur ἔνιαθλα αὐτὰ τῷ κέρδη. Idem enim alibi, ἄθλος, inquit, ὁ ἀγὼν ἀφανισμὸς ἆθλον ἢ τὸ ἐπαθλον ἀρετῆς. Lucian. in Anacharf. αἰσχρὸν τὰ ἆθλα. tollit præmia. Anti. hilus epigrammat. Κρίνεθ' ὑμεῖς ἀγκλίτος, ἐγὼ τὸ χειρὸς ἔκτατος δικαίους τ' ἆθλα λέγει πολέμου, νῦν ἆθλα, ἢ ἆθλους. labores decennalis belli, siue ærumnas, potest & exponi certamina. ἆθλα πιθανὴ, præmia proponere, Ilocat. in Panegyr. & Plato de Legib. ἆθλα νικητήρια, præmia, ibidem. αἰσχρὸν τὰ ἆθλα, tollere præmia. ἆθλον etiam apud Platonem de Legib. accipitur pro gymnasio. Est & idem quod ἀγώνισμα. Ἀίθλιον siue ἆθλον (vt vult Horion) fit ab Αἴθλιος qui inuentor certaminum. Alij malunt ἀ ἅλιῶ, ἅ ἀεὶ ἅλλα.

Ἆθλος ε. ὁ, certamen, conatus, æruuna. Plutarch. in Camillo, ἔοῦ ὑπὲρ τὸν ἆθλον ἐκινούμενα. hic labens negotium suscepit. Ilocat. ad Philipp. ἆθλοι τῶν αἰρέσεων ἠρκολόφοι ὑμιοῦντες. ὧ τοὺς ἆθλους ἀπερημοῦντες διατελοῦν ἆθλος, mutu. ἆφωνος.

Ἀθληφόρος, ὁ, ἡ, præmium ferens, certator, præmium reportans, νικητὴς, ἀγωνιστὴς.

Ἀθμονία, populus tribus Cecropidis, Harpocr.

Ἄθολος ἡ, Ἄθόλωτος ε. ὁ, ἡ, nullimis, purus, lympidus. Hesiod. de fonte liquido dixit. ἀπίδηρος.

Ἄθως, & per synæresim, Ἄθους, ι. ἄθως, mons Thraciæ: vide Stephanum in dictione Ἄθως.

Ἀθορύβητος, ε ὁ, imperturbatus, tranquillus.

Ἀθόρυβος, quietus, placidus, integer, qui nullam accepit offensionem, imperturbatus.

Ἀθορύβως, sine tumultu, tranquillè, citra strepitum.

Ἀθουσσον, inexplebilis, ἀπλητος.

Ἀθρυμνὶς ης, ἡ, arbor ex qua optima igniaria fiunt. Theophrast. de histor. plant. libro 5. capite vltimo, πυρὶ (sed legendum πυρίου) ϑ φασὶ ἄριστον εἶναι τὸ ἀθρυμνὶς κεκαυμένης ὑπὸ πιων & ita depingit, πῶς δ' ὁ δὲ τὸ ἀθρὸν ὑμοιον τῆ ἀμπέλω, ἡ τὴ σιτιάδη τῆ ἀχρὶς. ὠ ἀπερ ὑκεῖα, ἡ πάνυ αἰσθάνεται περὶ τὰ ὕδατα. Ex quo loco etiam desumpsit Plinius de ignariis, & ipse loquens lib. 16 cap. 40. Probabatur & vitis sylueftris, alia quàm labrusca, & ipsa hederæ modo arborem scandens. quo loco Athragenam transfert, vitem sylueftrem.

Ἀθρυμὶς minæ, contentiones ἀπιμὶ ϑ αἰσχύσεις.

Ἀθρυπτος, pro ἀπέρρυπτος vel ἀπέρρυπτος. id ex ἀ priuat. & ῥράσσω compositum esse significarer non punctus non actus fi mulis nam Galen. apud Hippoc. exponit θρᾶσει ὑγιαινομένων.

Ἀθρύπτος, qui non militauit, vel à militia immunis, ἀσράτευτος. Euripid.

Ἄθρυς currus Rhodiis.

Ἀθρυσσον, ε. ὁ, ἡ, ἀγνωθὲς, ὑγιὲς, ἀδιαλεῖς ἄκλαστος, inuulneratus, infractus, non frangibilis, qui frangi nequit, integer, qui nullam accepit offentionem. ἀθρυσσα, ἀπερόκαστα, Euripid. Iphip.

Ἀθρύως, simpliciter, ἀπλῶς.

Ἀθρω, ὦ, μι ἀσω π. κα, ἰctium, video, cerno, ἀπιλῶ. constanter circunfpicio, fciutor. oculi: veft go. Ilocrat. περὶ εἰρωτ. εἰ' τὸς ἀθρόους ϑ ἀπλῶς τὸς ἀθρόους ὁμολογεῖ, id est, ſi quis aliorum diſpiciat, & ſpectet calamitates. Aristoph. han γὰρ ἀφρ ὑμῶ, ἀθρόως φοῦτον ὕ, ἡ ἀθρ. του τοιῦτος videam hunc quid agat Plato ident. dem habet, ἀθρεῖ δ', νι σκάπτει δ', ἡ, ἀθρ. μὲ, Plato in Gorg. ἀθρέοντες, videre cupientes. Ἀθρὴν est μετ' ὀπτάσεως σκοπεῖν. Est enim à θρώπω per syncop. θρὼ & à particula intenſi. ἀθρὸν. Alij à θρῶ mutato ῥ quoque minus placet.

Ἀθρωμοσύνη τὸ, munera à cognatis missa nouis nuptiis, apud Lesbios: Hesych. sed ἀθρώμασα Suid. mendosè autem videtur Suidæ scriptura. videntur enim ἀθρώσα τὰ dicta fuisse ea dona quæ efferebantur ſponſæ quum ſese primùm retegebat, & dempto velo ſponſo & cognatis præbebat conſpiciendam. ἀθρῶ τὸ ἀθρὸν ταὐτὰ quæ erant αἰσχρὰ πρόσωπα, θνήρτρα, eandem ob rem ita nominata.

Ἀϊγίων, genus apis, Suidas.

Ἀϊγίων, citra lachrymas.

Ἀϊδύλιον, muſarium ſedes, Suidas.

Ἀϊδυλος, vebs Ægypti.

Ἄϊζος, ὁ, πτερος, cæcus capillis, glaber, læuis, ἀ'ωμος: incomatus, Martial.

Ἀϊκυπρόβλητος, nullo modo ſentiens putredinem, i vermiculis non arroſus, ὁ ἀ ὑριπόδητος, ὁ ἀ ὑριπόζητος, ὁ ὑπὸ ὑριπων ἀι ὁ ὑριπισμὸς. ſic Gaza apud Theoj hraſt. hiſtor. plant. lib. 5. apud Themiſt. in Poſt. legitur ἀπριπόδητον. poſtirium cujus ſuperl. eſt ἀπριπόδητατον. & per ſyncop ἀπριπόδητατος.

Ἀθροίζω, ω, οἴσω, ἰctium, id eſt, congrego, glomero, colligo, copulo, contraho, cogo, συνάγω, constipo, recondo. ἀθροίζω συμμάχους, id eſt, ſtipo rogum. Plutarch. in Romul. ἀθροίζεσθαι σπεῦσε αὐτοὺς, id eſt, cõſluentes ad illos ſeu coeuntes. ἀθροιζόντες, i. vniuerſi, conferti, conglobatique. ἀθροισθῆναι ἐπὶ ἄγορᾶς, id eſt, qui ad fores conuenerunt. ἀθροισθῆναι αὖθις, id eſt. ad ipſum conjunt. Ilocrat. de pace, χρὴ πόλεις ὧν διαφυλάξει, μὴ ὅτε ἅπαντων ἀθρόπων εἰκὸς πολλὰς πολίτας ἀθροίζεσθαι, ἀλλὰ τῶν τὸ χρόνο χρὴ τὰς ἀρχὰς ποιεῖσθαι σπάνιον μὲν γὰρ ἄνδρα διαφθεῖραι. Plato epiſt. 7. εἰς μὲν πόλιν πᾶσαν σικελίαν ἀθροίζειν, in vnam vrbem cogere totam Siciliam, & colligere. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, Plato in Phæd. ſignificat contrahi in ſeipſum, id eſt, apud ſe eſſe, & ita ſæpe vtitur. ἀθροίζειν, συνάγειν Iolephus, πάντας ἀθροίζοντες ἀπὸ κόλπου, παγκράτιον. Et ἀθροίζειν pro excitare, συναγείρειν ἀ θρὸς tumultus, ὄχλος, &, hic ἀθροίζειν, & ſynæreſi & ἀ intenſi.

Ἀθρισμὸς, ὁ, ἡ, frequens, celebris, confertus, ἀθρίσιμος ἡμέρα, à Gregorio vocatur dies Epiphaniorum.

Ἄθρυσις ε ω. ἡ, congregatio, collectio, ſi quentia.

Ἀθρισμα ατος τὸ, ϑ

Ἀθρισμὸς, οῦ ὁ accerus, ἀ'θροισις, collectio, collectus, ſubſtantiuè, aggregatio, σπᾶσος ὠ'γενωκ, congeries.

Ἀθρυσιλεὺς ε. ὁ, congregatiuus, collectiuus, vim habens aggregandi.

Ἀθρίσιον, repentè.

Ἀθρῶ ε. ὁ ἀ'σω, ϑ. ſine ſtrepitu.

Ἀθρῶ ε, ὁ, ἡ, Κύρος ὑνευνὸ ἀδως, pro eodem, id eſt, denſus, frequens, ſtipatus effu. ſus, aceruatim congeſtus, promiſcuus, ἀκέρασ ϑ. πολὺς, ὁμοῦ πᾶς. ἀθρα κατῤῥύηκε, ἀπὸ τὸ ὁμὸ κατῤῥύηκα, i. confertim & ſimul deſcendentes, ἀ'θρα γέγονται. i. γμινε vno fugam intendunt, & elter ἀθρόοι. i. ſimul omnes. ἀι ἀθρόοι, i. pauci. ἀθρόα πᾶσι τὰ αὐτὰ ἐφέσκοντα. i. effeci vt omnia illum aginatim circunſiſterent. ἀθρόον ποιεῖ. i. cogo vniuerſum. Hom. Odyſſ. ἡ ϖῶ δ' ἀθρόα πάντ' ἀπήνεα, i. ὁμοῦ. Thucydid. ἀθρόον ὑμόσαντες. Vbi Laurẽt. Valla exponit. dent deni vociferatus. Theocrit. in edyllio, μετὰ ϑεὸν δ' ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόοι &c. id eſt, cecidit autẽ in nigram aquam cohortus, i. vt ita dicam, vno ictu. Hac enim dictione ſubintana. murat o denotatur: vnde & pro repentino & ſubito etiã accipi ſolet. Plato in epiſt. παύσω τὸ ὑποκρίνειν πάντας ὑμᾶς τοὺς ὄντας ἀκαιρεῖ ἀ'χρι μελίσσα ὠ'ρ ἀθρόους, ὅτ' μὲ χ' ὕνεκεν ϑ, laggre gatos. Ibidem ἐμποιήσασα αὐτοὺς, vnum in locum ſunt congregati. In Epigramm μαιμακτῆριον ἀθρόον ἀ'γίαι, & c. Bianor epigrammat. ἤξατο δ' ἄρης ὑμος ἀθρόος ἀθρόος. i. ruit ex ſummo ſeu tecto domus vniuerſa. i. tota ſimul. ἀθρόϑ ϑ πολύς. Galen. lib. ad Glauc φυλακτέον δ' ἐν ἀθρόοις τὸ πολλὰς κινήσεις, cauendum eſt ab effuſis & multis vacuationibus. i. impetuoſis. Ibidem, ὅτε πλείονα ἀθροποιῆσαι ἐνδυμίαν, ὅτε ἀπτίλω μακρότερον σέρσαι, neque vacuationem. feruit plenior em, ſeu integram. το ἀθρόον, i. ſimul totũ, legitur & ἀθρῶν. vt ἀ'σπων ἐπαγόντες, pro exercitu ingentis copiis inſtructo. Etym. ſcribit hoc nomen, quando repentinum ſignificat, in antepenultima acui debere, quando verò congregatum, in penultima cũ ſpiritu aſpero in prima ſyllaba, Atticè. ἀ'θρόον. Etymol. αἴξω θρόω ἡ ὄχῳ ἀ'ξόωτο.

Ἀθρυσιτὴς, ητος, ἡ, collectio, cumulus. Alex. and. Aphrod. in probl. vniuerſitas, vniuerſa copia.

Ἀθρόως ὑμοῦ ἀφιείλων. σεσῖφὸς ἀφίωσ, ταχέως, confertim, vniuerſim, affatim, plenè, ſtatim, cumulatè. εἰσὶ πᾶς, repentè, ταχέως, impetuosè, raptim, publicè, communiter. huic opponitur κ' βραχὺ, & κ' ἡμέρα. Chryſ. οἱ γὰ ἁπλῶς αὐτοὺς βουλόμενοι ἀι ἀθρόους ποιεῖν, ἀλλ' ἡμέρα αὐτοὺς ϑῦ σεφανώσαν μετεσῖτες, ϑῦ ὑπομένειν ἀ μείζων. i. quippe decipere volebant non ſimul & quaſi vno ictu id faciebant ſed ſenim & paulatim ipſos à rebus transferentes, non transferebant à nominibus. Lucian. ἐμπεσὼν ἀθρόος. i. totus repentè lapſus. dicitur & ἀθρόος aduerbialiter pro eodem. in Epigram. Apollonidæ de cerus. lib. 1. Τὰς ϑ ἀθρόϑ ἐχϑρὸς ἐχϑρὸς ὁϑ' ἀθρόος ἀθρω. Χειμερὶς συγχεῖ ὁ ὅσα πόρρω πόϑ' ἀθρόος, i. repentè, vt ἀθρόος & ἀθρω. onantur ἐκ τὸ ἀθρόϑ.

Ἄθρυπτος, ὁ, ἡ, ἠνευρως, virilis, non delicatus, non fractus, pertinax, ἀνδρώδης μὴ βλακεύων μηδ' χαυνόϑ ϑ μὴ μαλακιζόμϑ ϑ, firmus, vt Aldus exponit, durus: vnde ἀθρυπτ ϑ & ἀθρπτα victus non delicatus, in carmine Pythagoræ. εὐῖζε ϑ δ' εἶναι ἔχειν καθάρσιον, ἀθρυπτον Plutarch. in Pericle. ἀ'θρυπτος εἰς γέλωτα φοτοπόν σύκασις, i. vultus feueritas & triſtitia. D. maſcius. πλὴν ϑ προῆλθ ὑκληρύσατο μετρίαν πινὰ ϑ ἀ'θρυπτον, ὥ'τε κακωνοχρῦσαι διὰ πινίαν, ὥ'τε διὰ πολύτονο ϑολακώνισιν, ἀνὰ μεσῖον ϑ μανικλίαν, ϑ ἐ δόμιον τρόπον, ὡς ἀληϑῶς ἡμωσιμένων. cinum minime delicatum & lautum.

Ἀθρυπτος, ἠευρὸς & διὰ ϑ. dicitur & Ἀπρύπτος. ἀθρύπτως ϑ αὐσηρῶς διαπεφυδρὲ atque auſtere vitam agere, apud Plutarch.

Ἀθυμέω, ὦ, μι ἠσω examinor, cado animis, afflictor, dolore conficior, langueo, ſum ſegnis, animo diſcruicor. Thucyd. lib. 6. cum accuſat.

accusat ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς ἢν καὶ παυθῆ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν, id est, nos verò nostri imperij, etiam si cessarit, finem non expauescimus. Idem lib. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειρήσειν, recuso confligere, id est, ὀκνῶ ἢ δέδια, vt vult Græcus interpr. Isocrat. in Euagora. τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν ὅταν ὁρᾷ τοὺς μὲν περὶ τὰ τρωϊκὰ καὶ ἐπέκεινα γενομένους ὑμνουμένους καὶ τραγῳδουμένους, ἑαυτὸν δὲ προειδῇ, μηδ᾽ ἂν ὑπερβάλληται τὰς ἐκείνων ἀρετὰς, μηδέποτε τοιούτων ἐπαίνων ἀξιωθησόμενον, id est, qui non animo conciderit, &c. iungitur etiam cum datiuo sine præpositione. Demosthen. Philip. οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, i. non desperandum est ob præsentem rerum statum. Plutar. in Public. τοῖς αὐτῶν νεκροῖς ἀθυμοῦντες, i. quibus animi ob cædes suorum conciderunt. Sophocl. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ ᾖ, angor vehementer an sit.

Ἀθυμία, ας, ἡ, exanimatio, tristitia, ægritudo, animi, animi deliquiũ, mœror, λύπη, animi consternatio, socordia, animi defectio, languor, anxietas, animi solicitudo, desperatio, animi demissio. ἀθυμίαν ἐμποιεῖ καὶ μισολογίαν, animi desperationem affert. Plutar. περὶ ἀοργησίας. ἐν ἀθυμίᾳ εἰμὶ, id est, abiicio animum. εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον, in extremam tristitiam redactus sum. sic Æschin. aduers. Ctesiph. Xenoph. lib 1. Pædiæ, τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, præstat animi demissioni.

Ἄθυμος, ὁ καὶ ἡ, tristis mollis, non animosus, ignauus, instrenuus, ἀνέλπιστος, id est, desperans, socors, nihil ira commotus, vt Erasm. exponit, quasi sine ira. ἀθυμότερον γίγνεσθαι, animum magis demittere, Xenoph. lib 5. Pædiæ, ἄθυμος pro ἀθυμήτης, Plato πολιτείας lib. 5. i. λελυπημένος.

Ἀθύμως διάγειν, tristem vitam degere, dolere, & animo succumbere. Isocrat. in Panegyr. vbi ab eodem etiam ἀθύμως διακεῖσθαι, pro desperare dicitur. ἀθύμως γὰρ ἁπάντων τῶν συμμάχων διακειμένων, &c. Xenoph. ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, despero amicos habere. ἀθυμοτέρως, Isæus.

Ἀθὺρ, mensis quidam Ægyptiorum, à quibusdam ita & bos dicitur, in Epigramm.

Ἀθυρεύεσθαι, saltare, ludere. Propriè de pueris qui foris discurrunt, ab ἀ priuat. & θύρα, ianua.

Ἄθυρμα, ατος, lusus, ludus, delitiæ, παίγνιον, ludicrum. Odyss. ὁ, ἄγοντες ἀθύρματα, i. κόσμια, ornamenta. Chrysost. περὶ τῆς ἱερωσ. ἅπασαν ἐκείνην τοῦ πολέμου τὴν ὑπογραφὴν, παίδων τινῶν ἀθύρματα εἶναι νομίσαι, καὶ παιδιὰν μᾶλλον ἢ πόλεμον, &c. i. vniuersam illam belli descriptionem, puerorum quorundam ludicra esse existimare, & lusum magis quàm bellum. Idem, τὰ παιδία τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχηνε καὶ ἐπτόηται. Ἄθυρμα, pro ornamento capitis, siue vitta, siue reticulo Dionys. Halicarn. lib. 11. ἀθύρματα κόμης παρθενικά. ἄθυρμα κόσμιον παίγνιον σκίρτημα. Dicitur ἄθυρμα ab ἀθρεῖν, τὸ θέαμα ὄν: aut à θύω τὸ ὁρμῶ, ἢ θυρῶ καὶ ἀθυρῶ: vnde ἄθυρμα.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminutiuum ab ἄθυρμα. Lucian. in dialog. Doridis & Galateæ, de Cyclope loquens, ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, i. delicias suas vrsi catulum in vlnis ferebat.

Ἀθυρογλωττία, ας, linguæ incontinentia, linguæ effrenis indulgentia, φλυαρία, ἀχάλινωτος γλῶσσα.

Ἀθυρόγλωττος, ου, ὁ, garrulus, qui est lingua effreni, blasphemus, ἀχάλινος, ἀθυρόγλωσσος. Eurip. in Oreste, cuius lingua nullis quasi foribus cohibetur, βλάσφημος, φλύαρος, ἀθυρόστομος. Hom. ἀκριτόμυθος. Comico ἀπύλωτον ἔχων στόμα.

Ἀθυρονόμοι qui legibus pro sua libidine abutuntur.

Ἄθυρος, patens, apertus, sine ianua aut ostio, patulus: ἄθυροι καὶ κοιναὶ πάντων αἱ οἰκίαι. item ἄνετος, ἄναρχος. Herodian. παιδίον ἄθυρον, puer ludibundus, Polit. interprete: vt sit participiũ verbi ἀθύρω, quod signif. ludo. Adamant. in Physiog. στόμα ἄθυρον, os patulum: Interpr. vertit nugax.

Ἀθυροστομία, ας ἡ, dicacitas. dicitur & Ἀθυροστομίη, in Epigramm. linguæ petulantia, proteruia.

Ἀθυρόστομος, ου, ὁ, qui linguæ temperare non potest.

Ἀθύρω, ludo, παίζω, prima breui. ποιεῖν ἀθύρματα, σκιρτᾶν, ῥαθυμεῖν, i. ἀθύρειν. Ἀθύρειν porro quidam voluit ex ἀ priuatiuo esse fictum & nomine θύρα, quasi qui ἄθυρον priuatam ianua mentem habeat: alij παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, quod est protuere addito ρ. vt in ἀίδρις pro ἄιδις.

Ἀθύρωτος, nullo ostio obstructus. ἀθύρωτον στόμα, apud Plutar. os effrenatum, seu effrene, & quasi ianitoris egens, i. ἀπύλωτον.

Ἀθύσσω, misceo, alapis percutio. μιγνύω ῥαπίζω.

Ἄθυτος, ὁ καὶ ἡ, profanus insacrificabilis, vnde in prouerbio dicitur, ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίειν, i. non sacrificata sacrificia deuorare, quod est commoditatem aliquam de improuiso preter sumptum obiectum abripere. Latinè autem effertur hoc modo Sine sacris hereditas. Nazanz. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ἵν᾽ οὕτως εἴπω, &c. ingẽs & insacrificabile sacrificium, vt ita dicam. AEschin. contra Ctesiph. ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον, i. sacris non litatis, nec addicentibus victimis. Liuius lib. 5. Nec litatò, nec auspicatò instruunt aciem.

Ἀθώπευτος, ου, ὁ, impunitus, illæsus, ἀζημίωτος.

Ἀθῷος, ὁ, innocens, seu innocens à peccato, mundus, illæsus. ἀζήμιος, damni expers, non mulctandus, qui est citra noxam. Demosth. περὶ τοῦ στεφάνου, ἀθῷος τῆς φιλίππου δυναστείας, i. ἀβλαβὴς, qui sine offensione euasit Philippi potentiam, ἀζήμιος, innoxius à potentia. Matth. cap. 27. παραδοὺς αἷμα ἀθῷον, sanguinem innoxium, i. iustum. ἀθῷον ἀφίημι, vt purum dimitto, Dem. ἀθῷος, habere adscriptum i docet Stephan. περὶ πόλεων. παρὰ τὸ θωὴ, τὸ καταβάλλω καὶ ζημιῶ. vnde θωὴ damnum mulcta, &c. in ἀ priuat. ἀθῷος quasi ἄνευ θωῆς. Aristoph. νεφ. cum genitiuo, σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, i. verberibus immune & sacrosanctum. ἐπέφαμεν ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου. Adagij modo, pro ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα, οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. sceleris non sum conscius, ab hac culpa sum immunis.

Ἀθῳὸς, Athous, τοπικὸν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἄθους.

Ἀθῳόω μ ώσω, non mulcto, immunem facio, innoxium facio, purifico, absoluo, libero. Construitur autem, vt Constant. Lascar. docet, hoc modo, ἀθῳῶ σε τοῦ φόνου, pro ἀθῷόν σε ποιῶ, i. innocentẽ, seu expertem te cædis facio, seu declaro. ἀθῳῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, crimine te libero. Interdum capitur pro sum sine iactura, seu sum damni expers. ἀθῳωθήσεται legitur lib. 1 Reg. cap. 26. i. innocens erit. Bud. in Epist. ad Erasm. βαρυνθεὶς τὴν αὐστηράν σου καὶ ὑπερακριβῆ ἐπιτίμησιν, δι᾽ ὅλου γε σεαυτὸν ἀθῳώσαντος μέχρι τοῦδε παρεξέτεινα τὸν λόγον, id est. grauatus austeram tuam, & supra quam par sit exactam obiurgationem, in vniuersum quidem teipsum inculpatum facientis, hactenus produxi orationem. μὴ σαυτὸν ἀθῴου, ne te purges: Planud. ex Catone lib. 2. Ignoscere tu tibi noli. ἀθῳῶσαι, i. δικαιῶσαι, inde Ἀθῴωσις.

Ἀθώπευτος, ἀκολάκευτος, ἀσπλαγχνος, inadulabilis, immitis, cui quis nõ blanditur. In Epigram. θηρὸς ἀθωπεύτου πάνυ καθῆψε δέρας. apud Hesyc. scrib ἀθώπευστος sicut & ἀκολάκευστος.

Ἀθωράκιστος ὁ καὶ ἡ, inermis.

Ἀθώρηκτος, non temulentus, ὁ μὴ μεθύων. Galen. in gloss. Hippocr.

Ἄθως, ὁ, τοῦ ἄθω declinationis est Atticorum, accusatiuum tamen facit ἄθω, & ἄθων. Herod. οἱ περὶ τὸν Ἄθων κατοικημένοι, Ἄθω verò vsurpauit AEschines. Gramm. Virgil. 1. Georg. Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta ceraunia telo Deiicit. Nam sic & Theocrit. in Edyll. ἢ, ἢ ἄθω, ἢ ῥοδόπαν ἢ καύκασον ἐσχατόεντα, id est, aut Atho, vel Rhodopen vel Caucasum extremum. AEschines contra Ctesiph. ὁ τῶν περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν ἄθω διορύξας. Marc. Tul. lib. de Finib. Athone perfosso, dixit in ablatiuo casu, vt declinetur, hic Athon, onis. Sic & Seruius in 1. Georgicorum, Athon, inquit, mons est Græciæ, Rhodope, Thraciæ: item in eum versum lib. AEneidos duodecimi, Quantus Athos, aut quantus Erix, &c. Quantus Athon inquit, hæc est vera lectio. Nam si Athos legeris, os breuis est & versus non stat, Athon autem dici accusatiuus indicat: nam hunc Athona facit, sicut Apollon Apollona. Quod autem Herodotus hunc Athon & hunc Apollon dicit, Atticæ declinationis est. Athon autem mons est Thraciæ adiacens circa Lemnon insulam. hæc ille. Miror ego virum tam anxiè doctum ita hallucinatum fuisse, vt putarit versum claudicare, si Athos legatur, quum ἄθως Græcè per ω scribatur, nec meminerit eadem forma Virgiliũ enunciasse illud, Androgeos offert nobis sese agmina iungens. De hoc monte, vide Herodot. in Polym. & de eius perfossione facta à Barbaris. Thucydides libro 4. καὶ ἄθως τῆς ἀκτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ αἰγαῖον πέλαγος, &c. hunc montem, quum continenti iunctus esset. Xerxes ducta fossa insulam reddidit. vnde Iuuenalis, Velificatus Athos. Fuit autem fossæ latitudo tanta, vt duæ triremes iunctæ enauigarent. Est in eius cacumine vrbs eiusdem nominis ἄθως, in qua homines duplo temporis quàm alibi viuant; hi ἀθῶτες, Athotes dicuntur ab Herod. quos triginta super centum annos viuere refert. Notandum præterea nonnullos grammat. declinare ἄθως τοῦ ἄθοος & per synæresim ἄθους, ἄθοος, inquam, vt μίνως μίνοος, vnde fiat ἄθω, in accusatiuo: non inficiantur tamen declinari ἄθω, τοῦ ἄθω, vt μίνως μίνω. Ab ἄθως fit locale nomen Ἀθῳὸς, & fœmin. Ἀθῳίς, pro montis incola: nam pro ciue dicitur Ἀθωΐτης, authore Steph.

Ἀθῶτες, Athotes, populi quos triginta supra centum annos viuere dictum est.

Ἀθῴως citra damnum, innocenter, impunè, ἀζημίως.

Ἀθῴωσις, εως, ἡ, impunitas, vt fugientium ad templa. dicitur etiam ἀθῴωσις, absolutio rei & liberatio per acceptilationem in Pandect. ἀποχὴ καὶ ἀθῴωσις. ἀθῳωθεὶς, iustificatus & impunè ferens, in prouerb. In Ctenæ Persicis, ἀθῴωσις μὲν παρὰ τῶν κριτῶν, καταδίκη δὲ παρὰ βασιλέως.

Αἱ, articulus fœminini generis aspirato spiritu sine accentu. relatiuum autem spiritu item aspirato & cum accentu: αἳ ἀντὶ τοῦ αἵτινες. Eodem solet vti Homer. αἱ ἀντὶ τοῦ αὗται, id est. hæ. Cæterùm quum accipitur pro vtinam, ὄφελον, κατ᾽ ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, tenui est spiritu & accentu circunflexo. Αἶ autem interdum acuitur cum spiritu tenui, & tunc est σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, seu θρηνητικὸν, id est, hei. quod tamen circunflecti Suidas tradit. Aristophan. in Pluto, αἶ τάλαν, ô miser, vel hei, heu te miserum: vnde fit Αἰάζω ἀντὶ τοῦ θρηνῶ. interdum geminatur, αἶ αἶ.

id est heu heu. Lucianus in dialog. cuius titulus φαλάντιος, φῦ, φῦ, φῦ τῆς ὕβρεως ἐκείνου. τὸ ἰὼ, ἰὼ, τῶν δεινῶν βακλωμένων ἀι, ἀι, ἀι, αἰ τῶν κακῶν ἐλπίδων, ὁ ναυαγῶν. exclamantis est cum dolore. Antipater. Epigramm. πολλαὶ μὲν ὄζε ὑμέων δύη ἀμφιπόνοιο κεῖσαι ἀϊ, ἀϊ. Ai pro ei etiam legitur. Thucydid. lib. 5. ᾧ αἴπυα τὸ κωφὸν ἀμφίπολος παῖδα ἔχουσι. Xenophon. ταῖς πολίταις πάσαις, si quem Lacedæmonij puerum habeant, trefrituere ciuitatibus singulis. Idem ibidem mox ἐπιτιθέασιν ἕ τοῖς συμπόταις ξυμβαλεῖν. αἴκα αὐτὸς δυνᾷ μὴ δύνᾳ μὴ ἄλλος δύνᾳ τοῖς συμπόταις εἰσφὲ ἀπάλλειν. id est, indicantes locus congriedendum, si ipsis videretur: quod si etiam aliud videatur. Iocus domum fecedendum. Plutarch. in Lycurgo, αἰ δὲ λῆς πίθον κλεῖσαι, id est, quòd si vis, periculum facito. Sic Aristoph. αἰ λέγ, εἰ θέλεις αἰκεῖν, si fortè, cum optatiuo. Apollon. Theocrit. Edyl. ἀ αἰ τοι πρεύξαμι. τὰ δαφνίδος ἄλγε' ἀείρομαι, id est, si tibi crederem, Daphnidis dolores ferrem, quod Dorice fit αἴπαρ, si, apud eundem. Legitur etiam αἰ pro vtinam. Herodot. lib. 1. αἰ γὰρ θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ τοῦτο τὴν νόον τοιοῦτον ἐνθεῖναι τῷ Λυδῶν παίδας οἵοι ἐγένοντο, id est, vtinam dij id insulanis in animum inducant, aduersus Lydos eum equis contendere. Sic apud Gregor. Nazanz. αἰ θέλοι, pro vtinam fuissem mortuus. Homer. Odyss. ὁ. αἴ γὰρ ὑγὼν ὡς εἴπομι, vtinam sic dicerem.

Αἶα ἀεὶ, terra, à γαῖα, ῆρα, terrarum orbis. Fit autem à γαῖα, ποιητικὸν ἐκθλῖψει, vt notat Gaza lib. 4. grammat. Homer. Iliad. β. ἣ κράνειον ὄδωρ ἐπιῤῥέει κατὰ αἶσα, ὑπτιάζουσι γὰρ, ὡς ὄπιθεν γλῶ, ἃ ὡς τινες φάσιν, κρυβίως ἄπω κεχυμένων ὑποδυόσαι εἰς τὴ Ἀξίου τὸ πεμῶν τῆ παιονίας. Herodot. lib. 1. κρατιπλάσσουσι γὸ μακρὴ τηὶ εἰς αἶσι τὸ κοιλίδα ἢ γῆτι φάσιν τὸ πεμῶν. &c. Iliad. ζ. ἐνοσίχθω αἶα, alma tellus. Item, Αἶα, Æa, apud Lycophr. Colchidis vrbs est. vel vt alij placet, ἡ γῆ ἡ κολχίδος ἰδίως αἶα καλεῖται. Apoll. 2. λῖα γ' ἀκτὴς Πόντου χαίης ἔκπλοιαι ἐχαπτόμην, & paulò pòst. διώμαν ἐ τερψ πλόον ἠμιόνοι σε οὐξ αἶης. Est & plantę nomen & fructus.

Αἰαγμα, ατος, τὸ, luctus, lamentatio, ὀρῆνῶ: interdum etiam σωίτεμμια.

Αἰάζω μ. αἰάξω, sunt etiam qui αἰάσσω, lamentor, ὀρῆνῶ. lugeo. Gaza αἰάζομαι, vertit, tibicines & lamentantes apud Aristotel. lib. de Generat. animalium 5 cap. 7. Fit autem ab αἴ, pro Heu. Sophocles, νιὸν γὸ πάγκοι ἢ δὶς αἰάζειν ἐμοί.

Αἰαῖη. Medea. Insula Circes eodem nomine appellatur: & insula in qua erat vellus aureum in Phasi Colchidis.

Αἰακιάω, ὕβρεις, verberatus, us, verberatio. αἰκία.

Αἰακίδη, ου, ὁ, Atacides. patronymicum ab αἰακὸς, sic dictus est Achilles ὁ Πηλῆος καὶ Αἰακοῦ. Homer. Iliad. β. αὐτὰρ ὑπὲρ Αἰακίδαο θεὸς ἐρίηρε ποδάρκης Αἰακίδαις.

Αἰακίζω, verbero, pro quo supra ἀεικίζω & infra οἰκίζω.

Αἰακὸς poculi genus ab Æaco dictum, apud Athen.

Αἰακὸς. Æacus, vir Græcorum fuit pietate & religione præstantissimus, vt refert Plutarch. in Theseo. Poetę fingunt eum esse inferorum ianitorem. Lucian. in dialogo Diogenis & Alexandri. κἀγὼ ἤδη ἀεὶ τὸν Αἰακὸν διαπλεύσαντων τῶν λιμένων, ἡ ὡς τὸ θεῖον τὸ σωμὶ παρελθόντων. ὁ γὸ αἰμὰς ὁ αἰακὸς, ὁ αὐτὸς ἐρις ὃ ἐκ πεφύκαμεν. Idem in dialogo Menippi & Æaci, οὐδὲ παῖδα κεῖ σεὶ τὸν ἀνυκαρεῖσθαι ἐδ, nouit hæc & tę quòd sis ianitor. verba sunt Menippi ad Æacum. fuit autem Iouis filius, de quo & Æacidis vide Horat. in Epod.

Αἰακτὸς, defiendus, Aristoph.

Αἰακὸς, dicitur etiam Αἰακτικὸς, grauis, χαλεπὸς, difficilis, niger, σκληρὸς, pro αὐστὸς. Sophocl. in Aiace, νικᾷς αἰακτὸς κύκλῳ, &c. id est, σκυθρωπὸς.

Αἰάλεσιον, τὸ. Aiacis tumulus. Philostr. in Heroicis.

Αἰάλτεσθ, ου, ὁ, possessiuum est à nomine αἴας. vnde Agathias Scholastic. poeta Epigrammat. μνῆμ' ἀ αἰαλτεσιον αἰσχυλέσιας ὀδύπας, &c. αἰάλτεσθ γλῶας, de his qui rident præ insania.

Αἰαστὰ ὄρτη ἐν σκαμμῶι, Αἰαστὸς φυὴ ἀθλώτατον. Hesych.

Αἰαστὸν, peccatum, ἁμαρτία.

Αἶας, αντος ὁ. Aiax, in vocatiuo αἶαν. deducitur ἀπὸ τῦ αἰάζειν, id est, à lamentando, vel ἀπὸ τῦ αἴασεσθαι id est, ab impellendo De vtroq; Aiace, Locro seu Locrensi & Telamonio, vide apud Homer. Iliad. β. in Locrorum descriptione, & apud Philostratum in Heroicis.

Αἰ αὐλαίαι, opercula. κατακεκλιμμένα Hesych.

Αἰαῦ, stulte, imprudenter. ματαίως.

Αἰαῦ, varius, ποικίλῳ.

Αἰδάλη, θύελλα, tempestas, ita Suid. sed apud Hesych. est Αἰδαίη.

Αἰδᾶ, heu, dolentis est & indignantis, pro οἴμοι: interdum admirantis. Aristoph. in nubibus, Αἰδᾶ, πόσον γ' οἶδα, &c. i. papæ. Idem, αἰβοῖ τάλας, hei misero. Idem, αἰβοῖ, τί λήρεις; λέγεται γὰρ ἐνθάδε, ait interpres ciuilem. Aristoph. Autbus. Αἰδᾶ, ὡς ἐ ξυνιάσω τὰ πάντες γλυκύτερον.

Αἴδειν, decline, obliquum: ἐκ τοῦ πάντες, πλάγιον. fort. pro ἰᾶδεῖν.

Αἴγα, capram, à nominativo αἶξ.

Αἰγαγρος, seu Αἰγάγρος, id est, αἶξ ἄγριος, caprea. Plinio rupicapra:

Αἰγαῖα insula Euboeæ adiacens in qua finum Neptuni, vt Strabo & Hesych. tradunt. At Αἰγαὶ πολιὰς vrbis nomen est apud Stephan.

quam & μακεδόνιαν nominatam fuisse ait: τὸ Θρικιον, est Αἰγαῖον, siue Αἰγαῖτες teste eodem.

Αἴγαιη, calceorum genus.

Αἰγαῖον πέλαγος, Ægæum pelagus, dicitur & Αἰγαῖῳ πόντος, pontus Ægæus, seu mare Ægæum, id autem est circa Cycladas insulas.

Αἰγαίωνος, Ægæon, deus marinus seu dæmon centimanus, filius κρανοῦ καὶ γῆς, vt vult Hesiodus, vel γῆς καὶ πόντος, vt Eumelus. de hoc Homerus Iliad. ὁ. ὃν βριάρεων κεκλήκασι θεοὶ, αὐδρες δὲ τε πάντες αἰγαίωνα &c. vbi interpres ea facit Neptuni filiū. Capitur & pro Ægæo mari. product enim obliquorum, vt docet Gaza. lib. 3. Αἰγαίωνῳ ὅλιθ, sol, quasi αἰγλάων ab αἴγλη.

Αἰγανέα, vel Αἰγανὴν, ης, ἡ, legitur & αἰγάνεον, & in plurali numero apud Hesych. Αἰγάνια ἀκόντια, βέλη τῦ αἰγείου ἴμάσιν ἠγκυλωμένα. iaculum, spiculum, tragula, telum, hasta. Eustath. scribit iaculi leuioris esse speciem, ὃπ τῦ ἄγαν ἰέσθαι, quòd longius mitt tur, vel quòd aucyle (id autem significat iaculi autem, id est λαβὴ) ex pelle concinnarctur caprina, vel αἰγὸς τὸ ἄγαν ἰένται, ἢ αἰγὸς τὸ δόρατον αὐτὰς εἰς αἰγὰς ἄγειρεν, Etym. Homer. Iliad. ζ. & Odyss. ῥ. δύσκιστη τριπόντο ἐξ αἰγανέησιν ἰέντες, tragulas torquentes. Apollon. 2. ὀϊστὸν πολεῦς αἰγανέῃς, telum intorsit. Suidæ αἰγανέα est ἀκόντιον μακρὸν ἐλαφρὸν ἠγκυλωμένον, iaculum parum ex solido ferro: Eustath. εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν ἢ μακρὸν, genus hastæ leue & longum αἶδος τὸ κατ' αἰγανὴν ἰόντ.

Αἴγαρον, vtinam enim. Hesych. Sed lege αἴγαρ οὖν pro εἴθε γάρ.

Αἰγδῖων. Aduerbium, subito, ὀρμητικῶς. ἀπὸ τῦ αἴσσειν. Apollon. 2. ἦλθε μετὴν αἰγδῖων, impetuosè femur percussit.

Αἴγη, illæ.

Αἰγὴν. pellis caprina, dicitur & αἰγίνα.

Αἰγίδης, ου, ὁ, Ægides, patronymicum ab Ægeo Thesei patre: vnde & Ægides Theseus dictus.

Αἰγιεῖος, ου, caprinus. Homer. Iliad. γ. κεκυῖ ἐν αἰγίᾳ.

Αἰγίκερως. Theophrast. lib. 2. histor. plant. φασὶ γ ἐρικάζειν αἰ τὸ πόλιον, ὅταν αἰγικέρωσ ἢ πανὸς. vbi Gaza, Inquiunt & polium gignere culices, quando coptosę fuctificat. scribitur à quibusdam Αἰγίκερως. vide suo loco.

Αἰγίλιπον τὸ, vnguentum populneum, quod ex vua, quæ fuctus ejus est & βρύον dicitur, vento tempore conficitur. Est & nomen ἢ ἀλείπτου medicamenti, cuius descriptio apud Paulum Ægineta m lib. 7. cap. 19.

Αἴγειρος, ἡ, populus, sed nigra propriè. nam alba populus λεύκη dicitur, vt videre est apud Theophrast. lib. 3. histor. plant. c. 3. & lib. 5. de caus. plant. cap. 8. vbi multa de earum differentia. Item apud Dioscor. lib. 1. qui etiam ex hac arbore refert lachrymam fluere, quæ transeat in electrum. Seruius Virgilianus interpres, Phaetontis, inquit, interitum flentes forores Phaetusa & Lampetusa, deorum miseratione in arbores mutatæ sunt, quas Virgilius nunc populos vocat. vt lib. 10. Æneidos. Nánque ferunt luctu Cygnum Phaetontis amati, Populeas inter frondes umbrámque sororum Dum canit, &c. nunc alnos, vt in Eclega sexta. Tum Phaetontidas muico circundat amarę Corticis, atque folo proceras erigit alnos. Quæ causa fortè fuit, vt nonnulli αἴγειρον, alnum Latine verterint. Est autem populus arbor Herculi sacra. vnde Virgil. lib. 8. Æneidos, Herculea bicolor cum populus umbra Velauitque comas, foliíque innexa pependit. Vbi videto Seruium. Solet autem ἡ λεύκη ὕδατι γεγεθῶς. id est, populus alba in nigram mutari, authore Theophrasto. de caus. plant. lib. 2. cap. 21. Memnit huius arboris idem, lib. 1. histor. plantar. cap. 3 & Aristot. lib. 1. de generatione animalium cap. 18. Deducitur autem αἴγειρος, à verbo αἴθω, vt docet Gaza. libro tertio Grammat. interpres Homeri in illud Iliad. 4. χρυσῷ πίσυι αἴγειρος ὑς ὑμορμάδιν ϑ, inquit, ὅπ τ ὀλίγοσσιν, ἀ ἀπὸ τοῦ αἰσθάνεσθαι.

Αἰγελάτης. ου, ὁ, caprarius, in Epigram.

Αἰγερία. Ægeria, nympha ex qua Comminius filium suscepit, Plutarch. in Parall.

Αἴγες, fluctus, Dores: νύμφαι.

Αἰγεὺς, ἕως, Ægeus proprium regis Athenien sium, patris Thesei.

Αἰγιάλεια, ας, ἡ. vxor Diomedis. Hoc nomine etiam ἡ ἀχαία est appellata: vnde Αἰγιαλεῖς οἱ ἀχαιοὶ Sunt qui αἰγιάλειον referant olim dictam Peloponesum.

Αἰγιαλεὺς, piscator, litoreus, quasi in litore degens, apud Alciphronem.

Αἰγιαλίδες, αἱ, membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorum sub albidæ. Αἰγιάδες in Etymolog.

Αἰγιαλίτης ἄμμος, litoralis arena. apud Dioscorid. lib. 5. Archias epigrammat βαφὴς ἰδίως ὁ χρῶτος ἐπ' αἰγιαλίτιδι νώμι χαλῶ, &c.

Αἰγιαλὸς, ἕ, ἀ. litus, ora, ora maritima. ἀπὸ τῦ πάω αἴειν γίγνεται ἢ ἐ ἀλὸς, vel ἀπὸ τῦ δίνιμι αἰῶρ ἐ ἀνιεῖς. Est etiam proprium loci: vide Stephanum: est & pagus huius nominis iuxta Pontum, Hom. Iliad. ζ. Item in litore habitans: vnde Achaia propter vrbes in litore dispositas antè αἰγιαλὸς vocata est, teste Plinio.

Αἰγια-

Αἰγιαλώδης, ους ὁ, ἡ, litoralis, in litore habitans.

Αἰγίδιον, τὸ, dim. capellarius: à capris depastus. Leonides Epigram. ἔστι, ἡ αἰγὸς τέκνα, σκαπτὸς ὀκτάπλεθρον.

Αἰγίδωτος, ὁ, capras pascens: vnde αἰγίδωτος ὁ τόπος, id est, terra apta pascendis capris. Diodorus Sardianus Epigrammn. αἰγίδωτος σκύφος λευκὸν πόδιον, &c.

Αἰγίδιον, τὸ, hœdus lib. 1. Reg. cap. 10.

Αἰγίζομαι ἰσον. capras pasco, dilanio, flo vehementius, aliquando significat διαπαῦ. diuello, & tempestate affligo, apud Æschyl.

Αἰγιθαλὸς, ὁ, passis, auis quæ apibus nocet, libro 8. de natur. animal. cap. 3. & lib. 9. cap. 15. & 40. odio maximo prolequitur acan thyllida, teste Plutarcho de odio. est etiam herba, & laltationis genus.

Αἴγιλος & Αἰγίλοψ, auis quæ & ægithus, & fala Latinè appellatur.

Αἰγίνειος, capricrus, in Epigram.

Αἰγινέη, τὴ, etiam à quibuldam dictum est gramen, i. ἡ ἄγρωστις, quòd eo capræ delectentur. Dioscorid.

Αἰγινέχες, idem quod αἰγίκερας fœnum græcum τῶν. Hesych.

Αἰγινῆται, οἱ, Æ Egicores, hic dicti sunt quidam Athenienlium tribum quartam efficientes, qui tei pecuariæ operam dabant, Plutarch. in Solone.

Αἰγιλίτης, vt tradidit Philemõ de nominibus Atticis, sunt pulcher rimæ caricæ, κρίνεται μὴ γλυκεῖς. Athen. lib. 14. ἐπὶ τῆ αἰγιλίτῃ, qui erat ὄμβος, ἢ Αντιοχίδος γυνὴ, cuius ὀνόματος dicebatur, Αἰγιλατὶς. Steph. Harp. Suid.

Αἰγιλὼψ, Æ gilus, sic dictus est populus in Attica tribus Antiochidis. Stephanus αἰγιλίαν appellat. Item αἴγιλωψ, i. ægilus. genus herbæ capris gratæ, legitur apud Theocrit Eudyllio ἐ ὑφ' ὑμαλικὰ ποὺ τὸ ἡ αἴγιλον αἴγες ἔδιπτ', i. meæ quidem cytisum & ægilum capræ comedunt.

Αἰγιλώεις, κρωκίδες. Hesych.

Αἰγίλωψ, felis, pro ἄλωψ.

Αἴγιλψ, ιπος, ὁ, ἡ, ὑψηλὸς, præaltus, excelsus: vnde αἰγίλοψ πέτρα, i. scopulus præruptus, rupes adeò alta, ὥστε ὑπὸ τῆ ὕψει ἡ τοῦ ἄστρου λειτουργεῖν δύνασθαι, i. vt præ altitudine à capris relinquatur, quòd ad eam non possint ascendere. Homer. Iliad. ἵ, ἵστατο δακρυόεσσα, ὥστε κρήνη μελανύδρος, ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀνοειδέα χεῖε ὕδωρ. Est etiam αἰγίλιψ πόλις μεσογαίλιος. Item in Epiro prope Corcyliam, author Homer. Iliad. β.

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, certus, species roboris seu quercus. Theophrast. lib. 3. historiæ plantarum, cap. 9. Item αἰγίλωψ, auenam significat frugiferam, & equis aptam: inanis enim auena, βρῶμα dicitur. quod colligere facile est ex Theophrasto de causis plant. lib. 4. cap 6. & 7. Nam cap. 6. refert πῶν ζειὰ, id est, semen mutari εἰς βρῦμον, id est, in auenam, inanem scilicet & syluestrem. Æ gilops certè apud eundem multis locis auena est ea, qua vesci equos videmus: quæ enim ab eo de ea traduntur, frugi, non herbæ sterili competere videntur, vt libro octauo historiæ plantarum capite septimo, & vlt. cæpius. quanquam idem non nusquam etiam accipit ægilopa pro inani, vt libro 9. de caus. plant. de iniuriis & pestibus frugum, cùm inquit. ἡ δὲ σὺ συγχώρα τοῦ καρπὸ ὑγρὸν, εἶθ' ὅρος ἡ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς ἡ κριθαῖς, id est, & quæcunque cum singulis seminibus nascuntur, veluti lolium & ægilops, id est, auena in triticea & hordeacea segete, apud ipsum Theophr. lib. 8. cap. 8. αἰγίλωψ herba est quæ hordeum ἀπόκαι. ibi tamen corruptè legitur γίλωψ. Plinius vocat festucam libro 18. capite 17. enecat, inquit, hordeum festuca, quæ vocatur Æ gilops. Plinius quoque hac in dictione vagatur, nunc frugem, nunc herbam faciens. Est autem Dioscorid. βρῶμος, auena frugifera, lib. 2. & αἰγίλωψ, herba, & inanis auena libro quarto. Dicitur & αἰγίλωψ oculi vitium, quod in angulo oculi, qui est ad nares, fieri omnes testantur: esse quæ tumentem abscessum, qui in ea parte suppurat, quique antequam exulceretur, ἀγχίλωψ dicitur: cùm autem diruptus abscessus fistulæ modo distillare cœperit, αἰγίλωψ tunc dicitur. confunditur tamen hæc differentia. Sonat autem αἰγίλωψ oculum caprinum, à vitio scilicet & labe, quæ capris ferè propria est & continua. αἴγιλωψ autem vocatur ab ἀγχὶ, id est, prope, & ὄψ, ὠπὸς, id est, oculus, quòd prope oculum oriatur. Dioscor. lib. 2. χρεοβόλει δὲ αἰγίλωπα ὀξυκάλῳ, id est, strumis & ægilopi prodest. Idem lib. 5. αἰγίλωπες ἀγκύλοι, id est, ægilopes incipientes, seu oculorum fistulæ, quas Græci Æ gilopas vocant. Ita vertit Marcellus. Dicuntur etiam αἰγιλώπια. Item lib. 2. αἰγιλώπια ἰᾶται, id est, ægilopia curat. Idem libro eodem, αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει, id est, incipientibus ægilopiis medetur, vt Ruellius interpretatur, vel ægilopiæ incipienti. vt Hermolaus, vel vt Marcellus, incipientes oculorum inter nares & maiorem angulum abscessus, quos dicunt ægilopas, sanat.

Αἰγίμαρ Θ, insula Lybiq, vnde Αἰγιμαρίτης, gentile nomen.

Αἴγινα ης, Æ gina insula vna Cycladum. vt de αἰγινᾶς ὀβολὸς, Æ gi nienlis obolus. seu Æ gineus, apud Thucyd. lib. 5. de fœdere Athenienlium & Argiuorum, inquiens, per singulos dies singulis militibus dari tres obolos Æ gineos nomine stipendij.

ἡ πόλις ἐ μεταπεμψαμένη διδύτου σὺν τοῖς ὑπόλοιποι, οἱ ἐλαβ, ἡ πεζὸν τρεῖς ὀβολὸς σημείας τὴ ἡμέρας ἑκάστης. vbi dicitur & αἰγινᾶια ὁβολὸς, Æ gineus drachma, ibidem. Αἴγινα χυτρόπωλιν vocabant, inquit Pollux lib. 8. vnde Αἰγινῆτης, Αἰγινίτης, & Αἰγινᾶτ Θ dicitur qui ex ea oriundus est vel in ea habitat.

Αἰγινῶδα, τὰ, grandia rerum venalium onera. μεγάλα τὰ ἐμπορῶν φορτία. Deductum putant ab Attico talento, quod in Æ gina insula maximum erat. Vnde Αἰγινητικὸν ἀγὼν, mercium id genus venditores. Nam est ibi factum emporium, ob insitam loci sterilitatem, hominibus maritimam negotiationem obeuntibus. vnde, inquit Strabo, miscellaneum onus Æ gineam mercaturam dicimus, Cæl. lib. 11. cap. 57.

Αἰγινήτης, ητὸς, Æ gineta, qui Æ ginam incolit: vnde αἰγινητικὸν μέδιμνον, id est, Æ gineticum modij, in Timone Luciani. Vide in dictione μέδιμν Θ.

Αἰγινόεις, ιντος, capris abundans, αἰγοβότου ὄρεα Homer. in hymno Panos.

Αἰγίς Θ, ὁ, Salus, auis nomen, de qua Aristot. lib. 9. de Natura animal. cap. 15. Salus, inquit Gaza eius interpres, ob vitæ commoditates, & partium numerum commendatur, sed alterius pedis claudicare cedit. supra Αἴγιθος.

Αἴγιον. vrbs Achaiæ, Homer. Iliad. β.

Αἰγίοχ Θ, ὁ, Æ giochus, Iouis epitheton, id est, αἰγισθὸν Θ, ὁ πῶ αἰγίδα ἔχων, τυπέοι ὀπλεῖ, id est, gestans ægida scutum: allegoricè autem, quod procellas immittat, i. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ἔχω, id est, cibus, & αἰξ αἰγὸς, capra, quòd à capra sit nutritus.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, semicaper Pan: sic dictus quòd caprino fuerit corpore: filius fuit Valeriæ & Valerij, Plutarch. in paralellis, vbi aut Latinè dici Syluanum. Lucianus in concione Deorum, de Pane, ὃν ὁ μὲν πάππα ἔχων, ὁ δὲ ὅσα ἐξ ἡμισείας ἐς τὰ κάτω αἰγὸς ἐοικώς. Pomp. Mela, Æ gipanum quæ celebratur forma est.

Αἰγιπόδης, ὁ, capripes.

Αἰγίπους, ωδος, ὁ, idem.

Αἰγίπυρ Θ, Æ gipyrus, genus plantæ, Ononis Dioscorid. Theocrit. Edyll. 4. αἰγίπυρος ἢ κνύζα ἢ ἄκανθος μαλάκαια, ægipyrus & cnyza & suaueolens cirrago. Theophr. lib. 2. hist. plant. cap. 9. εἰσὶ δ' ἐφ' ἑαυτῶν καὶ τὸ πόλιον, ὅπως αἰγίπυρ Θ ἢ πολύς. vbi legend. ὅπου αἰ αἰγίπυρ Θ. v. de Adonium nostrum in illum locum.

Αἰγὶς, ίδος, ægis, pellis capitina. Herodot. in Melpomene, αἰγίδας γὰ ἀδελφεὰς ποιεῦνται φλὰς σφὶ τῶν ἐδ' ὅπα θυσιωσαι αἰ λίνεαι &c. ægidas enim pelles caprinas, leues, fimbriatas circa vestem induunt. Libyssæ. αἰγὶς etiam nunc Palladi, nunc Ioui attribuitur, & figuificat clypeum, & quandoque procellam & venti vertiginem. Virg. 8. Æneid.

-Arcades ipsum
Credunt se vidisse Iouem, quum sæpe nigrantem
Ægida concuteret dextra, nimbóque cieret.

Seruius ibidem exponit ægida, i. pellem Amalthez, capræ à qua nutritus est. Idem Virgilius ibidem,

Ægidáque horrificam turbatæ Palladis arma. &c.

Vbi idem Seruius, Æ gis proprié est munimentum pectoris æreum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentum si in pectore numinis fuerit, ægis vocatur: si in pectore hominis, sicut in antiquis imperatorum statuis videmus, lorica dicitur. Lucian. in dial. ἔρωτ Θ. ἡ δὲ ἐμὴ Ὀλόη τὸ πῶ αἰγίδα μοδὶ ὁ κεραυνὸς γέρα, id est, ne quatias ægidem, nec fulmen gestes. Erat adhæc etiam Iunonis amiculum, nam in Latio simulachra eius capræ exuuio vestiebantur, & ita amicta pingebantur. Cicer. de natura Deorum tam Hercle, quam tibi illam vestram hospitam, quam tu nunquam ne in somnis quidem vides nisi cum pelle caprina, cum hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. Apud Dionysium & Paulanian, rete ex coronis contextum, cuius vsum non explicant. Cælius laneas ab eis intelligi coronas probabile putat, lib. 10. cap. 6. vnde ἐπαιγίζω. grauiter spiro. Est præterea ἡ αἰγὶς, quiddam quod pino arbori innascitur, apud Theophrast. lib 3. hist. plant. cap. 12. & lib. 5. cap. 2. ibidem: τῶν αἰγίδα πῶν κωνοφόρων, ἡ ὀφέλεα τ' πύκνες ἔχει. πέπ δὲ δὴ τὸ ὑγκάρδιον καὶ ξύλ. medulla interior siue intestina.

Αἰγίτεαν. exponit Hesych. ἃ ἐπαπάων. alias αἴτεαν & αἰγάδιον (forma diminutiua) Caper iuuenis qui lat. dicitur hœdus.

Αἰγίον. ciuitas Achaiæ: vnde Αἰγιεῦς, ciuis illius oppidi.

Αἰγλαὶ Θ, Æ sculapius, ὁ ἀσκλαπὸς.

Αἴγλαν, interpretatur Pollux, πῶν μυστιλῶν, i. cauatam panis offam, in ius demersam aut pulmentum. αἴγλαν verò Hesych. accipit pro vomeris catenis. sic enim habet: αἴγλαν, ἁμαξιδίας ἢ ὑφέλεα τὰ πρὸς πῶν ὄνιον τὸ ἄρτρα.

Αἰγλατὰρ, ορος, ὁ. Æ gl. ator, pater Areteph. Plutarch. de virtutibus mulierum.

Αἴγλη, Æ gle, filia Panopei quam sibi Theseus adiunxit relicta Ariadne, author Plutarchus in Theseo. Significat & splendorem, ὡ γλὶ, γὼς, λαμπάδα. λαμφ Θ ὕπτα, lucem, radios, λαμπηδόνα. Aristi-

des ὁ τὸ ῥόμβος ἐγκωμίω, πόλεις τε ἐωῦ ἑκάστου λάμπουσι ἄγλαι ὧ χάεσσι· id est, ciuitates insignes sunt splendore & gratia. Inde σφίγγλω. Est & AEgle nomen Nymphæ in Bucol. Virgilij. αἴγλη, AEgle etiam dicta est filia AEsculapij & Lambetiæ filiæ Solis. Ite, in Placentæ genus est apud Paulanium. αἴγλη etiã λαμπρὸν ὠὸ, circinidela, & αὐγὴ ἡ φῶς, fulgor & lumen, λαμπρότης splendor. ἡ βόλω φαῦλω κυβεύτικὸς, id est, bolus & iactus infortunatus. sterarum, vt apud Latinos damnosi canes. Est & nomen filiæ AEsculapij, apud Aristoph. & Plin. & nymphæ quædam Solis & Neæræ filia.

Αἰγλήεις, ιτος, ὁ ἀγλαίσσας, τὸ ἀγλαὸν, splendidus, λαμπρὸς, lucens, splendens, clarus, lucidus, luculentus. Iliad. δ. αἰγλήεντος ὀλύμπου. Plutarch. in Opusc. δὲ ἀστρογνόσις χρήσιμον δ' αἰγλήεντ. In obliquis huius vocabulis cratis fit, reperimus enim αἰγλῆντα, vsurpatum pro αἰγλήεντα, vt πρῆῦν τα apud Hom. pro πρήεντα.

Αἰγλητὴω epitheto dici Apollinem, annotat Hesychius, reuera enim phœbei radij sunt fulgidi, fusi & nitidi, si.

Αἰγλίαι, eidem sunt ἐλικτηρίδια, annuli, diminutiuum ab ἄγλη, significante itidem annulum; necnon annulum seu orbiculum, quo vomer cingitur.

Αἰγλιχίδων, ita legitur in Hesychianis codicibus, sed mendosum videtur pro Αἴγλη χρυσὸν, apud Sophoclem pro amicto & vestimento: apud Epicharm. pro pedica. χιτὼν, ἢ σπάρτ. Hesych.

Αἰγλὴν, in oculis albicans cicatrix, apud Hippocr. in Prorrhet. & albescentes humores concreti, in Coacis prædictionibus.

Αἰγοβάτας ὁ, ἡ, pastor caprarum, caprarius, αἰγοβόλος.

Αἰγοβλὼξ, caprifœqus.

Αἰγοβλὼς, ὁ, caprimulgus, quis nomen, à capris vbere sic dictæ.

Αἰγοκέρας, apud Hippocr. quod βακτηρίας Theophrasto, & τῆς πέτρας Dioscoridi, fœnumgræcum siue ilicia & silicula Plinio & Columellæ, alij scribunt αἰγόκερας & βάκερας.

Αἰγόκερως ωτος, ὁ, capricornus. Proclus de sphæra, καλῶ πῶ αἰγοκέρωτ. ἀφ' οὗ ἡμεῖς. Declinatur interdum Attice. Nam Lucian. in accusat. αἰγόκερων dixit. Plutarchus ἐπὶ τῷ αἰγοκέρῳ ὑδροχόῳ, id est, à capricorno aquarius. legitur apud Arat. gent. Αἰγοκερωῦ τε tanquam ab αἰγοκερεύς. Item fœnumgræcum significat.

Αἰγοκίλας ου, ὁ, capriceps, auis de qua Aristot. lib. 1. de nat. animal. cap. 22.

Αἰγόκλεπτον, herba capris noxia & exitiosa.

Αἰγονόμευ, ι, αἰγονόμος, caprile.

Αἰγονόμος, ὁ, αἰγονόμευς, αἰγοβόλος, caprarum ductor, qui capras pascit, locus capris pascendis accommodatus. In Epigramm. πλὴν φιλεκρήμνων αὐλὴ τὸ αἰγονόμου. αἰγονόμος μυκλὸς, capris pascuum promontorium.

Αἰγόνυξ, υχος, qui vngulas habet caprinas, in Epigramm.

Αἰγοπόδης, capripes, in Epigrammat σιώπησεν ἐκάστας αἰγοπόδης σάτυρος. Horatius Carm. lib. 2.

-& aureis Capripedum Satyrorum acutas.

Αἰγοποσώτ. qui caprina est facie.

Αἰγοπρόσωπος, vidua apud Sparthas, χρήσκε αἰγοπρόσωπος ζεὺς etiam dicitur à Nicandro in Theriacis.

Αἰγοτον. Αἰγόβοτον.

Αἰγυιὰς, virex, dal. x amerina, λυγὸς, ἢ γνῶ.

Αἰγυιὺς εὐ, ὁ, vulturis, ὁ ἢ ἁυις prædatrix & rapax. Aristot. lib. 6. de natur. anim. cap. 1. Herodotus αἰγυπτιὰν δύο ξεύγεα, &c. duo vulturum paria. Agathias Scholasticus in Epigramm. Καὶ τὸ μὲν ταυρὸν κῦρ γῆς δύο γύπες ἐδύσαν. ὑμεῖς δ' ζώντας πόσαρας αἰγυπτοὶ Hesiodus, εἰδ' ὡς αἰγυπιὸς γαμψώνυχος, vbi interpres. αὐτὸ exponit, ἡ aquilæ. Soph. in Atace. παπαπρύσπι τὰ πτηνῶν ἄγελαι, μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδύσαντες.

Αἰγύσσηλος, nocuus & stellio, σάτυρος ἢ ἀσκαλαβώτης.

Αἰγυπτιάζω μ. ἀπω habitum AEgyptiacum, seu mores aut linguã imitor. αἰγυπτιάζω τῇ γλώσσῃ, linguam AEgyptiam æmulor. Interdum vafrè & versutè agere imponere, παυσίρρα ἢ δόλια ἢ ὕπτια σοφίζεται, παπαρχεῖν κακοτροπίας, sumptum à moribus AEgyptiæ gentis, vt famento & impostoris infamatæ: vnde AEschylus poeta, ἐνοὶ κλέκεσι τοι μηχαναῖς αἰγύπτιοι, i. AEgyptij miri strue dis artibus. Quinquam nonnunquam αἰγυπτιάζειν accipi solet pro adurere, vt hoc carmine,

Χρῆσι ᾗ πῶι οἷω δίκες ἀσμένω φοινὶ αἰγυπτιάσει, id est, tunm colorem Phœbus ardens ignei flammis aduret. & αἰγυπτιάσω. atrare & denigrare. μιλάνω.

Αἰγυπτιὴ, AEgyptiacè. AEgyptiaco ritu seu habitu, vafrè & versutè. Theocr. Edyl. ὁ ἰδὴς κρικετὴρ ἐλελίσσατ' ἰὸ τὸ πτερύγιον αἰγυπτιὴ, id est, lædit teleleratus, astu AEgyptiaco obrepens tam ne nuntecéive.

Αἰγύπτιος. AEgyptius, gentile nomen. αἰγύπτιος κανδοφόρος, de sordido atque infimæ sortis homine dicebatur, quia notati sunt, vt αἰγυφόρους, id est bajuli. vide Erasm. in Chiliad. αἰγύπτιος δικαστὴς, dicitur pro iudice integro atque incorrupto, proverb. Cælius lib. 12. cap. 46. apud Hesych. Αἰγυπτίλα ἐμπολὴ, ὁ γύψος, ἢ τὰ ὀπὸ τὴν φρυγίαν, varij generis merces, & farcinæ ex ciusmodi mercibus, vt Αἰγυπτίλα ἐμπολὰ idẽ fit quod supra Αἰγυπτία ἐμπολὴ.

Αἰγύπτιον ἔλαιον oleum AEgyptiacum, quod ipsi μύρινον vocant apud Hippocrat. At verò αἰγύπτιον ἔλαιον λιπαρὸν, AEgyptium oleum album, quod quia ex Iliis paratur, dicitur etiam susinum, & lilaceum, id est, σούσινον ἢ κρίνινον. αἰγύπτιον μύρον λιπαρὸν, AEgyptium vnguentum album, quod etiam vocatur μυρὸν ὑπὸν ἢ κρινόμυρον ἢ σούσινον μύρον. paratur ex lilis & aromatibus, ob id non oleis, fed vnguenti nomen ademptum est. Αἰγύπτιον μύρον verò vnguentum est, quod fit ex acaciæ, siue spinæ AEgyptiæ floribus, quod & μιτώπιον dicitur, Hippocrat. αἰγυπτίῳ συπήρῃσι quæ & ὀγίτη ἢ πτηνὴ nominatur, est alumen scissile, ita dictum quia eius gleba alluiatim finditur. Hæc omnia apud Hippocrat. ex Galeni expositione, libro de glossematibus, Hippocrat.

Αἴγυπτος, AEgyptus, fluuius qui & νεῖλος, à quo & regio AEgyptus dicta. Odyss. ξ, πυρσίαιος δ' αἰγυπτίου ἐν ῥοῇσι ἐστὶ ποταμὸς, Stephanus tam pro fluuio, quam regione dici putat αἰγύπτιον ὕδωρ τὸ αἰγύπτιος. fuit Danai frater. Nuncupata est aliquando AEgyptus Aetia, vt refert Gell. lib. 14. cap. 6. Vide multa scitu digna de AEgypto apud Herod. in principio lib. 2. & apud Isocratem Bufiride.

Αἰγύλιος. ὁ, vlula, auis nocturna. Aristot. lib. 8. de nat. animal. cap. 3. & lib. 9. cap. 17. αἰγύλιος, id est, vlula, inquit, nocte vagatur ac pascitur, die raro apparet. Colli hæc etiam faxa & speluncas: victus enim gemini est. pollet ingenio ac doctrina in vitę muneribus.

Αἰγὼν, ὠνος, ὁ, caprile. Αἴγων ωνος, AEgon, nomen proprium pastoris apud Theocrit. Edyll. 4. & Virgil. in Buc. Item rex Argiuorũ, Plutarch. αἰγὼν autem accentu circunflexo, i. capraru, genitiuus pluralis, ab αἰξ. αἰγός.

Αἰγώνυχος, ὁ. AEgonychon, genus herbæ sic dictæ, quòd vngulas caprinas durities referat eius semen: author Dioscor. lib. 3 cap. 158. dicitur & ob id semen, λιθόσπερμον.

Αἰθωπὸς, caprinus, caprinos oculos habens: vnde αἰγωπὸς ὄμματα, oculi caprini, apud Aristot. de generat. anim. l. 5.

Αἰθάκας, dominus, δεσπότης. Hesych.

Αἰθάνης, cunctator, vel quod ἐνωτίζων, apud Tarentinos.

Αἰθας, ὁ, ἡ, sepulchrum, τάφος, τύμβος. Pluto, inferi αἴδης Doricè, pro ᾅδης.

Αἴδιλος, quòd fit vide supra Αἴ.

Αἰδίνομαι, αφθίσομαι & αἰδήσομαι, aoristi ἠδέσθην, id est, erubesco, vereundor, αἰσχύνομαι, reuereor, veneror, admiror. πιμὴ, reuerentia vtor. Xenoph. lib. 1. Paedix αἰδεύμενος τὸς ἀσιόντας ξένους, &c. præstans reuerentiam. Construitur interdum cum participio. Lucian. ὁ ἢ χαλκεὺς ἐκεῖνος ὃν αὐθέντας ἐωῦ ὑπέδεκτο ὑμῶν ἐλθὼ ἀγκύλων τὸν χαμαὶ. Odyss. ξ. ἐγὼ σ' αὐτὸ ἐτίσομαι. id est, πιμήσω. Item lliad. ἀμφιδύεται δ' ἱερὰ &c. id est ἐσθίεται. Notandum autem αἰδέσθη accipi pro vereri & in bonam partem: αἰχυνέσθη, in malam. Plutarch. ἐκεῖ ἐπικαὶ ἀρετῆς, id est, de virtute morum, αἰδεῖσθαι τὸ ἀφυλακτεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖν χάριν ἐωῦ τὰς φύσεις ἐλαττόω. Gregor. Nazanz. ὃ πῦ εἰς τὸ ἄνω βλέπειν, τῶν χεῖρῶν ἀδίδη τὸ ἀπαπάσεως, id est, gratiam creationis honore prosecutus: seu, vt exponit quidam interpres, propter creationem dignas gratias retulit: vnde αἰδεῖσθαι, id est reueritus. Legitur & αἰδέσθεν pro ἠδέσθησαν. & in imperatiuo αἰδέσθω, id est, honora, seu reuerere. Nazanz. in eadem oratione, ἀξίως δ' ἀφιέντα ἡμᾶς πῶ οἷω ὑψηλὸν αἰδέσθητι τὸ τῆς ἡμέρας. ὃν σε χεῖρὸς ἠλόθ' ἥμεν. Interdum significat idem quod πείθομαι, placor, iniuriam remitto, itam condono, ἐξίεμαι συγγινώσκω. Sic apud Gregor. εἰσὶν αἰδεῖσθ. εἰδ' ὡς, dicitur si qui in tempore rationem habere amicitiæ nouit, & amico exorabilem se præbere. Significat item placare & exorare. ex quo fit vt & exorans & exoratus αἰδέσιος dicantur. Demosthen. contra Aristocratem ἢ φεύγει ἕως ἂν αἰδέσηται πτα ἢ ἐν ὀργῇ τῶ πεποιθότες, extorrem esse quoadusque aliquem exorarit gentium mortui. vide Harpoc. & Hesych.

Αἰδίες, sylueſtres, & agrestes, vel quorum puduit ἄγεια, αἰχμὴν γεγονότες. Hesych. sed susp.

Αἰδὲς, τὸ, incomprehensibile. ἀκατάληπτον.

Αἰδίδιθεν pro ἠδίδισαν, veriti sunt.

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ, venerabilis, reuerendus, σεβάσμιος, ἔντιμος, verendus Liuio dicitur. Lucianus in Nigrino, τὸ φοβερὸν τὸ αἰδέσιμον, id est, oris reuerẽtia, oris dignitas. Gregor. Nazanzen. ἐξ τὸ ἐπιφάνεια, ὑδὲ ἴσπδς ἀτυχήματα, ἢ πραγμάτ. ἀνθρώπων αἰδησιμώτερον, id est, neque Iliadis infortunia, & huici Mendesiis venerabiliores. Dicitur quoque αἰδέσιμος inuiolatum, & in quo suppliciabus ius asyliæ constabat, ἄσυλον. αἰδέσιμ. etiam in hac significatione vsurpatur. αἰδέσιμα δώρα, persuadentia aut exorantia dona.

Αἰδησιμότης, ητος, ἡ, verecundia, veneratio.

Αἶδως ωος, ἡ venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus, vltionis animi diuerſionisque remissio, Demosthen. Legem enim olim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, si is qui cædis reus erat, quendam ex conſanguineis precibus exorate potuisset, & ad clementiam adducere: cuiusmodi exorata

rata placabilitas αἰδῶς vocabatur, Bud. Comment.

*Αἰδήτης, reuerentiæ plenus, habens reuerentiam.

*Αἰδίαμ, ίσου, τὸ docet Vrban. Grammatic. ret ereor, αἰδύομαι.

*Αἰδινὸς, ὁ, ἡ, ἠ, pro ἀδηλος, obscurus, ἀξιόλογος, ignobilis, nocuus, exitiosus, fœnus. Iliados i ὡυτὸς ἐγελέας παῖδ' ἀίδηλον, genuisti filium nocentem, id est, ὀλοόφρονα, ἀδιάπονον. Idem ibidem, γήμειε δ' ἀίδηλον, id est, κακὸς, ἀφαυρὸς, ὀλέθριος, ἀφανὴς, ἀδικος, ἀπατηλὸς, & Iliad. βέλη τ' ἀνδρ' ἀίδηλα vt τοῖς exitiosus, id est, ἐκδιχ, καιριτικὸν ἀφανιστικὸν, posiis etiam luridam interpretari & quod præ ceteris conspicuum est, vt si compositum ex ἀ epitatico & ἰδῶ, quod est videre. Nic. in Ther. βρύζοντα δ' ἀίδηλα ὑπερθυμίου ἀνέρος ἐρίπνα. Interp. ἀγροσοδόκητος· ἀίδηλα ἐτ' ἀ interpretantur quæ videre nolicet, quæ non omnib. conspicienda dantur Hesiod. 2. Ἔργων sub finem μηδ' ἱερεῖον ἐσ' ἀζηνὸν ἐπ πυκάσσας Μωμεύειν αἰδήλα, id est, τὰ μυσηριώδη ἢ ἀπέτυρα ἢ φαῦλα. Αἰδὼς cum τῷ ἀφαίσιν, & tale quid denotat fit à δονέω; tùnque priuatiuum est ἀ, cum pleonasmo τῷ ι. Vbi verò τῷ κακίδω ἢ μεχθηρίαν innuit, fit παρὰ τὸ δηκάομαι τὸ βλάπτω. & ἀΐστατος pro est. alij ineptè deducùt ab ἴζω, aut ἰδνόω, aut ἕζω. vt Herodia. Methodius, ab ἰδὼ minus rectè.

*Αἰδήλως, ἀφανιστικῶς, euanidè, fluxim, latenter.

*Αἰδημονέω, ῶσω, verecundiam seruo.

*Αἰδήμων, ονος, ὁ, verecundus, αἰδέσιμος. Athenæus de Isocrate, ὁ πρῶτον αἰδημονέστατος, inter rhetores maximè verecundus. Aristoteles in secund. Ethicor. τὸ αἰδήμονα, in virtute ponit, mediùm quæ facit inter κατατηλῆ & ἀναίσχυντον, id est, attonitum & impudentem, Bud. Comment.

*Αἰδημόνως, verecundè, reuerenter, αἰδησίμως.

*Αἰδής, ὁ, ἐος, ὁ, ἠ, ἐς, ἀΐδης, obscurus, σκοτεινὸς. Hesiod. τὸ ἢ τάφον ἢ σῆμ' αἰδὲς πάπο' ἀθανάτοι, i. obscuratit & deleuit de medio fustulit.

*Αἰδηρεύω, lu Αἴδης, ὁ, Orcus, Pluto, ἀΐδης, inferi, sedes inferiæ. fit ab ἰδω. Theocrit. in Edyll. ω, ὥρος κε κεῖν' ἀίδαο κεκρυμμένῳ Φ· ἰδὼς ἀσυλήτης, i. vt in Orco occultus bonus audias, iudicium. Pro morte, Phormio Epigrammatarius, ὅσσαν ὡς ἀίδλων ἐ ςίφθ' ἀὴν' αἰδαο. Item Philippus Epigrammatarius ἧς ἀίδλων μέλογα φρόφθατο ὑγρὸς Φ· ἀΐδης. Odyss. ἔ, ἐμὸς αἰδαο πύλης. &c. ab ἀ priuat. & ἴδω, video, quòd omnia ibi sint tenebricosa, neque quicquam videre liceat. Hesiod. in Theogon. αἰδίων, filium ἔτας ἢ κοίτε ἔκτιτ, per quem intelligit, ἀέρα τ' ἀραιὸν ἢ ὑπανκρήτων, τ' μὸ ὁρόφλουσι. αἰδὴν pro ἀδὴν in Epigrammat. αἰδὲς εἴσω pro εἰς ᾅδου. Homerus, ἀΐδος κυνέη, νήφ· τὴ σκέπος. Homer. ἀφθὶ ἀδωῦ αἰδος κυνέην, id est, ὑπερος ἢ ἀοφαύτιον, ἢ ἀπὸ τῦ προσωπου ἑκρυβὴν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Vide Erasmum in proverbio, Orci galea. Aristophanes, καὶ ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐνέκρα τὴν Ἱερωνύμου σκυτοδιαφυτανυτόρχρα τῶν ἀϊδος κυνῶν. De obiecuris parœmia, & de comatulis: ἐπεὶ ἀφανῶν, καὶ μαύτων ἢ κουκούλων. nebula autem esse fingebatur quam tubi diy velut personam apponebant, cùm ab aliis nollent internosci.

*Αἰδιος, ὁ, ἡ, ἴον, perpetuus, perennis, immortalis, ἀΐδιος. Aristoteles de mundo. κινεῖσθαι δ' αὐτὸν ἀΐδιον, perpetuo motu currens. Hesiodus, οἳ οἰῦ ἀεὶ ἀΐδιον ἔχων πόνον, perpetuum habebant laborem. Plutarchus in Camillo, in genere fœminino enuntiat, ἀΐδιον αὐτὸ σωτηρίαν τῆ σωμάτι βεβαιώτερ, &c. id est, signo perpetuò illi incolumitatem futuram spondente. Idem de Pericle. ἀΐδιος ἀθλη, i. immortalis gloria. τὸ ἀΐδιον perpetuitas. ἐς ἀΐδιον, in perpetuum. ἐς ἐς ἀΐδιον μνήμην λήγετε, ἐς ἀΐδις, ab æuo.

*Αἰδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas.

*Αἰδίως, lempiternè.

*Αἰδρὸς, ὁ, ὁ, tenebrosus, σκοτεινὸς, densus, obscurus. ἀφανὲς, μέλας ἀφ' τὸ εἶδω τὸ βλέπω, & ἀ priuatiua. Hesiodus in Theogon. ἐν βίοτον αἰδρὴν, in saltibus opacis. Quidam etiam pro flexibili accipiunt pro σκολὸς αἰδρὸς quod apud Plutarchum legitur ab ipso statim initio Thesei reponendum σκολὸς αἰδρὸς ex Hesych. οὐ quum αἰδρὸν exposuisset μόλιβδον ἢ ἀφανισμὸν subiungit: τὸ γὰρ σιδ ἢ τ' ἀλεαὸν πηλὸν αἰδρὸν ἰδέμοις poste a sua ferie πηλὸς αἰδρὸς (inquit) ἐπεὶ τὸν λεβῶνα ἐξ τόπος ἢ τ' ἀφίζοντα ἀκαιρὸν, legitur tamen apud Suidam quoque αἰδρὸς exposit. ὁ μὲ βλεπόμενος, qui non cernitur.

*Αἰδυέστερος, & αἰδιέστατος irregulariter dicuntur pro αἰδιότερος & αἰδιότατος, vt ἀβδυέστερος & ἀβδυέστατος pro ἀβδυότερος & ἀβδυότατος.

*Αἰδυής, venetabilis, αἰδιῆ.

*Αἰδύατα, quæ pudendis adnascuntur.

*Αἰδύον, τὸ, penis, κωλὸς Galeno, menta seu mentula, membrum virile, testiculus, seu etiam testes, coles, Gaza, qui etiam nunc genitale, nunc membrum genitale, nunc partem genitalem vertit. τὰ αἰδύα, id est, pudenda, verenda, vt Valla & Politianus, genitalia, virilia. dicitur autem tam de genitali fœmineæ, quàm maris. Thucydides libro primo, τὸ ἢ πάλαι ἢ τὸ ὀλυμπικοῦ ἀγῶνι διεζέμησε τὰ ἐγγύτερ σῶμ τὰ αἰδύα οἱ ἀζώνιτοι καταλιζόντες ταύτας φωνὰς ἀμπεχον, videbatur sibi videre ex filiæ genitalibus vitem nasci ἐδοξε τὸ αἰδύαμα, ἢ ἐδοξε τὸ αἰπελάδινη ἐκ τῆς σωσινὰς ἀραγόντα, Etym. Clem. Alexand. lib. 2. cap. 10. ταύτην μοι δοκεῖ ἢ ἀπορρέειν αἰδύου, ὃ τὰ χρὴ σκωτὸς ηβῶν τότε τὸ σῶμα τὸς μόρια χιτῶν μετ' αὐτὸς.

*Αἰδυῖτα μαι, κ, ὁ, morbus pudendorum, vt satyriasis, & priapismus.

*Αἰδυῖς, pro αἰδὼς, venerabilis, castus, pudicus, reuerendus, Hom. Odyss. ὁ, αἰδυίοιση ἐδ' ἀκρα dignis dedi. αἰδυῖς· ἰνάτης, i. Iupiter dignus qui exoret quod petit. αἰδυῖα in fœminino genere. Hom. Iliad. βάτας δὲν ἐ αἰδυῖα ὑπερφίαλα βάσα, &c. Dionys. Poeta ἐν τῷ ἢ ἀπορροῆς τε καὶ αἰδυίστερος εἶος, honoratior, venerabilior.

*Αἰδυϊόδης, ους, ὁ, ἡ, ἠ, genitalis, speciem referens, colis speciem gerens, veretri referens effigiem. Theophr. hiftor. lib. 3. cap. 10. ait in robore prouenire aliquid αἰδυϊόδη χρόνον ἔχον.

*Αἰδυϊόδης, pro αἰδυϊόδεις, verrus, Iliad. ά, παρὸδυσπε κὸ αἰδυϊόδης βασιλῆα.

*Αἰδὼς, ους, τὸ, reuerentia.

*Αἴδος δόμος, pro ἄδης, i. inferorum domus.

*Αἰδοσέω, ad inferos, aduerbium.

*Αἰδροίτης, Qui ad inferos ventitat. Athen. 12.

*Αἰδυῖμαι, pudesio.

*Αἰδρὸς, οὶ, οἱ, qui nullis iam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ graciles, & vesco corpore οἱ λεπτοὶ, οἱ ἰσχνοὶ ὑ ὑγρὸς θανάτε ὄντες Hesych.

*Αἰδύφρων, verecundus, poeticum est.

*Αἰδρεία, ας, ἡ, imperitia, ignorantia, imprudentia, inscitia, ἀμαθία ἀπειρία. Hesiodus, ἀΐζηση αἰδρείσιν νόσοι. legitur, & αἰδρία pro eodem, & αἰδρίαν, apud Herodotum interdum αἰδρείαν: & αἰδροσύνη.

*Αἰδρήτων, insciens, per ignorantiam. Nicand. in Alexiph. μὴ ὠὸν νόσημα τὸν αἰδρήτων κορέσκοι. Interpr. pro αἰδρήντας, i. ἀπείρους. dicitur & αἰδρὸς.

*Αἴδρις, seu αἴδρεις, ους, ὁ, ἡ, ἰδρις, inscius, imperitus & indoctus, ἄπειρος. Dicitur & ἄδρος. Etymol. Hom. Iliad. γ. ἀσυφορὸς ἐχέτωαν αἰδρεὶ φωτὶ ὑσικάς, ἀπείρῳ αἰδρῖ. Hesiodus χώομαι αἰδρείσιν, regionis ignarus. Soph. ὁ πᾶν' αἴδρις, omnium ignarus.

*Αἰδρὶ pro αἰδρίᾳ ex Ionis Teucro.

*Αἰδρὸς, ὁ, perpicuus, σαφὴς. Suid.

*Αἰδρσύνη, ignorantia, inscitia, ἀμαθία. Etymolog.

*Αἰδρὺς, perspicuè, ἢ imperitè, διαφανῶς, ἢ ἀπείρως.

*Αἰδυὰν Φ, ὁ, audax, temerarius, θρασύς.

*Αἴδω, dico, nomino, & ἄιδω de gallinaceis dicunt Attici, non autem κακκίζειν nisi extraneum irridentes. ἀίδειν φασὶ μυρίπλοις, cantare ad myrtum. lege enim conuiuali qui scitè canere nesciret, arrepto myrti ramo, ad ipsum cantabat vt poterat. ἀίδειν ἄρχε παῖ τὸ καλαμβῦδ'. erat cantare scolion de Aiace editum. Hesych. insuper idem affert ἀΐδειν ἔχειν, pro κρίνειν λίγειν ἢ λεγεῖν.

*Αἰδῶ, τὰ, per crasin, pro αἰδοῖα, pudenda, verenda. Hom. Il. 2. λύτ' ὠὸν φίλα εἵματα δύσω, κλαίω τ', οὐδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. scribitur & αἰδὼ in eadem significatione, & pro Iuna apud Chaldæos: pro ictu, momento. Laconibus talumino Mineruæ, & ara in arce apud Athen. vide Eustath. in Homer.

*Αἰδῶ, ὁος, apud Philetam αἰδάς.

*Αἰδῶ pro αἰδέω, reuerendor: & αἰδῶ, pudorem in accusatiuo, accentu circunflexo. Plutar. in Solone αἰδῶ ὧν ἔχει τὸ πρῶτον αἰδῶ ποιεῖ, eum omnes sunt reueriti, honorarunt.

*Αἰδωνεύς, vel Αἰδωνεὺς, ῆος, ὁ, Pluto, ἄδης, Lucianus de luctu, ἀξιώτω σαὶ ἀΐδωνῆα, Plutonem precatus. Hesiodus, ἐν αἰδωνεὺς πόποι Dis pater, quem authore Probo in Virgilianum illud celo gæ fextæ, Nàmque canebat vti magnum per inane coacta Semina, &c. aera accipere debemus, quem Euripides in Cadmo χὰ appellauit: quia quibusdam videtur aer qui ima terrarum lambit. præ reliquo qui superincubat, esse segnis & obtusus, & vicem inferorum obtinere. Quod & Virgilium annotasse aiunt in 6. Æneidos, Tota passim regione vagantur Aeris in campis. Cicero autem αἰδωνῆα pro terra interpretatur, & θεὸν pro aere libro secundo de Natura deorum. Elt & αἰδωνεὺς, Ædoneus rex Molossorum apud Plutarchum in Theseo. Αἰδωνεὺς etiam dicitur, vt αἰδεὺς. In Epigramm Lucilij, μέγιον οὐ εἰς αἰδῶλω κρατέῖν τερμίων αἰδωνεὺς Ἔπτει, αἰσχύνων πλοῦτε ἢ νέκυας. Nicand. in Alex. Ἀνυχὶ ὁ αἰδωνῆα λύσεται. Dicitur αἰδωνεὺς ἀφ' τὸ εἶδω quasi ἀεδωνεὺς, εἰς ὃν ἴσ' ἔτιν ἰδ' ἐν.

*Αἰδώνια, lethalia, pestifera, θανάσιμα. Etymol.

*Αἰδώνια, cortis muri & parietes, τὰ τ' αὐλῆς τοίχια.

*Αἰδῶς, ἀκατάληπτος, incomprehensibili modo.

*Αἰδως, ὁος, ὁ, ἡ, ἠ, in accusat. αἰδῶ, in vocatino αἰδοῖ, pudor, reuerentia, religio, maiestas, dedecus interdum, verecundia apud Aristot. libro primo, m. gnorum moralium cap. 30. & libro secundo de Ethic. ad Nicomachum cap. 7. ὁ ἢ αἰδὼς, & c. verecundia enim virtus non est, laudatur tamen & ipse verecundus, id est, αἰδήμων, medius inter κατατηλῆα, id est. pauidum qui in omnibus verecundatur: & ἀναίσχυντον, i. impudentem, qui nulla in re verecundatur. Aristides in Panathenaico, ἄξιον πάντων ἢ τὸ τ' ἀμφὶ ἐκεῖνον ἔθος ἀφ' ἑαυτῶν ἔζι, οἱ γὰρ νόμοι τοῦδε τὸν πόλεις, id est, commemorandum est igitur quanto in honore sit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Idem ibidem, ἢ πάντες ἀφ' ἑαυτῶν ἀναμνήσωμεν τοιαῦτα, ὅσα τιμῶσι αἰδοῖ ὀφ' ἑαυτῶν, i. quinetiam omnes exemplum iustitiæ existimantes ita in honore habent deorum reuerentia.

Plutarch.in Romulo.αἰδὼς τοῦ βασιλέως ἔσχε πολλούς, i. permultos ex regis aspectu verecundia cepit.αἰδῶς με ἄγει apud Hesiod. & αἰδοῖ ἔχω vel αἰδοῖ εἶκω,pro αἰδοῦμαι. vereor, pudor. Aristophanes in Nebul.Αἰδοῦς τ' ἄγαλμ' ἀναπλήσειν μέλλεις,tu es expleturus pudoris simulachrum.Sumptus locus videtur ex quadam subobscura historia.Soph.in Aiace,τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κατ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι, fortè pudore aliquo afficiatur.Hesiod.Θεὸν δ' ἱλάσκονται αἰδοῖ μειλιχίῃ. Distinguunt αἰσχύνην & αἰδῶ quòd sit αἰσχύνη, ἡ γινομένη ἐπὶ αἰσχροῖς ἀτιμία διὰ τὸ μὴ κλοπῆς ἁλῶναί τινα, καρῆναι & δημοσίας τυφθῆναι· αἰδῶς vero ἡ ἀληθεία ἢ σεμνὴ ὑποστολή.Vide Erasm.in prouerbio.Verecundia inutilis viro egenti:Et,vbi timor,ibi & pudor.παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁρῶ ἐπειδὴ μὴ τῷ ἀστερητικῷ,ἀειδὴς & αἰδῶς.οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα.

Αἰεὶ,semper,διαπαντὸς,continenter,nunquam non,continuè.repente,simul.Iliad.ά,Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ,&c Herod.lib.1 αἰείποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέεται,eadē semper lingua vtitur.Αἰεὶ apud Hippoc.pro ἕως,vt notat Gal.in Glossis ἀεὶ, αἰὲν αἰὲς,ἀεὶ,αἰεὶ,αἰὲν,ἠὶ,αἰν,ἀὲ,αἶες, omnes hæ voces idem significant.

Αἰειγενέτης,ου ὁ,sempiternus,& qui semper est æternus. Epitheton est perpetuum deorum,quoniam semper fiunt,i. semper sunt: fieri autem & esse conuertuntur apud poetas. Sic Deus noster à Dauide dicitur,Tu autem idem ipse es,vt notat Eusebius de præparatione Euang.Odyss.ξ,θεοῖσι θεοῖς αἰειγενέτῃσι, i. διὰ παντὸς ὄσιν ἀθανάτοις, ἢ τοῖς ἀεὶ οὖσι & ἐνεργοῦσι.

Αἰειναῦται, apud Milesios dicti sunt potentiores, quòd semper in nauibus consultarent.Damascenore enim ac Thoante tyrannis exactis,sodalitates duæ vrbem obtinuerunt: harum altera πλοῦτις, altera χειρομάχα dicebatur.Sed quum potentes dominarentur,& sodalitatis suæ res accidissent, veriti ne quando à diuersa factione opprimerentur, conscensis nauibus, & procul à terra progressi,maximis de rebus consultabant, proinde ἀειναῦται appellati,Cæl.Chalcagninus.

Αἰεισκῶπες,οἱ,sempasiones aues:omnibus enim anni temporib.conspiciuntur.vide ἀεισκῶπες.

Αἴελιοι,mariti duarum sororum,cognati, σύγγαμβροι,συγγενεῖς dicuntur & ἀέλιοι.

Αἴελρος Bœoticè pro αἴλουρος,apud Aristoph.

Αἰὲν pro ἀεὶ semper.Odyss.ξ ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυσε, & Iliad.ά, θεοὶ αἰὲν ἐόντες,i.ἀθάνατοι:dicunt & Cretenses αἰὲς pro eodem.

Αἰένοικος,domus æterna.αἴδιος οἶκος,& ἀδιάλειπτος.

Αἰένυπνος,mors,somnolentus.

Αἰέσκοντο Hesych.affert pro ηὐλίζοντο.Suprà ἀέσκοντο pro eodem.

Αἴεσχλος,lauri ramus,vel baccha, Hermol.pro quo apud Suid. αἴεσχος habetur sine λ.

Αἰετὸς,aquila,i.ἀετὸς,apud Herodot.Odyss.ό,δεξιὸς ὄρνις αἰετός.Accipitur etiam pro aquila pisce, de genere cartilagineo, apud Aristot.de natura Animal.lib.5.cap.5.& αἰετοὶ,qui est ex aquilarum genere.

Αἰζάειν,lætum germen,εὐτραφὲς βλάστημα.

Αἰζαόν.Hesych.exponit τὴν μέσην ἄρχην.

Αἰζανία, vitis sic dicta.

Αἰζάων Hesych.altorum montium.

Αἴζηλος,incognitus,incertus,è conspectu euanescens & disparens, ἄδηλος,ἀφανής.

Αἰζηνεκὲς.perenne,perpetuum ἀιώνιον διηνεκές.

Αἰζηὸς,ὁ,ὁ,iuuenis,νεανίσκος,ὁ τῷ αἵματι ζέων,ὁ ὁ ἄγαν θερμὸς & θυμώδης,ὁ ἀκμάζων.Hom.Iliad.β,πέρσας δ' εἶτα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν,i. νεανιῶν.Hesiodus etiam pro viro accepit, τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο παρὰ τὸ ἀεὶ & τὸ ζέω: quia in iuuenibus semper feruor inest sanguisque æstuat.Dicitur etiam αἰζήιος.Hesiod.αἰζήιος υἱὸς, id est, νέος.

Αἰζόκερος,siccitas,ξηρασία,ariditas, αἰζόκερος.

Αἰζωτὸς,spirabilis,ardens ignitus.πνευματικὸς,πυρώδης,legitur & αἰητὸς dicitúrque de Vulcano.

Αἰζυκτή,γῆ,terra.

Αἰζωνεὺς,& plur.numero,Αἰζωνεῖς,dicuntur οἱ τῆς Αἰζωνίδος φυλῆς δημόται est enim Αἰζωνὴς, δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Hi in comœdiis vt blasphemi ac maledici malè audiebant: vnde maledicere Αἰζωνεύεσθαι dicebatur, Harpocr. qui etiam ex Platone περὶ ἀνδρείας hæc verba affert,οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα γ' ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰζωνέα εἶναι,ne dicas Aezoneum me esse & maledicum.

Αἶη pro γαῖα,terra.

Αἰῆαι,vel αἰῆες,fruteta,arbusculæ.

Αἴη,Ionicè,pro γαῖα.hoc autem poetica aphæresi pro γαῖα.

Αἰῆαι. dicuntur τὰ μικρὰ τῶν δένδρων paruæ arbores,arbusculæ teste Hesych.subiungente ἄλλοι δὲ,αἰῶνες.

Αἰηνὲς,τὸ,valde graue,molestum.δεινὸν & πολύστονον & ἀεὶ,δι' ὅλου.Archilochus,Πρὸς θῆκε παισὶ,δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.Dicitur ab ἀεὶ αἰ. aut est αἰώνιον,quia mors prandij sempiterni vice ponitur.

Αἰήσυλος.ventus nocuus,αἴσιμος κακοποιός.

Αἰήτης,ου,ὁ,in vocatiuo αἰήτη,vt docet Lascaris. Fuit autem αἰήτης σκυθῶν βασιλεὺς,πατὴρ τῆς μηδείας,inquit Liban. in declamatione Medeæ,id est,Æeta Scytarum rex,pater Medeę vnde Αἰητίνη,dicitur Medea à Dionys.ἴυγγια μαστεύοντες ἀληθινὸν αἰητίνης,&c. Inuenitur etiam αἰήτης pro ἀήτης,id est,ἄνεμος.Item Æeta rex Colchorum frater Circes,filius Solis & Perseidos,Hesiod. in Theogon.eius vxor fuit ἰδυῖα,vt ibidem traditur.

Αἰητίνη,Æetine,i.Æetæ filia,Gaza lib.3.Gramm.

Αἰητὸν Hesych.πνευστικὸν ἢ πυρῶδες,ἐπὶ τοῦ ἡφαίστου,inquit,pro quo supra scriptum est apud eundem Αἴζωτον.

Αἰθαὶ,μέλαιναι πομφόλυγες.

Αἰθακία,seu,Αἰθικία,regio prope Thessaliam.

Αἰθαλεύτης ου,ὁ,fuliginosus,fumolus,καπνώδης Etymolog.

Αἰθάλη,ης,ἡ,fuligo.λιγνὺς.apud Lucianum & Dioscoridem libro 1. Vertitur etiam fauilla à Gaza apud Alexandrum Aphrodiseum in problem.libro secundo. Dicitur & τέφρα & σποδὸς vide infra in dictione Λιγνύς. Est & αἰθάλη insula Tyrrhenica Lemnos, propter fuliginem officinæ Vulcaniæ.Etymolog.αἰθάλη, ὁ καπνός.Dicitur ab αἴθω. vro.

Αἰθαλίδαι,ciues tribus Leontidis,Harpocr.

Αἰθαλίδες,animalia frumentum corrodentia, τρῶγες, curculiones, & olei guttæ aquæ innatantes.Hesych. (cuius corruptus codex ita emaculandus)αἰθαλίδες , τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῶα, ἢ αἱ ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὶ τοῦ ἐλαίου.

Αἰθάλικες,(corruptè legitur αἰθύλικες, apud Galen.in glossis Hippocr.)sunt notæ & circuli in cute,similes his rubris qui ex igne contrahuntur,dicuntúrque ab αἴθειν, id est, vrere. hinc αἰθαλικώδεα,quæ scilicet his similia sunt,& αἰμάλωπα dicuntur. vide Galen.in gloss.

Αἰθαλίων ωνος, ardens. Epitheton est cicadarum,quòd æstus ardore in primis gaudeant. Theocritus Edyllio ή, τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, &c. ipsæ verò ad opacos frutices ardenticulæ cicadæ stridentes laborabant.

Αἰθαλόεις,εντος,ὁ,ἡ αἰθαλόεσσα,ης,τὸ αἰθαλόεν,ardens,nigricans,καπνώδης,igneus,flammans,exustus,fuliginosus,λαμπρὸς, κεκαυμένος, ἐμπεπρησμένος.vnde αἰθαλόεις κεραυνὸς,ardens fulmen , apud Lucianum in Timone,& Hesiod αἰθαλόεις θεὸς , Vulcanus dicitur, deus fuliginosus,nempe χαλκεὺς Homerus Iliad. β, μέλαθρον αἰθαλόεν,αἰθαλόεις κόνις,cinis ardens.

Αἰθαλοκομπίαι,αἱ,f .ma,imposturæ.ψευδολογίαι.

Αἴθαλος,ὁ,fuligo fauilla, αἰθάλη ἢ τοῦ πυρὸς ἀποφορά. Sunt qui pro genere aeris, seu petra ex qua fit ignis,interpretentur.Item pro ardenti exustóque apud Pindarum.

Αἰθαλόω.μ.ώσω,comburo,ardeo,denigro,in fauillas redigo,colligo fuliginem,seu coaceruo : vt apud Dioscoridem libro primo, αἰθαλῶ λιγνὺν, id est, colligo fuliginem, vt Ruell. & Hermolaus exponunt, facio fuliginem , vt Marcel.

Αἰθάλω,idem quod αἰθαλόω.

Αἰθαλώδης,εος,fuliginosus ,in fauillas conuersus. Aristot.de mundo,τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις , ψολόεντες λέγονται,i. ex fulminibus , quæ fuliginem contraxerint,&c.

Αἴθε,εἴθε,vtinam,vt Hom. Odyss ξ, αἴθ' οὕτως εὔμαιε φίλος διὶ πατρὶ γένοιο,vtinam esses ita charus.item Odyss.αἴθ' ὄφελεν, id est, vtinam liceret. Interdum iungitur cum ὄφελον, παραπλήσιως , nisi quòd ὄφελον,ὄφελες ὄφελε,discretionem significat personæ : vt αἴθ' ὄφελες σημαίνειν , i. vtinam moderareris , seu imperares . αἴθ' ὄφελε θνήσκειν,i. vtinam moreretur. αἴθε & εἴθε optatiuis adduntur ad maiorem vehementiam : indicatiuis autem ob necessitatem , vt εἴθε ἔγραφε, vtinam scripsisset : ἵνα ἡ ὀρεκτικὴ δεικτικὴν αἰαδέξηται συνταξιν.

Αἰθέρα,Poëticè interdum pro εἰς αἰθέρα Hom.Iliad. σ.

Αἰθεροεμβατεῖν.in Epigramm.per ætherem ingredi.dicitur & αἰθεροβατεῖν.

Αἴθοψ,οπος,ὁ.vrens,ardens.

Αἰθέρι.in æthere,aduerbialiter.

Αἰθερίνη ἡ,Ætherina, piscis apud Aristot. libro sexto de natur. animal. cap. 17. Gaza tamen legit ἀθερίνη , id est , Atherina, vt sup.

Αἰθέριος ου,ὁ & ἡ.æthereus,seu ætherius. Lucian. ἐν τῷ φιλοπάτριδι, νὴ τὸν δία τὸν αἰθέριον,οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.i. per Iouem ætherium, istud non erit penes te. Aristot.de mundo, genere fœminino dixit , μὴ δὲ τὴν αἰθέριον & θεῖαν φύσιν συνεχῆς ἐστιν ἡ δι' ὅλων παθητική & τρεπτή. id est,aut verò ætheriæ diuinæque naturæ confinis est natura patibilis prorsus & vertibilis.αἰθέριος ζεὺς, Iuppiter æthereus , Iouis epitheton,vt docet Aristot.lib. de mundo. Aristoph ἐν ὄρνισι,αἰθέριον οἰκίσαις πόλιν.

Αἰθεριώδης, ætherius.

Αἰθερίως,mundè,purè.καθαρῶς , Etymolog.

Αἰθεροβατέω,μ.ήσω,per ætherem vagor, apud Lucianum , ἐν τῷ φιλοπάτριδι,οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκηκόατε,&c.i. non enim per ætherem gradientes hæc audiuistis.

Αἰθεροδρόμος,in Epigram.qui per ætherem currit & vagatur,item Aristoph.

Αἰθεροειδὴς,έος,ὁ & ἡ,ætherius,ætheris gerens speciem seu referēs.

Αἰθερώδης πνεῦμα,τὴν οὐσίαν,spiritus æthereus.Galen.lib.12.ad Glauconem,

conem, id eſt, tenuis.

Αἰθήρ, ερος, ὁ, ἡ Æthe nomen equæ apud Homer. Iliad. ζ. αἰθὴ autem, vide in αἰθὸς.

Αἰθάλης, ους, ruber, Nicand. in Alexiph πίννις ὑ ἠ αἰθάλοιτ Φ ἰχίνι. Interpr. ἐρυθρῳ.

Αἰθάλη, ης, ὁ, ἡ, Æolicè ἀ αἰθὰλ, genere fœminino apud Pindar. i. æther, elementum, ignis, cælum, aer etiam ab Eratmo exponitur. propriè dicitur ὁ ἀν ὑ ϕὴ ἀπὸ κρούσεως, aer ſublimis & ardẽs, à verbo αἴθω, vt vult Anaxagoras ætheris nomine ignem ſignificans, quòd ſuperiora igne ſint plena. Ariſtoteles deducit ab ἀεὶ ſemper, & θέω curro, & pro cælo accipit, quòd perpetua volubilitate rotetur & currat. Inquit enim in libro de mundo. κρατοῦσι ὖ ἠ ἄπαν ὁσίας ὑϕ ἀ αἰθέρα κεκλοῦϕθαι, ἐχ ὡς τινες διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν θέων αἰθέρα καλεῖσθαι, ἀλλὰ πολὺ πλείοσι τοῖς ἀπλανέσι τῶν ἀστέρων ὑϕ ἑνὸς τοσούτου ἀπλανοῦς τὸν ἀ ὄλον, id eſt, cælum portò ſydereúmque ſubſtantiam appellamus ætherem i non quidem ideo quòd ignita flagret ipſa, vt aliqui cenſuerunt, plurimùm vtiq; aberrantes circa potentiam illam maximè ab ignea natura abhorrentem: origine verò huius vocabuli inde ducta, quòd ſem per æther currat motu circunductili, quum ſit illud elementum à quatuor illis diuerſum, tum diuinum, tum interitus expers. αἰθέρα θεῖν, ætherem ſubire, id eſt, cęlum conſcendere. Sophocles. ἵρεια φοίτων αἰθέρα θεῖν, &c. id eſt, vtinam prius cælum adiiſſet. αἰθέρα etiam vocauit Euripid. ἐ ἰμπυρισμὸν, i. conflagrationem ὄπ τῶ αἰθέρ.

Αἴθης, peplus, Cratinus apud Heſych.

Αἴθι, vtinam, pro αἴθε vel εἴ ϑε.

Αἰθίαξ, AEthices, gens Theſſalię, quę olim in Pindo monte habitauit: vnde & αἰθιακὰ, AEthicia dicta eſt regio, ea forma, qua κολχὰ, & αἰθίαξ vt κίλικας. Marſyas, vt refert Stephan. AEthicià, inquit, regionem mediam eſſe inter Tymphæam & Athamaniam.

Αἰθιάλη, vide, Αἰθαλία.

Αἰθιόϖ, aptus comburi, vt αἰθόνια ξύλα, ἰεύθανσα. Item, mordax, niger, vt καπνὸς αἰθιόϖ, ὁ ἐμμὺς, ὁ μίλαξ, in Etymologico.

Αἰθιοπίδια, bacchum ita vocat Anacreon. alij intelligunt vinum, alij Dianam.

Αἰθιοπεύς, έως, ὁ, AEthiops. Iliad. ἀ. μετ' ἀμύμονας αἰθιοπῆας.

Αἰθιοπία, ἡ, AEthiopia, ἡ σαμωδράκη. & Αἰθιόπ, οπος, AEthiops. Virgilius libro quarto AEneud. Oceani finem iuxta, ſolémque cadẽtem Vltimus AEthiopum locus eſt. &c. Vbi Seruius AEthiopię duæ ſunt, inquit, vna circa Solis ortum, altera circa occaſum in Mauritania: & dicta eſt AEthiopia à colore populorum, quos ſolis vicinitas torret: nam Græcè αἴθω, ardeo, & ὄ ϕ, ὀπος, aſpectus dicitur. Accipitur etiam αἰθιοπία adiectiuè, αἰὴ τὸ αἰθιοπικὸς, vt αἰθιοπία γυνὴ, apud Euripid.

Αἰθιοπικὸς, AEthiopicus, τὸ αἰθιοπικὸν, ἀκρασία. Αἰθιοπικὸ ἔλαιον, oleaſter, ἀγρέλαιϕ ſiue ἀγριέλαιϕ, Dioſcorid. Αἰθιοπικὸν apud Hippocr. vbi intelligitur κύμινον.

Αἰθιοπὶς, ίδος, ἡ, Æthiopica. Eſt & αἰθιοπὶς, id eſt, Æthiopis, genus herbæ apud Dioſcor. lib. 4. ϑαλαμὸς ἡ πόα, herba de genere verbaſci.

Αἰθίοψ, ὁπος, ὁ, Æthiops. in dictione Αἰθιοπία Gregor. Nazanzeno ἐ τῷ εἰς τὸ ἅγιον βαπτισμα, dicitur cum accuſatiuo. καὶ ἓς αἰθίοψ τὸν σῶμ ϕ ψυχὴν λελευκάνθαι, i. ſi cs corpore Æthiops, animam candefacito, αἰθιοπ χρωὴ, colore atro in Epigram αἰθίοψ ἦν αἴθω τὸ αἶθω.

Αἰθίοψ nomen regis Æthiopum, Herodot. lib. 2.

Αἴθομα, δίλεγμ, eſca.

Αἴθονια, vel Αἰθόλιαι, propriè ſunt phlyctænæ, id eſt, puſtulæ ex igni, φλυκτίδες, puſtulæ rubeæ, in ſumma cute, exanthiemata. ſed legendum puto, αἰθόλιαι. vide ſuperius. In Etymologico, αἰθόλιαι, τὰς ἀϕὶ τὰ ὑπερύϑη φλυκτίδας.

Αἴθομαι ardeo, accendor, ab αἴθω.

Αἴθων, καμϖόϕ, μέλας, ignitum, nigrum, ardens, ſplendidum. αἴθοντ ἐμβαλεῖν, ignem iniecisse, Euripid.

Αἶθος, εος, τὸ, æſtus, ambuſtum, ardor, καμϖότης. Apud Apol. ignis & flamma. ϕῶς ἠ ϕλόξ. ab αἴθω.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ, ardens, i. καιόμενος, μέλας, ἀϕ' τὸ αἴθω.

Αἴθουσα, ης, ἡ, porticus, teſtudo, κατασκευὴ ἐϖ ϖοᾶ, ἡ μ' ἔ πυλῶνα ποιεῖ, dicta, ϖοᾶ ἡ ἦσαν αμπυκῶν ὑπὸ τ ἡλίου, ἡ διὰ τὸ ἀϕ' ἧς αὐτὸ ϕῶς ἢ χρῆζόθαι ὁ διὰ τ ἡλίου ϖοιλῶν. Il. ζ. δόμον ὑψηλὸν ἐ ἴκανε ξεστῆσ' αἰθούσησι τετυγμένον. Idem, ὀϕ' αἰθούσῃ αὐλῆς. Vide Πυλών. Interdum participium eſt fœmin. pro λάμπουσα, ſplendens, ſeu ardens, καίουσα, vrens. Item marmoris aut lapidis genus quo ſtructa erat regia Priami.

Αἰθὼν, ὁπος, ὁ, ardens, μέλας, nigricans, καμϖόϕ, ϑερμὸ πνεῦμ. αἰθὼν κατὰ τὸ καπνὸς, fumus qui dum aliqua materia vritur, fit. αἰθὼν εἶσι τόν, vocat Homerus, vt quidam volunt, propter colorem, id eſt, μέλανα, nigrum, vel ϑερμὸν potius, ſeu καυτικὸν, id eſt, vt ſcribit Gell. lib. 17. cap. 8. natura ignitum, quòd ſemina quædam caloris in ſe habeat: vnde non facilè congelaſcit. Odyſſ. ξ. ὑπείσεισε δ' αἰθὼν πόντον, &c. Heſiod αἰθὼν πάμϖαν vocat, μέλανα, ἢ ϑερμὸν, ἢ καυτικὸν. αἰθὼν πα γκάκιον, ſplendidum æs.

Αἰθρ'κ. μ. ὁσα, tempeſtatem fero, ſub dio verſor. χειμάζω.

Αἴθρα, Æthra, filia Pitthei, vxor Theſei, Plutarch. in Theſeo. Αἴθρα, ἡ ἀστρ.

Αἴθρα Φ, ſcabellum quod mulieribus pedes ſuſtinet. χαμαικὸν ὑπο ϖοδίον.

Αἴθρη ης, ἡ, æthra, ſplendor aeris, ſudum, ſerenitas, αἰθρία αἰγὴ, θ. δία. ſumma pars cæli, vt dicit Cic. in 2. de natura deor.

Αἰθρηγενέτης, ὁ, ἡ, ſerenitatem inducens. Homer. Odyſſ. lib. ε. Σειὸ δ' ἐύσσε τ' ἀ ϖτεα, ξερυέης τ' ἰὼτὸς, τὸ δ' ὑσπλὴξ ἠ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κύμα κυλινδ ται, i. αἰθρίαν ἠ διδύσαν ποιῶν, ἢ ἄϑρα ποιῶν, ὃ ἐϛὶ ϖάχνη. Hoc imitatus eſt Virgil. AEneid. lib. i. Gel. lib. 2. cap. 22. Qui ab æſtiua & ſolſtitiali Orientis meta venit, Latinè Aquilo, Boreas Græcè dicitur: eúmque propterea quidam dicunt ab Homer. αἰθρηγενέτην appellatum.

Αἰθρηγενὴς, έος, ὁ, ἡ, τὸ, αἰθρηγενέτης, διδύσαι ποιῶν.

Αἰθρία, ας, ὁ, ἡ, aer ſudus apertúſque, aer ſerenus, ſerenum, ſudum, διδία, αἰθρὶα Gaza etiam aer exponitur. Ariſtot. lib. de mundo, ἔϛιν ἀ αἰθρία ἀεὶ ὅλο πολὺ ἀὴρ αἴθριος ἠ ἀόμιχλ Φ, αὐτὸ ϖεῦ Φ ἔϛα πὴ ὁ μίχλη, i. ſerenitas nihil aliud eſt quàm aer nubibus nebuláque vacuus, aduerſaria nebulæ. Lucianus in Nigrino, ἔχομεν δ' αὐ ϖαρ' ὑμῖν ἀ χαρὰν τὸ αἴθριον, ἐ αἰθρία τι ἠ μέγα ϕῶς αὐλισάμενον. Herodotus in Euterpe pro nocturno ſereno, de Crocodilo, ϖάντες ὑϕ ὁ ὠὲ ὲ γῆ ἠ ὑκάϑετες, ὑ τὸ ϖολὺ τ ἡμέρας διατρίβει ἐ τῷ ὑγρῷ, τῶ δ νύκτα ἐ τῷ ϖταμῷ διημερεύσαν ϕόβ ὑ ὕδ τὸ ὕδατ τ τε αἰθρίης ἠ τ ἀρίονσι, i. parit enim ova in terra & excludit, ac multam diei partem agit in ſicco, noctem verò in fluuio. nam calidior eſt aqua nocturni ſereni tempore & roris. ὧ τῇ αἰθρίᾳ, ſub dio. ſic Ariſtophan. in Plut. ἀεκαπλεῖς ὑπαὐθρα ϖρὸς τὸν αἰθρίαν. ſalta hic ad auras. Idem, κρᾶτα χρῶ αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, i. ſereno cœlo. αἰθρίᾳ opponitur ἐ νέφει, i. nebula & cæli perturbatio.

Αἰθριάζω, μι, άσω, ſereno, illuſtro. cœlum acciuſatiuo. Gregor. tamen Nazianz. abſolutè dixit, ἐν τῇ ἐς τὸν χριϛὸν ὑποδοχῇ, νῦν μεζύσαις αὐξομένοις ἠ ϖερισϖεύσαις ἠ λαμπούσαις ἠ ϖυρσευούσαις λαοῖ φιλόχριϛον. i. nunc Martyres per ſerenum ſpatiantur, ſplendidis ve ſtigijs populum Chriſti connocantes. ἀϖωθείσθαι apud Ariſtophan. pro eodem. ὁ ζεὺς ἀϖαϑρίαζεται ϖερὶ τὰς, i. illuſtrat. αἰθριάζειν, quo ſæpe vtitur Dioſcorid. eſt aliquid in propatulo, atque aperto loco ponere, ex ponere cælo, ſub dio. quod idem ſignifi. αἰθριάω.

Αἰθριος, matutinus. ϖρωϊνὸς.

Αἰθριοκοιτέω, μ. ὁσω ſub dio dormio. Theocr. Edyll. ϛ. ἀὐὐ ϑ' ὑϖ' ὀϕρύσι ϖαῦ' ὕδωρ ϕέρει ἀϖὸ ϖετρέων τῶν, i. iucundum eſt in æſtate apud aquam fluentem ſub dio dormire.

Αἴθριος, ον, ὁ, ἡ, ſerenus, illuſtris, liquidus & ſudus, apertus & placidus. Dioſcorid. lib. 1. in præfatione αἴθριον κατάϛασις, pro ſerena cœli conſtitutione, ſeu ſerena tempeſtate. Lucian. ὡ αἴθριε ἠ αὐλὴ dixit. pro ſub dio ſeu ſerena parte atrij & cœlo expolita. αἰθρίου ζεύξ, louis epitheton teſte Ariſtot. lib. de mundo ad finẽ, vbi meminit louis appellationum, i. ſerenís Iupiter. Et αἰθρίῳ νυκτὶ ſonus æthereus, de tonitruo apud Nonn.

Αἴθριμπος, celer, ταχύς.

Αἰθρίξ, ικὸς, ὁ, ſtans à ſerena parte cæli, ventus. vnde αἰθρὶ τὴν ἐκ τ αἰθρίας ἀνέμων Heſych.

Αἴθριξ, ικὸς, ſtigus matutinum ſeu pruina, i. ϕύχ Φ τὸ ὄ ϑριον, ϖάγος. Odyſſ. ξ. αἴθρι ϊ ϖαχάϑη ὑϖὸ ϖνοιῇσιν. frigore confectum. Suidas tamen exponit αἴθριν, κρύϕιον. αἴθρ τὸ αἴθω, vt Latinis pruina ab vro. Etymologici author ait malculinum eſſe pro fœm. αἰθρίων, vt πύλαι ϖ πυλῶν dicitur, ϑύλαι ϖ ϑύλων.

Αἴθρυμα. Heſych ἐκίασμα, κίνημα.

Αἰθυγμὸς, incitamentum, incitabulum Gellio, vel ſuſcitabulũ Varronì, ſomnes & incentrium Polybius, ὅτως οἱ δυνάμενοι ϖρὸς αὐξάνεσθαι ϖαρεδίδοσι ὁμοίως ἀρέτῶν ἐ γκαταλείϖειν τινὰ ϖρὸς λόγ ἰσχυρὸς τῶν ϖρὸς αὐτὸς δηνέας αὐξήσεως ϖαραϑυμίας ἠ τὸ ὁμοίως, ἠ ὄρεξις, ϕίσις. Etymol. αὐξησις.

Αἰθύω, ας, ὁ, mergus, auis de qua Ariſtot. de Animalib. lib. 5. cap. 60. ſcribitur cum accentu in prima, vt ἄϑτομ, Gaba lib. 3. Aratus. ἰκέλοι ϑ κολυμβίτηϖαὶ αἰθύῃϖ, vrinatoribus nergis ſimiles. Virgilius ex Arato vertit ſubeam, quæ etiam ab Homeri interpr. dicitur ϕλὼν in illud Odyſſ. lib. ε. Λὐτὰρ ἐ' ἀ' ὑϖὲς ϖόντοιο ἐδύσετο κυμαίνοντα Αἰθύῃ εἰκέλῳ. dicitur & ὑκαλὶς κερκίν. Prouerbialiter etiam αἰθύῃσι ὑϖὸ ϖαρ' ὀχυρὸν ἔλυσεν ϖτέρνα ϖτοῖς, dicitur de iis qui bonis auibus aliquid incepturunt. nam quum mergi aquas ſubeunt, tempeſtatis eſt ſignum exoriturę. Eſt etiam αἰθύω, mortarium, ϑυεῖα, ἠγδοὸν, ἠ ὄλμος, & herbæ cuiuſdam ſpecies apud Heſych.

Αἰθωϊλμα, λαμβάνομαι, ἀϕ' ὑλμα, κοπτὸ.

Αἰθυξ, υκος, Æthyx, ycis.

Αἰθύσσω, μ. ὑζω, ſuſcito, moueo, κινῶ, calefacio, ϑερμαίνω, extendo, τείνω. tacio. ϕίπτω, concutio, ϖαλίζω αἰσσείω, διακλάμπω. Aratus, Καὶ ϕλόγες ἀϕὸ ϖόλου ϖερισσομένοιο λύγνοιο, & flammæ flagrent marcescentis lucernæ. Etymolog. ἀϕ' ὑσεως, αἰσϑάνεσθαι, ϖαϑεῖν, ϕέρειν, ὃϑεν τὸ ἀϕὸ ὕω.

Αἴθω μ. σω, fulgeo, ardeo, λάμπω, καταίζω, ϕλογίζομ: actiuè etiam accipitur, κρῶ, vro ſeu comburo, incendo, cum accuſat. Herod. in

Melpomene,σὶ θέλοντς ἔκαιδν τι τῶν χώρων ἢ αὖθ᾽ αὖσαι; quid volentes venirent in regionem ac ignem accenderent? Soph. ὕστερον κατοπτρίσ ὠνὴρ ἔσον,ἠ.ἔδυσεν ἔλαμπεν. Aiſchyl. ad amatoria transfertur. Theocritus ἐγὼ δ᾽ ὧδι δύρισι δάφνα αἴθε. Virgilius in Bucol. Daphnis me malus vrit,ego hanc in Daphnide laurum. Ouid. Quid in hoſpite regia virgo vreris. Vnde paſſuum ἄζομαι vror,adoleor,candeo,ardeo, accendor, rutilo fulgore,nitgreſco. Lucian. ἀζόμενοι τὸ πῦρ ἅτε διακαόμενες,id eſt,nam velut candens ignis enites. Sunt etiam qui αἴθω pro ſpiro accipiant. Etymolog. αἴθω deducit ſuperſtitioſè ἀπὸ τῦ δαίω, vt ſit αἴθω καὶ ὁ ἀναγλύφασα ὠν,deinde fiat αἴθω,ἡ mutato in θ.

Αἴθω,vel αἰδθω,expiro,ἐκπνέω. Fit ab αἰσω αἴσω αἰδθω αἴθω. Hom. Ὀλίγ᾽ ἔμπνεγχε θυμὸν ἀϊδθων. Idem,αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἀΐδθε, animam agebat,expirabat.

Αἰθὼ,AEtho,vbis nomen eſt.

Αἴθων ωνος,ὁ,ardens,καυσικὸς,διάπυρος, calidus, ſplendidus, elaboratus,niger. Heſiod. πάμνεν αἴθωνι σὺν πυρὶ,fecare ſplendenti ſeu rutilo ferro,καμπύλῳ ὀξεῖ. αἴθ. αὐτὸς αἴθων,apud Homer. Iliad.ὁ,falcatus, iaculatus,interpr.διάπυρος.ὀξύς,ἢ ἐφοδὸς ἐς πᾶσιν μάχας. Iliad.ι. αἴθωνας λέοντας vocat,τὰς ὑπὸ τῦ πῦρ ὑπεπνεόντας, καὶ κρικωδῶς ἐμπνεομένὰς τὰς Interpr.Iliad.β,ὃν ὀίεργν ἵππους αἴθωνας,equi furentes, ſeu feruidi & acres. Interdum vitrili,bellicoſus, αἰθρίδθ, πολεμικὸς,ὀξύς,Etymolog. ſic αἴθων αἰθρὶ dicitur à Sophocl. in Aiace. Interdum αἴθων κόμης dicitur ὁ βίαθ,ἢ μάχας, Etymol. & Suid. Eſt etiam vnus equorum ſolis.

Αἴθων,οντθ,participium eſt verbi αἴθω.

Αἰθ᾽ ὡς,pro εἴθ᾽ ὄφελε.

Αἴθω δᾶλαι poetice,pro ἐθέλοι,ſi,εἰ mutato in αι Doricè,& pleonaſmo τῦ ναι. Dores vertunt ὲ in ἀ,vt αἴθε αἴθαιτε,pro εἴθε,αἴφτως. Etymologicè. Plutarch.in Lycurg.αἴμαν τὸ χωλὸν,ſi adepti fuerimus.

Αἰνέζω.ιν ἀδω,voco, κακῶ.

Αἰνεμὼν ὴν,ὁ,landitiæ.

Αἰνεῖλω ἀπατῶ κακῶ,decipio,adulor,blandior,θωπεύω δέλγω, σπίνω αἰνέμὼ κωμ,cani blandior.Euripid.& pro κυνίω, ἢ φαντάζομαι.In Etymol. etiam pro ἀγαπῶ.

Αἰνέλθ.ιν,ὁ,adulator,κόλαξ.

Αἰνεσὶ,apud Plutarchum in Camillo,populi Italiæ. Interpres Sequanos vertit. AEquitamen iidem Latinè dicuntur Liuio primæ decadis lib.5.in principio.

Αἴνετ,vide Αἴνεσε,αἰνεῖ πως δέλοντας,id eſt, ἐπαινῶσί σως ὲ δέλοι, ſi vitiquevelit, ſi quo pacto ſi fortè velit.Iliad.α,& Iliad.β αἰνῶ ἀχαιὸς πως δωρήσεσθαι ὕδας ἀχαιῶν, id eſt, ὕσως ἀν ὑπιλόσαιθ. αἰνεῖ τι,ſi quid.vt: habet autem quippiam optantis in ſe.αἰνεῖ πολὺ,ſiquando. vbi,quò.ſicubi.εἴ ποτ᾽, ὁ ἄποτ. Odyſſ.ξ.εἰπὲ μοι, αἰνεῖ πόθι γυναῖκ᾽ & Iliad.α, ἀλλ᾽ ἀναπόσαιθ᾽ αἰνεῖ ποθι ζεὺς ὑ ὧσι πόλαι. Item pro vtinam, Iliad.α.

Αἶνος,impetus,propriè bellici in conflictu acierum, ὁρμὴ. Apud Apollonium pro ventorum reflatu & cõflictu ,ἀπήνεσε αἴνμεν. vide Κίβ.

Αἰνὸ & Αἰνὸν,ὸ,impetu,ἐρμὴ,πόνος,impulſus.Vide Αἴνος.

Αἰνὸς ὰ ὸν,verberatio,vulneratio,verbera,pulſatio,κρόσις,ἄτραυμα,ſupplicium,ὕβρις,μάστιξ πληγὴ,πτῶσις,ſædatio, ὕβρις ὕμπληγος,flagellatio αἰνὸς ſæpè exponitur ab Aretino apud Ariſtoteleſem lib.2. polit. Hocrates,ἢ τῶ κεχήνα: καὶ σὺ ὦ ὑβρὶς ἢ βλάβης τὸ ἐκ θρῦ σκληρᾶς γλυφίδος. ἀπὸ ὑβρὶς ἢ ἀπαλὰς ἢ ἀπαλὰς ἵκα πορ᾽ ἀυτὰ δίκλω κνῆφθ,id eſt,nunc verò non ſuper detrimento ex plagis allato , ſed ſuper fœdis verberibus & ignominia venio ab eo pœnas ſumpturus.vnde αἰνὰς δίκη, actio iniuriarum ob verbera.Demoſthen.Plato de leg.βιαῖον ἢ τὸ τ᾽ αἰνὰς παν γλῶθ, violentum omne verberandi genus.Idem αἰνὰς γονέων δίκλω ὑφλων, pulſaſſe parentes condemnatus. Demoſthenes in Euergum & Mneſibulum,ὁ πάτερς ὑβρὶ᾽ ὤφλε χειῶν ἀδίκων.πάτερ γὰρ ὄζτι ὁ αἰνὰς. τὸ Αἰνὸν,neutro genere apud Herodotum,lætio.damnum.

Αἰνὸῦμ ab αἰνὸς fit,vt ἀκατασπὸς ab ἀκατασπᾶ.

Αἰνὸῦμαι,κεάδο,contumelia afficio,crucio, κακῶ, mutilo, verberibus fœdo.καθυβρίζω ſuppliciis afficio , flagello,κολάζω, flagris cædo. Fit αἰνίζω (vt vult author Etymologici) ab δεικὴς,id eſt,σκληρὸς ἢ δύσπορος. Nam ex αἰνικζω fit abiecto ι αἰνίζω. Ariſto teles lib.5.politicorum,cap.10. ἀμαθεῖς εἰς τὸ σῶμα πληγὰς,id eſt, qui eſt corpore verberibus affecto. Soph.in Aiace,Αἰνέα μ᾽ ὁ διὸς ἄλκιμος ὀλέθριον ἀφίζειν,id eſt. καθυβρίζειν. inuenitur etiam in ſignificatione actiua αἰνίζομαι pro eodem.Plutarch.in Solone. αἰνισσόμενοι ἀναθ,id eſt.ſeipſum cædens. Ilocr.in panegyt. ὅτιὲς γὸ ὑμᾶς ἅπας αἰνίζεται τὰς αὐτὰς ἃς ἐκείνοι πρὸς ἐκὰς ὄχεσθε κεκλέσθαι. Sophocles in Aiace.ἀγὼ νῦν κατ᾽ οἶκους συμφέρω αἰνίζεται,pro μαστίζ. Euripid. in Medea pro fœdare,ὕπις συζύγων γαμεσθῶν χάριτες κακὸν ἔκ.regit etiam genitinum.

Αἰνικὸς,contumeliolus ὑβριστικός.

Αἰνικὸς ὴ ὸν,αἰνία ὕβρις,iniuria,flagellatio,verbera. Dicitur & Αἰνικὸς κἀτὸ τὸ βίαιον,perculſio,πληγὴ,μάστιξ. Αἰνικὸν idem quod αἰνικὸς.

Αἰνὶλλιο , damnum.apud Herod.

Αἰνικτικὸς,ὑβριστικὸς,κακὸς,ſceleratus.

Αἰνίλησε,ας,ὃ,αἰνὶν τὸ ἢ αἰνίζεσα.

Αἰνὸν ὸῦ,ὠνὸν,edulium,ὄψωμα,cibus.vnde ὀψάνιον. Euſtath.Iliad. σ,eſt etiam τὸ ἐσθιόμενον,cæna vſurpatum, ſic enim vocant Lacedemonij & Dores, teſte Athen.lib. 4. inuentiur autem & Αἴνεον & Αἴνιον auth. Euſt. dictáque eſſe autumat ἀπὸ τῦ ἐς αὐτὸ λιτὸν τινὰ ἐνιέσθ᾽ quia admodum lubenter eo veniтur.

Αἰνὸν.ὸ ἐσθίεσθ.ἀκλοι,αἰγαίαζ τὸ βίλος,i.anguli iaculi.

Αἰνὸν,turpis,αἰσχρὸς.

Αἰνὸς ὴ ὸν,αἰσχυὼν,κάκιστος. Heſych.

Αἰνὸτὲ,αἰνὸτὲ κρυπτὸς,ὁ κατὰ.

Αἰνὸτὴρ ῆρος,ὁ,impetuoſus, violentus.

Αἰνὸτὸς ὴ ὸν,tingens,ineffabilis.Item αἰνὸτὸς,inacceſſus,ἀφρόσιτος.

Αἰνὸς,αμεσὸς,crudeliter,contumeliosè,ὠμότικως,χαλεπῶς.

Αἴναμ,po:ticus nomen eſt,lib.2.Paralip.cap.2.in ſacris Bibliis.

Αἰναὰ pro καλὰ,dicunt Cyprij,Etymolog.

Αἰνέω,adulor. Θωπεύω.

Αἰνία ᾶς,vrbs Solymorum , ſic dicta ab AElio Adriano qui dirutâ reſtaurauit , teſte Epiphanio. vnde dicuntur αἰνίατοι, ciues qui hanc Palæſtinæ ciuitatem incolunt.

Αἰνιον.τὸ,ſiue ὁ ἄρ᾽ ὠ,lugubris quædam cantio , genus lamentationis altæ & acutæ.Soph.in Aiace, αἴλινον δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατᾷ γόνυ ὀρεύσε ἀνδυὸ᾽ ἤσεσθ᾽ ὑμαρ,i.vlulatum.Ita tamen Athen.lib.14. Αἰνὸν ἢ αἴλινον θ᾽ ὑμέναν ἐν πάντεσσι ἀλλὰ ἢ ἐπ᾽ ὀυτυχῆ μοίπῃ. καθ᾽ ὃ Euripidẽ. videtur autem αἴλιν ὁ factum eſſe ex αἰ Λίνον ſeu αἰ Λίνον quod in carmine lugubri deplorãte Lini mortem ſæpe repeteretur.

Αἰνὸς,ὸῦ,ὁ,miſer,lamentabilis.δυσμοιρὸς,δυσρυχὸς.

Αἰνὸς ὴ ὸν,ſimus,σὺ ῥαμέσες,ſupra Αἰνέλιοι, & Αἰνέλιοι, & herbæ nomen.

Αἰνὸτροπος,fort.μισόλογος,qui mores ſubinde mutat , i. αἰνὸλότροπος, Etymolog.

Αἰνὸῦρ᾽ radicis genus,Etymolog.

Αἰνωμορῶ,æluri formam habens.

Αἰνὸῦρος,æluri,ſeles ſeu felis,ſic Gaza apud Ariſtotelem de natura animalium lib.5.cap.2.Lupi,inquit,eodem coeũt modo quo canes αἰνὸῦρων,ſeles nõ parte poſteriore ſe iungunt:ſed mas ſtat fœminabubiacet.Vide eundem idem libro 6.cap.35.Herodotus in Euterpe , latè explicat quamobrem ab AEgyptiis æluri ſeu ſeles colantur. Interpres AEſopi αἰλουρῶν interpretatur Ictida: ſed videri:Ariſtoteles enim alterum ſeparat ab altero libro nono. de natura animalium cap.6,in hanc ſententiam,Ictis genus mu ſellæ (quod viuerram interpretatur Gaza) magnitudine eſt quàm Melitenſis catellus minor. Eſt autem αἰλουρὸς , i. animal quod vulgò catus dicitur , acrius nocturvideus quam interdiu, vt ſcribit Alexander Aphrod. problem. Plutarch. in præceptis connubialibus,τὰ αἰλουρῶν ὀδμὰ μύγν ἐκ πεσσ᾽ ἔπιδζ ἢ μαίνεται λέγουσιν,id eſt.æluru odore vi gientorum turbari & furere perhibent.Apud Dioſcoridem αἰλουρὸς felis vertitur à Ruellio:ſiſurus à Barbaro & Marcello.pro genere piſcis,de quo Ariſt.& Aelianus.Putant nonnulli pro eodem animali accipi αἰλουρῶν,& γαλῆν παν ταχυτικὰ,redditur ab Eraſmo in chiliad.feles Tarteſſia,vt i. fera dicetur. Vocem deducunt ἀπὸ τῦ αἰόλλειν ἢ αἰόλλειν ὑ ἀνάγειν ἐπ᾽ ὄρθ᾽.ἢ μανίειν, Etymolog.

Αἷμα,ατος τὸ,ſanguis,cruor,cædes,αἵματος πῦξις,cruentum ſputum, αἵματος ἀναγωγὴ,ſanguinis excreatio ſeu reiectio: dicitur etiam pro eodem αἵματος αἰσροῤῥοὴ. hęc enim tam Latinis quàm Græcis confunduntur.quanquam ſunt qui dicant exectationes ſanguinis eſſe, quæ maiore conatu & craſſiore materia extuſſiuntur,potius quàm expuuntur:ſputa verò &reiectiones cruentas, quæ ſponte ſua & quaſi naturalis purgationis modo in os ſubeuntia pelluntur. Vitruuius libro primo ſuæ architecturæ,ſanguinis reiectionem eam videtur ſignificare , quæ à diſtillatione à capite in aſperam arteriam fit & pulmonem.ἀφ᾽ αἵματι σύγκεν.ecum cædis eſſe,Demoſthen.Helych.ait Sophoclem in Electra αἷμα vocaſſe τὸν μιάσμαν,id eſt , cnſem quod & Suid. annotat.αἷμα , item conſanguinitas quo ſenſu à Latiuis ſanguis vſurpatur Ariſtot.in Polit.2.quam ſignificat.retinent compoſita ὁμαιμος & ὁμαίμωνεζαμα item genus,ſemen.Iliad.ζ, & ν τοιᾶτος τυγχάνετ᾽ ἢ ἀ αἵματ᾽ ὲ ὐχ ὑμαῖ ἢ,vbi per ὁμαῖ ἢ patet conſideratur per αἷμα autem niater vt Heſych.tradit.ſic illud αἵματος ἐς ἀγαθὸν εἶκον τέκος εἰ ἀρρεῖες. Author Etymolog. αἷμα dedueit ἀπὸ τῦ αἴσω τὸ κάω,cuius Præterit.Paſſ. ἧσμαι , vnde αἷσμα , & κ᾽ τὸ ὐ ὁ ἐναι fit αἷμα : Deinde mutatione ſpiritus αἷμα quia aq diphthongus ante μ & ῆ aſpiratur , ante reliquas conſonantes non aſpiratur ſed ψιλόται.

Αἱμακτὸς,ὴ.ὸ,ſanguineus.αἱματκτὸς ῥαῖσι, roribus ſanguineis,Euripid. cruentatus.

Αἱμαπαιδία,ας, parẽtationes mortuorum:quaſi animę mortuorum ſanguine ſaturentur.apud Pindar. ἀφ᾽ ὧν ἀκὴν ἀκαίμαται , Bœotij. Inuenitur autem,& αἱμακαφὴ,& ſpurantur ſic dictę inferię ὧν ἀ αἵματ᾽ κερίσσῃ, quaſi animæ mortuorum ſaturentur ſanguine eorum quæ illis immolantur.

Αἱμαχλὸς,cruentus.αἱμαχλὸν δῆρον,cruentatum cœnarum.in Epigram.αἱμαχλὸν,τὸ ἀδύνῃς λίμοιλα.ἀλκαπία.

Κίμαλία,μένων ζωὰς.vide Αἱμαπαὰ.In Etymolog.

Αἱμαλωπὴς, color sanguinem præ se ferens, concrementum sanguinis, Dioscor. lib. 2.

Αἱμαλώψ, cruenta suffusio, præsertim in oculis: vnde αἱμαλῶπες dicuntur quibus oculi cruentati, Galen. 4. κατὰ τόπους. Dicitur ab αἷμα & ὤψ. Archigenes ὑπόσφαγμα vocauit. Dioscorides etiam in adipe ... eliqu... αἱμαλῶπας vocat: περὶ, inquit, κατ' ὀλίγον ὕδωρ ..., ἔχεις ἂν μήτε αἱμαλωψ ἐκκρίνηται. Galenus in gloss. Hippocr. αἱμαλικῶδια vocari ait, ἃ πολλοὶ προσαγορεύουσιν αἱμαλῶπα.

Αἱματέμεσις sanguinis excreatio.

Αἱμασιὰ ας, ἡ, sepes, septum, maceria, φραγμὸς, τὸ ἐκ πολλῶν λίθων λογάδων ἄθροισμα. Herodot. l. 1. τὸ δ' ἀπὸ τούτου αἱ ἐπικαμπαὶ περὶ χεῖλος ἑκατέρου τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴν πλίνθων ὀπτέων παρατείνει, deinde vero ... ex coctilibus lateribus pro maceria prætexuntur. Ἀπὸ τοῦ αἱ ... τοὺς ὑπερβαίνοντας ὑπὸ τῶν κειμένων ἀκανθῶν τοὺς σωροὺς τῶν λίθων, Etymolog. Propriè maceria est sine luto cæmentorum.

Αἱμασιώδης, maceriosus, Plato de leg.

Αἱματεκχυσία ας, ἡ, sanguinis effusio. ad Hæbr. cap. 9. χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις, id est, sine sanguinis effusione non fit remissio.

Αἱμάτη, culter Sophocl. μάχαιρα.

Αἱματηρὸς, οὐ αἱματόεις, cruentus, Galenus.

Αἱματιὰ, ας, ἡ, ius nigrum quod in Lacedæmoniorum phiditiis cœnæ caput fuit: ob sonij genus, genus farciminis ex sanguine, à cruore appellatum. Cel. lib 14 cap 56. Ita verò Pollux lib. 6. ὁ δὲ μέλας καλούμενος ζωμὸς, λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπὶ πολὺ τὸ ἔδεσμα. ἔστι δ' ἡ καλουμένη αἱματιά. In Etymolog. αἱματία, ἀλλᾶντα apud Athen. χορδὴ αἱματιάς intestinum fartum sanguine.

Αἱματίζω μ. ίσω, π. ικα, cruorem seu sanguinem moueo, Aristot. de musca.

Αἱματικὸς χυμὸς, sanguineus humor, i. τὸ αἷμα, Alexand. Aphrod. sanguine refertus, sanguinolentus.

Αἱμάτινος, ὁ, ὁ, sanguineus.

Αἱμάτιον, τὸ, diminutiuum, sanguis exiguus, sanguiculus: garum efficacius ex sanguine scombri αἱμάτιον vocant, vt Constantinus in γεωπον. vide γάρον.

Αἱματίτης, Hæmatites, lapidis nomen, à sanguinis colore, vel virtute atque effectu, nimirum quòd sanguinem reprimat, Plin. lib. 36. cap. 20. Dioscorid. lib. 5. vnde Αἱματιτίωιον collyrium, apud Galen. lib. 4 κατὰ τόπους, dicitur idem lapis εἰκρίτης, vt Nicandri schol. testatur, nam & εἴας sanguinem signif. Item αἱματίτης ἡ φλέψ, id est, vena.

Αἱματόεις, όεντος ὁ, cruentus, sanguinolentus.

Αἱματοπότης ὁ, sanguinipota, αἱματοπότης δράκων, Aristophanes. sanguinarius φονεὺς, sanguinis potor, i. τὸ αἷμα ἐμφορῶν. vnde Αἱματοποτεῖν, i. bibere sanguinem, inuenitur & αἱμοπότης.

Αἱματοποιητικὸς, sanguificandi vim habens, & ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις dicitur ipsa facultas sanguifica.

Αἱμευτὴς, Salgamarius apud Dioscor. inquit Bud.

Αἱμηρὸς idem quod αἱματηρὸς.

Αἱματόρρυτος, ὁ κ ἡ, Euripid. αἱματορρύτοις ῥανίσι, manantibus riuis sanguinis.

Αἱματοσταγὴς, έος, ὁ κ ἡ, sanguine distillans, Euripides.

Αἱματοφλεβεῖς ..., sic dicuntur apud Hippoc teste Galen. in gloss. venæ oppletæ sanguine varicosæ, πληρεῖς αἵματος, κακυσμένα φλέβες.

Αἱματόφυρτος, ου, αἱματόφυρτα βέλη sanguinolenta tela, in Epigramm.

Αἱματοχαρὴς, λύκοι αἱματοχαρεῖς Suid.

Αἱματόω, μ. ώσω cruento, actiuum. Xenoph. 1. Pædiæ, κ τὰ ἀκόντια ἐπιδείκνυς ᾑμαγμένα, κατέθηκε δ' ᾑματωμένα, ὅπου ᾤετο ἂν πάντων ὀφθῆναι & pro interficio φονεύω.

Αἱμάττω, μ. ξω π. χα, lanio, cruento, sanguine perfundo, cædo. Lucian. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ᾑμαγμένος i. cruentus, sanguine stillans. Sophocl. ἐν τοιοῖς δὲ χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, manus talium animantum sanguine inficere. Sophocl. οἷος ἀνὴρ αἱμάχθεις, i. ᾑματώθεις, ἐφονεύθεις, cæsus est. αἱμαχθεὶς, i. cruentus: αἱμάξαι τὸ δάκτυλον, sanguine tingere digitum.

Αἱματώδης, εος, ὁ κ ἡ, sanguineus, sanguinolentus, cruentus: vnde αἱματώδεις διαχωρήσεις, apud Galen. lib. 1. ad Glaucon. cruenta alui recrementa.

Αἱματωπὸς ὁ, ὁ, sanguinarius: sic vertit Bud αἱματωποὺς θεάς. Eurip. vocat furias. quæ sunt oculis sanguinolentis. hinc αἱματώπης, αἱμαβλέπουσα, truculenta.

Αἱμάτωσις, quasi sanguificatio, sanguinis generandi munus. & ἐξαιμάτωσις, apud Gal.

Αἱ μὴ, nisi. pro εἰ μὴ. Theocrit. Edyll. ἀλλὰ γνοίμαν, Αἱ μή τυ ἐλάσαιμι μελαίνθιε αἰπὶ κομάτα, id est, sed etiam nisi te contudero, Melanthius pro Comata.

Αἱμοπότης, ου, ὁ, pro αἱματοπότης, id est, sanguinis potor seu sanguipotor.

Αἱμιλία, AEmilia, virgo Vestalis, quæ fuit corrupta, Plutarch. in Problem.

Αἱμίλιος, Sybariticus quidam venator, à cuius canibus vxor zelotypa discerpta est, Plutar. in Parallel.

Αἰμίλιος κενσωρῖνος, AEmilius Censorinus, Siciliæ crudelissimus tyrannus, à quo tyranni AEmilij dicti sunt. idem ibidem, Αἰμίλιος σκαῦρος, AEmilius Scaurus, proprium nomen Romani cuiusdã. αἱμύλιος, vafer, callidus, δόλιος. apud Homer. αἱμυλίοις ἐπέεσσι, quod alibi ἀγανοῖς κ μειλιχίοις, verbis mellitis & blandis.

Αἵμιον, τὸ σφάγιον.

Αἵμιγιον, vas quo excipitur sanguis, αἱμοδόχον ἀγγεῖον.

Αἱμοβαφὴς. ὁ κ ἡ, cruentus, sanguine tinctus. Sophocl. σφάγ' αἱμοβαφῆ.

Αἱμοβόρος, ὁ, sanguiuorus: sic Gaz. apud Arist. l. 8. de anim.

Αἱμόδωρον, numeratur à Theophrasto inter morbos, pestésque aliarum herbarum, quæ ipsas suo complexu necant, vt aparine (quam lappam etiam vertit Plinius) lentem, orobanche orobũ, hæmodorum cuminum & filiciam. Sic enim lib. 8 cap. 8. de hist. plant. τὸ δ' ὑποφυόμενον εὐθὺς ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ κυμίνου κ τοῦ βουκέρω, τὸ αἱμόδωρον, μονόκαυλον, ἐκ ἀπεμφερὲς τῷ καυλῷ, πλὴν βραχύτερον πολὺ κ αὐτόθεν τι κεφαλῶδες ἔχει, ῥίζαν δ' ὑποστρόγγυλον.

Αἱμόδωρον, τὸ, hemodorum, genus herbę quę cumino & fœnogr... co innascitur, Theophr. hist. plant. lib. 8. cap. 8.

Αἷμοι pro οἴμοι. etiam in admiratione vsurpatur.

Αἱμοὶ saltus, loca nemorosa, δρυμοὶ. AEschyl.

Αἱμόκερχα, apud Hippocr. exponit Galen. in gloss. mouentia stridorem qualis est stertentium, in sanguinis effusione atque hoc, inquit, morsus est quidam subasper irritans asperam arteriam. αἱμόκερχα. αἱμοσάγματα exponit Phauor.

Αἱμομικτα, incestuõ, incesti.

Αἱμονία ας ἡ, Thessalia & Ephesus.

Αἱμοπτυϊκὸς, ἡ, ὁ, qui sanguinem expuit, Plin. latius patet quàm ἀναφορικὸς, & ὁ αἷμα ἀνάγων, id est sanguinem excreans, & reiciens. Plin. Morbus ipse dicitur αἵματος πτύσις, ἡ ἀναγωγὴ, ἡ ἀναφορὰ, i. sanguinis expuitio, Plin. vel eiectio. Vitruu. l. 1. c. 6. vel reiectio, vel excreatio ipsi Plin. lege Galen. l. 7 κατὰ τόπους cap. 4. Apud AEginetam corruptè ... vt & apud Dioscorid. αἱμοπτυϊκὸς scribitur cap. de vua, de cornu ceruino, tritico, ferula, & spina alba.

Αἱμορραγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio, sanguinis profluuium, sanguinis impetus. Dioscorid. lib. 1. αἱμορραγίαν κ ῥοῦν γυναικεῖον ἐπέχει, id est sanguinis profluuium, ac muliebres fluxiones sistit. Idem lib 2. πρὸς ἐκ τῶν μυκτήρων αἱμορραγίας, id est, sanguinem è naribus erumpentem, seu sanguinis eruptiones è naribus. Galen. lib. 1. ad Glaucone ... ἐπιθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἱμορροΐσι τε κ ἀναγωγαῖς αἵματος κ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμορραγίαις, &c. Dioscor. lib. 3. αἱμορραγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμορροΐδων, i. hemorroidum abundantiam & sanguinis eruptionem sistit.

Αἱμορραγέω, μ. ήσω, sanguinem fundo. Dioscor. lib. 5. αἱμορραγοῦντα ἕλκη, id est, sanguine manantes gingiuæ. Galenus libro primo ad Glaucon. κ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμορραγοῦσι, &c. quibus sanguis è vulneribus manat.

Αἱμορροέω μ. ήσω, sanguinis profluuio laboro, sanguine difluo, sanguinem fundo. Matth. cap. 9. γυνὴ αἱμορροοῦσα, mulier sanguinis profluuio laborans. Dioscor. lib. 2. de allis, ἐχιοδήκτοις κ αἱμορροοῦσιν ἁρμόζει &c. quem locum sic reddit Marcell. contra viperæ & hemorrhoi serpentis morsus vtile est: contra hæmorrhoidas, i. sanguinis fluxiones hęmorrhoi serpentis morsu excitatas. sic locum Plinij. exponunt libro 20. cap. 6. vbi ait allium priuatum contra hęmorrhoidas prodesse cum vino redditum vomitu.

Αἱμορροΐα ας, ἡ, fluxus sanguinis, seu profluuium, sanguinis eruptio. Greg. Nazanzen. in oratione εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, χθὲς ἐξηραμένου θάλλουσα τῇ αἱμορροΐᾳ, &c. heri siccata eras sanguinis scatens profluuio.

Αἱμορροῒς, ΐδος, ἡ, hæmorrhois, dicta quasi sanguinis fluxus, genus est morbi, sanguinis effluuium per venas ani. Galen. lib. de atra bile. Gaza apud Aristot. interpretatur nunc mariscam, nunc sanguinis profluuium, nunc sanguinis profusionem. Est & αἱμορροῒς, hæmorrhois, serpentis genus ex eo dictum, quòd morsu sanguinem eliciat, & dissolutis venarum commercus quicquid animæ est euocet per cruorem, vt refert Solin. Lucianus Pharsal. libro nono. At non stare suum miseris passura cruorem, Squamiferos ingens hęmorrhois explicat orbes hic serpens à Græcis dicitur αἱμόρροος. & per synęresin, αἱμόῤῥους genere masculino, vt apud Dioscoridem multis locis. Αἱμορροῒς, inquit Pollux, libro quarto. γίνεται μὲν κατὰ τὴν ἕδραν αὐτὸς ἐστι δὲ ὁμοιαμέρεις αἱμοῤῥοΐς. πολλάκις δὲ κ ὑπὸ προσχῆς ἀεὶ γίνεται ῥαγὰς αἱμορραγοῦσα. Quid etiam sit αἱμορροῒς τυφλὴ, sic exponit ... εἴδημα λεῖον, ἐρυθρὸν αὐτὸς τῆς ἕδρας, ὅταν κλυσθῇ, ἐπεὶ ἐδ' ὅτι οὐχ αἱμορροεῖ. Vide AEgin. lib 3. cap 59.

Αἱμόρροος, κ ῥους, per synęresin, hęmorrhous, genus serpẽtis de quo in verbo αἱμορροῒς. Significat etiam menstruatam mulierem.

Αἱμορυχιᾶν Hesy. τὸ καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, cruentatũ habere rostrum.

Αἶμος, ὁ, nemus, locus arboribus densus aut fruticibus. αἱμοὶ δρυμοὶ.

Αἷμος, ὁ, Hæmus, mons Thraciæ: nonnulli etiam genere neutro e-

nuntiant.

Αἱμορῤῥοΐς metuens sanguinis missionem.

Αἱμοῤῥυὴς ου, ὁ ἡ ἧ, cruentatus. αἱματι ἀλισπερμιῳ ἢ μεμιασμενῳ.

Αἱμόφυρτος sanguini permixtus. Lycoph.

Αἱμοχαρὴς έος, ὁ ἡ ᾗ, sanguine gaudens, Sanguinarius: epithetum Martis, vt notat Seruius, illud 12. Æneidos enarrans, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

Αἱμύλος, blandè. Hesiod. αἱμύλα κατάλεκτα.

Αἱμυλία, ας, ἡ, facundia, illecebræ, festiuitas, lepor, sermonis lepiditas. Plutarch. ἄτε ἁρμονία ἢ σωΦροσύνη ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας ἢ χάριτος. Item, Æmyla filia Æneæ & Lauiniæ. Author Plutar. in Theseo.

Αἱμύλος, blandus, illecebrosus, placidus, σωμάτος. Refert Plutarch. in Numa, Æmyliorum familiam patritiis Romanis admixtam, sic a Numa ipso nuncupatam ab vrbanitate Pythagoræ, id est, ὑπὸ τῆ αἱμυλίας. vide Αἱμύλῳ.

Αἱμύλως, απατικῶς, i. decipio. vide χαριτωλος ἀπατηλὸ δηλαδὴ τὸς χειμαζομένους, Interpres Aristoph.

Αἱμύλος, ὁ ἡ ἡ, facetus, blandus, varius, disertus. κόλαξ, affabilis, fallax & pellax, æmulus, garrulus, ὀξὺς εν τῆ λόγων, illecebrosus, ΦροσύνῃΣ ὑπαγωγὸς, ασΦαλὴς, dolosus, απατηλὸς, ΦενακιστικὸΣ, απατητικὸς: vnde αἱμύλῳ ὄρνις, apud Plat. de leg. & lib. 3. epigramm. κούρην αἱμύλον ἐπιτέτην ἡβητάσε. vbi genere est feminino. Hom. Odyss. ά, μαλακῶΣ ἢ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. blandis, ἢ αἱμύλῳ. id est, απατῶ. Sophocl. in Aiace, ὦ αἱμυλὸ πατὴρ ὑχρὸν ἄλωμα, &c. Plutarch. in Solone αἱμύλῳ ἢ ΦροσωπικῶΣ, id est, affabilis & humanus. Author Etymologici deducit ab αἶμαι (scribitur enim & aspiratè) αἱμύλος, vultùque esse diminut. (pro ὑμετερος, σωικὸς. πανοῦργος. δολερὸς) vnde αἱμύλῳ, (id est, κολακευτικὸς, πυκνὸς, πολὺΣ.) Posseid.

Αἱμύλῳ, τὸς ὀδόντας αλγῶ, dentibus doleo.

Αἱμυσθὲω, id est. αἱμωδιάω.

Αἱμυσθὴς, εος ὁ ἡ ᾗ, cruentus.

Αἱμωδὴς, ες ὁ, ἡ, dentium, & gingiuarum affectus, Galeno dentium ſtupor. ſic Gaza in problem. Ariſtot & Ruell. apud Dioſcorid. Marcel. dentium ex acri acerbóve aliquo cibo torpor. Alex. Aphrod. τῶν ὀδόντΦῶ ὑγρὰν ὀπωῶν προσπιπτόντων αἱμωδίαν τὴς ὀδόντων ὑπάρχειν ὑγρὰ δεκτικὸν, ſtupori dentibus à frigidis fructibus infecto, potulaca, quæ frigida eſt, mederi.

Αἱμωδιάω, mihi dentes ſtupeſcunt. Hoc verbo vtitur Ariſtotel. in problem. ſectione 7. ſic apud Hieremiam prophetam cap. 31. οἱ ὀδόντες τῶ τέκνων αἱμωδίασαν. id eſt, dentes filiorum obſtupuerunt. dicitur & αἱμωδιᾷ pro eodem, id eſt, τὰς ὀδόντας παρκεῖν ἢ ὀδωδᾶζειν μὴ κινησαι ὡς αἱμώδεσθαι, ΦΦα τῶ αἷμα, Etymolog.

Αἱμωδιασμὸς ὀδόντων, dentium hæmodia, ſtupor dentium ob acerbitatem, veluti ex immaturo pomo.

Αἷμων, ονες, ὁ, cruentus. hæmon fluuius qui & Θρεμιδὼν, Author Plutarchus in Theſeo. Iuuenitur etiam tenui ſpiritu ἅμων, ονος, vt docet Conſtantinus Laſcaris. Eſt autem ἅμων idem quod εἰὸ ἅμων ἔτος ἅμων, ἅμτειρες, id eſt pertus: ἅμων ὅΦρις, apud Homer. Iliad. ί. ſit autem à δαίμων literæ detractione, & vtrunque à δαίω το γιγνόμαι. Αἷμων etiam viri nomen apud Homer.

Αἱμάτια, σὐλεχ, ἡ λύδια, ficorum genus, de quibus Athenæus libro tertio.

Αἱματῶδὴς, ες, ὁ, ἡ, ſanguinarius, cruentus.

Αἱνέα τεκνόωσι. Homerus Iliad. ά, ι χαλεπὸς ὑπὶ κακοῖσὶ αἰνῇ μάχῃ, duriter enixi. αἰνὰ πρὸ αἰνὰς, ὦ αἰνὰ θεοὶ κακά.

Αἰνωτάτες ἢ ὁ, grauis virtute, ὁ ὑπὶ κακοῖ τῶν ἀριτῶν κακτυπῶν. Homer. Iliad. τ. Αἰνεμέτης τὸς σὺν ἔλεν ὑπόνησε ἡ ἡγορίες πρ. dicitur & αἰνότατος.

Αἰνάδαι, οἱ Æneadæ.

Αἰνέας, in genitiuo, αἰνέω, communiter, & αἰνέα Doricè, & αἰνέαο Bœotice & Æolicè, & αἰνείαο & αἰνέῳ Ioniceè: in datiuo αἰνέᾳ communiter, & αἰνείῃ Ioniceè: in accuſatiuo αἰνέαν communiter, & αἰνέῶν Ioniceè: reperitur & αἰνέα. in vocatiuo ὦ αἰνέα communiter, & αἰνέας Atticè, nomen eſt proprium filij Anchiſæ & Veneris, author Homer. Iliad. β. deducitur autem ὑπὸ τῶ αἰνῶ, id eſt, laudo. αἰνέας, & per pleonaſmou literæ ἰοτα αἰνείας, vt notat Conſtantinus Laſcaris. Homerus in hymno Veneris aliter tradit his verbis. τὸ ὃ ᾧ αἰνείαο ὀτομὰ ἔσσετο, ΦῶνησὲΦ μ' αἰνὸν ἔχων ἐνὶ δώμασι βροτῶν ἀνὴρ ὃς ἐμισπὸν ἀνὴρ, &c. id eſt, huic autem Æneas nomen erit, propterea quòd me grauis cepit dolor, quòd mortalis viri incidi in lectum, id eſt, quòd à mortali viro me ſtuprari ſuſtinui; quæ verba ſunt ipſius Veneris. Vnde Αἰνάδαι Æneæ filius ſeu nepos.

Αἰνεάδης, ὁ, Æneadæ, qui ex Æneæ ciuitate Thraciæ, ἀφειοπαῖς, Hippocrat.

Αἰνέω, laudet.

Αἰνέω poeticè pro αἰνῶ.

Αἰνησιπ. apud Apollon Rhod. rebus claris.

Αἰνήσιμος κεκλήκοντες.

Αἴνησις, ως, ἡ, laudi quo commendatio, gratiarum actio, laus. ὁ ταὐτὸν. Fit ab αἰνέω, Etymolog.

Αἰνητὸς, ὴ ὁ, ἡ laudabilis decorus.

Αἰνίσσω, αἰνίξω, & apud veteres αἰνήσω, quod Ionicè à poetis interdum vſurpatur, vt docet Gaza: τὸ ἔπαινος, laudo, celebro, approbo, confentio ἔπαινος, συγκατάθεσις, præconio celebro, αἰνετὸν, αἰνῶ ἐπ' ἀφετῇ μέτε, animi ſtudium approbo, & gratiam tibi habeo. Homerus Iliad. ά. μένα' ἀρ μ' αἰνεῖς μᾶλλ' ἢ νεύκεις. Apollon. 2. datiuo iunxit pro aſſentior ἀνήκεσ' ὑπόκειτ' ἢ πίθεται. Interdū μεταικόνημα (Nā laudat venales qui vult extrudere merces: & vulgò dicimus, Il s'en veut defaire. Interdū accipitur pro παραίνεσις reprehendo & recuſo. Plutarch. in commentario πῶς δεῖ ἢ νέον ποιημάτων ἀκούειν χρέων τ ὃ τὸ πῶς χρεῖαν ἢ ὀνειδισμὸν ἀποκλίνειν ἢ τὸ πῶς ἐπαίνου ἢ συνηθείας ἀκρότερον ἢ ἀσΦαλὲς, ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκουσι, ἀνόμων ἢ ἀλόγων ἢ ἀμάρτων λαμβάνονται. ὧν δεῖ, τὰ ὀλίγα αὐτὸν μεμνῆσθαι. ἀλλὰ δ' ἢ ἐμπειρία πεῖσε τὸν ἀκροατὴν ὑπὸ ἀφελείας ἢ ἀπλότητος ἐπαινεῖν. ἀπὸ δ τῶ ἐπαίνου ἀπὸ τὸ ἀβλαβὲς ἢ ἀσΦαλὲς ἐπὶ τὸ σωμφέρον καὶ χαῖρον ἢ χάριεν καλεῖσθαι, ὥσπερ μὴ δόξαμεν μηδὲ λαμβάνειν. ὥστε δ τῶ ἐπαίνου παρορᾶσθαι ὑπὸ φασὶ τὰς ἀφελεστάτας ἐρῶσι. qui veriùs Heſiodi Latinè ſic verti poteſt, Nauiculam laudas, ſed onus vehat ardua puppis. Sic noſter Virgilius in Georgic. Laudato ingentia rura: exiguum colito. vide ἐπαῖνῶ. Apud veteres ſignificat quoque irrigare, contundere, commouere, vt in priſcina fieri ſolet, αἰνεῖν ἀπὸ τῶ εἰς, κατὰ, διὰ δράττειν ἢ ἀλλοιεμίεν τὸν ὕδωρ.

Αἰνὴ, ἡ, honor, laus. Herodotus libro 8. εἰν τῶ ἐμῷ μεγίσῃ ἀνὴ στρατηγὸν ὁ θεμιστοκλὴς, & c. i. eſſet maximo in honore inter duces Themiſtocles: ὁ αἰνὴ μεγίσῃ ὠνὴ magna flagrans inuidia. αἰνὴ λαοῖσι, id eſt, ἀδέξη, adiectiuum feminimum, τῶ ἀφοῖς.

Αἰνὴμι, laudo, probo, pro αἰνῶ, more Æolico, αἶμι ὕγωγε ἄἰμμι, ὃ ᾗ, &c.

Αἰνιάες, οἱ, ſeu Αἰνῆσες, Æniianes populi, de quibus Plutarchus in Problem.

Αἰνιγμα ατος, τὸ, ænigma, obſcurum inuolucrum, obſcura ratio. ſcripus, i. obſcure dictum. Cicer. libro 2. epiſt. ad Atticum, In his epiſtolis me Lælium, te Furium faciam: cætera erunt ἐν αἰνίγμασι. Æſchin. contra Cteſiph. ἀ δὲ αἰνίγματων, ἀλλ' ὕμᾶς ἀφ' ἑαυτῶν γράΦειν, &c. Hieron. in cap. 19. Ezechielis Prophetæ. Nulli dubiū eſt, inquit, ænigma & parabolam aliud præferre in verbis, aliud tenere in ſenſibus. Idem Hieronymus, vel, vt volunt alij Beda venerabilis in cap. 1. Proverbior. Solomonis. Ænigma eſt quæſtio obſcura quæ à ſcipſo intelligitur niſi aperiatur: deducitur autem à verbo αἰνίτομαι. Allegoria obſcurior à Quinctiliano dicitur cap. 6 lib. 8.

Αἰνιγματιστὴς, ὁ, ὁ, qui per ænigma loquitur, quíque res per ſe diluciclas data opera obſcurat. Gregor. Nazanzen. ὧν τῶ ἀεὶ ψυδόλογον, τοῦτο τὸς αἰνιγματιστὰς παρ' ἡμῖν. & c. hæc à nobis dicta ſunt ns, qui captiose & perplexè arguntur.

Αἰνιγματώδης ες, ὁ ἡ, ænigmaticus, obſcurus, ἀσαφὴς, rectus.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmatice, obſcurè, αἰνικτερῶς.

Αἰνιγμὸς, in genitiuo plurali. Plutarch. in Galba. ἀ δὲ αἰνιγμοὶ, ἀλλ' αἰπαρος ἐφ' ἑαυτῶ, id eſt, non per ænigmata ſed aperte ſigna dixit. Plato in epiſt. ΦροσῆλΦ δὲ ὁ σὺ δὴ σωμφέρει, ἴν' ἀὶ τὰ ΦίλτΦ ἢ πάντα ἢ γῆς εἰ πλοῦτος ΦαΦῆ, ὁ ἀπόγνως μὴ γνῶ.

Αἰνίζομαι, laudo, ὑπαινῶ, ὑπαινομῶ. Homer. Odyſſ. ὃ. ἔβρχα ἄφατ βροτῶν ἀνὴρ αἰνίζομ' ἀπάτεων. Fit ab ἀμῶ. αἰνέω ἢ αἰνίζομαι.

Αἰνικτικὸς, ὁ ſcitus, ænigmaticè. Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in Proœmio. ὁ ἓν σὺ λαμπρῶς κ' ἐδὲν αἰνικτικὸς ΦροσηγορεύΦης Interpr. αἰνιγματώδης.

Αἰνικτὸς, ὁ. obſcurus, ἀσαφὴς, ὃ κεκρυμμένῶ ὃ αἰνικτὸ, τὰ, obſcura.

Αἴνιος, Æmius, filius Numitoris ab Æmilio cælus, Plutarchus in Parallel.

Αἰνίττομαι, ἴξομαι, obſcurè loquor, innuo, inſinuo, ænigmate oſtendo, nutu ſignificationéque appello, vt Cicero loquitur. Plato in Apologia. τὸ τ ὦ κὴν ὁ τῶ δαιμόνιόν μοι γιγνόμενόν. αἰνίττομαι τῶτο ΦρόσΦ ἀέκας, id eſt, per hoc ſignifico aerem. Budæus etiam taxo vertit apud Plutarchum de placitis philoſophorum, ἢ ἡ δλημέρῳ κεκλῶμμένΦ αἰνίττεται ὁ τοῖς ἐλμέλεις χάρεσι, &c. id eſt, Euemerum autem & Callimachus taxat in iambis ſcribēs. Idem Plutarch. in Themiſtocle, αἰνίττομαι παρέχειν ἐγκλήματα, id eſt, obſcurè per ænigma minor crimina me moturum. Idem in Numa, εἰ μὴ τὶς αἰγνωΦίαις τερατῶν αἰνίττεται μὴ θάλασσα ΦΦαπάτοσιν ἢ μεταβολὴ τῶ χρῆσθαι, &c. id eſt, niſi habitus mutatio quippiam Ægyptius rotis aſſimile ſignificat & docet Gregorius Nazianzenus in oratione de Baptiſmo. τῶ κτίγνωσι αἰνιττόμενΦ, id eſt, deſperationem obſcurè innuens. τί αἰνίττεται, id eſt, quid ſibi vult? Ariſtophanis Græcus interpres, αἰνίττεται ὃ, inquit, τὸ ὀμῶδὲ, id eſt, taxat ſeu alludit ad Euripidem. Plato libro primo de Repub. πάλαι ὁ ἀρχὸ ὁ σωκράτὲς ΦυσπικῶΣ τὸ δίκαιον ὁ εἴη, velamine poetico ſignificauit quid iuſtum lit. ῥᾴδ' ἐπεξάμιλλον, id eſt, ὃ εὐτύχως παρεικασμένον, per ænigma dixi, ſub inuolucro expreſſi. Plut. in Apologia. τί λέγῳ ὁ θεὸς, ἢ τί ποτ' αἰνίττεται αἰνίττονται μεταφορὰ, ænigmatice orationi tranſlationes congruūt, Ariſtot. Rhet. Dicitur etiam αἰνίττω, ſiue αἰνέσσω ἢ αἰνίζω pro αἰνίττομαι: ἐπὶ δὲ συμβόλων πιῶν ὃ πολλοὶ, ἢ ὁ ΦθεγγόμενΦ λέγῳ, ἀλλ' ἄλλα αἰνίττεται ὁ: ΦερέΦ. Fit ab αἰνὸς ἡ ῥιμι μῦθος, ὁ πανημόνιος λόγος. Αἰνε-

Αἰνοβάκχευτος, grauiter bacchans, horribili furore percitus, apud Lycoph.Alex.

Αἰνοβίην ἀγάθωνα, ſtrenuum Agathona, in Epigram.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix nuptus, qui inauſpicato grauíque matrimonio eſt coniunctus.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix vt Ἐριννύες αἰνοδότειραι apud Orph. in Argon.

Αἰνόθεν, αἰνῶς. Gallicè, *de mal en mal*. Home.Iliad.η. τῶν δεινῶν δεινότατον. Heſych.

Αἰνόθρυπτος, ὁ καὶ ἡ, quem malè decent deliciæ ſeu perditè delicatus. Theocrit. εἰδυλλ. ό, Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε θὲς πάλιν, &c. id eſt, Eunoa tolle telam & repone in medio, dum tu, quam male decent deliciæ, non ſis, ſerua ſcilicet.

Αἰνόλεκτρος, torum iugalem infelicem habens idem quod Αἰνόγαμος. Lycoph.Alex.

Αἰνολέτης, horrendum in modum perdens vel graue exitium inferens. Orph. Argon.

Αἰνολέων (pro αἰνὸς λέων. horrendus leo. Theod. Idyll.32. Θηρίον αἰνολέοντα κακὸν τέρας ἀγροιώταις.

Αἰνόλυκος, grauis & malus lupus, in Epigr. Laſc.

Αἰνομανής, furore graui percitus.

Αἰνόμορος, ου, exitialis, κακόμορος, qui miſera & graui morte obit.

Αἰνοπαθής, έος ὁ καὶ ἡ, grauiter & malè affectus, mala perpeſſus, κακοπαθής. Muſæus, αἰνοπαθὲς Λέανδρε, &c.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, grauiter feriens, grauiter percutiens apud Nic. αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, ſignificare etiam poteſt grauiter ictus ſeu percuſſus, ex αἰνὸς & πλήσσω.

Αἶνος, ὁ, laus, gloria, ἔπαινος, ὕμνος, δόξα. παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ τέρπομαι καὶ εὐφραίνομαι καὶ διαχέομαι. quaſi ἴαινος ὁ διαχέων τὴν ψυχήν, Etymolog. Et per aphæreſin τοῦ ι fit αἶνος. Αἶνος, apologus, fabula, prouerbium. Theocryt. edyll.ξ. αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλην, i. prouerbium vtique dicitur, iuit & taurus ad ſyluam. vbi αἶνος, i. λόγος παροιμιώδης. Αἶνον Aphthonius in progymnaſ. ſimpliciter μῦθον, id eſt, fabulam vocat. Huic ſunt (vt ait) varia ex inuentoribus cognomina, συβαρίτης, κίλιξ, κύπριος, αἰσώπειος. Quintil. αἶνον, ait à Græcis appellatum, λόγον μυθικὸν & αἰσωπικόν, a Latinorum nonnullis apologationem, non ſatis in vſum recepto nomine: additque hoc a parœmia diſcrepare, quòd αἶνος totus ſit apologus, i. Oratio fabuloſa, & obſcura & figurata quæ à brutis animantibus aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur: παροιμία autem ſententia breuior, vt apud Heſiod. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, νοέουσι καὶ αὐτοῖς, Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. Αἶνος, γνώμης παραμύθιον, Etymolog. apud Homerum Odyſſ.ξ. ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. vbi αἶνος pro dicto ſimplic. ſumitur, vt μῦθος: alioquin eſt laus, ἔπαινος καὶ ὑποβεβλημένος λόγος, Homeri interpr. αἶνος etiam dicitur αἴνιγμα vel γρῖφος, cuiuſmodi eſt ille Clearchi apud Athenæum lib.10 ἀνὴρ καὶ οὐκ ἀνὴρ, ἰδὼν καὶ οὐκ ἰδὼν, ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα καθημένην καὶ οὐ καθημένην, ἐπὶ ξύλου καὶ οὐ ξύλου, λίθῳ καὶ οὐ λίθῳ, βάλλει τε καὶ οὐ βάλλει, i. vir nō vir (eunuchus) videns non videns (luſcus) auē non auem (veſpertilionem) ſedentem non ſedentem (pendentem) ſuper ligno non ligno (ex ferula) lapide non lapide (pumice) percutit non percutit (vult quidem percutere, ſed aberrat, nec ipſum aſſequitur.) Αἶνος aſſenſio, συγκατάθεσις, vt ait Euſt. hinc fieri dicens, ἀναίνεσθαι pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro aſſentiri vſurpatur. Αἶνος, laus, encomium. Odyſſ.φ. τί με χρὴ μητέρος αἴνου, Ouid. opus habeo laude matris: hinc πολύαινος Vlyſſes, i. multum laudatus. Eſt præterea αἶνος vrbs Thraciæ, cuius mèminit Theophraſtus de Cauſis plant. lib.4. cap.12.

Αἰνὸς οῦ ὁ, κακὸς χαλεπὸς, δεινὸς, ἐπίφοβος φοβερὸς, horribilis, ſeuerus, ἐναγής, grauis, malus. παρὰ τὸ δεινὸς, abiecto δ & ε mutato in α. Vel παρὰ τὸ δαΐς, pugna, δαϊνὸς καὶ δαινὸς, & excluſo δ, αἰνὸς, ὁ μάχιμος. Etymolog. Homer. Iliad. Ἀλλά μ' αἰνὸν ἄχος ἔσσεται, i. δεινὴ λύπη. Odyſſ.ό, σύ μ' ἔπαυσας ὀϊζύος αἰνῆς, me graui ærumna liberaſti. Apollon.2. Argon. τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι, monſtrum horribile viſu: vnde αἰνείας, vt ſcribit Homerus in hymno Veneris.

Αἰνότης, ητος, ἡ, grauitas, δεινότης.

Αἰνοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægrè enixa, quæ in exitium peperit. grauia & mala pariens ſeu gignens. Nonnus, Αἰνοτόκου σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν ἰδέσθαι.

Αἰνότοκος, ου, ὁ, malè natus, ſeu grauiter editus in lucem.

Αἰνοτύραννος, grauis tyrannus.

Αἴνυμαι, aufero. ἀφαιρῶ. capio, λαμβάνω Odyſſ.ξ. ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, id eſt. λαμβάνει. Heſiod κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, terræ ſum alumnus. Ab αἰρῶ ἀρνῶ (vt περῶ περνῶ) ἄρνυμι καὶ ἄρνυμαι & reiectione τοῦ ρ αἴνυμαι, Methodius. Alij aliter, vide ἐξαίνυμαι.

Αἰνών, Ænon, proprium loci, cap 3. Euang. Ioannis, ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλείμ, i. baptizabat autem Ioannes in Ænon iuxta Salim.

Αἰνῶς, grauiter, δεινῶς καὶ χαλεπῶς, ἐκπληκτικῶς. Homer. Iliad. ά, αἰνῶς δέδοικα: item pro valde, admodum, magnopere, λίαν, ἢ μάλιστα. Iliad γ, αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε.

Αἴξ αἰγὸς, ὁ καὶ ἡ, caper & capra. Herodot. in Euterpe genere maſculino, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι, καὶ μᾶλλον τοὺς ἄρσενας τῶν θηλέων, id eſt colunt Mendeſij caprinum vtrunque ſexum, & mares magis quàm fœminas. Eodem genere Ariſtot. enuntiauit, lib.3. de nat. animal. item lib.4. cap.3 de generat. animal. αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ id eſt, capræ ignem efflanti. Generale nomen eſt ad omnes caprarum ſpecies, quarum triplex eſt differentia. nam recens natæ ἔριφοι appellantur: anniculæ, vel media ætate χίμαροι: adultæ τράγοι & ἴξαλοι. Has Homerus προγόνους vocat, medias μετάσσας, alias ἕρσας. Significat & capream & capram ſylueſtrem. αἲξ ἄγριος dicitur eidem Ariſtot. lib.8. de nat. animal. ca.28. Dioſcorid. lib.2. αἲξ ἀγρία, caper agreſtis ſeu caprea. αἲξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν, Parœmia de his qui ſibi mala procurant & accerſunt. Vide Eraſm. in Chiliad. Præterea αἲξ accipitur pro aue quę in aquis verſatur, apud Ariſtot. lib.8. de nat. animal. cap.3. capella à Gaza vertitur. αἲξ οὐρανία, dicebatur etiam authore Heſych. fabæ albæ genus, cuius vſus erat in ferendis ſuffragiis. Item αἲξ genere maſculino fluuius eſt iuxta Seſtum, de quo Herodot. libro 9. ad finem. Item αἲξ, id eſt, capra, ſtella dicitur in aurigæ ſiniſtro humero, inquit Proclus. Sic etiam dictus fuit filius Pythonis qui ipſum ſepeliit. Plutarch. in Problem. Αἰγὸς ἕλος, Plutarc. in Rom. τὸ λεγόμενον αἰγὸς, ἢ ζορκὸς ἕλος, i. capræ ſeu capreæ palus, apud quam ſcilicet Romulus diſparuit. Αἰγὸς ποταμοί, vrbs apud Helleſpontum, in quam olim ſaxea ſtella ignis ſimilitudine delapſa eſt, Plutarch. de placitis. αἲξ etiam dicta fimoſa meretrix: cauſam vide apud Athen. lib.13. Fit αἲξ παρὰ τὸ ἀΐσσω (τὸ ὁρμῶ, ἀΐξω ἄιξ, & per ſynæreſ. αἴξ.

Ἄιξ κος, ἡ, ὁρμή, impetus (vnde πολυάιξ) ab ἀΐσσω. ἄϊκας dixit Apollonius in Argon. τὰς ἐπιπνοίας τῶν ἀνέμων καὶ ἀιαφορὰς Alij ὀξύνουσι ἀϊκάς (ſed fit ab ἀϊκή, ῆς, vt διωκή, ῆς) Homerus Iliad. ό, οὔτ' ἄρα τοί γε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, i. διώξεις, ὁρμάς: φορὰς, κινήσεις.

Ἀΐξαντες, irruentes.

Αἴξασα, irruens. Αἴξω, irruam, ab ἀΐσσω, pro ἀΐσσω ex Eurip. citatur μάτην ᾖξα pro fruſtra laboraui apud Sophoclem. ᾖξεν χέρα manum impetuoſè ſeu violentè admouit. ſignificat actiu. cum accuſat.

Ἀϊξάσκω, impello, pro ἀΐσσω.

Αἰξωνεία, ἡ conuitium, βλασφημία.

Αἰξωνεύεσθαι, accuſare, conuitiis inceſſere. Hoc verbo intoleranda mordacitas ſignificatur, inde figuratum, quòd in Attica Æxones dicacitate maledicáque virulentia inſignes erant, Cel. lib. 10. cap.25. Et Etymol. Αἰξωνεύεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ οἱ αἰξωνεῖς.

Αἰξωνεύς, conuitiator. propriè Αἰξωνεὺς dicitur φυλέτης ſeu δημότης τῆς Αἰξωνίδος φυλῆς. Αἰξωνὶς autem dicebatur δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Porro quoniam hi Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι inde factum eſt vt αἰξωνεύεσθαι vocarint τὸ κακῶς λέγειν, & τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα. eſt etiam Αἰξωνεὺς, caprarum emptor. ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος auth. Suid.

Αἰολᾶσθαι errare, vagari, Hip.

Αἰολεῖς, ſeu αἰολεῖς, οἱ, Æoles, incolæ Leſbi, ſic dicti à filiis Æoli, à quibus αἱ αἰολικαὶ ἀποικίαι, i. Æolicæ coloniæ, qui & αἰολίωνες, dicuntur; id eſt, Æoles, olim dicti Pelaſgi, author Herodot. libro 7. de Æolibus loquens, qui Xerxi Perſarum regi meruerunt aduerſus Græcos.

Αἰολεῖαι, quæ dicantur apud Bœotios, vide Plutarch. Problem. & cur mutato nomine vocatæ fuerint ψολόεις.

Αἰολεύς, Cæcias ventus, Καικίας ὁ Κιλίκων ἄνεμος.

Αἰολέω, μ ήσω, π. ηκα, vario, ποικίλλω, πυκινῶς καὶ ταχέως στρέφω, κινῶ. αἰόλητο, apud Apollo. turbatus & ſolicitus erat.

Αἰολία ἡ, inſula Æoli: cuius gentile eſt, αἴολος, vt Theſſaliæ Theſſalus, Italiæ Italus: eſt & αἰολιώτης, vt σικελιώτης. Virgil. Æneid.1. Nymborum in patriam loca fœta furentibus auſtris Æoliam venit, &c. Vbi Seruius, Nouem, inquit, inſulæ quæ ſunt poſt fretum Siciliæ appellantur Æoliæ ab Æolo rege Hippotæ filio. vide Thucyd. lib.3.

Αἰολίας piſcis nomen apud Athen.

Αἰολιγξ, ἡ, vmbra, temporis momentum. Heſych.

Αἰολίδης, ου, ὁ, Æolides, filius ſeu nepos AEoli: vnde & AEolides Miſenus tubicen dictus à Virgilio libro ſexto AEneid. Dictus eſt & ibidem Vlyſſes AEolides: Comes additur vnà Hortator ſcelerum AEolides, &c. Seruius ibidem adnotat Anticliæ filium Vlyſſem fuiſſe, quæ ante Laertę nuptias clam cū Siſypho AEoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt: quod etiam ei apud Ouidium Aiax obiicit, quòd ſanguine cretus Siſyphio.

Αἰολίζω μ ίσω, αἰολῶ, ſequor mores AEolicos, AEolicè profero ſeu loquor. interdum etiam, ποικίλλω, vario. Item decipio, vt apud Heroclem, μηδ' αἰόλιζε αὐτήν, ne circumſcripſeris ipſam. Inde deductum, quòd AEoles vt fraudulenti infamabantur, vt Theocriti interpres in primum Edyl. annotat.

Αἰολικός, AEolicus, vnde Αἰολικῶς, aduerb. ποικίλως.

Αἰόλιον, AEolium, ciuitas Thraciæ Cherroneſi. Theopompus in tertio indicat eſſe quidem hanc vrbem in Attica ſitam, ſed di-

tionis tamen Chalcidenſium.

Αἰολὶς -ίδος, ἡ, AEolia lex: ſic dicitur lex quædam de fidi'um cantu à Terpandro ſic appellata, Plutarch. de Muſic.

Αἰολὶς, ίδος ἡ, AEolis regio, cuius incolæ AEoles. AEolidis autem verbes duodecim fuerunt, vt docet Herodot. lib. 3. αἱ δὲ αἰολίδες πόλεις κυῖμαι, ἀρχαιοτέρις κεκωσόφιν λόγοισιν, νέον τεῖχος περιῶν, κύπαι, νύσσαι, ἀρχαιοτάτη πάσιν αὐτέων ἐοῦσα καλέεται Κύμη ἡ Φρικωνὶς· ἄλλαι δὲ ἐν τῇ Κύμῃ ἐοῦσαι μία γὰρ σφέων παρεγένετο ἐκ Κύμης, ἥτοι ἡ δὲ αὖτις ἐνοίκεον ἐν τῇ Κύμῃ, &c. αἰολίδα γῆν, i. AEolidem terram poſſident Theſſali, inquit Herodotus lib. 7. Idem lib. 8. refert Perſas com buſſiſſe: vbem αἰολίδων, i. AEolenſium, de Phocide loquens. Thucyd lib. 8. μόλις δὲ ἢ κῦ οἱ μετ' αὐτὸ, ὡς ἤδυνατο ἕκαστοι ἐστειλαν δὲ καὶ ἐς Δέσβον ὕστερον ὀλίγαι πάνυ δὴ ἐλεῖν, αἰσχρῶς τε δὴ πλεονέκτησαν. αὖθις δὲ ἐς αἰολίδα, ἢ μὴ πανυδίων κακῶς ἢ πλεονεκτικῶς ἐς τε πάντας χωρὶς αἰολῆς ἐλάσας, i. AEolica lingua, dicitur & ſimpliciter αἰολὶς.

Αἰολόβαρ-, varius & verſutus in conſiliis ſuis idem cum αἰολομήτης & ποικιλόμητις. Oppianus ichneumonem & vulpem appellat αἰολοβούλους quoniam callida & aſtuta præ cæteris ſunt hanc animantia.

Αἰολοβρόντης variè fulminans Iouis epith.

Αἰολοδίωξις, ἡ, ἡ, varietuſ, qui cure eſt variegata.

Αἰολόθρονος, ὁ, ἡ, varietuſ, qui cure eſt variegata.

Αἰόλω, moueo, κινῶ: vnde κορυθαίολος, vt inquit Homeri interpr. in γ. Iliad. Item vario, Heſiod. δὸν' ὅμαρτες αἰόλλοντο. quando vuæ acerbæ colorem murant, Item πάσσω.

Αἰολοδέρμων ποικίλου δέρματος, donum varium. vt quod ex multis diuerſiſque rebus conſtat. αἰολοδώρους varia donans.

Αἰολοδώρης, habens varium thoracem, qui varium eſt thoraca induitus.

Αἰολομήτης, ὁ, ποικίλων ἔχων τὸ μῆτραν, qui balteum vel zonam habet variam. Theocrit. Edyll. ρ, ἑβδόμᾳ πέσασιν βαρὺς ὕπνος αἰολομήτης, i. ſolet Perſis grauis Deus ἀολομήτις. Eſt autem μῆτρα zona bellica.

Αἰολόμητις, ὁ, Heterocl. accentu in antepenult. & cum ἰ, αἰολομήτεως, variis conſilij homo, varijs inſtructus conſiliis: vafer, verſipellis. vnde αἰολομήτης ἕνεκα, id eſt, amor conſiliis varius, φαῖνεσθε. Heſiod. σφωμὲν ἀπὸ ποικίλου αἰολόμητιν, id eſt, aſtutum αἰολομήτης idem ſignif.

Αἰολομίτρης, varius, mult formis.

Αἰολοπύλαι, αἱ, quæ forma ſphærica ex ære aut alia materia fiunt, intus cauæ, quibus meſt punctum anguſtiſſimum quo aqua infunditur: inde igni admotæ, ſimul atque aqua feruere cœperit, flatum tantiſper emittunt dum aqua, quæ in fumum reſoluta paulatim effatur, duraueritt. deductum ab αἴολος & πύλη, quaſi AEoli portæ, Cælius libro vndecimo, capite 18. Docet conſtructi nem Vitruuius, libro 1.

Αἰολοπώλης, ὁ, ἡ, ποικιλόπωλος, ὁ ταχύπωλος, varios ſeu veloces equos habens Homer. Iliad. γναίπεδος αἰολοπώλους, i. ποικίλους ἱππαζομένους πολυπωλίδι ἁ ταχεῖς ἵππους ἔχουσας.

Αἰόλος, ὁ, AEolus, rex Ventorum, de quo Virgilius lib. 1. AEneid. vbi videto Scruium. Ouidius quoque lib. 11. Metamorph. AEolum Hippotæ filium fuiſſe ſcribit: vnde αἰολὶς ἱππότα δὲ dicitur Dionyſ. de ſitu orbis. AEolum Græci Hellenis fuiſſe filium & Pyrrhæ tradunt. vnde in libello φεῦ τῆς διακτόνων, ὅτι ἡ αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παιδὸς ἡ πυῤῥὰς αἰολὶς ἐκλήθη: ἐπὶ τοῦ δέκα πόλεις κτίσας, τελεῖ τε χρήσαι αἰολέας, ἡ τῶν διάκτορον αἰολίδα φορυγόδοσιν. In dialogo quoque qui Charephon inſcribitur apud Lucianum, aut quiſquis author eius fuerit, AEolus filius Hellenis & Halcyones pater fertur. Ab hoc autem ſunt nuncupati οἱ αἰολεῖς, i. AEoles, ficut ab Hellene eius patre omnes Græci dicti ſunt Ἕλληνες. Fuit & AEolus pater Salmonei, non rex Ventorum, ſed quidam apud Elidem vrbem, vt indicat Seruius in 7. AEneid.

Αἰόλος, ὁ, ἡ, varius, maculoſus, velox, doloſus, μίασμα, δόλωτος, ποικίλος, ταχύς. αἰόλος ὄφις, ſerpens maculoſus, καὶ ἀσκίτης: vel aſturus. à nomine ἀΐσσω, i. procella, vel ab αἰόλλω, id eſt, ποικίλω. Methodius deducit ἀπὸ τῶ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, αἰόλλω δὲ, i. σκεπτικὸν ἢ μὴ παιδὰ, ἢ ποικίλον ἢ διὰ τὰ ἄστρα, i. nox tenebroſa & nigra ſeu varia propter aſtra. Nicias Epigram. αἰόλον ἡμερόσκωλος ἔαρ φαίνεται μέλισσα. αἰόλῳ αἰόλῳ, obſcurum ἀσυμ, i. tempus edax. aliquando etiam αἰόλῳ & ἕτ varius metaph. i. multiplex, implicitus quo ſenſu apud Lycoph. dicitur Ἔλυσεν χρησμὸν ὡς πολὺ αἰόλον σῆμα quo ſenſu Aeſchylus in Promet dixit αἰόλου στόμιος χρησμοῦ: αἰόλλει σφᾶκες, veſpæ. οἱ τὸ μέσον σωμάτων κεκινῆσθαι τόδας αἰόλλειν ἵππον apud Homer. equus velox, i. ποδώκης vel πτερόεις. Eſt & αἰόλος piſcis ex ſcarorum genere apud Athenæum lib. 7. Nicander duo genera facit ſcarorum. τὸν μὲν ὀΐτην τὸν δ' αἰόλον.

Αἰολοπαῖς, varius, ποικίλος, αἰόλος, quidam ſcribendum putant αἰολοπαίκας.

Αἰολοπρόσωπος, apud Homer. cui iuba vel coma colore eſt variat.

Αἰολοστόμος, ὁ ambiguus & obſcurus, perplexa loquens & intricata. apud Æſchyl. epitheton eſt oraculi.

Αἴολος, αὐτὸ τὸ ἤχουον ὡς ὑδρομύλου, pro audiebam & ſentiebam. Vide Αἰόω.

Αἰολόω, autem, i. τὰ πάντα ὡς ἀκάπαντος, ὡς ἐπεξαλλαγὴς πλάγιον.

Αἰολόω, ſeu, vt alij ὑδρόω, aſpergo βρέχω, κλύζω, καταβρέχω, humecto, deſuper irrigo, ſuperfundo. vnde καταιολόω, i. illinere.

Αἴολος, vir, lingua Scythica: vnde ἀΐσσω τὸ, i. virtcidæ Amazones dictæ author Herodot. lib 4.

Αἰολοχρὴ ὕδατι apud Hippoc. de locis in homine perperam pro αἰόλου.

Αἰόλι datiuus caſus plurali, à nominatiuo αἰόλ.

Αἰόλιλι, ὑψηλὰ, χαλεπά. hoc eſt, alta, difficilia, αἰόλι βέεσθαι, alta fluenta, Apollon. & Homer. pro αἰόλα per ſyncop.

Αἰόλιος, ας ἡ, Æpea, vrbs Laconicæ regionis. Eſt & Αἰόλια, vrbs Cypri quæ εἰλαι quoque dicitur. vnde ſit gentile nomen αἰόλιάτης, abiecto ι, vt ἀρκαλιάτης. Αἰόλεῖς autem adiectiuum ſor minimum, i. alta. Homer. Iliad. β. αἰόλια κολωνὸν, &c. i. ὑψηλὸν.

Αἰόνη, Doricè pro αἴσπη, Si, apud Theoc. ab Heſych. tamen & Suid. exponitur ἄκαιρε tanquam.

Αἰπεινὸς ὁ, excelſus, in edito loco poſitus. ὑψηλὸς, altus, elatus, χαλεπός. Hom. Iliad. β, ἐς αἰπεινὸν γρύνειον. Antipater in Epigram. ἐς μέγαν αἰπεινὰν τυρρηνίδα κρημνὸν. Iliad. ζ. πόλεμον αἰπεινὸν.

Αἰπείος, ντος, ὁ, idem. Apollon. 2. νῆσον πέλαγος αἰπειοεσσαν. Ibidem, καὶ νῆσον αἰπήεσσαν, &c. αἰπήεσσα βίη, vitæ excellam. αἰπήεσσα κατωγὶς, alta procella, in Epigramm.

Αἰπόλιος, αἰπολίς.

Αἰπόλλα. ας, ἡ, αἰπόλιον ὀχ. κρήπιδα, caprile, & caprarum inſtitor, ſiue mercator.

Αἰπολεῖα μῆλων, capras paſco. Theocrit. Edyll. θ, λιὰ τὰς μὲ αὐτὸν ἀμὲ αἰπολεῖν τε διδάξαι. Τῶν τοι μετὰ ἀὼν τὰ διδαχθὲν τοι ἔσχα. id eſt, quòd ſi quid vis me & ipſum ſimul capras paſcentem docere, illam Mirylam dabo doctrinæ præmia tibi capram.

Αἰπολικὸς, ad capras pertinens, caprinus, paſtoralis, αἰπολικὸν μέλιννα, ſt. bulare ſignum, ſeu indicium caprile, ſi ſignum quo indicatur capras illic fuiſſe in Epigram.

Αἰπόλιος, ὁ, τὸ, grex propriè caprarum, caprile ſeu hœdile, αἰγοτόμιον, ἡ, ἡ αἰγῶν ἀγέλη. Heſychius lib. 1. τὰς αἰπόλια, καὶ τὰς σπήλαιας ἢ τὰ ἔκλεια ἐκ ὄνος, &c. Odyſſ. ξ. τὸν αἰπόλια πακτὶ ἀγωῖ. Sophoc. κλυτὰ αἰπόλια dicit, i. clamoſa caprilia. D. Hieronym. in cap. 43. Ezechiæ, Græco, inquit, ſermone, caprarum & hircorum grex, ſublimium conuerſatio dicitur, quaſi αἰπόλιον. Siquidem αἴπος excelſum, πόλιον conuerſationem ſignificat. Nam huiuſmodi animalia ſemper ad excelſa feſtinant, & nihil periculi ſuſtinentia ibi inueniunt viam, vbi ceteris animalibus interitus eſt. ſimplicior autem eſt illa etymologia qua αἰπόλιον deducitur ab αἰπόλος, αἰπόλιον, autem dictus quaſi qui circa aut iuter capras verſatur ab αἶξ, & πολέω.

Αἰπόλος, paſtor propriè caprarum, i. caprarius, ποιμὴν τῶν αἰγῶν, αἰγονόμος. Æpolus redditur à Stephano Nigro, apud Philoſtratum. Donatus in vita Virgilij ait, αἰπόλους, infimos eſſe inter paſtores. Syncopa eſt pro αἰγοπόλος, ab αἶξ, αἰγὸς, & πολῶ τὸ φιλαγέρωμαι, ὁ φίλος τὰς αἰγας φιλαγραφόμενος.

Αἴπος, ους, τὸ, cacumen, ἀκροτήριον, vertex, mons, ὑψηλὸς τόπος ὀλόδος, κρήμνισμα. Euripides, φως ὅ αἴπος ἐφίκετο, in arduum tendit. αἴπος idem quod αἰπὺς.

Αἴπυ, Æpy, vrbs Meſeniæ; apud Homer. Iliad. β Αἰπὺ autem accentu in poſteriore ſyllaba, i. altum.

Αἰπύδμητος, alte extructus, Nonnus.

Αἰπύλεπις ἐλαφὸς, cornua ſcissa habens, Etymol.

Αἰπυμήτης, grandiloquus, Æſchylus; poreſt etiam ſignificare eum cuius conſilia ſunt alta & ſublimia.

Αἰπυὸς, excelſus, altus, celſus.

Αἰπὺς, ὁ, ἡ, ὑψηλὸς, altus, profundus, excelſus, durus, grauis, arduus, difficilis, extitiosus, μίασμα, δόλιος, μεσίαγος, ὑψηλὸς, ὀλέθριος, χαλεπὸς, ἀτραπὸς. Ἡ ὑδάτος, metaphora ἀπὸ τῆς αἰπυῦ τῆς ἀκρωτηρίων. Homer. Iliad. δ. δίκτυ' αἰπὺ πεπλεγμένα, i. τὸ ὑψηλὸν, μέγιστον. Idem, αἰπὺν ὀλεθρον ἰμείρεν, ἄκρατον χαλεπὸν. Idem, ἐ αἰπὺ τεῖχος, αἰπὺς δὲ ὄλμ. altus, profundus, Heſiod. αἰπὺν τε μεσόγειον, altiores campis in Epigram. Eius fœmininum eſt, αἰπεῖα. Nam τῆς εἰς ὑλικὴν ὑσίτεως πραγῶνδε, τὸ ὄνομα εἰς ἀκλινῆ τὸ ἐσβεσθὲν ἀφ' ὧν ἐγένετο, αἰπὺ αἰπὺ, αἰπεῖα καλὸν, ὡς ὀξεῖα, παχὺ παχεῖα Heſiod. ποδὶ δὲ αἰπεῖα ἰοὶ. pedum grauis ſonitus. αἰπὺ πάτος, celſiſſimus, ſummus. ὑψηλότατος.

Αἰπύτατος, ſublimis, altus.

Αἴπυτος, AEpytus, rex Arcadum, vnus ex filiis Arcadis. vide apud Hom. Αἰπύτου τύμβος ſepulchrum AEgypti.

Αἶρα, ας ἡ, lolium, cuius meminit Theophr. hiſt. plant. lib. 1. cap. 8. & lib. 8. cap. 5. Scribitur à nonnullis ſpiritu aſpirato. Eius farina valet adhuc ſue puria vlcera, inquit Galenus lib. 2. ad Glaucon. id eſt, αἶρα ἄλευρον. αἶρα, etiam, pro ſecuri, & malleo ſumitur, ἀξίνη, ἡ σφῦρα. Callimach. λαὸν ἐ πᾶν ὀφθαλμοῖς κωμίζουσι θέρμον ἀμφὶ ἀγρὸν ἔρια διδασκάλῳσι. Pro σφῦρα dicitur ab αἴρω tollo debéreque aſpirari. Αἶρα pro lolio ſit ab αἴρω ſuffero: mentem enim auffert, quia vertiginem vehitque ebrietatem efficit. In Etymol. deducitur à ἰάω τὸ φθίω, quaſi ἰᾶσα, φθορὰ.) & αἶρα Iterat præpoſitione: quia lolium ex ſumenti corruptione apud Heſych. paroxyto-

[illegible]

nus Scriptum legitur αἱρεῖ; accipitur autem αἷρα, non solum pro semine seu grano loliy, sed herba etiam è frumento corrupto pullulante, Hesych. enim exponit etiam αἴρεις, ἀρχίλος βοτάνις, & σπυρὸς κριθοειδὴς αἱρῶν dicuntur à Theoph.

Αἱρετὸς, captus, extinctus, electus, probatus, αἱρετὸν ἀν. captus fuisset. αἱρετὸν δίκην, i. dolo excipiantur. αἱρετὸν μαι, id est, capiar, extinguar.

Αἱρούμαι, αἱρήσομαι μ. αἱρέσομαι. π. ἥρημαι, αἱρέθην & ἑλόμην, δόντ. τὸ ἑλέσθαι & ἑλεῖν. significat autem eligo. volo, postulo, confector, opto, probo, accipio, præpono, καιρὸν ἁ. sumo, intercipio, assentior, decerno, deputo, profequor, deligno, fortior, sectos, capesso, sequor, deligo, constituo, in animo instituo, declaro, creo pro eligo, præscribo, substituo, intermitto. his enim modis pro locorum ratione exponunt clarissimi interpretes, αἱρούμαι γνώμῃ εἶναι, Demosth. id est, accedo seu probo illius sententiam. Plato de Rep. πλοῦν ἀρεῖται, plura sumere. αἱρούμαι πρὸς τὸν, i. hoc à patre accipio, αἱρούμαι ἡδὺ κύματα. i. eligo præ his fluctus, i. malo fluctus quàm hæc. αἱρούμαι ζῶν δανεῖσθαι, i. malo vitam morte. Xenophon, αἱρήσομαι πολλὰν ἀφορμὴν, & ἀπολλύσθαι τε ζῶν, Plutarch. in Numa, νεκρὸν ἀφ' ἡμῶν αἱρούμαι, i. quietem quàm honorem malo. Plato de Repub. εὐ οὖν πατέρα αἱρῇ, vtro modo tibi placet. Aristot. lib. 3. moralium ad Nicomachum, αἱρούμαι πῶν ὑδωλὸν αὐτὸ ἡδὺ ἀναι. i. cæteris voluptatem anteponо. Xenophon, ἐλεύθ. δουλευειν αὐτὸ τὸ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle seruire quàm bellum gerere cum potentioribus. Demosth. ἐξὸν εὐφραίνειν, πομπεύειν αὐτὸ τὸ κατηγορεῖν ἑλοντο. maluit conuitiis rem agere quàm accusare. Herodot. lib. 1. δεῖδε γὸ τὸν αὐτὸν ἐόντα, ὃς τὸ πολεμιον πρὸ εἰρώνης αἱρέεται, vt anteferat bellum paci. Isocrat. in Euagora, ἐξὸν τὰς μὲν φύσεις ἀγ τὰς δ' ἕξεις τὰς ἐν τοῖς ὑπνοις ζῶσθαι ἀξιοῦμεν ἡμεῖς κρίνεσθαι. mihi relinquenda constituo oracula, &c. Demosthenes, τὴ πρεσβείαν ἐλέσθαι ἀφεῖτο, id est, quid conueniret instituere facere. αἱρεῖσθαι λέγειν apud eundem, i. con stituo dicere. Idem ἐξὸν τὰ εὐφραίνειν, εἵ πεπεῖσθαι αἱρεῖσθαι ἐπιτάλιον, ἐκ πάντων ἐμὲ ἐχειροτόνησαν ὁ δῆμος, id est, deinde constituens seu creans rei frumentariæ præfectum, ex omnibus me populus delegit. Xenophon lib. 1. Pædiæ, ἐξ βλαβέστερος γενέσθαι αἱρεῖσθαι αὐτὸ ἀφ' ὑμῶν ἐπὶ μέσου σπανὸς, leguntimperatorem capiarum quæ ad Medos mitterentur. Demosth. de corona. ἡγεῖσθαι δὲ τὴν αἰμφικτυόνων ἡγεμόν. Gaza de Senectute, αἱρεῖσθαι πρεσβύ. quum consor fuisset. Plato de legib. αἱρούμαι φρὸ πάντων, ex omnib. deligo. Herodotus, αἱρεῖσθαι, confectari seu perfequi, cui opponitur φεύγει, Aristot. ad Th od. Plato in epist. κακὸς γὸ ὁ ῥαθυμίαν ὀνείδους πεῦθεὶς ὑπὸ μεγάλου τ σῆς αἰχῆς ἢ ὧν πολλὰ φίλον ἡ ξένον κακὸς ποιῆσαι πρὸ τὰ σὰ φοιδῶνται. σὺ γὸ ἀδικεῖσθαι ἐλεῖδι, &c. te consectari & te illi anteponere. αἱρεῖσθαι τὰς ἀφορὰς τὰς ἐρχομένας ἐκ φεύγειν, ingredior viam, inco viam & instituo. Demosth. αἱρούμαι ἐμαυτὸ βασιλέα εἶναι. regē mihi delego, sic Herodot. Thucyd. lib. 2. αἱρὸ ἡρημένῳ ἀπὸ τ πόλεως, vir à ciuitate delectus. αἱρεῖσθαι τὰ ἀγῶνα μετὰ σου πολεμεῖν, ἡ φρὸς σε, Demosth. ἐλέου τινῶν ἀπὸ πανταπολῶν ἐλπὶ Rem. tractandæ rationem imisti & instituisti, Demosth. αἱρεῖσθαι αἰχεῖν i. ad præfecturam delectus. αἱρεῖσθαι σε ἐπὶ τὴν αἰχὴν, deligo te magistratum vel principem. Plato de leg. ἡρεῖσθ' ὧν τὴν αἰχὴν, ad principatum electus. Ibidem. αἱρεῖσθαι αἰχὴν, id est, regno electus. αἱρεῖσθαι, pro capio, Thucydides lib. 2. τοὺς δ' ὕπνους τὰ μ' ὀλίγα αἱρεῖσθαι, &c. id est, alios, & cibum & somnum capere. ἐπαυλιεῖν αἱρεῖσθαι συμμαχοῦσι, i. λαμβάνειν, suscipere, facere, Demosth. Herodot. in Thalia, ἀ ἐγεσθ ἢ αἱρεωμένῳσιν αὐτοῖσι ἐπιτηδεύμασι τοῦτο, &c. id est, ipsis prædium sumentibus Notum ipsi fasse. Homer. Odyss. ἕ. ἄρτον ἐλοιτο, id est, cœnarunt. αἱρόμενοι ἐ ἐδοῦν, Euripid. id est, capiam voluptatem. Legitur etiam αἱρεῖσθαι in significatione passiua, vt apud Aristotelem lib. 4. Politic. cap. 15. αἱρεῖσθαι, captus, victus, sic αἱρεῖσθαι pro capi accipitur in hoc prouerbiali dicto apud Suidam αἱρεῖσθαι πρὸ φιλίππου· αἱρεῖσθαι etiam pro reuerti peragi, conuinci manifestum esse pro ἁλίσκεσθαι· vt αἱρεῖν significat reum peragere, conuincere pro ἁλίσκειν. Phalaris in epistola ad Sthesichori liberos, αἱρεῖσθε ὑπὸ τοῦ μόνου, &c. Αἱρεῖσθαι inquit Budæus, opinari, censere, sectam aliquam consectari, vt philosophi faciunt. Theod. in Eccl. hist. 1. αἱ πλεῖστοι φῦ ἡ διαδεξάμενοι αἱρεσιῶν Philo de mundo ἡ τοὺς τ ἀναιτίας αἱρεσιώτους. Secundum eos qui contrarium dogma sequuntur.

Αἱρεσιαρχέω, μ. ἀτα, sectæ fum author.

Αἱρεσιάρχης, sectæ author, hæresiarchus.

Αἱρέσιμος, capi aptus, Xenoph. lib. 5. Pædiæ, βουλεύθ. ἐδοῦν, εἰ σὺ εἶν αἱρέσιμον τὸ τεῖχος.

Αἵρεσις, ἐως, ἡ. secta, familia, hæresis, optio, electio, voluntas, delectus, factio, institutum, studium, sectatio seu affectatio, creatio magistratus alicuius, oppugnatio, expugnatio, conatus, πρόθεσις, κατάσκεσις, vt indicat Thucydidis Græcus interpres. Thucyd. lib. 2. ἀκούσαρέτ δ' αὐτοὺς ὅτι τὴ αἵρεσις τ πολεως, οὐτε τὰν α τ ἀξιωσεκδῦ, ἀξίως. Gaza etiam in Problem. Aristot. sectione 1. quæstione 53. intermissionem reddit, pro interceptione vrinæ scilicet. Plutarch. ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς διηγήσεσι· αἵρεσιν ποιεῖμαι ὑπὸ τῆς πυθίᾳ, &c. eius optionis Pythium cōsulto, vt exponit Politianus. Item in Epigramm. Polidippi, ὡ ἄξια τῶν ἐμῶν ἐνὸς αἱρέσεις, ἡ τὸ ὀμιλεῖν μισθότατ, ἡ τὸ σωτεῖν αὐτὴν ἐκ πατώματος. Ioannes Chrysostomus, ἀεὶ ἐφισαμένῳ, ἀλλ' ὅμως ἐν γοις ἀφίεσαι οἱ βελόμενοι διαβάλλειν αὐτοὺς, ὅς ὡς ὀφθῆ κρίσεις λογισμῶν ἡ αἱρέσεων ποτιπαίοντας. ad est, attamen nonnullo rationabili vtentur præsextu, si vellent eos taxare, quòd non recto ratiocinationum iudicio electionem fecerint: pro electione & creatione episcopi, vbi ποιεῖσθ αἵρεσιν, id est, eligere. Idem ibidem. αἱρεῖσθ δὲ φοὸς τοὺς τοιούτους αἱρέσεων. &c. id est, ad buiusmodi creationes latis esse debet. αἵρεσιν ποιεῖσθ, apud Platonem de Legib. accipitur pro comitia habere. Luc. Euangelista cap. 24. ἀφεῖσεν ἡ ὀπτῶλων· σφοτος ἀπὸ τῆ καβαφᾶν αἱρέσεως, &c. id est, authorem sectæ Nazarenorum. Idem cap. 26. ibidem, ἐσπάντες οἱ Ἰουδαῖοι συνηδάσκοντες με αὖον ἐν ἡ ἱερῷ ὄλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κῆ τῶν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν ἡ ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος ὤν, id est nouerunt omnes Iudæi, qui prius nouerant me ab initio, si velint testimonium ferre, quòd secundum exquisitissimam sectam nostræ religionis vixerim Pharisæus. Ex quibus locis patet hanc dictionem apud veteres non fuisse odiosam, vt nunc apud Christianos, quibus quum summa competat concordia, vtpote eiusdem corporis membris, iure optimo inuisum est hæreseos seu sectæ vocabulum, diuisionem sonans. Legitur cap. 21. Leuit, κηθ' αἵρεσιν φοοφέρει δόξα, pro, spontè offert dona. εἰς τὸν φοσήκων ἡ ἀξίας αἵρεσιν. ad pristinam vitam art. ficiúmque, αἵρεσιν νέμω, offero optionem. Sophocl. αἵρεσιν δίδωμι, dare optionem. Isocrat. ὡς τὴ φοὸς ἐθισπρου. ἀλὰ εἴ τις θνὰν αἵρεσιν σοι δοίη ἡς ἐπιμελέσας ἡ φιλοσοφίας ἡ διατρίβῃς εὐξαιο ἂ βίον διάγειν, ἀδικῶν ἡ ὀνειδ δὲ, ἢ πᾶσι ἐμοὶ συμβοῦλοι μᾶλλον ἡ τοιοῦτοι. Accipitur sæpius pro optione seu conditione a Polybio φοαίρεσις. Thucydides lib. 2. ἀφ' ὑμῶν ἀφῖσε γενόμενα τάλα διτυχοῦσι ποὺ ἡ ἀνία σοφμῆσαι, etenim eos qui prospera fortuna vtuntur, bellum præoptare quàm pacem magna vecordia est. αἵρεσιν δὲ σὺ σὺ ἀπίεμαι τὰ ὑμετέ, id est, sector te. apud Demosthen. pro corona. In epist. Philippi. μὴ βιαζομένων ἐφ' ὑμῶ ποιῆσαι ἡ ἐκόντας αἵρεσιν, quum nollent vos sectari. αἵρεσις, pro studio, Galen. ad Glaucon. lib. 1 & disciplina, ὁι τῆς μεδοδικῆς αἱρέσεως διδασκαλικωτέρους, &c. Idem lib. 2. ad Glaucorem, i. ex secta & institutomethodico, &c. vt sit μεδοδικὴ αἵρεσις ἡ ἐμπειρικὴ, cui opponitur δογματικὴ αἵρεσις διακρίνει, alterutrum deligere, Herodotus libro 1. Καλὴ αἵρεσις, quod bonis conditionibus dicitur, Institut. de iure persona. & ὑπὸ αἵρεσιν γκρεῖς, hæres sub conditione scriptus. nam & apud Modestin. αἵρεσις, conditiones, & αἱρετικὸς, conditionalis. et ali vertant Diuisiones, & legata optionis. αἵρεσις pro voluntate & proposito, sæpius apud Polyb. Est etiam αἵρεσις philosophorum, quæ est opinio de aliqua dogmate firmata, hæresis, secta, quarum quatuor in primis celebres erant Athenis, Academica. Peripatetica. Epicurea & Stoica: à quibus aliæ omnes quæ à Laertio colliguntur, tanquam fontibus promanarunt. Θέσις (vt annotat Celsius) est præstantis in philosophia viri ἀξιοδόξου ὑπόλημψις, id est, opinio admirabilisficuti Antisthenis, ἐπὶ ἐν ἔστι σπουδαῖον Quæ si proferri in plures non inurbanos, iam αἵρεσις, id est, secta nuncupatur: sed inter pullatos gregalefque, κοινὴ γένεια: αἵρεσις etiam idem quòd ἦθος, mos, consuetudo. Polybius, σωιεὶς ὡς γὸ ἐκ τ σοφιζομένων συμβάσεσθαι ἡ τὰ βατέρας αἵρεσιν, ἢ ὅλῳ μᾶλλον ὁποία τις ἐῶ. nos dic. mus. *la façon de faire. & maniere de viure.*

Αἱρετὶς apud Eccles. scriptores Dogma praui num de iis quæ ad Christianorum religionem pertinent, dogma orthodoxæ fidei non consonum: vnde αἱρετικὸς praui alicuius dogmatis sectatores.

Αἱρετίσης, ὁ. hæreticus. Αἱρετιστὴς ἡ πολιτικὰ ἡ τῆς αἱρετικῆς, i. Reipu. seu administratio hæreticorum.

Αἱρετὸν, eligendum, experendum, suscipiendum, complectendum seu amplectendum. Theophr. 1. hist. plant. αἱρετὸν τοῖς αὐτοῖς, &c. 1. iisdem rebus complectendum est, cuncta fuppile.

Αἱρετὸς, eligendus, sectandus, expetendus, capessendus. Xenoph. lib. 1. Comment ὀδοὶ τὰ γνῶμι αἱρετὰ ἀνθρώποις εἶ.

Αἱρετῶ ὦ, ἤσω pro αἱροῦμαι.

Αἱρετίζω μ. ἰσω, eligo. placeo. sector partes hæreticorum, αἱρούμαι, ἀφίσεμαι φοαιρέσεως τὰ τῆς αἱρετικῆς φρονῶ. accusatiuo iungitur ὑπὸ τῆ αἱρέσεως: Matth. 12. ex Elaia, ἰδὸ παῖς μου, ὃν ἡρέτισα, quem elegi.

Αἱρετικὸς, Aristot. lib. 1. moralium cap. 21 αἱρετικὴ ἡ οὐσίας κίνδυνος, pericula, quæ quadam essentia diligantur, id est quodam modo & mediocritate, vt Iacobus Faber exponit. Accipitur etiam αἱρετικὸς, pro factioso seu sectæ authore, qui hæreticus quoque Latinè dicitur. Gregorius Nazanz in oratione, εἰς τὰ ῥῆμ Σαμαρειτικὴ γλωσσαγωγία τῶν πεσόντων, ὅταν ἴδωσι τὸν ἐκ φύσεως ὀφθαλμὸν, id est, hæreticis linguæ pruriant: tunc crediturì sunt quum viderint in cœlum ascendentem. ἴδωμεν ἡμεῖ ἡ ὧν τὸν ἐκ πιεῖ τὸν αἱρετικὸν ἡ πλανῶν, id est, quod in errorem factiosos inducit. Idem in oratione, εἰς τὸ ἅγιο βάπτισμα, εἰ δὲ τι ὀνείδου αἱρετικὸν ἡ ἀλόγιον, κρῖνε μετάνοια, quòd si qua sit fera hæretica & rationis vsu capta, infernè maneat. αἱρετικοὶ qui habendi canone 6, Synodi Constantinopolitanæ exprimitur.

Αἱρέτης ὁ, ἡ ἕργων, electrix operum, legitur cap. 8. lib. Sapientiæ ἀιρετὰς, amata vel amans.

Αἱρετιστὴς οὐ, ὁ princeps sectæ seu author. αἱρετιστὴς, aliquarum partium fautor, & studiosus. Polybius, πιστὸν ὑβ' ἑτέρων τὰ αἱρετιστὰς τῶν πολιτευομένων ; i. Equos inanimi qui Peloponnesium partibus non inuenit fauorem? Diodorus Siculus, ἕτεροις προστροέμενος τῶν στασιαζόντων ἐν ταῖς αἱρετικὰς ἐπὶ τὰ δυναστείας, complures imperij fautores habuit.

Αἱρετὸς, assumo, adduco in meam sententiam.

Αἱρετὸς, οὐ, ὁ, ἀγαπητὸς, optabilis, eligendus, optatus, optandus, delectus, electus, ; selectus, qui per electionem confertur, commodus, præstans, potior, præceptus, qui capi potest, superabilis, expugnabilis. In Memnonis Eclogis, ἀεὶ γὰ αἱρετὸν τὸ σέβασμον, quod amatus semper potius esse videtur. Dixitque Cicero, Nam quod quisque cupit, hoc sibi facile persuaderi patitur. Plutarch. in Lycurgo, οὐδὲν ἀιρετὸν, &c. i. viri electi. αἱρετοὶ δικασταὶ, arbitri. αἱρετὸν δικαστήριον, arbitrium. Plato de Legib. αἱρετὸν ἐστι, id est, decet seu optandum est, αἱρετώτερος, id est, potior. αἱρετώτερόν ἐστιν, id est. satius est, seu melius seu præstantius. Æschin. contra Ctesiphont. ὅσα τῆς αἱρετῆς ἀκροάσεως ἡδίω. ὡς ἔστι ταῦτα ἀληθῆ, i. electus, Aristot. βίος ἄνυπ ὃς, αἱρετὸς, &c. in Rhetor.

Αἱρεται κατ' αὐτὰ dicuntur quæ detractis cæteris rebus per se sunt expetenda; quæ etiam si desint alia propter se fuámque dignitatem expetenda sunt.

Αἱρέω, με ἥσω, π. ἦρκα ἀέρκω· ἄνυπερ, ἕλον, capio, teneo, obtineo, occupo conuinco, reum perago, damno, causam obtineo, desumo, assequor, complector. excipio, potior, adipiscor, intercipio, adscisco, detineo, vi capio, expugno, deuinco, περιλαμβάνω, χειρόομαι, deleo, fubigo, dripio, fupphcio ffacio, conficio, occido, extinguo, in hæresim induco. αἱρεῖ τὰ ὅπλα, i. infero arma. αἱρεῖν πόλιν, id est vrbe potiri, seu fubigere & capere, seu in ditionem redigere. Herodot. lib. 1. αἱρεῖ τὰς πόλιας χώμασι, capiebat vrbes ducis aggeribus. Xenoph. lib. 1. Παιδιᾶ ὀργωνίας αὐτῷ, ceperunt eorum aliquot. Homer. genitiuo & accusatiuo iunxit, κομιζέλε σπιλείας, id est, ἐλαύει, per comam accepit Pelidem. Idem Iliad. βλαπτὸν σε λήθη Λιρείτω, neque te capiat obliuio. & Iliad. χ μὴ με χλυκὺς ὕπνος ἕρεῖ, id est, κατακοιμίσει, κρατεῖ. Gregor. Nazianz. ἀεὶ ὅτως ἡμᾶς ἀιρέσεται, id est, neque sic vobis manus dabimus. Lucian. in dialogo Veneris & Cupidinis, Θῆρας μὲ ἐλάφων μὲ πεζῶν ἀιρεῖν τε διώκοντα μὲ κατατρέχοντα, i. cernuos & humulos vt capiat fagittifque conficiat infectans. Pro venor & capto. Heliod. τοῦ δὲ αὐδοπάθειας κλῆσιν ἄρτου αἴρειε θηρῶντα. Demosthen. σὲ τὸ στρῶμα, κ' μὴ ὅτι, ἴσον γε ὑμοὶ τ' παῖ ὑμεῖς δίκαιος διαμφιτὸ, ἢ τοῦτον μὲ ἐλεῖν τὸν πολέμιον, id est, non idem est nunc mihi excidere à vestra benevolentia, & isti non obtinere accusationem, id est, vincere accusando. Hoc modo etiam confruitur, αἰφνίδιος τ' αἰτίας, id est, in causa te conuinco. Guilel. Budæus in epistola quidam ad Ianum Lascarem, κρίνοι ἀπίτασθαι δ' ἐν τοιαυτὶ τὸν τε χρόνον. ὅτου τε ἀπορρωμῆ μὲν, πάντη εὐκαιρότερον ἐμοὶ ἂν ἡ ἠρῳμένη. φοὶ γ' αὐ ἐπ' αὐτοφώρῳ τ' δέ ὃς τ' αἰτίας ἕλω. id est, quanquam ne tantæ adeóque antiquæ amicitiæ nuntium remittam, mihi summopere cauendum duco, priusquam reipsi te reum huius causæ peregero. Æschin. in Ctesiphont. μὲ αἰρεῖ τε ἀδῆμ. οἷος ἐνδυτὸν ἐφ' ἑαυτῶν τὸ δ' ὑμῶν ἡβὶ ἀδικώμενον id est, nolite inuitum reum peragere ieu damnare, &c. Idem ibidem, αἱρεῖ γὰ αὐτὸν τὰ θυμόσια γράμματα, id est, acta publica eum peragunt reum, conuincunt. αἱρεῖσθαι ἕρωτι, capi amore. Euripid. in Medea χάριτι δ' ὅσ γὰ τ' νοσῆ μᾶλλον κάρις λέγε, &c. i. πορδ' ἕ. Plato epist. 8 ἐλεεῖ εὐπετῆς πάλιν τὸν ἀρχῶν, occupare facile dominationem. id est, δύνα ἀδεῖν. Aristides, ὧν τῷ πανα ἀδικίᾳ προέτερον δ' γένηκε πάντα ἀγρυπνον δὲς ἡδ' ἀν, antea bis iam totam Aegyptum subegerat. Gregor. Nazianz. εἰς βασανισμὸν τ' μέγαν, ἀκουέτω τοῦτα μ' βασανιζόμενος ἡμᾶς γε ὡς ἀληθῶς, ἐὰ πειθόσε σωθῆς τὸν ἀσεβείαν, id est, hæc rex audiat: quoniam nos quidem in hæresim non induces, neque impietati acquiescere facies. Xenophon, τὰ πονηρὰ ἀιρόμενα καὶ ἀδίκως μᾶλλον ἕλως, ἢ εἰ δικαίως τὴ, non alter all eius, Plutarch. εἰ τοῦ ἀβροκωτικοῦ φρὸς δοκιμάζων, πάντη τὰ ἑαυτὸ ἀφίγματα, ὅταν λόγῳ αἱρεῖ βέλτιε' ἔχειν, i. iuas res collocare prout ratio postulat ieu exigit Herodotus in Euterpe, ᾧ δ' ἡδ' ὁ λόγος κτᾶς αἱρεῖ, id est, quinetiam ita dictat ratio. ὧδε δ' αἱρεῖ τὸ λόγος, præter delectum rationis: fic ἀφίεε ἐμὴ γνώμη, pro, mea fert opinio. Idem in Melpomene, φράτερε βίλιε μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, σ' συμπέξουβ τοι, i. primum quidem, nili nos ratio traxerit, non congrediemur. Idem ἀφίλεα. præterito vtitur pro ἥρκα. in Thalia, συγγραφὴν δ' ἐγὼ ἥκτοι ἀφίκεα, i. multas insulas in ditionem redegit. Æschin. contra Ctesiphont. Ἅπαντες ἀλκαθὲ ἕρῳ τ' τὰ αὐτὸς ὁ λογισμὸς ἀιρῇ, i. ἐλέγχῃ, teneat & conuincat, vt Budæus exponit. Ἀνώ (inquit author Etymologicus) ἀὸ ἀνώ, sublato i. & permutatione liquidarum) est περὶ τὸ κατακαλύπτω, κρύπτω ex quo διαμφὶ, ἀ φοκρύπτω elgo, præfero. vade φοκαμφοῦμαι & αἱρετικὸς. Herodot. lib. 1. ὁ λόγος αἱρέει, minus fertinquit enim. Κοπρέγει τοι ὁ Θύννος τὰ πρὸς ἡ χρὴ τοι ὁ γῆμαι ὁ λόγος αἱρέει, i. in quem cunque vlum fert animus, vt iur.

Αἱρευίδης ὃν, accipiens, κ. μυλώνων, ab ἀιρῶ, vnde ἀιρεύμαι, & Doricè ἀιρεῦμαι. Hesiod. ἀὸ ἔργ. κρὶ σὺ ἔσλπια γαθὸν ἐρίζειν ἀμφιέλῳ τ' ἠνδὸν ἐλίσσειν. Homer. νῦν ἐν μέλαν ἀιρεύομαι, id est, ὑφαιρεύομαι ἐν. τῷ βοσκομένων, surripientes: hoc enim significat ὑφαιρεῖν, subducere, & furari.

Αἱρήσομαι, futurum τῶ ἀιρῶμαι. ἀιρήσω autem τῶ ἀιρῶ.

Αἱρητιτίχος, ὁ, Murorum captor, fibulæ nomen à Diphilo conscriptæ apud Athen. lib. 11.

Αἱρίκιον, holiaceus.

Αἴρινον ἄλευρον, holiacea seu holij farina. Dioscorides lib. 2.

Αἴρινος, vide αἶρα.

Αἰρόσπον, seu αἰρόσπορον, τὸ, tenebrosum, σκοτεινὸν, & cribrum ac incernisulum, id est. κόσκινον, δότε τὰς αἴρας διηθεῖν, hoc est, διακρινεῖν, quod holium separet.

Αἰρόσπορον autem dici posse etymon illud declarat quo αἰρόσπορον dictum volunt διὰ τὸ αἴρειν τὸ πίνον, hoc est, τὸ ῥύπον. eius etym. meminit Etymolog.

Αἰρόσσε, malo omine, & inauspicatò, Irus nominatus, ob ἰδιμε minser & arrumnosus. Homer. Odyss. σ, ἦ πᾶς ἂν ἔβ' ἀιρόσσε κόπασεν κακὸν ἔξιον, ἀίρεσε id est, ἔβλε κακῷ ἔρις ὀνομάσθαι: vel ὁ μιμᾶται ἐσάμῳ τὸ γὰρ ἀλλο τὸ ἐνοέξ μεν.

Αἰρῶν, inadulabile, ἀκολάκευτον, ἀδιάτευτον. est etiam ἄρρητον, infandum.

Αἴρω μ. ἀείρω, ἀ. ἦρκα, & in voce passiua αἴρομαι, tollo, leuo, eleuo, ὑφὸ, attollo : vnde Latinis ærumnæ dictæ. teste Festo, i. furculæ quibus viatores alligatas sarcinas gerebãt: submouco, sustineo, reporto, transfero, colligo, detraho, capio, proficisco, progredior castris, soluo pro diiecdo. soluo è portu. αἴρεσθαι ἀ' χῆρος, tollere onus, Lucianus. ἐ φρτίον ἀ'ρεῖν, suscipere sarcinam & tollere. ἀίρειν λόγῳ, exaggerare, oratione attollere. Demosth. ἀσφαλῶς οἰσθὲ ἡβὶ ὑμᾶς, &c. id est, humeris imponentes. ἀ' σφᾶς ἀιρῶ, leu ἀὸ ἄρω, id est, gloriam acquirere seu reportare. Homer. ἀ' ρτο κλέ-ος id est ἀπὸ γκοιτο, κλέος, gloriam reportet. ἀίρω, pro tollo. Lucian. in Somnio · ἀ' ἴας ἡβ' ὡς ὑ ἐγὼ ἐπιτεθράσω, &c. Euripid. ἀείρεθ' ἡβὶ ἀγκέλας, id est, pondus graue nuntians, afferens nuntium grauem. Demosthenes, ἐβὶ τοιοῦτ. ἀλλ' ὡς ἔοικ. ὡς ἔστι, πάντας ὑμᾶς ἀ' ρτε τε, ἀόρτες ἀδικωμένους, ἢ ὥσπερ ἀ' πάντων ἐλάβομεν ἡβ' ἐ σωτηρίας κίνδυνον ἀείρωμεν, id est, atqui non est, non est, inquam, quod deliqueritis, viri Athenienses, qui pro omnium libertate ac salute periculũ suscepistis, id est. κινδύνευσε. Plato 2. de Repub. ἐ φαῦλον φοβεῖσθαι ἡβὶ μὴ, suscepimus, aggressi sumus. Thucyd. lib. 1. πολὺ χρὼ φοὺς τούτοις ἐφθίσ πόλεμον ἀ' ρσθαι, id est, quo pacto oporret in istos bellum sumere. Sophocles, ἀλ' ὡς ἀσύμβολ ἡβὶ φονέα σὺν τόδε, pœnas sumerem de interfectoribus. Plutarch. in Themistocle, ἀράμενον ἑαυτὸν, id est, qui sibi pepererunt victoriam seu reportarunt. Odyss. ξ ὡς ἄσπετον φῶ ἀ' ρτεσθαι, id est, ἀπνεῖ χειτο, κλέος: vbi etiam ἑαυτὸ legitur pro eodem ἀὸ ἀρτεμαι. Ibidem pro pario & affero alteri, ἡδέως μ' ἐ παιδὶ μόρα κλέ· ἔοικτ' ὀπάσσω, attuli sset suo filio gloriam in posterum. Budæus ad Longolium, σὺ οὖ τοι μέμαντε πύνον ἀ' ρσθαι φῆς, λιπαρὸ τ' σπεῖναι σὺν ἔπτετσθαι δ' ἀέναι &c. laborem cepisse. Lucianus in Anacharside. ἀίρεσθε κακὸ ἡβκακὸ πε, id est, in luto fudantem sublimem rapere. Pro φέρομαι, capio & aufero seu importo. Apollon. 2. ὃ ἀπεστον ὄλεθ' ἁρπτεμ. vt opes referrent immensas & apportarent. Sophocl. in Aiace, κακῶν φάτις ἀρεσθ' ἡβὶ dixit pro σφετιεῖται, τὰ τοῦ σπέρε ἡ ἀίζεσ. Idem ibidem. πολὺν κλοπὸ ἀρεῖσθ. furtim se subducere, id est. διὰ πολὺν φεύγων κυφίως. I hucyd. pro soluo lib. 1. εἰ ἡ τὰς ναῦς ἀφεντες δότε τ' γῆς ἡ παρεκτᾶξαμενοι μετώπους, ἀσύμχρῶ, id est. hi soluris à terra nauibus in altróque : ii tutius quietem agebant. Idem Thucydid. eodem libro, ἀφεντες ἐβλήμενοι τε ἑαυτὸ ἡ πότε διχμὸς τε ὁπλίτας ἢ πλεῖ δὲ τ' ἐβλήμενον. Idem libro 2. de profectione terretbri, ὡς ἐπαρεύειν ἐβὶ τὴν μεσογείαν, ἀφ' ὧν τ' πόλεως, ab vrbe profectus. Plutarch. in Themistocle, ἀίρειν βουλόμενος ἡ πλῶν ἐβὶ τὸ ἰδιωτὸ, id est, ad ifthmum classem reducere volens. Idem in Publicola, ἀῖρε μεγάλα φρονῶ, id est, magno profecti exercitu. In Euangelio Iouinis cap. 10. ἀίρεις τὸν ἀγχῦλον ἡβὶ, id est, animam nostram fustpendis. vel vt Latini dicunt, quid nos encas? item in Euangelio Marci cap. 2. ἀίρει τὸ πλήσιον ἀπὸ τὸ κρηβὸ τῦ πατμοῦ, id est auffert supplementum eius nouum à vetere. Αἴρει εἶται σημίδε κλίνῃ. apud Aristotelem in Problem. Gaza reddit. Sole abeunte. ἀ' ρῦν μέγας, Demosth. euasit magnus. ἀίρεσθαι ἀνεμίου, dicit Sophocl. pro tollere metũ, id est, deponere, μὰ σὴν ἀίζε, μηδὲ ἀνεμίου ἀ' ρες. ἀίρειν ὄγκον, sese efferre Sophocl. in Aiace ῥηδ' ὄγκον ἀ' ρες μηδέν. Idem pro adinuoco, ἀῖ' αὐτὸν, φῶς ἀνδρῶν, κάκιστε, θεόστυγες. huc admone & affer attollendo eam. ἀίρω ὀκέτης. iumo bonũ animum & fiduciam, apud Euripidem. Αἴρειν εἶται significat ὀρμῆσαι excitare. αὖ ἔειν, augere, κουφίζειν ἐ. βασταζειν subleuare & portare. Αἴρειν ὄζα πόδα πολλὰ νεῦ ἀ' ρειν ὄζα πόδα αὖτας, luto pedem efferre atque extrahere, vel extra caulam pedem summouere atque subducere. de his dicitur qui nolunt se in aliquo negotio implicare atque inuolnere. ἀίρειν τραπέζας, mensas apponere, aut augere. ἀίρεσθαι ἐνεαυτὸ ἀὸ ζῆν. ἀίρειν μ χορὸν, id est, ὀρχηστὰς tripudiare, choreas

choreas ducere more ruſtico tripudiis atque ſaltare, brachiis ſub axilla conſertis atque implicitis. Aliud autem ἐξάμιον, ſiue ἀξίωμα χέρρας, manus ſcilicet tendere, quod ſit ſuppliciter, & venam poſtulando. Polybius, τὸ γ πολὺ πλῆθος, μηχανῆς τ δίωσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τ λιμένα ἔμενε, τὰς κεφαλὰς αὐτὰς ὑπὲρ τ τείχους ὑποτείνοντες, ὑπηχοῦσάν τ χεῖρ ἑτέρων, ἢ φοβουμένων τ ἐξαιρήσεις τὰς χεῖρας ἢ δεόμενοι ζωγρεῖν, &c. Virgil. 12. Æneidos. Ille humilis ſuppliciter ſupplexque oculos dextramque precantem Protendens. Et paulò pòſt, vicisti, & victum tendere palmas, Ausonij videre.

Αἶρω fit ab ἀείρω τὸ κεῖλον. Eſt & ἀίσσω τὸ φοσφέρω, offero: vnde ἄσσις, Etymology.

Αἰ. ἀΐδ ης, lobaceus, ſolio permixtus, oppon. τῷ ἀγαθυρῷ.

Ἀΐδ ης ιδος ὁ, Orcus, Pluto, Ἀΐδ ος. Iliad. ἀ. ζμυχὰς ἀΐδι δόμου ἀΐδος εἰσω. Significat etiam idem quod imbecillis. is enim virtutem ſignificat, ἡ ἀΐς, ὁ μὴ βλαπτικὸς ὤν, Suid.

Αἶσα, ης, ἡ, ſors, fatum, parca, fortuna, οὐ διὰ τέλους, nihil aliud quàm Deus ipſe, vt tradit Ariſtot. de mundo. potius voluntas Dei, æterna atque immutabilis. Alij deducunt à ἄειμι, i. diſtribuo, cuius μ. διάϊσις vnde abiecto ἀ, ἴσις τὸ ἐπὶ, μέτρῳ, ἑρμαπλῷ, ὑπ πρακτῷ. Homer. Odyſſ ξ ὄφρ ἐδῶ σὺ μὲν αἶσα βιώσῃ. Item μοῖρα, id eſt, pars. Heſiod. ἠὼς γὰρ τετάρτου τρίτῳ ὑπτιάουσα ἄγησιν. Homer. Iliad. 9. pro officio, ὅπῃ μὲ κατ' αἶσαν ὀίεαι κεῖσε, id eſt, ἢ τ πρεπῶν, vt decet, ἢ κεδήσει τῷ φρὸς τὸ decoro, & officio. αἰσὶ δὲ, fatum eſt & neceſſe. Odyſſ. ν. Εἰσον δ' ὅσα τοι αἶσα δόμος ἐν σπιτνοῖ κνδὶ ἀνοιχῖσι. Accipitur & pro inſamia apud Sophoclem. Item αἶσα, nomen verbis eſt Thraciæ prope Pallenem.

Αἰσακὲς, ramus lauri, vel myrti, ὁ δάφνης κλάδος, ἢ ὁ ἡ μυρσίνης. Etymol. Eſt & auis nomen & idem quod ἀηδόνιος, vel potius ἐρεθακὸς, ſiue ἐρίθιμος.

Αἰσθάνω, ὁ, εἶαλο, accipitris ſpecies: aliàs ἀφπέρα, Ariſtot. lib. 9. de nat. Animal. cap. 36.

Αἴσαρος ὁ, ὁ, Æſarus. fluuius & portus iuxta Crotoná vrbem. Theocrit. edyll. 4. ἄλλοκα δ' ἐμ τὸν ἀϊσάρον νομεῦσι, id eſt, interdum quidem ipſam, ſcilicet vitulam, apud Æſari fluenta ſiue ripas paſco.

Αἴσοπος ὁ, ὁ, Æſopus, Lyciæ fluuius vel Throadis, vt apud Theocritum.

Αἰσθάνομαι, μ. ἀϊσθήσομαι, σ. ἠσθόμην, μέσος ἀόριστ. ὁ, ἠσθόμαν, ἢ, αἰσθάμαι, ſentio, ſenſu percipio, ἀκούω, audio, noſco, comperio, reſciſco, νοῶ, odoror, mente vtor ſamori. Politianus etiam exponit. ſicio iudicium. De hurus conſtructione ſic Conſtantinus Lascar. αἰσθάνομαι, τὸ νοῶ μ' μετ' ἐμοῦ, id eſt. pro intelligo, cũ participio ord ntiut vt αἰσθάνομαι ἐρεύξων ὢν ἔκαμε χαμᾶι, id eſt, intellig › me vltrà quàm tempus poſtulat ferri. Lucian. in Anacharſ. ἀλλ' οὐκ ἐγκαλεῖ πεπεισμένῳ. & &c. id eſt. ſi ſentias te dicendi arte captari, αἰσθάνομαι ὄζων, ſentio, percipio me habitum. Ariſtophan. Gaza de Senect. πολλὰ κεκωφέτηκα, αἰσθάνομαι μὲν οὐκ, ἄσπερ εἰρηκὼς, ea ipſa quæ dixi ſentio fu ſſe longiora. Simili cõſtructione dixit Virgil. Æneï. 2. ſenſit medios delapſus in hoſtes. αἰσθάνομαι σε σιδήρῳ. Xenoph. lib. 1. Paediæ, εἰ τὴν ὄψιν σιδήρῳ, ὃ τὴ σώφρονι. ἢ τὴ μητρὸς αἰδῶ, ἢ ὄφεις ἐ τοῦ φοβεροὺς οὐ σεν τας μὴ ἀγνοεῖν. id eſt, ſi ad alteram perſonam refertur, accuſatiuum aſciſcit: vt αἰσθάνομαί σε ποιῶν τὰ τοῦτ. id eſt, te hoc facere percipio. Ar ſtophan. in Pluto, εἰ λυποῦμέν γ' αἰσθοῦτ' μ, γιτάρου δ' ὡ γ βάπτειν ὑπεκκαίζοντα Xenoph. lib. 1. Paediæ, ὑδωίων ὡσαυτὸ ἀγελῶν ἀσθάμεθα συσκίαν ἔθη τοὺς νομέας, &c. αἰσθάνομαι τῶν ἐπὶ σοῦλια. αἰσθάνομαι, τὸ αἴδιον ἴχω, μ. χρωτὸς. id eſt, hoc verbum, pro ſenſum habeo, genitiuum exigit. vt αἰσθάνομαι τ' σῦ λόγων ὧν ὑπτιος, ſentio literarum ſuauitatem. αἰσθάνομαι κραυγῆς. Xenoph. id eſt, ſentio & audio clamorem. Plutarch. in Fabio, αἰσθανόμενος τ' ἀεὶ αὐτὸν ἀθυμίας, i. ſuæ infirmitatis conſcius. Ariſtophan. in Nubibus, ἤσθε φωνῆς, & c. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ ἐᾷ τὸ ἀγνοῦ βλαβῆ ἐσμεν, τοῖσι τὰ τὸ νικητὸν τοῖς ἡδονικοῖσι ἀπὸ χαρίζεται, id eſt, talia lauacrum iis qui ſenſu ac mente ipſum percipiunt, largitur. Ariſtoteles lib. 7. de natura animal. cap. 5 αἰσθάνον ται τοῦ οἴνε. pro vino infectantur, i. ſenſu vini. Lucian. in Timone, αἰσθανόμεθ' ἢ ἀφιτὸς. id eſt, intellectu rus donum. Ita etiam conſtruitur aliquando. ὡς αἰσθάνεσθαι σαυτοῦ ὡ σὺ τούτου αἴτιος, id eſt, non ſentis teipſum horum eſſe author em. Thucydid. cum præpoſitione dixit lib 1. ἄλλως τε καὶ μηδὲν πρὸ διαρεῖσθαι κρεῖσσόν, ἐφ' οἷς ὑπ αἰσθάνεσθαι ἡμᾶς γε δοκῶ τι, ἀλλ' ὑκολογίσεσθαι σωφρονεῖ, &c. Idem cum accuſatiuo lib 3 αἰσθάνονται πεσὸν τε αὐτῶν. Idem Thucydid. lib. 2. ἢ σθανον πᾶν βούλεσθαι, &c. ſenſerunt auxilia venire. & Demoſth. de corona, ἢ βουλὴ ὑ' ὀξὺ αἰσθ πᾶσιν τὸ σωφρονεῖν αἰσθανῶν, &c. αἰσθάνομαι τὸ πρὸ σκολιοῦ. Xenoph. lib. 1. Paediæ Cyri, ἡ δὲ, οἶδα ἐγὼ περσίζειν, ὁπότ' ἂν αἴσθωμαι ὑποτείνων αὐτὸν, id eſt, tu autem obſerua quàm ſenſeris eam accedentem. Idem in Anacharſide, τοῖς δ' ἡ κωμῳδοῖς ἡ ὑποπιπλῆτ μὴ λοιδορεῖσθαι ἐθέλειν, ἐς τοὺς θεολέτας, ἐς αἰσχρὰ μὴ ἀπάξειν τ πόλεως ὑποπεπνευκότας ἀ Ἀθηναίοις &c. Sic dicitur, αἰσθάνομαί τ φωνῆς, id eſt, vocem agnoſco. Thucydid. lib. 1. αἰσθάνομαι δὲ τὰς ἀπάτας. Interpres Græcus Thucydidis illud ita exponit, αἰσθανόμεθα τ κλοπῆς, id eſt, ἀκριβῶς, διὰ τὸ μὴ παρῳνεῖσθαι τ ὀλκάδα. Ariſtophan. in Pluto, modo cum genitiuo dixit, πάνυ παχέως κἀκύθεσ τ θεοῦ ὁ πρόπολος ἀφίκετο, ἐς τὰς αἰθόπας ἵππους, ὀργᾶν, ſi quis ſenſerit ſtrepitum: modo cum accuſatiuo pro eodem. Ibidem, τὸ χρημάτων ὑδόντα δ' μου τ ἀφορᾶν, id eſt, ſenſit meum quidem ſtrepitum: ſi codex vitio non caret. Idem ibidem, εἰ ὑποκλύων γ αἰσθοῦτό μ. ſi mœrentem ſenſiſſet. Xenophon, τὸ δὲ τ ἀσπὶς ἤσθε ἐμὲ διὰ ξύλων ἰόντ' ἐν μάνοντα. comperiſti me domi manere.

Αἰσθησις ατος. ὁ, ſenſio, τὸ τ αἰσθάνεσθαι γνώμιον πάσης.

Αἰσθητὸς, ὴ, ὸν, ſenſus, vis ſentiendi, ſenſus audiendi, vt Cicero loquitur: ſenſio etiam à Gaza redditur, perceptio, cognitio & notitia, ſignificatio, indicium, ſenſus & intelligentia. Iacinta, doctrina vocis. Thucydid. lib. 2. τὸ γὰρ λυσιτελοῦν ἧκιστ ἔχει ἡδὺν τ αἰσθησιν ἐκβιασθὲν, id eſt, ſenſum moleſtiarum nemo non habet Gregor. Nazanz. ἐξὸν θεολογίας τοσούτου τ' ἀνάμεσα ὁ ἡλιὸς, ὅσον ἐσ' αὐτὸν ἀέρα, καὶ αὐτὸν τὸ ἀερομένην καταλαμβάνειν, μηδὲν διαφέγγειν αὐτὸ τ αἰσθησιν, id eſt, tanta eſt vis ſolis, vt extrema alia ab alis calore attingat, nihilque eius ſenſum effugere poſſit, lucem ſcilicet aut calorem aut etiam notionem. Hocrat. ad Demonicum, ἐν ἅπασι τοῖς ὑργοις ὧν ἄν τ ἀρχὴ μεταμελομένοις, ὡς τ πανταχῆς αἰσθησιν μᾶλλ ἀνάμιν, id eſt, exitus ſenſu mouemur. αἴσθησιν κ ὧν οὐκ ἔχρησ ἀφημωνικῶν παρ' χρεῶν, id eſt, ſentimus inimicos præter decorum aliquid facientes. ἀπ' ὀ τοῦ αἰσθήσασθαι αἰσθήσεως πάντ, ὅσοσπερ, ὑ' ὄφεως, ἀκοὴ, χεύσεις, ἢ ἀφὴ αἴσθησιν παρέχειν. Thucyd. lib. 2. εἰ ὁ κωὶς μᾶλλον αἴσθησιν παρέχοι τ' κόνδωνίτας, canes propter hominis conſuetudinem mali ſignificationem dabant: ſic Valla. αἴσθησιν ἔχειν, ſenſu afficì. Galen. lib 1. ad Glaucon. ἀμβλεῖς τὴν αἴσθησιν ὑ' ὀχυρᾶς, frigoris ſenſu afficiuntur. αἴσθησιν ἀσθενῆ, ſenſum ciere & mouere. Demoſthen. ἀ πᾶς ἐκεῖν' αἴσθησις, illius notitia & ſenſus. Sic apud Theophr. hiſtor. plantar. lib. 1. cap. vlt. αἴσθησις est ex ſenſibus percepta cognitio: vt plantarum notitia. Demoſthen αἴσθησις ὑπογύου, reſcitum eſt. τὸ κατ' αἴσθησιν vocat conſectura Poſſidonius, iſquit Quintilian. lib. 3. cap. 8. id eſt, ſecundum ſenſum. à quo differt τὸ κατ' ἔννοιαν, id eſt, qualitas & ſimilitudo. Ab ἀκοὴ fit ἀκόσιμα, vnde ἀκόσιμ' ex quo ἀκούσομαι & inde αἴσθησις.

Αἰσθήσιμα, ſentiam, futurum, ab αἰσθάνομαι.

Αἰσθητήριον, ὁ, τὸ, ſentiendi organum, ſenſificum inſtrumentum, membrum ſentiendi officio accommodatum, domicilium ſenſus, organum ſenſus, ſenſus etiam aliquando vertitur. αἰσθητήριον τ ἀκοῆς, id eſt, pars auditui deputata. τὸ τοῦσιν αἰσθητήριον ὁ σὰρξ ὅτι, caro in his ſentiendis poſita eſt, ſic Gaza. τὰ αἰσθητήρια, id eſt, ſenſuum ſubiecta, ſeu partes ſenſibus accommodatæ quæ & αἰσθητήρια μόρι, id eſt, partes ſenſificæ dicuntur à Plutarcho de placitis Philoſoph. Ex his verbis patet αἴσθησιν eſſe vim ſentiendi. αἰσθήσιον, verò inſtrumentum ipſum, vt eſt verbi gratia, oculus, auris, nerui, quibus læſis, αἰσθήσεις etiam, i. ſenſus læduntur.

Αἰσθητικὸς, qui vim ſentiendi obtinet, cum genitiuo, ſenſu præditus, ſenſibilis etiam à Budæo, ὁ ἀλιβι ſenſibilis. αἰσθητικὸς ὀργ, i. exactiore vi ſentiendi præditus. Theophr. lib. de Sen. ἡ αἰσθητικὸς ἐκ τ τὰ μείζω ζῶα. vnde ἡ αἰσθητικὴ δύωμις, virtus ſentiendi apud Galenum. Ariſtot. in Organo, ἕτ' ἡ ὠὴ αἴσθησις ἄμφ τοῦ αἰσθητικῆ γένεσ ἀμφ. τὸ δὲ ὄνομ' ὑγιὲς ἐ ἡ αἴσθησις, id eſt, cum eo quod ſenſu præditum. vnde apud Galen. lib. 2. ad Glauco. ὀδυνᾶν αἰσθητικὸν, dolor qui ſentiatur. τὸ αἰσθητικὸν, id eſt, vis ſentiendi. Sunt qui paſſiuè quoque exponant, τὸ αἰσθητικὸν, i. quæ ſenſibus percipiuntur, ſeu quæ ſenſu percipi poſſunt.

Αἰσθητὸς, ſenſilis, ſenſu, vt ita dicam, perceptibilis, qui ſentiri potest, ὁ τῇ αἰσθήσει ὑποπεπτωκὼς αἰσθητὸς ἀκοὴ, id eſt, cadens ſub ſenſum auditus. τὸ γὰρ τοιοῦτον αἰσθητὸν ἐ. Gregor. Nazanz. ἐξὸν θεολογίας, τοσοῦτ ἐν αἰσθητὸς ἡλιὸς, ὅσοσπερ ἐν νοητοῖς θεὸς, ἐν τοῖς τῷ αἰσθητῶν. i. id Sol eſt in ſenſilibus, quod in intellectil. lib. Deus, inquit externorum quidam. id eſt, Plato. D. Hieronym. in cap. 44. Ezechielis, τὰ νοητὰ, inquit, αἰσθητὰ, Græcè dicuntur ſignificantius quàm Latinè, id eſt, quæ ad cogitationes & quæ ad opera pertinent. A Galeno dicitur, μόνως αἰσθητὸν, id eſt, vacuatio ſenſilis, quæ ſenſu percipi poteſt, lib. 2. ad Glaucon. Ariſtotel. in organo, ἐξὸν τῷ ἁφὴ πρόεστ, τὸ αἰσθητὸν περίγειον τῆς αἰσθήσεως ὁμοίως. Item ἰδιβεν, ἢ ἐ ἡ αἴσθησις αἰσθητὸν αἰσθησεως, ἢ τὸ αἰσθητὸν, αἰσθητὸν ἐ αἰσθητὸν, id eſt, & ſenſus rei ſenſilis ſenſus, & res ſenſilis, ſenſu res ſenſilis.

Αἴσθω, Heſych. affert pro σύτες, ἄκουον, γνῶθι, Intellige, Audi. Nosce, tamquam à them, αἰσθομαι. a: ud Suid. verò & participa. ἀ. σθων legitur, expoſitum ἀφσθώμενος ἐ βασκανῆ ὢν. nec non ἐν πνέων eſtlaus, expiranstradit autem Euſtat. αἴσθω ſignif. αἰσθάνομαι dici pro αἴσθω ex αἴω, ſignificante itidem ἀκούω ἀφ' ἀκόσιμαι. & αἴσθω ſignificans Ἀποσεῖν ex ἄω quod eſt πνέω vnde. θυμὸν αἴσθων animam exhalans idem quod θυμὸν ἀείζων.

Αἰσιμία ας, ἡ, vaticinium, μαντεία, ἀγόρευσις, ab αἴσιος. Etymol.

Αἴσιμος, inſtus, pius, æquus, fatalis, deceus, legitimus. ὁ χαιτὸς, ὁ ἄπαμος ὁ ἀμφὶ ὤμους, apud Ariſtophan. Homer. Odyſſ. ξ. αἴσιμα ἕοικε πάντα, i. eſt, pia opera. & Odyſſ. ὁ, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, id eſt, τὰ μέτρια, mediocria. αἴσιμόν ἐσ', fatum eſt, fatale eſt, id eſt,

πεπρωμένον, εἱμαρμένον, ὡρισμένον. Odyſſ. ο. τόθι γὰρ οἱ αἴσιμον ἦεν νεμέσθαι. Heſiodus, οὐ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν ἔθ᾽ ἵππους ἀλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα id eſt, οὐκ ἔστι σοι εἱμαρμένον. αἴσιμον ἦμαρ, i. dies fatalis & vltimus, id eſt, ἡ μεμοιραμένη ἡμέρα. αἰσίμη quæ decorum ſeruat, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον ἤτοι καθῆκον καὶ δίκαιον. Homer. in Odyſſ αἰσίμη φρένας ᾔδη. vt ab ἀλκὴ & πόλεμος, fit ἄλκιμος & πτόλεμος: ſic ab αἶσα αἴσιμος.

Αἰσιμόω, μῶ inſumo, expendo καταναλίσκω, ſumptus facio in rẽ neceſſariam: cui contrarium ἀναισιμῶ Euſtat. Iliad. φ.

Αἴσιος ὁ καὶ ἡ, auſpicatus, lætus, proſper, ſecundus, αἴσιμος, decens, δεξιὸς, γνήσιος εἱμαρμένος καλὸς, εὐμενὴς, ἀγαθὸς, προσήκων, δίκαιος, μέτριος, ὁ καθήκων. ἀληθής: αἴσιον γίνηται, fas ſit. Xenophon lib 1. Pædiæ, ἐπεὶ δ᾽ ἔξω τῆς οἰκίας ἐγένοντο, λέγονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αὐτῷ αἴσιοι γενέσθαι, fulgura auſpicata. Idem lib. 2. Pędiæ, ἀετὸς δ᾽ ἐπιπτάμενος αἴσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ φεύγοντα ἔπαισέ τε αὐτὸν καὶ συναρπάσας ἐξῇρε, id eſt, aquila auſpicata & fauſta. à Philelpho dextra exponitur. Plutarch. in Romulo. ὄρνιθας αἰσίους vocat, id eſt, aues ſecundas, quibus augurium acceperũt Remus & Romulus. Idem in Fabio. χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, ἀπετράπη, id eſt, ſiniſtris auibus vſus cõſilium immutauit Idem in Galba, οὐ χρηστὸν οὐδὲ αἴσιον ποιοῦντες τῷ γάλβᾳ τὸν οἰωνὸν, id eſt, nec bonum nec fauſtum Galbę augurium facientes, Budęus in epiſtola quadam ad Brixium. συνήσθην δέ μοι οἰκίαν ἐκείνην αἴσιον οἰκοδομησαμένῳ, τὴν παρειμέναν ἐκ νοσήματος φίλων ἀναληπτικήν τε καὶ ἐπιρρωστικήν Item ad Philecoũ, λαμπρόν τι κατόρθωμα πρὸς ἡμῶν ποτὲ γενησόμενον, σύμπαντός τε τοῦδε τοῦ ἀγῶνος κρείσσιον. καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα αἴσιον. In Epigram. Grec. αἴσιον οὐκ εἴσομαι πόντου σκάφος, &c.

Αἰσίως aduerbium, decenter, καλῶς, δεξιῶς, Euripid.

Αἰσιόω, μ. ώσω, & αἰσιόομαι, auſpicium accipio. αἰσιώμενοι τὸ χωρίον, id eſt, loci captantes auſpicium, αἰσιοῦσθαι, boni ominis gratia aliquid agere.

Αἰσονίδης, Æſonides, Iaſon, Theocrit.

Αἶσμα ατος, τὸ, expenſa, δαπάνημα. & ἆσθμα.

Αἴσονες, ſepes, ſepta. φραγμοί.

Αἰσοὶ à Tyrrhenis dicuntur οἱ θεοὶ dij teſte Heſych.

Ἄϊσος pro ἄνισος, inæqualis, impar, ignotus, ἄγνωστος.

Ἀΐσσω & ἄσσω μ. ξω. π. χα, me impello, me moueo, concutio, διασείω, impetum facio, irruo, ὁρμῶ, tranſeo, eo, exilio. Odyſſ. ο. δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ᾽ ἵππων, tranſiit. Homer. φασγάνῳ ἀΐξας, enſe inſurgens. Sophocl. κατ᾽ ἴχνος ἀΐσσω, per veſtigia feror. Heſiod. in Theogo. χεῖρες ἀπ᾽ ὤμων ἀΐσσοντο, manus ab humeris prodibant & manabant. Inuenitur etiam paſſiuum Homer. Iliad. γ ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη, id eſt, ἐξέδραμεν, ἐξήχθη. ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concuſſis armis proripiens ſeſe. ἀΐξαντες δορί, Marte periti, Euripides, Apud Laertium, impetu contendere, ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. Ἀΐσσουσιν, inquit Suid. ὁρμῶσι, φοιτῶσι. πολύβιος: ἐν γὰρ τῇ ῥώμῃ μάρκον πόρκιον ἀκούσαντα τὰς ἀριστείας σκιπίωνος εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον. τί ἀκήκοας· οἶος πέπνυται. τοὶ δὲ σκιαὶ ὡς ἀΐσσουσιν. Ἀΐσσειν deriuat Methodius ab ἄειν τὸ ὁρμᾶν.

Αἰστὴρ ῆρος, ὁ, torris, titio. Oppian. 5. δαλὸν ἐϋτμήτων μεγάλων αἰστῆρα φέροντες, Vrbis caſuræ ſignum, torrémque ferentes.

Αἰστήτωρ, ορος, ſubulcus, ſuarius, συβώτης. χοιροβοσκός.

Αἶστι ἀφανῶς.

Ἀΐστης ὁ ἐραστής. παρὰ τὸ ἄειν, ὅ ἐστι πνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ. φασὶ γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου.

Ἄϊστος, incognitus, diſparens, latens, de quo nihil ſcitur aut intelligitur, ignoratus: ἄγνωστος ἀφανὴς ἀνεύρετος ἄπυστος. Homer. Odyſſ. α. θεοὶ κακὰ μητιόωντες οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν. Deducitur ab ἴσημι, Doricè ἴσαμι ἴσμαι, ἴσμι ἰστὸς. κατὰ στέρησιν ἄϊστος. Ab ἴσημι fit ἴσαμαι: vnde ἄϊστος. Philon ab εἴδω. Vel ab ἀΐω.

Ἀϊστοσύνη ἀπώλεια, Etymol.

Ἀϊστόω μ. ώσω, πα ωκα, deſtruo, ἀφανίζω, deleo, trucido, euerto, perdo, obſcuro, euaneſcere facio, occido: accuſatiuo iungitur. Sophocl. σύ γάρ μοι πατρίδ᾽ ἠΐστωσας δορὶ καὶ μητέρα, i. καθεῖλες, euertiſti. Et ἀϊστωθῆναι.

Ἄϊστωρ, ορος, ἄπειρος, imperitus, & indoctus.

Αἰστήτηρ, ρος ὁ, ſubulcus, Etym.

Αἰσυητὴρ, rex, honoratus, qui æquitatem ſeruat. Homer. Iliad. ω. κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς. Interpr. βασιλικῷ νέῳ, ἐντίμῳ, τηροῦντι τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δίκαια, Heſychius legit αἰσυμνήτηρ Methodius deducit ab αἶσα αἴσσω καὶ αἰσύω: vnde αἰσυτὴρ, & per pleonaſ. τοῦ η αἰσυητήρ.

Αἰσυήτης, ου, δημογέρων. ἀρχαῖος. Et apud Homer. Iliad. β, αἰσυήταο γέροντος, proprium eſt viri Troiani.

Αἴσυλος, ου ὁ, impius, indecens, aduerſus, malus, ἄδικος, iniuſtus, infandus. παράνομος. παρὰ τὸ συλῶ καὶ α ἐπιτατικὸν cum pleonaſ. τοῦ ι. αἴσυλα ἔργα, Gregor. apud Homer αἴσυλα ῥέζων i. ἁμαρτωλὰ τὰ μὴ καθήκοντα τὰ τῆς αἴσης σεσυλημένα, ἢ παρὰ τὴν αἶσαν: quaſi ἀαίσυλα (vt ἑτώσιον pro ἀετώσιον) Alij enim deducunt ab αἶσα, vt Methodius: Alij ab ἄσω τὸ βλάπτω, vnde ἄσυλος, & per pleonaſ. αἴσυλος.

Αἰσυμνάω, impero, rego, ſum rex βασιλεύω, ἄρχω.

Αἰσυμνητεία ας ἡ, æſymnetia, tertia pars regiæ poteſtatis, Ariſtotel. lib. 3. Politicorum cap. 10. & 11. Eſt autem αἱρετὴ τυραννὶς, i. tyrannis, ſeu regia poteſtas per electionem creata.

Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, & αἰσυμνήτης, ου, æſymneta, rex. Ariſtot. lib. 3. Politic. cap. 10. de monarchiæ generibus, inquit in hanc ſentẽtiam, Tertia ſpecies eſt, vt olim in Græcia fuere, quos vocabãt æſymnetas. Eſt autem hæc ſpecies, vt ita dicam, electiua tyrannis: poteſtas autem huiuſmodi, aut quoad viueret is qui ea potiebatur, durabat, aut tempore quodam definito, quum res ſcilicet geſtæ eſſent, deſinebat. Idem ibidem lib. 4. cap. 10. αἰσυμνῆται etiam dicuntur οἱ ἀγωνοθέται, οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες, ἢ οἱ νεανίαι, ἢ οἱ νεμηταὶ, τουτέστι βραβευταί Homer Odyſſ. θ, αἰσυμνηταὶ δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν δήμιοι, οἳ κατ᾽ ἀγῶνας ἐῢ πρήσσεσκον ἕκαστα. Dionyſ. Halicarnaſſ. αἰσυμνήτην Græcè interpretatur dictatorem. In Etymol. quaſi αἰσιονεμήτης dictus eſt.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, æſymnetis, regina. δέσποινα.

Αἰσχίνης, Æſchines, proprium viri. Theocritus ſecundam ſyllabam corripit.

Αἰσύφηλος, ου, ὁ, timidus, mendax, deceptor, fort. legendum ἀσύφηλος.

Αἰσχέω, fut. έσω, dedecoro, infamo.

Αἴσχεσις, dedecoratio vel dedecus, probrum.

Αἴχιστος, ſuperlatiuum, τοῦ αἰσχρὸς, anomalum, pro αἰσχρότατος, (eſt enim Compar. pro αἰσχρίων αἰσχίων per ἀποβολὴν τοῦ ρ, & ſuperlat. αἴσχιστος) turpiſſimus, probroſiſſimus, fœdiſſimus, nefandiſſimus. ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, id eſt, vſque ad ea quæ ſunt maximè pudenda. αἴσχιστα πενίαν φέρεις, ſummum probrum ducis eſuritionem. αἴσχιστα aduerbialiter pro fœdiſſimè & turpiſſimè. Iſocrat. de pace, πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἴσχιστον, fœdiſſimis omnino laboratis affectibus.

Αἰσχίω, pro αἰσχίονα, Atticè.

Αἰσχίων ονος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ αἴσχιον, comparat. τοῦ αἰσχρὸς, irregulare, pro αἰσχρότερος, id eſt, turpior.

Αἶσχος, εος, τὸ, iniuria, probrum, fœditas, dedecus, pudor, ὕβρις, ὄνειδος, opprobrium, αἰσχύνη, turpitudo, παρὰ τὸ ἴσχω ἶσχος, & cum α priuatiuo, ἄϊσχος, & ſynæreſi, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἔχειν· ἢ τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό. In plural, τὰ αἴσχεα καὶ αἴσχη. Palladas Epigram. ζώων μέν σε μητρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις.

Αἰσχυργέομαι, οῦμαι, turpiter geror. fort αἰσχρουργέομαι.

Αἰσχρὴ, ῆς, proprium nomen μοίρας apud Empedoclem, vt refert Plutarchus περὶ ἀθυμίας.

Αἰσχρήμων ονος ὁ καὶ ἡ ſqualidus, turpis, in Epigram. αἰσχρήμων ἔνδεια καὶ ἀπάντολμος ἀνάγκη, &c.

Αἰσχριωνίη φυλὴ, Æſchrionia tribus. ex hac ſunt Samij, qui Caſim vrbem in Africa incolunt. author Herod. lib. 3.

Αἰσχροκέρδεια turpis lucri comparatio, ſordidi quæſtus auiditas. dicitur & αἰσχροκερδία. Demoſth. aduerſus Æſchinem, τῆς ἰδίας ἕνεκα αἰσχροκερδίας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, i. commoda publica priuato quæſtui atque adeo turpi poſthabuerunt. Chryſoſtomus. ὁρᾷς ὅτι οὐκ αἰσχροκερδίας ἕνεκα ἡμῖν ταῦτα λέλεκται, ἀλλὰ τοῦ ὑμῖν λυσιτελοῦντος.

Αἰσχροκερδέω, turpiter lucrum facio.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpi in lucro verſatur, ſordido quæſtui incumbens, turpilucris, à quibuſdam. Vide in dictione Κίμβιξ.

Αἰσχροκερδῶς, id eſt, turpiter affectando lucrum, cap. 5. epiſt. 1. Petri Apoſtoli.

Αἰσχρολογεῖν, turpiter loqui, turpia fari.

Αἰσχρολογία ας, ἡ, q. turpiloquium, verborum obſcœnitas, κακολογία, vtitur ea voce Apoſtolus ad Coloſſ. cap. 3.

Αἰσχρολόγος, obſcœnus, turpiloquus.

Αἰσχροποιεῖν, agere turpia.

Αἰσχροποιὸς fellator, fœdus. αἰσχροποιὸς εἰς γυναῖκας, ἢ αἰσχρουργῶν.

Αἰσχροποιία, ἡ, turpe & flagitioſum facinus. interpr. Ariſtoph.

Αἰσχρὸς αἰσχίων, αἴσχιστος, turpis turpior, turpiſſimus, fœdus, obſcœnus, indignus, pudendus. Ab αἶσχος fit αἰσχρὸς ὁ αἰσχύνης μετέχων, vt à ψύχος ψυχρός: à κῦδος κυδνος: Et à λύπη λυπηρός αἰσχρὸς ὁ καιρὸς, id eſt, turpe tempus. Demoſthen. pro corona. Homerus Iliad β, ſeu ζ, τὸν δ᾽ Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι. Gaza libro ſecundo Grammat. docet αἰσχρὸς habere duplex comparatiuum, & ſuperlatiuum, αἰσχρότερος καὶ αἰσχίων, αἰσχρότατος καὶ αἴσχιστος, quemadmodum ἡδὺς, γλυκὺς καὶ ἐχθρὸς. αἴσχιστος, Demoſthen. κατὰ μειδίου, πάντα τὰ αἴσχιστα ἐνέστιν ἐν τῷ πράγματι τὸ αἰσχρὸν, fœditas, dedecus, indignitas, αἰσχρὰ καὶ ὀνείδη, flagitia & probra. Demoſthen. pro corona, οὐ γὰρ ὅτ᾽ ἂν δείξαιμι προσόντ᾽ αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη πάντ᾽ οἴομαι δεῖν δι᾽ χερῶς λέγειν.

Αἰσχρεπῶν, Athen. v καλλιεπῶν.

Αἰσχρότης, ητος ἡ, obſcœnitas, fœditas, turpitudo, dedecus.

Αἰσχρορρημοσύνη, verborum obſcœnitas & turpitudo, Demoſthen. apud Poll.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ, fœdum facinus. Lucian. in Pſeudolo. ἀλλ᾽ ὅτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, &c. i. ſed & intemperantia nudior, & facinoris turpitudo illic tibi inſanior. Ariſtoph. interpres in Pluti comœdiæ illũ verſum. σὺ δ᾽ ἀρίσυλλος αἰσχροκάσκων ἐρεῖς, i. ἀρίσυλλος αἰσχρὸς, inquit, καὶ ἐν ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ, αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτὸν φησι ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰ-

πῶν αἰσχρῶν αὐτ' ἀεὶ ἐκαγώδει. tangit autem Ibidem Aristoph. obscœnitatem quãdam. αἰσχρόρρη, qui ore morigeratur in fœdo ministerio.

Αἰσχύω, fœdè, turpiter. αἰσχύε, πλατύπεπλε τὸ σῶμα. polluit corpus.

Αἰσχύλος, Æschylus, tragicus poeta. Hic filius fuit Εὐφορίωνος Euphorionis Atheniensis, sepultus iuxta Gelan. eius Epigramma est apud Plutarch. de Exil.

Αἰσχύνη, infimitis, pudor, verecundia, propriè ob fœdus aliquod, ὅθι τῶν τραυλοφώνου αἰσχρείς, vt inquit Aristoxenes. Hanc Philosophi definiunt φόβον ἀνομου φόβου, id est, metum iustæ reprehensionis. Gellius lib. 19. cap. 6. Ilocrat. ὑφὸ μόνου σαυτῷ φοβοῦ μὴ κόσμου αἰσχύνου, δικαιοσύνου, σωφροσύνου, vbi pro honesto pudore capitur, qui adolescentem decet: fic & apud Sophocl. in Aiace. Item αἰσχύνη id est, dedecus, probrum, ignominia, confusio, tubor, stuprum, id est, ὕβρις, turpitudo. αἰσχύνη κακὴ, Plato epist. 7. pro dedecore. Iudas Apost. in Epist. παραλείξοντες τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας, despumantes sua probra. Demosthen. de corona, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere. γυναικὸς αἰσχύνη, apud Ilocrat. in Panegyrico, id est, matronæ illata stupra. αἰσχύνης ἄπερ, id est, αἰσχυνώτατα, ἀσχύνειν τὸ σῶμα, pro stuprare, stuprum adferre.

Αἰσχύνω θέλω, vereor, in optatiuo ab αἰσχύνομαι.

Αἰσχύνομαι, pudefio, suffundor pudore. Cum participio iungitur, ὡς μὴ αἰσχυνόμενος αὐτὸς λαμβάνων, id est, ne sibi vitio verteretur, quod acciperet. Plutarc. in Solone, αἰσχύνομαι βαδίζων &c. & c. me pudet emertiri. Lucianus in Nigrino, ὃς αἰσχύνονται τοιαῦτ' ὁμολογοῦντες. Xenoph. libro tertio, Πέρσαι, αἰσχύνεσθε παρεκὼν, me pudet monere. Idem αἰσχυνόμενοι αὐτοῖς ἀπαλλαγεῖν, iis me pudet recusare. Plato in epist. de Socrate, ὃν ἐγὼ κεῖθεν ἂν ἀπαλλαγόμενος εἶπον δικαιότατον ἡδὺ πάντων, quem non vererer dicere omnium qui tunc erant iustissimum fuisse. Cum infinitivo, Æschines contra Cteſiphontem, αἰσχύνῃ τοιαῦτα τολμᾶν τὰς ἄλλας, vos pudeat à ſtitione diſcedere. Heroodot. libro primo, αἰσχύνομαι ἀνθρώπους εἰπεῖν, me pudet reuerti. Xenophon libro quinto, Παιδιᾷ, αἰσχυνόμενοι αὐ εἰπεῖν, me dicere puderet. Cum dativo, idem ibidem, αἰσχύνομαι τῷ πατρὶ, me pudet ob culpam: ſic Ariſtoph. in nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Idem Xenophon, τοῖς πονηροῖς μόνοις αἰσχυνόμενοι, propter ea quæ fecerunt erubeſcentes. Cum accuſatiuo. Plutarchus in Alcibiade, αἰσχυνόμενοι τὸ αὐτοῦ, id eſt, qui virtutem reueretur. Thucyd. libro tertio, αἰσχυνθέντες τὸ ἀρχῆθεν ὀλιγαρχικὸν ἐς ὕβριν ἐλπίσαι, &c. id eſt, erubeſcentes Græcos ipſe, quam in vobis collocarunt, priuati. Idem Thucydid. libro primo, αἰσχυνόμενοι τὸ βραδὺ ὂν μᾶλλον ὃ μισηθῆναι μᾶλιστα κινδυνεύειν, nec vos tarditatis, neque cunctationis, quam in nobis maximè reprehendunt, pudeat. Iſocrat. πρὸς δὲ Δύσιννον, εἶτα οὐχ ὑπὲρ τούτων ὧν τοὺς ἄλλους ἐξήτασας, οὐ τούτοις ἐγκαλοῦσιν, οὐδὲ μικρὸν αἰσχύνεται μᾶλλον ἢ δίδασκε. Item ad Demonicum, τοὺς ἧττον αἰσχύνεσθε. id eſt, amicos reuerere, amicorum reuerentia moueare. Xenophon libro primo Pædię, οὐ κυνηγέσιον αὐτοῖς ἐστι τοῦτο, ἵνα ἐν αἰσχύνῃ ὦσι τὰ παιδικὰ, &c. Chryſoſtom. αἰσχυνόμενοι τὸν Θεὸν ἁμαρτάνειν. Sed Deum reuerentes. Ariſtoph. in Pluto αἰσχύνομαι τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς, id eſt, me eorum quæ feci pudet, ſeu mearum calamitatum. Hoc modo etiam dicitur αἰσχύνει, ſeu αἰσχύνου σεαυτὸν, id eſt, pudeat teipſum, ſeu erubeſcat tui cauſa. αἰσχύνομαι ὑμᾶς μὴ, vereor ne. Plato epiſtola 7. αἰσχύνομαι δ' ὑμᾶς μὴ δόξαμεν ποτε ὑμᾶς ἑκόντας μᾶλλον ἢ ξυμβουλῇ. conſcientia vereundiæ adductus, ne mihi ipſe viderer verba ſolùm habere. Item ſequente εἰμὶ, Xenoph. αἰσχύνοτ' εἶ φράζειν δ' ὅτου σου μὴ αἰτιατέον σε, erubeſcet, ſi beneficium non tibi reddiderit. Ilocrat. de pace, αἰσχυνθεῖναι δ' εἰ φανεῖμεν μᾶλλον ἐφιέντες ἢ ὑμᾶς δέξῃσθ' ἢ κοινῆς σωτηρίας. id eſt, me puderet ſi, &c. Conſtruitur idem verbum cum præpoſitionibus. cum ὅτι, vt αἰσχύνομαι ὅτι τῇ ἀρχῇ, imperij me pœnitet. Iſocrat. περὶ εἰρήνης, ἠσχύνοντο μὲν, ἐφ' οἷς ὑπερῆνουν, id eſt. eos puduit ſuæ temeritatis. Æſchines contra Cteſiphont. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς γεγράφηκε. Idem ibidem. ἐκ τοῦ παῖς ἐκμανθάνειν διατρίβας αἰσχύνομαι Item cum ἐν, Thucyd. lib. 2. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι, in operibus pudentes.

Αἰσχυτέον, vereccundandum eſt.

Αἰσχυντὰ, τὰ, quæ parant verecundiam.

Αἰσχυντηλία, ας, ἡ, verecundia. Plutarch. σοὶ δ' ἔπικρὸς αἰσχέτερ, ἀμφ' ὦν δύναμαι αἰσχύνῃ ἡ ὕλη τῶν πάσων. ἀφ' ἡδονῆς, αἰσχυντηλία, ἀναίδεια, &c. i. itaque poteſtas initium & materia affectionis, vt iracundia, verecundia, audacia.

Αἰσχυντικός, verecundus, pudibundus, Plin. Ariſtot. in Rhetoric. lib. 1. τοῖς αἰσχυντικοῖς ἀδικοῦσι, τὸ μετρητικὸν σέβειν καὶ φεύγειν. pro eodem etiam reperi Αἰσχυντηρός, per ρ.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, verecundia, pudor.

Αἰσχυντὸς, οῦ pudendus, Phocylid. vitio vertendus.

Αἰσχύνω, ὦ, confundo, dehoneſto, turpitudine afficio, vitio verto, dedecus ac labem aſpergo, Actiuum. αἰσχύνει, ἀκίζεσθ' κυμαίνεσθ, αἴξ, ὃ ἀφετῆσδε apud Hom. Iliad. ζ. Μανδ' ἠβῶ παίρων αἰσχυνέμεν. Item αἰσχύνειν δόλῳ, quod Latini dicunt polluere, contemerare cubile, & vt αἰσχύνη ſtuprum ſignificat ita αἰσχύνειν interdum ſtuprum ſeu vitium offerre ſignif. Lyſias ἐὰν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. eadem ſignificat. dicitur κατὰ μόνας ab eodem, τοῦ ἄβρα τὸς νόμους τὰς ἀλλοτρίας κατὰ μόνας γυναῖκας.

Αἴσων, ονος. Æſon pater Iaſonis.

Αἰσωπικὸς τὸ, ridicula, αἴσωπα γελοῖα, fabulæ Æſopi quibus interdum in iudicijs publicis vtebantur, teſte Heſych. Αἰσώπιον αἷμα prouerbio dicitur. ὅτι τῷ ἀδίκως ἀπαιρομένῳ ἴσον ἀποβήσεται ὁ ἀπολαύσας ἀ, κακοῖς συνεγκλήσας quoniã vid. Delphi iniquè peremerunt Æſopum.

Αἰσωπὸς, Æſopus, proprium viri fabularum ſcriptoris, ſic dicti à vultus colore: nam πανυὸν ὁ αἴσωπος τῷ ἤθοσιν, vt inquit Planudes in vita Æſopi, hoc eſt, idem Æſopus quod Æthiops.

Αἰσώπου, Æſopeus ſeu Æſopicus: vt αἰσώπειοι· ἀλωπηκῆς, ἢ αἰσώπια μυθολογία apud Plutarchum, & αἰσώπειος μῦθος Æſopica fabula apud Aphthonium in principio Progymnaſ. Legitur & Αἰσώπιος pro eodem.

Αἶτα, Heſychio affert pro πνεῦμα flatum.

Αἶται. apud Heſych. Iouis filiæ quæ ſupplicantibus, opitulantur, ἀφῆκε τὰς αἰτοῦσι τὰ ἀφῆκε Διὸς βουλεύειν.

Αἴτας ἐπαίρης, ſodalis.

Αἶτε, ſiue, Doricè. In Epigramm. φοῖβε αἶτε σὺν τὲ κύρτα μοι ἀπερείσατε, αἶτε πὺν ἐγκεῖς μόρμυρε σῷ, &c.

Αἰτέομαι, οῦμαι, μ. ἀφ' οὗ ἀπτοσέμην, peto, poſco. precor, ἱκετεύω, οῦο. Hoc verbum eſt commune: nunc enim actiuè conſtruitur, vt ἀπτοῦμαι τὸ αὐτὸ πατρὸν: nunc paſſiuè, vt ὑπ' οὗ μαι ὑπὸ τοῦ αὐθρώπου. Ariſtophan. in veſpis, οὐκ ἐτείσην μὲ, ὦ πάτερ, ἀπτοῦμαί σε, precor te. Idem ſeq. ἐμοὶ μὲ τραῖα τὸ ἡ δίκαι ἀπτοῦμαι, me iuſta poſtulante. Xenoph. libro primo, Pædiæ, αἰτεῖσθ' τ' ἀγαθὰ ἀφ' ἑαυτοῦ θεοὺς, petere à diis bona, idem quod αἰτεῖν παρὰ θεοὺς παρὰ θεοῦ vt locutus eſt Æſych. αἰτοῦμαι cum duobus accuſatiuis, Apollon. ἢ ἐγὼ παρὰ σοῦ ἠτησάμην. & cum infinitiuo ſicut & ἀπὸ Xenophon. Pædiæ, §. ἵνα σι τούτων τινὰ αἰτῆσθαι παῖδά μοι γένεσθαι. Interdum αἰτέομαι eſt τὸ κηρύσσω, vtendum peto, cuius exemplum apud Suidam. Αἰτησάμενος quo quippiam petitum eſt. Thucydid. libro 2. αἰτήσαντα δὲ μὴ δοῦναι, ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, deformius erat eum qui poſceretur non dare, quàm eum qui poſceret non impetrare. Plutarch. in Themiſtocle, φαίδιμος ἱππότης φ αἰδεῖσθαι ὑπὸ τὴ δημοκλέους ἵππου, &c. quum à Philide equorum nutritore Themiſtocles poſtulaſſet equum, &c. interpres, dono poſtulaſſet, vertit. αἰδεῖσθαι, ὡ δίκαιος, in ius vocati, vulgò citati dicuntur.

Αἰτέω, ῶ, μ. ὁσω, peto, αἰτῶ, contendo, depoſco, exigo, mendico, imploro. αἰτᾶ σι, peto abs te. Plutarchus in Themiſtocle, αἰτεῖν παρ' ἑτέρων τὸν συγκτᾶσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ, id eſt, petere ab Hierone in matrimonium filiam. αἰτῶ δίκας ἢ αἰτιῶς, de rapto pœnas peto. Plato libro primo de Republic. μισθὸν αἰτεῖ, mercedem petit. Item cum infinitiuo, Iliados ζ. ἕπε σῶμ με ἰδίσθαι. αὐτὸ πεῖν, poſtulo potum. Lucianus in dialogo Zenophartæ & Call. demidæ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δίκαιον, ἐπειδὴ παρέχετε ὁ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν πεῖν, ξυμφέρει ὑμᾶς ἐπὶ τὸ κύλικα ἡτοιμασμένον ἔχειν αὐτὸ ἢ ὀπτοδοῦναι ἀπ', id eſt, perſuaſi poculatori, vbi primum Prædorus bibere petierit, quod meracius in calicem iniecſſet in promptu habere & ei porrigere. Interdum cum duplici accuſatiuo. αἰτῶ σε δίκας τὸ φόνου, te ſeu abs te pœnas necis repoſco, id eſt, vt de pœnas. Ariſtides in oratione Panathenaica, πᾶν ἀγνωμοῦσι αὐτοὺς πότε πους ὑβρισμ τ' πατρὸς, id eſt, tunc ipſi impetrum à Græcis petierunt. Ariſtophanes in Pluto, ὅπως' ἴσως ὑπνοῦ αὐ σ' ὑπνοῦ μοτε. Æſchines in Cteſiphonte. μόνατε δ' αἰτεῖν τοὺς ἄλλους παρὰ σοῦ. Idem ibidem pro deprecor accepit, ὡς πιὼν τῇ ταμίστου πᾶν γ' ἡσυχαστὶ, πᾶν ὀργὴν πᾶν ἀμετέρου παρατιᾶ, &c. αἰνοῦσι τὰ πρὰ τὸ αὐτὸ ξωσθρον, Alexandri fidem implorant. Trahunt verbum deduci, ὦν τ' πα, τὸ ζητεῖ, & ὁ ὑπακτικὸς, pleonaſmóque τ' ἡ, αἰτῶ. Actiu. accuſat. τὸν αὐ ἀρχὴ αἰτεῖσθαι, eſt ἀξίωμα facere, vel αἴτημα, id quod initio propoſitum ſuſceptum eſt: quod etiam τὸ οὗ ἀρχὴς αἰτεῖσθαι, ἢ αἰτεῖ dicitur. Ariſtoteles τὸ οὗ ἀρχὴ αἰτεῖσθαι dixit pro eo quod eſt, poſtulare ſibi concedi vt indubitatum, quod initio probandum eſt: vide Budæi Commentar. αἰτεῖν eſt petere aliquid non reddendi, fed potiendi ac aſſeruandi gratia: αἰτεῖσθαι verò, eſt ſolùm rem viſuariam & commodatò petere. αἰτεῖ μείζονα dicunt Græci ſubaudiendo κύνακα, quod Latini, poſcere maioribus poculis. vbi poſcere, vt vult Aſconius Pædianus, id eſt, prouocare ſe inuicem. Athenæus libro decimo, Σωκράς ἐκάστης ἑβδόμη ἴσον ἴσω, πλὴν τῶν μείζονῶν, Plutarchus in Bruto plenius protulit, ἐπ' ἀρχῶν αὐτοὺς ἴσους βουλόμενοι ὄντας πονέρους μείζον. Idem ſignificare videtur Achilles apud Homerum quem inquit Patroclo, μείζονα δὲ κρητῆρα μετιστίου ὑπ' κρᾶσσα. Cicero in Verrem, Fit ferme inter eos & inuitatio, vt Græco more biberetur: hoſpes hortatur: poſcunt maioribus poculis. inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι hoc diſcriminis quidam ſtatuunt quod αἰτεῖν ſit. petere quod non debetur, αἰτεῖσθαι verò exigere vel repoſcere quod debetur, ἀπαιτεῖ τὰ ὀφειλόμενα ἀφ' σοῦ. Ariſtoph.

Αἴτησις ατος, τό, petitio, quæſtio, poſtulatum: ἡ αἴτησις ἡ ἐπὶ δωμεία. Bud. in Annot. in Pandectas.

Αἴτης, ου, ὁ, lingua Theſſalica, amaſius, hoc nomine dictum eſt Theocritei ἀπὸ τοῦ αἴω, ἀφ᾽ ᾧ τὸ ἀεὶ γιὸ quod eſt ſpirare, ὁ ἀεὶ πνέων καὶ ἔρωτα τοῦ ἔρωτος: vnde Lacones amatores εἰσπνήλας vocant: aut eſt ὁ μὴ ἵστας, id eſt, μὴ ἱσταμένος, aut ab ἀΐω, id eſt ἀίων ὁ μὴ τὸ ἀίειν, vt ſit ὁ ἄμοχ πνέων. Αἴτας, etiam enuntiatur, & αἴτης, ὁ ὀρμαθισὰς.

Αἴτης pauper, mendicus, πτωχός.

Αἴτησις, εως, ἡ. petitio poſtulatio, αἴτημα. αἴτησις apud Ariſtotelem, eſt diſputationis genus in quo qui aduerſarium conuincere nititur, petit ibi licere aliquid aſſumere extra id quod controuerſum, præſertim ex ipſius reſponſione elicitum: tandemque ad quæſtionis contrarium tranſit, vt eo aſſerto aut refutato, alterius oppoſiti collatione, in dictis contrarietas atque abſurditas appareat.

Αἰτήματα, petitiones, poſtulata. Sic vocantur θέσεις, id eſt, poſitiones non vſque adeò notæ, quæque non ſtatim admittuntur ab auditore, ſimulac à præceptore ponuntur, ſed argumento quodam aſtruuntur, priuſquam fidem faciant. Bud. Annot.

Αἰτητὰ, ſymbola & collectæ quæ dantur ad cœnam: τὰ κατ᾽ ἔρανον διδόμενα.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ. poſtulator, petitor.

Αἰτητικὸς, προπenſus ad petendum, petax: vide αἰτητικὸς σύζυγ., verſus flagitatorius, id eſt, quo quid petitur.

Αἰτητὸς, ὁ. poſtulatitius, petitus: vide αἰτητὸς ἀρχή, petitum imperium.

Αἰτίας χρώμενος, id eſt, amatorias fides, ἐρωτικὸς πίστις τῷ αἰτίας. Method.

Herodianus αἰτίας pro αἰτιάσεις poni cenſet κατ᾽ ἀποβολὴν τοῦ σ᾽.

Αἰτία, ηϛ, Æcia, liber Callimachi.

Αἰτία, ας, cauſa, πρόφασις, gratia, ratio, principium, origo, fons, αἰτία κυρία, cauſa princeps, i. principalis. accuſatio, criminatio, expoſtulatio, querimonia, infamia, inuidia, quæſtio, cauſa, res, ἔγκλημα, culpa, offenſio pro culpa, vitiumcrimen tamen potius denotat quàm culpam. Iſocr. ad Philippum, πολλὰ γ᾽ βουλεύσῃ τοιαῦτα λέγειν, ὡ θαύμασαι. ἢ ἀφ᾽ αὐτῶν δι᾽ ὧν πασχάσιν ὡς ἥδιστος εἴρηκα. pro cauſa, idem de pace, μὴ τὰς ἀφορμὰς ἴσως αὐτῶν ἡμεῖς τὰ σοφιστὴ τῷ κακῶν. αἰτίας ταύτης ἀρχόμαι, id eſt, huius rei ſum author ſeu caput. Iſocrates ad Demonicum, ὅρκον ἐπικαλοῦ πρεσβύτερον διὰ δὲ τοῦτο φοβοῦσιν, ἢ σεαυτὸν αἰτίας ἀφεχὴς κτηλοῦσιν, ἢ φίλους εἰκὸς ὧν ἐστὶ διαπράξῃ, id eſt, iuſiurandum oblatum admitte propter duas cauſas, vt turpi te crimine abſoluas, &c. ἐκ αἰτίας γίνομαι pro accuſor, dixit Plutarch. in Camillo. vnde εἰ ἐκ αἰτίας γίνομαι, id eſt, rei. αἰτὸν ἔχω, id eſt, culpor, incurro crimen, male audio, ſuſpectus ſum criminis alicuius, mihi vitio vertitur. Plutarch. in Pericle, αἰτίαν ἔχε τῷ πολέμῳ, id eſt, inuidiam belli in ſe vertit. Budæus in epiſt. quadam ad Brixium μεγάλων ἀδικημάτων ἔνοχ᾽ αἰτίαν ἔχει. id eſt, magni facinoris criminibus hoc eſt obnoxium. Iſocrates ad Nicoclem, ἐκείνους ὑφ᾽ ὧν τοῖς πράγμασι μὴ διὰ σου γίνομένους, ἐκ αὐτὸς τὰς αἰτίας ἔξειν ὧν αὐ ἐκείνοι πράξωσιν. Thucyd. libro 4. ὅτι δὲ ὡ ἀμαρτάνοιτο, αἰτίαν ἴδοι τις, id eſt quæcunque commiſerint, eorum crimen incurſuros. Idem alibi, αἰτίαν ποιοῦμαι ἔχ᾽ ὑμῶν ὅσα σου. in magna inuidia ſum apud te. Demoſthe. κ᾽ μεσῆλοι ὁ τὰ νῦν παρεγκλήσεις πρὸς ὧν εἰσὶν οἱ λόγοι, δικαιοῦσι ἀπὸ ταύτου γίνομ᾽ αἰτίαν. Αἰτίαν ἔχω κατασκευάσειν, medicamentis magicis retinere putor, criminor. Plutarch. in Themiſtocle, αἰτίαν ἔχ᾽ μισθίζειν. id eſt, accuſatur quòd cum Medis ſentiat. Xenoph. αἰτίαν ἔχει ἴσως δε hoc reprehenditur. Idem, ὁ πάντων ἐκείνοι ἔδειν τὴν εἰρήνην ἐν ᾧ ὧν ἀμέλει ἀφ᾽ ὧν αἰτίαν ἔχω, cuius cauſa in crimen non vocetur. Lucian. αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, incurro mendacium, ſeu mendacij ſum infimulandus. Iſocr. in Panegyrico, ἀδικεῖσθαι ἡμᾶς ἐκείνοι ὑπὸρ ἐμοῦ ἔχοι τὰς τῷ δυναλόγου αἰτίαν ἔχεῖν, nos ipſi cum maiori vitæ inopia ſuſtinuimus, quàm quibus ſeruitus vitio vertitur. αἰτίας μεγάλας ἔχω, id eſt, vehementer accuſor. αἰτίαν ἔχω etiam in bonam partem. Iſocrat πρεσβεύσας αὐτὸς ἐξέτασι τῶν ἀδικημάτων ἡμεῖς ἐκείνον τῷ αἰρεθῶν τῶν αἰτίαν ἔξεσθαι, id benefic jnobis accepti referetur. Herodotus, αἰτίαι ἔχει ἀλκμαιωνίδαι φονεύσαι αὐτοὺς dixit, pro, penes eſt Alcmæonidas culpa ipſorum interfectorum. δι᾽ αἰτίας ἔχω, id eſt, vitio verto, inculo, infimulo, in crimen verto ſeu vitium. Thucyd. libro ſecundo, ὑμᾶς αὐτοὺς δι᾽ αἰτίας ἔχετε, id eſt, vosmetipſos accuſatis. Pro eodem legitur, ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, id eſt, te incuſo, tibi ſuccenſeo, te incul, o μέμφομαι. Thucydid. libro quinto, τὸ ὠφ᾽ ὧν σπασάμενοι αὐτοὶ ἐν αἰτίᾳ ἔχουσι τὸν ἀρχὴν αἰκχρόταν τῷ διελθόντοι ἐπ᾽ ἐκεῖνον ἔχουσι. ἐν αἰτίᾳ δίδωμι. id eſt, culpo. Herodotus, ἐν αἰτίᾳ τὸ θεὸς ἐδίδου, id eſt, culpam in Mardonium refundentes. αἰτίαν καμεῖν, pro accuſor, ſeu calumnia petor. dixit Plutarch. in Camillo. & Thucydid. libro ſexto, χαλεπὸς ἴω ποτε ἢ ὑποπτ᾽ ἐκ ἴοις ὡς ἐφ᾽ μυσικοῦ αἰτίαι καλῶν τις. Idem Thucydides libro ſecundo, αἰτίαν ἔλαβε ἐκ ἀκριβῶς αἰχίαι ἐ κλέος ἀπ᾽ ἀυτῶν, &c. ἐν αἰτίᾳ εἶ. eſſe in cauſa. Xenoph. libro quinto Pædiæ. ἐν πάντες ἐδίκαιον ἐν αἰτίᾳ εἶ, ἢ ἐδίκ᾽ τῷ αἰτίᾳ εἶτι αἰχύνεσθ᾽ οὔτε θεοῖς ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολεῖς αἰτίαν ἔχειν. αἰτίαν νέμειν ἑαυτῷ, culpam in aliquem conferre, culpam alicui aſcribere. Sophocles, ὑπείνου πᾶς ἐκ αἰτίαν νέμει. αἰτίας ὕζειν εἰς, culpa eximere & abſoluere. αἰτίαν ὑπέχειν, Cicero dixit, ſuſtinere cauſam, id eſt, ſuſpectum eſſe criminis alicuius. αἰτίαν ὑπέχειν αἰτίαν ὑπέχειν vel αἰαδίχεσθ᾽, in ſe crimen recipere, vel agnoſcere rem perpetratam. ὑπ᾽ αἰτίας ἔχ᾽, in crimine eſſe, inculpari, Xenophon. Æſchines contra Cteſiphontem, ὁ τοῖς μεγίστοις ἐξ᾽ ἔστιν αἰτίαις ἀφίσθαις, maximè culpabantur legati. Budæus autem annotat ὡ αἰτίαις ἐξ᾽ ἔστιν ἀφίσθαις significare non ſolùm accuſari, & inculpari ſed etiam pœnas pendere apud Athenæum ἐν αἰτίαις ἔσονται παῖς μισθοῦ verba ſunt edicti Antiocheni non impunè ferent. αἰτίαν ὑπωμόσιον, infimulari. Idem ibidem, ἀφεστεφὼν ὁ ἀξιωσὼς πλεῖστον χρόνον τῶν ἐν βουτικῷ ὑποφυλακὴ αἰτίαν, infimulatus. Idem ibidem, εἰς αἰτίαν υπαχθέντων ἐξ θυσίας τῶν βουλῶν κατέστησε, id eſt, crimine obſtrictus ſenatum, leu crimini redditi obnoxium. Apud eundem Thucydidem ſenſu quoque eodem reperitur, αἰτίαν τὸ ἀδικεῖν φέρομαι, id eſt, mihi crimen imponitur ſceleris. αἰτίαν ἀυ ὑπάγω, id eſt, crimen tibi impingo, id eſt, accuſo. Demoſthen. in Æſchin. ἐμὲ τῶν αἰτίαν ἀυ παύτων ὑπάγειν, ἢ ἰδίας ἔνεκα ἐχθρας ἀλλ᾽ οὐσῶν ἀλκθῆ, &c. Budæus in epiſt. quadam ad Brixium, ὑμεῖς δ᾽ ὁ αἰτίαν ἀσπαρτίθου ὑπάρξει κ᾽ ἀσυζήτητο. Item αἰτίαν φέρω τὸν ἐκείνου ἄγω, Demoſthen. Thucydid. pro eodem αἰτίαν ὑπάγω dicit. crimini do, incurro crimen. & Iſocrat. de pace, χρὴ γ᾽ τὰς αἰτίας ὑπάρχειν οὐ τοῖς κρακοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἐφ᾽ ὁτοῖς τῷ ἀμαρτήμασιν. & Plutarch. in Pericle, αἰτίαν ποιησάμ᾽ κατ᾽ ἀυτῷ, id eſt, eos in crimen vocans, ſeu eis crimini dans. Illud non prætermittendum, quam cæteri Euangeliſtæ αἰτίαν appellant, Ioannem ὄνομα vocare, i. titulum, hoc eſt ἐπιγραφὴν & inſcriptionem. Pro excuſatione Bud. in epiſt. quadam ad Brixium, ὑπάδειξ ἢ τὸ πρόφασιν τοῦτων ἰκανὴν ἢ αἰτίαν ἐκ ἐπιδέξασθαι, accipies igitur idoneam nec affectatam excuſationem. Item pro iniuria: αἰτίας χαριζόμ᾽, iniuria hyemis, Galen. lib. 1. ad Glaucon. ὥσε τ᾽ αἰτίας χαριζόμ᾽ βλάπτειν, &c. ratione hyemis læditur, ſic Cic. αἰτία ἀφορμὴ, πρόφασις, ἢ κρίνεσθαι, ἢ ἀρχή.

Αἴτημα, ατος, τό, culpa, crimen, Luc. cap. 25. Act. Apoſt. & quod αἰτία μὴ ἔλκυσμα. accuſatio.

Αἰτιάομαι, μ. ἀπ. μαι, ᾶ, αἰτίᾶσ ἄγω, accuſo, inſimulo, in crimen voco, culpo, criminor, inculo, obtrecto, flagito, arguo, carpo, concqueror, in iudicium voco, authorem facio, cauſam attribuo, cauſam refundo, in cauſam aſcigno, cauſam eſſe dico, cauſam imputo: poſtulo iniquitatis, etiam Bud. expoſuit. Conſtruitur autem his modis: αἰτιῶμαί τι κρατέως, id eſt, accuſo te matrix. αἰτιῶμαί τὸν θεὸν, αὐτὸ τ᾽ αὐτὸν ἀγνοῦμαι, id eſt, hoc cauſam huius dico. οὐδὲν ἐμοὶς αἰτιάσαιο, id eſt, nihil fuerit quod in nobis defideres ſeu culpes. μὴ αἰτιᾶσθέ μ᾽ υἱοῦτων, id eſt, his de rebus ne in me crimen conferte. Xenoph. ἡμῖν τοῦ σωκράτη ὑ κατ᾽ ἐγὼ ἐργοις αἰτιᾶται πω, de hoc accuſat Socratem. Chryſoſt. πρὸς ἐκ μετ᾽ ὑ νης, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῦ ἱερωσύνου αἰτιᾶσαι μὲν αὐτοῦ τῶν κακῶν. Lucian. in Nigr. cum genitiuo, ὡ τῶν ἄλλ᾽ ἀπὸ τῷ στεφανώσεως, ὅτι μὴ ἴσασι τ᾽ στέφανο τὸν τόπον. Den. oſthen. πρὸς τ᾽ στέφανο, ἔσε δ᾽ τ᾽ ἐκεῖνος χρόνος ἀπάντα ἢ, id eſt, hic autem facri agri eſſe contendebat ſeu cauſabatur. Idem ibidem, πυρὸς ὧν ὁ πάντων αἰτιᾶσαι ἀ᾽ ἐκ, id eſt, omittens ea quæ quis ob paupertatem excuſare poſſit, id eſt, quorum authorem ſuiſſe paupertatem dicat, &c. Ariſtot. lib. 8. de natura Animal. αἰτιᾶσθαι τὰς πτώσεις, id eſt, cauſam cibo attribuunt. Idem libro ſeptimo Politicorum cap. duodecimo, αἰτίαμαι τ᾽ καλὸς κἀγαθίζειν τῶν λόγων, bene cithara ludèdi cauſam eſſe lyram dico. Theophraſt. lib. 4. de cauſis plant. cap. 8. ἀμφὶ τοῦτον αἰτιᾶσαι τὰς τ᾽ ἀετόνεως, id eſt, vtriuſque conditionis horum cauſam accipere quis imbecillitatem. Idem ibidem libro 4. cap. 10. ἀσθένειαν τ᾽ ἀυτῶν αἰτιᾶ, id eſt, cauſam ſeminis naturæ attribuere. Item cap. 12. ibidem, τὸν ἰδίαν αὐσὶν αἰτιᾶσθ᾽, id eſt, propriæ naturæ cauſam dare. Plato in Phædro, ἡ ὄγωγι, ἃ φαῖδρ, αἰτιώμεθα ἴδιόπους θεὸν, hoc acceptum geniis loci refero. Idem 1. de Repub. αἰτιᾶσθ᾽ τῷ ἀγνοεῖν, accuſare id quod eſt accuſandum. Demoſthen. pro corona, αἰτιώμεθα ἀσθένειαν ἡ πενιαίας, accuſo naucleram naufragij, id eſt, quòd nauem fregerit. Conſtruitur præterea hoc modo. αἰτιώμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, i. te accuſo ſuperbiæ. Chryſoſto. πρὸς τ᾽ ἱερωσύνης, εἰς ὑπερηφανίαν ὠφ᾽ σωμάτος, εἰς ὀ ρθυμίαν αὐτοῦ. ἢ ἀπόσης τ᾽ εἰκαιότητος τῶν βασιλέων μὴ ἀηχόλησιν. Gorgiæ Leontinus paſſiuè quoque vſurpat in encomio Helenæ, εἰ δία τὸ λόγου ἔζεσθ᾽ αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, &c. id eſt, ſi propter primum dignus eſt criminatione is qui criminatur. Æſchin. in Ctesiphontem cum infinitiuo, αἰτιώμενός πᾶς ἐμποδίζειν τοὺς τ᾽ πολεμ καιροὺς. Xenophon, αἰτιῶνται αὐτὸ αὐτὸν ἐ θέειν. cum criminantur, quòd iners cibum capiat. αἰτιᾶσθαι ἐκ ἐπιβουλὴν, accuſo te quaſi inſidieris. Aliquando cum duobus accuſatiuis, vt τίνα αὐ᾽ αὐτὸν αἰτιασόμ᾽; quid contra ſe ipſum obijcies.

Αἰτίασις ιος ἡ, accuſatio, querela, litis principium, ſeu accuſatio contra aliquem: vnde αἰτίασιν ὄνομ᾽ ἔχει ἀπὸ τοῦ αἰτιᾶσθαι. αἰτίασιν apud Quintil. lib. 9 cap. 2. exponunt per cauſationem.

Ai-

Αἰτιάζω μᾶσσω, peto. αἰτιάζομαι expostulo. Xenoph. lib. 1 Ἀπομνημονεύμασι δ' ὅσοις ἀξιῶ τὰ εἰκαιότατα ἡμᾶς ἢ πολὺ ὑβριστικώτατα αἰτιάζεσθαι, vos vero reprehenditis quæ præclarissima ego aut ciuitas nostra ducimus. Item paulò post, ἀμαζόβιόν γε καταδοῦλον, i. intimulati hostilitatis, passiue.

Αἰτιατέον, accusandum est, causam esse dicendū est. Theophrast. lib. 6 de causis plant. cap. 6. αἰτιατέον φάσκειν συβᾶναι, id est, causa primæ cognitionis assignanda est: Lucian. in dialog. Æaci & Protesil. i. ἐκεῖνος μοι αἰτιατέον, ille mihi accusandus est. Plato 2. de Repub. ἢν ἄρα ὁ νόσος μάλιστα αἰτιατέος, bonorum nullus alius author dicendus est. αἰτιατέον τῷ ἐλαίᾳ, reiicienda causa in oleam.

Αἰτιατικὸς, ἡ, ὸν, accusatiuus dicere. Gaza lib. 2. Grammat. τὸ σημαῖνον τὸν τῆς τιμωρουμένου πάθος καὶ τὸν κατ' ἐκεῖνο ἐγκαλοῦντα αἰτιατικὸν κλῆσιν, accusatiuus enunciata.

Αἰτιατὴς, ὁ, accusator. vnde Αἰτιατικὸς, accusat. casus, quia per eum accusare solemus.

Αἰτιατὸν, causatum, à causa vel ab authore ortum. Vide, τὸ αἴτιον.

Αἰτίζω, μίσσω, peto, αἰτέω ἀξιοχρεωτ. Homer. αἰτίζων ἀκόλουθος ἰὼν ἀφορᾷ ἐς δεῖπνος. capitur etiam pro mendico, & tunc absolute vsurpatur.

Αἰτὶν pro αἵτια. Ionicè.

Αἴτιος, quæ.

Αἰτιοεργμαι, ἦμαι, σοφεκτίζομαι, calumnior, causor, causificor.

Αἰτιολογέω, ῶ, ἤσω, αἰτιολογέομαι, causificor, causas ago, causam reddo.

Αἰτιολογία, ætiologia, quæ est ratio causæ: vt in exemplo personarum, quum proponitur vita alicuius: vt illud, Regnandi causa violandum ius, quia idem fecit Cæsar. Vnde Quintilian. lib. 2. cap. 15. Sententia, vniuersalis est vox: ætiologia personis continetur, &c. Dicitur à Cicerone 3 de Orat. ad propositum subiecta ratio. Est etiam αἰτιολογία, causificatio.

Αἰτιολογικὸς, ὁν, ὸς, ἡ, causari, rationalis, causatiuus. Medici eam medicinæ partem quæ causas & accidentia, hoc est, συμπτώματα inquirit, αἰτιολογικὴν appellant, atque interdum παλαιολογικὴν, Galenus.

Αἰτιολόγος, ὁ, qui sequitur rationem & vtitur probationibus, vel qui rationem reddit.

Αἴτιον, τὸ, causa, culpa, accusatio. id quod est accusandum, noxa. Seruius interpres Virgil. causatium interpretatur. τὸ πικιλὸν αἴτιον, id est, causa efficiens, seu αἴτιον ποιητικὸν, αἴτιον εἰδικὸν, id est, causa formalis. αἴτιον παθητικὸν, i. causa patibilis, seu αἴτιον ὑλικὸν, i. causa materialis. passim apud philosophos αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ. Causæ principales & perfectiæ. αἴτια φυσιολογία ἡ σοφεκτικὴ τῶν causę antecedentes vel antegrestæ, αἴτια σοφεκτικὴ proximæ causæ. ἐμφανῆται adiuuantes causæ. τὸ φανὸν αἴτιον, prima causa. i. Deus ipse. Gregor. Nazianz. ὡς ἀτελοῦμεν κρίνοντες ἑαυτοὺς ἡ ἀκριβῶς ἀλλοτρίους ἀπαντῶντας πρὸς τὸ χεῖρον. ἢ δυσκινήτους, ὡς ἐκ τοιούτου αἴτιου ἀεὶ χρωμένους, &c. αἴτιον ὑμέτερον τὴν ἄγνοιαν. per vos fletit. In Lucæ Euang. cap. 23. ἴδὲ αἴτιον θανάτου. 1. nullum crimen capitale. Seruius in illud 7. Æneid. Virgil. Vnde etiam templo Trium &c. exponit, inquit. τὸ αἴτιον. Nam Callimachus scripsit αἴτια, in quibus hoc etiam commemorat. Ex quo liquet apud Martialem legendum Ætia Callimachi, non ethia, vt putat eius interpres. Demosth. pro corona, περὶ αἴτιον ὧν ἀγωνεῖς, causam non ignoras, τὸ τοῦτων αἴτιον, horum argumētum: αἴτιον ἐφ' ὃ τοῦτο ἐποιήσατο ἐκεῖνος ἢ ἄλλο αἰτιάσεως εἶδ, &c. quippiam aliud magis in causa esse putas, &c. Αἴτιον, crimen. ἀναίτιον ἐμοὶ. Plutarch. in Opusculo ἐκ ἀτυχημάτων, ἐδεῖ (lege δεῖ) δὲ ὅσοις αἴτιον ἐδὲ τοῦ παρόντος οὐχὶ κολάζειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ παντὸς ἀφιέναι, neque vlquedeo culpandum est.

Αἴτιος, ὁ, ἡ, author, reus, in quo est culpa, fons, qui est in culpa, commentus, adiutor etiam aliquando. αἴτιος ἐμοὶ τὸ κακὸν cum pleonasmō, Etymologi. πῶς ἐμοὶ αἴτιος; quid igitur? an nobis imputandum? Diodor. lib. 8. κακῶν ἀρχὴ καὶ γένεσις. ἡ ἐκπαρροὴ αἴτιαι, i. lethargi fiunt & veterno obnoxi. j. vt Ruel. loquuntur, vt Marcellus vertit. Isocrat. ad Philippum. τῶν ἄλλων τοῦτο μόνον ἐκ ἀρχὴν ἀλλὰ καὶ τέλος αἴτιον ὄντας, ὁλυμπίους ἀποσταρῆναι. Aristoph. in Pluto. πάντων αἴτιος ἡ τῆς κακίας. Demosthen. pro corona, κελεύει ὑμᾶς ἐμοὶ πικρὸς ἐ χειν ἃ ἐκείνῳ κακῶς αὐτὸς τε πολλὰ ἐλυμήνατο. Lucian. in Prometheo, ἢ γὰρ ἐκεῖνος ὑμῖν ἡ τῆς θυσίας αἴτιος ἀπεσκευάσατο δὲ αὖτις. Herodot. lib. 1. ὅσιος τὸ οὐδὲν ἔνοχος εἶναι· αἴτιος δὲ καὶ τοῦτο, nihil commentos exterminauit. Æsopus in fabulis genere fœminino enuntiauit αἰτία, αἰτίας dij, vt Aristides in Panathenaico, ὁ πόλις τοῦ ὑπηκόου αἰτία τῆς ἀποδοκιμασίας ἐφίστα. Notant Grammatici αἴτιον & αἰτία dici tolùm de suis generibus. αἰτία autem quòd subiectiuum sit omnibus generibus seruire, vnde αἰτίαν. Aristot. de mundo, ὁ τὸν ὅρκον δώσας μὴ ὀμόσαι ἀπὸ ἐπίτηδες ἐπιορκίας, illa quæ in cœlo potestas est, incolumitatis cauſam rebus vniuerſis præſtat: vbi αἰτὸς eſt fœminino. Homer. Iliad. ἃ νῦν μοι αἰτίη ἐσσὶ. non ſunt mihi culpæ cauſa. Iliad. 7. ἦ μοι αἰτίη ἐσσὶ, ὅτι τὸ ἐμοὶ αἰτίη ἐσσὶ, non mihi culpam in culpa es: dij certè mihi authores mali ſunt & culpandi.

Αἰτιοῦμαι, αἰτιῶμαι, peto, obſecro, obteſtor: item poſtulor vt debitum ſolium: propriè eſt commodatò petere: αἰτεῖν verò ſimpliciter petere.

Αἰτιοωτὸ. culpatent. Ionico ſeu poëtico pleonaſmo τὸ ὠ.

Αἰτιώδης, cauſalis vt αἰτιώδεις σωλήσμοι, id eſt, cabales coniunctiones. αἰτιώδης ψεῦδος, falſa ratiocinatio, vitioſa cauſæ redditio, falſæ propoſitionis inconſequentia.

Αἰτιώτατος, præcipuus author, princeps, nocentiſſimus, qui potiſſimum author eſt.

Αἰτὸς, ὁν, ὸ, magnus, ab Ætna monte: vt αἰτωῦ πάτου, αἰτωῦ χαλάσαρος.

Αἶτνα Ætna mons: vnde Αἰτναῖος. Fit ab αἶτνα ἄστυ, vt à φάγα φάτυ, ἀλκὰ πάχυν.

Αἴτιος, lucus, τεμένη, manſio, hoſpitium, habitatio. ἐνδιαίτημα. Pindar. in Olymp. διὸς αἴτιος πολύδενδρος.

Αἴτω, applico, ἐφάπτω.

Αἰτὸς, iudicare, vel iudicari, & quod συμβάλλει ἢ δικάζεσθαι quū idem etiam ſignificet quod actiuum αἰτεῖν vt Suid. refertur ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν afferens pro ἀμφισβητεῖν.

Αἴτυγες, vitrum, ὑάκινθος, vel ὑάκινθος, i. perſpicuus, ſplendidus.

Αἰτωλία Ætolia regio.

Αἰτωλὸς ἰκτὶς, miluus, qui Ætolius dicitur. Ariſtot. lib. 6. de natura Animal. cap. 6. αἰτωλὸν, i. αἰτωλικὸν, Eubœenſes appellant ſemen thymelææ plantæ. Dioſcor. lib. 4.

Αἰτωλὶς, ίδος, Ætolis, i. oriunda ex Ætolia.

Αἰτωλὸς, Ætolus. Ætoli autem populi ſunt Poloponneſi aduenæ, quorum ciuitas Elis, authore Herodot. libro 8. dicitur. Paræmia in comœdiis celebris, πάλιν χεῖρ' ὑπ' αἰτωλοῖς, ὁ ἐ τοὺς ἐλκοντας πάλιν: quum quis muneribus & largitione corruptus, fraudulenter & imaliticè agit, vt qui manu petat, mente verò latrocinetur.

Αἰτόμομαι, pro αἰσσομαι. Bud. Comment.

Αἶφνα, improuiſò, ſubitò, de repētè factum ex αἴφνης quia impetuoſa ex occulto aduenunt. ex hoc factum αἴφνις. ſtatim, rejentè. ἐξάπινα.

Αἰφνίδιον, ſubitò. Plutarch. in Numa, αἰφνίδιον ἐπιλέξαι ὁ εἶκος ἐκασταχοῦ πλῆρη πάντων, i. ſubitò domum pretioris refertam populis oſtendiſſe.

Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ, ὸν, ſubit is, repentinus, improuiſus, ſubitò præſens, repentè inuidens. Thucyd. lib. vlt. φοβούμενοι τὸ ἐκ τοῦ αἰφνιδίου, & c. Idem lib. 2. ἀθυμίᾳ τῇ αἰφνιδίῳ ἡ ἀφοσδόκητον, ἢ τὸ πολέμιον ἀξιοχρέων ξυμβαίνον, i. rapiunt enim cunctum repentina & inexpectata & longè præter opinionem accidentia. αἰφνίδιος δύναμις, Galen. lib. 1. ad Glauc. improuiſa ſpirandi difficultas. αἰφνίδιος θάνατος. ſubitus dies, in Euang. Luc. cap. 21. Lucian. in dialogo Zenophantæ & Calimediæ, πρὸτου ὡς ἐκ ἐπαισχύνθη σοὶ τὸ αἰφνίδιον. i. primū in quidem ad ſubitum calum atque inexpectatum exparuit. Vnde.

Αἰφνιδίως, i. repentè, de improuiſo ſtatim, αἴφνης.

Αἰχθήτω, aor. i. paſſ. indic. mod. à verbo αἴσσομαι ſeu αἰθήμαι, ex quo infin. αἰχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, & αἰχθήτω pro ὁρμάσθω, ὁρμάτω.

Αἰχμάζω, μ. σω, iaculor, ἀκοντίζω, μὸ χημι, impugno, cum accuſatiuo, oppugno. ſum in armis. Interdum conſtringo, cohibeo: ſed propriè διὰ παιμαχεῖν ſignificat, id eſt, haſta ſeu iaculo præliari. & pro ὅπλα, i. armo. Homer. Iliad. ἡ μὲν αἰχμάζε ὁ κασιν, κὸ τοῦ μέσης, δῦσε τε κεκλήσεσιν. ἢ δὲ πολεμοῦσιν, ait Interpres. vel αἰχμάζειν præſentis eſt temporis, pro vibro & torqueo. Sophocl. ἢ ἐ χρὸς ἐξεῖδέναι ἢ χρὴ σε ἐξεῖδέναι ἐσ, ὡς αἰχμὴν ὑπίσσεις, ὑπτιάσσεις. Vnde σωαιχμάζω, in epigram. Fit ab αἰχμὴ, αἰχμὰ. αἰχμάσω, vel αἰχμάζω.

Αἰχμαλωσία, ας ἡ, captiuitas, prædatio.

Αἰχμαλωτεύω, μ. σω. capio, captiuum duco, accuſatiuo iungitur, εἰς δουλείαν ἀγωγὴ βίας.

Αἰχμαλωτίζω, μ. σω, αἰχμαλωτεύω, captiuum facio, ago in captiuitatem, bello capio, actiuum eſt. αἰχμαλωτίζομαι non dici Atticis ait Phrynicus, ſed αἰχμάζω ὑπὸ γλωσσῶν.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiua, bello capta.

Αἰχμάλωτος, ὁ, ἡ, ὃ, αἰχμάλωτος, bello captus, ſeu paſſiue. ſubactus, vinctus. αἰχμάλωτος ἐν τοῖς ἐχθροῖς in hoſtium redactus poteſtatem. Plutarch. in Themiſtocl. αἰχμάλωτον ἀμαζόνα. dixit, i. captiuam Amazonam. & in Camillo, αἰχμάλωτον πόλιν. Ioſcrat. in Paneg. πάντες ἁπλῶς αἰχμάλωτα γενήσεσθε, &c. τὰ αἰχμάλωτα, i. maciæ. apud Philoſtr. in Heroicis, & αἰχμάλωτα σώματα, apud Demoſth. αἰχμάλωτον ἀξιοῦσθαι, homo in bello captus & ſeruituti mancipatus. propriè eſt ἢ αἰχμὴ λαβεῖν ἐν τῷ πολέμῳ.

Αἴχνια τὰ Heſych. affert pro ἴχνια, ἀσυλήματα, retinacula, opercula.

Αἰχμὴ ἧς ἡ, cuſpis, mucro. ἀκωκὴ δόρατος ἢ σίδηρος τοῦ δόρατος. ferrum haſtæ. Exponitur & interdum haſta, haſtile, ſpiculum, telum, lancea, ſpilum, iaculum, acies, pugna, bellum, arma. αἰχμὴν λέγει. Plutarchus in Numa, αἰχμὴν ἀριστικὴ ἐκαστοῦ πολίτου χάσκει, id eſt,

multum agri armis comparauit. Philostratus in Heroicis, τὸ ὑφίστασθαι μυκωμένους καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, καὶ ἐπαυχενίσαι ταύρων &c. cuspides cornuum. Pro falce, Hesiod οἱ γὰρ ὑπὸ ἡμῶν αἰχμῆς ὀξείῃσι, i. δρεπάναις. Aliquando accipitur pro δύναμις. vt alicubi apud Dionysium de Situ orbis. Dicitur etiam αἰχμά. i. βία, vis, violentia. Æschylus in Prometh. ὑπερήφανον τοῖς πάρος θεοῖς δείκνυσιν αἰχμάν. Interp. τὴν βίαν. Et Pindar. αἰχμὰν κεραυνῶν dixit, i. violentum fulmen, βίαιον.

Αἰχμητὴς οῦ, ὁ, bellator, πολεμιστὴς, pugnator, μάχιμος, bellicosus ac manu strenuus, armatus, iaculator, pugil. Homer. Iliad. β αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. &c. i. πολεμικοὶ, μάχιμοι. αἰχμητὰς κεχτεροὺς, hasta acerrimus. Homer. Iliad β, εὔφημος δ' αἰχὸς κακόνων ἦν αἰχμητάων, pro αἰχμητῶν. παρὰ τὸ αἰχμάζω, αἰχματὴς καὶ τροπῇ τοῦ α in η αἰχμητής.

Αἰχμίον, hastile, telum, τὸ δόρυ.

Αἰχμάλωτος, pro αἰχμάλωτος, Methodius, legitur & ἀιχμάλωτος apud Hesy. citante Sophocl. in captiuis, & deducunt ex αἰχμὴ & δέω quia captiui vinciri solent.

Αἰχμοφόρος, hastatus, satelles. Herodot. lib. 1. ἦν γὰρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ὁ Δασκύλου, &c. item & alibi.

Αἶψα, statim, ἄφνως, εὐθέως, ταχέως, continuò, facilè. Iliad. β, αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, &c. Odyss. ξ, αἶψά κε καὶ σύ γεραιὲ ἔπος παρακατέλεξας, &c.

Αἶψα, Hesych. expon. τὰ μέλη sed annot. quosdam scribere ἄψεα equidem rectius.

Αἰψηρός, οῦ, ὁ, celer, ταχύς, leuis, κοῦφος, à ψάρειν, quod est ταχύνειν. Dicitur & λαιψηρός.

Ἀΐω, imperfectum ἄιον sine augmento, ne coincidat cum ᾖον. id est, ibam: audio, sentio, spiro, genitiuo iungitur. Aristoph. νεφ. ἄιε τοῦ πατρός, audi patrem. Odyss. ξ οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες, &c. id est, clamorem audientes. Cum accusatiuo, Iliad. κ, & prima longa, νύσσωρ δὲ φωτὸς κτύπον ἄιε. Homer. etiam Iliad. ο. οὐκ ἀΐεις ὅ με, sequitur βάλεν. nescis quod me percusserit. vel ἀΐεις, id est, ἀκούεις, audis. Ibidem. ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ, expirabam, agebam animam. Interp. ἀπέπνεον τὴν ψυχὴν, vel ἐπεὶ ἠδόμην ἀλγήσας τῆς ψυχῆς. Lucian. in Philopatride, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ὀπισθοφωνοῦ τὰ πολλά, &c. Ἀΐω, αἰσθάνομαι καὶ γινώσκω.

Αἰών, ῶνος, ὁ, æuum, seculum, æternitas, vita. παρὰ τὸ ἀεὶ ὤν, facta synæresi. Isocrat. de pace, ὁρῶμεν τοὺς μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας, ἔν τε τοῖς παρεληλυθόσι χρόνοις ἀσφαλῶς διάγοντας καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχοντας. Hieronym. in cap. 26. Ezechiel. αἰών, inquit, id est, seculum, septuaginta annos continet: vide ibidem. τὸν αἰῶνα διάγειν. ætatem agitare, vitam degere. Xenoph. Cæterum Nazanz. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, αἰὼν γὰρ οὔτε χρόνος οὔτε χρόνου τι μέρος. οὐδὲ γὰρ μετρητόν, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν ὁ χρόνος ἡλίου φορᾷ μετρούμενος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις αἰών, τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς οὖσιν οἷόν τι χρονικὸν κίνημα, καὶ διάστημα. &c. Latini æuum vocant: vnde Ennius, In cœlo cum diis agit æuum. Philo pro æternitate accipit, in libro de mundo. ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρεληλυθὸς οὐδέν, οὔτε μέλλει ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε, id est, in æterno nihil nec præteritum, nec futurum est: existit verò, atque in rerum natura est. Item Aristotel. libro de mundo, loquens de Deo, κείνου δὲ, inquit, καὶ χρόνου λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα, ab æuo sempiterno ad alterum æuum pertinens. δι' αἰῶνος, id est, semper. ἐξ αἰῶνος, id est, ab æterno. εἰς αἰῶνα, id est, in æternum, in æuum. αἰών, ζωὴ apud Homer. ἐπεί κά με καὶ λείποι αἰών. Hesiod. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσαι, dulci vita spoliare. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς Homer. αἰών pro vita apud Archiam Epigramm. Ἔμπαλι δ' ὀλβίζουσι ὅσους αἰῶνα λιπόντας Ἀτρείδας κηρῶν λάτρις ἔμαρψε μόρος. Αἰὼν quid significet, docet Aristotel. in primo de cœlo. In hoc significatu deriuant παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ πνεῖν. αἰών etiam dicitur ὁ νωτιαῖος μυελός, spinæ medulla. Hippocrat. ἄνθρωπός τις νεανίσκος τὸν αἰῶνα. ἑβδομαῖος ἀπέθανεν. & illud αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρράγη. vitæ etiam spatium & curriculum: id est, τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς: qua significatione dixit Herodot. τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα pro θανεῖν. Sophocles, ἀντὶ τοῦ βίου, ἢ βίοτος: Ὡς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθῃς βροτῶν Æschylus in Prometheo, αἰῶνος φθερεῖ. αἰῶνα etiam interpretantur pro spatio mille annorum. Hesychius illud Euripidis in Philoctete, ἀπέπνευσεν αἰῶνα. efflauit animam significare ait: vt αἰῶνα, τὴν ψυχὴν significet.

Ἀίων, ονος, littus, Doricè, pro ἠΐων, vnde plur. ἀΐονες apud Hesych. αἰγιαλοί.

Αἰωνίζω, perenno, perduro, διὰ παντὸς μένω αἰωνίζων. sempiternus.

Αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ, æternus, secularis, sempiternus, θεὸς αἰώνιος, Philo. in genere fœminino, Plato 2. de Repub. μέθη αἰώνιος, perpetua ebrietas, αἰώνιος δόξα, capite quinto, primæ epistol. D Petri, & αἰώνιος ζωὴ, capite primo epist. primæ D. Ioannis. sic αἰώνιος διαθήκη, id est, æternum testamentorum, capite 13 epist. Pauli ad Hebr. apud quem tamen αἰωνία λύτρωσις, id est, æterna redemptio legitur capite eiusdem epistol. αἰώνιοι θέαι, ludi seculares, Herodian.

Αἰώνιον, sedum maius, ἀείζωον, Dioscorid.

Αἰώρα, exaltatio, præfocatio, ἔπαρσις, ὕψωσις, ἀγχόνη, κρέμασις. est & festi nomen Athenis, quod vocabant εὔδειπνον. αἰώρα autem deambulatio est, quæ fit valetudinis gratia, gestatio quæ fit exercendi sui gratia, gestatio etiam simpliciter ab Erasmo redditur. Est & suspendiculum, vt funis erat in scena ex alto demissus, quo dij & heroes in auras tollebantur: Pollux libro quarto. Item pensili, vectabulum apud Platonem libro 7. de Leg. seu pro pensile motione. Item pro gestatione in naui, Plutarch. Αἰώρα etiam vas est pensile, quali rustici vtuntur ad exsiccandum caseum, κρεμάστρα aliquando appellatum. Αἰώρα, oscillum. Theophrast. in Fragmento περὶ ἰλίγγων, καὶ εἰ τὰς αἰώρας καὶ τοὺς τροχοὺς θεωροῦντες, ταχὺ σκοτοῦνται. Vbi de oscillis intelligo, vt apud Tertullian. libro de Pallio, in oscillum penduli: Et libro de Anima, & vniuersitatis oscillum de illius axe suspendens. vulgò dicitur, *vne branloire*: oscillatio à pueris exercetur pensili fune, vel transuerso ligno de arbore suspenso: atque ita alternis iactantur. Germanicus, Quod factum ab Atheniensibus, qui diebus festis institutis æoras constituerunt, ideo quia illam pendentem aspexerunt, quod est apud Græcos, ex quo factum vt soli oscillo iactarentur homines.

Αἰωρέω, μ. ήσω, attollo, effero, eueho, suspendo. Demosthen. περὶ στεφάνου, ὅρεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, id est, super caput suspendens, & αἰωρῶν, id est, religans. Antipater Epigrammat. Τέσσαρες αἰωρεῦσι πανυπέρτατον ἐπὶ νώτων Νῖκαι, ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων. αἰωρέομαι, pro eodem. Item rebus nouis immineo, id est, ἐλπίσιν ἀναρτῶμαι. αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, exultare & gaudio efferri & lætitia gestiente affici, Budæ. Comment. αἰωροῦμαι τοῖς φαυλοτάτοις, conspicior inter miserrimos. Interdum etiam passiuè, sum sublimis, seu celso loco situs, pendeo. hæsito, sum suspensus, ἐπαίρομαι, superbio, extollor, impendeo. αἰωρούμενος ἐλπίσι, spe sublatus. Herodot. in Vrania, αἰωρηθεὶς ὑπὲρ μεγάλων, magna opera aggressus. αἰωρούμενος, suspensus. & rebus imminens, μετεωριζόμενος. fit ab ἀείρω pleonasmo τοῦ ω.

Αἰώρημα, ατος, τὸ, editum & excelsum opus. Antipater in Epigrammat. κῆπων τ' αἰώρημα καὶ ἠελίοιο κολοσσός. Dion, ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ τὰς μὲν τομὰς καὶ τὰς καύσεις ἀπανιώτατα τισὶ προσφέρουσι, ἵνα μὴ ἐξαγριάνωσι αὐτῶν τὰ νοσήματα, τοῖς δὲ αἰωρήμασι καὶ τοῖς ἠπίοις φαρμάκοις τὰ πλείω μαλθάσσοντες θεραπεύουσι, id est, gestationibus per currus pensiles, aut pendulos lectos. Sed mihi locus videtur deprauatus, legendúmque pro αἰωρήμασι, αἰονήμασι, i. fotibus vel fomentis.

Αἰώρησις εως, ἡ, vectio, suspensio, exaltatio, κρέμασις, gestatio; αἰώρημα, Galen. lib. 4. de tuenda sanitate.

Αἰωρος, ου, ὁ, sublimis.

ΑΚ

Ἀκή, extremum phalangis, pugna, acies.

Ἀκαδέω μ. ήσω, tristor.

Ἀκαδημία, ας, ἡ, gymnasium Athenis ab Academo viro Atheniensi, vt scribit in Theseo Plutarch. Dicæarchus autem ἀπὸ τοῦ Ἐχεδήμου, ab Echedemo Arcade, qui cum Tyndaridis militauit Helenæ recipiendæ gratia, ab Atheniensibus tradit dictam Ἐχεδημίαν, quæ nunc Ἀκαδημία dicitur, vt refert idem Plutarch. Aristoph. in. νεφ. Ἀκαδημίαν κάτω ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις decurres sub sacris Mineruæ oliuis. Inde

Ἀκαδημαϊκός, Academicus, & Ἀκαδημιακός. Vnde φιλόσοφοι ἀκαδημαϊκοὶ Academici philosophi. Lucianus in dialogo ἁλιεύς, δείξομεν γὰρ οἱ ἀκαδημαϊκοί, ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

Ἀκάζω, acuo: vnde ἀκαχμένος, pro ἀκασμένος.

Ἀκαής, non vstus.

Ἀκαθαίρετον, inexpugnabile, τὸ μὴ χειρούμενον, ἢ ἀφανιζόμενον, ἀκατάβλητον.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, sordes, immunditia, impuritas, spurcitia. Demosth. κατὰ Μειδίου, τοῦτο οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, &c. pro summa improbitate & perfidia. immunditiæ Catoni, & impuritiæ Plauto, i. ἀκαθαρσίαι.

Ἀκάθαρτος, ὁ καὶ ἡ, non purgatus, impurus, sordidus, μανιώδης, effrenis, irreuocabilis: cui opponitur καθαρός, Alexander Aphrod.

Ἀκάθεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incontinens, vel potius qui contineri nequit, ἀκατάσχετος, irretentibilis, ἀκράτητος, effrenis, irreuocabilis, vagus, effrenatus. Vnde ἔρως ἀκάθεκτος, amor perditus, apud Phocylidem.

Ἀκαθήρα, ας, ἡ, iuniperus.

Ἀκαθηκόντα διαθήκη, inofficiosum testamentum.

Ἀκάθομαι, molestia seu dolore afficior, item priuor. Hesych. enim ἀκάθεσθαι affert pro ἀνιᾶσθαι, στέρεσθαι, sed addens quosdam scribere ἀκάχεσθαι.

Ἀκαθοσίωτον, τὸ, profanum, iniustum: ἄνομον, ἄκοσμον ἀπόβλητον.

Ἄκαινα, ης, ἡ, κέντρον, stimulus, βούπληκτρον, βουκέντρον. Apollonius in Argonaut. ἐξαπίνης ὅς τις, τε πλαγκτῇσι νόσσεν ἀκαίνῃ. est etiam spinæ genus. Item virga pastoritia siue pastoralis: & mensura decem pedum, Thessalorum inuentum, Ciceroni decempeda, qua metatores siue mensores, etiam

ti mus ab ipso Cicerone decempedatores dicti, vtuntur. Calli-
machus ἀκροτήρια βουλὴ μὴ προ ἀκμῆς. Decempeda Ægyptij
ἀκροτήρια nuncupant: & apud Porphyrium in Categor. Aristot.
ἀκροτήρια sunt acutæ seu acuminatæ & quum
virga pastoralis aculeo prædita quæ boues incre-
pat, ab eius similitudine ἄκμων nominata est etiam vir-
gula decempedalis qua metatores in agris dimetiendis vtuntur.

Ἀκμονόμαι, non habeo opportunitatem, deest mihi op-
portunitas.

Ἀκμοπαθία, ας, ἡ, importunitas, intempestiuitas, inauspicata conditio
temporis, immoditias: cui diuersa est συμμετρία sicut κακοῤῥοθμία
ῥυθμός. Ἀκμοῖα ex Theophrast. in Caracterib. ὅτου ἄπτουξις λυ-
πούσα τοὺς ἐντυγχάνοντας. Demosthen. 1. Olynth. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖσιν ὑμῖν τοῦ
ἀκαίρου τῶν ἐκείνου καιρῶν ἁμάρτειν νομίσαντας, ὑπὲρ μὲν σωφρόνων τὰ
πράγματα.

Ἀκμοῖος, loquax, λάλος propr. intempestiuè clamans.

Ἀκμοκοπία, Intempestiua fermocinatio, Hesych. βαδολογία exposi-
tio ἀργολογία & ἀκμολογία.

Ἄκμων, ονος, ὁ, intempestiuus, importunus, ineptus, inauspicatus, ab-
surdus. ἄκμονα. Hocrat. τὸ δὲ ἄκμων τῶν πραγμάτων, importuni-
tas vbique inuisa est. ἀκμονῶ, id est, non intempestiuè. vide ἀκμῶ,
id est, importunè, non in loco, non in tempore, quum
non oporteat, intempestiuè. Seruius illud 3. Æneid. Nox intem-
pesta tenebat, explicans, Nox, inquit, intempesta, id est, media,
hoc est, nimium obscura, inactuosa, caterus actibus, per quos
tempora dignoscimus, &c. Ἀκμῶν, immodicus opponitur τῷ
συμμέτρῳ. Isocrat. ἐγὼ δ' ὁ λόγος οὐκ ὀγκηρὸς, οὐδ' ἀκμῶν, ἀλλα
σύμμετρος, ἡ προσῆκεν τοῖς ἐμπορίοις ἐκ ἐμπορίου τόποις, dicun-
tur ab Hyppocrat. dolores quos præfens temporis dispositio
corporis ferre non potest, Galenus de vict. rat. in morb.
acut.

Ἀκοελὶς, Acacalis, semen est cuiusdam fruticis nascentis io Ægy-
pto. Dioscorid. libro 1. ἀκακαλὶς δάμιον κρητὸς ὃν ῥιζοκαύλου τὸ ἀ-
κάνθιν, ὁμοίως κρατὶ τῷ μυρσίνῃ κρατοῦ, τὸ δὲ σπέρμα μίγνυται καὶ κολ-
λυρίοις τοῖς πρὸς ὀφθαλμὸς ἀφαυσμοῖς. ἀκακαλὶς, flos nascisci. Cice-
ronis. Hesych.

Ἀκάθεκτον, inflexum, inflexibile, ἀκάμπτε.

Ἀκακάθαρτος, mala fama liberatus, qui malè audire desiit, ὁ κακῶς
ἐσκως ἀπαλλαγεῖς.

Ἀκακήσιον, vel Ἀκακήσιον, Acaceseus, mons Arcadiæ, vbi Prome-
theus colebatur.

Ἀκάκητος ὁ, ἡ, ὸν vocatiun, ἀκάκητα. vt notat Gaza lib. 3. nullum ma-
lum promeritus, nullo malo dignus. ἀκακήτης ab ἀκάκης ἀκά-
κητος, sicut ἀ γμήτης γμήτος. γμήτης. Heliod. in Theogon.
ἀσπασιάζεις ἀκάκητα σφομένους, id est, ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος· ἀγα-
θὸς, vel σφόδρα κακοπαθὴς. Homer. Odyss. & Iliad. ὁ ἀρτιμὲς ἀ-
κάκητα. apud Suid. legitur etiam Ἀκάκητος ὁ ἐρμῆς. Interpr. δὲ
ὁ ἀπαλῶς κακοδαίμων ὑπὸ ἑτέρων ἢ κακῶν ἄλλων ἀμέ-
νων, ὅθεν καὶ ἀνήκεστος.

Ἀκακία, ας, ἡ, innocentia, simplicitas, ἀγαθοσύνη. Est & ἀκακία, spi-
næ arboreæ genus. Dioscor. libro primo. ἀκακία δυνάμεως ἔχει ἀ-
στρικτικὴν καὶ ξηραντικὴν, &c. Acaciæ iliquas, Galenus libro 1. περὶ τῶ-
πους vocat κακίσια ἀκάνθης. Ἀκακία apud Suidam dicitur, βοτά-
νη ἰατρική, id est, herba medicinalis. ἀκακία idem quod ἀκάνθη
μία. Democriti summum bonum, animus terroris liber, Cic. 5.
de Finib.

Ἀκάκητος, ὁ purus, simplex, apertus, non versutus, innocens, minimè
malis, candidus, probus. ἀκακήτερος nam κακὸς κακήτερος notat Plu-
tarchus pro simplice ἐθὲ τὸ ἀκακήτερον ἀνθρώπου ἀκακίαν ἀπὸ τοῦ
κεχρῆσθαι μᾶλλον βλαπτόντας Dionysius ad Demophylum scribens,
ostendit ἀκάκους esse nos μὴ σκευωρικοὺς τὰ κακὰ, quibus abio-
rum mores non sunt formidolosi: ex suo enim animo alienum
æstimant animum.

Ἀκακοέργητος, in quo nihil prauè admissum est, à malitia intactum.
Τροχ. στὰ μηδὲ τῶν ἀκακοέργητον ὁδῷ.

Ἀκάκος, purè, simpliciter.

Ἀκάκωτος ὁ, ἡ, incundus, & ἄλυπος.

Ἀκαλανθὶς, quis apud Lacones, quæ etiam ἀκανθυλὶς di-
citur.

Ἄκαλα, seu ἀκαλὰ, quieta, nullum strepitum edentia, ἄφωνα,
ἡσυχα.

Ἀκαλεφὴς, ὁ, canis nomen, & auis Aristophanes. ἀπὸ τῶ ἀκα-
λὸν θεῖν.

Ἀκαλιβόητος, ὁ, ἡ, ὸν, quietè fluens, ἀφόβως ῥέων ἀκαλῶς ποιῶν τὸ ῥεῖν. ut fluminа
quæ tacito cursu feruntur. & leniagmine. Homer. Iliad. ἡ δὲ ἀ-
καλιβόητος βαθυῤῥόος ἀκαλιῶν, ὑπὸ νύκτας ἐ ὁρῶσι ῥόον. nam ἀκα-
λὸν κεχυμένον, inquietum significat.

Ἀκαλήφη, ἡ, quæ dicitur etiam κνίδη, vrtica, herba de qua Dioſco-
rid. libro 4. Vtroque nomine etiam dicitur vrtica piscis teneræ
carnis, & concoctu facilis, apud Athen. lib. 3. ἀκαλήφη etiam
est auis marinæ nomen, teste Nicandri interpr. in Alexan. Est
& animal marinum, quod vrtica appellatur, vt refert Gell lib. 4.
cap. 11. genus est vertibuli inarmi, Arist. hist. lib. 4. de natura Ani-
mal. apud quem alibi quoque scribus, & Theophrastum ἀκαλύ-
φη. per ὑ scripti est: & apud Porphyrium in Categor. in Aristot.
vbi ait, ἀκαλύφας capite carere. Deducunt ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν καλὸν
κρόνι. folia enim vrticæ tacta acerrime vrunt.

Ἀκαλὴς, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ ἀκαλὴ, deformis, ἄμορφος. Lucian. ἐπὶ δὲ τοῖς
ἀφεισι τῶν οὐδὲν πωχανικὸν ἡ ἀκαλὲς ἔσται, &c. id est, inuenu-
stum terram.

Ἀκαλλιέρητος, ὁ, ἡ, ὸν, execrabilis, nec sine ritus, ἄθεμιτος. Æschin. in
Ctesiphont. ἐὰν δ' ὑπὸ τοῦ ἀκαλλιέρητον ἢ τινα ἄλλην ἀτοπίαν τοιὲς
στρατιώτας ἐπὶ τὸν φόβον καὶ κίνδυνον, ἀφεῖς ἐς τὸν ἀγῶνα. Ἀκαλλιέρητος
de in dictione κακλιερεῖν.

Ἀκαλλώπιστος, inculcus, curam pulchritudinis negligens, Nazanz. ἀκα-
θεολογίας, τὰ ὑφ' ἡμῶν ἀκαλλώπιστα, τὰ ὑ ἀκαλλώπιστα, &c. Dicitur etiam ἀκαλ-
λώπιστος, qui non gloriatur, non effertur iactatione. Gregor.
in sororis ὕπνῳ.

Ἀκαλὸς, ὴ, ὸν, quietus, placidus, ἥσυχος, ἀφόβως μαλακὸς: pro ἡ κρότος, κῦ
σις οὐλὴ. & ἀκαλὸς ὀξυώπας ἠκαὸς vero ἀφοπαρξύνται Etym. fit
ab ἀκὴ, ἡ, τὸ ῥῆμα. hinc ἀκαλὰ ἀφορῶν adverbial. pro οὐκ ἀκρος placi-
dè & leuiter fluens, quod & compolito vocab. ἀκαλαρρεὴς seu
ἀκαλαῤῥέοντος dicitur.

Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ, ὸν, rectus, apertus, detectus, carens tegumento,
non tectus. ἀκάλυπτος ἡ κεφαλὴ, apud Lucian. id est γυμνὴ.

Ἀκαλὸς, quietè, leniter, sine strepitu.

Ἀκάμανα. Helych. dici scribit ἐ κάμνοντα, alibi tamen legitur Ἀκά-
μαντες ἡ κάμνοντα ἀφ' τὸ μὴ κάμνειν (quòd labores non sentiat nec
defatigetur) ἢ κατ' ἀπόφασιν ἀκόπατος, πολυμοχθὴ τὸ ἐ ζῶν. cadò
iisdem verbis leguntur apud Etymolog. nisi quòd pro ἀκάμαν-
τος habet Ἀκάμανος.

Ἀκαμαντὶς, vna ex decem tribubus Athen. ab Acamante Thesei fi-
lio, Harpocr.

Ἀκόμαντος, ἀκοπίαστος.

Ἀκάμας, αντος. infatigabilis, indefessus, ἀκοπίαστος, laborem nõ sen-
tiens. vnde ἄλες ἀκάμας: Homero dicitur, non quòd non labo-
ret, sed laborem non sentiat, inquit Seruius in illud Virgilij,
Hic canit errantem Lunam Solisque labores. Heliod. πέλαγος
ἀκάμαντος πίκες, &c. Ἀκάμας, Acamas item dictus est filius Antenoris, dux Thracum, Iliad. β

Ἀκάματα, pro ἀκαμάτου vel ἀκοπάστου ἡ ἐ κακμηκότος, ἀπαλαίπωρος,
quasi indefessè & infatigabiliter. indefinctèr. Sophocles, ὦ ἄναξ
ἀκάματε φερεσβίου ἀέτινος πάλαιμα.

Ἀκαματόπους, οδος ὁ, apud Pindarum, indefesso pede currens. legi-
tur & ἀκαμαντόπους.

Ἀκάματος, ὁ, ἡ, ὸν, ἀνόδυνος, infatigabilis, indefessus, ἀκοπίαστος, ἀ-
κατατόνητος. ἀφ' τὸ κάμνω. Iliad. ἀ, ἀκάματον σύν prima longa. vt
sit ἀκάματος σύν, σοῦ ἡ ἀπκάματον. Aliquando capitur pro eo
qui non laborauit. Nonnus, ἀστρίνεο ὃ κρείσσων Τιτὰς ἀκάμα-
τος ἀνὸ ὄφρα εἰς πόνον ἀείρῃ.

Ἀκαματοχάρμης & ἀκαματόχαρμος. & in vocat. ἀκαματόχαρμαι
ἀφὸ, id est, pugna indefelle Aiax, pro ἀκαμοτόχαρμε, apud
Pindar.

Ἀκαμάτως, indefessè, indefatigabiliter.

Ἀκάμμονος, inconnixens à κάμμων Acol. pro κάλαμῶν.

Ἀκαμπὴς ἐος, ὁ, ἡ, inflexibilis, rigidus, non curuus, immotus, inflexu. Lucian. in dialog. Mercurij & Solis χρὴ ἀπεῖραόθαι τὰ τάχα ἡ ἀκαμπὲς ἐμε ὠθῆ χρώσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τ' ἀγίας, &c. Ἀκαμπὴς
etiam à quibuldam dicitur.

Ἀκαμπὴς ὁ, ἡ, ὸν, ῥόμος, cursus prolixus & in rectum. Ety ἀκάμ-
πτος legit. Dicitur etiam ὁ ἐν θείας θεσπεσίῳ. ἀφ' τὸ κάμπτω μὴ
ἔχειν, cursor, ῥόμβος, Hesych.

Ἀκαμπὸς, rigidus, ἀκαμπὲς. Plutarchus in Lycurgo, ἴσοπερ τοὺς πό-
νους ἀκαμπεῖς, id est, in perferendis laboribus constantia. vnde ἀκα-
μπεῖς, Nonno, i. recta sides.

Ἀκαμψίνος Etymolog. ex Methodio ὁ κύων ἀφ' τὸ ἀκάμπειν τοὺς ἰ-
δίους δρόμους ἐφ' ἑαυτοῦ ἀκαμψίνος dicitur.

Ἀκαμψία, ας, ἡ rigiditas.

Ἀκανθα ης, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus. ἄκανθα siue καλάθιον Dio-
scorid. libro 3 cap. 19. id est, acanthus herba, quę & ἄκανθα Gale-
no in simplic. Vide Ἡσίοδος. Plinius acanthum vocat. & ἄκαν-
θα λευκὴ, id est, spina alba, fruticis genus, Dioscorid. libro tertio.
μεμάμυλλος. Hesych. Differunt autem λευκακάνθα, & ἀκάνθα
λεύκη: nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter a-
culeatos frutices & carduos censetur. Illa vndique spinis infe-
sta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatum etiam echinum
in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in montanis ac
syluosis locis nascitur. Illa solidam habet materiam, hæc con-
cauum & inanem caulem. Est & ἄκανθα ἀρκτικὴ, id est, spina
Arabica, quæ & ἄκανθα dicitur apud Dioscoridem libro tertio,
& ἀκανθα ἀρκία, spina syluestris apud eundem libro eodem: Plu-
tarch. ἀκανθαν vocat spinam piscis. sic inquiens in Commenta-
rio ὑγιεινῶν ἀφορημάτων, πόρος ὁ ὑμέτερος ὡς κεκαπὶα σφιγκτέρα

ἀκμὴν, ὑπὸ τῶν ἰχθύων κατατιτρωσκόμενος, &c. Herod. pro spina dorsi, in Melpomene. ἐπειδὴ κενεὸν ἐγένετο αὐτῷ τὸ ἀκανθῶδες ξύλον ἐξ ὃν διελέγομεν μικρὸν πρὸ τούτου, &c. Idem in Euterpe pro arbore, τὸ δ' ἄλλο πολὺ σπουδὴν ῥητοῖσι ἔχει ἐν τῇ ἀκάνθῃ τῆς φοινικίδος, τὸ ἡμέρεσι ἴσον ἐμοὶ τὸ κυρίως λέγειν, τὸ δὲ ἄθρηστον, κάρυα ἔχει. Spinus a Valla redditur. ἀκανθὼν βασιλικὸς, spina regia apud Theophrast. de Caus. lib. 1. cap 10. ἀκανθὼν dicitur αὐτῷ τὸ τῆς ἀκῆς (id est, τῇ ἐξύσῃ) ὑμένιον, Etymol. potius αὐτῷ τὸ κεντεῖν, quia valde acuta.

Ἀκανθες, spinosum, ἀκανθώδης.

Ἀκανθιὼν, spinetum ὅπου φύονται πολλαὶ ἀκανθαι, Moscop.

Ἀκανθίδες, in carmine idem quod ἀκανθώδεις & ἀκανθῶδες.

Ἀκανθοκνήσασθαι, spinis inhorrescunt. ἀκανθοκνήσασθαι, spinis inhorrescere. Basilius in epist. ad Libanium, μεμψίμοιρος ἐπὶ τοῖς ἰδιώμασι καὶ ἀμβλὺς ὑξηκόος ὢν τὸ.

Ἀκανθοφορεῖν, aculeos gerere, aculei gerum esse.

Ἀκανθώδες, qui & ἀκανθῶν, epitheton est cicadæ, διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἀκάνθοις quod inter spinas perstrepat: et etiam ἔχειν τὰς dicitur, ὅσοι δ' ἔχουσι ἀκάνθοις πέτῆς parcæmia est in mutos, muscs ignauos, atque indoctos, ὅτι φύσει ἀφώνων ἢ ἀμούσων: ἀκανθώδες Hesychio species cicadarum, quod negat Suidas. ἀκανθῶν etiam, vt aliis placet, cicadarum est species muta, & minimè vocalis: vnde recitatum adagium.

Ἀκανθὰς, γαλεὸς, spinax, mustellus, pisces de quo Aristotel. libro sexto, de natur. Animal. capite decimo. Idem libro nono. capite 37. ἀκανθὰς καὶ γαλεὸς, &c. id est, spinaces & mustelli. Athen. lib 7.

Ἀκανθῶδες τὸ, spinosum, spinis horridum.

Ἀκανθωτὸς, aculeatus, spinosus.

Ἀκανθωτὸς, οῦ ὁ, spineus, spinis contextus, Marci capite 15. ἀκάνθινον στέφανον, corona ex spinis contexta. vnde ἀκανθίνη ξύλα, apud Dioscor. id est, spinæ lignea, spinea materies. ἀκανθινον, Hesych. ἐκάμον ἐκ ἀκάνθων.

Ἀκάνθιον τὸ, pinula, diminutiuum. Est etiam Acathium genus spinæ. Dioscorid. lib. 3. cap. 18.

Ἀκανθὶς ἰδος, ἡ, Acanthis auis, à Gaza vertitur nunc spinus siue ligurinus auis, vel hibro octauo, capite septimo. de natur. animal. nunc simpliciter, ligurinus auis, vt ibidem libro octauo, ca. 17. Virgil. 3 Georgic. Littoraque Alcionem resonant & Acanthida dumi: vbi Seruius, Per dumos verò acanthis, quam auhi luscinìam esse volunt: alij verò carduelem, quæ spinis & cardais pascitur: vt inde etiam apud Græcos, Acanthis dicta sit ab acantho, id est, spinis, quibus pascitur. Interpres Theocriti in Edyll. ζ. ἀκανθίδες, inquit, ὄρνια τινὰ μικρὰ ἀπ' ἀκανθῶν λέγονται ἢ ὑπ' ἀκάνθων· λέγει δὲ (al. scribunt ἀκανθυλίδες) εἰσὶ πουλία τῶν χρωμὸ, ὅτου ὑπολιβίδες λέγονται ἀκανθὶς χαλκὶς, erica picum spinis se tectus, vt etiam alosa. Phanias Epigram. χαλκίδας ὦδ' ἐ φέρετ φίλ' ἀκανθίδια &c.

Ἀκανθίων, ωνος, apud Rufum Ephesium, herinaceus terrestris, quia spinis horret. apud Galen. libro primo. de comp. medic. Secundum locos dicitur ἀκανθίων ὑπόγειος, quem Dioscorid. libro secundo, cap. secundo, ἐχίνου χερσαίου nominauit. dicitur & ἀκανθιονάτος.

Ἀκανθοδάτης, ους, per sentes ingredientes & spinas, in Epigramm. quæ & ibidem dicuntur ἀκανθοδρόμοι σπῆτες. Item ἀκανθοδάτης ἀκρὶς. ibidem.

Ἀκανθόδελος ὁ, asper in morem spinæ propriè emittens spinas.

Ἀκάνθιον, Hesych. ἀγκιστρίον. Inflexi le, rigidum, pro quo potius ἀγκιστρίον.

Ἀκανθοειδὴς, Hesychio echinus est: dorsum enim eius spinis horret vnde & ἀκανθοχοιρος & ὕσπηξ nominatur.

Ἀκανθοστεφὴς, ὁ ὁ, spinis coronatus.

Ἀκάνθος acanthus, arboris nomen genere fœmin. apud Theophrastum libro 3. histor. plant. capite 4. vbi aeer à Gaza vertitur. Idem libro 4. cap. 2. ibidem pro arbore in Ægypto peculiari, spina ab eodem Gaza dicitur. ἄκανθος Galeno in Simplicib. id est acanthus, dicitur etiam πυξάκανθα, & ἀκάνθινα à Dioscorid. ab Asiliuse μανόφυλλον. Virgil. 2. Georgic. Balsamaque & baccas semper frondentis acanthi. vbi vide Seruium. Abundat hæc etiam in Cyrena ea insula. Probus autem ibidem herbam fieri spinosam, folia lata habentem & rugosa. dixit Virgil. in Pollione, Ridenti acantho id est, lætо. Idem in Palæmone, mollem Acanthum dixit, id est, lentum. Theocritum imitatus in primo edyll. Πολλὰ δ' ἄμπελοι ἅπτα ἀκανθίναι γ' ὑχὸς ἐκάκωσε, id est, vndique circum poculum expanditur humidus acanthus. Herba est vrbana, alato longóque folio, cuspidines margnum assurgentium que pulmonum toros vestiens, eius duo sunt genera, aculeatum & crispum quod breuius, alterum lene. vt docet Plinius lib 22. Est autem flexibili virgulto: vnde Virgil. lib. 4. Georgic. Flexi v men acanthi. Est præterea acanthus echini seu herinacij genus, animal aculeato omni corpore præter os & pedes & inferiorem ventris partem, infestus & ad vultus semper paratis spinis, quibus salutem vitámque suam à canibus & venatoribus tuetur. in periculo se in globum circumagens, nec nisi aculeos ostendens ac porrigens. Hesychio est non solum φυτὸν, & ζῷον sed etiam πῶμα: nec non σφυγμικὸν ὑμενάριον.

Ἀκάνωσις, etiam erat vrbs quædam Thraciæ spinis septa super Athonem monte.

Ἀκανθοπία ας ἡ, spinosa locutio.

Ἀκανθοφάρης, spinis viuens.

Ἀκανθοφορίων spinas seu aculeos gero.

Ἀκανθοφόρος, ου, ὁ, spinifer, aculeifer.

Ἀκανθοφυλλοσπινα, spinas emittere.

Ἀκανθοχυλὸς, spinosa seu echinata habens folia.

Ἀκανθοχόρος, ου, ὁ, echinus terrestris.

Ἀκανθόω, ῶ, ἀπω, aculeatum reddo. vnde ἀκανθωθὲμαι, aculeor seu aculeatus fum, spinis inhorreico.

Ἀκανθυλὶς ἰδος, ἡ, spinus auis, Aristotel. libro octauo de natura animal. cap. 3. & libro 9. cap. 13. vbi argarilis auis exponitur. est tamen Acanthylis eadem auis quæ & Ἀκάνθις, si Ichol. Theocriti fidem adhibemus. Is enim in illum Theocriti versum Κεἰσθὰ κόνυθι, ὦ ἀκανθίδες: Ἀκανθὶς ὃ ῥῆσις ὅτι πουλίον ἢ λιγυρὸν κελάδημα ἢ ὡς τακικὶς διὰ τῶν χρόων.

Ἀκανθώδης, ες, ὁ, ἡ, spinosus, spinis seu spinulis horrens, aculeatus, dumosus, pene spineus etiam à Gaza expontur. Herod. lib. 1. ὄρος ἀκανθῶδες ἐν περιπολίᾳ ἀκανθώδης &c.

Ἀκανθων ωνος, ὁ spinetum, lentiscetum. ἀκανθὼν, asinus apud Iosephum: quo authore, Appion grammaticus calumniabatur Iudæos, dicebátque eos colere ὄνου ἀκανθώδη κεφαλὴν, asini caput. Hinc sumpto argumento, atque ex tam inigni mendacio & calumnia, Christum seruatorem nostrum hostes religionis nostræ detestando titulo cognominarunt ὀνάχυλον.

Ἀκανθίζει, acanti speciem gerit. Theophrast. libro 6. cap. 4. histor. plant.

Ἀκανθικὴ ἀκηνθοι, spinæ acanicæ, Theophrast. libro quarto, capite septimo. histor. plant. id est, quæ acanum ferunt, vt sonchus. Vide ἀκανθ.

Ἀκανόνιστα βιβλία, libri non canonici, id est, qui sunt extra canonem: contra κανονικὰ βιβλία, canonici libri, hoc est sacri, noui & antiqui Testamenti, vt habetur in canone vltimo concilij Laodicensis.

Ἄκανθος, ὁ ὁ ἡ, Ioseph. de Antiquit. ἡ δ' ἄκανος φορὸς κυπάρισσον ἔπιμηκες, interpres S. g. fmundus Geleníus vertit carduum, quod & in Bibliis omnes interpretes, fed fallunturi non enim ἄκανος herba est, sed spinosus & aculeatus frutex, Theophrast. ἄκανος siue ἄκανον alia planta est Dioscoridi, quam quid. m ocymastrum interpretantur. Apud Theophrast. de histor. plant. libro 1. cap. 16. inter φυτὰ ἀνάνθα recensentur ἄκανον, ὁ ὄρυπτὸς ὡ ὁ ἄκανθος: sed legendum ἄκανος, vt apud ipsum libro 6. cap. 1. de histor. plant. Plinius libro 22. cap. 7. sunt qui ceonon eryngio asseribant, spinosam breuémque ac latam herbam, spinisque latioribus, hanc impolitam su guinem mirè sistere. ἄκανος etiam dicitur illud quod velut malum extuberat in carduorum genere: ἔχειν vocat Dioscorides vel ἀκανθώδη κεφαλὴν. Galen. 2. de Alimentis, hæc veluti capituli vocari tradit σπονδύλους. Theophrast. de histor. libro sexto, cap. quarto, de Ixine, ὅσπερ ἔβιζος μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν ὥσπερ μύκυς. Hinc ἀκανίζειν vocat humilmodi acanum ferre, vt apud ipsum ibidem χαμαιλέων ἀκανίζει: sed corruptè legitur κακανίζει. Idem Theophrast. de hist. plant. lib. 9 cap. 13 χαμαιρέων κεφαλὴν ἔχει ὁμοίαν ἀκάνθῳ μεγάλῳ, ὃ δ' ἄκανος καλοῦσι ἄκανον ctiam siue ἀκανὸν. (Oxytonos enim scribit Hesychius) est vt idem author testatur καυδωνέας ὃς νεὶ ἐλάχις τῷ σχοίνῳ τὸν ἰχθὺν ἐ ἐ. Dorsum piscis horridum spinis huius poster. fig. if. authorem citans Euripid. in Troadib.

Ἀκανώδης acanaceus, à dictione ἄκανος. pro frutice.

Ἀκαπάλωτος ὁ ἡ, ὁ, qui non cauponatur. ἀκαπάλωτος γνώμη, integra atque syncerus animus. Cyril. αὐθεντίας ἀθλος, καθαρὸς, ἀκαδιάβλητος.

Ἀκάπηλος, simplex, non astutus. Strabo, βίος φορὸς τὸ συμβολικὸν ἀπλοῦς ἡ ἀκάπηλος.

Ἄκαπνος, dicitur à quibusdam τὸ σάμψυχον.

Ἄκαπνος ὁ, ὁ ἡ, non fumosus, sine fumo. vt ἄκαπνος θυσία, sacrificium citra fumum. Huic opponitur ὁ ὑσκαπνος. Suid.

Ἄκαρ, pro μικρὸν vel ἀθρόν. Antiphon. auth. Suid. pro quo apud Harp. habetur ἀκαρεῖ.

Ἄκαρα, cruta, τὰ σκίλλα. Cretenses. Hesych. habet ἄκαυλα.

Ἀκαρῆ etiam Hesych. expon βραχεῖ παχίσει breui temporis spatio, pro quo apud Suid scribitur ἀκαρὶ.

Ἀκαρὴς ὁ, ὁ, vecors, excors, carens corde, siue medulla, apud Theophrast. histor. lib. 3. cap. 18. ξύλον ἀκαρδίνον, vt corui masculæ. ὁ ἀπολιμ. contra ἀκαρδίους ὁ ὠκέφαλος dicitur.

Ἀκαρὴς, τὸ exiguum quid & punctum, quod ob exiguitatem non licet κάειν id est, tondere vel scindere, Pollux. vnde τὸ ἀκαρὲς ἀπὸ nullus. quem in immimo digito gestabant, ἀκαντυλίδιον, ob paruitatem sic dictus.

Ἀκαρὴς, integrè, ὁλοχερεῖ & ἀκαιρὲς, momento, ἐν ἀκαρεῖ, ἐν ὀστῷ ὀφθαλμοῦ,

ὀξὺς μοῦ ἐν στόμα, in puncto, vno oculi conuictu & intuitu.

Ἀκαρὲς, adiuerbium, momento, statim. παγίως ἐν ἕσχε χρόνῳ ἐξοχικῶς ἀκαρὲς, per vnum momentum, vt docet Gaza libro tertio grammat.

Ἀκαρὲς, ὄσα, ὀν ἡ, paucus, brevis, individuus. ἔσχηκε, ἔξις, ἐπὶ χρόνῳ ἀκαριαίῳ, qui fecari non potest. vt instans tempus. Menander, Ὅρα ἀκαριὰς ἕξις πολλῶν ἀκαρῶν ἐστ' ἀκαρὲς ἀεὶ τὸ ἀπολλύμενον. Aristoph. ἐν καιρῷ τε χρόνῳ, & ἐν ἀκαρεῖ χρόνου repente & in momento temporis. Idem τὸ μὲν ἀκαρὲς διαπίπτον, διαῤῥεῖ μου, id est, minimo tempore intermisso, vel paulisper intermittens. Lucian. in Timone. ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἀκριβῶς τὰ κατ' ἀλήθειαν σωτηρίαν, & dicitur & ἐν ἀκαρὲς χρόνῳ. pro eodem. id est, in instanti, vt ita dicam, tempore. Budæus in epistola quadam ad Mainum. τὸ μεχριμάτιον τῶν ἐραστῶν ἱπτάμενον ἢ πεζὸν ἐν ἀκαρεῖ διαβιβάζει, &c. Aristophanes in Pluto, γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. πτοῖσι τοῦ λόγου μικροῦ σεῖσαι τὴν δίκ βορυζόντα μηδεκαῖον καινῆν, vt inquit interpres Ar. Rophanis. i. e. Etymologus. ἐξέβη τὸ κῖμα: Alij minus recte ἐξέβη ἐκ χειρῶν. ἢ τὸ κρέας.

Ἄκαρις, ὁ. Acari, genus insecti candidi, quod in lignis, vel caseo veterinasciter. Aristot. lib. 5. de nat. anim. cap. 32. Ἄκαρις appellant etiam nonnulli animal eulum illud quod cutì humanę innascens ei maximos ingenerat prurituss.

Ἀκαρὴς, ὁ, modicus, breuis, exilis, exiguus. ἔσχηκε, μικρὸν ὀλίγος, ἀπέραντος, ἀκαιρὲς. πᾶς ἀκαριαῖος. breuis nauigatio, Demosthen. Lucianus ἐπὶ ἀρίστου, ὀλίγον ὕστερ ἀκαριαῖος δεῖπνος, &c. i. minimum quid abradens.

Ἀκαρὲς, ὁ. minutus, breuis vehementer, ὁ ἔσχηκε πτοῦ. νὺξ ἀκαρὶδιος ὁ κέρκωπος ἶσος.

Ἄκαρνα, ἡ, Acarna, genus suffruticis, Theophr. lib. 6. cap. 3. hist. plan. & cap. 4. ἄκορνα. quidam legunt Helych ἄκαρνα est δάφνη. laurus.

Ἀκαρνὶς, nomè piscis apud Athen. l. 8. alioqui Ἀκαρνὶς est ὄνομα νόμου. vide Ἄκαρνα. in dicitur regio quam habitant Ἀκαρνᾶνες, quæquam & reperitur Ἀκαρνὶς γῆ. pro Ἀχαρναῖς & Ἀκαρναὶς γῆναι.

Ἀκαρὸς Helych. ὁ λαβρὸς lupus piscis.

Ἀκέφαλος, cerebrum, vel caput, ὁ κεφαλὴ, ὁ κεφαλὴ. ἀκέφαλον. Ἄκεφον caecum. τυφλὸν.

Ἀκαρπία μ. ἀεσθ. tum sterilis, sterilesco.

Ἀκαρπία, sterilitas frugum priuatio.

Ἄκαρπος, ὁ ἡ, fructu vacans, inutuosus, infrugifer, ἄρονος. Aristotel. in Politic. lib. 1. ὅπως δὲν γένῃς ἡ τῆς γῆς γεωργὸν, ἀκαρπὸν ὦν χρημάτων δι.

Ἀκαρπώδης Helychio ὁ ἀκάρπος ἀνωφερὴς, inuticus.

Ἀκαρτέρητος, ὁ ἡ, ἀνυποστάτητος, intolerabilis, Hesych.

Ἄκαρτος, ὁ, ἡ, intonsus, a verbo κείρω Athen. lib. 5. μὴ πᾶς πιθανὸν, ἢ τοῖς ἀκαρποῖς πώγωσι πιστεύωμεν. βαθυγλήφους.

Ἀκασὶς, & Ἀκασὴ pro eodem, id est ἡ ἀκαρὲς. de quo in ἀκαρὲς.

Ἀκασθησία ἀμφιπλὰξ Herodot. lib. 1. οἱ ἡ ἀγνοιαμεῖς διὰ τὸ ἐπιπολὺ ἀκάθεκτον ἀκασθησίαν ἀμφιπλάξ. ἴσον ἐχρῶντο, &c. vbi tamen vide num sit legendum ἀκάσθεκτον. id est, ἀκαθεκτον.

Ἀκάσκη, quies, pacificè, tranquillè, πράγματα, molliter, lentè. ἡσυχᾶτ, ἀσφαλῶς alij legunt ἀκασκῆ, silentio. ἀκνῶ. pedendentim, tarde. Aelius Dionysi. ex Cratino. σκηπτόμενοι ἀκασκῇ. ἀνεσκέδασται.

Ἀκασμὸς, quietus, sedatus, compositus, aptatus. ἀκαπτασμένος. ἡμερωμένος.

Ἄκασος, acistus, proprium viri, Aristophan. & ἰσίλιμα arbor, φαύλαμος.

Ἀκασόφρων ονος. ὁ. prudens. σωφρὼν.

Ἀκατάβλητος, irrefutabilis, inuincibilis. & Ἀκατάληπτον, τὸ, quod diruri nequit. vel minimè reiiciendum Aristoph. περ. vocat λόγον ἀκατάληπτον, ἢ ἀληθινὸν, μηδεὶ κατακλινόμενον.

Ἀκατάβλητος πόλεμος, rodictum bellum. Plutar. in Numa. Appian. in Iber. ἀφριδίῳ δ' ἀκατάσχετον καὶ συμπεσεῖν.

Ἀκατάγνωστος ν. ὁ, ἡ, irreprehensibilis, indemnatus. potest etiam significare qui contemni non potest. κατάληπτος. & aduerb. ἀκατάγνωστον, ὁρᾶν ἀκατάγνωστος, qui damnari nequeat, apud Paulum 2. cap. ad Titum.

Ἀκατάγωνιστος, ὁ ἡ, τό, pugnatu difficilis, ἀνίκητος, inuictus. Chrysostom. φεῦ ἰσχυρὸν, τὸ δυσθεράπευτον τοῦτο καὶ ἀκατάγωνιστον ἡμῶν θηρίον, &c.

Ἀκατάθυμος, ν. ὁ, qui non est εὔθυμος. ἀνίμος. animo ingratus post Homeri vsi sunt hoc vocabulo pro δυσχέρωμος, quod apud eum legitur, vt testatur Eustath.

Ἀκατάπαστος, ν. ὁ, ἡ, innoxius, non accusatus. ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, & non conscius, ἀσύνειδος.

Ἀκατακάλυπτος, ὁ, ἡ non velatus, nudus, non tectus. Eustath. in Odyss. lib. 1 ἴσως ὃ τοῦ μέρους ἀκατακάλυπτος ἔχειν

Ἀκατάκαυστος, ν. ὁ, ἡ, indemuatus. ἀκατακαύτητος ἡμῶν διήρτησε. qui nos indicta causa cæciderunt, Act. 16.

Ἀκατακρίτως, sine iudicio.

Ἀκατάλεκτος ν. ὁ, indefinens, cui in fine nihil deest ἀπαρτος. ἀκατάλεκτος μέτρον versus acatalectic us qui pedes habet distinctos, vt ἰὼ ἰὼ ἰὼ, ἰὼ aut φεῦ, εὐφ, ἰὼ. hæc dicitur μετέμπτα ἀκατάλεκτα, quibus sunt contraria catalectica.

Ἀκαταπαύστως, adiudè. ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταπλάστος, ου, ὁ ἡ, ν, incomprehensibilis, imperceptibilis, immensus.

Ἀκαταναλωσία, ας, ἡ, incomprehensibilitas, incomprehensio. opponitur τῷ καταναλίσκειν.

Ἀκαταπίστως, ὁ. ἀπιστῶς, baccha iuniperi.

Ἀκαταπόνητος, ν. ὁ ἡ, id est, irreconciliabilis, insociabilis, truculentus.

Ἀκαταπλάστως, ipsorabilitèr, odiosè, inconciliatè. Chrysost. ἀκαταπλάστως ἔχωμεν πρὸς ἀλλήλους, implacabiliter, &c. apud Demoith.

Ἀκαταπλουτος, indigestus, incoposirus. ἀκάμπτος. ἀκαταπόνητος. incongruus. Arist. de mundo, τὰ δὲ τῆς γῆς εἴδεα ἀδιόρ κὴ ἀκαταπλουτα ἔχει, i. terrena par est infirma esse & concinnitatis sibi conscientaque experitia. ἀκαταπλουτος. dissentaneus, inconcinnus. Μόχθος συλλογισμὸς ἐστ ἀκαταπλουτος συμπλοκὴ τῶν λήμμων. hinc ἀκαταπλουτος, incôcinne, incomposite, inordinate. ἀκαρμόδιος.

Ἀκαταπλυτος ν. ὁ. indilosolutus, indilsolutus.

Ἀκαταμμάχητος, ὁ ἡ, inexpugnabilis, inuictus. ἀκάθητος. ἀκάμπτος.

Ἀκαταπόνητος, ὁ ἡ, non intelligibilis, intellectu incomprehensibile. Budæus ad Erasmum, ὅτου τοῦ παρεμπεσόντος ὡς ἀκαταπόνητα μοι ἦ τὰ ὦσι ὑμοῦ ὑπεκαπόμα, i. ita perperam interpretatus, vt quæ scripsi meum intellectum fugiant.

Ἀκαπατὸν ἀφ. ν. ὁ ἡ, ineluctabilis, inexpugnabilis.

Ἀκαπάτωτος, ν, ὁ ἡ, inquies, indefinenter aliquid agens. ἀκαπάλαστος. perpetuus, cum genit. ἀκαπάτωτος ἁμαρτίας à peccato cessare nescius, qui peccare non desistit, 2. Pet. cap. 2.

Ἀκαπατώνως, adiudè, indefinenter.

Ἀκαπέλατος, ὁ, non artonitus, imperturbatus.

Ἀκαπόνητος Hesych. ἀτρεὸς qui labore domari non potest.

Ἀκαταγώνιστος, ὁ ἡ, implacabilis.

Ἀκαπύστως, ν. inconcussus, firmus. ἀσάλευτος, βέβαιος, ὁ ἑδρῶς.

Ἀκαταδέκτητος, ὁ ἡ, non obligatus, ligni expers, qui est nec argumento, vel indicio. Ἀκαταδέκτητος ὑπάρχει quod ἀδιάφορα τὶν iubetur, vt nullum argumentum & indicium esse ponit. nec obligatis literis conuincatur ὁ ὑπὸ δίκης. Herodianus.

Ἀκαταδεκτώνως, inconditus, infabricatus, inparatus, ἀκαταδεκτώνως ὕλη, rudis & informis materia.

Ἀκαταδεκτώνως, imparatè apud Hermogenem.

Ἀκαπάσκευος ν. ὁ, solutus, incompositus, budæus apud Pollucem lib. 10. idem quod ἔκπλους.

Ἀκαδίκαστος, ὁ ἡ, ἰεδιτιο, incôstantia, tumultus, ταραχὴ confusio, turbatus rerum ordo. Lucæ cap. 21. ὅταν ἴδητε κύκλον στρατόπεδα πολιορκούμενα ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε. Paulus 1. ad Corinth. cap. 14. ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς ἀλλ' εἰρήνης, non enim confusionis Deus, sed pacis.

Ἀκατάστατος ν. ὁ, inconstans, instabilis, infirmus. In epist. Iacobi cap. 1. ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, inconstans.

Ἀκαταστάτως, confuse, incompositè. ἀλλοτ. φοῦ ἀλθούσιν, ἀκαταστάτους ἐγκύκλιον φῦλ ἐν τῇ πόλει, &c.

Ἀκατάσχετος, ν, ὁ, ἡ, qui contineri nequit, intolerabilis, incoercibilis ab Erasmo veritur capite tertio epistolę diui Iacobi, à beato Hieronymo incontinens. Dicit autem Apostolus linguam esse ἀκατάσχετον κακὸν, malum quod coërceri nequit: Gregorius Nazianzenus φεῦ δύσπτωτος, συμβαίνει ἡνίοχον παμπαλαῖον ἡ μὲ θεὸν ἀκατάσχετον εἰς πρατμοὺς δ' ὑπὸ τῆ μίσει τιμωρίαν, & ἀκατάσχετος δίψος, sitis intoleranda, Alex.

Ἀκατασχύντως, incontinenter. Plutar. in Camillo, ὅπ θυμία ὀξὺς ἐκ ἰδίους φοὺς ἢ κὶ ἰδίων ἀκατασχύντως, i. gloriæ cupiditate vehementissima in periculum tendens.

Ἀκατάφαυστος qui non est κατάφαυστος.

Ἀκατάβλωστος ὁ ἡ, haud mentitus, non fictus.

Ἀκατήγαστος, ν ὁ ἡ, imperfectus, incompositus, rudis, impolitus, incultus, inconfectus, ἀμέριστος, ἀδιαίρετος.

Ἀκατίνατος, ν, ὁ, ἡ, infomnis, inquies. ἀκάμπτος.

Ἀκατηγόρητος, irreprehensibilis, nullis obnoxius accusationi, Phaëris in epistolis.

Ἀκατήκτος ἄμυητος, ἀπέπιμον, qui prima religionis Christianæ rudimenta nondum percepit.

Ἄκατος, ν, τὸ, nauicula, scapha, nauis, Gallicè, vn Brigantin. acaticum etiam à Plinio dictum. historiæ naturalis lib. 9 cap. 30. Naurigi actuarij genus est, autore Plutarcho, & omnibus fere historicis. Ἄκατος ἀμφιμὰς αἰὲν ὀπιπεύοντι ἐοικὼς, πτίονται ἢ ἀζύγιοτα διὰ τὸ πόρρω καταπλώζειν θυνατὸ, ὅτι ταῦ διάπλουν, ὦ ἐπιλεῖ vbi Graecus interpres, ἄκατος ἀμφιμὰς εἰδὸ ἐστ, πλοῖάριον κατὰ μῆκος ὀξυτέρῳ μέρει, ὦ ἑκάτερα ὅμοιον ἐπιπόντιον, διπαττὰς ἐρέτῃ. Valla actinarum nauigium exponit. Bassus epigrammatarius poeta, Λιθικὸς ἀκρίτου πτικοσίης ὅτι ταῦτας Plutarchus de audiendis poetis, πότερον οὖν ἡδέως ἀκούσῃ τοῦ ἰδιωτικοῦ κυρὸ τὰ τὰ ὕστα ἀπαθῶς καταγελάσεται. ἀλλ' ἀγαθὸν ἐστ' ἐν τοῖς ἐπαινουμένοις ἀκρίτως ἀγωνίας ποιητικὸν ἐνοχλεῖν ἢ παρεξελαύνειν, &c. ἀκάτια etiam dicuntur minora nauis vela. Xenoph lib. 6 ἑλλην.

Ἄκατος, malus nauis præcipuus. sic enim tradit Pollux lib. 1 ὁ ἱστὸς

μάγας ὡ γνήσιος ἐτὸς ἀκέρπος. ὁ ϗ κατὰ τὴν θρόμος. ὁ ϗ ἐλάπιον, δόλιον. καλεῖται δὲ π ὡ λοιπαῖος. ὁθόνις ϗ ἀκρᾶπος ὁναί.

Ακατονόμαστος, ὁ ϗ ἡ, innominatus. ἀνώνυμος. ἢ ἀνωνόμαστος, qui nominari nequit, Basil. in hexa. Nazianz. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ, τὸ θεῖον ἀκατονόμαστον, &c.

Ακατος, ὁ ϗ ἡ, idem quod ἀκάπιον. de oneraria quoque dicitur Herodot. in Polymnia, τῶν διεκπλέων τὴν ἐπιοῦσαν τὰς τοὺς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σιτολογέοντας &c. id. in natigiis frumentarius. Bianor Ep. gramm. ρωμαικαὶ ἀκάτοι δύκιαι ὑπερῴδιον. Antiphilus Byzantius, κυβέρνη ἐπ' οἰκείας ἐς αἰθέρα ἀκάτοι. Ab ἄγω ἄκτη ἀκτὸς, & Pleonasmo ἀκατοειαμὶ ἀφ' ὧν ἀκτὸω, quo sensu πορθμὶς dicitur, Methodius.

Ακαυλος, ὁ ϗ ἡ, sine caule, caulis expers, excaulis à Gaza, & non caulatus.

Ακαυτος, ὁ, ὴ, ὁν, insustus, vstionem non expertus, non coctus, non vstus.

Ακαχέτο, tristi tentur, λελυπημένοι εἶεν.

Ακαχίζεται, tristantur, λυπουῦνται.

Ακαχίζετο, tristibantur, ἐλυποῦντο.

Ακαχὴ ὡ ἡ, ὁσα, tristitia, afficio. λύπη, angor, accusatio.

Ακάχημαι, verbum poeticum pro eodem, vnde passiuum fit, ἀκάχημαι id est, tristor. λυποῦμαι ἀνώμαι. mœreo. Odyss. δ. penultima producta more Æolico sine Ionico. pro ἀκήκεμαι, vnde ἀκαχήμενος ἄτερ, Odyss. γ, animo anxius, mœrens, animo tristis, λυπούμενος, participium præsentis temporis, cum accentu in tertia syllaba, vt ἀλωάμενος & ἀζόμενος. Hesiodus, κορεῖται ἀκαχήμενος, corde de mœstus Homer. Iliad. ὑ. ὃ δ' ὁ μὲ πάγχυ γόνοι ἀκαχήμενος εἴη, id est, λυπεῖται. Fit ab ἄχος.

Ακαχητο, tristatus est.

Ακαχίζω, μι ἵστ. ango, tristitia afficio, λυπῶ, ἀκαχῶ. Fit ab ἄχος.

Ακαχμένος, acutus, ἠκονημένος, præterratus. a verbo ἀκάζω, ἀκαχῶ, id est, acuo pro ἀκαχῶμαι, mutato χ in σ. Methodius tamen, vt refert Vrbanus grammaticus, Homerum inquit Æolicè his vti, ἀλκαλήμενος ἀχαχήμενος. ϗ συγκατὰ ἀκαχμένος. Odyss. ὁ. ὀξυχεῖ ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est, ἠκονημένῳ, ϗ σεσιδηρωμένῳ.

Ακαχμὸν ὠμὸν, ἀσὸν, ἀκανὲς.

Ακαχρίμαι, tristarer. λυποῖμην Iliad. ϑ. ἀυτὸν ἐγὼ ἀκάχριτο, tristaretur. λυποῖτο. Theocrit. Edyll. 8. ὡς ἐγὼ νύμφα γαμαδίῳ ἀκάχριτο, id est, vt sponsa nupta tristaretur.

Ακαχων, tristans. Hesiodus in Theog. μήδε σὺ μὲν θυμῷ ἀκάχων, animo mœstus.

Ακεδες, pisces apud Ampraciotas, Hesych.

Ακέδιον, οἱ, legumina quædam rotunda, dura, frangique contumacia inter viciæ & lentes. apud Æolium Dionysiac tamen Hesychius ἀκεδιὰ, οἱ ἰδίᾳ, τὰ ὃι τοῖς φακοῖς ὁμοῖα οἱ ϗ, σπέρμα κῆς ἐλύμου, ἀδὲ παιγνιώδων. Etymolog. deducit ἀφ' τὸ κεκεσθαι, ὃ ἐστὶ θραῦσθαι, ὃτι ἐδὺς ἐσθίοντι ἐμοιοῖ φακὸ σκληρὸν ϗ ἀθλιον.

Ακέδασος, inlepar abilis, infractus, ἄκλαστος.

Ακέδομαι, medeor, Ionica & poetica epenthesi τῶ ι. dicitur pro ἀκέομαι. θεραπεύω ἰάομαι, refacio. Odyss. ξ. νέας ἀκέσθαι πατὲ οἱ ἐυκέλσας ἀέκοντι, ϗ ἀκεσόμην apud Apollon. ῥαπτῳδῶν, vel θεραπεύσασα, ϗ ἰασόμην.

Ακῆιδ. ἄτιμulus boum, vel aratrum. κέντρον βοῶν, ἢ ἄροτρον.

Ακείνης. insociabilis, & quod ἀκοινώνητος.

Ακείον, medicamentum, & promptum ac paratum, τὸ φάρμακον, ϗ ἕτοιμον.

Ακεισιάκμης, ὁ, ὁ, non rasus comam, intonsus, Epitheton Apollinis: vnde ἀκεισιάκμης ὁ σφὸς, in Epigr. i. intonsus, de Apolline.

Ακελάδης, ὁ, ὁ, inuius. vnde signa quæ locis parum pertiis præsignun tur ἀκελάδια appellantur.

Ακέλδεσ, inisullus, ἀνὐδέμενος. Sophocles in Aiace. Philipp. Epig. νεῶν ἀκέλδεσ' ἄπας ὅρμις ἀκαμπέ κατω.

Ακέλεφ, ὁ, ὁ, ὴ, qui est sine putamine.

Ακελίσσαδες, qui rebus vanis & inanibus non studet vel etiam vanæ gloriæ non studens. ἀφὸ λόγων ὃτε ἔμεσον τὸ ἐλινόσπουδον, ϗ τὸ ἀσπούδαιον, inquit M. Antoninus philosophus Suid. vbi τὸ ἀκελίσσαδον est contemptus rerum vanarum.

Ακελόδεος, carens, ostentatione non appetens inanis gloriæ Cyril.

Ακέντητος, sine stimulo & calcaribus. Pindarus in Olympiis: ἅμως ἀκέντητον ἐν ὁρόμοισι παρέχων. Interpr. ἀμάξιτον. de equo dicitur qui sine scutica verberibus atque calcaribus currit. vt dixit Homer. τῶν κέντρεσιν ὄτασσε, non stimulatæ nec instigatæ curreutes, i. ἀκέντητοι ϗ ἀμάξιτοι.

Ακέντρ ὡ ὁ ὴ, inaculeatus, sic Gaza, sine aculeo.

Ακένιστ, non exinanitus.

Ακέομαι, μι ἀκέσομαι, vt docet Gaza, curo, sano ἰάομαι, medeor. sarcio, reparo. θεραπεύομαι, θεραπεύω ἀδετῶ. cum accusatiuo ἕλκος ἀκέσασθαι. id est, vulnus medicabitur. ἀκεσώμην ἐπανόρθωμαι, refarciens calceos. Lucian. in commentario, cuius titulus, ἢ σκυτέως ἀδὸς ἀκέσασθαι τὸν ὑπόδημα τὸ, id est, refarcire vestimentorum rupturas. Herodot. in Thalia, ὅτε δὲ ἀκέσθαι τὰ ὑπερεόντα &c. id est, rei venturæ medere. Idem ibidem, ἰῶτα μὲ ἐκακώθη ἢ ἐμὲ ἀυτυχήσαι τ' ωπὸ τῶν ἀδικέντ πάντα πρεσβίτατα, πρῶτα τῷ ἐμῷ ὑποκειμένῳ ἀκέσθ. i. medere. Hom. Iliad. χ. πόσε τ' ἀκέσαντο τε δί ἰων. restinguebant sitim. Apollo. 2. Argon. ἐπικαστ' αἰθρὶν πτωλῶν ἀκέσαντο. Plato 2. de Repub. θυσίας τε καὶ ἑπῳδαίας, εἴ τι ἀδικημα του γεγονὸς ἀπὸ θεῶν ἀφοσίωσιν, ἀκέσεις τε, φησὶ, λύσας ἐπιτελεῖς, vltus curare. Xenophon, ὅπως μὴ φίλοι τὰς ὀι ἀγνοῦν ὑπεισελθόντα ἡμᾶς ἀκέσῃ, amicorum egestates nitebatur consilio sarcire.

Ακεσίτως, tacitè, quietè. Hesych. ἀ ψοφητῶ κόνῳ. Sed notandum est cum scribit ἀκέσασθε & annotare poetæ esse familiare, vt metri causa vtatur bi eubus pro longis & longis pro breuibus.

Ακέσσατε, tacita, ἀσυγκόπτως, σιωπῶντα. Iliad. ά. ἀλλ' ἀκέσσατε πάντες.

Ακεσσ, vestis quædam pretiosa, Hesych.

Ακέρδης, ὁ, ὴ, integer, simplex, syncerus, ἄκλακτος, non adulteratus, intactus, recens, ὁ μὴ κατάπεπος, intolumis, ἀζήμιος. Plato 1. de Repub. αὐτὸ ϗ ἀφ' αὑτοῦ ἕξει ὃ ἀκέρδης. Chrysostomus, ἀεὶ δ' ἐμφυσιοῦσι, τὰ ὃ ὄντα ἀκέρδη ϗ ἀνόλεθρα, id est, facultates integras seruant. ἀκέρδη ὡς ἀθέσπεσα, simplices vt columbæ. cap. 10. Euangelij Matthæi. κέρδος ἐν Paneg. ἡ πόλις κερδὴ διέφυγεν, ὅτ' ὦν ἀκέρδ' ἐξ γνώσει, ὡμοὶ ἀκέρδ' πόλεις integra ciuitas, Iloer. Dioscorides libro quarto. ὀπὸς ὅσου ὁλοκ ἀκέρδ', id est, liquor purus & per se, oboli pondere. Idem lib. 5. οἶνον ἀκέρδη dixit, id est, vinum purum, & ἀκέρδη δεδικασται, id est, aquam marisfynceram. Thucydides lib. 2. ωφοσόδη χώρας ὡς ἀκέρδαι, ἀδίωκτος ϗ χθὲς ὃτι ἀκεραίως ὃ σπείσαι ἀσεν τι, & cæ. id est, nondum violata terra, cui opponitur κακωθῆναι. Idem lib. 2. ἀκέρδως ἀσκαιος ὁλόκληρος, ϗ ἀδρηπτος, ὁ μὴ συλωθεὶς. ἁβλαδὴς. Dicitur enim Ἀκέρδως κατ' ὀυ κέρδος, vnde κέρδος & cum ἀ privativa particula ἀκέρδως, Metaphora ab animalibus quæ cornibus petunt: aut ἀφ' τὸ κεῖρω, id est, μυτῶν, κειρῶ.

Ακεραόπτος ὁ. simplicitas, integritas, syncerita.

Ακέρασος, ου, ὁ, cornibus vacans, cui nulla nascuntur cornua, ἀκέρως.

Ακεραυνώτος, ὁ ὁ, ὴ, non tactus fulmine.

Ακέρδεια, ας, ἡ, βλάβη, ϗ κακοηθεία, maledicentia, & damnum quo multantur maledici, apud Pind.

Ακερδὴς, ὁ, ὁ, ὴ, non lucrosus, gratuitus, ἀκερδὴς, βλαβερὸς, αἰσχρολὸς. ἀκερδὲς χρεῖος, gratia non bene collocata, vel cuius mala remuneratio.

Ακερδῶς, gratis, sine lucro, citra vllum quæstum.

Ακερκαγὴ, ὁ, cauda vacans.

Ακερμὰς, ὰς, ἡ, rei pecuniariæ inopia. nam τὸ μὴ κέρμα ἔχειν, ἀκερμίαν vocauit Plato, apud Pollu. lib. 9. non habere teruntios & monetam minutiotem nisi potius sit, ne teruntium quidem habere.

Ακερος, ὁ, cornuum expers, mutilus, pro ἀκέρατος. Dicitur etiam Attice ἄκερος βοῦς ὁ, μὴ ϗ κέρατα.

Ακερσεκόμης, ὁ, ὁ, intonsus, ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος. ἀφ' τὸ κείρω μ. κερῶ & Æolicè κέρσω.

Ακερσὶ κομος, idem. ἀκειρεκόμη κεφαλὴ, intonsum caput.

Ακερσία, ας, ἡ, virtus, μυρσίνη, Sicul.

Ακερσὶ, ὁ, inde est tum sine luctu, ἀπηνὲς.

Ακέσασθαι, ἡ Ἀκέσαι mederi, curare. vide Ἀκέομαι, sarcire, pensare,

Ακεσιμάχητος mortales fanans, orph.

Ακέσιμος, medicabilis, θεραπευτικὸς.

Ακέσιος, ὁ, ὁ, Apollinis epitheton, quasi ἀκεσίκακος, Cælius libro 9. cap. 19.

Ακεσπονος, ὁ, ὁ, medicinalis, mitigatorius. dicitur & Ἀκεσίπονος.

Ακέσπονος, ὁ, ἡ, curatio, ἴασις, medicatio, valetudinis recuperatio, Plutarch. in Lycurgo.

Ακεσμὰ, ατος, τὸ, ἡ, Ἀκέσμιος, οὐ, ὁ, ἴαμα, medela, curatio, ὑγίασμα, recuperatio salutis.

Ακέσμιος, medicabilis, fanabilis, ἀκέσιμος.

Ακεσμὸς, fanatio, & valetudinis recuperatio.

Ακέσσις, ἄσσου.

Ακέσσα, Suidæ, ῥαπτικὸν τι μηχάνημα. ἐν θνδροτομίας φησὶς ὑρμινότητα κατασκευάζεσθαι pro quo supra habuimus Ἀγεσα ex eodem, quod vide.

Ακέσσαρος, ὁ, Acesseus, ignaui nautæ nomen, qui cum lunam causatus navigationem differret, adagio locum fecit, ἀκεσσαῖος σελήνη, Acesseæ luna, in comperendinatores, Erasmus.

Ακεσσιπονος, ὁ, ἀκεσίπονος, fanans laborem.

Ακεσσὰ, currus, vehicula Sicula, ὀχήματα σικελικὰ.

Ακέσσα, medicus. ἰατρὸς ἀκέσσαρ.

Ακεσταρμον, τὸ, acicula, & πτυάριον, medicamentum quod dolores leuat & mitigat.

Ακεστὴς, οὐ, ὁ, medicus, ἰάτρος, accentu acuto in vltima. Ἀκέστης autem accentu in penultima, tortor dicitur. ἀκέστωρ, tartrix vestium. Xenoph. libro primo Paedi. ὥσπερ ἰατροῖσι εἰσὶ τινες ἀκέστριαι τοῖς ἰατροῖς ὅταν τινες νοσήσωσι τῶν ἰδιωτῶν; vbi sunt qui legunt ἀκεστῶν, alij etiam ἀπατεῶν. hanc differentiam quidam confundunt. Est & Ἀκέστης, Acestes, proprium nomen viri.

Ακεστίδες, furnaci. ferreæ genus. Dioscorides libro 5. cap. 76. οἱ ϗ σιδηρεῖς παμμεγάθεις ὑπὸ τῷ μεταλλικῷ καλοῦσιν ἀκεστίδες κυρωμὸν σωμηνωμένῳ πρὸς τὸ κατέχειν ὃ ἐφιζάνει τὰ ἀκαθαρσίαμα σώματα

κτὸ ϗ

Χειρικὸν, &c. grandes ferreæ sunt ab xtaritis acestides appellatæ, lumbis fornacum etuermis inserte, vt retineant fidâtque in eis quę ab ęre sursum feruntur sic Marcellius, qui ibidem adnotat, ακεστίδες intelligi, virgas veluti axes transuersâs, aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ ciuitate, plostelli genus humilimodi axibus compactum vocabant.

Ακεστίδιος, Acestodorus, proprium nomen historici, apud Plutar. in Themistocle.

Ακεστρὶς, ίδος, ἡ

Ακέστρια, ἡ, medicina. Apollon. 2. Argonaut. ακεστρίδιον τὸ διαφορᾶς τ ὑδατώδες.

Ακεστρικὸς, ὁ, medicabilis, ἰάσιμος, ἄκεστος. Hom. ακεστὰ φάτις ὀδυνῶν, ἠὲ θεσφάτων, ἄκεστα.

Ακέστρις, acus, βελόνη ἀπὸ μίζεως. ὧν συγκεκρίσεων καλοῦσιν. ἀ verbo ἀκέω, id est, συνάπτω τὰ διαῤῥηγνύμενα τῷ σώματι. Dicitur etiam ῥαπὶς. Lucianus in dialogo, ὀφυοῦ μ χρῄσῃ, ἢ ἀκέστρου ὑδατῖ τὸ ἰσχίον πῆττε σόλῃ: κεπφάλεον, i. acum ad velum sarciendum quinque obolis comparaui.

Ακεστρία ας, ἡ, medicatrix, sartrix, ἡ τὴν ῥαπὴν ἀ verbo ἀκέομαι.

Ακεστρὶς, ίδος ἡ, obstetrix, Hippocr. ἀλλ ἐπικαλέσασθαι τὰς ἀκεστρίδας ἢ τὰ ῥέθεα τῶν πικτόσας ἐλθὼν πυνθάνεσθαι.

Ακεστρὸν, φάρμακον, medicamentum, Sophocles fert. potius scribitur ἄκεστρον.

Ακέστων, medicus. ἀκέστων θρῖλος apud Euripidem, id est, præses medicinæ. Acestor etiam nomen proprium est filij Ephippi ab Achille oculi, Plutar. in Problem.

Ακεστώδυνος, ὁ, ὁ ἡ, doloribus medens, dolores mitigans, ὁ ἰατρὸς τὰς ὀδυνώσας παύων ἢ ἀναπαύων. ἀλλὰ τὸ κακὸν ἀκέστων ἢ τὸ ὠδυνᾶν.

Ακεστρὸς, ατος, τὸ, medela, ἴαμα.

Ακέσων, medicor: vnde ὑξακεσώνιος, i. medicans.

Ακέτεν pro τινὰ Cypria, dialecto vsurpari tradit Hesych.

Ακέτραθος, ὁ, ἡ ή, cipitis expers, principio carens, imperfectus mutilus: vnde ἀκέφαλος μῦθος, prouerbialiter dicitur, imperfectus sermo & fabula nondum absoluta. Lucianus in Scytha, βάλωσι εἰδὸτ παρὰ τὸ μῦθον τὸ πιὸν. ἀεὶ μὲ ἀκέφαλον ἀφιεσαι, vultis ergo iam fabulam concludi, nam imperfecta circunferatur. Plato libro sexto de legibus, πλοῦν δ ὅπου λέγων γε αὖ μῦθον ἀκέφαλον ἐκὰν καταλίπομι, id est, nequaquam profecto posteaquam dicendi partes susceperi, sermonem absque capite iubens reliquerim, id est, imperfectum & mutilum ἀκέφαλα τ ἄτα, dicuntur ver sus à breui incipientes: & βραχυκέφαλα dicta ab Eustath. ακέφαλος στίχος, versus qui breuem habet in principio: μείονες qui in fine, vt κλοπεὺς, qui in medio vide Athen. lib. 14.

Ακέφαλος ἀρτὶς, Suidas, Cicero sine capite crimen manans appellat, cuius author nullus est, vt aqua sine capite manans. ακέφαλος μῦθος ἀπὸ τῆς ἀτελῆς. Studas. ἀκέφαλος, ὁ πτωσις.

Ακέφαλος sine capite, siue exordio, apud Hermiogen.

Ακεύν μέσον. medeor. curo, sarcio. vide Ακέομαι.

Ακέων, οντος, ὁ ὠ ἡ. mutus, tacitus, silens, lecutus, mussitans, σιωπῶν ἢ σιωπῶσα. in vtroque genere: quanquam ακέων, quoque reperitur pro muta Homerus Iliados ἀβὴ δ ἀκέων ἡδ ἑπόμη. id est, σιγῶσα, seu σιωπῶσα, σιωπηλὸς. Idem. ὡς ἀκέοντα κιὼν ἔπος. & Odyss. ξ δαίνυσθ ἀκέοντα. id est, σιωπῶντα, lecuros epulari. Idem. ἡ δ ἀκέων σα πικῆν, vbi σιγᾶν. Tunc d. ducunt, ὡς τὸ ἀδὼν ἀκέων τὸ κεκμηὼς, & ἐστὶ σπανικὸν. Ακέων ab aliis fumitur pro tristis λυπούμενος. tum formant ab ἀχέω ἄχων ἄχοντ Particip. & ἀκέων ἢ μεταφορᾶ τῶ χ εἰς κ. Ακέων etiam ἐπῳδικὸν poni censetur, vt ὁ ακέων τ ἀπὸ ἐ ἀπὸ apud Homer. & illud ἀλλ ἀκέ ων ἐνίσσεθι, pro εὐήκως εἰσ ἀπὸ σιωπῆς, quietè, tacitè.

Ακὴ, ἡς, ἡ, culpis ferri id est, αἰχμὴ σιδήρου, ὀξύτης. ακὴς τὸ ἧκον ἀκὴ, & per ὑσιλοη ι ακή. Archilochus, ἔστ ἐρατὴ ὑπλῖτ κύμασι κυανέοις. Inde ἄλκης. Ακὴ ab ακέω, medela, curatio, θεραπεία ἰάματ. Ακὴ δ ἔσθ τὸ κέω τὸ κεκμηκέναι, vt κάμω, de quo vide infra) quies, ἡσυχία. Ακὴ, ὡς τὸ ἄκεσις (quòd ibi fanatus Hercules à perpetuis morsu) vrbs Phœnicię, quam quidam putant esse quæ dicitur Ptolemais. Harpocr.

Ακηδὴς, ὁ ἡ, pro ακηδὴς.

Ακηδία, ας, ἡ, incuria, contemptus, neglectus. Apollon. 2. Argonauticon. Μισθῷ μ ἀκηδίην ἀφορμᾶσθαι κιτῶνος.

Ακήδευτος, ὁ, ἡ, incuratus, insepultus, ἀτάφευτος, κηδωθεὶς μὴ ἐγχωρ, infuneratus. Iliad. ζ λιὰν ὀΐζεσπολὺν τ ἀκήδευτον. Vnde ἀκήδευτον aduerbium, negligenter, lib. 2. Argonaut. Apollon. pro ἀθρητῶς, sincuriosè, & ἀκηδέως, temerè, nulla cura adhibita. vt in Epigrammate, Τί πο ἀκηδέως οὐτ ἐφύτευσ ἄμπελον βλαχρ, Λυὴρ ἄμπελος κλήματος οὐδ ἐπάμψ. ὃ ἀκηδέστως, immisericorditer, crudeliter, inhumanè. αἰκιῶς. Eust Iliad. ω.

Ακήδευτος pro ἀκήδευ-Θ. Plutar. in Pericle, ἀκήδευτα τὰ σώματα, i. corpora exequis & honore sepulturæ carentia.

Ακηδέω μ ήσω, negligo, actiuum.

Ακηδὴς, ὁος, ὁ ἡ, neglectus, incuriosus. ἀθρήπτ Θ, ἀμελὴς. Homer. Odyss ῥ ἄ ξ ὠμῳάγες ἀκηδέα ἐ κρύπτει, ἀμελῆ, incuriosè: insepultus, ἀτάφ Θ, securus, sine molestia seu dolore, nullum patiens dolorem, ἀλυπος, lætus. Hesiodus, ὑδὲ αἰκασσ ἢ ἀκηδὲς, non sepultus. ἀκηδὲς νόσ Θ. fustus reditus. Apollon. ἀκηδὲς θυμὸς, securus animus, immolestus, in Epigrammat. ἀκηδὲς παῖδι, de liberis non curans, Plat. de Legib. ἀφ τὸ κήδω τὸ θερμαίνομαι & à priuat. Etymol.

Ακηδία, ας, ἡ, tædium, pigritia, tristitia, mœror. ἀθυμία, anxietas, ἀχνία, ὄδεια, μέλαινα, ἀλυπία μ θυμὸς, ἀχ Θδών, λύπη. Lucian. in Hermotimo, ὦ ἐξηδηκέναι σι ὑβὶ ὑ ἐσσυπίης τὸ ἀκηδία ἢ κακότητα ἢ σκυτάλης κάτω νενδεσθαι, id est, in anxietate. Budæus in epist. quadam ad Petrum Amicum. εἰκάτας ἀ πάσσω δὶ ὀργὴν ἴσχειν τοῦ ἡμῖν οὐτ οὐδ ἀσχέσιος εἰν ἀμηχανίᾳ ἐμαυτὸ εἶτ ἀκηδίαν δὶ κρεῖττ, id est, tædium & molestiam. Fit ἀπὸ τ κήδω.

Ακηδιάζω, tædio & anxietate afficior, pigesco, mœrore conficior. In Psalmis Dauid ψ ἀκηδίασεν ἡ ψυχὴ μ τὸ πτωχᾶν μου, & anxius est super me spiritus meus. habetur Psalm. 142. Basil. μὴ ἀκηδιάσωμεν φοβ τὰ πειράσ Θ: animo concidere, neglectim viuere. Chrysost. in epist. ad Coloss. ἔτεσθ ὁ πολὺ ἀχνίᾳ ἀκηδιᾶσι, i. neglectim oram non attente.

Ακήλητος, durus, rigidus, asper, implacabilis, σκληρὸς, ἄπλητος ita apud Hesych. leg. sed fort. ακήλητον scrib.

Ακηλὶς, interpretanter viuo, heluor, meracum bibo, & quod ἀκηλὶς μαίμακτήριον ἀκολασίᾳσε ἀκρατῶν, τὸ ἄκρατον πίνω.

Ακήλωτος, insepultus, non funeratus, vel sine sfunitate, ὁ μὴ κηδίαν ἔχων.

Ακηδὲς, neglectè, sine sepulturæ ὀλυμῤῥος, ἀτάφως.

Ακήκοα, audiui. Atticum præteritum ab ἄκουα pro certo medio verbi ἀκούω, Isocrates ad Philipp. σὲ δ' ἐγὼμὲ σιωπᾶν τοῦ φοῖτᾶς τὰς ἐνλόγους ἡδονὰς ἀκήκοας. Idem de pace, ὡς ἧ πάντ ἀκηκόατε, &c. ἀκηκοὼς, audisse, ἀκηκοὼς, ὁτ Θ, qui audiuit. ἀκηκόεσα Atticè pro ἀκηκόεισα tertia persona pluſquam perfecti.

Ακηλητ Θ, ὁ ἡ, cum accentu in tertia, inexorabilis, implacabilis, ἀπλωτὸς, inmitis. ἀ Θλητ Θ. qui mulceri nequit. ἀκοκλάυτ Θ. ἀμαπάβολ Θ, ἀπόβλ Θτος Θ, ab ἀ & κλαῦ. in Epigrammat. de Orpheo: ὃς ἡ ἀμειλίκτοιο βαφ κλυμένοιο γόοιο, ἡ ἀ κλαύτοι θυμὸ ἐδυξε λύσσ.

Ακηλίδωτ Θ, immaculatus, sine macula, ἄσπιλ Θ, ἀκηλεῖδ, ὁ verbo κηλίδω. vnde ἀκηλίδωτ Θ βίΘ. vita immaculata cap. 4. libri sapientiæ. ἀκηλίδωτον πέδιλμ cap. 25. prouerb. Salomonis, vbi Latuè, fagitta acuta, vnde suspicio est legi posse ἀκαίδωτον.

Ακήμας, ατος, τὸ, medela, curatio, ἴαμα. πάθ τὸ ἀκεῖ. Hom.

Ακήμων, ὀνος, ων, ὁν Hesych.

Ακὴν, tacitè, quietè, cum silentio, σιώπως, σιωπῇ, vbi quis ne hiscere quidem audet, stat im, celeriter. ab ἀ & χάω. Homerus Iliad. γ, ἀλλὰ κῦδος ἀνὴρ σιωπῇ, id est, ἀτ' ἄκρατ ἀσυχίας ἐγὼμὲνος se intra silentium tenuerunt. & Odyss. β, σιωπῶντες ἀκὴν ἔσαν. id est ἡσυχεῖν ἔσαν, ἐσιώπων, conticebant. & Iliad. ρ, οἱ δ' ἄλοιο ἀκὴν ἔσαν, id est. νεῦκος ἀχαιὸς ὄφρ Θα πασιβόλητο, tacita ibant. Alij formant ab ἀγὼ τὸ ὑπὸ τὰ ἀπόμαι, quasi κλὴν mutatione literæ.

Ακλὴς, ὁ, ἡ, tacitus, ἡσύχιος. Etymolog.

Ακλὴστος, cum tussi exput. Hippoc. fort. potius ἀπεῤῥύητο.

Ακλὴμα, ἀκλήματος, Hesych.

Ακλῆστος, non vitiatus, incorruptibilis. ἄφθορος, ἄφθαρτος. Apollon. libro secundo, οἶνος ἀκηκόεσος vinum tyncerum. Homer. κθὼν ἀκηκοέσσην θέσιν ποτὸν, ἀκήρατον, ἀκάπνιστον. Fit à κηκοέω.

Ακλήστος, ὁ, ἡ, incorruptus, immortalis, integer, intemeratus, omni pelle vacuus, insolutilis, indomitus, perfectus. Gregorius Nazanzen. περὶ Θεολογίας, τὸν ψυχῆσω ἡ ἀκλήστου φύσει ἐμῆς, λέγω δὲ τὴ τριάδ γνωσκομένην, &c. Lucianus contra inerudirum & multos emptitantem libros, κιθάσῃ χρυσοῦ τὸ ἀκλήστ πᾶσαι. &c. citharam auro puro totam conflatam, &c. Idem in Somnio. πάντα γὰρ ὅσα ὁ τ ψυχῆς ἀκλήστος ὡς ἀληθῶς κόσμος. Apollon. 2. Argonaut. ἀκλήστοι ἡ κίκτορ ἀκάμαντος, lectus inuiolatus. cum genitiuo. Idem libro primo. ἀκλήστος δὲν ἄκοιτις ἀδίκων, expers doloſi partus, id est, ἄπαρις ἡ κακοεργὸς ἀδίνων. Aristot. de mundo, στιχεῖα ἀκλήστοτ τ ἡ ὅσιον, interitus expers. μόνος ἀκήρατος, Euripid. inuencta tenera & rudis. Euripides, ὃν σώφρων ἡ κρανὴ ἀκήρατος, pudicus & vitæ integer. vbi etiam legitur ακήρατος. Ακήρατος apud Platonem in Politic. dicitur de magistratu qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore à vero flectitur. ακήρατα πλήματα, possessiones ac opes integræ, non acciſæ. Homerus Odyss. ρ, Αὐτὰρ οὗ χὸ κλήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ὐὶ ἐλαι. Varinus tamen hunc locum contrario sensu accipit, & perperam meo iudicio. ακήρατος etiam posuit Lucianus pro non compacto è cera, sed legend. puto ἀκηρήλιο. ἀκηρέλιος est ἄκηρατος, ἀφθορος, ἀπαθὴς σικευασθεὶς. Fit ἀκηρέλιος à κηρὸς (quod & κλρ) debuirque esse κηρήλιος.

Ακηρασία corruptionis expers natura, ἀφθορία.

Ακήρατος ὁ ἡ, incorruptus, immortalis, fortis & potens, ἄφθαρτος, ἀμάτος, ἀμοιρος. Phocylid. ψυχὴ γὸ μένωσσ ακήρατ ὡ ἀθανάτοισι, animi remanent æterni. Deducitur à κλρ. Ακήρατος vero ἀφ τὸ κρ, id est ἀδάνατ ἀδάναλος, imbecillis, exors, exanimis: aliquando auferens cor, & animum adimens. ἄψυχος, ἀκάρδιος, ἀσόνους ignauus, iners. Iliad. η, ἀλλ ἐμὲ ὡ' ἐκαε οὐ ἀκήρατ ἀδοκητοῖσ, ἀκερτοῖς, εἰς ἀλυκίαν ἄγων. Homerus Iliad. ι ὃν σα δίος ἔχε ἀκήρατ. Apollonius Argonaut. libro secundo, Οἳ δ' ὑπὸ τῆς ἀκήρατ ἀκήρατ ὑπ'

ὄνειρον. Interpr. ἀμύχειν, ἀδύνειν.

Ακηρυκτος, & ακηρυκτως, nam vtroque Thucy. lid. vtitur aduerb. citra præconem. αὐτοὺς κήρυκας, citra caduceatorem, vt in bello accerrimo fieri solet.

Ακήρυκτος ὁ καὶ ἡ, implacatus, irreconciliabilis. Plutarch. in Pericle, ὁ σπουδὴ καὶ ἀκήρυκτος ἐχθρικὸν καὶ αὐτὸν ἑῷ χαίρειν ἐφέσεως. id est, in consensus implacabilesque inimicitias esse decernit. vnde πόλεμος ἀκήρυκτος id est, bellum acre, quali sine inducis & præfigitione, id est, μίσος ἀδιάλακτον. Demosthenes pro Ctesiphonte, τὸ ἀσπονδὸν καὶ ἀκήρυκτον ὑμῖν πρὸς τοὺς θεωτὰς πόλεμος. Lucianus in dialogo cuius titulus ἀλιεὺς, κελεύομεν δ εἰρήνη. ἀ σπονδὰ ἢ καὶ ἀκήρυκτα σπονδὰ. Herodot. libro quinto, ἀκήρυκτον πόλεμον ὑπέφερον, id est, bellum haud indictum inferebant, id est, extremis odiis suscepta. vnde Ακηρύκτως, id est, citra caduceatores: dicit etiam poeta ἀκήρυκτος πόλεμος bellum in quo non abstinetur ne a caduceatoribus quidem ipsis qui iure gentium sancti & inuiolati erant. ἄσπονδος etiam dicitur in quo fœderis religio non seruatur, sed frangitur & violatur. Cicer. bellum internecinum, inexpiabile, crudele, nefarium. Aliquando ἀκήρυκτος præconij expers, qui præconio non celebratur. Æschines contra Ctesiph. ἐκ τῆς δικαιοσύνης πολιτευομένων ὑμεῖς ἀστεμφῶς καὶ ἀκήρυκτοι γένεσθε & ακήρυκτον, ἀρωτος, Sophocles.

Ακηρύκτως, aduerb. apud Thucydidem, idem quod ακηρυκτὶ, citra caduceatores, absque præcone.

Ακήρυξος, ὁ & ὁμαγνὸς, irreconciliabilis, μῖσος, διαλλακτὸς, sed forte scrib ακήρυκτος.

Ακῆσαι, τὸ λαμπρὸς.

Ακκιτόκ-κάπτειν.

Ακκρίδες, tritabantur. Vide suprà in ἀκκαγὲς.

Ακκρίζειν, λυπεῖσθαι, ἀθῦμεῖν, ἀχθεσθαι, in præt. ἤχκαα, & ἤχρίδα medium passiuè verò ἠχκάμην ἤχκεσμαι. & Ionice ἠχκάθαμαι & per reduplicationem mutationemque τῦ α εἰς ε, ἀκκεχρίδαμαι.

Ακκρισθὼ ὀνος, tristitia, λύπη Etymologus.

Ακκρισμὸς, tristis fictus sum. vnde ακκρισθῶ κραδίᾳ, id est, doleni corde, ἀθῦμοῦν. Dionysi poeta, μαίμαι ἀκκρισθῶν, atque ipsam me ſtam. hæc ab ἀχθῶ δὲ λυπουμένῳ, in præter. ἤχκαα, Attice ἀκκήκεα ἀκκήσμαι.

Ακκυϊότερον, imbecillius, ἀδυνατώτερον. Hesych. pro quo ſuſpicatur ἀκυδυνότερον.

Ακλεδὴς πλότερ ὁ, ἡ, incorruptus, purus, ἀκακοῦργος, ἄδολος Etym. ἀδόκιμον ἀπαιτῆσαι ῥήτορα, proprie de pecunia.

Ακλεδὴς λος, ὁ & ἡ incorruptus, purus, non cimentitius, non adulterinus. γνήσιος, ἀδόλος. Herodotus in Calliope, τὸ ὠῷ ἀκλεδὲς ἦν ἀκίνδυνον εἶναι, τὸ μεμιγμένον τῆς ἀδολίας. id est, noſtrum officium leu beneficium & obſequium adeò ſyncerum Græcis impenditur.

Ακλεδὴς ακρὲς, ſyncerè. Hesychius ad Demonicum, ἡ ζάρετος κτῆσις, ὅτε ὠῷ ἀκλεδὲς ἦκας τὸ ἀνεύλιξ συμπλέξασα ἐμὸν ὠῷ συγγνώσεται, &c.

Ακλὴς νὸς, ὁ, tenuis, imbecillis, ἀδύνατος, ἀσθενὴς, debilis, ἀργὸς. vnde Ακλῆτότερος. debilior, inferior. Homerus Odyſſ. ἑ, σὺν οὐδὲν ἐόντα Πηνελόπειαν εἶδος καὶ νόον ἐν στήθεσσι· εἰς αὖτα ἰδέσθαι. Interpr αὐτενεργέστερα. Et lib. ϑ' ἄνδρα ὧδ' γὰρ τ' ἄξιον ἀνδύοντες πάλ. αὖθ' ἅπαντας μοχθῶ ἐπὶ στέρεα, id est, deformior. Interpr ἀδυνατέστερα & ἀσθενέστερα τὰ ἀνδυότερα, inferias quidam exponunt pro: vti Archeſtr. apud Athen. libro tertio de ſaperda φαῦλον ἔδυ ὡ ἀνδύου ἔδεσμα. Deducitur vox, ἀφῶ τὸ ἀκίζω. vel ab ἀ priuatione, & κιῶ. Homerus, ἠδὲ ἀνδύτερον χαίε πρέφει αὐτὸν πο.

Ακλὶδωτὰ ὁς ἡ, Acidula. ſons in Boeotia, ab Acidula vxore Scamandri filij Glaucis & Demachi. Plutarch. in Problemat.

Ακλοβωπῶ, aciem oculorum obtundo, atque hebeto, ἀμβλυνῶ.

Ακλὸδὴς, cuſpidatus Plin. cuſpidis ſagittarum effigiem gerens. Theophr. de hiſt. lib. 4. cap. 13.

Ακλὸδὼν, τὸ, telum ſine cuſpide. vel præpilatum & cuſpidatum, ab ακὶς. ita quidem Hesych. ſed melius vt videtur Suidas qui inquit ἀκλὸδὸν τὸ ἔχον ἀκίδας, formatur enim ἀκλὸδος tanquam ab ἀκεδὼν.

Ακλίζομαι, ὁ σημαίνει verbo rotor, deſtruor, mutilor, pro ἀκλίζομαι, vt quibuſdam placet.

Ακμηνὸς, ὁ, impotens, imbecillis, ἀδύνατος, ἀσθενὴς, ab ἀ & κμὴν. id est, potentia. Homer. Odyſſ. ἑ, οὐδὲ τε τῷ ὑπιόνδε ὡ ἀκμηνέστερ κικήσει. Hesych.

Ακόλιος, ὁ, Caius Acilius, proprium ſcriptoris, quem Plutarch. citat in Romulo.

Ακόλουτος, metaphora. Σπὸ τῦ θεωτεύειν, fort. ſcrib. ἀκεύθυνος.

Ακόλυτος, infanabile, incurabile. ἀθεραπεύτου.

Ακόμιστος, paratorum, expeditorum, ἑτοίμων. Hesych.

Ακονεμὴ, manuum complosio & pedum conſenſio ac ſtrepitus ad numeros, μετ' ὠθισμοῦ πάντας τ' χέρσιν ἠ τ' ποδῶν. Herodian, ἀκόνημα ἔσται vult Σπὸ τῦ πάντας ἠ pleonasmo τῦ α & mutato τ in ν. dicitur & ἀκόναγμος hæc concinna colliſio.

Ακόναβδος ὁ, ὁ. pudicus, μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα.

Ακὸς ἄκος ὁ, ὁ, acinaces Bud. acinacis Erasmus: gladius eſt Perſicus. Herodot. in Polymnia, ἔξεδύκεε ὁ, κοτέλασε τὸν φοίνικα ἐ ἐγκατοσύνῳ ἠ χρότου κρίσιος, ἠ σπασάμενος ἀκινάκεα, ἠ πρῶτα ἐξίρεε, ἠ ἀπαλλὰς καλιὸν, Scythis quoque id genus gladij peculiare fuit. Lucian. in Anacharſide, ἐγὼ ὁ εἰ τις ὑμῶν ἐδεήθη τοῦ σοῦ ἀκινάκου, ἐκ ἂν μεμέλει ἐνέζωσθαι τὸν ἀκινάκην. Per Acinacem & zamolxida Scytas iurare indicat idem Lucian. in Scytha, ἀλλὰ ἀκινάκεω ἠ ξυαλιξάδος ἅπτεσθαι ὀμῶν ἔθος ἐστὶ μεγάλοις ἀβροκαλοῦ ξενάγουσιν, ἠ ὀλίγου τὰ κάλιστα ἅπτεσθαι ὀμῶν.

Ακινδὲς ὁ, citra periculum. ἀ κίνδυνος ἀσφάλεια.

Ακίνδυνος ὁ & ἡ, ſpericulo vacans ſeu carens, à periculo vacuus, tutus, ſecurus, qui eſt procul ab omni diſcrimine tutiſſimus. Demoſthen. οὐκ ἐπαφὰς, ἵνα ἀκίνδυνα ἦν ὑμῖν, neque ea periculo vacua videbant. ἀκινδύνως πυρεῖν. Galen. libro primo ad Glaucon. μεταχειρίζεσθαι ἀ ἀκινδύνως ὑπενδέχεσθαι. vnde Ακινδύνως, tutò, nullo periculo, procul omni diſcrimine, citra offenſam periculi. τὸ ἀκινδύνως, periculi fuga, ſecuritas, impunitas.

Ακινησία, ἡ, immobilitas, quies, ſtatus, priuatio motionis, difficilis motus. Alexand. Aphrod. μόγιστον ἴσως πάντὸς πόνηρος μέγιστος ἠ ἀκινησία ὑπάρχει πρᾶγμα. Ακινησία, in pulſibus dicitur media quies, ἠσυχία & ἡσυχία vocata a Medicis, Galenus libro primo de different. pulſuum.

Ακινητὶ idem quod ἀκινήτως.

Ακινητίζω, cuneo ne moueam, non moueor, μὴ κινεῖσθαι θυμῷ.

Ακίνητος, ὁ, ἡ, ὁ ἡ, immotus, ratus, immobilis, non violandus. Apud Platon. in legibus ἀκίνητα κτεῖν, eſt terminos mouere, aut rata, ſeu non mouenda mouere, vt altaria & ſepulchra. Heſiod. μηδὲ τὸν ἀκίνητον καθίζειν, id eſt, πάροις. Et lex erat πάρον μὴ κινεῖν ὅριτον ὁρυθέν. Vide apud Eraſmum in prouerbio, Non mouenda moues. Nonnus ſecundam ſyllabam producit, Ζωγρήσας παλίνορτον ἀκίνητον ὄμμας ἀφέωρα. τὸ ἀκίνητον, vincendi præſtantia. Iquando dicitur. Æ chines Contra Cteſiphont. καλὸν ἢ ἀδ' ὁμοίως σφαγμάτων φυλακὴ, ἀκίνητα γὰρ ἔδη, &c. Xenophon libro primo Paediæ, ἠ τὸ κεκινημένον χρόνον ὀξέλκεσθαι τοῦ ἀκινήτου, id eſt, in motu. Aliquando ἀκίνητα à citur pertinax & obſtinatus. Cebes, ἀκινητότερα ἠ δυσμαθέστερα εἰσὶ. ἀκίνητος μάτια apud Theophraſtum de hiſtoria plantarum libro quinto, capite ſexto, medulla dicitur arborum quæ materiam non adducit nec contorquet, hoc enim eſt μὴ εἶναι ἐν ἀφῶ στρέφειν: cótorta verò ἕλικα δὴ dicitur καὶ συμπλεκτικὰ.

Ακὶς Θ. acinus heros. genus. ἀκανθῶ à quibuſdam dictæ: Ocymaſtrum Latini vocant. Dioſcorides libro tertio, ἄκινος ἢ ἄκανος, τὰ δὲ λεπτόκαρφα στεφανωτικὰ σφόγκια ὀνόματος ἕνεκα ἢ ἀφῶ ἐδώδιμα &c. Plin. libro 21. cap. 27. acinum coronarium calta & ciborum Ægypti ferunt, eadémque erat quæ Ocymum, niſi hir ſutior ramis, & folijs eſſet admodum odorata, &c. Plin. ibi dem, Epipetiam dicit, vt legendum apud Theophraſt. libro 7. capite 8 hiſtoriæ plantarum cuius codex ſic habet: ἵνα ἢ ὅλως ἀκινάδη, κεχαδάπερ ἢ τὸ ὕπνιτρον, id eſt, quædam omnino non florent, vt Epimetron.

Ακινητὶν potus ἀκολουθῶ, luſus erat quo inter ſe concertabant, qui immotus & quietus diutius perſiſteret. Pollux libro 9. ὁ δ' ἀκινητὶν ἄμυα ἐπὶ τὸ ἀκινητὶ ὀφρεῖ ὑ ἔχειν. Gallice, jouer au pas on tre le pas. Ludus autem eſt, in quo ſolorum vnus diuaricatis cruribus, pedibuſque in paſſum compoſitis, & in ſolo firmatis, alterum ex certo ſpatio in ſe tendentem, & vno pede ſubſultantem oppoſito latere, manibus excipit, & ſi poteſt aduerſarium ſupplantat, qui ex ſtatione illum mouere conatur atque detrahere, à qua non recedit quouſque aliquis ipſum deiecerit & locum occuparit.

Ακίνητος non ſuffulti, infirmi, ἀσθενεῖς.

Ακὶς Θ. prima & ſecunda breuibus, id eſt, incorruptus, ἀσαπὴς Θ, ab ἀ & σκὶς: ἰὸς enim & σκὶς vermes ſunt ξυλόβροτες. vnde ἀκὶς πατος. Heſiod. ἀλλὰ τὰ μὲν ἀκὶς πατα ἰσόδεσμος, ex lauro, aut vimo duriſſimi temones.

Ακὶς ἀλιεὺς, ὁ, ἡ, ἀκὶς ἀσθενὴς, ἠ, gracilis & ſ. debilis.

Ακὶς ἀσῶ, cautè, paulatim ἐλαφρῶς ἀπτόμενος.

Ακὶς ἰδος, ἡ, & ἄκις Æolicè. accentu in priori ſyllaba, cuſpis, mucro. ſpiculum, aculeus, telum. Chry. oſtomus, ἀκὶς βάκις dixit, in libro περὶ ἱεροσύλων. Dioſcorid. libro tertio, ἀνάγει σκάλοπας ἢ ἀκὶς ἄδας, id eſt, extrahit ſurculos & aculeos, ſeu ſpicula, ſeu cuſpides. Seruius in primum Æneid. ἀκὶς ἄδας curas interpretatur. Acidalius inquit, Venus dicitur, quia inicit curas, quas Græci ἀκὶς ἄδας dicunt: vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ cuius tre &c. Item accipitur pro ſagitta, ſeu cuſpide ſagittæ ὀνόματος ἀκὶς ακίος & mucro vngu um, quidam Epigrammat. ἀκὶς δὲ βλωσ ὀχεα & σκάγωμα δ' cuntur. apud Hipp. ἀκὶς δὲ Galen. βέλος σὺ ἄκρον. Ab ἀκὴ ſit ἄκις, vt σκάρη σκὴ εἰς ἄρμα ἅρμις. Methodius.

Ακὶς ἴδος, ὁ, ἡ cis, ſimilis Siciliæ. Theocrit. Edyll. 1. οὐδ' ἀπὸ σκοπὰ, οὐδ' ἀκὶς ἰδος ἐκεῖς ὑδωρ, id eſt, neque Ætnæ ſpeculam, neque Acidis lacram aquam.

Ακὶς τος, ὁ, ἡ, incomprehenſibilis, ἀκαταλήπτος, id eſt, inacceſſus, inuictus, ἀκατάληπτος, ad quem pertinere nequimus. ἀφῶ τὸ μὴ κῖν, hoc verò ἀφῶ κίω τὸ πορεύομαι Homer. in Iliad. Ἕκτορ σὺ οὖν οὐδ' ἀκὶς ἔσσι ἀλλ' ἡτα ἀλλοτα Ἀθήνεος Ἀλκείδαο.

Ακιῶ-

Ακήρατος, ὁ, ἡ, ὁ, incorruptus, ἄφθορος, ἄδιαφθορος. Hesiod. ακήρατοι ἐσαι ἀοιδαι. Dicitur autem Χατὰ τὸ κῦρ.

Ακηρδῶν, Hesych. affert pro ακηρδῶν pro quo putat im scribendum ἀγκηδῶν vt habeat Æolicam syncopen pro ἀκήδων, vt ἀγκρούω pro ἀκακρούω.

Ακκαλαρεντια. Acca Larentia, Plutar. in Problemat. vxor Faustuli pastoris, quæ Romulum & Remum educauit, Plutarchus in Romulo.

Ακκεῖος. contemptibilis, abiectus, ἀνεκπεφόρτιστος.

Ακκίζω, μέσον & ακκίζομαι, deponens accisso, ficte recuso, fastidio. ἐ repudio, simulo nolle, delitior. μακτίζομαι γυναικίζομαι, φρασσεύομαι, δυσθυμῶ, tergiuersor, lasciuio, ὑφυβρίζω. Accisare Græco prouerbio dicuntur, qui cum maxime cupiant accipere quippiam, tamen ficte recusant, qui mos hodie quoque multis durat. Ducum est verbum à moribus petulantissimæ mulieris, cui nomen fuit Acco. Scribunt eam quidam notæ Italitidæ fuisse, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere confabulari: vt hinc vulgò quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, accisare dicerentur, & Accus nomine compellarentur. Apparet etiam illud moribus huius mulieris adfuisse, vt recusaret quæ tamen cupiebat. vnde & Ακκισμὸς, accisimus, ficta huiusmodi recusatio dicitur. Cicero ad Attic. libro secundo, epist. Hoc, opinor, certi sumus, perisse omnia. Quid enim ἀκκιζόμενα tandiu? id est, quid dissimulamus? Lucian. in Libello de mercede seruientibus, ὁ ἀκκιζόμενος. ἀπαγε δῆτα σὺ δ' ἐγώ; id est, at ille accissans, auser, inquit: egone ab te? accissans, id est, se quum maximè cupiat, cupere dissimulans. Bud. in epistad Nicolaum Leonicum, Τιμῶν τῶν μισητῶν ὑπὸ τῶν πραγμάτων, διὸ ἡ δρυπτόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ φρασσεύειν, οἷονεὶ ακκιζόμενον, &c. id est, mox postea quam ambitus honor ei commissus vltrò fuerit, delicias faciens neget se susceepturum velut accissans, id est, fastidiosè repudians. Plutarchus indicat Acco & Alphito mulieres fuisse, per quas fœminæ deterrent puerosà peccando.

Ακκισμὸς, οὐ, ὁ, accisimus, dissimulatio, ficta recusatio, σκοπισπισ, à verbo ακκίζω Philem. apud Athenæum, ὡς δ' οὐδὲ εἰς ἀκκισμὸς, οὐδὲ λόγος. id est, nec vllus est accisimus, nec negatio. Lucian. in Amoribus, πάντα δὴ ἀσκεικὸν ακκισμὸν, id est, omni fublato accismo, id est, tergiuersatione. Idem. πολὺς τῷ ὁ μὲ τῇ ἀδῆλη ακκισμὸς, id est, multus autem viris adest accismus.

Ακκορίζειν, perdere cimices, in Epigramm.

Ακκὸς Laconibus ἀσκὸς, vter, teste Hesych.

Ακλαυς, ους, ὁ, ἡ, ἀλαchrymabilis, ἀκλαυστος, indeploratus, indefletus.

Ακλαὲς, ἄμπελος, vitis non putata, καλλίθυτος Æolicè.

Ακλαστος, ὁ, ἡ, infractus, id est, non fractus. Leon. Epigramm.

Ακλαστεύω, καὶ ος, κοίμασται ὁ γαμέτης ἀσσίδις.

Ακλαυστί, sine fletu, χωρὶς κλαυθμοῦ cura lachrymas.

Ακλαυστος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀκλαυτος. modo actiuè, qui non flet, fletus expers: modo passiuè, indefletus, indeploratus, fletus ignarus, non fletus.

Ακλεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἠ, ingloriuse, ignotus, ignobilie, illaudatus, ἀκλεὴς χλωὸν, infamia notatus: ακλεὰ pro ακλεῆ ἀκλεὰ γένεται gloria fraudantur. Herodot. libro primo, ἀκλέες, ingloriæ apud Homeri gratia, pro ἀκλεεῖς, seu ἀκλεῆς. Dicitur etiam ακλεὲς pro ἀκλεῆς.

Ακλειὴς, ας, ἡ, & Ακλεὶη, ignobilitas. Leon. in Epigram. πλήμμυρας, νέῳ ἰδίλιαι εἰδότας ἀκλεῖαν.

Ακλεὴς, ὁ, ἡ, ἠ, ἄκλεὲς, ἀκλεὲς, ingloriis.

Ακλεὶς, ὁ, ἡ, ὁν, non clausus seu obseratus, patens, peruius, apertus, non occlusus, Thucydid. libro 2. ὧν ἡ ἀφύλακτος καὶ ἀκλειστος.

Ακλεὶτὸν, ὁ, ἡ, ὁ. ἀληθὲς, νῦ ἀξιολογούσιν. Sophocles in Phædra. propriè non furans. Item qui non κλέπτει νόν Qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum.

Ακλεὶς, sine gloria, curpiter, indecorè, ἀδόξως, dicitur & Ακλεῶς. Homer. Odyss. ξ, πῶς δέ μιν ἀκλεὶς, &c. Hocrat. in Panegyr. ακλεὶς ἢ βίον τελέσαι, indecorè mortem oppetere. ακλεῶς, ακλεολογίσας.

Ακλεὶς, non clausis, pro ἀκλεὲς.

Ακλεῖσθαι, μ. ῥῆσ. fum exors, non fum particeps, τὸ μετέχειν δυσευχῶ, id est, infeliciter ago. Diodor. pro ατυχέω.

Ακλεκὲς, ας, ὁ, calamitas, egestas, δυσευχία.

Ακλεὴς, ὁ, ἡ, exors, inops, mendicus, induisus. Seruius illud sexti Æneidos enarrans, Quos dulcis vitæ exortes, & Exortes, inquit, id est, expertes, sine parte, ἀκλήρους dicunt Græci. Lucianus pro paupere, ὄντινον ἀδῆ τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. &c. In dialogo Achilli & Antilochi. Idem ibidem, ὄντινα ἀκλήρους ἢ κτίνες ὑφέσει, i. mercede seruiturosinopibus & egenis viris.

Ακληρία, calamitas, infortunium. Item hæreditatis priuatio & promissionum diuinarum, apud Oecum. in Act. Apostol. fit ab ακλήρω, ideóque omnino legendum videtur ακληρία non ἀκλήρωσις.

Ακληρατος, infortitus Plauto. vnde κλήρατοι, non fortitò, non ductis sortibus, vel sortitione facta, apud Dionem Cocceum.

Ακλητὶ, innocatò, sine inuitatione, χωρὶς κλήσεως. vnde prouerbium, ἀκλητὶ κακοῖζεσι εἰς φίλας, φίλοι, i. conuiua amico amicus vltrò etiam venit. parœmia huic similis, αὐτόματοι κρεῶδοι κρεῶδοὶ ἔπὶ δαῖτας ἴασιν.

Ακλητος, ὁ, ἡ, ὁν non vocatus, innocatus, non accersitus, sine vocatu accedens, vel ακόλουθος ad. erb. ἀκλήτως.

Ακλινὴς, ὁ, ἡ, ἠ, immotus, stabilis, rigidus, ἰσόρροπος, neque huc neque illuc nutans. Antipater l. 4. Ep. gramm. ακλινὴς, ἀσυμβλυντος, &c. Gregor. Nazanz. οἷος ἀκλινὴς, γῆ ὡβ' ἕρκια πάγια ἀῦ ἀκλινὴς, i. terra quidem stat solida & immota ἀ αὐτὸ πανὸν.

Ακλιντὸς, ὁ, ἡ, ὁν, indeclinabilis, inflexibilis, ἀκλινὴς.

Ακλὸ ντὸν, ὁν, inconcussus, immotus, ἀσειστὸν ἀδόνητὸν.

Ακλονὴς, ὁ, ἡ, ὁν, Agitationis & concussionis expers. ab α & κλόνος. Galen. ὁ ἐν τῷ γυναικείῳ μέρει γαλόφος κλόνος τῆς μοίρας.

Ακλοὴς, ὁ, ἡ, ὁν, non furtiuus, furum non expers. ut imurix, non deludis. non seductus aut deceptus.

Ακλυδώνιος, immobilis, inquassibilis, imperturbatus, ἀτάραχος, ἀκλόνητος.

Ακλυστος, ὁ, ἡ, ὁν, propriè non ablutus non elutus, sed & tranquillus, tutus, nullis agitatus vndis, vel procellis, nullo fluctuum flagore, feruens, ἄκλυστος χαλάων, quæ vndis non agitatur, apud Plutarch. sæpius.

Ακναπτος, ὁ, ἡ, ὁν, ramis carens, Theophr. lib. 6. cap 5.

Ακναστος, ὁ, ἡ, ὁν, qui nendo ductus non est, qui nendo tortus seu conuexus non est.

Ακνεα. ieiunium, indigentia. νηστεία. ὕδεια.

Ακμάζω, μ. ἀσω, floreo ætate, ætate vigeo, adolesco in ætatem integram. ακμὴν ᾗ αὔξεσιν ἔχει, νεάζω, vegetor, iuuenesco, τὰ γένη ἀκμάζει, iuuenilia facio, suo floreo, ætate ac viribus valeo, renouor, excello, crescor, sum confirmata ætate, feruco. Isocrat. de pace, πόλις ἡ πατρὶς ἡ μὲν ἀκμαζέσα ἡ δὲ ἀγὼ. ἀξιοῦσι ἀξιακαλεῖσθαι τοιαύτα λέγειν ἡ γράφειν ἅς ἂν τὰς μεγίστας ἡδονὰς παρέχωσι φύσει ἀρετὴν ἡ δικαιοσύνην. Æschines in Ctesiph. ἐπεὶ δ' ὁ χρόνος ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ἐλθὼν ὁ τῆς πρώτου βασιλεύς καὶ ἀυσὶ ἡ χρήσει καὶ πλῆθ. ἐπιτάσ. Thucydid. libro 2. πόλις δὲ ἀθλιώτερα ἀκμάζουσα τότε πολὺ ὑπέρ ἐπὶ δύν, &c. Item, ἀκμάζειν, in ipso articulo esse, in cardine esse. Xenophon libro quarto Pædiæ. τὸ δὲ διαπίνειν τὰ μὲν ἀ βελτίωσε, ἐπὶ αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ὀπωρικὰς δὲ ἀμέλγειν πλήθ. opibus florere. Herodotus libro primo. Thucydid. libro secundo. Τὸ δὲ γένος καὶ τὸ σῶμα ἀκμάζοντος ἐσῆβασκον ἐς τὰ μάλιστα, ætate frumentiqi maturis. ἀκμάζουσα ἡλικία, id est, viuida ætas. ἀκμάζων σῶτος, triticum lætum. Diofcorid. libro primo, τὰ τὸ ἔαρι ἀκμάζοντα μᾶλα, id est, poma verna, quæ per ver maturitatem suam absoluunt. ἀκμάζει τὸ πόλεμος, id est, acerrimum bellum. Plutarchus in Themistocle, πολέμου ἀκμάζει, id est, bellum maximum est & atrox. Idem in Fab. ἀκμάζων νοῦς ὁ ἀνὴρ, id est, opibus florens. ἀκμάζουσ ἡμέρα, id est, ipso meridie. Herodian. ἀκμαζόσης νυκτὸς, i. nocte intempesta. Idem ἀκμαζόσης ἡ ἐπωσύσε. Plutarch. id est, in medio conuictus & hilaritate, quum maximè ceteret conuiuium. ἀκμάζοντες ἤδεσι, i. adulta iam ætate. Præceps autem ætas παρακμὴ καὶ ἥβη dicitur.

Ακμαῖος, ὁ, ἡ ακμαία τὸ ακμαῖον, ætate vigens, adultus, viribus valens, viuax, tempestiuus, maturus, vegetus. ἀκμαῖος ἡβητὰς, ἀῤῥητος ἡβῶν ἔτος, ὡραῖος ἀκμαῖος πὼ ἡλικίαι, id est, integer æui. Lucianus in Timone, ἀκμαῖος πὼ ὀργὼ. τὶ vigens seu vehemens: & addita præpositione. ακμαῖη σοφὸ ἐρωτι, in Epigrammat. ακμαῖα παῖδες. apud Lucianum, nubilis virgo. ἀκμαῖαι ἔγερι, ἀκμαιότεροι ἐσαὐτὸ τὸ βραχὺ ἡ, magis in hunc competat ætio. ακμαιότατοι χεμαὶ, maximè v gens hyems. Gregor. Nazanz. ὡς τὸ βωτίσματος μεμηβρία, τὸ πᾶ φωτὸς ἀκμαιότατο, id est, meridies iumus vigor præcipuus. Antipater Sidonius epigrammatarius. ἀκμαῖος ἰὸ δὴ νὺ ὄρθμος, &c. id est ὡραῖος pro tempestiuo Sophocles, ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίτες μᾶλλον, si venerit, quàm tempestiuus venerit. id est, quàm auspicato & opportunè ἀκμαιότατοι παῖς ἡλικίας, ætate & robore præstante. ἀκμαῖον λίκνῳ, i. statio ætate & viribus valentium. Sic dicitur locus circa Pyrlophium apud Calchidenses, Plutarch. in Problem.

Ακμαστὴς, audax strenuus. apud Herodian. lib. 1. ταῦτα γὼσὼ τε καὶ ἀκμαστὼν σπὼσων ἐσισπάζοντα ἡ κόμμοδον ὑπαπίεσε, valentem & robustum.

Ακμαστικὸ πυρετὸ, apud Galenum καὶ ὁμότονοι dicuntur febres, quæ ab initio ad finem eundem vigorem & tenorem seruant. lib. 2. de different. febrium, & lib. 9. Method. Est verò ακμὴ τόνος apud Galenum, vigor morbi atque status, quo tempore maximè vergent symptomata.

Ακμὴν. voco.

Ακμὴ ης, ἡ, adolescentia, firma ætas, ætatis flos. vigor iuuentutis, maturitas, summum incrementum, vis, vigor, flos, robur, vehementia, occasio, status, cuspis, acumen, mucro. Fit ab ακὴ ακμὴ per epenthel. εἰ ἐς ακμὴν, apud Polyb. id est, iuuenes feu viri. Ακμὴ, inquit Galen. in definitionibus, integra ætas est, quum absolutis

in animali calore & humore ad ſummum incrementum pervenit, abſolutúmque eſt animal, ſúntque in eo acerefcentibus piria quæ dilabuntur. Lucianus ὁ τῆ θεῷ κρίσει, εἰς ἀκμὴν κατίῃσι, id eſt, peruenit ad florentem ætatem Galen. lib. 1. ad Glaucon. ἡ εἰ ἡ λικία τῆ ἀκμῆς ἐπέκεινα, etiam conſideranda an ætatis flos & vigor præterierit, an ætas firma exacta ſit. ἄρσην ὁ ἀκμὴς maſculi roboris Epigr. lib. 3. Ioſcrat. ἀφῆς Νικαικὰ, μεχθησιν ὡῇ τ ἀκμὴς ἡλί κμῆσι τυγχάνει, id eſt, optimum eſt ipſum rerum punctum attingere, id eſt, articulum temporum & occaſionem. Ariſtophan. in Pluto, ταυτὶ δὲ ὰ ὁ κμὴς οὐχὶ μένει, ἀλὰ δ' ὲ ὲ αὐτ' ἀκμὴ ὃ δὴ παρῇσιν ἀμιλλᾶν, id eſt, properate, quoniam tempus non eſt cunctandi, ſed eſtis in ipſo articulo quo præſentes vos oportet adeſſe. Sophocles, ὡ κανὸν ὡῇ, χ' ὥρᾳ ἀκμὴ, ſedendi tempus non eſt, non eſt locus ſegnitiei. Hom. Iliad. i.

Νῦν γὰ ὃ ὰ σπάσασιν ἐπὶ ξυρὸν ὀξυτὰ ἀκμὴν,
Ἡ μάλα λυρὸν ὰ ἀεῖφ ἐ ἀχαιῶ ἀι βεῖσιν, id eſt,
Nunc etenim cunctis ſita res in cuſpide ferri,
Viuátne, an triſti exitio abſumantur Achiui.

ἀκμὰ ὀξύτης, ὁ. ſummæ acies. Bud. in epiſtola quadam ad Brixium ἡ ὁρμὴ ἡ ἀὸξα εἰς ξυρὸ ἀκμὴν νυῖ ὑμεῖ κα ἡέτηκεν, ὡς φησιν ὁ ταξμίας, id eſt, in ſummum diſcrimen. In febri ἡ ἀκμὴ τῆ παροξυσμοῦ, dicitur ſummus v gor acerbitatis, apud Galen. lib. 1. Quid autem ſit ἀκμὴ, vide Ocellum de vniuerſo. Laſcaris in Epigram. dentes felis & vagues ἀκμὰς appellat : ἀκμὴ ὄρος φοινικῆ, θέμεω, media pars veris purpurei Pind. ἀκμὰ, ὁ, ἡ, Æolicè, ἡ ἀπάτη, inedia: vn de Ἀκμᾶων Etymolog. Ἀκμαὶ dicuntur etiam Vari, quoniam tempore τ ἀκμὴ, i. florentis ætatis in facie exoriuntur, vt docet Caſſ. probl. 33.

Ἀκμάω, aduerbialiter, rurſus, adhuc, præterea. Vehementius quidam ſonat hoc aduerbium quàm ἔτ. Matth. 15. ἀκμάω ὰ ὑμεῖς ἀ ἀυνετοὶ ἐ ἐτε ἴſοcrates, ὡσὸς ὰ ὄμιλ. ὰ σὐδ' ἀκμάω ξενιτοῦσι, id eſt, ſcitamnum in ſtudium ſapientiæ incumbit. apud Theocritum Edyll. δ, ἀκμάω etiam dicitur. Ἀκμαὶ γ' ὃ ἐκαὶ, φαεὶ χ' ὧν αὐτὸς ὶ πα θὼν, &c. i. nuper, ô miſer, prius quidem ipſe ingreſſus, &c.

Ἀκμᾶων ὁ παροξύτονως, ὁ. ἡ, penitus eſuriens, ieiunus, famelicus, ἄπας ὁ νῆσις Hom. Iliad. χ ἀκμᾶων ὅ πιος. ἀ' χεμ ὁ, ἄπτος. Fit ab ἀκμὰ, fames. Ἀκμῶσος verò ὁ ὄροπος, Odyſſ. ά, & ψ. ἀκμᾶζων. ἀβρῶ τὸ ἀκμὰ, το ηλικία. Ruſus Odyſſ. ψ, Θᾴμν ὁ ἴρη πανύρωπ ὁ ηλικίᾳ ὁρᾶ ὁ ἐ πος Ἀκμῶσος ὁ ὠκὺ ὧν.

Ἀκμὴς, ῆτος ὁ. indefatigatus, indefeſſus, non laborans, recens, integer, μὴ κατοπτικὸς ἀκατάπαυς ὁ, μὴ κμάων, ἄκαπος. Ab ἔκμων (Aoriſto 2. τῦ κάμνω) fit κμώς & per ſyncop, κμὴς, vnde ἀκμὴς cum α priuatiua part. Lucian. in Hermotimo, ᾧ ἔτι τῦτο μᾶλλ ὄντηλία τῦ ἀθλητῆ, τῦ μέλεσι ἀκμᾶ τε τοῖς κινᾶσι συμποτεῖσθ, id eſt, nec eſt id parua athletæ felicitas, ſi viribus integer cum deſeſſis congreſſurus ſit. Idem in dialogo, cuius titulus, πλοῖον ἢ ἐχμὴ, ἡμεῖς ὃ ὧν αὐτοσυδὶ ἀβρῶ δὴ θεὸν ὅτι πολὺς σαδὸς ἀκμὴτες δ ωίαζῶ νεῦ, &c. 1. indefatigati. σὺ γ' ἀκμὴ ἀκμὴ ῆς, cum recenti exercitu. Pro iuuiſcto, Alphæus Mytilenæus poeta epigrammatarius,

Κλεῦς δεῦρ μαχάλοιο πόλιος ἀκμήτας ἀλυμπου, &c.
ἐ ἀκμητ ες ὕλης, in materia vigente, apud Theophr. lib. 5. hiſt. plant. cap. 10.

Ἀκμήτης, ου, ὁ, qui eſt in vigore, indomitus, infatigatus.

Ἀκμητὶ, facillimè, nullo labore, ἀκμῆτες, ἀσπιεῖ, ἀκάπως, dicitur & ἀκμητί.

Ἄκμητος. ἀκαπέως ὁ. ἀκμὲς, infatigatus.

Ἀκμὶς ἔτος, ὁ, τὸ ſeu Ἀκμὶς ἔτος, lignum luſtinens incudem ſeu incudis repoſitorium. Homer. Iliad. σ ἔλυν ὲ ἀκμὶς ἔτι μέγαν ἄ ἀκμονα.

Ἀκμὸς, ὁ, ἥτος, ὁ. indefeſſus, non laborans, ἀκμὴς.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, notũ fabrile inſtrumentũ: dicitur quaſi ἀκάμων. ab α & κάμνω, laboro, quaſi ἀπαθὴς, propter duritiẽ. Vnde σιρὸς κμων, fiuer qui nunquã à caleuti incude diſcedit, ὅτι τῦ σιρὸς ὰ ἀκμων, vt notat Seruius Virgilianus interpres. Ἄκμων etiam dictus eſt ὁ τῦ ὀφθαλμοῦ πατὴρ, vnde Ἀκυλείδης, patronymicum. Herodot. li. 1. πλὴ ὃ ἄκμονα ὰ πλὴ σφύρων ἰδρύσα, &c. id eſt, incudem autem, &c. Ἄκμονα etiam ἀπὸ τῦ ἀκμᾶζειν, id eſt, cochleare, vocant Cyprij. Ἄκμων, inquit Heſych. ἀπὸ τῦ ἀκμάζειν, ὁ χοειὸς, ὃ σέδηρον ἐ ὁ χαλκεὺς χακνεῖ. ἐ ὃ ἐ ὁ χμὸς αὐτ.

Ἀκναπτοι, ἰκισᾶσιν, idem quod ἀ γκαπτοι, το σχυ ὁ ἀ ἔρουσι, Pollux, quod verò Heſych. ſcribit ἄκναπτον etiam ſignificare ἀκατάκλαστον. videtur ἄκναπτον eſſe pro ἀκνακπτὸν à κνακπτω ſynonimo τῦ γνάπτω dicitur.

Ἄκνηρος, κ. ὁ, ἡ, qui eſt ſine furis.

Ἄκνησις, εως, ἡ, pars ill a ſub ſcapulis, vbi ſpina medium dorſum efficit, ὅθεν τὸ μὴ δ' ωίαζῆσθαι κνήσασθ τὸ ἰδία γονεῖ. quod illam ſcabere ſit difficile, ἀπὸ τῦ πα μάγις. Pollux lib. 2. ὃ μέσον ἡ ὀρυφὴ ἀ ἄκνησις. propriè, inquit, in quadrupedibus. Homerus etiam de hominibus vſurpauit, inquiens: χ' ἄκνησιν μάσα νάτα. in quo luculentus error Pollucis apparebit, citato integro loco ex ipſo Homero. qui ira eſt Odyſſ. lib κῷ πότε τίς με θεῶν ὀλοφύσετο μᾶλλον ἢ ὅτε Ὀ ῆα ἰκα ὑλάκεσσι ἔλασρον μέγαν ἐς ὁδὸν αὐτὸν Η' κεν, & ſequitur ὃ ἀλ' ὅτ' ὰ ὑλάκουσι κατ' ἄκνησιν μάσα νάτα Πλάξα, &c de certo autem loquitur non de homine. Ἀκνησις Theone authore, etiam quod ἰξύ, lumbus, ilia, ὡὸ ὁ ῥέον ξύσαι χ' κνῆσαι. Apud Nicandrum in Theriacis, herbæ nomen quæ valet ſuffitu ad abigendos ſerpentes. χαλεῶν ἄκνησις τὸ ἡ ὁ σφενδαμνος τομεῖν. Interpres ἀ κνησιν quaſi πολύκνημα dictam, quomodo dicitur ἄξυλος ὕλη, pro πολύξυλος. ipſoque authore ἄκνησις herba eſt ſpulla, ἡ σκόλυμ, vt volunt Tyrannion, vel vt placet Apol. Memphytæ eſt κίνορη, quod alij κενόφυλλα vocant. Quidam vtrcaũ exponunt.

Ἀκνωτος, ὁ, inſuſus, inſipidus ἄγευστος κρίσεις, incolumis habitus, redditur à Gaza apud Theophr. de caul. plant. lib. 2. cap. 6. Archias Epigr. Τέτλαν ὰ ἀκνωτον, ὅτ' ἐ θέμις, ὅτ' ἐπιδὼν Ἑλλησ ἀσρόσεις βιομεν ἐυδι ςεφάνων, vbi ἄκνωτος. id eſt, ἀδὸ τ κνίσης.

Ἄκνυτος, dicitur à quibuſdam ἅ utex, qui & χαμαιῤῥάς, inquit Dioſcorid. lib. 4. quidam ſcribunt per ν.

Ἀκοάζω, audio, pro ἀκροάζω. poeticum.

Ἀκοαστῆρες magiſtratus quidam apud Metapontios teſte Heſych.

Ἀκοή, ῆς, ἡ, auditus, ſenſus audiendi, ſenſus aurium à Plinio dictus, auris ſeu aures, auditio, fama, rumor, narratio, prædicatio, commemoratio, hiſtoria, memoria, vociferatio, vox, fabula. ἀκοὴς ἀ ἔρεις, id eſt, ô ignus auditu. Ἐτᾶξεν αὐτὸν φόβος τας ἀκοὰς αὐτ, id eſt, fecit eum ſibi auricularium. ἀκοὴ κρίμων, audiendo fatigor. ἀκοὴ ἀ ἀκούομαι, audiendo diſco. ἀκοὴ ὕδα, auditu cognoui. Thucyd. lib. 1. μίσος ὁ πολυμήτανο ὰ ἀκοὴ ἰσχὺν παντὸς ἐκπέπαυτο. &c. ἀκοὰς ἄυσι, id eſt, dudubus auribus, dixit Ariſtot. lib. 3. cap. 12. Politic. Lucian. in Philopatride, τας ἀκοὰς ὑποδραθὰ, μὴ πο ἔτι ἀκούσομα τῦ τα, id eſt, aures obturo, ne rurſus iſta audiam. Æſchin. adverſus Cteſiphont. πολλ' ὄντος τας ἀκους ὑμῖ ὀβrepentes veſtros auribus, fallendo ſcilicet. Plutarch. ἐφ' ἑ ἀκούειν. ἄμα τ ἀκοὴς ἰξεῖρύτη τὸ ἡ ὁ ὑ ſimul auditionis voluptas effluxit. Thucydid. libro 7. ἐ πικλῆν τι εἶμε ἡ ὄσ τ ἴρησιν ἀκοὴ, id eſt, ſtuporem & auditus priuationem. Idem μοχρὸς vociferatione, πολλ γὰ ὁ ἀβρακλέσας ἡ ἀκοὴ αὐ ἐκατέρων τὸς καλῦσᾶς, &c. id eſt, multa enim adhortatio ac vociferatio vtrinque gubernatoribus. Idem pro fama ſeu rumore, vt auditio ſimiliter apud Cicer. & Cæſar. Math. cap. 4. Καὶ πᾶσ δεν ἀκοὴ ἀυτ. peruenit ſiue emanauit fama. Plato διὰ δυῖ ἐ ἐστ, di manauit. Thucyd. lib. 1. οἱ γὰ ἄνθρωποι τὰ ἀκοὰς τῶ φοῤῥωδησάνων, ἢ ὧν ἔτ' ἐγένετο σφίσι ἢ ὁμοίως ἀβεβαιώσεως ποῦ κλίνουσ δέχονται, id eſt, etenim homines rerum anteceedentium etiã ſibi vernaculam famam, confimiliter ali inuicem ab aliis fine vllo examine ſuſcipiunt. Plat. in Tim. ἐφ' ὧν κῶν λόγον ἐσυγκάσο ὲκ παιᾶς ἀκοῆς. id eſt, ipſe itaque nobis ex vetuſta narratione verba fecit. Paul. ad Rom. 10. cap. pro veribis ſeu ſermonibus ἀσσιας γὰ λέγει, τί ὀθῆς ἐυσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶ; ἄρα ἡ πίσις ὲκ ἀκοῆς, ἡ ἀκοὴ διὰ ῥήματος θεῦ, id eſt, Eſaias enim dicit, Quis credidit ſermonibus noſtris? ergo fides ex auditio eſt: auditus autem per verbum Dei. ἀκοὴ etiam obedientia exponitur, lib. 1. Regum c. 16. ἰδὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀκροῦσαι ἢ τ ἐπακροᾶσθαι ὑπὲρ στέαρ κριῶν.

Ἀκοὴ, ῆς, ἡ, arbor, alias Thya dicta apud Theoph. lib. 8. de plantis.

Ἀκόλυ, ſecundum indeclinatum paſſiuum, ab ἀκούομαι, vnde futurum ἀκούσομαι.

Ἄκολ ος. ὁ, nullo cauo diſtinctus.

Ἀκολυπνος ὁ, ἡ, vigil, inſomnis, peruigil, non dormiens, inquietus, non ſopitus, irrequietus, labo is ſtudioſus. Greg. Nazanz. de ſan cto baptiſ. ἡ πάντων ἐυ ῥοβρώτερον ὁ τῆ ἀκμητὸν σκώληκα σωτῆρ τακτικὴ μὴ σβεννύμενον, διὰ σιμαινόντων τοὺς πονηροὺς, &c. de igne inferno loquens.

Ἀκόλυτ, ν, ἡ, ἀ, ἡ, potius ſcrib. ἀξεκλύτη.

Ἀκολυτικὸς ἀκ ὸν, proprietas. Ariſtot. lib. 2. Politicorum, cap. 3. διὰ τὸ ἡδὺ πάντων ἀκολυτικώτατον, &c. id eſt, quia poſſeſſionis non ſint communes.

Ἀκολ ώνητος, ὁ, ἡ, ἡ infociabilis, ſocietatis expers, ἀ ωνικὸς ὁ. non ſociabilis, conſortium reſpuens, ſeparatus, ſeuerus, crudelis, non communicatus, nec participatus. ἀκολ ὼς, egregius. Plin. iunior. lib. 3. epiſt. 9. Habet quidem gloria ſtudiis præſertim quiddam ἀκολ ώνητον. nobis tamen nullum certamen, nulla contentio, &c. τὸ ἀκολ ώνητον ὲ τὸ ὀξυτάτω, id eſt, quod inquit Lucanus, Nulla fides regni ſocius, omniſque poteſtas Impatiens conſortis erit. Greg. Naz. ἐ τῦ σὲ ἡ ὑ ὐ κῦν. ὡς ἀλλ ἀκολ ώνητον ὄν, ἡ μᾶχε πάντα τὸ θεῖο τοὺς ὑμετέρους, id eſt, tanquam oporteat Deum nihil cum rebus noſtris habere commune, ſeu rerum noſtrarum conſortium reſpuere. Lucian. ὃ τῆ βίου σοφισεὰ, ὡ ἀυτὸς πάντως μὰν ὃ ἀκολ ώνητος ὁ δὲ ἐμὰ φίλος, μᾶ ἔχων σφόδρα πρᾶον. Cic. lib. 6. epiſt. ad Atticum, Nullas vnquam ad me literas miſit Brutus, ne proxime quidem de Appio, in quibus non ineſſet arrogans, ἀκολ ώνητον aliquid. Idem li. eodem, Ad me etiam quum rogat aliquid, contumaciter arroganter, ἀκολ ωνήτως ſoleret ſcribere, i. ſeuere auſterè. Gel. l. 2. c. 11. ἀκολ ώνητον. inquit Cic. homines eſſe, quum ignoratis prudentis & cum patris familias eſſe, quod eniere velit, emptum eſſe negare. vbi ἀκολ ωνήτους, i. inciuiles & conciliatri. vt ibidem exponitur.

Ἀκολυτία, diſſociatio, diſſidium, diſiunctio. Plat. epiſt. 3. παῦτα ἡ ἐμοὶ ὁ σὺ λυκορίδᾳ ὁ ἀκολυτίαν διὰ σι τ τεσρᾶσπτο, hæc nos diſiunxerunt.

Ἀκολ-

Ἀκοίτης ὁ, ὁ, prima breui, maritus, coniunx. ἀκόρ in Epigrammate, τὶς κα, μὴ λελθυμεις ἔλεα θύγατερ ἀκοίτης. Autem ἀκοίτιδος, & Ionice ἀκοίτιος. id est, vxor, γυνὴ ἡ ὁμόκοιτος seu συγκοιτος, ab α, pro simili. 1. ὁμοῦ, & κεῖμι, ex quo composita nomina Terminus habent accentum in antepenultima. Legitur & in plurali per contractionem, τοὺς ἀκοίτης.

Ἄκοιτος, ὁ, ἡ, sine cubili. Plin. lib. 11. cap. 15. mel ἄκοιτον vocat, quod est, sine receptionis fedimentove, quod hodie ceu im rusticile cium ſtratú neve ac cubile in vino appellant: ἀκοῖτ κείτας, quod le ctum cubi leque ſig ni ficat.

Ἀκόλαστος, ὁ, ἡ, dienus ab obtentatione, non adulatorius. Diog. Laert. Ἀφέμοκ ἀπόνοιᾳ ἡ ἀκολαστον. i. decretum ſimplex, nec ad adulationem compoitum. Hesych. ἀκόλαστοι ſunt οἱ ἐκ αἰ κολακευόμενοι quibus nemo facile aduletur.

Ἀκολάστους, ὁ, ἡ, ἡ, inexorabilis, ἀδιόρθωτος, nullis blanditiis flectendus, inadulabilis.

Ἀκολασία, ας, ἡ, libido, intemperantia, & vt ita dicam, incaſtigatio. Hute opponitur σωφροσύνη. Plut. lib. 2. de Rep. Chryſoſt. ὥσε ἴσιο σώσις ἀκολασίας πρᾶσι αἱ σωτηρίας ἡβὴ γίγνωμαι ὑστέρεις. i. intemperantiæ alimentum, continua cum multeribus colloquia. Arist. lib. 1. Ethic. ad Nicom. ach cap. 7. ὥσε ὀδύναι ἡ λύπας ὁ πόσας· ὥσε γὰ τας σωματικὰς ἡ ἡδὰς λέγω μάλιστα, ἅπερ ὄ ἡ ὥσε τὰς λύπας· μισόπες μὲν ὁ σωφρονικὸς, ὑπερβολὴ ὁ ἀκολασία, id est, circa voluptates & dolores, non omnes qui eminam circa corporales, & potiſſimum tactus, minus vero etiam circa dolores, mediocritas quidem eſt temperantia. exuperatio autem intemperantia. Plutarch. in libello de virtute morum, intemperantiam & incontinentiam, ἀκρασίαν ἡ ἀκολασίαν, differre inquit.

Ἀκολασίᾳ, intemperanter ſeu impudenter ago, proterue & libidinose viuo, in omni lasciua verſor. Plutarch. ὥσε τὺχεις ἡ τὸ δία τὸ κλιθῆναι γνὺξ ἔσω ἡ τὸ βαλανεῖον ἡ τὸ ἀκολαστ ειν, & c. ἀκολασίᾳ. idem quod ἀκολαστ ειν & ab eo fit ἀκολάσημα.

Ἀκολάσημα ατος, το, ſcelus, flagitium, ſcortatio.

Ἀκόλαστος, ὁ ἡ, propriè (inquit author Etymolog.) ὁ ἀπαίδευτος, ἀφ' ᾧ τὴν κολάσιν τετυχηκὼς παιδείας. Deinde ponitur ἐπὶ τῷ κρατεῖν ἐρῶν, ἀφ' ᾧ τὸ μὴ κολάζειν τοῖς ἐπιθυμίαν, intemperans, ἀσώφρων. incontinens, id eſt, ἀκρατὴς. plus tamen eſt ἀκόλαστος, libidinis intemperantia gaudens: cui σώφρων, id eſt, caſtus opponitur. Ariſtoph. in Pluto. ἀκόλαστός ἔστι καὶ οὐ σώφρων. eſt perditis moribus. Greg. Nazanz. ὥσε θεολόγος de animalium differentiis loquens, σώφρονά τε ἡ ἀκόλαστα. πολύφρονά τε ἡ ἀπολύφρονα. & Plut. in Lycurgo, ὡσὲ τὰς σωμάσις ἀκόλαστον ἡ ἀσώφρονα τὸν ἀπαίδευτον. ἀκόλαστος ὡσὲ τῷ ὠμὸν ἡβὴ ἀφροδίσιον. id eſt, in rei venereæ vſum luxurians. ἀκόλαστος ὡσὲ τὰ ἀφροδίσια. id eſt, immodicè re venerea vtens. ἀκόλαστ & γλῶσσα. lingua infrenis. ἀκόλαστον πᾶσος ni mia libido, το ἀκόλαστον. id eſt, intemperantia. lasciuia, libido, luxuries. τὸ ἀκόλαστον πᾶσος, nimia libido, vnde ἡ διάγησ τὸ ἀκόλαστον, Lucian. in N grino. Gell. lib. 7. cap. 11. nequam interpretatur ἀκόλαστον, inquiens, Et nequam hominem nihil, neque rei, neque frugis bonæ quod Græci ferè ἄχρηστον, ἀκόλαστον, ἀργεῖον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ κακόηθες, ἢ μοχθηρὸν, dicunt. Idem lib. 19. cap. 2. Quæ nimia ex guſtu atque tactu eſt, ea voluptas ſ ficuti ſapientes viri cenſuerunt, omnium rerum fœdiſſima eſt: cóſque maximè qui duabus iſtis beluinis voluptatibus ſeſe dediderunt, grauiſſimi vitij vocabulis Græci appellant ἀκολάστες vel ἀκρατὲς, nos eos, vel incontinentes dicimus vel intemperantes. ἀκόλαστ enim, ſi interpretari coactius velis, nimis id verbum inſolens erit: lonat enim ad verbum, impunitus vel incoercitus, vt ſit qui cupiditates non puniat. Arist. lib. 1. Rher. ad Theod. ἀκόλαστ μοχθηρὸς ἔστι ἡ ἀδικ ὡσὲ τὰς τῶ σώματος ἡδονὰς, & c. ἀκόλαστ ὁ πόσας ἡ ἀδονὰς ἀσπλείων ἡ μειόνων ἀπορρήκ & ἀμαθήτων contra ὁ πόσας φεύγων ἅπερ οἱ σέρνοι, ἡ νηφὰ. lib. 1.

Ἀκόλουτα, conglutinari conſumax. Galen. ad Glauc. ὅταν δ' ἐπὶ πλέον ἀκόλλητα ἡ τὸ δέρμα τοῖς ὑπικειμένοις σώμασι, κόλποι ὀνομάζεται τὸ τοι ὄνον πάθος.

Ἄκολ, non conglutinatus, glutinis expers, inſociabilis.

Ἄκολ, ἡ fruſtum panis vel fruſtulum, μικρότατος ἡ ψιχάρις ἡμοι, πύρνος, apud Pauſaniam ψάθιον dicitur, & ἔγχρηστ ἡ ἀπάκρεμ, ἡ τοῦ κόμμι. ἡ κλάσμα, ἡ σπάτιμα. ἔγχρηστ apud Eupolim ab ἔγχρ ἡμι, id eſt, φάγειν. & ἀκολ ἡ κολλᾶν, κολλεῖσθαι, quòd hæc fruſtula propter exiguitatem & paruitatem vix fingi queant. apud Hom. Odyſſ. ἡ Ἀπίων ἀκόλλες, ὡς ἄφορος ἀδελλέσπας. In Epigr. ἡ κώλα δ' ὡς ζώοντα πάλη πολὺ τ' αὖλιν ἔβω. Ἐπεσε εἰς ἀκόλλες ξωὸν ἔχεν ἐπαρ. Philip. Epigr. pro fruſtulo ſici vinarium, quod morſulum vulgò vocant, id eſt, bolum: κάπρ συκιφόρε τὰς ἀπύρους ἀκόλλους. Et tale prouerb. apud Græc. ἀκόλλ τὰ χείλη ἡ σύκῳ Cῶ ἐαρ. pro ἐφιλοῦμες χεῖδι τὸν φοῖνικα. Suid.

Ἀκολουθῶ, ὦσω, ſequor, ſector, comitor, imitor, pareo, obſequor, obſeruo, famulor, ſum proximus, adſum. Lucian. ἀκ τὸν θεὸν κίνεσε, φορίωνδρ. Ὁ δὲ ἡ φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡρύλλῳ, ὑμεῖς ἡ βορβόρᾳ ἀκολουθεῖτ μεν. ἡ θαμίζ τὸν πι. progrediamur rectà in Phrygiam, ego quidem ducens, vos autem aſtutum me ſequimini fidenti animo. Idem ὡ δίκη φαινόμεν, pro ad imitandum propono, τῷ δ' τύτε σώματι ραδίᾳ τὸν συνόγκως ἀκολουθήσαντας ἡ μιμησομένους αὐτὸ τὸ πλάσμ. ὑπ πεισα γνώμαι τοιῦτο ξύλα πακτωσαντας, καὶ ὥσπερ ἀσκωλιασ τίζειν ἐπ αὐτὰ ſloer. de quo, ſic ὑπόπιοι τὸ πλοῖον ἀκολουθοῦσιν, ſi quibus ſtatim ingens contra nos ſequentur. Idem ὁ τῶ πλατανικοῦ genitiuo iungit cum μ prapoſitione, ἡ ἡμεῖς ὁ ὑμᾶς, ὁ δὲ τῶτο ἀγνοῶν ἐπ πολλοὶ ἡ ἀγνοοῦντες, τοῖς ἐμῦ σώμασι μετ ἐμοῦ τοῦ ἀκολουθῆσ ἰώσας ἡ ζῶσας μεθ' ἡμῶν ὄντας. Demoſth. pro corona in Æſch. n. pro obſequio, ἵνα ὦ ὅτι ἐν σπουδαίοις κριτῆσι τότε ἡμῖν ὄντι ἐπὶ πᾶσι ἀκολουθῶ. μᾶλλ ἀκολουθοῦντων, μᾶλλ ἐπόμενον. Ariſtot. ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα ἅπερ αὐτὸ, i. corporis modum plus imitatur. ἀκολουθοῦσι ἀλλήλοις, id eſt, inter ſe conueniunt, conſentiunt. Lucian. in Pleudologiſta, pro conſequor ſeu aſſequor, id eſt ſenſum capio, τὸ γὰ ἀσεσιτικὸν μὴ ἡ τῶν ἀκολουθούσεως τοῖς λεγομένοις. Bud. in quadam epiſt. ad Lalcarem, μὴς δὲ ὁ ἀμφιβία ὄζος ἀκολουθεῖ ἡβὴ αὐλικοῦ διεγνώσθαι, id eſt, ad quas velut appendix accedit. Ariſtoph. in Pluto, ὅτος ἀκολουθεῖ κατὰπὸ ἀνθρώπου πυρδὸ. ἀκολουθεῖ pro conſequens eſt. Arist. in Præd cam. de priori, ὁ δὲ οὐσίᾳ ἀκολουθεῖ τοῖς ἐῦ· ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, aſſequi intelligentiam. Plato in Phædro. ἀκολουθεῖν, ἐπεσθαι ὑπομένειν, ὑπείκειν ὁμολογεῖν.

Ἀκολούθησις, ὁ, conſequentia, ordo, aſſectatio, ἀκολουθία Gregor. Nazanz. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα μεσαζόμενος δόκησις, πίστωσις ἀκολούθησις, &c. Arist. in Prædic. ἀνάγκες ἡ τὸ μὲν ἀπιστῆσαι τῷ πῶν τὸ ἐῦ ἀκολουθεῖν, ſequendum eſt. (λάθωσιν.

Ἀκολουθητικὸς, Arist. l. 1. Moralium ad Nicomachum cap. 3 ἀκολουθητικὸς ὁ τῶ πάθεσι, ſequens perturbationes. Idem lib. 7. cap. 7. ibidem, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. i. imaginationis ſequax. ἀκολουθητικὸς τῇ λόγῳ rationi obtemperans.

Ἀκολουθία ας, ἡ, aſſectatio, ſequendi actus, conſequentia, curſus, tenor, ordo, ſeries, ſucceſſio. ratio & ordo. conuenientia, comitatus, reſpectus. ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, quaſi per gradus quoſdam, Bud. in quadam ad Brixium ep. ſt σπουδὰ ὡσπερ τ' αὐλικὴς ἀκολουθίας, & c. hic in aulico comitatu. ἀκολουθίαν ἔσοδος ἔχει apud Chil. de mundo, vertitur à Bud. Continet δ ſſolutiouis conſequentiã.

Ἀκόλουθος, ὁ ἡ, ſ, conſequens, aſſectator, ſequens, comes, aſſecla, pedisequus. Dicitur à κέλευθος, quaſi ὁμοκέλευθος. author Etymolog. vult ἀ ſignificare ὁμοῦ. Lucian. in Nigrino, ῥητορικὸς ἀκολουθοῦ ὄχλ. & c. infeſtus propter ſequentium ſeruorum turbam. Ἀκόλουθος, conſentaneus, conſequens, conuenientes. Demoſth. ὥσε τὴ σφαλεὶς, ἀκόλουθα τύτοις σκοπεῖσι, & c. his conſentanea efficere. Gregor Nazan ἄξιον ἡ ἴσως ἡ τοῖς σεσημασμένοις ἀκόλουθα, in oratione ὥσε ὑμῶ. ἡ conſentaneum. Idem ὥσε διάνοιαν, ἡδύ τι ἡ ἀκόλουθ ὁ μοιος ἐσὶ τ' ἀληθείας ὑπογράμματος. id eſt, conſequens eſt. δεῖ ἀ πρὸς τὰ πρὸ ἀκόλουθα, conſentanea. ἡμῖν δὲ ἀκόλουθος ἐσὶ, quum nihil inter eos conueniret. ἀκόλουθα ἀλλήλοις, coniuncta inter ſe. Xenoph. in Oeco. ἀκόλουθα ἡ conſentaneum eſſe Xenoph. ἀκόλουθα ἡ συμβαίνειν. reliqui cõiuncta. ἀκόλουθός ἐσι τοῖς συλλογισμοῖς. crurum modo eſt deſcriptus. Ariſtoteles genere ſ. minimo enuntiauit in Panathenaico, πάντα ἡ ἀκόλουθος τύτων αὐξοις σεφανοῦν αὖ ἐπὶ μόνῃ τὸ πόλεως. & Hermogenes, ὁ, γένεσι ὁ ὄζος ἀκόλουθος, vnde.

Ἀκολουθως. Dioſcor. lib. 6 ἀκολουθως τύτοις, dixit pro, post hæc, ὁ δὲ ὀλίγον τῷ ὑφ' ἓν ἐν τέκτο reſpondeatur.

Ἀκόλυμβος, ὁ, ἡ, imperitus nandi, natandi inſcius. Strabo lib. 6. de lacu Agrigentino.

Ἀκόμης, non bene miniſtrans, non verſutus.

Ἀκουλα ας, ἡ, calui tium, apud Naz. unzenum.

Ἀκόσμος, neglectus, ſqualidus, non exceptus. Nonn.

Ἀκοσμία, incuria, curationis defectus, Themiſt.

Ἀκόσμιον ſimum, σπιὸν. Ἀκόσμος, caluus.

Ἀκόσμος, ὁ, ἡ, minimè ambitioſus.

Ἀκοσμος, ὁ ἡ, ἡ, frugalis, ſpners, neglegans, incomptus, ἁπλᾶς, vilis, ἁπλῶς, ἀπέριτρε. Adamantius in Phyſignom. δ ὑγιὴς, ταχὺ χειρ. ἀκοσμότητα, ἀκμᾶς. i. non fucati ſed aperti. Interp. integri.

Ἀκούω, & Ἀκούομ, μόνω ἀκουος, ὀξύκοως. exacuo. Lucian. in Timone. σὺ ἡ μεμισηκὼ ὦ ἔρμι, ἡ σπανίως, ὡσὲ ἡμᾶς ἄγειν εἰς κύκλωπας ὦ τ' ἀρτίως, ὅπ ὡς ἡ κακοῦργον ἀκούσαντες ἐπισκευάσωσι.

Ἀκούσιος, ingratus. ἀχαρις, ἀ κεχαρ. ingratia.

Ἀκόδολον, sine col-phis & pugnis, impunè. est etiam non habes nodos digitorum.

Ἀκόν, ἡ. cos. Ilocr. ὁ χῦ ἡ ἀκόν αὐτὴ ὡν ὁ τόμεις, τὰ ἡ ξίφη ὀξία ποιεῖ, vnde prouerbium. ἀκόλου σπίζεις. cotem alis: in homines macilentos, edaces tamen & cibi plurimi. Et illud ἐγερεῖς ἀκόνα, nouacula in cotem, incidit ſupple. Vide in Chil. Eraſm. ἀκόνα ναξία, cos naxia, apud Dioſc. lib. 9. Ἀκόν ὁ θήκ. Hipp. in ζδιυnctis libello de victus ratione. & apud Theoph. hiſtoriæ ſtirp. lib. 3.

Ἀκόνησις ατος, το, incitamentum.

Ἀκονῶ, ὦσω, χῶ, ἀῦ ἀκόνεσα. Hesych. vel pro κόνασι Ionic. quaſi ἀῦ πω.

Ἀκοπίασις non indultus tectorio, nec calce illitus, non picatus.

Ἄκορτον. Dioſcorid. lib. 1. de Ebeno arbore. εἰδὶ τὶς πιόσας ὦ τ' ἰβίνον ἀκίσεσι χρῶτο εἰς τὸ κολλύριμ, βλέπον ὀξύτερον ἐσεῖ, ſi quiſpiã facta ex ebeno cotícula collyrius vtatur, melius proficiet, ſic Ruell.

Hermolaus, autem hoc modo reddit, Si quod ad cotem teratur, additum lignum fit in collyria, efficacius erit; & Marcellus: Si quis attrita in cote ebeno ad oculorum collyria vtatur, efficacius malis medebitur, &c. qui quidem Marcell. ibidem adnotat, per ἀκόνιον intelligi conformatam in hunc vſum ebenum, qua ſubinde ad oculos relata, hiſque ea confricatis extenuante attritu quæ claritati lucis nocent, paulatim conualeſcat pars corporis humani pretioſiſſima. Idem Dioſcorid. libro 5. de harmatite lapide, γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ὡς σπόδος ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάσης δυσεκθεσίας, id eſt, fiunt ex eo contra oculorum affectiones accommodata collyria, & aconia. Dicta ſuot autem aconia à cotibus, quas Græci ἀκόνας vocant. Ruellius ibidem cotes vertit.

Ἀκονητὸς ad eſt, ſine puluere, citra puluerem, citra negotium & laborem, ſine pugna, citra pulueris iactum ſeu tactum, ſine pugna, ἀμαχητὶ. Plin. lib. 35. cap. 11. Alchimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra pulueris iactum (quod vocant ἀκονητὶ) vicit. Gell. libro 5. cap. 6. ſine puluere, quod dici ſolet, incruentáque victoria obuenit. Lucian. in dial. cuius inſcriptio πολύαινος, ἀκονητὶ κρατησάμενος, id eſt, citra pulueris iactum vincemus. Thucyd. libro quarto, ὑπομείναντες ἀκονητὶ αὐτοὺς ἀσπὶς ἀκονητὶ ἐπιμένει αὖτε πίπλω τὰ ἔπεδα, vt Græcus interpres explicat, ἀμαχητί. Horatius in epiſtolis,

Cui ſit conditio dulcis ſine puluere palmæ.

ἀκονητὶ ergo, id eſt, χωρὶς κόνεως, πολὺ ἀγῶνος & μόχθου τε ἢ ἱδρῶτος, id eſt, facilè & citra negotium. De his dicitur qui facilè aliquid ſunt aſſecuti, & citra ſudorem. Vide Bud. in Pand. & Eraſm. in prouerbio, Citra puluerem. Pro eodem dicitur etiam ἀνιδρωτὶ, citra ſudorem. Herodian. libro ſecundo ἕλκει δὲ γραῦν ἡνίοχος, ἀνιδρωτὶ ἐλαύνων. Politian. nullo fermè negotio tenemini, Scribunt etiam nonnulli ἀκονητὶ per ο.

Ἀκόνιτον, τὸ aconitum, herba venenata, de qua Dioſcor. lib. 4. & lib. 6. multa. Aconitum plerique dictum volunt à cotibus & petris in quibus naſci fertur. Ouid. libro ſeptimo Metamorphoſ. Quæ quia naſcuntur dura viuacia cautæ, Agreſtes aconita vocant. & Plin lib. natur. hiſt. 27. cap. 3. Naſcitur in nudis cautibus, quas ἀκόνας vocant. Aconitum alij dici putant, quòd iuxta nullus puluis interueniatnam κόνις puluis. Theophr. lib. 9. hiſtor. plant. nuncupatum tradit ab Aconis Periandynorum vico, vbi copioſiſſimum naſcitur & efficaciſſimum. Verba eius ſunt, φύεται δ' πανταχοῦ ἐν ὄρεσι καὶ πέτραις μάλιστα, ἀφ' οὗ ἔχει τὴν ὀνομασίαν. αὐτη δὲ ἐν κώμῃ τῆς Περιανδρικῆς ὄνομα. φασὶ δ' μηλοῦσι τὸν πετρῶδεις τόπους, id eſt, naſcitur autem vbique aconitum, non in eo tamen tantum à quibus appellationem ſumpſit. vicus autem hic eſt Periandynorum. caterùm, loca petroſa præcipuè amat. Dicitur aconitum Pardalianches Plinio libro 8. cap. 27. Pantheras per cauas fricatas aconito (id venenum eſt) venantur Barbari. Occupat illico fauces eatum angor, quare Pardalianches id venenum appellauere quidam.

Ἀκόνιτος ὁ, ἡ, proprie qui ſine puluere fit, non illitus calce, ſine tectorio & albario, ἀκονίαστος, non loricatus calce, ἀσποτος, id eſt, non picatus, vt Dioſ. lib. 1. exponit inquiens, καυμασιῶ ἀγγεῖον ἀκόνιτον τυτίοι ἀσποτον, &c. & libro 2. de Cantharidib. ἀς βολὼ εἰς ἀκόνιτον κεγχρίον, Plinius vertit, Conduntur in vaſe fictili non picato: ἀκόνιτον dixit Iulianus Apoſtata.

Ἀκονίτως idem quod ἀκονητὶ, ἀκοπιάσας τὸ πόνου.

Ἄκονος ὁ, ἡ, impercuſſus. fort. ἄκονος, ἀπρόμπτος, impauidus, ὁ ἄπληκτος, ἀπρατῶν. Eſt & ἄκονος aconus genus herbæ, quæ & Ἀκιτῶν, Dioſcor. lib. 3.

Ἄκοντες, iaculantes, non volentes.

Ἀκοντὶ, inuitè, ingratis, ἀκουσίως.

Ἀκοντιάς, ἡ, ὁ, iaculus, ſerpentis genus. Lucian. ἀφεὶς ἡδὺ διψάδιον, βυσσόστεες ἢ ἀκοντιὰς ἢ ἀμφίσβαινα ἢ δράκοντες, &c. ἀκοντιὰς etiam ſtellæ ſunt crinitæ ſeu impreſſiones, ſic dictæ quòd iaculi modo vibrentur. iaculus ſerpens etiam dicitur ἀκοντίλη, apud Nicandrũ in Theriacis & Æliã. dicitur & ἀκοντιζὸς teſte Heſych. Ἀκοντιὰς verò herba eſt, quæ canes curat à ſerpentibus demorſos.

Ἀκοντίζω, με ἴσα, iaculor, iaculis inceſſo ſeu infeſto, miſſilibus ferio, miſſilia iacio ſeu tela, iacula intorqueo, haſta percutio, iaculo contingo, ſeu percutio, iaculum vibro, conicio. iaculum mitto: accuſatiuus iungitur. Herodot. libro primo, ἀκοντίζων ἀπὸ σοῦ, τῷ μὴν ἐμὲ πάντες, &c. Homer. ἀκοντίζε βοὴν, haſtam contorſit, telum vibrauit. Interdum ſic conſtruitur, ἀκοντίζω εἰς τινα, id eſt, iaculum in hunc mitto. Thucydid. lib. 7. ἐς τὰ πλαγια ἀξιῶ πλοῦντες, ἢ ὡς αὐτῇ ἐς ἐδὼ γαῦται ἀκοντίζοντες. Idem paulò ſupra cum dat uo, οἱ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐπιφανέντων αὐτοῖς ἀκοντιζόντες, &c. ἀκοντιδεὶς, iaculo ictus. Muſæus. Νεῦε δ' ὦ ἐὺν μέλισσα βαυπέτεσιν ἀέπασι, Χειμερίης ἀνοίσουν ἀκοντίζοντες ἀήτας. Ἀέρων ἐμπίπτουσιν ὄμβροι ἀκοντίζοντες ἀήτας. Ἀέρων ἐμπίπτουσιν ὄμβροι διαλύσασι, & ventri ventos incidentes, &c.

Ἀκοντικὸν, τὸ dictum pharmacum quoddam, quòd telorum vulnera ſanarent.

Ἀκόντιον, τὸ dim. iaculum, telum, haſta, miſſile, haſtile, venabulum, ſpiculum, ſigitta. Xenophon libro primo Pædiæ. pro iaculo, ἢ τὸ ἀκόντιον. ſic etiam vocant ſpinam dorſi Macedones.

Ἀκόντιος, ἀκοντίου, ὁ, iaculator. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ὅπως ἱππικὸν φυλάττεσθαι ὅπως ἀκοντιστικὸν πυζέτεσι. Theocrit. Edyll. 25. Ἀλλὰ θέης βαθὺν κολπὸν ἀκοντίσας ἀγκύλᾳ δ' ἐ.

Ἀκοντισμὸς, ὁ, iaculatio.

Ἀκοντιστὴς, ὁ, ἡ, iaculator, veles.

Ἀκοντιστικὸς, ὁ, ἡ, qui iaculorum ictus vitat & declinat. dicitur κατὰ τὸ ἀκοντίον καὶ δικανίσεως, ἀποκλίσεις καὶ ὑπαναχωρήσεις.

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ, qui iaculum geſtat.

Ἄκοπα, τὰ, medicamenta laſſitudines & fatigationes leuantia.

Ἀκοπία, laſſitudinis & laboris vacuus. Ariſt. de mundo, ἀκοπότατόν τινα ὁδὸν εὐρόντα, viam nacta facilem & expeditam, i. nullo labore permeabilem: vnde,

Ἀκοπίως, i. nullo labore, nullo negotio. Ἀκοπωτὶ.

Ἀκοπὶς, vide Ἄκοπος.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ, indefeſſus, infatigabilis, ἀκμαπόνητος, non moleſtus, leuis, recreatus, & à laſſitudine liberatus, integer, ſolidus, non vitiatus, non perforatus, non eroſus à tineis. Theophr. de hiſto. plant. lib. 4. cap. 4. de malo medico, ἢ ἀν εἰς ἰμάτια τεθῇ τὸ μῆλον ἄκοπα διατηρεῖ. Plin. lib. 12. cap. 3. pomum ipſum odore qui tran ſit in veſtes vnà conditus, arcẽque animalium noxia. Idem Theoplr. de Cauſis plant. lib. 4. cap. 15. de ſiumento: ἡ γὴ βαλλομένη ἐς ἄκοπον πάγίσκεται ἐν ἀνειδίκασε: vnde ἄκαπος ἔχειν pro ἄκοπον ἔχειν, apud ipſum eiuſdem libri cap. 17. ἄκοπος ἀπὸ, ἀδίαφο ὑφαγμῆς ὑπὸ τινῶν, cui adhuc nemo moleſtus fuit, Suidas. vt ἄκοπον πάσχει, Alexand. Aphrod. τὰ ἄκοπα, acopa, medicamenta laſſitudinis apud medicinæ ſcriptores, id eſt, remedia contra laſſitudines confecta, quòd contra κόπους, id eſt, labores ſint vtilia. Ruell. apud Dioſcor ἄκοπα vertit medicamenta quæ neruorum laſſitudines reſiciunt: Hermolaus autem medicamenta quæ confricatis membris itinerum laſſitudines & fatigationes leuant. Acopa apud Plin. dicitur, etiam à Dioſc. libro ſecundo, ἄκοπα δυσμενίες, i. ἀκοπα ἀκοπάτερα, minus laboris, ἄκοπα μαλάγματα. dicitur & ἄκοπος ὕπνος ὁ μὴ κάπῶν & ἀναβάλλων, non ſuccuſſans. Xenoph. Eſt & ἄκοπος gemmæ nomen vitro ſimilis, ac guttis aureis ſtellatæ, quæ etiam dicitur ἀκοπὶς, quia laſſitudinem tollere creditur. Vide Plin. Eſt etiam Acopos herba Plinio libro 27. & arbuſcula quæ anagyris Dioſcor.

Ἀκόπρος, ὁ, ἡ, non ſtercoratus, ſtercoris indignus.

Ἀκόσμως τὸ ἀκοπάσως, Baſſ. nullo labore.

Ἀκοσμίζειν pro ἀκοσμεῖν, apud Pindarum, & ἀκοσμίζεσθαι pro ἀκοσμεῖσθαι.

Ἀκοσμος, noxius, inutilis, βλαβερὸς. ἀσωφελὴς.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ, infatiabilis, non ſatiatus, inexaturabilis, immoderatus, inexplebilis, &c. Chryſoſtomus, ὁ ἄκοσμος τοῦ θεοῦ λαγνείας ἀκόρεστος, ille Dei cultor infatiabilis.

Ἀκόρεστος, Heſych. exponit ἀκόρεστος, ἀπλήστους. item ἀπόρητος, i. ſcopis non mundatus, tanquam ἀ πορεύω ſignifi. idem quod πορέω.

Ἀκορέστως, infatiabiliter. Cicer. inſatiabiliter Plin.

Ἀκόρητος, infatiabilis, ἄσβεστον πόθος. Heſiod. ἀφ' ἧς ἀκόρητος αὐτὴ, clamore inexplebilis in Epigram. δῶκαν ἀκόρητος ὑπνος &c. Item incultus. ἀκκαλάπαρος ἀδ & κορεῖν, purgare, verrere, vel κοσμεῖν. Ariſtoph. in Neb. ἐμοὶ γὰρ ὧν ἀγροικος ἡδίως βίος, ἄμοτος, ἀκόρητος, εἰκὴ κάμοῦσος, id eſt, mihi enim erat ruſtica ſuauiſſima vita, marceſcens, inornata, temere iacens.

Ἀκορία, ας, ἡ, infatietas, infatiabilitas. ἀκορία πραγῶς, intemperantia cibi, quum quis etiam citra ſaturitatem veſcitur.

Ἄκορτα, planta quam quidam exiſtimant cardiuum benedictum ſyl ueſtrem herbariorum. Theophraſt. lib. de hiſtor. plant. cap. 16. reponit inter φυλλάδας, cum inquit: φυλλάδεσσιν δ' ὅλως ὦ μὴ τὶς δίδῳ ὄρις ὠὰ ἔρινεόδῃ (tamen pius vidit Plin. qui inquit libro 16. cap. 24. Aculeata aquifolio & ilicum generi: nam iunipero ſpina pro folio eſt) ὧν ἢ τὰς ἄλλοις ὑλήμασιν ἔδα. ἢ δ' ἄκορτα, ἢ ἡ ὄρυπτε, ἢ ἡ ἄκανθος (lcd corrigendum ἄκανθος) apud eundẽ Theophraſtum libro ſexto eiuſdem argumenti capite tertio. Acorna inter ſpinoſas plantas repositur, vbi ita legitur: ἀφ' ἄκορνα καλλιακάνθα χάλικες, κύπρος πολυάκανθος, ἀπρακτυλὶς, ὀνόσυζος, ἐξίνη. Quo loco falsò legitur ἄκορια pro ἄκορτα: quam lectionem cõfirmat Plinius lib. 21. cap. 16. qui ita Theophraſtum interpretatus eſt: Carduus & folio & caule ſpinoſas lanugines habet. Item acorna, leuea canthos, chaleeo, cnidos (ſed enecos legendum) polyacanthos, onopyxos, helxine (pro quo ſubſtituendum ixine) Apud eundem Græcum authorem dicti l. c. 4. turſus ita cortupte legitur: ὁ δ' ἄκανθος ἐκφυσμενεσθ. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ᾧ τῶν ἐφ' ὑδῶν ἢ κυκνα τὰ ἡμέρα, χρῶμ. ὃ ὑπόχλωρον ἔχει ἢ λευκόφυλλον. Plin. l. 16. c. 21. Acorna colore tantu tuffo diſtingu. tur & pinguiore ſucco.

Ἀκορίσι, bruchi, locuſtæ. κάβηλίκαι.

Ἄκορος, acorus, planta de qua Theophr. lib. 2. hiſt. plant. ἄκορον, acorum, genus herbæ, apud Dioſcorid. lib. 1. cap. 2. Vnde Ἀκορίτης οἶνος, apud eundem lib. 5. id eſt, acorites vinum, id eſt, ex acoro confectum.

Ἀκορ-

Ἀκοίτης, spinæ ἄκανθα.

Ἀκόμματοι, acini sunt, vel grana ramis suspensa racematim, qualia in hedera. Suidas.

Ἀκάρυστος, innumera, multa, ἀκαρίθμητα πολλά. Hesych.

Ἀκέσιον, impexum, inf. uctuolum, ἀκάθαρτον ἀκτένιστον, ἀξύλιστον.

Ἄκος τος. τὸ, medela, medicina, remedium, medicamentum. Colum. lib. 7. cap. 3. Veterinariæ disciplinæ primus ille fuit debet pecoris magister, vt si res exigat, vel integrum conceptum, quum transierint sui hæret. locis genitalibus exirahat, vel ferro diuisum citra matris perniciem partum educat, quod Græci vocant, ἐμβρύου ἄκος. Aristophan. interpre. φυτάλμη, inquit, τὸ σκεπασμα. ἀδ. τὸ φαρμακον πραὸν τὸ ἄκος ἢ σκεπη. Archias Epigramm. τοὶ ϛ ἄκεσιν τῶν ἄκος ἐφύσωσιν. id est, malorum remedium mortui inuenerunt. Et Iulianus, κρυπτὰ δ' ἀκεσίη ἀνὴρ, id est, inter priuatos parietes absconditæ sunt & tectæ medelæ, sed cet dolorum tuorum & rerum aduersarum, hoc est, dempsis arbitris tuam fers & digeris fortunam. Hernd. libro primo, ἀ πανάδη ἄκεα δίζεσθ', &c. Iliad. ἰὸν πάντα μάχης ῥηξήνορα κακὸν ἔτ' ἄκος εὑρεῖν, ἄκος ποιεῖσθ, remedium afferre, Plato de Legibus, ἄκος, φάρμακον, θεραπεία, βοήθεια, ἴαμα.

Ἀκεσίμαχος, ὁ, ἡ, id est, ἀκεστὴν indecorè me gero, munere meo perperam fungor, vices meas non obeo. sum incompositus, deuenusto. Synesi is in Epistol. ἀκεσφορὰ τὰ τυνίγματα ἢ τὰ ὄνδακρυα κυκλῶν ἐγκρύπτει. Budæus Pallecoum, ὁ ἀσκιάτην ἀζιλα κορυσσὼ τῷ πηδῷ εἰλυχμᾶς, δὲ αὐτὰ τοῦ ὄζου ὡς περιττὰς ἀτεκτήνατα ἢ ἐν τῷ ἰδίῳ τωὐτ μοίρᾳ παν ἀκοσμήσατα. Et opponitur δρᾶκτας ζῶν Hoc. in Arcop. σκάπτων δὲ ὁν κελεύσουν τὰς ἀκοσμουσὰς τὰς, &c.

Ἀκέσματος, ὁ, ἡ, inultus, inornatus.

Ἀκεσσάτως incompcè, incompositè, Plato de Legib.

Ἀκεσσίμος, ὁ, ἡ, dehonestimentum, dedecus, immunditia, petulantia, congeries rerum confusa. ἀκαζὶς Hoc. in Arcopag. vita flagitiosa. Cicer. Aristot. el. Politic. libro secundo, capite octauo, ἀκοσμίαν appellauit si tum perturbatum, πάντων ἢ φαυλότατον τὸ τ' ἀκοσμίας ἡδὺ δ' ἀναγκῆ. ὑπ' οὐστάτοι πολλάκις, ὅταν μὴ ἐνδεὴς βέλνται διώκεσθαι quo etiam verbo Plutarch. statum Rom. Reip. tempore belli ciuilis appellauit, quum comitia non haberentur, cui ἀνοσμὸν opponit, apud Arist. autem ἀκοσμίαν Bud. vertit cõgerie confusim, & inconditam in lib. de mundo, vbi scribit κόσμον δ' ὑπάμεις τὸ σύμπαν, ἀλλ' ἐκ ἀκοσμίαν ἀνομχ σας αὖ, hæc enim verba sic reddit. vniuersumque ipsum commodius κόσμον nominaueris, id est, compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam quàm ἀκοσμίαν, id est, congeriem confusam & inconditam. Grego. ὑπὸ τοῦ κόσμου ἀ ἀφὼν ἀκοσμία λαμβανει. Idem alibi ἀκοσμίαν & ἀταξίαν de chao dixit tale est quod apud Plut. legimus in lib. de animi proer. ἀκοσμία γὰ ἰδὼ τὰ σοῦ τ' τῷ κόσμου ἡγέτασε.

Ἀκεσμος, ὁ, ἡ, inornatus, confusus, indigestus, petulans, immodestus, ἀπακτος, ἀπροπος ἀμορφ. μαθής.

Ἀκέσμος, fœdè. turpiter, deformiter.

Ἀκοσσω, δσω ακ. ω. ordeo, faginor, seu κρεπάζω, pascor. quemadmodum equi aliquando connutrire solent. Hom. Iliad. ζ. ἢ σ' ἐῦ ὅτι τις ἐπὶ ἵππος ἀκοσσάς ὑπὶ φάτνη. vitur & hoc verbo Nicander. ἀκοσάσας, (inquit Hesych. κεφάλαιος δὲ δ' ἀκαγίσας ὑπὸ τὸ ἄκος καμβαίνει πίθον ἢ τὰ ἄκος ὑπὶ τ' ὑπαπαύσας τῶ τε μικοῦ, ἢ δίζης. πὶν ἀκόντα τι δίζας ἢ Λεπτόνικος δ' ἀχεῖ γλυκύδω, διεξπορίσει διεμῶν κπήκης τριὲς πάσιον κρεμνὸν, ἐ ἢ βέλτιστ εἰρηται, τινὲς ϛ ἀδικω πληρωτὴς, præter has autem interpretationes scribit Eustathius, alios velle hoc ἀκεσσαι per syncopen dictum pro ἀκαλκάσαι seu ἀκαλκεσαι διατυθῶσι, nonnullos interpretari πόνῳ κάσαι, nimirum ἀφ' τὸ ἀκάω, ὀχύρωμ' ἐσύλωσ. Esse alios qui scribant ἀφορήσαι, & exponant ὑπαπαῦσ, fordibus coinquinatus: deriuantes hoc verbum ex a priuatiuo & χέτος significante sordes, dedoqui poetam subinuxisse, εἰσ θεὸς ἀλλ. Item indignor, δ ὀχυρὰ. ω.

Ἀκεσσ. ordeum, κριθὴ, vel omnis cibus, Homeri interpres, Iliad. ζ. ἄκος ᾗ, ᾗ κριθὴ ἀφ' τὸ ἄκος πανὴν τοὺς ὑσσοῦσι πτοφάγας.

Ἄκεστον, τὸ, ἄβρωτον.

Ἀκουαζω, μ. ἀσω, audio. ἀκεύω· ἀκουαζόντα δοιδοὶ, id est, cantorem audiunt, Hom. Iliad. 9.

Ἀκευύω audire, ι. ἀκούειν.

Ἀκευη pro ἀκοὴ, auditio, auditus, auris, aures, fama. Odyss. ξ. ὃ δ' ἴδε ἐξ πατρὸς ὀκουὸν, i. de patre iscitaturus. seu auditurus, i. si quid fama & audit. one de patre audiret.

Ἀκευα Dorice, pro ἄκουσα, apud Plutarch. in Lycurgo.

Ἀκευεῖς, οἱ, vnde ἀκουσεις auditores.

Ἀκευετὸς ὁ, ητοσῦς, vel ἄπαις, qui est sine liberis.

Ἄκευς ἄκοντος ὁ, iaculum. Arist. id in Romæ encom. οἱ ἄκοντες δὴ ἐκ διὸς ἀφεπτόντες ἀδόλως ἐγκαπαμβάσιν, id est. tela. Simonid. Epigramm. ἴδωμα κ, πυδὶ διορὸν ἐφίλαν ἔνικα, Ἄλκις, πεδ ακοίλιν, δίσκον, ἀκοντα, πάλλιν.

Ἀκουπανς, ὁ, inuita, coacta. reluctans. repugnansue ius masculinum est ἄκων, ἄκουσα, apud Hipp. πτοπρομῆς, Galen.

Ἀκουδὸν, auditum. late. dum imperfonale est participium. vt ἄδω. ἐφ-σδκαι, ἀδκαω, ηνα δν, &c vt docet Gaza lib 2. Gramm.

Ἀκουσαζω, cogo. ἀκουσαδὸν ὁ ἀμαρτύνες ἀκουσίως ἑμυχῆς. Cæs. in Numer. Bibl. animæ quæ nesciens peccauerit.

Ἀκουσίσω, a dius ex iudium.

Ἀκούσιος, ὁ, ἡ, inuitus, coactus, inuoluntarius, odiosus, vi expressus, violentus, præter animi sententiam accidens, ἀτερμάτιτος. Hoc. ad Nicoc. γνώμας ἐναντίον πάντες ἐκόσιος. ὅσους ἀὶ δίωμεν ὁ πὲς ἀκουσίως ὑπομένειν. Plutarch. in Numa, ἀπάντους ἀκουσίῳ, id est, occurrise non vltroneus. Gregor. Nazanzen. de S Baptismate, οὐ δ' ἐδὲ εἶπι ἐν δίωμεν τὸ δίκαιος, ἢ διὰ ταπότητα τυχεῖ, ἢ πινα πολέως ἀκούσιον ἀφεπτέτειαν: & alibi, ἀκούσιῳ διαφαπᾶ, id est, coactus error. apud eundem. ἀκούσιῳ γνώμοις. coacta generatio. Plato de Legibus. ἀκούσιᾳ ἀδικία, inuoluntaria, non sponte facta iniuria. τὸ ἀκούσιον, id est, quod citra voluntatem fit, quod quis in uitus facit. Gregor. Nazanzen. τὸ μὲν ἀκούσιον, ἐδὲ κόιμων, id est, quicquid violentum est, diuturnum non est. τὸ ἀκούσιον in Ecclesiaste cap. 10. ignorantia exponitur. Lucian. in dial. qui ἀλλοὶ inscribitur, γνώμη δείσης αὖ ἐξ τὸ ἀκόσιον ἐκρων ἐκδίωμι χρυσᾶ, id est, præter animi sententiam. Ergo τὰ ἀκούσια dicuntur, quæ ab inuitis agnitur, seu ignorantibus: de quare vide Aristot.

Ἀκουσίως, præter animi sententiam, inconsulto, præter voluntatem, grauate.

Ἀκουσμα, ατος τὸ, auditio, auditus, disciplina, præceptũ. ἀκούσματα τρανα. quæ auditu sunt iucunda. Hoc. ad Demonic. ἡγοῦ γὰ ἀκούσματ' ἐπὶ πολλῷ ἢ χρήματων κρείττω, id est, ex stima multas disciplinas, seu præcepta, multis pecuniis esse præstantiora. Item Lucian. ὁ δὲκ φοντέντων, ἢ εἰσὸν ὧ μοι τὰ ἀκούσμα, id est, res erat auditu mihi tolerabilis. Idem in Nigrin. ὑφ μικρὸν ὀπτρεῖν τοσαῦτας μὴ ἐπθυμίας, τοσούτους ἢ ἀνάμεσθ τὸ ἀκούσμαπ τοῦτ ἐλκυσθ. ἀπλαμβάνομενος. Spectaculis & auditionibus, id est, rebus quæ spectentur, & quæ audiantur. Xenophon ὧ ἢ πάντων ἡδίστ ἀκούσματος ἐπαίνε ἐαυτ ἀκούσθ. rem omnium auditu iucundissimam, laudem tuam nunquam audis. Hoc. at ἔτ ἢ τῷ γνώμῳ ἀδωλατον διατεθῶσι, τ μὲ πολὺν ἐν χαλῷ ἀκάσματων πανπληρώμον, præceptis expletum. ἄκουσμα, idem quod ἀκρόαμα. Hero. dianus, & pro ῥῆμα.

Ἀκουσμάτιον, diminutiuum, id est, auditiuncula Gell. seu narrationcula, fermonculus, cantiuncula. Lucian. in Philopatride, ἀλλ' ἄρα δὴ τὸ θαυμαζόν τοι ἐκεῖνο ἀκουσμᾶ ποι ἄκουσ. Vsurpatur etiam à Cicerone ad Attic.

Ἀκουστὸν, quod ad Dei aures peruenit. In Epigrammat. Hᾶ δ' μ' ἀπάλας εὐχεται, κάμψω γέρων ἀκουστὸν, id est, τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον.

Ἀκουτὸς, audiendum est. Herodot. pluraliter dixit in Thalja, κήρυκες διέπεμπεν ἐν τὰ ἄλλα, ὃς δ' ἂ ἐς ἀθηναίους παρεῖοντας τῷ σφετερῷ ὡς συμβάθ. τὸν κύρου ἀκουτέα εἶ ἢ τὰ κοινοῦ, &c. vt Smerdi obedirentur ἀκουτὸν σου, tibi mos gerendus, Euripides.

Ἀκουτὴς, οῦ, auditor, discipulus. Dion. Halicarn. de Isocr. γλώσσῳ ἀκουτὴς περιδέων τὸν κοινὸν χρησὸν ἔ λεοντίνε.

Ἀκουτικὸς, auditu valens, auditorius, obtemperans, auditor. Discipuli Pythagoricorum intra tempus tacendi audiendique ἀκουστικοὶ id est, auditores appellabantur, vt refert Gellius libro primo capite nono. νεύειν ἀκουτικὸν, id est, neruus audiendi minister, seu audiendi officio delegatus, vsui auditus accommodatus. Alexand. Aphrod. auditorias etiam à Gaza vertitur.

Ἀκουτὸν, ἀκουσικὸς ἔχων.

Ἀκουτὸς, ὀῦ, ὁ, ad auditum peruenies, sub auditum cadens, qui auditu percipi potest, talis qui audiatur, qui auribus vsurpatur. Xenophon libro primo Pædiæ. ἀκόων τὰ ἀκουτὰ, &c. auditus etiam in Psalm. exponitur Hoc. ad Nicocl. οἱ ἡτὲς μύθεις εἰς ἀγῶνα ἢ σοφίσεις κατέσκευα, ὡς τε μὴ μόνοι ἀκουτὰς, ἀλλ' ἀλλὰ ἢ θεατὰς γενῆσθ. Gregor. Nazanz. de Baptismo. σεπ δὲ ἀκοὴ ἀκούσθ, ἵνα ἀκόσωμεν, τί λαλᾶσι κύριος· ὁ δὲ ὀδὸς ἢ ἀκουτὸν ἡμῖν γλῶσσα τὸ σωτηρίον ἔλθ ἢ ἀκουτὸν ὀδόντ. σχαλίσεσι ἢ ὁ ῥηγχυλῶν ἀκοὰς διὰς ἐπιχουσίρων.

Ἀκουτῶ μ ἴσω, audire facio. ἀκούπισόν μι φωνᾶς σου, id est, sonet vox tua in auribus meis, capite secundo, Canticor. Solom. & in Psal mo Dauidico 50 ἀκουτῆς μοι σχαλίσεπ, id est, auditui meo dabis lætitiam. Greg. Naz. εἰς τὸ ἄγιον βάπτισμα ἀκουτὸν ὀδῶν σχαλίσατε, i. audiamus exultationem. gemituo & acclamatuo. ungitur. ἀκουτὸν docere, διδάξαι Suid.

Ἀκύω μ. σω, audio, inaudito, edocetor, refeifco, sentio, paieo, sum dicto audiens. Hoc verbum, vt notant Gramm. quando iungitur cum persona sola, vel re sola, genitiuum exigit. Si autem cum vtroque simul iungatur, tunc persona in genitiuo & res in accusatiuo ponitur. vtrumque tamen in genitiuo poni potest. ἀκύω σου. te audio. vnde ακύρμαι τοῦ σου, ibs te audior. Lucian. in dial. ἀλιεὺς κρημνὸν ἐτοιμα ἀκούειν τῆ λόγων. i. fedemus prati ad verba audiendum. Aristoph. in Pluto, δέλω· δ' ἐδὲ τὸν τ' ἀφῶν τος ἀκόντ' τῆ βαδίσει ἢ τὸ τάχ. ακύω σου τ' ἐς λόγ' ἢ ακύω σου τῆ λόγων. Xenoph. ἤκουσ ἢ ἀλλοτ αὐτ λόγ', alium eius sermonem audiui. Ἐδεῖτο πολλοῦ ἢ ακούειν, hoc fe ex multis audire dicebat. ἀκούσᾶς πεπτας ἀφῶ τ' κωτ ωπ τῆ τὸ propositione vt docet Cost.

La'ear. Hoer. de pace, cum accusatrino. ἐν γὰ ακούσαντες γνώσετε ἡ σὺ ἢ τὸν ἄνδρα. Plato spiritu. ἢ καὶ βοηθῆσ. κακιάσατε πᾶν ἡμοῦ σαφὲς, ex me clarè audiuistis. ἀκούω δίονίσου, dici etiam solet pro audio à vel ex Dionico. ἀκούω cum genit. Demosthen. pro corona, τῆς ἐ πόλεως ἀφεῖσθ πορισμὸν ἄκουόν. Xenoph. πάς σῴζόμεθ πάντας ραδίν ὑσωλῆσ. ἡ ἀκούοντας αὐτῆ κακεῖθ ἀκούσομαι cum accusat. Lucian. in somnio, πὰ ἢ μᾶ ταῦτα ὑκεῖσ ἢ καταφρόνησ ἀκούσεθ. Ibidem tamen ἀκούσας in participio primi aoristi, ἐπῆρε θυμόσεται, ὃ εἶπε. ὃ πεκαίνος ἀκούσας τὸ μῦθον Plutarch. in Camillo. πολὰ ἢ τῆ κᾶ ἡμᾶς ἀκικοῖσ ἐς ἀίρα ἅπαν, λέγετ ἐ ᾽χομὲν ἄξια διαμῆσαι. id est, at multa quæ ab huius ætatis hominibus accepimus, admiratione digna referre possumus. Demosthen. εἰ τὸ ἐφεῖσ, ἀπὸ ἑνὸσ ἀκούσετ ιεν, quæ meritò de me audietis. Aristid. in Panath. τοὶ τὰν ἀδὲν ἐικοιῶσας ἐ δίκαιας ἀκούειν βασιλέσ. pro, regi obtemperare & regis dicto esse audientes. Plutarch. in Lycurg. ἀκούῆ ὑσωνῶσοι τῆ πρόσταπν μὰ διωκαίωμεν, id est, illis parere, non fustinent, qui imperare nesciunt. cum accusat. Lucian. aduersus ineruditum multos lib. emptitantem, ἐλικια ὑμῦ τὸ ἴσα διατρίβῆ μ᾽ δεῖ λέγοντα, ἡδ᾽ ἀκίνοσ εἶμαι ποτ. &c. Idem in Prometh. ὃ φῶτοσ ὡμ᾽ ἀκουστ τὰ σὲ τῆ ᾽ μέν. Xen. ἀκού ων τὰ διωσφά, & audiens ea quæ sub auditum cadunt. ἀκούω φῶς σου τῶτο, ex te hoc audio. Herodot. libro primo, ἤκουσ φῶς τὸ βακίλα τὸ σφῆγμα, &c. rem à bubulco accepit, audiuit. Sophoc. ταῦτ᾽ ἀκούῆν μεγάλα φῶς δούλων κακῶ, audire à seruis, id est, vt dicantur à seruis. Ἀκούω etiam accipitur pro ὀνομάζομαι & κικοῦμαι, id est, dicor & appellor. Demosthen. pro corona, τὰ φίλων ἐ ζῆλωμ᾽ τότε ὀνομάζοντο, ἰωὶ κὰ ἐ ᾽μερδόκιμοι, νῦ δὲ κὰ κακοὶ ἐ δεοὶ ἐχρὴ ἢ τᾶν, ἀ᾽ προσθκα, πάντα ἀκούειν. Gregor. Nazanzen. ἐ τᾶ σὲ ἰδοῦ λέγ᾽, σεμνᾶ εἶ τῆς ἀκούει ἢ θαμώνων, id est, dicitur. idem σὲ θεολογίας σπουδῶν ἢ ἀκούει ἢ πῦρ, dicitur spiritus & ignis. Theocritus Edyll. οὐ τόρα γε κὰ μὰν ἄδικα κεκριμμένος ἐδικᾶς ἀκούσῆς. sic Cicer. in Epist. Tu qui philosophus audis. tic apud Latinos audi. e. Horat. Satyr. 6. libro secundo Matutine pater seu Iane lubentius audis. Herodotus in Thalia, ἀκούω μουσικῶ ἢ πρόστος. id est, cæteris præstare musica fero. Lucian. ὠσὲ ἐ ἐπόντα, σοφωμένοις ἐ ἐν λόγοις σὲ᾽ ἀνάγκαμ᾽ πολυπλᾶσθ᾽ ἀκούῆν, neque recuso dicti gulus. Aristoph. ηκ᾽ χαίρω πολὺ ἀκούων ὅ᾽ ἢ κακῶ. id est, ὀνομάζομένοις ἀκούω κακῶς, id est, malè audio, meam dignitatem malè tueor. ἀκούω κακῶς ὑσὸ τῶ ὄχλου, conuitiis ab inimico afficior, mihi inimicus conuiciatur, malè audio ab inimico, ὑβρίζομαι Plutarch. in Pericle, ἀκούων κακῶς ὑσὸ πιος, &c. Isocrat. in Bufride. ἀ᾽ φύσ᾽ ἐν ὑνόμιζον ἢ τὸ κακῶς ὑσὸ τῆ᾽ πολιτῆ ἀκούῆν, ἢ κακῶς ὕσεσ ἢ πατρίδος δόκιμοι εἶν. Lucian. κακῶς ἀκούῆς ἐν τοῖς παρίσι σὺν λόγοις, malè audis in sermonibus Parrhisiadæ. Thucydid. libro tertio, ἀκούω ἀμείνων, pro ἢ πατρίμμαι, accipit, inquiens, δι᾽ φανεπὶα λόγου ἀμῆνον ἢ᾽ κουσι, cuiusdam rationis specie commendabantur. ἀκούσουσί σου, te audiam. Lucian. in Anacharside, κ᾽ ὄχλος ἐ βουλῆς ἀκούσουσί σου. ἀκούω σὲ᾽ τῶν. Hermogen. de status, σὲ᾽ ἐ᾽ ᾽ ἐ ταχείας ἀνάπος πλὴν ὠδὴν, μειχείας ἢ᾽ γωνιαμὰ φῶς ἢ μύσης ἀκούῆν σὺ ὄντα, audio te esse. Demosthen. pro corona, ὡς αὐτὸν ἀκούσωμ᾽ ἐ ἐλατία ὄντα, cum apud Elatiam esse non audiremus: sic Hoer. in Panegyr. ἀκούω φοῖνῖσσ. Demosth. τὰ ἀκούειν ἢ πορεῖσθ ποιεῖ πολεμίους στρατοῦντας cum datiuo. Plato in epist. 7. ὡς κατ᾽ ἐχον ἀκούσαν γένῃ ἢ μὴ ἰὼν, res non est indigna quæ à iuuene audiatur & fiene. ἀκούω ψυχρόν, audio natare. Mulæus, Νεχρίδων τε κέκαισται μοὶ ἢ λύχνοι ἀκούῆν. Λύχνοι ἀ᾽ στεγάλοντα διακτορίων ἀφορίσ᾽ ἐπε. Hoer. ἐν τῆ φοῖ᾽ φθιαμόν, οἱ ωῖ σὺ συμφέρειν ἀκούειν φῶς αὐτῆ. ἀκούῆν etiam pro accipi seu assumi. Gaza lib. 4. Grammat. τῶν ἢ ἐν ὀνοπαίκτων ἔχει ἀκούῆν ἀκούω cum participio alterius verbi. Xenophon lib. 1. Pædiæ. ἤκουσν αὐδρὸ᾽ ἢ᾽ τὰ ὄρια διαπεφθόμενον τ᾽ κύρου. audiuit res viro dignas Cyrum gerere. Cum accusatiuo, Plato in Apologia Socratis, ὑμᾶς ἢ᾽ μὴν ἀκούσθν σπουδῆ αὐτὸν ἐξετάζειν, id est, ex me veritatem totam audietis. significat etiam fando, audio. vel ex auditu scio, aut reciso vel dubio. Xenoph. Hell. 6. φεύδεσθ ὡμ᾽ ἀκούων ἐξέλουσι τῆ᾽ ὅτι ἢ πόλει ὑπ᾽ πάντας, &c. γνῶ δ᾽ ὑκὶ ἢ ἀκούω, ἀλλ᾽ αὐτὸσ᾽ ὁ ἢ παρὼν ὁρῶ. Id est, antea quidem ex iis quæ fando acceperam ciuitatem hanc fortunatam esse dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, sed præsens cerno. Item auditor sum, discipulus sum Laër. Ἀνάξιμένης Μιλησίος ἤκουσεν Ἀναξιμένους ὁ᾽ ἢ᾽ Παριῶν ἐ ἐκ σου ἀκούσας, Ἀκούω item audio, pro intelligo, & interpretor, vt docet Bud. Galeo. in Meth. ἐο ἀπκνῶ δὲ ὅπως εἴπω ῥᾴδιον ἢ ἄλλο᾽ τι τῶ᾽ τοιᾶτον ἀκούειν σε χρὴ.

Ακύω futurum secundum τὸ ἤκουν, secundi aoristi, & ἀκούσομαι, futurum secundum medium.

Ακίχητον Hesych. ἀπαράτητον, inexpletum, seu inexplebile, pro quo scribendum potius ἀκόρητον.

Ἄκμη, ἡ, rex. cacumen montis, vertex, promontorium, summum ingum. Plutarch. σὲ᾽ ἀόρησιας ἐς τὰ πᾶν πᾶσιν ἄκραν ἐνηλίῳ ὄ. κῆ᾽ ἀκμὰς ἔλα ἢ summo occupant. Herodot. libro 1. extoneuro genere dixit, οἱ ὧν τὸ αὐτὸν ἐβιώκεσαν ὀκωπὶν τῶν πόλιν, ἐς τὰ ἄκρα τῆ ἴδιαι. & est vertice & cacumina. Bianor. Epigrammatarius, ὃ᾽ πᾶσι ἴδ᾽ ἄκρης ὄρμος ἀόρῆ ᾽ρ, ruit à summo seu à tecto domus vniuersa. ἄκρον ἔχειν κεφάλῆσ, summam leuitatem nactum. Diosscorid. libro sexto, cap. 77. Euripid ὃ᾽ ἀ᾽ ἄκραν κινόσεται, ne leuiter quidem audistis, i. in superficie & vtcũque. Ἄκραν κάμπτειν, nautica loquutio, & Latinè flectere promontorium. Leucaten campsant, dixit Ennius apud Priscianum. Virgilius flectere: Leucaten: Cicero ad Attic. sed Leucaten flectere molestum videbatur. Et libro de Diuin. Qui nauigant, in flectendis promontoriis ventorum mutationes maximas sæpe sentiunt. Vbi flectere cursum ad promontorium & circumnauigare, τὸ κάμπτειν ἄκραν. Est & vibis proprium. ἄκρα etiam sunt extrema, vt inter elementa γᾶ ἢ ὕδωρ. Aristot. in 2. de ἐ ᾽γκόσεως & ἀγκόσεως.

Ακρώτος, ἀπτελεύτος ἀπλήρωτος, imperfectus. Iliad. βᾶ᾽ μοι ὄ᾽ ργον ἀκρήτου ἀνάμενον. ἀπὸ τῆ κρατῶ.

Ακρόπολις, πόλεως ἀφ᾽ ἢ ἀκούσαντες, πόλις σικελίας, Agrigentum, vide ἀκραγάντιν, agrigentinus, seu ἀκραγαντῖν, vt vult Herodianus.

Ἄκρατος, non excitatum nec perflatum, inamabile, ἀδιάβλητος, ἀκίνητος.

Ακρατώτος, inconcussus, immotus, ἀσείστος, ἀ᾽ σάλευτος, ἢ ἀκίνητος. Suidas.

Ακραγγὴς, ὁος, ὁ, ἡ, imbecillis, difficilis, durus, ἀδυνῆς, σκληρὸς, ἀστερῆς, ἀυχρὸς. ἀὐχρὸν. Etymolog. addit ἀκραγὲς etiam dici τὸ ἀεὶ κλαῖον σφοδρὸν semper vagientem infantem, vt sit deriuatum ex ἀ epitatico & κράζω.

Ἄκρατος, ὁος, ὁ, ἡ, flans in superficie. flans per summa, ἄκρος ἀνέων κεχυσῆς. Odyss. ἐ. κὰκείνῳ βορέῃ αἶψα ὀκορέϊ κραδῇ, id est, prospero & fecundo. Idem Odyss. ἢ ἰῇ ἀδὲων ἄκρατ᾽ ζέφυρον, i. ὀῦτε ἢ ἄνεμος πνέων πεζὸσ ἢ χθόνιος πνέων σκέλος, νῦ᾽ ἐ πάντον. ἢ τ᾽ μὴ κακραδέφυρον, ἀλλ᾽ ἀκρῆσε ζέφυρον. πνέῖ ἐ ἄκρατ. hæc interpres. Heliodoi ἔρως, αὐτὸν ἀκρατὲς ἀπμὲν πρὸ ᾽φατο σφόσαντον. vbi interpres, ἀκρατὲσ ὑπρον τὸ κρατούμενον ἢ ἀμυρὸν, ἢ τὸ ῥᾳδὲ πνέοντ᾽.

Ακρατὲς, Hesych. ὀ᾽ πιον.

Ἀκρατίμαγος, Hesych. κόκρομα.

Ακρατῆ. Euripid. ἀκρατὲς Sus ἔρας, quæ arcibus præsit. ἀκρατὲς ἀφορῆτον, quæ est in Acropoli, Pausan.

Ακρατόσκοπος, ὁ, ὁ᾽ ν, non sentiens crapulam, arcens crapulam, alienus à crapula seu liber, seu liberatus. ἀκρατόσκοπος κύκλος, crocum arcens crapulas, apud Dioscorid. lib. 1. Sunt enim ἀκρατόσκοπα, medicamenta, quæ crapulam arcent, quæ & ἀμεθύσσα vocantur.

Ακρατος, ὁος, ὁ, ἡ, purus, syncerus, κρᾶσιν ἐ ἔχων ἐ, ἀκίνητος, ἀσάλευτος, integer, τέλεος, ἀκεραιοφανὴς. clarus, alacer, frequens. Greg. Nazanz. de Baptismo, κεκῶμαι τὸ φῶτ᾽ ἐς ἀκρατοφάτε φωτὸς, &c. i. capiamus de primo ac lucid simo lumine. ἀκρατὲς πνεῖν. In Epigramm. mera paupertas. Dioscorid. libro quinto, φακελάσσητες τῶν ἀκράτων εἰ᾽ ἐς τάτες ὕτες, ὁ᾽ ὧν ὑπῆχεσ ἀκρατέσατον ὕσωρ, aquam purissimam. Pro alacri accipit Theodor. Gaza in Græca fua traduct. Caton. Maio. ἀκμαιότερ᾽ ἢ κατὰ ψυχὴ ἐφορᾶσθ, alacri & erecto animo proficisci, ἀκρατὲς ὑσθέσει, recens, integrum auxilium. Dionysius Halicarnassi. libro sexto, Varin. ἀκρατὲς βουλεύεται πε᾽ ἀβρῶν ἐπιτελῶν. Et ἀκρατὲς ζωμὸν, ἀσυλὸν ἐ ὑσὸσ τῶν ὑσὸ τῶν πολεμίων. Philostratus, ἀκρατὲς ἢ ὑ νεῶν vocat. ἀκρατὲς λαμπρῶ. ἀκρατὲς ἡδονῆς λαμπρὸς ἐκάτερ᾽ ἀκρατὲς, ἀσεφείδες, ἀλαθὲς, ἀβλαβὲς, ἀκρῖες, ὑσωγὲς, τὸ λεῖσ. Comparatiu ss est ἀκρατέσ ἐσερος.

Ακρᾶων, integrum, illæsum, recens, ἀκίνητον, ἐ σάσατον.

Ακρᾶλεια, apud Hipp ἄκρεα Galeo, summa, extrema.

Ακρᾶμύλα. Hesych. κεχλίας.

Ακρανὴς, τος, ὁ, ἡ, grauis, exosus, ἀπὸχθὲς, incontinens, ἀκρατὴς.

Ἄκρανον, leue, timum, iniquum, contra leges, & forsan quod non debet κρώνεσθ.

Ακρατὲς ἢ Ακρότος ἀπελεύτ᾽, infectus, ἀ᾽ σκεύτ᾽, imperfectus, irritus. ἐκ τὸ κρίνω τὸ τελεῖσ. Pind. ἀκρωτὰ μαρύτον. Et in Epigramm. ἢ ἀ᾽ ἐν μῦθν ἀ᾽ κρωτον εἰ᾽ σοφρονεῖν ἐχρῆν. Πτωὸ ἐς ἀσωφρεσύνας ὑφπασεν ὦκρα δόναξ.

Ακρεζόνιον, summa pars axis, interpr. Apollon. Rhod. in Epigrammat.

Ακρασία, ἢ ἀκρασίαλία, & incontinentia proprie, de qua multa Aristoteles libro septimo Moral. ad Nicomach. capite primo, & deinceps. Nonnunquam etiam verti potest, intemperantia, vitæ luxus, petulantia, discordia, libidinis intemperantia, apud Plutarch. in Lycurg. Ibidem etiam legitur, ἢ ᾽ φὲς πόλεμ᾽ ἀκρασία, id est, loquendi intemperantia seu indulgentia, apud Theophrastum libro tertio, capite secundo, de caus. plant. ἀκρασία τὸ αὖξ᾽, cali intemperies. Gregorius Nazanzenus, εἰς τὰ ῥῆμ᾽ δία, μὰ δίκος ἄλλοτ᾽ ἀκρασία τικὸς σποδεζωμὴν (ἀκρασία ὁ ἐμοὶ ὑσὸ τῶν ὀφθῆν ὦ ὑσὸ τῆ᾽ νόσεων) ὦ τοῦτο πεσὼν τῶν ἄλλων ἢ ὑσοῦσαν, &c. Aristoteles libro primo Rhet. de his agens qui faciunt alios iniuriam ἢ ὧν ἕνεκα, ἀδίκημά τὸ ἐ᾽ δὺ τὸ ᾽χυπεῖν ὕτερον, τὸ κέρδος, ἢ ᾽ ῥᾳθυμία ὕτερον, οἱ ἢ ἀκρατεῖς τῶν ὑτερον ἢ ἀκρασία δεῖ πᾶ τὰ ὄσων θέλ᾽ γοντα. hæc ille. vide Græcii ἀδιαφορεῖν Iulii Pol. ἀβλακεῖα δὲ χῶν ἀκολασία ἀλλοκοπία, ἀκρασία δὲ ἀκολασία differt, ita ἀκολασία cohibito ac de industria turpia admittit. ἀκρασία πρᾳ ᾽ εν voluntaré & inuitò. Dicitur verò σπᾶ ὁ μὴ

τὸ μὴ συγκεκαῦσθαι vnde fit & ἀκαύστους. Apud Suidam τὰ πῦρ μὴ ἔσχοντα ἀκατάσβεστα πρὸς τὸ

Ἀκάθεκτος, inexplicitus. ἀπλήρωτος. Var.

Ἀκαθεσία, ας, ἡ, incontinentia. ἀκρασία vide in dictione ἀκολασία. Sūt enim quibus ἀκράτεια exponatur intemperantia peculiaritia. ἀκράτεια δὲ νοσηματώδης, moribus est ſtomachi, i. incontinentia eorum quæ eo demittuntur.

Ἀκαθέκτως, ατος, τὸ intemperantia.

Ἀκαθεκτουμενως, ago incontinenter. Hoc verbo non vti Attiços Phryne ipse adnotat, in verbo Ἐγκρατεύομαι.

Ἀκαθεν Varin. κακουργία.

Ἀκαθὴς, ους, ὁ, ἡ, ἀκόλαστος, incontinens (vt incontinentis Tuij ſecit dixit Horat.) petulans, imbecillis, impotens, impos, intemperans, vide in dictione Ἀκόλαστος & apud Gell. lib. 19. cap. 2. Sunt qui confuſe accipiant ἀκόλαστον & ἀκρατῆ alij diuerſos eſſe autumant, vt docet Ariſt. lib. 7 Mor. Nicomach. cap. 8 & deinceps. Dicitur etiam ἀκρατὴς θυμοῦ, ἀκρατὴς τιμῆς, ἀκρατὴς κέρδους, codē author ibidem, id eſt, incontinens ſeu impotens furoris, honoris lucri, id eſt, qui ab iis temperare nequit. Sic ἀκρατὴς ἐρώτος qui eſt impotens tui, qui tam continere ſeu cohibere nō poteſt, nec impos ſeu impotens. Lucian. dial. Neptuni & Nereidum. ἀκρατὴς γὰρεῖ τοῦ κρατεῖν τῆς ὀργῆς, ἐὰν ἐπὶ κακῷ τινι ἐπιθυμήσῃ. Xenoph. lib. 3. Cyrop. ἐπὶ μὲν γὰρ ἀκρατὴς ἀδρότητα πασῶν εἶναι τῶν θυμῶν ἀκρατὴς δὲ &c. id eſt, improbi hominculi cupiditatibus luperiores eſſe ſequent. Idem dicit ἀκρατὴς ἀργύριου, libidinoſus, veneris auidus, impudicus. ἀκρατὴς οἴνου, os quod eo biberi non poteſt. Ariſtophanes. ἀκρατὲς ἐστι τὸ στόμα dicitur meracus, ſeu modice dilutus. Ariſt. in Problem. ſect. 3. οἱ ἀκρατεῖς τῶν ποτῶν, ὁ ἴσως ἀκρατῆ μᾶλλον προσαγορεύουσι, qui dilutiuſculum bibunt quàm qui merum ex toto. magis crapulam ſentiunt. Idem ibidem. οἱ δὲ κακοκοιλίᾳ δὲ ἀκρατέστερος δὲ, id eſt, vinum dilutum quidem ſed tamen meracium. ἀκρατὴς οἴνου. dicitur vinum dilutum quidem ſed modicè & quod partem corpulentę meri vitiúmque retinet: vt docetur ibidem. τὸ ἀνοκρᾶτον, incontinentia, intemperantia, impotentia.

Ἀκρατὴς μὲν ἴσως ἀνήρ, cibum minutiuo tempore ſumo, merum bibo, ἀκρατοι πῖνω. Ariſtoph in Plut. τράφομαι ἀκρατεῖσθαι, id eſt, ientaculum facietis, ἡ ἀκρατὴ σκοῦτα nam hi cuſpoſit coitum veneréa ſua lingere ſolet, vt ait κεῖσθαι τὸ ἀκρον τῆς αἰδοῦς, vide Ariſtoph. interpretem. & Athen. lib. 1.

Ἀκράτισμα, ατος, τὸ, ientaculum, id eſt, τὸ φαγεῖν τὸ ἄριστον. Ariſt. lib. 6. de nat. anim. cap 8. Palumbium fœmina incubitū à pomeridiano incipiens totā hanc noctē & vſque ad tempus tentaculi perſeuerans, id eſt, ἀκρατίσματος hoc eſt, vſque ad tempus matutinum. Vide Suid in verbo δίπτω.

Ἀκρατισμὸς, οῦ, ὁ, ientaculum. Plutarch. in Sympoſ. à meracius potandi conſuetudine nomen hoc inſtituti conſectat quoniam panis bucceſſam meio tingerent, vbi Homer. inquit, illud ἀ ἐουμένως ἐπίοντε, ἡ, ἐπὶνειον ἄριστον. Interp. ἄριστον ἡ λέγει νῦν τὸ σφαιτὸν, ὃ ἐμεῖς ἀκράτισμα. ὥστε καὶ πᾶν τὸ πρὸ μιᾶς ἀρίστου ὁ ποιητὴς ἐκαι δεῖπνον μὲν δὲ δεῖ ἐπὶ δύσιν τῷ ἡλίῳ δύοντι Sic & vbi ait Homer. Ὀλυσσ. ἐν δὲ δύσεως ἐν δὲ ὑγιεῖας ἐνὶ οἴνῳ ἀρίστου κειμηλίων τῶν. Athenæus libro primo, λέγει ὁ. αὐτ. τὸ σφαῖτον ἢ ὄψιμος ὁ ἐμεῖς ἀκράτισμα ηκολούθη, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν ἡ θεσπέσιῳ φασὶν ἴριδι author veteres ἀκράτισμα etiam diu ientaculum vocabant. Vide Comment. Theocrit.

Ἀκρατὴς, incontinentiſſimus vel ὁ μανικὸς ἐγκρατὴς, vel ieiunus, ἄγυιος. Theocritus Edyll. 1. φιλῇ ἡ ἀκράτεσσι δὴ ξμεῖς κε ἄξῃ.

Ἀκρατικὸς, ἡ, ὁν, ἐς, temulenti, qui affectum bibunt, Athen. lib. 11. ἀκρατικὸν δὲ ποιεῖ τὸν οἶνον τὸ πολὺ ἐπὶ τοῖς ἀκρατικοῖς. Etymolog. ἀκρατικὸν δὲ ποιεῖς λέγει τὸ καθαίρειν τὸ στόμαχον.

Ἀκρατοποσία, vini intemperantia, meraca vini potio, meraci vini potus, apud Dioſcorid. libro ſexto, ἀκρατοποσίας ἀγάπη Alexander edidit in India, certamen temulentiæ. Plutarch. in Alexandro.

Ἀκρατοπότης μὲν οἶνον, merum bibo, vinum haurio, mero ſum deditus, apud Ariſt. in Problem.

Ἀκρατοπότης, mero deditus, ὁ μέθυσος, ἡ ἄκρατος οἶνου ἀπολαύσας πίνων, v. olentus, meri intemperans: Thracum & Scytharum ſynth.

Ἀκρὶς, ὁ, ἡ, ὁ, purus, ſimplex, ab omni commixtione ſecretus, merus, immoderatus, ſummus, absolutus. Plutarch. in Numa ἀκρὶς ἐκ ἀκρὶς ἐπαθεῖαι, id eſt, fortis & vehemens æquanimitas. Idem ibidem. βαθὺς ἀκρὶς ἡ ἰσχυρὸς, &c. id eſt, coloris vehementis & acris Thucydid. lib. 2. ἐπιπεσόντος τοῦ τοσούτου καὶ τῶν κοιλιῶν, ἡ ἐν τούτοις τὰ αὐτὰ ἰσχυρὰ ἐγένοντο, ὃ διαίρεσις ἄμα ἀκρίτου ἐπιπέσαντος, οἱ πολλοὶ ὑπὸ ἐρημίας διὰ τῶν ἀδένων διαβήσεται, id eſt, aſſiduo profluuio incidente, &c. ἄκρατὲ ἐπικρατὲς ὁ τοῦ, &c. id eſt, omni corporis admixtione liberatus animus. τὸ ἄκρατον intemperantia, merum, vinum purum ſeu meracum, intemperatum vinum, mer. compotatio. Dicitur etiam genere maſculino ἀκρατὲ pro mero. ν. ἀκρατὲ σπόνδει. Plutarch. in Lycurgo. πολλοὶ ἀκρατὲ πίνειν, id eſt, meri multum bibere. Chryſoſt. ὥσπερ ἐπὶ μεθύσων ἀκράτου ὀρέξας ποτὸν, id eſt, multum vini porrigere. Lucian. in pſeudore. ὅθεν ἐκ κύλικος ἀπορία ἡ, ἀπαιδία συλλογισμοῦ τινος, ἡ ἀκράτου ἡ ῥᾳθυμίας. id eſt vinum non ferentes. Dicitur etiam ἀκρατὲ ὁ, ἡ, id eſt, vinum merum. id eſt, ἀκρατὲς, ἐμμανὲς ἀνὲς ὕδατος ἀσυγκεκαῦσθαι. apud Ariſt. & ὁ ἀκρατὲ. Heſiodus libro primo. ἀκρος ἡ μετάπρας ἀφειδέως οἶνο ἀκράτοιο, &c. Dicitur & ἀκρατὲς ὑδατος. Antipater in Epigramm. ὕδασὶ κεκρύπτε κακρατὲς κακρώμενα ἀκρας ἀφθαρτὲ. Sophron. apud Athen. libro ſecundo, ὕδατος ἀκρατὲς εἰς πᾶν κυλικεῖον, &c. ἀκρατὲς ὀλιγαρχία, effeminis ſtatus paucorum. Ariſtoteles. lib. 2. poli. ἀκράτεις ἀνδρὲς inter mendacium, τὸ τοῦ ἐν φιλίᾳ. Plato de Rep. ub ἀκρατὲς autem ſecundam producit, Theocrit. Edyll. 14. ὅδυ ἡ φιλότης ὁδὲ ὑπνοῦσι ἀκρατὲς, id eſt, ita vero procedente tempore viſum eſt infundere vinum. ἀκρατὲς etiam quod διαθὲς ἀκρίνειν, perſpicuus, lucidus, vt ἀκρατὲς κλὲς ἀκτὲς. ἀκρατὲς, fœtudus. vt ἀκρατὲς ὀρχὲ id eſt, ὀσφρήσεται. ἀκρατὲς γνώμη, apud Ciceron. in Epiſt. Famil. bilis mera & pura, vel ſplendida bilis vt dixit Horat. Ἀκρατὲς δὲ ἀκρατὲς ἐστι καὶ ἀκρατὲς ἡμέλει apud Hippocrat. de iis ſtones, eſt vomitus, vinus tantum humoris, vt exponit Galenus in Comm. in Prorrhet. Sic tamen exere ta biliola vocare conſueuit. quæ ſyncera & exquiſita, vt docet Galen. in primum Epidem. Ἀκρατὲς σκέτε Hippocrati, ſemper de nigra ſanguinis fluxu, Galen. Comm. 1. & ἀκρατὲς ἡμιὲς ἀκρατὲς ἐστὲ, id eſt ἀκρατὲ δίλμωσε. vinum boni geniji, quod meracum remotis menſis humidum. vide in dictione κρατὲς. Expon. & ſummus, abſolutus, apud Platon. Item ἀκρατος pro ἀκρατος, petulans.

Ἀκρεβὴς, ὲς, ὁν, vrceus, ſeu vrceolus, quaſi merum ferens. dicebatur etiam ψυκτὴρ ἡ δίνος. Pollux libro 10. ἀκρεβὴς ὁ δίνος, ſicellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, Pauſan. tradit, Cyll. lib. 15. cap. 6.

Ἀκρατος ορος, ὁ, impotens, ἀκρατὴς.

Ἀκρατὴς, impotenter, intemperanter, incontinenter. Eſt etiam ἀκρατὴς, ἀνυπόπωτος ἀτος, ἔτι πεπῶν, ὃ ὠμὸς ἐν ἀκρατὴ ἡ ἐπὶ πᾶσιν ὑμεῖς ἀκρατὴς Anacreon. autem id eſt. admodum, immodicè, vehementer. Lucian. in dialog. Dordis & Galatex. ἀκρατὴς γὰρ ἐγνώκει ἀκρατὴς λοιδορήσομαι τοσοῦτον κὴν τὸν ἐγκωμιάζειν, &c. immodicè candidè.

Ἀκρατοσιτὴς, lit. ventriloquus, intemperantia: vnde in Galeno zymomachia, ἀκρατοσιτὴς, ἀπύρετος ἀκρατοσύπος.

Ἀκρασίδιος, ους, ὁ, ἡ, in eacumine ſiſſus.

Ἀκρασολία, ἡ σκόλυμος ὀργὴ. ira repentina & leui de cauſa.

Ἀκρόκολος, propenſus ad iracundiam, ὁ εἰς ὀργὴν φοβερὸς. Ariſtoph.

Ἀκρια, Macedon. παῖς δηλητὴ ἀκρὶα vero dicta Pallas & Venus, Heſiod. ἀκρὶα etiam dicit.

Ἀκρεμονικὸς, ad ramos pertinens, rameus, vel qui ramalis: vt ramorum proceſſus. ἀκρεμονικὴ ὑποφύσις. Theophraſt. hiſt. libro 4. cap. 7.

Ἀκρεμὼν, ονος, ὁ, ramus, brachium pro ramo, germen, virgultum ab Hiero. ſim. cap. 13 Eſiæ. Propriè autem ſic dicitur grandis ramus, quales ſunt ij rami in quos arbor à caudice ſeparatur vt etiam exponitur à Gaza. Nam minor ramus prop. κλάδος appellatur quanquam & generaliter accipitur: vt quū Suid. & Heſyc. ἀκρεμὼνες exponunt βλαστὲς, ſeu κλάδους: ἀκρεμὼν etiam reddit ſtipes ab eodem Gaza lib 5 Theophraſt. cap. 1. de cauſis plant. Dioſcorid. accipit pro ramo fœnculi libro tertio. κυλίζεται ὁ ἡ τὸ πέπων πρὸς τὰ αὐτὰ γλοιῷ, ὥστε καὶ τοῖς φύλλοις ἡ τοῖς ἀκρέμοσι ἡ ῥίζᾳ. &c. Ἀκρέμωσε videtur appellaſſe Plin. lib. 17. cap. 14. arborum humeros. & Columella de partib. arborum loquens lib. 3 cap. 10 Semina quæ ἀντανὲσια Theophr. legenda eſſe ait, ex locis quos humeros vocant ruſticè. Videſ. ζοε. apud Etymolog. ἀκρεμὼν leg & κρεμὼν pro ἀκοῦραι τὰ κρεμὼ, ἡ, id eſt, pendeo, vt ἀκρὶμων ab ἀκρος, ἡ, ſummus quod ſit in ſummitate arboris.

Ἀκρὶεσπερος, ἡ ἄκρας ἑσπέρας. apud Hippocr. ſicut ἄκρας νυκτὸς, pro τὸ ἡ φωτὲς ὄντος, Galen. ἄκρας ἑσπέρας, i. ὀψὲ τὸς ἡ ἀχλυώδες. Legitur & apud Nicandrum.

Ἀκρὶη, ummitas, pro ἀκρὶᾳ citur etiam Ἀκρὶα pro eodem. ἀκρὶας ἀκροτάτας, ſummina cacumina, dicit Apol. Rho.

Ἀκρὶβὴς, ὲς, ὁ, iuuenis, imberbis, ὁ νέος. Dicitur & ἀκρὶβὲς, ὀξὺ τὸ ἄκρα ἡ ῥᾴθ.

Ἀκολὴς Hely. h. ἄλικτος, irrepreheníus.

Ἀκολμερος, ὲ, ὁν, ſine aſſectu amoris ἀστοργὸς.

Ἀκρὶμων, idem quòd ἀκρὶμων.

Ἀκρος ος, ὁ, ἡ, minutus, factus ob timorem.

Ἀκρὶσία, pro ἀκεσία Ioniceè.

Ἀκρὶτὲς, οῦ, ὁ, ἐ, mutus, ὁ ἀκρισόλογος.

Ἀκρισὶς Heſych ἡ λιγὶς (quo tenui impra ἀκνυσὶς) & ἄκρα, Spina dorſi & immitas.

Ἄκκιτος, Ioniceè pro ἀκρατος, apud Homer. Odyſſ. & apud ipſum ἀκρατον γάλα lac non ſeparatum, ἀχώρισον, ἀδιάκριτον. ἀκρατον ὕδωρ mera aqua apud Nonnum. Item in Epigrammat. vide in ἀκρατος. Item ἀκκιτος ὁ, ἡ, ὁ dem. eximia ars, id eſt, nihil adulterata. ἀκκιτος ἀσυνδὲ ἀτίλευτος. ἀπλήρωτος, tunc autem fiet ἀκκατος (pro quo Ioniceè ἀκρατος) non à κακῶ ſed à κοκκο pro κακῶμαι ſignificat perficio, vel ὡ δὲ ἀκοπτου ὑποσυγγιλίφαι ſyn-

σίαι,apud Homer.Iliad β,id eſt, mero adhibito celebratæ.ἄκρητον καῦμα, in Epigrammat. immoderatus æſtus.ἄκρητος οἶνος,vinum merum apud Herodotum. Item ἄκρητον νέκταρ, in Epigrammat. merum nectar.vnde ἀκρητοπότης meri intemperans, & ἀκρητοποσίη,potandi intemperantia apud eundem. ἄκρητον apud Hippocrat.Galen.τὸ ἄκρατον, ἀμιγὲς καὶ εἰλικρινές.

Ἀκρητέστερος & ἀκρητέστατος apud Hipp. Ionicè pro ἀκρατότερος & ἀκρατότατος.

Ἀκρητοχόλους, vocat Hippocrat.Galen.Interpr.τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολὴν,qui meram bilem congerunt.

Ἀκριβάζω,probo, diligenter indago.ἠκριβάσθη προφήτης, probatus eſt Propheta. cap.46.Eccleſiaſtici. vt verbum ineptum damnat Pollux lib. 5.

Ἀκριβασμός ὁ,accuratio,exquiſita examinatio & perpenſio: vnde cap.8. Prouerb. Salom. ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ, vbi Latinè,Quando circundabat mari terminum ſuum. Et capite quinto, Iudicum Biblic. μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας,vbi pro eodem mox ſequitur,μεγάλοι ἐξιχνιασμοὶ καρδίας.

Ἀκριβαστής,diligens explorator,inquiſitor,Bud.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, diligentia, ſedulitas, ſolertia, exacta diſcuſſio, cultus exquiſitus, accuratio, ſyncera expreſſio, ratio,integritas. Thucydid. libro ſeptimo, ἀκρίβεια τοῦ ναυτικοῦ, id eſt, rei nauticæ diſciplina. Iſocrat. ad Philippum, ταῦθ᾽ ὅπως γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις, παρ᾽ ὑμῶν τῶν ἀκουόντων πυνθάνεσθαι δίκαιόν ἐστι, id eſt, hæc quàm tempeſtiuè, quámque exactè ſcripta ſint, à vobis qui auditis, edoceri æquum eſt. δι᾽ ἀκριβείας εἰπεῖν. Ariſtotel. id eſt, exquiſitè dicere. κολαστέον πρὸς ἀκρίβειαν τὰς τοῦ γήρως κακίας, inquit Gaza,vertens illud de Senectute Ciceron.ſenectutis vitia diligenter corrigenda ſunt. ἀκρίβεια,rigor iuris.

Ἀκριβής,έος,ὁ καὶ ἡ,diligens, curioſus,exquiſitus, exactus,ſyncerus, merus, abſolutus,elegans,expreſſus, ſedulus, certus, exploratus, conſummatus, plenus, iuſtus. Chryſoſtomus, περὶ τῆς ἱερωσύνης,τὴν ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν,id eſt,certam & exploratam ſcrutationem.Thucydides libro quarto, ἀκριβὴς πρόφασις,&c. id eſt, πιθανὴ καὶ πιστὴ, vt Græcus interpres enarrat. ἀκριβὴς λόγος, exquiſita & accurata ratio, Ariſtotel. item apud Demoſthen. ἀκριβὴς αἴσθησις. ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν, excultiſſimus, accuratiſſimus. Lucian. ἀκριβὴς μνήμη, tenax memoria. Apud Dem. de corona,ἀκριβεῖ σταθμῇ, ad amuſſim & exactè: τὸ ἀκριβὲς, res exacta, exquiſita ratio,diligētia exquiſita, animaduerſio.Lucian. in Anach.τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, &c. id eſt, de his accurata conſideratio. πρὸς τὸ ἀκριβὲς, id eſt, ad plenum. ἀκριβὲς ἔργον,id eſt,opus quod exquiſitius adminiſtratur.Thucydid.libro 6.ἀκριβὲς εἰπεῖν dixit,pro ἀληθῶς, vt interpretatur Græcus interpres. Valla ingenuè exponit.ἀκριβέστατα, diligentiſſimè, ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν, id eſt, ad viuam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis viris.ἀκριβὴς τεταῖος,Galen.ad Glauc. i.iuſta, ὁ μὴ νόθος καὶ ὁ γνήσιος. τὸ ἀκριβὲς, τὸ ἄκρον, Euripid.in Philoct.

Ἀκριβοδίκαιον,τὸ,ἀκροδίκαιον, ius exactum, ſummum ius, quod ſtrictum Iuriſconſulti dicunt. ἔσχατον τῆς δίκης. Ariſtotel. ἀκριβοδίκαιον vocat, quaſi ius exactius duriúſque: & qui illud æquitati præferunt,ἀκριβοδίκαιοι ab eodem dicuntur, quaſi præduri interpretes iuris, quaſíque deteriores iuris ſtudioſi,vſurpatoréſq;, Bud. Anton.

Ἀκριβοδίκαιος, prædurus iuris interpres, , ὁ μὴ ἐπιεικὴς, Ariſtoteles libro quinto, Ethicor. ad Nicomach. capite decimo, Bud. in Annotat. in Pandect. τὸ ἀκριβοδίκαιον, ſtrictum ius exponit,id eſt,ius exactius duriú que: nam qui illud æquitati pręferunt,ἀκριβοδίκαιοι ab eodem Ariſtot. dicuntur, quaſi præduri interpretes iuris.

Ἀκριβολογέομαι,οῦμαι μ.ήσωμαι,exactè dico, exquiſita ratione definio, perſequor, accuratè exprimo, diligenter perſcrutor, arctius inquiro, accuratè loquor, ſeu diſcepto, cum accuſatiuo. Demoſthen. in Æſchinem, καὶ ταυτὶ πάνθ᾽ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι Plato primo de Republ. κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον,ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ,οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργὸς,quoniam accuratè rem perpendis. Bud. in epiſtol. quadam ad Eraſm.paſſiuè dixit,φιλαιτίως ἑρμηνευθέντων καὶ δὴ καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἠκριβολογημένων, id eſt.accuratius quàm par ſit tractatorum & expreſſorum. Demoſthen. pro Cteſiph. ἀλλ᾽ εἰ νῦν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω, τί ἂν οἴεσθε εἴ ποτε ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου ἀπῆλθον αἱ πόλεις καὶ προσέθεντο Φιλίππῳ,id eſt,arctius me &quod dicitur,ad rigorem de rebus diſceptante.

Ἀκριβολόγος, qui accuratè exprimit. Et Ἀκριβολογία, exacta determinatio, accurata ratio. ἀκριβολογίαν ἐπραγματεύθησαν, id eſt, accuratè tractarunt. Ariſtotel.libro primo,Rhet. ad Theodect. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν, in vitio ponitur ab Ariſtot. 4. Ethic. pro nimis exacta expenſæ & ſumptuum ratione.

Ἀκριβόω μ.ώσω. diligenter perquiro,diligenter tracto,ſyncerè exprimo,abſolutè digero, omnibus numeris exquiro, accuratè exprimo, accuratè fabrefacio, exactè cognoſco, cognitum habeo, perſequor, diligenter diſco, probè calleo, exploro. Iſocrat. in Panathenaico στασιάσαι μὲν ἔστιν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες,id eſt,qui res eorum & conſilia explorant ſeu explorata habent. Liban. hoc ἐξακριβάζειν dixit. ἀκριβοῦν τὰς τάξεις, Xenophon libro ſecundo Pædiæ, ordines diligenter exquirere,ſeu exactè conſtituere,ſic Philelphus:puto tamen.probè cognoſcere ſignificare. Ἀκριβόομαι οῦμαι,paſſ. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua exactè fieri & elaborari,item ἀκριβοῦσθαι ſignific. exactè cognoſci,pernoſci, inde particip. præteriti ἠκριβωμένος, & aduerb.ἠκριβωμένως. Ariſtotel. lib. de generatione animal.5.capite primo,ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων,id eſt, exquiſitè differentias colorum percipio. Lucianus in piſcatore, τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, id eſt, accuratiſſimè exquirunt ſeu explorant. vnde ἠκριβωμένη συνέσις, apud Ariſtoph. Hoc verbum ἀκριβοῦν ſignificat accuratè exactaque cura quippiam agere,vbi quis omnibus neruis incumbit. Dioſcorid. lib. 2. ἀκριβοῖ τὰς αἰσθήσεις,ſenſus exacuit, aciem ſenſuum excitat, exquiſitiores ſenſus præſtat. ἀκριβοῦν, tenere,callere. Xenophon libro primo Pædiæ, ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν· ἀκριβῶ τήνδε τὴν τέχνην, pro, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι, ἀκριβῶς μελετάω,ἠκρίβωσεν παρ᾽ αὐτῶν, diligenter didicit ab illis:aut(vt Valla interpretatur)exquiſiuit, vel rimatus eſt,vel perſcruratus eſt,Matth 2.

Ἀκριβῶς,abſolutè,accuratè,diligenter,exacta diligentia, planè,expreſſè,exploratè,affabrè,circunſpectè,vigilanter,attentè, acutè,ſumma cura ſeu exacta,dedita opera,prorſus,compertè, pro comperto,ἀκριβῶς γινώσκω,certò ſcio. ἀκριβῶς οἶδα, compertò certóque ſcio,probè ſcio, optimè ſeu compertè noui, ἀκριβῶς λευκὴ χρόα,perfectus candor. Lucian. ἰδὲ σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς.Thucydid.libro primo, οὐκ ἀκριβῶς χρόνοις ἐπεμνήσθη.id eſt,non digeſtis ſanè temporibus meminit. πάνυ ἀκριβῶς, ſummo ſtudio. Thucydid libro primo,ἀκριβῶς ἔπρασσον, &c. id eſt ἀπηνῶς ἀνενδότως:ita ἀκριβῶς apud Iſocrat. habet oppoſitum τὸ ἐπιεικῶς,ita vt ſignificet ſummo iure,nimis exactè,& λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν rem ad viuum reſecare. ἀκριβῶς τε πάνυ διαιτᾶν καὶ λεπτῶς,Galen.lib. primo ad Glaucon.exactum & tenuem victum inſtituere. ἀκριβῶς θερμὸς καὶ ξηρὸς.planè calidus,&. Galenus ibidem,planè calidus,omnino,πάνυ σφόδρα,vt ibidem dicitur pro eodem lib.1.ad Glauc.ἀκριβῶς μέλαν,Lucian.1. vehementer nigrum.

Ἀκρίδιον,ου,τὸ,locuſta paruula.

Ἀκριδοθήρα, ας, ἡ, capſula ad venandas locuſtas, Theocr. Edyll. 1.

Ἄκριες, αἱ,λόφοι,τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν,αἱ ἀκρώρειαι montium iuga & cacumina,vertices.Homer. Odyſſ.κ,Πῇ δ᾽ αὖτ᾽ ὦ δύστηνε δι᾽ ἄκριας ἔρχεαι οἶος. Interpr. ἄκρας ἔχοντας τόπους, τουτέστι τραχεῖς καὶ ὑλώδεις.

Ἀκρίζω,μ.ίσω,altum pulſo,digitis pedum incedo, extrema mutilo,loca alta conſcendo.

Ἀκρίνη,ης,ἡ,angulus.

Ἀκρίνης,ου ὁ,καθαρὸς,ἁγνός.

Ἄκρις,ἄκριος,ἡ, Acris,ciuitas quædam. Eſt etiam ἄκρις ἄκριος,ἡ,ἡ ἀκρώρεια τῶν ὀρῶν, vertex montium,Odyſſ.Et ἄκριος Ζεὺς, quod in montium iugis coleretur, Euſtath.

Ἀκρὶς,ίδος,ἡ,locuſta.Erat autem Iudæis in eſu,vt legitur cap.11.Leuit.Ἀκρίδες,id eſt locuſtæ:fuerunt Ioannis Baptiſtæ cibus, vt habetur cap.3.Euangelij Matth. non pro frutice aut ſurculo accipitur delicato, ſed pro animali. Nam conſtat non ſolùm Parthos,ſed & alias nationes atque adeò ipſos Iudæos locuſtarum eſu victitaſſe,quod ipſum Euangeliſta retulit in laudem Ioannis,quòd vili parabilíque cibo vixerit: vide apud interpretem Pomponij Melæ, Ἀκρίδες eſt qui putat ramorum extremitates ſignificare Ioſ. Scal.

Ἀκρισία Hippocratis,eſt στέρησις τῆς κρίσεως in morbis, id eſt, nulla in totum criſis ſiue iudicatio:aut δυσκρισία vel μοχθηρὰ κρίσις, difficilis maláque criſis, Galenus in primum τῶν ἐπιδημιῶν Comment.2. Ἀκρισία,ας,ἡ,nullum iudicium,non adhibitus delectus vel diſcrimen in diiudicando.ἀδιακρισία,contraria eſt κρίσει, id eſt,diſcretioni rerum & iudicio, delectuíque.Lucianus de Timone è ſummis diuitiis ad extremam inopiam redacto, ἀκρισία δὲ περὶ τοὺς φίλους καὶ εὐήθεια ἀνέτρεψεν αὐτὸν,id eſt, nullus in ſuſcipiendis amicis delectus,ac facilitas confecerunt illum. Dicitur & Ἀκρισίη Ionicè pro eodem in Epigramm.id eſt,iudicij temeritas. Et ἀκρισία,confuſio,perturbatio,tumultus,Polyb.ποικίλη τις ἦν ἀκρισία,περὶ τὰ στρατόπεδα,καὶ κυδοιμὸς, id eſt, tumultuabatur in caſtris:à Polybio item vſurpatur ἀκρισία pro re controuerſa,& de qua nondum iudicatum eſt Ἀκρισίας,Phrygum dialecto Saturnus dicitur Heſych.

Ἀκρίσιος,eidem eſt ἡ ἐπάνω τοῦ ἰσοδ καθεζομένη.

Ἄκριστιν,Phryges vochant furem mulierem, molitricem, κλέπτριαν ἀλετρίδα, Heſych.

Ἄκριτοι,ſummitates, ſeu cacumina montium vertices aut colles anguli,eidem Ἀκριτάγωνον eidem eſt multos habens angulos.

Ἀκριτί,

Ἀκερσι, sine iudicio, ἀνευ κρίσεως.

Ἀκερτόμητος, ου, ὁ, ἡ, in verbis indiscretus, varius ac mendax, futilis, proferens verba citra delectum. ἀπέραντος λόγος. ἀδολος παρὰ Ἡσιόδῳ, ἡ μῦθος, ἡ ἀ στερπτικὸν. Homer. Iliad. β. ὑφρὶν ἀκερτόμητος. Significat etiam ledit ioſum & turbulentum, qui clamator eſt, ſolet; & mendacem.

Ἄκερτος, ὁ, ἡ, indiſcretus, non iudicatus, indemnatus, indiſcuſſus, inuſtus, enormis, inſanus, temerarius, indicatu indicta cauſa, inſeparatus, id eſt, ἀχώριστος. ἀδιάκριτος incognitus, vanus, loquax, futilis, immenſus, decumanus. πολὺ τὸ ἀκερτοι ἀπαίδευτοι, id eſt, nullo ſit delectu. ἄκερτε μαργιῶσα. id eſt, temere & pugnax. Thucyd. libro 4 ἐπὶ ὀλίγοις ἀκερτοις ἡ ὑπὸ μιᾶς ὀλίγης καὶ ἀμετρίας ἐπὶ πολλοὺς προσγενομένης, καὶ ἐπὶ ἄφρονι τῶν ἐμπροσθεν μετρίων· καὶ πανταχοῦ, ἐλαχιστοφυῆ, dum adhuc anceps eſt eventus. ἀκτήνωρ ὁ ἀκερτος πλησ, id eſt, multitudo quæ nullo delectu conflixit, nullóque diſcrimine. ἀκρίτους αὐτοὺς ἐπὶ δίωνι, id eſt, eos ad ſupplicium cauſa incognita dedit. Æſchin. contra Ctesiphont. πλειους ἢ χιλίους ἡ τριακοσίους τῶν πολιτῶν ἀπάντων, φησὶ τὰς αἰτίας ἀκούσας ἐν μιᾷ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ δήμου, &c. Plutarch. in Publicola, ἀκριτος ἡ παροξυνθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους, id eſt, prædmultitudine conſulis & permixta erat ſtrages, de cadaueribus vtriuſque exercitus permixtis. Demoſth. ἐξὸν στερεῖν, ἀλλὰ περιιδεῖν ἀκριτον τὸ κρῖμα τοῦτοις ἡ τοῖς ἀλλοις ἅπασιν ἔσεσθαι παραχρῆ. id eſt, immenſa contentio. ἄκρητα μάχην ancipitia prælia. Homer. Iliad. β. ὑφρὶν, εἰσὶ τοι μῦθοι ἐλεγχεσι ἀκρητοι, i. ἀδιάκριτοι, πλοκοί. Heſiodus. ἀκρητοι εἴχον ἀέλλαι. anceps habebant certamen. ἄκρητον πόρον, apud Hippocr. Galeno interprete dicitur, velut ἀδιάκριτον, i. indiſcretum & confuſum: vſurpatúrque ab ipſo in mundi vacuitate atque infinitate, velútque in intermundij inanitate inform. ἄκρητος θάνατος, mors quæ irrogatur ſine cauſæ dictione, vel indicta cauſa. Æ chines, ἄκρητος τύμβος, ſepulchrum multis communc: vt παλυάθρων. Euſtat. Iliad. κ.

Ἀκρητοφωνῶ, barbarus aut ſtinctè & inarticulatè loquens.

Ἀκρητοφωνῶ, ῶ, ὁ, cuius ſolia non facilè diſcerni poſſunt, habens multa folia ſeu frondes, vmbroſus. Homer. Iliad. β. ὄρος ἀκριτόφυλλοι, πολύφυλλοι, σκιώδεις.

Ἀκρίτως, ſine diſcrimine, citra iudicium, indicta cauſa, temerarie. ἀδιακρίτως, indiſcuſſè, dubiè. ἀκρίτως κτίνες, indicta cauſa interimit, i. indemnatos.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, auditio, auditus. Plutarch. in Galba, ἀκρόαμα δ' ἦν ἴδιον ἡδὺ καὶ ἀλλοτριον ἐλθυμημάτων, i. Canus tibicen gratis auribus audiebatur. Interdum ἀκρόαμα accipitur pro narratione & recitatione. Cicer. pro Archia, Themiſtoclem illum ſummum Athenis virtum dixiſſe aiunt, quum ex eo quæreretur, quod acroama, aut cuius vocem libentiſſimè audiret, Eius à quo ſua virtus optimè prædicaretur. Æſchines in Ctesiphontem. εἰ ὁ δημόδης ἀπλῶς ἑαυτὸν ἐχαμώσατο, βαδίσας ἡδ' ἔργων οὐ πεπόδων τὰ ἀκρόαμα ἠσκει. Acroamata etiam dicuntur homines ipſi acroamata recitantes aut memoriter dicentes ſuper cœnam & prandium. Cicer. in Verrem, Hic quaſi feſtiuum acroama, ne ſine cordium diſcederet, ibidem conuiuis ſpectantibus emblemata auellenda curauit. & pro Scſtio, Ille ipſe ludens non ſolùm ſpectator, ſed actor & acroama, apud Athen. αὐληταὶ καὶ ψαλτρίαι καὶ τὰ τοιαῦτα ἡδ' ἀκροάματα. Plutarch. in Galba. Κάϊον τὸ αὐλησαντος αὐλοῦ σῶμα δίκτυον (ἀκρόαμα δ' ἦν Καίσαρ ὑνδυμιώμενον) ὑπανύσαι, &c. Ἀκρόαμα Macrob. accipere videtur pro cantu. Delectatus (inquit) Cæſar inter cœnam ſymphoniacis, eos fiumento tantum donauit, quum in alia acroamata ſuſſent nummis liberalis.

Ἀκροαματικὸς, auſcultatorius. ἀκροαματικὴ διδασκαλία, diſciplinæ ſpeculatiuæ, ſic Guarinus. ἀκροαματικὸς, Acroamatica vocantur Ariſtotelis commentationes, in quibus philoſophia remotior ſubtiliórque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes, diſceptationéſve dialecticas pertinebant. Gellius lib. 20. cap. 4. & Budæus Commentario epiſt. Vide Αὐτοσχέδιος. ἀκροαματικὸς etiam dicebantur, authore Beſſarione, quæ inter homines eiuſdem ſectæ aut hæreſeos arcana habebantur, nec foras efferebantur.

Ἀκροάομαι, ἀκροάσομαι, audio, ἀκούω. audire ſoleo, auſculto, perſuadeor, lum dicto audiens, ὑπακούω, cum genitiuo, vt ἀκροᾶσθαι τῶ διδασκάλου. Budæus in epiſt. quadam ad Lor golum, τὸν ἡδ' αὖθις διδαξάντων ἐκδιωχθῆναι πεπυσθαι, ὑπὸ τοῦ ἀκροᾶσθαι τε καὶ ἐν τῷ ἐκείνου αὐτοῦ ἐντυγχάνειν, id eſt, audire & te in diſciplinam dans ſeu auditor. Iſocrat. in Plataico, διόμοσε σῶν ὑμῖν, αἱ ἥρις ἀθλωφόρι. μὴ ἔνοιας ἀκροᾶσασθαι τοῦ λογοῦ μὲν. id eſt, auſcultare quæ dicu tur. Demoſth. item pro audio, in oratione contra Æſchin. ἔστι γὰρ ταυτὶ πάντα μοι τὰ πολλὰ ἀκοῦς ὑμῶς, ἀλλ' ἐκ διδασκαλῆς τοὺς ἀδικοῦντας ἡδ' ἀκροωμένους. Thucyd. lib. 3. οἱ δ' ἐπειθὸν ἐκλεοι ὁπλα, εἶτ' ἐκ περιπόλου ἐπ' ἠδ' ἀκρότων, id eſt, in poſteaquam arma ſumpſerunt, magiſtratibus non obtemperarunt. Ariſtides in Panathenaico, ἡ δημοῦ ἀκοὴ, ἡδ' προπάσῃ ὑπτεσθαι ἠδ' ἐλπίδων βασιλέως ἀκροᾶσθαι συγχωρῆσαι, id eſt, regi parere. Cum accuſatiuo. Lucianus in dialogo Neptuni & Delphinum, ἀκροώμενον ἠδ' ἅπαντα, audiebant enim omnia. Æſchines in Ctesiphontem, ἐκ πρὶ τοσοῦτ', ἡ μόνοτερον ἀφεῖναμαι ἀκροᾶσθαι. Vrbanus Grammaticus adnotat, ἀκροᾶσθαι in futuro ἀκροάσομαι. actiuè dici. vide Ἀκροᾶσθαι, Ariſtophan. ἀκροᾶτον ὑμῶν ἠδ' ἀρετὴν ἐσον, nos cedere oportet potentioribus. Inter ἀκούειν & ἀκροᾶσθαι, hoc intereſſe volunt, quod in hoc ſtudium illo ſenſus tantum ſignificatio inſit.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, auditus, auſcultatio, recitatio, narratio, audientia, diſciplina, quæ auribus hauritur. ἀκρόασις propriè eſt diſcipulorum. Pro narratione Lucian. ἐν ἠδ' ἀκοὴς ἀκούσας φρονιδὸς εἶ ὁ λόγος· ἡμεῖς δ' εἰδὲς τὰ πάλαι πεφασμένα ἡ τοῖς τοιαῦτα ἠδ' ἀκροᾶσεσι ἐντρίβοντες, εἰδ' ἀκοὰ τὰ ἀκριβέστερα ἴσμεν. Idem in Prometheo, πῶς ἐν τῷ μέσῳ ὁ πάππος κρεμὸς κρεμὸς ἐν εἶη ἠδ' ἀκρόασις κατακρίσεσι συγκειμένη, i. ad audiendam diſceptationem, orum conſumere. Illud Ciceronis in Catone Maiore, Facit perſæpe ipſa ſibi audientiam diſerti ſenis compta oratio & mitis, Gaza ita reddit, ὡς τὰ πολλὰ αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτὸ ὑξηργάζεται ὁ τῶ ὑπερβολῶν γέροντος ἀφῶν ἡ ὑσυλίστους λόγος· ἀφὸς τῶν ἀκροᾶσιν, id eſt, ad aures demulcendas. πανηγυρὶ ἀκρόασιν, audire. Horat de pace, ὑμῶ ὑμῖς ἠδ' λογοτων τῶν ἀκροᾶσιν πανηγῦρ, id eſt. video vos audire orantes. Æſchin. audertus Crelij, hort. λαεῖσος τῶν ὑφολιστῶν παιπάλαι ἀκροᾶσιν. &c. Epictetus, εἰς ἀκροᾶσιν πανῶν μὲ ἦλθ, μηδὲ ἐκδίδως πάρεδε, σαυτὸν ἡ ὁ σῶμον ἡ ὑσίαν δὸς ἡ ἀμε εἰσπαῖς ὁ συλεσε. id eſt, ad recitationes ne accede. ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ, auſcultatio ſeu recitatio ſeſe oſtentans. ἀκρόασι πεισθῆ, recitare, Budæus. videtur item quibuſdam ἀκρόασις accipi pro ipſo loco in quo ſit auditio. apud Plutarch. in libro de diſcernendo amico ab adulatore ὅθεν σοφὸν ἔδει αὐτοὺς ὁρᾶς τὰ πὰς ἀφώτας ἐν ἀκροᾶσι ἡ θεάτρες καταμαρξάντας. & apud Cicer. Et mehercule ipſius literæ ſic & philoſophus ſcuſſe ſcripſit vt eas vel in ærosſi audeam legere, niſi forte per acroaſtin in eo loco Ciceronis malis intelligere conceſſum aut coronam hominum acroaſcos ergo congregationem.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, ſuggeſtus, pulpitum, auditorium. Plutarch. ἐφὶ τῶ ἀκούειν, οὐ ζητεῖ· φησὶ τοῖς ἀκροατηρίοις ἰῶν ὑπαυσι ἀφορτε, &c.

Ἀκροάτης, ου, ὁ, auditor, Xenophon. diſcipulus. ἀκουσῶν Menander vocat.

Ἀκροατικὸς, auſcultatorius. Lucian. in encomio Demoſthen. κεμιζε ἡ ἀκροατικὴ μισθὸν, accipe auſcultationis mercedem.

Ἀκροβάζω, lummis pedibus ingredior. ἀκροβατῶν vel ἀκροβάζων exprellit Virgil. Æneid. 5. quum dixit, Conſtitit in digitos extemplò arrectus vterque.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, lummis pedum digitis ingredientes. Basil.

Ἀκροβατῶ μ. σω. ſuſpenſo gradu & lummis pedum digitis eo, ἀκροβάζω. ἀκρους τοὺς ποσὶν ὑπιζάνειν ἀκροποδὶ βαδίζω. Antiphilus poeta Epigram. Ἀτραπὸν ὑστεις ὄμμασιν ἀκροβάτει. ἀκροβατῶ, pro ſuperbè incedere. vide ἐξακροβατῶ.

Ἀκροβατικὸν, canſorium.

Ἀκροβαφὲς, ſumma parte tinctus, ſumma parte rubens, in Epigrammat.

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine getens, vt palma, apud Theophr. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 23.

Ἀκροβλίμα, belliſci faſtigia. τὰ ἄκρα τῶ ὑβελισκοῦ, ἡ τὰ ὑβελισκοῦ.

Ἀκροβολίζειν, iaculari, πεζεύειν, ἀκοντίζειν. ἀκροβολίζεται, τὰ ἄκρα τὸ στόματος βάλλεται.

Ἀκροβολὶς, iaculi genus.

Ἀκροβωματίζειν, in ſummos pedum digitos conſtare & aſſurgere.

Ἀκροβόλος, ſolis iaculati radij, τὸ ἥλιο βιλοῦ.

Ἀκροβολίζω & Ἀκροβολίζομαι, μ. ισω. μ. iaculor, ἀκοντίζω, velitor, leui certamine ago, miſilibus certo, πεζεύειν βάλλω. certaminis præludia facio, fundis lapidibuſque & ſagittis pugno, ferentariorum vtor dimicatione. Xenoph. Luciau. in Timone, πότερον οὖν δεῖ σῶμ' ἡ τῶν ἀκοὰς ἀπολωλὸν αὐτοῖς, ποῖς λίθοις ὑξ' ὧν ἐκβολίζεσθε ἀκροβολιζόμενοι, id eſt, deiaculans. Herodot. lib. 8. ἀκροβολισάμενοι τῶν ἐπῶν, pro, alternationibus veltitari ſunt. Budæus in epiſt quadam ad Erafmum, ὑσυλίστας τινα δὴ πὺ ὑσεφάνων ἐν ἡμῖν αὐτὸν τοῦτο σόφισμα, ὑξ' ὧν ἡκροβολίσαμεν φησὶν μισητικὸς, id eſt, properea quòd inter nos antea veltitati ſimus declamatorie. Xenoph. lib. 1. Pædiæ μέχρι ἡ πεζύμενος, &c. ferentariis certare, exponit Philelphus: vide locum.

Ἀκροβολὸς ἀκίδες, cuſpides mucrone ferientes, in Epigram.

Ἀκροβολισμὸς, ὁ, præludium pugnæ & initium, leue certamen ſeu prælii, tumultuaria pugna, excurſio, velitatio. Lucian. in Tim. ἡ σπρατὸ συμφορὰ ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν φοιτήσαντί ἐστι, id eſt, in morem leuis pugnæ & veltitatis, ſeu in morem iaculorum ex alto denolantium denſiſſimè Politian. in Herodian. ἀκροβολισμοὶς interpretatur leues pugnas & veltitares. Significat etiam iaculorum ex edito loco emiſſionem.

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, ἀκοντιστὴς, iaculator, veles, ferentarius.

Ἀκροβολισμὸς veltitum tela.

Ἀκροβόλος, ου, ὁ, idem, proprie qui è ſummitate loci alicuius iaculatur, vel ſummitatem verſus.

Ἀκροβυσία ας, ἡ, præputium, ſeu cuticula τὸ πόδος: vt περιτομὴ circunciſio. Paulus epiſt. ad Rom. cap. 2. ἐὰν πράσσῃς νόμου πεῖθε ἡ περιτομὴ σου ἀκροβυσία γέγονε, hoc eſt, ſi tranſgreſſor Legis fueris, circun-

cisio tua in præputium versa est. Ab Aristotele præputium dicitur. ἀκρεπόδια.

Ἀκρόξυστος, ὁ ἢ ἡ præputiatus: vt legitur c. 5 Iosue. ἀκρόξυστοι ἦσαν, i. nati erant in præputio. proprie ἀκρόξυστος idem significat quod in extremitate tectus, id est, extremam colis partem tectam habens.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, lapis q. summangulus, summus lapis angularis. Petrus Apost. cap. 2. primæ epist. ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον ἐκλεκτὸν, ἔντιμον. ecce pono in Sion lapidem in summo pendantum angulo, electum, pretiosum ἀκρογωνιαῖος λίθος, lapis summangularis, lapis summus in angulo, qui parietem vtrumque commintit & continet, solidissimus ac maximus. Paulus epist. ad Ephes. cap. 2. λίθου ἀκρογωνιαίου appellat summum in angulo ad heij lapidem Christum. dicitur etiam ἀκρόγωνος λίθος, i. summangulus lapis. Alij exponunt imum angularem lapidem. quia ἄκρον extremum vtrunque significat. repugnat illud. Matth. cap. 21. λίθον ἐἰς κεφαλὴν γωνίας, nempe Christum caput anguli.

Ἀκροδίτιον, in summo nexu, in Epigram.

Ἀκροδίκιον τὸ summum ius.

Ἀκρόδρυα τὰ, arborum baccæ, ξύλινοι καρποὶ, Athen. omnes arborei fructus Aristotel. libr. 8. de natura animal. cap. 28. ἀκρόδρυα ᾗ ὀπώρα, id est, nuces & poma. Sic enim Gaza vertit: qui lib. 2. histor. plant. Theophrast. cap. 7. ἀκρόδρυα exponit. nucum & pomorum genus. & cap. 15. lib. 6. de caus. plant. τὰ γὰρ ἀκρόδρυα καὶ συκαῖ, & id est, in nucibus & ficubus. Cæterum cap. 7. lib 3. ibidem ἀκρόδρυα arbores, idem Gaza interpretatur. Xenophon in Oeconom. etiam pro arboribus accipit, ἢ συκᾶς ἢ ἄλλα δένδρα φυτεύειν, οἷμαι δ' ἔφη ὑ ἰσχνᾶς ἢ τὰ ἄλλα ἀκρόδρυα πάντα. Plutarch. in Alexandro. πολλὰς γὰρ ὕστερον ἀπῆρε κομιζούσας ἀκροδρύων ἢ ἰχθύων ἑφθῶν διαπομπάς. Interpres ἀκρόδρυα non reddidit: locus tamen ostendit hac voce ostrea, vel testacea significari. ἀκρόδρυον adnotat Hesychius à Tarentinis vocari πλησίς μύτηλ. Thomas Morus apud Lucian. glandes reddidit. Cato hoc nomine omnem fructum arborum significari dixit. Propriè tamen ἀκρόδρυα à Græcis appellantur, quæ in ambitu lignosum putamen habent, quod genus appellatione nucum apud Latinos cantinetur. Gaza in Caron. ᾗ ἄπιος δὲ ἢ ἢ ἀκρόδρυον, quod Cicero dixit. Tanquam in arborum baccis, &c. Bud. Annot. post.

Ἀκρόξυς, ος, ὁ, leuiter fruticetus, non percoctus, ad differentiam διάπεπτου. Diosco. ἀκρόξυς δὲ κεκμὴν τυκαίνεται.

Ἀκροζυγία, pars iugi media. Suidas.

Ἀκροθιγὴς, leuiter & modice attingendo. Budæus in epist. quadam ad Iunum Lascarem. τὰ ἐπιλυπήσαντα παιδίαν ἅπαξ ἢ ἀκροθιγῆς, id est, Græcanicam doctrinam attigit non leuiter: & quod Græci etiam dicunt ἄκρα δακτύλων id est, summo digito. Dioscorid. lib. 2. cap. de Cerasis. τρώσας εἰς τὴ κηρὸν ἀποσθιγὴς ἐμβαπτων. demerge placidè in ceram, ita summum intingens ieu per summum. ἀκροθιγὴς ἅπτεσθαι, per summum attingere, suspensa manu tangere. ἀκροθιγῶς βλέπειν, summam rei cognoscere & æstimare, Bud. in Comment.

Ἀκροθίνιον ου, τὸ & frequentius in plurali ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινὸς, summitates acerui quod primitiæ ex summo acerno ieu summitate acerui excerpi soleant, propriè autem primitiæ frugum secundum quosdam. Item pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur. Herod. Xenoph. Thucyd. Eurip. in epistola verò ad Hebræos capite septimo, pro ipsis manubiis ponitur.

Ἀκροθινιάζειν, summa quæque delibare. ἀκροθινιάζειν, primitias consecrare, ἀποκρεᾶ ἀκροθινιάζοῦσαι Euripid.

Ἀκροθώρηξ, ακος, ὁ & Ἀκροθωρηξ ἀκρομέθυσος, leuiter ebrius, qui leuiter se inebriat. Hac dictione vtitur Aristotel. in Probl. sect. 3. quæst. 2. & 26. quidam exponunt, summè ebrius. ἀκρατοπότης, ἀκρατοποσίων ἀκροκέλης. Ebrietas enim ἢ διάχυσις θερμάνσεως, id est, pectus caleficit: aut hic dicti, quasi pectore tenus vino imbuti. ab ἄκρον & θώραξ, Eralm. Chil. Cælius libro 13 cap. 39. & Bud. Comment. Erotianus apud Hippoc. scribit ἀκροθώρηκας ad sumvique ætatem vocari solitos τοὺς μὰλθὰ πλέον οἰνωμένους at schol. Aristop. & Suid. exponunt ἀκρομέθυσος, ἀκροπότης. ἀκροτικώτατος, ἀκροκελὴς quod Cam. interp. qui incipit inebriari, qui incaleficit potu, sed expressius reddit: cui pectus incaleficit potu meraciori. ἀκροθώρακα (inquit Clemens Alexandrinus) καλοῦσι τοὺς ταῦτα θεμιεὶ, ἐκείνου ὃς πίνει μίγμα ἢ λειτουργῶν ἀσιεῖν διατεθεῖναι τὴν μνήμην ὑπερον ἢ τὸ σῶμα ἀπόλλυται οἶνῳ, ᾧ ἀκρέδαιτον, ἀφ' ὃ τὸ θωρακισθῆναι ἔδοξε inebriari. Franc Port.

Ἀκρόκαπος ὁ ἢ ὁ, cacumine fructum ferens, Theophr. histor. lib 1 cap. 23. ἀκροκαρπα ἐρείκη, σπουδαῖα, ἢ ἄγρια.

Ἀκρόκερκα, extremitates antemnæ, cornua antemnarum, Virgilius.

Ἀκρόκαμπων. in summo nigricans, vt amnis turbidus. in Iliad. Ion. pro ἀκρολοφιωνὶς.

Ἀκρονυχάζω. nocturnus Hesiod. ἀκροκέλευσθαι ἀκρονυχάζω, id est, vespertinus, in principio noctis, prima nocte, αἰπὺ γὰρ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς ἢ τὸ ἀκρονυχάζω. sic Moscopulus.

Ἀκρονύφης τὸ, diluculum, crepusculum, extremum no ῖις. ἀκρονυφὴς ὄρθρος, vt ait Lucianus. ἀκρονυχὴς ἢ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς ἑσπέρων. hoc est, primo crepusculo. ἀκρόκνεφος, diluculo, ὀρθρος ὄρθρου, Hesych.

Ἀκρόκομος, ὁ ἢ ὁ, & ἀκροκόμης. habés 16 gas seu summas, comas modo deratè comptus. μετὰ τὴ πλὴν κειρῆναι τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κειρῆναι. ἀκρόκομοι φῆναι dicuntur à Dionys. palmæ quarum coma est in cacumine. vt inquit Plinius. Et ἀκρόκομοι καὶ κομητιδῶντες, Thraces quidam appellati sunt, quod antiqui in frontem mulicbriter demitterent, quemadmodum & diuersi Abantes priora capitis tondebant. Homer. Iliad. δὴ, ὄπιθεν ἀκρόκομοι. Interp ἄκρως κειρῆσθαι. ἢ μὴ κειρῆσθαι ὄπιθεν, μακρὰ πάντα ἐμπλοκὴν ἔχοντας.

Ἀκροκόρινθος, urx Corinthi, in Epigram.

Ἀκροκόρυμβα, τὰ, nauium rostra, τὰ ἀκροστόλια τῆς νεὼς, τὰ ἄκρα τῆς νηὸς.

Ἀκρολία ας, ἡ Extremitas membrorum, hoc est brachiorum vbi nimirum humeris inferuntur apud Poll. lib. 2. ἀκρωμία ὦμοι καφαλὴ, ἔσπατιαὶ & ἀκρωκωλία, idem sunt.

Ἀκρολιτὰ, τὰ, truncali, apud Cellium lib. 2. c. 19. & sic Gaza apud Aristotelem in Probl. sect. 23. quæst. 40. vide περικρίκια.

Ἀκρόλιτα, τὰ, primitiæ. ἀπαρχαὶ ἀπὸ ὑπαίθρου.

Ἀκρόλιθοι quid vocent Græci, ita explicat Vitruuius architecturæ libro 2. cap. 8. In summa arce media, Martis finum habens statuam Colossi, quam ἀκρόλιθοι dicunt, nobili manu Telocharis factam.

Ἀκρολιπαρὴς, per summa pinguis, In summa parte seu superficie pinguis. Alexis apud Athen. lib. 9. Ἀκρολιπαρῆ τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον δε homitibus loquens.

Ἀκρολόφιος, ὁ, Qui summa tantum colligit & manu carpit, Epinicus apud Athen. lib. 10. μόλυβος τὰς ἀκρολόφου.

Ἀκρολοφὸς στάχυας, in Epigram. summas spicas carpo, vel, vt Lascaris exponit. post messores leges spicas.

Ἀκρολοφίτης, qui in tumulis versatur & collibus, in Epigram. vnde ἀκρολοφίτης μὲν ὄνομα δε φιλόκωμος. apud Epigrammatarium, τῷ δ' παῦτος σχολὰ τῷ νύχιαι δ' ἀκρολοφίται, &c.

Ἀκρολοφία, summum collis. Polyb. ἁρμοῦ ἀποδίου φρουρὰ παλαιὸς ἐπὶ τῶ ἀκρολοφίῳ.

Ἀκρόλοφος, ὁ, tumulus. Plutarch. in Publicola, τοὺς ἀκρολόφους καταλαμβάνοντες, i. occupans tumulos seu colles.

Ἀκρόμανδρος, apud Strabonem, summè villosus.

Ἀκρομανὴς, ὁ, ἢ, ὁ ὑ, supra modum mente captus, insanus. Herodotus.

Ἀκρομόλυβδος λίθος, in Epigramm. rete in summo seu imo habens plumbum.

Ἀκρομύλη ης, ἡ. Hesychio est ἡ γρωὶς μύλαι, ἢ μύλῶν αὐτῆς.

Ἀκρομφάλον, mediana pars vmbilici, Pollux lib. 2.

Ἄκρον, ου, τὸ, summum, extremum, finis, extremitas, montis cacumen, vertex, fastigium, summitas, summus vertex, cacumen, promontorium, mons, caput, arx, apex, terminus, imũ. pars prima seu postrema. ἄκρων nomine, i. extremorum tam summũ quàm imum comprehenditur. Theophrast. histor. li. 3. cap. xi. ὅτι ἄκρων τῶν βαλανίων ἔκκλησιόν, vtrinque glandium extremorum. Aliquando ἄκρον, dicitur principium versus: vnde ἀκροτελεύτιον, apud Thucydid. vt eius Græcus enarrator exponit. ἄκρον τὸ τέλους τῶ στίχου, καὶ ἐστὶ τὸ ἄκρον, ἢ στίχου διὰ τῆς ἄκρων. per montium vertices per locos syluosos. ὡς τῶ ἄκρῳ, id est, in partib. promotb. ἄκρον ὑπολήφθαι, apud Homer. in Iliad. & Odyss. pro ὑπαλαβεῖν, molli attactu leuiter. ἄκρον κάδε ἢ μέσον ὦλενε, Parœmia in obscuris explicatiique difficillimus, Suid. Significat & τὸ ἄκρον, promontorium. Aristoph. περὶ συωλίτες ἄκρον ἀξιωσάμενοι, Sunium promontorium Athenien sium.

Ἀκρόνιον, τὸ, extrema pars nauis. Suid.

Ἀκρονὺξ ὁ καὶ ἡ

Ἀκρονυχία, ἡ summa & intempesta nox, νὺξ ἀκρονύχιος: sed cum ἡ, extremitatem vnguium aut montis significat. ἀκρόνυχον Gaza initium noctis vertit, apud Aristotel. in Probl. sect. 26. de ventis. legitur & 2. Meteor.

Ἀκρονύχιος, ὁ ἢ, vespertinus, qui fit aut est primæ noctis tempore, & ἀκρονυχὶς stellæ appellantur, quæ cum prima nocte oriuntur quæ etiam ἀκρόνυκτοι vocantur.

Ἀκροξόνια, τὰ, extremitates axi, Pollux.

Ἀκροπαγὴς, per summa fixus & hærens, Nonnus.

Ἀκρόπαγος ὁ ἢ, ὁ, ἢ, In summa parte affixus sic Hippocr. τοῖς ἀκροπάγοις κακίοσι, i. qui in summa cute seu superficie corporis vlcerantur clic. opponit τοῖς κυτιδέσι.

Ἀκρόπαγος, per summa confixus. Sopater apud Athen. lib. 3.

Ἀκροπλὼθ. locus lubricus, ἔνθα ῥέφρασ ἐς ἀκροπλὼθ. cœnosus & lutulentus. Polybius. ἀνὰ τὰ λειότατα καὶ ὀλισθηρότατα συμπίπτειν ἄνθρωποις ἀναγκάζει, τοῖς δια τῆς ἀκροπλώθου πορευομένοις, sicut probabi contingit eos, qui in lubrico consistunt, quo loco malè scribitur ἀκροπτώλων.

Ἀκροπτὸς (alij codices ἀκροπὸς) sic dicitur lingua ab Hippocrat. 7. Epidem.

Epidem. ἡ ἄκρη νοσητὰς μὲν διεκπυοῖσα, τουτέστι καὶ διαβρήσσουσα ὑπὸ δυσκινησίας, quæ fui impos est, & præ difficultate monendi balbutiens & inarticulata. ἀκρητὰς γλώσσας, Varinus. vide Galen. in gloss. Ἀκραπὲς scribitur.

Ἀκρῶτα, quæ in superficie natant. τὰ ἐπιπολάζοντα ἢ ὑπ' ἄκρου ὑφιλόμενα. Galen. apud Hippocr.

Ἀκροποδιὰ, summis pedibus, seu summis pedum digitis. Lucianus in Cancaio. οἱ γὰρ τοῦ σκιοῦ ταύτου ὀρμηθέντες ἔρχεται ἐπὶ τὰ ἀκροποδιὰ τῶν ἀλλήλων πόδων, ἀς βραδυτέρας ἀποδείξας ἡ σφυγμικὴ τέχνη καὶ πανδήμους ποιεῖται πάσι βιαιοτέρας ἢ τὰς αὐχμὰς τε τῶν νοσούντων πόδων ὥσπερ ἐφ' ὑφηγητοῦ μᾶλλον χρωμένη, παιδευθὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκ τῶν ἐπιπεδοτέρων, ὑψηλοτέρας ἀξιώσαι ἢ τὰς νῦν τε διὰ χορτῶν ἄμικτα ποιούσας. τὸ γὰρ τὰ τῶν ἀκροποδίων μὴ σῖτα, πόλις ἰσὸ, ἢ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀφῆς κόπτον μᾶλλον ἢ τετραμμένον. Aristid. in Panathenaico de eadem urbe, ἡ πᾶσα μὲν πόλις τῶν ζ ἀκροπόλεις κοινὴν ἀφροντισίαν ἢ ὀκνηρίαν ἢ ὡς οὐδὲν αὐτῇ πρὸς τὸ κοινὸν σῶμα ἡ πόλεως ἄκρα ἢ μόνον τιμᾶται συμπεπλεκότα τὸ δὲ πᾶσαν τοῦτο κηλᾶν. Hoer. ad Philippum. ἡ δὲ πόλις κεφαλὴ δεῖ εἶ τὰ ἀκροποδιὰ ἢ τὰ ἄλλα μόρια τοῦ σώματος. τὸ γὰρ τοιοῦτον παῖδας ἢ γυναῖκας ἐπιφέρεται τοῦ συμπέρας ἔχοντας εἰς τὰ ἀκροποδιὰ αἰδοῦσθαι. &c. id est in arcem vbi alleruabatur ærarium. &c. in Panegyr. ἀκροπόλεις ἐσχήκαν, arces excitare. οἱ ἐγίγνοντο ἀκροπόλεις, in ærarios relati: ex more Athenientium fic dicti, quia in arcem relata eorum nomina essent, qui & ὁρκωμότας, κατάθεσιν etiam vocantur & ἐγκωμιαστὰς. Sic apud illos. οἱ δὲ ἀκροπόλεως ἐξεκεμιζόμενοι, vt apud nos, ex ærariis exempti: vide Budæum in Pandect.

Ἀκρότατος, ὁ, excellsus, summus. ὑψηλὸς ἢ ὕπατος.

Ἀκρωτήρι, ὁ, ἡ, acutus ad transiliendum: à verbo πίτομαι, id est, petforo. Homer. 3. Ὦπλον δ' ἀκρωτήριον ὀξὺ κατ' ἀμφοτέρωθεν ἔχωσιν. Interp. ὀξὺς, verua acuta, ἀπὸ τὸ ἄκρον διὰ τὸ περαιοῦσθαι εὐχρηστὸν εἶναι διὰ τὸ ὀξύνεται.

Ἀκρωτηρία ἰω, ἡ ἀκροτήριον præputium, τὸ δὲν, ἀκρίβυσία. Propriè præputij cutis vel pars prominens, Pollux, Rufus, ἀκροπόδιον, τὸ ὕπατον τῆς πόδιης.

Ἀκροπόδιον, ὁ, τὸ, pars prominentior præputij, vide Ἀκρίβυσία.

Ἀκροπόρφυρος ὁ, ἡ ἄν ambitu purpureus.

Ἀκρωτηρία, ἀς, ἡ, præputium: sic Gaza apud Aristot. lib. 2. de partibus animalium cap. 13. & alibi multis in locis.

Ἀκρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, longas habens radices. τὰ ἀκρόῤῥιζα, quæ non agunt radices in profundum. Theophr. ἀκρόῤῥιζα δένδρα vocat hiſtor. lib. 1. cap. 9. arbores quibus radices per summa cespitum, vt loquitur Plin. lib. 16. cap. 31. cuiusmodi olea, malus, cypressus. Decuntur & ὑποτομαῤῥίζα, quibus opponuntur βαθύῤῥιζα, vt roborea quæ fuis radices in profundum agunt, vt ibidem dixit idem Plin. ἀκρόῤῥιζος δένδρον. apud Basil. βαθύῤῥιζον.

Ἀκρῤῥίτινον κ, τὸ, ἰστα nati summitas, totus nati ambitus Poll. lib. 2. apud quem scribitur vnico ῥ ἀκρόρινον.

Ἀκροῤῥώμιον, ν. τὸ, extrema pars temonis. Pollux.

Ἄκρος, ὁ, ἡ, summus, extremus, excellentissimus, singularis, simus, editus, sublimis, ὁ ἐπ' ἄκρου οὐρῶν βαδίζων, id est, summis vnguibus ingredi, seu summes pedum vnguibus. Prouerbialiter dicitur in eos qui audius auscultant. Nam ij solent semet in summos pedes erigere, dicitur & in fastuosos: τὰ ἄκρα ἀβασταλακτικὰ. id est, summo seu extremo attingere digito, id est, leuiter. Bud. in epist. ad Ludouicum fratrem, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, ὡς ἐπαγωμένοι φασὶ, προσθιγόμενοι τῷ ἄκρου, id est, primoribus digitis onus contingere. ψυχὴ ἐν ἀκρῳ. id est, non compos mentis. ὀργὴ ἐν ἀκρῳ. id est, impotens iræ. Herodot. lib. 1. ἐν γὰρ οἱ ἀνὴρ ἐπιθυμήσῃ ὀργῆς ἐν ἄκρῳ. id est, erat enim, vt demonstrabat, ira peracerbus. ἀκρότατος, excellentissimus. ἄκρα τεχνῆ, optima educatio, Plato de Legib. ἀκρε τουτὸς, id est, σοφὸν ὕπνου, Sophocl. ἄκρας ἰσίας χάδῃ. Aristoph. in id est, summis & extremis, non mediis, τὰ ἐκ γαιοτόκων ἄκρα ὠξέβρυλλα, summum quartarum partium fabulæ Actorem enutrunt, Demosth. de corona. Comparatium eius est ἀκρότερος, & superlatium ἀκρότατος. vnde ἐν ἀκροτάτοις πόδοι, apud Apol. Rhod. & ἀκροτάτων χρόα. vocat Homer. τῶν ἐπαμείνων τοῦ σώματος. & Iliad. ἀ, ἀκροτάτων καρυῆν, τῶν ἐκτρέπεται τὰ ἄκρα, id est, πάσχατα extrema, termini, limites. summæ partes, vertices, cacumina, summitates. ἐν' ἄκρον ὀδοντοφῦσι, summis digitis iter facere & insistere. Sophoc. ὑλὸν ἐφάπτε, κἀν' ἄκρον ὀδοντόρεις. id est, ἐπ' ἄκρον δακτύλου ἔζωμε χωρίου. τὸ ἄκρον ἔχειν, apud Plat. de Legib. ἄκρα σίτου, in Epigram. id est, σώματα, primas partes ferre. ἀκρῶν εἰς ἐπιστρεφῆ, Plato lib. 6. de Repub. id est, præstans in Philosophia. τὰ ἀκρότερα, sic dicuntur extremæ & summæ partes anatomicarum, interpr. Apollon. Superlat. ἀκρότατον, summus, extremus. Adamantinus in Phisiognom. οἱς ἀκρότατα κρανία ἢ νεῦρα, ad extrema negotia ſtrenuè ſtrenuè. Vel Adductibil. ponuntur.

Ἀκρωτήρια apud Hippocrat. quod leuiter putrefactæ & mutari cœperint. βραχὺ μεταβολικὸν. Galen. in Gloss.

Ἀκρεσπάσια, τὰ ὑποχόνδρια dicuntur, propterea quod costis subjiciantur & veluti in earum extremitate sint positæ. σπάσια autem costarum ossa dicuntur teste Pol. vel ipse costæ.

Ἀκρασαλὼ, herba quæ & ἔρωμος, id est, aucna, Dioscorides libro 4.

Ἀκροσφύριον, summa pectoris pars. Aristot.

Ἀκρόστιχα id est, summi versus, seu versuum summitates.

Ἀκροστιχὶς, genus versus est ita compositum, vt summæ literæ & capitales nomen aliquod, aut orationem includant per capita versuum dilecti ende: eo stylo fuisum comœdiarum Plautus argumenta contexuit. Sic suis carminibus in acrostichide scriptoris nostri eulogium includit Sibyllarquam legerat Cicero: meminitque tam celebris carminis libris de Diuinat.

Ἀκροσόλιον, τὸ, summitates, & ora nauis. τὸ ἄρμενον τὸ ἐγ τῶν ἀμφιστομέων ἐπὶ τὸ ὄξυμον καὶ ἀκρότατον ἀμφοῖν μέρη ἐ ὀπίσω μέρη ἐ πρόσω ἐρύει. Vide ἐς τὸ ἄρμενον: ἀκροστόλιον, extremitates in vtroque ἄκρα τῆνος, ἀκροκόλπωμα, ἰtoli extremitas. Artianus, τὰ ἀκροστόλια ἐ βασιλικὰ τῶν χυμῶν.

Ἀκροτόμια ἰα, quibus, inquit, Eust. φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς: pars quædam follium.

Ἀκροσφαλὴς, ὁ, ἡ, mollis, periculosus, facilis lapsu, lubricus, proclivis, deceptu facilis. ἀκροσφαλὲς ἔφοδος ὀρθῶν, prochuis ad iram, Plutarchus. Nicander in Alexipharm. ἀκροσφαλὲς ἐγχύτλιον. summè lubricum & periculosum, πάντα μᾶλλον σφαλερὸν, Interp. Etiam qui citò perichitatur morbo apud Plat. 3. de Repub. Qui citò peccat & labitur, apud Plutarchum in Sympoſiacis apud Suid. ἀκροσφαλὲς ἄκρως ἐσφαλῶν, ἢ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλόμενος. Ἀκροσφαλὲς οἱ τῆς παιδὸς ποδός. Babil.

Ἀκρόσφυρα, calciamentorum mulieb rium genus. Hesych.

Ἀκροχάλκωμα, summo fissus in cacumine diuisus, in ambitu sectus, in summo incisuris diuisus. apud Theophr. lib. 3. cap. 17. de folij diuisuris cuio ponitur Μασχαλὲς.

Ἀκρώτατα & ἀκρότατα idem quod posit. ἄκρα & ἄκρῳ.

Ἀκροτελεύτιος, extremus. Cic. lib. 5. epist. ad Atticum, Sed omnia metuo, etsi bellum ἀκροτελεύτιον habet illa tua epistola. ita mendose leg. pro ἀκροτελεύτιον.

Ἀκροτελεύτιον ὕπος, propriè extremum carminis cuiusdam poetici, vt vtuntur etiam in oratione soluta. Et apud Thucyd. τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ ἔργου κράτησι ἢ ἄκρου ἢ ἐ ἀρχὴ τοῦ ἔργου. Suid.

Ἀκρότης, ὁ, extremitas, summitas, suprenium, cellitudo, summa arx, apex. Plutarch. de legendis poetis, ὀρθότητα λόγου ἢ ἀκρότητα λογικῆς φύσεως, ἢ διάδοσιν ὁμολογουμένην ψυχῆς ἢ νοῦ. ἡ ἀκρότης τῶ ψύλλου, frigus summum, dicitur ab Alexand. Aphrod. libro 1. Problem.

Ἀκρότατος, ὁ, ἡ propriè non pulsatus, ἀκρότατα κύμβαλα, i. cymbala non congruentia ad numeros. Athenæus lib. 11. vocat sermones intempestiuos, aut nihil ad rem pertinentes, quos idem ἀμουσολογίας vocat. Eraſm. Chil.

Ἀκροτομία, μ. τὸ truncq, extremas partes incido. ἀκροτομῶν τοὺ σῖτοὺ, & μυστομῶν. Xenoph. in Œcom. de messoribus.

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ, durus præruptus, σκληρὸς ὑψηλὸς, ὀξύς. vnde ἀκρότομος πέτρα id est petra in summo secta, petra præruptæ. σκληρὸς ἢ ἀπρακτος. ἢ ἀκρότομος etiam accipitur pro rupe. vt illud in Psalmis Dauidicis, τῶν ἀκρότομοι εἰς πηγὰς ὑδάτων, rupem in fontes aquarum. Beatus Hieronim. in cap. 3. Amos Prophetæ. ἀκρότομον. interpretatur petram duri sum ἐπ, quam nos Latinè dicere silicem possumus. ἀκρότομος etiam politus, ξεστὸς. Iosephus de structura templi Domini, τὰς οἰκοδομὰς κ τὸν λίθον τὸν λίθων ἀκροτόμων ἐχόντων συνθετῶν ἁρμονίαι: τῶν ἢ λίθος. Apud ipsum, ἐν αὐτοῖς τοῖς πέτραι ἀκρότομος ἦν. κοινὸν ἐν μέσῳ φιλίσσυτος, ὁ ἀ πυρροὶ εἰ πάνυ ἀ ὄρυκτοι ὁρμῶσι κοινὸ ἢ πεπτάμενοι κατευγλὶ πανὶ ἐγκαίνου ἢ ἀμίκτοιοτ ἐ χνέλου σύσεως σεῖοι ξυναμιλάσσοις ἑαυτοῖς, i. petracia & cauata.

Ἄκρος ἀδιαίρετος, ἀπαῤῥύτος. Hesych. alias ἄκρος ἐσ εἰς ἐνὶ πῶ appludutur qui est sine plausu.

Ἀκρῶν Hesych ἔρευς μέρος νεὸς ἔσ.

Ἀκρουσὶ, Macedonibus ἔρος terminι.

Ἀκρωκε. dem affert pro ἐρὰ cauda.

Ἀκρυφόλια, summitas cœli.

Ἀκρυχεῖ idem expon. ἀκρου ἔχει. Κύπρι ὑ ὀρ ὃ Ἀργείας ἐφ' ἕ Ἀστέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο μιλάμενος κρὸ ἀγρὸς πὰς φριτίδας ἢ ὄρνι ταῖς χερσὶν, στερκτὴν ἐφερόλια.

Ἀκρυφόεις, per summa lucens, per summa nitens. epitheton autoræ, apud Nonnum, summo diluculo apparentis.

Ἀκρυφεύειν in cacumine prouenient. At Syn. ep. 40. ἵπτου ἀκρυφεύεται εἰς ἅπαντα αὐτῶ, dixit, i. summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes quæ in equo requiruntur.

Ακέρσωνος. folia cacumine gerens, vt palma apud Theophra. hist. lo 1 c p 23.

Ακεφυλάξ, arcis præfectus. Polyb.

Ακέφωνον, follum, parsalla extrema quæ fornacis vel fusorij infundibuli ori immittit: rostrum ad insufflandum. sic Laurēt. Valla apud Thucyd. lib. 4. vta scribentem, κεφάλῳ μεγάλῳ δίχα φύσαντες ἐκείλαθεν ἀ τοῦτο, ἡ ξυνήρμοσαν πάλιν ἀκριβῶς ἀ ἐπὶ αὐλὸν, ἡ ἐπ' ἀκροφυσήτια τὰ ὀρθρινὰ ἀὐλοῦσιν, ἡ ἀκέφωνον λύκοι ἀ κέρατες σιδήρεοι ἐ ἐμπνέοντες κεθεῦσι Sunt autem ἀκέφωνα, τὰ ἄκρα τῷ αὐλῷ, ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ σῶφ ἐκφυσῶσι, seu τὰ ἀκροτόμια τῷ αὐλῷ

Ακεφχαλίς, ἀκεφάλης ἡ, ἀφαιρεμβύωνος. Hesych. Dionysius fictitious is, Ἀκεφχάλις ἡ, οἷον πλακοειδὴς ἀνεσίπεπλα θύρετος. appotus, benepotus χαλεσπιμ Ἀκφαρτ Θ οἶν Θ, i. metuin, Ἀπὶ τὰ χαλεῖα τῆς φρένας, quod animos relaxet. Hesych.

Ακεφχαιόν, in extremitatibus vastum. in Epigram.

Ακεφχεφ ρ Θ, ἡ pars tota à cubito ad summitatem digitorum. apud Hippocr. vide χερ.

Ακροχειρίζομαι, μίσομαι summis manib. exerceor, colluctor summis tantum digitis, reliquo corpore intacto, πυκτεύω, ἡ παγκρατίζω ὥσφ' ἑτέρου ἄξιον συμπλοκῆς, ἡ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλα γυμνάζομαι Hoc verbo vsus est Aristot. cap. 1. lib. 3. Ethic. ad Nicomachum. Argyropylus, summis manibus luctor, interpretatur: Aretinus, illum magister ludi gladiatorij: vetus interpres, sum pugil. vide Galen. lib. 2. de famitate tuenda.

Ακεφχειρίδιος, ίδος ἡ, dem quod ἀκεφχειρ.

Ακροχειρισμός, οῦ, ὁ, lucta, quæ non toto collato corpore, sed cōfertis summis manibus fit Lucian. Gal. de 2. Sanitate tuenda. idem signif ἀκροχειρία.

Ακροχειρισταί, chirochiristæ, i. summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes.

Ακεφχειρ Θ, ὁ à homicida. ἀέφοφ Θ. Hesych.

Ακροχειρίτης ὁ, ὁ ἡ ἀκροχειριζόμενος, ὁ καμδοκόφ Θ ἄκρων τῷ χειρῷ τὰ ἀντάγωνιστοῦ, luctator summis manibus conflictis & implexis. fuit autem sic appellatus pancratiasta quidam Sicyonius ex eo quod ἄκρας χέρας ἐδιαφερόντως comprehendere soleret nec prius dimittere quam illum viribus defici sentiret, Paus. El. lib. 2.

Ακεφχυμίσιοι οἱ, summitates iugum ζυγίδας ἄκρας. Pollux lib. 1.

Ακροχλιαρός, exiguo calore tepens, egelidus, calefactus summo corpore, summe tepidus. Dioscorid. lib. 2. ἀφεὶς ἐλαιῶδ τοῦ ὠοῦ, i. de oui albumine. ὡ ὧν ἡ ὑδρωδὴς ἀμφοτέροις δύναται βοηθεῖ, ἀκροχλιαρὸν ἡ ποῦς κύστεως ὀνημασίς ἡ ἕλκεσιν νεφρῶν. apud Hipp. ἀφεὶ ὑγιαίνοντος ὀξύκρατος, ἀκροχλιαίνοντος χλιαροῦ summe tepidum, exquisite tepidum.

Ακροχλιαίνω, ἀνῶ, ἀ. feruere, Pasto de Legib. lib. 5.

Ακροχολία, ας ἡ, summa iracundia, ira vehemens & quæ ad summum perueni, ra capitalis Horat. 1. Satyr. in 7. Plutarchus lib. ἀφεὶ ἀοργησίας τὴν ὀργολότητα definere εἰς ἀκροχολίαν, ἡ πικρίαν, ἡ θυσκολίαν.

Ακεφχόλος ὁ, ὁ, iracundus admodum, vel qui leuiter irascitur, & statim iram deponit, ὁ ἐξ ὑπερβολῆς ὀξὺς ἡ ἐπὶ σφόδρα ὀργίλοις ἀφεὶ ἡ ὧν. vsus est Aristot. Ethicor. li. 4. cap 5. Plato poeta & ἄκρως χολοῦ dixit & ἀκροχολοῦσθαι.

Ακροχορδάω, ῶν Θ. ἀ. acrochordon: proprie sic verruca dicitur, de qua Galenus in suis definitionibus. ἀκροχορδών, verruca est rotunda, eminens ἀφε in cute b asin h ubens angustam. Pollux lib. 4. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ σφοσπόνι, ἀκροχορδὼν, δότ' ὦ τ' ρίζης λευκὰ ἔκφυσις, ἀφε ἡ τὸ ἄκρον σκληρόμορφον, μᾶλιστα ἐπὶ παιδίων. Plutarchus in Fabio refert Fabium ipsum Verrucosum dictum, quòd haberet ἀκροχορδόνα μικρὸν ἐπὶ τῶν ἡ χείλους ὑπηρχόμενα, id est, paruæ carnis elatio in e natum in superioris labri extremitate. Dioscor. lib. 2. ἀφε σαύσας, i. de lacerta. ἄφρεσ ἡ δὲ μυρμηκιάσεις ἡ ἀκροχορδόνας ἡ ἡλους. Idem libro eodem ἀφε σκώληκας ἡ ἀκροχορδόνας ποιεῖ ἡ χυμός τις. Interpretes, ἀκροχορδόνας nunc verrucas vertunt, nunc acrochordonas: Ruellius interdum pensiles verruca.

Ακεφχωλ Θ, ῦ, ἡ aliquantulum, vel aliquantisper claudicat. ὁ ποδὸς ὀλίγον χωλεύων.

Ακεφφλοον, nudatum, in summo nudum, apud Hipp. Galen. τὸ ὑπὸ τοῦ ἄκρου φλοῦ, τετμῆσι γυμνόν.

Ακεφφλ Θ, ὑν summa parte recutitus.

Ακρωθ μ ασω, audio. & ἀκροῦσμαι in eodem significatu.

Ακμυσσω Θ, fine gl acie, non gl aciatus.

Ακρώλια, vifcera, σπλάγχνα ἔντερα.

Ακρωμέλια, extremitas panis qui ἀξολίας dicitur, Eust.

Ακρωμένον ἡ τὸ, summa pars cubiti. Pollux τὸ ἄκρον τῆ πήχεως. Suid. τὸ ἄκρον τῆ χειρός. ἀκρωλένια apud Pollucem, ora & limbi plagiarum & retium, τὰ ἐσχατα τῷ ἀρύλου, dicūtur etiam κεφάσεια ἡ πέρυσιν vide ipsum authorem lib. 2. & 5.

Ακρωμία, ας ἡ, armorum eminentia, summi armi, summæ scapulæ, armi. Theod. interpretatur pars humeri exterior proxima brachio. brachia prominens summitas, aut humeri caput. Polluci, ὦμοι κεφαλὴ ἑτάμιες ἡ ἀσπιδικία dicitur. Dicitur & Κεφάμιον, Galen. ἀφε ἄρθρων & in 1. de oss lib. 1.

Ακρων, extremitas membri ἄκρον χείρεσ Θ trunculus porci.

Ακρωνία, partium abscisio & amputatio, apud Æschyl. in Eumenid.

Ακρώνιον, ὠ τὸ, congregatio πλῆθος, σῶρισμα. ἀθροίσασα.

Ακρώνυξ, υχ Θ, ὁ, fum mungus, ab ὄνυξ 1. vngues.

Ακρωνυχία, ας ἡ, montis cacumen, summum cacumen, ἄκρον τὸ ὄνυχ Θ, τὸ ὄρος: apud Xenoph.

Ακρόνυχος ἐχ Θ, ἀκρόθριξ. i. in summos vngues erecta, ἀκρόνυχα πεδὰ ἔχειν, i. summa pedum vestigia.

Ακροπῆς, vide Ἀκρόπης.

Ακρόπτασος, ἡ, montis vertex, montis iugum, montis cacumen, μῆς, a nomine ὄρ Θ. Hermol. Barbarus vertit montis crepidinem. Partes autem montis sunt tres, ἀκρώρεια, ὑλόεσσα ἡ ὀ κορυφή, i. vertex & cacumen ὑλώδεια i. latera montis, τὰ πλάγια τ ὄρους: & πέρατα, i. pes & ima pars, i. τὰ τελευταῖα ἡ ὑπόδεις τοῦ ὄρους etiam apud Polyb. lib. 3. in fine, & ἀκρωμέτρια apud eundem.

Ἄκρωρος adverbium ab ἄκρ Θ. pro summè, egregiè, vehementer. Dioscorid. li. 3. ἀφε συμφέρει. ἡ ὠφελεῖ ὑδὼ ἡ ἡ πεφυσημένα μέση τ σώματος ἄκρως αἰμάζει, i. ad membra corporis quæ pertinent & affecta sunt mire prodest. Bud in epist. quadā ad Brix. ἄκρως τὸν φαῖν τε ἀφ ὡς αὐθρὸς ἐῦ ἐλαττικὸν ἡ φιλοπάτριδα ὄρκως. Galen. lib. 1. ad Glaucon. ὅταν ἄκρως ἡ ἔχειν ἡ αὐχμώδης ἡ πυκνοθρωμένη ἀμίετως τὸ σῶμα, i. summè & supra modum.

Ἄκρως, summè Cic. Lampfaceni summè in omnes ciues officiosi. i. valdè.

Ακρώσεις, audit. libens non audit, simulat. Hesych. ἀκροᾶται, ὑκοὺς ἔχ Θ ὑκοκωλύει, φρονιμεῖται.

Ακρωτηριάζω μ ἀσω, trunco extremitates, amputo extremas partes, fœdo manum vel nasum, mutilo aures proprie, id est, τὰ ἄκρα τῷ ὠτων ἀποτέμνω, propterea quod veteres iis qui in quopiam scelere deprehensi essent, per contumeliam summas auriculārum partes amputabant: vnde & per ἐκ lectibendum. hoc κερκαλίζειν etiam Poëtis dicitur. Sophoc. Elec. νῦ δὲ θανὼν ἀ' μιᾶς ὑσὸ ἐ ὑσυφόρ Θ ἐκκερκαλίζθ. κἀπὸ λατρίτου κέρα Κηλίδας ἐξέμαξεν. & apud Apollo. κρως δ' Μενοίτ Θ ἐκάρχασε τὰ τάμνε θανόντος: ἀκρωτῆλαι videtur Æschylus vocare τὰ ἀκρωτηριασθέντα ὑπὸ τοῦ ἐλεήμονος. ὄνομα. σφαγὴ τε. σπέρματος σ' ὑπεσπάσω παιδ ὠνγκλῶν τε χηνός. ἡ δ' ἀκρωνία. Herod. in Thalia, ἀ τῷ νεῶν κεφαλὸς ἐγκοσίων τὰς ὀφρῦας ἠκρωτηρίασαν καὶ αὐτὸν τὸν ἐς τὸ ἐρὸν ἀθιόμενον ὠνείρου. i. rostratas naues mutilauerūt. Demosthen. pro corona, ἀκρωτηριασμένος τὰς ἑαυτῷ πατρίδας ἐκφεύγει, qui suas patrias labefactarant, ἀκρωτηριάσας. ἀκρωτηριάζεται τὸ σφόσωπον, i. summas oris partes fœdat. Et lib. 2. Macab. cap. 7. ἀκεωτηριάζῃ ponitur pro summas manus & pedes præcidere. Aristides in Panathenaico, ὑδὲ ἀναγκάσαι ἡτιῶν ἠκωτηριάσθαι ὠφχοῦ εἰς τὸ πέλαρος, pro montes euertere & diripere ἠκωτηριάζθαι ἐκ χώρας ὑψηλοτέρας. id est, montium atque hyemis asperitate arceri iunt.

Ακρωτηριασμός, οῦ, ὁ, mutilatio. extremæ partis amputatio. Dioscor. libro 7. cap. 1 ὅτε μὲν οὖν ὑπὸ ἐξίστε αὐτὸς κοιμᾶ ὃν τῷ ἀνατρέπων φαρμάκων ὁ ἐμέτων γίνεται, ὅτε ὁ τῷ ἰλιδίων διὰ τοῦ καταγασμοῦ, ὁτε ὁ διὰ ἀκρωτηριασμοῦ, id est, per infectionem summarum partium.

Ακρωτηριαστής. interpres Græcus Thucyd. lib. 3. ciusdem, σῶν ἡ ὑγιᾶ, ἀκρωτηριαστὸν exponit.

Ακρωτήριον, τὸ. extrema pars, membrum postremum, summitas, promontorium, rupes. extremum cacumen. Herodot. in Vrania, ἐζήλωτο αὐθρίας ἔχων ὁ τῷ χειρὶ ἀκρωτήριον νηός, i. truncam nauē. leu truncatam partem nauis. τὰ ἀκρωτήρια summæ partes extrema corporis. Alexand. Aphrod. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ὑγρόθυμα, partes nostri corporis postremas rigemus sic Gaza. Aristotel. lib. 3. de natura animal ἀκρωτήρια τῷ σώμ, id est, extrema ossium. Idem libro eodem. ἐν τῷ ἀκρωτηρίων τοῖς σφυλοῖς, quod Gaza interpretatur, parte pedum prona. Dioscorid. lib. 2. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη, id est, vlcera in extremitatibus corporis nata. Thucyd. lib. 2. ἡ ἐς τὰς ἐν τῷ μείζονι σθενχώσατο, τῷ τὰ ἀκρωτηρίων αὐτὰ λῆσαι σύμενος, &c. deinde μ κ κατέσκηπτ Θ δὲ ἡ ἐς ἀρθία ἡ ἐς ἄκρας χέρας ἡ πόδας. Et Galen. ad Glaucon. ὥσπ ἡ μηρώδεις τοῦ αἰδοίου τερμάχες ἡ ἡ τῷ ἀκρωτηρίων πρίαι, i. fructio leu fricatio extremarum partium corporis. Significat etiam pinnacula & prominentias ædificiorum siue statuas quæ in angulorum summitate statuuntur. τὰ ὑπὸ τῷ τεῖν ἀλαπλόμενα ζῴδια. Sunt etiam rostra nauium & ornatus. Ἀκρωτήριον. Plutarch. in Cæsare. ὡ γὰρ πᾶν κόσμον ῥᾳδίως ἀποσκευάζομαι ἐξ ὑπάτου τὸ σημάντρ τ βουλῆς ἀφαιρούμενος ἀκωτηριον. ὡς Αἴσωπ ἱστορεῖ, πάντα ὅτῳ ἀ ἡκολουθεῖ διαπεφῦκε καὶ παρηγυλμένον ἐδὲν ἐπιλείπ ἡ ἀσκρυέν. Suetoo. quoq. idem significat, quum de prodigiis, quæ incerti ipsius ante cesserunt agens, ait, Cidphurnia vxor imaginata est collabi fastigium domus: matrimonio in gremio luo confodi. Et Cicero in Philipp. quum de honoribus à Senatu Cæsari decretis loquitur, Quem is maiorem honorem consequutus erat, quàm vt haberet puluinar, simulacrum, fastigium, flaminem. Apud Vitruuium lib 3 cap. 3. Fastigia tamen & acroteria multum differunt: nam fastigia quæ vel trianguli vel circulata fiunt, acroteria sustinent. Imponuntur enim fastigio veluti arculæ tres, vel columellæ, vel ityphallatæ (ad sustinenda sæpe figilla & imagunculas) idque Acroteria vocit Vitruuius: sic itaque fastigia & mediana, quia in extremis,

tremis, siue angulis, & in medio collocantur. Architecti nostri vocant fastigia vulgò *frontispices*. & in alia significatione *pynnons*: Acroteria verò, *acroteres & piedestals*. Dicuntur à Iosepho πυλῶνες. Erasm. apud Lucian. ἀκμαπάχεια transtulit, tublatos in cœlum fluctus. decumanos fluctus dicere potuisset.

ΑΚΤΑΖΩ, vel Ακταίζω, alacri sum animo, gliscо, eluo, σφοδυμοῦμαι, ὑβρίζω πλησμονῇ μετοχέτζω.

Ακτάφιν, latiuire, exultare & ferocire, præsertim de equis dicitur, incompositè saltare, in sublimè efferri, ἀκαλκιστάφιον, χαυνότιν. ἀπάκτους σαλάς, ὑπαίφιδι ἢ μετοχέτζοι. Item ruere in venerem, σεσε σιωουσῖσε ὁρμᾶι. Et apud Helych. ἀκτάφιτυσα, πεῖμουσα, & ἀτροκλὸς κραπόδια. Aiσχύλ. διάφιτον ἀς μετὰ τάκτι μᾶτ μ ἀκτάφιτ ἐ σάσιν.

Ακτᾶϊ, ᾳ. ὁ. litoralis, maritimus, ἀζάκτας. ἀκτᾶφι ἐχθὺς, id est ἀγελαῖος ἢ μὴ πικάφιος. Virgil. Eclog. 2. Amphion Dircæus in Actæo Aracynthо. In quem locum Seruius, Aracynthus, inquit, mons est Thebanus: vnde actæo, litorali debemus accipere: licet Athenæ ἀκτὴ primò dictæ sint: quanquam plerique Actæo Aracynthо pro Atheniensi accipiunt, non quòd hic mons sit apud Athenas, sed vt rusticі imperitia ostendatur. Ακτάφα. Attica regio, & Ακτάφι. in Epigram. ἐ ἄφιχ τσῦ ἀκτάφις σὺ πασῖ ἐπικαλοῦνται, id est, παρὰ θαλασσίοις.

Ακταῖος, ωυ, ὁ, Actæum nomen proprium, filius Melissi, Plutarchus.

Ακτακόλιο, littus-custodio: vnde ακτάφιος.

Ακτᾶς. Hesych. affert pro ἄφιξις, hiatus: item κάμπτ pectica forsan confecta ex ea arbore quæ ἀκτὴ nominatur.

Ακτᾶφιν, pauper, qui possessiones non habet, inops.

Ακτᾶφιν, ductor, dux viæ, ὁδηγὸς, apud Syracusanos. Hesych.

Ακτᾶϊος, ᾳ. ὁ ἢ. impexus.

Ακτᾶϊος, gendum est. ακτῖον ἐμόλιον, pax agenda est: ab ἄγω.

Ακτᾶφιν. in vulg. edition. Thcoph. ponitur pro ἀκτὴ vel ακτὶς, id est, sambucus.

Ακτᾶφιτος, insepultus, cui non sunt facta iusta. Epigram. ακτίφιτος idem sign.

Ακτᾶϊς, ᾶδος. ἡ. litus, ora, maritima regio, acta, Virgil. 5. Æneidos, At procul in sola secreta Troades acta Amissum Anchisen flebant. Dici volunt ab ἄγω siue ἀγνυμι frango. Vnde fluctifragum litus vocatur. Lucretius, Denique fluctifrago suspenſæ in littore vestes. Horat. Quæ nunc pumicibus oppositis debilitat mare. Aristid. in Romæ encom. ἐκπεπλήγμενα ἢ πόρρωθεν ἢ μεσόγειοι πόλεσι, ταῖς μὴ οἰκειθέσαις. ταῖς ἢ ωϊξὴν ὑπίσαις, &c. Et ligitur ὁ πρῶτος λόφος ἀπὸ τῆς παρόδου τοῦ λιμένος τοῦ πρὸς ἑῶν ἀνέμων ἀγομένου ἢ ὅσ ἢ ἐνηγενὴς ἢ φοβερὰ λαῖλαψ τὰ κύμαπα. dicitur etiam ὁ ἀγκὼν, ὁ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀκτῖοι ὑδάτης ἀρίκειμ, &c. Et ἀκτὴ φοῖνιξ, promontorium seu scopulus, apud eundem. ἀκτὰ (inquit Ammon.) sunt loca maris petricosa, sives verò arenosa. Ακτὴ etiam Actæ dicta est Attica, vel ab Actæo rege qui ibidem regnauit, vt voluit Phauor. vel vt Apollod. censet. quòd multa pars eius sit maritima. vnde ἀκτὴ, gentile: cuius fœmin. ἀκτάφις, & ἀκταῖς vt ἀτθὶς. item ἀκτῆτης, ᾳ.

Præterea locus est seu regio ακτὴ, id est Acta, à fossi, quam Xerxes ducend. m curauit, introfluit prominens: cuius mons Athos ad Agæum pelagus terminatur. vt refert Thucydid. lib. 4. hoc modo, Καὶ βοκοῦσάς μ τῶν ἀμφιπόλεως ἀλιωτῶν, ὑχὼν ἐὸ ξυμμαχίαν τοιαύτην ὅπῃ τῶν ἀκτῶν κολυμβῶμεν. ὅ σι ἢ ὁ λόγος διῆλθεν ἐς τὸν ἀθηναίους, ἢ ἐκείνοις ἐφοβήθησαν μὴ ἢ ἀδύνας αὐτῆς ὄφελος ὑμῖν ἢ, τελάτα ἐς τὸ ἀργὸν πλαγιον. Adhæc ἡ ἀκτὴ arbor est. de qua Dioscorid. lib. 4. & Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 8. dicitur & ἀκτὴ ibidem lib. 3. cap. 6. & ἀκτὶς à Dioscorid. Latinè sambucus appellatur. Ακτὴ verò siue potius χαμαὶ ἀκτὴ, i. ebulus herba. Significat etiam frugem, cereremi, fructum, donum, cibum, Odyss. ξ, ἢ τὰ μὴν οἱ συνέβαλον πολιῶς ἀλοίφου ἀκτῆ, mola aspergensid est, frugibus farinam spargens molitam. Hesiodus, χαῖα φέρεσ ἡμάτηος ἀκτὴν, i. σῖτοι, καρπὸν, munus. Idem, ἡμάτηρ ἱερὴ ἀκτῆν, id est, cereales fruges, ἀδῶρ τ ἡμάτηρ. quo loco Tzetzes ἀκτὴν declinat, ὁ ἀκτὴς, ἀκτῆς, & exponit ὁ σῖτος. Et apud Homer. ἀκτὴ ἡμάτηρ exponitur ab Eustat. βλωμὸς, ψωμὸς, πλάσμα ἄρτ, panis frustum.

Ακτωμοσύνη, ης, ἡ, inopia, ἀπορία.

Ακτώμων, ονος, ὁ, ἡ, inops, tenuis, egenus, non possidens.

Ακτῶσις, Etymolog. πῆσπς, κτῆσις quo sensu supra habuimus ἀκτήμων.

Ακτωτὴ, pro βακτηρία, i. baculus. Achæus in Iridi apud Pollucem libro 10. vocauit etiam ita currus temonem, quem Lysias σίδηρον, cæteri ὑμάτ.

Ακτωσία, paupertas, egestas, possessionum inopia.

Ακτωτὸς, ὁ ἢ ὁ, impossessus.

Ακτὰ. genus certaminis antiquum. apud Callimach. Harpocrat. & Suid. Sed si Stephano credimus Ακτὰ dicta fuit vrbs quædam Acarnaniæ, in qua Απόλλων ὁ γυμνικὸς ἀγὼν ἢ ἱπποδρομὰ πλοῖαι ἄμιλλα dicta πεντετηρίδες ἦσ, vnde Apollinem, nominari Ακτάφιν & Ακτιακὸν ait. aliquin Ακτάφι dicitur ciuis etiam eius vrbis, & fœmin. gen. Ακταμὴ: testè eodem quidam vrbem vocant Ακτίαν & festum Ακτια.

Ακτὶς, ῖνος. ἡ. radius, coruscatio. Lucianus in Anacharside, νὴ τὸν ἥλιον ὃν μόνον, ὃς πᾶσι ἀκτῖνα κοινὴν κατακτείνει ἢ κεραυνὸς, i. non amplius nobis opus galero, qui solis radium caput ferire prohibeat. Idem in Timone pro radio fulminis, κατακαίμενον ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ ἢ ἀπεσφαμμένην ὑπὸ δύο ἀκτίνες ἢ μόγις. Legitur etiam ακτὶς. in ☉. pro eodem. Nozanz. ὀφεῖ ὀκτάτος, Οὐκ εἶ ὁ τὸν πάλαι ὁμοίως ἐκ μέσου κύκλου ἢ τ ἀκτῖν διαίρεσιν ὑμήσας; διὰ τὸ ἀκριβὲς ἢ ἀσφαλὲς ἀπολωλὸς ἢ ἀμυδρὸν, καὶ ἢ μὴ ἀκτὶς σωσπεῖν τὸ κύκλου, &c. Seruius in 1. Geogic. Virgilij, Græci, inquit, actin & actis dicunt. delphin & delphis, Eleusin & Eleusis: sed veriùs in n desinunt, quod in obliquis habent, vt actinos, Eleusinos. delphinuos. Bassus poeta Epigram. μάρτυρες ἀκτίνων γραμμικὸς ἀς αὐτοῖς, &c. Antiph. lus, τὸν σφενυμβάλλει μοι πὰ κατρώπιον ἀκτῖς, &c.

Ακτῖνα. ἡ. bunium herba, το ἰουώιον. Dioscorid.

Ακτινοειδὴς & ἀκτινοειδόμαι apud Athen. radios iacio, & irradior, ἀκτινοβολῶ. radios iacieus.

Ακτινοειδὴς, ᾳ, radiorum iaculatio, radiatio. Plin.

Ακτινοειδὴς ἐος, ὁ, ἡ, ᾶ, in speciem radiorum formatus, radiatus, Cicero & Columella.

Ακτῖνος, sambucinus. vnde ἀκτινοξύλον, lignū sambucі, apud Theophrastum hist. or. plant. lib 5 cap. 4.

Ακτινωτὸς, ὴ, ὸν, radiatus, coruscans.

Ακτὸς. litoralis. ἀκτιον πᾶν dixit Theocritus τὸν ὑδὶ παῖς ἀκταῖς ὑδὶ ἥβῃ ἁλιῶν ἰδρυμένον, vel pro venatore, nam & ὑπακτῆρες appellantur venatores, vel qui Athenis colitur, Etymol. Item. ἀκτιος & ὑπάκτιος Apollo à loco quodam Magnesiæ dicto ἀκτῆ. auth. Steph.

Ακτὸς, vide in Ακτὴ. Hoc nomine ακτὶς primò dictæ sunt Athenæ. vide Ακτῶρος. dicitur autem ακτὶς, ὀφεῖ τὸ ἄγω. τὸ φέρω, quasi ποιητικοὺ ρ ἐγκρίνει apud Paulan. seruile nomen. Dicitur & vas in quod iaciuntur oboli. item pro sambuco, i ακτῆ. Dioscorid. lib. 2. ὀφεῖ ἐρᾶσις, ἐπ' ἄκρῳ ἢ ἐκιλέσιν, καθάπερ ἀκτὶς. Helychio teste est etiam seruі nomen, apud Syracusanos autem ὁδηγὸς dux viæ: pro quo supra ἀκτῖνος, vel ιαῶς, nauis.

Ακτωρος. ὁ, ὃ ἢ, infabricatus, increatus, ἀκτίστος.

Ακτὴς κρλαμυνθὸς. piscator ſtans in litore, litoralis: vt in Epigram. Φαείς, ἀκτὴ τα κραλαμυνθὲ πὸν ἔρεβος ἐλᾷ· λύπ πάγος.

Ακπσωὴ, Hesych. ἀφύπια, ἀκρημοσύνη.

Ακτωρ, Hesych. ὁ ἀγέτης, lorum, funis, ἀκτωρῆς, ὁ gricola, custos: & ἀκτώρεια, litora, custodiæ. & verbum ἀκλωρεῖ τὰ ὀφῶ θάλασσα φυλάττει, inquit. Hesych.

ΑΚΤΒΕΡΝΗΤΟΣ, ου, ὁ, qui caret gubernatore, non rectus, rectoris expers. Nazanzenus ὀφεῖ θεολόγος, Ἡμεῖς ἢ ὁ λόγος σιβέλλιος ἐμειμήσεις θεοῦ ἢ μὴ ἀειχρώμενος τὸ ἀκηχαλέτῳ τὸν τε κρὴ ἀκυβέρνητον.

Ακυντέρειον φάμημαπ vide infrà ἀκυντέρειον.

Ακυόσπ. ἀ. ὄργνος, sterilis. Callimac. κυθὲ enim semen est.

Ακυθὼν, Hesych. affert pro ἀχειρωνὼν.

Ακύλειος, ὁ, ἡμ. eritus. ἀπώλυτος. qui otbem disciplinarum non coefeit.

Ακύλας, Aquila proprium viri Iudæi, mariti Priscillæ, de quibus in Actis Apostolicis cap. 18. transferunt autem ambo in Christi fidem à beato Paulo perſuasi.

Ακυλὴς, aquila, ἀετός.

Ακύλιος, Aquilij familia quædam vrbis Romæ, Plutarch. in Publicola.

Ακυλία. ας, ἡ, Aquileia vrbs Italiæ. vnde

Ακυλήσιος, Aquileienses.

Ακύλιος, immotus, pertinax, efferus, ἀπτωτος. Timon Phliasius, ἐπαρθ' ἑμμαπ ὄγκον, κραδίαν δ' ἀκύλιον.

Ακύλιον, pudendum, τὸ αἰδοῖον. Lydi.

Ακυλος. ὁ glans ilicis, φηγὸς καρπὸς, βάλανος Theocrit. edyl 5. Οὐδὲ χθὼν ἀκύλοις ἐξέκλιθεν, ἀλλὰ ὄγοντα Λεπτὸν ὑδὶ φείμεις λαπίζειν, αἰ ἢ μὴ τρωγμὸς id est, neque enim neque acylis montana poma (comparabilia fuit, ſupple) illa quadrabit tenuem ab ilice corticem, hæc autem mellita sunt. vbi ἀκύλοις datur articulus generis fœminini. Apud Aristotelem cap. 6. libro 8. de natura animal. ἀκύλοις legitur per αι diphthongum pro glandibus. ἄκυλον à Theodoro Gaza dicitur lib. 3. Grammat. Theophrast. hist. or. plant. libro 3. cap. 16. pro fructu aquifoliæ ilicis & phellodrys. Κύλον. Hesych. est etiam ἀδῆν inglorium.

Ακύμαντος. ὁ ἢ. ἀκύλετος, placidus, pacatus, tranquillus. Lucianus in dialogo Panopes & Galenes, ὁ ὃ ποτὲ ὦ ἀκύλιστ μ ἀκύμαπο ὦ τούτου φυλάττει τὸ πέλαγος. Iuliaпus in Epigrammat. τέκμαρ ἀκυμάπτου ζυὸ πάπρ ἐπιπλέης, &c. ἀκύμονος κώμου, in Epigrammat. ἀκυμαίνπις ἡμέρας ὄντες, Euripid. Lucianus, ἀκύμονπι ἢ γαλιώτι ὅπαν τὸ πέλαγος. Hinc aduerbium ἀκυμόνπως, tranquille, ἀπροφύλως.

Ακύμων, ονος, ὁ, ἡ, ὃ, tranquillus, placidus, nullis obiectus fluctibus, ſecurus. Lucianus in dialogo Zephyri & Noti, νὴ τὸν θάλασσα ἐ. ὑς ἀκύμανπ ὑ ῥηπ. ἀκύμανπα δὲ, vterus sterilis, Euripides: nam ἀκύμων est ἀπόργος & ἢ σύργος ἀπλεως, ἄπναος.

Ακυντέρειον, Hesych. ἄπακτον, pro quo ſcrib. potius ἄπναον.

Ἀκατος, ὁ, ἡ, inaccessus, ἀπρόσιτος.

Ἀκαυος, ἀ, ον, vide Ακυτέριον.

Ἀκαυσος, veneris expers, ἀμοιρος, παρθένος.

Ακαυσος, infelix, inops, ἀτυχὴς. & ἀκαυσμα τὸ, infortunia, ἀτυχήματα.

Ἀκυρία, improprietas. Hermogenes.

Ἀκύρωμα, damna, infortunia, ἀκυρώματα, ζημιώματα ἢ ἀτυχήματα.

Ἀκύρωμα τὸ, reliquiæ, apud Athen. exuviæ armorum.

Ἀκυρόνυμα, inconcinna, impropria, ἀνάρμοστα, ἄκυρα.

Ἀκυρολογέω, μ. ἤσω, impropriè loquor.

Ἀκυρολογία, ας, ἡ, absurditas sermonis, impropria locutio, sermonis improprietas.

Ἄκυρον, τὸ, impropriũm vertitur à Quintilian. libro octauo, capite secundo.

Ἄκυρος, ὁ ἡ, ἀbrogatus, irritus, non valens explere, inualidus, antiquatus, obsoletus, irritus. Æschines contra Ctesiphontem, ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀπαγορεύσει Plutarch. in Solone, ἄκυρος μαχαιρισμός, id est, incerta fœlicitas. Lucianus in Pseudologista, cum genitiuo, ὁ παῖδα ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὡς ἂν τὰ παιδία ἐπιπονθήσει, ἀφεῖναι ἢ ἄκυρος τῆς ἐπὶ νόμων ἀφέξεως ἦ, id est, dies à rebus agendis reddendoque iure vacuas. ἄκυρος πάντων, id est, omnibus rebus irritus & inops. ἄκυρον quidam vocant plantani, quæ & ἄκινηρον dicitur, vt refert Dioscorid. lib. 3. Aristophanis iuretires duas tradit olim fuisse iudicibus amphoras seu cadiscos: in alterum calculos mittebant absolutionis, atque hunc ἄκυρον καδίσκον fuisse appellatum : in alterum calculi condemnationis, & καδίσκος κύρου dicebatur. ἄκυρον ποιῶ, abrogo, intiquo. ἄκυρον ποιεῖ τὸν συγγραφόμενον, lyngrapham irritam facere, & inducere, apud Demosth. ἄκυρος τῆς φορτηγημάτων, qui mulctam dicere non potest, Bud. Comment. ἄκυρος, minus prin cipalis Galeno, qui contra principalem partem ὑπάκυρον, vocat, & ἀκυρότερον μᾶλλον: nam κύριος, τὸ πλέον.

Ἀκύρωσις, εως, ἡ, abrogatio.

Ἀκυρόω, μ. ὦσα, antiquo, detraho authoritatem, & irritum facio, quod aliquando fuerit comprobatum abrogo, damno, exauthoro, infirmum irritúmque reddo, refcindo, accusatiuo iungitur.

Ἀκυτέριον, ν. τὸ, medicamentum impediens conceptus, φάρμακον ἀσυλλήπτικὸν, ἀ ἄμου, ἄ ὄνος, cuius contrarium κυτήριον ἢ ὑκυτήριον, apud Hippocr. in Gynæciis.

Ἄκυτος, sterilis. ἄ τοκος, ἀστέριφον.

Α Κ Κ Ο Σ. Hesych. ὠμός.

Ἀκχμονικὸν, Hesych. κακοπαθητικὸν, ἀπὸ ἀχέω μαι.

Α Κ Ω Δ Ω Ν Ι Σ Τ Ο Σ, ν, ἡ, ἀπίθανος, ἀκατάπειστος, inexploratus, inexaminatus: sumptum ab equis qui κωδώνων, i. tintinnabulorum sonitu solebant explorari an bellicos strepitus generosè ferre possent, vel à vasis aut nummis quorum integritas tinnitu probatur.

Ἀκωκὴ, ἡ, ἡ, acies, mucro, ἡ ὀδοντοφυὴς cuspis lanceæ, ἡ τοῦ ὀδόντος ἀκμὴ, ὀξύτης τοῦ ὀδόντος, το ὀξὺ τῆ λόγχης. Lucianus in dialogo Diogenis, Ant. Cthenis & Cratetis, τὸ πέλτη ἀπωρύσσειν τὴν φορυσθολιὴν, ἢ παρὰλλην ἢ ἀκωκὴν, &c. pro acie conti. Ab hoc nomine deducitur, ἀκωκὴς, id est, induciæ, ἀφ' ἧ τὸ αὖθις ἔχειν τὰς ἀκωκὰς ἢ ὀδοντῶν, vt docet interpres Thucydid. ἀκωκὴ deducunt ἀφ' τὸ ἀκὴ κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ.

Ἀκωλὸς, ὁ, ἡ, sine pede, ἄπους.

Ἀκώλυτος, ὁ ἡ, ἦ, solutus, liber, nullius imperio addictus, impedimento carens, expeditus, minimè impeditus, facilis. Lucianus in Timone, θρύπτεσθαι τὸ σοφὸς τῶν ἐκ χυτῶν κεχυνότων τὸ πίτου, ἢ ἀκώλυτος ἢ ὄζεσθε, id est, liber exitus : à verbo κωλύω. Vocabatur item eo nomine apud Christianos, qui ipse quidem non tractabat sacra, sed non excludebatur, quasi dicas non prohibitus, admissus.

Ἀκωλύτως, liberè, expeditè. sine vllo impedimento, nullo vetante, nemine prohibente seu nullis prohibentibus, in Actorum fine, μ' πάσης παῤῥησίας ἀκωλύτως.

Ἄκων, οντος, pro ἄεκων. ὁ. inuitus, ὁ ἀκούσιος, imprudens, nolens, insciens, ignorans, reluctans, retractans, inconsultus, vt ἑκὼν, consultus. Demosth. κ' μικθὸν, Ο' πολὺ ἄκοντες πασθεῖν κάλιον ἢ μιλέζοντες ἢ ἑκόντες ὑβρίζεσθαι, συγχωρῆσαι. Pro imprudenti. Idem, ἀλλὰ τῆς ἐκὼν ὀργὴ ἢ πρᾳότης κατ' αὐτὸ, ξενηρότητι τῆς ἄκων συγγνώμη αὐτὰ τ' ημερίας τούτω. Plutarch. in Camillo, κελεύσαι μὴν ὑπακούειν προθύμως ἀκόντων ἅμαθὲν πολυσχερῶς ἀναγκάσαι, iubentibus quidem libenter parere, inuitis autem nihil facturum. vbi etiam absolutè in genitiuo more participij ponitur. Idem ibidem δοκεῖν κινεῖται ἐμκτάτερ ὁ κάμιλλος δοκῶ ἢ βουλὴς ἄκαντα τὸ ἡμῶν ἰὸν ἄκοντος, nõ coactus, volens, lubens. Odyss. γ. τὸ δ' ὐκ ἄκοντα πεπόθλιν. pro ignaro & ignorante. Plato in Apolog. ἀλλ' μὰ Δία ἀνδρες, ὁ μὲν ἄκων ποιῶ, ἢ nouero, facere desinam, quod imprudens facio. ἄκων, ἀδίκημα ἀκούσιον.

Ἄκων οντος, pro ἄκαις, iaculum, lib. 6. Epigram. κ' χαλὸς ὁ λαὸς σὺν ὀϊστοῖς ἄκοντι.

Ἄκων ὁ πλῶ. apud Iosephum, pileus sine apice, & fastigio, non fastigiatus in metam.

Ἀκώνητον, τὸ, imparatum, sine manubrio vel clauo, inerme, ἀσθρεπτήριστον, ἀνόπλον.

Ἄκωπος, ν, ὁ, sine remo. Philipp. Epigrammat. de Delphine & Lucifinia. Πρῶτα πάντα δὲ ἐρέτης πορθμευούσην, τὸ ἄκωπον Ναύτιλον τὴ σῴμενος θέλγρη ἐγὼ κυβάρᾳ.

Ἀκωρέμμακρον θυμ. Ipsum, pro quo suprà ἀκαιρία.

Ἀκωχὴ, διάλειμμα τῆς ἡ αὔτης. Am. intermissio quædam & cessatio.

Ἄλα, Suidas, τὰ κάτω, sed corcum. Homer. in Odyss. ὁ σὺν ὑδὲ ὕδωρ σὺ ὑπεράτω δὲ ἅλα δύης, ἅλα verò ἢ θάλασσαν, mare significat, ἅλα etiam Cypris est, εἶναι.

Ἀλαβάνδα, atramentum, scriptura. vide Ἀλαβάρχης.

Ἀλαβάνδα, ciuitas Ioniæ. vnde Ἀλαβανδικὸς, possessiuum, & Ἀλαβανδικὸς ciues. Item Ἀλαβανδικὸς, solœcismi genus apud Philox vt ſi aduerbium μὴ pro eo vſurpetur quod eſt ὦ, & Alabandici libelli pro barbaris & ineptis, Hermol. in Plin. vlt. caſtigation. cap. 7. Ἀλαβανδικὸς, ἢ ἀλαβανδικὸς λίθος, lapis ſubniger & hiatus, ſed qui ramen magis ad purpureum inclinet. Pellucet quaſi ſegmentis quibuſdam aut fiſſuris diſcriminatis. tritus pilos denigrat, Aëtius Plinius libro 35. cap. 8. E diuerſo niger eſt Alabandicus terræ ſuæ nomine, &c.

Ἀλαβαρχεῖον in Epigram. putat Laſcaris accipi pro taberna quadam ſeu officina, vide Ἀλαβάρχης.

Ἀλαβάρχης, ὁ, Alabarches, magiſter ſcripturæ & vectigalium exactori (nam ἄλαβα, atramentum & ſcriptura: vnde compoſit. ἀχὴ τὸ ἀγω) quæ ratione Cicero ad Attic. lib. 2. Antonium Alabarchen vocauit, quòd multa vectigalia exegiſſet Ægypto. In Iuſtiniani edicto XI τὴν χρείαν ἀλαβάρχου. Et paulò poſt φορτηγὸς ἀλαβάρχων, Ioſephus ἀρχιφορτίτης, lib. 18. meminit Alexandri cuiuſdam Alabarchæ. Et lib. 20. τῶν ἀλαβαρχούντων in Alexandria. Et Ἀλαβαρχία. Alabarchia (vt apud Iuuenalem Satyra 1. legendum eſſe didici ex meo Cuiacio Iuriſconſultorum principe) Scripturæ præfectura. Vnde Alabarchiæ vectigal. Lex autem IX. C. de vect. & comm. loquitur de vectigali Alabarchiæ per Ægyptum & Auguſtamnicam conſtituto. Etiam in d. l. 9. Iuriſc. ait, ne animalia tranſducantur ſine præbitione ſolita, i. ſine vectigali Alabarchiæ.

Ἀλάβαστρον, ν, ὁ, alabaſtrus ſeu alabaſter: & ἡ Ἀλάβαστρα, id eſt, alabaſtrum. Cic. 2. Academic. quæſt. Quibus etiam alabaſter plenus vnguenti putêre videtur. Vas eſt vnguentarium, id eſt, ἀγγεῖον μὴ ἔχον λαιμὸν, id eſt, non habens anſas, quod capi non poſſit propter lauorem : & propterea dictio ficta eſt ab ἀ particula priuatiua, & λαβεῖν, prehendo, ſeu ὁ ἀλὸς, anſa, addita ρ litera per pleonaſmum. vnde ſit νι & ἀλάβαστρον apud Heſychium legatur. Euſtat. quoque citat Ælium Dionyſium qui ſcripſerit apud Menandrum ſine ὁ. inueniri apud eundem Euſtat. Pauſan. ſcribit ἀλάβαστρον ἢ ἐχούσης τὸ ἡμερίας τῆς μικρᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφεσίου quo vtebantur in efficiendis ſupplicio adulteris loco raphani, ἀλάβαστρον ab Heſych. exponitur non ſolùm μυρόθηκον ſed etiam λίθος ἢ ἄλλο ἀλαβάστρινον. Et Ἀλαβαστρεῖον. Matth. cap. 26. τὸ δὲ ἐποίησεν γυνὴ, ὃς ἐβούλευσε, ὃν εἶδε σῆμαν ὃν τὸ κεφαλῆς, ἐφεσθήλεν ἐπὶ γῆμων ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, &c. Quum autem eſſet leſius in Bethania, in domo Simonis leproſi, acceſſit ad eum mulier habens alabaſtrum vnguenti pretioſi, i. delicatum pixidem, vnguentarium, vitream, vt adeotat Eraſm. Sed vitream malè poſſunt : potius ex alabaſtro lapide. Martialis lib. 11. Quod Coſmi redolent alabaſtra focique deorum, i. lapidęæ pixides, in quibus ob frigiditatem diutiſſimè odores ſeruantur. & Ἀλαβαστρίτης λίθος, lapis alabaſtrites dictus, qui ad alabaſtra vnguentorum eſt accommodatiſſimus, & onyx appellatur, authore Dioſcorid. lib. 5. ἀλαβαστρίτης λίθος ὁ κελεύμενον ὄνυξ. vide Plin. lib 36. cap. 7. & 8. Theophr. περὶ ὀσμῆς de vnguentis ait, διὸ ἐν εἴς ἀρίστα μολυβδὸς ἐγχύουσι. ἢ ἐν ἀλαβάστρου ξυῶν πολὺν λίθου. ψυχρὸν γὰρ ἢ πυκνὸν ἢ ὁ μόλυβδος, ἢ ὁ λίθος ὁ τοιοῦτος, ἢ ἧσσον τοῦς μύρους, &c. Lege in voce μολυβδὸς vide ὄνυξ. Ab eo fit Ἀλαβαστρεοειδὲς, id eſt, alabaſtri ſpeciẽ referens. vide apud Dioſcorid. lib. 4. ἀλαβαστρεοειδὲς σάκελα, id eſt, alabaſtri modo ſplendet. Legitur ὁ ἀλάβαστρος lib. 4. Reg. cap. 21. in Græco codice. in Latino autem Tabulæ. Vnguentorum vaſa, inquit Pollux lib 6. ἀλκύθης μυρηκὸς, ἢ ἀλάβαστρον. Pherecrates etiam dixit, κυάθιον. Et lib. 10. Euphemus, ἀλαβάστρους, ἀλαβάστρια vocauit. τὰ ἀλαβάστρια θᾶθι σὺ. ὁς τῆ σπαθιδι ἢ σκόγγια μου, ἢ πλὺ ὑγρὰλλων μύρων. Conditoria verò & repoſitoria alabaſtrorum, ἀλαβαστροθήκας dicuntur. Ariſtophan. ἀλαβαστροθήκας ἔχουσιν οἱ μὲν πρὸς & lib. 7. μυρεπώλιον, μύρου ἀλαβάστρου μολίβδω μυρικὸς, λίνου, ἀλαβαστροθήκας. Feſtentem verò alabaſtros. Æſchylus ἀλαβαστροφόρον appellauit. ἀλάβαστρα etiam exponit Heſych φακηλίθους, ἢ κρανίους.

Ἀλάβη, carbo, αἰθαλὸς ἀπὸ τοῦ. fuligo, cinis, Heſych. λιγνὸς, σποδὸς κεφάλους κυρφάνιμα μολίβδω.

Ἀλαβὸς, ρίσις, vt qui manibus comprehendi nequeat.

Ἀλάβωτος ὁ, obſtrepens, ὀχλοῦσα.

Ἀλαβωτὸς, tumultuor, θορυβῶ.

Ἀλαβώδης, ὁ ἡ, ἦ, fuliginoſus, fumoſus. Heſy. αἰθαλὸς ἀδῆς κεκχνισμένος.

Ἀλα-

Αλαδή, in vel ad mare, apud Homerum.

Αλαζα, turpia & obliceni. ἀγέχε.

Αλαζονεία, ας, ἡ, iactantia & reprimi, fastus, superbia, ostentatio, laudis, arrogantia, praestigiae, vanilocuentia, insolentia, fabulosa, prudentiae simulatio. Theophrasto in characteribi. ἀλαζονεία, φασὶ δηλοῦν πολὺ πρᾶγμα τὸ ἀληθὲς ὄντων. Lucian. in dialogo. χαῖρε ἡ ἐρώμενος ὦ ὄντως μὴ τ' ἀλαζονείαν κεμίζει ὅσιν ἡ ἀμφίπλεα ἡ, ἴσειν ἡ καὶ νεμέζειν. Hocrates, in Areopagitico. τὴν πάντων τῶν ἀλαζονείας ἐχεπολμίαν, id est, φαντασίαν, vt mox inibi sequitur: αὐτὸν γὰρ ὅστις ἡμῖα (inquit) ἡ τ' φαντασίας τ' ἀπελήλυθεν ἡ νόμος, ἡ, τὴν διαβολὴν, &c. Aristoteles libro primo, magnorum Moralium capite 27. & 32. docet ἀλαζονείαν, magnificentiae alterum esse extremum oppositum parvo & angusto animo, & cõsistere circa iumptus superfluos. Georgius Valla iactationem exponit. Idem Aristoteles lib. 2. Moralium Nicomachicorum capit. 7. extremum esse veritatis, inquit: de quo ibidem lib. 4. cap. 7. Eius interpretes nunc arrogantiam, nunc ostentationem vertunt. Chrysost. ἀλαζονεία ἐστὶν ἡ ψευδὴς περὶ τὸ ἔργον ὑπόκρισις. Demosth. ait, ἀλαζονείαν ostium esse, qui plura promittunt quam possint praestare: atque hunc contrarium esse εἰρωνείᾳ quę quod facere potest, eleuat ac minuit. Cic. nec in veritate etiam arrogantiae extimescerem.

Αλαζονικὸς, τὸ, ficinus insolentiae plenum, arrogantia, fastus, iactantia. Budaeus Iudoro cum fratrem, θαυμαζόμενος παρὰ πᾶσι τὸ ἀλαζονικὸν τοῦ ἔργου, &c.

Αλαζονικῶς, μειονοσημ. falso gloriose, superbio. iacto, falsa mihi arrogo. Iam regula mentio. id est, ψευδῶμαι. Hocrates, ὡσεὶ τῷ σοφιστῇ, Νῶν ἡ οἱ πολλοὶ τῶν ἀσθενεστάτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποίηκαν τὸν ὄνειρον ἐκπλαγῆναι τὸν ὑπνωμένον ἀφροσύνῃ, τῷ ὠὲ τῶν εὐτρεπῶν διαφέρουσιν. Idem in Panathen. ἴσο, ὡμὲν τὸ ὄντως ὑπομένειν ἡ τὸ ἀληθινὸν παλεῖν, ἡ, ὡς εἰκαστὴν μετρίως διενεγκόντα μὴ ὡς ὑπέπτωκε, ὡς τὰ μελέτα ποτ' ἀμφὶ τὸν τῆς λιμῆνος ἀκαζονείας ἐκπατῆσαι. Idem ibidem, ἀλλὰ δίκαιοι ἀκούουσι ὡμεῖς ἡ τὰς ἀλαζονικὰς καὶ λίγουσι, ὁ, τι καὶ τύχωσι. vbi ἀλαζονικὸς denotat fabulosum, & iactantem mentiri. Quod idem apertius declarat in Archidamo, δίζεσθαι δὲ τὸν παραλόγοτε χρόνον ἀλαζονικὸν ἡ τῶν νῦν φύσιν ὁμοίως τοῖς ἀλλοις ἔξεσιν ἡ ἀνθρώπων ἡ σμικρότητι ἡ ἀπιθανίᾳ, ἀλλὰ πολλὰ τ' ὠφελεῖν κεχρῆσθαι. Cap. 20. lib. Sapientiae cum aeculat. ponitur, ἀλαζονεύονται πατέρες θεὸν, pro, gloriatur patrem se habere Deum. Artistophan. in Ran. ἀλαζονεύῃ τοι τοξοτῶν τὸν θεὸν ὡς μὴ χείμει ὄντα σιωπᾶν, id est, superbe obtat vt timerem ego, si eius me adiatorem esse, glorians. Xenophon, τὸ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπει σὺν σύνεσιν, ab ostentatione auertere discipulos. Aristot. Οἱ εὐ ὁμοπαθεῖς ἡ ἀλαζονεύονται, id est in res mentiri, & sibi effingere falsa.

Αλαζονικὸς, arrogans, ad arrogantiam pertinens, fastuosus. Xenoph. Commentariis ἀλαζονικὸς ὡὲ τὸν ἀμπεχόνῃ, ὁ τ' ὑποδέσει.

Αλαζονικῶς, ὁ ἡ, ἡ, superbus, arrogans, ostentator, fastuosus, insolens, iactabundus, praetigiator, impostor, vinilocuus, vanus, mendax, nequilo ψευδολόγος πλάνος, perstulans θρασὺς εὐπόλεμος, γαῦρος, praeterea, vltra modum vtatum elatus. ἀλαζὼν στρατιᾶτης, miles gloriosus, transferitur a Plauto. Gregor. Nazianz. ἐκ τῶν καμὼν κυρεῶν, Αντὶ κεκλοπτερῶ δυσείμων ἀπὶ γαύρου ἡ ἀλαζόνες ὄπλοις τὸ φαρμάκῳ. Idem, ὡσεὶ θελεγίας, Ταὶς ἡ ἀλαζὼν ὄγκις ἡ μεδικῆσι, ὀ παυο auis superba & Medica. Plutarch. in Pericle, genere fœminino dixit, ἀλαζὼν γυνὴ. &c. id est, iactabunda & morosa mulier. Lucianus Pictatore, ὦ πολλὰς ἐλθὲ μοι ἔχ' τῷ ἀλαζόνει σύμμαχος. ἀπαντᾶτε ὑποπλαγκώτου τὸ σπαρμὸ ἀλούσεις αὐτῷ pro mendacibus simul & vaniloquis. Chrysostom. ὡσεὶ τὸ ἐργοῶης. Et apud Xenophon. proprie pro iactatore fallaci & dololo, vaniloquo.

Αλαδὴς, ὄντος, vagatus, qui errauit, errans, pro ἀλαθὴς ab ἀλάομαι, vagor, errο, Theocrit. edyl. 11. Οὐδ' ἐδύνατ' ἐκατόνθε ἡ ἐξ ἑκατὸν μῆλας ἀλαδὴς, &c. neque Vlysses centum & viginti menses vagatus.

Αλαθὲς, pro ἀληθὲς, verus, Doricè.

Αλάθητος, ε, ὁ, quem nihil latet. Damasc. de Deo loquens, ἀλάθητος γὰρ ὄζῃ ἡ πάντα ἡ πάθεα.

Αλαὶ, Hesych. δύο δ' ἄρμα τ' Ἀπιῶς. vnde apud Suid. Αλαιφὰς, qui huius δήμου δοκίτης est.

Αλαίβρὲς, ὁ, ἡ, repidus, sole calefactus, χλιαρὸς, ἀλιοθερὴς. quo significatio & ἀελιοθερὴς dicitur hoc ab ἀελίῳ illud ab ἀλίᾳ.

Αλαῖβρα, farinae, ἀλέυρον.

Αλαιβὸς, furens, μαινόμενος.

Αλαῖρα, vagor, error. πλάνημα, ἀλᾴ, ων, πατὶᾳ furore errans, Euripid. in Oreste ἀλάεσι ετiam το Ὀρέστεια ...

Αλαῖφὸς, caecus, & inuisibilis vnde αλαια φῶτες apud Hippocrat. lib. de locis, Galeno interprete, ἰ. τυφλοὶ ἡ ἀόρατοι. Et ἀλαὸν exponit ἀόρατον ἡ ἄδηλον.

Αλαῖφ., Apollo.

Αλαιὸς, antiquus, demens. παλαιὸς ἡ ἄφρων, Æschylus.

Αλαισώμενα apud Etymolog. leg. expolitum ἀγαπαῶῶν ἡ ὑμπαῶῶν moleste fero.

Αλαιτὴν, colus dicitur, & ἀλακάτη.

Αλάκητος sine strepitu, non strepens, ἀξύρητος.

Αλάκατα vermes teretes, γναῶῶτικα, & vt ipse quibusdam.

Αλακάσαι, congeries, σωωῶρευσις σωωαγωγὴ.

Αλάκασαι, proprie facrificantium preces.

Αλάκαζομαι, τὸ τὸ ἡ, ἀλακάζομαι, ὠὲ, vociferatio & exultatio bellica in congressi. aciebus. Omnes Latini interpretes (quasi coniurati & ex compacto) tubilationem aut tubilum reddunt, cum tamen Varronis tubilatio sit conquestio rusticorum, luorum popularium opem implorantium, quod quidem vrbanus est quinitatio. ἀλακαζομαὶ autem nomine Latino exprimitur. nam hunc strepitum & clamorem qui in concursu aciei um inst. uetarum editur, Vegetius barritum vocat. Forro ἀλακάζομαι, interpr. Sophoclis in Antigone expolint πωωῶτ' ἀμφὶ πανῶνεν vero interpretatur Varro vitulari. Et & ἀλακάζομαι ὄπικῶς ἀὸ τ' dicto expositon. Cæsar 5. belli Gallici, Tum vero ioto more conclamant victoriam, atque vlulatum tollunt. in qua significatione tubilum vlurpatum ferio a Silio Italico lib. 13. Et laeto fepulis audiit tubila Cyclops. πυνῆσι ἀγαλλόμενα Ἀλακαγμὸν etiam ἀγῶνα & dicitur a Phrarcho in Apophthem. ἀλακαγμὸς exponitur ab Hesych. Κύπικες ὑμνῳδὴ, ἡ ὠὲ ὑμνος βοὴ a Suida. ὕμνος ἐστὶν ἡ τῶν θεῶν ὠοξολογία: ὡς τ' τῶν ἀνθρώπων. Videtur Homerus ἀλακαμὸν vocasse ἀλαλητὸν φωνῆ. nam ἀλαλὰ quod Dores ἀλαλὰ dicunt idem est quod ἀλακαγμὸς: vt καὶὸ ἀλαλὰ πολέμου ὑὸ ματρ ἐγγύαλι θεοῦμεν.

Αλαλαγὴ in pausa, acclamatio erat chori.

Αλαλάζω μ. ἀξω, tubilo, clamo, inclamo, tinnio, ciulo. Fuing. Mar. cap. 5. Θωρεῖ ὄφιδον ἡ κλάοντας ἡ ἀλαλάζοντας πολὰ &c. pro vlulo ponitur cap. 4. Herem. Plutarchus in Public pro tubilo & exulto, quod facere solent milites animo confirmati, τοῖς μὲν ἀλαλάζουσι πάρεστι μέρα ἡ θαῤῥαλέον, ἰ. his quidem animi mercedem exultandi. Est autem ἀλαλάζειν proprie perpetuo strepitu tinnire ac strepere, vt exponunt Etymol. ge. Græc, sono lonum excipiente. quemadmodum fit in lebentium Dodonæis. & Ὑπὴ μνος ἠχεῖν. Nonnus, τερπόμενοι ἡ' ἀλαλάζον, paucites clamorem tollendum & clamabant.

Αλαλὰ, tumultus, lonus confusus, vox inarticulata: Θόρυβος, ἡ αἶὰ βοὴ φωνὴ ἡ' τέρπνη τὰ λεῖν, vel κατ' ἔξιτασιν, quasi πολύλαλος ὑχλη, Scribitur & ἀλωλὰ.

Αλαλήμενος τὸ ὑπὸ φυγῆς, θορυβούμενος exilio. Herodian in lib. de passionis dictionibus, cedit hoc verbum praeterii esse temporis sub αἶμα enim latet, passivum est. ἠλημαι, & Attice ἀλάλημαι & per transpositionem ἀνὰ ἀλήλημαι. Contra Zenobius praesentis temporis esse vult, inquiens, ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἀλημαι ἡ ἀλήμαι. & per reduplicationem ἀλάλημαι. & ἀλάλημαι vnde ἀλαλήμενος, cum accentu in antepenultima: vt ἀκαχήμενος ab ἀκαχήμαι, Æolicè. Nam Æoles penultimam praetentis producunt. pro ero, vagor. Odyss. ὁ, ὄφρα δὸν ἀλαλήμενος, domo abertas leu abes.

Αλαλητὰ, ligna fluitata. Hesychius. ξύλα σωθμευὰ, κλυσά, γομφὰ.

Αλαλητὸς, ὁ ἡ ἡ, inenarrabilis. Paulus capite octauo, ad Romanos. αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, id est, ipse Spiritus pro nobis intercedit gemitibus inenarrabilibus.

Αλαλητὸς, οῦ ὁ, clamor multus, fremitus, vlulatus. Iliados, ἡ, ἀὲ τρώων ἀλαλητὸς, &c. id est, θόρυβος. In hac dictione πλατάζει τὸ τ, inquit Apollonius Grammaticus. legenin dictione ἀλαλαγμὸς.

Αλαλία, ας, ἡ. malitia, confusio, πονηρία, ἀπιξία. Soj hoc proprie & infinitorum quis fari nequit.

Αλαλκεῖν κατ' ἀναῤῥησιν ἀσπασμὸν pro ἀλκὴ ὑπάλκου ὑποῤῥᾶται. ut cecexpedis, iuno, adiuuanio expellor. Hesych. ἀγὼν ὅπως τ' ἀλκεσίπολος ἀλαλκεῖν Ἰαπετονίδη, malum vero morbum profugum & repentinum.

Αλαλκούμην ἡ. Alalcomenae, vbi Isthaeus ad quaesti in Boetia d ctas, Iutarch.

Αλαλκούμενον, τὸ, Alalcomenium, vrbs Boetiae, Plutarchus in Problem.

Αλαλκώμενις, ίδος, ἡ potens auxiliari, ἡ ἀλάλκουσα τῷ ἐαυτῆς φίλοι τυπτομένῳ βοηθοῦσα, Etymol. ἀλαλκώμενις, Minerua ephethon apud Homer. & Hesiodus, κατ' ἀναῤῥησιν ἀπὸ τοῦ ἀλκεμένης ἡ ἀπὸ τοῦ ἀλκὴ ἡ πολεμικὴ ὠοξολουμένη ὑχυότα.

Αλαλητήρια, τὰ ἀλαλιτήρια ἀλαλητήρια λεγεῖ, ὁ τὸ θεὸν ἀμφὶ ἀλαλὰ ἡ ἀσπερμὸν τὸν λεγεῖ.

Αλάλκω, ex ello, ιῶω, ἰῶσω, fero auxilium, remouendo auxilor. In indefinito ἄλαλκαρ, & sine augmento ἀλάλκαρ. vnde participium ἀλωλκὼν, ὄντος.

Αλαλὸς, ὁ ἡ ἡ, mutus, sermonis expers, κωφὸς. clinguis, qui fari non potest. veiunt in Eunte: differt tamen a κωφὸς eis enim dicitur, cui nulla omnino est vox. Aliquando κωφὸς turdus dicitur, & ἀλαλὸς mutus. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. οἱ ἐκ γένετ' κωφοὶ ἡ ἀλαλοὶ &c.

Αλαλύκτημι, erro. Verbum est poeticum, cuius passiuum ἀλαλύκτημαι, id est, ἀλαλήμαι, penult. producta more Æolico in praeterito

senti. Sunt tamen qui præteriti temporis esse velint. Significat erro, palor, molestè fero, tumultuor, perplexo sum animo, metuo, πλανῶμαι δυσχεραίνω δοιοῦμαι, ἀλύω, ἀθυμοῦμαι, φοβοῦμαι.

Ἀλαμπὴς ἐῶν, ὁ ἡ, obscurus ὁ μὴ λάμπων. Aristoteles. In Adamantij Physiogn ὑφοπλοιοὶ ἀλαμπεῖς, oculi non lucidi.

Ἀλαὸς ἐῶν, ὁ verus, ἀληθὴς, ἀληθινὸς, ὁλοχερὴς.

Ἀλασία ας ἡ, Alanta regio apud Bosphorum, non procul à Mæotide palude. vnde Ἀλασιὰ, Alani, qui eam incolunt, apud Lucianum in Toxari. vnde Ἀλασικὸς, Alanicus. Ἀλασικὸν ἄπαν, id est, tota Alanorum acies, seu exercitus.

Ἀλάομαι μι ὁσμαι, πλανῶμαι. erro, vagor, vagus sum. palor. errabundus sum, πλανῶμαι τῇ νῷ, hallucinor, animi pendeo, hæsito, dubito. Sophocl. Ἀλᾶτο apud Homer. Iliad ζ οὐδ' ἀλάστη. ι ἐπλανήτο, errabit vnde Aristotel. Ἀλᾶσθαι pro ἐπλανῆσθαι, & ἐπαλητὴς, vagatus. Et in actiuo, Homer. ἀσπάσιον' ἀλάσθαι.

Ἀλαὸς, οῦ ἡ lusca, cæca, τυφλὸς, apud Hippocr. & vagus, primis brevibus : διὰ τὸ ἀλᾶσθαι ἢ τ πορεῖσθαι : vel potius ab ἀ & λάειν, videre. ἄλαοσνέφ- dicitur 2. Argonaut. obtenebrans. actiuè, id est, τὸ τύφλωσιν ἐμποιοῦν, nubes cæca, id est, cæcitatem afferens & obscurit. tem.

Ἀλαοσσύνη, ας, ἡ, τύφλωσις ἢ ὀφθαλμῶν, cæcutientia, vana speculatio & cæcastrophe ἢ σκοπιὰ, λάειν enim videre est. vnde ἢ σήμασι ἄλαος, cæcus Homer. Iliad. ι, ἡδ' ἀλαοσκοπιὴν ἔχει, non habebat cæcam speculationem, μάντιν σκοπὸν. παρημιακὸς, inquit Suidas, pro, ὁ τυφλὸς ὁ σκοπάζων. Interpres Homeri, σήμειλδ' ἐσκόπει.

Ἀλαοστόκος, cæcos gignens.

Ἀλαόω μι ὠσω, πικὸς excæco : accusatiuo, i. τυφλόω : vnde ἐξαλαῶ. Hom. Odyss. ι ὃν ὀφθαλμοὶ ἀλάωσιν.

Ἀλαπαδὴς ὁς, infirmus, ἀδύνατος, ἀσθενὴς. facilis expugnatu, iniuriæ opportunus, parum virili, effœminatus, mollis, debilis, imbecillus, fragilis. Heliod. ἦν γὰρ ἐν τῷ ἀλαπαδνῷ. vnde ἀλαπαδύνεσθαι. ἀδυνατεῖσθαι ἢ χειρωτὸν, Homer. imbecillitores.

Ἀλαπάζω μι ξω, populor, vacuo, ἐκπορθῶ. ἀλαπάζων, πλεονασμῶς τὸ α Homer. Iliad. α πόλιν ὃν ἀλαπάξεις.

Ἀλάπαδα, πάδος, Attici purgationes vocât. Et ἀλάπασθαι dicitur à Theocrito, τὸ ὀξυλάπαθον ab effectu, quod aluum exinanat.

Ἀλάπαδος ὁς, ὁ, herba purgatoria. vide Ἀλάπασθα.

Ἀλαπλὸς, mollis, effœminatus. ἀδυνὴς.

Ἀλάπης ου, ὁ, qui ex Alaptis (quod est oppidum Thraciæ) apud Hippocratem.

Ἄλαφα. Hesychio est hastæ ea pars quæ inseritur in fistulam cuspidis, vel nuces Ponticæ ex quibus fiunt hastæ.

Ἀλαφύσσω, idem affert pro ἐνπάσσω contaminare, à them. ἀλαφροῦσθαι.

Ἄλαξ, πος, τὸ, fil. vtramque corripit, ἄλας ὄδοντες, salem dantes.

Ἀλάσσω, μ. ξω, dicitur & Ἀλασσάω, grauiter patior, ægrè fero, ingemo, eructor, indignor : accusât. ἀλασεῖν, βεστοπολεῖν, καὶ ἐρεύγεν.

Ἄλαστ-ος, miser, peccator, non obliuiosus, memorandus. χείτλω, ἁμαρτωλὸς. αἰπὺς λιθ- ος.

Ἄλασον ου, τὸ, prima breui. intolerabile, ἀλυσιτελὲς, χαλεπὸν, ἀδιόρθωτον, ἀσύμφορον Heliod. ἀβίωτον ἀλ' ἔχειπάντως ἄλασον. ἄλασα κρηδε. αἰπὴ λίνσα πολύπτα, φλοιτα, inquit Etymol. Et ἄλασ-ος, ὁ μὴ δὲς ἀλασπιῶν. & ἀλασυνόδ' ἐρεμα, pro ἀλάσιος. ἀσπάλιστος, Odyss. ξ, ι. grauissime lugeo.

Ἀλαστρεία, vltrix conscientia, diræ, intemperiæ. Iosephe. de Antiquit. ἀλαστρεία τῇ ἐπ' αὐτοῖς ἢ παπόρα φερεσζελωτὴ.

Ἀλάστωρ ορος, ὁ ἡ, vltrix conscientia, pestimus dæmon, malus genius & infestus. Sic Dionysius ab Athenæo vocatur, ἀπάσης πονηρίας ἀλάστωρ. hoc est, (inquit Budæus) depopulator, pestis totius Siciliæ. Hoc nomine & furiæ significantur. διὰ τὸ ἐξὸ ἀλάστορας πολαμιάσι καλεῖσθαι, & homines, ἀφ' ὧν τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα τοῖς ἄλλοις ἐδοκοῦσιν ἀλᾶσθαι ἢ συνάξαι. id est, ab eo, quod talia perpetrent ob quæ cruciari atque ingemiscere queant. Item qui exilio digna committit, teste Eustathio. ὁ φυγῆς ἀξία εἰργασμένος. Et fecundum Chrysippum, ὁ φονεὺς, homicida. ἀφ' τὸ ἄξιος εἶ ἀλᾶσθαι, i. ἀπολωλέναι. Idem Eustat. Iliad. 4. Apud Chrysostomum, ἀλάστωρ δαίμων, dæmon infestus. & apud Nonnum. i. exitiosus, κακοποιός. ἀλάστωρ item is dicitur, qui ea agit quæ neque facilè obliterari possunt, & diu, ima omnium memoria celebrantur, ait Plutarchus in Problemat. ἀλάστορας tortores, malos genios vertit Morus, alij malos genios & vltores. Apud Demosthen. pro ἀλιτήριον, id est, exitialis, communis aliorum corruptela & pernicies, pestifer. pestis, exitiosus. Sophocles, ὦ δύσμορος ὃν χρηστὸν ὠφ μαθὼν ἔδη ἄλαστος. ὃ me miserum qui è inanibus imis inimicos, id est, ἐκ ἐχθρούς, ἐξ ὑπερ- γῆς ἐξ ἀλιτηρίους. Dicitur & pro eodem πανωλεθρος. & ἀλάστορες apud Sophocl. ἀλαστόρων ὁμωγάτων κλαυσμός, id est, diris & truculbus oculis. Schol expon. δυσωπῶν vel δυσωπῶν acrimonijs & infelicibus. Alastor apud Claudianum recipietur inter reguos Plutonis.

Ἀλάτας pro ἀλάτης, apud Sophoclem, Doricé.

Ἀλατος ου, τὸ, medicamentum ex sale confectum gurgandi vim habens. Vide Aëtium libro tertio, capite 108. & Æginetam lib. 7. cap. 5. & in voce Ἄλς.

Ἀλαυπωλιὰ ας, ἡ, falis venditio, Aristotel. 2. OEcono. ius falis vendendi.

Ἀλαυτεῖα ας, ἡ, error, delictum.

Ἀλαυτὸς ὁ, ἡ, ἐρρο- propriè qui est captus oculis. ἀλαωπὸς ὀμμάτων, cæca caligo. Nonnus.

Ἀλαώπις ιδος, obscura, cæca, σκοτεινὴ, ὁ βλέπουσα.

Ἀλαωτὸς, cæcitas, τύφλωσις, τέφρωσις. Homer. Odyss. ἰ, ὀφθαλμοῦ ἔρκτα ἀσκελέος ἀλαωτοῦ.

Ἀ Λ Β Α Ν Γ Σ λβανὸς, lacus Albanus, palus Albana, in Italia nõ procul à Veiis, Plutarch.

Ἀλβᾶνοὶ, οἱ. Albani populi Italiæ. Plutarch. in Rom. ἀλβανὸς οὖσ, Albanum vinum Dioscor. lib. 5. cap. 11. de vinis Italiæ.

Ἀλγᾶ. Hesych. affert pro κρύπτει.

Ἀ Λ Γ Α Ε Ι Ν, motbus, ἀρθρονόσια. ægrotatio, apud Lacon.

Ἀλγαλέος, οῦ ὁ, anxius, tristis, molestius, grauis, doloris plenus, doloristicus, acerbus, aduersus, asper, τὰ ἀλγεινὸν, dolor. τὰ ἀλγεινὰ, tristia, æruminæ, casus aduersi. ἀλγαλέος βίος vita misera, molesta, Plutarchus in Lycurgo. vnde ἀλγεινὸς ἀχρὲς, ἀλγεινὸς ἔκουσα, non libenter audiui. dicitur vel ὁ ἀλγεινὸς ἢ ἀλγεινὸς, i. λυπηρὸς ἢ χαλεπὸς, apud Nicand.

Ἀλγέω, μι ήσω, δόλωμαι, doleo, patior, laboro, molestè fero, crucior, mœstus sum, indoleo. offendor, molestia afficior, exacerbor, zgroto, dolore vexor. Item timeo. vnde ὑπεραλγῶ, timeo supra modum ἀλγῶ παῖδὸς, Euripides, doleo vicem filij. ἀλγῶ τὰς γνάθους, Aristophan. ἀλγῶ τῇ κεφαλῇ, doleo caput, Galenus libro primo ad Glauconem. Et apud Theocritum, ἀλγέω τὸν καρηλάν. item apud eundem, ἀλγῶ τὸν ὀδόντων, doleo dignum. ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῇ φίλων, malis amicorum indoleo. Dicitur & apud Demosthenem, ἀλγῶ δὲπὶ τοῖς κακοῖς, doleo ea tristor super malis. Sophocles in Aiace cum accusatiuo iunxit, ἤκει φέρων ἄζηστος ἡμῖν ἀσχέτως, ἰώ ἤλγησ' ἐγώ, id est, quæ mihi doluit, seu dolori fuit.

Ἀλγεῖζομαι, Hesych. αἰσθάνω- τῇ ψυχῇ ἐλεεινὸς, θρηνῶ.

Ἀλγηδὼν, ὀνος, ὁ, dolor, ægritudo. calamitas, cruciatus, mœror. Xenophon, ἀφ' ὧνων ἢ ἀλγηδόνων, cũ dolore & cruciatu. Dicitur etiam ἀλγηδὼ, τοῦ ὃ ἢ λύπη.

Ἄλγημα, ατος, τὸ, dolor. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Galenus libro primo ad Glauconem : apud Hippocratem. κύσης, vt ἀλγῆν, id est, νοσεῖν.

Ἄ'λγημος, τὸ, doloroſa.

Ἄλγησις, dolor, labor, λύπη ἢ ἄλγος.

Ἀλγινοεὶς, ἔντος, molestus. Heliodus in Theogon. μῶμον ἢ δίζυμ ἀλγινόεσσαν.

Ἀλγίων, ονος, ὁ, ἡ, τὸ ἄλγιον, pro ἀλγεινότερος grauior, doloroſior, molestior, maiorem dolorem adferens. vnde superlatiuus ἀλγιστ-ος, ἡ, ὃν πάντων ἢ μάλιστα. molestissimus. Sophocles, ἃ ἦν ἀπάντων δὴ πικρὰ σ' ἐμοὶ ἀλγιστον, i. grauissimum, tristissimum, λυπηρότατον. Thucydides. ἀλγιστα φοβούμενοι αὐθρέξη, summo supplicio vitos affecturum.

Ἄλγος ους, τὸ, dolor, tristitia, cruciatus, molestia, λύπη, κακὸν, δόλωμα, calamitas. Iliad. ἀμυνεῖ ἄχεσσι ἄλγε' ἔθηκε. Aristophan. ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος πατάσσομαι, præ mœrore contabui. ἄλγος Τρώεσσι μέλεσι μιῆναι, apud Homer. i. vicem Troianorum dolore.

Ἀλγυόω, dolore afficio, tristitiam adfero, angor. & ἀλγυώσομαι, tristor. mœreo. Xenophon, νόσος ἀλγυοῦσθαι, morbis affectus & cruciatus. ἀλγυώσει, λυπεῖ, βαρεῖ.

Ἀ Λ Δ Α Ι Ν vel ἀλδὼ, ῶνος, vnde ἀλδήσκω, augeo, αὐξάω, αὔξω. Hom. Odyss. σ. αὐτὰρ ἐδδιὸν Ἀχιλ πεισεμάχοιο, μᾶλλ' ἔλδεαι ποιμένι λαῶν. vnde ἀλδαλέος & βαλδὲς Ἀλδήνατα, ab Hesych. expon. non solùm αὐξάνεται, nec non βλαστάνει sed etiam implet.

Ἄλδεῖα, infecabilia, ἄτμητα.

Ἀλδήμων. siue Ἄλδης Iupiter Gazæ vrbe Syriæ colitur : Sic nominatus ἀφ' τὸ ἀλδαίνειν ἢ αὐξάνειν εἰς κρεττοῦ. Etymolog. ex Methodio.

Ἀλδήσκω. cresco ἀφ' τὸ ἀλδῶ, ἀλήσω, ἀλόσκω, vel ἀλδήσκω, vel ἀφ' τὸ ἀλδαίνω, βλαστάνει ἢ ἀξάνεται, leg. & ἀλδέσκω.

Ἀλέα, Palladis, cognomen apud Tegeatas, à delubro quod struxerat Alæus Cæsius lib. 9. cap. 48.

Ἀ Λ Ε Ἐ α ας, ἡ, tepor, calor, æstus, feruor, fotus, locus apricus & soli expositus. Heliod. ἐπ' ἀλέᾳ κείμενος, &c. in termis. ἐν ἀλέᾳ, apud Aristophan. lecto calido ὑ ἀλέᾳ θάλαμος, æstum perfequitur, Theophrastus lib. 4. de causis plant. cap. 3.

Ἀλεάζω, occulto, propono, vi geo, congrego, iudico, custodio, falto, concedo. Accusatiuo iungitur. Significat etiam ἀλεάζω, tepeo, tepefco. foueor, θερμαίνω, Hippocr.

Ἀλεάίνω, tepefacio, tepeo, recalefco, θερμαίνω, diffundo, πλαταίνω.

Ἀλέαμαι, fugio. Hesiod ὑπαποδρὶ ἀλέασθαι, i. ideratam fationem vitare. cum accusatiuo. ἀλέασθαι χρέος, in Epigram. & apud Homer. ἐκ ἀλέασθαι φυλάξασθαι.

Ἀλεαρ, Hesych αἰτιολογία ἢ πολυλογία.

Ἀλε-

Ἀλιμενὸς ος, ὁ, curæ plenus, sedulus, molestus, perniciosus, grauis, durus tristis, difficilis, pro ἀλιχανὸς: poeticum. Κτὸ τὸ ἅλυσε

Ἀλιτέσ μ. ἐσ. auxilior, μόρῳ ποιμμμενος. Hom. Iliad. α, σὺ δὲ ἀ' ὔτ' ἐκ ἀλιτέσ ι. ὐ ἐφεπτὸς

Ἀλιτμων ἀλιτμ. ονος. curo, paro, αὐτὸν σκευάζω seu κατασκευάζω, διηρεπτ. accusat. Homer. Odyss. ἢ δ' αὖτ' ἀλιτμων Idem, ἀλιτμώετο δεῖπνον. διὰ ἐφεπτὸς ἐ, ἐτ. Apollon. τὸς μ' ἐκὸν ἀλιτμων, his conuiuium curabat. Hesych. ἀλιτμώσειν exponit non solum ἐφεπτὸς ων, sed etiam ἐλαπτύσω, ἐκφαπτὰς μ, κρεάτα.

Ἀλίτμι μ. ἐσ. ω. χα. prima breui. curo, curam habeo. ἐφεπτὸς genitiuo. Homer. Iliad. θ. ὕσσα τ' ἐμ γι σκυζεμένοι ἀλίτμι προ λόχου ἐχω. Apollon. Argonaut. ὄφ' ὡμ ἐτ' ὦ ἀλίτμι. ho. non curat. fugitur etiam genitiuo cum præpositione. Apollon. ἐξ ὅσ ψυχὴς ἀλιτμων ὑπὲρ Cum accultatiuo, pro curo. Hesiod. διὸ ὅπι ὦ ἀλίτμι ρ. τὸν. cauitur etiã pro metuo & fugio. Ianus Lascaris, ἀφ' ὑπνου αἰδρὶ κρίμ' ἀλίτμι ἀ δίκης, fugientem iudicium & pœnas.

Ἀλτεν. ἀδικεῖ.

Ἀλτεινὸν, ἡ. æstiuus calor.

Ἀλτεινὸς, ὴ, ὸν. calidus, apricus, feruidus, æstiuus. scribitur & ἀλτειὼς: Theophr. hiltor. lib. 4. cap. 6. ὁ τὸς ἀλτεινὸς ἢ τὸς ὀφρς μτικὸς εἶναι: vbi calidis, non fetuidis fecus quis erit calor Meridionalis plagæ. ἀλτειὼς κτίσοι vertit ex hoc loco. Plin. lib. 16. cap 32. ἀλτειὸς apud Xenophon. molestus, vitãdus, Phocy. πάντων μ' ἦτορ ἀρτον, ὑπηρέσσας δ' ἀλτεινὸς excessus autem funt mali.

Ἀλτεινὼ, fug. o, declino, ἐκεῖνον ἐκκλίνω, συκοφάντω, cauco & vito. Homer. Iliad. ἀγχέμαχος ἐκ ἀλτεινων. et cum infinitiuo. Idem Ilias ζ πτίσσω δ' ἀλτεινὸν. Ibidem πάντα δὲ φόβον ἀλτεινων. Hesych. ἀλτεινων est non solum ἐκκλίνων sed etiam βλακθύμων.

Ἀλτὲς. conferti, frequentes, addentis ἡ ἀλτὲς ὀδόντι, conferti ite, Hero. lot. ἀλτὲς ὡς ἐπ χαλκὸν ἐσάγεσκον, vnuerlos vnum in locũ conducunt.

Ἀλτὲς. Hesych. affert pro ἀθλιοῦ.

Ἀλτὸ, vitatio. συλαχὸ. Hesiod ἀξιμετα δ' ὄφ' ἐκπτόσθ' ὕετὸ ἀμφιδάλα ἀλετὼ, &c. Item, ἀλετὸ, ἀπωρὴ, κκ πανυχὶ. Hesiod. Et ἐλυξις, ι. ἐ' χλοιος ἢ ἀλετὸ, ἐλὲ ἢ ὀπωρα.

Ἀλεία, captura, piscatus, piscatio. Aristot 2. Politicor. ἢ δικαία ἢ ἀλεία, &c. ex mari piscationem, i. ἀλιεία, apud Herodotum ἢ πορεία ἢ ἀλεμμα ἢ ἀγρὸς.

Ἀλείαντος. ν. ὁ, non mortuus. propriè qui ἰαυιgatus aut complanatus non est aut nequit iaugari.

Ἀλειαρ. farina tritici.

Ἀλειμμα τος, τὸ, vnctio, pigmentum, vnguentum. vide μύρον, & μυρεμα τος.

Ἀλεῖφω, apud Hesych. est τὸ ἐπαλεῖψαι τοῖχον aliquid illinere muro infra Αλῆφω. fine diphthong.

Ἀλινὸς, ν. ὁ, infirmus. tenuis.

Ἀλιον (vel potius ἀλέιον ab ἀλεὶς conferti) ὕδωρ, apud Hippocrat. aqua conferto imbre collecta (Est ἀλεὶς τὸ ἀθρόιστες) εὐρύχορον ἢ συλλεκτὸν. Galeno.

Ἀλεῖος ἐ ζεύς, Eleus Iupiter. vide Stephanum in dictione Ἦλις.

Ἀλεὶς, pauper, πένης.

Ἀλεπτήριον, Cyprij graphium, τὸ γραφεῖον.

Ἀλεύπεια apud auth. mediæ comediæ. inquit Pollux, quum ἀλεύπεια ἐγεν. Achen. Ἀλεπτῆς μακέλα δίκης, ὀβριμὰ πεδὸν apud eos in vsu non esset. ἀδίκης.

Ἀλεπτὸς, fons quidam Ephesi dictus ἀπὸ τὸ ἐσπεῖσαι ὄφρα ut ex Method.

Ἀλεπτήριον, ου, τὸ, vnctuarium, locus in balneo vnctui accommodatus.

Ἀλεπτὴς, ν. ὁ, vuctor, qui palæstritas vngit in gymnasio, qui etiam Alipes à Ciceronc in epist. ad Lentulum dicr turmæ ister ludi, propugnator. παιδοτρίβης, κηρυσσ πρὸς. ἀλεπτὴς ἢ ἀρτὸς, Gregor. ad est, ἀγωνοθέτης ἱππικὸς ἢ ἀλεπτὴς, proprium viri, apud Plutarch. Ἀλεπτικὸς. vnctorius.

Ἀλεύπας. aduerbium, κτὰ τὸ ἐ σιωπηκὸς.

Ἀλεὶς. percussus, detentus, πληγὰς, κεχτυπτὸς, ἢ συγπαρεὶς, αἰζθεὶς φυλακχθεὶς. ἀλεὶς vero πτὸ ἡπτὸς.

Ἀλεὶς per syncop. pro ἀλιὰς dici Suid. annotat afferens ἀλεὶς σοφὸν.

Ἀλέπτος, vrbs Elidis, Homer. Iliad β.

Ἀλεπτὸν, ν. τὸ. poculum, calix, patera, δίπτας. Pollux μέχα δὲ ἐπποτὸν, dictum ἐκ τὸ ἐλὲ πεῖν: vt ἀμφορεὺς, vel ἀφ' ὃ τὸ λέον ἢ ἔλκειν, & interpositione τὸ σ. ἀλεσσον, ἢ ἀ ἐπποτικὸν. vel σκιρτικὸν, τὸ πτὸ ὀ ὑμὸν. ἀλὰ ἀφ' ἕρμης. Odyss. ὃ κὲ δ' ὑ ἡμῶν, πρ χρυσὸν ἀλεπτὸν. & Odyss. γ. ἀ' ἄτερ χρύσεον ἀλεπτὸν. Significat etiam ἀλεπτὸν accabulum, φίλιμε exercitiis, quod & κύλιξ & κοτύλη dicitur, Athe. lib ια.

Ἀλεπτὸς, peccatum. ἁμαρτία.

Ἀλεπτὸς. ετρο. sceleratus. ἁμαρτωλὸς, iniurius, ἀδικος, ὑβρὶς. Homer. ἐκ τοῦ πτὸ ἀλεπτὸν, à verbo ἄλυμι vel ἀλπτὸν.

Ἀλεπτυργία, immunitas vectigalium, vel obeundi munera puolica. apud Strab. 13.

Ἀλεπτύργτος, ἀτὸς, immunis, qui non cogitur obire munia puolica, Demosth. ἀλεπτύργτος νῦν, ἔφευς.

Ἀλέπτω. seu ἀλίπω, pecco, scelus committo: vnde ἔλπτος, peccatum, in aorist. 2. vnde ἀλεπτὸς & ἀλάπτος. fign. etiam fallo.

Ἄλεφαρ, vel Ἀλεῖφαρ ατος τὸ, oleum, vnguentum, λὸν τὸ ἀλεῖφον. pinguedo, adep. ἐ μιὰς Hesiodus. αἰείλατο πολλὸν ἄλειφαρ, prima breui. Sumitur item pro farina tritica. Homerus, Odyss. ὕ, Λ' ἄρτυε πύχουσαν κρὶ ἀλείφατα μυλὸν ἀείρων. Interpret. πὰ ἐκ ἀλεύρου πυρὸν ἀλέσαντα.

Ἀλεφάντινος ος, ον. panis genus cum adipe commixtus. de quo Athen. lib. 3.

Ἀλειφὸ, ρς. vnguentum, illitrio. tectorium.

Ἀλειφὸς, οἱ, σπίνος. ἀλεκτρίδες, πελαμυδες ἀλέκτορες.

Ἀλείφομαι με vngo. Aristoph. πὸ ἀπαλέφατ' ὀδὲ πάντοτ' ὀδ' ἠλείφατο. neque vnguento se illuit.

Ἀλείφω μ. ἐσ. vngo, inungo, inficio, illino. χείω Plutarch. in Themistocl. ὅπ' ἐδ' αὖθις ὕστερ ἢ πατρίδος ἤλειτο, ad obeunda certamina pro patria seipsum vnxit. Dioscorid. lib. 3 cap. 26. ἀλίβουσα ἀλειφόμενα μ' ἡλαίῳ κάπαπερ κολδεῖ, absinthium, in quis eo cum melle iungitur, culices fugat. Xenoph. in OEcon. ἀλειφόμενος μίλητο, infectus minio. ἀλείφειν μύρῳ, Gaza vertit vnguentare. Præterium Atticum eius est. ἀλήλιμα, vnxi: vnde ἀλήλιπται, quod Attice dicendum, non ἀλήλιφα, docet Phrynicus, ἀλειφόμενος, vnguento delibutus. Deducunt ἀφ' τὸ ἀλὲω, το δημώδ. Est etiam Ἀλείφω, exerceo, acuo, incito. Chrysostom. 2. Corinth. vlt. ἀ' ἡ ἐμοῦμόθυ ἐπικόπει πάσαν ἢ δηλῆς, ἢ ἀφ' ὑπερμεγέθους ἀλείφει.

Ἀλείφασις, τος, ἡ, flagnatura', sic Hieronym. in capit. 9. Amos Prophetæ.

Ἄλειφις. τος, ἡ. vnctio & vnctura, Cic. illitus, Plin.

Ἄλειπτα. ἄπτμτα. Hesych. inscalabilia indui dua.

Ἀλεκτάμη, ἡ, ὦμ χοροῦ. μετοιρέζε.

Ἀλεκτὴρ, pro ἀλεξητὴρ, apud Pindarum, item Dioscoridem lib. 2. cap. 52. & Galenum.

Ἀλεκτορὶς, ίδος ἡ, gallina. Aristotel. lib. 5. animal. ἢ δρὶς ὑπὸ τ' κεφαλὲς τριφομβὶν, Hesych.

Ἀλεκτόεσσα. gallinaceus: ἀὰ ἀλεκτόεσσα Synes.

Ἀλεκτορομαχία ἡ, gallicinium, cap. 13. Euang. Mar.

Ἀλεκτος, ὁ, ἡ. ineffabilis, quem nemo sermone exprimat, inenarrabilis, infinitatus Philo, πνεῦς ἢ ὕδατος ἀλέκτος ῥοφῆς, &c.

Ἀλεκτορίφωρ, gallinacei, criftam habens, nomen herbæ de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀλεκτρα, sine lecto, sine thalamo nuptiali, improba coniunx ob adulterium. Sophocl. ἀλεκτρ' αὐμαια ἐπῖδε μωτοὶ ὡς γάμου ἀμοιβ' μάτα.

Ἀλεκτρῶν. nori cubans, irrequietus. ἀκοίμητος.

Ἀλεκτρυονοφόρος, vox qua vsus Æschines, apud Polluc.

Ἀλεκτρυονοπάλης, qui gallos vendit. Hinc & ἀλεκτρυονοπωλεῖον, Pollux.

Ἀλεκτρυών. όν. ὁ, ἡ. gallus & gallina. Alexan. A proh. λέων ἀλεκτρυόνα δίδυμα μόνος, ἰωνὴ γ' ἦλυ τεριον solus est. & in Platonis Dædalo, ὁ δὲ τὸν πολὺ φῦλον ἀλεκτρυόνων ἢ ὀρνίθων πάντοτε ἀσ. Dicitur & gallina ἀλεκτρυαινα. Aristophan. ἀλεκτρύαινάν, ἢ δ' ὑπερ ἀλέκτορα, vide ibidem Interpretem.

Ἀλεκτρυὼ ονος. ὁ, gallus, διὰ τὸ ὑπνίοειν ἢ μᾶς ὡς τὸ πολὺ λύπνον. Est etiam ἀλεκτρυὼ, gemma huius nominis, de qua Hermol. apud Plinium. ἢ ἀλέκτωρ παρθένος μ' μὲ πορφύρεσα λίθος. virgo inupta, dicitur quoque coniunx ἀλέκτωρ quasi ἀμοιβέτωρ.

Ἀλεκτορὶς. gemma quæ in gallinaceorum ventriculis inuenitur, crystalli specie, magnitudine f bæ.

Ἀλεύαστος. legitur interdum pro ἠλίμαστος hoc est vanus & irritus.

Ἀλεύας. σπάθαρτος, ἀντοχατία, κέμπος.

Ἀλέϝδη. nox. ἡ νύξ.

Ἀλέϝης conclusi collecti. συγκλειόμενοι τες, σωμαζόμενοι τες & ἀλεὶς, συλλεγόμενοι

Ἀλεύω ετο. πλάνημαι. Hesych.

Ἀλεξάβρεκτον, calidum operculum. σκέπασμα Sophocles.

Ἀλεξάνδρα, opus à Lycophronte editum de Alexandro Paride.

Ἀλεξανδρεῖα, Alexandrinæ dicitur à quibusdam χαμαιπέτεια, Dioscorid. lib. 4. ἀλεξανδρεία δίφυλλον. Theophr.

Ἀλεξανδρεῖς, Alexandrini. & ἀλεξανδρεωπικὸς, Alexandrinus pro eodem ἀλεξανδρικὸς. Dicitur & ἀλεξανδρικὸς.

Ἀλεξανδρίζω. vt φιλιππίζω. apud Atheo.

Ἀλεξανδρὶς. herba. nomen Hesych.

Ἀλεξανδροκόλακες. οἱ, assentatores Alexandri.

Ἀλέξανδρος, Alexander rex, quem acriter carpit Lucianus per totum dialogum Diogenis & Alexandri. Fuerunt quamplurimi huius nominis. Plutarchus cuiusdam meminit in libro de Musica, qui librum de Phrygiis Musicis scripsit. fuit & Alexander vnus ex pontificibus Iudæorum, capite quarto, Actorum Apostolorum, Ἀλέξανδρος πάρις, Alexander Paris, Plutarchus in Theseo. Et ἀλλέξανδρος δίκαιος βάλευ, Hesychius.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ, ἡ, ventos arcens, epitheton vestis, Odyss. ξ, h ij.

χλαίνη, ὁ ἑστώς, ἀλλ' ἀείμων, vbi Didymus exponit βοοδὸν ψ̓ῆκας, ὃ ωικιόβλω ἀπ' ἐπεχθῆναι ἀείμων, ἢ ἀπὸ ῥ̓ρυσαν τοῦ ἀείμεις.

Ἀλ̓ξίωπος, ου, in Epigramma. ἀλεξιώπεις χαιρέτω, scopulis defensoris.

Ἀλ̓ξιος Θ. Alexarchus, historicus, qui res Italicas scripsit, vt memorat Plutarchus in Paral. vbi etiam dicitur πολυίστωρ.

Ἀλ̓ξω, arceo, cum accusatiuo. Herodot. ἀλ̓ξειν τὰς ἐπιὼν in prædones impetum facere. Plutarch. in Romulo. Ibidem in Lycurg. ἀλεξόμενοι πολεμίων ὁρμὰς, repellamus hostium impetum.

Ἀλεξί μῳ, pro ἀλεξεῖν, auxiliari, βοηθεῖν, Hom. succurrere. Doricé.

Ἀλεξέω, arceo. auxilior, opitulor, resisto, ἀλ̓ξειν pro eodem, ὅπῃ τὸ βαρυτόνου δήλωσιν, nisi fit per syncopen. vt φοιτᾷ & similia: vide ἀλεξω.

Ἀλεξήκεος, τος, τὸ, id quod arcet. Synes. τὸ ἐπειγὸς ὥρας ἀλεξήκεος, i. æstatis ardorem arcens, Bud. Comm. prædium seu remedium. interp. Nicandri in Ther. ἀλεξήκεα χλοήσσεται ἠδὲ ὀρτυγίδι τῇ δ' ἠγνωτα. Quod Nicander dixerat, ῥήγνυται ἐλλὰς ἐὴν ὀλιγοχθὼν pro eodem dicit etiam Nicander ἀλεξήκεα. τὰ δὲ τοι μὴν ἀλεξήκεα εἴη. Interpr. ἀλεξητήρια.

Ἀλεξίλαος, proprium nomen Æsculapij, Aristoph.

Ἀλεξήπτειν, à verbo ἀλ̓ξω, prohibeat, auertat, ἀπείρξειν, κωλύσειν, Homer.

Ἀλ̓ξησις, ἡ, βεβίασις, retaliatio, defensio, ἀμύνησις.

Ἀλεξήτειος ος, ον, adiutrix, lib. 4. in Epigram. ἀλεξήτειος ὀ τέχνη, &c. prima breui.

Ἀλεξήτηλος, depulsorius, arcens.

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, adiutor, defensor, auersor, propulsator. Apollon. 2. Argon. λιμενὸς ἀλεξητῆρος.

Ἀλεξητήρια, ἴδων, medicæ radices.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, auxilium, adiutorium, remedium, defensaculum, arma quibus hostem repellimus, amuletum, (qua voce vtitur Plinius) remedium præsentaneum aduersus venena & fascinationes, quod genus quidam in annulis gestare solent. Tradunt scriptores Eudemium quendam professione philosophum, huiusmodi annulos confecere solitum, & dictum hoc nomine à iuuandi præstantia, Bud. Comm. A præterito, ἀλ̓ξειν. vt docet Gaza. ἀλεξητήριον ἡ ὄνλιτος, remedium contra veneficiorum noxam, Theophr. hist. plant. cap. 12. lib. 7.

Ἀλεξίμη, ἡ. terra diras imprecationes eluens. Hesiodus, γενὸς ἀλεξέμεν, i. ἀπαλλάσσειν τὰς ἀρὰς ἃς τὰς βλασφημίας. nam quando ager multum affert fructus, agricola in iram ob prorumpit aut blasphemiam. Nicander in Ther. ἦ ἢ ἀλεξίμῳ πόρῃσιν ἀτιμάζοιο δόμοιο. Interpr. ἀλεξίμῳ φασὶ ὁ ωάτηρ ὅτι ἀρᾶσθαι ἔδει ἀπαλλάξαι σὺν υἱῷ ἔρτος πλησίασε τῷ παῖδι ἀλλ' ὅτι ἡ θεὸς ἐφυτάτμησε βοηθεῖ.

Ἀλεξίμης, adiutor, malorum auertor ac depulsor, ὑπάκουος, ἀλεξίκακος.

Ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, in Epigram. arcens sagittas.

Ἀλεξικακία, depulsio malorum.

Ἀλεξίκακος, ον, ὁ, in malis adiutor, auertruncanus, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων, defensor malorum, auersor ac depulsor, hominum defensor: qualem verè Ecclesia Christum agnoscit, & Gentes falsò suum Herculem & Apollinem. Nonnus ἀλεξίκακος ὄδυσσεὺς vocat aquas salutares, quib. in regeneratione abluimur. Ἀλεξίκακοι etiã θεὸμενες à veteribus dicebantur, qui nocumenta & dira arcere amolitrique existimabantur, qui & Ἀποτρόπαιοι, & Ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φύλιοι, & φύξιοι. appellabantur, Pollux lib. 5.

Ἀλεξίμορος, ον, ὁ ἢ, expulsor seu expultrix mortis, seu aduersitatis, Sophoc.

Ἀλέξιος, remedium, Nicander in Ther. οἷόν τε μὴν φοῖνικος ἀλ̓ξιμα τοῖσι βόλωσιν. Interpr. ἰάματα.

Ἀ̓λεξις, ιδος, Alexis poeta, de quo meminit Plutarch. de poetis: dicitur etiam ἀλ̓ξις Amphiarai filia, Plutar. in Problem.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium cum auxilio, remedium aduersus venena, amuletum contra veneficia, Theophr. li. 9. cap. 21. hist. plant. ἀλεξιφάρμακα ἢ ἀφέλιτα λυπῶ ὠφ', i. quæ veneficiorum aduersantia & alligata dicuntur. ἀλεξιφάρμακοι δ' ωόμμες, Plutarch. in Sympos. dicitur efficaces remediorum mixturæ, seu potestates. ὃς ἢ λαιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, tanquam aduersum pestilentiam remedium futurum. Demosth. ἢ τιμωρίᾳ ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἀλεξιφάρμακόν ὅτι τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, i. lex à Timocrate lata est prædium contra animaduertionem legium. ἀλεξιφάρμακος λόγος, Diosc. l. 7. c. 1. id est, ὁ ωρὸς ὄνοσασιν, tractatus alexipharmacus, qui est de amoliendis veneficiis.

Ἀλέξω, μ. ξέω, arceo, opitulor: fuit hoc verbum olim circumflexum. sed θεμίστονοι fecerunt Athenienses. Homer. Iliad. ἀ, ἀλλοτ' ἀλεξέμεν μιμεῖσθαι βίῃ ποσὶν, i. ὠθισμὸν ἐθέλειν. Apollon. ὄλεθρον ἀλ̓ξομαι, i. vicisco, τίμωμαι. vide in ἀλ̓ξέω.

Ἄλεσμα, cuitus. ἔγχια δ' ἀλλήλων ἀλεσμάδια, id est, ἐκκλίνωμεν ἀλλήλους ἐρείνῃ τὰ βέλεσμα. Homer Iliad ζ. id est, cauemus alter alterum lanceas. ἄλλα δὲ μοι ζυγὸν ἀ̓ρᾶτε, maiorem vitato virum, Eratm. in Prouerb. Item molor vnde ἀλεσθεὶς mohtus, & ἀλεσμάνιον, lapis qui molitur.

Ἀλεύᾳ, ἡ, fæuiens tepidus: ab ἀλέα, θερμὸς, χλιαρὸς, διάπυρος.

Ἀ̓λεύ Θ. stultus, μάτην Θ.

Ἀλεωμάτως ἢ ἀλεωτως, stulte, Callimach.

Ἀλέωσιν apud Hippocrat. ἀσφάλεσιν. v. de Ἀλείον. Ἀλεότης, & Ἀλέως.

Ἀλεύρων ἅτολιδος, πικέφραν. idé qui φρένας ἠλεὸς apud Hom, ἢ ὁ θυμὸς ἢ ὁ νόος.

Ἀλεύω, ἀπεπίω, stulte sco. ματαιόω.

Ἀλεύτης, congeries, collectio, ἀθροισις. Hippocr.

Ἀλέπαλ Θ. ἀπὸ, inugis, non iugatus, ἄζυξ Θ. propriè non habens λέπαδνα, i. lora lata quibus equi iugo alligantur.

Ἀλεπτοῦ, σίαν, Hesych.

Ἀλεπὶδ ωτος, non squamatus, squama carens.

Ἀλέπτ Θ, non excorticatus.

Ἀλέφη, κάνεον, stercus. vnde cap. vlt. lib. 2. Esdræ Ἀλεόμπε, pro immundi, tia.

Ἀλες, fal. ἅλες, pro ἀγυιεῖς, congregati, ὁμοῦ.

Ἀλεσύδες, species piscis marini, qui κατ' ἐξοχὴν nominatur κωνώπιον, est autem τὸ διαλανὲν αἰθέριον quod πτίνων etiam vocatur quasi ἀλὸς οὐρὰ nam οὐρὰ solent vocare τὸ αἰθέριον est etiam κάγχρος κογχυλὶς vel coachylij quoddam genus. Etymolog. & Hesych.

Ἀλεσίτου, à verbo ἀλέω, Dioscorid. lib. 5. cap. 95. ἀλεσίτου ὁ χειρομύλης, trusatili mola terendum.

Ἀλέτρα, acer, vel gluma hordei quod vbi pinsitum euoluitur suo furfure, vt dixit Columel. Iosephus de Antiquit. φρύξαντες ἡβηδὸν ἀχύρων τὸ ῥάκιμα ἢ ωίλιστα τὴν κεφάλαιον ωσῆς ἀλεσῶν τας μυθοὺς ωοιῶ σωντες: Spicarum fasciculum manualem torrent & pinsunt, hordeúmque ab aceribus & glumis repurgant, ἡ γρωμὸ ἀ̓χυρον ἢ τὸ ἐλυτὸν ἀ̓ωαγρίζει. Hordeum enim dum pinsitur & tunditur in pila fuo inuoluero nudatur. Plinius decorticare dixit, quod Scribonius Largus excaftrare. locum Iosephi citatum non intellexit interpres qui ita transfert: Spicarum manipulum igni torrent, hordeum deinde pinsunt atque in alicæ modo fracti &c. alica enim (quæ Græcis χόνδρ Θ) aliud est, farris nempe genus & confectio ex zea. lege Dioscorid. l. 2. cap. 118. Plin. lib. 18. cap. 11. Palladium lib. 6. & Gil. l. 1. de facult. alimentorum.

Ἄλετος ὁ. Item ἄλετος. ipsa molendi actio. Plutarch. in Problem. ὁ τῷ ἄλετον φθορίμῳ ἄλφιτον, farina molendo confecta.

Ἀλετων, apud Athen. pro pistrino, nisi sit ἀλετρῶν ὀδοὺς λέγων ἢ σῖτον ὅτι τὸν ἀλετῶνα, ἢ ἀλέτας.

Ἀλετρεύω, vnde ἐπαλετρεύω. ἀλήθω, Apollon. Rhod.

Ἀλετρίζω Θ, κ. δ, cochleare. διὰ τὸ ξ. Pollux inter rustica instrumenta ponit, pistillum etiam significat vel quo fal teritur, ab ἅλες, & τρίβω. vel simplic. pistillum, ὅπερ τὸ ἀλέτ. hoc est molere & τρίβειν terere.

Ἀλετρίδες virgines quædam quæ τὰ ἐκ τῆς θυσίας πόσσια ἀλοῦσι, quæ in sacrificiorum vsum liba molunt. Hesych.

Ἀλετρὶς ἴδος, ἡ. μυλωτρὶς, Callimach. molitrix, mulier laborans in pistrino. Homer. Odyss. ἰ, φῆμι δ' ἐξ ὄνειρον γωὶ ωερίκιον ἀλετρίς.

Ἀλεύας ὁ, Aleuas, vnus fuit ex Larissæ tyrannis, Theocrit. Edyl. 16. Ab hoc dicta nobilis Aleuadarum familia, quam tyrannicè Demosth. apellat, in 1. Philip. vt exponit eius interpres. Apud Plutarch. de fraterna charit. rex est Thessal.

Ἀλεύομαι cuito, fugito, εὐγ'ω. Odyss. ξ, ὀβ' ἀλεύεται ὑπερωτίνων, id est, vt refugiat & caueat fallere, Ionicè. Homerus Iliados γ. ὀ ἀλεύασκε μάλιστα, id est, ἐφυλάξατο, ὑξέλαβε. est autem ἀλεύασθαι ab ἠλεύω, μι.

Ἀλθῶσται ἄρτοι, sic dicuntur panis genera quædam apud Athenæum lib. 3. bonitate priores τοῖς συγκωμῳδοῖς, inferiores verò τοῖς σιμιδαλίταις panes huiusmodi.

Ἄλθωρ, ο. τὸ, farina, propriè tritici, ἄλφιτον verò hordei. ἄλθωρ etiam generale nomen est. vnde Galeno, πύρινον ἄλθωρ, triticea farina. & Alexin. Aphrod. lib. 2. Problem. τὸ κριθινον ἄλθωρ, hordeacea farina. Plato 2. de Republica. ὀρύζινα ἀκ ὠῷ ἢ ωρὸ κεκαυμένα ἀκροτα σκιλιζόμενα, ἢ ἢ ωυρῶν ἄλθωρ, nutrientur ex hordeo & tritico farinam conficientes. Herodot. ἄλθωρ τε ἢ ἄκροτα τ'ωίεσιν, farinámque triticeam hordeaceámque faciebant. ἄλθωρον ἑφθὸν, puls. Aristot. in Problem. οἱ σῖτοι ἢ ωρὸ ἀλεσίων ὑφασίαν, qui tritici peturani exercentis Gaza. Dioscorid. lib. 1. ἄλθωρ ωρὸ ὕδατος ἀλφίτων ἐπὶ ἀφύτου λαμβάνεται, farina forborum in pila tuiorum polentæ loco sumitur. ἄλθωρ κυάμων, apud eundem lib. 3. vertit. Interpres lomentum fabæ. ἄλθωρ τῆ ἀλφιτου, apud eundem lib. 4. panis aut pulr Macello, farina aut polenta. Ruellio vertitur. ἄλθωρ ὀρόβινον, farina eruma. vim habet consolidandi & glutinandi, Galen. ἄλθωρ ἀφύλι, lolij farina: ibidem. ἄλθωρ πτίσεως, fœnij Græci farina. Dioscor. lib. 2.

Ἀλθωροπώλης, apud Anticlidem genus πέμματος teste Hesych.

Ἀλθωρυτεῖν, molere, pinsere.

Ἀλθωρώντες, ita dictus est Apollo, ὅπ' ἀπὸ τὸ ἀλεύειν κακοτήτων.

Ἀλθώρτησις, ἡ πολὺ πτισάλη, tenuissimum farinæ. Suid. Attici αὐτὸ τὸ πτίσις. i. cribri circuitus. Erentia vsurpant, vt annotat Ioannes Gramaticus. sed Etym. ait ἀλεύρησιν dici cribrũ quo ἄλευρον hoc est farina cribratur deinde ἐν σῆθ, ιτα vt ex σῖτον σῖτος fiat & mutato σ. in τ. τῶτος. vnde ἀλεύρτησις, quem & μέσιτην interpretatur.

Ἀλθω-

Ἀλλόχροος cassus lumine, orbarius oculis, apud Sophoc.

Ἄλλος ὁ, ἡ, inuisibilis seu inuisus. ἀόρατος, ἀδήλωτος.

Ἄλλυσ, fugio, ἀλλύω, apud Hesych. ἀλλύσαι exponit etiam ἀλλέξαι.

Ἀλπὸς, μ. ἡ τὸ & ὁ ἰσο., molo. Aristophanes. τὰς κρῆνας γυναῖκ' ἀλοῦσαι, id est, μυρίσουσι. ὁ τὸν ἀλῆτας, tritico molito ἀλευρας, Dioscorid. lib. 2. molens. apud eundem ἀλιθεὺς, id est, molitus, τὰ ἀλεσθέντα ἀλφίτα, lapis qui mola frangitur, Aristotel. in Probl. sect. 6. Item effugio, ἐκκλίνω. Homer. δίος δ' ἀλεείνετο μῶλον, Iouis vitemus iram. Vide proueribium ἀλεύατο δ' ἀκόντιον ἐν κονίῃσιν Hippocrat.

Ἀλπὸς, ὁ, calliditas, vitatio. Χαπτοφῶ, cuitatio præsidium, munimentum, tutela, remedium, custodia. σκέπη, tugurium, κατάλυσις, salus, quies Hesiodus. κακοῦ τ' ἀλαωλῆν. Eius vitationem, ἐκφυγὼν ἀλεὸς ἐειδὼν ἀλεὸς ὃ πέρ τε σώζει. corporis vestitus. Aristot lib. 4 de part. anim. Idem lib. 9. de animal. τὰ πρὸς τὸν ἥλιον ἀλεεινὰ, ἐπὶ τὰς ἀλέας. vitanda ac miuria accipitrum gratia.

Ἄλεσ, ὁ, ἡ, ὁ, ferum, ἀγρίως. Hippocrat. confertim.

Ἀλεύασκω, ἰλυ, ἐσκον. μ. ἀφερ.

ΑΛΗ. ης, ἡ. anxietas, error, πλάνη. Odyss. ὃ, ἔπασσε δ' ἄλης ἰμὸ, fecisti vt finem facerem errandi: vide ἀλάτη.

Ἀλήθω vel ἀλήνθω, epentè, comprehensim. ἀθρόως ἢ ὀξέως.

Ἀλήθια. ας, ἡ. veritas. θεὸς ἀληθιαῖος, deus ex eli. inquit Philo μετ' ἀληθείας τὰ κρεῖττω διαβεβαιῶν, reuera eli. inquit Philo μετ' ἀληθείας τὰ κρεῖττω διαβεβαιῶν, reuera eli. Plutarchus, πῶς ἀληθείως ζῆλον ποιεῖται ὁπὸ ὄφεως ἀποθ. reuera videt, quòd fuot tenebræ. Idem in Parallelis, πάσῃ ἀληθείᾳ πᾶς σοφὸς ἄθ., verus Posidonis filius. ἐπ' ἀληθείᾳ ἐμπαίζω, & ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖ, eodem modo dicitur apud Demosthen. Aristophanes. in Pluto, ὡς ἀ ἐπ' ἀληθείᾳ σὺ μὲ τὸ μηδέτερος διαίρεσιν, μαθητὴς ἐμπαίζῃ. reuera, reipsa. Lucas in Actorum Apostolorum cap. 4. ἐπ' ἀληθείας σωμήσησι τὸν ἅγιον παῖδα. vere connexum aduersus Simeum Ἡ. ἐπ' ἀληθείᾳ κατακλείσαν, reipsa comperio, cap. 10. Actor. Apostol. ἀληθῶς ἐπὶ ζυμάτῃ γῆ πιέσαρτι ἐν Olymp ὁμοίως ἀκαὶ σὺ ἡ ζυγάτηρ τὸ ἀληθείας, ἀλλὰ τεμποris fi ἐξ τῶν πατρίμων ἀρμὶ ἔχεις ἐμοὶ τὸν ἀληθείαν χρόν.

Ἀληθὲς, ἔντος, ceratus.

Ἀληθὲς, τὸ, accentu in vltima: τὸ ἀσβῆχες τὸ μετὰχρι τὸ ἀληθείας, verum. τὸν ἀληθῆς, Plato de Legib. certè, verè, reuera, id quod est. dicitur & pro eodem πάλαθε.

Ἀληθὲς, accentu in antepenultima, aduerbium, reuera. ὄντως, profectò, sanè, verè. αὐτὸ τὸ ἀληθῆ. Aristophanes πρ. ἀληθῆς ὅτα πόσος ἀδρανὲς, σοφὲ Est item, ἀληθῆ nonnunquam aduerb. admirantis vt apud eundem comicum in Pluto, dicenti Pluto-ἐγὼ δ' ἐκέτευον εἰδέναι τοῦτο. Chremylus subiungit, Ἀληθῆ θαυμάζεις πάντων ἀμείνων, id est, verè est Terentianè reuera?

Ἀληθέστατος, verissimus, ἀληθεστάτη σφόδρα, causa verissima Thucydides.

Ἀληθεύω, verus. Plato libro primo, de republic. cum participula, ὡς, σὺ γὰρ ὡς ἀληθεύεμος δοκεῖ σοι λέγεσθαι, vtrum verius dicti videtur?

Ἀληθεύομαι, idem quod ἀληθεύω. verum dico. Synes. ὃ ἐν ἀληθεύεται ἀληθευομένῳ κρατεῖ τὸν τῶν ἀληθῆ τὸ ἀληθὲς, ἀληθεύων δὲ μεταπειθῆ. ἡ ἀγνοεῖς vera me causa deductum ad hanc iuliticiorem, quòd anei oblitus sis, relipiscentia corrige. ἀληθεύσας, vera est. Capitur etiam passiuè.

Ἀληθυπλὸς, ὁ, ἡ, verax.

Ἀληθὺω, μ. ἰύσω. vera loquor, sum verus, ferio ago, cui opponitur ψεύδω. verum profiteor, verax sum, diuino apud Terentium, veritatem fector, verè dico, verum inspicio, verè determino, verum dico, verum reddo. ἡ ἀληθεύειν est vel præstare quod dixeris, vel vera loqui. Plutarchus in Themistocle, ἀληθεύων λέγει, vera narras. Xenophon. λέγειν οὐδὲν ὄντι ἀλλ' μὴ ἀληθεύω. nihil dicere quod non vere dicam. Homer. πάντα δ' ἀληθεύσω. Item & pro missa facio: dativo.

Ἀληθυπλὸς, Aristoteles de magnanimo dixit, διὸ κατηφορητικὸς ἢ ἀληθυπλὸς, ἡ παρρησιαστικὸς. vt ibidem.

Ἀληθὼς, verè, ἀληθῶς, reuera, Herodot.

Ἀληθὼν, veritas, ἀλήθεια. Herodot. ἀληθῶν ἀλήθω, tergiuerfor, sic Valla.

Ἀληθὴς, ἐς, ὁ, ἡ ἡ, verus, vera, iustus, certus, verax, verídicus, qui vera dicit. Item memor. τὸ ἀ priuat. & λήθη, obliuio. apud Pindar. τὸ ἀληθὲς, verum. τ' ἀληθὴ λέγειν, verum dicere. Xenophon Cyri Pædiæ lib. 1. ἀληθεῖ λέγω reuera. Herodot. πάλαθὲ ἀκούσας, rem comperius cognoscere.

Ἀληθίζομαι, μ. σω π. κα, verax sum, vera dico, Plutarchus & ἀληθίζομαι pro eodem apud Herodotum. i. vera loquor.

Ἀληθινὸν τὸ, pistillum. καπανισμὸς. Hesych.

Ἀληθὴς ἢ, ὁ, verus, verax, vere virtpatus, non confictus, genuinus, certus. Plato 1. de Republ. ὁ ἀληθὴς ἀληθινὸς ἄρχων, &c. id est, legitimus princeps. & ἀληθὴν πόλιν, germana & vera ciuitas. Idem in epist. ἡ ἀληθινὴς ἀμελὲν σοφίας, id est, liberalis sapientiæ curam abiicere. ἀληθινὸς παῖδες apud eundem in Legib. veri filij, μὴ ποτὲ νόθοι, non adoptiui. ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνθάνεται, qui ex sententia animi profertur, Hermogen. ἀληθινὰ μέλη apud Dioscorid. lib. 1. cap. 161. de malis Cydoniis, id est, cotoneis, mala quæ vera sunt, fupple coronea, vera poma, Ruellius & Marcellus: mala alethina Hermolaus sed eum carpit Marcellus Ruellium secutus. Inde ἀληθινὰ apud Horat. verè. ἀληθινολογία, Plato. verilquium Cicero. Plut. veriloquium.

Ἀληθογενέσια, idem quod θεογενέσια: sic appellatur religio orthodoxa ab Arcopag. etiam ἀληθότης.

Ἀληθοπαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, veridicus, ἀληθεύς.

Ἀληθὼς, μ. ἀθὼ π. κα, molo, frango. Theophr. lib. 4. de Causis plant. cap. 14. τοῖς μὴ ἀληθοῦσιν χάμωθα. mola frangentes.

Ἀληθῶς, verè, certe, fine controuerlia. ὡς ἀληθῶς, certè, reuera, vt verum fatear, plane, vtique, haud dubiè, nimirum διαφανὴς ὡς ἀληθῶς, planè ipecie diuina quadam ac maiestatis plena.

Ἀλθὲσ, ὁ, ἡ, mops, qui sine præda est, cui non suppetit copia cibi, ceratilis, Vnde apud Homer. Iliad. β. ἀλθέσιν πεδίοιο, à Bellerophontis erroribus est appellatum. ἀλθέα πεδίον dicitur etiam campus latus. apud Herodotum. ἀλθέσι πεδίον τ' ἀκιλάδες, à Valla vertitur Ciliciæ maritima planities. Λ' ἀλθὲσ ἄπνοος πόνος, Κὸτ τὸ μὴ ἔχειν λήϊον ἢ ἄγαν σπορέοιν χωρέιν, ἢ Κὸτ τὸ μὴ ἔχειν λείβω, id est, greges pecudum.

Ἀλθὲσ, ὁ. imprædabilis.

Ἀλθὲστὸ ὁ, ἡ, ὁ, id est, indefinitenibus vinculis.

Ἀλθὲσ, ὁ, ἡ, ὁ, nuuquam ceſſans, non interquieſcens, iugis, indefiſſus, perpetuus, infinitus. Iliad. β, ἀλθέσιον πολεμίζειν, indelinenter bellare. ἀλθὲσ ἐφ eodem in Epigram. vnde aduerb. & non ἀλθέσιον, indefinenter ἀκαπαύστως.

Ἀλθὴς, ὁ, ἡ, Alecto, vna ex Furiis: quaſi irrequeta & non definens.

Ἀλθιμύβ, ὁ, ἡ, ὁ, vnctus.

Ἀλθίνω. Attice. Κὸτ τὸ ἤλυκα ἀλθῶ.

Ἀλθιλάνω, molisse. in Epigramab ἀλέω, molo.

Ἀλθισιμύβ, ὁ, ἡ, molitus: vnde ἀλθισιμύβν σῖτον, frumentum molitum Aristoteli. Herodoto & Thucydidi. ab ἀλθέω.

Ἀλθλημα, ατος, ἀλθλημα, vel ero: vt sit præſentis temporis. Vide in Λ ἀλθλημα.

Ἀλθλιμύβ, ὁ, ἡ, ὁ, vnctus, peructus: ab ἀλείφω, vngo, & ἀλείμμα ab eodem, vnxi. Attica lunt præterita: vnde ἐξαλθλιμύβν τὴν, ὁ, id est, murus tectorio inductus & loricatus, Thucyd.

Ἄλθμος, τὸ, ὁ, farina cocta. & Ἄλθμος duplici μ. ὁδοιπορία profectio. Item ἀ ἄλθμος, ἀξιολογικὸν πανήγυρις, ἀπάντη, πόθημα, πρόμαμα. Sophocles in Aiace, κρεῶν ὄργανον τεῦτο διαπρύσιον κακοπαίσατον ἀ ἄλθμος ἐπαυλῶν, πλάνη.

Ἄλθροιζω, ro: vnde Ἀλθρόμαι pro ἀλθρίομαι, id est. ἀθροιζόμενοι, συναγείρομαι, πλαθησθῆναι, congregari, ἐπισυλλέγειν, ἐμμεῖσθαι, ὑποκρύπτειν, ſe recipere.

Ἀλθιστοιῶν ος, ὁ, ἡ, error, vagatio. Dionyſius Poeta, τόσον ἀλθιστοιῶν πολλοὶ ἄλλα μετ' ἀπάσῃ. Aliquando, ὁ ἐξ τόπων ἐμπαθὴς, peritia locorum. Apol 2. ἀζῶσι ἀλθιστοιῶσιν ἴκοντο.

Ἀλίμαν, ατος, ὁ, ετρο, certatio. cursus, vagus, médicus, l. 1. Epig. ἄμπαν μὲν πατρὶ ἐς ἀλίμαν. Aratus, Οὔτοι γὰρ μεγάροι ἢ ἀλίμονος ἀλλοθεν ἄλλοσε Ζεὺς αὐθρώποις, ſic ærumnoſi & errantes, πλανώμενοι, Theon. pro ſcelerato apud Nonnum, ἀλίμονος ἐσὶ ἢ ἡμῖς, ἰ. ἀμφρτωλοί.

Ἀλίμωπος, incuſtoditus, ἀφύλακτος.

Ἄλιμι. fugi.

Ἀλίμονὸν λαιὸν, amygdalinum oleum, τὸ ἀμυγδάλινον ἔλαιον, Aëtius libro 7. cap. 69.

Ἀλίπεδα, campi iuxta mare, agri maritimi, ſcrib. potius: ἀλίπεδα.

Ἀλίπορος, ſtos albus. Heſych.

Ἀλπὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀνεξιτήτος καὶ ἀνεκπλήπτος, inculpabilis, inexpugnabilis; qui minimè poſſe capi videtur, incomprehenſibilis, indeprehenſibilis, immenſus, inuictus, ἀκατὸς, indetentus. ἀλπὸς στερ. apud Thucydid. minus culpabilis: vbi interpres exponit per dictionem ἀκατασχέτως, τὸ ἀλπὸν. incomprehenſibile, quod capi non poteſt. hinc aduerb. ἀλέπως, i. ἀκατασχέτως.

Ἀλπᾶρ ορος, ὁ, lacerdos.

Ἀλπᾶσω, aduerbita vi capi ſeu comprehendi nequeat.

Ἀλπέα, οσσα, ὅσα.

Ἀλπς, addenlatus, coniunctus, communis, promiſcuus: vide Ἀλπτος.

Ἀλπς. feſtum Athenis: ab aliis ἀλῶος dicitur.

Ἀλπτάω. apud Hippocratem πλανῶσι, decipiant, errent.

Ἄλπτος. Venus, ἀφροδίτη, διὰ τὸ σφᾶς πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι ὑπ' ἔρωτος.

Ἀλπτος, omne quod molitum, πᾶν τὸ ἀλπτὸν ἐρῶν. Eſt & ἀλπτὸν καλάμιν. apud Homer. & Strabon.

Ἀλπτάς, Heſychius dici ſcribit σπονδὰς, αἰνὰς, fœdera, inducias.

Ἄλπς, ὁ, ἡ, ὁ, ἀλάθητος, indelebilis, obliuionis expers, non obliuiſcendus, perpetuus, non latens. ἄλπς ἀϊδὲ ἡδὺς Philoni, i. apprehenſio, quam nulla inobſcurauit obliuio.

Ἀλπτέα ας, ἡ, palatio, erratio.

Ἀλπτύω μ. σω π. κα, cerro, mendico, vagor, πλανῶμαι, Odyſſ. ζ, ὃς δέλ' ἀλπτεύων, &c.

Ἀλητης ου ὁ. cito, vagus, mendicus. Odyss ξ. ἀνδρες ἀλητᾶι μελ̓ουσιν, hoc est, οἱ πλανώμενοι. Herodot. ἀλητεύειν εἴλεν, præoptasti mendicam vitam.

Ἀλητικὸς, mendiciuorus.

Ἀλητὴρ, genus saltationis & tripudij apud Athen. 14.

Ἀλήτης ου, errabund⁹, vagus, & fictum Athenis.

Ἄλθαν vel Ἀλκιὸν ὁ, τὸ, pro ἄλθομεν, Erotian. Hesych.

Ἀλθαία ἡ. Meleagri mater. ἀλθεία, althæa, herba quam nonnulli vocant ἰσίσκαν: genus est malvæ agrestis sic dictæ, διὰ τὸ πολυαλθὲς ἡ πολύχρηστον αὐτῆς, id est, quod inter primas fit vtilis & plurimis policat remedijs: à verbo ἀλθαίνω. Dioscorid. libro 3. cap. 163. & Theophrast. hist. or. plant. lib. 9. cap. 15. eadem dicitur & ἀγρία μαλάχη, agrestis malua. Dioscorid. ibidem, & libro 6. cap. 62. τῇ δὲ ἰσχὺν τὴν ἀλθαίαις ἰσίσκαν ὁμοίως ἔχουσι ἑκμαίου, radicum althææ, quam Latini Ebiscum dicunt. Marcellus transtulit hibiscum.

Ἀλθαίνω ἰῶ. Ἀλθῶ ἰῷς ἀλθοῖ. αὐξάνω, augeo, curo, medeor, sano, fedo: vide ὑγιαλθὴς, & ὑγιάλθητος. Ab ἀλθῶ imperfectum passiuum, ἠλθόμην 3. person. Ἀλθέτω: & sine augmento apud Homer. ἄλθετο, id est, ἐθεραπεύετο ἀφυλάξετο, ὑγιὴς ἐγίγνετο. Apud Hippocr. ἀλθεῖν & ἀλθαίνειν, curare, ὑγιάζειν, sanare.

Ἀλθήξις. ιος. ἡ. sanatio, ἴασις, apud Hippocrat.

Ἀλθὴς, ἐῖ. ὁ. medicus.

Ἀλθήσεις, laiuoer, fanitati conferens, θεραπευτικὸς, Nicander.

Ἀλθησίμου, medela, remedium. Nicander in Theriacis: ἦδὺ μὲν ὑγιὲς ἐστὶν ἀλθησίμου ἀνδρὶ πόνων. Ἀλθησιμον, τὸ, remedium, φάρμακον.

Ἀ Ἀ Γ. pro ἄλαση.

Ἀλία, ἡ, liter, mare, congregatio, συλλογὴ, ἀθροισμὸς, cœtus, apud Herodotum ἀλίη πολιτικὴ, cœtum cogentes: alio loco, pro nihil facientes. Idem, ἀλίην ἡβὴ παρεῖναι ὑποδοῦσθαι, concilium Persarum coegit. ἀλία etiam significat apud Nazianzenum pisc ationem, prædam piscium. Item vas fait terendo accommodum: Pollux lib. 10. ἁλίας. Hesych. affert pro ἀφεσιμὸς πλοῦτος.

Ἅλια festa & sacra cupidinis apud Rhodios. Athenæus lib. 15.

Ἁλιάδες, αἱ vasa buxina in quibus fal terebatur, Pollux sunt etiam ἀλιδύτικα πόδια. vel μικρὰ σκαφίδια.

Ἁλιάδης αι, piscatorum filij: patronymicum est. accipitur pro ipsis piscatoribus, sicut ὡς ἀγχιάδης, pro ipsis Achiuis. Sophocles in Aiace, τίς ἂν φίλοτιμος ἀλιάδης ἡδὺ ἄνεσιν, ἢ πόνου οἱ ἀλιεῖς, ὡς ἐκπλαπάδαι οἱ ἰατροί.

Ἁλιαὶ, εἶ, ιι. mari flantes venti: dicitur & Ἀλκυόνες.

Ἁλιαέτος, halaetus, aquila marina, cuius vſus vetitus est Iudæis, cap. 11. Leuitici. Pro eodem dicitur.

Ἁλιάετος. haliæetus: sic dicta est quòd petat mare & lacus, Aristot. lib. 8. Animal. cap. 3.

Ἁλιαερὴς ὁ, ἁλε conditus.

Ἁλιαίτης. vrbs Bœotiæ, Homer. Iliad. β.

Ἁλιὰς ἀδος, ἡ, nauicula marina, cymba: nauicularum piscatoriam vertit Lapus apud Plutarchum in Solone. ἁλιὰς ἡμέρα, vt impressum est in Camillo Plutarchi. pro die Alienſi, ab alia fluuio ad quem Romani à Gallis victi fuerunt: apud eundem in Problemat. leribitur pro eodem ἁλιαὶς. ἁλιὰς βάτραχος. rana piscatrix ; piſcis apud Aristotelem Animal. libro 4. capite 37. vbi Gaza ranam exponit.

Ἁλιάς. ineuitabilis, vehemens, multus, inseparabilis, ἀόρατος, ἀπροσπέλαστος. ἄφυλος. πολὺς ἀκαταπαυστος. ἀπαυστος. αἰσυμνητὴς, ἀχρεως. ἀσβεστὸ τὸ λιπᾶρον, τὸ ἀκαλιον ᾧ ἐκρεῖν, quasi οὐ ὠκ αὖ τις ἐκκλίνει. Apollon. 2. Argonaut. ἐρεπτὴ ἡ ἀλιάσιον ἔχον πόνον: & lib. 1. ἢ πολυκὸρᾳ ἀλιάσιν, ingens fluctus. Homer. Iliad. δ. πολυμοῦσ ἡ ἀλιάς. ὄμορ. bellum acre motum est. ῥηϊδ ἀλιάς. Euripid. id est, ἄφυκτος, mens implicita, perplexa. ἀλιάσιν aduerb. capitur pro indesinenter. Hom. Iliad ω.

Ἀλιβδήτας φυλὴ, tribus Stygiana, vertit Morus.

Ἀλιβδες, mortuus. ἀβρὸν τὸ μὴ ἔχειν λιβάδα, μότε ἱδρωτικὸν, quòd nihil humoris in se habeat. vepote rum caloris abitione humido exhaustus tu n figore rigens. Gal. lib. t. de temperam. Aliter autem Etymol. ἀλιβδητας dici ait παρὰ διὰ πνεύμ ατος. & εἶδ ὲ τὴ θαλάσσῃ πλεοντήσαντες, apud quem etiam paroxytonum ſcribitur ἀλιβδὺτας quasi ἐξ ἁλὸς βάντες. Callimachus pro accepto posuit. ἀβρὸν τὸ μὴ λείβεσθ ὲν ποσὶ δαὶ, dicitur & ἀλίβδης.

Ἁλίβας, ἄντος fluuius inferorum. ἀλίβαντες, ἡ, σκαλμὸς ἢ ποταμός.

Ἁλίβατος. Hesych. exponit ἀφυλίζη λίβατος, marigradus, Anaxilas apud Athen. libro 9. τὸν ἀρεσόμενος ὑμῖν ποίησι ἁλίβατος ἁλίσκατος, porcos marinos.

Ἀλιβδύειν, in mare demergere, occultare, τὸ κατα δύειν, κρύπτειν ἡ ἀφανίζειν. in Epigram ἐρεῖτε ἁλιβδύσαντα λυγαίης δίκτυα.

Ἁλίβρεκτος, mari ablutus, in Epigram.

Ἁλίβροχος. mari irriguus, qui à mari abluitur. Apollon. 2. στίγας ἱκανοῖς ἁλίβροχον ἀλιόεσσαν.

Ἁλίβρωτος, ὁ, ἡ, ἀλιυοτος, vel sale consumptus, vel maris fluctibus exesus. idem ἀλιβρὼς. apud Lycophr.

Ἁλίβωλος, ἡ, ἠβηγέτης. equi iugati. ἁλίβωλοι genuinos autem equos veteres in pugna habebant, vnt aurigæ, alteri armatus infidebat, alij malunt Ἁλίβωλος populos esse qui vrebantur ἀμάπυοις, i. equis iugatis.

Ἁλίγαιος, ου ὁ, maritimus, Nonnus.

Ἁλιγήνιος, ὁ, ἡ, ὃ, in mari natus. Veneris epithet. saligena vertit Erasmus. Virgilius. Nata salo Venus.

Ἁλίγανδ ὁ, similis pulcher. ὅμοιο. vnde ἁλιγκιος eodem Arato. κάτηφ ἁλίγκιος ἀνδρὶ, ponuntur similes verſatilibus.

Ἁλίδης αι, vasa accommoda sali terendo. ἁλιάδες.

Ἁλίδυτικὸς, qui in mari voluitur, tertia syllaba longa. ἁλιδυτικὸς, ὑμπορίας, i. e. τοῦ ἁ ρτίμματα ἐ χειρεῖται. Dionys. de Situ orbis : vbi alij legunt ἁλιμυθὲ.

Ἁλιέθμος, fatus abundè. ἱκανὸς μετρίως ἁλιεῖ.

Ἁλιέθροφος ὁ, ὁ, ἡ. purpureus, ἁλμυρὸς.

Ἁλιέθω, submergo, ἁλίδυω. in quo abundat β. Æolico more.

Ἁλίδρομος, currens per mare, mariuagus, prima breui, nauis epitheton.

Ἁλιεία, piſcatus, piſcatio, Aristot. Polit. lib. 1.

Ἁλιευτὴς, peccator, ἁμαρτωλὸς.

Ἁλιεφὲς, ὁ, ἡ, ὃ, mari cinctus.

Ἁλιεὺς, ὁ, ὁ, piſcator, vnde piſcinor. Lucian. Ἁλιεῦ τὰ ἁλιεῖς, quasi dicas, marinator, quòd in mari ſe pe tur. ἁλιεῦτρυς poeticè, priori bus duabus breuibus, in Epigram. ἁλιῆσι ἐφέτραις, apud Homer. ἡ ἁλιεὺτρις. & Odyss. ἁλιεὺς, ἁλιεὺς πορθμίας vocat, εἶδ ὲ νεκταγωγός.

Ἁλιευτικὰ, ars piſcatoria, ἁλιευτικὸς ἀσπερχὲς. piſcandi rudis, Æsopus.

Ἁλιευτικὸν, τὸ, est commentatio de piſcatu, qualis Oppiani extat.

Ἁλιευτικὸς, ου ὁ, piſcatorius. ἁλιευτικὸς βίος, piſcatoria, vita, Aristot. in Polit.

Ἁλιεὺω, piſcor. Ioan. cap. vlt. ὑπεῖλ ἁλιεύσαι. Cum accusatiuo Basil. 7. Homil. ἁλιεύοντες θαλασσαν. dicitur vſitatius ἁλιεύεσθαι.

Ἁλιζᾶς, apud Macedon. dicitur arborum ſcabrities & vitiligo, quæ etiam λευκὰ vocatur, Hesych.

Ἁλίζω μίσω. falio, sale condio, sale inuetero, sale aspergo. Euangel. Matth. cap. 5. ἁλισθήσεται, salietur: & cap. 9. Marci, σωρὲ ἁλισθήσεται. igne ſalietur: & ibidem mox. ἁλὶ ἁλισθήσεται, sale condietur. Item congrego, colligo. cogo. contraho, comparo : vnde συναλίζομαι congregor. & tunc fit ab ἅλις, i. satis abundè. Item Athen. lib. 2. verſor in mari. ὑξαλίσας apud Aristoph. volutas, pro ἁλισθήσας. ἁλιεμένους, coactus, collectus. ἁλισθῶσι cogi, congregari. ἁλιζωθῆναι, sale aſperſa. ἁλιζωθὰ ὡς ὀστᾶ, quæ salem cum pabulo deuorauerunt, Aristot. lib. 8 de natur. animal. Idem libro de Admir. auditionib. de pecudibus loquens, ἁλίζεται γὸ αὐτὰ διὰ τὸ ἐνιαυτὸν ipſis salem præbent: ſilem taliuati modo exhibent.

Ἁλιζόης, εἰ, Paphlagones, ſeu Brithyni quorum mari cinguntur.

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ, ὃ, mari cinctus, ſi thmus Ἁλίζωνος κόρωνος, in Epigr.

Ἁλίζωστις, ιος, ἡ, genus herbæ marinæ.

Ἁλὶη ὁδὸς, via irrita, pœnitenda. Homer. Odyss. ἁλὶη pro ἁλία: vide in Ἁλία.

Ἁλήκασθον, Hesych. dici ſcribit ἄβρᾳ πὼ ἄλα ᾳ πὼ ἄμεσθον.

Ἁλκήρης κάπη, Euripid. ἡ ἑόντα στ ᾳ πὼ θαλασσεῖν.

Ἁλκήτορες, οἱ, piſcatores, ἁλιεῖς, in Epigram.

Ἁλικχὴς, ὁ ὁ, ἡ, marisonus.

Ἁλικῶς, ὁ ὁ, ἡ, carens lapidibus, non calculosus.

Ἁλίκονος, ὁ. calculorum expers, sine calculis, non calculosus. Arrian.

Ἁλικρηνὰ, fructus loti, & halicacabum herba. Hesych.

Ἁλικράβη, ἡ. ὁ. halicacabus, genus solani, alij φυσαλίδα, i. vesicaria, Dioscor. lib. 4. cap. 72.

Ἁλικαρνασσὸς, Halicarnassus: vnde Ἁλικαρνασσεὶ ὁ ες, Halicarnasseus.

Ἁλκυμὴς γαῖα, ora maritima, Nonnus de Galliæa.

Ἁλκυὶ, ὁ ὁ, ἡ, salsi lago.

Ἁλκυὸν, ὁ, ἡ, ὃ, fluctibus marinis aſperſus. Epith. promontorij apud Sophocl. ἡν ὐλᾶσ ὅστεα πόντου σφῷ ἀκτὴ ἁλκυόνι.

Ἁλκύπονος, ὁ, piſcator, ἁλκύπονον κόλπα, Euripid. ἁλκύπονον λέπας, in Epigram.

Ἁλμὸς ου ὁ, falsus, marinus. Dicitur & Doricè ἁλίος pro ἁλμὸς, id est, tantus.

Ἁλμύστης, salsugo reperitur. idem quod ἁλμύστης quod frequentius occurrit.

Ἁλμύρος, mari dilutus, ὁ θαλάσσῃ μιμγνύμ ὠ. Ælius Dionysius.

Ἁλμυρέων, maris impetum obtinens.

Ἁλμύρη. Hesychio sunt φύκια μήκιον ᾳ μ ὄζες κεφαλὴν πεπιτεμμένα. ὑποπέμμενα ἐπ πλεῖστον χρόν ὠ & forſan Ἁλίκλυον.

Ἁλμυρὸς, ὁ, ἡ, ὃ, salsus, Theoph. histor. plant. lib. 9. cap. 12.

Ἁλμυρὸ, θαλάσσια, marina.

Ἅλμυρα, pharmaca quæ fumem obrepere prohibent, vt ἀδίψα quæ sitim. apud Plutarchum in Sympos.

Ἁλμυρόεις, cap. 8. lib. 2. Paralip. Bibl. pro gente Arabiæ proxima.

Ἁλμυόων, mari imperans, Neptuni epithe.

Ἁλμυρὸς ας ὁ, ἡ, quasi importunitas. Hyperides.

Ἁλπὴς, ὁ, ἡ, ὃ, importuosus, portu carens, ὁ μὴ ἔχων λιμένα. dicitur etiam ἀλιπλώστης.

Ἀλιμὰς ὁ ἐμπορίας, negotiatio in mari sollicita, Dionysius de Situ orbis.

Ἄλμυρον, τὸ, salsum, vel vt dixit Plautus, salsa muriatica. Eustath.

Ἄλμος ὁ, seu Ἄλμος, τὸ, halimus. sepimentis idoneus frutex est, similis rhamno, sine spinis. foliis oleae, sed latioribus. nascitur in sepib. & maritimis. folia vesca sunt decocta. Dioscorid. libro 1. cap. 121. Plinius vocat aureonem, quem Dioscorides halimum. Gity. um interimit. Theophr. histor. plant. lib. 4. cap 20. & lib. 5. de caus. plant cap. 22. vbi aurio scribitur. Tholosates vulgò vocant *Masilan* vocatur Ἄλμος ab Aëtio, à salsilitate. Apud Solinum Ἄλμος scribitur quod famen arceat. Inuenias etiam apud Harpoc ἁλίμος pro populo tribus Leontidis.

Ἁλιμυρίης ιτος. in mare influens, Odyss. ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μέθεα. 1. ἢ ἐς θάλασσαν ἐξῳδοχεύοντα, ὑποτιτθεύοντα. ὁ εἰσῳδέκτα.

Ἁλιμυόεις, όεντος, ἡ, fallus, à mari alperius. Apollon. 1. Argonaut. λύσιν ὑπ' ἀκτὴν πόντος ἁλιμυόεις, id est, ὑπὸ θαλάσσης ἐκφερόμενος ἢ ἐκεῖ ἐμπτόμενος.

Ἁλιόβρεμα, εὔδμα, voluor πυκνόμενα, πυκνὰ δούμενα. Dicitur quoque ἑλιόβρεμα: vnde ἐκκαπνίζει ἐκθέτως κ.τ.λ. 1. multo & prof. undo oluo inuolui. Bud. in Epist.

Ἁλιὸ δρα ας ὁ πυλίστ. volutabrum Virgil. locus in quo se volutat jumenta. πόπος ἐν ᾧ ἵπποι κοίονται Aristop. in Ran. τὸς λόχμοντας πυρὸν τὰ ὑσεικὰ ἐν πυλαῖς ἁλιὸ δρας ἐσω. vide ἁλιὸ ῥ θεσ. ῥιφ. πλο. κα. σωικ. σφ. ἐ λιπόλογία exponitur.

Ἁλίδασις. Hippocr. ἐπὶ ἐπιπόνων, volutatio Cicer.

Ἁλιδῆς, cutsus, ὁρόμος. Hesych.

Ἁλιδήτιον ἐλάκ. in Epigrammat. olea sile asperfa, in sale natans.

Ἁλιήκτορ ας, ὁ, ῆς Ἁλιήκτωρ ὁ ὑεὸς ὁ ἢ, in mari natans. ἁλιήκτως κόων, in Epigrammat.

Ἁλίθειον, ου, τὸ, salpetrum, vulgò vocant, quo cõficitur puluis pyrius.

Ἁλίθ., ου, ὁ ex sale confectus. Herodot. ἁλίνοι χόνδροι, micarum salis. Ἁλὶς autem sine lino. ἁλὶς θήρα. venatio sine lino, 1. sine retibus capta, in Epigramm.

Ἁλιὸλλιηο, vigo, ἁλιήρα. Hesych. ἁλίπλα affert pro ἐπακτέλλα.

Ἁλίπτος, concertatio. ἄμιλλα. Hesych.

Ἁλιῤῥ. ικα, ὁ, al. c. χ ὑσρῶν χ χόνδρῶν, ἁλικες, Paulus Æginet. libro 1. Dioscor. lib. 4.

Ἁλίξαντος. Suidæ ὁ ὑσ ὁ ἐ ἁλὸς ξηραινόμενος, ἴffereti ex Epigram. Ἀκτὴ ἐκ πόντου ἁλιξάντοιο χιμῶσα

Ἅλιον, vanum, quasi τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτούμενον ἢ ἀφανιζόμενον: ἅλιον ὕδωρ, apud Hippocr. aqua collecta ex largis imbribus. Galenus in glossis.

Ἅλιος, ὁ. marinus, ἁλιώδης etiam Homero dicitur. Sophocl. ἁλίαι ἐς ἑπτὰς ἑλίσσων πλάτας, id est, θαλασσίας. Homerus pro Neptunoritem ἅλιος γέρων, pro Proteo. Significat etiam vanum, malum, fallacem, inanem, μάταιον, ἀσκοπον. ἅλιον βέλος, telum inane, vanum ἅλιος κάματος, labor mari impensus. Homer. in Iliad. ἅλιον πόνον dixit ἡ ἱφθίμη, iudorem. ἅλιος etiam Dorice dicitur pro ἁλὸς.

Ἁλιοτρεφὴς, ίος ὁ ἢ ὄ, qui in mari alitur, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ τρεφόμενος, Homer. Odyss.

Ἁλίσιμ μ ὅσιμ, io salis modum contero, sic Symmach. cap. 51. Esaiæ. Item apud Homerum Odyss. ἁλισθεῖμεν, id est, μάταιον ἢ γενέσθαι, irritum facere.

Ἁλίσπαξ. vide Ἁλίσπατα.

Ἁλίσπατα, pharmaca dicuntur quædam, siue emplastra, quia ex pinguium mistione non constent. Actius sermon. 13. cap. 126. συμπαστὰ ἢ ἁλίπαστος. Dicuntur etiam Ἁλίσπαρα, & ὑσμυρα, apud Cornac. Celsum lib. 5. cap. 19. his contraria sunt emplastra, quæ Græci ἀλεῖμμα vocant, Celsus sine interpretatur lenia lib. 5. cap. 19. Plinius verò 33. cap. 6. & lib. 23. cap. 9. vocem Græcam retinet. Addit. tur, inquit, in medicamenta quæ liparas vocant. sunt autem λιπαρὰ dicta, pinguia & lenia, propter adipis fusilli, oleoforúmque admistionem. vide Galen. libro 1. περὶ τροφ. & eius interpretem Cornarium.

Ἁλισπερία, ας, ἡ, ἁλισπερὰ, ᾶς, ἡ, λισαρία, & pinguitudo: sic enim latinè loquitur Vitruuius architecturæ libro secundo capite quarto, sed Quintilianus libro primo cap. 11. pinguitudini exilitatem opponit.

Ἁλίσπορος, ὁ ἐος ὁ, ῆ, non pinguis.

Ἁλίσπος, ου, in Epigram mari sparsus seu sale præfusus, Columel. τοῦ ἁλὶ πεπασμένου, Athenæus.

Ἁλίσπυρ. ου, τὸ, terra quam olim mare cooperuit, campus maritimus, quasi ἁλὸς πάλαι ἀλῆ τὸ ἁλπιδῶν ἵπποις ἐν αὐτῷ διώκεσθαι, capitur pro quauis planicie.

Ἁλιτὲς, τος, ὁ, ἡ, ὁ, pinguedine carens. ὁ μὴ πιμελὴς, macilentus, aridus. κακώδης. Vnde apud Theophr. de Odoris ἁλιτέστατον, minime pinguis.

Ἁλίτρα λιπᾶν. in arboribus dicitur cum pinguescunt atque vngui nostiores fiunt, quod maximè germinationis tempore accidit: quę enim tali materiæ naturalis ineft pinguitudo & succus, per id tempus augetur atque turgescit: aperto quidem argumento, quia ſi tum ad imum caſtrantur; per torulum effluet ille liquor, atque humor pinguis, quasi ſiue ſiluiarius lentor emanabit. Ergo cum arbores ita ſunt affectæ λιπαῦσι ἢ λιπάνται δένδρα dicuntur, cuius contrarium ἀλίπτρα λιπαῦς verò reimpeſtas eſt, & anni tempus quo tali humore turgent præganantelque fiunt. Ex eius rei ſimilitudine, λιπᾶν etiam morbus & vitium quoddam eſt in ſicu, cum eius radices nimio humore turgidæ corrumpuntur. Quod ὠ τῇ σύκῃ ſiue larice, ſiue vt magis placet alnis, picea, cum ſit pinguioris alimenti exuberantia. δενδρέδη dicitur. & δένδρεον huic vitio nomen, cuius ſcilicet in tedam verritur. Horum omnium teſtimonia producemus huic interpretationi neceſſaria: & in authorum libris fœdas maculas ex librariorum incuria, minimè reſidere patiemur. Theophraſtus libro tertio, de hiſtoria ſtirpium cap. 6. συμβαίνει δ' ὅταν αβρυνθῇ βλαστάσῃ, τα ὠῖν ἄνω σωιῖχα πᾶσιν ἐπὶ πλεῖστον ἢ πᾶσι βλάστοισι ἢ πᾶσι ἐμφύεσθαι, ποιεῖσθ πυόλων ἢ κ ἑλάτῃ ὡ ἀρωῖ ἀνάλογον, ἢ πρὸς ἐμφύεσθ, ἢ πρὸς ἀφύλαφ βλαστός. διὸ κ πρὸς λεπτοὶ πάν ὅ δ' ὀδὼδρο. ὅταν βλαστῶσι λεπά· ταῦτα ὠῖν ἄπαν ἀέρος. sed legendum ἐαῦσ. quod Gaza transſtint & λιπᾶν turgere redditur, & malè πρὸς λίπτα expoſuit ter ſquamoſas. Theophraſt. verò quaſi exponere voluiſſe videtur Plinius, quam autem rectè, cæterus, ex iis omnibus in medium adductis, iudicãdum relinquo. ipſius hæc verba ſunt quæ transcribam libro 16. cap. 25. Et reliquæ quidem arbores, vt primum cæpere, continuant germinationem: robur, & abies & larix intermittunt tripartito, ac terna germina edunt: ideo & inter ſquamas corticum ſpargunt: quod omnibus arboribus in germinatione euenit: quoniam prægnantium rumpitur cortex. Eſt autem prima earum incipiente vere. ſed videtur Plinius legiſſe quod Theophraſtum non ἀφυῆ ῷ, verum ἀῤῥορτες. vel ἀῤῥυῶν, alioqui dicendum fuit, concepto vel affectio vere. Vere autem omnes arbores fiuot prægnantes, & omnem ſuę proprietatis virtutem efferunt in frondes aniſue fructus, vt ex Theophraſto dixit Vitruuius. λιπᾶν etiam verbo, vſus eſt Theophraſtus libro quinto Hiſtoriæ, capite primo, vbi ita depræcatur legitur: ἀφοῦσα δὲ τὴν ἡμικῆ ξύλα τὰ ὠῖν γραγγύλα ἢ ὅσα ἀφῆς φλοιοῦται ὅταν βλαστῶσι τότε γὸ δένδρα βάτος. ὁ δὲ κληνὸν λοπὰς, διὰ τῶν ὑγρότητα τῶν ὑπογειοφύλλων αὐτῶ. sed ita corrigendum: ὅταν βλαστάνει. ὁ δὲ κληνὸν λιπᾶν· τότε γὸ δενδρέφατος διὰ τῶν ὑγρότητα τῶν ὑπογειοφύλλων αὐτῶ. Idem author libro quinto de Cauſis, cap. 12. λιπᾶν etiam vi purpauit ad eum quem diximus in ſico morbum ſignificandum. τὰ ὠῖν σύκα inquit, ἢ νόσημά τι συμβαλὸν ἀφεῖ τὰς ῥίζας ὁ κηλὸν λοπὰ. ſed corrigendum λιπᾶ. Quid hoc verò ſit ita ſubiicit: πάσα δ' ἐξ ἀνάγκης πᾶς ἔξι τῶν ῥιζῶν vbi non μάδασις, ſed μύδασις lego, quia ita cum ſubditis ὡ μικρὸν ὑπάνω διὰ τῶν πολυόφθαλμ, vt intelligas radices ficus nimia vligine putre. cere, quod Græcè μυδᾶν eſt. μυδᾶν verò eſt glabre ſcere & depilari. nanque hoc verbo glabros, depiles, depluméſque recte ſignificamus. quod glabrationem itaque transferat Gaza, id ſuo more facit potius quàm latinè. aut propriè. Theophraſtus Hiſt. lib. 4. cap 16 ποσὶ γὸ τὰ ὠῖν συκᾶ, ἢ ἐὰν ὑπορῥεύσῃ γάνηται, πάχη πρὸς τῶν ῥίζῶν ἄπαντ μᾶλλ πᾶσ ἢ κηλὸν λοπάδα. Plinius lib. 17. cap. 24. hiue nimij imbres ſuere alio modo ficus laborat, radicibus madidis. Ad priorem ſignificationem huius verbi λιπᾶν ſpectat quod idem Theophraſtus libro 4. de hiſt. plant. λιπᾶσα & λεπάσαντα φυτὰ vocet, vbi vitioſe ſcribitur λειπᾶσα & λοπάσαντα contrarium verò quod eſt ἀλίπτρα (quſi dicas ſine virgine & pingui eo humore quem diximus.) Theophraſtus de hiſt. plant. lib. 3. cap. 6 ἔστι δ' ἡ πρὸς τὸ πίμελὸν τὰ ξύλα τότε. διὰ τὸ λιπᾶν ὡ γὸ τοῖς ἀνοις χωρεῖς ὧν ὑπόκειμένος ὁ φλοιός. Apud ipſum de hiſt. lib. 3 cap. 13. de Ceraſi cortice ὅταν λειπα, legendum λιπᾶ. Theophraſtus de hiſt. plant. lib. 4 cap. 17. ὅσα γὸ πᾶν βλάστοσι ὑλάττει ἢ πυόνις ὕπ ἢ λεπτοῦ πᾶ διαρῥηκνῦσθ, ἢ συμβαίνουσιν, αἱ τὰς σκέπλα, ἀλλ' ἐκ ἐκπίπτουσι. sed legendum λιπᾶσι. Plinius libro 17. cap. 24. adiecti enim & pino ſiqui (corticem) detraxerit ſole tauri vel geminos tranſeunte cum germinant ſtatim moriuntur. Et libro quinto de Cauſis, cap. 7. ὅταν ὑπολιπῶσι legendum λοπᾶσι. Et λιπαντὸν pro tempore quo taliter ſtirpes afficiuntur atque pingui humore turgeſcunt, poſuit cap. 1. libri quinti de hiſtoria ſtirpiu, ἐὰν ὑσεῖ ἢ λοπαντὸν ἡμικῆ ὁ σπόρος ἢ τακῇσα, ὡς ἐπὶ τὸ πὶ ἐὰν ἀβλοῦσ ἢ μᾶλλον ὑῦ τὰ ἐν πολὺ λοπαντὰ. διόπερ ἢ τὰ ἐν τῇ ὑπὸ γῆ, πρὶν ἢ τὰ ἐν τῷ πρὶν ἀνατεῖλ. ἢ ὑῦ τῶν πόντων ἢ ἐν κρήνῃσιν ἀβρυνθῇ πλείονες, ἢ ἀπὸ ἀλλοπου ἢ. Qui locus pertinet ad πρὸ λειπα δένδρα, arbores ſcilicet quę terna & tripartita germinatione pingui humore turgeſcunt. ſed vbi legitur ἀλίπτρα, corrigendum ἀλίπτα atque λιπαντὸν vbi perperam ſcribitur. λειπαντὸ, & vbi λοπτὸν, λιπαντὸν legendum eſt. Id verò tempus eſt, quo germinantes arbores, habitiores atque pleniores fiunt, & ſucco pinguiore turgent. vertit tamen Gaza turgorem, quod mihi non placet. in omnibus linguis rerũ omnium non ſunt propria vocabula. legendarum & ſtrigendarum olearum tempus, apud Latinos vox ſimplex exprimit, id eſt. oleitas. ſiue etiam oluitas, qua quidem id ſignificetur ſimplex apud Græcos, & propria nulla eſt. nam ἐλαιολογία eſt cõpoſita. Ob id vbi propriis nominib. deſtituimur aut tranſlatis, aut circumlocutione vtendum, non verò innouanda quod à

Gaza video factitari. λιτκτὸν etiam vocem, loco citato Theophrasti vi ſurpauit: pro quo tamen apud ipſum ita mendosè legitur, τὰ ὃ τετράγωνα μᾶ ἡβὶ λοστικῆβὶ cum ſcribendum ſit μᾶ ἡ λιτκτὸν. ſic & legendum ibidem, νὶν λιτκτὸν pro λιπτὸν, corruptè legitur hæc verba: ἐλικρίνεσθαι ὃ τὰ ἐλάτια γίνεται μᾶ ἡ φοῦσα λιτκτὸν. Hæc omnia conuexa per ſe, vno in loco apponere voluit ne repetitione opus ſit.

Ἀλίπλαγκτος ὁ, ἡ, mari augue, pontiaugus, in θαλάσσῃ ἀπλανὴβὶ, fluctibus marin s agitatus, ἀλίβοοτος, ἀλίπλακτος, apud Sophoclem in Aiace, παρ' ἀλίπλακτος dicitur quoniam in promontoriis celebratur, circa quæ aque errant matinæ, ἀ πλάνη, & ἅλς.

Ἁλιπλανὴς ὁος, ὁ ἡ, mariuagusin Epigram.

Ἁλιπλανὴς ας, ὁ, pro per mariain Epigram.

Ἁλίπλοος, ὁ ἡ, mare nauigans. Homer. Iliad. μ, ἀλίπλοα πέμπε θύρην, ἵνα θαλάσσῃ ἐκπλέηβὶ πόντου.

Ἁλίπνοος, ὁ, ἡ, mare ſpirans, mare redolens, mare oleus, Muſæus.

Ἁλιπόρφυρος, ὁ, ἡ, purpureus, à cæruleo diuerſus. ἁλιπόρφυρος φάρος, apud eſdem Odyſſ. veſtimenta purpurea, ex marina purpura.

Ἀλίῤῥοος, ὁ, ἡ, ἀλίῤῥοος, ὁ, ἡ, fluens ad mare. Epitheton fluuiorum. Sophocl. πόρος ἁλίῤῥοος, ὑπὸ πταυοῖ εἰς ἅλα ῥέοντες. ἁλίῤῥοος ἀκτὴ, litus marinis fluctibus agitatum. vnde Ἁλίῤῥοΐη, in Epigramm.

Ἅλις, λιτὶς, ἄκεσιν ὃς αὐτάρκους. ἅλιδος. Genit. vt ἅλις ὄρυος, ſatis quercus. ἐκ τ' ἅλιος ἐν ἀφρὸν ἴδῃ τὸ ὕδωρ. Etym. fine genit. Od. ἐγκαλινόπτε χρυσοῦτε ἅλις ὑδὸτπὸ τε ὀδύτες, & Iliad. γ, ἀξεῖ ὃ τρωὶ ἅλις ἔσεσθαι. ὁμοῖ πολεμῳ. Cum genitiuo Apollon. 2. λιπτεμιούσῃ γαίης ἅλις, ſatis terræ, id eſt, multum terræ. ἅλις ἐν τῷ αὐτῷ ὄρει, eodem congregatæ. Ariſtorel. lib. 5. animal. ἰὸν ἅλιες, ἰὸν αὐτάρκιες. Homer. ἅλις ἔσχε βίᾳ καμάτῳ, ſatiati erant conuicii. ἅλις ἀπιδὸτς, ſatis ſtudij, Cic. ad Atticum. Ἅλις ἀραὶ Hippocrat. ἀτρόως, cumulatè, vniuerſim, vt explicat Galenus εἰς τὸ ἀφορίσπιον.

Ἅλις, ὁ, inuria, ſallugo, ἀλιμυδὸς, Euſtath.

Ἁλίσειν congregare.

Ἁλιτὰια, firma, robuſta ἰσχυρὰ.

Ἁλιτβὸν, ὁ, ἡ, ſtraus, ἀ πορτυ.

Ἁλίσγημα, ατος, τὸ, coniuratio inita per contaminata & deuota ſacra: ſcelus contractum ex impijs & execraudis ſacrificiis. vide Suid. & Heſych. Act. Apoſt. cap. 15. ἀπέχεσθαι τῶν τῆβὶ ἀλισγημάτων τῆβὶ εἰδώλων, ἀβſtinere à pollutionibus idolorum, intelligit idolothyta.

Ἀλισγέω, ἀγείαν κυπὸ μεσῳ μεμολυσμένων. capite 40. Eccleſiaſt. ἀλισγήσει τ' ψυχὰβὶ αὐτῶν ἐν ἐθέσμοιβὶ ἀλογίαις, alet animam ſuam cibis alienis cap. 2. Daniel. ἠλισγήθῃ, polluatur, contaminetur, & cap. 11. Malachiæ proph ἠλισγήσε pollui. ibidem ἠλισγημῷ⊖, pollutus.

Ἀλιτάνειν, imbecillum eſſe atque impotentem, metuere, tremere. pendere animi. ἀ δυνεῖ, ἀβπαιεῖν, τρέμειν.

Ἀλιπτικὸς idem quod ἀλίμακτος ſupra, falſe mixtus, falſus Heſychio eſt ἀλιτρῷ⊖.

Ἀλιτῆχυσον, Heſych. poculum rotundum.

Ἁλίσκομαι, capior, exprugnor, intercipior, corripiot, deprehendor, vincor. κάτοι· ἁλίσκεται ὃ, defatigatione corripi, id eſt, fatigari. ἁλισκόμενον ὑπ' ὀργῆβὶ, ira correptus, Plutar. in Opuſc. περὶ αὐρησίας. Eſt aut. verbum defectiuũ, cuius futurum eſt ἁλῶ ὁ ὁμαι. ὃ τὸ πᾶ ἅλωμι, πλῆρωμι, πλήθω ὃ ἅ ὁρ. β. ἐάλων, ὃ τὸ ἅλῶ, ὃ. ἁλίσκεται, proditur, arguitur, deprehenditur, refellitur: pert, iudicio conuincitur, ἁλίσκομαι διαβάλλω, fluore tentor. ἁλίσκομαι πάσῃ, labore ſupero. ἁλίσκομαι interdum κατασπάσκομαι, ἀλλ' χρόμαι, ὑζελίχρομαι, cuius contrarium eſt, ἀποῤῥύεται. Nazanzen. τοὺς σοφὰ ἀνῆβὶ ἁλίσκοντας διαλόγοις, &c. à ſus ipiorum theologis proditi conuincuntur. ἁλίσκομαι τῷ γραφῷ⊖, id eſt, κατασπάσκομαι, condemnor, conuincor, Æſchines. ἁλίσκεται ὑβριάρματοιν, conuinci falſi teſtimonij, Ariſt. in Rhet. ἁλίσκομαι ψευδῶν ὅρκ., Xenophon, conuincor mendacij. Sophocles in Aiace, ἁλίσκεται χ' ὁ δεινὸς ὅρκος, ἡ, proditur, compertur, refellitur, improbatur.

Ἁλίσκω, capio, κατέχω id eſt, corripio, & prehendo, & in carcerem conicio, & iudicio conuinco, reúmque perago, expugno, deprehendo, intercipio, arguo, damno, condemno, pumo, allicio, in Epigramm. occupo. κατασπάσκω. peruinco, ἀφῶ. vnde ἅλωκε, præter. perfect. vel ἐάλωκα, & ἀφῶ⊖ ἦκαι, vel Attice ἐάλωκα, quæ omnia vocem habent actiuam & ſignificationem paſſiuam. ἁλῶναι τετράκις corripi tertianis febribus, Galen. libro primo ad Glaucon. ἁλοὺς εἰς πάντας, laqueo captus, Æſopus. Plutarchus in Pericle, ὧν ὑπαργυρίσας αὐτὸς ἀφῶ⊖ ὑπὸ χρημάτ' ἔῤῥοις ἁλοὺς. Ὑζέπερ ὑπὸ πάντας, id eſt, ſic quartina ipſe turpiter in flagitus deprehe dus, pœnas exilio luit. ἁλόντες ἀφῶ⊖, damnati otio, idem in Solone. Item in Publicola, ἅφως πᾶσας ἁλόντες ὑπκλείσθηναι, omnibus damnati ſuffragijs ſecuri ſunt percuſſi ἁλοὺς μοιχὸς, adulter deprehenſus, Ariſtophan. ἁλῶναι ἐπὶ κλοπαῖ, cius amore ſuiſſe captus dicitur. Philoſtr. in Heroi. ἁλῶναι τ' ἔρωτ, captum eſſe amore puellæ, ibidem. ἁλοὺς ἐρωτὶ captus mente, Sophocl. Idē, ἁλοὺς ἀπάτῃβὶ, captus dolo. ἁλοὺς ὑβρεῖ τῇ' ὑποσφάγια ὑ τὸ σφυγμοῦ εἶναι, reperiuntur percuſſari ve damnatus. ἁλοὺς ὑβρῇ. Lucian. captus amore ἁλοὺς ἔρωτ, ſeditio. ἐς τοὺς ἁλόντας, viribus capt. ἁλόντος captus, Athen. Demoſth. ἁσθένει ἔσῃ ἁλωκὼς, conuictus eſt, tenetur & manifeſtus eſt impietatis.

Ἁλίσιμος, ατος, τὸ, aliſma plantæ genus, quæ & ἀλισμὰ & δικαιοσύνιον dicitur. Dioſcor. lib. 3. cap. 169.

Ἁλισμὸς, ſalitura ipſe ſaliendi actus apud Dioſcorid. maris iactatio.

Ἁλίσπαρτον. Heſych. τὸ ἀλιέσπαρμένον χρυσίον, ἢ ἀλάβαστρον, in quo ſal ſeminatum & ſparſum eſt.

Ἁλίσπατος, ſapientiſſimus, σοφώπατος, Heſych.

Ἁλισ⊖ὸς, ſalitus, in Epigram.

Ἁλίστα, ας, ἡ, voluta brum, ἐξαλίστρα, κυλίστρα, locus vbi ſe volutant animalia.

Ἁλιστὶα. Heſych. ἀφῶ⊖ πόνων ἀμῶ⊖ δὲς χρυσίον.

Ἁλίστιπτῷ⊖, in mari verſans. ἁλιστρόφῷ⊖ νῆες.

Ἁλιστρεφὴς, ὁος, mari circundatus. Muſæus. ἁλιστρεφὲς τάσσι, mari circundatarum inſularum.

Ἁλιτάνομαι lædo, offendo, decipio, βλάπτω. Heſiodus, ὅστε τιν' ἀφροσύνῃ ἁλιτήσεται ἠρκαλὰ τέκνα, &c. vbi alij ἀλιτρανέσται legunt.

Ἀλιτάνων, pecco, ἁλιτέω

Ἀλιτάνῳ⊖, inexorabilis. in Epigramm.

Ἁλιτανὴς, ὁος, ὁ, ἡ, vadoſus, mutitimus, ὑ πιτενὴς θαλασσα. ἁλιτενὲς γὰρ τὸ πιστεινόν.

Ἁλιτέμονες, mari contermini, in Epigram.

Ἁλιτεύομαι mentior, fallor.

Ἁλιτεύω χθονα, peccro terram. Euripid ἡ ἁμαρτάνω.

Ἁλιτέω μ. σω, peccо. ὧν τὸ ἅλις ἢ πλαίσῃ, ἢ ὧν τὸ κτί· vt ſit ἁλιτεῖν, τὸ λπ' ἀμ κιστίας σφεῖαῖ ἀπιτεῖν, ἁμαρτεῖν, errare, peccare. Eit etiam decipere, injuria afficere, fallere. Apollon. 2. Argonaut. ἀλλὰ τὸν μὲ πάσιν χρεὼ ἁλιτεῖν. Hom. Odyſſ. ἀλλ' μὲν ἀθανάτους ἁλιτεῖν, ſimul deos offenſurus, ſeu, oportet me ſceleſtum eſſe, ab hoc verbo ſit ἤλιτον. aor. poſt. & in ſubiunct. ἁλίτω. ης, ῃ, Phocyl. ὡ δὲ τι παῖς ἁλίτῃ κακὸν ὑδὲ μάτηρ, erraueri, peccauerit.

Ἁλίτημα, ατος, τὸ peccatum, erratum.

Ἁλιτήμῳ⊖, peccans, nocens. Heſiodus, ὃς κέν τιμήσῃ ἁλιτήμονα θυμῷ⊖ σὸν, nocentem ſuum ſuum. ἁλιτήμῳ⊖ ἀνδρὶ, ἢ μάρτηκαι, ἢ ἀμαρτημῷ⊖, qui in deos peccauit, qui dis ob culpam odio eſt. Extrum ἀλιτήμῳ⊖ pro ἀνιτήμῳ⊖ eſſe traditur, qui metaphaſimus in alis quibuſdam participijs inuenitur.

Ἁλιτήμων, ονος, ὁ, nocens. peccator, ὃ τὸ ἁλιτέω. qui ſciens & prudēs peccat, vt dicit Gloſſ. Iliad vlt. Nonn. εἵνεκα δυσεζίμης ἁλιτήμονι θ', cauſa impietatis iniquæ & ſceleratæ.

Ἁλιτήμορος & ἁλιτήμερος, ſtultus ἀβέβαιον.

Ἁλιτήριῳ⊖, ὁ, ἡ, & per contractionem ἁλιτῆρ⊖, ὁ, exitialis, calamator, noxius, ſceleſtus, funeſtus, denotus manibus, pernicies, peſtis, internecio. de homine dictum apud Soph. ſacrilegus. ἁλιτήριον, ait Plutarchus in Problem. is dicitur, quem ſi quis vitare ac fugere poteſt propter improbitatem, bene actum ſecum exiſtimate debet, non autem is qui in fame molentem obſeruans, farinam diripit ὃν ἁλυκὰν δὲ μαγῆναι κρὸς ἔχῃ ὁ μὴ ἀβῷ τὸ ὑπιτηρεῖν ὃ τῷ λιμῷ ἁ ἀλοῦται. Plutarch. in Galba, τῷ ἁλιτηρίῳ δὲ τῷ πόπῳ ὄλῳ, quum in perditiſſimos hominem imperium haberet. Demoſthen. ὃ ἐκ φθόνου κακὸν ἁλιτήριον τῷ μᾶ τῶν ὑπαλλοτρίων πόνων ἐπιτὸν αὐξανόμενον, τὸν πόνων. id eſt, communem perditorem, id eſt, communem peſtem, & exitium omnium eorū qui poſt petierant, hominum, locorum, vrbium. Et Æſchines vocat Demoſthen. ἁλιτήριον τοῦ δήμου. Item ὁ αὐτὸς ὃ ἐκ ὑζέλιμος τοὺς μισήσαντ, prophanus, qui piaculum admiſit in Deum. Plato epiſt. 7 νῦν ὃ ἦ πω τὶς δαίμων, ὃ τις ἁλιτήριος ἐμπέσὼν μοῦσι ἢ ἀδικίαν, &c. homo facer quiſpiam in iniquitatem atque impietatem delapſus ἁλιτήριος Socr. prophanus. Thucydid. ἁλιτήριον παλαιωθῆναι quis fit, vide Plutarchum in Problemat. 269. Deducitur ὃ ἀλίτης, à quo ἁλιτῆρ, ἁλιτήριος, atque inde ἁλιτήριος. Etymolog Heſych. etiam interpretatur ἁλιτήριος πλανήτιος, hoc eſt, erronem.

Ἁλιτηριώδης, exitioſus, ſicer, execrabilis, ſceleratus, pernicioſus. Plato epiſtola 7. ὑδὲ ἐστὶ δ' ὑκμὴ ἐκὰν ἔτι ἁλιτηριωδέ ἐαυτὸν τῇ γῇδε εἰς τὰ ἀεὶ χρόνῳ, nemo vltrò ad poteſtate accedit ſibi & generi ſuo peſtiferam. Plato in Legibus, ἁλιτηριώδης τύχῃς κοινωνὸς ſcelerato fortunæ conuicio contaminor. Idem ibidem, ὑζέρος ἁλιτηριώδης, exitioſus ſtimulus.

Ἁλίτης ὁ, peccator, peregrinus.

Ἁλίτις, etiam ſic dicta helxines. ἑλξίνη. Dioſcorid.

Ἁλίτομαι, mentior, fallo, erro, offendo, ἁμαρτάνω, accuſatiuo. Odyſſ. ὃ ἐκ νόσφ ἀθλωμῶν ἁλίτοιτο, offenderant Mineruam: vbi tamen poteſt eſſe aoriſti ſecundi ab ἁλτέω.

Ἁλιτόξυλον. ἐν πλοίῳ σκεῦόμενος inquit Heſych. Ἁλιτόκαρπον Etymol. & Heſych. expon. κατασπάτικον qui aberrauit à re quam de prole conceperat.

Ἁλιτόμβιος, ὁ, ἡ, inenſe fallens, hoc eſt, non natus ad iuſtum tempus & ἀκτόμβιος. Ionicè apud Hom.

Ἁλιτρανὸν μεῖον pecco, ci ſ, ſacrilegium committo. Heſiodus, ὅς τις ἁλιτραίνῃσι.

Ἁλιτρεφὴς, qui ex mari viuit, vt piſcator. Nonn.

Ἁλιτρία, ας, ἡ, peccatum, ἁμαρτία, ἀβέβαια. Ariſtophan. ἁλιτρίαις πονηρὰς πλοῦν.

Ἁλιτῆμας. peccator, ἁμαρτωλὸς. ἁλιτὴρ verò. iniustè iudicantes.
Ἁλιτέμβιος κόσμος. mundus nocens, Nonnus.
Ἁλιτρόποις, secleratus.
Ἁλίτροπος ἀνήρ, maritimagus, mari voluturus, in mari iactatus, ἁλίτροπος φωνή. Phocylides, πλαζόμενόν τε βροτὸν ἠδ' ἁλίτροπον μηδὲ ὑπαλύξας.
Ἁλιτρὸς, ὁ, iniustus. ἄδικος ἁμαρτωλὸς, ποιητὴς, peccator, nocens. καὶ συγκριτικῶς pro ἁλιτρότερος. Iliad. ϛ. χέρνιβι δ' ἁλιτρὸς ἐὼν ἁλιτρὸς, &c. Syllabam secundam etiam corripit Planudes.
Ἁλιτροσύνη, peccatum, iniquitas, prima breui, dicitur & ἁλιτρία apud Sophocl.
Ἁλίτρυτος, ὁ, marinus.
Ἁλίτυπος, marinus Theocrit. Edyll. 1. sed propriè in mari consumptus. ἁλίτυπτος κύμβιον in Epigram. cymba mari vexata. ἁλιτύπτη χερσὶ, manibus in mari laborantibus, Nonnus de piscatoribus.
Ἁλίτυρος, caseus sale aspersus. in Epigram.
Ἁλιφαῶν Hesych. affert pro ἁλιαῶν, propriè sonat in mari apparentium à nom. ἁλφαὶς. Ἁλφαὶς, γῆ ἐν Φρυγίᾳ Hesych. pro quo infra ἀλίφαιος.
Ἄλιφα, τὸ, per apocopen, pro ἄλιφαρ, teste Vrban.
Ἁλιφθόραι, ἀφανίσεις Ἀττικῶν. Hesych.
Ἁλιφλεγεῖς, incendiis, πῦρκαϊς. Hesych.
Ἁλιφυγία ναυαγία. in Epigram. naufragium.
Ἁλιφυγοι, prædones marini, ibidem.
Ἄλιφλοιος, ὁ, ἡ, salicortex, species roboris seu quercus, Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. 9. halipheos Plin. libro 16. cap. 6. dicitur etiam ἄλιφλοιος. Alij dici volunt à corticis abundantia.
Ἁλιφρονῶν. Hesych. ἰκμὰν φρόνησις.
Ἁλίχαροι, purpuratus. ex mari lanam habens.
Ἁλιχέτρα, πίτυρα. Hesych. ex qua nihil aquæ λείπεται.
Ἁλίως, μᾶλλον, i. frustrà apud Sophocl.
Ἁλιώδης apud Homer. vno omnino stultescere ταῖς πλὴξ ἁμπαύσας, ἠδ' ἀφείσας, διακεκριδὸς ἀπόφασιν. apud ipsum ἁλίωσε pro μάταιον ἐποίησεν.
Ἁλκάζειν, fortiter agere, pugnare.
Ἁλκαῖος, Alchatoc, qui im cum sororibus Arsinoe & Leucippe infamia correptam fuisse tradit Plutar 10 Probl.
Ἁλκάϊς, ας, ἡ, cauda propriè leonis, ἀπὸ τῆς δι' αὐτὸ εἰς ἁλκὴν πρόσωσης· quòd leo conuerberando se cauda stimulando ad pugnam excitetur. Callimach. in musea etiam ἁλκάϊς ponitur Cæl. lib. 3. cap. 29.
Ἁλκαῖος, Alcæus, vnus ex nouem Lyricis Poetis.
Ἁλκαιράδης, Alcander, proprium viri Spartani, qui Lycurgo alterum oculum baculo eruit, Plutar in apophthegm. Lacon. & in Lycurgo. ἁλκαιράδου, ait interpres Aristoph. ὑὸς τεγεατικῶς.
Ἁλκαίμενης, Alcamenes, rex Lacedæmonium, Plutar. in Apophth. Laconum.
Ἀλκαῖον αὐτοῦ. τὸ auxilium, remedium, κατάσκεσις, tutamen. Iliad. ε', ὃ δὲ τί σι τοιοῦτον εἶσιμα ἄλκαρ ἐσσὶ, ἰὰ. βοήθημα. Apollon. 2. νέτε ἐ μέμβαι ἄλκαρ, id est, tutamen & inuulnerium aduersus plumam. Phocylid. κάτηρε μηδὲν ἀμφυτοῦ ἄλκαρ ἐ δικαίως ἔτεν· ἄλκαρ τὸν ἀλκὴν. Apud Hippocrat. ἄλκαρ ἐστὶ, βοήθημα.
Ἀλκάϊς, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 164. sylueftris maluæ species est, folio diuiso, verbenacæ similis. caulibus ternis aut quaternis cortice cannabino conuestitis. Florem habet paruum rosæ æmulum. radices albas, latas, 5. aut 6. cubitales.
Ἀλκείδης, ὁ, Hercules, ab auo Alcæo Amphytrionis patre, dicitur etiam ἀλκείδαι. pro eodem.
Ἄλκιμ barytonon & ἀλκῶ circunfl. ut. ἀλκίεσθαι.
Ἀλκίδιον, subsidium, ἀλκίασις. præsidium, remedium, vires, robur, sfrenuitas, præstantia animi, ferocitas, pugna, prælium, virtus. Hesiodus, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος ἀλκῆς, remedium non erit aduersus malum. Idem, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος ἀλκῆς· ἐν ἀλκὴ δ' ἀλκὶ ἀρήϊος ἀλκὶ, ad vim inferendam. ad pugnandum. ἀλκὶ δ' ἔχω sum sfrenuus. ἐς ἀλκὶ πρόπαρ, i. ἐς μάχην τὸ πολέμου, ad dimicandum me comparo, Thucydides apud Homerum ἀλκὶ ἐμίτυρ pro fortitudine. ἀνδρὸς ἀρετὴ Odyss. β quæ vt reliquæ virtutes morales διδακτὸς ἔσιν. doctrina comparatur & viu, vnde πᾶσι δὲτὸ τὸ ἔσιν ἀρετὴ cur, ἰόμον autem est naturæ dutus ir.
Ἀλκίες, ντος, ὁ. fortis, robustus ἰσχυρὸς, εὔρωστος. Dionys. Poeta, ἀλκήεντες Ἀλκαῖοι.
Ἄλκηστις, vxor Admeti, filia Peliæ, & mater Eumeli, Homerus Iliad. β.
Ἀλκὶ τὰ, potentia, τὸ δυνάμει, à recto ἀλξ, ἀλκὸς. Etym. Hom. Iliad. ι ἀλκὶ πεποιθὼς, robori fidens, fortitudine confisus, a nomine ἀλξ, vel a nominatiuo ἀλκὰ, ἄς, cuius datiuus, ἀλκᾷ. & metaplasm 10. ἀλκὶ; quod melius.
Ἀλκὶ, ἴδος, Alcibiades Athenensis.
Ἀλκὶ, ἴδιον, herba è genere anchusæ. Dioscor. lib. 4. cap. 25. Item herba quæ dicitur & ἀγχουσα. Idem ibidem capite 28. ab Aleibio inuentore, de quo Marcellus in eum locum. dicitur & ἀλκιβιακὸν. Plinius post tractatam Echij historiam, Alcibion qualis herba esset apud authores se non reperisse dicit, quum eandem Dioscor. & Nicander faciant. Echion & Alcibion. seu Alcibiadion. Nicander in Theriac. ὀλκὶ δ' ἀλκιβίη ἐχίος σεσοφισμένος ἰὸν ἀμύξει. τῶν δ' ἀκέσατο δηρίλεος μὲν ἀγὴ πεπάλαχθε χαλκῷ. Interpres, Ἀλκιβίας vocatur herba, & ἐχὶς. Alcibius ab inuentore: Echis, quòd vipearum morsus sanet & curet.
Ἀλκίβιον, vide supra.
Ἀλκιμαχίων, Pallas. ὁ ἀθλιὰς, ὁ ἐν πολέμῳ κρατιστὴ. In Epigr. πολὺ ἀλκιμαχίων παῖ ἀδῆς ἀλκιμάχοιο.
Ἀλκιμάχειος, ἡ, strenuus, bellicosus, in Epigram. ἀλκιμάχας παλλάδος. strenuæ Palladis & bellicosæ.
Ἄλκιμος, ἡ, ὁ. fortis, validus, robustus, Sophocles. ἀκὰ μὲ ἀδὸς ἀλκιμὰ θεὸς Ὀλύμπιον ἀμείβει. vnde ἀλκίμου ἔχειν. robustè hasta. Od. ε. ἀλκίμων δηρίων, ferox, fera. Xenoph. Ped libro primo. ἀλκίμους ἐς ἀλκὴν, viribus præualens, ἀλκίμους τὰ πολέμια, in re bellica strenuus. Est etiam loci cuiusdam promontorium. Plutarch. in Themistocle, ἐπεὶ ὁ λιμὴν τὸ πεμπτὸν κεῖται τῶν ἐξ τὸ ἀλκίμου ἀκρωτηρίου συμπεπλεγμένων, &c. circum Piræum portum, a promontorio quod iuxta Alcimum est, extat velut cubitus quidam, &c.
Ἄλκιμος, Alcinous rex, quem φιλοξενώτατον vocat Plutarchus de exilio.
Ἀλκίοπος, Alcíopus Cous, cuius filiam duxit vxorem Hercules, Plutarch. in Problem.
Ἀλκίππη, Alcippe, filia Œnomai, vxor Euenæ, Plutar. in parallel.
Ἄλκιππος, Alcippus Lacedæmonius, Plutar. in amator.
Ἀλκμαιονίδης, Alcmæonides, patronymicum. fuit autem Athenis Alcmæonidarum familia, Herodot. l. 5.
Ἀλκμαίων, iuuenis, νεανίσκος Hesych.
Ἀλκμαίωνες, Alcmæon, Philosophus, de quo Plutarchus de placitis. Item rhetor qu. Themistocli per inuidiam aduersatus est, Plutarchus in politicis. Is postea iuxta limosum Acheloi aggerem inhabitauit, quò fugeret Eumenidas, Plutarchus de exilio. Meminit etiam Herodotus cuiusdam Alcmæonis Athenensis.
Ἀλκμὰν, ἀλκμᾶνος, poeta Lyricus, de quo vide Epigramma pulchrũ in Plutar. lib. de exilio. vnde ἀλκμανικὸς, Alcmanicus, triplius Alcmanis. sic etiam dicitur auis lugubris.
Ἄλκμων, dicitur à Plutarch. de Musica, oplimorum μολῶν, i. modorum lyricorum poeta.
Ἀλκμωνίστ μάντεις, id est, διαντικοὶ, ἐφθημισμένοι, Aristophanis interpres. sic dictum eiusmodi merrum quia πεπλοῦσιοι παρ' Ἀλκμᾶνι teste Suid. qui & Ἀλκμανικὸν vocat.
Ἀλκμήνη, Alcmene vxor Amphitryonis, ex qua Iuppiter fustulit Herculem, vt scribit Hesiodus.
Ἀλκυόνες, quæ ἀλκάουσι δὲ Pleon τῷ μ ἀλκυόνες· τὸ ἀλκυονικὸν τῷ ἀφὴν ἢ κατεισὸν τῷ ἐκδύειν dicas & imprecationes & incommoda arcens. teste Methodio.
Ἀλκυὼ, ἡ, ους. ἰκτὶς, τριποδὸς κολυτὸς βοηθὸς Odyss. ξ. εἶπεν ἀπαντικοῦν ἀλκυόνος, accepit telum ad canes arcendos & propulsandos. Hesiodus. ἀλκυὼ δ' ἀδεκατισὸν ἀρέσχυλον κυνεγετὴν, depulsor fustis exercitatis ab immortalibus. Idem, ἀρὸς ἀλκυόνος φυτίσαιο, id est, βοηθὸν ἀλκυὼ, etiam custos, φύλαξ, vt: ἔσιος ἀλκυόνος ἱμερτὸν ἀφύσατο.
Ἀλκυόνες, ἀλκυόνων, id est, auxiliari, adminicula auxiliaria, quibus fustultus aliquis fossam transilire possit commodius, cuius generis sunt hastæ, & cuspides, palique ac ridicæ & fustes oblongiores. Vel sunt cuspides quæ ad extremum plumbeam pilum annexam habent, quibus vtuntur finambuli dum se librant per extentum funem incedentes. Galenus libro secundo de sanitate tuenda, ὡς δὲ ἐς διὰ χειρῶν ἔσιση ἐξὸν γυμνάσιον γυμνασθῆναι χρὴ καὶ χεῖρ ἀλκυόνας, sine adminiculis per plumbi librameuta. De adminiculis verò ad fustum idoneis loquitur Lucianus in Anacharsi. vbi ἀλκυόνες pro ἀλκυόνης malè legitur, quod Budæo, & Cælio Rhodigino fraudi fuit. Corrupta etiam est hęc dictio apud Aristotelem Probl. Sect. 5. Quæstione 8. Sic enim legitur ibi, ὁμοίως δ' ἐπὶ τοῦ ἀλτῆρος· ἐὰν γὰρ ἐπὶ ὀλίγον ἀφῇς τὸν ἀλτῆρα ἐφ' ἑκάτερα, διὰ τὸ μὴ μᾶζον ἀπαίρειν ἔχειν, ἢ μὴ ἔχειν ἀλτῆρας, id est, adminiculorum auxilio magis fulit, quam his saltatorum instrumentis destitutus. sed lege ἀλκυόνας. Vide enim quanta fit halcrum differentia, in dictione ἀλτῆρας. genus autè huius exercitij per ἀλκυόνας & adminicula latatoria, vocat Artemid. ἀλκυονίην. Sic eum libro primo cap 59. τὸ γὰρ πλεῖν ἁλὶ, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀτάρτου σημαίνει. πολλάκις γ' αὖτε τὸ ἐν πέλαγος ἐπὶ τοῦτο, διὰ τὰ πολύμορφα τῶν ἀλκυόνων· οὐ γὰρ ἁπλοῦν ἀδὲ ἀκίνητον.
Ἀλκυόνειον, τὸ, subsidium. ἀμυντήριον. Nonn. ἀλκυόνεια ὑπόσωτα, remedia morborum, allcumenta, ait Cicero.
Ἀλκυονίδες, ἡ Ἀλκυονίδης, Halcyonidæ, dies, sereni & tranquilli, quibus halcedo fœt ficat. Theophr. libro 5. de causis plantarum. vide Plin. lib. 10. cap. 32. Arist. hist. lib. 5. cap. 8 ὡς δ' ἀετὸς ἡμέρας.
Ἀλκυόνιον, τὸ, spuma quæ concrescit in mari, qua faciei nitor commeodatur. Ex hac nidum congerere dicuntur halcyones. De

halcyonij quinque genetibus vide apud Dioscorid. libro quinto cap. 136.

Ἀλκυών, ὁ, Alcyone, maritima auis, de qua Aristot. lib. 5. anim. cap. 8. & libro 9. cap. 14. Plin. libro 10. cap. 32. Alcedo pro eodem sic dicta ἀπὸ τοῦ ἁλὶ κύειν. Diminutiuè ἀλκυονίδες, ἀκρόνυκ, mares halcyones, vocantur. ita aspiratur si ab ἁλὸς, quod mare significat. Gaza neget aspirandam esse vocem: vtraque pars subscribentes habet.

Ἀλλά, sed, quare. & ὅτων, adiectitia particula γε, τι, num, an, πότερον ἔχει, atqui profectò, ἀληθῶς, etiam, sed etiam, at certè, certè, saltem, mò, quin potius, nisi quàm, præterea, insuper, quippe, atque rationalis, id est, ψιλῶν quin etiam &, sed tamen. sed magis, autem, tamen, quanquam, imò verò, proinde, atqui, quin magis, & tamen. nam. Corinthus annotat apud Athenæum. fæpenumerò esse αὐτῷ συλλογισμικὸν vt apud Homerum, ἀλλ' ἄγε μοῖλιν ταῦτα λιγυφθόγγε ἀκλὰ, tamen seu quanquam. Apollon. 2. Argonaut. ὑδάτος ἐπὶν Μὴ ἧς λέληκεν ἴλυσδε φορυλύμενος ἀλλ' ἐπὶ πολλῷ ἔρωθεν ἀλλὰ ἧ συμπλεκτικὸς ἧ συλλογιστικὸς λόγος, inquit Gaza libro secundo, Grammat. id est, copulatiuè & rationatiuè dicitur. ἀλλὰ interdum est approbantis. Plato 2. de repub. ὅτι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἁδυμέλους ἁλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, κρύπτειν, vbi Ficinus, Scitè, inquit, loquit mihi videris. Idem ibidem. λόγῳ σωφρόνῳ ἀεὶ ἀνδρὶ ἀλλὰ χρὴ ἕπεσθαι. oratione homines eruditamus. neque sic decet, inquit. Pro falsem, Aristoph. ἐν τῷ ἑτέρᾳ δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυρίοις λαβόντα τῷ ἀγκύλῳ λέξαι τι μοι. Pro nam, Plutarch. in Romulo. εἰσὶ τῶν μὴ λέγεται κακῶς, ἀλλ' ἐχόντα ὁμωμοὶ τῶν τῷ ὀνόματι τῆς πολιτείας ἑτέραν αὖ τις αἰτίαν εἰκάζειν πιθανὴν εἶναι, quod tamen non malè dicitur. nam vt & antiqui Romani Talassij nomine communi cum Græcis) tamen probabilior huius rei causa & ratio posset adferri. ἀλλὰ, non tantum, sed. idem ibidem. ὡς ἐκινδύνευον, ἀλλ' ἔπαθε, non periculum tantùm subiit, sed passa est etiam, & c. Pro sed potius, idem Plutarch. in Lycurgo, ὁ πλοῦς ὁ σπάρτα πολιτείαν ἀλλ' ἀνδρὸς ἀσκητὴν, ὃν σοφίαν ὄντως ἐκάλουν ciuitatis institutionem habens Sparta, sed potius vir exercitati & sapientis vitam. Pro imò vero, Plato ἀβέλτερον, σφ. κἀκεῖνο ἴσ περσαγές. ἀλλὰ σφ &c. imo verò. Ἀλλ' ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων sic ordiuntur Xenophon in sympotio. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῷ κρείττονι κεκραδῶν αὐτῶν ἔργα ἢ μόνον τὰ μὲ σαυδὰς ἀφ' ἡμῶν ἀξιώματα μόνα ἔθ' ἀλλὰ καὶ τὰ τοῖς παιδιαῖς. eodem modo Cicero in epistola, quam rescripsit Seruio Sulpitio consolanti eum de obitu Tulliolæ. Ego verò Serui vellem, vt scribis in meo grauissimo casu affuisses. futerdum accipitur pro saltem. Sophocl. ἀλλ' ἐκεῖ πατρῷον ἐγκυρῆσαι γ' ἀλλ' ἐκεῖ saltem nunc. Pro quamobrem. Plato νομ ζ ἀλλ' οὐσιν τῷ ζωῇ ἡδονῇ τῷ σοφίᾳ μᾶλλον ἓξ κινδυνῶν, &c. quamobrem, &c. ἀλλ' ἄφρ, ἦσθ', ἔφη, ἀλλ' ἐγώ, equidem. ἀλλ' ἐμοὶ, mihi Plutarch. ἁπλόπους μὲν οὐ δοκοῦσι, ἀλλ' ἐμὶ ὄξυσι. &c. non satis est ipsis esse diuitibus, nisi etiam habeant. &c. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἄλλο, & si nihil aliud, saltem mihi videtur aliud sit, &c. ἀλλ' εἶπε. Arist. Polit. 2 χρήσιμον ὅσης ἢ ὑφαντικὴ σκεῦος ὠφέλιμον ἀλλ' εἶπε σκεῦ ἢ πλοῖον, cum audacia ad mihil conducat, nisi ad bellum. Theoph. histor. lib. 2. cap. 10. ὁ ὄλυνθος ἀπίδος περιφέροντος τὸ θέρους ὥρ· ἀλλ' εἶπε ὅταν ὠκμακεν. &c. ecce, cum plena maturitate ingruerit. ἀλλ' εἰ σὺ γε, at si quid est, & c. ἀλλ' ἔτι γὰρ, arenim. adhuc. & c. ἀλλ' ἢ præterquam, nisi, sed quàm, potius quã, Ioc. ἄλλ' ἐκ κακῶν ἐχ εἶσιν ἀλλ' ἢ ἐσὶ διηγούνται κτήσασθ', fimam bonam nemio parare sibi potest, nisi qui virtute cæteris præstet. Plato de Rep. libro primo, ἄλλο ἢ ἄλλοτε ἕτερον, ἀλλ' ἢ ἢ πλοῦτος, nihil aliud laudare volentes quàm opes. Idem in Apolog. τίνα ἄλλον λόγον ἔχοντα βοηθοῦντες ἐμοὶ ἀλλ' ἢ ὅρθιον ἢ δίκαιον, qua ratione mihi opitulantur alia, quàm recta & iusta. Arist. 5. Ethic. ὡς ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κ' συμβιβάσῃς non facit iniuriam, nisi. &c. Lucianus. ἄδεν ἀμείβεσθον ἔπ, ἀλλ' ἢ δικήσω, &c. non dubium est quin. Aristotel. libro 8. animalium, ἀλλ' ἢ ὅπαλέγεται μόνον, ἀλλ' ἀλλ' ἢ ὃ ἀναίσθητον, fortè quidem sic vulgò, sed verum mimmè esse videtur. ἀλλ' ἢ μὴ, sed tamen non, & c. ἀλλ' ἢ sed nunquid; interrogatiuum est apud Platonem. ἀλλ' ἔφ. ἀλλ' ἦθη etiam. ἀλλ' ἢ ὦ ἄν, ille quidem, at. ἀλλ' ἄλλο, ἔμοιγε, attamen. ἀλλα δ' ἢ, ἀλλ' ἢ γὰρ, tamen. ἀλλ' ὅτων, priusquam. antequam. Plutarchus de Xenoc. ἀπίκασε δ' ἐγὼ ἄτας ὡς ἀν, ἔφη, ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ἀλλ' ὅτων τῶν ἀφεφόρτων ἀπόντων χρόνον ἀλλ' ὅτ' ἂν, nisi quòd, quàm quòd, ἀλλ' ὅτι ἢ, verum etiam, ἀλλ' ὡς ἀλλ' ἰχὶ, sed nunquid, an non, nunquid igitur? & citra interrogationem, non tamen, ac non potius, nec magis quàm. ἀλλ' ὃ τι ἐμὲ ὠφέλησε, at certè mea non deerunt. ἀλλ' ὡσ, significat idem quod Latinè ac certè, hoc est, Iulius. Plato Apologij. ἀλλ' ἐωῦ θαμὰ γε νομίζω ἐζ' ἢ σοὶ λόγῳ. Accipitur etiam αὐτὸ τὸ ὄμοιος, vel ἀλλ' ὅμως, tamen, attamen, sed tamen. Additur interdum γε ἀλλ' ὡσῶν. Aristotel. de mundo, εἰ δ' μὲ δὴ ἄκρας ἔσας ἀλλ' ὡσῶν ὡς ἀς ἐντυπὸν μεδεὶν λέγειν ἢ nequaquam exquisitè, at certè doctrinæ formula crassiori. Ifocr. εἰ μηδὲν ἄλλο πλουσιώτερα ἀλλ' ὡσῶν ἐλάττω γε σανὸ αἴρας ὑπερέχειν ἀλλ' ὅτι γ', multo magis autem. ἀλλα γὰρ, aduerbium est, vt etenim, ex eo quæ à nostris etenim ductum esse videtur. In principio antipophoræ, id est, responsionis ad obiectionem, locum habet; id est, at-

qui. Plato, ἀλλα γὰρ φήσει τὶς & reliqua. Etiam in interrogatione vt ἀλλα δ' ἢ; Accipitur etiam simpliciter pro sed enim. Isocrat. ἀλλα γὰρ ὡς οὐ τοὺς λόγους μόνον ἀλλ' ἢ τοὺς ἐπιτηδεύματα ζητεῖν τοὺς καιροὺς τῶν πραγμάτων. nec verò in verbi, quæ ad vitam instituendam pertinent, oportet spectare nouitatem. Aristophan. ἀλλ' ὡσ ὑπάνεω γὰρ μανθάνειν, ἀτενὶμ discere non vult. ἀλλα γὰρ ὁ μὲν, attamen. ἀλλ' ἀγ, saltem, at certè, atqui, verumtamen, tamen. ἀλλα δὴ, sed tamen, atque adeò, at vero. ἀλλα δὴ notam habet interrogationis vt ἀλλα γὰρ ἀλλ' ὅμως; & vim habet ὑποφορικὴν. Plato 2. de Repub. ἀλλα δὴ ἀκούσεται ὅτι βιαζόμεθ' ἡμᾶς ἀναπόδ, atenim. ἀλλα δὴ καὶ, pro atque etiam, & quin imo. Item pro verum esto, quod ita concedentis est, vt negare placeat videatur, vt ἀλλα δὴ καὶ τῶν ἀληθῶν, καὶ τὸ ἀληθῶν, sed fac ita hoc esse factum, esti nunquam factum est. Cicero, Sed nihil sit fi. etum mea causa, id est, ἀλλα δὴ καὶ ἀ καὶ ἀ, quin, quin & sed quanuis, sed &, quinetiam, nimirum, saltem. ἀλλα δὴ μὴ, non autem. ἀλλα δὴ τοι, sed quanuis. ἀλλα δὴ καὶ, quinetiam in. & c. ἀλλα δὴ ὡς, attamen, ὅμως ἀλλα precedente, sequente μᾶλλον δὲ ἀλλα πολλῷ. μᾶλλον δ' τῶ σαυτοῦ. ἀλλ, atqui longè secus res habet. imò nihil horum reperietur. ἀλλα ἀθρῶμεν, at certè, atqui. Plato de Rep. ἀλλα ἀθρῶμεν ἐπὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ τὸ ἀπὸ τῶν μὴ ἀπὸ τῶν λόγων, ἀνὰ μὲν, interrogatiuum est, pro, nunquid igitur? sed nunqu dindè quod ἄρα μὴ; Quum autem non est interrogatiuum, significat non autem. Plato 2. de Repub. ἐν μὲν γὰρ διαμετικῶν τρόπον τινὰ ἐπιδεῖν ἐν τῆς διώξεως ὧν ἀμελεῖ τύχης, ἀ χρημάτων ἢ πάντως. ἢ γὰρ, ἀλλα μὴ γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλλα μὴν γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλλα μὴν γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλλα μὴν γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλ-

λα μὴν γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλλα μὴν γελᾶν ἐσαμ, ἀθρῶμεν ἀκούοντα ἔαυτ in Apologia, ἀδικεῖ τοίνυν, ἀλλα μὴ ἀπιστεῖν. Isocrat. τῷ ἀποδεῖξαι, ἀλλα μὴ τῷ φαίνεσθαι. id est, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarchus in Othone, ἀλ' ἢ ἀπὸ σκοπῆς κακῆς, ἀλλα μὴ στρατηγὸν ἀφεῖς ἢ τῷ πολεμίων, si suum tempus expectaret, nec ad hostium opportunitatem bellaret, &c. ἀλλα μὴ δ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλ-

κεφάλαιον δ' ἀγωμένος, deeſt φάλαγκον. apud Ariſtophan. 1. fatalis eſt calumniæ morbus, nihil illa reliquæ intactum: nec vllus magicus annulus, nullum amuletum, quo poſſis calumniatoris dentes eu tare, atque depellere.

Ἀλλ' ἀποδέ', Themiſt. in orat. ſed tamen quoniam, Cicer. ſecundo de orat.

Ἀλλᾶς, nomen piſcis apud Athen. lib 7. Plin. vocat Alabetas piſces lib. 9. cap 9.

Ἀλλαγή, ἡ, mutatio, permutatio, ἀμοιβή. Plato. 2 de Rep. ἀρχὴ δὲ τῆς πόλεως ἡ νόμισμα ξύμβολον τ' ἀλλαγῆς ἕνεκα ξυνίστασθαι, id eſt cauſa permutationis. Idem de Legib. μὴ ἐκποιεῖσθαι τινα τῶν ἀλλαγῆς ἕνεκα πεπραμένων, id eſt commutationem. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι, permutationem facere, Ariſt. Politic. ἀλλαγὴ δὲ γαμική, commiſtura, ſeu viciſſitudo aegulorum, Nazanzen. Idem, ἀλλαγὰς ὁρῶν vocat annui temporis viciſſitudines. ἐξ ἀλλαγῆς, dando, accipiendoque. Item commercium, contractus, Ariſtot. in Politic. ἀλλαγαὶ, loca quieti praſtituta iter agentibus. Dicuntur etiam ἐκδύσεις.

Ἀλλαγμα, ατος, τὸ, mutatio, commutatio, ἄλλαγμα, inquit Hieronym. in cap. 5. Amos prophetæ, iuxta idioma, Scripturarum, pretium dicitur: quod in Euangelio quoque legimus, Aut quam dabit homo commutationem pro anima ſua? Matth. 6. ἄλλαγμα cap. vltim. Leuitici accipitur pro re commutata. τὰ ἐν ἀλλάγῃ αὐτὰ κτλόν ἐν ἀλλάγῃ ἢ τὰ ἀλλαγμένα, quòd ſi id iumentum commutarit iumento, & ipſum quod mutatum eſt, & illud pro quo mutatum, erit conſecratum Domino. ἀλλαγμα. ὁ βαπτιζόμενος. Heſych. Varin. ἀπόγραμμα Prophetæ: ἡ ὃν ἐν τῷ πλησίον ἐν τοῖς ἀλλάγμασι ψεῦδος.

Ἀλλάδειρον, ἀλμυρόν. Κύπριοι. Heſych.

Ἀλλακτικός, ὁ, ἡ, commercii alicui ſeu commerciarius ex contractibus manans. ἀλλακτικὴ κατασκευὴ, ſocietates commerciorum, Ariſtot. 5. Ethic.

Ἀλλακτον. ν. τὸ. lignum quo geſtabantur onera: ita dictum à tralatione, quæ fiebat de humero in humerum.

Ἀλλάκτωρ, ὁ ἡλιακὸν ὡρολόγιον δείκτης.

Ἀλλαμις, Lacedæm. tutus, ἀσφαλὲς.

Ἀλλάνη, oppidum Macedoniæ & Arcadiæ, quod & dicitur ἀλλάνος: vnde

Ἀλλάνιος, gentile nomen.

Ἀλλαντίδιον, ου, τὸ, tunica anguſta faſciæ modo fœtum inuoluens: mediaintec chorion & amnion. dicta quòd ἀλλάντι (i. inteſtino quo ſunt farciminæ) ſimilis ſit, quæ non totum inſintem contegit, ſed ſolùm medium ambit, Galen. de vſu partium

Ἀλλαντοειδὲς ὁ. tucetarius.

Ἀλλαντοπάντης, tucceta diuendo, Ariſtoph.

Ἀλλαντοπάντης, ὁ, qui vendit farcimina, fartor, qui exta & inteſtina bubula & veruecina vendit. Pro vili & contempto capitur. ἀλλαντοπάντου, Cæl. lib. 13. cap 5.

Ἀλλαξ permutatim, viciſſim, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἀλλαξις, εως. ἡ. permutatio.

Ἀλλαξιπρις, ὁ, farciminis genus, botulus vel botellus Mart. quidam lucaniacum vocant, tucetum. fiebat ex carne & farina ſubacta. Sunt qui exta & inteſtina vertant. Ariſtophanes, Equit. τί μὲ δῆτα' ἢ πλωίου ἐξ τοὺς κωλίας, πωλεῖν τε τὴν ἀλλᾶντας, id eſt, cur ò præclare inteſtina me abluere non permittis, atque farcimina diuendere? ἀλλᾶντα ὅλα καπφαγεῖν, exta voiuerſa deuorare.

Ἀλλᾶτα, reliqua, cætera. Plato de Republica, ἀλλᾶτα ἃ ἧκε τούτων ἔχειν, cætera quæ huiuſmodi habetis.

Ἀλλᾶτεμαι, commercia exerceo, muto, id eſt, vendo, & permuto, ſeu permutationem facio, quod eſt, emo: quemadmodum & à Latinis vſurpatur. Columella, Lactens porcus ære mutandus eſt. Plin. libro 33. capite 4. Quanquam aiuripigmenti libræ quatuordecim permutarentur, ἀντὶ τοῦ τῶν ἀλλᾶντος, nullum lucrũ aut quæſtum præferre alicui inſtituto. ἀπὸ παντὸν τρόπου, idem, id eſt, nihil prio eo mereree velle, vt ſcilicet id perdamus. Cicero libro primo de Natura deorum, Quid enim mereer. vt Epicurus eſſe deſinas, quod Graeci ſic enuntiarunt, πόσου χρὴ πᾶν εὐπραγεῖν ἐπὶ τῷ ἀπολέσαι ἀσπαλλάξαι ἀπὸ παντὸς χρὴ εἰ ἀδέχου σὺ, ὑπὲρ ἀλλου ἀλλάξαι καὶ ἀγορεῖς, argento emere, comparare, vt exponit Budæus apud Plaronem libro ſecundo de Republ. ἀπὸ χρὴ δεῖ ὑφίστασθαι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀγορῶν, τὰ ὧν αὐτ' ἀγωγεῖ ἀλλάξαι τοῦ, τί δεομένους κτηθῆναι, id eſt, emere ab his qui aliquid ſunt vendituri. Idem ibidem καπήλους ὀνόμασε εἰς τοὺς ἀγορεῖς τῶν τοιῶν ὄντας ἀπὸ ἀγορᾶς ἀλλάξαι ἀγορᾶς ἕνεκα ἐμπορίας, id eſt, non veniens eodem tempore quo qui eius merce. ſunt ſibi comparaturi, vel ab eo emptuti. ἀλλάσσομαι οἶνον, commuto vinum tritico, id eſt, loco vini tritcum accipio, demuto. ἀλλάξομαι ἀργύριον τοῦ ἀνδρὸς ἢ σφαγὴ ἐμοῦ, redemptorius mea cædo libertatem. ἀπὸ τοῦ δὲ μὴ χρεῖν τοιαῦτ' ἀλλάξασθαι talem mihi gratiam pro his retulerunt iſti, Eurip. ἀλλάξαι τὸ μισεῖν ἀντὶ τοῦ φιλεῖν, numnios rebus commutare. ἀλλάσσομαι τῶν ἀλλαγῶν commuto, Plato de Legibus. ἀλλάττομαι πολιτείαν, rempub. recipio. Ibidem. πολλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐποίησε τῶν πάντων ἀγαθῶν ἀλλαξάμενος πολιτείαν ἀνάπηρον τύχῃ αὐτὴ τύχῃ, fortunam cum fortuna commuto, Aphithon. ἀλλάσσομαι τὸν ὑπάνδρου, cum illis muto, commuto cum illis, Herodotus. ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς δικαίου ἀλλάξαι, Ariſtid. ἀλλάττομαι αὐτὴ ὑμέναιος, Ariſtophanes, Thucydides, πῶς τὰ ἀξιωτικὰ ἐλπίδα ἔχετε ἢ τὰ ἐναντία; ἢ τῆς ἐντεκοσίου τριακάδος, ἑαυτὸν ἀλλάξαντο, tantam ſingulari ſpem ſubitò præſumeres, vt nihil minus quam de ſua ſalute. ἀδέμενος τῆς ἀλλάξαι ἢ πρεσβείας, libertati regnũ Perſarum haud prætulerit, libertatem cum Perſarum regno non permutarit. Plutarchus in Apophthegm. Laco. idem in opuſc. πατέρα ἀλλάξασθαι δίκην χρυσῆν, auro dato lachrymas permutare ausus, id eſt, venderemus. ἀλλαξόμεθα, qui vendit, qui commutat. Ariſtot libro primo cap 1 polit. & cap 6. ἀλλάττομαι pro inſtauro legitur cap. 21. lib. 3. Reg. καταλύσαι στέλαι cap. 5. lib. 4. Reg. mutatoria veſtimenta.

Ἀλλάττω μέσον χαλκοῦ. permuto, immuto, emo, redimo, innouo, Gen. cum accuſat. vt ἀλλάττω χρυσοῦ ἀργυρῶ. aliter Plato 2. de repub. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἴδος εἰς πολλὰς μορφὰς in varias formas ſe vertere. Exod. 33. πᾶν ἀνωτέρω μήτρας ὄνε. ἀλλάξεις αὐτὸ σφοβάτῳ, omne quod aperit vuluam alitur, mutabis oue. vide in ἄλλαγμα.

Ἄλλαχ. alio, alibi. ἐλκυστίρροβε, aliò deiectus, alibi. Xenophon γλωττᾶν ἄλλοτε ἄλλαχ φαίνοιτο τὸ σῶμα τε αὐτοῦ ἢ φωνῶ, linguam aliam atque aliam ſubinde oris partem tangentem formare vocem, &c.

Ἀλλαχόθι, aliunde.

Ἀλλαχόθεν, aliunde, χωρὶς ἄλλων ἀλλαχόθι, id eſt, paſſim.

Ἀλλαχόσε, aliò, ſi, orſum, in alium locum.

Ἀλλαχοῦ, alibi, alio. ἄλλοτε ἀλλαχοῦ φαίνεσθε, nunc huc, nunc illuc ci cuis. ἀλλαχοῦ μισὸν πλύνων, Nazanz.

Ἀλλεπάλληλος, ὁ, ἡ, ἀμείβ. ε. alterni. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι, crebris fluctibus. Baſil ἀλλεπαλλήλως, ἐμπεσόντας, continuatas.

Ἄλλη, alibi, aliò, alia ratione: aliàs, aliunde. ἄλλα παρὰ τεκμήρια, aliò ſele prorupturus. ἄλλη τῆ τείχεως, alibi contra murum, in alia muri parte. τῆ μὲν ἄλλη, alibi quidem. Item alio modo, per ellipſin, pro ἄλλη βουλῇ τε χρῆ, δόξῃ, alio conſilio, alia arte, alia via. ἄλλη ἢ ἄλλη, vndique.

Ἀλληγορέω, legi tur cap. 4. Danielis: vbi tamen legendum puto ἀλληθεύσεται. vera opera, vt Latinè etiam exponitur. ἀλλ' ἢ, niſi: vide in ἄλλος, ſupra.

Ἀλληγορέω, intelligo. innuo. Apollon. Rhod. allegoricè dico, Hermogenes. rem ſub alis verbis ſignifico: cum Accuſ. iungitur, vt αἰνίττομαι. Sync. ἀλληγορεῖν ἐ μῦθον, i. interpretari.

Ἀλληγορητὴς interpretor Allegoriæ, vt Palæphatus Charax & alij diciintur ἀλληγορηταὶ μύθων.

Ἀλληγορία ἡ, inuerſio à Quintil. figura quoties aliud ſenſu, aliud verbis oſtendimus. Ἀλληγορία, inquit Heſych ἀλλό τι σῆμα τὸ ἀκουόμενον ὑπονοεῖν νόημα: Plutarch. de poetis legendis ait, quę nunc dicuntur ἀλληγορίαι, olim dictas fuiſſe ὑπονοίας· ἀλληγορία, quam aliud dicitur, aliud ſignificatur. vnde ἀλληγορικὴ μέθοδος, apud Hermogenem. ἀλληγορίας pro interpretatione. Allegoriæ exẽplum eſt illud notum apud Horat.

O nauis referent in mare te nouĩ
Fluctus, ò quid agis fortiter occupa
Portum, & totus ille locus quo nauim pro Rep. fluctuum tempeſtates probellis cinilibus, portum pro pace atque concordia dicit.

Ἀλληγορούμενα. τὰ dicta per allegoriam. Heſych. Ἀλληγορούμενα, προλογιζόμενα, φυσιολογούμενα.

Ἀλλήκτη, σφόδρα τι αὖθ' ἀλλόγου, inquit Heſych.

Ἄλληκτος, pro ἄληκτος, in Epigr. i. ἀκατάπαυστος, non ceſſans.

Ἀλλήλ', ſunt duo rei promittendi.

Ἀλληλέγγυον, mutua fideiuſſio. Heſych. ἡ ἐξ ἀμφοτέρωθεν ἐπίσης ἀλλήλοις ἀλληλέγγυα.

Ἀλληλεγγύας ἀναιδεῖς, eſt ver ſuram ita facere, vt vterque mutuantium vtriuſque in fideiuſſor, & ita vterque aut omnes in ſolidum nomen conuenire poſſint, Bud. Comm. ἀλληλεγγύας ὑπὲρ ἑαυτῶν, inuicem fideiubentes.

Ἀλλήλεσιν, in oratione non ſibi conſtare, ſermonem variare, aliter atque aliter dicere. ἄλλως ἐ ἄλλως λέγειν· ἀλληλίζειν verò eſt ſibi mutuò inſidiari, inuicem adoriri & petere, ἀλλήλους ἐπιχειρεῖσαι Heſych.

Ἀλληλοφονία mutua ſcriptio.

Ἀλληλοκτονεῖν, ſe mutuò occidere.

Ἀλληλομαχεῖν, inter ſe repugnare, Bud. in epiſt.

Ἀλληλοπαιδίαν ἐξεπαιδεύσατο ἑαυτοῦ, ſeu ſibi, ad balationes in tricis modum ad rectos angulos ſecantes, Bud. in epiſt. priorib.

Ἀλληλοπτῶσι, i. mutuo occurſu ferire, inuicem offendere.

Ἀλληλοτομία mutuus contactus & occurſus, Philo de mundo, πάλαι μέσως ἀσυγχώρητοι, ὧν πᾶν ἡδίστου ἀλληλοτομίας ἐ ἐμπλεκείας ἀπόμεν ἀπαθέσει, πᾶν τῷ φθορᾷ ἀπικοπεῖς ἐ περιφέρειαν τοῦ γεγονό-

των, id est, plures mundos describunt, quorum ortum atque interitum ideas indicantibus, inuicem offendentibus in occursu, et complicitis: interritum autem tum statuunt, quum mundi concreti & sic enati, colliti inter se fuerint occursu & confligati.

Ἀλληλοχία, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum, compago. ἀλληλοχίᾳ τῶν σωμάτων, compages corporis. αλληλοχία, inquit Hesychius, ἀλλήλων διαδοχὴ καὶ συμπλοκή τινων.

Ἀλληλοχῶ, ἀλλοῦ καὶ σωπάω, continuo, connecto, conſero, apto.

Ἀλληποφαγία, ſele inuicem deuorare, mutua deuoratione victitare quum alter alterum ſui generis edit, mutua ſui generis præda viuere.

Ἀλληποφαγία, apud Herodotum. mutua depaſtio: vt Numantini qui in extremi fame coacti ſunt περιποφαγίαν: de quibus Appian. in Iber. οἱ συμπεδύσαι ἀλληποφαγίας.

Ἀλληποφόρος, alter alterum deuorantes, ſe inuicem voranteſ.

Ἀλληποφθορέω, inuicem corumpere.

Ἀλληποφορέω, ἀς, ήσω, inter ſe inuidia. Plato de animantibus quæ ſe inuicem conficiunt.

Ἀλληποφονία ας, ἡ, mutua cædes.

Ἀλληποφόνος οἱ, mutuò occidentes.

Ἀλληποφυεῖς οἱ, εἶα, enaſcentes ex ſe inuicem.

Ἀλλήλων, ἀλλήλοιν, λοις, caret hæc dictio numero ſingul. & rectis casibus vtitur: articulo etiam, quia tantùm de certis perſonis dicitur. Latinè. mutuò, inter ſeſe, inuicem, alius alium, vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, amant ſe mutuò, alter alterum. ἀδικεῖ ἀλλήλων, Plutarch. id eſt, fratres inter ſe. Ἀλλήλων, etiam amborum dixit Marro in Bucol. Eclog. 1. Ante perrarata amborum finibus exul, nempe vt viciſſim alter alterius fines petagret. τὰ ὀν τῷ ὄρει ἄλλα, quæ ex iebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur, vt exponit Quintil. c. 10. l. 5. Cicero, ſub eandem rationē venientib. ſeu cadentibus, οἱ ἀλλήλοις, pro mutuò vel inuicem. μετ' ἀλλήλων εἶσι, inter ſe conſueſcunt & verſantur. Ariſt. lib. 6. de animal. παῤ ἀλλήλοις ſeu ὀφ' ἀλλήλοις vltrò citróque. alter Ariſt. de mundo vius eſt inquiens, μεμῆλεν ἀφελομένοις κἀκποις ἀλλήλοις συμπαθὲς, magnos ſinus complectens mutuis contactibus, pro τὸ ἀλλήλων. Hoc ἄκουε ἐὰν λόγους τοὺς περὶ ἀλλήλων, audi quæ loquantur alius viciſſim de alio ἃ μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπασιν. quæcunque alter cum altero vel alter pro altero tulit. ἐς ἄλληλα, altrinſecus. τὰ ὀφ' ἑαυτῶν, Demoſthen. quantum ad vtroſque veſtrûm pertinet. τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων πράγματα, alteri pro altero ſuſcepta vulnera. μετ' ἀλλήλων βιοῦν, viuere pariter. δι' ἀλλήλων πραγμάτων, alter vtius in altero. Hoc δὲ τῶν μὴ ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς χρωένων, hi deinceps ſibi ſuccedentes. καὶ ἀλλήλων ἐχομένων, inuicem in alios mutuò fiecre. εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, ſe mutuò intuentes. ὁ ἕκαστον ἀλλήλοις, ſele captabant inuicem. αὐτὰ ἀλλήλων μνηθῆς, neutri fine alteris. τὰ ὀφ' ἑαυτῶν ἀλλήλοις, inter ſe connectā. μετ' ἀλλήλων, promiſcuè. τ' ἀλλήλων ὁμοίως ἔσθ' ὁμοῦ, alterum cum altero coire. ὀφ' ἑαυτῶν ἀλλήλοις λέγεται, quodam reſpectu dicuntur, reſpectu inter ſe habito ἐπ' ἀλλήλοις εἰσφέρῃ, Thucydides in medium conferre. εἰκὼς ἀλλήλοις, deuſ & continuati. ὀφ' ἑαυτῶν συγκαίεσι, Thucydides, ſunt inter ſe acquales. Herodotus, μὴ ἀλλήλοις φέρωσι, ne quid inuicem ferrent. Idē, ἀλλήλων αὖτοι ἀλτρίνſecus poſiti. τὰ ὀφ' ἑαυτῶν διαφέρει ἀλλήλων, Iſocrates opinionibus inter ſe diſſidere.

Ἄλλιλλ, accus. ſœm. g. n. aduerbial. poſitus. Plato. in Euthydemo ὁρῶ τὸν μὲν ἀδελφὸν διελεγόμενον ἀλλήλοις ἄλλων καὶ ἄλλων ἐπιβλέποντες εἰς ἐμὲ vbi interpres vertit, hinc atque illinc quaſi idem valeret quod ἑ ὄδε κἀκεῖσε.

Ἀλλιλλάλους, οἷς ἔτυχεν. Suid.

Ἄλλη πῆ, alter alibi, in aliis. ἄλλη πᾶ ἔ εἰμένος, alia quapiam in parte domus. ἄλλη πᾶ ἔ πόλεως alibi, in alia parte vrbis.

Ἄλλη πῃ, ad aliam partem.

Ἄλλῃ πολλαχῇ, alibi in multis locis.

Ἀλλία ας, ἡ, Allia, fluuius Italiæ. vnde

Ἀλλιεῖ ἄδης, ὁ, dies Allienſis, qui & ἀλιεῖ altàs ſcribitur, Plutarch. in Problem. vide in Ἀλιεῖ.

Ἀλλιῆς, κες, ὁ, ἀδ ἀλλοτριος. ἀλλιέων, hinc ἀλλαῖ. ἡ ἀλλιᾶς, ἡ ἀλλιᾶ. apud Theſſalos chiamys, χλαμύς. Callimach. ἄλλιες χρυσείῃσιν ὑφορμίζουσι δείραις Eſt etiam fibula. alius purpura, ἁμπορπίς. πορφύρα, vel chlamys ἐ purpura. χλαμὺς πορφυρᾶ. Euphorion manuleatam tunicam exponit, ἡ χειριδωτὸν χιτῶνα Heſych.

Ἀλλογλῶς, alienigena ſeu alienigenus, alter ius gentis. Luc. cap. 17.

Ἀλλογλωσσ- ὁ, ὁ. qui eſt diuerſæ linguæ externus.

Ἀλλογνώμων ονος, ὁ, deſipiens, delirans. ὁ ὀφ' ἑαυτοῦ, ὁ οὐ κατὰ γνώσιν ὀφ' ἑαυτοῦ ὢν τὰ Hippocr. & Galen. in gloſſ. Sic idem Hippocr. dixit ἀλλοφρόνησις, & ἀλλοφρόσυνα.

Ἀλλόγυιος κ, ὁ, ἡ, alibi notus, ἀλλόγλωτος ὁμῶς ὁ πολύμηδ-, hoſtilis vel nobis ingnotus.

Ἀλλεῖ ὁ μὲ ἐστιν ἀλκαῖα. Varin.

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ extraneus, alienigena, peregrinus, ὁ ὅπῃ ἄλλα ἐδάφους vel ἀνατολῶν εἰς γῆν. Odyſſ. ξ. ἀλλ' ἄφρας ἐς ἀλλοδαποὺς ἐν ἀλοσιάσι πέμψῃ in externa ſeu peregrina regione, ſubauditur χώρᾳ. Odyſſ. ϑ, δήμια ἐν ἀλλοδαποῖ. Interpr. ἀλλοφύλοις.

Ἀλλόδαπος, calceus, ὑποδήμα, Heſych.

Ἀλλοδοξέω, Plat. in Theæteto: ἀεὶ σκοπεῖ ἡ ὡς φῄς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν ἀλλοδοξεῖν ἐστί. Ibidem, ἀλλοδοξεῖ πανὶ ὅταν ψευδῆ φαίνῃ τις τὰ ὄντα, ἄλλα δὲ τὰ ὄντα αὖ πάλιν ἀναπλάττῃ, τῇ διανοίᾳ φῄ ἐῖ.

Ἀλλοειδὴς, ὁ, peregrinam habens formam. ἀλλοῖος, diuerſus, alienus, differens. Hom Odyſſ.

Ἀλλοεθνὴς, ὁ, ἐς ὁ, ἡ, externus, alienigena, ἀλλοδαπὸς, ξεῖ-, peregrinus, ἀλλόφυλ-.

Ἀλλόθεν, aliunde. ἀλλόθεν ὑδαμοῦ, nuſquam aliunde. ἀλλόθεν ὑδαμόθεν, Demoſt. ἀλλόθεν ἀλλ-, vndique alius, aliunde alius. Plato, ἀλλόθεν πόθεν, aliundecunque.

Ἄλλοθι, alibi Odyſſ. ξ. ἐπὶ πόντῳ ἄλλοθι ὄλεσσε. pro alter, Xenoph. ἑρώτα τοῦτο ἄλλοθεν ἄλλον ἢ ὑδαμοῦ, alter nullo modo. ἀλλοῦ μυδαμοῦ, alibi nuſquam. ἀλλοῦ πανταχοῦ, alibi ferri. Item ἀλλοῦ, aliunde, aliorſum, alibi. ἀλλοῦ που τῆς ἀθήνας ἀφεῖσαν, alibi intra ditionem Athenienſium γῆς, intelligitur, alibi vbi imperium teneant. ἀλλοῦ γαίης, alibi terrarum. ἀλλοῦ δ' ὑδαμοῦ. Theophr. hiſtor. lib. 3. nec verò vſquam alibi.

Ἀλλοῖος, ὁ, ὴ, ὸν, ſpecticus, diuerſilinguis, ἀλλόφωνος, peregrinus, ignotus. ὀφ' ἑαυτοῦ ἀλλοῖος ἢ τὸ θεραῖς. vide ἀλλοθροος ad ἄθροος Homero, qui diuerſa lingua vtuntur. Odyſſ. ι. πλέων δὲ δεῦρο πόντον ἐπ' ἀπείρονα ἀλλοθροΐους ἀφίκομαι. & Herodot. ἀλλοῖρ- ϑρωτὸς, exercitus externus.

Ἄλλοις ὅπῃ, τῇ, alter poſita, ſeu variatio.

Ἀλλοῖος, ὁ, ὴ, diuerſus, varius, alius atque alius. ſcribitur etiam ἄλλυος, id eſt, alteratus, alio modo ſe habens, differens. ἀλλοῖος, ὁ πορφύρας μᾶλλον, ἀλλοδαπὸς ἀλλοῖ- ὁ χρῶς, alienus ab admixtendo, qui non ſuſcipit nec admittit aliquid. Arrianus: ἅμαρμον βασάλτου ἀλλοίας ἡ χρόα πᾶσα, καὶ μᾶλλον ἐς χιόνα ἀπάντων ὑπεφαίνοντας: arenæ refugientis veſtigium, & in qua vti in niue vel luto vix licet inſiſtere & progredi. ἀλλοῖῶ- etiam ἀλλοιόω. Ἐῖ ἀλλοιοῦ de quadrate dicitur, ὑπ' ἀλλοίου τοῦ κύβου ὑπ' μέλανος, aliud ac diue. ſum eſt album à nigro.

Ἀλλοιάς, ἀδος, ἡ, diuerſum vinorum, vſus apud Plutarch.

Ἀλλοίωσις, ἡ, mutatio, transfiguratio Plin.

Ἀλλοιόω, transmutari, transformari, Plin. transfigurari, μεταγωγὴ πλάσεως, ἀλλοῦ δὲ ἄλλη χρόᾳ, μεταποιεῖσθαι, μεταβάλλεσθαι.

Ἀλλοιοχροΐδιος apud Hippocr. πυρὶλλος ἀχρὶς δίη, varie verti.

Ἀλλοιόχροος, idem cum ἀμελόχροος apud Heſych.

Ἀλλοιόω, μῶ, ὦσω, permuto, altero in aliam naturam verto, ex alio in alam affectionem muto, aliud eſſe facio, immuto. variò, μεταποιῶ, ἀμείβω, μεταλλάσσω, & etiam ἀλλοιῶ, σύμπᾶν· μεταβάλλομαι ἀλλοιοῦμαι τῶν γνωμῶν, Thucyd. voluntatem muto.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, tranſmutatio, alteratio, ἡ mutatio, commutatio. ἀλλοίωσιν propriè dicunt mutationem à meliori ad deterius, μεταβολὴν ἐ contrà. ἀρετῶν verò ἐ mediocri ſtatu, ſiue ad potius, ſiue ad deterius tranſlationem. ἀλλοίωσις· mentis ilienatio & impotentia. Polybius: πολλοὶ δ' διὰ τῶν ὠφελημάτων ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν ἐξέπεσον καὶ τὴν ἀλλοίωσιν ἐκ μέθης. Ἀλλοίωσις etiam figura eſt quæ dicitur ἀλλαγή.

Ἀλλοιωτικὴ δύναμις, facultas alteratrix. Facultas illa, quæ cibum attractum adhucdum quæ per virtutem, quam vocant ἐλκτικὴν, perficit, digerit quetimmutatoria potentia, à Gaza vertitur Problem. 9. lib. 2. Alex. Aphrod.

Ἀλλοιωτὸς, ὸν, immutandi & alterandi vi præditus.

Ἀλλοιωτὸς, ὸν, mutabilis, in aliam formam ex alia transire aptus, transformis Ouid.

Ἀλλοκα. Doricè pro ἄλλοτε, interdum.

Ἄλλοκοτον, monſtruoſum, alienum, prodigioſum, inſolens, extraneum, abſurdum, quaſi ἀλλότοιον· ἀλλοῖωται ἀκρατέλλικα, ὅταν τὰ ἀκρόκαρπα, ἀλλαφυλλοχρώματα, ἢ ἄλλοτε ἄλλων. Apud Hippocr. ἀλλόκοτον, obſcurum, incognitum, ἀσαφὲς ἢ ἄγνωστον.

Ἀλλόκοτος, οῦ, ὁ, monſtruoſus, extraneus, alienus, diuerſus, inſolens, proterius, difficilis triſtis, atrox, prodigioſus, immanis, abſurdus, peregrinus, externus. Plutarch. in Solone. ἀλλόκοτος ὁ ἀγροικος. id eſt, vrbanitatis & humanitatis expers. Plato. νομ. ε. οὐκοῦν ἀνάγκη ἅπασι παντοῖα ἢ διεπίπλεσθαι τε εἰσὶ ἀφόρητα, id eſt, proterui. ἀλλόκοτον εἶδος, noua quædam atque inuſitata figura: & apud Lucianum, ἀλλόκοτος σωθῆναι ἀλλόκοτος αὐξόμενος, περιτόδας. ξεῖ-, ἀσπιτος. ἐπὶ τῷ τοῦ ὑβλιαγράφου, ἀλλοκότῳ. Et apud Hippocr. ἀλλόκοτοι Galen. exponit ἀσαφὴς, ἄγνωστοι.

Ἄλλομαι, ſalio, profilio, exilio. πηδῶ, mouor, palpito, ſalto. ἄλλεται ἐς τὸ σῶμα Lucianus. ſaltu in ignem Xenoph. κὰν εἰς σὺρ ἄλλωτο, in ignem ſaliat. Ariſtophan. in Nubibus, αὐτοῦ δ' ἂν χαρεῖσθαι σωκράτης, ψιλὰ ἐπὶ τοῦτοις ἄλλεται τὸ αὐτῷ πέδας, quot pedes ſuos pulex ſaliret. ἄντο tamen cum tenui ſpiritu ſcribitur, vt tradit Chryſoloras.

Ἄλλομος κ, ὁ, cacus, τυφλός. Heſych. ἀλλόμες.

Ἄλλος, ὁκος, ſulcus ἄλοκος.

Ἀλλόμενος ὁ θεὸς, repetamus impetum.

Ἀλλοπρόσαλος, dicitur quem quis in alium digit.

Ἀλλοῖος, Martis epith. apud Homer. versutus mutabilis. qui se omnibus locis accommodat, nunc huic, nunc illi adhærens, subinde mutans partes, ἀμετάβλητος, ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος.

Ἄλλος, ἄλλη ἄλλο, alius, alia, aliud: vide ἀλλοῖος, unus, uminuto, vario. ἄλλος αὖτ' ἐγὼ μὴ, dixit Sophocl. id est, ille quam ego ὦ ἄλλος αὖτ' ἐμοῦ μὴ ἄλλος αὖτ' ἐμοῦ, nemo alius à me fuisset ea locutus. Pro alter, Plato epist. 7 ἀνὴρ ἑκάστου τῶν παίδων ἄλλου ἢ ἀρχὴ ἐμοῦ διαφορᾶς παιδὸς ἀδιλαδὴ ἢ ἀφανοῦς. &c. hanc occasionem alteram odij in me amplectens, priori parem. ἄλλος πρὸ ἑκείνου, alius ab illo. ἄλλοτε ἄλλοι καλοῦσι, si te nunc hoc, nunc illo nomine appellem ἄλλοτε ἄλλο διάφορον χρῆσιμα ἔχει, precariæ sunt diuitiæ, & in alium atque alium subinde trauseunt, cum τις dicitur τὶς ἄλλος, quispiam alius: ἄλλο τι δὲ αὐτοῦ ἄλλος τις εἶδ, pro quinis alius, quilibet. ἄλλο φαρμακον, non in tempore datũ pharmacum: ἄλλο σῶμα, reliqua pars corporis. ἄλλο τι; id est, ὡς τοιοῦτο παραπλήσιον, aberrantia à propolito, apud Euripidem. Notat Nazanzenus, ἄλλο dici de iis quæ sunt ejusdem naturæ & substantiæ: ἄλλο ὕμνον, cæterum vulgus. ἐκ ἄλλο ὑφ' ἑνὸς, ἀλλ' ὑπ' ἐκείνου τοῦ, propter aliud nihil, quam quod difficile sit, Plato in Timæo. Lucian. τὸ ἄλλο τὸ ἀνάμεσον καὶ τὸ μηδὲν. Thucydid. τὸ ἄλλο ἀπαγορεύει, postquam iterum se recepere. Aristophanes, οἱ τὰ ἄλλα, μακάριε, beatus, siquis alius. ἄλλο ἄλλου, pro ἀλλήλων τὰ ἄλλα, alia, accentu circunflexo propter contractionem producti. ἄλλο τι, pro ἀρ' οὐχ ὅτι ἀληθῶς. Menander, μὴν ἀπ' ἐκ ἀγαθοῦ πράγ' ἄλλο τι ἢ κακὸν ἐπιβαίνει τέχνη. Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κοράκη ἀστίζεται: Paræmia de his qui inter se discordant & dissentiunt.

Ἄλλοσε, alio, id est, ad alium locum, & ἀλλοῖ ποθ', alio quopiam, Thucydid ὅπως μὴ ἐπὶ ἑκείνους ἄλλοσε, ne illi inuitem hiti succurrere.

Ἄλλοτε, interdum, alibi, alia. vicissim. ὁ δ' ἄλλα χρόνῳ Iliad. ἄλλοτε ἀλεξάνδρῳ μαχέσσεται ἷφι πόδας· ἄλλοτ' ἄλλῳ, alter, alibi, multipliciter, this atque alius modis, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα, ex alis in alia. ἄλλοτε ἄλλων ὑπάτων nunc huius, nunc illius equi. ἄλλοτε ἄλλῳ, alij post alium. ἄλλοτ' ἄλλοτε ἐπὶ ξένοις, aliud, alidque vitæ institutum, aliud atque aliud subinde. ἄλλοτε ἀλλοῖος, nunc hic nunc ille. ἄλλοτε ἄλλοσε, ἐ τερον ἀλλ' ἀλλο τέμπον. ἄλλοτε ἄλλοτ' αὖτε, aliquando alias. ἄλλοτε ἀλλοσε, huc & illuc vectus. Eurip. ἄλλοτε ἄλλα φίλος· proditor, ἀμετάβλητος· ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα Hom. labilis, poteli aliud atque aliud ἄλλοτε ἄλλη μετέχει, Plato in Timæo, alias, alias: fit, alias atque alias vicibus fit. Lucianus, ἄλλοτε ἄλλων γιλιάδων ἀμείδων, aliâ subinde terram mutans. ἄλλοτε ἢ νῦν, alias item & nunc. Lucianus in Anacharside, πόλεις δ' ἔστι εἰπεῖν πας' ὑμῖν ἄλλοτε ἢ νῦν ἠκμακυίας, qui neque vrbem colunt, neque alias quàm nunc vidit. Ἄλλοτε μητρὸς πόλει ἄμεμφ ἄλλοτε μήτηρ. apud Hesiod. aliàs mater est dies, aliàs nouerca πατρομακὰς dicitur de fortunæ vicissitudine.

Ἄλλοτι, aut ἄλλοτι δ', ἄρα verum, nunquid? Plato in Crito. τί φαῦλῳ ἐοικὼς ταῦτα, ὦ κρίτων, ἄλλοτι ἢ ὀμολογοῦμεν, quid ad hæc dicemus Crito? nunquid fateri necesse est? aut, quid aliud quàm fateamur? Idem 1. πότερ. sine ἢ ἄλλοτι σοὶ δοκῶ ἐγὼ ἰατρὸς εἶναι ἢ οὐκ ἰατρὸς; an quid igitur ne medicus quidem, qua medicus est? Idem ibidem, ἄλλοτι σοὶ, ἔφη, ἐγὼ ἐν ἀνθρώποις; verum tu quoque sic fingeris es? Idem libro secundo de Republ. σκόπει μὴ ἄλλα τὰ τέμπον διωτὸ ποιεῖ ἐγὼ τὸν παρὰ σωκράτους, ἄλλοτι ἐπὶ τοῦτο τὸ πεποίηκε τὸν ἐγὼ ἐν ἐμαυτῷ ἐπιθυμίαν πάντων εἶναι; id est, nonne cibos parabunt & vinum & vestes? &c. Idem in Apologia. ἐμὲ μὲν, ἐπὶ ἄλλοτι ἢ ἐξ ἐμοῦ πλείω ποιῆ, ὅπως ἂν βέλτιστος ὁ ἀνὴρ ἔσονται ἢ γεγονὼς ἐστί, curas ne maximè? Interdum autem nomen est significationem fuam retinens. hoc est aliud quàm, vt in illo Platonis: ἀλλ' μὴ ἄλλοτι ἢ κακῶν, ἢ ὑβάτας; Bud. Comm.

Ἀλλοτριεπίσκοπος, curiosus alienarum rerum, cap. 4. primæ epist Petri, id est, alienorum inspector seu curator. composita vox ab ἀλλότριος, i. alienus, & ἐπίσκοπος, id est, inspector, quòd qui appetit rem aliquam, eam inspectat: vel ἀλλοτριεπίσκοπος dicitur is qui cum in suis erratis sibi ignoscat, aliorum commissa acriter persequitur.

Ἀλλοτριοπολῆ, alieno more viuere, i. alienas leges imitari.

Ἀλλοτριοφαγία, ὁσια, ὁσιακὸς, alienas res ago, aliena negotia curo est Dionysius (inquit in Comment. Bud.) ἀλλοτριοφαγεῖν, aliena curare, cui opponitur οἰκειοφαγεῖν.

Ἀλλοτριοφαγίας τὸ, alienorum negotiorum tractatio.

Ἀλλότριος, ὁ, ἡ, alienus, aficitius, qualis ἀλλόφυλος, id est, ex alienis finibus, absurdus, abhorrens, extraneus externus, diuersus, incommodus, alienatus ἀλλότριος τοῦ, apud Homer. id est, πολεμιος ἀπὸ, pro ἐχθρὸς apud Demosthenem. cum dativo: peregrinus, alterius generis, contrarius, remotus à, cum genitiuo, qui est in remoto gradu, externus. ἀλλότριον σοὶ, abalieno. Demosthenes. Nonnus, ὕδωρ πάσαις ὕδασιν ἀλλότριον, à liquore terrestri alia & diuersa aqua. Ἀλλότριοι ἀμφὶς θεοῖς. apud Suidam adagium de his qui alienam messem metunt atque alienis laboribus perfruuntur.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, diuersitas, dissentio, disiunctio, alienatio. Plato, ἀλλοτριότητα ὑπάδης ὑμὶ φῦς σε, vidisti in me dissociationem abs te & dissentionem.

Ἀλλοτριοχάρις, ι, dicuntur (inquit Erasm.) quibus dulce est aliena vi uere quadra. Vide prouerb. αὐτοκλινδὴς.

Ἀλλοτριοφθόνως, alienis inuideo.

Ἀλλοτριοῦμαι, ὥσομαι, ωκα, alieno, separo. è statu moueo, alienũ facio, Thucydid. ἀλλοτριωθῆναι τοῦ πατρὸς τὴν πόλιν, corporum è patria exterminatores, id est exterminaries, è patria corpora. Idem, ἀλλοτριωθέντας τῶν κτίσμάτων, ab Athenien sibus alienata. ἀλλοτριωμένος, fecedo. apud Demosth. Vide Οἰκειῶ.

Ἀλλοτρίως πολιτεύω, hostiliter, alienè, peregrè, ab re, vnde ἀλλοτρίως τοῦ πατρὸς, secus apud Demosthen. & apud Ioor. ἀλλοτρίως διακειμαι φρενὸς σι, alienato fum à te animo, & ἀλλοτρίως ἔχω σοῦ σι, alienor abs te.

Ἀλλοτρίωσις, τως, ἡ. alienatio, diremptio.

Ἀλλοτρωτότατος, ὁ, ἡ, quitemotissimo est neceffitudinis gradu, Hero- (dot.

Ἀλλοτρωτῶ σι, mutare. μεταθέτω.

Ἄλλοφυλος, diuersus, qui alienus & externus videtur. Nonn.

Ἀλλόφασις, εως, ἡ, cumulus. Hesych. σύμβασις παροχλήσεως.

Ἀλλοφάσκω, tumultuari, Hesych. ὑπερχλεύειν, ἢ ψεύδειν ἐαυτόν, procrastinare, vel fatisfeere. Apud Hippocr. est delipere, ὑποπαίειν, ἢ ἀβρωστεῖν. delirare, vel μεταφέρειν ἑαυτὸν ἢ ἀπὸ τοῦ. corporis inquietudine vexari. Dicitur ἐπὶ τῶν ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, vt solent delirantes, aut ἐπὶ τῶ μεταλλάσσειν ἄλλοτε εἰς ἄλλα ῥήματα τὰ φάσκοντα, quod oculos in alias subinde figuras mutent, quod & delirantibus vsuuenit, Galenus Comment. in Prognost. Ἀλλοφάσκει, apud Suidam pro σωφρονεῖν ἢ παραφέρεσθαι, lasciuire, & baccchari. nam deprauate scribitur ἀλοφάσκει vide Ἀλοφησίων, & Ἀλοφησιάω.

Ἀλλόφατος, ὡσ' ἄλλα πεφατισμένος, ἢ ἀπηνὴς ὦν, ab alio ictus, & infectus.

Ἀλλοφύλιος, ὁ, ἡ, alibi nutriti sue educati.

Ἀλλοφρονέω μι ὑσω, σ. νησα, sum mentis alienatæ, in amentiam conuertor, ὑπὸ τῶν σκοπῶν.

Ἀλλόφυλος, Varin. peplexos erant animo, ὁ ἀμηχανίᾳ ὑπεσ. ex Hesych. apud quem tamen quidam legendum putant ἀλλόφυλον.

Ἀλλοφυλοσμός, οῦ, ὁ, ritus exoticus, ritus extraneus, ritus alienigenarum, cap 4. lib. 2. Machab. peregrinitas.

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, alienigena, alterius generis, externus, genere abhorrens, inusitatus, peregrinus. ἀλλόφυλος πόλεμος, Gaza de Senect. bellum externum. ἀλλόφυλος πόλεμος ἢ βαρβαικὸς, Plutarchus in Camillo, bellum aduenarum & babarorum. ἀλλόφυλος χρῆσις. Budæus in epistolis posterioribus. Ἀλλόφυλος, Græci Bibliorum interpretes sue interpretati, pro Philistim, nomen commune pro proprio, quæ est hodie gens Palæstiuorum, Hieron. in cap. 2. 1 Isaiæ.

Ἀλλοφωνος, qui est aliena lingua. τὸ ἀλλόφωνον, aliena vox.

Ἀλλοχρόω, ὥσω, ωσα, aliud atque aliud colorem induo.

Ἀλλόχροος, νεὶ Ἀλλόχροος, ὁ, ἡ, ὦν, qui est alio coloie, vel in quo color subito mutatur.

Ἄλλυδις, alibi, alio. Odyss. ἕ ζομεν ἄλλυδις ἄλλος, abierant alio alius. ἄλλυδις ἄλλη, Hom Odyss ἐ ρεύων κωὰς ἄλλυδις ἄλλη, submouebat canes, alium alio, seu alio atque alio. Aratus, πάντα γὰρ ἄλλυδις ἄλλη διεσπείρασι πόλοι.

Ἀλύτης, Hedylus duplici λ scribit pro ἀλύτης vide in ἐλυτάζω.

Ἀλύω, ῥῶ ἀπάλυε, cueito, soluo, retexo. vide ἀλύσεια pro αὐλυε, soluebat, apud Homer. Odyss.

Ἄλως, sine causa, μάτην temerè, sine delectu, fortè fortuna, præsertim, præterea, aliter, fruftra, maximè, alioqui, deinde, alio modo, κατὰ ἄλλως ἀνοφιλοῦ, vltrò, incassum, temerè, seorsum, alioquin, exteroquin, à casu, obiter, nequicquam, aliàs, secus, fortuitò, alicubi, interim. Lucian. pro tamen seu præterea, ἢ εἰ ἀπὸ τύχης ἢ ὑβὺ ἄλως, & si huic quidem laboriolum est, est tamen & gratum, seu, est etiam gratum. μὴν ἄλως. nec præterea. Isocrat. ἄλως γε, alioqui. ἄλως γε πως, præsertim. ὅτι ἄλως, præterea non. ἀλ ἄλως, non absres, ἄλως ὑβμλως, à casu interrogabam. Lucianus ἄλως γέ πως, quocunque modo. ἄλως ἢ, atq; tursus. ἄλως ἀχρὶς ἢ κατὰ δίκαιωσ τὸ ἢ ὅσπερ, Plutarchus quam alioqui res inutilis & inanis habeatur & sit. ἄλως cum ἄλλα. pro sed tamen. Aristophanes in Pluto, νῦν ὑ ναι. ἀλλ' ὅπτα τὸ ὕδωρ ἐ γγράβδι ἄλως κωσπ. nullus videtur. sed tamen ostiolum concrepat. ἄλως pro alter. alioqui. Idem ibidem, ὦ δ' μὴ τι μειράκιον φίλοι πιυχὴν ὑβ', ἄλως σ' ἀφεῖσαν· ἄλως ἢ, sed tamen. al oqui, sed contra, quinimo, sin minus, sed aliàs ἄλως εἰ, si modo. ἄλως τε, alioqui, multò magis, præsertim, alasque. Lucianus ἄλλως τε ἢ εἰ εἶναι εἰν præsertim si sit ingenius. Xenophon ἄλως τε καὶ φρέσ πάντα ἢ θεσσαίᾳ ὄσπ, præsertim si eum hoc sint temerarij. Isocrat. ἄλως τ' ἐπειδὴ ἢ τὰς ὀδσσέως ἐργάμ γεσθαι, præsertim quum videamus, & c. Platonis epistola quarta. φαινομένης σοὶ δίκης ἐχρῆσθαι, ὅτι ἐσοῦ πολίτης ἐβέλπτο γεγέσθαι· ἄλως τε καὶ ἐπειδὴ καὶ πολλοὶ ἤδειν ὑ σα, præsertim quum Deo fauente facile id fit futurum; quandoquidem facile erit. Ibidem, ἄλως τε ἢ ἐπειδὴ πολλοὶ ἤχρυσι, & c. Item, præterea, Xenophon ὧν ἢ ἢ ἄλως ὑπόξιός τε ἢ μεγαλοφυτικὸς, præterea verò, itémque, præsertim quum. ἄλως τε ἢ, potrò aliàs. ἄλως τε ἢ, maximè, præcipuè. Plato in epistol. apud Hermogen. ἄλως τε, pro nam, quum præsertim, cum ἢ particu-

la. Thucydides. ἄλλως τε καὶ σφοδρότητι, &c. præsertim quum prædicerent. ἄλλως τε καὶ εἰς, quum optimè. ἄλλως πῶς λέγεται ἀδιαφόρως ἀν, Aristoteles de mundo, id est, animi tantùm sensu spectabilis. ἄλλως πως ποιεῖν, aliter facere. Xenophon ἄλλως πως ἔχειν. Plato. ἄλλως, ἀσχέτως, μάτην, αὐτοστόμως, ἀλόγιστως, ἀκρατέως. Homer. Iliad. Σπεῖρε δ' ἄλλως οὐδ' ἐν πατρὶ πρὸς ἐὸν πολιῆτ. Attici etiam addunt πῶς. & dicunt ἠμείλικτος ἄλλως, pro οὐ σώφρων, vt fors tulit. ἄλλως τε pro μάλιστα. ἄλλως ἔχειν dicitur περιττεύεσθαι in eos qui frustra laborant. Et ἄλλως ἀκαίρως ὕδωρ, id est, frustra aquam consumis: de his qui nihil proficiunt loquendo, tractum à veteri more oratorum dicentium τὰ aquam. siue ad elepsydram.

Ἀλλαχῇ, aliter atque. ἀλλ' ἢ ἐς πόλιν, apud Hom. pro ἀλλ' ὅπως, apud veteres. ἀλλὰ πάντας ἐξ ἴλης.

Ἀλλότριος, alicui alij. ἀλλότριοι πνεῦμα.

ἈΛΜΑ πος, τό, saltus, πάσσαλος, Varin. Etym. verò ἅλμη, ἅλσος, quod nemus significat, ἀφ' ᾧ τὸ ἁλίσκω, ἁλιάλωκα, τὸ ἀλῶναι, quasi τὸ ἀλῶναι μόνον τοῖς φυτοῖς. Item fœtus in vtero primus motus, apud Hippocr. vt art Hesych. Item κλάδος apud Aeoles auth. Etymolog.

Ἀλμάδες ἐλαῖαι, oliuæ conditanceæ, siue conditiuæ, siue conditiuæ. Athenæus libro secundo, ex Aristoph. Οὐ ταυτὸν ἔστιν ἀλμάδες ἐλαῖαι & παυλὸν ῥᾴστ. Θάσιαι γὰρ εἰσὶ κρείσσον ἔστιν ἀλμάδες. Idem libro quarto. ὥσπερεὶ τὸν πάτερα φύσεις τὰς θρυπτικὰς ὑπείρας, ἢ καὶ ὑστεραίους ἄνθρωπος ἀλμάδας. Dicendantur etiam καλυπτάδες. Idem author ibidem, ἠχμάζοντο δὲ οἱ παλαιοὶ, ἢ τοῖς εἰς διαχύμωσιν βραδυσπόροις παῖς ἁλμῶσιν ἢ ἁλμαῖς ἢ καλυπτάδας κρόκιον. dixit tamen idem li. secundo ex authoritate Diphili, τὰς καλυμβάδας ὀστρακοτήτους ἔβ). ᾗ καὶλας κατηπᾷ. sed corrigendum σκατηπᾷ, id est, aluũ astringere. vide in dict. καλυμβαδὶς ἁλμάδες. Hesych. καλυμβάδες ἐλαῖαι ἢ ἀμ ὑπὸ σπάσεως χρυσιδίς, ἰσαρχε conditiuæ ex ἁλμῇ.

Ἁλμαία, ας, ἡ, muria, salgama. Dioscorid. libro secundo capite 208. εἰς ἁλμαίας ᾗ γάλακτος παρχεύτεον, muria cum lacte feruatur. in murias lacti coniunctum inueteratur, sale inter salgama cum lacte feruatur. Et libro tertio capite 78. παρχεύτεον εἰς ἁλμαίας, muria conditur. Eodem libro capite 79. εἰς τὰς ἁλμαίας παχυλεύτεον τὸ φύκια, foliis muria maceratis ad obtinendam vtuntur, vel folia prorogantur sale condita, seu conditunitur inter salgamatoria. loca maritima. Hesych. (gama folia.

Ἁλμακίσαι, saltator, Adamant. in Physiognom.

Ἁλμᾶσαι. pro ἁλιάζειν per syncopen, vt Ἀμᾶσαι pro ἀμαζεύσασθαι.

Ἁλμεύομαι, muria condio & seruo. ἁλμεύεται ἀς ἔλαια, &c. oliuæ modo muria inueteratur, muria conditur vt oliua, in muria seruatur. Dioscorides libro primo vnde Ἁλμυτικὸς ἔντος, muria præd tus, in muria seruatus, apud eundem lib. secundo ca. 127.

Ἁλμυσις, εως, ἡ, conditura, muria. εἰς τὰς ἁλμύσεις παχυλεύτεαι, conditur muria. Dioscor. lib. 3. cap. 91. (1 cap. 27.

Ἁλμυτὴς, οῦ, ὁ, salgamarius, qui sal aut salsamenta vendit, Dioscor.

Ἁλμυρὸς, ά, όν, salsugo, muria, ἁλίτιλαγο, salsa asperso, aqua salsa, terra sterilior, & morbus quidam herbarum, vt cumini. capitur item pro salso seu mari. Odyss. ἰ, ἀϋτεῦ ἁλμυρὸ, id est, θαλάσσιον, mari abluitur. Item de palude apud Dionysi. de situ orbis, dicitur. Ἁλμυρὸν ὕδωρ ἁλμυρὸ, apud Galenum libro quarto, simplicium, muria salsiſſima, quæ iniectum salem amplius liquefcere non finit, Archigeni apud ipsum Galen. libro primo κῦ τόπους, Ἁλμυρὰ κράνη. Columella libro 12. cap. 6. maturam muriam vocat. Et apud ipsum Galenum ibidem, ὕδωρ πικρὸν ἅλμυρ, quæque apud Hippocr. 1. Γυναικ. γλυκεῖν, est muria temperata ad salgamata, quæ ab eodem Columella muria cruda vocatur. Muriaautem matura, à Celso libro quarto capite vono & 15. Muria dura dicitur, & à Scribonio cap. 185. Habet etiam ἅλμυρὸ σκατηδὲς Constantinus Cęsar lib. 20 de Agricult. cap. vltim. hoc est collatam, & crudam. Et ἅλμυρὸ ὀνοτάς. meminit Pollux libro sexto. Porrò ἅλμυρὸ dicitur ab Hesychio, ὁ ἀφ' ἰχθύων ζωμός. Et apud Suidam, ἅλμυρὸν ἔνιοι ἀντὶ τοῦ, ἁλλ illi non ineſt, proverb. vt latini dicunt falem vel sales pro lepore, venuſtitate, & vrbanitate ſaporis. 1. ὅθι τὸ ἀγλαὸμωδὲ ἀνδιὸς.

Ἁλμυσιτόδες ἡ, sillio, terra sterilior.

Ἁλμύσκῃ, χρε. nitri ſpecies qua ex terra effloreſcit ſua ſponte. lege Plin. lib. 31. cap. 10.

Ἁλμυσλζω, ſalis ſaporem refero, ſum ſalſus.

Ἁλμυσιδὴς, litora. αἰγιαλοὶ. Et Attici territorij locus magis ſemotus, quo vrebantur pro cadauerum conditiuo atque ſepulchro. apud Hesych.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, ἅλμη. salsugo, salsilago. Plin. salſus humor, apud Theophr. hiſtor. lib. & cap. 4. Ἁλμυρὶς pro eo quod eſt Ἅλμυς, vide ſupra. Ἁλμυρὶς, pro ſpecie bralcicæ, apud Athen.

Ἁλμυρὸς, ά, όν, ſalſus, ἁλικὸς, ſecunda breu. Item marinus, amarus. Odyſſ. ἰ, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. τὸ ἁλμυρὸν, ſal ἀφ' τὸ ἅλμη ἁλμυρὸς. & mutato ῡ in ᾰ ἁλμυρὸς. Etym. ἁλμυρὸ δίκαιον, ι. χαλεπὸ. πικρὸ.

Ἁλμυρότης ητος, ἡ, ſalſugo, quæ plus habet ſiccitatis & minus frigoris, vt docet Alexand. Aphrod. lib 2. Probl. quæſt. 70.

Ἁλμυρότης, τος, ὁ, ἡ, ſalſus.

Ἁλμυώδης, τος, ὁ, ἡ, ſillſiginoſus. Theophr. Ἐπὶ τὰ γῆ ἐν τοῖς ἁλμυώδεσι φυόμενα ἔχειν ἁλμυρίδα πᾶσι τὸν ἄλογον.

ἈΛΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ, potentia. Homer. Ilia d. ἐλέλιξε δὲ ἄλκα πεσοῦσαν. dicitur ἄλξ pro ἀλκὴ, ſphæreſi ſui ἀ, & mutato κ in ξ.

ἈΛΟΑΘΕΙΣ, τρις.

Ἀλοάω, σῶ, μι. ἀλοῶ, vel ἀλόω, ſpiritu denſo, συεῖν πατεῖν, tritum. ὅθι τ' ἄλοα πατεῖ ἀμ' ἠερόθεν ἐπὶ φάτνας, id eſt, in area atritas calco. ἀλοώντας τοὺς χοιρους, triturantes torcs, Eſaiæ cap. 42. ἀλοήσεις ὄρη, triturabis montes. ibidem. Theoph. de cauſis. l. 4. ca. 7. ἀλοᾶσθαι τὰ σπέρματα tritura excuſſa ſemina. ἀλοάσθαι etiam ſignif. percutio, pullo, ſtigris cedo, comminuo, frango. Aristoph. ὁ μητρὸς ἀλοώσης, ἢ πατρὸς γνάθους ἐπάταξεν, i. aut matrem percuſſit, aut patris maxillam pullauit. ἀλοήσεις πόλεις, conteres vrbes. Aliquando ἀλοᾶν, pro ειρειν.

Ἀλοβὸν ἦτορ, ἢ ἰερεὸν, huſtig iecur nõ fibratũ, vel ſine capite & fibris. Ἀλοβίζω, dicitur is cuius ratio non habetur, qui neglectim trãſmittitur & præterit ur. Polyb. οἱ πολεῖς ἐν τῇ ἀξιώματι ἀλοβίζειν εἰς τὸ σύμπλουν ὅσ' αὐτῶν ἀλογιζόμενοι.

Ἀλογεύομαι, præter rationẽ verſor, ſic Canon concilij Ancyrani. vnde Ἀλογεύσιμος, ὁ, inconſideratus, in genere, ἀλογιεύτως eſt à ratione aberrare, non eſſe compotem rationis, abiurda loqui & non cohærentia rationi. Ita Bud. apud. Cic. exponit.

Ἀλογέω. μῶ τὸ κατὰ φρονῶ, rationem non habeo, deſipio, aſpernor, erro, negligo, deſipi cio, ſperro, non curo. genit. Philo de mundo. σοφίας ἀλόγιστος, nullam ſapientiæ rationem habuerunt. ca. 12. i. 2. Mach. ab ἀλογιστὸν ἡ τῶν συμβάντων, eos decipi contingit. ἀλογῶ σας συμφλέγας Herodo conſilium minihi habens. ἀλογεῖν λόγον ἀπ' ἔχειν, ἀμελεῖν, εὐεπιφορῶ τὸ τῷ ἀλόγῳ φέρεσθαι, ἀβρωπίνων ἢ μαθήματος, quod & ἀλογιῶ dicitur.

Ἀλογία ας ἡ, rationis priuatio, abſurditas, rationis penuria, aliquando maledictio: eſt opponitur ἀλογία, dementia, temeritas, contemptus ἀτοπία, inconſideratio. Plato νομὶ. ἀχρῶμῷ ὃ ὑβρὶ σπὸ ἀλογίᾳ, abſurditate & dementia. ἀλογία πολλῷ, Herodot. par ui faciens. apud eundem, ἐν ἀλογίοισι ἔχω, contemptui habeo. ἀλογίων ἔχειν τῶν χρησέων, idem, pro nihilo habuere reſponſum. Plato epi. 7. διὰ τὰ τῶν πολλῶν ἀλογίαν τῇ ἀληθείᾳ, propter eorum quæ facta ſunt abſurdam inſolentiam & temeritatem. Polyb. ἐμῷ γὰ ἀλογία ἀξιῷ τῶν ἐν χροις τὰ μὲν ὑβρισθέντα, μετὰ δὶ αὐτὸ διωλεγμένα ἀναιρεῖν, ἀξιῷ τοῖς ὄντως χάρισι. i. abſurditas. Et alibi, χαλεπὰ δ' ἐμὶ πλήθη ἀλογίας ἢ ὄχλου ἰδέ quod ἀφορητότερ. incuria. Et item quum neceſſitas reddendarum rationũ remittitur à Principe. Aliquando negligentia, ἀπαξία ἀλογίαν Greg. Naz. appellat edictum iuliani, quo vetuit Chriſtianos operam dare ſtudiis literarum liberalium. ἵνα ὦ ἀφ' ἡ βασιλέως τοιαύτη ὑβρὶ ἡ ἀλογίαν.

Ἀλογία ἡ, ψυχικὴ, ceſt crimen, quum rationem quiſpiam reddere negle xerit in magiſtratu geſtorum. Poll. li. 8. Suid. & Heſych. vocant ἀλογία ὄνειλον. Varin. ἀλογίας ὄνειλον.

Ἀλογίζομαι ab ἄλογος brutorum animalium ſenſu præditus ſum, ἀλογίσασθε enim Heſych. exponit τὸ τῷ ἀλόγων φερομένους. paſſiuum eſt ἀλογίζομαι quod pro obbruteſco vſurpat Euſtath. de ſociis Vlyſſi loquens ἀπαχγενωθῆναι τοῖς teſte Bud.

Ἀλογιστὴς, inconſultè & temerè. ἀλογιστὶ ἀναβῆναι, apud Platon. & Demoſth. inconſideratè agere.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, inconſiderantia, imprudentia, dementia, rationis penuria. Polyb. οἱ πολεῖοι ἀπὸ τύπου, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαι, οἱ δ μανίαι ὑφασαν ἔβ) τὸ ἀβρὶ ἀλλὰ ἡ κωλύειν τῷ βίᾳ. Idem, τὸ τῆς αὐξήσεως γὰ ἀ- ἀν ἄγειν διὰ τὴ ἀλογιστίαν ἢ τῶν ἀμαρτάνειν.

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ, ἀ, inconſideratus, irrationalis, imprudens. Plato in apol. ἵνα ἀλόγιστός εἰμι, ita ſenſus ſum expers, inconſultus, ἀλόγιστον τὸμπλεμα, temeritas. τὸ ἀλογιστὸν, affectus inconſideratus. ὦ ἀλόγιστος, prudentes! ἀλόγιστον, ibido. ἀλόγιστ ἀνὴρ, qui nullam rationem init degendæ vitæ, apud Demoſth. ἀλόγιστ βέβηκας, numerus inexputabilis, vt loquitur Columella, i. qui computari nõ poteſt, quem propter infinitatem nemo queat conſummare, vt dixit Virtuu. pro in vnam ſummam colligere: ἀσυλλόγιστ. Soph. verò dixit, ἐν σπόμασι σ' ἀλόγιστα πεφύκασιν. mala tacita vel tacitè feremus, i ἀδύνατα κακὰ βασταζόμῳ. Sic dixit idem Thyeſte, ἄλογα pro ἀῤῥήτα.

Ἀλογίτως, ſine ratione, inſcitè. ἀλογίτως ἔχω, ignoro, Demoſth. inconſideratè, ſtultè, imprudenter, temerè.

Ἄλογον, τὸ irrationabile, vel irrationale, Quintil. minus probabile. ἄλογον οὐδὲν nihil prohiber.

Ἄλογος ὁ ἡ ὁ ἡ irrationalis, ſtultus, qui nulla ratione vtitur, iniquus, nihil ad rem pertinens, irrationabilis à Quintil. item mutus, tacitus, ſine verbo. ἄλογος ὀργὴ, ira impotens, vel sine motus. ὦ ἄλογοι ἐς μῶσος ἀφ' ἡ cauſæ id odiũ minimè leues. ἄλογα ζῶα, bruta animalia, ſine ratione. αἱ μὲν μὴ σφέτερον ἄλογον ἔοντα, ἀνέτρεπον ἐς prorecurrit erunt. cap. 6. Numer. ἄλογον ἐφανεται, alymboli, qui collecta nondũ ſoluerunt, ἄλογος ἀ dicẽdi ratione. ἐ motus. Plato in apol. Socr ὁ πάντων ἀλογώτατον, ὁπ ἐδὲ ἀνήκατε εἰς τὸ τῷ κατηγόρων ἐδέλειν ἡ ἀπὸν, omnia abſurdiſſimum. εἰδίως π' ἀλόγως ἐχεῖν. ſcire aliquid irrationali vſu, cuius ſc. rationẽ nequeas explicare. ſed quod tibi aſſidue tute cõparaſtitia vt literatores docẽt puerulos legere. ἐ nõ arte, ſed frequẽtia & cõtinuitate. nos vulgò dicimus

cimus ſcauoir par retinre. De his Quint. qui ἀλογῶ περὶ ἐω exponit vt dictum ἄλογα etiam dixit Sophocles in Thyeſte, pro ἀξίωτα ἀλογίστα αὐθρωπ, excordes & incogitabiles. Plaut.

Ἀλόγως, præter rationem, temerè, inhumaniter, immeritò, iniuriâ abs re, nulla ratione, ἀθ λόγου, abſurdè, nulla cauſa, abſque rationis vſu. ἀλόγως etiam ignificat clàm, fur tim, improuiſò & inopinatò. vulgò dicimus à la deſrobee, en lors que l'on ne ſe prend garde. Polybius, ἀλόγως ἐκ τ ὑφυβοῦ ἀπήρξαν, id eſt, in tumultu improuiſò & clanculum effluxit, & ſe ſubduxit.

Ἀλοιτὴς ῆ, triturator.

Ἀλόη, ης ἡ, Aloe herba quam vulgò vocamus perroquet. deſcribit Dioſcorides libro tertio capite 25 Plinius libro 27. cap. 4. Sic etiam dicitur eius herbæ ſuccus concretus, id eſt, ὅπωρα Dioſcoridi, medicamentum purgans bilem & infigniter amarum: ad quod alludit Iuuenalis, inquiens, Phis aloes quam mellit habet. numeratur à Galeno 6. ſimplinter pharmaca ἐκκενωτικά. deſiccat in 3. ordine, calfacit inter primum & ſecundum, moderateq; ſe aſtringit, quo fit vt inter διὰ τριῶν καὶ κολλητικὰ φαρμακ numeretur. meminit Aphrodi. in Problem. Ἀλόη καὶκὴ, gentiana. ὁ γλυκὺς, ob amaritudinem ſic dicta, ob quam & Ἀλόπης dicta. vide Dioſcorid.

Ἀλοιδέω, ῶ τὸ, com, oſſicio ventrem ſoluens. ſic dicta ab aloe: talis apud Aetium libro tertio cap. 101. vox eſt recentiorum medicorum.

Ἀλοιτὸς, οῦ ὁ, tempus triturandi item tritura, cap. vlt. Amos Prophetæ & cap. 26. Leuit. item apud Xenoph. dicitur ἀλοιτὸς ἡ ἀλοὴ & ἡ ἀλοᾶν apud Suid.

Ἀλοιφὴ, ῆς ἡ, cutio, ἀλείφω, τύπτω. Hom. Iliad. α, χαῖλε χειρὸν ἀλοιφὴ, ἰ. τυπτὴν, ὃν ἡ πατρομλοίας, ὃ ἡ πατὴρ ἐτύπτων.

Ἀλοιδύπτος, ου ὁ ἡ, in quo nullum conuitium aut crimen hæret. Plutar. ἐσχ ἀ ρησιας ex Sophocle, ὑπόμπασ ἀλοιδύπτα φωνῆ ἐξίπτ ἐκτίλω, ὃς νύκλα χκλίων ὄπλων, i. abique conuitijs.

Ἀλοιτρῶ, ῶσις, percuſſo : item penetrabilis. Vnde ἀλοιτρῆσι σὺν ὄδοῦ. Nonnus: & ἀλοιτρὸς ὀδόντες in Epigram. molares dentes.

Ἀλοίφατα, vaguenta apud Sophocl. χρίσματα. veteres enim vnctiones ſiue vncturas, vt Cicero & Plinius vnctus, id eſt, τὰς χρίσεις ἡ τὰ ἀλείμματα, vocabant ἀλοιφὰς : quanquam ἄλειμμα interpretatur Euſtath tectorium parietum.

Ἀλοιτὰ, ἡ, publica ſporta. Εἰ ἀλοιτὸς, ὁ ἀμφορεὺς, ἀφ ᾧ τὸ ἀλοιᾶν τὸ πύθμεν ἐſt & ἀλοιτὸς pro mentorius, πορτὸς.

Ἀλοῖτις. vide Ἀλόη.

Ἀλοιφὸς ἡ, ὁ, pinguis, vnctio, ſagina, pinguedo, pinguitudo. Homer. Iliad. ι. οὐδὲ σκλοιὸν ἔφαγεν ἀλοιφὸν ἐλαίου πρωΐ. Homer. Μυῶν ἀλοιφὸς Et ἀλοιφὴ apud Tragicos, pro πλησμονὴ. item litura.

Ἄλοκες, οἱ ſulci, foſſiæ. αὖλακες à nominativo ἄλοξ.

Ἀλοκίζω, μ. σα, σ κ ἡ, ἀτο ἄλοκας κ ἰζω, ſulco. pro αὐλακίζω Euripid. κατ ἀγρὸν ἀυλακισμένα, vt gurgus iumus, diſſectæ, & pro vngue adnoto in cenſorium. gilliarius.

Ἀλόκητος, deprehenſi, condemnati.

Ἄλοξ, εκος ἡ, ſulcus.

Ἀλοπάνος, queſtigo. αἰσχρὸν.

Ἀλόπεδον ν, τὸ. Theophr. lib. 7. cap. vlt. ὁ ἀλοπήδιος τῆς ἡβῆ τοιχῶν, in plantis parietinis de Semperuiuo loquitur, quæ herba eſt in faſtigiis parietum creſcens.

Ἀλόπης, legitur hoc vocabulum apud Athenæum libro ſeptimo, vbi Mirtylus quidam affert etymum τῶ ἅλοπτος nimirum dici quaſi ἄλοπτος, διὰ τὸ ἡδὺ λεπτὸν κ, id eſt, ſquamati ſeu ſquamigeri.

Ἄλοπτος. Alope, πόλις ἐν αἰγίῳ. Homer. Iliad. β.

Ἀλοπτόμον, ν. τὸ, ſalinæ. Ἀλοπηλὸν ἡδῦ ἀφῶ ποτομὸν ὑκ ὀσπε, Plutarchi in Komul. interpres vertit, vrbe ac locis fluuio propinquis cedentes. Ἀλοπηλὸν, apud Strab. ſalinæ, loca quibus ſal concreſcit.

Ἀλοπτρεγὼν, ὁ ſilarius, (ſic enim vocatur non ſolùm ſalgamarius, vel ſalſamentarius ſed etiam qui ſalem conficit) qui in ſalinis ſalem efficit concreſcere, & cogit in glebas quas micas à vulgo appellari tradit Plin. qui & ſalis ramenta nominat. Nicand. in Alexiph. Πολλάκι δ', ὅ τ' ἀ πανσυ ὠμοιδὸν, ὃ ἁλὸς ἄγλυον Ἐμπάσσεις, πλὼ τ' αὐτὸ αὐὴ ἀλοπτρὸς ἀγείρει.

Ἀλόπτρα ἄνδρα, urbore, non turgentes, Theophr. lib. 5. hiſt. plant. lege in dictione Ἀλόπτος.

Ἄλοπτος, ὁ ἡ, ἀλόπτρ ☉ ſiue ſquamis, ſine cortice.

Ἀλοσὼν, arium, agricolatio maritima, ἀρόυρον ἡ χωρία ἡ ἐξω ἁλὸς σαν. Heſych.

Ἀλό ☉, πόδος ὁ ἀρχὴ πολυποσπασιὸ. Hom. Iliad. β.

Ἀλοσυδὼν ☉ ὑνδ ☉, ex ſalis ſtore conditum vtuum, Dioſcorid. lib. 5. cap. 76.

Ἀλὸς ἄγυιαι. vel compoſita dictione ἁλοπάγυια, id eſt, ſpuma maris, Heſychio, κυρίως θαλάσσ ☉ ſimpliciterque ab Homero dicitur ἄγυια, vt ſuo loco dicetur. Dixit & idem, ἀκτὴ ὑπὲρ ἁλὸς ἀγυίων. Et Virgil. ſalſa ſpumant aſpergine cautes. Dioſcorid. libro quinto capite 127 ἁλὸς ἄγυια δὲ ἡ μὲ ἐξω ἁλὸς ἀφ ὑδατος, ὃ ἐπὶ τῆς γῆς πυτηριδιῶ ὠμενον ἡ χωρὶς αὐτῶ τὸς ἁλσίν. Ruellius, ſpuma ſalis, ſpumoſi maris, lanugo ſiue ramentum eſt, in exſiccatis petis inuentum, cui vis eadem quæ ſal. qui maioris ſtus eſt lapſus Ruelli, quòd dicat ſpuma ſalis ſpumoſi maris, niſi poeticè loquatur vt Virgil. Spumas ſalis cire iubebant, id eſt, maris. Nam aliud eſt ſpuma ſalis, aliud maris ſpuma. Sed hunc errorem peperit amphibologia dictionis ἁλὸς, quæ tum mare, tum ſalem ſignificat ſemoto articulo τῶ πρὸ tale, & ἡ pro ſalo ſiue mari. Dioſcoridem interpretatus eſt Plinius, inquiens libro 31. cap. 7. Omnis eſt talis ſal nimbrus, atque non gleba eſt. Aliud genus ex aquis maris ſponte gignitur, ſpuma in extremis litoribus ac ſcopulis relicta. &c. De ſpuma autem ſalis alibi loquitur cap. videlicet 9. eiuſdem libri, his verbis, Ad omnia autem ſpuma ſalis iucundior vtilióque, &c. Ariſtoteles aſoſachnes meminit in libro nono hiſtoriæ animal. cap. 14. de halcyonibus loquens ἡ γνοσία κῆμ ἁλκυόνια ταῖς σφήραις ταῖς θαλάτ ταῖς ἐξ ὧν ταῖς καλιαῖς ἀλοσάχνας. πλὼ τὸ χρόνον ἐν τοῖς ἀφ ὑδάτ ἐν ὧ ὑκ ὀπὸ ὑρος ἔχουσ ὐ χιόνα ἀθρόλεσον ταῖς σπυάις, ταῖς ἐκ χεύας τῶ τοιχίνου μορφὴν τὸ μεγίστ αὐτῆς ἔδ, ἡ μεγίστ σπογγιᾶς μείζ ἐσὶ ὁ μὲν ἰὸς ἡ ἐλάτιος κατάγυρ ἡ, ὃ τὸ τρίτ ἔχυσι συχτὸν ὃ τὸ κέλυφ, ἡ κάτ ὀνιμὸν σθ ἐρὸν ὀξέ, ἡ πᾶχυ ὃ θαλάττιον· ἀμφ ὃ κέπ ὄντα ἡ ταῖς χερσὶ θραύοντα, πᾶχυ διαθραύεται ὥσπερ ἀλοσάχνα. &c. Plinius lib. decimo capite 32. loquens & ipſe de halcyonis natura, ver ba Ariſtotelis ſic conatus eſt exponere. Nidi earum admirationem habent, pilæ figura paulùm eminentiore perquam anguſto grādium ſpongiarum ſimilitudine: ferio intericidi non queunt, franguntur ictu valido, & ſpuma arida maris, &c. vbi ἀλοσάχνιλω ſpumā aridam maris, reddidit. Gaza florem aridum maris maluit dicere, fortaſſe quòd ἁλὸς ἄθρε apud Dioſcoridem legerit, tametſi id longè aliud ſit, vt ſuo loco ſtatim ſubiungemus. Porrò Dioſcorides libro quinto capite 136. author eſt alcyoni quintum genus etiam ἁλὸς ἀγυῖαν vocari. Nicander in Alexipharm. ita cecinit, Πολλάκι δ' ἐν ἁλὶ πακτὸν ὀμαδῶν, ἡ ἁλὸς ἀγυῖαν Ἐμπάσσεις πλὼ τ' αὐτὸ αὐὴ ἀλοπτρὸς ἀγείρει. Quid verò ſit ἁλὸς ἀγυῖα diſertis verbis exponit interpres, quæ ſatius eſt ſubſcribere. ἰσέον, inquit, ὅτι οἱ ἀλοτρηὶ μεγάλου τῆς θαλάσσ ὕδατ γλυκέα ὕδατα ἡ, οὐ πορέυονται ἀμοίρ τες ὅσων ὑπόπλεύσ τες τὰ θαλάσσια ὕδατα τῷ ὄρμῳ τῶν γλυκέων ἐν γοῦ τὰ περάτ ἡ, αἰρὸς τε ἀναδίδοται ὃν πεὶ τὸ γόνυ ἀγυῖαν ἁλὸς. vide χνυὸς Etymolog. Ἁλὸς ἄγυιαι τὸ χερσαῖος ἡ θαλάσσης ὑπερκύμα, ἡ ἀφρὸν πᾶν ἄγγιον, ἐν ἀλὶ δικυμίῳ. Ἀλ ☉ χνυὸν γνεῖον τὸ κατ ὀπατο ῥοπὴ, τουέστιν ἡ ὀ ἀφρὸς, αἱ ἐξ τὸ πλέῖον ἡ πνεύματος μᾶλλ ὑπερ ὕδατος ἔχων, ἡ πον ὀδὸ ἡ ὑπωμείας ἡ θαλάσσης ἀφρὸν.

Ἁλοσύδνη, ης, ἡ, lum, mare. ab ἁλὸς genitiuo fit ἁλόσυ ☉ ἁλοσιὼν, & per pleonaſmum ἁλοσύδνη, Hom. Odyſſ. ἡ φύσει νύμφη περαλαῖ ἁλοσυδνῆς. Interpres, ἡ θαλάσσης, ἤγουν τῶ ἁλὶ σύδεσθαι, ἤ ἰ γουν ἐσὶ legunt, id eſt, ὑγρᾶν. Apud Homer. in Iliad. epithetum eſt Thetidis. Callimachus non ἁλοσυδνὸν ait, ſed ὑδατοσυδνὸν. Alij Nereidum, alij Amphitrites epitheton eſſe volunt, & ὡς ἀλιυδρίδων ὑ εἷς ἄλλα δ' ὠὐνσαι interpretantur. vide Euſt.

Ἁλοσυὼν ος. ἡ. Euſtitia, ἀφεστιὼν Nicand. in Alexiph. de hyoſcyamo, ἁλοσυὼν βρύκεται κακὰ θρύπτος ὀφρύσιος ἀλοσυὼν verò Heſychio, volupias, ἡδονή.

Ἁλοτρίζω δικαζῶν, in Epigram. id eſt, piſtillum ſali terendo aptum, vtraque parte capitatum, id eſt vtroque extremo à nominat. κλόπειον dicitur etiam ἁλοτρίβιον ☉.

Ἄλουα. τὰ hortī κῆποι. Heſych. ἄλσεα.

Ἁλουργὸς, ὁς, ὸ ἡ, purpureus, ruber. purpuriſſeus. ἁλουργὰς & πορφυροῦς à ſoniculo differt. Nam arcus cæleſtis primus color eſt φοινικοῦς, id eſt, rutilus: ſecundus autem ἁλουργὰς, id eſt, purpuriſſus, & πορφυροῦς, id eſt, purpureus. ſic Budæus ex Plutarcho de Placitis. Nam ἁλουργὲς eſt ſplendore dilutior. ἁλουργὲ ἀμπχίμβ ☉, purpura circunteſtus.

Ἁλουργὶς, ίδος, veſtis purpurea, item purpura, phaleræ purpureæ. πορφυρᾶς Lucian. pro ſtragulo purpureo accepit. Plutarch. ἁλουργὶς κακοσμιαβῆ ☉, purpura indutus.

Ἁλουργὸν ν, τὸ, purpura, purpureus color. Καὶ τὸ ἅλς ᾧ ὑ ργον, quòd è coloribus marina purpura colligatur.

Ἁλουργὸς, εἰ, purpureæ. Plutarch.

Ἁλουργοπαλὸς, purpuraria officina. Plin. & Ἁλουργοπωλικὴ, ἡ πορφυ ☉πωλικὴ apud Iſæum.

Ἁλουργὸς, purpureum, Plato in Timæo ait eſſe rubrum cum albo nigróque permixtum, ἐ μὲ θρὸν μέλαν κλαρὸ π κερ ☉ν.

Ἁλοὺς, ὄντ ☉ ὁ, victus, captus, deprehenſus, damnatus, interceptus: ab ἅλω. Ariſtoph. νεφ. μοιχὸς ὀδ' ἁλοὺς τύχοι· ἁλὲ, id eſt, in adulterio ſi deprehenſus ſis Xenoph. εἰς ὃ οὐ δύνασαι, εἶμαι κ αὖτὸ ἁλόντα ἐκ πολοσπουδαῖον ἀνδρὸς his quæ ſis illectum opinor tui multum fore ſtudioſum. Sophocle cum datuo in Aiace. μανὶς γὰρ, ἁλοὺς ἡμῖν κλυσθὲς, &c. id eſt, ὑπὸ μανίας, furore correptus. ἁλοὺς τῆ δικαιοπραξίας reus. ἁλοὺς αἰρέσ, otij damnatus. Plutarch. in Solone. Vide plura in Ἁλίσκω.

Ἁλυσία, ας, ἡ, illuuies, ſcabrities, à non lauando, à verbo λούω & ἁ ij.

prinatiua particula. Eupolis apud Pollucem.

Ἀλωτὸν illotum esse. ἀλωτὸν habet Pollux lib. 7.

Ἀλωτὸς, ὁ, ἡ, lotus, fordidus, non ablutus. Vnde ἀλετόν, fum fordidum. ἀλόβητος πλοῦς. Sold.

Ἀλοφάδη, ἐκμυρτοί, παχυσκί. vide Ἀλοφόρσεα.

Ἄλοφος, ος, ὁ, ἡ, cono careus. ἀλόφ- propriè dicitur galeæ vertex.

Ἀλόχευτος, non conceptus, non genitus. ἀλόχευτος ἐξ ἀσπόρου.

Ἄλοχος, ὁ, ἡ, ἀκοιτις, γαμετὴ, γυνὴ ἔφ ἡ κατ' ἐπιπαση τὰ ἀ οἰκτει ἐμιλκχόε πε ξεπαι ἀ ἔκχ- ἀ ἔσπ. Plato in epist. Bud. Comment. Diana quum puerpera non sit. Apud Platonem virgo quæ nondum peperit, quali ἐπέρχη λέχεις ἀπειρος. Homer. Iliad. 2. παρ τρώων πολέχε κατακειμενθίων, cum vxore tam habere. Ibidem, ἀμειδιφυσὶς ἀλοχ-, vxor lamata genas. ἀγαθὴ ἄλοχος, ducere vxorem. Euripides in Andiomeda, ἄγου μὲ ξενι. ἔστε ἐ μοιδ' ἐ ἔλεις ἐστὶ ἀ' ἀλοχον.

Ἀλόω, capio. vide ἀάλωκε. Ἀλόω, πλαω, erro. Varin. ἀλοὼ σωπήβω, τύπτω. πλανῶ.

Ἅλπεις, ος, ὁ, alpis. εἰς τὰς Ἄλπεις αἰεὶ ἀλπεσι, in Alpes se receperunt, Plutarch. in Pericle.

Ἀλσάλης, male, sal. femin. verò mare. Plato pluraliter dicit lib. 2. de Republ. ὁ ἀλ- ὕδατι ἄλας τε ἀ ἁλυκὸν ἀ ἁλάδες ἀ τυφὸ &c. fales habituri sunt. Et Athenæus, ἐρᾶσθαι τῶν τ' πόλεσε ἄλας τοῖς πλείοσε ποιήσασθαι ἐ ξενικὸς τοκπτέρας. Datiuus alσσί. Aristophan. pro fale maceratus ποῦ ἄλασι. Demosth. ἀλς ἀνόνιος, fal indicum, id est, sacharum, apud Paul. Æginetam. Homerus ἄλας θείας vocauit, quia sale perspersi & condita non corrumpuntur. Iliad. lib. i πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο ἄλας, παρακαίειν à loco dicuntur ob excellentiam. Pollux libro septimo λεπτὰ ἄλατα. Aristoph. εἰς ἀ' ἐμβαπὶς ἀμῦρ-, ἔ λεπτοὶς ἅλας, sunt fales minuti. nec in gleba. Plinio, vel conditi, de quibus infra. Ἅλες etiam, vt apud Latinos fales. pro lepore, gratius ac veneres. Plutarchus in Sympofiac. κὰ ἀωτνση γδ οἱ ἅλες τῆδ' ἀλλων ὄψων, ὄψῳ τῷ ἡδυσμ- ὑπὸ τ χάριτας ἔνιοι φασιν γραῦσι καὶ νέοις. vide Plin. lib. 31. cap. 7. Ἅλας ἡδυσμὸν, apud Galen. libro secundo, καὶ πόποις, fales aromatum conditura ad iucundio rem saporem edulcati tales sunt Theriaci vocati, & descripti Galeno ad Pisonem de Theriaca. vide etiam apud Aetium Ser 9. cap. 24. apud Athenæum libro nono ἀ ἅλας ἢ ἡδυσμῶνες ὁμῶν ἀ ἅλλας παρῆσιν αἰσθώτων ἢ ἀλῶν πλῆσες τὶ κιωνικὸν &c. Ἅλες ἀ- δες, dos fatis, quod quid fit vt melius intelligas, confer Dioscoridem libro quinto capite 129. cum Plinio eius præcipuè hac in parte explicatore: vbi habet h. histor. 31. cap. 7. Salinarum fyuceritas summam fecit fuam differentiam quadam faulfa falis, quæ leuissimâ ex eo est & candidissima: appellatur & flos falis in totum diuersa res, humidiorisque naturæ, & crocei coloris, aut rufi, veluti rubigo falis, &c. Ἅλος χυτὸν siue χυσὸν, faullam falis vocat Plinius: id est tenuissimum. ἰμπωσῖον, magissque aereum. Hesych. tamen videtur intelligere, ἁλοπήχυλον. vide huc loco Ἁλὸς αὐδες, vocant sperma cæti.

Ἀ Λ Σ Ε Ι Ά, ας, ἡ, facultas, commeatus. πορεία. Hesych.

Ἁλσείδης νύμφη. Apoll. Rhod. nymphæ nemorum & syluestres. Varin. ἁλσσείδδες.

Ἁλσίνη, ἡ, saline, genus herbæ sic dictæ quòd in lucis nascatur. Dioscor. lib. 2. de auricula muris, & lib. 4. cap. 87. Auricula muris, Theophr. lib. 9. cap. 31. histor. plant.

Ἄλσος, εος, ἡ, palp. tatio, fal tatio, Aristotel. lib. 10. cap. 4. vbi scribitur ἅλσις. faltus. idem 3 Animal. c. 13. 33 μέσον τὸ ἅλσος κώρου, membrum ad faltandum accommodatum. Item ἅλσις, ἀΐξησις, Hesych.

Ἁλσοκόμοι οἱ, faltuarij, ab ἅλσος & κομῶ quod luci curam gerant, Ἁλσοκομεῖ apud Pollucem. idem.

Ἄλσος εος, τὸ nemus, faltus, lucus, horrus. Homer. Iliad. 2. ποσσὶ δ' ἴσαν ἀλκὺν ἅλσος. Interpr. πᾶς τόπος σωδενδρῶν ὕδωρ ἔχων, ἢ θεῖς ἀφιερωμένῳ, ἅλσος καλεῖται. Hesiod. σκιώδεσι ἱερὸν ἅλσος circunfremit facrum nemus. Plutarch. in Rom. scribit id esse Græcis ἅλσος, quod λοῦκος, lucus Latinis dicitur. Idem in Numa, ἐν ἀ- σει ὕλῃ ἢ λειμῶνι ἱερὸς ἅλσος, spatium syluestre. ἀ' ἄκρ, πυφὶ, ῥῆκ. ὀρυμα, πλῆ μαχ.

Ἁλσώδης εος, ὁ ἢ ἡ, frondosus, faltuosus, nemorosus, lucum desyderans qui nemoribus gaudet. τὰ ἁλσώδ, in lucis assurgere solita, Theophr. hist. lib. 3. cap. 1.

Ἀ Λ Τ Ε Ι͂, Hesych Χωρεῖ.

Ἀ Λ Τ Η Ρ, ῆρος, ὁ, auxiliator. ἀλτηρεῖα, Hesych ἀφ' ἁ χειρός.

Ἀλτῆρες, halteres, instrumenta quidem exercitij gymnastici, in cuius vocabuli expositione errant Budæus & Cælius, vt doctissimus ostendit Cornarius in Comment. in libros Galeni καὶ τόπ-. Non enim vt volunt Budæus in Pandectas, halteres sunt plumbeæ fiue massulæ plumbeæ, quibus vtraque manu se librabant qui certabat halmate, id est, saltu. vt certius assilirent. Nec verò halteribus vtebantur saltatores, sunt enim ineptissimi ad saltum, sed dextribus aduti saltiebant. vide quæ adscripsimus in dictione Ἅλτῆρες. erant autem ἁλτῆρες fiue halteres massæ lapideæ, vel metallicæ ansa vel manubrio addito, quo commodè leuari possent ab athletis: vnde & ἁρτῆρες dicuntur. tales sunt moles & massæ quarum vsus est in publico examinandis ponderibus. Galenus libro primo de famit. tuenda, ὥσπερ οὖν καὶ ἁλτῆρες ἐν τοῖς γυμνασίοις διεγεῖραι ἀλλήλων ὀγκωμ, εἶτ' ὡ μόνοι ἰσχύειν αὐτοὶ αἴρουσι τὰ σφαιρώτατα, τὰ μὲν ἄκρως χειρὶ ἢ ἐν τοῖς αἰσχρογείοις, τῇ ἢ αἰσχρᾷ, τὸ ἐν τοῖς ἀΐξεσι, καὶ ἁπλῶς ἑκάστοις εἰς τὴν αὐξίαν κρατεῖν δυνατοῖς χώραν, ἀ τὸ τοιοῦτον ὑφ' ἡδονῆς πολλοὺς ἀπειρήκοντας τῇ δόξει, & c. Idem li 5. halteres inter gymnasia recenset, quibus super nates partes exercentur: meminit & lib. 6. Paul. Ægineta lib. 4. cap. primo. ὁ γυμναζόμενος πυκνὰς, τὰ μὲν ἀραιὰ ἑλμῦν-, τὰ ὁ πολὺ αὐτῶν τὸ (leg. ἁλτῆρσι τι) καὶ κυρίως χειρὶ ἀν-. A temidorus lib. 1. ἁλτῆρες vocat. ἁλτῆρες, inquit, καὶ τὰ ἰδιωτῶν γυμνάσια, &c. ὅτι τὸ τοιοῦτο γυμνάσιον, ἐδὲν ἄλλο ἢ ἀβρᾶσαι χεῖρα. Et hic intelligendi poetæ. Martialis in Apophoret. Quid peruntstulto fortes halterelacerta? Exercet melius vinea fossa viros. &, Halcides agili rotat lacerto (quod fit in transponendis & commutandis halteribus.) Iiuuenalis, Et lassata manu ceciderunt br. chia massa. quod de halteribus accipiendum. lege adnotata in voce Ἁλτῆρες.

Ἁλτικὸς οὐ, ὁ, saltui aptus, agilis, ἁλτικὴ ἕξις τοῦ, saltatorium tripudium. Plutarchus in Numa, ἁλτικὰ μέρια, partes quarum eius saltum.

Ἅλτο, saltauit. ἄλλομαι in indefinito medio primo ἠλάμην, ἅλμ- ἅλατο, & per ἡ vocopen cum tenui spiritu, vt tradit Chrysoloras, ἅλ- το ἐ ἅλτο, Homer. Iliad. ἐ ἅλτο χαμάζε.

Ἅλτο Hesych. πολὺ, ἐλαφρῶ.

Ἅλτὸς ὁ ἁλτῆρες, Hesych. μικρὸς.

Α Α Τ Α Τ Τ Η Σ. Halyattes pater Cyri, Herodot. 2.

Ἀλυβδίω, alo πνέω.

Ἀλυγες. Hesych. αἴθω μύστρος.

Ἀλυγὰ idem quod ἀλυσμὸς vt test. Galen. in lex. Hippoc.

Ἀλύγω μὲν ἀ- χα. fugio.

Ἀλύδαν Suidæ ὁ κακὸς ἄνεμος malus ventus.

Ἀλύθμος, amarus, πικρὸς, Hesych. ὁ οἰκωνὸς.

Ἀλυθμὸς μὲν ἀνθ, mœror. λύπη τὴν νύσιν μὴ ὑφίσκειν. Item gaudeo, χαίρω, ἀ- σιαχέομαι.

Ἀλυίσκω, refoluo.

Ἀλυζὸν ἀλυσιτὸν. Hesych.

Ἀλύζω, fugio. ἀλύχω ἰκαφεύγω, ἰκκλίνω. vito. Iliad γ σπεῦθ' ὅτ' ἀλυξων ὀϊστὸν Hesiod. ὅθ' ἀλυξεται αἰχμητὴς ἀλυσιτα ἀλυζεται apud Hippocr. ῥιπτάζεται, χυπτάζεται, Galen.

Ἀλυζ, ος, ἡ lignum cui infigitur stiua. Pollux lib. 2.

Ἀλυκὰ, ἡ spiritu denso, mare. Ἀλυκὰ, non habens lupos.

Ἀλύκη, ἡ, anxietas, mœror, anxietudo, pandiculatio, quæ fit quum qui toto corpore extenditur, apud Hippocrat. Dicitur δὲ τὰ ἀλύειν, laguere, angi animo, & apud Galenum δυσφορεσθαι. Alij ἄλλυ appellant, de quo suprà.

Ἀλυκὰδες, ἀ, salinæ. Aliquando significat locum eum, aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas, appellat. Hermol.

Ἀλυκὰς, ἀδος, ἡ, salsugo.

Ἀλυκὸς, Alycus, filius Scirones, qui Dioscuros secutus in prælio apud Aphidnas vrbem commisso concidit, à quo in agro Megarensi sepulto, locus dictus est Alycus, Plutarchus in Thesco.

Ἀλυκὸς, οὐ, ὁ, salsus, amarus. ἀλυκὸν ὕδωρ, aqua salsa. Aristot. Problem. sect. 3. ἀλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu, Dioscorid. lib. 4. cap. 277. ἀ- λικὸν, apud Hippocr. ἁλμυρὸν, Galen.

Ἀλυκάτης, salicdo, salsugo.

Ἀλυκοῦς, οὐ, ὁ. tepidus pro θαλυκρὸς.

Ἀλυκτάζω, opprimor, Herodot. ἀλυκτάζει, Hesych κρύπτεται, φείδεται, Χπρεῖ, λύπη μὴ ὑφίσκει.

Ἀλυκτάω, ᾶ

Ἀλυκτέω, μι, πσω & πκω fleo, triftor, molestè fero, ἀλυθμόω, κλαίω, λυπέομαι, δυσφορῶ, & pro ὑλακτῶ Cretensi.

Ἀλύκτημαι, turbor, perplexo sum animo, δυσφυβούμαι. Hom. Iliad. κ, λίνως γὰ φίλων ἕνεκα φίλτερα ἠδὲ μᾶλλον ἄτερ Ε' μπεδὸν, μᾶλ' ἀλύκτημαι καὶ ἀδύ δὲ μεμ ὕλλε Σταθέσσι ἐκφρόνεσι.

Ἀλυκτοπέδη, laqueus, pedica ineuitabilis, compes. ἡ χαλεπὴ πέδη à verbo λύω quasi ἀλυτοπέδη Hesiod. in Theog. ὅθεν δ' ἀλυκτοπέδησι θεσμοῖσιδέω, ἰ θεμιστὸς αἰρκαλέος vt ibidem mox subditur. Apollon. 2 ἰλλάβ' ὑφ' χαλεπὴσι ἀλυκτοπέδῃσι θεσμοῖσιδέ, &c.

Ἀλυκτρὸν, Hesych. ὀλέθριον.

Ἄλυκτος, ineuitabilis. ἄφυκτος.

Ἀλυκτοσιὴ, Hesych. ἀκαιρία.

Ἀλύμαντος, ε, ὁ, qui corrumpi nequit, qui non potest affligi nocumento.

Ἀλυμάρχης, Alynomus, rex Cypriorum ex hortulano factus, Plutarch. de fortuna Alex.

Ἀλυξις, εως, ἡ, φυγὴ, fuga, vitatio, anxietas, apud Hippocr. ἄλυσις. ἀλυσμὸς ὑπερβολὴ μισμὸς, Galen. inquietudo summa, cum gger nullo loco consistere & quiescere potest, fed subinde locum mutat, à ἀλύω.

Ἀλύπητος, ὁ, ὁ, qui tristitia non tangitur.

Ἀλυπία, ας, ἡ, indolentia, lenitas, facilitas, doloris vacuitas, animus liber

liber omni molestia.

Ἀλυπίας, ὁ, ἡ, vide Ἄλυπος.

Ἄλυπος, ὁ, ἡ, imminè molestus, innoxius, sine ægritudine, lætus, sine dolore, non infestus, tranquillus, inoffensus, qui non est impedimento, non grauis, illæsus, fœlicis, gratus. ἄλυπος ἀνίης, Soph. ἀκάμμητος μάσσει ἔστω τὸ ἄλυπον ἦθι πάσαι dicterium modus sit, vt ne quis vique lædatur. τὸ ἄλυπον, dolore vicuitas. Ἄλυπον, ὁ, τὸ Alypon herba de qua Dioscorid. lib. 4. cap. 180. Turpetion sive Turbith. officinis. Dicitur Ἀλυπίας ab Actuario, & Aetio lib. 12. cap. de med. ad arthritid. officinæ pro verò turbith siue alypo supponunt radicem pityusæ dolo malo.

Ἀλυπότατα, iucundissimè.

Ἀλυπότερον, minus graue.

Ἀλύπως, citra molestiam, æquo animo, magna animi æquitate. Xenoph.

Ἀλυρὴ ὕμνοι, in quibus lyra non vtuntur, Eustip. Plato de Legibus, τὰ ἄνευ λύρας ἄλυρα.

Ἄλυς, anxietas mentis, mœror. βλάβη. Χάρμα, λύπη, πλαίη, languor. Plutarch. de exilio. ἄλυν ποιῶν, multam mentis anxietatem. ἀλυς χρηνὴ, apud Adamant. in Physiognom. manuum inconstantia quæ stare loco nesciunt vt anxiæ: instabilitas.

Ἀλυσιδεὲς, ambecillum esse, tædio & molestia affici, ἀδιατεῖν, ἀπᾶσθαι. Hesych. hinc ἀλυσίδνεια pro ἀδιάνοια.

Ἀλυσιδοῦσθαι, inhelare, ἀδιαθεσίαν, πεπιέσθαι, Callimach.

Ἀλυσιᾶται pro ἀδιατᾶν καὶ ἀδυσωπᾶν.

Ἀλυσίδιος, Hesych. ἀλύσει ἀλιδεῖν, ἀγκιστρωτὸς, catenatus, consertus hamis.

Ἀλυσιδωτὸς, ὁ, ἡ, catenatus, hamatus. ἀλυσιδωτὸς θώρηξ, lorica hamata, 1. Reg. cap. 17. ἀλυσιδωτὸν ἔργον, opus catenatum, hamatum. c. 28. Exod.

Ἀλύσιον, τὸ, catenula, torques, οἷσί τ' ἐπ' αὐχένι πλόκιον.

Ἀλυσις, εως, ἡ, denso spiritu vt Gaza docet, catena aurea siue argentea, ænea siue ferrea, vinculum, funis ὅτι ἀλυτὸς ἐστι, ab ἀ priuatiua particula, & λύω, soluo. Chrysostom. de Paulo. ἡ φορὰ ἄλυσιν. & catenam gestans seu vincula. Et ἄλυσις idem quod ἄλυξις. Galen.

Ἀλυσιτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, inutilis, incommodus, τὸ ἀλυσιτελὲς, incommodum. Huic opponitur συμφέρον, Demosth.

Ἀλυσιτελῶς, incommodè, ἀκερδῶς, inutiliter. Xenoph. ἀλυσιτελῶς βιώσεται.

Ἀλυσχάζω, fugio. Homer. Iliad. ϛ, νῦ γάρ μοι θρῆνον ἀλυσχάζοντα μάχης, id est, φεύγοντα. aliquando cum accusativo lib. 1. Epigrammat. τὴν δ' ἀλυσχάζων νύμφα ἀφροκάτοιτον ἐκυλίετο ἰκρὸν ἐν ὕπν. Aliquando cum genitivo. Hom. Iliad ζ νόστου ἀλυσχάζουσι τοὶ ἐν δίκτυα, prælio cedo & subterfugio ἀλυσχάζω, κεκλιδηδέκω, πλανῶμαι, ἀλαλίσω, ἐκλείπω.

Ἀλύσκω μ, ἐκ fugio. Apollon. 2. Argonau. ἰδρὼν συκιοῦ κυδιόντα πέρες ἀλύσκει, cuadit, ἐκφεύγει. Ἀλύσκω δ. Ἀλυσκάζω, non ab ἀλύω, sed ἀπὸ ἀλύσκω. vide λύπη effugium.

Ἀλυσμὸς, vide ἄλυξις.

Ἀλυσμὸς, dicitur is qui est in ὠμῷ, ὁ ἀλύων Hippocr.

Ἀλυσσάδιον Hesych. affert pro κακοπαθείᾳ, ἀρυπνίᾳ molestia.

Ἄλυσσον, τὸ, alyssum, genus herbæ de qua Dioscor. lib. 3. cap. 105. sic dicta est, quòd ἀ ὑσσα, i. rabiem arceat.

Ἀλύσσω & ἀλύω, idem. Hom. Iliad χ, de canib. οἱ δ' ἐνὶ δοιὰς ἄμφα πόρτις ἀμφ' ἀλύσσουσι θυμὸς Interpr. τὸν θυμὸν πλησμονῆς ἀλυόντες, ἤ, ἄγαν λυπῆντες ἀλύσσει, Hesych. σφέμενοι.

Ἀλυσσᾶζουσα Hesych. affert pro ἀλύουσα.

Ἀλυσσᾶν viribus sum cassus.

Ἀλυσσᾶτα obseruat, Hesych.

Ἀλύσσηθ, miser, grauis ἄνθρ' ἀλύσσηθ' ἀλύοντος item χρειώδ.

Ἀλυσσοῦ Hesych. ταραχῶδες.

Ἀλυσσοχρεῖ, ὁ ἐν ὀλυμπιακῇ ἀγῶνι ἀλαμπίας ἀζ' χρεῖ. Elei enim τὸ βαβδοφορεῖν ὑποστρόφους αὐτὸς κελεύοντ, ἢ τάχιστ' ἀζ' χρῆται ἀλυτάρχῃ, Etymolog.

Ἀλύτης, ὁ, ἡ, vel ἀλύτους, vide Ἀλυτάρχης.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ, indissolubilis, perpetuus, liber, primis breuibus: non solutus, solidus. ἄλυτος φύσις, insolubilis natura, de Deo apud Nazanz. Gaza. irrelolubilis, inexplicabilis. modúmque humani ingenij penitus excedens, immortalis. ἄλυτα τὰ ἐκ γενέσεως. Aristides. dicitur & Ἄλυτος lib 6 Epigram. ἄλυτος ἐβδόμοι γυναικὸς πτύη.

Ἄλυφος, ὁ, ἡ, species quercus. ἀλιφοειδὲς, salsicortex.

Ἀλυχνία, ἡ, Hesych. ἀδιαθεσία. ἀκηδία, ἀθυμία, ἀγρυπνία, solicitudo animi. anxietas, mœror, & stidium, offeratio.

Ἀλύω, tenui spiritu secundum Didymum, vel Ἀλύω. dense spiritu Attice. duas contrarias inter se significationes habet. Aliquando enim significat gaudere, exultare, superbire. Sophocl τάπι μ' ἄλλῃ. permitte me sic lætari. χαίρειν, γαυριᾶν. Homerus in Odyss. ἢ ἀλύεις ὅτι ἔργον ἐτέλεσσας ἢ ἀλιτρὸν Hic ἀλύειν ἀ ἀπαναπαύεσθαι est: gaudentque difficultatis, aut mali πάνυσιν, id est, solutionem effugiumque nacti. Ἀλύειν (vbi à priuat.) Aliquando est animo concidere, & languere, tristari, mœrere, lamentari, δυσφορᾶν, ἀδημονᾶν, errabundum esse, palabundum esse, ambigere, gemere, examinari, doloris esse impatientem, queri, animum despondere, ἀθυμῶν, non hilariter affectum esse, moleste habere, vt ægroti, qui in lecto requiescere nequeunt, sed perpetuò iactantur. vnde hallucinor apud Latinos deductum, Gellius libro 16. capite 12. ἀλύειν ὑπὸ ἀρρωστίας, opera liber, curàque solutus incedens, Plutarchus in Romul. χαίρειν ἐπὶ τοῖς ἀλύουσι, Sophocles πλαίειν ἀλύων, Aristophanes ἀλύουσα, apud Homerum, id est, ἀδημονοῦσα. ἢ ἐξ ἀλύτου διέξακουσε πρὸ κακοῦ· ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀλύουσα, Luciano, errans & mœsta. Significationes huius verbi explicat Plutarchus de Poetis audiendis. Interdum, inquit, capitur pro δήκνειν, id est, morderi, corrodi, & κνηθᾶν, id est, ambigere, angi, anxium esse. Interdum verò pro χαιρεῖν, id est, superbire, gestire, & χάρμη, id est, lætari, Plutarch. ἢ βορβόρῳ ἐνδυομένου ἄλυε, de Antonio animi iam velut prurientis, miro angore Cleopatram expectante. Est etiam aberro, & temerè expatior, apud eundem. Homer. Iliad. ϛ. Ἄλυε δὲ πλάζας κατακείμενος, ἄλλοτε αὖτε Τ' ἐπὶ θ', ἄλλοτε δ' ὀρθωνε, τότε δ' ὀδὸν αἰπεινὰ, ἀνδύεσκ' ἐπὶ νῶτα θαλάσσης· Interpr. κατασπώμενος, ἀλαλίζων, ἢ κύματι μὴ ἐξίεσκον πρὸ κακοῦ.

Ἀ Α Φ A, alpha, prima litera Alphabeti Græcorum accipitur pro eo qui primus est in re quapiam: vt apud Martial. Alpha penultatorum. In Apocal ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, αὐτὸ καὶ τὸ Ω, i. ego sum ἄ & ὦ, principium & finis. Deducunt ἀπὸ τοῦ ω φύειν, ab inueniendo. ἀλφ. bouis caput. Hesych.

Ἀλφὰ, ἰάκκαβ, capite primo Actor. Apostolorum. Iacobus Alphæi. Marc. 2. ἀλφαῖ, Alphæus, pater Leui, qui Matthæus dictus est.

Ἀλφαδεῖον, ὁ

Ἀλφάνω, ὁ

Ἀλφάω, inuenio, διέξοδον, λύτιν, ἄλφα σοφιστὴς. Etymolog.

Ἀλφάθιν, hostis, inimicus, ἐχθρὸς Hesych.

Ἀλφαμὶς, ἴδος, ἡ, disciplina vitæ, & vrbs Elidis Peloponnesiæ.

Ἀλφεὸς, ὁ, ἡ, Alphæus, fluminis proprium. ἀπὸ τοῦ ἀλφᾶν, à calore vitaliginoli, aut vitij sanatione. Theocrit. Edyll. 4. at apud hunc fluuium olympica certamina olim fieri solita. Est & viri proprium.

Ἀλφεσίβοιαι, boues inuenientes, ἐύτυμοι. Hom. Iliad Σ, παρδάλεοι ἀλφεσίβοιαι. Epitheton est virginum, vt quæ propter honestam formam famamque accipere solebant à Iponsis munera boues qui quanto in prætio apud veteres fuerint, ex centum illis bobus pro Glauci armis intelligitur.

Ἀλφεσιβοῖδ, pastoris nomen. ab ἀλφεῖν inuenio, & βοῦς.

Ἀλφέω μ, νεω ω, ηκα, inuenio, do, inquiro, ἐφεύρεσιν ἢ διαπόρημαι, κ. ἀπείλεῖν. Method.

Ἀλφὴ, ης, ἡ, honor, τιμὴ, & ὄψιος. vide interpr. Hom. Iliad. Σ.

Ἀλφηστὴς, proprium ducis Romani, Plut. in Othone.

Ἀλφηστὸς, ὁς, ὁ, ἡ, infuuis, ἀκλεὴς, ἀλίγ scribunt.

Ἀλφητὴς, οῦ, ὁ, inuentor, ὁ ἀφορισμοῖς ὅ πότε σκοπήματος, ὁ διανοητικὸς, ἐπιτηκτικὸς, ἐφευρετικὸς, curiosus, industrius, solers, excogitator, indagator, Hesiodus σοφὸν αἰδοίοισι ἀλφητὴν, id est, inuentoribus artium. ἀπὸ τοῦ ἀλφεῖν, quòd est indagare & inquirere: solius enim hominis est verum indagare, & inquirere. Item ἔντμος, nobilis, rex, clarus. ἀλφητὰ etiam dicuntur pisces cerei coloris maxima ex parte, aliqua verò purpurei. binos ferunt capi, quòd aker alterius caudam apprehendat, quo facto vt veteres ἀκοφῆτε ἢ κατοφῆτες, libidinolos & impudicos. ἀλφησὰς nominarint. vt Apollodorus, qui κατασωφρονίζειν ἀλήτας appellauit. Aristoteles tradit in animal. histor. πανέκκαιδεκα ἤδη ἢ μήδη ἢ ἀλφητικὸν. vide Athenæum libro 6, Eustat. in Hom. Iliad. ε. à Plin. lib. 32. histor. cap. vlt. Cinædi dicuntur soli piscium lutei.

Ἀλφίτης ἄλφιτον, per Apocopen. indecl. i. farina.

Ἀλφιτοπώλης, ὁ, ἡ, ἀφεστοπώλης, frumentarius, pistor: pollintorem vocat Cato Aristoph. νεφ.

Ἀλφιτῶν, pistrinum, locus in quo cruciabantur mancipia, ἐργαστήριον.

Ἀλφιτῶδον vide Ἀλφίτης.

Ἀλφιτωμὸς, quæ ἐξ ἀλφίτων ἐστὶ, farinis vaticinatur.

Ἄλφιτον, τὸ, farina. ἀπὸ τοῦ ἀλφεῖν τὸ ὠφελεῖν. Xenoph. ἰσχνὸν χρῆσμῷ ἄλφιτος, τὸ δ' αὖτος, sic dicitur farina hordeacea proprie. vide in verbo Ἀλᾶται. Item polenta, puls pro victu & fortunis. Aristophan. πρὸ τοῦ δὲ μ' ἀφελοῦσιν οἱ μισθοὶ πρὸς τἄλφιτα· ad rem familiarem. Idem in Pluto, ἀφεὶς ἐκ ἔτι ἐν τῇ θυλάκῳ. Eratosthen. probauer. Ne verba pro farina. Hom. Odyss. ξ, ὃ δ' ἀλφίτα δλκὸς ἀνάγων, id est, panem album fecit, farinam albam subegit. Plutarch. de tranquill. σφοδρότερα τοῖς ἀλφίτοις. Bud. vertit, in penum farinariam duxit. ἐς τὰ ἄλφιτα. ad parandum victum. τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν. victum suppeditare. Plato de Repub. pro farina hordei. ἀφέλοντας ἢ ἐκμῆδι πρὸ κριθῶν ἄλφιτα σκευάζεσθαι, ἐκ ἢ πρὸ πυρῶν ἄλφιτα. vnde πολυάλφιτος κεφὴ, apud Theophrastum, hordeum multam reddens farinam. Valla in Thucydid. ἄλφιτα vertit, panem

hordeaceum. ἀλφίτων δίκην, pane indigere. Tralit Marcellus in libro ſeptimo, Diſcor. d. medicos priuatim accipere ἄλφιτα pro farina hordeacea, aqua humoréve alio macerata, quæ polenta eſt. ἄλφιτα etiam dicuntur τὰ ἀρίκατα. Ariſtophanes, εἰπὲ κἀγὼ τῷ παιρῶνι ἄλφιτον, id eſt, τὴ πανγενὲς νόσῳ. Homer. Iliad. ϛ, τύφῳ δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτὴν, id eſt, ἄλφιτα per circuinlocutionem. Heſychius intelligit pollinem & quod optimum in farina. farinæ candidiorem medullam vocat Plin. Ἄλφιτο verò non ſolùm eſt hordeacea farina, ſed & triticea, in ſummáque omnium fructuum molitorum, molitura & mole mediocri. quorum verò farina ſubtilior, dicuntur, κρίνα, vt quorum craſſiuſcula & rudior ἄλευρα. vnde ἀλφιτοπῶλ & κεμιπῶλη, aliquid taliter molere & frangere vocat Paul. Ægineta. Hippocrat. lib γυναικ. ἄλφιτα πτιλὰ ἐμὰ dixit. lib. 3. de morb. ἄλφιτα φακῆς ἢ ὀρόβων πεφυγμένων. & alibi, ἄλφιτα ἀφεψεῖν vocauit farinas ex recentibus & nouellis fugibus, nondum ſcilicet coactis & conſtructis in metam. vide in dictione καῦ & Galen. in gloſſis. Hinc deducitur ἀλφιτικὸς, pulmentarius vel farinarius & pollinarius. Hinc & ἀλφιτῖς Pollucilibro ſeptimo pollintore. Catoni, qui farinam faciunt, quorum actio ἀλφιτοποιία & ἀλφιτία apud Hyperidem. Apud Athenæum libro 14. ἀλφίτων διχύσεις inter ſaltationis & tripudiorum genera recenſentur.

Ἀλφιτοποιὴ, farinæ confectio, Xenoph. 2 Οἰκον. molitura Plinio. Item artificium ſeu ars conficiendi pultem.

Ἀλφιτοπῶλης, farinarum venditor.

Ἀλφιτοπώλιον, Ariſtophan. porticus Athenis, vbi τὰ ἄλφιτα venundantur.

Ἀλφιτοπτεῖν, pulte pro pane veſci, cibari farina. Bud. Comment. ἡ γὰρ ὅτε ἀλφιτοπτεῖν, ὅταν μιμνηϛῶμεν ἀεὶ τῶν μῆζες ἐώθει. Xenoph.

Ἀλφιτοπώπτης, ἀλφιτοπωλής.

Ἀλφός, ὁ, impetigo, vitiligo. ἀφῆϛ τὸ ἄφρι τὸ ἀλφιτον. nugatorium enim quod Methodius ab ἀλῶ & φαίνω, quaſi qui eo vitio ægrotet, ἀλφοφανὴς ſit ἢ ἀλφαινὸς τὸ χρῶμα habeat. Dicitur & λεύκη à medicis, id eſt, alba vitiligo, quanuis profundius agat λεύκη. ἀλφῶ ſuperficiem tantùm immutet. Hinc Alpes etiam Italiæ montes, quòd perpetuis niuibus albeſcant. Et Strabo ſcribit Alpes prioribus ſeculis Albia vocatos fuiſſe. Marcellus interpres Dioſcoridis annotat vitiligienem vitium eſſe cutis ex malo corporis habitu: cuius duo ſunt genera, quæ diuerſi humores faciunt. Nam ex pituito & humore candida fit, ex atra bile, nigra, vide Pollucem. Alexand. Aphro. Problem. 85. libro primo, ἀλφοὶ & ϛίγματα vocat, Gaza vitiligines reddit vnica dictione. c. 13 Leuitici, accipitur pro maculis coloris albi. λευκὸς ἀλφῶ, alba vitil go, Dioſcorid. libro 3. cap. 52. Et ἀλφοὶ, Suidas λευκαὶ ὐ λευκάς.

Ἀλφω, inuenio, actiu. εὑρίσκω. Odyſſ. ὅ, ὃ δ' ἠνίκ' ἐμοῦγον ἄφρα, parnat, afferat.

Ἀλχήσῃ ὕπνῳ, ſomnus moleſtus, ingratus, ἀπὸ τοῦ, ἰκ ἔχων χαράς. Heſych.

Ἀλῶ, morior. Etymolog. ἀλῶ, cum tenui ſpiritu ſignificat τὸ πλανᾶ: vultque eſſe ἀφῆϛ τὸ θνῆκ ἐϛ ἢ ὄλεθρον, ſed ſimplex eſt. Ἀλῶ cum denſo ſpiritu, τὸ σιωπᾶ ϛόμ. Ἀλῶ, etiam, συναμβλύνω παρὰ τὸ ἀλεῖν, κοπτῶ. Ab Alc ſit ἀλῶ (quod propriè de captura piſcium dicitur) ex quo ἁλίσκω, & ἅλωμι. Et ἅλω pro ἅλας, & κατὰ τὸ ἅλας.

Ἄλωα, ἡ, vinea, ἀμπελὼν, locus vitibus aut arboribus conſitus, campus, ſeges, viridarium, area in qua frumentum reponitur. Iliad. ϛ, ἀέθλους ἄροντο φορῆϛ ἐν ἔνϛῃ κατ' ἄλωάϛ. Vbi Interpr. ἀλωαὶ, ἀλωνίαϛ, νῦν ϛ ἐϛὶ τὸ πᾶϛον ὁ ϛυρὸϛ πατῆϛαι ϛυτίϛῃ ἀλοᾶϛαι, ὦ ἐϛὶ τὸ ϛίτα τὰ ἀχυρα διαρῥῆναι ἢ ἐϛ ἄλως κέρνα ϛημαίνει ϛ ἐϛ τὸν ἀνθρώπειον γάμον, ἴνιαι ϛ κῆπον ἀάρυτον, vt apud Homerum Iliad. ϛ ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐξεδρικίων, id eſt, χωρίων ἀμπελοφύτων ἢ ἀνθρεφύτων ἀλωὰϛ ἐκάλουν ϛὰϛ ἀπὸ τοῦ ἅλϛαι, τοῦ ϖλέκειν, ab ἀλῶ ἀλήναι ἀλωὰϛ.

Ἀλῶα, τὰ, feſtum Athenis agricolarum, quod ſubuectis iam agro fructibus agebatur in honorem Cereris & Dionyſij: quia tum in areis præcipuè mos as ducant homines, quas dicunt ἄλωας.

Ἀλωάς, ἄδος, epitheton Cereris, quòd præſit areis: exponitur, arealis.

Ἀλώϛατος, ὁ ἢ ἡ, illæſus, αὐϛόϛευϛος ἀβλαβὴς, ἀμώμητος.

Ἀλωνεὺς, in Epigram. ἀλωνεὺς ἵπποις, equabus arealibus, i. quæ in area terunt frumentum.

Ἀλωνίς ἄος, qui in area frumentum terit, ſeu ὁ θεοῖζων, Nonn. i. agricola. Aratus, πάντη δὲ ϖὶ ϖολὺς ἀλωνὶς Λεὺ ϖαπῆναι, i. γεωργὸς, ἀνοτμεῖ. Item vinitor.

Ἀλων, ἀτος. Heſiodus, δὺτερος κλὼ ὃ ἀλων, in æquabili area, i. ὃν ἅλωνι. ἀμπελόφυτος, ἢ ἀνθρεφόμενος τοπος. Interpres Nicandri ἄλωα ϛ ἀλωαὶ ὐ ἄλϛ, ἢ λαχανοφόρος τόπος.

Ἀλῶμι, λησθείην Odyſſ. ζ, ναὶ ἀλῶμι, ἦ μὰ φίλοι, ſiue ſit captus, ſiue aufugerit. ſecundi aoriſti ab ἅλωμι, captus ſum, pro ἁλοίην.

Ἅλωσι, captura, tenearis, damneris. Imperatiuus ab ἁλίσκω, quemadmodum γνῶϑι ἀγνώσκω.

Ἀλωὶς, ίδος ἡ, idem quod ἀλωαὶ.

Ἁλωκάσιος, ὁ ἀπὸ ἁλωκάϛ, damnatus ab ἁλίσκω.

Ἀλώμενος vagor, στρο, πλανῶμαι. vnde ἅλης, ἡ. πλάνη.

Ἁλωπέκιος, ὁ, ἡ, cratici.

Ἅλωμι, capio, prehendo. In aoriſto ſecundo ἅλων, vnde infinitiuum ἁλῶναι captum eſſe, capi, in hoſtium poteſtatem venire, damnari, detineri, mori, perire. Od. ϛ, ὃν ϛάϛατο εἵμαϛο ἁλόντα, id eſt, κόπτεϛθαι ἐνέϖη. Lucian. τὸ μὲ ἁλῶναι τῶν ϖόλεων ἰϖόμενοϛ, & id eſt, ne vrbs caperetur.

Ἅλων, ωνος, ὁ, area. ἅλων ϑερεϖὴ, cap. 3. Danielis, vbi exponitur, area ſtiua: puto tamen accipi pro turbine venti.

Ἁλωνάϛιον, ſumptus, impenſa, ἀνάλωμα. Chaldæ. dial.

Ἁλωνίτης, mancipia quæ à barbaris gentibus, præcipuè autem Thraciæ populis, ſale mercatoribus diuendebantur, quæ inde etiam ϖερὶ ἁλὸϛ ὠνούμενα διεβαντῶν, id eſt, ſale coempta comparatáve: ab ἅλς, quod ſalem notat, & ὠνέομαι emo. Vnde ἁλώνιτα δουλάρια, Euſtathius intelligit ἐώνητα, id eſt, viſi empta.

Ἁλωπεκάω, ἀς, ἀ, area, ἅλων, ἁλώνιον ἁλωὰ. Interpr. Hom. Iliad. ϛ.

Ἁλωπίζω, in arcis verſor. ὁ ἅλων διάγω.

Ἁλωπᾶ, vulpes, ἀλώπηξ. Heſych.

Ἁλωπηκάζ ὁ ἢ ἡ, ϖαυόϖυρος, vaſer, & verſipellis. Etymolog.

Ἁλωπηκέω, decipio.

Ἁλωπήκιον, ϖρὸ Heſych. ſi vera eſt lectio, nam ἁλωπηκὶς puto legendum. & fortè adhuc ἁλωπηκίτης οἶνος, eſt genus vitis & ipſius vinum. Plin. lib. 14. cap. 3. de vitium generibus loquens. Contrà damnatur aſinuſca, minus tamen caudas vulpium imitrata aliquotis.

Ἁλωπηκὶς, ἴδος ἡ, pellis vulpina. ἁλωπηκίδες ἔγχυϖοι, pelles vulpinas geſtantes, caſſides è pelle vulpina, Herodot.

Ἁλωπηκὶ item ὅλως τὸ ἀϖοχιῶϑες ϖνλὸϛ. Heſych. hinc ἁλωπηκῶδες ἁλωπηκικὸ, & ἁλωπηκικὸς vide Suid.

Ἁλωπηκία, inſulæ nomen, Strabo lib. 10.

Ἀλωπηκιάω, ϖῖ, vel ἁλωπηκίζω, ιόμεζιαι, deſluuia capillorum. Eſt alopecia, authore Galeno in definitionibus, natui coloris in capillo mutatio, qua ad aurum inclinato colore capillus à radicibus fluit. Dioſcorid. lib. 1. cap 79 ἁλωπηκίες ϑατωϑεῖ, alopecias repleri, vel, capilli deſluuia repleri, vel alopeciis capillum reddit, alopecias pilo reſtituit. Ἁλωπηκίαι, apud Ariſtotel. in Problem. ſect. 38. ſunt corruptiones & immutationes ſummi corporis. ἁλωπηκία, φίλωϑις τριχῶν ἀνοφυάϑης ϑ, μῆλωϑα ἀϑὲι τῶν κεφαλῶν. Pollux lib. 4. Item fouex vulpium.

Ἁλωπηκίας ᾶ, ὁ. Luciano accipitur pro eo qui ſignum habet vulpis in fronte ἁλωπηκίας, etiam piſcis nomen eſt. Athenæus lib. 8. ὁ ϛ κεκλῆϑϑαι ἁλωπηκίας ὁμοίϛ ὄϛι τὴ γνώϛει, τοῦ χροτείν ζώῳ, διὸ καὶ τὸ ὑϑόμϖτον ὕϖυχα. à Plinio etiam alopecias dicitur libro 32. cap. vltim.

Ἁλωπηκίαϛις, εως, ἡ ἁλωπηκία.

Ἁλωπηκίζω, μίϛω, ϖω, ιχα, vulpinor, ſeduco, ϖαναῤῥίϛω, κακεύω, Ariſtoph. Veſpis, ἀκ ἔϛιν ἁλωπηκίζειν, ἰϖὶ ἀμφοτέρωϛ γίγνϖϑ εἶναι.

Ἁλωπήκιον, τὸ, vulpecula.

Ἁλωπηκὸς, ἰδος, ὁ, catulus vulpis, & canis è vulpe & cane progenitus. Pollux lib. 5.

Ἁλωπεκόννησος, ἡ, inſulæ nomen, & Helleſpontiæ Cherroneſi ciuitas, inde ex oraculo adepta nomen, vt ibi Athenienſes ciuitatem conderent, vbi vulpium catulos comperiſſent.

Ἁλωπίκωνος. cauda vlpina, genus herbæ, Theophr. lib. 7. cap. 10. hiſtor. plant. & Plin. lib 21. cap 17.

Ἁλώπηξ, ηκος, ὁ, vulpes, ἀφῆϛ τὸ ἁλῶ τὸ ϖλανῶ, ϖῦ ἀ, ϖος, vel ϖοῖζω. Eſt etiam vulpecula volucris, quæ cute volat ſicut veſpertilio, 2. de anim. Eſt & piſcis huius nominis lib. 7. cap. 20. Ἁλώπηξ, genus etiam ſaltationis apud Heſych. Ἁλώπηξ verò, interni lumborum muſculi. Pollux lib. 2 Οἱ ὑϖὸϑεν τῷ ϖῦϑ ἰοφιλῆ μόϊς, κικλοῦϖαι ϕαμὲ ϖνευμονῖϖαι, ἐϛ ἁλώπηκαϛ. Athen. lib. 3. ex Clearcho, σώμαϛ μυοπτὰ κεῖ' ἐκάϛτην μόρῃ, ἀϛ οἱ ὑϕ' ἡϕαϛὰ ϛ ἁλώπηκεϛ, οἱ ϛ νευρώϖηϛ κρωλοῦϖ. Ἁλώπηξ ἡ βωῶ ἢ ὠμὸϛ adagium vſurpatum quum quid præter rationem accidit. ἁλώπηξ ὁ ϑωρηϑκίτης, paremia de his quos captare difficile eſt & donis allicere. Cratinus apud Suid. ὑρῦϖ' ἐϛ μὲν ἔγχϛ, ἁλώπηξ ὁ ϑωρηϑκίτης. Ἁλώπηξ etiam metaphoricè dicitur homo aſtutus, homo fraudulentus & doloſus Lucæ cap. 13.

Ἁλωπὸς, aſtutus. ἁλωπηκοὶδὲς ταυόϖυρος, Soph. in Thyeſte.

Ἅλωρ τὰ, οἱ, cuſtodes ſilnarum, vel arearum, οἱ ἐϖὶ ἅλως vel τοῖϛ ἁλωσ φυλάϛοντες.

Ἅλως ω, ἡ. area, in qua teritur ſeu trituratur frumentum ab ἅλας ſeu ἁλίζω, id eſt, congrego. Etymolog. Ἅλως ἡ ἁλωὰ ἢ ἁλωνία ἀϖὸ τῶν ἡϑ ἀγεγλῶν ϖιωάϑριϛον, eſt etiam corona & circulus, Plin. circulus ſydereus, lib. 2. ſec. 10. in Natural. hiſt. Ariſtotel. de mundo. ἅλως δὲν ἐ ϖερικυκλοῦντος, ἀϛ ϖερ ἀϑέλωμεν ϑιαῤῥῆϛ ϛ ἔϛιϑε, ὅτι ἡ μὲν ἔϛιν ἐζεγλασμένη ἐλὶς ϖερὶ τὸν ϛυνλίωνα, ἡ ϛ ἅλως κύκλος ϖανϖῆϛ ἄϖερ, id eſt. area eſt cadra imago lydereæ claritatis vndique illuſtrata, hactenus ab arcu cæleſti differens, quòd ille è regione Solis ac Lunæ viſendum ſe exhibet, quum Area ſydus totum ambitu

bitu cingat circulari. est etiam orbis & peripheria Solis & Lunæ:& scuti ambitus & circulus.apud Æschyl.Declinatur autem ἅλως,γάλω ἡ ἅλως.& in Accusat. ἅλωα Callimach. ἐν τῇ ἑκάλῃ. διεχούσης ὁδοῦ βοσὶν ἐμὴν ἑφύλαξεν ἅλωα. Fit ab ἐλῶ τὸ συναθροίζω.

Ἁλώσιμος,ὁ ἡ,ἡ. comprehensibilis,qui capi vel captari potest.expugnabilis. ἁλώσιμος μοι, qui à me capi potest. Plutarch.in Camillo, ὡς οὔσης ἁλωσίμου πόλεως, quum vrbs capi non posset. κραταλωτός.

Ἅλωσις,εως,ἡ, captiuitas, expugnatio, captura, captio & captatio, πόρθησις ἡ ἐρήμωσις. Plato νόμ.γ μέγα γὰρ ἔγκλημα περὶ αὐτῶν ἡ τῆς τροίας ἅλωσις,Troiæ excidium.euersio apud eundem,νόμ.ια pro deprehensione,ἡ ἐφ' ἑκάστοις ἁλώσεως τῶν δημοσίῳ μὲ παυσάσθω διπλασιάζων.&c.

Ἁλωτός,ὁ,comprehensibilis, captu facilis, qui facilè falli inducique potest. τὰ νόσοις ἡ γήρᾳ σώματα ἁλωτά, Philoni de mundo, i. quæ morbis & senio corripiuntur.

Ἀλωφητος.ὁ ἡ ἡ,iugis.perpetuus,indesinens,inquies. assiduus,à verbo λωφάω,quiesco:vnde ἀλώφητος ἀγών assiduum prælium,prima breui.Plutarch. ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατατετρῖφθαι, assiduis bellis attritus,seu defatigatus est.

Ἀλωεῦτος,ὁ,ὁ,locus vitibus & arboribus consitus.

Ἅμα, simul, vnà cum, statim, eodem tempore,item,in summa, super hæc,interea,communiter,pariter,vbi primùm,protinus. Differt tamen ab ὁμοῦ,authore Ammon.Nam ἅμα aduerbium temporis est,ὁμοῦ verò loci. Vnde dicimus, Σόλων ἅμα ἐγένετο ἀναχάρσιδι τῷ σκύθῃ. Solon eodem quo Anacharsis tempore natus est: quo loco ὁμοῦ ineptè dixeris, quum Solon Athenis, Anacharsis verò in Scythia sit prognatus. Hæc tradit Grammaticorum obseruatio, ὁμοῦ tamen non solùm loci aduerb. sed etiam temporis,vt ἅμα.Iliad.1. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ ἡ λοιμὸς ἀχαιούς. Quod modis ἅμα dicatur,docet Aristot.in Categ. Datiuo iungitur,ἅμα τῇ μητρί,vna cum matre. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, prima luce,simul atque dies illuxit,ἅμα τῷ ἦρι,ineunte vere, appetente vere. Plutarch.de poetis audiendis,ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασι, adhuc verò magis instituemus eum simul atque ad poemata adduxerimus. Chrysostom. ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε ἡ ἀπορίᾳ συνεσχέθην, ego simul atque famam hanc accepi, metu ac dubitatione sum correptus. Plutarch.in Public.ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον,simul ac illuxisset,prædam erant acturi.ἅμα ἕῳ,sub exortum auroræ prima luce.Thucyd.apud eundem, ἅμα τειχισμῷ, dum murus fiebat, ἅμα τῇ τομῇ,simul atque incisum est.ἅμα ἐκψύχεται στάσα, simul atque constiterit,frigescit.ἅμ' ἐμοί,mecum.Aristophan.ἅμα συμποσίῳ περιπατῶν,in ipso conuiuio obambulans. ἅμα τῷ φανῆναι. simul atque visus est. ἅμα τῷ σωθῆναι, præterquàm quòd incolumis est.Homer.Odyss.ξ. ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν ἦλθον, id est, diluculo venerunt. Vel sine casu:Lucian.ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἡ ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι. simúlque auspicandæ artis dies accõmoda videbatur. Idem in Gallo.ἡ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ simul atque dixerat,ingrediebatur. Plato, ἡ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, εἶπε,& cum dicto ad seruum qui sequebatur, Eia, inquit, puer. Æschin. ἅμα ἀνακηρύττει ἡ ἀφαιρεῖται,simul atque pronuntiat,aufert, ἅμα ἀνήβησε. Plato de Legib. simul atque ad pubertatem venerit. Demosthen. ἅμα ἀκηκόαμέν τι ἡ καθίσταμεν, simul atque audiuimus quicquam, constituimus. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ κλεόδημος εἰρήκει, ἡ ἐπεισέπεσεν ὁ ἀλκιδάμας, id est, simul atque hæc dixisset Cleodemus,irruit & Alcidamas,ἅμα geminatum ἅμα μὲν, ἅμα δὲ part.copul.Cæs.lib.4.bell.Gal.5.simul vt dicebant sui purgandi causâ quod contra atque esset dictum,& ipsi petiissent, prælium pridie commisissent,simul vt si quid possent, de induciis fallendo impetrarent. ἅμα δὲ λαβών, ἐσίγησε μικρόν, vt igitur accepisset,aliquantisper silentium agebat.ἅμα δὲ ἡ, & hæc præterea. ἅμα μὲν,ἅμα δὲ tum,tum.ἅμα ποιῆσαι pro connectere & amplecti,dixit Xenoph. 2 ὑπομν.τὰ πλεῖον ὀρέγια διέχοντα ἅμα ποιῆσαι χεῖρες οὐ δύναιντο ἅμα τε, sequente ἡ particula, significat simulatq. Chrysostom. περὶ προσηνῆ ἅμα τε προσέστησε πρὸς τῶν ποδῶν τοῦ χριστοῦ, ἡ σωτηρίας ἔτυχε,simul atque ad Christi pedes accidit, salutem est assecuta.Idem ibidem διδάσκει δὲ ἡ ὁ λέπρος ἅμα τε προσελθὼν τῷ θεῷ, ἡ καθαρθεὶς ἐστί, docet & id leprosus, qui simulatque Deo accidit,purgatus est.Idem ibidem ἅμα τε γὰρ ἔλαβεν αὐτῶν ἡ προσευχὴ, ἡ δικαίους ἐποίησε,id est,simulatque enim cepit eos precandi studium,iustos reddidit. Isocrat.in Paneg ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστερούμεθα, ἡ τοῖς ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγένετο, simul enim atque imperio priuati sumus, Græci in aduersitates inciderunt.ἅμα δίδου ἡ λάμβανε,parœmia in ingratos, hominésque perfidos. Vide apud Suidam ἅμα ἔπος,ἅμα ἔργον, dictum ac factum:adagium quo maxima celeritas in re conficienda exprimitur. Aliud in ingratos apud quos simul atque acceptum est beneficium,perit eius gratia ἅμ' ἠλένται, ἡ τέθνηκεν ἡ χάρις.

Ἀμάδια καὶ νικύλια, genera sunt ficuum, apud Athenæum libro tertio.

Ἀμάδιος,nomen aduerbiale signif. ἅμα τῷ προσιλθεῖν.

Ἀμάδρυα,pruna,Hesych.κοκκύμηλα.

Ἀμαδρυάδες,Nymphæ,quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.in Epigram.& glandes Hesych.

Ἀμαξαχαρσιον,ἡ, lostellum.Hesych.ἅμαξα.

Ἀμαξιάδες.pomi.mali.ἡ μηλέαι,Hesych.

Ἀμαζόνειον,τὸ, Amazonium, sic dictus est locus quidam in Attico agro prope Athenas, quòd in eum sinistrum Amazonum cornu se conuertit, quum ipsæ cum Atheniensibus confligerent. Plutarch. in Thes. vbi etiam docet hoc nomine dictum fuisse locum quendam in Chalchide.

Ἀμαζόνες,αἱ,Amazones,mulieres satis notæ:à Scythis dicuntur οἰόρπατα,id est,viricidæ. Seruius dictas tradit quasi ἅμα ζῶσαι, quòd simul sine viris viuant. dicuntur potius ab ἀ & μαζὸν, quasi sine mammis,quòd essent μονόμαζοι. Eædem Amazonides dicuntur. Vbi autem mansserint,tradit Dionys.de situ orbis, ἀμαζονὶς legitur cap.6.lib.2.Paralip.τῶν ἀμαζονεῖς ὑξέκοψαν,ἡ ἔλαβον πρόβατα πολλὰ ἡ καμήλους ἡ ἐπέστρεψαν εἰς ἱερουσαλὴμ,vbi Latinè est,Caulas ouium destruentes,tulerunt pecorum infinitam multitudinem & camelorum,reuersique sunt in Hierusalem. ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.Iliad.γ, Amazones viragines, audentésque viris concurrere, vt dixit Virgil.Homeri interpres, αἱ δὲ ἀμαζόνες λέγονται ἐξ ἄρεως ἡ ἀφροδίτης θυγατέρες τραφεῖσαι περὶ θερμώδοντι ποταμῷ τῆς σκυθίας, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως διὰ τὸ τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐκτέμνεσθαι αὐταῖς, ὡς ἐμποδίζοντα ἐν τῷ τοξεύειν. Alij περὶ τὸ ἐν ταῖς ζώναις ἀμᾶν ἡ θερίζειν.

Ἀμαθαίνω,sum indoctus,ignoro,ἀμαθῶς ἔχω,Plato de Legib.cum accusatiuo,ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τὴν πολιτείαν,&c.hęc ignorantibus. Paulò pòst cum præpositione: ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα,rudis ad hæc & ignarus:inscitè & stultè ago,insanio,ibidem. & ἀγροικίζομαι.

Ἀμαθεί,indoctè. ἀδιδάκτως.

Ἀμαθεῖν,metere,θερίζειν Hesych.est etiam ἀμαθαίνειν.

Ἀμαθέστερον,indoctius,rudius.

Ἀμαθής,έος,ὁ ἡ ἡ,indoctus,indocilis,stultus,rudis, ἰδιώτης ἡ ἀπαίδευτος, ignorans, obtusus, stupidus, literarum ignarus, simplex, improuidus,insuetus,imperitus, temerarius. ἀμαθὴς ἡ ἀκρατὴς πρὸς ἡδονὴν ἡ ἀργύριον, propensus in voluptatem & pecuniam. Aristophan. ἄνθρωπος ἀμαθὴς ὑποτὶ ἡ βάρβαρος. Plato in Apologia dicit, ἀμαθὴς τὴν ἀμαθείαν, id est, inscius inscitiæ, seu ignorans suam inscitiam,vt σοφὸς τὴν σοφίαν. Idem νόμ. ε, ἀμαθὴς & ἄνους,pro eodem accipit,pro rudi.Idem νόμ γ ἀπεχθέστερον ἡ ἀμαθέστεροι πρὸς τε τὰς ἄλλας μάλιστα εἶναι τέχνας, ἡ πρὸς τὰς πολεμικάς. ἀμαθὴς ὑπεροψίας,Thucydid.id est,expers contemptus.ἀμαθὴς,ἀπαίδευτος,ἀδίδακτος,δυσμαθὴς,etiam morosus,violentus, σκαιὸς,βίαιος, ἀμύητος,non initiatus.Dicitur etiam pro ἀμαθὴς, ἀμάθητος: ὁ δὲ ἐστὶν ὁ ἀμάθητος ὢν γραμμάτων ἁπάντων. ἡ τὸ δὲ λεγόμενον ἀναλφάβητος. Aristophan. in auibus, ἡ ἀμαθὴς ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδὲ τὸν αἴσωπον πεπάτηκας,ignarus es,necdum Æsopum triuisti. παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν,nam illic πατῆσαι, sumitur pro ἐνδιατρίψαι ἡ ἀφικέσθαι,in authore quodam versari,cum terere,& eius sensum assequi.Idem alibi ἀμαθέστερον πῶς εἰπὲ ἡ σαφέστερον.parœmia enim est, σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον, quam affectato verborum ornatu rem obscuranti obtendimus,permittentes vt rudius dicat,modò planius.

Ἀμαθία,ας,ἡ,ignorãtia,inscitia,imperitia,rusticitas, ineptia. Xenophon,ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. interdum pro temeritate capitur & insolentia. Plato epist.5. ἀλήτη ἐρὸς της ἐμπεσὼν αἰωμία ἡ ἀθεότητι ἡ τὸ μέγιστον τόλμας ἀμαθίας,&c.ἀμαθίᾳ χρῶμαι, desipisco. Thucydid.ἀμαθία εὐτυχὴς,improuisa prosperitas,idem.Et ἀμαθία pro ἀναισθησία apud Platonem.

Ἀμαθίτιδες κόγχαι, apud Athen.lib.3. ex Epicharmo Conchæ gaudentes arena littorea.

Ἀμαθόεις,οεντος,ὁ,arenosus.

Ἄμαθος,ου ἡ,arena,puluis,sabulo vel sabulum,propriè campi vel fluuiorum.nam maris ψάμαθος dicitur,authore Ammonio,Nicandri Homerique interpret.Etymol. vult dici pro ψάμαθος, abiectione τὸ ψ.Methodius quasi ἄμυδος ἡ ἀιπήγνυσθαι,ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι ἡ καταμαθεῖν.

Ἀμαθύνω, redigo in puluerem vel cinerem, ἀφανίζω, consumo κατὰ μικρὸν δαπανῶ ὃ ἐστὶ ἄμαθον καὶ κόνιν ποιῶ, destruo, duabus primis breuibus & tertia longa.Homer.Iliad.ι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει.

Ἀμαθώδης,εος.ὁ ἡ ἡ,arenosus.

Ἀμαθῶς,inscitè,stultè,temerè,ἐσφαλμένως. vnde ἀμαθέστερον,simplicius,apertius.

Ἀμαία ας ἡ,apud Trœzenios Ceres appellabatur.

Ἀμαίευτος.qui est sine obstetrice,Nonnus.

Ἀμαιμάκετος,ὁ ἡ ἡ,inexpugnabilis,indomitus, ἀκαταγώνιστος, μέγας, insuperabilis,indomabilis,ἀκαταπόνητος,inuictus,ἀκαταμάχητος, valde impetuosus:& tum deducunt ab ἀ particula augmenti,& μαιμάσσομαι,id est,impetum facio,vel μαιμῶ τὸ προθυμοῦμαι: vnde ἀμαιμάκετος,πρὸς ὃν οὐδεὶς προθυμεῖται μάχεσθαι. Iliad ζ. χίμαιρα ἀμαιμακέτη,indomita, ἄμαχος. Ἀμαιμάκετος, immensus, παρὰ τὸ μῆκος.μάκος μάκετος.diplasiasmo pleonasmóque τοῦ ι,μαιμάκετος,& cum ἀ,ἀμαιμάκετος.vnde ἱστὸς ἀμαιμάκετος Homer.dicitur Odyss.

ξ, malus ingens, & Hesiodo, ἀμαιμάκετον πῦρ, vbi tamen ἀμαιμάχετον scribitur.

Ἀμᾶμις Cretensium Dialecto est ἅπαξ semel. Hesych.

Ἀμᾶνας, hodieri manipulos per se solos appellabant, congestos autem ex aliis compluribus, σῶλος & ὄνδος; Athen. lib. 14. Dionysius Poeta, σταχύων βασεζόντὸς ἀμάνας.

Ἀμαλλάσθαι, alij scribunt ἀμαλλᾶσθαι, perdere, destruere, σῦλᾶν ἀμαλδύνειν, ἢ ἀπαλοῦν ἢ διόλλυσθαι ἀφανίζειν, Lycophrō, ἐμᾶλλαται κέρχναφον κύων. Hesych. pro κτηλοῦται, παρ' ἔτι.

Ἀμαλὸν ὄρος

Ἀμαλδύνω, demolior, ἀμαυρόω ἀφανίζω, contego, occulto, κρυπτοῦ, κρύπτω, ἀφανίζω, imminuo, deleo, obscuro, tabefacio, conspurco, obliterο, corrumpo, prima breui, tertia longa. Hippocrat. lib. 2. γυναικ. ἄμικτα ἀμαλδύνονται id est ἀσθενίζεται, ἀμαυροῦται. Ἀπὸ τοῦ μάσσω, ἰ. λάσσω, μαμάλδω. & cum a priuat. ἀμαλδύνω: vnde ἀμαλδὸς, ἀμάλκυνον, ἀμαλδύνων, vel ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίζω, ὀλολύω. Sed errant Horion & Methodius, ita deducentes: Fit enim ἀπὸ τοῦ μάλθω (consumo, corrumpo) μαλδύνω, & mutato ε in α μαλδύνω, & cum α ἀστατικὸς posito ἀμαλδύνω Apollon. lib. primo Argonaut. ἔσκεν ἀμαυροδίνητος ῥόνου πέλεν. Homer. Iliad. μ, τεῖχος ἀμαλδύνας πυπαρύξαι μῆλ' ἐπιταρρύσσας, id est, ἀφάνισας. Eustathius nec recte ἀπὸ τοῦ ἀμαλοῦ.

Ἀμᾶλδυκτος, immitis, durus, σκληρὸς, ἀμείλικτος, ἀνήμερος, ἀθρᾶς.

Ἀμαλθέα, ας, capra quæ Iouem lactauit. Dicitur à Græcis αἴξ εὐρεῖα, cuius etiam curam gerebant nymphæ duæ Cretenses, Adrastea & Ida, Melissei filiæ, quæ etiam nutrices Iouis sunt appellatæ. κέρας ἀμαλθείας, Copiæ Cornu. Vide Prouerb. de his quibus omnia affluunt. ὑπὸ ἴσα μοι βίβᾳ ἀμαλθείας κέρας ἀγάει.

Ἀμαλθεῖον, ι. τὸ, bibliothecæ instructissimæ nomen apud Ciceronem ad Attic. lib. 1.

Ἀμαλθίδω, multiplico, dito, nutrio, πλουτίζω, πλουτίζω, πρέσω.

Ἀμαλκεῖν, Etymolog. τὸ μὴ ἐργᾶν.

Ἀμάλλη, ης, ἡ, manipulus, φάσγανα, δέσμη ἢ δρεπανήτων, fasciculus manipulorum. Sophocl. Non ἀπὸ τῆς ἀμάνης ἀμάλλης, ἢ ἀμαλλοδέτης, sed ἀπὸ τοῦ μάλλον ἢ ὄνους. vt sit ἀμαλλα dicta, quia sit manipulus additione ipicarum & alias aliis vnà ponendo.

Ἀμαλλεύειν, colligere, θερισμεύειν, Etymolog.

Ἀμάλλινον, vinculum quo ligantur mergites & manipuli, εὐλοβέστιον, ἢ παρέδεσμον etiam vocant. dicitur & ἀμαλλίνα. vide Eustat. Iliad σ.

Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, qui colligit ac ligat manipulos. Homer. Iliad. σ δρεπανηφόρα δ' ἄνδρα μετ' ὀμφοτέρησιν πίπτον ἔραζε, Ἄλλα δ' ἀμαλλοδέται ἐν σειρῇσι δέοντο.

Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, pro meissore in Epigram. & apud Theocritum, prima breui, secunda longa.

Ἀμαλὸν, perdix, ἀμαλὸς robustus, ἰσχυρός.

Ἄμαλος, Hesychio sunt φυτὰ σικύων ἢ ἧβῆ ὁμοίων plantæ cucumerum aut cucumodi aliorum.

Ἀμαλὸς, pro ἁπαλὸς. (Æolicè π mutato in μ) ἡ ἀβρὸς apud Euripid. Homer. Odyss. ἀβρὸν ἀμαλὸν ἐν σωκαιρῷ. Hinc adueth. ἀμαλῶς pro ἁπαλῶς μ. μαλακῶς: Hippocrat. ἀμαλὸς ἐπαγγέλλει. & lib. 2. de morbis, τοῖσιν ἐφαλωσίοισι ὦκ ἀμαλὸς ὁρᾶσθαι est facile, ῥᾴδιος vt apud eundem lib. 2. τὰ σπάσια ὦκ ἀμαλὰς ἐκφέρεται. Scribitur etiam ἀμᾳλὸς, id est, leuiter, molliter, facilè, delicatè, teneriter, moderatè, & quod ἀμάλως, ἀβρῶς, ἁπλῶς. vide Galen. in Gloss. Dictio Macedonica.

Ἀμαλὸς, vide Ἀμαλός.

Ἀμαμακὶς ἰδὸς, ἡ. Hippocrates lib. 1. de morbis muliebribus, ἀζῆ μὲν ἐξ ἢ μάλιστα ἡ ἀμαμακὶς ἐπὶ τὰ ἐπ' οἶνο μᾶλλον ἀνίσιν. Galenus in glossemat. Hippocrat. ἀμαμακὶς genus quoddam mespili exponit cuius magnus prouentus in Italia, & eius rei laudat authorem Dioscoridem. At inquit, πυῤῥὸ δὲ τὸ ἐπιμηλίδος φασὶν εἶ μῆλα σμικρὰ ἔχειν. Dioscorides verò libro 1. cap. 171. sic inquit, μεσπίλη ἢ μὲ ἑτέρη ὄζον ἔλθε ἐν ἰταλίᾳ χρυσόμηλον, ὃ ἔνιοι ἐπιμηλίδα καλοῦσιν, οἱ δ' σπάνιον ὀνομάζουσιν. Apud Theophrastum tria sunt mespili genera, κύδωνι, σπανίον ἢ καλλιμοιδής. Galenus lib. 6. simplicium. Epimelidem acerbam ftirpem esse ait, quam quis existimet malum esse sylueftrem: appellari autem à rusticis Italiæ vnedonem. Galeno subscribit Paulus Æginetaset Plinius vnedonem cum comari, id est, arbuti fructu (quem Dioscorid. lib. 1. cap. 176. μεμηλώνια vocari tradit: & Galen. 7. simpl. μεμηλώνιον) confudit. Sic enim scribit lib. 15. cap. 24. Vnedo pomũ inhonorum, vt cui nomen argumento sit vnum tantùm edendi, duobus tamen nominibus hoc appellant Greci, comaron & memecylum. Ex quo apparet totidem generа esse, & apud nos, alio nomine arbutus vocatur. Atque ita sentit lib. 23. cap. 8. Arbutus siue vnedo, inquit, fructum fert difficilem concoctioni & stomacho inimicum. Apud Hesych. corruptè legitur pro ἀμαμακὶς, ἀκάμακθη, ἀπὸ τοῦ ἀκ ἢ μάλιστ, ἢ μεσπίλον. Athenæus lib. 14. αἱ δ' ἀμαμακὶδες (lege ἀμαμακίδες) ὧς εἰσὶν ἄπιοι, ὡς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι ἢ ὄδιον ἢ ἀγρίμιον. Aristomenes apud ipsum vocat ἀμαμακιδίας. Acthilius ὁμαλίδας. Æschildes, ἀπὸς ἢ νῆσος φέρει καστίκας ἢ ἰωνία κρανοειδῆς ἀμαμακὶδ ἃς εἰσὶ τὸ ἀπύρλιον τι ἢ ὄδιον ἢ [illegible]. Cætera vide in voce Ἐπιμηλίς.

Ἀμαμάξιμ, suffocare, ἀποπνίγειν Hesych.

Ἀμαμαῦρος, genus vuæ, ἀδελφὸς σταφυλὴ, item virtis quoddam genus. Etymolog. Ἀμαμαῦρος vult autem ita dictam esse, ἀφ' ἧς πάμπαν μέλη, ex quo fieri primum. Ἀμυδὸς, inde autem pleonasmo ac πρωτὴ ἀμαμαῦρος. quoniam vid. ἀπαθησιωσῶται ἢ ἀπαθὴ ἐφάδις, ἢ σωσθησωσιται τοῖς δίψῃσι, vnde & mantari dicuntur vite arbores apud Latin. Epicharmus. Ἐγὼ δὲ σπαλάσω οὐδ' ἀμαῦρας ἀφεὶς. σπαραὶ δικὰ τῶν δ' λίγεται ἀμαμαῦρας. ea alio nomine ἀπαθὴ σῦκαι dicitur, id est, vitis arbustiua. scribitur in Etymolog. ἀμαμαῦρος ἀφῆς τὸ ἀμαμαῦρος. Hesychio ἀμαμαῦρ etiam de claudo dicitur, quod furcilis velut pedem arbustet, & vt racemum suspendat.

Ἀμαμάκαλον, obscurum, euanidum apud Alcæum, τὸ ἀφανὲς ἢ ἀφανιζόμενον, pro ἀμάκαλον: nam ἀμαμάκαλον, τὸ ἄφθιτον.

Ἀμαμίτης, ου, ὁ, Fungus, vel fungi species, Æginetæ libro primo capite septuagesimo septimo. Dioscoridi libro 4. cap. 250. vide Μύκης

Ἀμαμυκαλὴς, ad montis Amani similitudinem.

Ἀμαμύκητες, furunculi, ῥᾳδιουργίαι, πλάνοι, inquit, Hesych.

Ἀμᾶνται, pro Κλάονται apud Lycophron.

Ἀμάνυτος, non vaticinans, vel de quo nemo vaticinatur, vt ἀδάματος ἢ ἄπυστος, actiuè & passiuè, sumitur. Mosc op.

Ἀμαξεύω, ἢ, ἀφῶ, τὸ ἀμάξευσα, & ἄμαξα, plaustrum, & pro Septentrione ponitur. Gellius lib. 2. cap. 21. apud Hesiod. tenui spiritu scribitur. ἐπὶ τοῦ δὲ ἀμάξης. Item alibi, ὑπ' ἄμαξαν ὑπὸ ἄρκτον ἀστέρες ἀέξουσι, &c. ἄμαξα exponitur etiam carpentum, carrus, currus, carrucha σπάνιν. Lucian. ἐλὼ τῶν ἀμαξῶν ὑποπαύσω, totum currum attraxisti. Herodot. ἄμαξαν πηγανικὴν carrucha quatuor rotarum. ἄμαξα διηγήσεως. Apollon. Rhod. ἐξ ἀμάξης ἐκλεῖ, prouerbium Aristophan. item Demosthenes. ἐξ ἀμάξης, pro eo dem. idem est apud Hesiod. ἐξ ἀμάξης. vide ἀμαμάξα. ἄμαξα μονήρης, apud Theophr. de hist. plant. lib 5. cap. 8. Gaza, plaustrum vnius verticis. ἄμαξα pro Septentrionibus, & curru cœlesti. Homer. Iliad σ. αὐτοῦ δ', ὡς ὅτε ἄμαξαν ἐπιδινήσειαν ἀμαξᾶς τὸν βουνὸν ἄνευθε, prouerbium apud Suidam vsurpatum, quum quid præpostere fit & quum id quod præstantius est, à deteriore agitur atque pertrahitur.

Ἀμαξᾶια idem quod ἄμαξα factum ἐξ ἀμαξηγῶ. Eust.

Ἀμαξαφέρειν, diminutiua voce ἡ ἀμαξα dicitur teste Hesychio.

Ἀμαξεία. ὁ τῆς ἀμαξῆς φόρτος, ueles.

Ἀμαξεύσιμος, ἡ, ὁ, plaustris habilis, plaustris vectus.

Ἀμαξεύς, έως, ὁ, ciliarius, carrucarius, cisiarius, auriga, bubulcus, ζεύγηλάτης.

Ἀμαξεύω, μ. εὔσω, σ. κα percurro, aurigor. ἀμαξεύομαι, plaustris agendis sum idoneus, res rusticas veho, Arrian. libro 2. de Alexand.

Ἀμαξεύθηκα. τὸ, clauiculi qui in plaustro rotam exire prohibent. quę & ἐκβλῆτα vocantur.

Ἀμαξήσιος, in curru ligna sunt eminentiora ὑστερηταῖα dicta, quorum latera διωρύγματα quibus impacta ligna κεκαρφώμα nominata: his aptantur ἀμαξήνιοι, axem trahentes dum volumtur. Pollux Onomasticon lib. 1. Heych. legit ἀμαξήσιοι, esseque ait, τὰ ὕστερα μέρη τοῦ ἁρματος ἐφ' οἷς ἡ ἄξων ἐφαρμόζεται ἐφ' ἑκάτερα ἐκ τοῦ ἁρματος. Athenæus in machinis bellicis, τρήσεται ἐν ἑκάστῃ ἄξων. Vitruv. lib. 10. cap. 20. Hæ in arbusculis fiue hamaxopodes dicantur, habuerant verisiones. vide in dictione Ἀμαξόπους.

Ἀμαξήρης. Θ, ὁ ἢ, idem quod ἀμαξεύω, ἀμαξήρης τρίβω apud Eurip. v plaustraria ἀμαξητὰ etiam dicta & ἀμαξήλατα.

Ἀμαξητὸς via communis, publicus actus apud Iurisconsultos. ὁδὸς ἀμαξεία. ἀμάξεις διαβατὸς ἢ διατροβλτά.

Ἀμαξία ἡ. via qui plaustra trahuntur, & ἀμαξεύω.

Ἀμαξίδιον. ὁ, plustellum. carrucarius, amplus. grauis vt pondus vnius plaustri. vnde ἀμαξίδια ῥήματα, ea figura dicuntur, qua sesquipedalia verba.

Ἀμαξικὸς, carpentarius, ad carpentum pertinens.

Ἀμαξίλατος, via per quam plaustra trahuntur, actus, via vehicularis, id est, idonea ad currum ducendum, plaustralis. Dicitur etiam, ἀμαξήτης, vel Ἀμαξητὸς, & λεωφόρος, in quibus ὁδὸς subauditur.

Ἀμάξιον. τὸ plostellum Varroni. Plutarch. in Dione, ἀμάξια πολλὰ ὠνῆται. Idem ἀμαξίς, plostellum puerile, apud Pollucem.

Ἀμαξὶς ἰδὸς, ἡ, plostellum, curriculum, paruus currus, genus placentæ, κακῶς. Aristo, hanc τὸ ὀνομάζειν σὺν διαστάσει ἀμαξίδα, vbi Interpres. ἀμαξὶς τὸ μικρὸν ἀμάξιον ἢ πλακοῦντος εἶδος. Ibidem, ἀμαξίδας ὃ σκευτικὸς εἴτεγλεῖτο, plostella coriacea fingebat. at Hesych. præter plostellulum significare scribit & vuæ genus ἀπὸ ἀλαβάστου σχῆμα.

Ἀμαξίτιμ φόρτον, in Epigrammat. onus curule, id est, onus quod in curru vehitur. Ἀμαξίτης, Gramen, ἄγρωστις, Dioscorid.

Ἀμαξίτης, locus per quem transit currus, orbita, via ad agedum curriculum patens, iter agendo vehiculo sufficiens, Herodotus 7. ἀμαξ-

ἀμφίδρομος, τὸ μεταξὺ δύο τειχῶν, via muro coarctata modò plustram agi potest.

Ἀμαξοδρόμος, vel Ἀμαξοστρατηγός, qui plaustris ædium vice vtitur, vt Scythæ.

Ἀμαξοκίνητα, qui sint, vide Plutarch in Problem.

Ἀμαξοποιεῖν, plaustra fabricare. κριὸς ποιητικὸς, Pollux.

Ἀμαξοποιικὴ, ἡ, plaustrorum fabrica.

Ἀμαξοστρατηγός, ὁ, qui currus facit.

Ἀμαξόφατνος, arbusculæ in quibus versantur rotarum axes concluſi limmis ferreis, Vitruv. lib. 10. vide Ἀμαξοτρόχιον. legitur ἀμαξόπυλις etiam apud Athenæum lib. de bellicis machin.

Ἁμαξοτροχία, apud Pollucem, rotarum impressa vestigia, Latini orbitas vocant, Homer. ἁμαξοτροχίης. Sic enim Pollux Onomasticī, lib. 9. τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν τροχῶν ὀλμοειδῆ κοῖλα ἁμαξοτροχίας φησὶν, καλῶς ἐκ τοῦ καλεῖν ἀπὸ τοῦ τροχοῦ τὴν ἁμαξοτροχίαν λέγει. In quo quidem geminus est ipsius Iulij Pollucis error, quòd quam emim ἁμαξοτροχίας dixit Homerus, sed ἁμαξοτροχίας: nec pro orbitis vsurpauit, sed pro rotarum collisione. Sic enim Iliad. φ. Τῷ δ' ἔβαν Μυσῶν ἀμαξοτροχίας ἀλεγεινὰς. Interpretque reddidit, τὰς ὑπὸ τροχῶν συμφύσεις. alij ὁμοῦ ῥαγμὰς, ὅτι ἅμα συμβαλλει τῷ τροχῷ. Suidas Pollucem (credo) secutus, errat & ipse ἁμαξοτροχίας explicans. Hesychius ἁμαξοτροχίας exponit. ταῖς χαράξεσι τῶν τροχῶν. i. rotarum impressiones, ἢ ὑφ' ἁμαξῶν. τῶν ἁμαξῶν συμφορήσεις: vnde ἁμαξοτροχεῖν, simul currere, vel vna aurigari & currus emittere. vide in Ammonij & Porphyrij quæst. Homer.

Ἀμαξουργία, effectio carpenti, vel plaustri, apud Theophr. histor. lib. 3. cap. 14.

Ἀμαξουργὸς, ὁ, ἡ, faber plaustrorum, carpentarius.

Ἅμαξυ, dies, pro ἅμαρ.

Ἀμάρα, ἡ, fulcus, aquæductus per quem aqua fluit. Homer. Iliad. φ. Ὡς τ' ἀπὸ κρήνης δύο κρῆνες μολυβδόεν ὕδωρ Ἀμφοτέρῃ κὴ κόπτον ἐύρροον ἀμφὶ ῥέεθρα, Χερσὶ μάλιστα θ' ὁμοῦ φάρυγι σ' ἰῇς ἔκμακτα βάλων, id est, ex vtili. ὥσθ' τὸ ἁμαρὲς τὸ ὕδωρ, vel διὰ τὸ ἀφεῖναι ἁμαρτὰς δέειν. τὰ ἀπεῤῥαγότα ἀφ' ἑαυτῶν τείχη. hymol. de Ἀμαξοκίνητα. Ἀμάρα inquit, Hesych. ἡ ἐν τοῖς κάτω ὑδροῤῥόη ἐν ᾗ τὸ ἁμαρὲς ὕδωρ ἐστὶν, ἢ ὁμαλὴ δέειν ἢ ῥεῖν ἐν ᾗ ἁμαρὲς ὕδωρ ἐστὶ, vel ὥσθ' τὸ ἁμαρ ἀῤῥῆξ. ligone, enim fiunt exiſmodi sulci. general. fignif. etiam τὸν ῥεῦμα meatum, & πάφεν fossam, sunt etiam Etymologo ἀμάραι αἱ ἐν τῇ ὕπτῃ κοιλάσεσι cauitates illæ & meatus in auricula.

Ἀμάκαπνον, amaracinum, sampſucinum, ἀμάκαπνον μύρον amaracinum vnguentum, de quo Dioscor. lib. 1. cap. 69. ἀμαμακῖνον ἄνθος, flos amaracinus, idem lib. 2. cap. 94.

Ἀμάρακος, amaracus, herba quæ & ſimpliciū dicitur, Dioſcor. lib. 1. cap. 38. herba est perpetuò virens: dicitur & Ἀμάρακον, τὸ, Theophrast. lib. 1. cap. 4. de cauſis plantarum.

Ἀμάραντος, corona, non marcescens, marcoris expers, quaſi diceretur immarceſibilis. Petr. Apoſt. Epiſt. 1. cap. 5. κομίσεσθε τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον. Et Philoſtrat. in Heroic. ἀμάραντοι στέφανοι. vocat coronas amarantinas.

Ἀμάρακον, quoldam appellare herbam, quæ & ἐλίχρυσον dicitur, refert Dioscor. lib. 4. cap. 57. vbi Marcel. adnotat ἀμάρακον dici διὰ τὸ μὴ μαραίνεσθαι.

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ, qui non immarceſsit nec corrumpitur, nūquam marcescens. propriè de Amaranto flore dicitur, quoniam, inquit Plin. non marcescit, qui idem ἀμάραντος, in Epigram. dicitur. ὁ & ἡ μαράσμιος.

Ἀμαρτάδες, scaturiens. ἀμαρτάδων ὕδατος, aqua scaturiens & affluens per aquæductus, per colliquias, siue illices & aquarios ſulcos. nam ἀμάραι sunt illices, siue illicia, canales & tubuli quibus aqua illicitur. apud Vlpianum & Festum tamen legitur incilia & inciles, pro illicia & illices. ἀμάρα, Suidas αὐλακ. Apud Pollucem libro 10. δ' οὖ ἢ τὸ ὕδωρ ῥέοντα ἀμάραι ὑδρῥόεις, ὀχετοὶ, αὐλῶνες. ἀμαρὲν verò Hesych. est τεχνικὸν ὄνειρον. Theophraſt. de hiſt. plan. lib. 2. cap. 8. δίνδρα σπάζοντι μᾶλλον ἀπὸ πάσης (ſed legendum ἀμάκα πάσης) ὑδατος ἢ ἐν τῇ δίνῃ. Gaza ſcaturientem aquam vertit.

Ἀμάργειν, ſine margaritis.

Ἀμασεῖσθαι, ſues, vel canes, Heſych.

Ἀμασῆμα, cloaca. ἀμάσεσθαι.

Ἀμασήματα, ἀφόρισματα βοῦς ἔφεσθαι, ſordes, ſordium profluuia.

Ἀμασεῖσθαι, detriare, corriuare, deducere & elicere, διὰ ῥεῖσθαι. vide in Ἀμάρα. quæ vox mihi videtur aſpirandaeſt enim ἀμάρα, ὅτι τὸ ἅμα ῥέειν, ἢ ὁμαλῶς, quaſi ἀμαῤῥόησιν id eſt, ὑδροῤῥόησις ἢ ἀμαρία. Eſt etiā Varro. ἀμάρα aurium cauitas, velut aquæductus & tubulus exiſtens, ſiue canalis quo capitis tetrimenta deducuntur. Eſt etiam ἀμασεῖν, ὑδροῤῥοεῖν, ὀχετεῖν, & ἀμασεῖσθαι ὕδωρ per aquæductus influens ducere.

Ἀμασία, ſecor, credo, pecco, ἀκολουθῶ, πίστομαι, ἁμαρτάνω. Hesyc. nius.

Ἀμαρτάνω, (quod fit ab ἀμαρτῶ ἐν τῷ ἀμάρτῳ τὸ κόντον γάιον) μ. ἁμαρτήσω π. ἡμάρτηκα, ἀόρ. β. ἥμαρτον: ab ἁμαρτὴς, πλημμελῶ, pecco, erro, ipſe me fallit, non intelligo. ſum facinoroſus: non fungor officio, aberro à vero, non aſſequor, præter meritō, fruſtror, deficio, deerro, ſum in vitio, labor, ptiuor, non recte admoniſtro, perperam facio, κόντον χάιν, hallucinor, ſucinus admitto, à recto diſcedo, delinquo, aberro, in errorem labor, eludor, deſtituor, ἀδικῶ. ἁμαρτάνειν, peccatur & τὰ σφαλτὰ τῶν πολλῶν ἁμαρτάνομεν, quæ circa ciuitatem perperam aguntur. Xenoph. lib. 1. Ἀπομν. comm. ſi, lapſus, errores. Plato. 1. de Repub. ἁμαρτάνουσι οἱ φυλακοποιεῖν τοῦτο. in hoc errant. Sophocl. eum accuſat. πολλὰ ἁμαρτάνουσι οἱ λόγοις ἑπόμενοι, talia dicuntur perperam. Ariſtophan. in Plut. πάνυ γὰρ ἐξαμαρτάνει. Κἀπὸ ἁμαρτάνειν τοῦ πράττειν διέστηκεν, perperam agere, errare, omnino falli. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberro à via. ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν, pecco peccatum. ἐκεῖνο μὴ ἁμαρτάνειν, illum quidem non tet g. r. ἁμαρτάνοντ τοῦ αὐτοῦ, iidem ſunt obnoxij vitijs. ἁμαρτάνομαι τῆς ὁδοῦ τὸ ἄζυγον, ὀπίσω ἐτραπόμην vla, prouerb. ἁμαρτάνει οἱ ταῦτα. illorat. in ſeipſos peccant. Idem, ἁμαρτάνει οὐκ ἐπὶ αὐξήσει τῆς ἀρχῆς γιγνόμενον in rerum delectu hallucinari. γνώμης ἁμαρτάνω, fallor. me fallit opinio. τῶν μὲν πολλῶν πάντες ἁμαρτάνουσιν, ab omni iure excedere. Herodot. ἐκ τοῦ ἁμαρτάνειν τὸ κακὸν, à vero nō aberrauerit. ἁμαρτάνομαι ἀμαρτῶν, vt aque nos opinio fefellit. ἁμαρτάνω πολλὰς, committo talia. Xenoph. 1. Παιδ. ἁμαρτάνειν τῆ βουλήσεως, quia ſpes eos fruſtrata eſſet. Thucyd. ἁμαρτάνων τῆ ἀκοῆς, erro in agendo. δυοῖν θατέρων πάντων ὄντων ἁμάρτουμεν, duorum altero nequaquam prorſus fallimur, id eſt, fruſtrari poſſimus. ἁμαρτάνεῖ πολλὰ ἐς ἐμὲ, in nos multa agit perperam & committit. Thucyd. ἁμαρτάνειν ἀξίωσις ξυμμάχου, id condicendi ius peccatur. ἁμαρτάνω ὅ, qui aberrauit, vitiatus, lapſus. ἁμαρτανόμενα, ſcelera perpetrata, peccata, quæ perperam fiunt. τὰ ἁμαρτήματα σου, quæ iuste à te commiſſa. Plut. in Fabio. Theophr. de cau. plant. lib. 3. c. 2. ἁμαρτανόμενα τῇ τῶν ἀέρων ἀκοσμίᾳ, aeris intemperantia deprauata. ἁμαρτάνοντες σωτηρίας, ὁμολογοῦμεν, ἢ ὁμολογοῦμεν ἢ ἐπιμένουσι ἁμαρτάνειν σωφρονοῦσιν ἢ ἀπονοοῦσι. Homer. Odyſſ. λ. Χειρὶ δὲ τῇ ὃ' ἐνὶ θ' ἁμαρτάνοντ' ὀπιπτεύοντες, oculis orbari, vel orbatum iri.

Ἁμαρτὰς, ἀδος, ἡ peccatum, error, iniuria, offenſa, noxa, crimen, reatus. ἁμαρτὰς ἁμαρτάνειν Procopius, ἀφ' ἧς γυναικὶ ἁμαρτὰς ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ ἐγένετο μοιχεία, ἀλλ' ἐς παῖδα ἀπόνοια μᾶλλον, οὐ γὰρ ἐκ βίας πιεζόμενον τὸ σῶμα ἐς τὴν ἐπιμιξίαν ἐκείνην ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ξυμβῆναι, ἀλλ' ἑκόντα ἑαυτοῦ παῖδα γενόμενον ἐσίκασιν.

Ἁμαρτὰς, apud Homer. simul, consequenter, Vlpian. ἁμαρτὰς ὁμοῦ ἢ ὑπακολουθῶν. ἁμαρτὰς, ab ἁμαρτήδην, inquit Ariſtarchus ἁμαρτηδὸν, dixit Euripid ἁμοῦ φορέσεται δόξαν. vide Euſtat. Iliad. ε. φ. Herodianus deducit ὥσθ' τὸ ἅμα ᾗ αὐτῷ. Dicitur & ἁμαρτῇ.

Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, peccatum noxa, vitium, clades, culpa, flagitium, commiſſum, ſcelus, crimen, reatus, delictum, erratum. Gorgias Leontinus, χρεττίας ἢ βραχείας ἕνεκα πόρου ἢ ῥᾳθυμίας, ἃ ἐστὶ ψυχῆς ἁμαρτήματα. ἢ δίκης ἀπατήματα. quod nos (inquit Eratinus) errorem vocamus, Grzeci vocant ἁμάρτημα, quod ferè per imprudentiam committimus: nec ſemper apud Latinos error in vitio eſt, nec apud Græcos ἁμάρτημα. Plato epiſt. 7. τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα ἢ ἀδικήματα σμικρότητι ἢ χρὴ κακὸν πάντων ἢ ὄφελος, minus malum exiſtimandum eſt perperi grauiſſimas iniurias à deliquentibus illatas, quàm in ferre. i. offenſiones, delicta ab aliis commiſſa.

Ἁμαρτοπὲς, ὁ, ὁ offenſator, qui peccat. ἁμαρτοπεδῶ, εἰς ὃ ἐς, offendiculis incurrere ſolitus. ἀπτυκτοπὲς, ὁ μὴ κατηβιωπὲς. τὸ ἁμαρτοπὲς, peccandi facultas.

Ἁμαρτῳδὲς, ὁ, ἡ erroneus. Bud.

Ἁμαρτὰς ας ὁ, peccatum, culpa, delictum, error, ſcelus, mendum, hallucinatio ἁμαρτάνω, facio peccatum, id eſt. pecco 2. ad Corinth. 11. Paulus promiſcuè vtitur nominibus ἁμαρτὰς & ἀξίωμάτος. Hyeronimus tamen putat leuius eſſe ἀξίωμα, quod primus ſit ille lapſus ad peccādum: ἁμαρτὰς verò grauius, quum ad ipſum facinus perueniunt eſt. ἁμαρτὰ, ὁ τῷ ἀρχὸν ἀντυχία, ὥσθ' τὸ μήτιθ, depiehendo. aſſequor, κατειλημμένος. ἁμαρτὰς τῆς ὑπ' ἀμαρτὰ ἀωθῆναι, Iacob. cap. 4. de peccato teuetur. ἁμαρτίαι dicunt Attici: Iones, vt Herod. ἁμαρτίαι.

Ἁμαρτὴς, ὁ, ἡ νοῦ ἁμαρτὼν, ἁμαρτήσων, errans, peccans. ſceleratus: item, poſt erratum ſapiens, cuius mens erat & fallitur, apud Nonnum.

Ἁμαρτητὴς, ὁ ἁμαρτάνων τὰ πρὸς λόγων, errans in verbis, verbis peccans, futilis, vaniloquus, blatero, nebulo: poeticum. Hinc apud Homer. Iliad. ζ. ἀπὸ ὃ πολυμόνης, Οὐδ' ἀφαμαρτητὴς ἐὼν ἔπεσι πτερόεσσι πρὸς λόγων

Ἁμάρτυρος, ν. ὁ, expers teſtium ſeu teſtimonij, teſtibus carens, nullis teſtimoniis iudicatus, non teſt ſicatus. Vnde apud Lucianum, ἁμάρτυρος δὲ ἀμοιβὴ, & apud Iſocratem. ἁμάρτυρον λόγος, oratio ſcripta, & ἁμάρτυρος κτῆσις, quæ ſine teſte poſſidetur. Item apud Demoſthen. ἁμάρτυρες εἰσὶν, cauſa ſine teſtibus, & ἁμάρτυρον πόλεμος, ὃ μηδεὶς ἐπὶ, opus ſemotis arbitris factum, apud Lucianum in Cauc. dicitur etiam pro ἁμάρτυρος, ἁμαρτύρητος, Suid.

Ἁμαυτὸ, ἁμαυτὸν ἀκολουθῶ ὑποτυγχάνω.

Ἁμαυτωλία, ἁμαυτία ceccatum.

Ἁμαυτωλὸς, pro ἁμαρτωλὸς, οὐ ὁ, ἡ. peccator, peccatrix, vitioſus, criminoſus. ἁμαρτωλὸς ὁ ἁμαρτία, peccans, peccatum, peccaminoſum peccatum: ſic E. aſm. cap. 7. Paulus ad Rom. In comparat eſt ἁμαρτωλότερος. Ariſtotel. Ethicor. Nicomach. 2. πρὸς τὸ ἁμαρτωλὸν

μὴν ὅτι ἀμαρτωλότερον, τὸ δ' ἔσχατον, extremorum aliud quidem vitiosius est.

Ἁμαρτωλὸς ὁ, ἡ, ὁν. peccatum. Theog. εἰ τις ἁμαρτολίσι ὅδε πασι χολῶσ, id est, si quis peccatis amicorum in omni re irascatur. & mox. ἁμαρτωλὸς ὁ ἀνθρωπος ὑποτιμᾷ peccata enim homines sequuntur.

Ἀμαρυγή, ἧς, ἡ. vibus, fulgor & splendor emicans, micans motus & celer, micans radius & coruscus. λαμπηδὼν σωικὴς κίνησις ὁ ἐπάλληλος, ἐκτὸς δ' ὕπνος. Apollonius Argon. lib. 2. φαεινοῖς ἀμαρυγαῖς. i. ἀκτῖσι λαμπηδόσι Aristoph. ἐξ οὐρέων μυνοίων φάτις ὁία πᾶ ὕπεπτα ἀμαρυγᾷ. i. micans celeritas frequenti mutatione pedum. vt Homer. dixit Odyss. lib. 8 μαρμαρυγὰς δυείη ποδῶν, pedum micantium frequentamenta admirabatur. i. τὰς σωστὰς τῶν ποδῶν κινήσεις. apud Poll. lib. 2. ἀμαρυγαὶ sunt frontis caperatæ rugæ, γραμμαὶ ἐν φολίσι ἢ ἰχθύσι.

Ἀμαρυγιάδης, patronymicum, quo vocatur Diores dux Epeorum apud Homer. Iliad. β.

Ἀμαρυγμα τα. idem quod ἀμαρυγαὶ, λαμπηδόνες. Hesiodus, χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα. inst. Charitum micantes habet oculos. Sunt enim ἀμαρύγματα, αἱ τῆς ὀφθαλμῆς κόλπωσεις. Suidas. ἀμάρυγμα σῶμα. εἶδωλον κίνησις, λαμπηδών.

Ἀμαρυγνύω, δοσυγχία. cura in calamistrandis capillis, accuratio ceriatiorum & cirnisionum, vt comæ cincinnatæ sint. vnde dicuntur à cincinnis, anulis, cirris & calamistris, cincinnati, anulati, cirrati & calamistrati. Hesyc.

Ἀμαρυλλὶς, ἰδος. ἡ, Amaryllis.

Ἀμαρὶς, immensus, inexpletus. ἄπληστος, πολύ. Hesych.

Ἀμαρυσία, verò cognominata fuit ἡ Ἄρτεμις apud Paus. in Atticis. Helychio autem tefte ἀμαρυσία fuit festum quoddam Athenis.

Ἀμαρύσσω, ἐξαπ. ακ. luceo, splendeo. Hesiod. in Theo. ὀξὺ δ' ὄσσων πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis ignis micabat. accusatiuo iungitur apud Nonnum, μυρίον ἀμάρυσσε λίθων ἑτερόχροον αὐγὴν, fulgorem emittebat: & in voce passiua lib. 4. Epigram. ἀμαρύσσεται αἴθερι νείφων, splendet. ἀξὶ τὸ μάλα μαρὶ μαρύσσω, ἐξ πλεονασμοῦ τὸ ἀμαρύσσω, σύκλω, λάμπω, καρπάζω.

Ἀμαρὶς, ἀδος. ἡ, nauis. auth. Etymolog.

Ἄμαρις. Doricè per syncopen, pro ἀμετέρας, nostras. Homer. ἐπεὶ ἔκας ἔασε ἐς ἀ' μαρ. Hesych. ἀ μᾶς scribit.

Ἀμᾶσθαι, metere Hesych. ἐξελκύσαι τὴν γλῶ.

Ἄμασις. Amasis, proprium regis Ægyptiorum, Plutarch. de fort. Alexandri. Hic ex vrbe fuit Ægypti quæ Sais dicitur. Plato in Timæo.

Ἀμάσσητος, ὁ, ἡ, non mansus. dicitur & ἄμαφος.

Ἀμασίγωτος, ὁ, ἡ. non flagellatus, flagris non examinatus.

Ἀμασιηνὶ. Amasitrani, gentile nomen.

Ἀμαστὶς. vrbs pontica, Lucian.

Ἀμασυκάδες. αἱ, pira quæ cum ficis nascuntur.

Ἀμαστίζω, μ. ἰσω. π. ικῶ, misceo, ἀσαφῶ.

Ἄμαστε semel, ἀπαξ Tarentini.

Ἀματροχία ας, ἡ. ἡ τοῦ τροχοῦ σύγκρουσις. vide Ἀμξετροχίαι.

Ἀμάτωρ ορος, ὁ, ἡ, qui matre caret.

Ἀμαυρόεις, ἐσσα, ἐν. inquide viuens, in Epigram.

Ἀμαυρὸς, ὁν. obscurus, fuboscurus, fuligineus, languidus, inualidus, hebes, obtusus, fuscus, niger, debilis. cæcus, euanidus, extinctus, inanis. ἀδύνατος, defectus, ἀμαυρότερος ἀφῆς δύξῃ. ignobilior, Plutarch. in Publicola. ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Lucianum, nigra & fuliginosa lucerna. Hesiod. τὸ δ' ἐ' ἀμαυρότερον γένετο, huius imbecillior proles. Theophr. hist. lib. 4. cap. 7. dixit de plantis, τὰ φυόμενα χείρω καὶ ἀμαυρότερα γίνεσθαι τῷ χειμῶνι, id est languidiora fieri. ἀμαυρὸν γλαυκὸν, tacitè, ἰὸν missile, quietè ἠσύχως Homer. Odyss. 4. εἶδωλον ἀμαυρὸν, id est σκοτεινὸν. Artianus. ὧς δὲ καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔρχε ἐπ' ἀμαυρὸς, ὅπη κεκλὸς μεσίζει. i. quorum arguméto cætera mihi rectè successura. non obscura spe confido. Fit ἀξὶ τὸ μάμαυ (τὸ λάμπω) μαῦ & pleonasmo τῶ ὑ μάμυρ & cum á privatiua particula ἀ μαυρός.

Ἀμαυρόω. στώ. ζω. obscuro, ad nihilum redigo, destruo, hebeto, retundo, extinguo, oblitero, infuico, extenuo, labefacto. ἀμαυλώσαι. ἀμαυρῶσ, obscurari, & non amplius apparere, in radios incurrere, & delitescere, euanescere, hebescere. Plutarch. in Pericle, ὑπὸ πλήθους ἀμαυρωθῆναι τὸ σῶμα, à multitudine dignitate fua spoliatos. ἀμαυρωθέντες πάς ὄψεις, tenebris ob oculos offusis. dicitur & μαυρόω pro eodem. Hesiod. πᾶ δ' ἐφρὶ' ἀμαυρωθέν, ἡ. ἀφανισθέν, euanuerit & perierit.

Ἀμαύρωσις, ἐως, ἡ, hebetatio, Plin. obscuratio. Cicer. ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, oculorum caligo. Diosc. lib. 8. cap. 13. vide in Ἀμβλυωπία

Ἀμαυρωτικὸς, hebetans.

Ἀμαχεὶ, καὶ

Ἀμαχητὶ, sine pugna, citra pugnam, citra pulueris iactum seu tactum id est, ἀκονιτὶ, sine prælio, nullo prælio, citra controuersiã, ἀμάχως.

Ἀμαχητὸς α. genus spinæ. Hesych.

Ἄμαχος, ὁ, ἡ, ὁν. inexpugnabilis, inuictus. Plato 2. de Repub. ἄμαχον ἢ ἀήττητον. imbecillis, non pugnax, non rixosus, alienus à pugna, non contentiosus ἰσχὺς ἄμαχος, robur inexpugnabile, Lucianus in Anacharside. Chrysostomus. φρόνησις ἄμαχος ὅπλων ἢ ἀσφαλὴς συναγωνίστρια. Xenophon. οἱ ἄμαχοι μαχέσασθαι, non pugnant. τὰ ἄμαχα, res inexpugnabiles. ἄμαχον, quod citra contentionem est. ἄπονον. ἀδιάλειπτον μάχῃ ἢ φιλονεικίᾳ. & ἄμαχητ. ἀ ὑπερμάχητον. Pindarus, ἄμαχος ὁ πρὶν ἢ συγχύσεις ἐνῇ. & pro ἀμήχανος, ita perplexum vt nulla machina & ratione expediri queat. ἄμαχον κακὸν apud Æschinum, id est, ὑπερφυὲς, immensa pulchritudo & cui nulla possit conferri. & quod ἀπρόσιτον. ἄμαχον θεὸς, ὡς αἰθιοπες, Libanius de amore, i. quocum nemo possit pugnare. Æthanus, ἰχθύων ἢ πτιλωτῶν πλῆθος ἄμαχον, id est, magnam vim & multitudinem piscium. & alibi, ἀσθενὲς χειρῶν κατεπόντωσε πλῆθος ἄμαχον τυφλὸς, ὑ ὑπερφυὲς ὂν ἀπρόσιτον ἄμαχον. τῷ μὴ ἂν ἀθρόποις ἓν χειροῖν. ἄμαχον etiam dicitur de milite integro & recenti, qui nondum comminit cum hoste: vel qui non pugnat, μὴ μοχθήσαν. apud Xenoph. καὶ ἀμ' ἵππος, ἡ μὴπω μεμαχημένος.

Ἀμάχητος, citra contentionem, non repugnanter. *sans contredit.* Ælianus, ἐφάνη γὰρ ἡ ἔφοδος ἀσθένεια τοῦ πολεμίου. vt illi obiiffi non posset, vel vt nequiret ab eo propositò dimoueri.

Ἀμάω μ. ἄσω. π. ᾶκα. ἀμάομαι, ἠμᾶσθαι, meto. Ponitur etiam transferè pro κερπόω. id est, ἅπ, & fructum carpere. & veluti messem facere. Plutarchus, καὶ ταῦτας, ἔφη, θάρρει ἐκ ὀλίγου ἀμήσεσθε. Hesiodus in Theogon. Κλώθουσι κράματα σφετέρων τε καὶ ἀμβροσίων τε, id est, in fuum ventrem vertunt & imitunt. item σωρεύω, σωμαρτίζω, accumulo. colligo. congrego, aggero, prima longa. Apol. Argon. ἄσσειον ἀμάσσατο φυλάδας. & breui. lib. eodem. σπόρον ἐς ἀρόσσατο γαῖαν. pro aggessit. Hom. Odyss. ἐ. ἔλυσ' ὑπαὶ σῶμα χεροὶν ἑλίκτοι Εὐρέος ὠκεανοῖο, ἐπεσ' ἀρίδιτ. Et Odyss. ἰ. de lacte, τὰ δ' ἐρεπτὰ μαστοῦφιν κατέπηκε. i. σωμαγωγεῖ. Hesiod. γωιοὶ δ' ἀμφὶς ἄξ. nudis mete. Idem, μηκιστον ἀμᾶσθαι. Fructum meteie. Idem, ἔφρα σωρὸν ἀμήσαι. Xenoph. Οἱ δὲ ἐπ. αὐτοσχεδιαζόμενοι τὴν γλῶ. terrã addentes, ἐσι accumulantes. Fit ab ἄμα & ἀμάω, ἀφῶ. τὸ ἐμοὶ ὑπάπαξ ἢ ὑφ' ἑνὸς ἀ ἔλκεσι.

Α' ΜΒΑΔΕ' Ω Σ. improuidè, incuriosè, ἀφροντίστως, ἀφροντίσως.

Ἄμβασα arbusta, ἀσκέλυφα.

Ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Homer. ἀμβαίνοντες νεκρὸν, per cadaueta transeuntes vnde ἀμβάσις, ascendes. Euripid.

Ἀμβολόμαι, pro ἀναβολλόμαι. vnde ἀμβολομάσθα pro ἀναβολλῆσθαι. i. ἀναγαπᾶσθαι. Iliad. β. ἀμβολομένοι δ' ὄρση. Theocrit. εἰδύλ. 5 ἀμβολὰς μὰ Φ. prælude carmen.

Ἄμβαρ, τὸ. ambarum odoramenti genus. vide Μόσχ.

Ἀμβασὶς ὁ, ἀσάσεως, ascensus.

Ἄμβατα τὰ, g. ἀδος.

Ἀμβάτης ὁ, ἡ. ascensor.

Ἄμβατος, ὁ, ἡ. pro ἀναβατὸς, accessus, accessibilis, scansilis, & vbi commodius quid exqugnari potest. Iliad. ζ. ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐσι πόλις, id est, ἀναβασιν ἔχουσα, ascensibilis: vnde ἀναβάσεως ὕπποι. qui conseendi nõ potest, vel potius qui fessorem non habet, qui caret equite. Xenoph Hesiod. πίτνα δ' ἀμβατὰς ὄρη θαλασσα. ἄμβατα, τὰ scansilia. in Epigram.

Ἀμβεβασάσατο, δύσκολος, δύσβατος.

Ἄμβη ης, ἡ petræ supercilium, Galen. apud Hippocr. ἄμβη ὀφρυώδης ἐπιπέτασις, supercilio sa & elatior eminentia. crepido et iam labrum ollæ, vmbo vel ora clypei cauí. lignum cuius extremo superimpositum capitulum rotundum ac leuiter cauum, hoc quia simile erat labro, quod Græci vocant ἄμβωνα. medici totum lignum ἄμβωνα dixêre. Galenus (Cõmi. εἰς τὸ ἀφορ.) Ionες τὰς ἄμβας, Attici δὲ ἄμβωνας.

Ἀμβέζατο, Æol. est syncope pro ἀνεδύσατο. Extussiit, Excreauit μ' βαχὸς αὐτὸ τοῦτο νι. Gal. exp. in lex Hippoc.

Ἀμβιτὸν, canus aliquem fua d tione & potestate extrudere. Hesychius, qui alterius potestatem ambit fo sian ex Latino verbo ambio.

Ἀμβλὲς ιτος ὁ χύτρα, κρίδι. Hesiodi interpr. calix. Dioscor. lib. 3. cap. 102. Athen. lib. 11. in cenfu poculorum, αὐτὸ δ' ἐφέρησαν ἐς ἑξῆς ἀνιγμένοι δύο ἐπὶ τὸ ἀμβλικὸς ἡμιόλιοι.

Ἀμβλεκτικὸς. à Theodotione & Aquila dicitur, quod lxx. interpretes dicunt ἀμπλάκησαι. Hieron. in c. 6. Daniel.

Ἀμβλλέθλω, χρωτὸς, ἀπαρέ ἐσυτα ἀβρίως τὸ πνεῦμα, ἀπόλοιδόλω λέπ σφομὲν. ex ei fignificatione τῆ ἀπὸ λέπειν qui ἀμβλέπειν μέλ Φ dicitur is qui ἀπαρέσει & ordiatur, altè μεγάλως, ab eiulatu occipiens.

Ἀμβλίσιον, manna, μέλι Suid.

Ἀμβλισκάω, abortior.

Ἀμβλώσκω καὶ

Ἀμβλόω (vtunque enim dicitur. vt ἀβλὸν & ἀβλόσκω) significat ἀμαυρῶ. i. abortum facio, aborti facio. ὄβλαμβλόω: vnde ἀμβλωθῆναι, abortiatur. Item, αὐτὸ τὸ ἀμβλωθὲν ἢ ἀμβλωθὲν ὄντα πῶς, obtusum, caligantem, cæcutientem reddo, hebeto, obtundo.

Ἀμβλὺ. τὸ, imbecille, hebes, ἀδύνατες, ἢ in Epigrammat. ἀμβλὺ φέρει ὀφθαλμὸν.

Ἀμβλυγώνιος, ὁ, ἡ, ὁν. obtusi angulo, Euripid.

Ἀμ-

Ἀμβλυωπικός, ὁ, ἡ, hebetans. Dioscorid. lib. 5. cap. 165. ἀμβλυωπικὴν τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν ἔχει, vim habet sensus hebetandi. Idem lib. 7. capite 1. cum genitivo, ἀμβλυωπικὰ τῆς ὄψεως, hebetantia acrimonias.

Ἀμβλύω, hebeto, obtundo, tardo, impetum frango & retundo, remitto, minuo, reprimo, ob'tero: pro remitto. Galen. ad Glauc. cui opponitur ἐπιτείνω, ἀμβλυώπεια, animo consternor, hebeto: unde & ἀμβλυωπός, hebetandum est.

Ἀμβλύς, ὁ Ϟ. ὁ, obtusus, grauis, debilis, languidus, hebes. ἀμβλὺς ὀφθαλμός, Euripid. ἀμβλεῖα, ἡ, obtusa. ἀμβλύ, τὸ, obtusum, & aduerbialiter obtuse : ἄβλης τομὴ, ἡ μαχὴ, & cum ἀ priuat. ἄμωλυς: unde per lyncopen & pleonasmum τοῦ β, ἀμυλύς, ὁ σφῆς μᾶλλον ἀπτερίθετον.

Ἀμβλύνω μ. ἔσω, τ. χα. obtundo, pario abortiuum, cæcutio, facio abortiri fulius Pollux ἀμβλὺν ποιῶ (inquit) τὸ ἀμβλύνοντι ποιῶν φωτὶ ὁ πλάτων. apud Helychium leg. scriptum per ο. Ἀμβλύνει ὀξαλοῖ, νυμφίος δ' ὅτι ἀμπλακὼν ἡδὲ τι τῇ νύκτι, σοφοκλῆς Ἀτρέμμονι.

Ἀμβλύ πατε, obtusissime. Plato τὴν διὰ πείρατος ἀμβλύ πατα αὐτὸς αὐτοῦ ὄψε.

Ἀμβλύπορος, ὁ, ἡ, ἀδιάνοητος. abiectiori animo homo: item obtusior, hebetior, remissior. fractior, debilior.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obscuritas, hæsitantia. balbuties, hebetatio.

Ἀμβλύω, fum ἀμβλύ, id est obtusus & hebes.

Ἀμβλωγωδὸς, verbale ab ἀμβλύω & ᾠδὴ. hebetudo & obtusio visus.

Ἀμβλωπεῖν, cæcutire, hebet bus oculis esse.

Ἀμβλωπὸς ὄμμασι, ocimum oculorum aciem hebetans, lib. 2. Dioscor. cap. 174.

Ἀμβλωπότης, ητος, obtusius.

Ἀμβλωπία, ας, ἡ, oculorũ hebetatio, obtusitas, acies oculorum retusa, iners oculorum acies: sic dicitur vitium oculorum, quum tota lux non perit, sed hebescit, quæ hebetatio ex aliqua causa incerta prouenit: sed ἀμαύρωσις est totius videndi vsus absque manifesta causa impedimentum & obex. Alicubi pro cæcitate accipitur.

Ἀμβλωπὸς, vel Ἀμβλωπῆς. οὐ, ὁ, ἡ ἀμβλυωπίας, ὁ ἀμυδρὰς ὁρῶν. hallucinans, hebes. ἀμβλωπὸς καὶς, lenticuli oculorum aciem obtundentes. Dioscorid. lib. 2. cap. 132. Lucian. πρὸ δυσωδοῦ τι καὶ ἀδυνάτων ἀμβλωπεῖ τινες ἐξ μετὰ. hebeti oculorum acie iudices. ἀμβλωπότερα. apud Hipp. ὁ ἀμυδρότερον ὁρῶμα.

Ἀμβλωπὸς μ' ἀσα, τ. κα. obtusè video.

Ἀμβλωσις, ipud Hippocrat. abortio. Ἀνήκησις, sed tunc potius scribendum foret ἀμβλωσις, nisi ab ἀμβλύνειν deriuetur quod signif. abortire. est etiam cæcutire : vnde Ἀμβλωσμὸς etiam pro ἀμβλυωπία, id est, hebetatio oculorum Plin. apud ipsum Hippoc. in prædictionib.

Ἀμβλυώτερος, obtusior, hebetior.

Ἀμβλυώτης, τὸ, cæcitas obtusus sensus, obtusa acies.

Ἀμβλυώπια, cæcutio, caligo, fum luscitosus, halluciner. Lucian. in Timone, λαμᾶς ἢ ἀμβλυωπίας ἐφῆς τὰς χεῖρόμβλε ἄβλε τὸ ἀμβλεῖς ὄχλῳ ἔξ ὅ ὁρᾶς, quòd is qui hoc laborat vitio oculos habet obtusiores.

Ἀμβλωφίδια, abortus, pueri abortiui, abortia dixit Hieronym. ἐκ τῶν ἀμβλωφιδίων ἐκβάλλομαι.

Ἀμβλωτίσιον τὸ abortiuum, Plin. pharmacum quod abortiuum facit. τὸ φθεῖρα φάρμακον. Athenagoras in Apolog. Καὶ εἰ τὰς ἀμβλωθρίδιας χειρώμας, ἀσθρεῖται τὸ λόγον ὑφῆναι τὸ ὑβριμοδίκαστος τῷ θεῷ φαῦλος πᾶσιν ἀσθρεῖσι μῆμα.

Ἄμβλωμα, in Ἀμβλωσις.

Ἀμβλὼν ὠῶν. χαλάζιον, galbaneum.

Ἀμβλώνω, abortium parere.

Ἀμβωσεῖς & Ἀμβλωτὸς, Theophr. lib. 3. cap. 20. de cau. plant. πάντερα τὰ κλῆμα γίνεται ἡ ἀμβλωτὸς ἰσχύοντα, vbi Gaza, palmites crassiores efficuntur, & nulli oculi obtundentur. ἡ gemmæ non erunt obtusæ: pro ἔσονται. forte legendum ἴσχυται : nam mox sequitur ἡ ἀμβλωτὸς ὑπὸ γίνεται πολλὰ πρὸ ὀφθαλμῶν. permulti oculi excæcantur. Leg. mus tamen in Euripide, ἀμβλακὲς αὐχεῖ, i. hebetes oculi. Hesych. ἀμβλώπη πυρδ.

Ἀμβλωτὸς & Ἀμβλωτὸς idem quod ἀμβλωτὸς seu ἀμβλωτὸς aut ἀμαυρὸς qui hebeti visu est obtusum cernens.

Ἀμβωσις, ἡ Ἀμβλωσις, apud Theophrast. de caus. lib. 3. cap. 13 morbus est, i. excæcatio oculorum in vitibus. Dicitur etiam ἐπὶ γυναικῶν ἀμβωσιακοῦσιν, i. de muliere, bus abortum facientibus: Abortio, abortus, Κύπρος Galen. ἀμβωσις πρὸ ὀφθαλμῶν hebetatio oculorum. ἀμβλώσεως κινδύνως, periculà partus, Nazanzenus.

Ἀμβλώσιμον abortire, & inferre abortum : vnde ἀμβλώω & ἀμβλῶσαι. Dicitur etiam Ἀμβλύσθαι pro ἀμβλυώθαι, metaphora sumpta est ob oculis vitium adustis æstu, quod vbi contingit nullus fructus perfectus editur. ἀμβλωτεῖν proprie dici ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν vitium testis Comment. Aristophanis.

Ἀμβλώσιμα, cæcutio. ὄμμασιν ἀμβλώσεις, hebetibus est oculis, cæcutit.

Ἀμβλωτικὸς, τὸ, medicamenta quæ abortum efficiunt, φύσεις.

Ἀμβλώτων, vide Ἀμβλώσιμον.

Ἀμβολα, τὰ, medium antemnæ. ἃ καὶ σύμβολα. Poll lib. 1.

Ἀμβολάδιν pro ἀναβολάδιν, legniter cunctanter, diem ducendo & protelando, cum procrastinatione, μετ' ἀσκολίας καὶ χρονοτριβίας. Hierocl. ἀμβολάδιν ἀλλὰ δόλων. cunctabundus, difficultique.

Ἀμβολαδὶς, alternis, vicissim. Callimach. de fabris, ἀμβολαδὶς πυρὸς πεσεῖν.

Ἀμβολὰς δὲ νεὶ ἀμβολὰς γῆ, terra fossura egesta, in fossatis terra effossa. fossiones rei tam egeretæ. γῆν ἀπεβαλὰς dicuntur: unde ἀμβολὰς pro terra fossura & mitur. Pollux lib. 7. ἡ ἀμβολὰς ἢ γῆ ἐξορυχθεῖσα. ὁπόταν τοὺς ὀρύγμασι σφρακτὰς ἢ τοὺς μετωπίους Xenoph. ἢ κἂν τὸ ῥῦμα ἐπιβλῆται ἡ ἀμβολὰς γῆς, ὅπως ὅτι πλέον γυναικωνῖτις ἀπὸ ἐκ τοῦ ἐπιπολῆς τοῦ τειχίσματος. Plinius vitruuium emendans pro terra egesta, sed etiam pro aggesta mittur. vt in eo exemplo apud Suid. ὅτι τὸ ἐπικάθημα, ἢ ἵππος πρῶτον. ἢ ἀμβολὰς πιεῖν ὑδάτων τοῖς λακκοις ἀπαντᾶσθαι. Ἀμβολὰς γῆ. Su. da ἀπὸ τὸ ὀρύγματος ὑλαθεῖσα. apud Hesych. legitur ἀμβῶ, ἢ ἀπὸ γῆ πλάτη.

Ἀμβολᾶν, ὁ ἀναβολὴ procrastinatio, mora, Lucian. ὑμῖν ὅρας ὑπὲ ἀμβολᾶς ἔχειν, ὡς ὁ κλέος φασι, κἀπὸ χρὴ πάντα πράσσειν ἅμα.

Ἀμβολεργὸς ad dilator operum, quam ἀπεβολόμβδον τὸ ἔργον, cunctator. Heliod. ἀμβολεργὸς αὐτὸ ἀγνοῦ παλαιοῦ. cunctator, dilationem quærens, diem de die ducens, cessator.

Ἀμβολὴ, ἡ Epigram. dilatio, procrastinatio, ὥστε ἀπὸ ἀναβολὴ. Apollon. Aratus, χρόνου μεμβλὴν διδοῦν.

Ἀμβροσία. herba, quam alij botryn, alij artemisiam vocãt, teste Dioscor. Poetæ fabulantur ἀμβροσίαν appellari cibum de rum, τὸ πρὸ θεῶν βρώσιμα, quémadmodum νέκταρ potum: vnde illud apud Martial. supp. ter ambrosia satur est & nectare viuit. exponitur etiam ἀμβροσία. Odyss. Homer. τὸ θεῖον καὶ θεῶδες ἐλαῖον. Dictum aiunt ab ἀ & βροτὸς, mortalis, interposito μ, vocalitatis gratia : vel quòd mortales eam non edant, vel quòd quicam comederint, immortales euadant. Est item noctis epitheton, quasi solitaria : quoniam nocte omnia silent, & homines rari prodeunt. Item ἀμβρόσια, τὰ, Dionysij festum apud Iones appellatur. Tzetzes in Hesiodo. Romani liberalia, brumalia, Plinius vinalia.

Ἀμβρόσιος, ου, ὁ, ἡ, diuinus, immortalis, dulcis, θεῖος, πῖμος ἀφθαρτος, vt ἀμβρόσιον ὕπνον, ὀψὲς. Etymolog. τὸ ἀμβρόσιον, Homer. Odyss. ὁ, ἰδεν. τὸ κατὰ τὴ ἀμβροσίαν, diuinam noctem. nam quies homines reddit durabiliores. ἀμβρόσια πέδιλα, ambrosia talaria. ἀμβροσίην κάπηρη, ad præsepia ambrosia plena, ἀμβρόσιος χάτας, id est, θεῖας.

Ἀμβροτὶν, ἀμαρτεῖν & ἁμαρτεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν Hesych.

Ἄμβροτος, ου, ὁ, ἡ, immortalis. ἄβροτον ὄργιον τὸ ἄνω καὶ ἔχων ὑ βροτοῖ ἐξ ἀπόντων θεῶν, ὃ μετίχουσιν οἱ ἄθροτοι vnde ἀμβρότος ἀμῶτα Epigram. & apud Homer. ἀμβρότου ἄματος & ἀ βροτὸς μ. interposito. Lasc. in Epigram. ὑδρικοῦ δράκοντα ἀμβρότος εἶα βροτέσσιος.

Ἀμβρότως. cerro, ἀμαρτάνω, κρύπτω, πυνθάνομαι βροτῶν.

Ἀμβυσπὸς, species marmorum echinorum, βρωμίου. apud Aristot.

Ἀμβωμαῖος, apud Homerum, id est, ὁ ἐπὶ τῆς βωμοῖς ἀκὶ βωμεῖς, ad altaria.

Ἄμβων, ωνος. locus editus. ἄμβωνες, apud Æschyl. οἱ προπεπταμένοι τῶν ὀρῶν. mont'um ascensus. apud Polluc. em lib. 6. πᾶ κλίσεων ἀνίσης πάρ ὀρῶν. mont'um ascensus. apud Polluc. em lib. 6. πᾶ κλίσεων ἀνίσης πάρ ὀρῶν. mont'um ascensus. apud Polluc. em lib. 6. πᾶ κλίσεων ἀνίσης πλευρὰ, ἄσπερ ἡ τῆ χύτρας, ἄμβωνες dicuntur. Aristoph. πολλὰν δ' ἐν κοπίδ' ἐν ἐν ἄμβωνας σκελετίζες ἄλμων proprie τὸ χεῖλ. τῆς κοπίδος, ἀπὸ τῶ ἐπικάθετος εἶδ. Etymolog. à βαῖς fit βάν, & ἀπάβαν, & per lyncop. ἄμβων. apud Comicos, pro pudendo mulieb. Eustath. in Homer. Odyss. δ. mentis item est cacumen, & pulpitum in Can. 15. concilij Laodicen. ἄμβωνες τοῦ κοπτικὸν apud Galenum libro secundo, de causis morborum. vide in dict. ἄμβων.

Ἀμβωνατης, reclamantes seu exclamantes. Herodot. Thal. οἱ ἄμβωνατες μέγα βρύμαζ pro ἀπαλολύοντες.

Ἀμὲ & ἀμμὲ Doricè, Ar. ſtoph. πρὸ ἀμοῦ, τοῦ πατρῴων.

Ἀμέγαρτος ὁ ὁ, ἡ, magnus, immensus, ὅπαν εἰς μέγα αἰρόμβδον, ἀφόνητος. ἀ μεγάθει, quod est inudeo. Homer. Ilias. β. πόντος δ' ἀμέγαρτον ὄρυμα, id est ἄβρυον πολυὺ immodicum. Homer. Odyss. ρ. Πᾷ δὴ τοῦδ μελεδῶν ἔχεις ἀμέγαρτε ανδρῶν ἀτάλαντα διὰ κρίσιον ἀμείνων, nemo enim malis inuidet. ἀφρ. γὰ ἀ ἐχρὴ ὁ φθόνος ἔμπεσε. Sophocl.

Ἀμεγάθης, Mathematicè est carens magnitudine vt quod corporatum non est. Et pusillus. Theophr. h. ſtor. lib. 1. cap. 21. de floribus, Καὶ τὰ μὲν μέγαθος ἔχει τὸ ῥόδον τὰ δὲ ἀμέγαθες ἐν ἀμάραξι.

Ἀμέθοδος, à via rationeque docendi discendique abhorrens.

Ἀμέθυσος, ebrietatem arcens. amethystus lapis pretiosus, cap. 21. Apocalypſ. & cap. 28. Ezechiel.

Ἀμέθυσος, ὁ, ἡ, lapis, inde dictus quod ebrietati obsistat: vel (vt Plinius scribit) quòd vi que ad vini colorem accedens, prusquam eum deguſtet, in violam definit, lib. 37. cap. 9. τὰ ἀμέθυσα, remedia quæ aduersus ebrietatem adhibentur. ἀμέθυσον. Plutarch. de poetis audien. ait gemmam esse. quam in con portationibus ad uersus ebrietatem quidam adhibent : vbi neutro genere efferre videtur. Amethyſti lapidis pretiosi fit mentio cap. 28. Exod. & apud Iosephum in 12. lapidibus.

Ἀμείβοντες, trabes ex vtroque muro inuicem oppositæ, quibus superiora ædificia fulciuntur, rectiaria tigna. & contra elati tibicines, sibi jue inuicem respondentes ad sustentanda domorum fastigia. vide Pollucem l. 1. Homer. Iliad. 4. his comparat Iuctantes proreos Græcian: ἠ οἵ γ' ὅτ' ἀμείβοντες, τοῖς ἐν κλυτὸς ἐγχος ἐκτεν Δαύκοος ὑψηλῷ θεὶς ἀείμεν ἀλείλιμ. dicuntur etiam συστάται, Interpres Homer.

Ἀμείβω καὶ ἀμείβομαι μ. φ. μαι, retribuo, rependo, remunero, refero, rependo, inuicem reipendo: ἀμείβω, ἀμοιβάμην, vt Odyss. δ. ἀμείβετο μύθῳ, respondebat. Item do, dono. Herodian. δ ἀμοιβὲ τὸ ἀνθὶ μεγαλοφροσύνης ἀμείβεται. Plutarchus in Othone, ἐκείνων ἐ φορτικῶ ῥόπει ἡ ἐνοῖς πολεμικῆς ἀμοιβαφθίων, illis salutationem clamore bellico excipientibus. Chrysost. σοφοὶ ἱερεῖς ἀνθ' ὧν ποιμαίνεται τὰ ἀνθ' ὧν ἀμείβεται θαρσεῖ. quantam rependet ipse pastoribus mercedem. ἀμείβομαι σπ. φιλίας. Basil. in epist. ἵν' οὖν τῷ τῶν ἴσων δ μείζεσι. id est, non posse paria facere, cedere gratiæ, seu honori. inuinciendæ. ἀμείβεσθαι εὖ ἀνθ' ἑτέρων, id est, fœneratio reddere & cum fœnore: ἴσους ἴσα ἀμείβασθαι, paria facere. ἀμείβομαι σε χαρίσασθαι. Bud. in Epist. εὖ ἀνθ' ἀμείβεσθαι, deos remunerare. Aristid. ἀμείβεται δ' ἄρα, beneficijs respondet. κακῶς ἀμειβόμενος, meritis certantes. Nazanz. ἀμείβεται τοὺς ἑ, his verbis excipit: ἀμείβεται σὺν θ', rependi tur cædes, vicissim fit, Euripides. ἀμείβομαί σε λόγοις, tibi respondeo Isocrates. Sophocles, ἀμείβομαι χάριν φιλότητος ἀμείβομαι τοῦτ' ὀμοίως, beneficia rependo, paria facio, Demost. ἀμείβεται αὐτοὺς τοιούτων τὴ τύχη, pro his illi gratiã retulit fortuna. ἀμείβομαί σε χρηστὸν, Herodot. de te inuicem bene mereor. Ibidem, ἀμείβεσθαί σε χρηστὸν ὀφείλω, debeo tibi gratiam referre. ἀμείβομαί σε τ' ἐ τ' ἀνάρτων, Lucian. penãbo te iustus iudici causa. ἀμείβομαί σε ὁ ἀεχὲς, donis gratiam compenso & tibi retribuo. τοῖς τοιούτοις ἀμείβεται τ' ἀναπτύξας ἐπείνοις, id est, hujusmodi factis sanationem illam penlare. item vltrò citróque eo, recedo. transeo, ambulo, præterueho. Apollon. χεῖνο ἀμείβων, terram transmittebant & præteribant. Nonnus, οὖλον ἀμείβων, viam pergens. In Epigram. νεκύων ῥοῦτον ἀμειβομένῃ, quæ traduxi, feu traieci & adduxi. ἀμείβεται σύλεσι, ingredi & fabrè tanuas, Euripid. Aliquando muto, permuto, commuto, Apollon. l. 2. ὄνον ἀμείβονται βοείτησιν, merces esculentas permutant. Plat. ἀπολαμβάνειν οὐλον τὸν ἀνθρώπου ἀμείβεσθαι, illam atque illam subinde ciuitatem mutans. Plutarchus de exilio, ἀμείβομαι γῆν ἢ οἰκεῖον, cælum cum terra commuto. Horat. Ode 17. velox amœnum sæpe Lucretilem mutat Lycæo Faunus. Lucian. in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, aliam subinde regionem mutans. ἀμείβομαι γυναῖκας, muto vxores, expulsa vxore aliam duco Hermogen. ἀμείβειν ὑγιᾶ καὶ ὀνόματος, nomen cum nomine cõmutare: transnominare, Sueton. In Epigramm. κύκνον ἀμειβόμενος, in cygnum mutatus. Item alterno. Plin. Alias fœminas tantum generant aut mares, plerunque alternant, id est, ἀμείβειν. Apollon. Rhod. παρὲκ γόνυ γοιοῖς ἀμείβων, i. σφοξάμενος, ἡ τὰ σκέλα μεταφέρων, alternans genua. γόνυ γονὸς ὀλίγον ἀμείβε, paulùm genua alterno. ἀμείβεν, ἀλλάσσειν, κίνησιν τοιαύτην συμβαίνει. διαδύειν, ἀνθρώπου ἀμείβειν παρατιθέναι. Euripid. in Androm. ἀπαγγέλλεις, ὡς μέρει τι ποιεῖν ἀμείβειν ἀπὸ χειρίδος. Euripid. Ἀμειβόμενος ἀπὸ ἵππου πεδὸν ἀμείβομαι, id est, ἀφεῖσθαι. item figere. Homer. vim propulso, vendico. Apol. lib. 1. οἱ ὠὰ ἀμείβουσι, κατὰ σὺ γ' ὑπέκυπτε ἀμίρας.

Ἀμειδὴς, ὁῦ ὁ ἡ ὁ

Ἀμείδητος. ου. ὁ ἡ ὁ. tristis, prima breui, tetricus, vultuosus, non ridens, ὃ ἢ ὦ ἐ ἐι μειδήσας, ὑδὲ γελάσας. ἀμείδητος ἀεὶ ἦς, libro 3. Epigramma. ἀμειδὴ πανυπτεῖ, id est, ῥοδίνῳ ἀμειδὴς, γέλασ Φ. σύγχνος σκυθρωπὸς, σποτεινὸς. ἀμειδὴς σφόσωπον. Adamant. in Physiogn. Ἀμειδήτους, aduerb. σκυθρωπῶς.

Ἀμείλικ Φ, infortunatus, miser, ἄθλιος, Hesych.

Ἀμείλικτ Φ, implacabilis, durus, acerbus, Hesiodus. ὑζωπὸς ἀμειλίκτοιο ὑπὸ θυμῷ. πικρὸς, ἀκοσμῶν, ἄμικτος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.

Ἀμείλιχ Φ. ὁῦ ὁ ἡ implacabilis, durus, immitis, difficilis, implacidus. ἀσυμπαθὴς, ἀδύσιάπητος: ὑπὸ τὸ μειλίσσω.

Ἀμειναῖος ὁ Δεκελεὺς, Amenias Decelensis, proprium viri Athenensis ex Decelea populo Atticæ, Plutarchus in Themistocle.

Ἄμεινον, ονος Φ melius antiquius, præstantius, βέλτιον, latius, potius, præstabilius, magis nomen & aduerb.

Ἀμείνων, ονος Φ ὁ ἡ, melior, ἰκνυδέστερος, βελτίων, potior, generosior, præstantior. ἐ μὲν ἐ κακὸν πιος, πολλῷ τὸ μέγεσθαι ἀμείνων, & reiectione τῦ ῥ, synæresique. μείνων ἡ ἀμείνων, & piconatimo τὸ ν. a μείνων.

Ἀμείνω, priuo aliquem portione, στερίσκω ἀπομοίρας, accusat. iungitur.

Ἀμεὶς, οὖμένες. Hesych.

Ἀμειψις, ὁ ὠν. ἡ, permutatio, compensatio, ἀμειψις ζωῆς vitæ permutatio, Nazanz.

Ἀμείωτος. ὁ. ὁ ἡ ὁ, integer.

Ἀμίλγω, μ. ξω. σ. χα emulgeo, σκοβέω, Dionys. de Situ orbis. Item in passiua significatione apud Homer.

Ἀμίλγω, μ. ξω. σ. χα emulgeo, elicio: Hom. Odyss. ἡ, Γαυλοὶ τε πηκτοῖσι τε τετυγμένοι τοῖς τε ἀμολγῷ Ibidem, ἐ ξεῖ ὑῷ Φ ἡ ἀμολγῷ ὅτε ἡ μυκάδας ἄγας. neque solum de lacte dicitur, sed etiam de cruore & aliis liquoribus. Propriè est immaturos fructus decerpere. ἀμέλγω τὸν ἀφρὸν τὸν κρατῆρα ἐδὲ κρατῆρα ὑποπίνειν. Vide translationem supra, ἀμέλγειν (inquit Comicus in Eunucho) τὴν ἡδονὴν ἐκ τοῦ πράγματος. id est, ἐδὲ ὑπόφορον τὴν ἡδονὴν, ὅταν εἰς ὑπερβολὴν ἀπαυθήσεις, καρπεῖν.

Ἀμιλλᾶσθαι, ἅπλεσι συρίσκεσι, ἀμιλλᾶσθαι ἀφορμῆς ὁ ἕνεκα. Hesych.

Ἀμίλλη, denique, sanè, profectò, certè, diligenter, sedulò, scilicet, videlicet, ὑπόθη, verbi gratia, non aliter atque. Aristot. ὅσπερ δ' ἀμίλλη ἄρθρων, vt faciunt, &c. Lucian. ταῦτα γὰ ἀμίλλη διηγήσασθαι, hæc certè narrarunt, &c. Plut. ὅσπερ ἀμίλλη ἡ πυθόνος εἶπεν, quemadmodum videlicet Timoth. dixit. ἀμίλλη pro πάγεροι, τὸ λεπτὸν, ἁπλᾶς, διὸ, οὖτως ἀμίλλη aduerbium. correct. nem significe. Aristophan. νὴ, ἀλλὰ πάλ' ἀμίλλη πόδ' οὐδὲς λοιδορήσεσθαι. ἀμίλλη δίδασκε, θυμάδεσιν ἐδ' ὑπνοι, id est, tace, tis securus es cures.

Ἀμίλικτος, ὁ, indiligentia. Cicero. negligentia, otium, contemptus, ὁ ἀμελὴς καὶ πεπτωκὼς, pro derelicto habent. Xenophon, Eurip. ἀμελεῖς δὲς αὐτὰ, ista ne cures. dicitur & ἀμελία, pro καταφρόνησις.

Ἀμελεῖ, vel ἀμελητὶ, incuriosè & immediatè dixit Gellius (nisi legendum, vt subjicit immediatè) contemptim, indiligenter, negligenter. ἀμελῶν verò non cunctanter, exemplò, actiuum. ἀμυπρόθετος, τὸ χαῖρε μακάρτατος χαμὲς ἡ ὕστερόθετος, sine dilatione & cunctatione.

Ἀμελεῖς οἱ, inertes.

Ἀμελετησία, ας ἡ, ignauia, negligentia, incogitantia.

Ἀμελέτητος. ὁ, ἦ, ἐcurus, otiosus, immeditatus.

Ἀμελὴς μ. ἡτ. π. ης, negligo, omitto, sine cura sum, aspernor, detrecto. ὁ ἀνὴρ ὁ, depono curam, Actu. Genit. iungitur. Plat. in apolo. ἡμεῖς ἀπὸ τῶν ἡμ. μελῶν ἡ αὐτῆς ἡμῖν ἀμελοῦμεν, & cæ omnia mea neglexisse, & ea neglegi sustinuisse. Idem ibidem, ὑδ' ἀμελεῖται ὑπ' ὑδὲν τὰ τοῦτ' ἐκείνων τε, neque à diis hu iusmodi neglguntur. ἀμελὴς τ' ὀρχήσεις Xenoph. iram missam facio. ἀμελεῖς τὸ ῥῆνον, idem Xenoph. Demost. ἀμελεῖν ἐδὲ τούτε. ἀμελήσατε τ' ἐμπαθεῖς, non satis habens ingurgitari, & ἀμελῶ ἀφεῖναι, non curo prætendere.

Ἀμελῶμαι, negligor, habeor, pro derelicto, cura destituor, contemnor. Plato, πολλ. ια. διαμένει ὁ ἀληθὴς ἐ τὰ ὑπὸ τοῦτος ἀμελεῖσθαι τὸ ἀδίκειν. ἀμελοῦμ Φ, cui deest custodia, apud Thucyd. ἀμελοῦμ Φ, neglectus, vnde abueib. ἀμελοῦμος Xenoph. ἠμελοῦμεν ἔχειν, pro derelicto habeo, sum indiligens. ὡς ἀληθῶς τῷ ταύτου τῷ ὁμοιοθέτῳ, in mentem venit talium nomothetæ, Æschines.

Ἀμελὴς, ὁ Φ, ὁ ἡ ὁ, neglgens, piger, incultus, incurius. ὅ ἐ ἀπὸ ἐ ἀμελὲς τῷ πλουτοῦντι, neque verò ea res curæ non est diuti.

Ἀμελησία, ας ἡ, fecuritas.

Ἀμελητὶ Φ, ὁ, negligendus.

Ἀμελητὸς, negligendum est, in posterum is ducendum. Isocr. in Euago. τῶν πάντων ἀμελητέον, hi negligendi sunt.

Ἀμελητὴς negligenter, contemptim, promptè, citò, citra curam.

Ἀμελία ας, ἡ, discrepantia, dissonantia à μὲν Φ significante carmen à quo & oppositum hujus ἐμμελὴς, & ἀμελία. id est, incuria & negligentia.

Ἀμέλλ ἐδήκη, ἡ, ἀμέλ Φ actio de damno dato. videtur tamen verbum illud sonare potius actio in negligentiam.

Ἀμέλωτος, ὁ ἡ ὁ, non futurus, non differendus. Lucianus, in Nigrino. πῶν γὰ ἀμέλωτον τῇ σοῇ τὸ κακὸν ὁρμῇ, censebat enim incunctabilem seu irretardandum esse ad honestem impetum.

Ἀμελῶς, indiligenter, Terent. negligenter, contemptim, ofcitanter, legniter. Gaza de Senectute, ἀμελῶς ἔχειν πρὸς ἕτερ τὰ ἐκείθη, rem familiarem negligit. Xenophon, ἀμελῶς ἔχειν πρὸς θεοὺς, deos contemnere.

Ἀμεμπτ Φ, ὁ, irreprehensus. Ouid. inculpatus, αἰτιάλητ Φ, ἀμεμπτ Φ εἰλία, sine conquestione & querela, vt amicis non queribuodus, siue vt Gell. non morosus & iurgiosus, οἰκ Φ ἀμεμπτ Φ. Posteriue significatum Atticis elegantius habetur: Sicut ἀθέμιτος, qui non videt, potius quàm qui non videtur. Plutarch. in Pericl. τὸ ἐκθέλειν τ' ἀνθρώπου ἀμεμπτ Φ, specie decorus.

Ἀμέμπτως, sine crimine, inculpatè, sine querela, rectè, ἀμεμπτέως ὑγιαίνων, salubri constitutione corporis, Galen.

Ἀμεμπτος, inculpatus, Nonn. ἀμεμπέτως, inculpati in Epigram.

Ἀμεμφία. ας. ἡ, probri & sceleris immunitas, actio irreprehensa & inculpata, factum quod reprehensione vacat. Æschyl. ὡ ὑπὲ ἀθὲ ὅ. ἔως ἐπιλανθάνεσθε ἡ ὦ ἀμεμφία φίλοις, est quod amici conciliatorem culpent & accusent.

Ἄμεμφος, per syncopen pro ἀέμφαος hoc autem Doricum est pro ἄεσσ à them. ἀσ τ' ἐστ. Eust. qui ipsum exponit κορέσιμος.

Ἀμενηνὸς ὁ, ὁ ἡ ὁ, debilis exilis, ἀδύνατος, qui citò deficit, fragilis, exhaustus viribus, euanidus. τὸ ἀμενηνὸν, debile, euanidum. ἐζ' σῆμα τ' ἀμενηνὸν ἀνάγειν. & v pleonastico. Etym. Hom. Odyss. ἀ. Πολλὰ ἡ γοιοῖς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, id est, ἀδύνατα ἰσχύειν τὰ ἐ αἰσθάνεσθαι δυνάμενα, ἀμενήνων verò ἀ δυνάμενον ἀμενηνὸν ὄντως, apud Hom. Paræmia est apud Suid. ὁ κατὰ ἀμενηνὸν: vel

κατὰ

κεκτημένῳ, in homines nullius pretij, & contemptione dignos potius, quàm æstimatione aliqua aut reuerentia. Vtitur & Theoph. histor. lib. 3. c. 12. φύλλα λεπτότερα. folium, ἄμφωτον, tenuius atque debilius: vel magis caducum. Et lib. 4. c. 13. de semine iunci.

Ἀμβλυόπιον, μ. σ. κε. debilito, diminuo, Heliodor.

Ἄμβυστ, impatienter ὑποφέρων.

Ἀμέ, Dorice pro ἐμοῦ, i. dies. Pindar. ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄ᾽ φῶς.

Ἀμεγέθ, ὁ. τό, nox intempesta, quasi ἀμεσονύκτ. τὸ μεσονύκτιον, nox concubia, media.

Ἀμᾶσθαι, premere, terere: propriè de olea. & Χποτερέν.

Ἀμασθὲν μ ἱστὸν, ossifeo, priuo portione aliquem. Gen. & accuſ. δὸν ἀπὸ κύκλου γλυκέος ἀπὸ ἀμάσης, quum cygnum vita spoliauerit. ἀμάξιν τὸ ἀφαιρῶν ἀπὸ τὸ κοινὸ τὸ διηρῆσθαι, inquit interpres. ἀμάρβυν ἀπὸ τοῦ florem carpo, in Epigr. ἀμάρβειν τὸ ἀνθεμουσὸς ἦρ Χποτερέν τὸ μάρβιν ὁ δὲ βλάπτειν, ἀλλ᾽ μέρεσι ποιῆσαι ἀφαιρῶν.

Ἀμαρῆς, ὁ. ὁ ῆ, indiuiduus. τὰ ἀμαρῆ, inſecabilia. ἀμαρὴς parte carens Luc. de calumnia, ἀνὴρ ἀμαρὴς ἀπὸ τοῦ τὰς κίσεις, iuſtitia non ſtudio partium iudicare vt vertit Melanc.

Ἀμεμφ, sum ſecurus, ſecurus ago, Nazanz.

Ἀμεμφίᾳ, ἡ. ſecuritas, libertas, tranquillitas, indolentia.

Ἀμέμφ, ὁ. ὁ ῆ, ſecurus, tranquillus, ſine cura, & ſolicitudine. plus eſt quam ἀδιάφωρος. Sophocl. ὑφ᾽ ὧν ἅπαντα κεἰμαι ἡ ἀμέριμνος, ὥτ᾽ ἀεὶ πυκνὰς ὀρθοῦσι παρθένοις κόμας λυγρὰς. iaceo ſecurus amoriui, deliceat, vel ἀμεριμνος, πανυμέριμνος. τὸ Ἀμέλημον, ſecuritas.

Ἀμελίστος, ſecuiè.

Ἀμελὲς, pro ἀμέριστ, i. homines in Epigram.

Ἀμελὲς, ὁ. ὁ ῆ, indiuiduus, inſecabilis, indiuiſus.

Ἀμελὲς, eſt Laconib. τὸ πολὺ decet. Heſych.

Ἀμερμιδὲς, iduerbium, citra ſolicitudinem. Suid.

Ἀμερὸς, Heſych ἄπρεπὲς imperitus, inexpertus.

Ἀμερτάμενος, qui priuatur nuptiis, Nonnus.

Ἀμεσσὸς λύσσα cæca rabies & excors, vecors.

Ἀμεσὸν, mentem emouens, noxium βλαβερὸν, Heſych.

Ἀμερὸς, turpe. ἀσχῆμον, Heſych.

Ἄμεσον, apud Hippoc detrahens & ſumens. ἀφαιρῶν ἢ λαμβάνων. Gale.

Ἄμε: Dorice, prior, e longa, pro ἀμείς, nos.

Ἀμεσὸς, ὁ. ὁ ῆ, medio carens.

Ἀμέσως, linc medio. ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, κυρίως, per ſe, propriè nullius interuentu ſtatim, immediatè. Gellius.

Ἀμετάστατος, ὁ, non tranſiens Cleomedes lib. 2. de Sole. ἀεὶ ὂν ἢ ἀλλοῖον τε, καὶ ἀμετάστατον. Ἀμετάβατα ἡήματα, verba quæ Grammatici vocant intranſitiua, quia eorum ſignificatio in aliam perſonam non tranſit: talia ſunt, ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, poſſidentis enim vaius propria ſunt. nec alium admittunt.

Ἀμεταβλήτας, ὁ, immutabilitas Cic. de fato. Theophraſt. de Cauſis plant. lib. 6. cap. 28. τὸ ἐφαρμὸς τῆς ἕξεως ὑπαναμένειν διαπαντὸς, inquit, διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

Ἀμεταβλητὸς, ὁ, ὴ, ὸν, immutabilis. vnde φωνὴ ἀμεταβλητος, immutabilis, id eſt μονότροπος, quæ ſemper eadem. αἰὼν ἀμεταβλητος, æternus, æter purus, Alexand. Aphrod.

Ἀμεταβλητος, idem.

Ἀμεταβλητος, ὁ, ὴ, ὸν, auarus, tenax, reſtrictus, immunificus, Plaut.

Ἀμεταβλητος, nemini quicquam impartiendo.

Ἀμεταβλητος, ὁ, ὴ, ὸν, firmus, immutabilis, ἄτρεπτος, ἀκίνητος. ἀμεταπτώτος in epiſt. ad Hebr. cap. 6.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ὴ, ὸν, immobilis, immutabilis, qui non facilè quouis abduci poteſt.

Ἀμεταμελήτως, quaſi immutabiliter. ἀμεταμελήτως ἔχων ſum immutabilis, Iſocr.

Ἀμεταμέλητος ὁρμὴ, impetus irreuocabilis, ἀκατάστατος.

Ἀμεταμέλητος, non pœnitenda, quorum te non pœniteat.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ὴ, ὸν, cuius non pœniter. Plat. νόμ. Σ. τὸ πεφυγμένον αὖτοῖς ἀμεταμέλητον γίγνεται μεταμέλητος δ᾽ οὐδὲν, non pœnitenda voluptas. ἀμεταμέλητον χρῆσιμον. donum non pœnitendum, Paul. cap. 11. ad Rom.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ὴ, quem non pœnitet, pœnitere neſcius. ἀμεταμέλητος καρδία. cor pœnitere, vel reſipiſcere neſcium Paulus ad Ro. c. 2.

Ἀμεταμέλητον, τὸ, nulla perſuaſione mutabile.

Ἀμεταπτωτος, ὁ, ὴ, ὸν, qui à ſententia dimoueri non poteſt, indeprecabilis, Gellius.

Ἀμεταπλάστος, ὁ, ὴ, ὸν, non tranſformatus.

Ἀμεταπότητος, ὁ, ὴ, ὸν, velut intranſmutabilis, qui tranſmutari nequit.

Ἀμεταπτωτος, ὁ, ὴ, ὸν, ἀμεταβατος, immutabilis, immotus roborecorporis, conſtans, vt ἑστὼς μένει ἀμετάστατος καὶ βεβαίως. Plato de repub. ὥτε ἀμετάστατος μένει ἀνὴρ ἐκεῖνος, iit conſtans ad mortem vſque, tenax propoſiti & firmus. Ἀμεταπτωτος διάνοια conſtans, certa & comprobata compoſitio, apud Galen. lib. 1. ἐξ τόπου. ἀδιαπτωτος καὶ ἀκατάστατος etiam vocatur à Galeno, & Paulo, atque Aetio. Ἀμεταπτωτος, inquit Suidas, propriè de corporibus dicitur, quæ διὰ τὴν ἰσχὺν μὴ πίπτουσι, διὰ τὴν ἰδιότητα μὴ μεταβάλλει. & per tranſlationem dicitur, ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀμετάπτωτος.

Ἀμεταστρεπτὶ, ſine conuerſione, ἀνέκκλητος, ἀνεπιστρεπτὶ, ἀνεπιστρεπτὶ, ita ne retrorſus. vel retro aſpiciat. Ouidius, non ſetrouerſa fugies, ita vt te minimè conuertas, ne reſpiciens quidem à tergo, vt Loth ruberet è Sodomis fugere. ἀμεταστρεπτὶ. Plato 10. de legi. τὰς ἢ πρὸ κακῶν συμφορὰς φεύγειν ἀμεταστρεπτὶ ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν, Lucian. Melius ſcribitur ἀμεταστρεπτὶ. lic apud Appian. in fiber. ἀμεταστρεπτὶ διώκειν αὐτούς.

Ἀμεταστρεφὲς, ὁ, ὸν, ἀμετάστατος, immutabile.

Ἀμεταχείρεστος, ὁ, ὴ, ὸν, intractabilis, incomprehenſibilis, δύσληπτ, Ariſtoph.

Ἀμετέρ, noſtra, pro ἡμετέρα, Dorice.

Ἀμέτρ, ὁ, ὴ, ὸν, expers. ἀμέτρα κακὰ, ſolida, inanitatis expertia, exors, non particeps, ἀμέτοχ.

Ἀμέτρητος, ὁ, ὴ, immenſus. ἀκατάληπτ καὶ ἀπεριόριστος, Lucian. in Alyo. ἀμέτρητον δέλον ἔχειν τῶν ὑστερογρώφων.

Ἀμετρὴ, ſine menſura, immoderatè.

Ἀμετρία ας, ἡ, immoderatia, redundantia, nimietas, immenſitas, immoderatio Lucian. ἡ τῶν γυναικῶν πρὸς τὸν ἔρωτα ἀμετρία, i. mulierum immodica lamentatio.

Ἀμετροεπὴς, ὁ. ὴ. ὸ, profundus immenſum, vel in immenſum.

Ἀμετροεπὴς, ὁ. ὴ. ὸ, immodeſtus lingua, varus verbis, ſine iudicio & modo loquens, ſine delectu & modo multa effutiens, qui ſupra modum loquitur. φλυαρῆς, locutuleius. Hom. Iliad. β, de Therſite loquens, μωρὸς ἀμετροεπὴς ἠλιθάτα.

Ἀμετροῤῥαπὲς, ſupra modum improbus.

Ἀμετρ, ὁ, ὴ, ὸν, immenſus, immodeſtus, immoderatus, ſine moderatione & menſura, modo carens, immodicus, ἀμετρα ὑβρίσθαι, immodicè elatus, Nazanz. ἀμετρον τὸ, exceſſus menſuræ, Lucian. ἀμετρ ὀργὴ, ἴτ᾽ intemperans. ἀμετρα ὑπὸ idem Luc. dixit verſus ſuam menſuram excedentes qui longiores ſunt quàm pat ſit pluréſque habent ſyllabas. κακοσύνθετα eidem.

Ἀμέτρως, immoderatè, immodicè, ſupra modum, nimium. ἀμετρότατα ψυχὴν dixit Alexander Aphrod. vehementiſſimè, vel plus ſatis frigefactum: & ἀμετρότερον ὑπνῶν. pro violentius agere, lib. 2. Problemat.

Ἀμεῦσιμος, inutilis, peruius, πορεύσιμος, Apollon.

Ἀμεύω, πορεύσιμα ἀμείνομαι Etymol.

Ἀμηλ, ἡ, falx meſſoria, falcula. Item inſtrumentum foſſorium, quo foſſores aggerarij vtuntur: Νῦν τὸ ἄμηλ, quod eſt, κόπελον ἢ δικέλλιον. Ariſtoph. πατὴρ ἄμμις λίθους ἤλκυσεν. ab hoc nomine fit διαμήλιον. apud Thucydidem, id eſt, διασκάπτοντες. Exponitur autem σκάλευε πάλιν, id eſt, foſſorium inſtrumentum. Apud Plinium in epiſtola ad Traianum legitur hama aſpiratum. Nullum, inquit, in publico ſipo, nulla hama: quod aliud inſtrumentum ſignificare videtur Budæo in Comment. ἄφῳ τὸ ἄμμι, quaſi τὸ ἄμμι ἢ ὑφ᾽ ἢ ἕλκων πολλὰ ἄμμι, à Latinis dictũ eſt rutrum. Suid. exponit τεκτονικὸν ὄργανον, tradit que falſo vocatum πυρσμῶν. tradit etiam parœmiam ἄμμες ἀπ᾽ ἄτων, εἰ ἢ ἀπρονοήτου σκάψας, dictum in eos qui aliud rogati, aliud reſpondent in quo ſcribit tur ἄμμι aſpiratum. hamam verò inter inſtrumenta ruſtica reposuit Cato, de Re ruſtica cap. 133. Sed Plin. epiſt. 250 pro inſtrumento id incendia compeſcenda. Heſych. ἄμμι interpretatur σκάψασι καὶ ὄρυξι σκάλαι, ἐς ἃ ἐξελκόντο ἐξίσχαι σὺν ἐξ ἀφῆς τὸ μὴ βαίνειν. ita vt etiam ἄμμι ſit hauſtorium inſtrumentũ vt σκάφη.

Ἄμμι & ἀμέι, quodam modo, aliqua ex parte, mediocriter, vt Galenus exponit apud Hippoc. κατὰ τινα τρόπον, ἢ τὴν μέσην μετρίως.

Ἀμῆ, Dorice i. noſtra.

Ἀμήχ ὁ, ἀμήχανα ἡ, ἀμήχανον, i. ἀπαντᾶχῶ, Ariſtophanes, & ὅπως ἀμήχανον ἦ, κρὸ τοῦ πιεῖν.

Ἀμηχάτως, ſine ἀμηχάνως, quodammodo, aliquo modo, quoquo modo. Chryſoloras. ἀμηχάτως ſcribendum cenſet eum denſo ſpiritu. & pro ἀμήθεν, ἀμηχάνως.

Ἀμηλ, nad. Iabilis. ἀκαλλιέλαιος Creten. Heſych.

Ἀμηλιάδες, ἡ, ὑστηχέρπτες, occurſu difficilis & intractabilis, Plutarch. in Problem.

Ἀμήλιος, ἡ, μιον, minium, Dioſcor. lib. 5. cap. 102.

Ἀμήλιτος, nulli ira concitatus, ſerenus, ſine ira. Plutarch. ἀεὶ ἀρχῆσας διαφυλάττων μετ᾽ ἐμπειρίας ἤθους ἡ ἀμήλιτον ἢ μανότ.

Ἀμήλιτος, ſimulitate abiecta, ἀμειμήτος.

Ἄμμυρτον, infinitus, continuus. Apol. 2. Argo. ἀμμ. ἀ γῆρας ἀμέμφωτον ἐς τέλ᾽ ἔλκει, ἀτέλεστ, ἀπέφατον, ὥτ᾽ τὸ τλᾶν μὴ ἔχειν, i. in perpetuum tranſitione ſumpta, κατὰ τὴν μεμφομένην ἕξιν.

Ἀμήν. ὁ, placentæ genus lacteæ. apud Ariſtoph. in Pluto, ἀμητὰ τε φοινίσσοντα ἰῶν τυτθόν. Athen. lib. 14.

Ἀμητοκὰ, diminutiuum τῦ ἄμητ, placentula. Athen. lib. 14.

Ἀμητὸ ὄρος, ἡ, meſſor, θεριστὴς, & ἀμήτειος fœm.

Ἀμητορίδαι, vocant Cretenſ. indigenas, Heſych.

Ἄμητ, ὁ. accentu in antepenultima ſignificat meſſem, i. ſingem ipſam. Heliodus, ἀφ᾽ ἧς ἀφύτευσε δέλε κρηνὴ ἀμήτου, de ſerendi temporibus. Lucian. Heliodus accepit pro collectione frugum. Item illaboratus, infectus, ab ἀμάω. ἀμητὸς verò, ὁ, accentu in vltima, tempus ipſum meſſis. ἀμητὸν ἦλθ᾽ κατὰν ὰς τὸ πεμπὲ ἢ συνεκκαίων τὰ λοιπὰ ἄγαι, reliqua tempora demetendis fructibus

aut percipiendis accommodata sunt. Homer. Iliad. τῆς τι πλείστων μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν Ἀμητός τε.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, matre carens, sine matre, matris ignotae, ἢ κακομήτωρ. Sophocl. in Electra.

Ἀμηχανέω, ῶ, μ. ήσω, α. ηκα, inops mentis sum, anxius seu perplexus, haesito, dubito. ἀπορῶ. Euripides, τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; τὰ δ' ἀμηχανεῖν, aliarum rerum nullam inire rationem, Thucyd. Item sum irremediabilis, sum immedicabilis. ἀμηχανῶν λῦσαι quum soluere nequiret. ἀμηχανῶν τῷ ἔρωτι, amore victus. ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, i. consilij inops penitus, omnino confusus, Aesopus. ἀμηχανῶ, τὸ ἀπορῶ καὶ οὐχ εὑρίσκω μηχανήν. etiam pro ἀποτυγχάνω. Herod. lib. 1. ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός.

Ἀμηχανής, έος, ὁ καὶ ἡ, stupefactus. Ἀμηχανέοντο, πολλοὶ Xenophon.

Ἀμηχανία, ας, ἡ, consilij & mentis inopia, desperatio, summa rerum inopia, imbecillitas, inopia, difficultas, inertia, impossibilitas, sic Valla apud Herodotum, ἀπορία, ἀδυναμία. Xenophon, ἀμηχανίᾳ συνέχονται. Apollon. ἀμηχανίῃ ἔχεται. Eius contrarium, πολυμηχανία· ἀμηχανίῃ κατεμάρφθη &c. id est, ἀπορία.

Ἀμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, impotens, ἄπορος, inops consilij, improuidus, inopinabilis, immensus, perarduus, ἀβοήθητος, impeditus, difficilis, irremediabilis, irreparabilis: item pro inusitato & inexpugnabili, & indefatigabili. Homerus Iliad κ, σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ, i. πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἢ ἀκοπίαστος. pro improuido Aristoph. in Ranis, καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. pro graui & irremediabili, Apollon. 2. Argonau. ἠμβροτον, ἀασάμην τι κακὸν καὶ ἀμήχανον αὐτὴν. pro arduo & perdifficili, Iliad θ, ἀμήχανα ἔργα γένοντο, id est, πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις χρείη μηχανὴν εὑρεῖν, ἔργα δεινὰ καὶ χαλεπά. pro stulto & simplici, Euripid. in Hippolyto, ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχεῖα μωρίαν ἀφῃρέθη. A Platone, ἀμήχανος χρόνος ὅσος, dicitur tempus inaestimabile. ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, non datur cernere, non licet videre, fieri nequit vt videas. Philo de mundo, ἀμήχανον δ' ἑκάτερον, i. vtrumque eiusmodi est, causam vt comminisci eius nequeas. Chrysostom. ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θεῷ ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν. supra vires est hominis cum Deo ferre colloquium: id est, κρεῖττον ἢ κατ' ἄνθρωπον, λαλῆσαι θεῷ, vt idem mox in oratione de precatione. Plato in Apologia, ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονία πάντως, inaestimabilis prorsus esset felicitas, incomparabilis, mira, mirifica, singularis. Idem in epistola, βίος ἀμήχανος μακαριότητι, vita felicissima. Vnde ἀμηχάνως ἔχω, id est, nequeo. ἀμήχανον κάλλος, quod nemo imitari possit, ἀμίμητον.

Ἀμηχανοποιεῖσθαι, ex Hippocrat. adfertur pro malè machinari machinas.

Ἀμηχανοῦντες, οἱ, ignorantes, consilij inopes.

Ἀμηχάνως ἔχω, nequeo.

Ἀμία, ας, ἡ, amia, piscis genus, in Epigrammat. Lascaris amentum interpretatur. dictas autem ἀμίας vult Athen. ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed & Aristot. scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις esse enim συναγελαστικάς. vide Athen. lib. 7. Plin. lib. 9. cap. 15.

Ἀμίαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, Sil. Ital. incontaminatus. Varr. & Liu. purus. In epist. ad Hebr. cap. 13 ἡ κοίτη ἀμίαντος, cubile impollutum. ἀμίαντος λίθος, amiantus lapis, in Cypro nascitur, scissili alumini similis, quo, vtpote lento, telas conficiunt, quae in ignem coniectae accenduntur quidem agúntque flammas, sed nulla amissa parte nitidiores euadunt, Dioscor. lib. 5. cap. 148. Plinius lib. 36. cap. 19. vide Στυπτηρία.

Ἀμιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, non mixtus, impromiscuus Gellio, simplex, purus, syncerus, ἀμιγὴς πάσης ὕλης, nulli omnino materiae mixtum. ἀμιγὲς τοῦ φαύλου, non mixtum vitioso, Lucian. ἀμιγές ἐστι τοῖς φαύλοις, non est mixtum malis, Aristot. magnorum Moral. libro 2. Dioscorid. lib. 1. cap. 74. ἀμιγὴς ἔλαιον, impromiscuus & liber oleo, qui nullam olei mixtionem admisit, cui oleum non est admixtum. Apud eundem lib. 1. ca. 81 ἀμιγὴς ξύλων, liberum lignis, liberum cortice, i. ligni expers. ἀμιγὴς ἑτέρας φύσεως, nulli materiae permixtum, lib. 5 cap 113. ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, adeps sanguinis expers, adeps impromiscuus sanguine, lib. 2. cap. 94. ἀμιγὴς οἶνος, merum vinum, i. purum, lib. 5. cap. 13. ἀμιγής, καθαρός, ἄδολος.

Ἀμιθα, apud Anacreon. genus edulij & condimenti.

Ἀμιθρεῖν, numerare, ἀριθμεῖν, Hesych. Suid. etiam testatur ἀμιθρῆσαι à Callimacho accipi pro μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι facta literarum μεταθέσει.

Ἀμιθος, Hesych. μύλων.

Ἀμιθρόν, idem Hesych. ἀριθμόν.

Ἄμικτος, ὁ καὶ ἡ, purus, syncerus, non mixtus, non commixtus, misceri contumax, merus, morosus. Gregor. Nazanz. ἄμικτα μίγνυνται, miscentur quae à mixtura abhorrent. τόπος ἄμικτος, dicitur ab Isocr. in Euagora, locus ferus & immanis, i. nullum hominum consortium admittens, & ἄμικτος γαῖα ab Euripide, quae aliena commercia respuit.

Ἀμίλικτος, durus. σκληρός. scrib. potius ἀμείλικτος.

Ἅμιλλα, ης, ἡ, certamen, contentio, dissensio, dimicatio, concertatio aemulatio. ἅμιλλα ἀρετῆς, studium virtutis. Plat. de Legib. ἅμιλλαν ποιοῦμαι, aduersor. Isocr. ἅμιλλαν ποιοῦνται, certatim eunt. εἰς ἅμιλλαν καταστάς, competitorem habens. ἅμιλλαι τῶν τεχνῶν, artium specimina, Isocrat. θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται, dum labores spectant & certamina, offenduntur. ἅμιλλα, ἀπταγώνισμα, ἔρις, φιλονεικία ἀγών, ἐξίσωσις, δρόμος ἀγωνιστικός.

Ἁμιλλάομαι, certo, sum competitor, contendo, certatim propero, decerto, βοηθῶ, id est, certando adsum & succurro, vehementer do operam. ἁμιλλῶμαι πρός σε, tecum contendo, Lucian. Plat. de Repub. ἁμιλλήσεται ὡς ἔχει Isocrat ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι πρὸς τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Plat. in Legib. ἁμιλλησάμενος τὸ στάδιον, stadium cursurus. Euripides ἁμιλλῶμαι τόνδε λόγον, hac contendo oratione, ἁμιλλῶνται πρὸς τοῦτο, ad hoc certatim contendunt, Plut. in Apoph. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, de victoria inuicem contendentes, aemulatione victoriae inuicem contendentes. ἁμιλλῶμαι πρὸς τὴν τύχην, Aristid. aduersus fortunam contendo. Xenoph. ἁμιλλωμένοις ἐπὶ τὰ θεῖα. Plutarch. in Numa. ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος, certare artifices de similitudine, id est, ad effingendum. ἁμιλλῶμαι συμφερόντως πρὸς τοὺς γέροντας, Libanius in epist. ἁμιλλώμενοί μοι περὶ δόξης, Bud. in epist. τὸ ἁμιλληθέν, certamen. Datiuo iungitur aut accusat. mediante πρός Lucian. in Saturn. πρὸς ἀλλήλους ἁμιλλώμενοι, Plat. 1. de Repub. ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equis certantes. Ibidem, ἁμιλλήσεται ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ, certabit vt omnium plurimum habeat. ἁμιλλᾶσθαι pro aemulari, id est, inuidere, poni videtur, apud Nazanz. datiuo iunctum.

Ἁμιλλάω, contendo, celeriter scribo, vel quid aliud facio.

Ἁμίλλημα, ατος, τό, certamen.

Ἁμιλλητήρ, ῆρος, certator, contentiosus. Nonnus. ἁμιλλητῆρα σιωπῆς μῦθον aemulum silentij & aduersarium sermonem.

Ἁμιλλητήριον, ου, τό, locus in quo decertatur. ἁμιλλητήρια etiam exponitur ἀγωνίσματα.

Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ, concertatorius, Cic. vnde ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Arist. d. καὶ ἵπποι πολεμιστήριοι.

Ἀμιλλότερος, ου, ὁ magis litigiosus.

Ἀμιμητοβίος, ου, ὁ, vita inimitabilis.

Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis. Plutarch. in Pericle, ἀμίμητος μορφή, forma singularis, nec imitatione ab vllo exaequandus. ἀμίμητος πολιτεία, respublica quam nemo possit imitari, Plutarch. in Lycurgo.

Ἀμῖν pro ἡμῖν Doricè, nobis, inquit Vrbanus Gram.

Ἀμινίας, proprium τοῦ ἄρχοντος Atheniensis, Aristoph. interpres.

Ἀμιννία σμύρνα, myrrha aminnea, genus myrrhae, Dioscorid. lib. 1. cap. 78. Marcellus tamen minnea interpretatur, Hermolaus minnaea, aliàs minea. ἀμιναία σταφυλή, aminnaea vua. Dioscorid. lib. 5. cap. 7. ex ea nondum matura omphacion faciendum incuit. Hesych. autem Ἀμιναῖον, δι' ἑνὸς ν. τὸν οἶνον λέγει, ἡ γὰρ πευκετία Ἀμιναία λέγεται.

Ἀμίξαι, Hesych. affert pro οὐρῆσαι, mingere, addens, scribi etiam ὀμίξαι, legitur apud Etymol. quoque.

Ἀμιξία, ας ἡ, misturae defectus, commerciorum penuria, permistionis expers vitae genus, synceritas. ἀμιξία διαίτης, fuga vitae humanae, Lucianus. Herodotus, ἀμιξίης ἐούσης πολλῆς χρημάτων, quum laboraretur vehementer ex aere alieno. Item inhospita vel inhospitalis natura, congressus siue congressionem hominum refugiens: qualem depinxit Lucianus Timonem illum μισάνθρωπον.

Ἀμιον, Etymolog. σκύφος ἀργυροῦν.

Ἅμιπποι, duo equi iugati. Iisdem pro equitibus qui ex equo pugnant: vel equorum par desultoriorum: in vno sedet eques, in altero auriga. de his celetibus equis intellexit Hom. inquiens: θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. dicitur ξυνωρίς, equi biiuges, ζεύγνυται. apud Thucydid. & Xenoph. ἅμιπποι sunt milites duplici genere pugnae habiles, vt & ex equo, & pedibus pugnare possint: dimachas vocat Q. Curtius, & Grammatici ita exposuerunt: διμάχαι οἱ λεγόμενοι ἅμιπποι, οἵ τινες ὅτε μὲν πεζῇ, ὅτε δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Philocorus etiam ita vocauit velites καὶ προδρόμους

Ἀμίς, ίδος, ἡ, matula, matella, vas vrinarium, οὐράνη apud Athen. apud Pollucem, libro 10. οὐρανή. Sophocli ἐνουρήθρα, Athenaeus lib. 1 Αἰσχύλος ἦν ὁ ἀπρεπῶς που εἰσάγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. dicitur ab ἀμίξαι, i. οὐρῆσαι ἢ ὀμίξαι. Hesych. ἀμίδα explicat per σκεῦος.

Ἀμίσαλλος, Etymol. est ὁ δυσάρεστος difficilis & molestus, vtpote qui ἄλλο ἢ μίσγηται, dici enim ait κατ' ἔνδειαν τοῦ γ. pro ἀμίσγαλλος, afferens ἀμίσαλλοί τε γέροντες.

Ἀμίστερος, inexaturabilis, insatiabilis. ἀκόρεστος. Hesych.

Ἀμισέστερον, minus molestum, apud Xenoph.

Ἀμισής, έος, ὁ καὶ ἡ, charus, sine odio, non odiosus.

Ἀμισθί, sine mercede, gratis, Lucian. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν ὧν ποιοῦσι. Nazanz. εἰς τὸ ἄγ. πάσχα, περίκα ὑπέρχη καὶ ἀμισθί, id est, gratis & sine mercede.

Ἄμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, stipendio carens, mercedis expers, sine mercede, gratuitus non mercenarius. ἀμίσθους ἱππέας παρέχει, i. equites suopte stipendio praebet. Nazan. ἰατρείαν ἄμισθον, gratuitam medicinam. ἄμισθος διδάσκαλος, gratuitus magister ac sine minerual.

Ἀμί-

Ἀμείνων πάσης, Etymol. dici ait τὸ μὴ κακοῦργον ἢ ἀδίκαστον, qui nondum sectus est in frusta nimirum ἀ μεμερισμένον.

Ἄμεν ὦ, ὁ ἡ ὁ. carens pediculo: vide in Μικῶ.

Ἀμεσόδαρος, Amisodarus, Lycius fuit dux, quem Lycij etiam vocant ἰσάρεα, id est, Isaram, Plutarchus de virtutibus Mulierum.

Ἄμεστα Cretensib. sunt ἀκοντα, parua teste Hesychio.

Ἄμεσθε, ὁ ἡ ὁ, mittam seu cingulum non habens. Callimach. hymno in Dianam. πάσας ἀμέσθους, πάσας ἐπὶ πάλαι κώπησι vbi Schol. expon. ἄζωστος & μὴ ἀναστρατοδρόμους quia inuptæ (inquit) ibant discinctę & zonas soluunt ἀ μόνον ἀναστρατοδρόμους.

Ἀμεσπόνδων, ωτος, ὁ, habens vestem non cinctam zona, dicinctus: a primat. ἀ πρὸ ζώνα, & χιτὼν, vestis. Sic balteo, Lyciorum epitheton apud Homer. Iliad. π.

Ἀμεσσάλασσος ὁ ἡ ὁ. ἀ ὡχ θαλάσσιος, id est, maritimus, maritima. ἀ ὡ χαλάσσαν λέγων. id est, insidi portus Lemnon. Eostath. in Homer. Iliad. α. Hesych. ἀφεσπίμενος & ὡ δυσόρμενος, item alij ἄμικτος ὁ ἡ συναφὴς τοῖς τῶν ἄλλα πράττειν, seu quia οἱ τῶν ἄλλα πράττειν οὐ ὀφείλουσι μεγάλως.

Ἄμεσσα, ατος, το. copula, nexus, nodus, vinculum, vitta, fascia, χρυσίον, funis, amentum, restis, ζώνη apud Dionys. de Situ orbis, ἐσάμμος ἐχούσης ἀκαλύπτας ἀμεσσα ὀφρύσης, Interpr. exuitur baltheo phareträ. ab ἀ πόμμ. in Epigramma. ἄμεσσα παρθένε ἀμμα τὰ adagij modo dicitur de his qui sunt moribus altutis & fraudulentis, vel parùi candidis & simplicibus, causam vide apud Suid. Xenoph. pro maculis rerum accipere videtur. Ἄμμα ὀφρύκλινον, hue ὀφρυκλινικὸν ἄμμα, nodus Herculis, de quo Oribasius, & Plinius libro 20. cap. 6. Athenagoras in Apolog. Plura nos in Supplemento.

Ἀμεσσί, Etymologo est πρὸς ὃ μήτηρ κρὸ ὑποκορισμοῦ, inquit, additque Rhemi quoque hic nominat: verum pro eodem quoque dici Ἀμμᾶς & ἀμμία.

Ἀμεσσὸν pro πενιτεσ. μεταπέλομαι, fort. Æol. syncop. pro ἀπαμεῖσθαι.

Ἀμεσσαῦ, Hesych. affert pro πάππα ἀρχὴ quo significatu supra ex eodem habuimus ἀμφίππαν.

Ἀμεσσίτης, Ammonites Deuter. cap. 22.

Ἀμεσσάω. Hesych. expon. ἀφρίζει κτενιζόμενον, pendere, suspensum esse vel κρεμάζεσθαι, inquit, pro eodem quoque habet ἀμαμύξαι, & ἀμμύξαι

Ἀμμαπίζω, plecto, ligo, ἀμμαπλίκω, Hesych.

Ἀμμάρα pro αἱ μάρα, Apollon. Rhod.

Ἄμμες, nos, Æolicè. & ἄμμε in duali: quod tamen pro plurali ponitur Iliad. ἀ. τὼ ἄμμε πεμπέμεν ἠχ ἥντιτόν ἐσι Λῆμνον δὲ κάρηνα, 1. ἡμᾶς, Dores ἄμες.

Ἄμμεσον pro αἱ μέσον. in medio, Hesiodus, πολλὰ μὲν ἄμεσον αὐτὸ ἐλαφρὰ τελλὶ scribunt ἀ μέσον.

Ἄμμι ιος, τὸ ammi: genus seminis cumino minus. Dioscor. lib. 3. cap. 71. vide apud Plin. lib. 20. cap. 15. ἄμμι etiam dicitur pro nobis Æolicè.

Ἀμμιγα, simul, vnà, ἁμᾶ, ἀσυμμιγῶς promiscuè, confuse. simul cũ, cum d. tiuo. Apol. lib. 1. ἄμμιγα πάσσεν vnà cum paucis, & lib. 1. Epigr. ἄμμιγα νεκροῖς σπείρατε κεῖμαι cum genitiuo autem lib. 3. Epigrammat. τὸ κόκκον μισθὸν ἄμμιγα ἐ χρύσεον. amalthæus id signif.

Ἄμμιν, nobis, pro ἡμῖν, Æolicè vt Iliad. ἀ τὸ μὲν κλέος ἐσθλὸν ἄμμιν ἔπιθε. & lib. 1. Argon. Apollon. πάντῳ ἀ θεὸς ἄμμιν ἀείδει.

Ἄμμιον, ὁ τὸ minium. vide in ἀμμώνιον paulo supra.

Ἀμμιτάδων Θ. panis qui etiam dicitur σιγκωμιον, Hesych.

Ἀμμοβολίδες, Ammites lapis ouis piscium similis teste Plinio.

Ἀμμόδακτος, dipsas, serpentis species.

Ἀμμοδύτης, in Epigrammat. Arenarium, subeuntè arenam: idem quod ἀ μμοδύτης serpentis species.

Ἀμμοιβὰ, ir fortunium, Etym. ἀμμοιβὰ μόιρωλ ἀμμοιβὸν τι κῦ ὑπὸ τῶν αὐξόντων, fatúmque & infatale de mortalibus hominibus. dicitur & ἀμμοιβὴ, ἡ κακοπάθεια.

Ἄμμοιβον, non participis.

Ἀμμοιχὰ, infortunium. Ἀμμοίχου Etymologo, est ἄτιμον vel ἀδύκαστον.

Ἄμμοις, expers, exors, genit. poeticum ἀμμοις ἀσυχίης, in Epigrammat. in bonam partem accipitur pro expers rerum aduersarum, & in malam, pro δύσμοιρος, κακόμοιρος. Homer. Iliad. Σ, Οἵη δ' ἀμμοις ἔδι λοιτοῦ ἀκάματοῖο, ἀ ἄμοιρος & ἄμοιρος.

Ἄμμος, ὁ, ἡ, ἄβολum, arena. ἀκαφὲς ἄμμῳ & ἄμμωδες ἢ ἄμμῳδες, ἢ πᾶσα γῆ ἄνυδρος, ἢ ἀβρὸν ἢ ἀγκαλὸν ἄμμον ἀμμώδης, arenam numeras, arenæ modum quæris, siue metiris. Xenophon pro arena vbi fiunt ludi equestres.

Ἀμμοχαΐτα, ὁ, ἡ, remedij genus exiccando corpori idoneum, eo super arenam decumbente, & arena deluper aggesta. Prodest idem quod ἀλίωσις. Vide Oribasium lib. 10. cap. 8.

Ἀμμύδιος, lutarius. Gaza ex Arist. lib. 2. de partib. animal. ἢ ὁ χαλκὸν ἢ τὴν ἄσυλον ἢ ὄστρεα, &c.

Ἄμμυσις genus poculi, dictum quod affritim in eo biberetur, apud Pollucem lib. 6. sed scribendum ἄμυσις. vide suo loco.

Ἀμμώδης, ος, ὁ ἡ, arenosus, arenarius, fabulosus, fæsuginosus.

Ἄμμων, ωνος, per ω in obliquis, id est, Ammon Iuppiter: celeberrimum erat Lybici numen, cui de pastoris nomine, à quo illi primò erectum simulachrum est, appellationem factam author est Pausan. Cæl. lib. 10. cap. 38.

Ἀμμωνιακὸν, ammoniacum, succus est ferulæ nascentis in Africa iuxta Cyrenem, cuius fiutex cum radice dicitur ἀγασυλίς. Dios. lib 3 cap. 98. γίνεται γὰ ἀμμωνιακὸν ἐκ λίβυης ἀ ἄμμωνος, &c. ibidem. Plin. lib. 12. cap. 23. & lib. 24. cap. 6.

Ἀμμωνιακὸς ἄκης, sal Ammoniacum. sic apud Galen. ἀμμωνιακὸν θυμίαμα. Ammoniacum thymiama ad Glauc. Dioscor. lib. 5. Plin. lib. 31 cap. 7.

Ἀμμώνιος, Ammonius, philosophus, cuius amicitia vsus est Plutarc. vt ipse meminit in Themistocle. Est etiam adiectiuum deductum ab ἄμμων: ἀμμώνιος ὁ, ἡ id est, Ammonicus.

Ἀμμώνιος, ἀ ἄμμων, nepotes. Σπάρτοι, poeticum est. Pollux. Suid. & Etymol. ὅθεν καὶ ἀμφίκτιονες proprie dici aiunt vtpote derriatum ab ἄμνιος.

Ἀμνὰς, ἀδος, ἡ, agna.

Ἀμνεῖν, ἀφίξειν.

Ἄμνη ης, ἡ, agna in Epigr.

Ἀμνήμων, το. obliuiosum.

Ἀμνημόνευτος, ὁ ἡ ὁ, immemorabilis, silentio præteritus, immemoratus, Plutarchus in Camillo. ἀμνημόνευτοι, senatores præteriti, à Censoribus non commemorati, è senatu moti, Bud. Comment. ἀμνημόνευτος etiam dicitur filius præteritus & inofficioso testamento exhæredatus, vt ἐξωμόσιος.

Ἀμνημοσύνη, & ἀμνησιοσύνη, obliuiscor, silétio prætereo, immemor sum. genitiuo & accusatiuo. Cicero ita exprimit in Bruto: Mens effluit ex tempore dicenti.

Ἀμνημονέω, ὁ ὁ, ἡ, immemor.

Ἀμνημόνως, sine recordatione. ἀμνημόνως διακείμενοι, obliuiscentes, Budæus in epistolis.

Ἀμνησικακῶ ης ἡ, obliuio.

Ἀμνησίκτητος, ἀ ὑμνησίκτης. Hesych.

Ἀμνησικακία ας, ἡ, obliuio malorum, seu iniuriarum. ἀμνησία.

Ἀμνήμων, ονος ὁ ἡ, memoria non valens, immemor. obliuiosus. Plut epist. lepr. ὑμνήμονες ἢ ἄμμες ἀμνήμονες. Ἀμνήμονες, vocati sunt in Cnido fexagima delecti ex optimatibus, velut episcopi, ad quos de maximis rebus referrent. Sic appellati, διὰ τὸ αἰσυνέσθωσαν. quòd in iudicium non vocarentur, aut certè velut πολυμνήμονες, i. memprioli. Cælius lib. 11. cap. 10.

Ἀμνησία ας, ἡ. Lucina, Natio dea, Cic. ἡ ἐν ὕδασι, Hesych.

Ἀμνήσευτος, ὁ ἡ ὁ, innuptus, innupta. ἀμνήσευτος παρθένος, virgo quã nemo ambit, illocabilis, nondum desponsata, cap. 22. Exod. ἀμνήσευτε γάμου, pellex. παλλακὴ, Euripi. Phœnissis, Phocylid. Μὴ δ' ἐς ἀμνήσευτα βίβι καύρου μιγεῖα.

Ἀμνησεύτως, ὁ ἡ ὁ, ἀ δυεσεύτα, adueribialiter, id est, non ducendo vxorem.

Ἀμνησίω. μ. σω ω πρ. obliuiscor, obliuione extinguo, ἢ ἀμνησία μ, memoria excido, pasiiue. Aratus, ἀμνησεύν ὕδατος.

Ἀμνησία ας, obliuio iniuriarum, obl. teratio, præteritorum in perpetuum obliuio, quali lex obliuionis. Vtitur hac dictione Vopiscus in Aureliano, Amnestia, inquit, etiam sub eo delictorum publicorum decreta est, de exemplo Athenienstum. Herodian. lib. 3. κατὰ τὴν ἀμνησικακίαν vtitur. πάντας ὅρκῳ δεῖ ἀμνησικάκω, impunitate proposita de iniuriis quibus condonabat Seuerus, quòd ad barbaros transfugerant. ἀμνησικακῶ ὑπογεγραφὸς τοῖς γραπτοῖς militibus omnium quæ patrauerant, obliuionem pollicebatur. Plutarchus in Politicis ait, Athenis communi omnium consensu decretum fuisse amnestiam, i. iniuriarum offensionúmve, quæ triginta viris tempubl. occupantibus vltro citróque illatæ, accepteque essent, obliuio. Cic. i Philippica, Iecit fundamenta pacis, Athenienstúmque renouauit vetus exemplum, Græcum etiam verbum ἀμνηστίαν vsurpauit, quod tum in sedidis discordiis vsurpauerat ciuitas illa, atque omnem memoriam discordiarum, perpetua oratione delendam esse censuit.

Ἄμνιον, ὁ, ὦ ὁ, obliuione delcius, sine memoria, obscurus, ignotus, Theocritus.

Ἀμνίον ὁ, τὸ. Theophilus Anarom. lib. 5. cap. 18. humor interiorem vuluæ faciem inungens, & eius aspernatem læuigans, membrana fit, quam Græci ἀμνίον vocant. hanc aiunt eum, qui fœtus veluti sudor est, recipere. Ex ipso autem femine altera membrana gignitur, eam Græci à farcimiois similitudine, alantoida nominarunt hanc foramine in vesicam pertinente, caua, intra fe infantis veluti lotium, vsque ad partus tempora colligit. Extra has superinducta tertia, quam Græci chorion, Latini fœcundas dixere: & per iter quoddam vsque ad infantis vesicam perforatur. Pollux libro 2. δύω ἢ σὰν τῷ ὑμένι χιτῶνε εἶσι δὲ τὸ μὲν ὑπὸ τὸν λεπτότερον τε καὶ μελακώτερον ὃν, ἀμνίον ἐπικαλοῦσι τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ παχὺ τὸ ὕστερα χωρίον ἀπομηκύνεται ἢ ὑμένας ἀπέχει. κ. Ἀντιφὼν ὁ εἰρεσιὰ, ὃν ἐκ τοῦ μέγιστ ὠμβλάπτα τὸ καὶ πρῶτον χρωστῆρ χρῶτος Ἀμνιον ὁ, quali ἀκάμπτα id est, ὑπὸ ὦ ἀμνιος

vel tanquam ἄμαστον, vas erat in sacrificiis, quo victimarum sanguinem excipiebant. hoc ἀμαστὴχ ἀγγεῖον, vocant Attici σφάγειον. vide Homeri interpr. in illud Odyss. 3. περιτὶς δ' ἄμαστον εἶχε. Suid. scribit ἀμαστον. Hesych. item. exponitque, τὸν ὑγρὸν καὶ τὰ ἄμαστα. Est etiam ἀμαστος, idem quod μύσος, muscus, alga, vt dicitur σάχος ἢ ἄσαχος.

Ἀμαστὶς, ἰδὸς, agna Theocritus.

Ἀμαστὸν, ouis vel agnus, Hesych.

Ἀμαστοπὸς, pastor, ποιμὴν. Hesych.

Ἀμαστώδης, inorosus, stultus, ἢ ἀνοητώδης, ποιητικὸν μᾶλλον ἢ ἐλληνικὸν, interpres Aristoph.

Ἀμαστὸς, ὁ, ἡ, agnus ἀρνὸς λιγόκτου, Nicand. Alex.

Ἀμαστόφυτον, genium ferens: sic dicitur apud Theocr. de cerua: & tunc agnus, ἡ ἀρνὸς caperetur pro quolibet fœtu: sicut Latinè catulus leænæ & serpentum.

Ἀμαχητὶ, sine labore, impunè, ἀκόπως.

Ἄμαθεν, ex aliquo loco, alicunde. vide ἐξαμαθεν, ab ἄμαθος, Doricè pro aliquo. ἐκ ἄμαθου πόθεν. Plat. νομ. ξ. μηχανικὸν δ' ἂν εἴη τὸ νομοθέτην ὑποθέσθαι ἐκ ἄμαθου χάριτος ὅτι πᾶσι πόσιν ἐστὶ τοῦτο τὴν πόλει. Homerus Odyss. ἀ. τίνι ἄμαθεν γε θεὰ ξυνήγαγε δῖος, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. Interpr. ὑπόθες θέλεις ἀξιόμβια.

Ἄμαθι, pariter, Doricè, Thucyd.

Ἀμαθὶ, in vsu est in compolito ἀμαθιμπὸς, id est, in aliquem locum, vno modo.

Ἀμαθὲς, ἀλτερνὶς Virgil. alternè. Plinius. ἀμαθὲς ἢ ἐφεξῆς.

Ἀμαθὲς, ὁν vicissim, poeticum. Apoll. Rho. lib. 1. Argonaut. ἀλλήλοις ἀμαθέες, i. ἀμοιβαῖοις: & lib. 2. σὺ δ' ἀλλήλοισι ἀμοιβαῖον ὀφρύσσαι.

Ἀμαθὲς, ὁ, ἡ, mutuus, alternus, reciprocus. Est item hoc nomine carminis genus, in quo qui canunt, vtuntur æquali numero vel finum: & ita scl habet responsio, vt aut matus, aut contrarium aliquid dicat. Sic dictum ab alterna responsione & vicissitudine, hoc est, λόγῳ τῷ ἀμοιβαίῳ & ἀμοιβαῖα λόγοις: id est, dialogi. Lasearis de Aristot. Πλ. ἡσίοδ. ἀμαθαῖαι λόγοις κὐθαριτῳ ὁμοῦ καὶ Μούσαις, &c. τὰ ἀμοιβαῖα, quæ vicissim responderentur obliqui gratia. vide ἀμαθαῖον ἐμπολὴν, in Epigr. & ἀμοιβαῖα χάριτος. ἀμοιβαῖα τυχὴ ἀμοιβάζει τὸ πάγκαι. in pariete respondent & è regione ponite. Nonnus.

Ἀμοιβαῖος, interpres Apollonij, responsiuè Ascon. Pædian.

Ἀμοιβὲς, alterna, Nonnus, ἀμοιβὲς δὲ βίβλοι ἑλίσσων, alternum librum volueos.

Ἀμοιβὴ, ἧς ἡ, retributio, pœna responsio. gratiarum actio, χάρις. Homer. Odyss. ἀ. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, gratiæ relatio. præmium, obsequij gratia, vices, mutua pensio, remuneratio, pensatio vicissitudo. permut tio, talio, hostimentum. Plaut. com. Calcaris, διαδοχὴ varietas, ἔκπωσις. Apollon. 2. Argonaut. ηχεῦ τινεσκεν ἀμοιβὴν ἀμφιθαλὴς, luebat pœnas peccati. Hesiod. τὸν χαλεπῶς ἐπίσταται ἀνακλύειν, id est, πειράζειν. Lucian. in Caufaco, τοιαύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδοὺς ὤκεται τῇ βουλῇ μόνος, hanc mihi gratiam pro consilio retul itis, rerum permutatio, Gellius commercium. Strabo libro vndecimo, φορτίου τοῦ ἀμοιβῆς ποιουμένου ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀμοιβὴν, Plato νομ. β festorum varietates. ἀμοιβὴ τῶν ἑορτῶν, eadem pensare, Apollo Rhod ἀμοιβὴ τῶν ὀχυμάτων, vel colorum vicissitudines. Plutarch. in Galba. de literis celeriter perferendis per tabellarios in curru. ἀμοιβὴ ἵππων, quod decem mutarum instar est, Plutarchus in Lycu. ὥστε ἀμοιβὴ ὀδηγοῦντι, Bud. in epist. ἀμοιβὴ, χάριτος. τὴν μοῖραν αἰτιᾶ πάθους, ἐκ τῆς χειὸς, ἀπὸ τῆς ἀμοιβῆς, ἀπὸ τῆς παλαίστρας.

Ἀμοιβὴν ὁ ἢ ἡλάτης, alternis remigant, Apollon. 2.

Ἀμοιβὸς ὁ, Suid. ὁ αὐτὸς παλαιστὴς.

Ἀμοιβὸς ὁ, ἡ, ἀμοιβὸν χάριν, mutua gratia.

Ἀμοιρὸς, expers sum, careo. ἀμοιρεῖν ἐλαθρίας, à veritate abhorreie. ἀφ' ἁμαρτῆ τ' χάριτος, cum gratia contunctus est, ἀμοιρὸς πηρὸς, expers sum cibi ἀμοιρεῖν ὀδόντων.

Ἀμοίρυια, ἀπὸ χώρας.

Ἄμοιρος, carens parte, expers. Plat. νόμ. θ, αὐτὸν μὴν ἔδει γε ἄπαιδα, καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι, i. fortis expertem, exo tem τοῦ σώματος. ine præteriisti. ἄμοιρος ἐλπίδος. ἄμοιρος ὑπὸ τοῦ πάθους. Lucian. ἀκριτοὶ καὶ ἄμοιροι λόγων κατὰ ἔθνεα πάντων, adsentem & indemnatum feu indicta causa nec vllis adducti s contra rationibus condemnaui.

Ἀμολγὸς, ὁ malus. Siculus teste Hesych.

Ἀμολγὰζει, μεταμελεῖται. Hesych

Ἀμολγὰς μᾶζα placenta ex lacte ficta. ab ἀμόλγω primâ breui. Hesiod. μᾶζαν ἀμολγαίην, γάλακτ' αἰγὸς σβεννυμένοιο. Athenæus lib. 3. exponit πᾶν ποιμνικὸν ἢ ἀκμᾶν. ἀμολγὸς γὰρ ἡ ἀκμαιότατον. ἀμολγὰς ὑγρὸς ἐστι Epigram.

Ἀμολγὸς, ἡ, ὁ. mulctra & in Epigram Ἀμολγεῖς.

Ἀμολγὸς, ὁ tempus mulgendi & pro vesperi pontur, quia tunc mulgentur pecora. Item pro nocte. medio ἢ μεσονυκτίῳ. Homer. Iliad. χ. de autumnali stella, ἀρίζηλοι δ' οἱ ἀμολγῷ φαίνονται, πολλὸν μὲν ὀπωρινὸς πίπτει ἀμολγῷ. id est, quida nocte, vt Virg. l. dix t interpretit. vide interp. item Homeri Odyss. ἀ. in fine Eryth. ἀμολγὸς μάκαρα σ' ἀστὸς φλεγμαῖς. Item ἀμολγὸς, expilatores publici, ab ἀμόλγω.

Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ, ἢ, impollutus, incontaminatus, libe minimè infectus. immunis for dium, genitiuo, Alexan. Aphrod. libro 1. Problem. ψυχρ ἀμόλυντος ὕπνος τῷ σώματος, animus for dibus corporis immunis, &c. ἀμόλυντον σφυγμὸν, medicamentum quod manus non inquinat, vt est durinsculum, Galen. ad Glauc. Nazanz. dicitur τὸ ἀγνὸν σπέρμα ἀμόλυντον, Spiritus sanctus purus ab omni inquinamento.

Ἀμόμητος Hesych. ἄπρ & ἀχρεῖ proculdubio pro ἀμώμητος.

Ἄμολος, σημάδιον ἐν τῷ μέτρῳ, Hesychius. vnde ἄμοιτος, cap 14. Paralipom. ἀφ' τοι ἐπὶ τὰ πεπαιτικὸν ἢ ἀμοιβαῖον, vbi Latinè, Tortum pans & fixam olco limitari. sed ἄμος ἀμοιβαῖος, panis est dulciarius, siue dulciariorum placenta mellita, Horat. μελιπήκτων, Plutarch ἀμόμη, Athen. lib. 14. μελιτόεσσα παστηκία.

Ἀμορβὸς & ἢ ἀμοιβὸς, tenebrosus, obscurus, σκοτεινὸς apud Nicandr. Ὀρυκτοὶ ἢ λατομίαι ἀμορβοῦ τε χαλκβάσεως. quo loco Schol. deriuat. ἀμορβοῦ ab ἀμοιβὸς, significante itidem σκοτεινὸν: quod ἀμοιβὸς esse ait ἀφ' τῶν ὁμοίων, exemplo ν. & verso φ. in β vel ex ἄμορβος mutato accentu & φ itidé in β. conuer o addit tamen & abum τὸ ἀμοιβαῖος interpretari inimicum βεκολικῶς, seu ποιμενικῶς ὅτου δυκολαίνεται quemad. nod. apud Opp. unum lib. 3. de venat. φῶτες ἀμορβεῖς, sunt ἀνδρες πονηροὶ ντες, patiores posse dis accipere etiam pro fœuices vel rapidas.

Ἀμορβεῦω & pro eodem ἀμορβεύομαι, seruio, ἀπ' κτορ. seqnor, ἀκολουθῶ. Nicander in Theriacis, τοὺς δὲ κάμνοντες ἀμορβεύοντο πεζῇ. Interpr. διακονέοντο. Neander alibi: βακῶμι ζωὴν ἀμορβεύοντι ὀρίων. Hinc fit ἀμορβεὺς, assecla, assectator, comes. Callimach. Οὐκέτ' ἀντιόῳ πάμπαν ἀμορβεύς. Apollon. vocat ἀμορβῆδας: videntur hæc aspiranda, nam Suidæ ἀμορβὲς dicitur quasi ἀμορυβὲς, id est, ἀπὸ τοῦ ὀρύβδ. Hesychio ἀμορβεύσασθαι ἐστὶ ὀδυνηρᾶς τι ἢ πόνου ἢ κακοῦ ἀμορβεύσασθαι ἀκολουθῆσαι ἢ ἀπακολουθῆσαι. dicitur & ἀμειρβέσθαι. vnde ἀμορβεύεσκεν, i. συνοδεύετο. in Epigram.

Ἀμορβὸς ἢ ἀμοιβὸς. noctis medium, ἀφ' τῶν ὄρρυθμ, ἀμορυθὲς, reiecto ρ, & mutato ρ in β. Significat etiam comitem, τὸ ἄμμα παρ' ὁρβῶνα, Methodius.

Ἀμορβὸς, ὁ, ὁν, ὁ, qui oleas terit, & amurcam exprimit, oleariis, qui oleum exmurcat.

Ἀμόργη, ἡς, ὁν. ἀμοργὴ, amurca, ὀλίμαξ expressæ recrementum, Diosc. lib. 1. cap. 135. Item fœx olei, Theophrast. de causis plant. lib. 1. cap. 13. & Gal. ad Glauc. τὸ ἐν τοῖς βοτάνης πυρῆνες.

Ἀμόργινα μὰ τὰ πυρῆνες. pro pretiosis & splendidis, multæq; impensæ, dicitur & ἀμοργὰ in fœminino. Suidas memimit, contra Timarchum Æsch. in Lysiftrat. Aristoph. & Athenæus libro 6. ἀμοργικὸς χιτὼν, quod ἀμόργινος, Pollux lib. 7. & ἀμοργίδες dicuntur autem ἀμόργινα ἱμάτια. à nomine ἀμόργη quod est coloris genus fim le byssо. at Hesych. habet Ἀμόργινα τὰ λεπτῶν ἱμάτια. indumenta tenui filo contexta.

Ἀμοργὶς ἴδος ἡ. lini species tenuissima, byssо non dissimilis. & apud Pollucl. 7. ὁ ἀμόργη χιτὼν ἢ μόρσις ὀλακὸς τις: vbi legendum ἀμοργὶς. vnde apud Aristoph. in Lysistr. ἀμοργίδιον, vestimentum ex amorgide, ὃ ἐστι λινοῦχον ἀμόργη. Suid.

Ἀμορρίτικον ὁ, placenta, similis fixa oleo. Athen. ἀμορρίτης. l. 14.

Ἀμορρὰς ἡ, contemmatio, confinium.

Ἀμορρίτης, vide in Ἀμόργη.

Ἄμορρυμα. Hesych. σύνταγμα, ἀφ' τυμα.

Ἀμορρεῦω siue ἀμορρεύομαι idem quod supra Ἀμορβεῦω siue ἀμορβεύομαι, sequor aut comitor.

Ἄμορρος, ὁ, ἡ expers, inflex. ἄμοιρος, ἀμέτοχος.

Ἀμόρωτος, immortalis, ἀδάνατος, corruptus codex Hesychij habet ἀμόϊτος, pro ἀμόρωτος quasi dicas intactum à fato.

Ἀμορῥᾶμι, Amor. hæc gens hostis Israelitarum, c. 23. Exod.

Ἀμορφίτευες, deformior, Didymus interpretes Homer.

Ἀμορφία ἧς, ἡ, deformitas.

Ἄμορφος, ὁ, ἡ, ἢ, informis, fœdus, turpis, rudis, squallidus. οἱ λεπτῶν ἄμορφοι, quæ squallent horrentque prata.

Ἀμορφολὶν, indecenter agere. Hesych. ἀνάντως ποιεῖν.

Ἀμορφώτατος, deformissimus, informis, indistinctus. ἀμόρφωτος, apud Sophocl. id est, ἀδιακόσμητος.

Ἀμὸς, ὁ, ἡ, aliquis, & Doricè pro ἡμέτερος. ἀμὸν τὸ πατρὸς, Sophocl. ἄμος item Doricè pro quando, ὅτως.

Ἄμοτος, ὁ, ἡ, insatiabilis, insedabilis, multus, apud Apollon. pro ἀκαταπαυστος, vnde ἄμοτον adverbium pro ἀμέτρως, ἀπλήστως, acriter, vehementer. Iliad. β. ἔστε ἄμοτον μεμαῶτα, id est, ἀπλήστως. Sic ναπαρομένε τοῦ μὴ παπληρωμένου πεφωτισμένου. ἀμὸν enim ν. mutat liuamenta sunt & linteola concerpta, quæ ad solidanda & replenda vulnera applicantur. vnde ἄμοτος propriè, qui linea mentis vulneraris oppleri nequit. Sed simpliciter pro inexplebili & inexpleto. Hesych. ἀπλήστων interpretatur apud Homerum tamen quodam in loco Eustat. interpret. πλήρες, ἀτελὲς & μεστὸν quasi ex metap. τῆς μετεωρίζων πεφωτισμένων vide supra Iliad. τ, versum illum τῷ δ' ἄμοτον κλάιε πεφιτῶτα.

Ἀμοτρὸν. Suid. Hesch. λαμπρὸν, φῶς.

Ἄμοτος, ὁ. non cantans aut, Basil. in Hexaem. ἀμὸσους ὑμνῳδοὺς opponit τοῖς ἀσὶκοῖς.

Ἀμουσία, ας, ἡ. inscitia, literarum odium, imperitia, inelegantia, discrepantia, discordia. διαφωνία vt apud Plat. νόμ. γ.

Ἀμούσιον, organum veneris excogitatum, Cælius lib. 11. cap. 19. Vitruuius amusium lib. 1. cap. 6.

Ἀμουσολογία, ας, ἡ, ineruditæ & intempestiuæ fabulæ, nihil ad rē pertinentes. apud Athenæum, Eras. Chiliad.

Ἄμουσος, ὁ, ἡ, ἡ, inelegans, inconcinnus, insulsus, ineptus, agrestis, à musica alienus, illiberalis, indoctus, ἀπαίδευτος, à musis auersus, incultus, insuauis. Antiquitus enim nihil eruditum habebatur sine musica. Vnde apud Comicos qui se literas didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. pro non musico, seu musicæ expertem & inscio, Plato de repub. ἄμουσον ἁμάρτημα, scelus turpissimum. ἐκ ἀμούσου σπουδῆς, elegans studium, idem Plato in epistolis. Dicitur & pro eodem ἀπόμουσος.

Ἀμούσως, ineleganter, illepidè. ἐκ ἀμούσως, non ineleganter, non insulsè.

Ἀμοχθί, aduerbium, citra laborem. dicitur & ἀμοχθεί. Ianus Lascaris, ἰλεὼν ἀμοχθὶ καὶ τυχεῖν τ' ἐλπίδος &c.

Ἄμοχθος, ὁ, ἡ, ἡ, labore carens, non laborans, deses & iners, non laboriosus, facilis, illaboratus, Xenoph. ὕπνος αὐτοῖς πάρεστιν ἥδιον, ἢ τοῖς ἀμόχθοις.

Ἀμύαλος. Hesych. ἀγέλειον αἰκισμός, susp.

Ἀμύκμηθος, inauditus, incredulus. ἄπιστος. Hesych. susp.

Ἀμπαδίω, adfert Hesych pro ἐδιωρεῖς sed scrib. potius ἀμφαδίω.

Ἀμπάζονται, idem expon. ἀναπαύονται: afferens itidem ἀμπάζαι quod ait à Laconibus vsurpari pro παῦσαι sedare.

Ἀμπαιδες, apud Spartan. pædagogi, nutrices, Cæsari, Hesych. οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι quia vid. διὰ παῖδας πολοῦνται

Ἀμπαλίνορσος, ὁ, ἡ, iter relegens Virg. vel vt dixit Æneid. 2. Quà gressum extuleram, repeto, & vestigia retrò Obseruata sequor. iter remetiens, retro gradus, retrouersus, ἀνακρέψαν τ' αὐτὴν ὁδόν. In Ep. st. amatoriis: ἃ πρὸς γυναικὸς ὁ κόσμος, ὅτι καὶ ὦ κόρη ἄπιθι ἀμπαλίνορσος. Fit ab ὄρω, in futuro, ὄρσω, vt παλίνορσος. Corruptè apud Hesych Suid. Var n. per ὦ μέγα in penult. legitur.

Ἀμπαλος, ὁ, ὁ, ἐκ δυτηρου κλῆσις

Ἀμπείρας. Hesych. affert pro διχάσας à them. ἀμπείρω. Acol. syncop. pro ἀναπείρω perforo.

Ἀμπέδιον, pro ἀνὰ πεδίον, per campum, διὰ τ' πεδίου.

Ἄμπαυμα, ατος, τὸ, pro ἀνάπαυμα quies, silentium. Hesiod. in theog. ἄμπαυμά τε μερμηράων, solatiúmque curarum.

Ἄμπαυσις, requies, in Epigram.

Ἀμπαυστήριος, pro ἀναπαυστήριος, sedes in qua quiescitur.

Ἀμπαύω, pro ἀναπαύω. vnde ἄμπαυμα pro ἀνάπαυμα. ἀμπαύσασθε, requiescite in Epigram.

Ἄμπειρος, ὁ, ὁ, expertus. ἔμπειρος.

Ἀμπέλαγος, pro ἀνὰ πέλαγος, Hesiod.

Ἀμπελεών, ἀμπελόφυτος γῆ, vinea, vitiarium Varroni.

Ἀμπελία. vel ἀμπελὶς. planta quædam quæ circa vitis caudicem enascitur. Hesych. Ἀμπέλια τὰ, vites, Aristoph.

Ἀμπελεῖος, vel ἀμπέλειος, vinearius, vel vineaticus, Columel. vt ἀμπέλειος βότρυς, racemus vinearius.

Ἀμπελινὸς, οῦ, ὁ. vitigineus, vt οἶνος ἀμπελινὸς, vinum vineale; pocula vitea Virg. Herod. l. 2. ad differentiam aliorum vinorum è frugibus confectorum. Herod. lib. 2. ἀμπελινὸς καρπὸς, fructus vitis, fructus vinealis. apud eundem, ἀμπέλινα φύλλα, vitigineæ frondes, Arist. de part. animal. lib. 3.

Ἀμπελὶς, ίδος, auis cuius meminit Aristoph. & Pollux lib. 6. ἀμπελίδας, inquit, ἃς νῦν ἀμπελίωνας καλοῦσι. Quidam ficedulas, i. συκαλίδας exponunt.

Ἀμπελῖτις γῆ, quæ & φαρμακῖτις dicitur, terra quæ in Seleucia Syriæ prouenit. laudatissima est nigra, piceæ carbonib. quàm simillima, modicè assulosa, æquabili splendore, quæque detrita accepto oleo statim liquescit. Dicitur & ἄσφαλτος λιθώδης ἢ ὀρυκτός. Est & candida & cineracea vitiosa, quæ non illiquescit humore, cui obsistit veluti irresoluta & indissolubilis: vim dissipandi & refrigerandi habet: ad callibléphara additur; tingendis capillis idonea. dicta est autem ἀμπελῖτις, quia vitib. illinitur germinationis tempore ad enecandos enascentes vermiculos. Vide Dioscor. lib. 5. cap. 181. Plinius eius ita meminit. lib 35. cap 16. Bitumini simillima est ampelitis. Experimentum eius si ceræ modo accepto oleo liquescat, & si nigricanti color maneat testæ. Vsus ad molliendum discutiendúmque. Ad hæc medicamentis additur præcipuéque in callibléphatis & inficiendis capillis.

Ἀμπελόεις, εντος. ὁ, vitibus consitus, vitifer, Hom. Iliad. β, ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον, i. πολυάμπελον, ἢ, ἀμπελόεν πεδίον, vinetum, id est, ἀμπελὼν, Nonn. Ἀμπελοεργὸς, vinitor, in Epig.

Ἀμπελόκαρπον, sunt qui vocent herbam quæ & ἀπαρίνη dicitur Dioscor. lib. 3. cap. 104.

Ἀμπελολεύκη ης, ἡ, bryonia, βρυωνία. vitis alba, Dioscorid.

Ἀμπελόπρασον, τὸ, ampeloprasum. Dioscorid. libro secundo, cap. 183. vbi Marcel. exponit, agreste porrum quod in vinetis nascitur.

Ἄμπελος, ου, ἡ, vitis, vinea: quasi ἄμπελος: nam πηλὸς, vinum significat. Vnde ἄμπελος ἀγρία, vitis agrestis, i. labrusca. Plin. lib. 14. cap. 23 Et herba eodem nomine diuersa à labrusca. ἄμπελος γλυκεῖα, Theophrast. histor. lib 2. cap. 3. id est, vitis generosa Cicer. cui opponitur ἀγεννής, id est, degener. ἀμπέλοις etiam vocant Græci instrumenta obsidionalia, quas Latini vineas, Hesych. vide χελώνη.

Ἄμπελος Ἰδαία ἡ περὶ Ἴδης, vitis idæa. vulgo *azeres*, aliis locis *airelles*, *aurelles*. Italis *vua dolce*. apud Northmanos inceps nihil copiosius prouenit, præsertim in Bellocasiorum agro vbi vocant *des mourets*. Sic verè descripsit Theophr. lib de hist. plant. 3. cap. 17. ἡ δ' ἄμπελος φύεται μὲν περὶ Ἴδης, ἐπὶ δὲ τὰς φαλάκρας καλουμένας. ἔστι δὲ θαμνῶδες ῥαβδίοις μικροῖς τείνονται δ' οἱ κλῶνες εἰς πυγονιαῖοι, πρὸς οἷς ῥᾶγες εἰσιν ἐκ πλαγίου μέλαιναι γλυκεῖαι. τὸ μέγεθος. ἡλίκος κύαμος. ἔχουσι δ' οὗτος γιγαρτώδες τι, μαλακὸν φύλλον στρογγύλον, ἀσχιδὲς, μικρόν. Plin. vitem Alexandrinam vocat lib. 14. cap 3. Alexandrina appellatur vitis circa Phalacram breuis, ramis cubitalib. acino nigro, fabæ magnitudine, nucleo molli & minimo, obliquis racemis perdulcio folio paruo & rotundo, sine diuisuris. Hæc Plin. ex Theophr. Eadem igitur planta, vitis Idæa, & vitis Alexandrina, vt ipsi Plin. lib. 23. cap. 8. laurus Alexandrina, & laurus Idæa. vide in supplemento in Ἀρκτοσταφυλή.

Ἄμπελος λευκὴ, alba vitis, sic dicta, vel à qualitate coloris, vel quòd eius radix contrita corpori infricata, teneriorem & cādidiorem reddat cutem, Plin. l. 23 c. 1. eadem βρυωνία dicitur, genus est stirpis syluestris, Diosc. l. 4. c. 280. ἄμπελος μέλαινα, vitis nigra. genus stirpis. quæ & βρυωνία μέλαινα dicitur. Diosc. l. 4. & 5. ἄμπελος οἰνοφόρος, vitis vinifera.

Ἀμπελουργεῖν, vites putare, vites colere & sarmenta expurgare, quæ vitem onerant. ἀμπελουργοῦντες οἱ, vinitores, Æschines narrans & irridens verba Demosth. ἀμπελουργοῦσί τινες τ' πόλιν, id est, vinitorum more amputant. ἄμπελος ἀμπελουργουμένη, vitis putata, Theophr. lib. 3. de Caus. plant. cap. 19.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ. putatio, refectio, officium vites amputandi. ἀμπελουργεῖν & κλᾶσαι Theophrastus aliquando pro eodem accipit, aliquando ἀμπελουργεῖν & τομῶν, Bud. Comment.

Ἀμπελουργική, ῆς, ἡ, ars vitium colendarum, Plato lib. 1. de republ.

Ἀμπελούργημα. τὸ, vitium cultura.

Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, cultor vineæ, vinitor.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, vitisator. ἀμπελοφύτορε βάκχε. in Epigram.

Ἀμπελὼν ῶνος, ὁ, vinea, vitiarium, vineta, οἰνόφυτος γῆ.

Ἀμπέμψει, Æol. sync. pro ἀναπέμψει.

Ἀμπεπαλὼν, όντος, ὁ, vibrans, ab ἀναπάλλω. vt Iliad. γ, Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, i. ἀνατείνας, ἀνασείσας.

Ἀμπερὲς, vtrinque, per medium, διαμπερὲς. ab ἀμπείρω pro ἀναπείρω quasi dicas perforando.

Ἀμπέσαι, teste Hesych. Lacones dicunt pro ἀμφιέσαι, induere. Ionico more φ in π verso à them. ἀμπέννυμι pro ἀμφιέννυμι

Ἀμπέτασον, pro ἀναπέτασον hoc est ἀνακάλυψον.

Ἀμπεχὶς, eid. indumentum sign.

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, indumentum, toga, vestitus, amictus, ἄμφιον Suid Xenoph. ἐκ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ' ἀμπεχόνῃ οὔθ' ὑποδέσει. Lucian. ἀμπεχόνης ἀπορεῖν, habere vestem. Legitur apud Theocritum ἀμπεχόνιον, in accusat. pro palla muliebri, vbi neutrius est generis. dicitur & ἀμπεχὸς τὸ, Hesych.

Ἀμπεχόνιον, togula, μικρὸν περίβλημα. Pol. l. 7. pallium. Suid.

Ἀμπέχομαι, induor. ἀμπεχόμενος τρίβωνιον, indutus pallium, Lucian. ἀμπεχόμενος μέλανα, pullis amictus. τοιαῦτα ἀμπεχόμενος, talia vel talibus indutus ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, vestem purpuream indutus, Lucian. ἀμπίσχομαι, induo, circundo, includo. alterum ab ἴσχω, alterum ab ἔχω. & ἀμφὶ præpositione. siue ἀμπὶ Æolicè. Aristop. in Pluto, τοιοῦτον ἀμπίσχεται τριβώνιον, gestat tale pallium attritum.

Ἀμπέχω, induo, complector, contineo, circundo, inuoluo, περιβάλλω, amicio. Apollon. 2 οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχε. ἀμπεχεῖν, induere Aristot. lib. 1. polit. pro ἀμφιέχω.

Ἀμπηλίδιον, pileolus. πιλίδιον. Hesych.

Ἄμπηρος. mutilatus, πεπηρωμένος. Hesych.

Ἀμπίερον, teste Hesychio Tarentini vocant τὸν πυλῶνα.

Ἀμπιστατὴρ ῆρος, ὁ, pensitator Gel. ἐξεταστὴς Hesych. æstimator, Cicer. pensator & libripens Plin. Nam ἀμπιστᾶσθαι & ἐξετάσαι, æstimare, examinare, pensare & penticulare. Gell.

Ἀμπισχνοῦμαι pro ἀμπίσχομαι apud Aristoph. ἀμπισχεῖν verò Hesych. interp. περιβαλεῖν & Ἀμπισχόμενον περιβαλλόμενον, i. indutum.

Ἀμπλακέω, pecco, erro. ἀμπλακὼν. qui errauit, priuatus. λέκτρα ἀμπλακὼν, sponsa frustratus. Euripid. i. τῶν λέκτρων.

Ἀμπλάκημα ατος, τὸ, peccatum: inde dictum, quòd inuoluat homines, ἁμάρτημα, παρὰ τὸ ἀναπλέκειν ἡμᾶς

Ἀμπλακία, ας, ἡ, error, delictum, culpa, scelus, peccatum, detrimentum, iactura, noxa, ἄτη, damnum poet. ἁμάρτημα, dicitur & Ἀμπλακίη.

Ἀμπλέκω. amicio, implico.

Ἄμπνευσις, εως, ἡ, respiratio, ἀνάψυξις.

Ἀμπνέω, &c

Ἀμπεῖσαι, pro ἀνατεῖναι, vnde ἀμπεῖσις, respiratus apud Apollo. Rhod. αὖτις ὅσον τ' ἀνεῖσα. malo respirat. Lucian.

Ἀμπνοὴ, pro ἀναπνοὴ. Sophocl. in Aiace, ἡκίστ' ἀπαπνοὰς χρόνια, id est, κακὰ ζώντα.

Ἄμπνυμαι, respiro. Odyss. δ', Αὐτὰρ ὅπως ὁ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀναπνοὴ, αὖθις αὖτις, αὖτ' ἀξιωτῶν, respirauit.

Ἀμπνύω, idem quod ἀμπνέω seu ἀναπνέω.

Ἀμπνύω, pro ἀπὸ πνέω. per vrbem, Apollon vt Hom. ἀμπνύων αὐδρῶν dixit.

Ἀμπνύων pro ἀπὸ πνέων.

Ἀμφεχεύω, Hesych. affert pro χαλεύω, E minus, è longinquo.

Ἄμφην, id est. funiculus, is qui per iuga ipia tenditur, aut quo trahi ferri-ve solent iumentis onera. vnde verum Ἀμφοβλῆ vt gloſſematorum ſcriptores aiunt, proprie ſignificat ter curru facereper abuſionem vero tranſlatum eſt ad veterina. iumentique, ſed & onuſtis, inquiunt, iumentis, ſi quis iuuent. ἀμφοβλεύειν, dicetur his verbis, ἢ ἀμφοβλεῦ ὃ τῷ ἕλκειν ζεύγη βοῦσιν, vnde σωμα φοβλεν. eſt. connitu. Hermol. in Phn. lib. 8. cap. 44. Ariſtot. lib. 6. anim cap. 24. ἄμφην, proprie tamen eſt helcium apud Apuleium vel rudens & funis, quo helciarij vrûtur (ſic enim loquitur Martial) hinc ἀμφοβλεῦ pro ἕλκειν. ἔξαμφοβλοῦσθαι αὐδικαιοῦσθαι, apud Suid. id eſt, onus trahemus ſine aliuo, ſuccollaates ſcilicet (vt loquitur Suetonius) vel collo trahentes. ſic dictionem Graecam vſurpauit Callimachus. Lycophron pro κρικοτὰ θεῖν. Suidas exponit pro μὲ ἀμφίξεπορεύεσθαι. Heſych. ἀμφεπλατὲν, φορτιζειν.

Ἀμπὶ ἄμβλα, pro κατὰ τὰ ἄμβλα, reuolantia Euripid. ἀμπὶ ἀμβλῶν, reuolàs, fabuloſus.

Ἀμπυκτῆρες, eſt antias & capronas, ſiue anteriores & in faciem defluentes capillos redimere, & diſtinctos colligare, quod fit equis. vide Eſtat. in Hom Iliad. χ.

Ἄμπυξ, κος, ὁ, & quibuldam ἡ, reticulum muliebre, infula & ornamentum capitis, κεφάλαιον, vitta, muliebre tegumentum. Item vinculû, leu funiculus ille quo iuba equina colligatur, phalerae: vel (vt alij) catena aurea à fronte protenſa, qua comae colliguntur. ἄμπυξ τὸ ἀμπίχειν, vel κατατυκτῆρες ἢ αὐτὰ χειν τὰς τρίχας. vnde μονάμπυκος ἵππος & χρυσάμπυκες apud Homer. ἄμπυξ pro operculo vaſis apud Ariſtoph. Aliter.

Ἄμπυξ, latam habet ſignificationem: eſt enim & caliendrum Horat. praecipuè muliebris capitis ornatus & auro gemmiſque bacatum illud monile, vt dixit Virgil. quo lautiores & cultiores fœminae ſua capita exornant. Vulgò carquan & doreure. Item lorum illud & ſemicirculus, quo comae ſimul ſpicae cohibent: vocant arcelet. quod Ouid. crinale curuum drxit. Plutarch. in Phocione. τὰς ἄμπυκας vocat ἐμπλόκια. Tertull. de corona militis, dracontarium. Quid, inquit, caput ſtropholo aut dracontario damnas diademati deſtinatum? Euripid. in Hecuba: Α. γρημάθ' τε θνὰς χρυσέων ἀμπυκων Hom. Iliad υ'. πᾶς γ' ὑπὸ κυνέης χλὶ ἄνδρατα σγαλεῖον τε. Ἄμπυκας καμῶραλὸν τε ἰδὲ πλεκτὸν ἀναδημα. Interpr. κόσμον τινὰ ἀφεὶ ἢ κεφαλὴν αἴρουσα τὰς τρίχας τὰς κεφαλὰς hinc per metaphorami fœnia ἄμπυκας dicuntur. Hom. Iliad. ς'. τῷ δ' Ἄρης ὅδικα χρυσάμπυκας ἵππους. Interpr. ἄμπυξ κεφάλαιον σειρᾷ κατέχουσε ἢ ὑπὸ μετώπου τεινομένη, ἢ σωμὸν διώκτας αἱ τρίχες. Alij ἄμπυκας exponunt κεφαλαῖα. ἢ μικροβόλια, κεκαλυμμένα, διαδήματα, δημοσιὰ, στεφάνες, καταδεδεμένα γυναικεῖα. dicuntur verò ab ἀμπυκίζειν. id eſt. ἀμπυκίζειν ἢ ἀμφιδεῖν τὰς τριχοδεσίας τρίχας. Pauſanias δὲ ἄμπυκας τὰς τρίχας. ἄμπυκες ſunt etiam χαλινοὶ ἢ τρχοὶ apud Sophocl. in Philocte. e, ita dicti ob rotunditatem. Α μπυλῆται verò apud eundem in Oedip. Colon. ſunt phalerae, vt ἀμπυλῆρες frontalia κοσμήσεως ἢ σκεπαστηρία. pro habenis & flaenis ſumpſit Æſchylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ἵππους τε ἀμπυλῆρσιν ἡμέλμασιν ὠψιας ἀνιεὶς.

Ἄμπωτις, vadoſum æſtuarium, Valla.

Ἀμπωτίζω, σω, τω, ingurgito, reſorbeo.

Ἄμπωτις, ὁ, reciprocatio æſtus Plin. κίνησις ἀκάθετος. Fit autem quando poſt exundationem aqua ad mare reuertitur, ac reciprocando ſubſidit: receſſus æſtus litora deſtituentis, opponiturque πλημμυρίδι. Ariſtot. de mundo. πτικαὶ ἢ ἄμπωτις λέγονται ἢ κυμάτων αὖτοις συμβαίνει δίνειν ἐκὶ τὴ σνλιωη κατὰ πνας ὡρισμένους καιρούς, multi verò æſtus, vt aiunt, vndarúmque ſublationes, ſtatis quibuſdam temporibus cum luna circi magnuntur. Sunt qui gurgitem. ſunt qui alluuiem, ſunt qui æſtum maris interpretentur. ὅτι τὸ πλῆμμυρὶς, πλῆσις ἢ ἀκάτασις, & per ſyncopen ἄμπωσις, vel ἄμπωτις. Quidam dictum volunt quaſi ἀκάπτωσις, quod mare aquam reuibere videatur. ἄμπωτις γάρτοι æſtus recedit, Theophraſt. lib. 4. h ſtor. plant. cap. 8. ἀμπωτίδες θαλάσσης, maris reciprocationes. Virgilius it. Æneidos. ἀμπώτεις ita expreſſit: Nunc rapidus retrò, atque æſtu reuoluta reſorbens Saxa fugit, littuſque vado labente relinquit. Hippocrat. fluxus humorum ab externis partibus ad internas ita vocauit, quos veluti natura reſorbet, id eſt, πὰς εἰς βάθος μεταβάσεις πρὸ ὑγκῆ. Vide Πλημμυρίς.

Ἀμυμία, oppidum Sabinorum, vnum ex iis quæ Romulo adjecta ſunt: vn. le ἀμυμιάτης.

Ἀμυγδαλία ας, ἡ, amygdalus, pro arbore Dioſcorid. I bro primo, capite 177.

Ἀμυγδαλὴ, pro ἀμυγδαλέα, circunflexo in vltima, amygdalus arbor, nux plurima à Virgilio dicitur, l. 1. Geor. dicitur & nux Graeca. dicitur & ἡ Ἀμύγδαλος pro eodem apud Lucian. ἀμυγδαλὰ γλυκεῖα, ἡ εὐώδιμος, amygdalae dulces & eleulentae. Dioſcor. lib. 1. c. 177. ſic interpretes numero plurali vertunt.

Ἀμυγδάλη, accentu acuto in penul. amygdala, fructus amygdalinae arboris, Graecam nucem interpretatur Ruel. Dicitur & ἀμύγδαλον genere neutro pro eodem.

Ἀμυγδάλα, Amygdala, nuces Graecae, & nuces Thaſiae & ſimpliciter Thaliae dicuntur. amara verò etiam κάρυα πικρὰ, i. nuces amarae Arch gene authore apud Galen. κρύπτουσε, & ὀνοίων παρὰ mentio fit eiuſdem operis l. 2. cap. 1.

Ἀμυγδαλινὸν ἔλαιον, amygdalinum oleum, quod & μυτάμπον vocant nonnulli, Dioſcor. lib. 1. cap. 39.

Ἀμυγδαλοειδὴς, amygdaloides, genus Tithymali herbae Dioſcor. lib. 4. cap. 165.

Ἀμυγδαλοίδης, ὁ & ἡ, ſpeciem amygdalae referens.

Ἀμυγμὸς ατος, ὁ, lacertatio, & lanatus. Cicer. ἀπόσχισμα, ab ἀμύσσω. Sophocl. πολλὰς ἀμύγματα χάιτας, comae canae, cuulſiones, Plin. vellicatus.

Ἀμύγμων, ἀμύμων, qui citra reprehenſionis morſum agit, qui non ſuolanuntur in dentium. Nam μυγμὸς ſonum illum ſignificat, qui irridendo labris occluſis, naribus elicitur: tonchus Martial.

Ἀμύγμων non contaminatum. ſed mundum & purum, τὸ ῥυπαρὸν ἀλλ' ἀγνὸν καὶ καθαρὸν, apud Sophocl.

Ἄμυγος, idem quod ἀμύγματος expers μυγὸς ſeu μυγμᾶς, hoc eſt ἀμώμητος, ἀμεμπτὸς, ἀκατάγνωτος vt Heſych. expon.

Ἄμυδις, Æoliccè pro ſimul, ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ, ἐξ ἄφνω, promiſcuè. Odyſſ. ἔξελε δ' ἀμυδὶς ὀφθαλμὸν, ab ἄμυς, licet ſpiritum non ſeruet eius contrarium ἄλυδις. Vide Com. Arati initio.

Ἀμυδὶνὰ. Heſych. affert pro κρύβα.

Ἀμυδρὸς, grauis, aſper. χαλεπὸς, apud Archiloch. mobilis, κίνητος, Nicandro ſimus, i. f. itus.

Ἀμυδρὸς. vix apparens, caducus, imbecillus, hebes, dubius, obſcurus, exoletus, exilis, tenuis, cæcus, incertus, tenebris inuoluus, ſubobſcurus, imperfectus. Ἀμυδρὰς σφραγῖδας, languidus pulſuscui op ponitur σφοδρὸς. Eſt eum ἀμυδρὸς, ἀδαὴς, ἀκμυὸς σκεπτόμενος, σφαλὸς, ἀκαμπὴς, ἢ κεδυγρὸς. ἔξω τὸ μύδρὸς. & ἀμυδρὸς φωτὶ. in dubia mal gnique luce. Nazaur. ἀμυδρὰν ἢ αὐδεν φαντασίαν. ἀμυδρὰν, vel ἀμυδρὸς βλέπειν dicitur, qui obſcurè & vix videt, exiliter. ἀμυδρὸς ὁρᾶ. ſum hebes oculis, obſcurè, exiliter, ſubobſcurè, dubiè, cernor. & ἀμυδρὸς, non obſcurè. σκοτεινὸς λαπᾶ. ἀσαφὲς. Heſych. ἀμυδρὸν ὁρᾶν exponnon ſolùm ἀμαυρὸν καὶ σκοτεινὸν, ſed etiam ἀδιάκριτον, ἢ ἀμυδρὸν πνοὶ eidem ſunt εἰ καὶ ζῶντα ἢ ἀναν δύοντες ἔξω τὸ μυεῖν, inquit, ὁ δὲ βίωσιν ἀμυδ ὀν fit ἀμυδ ὀσα obſcuro. vnde ἀμυδρὰμῦθ· hebeſcens, deficiens. Ἀμυδρώτης, obſcuratio, hebetatio. ἀμαυρώσεως.

Ἀμυδὼν, ὠνὸς. Amydon proprium nomè viri, vnde etiam vrbs Peoniae eiuſdem nominis, Iliad β.

Ἀμύειν. apud Attico, accelerare, ὀ σπεύδειν. Suidas.

Ἀμύελον. vacans medulla.

Ἀμύζω, μ ὐσω, ligo. lac premo. ſicco.

Ἀμύητος, non initiatus. profanus, ὁ ἀμύητος τῆς μυστικῶν. dicitur etiã ἄμυς & apud Areopag. ſicarium imperitus.

Ἀμύθητος. dictu perdifficilis, inexplicabilis, ἀπόρρητος, inenarrabilis, ineffabilis, venerabilis, inſumerabilis, Demoſt. Philip. ἀμύθητα χρήματα ὀξέλαυξε, ἀ κίνητος. ἀπόρρητος.

Ἄμυθος, ου, non fabuloſus, ſimplex nihil habens figmenti, ſine fabula.

Ἀμυκλαῖ, αἱ, iaculorum ſpicula, & cuſpides, αἱ ἀκίδες τῆς βιτῶν, ab ἀμύνειν, Heſych.

Ἀμύκητος. ſine mugitu. in Epigram.

Ἀμυκλαὶ, αἱ, vnde centum illis vrbibus Laconiæ, quam Amyclas Lacedæmonis filius condidiſſe fertur, Eraſm. Chiliad. Item & crepidae aereae, quibus vtebatur Empedocles. ἀμυκλαίδες, libro 7. Pollux ait eſſe calciamenta, ab Amyclis dicta, ciuitate Laconiæ. Heſych. habet, ἀμυκλίδες pro calceis, & ἀμύκλαι, pro vrbe.

Ἀμυκλὶς. ſuauis, iucundus γλυκὺς, ἡδύς.

Ἀμυκρὸς multitudo, collectio, πλῆθος, ἄθροισμα, πλῆσιν, πολὺ Heſyc. ἀμυκρὸς.

Ἀμυλίνη vocat Aurelianus medicus Chronion lib. 2. cap. 6. arteriaca medicamenta, quæ eas partes quidem affectas exerceant, conſtant autem ex acribus vellicantibus & lacerantibus. De quibus Celſus lib. 5. cap. 28. Gal. περὶ πόπτ. lib 7. cap. 1. Plin. Valerianus lib. 1. cap. 53. Octauianus Horatianus lib. 2. cap. 5.

Ἄμυλον, ἡμύλης. Heſych.

Ἄμυλον, τὸ, Amylum, Ariſtotel. in Problemat. ἄμυλον ἐκ τοῦ σίτου γίνεται, Amylium fit ex farina. Placentam quidam exponunt.

Ἀμύλ-

Ἀμύλη, ἡ Amylea mulier Lacæna, nutrix Alcibiadis Athenæusis, Plut. in Lycurg.

Ἄμυλον, ἡ, quod tum molitum, & ob id cribri ὀ, ἀλέσεται, ἄμυλον etiã quod Latinis amylum, & in medicinis depluratio unguis. amydon. Fit ex tritico, vel siligine, vel Zea aqua macerati, inde tritis, vel calcatis, excretisque fu furibus & crebrore exiccato farina albissima, idque vocatur ἄμυλον, quod sine moli fiat paradi mo dum vide apud Dioscoridem libro 2. capite 123. Plin. libro 18. capite 7. Catonem de re rustica capite 86. incam. itque Columella libro duodecimo. Ἄμυλον etiam reponit inter placentas Athenæus libro 14. quia hæc placenta διὰ πυρὸς, nec mola indigeat vi frangatur, nec molares dentes obtundat. Vide Eust. Iliad. τ. Aristoph. Schol. monet etiam quoddam exponere ἄμυλον, offas placentaceas quæ ipsius tempore dicebantur ἄμυλα τὸν Hesych. ἄμυλον est mola solum μακαλὴ, sed gen βρώσιμα ἀπὸ σιτηρῶν, edulium ex tritico.

Ἄμυλος, ὁ, ἡ, panis amylus, qui fit ex amyla farina & est minimi nutrimenti, ut scribit Paulus Ægineta. Eſt autem amylum, farina quædam tritici, quæ sine mola fit. dicitur quæ & ἄμυλον, Aristophan.

Ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ laudabilis, irreprehensus, integer, inculpatus, ἀμώμητος, ἀδιάβλητος, qui nihil vnquam risu & infabulationem dignum admisit, ὁ μὴ γέλωτα τοῖς μυκτῆρας ἄξων, ac ſi dicas, in quem nihil obtrectatoribus aut cauillatoribus licet. Homer. Iliad. α. μείτης ἀμύμων, id est, ἀγαθὸς, ἀξιόχρεως, ἄμωμος, laudatus: vide ὄφρ' ἀμύμων, Odyſſ. ξ. narratio irreprehensa. In genere fœm. Odyſſ. ο. ἀμύμονα μοῖραν πάσης θεὸν ἀμύμονι πομπῇ, fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu, Homerus. ἀμύμων, pro pulchro & præclaro apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀμυμονίδης, ὁ, inculpata. Item Amymone, vna ex quinquaginta filiabus Danai.

Ἄμυνα, vel ἀμυνὰ, vltio, defenſio, propugnatio. Cicer. vindicta, auxilium. Alexand. Aphrod. ὡς ἄμυναι τῆς ἀδικουμένου, ad propulſationem iniuriæ, Cicer.

Ἀμυνάδιον pro ἀμυνῶν βοηθὸς, Bud. Comm. Ariſtoph. περὶ ἀμυνάδιπμον τυπτόμενον, opem ferre mihi vapulanti.

Ἀμυνῆς, proprium fœneratoris cuiuſdam, Ariſtoph. in ſignificat etiam vltorem. Ariſtophan, ἀμυνίας θυμὸς, id eſt, ὁ πρὸς τὸ ἀμύνεσθαι παρεσκευασμένος.

Ἀμύνομαι, vleiſcor, iniurias perſequor, vim propulſo, obſiſto, oppugno, ſuſtineo, inſector, me defendo, dimico, ſum par, reſpondeo, penſo beneficium, me tueor, excipio, par pari rependo. punio, propello, expello. ſumo pœnas, Xenophon ὅπλα κτώνται οἷς ἀμυνοῦνται τοὺς ἀδικοῦντας, quibus propulſant iniurias. vnde τοῖς ἵπποις ἀμύνεσθαι par pari referre lungitur etiam cum ὑπὲρ præpoſitione. Xenophon αἱ δ' ἄλλαι πῶλοι ἀμυνοῦνται ὑπὲρ τοῦ πεζοῦ κατασπῶσαι. fœtus ſuos defendeutes, &c. dimeutes defenſionem ad ieruos, iniuriam propulſantes, dimeantes. Plut. ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, pugnantes pro lege. Idem in Problem. ἀμύνομαι περὶ τὰ ἀδελφὰ, ſoro rem defendo. ἀμύνεσθαι ὑπὲρ ἀδύτου, ea tueri. ἀμύνεσθαι ἐπὶ ſumo pœnas de te ἀμύνομαι πολίταις, hoſtem vleiſco. ἀμύνομαι πόλιν ἀδικα. Græciam tueor. Plato de Leg. Thucydides ἀμύνονται σφίσι αὐτοῖς, ſemet ipſi defendunt. Idem. ἀμύνεσθαι accipit pro ἀμύνειν, id eſt, βοηθεῖν. Lucian. ἀμύνομαι σε γέλωτι, ob riſum tibi vices reddo. ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα, illatum mihi vim propulſo. ἀμύνομαι σὺν ἑταίροις, defendo me, repugnóque iis qui inuadunt. οἱ ἀμυνόμενοι, aduerſarii. Plutarch. in Public. ἔδει ἐσως αὐτὸ ὑ γενέσθαι ἐρήμοις τοῦ πολεμίου, hic ſtatus pro ponte arcebat hoſtes. Idem ibidem, ἀμύνεται κοινὴ τὴ πολίτας, malo ciues afficit, Plutarch in Lycurg. ὡ' αὐτὸ ἀμυνόμενοι τῶν ἐνδεεσι, ſua induſtria occurrentes ineiiæ. Idem. ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τῆ φυγῆς, ſe ab exilio vindicans. ἀμύνεσθαι περὶ κεφαλῆς, à capite periculum propulſare. ἀμύνομαι περὶ τῆ οἰκίαν, res meas defendo. ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Homerus Iliad. μ. Ἐξ οὐκὸς ἀρίστου, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης: defendere patriam, fungi munere defenſoris pro patria & defenſorem agere ἀμύνεσθαι τῶν φίλων, naturæ repugnare ἀμύνεσθαι, πρωτεῖσι ἢ κεφαλῆς τὸν ἀφορμὴν ἀπαντᾶν. Thucydi des pro ἀμύνεσθαι. Simonides pro ἀπαμύνεσθαι Sophocles. pro ἀμύνεσθαι.

Ἀμυντᾶς, οῦ, Amyntas. vnde ἀμυντιχὸν, apud Theocrit. diminutium quod blandientis vim habet.

Ἀμυντόνες, οῦ, adminicula, rami in ceruorum cornibus, qui imi pendent ante frontem, Ariſt. Anim. lib. 9. capi. aliàs ἀμυστὴρ ſignif. auxiliatorem, vltorem, propulſatorem.

Ἀμυντὴρια, τὰ, tutamina, tutamenta, Liuius. arma ad vim arcendã, præſidia, hoc eſt, τὰ φυλακτικὰ, quod genus ſunt thorax, galea, gladius, machæra, quibus vim propulſamus & pugnantes hoſti reſiſtimus. Ariſtophan. interpretat, τὸν ἀφορμὴν τὰ μάχεσθαι ἀμυντήρια τὰ ὅπλα ἔχ. Hoc nomine etiam dici poſſunt in nau, malus, roſtrum, antemna, carchesium, claues, anchora, &c. Item in ferris dentes, vngues, aliáque quibus vim propulſant, Bud. Com.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, vltor, præſens, auxilium afferens. ἀμυντῆρια ὀδόντες, dentes exerti in apris, ſicas vocat Plinius.

Ἀμυντὴς, οῦ

Ἀμυντικὸς, ἡ, όν, vltor, iniuriæ propulſator, aperte vleiſcens, viribus polleus, pugnax. cui data eſt vis diuicandi, vim ſe defendendi obtinendi, vnde ἀμυντικὴ δύναμις ἡ ἐξ' ὧν πονηρὰ, Plat. in epiſt. vis expultrix, vis & facultas improbis reſiſtendi. Plutarch. in Opuſcul. ἐξ' ἀφρισίας μᾶλλ' ἐπιτήδειοι ἢ πόθυμοι εἰς τὴ ἀμυντικὴς ὁρμὰς. in ſuperbi iniuriam propulſante.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, vindex, adiutor, propugnator Cæſar.

Ἀμύνω, βοηθῶ, ſuccurro. adiuuo, ſuppetias eo, opitulor, arceo, vindico. ab iniuria defendo, repugno, vleiſcor. Ariſtophan. ἀμύνω τοῦτον, opem mihi ferte. Homer. Iliad. ζ. κήμασιν ἀμύνων σὸν πατέρα, id eſt. βοηθῶν cum datiuo & accuſat. Idem Iliad. ι. ἀμύνειν πυρὶ δῆιον πῦρ, id eſt, βοηθεῖν. Iliad. ἀ. ἡμῖν δὲ κοινὸν ἀμῦναι, id eſt, δεῖ ἡμᾶς βοηθεῖν τὸν λοιμὸν πεπεσεῖν cum genit. & accuſat. idem Iliad. ἤλυθ' ἀμύνων πόρτιν ἑοῦ ἀμύνων, id eſt ἀπὸ τῆ ἀμύνειν, ar. cet ab eo. Ἀπόλλωνι. Ἀπόλλωνι ἀμύνειν. Apollon. Argonaut. addidit præpoſitione. Ἀπὸ μητρὸς ἀμύνειν λαῷ, ab iniuria matrem vindicabant. Plutarch. in Pubi. c. ἀμύνων οἷνον ἔχει ἀμύνεται ἀφ' αὑτὸν, vim habens amicorum ad tui corporis tueiam. idem in Camillo, πῶς ὑφ' ἁμῶν ἀμύνων σωθῆναι δὲν εἰς ἀνάγκας, alios quidem in iudicio contra creditores patrocinando protegens. Chryſoſtom. ἀφεὶ τ' ἰδρωτα. καὶ κεῖται ὑφ' ἑτέ τ σωματικὸν αὐτὸς ἀμύνει ἀμῶν ἀνάγκαν, id eſt, mortem depellet. ἀμύνων σοι σωθῆναι tuam ſalutem defendo, Thucydid. Homer. ἀμύνειν σι δυνάσται, tibi vices rependet. Plat. ἀμύνειν ἀφ' ἑτέρ τι ἢ πάρεις, neque propugnabat pro ſacris, &c. ἀμύνων ἀφ' σὺν πολίταις, vleiſcor te mortuum, id eſt, vleiſcor mortem. Hom. βαρὺς ἀμύνω σοι, à te iniuriam propulſo, i. tedefendo.

Ἀμύξ, aduerb. incisè. inciſim Cicer. leui incisura, vel inciſu. Plin. ſcarificando, diſcerpendo, ab ἀμύξω futuro, reiecto ὦ· ἀμύξ autem idem quod ἀμυξὶς.

Ἀμυξὶς, εος, ἡ, laniatus Cicer. vellicatus, ſcarificatio Plin. inciſura, καμάκης, πληγή.

Ἀμυσῶν, ὦνος, ὁ, musculis carens aut in quo muſculi non apparent, Galen. apud Hippocr.

Ἄμυσπτον Etymol. πὸ πάλαιον ὦ πάλαι ἦχον pro quo ſcrib. potius ἄμυκτον cuius & ipſe meminit ſcripturæ.

Ἄμυσσι τόπου idem quod ſupra ἀμυσθρὸ Etym. & Heſych.

Ἀμυτ. Heſych. ἀμυδ' ὁμῶ ἅπτῃ pro quo ſupra ἀμυδὶς.

Ἀμύσσω, μ, ξω, lanio, traho, tango, pungo, lacero. καταγίνω, vellico, radio. ſcarifico. inciſo, prima breui, ἀφὸ τὸ ἄμυξ. ἀμύσσω & ἀμύσσομαι, id eſt, ἁμαρτάνω ὑφ' ἑτέ τοῦ ὄνυξι. Homer. Iliad. ε. ὄνυξι θυμὸν ἀμύξεις, id eſt, πληγὴν, ἐγγράψεις, Gallicè, Vous ecorcherez. Pollux.

Ἀμυσὶς, raptim & ſine interpiratione, Plin. tractim. Virgil. vno ſpiritu Cicer. ἀφ' ὅλου, Galen. in Hippocr. quaſi dicas citra ſuctum, non occluſo ore, aut contractis labris, ἀφὸ τὸ μύειν τοὺς χείλεσι. vel quaſi ἀπνεῦσι, ſine reſpiratione, vt qui inter bibendum ſpiritum non recipiorent, ſed potum in aluum, non ſeeus atque in dolium, infundant. ἀμυσὶ πίειν, vno hauſtu pocula exorbens.

Ἀμυσίζειν, ingurgitare, affatim & ſine reſpiratione bibere. Plutar. 2. Sympoſ. ἀφὸν ἡ κάνθαρος πίνειν. cui ſcribillare paulatim oppoſuit Terentius.

Ἄμυστις, δος, ἡ, potandi genus in quo non minutis & rorantibus poculis concertatur, ſed maioribus poſcitur, cáque vno hauſtu ratim & ſine interſpiratione exiccantur: πόσις ἀσυνεσὶ ἢ ἀσφὸ dicitur ὅτὰν τὸ μεθύειν, ἢ χαυνῶν πίειν. In Epigramm. Καλῶ ὁ ξενίκλιν ὡφ' ἑστιάσεν χαυνῶν ἄμυστιν Σωρηδὸν, ἐκίγω δ' ὑπὸ μοσίζω. Ariſtoph. ἄμυστιν ἰξύκαψα. id eſt, largo hauſtu & continenti abſorbui. ἀφὸ ἴσως ὅπου ἢ ἀπνεῦσι. huius potationis meminit, Horatius Carlibro primo Baſſum Threicia vincat amyſtide. Pollux ſiquidem libro 6. ἀμυστὶ πίνειν, ἀμυστίζειν, χαυνῶν πίνειν ὁμοίως ἀποπιεῖν, &c. Eſt etiam ἄμυστις, poculi genus phialæ imitat, ἢ ἐξ τοιούτου ποτηρίου ἐκπίνειν, Suid. ἄμυστις: corrupte legitur apud Pollucem, libro ſexto, vbi inquit, τὸ δ' ἀλεσον τὸ ὑμεναῖον, μάζα ἐκ ἐλαιου, καὶ ὄξους ἐν τῷ ἄλας ἐπιβρέξαι τὸ ἄμυστις· ἢ ὃ ἐν μέσῳ τὸ ἀφὸν πῶσι. ἀλλὰ ὁ ὑποπώμης χρῆμα ἐ ἡδύ. vide Euſtath. in Homer. Iliad. χ. Ἄνευθε, idem quòd ἀνάπνευσον non initiatus, profanus.

Ἀμυχὴ, ἧς, ἡ, laceratio, ſcarificatio, inciſura. Plut. ἀμυχαὶ ὁ καπνώδεις, lacerationes verò ſe cædentium, &c. ex Solone. Dioſcorid. libro 7. capite tertio Galen. ad Glauc. ἀμυχὴ, hulcuſcula, tubercula iuentia. ἀμυχὰς ποιεῖ ὑφ' ἑαυτοῦ. id eſt, nonnulla in facie tubercula iuentia. Plutarch. de Tranquill. ἢ τραχύτητα γραστέρεται ἢ ἀμυχὰς, aſperis verò hærent crenuloſiſque locis, aſperis & cauis locis inſident. ſunt item ἀμυχαὶ, lineamenta quaſi ſuperficiaria, non altè impreſſa, ſed tenuia & leuiter deducta qualia ferunt Apellis ἀφ' ἑπαλήλων ἢ ὑπογραφὴ γράμμα ἢ ὑπὸ πάλαι γεγραμμένων. Plutarchus in Pyrrh. πολλοὺς ὑ ἐδύνατο κἀν' ἐν ὄνυξι συμπίπτειν ἢ ἐπὶ μικρᾶς ἀμυχῆς τὰς διαφυὰς ὑπογεγραμμένων τῷ ὀδόντων. neque pueros dentes non habuit, ſed ὁ ὄνυξι ſuperne æqualiter extentum, lineamentis tantùm ſubſcribentibus dentium ſiſſa, & interſtitia diſcriminantibus. Ἀμυχὴ ὑπόπωμα. inquit Heſych. ſuperficiarium vlcus. id eſt, quod in ſuperficie corporis tantùm extat, non autem in illius profundum penetrat, à quo videtur

deductum ἀμυχίᾳ Θ, nisi malit quis à μυχὸς, abstrusus, vel potius superficiarius, τὸ ὠῷ ὄδοντα ἀμυχίᾳ καὶ πῖσσᾳ superficiariæ leuesque voluptates, & quæ facilè auolant. Hinc fit aduerbium, ἀμυχὶ, in superficie. ἐπιπολάιως, Suid.

Ἀμυχρῶδη, apud Etymolog. expon. ἀκροι δικτύολοι, id est, primoribus vel summis digitis, seu potius vellicatim & discerptim.

Ἀμυχῇ idem, aduerb. cum vellicatione superficialiter quasi radendo summam cutem.

Ἀμυχὶς Suid. expon. σπαράξις.

Ἀμυχρὸς, ὸν, ἁ, vncerus, candidus, Etymol. ἀμυχρὸς, ἀμυχαρὸς, καθαρὸς, ἀμύητος.

Ἀμυχρόνες Hesych. affert pro εὐσάρκοις ἢ πλέοι pluseulum adstringentis.

Ἀμυχώδης similis ταῖς ἀμυχαῖς in quo cutis veluti carpta ac vellicata vanguibus videtur.

Ἀμύω, inclino, cado. κατακλίνω, submitto Apollon. 2. Argonautic. ἢ μυκτῆρι λοξὸν κρᾶνιον, id est, ὕπνῳ κεκαικὸς. capita inflexerunt. Vide ἰμύω.

Ἀμφαγκάζω, amo, complector, πάνυ φιλοφρονῶ, σφόδρα ἀγαπῶ. dicitur & Ἀμφαγκαζόμαι. valde amo.

Ἀμφαγωγίοις, μ. ὁσω, ση. κης. in quibusdam ambigo.

Ἀμφαδὸν, apertè, propalam Cicer. Nonnus capite 16. Euangel. Ioannis.

Ἀμφαδία, ἡ Ἀμφαδίλια, ἡ Ἀμφαδὸν, palàm, manifestè. apertè. ὥστε τὸ σὸν, τανδὸν ἢ ἀμφαδὸν. Odyss. ξ. ἢ ἀμφαδὸν, ἢὲ κρυφηδὸν, aut propalam, aut clanculum, aut clandestinò Plaut. ἀμφαδὸν pro ἀλαφανδὸν.

Ἀμφίδιθ Θ. apertus, ἀμφαδίλια φάλαι, in Epigram.

Ἀμφαειωλ ος. Hesych. affert pro κύκλια ξεσινῶν. sed forsan scrib. ἀμφαιρωλ ος vt sit quæ vndique agitatur ἀίκασι.

Ἀμφαὶς. domus alta, ex qua circunquaque patet prospectus, ὑφίσκοπῆ Θ. potius leg. ἀμφαιὴς. vt apud Hesych. scriptum est. nam ἀμφαὶς potius significe. vndique perspirabilis.

Ἀμφακὶς, ἀξία, securis, anceps bipennis ἀξίνη. Hesych.

Ἀμφακτὸν, dupla vestis, vel duplicata, χιτὼν διπλοῦς. Var.

Ἀμφαμύσιαι Hesych. affert pro σκεπασθῆναι, ἢ ἀμφαμῆσαι, posito pro ἀμφωνυστὰ Eustath. exponit κύκλω ὁρμῶσι. (ἀμφαμῆσαι.

Ἀμφαναλᾶσ αι, διαφορᾶσ αι. alij ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοὺς χωρεῖσθαι. vide ἀδρυπάζω.

Ἀμφαμώτας, in Creta vocabantur serui priuati, qui iure belli in seruitutem reciduissent, quamuis indigenæ forent. Cæl. lib. 13. cap. 29. Athen. lib. 6. κρῶνοῦσι δ' οἱ κρῆτες τοὺς μὲν ἴδιον πόλιν οἰκάτας, χρυσοφόρους. Ἀμφικώτας δ' τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δ' ὑπ' πολεμου, διὰ τὸ πληρωθῆναι δὲ κλαρότας.

Ἀμφὶα Hesych. ῥοώλισα.

Ἀμφαζοῦσ αι, (quod apud Hesych. deprauatè ἀμφαζοῦσ αι) est exorbitare Auguſt. non rectà sed obliquè incedere, quod & παρσιμακὸς dicitur: vt author est Eustath. in Homer. Iliad. μὴ παρβάσῃ κατ' ὀρθὸν. Paulanias in rhetorico lexico pro πλάγια παρβαλλᾶσθαι ἐ μὴ ὀρθοῦσθαι. de his quibus genua labant & succidunt poplites, duarie re Catoni, & varicare Quintil.

Ἀμφεκτζίζω, circunsonare. Hesiod. Ἄρμα πᾶ δ' ἔπιπτα ἢ εἴ τυγες ἀμφεκτζίζοι, circunstrepebant. τ. ἤχων ἀπειλουμ.

Ἀμφεμὼ, circunclacero, diſcindo, dilacero Cic.

Ἀμφενὴς, nudatus, contemptus, Hesych.

Ἀμφέσταρ, ν. ὁ. læuus vtraque manu, dextra vt sinistra vtens, ὧν ἀμφοῖν κράτος, oppositum τῇ ὀρθοδίκῃ, i. qui felix non est.

Ἀφαφῶ. I go, φέλκω, apud Lacones, Hesych.

Ἀμφασία, ἡ ἀφασία, taciturnitas, ἀφωνία, ἀλαλία, loquendi inopia & impotentia. titubatio, hæsitatio & hæsitantia linguæ Cic. Odyss. ἀμφασίη δ' ἐμὶ ἀμφιτὸν ἐπέων κάλε, vocis præclusio.

Ἄμφασις Hesych. Syracusanis esse ait ἐφασκόνη ἢ ὑλώη βιεζευγμένη ὑπὸ Συσίας pro quo infrà ἀφώνησα.

Ἀμφαυγὴν, rollustrare, resplendere, vel ἀπολαμπὴν, Hesych.

Ἀμφαυῖς, εος, ὁ, ἡ, sic dicitur quidam peculiare abietis accrescens ad eius truncum, Theophrastus libro tertio hiſtor. plant. capite 8. ἀμφαυὲς etiam dicitur, quia circumnascitur vt loquitur Plin.

Ἀμφάω ſignifi. circunsono vnde Ἀμφάων Hesych. itidem ἀφυΐζω.

Ἀμφαφάω, tango, contrecto. attrecto, ψηλαφῶ, palpo, actiuè. Apoll. 2. Argonaut. τοῖσιν ἀμφαφάων, & ἀμφαφάωμι. pro eodem, Odyss. ὃ. χερσὶν ὁμοῦ χεροὶν ἀμφαφόωντο, manibus tractabant: est & Poet. pro ὑφαίνω, reperitur in Epigram.

Ἀμφιάζω, maza oleo exaturata. Hesych. μᾶζα ἐλαίῳ πλήρης, sed in eius codice corruptè ἀμφειάζ.

Ἀμφιάπτω μ ξω, circumplico. Euripid.

Ἀμφιάτας Hesych. ὁ κρημνὸς χιτών.

Ἀμφίβαλ ω, ὀφείσω, σκεπάσω, fouco, medelam adhibeo, fequor, amplector. circundo, Hesiodus in Theog. ὅσσ' ἀμφιπὰ θεμεθ' ἀύτμιν πνεῦσας.

Ἀμφίβλ ω, circunſtiti. Sophocl. αὐτὸν ἐκ κύκλω μαθόντες ἀμφίστασαν, cum circunstiterunt vndique.

Ἀμφίβυτο ὀφείκλυτο, Iliad. ϐ. 816. ἢ ὅτ' ἀμφίχυτ' ὠμφὶ, vox ei circumfusa erat. in Epigr. ἀμφιχύθη σπυρῷ.

Ἀμφίγυα. pro αἰαφίνα, ſurſum fero. Apoll. 2. Argon. ὀκυλίγκοισι γέρεϊ κύπασ ἀμφίστεπτα

Ἀμφὶ Hesych. ἀμάλλ.

Ἀμφίκλιες, ὁ ἢ ἡ, anceps, vtrinque incidens, ἀμφίστομος. vt ἀμφίκλωψ, apud Aristophan. in neb. lingua in vtramque partem acuta. Sophocl. in Aiace. ἀμφικλὲς ἐγχος Θ, anceps gladius. ξίφος δίστομον ἢ ἀκονητὸν ἀμφοῖν, id est, incisa vel bo ἀκωμφίκλες ξίφος ἀκονητὸν, ancipitis mucionis acie circum cæsa, Theophr. hiſt. lib. 2. cap. 9. ἀμφικλὲς γάρυς, in Epigr.

Ἀμφίλεις ιος ὁ ἢ, nuentis ætatis adultæ vel etiam affectæ, de iuuenibus enim & senibus dicitur, Pollux libro 2. φύτευε δ' ταῖς νέαις μὲν ἀμφίλεις, λέγεται δ' ἢ γυναικὶ ἀμφίλικις· φέρεται δ' καὶ γραπτέον, ἀμφιλικὰ τὰ ὡς ἢ κρατὶ Θ· ἀμφάλικα γέγονα.

Ἀμφιμελὲς, quoad tunas. Alexand. Aphrod. probl. 10. lib. 2. ἢ ἀμφιμελὲς πυρετὸς ἔγχυμ πιθῶσι τὸ φλέγμα, τὴ βαύτητα ἢ ὑγρότητα κατὰ κακοχυμίαν. quotidiana febris, quæ ex pituita prouenit, materia frigida & grauinullum diem intermittit. Idem Alex. Problem. 83. lib. 1. εἰ δὲ ἢ μικρὰς φλὶξ ἢ ἀστερίαν τὸ σῶμα, ὅσα φλέγμα ὑγρὸν ἐβλήχρον ἢ σπλυχνώδεις πάσι συρετὸν ὡς ἀμφιμελῆν. legitur tamen apud Galenum sæpius ἀφιμελὲς. Bud. dicitur & ἀμφίμελες, apud Aristoph.

Ἀμφὶω, colium, ceruix, Hesychius ἀμφὶω, αὐχὴν, πράχηλ Θ. Et ἀμφὶ. αὐχὴ.

Ἀμφιφὼς, έος, circunquaque tectus, ἀμφίστεγος, fortis, munitus. phareræ epithetum est Achillis apud Hom. Iliad. ἐ ὑπὸ ἐμέρω τὸν ἄμυσιν ἔχων ἀμφιφὼς τε φαεινὸν id est, πάνυ κεκαλυμμένον ὅπλοις σπλήνων.

Ἀμφὶς proprie πᾶς ἐκτετραθὲν ὑπερεκκλίνων à cuius vtraque parte remigari potest, sed metaph ἀμφὶρης αὐλὸς, tibia quæ vtraque manu tenetur, ἀμφὶρες σκέλη, os mandibulis vtrinque cibos atterés. Varin.

Ἀμφιφελὲς, ν, ὁ, ἡ, ἀκρότομον ἀμφηκὲς. Thucyd. i. actuarium nauigiũ, & vnà quæ tectum: sic Vsil. exponit: sed interpres ait esse πλοῖα μεσα ἐκτετραθέσι ὑφεσοῦμον ὡς ὃ ἔκφρ Θ· ἐλαυνόντων δικαστὰς ἐρέτας.

Ἀμφίφρα pro ἀμφιφέρεται, id est, ἀμφίβολον Aratus, καὶ ἀμφίφερα πάντα.

Ἀμφίφερον, quod est in contentione positum, vel de quo est adhuc contentio. vnde ἀμφιφέρεσθαι, de quo nulla est controuersia. Homer. Iliad. ϛ. ἢ γὰ κεν ὁ σπολάκτα ἀμφίφερον ἔθλων. Interpr. τὰ ἀμφοτέρωθεν ὀξυνούμενα. ἀ ἀμφισβητούμενα. Imitatione Homeri dixit Virgilius Æneid. 5. Ipatia & si plura fuerſint, Transeat elapsus prior, ambiguúmve relinquat. vbi ille ἀμφίφερον, hic ambiguũ. ἀμφίβολον, ὑπόκλοιδον.

Ἀμφίφερ Θ. controuer. ſus. ἀμφίλογος, dubius cui contingat victoria, par viribus, ἀβέβαιος τὸ τέλος ἔχουσα, ὀξυσκελὲς Θ· ἢ ἀμφίφερος Θ. Lucianus in loue tragœdo, ἀμφίφερον ἔτι ἢ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.

Ἀμφὼς έος, ὁ, ſtos vini. Hesych.

Ἀμφὶς, cum genitiuo ſignificat, de, memoratiua particula. Lucian. Astrol. ἀμφὶ τ' ἀστρων ἠρώτησε. Item, per, id est, περὶ Apollon. 2. Argonaut. φοίβῳ τ' ἄμφι μαντοσύνης, ὃν ἀμφὶ Πύθι' οἰκοῦσι, circa vibem habitant. Herodo ἀμφὶ πὼ ὁ πὼ Θ· labor supra laborem. Cum datiuo, iuxta. Iliad. β, ὃν' ἀμφὶ τυμβὶ γαίῃ ἰμήσσον. Interpr. ἐπὶ ἀμφὶ πασὶ, circa pedes. Item pro ἐπὶ id est contra. Sophocl. in Aiace. λόγους αὐτὰ ἀμφὶ ἀγειδῶν ἢ ζῶν δ' ἀμφὶ δυσκλεᾶ· id est, ἐπὶ τῶν δυσκλεῶν. Item pro περὶ id est, de, ibidem. ἀμφὶ σωφρ, id est, περὶ σου. Item ibidem. ἀμφὶ ὠῷ τυτῶσιν ὄρνιθες. id est περὶ τούτων, Attice. Item circum, ibidem, φύλακας πυλῶν ἀμφὶ σὺν λέχῳ. circum te, vel apud te. Theocritus. ἀμφὶ σὲ θέουσι, circa pectora. ἀμφ' ἐλένῃ μάχεσθαι. Homer. Iliad. γ. pro περὶ τ' ἐλένης ἀμφ' ἐλένῃ κτάμενοι πᾶσι μετ' ἀχαιοῖς id est. Helenæ causa. ἀμφὶ γ' τῷ θανάτῳ αὐτὸς διέξεις ἀκριβῶς λόγος, cuius mors anceps refertur, Herodot. εἰ ἀμφὶ λόγος ὄντες, studiosi literarum, Bud. Idem Herodot. ἀμφὶ ϐ' ὀπόθεν τὸ ἐμὸ πάσσομαι, nam quantum ad id sessum meum pertinet, pariebo. Idem, ἀμφὶ τὸ ὁδὸ ἔχειν ὧδε, itineris ratio ita habet. ἀμφὶ μουσικὴ ἔχειν ἔφρ. de musica certamen habuerunt. Homer. Ἀλλ' ἄμε ἀμφὶ ὁδυσσῆ διέφορον ἐπλήσαντο, causa. Vlyssis. pro circum, Odyss. ξ. ἀμφ' πῦρ ἐσσὶ ἐοῖς ἀρέσασα πόδας. Apoll. 2. Ἀμφὶ ϐ' ὑακινθίς κόρυθας κεφαλῆσιν ἔθηκε. id est, circum capita galeas posuerunt. Hesiod. ἐσίκασε δ' ἀμφ' ἄμοισι ἀρὰς ἀκατέρα σίδηρον· ἀμφ' ἴκελ, de me. Odyss. ξ. χρυσὶ φρίσι δῶσαν ἐκλὰ ἀμφ' ἐμοὶ, id est, περὶ ἐμοῦ. Cum accusatiuo. circum, vtrinque. Iliad. ἀμφ' ἄκα ἔλασσε ἀχαιῶν, id est περὶ τῶν ἀκλασεν. Item, cum apud Herodotum, εἰ ἀμφὶ κόθρον, ϛ μίκαιον, qui cum Codro, & c. Plato. εἰ ἀμφὶ τὸν ὄρφεα, Orphei sectatores. εἰ ἀμφὶ σωκράτη, Socrates. εἰ ἀμφὶ ἀγαμέμνονα, Ilie Priamus. Iliad. γ. Οἱ δ' ἀμφὶ ἀνάμαντα ϐοὴν ἀγαθὸν διομήδεα ἔστησαν. Οὐχαῖον τε ἢ αντίλοχ πισυρίμβρον ἀμφὶ Ἐλάτο δ' σμικρὸ ἔστησε. & Iliad. ζ. εἰ ἀδεσοὶ ἀμφ' ἄμυνε δύο, id est, duo Aiaces. Lucian. ἀμφὶ κάκιον ἔχω τὰ πολλὰ, circa fortunam fi requenter versor, in Prometh Idem. ἀμφὶ τὰ ἰϐδόμηκοντα ἔτη σου ὄντος, ἀπὸ ϐακον. Idem, ἀμφὶ τὰ σωθῆνας καὶ ἐνδυμάτων. id est, περὶ. Bud. in epist. ἀμφὶ τὰ ὀβελίσκων ἐπιδέομαι. proficitum facio in Græcis. τὰ ἀμφὶ τὸ ἀροτρ ες rusticæ. οἱ ἀμφὶ κορινθίους, id est, Corinthij, Herodot. τὰ ἀμφὶ τὸ ἄστυ, quæ ad prandium spectant, Thucydid. Lucian. ἀμφὶ

ἀμφὶ τὸ πανδοκεῖον, circiter quinque milia. οἱ ἀμφὶ τὸν κύρον, Cyri milites, Xenoph. ἡ ἀμφὶ τὸν Ἄλυν διάβασις, Euthydicus ipse narrat. οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀπόλλωνα, Epicteti ἀμφὶ πλοῦν ἀγαθὸν τὸ λοιπὸν, reliquum navigationi dedit. οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρίσταρχον, ἐστὶ τὰ ἱστορικὰ τῶν γραμματικῶν. Budæus. ἀμφὶ τὸν πόλεμον, post annos naturæ ἀμφὶ. sine ellipsi, propriè apud Strab. Apollon. 2. ἀφορᾷ ἡ πλάσις, circa ipsum. Supple gilea erat. Item circumsecta. Ib. ὄρη, ἀμφὶ ἡ κάλυκα δ' ὄπιθεν ταμένοιτο· ἀμφὶς ἐκ τῆ ἄβρᾳ κάλυκι, pro circum. Iliad. β. ἀμφὶ δὲ κύσσιν, &c. Cum connectione Apollon. 2. ἔρεις δὲ τ' ἀμφὶ ἔρυτρα δ' ἀείκτο.

Ἀμφὶ in Compositione. ob, & circum significat, vt ἀμοιβαῖος. Ἀμφὶ pro vtrinque, vt in ἀμφίκτιτος, Ἀμφιφᾶτις.

Ἀμφιέζω σκεπάζω. cooperio. amicio. in Cretice Perficis, ἡ ἐνδύω τὸ κῶλον ἀμφιαβλῶδι ἢ μώρᾳ, amicit eius tibia.

Ἀμφιαθ. unari cinctus, vt insula, circumfluus, ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιχεόμενος πανταχόθεν.

Ἀμφιαμπὲς εἶ, Dithyramborum poetæ, iude dicti, quòd illis frequentissimum moris erat ita exordiri. ἀμφὶ μοι αὐδᾷς.

Ἀμφιαραχίζειν, φαυλοκρατεῖν, Terpandri in morem canere, canere Terpandri more qui. ὀρθῶς dicebatur, cuius imitum erat, ἀμφὶ μοι αὖθις αὐδᾷς· ἐκπεπόκλει ἀοιδὰ φίλων, & apud Aristophan. Neb. ἀμφὶ μοι αὖθις φοῖβε αὐδᾷς. Hesych. ἀμφιακτὰ exponit principium modi cithara cedi.

Ἀμφιάρεως κ. ὁ, Amphiaraus, proprium viri, qui cum curru absorptus est. Plutarch. in Parall.

Ἀμφίβιος τὸ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν εἶναι. Hesych.

Ἀμφίασις, ἡ. vestitus. ἀμφίασμα γυμνὸν ἀφαίλης, nudos vestibus spoliasti, cap. 22. Iob.

Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, vestimentum, vestis, tunica, lacerna, τὸ ἔνδυμα. Hesych. In Cretice Perficis, ὥστε ἀμφιασματοιμὶ ξεῖδ.

Ἀμφιαχίζω, circumsonans vel clamans, circumstrepens, ἐκ τῆ ἰάχω, ἀμφιαχᾶν participium, ἀμφιαχᾶς, in fœminino. ἀμφιαχίζω, κεκωλάζεται. οὐ μερισθὲν ὁρῶμεν ὄνυσσα, Homer. Iliad. β, τῷ δ' ἐλελιζόμενοι πτέρυγες κάδον ἀμφιαχῶσι.

Ἀμφιβάλω, ἀμφιβάλλω, defendo, protego. circumsisto. σκέπω. σθένω ὕπερθεν χρυσῷ φυλάπω, Etymolog. Iliad. ἡ ἀμφὶ σῇ, ἀφ' ἑστῆ βωμὸς, pro ὑπερασπίζει, cum protegebat. & cum accubat. Iliad. ἀ. ἐς χεῖρ' ἀμφιβέβηκε. Euripid. ἀμφιβάντι μοι δράσας· incestit mihi fiducia, cum accusat. Iliad. ζ. τὸν φρένας ἀμφιβέβηκε, occupat, solicitat & angit.

Ἀμφιβᾶς. Neptunus apud Cyren.

Ἀμφιβάλλω, ἀμφιέλλω. amplector, circumplector, circumpono, operio, induo, duuito. Odyss. ξ. ἀμφὶ δὲ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἀμφιβαλοῦσα κόρη συγγεμὲ δουλοσύνῃ, Euripi. induta caput tristem ferututem. ἀμφιέλλομαι τὸ ξίφος, accingo me cuse. Phocylid. τὸ ξίφος ἀμφιέλλου μὴ σοφὸς φίλοις. ἀλλ' ἐς ἀμώμους ἀμφιέλλειν, δίσ' ἐζειν. ἡ ἀνδριάζειν, featentiam alternare.

Ἀμφίβας ἄπος, obambulans, participium. ab ἀμφίζωμι refertur ad ἀμφίβαγμα.

Ἀμφίεπτα. dissensio, disceptatio, controversia, apud Herodotum.

Ἀμφίεπτε, testudo militaris. item ὑπαιμαχητὴς, propugnatio, defensio, Herodot. ἐς ἀμφιβασίας νέμρων καμνόντων, disputantium sermoni superuocare. Hesych. ὑπὸ τῇ νεκρῷ μάχῃ, ἐβεβήκατος δὲ τὸν νεκρὸν ἀμύνοντι ἐξεῖ τὸ σῶμα τοῦ, ἵνα μὴ σκυλεύθῃ. metaphora lumitur ab animantibus.

Ἀμφιβάλω, μ. ἀέω. σ. ἠεα. dubito. ἀμφιβαπὸν, ἀμφισβητοῦν. Hesych.

Ἀμφιβέλεκας, circuiui, lustrari; & pro circumeo & lustro. Iliad. ἀ, ὃς χεῖρ' ἀμφιβέλεκας, ἰ. ἀξεβέμενος ὑπερμαχεῖς, tueris, & seruas.

Ἀμφίβιος, in terra & in aqua viuens, qui vita est ancipiti. τὰ ἀμφίβια, quæ in vtroque elemento vitam agunt. Columella libro 8. cap. 13. Venio nunc ad eas aues quas Græci ἀμφίβια vocant: quia non tantum terrestria, sed aquatilia desiderant pabula: nec magis humo quàm stagno coalescuerunt. Homerus. Ῥαπορᾷς ἀμφίβιον ἠδ' ἄνδρα, νόμιμ βατορχήσειν κερνίον, id est, ambiguum pastum & victum. A Luciano Tiresias etiam ἀμφίβιος dicitur, in Astrologia. Ancipitis sexus.

Ἀμφίδιμα, indumentum, tegumentum. αἰδεῖα μέρη.

Ἀμφίδλαστρον, ἡ χιτὼν, oculi quarta tunica reticulata: sic dicta à reticuli forma. dicitur & ἀραχνοειδὴς, id est, arancola Plinio, quia cassium aranearum textura imitatur. Vide Polluceum libro secundo.

Ἀμφίδλαστρον, verriculum, retis genus, inde dictum quod vndique complectatur. hoc est. Κόπτω ἀμφίδλαστρον Hesiodus, ἐπὶ ἡ χείρων ἰχθὺν ἀμφίβλαστρον, manibus tenebat verriculum. ἀμφίδλαστρον τοῖχος, ambitus parietum & septa apud Euripidem. Ἀμφίδλαστρον metaph. appellatur à Sophocl. tunica (quasi vid. involucris & irretiens more retis quod ἀμφίδλαστρον dicitur) in Trachinijs. Καθῆν ἀνωμὸς τοῖς ἐμοῖς ἐφεστῶσιν, Τ' ἄφατον ἀμφίδλαστρον. Accio interpretè. Hæc me irretiunt veste furtali inficium.

Ἀμφίδλεξ, ἀλιεὺς, piscatores, cap. 19. Ezech.

Ἀμφίδοπος, ἐνδόξοπος, celebris, diuulgatus, in Epigramm.

Ἀμφίδολία ἀφ. ἡ, ambiguitas, dubium dictum, item incertitudo consilij, de re quapiam hæsitatio, hominis ambigentis quid sit agendum vel vtrum ex duobus sit agendum. ἀμφίδολα ἐχόμενος ancipiti bello distractus. ἐν μεγάλῃ κυδίστῃ ἐγένετο ἀμφίδολίᾳ, hebetabun dus constitit. Est item figura orationis, quæ sit vitio compositionis, quando ortatio in alium atque alium sensum interpretari potest.

Ἀμφίδολος, ambiguè, ἀμφιδόλως.

Ἀμφίδολος, ὁ, ἡ, ὁ, ambiguus controuersius, anceps, animi dubius, inconstans aduersus, dubitatus, incertus, leuis, rarus. compositum volunt ex ἀμφὶ vtrinque. & βολὴ consilium, vel ex ἀμφὶ & βάλλω. ἀμφίδολος· φῶμι, ambiguus rumor. Plutarch. in Othone. Idem in Camillo. ἀμφίδολοι γεγονότες ὑπὸ τῇ πολεμίων, vtrinque circundati ab hostibus. ἐν ἀμφιδόλῳ γένεσθαι, in ancipiti esse, Thucyd. idem, ἐς ἀμφίδολον πίδημι τὸ ἀγαθὸν, delicitatem in incerto pono seu duco. ἀμφιβολὲς ἔδη, ambigit. ἀμφίβολος ἡ ἔδη, ancipiti facie, Lucianus. ἀμφίδολοι κάμμαχοι ancipitia tela, in Epigr. ἀμφίδολος, ὁ διαφόρως σωτηρίαν νομιστὴς, dissentiam ὑπὸ ἐνδιαζαν, ὑπερψύμους. Et παιγνίον βαλλόμενον. Arrianus. οἱ ἡ ἀμφὶ δὲ ἐκπεπλῆχθαι ἐν ἀμφιβόλοις γνώμμοις ἐγ ὑπὸ τῇ αἰδεσμότου παιδαγωγοῦ, turfus: ὁ ἡ παμφάγος κύπος ἀμφίδολος ὀφθὶς, βοσχὺν παρισωσεῖ. Et apud Thucyd. ἀμφίδολοι, id est, ἐκπεπλαγμένοι ἀφροβελκόμενοι. Hinc fit adverb. ἀμφιδόλως. Polluc. lib.

Ἀμφιδρύγλια τὰ σὺν τὰ πεδίλια χωρία, apud Hippocr. dicuntur loca circa tonsillas.

Ἀμφιδρυκὴς, pes est in carmine, sic dictus, ὅτι ὄγκι ἐν ὑπὸ βραχείας συλλαβὰς ἀμφὶ τ' μακρὰν, vt σπλωὶς.

Ἀμφιδρύτη ἀπὸς, clypeus homiqem circundans. Homer. Iliad. β, ἀσπίδας ἀμφιδρύτης, id est, τ' παντοχόθεν ἠ βρυτὸν, ὅ ἔστι, αἰσθητὸν, σκεπόμενος ἀπὸ τῇ σώματος hominem complectentis & tegentis. Nicander in Alexiph. ἀμφιδρύτῳ κοίλῳ ὑπὸ ἐφέτοιο ἀμπάδος. Interpr. τῷ ὅλον τ' ἀδέσμ σωμ' χρωτὰ κεφαλῆ.

Ἀμφίδρυχος κ. ὁ, ἡ. vndequaque madidus, temulentus. ἡδὺ μέθυ βλύζον ἀμφιδρύχεσθαι ποιᾷ βάκχον. in Epigram. i. mad. fictus.

Ἀμφιδάπης, celebris, ἐνδόξοπος.

Ἀμφιήνην. valde delectatus est.

Ἀμφίηνοι, οἱ πλησίον χωρεῖ, οἱ γείτονες, vicini, Dionys. de Situ orbis.

Ἀμφίθλις Hesych. ἀξίνη. Securis anceps nimirum & bipennis qualis fuprà ἐ ἀμφακὶς ἡ ἀμφάκης metaph. enim in hoc compos. γλῶς ἡ gn. ἡ τὸ ἀλλὰ ἀσιεμ: propriè autem genam.

Ἀμφιήρεις, verbs Messeniæ, Hom. Iliad. β.

Ἀμφηρεύω ω. dubito, I for. ad Nicoclem, ἵνα σοὶ ὦν ἀπ' ἀμφηρεύῃς, ἐγὼ σὺν συνθυμμαχήσω, vt de quibus ambigas, habeas cui quibus ea possis expendere. ἀμφηρεύω ἀλλήλοις, διχονοῶ, dissentio, pro ἀμφισοβῶ, ἀμφηρεύω, τὸ μὴ ἀκριβὲς γνώσκειν. Plutarch. in Peloplde, τῷ ἀσυμπαθῆ ἀμφηρεύοντι τὸ πόνοι, id est, dubitantibus de loco. Iugitur cum accusatiuo. Ἀμφηρεύω, ἀμφισβητῶ. ἀγνοῶ, ἀπιδάζειν, ἀμφιδάλλειν quod tamen minus elegans. Plato in Gorgia: ἀμφηρεύω μὴν ὦ πᾶλι, ἐὸ' ἐκάτερ ἂν λέγοις. Agathias, ἡ ὅτε δὴ ἐκεκα τοῦ δράκοντος, ἀμφηρεύοντες.

Ἀμφήρυος ὁ, ἡ, primignus. Hesych. ὁ ἐκ πρώτης γαμετῆς.

Ἀμφηγύησις, ἡ. τὸ, claudus vtroque pede. Epith. Vulcani. Iliad. ἀ πεμπώλυσε ἀμφηγυήσις ἀφαυρὸς, &c. id est, ὁ ἀμφοτέρους τοὺς γόνυς. πόρων ποδὶ, χωλὸς. Heliodus. πυῤῥὸς κυνὸς ἀμφηγυήσεις, inclytus Vulcanus.

Ἀμφήκυος, vtrinque acutus: quasi ὁ ἐκατέρωθεν γωνίαν, ἡ χωλάσας claudos reddere ἀνωμάλους, Etymolog. apud Homer. Iliad. ὑ, ἀμφίγυα ἔχων. vel hastæ quæ vtrinque possunt lædere membra.

Ἀμφηγύωσαι mutilare & extrema amputare, vel depangere vtrinque, vt fit in depressis arcuum propagiobus, & vitium mergis. ἀμφηκεμένος, ὁ ἐκατέρωθεν εἰς πῶν πτῆξαι. Hesych.

Ἀμφιήλαξ, gladius anceps. ἡ ἀμφιτέμνουσα κόπτουσα μάχαιρα.

Ἀμφιθάσσεια, vtrinque fimbriata, vel vndequaque hirsuta. Homer. Iliad. ὁ ἔχε δ' ὠμῷδε δαίδεον ἀνειλὼ ἀμφιθάσσειαν, id est, ὃς ἐκατέρου μέρους κρεουσὰς ἔχουσι τὰς κύκλους θασσίας. Pollux lib. 10. ὅτι ἡ πλὼ ἀμφίνωτος ἐρεμιλὼ, ἀμφιθάσσειαν καλοῦσι.

Ἀμφιθέω, circumacceditur, circumardet, ab ἀμφιθάω. Etym. dicit præt medium esse Κόπτω τὸ λαῖον, pro σθένειαι τὰ σθένεσθαι, pro ἀμφιτέσθαι θέσειν ὑλωνοῦ· ἀμφιδὴθέ, circumpargebatur Helioda. de Hercules scuto. κόνις δ' ὑπ' ἀμφιδὴθέ, pulvis eis offundebatur, id est, πλῆθ, τοῦ ἡ ἐκπροπίζετο ἐμείζετο, à verbo θάω: vide θέω. Hom. in Iliad. πολεμίζ τὸ ἄστυ τὸ δ' ἀμφιδὴθεν, id est, ἀπάτητα.

Ἀμφιδίες, εἰ. dicuntur etiam ἀμφιδῆα. Aristophan. & ἀμφιδῆα neutro genere. catenæ, annuli, armillæ, periscelides. Herodotus, ἀμφιδῆας σφὶ σὺν πόδας δήδυτες, catenam pedibus inicientes. Ἀμφιδίες. κλύσεις, κίκλοι apud Herodot. Δέλτα σφεσκελιδὶς, δακτύλιοι Lysias. ἐὰ ἀνωμάλως ἐκλεῖσθαι διὰ τὸ ἀμφιδίας ἀπὸ τῆς πόδος. Pollux lib. 5. τὸ ἡ σφὶ σὺν κασπιὸς σφεκαῖτα ἡ χείνας ἡ ἀμφιδίας, ὅρεις. Δέλτα ἡ χαλκίδας ἡ βιβλία ἐπ pedibus etiam accommodantur ἀμφιδίες, ἰοιdem Helychius ἀμφιδῆς τὸ σφενδὶς exponit, id est, meticulosum admodum pauidum. dicitur etiam ἀμφίδιος pro monili, & pro osculi matricis libro. Sic enim Galen. in glosiis Hippocr. ἀμφίδιον τὸ τῷ ὠμῷ ἢ μέτοχος τὸ ὠ κύκλῳ ἄκρον, ὑπῳ ὃ σπλὰς χόλιστι εἶναι, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς γαμφιλὰς ζωολόγων ὠνομασθῆναι, ἃ

ὦ αὐτὰ ἀμφίδηλα ηεμαιῶται, ὥστ᾽ τῶ θεῖα μαζόντες ἐν κύκλω, ἡ ὄβ ἀμφιδίδυ.

Ἀμφιδίδυμα, οἰκία δημοσ. Ioseph. lib. 6. περὶ ἱερῶν ἀμφιδίδυμα, in circuitu templi constituerant.

Ἀμφιδυμάτη, ἡ πᾶ ἀπὸ δύο ὁμόκρ. ἀδρὰ ἀρκάτη Hesych.

Ἀμφίδυο, vide Ἀμφίδυος.

Ἀμφιδέξιος, ὁ, ambidexter, sinistra perinde vtens ac dextra, qui vtraque manu pro dextra vtitur, id quod paucis viris contingit, mulierum nulli. Hippocr. Aphorism. libro septimo γυνὴ ἀμφιδέξιος ἡ γίγνεται. Latine dicitur Æquimanus. Ausonius in Monosyl. Quis myrmilloni contenditur? æquimanus thrax. Isidorus, Æquimanus appellatur, qui vtraque manu gladio incuntanter vtitur. Ἀμφιδέξιον Euripid. ferrum vocauit, id est, ancipes & quod scindit vtrinque. Homer. ἀξεσὶ δέξιον ἠδ᾽ Ἀτρεσπάν, vtraque manu vtentem ex æquo, quasi ἀμφοτερόδεξιον. Sic Aristoph. in Tagenist. ἀμφοτέρδεξιος dixit, id est, ἀμφοτέρωθεν ἀρτιοχείρ. Hipponax in Iambis ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, ὃ γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὶν ἐμοὶ δέξιος. Ἀμφιδέξιος pro, fausti & læti augurii, cui opponitur ἀμφοτέρδεξιος. aliquin, vt ait Pollux lib. 2. est, ὃ παῖς ὃ υἱὸς χρηστὸν ὄιωνὸν δέξιος· ἀμφιδέξιον ὕστερ, anceps verbum, Lucan.

Ἀμφιδέσιος, admodum dextrè & aptè Athen. lib. 15. ἀπὸ τὸ παίζειν ἀμφιδέξιος.

Ἀμφίδετος, circuligatus.

Ἀμφιδεύπατος. Pindar. in Olym. ἀμφιδεύματα κρεῶν, minutissima carnium, vel minutissimæ particulæ: à δεύτερος sic superlat. δεύπατος, i. ὕστατος metaphoricè pro ἀκρότατος: in diuisione enim victimarum quod minutissimum postremum est.

Ἀμφιδίω, circuligo. Apollon. 2. Argonautic. ὣκα δ᾽ ἰμάντας ἀμφιδέων.

Ἀμφιδιηκόμεω, contendo vel decerto de: vel idem quod δηριάομαι. Simon. in Iamb. de muliere. γυναικὸς εἵνεκ᾽ ἀμφιδιηκόμεις.

Ἀμφιδήριτος νίκη, anceps victoria, ἀμφισβητούσης, Thucyd. ἀμφίρεστος, ἀμφίδηλος, ὑποφανὴς.

Ἀμφιδήποι, sunt veluti κρίκοι διάτονοι apud Democr. teste Hesych. idem forsan qui supra Ἀμφιδέα.

Ἀμφιδιάμιτος circumirrigo, in Epigram.

Ἀμφίδιον apud Erotianum scriptum est pro ἀμφίδεον quod & ipse esse ait τὸ πέριξ τῶ μήτρας τοιχώλης circunferentiam colli matricis.

Ἀμφίδιχα, λίθοι μάγδας ἐχόντες. Hesych.

Ἀμφιδινέω, vtrinque mouet, in Epigram.

Ἀμφιδοξέω, dubito vtramque partem reputo probabilem. ἀμφιδοξῶ ἀεὶ τὰ ἐνδίκως, de Itaca ambigo. Plutarch. ἀμφιδοξοῦσι δικασταὶ, pares iudicum sunt sententiæ· ἀμφιδόξως, in controuersiam veniens, controuersum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία, id est, ἀμφιβαλλόμενα, Suid.

Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ, ὃ, qui vtrolibet referri possit, dubiæ sententiæ, anceps, dubius, qui in ancipitem opinionem cadit. ἀμφίδοξον quod inter εὐδόξον & ἄδοξον est, nec gloria nec ignominia præditus, vtriusque particeps, Aristid. in præfat. Panathen.

Ἀμφίδορος vtrinque excoriatus vt in Epigr. Καὶ γὰρ τὸς ἀμφιδόρους σιπτὸν ἀχαιΐδα.

Ἀμφίδουλος, natus vtroque parente seruo, & ipse seruus.

Ἀμφιδρᾶσε Hesych. ἡμέτερον διαβόσκοντο, ἢ τῷ πεπωκέναι πῶ αὐτῶ ἔχειν ὑποφάσεων.

Ἀμφιδρομάς, ἀος, ἡ & Ἀμφιδρόμια, τὰ. dies erat apud veteres, à nato infante quintus, quo manus expurgabant quæ obstetricis munere fuerant perfunctæ, curriculoque ad focum ferebatur puer, mittebantúrque à propinquis polypodes ac fepiæ munerum loco, pueróque decimo à partu die nomen imponebatur. Suid. Hesych Plato in Theæteto, ὥσπερ ὑφ᾽ ἡμῶν δὲ ὡς ἔτυχε μάγις ἐγίνοντο. ἢ τὰ δ᾽ ἀπὸ τυγχάνει ὄν᾽ ἡμῖ ἢ πόνον τὰ ἀμφιδρόμια, ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλω, περιφερόντων τῶν λόγω.

Ἀμφίδρομον, flexuosum, quo d circunflexu se in gyros & spiram colligit, vtrinque peruium. ἀμφίδρομος κόλπος id est, εὐθεῖ ὀρμοῦ, κοκλοτερὲς, σταθμὸς ἔχον. fluctus circuncurrens, Sophocl. in Aiace, id est, τὸ ἑλικοειδὲς, ὃ βαπτίζει τοὺς ναύς. aut etiam dicitur ancipitis cursus, vt est fretum Siculum. Strabo lib. 10. ἐν τοῖς κῦ ἡ πόντιος πόπος ἀμφιδρόμιος ὅτι ἡ δυσέκπλους διὰ τὰς παλιρροίας denique significat. ὃ ἑκάστην μέρος ἀεὶ ῥέον inquit Hesych. ἢ ὠφεληδρόμιον, ἢ ὁρμὴν δυσκάμπτον ὡς λοχύλος ἡ δινοῦσ.

Ἀμφίδυπα, τὰ, ambela, vndique lacera, in Epigramm.

Ἀμφιδυφάς, άδος, ὁ, ἡ, ὃ.

Ἀμφιδυφοῦς, faciem circunlacerat ius ob luctum, vtrasque scissus genas. Nam φιλύω, est lacerasse. Hom. Ilind. β, τῶ ἡ ἀμφιδυφοῦς ἄλοχος, ἰ. ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς κατέξεμψεν.

Ἀμφίδυμος, quali ἀμφίδυος: vt apud Callimachum ἀμφίδυμος λιμὴν, portus qui geminos aditus atque ingressus habet, vel qui vtrinque subiri potest, duobus ostiis nauibus patens ipsíque fidum præbens stationem. Ἄδυμος λιμὴν, ὃ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχων, εἰσόδους, ὃ παντοχόθεν κατάδυτον ἔχων ὃ σκόπελον.

Ἀμφίδυς, vid. ἀμφίδυος Ion.

Ἀμφιεῖμαι Ion, ὃ ἐνδεδυμένος, vestitus, Bud. Comment.

Ἀμφίεκτος Hesych χιτὼν διπλοῦς Varin. adiectiuum est.

Ἀμφιέλικτος τροχός, rota, circunuolubilis. Aratus de stellis, περὶ τὸν ἀμφιέλικτον.

Ἀμφιελίκτης, vide Περίτροχος.

Ἀμφιελίσσειν, ἀφεστρέφειν. Dionys. de situ orbis, & Aratus.

Ἀμφέλισσος, vtrinque agitatus, vt nauis quæ vtrinque remis impellitur. ἀμφώρης. Epith. nauis apud Homer. Odyss. ἠγίας ἀμφιλίσσας σῆσιν, id est, ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνομένας, ἢ ὅτι ἑκάστοτε τὸ πλοῖον τρεφομένας ἀμφοτέρωθεν μηχανῶν, in Epigramm. agitationem vtrinque penitatam.

Ἀμφιέλ Ὦ, sine inuidia, ἀφθόνως, copiosius.

Ἀμφίεμμα, induo, Bud. in Comment.

Ἀμφιένυμμαι, ἀμφιέσασθαι, idem, ὡσὐτὼς μαι. Aristoph. in Plut. δὸς σοὶ ὡς τὰ περιβάσιον ἢν ἀμφίεσα ἢ συκοφάντην τινὰ, vt hunc calumniatorem induam. ἀξᾷ τοῦτο ἕωσ, ex quo ἐνύω per paragogen & εἰνύω, & mutato ἰ in ῥ εἴνυμι. vnde ἀμφίῤῥυμα, Etymolog. partitur aliquando πῶσιν, vt Odyss. ἡ, ῥμοι ὃ λῶῤῥ᾽ ἔσσο, pro ἀμφίεσσο. vnde ἀμφιέσασε & ἀμφίεσα πε. Odyss. quæ induit. ἀμφιεννύω εἶδ᾽ ἀφεσβυτέρους, senibus vestes præbens. Plutarch. in Pericle. ἀμφιεσμῶν χρυσίδας, aureas vestes indutus, Lucianus. ἀμφίεσα εἵματα, induam ve stibus, pro dabo vestes. Homer. ἀφιμαπίνυε ἀμφίπυτα χιτῶνας. Nazianz. de Natali Christi. Ἰδεπ, ἀμφιεσταλῶν & ἀφθειρὰν, incorruptam naturam induens.

Ἀμφιέπα, paro, foueo, complector, περιέπω, rego, circunspipo, seruo, tueor, curo, fitago. Iliad. ἐ, πίειν γὰ ἔχον πόνον ἀμφέποντες, hoc est, ἐξεὶ αὐτὸν ἐπεξεργάζες, insistentes, laborantes, pro obseruo libro r. Argon. Apol. ἃ θνήτοι μάκιστες δυνῶν ὄτοὶ ἀμφέποντι. pro seruo & tueor, Ibidem, σκοπὸς ἀλὸς ἀμφέπεσκε. Item pro tracto feri tenco, aut adapto. Ibidem. πεδάλοι ἀμφέπεσκε, regebat. Idem li. 2. δαίτῳ ἀμφέπον, conuiuium agitabant. exponitur & perficquor vt Ilia. λ, ὡς ἅ τὸν᾽ ἀμφὶ ὀδυσσῆα διέφρονα πουλυμήχανον πρῶες ἔσσο πολλοὶ τε ἠδ᾽ ἀλκιμοι.

Ἀμφίερρος, ὁ, ἡ, ὃν, solum amphiregum dictum, Theophrast. de causis plant. libro tertio capite 28. id est, femininadidum & semiapricum, ἡμίκαρπον.

Ἀμφίεσμα τος, τὸ, vestimentum, indumentum, Plat. 2. de Republic. σκεύη ἢ ἀμφίεσματα.

Ἀμφιεσθίδιον, penulæ, ἀμφιβολάιον ἢ ὃν. vide Pollucem lib. 7. & in dictione Ἐφεστρίς.

Ἀμφιεπάζω, idem quod ἀμφοπάζω. ἀμφιεπάζομεν autem interpretatur Hesych. τὰς κατὰ ὑπωπτοφερείας, id est, quotannis recurrentes & quasi in orbem redeuntes.

Ἀμφιετεῖν, quotannis sacrificare.

Ἀμφιετὲς, quotannis.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, festum quod vnoquoque anno celebratur.

Ἀμφιέτης circumtedeo.

Ἀμφικὼς anceps, vtrinque acutum, Hesych ἀμφοτέρωθεν ηκονημένον.

Ἀμφιθαλλαῖος, Virtuuius inter partes ædificij Græci numerat.

Ἀμφιθαλὴς, ές, ὁ, ἡ, vir & cens vtrinque, cui vterque parens superstes & floret. ἀμφιθαλὴς παῖς, pubescens puer, Plutar. vtrunque parentem habens, Plato lib. 2. de Legib. cui opponitur orphanus, ἐτεροθαλὴς, vel dicitur ἀμφιθαλὴς παῖς ὁ ποιησαι ἄμφω τοὺς γονέας ἀναθιόντας vide Iof. Scal.

Ἀμφιθάλλω, vndique vireo, vndique floreo. ἀμφιτέθηλε χάρις, in Epigramm at.

Ἀμφιθαλλαπέθ πάλις, vrbs quæ mari circunluitur Liuio: mari circunflua vt Corinthus. Sic ἀμφιπλὴς, tellus medio ambitu præcincta circunfluo mari, vt Plin. Poll. lib. 9.

Ἀμφιθέα, Amphithea, Æoli Hetruscorum regis vxor, Plutarch. in Parallel.

Ἀμφιθέατρον, locus ex omni parte spectabilis, amphitheatrum.

Ἀμφιθεῶ, proprium sacerdotis Cereris, apud Aristoph.

Ἀμφιθέω, circumponere. τὸν θέω, ab ἀμφιτίθημι.

Ἀμφίθετος φιλὴ. Hom. Iliad. ψ Ἀμφίθετον φιλέων ἀπόρατο ὄπιθεν. Athenæus lib 14. hunc locum citans, κ᾽ ὃ ποτήριον λέγει, ἀπὸ χαλκοῦ τε ψ ἐκπέπαλον λεβητόδες, ἐοὶ τε vtrinque anlatum. Parthenius ἀμφίθετον, ἀπ᾽ ὠδῶμον intelligit. cætera vide ibidem: & apud Pollucem lib. 6. & Eustath. in Hom. Suidas explicat genus esse lebetis quod vndequaque possit subsistere.

Ἀμφιθέω circumcurro in orbem curro. Ἀμφιθέοντα περιβάλλοντα δυικὸς Hesych.

Ἀμφίθρεπτος, concretus, coagulatus. Soph. in Thrach. ἀμφίθρεπτον ἄιμα θρόμβω inquit Interpres, τὸ πῆξαι, cogere, densare, spissare vel coagulare.

Ἀμφίθυρος, vtriuque ianuam habens. ὁ ἀμφίθυρον, per biforem ianuam. Theocrit. ἀμφίθυρος οἰκία. domus quæ posticum habet.

Ἀμφικαλύπτω, contego, tego, obtego, obuelo, obumbro, circumuallo, occupo, circuntego, obtego. ἀφεικαλύπτω. Hom. ὡς σάκος ἀμφεκάλυψε· obiecto clypeo eum protexit. Odyss. ἐξος πόλει ἀμφικαλύψαι vibi montem obtendere. Odyss. ξ, κεφαλὴ ἐξ ὤμος ἀμφικαλύψας, caput obuoluens pannolo amiculo.

Ἀμφικαμψὸς, vtrinque capitatus, vel anfatus. vide Eustath. in Homer. Odyss. apud Nicand. biceps. ἀμφικάμψω idem signif.

Ἀμφι-

Ἀμφίκαρπος, ὁ ἡ, binorum fructuum partibus inter se oppositis fœcundus. Gaza. vtrinque fructifer, Plin. vt Anachidas, & Araceondes, apud Theophr. h.ſt. lib.1. cap. 11.

Ἀμφίκριθος, hordeum montanum quod & ἴδιον dicitur, ita Etymologi qui aut quoddam etiam ex eo cibi genus ἐκ τῶν πρώτων (primæ tritici germinis) qui in ἡθῶν appellant. ἰδὶ πλέον ἀφελοῦσιν ἀλφίτων, ἢ τὸ ἐξ ἀμφίκριθος ἢ κριθῶν πτισανοπολικὸν εἶδος ἢ ἄρτος. Comicis etiam in Pædendum. Virg.

Ἀμφικυπτος ἀκτή, ἡ in circuitu cadens. Odyſſ. ξ, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικυπτὸν ἀσπὶς, i. rotundum, vid. κυάζω.

Ἀμφιλαμπὴς circumrotundeo, Suetonio ἀμφικυφὸς. in Epigram.

Ἀμφιλαφὴς, Heſych. κατ' ὄμιλον ἀθεκτήμονα ἰσοῤῥοπὸν.

Ἀμφιλεκτιστὴς Heſych. dicit ſcribit ἀθέτητον

Ἀμφιλέσβιον contego circumtego, σκέπω τὸ

Ἀμφίλεσβος, ὁ ἡ, biceps, vtrinque caput habens. ἀμφιλέσβιος λόγος lectus vtrinque pulvinar habens. ἐκπεπωθὼ αἰσκλιστὴν ἢ σκῦφον ἀναφλάσαι ἔχοντα apud Poll. leg. ἀμφιφανῆ.

Ἀμφιμετρούμαι, circumlamentor, planum conquestor, Apollonius.

Ἀμφίνεως, Euſtat. εἰ μέση κυλὰς ἀθέσεσθαι ἀμφὶς, circumcirca columnis tuffelri vt ἀμφιώνεις ναοὶ apud Sophocl.

Ἀμφίκλαστος, ὁ ἡ ὃ, circumfractus. πάντοθεν κεκλασμένος. apud Suid. λεκάνιον ἀμφίκλαστον ἀλλαντιᾶν· σκολοπίδρας.

Ἀμφίκαυσις, primus ſpicarum exortus, qui & καῦσις dicitur, Heſych.

Ἀμφίκλυδος, qui vtrinque abluitur.

Ἀμφίκαλυς, vndique caua & flexus. ἀμφίκυρτον· ἀμφίκοιλον ξύλον, ἐν ᾧ τὰ ῥητὰ ὀξυτόνως οἱ ὄγκαται βαστάζουσι. ex munuſcæ, muli Martiam.

Ἀμφίκαιτος, κ lectum ambiens ἀμφίκυρτος, ὁ πᾶς.

Ἀμφικτέτας τὸ πᾶν κοιλὸν, peruertit in quendam agrum.

Ἀμφικτὴς ἔος ὁ ἡ ᾗ, vtrinque obſcurus, vndique nebuloſus, caliginoſus.

Ἀμφίκολλος, vtrinque glutinatus.

Ἀμφικόμης, ὁ ἡ ᾗ, vndecunque comatus, amplè comans. φυλλάδης Heſych.

Ἀμφίκοπτον vtrinque ſcindens.

Ἀμφίκαρπος, ὁ medius inter tres fratres.

Ἀμφικευσὲς ὁ vndecunque virtſ ſeptus, circunquaque raſus.

Ἀμφικαθάιρω, ᾦ

Ἀμφικρεάδων circunlibro, vibro, vndique quatio.

Ἀμφικεφαλὴ, ὁ ἡ, vtrinque habens caput, biceps, ἀμφικέφαλος.

Ἀμφικομῶ circumpeadens penſilis in Epigramm. ἀμφικομῶ ὦμον, ἀφίημαι, peodentem ex humeris pharetram.

Ἀμφίκρυπτον τὸ, vtrinque præcipitium habens. ἐκ τοῦ πρᾴκειος. periculoſum. ἀμφίκρυπτος ἀπάτη. vtrinque præruptæ fraus, periculoſa, Lucian ἀμφίκρημνοι ἴρωτικοὶ, anceps & captioſa interrogatio. Nazanzen.

Ἀμφικτύονες, conſeſſus quidam fuit Græcorum ad Thermopylas conuenire ſolitus: ab Amphyctione Deucalionis filio hic dictus, qui & ipſe populos quum regnaret, ad conueniendum conuocaſſe dicitur. Hi autem erant numero duodecim, Ioues, Dores, Perrhæbi, Bœotij, Magnetes, Achæi, Phthiotæ, Molienes, Dolopes, Æniænes, Delphi, Phocenſes. Alij quod accolæ Delphorum eſſent, ſic dictos putant ἀμφικτύονες enim vicini dicuntur, Suid. Plin. libro 35. Amphictyonum conuentum, publicum Græciæ concilium appellat. aliquando ſecus tradunt Strabo & Dionyſius, Farnian Chil. Docet Plutarchus in Parallel. ſic dictos fuiſſe qui ex vribibus & populis iudices deligebantur. ἀμφικτύονες ab Herodoto dicuntur libro ſept mo qui templum quod Delphis deflagrarat extruendum locarunt. ἀμφικτύονων ἕδρα, Amphictyonum ſedilia, Herodot.

Ἀμφικτυονίδες ἱέρματος ἕδρη, Ceteris Amphictionidis templum, Idem.

Ἀμφικτυονικὸν συλλόγιον, memiait Demoſthen. huic dux præfuit Philippus, rex Macedonius. ἀμφικτυονικὰς δίκας ὑπάγειν apud eundem, id eſt, causas Amphictyonicas impingere. ἀμφικτυονικὸς συνέδριον, Amphictyonici conuentus, Plutarch. in Themiſtocleo. ἐθνικὸν Amphyctionicum, in quo ex ſingulis vribibus delecti iudices decernebant: qui ſenatus ſeu dignitas & ius ſocietatis Amphictyonum, ἀμφικτυονία dicitur, ibidem.

Ἀμφικτυὼν, ὁ, Amphictyon, proprium viri, qui à Stenelo eſt in exilium actus. Plutarch. Fuit autem Amphictyon Deucalionis filius, vt ſcribit Stephanus in dictione ἔυβοια. vnde ἀμφικτυονὶς ἐγὼ, Amphictyonis templum iuxta Æolopum fluuium ad Thermopylas, Herodot. lib. 7.

Ἀμφιλύπλον δίσκος, poculum rotundum, aut vndique intrò flexum. Iliad. α. voi interpres ἀμφικύπελλον ἤγουν ἀμφιτέτορον κύλικα ἢ περιφερῆ· ἢ χριτέλον, ὅ ἐστὶ σκαφὶς χρίτα, id eſt ξύλον. Valla vertit poculum fabre factum. Gaza ex Ariſtotele. huic tertio animcap. 4. vertit poculum geminum, vbi ait ille cellulas fuorum eſſe geminas, vt ſunt ἀμφικύπελλα, id eſt pocula geminata, alij ἀμφικύπελλον poculum vtrinque anſatum, vertit Ariſtotelis, ὥσπερ μέσον βάσιν ἔνιοι ἔχουσι τῶν ἀμφικυπέλλων. Plinius, Liminibus binis circa ſingulos acu (alij actus) vt anſis inſerentibus exeant. Martialis intellexit ἀμφικυπέλλους ſcribes, hi duo conſentur longæuo Neſtore fundi. De his v. de Athenæum lib. 11. Sic etiam aurium rotunditatem & circum vtcauit Ariſtarchus, Euſt. in Hom. Iliad. α.

Ἀμφικυρτὸς, vtrinque declinis & gibboſus. ἀμφίκυκλον Θ, qua figura Lunate noſtris oculis exhibet, quando nondum ſemiplena eſt. Inde etiam ἀμφίκυρτον, lignum quoddam cauum vocabant, quo onera geſtabantur: id quod etiam ἀέρφορον & ἀλκατὸν nominabant. Confimile ferè legoum eſt quo mulieres in quibuſdam locis à flumine aquam geſtarunt, vtrinque æquilibus vaſis propendentibus. ἀμφίκυρτος σκάλμη, duplex manubrium Lunæ, Martianus. Quando ſupra diametrum ſemiplena conuexitas inſuper accidit, antequam orbis concluſione cingatur, vel quando Luna de plenoorbe minuens, medium eminentiam inter plenam & ſemiplenam ostendit. Thoon Aratum, Macrob. cornutum & canum Gdus vocant. Solinus Ariſtotel. 2. de Cælo, ἡ γὰρ διάμετρος τέτακται ἡ ἀφικυρτὸς, ἡ κοίλη.

Ἀμφικυκλὴς κύλιξ ἡ κατακεκλασμένη εἰς τὴ ἑρτὰς, ſic dicta eſt à Platone apud Pollucem lib. 10. tertio. ἀμφίκυκλον Θ.

Ἀμφιλάβη, vtraque manu lauus.

Ἀμφιλάλητος, apud Ariſtophan, i. ineptè loquaticbus.

Ἀμφιλαὴς ἐος, abundè ſuppeditans. magnus, copioſus, ingens, vt opus ſit duabus complecti manibus. ab ἄμφω & λαμβάνω. idcirco quoque duplex & anceps ſignificat, quaſi ἀμφιλαβὴς, quòd vtraque teneri poſſit, & anſa duplici ſit. Aliquando opacus. δασὺς ὑπὸ συκῆς, multus, comatus. vmbroſus. Dionyſius Poeta, ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς, demoribus denſa & vndique cincta, memoroſa. Item callidus, aſtutus. ἀμφιλαφὴς κόμη, denſa coma. Philoſtrat. in Heroic. Herodot. ἀμφιλαφὲς καὶ φωτὸς φέρει, elephantos fert prominentibus vtrinque dentibus. Idem, ὄρος ἢ ἀμφιλαφὲς, aſtas nubila eſt. ἀμφιλαφὴ πτήσις τῶν γεράνων, expeditione & maxime. ἀμφιλαφοῦς τῆς χειμῶνος, annona penuria laborante. ἀμφιλαφὲς βοτάνιον, herbula per ambitum opicans, herbula in duos ſtatim foliolos ramulos diuiſa. Dioſcorid. lib. 2. cap. 160. Herba eſt, ait Marcell. foliola vmbroſa & profunde vmbroſa. ἀμφιλαφὲς enim, id eſt, πολὺ διαλαβὲς ἢ πανταχόθεν πλῆρες, id eſt, multum, copioſum & vndique plenum: & ob id in plantis ſignificat κατάσκιον, vmbroſum & opacum propter copium folij. un. ἀφειμένος ἀπὸ φυτίμων βουλομένῳ, κατάσκιος μᾶλλον ἢ ἀραιὸς. ἀφεῖσθαι δ' ἢ αὐξηθῆναι ἐν Epigram ἐπὶ τῇ ἢ ἐπὶ τὸ ἀμφιλαφὲς πλάτανε Θ. platanus opaca & denſa. vel excelſa. ἀμφιλαφὴς σκιὴ, res ampla & diues. αὖθις ἀμφιλαφὴς τῶν ἀνδρῶν, homo ſolers ad aliquid excogitandum: Suidas διπλοῦν τυγχάνει τὸ σημαινόμενον exponit. ἀμφιλαφὴς τῶν, Apollon. ſ. inſula vtrinque portuoſa, Comment. ἀμφιφυὴς ἐστὶν ἡ νῆσος ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ὄρμου ἐκ χειρὸς Sic Callimachus. λιμένα ἀμφιβίωνα vocauit. Hinc fit ἀμφιλαφία, vtrique propugnato & defenſio. ἀμφοτέρων βοήθεια, Suid. Heſych. συγκρότησις ἢ ὠφέλεια expliciut.

Ἀμφιλαφία quidam legunt apud Cicer. ad Quintum fratr. & exponunt accipitem anſim. Bud. ἀμφιλαφία, potius ἀμφιλάφεια, i. rerum abundantia, diuitiæ atque copiæ.

Ἀμφιλαχαίνω, circunfodio.

Ἀμφιλήγω, duplicato, dubita dico, & obliqua. Xenoph. in apologo. Socratis, ἔφη τὸν ἀμφιλέγειν τὲ μὴ φανεῖν, το ntrubius dubitabit aliquis, quin dicat Deum vocem edere. & alibi pro rixari & contendere vſurpauit, ἀμφιλέγεται ἢ τὸ ὀνομάζειν τῷ γραπτῷ, id eſt, διπλαχθύνειν.

Ἀμφίλεκτος, ambiguus, anceps, ἀμφίλεκτος ἔρις, anceps contentio. ἀμφίλογον. ἀμφίῤῥητον.

Ἀμφιλήμων, ὁ ἡ ὄν, admin ſtro. actiu. accuſat. iungitur ἀμφίπω.

Ἀμφίλινα Heſych. ἐκ ροπὴ κράνεια ſed videtur eſſe epitheton. Sophocles, πατὴρ ζεύξει ἵππους ἀμφίλινα νήπια, i. ſocco, vtrinque cuncto linea vinculis. pro genere calceamentorum ponitur κράνεια poſuit Heſychius quæ κρηπῖδα noſtri Pollux κράνεμα. ſtem & κρηπῖδα eſſe dicit Heſych. ξύλινα ἐκ δέλια, ξύλινα ὑποδήματα ἰδιωτικὰ γένος calceos.

Ἀμφιλίτως λατινιστὶ ὠδὴ, Heſych

Ἀμφιλογία, dem quod ἀμφιλήγω.

Ἀμφιλογία, ambiguitas, ſylemo à duobus, diſceptatio. Hoc nomine dicitur filia noctis, Heſiodo in Theog. ſecunda ſyllaba longa, ἀμφὶς τε λόγοις ἀμφιλόγως τε.

Ἀμφίλογος, dubius, controuerſus, ἀμφίλεκτος, in controuerſiam venit. ἐπὶ ἀμφίλογος ἀμφίλογος ὧν ἐσθιόμενος Artaxus, ἐξέλαβε ὃ ὅτι αἴρεσις χρὴ αἱρῶνται ἡμεῖς ὅπως ἢ ὄν ἐπὶ ἀμφίλογον.

Ἀμφλάζει, obliquus vtrinque, Lucianus.

Ἀμφλοῦσι ζυγὸν ἄρωτ' apud Sophocl. in Antig. ſchol. expon. φέρβεσιν ἀπὸ ζυγὸν οἷοι ἢ λέγει ὑπάρχει τὸ ſit ἀμφοτέρωθεν, vel inquit ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐκ ἴσχυται τὸν λόγον τῆς ὑποζυγίας.

Ἀμφίλοχος, Amphilochus, vates, Amphiarai filius, Philostratus in Heroic. & Thucydid. lib. 2.

Ἀμφίλυκος, antelucanus: unde ἀμφιλύκη νύξ, nox subluſtris, vt ſit circa diluculum. Hom. Iliad. λ. Ἠΐθεοι δ' ὧς τε μάλ' ἐπὶ δηΐῳ ἀμφιλύκῃ τὸ θοὺς ἐπὶ σπουδῇ. Et Apollon. 2. Argonaut. Ἦμος δ' ὧτε φάος ἀμβρότον, ὧτε ἐπὶ νῶϊν Ὀρφναίη πέλεται μελαμπέπλοιο δ' ὑπὸ δόρπων νυκτὶ Φύλης, οἱ ἀμφιλύκῃ μὲν αἰτηζόμοι κεκλήσεσι. vbi Interpres, ἀμφιλύκῃ, σκοτεινῇ νυκτὶ, σκοτίᾳ ἢ λυγρόφῳ ἢ ἄμπ ἢ λυκάνγι, id eſt, victima pars noctis ſub exortum auroræ, quod tempus etiam κνέφας aliquando dicitur.

Ἀμφίμακτρος, pes eſt in carmine, qui opponitur τῷ ἀμφιδέκτῃ, ſic dictus a duabus longis ſyllabis breuem mediam amplectentibus: vt τήνελιν.

Ἀμφιμάλιον, oppidum Cretæ.

Ἀμφιμαλλίς, ὁ, ἡ

Ἀμφιμάλλιος, ciuis illius oppidi, &

Ἀμφιμάλλιος, gentile nomen.

Ἀμφίμαλλος, vtrinque villoſus & hirſutus: vt ἐτεόμαλλος, qui tantũ vna parte villos habet. Pollux lib. 7. inquit, ἀμφίμαλλον χιτῶνα, διασωιὼς χιτῶνα μαλλὸς ἐπεστὼς ᾧ ἀμφιπτον. Plato etiam, μαλωτας χλαμύδας dixit. erant huiuſmodi gauſapia, ſiue gauſapinæ tum ex Plin lib. 8. cap. 48. Patris mei memoria cœpêre amphimallæ noſtra, id eſt, ἀμφίμαλλα, ἢ ἀμφίμαλλα χιτῶνες. Sunt tamen qui ἀμφιμάλλους interpretentur telarum villos, Varin. Pauſin. in Rhetor. lexico, tapetes vtrinque hiſpidos intelligit, i. ἀμφιτάπητας: vide ſuo loco.

Ἀμφιμάσσω, farinas melle imbutas vocant Lacones. ἀμφιμάσσειν etiam dicitur infœlix, & malo fato abſumptus, ὁ ὑβριζὸς, κακοδάιμων, & qui vtrunque parentem habet adhuc ſuperſtitem, vel qui vtroque orbatus eſt, Varin.

Ἀμφιμάχλιος, ὁ, ἡ, ἢ, veſtis manicata & curta, qua ſerui vtebantur. Etym. ſcribit ingenuotum fuiſſe liberorum fuiſſe, & duas manicas habuiſſe, ſeruorum verò vnam. Ariſtophan. Equit. ἢ πῶ ποτ' ἀμφιμαχάλικ' ὧδ' ὧμω κέρασας. ab axillis dicta, quæ vocantur μαχάλαι· ἀμφιμάχαλος χιτὼν χειρίδωσις, veſtis manicata & manuleata, bimiſque manicis dependentibus, dicta etiam ἐκπεπερόνημένος: vt quæ vnicam habet, ſeruiliſque eſt ἐπερονιδωτὸς ἀμάχαλος. Pollux libro 2. & lib. 7. χιτὼν ᾧ, ὃ ᾧ ἀμφιμάχαλος, ἐλεύθερον σχῆμα· ὁ ἐπερονιδωτὸς, οἰκιῶδ.

Ἀμφιμάσσω, Heſych. eſt ἀμφιπάσσω, ἀμπερέχω, circumcirca aſtergere ſeu detergere.

Ἀμφίμασσε, eidem ſunt ψαύει placentæ ex farina oleo ſubacta, eadem & ἀμφίστασα.

Ἀμφιματῶσαι, Suid. κοπᾶ ὕδατι ſed perperam pro ἀμφιπατῆσαι.

Ἀμφιμάτορες, Euripid. vocat filios bimatres, i. qui duas habent matres, i. filios duarum matrum: vel potius, vt Suid. ἀμφοτέρους ἐξ ὁμοίας.

Ἀμφίμαχος, Amphimachus, dux Epeorum, Ilia β. filius fuit Creati.

Ἀμφιμέλαινα φρένις, Iliad. ι. alta præcordia, ἀπὸ βάθεα κάμψαι ᾗ συνεταὶ διαίτωμ ἢ πεπαχυμένῃ διὰ τὸ ὑγρὸν.

Ἀμφιμέλειον, κτῦ, carina, nauis fundum, vel etiam nauis ſtatumina. Pollux lib. 1. 6. ᾧ τὸ ὑπὸ ἕδαφος τῆ νεὼς, κύτος, ᾗ γάστρα, ᾗ ἀμφιμέλειον ὀνομάζεται. Heſych. verò, ἀμφιμίτεια, τὰ μὲν τρόπιν τὰ νεὼς ὧς ἑκάτερον μέρος ὑπὸ τὴν ἀλίμα. Apud Hippocrat. libro 2. Epidem. ἀμφιμέλειον σημεῖον, ſignum oſtendens matricis affectus. Galen. τὸ ὑπὸκατιὸν τῆ ἕδει τοῦ μήτρας διάθεσιν.

Ἀμφιμήτωρ, apud Æſchyl. ὁ τρεφόμενος ἀμφίτορος, frater ex patre eodem, alia verò matre. Pollux li. 3. εἰ μὴ ὁμόμητρος πατρὸς ἀδελφὸς, διαφόρων ᾧ μητέρων, ἀμφιμήτορες· οἱ ᾧ ὧν διαφόρων πατέρων, ὁμοῖ ᾧ μητρὸς, ἀμφιπάτορες.

Ἀμφιμιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἢ, vndiq; mixtus, πολυμιγὴς, πολυσύγκριτος, ἡ σύμπαν ἀεὶ ὁ τ' μῖτον ἀμ γωνίαις ἀφεσπάρνον Heſych.

Ἀμφίνεικος, de quo contrarius fermonibus pugnatur, ἀμφιλεγόμενος, ὁ αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν λόγοις, Sophocl. dicitur & ἀμφίνεικος.

Ἀμφίνεμμαι, circumpaſcor, habito, incolo, κατοικῶ, poſſideo, Hom. Iliad. β, ὑάμπολιν ἀμφινέμοντο, i. ᾤκουν.

Ἀμφινίκω, ambigo.

Ἀμφινοῖζες πέτρας, ala variat. Ariſtot. lib. 9. animal.

Ἀμφινοτίζειν, Heſych. ἀφεσπαλάζειν, ἀφεσπορεῖν, ſcrib. potius per ω. vt ſit tergori admouere ſeu applicare.

Ἀμφινόμοις χιτῶνας ἢ φελωλίας, Cretenſ φιλωλίαν dicunt Heſych. per ὁ micron Varin. vt ſit potius φολίνας, ſeu φαιόλας, penulas nimirdorſum cingentes.

Ἀμφίξ, vterus, matrix. Heſych. enim ἄμφικες exponit ὑστέρας.

Ἀμφίξυες, vtraque parte radens vt in Epigram. ἀμφίξυον τὸ σκέπασμον, quod Suid. exponit κοιλὸς ξέσις.

Ἄμφιον, indumentum, pallium, ἱμάτιον, ἔνδυμα, Soph.

Ἀμφίονα, cithara, Heſych.

Ἀμφίων, Amphius, filius Meropis. Iliad β, Τὼν ἕβδ' ἀβρηὸς τε ᾧ ἀμφίων ἠνοδόμησε, Τ' ἐδύω μέγαστος περικτιόνων.

Ἀμφιπλάξ, ας, ἡ, iuſiurandum ab vtroque litigatorum præſtitum. Pollux lib. 8. ἀμοσάντων ᾧ ἧβῆ δικαζούσων, τὸ παρ' ἑκατέρου ἀμφιορμέα. Suid. ἀμφιορμία, ὑπεισέρχεται ὅτε διάκων ᾧ ὁ ἄρχων ὁμόνοιαν κωπᾶς ἐγκαλοῦσι τοῖς δικαστηρίοις. Hic mos Athenis viguit.

Ἀμφιπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, vndique fit mus. ἀμφιπαγὴς λίθος, ſolidus lapis, Nonnus.

Ἀμφιπάτωρ. vide Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιπέλιον vel potius Ἀμφιπελίκιον, Heſych. ſecuricula anceps, πελέκιον δίστομον. Ariſtarchus ἢ τὴν ἀξίνην σκέλον reddidit.

Ἀμφιπελεκίζειν, capulare ſecuris.

Ἀμφιπέλομαι, adſum.

Ἀμφιπένομαι, actu. Hom. Iliad ρ. ἀμφεπίνυτο βοὸς ἀγαθὸν μώλεσιν. i. ἀεὶ ἢ ὑβρίζων ὀνήσεσιν, ᾗ ἡγεκοιμῶτο, circunſtentes ei deſeruiebant, vel circa eum occupati operabantur. Apollon. lib. 2. Argonaut. οὐ τ' ἐφόβοντο αἰόρες ἀμφιπένοντες, quem circumſtabant laborantes. ἀμφιπένεσθαι, latagere circa aliquid.

Ἀμφιπεπλῶσθαι exp. circumuibro.

Ἀμφιπεπλύκειν, circumuicinus, qui circum circa habitat.

Ἀμφιπερσέφων idem cum περιτρέφων.

Ἀμφιπεσεῖται, circunuertebat, Homer.

Ἀμφιπεσπεύζω, circunſtrideo.

Ἀμφιπεσσύσσι, amplexa, amplexibus velut obruens.

Ἀμφιπίθω circum cado, circum procumbo Odyſſ. ϑ, ἀς ᾗ χωὼ κολάπτει φίλοι πόνον ἀμφιπεσόντα.

Ἀμφίπνοος, ἔκκυσις, ὑφὸς, ᾗ μικρὸν λέγων, Heſych.

Ἀμφιπόλεω, circunnecto, in Epigram.

Ἀμφιπολεῖ vtrinque percutiens. Sophocl. in OEdipo tyranno, ᾗ σ' ἀμοιπολεῖ μαστίγες τὸ ᾗ σὸ πατρὸς ἑλᾶ ποτ' ἐκ γᾶς ἀμφιπλάξ, id eſt, ἐκπατρίσθη πλουσιος. Heſych. Suidas, ἀμφιπλάξ, ἢ ἐκπατρίσθη ἐλασία. Pollux lib. 2. poetæ ἀμφιπλάσσειν dicunt pro διαβάλλειν: & pro ἀφελάσθαι, ἀμφιπλάξαι, vt viſus eſt Sophocles de draconibus, inquiẽs Suidas· ἀμφιπλάξ ἐλαφὸς τε, ἕλαφος, veluti diciſſet ἀφελασθεὶς τε. Ab ἀμφιπλάσειν, id eſt, διαβάλλειν, tranſire, vel circumuerberare & vndique percutere, ſit ἀμφίπλακτος: vt ἀμφίπλακτος ἰόμαχος, iſthmus quem mare vndiquaque diuerberat, ἐκπατρίσθαι δικαιοσύνῃ Θ.

Ἀμφίπλοκα πάπητες, tapetes vtrinque villoſi, i. ἀμφίμαλλα.

Ἀμφιπολῶν, complector, accuſat. Nonnus item ἀφεψρχομαι, oberro, apud Heſiod. item ancillæ aut famuli inſtar comitor, vel ſimpliciter comitor Odyſſ. υ. Καὶ ἑ' ἔδεσαν ευγρῆσαι ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν· hîc enim ſimplic ἀφεπολεύειν ſignif. item miniſtro, Herodot ἀμφιπολεύω ἐξῆν δι' ὑὸς, ſum ſous templo miniſtro.

Ἀμφιπολῶ, curo, miniſtro, circumeo, circumuertor, luſtro.

Ἀμφίπολις, vndiquaque aquis circundata ciuitas, ἢ ἰδιωτῆ πορθμῷ περικεκλυσμένη πόλις, Pollux libro 9. Eſt proprium quoque ciuitatis Thraciæ.

Ἀμφίπολος, poeticum: miniſter, miniſtra, famulus, famula, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος (inquit Ammon.) δρῶν Θ, ᾗ ὑπηρέτης δούλης pro ancilla. Homer. Iliad. γ. ἀμφίπολοι δ' ὧ ὕπνῳ ἔκ, Α' ὄρνυ φυτ ὧ Θ· ϑ ἀγάπη, κωιμῶν τε βουλῆς τε. Θεοκρατείδης. Pindarus in Olymp. ἀμφίπολοι τύμβῳ dixit, tumulum toto circuitu peruium, quem circumcirca luſtrare & circumire quis queat, ὃ ὧ κύκλῳ πεπατὸ ἀμένον. Eſt autem verbale nomen. ὅσοι τῶ ἀμφιπολεύειν, quod circumuertatur, aut circumeat ad diuerſa miniſteria. Sunt tamen qui ἀμφίπολον Θ de maſcul. tantùm genere dici volunt: ἀμφίπολος Θ verò de fœminis famulabus.

Ἀμφιπτύει μοι, abſumo: vnde ἀμφιπτυόμενον, conſumpſit, depaſtus eſt. Plutarch. viſus eſt cum accuſat.

Ἀμφιπτύπλιον, circunuolo. Hom. Iliad. β. μύτης δ' ἀμφιπτύπτο.

Ἀμφισπουδὶ dicitur in veteri acie militari, οἱ ὅτι δ' υὐὸς ἀφ' ὑπτίου συμβεβηκότος ὀγκίλου οἱ ᾗ μετεπεσόντα ἀπ' ἄλλου τ' ἄλλου, ὅταν ἡ χεὶρ κακῶ, id eſt, qui duobus equis vná ligatis ſine ephippiis vehuntur, quique ex alio in alium tranſiliunt, ſi viſus requirat. Idem tradit Pollux lib. 1. quanquam ibi ἀΐσσοντα pro ἀμείροντα vitioſè legitur, aut certè ἀΐσσοντα, quo in eadem ſignificatione quidam vtuntur. Latinè dicuntur deſultores, Æliánus: & equi ipſi deſultorij, Liuius lib. 2. de bello Pun. Nec omnes Numidæ in dextro locari cornu, ſed quibus deſultorum in modum binos trahentibus equos, inter acerrimam ſæpe pugnam in recẽtem equum ex ſello tranſultare mos erat.

Ἀμφισπουδαῖοι, equeſtres ſagittarij, ſeu equites.

Ἀμφισσόω Θ, ædificij ſpecies, omnia habens ea quæ proſtylos, præterea quæ habens in poſtico ad eundem modum columnas & ſiſtigium, Vitruuius lib 3.

Ἀμφιστόωσιν, ὁ, ὁ. b. frons. Ianus ſic dicitur apud Plutarc. in Numa.

Ἀμφιπολῶ Θ circunuolitans.

Ἀμφίτυλον, veſtibulum, locus habens duas portas. Euripides.

Ἀμφίτυρος, vtrinque ardens. igniuomus, i. ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ ἀνυόμενος Θ. Eurip. ἀμφίτυρος βροτὸν ἀμφίτυρος τρίπους, tripes vtrinque ignem capiens. Sophocl.

Ἀμφιτρὸς Heſych. ὁ κατὰ τὸν ῥπτὸν ὦμον.

Ἄμφιτρον, idem dici ſcribit ἀμφορέα.

Ἀμφιτρῶσι, vide Περίτρωσι Θ.

Ἀμφίτρητος, ambiguus, verbum δίγνωμον ambiguum & anceps.

Ἀμφιτρόχαλος, circumquaque aſpetſus, circumcirca irrigatus.

ἀμφίφ-

Ἀμφίβυτος, ὁ ἢ ὁ, circunfluus, ceu he. on insulæ Hesiod. in Theogon. nisi est ἀπὸ τοῦ βύω. Sophocl. in Aiace abluit alterum, propter inctum τὴν μάνιν πᾶσι ἀμφιβύτοις ἔχων βάθρον ἀγχίαλον.

Ἀμφίβυτος, anfractus, exesus, diruptus. vide ἀμφίβυτος κλοβός, in Epigram. & ἀμφίβυτας πέτρας, apud Apollon.

Ἀμφὶς, accentu in vltima, fine, diuersim, differenter, diuersè, satis, vtrinque, cum controuersia, Ieosius. Odyss. δ, οὐδὲ ζυγὸν ἀμφὶς ἔτυκτε, vtrinque tenente. ἐκατέρωθεν, & Iliad. Ι, ἀμφὶ δὲ οἱ ὤμοις ἔπεσε, id est, πρὸς ἑκάτερα τοῦ τύπτοντος. & Iliad. β. ἀμφὶς φορέουσι. χρυσέῃ ἀνθεμόεσσα διαπρὸ φορεύσῃ, & Iliad. γ. ὑπὲρ δὲ οἱ ὤμοις ἀμφὶς φορέεται, id est, ὑπὸ μετάζυ, inter vtrosque. Interdum cum genitiuo iungitur, vt Iliad. Θ. ἄμφις ἰόντων, id est, ἀπέναντι τοῦ ἄρματος, ἀκροβολίζομενοι πεζοὶ παρὰ τοῦτο, id est, vndique. Hesiod. πάντα μὲν ἀμφὶς ἰόντων δύος ἀμφὶς, τοῦ Διὸς χρυσέος. apud eundem Homer. ἀμφὶς ἔχω. pro amplector apud Dem. ἀμφὶς χρεὼς ὄντος, πρὸς τὸ κύκλῳ μᾶλλον ἐκατέρωθεν, ἀξίωμα ἔχων.

Ἄμφις τονος, accentu in penultimam, Comicus quidam Athenienſis.

Ἀμφισβαινα genus serpentis, quod in caput geminum insurgit, quorum alterum loco suo est, alterum loco quo cauda, quæ causa est vt capite vtrinque venenū fundente, serpat tractibus circulatis. Dicitur & ἀμφισβαίνη, pro eodem. & ἀμφίσμαινα, ἡ ἀμφίσβαινα Hesych. Ἀμφίσβαινα· ὄφις δύσνους μεταμορφούμενον ἰσόπεζον τῷ καὶ κεφαλὴν ἔχον ἡ ταύτῃ πολλάκις τῷ πορείᾳ ποιεῖμενον ὥσπερ τινας ἀμφισβαίνας μὴ ὂν ὑπὸ κεφαλὴν ἔχειν.

Ἀμφισβατὰ, controuersa, contentiosa, ambigua, ἀμφισβατήσιμα, Hellanicus.

Ἀμφισβατεῖν, id est, ἀμφισβατῶν, quod Iones. ἀγχίβατεῖν· vnde ἀγχίβατον dixit Heraclitus. Suid.

Ἀμφισβάτης, quasi ἀμφὶ πάντα, per pleonasmum τῷ β, ὥσπερ τὸ ζητέω, dubito, ambigo, vbique à Cicerone dicitur: contendo, disceptо, certo, litigo, ἐγκαλῶ, disputo, mihi vendico, dissentio, discrepo, refragor, contentionem induco, primas partes mihi tribuo, diuersa sentio, reclamo. ἀμφισβατεῖν ἐκ τινος, & ἀφ' ἑτέρου τινος, non admitto hoc, non concedo. ἀμφισβατεῖν τὴν βασιλείας, de imperio concertantes, Ilocrat. in Euagora. Aristot. Pol. tic. lib. tertio. ἀμφισβατεῖσθαι περὶ τῆς πολιτείας, de rebus publicis contenduntur. Idem vne præpoſit. ἀμφισβατεῖν ἐπὶ συντέλειαν. Ilocrat. ἀμφισβατεῖ σοι χρεὼς, de prædio tecum contendo. λέγειν ἀμφισβατεῖν, in oraculo contendere. ἀμφισβατεῖσθαι τῶν, contendo tecum de hac re, & controuersiam habeo. Ilocr. ad Nicocl. τὰς κρίσεις ποιοῦσθαι περὶ ὧν ἂν ἀφ' ἑκάστου ἀκούσῃς ἀμφισβατούμενα μᾶλλον ἢ πεπεῖσθαι, in controuersijs ciuium inter se diſſidentium ita iudicis officio fungere, vt non ad gratiam alicuius feras sententiam. Idem πρὸς ἀμφισβατοῦντα ἀφιέσθαι, ambigua omittere. Plutarc. in Romul. ἀμφισβατούμενον ἔχει τὸ αὐτόχειρον, incertum cædis habet authorem. Chryſoſt. σοὶ τὸ ἱερὸν ἀμφισβατήσεις ἢ ὧν τὰ μὲν κρίνας, τὰ πανταχῆ, contendes nonne, quod minus recte ſi. deceptus. Arist. polit. lib. 3. ἀμφισβητοῦσι τοῦ σφζεσθαι τὸ ἴσον τὸν, de rei æqualitate contendunt. ἀμφισβητοῦσι τὸ νοεῖν, de his anibigo, idem de genere. Animal. Herodot. ἀμφισβητεῖν τὸ λεχθέντι, à dicto differens. ἀμφισβατεῖται ambiguum est, am bigitur, diuersa sententia est. ἀμφισβατεῖται πολίτης, de ciue contenditur. ἀμφισβητούμενα ἐς τὰς ἀσυλίας, res quæ ex fœdere repetuntur, Thucydid. ἀμφισβητούμενα, in controuersiam adducta, res controuersæ. ἀμφισβατοῦ ἐξ ὅτου, de donatione contendo, Ilocrat. Idem ἀμφισβατεῖ ἐξ ὑβρέως. Aristotel. Ethic. libro 6. ἀμφισβατεῖ τοῖς ἀσυνιοῦσιν ὁμοίως, aduersatur iis quæ maximè apparent. ἀμφισβατεῖ μᾶλλον ἢ λέγει σε, contendo quòd minus vera dicas, contendo te non vera dicere. Demoſthen. ἀμφισβατοῦσι εἰ μὴ θετέον, contendo tecum, ponendum sit necne, Hermogen. ἀμφισβατῶν ὡρᾷ ἀλλ' ἢ ὡς, Ilocrat. inter se iudicio contendunt. Ilocr. ἀμφισβατεῖ σοι τὸ ἀρχεῖν, id est, dubito de tuo principatu, vel certo tecum de imperio. ἀμφισβατεῖται, μὴ συμφανεῖ, & velut χρεὼς βαίνει ἢ ἀμφισβάλλει. verbum etiam est forense: nam ἀμφισβατεῖν τῇ κλήσει dicitur is, qui vt heredis ſilius, hæreditatis iure eius bona ſibi petit adiudicari qui ſine liberis deceſſiſſe credebatur; qui verò ea poſtulat vt agnatus gentilitatis iure, ἀξιοκατάβλητος fertur. vide Suidam. Pollux verò lib. 8. ἀμφισβήτησις ὠνομάσθη, ὅτι ἀμφισβατεῖ κλήρου κατέχοντος, ὡς ὧν ἕτερος τοῦ τεθνεῶτος. ἀξιοκατάβλητος δ' ἐστὶς ἀπαλλάττει, ἐὰν ὁ τοῦ τεθνεῶτος ἐγγυτέρω γένους ἢ διαθήκη.

Ἀμφισβήτησις ατος, τὸ, controuersia, lis, hoc est, res de qua diſceptatur iudicio, quæſtio. dubitatio. Plato in Philebo, pro quæſtione inter diſputantes agitata, Bud. Comm.

Ἀμφισβητητέος, ὁ, ἡ, ἡ, dubius, contentioſus, controuerſus, de quo diſceptatur, ambiguus. litigioſus. de his vide Plato. 12. de Leg.

Ἀμφισβητητὴς, controuerſia, contentio, lis concertatio, dubitatio, altercatio, quæſtio. vide in verbi fine.

Ἀμφισβητικὸς, οὐ, ὁ, ἐξεστικὸς ἀπτωμικὸς, ἀεὶ λόγοις ἀγωνιστικὸς, contentioſus, rixoſus, acer & argutus in diſceptationibus. ἀμφισβητικὴ, ars concertatoria & litigatorum vide Plat. in Theæteto.

Ἀμφισβητὸν λόγων. Herodot. altercatio.

Ἀμφίσγονοι τοῦ γόνου· Hesych. diuerſo ſemine geniti.

Ἀμφίσθμαινα idem apud Etym. quod ἀμφίσβαινα.

Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ, vtrinque vmbram habens.

Ἀμφίσκιος, indulo.

Ἀμφισκιμαι, circunſto. Sophocl. αὐτὸν ὁ κύκλῳ ἀμφίσκιασα, eum vndiq; circunſtituerunt. ἀμφίσκιμαι θεοῖς τινα, ἀμφίσκιμαι ἐξ πάλῳ.

Ἀμφισπλεκω, colligatum. ἀμφισπλέκω Θ, colligatus. alij reddunt ἀμφισπλέκω circumcirca amicire, additngere.

Ἀμφίστομον Hesych. exp ἀφύλλη.

Ἀμφιστομὶς, ὁος, ὁ, ἡ, coloratus. vndique plenus.

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ, ἡ, ad contrarium os deductus, anceps, qui ſubdolis eſt moribus & verſipelli fide. ἀμφίστομος θυμέδης, cellulæ geminæ. Aristotel. lib. 9. de apum fabr. ἀμφίστομοι πλοκαὶ, ſecuris anceps, Dioſcor. lib. 3. cap. 146. ἀμφίστομος φάλαγξ· vide in libello de vocib. rei militaris.

Ἀμφισφοβὴ, ἐκχώρησις ὑποπτοφόβη, Hesych.

Ἀμφισφάγιον eidem eſt genus calceamenti muliebris.

Ἀμφισφατὸς vndique conſpicuus & patens Hesych. Etym.

Ἀμφισφαιρος, ὁ, ἡ, ἡ, vtrinque libratus. Greg. Nazã. ἀμφισφαιρος ὁδὸς, via vtrinque librata.

Ἀμφισφύω circumquaque extendo Cyril.

Ἀμφισφῶς ατος, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ.

Ἀμφίτηπος, ὁ, ὁ. & Ἀμφίτηπις ὁ, tapes ex vtraque parte hirſutus villoſúve. Athen. lib 5. Hos item ἀμφίτηπας intelligit Pauſanias capite 17. 2 Reg. ἀμφιτήπους καίτας Græcè eſt, vbi Latinè ſtratoria & tapetia. cap. 7. Proverb. Solom. ἀμφιτάπεσι πεπίκασμαι τοῖς ἀπ' αἰγύπτου, lectum ſtraui tapetibus pictis ex Ægypto.

Ἀμφιτένω, circumextendo, ἀμφιτείνω, circumextenius.

Ἀμφιτίμια, circunciſio.

Ἀμφίτομον Hesych. exp. Ἀμφιτέρπομαι πεσήμων.

Ἀμφιτόμη circumpono.

Ἀμφιτράφεσσα, vtrinque quatio.

Ἀμφιτρῆτες ὀπωπαὶ, oculi, ſeu orbes oculorum ex vtraque parte capitis perforati, Nonnus.

Ἀμφιτρῆτος, ὁ, ἡ, ἡ, vtrinque perforatus.

Ἀμφιτρίβω Hesych. exp. admodum attritum σφόδρα τετριμμένον.

Ἀμφιτρίτη Oceani filia, Neptuni vxor, Salacia Gellio. Triionis mater, vt ſcribit Heſiodus ponitur pro ipſo Oceano, ab ἀμφὶ & τὸ γᾶ. quòd circuncurrat terram: vel potius ὑπὸ τῆ ἀμφιτρίβειν, i. à circunterendo, quòd terram vndique terat ac lancinet.

Ἀμφιτρυωνιάδης, Amphitryoniades, Hercules dictus eſt ab Amphitryone filio Alcæi, marito Alcmenes matris eius ἀμφιτρυωνιάδης φίλιππος, ex Macedonum dictus eſt, quia originem traxit ab Hercule in Epigramm.

Ἀμφιτρομέω, timeo, tremo, ab omni parte.

Ἀμφιφανὴς, vtrinque apparens, circunlucens, qui ambiguo in vtrãque partem edito eſt, Ariſtot. de mundo.

Ἀμφίφαλος Θ, epitheton eſt galeæ, quod cuneolis, ſiue clauis. ſiue clypeolis munita ſit & ornata. nam φαλεὶ dicuntur ὅλοι, Heſych. ὁ ἀσπίδισκος, Varin. ornatus cauſa circum poſiti.

Ἀμφιφαὴς, perſpicuus, Euripid.

Ἀμφιφὰω circumcirca luceo, colluceo, igne aut facibus accenſis.

Ἀμφιφόβη, cuado. Eurip. ἀμφίφωτες, i. cualiſiti.

Ἀμφιφλέγω, dubiæ & ancipitis flammæ, Eurip.

Ἀμφιφορεὺς, amphora: vnde ἀμφορεὺς. vide Athen. l. 11. eſt etiam certæ menſuræ genus. Item hydria & σφζη, pheretrum.

Ἀμφιφύω, ἀεὶ, ſic dicitur quidam trunco abietis accreſcens, Theophraſt lib. 3. hiſtor. plant. cap. 8. dicitur & ἀμφαύξω.

Ἀμφιφῶντες, vel Ἀμφιφῶνες, à nominat. ἀμφιφὼν, ἀμφιφῶν. erant autem mazæ quædam ſacræ quas ferebant in ædem Artemidis Munichiæ, affixis vndique per ambitum faculis ardentibus. vide Athen. lib. 14. Polluc. lib. 6 meminit item Suid. atque Hesych Phi lochorus apud Athen. in Diane fana & trieris ferri ait hunc ἀμφιφῶντα & ex eo nominatum quia ἐν ἑκείνῃ τῇ ὑμέρᾳ ἅπαντα μαβάντα ἢ σκιλιὸν ἢ τὰς θυμιάς ἔστι τὸ τῆ ἁλὶς ἀπάτησις ὁ ἐξοπὸς ἀμφιφῶς ἐν νυκτὶ, id eſt quoniam illo die exlum gemino colluſtra tur lumine lunæ nimirum occidentis, & ſolis exorientis niſi malis dubio lumine colluſtratur.

Ἀμφοβεῖζω, in vtramque partem vergo, item vtrinque cingo vel attingu inquit Bud. ex Strab. lib 6.

Ἀμφοβέω circumbio, item vndique inhians, deuoro: vel ſimpliciter deuoro, deglutio vnde

Ἀμφοβώντες, κρατοῦντες, absorbentes.

Ἀμφοβέω, circunfundere, circumaſpergere, Heſiod. datiuo & accuſatiuo ὁ, χαῖ ἐν ἀμφοβέω κιφαλῆ, &c. ab ἀμφὶ χέω.

Ἀμφοχολόομαι, μ. ὀσμαι, irascor, cum genit. apud Naz.

Ἀμφοχυδάω, circuntripudio, cum accuſatiuo.

Ἀμφόχρως, vtrinque coloratus.

Ἀμφοχῶδιπα νομφίον, ſponſum circumplexa, circunfuſa. Muſæus. & Hom. ἀμφοχῶδις πατέρα, i. ἀσπαζομένη.

Ἀμφοχῶδη σκοτία, tenebris eſt obductus.

Ἀμφόχυτον, circunfoſſum & cinctum aggere. Hesych. ἀπὸ τοῦ ἀμφὶ χέω· ἢ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀμφὶ κεφαλὴν ἔχειν χαίτας.

Ἀμφόχωλ Θ, vtroque pede claudus, apud Lucianum. ἀμφιχωλῆς.

Ἀμφίων, ονος, penultimā in obliquis correpta, veteris muſicæ re-

pertonfilius fuit Iouis & Antiopes,Plut.de Musica.

Κίρκαια, τὰ. biuium, ἐμφερὴς ἀγυιᾷ. Διόδωρ.

Ἀμφόδον, τό, ex vtraque parte dentatum, Aristot.2.anim. Legitur & ἄνωδον, apud eundem lib.3.de part. anim.

Ἀμφόδοντος cui partes vtraque sunt dentes. ὦ ἀμφόδοντον apud Aristot. Gaza vertit in his quæ vtraque parte oris dentata sunt.ἀμφόδοντα, vtrinque dentata,quibus vtrinque est dentium ordo.

Ἀμφώτι, amborum,ambobus. Aliquando Atticè subaudit τρόπῳ, significátque ambabus manibus. Sic & ἀμφοτέραις, & ἀμφοτέρωσι ἀμφοῖν δωρήμασιν, de homine admodum liberali & magnifico dicitur, qui prolixè & largiter omnibus de suo largitur & erogat.Suid.ἀμφοῖν χερῖν δωρεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πολλὰ καὶ μεγάλα δωρεῖσθαι. ἀμφοῖν ποδοῖν, idem est quod Latinis,omnibus vngueulis conniti, manibus pedibúsque omnia facere vt,&c. toto conatu. Aristoph. in Anibus ἀνὰ τὰμφοῖν ἐκ τ πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

Ἀμφόνα Hesych. ἀκκρατὲς,ἀμυστακτὸς,μὴ δυναμένην ποτίσασθαι.

Ἀμφοτερόμορφος,οἱ,similes reddentes.

Ἀμφορεύς, εἰ, ceramia & meretrix, quæ Latinè quadrantalia vocantur.

Ἀμφοραφόρος, qui mercedis gratia amphoram portat, amphorarius.

Ἀμφορεύς,ῶ, amphora, diota, ἀγγεῖον κεραμεοῦ ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὃ ἔξ διῶν ἐστὶ μναιρικῶν. ἀμφορεὺς ὃ ἔξ κοτυλῶν. amphora, Diofcorid.lib.5.cap.43.ab ἀμφὶ circum,& φορέω to ferre, quòd fit vas geftatorium, portatúque facile huc & illuc. Etymolog. ἀμφορεὺς τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σκεύιον;vel τὸ κατέχωθεν ἀμφίβυτον, ἀπὸ τοῦ ἀμφορεῖν ἢ ἀμφοῆσ. per Ivacopen & pleonafmum.οἱ ἀμφορῆται ioni cè pro ἀμφορεῖς. Ariftoph.in Pluto.

Ἀμφορεῖν Hefych.affert pro φορεῖν pheretro feu lectica.

Ἀμφωμὶα idem quod ἀμφωμασία teſte Hefych.

Ἀμφοτερόκινες,vtroque modo,in vtroque.Ariſt.in Eth.vtrunque, ad vtrunque quodammodo oppoſitum eſt. Plato de Republ. pro ἑκάτερος.

Ἀμφοτέρη, vtobique,vtrinque.

Ἀμφοτερόγλωσσον Plutarch.in Pericle,ἀμφοτερόγλωσσον μῖσα δίνδ, ὡς πάτταλον, magna vis in vtranque partem diſputandi, non captioſa.

Ἀμφοτερόδεξιος,ὁ,ambidexter,Thucyd.

Ἀμφότερος,pro κατ' ἀμφότερα.vtraque de cauſa, Odyſſ. ξ,δοῦρ κάν πὲς χλιαίνων οὐ ξυάουσιν συορδὸν Ἀμφότερον φιλότητι τε ἠδ' αἰδοῖ φασὸς ἔσσ.Idem Odyſſ ὁ. ἀμφότερον κλέος τε ἠδ' ἀγλαΐη τ' ὄνειαρ Δειναὶ σωτεῖραι ἔσαν,& vtrunque & gloria & vtilitas,&c. idem Iliad.γ,δυσμενέων ἀμαιμάων, Ἀμφότερον,βασιλεῖς τ' ἀγαθὸς κεκαπέσθ ὃ τ' ἀρίζηλος τε, κατ' ἀμφότερον.

Ἀμφοτερόπλοια,τὰ.Pol.ux lib.8.ait fœnus nauticum eſſe,quum fœnerator & commeatus & rematus periculum ſuſcepit : ἑτερόπλοια verò, quum commeatus tantùm, apud Demoſth.

Ἀμφότερος, vterque. Aphthonius , μᾶλλον γὸ παιωνίαν ἀμφοτέρων κρίνεται βίον. In duali,Home. Odyſſ.α, ναὶ μὰ ἀμφοτέρω ὠφελέσαιμι ὁρμηθέντες. Iſocrat. ἑτέρωνγ. ἀμφοτέρων αὐτῶν ὑπ' ἀλλήλοις ὄντων Satius tamen in plurali profertur.Xenophon,ἐδόκει δ' ἐν ἀμφοτέροις ταῦτα,&c.Plato epiſtola 7 ξυναναλυτέον ἀμφὶ ἀμφοτέρω , ambo pacti ſumus,ſiue vterque.Theocrit.κατ' ἀμφοτέρας τ βίβλακας , vtriſque pedibus incedens.ἀμφότερος de pluribus dicitur , ſed vt duobus, hoc eſt,in duo genera diuiſis,Bud.ἀμφοτέρας τῷ ὠῷ τ ἰόνος, τῷ τ' ὀφθαλμοῦ ὀπτικωμένῳ, i. pariter tum nare, tum oculo mutilatus. ἐπ' ἀμφότερα,dupliciter,duplici de cauſa. κατ' ἀμφότερα , in vtráque partem , vltrò citróque , vtrobique.duplici de cauſa. Demoſthen.ἀμφότερα ἤδεται.vtrunque nouerant. Plato de Legib. ὡς ἀμφότερα πακτῶναι ποῦπα ἀμφοτέρᾳ, vt vtriſque his vtraque illa parientibus. Sic Hermogen.τῷ ἀμφοτέρᾳ. vtriuſque, ὅσα ἀμφοτέρᾳ σώματος τε καὶ ψυχῆς , ad vtraque rationem corporis & animi , ad vtriuſque tam animi quàm corporis cultum. Plat. de Leg.ἐπ' ἀμφότερα vtrinque,in ancipiti,ad vtrunque , in vtráque partem. ἀμφοτέρων ἔνεκα , vtriuſque rei cauſa. ἐπ' ἀμφότερα γράμματος τοῦ γράμματος , ſententiis variantes , Theuydid. vide Σωμαμφότερος.

Ἀμφοτέρωθεν,vndique,ex vtroque latere,vltrò citróque , ex vtraque parte.vtrinque,ex ambabus partibus.

Ἀμφοτέρως,vtroque modo,iuxta vtriuſque rationem,vtrinque,vtraque ratione,Theophr.h ſt.lib.2.ca.3.

Ἀμφοτέρωσι,in vtraque partem,ad ambas partes , vltrò citróque. Pro vtraque parte,apud Theophr.hiſt.lib.1.cap.23. ἀμφοτέρωσι aduerbium loci,i. vtroque in loco. Idem Theophr.hiſtor.lib. 4.cap.7.τὸ ἄμπελον ἀμφοτέρωσι γίνεται· τὸ μὲν ὄρος τὸ γὰρ ἠδὺ πόντια.

Ἀμφοῦδις,aduerb.in terram.ἀμφοῦδις,vel ἀφ' ἑαυτοῦ,in ſolum. nam ἀμφουδίζων eſt ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μὴ δίκαιος , in terram deiicere & ſupplantare,ὑφ' ἑαυτοῦ ἐλάσαι. vt dixit Homer. Odyſſ. ρ.ἦ ὄφρ' ὑμῖν ἐπάτησι κάκη αὐτοῦ ἕλας ἀλεῖας. He'ych.Ἀμφοῦδις ἀφ' ἑαυτοῦ· (ſed lege ἀμφοῦδις ἀφ' ἑαυτοῦ·) ὀλίγ' ἔστιν ὃς ἀμφοτέρως παῖς χρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ βίον.

Ἀμφοῦδις,vnde exponit ἀνωφελῶς Hefych.' verò affert pro ἐπιγνώμων.

Ἀμφικτυονία, ας, concilium Amphyctionum.

Ἀμφιλάω,vndique oblatro,cum accuſatiuo.

Ἀμφόω, Aeoli ſyncop.pro ἀνάσσω.

Ἄμφω,ambo & ambæ. Heſiodus.ἄμεσσα γε μὴν ἑλάαι. Idem,ὀρίονος γὰ μὴν αὖχένες ἄμφω,id eſt,vtraque cernices horrentes habebant.τὰ ἄμφω,in vtraque partem, duplicitèr.

Ἀμφιθέατα apud Sophocl.οἱ διὰ παλαίχρων μαντίσιν teſte Euſt.diuinationes ex extis,forſan quum verubus ſuffixa torrentur.

Ἀμφιθέων,ονος,νε,οντος, vt ambidentes & bidentes oues, dixit Feſtus.ab ὀδούς,ὁ.dens:dicitur & ἀμφόδους. vtrinque dentatus.

Ἀμφώδες, τὸ, duas aures ſiue anſas habens, hinc inde manubriatum ſeu anſatum.

Ἀμφωμοσία,iuſiurandum ab vtroque litigatorum præſtitum. quod dicitur etiam ἀμφωμία.ſiue ἀμφομία. vt habet ita Heſych. ἀμφωμοσία.ὅταν ἅμα ὀμνύωσιν,ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου ὁ λέγεται ἢ ἀμφομία. vide ſuo loco.

Ἀμφώνιος Heſych.affert pro ἀκαλύπτου,ἀπαθῆ ἀκοήν.haud ſcio an intelligens ſarcinis quę humeris ſuſcipiuntur.eodem teſte ἐφώνιος ὁ τὰς ὑποκρίσεις (nomen:ſturis ſeu libro nomenclaturas rerum continente) εἰς λιβανωτὸν· thus.

Ἀμφύλιος helluo,intemperans,πρὸς ἀκρασίαν,ἀκρατὴς, Heſych.

Ἀμφυσίς, ſitella,cymbium, Apul.ſinus,de quo intellexit Virgil.inquiens in Bucol.Sinum lactis,&c.mulctrale. Heſych. ὑφίκμενον ἀγγεῖον ἀρτεμικὸν, ἐν ᾧ οἱ ἐμέλγοντα.

Ἀμφωτὶς ἰδὸς, ὁ,inauris,aurium ornamentum,ab auribus, quæ ἅπτα vocantur, Cæl.lib.2 cap. 29.Etym. ἀμφωτίδες, χαλκᾶ ἄστρ οἱ παλαιοὶ τοῖς ὠσὶ θέσεσι τίθεσαν.vel ἀμφῶτις,σκεπαστήριον ὠσὶ τὸ ἀμφωτίδες ἃς ἅπτα. Παυσανίας,οἱ σπαιρεῖ φόβῳ τοῖς ὠσὶν ἔχειν.muniuncula quædã antrum erant quibus pugillatu præfertim decertantes vel luctãtabantur ad euitandos ictus qui his partibus grauiſſimi & periculoſiſſimi accidunt.Plutarch.in libello ὅθεν ἐν ἀκούσει,Χενοκράτης τοὺς παισὶ κρίνοντα ἐπαινεῖς ἐκέλευε σφίγγεσθαι ἀμφοτέρας ὡς ἀκούειν μᾶλλον τὰ ὦτα παῖς πληγαῖς.τινὲς δ' τοὺς λέγειν διατιθεμένους.Pollux lib.2. ἀναβάλλεται idem eſſe quod ὑπτιάζειν oſtendit ex Æſchilo. & ex Platone,idẽ lib 10.reponit inter valculorum vtenſilium-que ſuppellectilem.Apud Fabium,& focalia & aurium ligamenta , ſola excuſare poteſt valetudo:vbi aurium ligamenta pro ἀμφοτίδες quidam accipiunt.

Ἀμφωτὶς,τὸ,vtrinque auritum , ex vtraque parte anſatum: & genus poculi apud Polluceum.vt Heſych.ἀμφωτὶς,veſtis.

Ἀμώμητος ὁ,inculpatus,innocens, ἄψογος. qui nihil committit irriſione dignum,ἀμώμους αἰδέσεσθαι c.2. Petri cap.vlt.ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι,quibus opponit ἀσίλους ἢ μώμους cap.2 Heſiod.ἔστιν ἀμώμητος ἰόλαος.

Ἄμωμις ἰδὸς , amomis herba eſt ſimilis amomo, ſed ſine odore & fructu,qua adulteratur amomum.Dioſc.lib.1.cap.14.

Ἀμωμίτης λίβανος,thus amomites,genus thuris , Dioſcor.lib.1.vbi quidam legunt,ἀμωμίτης.

Ἄμωμον,τὸ,amomum frutex & genus aromatis,de quo Dioſc. lib. 1.cap.14.Theophr.lib.9.cap.7.hiſt.plant.item vitis ſpecies.Plin. lib.13.cap.13.

Ἄμωμος,ὁ & ἡ,inculpatus,irreprehenſus,omni reprehenſione maior.Heſiodus,φῶλα τ' ἐφετὰ ἠδ' ἕδρα ἄμωμος,id eſt,forma præſtantiſſima,ἀπὸ τῆς μώμου.

Ἀμώντες, metentes, & ἀμώνται, metentibus,ab ἀμάω.

Ἀμώς. vide Ἄμμ.

Ἀμωτητωσ,omni modo,ὁπωσδήποτε,quauis via,vndecunque.Item quodammodo ,vtcunque, paulatim.μετρίως· αἰώς γὰ ἀμωτητῶς τε, nempe cuius genitiuo plurali fit ἀμώς & cum γὰ coniunctione.& σωτ.ἀμωσγέπως, Etym.ἄμως apud Hippocr.Galen.κατὰ πᾶ τρόπον, ἐκ τοῦ ἀμῶς, μετρίως.

Ἀμάδιον, vrbs Phrygiæ.

Ἀμαθᾶ,τὰ,caſtanea,apud Athen.lib. 2. quo etiam authore dicuntur, κάστανα ἢ κατάπαλτα ἢ βαναῖα κάρυα. Diphilus σαρδιανὰ βαλάνους vocauit. Nicand.λόπιμα καρύα. Agelochus ἄμυσα , ἢ ὅπου γίνεται τὰ καρύα τὰ σπιστικά, παῦπα δὲ δένδρα ἐκάλουν ἄμυσα. Dioſcorid.lib. 1.cap.146. αἱ ζ σαρδιανὰ βάλανοι, αἱ πικρὰ λέπιμα, ἢ κάστανα καλούσιν, ἢ μάλα, ἢ ἄλλο βαλάνιον, &c.

Ἀν N,& ἐαὶ,pro ἐὰν,id eſt,ſi, coniunctio , quæ cum ſubiunctiuo ponitur,indicatum quum optatiuo, vt notat Bud. Cebes Thebanus per indicatum dixit , ὅμως ὡς ἄχρεον ἐὰν ἢ ἡ μοῦσα αὐτοῖς τῶν φαύλων ἀνεξιτήλων ἔχειν ἀεὶ τὰ σωμάτων. in quid intelleximus. Item coniunctio eſt expletiua , ratiocinatiua & circunſcriptiua: quæ quum potentialis eſt optatiui præſenti & futuro iungitur, vt ὡς δὲ λέγοις , ὡς δὴ λέγοις , id eſt, non dixeris , vel non poteris dicere. Ponitur etiam cum præterito indicatiui , tametſi id neget Theodorus Gaza. Lucian.in Anachar. cum imperfecto: ἐγὼ μὲν οὖν ἐγκρατὲς εἶχον νόμως, οἷος ἀν ἄνδρα σχολιωτάτου τοῦ πόλει. Cum Aoriſtis. & idem. Οὐδὲ κὰν ἐγὼ ὑπῆξα πώποτε. Rurſus cum ἄ. ἐκ τούτων οὐδ' ξυμφοβηθεὶς κὰν ὑπὸ τοῦ ἐδαλόν δύ. Bibilus in epiſtola ad Andronicum Imperat. ἢ μὴ ὑπὸς ἀν ἔλεγεν οὐ ὑπὸς ἐδάλως ὑπαγῆ εἰν ὑβριστὰς ἀ ἀδικᾶν , ἢ τὰ χρε-

τὸ χεμαδὸν ἐυγχεῦ φέρειν, ὃν ἐπέγειρον ἀλλ' αὐτὸς σοφὸς πὰν σοὶ μηχαλοφυχίαν ἐξεδίδαξεν. cum perfecto eiusdem modi, Demosthen. στι δια γὰρ ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἀν ἀπολωλατε, hiquidem per vos ipsos iampridem perisiis, id est, non per vos tantum, quin iam olim pe rieritis. Cum plusquamperfecto eiusdem modi. Demosthen. ἦδ' ἀδικήματος ἀν ἐμεμίλητο ἦδ' ἑαυτῷ, ἐπ' ἐκεῖ μαὶ γέγραφε. Idem cum indefinito, μὲ ἀν ἀνδρ' ἀπτεμεν ἐκδικῶ, nec putasset hodie dici. apud Laertium, cum plusquamperfecto. ἐι μὴ πλέξας φύσε γόμω, θεχρόνε ἀν ἠ'ιλιον, nisi Alexander essem, Diogenes esse velie. Item ἀν, cum infinitivo. Lucianus cum indefinito, οὐκ γὰρ μὰ σοφὸς πάντας ἀν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν, putasne me talia omnibus esse dicturum? Socrat. cum futuro in Bubride, οὐδ' ἂν ἀνθρώπους ἐν τούτων μόνους ἀν διδυμαίσειν. Lucian. cum præsenti, οὐκ ἐμοὶ δοκεῖτε ἀπύρτας νος esse nauigaturos? Herodot. οἱ ἂν ἀνὴρ ἀφασιν ἐρέειν ἀν ὦν, illi autem negabunt se vlla pecunia esse fucturos. Cum præsenti optatiui, τὴ ἀν λέγοιμι; cur dicamus? &c. Item cum indefinito, ὡς ἀν διαφέροιτε ἑ ἐφοῖς ἔδν, εἴτη κ) σαφδεῖδη, nunquam iudicaueritis an ephebus sit, an etiam virgo. Lucian. ἀνοιη γὰ ἐκεῖνον ὡς ἀν ἀμφίσοιμι &c. ἀν, bis in eadem clausula, apud eundem Lucianum κ) ἀν τάντε πᾶσα ἀν σοι πόλις ἀ ἀξιωσάμεν ἀν ἀν ἐρᾶνοι χέρειν ὁμολογοῦσα &c. Demosthen. ἀπὸς ἂν ἀνθρώπος συναφέντας γνοίη ἀν κατασκεύασε γοῦν. idem, ὅστις ἀν μισθοῖτ. Lucian. ὡς ἂν ἀγαπήσαιμι, nunquam fuerim contentus. Item cum subiunctiuo, Homer. Iliad. ἀ, πάγε ἀν ἐπὶ πομ Σομεν ὁλλυσι. Lucian. ὁπότ' ἂν ἐπέλθωσι μαθεῖν. ἐπὶ σκωπτῶ, quandocunque scire voluerit vide re ipsam. Idem, ὁπόθ' ἂν ἀ προσεῖ ὧν ἄρξ ἔδη, qualiscunque fit, filius est Neptuni, vbi iung tur cum præsenti. Idem in Anacharside. ἀπ. ἐὶ δὲ ἀν σοι μὰ ὀρθῶς τὰ λεγάδε δόκῃ, ἀνπαλιγκιν δώσε, sed vbicunque non rectè quid dici videatur, contradicere statim. Demosth. cum indefinito, ἅλλ' γὰν ἀχρηςὸ, ὅτι ἂν βελησθε, ἀ deens facile quicquid animo collibeat. ἂν post relatum cum optatiuo, Xenophon, λέγει ἀ ὡς ἂν τὴς βέλοιτο ἀκοῦσαι. Item cum subiunctiuo ἐξεσκεύασε πάντα ὅσα ἂν δέηται συσσίειν αὐτὸς, &c. sic Isocrates ad Nicoclem. Gaza lib. 2. grammatices, ὁ δὲ ἂν σωδισμὸ ἀξιωματικὰς ἢ συλλογισμὸς ἢ ἀποχρεωλὸς λέγηται, expletiuè & antiocinatiuè & circunscriptiuè dicitur. ἂν absque relatiuo cum subiunctiuo. Aristophan πφ ὑ γῆ ἀν ἄλλο ἢ ὑπακούσαιμι, nam non alius pareremus. ἂν etiam cum infinitiuo, & tunc copulatiua est particula, Arrianus, ἀ ἂν ἠδὴ ἀφίχθαι αὐτὸν ἐξῆβασιλεὺς ἐμὶ ἐδεδίδαι πάρσης. Cum participiis, cum indefinito. Demosth ὑμεῖς ὃ οἱ μὲμ ἀμφάμβροι πολλὰ ἀ δίκαια ἀν ἐκείνοις ἐκάτους, &c. Cum præsenti, ἴσος ἀνθρώπος ἀδικῶν ἀν ἄλλος αὐτῶν ὃν ὀχλιν ἀρουσαι. &c. Demosth. 3. Olynth. ἀ τὰ φὶ ἄλλα σαπτά. πάλ. ἀν ἔχων εἰπεῖν. Cum futuro. Plutarch. in Camillo. ὡς μετ' ἐκμηδὰς μεγάλης ἰζυσίας τ' ἰκάνε μαχησομένων ἀν βλάπτοι ἴσως τ' ἀφέτακτος ἦς, tanquam ingenti eius authoritate melius pro optimati principatu certaturi. &c. Cum perfecto. Idem in Themistocl. οἰχὺν δ', ὡς ἀν ἀφ' ἑκ λέγει, Æschylus vt certior factus dicit. Cum indefinito, idem in Camillo, φορτίδι τὸ λέξιον φέρειν ἀδύνος ἀν φορτιδάσαιτο, Lucium Furium præter commune spem optamit. ἀν superfluum. Herodot. ἀ γνώμ κλώσει ἀν ἐκ ἀδ' ὑρτο, mulier autem plorabat atque lamentabatur. ἀ pro ἐ ἀν, apud Aristophan. & Euripidem. ἀν particula potentialis præponitur & subiungitur: sed subiuncta solùm cum optatiuo & imperatiuo. Sæpe otiosa est, vt quum repetitur in clausula, hoc modo, ὡς ἀν αὐτὸν γιαφόμι μ' ἀν εἰσπᾶν· νὴ sed fœdum est, pro ὡς sumitur. Ita repetere Atticorum est. Sic Euripid. Αλκηςὶς πὰς ἀν ἐθνησκ πφὶν ἐὶ μοῖρ' Ἀιδηνῆς ἀν ἐκφυχῇ γυναικὸς δν, ἰὼ μὲν conuinctiones postpositiuæ, futuro non coniunguntur. Semel tamen ita vsurpauit Aristides, ἀν μηδενὸς ἀρχόντος μεμηνότος. Videtur etiam habere vim interrogandi, vt apud Homer. Iliad. C τῷδε ἀν βασιλῆα ἀνδ' ἐφόμ' ἔχων ἀγορδοῖς; Ἀτ μὰ. ἀπὶ. ἀτ pro κὰ, Odyss. ἦ ἀτ' ἢ συβώτης ἵστα ι, pro αὐτὸς κο. Item cum accusatiuo, ibidem, κείμεθα ἀν δίνεκα, pro ἀνὰ δίνακα, inter arundines iacebamus. He siod. ὑπόπαι φιφέων ἀν φύτα βαίῃς, &c.

A N A per-ά, loci aut temporis nota, accusatiuo iungitur. Hom. Odyss. ξ. χυθεῖν ἀν' ὑλήοντα i. per locum. Capitur interdum pro ἀ, πόλλα δ' ἄγκεα χαίμαι ἀν' ὑμπύθιοι, apud Hom. Od. ξ. Poeticè etiam cū datiuo inuenitur pro ἐν & σὺν. vt χρυσὸν ἀνὰ σκιπτρῳ. Ilia. ά, ca. 21. Apoc. ἀ οἱ δ' ἀνὰ θρόνους κυκλόθι, δ' ἀνὰ μαργαρίτας ἀνὰ δὲ ἔφατο θρόνῳ ἀν' ὑμαράγδοις. id est, & duodecim portæ duodecim margaritæ sunt per singulas, & singulæ portæ ἐκ singulis margaritis. Iosephus, ἀνὰ δὲ ἑκάστην ἡμέραν τριάκοντα. singulis tria. Luc. cap. 9. Euangel. κρατικὸν ἐ ἀνὰ πεντήκοντα, facite discumbere eos in singulo d. scub tu quinquagenos. Ioã. Euang cap. 2. ἀνὰ μετρίτας δύο χωρούσας ὑδρίας. Hyderis capientes singulæ binas metretas. Matt. Euang 20. ἀνὰ δίωριον ἕκαστος, acceperunt singuli denarium. Luc. Euang. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, nec binas tunicas habeatis, sed singulis binas. In compositione significat re, vel sursum: & aliquando prodicitur, vt in verbo ἀναπάομαι apud Hom. Odyss. ἀνὰ μέσσ. v. cilium, in partem, partim ἀνὰ μέσα. in medio. ἀνὰ μέσσ. inter, item mediocriter, modestè. ἐν τῷ ἀνὰ μέσῳ, in medio, Aristot. mag. Moral. lib. 2. ἀνὰ μέσον δὲ τούτων, hæc medium habent: idem in Prædicam. Paul cap 7. epistol. 1. ad Corinth. ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν διακρίνει. id est, inter fratrem suum & fratrem diiudicate. 2. Reg. ca. 3. ἀνὰ μέσον τῦ οἴκου δαβὶδ, κ) ἀνὰ μέσον τῦ οἴκου σαὺλ, inter domum Dauid & domum Saul. ἀνὰ σεσθ', in Sesto. Dioscorid. lib. 2. cap. 94. ἀνὰ ὀρθὰς μὲν μᾶζον κατὰ μέσον κ) ταῖδα, misce cinamomi & nardi singulas vncias. Ibidem, ἀνὰ δραχμὰς ιϛ'. singulorum duodecim drachmas. ἀνὰ δύο πηρώσας, aludue geminata: Idem lib. 2. cap. 217. ἀνὰ πᾶν ὕτος, quotanuis. ἀνὰ πόταμὸν πλεῖν, aduerso flumine nauigare, contra flumen meare, Herodot. ἀνὰ ῥόμ' ἰέναι, in ore habere, διὰ στόματος ἔχειν. κ) λεκιθεῖν. Iliad. β. Τὸν ἀνὰ βασιλῆας ἀνὰ ῥόμ' ἔχων ἀγορδοὺς, ἀνὰ τὴν τῶν ὠφορμῶν. per verbem præcedebant. Plutarch. in Numa, ἀνὰ στρατὸν, iuxta exercitum. ἀνὰ τ βίον, in vita. ἀνὰ τὰ ὄρη σκιὰ κυμαίνει, per montes dispersi, Plutarch. ἀνὰ τυχόντα, secundum quod euenerit, ἀνὰ χρόνα, super terram. ἀνὰ χρόνον, temporis progressu ; i. non ab imtio, stato tempore.

Ἀνα obseruantis est. Item pro ἀπὸ, per apocopen. vt Iliad. γ, ζεῦ πάτερ ἀ δὸς πόσσδε ; i. βασιλεῦ. Item ἀνα pro ἀνασσα, id est. regina, apud Euripid. Significat etiam ἀναβαθμὸν, surge. Homer. ἀνὰ δὲ οἱ μέμβρατε χρ. Sophocl. ἀνὰ ἀνὰ δὲ τὸ σῶμα, pro ἀνάστηθι ὦ σῶμα, σῶζε τάδε, surge. prodi.

Ἀνάβα. pro ἀναβᾶσα, ascende.

Ἀναβαδδίων, pedibus portectis in altum subiatis. Aristoph. Pluto, τῶν ἢ πενῶν ἀναβαδδίων ἀναπαύσεαι· ἀναβαδδίων (inquit Pollux) εἶ πὶ τὸ ἀνω πόδας ἔχειν, i. in sublime pedes habens, supinus in humeros que iacens.

Ἀναβαδδὶ supergrediendo, superueniendo, & scansim significat. Aristot. lib. 6. de histor. animal. ἀ δὴ ἀρ' αὐτοι τῶν ὀχείων ποιοῦνται τὸ ἀναβαδδὶ, ἀλλὰ κλιμαξὶ δεῖ τ γῆς, vtiæ autem coeunt, non scansim, sed in terram stratæ, Bud. Comment. Sed quia Scansim barum est, malui scansim ita vertere, Vtii autem coeunt non conscensione maris in fœminam (vel scansorio congressu) sed humi procumbentes & aduersi Latina autem vocabula sunt conscensio, apud Cicer. & apud Vitruuium scansorius. verba Aristotelis sic expressit Plinius lib. 8. cap. 36. Eorum coitus hyemis initio : nec vulgari quadrupedum more, sed ambobus cubantibus complexisque ; quod alibi dixit, circum plexu venerem nouere.

Ἀναβαθμὸς. ὁ. scansorius.

Ἀναβασμὸς, Exod. 20. ἀναβαθμίσι ὡς ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν, gradibus non ascendes ad altare.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, ascensus, gradus, accliuis ascensus.

Ἀναβαθμὸς, οἱ. Dion Cocceus, οἱ δὴ μεγάλοι διὰ τὸ ὑδαῖ τὰς τὸ θεμιστόκλειον ὀρύσσειν ὀξυτάτους κ) ἀπὸ ἀναβαθμῶν καθ' ὧν οἱ δικαιοῦμενοι ἐβίβαζον, καὶ πάντες, ὡλλοῦντο κ) κατέπιπτον. Et de Seiano, ὥστε θεωμένοις, κ) τὰ ἀπὸ ἀναβαθμῶν ἐβίβαζον, κ) αὐτὸν ὅλων ὃ τοσοῦ ὅλαις ἡμέραις ἐυμένατε κ) ἐξ αὐτοῦ ἐς τὸ ποτωμὸν ἀνέβαλε. Et de Tiberio, αὐτὸς ἢ ἐκ τ ἀναβαθμῶν ὑπ' ὀλίγων ἐβαστάζετο. Idem alibi, τῆ σώμ κ) τῆ ἀναβαθμῶν ἐβίβαζον Lecho Ioannis Xyphilini vetior est. qui in Dionis epitome habet ἀναβαθμοὺς. In Vitellio, ἀπὸς ἀναβαθμοὺς αὐτὸν ἔφερον κ) ὑποπόδια κατέκλιναν. Per ἀναβαθμοὺς, ego scalas Gemonias intelligo, siue Gemonios gradus. Erant autem Romæ in Auentino iuxta templum Iunonis reginæ, quod Veiis captis dedicauit Camillus ex his damnati deiiciebantur, præcipitatæque deturbabantur: vti M. Clodij, inquit Valerius Max. lib. 6 cap. 3. de Seneritate Senatus, corpus contumelia carceris, & detestanda Gemoniarum scalarum nota fœdauit. Plin. lib. 8. cap. 40. scribit canem à corpore serui non recessisse abiecto in gradibus Gemonis. Hos gradus simpliciter Gemonias vocat Cornel. Tacitus, cuius hæ dicto, Tunc confossum collacerat ímque & abiectum capite truncum corpus Sabini in Gemoniis trahunt. Sic Suetonius in Vitellio, Apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est. De his intellexit Iuuena. Saty. 10. quū dixit, Impacto Seianus ducitur vnco. fic enim ad Gemonias pertrahebantur. Talis locus etiam Romæ erat Sestertium, authore Plutar. qui sic scribit in Galba, de ipsius capite absesso loquēs, ἔβαλεν, ἢ τόν δὲν τῆ μαιρῶνι καλουμένῳ διατάσιον· ὁ δ' ὑπὸ σκηνῆς κελεύσας, Similis etiam is locus Suppliciꝰ, qui apud Lampridium Heliogabalum vocatur. Quin etiam, εἰς ἢ κατέβαι ἀναβαθμοὶ οἱ λάκκους τοῦ κακούργους μέσοι Suidas ἀναβαθμοὶ, per ἀναβάσεις explicat. Vid Βαθέρον. In sacris Bibliis ἀναβαθμὸς, id est, ὑπὸ βαρωλὼν ὃν λαὸ ὑπισόδε, Hebræorum ex captiuitate Babylonis reuersio. Hesychio, ἀναβαθμὸς, ἢ ἀναβασμὸς dicitur.

Ἀναβαθρα, ας. scalæ. Lucian. Item ἀναβαθρα, gradus scansorij: & alicubi pro ponte nauis.

Ἀναβαθρον, pulpitum, scala, gradus superior scansilis, subsellium. Iuuenal. Saty. 7. Et quæ conducto pendent anabathra tigillo.

Ἀναβαίνω, ascendo, succresco, prodeo, in altum me extollo, ad superiora tendo, transgredior, increfco, emergo, soluo, à litore redeo. Odyss. ὁ, ἀνὰ δ' αὖμαπα πολλὰ βαίνει, conscendebant. Ponunt etiam ἀναβαίνειν, pro inire, ac veneieo impetu aggredi. ἀναβαίνειν de nauibus, Hom. Ilia. ά, ἀνεβήσαντες ὑπὸπτίοιο ὑγρὰ κέλευθα

ἀναβ. dicitur & de equis, pro conscendere, & de aliis. Hom. ibidē, ἀνέζετο μέγα κορυθ. ascendit in cælum ἀναβαίνειν νηὸς. Odyss. ὃς δ' ἀνέζετο μέγα κορυθ. ἐπὶ στόμα νηὸς, naeum ascendit. cum accusat. Aristotel. de mundo, ὁ ζ ἐπὶ ωσιδὸς ἀναβαίνει, conscendit currum. ἀνέζη ἐς ναῦν. ἀναβ. ἐπὶ ναῦν, ibunt in cor eius. cap. 7. Act. Apost. cap. 14. lib. 1. Reg. ἀνέζη ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτῆ ἐς ὅτε τοὺς πόδας αὐτῆ, ascendit manibus & pedibus reptans. Mar. Euang. 13. ἀνέβαινε ἀναπαδᾶν, excreuerunt, emerserunt, succreuerunt. assurgere dicit Plin. ἀναβαίνειν etiam pro ἐπὶ λογείου ἀναίνειν, logeum ingredi & pulpitum conscendere: cui opponitur καταβαίνειν. Aristoph. διὸς δ' ἐξὸν πατὰ ἀναβαίνῃ, σκυτίῃ τ' ἀπολεῖ ἢ νέαν φυσεῖς ἀναβαίνειν ἐνθὶ τ' ἴσπιον, in equum ascendere, conscendere equum, Plutarch. in Fabio. ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἔργ. εἰ ἀπλάστους τὰς ὄνυχας ἴσπια, equi admittarī, ἀναβαίνειν τῶν μύρμηκα, conscendo septum, Herddot. ἀναβαίνειν δένδρεον, conscendo arborem. τῶν ἵππον ἀναβαίνειν, equam init. ἀναβαίνειν τῶν στρατιῶν, conscendo Lunā. ἀναβάσεις ἐκκλησίας, ingressus in concionem. Aristoph. ἀναβαίνειν ἐπὶ δεῖπνα, debacchori furoribus exagito.

Ἀναβάλλομαι, vt ἀναπίθομαι, tenicio, cunctor, prolato, differo, protelo, prorogo, in aliud tempus reicio, rem in longum protraho, procrastino, diem de die duco. Aristoph. ἢ τοῦ δ' ἀναβαλοῦμαι, τοῦ δ' ἄριστον, hoc prorogabo (nam ἀναβαλεῖσθαι pro ἀναβάλλεσθαι dicunt Attici.) Plutarch. in Themistocle, ἐπὶ ἀναβαλόμενοι εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, in illum diem omnia distulit. Idem in Camillo. ἀναβαλόμενος τῶν δίκην, differre iudicium. ἀναβαλόμενος μόχθους ποσῶν μεσολυίους, aduersus Messenios susciperе praelia, Herodotus. Item, ad iudicium alterius reiicio, arbitrio eius permittendo. Lucian. ἀλλ' ὅπως σε τὸ πᾶν αἰτεβαλόμενος, ὃ, τι ἂν δοκῇ, σῶν ποιεῖσθαι τὸν τ' δίκην. Differt δὲ τοῦτο τοῦ ὑπερτίθεσθαι, quòd ἀναβάλλεσθαι, sit tempus idoneum rei alicuius agendæ missum facere: ὑπερτίθεσθαι verò, tempus idoneum reiagendæ expectare. Pomtur etiam pro resupinari & pro ὑπτιάζειν, deliciis affluere. Item, αὐτὸ τὸ ἀφοσιωμένος, id est, præfatione, vel præludio vti. Aphthonius, μεσοτικὸν ἀναβαλλόμενος σωζόνου dixit, pro carmen canere contentum. ἀναβάλλ ἀναβάλλομαι, incipio cantum. Item pro ὑπὸ ὑπόδησι, indui, amicri: vnde ἀναβαλόνδι ὑπὸ ὑπόδησι, significat induere in modum amicti, amictum circumiacere. Hierotot. ἐπαναβαλόνδι ἑῶυτὸν φορέσαι, hoc est, quasi circumcictum & obuolutum. Plato. ῥῆγος ἀναβαλόμενος ἐπὶ τοῖς ὠμοῖς ἔχειν, amictus lumine sicut vestimento. ἀναβαλόμενος ἱμάτιον. Ch. vlostom. ἀναβαλόμενος ποιήσειν, Demosthen. ἀναβαλόνδι ὑπὸ τὴν ἀθηναίων, ἀφοσιώμενος τὸ ἐπιτηδεῖον χαιρὸν πρὸ πραγμάτων ἀναβαλόμενος. similiter λ. qui prælutit, Suidas. ἀναβαλλόμενος, ἐκκινῶν ἢ ἀπαδ ὑπόδησι, ἀναπτόμενος τὸ ἔργον. τὸ ἀφοσιοῦ ἢ ὑπερτίθεσθαι χαιρὸν πρὸ ἔργων Homer. Iliad. β. Μαλεῖν νοῦν δὲ πᾶσι λεγόμενος μὴ δὲ τὸ ἀφοσιοῦ Ἀμβαλόμενος ἔργον, ὃ ἐν ἀπὸ ἐγκαλεῖσθαι & pro ἀναπρέπειν ἢ ἀφοσιωμένος. Hom. Odyssi. 8. Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀναβάλνετο κρουνὸν ἀείδειν, pro ἀναπτόμενος, vt. ἢ οἱ μὲν τέθρεμε μουσικὴν ἀναβάλνετο σιώπησον, pro εὐ ὑπόδησι, vt, ἀναβαλόμενος φοῖ ἀφ' τὸ ἱμάτιον. pro renuere & denegare fiue detrectare ἐν, ὑπαρνεῖσθαι, vt, ἀναβάλλομαι τῶν ἀφοσιωμένος, interpres Theocritus in Idyll. 5.

Ἀναβάλλω, idem quòd ἀναβάλλομαι, retardo, remoror, protraho, differre cogor, prolationibus implico, tempus præfitituo, recuso, ἐπίχω, regero, prorogo, diem de die extraho, differo & superfedeo. Demosthen. εἰς ἀναβάλλων ἡμέρας, quibus nos remoranur & differre cogunt. Prouerbio quoque dici solet ἐχθὲς ἢ τῶν ἀναβάλλει, echinus partum differt. Aliquando ἀπὸ τῶ ἀναβιβάζειν, pro attollere, iniicere, reiicere, imponere. Xenoph. lib. 4. σφῆκας κάνεα ἐλὼν βαστάζει ὑπὸ τ ἵππον ἀναβάλλειν. nemo alius legen in equum fustollebat: vnde ἀναβολεῖς. Bud. Comment. ἀναβάλλεσθαι, ἀναβολὴν διδόναι, ἀπάγειν ἀ ἐπέχειν τινὸς, leuare in equum & strato ris officio fungi, pro ἀναβιβάζεσθαι, subiectare, Virgil. & pro ἀναβολίζειν ἀ ἀπαπᾶν ἀφ. quod de fonte præsertim dicitur, qui sponte scatebris emicat, vel siphonibus aquam egerit. Callimachus, κρῆνὰ κελαινὸν ὕδωρ ἀπέβαλνεν & fossores dicuntur, τῶν γῆν ἀναβαλλόντων, quam surfum egerunt.

Ἀναβασις, ascensus, ascensio, gradus, in altiora processus, ἀ νοδος. ἀναβάσεις etiam σκοπατικὰ, contrarium καταβάσεις. ἀναβάσεις καρδίας, pij sensus & rationes de Deo. Dauid. ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆ διέθετο, id est, διετρέξε τῷ θεῷ λογισμούς. Suidas. ἀνάβασιν etiam vocant Græci, vt Homerus & Xenophon, expeditionem nauale. vnde ἀναβαίνειν ἢ ἀναπλεῖν, pro huiusmodi expeditionem suscipere: item ex portu soluere & oram legere, πλεῖσαι ἐπ τὸ λιμῆ ἀναπλεῖν εἰς πεῖραν, dictum est pro ἀναπλεῖσαι ἀναβασιάζειν, id est, ἀναβιβαζόντες ἐπὶ τῶν ναῶν ἀναβάσιμα vero, pro ad institutum reuertar, ἐπανελθόμαι ἐπὶ τὰ ὑς ἀρχῆς.

Ἀναβαστάζω porto, sustento, erigo, subleuo. Lucian. in Anachar. εἰς ὕψος ἀναβαστάσας τὸ ἀπόπαιον, in altum ferre aduerfarium.

Ἀναβατὸς, ascensor, qui insensor. Chrysost. ἢ ἀγασθὲς ὄχλου ἥμας σώζεσθαι ἀναβατῶν, i equitem seruare. Ita quoque equus vocatur admissarius ὀχλικὸς ἵππος, lepius tamen ὀχεῖον dicunt. Bud. ἀναβατὸς etiam carbo vel titio, ἀνθρακ. θυμιάμενος. Interp. Aristoph. in Achamen.

Ἀναβατικὸς πυρετὸς, qui & ἐπακμαστικὸς, secunda febris synochæ differentia, quæ a principio vsque ad finem crescit, quemadmodum paulatim augetur, & veluti assurgit. Galen. lib. 2. de different. feb.

Ἀναβατὸς, scandilis, Plin.

Ἀναβεβρυκὼς, ἀναπέπλευκὼς, ἀναβεβρυχὼς, ἀναπεπλωκὼς, Etym.

Ἀναβέβηκα expino. τὸ ἐπίπεδον ἀναβέβηκα, ascendi, rei ciior.

Ἀναβεβιβάζω, pro ἀναβιβάσας εἰς πλοῖον, qui in nauem posuit: Od. ε, cum accusativo. sed ἀναβεβιβάσθαι, ἀναβαίνειν ἐποιῆσε. Xenoph.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, traduco, impono, statuo super, supra dicendo, profero, in iudicium adduco, attollo, excito. ἀναβιβάζω ἐπ' ἄμμος, curruī impono. ἀναβέβακαν ὑπὸ τ πύργον, cum in turrim perduxerunt. ἀναβιβάζω ὑπὸ ὄνον, super asinum colloco. ἀναβέβαζα ὑπὸ τῶν πυρὸν, super frumenī impono. Herodot. Andocid. πίνα γὰ ἀναβιβάσαμεν ἀνοσθόμενον ὑπερμανοῦς. Matth. Euang. cap. 13. ἀναβιβάσαντες εἰς ἀγιαλὸν, in litus subducentes. ἀναβιβάζειν τὸν τονον, attrahere accentum, seu reiicere ad præcedentem, Gaza lib. 3. ἀναβιβάζομαι ὑπὸ τοῦ ναυὸς εἰς ὑπτίας, in naues armatos impono, Thucyd. Item in medium produco. Plato in Apolog. πειθανὰ τὰ ἀπὸ ἀναβιβαζόμενος ἐμαυτὸν, puerilibus suis in medium productis. ἀναβιβάζω pro ἀναβιβάσται, scandere faciet, apud Demosthen. producet, apud Æschin. ἀναβιβάζομαι εἰς ξένους, profero externos in iudicium. Ibid. ἀναβιβάζεσθαι εἰς τοιαῦτας, producere seu ffiere ad iudices. Lucian. in Anacharside, ἢν τοῦτος ἀναβιβάζωνται εἰς ἐφορίαν τὰς ὑπὲρ αὐτῆ, caudidicos conducent lecturos pro eis passuam quoque fignificat. habet.

Ἀναβιβρωσκόμενος ἕρπητες dicuntur, qui & ἐσθιόμενοι, excedentes herpetes. Galen. lib. 2. ad Glauc.

Ἀναβιῶσις, refuscitor, reuiuisco, in vitam redeo: vnde ἀναβιώσιμος, qui reuixit, & ἀναβιώσιμα, reuiuiscam, redituus sim.

Ἀναβίωσις, ως, ἡ. reluctetio, ἀνάστασις.

Ἀναβιώσκω. f. cio reuiuiscere, reuiuisco. vitæ restituo.

Ἀναβιώσιμαμαι, reuiuisco. ἀναζῶ. Theophrast. histor. libro tertio capite tertio, ἀναβιώσκεσθαι πάλιν ἀ ζωὴν, ac postea tenaci vertit Plin. lib. 13 cap. 10.

Ἀναβλασάνω, vel ἀναβλασέω, ῶ, i epullulo, germino, recrescо, regermino Plin. nascor, vt apud Platonem. νόμιμ. ξωὸν ὄχ ἐκ γῆς ἀναβλασάνοντων Theophrast. hist. libro tertio capite 17. δύνασθαι ἢ ἀ δύνασθαι, ἀξιῶ φύεσθαι ἢ ἀναβλασέιν, absciffa & insita repullulat & regerminat. Idem libro 4. cap. 3. ὅταν ἢ παῖ, ἀ πέτοι ἔπος ἢ θὸς ἀναβλαδήσαι: ex quo Plinius lib. 13 cap. 10. sed præcipua vt hitas, quòd cæsa anno tertio resurgit.

Ἀναβλαστὸν ἀφίσιν, germen emittit, Theophr. hist. lib. 4. cap. 11. f. d le go ἀνα βλαστον.

Ἀναβλάστημα, τὸ, ab radicibus fruticatio, stolo Plin. Pollux lib. 7. ὁμοίως ἢ τὰ ἀμπέλια, τὰ δὲν γῆς ἕως τὸ ἐκφύτως πρὸ κλημάτων πρὸ βότρυν, αἱ δὲ φύσεις αἱ εἰπεῖς ἀν ἀξιβλάστήματα, ἢ τὰ πλάτανα, μιαβλαστήματα. αὐτοκλιμακοβλάστας.

Ἀναβλεμμα, τὸ, τὸ ex aduerso intuitus, vel oculorum reflexa acie, aspectus retortis oculis, oculorum contorsio & toruitas, ἀνάβλεψις Pollux lib. 2. Xenoph. inquit, ἢ τὰ ἀναβλέμματα, λέγ ἀνταβλέψεις.

Ἀναβλέπω, suspicio, attollo oculos videndi gratia, visum recipio, denuò v deo, post cæcitatem oculis reft. tuor, quasi reuideo. ab αὐτὰ ἐκ βλέπων τὸ Matth. 20 ἀνέβλεψαν αὐτῆ οἱ ὀφθαλμοί. Sic Chrysostomus apud Aristophan. ad Plutum cæcum, ἵνα γὰ ἀναβλέψῃς κἀγὼ μικρὸν χρόνον. ἀναβλέψαι τοῦ ὀφθαλμοὺς ἐπ τοῦς βοβρᾶς, leua oculos tuos ad Boream. Ezechiel. cap. 8. ἐκ τὸ πᾶν ἀναβλέπειν, ad vniuer si naturam fuspicere.

Ἀναβλέψις, εως, redditus visus, recuperatio visus. Luc. cap. 4. ἡ τυφλοῖς ἀνάβλεψις.

Ἀναβλυδὸν, in modum amiculi, quasi amictim.

Ἀνάβλυσις, dilatio, ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. Iliad. β. τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῖ ἔστιν ἀναβλυσις, fontes.

Ἀναβλύζω, scaturio, erumpo, fundo, mano, effundo, scateo, aquam emitto. vt fons scaturiens. Dionysius Poeta, ἀναβλύζουσι ῥέθεα, profundunt fluenta de fluminibus. De incendio dicit Aristot. lib. de mundo, φλόγας ἐκ γῆς ἀναβλύσασα, &c. flammæ è terra erumpentes.

Ἀναβλυστάζω, scaturigo, scatebra. Aristotel. de mundo, πανταὶ ἀναβλύσεις.

Ἀναβλυστὸν, scaturio surfum. ἀναπηδᾷζω.

Ἀναβλυσωνῶσαι exponit Suid. ἀναβλύσαι, & ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναβλύω, scaturio. Neutr.

Ἀναβοᾶω, reclamo, v. c fim vociferor, eiulo, exclamo, inclamo, proclamo, reſpondeo, reſono. magna voce clamo, accūſatiuo. Plutarch epiſt. 7. παρὰ τὰ ἀναβοᾶν βαβίζειν ἀ πολμᾶν, clamorem quendam edere. ἀναβόων pro κράζων, inclama. Apud Aristoph. ἀναβοᾶ ἀκμάνως, iutempeſtiuo clamore ſuſcito, cum accuſatiuo. ἀναβόων τὸν, hunc in modum exclamauit.

Ἀναβόησις τοῦ, ἡ, exclamatio.

Ἀναβοηδὸν, effodio. effodiendo egero.

Ἀναβοκάζω, vel ἀναβοκάδω, inde dicitur, quòd de inferioribus ad superiora elevetur, pectoriique iungatur: vnde & pro amictorio pomtur, quo humeri operiuntur, quod findonem vocant.

Ana-

Ἀναζώματα, τὰ in cap. 4. Esaiæ Prophetæ Hieronym. Mutatoria, inquit, & pallia, quæ significantius Symmachus transtulit ἀναζώματα ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur.

Ἀναζωννύω. induo.

Ἀναζωστὴρ vocatur qui apud reges eo fungebatur munere, vt eos in equum iusstolleret: strator à sternendis equis, Latinis dicitur. Plutarch. in Crasso, ἄλλος δ' ἵππος πρὸ κοίτου παρῆν χρυσόχαλινος, ᾧ οἱ ἀναζωστῆς αὐτὸν ἀφ' ἵππου παρεζώσατο. Plutarchus in Graech. Ἄλλος δ' ἵππος ἐλαυνόμενος ἐπ' αὐτοῦ ἐκπεσόντι τοῦδε δὶς ὄντος, ὡς ἐπ' ἐμοῦ τοῦ ἵππου ἔχοντι, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀναζωστῆρος μὴ διὰ μάχης, vt ex facili esset equitibus se in equos subiicere sine stratoris opera. ibi tamen ἀναζωστῆρες, subices ephippiarios è cremasteribus pendentes interpretatur literarum iam senescentium reductor & reformator Budæus, Thuanus stapedes, Gallicè *estrieres*: in quo verque noua & inaudita confingit vocabula. Hoc enim in scansorium instrumentum, tum Græcis tum Latinis vetustioribus ignotum fuit: aut si id Græcis est ἀναζωστὴρ, à Latinis dictum est scala, id est, nostris *un eschier, ou une planchette*, illud ho minum hoc mulierbre (quod & leaudulas polis dicere, si lubeat non insolens quidem & confictum, fed tantùm transtatum nomen vlurpare) Suidas, ἀναβατὴρ ᾗ ᾗ ὄχημα ἱππικὸν λεγόμενον σκάλα. citátque exemplum hoc, ὁ δ' ἡρωϊνὸς (Varin. ἡρωϊνὰλθ') γοητεύσας, ἵππου χωρὶς ἀναζωστῆρος ὑπεῖσιεν. Hoc tamen instrumentum (vt vt sit non ita veteris vsus,) ſtapiam etiam voces licet, ex ſculptura lapidis (vt ferunt vetuſti, Romæ) in qua & hæc verba, Caſu deſiliens (equo) pes: hæſit ſtapiæ, tractus interij. Biſtapiam vocaſſe videtur D. Hieronymus, qui ait in epiſtol. ſe cùm quaſdam literas accepiſſet, iumentum conſceoſſorum, iam pedem habuiſſe in biſtapia. Stapiarum autem non peructus eſſe inuentum argumento ſunt equeſtres ſtatuæ: dicta de Scythis ab Hippocrate libro de Aëre, & à Suetonio de Germanico: Xenophontis ἱππαρχικὸς liber: Pollucis Onomaſtici lib. 10. in capite de equeſtribus inſtrumentis, inter quæ huius inſtrumenti nulla mentio, vt nec in equeſtri illo Philophi ſcripto.

Ἀναζεσθῆναι, ὁ. ſignificat ἀναπαῦσαι, ſiue ἔκπαυσι, id eſt, cùnctationem, moram, ceſſationem, intermiſſionem, reiectionem, dilationem, procraſtinationem. Plutarchus in Camillo, ἔγνω μὴ παιδεῖν τὸ πάμαν ἀναζεσθῆναι. ſtatuit vltionem non differre. ἀναβαλὼν τὸ κακοῦ ποιεῖσθαι. Thucydid. id eſt, à ſubeundis aſperis retineor. ἐς ἀναζεσθὰς ποιούμενος ἢ ἀναχώρησιν, differo abitum. μὴ ἐς ἀναζεσθὰς ποφθῆσαι, neutiquam differendo facite. Thucydid. Plato γεμ. ἐκ μικῆ τῆδε ἀναζεσθ ἢ ποφάσει, μικρὸν ἀνὼ ποιεῖσθαι μοθνὸς, id eſt, facto nomine, nec præſenti pecunia, ſed prorogata ſolutionis die ad conditum tempus negotiari, quod vulgò à *credit*. Plutarch. ἀναζεσθὰς ἡδὲ γάμων ποιεῖσθαι, moras nuptiarum nectit. τὸν ἀναζεσθὸν ἀμύνων, ſeminudatus. Item ἀζυλὴ καὶ ἀναζώμων, procæmium. Item ἀθλημα, amictum, pallium. Aliquando tolerantiam. Æſchinas. λέξιας, ζωὴ πατρὸς, ἀναζεσθὸν θανάτου ἐμφέρεται καὶ ἀλεξὴ ἐπὶ δὲ δὲν, id eſt, ἀκμὴ.

Ἀναζεσθὴς ποιεῖσθαι, differre cauſari, σοφιστὴς apud Demoſthen.

Ἀναζεσθὴ ἐγοκεῖ dilationes propter ſonticum morbum aut aliam legitimam cauſam impetrare Bud.

Ἀναζεσθμοὶ ἰκέσιοι iudices qui non primò iudicant, ſed diffundunt diem, aut comperendinandi reo poteſtatem faciunt, aut amplianſ, ſine amplius pronuntiant, Helychius, ἀναζεσθμοὶ, δίκασται οἱ διὰ ἀβεβαίαν εἰς ὕστερον ἐμπίπτουσιν.

Ἀναζεσθ, impuber, Doricè.

Ἀναζεσθρύζω, ἀνακορύζω exclamo, Ariſtoph.

Ἀναζεσθρύω μᾶσω. feruefacio, infruefacio. Apollon. lib. 2. Argonaut. ὦρτο δ' ὁμοῦ ἅλμη ἀναζεσθρύόσα, ἀστυ elata. Dioſcor. lib. 1. cap. 38. ἀναβρασον ὑποκαίων, ſubdito igni.

Ἀναβρασον, æſtuatio, æſtus, feruor, & quæ exæſtuando & ebulliendo fit profuſio, effuſio. Strab. ἀνέχουσι γὰρ τὰ ὑγρὰ ἀναβρασεις, αἱ πλησμόνας τῆ θαλάττη καὶ ἀδὲ ἐν ταῖς πλυμωνίοις, ἢ ποταμοῖ δίκλυ ἀνάπλους ὅτι πολὺ μετὰ μικρὸν ἔχοντα ἢ πας' ἐπ' αὐτῆς πόλεις, ἀστυαρίας, referte marinis aquis concauitates ex inundationibus pelagi, per quas in Mediterranea, inſtar fluuiorum nauigantes aſcendunt ad vicina præſertim oppida.

Ἀναζεσθάομαι, ebullio, clixo.

Ἀναζεσθάω, ferueo, inferueſco, feruefacio, coquo.

Ἀναζεσθ-ζιστὸς, ἡ, ὁν, ὦ, coctus, ebullitus, clixus. ἀναζεσθὸν ὕδωρ, aqua feruida, Dioſcor. lib. 3. cap. 97. κρία ἀναβρασα, Ariſtophan. in Ran.

Ἀναβρίχω, made facio, humefacio.

Ἀναβρίχω Heſych. expon. ἄγνοια ἀσονιῖ, crepitum dedit, quo ſenſu ἀνάβροχα dicitur.

Ἀναβρόχω reſorbeo, ἀναρρόφω.

Ἀναβρυχηθμὸς, ὁ. curandi ratio chirurgica, infibulatio per acum vel illaqueatio. fit in pilis palpebrarum vel reflexis oculum verſus, vel longitudine ſua infeſtantibus. lege Æginetam, & Cornel. Celſum lib. 7. cap. de palpebris oculorum.

Ἀναβρύω, ſalire, ſcaturire, ἀπαστᾶ ὦ, ἀναζελκύω μ' ὕφω.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, rugitus edo.

Ἀναβρύχω. idem quod ἀναζελκύω, ſcaturio, ſubſilio, Homerus Iliad. ϕ. ὦ ἅλις ἀναβρύχοιο ὕδωρ.

Ἀναβρωσις, corroſio, exeſio à Gaza vertitur. Alexand. Aphrod. ἀναζεσθὴ ἐργάζεται.

Ἀναζεσθάω. decuoro.

Ἀναζεσθητικὸς καρκῖνος, cancer eſitans, erodens cancer, Alexand. Aphrod.

Ἀναζεσθὶς Heſych. βαθμοῦ ὦδὶς.

Ἀναγαγαιδίων, vel Ἀναγαγαιτίων, reclamo, ἀνακορύζω, ἀναζεσθύω.

Ἀναγαῖος, ſubterraneus. ἀναγαῖα κοιλάζεσθαι, ſic Hieronym. in Daniel. cap. 6.

Ἀναγαλλὶς, ἰδὸς, ἡ, Anagallis. Anagallida alioqui corchoron vocant. Duo genera ſunt, mas flore phœniceo, fœmina cæruleo, non alteriores palmo. frutice tenero, foliis puſillis, rotundis, in terra iacentibus, naſcuntur in hortis & aquoſis. Plin. lib. 25. cap. 13. Dioſcorid. lib. 2. cap. 209. Galen. 6. ſimpl.

Ἀναγαργαρίζω, μ. ἰσω. gargarizo, fauces colluo. Dioſcor. lib. 1. cap. 67. Pollux lib. 6. ὁ ὦδὶ τὸν ἀναγαργαρίσαδὴ καὶ λάγυνα, ἀνακορύζω ἐλαίῳ, τὸ ἀναλίσασδὴ ϕάρυγα.

Ἀναγαργαρισμὸς, ατος, τὸ. gargarizatus, gargariſmus, gargarizatio.

Ἀναγαργαρισμὸς, οῦ. ὁ, eſtuſio, colluuio.

Ἀναγγλύω μᾶσω. pugna in qua omnes ita cecidêre. vt ne vnus quidem ſuperſit, qui res geſtas narret. ἀναγγλύω, ſine nuntio.

Ἀναγγέλω. proclamo, edico, renuntio, prodo, indico, recito, profiteor, pronuntio. Plutarchus in Pericle, ἀναγγέλδη πᾶσι αὐτὸς, allatus eſt nuntius ipſum cecidiſſe.

Ἀνάγελάω, rideo, irrideo.

Ἀναγένεια μ. ἰσον, regenero: vnde

Ἀναγένησις, regeneratio, inſtauratitius natalis à Bud. vertitur apud Philonem.

Ἀναγεννάομαι, ὦμαι, qui renaſcuntur.

Ἀνάγεσις μᾶσῶν Tarent. Heſych. &

Ἀνάγευσις ιως, ἡ, actio τῷ ἀναγεύειν.

Ἀναγεύω, guſtu aſpergo. guſtum præbeo, ſeu guſtandum do. do ſpe cimen. Ariſtophan. τὸ ϕράσιν ἡδὺ ἀναγεύσ' ὑμᾶς, vos primos putaui dignos, quibus ſpecimen darem.

Ἀναγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, immundus, impurus, ſceleſtus.

Ἀναγινώσκω. μ. γνώσομαι. ἀνέγνωκα. ἀνέγνωσμαι. ἀναγνώσθην. ἀναγνωστὸς, τὸ, recognosco, noſco, agnoſco, recito, pronuntio, ſtatuo, decerno, lego. Lucian. in Alcyon. ἀναγνῶναι ἡ γεγραϕὴν πᾶσ' ἀγαμεμνόνι γεγωμετικὸν τέρπει ἀδυωεπὴς ἀοιδὸς, &c. ἀναγνῶσομαι βιβλίον. curo legendos, & lego, apud Demoſth. Item induco, perſuado, ſuadeo, incito, inſtruo, admoneo, decipio. apud Herodot. ἀναγνῶσαι χρήμασι, corruptus pecunia ἀναγνωσϑεὶς, qui probauit ſententiam, aſſenſus, perſuaſus. Herodot. ἀνέγνωσι σϕᾶλον λέγειν. Pythiam corrupit ad dicendum. Idem, ἀναγνώσασα τὸ ἐκείνου μεταλλάξαι, illam à ſententia reuoco. ἀναγνῶσδαι τὰ γεγραμμένα, literæ apertæ ſunt, & lectione releuatę, Cicer. Plutarch. in Public.

Ἀναγκάζω. cogo, compello, adigo, impello induco, inuitum cogo, aliquando vi auoco. Xenoph. τὰ ϑ' ἀφοσίσια ποῦ τὰ λοιδ. ἀναγκάζεις λόγῳ τὰ ἀδικήματα & ἀσκητὰ. vnde ἀνάγκη ἡ ἀναγκαῖον, ex quo ἀναγκάζω. De rebus animatis proprie dici annotat Ammonius, quę admodum βιάζεσδαι de inanimatis, vt Lucæ 14. ἀναγκασον εἰσελδεῖν, ἵνα γεμισδῇ ὁ οἶκός μου. Sic βιάζεσδαι τῷ νανὶ: ſed confunduntur.

Ἀναγκαία pro ἀνάγκη, poeticè.

Ἀναγκαῖα, neceſſitas Heſiod. τὸν ἀναγκαῖα ἐρχόμενον. vi coacti. ἀναγκαῖη κατηλαμβάνεσδαι, neceſſitate coactus.

Ἀναγκαῖον, τὸ, vide Ἀναγκαῖος.

Ἀναγκαῖος, neceſſarius, ad rem pertinens, eſſicax, ineuitabilis, fugiger, ad rem ficiens, amicus. ἀναγκαῖοι ϕίλοι neceſſarij. Actorum cap. 10. Xenoph. ϕίλους ϑοῦ τοὺς ἀναγκαίους κελεύομεν ἄλλως κτᾶσθαι βουλοὺς, &c. amicos præter eos qui neceſſarij vocantur, alios comparare adiutores. Plato 2. de Repub. ἡ γὰ ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐν τῷ πλάτῳ ἡ πάντ αὐτάρκη, id eſt, viliſſima & abiectiſſima ciuitas ad minimum conſtat ex quatuor vel quinque viris. τὰ ἀναγκαῖα, quæ vitari nequeunt apud Galenum: res graues & ſeriæ apud Herodotum. Item vtilia, frugifera, ad rem pertinentia apud Lucianum, res fugiferæ, res quibus opus eſt, res ad vſum neceſſariæ. ἀναγκαῖον αὐτοῦ ϑάνατον ἐλεῖν αὐτὸς neceſſe eſt ipſi curam eius gerere. Lucian. in Caucaſo. ὁρᾶς ἀναγκαῖον αὐτῷ τοιοῦτον γίνεσθαι, vides neceſſario futurum vt ſit humilis. τὸ ἀναγκαῖον λαμβάνειν. accipiendi neceſſitas. ἀναγκαῖον ϑεῶν, deorum fatum. Euripid. τὸ ϑνητῶν ἀναγκαῖον, operæ pretium. Plutarch. ἔϕησι ἀναγκαῖα, id eſt, βίστειος ἢ ἐκ τῶν ἀβροσιῶν. Thucydid. τὰ ἐξ ἀνάγκης ἐμέλησε ἀναγκαῖα, res neceſſariæ. quibus quotidie egemus. ἀναγκαῖα τύχη, id eſt, ἡ ϑνικὴ ἀνάγκη. ἀνάγκαιον ἔχοντα ἡ βίαν, id eſt, ἡ ϑνησιγνῶσκ. Sophocl. τὸ ἀναγκαῖας τύχης ὡς ἔστιν οὐδὲ μᾶζον ἀνδρώτου κρατεῖ, id eſt, quàm ſit ferulis conditio. ἄπαλαι δὲ ἔφασι τὸ ἀναγκαῖον ποτὲ μὲν ὑπὸ ἡδὺ ἡδὺ ϑ' οὐσίαι κλαυσίαπαντα ἐχόντων ἀς δὴ ἐστιμᾶν ἀναγκαίως τὸ σοῦ ϑηρᾶσ. ἢ τὸ μάλα λιλαόμενον ποτὲ ὁ ἀς ὦδὶ τὸ ὑ ἀναγκαῖ μεγαλομᾶν, ὡς ἢ τῶν ἀναγκαίας τύχης τοῦ βίε φασὶν. inquit ibi dem interpres. Plato in epiſt. τὸν τοιοῦτον ϑεοῦ ἔπος αὐτὸς, ἵνα μὴ ἀναγκάζοντα ἢ ἀλλοτρίᾳ ὑβρίᾳ, ὁ ἀναγκαῖος τὸ ἢ ἀναγκαίας ϑῆμαι. εἶδ' μεϑ' ὁμοῦ ἢ ἀναγκαῖον νομιε

nant. Athenagoras in Apolog. ἢ δὲ ἀ ῥᾳ τημὸν τῷ ἀναγκάων ὑ μενίαν τὸ ἄῤῥητον ποῦ τὸ ἄλυ,pudendorum amputatio nem. Artemidorus in Oniorocriticis, ἢ ἅτια συμβέβηκεν τὸ ἀνδρὸς τὸ ἀναγκάιον· τάττα γὰ ἢ τὸ ἀφρῶδες κρᾶτα ἀ. & Suid. ἀναγκαῖον ὕτω κρολέγεται τὸ ἀβλῆον, ὅτοι ἢ ἀναγκαιε δεῖ συμβέλεσθαι. Ifrus ita carcerem vocat, id est, ἀναμωτήριον, quod Calliſthenes ἀνάγκην ἀναγκαῖον præterea, consequens & conſectarium, cuius conclusio neceſſarie ſiue neceſſario con'equitur, neceſſaria conſequentia. ἐν τῷ ἀναγκαῖα, id eſt ἀναγκαίως, neceſſariè, vel δι' ἀναγκαῖα · ἀναγκαῖον, cuius vius & opus eſt nobis. Iamblichus, πλὴ ἢ ἄλυσπ᾽ γαρ ὅζιν ἡ μὴ ἀναγκαία, ἀφρόπαμ᾽ ἢ τὸ ἀναγκαῖα παράπλα, menſa tenuis & ſine arte, tenuiculus apparatus, ἢ ὄψπλὸς ἢ πυκρὰ · ἀμοῖς ἀναγκαῖοις φασὶ Homerum, qui libere ferunt ob idque in neceſſariis habentur, οἱ φίλα ἠγαζόμενοι, quorum grata ferunt us. ἀναγκαῖοι πολεμοῦ, ab ipſo dicuntur Laertes & Dolion. Odyſſ. vltim. ἢ πόλοι πᾶ νόντε ἀναγκαῖοι πολεμοῦ, ob neceſſitatem milites, vel neceſſitatis tantùm cauſa, vt milites ſubitarij, cuocati & tumultuarij ἀναγκαῖ᾽ μῦσες, apud ipſum Homer. id eſt. ἀναγκαιικὸς ἢ βίαῖ᾽. uſſi imperiola quibus parêre neceſſe ſit. ἀναγκαῖον ἦμαρ, id eſt. ſeruitus, captiuitas, ſeruiendi neceſſitas. ἀνάγκαιος, ἀναγκαία τύχη Sophocli, cui Homer. opponit ἐλεύθερον ἦμαρ, id eſt, libertatem. Ἀναγκαῖ᾽ etiam ſignific. neceſſarium, id eſt, neceſſitudine coniunctum & propinquitate. Xenoph. Hell. ſ. ἀ τοιγαῦν μοι ὕτος ἢ ξυγγενὴς, & ſſocer. ὕτοι μοὶ ὁ γάμος ευζυγίαις ὅχυρὸς, ὑκκειτέρωι σφᾶς ὠφελεῖ ἢ ταῖς συμφοραῖς τῇ ἀναγκαίων παρόντων.

Anagkaíos, neceſſarió, velis nolis. Apud Theophraſt. hiſtor. libro & capite quarto, ἢ χρὴ ἄζειν ἀναγκαίως, i. coacta admittit. Philo de mundo, οὐκοῦν ἀνάγκη ἢν ὅτι μέρος ἀναγκαῖον ἄγειν πρὸς αὐθέντην, in ſingulis verò tempiternam efficere ſtabilitatem non valet repugnante neceſſitate. ἀναγκαίως ἔχειν, neceſſe eſt Ariſtoph. ἀναγκαίως ὅζιν ἐξ ὧν, id eſt, cogit. Idem Ariſtoph. ἀναγκαίως ἔχει ποιεῖν τοῦτο, neceſſe habeo iſta facere. Pro ἀναγκαίως eleganter vſurpatur nominis genitiuus pluralis, ἀναγκαίων. vt pro σωφρόνως dicitur σωφρόνων. Dionyſius Halycarnaſſ. libro quinto, οἱ ὧν ἐπὶ ἀναγκαίων ὁ σωφρόνων τοῦτο ποιοῦσι πάντα ὑποφεύγειν ὡς ὀ παρὼν κρὸς ὀξύτατος.

Anagkaiótes, vim habens cogendi.

Anagkazó, ó, coactus. Thucyd. ἀναγκασοὶ ἐκέλευσε, adacti conſendere, ex neceſſitate conſendentes.

Anágkh, neceſſitas, fatum, ſors, oraculum, lex, cauſa vrgeus, impedimentum, cauſa neceſſaria, difficultas, aduerſus caſus. ἄζεσθαι τὸ ἀνάγκη πᾶν τῶν γὰ ὑπακρτὸ · vel ἄζεσθαι τὸ ἀ ἀνάγκη, & pleonaſmo τὸ ἀ, ἀνάγκη. Ariſtotel. de mundo aliter dedicit, inquiens, ὁμως ἢ χὴ πλὴ ἀνάγκη ἐκ ἀλλ᾽ ἢ ἐκ πάντα πλὴν ἀ θεὸν, ὑποτὲ ἀκίνητον ὄντως ὄντα ἰδ ἐστ, quòd natura ſit immobile. Subaudi tur ſæpe δεῖ. vt apud Demoſthen. ἀνάγκη μοι εἰπεῖν, pro mihi neceſſe eſt d cere. Dicitur & ἀνάγκη ἔζειν & ἀναλεγὸν ἔζειν apud eundem. Item vis: Lucian. πρὸς ἃ χὴ πρὸ ἴσπαν ἀ θυμὸν, ὡς δὲ ἀναγκαῖ χεῖ ἀνάλυσ᾽ χαλεπὸν. Aliquando obligatio. ἐκ ἀνάγκαι κάμαμ. pro cogor, apud Euripid. τῆς ἀνάγκης, neceſſarió, Ariſtophan. ἀνάγκη, neceſſariò. πρὸς ἀνάγκαν, id eſt, per vim, non ſponte, vi. ὕτω ἀνάγκαι, inuitò. ἀνάγκη μᾶλλον, neceſſum eſt vt perſeueret. ἀνάγκαι ὀφείλω ἀ δὲ ἄπαλλα πλὼ μᾶλλον, non conuenit vt meum beneficium mihi pariat neceſſitatem. ἀ φύσεως ἀνάγκη, nitu æ neceſſitates, id eſt, cauſæ vrgentes, apud Ariſtophan. ἀνάγκαι πρὸς θεῶν. Xenoph. Nazanzen. ὕτε σωιβαίνει, ὅτ᾽ μὲ πᾶσα ἀνάγκη τοῖς πλάθεσι βιαζόμενοι, neque conueniebant, nihil à populis coacti. ὡς ἀνάγκη αὐτοῖς ὅπλεσθαι δῖς, Xenoph. id eſt, non coguntur. ἀνάγκη ἀδικίας ἢ ἀπορία, Plutarch. in Numa, pauperi as quæ cauſa ſit inferendæ iniuriæ. Idem in Public. πρὸς ἀνάγκαν ὡς ἀν ὑζηρῷδυτ᾽ ταῦτα, id eſt, ne quidẽ hoc quæſtio expreſſiſſet, *Il n'eſt pas decelé, encor qu'on luy baillaſt la geene.* Nam ἀνάγκη hoc loco eſt idem quod βάσανος, quæſtio, & tormentum, vt equuleus, fidiculæ. & id genus carnificinę genera. In Epitome Polybij. τὰ πρὸς ἀνάγκαν ὄργανα, quæ alibi, τὰ πρὸς τὰς βασάνους ὄργανα · ἀνάγκαι vas fuit forenſis inſtrumenti, quod clepſydram Heſychius interpretatur. Pollux verò ſic libro octauo, ἤτοι ἢ ὕστερα ἢ ἀνάγκαι σκέλος ἢ δικαιικὸν, εἰ πόντος ἀγῶς φάνοις. Οὐκ ἢ καλὸν ὕφος τὰ ῥφίσματα, χ᾽ πλὰ ἀνάγκαι τὰς κόρακας ὑποδῆσαι ἀνάγκη πλέκειν, vt & neceſſariò parere, Xenoph.

Anágkas, auis Indica ſturno ſimilis.

Anágkasphorós, neceſſariis veſci, Epictetus.

Anagkophagía ad neceſſitatem comedo.

Anagkophágos. Ariſtot. in Politic. appellat victum athleticum, quaſi dicas cibi ſumendi neceſſitatem. Nam athletæ frugaliter admodum vict itabant. Bud. Comm.

Anagkynéphon & ἀναγλυκάζομαι, vnde ἀναγλυκασθῶσι dulcedinem cepernnt.

Anáglyphon ſculptum poculum, aſperum ſcilptura, vel aſperum ſigum. poculum. vt dixit Verg.

Anagnamptó, ἀνακάμψω, ſoluo. Odyſſ. ξ ὑμᾶ ἐθέλων ἐκ ἀνέκαμψα. Et Iliad. γ. ἀνεγκάμφθη ἢ ὁ ἀίχμὰ, id eſt, ἀνακάμφθη, cuſpis eius reflexa eſt.

Anagnés, ú. impurus, immundus, μιαρός.

Anagnós, ónos, ó, occultum.

Anagnóskó, recognoſco, agnoſco. ἐπιγνόσκω, μιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναπολῶ, ἀναλογίζομαι, ἀπαμμνήσκομαι. Ἀναλογίζομαι, innoteſco.

Anágnisis, seos, ê, recognitio. μνήμη ἐνθύμησις, ἀνάπόησις, ἀναλογισμὸς, ἀνάμνησις.

Anagnósisma. τὸ, indicium. Bud. eſt ſpecimen & documentum.

Anagnostéos, ónteos, ó, perſuaſus, lectus. & ἀναγνωϊκὸς, μεταπίθανος, μεταδιδόξας.

Anágnosis, lectio, recognitio, perſuaſio, agnitio, expoſitio.

Anágnosma, atos, τὸ, lectio, recitatio.

Anagnostéon, legendum eſt.

Anagnostérion, τὸ, recitationis locus, vel auditorium (lectorium enim non dicitur) & ἀναλογεῖον, id eſt, pluteus.

Anagnóstes, u, ó, lector. Cicer. ad Atticum 1. Puer feſtiuus anagnoſtes noſter Sositheus deceſſerat. alij ſcribendam dictionem putant, accentu poſito in vltima.

Anagnostikós, ḗ, ón, ó, legendum aptus,

Anágnumi, ſoluo, pronuncio, ſeu feror in altum, nauigo. Iliad. ἄ, ἀ τὸν', ὅπποτ᾽ ἀνάγοντο μὲ στρατὸς, id eſt, ὅτ᾽ πλέον ἀνάγομαὶς ἠμετέρων, paror ad interrogandum. me ad interrogandum paro. Plato de Legib. αὐτὸ χὴ τοῦτο βεβιῶσθαι, à Brunduſio ſolui. ἀνάγειν, id res gerendas profectus eſt. Thucydid. ἀνέγοντας ναυσὶ ἐς τὴν χίον, proficiſcuntur claſſe in Chium. ἀνάγειν τὰν φωνὴν, ſeu κατάγειν. Herodot. ducere vxorem, ſeu abducere, γῆ εἰς ὁμὸν κερυφὰς ἀνηγαγόμην, terra in montium cacumina aſſurgens, Nazanzen. ἀνάγομαι τιαm ſignifice. ſuſtollor, tollor, ſubuehor, apud Gregor. ἀναγόμενοὶ ἐ ἀνηγμένοὶ ad rerum contemplationem in ſublime erecti, & Matth. capite quarto, ἰησοῦς ἀνήχθη ἐς τὴν ἔρημον. ibi ἀνήχθη ſignifice. ſublatus eſt vel ſubductus eſt. item reducor. Ariſt. ὅτ᾽ μὲ τὰ φωνὰ libro quarto, ἐ τὰ τῆ ἀκοῆ ἀνάγεται ὁ ἀέρ᾽ ὑπὸ τῆς φωνῆς, ἢ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ἐ ἡ, hoc eſt, ἀναφέρεται. ἀναγκαῖμος ἀπὸ ἀναβάσεως, eruditus, eruditione excultus. Dioſcorid. ex l'andecti ſ ἀναγκαῖ᾽ ἢ ἀνάγκαῖ᾽ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνάγκης vbi ἀνάγκης alibi dicitur πρὸ ἀνάγκης.

Anagnórisis, seos, ê, declaratio, ἀνάῤῥησις, pronuntiatio, reſponſio. Bud. in epiſt. ἀναγνωρίσεις ἐλπίδος, auſpicia liquida, fauſta & læta, & proculdubio ſecunda.

Anagnórizó, prædico, renuncio, reſpondeo, pronuncio præconio. ſalutem dico, conſaluto, declaro, id eſt, laudo, deſigno, creo. Gaza ex Cic. ὕπατος ἀνηγόρευθη, Conſul creatus eſt. P lutarch. in Galba, αὐτοκράτορα χάλβαν ἀνηγορεύσαν, Galbam ſalutare imperatorem, declarare imperatorem. Renuntiare apud Iuriſc. vulgò, *faire vn rapport.*

Anagrammatismós, literarum traiectio & tranſpoſitio, ſiue inuerſio, figuram hanc norunt apud nos qui ſe tranſmoniare ſtudent, vt ioquitur Suetonius, & nomen ſuum inuerrere. vulgò id vocant *vn nom tourné.* Interpres Lycophronis, ἀδοκίων ὁ τὸν Δυκόφρονα ἐ ποιοῦσιν ἀνὰ τὰ ὠὰ πάθεια, ὅσον ἀνὰ τὸ λόγιον ἀναγραμματισμοῦ. ἔζὶ ὅτι πᾶσαι ἀνάγραμμα λόγου μεταγραμματισθέν. Aeſchyl. ζ, ὧν ὕκτος ἢ ὄμοια πάσιτα. Vtitur etiam hac voce Artemidorus. De his permulta tradit Euſtathius in Iliad. Homeri, id eſt, οὐδὲ ταυτὸ γράφων ἢ ἀναγραμματισθέν των. vt ὅσα. αὖτ᾽ ἢ ταυτὸ γραφόμενα τὸ χ᾽ λας ἢ ὄχλος. ἀρτὶ ἢ ἐραται, φιλόμενος ἢ φιλεῖσθαι, λιμὸς ἢ ἰσὸς, ὀλίγος ἢ λογὸς. χλόη ἢ χλοὴ, ῥὰ ἢ ἀῤῥωπία ἢ ἀῤῥωπία κάκη ἢ ἀκκη. Affines etiam huic figuræ, παρήχησις, ἢ παρήχησις ἢ παρονομασία, id eſt, annominatio, ſiue adnominatio. Vide Παρονομασία.

Anagraphé. manifeſtè ſcriptus, perſcriptus, in acta relatus. ἀνάγραπτοι βίοι τῶν μακρόβιων ἀνδρῶν, vitæ beatorum virorum memoriæ proditæ, Basilius.

Anágreon, vocant quo docetur quomodo concludendum ſit reliquum ſchema, quod imperatum eſt.

Anagraphé, reſcriptio, relatio in ſcripta, perſcriptio & acta, deſcriptio, traditio, inſcriptio. τὰ ἐκ τοῦ βίου ἀναγραφὴν ἀθάνατ᾽ ζωὴν, vitas mandare literis, Plutarch. in Pericle. Sic etiam appellatur commentarius & breuiarium. & liber cenſus peracti.

Anagráphó. in acta reſero, perſcribo, inſcribo, deſcribo, adſcribo, commemoro, recenſeo, monimentis trado, literis prodo, publico per ſcripturam. Ariſtotel. de mundo, τέμενι βεβιῶσθαι πρὸ ὠὰ ἀῤῥήτοι ἀναγεγραμμένον, lex illis ſtabilior quæ in tabulis præſcriptæ ſunt. ἀναγεγράφθαι, monimenta ſcribentes. Lucianus in Anacharſi. ὅτ᾽ ἀνεγράφη ὑβρὶς ἐ ἀπὸ ἀναγεγράφθαι, itaque beneficior noſter ille vir, literis prodatur. Idem ibidem, τὰ μεμνημένα γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ἀναγεγράφθαι τιτλῷ ἢ ἐπιγραφῇ. ἀναγεγράφθαι ἐς λεύκωμα, in albo perſcribens. Demoſthen. Plato νομ. ἢ ὁ ἀναγεγραὼς ἐ γράφ᾽ ἐστ, ſcripto accuſatus. Thucydid. ἀναγράφω ἐς ἐ πίτομόν τῶν πόλων. in tripode nomen vrbis inſcribo. ἀναγράφω εἰς κατάλογον, vt Dioſc. ἀναγραφὰ κληρουχίας edixit agri ſortitione. Plut. in Pe-

in Pericle. Significat etiam colores addere formis vel imaginibus delineatis. ἀναγράφειν, pro γράφειν, Aristot. 2. Oecon. κοινῆς τῶν πολλῶν ἀναγράφατο, recipere pretium quod in acta retulisset. ἀναγράφημα, item effingo, in Epigram.

Ἀναγκαῖον, Helyc. exponit αὐτόχειρον cui reditus ademptus non est.

Ἀναγκία, tempus non venandi, apud Xenoph.

Ἀναγκύζειν, hisscere, mutire, loqui submisse, Aristoph. 119. respondendo mutire. Xenoph.

Ἀνάγυρις, ἡ ἄκανθος ἢ ἀνάγυρος, Dioscorid. & Galen. 6 simplic. ὀνάγυρις, Suidæ (quanuis Nicander aliter, vt suo loco dicemus) nautea apud Plautum & Festum, quia nauseam mouet odore virofo. Anagyros, inquit Plinius lib. 27. cap. 4. quam aliqui acopon vocant, fruticosa est, grauis odore, flore oleris: semen in corniculis non breuibus gignit, simile reuibus, quod durescit per messes. Quæ quidem mutuatus est ex Dioscor. l. 3. cap. 167. vbi habet ἀνάγυρος. οἱ ἀνάγυροι, οἱ ἐξ ἄκρου κελεύσι, δαίμονι δεῖ φύλοις ἢ τοῖς ἐδαίοις ἀφορισμοῖς ἀγῶνι. διηθηθεὶς, βαυόσσας ἰκμάδας, ἅτος κοιμᾶται εἰσέλκεσθαι τὸ κορσέτιον μαγείᾳ, τὸ μῆκος περιφὴ, πολλὰ Θ, στρόφος, σκληρύνεται δ᾽ ἀεὶ τὸν τ᾽ εαφυλῆς πατταμίδ, &c.

Ἀνάγυρος, ἀνάγυρις, Stephan. locum in Attica putat, vbi frutex est odoris grauissimi, qui adagio locum dederit. ἀνάγυρον κινεῖ, Anagyrum moues: quod innuere videtur Aristoph. Lysistra. τοῦτον εἰσῆνεγκεν ὑμῖν, νὴ τὸν Δία, ὁ γρηῦς ἀνάγυρός μοι κεκινηκὼς δοκεῖ. Suidas adagium esse ait, in eos qui sibi ipsis malum accersunt, vel qui sepipsos re aliqua produnt. Anagyron verò reponit inter ἀλλήγορα.

Ἀναγκαστικῶς, necessitate equitare, μετ᾽ ἀναγκαίας ἱππασίας, Eupolis apud Suid.

Ἀνάγω, reduco, introduco, recedo, deduco, refero, reiicio, produco, adigo, induco, adduco. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, retro ferre pedem, Xenoph. id est, πισπάγειν. Item εἰς ὕβριν ἄγω, tollo, cueho, subucho, in altum fero, in sublime erigo, subduco. Hesiod. ἀνήγαγον ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, in lucem rursus subduxerunt. Sophocl. ἡμᾶς κλύει τὰ κρύφια πάλιν ἄπαντα τοῦ θράσους, id est, ἀνῆγε. vnde εἰς θεὸς ἀνάγειν. interdeos referre, in cœlum sustollere, apud Isocrat. Dicunt item ἀνάγειν τὸν νοῦν. id est, nauem è portu in mare educere; è portu soluere & in altum prouehi, τὸ ἱερὸν ἀνάγειν. vnde ἀνάγειν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἢ ἀπὸ πλοίου. Item retiicio ad maiorem potestatem. εἰς ὃν ἀρχὴν ἀνάγειν, ad magistratus reuocare. Item altius rem repeto, Greg. τὸν ἀρχὸν ἀνάγειν, ad magistratus reuocare. Item altius rem repeto, Greg. τὸν τῶν λόγων ἀναγωγὸν, altius repetito sermone. Item reuicio, id est, vomio, vt τὸ αἷμα ἀνάγειν. Item adduco, Herodian. lib. 2. de Pertinace, ὕπνῳ δὲ μετρίῳ καὶ ἰσύπνῳ ὡς, ὡς καὶ τὸν ἡδὺν ὕπνον μεμῆχθαι ὄντα, μήτε εἰς τὴ βασιλικοὺς αὐλοὺς ἀνάγειν, &c. adeò enim se æquabilem parcimque cæteris præstabat, vt filium quoque iam adolescentem in aulam palatinam nunquam adduxerit. Item celebro, Lucian. Icaro. πανηγύρεις ἀνάγουσι. Aliquando persuadeo, ἀνάγει μὲν Ζ, in Epigram. emittere cantum, id est, edere. ἀνάγω θυσίας, ferio victimas, cap. 7. Act. Apost. ἀνάγω θυσίαν τῷ θεῷ, obtulerunt hostiam simulachro. Plutarch. in Numa, ἀνῆγε εἰς πυρὰ, ad honores promouebat. Idem in Camil. ἀνάγειν τὸν πόλεμον, verbem instaurare. Idem in Galba, στρατηγὸν πολεμεῖς ἀνῆγεν ἑαυτὸν, in maiorem audaciam se extulit. Diofcor. lib. 3. c. 119. ἀνάγει πᾶχυ Θ᾽ ἐκ θάρσους, ex pectore crassam pituitam eiicit. ἀνάγει τὰ ὄρια, ossa inf. acta extrahit, Dioscor. lib. 4. cap. 280. ἀνάγει σκόλοπας, aculeos excludit. Idem lib. 2. cap. 28. ἀνάγει τὰ ἐκ σπλάχνων, extrahit vitia pulmonis, excrebilia facit: Idem lib. 3. ἀνάγειν τὸν χρῶτα Bud. apud Sophocl. interpret. anticipare tempore: est etiam ἀνάγειν retrocedo. ἀνάχωρει Xenoph. Pæd. 3. παρεγχώρει τῷ παῖδι ἀνάγειν ὅσον βέλος, pro eo quod alibi dicit, τῷ παῖδι ἀναχωρεῖν, i. retrocedere paulatim, paulatim pedé referre. ἀνάγειν ité est apud Lysiam indicare scelerisauthorem, & in eum tendere, τὸ μὲν εἶναι τὸ πραχθὲν τοῦτο, καὶ ὑπ᾽ ἐκείνου εἶναι. Et cum accusatiuo pro docere & instruere, τὸ παιδίον ἀνάγειν. Et pro stimulare, incitare, persuadere, ἀναγέλλειν, πίθειν. vt ἀνάγει σε πλέειν ἐς πειρατὰς, author tibi sum vt nauiges. ἀνάγω σε εἰς τὸν κατηδάλλιν τὸ φίλον, incito te vt amici gratiam recolligas. nec non pro in memoriam reuocare, ἀναμιμνήσκειν: iungitúrque datiuo & accusatiuo, vt, ἀνάγει τοῦβασιλέα τὰ θεῖα αὐτῷ.

Ἀναγωγὰ, τὰ, ἡ, disciplina, educatio, institutio. vnde ἀ τοῦ παιδὸς ἀναγωγὰ, i. ἡ τοῦ παιδὸς κατάσκεψις, liberorum institutio. ἀναγωγὴ τοῦ πλοίου, est ἔκπλους ἢ ἀπόπλους, exitus nauium è portu, apud Demosthenē. Item reductio, relatio. ἀναγωγὴ τῶν ἀμφοτέρων, sanguinis reiectio, sanguinis excretio, cruenta electio. Redhibitio apud Platonem 11. de Legibus, τοῦ ἀναγωγὴν ἐνεγκόμενα, in recessum incubuimus. ὑπὸ ἀναγωγῆς, interpolita quiete. ἀναγωγὴ τοῦ φυτοῦ, educatio plantarum, Theophrast. lib. 3. cap. 9. de caulis plantar. Nazanzenus alicubi accipit pro subductione seu euectione quæ fit sursum. Significatur aliquando hoc nomine recessus subtilis, tiue excessus aut superior intelligentia. anagoge. figura, quam sensus ad altiora sustollitur. Vnde apud Dionysium ἀναγωγὴ & θεωρία pro eodem accipiuntur. 1. pro sensu oraculorum mystico & recondito, qui nos in cœlum meditando subuehit, propéque Deum cernendum contemplantibus præbet. Bud. Comment.

Ἀναγώγιος, ας, ὁ, inerudita & inexercita natura, disciplinæ ductúsque ignoratio. ἀπαιδευσία, mores incompositi, rebellio, contumacia, ignorantia. licentia, dissoluta vita & animus iuuenis indomitus: τὸ γραπτὸν ἀπὸ τῆ ἀναγωγίας διαφθαρῆναι. Et Plato in Politicis ait Alcibiadem fuisse perditum τῇ τοῦ παῖδος ἀναγωγίᾳ καὶ ἀφροσύνῃ, i. vitæ seu viuendi licentia. Plutarch. ἡ τῆ Κλέωνος ἀναγωγὴ ποσῷ τῶν ἀφελεστάτων κακοηθεστέρα.

Ἀναγωγικὸς, τὸ, mystica quæ hominem mortalem sublimia diuinaque meditando in cœlum subuehunt. Et τοὺς ἀναγωγικὸς, quum sensus literalis, vt vocant, in spiritualem vertitur. Bud. Comm.

Ἀναγωγὸς, vocatur Theologis ea pars interpretationis, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit.

Ἀναγωγὸς, in scite, item χρονικὸς, apud Nazanz.

Ἀναγωγὸς, ου, ὁ, ἡ, contumax, non ductilis, indomitus, intractabilis, indoctus, qui disciplina carnit, dissolutus, intemperans, voluptatibus deditus, quique animo suo obsequitur intemperanter, ὁ ἐκλελοιπὼς τὸ ἀκόλαστον, ἢ φιλόλογον, ὁ μὴ τῇ γυμνικῇ ἀγωγῇ πεπυκνωμένος. ἀναγώγου σοφιστὴ, artium seu literarum ineptarum, Lactantius, 1. quæ carent institutione, quæ non instituunt. Item altus & sublimis, vt ἀναγωγὸς ζωὴ, vita quasi sublimis peta, Dionysi. Theol. ἵππος ἀναγωγὸς, apud Xenoph. 3. Χάρμῃ τι δῆτας ἀναγώγοις, ὅσα μὴ, μᾶλλον ὅπου αὖ σὺ πᾶξις, οἱ δ᾽ οὔτας λακτίσαι, ὥστε μηδὲ πᾶξαι φωνᾶν, δῆ) ita & κύων ἀναγωγὸς male institutus ad venatum: item is dicitur ἀναγώγος qui ad modestiam & bonam frugem reuocari nō potest. Plut. ἢ ὅτι ἰδιώτης αὐτῷ ἀπεκρατὲς ἢ τοῦ τὸς ἠθικὰς ἢ ἀναγωγὸς ὑφαιρεῖ τῆ. Sic ἀναγωγὰ παῖδες, qui ductu caruerunt, aut sunt indocites.

Ἀναγώγως, duriter, contumaciter, refractariè. imperitè. incompositè, dissolutè, intemperanter. Accipitur item ἀναγώγως, pro eo quod est citra inductionem, & certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristotel. quum quis per plura singularia prægrediens, vniuersale aliquod probarsid quod Platoni frequentissimum est. Cel. Culpauit autem primum hoc quod Cato ineruditè & ἀναγώγως (vt ipse ait) principio nimis inioleuti nimisque acri & obiurgatorio vsus sit.

Ἀναγώνιστος, sine certamine, cui nemo resistit, qui non certauit. ἀναγώνιστος ἐπὶ αἰτητὲς, ad virtutis certamen impotens seu ineptus Plato in Legib. ἀναγώνιστος ἐδάνετο, pro inerte, apud Xeno.

Ἀναδίζομαι, iterum diuido rursus partior. Thucyd. lib 5. Item pro διζάνω diuido, partior, distribuo cum accus.

Ἀναδιμοιρίζω, iterum sortior, ἀναδιανέμω κληρονομὴ, Hesych.

Ἀναδιμοιρία, ἡ, ager qui diuiditur.

Ἀναδίνεται, remordeo.

Ἀναδιανέμω, diuidere. ἀναδιανεῖται χώραν, agrum diuidere Plutarch. in Lycurg. ἀναδιανέμωσε χώραν, iubi gens regionem.

Ἀναδιανομὲς, ὁ, diuisio, partitio, distributio, noua rerum partitio, ἀναδιανομὲς τῆ ἐγγαῖου πασῶν κτήσεων, iubens vt de integro bonorum faciam partitionem. τὸς ἀναδιανομὲς, Isocrates.

Ἀναδίασος, ου, ὁ, ἡ, distributus, ad egestatem redactus, Plutarch. in Camillo, χαλασὸν χῶμα ἀναδίασον μὲ χῶμα, ἡ. difficile erat factu votum infectum esse. ἀναδίασον γῆν πασῶν, agri terminos turbare, Plato de Legib. Aristot. Polit. 5. ἀναδίασος οὐσίας ποιῶσι, patrimonia diuidunt. Idem, ἀναδίασον χώραν ποιῶν, agros æqua portione viritim diuidere. Idem eodem libro, ἀναδίασος ποιεῖν τὰς κτήσεις, æquè partiri possessiones.

Ἀναδίδρομαι, procurri. Odyss. ἐ, μοσὸν σ᾽ ἀναδίδρομε πάτρη, i. ἀπατίνες, εἰς ὕλας αἰόλα. procurrit.

Ἀναδίδυματα, τὰ, sunt figilla & pargnia quæ in scenis ostenduntur. & habenulæ quibus guttur subtilior gitur in equorum frænis. Hesych. Ἀναδίδυματα, ἰωνίως οἱ ἡγεμόνες ἢ τὰ ἐν τοῖς ἡνιοχικοῖς σκιμποῖς εἰδώλια δικτύωμα.

Ἀναδείκνυμι, demonstro, declaro, ostendo, aperio, erigo, instituo, constituo, designo: vnde ἀναδεδειγμένος, designatus: vnde ἀναδεικνύμενος & μέλλοντος, magistratus tum dicuntur, quum creati renuntiantur: quum vero insignia magistratus cum imperio assumunt, εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur. ἀναδείξεις σημῶν, signum excitulit, Herodot. ἀναδεικνύναι πόλεις, Sophocl. pandere portas significat etiam dico, confiteor, author Bud. Strabo ἡγεῖν ἀναδείξειν Καίσαρες τῇ στέφανοι remplum dicatum Cæsari Augusto.

Ἀναδείκνυτο, τὸ, ædificuit.

Ἀναδείξις, ostensio, demonstratio, apparitio. Lucæ cap. 1.

Ἀναδείπνια, τὰ, post cœnia: seu inceniæ secundæ bellariæ, quæ ὑποθοινίδια etiā nominātur, & ὑπερκατάκλυσμα nec non ἐπαίκλια seu ἐπακτὰ.

Ἀναδέκομαι, Ionice pro ἀναδέχομαι.

Ἀναδέλλομαι, ου, ὁ, non habens fratrem: opponitur συναδέλφῳ, apud Xenoph. lib. 2. Κύρου.

Ἀναδέλμαι καὶ

Ἀναδέμω, reædifico, reparo, restituro.

Ἀναδενδρὰς, ἡ, arbustiua vitis. Theophrast. libro 1 cap. 10. de causis plantarum. αἱ ἀναδενδρὰδες arbusta, Psalmo 68. Et de eiusmodi vitis capite Ezechiel. ὑδέτησαν τῷ ἀναδενδρᾶδι αὐτῶν. Latinè est, protendit ramos suos. in Epigrammate pro loco vitibus consito: alicubi etiam pro arbore insita, ὅθι ἀναδενδρᾶδες ὑλάζονται τῆς

συκῆς, Theophrast.lib.5.cap.5.de cauſ.plant. de vite fico mixta & ipſi maritata relatum eſt. Etym. ἀναδενδρὰς, ἡ ἄμπελος, ἡ πρὸς δένδρον ἀνέρχομένη.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, vinum ex vite arbuſtiua. Athen.

Ἀναδενδρομαλάχη, herba dicitur Galeno, quæ & ἀλθαία vocatur, quaſi arboreſcens malua, vt notat Marcellus in lib. Dioſcorid.

Ἀναδέομαι, οῦμαι vincior, coronor.

Ἀναδέρω, propriè excorio, inde metaph. nudo, reuelo, apertè dico. ἀναδέρειν detegere, γυμνοῦν, καὶ ὑποπτεύεσθαι, ἀνακαλύπτεσθαι.

Ἀνάδεσις, ἡ, religatio. ἀνάδεσις τῆς κόμης, Lucian. redimitus Solino: ſic ἀνάδεσις στεφάνων apud Pollucem. vide Στέφανος.

Ἀναδεσμεύω, religo.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis, redimiculum, ὁ γυναικεῖος κόσμος. Homer. Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Ἀνάδετος, mundus muliebris. Item adiectiuum, ὁ καὶ ἡ, reuinctus, Euripid. Ἀνάδετος, γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται, Interpres Ariſtoph.

Ἀναδεύω, miſceo, ſubigo, irrigo, madefacio, aſpergo. Plutarch. in Numa, ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παιδῶν νόμοις, infundo puerorum ingeniis mores φιλομαθείας.

Ἀναδέχομαι, admitto, recipio: ſed hoc variè. Aliquando enim ſignif. ἀναλαμβάνω: vt, ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, i. collegit diſperſos, ſeruauit. Sic Virgil. Medióque ex hoſte recepi. Et Cic. Non, puto, repudiabis in honore, quem in periculo recepiſti. ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, admittebat puerum in dorſum, apud Gel. l.7.c.9. Aliquando pro fidem dare, in fide ſua recipere, polliceri, vel ſe præſtaturum promittere. τὸ ἐφ᾽ ἑαυτῷ δέχεσθαι. Sic Cic. Fam.13. Separatim promitto, in méque recipio, fore eum tibi & voluptati & vſui. Idem, De ſeruo Dionyſio, ſi me amas, conſice, quancunque fidem dederis, ego præſtabo. Atque hæc ſignificatio aliquando forenſis eſt. Vnde ἀναδέχεσθαι τὴν δίκην, eſt quaſi iudicium promittere, quod facere ſolent ſponſores atque interceſſores vadimoniorum, & qui iudicatum ſolutum iri promittunt. Et ἀναδέχεσθαι τὸν παῖδα, penes ſe aſciſcere puerum, agnoſcere filium. Item ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, καὶ τὰ ἐγκλήματα, pro crimen in ſe recipere, criminis ſe offerre, agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. Ita, ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pro pœnas dare, Herodiano, Bud. Comment. exponitur etiam expecto apud Suid.

Ἀναδέω, corono, ligo, redimio, appendo, illaqueo, alligo, accommodo, circumligo, exorno, Ariſtoph. in Pluto, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, rebus friuolis coronans victores: vnde ἀναδήματα, στεφανώματα· στεφάνοις ἀνέδουν, coronis exornabant, Plut. in Peric. ἀναδῆσαι δ᾽ ἄδας πρὸς ἕκαστον κέρας, colligare faces ſingulis cornibus. Idem in Fabio, ἀναδήσας πατρίων ſuæ familiæ authores redimens, Herodot. ad ſuam familiam referens. Idem, ἀνέδησαν εἰς θεὸν, in Deum retulerunt. ἀναδέω τὴν πόλιν, ob luctum corono, Philoſtrat. Nonnus, ἀνεδήσατο τιμὴν, honorem religauit, id eſt, reſumſit. ἀναδεῖτο τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, ſui regni opes acceptas fortunæ ferebat. ἀναδέομαι στέφανον, id eſt, corono, apud Theod. libro 5. hiſt. Eccleſi. de Euſebio. Eſt etiam ἀναδέω regem facio vel imperatorem, Nazanz. ἀναδεῖν, ἀναπλέκειν, στέφειν καὶ στεφανοῦν, τὸν νικῶντα ταινιῶσαι.

Ἀνάδημα, τος τὸ, corona, diadema, διάδημα. Dion Cocceius: τὴν δὲ τὴν παρὰν ἀνάδημα εἶχε καὶ ταινιώσας τῷ ἀναδήματι. Euripides in Hippol. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι, coronam accipe.

Ἀνάδηξις, remorſus, morſus, δῆξις. apud Theophraſt. lib.3. cap.22. de Cauſis plantar. Et ἀναδηχθεῖσαι ῥίζαι, Ibidem, radices ſtirpium admorſæ. vbi tamen corruptè legitur, ἀνάδειξις & ἀναδειχθεῖσαι.

Ἀναδιδάσκω edoceo, doceo, demonſtro, valde doceo. ἀνὰ enim hîc ἐπιτατικὸν eſt. Philo de mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. & Ariſtoph. in Pluto.

Ἀναδίδωμι, reddo, reſtituo, trado, porrigo, digero, diſtribuo. Alex. Aphr. l.1. Probl. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη σῶμα, flaua bilis per totum corpus effuſa eſt: ἀναδοθῆναι πηγὴν ἐάσω Lucian. fontem ſcatere permittam. Idem, ἀναδοῦναι γῆν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ αἵματος, terrã ex ſanguine florem ſubmittere, ſeu producere, quaſi ſurſum dare. ἀναδίδωσιν ὀσμὴν, exalat odorem, Plutarch. in Themiſt. Idem in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, fructum producit. ἀναδιδόασι πηγαὶ, fontes exiſtunt, Herodot. Thucyd. ἀναδοῦντες σφᾶς αὐτοὺς, manus inferentes. ἀναδίδωμι τὴν νῆσον. inſulam edo, id eſt, apparere facio. Gaza in ſom. Scip. ἀνέδωκε πλῆθος δακρύων, vim lachrymarum profudi. ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma excitata, Æſopus. Plato νόμ. ἡ, διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, propter alimentum exiſtens, ſeu prouenjens è terra. ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. Lucian. poculum reddere. ἀναδούμενος τὴν πίστιν. fidem faciens. ἀναδούμενος τὴν πίστιν τῆς ψυχῆς, animos ad credendum alliciens. ἀναδιδόναι ψῆφον, eſt permittere vt ſententiam quis dicat, quod & προτιθέναι ψῆφον dicitur. ἀναδίδοσθαι, concoctum cibum à natiuo calore in totum corpus eiúſque partes diſtrahi, digeri & diſtribui. vnde συναναδίδωμι, vnà digero. Alexandro Aphrod. in Probl. συναναδιδόμενοι τῷ αἵματι καθ᾽ ὅλον τὸ σῶμα, id eſt, per totum corpus miſtum cum ſanguine, digeſtum & diffuſum.

Ἀναδικάζω, iterum iudico de iis nimirum quæ ante quidem iudicata fuerunt ſed irrita & nulla facta ſunt.

Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis ſeu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit ſed irrita facta eſt. Pollux ex Lyſia.

Ἀνάδικος δίκη, iudicium irritum & lege abrogatum. Iuriſconſulti Latini, iudicium nullum, & teſtamentum nullum dicunt. Cicero in Prætura vrbana, Minutius quidam mortuus eſt, eius teſtamentum erat nullum, id eſt, irritum & lege abrogatum, Andocid. ὅπως μήτε χρεῶν ἀποκοπαὶ εἶεν μήτε δίκαι ἀνάδικοι γίγνοιντο, vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatæ reſcinderetur. Dicitur & ἡ μὴ οὖσα & οὐκ οὖσα per eclipſin τοῦ δίκη, & οὐκ ὄντες νόμοι, nullæ, irritæ, Bud. Comment. Suidas, ἀνάδικα exponit τὰ ἤδη κριθέντα, præiudicata, adducítque hoc exemplum: ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν. ἀχειροκρίδας ἢ σώμενος. Iſæus ἀναδικάσασθαι sumit, pro τὸ αὖθις δικάσασθαι. vnde ἀνάδικοι κρίσεις, id eſt αἱ αὖθις δικαζόμεναι quum teſtes mendacij conuincuntur. ἀνάδικα ποιεῖν, vulgò *caſſer & anuller vn arreſt*, id eſt, irritum & nullum iudicium facere. ἀναδικάσασθαι, vulgò *reuoir vn proces*, præiudicij iudicium ferre, quod præſertim fit quum damnatus iudicum ſententia ſe prægrauatum ſuę cauſæ contra ius, conqueritur, & teſtimoniorum falſitate ipſos circumuentos in iudicando, ſeſe pollicetur oſtenſurum: vulgò, *bailler propoſition d'erreur*.

Ἀναδίκλης genus eſt laquei, pedica, dicitur, inquit Varin. à δίκειν, i. βάλλειν.

Ἀναδινέω, ἀναδινῶ.

Ἀναδινίω περιπατῶ.

Ἀναδιπλασιάζω, replico, gemino.

Ἀναδιπλασιασμός, ὁ, reduplicatio, congeminatio.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, reduplicatio, eiuſdem verbi continuatim repetitio, replicatio, multiplicatio, duplicatio, conduplicatio, congeminatio. Hæc figura geminatio verborum dicitur à Cicer. 3. de Orat. Ἀναδίπλωσις, reduplicatio, ἐπανάληψις, in acceſſione febrili horroris per longiora interualla ingeminatio, Galenus.

Ἀναδιδυκίζω Etym. exponit ἀνατεράσσω.

Ἀναδιδυκάζω, μ σω, α κα, hac, Ἀναδιδυκίζω, i. cochleari cõmiſceo, ἀνατεράττω ἀπὸ τοῦ διδύκος.

Ἀναδομή, ῆς, ἡ ἀνάδεσμος, ἀνάκτισις.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, digeſtio, diſtributio, id eſt, cibi concocti diſtractio à natiuo calore in totum corpus, apud Alexandrum Aphrod. lib. 1. problem.5 ἀνάδοσις σιτίων. Dioſcorid. lib.5 cap.20. ciborum per membra digeſtio, ciborum diſtributio. Itẽ ſcaturigo, pullulatio. Gregorius, τὰ χειδιάζεις ἡμῶν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν. Item eruptio quæ ſurſum verſus fit, ſcaturigo. Ariſtotel. de mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινὸς ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν, id eſt, ἀναφύσημα, quaſi efflatus terræ, dicitur ventus ſublimem ſeſe rapiens, quum aut è ſpecu depreſſo flatus emicuerit, aut è terra in hiatum deſcendente. eſt etiam ἀνάδοσις, vt inquit Budæus diſtributio quæ fit in conuiuio, diſtributio ferculorum in conuiuiis. Athen. lib.5. ἀναδόσεις ἐποιήσαντο κατ᾽ ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων idem Bud. ἀναδιδόναι verbum eſt ad ferculorum miſſus pertinens, pro conuiuis apponere.

Ἀναδοτικός, ὁ, ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν, venter ſeu aluus alimenta diſtribuens, Nazanz.

Ἀνάδοτος, ὁ καὶ ἡ, reſtituendus, reddendus, redhibitus, poſt venditionem redhibitum, ἀνάδοτον vocatur, Iul. Pollux libro 7. τὸ μὴ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθέν. Thucyd. Μὴ ἀνάδοτος εἶναι Πλαταιά.

Ἀναδοχεὺς, ὁ

Ἀνάδοχος, fideiuſſor, ſponſor, apud Dionyſ. Areop. in baptiſmo dicitur qui vulgo patrinus quaſi ſuſceptor, nõ tam quia infantem è baptiſmate ſuſcipit, ſed etiam quia pro eo ſpondet fore vt in creſcente ætate Chriſto fidem ſeruet quam dedit in baptiſmo, ἀναδοχή, fideiuſſio, ἐγγύη.

Ἀναδραμεῖν, ſurſum currere, recurrere, ἀναδῦναι.

Ἀναδραμοῦμαι, recurram, ſurſum curram.

Ἀναδράσαι, ἀναπρᾶξαι. Heſych.

Ἀναδρομή, ῆς, ἡ, recurſus, accurſus. ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, vuluæ in ſuperiorem partem motus & aſcenſus. ἀναδρομὴ εἰς τὴν βλάστησιν, in germinationem impetus & concurſus. Theophr. ἀναδρομαί, αὐξήσεις, βλαστήσεις.

Ἀναδρύγματα, hoſtiæ, victimæ. θύματα, Heſych.

Ἀναδρύψει, idem affert pro ἀναξηρανεῖ.

Ἀναδύειν, ſui conſilij pœnitere, mutare conſilium, ſe reuocare Cic. μεταβάλλειν, Heſych.

Ἀνάδυμι, emergo. Iliad α. ἀνέδυ πολιῆς ἁλός. id eſt, ἀνῆλθεν, extitit & emerſit è mari. ἀναδύντα τούτων, ex his emergens, Gaza de Senectut. ἀναδῦναι, ἐγκλῖναι, ἀναφυγεῖν, ἀναχωρῆσαι, ἀνδυνήσασθαι, ἀναπνεῦσαι.

Ἀναδύομαι, recuſo, refugio, reſpuo, eiuro, id eſt (vt vulgò dicitur) renuntio, ἐξόμνυμι, retracto & muto quod pactum eſt. Lucianus, τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀναχαλᾷς τὴν ὑπόσχεσιν, iſthuc iam retractas, reuocáſq; promiſſum. ἀναδύεται εἰς κύπρον, emergit in Cyprum, Lucian. Item ſubterfugio, tergiuerſor, pugnæ timidus me ſubducor

duco. Item emergo, existo. Homer. Iliad. ἀ, ἔγ᾽ ἀνὰ δ᾽ ὕσατο κύμα θαλάσσης ἐνστρίψασ᾽ ἐνερεῖσ᾽ ex vnda maris, i. αἴθε᾽ ὦ ἐξ ἁλὸς ἦτορ, ἀνὰ δ᾽ ὑμῖν κρέα πάσσω: emergo è fonte, Apollon. Pro tenuo, Nonnus, πολλὰ δ᾽ ἔγων ἀνίσταο ἀνὰ δ᾽ ὕδωρ.

Ἀνάδυομαι, lic dicta est Venus è mari emergens, quam Apelles depinxit, Plinius lib. 35. cap. 10. Sunt qui Venerem Anadyomenen illo pictam exemplari putant. Ibid. Venerem exeuntem è mari Diuus Augustus dicauit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyo mene vocatur.

Ἀνάδυτος, ον, ὁ, emersio, cui opponitur κατάδυσις. exponitur etiam φυγή, id est, fuga Theoph. μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις διάπαυσις, vna est molestiarum fuga, mors, item pro ἀναγωγή, id est, perfugium Diod. Sic. lib. 5. est etiam ἀνάδυσις retractatio, & mutatio eius quod pactum est pro μετάγνωσις. Bud.

Ἀναδύτη, indorata, ἀ φορυσὸς quæ dotem à marito non recepit. Ilia. i. ἀνάδυτον ἀγάλδω, & ἀνάδυτον ἔδνων.

Ἀναείρω, eleuo, tollo in altum ἀ μ᾽ ἀνέλεσθε, ὦ γέροντες. verba sunt luctatorum apud Homer. Iliad. ἠμὲν ἀναΐρεσθαι, ἀνὰ τ᾽ ὦσαι, ἀλλὰ σε ἔξω.

Ἀναθεῖναι, insperatus Hesiod. ἀνάεν, πᾶσι θεοῖς τε.

Ἀναιρέω, tollo, extollo.

Ἀναζάω, ἀ, ἤσω, ad vitam reducor, ἀναζώσω. Nonnus, ὑπότε νεκροὶ αὖτις ἀναζήσουσι, i. ἀναζῶσι.

Ἀναζέω pro ἀναζέω, efferueo, & actiuè pro effundo, in Epigrammate. & ἀναζέομαι feruefio.

Ἀναζεύγνυμι, ἀναζεύξω, ἀ

Ἀναζεύγνυμι, mouco, remoueo, soluo, cedo, reuertor, proficiscor, recedo, redeo, contraho copias, castra mouco. Arist. secundo Oeco. ἀναζεύξας ἐξέβαλε τὸν αὐτὸν, moris castris eò se conferebat. Herodotus. ἀναζεύξῃς ἀφ᾽ ἑωυτοῦ τὰς νέας, classem ad Isthmum abducas.

Ἀναζεύξεως, ὁ, castrorum motio, id est, reditio domum cum exercitu.

Ἀναζέω, ebullio, scaturio: vnde ἀναζεσθὲς, feruefactus, Dioscorid. lib. 2.

Ἀναζητέω, inuestigo, quæro, requiro, repeto, perscrutor, accusat. Plato, τὰ ὑπὸ γῆν σκάπτε ἀναζητικῶς, omnia subterranea rimatus.

Ἀναζυγὴ ἧς, ἡ, motio castrorum. ἀναζυγὴν σημήνει, fugam adornare, abitum parare, castra mouere. Latini item Vasa conclamare dicunt in hac significatione. Exercitu enim castra moturo conclamari solet vt vasa colligant. Cæsar, Vatis militari more conclamatis, progressus, &c. Dicunt etiam hoc, ἡμᾶς ἀναζεύγνυσι ὑποθήκας τῶν ἀναζυγὴν ποιήσωμεν, redire. cap. 9 lib. 2. Machab. ἀναζυγὴς γίνοιτο, quum castra mouerentur. Ἀναζυγὴ, σκηνορία, ἀνάλυσις ἢ σκηνοπηδήμάτων. Polybius, ὁ δὲ βέλτιστος νόθοι κόσμου ποιεῖσθαι τὴν ἀναζυγὴν κρὴ τοὺ ἀνάπλουν. Διονυσιῶν ἐκ παραλλαγὴν κρατεῖσθαι. Οἱ δ᾽ ὁμωμοσι τὴν γνησιότητα οὐδὲν ὅλως ἐνδοῦσι, ἀφεὶ ἀναζυγὴν ἐνδώσουσι.

Ἀναζυγοῦ, foris ianuam aperire. ἀνάζυγοῦ τὴν θύραν. Aristoph. interpres, ἀνοῖξαι τὸ ζυγόν, vel ζύγαθρον. Hesych. ἀναζύγωσις, τὸ ἀνοίγειν κλεῖθρον, ἢ τὸν ἐπὶ θύρα σύρραπτα. dicitur etiam ζύγαθρον ἀναζυγοῦν, pro ἀνάγειν εἰς τὸ ἄνω φοῦ. Apud Comicos, inquit Pollux. l. 10. ἀναζυγοῦν. idem est quod ἀνοίξαι, referare & aperire: vt ὑπηγάγετο μοι, ἐπεσαμ, obserare & claudere. Aristophanes: τὴν θύραν ἀναζυγώσας, vbi ἀναζυγώσας significat ἀναπετάσας.

Ἀναζυμόω, μ. ωσω, fermento, ἀναζυμοῦν γῆ, terra fermétata, Theophrastus.

Ἀναζωγραφέω, delineo.

Ἀναζωγρέω, μ. ήσω, suscito, instauro, vegeto, &, vt sic dicam, viuifico, lib. 3. Epigram. cum accusat.

Ἀναζώννυμι, induo, præcingo Petrus 1. epist. cap. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbis. ἀναζωσάμενα, succincta.

Ἀναζωπυρέω, suscito, excito, Quod Cicero dicit, Cuius ego nomine recreor ipso. Theodor. vertit, ἐγὼ οὖτος ἐγὼ τὴν οὐσίαν ἀναζωπυρῶμαι. Plutarch. in Pericle, ἀναζωπυρεῖ τὴ πρὸς τὸν ὄψιν, recreat & pascit oculos, propriè est ignem iam conditum ac sopitum suscitare. ἀναζωπυρῆσαι, ἀνιστῆναι, ἀναιώσαι, ἀναθῦμι, ἐγκάσαι.

Ἀναζωννύομαι. Ioseph. instauratio.

Ἀναθαλέω, ῶ

Ἀναθάλλω, reuiresco, germino, pullulo, germinare facio. Ezechiel. 17. capite, ἀναθαλῶ ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum.

Ἀναθάλπω, foueo, defendo.

Ἀναθαρρέω, respiro & post timorem, id est, animum recipio. resumo audaciam, in spem bonam erigo animum, fecuritatem accipio, confirmo, addo audaciam. Plutarchus in Publicola, φοβῆ τὸν πολιτῶν ἰσχνὸν ἢ μόνον ἀναθαρρεῖν οἱ ἀκόλουθοι, ἢ χρόνον ἡδέως λαβεῖν ἀναλογίσασθαι, at Collatini mollitie cunctationeque confirmati Aquili tempus ad respondendum petiuerunt. ἀναθαρρῆσαι φοβῆ τὸ ἀλλὼν πόθεν, aliam denuo fiduciam attento.

Ἀναθαρρύνω cum accusatiuo, spe animis addita excito, & erigo, animos reficio.

Ἀναθεωρήσεως, ἀνος, ὁ, recipiens ánimum.

Ἀναθεωρέω, confirmo, ἀναθαρρύνω.

Ἀνάθεμα, ατος, τὸ, D. Hieronymus annotat vocé esse propriam Iudæi, qua extremam deexecrationem significare soleant. Hac voce D. Paulus significare solet extremum exitium. Ad Romanos cap. 9. ἀνάθεμα εἶ ἐγὼ τοῦ χριστοῦ, id est, anathema esse à Christo: quasi dicat, quiddam ieiunum & alienum à Christo. Idem primæ ad Corinth. 12. ἀνάθεμα ἰησοῦ, dicit anathema esse illum esse, id est, maledicit & execratur Iesum. Dicuntur etiam ἀναθέματα sacri homines, quorum capita diis si ferts dicari sunt & deuota, homines deuoti & execrandi, ἢ πόρκοι ἢ ἀκεσσάμενοι. piacula, siue piaculares hostiæ. De illis hominib. vide num intelligédum hoc Lactantij dictum Instit. lib 5 cap. 9. Et quod est ineleratius, vt sint religionis antistites, qui ne vitæ quidem suæ parcant, sed extinguendas publicè animas suas vendant. Ἀναθέματα autem sunt ἀφιερώματα, donaria, hoc est, quæ dicata diis suspenduntur in parietibus & columnis templi, cuiusmodi nunc viuuntur, potiùsimum iuxta monumenta diuorum, ftruæ argentea, ex quibus aureis, poculagemmata. De hac superstitione vide Pollucem libro 1. Herodot. ἀνακείμενα vocat sacra dona, res consecratas, dona deo dicata, κειμήλια, sic dicta ab ἀνατίθημι, hoc est, à suspendendo, aut quòd nefas esset ea mouere loco. Hoc vocabulo etiam statuæ significantur, sacraria, templa, basilicæ, porticus. & alia vrbis ornamenta. Ian. Lasc. τῶν δ᾽ ἀνάθημα, Μύρωνος δ᾽ ἔτεινα δούρ, id est, statuam. Plat. 2. de Repub. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀπαρξάς, deos donariis colere. cap. vl. Leuit. πᾶν ὃ ἀνάθημα, ὃ ἂν ἀνάθῃ ἄνθρωπος τῷ κυρίῳ, ἢ λυτῶσεται, &c. omnis confectatio quæ offertur ab homine non redimetur. Plutarch. in Rom. πρὸ δ᾽ πόρτικου ἀνάθημα φιαιτεῖον ἐνὸς ἑπωνομάζθαι, hoc trophæum Ioui dicatum, cognomenque additum, deo Ioui Feretrio. τὰ ὑφὲ θεοῦ ἀνατιθέμενα, res diis sacratæ, Aristot. 4 Ethic. Herodot. ἀνέθηκε ἢ ἀνάθημα τε, donauit item donaria. Et apud Thucydid. ἀνάθημα ἐσήσατο ἀναθέσθαι, id est, oblata, quas vocant oblationes, veteres authore Festo, offerumina, siue vt alij codices habent, offerrumina appellare consueuerant. Homerus per metaphoram ita vocauit appendices & additamenta, ornamentáque coniuij, inquiens Odyss. Μελαν᾽ ὀρχησιὶ τε τὰ γὰρ ἀνάθημα θαλίης, i. κοσμήματα, sumpta translatione à donariis. in eadem significatione vlurpantur ἀνάθημα, & pro ἀνάθεμα ta sumuntur. Iustin. Martyr. ἀνάθημα λέγεται τὸ ἀνακείμενον ἢ ἀσωφρονισθῆναι θεῷ. ἢ εἰς κειμήλιον χρῆσιν μηκέτι ἀφελεῖσθαι, ἢ τὸ ἀπολογεῖσθαι θεῷ διὰ κρεῖττον κατὰ χρεῶ τὸ σωθῆναι τοὺς ἀναθεματιζοντας. Apud eundem ἀναθεματισμὸς, ἢ κατάθεματισμός.

Ἀναθεμωτίζω, deuoueo, detestor: item dedico, offero. Numer. cap. 18. πᾶν ἀνάθεμα ἀναθεμωτίσῃ ἐν ὑμῖν ἐσται, sui ἔσαι: vbi Latinè est, Quic quid ex voto reddiderint filij Israel, tuum erit. ibidem cap. 21. ἀνάθεμα ἀναθεμωτίσθη ἢ τὰ πόλεις αὐτῶν, subuertam eum, & vrbes eius delebo, &c. 4. Reg capite 19. ἀνάθεμα ἀναθεματίσατε πάντας, terras deuastare.

Ἀναθερμαίνομαι, tepesco, refloresco. Ἀναθερμαίνεσθαι, apud Hippoc. εἰ ἀναπνεῖν δύνατοι, id est, febricitantes: Galenus Comment. εἰς τὸ ἀφορισμοὺς.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ dicatio, consecratio. Et ἀνάθεσις, cunctatio, dilatio, ὑπέρθεσις. apud Suid. τὰ χήματα τὰ ὁ ἀτεὶ ὑπέρθεσιν ποιεῖ ἐμαυτοῦ ποιήσωμαι ἀνάθεσιν.

Ἀναθέω, ῶ, curro, cursito.

Ἀναθεωρέω, μ. ήσω, considero, contemplor, prospicio, inspecto, veluti iqui rem diu non visam inspiciant, reputo, suspendus sum animo, animaduerto, intendo. Est etiam ἀναθεωρεῖν inspicere & speculari, ὑξιάζειν. examinare denuò & recognoscere, quod etiam verbum est castrense. vt cùm dicimus *recognoistre vne place*, *la remarquer*, vernacula lingua. Theophr. de hist. plant. lib. 1. cap. 8. σκοπεῖν δ᾽ εἰσὶν ταῦτ᾽ ἐν μέρει διαφορὰς, ἀς ἀν χρόνος λάγοντας φανῶν, ἢ κατὰ, εἶτα κατὰ ὕστερον, ὕστερον δὲ τὰ πλείω ἀκαιρεῖ ἀναθεωρῶντας, poltinodum copiosius, tanquam retractantes & recognoscentes. plus agnoscere vertit Gaza, sed imperitè.

Ἀναθεώρησις, ως, ἡ, considératio, contemplatio, animaduersio, perspicentia.

Ἀναθεωρητὴς, οῦ, ὁ, recognitio.

Ἀναθήκη, ἀνάθεσις. Hesych.

Ἀναθηλέω ἀναθάλλω, ἀναθάλλω, refloresco. Iliad. ἀ, οὐδ᾽ ἀναθηλήσει, pro ἀναθάλλει, non germinabit.

Ἀνάθημα, vide ἀνάθεμα.

Ἀναθηματικὸς, ὁ, ἡ, quasi oblatorius & dicatorius, in Epigram. votiuus, nuncupatus, ἀναθηματικὰ τρίποδα (vt scribunt Aristophanis interpretes) dicebantur, qui ornatus gratia dicati erant domibus vel templis, prorsum ignibus immaculati intactique: Homer. ἀπύρους appellat. Qui verò ad ignis vsum comparati étant, ἐμπυρίζονται, aut ἀζώνης vocabantur.

Ἀναθρέω, imponi, ἐπιθρέω.

Ἀναθρίζω, exprimo, in Epigram. elido.

Ἀναθρέω, ῶ, imbecillis.

Ἀναθρόω, interturbo, obturbo, perturbo, turbo, πορβέω, & inquino, μολύνω.

Ἀναδόλωσις, confutio & perturbatio, permixtio, infectus. Plin. & inquinamentum, Gel μολυσμός, vulgò rembroüillement.

Ἀναδρομή, ἡ, ab ἀναδραμεῖν, ascensus, tumultuor.

Ἀναδρομή, profilio, impetu excitor. ἀναδραμὼν ἐκ τῆ σκηνῆς. ex thoro exiliens, Plutar. in Camillo, ἀναδραμὼν τοῦ σώματος, mouere se à lecto, relinquere mensam. ἀναδραμεῖν, ἀναπηδῆσαι.

Ἀναδρομμα, idem quod δρόμμα, Theoc.

Ἀναδρομὴ ὁ, ἡ ὁν, alumnus. App.

Ἀναδρυφάλυσσω, qui educant, ab ἀναδρόμος.

Ἀναδρύω, reconsidero, confidero, respicio. ἀναδρύψας apud Thucyd. exponitur. φυλαξάμενος τοὺς ὄμβρους.

Ἀναδύομαι, ἀναπτῆναι, resilio, fursum salio, exilio. ἀναδρόμοι ἔπὶ τὸ ἵππον, in equum insilit.

Ἀναδυσμή, Aristot. lib. 6. Animal. accipit, pro incitor ad libidinem, rū sum sub v. slascitio.

Ἀναθυμιάω, vaporo, exhalo, suffio, suffumigo.

Ἀναθυμιασμὸς, ὁ, idem.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, exuperatio, vapor, expiratio. ἀναθύμιος, ἀστώδης, καπνώδης, fuliginosum, astus, exhalatio, sufitio, sufitus. Arist. de mud. ὕδωρ γὰρ δὲ πίνες ὑπὸ τῆ ἡλίου μόνον ἀναθυμιάσεως ἀναφέρεται σωμάτων εἰς τὸν ὑπερῷ ἡμῶς ἀεροειδῆ μόριες. τούτων δ' ἐν μὲν ὄσα ξηρὰ καὶ καπνώδης ὑπὸ τῆ γῆς ὑπῤῥέοντα, ἡ γενέσεις ἀέρωμάδες ὑπὸ τῆ ὑγρᾶς ἀναθυμιαμένη φύσεως, &c.

Ἀναθυμιῶ, lufão, & suffumigo, exhalo, respiro, exspiro, euanescere facio. Arist. l. 5 anim. ὡς ἐπιπλέον ὑγιάσα κεφαλὴν τὰ ὑπερκυίσεται, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ἀναθυμιᾷ πάλιν. concipit fus, quum præ libidine gestiente pruriens auriculas flaccidas demittit: aliter semen à vulna respirit, relapsumque euanescit. ἀναθυμιάμενα σώματα, corpora exhalata.

Ἀναθύω, μ. υσω. π. ὑκα. subfilio, iterum iuueniliter transgredior, repuerasco. ἀναθύειν, τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ ἀφῆμα δια χρόνου, ἀναπαλαίειν, ἀναπαιστᾶν, ἀναγεῖν. ἀναθύωσις, reclamo, ἀνακλαυσις.

Ἀναιδεία, ας, impudentia, impudens audacia, improbitas, ἀναισχυντία. Dicitur & Ἀναιδὴς Homer. Iliad. ἀ. ἀμοι ἀναιδ' εἶμι ὅπη ἐμῷ ὄπῃφι πεσοῦμαι, item, ἀναίδεσιν πιθόμενος, impudentia ficeus, impudentiæ fidens.

Ἀναίδης ὁ, ἄμιτος, ἄτιμος, inhonorius, inhonoratus, ingloriosus.

Ἀναίδομαι, impudens sum, impudenter ago, ἀναισχυντῶ. ἀναιδεῖσθαι non dicunt Attici, ait Phrynic. sed ἀυδικεῖσθαι.

Ἀναίδην, impudenter, promiscuè, liberè, ἀπροφασίςως, ἀδρίως, ἐφορμῶς.

Ἀναίδης, ὁ, ἡ, ἔς, impudens, asper, iracundus, procax. ἴτης, ἰτάμης, audax, indiscretus, temerarius. Homer. de lapide dixit. λαὰς ἀναιδὴς, Iliad. ἀναιδὲς ὀφθαλμὸς impudens oculus, procax & petulans. ἀναιδέστατος τοῦ ἀκολάστου, minimè pudendus, luxuriosus. τὸ ἀναιδὲς, impudentia.

Ἀναίδητος ὁ, ἡ, idem, ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς.

Ἀναίδως, impudenter, ἀναισχύντως, τολμηρῶς.

Ἀναίη ἡ, nutrix, τροφὸς, τιθήνη, μάμμη, & μαμμὰ.

Ἀναίθυσσω, ἀνασείω, concutio. Sophocl. vide Αἰθύσσω.

Ἀναίθω, vro, accendo, Mosch.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ ἡ, nudus pedes, discalceatus, Suet. ἀνυπόδητος.

Ἀναιμακτὶ, sine cruore.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ ὁν, incruentus, sine sanguine, sine cruore, exanguis, incruentatus. Tacit. Athenagoras in Apolog. ἀφεστῶτες δῆου ἀναίμακτον θυσίαν, offerre victimam incruentam.

Ἀναίμασος ἐως, ἡ, sanguinis inopia, exanguis natura.

Ἄναιμος ὁ, ἡ

Ἀναίμων, ὁ, ὸν exanguis, sanguinis expers, sanguine vacuus, sanguine priuatus, ἀναίμακτος.

Ἀναιμωτὶ, ὁ, ἀναιμὶ, sine cruore. Apollon. 2. ἀναιμωτὶ γ' ἐρίθλωσε. alias ἀναμάκτι, ἀναιμὶ, incruenta victoria, marte incruento. inde patrem ἀναιμωτὶ διακρίνειν.

Ἀναιμώω, sanguinis priuatio.

Ἀναιμώδιον, porrulaca, ἀνδράχνη. Hesych.

Ἀναίνομαι, renuo, abicio, reculo, inficior, abnuo, ἀρνοῦμαι. Odyss. ξ, παυσαν ἀναίνεσθαι νέθτι φάσθαι κέλευθ' ἁλόσυδε. &c. hoc est, ἀπορεῖς πα ῥητὰ ὁ σειν ἀρνεῖσθαι, qui obstricto animo repudiat, Homer. Iliad. ι, ἐπεὶ δ' ἀνάπτεσθαι νέθτ ἀπὸ σθόνος, id est, ἀφιστάτεται σκεφαλίζων, paruipendit, perolus est. In Epigram. ἀείνων μνήσιν ἀναισχύμων, id est, partium memoriam renuens, id est, nullam habens eorum rationem, non curans, non cognoscens esse filium suum, quòd eum genuisset. ὡς ἀναίνεται μὴ ὁ κασμένη, Aristid. non abnuit quin ornet.

Ἀναίξας ὁ, exortus.

Ἀναίρεμα, τὸ ὕλαρ.

Ἀναιρέομαι fur. pio, vt ἀναμεῖσθαι τὸν πόλεμον. suscipere bellum. ἀναιρεῖσθαι τὸν ὑχέρωνα, suscipere inimicitias. Item sumo, vt ἀναιρεῖσθαι σῖτον, sumere cibum. Odyss. ξ. ἀν' ὑ γὰκλιν ἕλετ' ἀρῆς, accepit. Aristot. de mundo. ὁ μὲν ἀπίδας ἀναιρεῖται, cypeum sumit & sibi aptat, capit, tollit. Hesiod. Χερσὶ δ' ὑ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνέλετο κλυτὸν ἄκοντα, vtraque manu sustulit & accepit. ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ παιδίου γυναικὸς, Hocrates, collectus, seu susceptus. Item, teneo, recupero. ἀναιρεῖσθαι νίκην, victoriam ferre. Item recumbo. Item excindor, valtor, Demosth. ἀποπλέωτο οἱ πελαγοδρομικοὶ ἡ ἀναιρεῖσθαι αὐτοὺς αὐτοῖς. Item tollo mortuum ad sepelendum, vt ἀναιρεῖσθαι τοὺ νεκρὸς, occiforum caduera sepelire, ἀναιρεῖσθαι τοὺ ναυαγήσαντας, naufragos legere, naufragorum corpora ad sepeliendum conquirere, naufragos seruare. Demosth. ὅσοις μακάρτατ. ἐὰν ἡ τῶ δικαίῳ χρῆσθαι καὶ μὴ ἀναίρῃται καὶ σφσόκοντας, quod si denuntiante Demarcho, agnati & gentiles non sustulerint eos. ἀναιρεῖσθαι τὸν συγγενῆ, lyngiaphàm irritam facere & circunducere, quod & ἄκυρον ποιεῖν dicitur. ἀναιρεῖσθαι ἡ γραφὴν, accusationem inducere. ἀναιρεῖσθαι παῖδας, quærere puero ex vxore, & suscipere. ἀναιρεῖσθαι ὑδὲ ὁ σθόνον, necari fero, dixit Philo de mundo. Plutarch. in Problemat. ἀναιρεῖσθαι τὰ σιβύλλια εἰς ἱερεῖς ἡ δῆμον, decretum est, sacerdotes libros Sibyllinos inspicere. Idem in Romulo. ἀνέλαντο παῖδας, pueros exportarunt. Dioscorid. ἀναιρεῖ ἡ ἀποδίδε, subtrahe cinerem. ἀναιρεῖσθαι κλίμακα scalæ tollunter. Plutarchus in Numa, ἡ ὅδὸς τῆς ἐνυμφίου καθὼ, ἄτον ἐκπλαγεὶς, εἶτα ἀναιρεῖται, & vbi faciem incensam quoad eius fieri potuit, accepit, deinde extinguit. τὸ ἀνηρημένον, responsum & redditum oracium. Demosth. ἀναιρεῖσθαι ἅπαντα τὰ σφέρματα, omnia obtenturum. Herodot. ἀναιρεῖσθαι ἀγῶνας, palmas & certamimbus reportatutus, victoriam adepturus. Idē, ἀνελεῖν πονῆσαι τὰς αὐτόνου ψυχὰς, Æsopi animæ pœnas sumere. ἀναιρεῖσθαι τὰ ὀστᾶ. tollam ossa. Idem Herod. ἀναιρέοντο πόνος, susceperunt labores. Idem, ἀναιρηκὼς ὁλύμπια πεντάτλησε, qui quadrigario curriculo Olympiacam palmam reportauit. ἀναιρεῖσθαι τὸ ἀμφίτεατρον, fublatum est peccatum. Nazanz. ἀναιρεῖσθαι inueniturapud Herodot. pro concipere & grauidam esse. ἀνειλοῦσθ. ἀφίεσθαι τὸ πτύελα, qui primis obtinuit in ludis Pythis. ἀναιρεῖται τὰς ῥάβδες, editionibus agitatur, Thucyd. Gaza de Senect. ἀναιρεῖται τὰ κοῖλα τὰς γνάθους, sententiæ principatum tenet. ἀναιρεῖται τὰ ἕδια. tollit, id est, aufert & capit prædia, Lucian. Chrysioto. ἀξιολόγ. ἀνηρημένος βίον, qui vitam delegerunt angelicam. Diosc. lib. 1. cap 63. ἀνειλόμενος εἰς σπόδιαν, in pyxidem fuscipiens. ἀναίρεται βόσχοις, laqueis est suspensus. Ἀναιρεῖσθαι, ἀναμαθεῖν ἐξ ἰδιοπιείας, Hemogenes: ἐὰν τὶ ὄσσον ἀδυνάτα τὰ γένη μεμαρῆς ἀναιρεῖ μόνα ἐγεῖσθαι γοιδεῖσθαι ἀνέλκειν, vt πάντας εἰς ὅπαιον ἀπορῆται est eram conciliare, & demereti sibi aliquem Xenoph. Pæd. 2. πῶς σε ἔργῳ ἀνὴρ ἕδὶ ἀνήρηται. est etiam μεντεῖόν ἔξιτῆμα, Artistides μεντεῖον.

Ἀναίρεσις εως, ἡ, responsio, receptio, recuperatio, euersio, cædes, demolitio, pernicies, mors, interitus, sublatio caduerum, receptio mortuorum, abrogatio. vt ἀναίρεσις τῆ νόμων, ἀνάρεσις ἡ γραφῆς, litis sublatio. Hormogen. abolitio cauſæ. reiectio accusationis. ἀναίρεσιν τῆ ὄρκε opponit Nazan. ἀναίρεσις τῶν πατόντων, caduerum recuperatio, collectio, Plutarch. in Theseo. Lucian. ἀναίρεσις τῆ πηλικεύτων, perceptio tantorum. ἀναίρεσιν δώσω. permittere legere caduera, Euripid. ἀναίρεσις pro traditione & susceptione apud Platonem νόμ. γ. νεκρῶν ἀναίρεσιν πάσαν ὕδωκα, vt omnes caduera tollerent publ. est, vel. omnes caduera colligere permisit. Hinc simile ἀς μεδὲ νεκρῶν ἀναίρεσιν ποῆς παιδὶ ἀμελεῖν ἀναπλῶν ἀλλὰ τὸ πλῆθος πάμφαντ., sic vt præ multitudine interfectorum neque discerni ad lepulturam funera potuerint, Politianus vertit.

Ἀναιρετὸν, ὁ, ἡ, extirpandus, interd. suscipiendus.

Ἀναιρετὸς, ὁ, ἡ, interfector, occisor. φονεὺς τῆς ἐκτεθνηκότος.

Ἀναιρετικὸς, extinctus, enecius, lethalis, pernicialis. Plin. perniciabilis Tacit. peremptorius Apuleius. τὰ ἀναιρετικὰ, quæ interimunt. ἀναιρετικὸς σωθήσομαι, Gazæ, coniunctio destructiua, vt ἢ pro ὡς quæ tollit.

Ἀναιρῶ, respondeo, diuinum responsum reddo. Xenophon. ἢ δὲ πυθία νόμῳ τόλεως ἀναιρεῖ πεισιθέως ἄπο ὧν ἔδωκε πανεῖν, id est, consulta respondet. Item, occido, interimo, neco, destruo: item capio, seu accipio, reporto, aufero, sustollo, tollo, seu lego mortuum ad sepeliendum, sicut ἀναίρεμαι. Plutarc. in Theseo. αὐτὸς τὸν δρυὸν ἀθμον λάγον, cecinisse vulgarum illud oracium. ἀνελεῖν παῖδας, expoliisse pueros. Idem in Romul. Idem in Numa, ὡς τῆ πολιτικῆ ἀνέλκε τῶν, ex vrbe sustulit. In Solone, ἀνελεῖν ἀμφοτέρους ἡ πυθία, vtrique respondit Pythia. ἀναιρεῖσθαι τὸν βίβλον, radicem effossam gestantes. Dioscorid. libro 2. cap. de Dracunculo maiore. Plato νόμ. ς. ἐὰ μ. λοιπὸν ἐφορεύειν ἀναιρεῖσθαι αἱ τὰ ἕδια χρεῖα, id est, oracula elegant. idem νόμ. ῃ. ὃν ἀ' ὁ θεὸς ἀνέλῃ, &c. oraculo approbauerit. Plutarch. in Theseo, ἀνελὼν ἀυτὸ ἡ θεὸς ἐκέλευσε, dicitur Deus ille præcepisse, ἀναλύσας ἑαυτὸν, quum sibi mortem conscinisset. Idem in Galba. ἀνελὼ τὸ μαντεῖον, redditum est oraculum. ἀναιρεῖσθαι τὸν νόμιμον, antiquare & abrogare leges. ἀναιρεῖσθαι διαθήκας, quas Demosth. αὐτὸ τὸ ἐκκρῖναι, hoc est, tempus eximere, & occasiones rerum gerendarum auferre. ἀναιρεῖν τῶν διαδικασίων. Liban. dixit, pro eo quod est, actionem denegare. à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere. ἀναιρούσαι ψῆφον vel καθαιρέσαν. calculi condemnatorij. ἀναιρῶ, φονεύω, κτείνω, Ντικτείνω, Ντικτυνεύω, Ντοκτιννύω, σφάττω, Ντοσφάττω, δολοφονεύω μεταφορικῶς,

Ντοκτόνος,

καταβάλλω, ἢ διακρούω, idem significat, perimere, interficere, Pollux lib. 6. Est etiam ἀπαρέν ἐκβάλλειν, ἢ ἀφαιρεῖν, νικᾶν, μαστιγοῦν. Hesych. pro. τὸ κρύπτειν, τὸ ἐκ μέσου συναλεῖφειν, τὸ σιγᾶν ἢ ἀπατᾶσθαι, ἢ κύπτειν ἢ ἀμάχεσθαι.

Ἀναίρω, tollo, sustollo, Euripid. erigo.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, sensuum hebetatio, obtusio sensiū, sensus vacuitas, sensus priuatio, stupor. μετ' ἀναισθησίας, ἐκπίβου ereptis. Theoph. in characterib. ἔστι δὲ ἀναισθησία βραδύτερος ψυχῆς ἐκ λόγους ἢ παρέξεσις. Stupiditas, tarditas est mentis in verbis & factis.

Ἀναίσθητος, μ. πόν, ον, ος, sine sensu sum, nihil sentio, sensu priuor, torpeo.

Ἀναίσθητος, insensibilis Gell. insensilis Lucret. insulsus, sensuum inops, brutus, hebes, stolidus, stupidus, mers, stultus, stupens. torpens. farnus, ἀναίσθητος τῆς κακίας, indemnis, Plato in Legib. διὰ τὸ ἀναίσθητον μᾶλλον, quòd vos non sentiatis. Thucyd. Galen. ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, quæ patitur non sentit.

Ἀναίσθητως, quasi insensibiliter, insulsè, stultè, temerè. Vnde ἀναίσθητως ἔχειν, obstupescere, stupere, torpere, sensus expertem esse. ἀναίσθητως ἔχει πρὸς τὰ κακὰ, nulla communi cura tangitur, Plutarch. in Solone. Thucyd. ἀναίσθητως κινδύνου, ita deiipio vt iubeam.

Ἀναμίμνω, consumo, contero, expendo, impendo, absumo, erogo. ἀναμεμιμνῆσθαι, depastus. ἀναμεμνῆσθαι τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios eogatum est. ἀναμεμνῆσθαι τὰ παρὰ τῶν γῆ, Herodot. egesta est è fossa humus. ἀναμεμιμνῆσθαι ἀναλίσκειν.

Ἀναπίμπλημι, πλῶ, τῶ, expensum, sumptus, expensa vel impensa, ἀνάλωμα.

Ἀναπτῶ, ἢ, ἡ, mali augurij, infortunatus, inauspicatus, infaustus, proterrus, difficilis.

Ἀναύσω, incitor, surgo, ἀνίσχομαι. ἀνόρθω. Odyss. ἀνεβῆ ἀνάϊξας, stetit arrectus. Iliad. ἀνὴς ἀς ἔφη ἢ ἀναΐξας, &c. ἀναστὰς stans erectus: dicitur & pro eodem ἀναύσω, vt in Pluto Aristophanes, ἐφὴν' ἀναΐξας, pro ὀρθοῦσθαι & ἀναπηδᾶν, exiliens.

Ἀναῤῥωτίω, ἶμι impudens, impudenter loquor. Nazanz. κατ' ὄσον ἀνεμῶτων ἀναῤῥωτίων. in quātum multa nominū impudenter debacchantur, vel in quæ nomina. ἀναῤῥωτίω ὀφθῆναι ἀλλοίως. impudenter vero resisto. Dicitur & ἀναῤῥωτίω ἐπὶ τούτῳ, me huius rei non pudet, libcrat.

Ἀναῤῥωτικός, ἀς, ὁ, ἡ

Ἀναῤῥωτία, ας, ἡ, impudentia, inuerecundia, Plato in Apologia. Theophr. in Characteris. est καταφρόνησις ὑβρεως αἰσχρου ἕνεκα κέρδους. Et ἀναῤῥώτησις dixit Hyperides, quod tamen non probat. Pollux lib. 6.

Ἀνάῤῥωτος, impudens, inuerecundus. Aristophan. turpissimus, improbus. ἀνάῤῥωτα πεποιηκέναι, turpiter atque impudenter fecisse.

Ἀναπολόγητος, τὸ, causarum ratiocinatione carentia: causæ latentis & incompertæ. vnde ὕβρις φυσικὴ ἄδικτος ἢ ἀναπολόγητος, id est, habitus naturalis inexplicabilis & cuius ratio reddi nulla potest. Alexander Aphrodiseus libro secundo problematum. Dioscorides, τοῖς ἀναπολογήτοις καὶ ἀνέπικλ. causam cæcis affectibus assignauit, causam iis quæ causarum cognitione & ratiocinatione carent, adiecit: sic Marcellus & Ruellius. Dioscorid. lib. 7. cap. 1. Idem ibidem, ἀναπολόγητα καὶ εἰς τὰ κατὰ τῆς ἰδέας ἀναῤῥιπτα καὶ ἀνεπικλ. συμβαίνοντα φαινόμενα, i. affectus qui à viruletis animalibus venenisque contrahuntur. cæci vocantur: vel anætiologeta. i. causarum cognitione & ratiocinatione carentia, quæ à lethalibus venenis, venenúmque ictu aut morsu relinquentibus animalibus fiunt. Idem, ἀδιαπολόγητος dicitur, nulli causæ obnoxius, nulli addictus causæ.

Ἀναπτῶ, insons, innoxius, crimine vacans, cui iure nihil obiici potest. à quo abest culpa, culpa vacans, inculpatus & irreprehensus, inconscius, Liuius. Plat. 2. de rep. cum genitiuo, τὸ ἀγαθὸν ἢ ἀναπτῶ ἐξ ὑγιέτων ἀπονοσῶν, ἢ ἀναπτῶ, αὐθητος, corum quæ malè se habent causa non est. Item quem nulla causa anteit, nullam causam agnoscens: sic apud Nazanzenum Deus Pater ἀναπτῶ dicitur. Plutarch. ἀναπτῶ ἢ κακῶν, qui non est author malorum. ἀναπτῶ ἀφροσύνης, dementiæ non accusandus. Xenoph. Pædiæ lib. 1. Ibidem, ἀναπτῶ ἔσῃ ἀξιῶ τοῖς σαυτῷ γραπτοῖς, non accusaberis à tuis. ἐὰν κύκλος σωπτίζεσθαι, ἀναπτίος ἔστιν αὐτὸς ἀνέκαστος πονῶν, ipsis tesseras comminuunt, perinde quasi illis sit imputandum quod ipsi sua sponte faciunt. ἀναπτῶ ὁ θεὸς, Deus in culpa nō est. ἀναπτῶ ἐγώ εἰμι, non author ego tibi sum, non potes mihi imputare, ἀναπτῶ ὁ θεὸς, αἰτίη κακῶν.

Ἀναπτία, absque causa. Philo de mundo, οὐ δὴ ἀναπτίως φθείρεται, &c. absque vlla antecedente causa. inculpatè, sine culpa.

Ἄναπτος. Idem quod ἀναπτῶ, ἢ ἀδικαῖος, insons, innocuus, non author & causa, inconscius, Sophoc. πῶς δὲ σοι κακῶν ἄναπτος; πῶς δ' ἀπαλλαγὴν χρεών. legitur & ἄπαπτος illa sia: incolumis, & ἀπαπτὶ etiam alibi apud Sophoclem reperitur.

Ἀναπτέλλω, ἢ λοπος. Græcorum vulgo, Aërius.

Ἀναπτεγκάλω. cachinnor, Lucian. ἐφ' οἷς ἐπαιδεῖτο ἢ ἐλέγετο παμπόλλα ἐπὶ τοῖς ἀναπτεγκάτοις, propter ea quæ faciebatis & dicebatis mihi libebat vehementer irridere. Plato de repub. ἀνάπτεγκα μάλα σαρδόνιον, i. sardonicè profusèque riſit.

Ἀναπτεσάμενος, depono.

Ἀναπτέσαμενος ἢ ἀναπτέσας, repurgo, succido. Plutarch. in Antonio. ἀναπτεσαμένου τὰ ἐπίπεδα τὰ πολέμου, belli reliquias perfequens & repurgans. ἀναπτέσαντος Sol dicitur in deliquio, quum Luna Solem subiens, & eum nobis auferens, sensim præterlabitur, & eam partem Solis, quam nobis primùm abstulit, præteruendo reddit. ἀναπτέσαμενον τὸ ἀφόρισμα, offendiculum tollere, Nazanzen. ἀναπτέσαμενον quoque Theologi vsurpant pro eo quod est allegorias anagogicas ad liquidum vsque sensum patefacere atque explanare.

Ἀνακαθαίρεσθαι, apud Platonem pro explicare & perfequi.

Ἀνακάθαρσις, allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio, Bud. Comm. ἀνακάθαρσις, διαλύσις, διασάφησις, ὄπτυσις, ἀνάκρισις. Ἀνακάθαρσις, apud Hippocr. de humorum qui pleuritidem excitarunt per sputa euacuatione, Galen. in Aphorif. 8. lib. 5.

Ἀνακαθαρπάζω, repurgandi vim habens, repurgans.

Ἀνακάθημαι ποσῶν, erectus sedeo, Alexand. Aphrod. libro primo, Problem.

Ἀνακαθίζω, resideo, procumbo: vnde ἀνακαθίζων, considens.

Ἀνακαινίζω, renouo, reparo, regenero. In epist. ad Hebr. cap. 5. ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, Passiuè exponunt per pœnitentiam renouari.

Ἀνακαινιστὴς, renouator, instaurator.

Ἀνακαίνισις, εως, ἡ, renouatio, vel ἀνακαίνισις, ἀλλοίωσις.

Ἀνάκακτον, τὸ, carcer in quem coniciebantur peruersi serui, aut libertini ingrati, qui à patronis deseruerant vocabatur etiam αἰώλαγον.

Ἀνακαίω, incendo, accendo, ἀνάπτω. Chrysostomus, ὁ μὲν σβεννῶν πολὺ φλόγα παύτην ἐδύνατο ἢ ἀνακαίοντες ἄπαντες. Herodot. ἀνακαύσαντα τὸ πῦρ, ignem accendent, incendentur.

Ἀνακαλοῦμαι ἢ ἀπαλαμβάνω ἢ ἀκαστῶμαι, ἀπαδίκωμαι

Ἀνακαλέομαι, ἶμαι, idem quod ἀνακαλῶ, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλούμενον Καίσαρα, alta voce vocantes, Item inuoco, imploro. Item reuoco, Item euoco & receptui cano. Item reuoco ab exilio, Item reparo, recupero, vt apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς ἢ ὑποπεσούσας μήσεις δούλοις beneuolentiam subditorum recuperare, expo. etiam emendo, farcio, rependo vt apud Plut. in Serto. ἀνακαλεῖται ἢ Μαρίᾳ τάσιν labantem reparabat. Item passiuè, alta voce inclamor item reuocor apud Herod. Item reparor, farcior, instauror, Ἀνακαλῶ eadem ferè signif. est & ἀνακαλέομαι aboleo, irritum facio, quod galli dicunt reuoco Bas. & apud Naz. pro reuocari ad priorem gradum & dignitatem contra πεπωδᾶς.

Ἀνακαλῶ, inclamo, Thucyd. Ἰτὲ prædico. Thuc ἐν τοῖς ἔπεσι ἀνακαλῶ ἀνακαλεῖ. Galen. de ludo pilæ parum. ἀῤῥώστου δ' ὄντος ἀνακαλέσαι, v. res amissas reuocare, instaurare. Dioscor. lib. 2. cap. 35 ὕστερον συμπράξας ἀνακαλεῖται, contra vulnerum examinationes succurrunt. Nazanz. ἵνα τὸ παλαιὸν πάθος ἀνακαλῶσθ. vt à veteri casu reuocet. Ἀνακαλεῖσθαι τὸ θυμόν, Plutarch. τοῦ ἀκρατοῦς ἔρεμ reprimere. Ἀνακαλεῖσθαι, reminisci, ἀνακαμψάσεσθαι, apud Hippocr. lib. 1. Epidem. vt Galenus exponit.

Ἀνακαλυπτὴ βαθεῖα ἡσυχία, profundo otio retineri, Budæus.

Ἀνακαλυπτήρια, apud Philostrat. dicuntur munera quæ vir & domestici atque amici sponsæ contribuebant, quum primùm retecta, visendam se præberet. Dicuntur etiam ἐπαύλια. Suid. ἢ ὀφθῆναι Varin. ἢ ἀφορθρηκτήρια Polluci libro 3 quo authore αἱ ἀνακαλυπτήρια, non solum pro die quo noua nupta faciem reuelat & retegit, sed etiam pro muneribus ab amicis oblatis accipitur.

Ἀνακαλυπτήριος, dies quo ipsa sua nouna nupta facie retecta prodit.

Ἀνακαλυπτὴ ἢ, retectus.

Ἀνακαλύπτω, ψω, ἀνακαλῶ, releno, detego, patefacio, aperio, velum tollo, retego. ἀνακαλύπτω φλογίζω. Euripid. apertè proloquar. Idem, ἀνακαλύπτω βλέφαρα, tollo lumina.

Ἀνακάλυψις, εως, ἡ, reuelatæ & retectæ rei cuiusuis actio, qualisque reuelatio.

Ἀνακαμπτῶ, μ. ψω, ἔφ. ψα, redeo, reuertor, reflecto. ἀνακάμπτω, & reflector: verbum est peculiare facientibus iter naturo o aut equis. Philo de mundo, φαίνεται ἢ ἄλλοις ἔθνεσιν εἰς ἀνακάμπτειν πόλιν, &c. id est, rursum redit. Idem ibidem, ὥσπερ εἰκεῖθι τῆς φύσεως λόγου ἀνακάμπτειν, ad proprium naturæ fuæ fortem redire. Interdum deflecto & declino de via. Cebes Theban. οἱ μὲν τὸ θεῖον ἀνακάμπτοντες.

Ἀνακάμπυλος, herba est quæ eusilis & extra terram viuit, Hesych. anacampiserotem Plin. lib. 24. cap. 17. in cenſu magicarum herbarum repoſuit, cuius omnino tactu redirent amores vel eum odio depoſiti.

Ἀνακαμπύπτω, qui reflexis lineis flat. ἀνακαμπύπτουσι αὔραι, venti qui reflexos & refractos flatus habent, vt ij qui κατὰ δὲ dicitur. alij autem sunt ἐξ ὑθύπτοι, qui rectis spirant lineis, vt docet Arist. lib. de mundo.

Ἀνάκαμψις, reflexio. Item reciprocatio. Et reuerſio, reditus.

Ἀνάρπαμα, τὸ ὑφ' οὗ captus, seu voratus seminis. Garæus Arist. l 2. c. 5. de gener. animal. forte ἀνάπτωμα legendum, vt aliquoties ἀνάμπτωσιν pro ἀναπάτωσι

Ἀνάρτημα, τὸ ὁ, ἡ, spinis carens, sine aculeo, aculeis carens. pisces qui nat exsiles etiam ἀνάρτημα dicuntur, vt murænæ, sic qui vnicum spinam, μονάκανθον ab Aristotele. Herodot. κίνη ἀμάκανθα παχυγάστερα.

Ἀναρτᾶσθαι, deuoro, ἀναπίμπλημι, καταφαγεῖν, ὑποσπᾶσθαι.

Ἀνάρυε, sursum versus, in aceliue, opponitur τοῖς κάρη, Hippocrat. εἰς τὸ ἄνω μᾶλλον.

Ἀνάρυσις, apud recentiores Græcos medicos, fructus sunt arboris ἀνάρυσις, ita nuncupati quod cordis figuram colorémque æmulentur. in Officinis sepiafiariorum vocantur Anacardi. Apud Æginet. est confectio διὰ ἀνακαρδίων Dicuntur & Ἀνακαρδία.

Ἀνασαίνω, βίῳ, humilis vita, & misera, Gellius ex Menandro.

Ἀνάσσυτος, ου, ὁ, incendium. ἀνάπαυσις καὶ ἔκλαμψις σπινθήρων. Nazanz.

Ἀνάστιος, ου, ὁ, voratus.

Ἀναλάσσω vide κατάζω.

Ἀνάλεκτα, festa Castoris & Pollucis, Pollux lib. 1.

Ἀνάλεκτος, recumbo, accumbo, discumbo, iaceo, repositus sum, offero, erigor, dedicor ieu dedicatus sum. ἀνάκειται εἰς οὐρανὸν ἀστέρων, inquit Phalaris, ad paucos victoria est referenda. Aristoph. in auibus, ὅτι σοι πᾶσι πάντ' ἀνάκειται, omnia hæc ex te pendent. ἀνάκειται ἡδὺ ἀκόρεστ, inquit Phynchus, ἡ δὲ ἀπόρεια πρὸς ἡδονὰς ἀνάκειται ἀεί ὅθεν τὸ κλίνης ὧδε ἐπ' αὐλὰ κείται. Alexan. Aphrod. l. 1. probl. pro in mensa discumbere, accipit, ὡς ἀρχὴ τοῦ ἐσθίειν ὅθεν τὸν δεῖπνον ἀνάκειμαι, in thoracem propensi accumbimus. Plutarch. in Romulo, τὴν ἑτέραν τῶν ἀμφίων ἀφῆκε διὰ τῶν ὤμων ἀνακειμένην, in alterum res gestas veruisque referri. Chrysost. τοῦ ἀνακειμένου θεοῦ, Deo dicatos seu sacros. Plutarch. ἀνάκειμαι ἀνάκειται, statua posita est. Æschines, ἀνάκειται ὑποκριτὴς ἀγαθὸς, posita sunt & erecta. Thucyd. πάντων ἀνακειμένων τῶν ἀθλημάτων ἐς τὰς ναῦς, id est, πάντες ἐκπλέουσι αὐτοὶ ἐν ταῖς ναυσὶ ὄντες ἀέκεια μάχῃ ἐν τοῖς ὁρμοῖς. celebrans orgia. Herodot. ἀνάκειται παῖς ὢν σὺν, omnis res ad te defertur, recumbit in te. διὰ παντὸς ἀνάκειται ἡδὺ θεῖον, semper intentus est rebus diuinis. Chrysost. Et quia ἀνακεῖσθαι proprie dicebatur de statuis votiuis atque dedicatis, olim irridebant eos qui veterentur pro κατακεῖσθαι, id est accumbere. Athen. libro 1 ἀνακεῖσθ' ὁ καλῶ σὺν ἀνδράσιν· ὅθεν σὺν ἐπὶ κατακειμένῳ χαμαῖ ἀμᾶς τὰ λέχεα διέτευχεν. Nam apud Diphilum cùm quidam dixisset, τὸν δὲ ἐως ὧδ' τὸν ἀνακείμενον, ego tantisper accumbebam. Alter prælentium, indolentiam verbi moleitè ferens excipit, ἀνάκεισο, suspendaris, vt dis dicata donaria. Item dicente Philippide, ἐγὼ δ' ἐπιτυχὼν ἀεὶ ἀνακείμενός τι παῖ ἀυτὸν, alter subiicit, σὺ τοίνυν ἀνάκεισ' ἐγώ, statuam ne commixto excipit. Ἀνακεῖσθ' αἰκαὶ ἐκεῖ. καὶ τακεῖσθ' ἐγ κατακαλεῖς τακεῖσθ' ἐμοῦ μόνου σωμιεῖσι, καὶ τὸ σκάπτειν ἀνακεῖσθ' cum dativo, pro incumbere & intentum esse, vt ἀνακεῖσθ' ταῖς βιβλίοις πόρισιν κύσεις, συμποσίοις, &c. Hinc particip. ἀνακείμενος, ὁ ἀκατασκεύαστος καὶ ἁπλοῦς καὶ ὁ ἀκατάσκευος.

Ἀνάκειτο, to templum Castoris & Pollucis, Thucyd. lib. 8.

Ἀνακείρω, ἀποκείρω.

Ἀνακεκαλυμμένως, apertè & nudè, ἀκατακαλύπτως καὶ φανερῶς, non celatim & abscondité. Hesych.

Ἀνακεκραγώς, exclamans. id verbo ἀνακράζω.

Ἀνακεκωφικέναι, apud Aristoph. exurdasti, vociferatione tua completæ aures. nostræ obsurduerunt, vt dixit Cic. vel exurdatæ sunt: nam exurdantur ita posiit Valer. Max. ἀνακεκώφηκας ἡμᾶς τοῖς ἀπὸ τῆς ὁρμῆς βοῶν ἀπὸ τῆς ὁρμῆς.

Ἀνακεράννυμι, commisceo, confundo, attempero, permisceo, immisceo. Plutarch. in Romulo, ἀνακεκραμένον κρᾶμα ὑπερφυοῦς ἀνδρείας καὶ ἀγριότητος, per nouas connubia generibus permixtis.

Ἀνάκεραμα, vas quo affunditur oleum. dicitur etiam ἐλαιοκρὸβ ὑπόχυσις, Eupolis μακρὸν κρῆθεν nominauit. Iul. Pollux lib. 10.

Ἀνάκες, aduerbium, in alas, suprà, quietè. Item ἄνακες. Anaces dicti sunt Castor & Pollux, ob cessationem vacationémque belli, dum hostibiter Athenas ingressi essent, factam, quam vacationem ἀνοχὴν appellant: vel quòd ἀνακῆς id est, quietè se habuerint, & curarint ne quis quid detrimenti acciperet. Vnde & reges ἄνακτες dicti. Alij ἀνακῆς dictos putant ob astrorū alcnsum. Nā ἀνίκης Attice dicitur pro αὖω, i. iursum, & ἀνίκησον, pro αὖω στρ, i. è lupernis. Plutarc. in Theleo, item in Numa refert Athenienses nuncupasse Castorem & Pollucem ἄνακας, ὅσον τὰς τῆς εἰρήνης ἀνοχὰς ἔσται, id est, vt Lapus interpretatur, à tristium amotione.

Ἀνάκεφ, immedicabilis. incurabilis.

Ἀνακεφαλαίω μι, ἀνακεφαλαιόμαι, summatim colligo, seu comprehendo, in summam redigo (in quo significatu Vitr. consummare vsurpauit) siue ad caput vel ad capita redigo, renouo, repeto per capita. Herinog. Aristot. de mundo, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενα. ipsa quę necessaria sunt breuiter colligēs. Paulus ad Ephes. 1. cap. ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα τῷ χριστῷ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν αὐτῷ. Miratur Hieronymus quamobrem in Latinis codicibus habeatur potius instaurare, quàm recapitulare. Sunt qui sic interpretantur, vt Christus fieret & Angelorum & hominum caput: quod conuenit eum iis quæ paulò pòst sequuntur, Et ipsum dedit caput. ἀνακεφαλαιοῦμαι, ἀνατίθεμαι, ἀναπτέρω, ἀναπτέρων, ἐπαναλαμβάνω.

Ἀνακεφαλαίωσις, quali recapitulatio, qua capita rerum summatim repetuntur, epilogus. peroratio, conclusio. Sic vocant oratores, quum ea quæ sparsim ac fusius dicta sunt, paucis reperuntur, vt simul iudici renouentur. Herm. dicitur, ἀνακεφαλαίωσις, ὁ ὑπόδειξις, ἢ κατὰ ποιότητας, οἱ δὲ λόγοι, ἢ συντροφία. quidam vertunt renouationem. Quintil. enumerationem, lib. 6. cap. 1. Augustin. in quadam epistola, In quib. tota causa summatim repetitur, quam vocant ἀνακεφαλαίωσιν. in numeris verò & summatū collectione, dicitur conflummatio.

Ἀνακεχρημάτισται βιβλία apud Suidam, libri non euulgati sed recondiri. ὑποκρυφα

Ἀνακινεῖν κακῶν ὀρμὴ, ἀκατασίαν, Hippocrat.

Ἀνακλήτους, ἐν πολέμῳ ἀνακήρυκτος, bellum nec denunciatum, nec indictum. Cic. ἀκήρυκτος, Iul. Pollux lib. 8.

Ἀνακήρυξις, ου, ἡ, præconium, declaratio, Pollux lib. 4. Pronunciatio Cæsar lib. 2. belli ciuil. qua pronunciatione facta temporis puncto sublatis anchoris omnes Vticam relinquunt.

Ἀνακηρύττω, declaro, fei denuntio, per præconem pronuntio, præconis voce promulgo, proclamo, euoco, edico, victorem denuntio, feu declaro. Lucian. ἀνακηρύττομαι γενικῶς, præconis voce victor pronuntior. Xenophon de seruo fugitiuo, κἂν ἐις ἀφροδισιακὰ σώματα ἄσωτ' ἀνακηρύσσεσθαι, alios hortor, vt si recuperetur præmium eius inuentori denuntient.

Ἀνακίδα, quicuiss, τὸ συχάτω.

Ἀνακινῆσαι, refluunt apud Hippocrat.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor. ἀνακινδυνεύω συμβαλεῖν, pugnandi adeo periculum. Herodot. ἀνακινδυνεύω ναυμαχήσει, venio in discrimen pugnæ naualis.

Ἀνακίνω μ. πῶ, fuscito, agito, concito, verso, excito, commouco, iacto, accuſat.

Ἀνακίνησις ως, ἡ, exagitatio, præludium apud Platonem, νόμ. δὴ, ὡσαύτως καὶ τὸ δεῖ τὰ ἡδονὰς οἷόν τινες ἀνακινήσεις ἐχουσαί πως ἐντρέχουσι τοῖς ἐκ φύσεως, &c. tanquam præludia quædam.

Ἀναμιγάζω, miscere, temperare, vt ἀλικασέντωμι Euripides in Hippolyto transfert dixit, εἰς ἁλὸς φρεῖας ὄνειδος ἀναμιγάζας.

Ἀνακλάζω. clango, Budæus Epist.

Ἀνακλαδεύειν, apud Polluceum libro 9. est verbum cuiusdam lusus quem ὀρτυγοκοπεῖν vocabant, vt suo loco explicabitur, & pro eo etiam dicebatur ὀρτυγοκοπεῖν, ἀπορρίζειν, ἀπογλύφειν, παρρίζειν καὶ πόθεν τὰς ὄρτυγας.

Ἀνακλάζω μ. σω. clango, reflecto, clamito.

Ἀνακλάμψις, ἀπὸ τοῦ κλ. deflco, vicissim fleo.

Ἀνάκλασις ως, ἡ. διπλοφορά, duplicatio & repercussio Senecæ, repercussus, quem solis repercussum Plinius, reuibrationem Hyginus. reuerberationem verò nō ausim dicere, sed quali dixerim, ita intelligatur. ὑπακοὴν ἀκούσασα ἀμφοτέρων ὑπὸ τῶν ὠτῶν, in vtranque partem replicabilis. ἀκολούθως ζητήσομεν, quum lumen se refringit. πρὸ φώνων ἀνάκλασις, Theop. hist. lib. 1. c. 16 foliorum conuerſio. Est & nomen figuræ, quæ & αἰτιανάκλασις Quintiliano dicitur.

Ἀνακλασθῆναι, ὀδ' ὁ. flectus.

Ἀνακλάω, reuerbero, referio, reflecto, reuello, retorqueo, refringo, repercutio. Aphrod. lib. 1. problem. ἀκολούθως τοῖς ἀκτῖσι τὸ πλῖνθος τοῦ ὕδατος, radius Solis ad vitrū reflecti. τὸ φῶς ἀνακλώμενον, luminis repercussus. ἄλλως δ' ἀδύνατ' ἐστὶν ἀναβλέψαι τὸν ἀφθαλμὸν ἐπὶ αὐλλων οἱ πλατασμοὶ ὄντες. lib. 2. de machinis ioquens. ἀνακλᾶν ἐστιν ἀπὸ Aristoph. referente Polluce libro 2. obſcœnum verbum est, idémque significans quod ἀφαλᾶν, i. verpam manu scholicare. & attrectare.

Ἀνακλαύθμιος, ἀνακλαυτός.

Ἀνάκλημα τὸ, inceptio rhythmi & melodiæ cui chorus accinebat, ἐφύδιον. exordium, præludium, inuitamentum, incitamentum. Licentio tibiarum Gel. incentiuum quid Plin. Iulian. Cæsar in Epist. ad Iamblichum: ἡμεῖς γὰρ τοῦ πλείστου τὸ εἶδος αἰσυγκαθόμεθα τοῦ γοργοστάτου ὥρᾳ τὸ ἀνάκλημα. τὸ ὑδμαῦ συμφορούτε. vide Bud.

Ἀνάκλησις, ως ἡ, reuocatio, inuocatio, imploratio, compellatio, receptus, appellatio, vocatio. ἀνάκλησιν ἐσθίμενε, receptui cecinit. Plutarchus in Fabio, τὸ σάλπιγξ σημεῖον ἀνάκλησιν, tuba receptui canens. Ita etiam vocatur locus quidam in naui, Hesychius.

Ἀνακλητικὸς ὁ, ἡ, excitans, euocans. reuocandi vim habens. Plutar. in Lycurg. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ἀρετήν, orationes ad concordiam reuocantes. Diosc. lib. 3. ἀνακλητικὸς τῆς κατωφερείας, sopitos excitans. Ibidem. ὄρεξις ἀνακλητική, appetentiam cibi euocans, excitans. τὸ ἀνακλητικὸν ἀκούστης, vbi receptui cani audiuiſſet, Plut. in Problem. Idem, ἀνακλητικὸν τῆς μνήμης, signum receptui datum est)

est, receptui cecinerunt.

Ἀνάκλιντος, ὁ. reclinatus Horat. reclivis Ouid.

Ἀνακλίνομαι, διὰ τῆς μ, peruersè. ἀμαπαύω, apud Homerum & Herodot. διαστέλλω. διακλύζω. ἀναπαύω.

Ἀνακλίνομαι, discumbo, & recumbo. Plin. Sec. & Martial. pro κατακλίνομαι vt Matth. cap. 8. ἀνακλιθήσονται μετ' Ἀβραὰμ. Ἀνακλιθῆναι τοῦ ἐσθίειν. incumbentes, Homer. Odyss. Ἀνακλιθεὶς τοῦ δεξιοῦ. dextro lateri incubat.

Ἀνακλιντήριον, τὸ. accubitum, lectulus super quo quiescimus interdiu, qualia celebrantur Florentiæ Tuscanica. & apud Lampridium Heliog. Accubatorib. aliis Stibadiadicuntur, & accubita. Spartianus in Ceionio Commodo: nam lectum eminentibus quatuor anaclinteriis fecerat minuto reticulo vndique inclusum.

Ἀνάκλιτος, non dicunt Attici, sed ἀδιάκλιτος, ait Phrynicus, vide suo loco. & Pollucem lib. 6.

Ἀνακλίνω, reclino, hoc est, facio declinare & discumbere, refupino, me submitto. Lucian. de luctu. ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνα. cubito innixus. ἀνακλιθέντες, incumbentes. Homer. Odyss. Ἀνακλίναι γέφυς, i. ἀπὸ τῆς ὄχθης, explicare, ἀπὸ τῆς γῆς, expandere, extendere, laxare, inducere. ἀνακλινεῖσθαι δὲ καὶ ἀλλήλοις αὐτὸν ὧν τῇ φάτνῃ. eum in præsepe reclinauit.

Ἀνάκλισις, ως, ἡ, discubitus, accubatio. Cic. accubatus. Plin. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Hesych. expon. etiam surrectio è somno apud Plut.

Ἀνακλιτικὸς, ὸν. ὁ. inclinatus, vel discubitorius, vt apud Plinium, discubitorius lectus.

Ἀνάκλιτος, reclinatorius. vnde δρῦς Θ' ἀνάκλιτος, apud Plutarch. in Romulo.

Ἀνακλύζω, μ. σω, abluo. Apollon. 2. Argon. ἀνακλύζουσιν ὕσσωπα δόοι.

Ἀνακλώθω, filum retorqueo, inuolutos fusos reuoluo atque explico. Item de Parca dictum retracto mutando fatum. apud Luc. τὰ μὲν ἀφροδίτῃ νέα κλώθουσιν ἀνακλῶσιν δ'.

Ἀνακογχυλίσω, gargizare, os vel fauces colluere apud Platon. in conuiuio. Suid ἀνακογχυλισμὸς. ἀναγαργαρισμὸς, vel ἀναγαργάρισις. Hesych. Pollux lib. 6. ὁ μὲν τὰ ἀναγαργαρισθέντων λίγουσιν, ἀνακογχυλισμὸν ἕλεγον, τὸ ἀκαλύπτως τῷ φαρυγγι. Dicitúrque ἀνακογχυλίσειν ἡμᾶς ἀνακογχυλίσειν τὸ ὕδωρ, ἢ τὸ ὄξος. Hinc ἀνακογχυλιασμὸς Platon. & Athen. id est joris colluio, gargarizatus & gargarizatio. Plin.

Ἀνακογχυλισμὸς, ὁ. idem quod ἀνακογχυλιασμὸς supra. Ægineta, lib. 3. cap. 18. ὀφελεῖ δ' ἀνακογχυλισμὸς διὰ τοῦ ὄριμίου.

Ἀνακοινόω, μ. σω. communico.

Ἀνακοινόω, μ. ῶσω, consulo aliquem. Xenophon, ἀνακοινῶσαι τοῖς θεοῖς τὰ περὶτῆς ἐκείνου ἐπιμελείας. vt de itinere consulere. Idem, ἀνακοινωσάμενοι συνεκρίνετο τοῖς θεοῖς τὰ περὶτῆς ἐκείνου ἐπιμελείας. Isoc. τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπουσι καὶ συμβουλεύουσιν ἀνακοινοῦμαι. quæ vbi igitur tutò possunt, velut occultanda communica. Idem βέλτιον δὲ ποιῆσαι ἐμοὶ ἀνακοινώσασθαι, vis cum amicorum quibusdam communicare. Aristoph. νῦν βουλεύομαι ἀνακοινώσασθαι τι τῷ ἐμῷ ἑταίρῳ. Plat. epist. 7. ἐθέλεις πείθεσθαί μοι καὶ ἀνακοινοῦσθαι, parere vult in his de quibus petit consilium. Dicitur & ἀνακοινώμαι σοι τὰ ἐμὰ. impertio tibi mea. Sic Isocrat. communico tecum mea. Plutarc. in Thesco, ἀνακοινοῦσθαι πατρὶ τὰ περὶ θαλάμου. Dei responsum Pittheo communicauit, dicitur etiam ἀνακοινούμενος μοῦ τοῖς φίλοις.

Ἀνακοὶ. Castor & Pollux, οἱ διόσκουροι, ἀνακες. Varr. ita dicti ab ἀνάκτορες, i. imperare, vel ab ἀνακὸς, i. humanè, quòd se tales erga Atheu. præstiterint.

Ἀνάκοιλος, ὁ, ἡ, ὁ, cauus, κοῖλος.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo.

Ἀνακοινόω, ῶσω, ἡ, communicatio, genus figuræ.

Ἀνακομιστέον, admiistro, Homer. μεμφόμην ἀνακομιστέοντα, i. διακονοῦντα, ἀνα μεμφόμην ὑπηρετοῦντα.

Ἀνακολάω, μ. ήσω, π. ησα, replico. ἀνακολᾶ τε γυῖα, pilos replicat; vel glutinat, vel reclinat. ἀνακολᾶ δὲ βλεφάρων significat lentore quodam glutinari, aut naturæ vi fluentia firmare & retinere vnde

Ἀνακόλουθα ὀδόντων, quasi agglutinamentum quod compescit distillationes, glutinis: modo fronti additum. Diosc. lib. 1. c. 153. ἀνακόλουθα δὲ τοῖς ὑπερκινοῦσι, Hermol. hernias interanei procidentis reclinat. Ruel. herniam prolapsu intestini erumpentem repellit. Marcel. ad continendos intestinorum ramices additur. Vide Ægineam lib. 7. cap. 16.

Ἀνακόλουσις, εως, ἡ, replicatio, glutioatio.

Ἀνακόλουθος, ὁ. inconsequens. Grammaticis, ἀνακόλουθόν est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὴ & non sequatur ϛ. Eraſm.

Ἀνακολυμβῶσι φῶκες οἱ ποιηταί, Theoph. lib. 4 hiſt. plant. cap. 7. i. algam spongiam efferunt vrinando.

Ἀνακομιδὴ, reditus, vltrò citróque commeatio, recuperatio, retrorsum commeatus, receptio apud Demosthen. recessus, ἀναγωγὴ, ὑπάνοδος.

Ἀνακομίζομαι, recipio, recupero, Xenoph. ἵππους ὅπως ἀνακομίσῃ, vt recuperet curas retro traiicio, subducho, surſum importo, aſporto, reporto. Item redeo, reuertor. Item recreor, & animum recipio à deliquio, apud Galenum. vude apud eundem, ἐκ νόσων ἀνακομιζομένοις, ex morbis euadere seu conualescere, Plut. in Publ. ἀνακομισθεὶς εἰς τὴν μάχην, è prælio reportatus est. Idem in Fabio, ἀνέρρωτο ἀνακομιζόμενος, viros recipit & redimit. Idem in Theseo, ἀνακομισθεὶς τὴν βασιλείαν, regnum recuperant. est præterea ἀνακομίζομαι refero, reddo, restituo, Polybius: ἀποδίδωσι τὴν πόλιν τοῖς ἀνακομιζομένοις τοὺς ὁμήρους.

Ἀνακομίζω, infero, induco, reporto, refero, tollo, Item θεραπεύω, curo, medelam adhibeo, conualesco, recreo, deporto, apud Herodian. vide ἀνακομίζομαι, ούσης, ἡ, reficiens.

Ἀνακομιδὴ, ἀνάφορα, Suid. forſan pro iterum como seu repullulo.

Ἀνακονέω, fabuloluere Hel. ἀνακρούειν.

Ἀνακοντίζω, eiaculor, emico, ἀπρόσκοπος καὶ ἀφρόντιστος.

Ἀνάκοπος, ὁ, ἡ, impedimentum: repercussus, vel repercussio Senecæ. ἀνάκοπτο, reciprocatio. Aristot. de mundo. ἡ κίνησις τοῦ ὄθνείου, ποτὲ μὲν ἀνακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ, ποτὲ δὲ ἀφιεμένη. i. vndarum excursiones interdum reciprocantes, interdum eluuie retrò non recurrente: & ἀνακοπὴ, idem quod ἀνάκρουσις, inhibitio.

Ἀνακόπτομαι, impedior, proprie quum res cœpta interrumpitur. Lucian. in Nigrino, ὀξέως ἀνέκοπτόν τε καὶ ἀνεκόπτομεν, excidebam & retundebar seu impediebar. ἀνακοπτὸς τὰς ὄψεις, luminibus captus.

Ἀνακόπτω, μ. ὄψω, ω. ψα, arceo, propulso, impedio, obsteruo, inhibeo, ὀπίσω, retundo reprimo, percutio, contundo, vt ἀνακόπτει τὸ ῥεῦμα, Gregor. id est, retrò fluctum inhibere. Aratus de remigatione dixit, τῇ δ' αὖτ' ἐκ πάσῃ ἀνακόπτει Νάϊς. Com. ἀνέρρωσε εἰς τὸ ὄπισθεν: inhibet iam nauita remos, dixit Germanicus Bassus: ve illud sit ὑπὸχὴ Lucian. in Alexand. ὅτου μὴ ἀνακόπτων τὸ ὄργανον, ϛ ἀπτόμενος μόνον, atque ita quidem ab iracundia desisti. ἀνακόπτειν τὸν ὀφθαλμοῖς, est oculos eludere, & cernere. ἀνακόπτεσθαι τὸ ἐμὸν, ceiundo seu interpello tuum impetum, Bud. in epist. i. Πάνυ δεινὸν ἀνακόπτειν τὸν πλοῦν σοφιστὴν, ἢ τὸν ἄνεμον ὑβρίζοντα, ἢ τὸν ἐμὸν ἀγῶνα πολλὰ βίᾳ καὶ ὑπὸ πλήγης ἀνακοπτόμενον, de oleo loquitur cui quæ desistatc.

Ἀνακος, non indigens medela.

Ἀνακουσίζω, non audio, non obedio, obaudio, audire me dissimulo, dicto audiens esse nolo.

Ἀνάκυκ-Θ-, quasi inaculeſtabilis.

Ἀνακυκλίζω, sublenio, alleuo, attrollo, in sublime tollo, extollo, eleuo. ἀνακυκλῶ δὲ ῥοδῶν, Sophoc. i. ἀνακλάζω.

Ἀνακυλίσις, εως, ἡ, alleuatio, & alleuamentum. Cic.

Ἀνακύλω, ι πανίλω.

Ἀνακορδύλιον, ὸ.

Ἀνακορδύλος, vibro.

Ἀνακορδύλω, mouco, σείω, σαλεύω.

Ἀνακορύσσω μ. ξω, μὲν ἀνακόρυκτα αὖ, ἐ ἀνέκορυτ, exclamo, succlamo, clamito, acclamo, vocem tollo, reclamo, proclamo. ἀνακορύσσεσαι πᾶς ὁ λαὸς, vociferetur omnis populus, cap. 5. Iosue. ἀνακεκορυθμένοι, ibidem. vtitur & Marcus cap. 1. Plutarch. περὶ ἀφροσύνης ἀνακεκορύσθαι, ἐν ἀθυμίαις εἶναι.

Ἀνακορύσσω, permixus, ab ἀνακορύνω.

Ἀνάκρασις, εως, ἡ, temperatio. ἀνακρασις ἡ κοινωνία, τέμπερατιο & communicatio.

Ἀνακράνιος, ὁ, ἡ, robustus, præsertim circa caput.

Ἀνακρέμνος, totis viribus, omni diligentia, ἀνὰ κράτος, ὅπως πλεῖστος.

Ἀνακρίσιμος, vociferatio: qua voce vsus est Epicurus, reprehendi-túrque à Cleomede lib. 2.

Ἀνακρίνομαι, sono, loquor, in Epigram.

Ἀνακρίμνω, μ. ῶ, suspensus, & ἀνακρεμὴς, pendens, ab ἀνακρέμαμαι. Herodot. ἀνακρίνασαι ἐς ἀκρότομον, in arce suspenderunt. Æschin. ἀνακρεμάσαι δὲ τὸν ὕπνον, ipe suspendens.

Ἀνακρεμαστοὶ, οἱ, suspendentes.

Ἀνακρεμνάω, ῶ pendo.

Ἀνακρίνω, ῖνῶ, ὁ, Anacreon, vnus ex nouem poetis lyricis.

Ἀνάκρισις, ἡ. ἀνάκρισις.

Ἀνακρίνω, ἀνακρίνομαι, discutio, discerno, scrutor, æstimo, definio, examino, recenseo, indago, interrogo, agito quæstionem, scisciror, exquiro, percontor, ficio periculum, iudico, iudicium constituo, diiquiro, cognosco, altercor, inquiro, excito. Actor. cap. 17. ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς, εἰ ἔχει ταῦτα οὕτω. scrutantes scripturas, an hæc ita se haberent. πολλὰ μὲν ἀνακρίνει, multa à me scisciturus. ἀνακρινοῦμεν, deferens accusans, interrogatus. Plato νόμ. ε, τὸ τοῦ πολλοῦ ἀκριβῶς ἀνακρίνειν ἀφεῖς τῷ ἀμεριμνότατος ζῆν μέτριος, percontationes facere: apud eundem νόμ. θ. de iudicibus, ἀνακρίνωσι, rem diligenter inquirentes. Plutarchus in Romulo. αὐτὸς ἀνακρίνων ὅσους εἶδε, rogauit quis esset. Idem in Theseo, τὰ ὑπὸ ἀνακρίσεως ἁλόντα, filium appellans amplexus est. Aliquando hæc significatio forensis est, ita vt, quemadmodum Latinis Quærere, sit pro informationem facere & legibus vindicare. Plutarchus de Augusto, γραφόμενον τινὰ ἐπὶ ἀνακρίσει ὑπὸ τοῦ ἀρίστου γλωσσῶν, ἢ τινὰ ἐπὶ καλάζει ὑπὸ ἐλόντος, cum lege Iunx ster de reis, quonam modo habenda sit quæstio, qualique animaduersione in conuictos vindicandum esset. In summa, ἀνακρίνω, verbum est Atticorum, & significat, πάντα τὰ ὑπόνοια. ἢ ἀπιστοῦ. ἢ ὕβριζε, βασανίζω, ἢ δυναμένου, ἐλέγχω. Isocrat. πάντα τὰ ἐπὶ ἀνακρίσεως τοῖς ἡδονῆς, ἀνακρίνει, res seruas & honestas metui voluptarius.

Ανάκρισις, ως, disquisitio, examen, percontatio, inquisitio, indagatio, re-ſponſio, dicta ſententia. Plat. τὴν τ ἄδω & δίκην ἀνάκρισιν ποιῆν μὴ πλείω ἢ ἀπὸ δίκαιον ἐν τοῖς ἀνακρίσεσι φέρηται, in cauſorum diſquiſitionibus. Inter-rogatio teſtium, & quæſtio de aliquo facto habita, ſpecuſtatio accuſatoris & interrogatio, quam ὁ ἀρχων facit de his quæſtio reorum, ſiue id per tormenta fiebat, ſiue ſine tormentis. Hinc etiam hoc nomine elogia vocabantur, 1. teſtimonia, opera & informationes vocant, quæ cum reo mittebantur. Sic in Act. cap 25. Feſtus præſes ait de ἀνάκρισιν de Paulo facturum, eáque denium facta, ad Cæſarem Paulum mitturum cum elogio: ὅτι φησὶν (inquit) ἐπ ἀνακρίσεως γενομένης οὐ τι γραῖμα. Abſurdum enim viſum eſt (inquit) hominem cauſam ex vinculis dicturum mittere, & crimina contra eum teſtita præterm ittere, Budæus Comment.

Ανακρίτικός, ὸν, interrogatiuus.

Ανακροτέω, ῶ, applaudo, edo plauſus, ὑπαρῶ, ὑμνῶ.

Ανακτασία, παμβίαι ἔδοξε δὲ τῇ σφῶν.

Ανάκτησις, εως, ἡ, receptus, reuocatio quæ ſit claſſicis bellicis, præludium, cantus. Thucyd. τῶν γὰ ἀνάκρισιν ἐν ἔσεῖς αὐτοὶς ἐκέλευσμένοι ἐκ ἔσεῖς ἐκ ἔλαβον, non enim licuerum, ploium nauibus ictu aduerſariorum repulſis, regredi retrorſum ad iactum iteranduſ, aliò, niſi terram verſus. Idem, ἀνακρούσας ἐκ ἔσης αὐτοὶς ἐς λιμένα, quum non liceret ipſis in portum retrocedere, ſeu reſilire.

Ανακρίω, ἡ ἀνακρόμαι, inhibeo, reſilio, torqueo, reuoco, vt ἀνακρίειν ἵππον, retinere equum: retorqueo, pulſo, impello, cogo, vigeo. excuto, agito, retracto. ἀνακρούεται, ceſſim eunt, à complexu nauium reſiliunt. ἀνακρίειν τὸν δίσκον, torqueo diſcum. Philoſtratus. Herodotus, ἀνεκρούετο ἔπὶ πρύμνην ἡ ἄκατος πάντῃ, inhibebant remos, ceſſimque ibant. ἀνακρούσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω, currum retrahere, i. retrò egere. Plutarch. in Alcibiade. Item præludo, præludium carmioris facio, præfari, prooemio vti.

Ανακτάομαι, recupero, redipiſcor, Plaut. refocillo, reſicio, concilio, fruor, mihi adiungo, recipio, reſtituo, reconcilio, recreo, inſtauro, me in meum ius aſſero, reparo. εἰ μὲ ἀνακτήσασθαι ἀρχὴ ἡ ἀρχὴν, niſi imperium recuperaret, Ariſtot. 2. Oecon. ἀνακτᾶσθαι τὴν τοῦ πολίτας, ſibi ciues conciliauit. Ἀνακτᾶζ ἀπ ἀρχῆς κτᾶζ λόγος ἡ φαμήλοις τ ἀδένυτα βίον ἔχειν ποιεῖ Thucydid. pro θεραπεύειν vſurpauit.

Ανακτίζω, deducendum eſt, ab ἀνάγω, referendum eſt.

Ανακτες, δι, reges, regij, ſili, Cæſares, vel regum fratres. Ariſtot. de Cypriorum politia: κρατοῦσι τῆ ἡ ἐκ ἀρχῆ ἐξ ἀδελφοῦ τὸν βασιλέως, ἀεὶ τὸν ἀδελφὸν ἡ γνωρίμου, ἄπαιδα. Et ἀνάκτορες pro τὰ ἱερὰ vel βασίλεια hinc quæ ἀνάκτορα, i. θεσπέσια.

Ανάκτησις, reconciliatio, recreatio.

Ανακτητικός, ὴ, excitans, reuocans. Dioſcorides libro quinto, capite 10. ἀνακτητικὸς σφηνάβῃ, pulſus reuocans, excitans. Idem libro 2. ἀνακτητικὸς λεπτοῦ θυμίδος, defectum animi reſtituens, emendans, reuocans.

Ανακτίζω, renouo, reædifico, turſum creo, reformo, Nazanz.

Ανακτικός, ὴ, regius, regalis, in Epigramm. ἀνακτορίοις ἐν δόκοις, regalis ſedis, ibidem, ἀνακτορίοις ἐχθροῖ, regio inimico.

Ανακτορέω, ας, ῶ, guberno, dominium, regimen, imperium. Hom. Odyſſ. 6. vt exponit Ariſtarchus & Didymus, adiectumè dixit, ἀλλ ὑμεῖς ἀνακτορίοιτε ἐπὶ δῆμ, αὐτὰ δὲ θεσπεσίαις, heriles ſues ſequatur. ἱερὸν ἀνακτόριον, templum Anactorium. Herodot.

Ανακτόριον, ου, τὸ, Artemiſia, herba, ψ ἀνακτόρια, apud Dioſcor.

Ανάκτορον, templum, palatium, ædes, delubrum, locus vbi redduntur oracula: templi adytum, apud Euripidem pro ſtrua. ἀνάκτορον ἀνάκτορος ἐπὶ δῶμ. Demoſth pro Corona. ἐπὶ ἀνάκτορον ἐκ ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ἀλλ ἐπὶ τὸ θέατρον. Athæneus lib. 6: μὴ ἀναίδιμῆν τὸν σημοὶ ἀνάκτορον τῶν ἐκεῖ κυλινδομένων.

Ανάκτωρ, ορος, rex, imperator, in Epigram.

Ανακύϊσκω, abortum facit. ἀμβλώσκω. Ariſtot. Animal. lib. 6. cap. 19. de ouibus: ἀπ ὑδὲν χρόνου μᾶ ἢ ἐχέσαν ἀνακύϊσκει, & ſi à coitu imber acceſſerit, abortum infert.

Ανακυνάω, permiſceo, agito, Ariſtoph. in Pluto, τὰ φάρμακ ἀνακυνᾶσα ἢ μίγνυσα &c.

Ανακυλίω, eſt mente reuoluere, iterare, repetere, reuoluere, rotare. ἀνακυλιομένη ἐπτορεὰ, apud Hermogenem, vſitata & trita, circulatoria.

Ανακύκλησις, circuitus.

Ανακυκλόω, proprie circumcioqo vel ſimpl. cingo, repeto, inculco, εἰ ἀγῶ.

Ανακύκλωσις, per circuitum regreſſio, circulatim redditio, circunductio, circumlatio, circulatio, circinatio, Vitr. Polybius in Epi. πολιτείων ἀνακύκλωσις politiarum circulatoria mutatio atque varietas: recurſus.

Ανακυλίω μ ἰσω. ω ικ. replico reuoluo, ſurſum voluo, Lucian. de luctu. λίθος ἀνακυλίόμενος.

Ανακυμβαλέω, cum ſonitu cuertor, ἀνακροτέω, ἀνατρέπομαι, reſulto, ἀνάπτω δ. turſum deorſumque me voluo, Euſtath. Iliad. 6.

Ανακωτεύω, ſtertere, ἀγορεύω, Varin.

Ανακύπτω, ſuſpicio, reſpicio, ſurſum eleuato capite aſpicio, & oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſoleut, exiſto, emergo, emico, vndis extò à tenebris emico. ἀνακύπτω μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, ſublato paulum capite ſurſum aſpicio, os attollo. ἀνακύπτει πίνων, collum quum bibit reſpirat, Ariſtoteles libro 9. Animal. ἀνακύπτουσες τὸν ὄλον. faciem ſoli obiicio, Gaza. Chry oſtom. ἀνάκυ ψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τὸν ἥλιον, caput erexi à ſeculoribus curis. Vide, pro ſpe erigi animóque recreari apud Xenophontem & Herodotum. Nicander in Theriacis de teſtudine marina: τὸν ἀκαυπάθητον κεφαλὴν ὑπὸ δυσὶν πρέξαι. Interpres, ὑπῖον ποιήσας ἡ ὑπερῴας ὑπὸ τὸν τ κεφαλὴν αὐτὸς, eius capite retorto & reſpinato.

Ανακυπτάω, hinſtire, ſubſultare, ἀπατηθῆναι. ἀνακυπτάω ἡ ἀναπηδάω. Heſych.

Ανακυφόω, Hippocr. ἐξ ἀνακυφοῦσθαι, medico præcipitur μηκέτι ἐξ ἀνακυφόσθαι, ſi quatuor aqua authoritatis. lib. 1. ἐπὶ ἀνακυφοῦσθαι, vocat ἀφοσυμῆσαι, ve ſuo loco à nobis admonitum.

Ανακωδώνιον. expon. Heſych. ὑπόδυσιον.

Ανακωνίω, deploro, defleo.

Ανάκωλος χιτωνίσκος, ſi cuiuſmodi tunica, Plutarchus de Virtutibus mulier.

Ανακωλύω, arceo.

Ανακωμῴδω, decauto, comicè dico, vel comicè taxo.

Ανακῶς, ionicè, prudenter, diligenter, ſedulò, φιλοπόνως, ὁλομελῶς, πεφροντισμένως, πεφυλαγμένως. Herodot. ἀνακῶς ἡ ἔχειν τῷ πορεύεσθαι, cæterum curauiſſe vt nauias haberet, &c. ἀνακῶς ἡ ἔχω αὐτῷ, apud Thucy. eos obtiuo. ἀνακῶς, i. cautè, περιτικῶς, ἡ φιλακτικῶς, apud Hippoc. Galen. & regiè ac magnificè βασιλικῶς.

Ανακωχεύω ἡ ἀνακωχίζω, apud Sophoclem eſt currum retrahere, retinere atque inhibere, vel etiam ſuſtibuminare, κατασχεῖν. Eſt etiam ſummiſſis & lectis velis in alto fluctuare imminente tempeſtate, nauem vtrinque diſtinentibus anchoris ne nimium agitetur. τὸ πολλῷ χειμῶνι ὄντος, συρείλατας τὰ ὀθόνια σωλῆνι μὴ διαφερομένης πνεύματι· νεὶ μετιόντος κρατῆσαι τὰς ναῦς, in alto ſtare ad anchoras, Cæſar. ſignificatque ignaue ſiue ignauiter & ſegniter pugnare. ὥσθ τὸ ἔχειν αὖθ τὰς ἀκοὰς, διὰ θυμοῦ ἡ ἀμελείᾳ τὸ πολέμ. ἀφέχεσθαι, odiſſere, propriéque de naui cum ſtatione relicta & porsa in alium retrahitur, ne tempeſtas affligat, & allidat ſcopulis.

Ανακωχή, ἡς, ἡ, induciæ, requies, laxamentum, ſpatium Galen. apud Hippocr. ἀνακωχὴ intermiſſio, dilatio, ἀναπαύλας, ἀναπαυλὴ ἡ ἄφεσις κακῶν ἀναπαυλὴ τοῦ πολέμου, belli ceſſatio & intermiſſio, pax ſequeſtra. ἀνακωχὴ τῶν πάνυ τὰς ἀκοὰς ἔχειν, quod telorum cuſpides erectas habent.

Αναλαμβάνω, reficio, recupero, refouco, reuoco, iterum ſuſcito, reſpiro, reparo me, emendo, me recreo, rependo iacturam, damnum farcio, vt ἀναλαμβάνειν τὸ ἀνδρεῖον, reparare vires & copias. ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, id eſt redire, in integrum ſe reſtituere, in gradum ſe reponere, Demoſt & ἀναλαμβάνοντες ſiue ἀναλαμβανόμενος, qui ex morbo conualeſcunt, hoc eſt. ἀναλαμβάνω μῆνα ἐν τ νόσῳ, ἀναβάντες ὑπὸ τ ἀδυνάτας διαβάντες, quum vires ſuas corpus colligere incipit. Plat. epiſt. 8. βουλόμενοι ἀναλαβεῖν τὰλιν τ ἀρχὴν, voleutibus dominationem recipere. dicitur & ibidé, ἐλεῖν πάλιν. Plutarch. in Pericl. ἀναλαμβάνειν εἰς τὰς περίοδος στρατιᾶς, milites ad ſuppleti das triremes, excipiens. Idem in Lycurgo, σῶμα ἀσθενῶσιν ἀναλαβεῖν ἡ θεραπεῦσαι σπουδάσαι. Solonem Athenienſibus reſtituiſſe Salaminem, quam amiſerant. Idem in Camillo, ὥσπ κρὸς πολίτας ὁδὲ ἀνεκοπῆτες αὐτὸ nondum compoſitis, nec ad ſe reuerſis, qui nodum animos collegerunt. Idem in Pericl. ἀναλαμβάνει τὸν πάντας ὑπὸ χρήμασι, pauperes pecunia delinit. Ibidem, ἀναπαυομένης χορηγίαν τοῦ πολέμ. ἀναλαμβάνει, animos multitudinis pecuniarum diſtributione leniuit. Dioſcor. lib 5. cap. 27. ἀναλαμβάνει τοῦ ἀστοῦ, recreat inſtimos. ἀναλαβεῖν πένθωσιν, periculum ſubire, Herodo. idem ἀναλαβεῖν ὑπὸ τοῦτο ἡ ἀγῶνα, deleuit culpam ſibi obiectã, ἀναλαμβάνειν τὰν ἀρχὴν, probrum & infamiam leuare: partum dedecus alio ſpecioſo facto abſtergere. Appianus in Iber. ἀναλαμβάνει τὰ ἐπαφορῶντα ὑπ ἀρχῆς τὸ ἀγωνίᾳ ἀναλαβεῖν. ἀναλαμβάνει ἐμαυτὸν ὑπὸ τ νόσου, à morbo reſpiro, Thucydides. Ponitur aliquando pro conſtringo, colligo, cogo, Lucianus, ἀναλαμβάνειν τῷ μίτρᾳ βοστρύχους, capillos mitra recipiens, colligens & inuoluens. Vnde & medicis in ſuis compoſitionibus hoc verbo vti ſolent, cum ſcilicet res contuſæ aliquo liquore coguntur, id eſt (vt Latini dicunt) excipiuntur. Dioſcorides, ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, in paſtillos cogitur, fingitur, conformatur in paſtillos, lib. 1 cap. 134. Idem lib. 3. c. p. 154. ἀναλαμβάνοντες εἰς τροχίσκους, digerentes in paſtillos, conformantes in paſtillos. Plutarchus de milite diſperſo, τὸν στρατιώτας ἀναλαμβάνειν κρυπτῶν. Aliquando pro reſumo, repeto, itero, iterum dico. Plato in Apologia Socratis, ἀναλέξωμαι δὲ αὖθις τὸ ἀκατηρρέτα. ἀναλυπῆσαι ἐς μνήμην, memoria repetere oportet, Idem de Legibus. Aliquando pro epulo excipio, comiter excipio. Aliquando pro retracto, retineo, vt ἀναλαμβάνειν ἵππον, equum fræno ſiſtere & coercere. Vnde & αὐτὸ τὸ ὑπομένειν συσχεῖσθαι ἑαυτὸν, id eſt, reprehendere & ſe emendare. Aliquando pro aliquem in domum admittere, & penes ſe habere: vt apud Æſch. & ἀναλαμβάνειν εἰς τὸ γῆδε, i. agnoſci à patre, & in domum deducini quod poſt correctionem Athenienſes facere ſolebant. ἀναλαμβάνειν φιλοσόφως, accipere humā-

humaniter, Plutarch. φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανεν, benignè omnes recipiebat. ἀνελαμβάνειν τινὰ χρημάτων, Plutar. proehlamydem assumere ac indutre. ἀνελαμβάνειν σφόδρα τινα, Lucian. [ersonam repræsentare. Plutarch. in Othone. ἀνελάμβανεν οἱ πόλεις ἡ παρακλητικὴ σὺν συναγωγαῖς, &c. in vrbem recepit, ac consolatus est colle-os.

Ἀνελάμπω, reiplendeo, relucco, refulgeo, illustro, inflamor. Xeno.

Ἀνάλγησις, ὁ, ἡ, sine dolore, doloris expers.

Ἀναλγησιαστὸς, doloris vacuitas, stoliditas, duritia. stultitia. Plutar. in Publicola, εἰς ἀναλγησιαστὸν ἔρρωτο ἡ ψυχὴ, doloris sensum animo eripuit. stupiditas, ἀναισθησία.

Ἀνάλγησις, ἡ, indolentia, & stultitia, ἀναισθησία. Id propriè vitium est, quum quis vacat dolore & sensu tui mali, & ob id stupens in omne vitium fertur.

Ἀνάλγητος, ὁ, ἡ, carés dolore, stupidus, hebes, qui mala boni consulit, & indignationem rei non sentit: & qui ita dedoluit, Latinè dicitur deferbuisse. Sophocles. ὦ μοι ἀνάλγητον δικαίως ὄμμα τοῦ πάλαι ἀστυνόμου ἔρρει, 1. ἀσυμπαθὲς, nullum dolorem & affectum sentientium. ἀνάλγητος, qui mala & dolorem non sentit, vt ebrius, vt amens nihil timet, & si quid ratio ostendit esse metuendum, vt terræ motum, fluctum, periculum, quod honestè fugere possis. Streb. in 2. Eth. πάσης ἀναλγήτου, dolor tantus, vt sensum fugiat, Eurip. ὦ ἀνάλγητ' ὄντως, qui non minus animo sunt exulcerato. ἀνάλγητος τοῦ ὀδύνασθαι, qui dentibus est eiusmodi, vt dolere non queat. Lucian. ἀνάλγητοι δὴ τὼ ὀσφύω, non dolent ei lumbi.

Ἀνάλγητος, inhumaniter. ἀνάγκαια ὄντες. Sophoc. μὴ πλὴν ἀξιωθῶ θ' ἁγνὸν ἀναγνῶναι βακεῖ, ne sustineas insepultum tam crudeliter eiicere.

Ἀναλδαίνω, augeo. & ἀναλδῆσαι. Nonnus, ἔτι ἀναλδαίνετο κεφαλὴ, & c. vide Ἀλδαίνω.

Ἀναλδία, Aduerb. pro ἀναλδέως, id est, sine augmento, ἀναυξήτως. De plantis dicitur quæ humore alimentóque destitutæ non assurgunt nec crescunt. Aratus, φυτὰ καὶ ἀβλάστη ἀναλδέα φυλιάδεσσι: Arbores fillunt sine incremento frondesscentes. Vide Ἀλδαίνω.

Ἀναλδής, siue ἀναλθὴς, ἀ πρηγὸν ἀέκυξις, Hippoc.

Ἀνακαίνω, contero.

Ἀνακάρσομαι, ὁ, decerpo, colligo sparsa & effusa, relego. Vnde ponitur aliquando pro legere, ἀνακρατήσειν, διέρχεσθαι. Significat & oculis percurrere, vt ἀνακάρσῃς τὰς βίβλους. Plutarch. in Lycurgo, ἀνακάρσομαι τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῆς βασιλικῆς ἀνάπαυσης, tempus lupputo ex illorum successionibus qui regnarunt. Nazanz. τὴν σαυτοῦ ἀνακαρσάμενος, per te ipse legens. Aristot. lib. 9. Anim. ἀνακάρπτεται τῇ γλώττῃ σὺν σκώληκας, vermes sua lingua recipit. l. 2. Machabæorum, ἀνακαρξάμενος ἐαυτῶν, vbi se collegisset.

Ἀνακάρω, excipio, sublego, lego, deligo, colligo. Philo de mundo dixi, ἀνακάρων τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, omnia ad se colligere.

Ἀνακάσιμος, ον, ὁ, ἡ, immitis.

Ἀνακάτεχω, lambo, delingo.

Ἀνάκλαστα, τὰ, reliquiæ sub mensa. Martialis, Colligere longa turpè nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerunt: sic dicta quod colligi debeant, ἀνακλᾶσθαι. Cælius lib. 7. cap. 52.

Ἀνακλεῖδες, dicuntur quibus ὀ xylino limo vel quauis materia tanqua n pulullis constipant scapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores possint. Cæl. ibidem. Ouid 3. de arte: Conueniunt tenues scapulis analectides altis: Augustum circa fascia pectus eat. Potius legendum ometides ab ὦμος: vt sint humerales vel scapulares fasciæ, quarum vsus ad disimulandam scapularum altitudinem.

Ἀνάκλεκτος, collectus, quo vocabulo Seneca vsus pro libro collectaneorum. Appellat idem ἀνακλιτὰς, grammaticos, qui lectione multa exercitati, memoria tunt firmissima, vt quicquid vsquam legerint vel audierint, ferè habeant in numerato. δεῖ τὸν ἀκολάστην, quod significat ἀκμαιόβιόλως ἔχειν πρὸς ἀγωγὴν, id est, firmiter tenere ac concipere. Cæl. ibidem & Bud. Comm.

Ἀνακλεῖδες, deligens.

Ἀνάκλιμα, ατος, τὸ, fides, firmamentum, altitudo, sublimitas, ὕψωμα, στήριγμα. Ecclesiast. cap. 50. ἀνάκλιμα ὑψηλὸν τῇ ἐπισυναγωγῇ τοῦ πολέμου, instauratum ciuitatem. Est & pars hepatis, Hesych.

Ἀνακλιμπὸν, emula, ἀκτὶς ἐμπεσοῦσα ἔρεσσι, genus vasculi ad aquam gestandam in sacrificiis, vide Iosephum de antiquit. in supellectili templi Solomonis.

Ἀνακλητὸς, assumendus.

Ἀνακλητικὸν φάρμακον, quæ recreandis defectis composita sunt: vnde διαιτᾶν ἀνακλητικῶς τὸ σῶμα τινος, apud Gal. i. victum præscribere restituendis viribus. Et ἀγωγὴ ἀνακλητικὴ, educatio & nutritio, vires refocillans & restaurans, ab ἀνακαλεῖσθαι, quod est reparare vires, Bud. Comment. fic & ἀνακλητικὴ δίαιτα. apud eund. in epist. viuendi ratio, aut habitatio, recreatoria, aut refocillatoria, i. viribus reparandis & refocillandis apta & efficax.

Ἀνακλύσμα, ατος, τὸ, Hesych. euertere.

Ἀνάκλυσις, εως, ἡ, recuperatio, refectio, & reparatio virium à morbo, ἀνάρρωσις, receptio, instauratio, emendatio, διόρθωσις, collectio, congestio. ἀνάκλυσις ἡ ῥώσεως διόλωσι, virium recreationem & robur desyderantes, Dioscor. lib. 7. c. 1. ἀνάκλυσις μεθημάτων, assumptio, & perceptio disciplinarum. ἀνάκλυσις assumptio: sic Nazan. pro, receptione Christi in cœlum. Lucæ cap. 9. γενέσθαι τὸ συμπληρῶσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ: Interp. quum aduen isset tempus quo sursum reciperetur. Plut. in Publicola. pro recuperatione, ἀνάκλυσιν τῆς ἀρχῆς ἔσπευδον, qui de recuperando imperio desperauit. ἀνάκλυσις τῆς παιδείας, agnitio ea, qua quis penes le asciscebat puerum, & quam filium agnoscebat. Item ἀνάκλυσις, comprehentio. Philo de mundo, διακρίσεως ἄνεσις ἀνάκλυσις. Ité vitium collectio, Alex. Aphrod. ἀνάγκης ἀνάκλυσιν ὑπερῆκεν αἱρέσεως, in conualescendo pili defluunt. Ἀνάκλυσις, etiam apud Hippocrat. membri alicuius suspensio, veluti brachij, quod si laxum est, vbi deligatum erit, collocatur in mitella, quæ à cubito ad manum excipiens ipsum sustineat. Quod autem in brachio ἀνάκλυσις est id in crure ὄκνις ab ipso vocatur, Galeno teste Com. 3. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

Ἀνακλύστος, ὁ, ἡ, ἀνάλωτος, insanabile, incurabile, irremediabile Plin. quod incrementum non suscipit, αὔξησιν, αὐχμῶν, ἀναυξὴς, & insensibile, ἀναίσθητον, Hesych.

Ἀνακλίγκιος, Hesych. affert pro ἀνόμοιος dissimile.

Ἀνάκλιτος, pro ἀνάλιτος, i. solis expers.

Ἀνάκλυπτος, discalceatus pro ἀνύπτοπος.

Ἀνακλυσθῆναι, ὦ

Ἀνακλύσασθαι, μ. ἀνακλύσω ἀόρ. ἀ. ἀνέκλυσα, ἀνέκλυσα & ἀνάκλυσα, expendo, sumptus facio, consumo, excido, deleo, erogo, vt ἀνακλύσας εἰς ὑμᾶς, erogo vobis. Demosth. ἀνακλύσειν χρόνοντε ἡμῖν πάνυ δεῖ σπουδασθῆναι. Plato 2. de republica, tempus & laborem impendere ad comparandum victum. Plutarch. in Public. εἰς τοῦ δημοσίου ἀνακλύσαντας λίτρας ἀργυρίου πεντακισμυρίας, in fundamenta absumpsisti. quadraginta millia librarum argenti. Xenop. ἀνέκλυσε εἰς στρατιώτας, insumpsi seu expolui in milites. ἀνακλύσειν κοινῇ, publica simul stipendia facere, communiter impendere. ἀνακλύσειν εἰς τὰς θήκας, in ludos conferto: item ἀνακλύσειν εἰς τὰς δωρεάς. Dicitur etiam ἀνακλωῦν ἡ ἀνακλύσειν pro δαπανᾶν, id est, insumere. Aristoph. in Plutone, χρήσεται γὰρ φειδόμενος· εἰς ἑαυτὸν δ' ὦν, τοὐντεῦθεν ἀνακλῶν ἰωὶ τὸ σὸν δίκη. Ἀνακλύσειν, mercedem dare vel impensas suppeditare, inquit Budæus, citans hunc Demosth. locum ἡ ὑπουργήσειν ἀργύριον ἀνακλύσειν, & ex eodem ἡ ὑπιδιδόναι τῷ βουλομένῳ ἀνακλύσειν. id est, prostabat, merebat, Plato de Rep. lib. 8. ἀνακλύσεις γιγνόμενοι τῷ ἑαυτῶν ἄλλοις, ἀνακλύσειν, est etiam consumere, perdere, extinguere. Xenoph. Dem. ἀνακλωῦσι apud Thucyd. pro ἀπορροῦσι, & Suid. ἀνήλωται pro πεπόνθωται per catachresin potius testatur.

Ἀνακλεία, ας, ἡ, impotentia, imbecillitas & infirmitas virium, ἀσθένεια, ἀδυναμία, Homer. Iliad. ζ. ἦλυθ' εἰσαῦτις ἔπειτα ἀνακλυσίην ἀσάμενος. inualetudo. Cic. inualentia. Gel.

Ἀνάκλυσις, ὁδὸς ὁ, ἡ, impotens, imbecilis, infirmus. haud quamquam virilis, infirmus, inualidus. αὐθωπος. Ex ἄλκω ἄλκη, & ἀ priuatiua, & pleonasmo τοῦ, ἀδύνατος, ἀσθενὴς δηλοῖ.

Ἀνακλύζας, qui collegit, Nonnus.

Ἀνακλύσσω, ττω, immutabilis, qui ægrè mutatur, ὁ δεῖ αὖτὸς ὀτ. μὲ ἀκρίβειαν ἀνακλύσαι, Athenagoras in Apologia, τὸ ἢ θεῖον, ἢ ἀδύνατον ἢ σπάνιον ἢ ἀνακλύσιον.

Ἀνακλόμαι, desilio vnde ἀνακλύμβων ὑ ἵππος.

Ἀνακλύζω, ingemisco. ἀνυμνῶν συνεζύγη, geminato κ pro ἀνακλύζω.

Ἀνακλᾶσθαι, τὸ, insulitas. Theop. de Caul. l. 5. c. 2. τὸ δὲ ἀνακλᾶσθαι δεῖ σφαικλίζειν. sed ibi corruptè legitur ἔφαλμος, quod non quadrat, de ciceribus enim loquitur quibus cōleruatio salsilago. & corruptio insulitas. alij putant illud ἄφαλμος adiectiuum esse & γένεσθ' ἅτιμ addendum.

Ἀνακλώς, non sterilis, non salsus, Xenoph. & ἀνάκλωσες ὑ ἄγκλων. Gal.

Ἀνάκλωστος, ν. Adiect. insulsus, Hippocrat. ἀμέλγω.

Ἀνακοάδων, aduerbium, secundum proportionem.

Ἀνακοιτὼν pluteus, librorum repositorium, quod etiam dicitur ἀναγνωσθέων, Suid.

Ἀνακοιμῶμαι, ῶμαι, respōdeo, sum similis, eosdem affectus habeo quos, & c. affinitate iungor, earundem sum virium, vires proportione repræsento, pares viret obtineo, quadro, conuenio, datuo. Alex. Aphrod. in probl. ἀνακοιμᾶσθαι τὸ ἐκ κρᾶσεως θερμοῦ καὶ ψυχροῦ μέρος, calor à corde manans flammæ lucernæ respondet, flammæ habet proportionem, aptè flammæ respondet, proximè accedit. ἀνακοιμᾶσθαι, ἀμιλλᾶσθαι, ἀπαιτεῖσθαι, ὁμοιοῦσθαι.

Ἀνακοπτὸν vt repetendum est.

Ἀνακοπτικὸς, ὁ, proportionabilis, ὅρος ἀνακοπτικὸς, definitio quæ secundum proportionem existit, ἀνακοπτικὸς philosophi quidam appellabantur. Laer. lib. 1.

Ἀνακοσία, proprietas, similitudo, similis ratio, ratio. comparatio, ratio comparationis, modus & congrua partium mensura, comparatio pro rata parte retinuum. Aristot. vocauit ἀνὰ ῥυθμόν. Hanc (vt author est Quintil. l. 1.) proximè à Græco transferentes in Latinum proportionem vocauerunt. Apud Mathematicos ἀνακοσία est, quum numeri duo aut plures, quum item magnitudines inter se cōparantur, ad similitudinem secundæ comparationis, iuxta æqualitatem in inæqualitatem: vt si dicas, Vt ὁ

habent quatuor ad duo, sic octo ad quatuor: & quanto est longior pes Herculanus alterius alicuius pede, tanto item stadium Herculanum pede sexcenties commensum, longius est uno stadio, quod alterius pede toties trâmissum est. Ea autem est duplex, ἀναλογία μιμένη ἢ συνεχὴς, discreta & continua, Aristot. libro 5. Ethic. cap. 3. Ἀναλογία, continua ea est quæ Arithmetica appellatur ut quum dicimus vt vnum ad decem sic decem ad centum: discreta autem & interrupta ea est huiusmodi vt quum dicimus, vt A ad B ita habet sic C ad D. Apud grammaticos ἀναλογία, est simílium similis declinatio, vt inquit Gel. lib. 2. c. 25. cuius vis est, vt ad aliquid símile, de quo non quæritur, referat, vt incerta certis probet: vt si quæratur, funis masculini an fœminini sit generis, ex eius diminutiuo dignoscitur, quia funiculus generis masculini est. Et Graza orthographiam deprehendi ἀναλογίᾳ ait: vt si dicas πρᾶξαι, per diphthongum ει scribendum esse, quia βοηχῆσαι ita scribitur, quòd quemadmodum ὅτι τὸ βοηχῆσαι deducitur βοηχᾶσαι. eodem modo à πεζὸς πεζεῖαι. Erasm. ad Rom. annotat, ἀναλογίαν esse congruentiam rei ad aliquid relatæ, velut quùm dicimus, Cicada magnas habet alas proportione corporis: nam paruæ sunt alæ, si ad alas conferantur papilionum, putátque in eo loco Pauli. proportionem vertendum: alij mensuram competentem. vide Hesych. in supplemento. κατ' ἀναλογίαν, proportione. ὁκ᾽ ἀναλογίας, pro rata parte.

Ἀναλογίζομαι, ratiocinor, reuoco ob oculos, rationes animo reuoluo, mitto in digitos, id est, computo, in vnam summam colligo, summam facio Cicer. consummo Vitru. reputo, æstimo, expendo, animo verso, delibero, diligenter cogito, recordor, ricut ἀναλογισμῷ. Xen. τὰ σῖτα ἀναλογίζεσθαι. Ponitur aliquando per errorem reputare, retractare, respicere, & sese respicere, vt inquit Iul. Pollux. Inuenitur etiam ἀναλογίζω. apud Phil. de mundo pro recenseo. ἱδίωμεν δὲ καὶ ἐξ ὧν χρόνος ἀναλογίσασθαι, &c. id est, tempora colligentes, ἀναλογίσωμαι τοὺς τόπους, vtuntur rationes supputo vel exputo & colligo. ἀναλογίζεσθαι, διὰ ψηφίδων, ἀναπαμβάνειν, ἀναπολεῖν.

Ἀναλογισμὸς, οῦ, ὁ, ratiocinium pro rata parte comparatione constitutus. Lucian.

Ἀναλογισμὸς, οῦ, ὁ. Thucyd. reputatio, Plin. cõsideratio, ratiocinatio, subductio. Ἀναλογισμὸς ratio quæ ab euidenti, rei obscuræ cognitionem affert. Hæc ratiocinatio fit comparatione, & perceptione causarum efficientium per similitudines. Vide Galen. in lib. ad Thrasybulum.

Ἀνάλογος, ὁ ἢ ὸν, vicarius, qui vicem tenet, respondens, proportione accommodatus, proportione respondeus. Plat. τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτῇ διανέμει σμικρὸς τε ἢ μέζοσιν, ie accommodat proportione. ἢ τοιαύτη ὁδὸς, ἀνάλογος, aut imparia sunt, aut instar vicémque imparis sustinent, vt rationum comparatio postulat. similr ratione & modo. ἀνάλογον ἔχειν, respondet, conuenit. Aristot. in Politic. ἀνάλογον τούτων, quod his proportione respondeat, quod ex proportione vice illorum habeatur, quod eorum vice fungatur. τὰ ἀνάλογον διαφέρει, proportione differt. Idē lib. 3. Animal. τὰ ἀνάλογον, quæ vicem sugge runt. ἀνάλογόν ἐστι πρὸς ἑαυτὸν, ei comparatione rationum accommodatum est. ἀνάλογον ὑπάρχει, pro dignitatis ratione æquatur. Idem 8. Ethic. ἀνάλογόν ἐστι, vt comparatio rationum postulat, sunt. ἀνάλογον τοῖς ὁπλίταις ὁ ἱππεὺς ἐστι, pro ratione regum; qui illic creantur. Idem in Politic. ὁ πρὸ ἀνάλογον, à comparatione rationum exorbitans, immoderatus, iustam & debitam excedens proportionem. Arist. de mundo. τοῦτον ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν ὑγρῶν λιμνῶν χυόμενοι. 1. inter hos & eos quæ è fluuiis aquisque stagnatoribus, inter cedit nonnihil proportionis. Idem ibidem, τὰ ἀνάλογα συμπίπτει τούτοις, ἢ ὧν ἕνεκεν, proportione hæc respondent quæ in mari euenunt. Ibidē, ὧν τὴν ὁπλισθεῖσαν βοηθεῖ τε καὶ σῴζει, τοῖς τὴν συμμετρίαν ἀνάλογον, i. in mari fluxiones & vortices, instar corum habentes quæ à flatibus designantur: sit Lucian. in Alcyone. ἀνάλογος διαφέρω, pro ratione differre seu præstare. Fit autem à λόγος, ἀλογος: unde alia compositio ἀάλογος, & pleonasmo τῷ ἀνάλογος. Etym.

Ἀναλόγως, ἴσως, ὁμοίως, ita rerum proportione, vicissim pro ratione, simili modo.

Ἅλας, ὁ, ἡ, non salitus, non salsus, insulsus χωρὶς ἁλὸς. ἄλαος ἄλας, sal insulsus, sal sale carens, cap. 9. Euang. Marc.

Ἀναλίσκω, expendo, consumo, perdo, erogo, impendo, conficio, sumptus facio, exhaurio, absumo, profligo, dilapido, luscipio sumptus Cicero. τὰ ποτὲ ἀναλώσας, qui multum pecuniarum insumpsit. ἀνήλωται εἰς τὴν ὑποδημάδα, in peregrinationem impendi, ad iter erogari. Aristophan. in Pluto, πάλαι ἀνήλωμαι, id est, ἀναλίσκομαι.

Ἀνάλτος, ον, ὁ, non augescens, vt ἀναλδὴς & ἄλα. Sic suprà, Erot. ἄναλτον apud Hippo. expon. τὸ ἀκμὴν ἢ ἀκμαῖον. quomodo Hesych. quoque accipi hanc vocem testatur accipi deriuans ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι hoc est αὔξομαι. Galenus autem τὸ χωρὶς ἁλὸς ἢ ἁλμυρὸν salis expers, salsilagine nulla prædítum interpret. apud Hippocr. alioqui ἄναλτος dicitur etiam is qui non augescit nec exfaturatur alimento quod ei suppeditatur ἀπλήρωτος. in qua significatione accepisse vocem hanc Cratinum post Homerum ídem Suidas annotauit. ea autem vsus est Homerus. Odyss. ὁ δ᾽ ἔπειτα ἄλαστον ἀλαπάζειν ἀπήνευθε, & aliquanto post. ὁ δ᾽ αἰὲν χαῖρε βοῶν εἰλὴ χαρίεν δ᾽ ἄλαστον, inexplebilem seu insatiabilem vero cum. vt Eustath. quoque exponit. ἀκόρεστον. & μὴ ἀδιαναγώλιμον ἢ τοιαῦτα μύλων ὃν τὸ κορεννύειν nimirum οὗτος τὸ ἅλδ᾽ ἀφαίδεσι etiam μαδέντα ἄλας ἔχουσιν.

Ἀναλύζω, ingultio. Suid. exponit, ἀναλύζεται non solum λογκάνεται, sed etiam κλαίεται. Hesych. verò ἀναλύζων exponit ἀναλύων, nisi potius scripsit ἀκαλλύων, quod idem est ingultiens.

Ἀνάλυσις, εως ἡ, solutio, reditus, dissolutio κατ᾽ ἀνάλυσιν ἐπιτῆς, ordine inuerso dicere. ἀναλύσεις γεωμετρικὴν ἀποδεικτέον, resolutiones geometricarum propositionum. ἀνάλυσις κακῶν, finis malorum. Ἀνάλυσις, Καπηλικὴ, ἰαπτικὴ, λύσις τῆς συμπλοκῆς. sic etiam dicitur copositi explicatio, ita vt inceptio fiat ab eo quod postremum fuit in compositione, quousque ad id quod primum omnium in ea extiterat tali ordinis progressu perueniam sit. Analysi vero contrariatur ea σύνθεσις. Ædium synthesis atque fit ductura à fundamentis ordiri. ordiri in tectum & fastigium: earundē analysis atque demolitio, inuerso procedit ordine. ἐκ geometres ἀνάλυσιν vocat complexi dissolutionem, sic ratiocinationem atque argumentationem retexit, & syllogismum in propositiones resoluit à conexione sue conclusione exordiens. Philop. in Analyt. Arist. ἀνάλυσιν ἢ κρίσιν εἰ γνωρίσαι ἢ βίωσιν τῆς σωτηρίας, διὰ ὧν σωτηρίαν τὰ ἀληθῆ συμπέρασμα, εἰς εἰ σφετηρίαν τῶν συμπερασμάτων ἐκδιδόναι, ὅτι τὸ δι᾽ ἀρίστων ὄντων ἰσοτιμίαν ἔχει, ἢ μᾶλλον δι᾽ εἰς ἐλεγκτικῶν πᾶς σφετέρεις δὲ ὧν τινὸ σωμηχθῆ, ἀνάλυσιν φασιν.

Ἀναλυτὴρ, liberator, Æsch. χαιρέσεις τὸς δεσμώτας ὑπὸ ἀναλυτὴρ δίκων.

Ἀναλυτικὸς, ad quæ resolutorius.

Ἀναλύω, reuoluo, dissolup, diluo, reuoco, retexo, redeco, quemadmodum qui diseedit foluere dicitur. Item immuto. pro soluo. Odyss. ὁ ἐμβαδίγνιαστὸς ἀφυμίνισα νύσ᾽ ἀναλύω εἰς ἀγρὸν, domũ redeo. ἀναλύειν τὸ διάζευμμα, resoluere linearum deligna tiones, de vno in aliud perquirendo producere, Arist. Ethic. lib. 3. Idem lib. 5. anim. ἀναλύουσι τὰ βρωθύμια τοιαῦτα τῶν αἰσπαλιοβοττες bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysost. ἀνὴρ γὰρ δὰ τὰ ἀρχὴ μὴ ἀναλύσας ἀναλύσαι, fieri non potest, vt quæ fidei sunt sint infecta. Ἀναλύειν, pro τὰς συμπλοκὰς τῆς αἰχῆς διαλύειν, τὰ σωστὰ διεμβαλεῖν ἀμφοῖν εἰς τὰ ἴζη ἐν σωστὰ θῆσαι. Et pro remigrare & reuenire, ἐπανήκειν. Synes. ἐκ αἰσχρῶν αὐλῶνα ὅθι κρύπτει ἀλυξάνδρου. Sic apud Lucam, cap. 12. ἀναλύσατε τὸν κύριον, ἐπαναστρέψαι, reuerti, redire. & pro, σωθῆναι συνελεγμένοι αἰσχρὸν εἰς ἄπλοῦς ἢ εἰς τὰς πατρίδας. Itē pro cantu, siue incantamẽtis carminũ fidematum aliquæ soluere atque liberare: vel carminibꝰ. læsum aliquē liberare, τὸ βεβλαμμένον τινὸς ὑπ᾽ ἀσθενοῦς ἀπαλλάξαι. Menander teste Suid. pro τὸ κεκοπιακότ᾽ ἀπὸ χρήσεως φαρμακεύσαι ἀναλύσαι. ἀναλύειν μόλις. Est præterea authore Plutarc. ἀναλύω verbũ, quod vsu sibi vendicarit geometræ, vt arithmetici: λογίζεσθαι multici ἀμιζῆν.

Ἀνάλφαβητος, ον, illiteratus, indoctus, qui ne elementa quidem nouit, qui nec elementarius fuit, Senec.

Ἀνάλωσις ἡ, ἀνάλωμα, consumptus. ἀδιάλωτος.

Ἀνάλωμα, ατος τὸ, expensi, impensa, sumptus, impendium, pretium. Thucy. τὸ ἐκ τοῦ ἀναλώματος φέρειν, pro portione pecuniæ soluere.

Ἀνάλωσα, pro ἀνῆλωσα. Iscer. κρὶν ἢ γὰρ ἀναλῶσαι, ἢ ὑστερήμενος ἐνδεὴς γένεσθαι.

Ἀνάλωτος, ου, ὁ, ἀνάλωμα, ἀνάλωσις ἡ χρυσῶ, consumptio virium, Lucian. ἀκανίσκα.

Ἀνάλωτος, ον, consumendus. ἀνάλωτον ἢ σποδὸν, studium est impendendum. Arist. in Rhetor.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, & impensor apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, Nizan. consumens, sumptuarius, impendiosus.

Ἀνάλωτος, inexpugnabilis, qui capi nequit. ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, pecunijs insuperabilis, pecuniæ invictus. Plutarchus in Pericl. Idem in Lycurgo, ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων ἀν᾽ ὑπέπεσε τὴ πατρίδι φιλοπλουτίας, i. quam esset pecuniis insuperabilis, inferfit patriæ pecuniæ delyderio. Thucyd. οἰόμενοι ἂν ἥσυχοι ἔτι κρατεῖν ἀνάλωτοι, putans Nisæam nondum expugnatam: tic ἀνάλωτος πυρὶ qui consumi ab igne non potest. Bas.

Ἀναμαθεῖν dentrò discere, vulgò rapprendre, Hesych. ὃς αἰχῆς μαθεῖν, ἀνθμᾶσθον 301. 2. thema vsitatum ἀναμανθάνω.

Ἀναμαμάω, furium deorsumq. impetu furibũdo feror vel furo per.

Ἀναμαλάττειν, remollire, deintegrò subigere & tundere, ἀναφυράειν ἀναπαλάττειν, remollescere, & quod ἀναμᾶσθαι.

Ἀναμαξόβιος, ὁ, ἡ, ὁ, deuius, per quem nequeant agi currus, plaustris inhabilis, vbi non est actus. Herodotus. contr. ἀμφιτὸς ὁ ἀμάξιτος. Pollux.

Ἀναμαρτησία, innocentia.

Ἀναμάρτητος, ον, ὁ, ἡ, insons, innocens, ἀναίτιος, inculpatus, purus, qui nihil deliquit, nulla peccati labe pollutus, innoxius, integer, incorruptus: impeccabilis Gell. Neque solùm significat eum qui non peccauit, sed eum qui ne peccare quidem potest, vt indicat Hieronymus aduersus Pelagium fortis & in scripto totus teres atque rotundus Horat. Satyr. γ. libr 2. Vnde τὸ ἀναμάρτητον,

neutro

neutro genere & subſtantiuè dicitur pro ἀναμάρτητον ὄν] ſeu ἀναμαρτητα Plato 1. de Repub. πότερον ἀναμαρτητοί εἰσιν οἱ ἄγχιστοι, ἢ οἷοί τε ἦσαν ἁμαρτάνειν. eorum principes errori non ſunt obnoxij, an tales qui peccare queant? Galen lib. 1. ad Glaucon. μὴν & οὐ ζῶόν εἰς ἀυτοφυτίλλων ἀναίμακτον ἀναμάρτητος εἰς ἀεὶ τὰς ἰάσεις, minimè errauerit circa curationes. vnde ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν, aliquid recte & innocenter facere, apud Xenophon.

Ἀναμαρτύρατος ζῆν, Hoc rat. puriter & innocenter viuere, inculpatè & ſine crimine.

Ἀναμαυρόομαι ᾠ

Ἀναμαυνάμαι, vnino, remando: & tranſlatè pro conſideratius aliquid mente verſo. Ariſtoph. Veſpis, μόνις τὸ σκῆπτρ' ἤγαγεν ἀναμαυνάμενος, i. ἀναγαθυνάμενος, ſic Varro. Non modò ableos quicquam de te æquius cogitabit, ſed etiam ruminabitur humanitatem tuam. Quintil. lecta, quaſi eundem cibum remandere.

Ἀναμεδέω ἀναζητῶ.

Ἀναμεμαλαγμένος, ornatus ex mundo muliebri, vt pulnilli, ſiue pulunuli quos mulieres axillis ſuppounnt, & faſciolæ pectorales quibus puellæ ſororiantes papillas coercent, pectúſque conſtringunt, ne ipſæ mammoſæ aut pectoroſæ fiant. ἀμφίδεσις, ἀσκιαλυθρα. Pollux lib. 5. meminisce Heſych.

Ἀναμέρτης, fluentis carens.

Ἀναμέρτοι, non habentes ἄμμαθα, i. nexus, enodes. Heſych. ſcribend. potius ἀναμμάθοι.

Ἀναμετάτομαι, exprimo, effingo, informo, reformo, abſtergo, pinſo & ſubigo. Ariſtoph. νῦν δυοῖν ἐροτῖλιν γ' ἀνάγκ' ἦν, in mortario rotundo tundebat: præſtitue ſignificat pinſor, ſubigor.

Ἀναμεῖσθαι μ ξω ſub. go, ἀναφυσῶ. Item Iuo, Hom. Herodot. ἀναμῖξαι ὑμῖ κεφαλῆ φῶμι meo capite fero & pendo.

Ἀναμεῖχομαι, repello, expugno, reparo pugnam, reſcio pugnam, reſiſto, repugno, iterum pugno, præl um inſtauro, quod amiſi recuperare nitor. præhio reparo. Ariſt. de generat. animal. ἀναμῖχθαι ὑ φύσις τὴν πλῆθιν τῶν φθορῶν, i. reponditur & compenſatur à natura interitus, et inlutudine. In Memnonis Eclogis, δὲ πόλιν ἀναμιχθῆναι ὑπὸ νίκων. vbi victoriam recuperare ſignificat.

Ἀναμέλατος ἵππος, equus ſeſſoris expers, Xenoph.

Ἀναμέλγωτος, ὁ, non emulctus. vel qui nequit mulgeri.

Ἀναμελέω renuere, denegare, ἀναδύομαι, ἀρνέομαι, Heſych.

Ἀναμέλπω, cano, ordior, emodulor, decanto. ἀείδω.

Ἀναμεμιγμένος, mixti ſunt: ab ἀναμίγνυμι.

Ἀναμέμφομαι, ὁ ζῶ, φράζω, ἀείδω, in animum reuoco: & ἀναμνηθεὶς, recordatus, memoria repetens, mentionem faciens, cõmemorans. ἀναμνησθεὶς ἐκπλαγῆναι, ſe mortẽque ſuos ſe recipiens.

Ἀναμένω μ ὑπομένω, præſtolor, opertior, expecto, admiro, patior, tolero, ſuſtineo, reſiſto, perfero, accuſat. Xenoph. ἢ σῷζ' ἐθέλων ὑπομένω ἀπολῆσθαι, ἢ ſocrates ἀναμένω ἐν τοῖς ἔθεσι, in moribus perſiſto. Nazan. de Baptiſ. μὴ ἀναμείνωμεν πλέον ἡμέδος χρόνου, ἵνα πλεῖον συγχρησθῶμεν, ne expectemus donec maiori cõtaminemur malitia, vt maiorem conſequamur veniam. ἀναμένω πολύν. Demoſth. ἀναμένει τὸν ὦρον, tempus expectauit, Ariſtophanes. ἀναμένει ὃ ἀναμένει ὁ ἐμὸς θυμὸς τοῦτο, ὑβρίζει. Euripid. ἀναμένει καταγὼν πομπὸς, i. σκοπεῖ κατέχων.

Ἀναμέρες, viciſſim ἐν μέρει.

Ἀνάμεσος, medius, medianus. Herodot. ἀναμέσους πόλεις ἐκπλῶσαι, vrbes in medio habebant. & ἀναμέσου, i. ἐν μέσῳ.

Ἀνάμεσος, ὁ, ἡ, ἡ, plenus, refertus, Lucian. ἀναμέσου ἀπάσης τύχης, omni arte inſtructus. Ariſtoph. πεῖθ' ἀναμέσας.

Ἀναμεσόω, impleo: vnde ἀναμεσώθη, ἀνεπλήρωθη.

Ἀναμετρεῖν, vel ἀναμετρεῖσθαι, remetiri, dimetiri, ſupputare, recogitare, metiri. Ariſtophan. πάντας ὑπολύσας ἀναμετρεῖ τὸ χωρίον, locum metiebatur. ἀναμετρεῖσθαι ὁδὸν, Euripid. ἀναμετρεῖν Ἰαλυγμας, id eſt, impertiens, concedens. Libanius: οἱ τῶν ἀλλάτων πολῖται οὐ μικρὸν κέρδος ἔνεκα ἀναμετροῦσι τὰ ἀνθρώπεια. non ob lucellum perichitantur, vel periculà adeunt, id eſt, ὑφίστανται periculum tranſmiſſum conualeſcendo remetiri dixit Plin. Plutarch. in Peric. ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις, res geſtas metiori, rerum geſtarum numerum recenſeo. διὰ καταναναμετρεῖν, mare remetiri & renauigare. Cic. διαπλεῖν.

Ἀναμετρὴς ἐσθ', ὁ, ἡ, ἡ, immenſus.

Ἀναμέτρησις ιως ἡ, dimenſio, menſura, ἀναμέτρησιν τῆς ὑδατώμιδος ποιεῖται πρὸς χρυσίον, auro fel citatem metitur, Plutarch.

Ἀναμεῦσαι μᾶλλ ἀκκαλύψαι, Heſych.

Ἀναμηρύομαι, rumino, ἀναμηρυόμενος τὴ μνήμη τὰ βιζοφάγια, i. comeſta ſeu comeſa rurſus commemoratione quaſi ruminans, atque remandens.

Ἀναμηρόμαι, fila dilapſa, ſeu fluentia ſuſo circumacto recolligo, ſeu fuſo circumacto retrahο & reuoco.

Ἀναμηχανόμαι, contrà machinor, recommiſcor Plaut. vel rurſus mohor.

Ἀναμίγδην, permiſtè. Cic. promiſcuè. ἀναμιγνύμενος.

Ἀναμιγνύω, & Ἀναμίγνυμι, μι σω, immiſceo, admiſceo. permiſceo, commiſceo, coniungo, committo. Plutarch. in Pericle, ὥσπερ ἀκρασίας χρέας ἀναμιγνὺς τῷ αὐτῷ, ad vſus humanæ ſocietatis virtutem accommodans. ἀναμιγνύμενος, immixtus, inſertus. ἀναμεμιγθαι, confundi, miſceri, immixtum eſſe. ἀναμιγέντες τῷ πλήθει, iniuixti multitudini. Lucianus. Idem, ἀναμιγνυται τῇ κλίμῃ. ἀναμεμιγμένοι ἀσὶ ἀλλήλοις, inter ſe commixti, Plutarch.

Ἀναμάχητος, non contentioſus, non concertatorius Cicer. non controuerſius nec litigioſus.

Ἀναμιμνήσκομαι μ σομαι, reminiſcor, recordor, memoria teneo, repeto memoria, recolo, memoriam retineo, in memoriam redigo. Demoſth. ἀναμνήσθητε πρὸ ὑμῶν αὐτῶν, vobiſcum reputate. Paulus ad Hebræos. 10. ἀναμιμνήσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας ἐμάσης, redeant vobis in memoriam ſuperiores dies. Deponens, genit. aliquando accuſatiuo ſiocrat. πατέρ σε πατρὸς ἀναμίμνησκε ἀναμνησθῆναι, patris rationes cum animo tuo recordatui. Idem cum præpoſitione περὶ & accuſatiuo. Plato de Repub. lib. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περὶ τινος ἀφροσύνας ἢ περὶ πόνους, & circi veneremur memores.

Ἀναμιμνόσκω μ ὑμαίνω, admoneo. ἀναμιμνήσκω σε τοῦ συγχωρήσαντος, reduco tibi in memoriam ſcripta, Lucian. Thucyd. ἀναμιμνήσκων σε ὧν, &c. ἀναμιμνήσκων τὰ παρόντα, qui memoiit diſciplinæ, qui eſt à commentariis.

Ἀναμίμνω, expecto. cum accuſatiuo.

Ἀναμὶξ permiſtè. Cic. promiſcuè, gregatim. ἀναμὶξ θέλω.

Ἀνάμιξις, commiſtio, conuerſatio, commiſtio, permiſtio.

Ἀναμισθόω permiſceo, remiſceo. Horat.

Ἀναμισθαρνέω, μ νέσω π κρ. capio mercedem.

Ἀνάμμα, ignitum quid, id ipſum quod δύσπτω & accenſum eſt, ignis ſeu fix, accenſa & ardens.

Ἀνάμματος, ν ὁ, enodis vinculo ſeu nodo carens.

Ἀναμνάω, μ ἀσω, π κρ, facio reminiſci, ſuggero, admoneo, commoneſacio, condoceſacio, commemoro, in mentem reuoco, refrico. ἀναμνησαί με τοῦτ' γλώσσης, &c. ἀναμνήσω παῦτα, hæc commemorabo. Demoſth. μὴ ἀναμνήσης με, ne mihi in memoriam tegeras. ἀναμνήσω σε τοῦ αὐτοῦ, id eſt. te iſidem de rebus commoneſacium Homer. Odyſſ. πάντα μ' ἀνέμνησας, hæc mihi in memoriam reduxiſti. Lucian. ἀναμνησαι σεαυτὸν, memorem fac teipſum, reducas tibi in memoriam, ſuggere tibi, reminiſcere. Gaza ex Cic. ἅπαντες οἱ ἀναμνησα. omneis quos memoraui, actiuum.

Ἀνάμνησις ιως, ἡ, reminiſcendi actio, memoratus, Gel. memoria, recordatio, admonitio, commemoratio. differt ab ὑπόμνησις, de quo Ammon.

Ἀναμνηστικὸς, ὁν, ὁ ὄν ὁ, facilè reminiſcens, memoria excellens, memor.

Ἀναμονὴ, ἧς, ἡ, remanſio, ſuſtentatio & toleratio, Cicer. patientia, μακροθυμία.

Ἀναμόγνυμι & Ἀναπολίγνυμι, eſt, imprimo, inuro, quaſi tergendo imprimendóque imbuo, quæ ſignificatio ex to manuit, quòd infricando & odor & color hæreciu, quare etiam pro ψογεῖσθαι, dicitur. Bud. Com.

Ἀναμορμύσσω ἀντὶ τοῦ ἀνατινάσσω, Heſych. eſt autem ἀκαμμόρμυρ, cũ murmure bullio bullas cum murmure eructo.

Ἀναμοχλεύω ſubmouere. ἀνασείω, fubruere & ſuffodere, ἀπορύσσω, effringere fores. ἀναμοχλεύω πύλας, vectes portarum mouco, i. violatis vectibus leu feris portas aperire conor, Euripid. ſoluere atque emouere portarum clauſtra & repagula.

Ἀναμπέχω ὦ, ὁ, ἡ, ἡ, ion habens ἀμπέχω, nõ togatus ſeu lænatus.

Ἀναμπλάκητος, ὁ, ἡ, ἡ, non errans, κρὶς ἀναμπλάκητον apud Sophoc. Oed. pod. tyr. expon. à ſchol. ἀπλανήτου ἀφ' οἱς μηδὲν ἁμαρτάνουσα, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσα. addens etiam ἄψυκτον, ὡς ἐκ δέξη δοκησίζειν, quarum manus effugi nequeunt.

Ἀναμύειν ἀναδιδόναι.

Ἀναμυρύσσω χρωματίζω.

Ἀναμφέρης, ὁ, certus, indubitatus.

Ἀναμφίδολος ν, ὁ, ἡ, ἡ, minimè dubius, indubitabilis, Quintil. Vnde ἀναμφιδόλως ἔχειν, firmiter tenere, nihil ambigere, indubitatum habere. certa controuerſiam haud dubiè, indubitanter. Plin.

Ἀναμφίδοξος. Idem, proculdubio, Sueton.

Ἀναμφιλήκτως, ὁ, ἡ, ἡ, minimè dubius.

Ἀναμφιλόγως, ἀναντιλήκτως, ſine contradictione, Quint. ἀναντιλόγως.

Ἀναμφίλογος, ὁ, ἡ, indubius. Vnde aduerb. ἀναμφιλόγως, ſine controuerſia, ſine dubio, Xenoph.

Ἀναμφισβήτητος, ὁ, ἡ, ἡ, non ambiguus, non controuerſus, & de quo conſtat & conuenit, indubitatus, certus, in controuerſiam non cadens, non controuerſioſus, Liuius.

Ἀναμφισβητήτως, ὁ, ἡ, ἡ, proculdubio, citra controuerſiam.

Ἀνανεύμενος, ν, ὁ, ἡ, ἡ, voluntarius minimè cogetus, item ἀναπεμπόμενον voluntate manans.

Ἀνάνδιος, Heſych. ὁ ἀνδρεῖος ἢ ἀνάνδρος.

Ἀνανδρία ας, ἡ, euiratio. Plin. mollities, timiditas, inſtrenuus animus, ignauia, item viduitas. Plato in legib. ἀνανδρίας ἁπάσης, formidoloſi animi imbecillitas.

Ἀγανδρὸς ν, ὁ, ἡ, ἡ, parum virilis, effœminatus, inſtrenuus, igosuus, mollis, imbellis, euiratus, timidus, pauidus, minimè generoſus & τὸ ἀνανδρον, ignauia. ἀνανδρὸς γυνὴ, mulier quæ eſt ſine viro, Plato de Leg. Plutarch. in Solone. ἀνάνδρους ἡ γυναικοκρατία πάντας

affectionibus mollib. & effœminatis. Ἀνανδρίη, mores ignavi, Adamantius in Phyüognom.

Ἀνάνδρως, ignaviter, non virilitèr, prætor viri decorum, timidissimè, segniter, parum strenuè, effœminatè. Cic.

Ἀνάνδρωτος, marito orbata.

Ἀνανεάζω, renouo, muto me in aliam formam. Ἀνανεάζειν ἑαυτὸν, apud Aristoph. strenuum præstare seipsum, id est, παρίζειν ἀνδρεῖον τὸ λοιπὸν, reparare fores & iuuenari.

Ἀνανέμεσθαι, ἀνασύρεσθαι, κρατικὸν γέγονε, Herodot. l. 1 Ἀνανεμόμενοι τὰ μητρῷα τοὺς μητροκτόνους, matris mattes recensebat.

Ἀνανέωμαι, instauro, restituo, restauro, integro, reparo, recipio, cũ accusatiuo, vt apud Iloc. Ἀνανεοῦσθαι τοὺς νόμους ἔφησε. Item in memoriam reduco, & reuoco noua lectione. quod Quintil. renouare memoriam dixit. Lucian. Τραγικὸς μῦθος ἀνανεούμενος, Bud. Com.

Ἀνανέω, ut ἀέω, renouo.

Ἀνάνευτος, ὁ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur, Porphyrius.

Ἀνανεύειν, ῶ, ἡ, ſuſpectus, arrectio: cui opponitur ὑπόνευσις. Athenæus de machinis bellicis dicit τὸν κριὸν ὑ χρεὶ ἢ ἀνανεύειν, ἢ ὑ ὑπονεύειν. Vitruuius lib. 10. cap. 20. conuertit arrectionem, & in imum inclinationem. Ἀνάνευσις, repulſa, reuultus. Plin. in Epiſt. Heſych. ἀνακίνησις, ἀνάπτωσις, ἀναίνωλις.

Ἀνανεύω, μ. σω, renuo, auerto oculos, abnuo ὑπισχνέομαι, παραιτοῦμαι, Neutrũ. Non. ἀλλὰ γὰρ χειρὶ ἀνένευον ἐν τῷ παθεῖν τὸ μὴ παθεῖν, annuam & abnuam. Ibidem, ὑπισχνεῖται ἢ ἀνανεῖται, annuis & renuis. Item ſuſpicio & ἀνανεῦσαι, emergo, ſurſum oculos attollo. Homer. βαπτὸν ἀχρὸν. pro renuo, vt ἀνανεύω τοῦς τῶν ὄμματα, abnuo votis, ἀνανεύω τοῦτο, hoc abnuo, hoc nego, Xenoph. Dioſcorid. libro 3 cap. 132 ἀνανεύουσι ὀξύρριζα, ſurſum ſpectantia capitatáq; vertunt, nutatiua faſtigia, apices annuentes.

Ἀνανωσις, ἡ, renouatio.

Ἀνανωτὸν μαι, repueraſco.

Ἀνανωτὸν μαι, idem.

Ἀνάνωσις, ingulare, στράξις. Heſych. ab ἀνανῶ à quo etiam deducitur ἀνανεσμὸς quod idem ac ſignificare apud Cretenſes κρατεῖσθαι.

Ἀνανύφω μ. ἐφ. σα, reſpiro, ad me redeo. mentis compos fio, exſpergiſcor, ipſe me colligo, propriè, ad ſobrietatẽ redeo, ſobrius ſum. nam νήφων ſobrium ſignificat. Chryſoſt. δεῖ ἡμᾶς πάσῃ μέθῃ τὸ ἡ αὐτοῦ ὁ θεὸς ὅτι γνωτὸν ἀλκῆσας, ἢ ἀναφωνῆσαι τὸ τῆς διαβόλου παγίδος. Quæ ſumpſit ex Pauli epiſt. 2. ad Timoth. cap. 2. Ariſtot. lib. περὶ ὕδατος. ἀκούσῃ ἀνανύφας βορβόλως ἐκ τῆ ἀβροκοσίης.

Ἀνανύχομαι, emergo, enato, Philo de mundo, ἀνανύξασα, ἀνακλυμβῶσα.

Ἀνανθέω, ῶ, floreo, teſſoreſco, diu floreo.

Ἀνανθὴς, ὁ ἡ, ὁ, ἢ, flore carens, exors ſtorum, florum infœcundus. ἀνανθὴν ἄλιτρον, flore carentium arborum. Theophraſt. libro 1. hiſt. plant.

Ἀνυὸς proprium viri, mariti Sapphyræ, cap. 5. Act. Apoſtol. Item alius qui Paulum baptizauit, cap. 9. Item princeps Sacerdotum, qui Pauli os cædi iuſſit, Ibidem capite 22.

Ἀνανὸς, τὸ innocuum, incolume, ſine dolore. ἀνὸ γέμοντι τὸ ἀνὸς. ἀλλαξεῖς, ἄλυπον, ἀλύπητον, ἢ ἀγαθὸς, ἀλλ' ὑπὸς ἀνὸς Θ.

Ἀνανομὴ, diſtributio, iteratus, recenſio, ἀνάλωμα ὁς. nam ἀνανέμω, id eſt, μερίζειν, Euripid.

Ἀνανοσέω, μ. σω, in morbum recido, re morbeſco, Feſtus. neutrum.

Ἀνανταῖος, poet. pro ἀνάντης, accliuis, ardua, alta. Suid. etiam ὄψυχρὸν interpret. & Heſyc. τὰ μὴ βαδίζειν ῥᾴδια. apud Soph. ver. 6 in Inacho, τὰ μὴ κακοπαθεῖν ῥᾴδια ὄντα τὸ αἰνεῖν ὁ ὅτι ἡ κατακοπὴ τοῦτο πάσσει.

Ἀνανταγώνιστος, ὁ ἡ, ὁ, unexpugnabilis, ἀήττητος. an' excellens, cui nullus eſt æmulus certaminis, amplior quàm cui obſiſtere vllà vis poſſit, inſuperabilis. inuictus, ἀκαταμάχητος, qui non habet aduerſarium, cui nullus opponitur certator. ἀνανταγώνιστος στρατὸς, apud Herodian. cui nemo reſiſtere poteſt. ἀνανταγώνιστος εὔνοια, beneuolus aſſenſus, Thucydid.

Ἀνανταπόδοτος, vbi aliqua orationis pars non redditur: figura Atticis familiaris. Homer. Iliad. ἀ. Αἰδὲ εἰ οἱ μὲν ἀθάνατοι γόος μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς. deeſt παύσεται ἢ ὀνύσσεται Ariſtoph. in Pluto. καὶ οἱ μὲν ὑπόπτωσιν ὠδίνων ἀγαθὴν ἀπώντων οὐσεν μᾶλλον ἢ μᾶλλον, ἢ ἐμὲ τε ζώντας ὑμᾶς. εἰ ἢ μὴ, σοὶ τοῦ ἢδη τοῦ ὑ, ἢ τ' ἀν ὑμῖν ἔδωκεν, vbi ſubaudiendum ἐδώσατο, vel παύσαιθ' εἰ ἐυ ὀνύσσατε.

Ἀνάντης, ὁ ἡ, ὁ, ardus, acclivis. ἀνάντης ὁδὸς, ardua via, Plato 2. de Repub. inacceſſus, ferè nè & abrutus. ὄρος ἀνάντες ὑπτιον πλὴν ὅτι τῷ ὀρθίῳ, id eſt, rectà ad cælum tendebant. ὠθεῖται ἐν ἀνάντει πολλὰ, ſcandendo plerunque obambulans. ὀφρσάντε ἢ ἀνυφερὰ ἢ ὄψυχρὰ ἢ ἀνάντη, loci ſunt cluſa, ſiue acclivia, ſalebroſa. & ad tranſeundum difficilia. his oppoſita, κατάντη καταφερὴ ἢ ἔρρᾳ. Et quæ iucunda & grata dicuntur ῥᾴδια ἢ ἥδεα: moleſta verò & iniucunda, ἀνάντη ἢ ὄψυχρὰ. ſalebræ, viaque difficilis & aſpera, ἀνάντες ὁδοὶ, ἢ ὄψυχρος.

Ἀνανταῖος Θ. contra quem non auſis oculos tollere.

Ἀνανταίκτως, ὁ ἡ, ὁν, ἀνανταίκτως ἔχειν, demonſtratio quæ refelli nequeat. ἀνανταίκτα, quibus refragari aut contrahici non poteſt neceſſaria. Ioſeph. de Antiquit. ἢ ὁ γὰρ ὃν ὕδὲν ὑπόπτωσιν ἔω, ἐξεῖν τὸ δικαίως ἔδὲ τοῦ ἀναπτίκτως ποιεῖν τῶν ἔξεσθαι & alibi, ἀναπτίκτως ἔδὲ πᾶσιν οἷς καλῶς τῶν ἔδὲ θυμῶν καμόδωκεν, quicquid colibuiſſet citra contradictionem imperans fieri.

Ἀναπτίκτως, ſine contradictione.

Ἀναπτύρτος, ου, ὁ, ἢ, in authorem receptus, id eſt, cui contradici nequit, manifeſtus, clarus, Plutarch. in Themiſtocl. Ἀναπτύρτος ἦτα, haud dubiè decretoria clades, Bud. ἀναπτύρτος ἐκκλία, ſupplicatio non repudianda, Plutarch. in Themiſt. Act. Apoſt. cap. 19. ἀναπτυρήτως ὄντως τοῦτων, cùm his nemo contradicat: vnde

Ἀναπτύρτως citra contradictionem, non repugnanter, Cic ſine controuerſia. Act. Apoſt. cap. 10. ἀναπτύρτως ἀκόλουθα μεταπεμψάμενος.

Ἀναπυθόμενος, cui nihil reſpondetur, cui contradici non queat. ἀναπυθόμενον, in quod non aliquid dicitur, Cic. ad Atticum.

Ἀνάπυτος pro ἀδιάλυτος, Theocr. ἀνάπυτα κἀσπίλωτα, immenſa garrientes. ſine fine, vel etiam mania, & vana.

Ἀνὰξ ακτος, ὁ. rex, princeps, dominus, ἡνιόχης, herus, imperator, ab ἄγειν, quod medelam ſignificat, quòd illis ſubditorum cura incumbat, auctoribus Plutarch. & Euſtathio. Vel ἀπὸ τῆ ἀνίεμαι, τὸ καθίεμαι. Vel (vt Etymol.) ἀπὸ τῆ ἀ' ἄνω τάξει ἔχειν, ὡσεὶ ὑπάντων ἀπαρέρχομαι. ὡσεὶ τὸ ἀνωτέρω ὁ ὑπὸ τῶν ἄλλων. ὁ ἐξ ὑπομονῆς. & tam de diis quàm de hominibus dicitur, vt Iliad. ἀ. ἀνὰξ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. βασιλεὺς. & Iliad. β ἐρωεῖτε ἢ ἀνὰξ ἄλλοι. ι. ὄφρ. Iſocrat. ἀνὰξ minus eſt quàm βασιλεὺς, vnde ſouè βασιλέα vocat, ſæpiùs verò omnes ἄναπτες. vide Ἄναξ, ἄνακτ in fœminino genere apud Æſchyl.

Ἀναξαγόρας ὁ πλαζομένιος, Anaxagoras Clazomenius, is principia rerum particulas inter ſe ſimiles arbitratus eſt Plutarch. de Placitis. Hic publicè decretos honores animo magno repudians, id tibi omnino poſtulaſſe commemoratur, vt quo die mortem obiret, pueris qui diſciplinis & artibus operam darent, permitteretur feriatos eſſe & ludere, Idem in Politic. In carcere ſcripſit circuli quadraturam, Idem de exilio. Cum hoc philoſopho Pericles Athenenſis verſatus eſt, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἀναξαρνεῖν, ἀναινεῖν, rurſum carminare vel iterum diſcerpere, lacerare. Alex. Aphiod. lib. 1. Probl. τὸ ὄφρ ἐρυθρὸν ὅτι ἀναξαρνεῖται κίνημα, cicatricem reducit.

Ἀναξανδρίδης, Anaxandrides, proprium ſcriptoris, cuius meminit Plutarch. in Problem.

Ἀνάξαρχος, Anaxarchus, philoſophus quem voluptate victũ fuiſſe dicit Timon, Plutarch. de virtute. Hunc piſtillis ferreis contundi & concidi fecit Nicocreon tyrannus, Idem Plutarch.

Ἀναξηρᾶν, ſiccare, exicco.

Ἀναξήρανσις, εως, ἡ, quaſi reſiccatio. Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 1. μὴ τὰ ἀναξήρανσιν, vbi de campo aquis inundato loquitur.

Ἀναξία, ας, ἡ, indignitas: & apud Æſchyl. regnum, regia adminiſtratio, βασιλεία.

Ἀναξὶ ὄρα. Ceres, ἡ ἀνὰξ μήτηρ ἐν γῆς.

Ἀναξίλας, vir Spartanus, Plutarch. in Solone.

Ἀναξίμανδρος ὁ μιλήσιος, Anaximander Mileſius, philoſophus, qui omnium quæ ſunt principium naturæ infinitatem eſſe putauit: idem ſtellas deos eſſe, Plutarch. de Placit.

Ἀναξιμένης ὁ μιλήσιος, Anaximenes Mileſius, philoſophus, qui aerẽ, rerum principium eſſe dixit. Plutarch. de Placit. fuit & ἀναξιμένης orator quidam, Idem in Publ.

Ἀναξιοπαθεῖν, ἀγῶ, feu indignè ferre, indignari, indignum facinus clamare, indignum eſſe dicere. Plutarch. ἀναξιοπαθήσους ὁ χριτὰλας ἀνείλων αὐτὸν, Bud. Comm.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἢ, indignus, degenerans, vilis, immeritus, immerens, abſurdus, genti, uo, ὁ, ἢ, ὃν, vnde componitur, ab ἀ priuat. patric. intericto, ὑπὸ τὰ ἄνω ἀναξίου ὑμῖν ὄντα, neque alioqui indigno veſtra affinitate.

Ἀναξίως, indignè, immeritò, abſurdè, ſecus ac poſtulat dignitas ἀναξίως ὑμῖν, non pro veſtra dignitate, præter dignitatem.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca ſeu bracca, fœminale, fœmorale, ſubligaculum, interdum calciamenti genus. vide ὀπάδα. Euſtathius ſignificare ait id quod Romani bracion dicunt, ὡς τῶ ἀναστρέφω, mutato σ in ξ, Etymolog. ἀναξυρὶδας ἢ σκιάδας vocat Ariſtoph. in Nebul. Pollux libro 7. ἀναξυρὶδας ἢ κερκέτας ἢ κάθαρτα ἢ κάθαρτα, apud Perſas pro eodem. vbi inter veſtimenta, alibi reponit inter calceos: & lib. 10. ait eſſe ἐν τῇ σκιάδι. Eſt & ἀναξυρὶς, anaxyris, genus quoddam lapathi ſeu rumicis herbæ, apud Dioſcor. libro 3. cap. 143.

Ἀναξύω, abrado. ἀναξυσμένος τὰ γῆς, ſolo agitato, & eius colluuione detracta. ἀναξυσθεὶς λίνος, expolitus lapis.

Ἀναξὼ, Anaxo, proprium ſacerdotis Dianæ nomen, Theocrit. 2. Eidyl. Eſt & proprium nomen mulieris, cuiuſdam Trœzenias, quam Theſeus rapuit, Plutarch. in Theſ.

Ἀνάπαιστος, qui & antydactylus, ἀπὸ τὸ ἀνατπαίειν, id eſt, ἀνάπαλιν κίνειν ὡς τὸν δάκτυλον, id eſt, quòd ſit ὡς reciproco repercutiat digitum. τὰ ἀνάπαιστα, verſus anapæſtici, Plutarc. in Pericle. ἀνάπαιστα, ſiue ἀνάπαιστι, propriè dicebatur chori canticum, quod decantabat in parabaſi & tranſitu ſiue conuerſione ad populum.

populum, Suid. Hesych. Aristoph. in Pace. αυτὸς ἐπῆλθε σκέψεσθαι εἰ τοῖς ἀναπαίοις. Iulius Pollux libro quarto. ἡ δ' ἀφ' ἑλκυσμοῦ, ὅτε τὸ πολὺ ἀφ' ὧν ἀναπαύσεται μάτην, εἰ δ' οὖν ἡ ἐκ ἄλλου ἀναπαύσεται τὸ ἑλκόμενον ἔχει. Est etiã anapaestus versus genus, quo iocosa & puerilia decantabantur. Item pes metricus constans ex duabus coreptis & longa syllaba, vt πολίται.

Ἀναπαιστρίδες σφῦραι, malleifabrorum.

Ἀναπαίω, repercutio.

Ἀναπαίω ἀῦλεῖαν redintegro.

Ἀναπαλὸν genus fuit tripudij & saltationis. Athen. lib. 14. ἔστι δ' ἡ γυναικοπαθὴς τῆς κιθαρῳδικῆς ἀναπαλὴ ἀφ' ἧς τοὺς παιᾶνας. Siquidem nudi pueri concinnè saltabant ad numeros, & manibus pedibusque iocularia carmina molliter gesti. culabantur, palestrix & quinquertij formam repræsentantes spectatoribus.

Ἀναπαλὸν indelebile. Eust.

Ἀναπαλὸν, è contrario, è diuerso, Pliu. Theophr. st. histor. libro primo capite 20. ἐπὶ τὴν ἀναπαλὸν ὕδὸν διωκόμενον. Et præposterè. Hermogenes, ἀναπαλὸν οὐ ἔχω. id est, ἐναντίας, εἰς τὸ ἀναπαλὸν, in parte aduersam. ἀναπαλὸν ἀμβλύωπτὸν dicitur is cui immagno lienemaléque affecto sanguis è naue dextra profluit. Nam τὸ ἀναπαλὸν Hippocrates opponit τῷ κατ' ἴξιν, vt tradit Galenus Comment. Εἰς τὸ ἀφορισμικόν. Ἀναπαλὸν ἐρεῖδε recurro.

Ἀναπάλομαι, palpito.

Ἀνάπαλσις, σεως, ἡ, vibratio, apud Aristot. de mundo, quassatio, quassus, Cicer.

Ἀναπαλὸν ἀναπτὸν ἀκαστέω, quatio, quasso, vibro, resilio.

Ἀναπασσάλευτος, ὁ, transfixus ab ἀναπήγνυμι.

Ἀναπαστάζειν, mutare sententiam, pactum irritum facere, more Pariorum, qui aliquando bello ab Athenienſibus oppreſſi, ciuitatem ſe illis tradituros polliciti ſunt, ſi ab armis diſcedentes idem fiddem protinus mutauerunt ſententiam, nacti aliunde auxilia. Ἀνέπτε. αὐτὸς, ὁ, vniuerſus.

Ἀναπατᾶζειν, ἀλαζονεύεσθαι. Hesych.

Ἀναπατέω, ſurſum verſus gradior, vt in Hippiatria διὰ εἰς τοπαιὸν ἢ εἰς ἓν ἔσω εἰσάγειν ἐς ἀναπατεῖν ἐκέσε τοῦ εἶν, Budæus interpret. aduerſo flumine progredi: ſecundum Euſtath. autem ἀναπατεῖν eſt etiam εἶσω τοῦ οἰκείματος σῶμα τὸ κλίνης.

Ἀνάπαυλα ης, ἡ, ἀπὸ παύω, requies, remiſſio, ceſſatio, intermiſſio, ferix. ἀνάπαυσις, ſtatio, ſedes quietis & otij, manſio. Vnde & proloco ponitur, vbi ſubſiſtere ſolent ij qui iter faciunt, quietis gratia, Ariſtophan. in Ran. ἀνάπαυλαι ἐγράζεσθε, ſedare, Gal. ad Glaucon. Thucydid. κατ' ἀναπαύλας διηκριβωμένοι, vicibus quieſcentes. Pro diuerſorio Plato accepit, νομ. ἀ. ἀν ἑπαυλᾶς τοῦ πόδος ἀφ' οὗ οἰκεῖ, σπήρις ὄντος ταχὺ ἐς τὸν ὑβριοῦς δύσβιον, εἰσὶ σκιαγρ, id eſt, diuerſoria.

Ἀνάπαυμα, ατος, τὸ, quies.

Ἀναπαύομαι, μομαι quieſco, requieſco, reſpe illor, me reprimo in otium recipio, deſino, ceſſo, interquieſco, Cicero, quieti me trado, dormio, immoror, ἀπολείπομαι ὡς ἐκεῖ ὑπνοῦ κοιμῶμαι. Lucian. in Anacharſi. ἐν κεφάλαιον μικροῦ ἀναπαύσῃ τῆς πόνου, à laboribus ſe in otium recipere. Ilocrat. ἀναπαυμένοι τῆς εἰσφορᾶς, ceſſantes à tributis, nihil amplius conferentes, requieſcentes ab exactionibus. Deficio, morior, Herodian. de Commodo. ὡς δὲ κρωμένῳ πάσῃ οἰοδεῖς ἀναπαύεται. Item ἀπὸ τοῦ δεδυκέναι. Idem de Marco impetatore, νυκτὸς τε ἀναπαύεσθαι μιᾶς ἀναπαύσατο, vbi noctem diémque ſuperuixiſſet vnam, fato functus eſt. Dicitur & ἀναπαύειν τὸν βίον, vita defunctus eſt. Item donor immunitate, apud Demoſthen. ἀναπαυόμενον ὕδατος, de fonte quodam Dodonæo dicitur, cuius aqua diei & noctis medio ſiſtitur, per aliud tempus contiouenter fluens, Etym.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ, requies, recreatio, laboris remiſſio, refocillatio, reſpiratio, Aquila Rom. Quintilianus reſpiratio & mora: alij clauſula.

Ἀνάπαυσα, perpàcr pro ἀνέπνευσα, ἄξηντα, ἀνεκλάπτα, aliàs ἀνάπτυξα.

Ἀναπαυστήριον, littu ſignum vbi caſtramentari oporteret, τὸ κατεζῶγνύειν ὑπὸ σκηνῶν. Pollux lib. 4. eſt etiam locus quietis. Xenophon. dicitur & ἀναπαυτήριον dicitur etiam quum receptui canitur, ἀνακλητικόν.

Ἀναπαύω, με σω, refocillo, recreo, ſiſto, intermitto, quieſcere facio & ceſſare, in pace contineo. Xenophon, ἀπὸ ταῦτα σωυτὸν, quietè ipſum da. Matth. 11 διδότε ὑμεῖς μὲ πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. vos recreabo à que reficiam. Interp. faciam vt requieſcatis.

Ἀναπείθομαι, credo, acquieſco, aſſentior, adducor, cedo.

Ἀναπείθω μι σω, ſolicito, inſtigo, addyco, induco, incito, illecto, ſuborno, corrumpo, ſpe duco, perſuadeo. ſuadeo, exoro. Ariſtoph. in Pluto. cum duobus accuſatiuis, ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, hoc nobis perſuadere. Plutarch. in Romulo, ἀβέλτερε τὸ δῆμον ἀναπείθειν, ipſe vana populum ducit ἀναπείθειν ἐγχέλεις, te impulſore homines agunt, ſeu faciunt. Xenophon, ἀναπείθουσι τοῦ νόους αὐτῶν, ὡς αὐτοὶ εἶεν σοφώτατοι, iuuenibus perſuadentem ſe eſſe ſapientiſſimum.

Ἀνάπειρα, ας, ἡ, experimentum, exercitatio, communis vſus. ἀνάπειραν λαμβάνειν, capere experimentum, Plin. & experimentum facere, quod Terent. facit, periculum. Polybius, τὰ περὶτὰς ἀναπείρας λαμβάνειν, περὶ πλοῦτα & χρείας θεάπτοδε. est etiam meditatio & exercitatio. Idem τῶν γυμναικῶν ἀγωνίσμων καὶ ἀναλαμβάνοντας ἀναπείρας ἢ εἰσόπαν εὐγύμναζον. ſignificatque tibialem rhythmum, Hetych.

Ἀναπειρόομαι, ad munia mea redeo, experior, operam do, μελέτῶ, meditor, facio periculum, capio experimentum.

Ἀναπείρας, ſufficiens.

Ἀναπείρω, μι, ἀσω σα, meditor, conor, iterum experior.

Ἀναπείρω, πήρωσα, πεπτωκα, penetro, trancio.

Ἀναπείσιμα τὰ inter ſcenica ita numerantur à Iulio Poll. libro quarto, τὰ ἀναπείσιμα, τὰ μὲν ὅσα ἐν τῇ σκιᾷ, ὡς τοπαιὸν ἀναλύειν, ἢ τὰ τοιοῦτον ὑφέσπορ. τὸ δ' αὖτε ἐξὸν ἀναβαδὸν ἀφ' ὧν αἴβαμαι ἐφιππεύειν ἀναπείσιμα. autem intelligo ſcenicos rudentes, quibus per tractoria organa latentes perſonæ ſuſtollebantur in ſcenam. aliàs ἀνάπτομα idem eſt quod πῖσμα quod ſignificat fumem quo aliquid relegatur & præſertim naues in littore.

Ἀνάπεσσέρεια, ἡ, ſuaſoria, quæ fidem auditoribus facere poſſit. Ariſtophanes. πῶς οὖ μᾶλλον σ' ἔδει ὑπόφλεβα δίκας, ἢ κόλασιν, ἢ χαλεπὴν ἀπεστερεῖαν, aptam ad perſuadendum facundiam. Sic Paulus dixit, probri perlecebras & perſuaſorias, i. ἀβακεστηρίας.

Ἀνάπεσ-ὸς, ὸν, palàm factus.

Ἀναπεσάτας, ἀναπέφασθαι.

Ἀναπιμπλάομαι, in memoriam redeo, præterita reputo, reduco in mentem, recogito, reuoco in animum, ἀπολογίζομαι, ἀπαλογίζομαι, ἀπολογίομαι, Bud. Comment. ἀναμνήσκομαι, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι, mitto in digitos, computo, ſubduco. Ducta eſt tranſlatio ab his qui per quinos digitos aliquid computant. Luciau. de his loquens qui ſunt apud inferos, & vitæ fœlicitatem requirunt, ἅπαν τὸ ἄνεσιν ἀναπιμπλάμενοι τῶν παρ' ἡμῖν ἀδιαμείων, Eraſm. Chil.

Ἀναπίμπημι, remitto, Bud. Comment. i. remitto ἀναπίμπλῃ τῶν δῆσιν preces fundere. ἀναπίμπασιν δόξαν τῷ θεῷ gloriam Deo tribuere. Basil.

Ἀναπίμπτω μι. φω. remitto, iterum mitto, reduco, ſurſum emitto. Alexand. aphrod. βάρεσσε κατάμβω ἀναπίμπει δυσπνοίαν, i. fœtore ſpirat. Ilocr. ἀναπίμπειν χρήματα, mittere pecunias.

Ἀναπεπτωμένος, ſtupefactus.

Ἀναπεπλωκὸς, ὸτος, ὸ, relapſus, recidiuus, languidus, piger, ῥᾳθυμῶν, μαλακὸς, ἀφεργὸς ὢν. ἀναπεπλωκότες, ἀναπεσόντες.

Ἀναπέπνυμαι, κάτ' ἀναπτὸν, μ. ἀσω, ᾱ

Ἀναπεπνωκὸν, ὸ

Ἀναπέτω, extendo, aperio, laxo, reſero, pateſacio. expando, explico. Hom. Iliad. ἀ. αἶσ' ὑ ἱσία κλῆδ πίτοσαν, id eſt, ἡ πύλαι ἀναπετάσας πύλας pateſacions portas. ἀναπεπαμένῃ θυρέθρῳ, feneſtræ apertæ vel patentes. ἀναπεπαμένῳ εἰς βορέαν τόπον, templum in Boream verſum, exporte ctum. Plutarch. in Themiſtocl. ἀναπεπαμένῳ θεραπείαν ad curationem ſponte propenſus. ἀναπεπαμένον, τὸ, ἐπλωμένον, αἰπαγῶς, apertum, explicatum. ἀναπεπαμένα χασία, id eſt, πεδία. campóque patentes, dixit Virgil.

Ἀναπέτεια ας, ἡ, relaxatio. Alexander Aphrod libro primo Problematum διδωσιν ἀναπέτειαν τοῖς πόροις, meatus referat, ineatibus relaxationem præbet, foramina reſerat. Item ἐμῥόδου τῷ πόρον ἀναπέτειαν, inuenient meatus relaxatos.

Ἀναπέτομαι, ſubuolo, volo.

Ἀναπέπτομαι coquo, recoquo.

Ἀναπέφηνα, viſus ſum, videor, cum participio. Xenophon in Apologia Socratis, ἔφασκε ὑπὸ τοῦ θεοῦ μάλιστα ἀναπέφηνα, me conſtat nec alios deos iuraſſe neque nominaſſe.

Ἀναπεφλασμένος, qui rigida tentigine rumpitur, vt ſit in Satyriaſi & Priapismo, ἀφαπεπλασμένον ὄργανον τὸ αἰδοῖον. vide in verbo Αἰπεφλέν, quod arrigere ſignificat: & apud Atticos τὸ ἀναπεπλάσθαι τὸ αἰδοῖα.

Ἀναπεύκω, pro exiſtere facio. Ariſtoteles de mundo, τῶν ὑγρῶν φύσις κατὰ πᾶσ' τ' γῆς σωλοὺς τὰς κοιλότητας ἀναπεπυκία εἰκοιμβίας, quas vocamus habitabiles exiſtere facientes: ſic Bud.

Ἀναπεφλέω, reddo, ſaturio, ἀναπίπλημι, ἀναπλήζω. Hetych.

Ἀναπεφυκὸς ἀπὸ exilio, ſubſilio, raſilio, proſilio, abripio, me propero. Lucian. de ſponſa quæ ſponſum vulnus in conuiuio accepiſſe videbat. ἡ νύμφη ἡ ἀναπεφυκὸς. Ariſtophan. Ranis, γαῖ' ἀναπεφυκὸς ἐκ πολλῶν κρατηλῶν. Βιβλιοπωλεῖον ἀναπεφυκὸς τοῦ μέσου ἀναπεφυκὸς, Plato. de medijs exilient, Neutrum.

Ἀναπέφυκα, qui vibrauit, qui perſuadet, qui excuſſit, indefinitum verbi Ἀναπλῶ ἀναπέπλεκα, ἀναπλέκω. vt ἀναπλῶ κάντα ἀναπέπλεκα εἰς ὕφ.

Ἀναπλωίζομαι, agglomero, glomero.

Ἀναπλωίζω μι ἰσω, ſuſo circumacto recolligo vel attraho, ἰδὲ quod ἀναπεφύκαμεν, ἀναλύομαι ἐκλύω, ἀναπεκυλῶ. Ariſtoteles libro quinto Animal. capite 19 ἀναπλωίζεται ἀναλύσει τὰ βαρβάκια, bombycia retorquendo in filum deducunt.

Ἀναπηρία, membri cuiuſuis mutilati vitium, ſiue vitiatio Senec. partis vitioſitas Cicer. ſed præcipuè animi aliqua læſio. quum aliquod membrum mutilum eſt & decurtatum, aut vitioſe ba-

bet id ἀναπηδᾶ dicitur, quæ vox apud Aristophan. in Pluto, hac & vsus Grammat., Pollux libro secundo, transfertúrque ad animum.

Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ, Cæcus, prorsus debilis mutilúsque, oblæsus, mutilatus, mancus. Καθ' ὃ τὸ ἀνάπηρον ἀναπήρους, & cum ἀ priu. ἄπηρος, ex quo cum altera priuatione ἀάπηρος, & per pleonasmum τῷ μὴ ἀνάπηρος. Ἀπήρεσθαι, τοσοῦτος λυπηρὸς, Etymol. Pintarch in Pub. Ἀπήρη δὲ καὶ νυκτὸς γιγνομένης ὑβρίζουσαν ἀνάσπαστον ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡδονή. ἔστι γὰρ ὑβριστὰ ἔστι omnes enim grauidæ mulieres imperfectos pueros edebant, nec vllus partus ad finem fuum perduci poterat. Sic & in neutro vſurpauit Xenoph. Chry ſoſt ἀνάπηρος τὸ σῶμα.

Ἀνάπηρος, οὐδαῖος, mutilo.

Ἀναπίμπλαμαι, repleo, profundo, imbuo, impleo. ἀναπλήσομαι Genitiuo & accu'at. ὅσης σοφίης ἀναπίμπλασι αὐτὸν, inquit Chryſoſtomus, quanta ſapientia eo. implet. Plutarch. in Othone, ἀναπίμπλαται φόβος ὅλη ἀκπόλεως ἕτι, eos qui adhuc erant inuicti metu re ferſerunt. Plutarch. de adulatore, ἀναπίμπλασι πᾶν ἀλυπίων φιλίας ἀπιστίας, facit vt veræ quoque diffidatur amicitiæ.

Ἀναπίνω, imbibo, haurio, combibo. Theophraſt. libro de Odoribus. τὸν ὑ ἀναπίνει, minus enim combibunt. loquitur de vnguentis. Ἀναπίνεσθαι apud Hippocrat. pus in parte aliqua collectum digitur atque diſcuti, Galen. Comm. 2. Ἐὰν τὸ σὺν ἀρθρον

Ἀναπλάσσω, iterum vendo, quaſi reuendo, ἀναπολῶ ἡ Ἀνύτειον πωφόπαιν, vnde ſecundo vendita dicuntur. ἀναπεπλασμένα, id eſt, ἀνωκαινισμένα. παλίμπρασται ἡ παλίμβολα. Pollux lib. 7.

Ἀναπίπτω, decido, recido, decumbo, iaceo, ſupinus ſum, reſupinor. plus eſt quàm ἀνακεῖσθαι, diſcumbo, accumbo, humi concido. Ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, diſcumbere in terra, humi conſidere. Matth. Euangel. 15. item Marci cap. octauo dicitur, ἀνακεῖσθαι τῆ ἐπὶ Τῦε, ſuper terram diſcumbere. Et quod Lucas de vltimo illo Paſchæ conuiuio loquens, ἀνέπεσε, inquit, Matthæus ἀνέκειτο dixit, id eſt, accubuit ſiue recubuit. Ἀναπίπτω, Pœnitreo, pigreico, delpero: nã ad animum transfertur, quemadmodum & apud Demoſth. δι' ὀλιγωρίαν ἀναπεπλακότες ἦτε, deſt, ὕπνῳ, ἡ νυχάζοντες (inquit interpres) ὑφ' ὁρμὴ ἡ νήφοντες, hoc eſt, animo nec ſtrenuo nec vigilanti affectoque: ita ſupim & deſides, & malis veſtris indormientes: hoc Cicero concidere appellat. Sic etiam Liuius, Vicit autem ceciderunt animis. ἀναπίπτειν, pro accumbere epulis, legitur in Concilius, canone 5. concilij Ancyrani. ἀναπίπτειν non pro κατακλίνεσθαι ſimitur. authore Suida, ſed pro βαθυμεῖν μεταμελεῖσθαι, μετανοεῖσθαι ἡ ὀκνεῖν, ὀλιγωρεῖν, pro cadere animis, & animum deſpondere, ethen libro primo. ὅτι τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχῆς ἔλεγε. ἐπὶ δὲ μικρὸν ὀλιγωρεῖν. Thucydid. libro primo νικώμενοι ἐκ ὀλίγου ἀναπίπτουσι. Ἀναπίπτειν de remigibus dicitur qui remos adducunt, & corpus reſupinant: cui opponitur ὀφθαλμιᾶν. remis incumbere, cóſque corpore propellere. Cratinus in remigratione vſus eſt, βοῦλος καθ' ἑπτὰ Xenoph. in Oeconom. ἐπειδὴ ἀνύπτιοι κλίνοιεν εἰσὶν οἱ ἐγίγνα, ὃ ἔστι κατὰ τὰξεις ὑφ' ἡμῶν δίωνται ἐν τάξει δὲ φερόμενοι, ἐν τάξει ἡ ἀναπίπτοντες, vbi ἀναπίπτειν pro adducere remos, ὑπόπτευον ἡ ἀπολιπεῖν expon. & frigeoſtum remiſſe: vt apud Demoſthen. ἀναπεπτωκότες ἡ τὰ ἑξῆς ὅπλα quod agitatum fuerat de equitatu mirtendo refrixerat.

Ἀναπισεύω, confido, ſpero.

Ἀναπίτνημαι, aperior. ἀναπετανύσειν ἡ ἀνάγειν, dicuntur poetæ ἀναπίτνειν. Nicander in Alexipharmach γῆα κεκαλυγμένα τε ἡ ἀνὰ πίτναται ὄσσε, interp. ἀνοίγονται. Helych. verò ἀναπετάζει expon. non ſolùm ἀνοῖξαι aperire, ſed etiam ἀνοιμώξαι, vlulatus erumpere.

Ἀναπλάζω, ſurſum ac deorſum errare facio.

Ἀναπλανόμαι, fallor, Deponens.

Ἀνάπλασις, ως ἡ, ab ἀναπλάττω ἡ δι' ὑπογράφων ἀνάπλασις, rerum in ſomnis oberſantium imaginatio, figuratio. Quintil. Nazian. conformatio, refectio, imaginatio, digeſt o in paſtillos, fictio, recreatio, reformatio, altera informatio, quod eſt baptiſma, Bud. Comment.

Ἀναπλάσσω, ατω, τὸ figuratio, σχῆμα, mendacium, figmentum, commentum. ψεῦδος.

Ἀναπλασμὸς, οὗ ὁ, figmentum.

Ἀναπλάττω & Ἀναπλάσσομαι, fingo, id eſt, comminiſcor, formo, imaginor, quę nunquam vidi, φαντάζομαι, animo concipio. ἀναπεπλασμένη, refingo, id eſt, inſtauro, ἀνεγείρω, ἀνακτίζω, efformo, effingo, conficio. ἀνάπλαττον ὑπὸ τῶ σοφοῦ, luto deformatus eſt ἀναπλάσσομαι τοῖς ὑπνίοις ὡ συμβόλοις, notas inſigniáque imitor. Lucianus, οἷς ἀνδρὸς πᾶς ἀνάπλασις, homines formaſti. Dioſcorid. lib. primo capite 129. ἀναπλάσσει μαλάξας, in offas conuoluunt, cogunt, conformant. Idem ἀναπλάττειν εἰς κανόνιον, in collyria digeritur ſeu conformatur. ἀναπλάσσειν εἰς τραχίσκους, in paſtillos confectos, conctus, conformatus. ἀναπλάσσω τὴν οἰκίαν, ædes reficio. ἀναπλάττειν εἰς κυκλίσκους. Galen. lib. 2. ad Glauc. in paſtillos conformari.

Ἀναπλέκω, connecto, redimio, cæſariem colligo, hoc eſt, ἀναλαμβάνω, texo, implico. Vnde ἀναπλέκομαι, ſum cirratus, replicor, replicatos habeo crines. Vide Παραπλέκω.

Ἀναπλέω, renauigo, naue reuehor, ſupernato, emergo, fluito, aranę aduerſo nauigo, redeo. Alexand. Aphrod. εἰ οὖν ὕδατι ἐκπλεύσαι μὲν ἐμοὶ ἀναπλεῦσαι ἅμα ἀναπλεῦσαι ſtuitant per ſummas aquas. ἀναπλεῖν ἐπὶ τὸ τέλος, ad vſque finem. Thucydid. nauigantes. ἀναπλεῖν ἐπὶ τὸ τέλος, ad vſque Nilo nau go.

Ἀνάπλεως ὁ ἡ ἡ, plenus, opletus. Lucian. ἀναπλήρων ἀναπλεως ὁ δεισιδαιμονίας ἀνάπλεως πολλῆς, religionis implere.

Ἀναπλήθω μ. σω, impleo. ἀναπλησθῆναι Apollon. μοίρᾳ ἀναπλῆσαι, fatum explere, mori. Milesius Apollo de Chron. conſultus reſpondit, Τόφρους ἡ σκολόπεσσι πυμὶω ἀνάπλησε τελεῖται. Lactant. Inſtit. lib. 4. cap. 13. μέλλει τ' ἀγαλμ' ἀναπλήσθαι, odoris ſignum explerurus eſt vel obiectamentum. Etym. ἀναπλῆσαι ἀναφυσῆσαι ἀφ' ὑψος ἀναλαβεῖν. τὸ ἀφ' ὧν ἀναπνέουσι. & πάλιν τὸ ἀναπλῆσαι ἀναπλήσεις. Et ἀναπλήσεις ἀναπλήσουσιν. Lucian. πολλὰ τερατεύεσθε, ἡ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. Ariſtoph νεφ καὶ πατρῳοῦσιν ἀναπλήσει, repleb t obſcenitate. Plato in Apolog. βακχεύσωμεν πλέονες ἀναπλήσαι αὐτοῦ, volentes quam plurimos inuoluere criminibus. Cedes, ἡ τὰ λοιπὰ πάντα σὺν ἀναπλήσῃ, quibus impletus fuerat.

Ἀναπλημμυρέω, redundare, effluere.

Ἀναπλήσω, ἀναπλήσομαι, impleo, penſo, ſeu compenſo, ſuppleo, compleo, refercio, laburro, ἀκτὶω. ἀναπλησῶ τύπον τῷ ἰδιώτᾳ, impleo locum idiotæ, ſi fungor vice illius.

Ἀναπλήσμασι, ατος τὸ, ſupplementum, expletio, Cicer. explementum, Scoec. laturitas, ſiburra. Ἀναπλήρωμα, pro eo quod eſt repletumentum, ſi diceretur author lib. περὶ θαυμασ. ἀκουσμάτων φασὶ ἡ ἐν Μήλοις τὴν νύσσαν ἐν τοῖς ὀζοῦσι μέρεσι τὰ πόδε τῆς γῆς, πάλιν ἀναπληρώσασθαι γεγενῆσθαι.

Ἀναπληρωτὴς ὁ, idem.

Ἀναπληρωτικὸς, οὐ, ὁ, replens.

Ἀναπλητικὸς, οὐ ὁ, made faciendi vim habens, cui vis eſt data madendi.

Ἀνάπλοος ὁ ἡ, receſſus, aſcenſus nauium, quaſi renauigatio, remeatus, Martianus: post offectio. τὸ ἀνάπλοος γίγνεσθαι, pons per quem remeatur à nauibus, Thucyd.

Ἀνάπλυτος, ὁ, qui repletur, adoleſcens. Dioſcorid. libro ſecundo, πάθεα ἐξ ὧν κηρεῖοι ἀνακαλύμμοι βύσσῳ κίνσι, piper tempore huo abſolutum procreat racemos. alij vertunt, dehiſcens, ac ſele pandens: quo ſignificare emergens.

Ἀνάπλυσις, explico: vnde ἀναπλύσεως explicatus, explicitus, expanſus. Chryſoſtomus in epiſtol. ad Gal. ἐν ᾧ τοῦτο σαφέστερον ἀναπλύσας.

Ἀνάπλυσις, εως ἡ, ablutio, Macrob.

Ἀναπλόω, renauigare. Cicer. ſoluere claſſem. ἀναπλόωσι, remeant.

Ἀναπλώσας nauigans, ſubuectus.

Ἀνάπνευσις εως ἡ, reſpiratio, & reſpiratus Cicer. Apollo. 2. Argon. τὸ ἀνάπνευσις μαγίστη ἀνάπαυσις.

Ἀναπνεύστικος, νι reſpirandi præditus, ſpirabilis Cic vnde τὰ ἀναπνευστικὰ, meatus ſpirandi. Virgil. Spiracula & ſpiramenta, reſpiramina. Ouid. ſpiramina. Lucan, Alexand. Aphrod.

Ἀναπνευστὸν ὁ ὐ ἡ, ſpiritus expers. Heſiod. κεῖται ἀνάπνευστος ἀ ἀναυδὴς, ἀσώνυτος.

Ἀναπνέω μ. εὔσω ἀέρ ἀνέπνευσα ἀπὸ τῶ ἀναπνέω reſpiro. Apollon. Argonaut. ἀνέπνεον ἀρτι ῥοθιοι, a meatu reſpirabant: vbi ἀπὸ ſubaudiatur. Ibidem. ἀνακοπέσασα μυχοῖο, ex receſſu ſpirans. Sophocl. ἀνέπνευσ κρυερὸ, ecreatus eſt a morbo ἐν ἀνακαθίσασα αὐτὸν γόλωτε, vt vi nali ſete riſu oblecte ur, & centiore laxamento. Budæus, εἰς ὃ ἀνανεύω, quo reſpiro. Aristoph. Suid. οἱ νῦν ἔχοντες, citatique hoc exemplum, οἱ δὲ ἀνακαθίσαντες τὰ βασιλικὰ ὧν πάγματα διέξαγον οἱ βαθέως καὶ πρὸ σῦ ἀναπνεύσαντες ἡ ζῶντο. dicitur ἀνανεύω ὧ ἀνανεῶ ἡ ἀνανεῶμαι, vt apud Hom. in Iliad. ἀνανεύσασα δὲ ἀρίστη ἕξ ἀγχοῦ, loquetur, reſpirabunt. ἀνανεύσαντα ἀναλύσεσθαι.

Ἀνάπνοη, ης, ἡ, reſpiratio, ſpiratus, halitus, inſpiratio. ἀναπνοὴ reciprocatio ſpiritus, quum accipitur aer & redditur, ſpiraculum. Ariſtotel. de mundo, πολλαὶ ἡ ἀναπνοὴ ἐγκυκλίου ἀναφυσήσεις, multæ ſpiracula habent emiſſariaque vaporis. Alexand. Aphrod. διὰ τὴ ἀναπνοὴ ὁ εἶσιον αὖθ. &c. aer per inſpirationem ingrediens. ἀναπνοὴ πνεύματ. ſpiritum accipio & reddo. ἀναπνοὴν αὖτε λαμβάνειν, eius animæ meatus occluſiſſe. Plutar. in Rom. pro aura & vapore Baſilius accepit io epiſt.

Ἀνάπνοια, idem.

Ἀναπόβλητος, ὁ, qui amitti non poteſt.

Ἀναπόγραφος, qui æſtimationem bonorum ſuorum non profeſſus eſt, nec in cenſum detulit, incenſus apud Cicer. & inſcriptus Varroni: qui ſcripturæ magiſtro cenſus ſui vectigal non ſoluit. Varro libro ſecundo de Republ. Itaque greges longè abigunturex Apulia in Samnium æſtiuatum atque ad publicanum profitentur, ne ſi in inſcriptum pecus pauent, lege cenſoria committat mulctam. Pollux de publicanis loquens & redemptoribus vectigalium libro nono, ἡ τὸ τελώνιον παρ' αὐτῆς τελεῖ. Χαρακτὴρ τὸ ἡ μὲν χαραγμὸς ἐ ἀναπόγραφον Lucilius, ficit idem quod illi qui inſcriptum è portu exportant clanculùm, ne portorium dent.

Ἀνα-

Ἀναπόδειατος, ον, ὁ, ἡ, improbabilis, quasi indemonstrabilis, vt ἀναπόδεικτος αἰτία, improbata causa. Nazanz. πίστις ἀναπόδειατου φαντασίας, fidei cuius demonstratio nulla sit imaginem.

Ἀναπόδειατος, Aduerb. siue probatione, absque demonstratione.

Ἀναποδίδωμι, με ἀπω, reddo, rependo: Actiuum.

Ἀναποδίζω μαι, quæ iterum expenduntur.

Ἀναποδίζω, με σω & κα, retrogradior. Plin. & retroco, Quintil. retrogago, reciproco, retrorsum vado, vt dixit Lucilius apud Nonium, Festus, Ciceróque 3. de Legib. repedo. Machab. libro secundo capite 14. ἡ δὲ πρὸς ἀναποδίσαντων, Dionysius de deliquio solis in morte Christi, σκιάν ἡ μιχρὰν ὑπομεῖναι τὸν ἥλιον. εἶτ' ἀναποδίσασα. Gregor. κ' πάλιν Λυκὰ γλωσσολογία ἀναποδίζουσα, id est, iuxta, Lucæ genealogiam retroactam, nam ἀναποδίζουσα hîc exponit Budæus retroactam. Aliquando ponitur pro reuoco, & retro impello, & tam ad personam quàm ad rem refertur. Ad personam Herodot. κ' ὑδαμὰ ἀπὸν αὐτὸ ἐσωτὸν, atque vsquaque alibi se ipsum reuocauit, id est, vsquam id iterum dixit. Est enim hîc ἀναποδίζειν. τὸ παυτὸ πολλάκις λέγειν. κ' τὸ ἀκριβὲς ὀξυτέζειν, eadem frequenter dicere, ac diligenter inquirere: id quod faciunt, qui diligenter rem quærunt: sæpius enim sciscitantur & reuocant eum quem interrogarunt. Æschines in Ctesiphont. πολλάκις ἀναποδίζων τὸ χρεμματικὸν, id est, sæpe reuocabant. Ad rem, Herodian. libro quinto, ὁ ἀντωνῖνος ὅτι περὶ ἄρματος ἀναποδίζοιτ εἰς τοὐπίσω, retrorsus curreb at ante curium quasi retractans, tediens. Sic Lucian. περὶ γραμ. εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον, dixit, rem malè cedentem, quotidie minus ac minus progredientem, quasi retrosgeretur. ἀναποδίζειν, ὀξύτατζειν, expendere & examinare, recensere & recognoscere, retractare, vt ἀναποδίζόμενα dixit Antiphon. τὰ πάλαι ὀξυτατζόμενα, relegere, πάλιν ἀναγιγνώσκειν. Pollux libro secundo, & ἀναποδίσαι posuit Homerus pro retrorsum & cessim ire, αὖτε πόδα, id est, πάλιν κ' ὀπίσω χωρεῖν, ἀναχωρῆσαι. Est & quasi συγχώρησις, quod πολίζειν dicebant: vel ἀναποδίζειν propriè est remetiri: nam πολίζειν est pedibus mensurare, μετρεῖν κ' ἀναμετρεῖν. & pro ἐπαναλύειν, Hesychius. quod Græci ἀναποδίζειν, Quintil. referre pedem, reflectere pedem, Ouid. Virgil. reportare pedem, retro pedem reprimere, & alibi reuocare extulit.

Ἀναποδισμὸς, οὐ, ὁ, diligens inquisitio, regressus, retrogradus motus, resoluto: vnde κ' ἀνάλυσιν κ' ἀναποδισμὸν εἶπεν, id est, inuersio, & retrogrado ordine dicere, id est, retexere complexionem. Alexand. Aphrod. ἀναποδισμὸς ἐσχαλωσις.

Ἀναπόδοτος, ον, ὁ, ἡ, non redditus. Suid. ὅτι μ' ὀφειλὸ ὀδὲις ὀδὲν ἀναπόδοτος, ἡ ὁ δόσις γὰρ ὁ φορτὸς.

Ἀναπόδρατος, ον, ὁ, ἡ, incutabilis, μὴ δυνάμενος φυγεῖν. Aristotel. de mundo, dictam tradit ἀδράστειαν, ἣν ἀναπόδρατον αὐτὸν ὄσαν κ' φύσιν, Adrastiam, quasi causam quandam natura comparatam, quam fallere aut vitare nemo queat. ἀναπόδρατος, ἀδιάκριτος, ἀνεκφευκτος.

Ἀναποιὰ, ας, ἡ ἐσω, formo, efficio. ἀναποιοῦντες ἐκ ἐλαίου ἄρτους, &c. 7. Leuitici, panes conspersos oleo. ἀναποιεῖν, reformare, refacere Plaut.

Ἀνάποινος, ον, ὁ, ἡ, præmio carens, gratuitus. Iliad. ἀ, νοῦμ ἀφραίτων, ἀνάποινον, sine muneribus. ἀνάποινος, ἀλύτρωτος, ἀφάτος.

Ἀναπόκλητος ὀδὸς ἑόλομαι, absque relponso remittor.

Ἀναπολαυστος, ὁ, ἀργὸς, ociunus, vacans voluptate, expon. etiã passiuè. quo frui non licet.

Ἀναπολέω, με ἠσω, verso in animo, reputo, expendo, ἀναλογίζομαι, ἀναπιπτολέμαι, ἀναπονέμαι. aperio, Actius. Bud. Comment. κ' γνοὺς ἀναπολῆν, ἐπεὶ ρας ἀναπολῆ, vesperi commemoro. ἀναπολεῖν, ἀναστρέφειν, ἀναπόσειν, Hesych. Ouid. 4. fast.

Numa vifa reuoluit
Et secum ambages, cæcáque iussa refert. Suid. ἀναμιμνήσκεσθαι, ponitúrque pro ruminare, remandere. ἀναμάσσεσθαι, μηρυκίζεσθαι. Ælianus de animalibus. μόνῳ δ' δοκιμάσσουσι σκαίρειν τὸν τροχὸν ἀναπολεῖν, σκαίρῃ τὸ βλαχτικὸ & δὲ μηρυκάζῃ. Plinius libro nono capite 17. Scaro datur principatus, qui solus pisciũm dicitur ruminare.

Ἀπ' ὄπολ, ρος, ἐξ' ὤμαις, ὑδ' ὀφ πόσιν, ὁμοίως ὑδ' ὡς μᾶλλον: Adagium in eos qui inaniter laborant, conantúrque ea facere, quæ perfici nequeunt. Suid. ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶς πονούντων.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, commemoratio, repetitio, animaduersio. Gaza sæpe pro ἀναμνησις ponit.

Ἀναπολητικὸς, ὴ, ὸν, reuoluendi facultatem habens.

Ἀναπολικωδῶς εἰδ' ὠλον τὸν δακτύλους. Suidæ κρατοῦσ', ἀνακρατικωδῶς, digitis nimirum pollice, & medio, crepitum edens. fed scribendũ potius. διὰ τῶν ὀπολικωδῶν, vt habetur apud eundem in voce Σαφὲ ἀπόπολ. Sic enim ibi τὸ γὰ ὑ ἀνέφει τῷ μεσίμῃ ἐμαλικῶς ἀπ' ὀμφαλὸς ἔχοντας χεῖρας πεποίηται ὡς ἀ ὀπολικωδῶν τῶν δακτύλων. vel potius ὤσπ. Sardanapali enim voluptuari regis sepulchro imposita erat statua manibus supra caput elatis digitisque concrepans quòd dicere confuescilet ille libidinarius res humanas pro noris esse digitorum crepitu.

Ἀναπολόγητος, ον, ὁ, ἡ, inexcusabilis, qui defendi non potest, Cicer. ad Attic. Sed hoc ἀναπολόγητος, &c. Paulus ad Rom. cap. primo, εἰς τὸ ἦ, αὐτοὺς ἀναπολογήτους, vt sint ipsi inexcusabiles.

Ἀναπόλυτος, τὸ, non absoluta, indissoluta, indissolubilia, Cicer. insolubilia, Quintil.

Ἀναπόμικτος, ον, ὁ, ἡ, non permixtus, impromiscuus, Gell.

Ἀναπομπαζόμενον, I selye. ὃ ἀναπολήσει γνώμῃ. proquo supra ἀναπομπαζόμενον rectius.

Ἀναπομπὴ θησαυρῶν, propriè sursum missio, effossionem thesaurorum vertit Bud. nam qui effodiunt sursum, mittunt terram.

Ἀναπόμπιμος, qui remittitur Lucianus de luctu. ἀναπόμπιμος πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνούμενος, in vitam remittuntur, postliminio in vitam redeunt. ἀναπόμπιμοι ἐς τὸν ἀπαλὸν ἐκπίπτω πάλιν ἀνθρωπον, integram causam in Italiam reiici. ἀναπόμπιμος ὁ ὠρος, τὰ ὑποτρεφόμενα, remissa & repudiata dona.

Ἀναπομπὸς, ὁ πέμπων ἀπ' ὠρ qui mittit ad superos Æschyl. Persis. Ἀϊδωνεὺς ὁ ἀναπομπὸς ἀνίεσ δαρεῖος.

Ἀναπόνιπτος, ον, ὁ, ἡ, illotus, qui manus non eluit, impurus & sordidus, μὴ νενιμμένος. μηδὲ πλυθεὶς τὰς χεῖρας ἀπὸ δαιτὸς. Aristophan. ἀ' ὑδὲ πάσῃ τ' ζομαι, ἀναπόνιπτ & λαφυγμὸ οὐ χὶ πρὸς ' ἀναπόνιπτον, Suid. ἀνεξέλεγκτον. quod clui non potest.

Ἀναπος, ν. ὁ, Anapus, fluuius Siciliæ: prima breui, Theocrit. Edyl. 1. & 7. & Ouid. 5. Metamorph.

Ἀναπόσατος, qui desciscere nequit.

Ἀναποτνιασμὸς, ν. ὁ, fuspirium cum imploratione diuini auxilij: vel simpliciter diuini numinis imploratio. Greg.

Ἀναπότριτον, ἀνεξάλειπτον, indelebile, Ouid.

Ἀναπόφατος, εος, ὁ, quasi ineuidit. nam ἀναπορέσκειν est ἀναπολεῖν. vnde ἀναπορέσκόμενα dicuntur, πολίμματα κ' παλίμπλα. Pollux libro 7.

Ἀναποφόμαι, exigo, repoſco. recupero.

Ἀναποφῶτα, με ξω, σ. κα, ἀναποφῶτα χρήματα, pecunias exigo, Thucyd.

Ἀναπρὸφ, per lyncopen pro ἀναπρὸφ, penetro, pci foro, perterebro. vnde apud Hippocr. ἀναφορέσαι quod Galen. exp. ἀναπρῆσαι, διατρῆσαι.

Ἀναπρῆσαι, ab ἀναπνέω, ἀναφυσῆσαι, ἀμπυρίζειν, ἀναιχμᾶσθαι. Homer. ἀναπρήσας δάμνα cum fuspiriis & anhelitu effundes lachrymas, διακύσας πολλὸς ἀφιείσθ, Didym.

Ἀνὰ σεσθ ὑεν τετραμμένον, εἰς τὸ ὀρθὸν ὑεν βλέπον, inquit Hesych. respiciens limen & aditum domus, vestibulum versus conuersam faciem habens, πυοῦτο γὰ τὸ χρῆμα. τὸ ἡθὸν νεωλὸ ὀρθόστομ.

Ἀναπτάμενος, τὸ μὲ πτάσθαι, idem quod ἀπέτασθαι.

Ἀναπτάμαι, ἐubuolo, sursum volo, volito. Sophocles, ἀφ' ὑκατὸς δ' ἀνεπτάμαι, Dorice. pro ἀνέπτάμαι, id est, ἀφέσπετος ὀρνὶς ὠρανόμαι. Est etiam aoristi 2. ἀνεπτάμαι: vnde ἀναπτάσθαι, apud Eustath. citantem hunc locum legitur πέφευγεν δ' ἀνεπτάμαι: vnde sit illud ἀναπτάμενος quod apud Aristophan. legit in Auibus quum ἀναπτάμενος legi posset Plato epistol. 7. πυθὸν πόδιν ἀναπτάσῃ, alicunde cupiens auolare. ἀναπτάσθαι ἐς τὸ κμανὸν, in cælum subuolertis.

Ἀναπτερόω, auolare facio, do, spem, attollo spe bona, excito de metu, attollo. Xenoph 3. κύπλωπων.

Ἀναπτίω, reuolare, subuolare, ab ἀνάπτομαι vel ἀνίπτομαι. Chrysostomi ὑδεὶς ἀνεπτάμαι μ' ὑδὲ ὑρανοὶς ὑσῆρμένος, subuolare ex aqua & cælum transcendere.

Ἀναπτοπολέομαι, apud Hesych ὁ ἀνίπτω, miluus.

Ἀναπτὸς, οὐ, ὁ, incendendi vim habens.

Ἀναπτύομαι, stupefco. ἀναπτύσθαι ἀφρὸς τῶν φλεγομένων ἢ γλωμάκις, comitate mulieris obstupefactus.

Ἀναπτόμαι, pro alligo. Eurip. in Medea, ὡς ἡδὺ δ' ἀναπτόμενα φωνήματα κέλευθ. Item pro κίμαι. Apollon. 2. Argonaut. ἀναπτόμαι ὀκνημένων τρόπ εἰμὶ, verso, fum. Pro indut, libro sexto epigram. μισῶ πλὴ σέρεος νεοζεῖ ἀναπτόμενα ἀναπτόμαι πάρδ', metuo, Apollon. πεφόβ ἀνάπτομαι, φόβον πεφόβημαι.

Ἀναπτῶ, ὁ, ἀδύνατ δ, ἀπιάσ. Hesych. qui prehendi nequit, vel non prehenſus.

Ἀναπτύξις εως, ἡ, explicatio. declaratio. ἀναπτύξις τῶν σύμφωνος, hiatus orris. ἀναπτύξις, ὁμολογία. διαστόμωσις.

Ἀναπτύσσω, με ξω. aperio, Æschyl. in Persis. explico, expando, discerpo, dissecо Eurip. ἀναπτύξω, δὸν πίξω· ἀναπτύσσων. διαμερίζων, διακίνων. Lucæ cap. 4. ἀνεπτύξας τὸ βιβλίον, cùm explicuisset librum.

Ἀναπτυχὴ, ἀναπτολὴ. ἀναπτυχὴ ὑλὶς, explicationes Solis. ἀναπτυχὴ κόσμου, mundi replicatio, Cicer.

Ἀναπτυχὴ, clusilis, Plin. aut patulus.

Ἀναπτύω, expuo, eiicio, Apoll. Arg. accusat. κρηγὺν ἀζόντος ἀνέπτυε κύμασι ἀχλύν.

Ἀνάπτω μὲν, incendo, suspendo, alligo, adiungo, refuscito, exuscito, id est. ἀνεκαίρω, ἀνεζωοποίησ ἀναβίπτίζω. Euripides in Med. ὄδλον δ' ὑξ ἀρχῆς ὑξεκέρδανε γῆς εἰμαγὴς ἐς τὰχ ἀνάξει. Chrysostom. μικρὰ τὸ κάμνον δὲ πόδος ἀνέζωσε πολὺν. luctum iam sopitum ne rursum exsuscitet. Nonnus pro adoleo & incendo accepit cap. 4. Ioannis, ἀνάπτομεν ὑφ' ἑρμᾶ βωμούς. Pro alligo, libro secundo Argonaut. Apollon. τὸ δ' τὰ φρυγανοὶ αἴνησεν, ad quam funes alligati

erant. Item dicare significat. Homer. Odyss. γ. πολλὰ δ' ἀγαλλιδ' ἀνάσσῃ, dicauit. μάμμᾳ ἀνάσσειν τινὶ de aliquo conqueri, libro primo Epigram. οὐ μάμμᾳ ἀνάσσω ἀνάσσω μόλων, notam inuro. Homer. Odyss. β ἐδήλεες δ' οὐ μάμμᾳ ἀνάσσῃ, id est, οὐδεὶς ἐδήλωσέ μοι ταῦτα. inquit Didymus. Apollon. 2. Argonaut. τί νύ τοι τόσα πάσσατο; cur tibi tam multi dolores sunt imisti? item tribuo, acceptum refero. Plutarch. ἀπὸ τῶν χρόνων ἀνάσσειν. Idem in Problem. ἀνάσσειν τὰ πλείστα τῇ χαμαὶ καὶ τῇ ὑγρᾷ, plurima ad nuptias pertinentia Limon attribuebant. Idem in Lycurgo, τὰν ἀρχὰν ἀνάσσειν τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικῶν εἰς τὸ σπάρτον ἀνῆκε, publicæ institutionis principium & causam in Pythicum oraculum retulit. Idem ibidem, ἀνάσσειν τὸν τῆς παιδείας ὄγκον εἰς τὸν παῖδα, totis legitimæ institutionis munus incumbere in disciplinam. Idem in Numa, ἀνάσσουσι δὲ καὶ τὰ νομίσματα τοῦ τὰ ἱερὰ τῆς ἐνιαυσίου καὶ τὰ τελούσας, in vana & in numinis referentes quæ ad ortum obitúmque pertinent Anassium nam significat sacrificare. Pro incendo, idem in Camillo. ἀνῆψε ἀνασσέλαιον ὑφὸ τῷ παρόντων, ignis à virginibus rursus accensus. ἀνάσσουσα, ardeo. incendor. conflagro. Pro suspendo, vt ἀνάσσω ταινίας, vitas dicatus est. Philostratus, ἀνασσάμενοι τὸ ἀνάστιον, suspenso nauigio. ἀνάσσω τὸ ἀνάθεμα, spiritum traho, Aristot. in Problem.

Ἀνάσσατος, propriè decubitio, recubitio, accubitio. itè resupinatio. item ἄκνησις, animus iacens & remissus: ab ἀνακάσσω, Bud. Comm. abiectio & debilitatio animi. Cicer.

Ἀνασσαλόω, ἀνασσαλῶ interrogo, percunctor, sciscitor. Herodot. ἀνασσαλώσαντες δὲ καὶ πυθόμενοι, de eo qui edidisset percunctor.

Ἀνασσείω, accendo. Aristot. de mundo.

Ἀνάσσυτος, ὁ ἡ ὃ ν, auditus, vulgatus, patefactus. ἀνασσὸς, φανερός. Hesych. eidem quoque ἀνάσσυτα sunt, ἀσήμαντα, ἀνεξέλεγκτα, ἀτεκμηρίωτα, inaudita, inefficabilia.

Ἀνασσωλέω, ἀνασπάσασα, tursum vendere.

Ἀνάσσωσις, ἡ ἡ, reciprocatio, discessus maris, ἀμάσωσις. Polyb. σφοδρὸν τὴν ἀπαντὴν καὶ ἀναζήν, expectans maris recessum. dicitur autem ἄμασις & ἀνάσσωσις, quasi διάστασις, cum mare suas aquas reforbet: cui contrarium πλήμμυρις, cum mare allut atque æstuat.

Ἀνασσῶσα τὰ, Hesych τὰ μὴ ὀξισωθέντα, quæ rasa & polita non sunt. ἀβλάκα, τὰ ἄθλητα.

Ἀνασσωτὴς καὶ Hesych διαλυόμενος ἀνασσοῦ ἦσαν. strepitū seu sonitum edere, sonare.

Ἀνασχίσαι ἀναθῦσαι, ἀθυμῆσαι. Hesych. desinere dolore affici, melius culese habere idem quod ἀπλέκειν & ἀπλέξαι.

Ἀνάσχετος, publicus. ἀνωστὸν Hesych.

Ἀνασῶζε διαλύεσι τῶν χρυσῶν ἀσσάρ, imprecationem reuocare & exolucre. Varro. ab ἀνασῴζομαι.

Ἀνασύγεσε ἡ, qui pecuma caret. etiamsi alii facultatibus abundat. Plat. νέμω γὰρ κατὰ σὲ ἐν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἐγχρυσὸν τε καὶ ἀδιάγειρον ὄντες, auri argentique expertes.

Ἀνασύρτη, mulgere, concipere. Hesych. ἀμέλγειν, κυΐσκειν.

Ἀνασφρία ας, imbecillitas.

Ἀνασφῶν ὁ ἡ ὁν, malè articulatus, non articulosus, Plin. infirmus, minus compactus, artuscatens, artuum beneficio carens, inexplanatus, inconstans. ἀπὸ τοῦ ἀσθενὴς. Euripid. Oedip. Summitur & pro syllaba cui litera deest, aut pro versu cui syllaba. ἀδυσφρα ἀτύπωτα. ἀμέρεσα, ἀτερήντα.

Ἀνασχεδόμην, ὑμαι, enumero, dinumero, Demosth

Ἀναρίθμητος, ὁ, ἡ, innumerabilis, inexputabilis, Gell. ἄφεσις, innumerus & innumerosus, Plin. immensus, infinitus, Sophocl. ἄπαιρ' ὁ μοκερὸς κἀναρίθμητος χρόνῳ σὺν τῷδε πολλὰ μὴ φανέντα κρυπτέναι id. est, multa per hyperbol. Heraclitus apud Suid. ἐς γὰρ ἀνθρώπος τερατολόγος, οἱ ἀναρίθμητοι λόγοι παῖδα αὐτὸν ἀγαθὸν παρεῖχον. Item virilis, in nullo numero habitus.

Ἀναρίθμιος, ὁ χρόνος, sicut vicissim ἀναρίθμιος φίλος.

Ἀναρίθμος, ὁ, ἡ, maior quàm vt numerari possit, qui non recipit numerum. vide ἀναρίθμητος.

Ἀναρτίζειν, Hesychio τακτέον, ἐπιτίθειν, pro quo infrà duplici scriptum ἀναρτίσειν.

Ἀνάρτος, vel potius Ἀναρίστητος, ἀπρανσις, μὴ ἀναβεβηκώς. Aristophan. ἀνα τ' ἀνὴρ, ἀς τρέχω ἀναρίστητ' ἐών. Menander apud Suid. βρώσιμον ἀναρτὲς ἡ ἄφεσις ἡ ἀφῆς τὸ μέλλον ἀφῆσαι δεῖς λαβεῖν ἐὰν ὑπαναχώσεις.

Ἀνάρτης, piscis de genere concharum & ostreorum qui delicatus existit, scopulis adhærescit, nec vt neritæ innatat, propterea dicitur ἀναρτὰς. Northmani mei vocant gaulpiche. Hesych. ἀνάστης ζῶον καχλῶδες. Athen. libro tertio τὸ δὲ ἀναρτὲς μίμημα Ἡβάκος καλέσας φησὶ ἀναρτὲς ἡ ἀνάρτας καχλῶδες ὂν τὸν ὀστρέον. ἀφεστηκότας ταῖς πέτραις ὥσπερ οἱ λιτοδέκται. Ἡρωδιανὸς δ' ἐν συμπεραζομένῳ, ἀφεστῶτας ὄντας τῆς χερσαίου ἀναρτῆς. Æschyl. in Persis, τὰς ἀνάρτου τροφοὺς ἀπαντᾶν τροφοὺς εἶρκαν, hoc est, altrices seu nutrices anartarum sunt qui ἀ κάρκαν existimem ἀπὸ τοῦ ἀναρτᾶν dici quasi ἀ νηχέτων, quoniam seo pulis tantum adhærescat, nec vt neritæ innatet. Μαγνᾶνος Etym. à Napte detiuatum ait.

Ἀναρτὰ Hesych. ἀνυπόστατον.

Ἄναρτος, ὁ ἡ ὃν, nullius imperio subiectus. Sophocl. ἀνυπότακτος, Hesych.

Ἀναρμάδιος, non idoneus: sic Theophil. lib. 1. Instit. tit. 23. inconuenientes. Quintil. incongruens, Plin.

Ἄναρμος, ὁν. non quadrare, non congruere Plato ἡμῖν σοὶ, ὦ γρῆμα νέμου ἀναρμοστὰ λεγόμενα, non conuenunt.

Ἀναρμοσία ας, ἡ, incongruentia Lactant. Instit. libro 5. cap. 14. inconcinnitas, incongruitas, ineptiæ, discrepantia, absurditas. ἀφυΐα ἐξ. Plato, εἰς ἀναρμοσίαν τὴν ἀφεστῶσαν ἐκβαλλειν, id est, absurditati, inconuenientiæ quæ subiicere temerè edendo: sic Ficinus.

Ἀνάρμοστος, ὁ, ἡ, discors, incongruus: insicitus, inuenustus. ἀνακόλουστος, μισθὸν ἀφυοζυμῶν. Aristophan. νεφ. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος, incompositus, inconcinnus, male quadrans, nequaquam accommodus, nō cōducens, discrepāt, minimè cōgruē, dissonus, ineptus.

Ἀναρμόσως, inconuenienter, nec congruenter, Cic. ineptè, inconcinniter, Gel.

Ἀναρμόττω, congruo, copulo, adapto, Actiu. datiuo & accusat. iungitur. Halicarn. lib. 4. ἀναρμοζόντων ἢ φρονήσεων ἀναρμόστους ἡσυχίαι, leniorem locans.

Ἀναρρὰ ἀνεῖλῶ, Hesych. ἀναβλαστῶ.

Ἀναρρόδα κύκλα. Hesych.

Ἀνάρρῳ. Tarentinis est ἄγγελος nuntius, teste Hesych.

Ἀναρριβεῖν vide infra scriptum gemino β.

Ἀναρπάζω, è medio subitò tollo, ad pœnam rapi: item sedibus eueli, hoc est ἀπαναίδης, sedibus pelli, atque alio habitatum mitti, Budæus Comm.

Ἁναρπάζω, ξω, discerpo, sursum rapio, surripio, præripio, excipio, adduco, raptim colligo, abripio, rapio. Odyss. ὃ. ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν πάρεια, captiuum me secum adduxerunt. Lucian. ὡσὲ ὥρας ἀνηρπακέναι, immatura morte præreptus es. Plutarch. in Romulo, ἁνηρπασμένος ἐν θεοῖς, ad deos raptus. Idem in Othone, ἀναρπασθῆναι εἰς ἐνιαυτούς, in rapinam hostes actari.

Ἀνάρπασθος, ὁ, raptus, correptus, ἀναρπάστη ἡ, rapta: vnde ἀναρπασεῖ, abrepti, discerpti qui de medio tolluntur, quibus successores mittuntur, atque à promiscia reuocantur. Herodianus libro tertio, ἐκ μακρᾶς ἢ διπλοῦς διαβολῆς ἀναστάσεως, ἐπεὶ, ex parua leuique delatione rapi ad ie iubebat abrogato imperio. ἀνάρπασοι. οἱ ἀμύητοι, Varin.

Ἀναρρηκάδες, ὁποὶ Herodot. ἀναρρηκάδες σφενοφόρους ἀγυιάς, qui laurea fuit donatus in certaminibus. ab ἄναρρα cum Attica reduplicatione.

Ἀναρρᾶπτω, μι. ἅλλα ἀναφα, confuo, reconcinno, resarcio.

Ἀναρρέω, ῥεύσω, ἀνεσθω, ῥύσω, ἀνεβλύζω. Aristotel. libro περὶ ζώων ἀναπνεόντων, ὅτι τὰ ἐπὶ τούτου ἀρτηρίαι. ibi corruptè ἀναβρύουσι.

Ἀναρρήγνυμι, ρήξω, ἀνέρρηξα, ἀνέρρωγα, ἀνερράγην, frango, lacero, discindo, profundo, rumpo, duco, teicinde. violenter edo, effundo, enitor. Aristotel. de mundo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρρηξαν. terræ partes multas discusserunt. Sophoc. πᾶς ἢ πλευρεὼν ὅλος ἀνέρρηγμα, diffecabar.

Ἀναρρήδην ὕπατος, consul creatus, electus consul. ἀνακηρυχθεὶς ἀναρρήδην ἐν τῷ θεάτρῳ, στεφάνῳ pronuntiata corona in theatro. Demosthenes de corona. ἀναρρήδ' ἐστέφανε ἀναρρηδὸν, pronuntiatis esse. ἀνακηρυχθῆναι ἀναρρηδὸν πρᾶγμα laudandum esse. ἀναρρηδὸν ὕπατος, consul creatus esset. Gaza.

Ἀνάρρησις, κτος, τὸ ἀφῆ τὸ ἀναρρηθῆναι dicitur κήρυγμα, teste Suida, hoc est, dictum voce præconis enunciatum, quod & ἀνάρρησις, vel præconium apud Hesych. Ἀνάρρησις pro eodem.

Ἀνάρρηξις εως, ἡ. diruptio, discisio, διάσχισις, διάσωσις.

Ἀνάρρητος εως, ἡ, ἀναῤῥησις, electio, prædicatio, præconium. propriè in theatro certamine. Aristi. ἀναῤῥηση σπουδὴ καὶ ἀναῤῥήσεις ἡ σὺν φωνῇ ἀτακτοῦσαι ἀναῤῥήσεις.

Ἀνάρρινον, τὸ διὰ τῆς ῥινὸς σκολιωτὸν ἰόν, Hippocrat. Item ἀνάῤῥινον, herba quæ & ἀντίῤῥινον dicitur, λυχνὶς etiam à nonnullis sylueſtris: caule & foliis anagallidi similis est. flore albæ violæ, purpureo, minore tamen, ideóque sylueſtris lychnis nominata est. fructu narium vituli similh. Dioscorid. libro quarto cap. 133. Plin. libro 25 cap. 10.

Ἀναῤῥιπίζω μ σω, flatu accendo, excito, refocillo. inflammo, fubleuo, fuscito, refoueo, angeo, Iosephlib. 2. Iud. πόλεμος κατ' ἄμραν ἀναῤῥιπίζετο, pugna quotidie grauius augebatur. Item excuto, vibro, iacto, turbo, flo, perflo. Lucianus in Anachar. ἀνεῤῥιπτεῖ ὀμβρη ἐκ σκιᾶν γίγνεσθαι τοὺς ἐκείτας μείονας ἢ ἐλάττους. Item, πῦρ ζωῆς μυστικὸν τὸ πρώτιον ἢ ἀεῤῥαπτικὸν ἀναῤῥιπτόμενον, ἀναῤῥιπίζεται, παρέσκευε, ἀντιφέρει, μενεῖ, σώζει.

Ἀναῤῥιπτῶ, ὦ, ἀναῤῥίπτω, sursum iacio, in sublime iaculor, proïicio in altum. excito. Philo de mundo, καὶ ἀναῤῥίπτει τὸ γεννᾶσθαι, κάπα φέρεται, ἢ in sublime sis eiaculatus. Aristotel. de mundo, ὁ μύθος

μύδρ᾽ ἐκκαίεσθαι διὰ νυκτός, id est, ignitas glebas exonunt. Homer. Odyss. ἀναβαπτίσω δὲ καὶ ἀσβόλιμαρε remis pellebant, ita labant, furium iaciebant. Et lib. 9 ἀναβαπτίσειν pro κακοπαθεῖν. Καβαλικεύειν τὸν τόπον. Item, ἀναβαπτίζω κίνδυνον, idire periculum. Herodot. libro quinto. ἐλούοντο πάντα κίνδυνον ἀναβαπτίζοντα μᾶλλον, ἢ ἰδιώτευεν ἢ δυνάμενον ἀναβαπτίσαι ἀναπλῶσαι, vt κινδυνον ἀναβαπτίσαι, hoc est periculum temerarie, & qua præcipitando se ipsum subire, & quasi quis dicetur aleam periculi iacere, dicitur S. ἀναβάπτισμα κρίζων aleam pugnæ iacere, quomodo dicitur ἀναβάλλειν ἢ κύβον. item ἀναβάπτειν τὸν κύβον, ἐν οἷς ὑπὸ τῶν κύβων ἀναβάπτειν, Plin. dicitur & ἔρριπται κύβος ἀναβάπτειν, seu ἀρίπται, vt loquitur Plutarch. item dicitur interdum absolutè ἀναβάπτειν neutro accusativo adiuncto vid. neque κινδυνον neque κύβον, at Suid. exponit etiam ἀναβάπτειν, μεταμανθάνειν μετανοεῖν, pœnitere, mutare consilium.

Ἀναβάπτειν ipsa actio iaciendi sursum.

Ἀναβάπτισμα ὁ

Ἀναβάπτισμα, icando, perrepto, prenso manibus, vt fit murum scandendo. ὁ χρόνος οὗτος, ὃν ἀπὸ τοῦ ἀναβαπτίσματος τοῦ ποταμοῦ χρῆσθαι τοῖς ποσὶ κτλ. ἀναβάπτισμα, ἀναβάσμιον τὸ ὕδωρ. σκαλοβαθὲς. Gaza ex Ciceroue de Senect, ἵνα τὸ μὴ βλέπειν οἱ μὴ δύνασθαι ἀναβαπτίσματα. quum alij malos scandant. ἀναβαπτίσματα, reciproco meatu ascendentes. ἀναβάπτισθῆναι, Suid. ὑποκατέβην. Aristoph. in pace, ἵνα τὸ λοιπὸν ἡμᾶς ὁ πολὺς ὄχλος τοῦτο ἀναβάπτιστ᾽ ἀεὶ ἐς τὸ ὀρχηστὸν ἀναβαπτίζων ἀπερχόμενος ἀφ᾽ ἑσπέρας. ἡ ἀναβάπτισις τοῦ ὑδροβλασμοῦ Hesych. ἀναβάπτης legit, pro ἀναβάτης in πίνακι, reptare per manus & genua, dixit Quintil.

Ἀναβάπτιβδον, pro ἀναβύθισον, pleon. νῆ ὦ, & epenthesi τοῦ β. mutatóque φ in δ. Etymolog. ἀναβάπτιβδον, relorbere, ἀναπίπτειν. ἀναβάπτειν. Homer. Odyss. μ. Χαρυβδὶν ἀναβάπτιβδεν μέγα ὕδωρ, Τρὶς μὲν γὰρ τ᾽ ἀπέπτυσε νηῒς ἀναβαπτίβδι. & alibi, ὑπέπτη δ᾽ ἐκ χαρυβδίν· ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ ἄνω καὶ πάλιν ὑδατος ἀναπτύειν ὕδωρ. quod poëta ita extulit, Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀναζέσῃ ὑπὸ πόσις ἀλμυρὸν ὕδωρ Æschyl. ἀναβάπτιβδεν posuit, pro διαπτύειν, Sophocl. pro ἀναβάπτειν, Hesych. ἐκτιβ. etiam vnico p.

Ἀναβάπτιβδησις, ἀναφορὰ τοῦ ὑδάτων, voragо.

Ἀναβάσεις, ας, ἡ. refluxus vndarum, Athen. dicitur etiam Ἀναβάσεις, vnde ἀναβάσιμα χωρία, quod Eustath. ait contrarium esse τοῖς ὑφ᾽ ὕδατι χωρίοις, & dici prouerbialiter de iis quorum prospera fortuna in aduersam commutata est.

Ἀναβάσιμος, sursum vergens, retrocedens. Bud. Comm. Alex. Aphrod. libro primo Problem. συμπίπτει τὴν ἀκμὴν ὁρᾶν μᾶλλον, quum in sublime erigitur, concidit.

Ἀναβάσκειν, exugere, absorbere & que flumina, forbere.

Ἀναβάσκειν, redimo, libero captiuum in Pand. & ἀναβάσκειν passiua signif. pro redemptus est. refarcio. Halicarn. libro quinto, ἀναβάσκασθαι τὰ ἀφεστῶτα πάλιν. Sed Ἀναβάσκειν, ὑβίσαι, σφάλλειν ὑπειδὴ ὑβίστης ἀναγκάζει τὸν πεφυκότα τοῦ θυμοῦ μὴ κρατεῖν τὰ αὐτοῦ πάντα, Etym.

Ἀναβάσκειν, doceo, iterum instruo, ἀναδιδάσκω.

Ἀναβάσκειν, reficere, reparare.

Ἀναβάσεις δὲ ὑπεραίρουσι, sacrificium, θυσίαι, libertas, ἐλευθερία. & dies festi apud Athenienses, apud Athenienses, quæ triduo peragebantur. hæ tres dies feriarum in his popularibus sacris, δύο πεσεῖν, καρεῶν, ἀνθρώπου. Suid.

Ἀναβάσκειν, rimæ, fissus, Cicer. fissuræ, Colum. Plin. ἀναβάσκειν μεγάλοις, apud poet. interpr. πολὺ τὸ μεταξὺ διόδοις, ἀναβάσκειν τὰ πλοῖα, τὰ ἐκ ἀναβάσκειν. alij τὰς ἀναβάσκειν, αὐλίσματα.

Ἀναβάσκειν, apertus, hians, patens rimis fissilis, Plin. fissus rima, Ouid. hiulcus, Virgil. porius scrib. ἀναβάσκειν.

Ἀναβάσκειν, corroboro, confabilio, ipstauro, reficio: vnde οἱ ἀναβάσκειν τες, reualescentes, in audacism restituti.

Ἀναβάσκειν, ὁ, ἡ, ὁ, prima breui, iniustus, inimicus, inuisus, ingratus, implacidus, intolerandus, hostis, hostilis, incommodus, iniquus, ineptus, molestus, indignus. ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀμὸ τὸ ἀμεῖβω ὁ ἀπὸ ἀβ᾽ Odyss. ξ, ἡ ὑφ᾽ ὑνοήσῃς ἡ ἀκάστοι, id est, ἐχθροὶ, infesti. ἀκάστοι, ἐχθροὶ, ἀ δικαίως βάσται, ἄβιοι, ἀπάμοτοι, ab ἀμείβω, non enim inimici consentiunt & concordant. πολέμιοι, ἀσύμφωνοι. ἀπάμοτα etiam dicuntur τὰ ἀπόστατα, ἡ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀθλίως, ἀβάσκατα, ὀκκατοφόρτα. Hesych. Suid.

Ἀναβάσκειν, bellum, χεῖμος, πόλεμος.

Ἀναγκάζω, applico mihi aliquid, differo, appedo, dedico. suspendo, laqueo præfoco. Plutarch. in Orhon. πάντων ὧν αὐτὸν ἀπηγχόνων τοῖς ὑφίσι, quum omnes eum oculis desiguarent, ex eo suspensi, quum omnes in eum versi essent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. ἀναγκάζειν ἑαυτὸν, est, spem suam & præsidium in aliquo locare, & cum eo vitæ subsidia sociare, Demosthen. εἰς ἃ δὲμοι ἀναγκάσασθαι ἑαυτὸν, qui populo se adiungunt, & populares esse volunt. ἀναγκάζεμαι τοῦ βέζυγος, me laqueo suspendo. ἀπηγχόνη, sublimis. ἀπηγχόνη τοῖς ὀπωρινοῖς, a cupiditatibus pendeus. ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ ὁδοῦ τοῦ ἀπηγχόνη, ex nutu meo pendentes, Lucianus, Herodotus, ἀπηγχόνη σὺν χρηστὰ ἔρχα ἐστὶ ποιέειν, quandoquidem & facta & dicta egregia viri egis sunt. ἀπηγχόνη ὦ πᾶσι, currui allgatus, Philostratus. Herodotus, ἀπηγχόνη ὦ ἐρέων καὶ ἀνιμάτους ἀδ νοεσδυμ. ἀναβάπτισμα στρατεύεσθαι, apud eundem territor ad inferendum bellum, alij in his duobus locis Herodoti interpretantur suspensus sum deliberatione aliquid agendi. Philostrat. ἀναβάπτιστο εἰς τοὺς πολέμους, oratione Troas fulpendebat. Chrysostomus, πόλει ἐμαυτοῦ. ἀπηγχόνη τοῦ ἐλπίδας ἢ σωτηρίας εἰς ὕπερ μικρὸν, &c. Demosthen. ἀπηγχόνη ἐλπὶ ἐκπίδ ἀπ. Plutarch. in Numa, εἰς τὸ δῆον ἀπηγχόνη ταῖς ἐλπίσι ἡ νοῦμας, Numam in deo spem suam collocasse. Procopius, ὁ δ᾽ ἐπαναλαμβάνεται ἐλπίσι αὐτὸν ἀπηγχόνη, relata epistola, qua simili ipse eorum animos suspendebat. Aliquando pro dirimo, dissocio, χωρίζω, irrito Herodian. τοῦτων ὑπὸ ἀπηγχόνη ἀπ᾽ αὐτοῦ στρατιώτης, Actiu. ἀπηγχόνη, voce palliua tantum, concilio mihi & alcisco, amicitiæque deuincio. Xenoph. πρὸ δ᾽ ἐδὲ πατέρας αὐτῷ ἀπηγχόνη, id est, amicos & bene cupientes reddidit suo congressui, ita vt diuelli ab eius amicitia non possent, Bud. Comm.

Ἀπάρτησις ἀπὸ κρεμάσεως, ὃ δὴ ξύλη καὶ σάλασις, suspensura, Senec. suspendium, Cic. ἡ ψυχῆς ἀπάρτησις, animi suspensio, Hircius.

Ἀνάρτηθ, ος, ὁ, impar.

Ἀπαρτύω, μ ὑσσ. ἀνω, ὄρνυμι, molior.

Ἀναρυσῆ, ὁ ὁ δῖος ἀμφίπολος.

Ἀναρύω πίειν, καταπίνω, ἀπὸ τοῦ ἀρύω δι, haurire, Suid.

Ἀπαρχέω, rebello, αὐτοπραξία, libertas, contumacia, sublatio principatus, magistratuum discordia, defectus præfectis, mala administratio eorum qui rempubl. regunt. Significat huiusmodi multitudinis licentiam, quando nulli parent, sed pro sua quisque libidine rem gerit, malum penè tyrannide peius, vt scribit Plato epist. 8. Thucyd. ἀπαρχέω ἡδὺ πολλῶν ἀνωφερεστέρων, inordinatus per vices plurium principatus. Platonis. ὅτ᾽ ἐς τὸ ἀρχίας ἴζαμεν ἐν πανοῖς, ἢ δὶν ἀπάτεσι ἡδὺ ἀπάρχεσι τε καὶ ἡδὺ ὕπ᾽ ἀπάρχεσι ὑφείων, i. soluta licentia.

Ἀναρχος, ὁ, ἡ, principe vel principio carens, qui est sine superiore, principe orbatus, sine duce, effrænis, ὁ αὖδὲ ἡγεμὼν ὦ. ἀβασίλευτος. Homer. Ilia. β, ἀδὲ οἱ ἀναρχος ἔασιν. Plato ὑμεῖς, μεθ᾽ ὅσου ἀπάρχου μᾶλλα ἡδυμὴν ἀρίστα. μετὰ τοῦ δικαίου, sine magistro aut principe. sine rectore. ἀπάρχου δρόμος grex aut armentum sine pastore Plat.

Ἀνάτερχος, principium, τὸ ὗς ἅπαντα γεγίνηται, αὐτὸ ὁ ἀρχίνιτον, ἡ ἀπ᾽ αρχὴ ὦ ἔχει.

Ἀνασπελάζω, εἰς ὀφθαλμὸν ἐμπηδῶ, Hesych.

Ἀνασπελάμενος, subtilio.

Ἀνασπερχίζω, retraho, reuoco, lib. 1. Arg. Apoll Ἀ᾽ ὑμασπερχίζοντες ἔχειν ὀφρήσασι μοῦσαν ὑμασπερχίζειν, ἀνθέλκειν, ἀνατρέπειν, ὑμαχαλινῶσαι, ἀναπόπλειν, ἀμαχλᾶν ποιεῖν, ἀμηρυζίζειν.

Ἀνασπερχόμενος, ὁ, ἡ, Plutarch. de virtut. mulier. ὑμασπερχόμενος ἐδὲ χιτωνίσκος, ab inferiori parte vestes tollentes, id est, nudantes pudenda, sed mendula est scriptura: est reponend. ἀδιαυσχόμενος ab ἀμ συμ vnde & particip. ὑμασπερχόμενος.

Ἀνασπεισμός, ὁ, conquassatio, succussus, Cicer. concussus. Plin. concussura, Tertul.

Ἀνασπίω μ σω. concutio, commoueo. Hesiod αἰψὰ δ᾽ ὑμασπίοσσε. Marci cap. 13 ὑμείσεσαι τὰ ὄχλον concitauerunt turbam.

Ἀνασσοπάζω, redimitas habere comas, coronatum esse, τὸ ὑστερμένας ἔχειν τὰς τρίχας. nam ἀνάσσωλος est coronati corpus, Hesych. apud Suid. vnico λ scriptum Ἀνάσσολος quod exponunt. ἀνεφαλαντίας, ἀκόσμους τῇ κεφαλῇ, id est. Recalualtet, recalcum ideóque turpe habens caput.

Ἀνασσορμύω, impudens, obscœnus. Bud. Comm. ἀνασσορμύω, dicitur mulier quæ pudèda & tegenda detegit veste retracta & collecta. ὁ συφλὸν ὑμάτων ἐπαίρουσα ἡ μέρις γυμνοῦσα, ἄκοσμος, ἀσχημόνη. vide in verbo Σύω.

Ἀναστρωτὸν, ἀναστικὸν, ἀναστικὸν θέωμαι, est quod deest adiicere ad æquipondium. & vt Cicero. ad æquilibritatem æquare, propriéque lances æquilibres reddere, lances ad æquilibrium statuere, pari pondere cuiuslis appenso ad ficoma, vt loquitur Vitruu. Pollux lib. 4. ἀνάστικον θέωμαι ἡ λέγεται ἀπὸ τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀφαμένου ἰσοῤῥοπίαν. Suid ἀνάστικον, ἀντιπροσωπον, ἀνακλαδὲν, ὥσπερ οἱ ἰσάντες, ὀλίγου δεῖν τοῦ λέγεσθαι τὸ πλείονα ἢ πλειόνεσθαι. sic Aristoph. Varin. τὸ φορτίον δεῖναι τὸ πλοῖον. aliter tamen Gregor. qui scribit de Iuliano loquens. ὑδενὸς ἡ ἑδένα μὲν ἐπιμὸν ἡ χρυσοῦ, αὐχὶ ἀσαγὲς, ἅμα δὲ ἀπὸ ἡμέρας ἀναστικὸν ἐφ᾽ ὁμοίως. σφάλμασι, nisi intelligamus vibrati ad modum hastæ, quum lances vicissim eunt & subeunt.

Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ, reflmus, fine simus, deformis. Aristoph. Eccleſiaſt. ἡ μὲν ὑμασιδὸς ἀφ᾽ ὑμέσιμον ἡ ὁσιοπρεπέστερον, ἀνάσιμος πολὺ πλείονα ἐστὶ μᾶλλον, repandúque referitur, Gaza. ἀνάσιμος etiam erat in theatris genus seruilis personæ, quod cuiusmodi sit ostendit Pollux lib. 4. Hesych. ἀνάσιμαι τρίχωμα, τὸ δὲ τὸ μετάπτυσι τὸ κατωβλὸ ἐπιχωρίον. Apuleius rehcinum capillum vocat.

Ἀνασμαίνω, nares ad olfactum contrahere, subolfacere. ἀνασμαίω, est animalia catullientia & in Venerem ruentia olfacere æque odorari, vt catullitionis tempore canes suas fœminas olfaciat,

& eiecta lingua ipsarum delambunt genitalia. Hesych. ἀνασπιμώδη, τὰ τῶν ζώων αἰσχρὰ ἀφροδίσια ὑστερικῶς. Sumitur etiam inquit, pro ἀναλίσκειν. sed mihi explorati simum est corruptum esse codicem, legendúmque ἀνακλύζειν, id est, delambere, Stat. & deling re apud Plaut. Iulius Pollux habet ἀνασπιμώδης, significat que illi hoc verbum, odoris cuiusuis fastidio atque offensione nares corrugare. & ringi ἀνασπιμώδαζε, inquit, λέγονται τὸ ὀσφρώμενον (vbi fubstituo ὑστερικώμενον) πρὸς ῥῖνα τῶν ἐπὶ τὰς μυσταξίας. Id expressit Horat. inquiens, Ne sordida mappa Corrugat nares.

Ἀνασπαλεύω, farculo laxo, vel instrumento quo ignis & pruinæ fodiantur: exfuscitoque vinde metaph apud Dionys. Areopag. ἰγὼ δὲ οὐκ ἀποκνήσω εἰς σὲ τὸ θεῖε πυρὸς ἀνασπαλεῦσαι καὶ σβῆσαι. exponitur etiam scrutor, indago more eorum qui aliquid inuestigantes effodiunt & eruunt. Hesych.

Ἀνασπάπτω fodio, refodio, effodio, aperio, refodio Plin. Theophr. histor. lib. 3. cap. 18. ῥίζα δ' ὑπτιόλιμ Θ. ἡ μονοφυὲς, ὥστε ἀνασπᾶσθαι εὐθὺς ὁλόρριζα ita vt facile radicitus refodiatur.

Ἀνασπίσημα, ἀπεκίνημα. Hesych.

Ἀνασπιτίζω, confido: audum est.

Ἀμασπὶ πόμα, confidero.

Ἀνασπαλεύζω, deftrui, euerti, & absolutè positum conuasare, Terét. collectis vasis migrare, vel patria facessere, hoc est, μετανιστάμενοι σκῆνας ἀφίειν, vt decoctores, & patria extorres, & qui solum vertunt. Paulanias in Bœot. dicitur etiam exercitus ἀνασκαλεύζειν qui collectis vasis castra mouet.

Ἀνασκαλεύω, ἐω, destruo, æd fico, ἀποκαλύπτω, instauro, ab integro restituo. Strabo libro 16. τὸν πάρον ἀνασκαλεύειν, moueo castra, refello, confuto, diffoluo, exporto. cap. 15 Acto. Apostol. ἀνασκαλεύοντας τὰς ψυχὰς, labefactantes animas. Plutarch. in Camillo, ἐν πρώτοις ἦν ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸ κρατῆσαι καὶ ἀνασκαλεῦσαι, primùm ex facris quædam in capitolium fe fulerunt, id eft, receperunt, & seruarunt. Dioscorid. ἀνασκαλεύζει ἀφροδίσια, in integrum restituere, sanare oculorum fistulas. Idem, ὄλκη ἀνασκαλεύζουσα, vlcera ad meliorem habitum transferens. Idem, ἀνασκαλεύζει τὰς ὑποσθάλας, graueolentiam emendare, tollere. Idem Dioscor. lib. 3. cap. 142. ἀνασκαλεύζει σύριγγας, abolet fistulas, in alium naturæ habitum transferitie interpretes.

Ἀνασκευαστικός, ὁ. deftruens, euertensque, aut propriè ad destruendum & euertendum aptus, vt κατασκευαστικός, altruens & confirmans, Alexand. in Topic. emendans, instaurans. Dioscor. lib. 1. capite 39. ἀνασκευαστικὰ τῶν ἐμπλασσόντων, conferens quibus oculi funt hebetes, oculorum hebetationem emendans, oculos hebetes instaurans.

Ἀνασκευὴ ἧς ἡ, refutatio, confutatio. Quintil. lib. 2. cap. 4. Narrationibus non inutiliter subiungitur opus destruendi, confirmandique eas; quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Ab. eodem libro 10. cap. 5. destructio dicitur: à quibusdam euacuatio, reprehensio, & infirmatio exponitur. Alexan. in 1. Topic. παρὰ τὸ ἀνασκευαστικὸν καὶ κατασκευαστικὸν ποιεῖσθαι. Dioscor. lib. 3 cap. 154. φοῦς ἀνασκευαζει τῆς περιοδικὸν συμπτῶσι, ad abigendos febrium circuitus, ad pellendos, &c. huic opponitur κατασκευὴ. Item κατασκευὴ est castrorum metatio: ἀνασκευὴ verò ἀναζεύζις, cùm castra inuentur conclamatis vasis.

Ἀνασκευῶ, delabor, irruo. Herod. ἀνὸ σκοπέλων λίθοι φερόμενοι, deuoluta saxa peruenere.

Ἀνασκευία, ας, ἡ, inertia, imperitia, ἀδυναμία.

Ἀνάσκευτος, ὁ, ἡ, ὸν, inexercitatus, inexercitus.

Ἀνασκήνητος, sine exercitio. ἀδιασκέπτως διακείμενοι, inexercitati.

Ἀνασκιδάναμαι, dilfipor, discutior.

Ἀνασκίπτω, exilio, refilio, lafcuio. Æfop. ἀνασκιδῶ.

Ἀνασκολυβάω, ἀσω. ἐσω, sue ἀνακρούω ὀλύβω ἡ.

Ἀνασκολοπίζω, ισω, in cruce fulpendo, crucio, fudibus fuffigo, patibulo fuffigo, palo affigo, tollo in crucem. σοφοκλῆς enim pali dicuntur ἀνασκολοπίδες μίλων, patibulo fuffigendus. ἀνασκολοπίζειν δὲ ἔθος ἦν τοὺς, in cruces tollere, Lucianus fit autem ἀνασκολυβάω ἀπὸ τῆς ὑδατώδους νεὸς σκάφας μὲν signific. σκόλοψ.

Ἀνασκολύφας Hefych. est χαμαιπετὴς, nudans, feu renudans proprie de eo qui pudendi glandem nudat retracta pelle quod & σκολύπτειν dicitur, & ἀποσκολύπτειν.

Ἀνασκοπεῖν, meditari, considerare, mente reuoluere, inspicere, respicere.

Ἀνασβόλω, cuello, perturbo, conturbo, ἀνατάραξα, ciicio, fur fum reicio, excutio retrouersum, repello, vétulo, commouco. Lucian. ἀνασεισβυθῶ· τὸν ὑδὸν μετάσαρα κόμιλον, crispata coma. Plato epist. 7. pro repello, reprimo, & cohibeo, ἀναμιχανάμενοι· τίνα τρόπον ἀνασεβεῖσθαι με, machinans qua me ratione repellet.

Ἀνασεύω, ἀνατάραξα.

Ἀνασπάδη· ἀνασπασμός.

Ἀνάσσασθαι, ὁ, ἡ, ἐdibus pulsus, relegatus, qui alió habitatum mittitur, auulius. Item cui succeffor mittitur. qui reuocatur è prouincia. ἀνάσσασθαι ποιεῖν ἐσω, intrò reuocare. Aristoph. Herodot. ἀνασσάσασα ποιήσαι ἐκ τῆ ἐμβάσεως ἀ τῶν ἀπὸ τῶν ποίσεως. Paxones ex Europa è sedibus in Asiam transportare. κὴ ἀσσας Θ· Νεῖ διαλλάσσει, à mari ableg itus, à portatus, transportatus. ἀνάσσασθ· ἐκ θρόνω, ex throno subtractus, Lucianus. Ἀνάσσεσι ἀλύσεις Cyril. vincula quæ reuelli non possunt.

Ἀνασσάω, ἀσω, σομαι, ομαι, reuello, attrabo, contraho, retraho, subduco, effringo. Aristoph. in Pluto, τῶν χεῖρε πᾶσι ἀνέσασαι. pro contrabo, Diofcor. lib. 8. μίσασθαι ἀνασσᾶται, frons contrahitur. Apollon. ἀλλήφ Θ· ἀνασσᾶσι, pro contrahere vela, id eft, συσέλλειν· ἀνασσᾶν λόρια, erumpere in verba. Sophocl. in Aiace, ἐπαίζε Θυμὸς σὺκ ἐπὶ τοι λόρις ἀνάσσα, οὐδ' ὧν ἀγεσθῶν κῆ, οὐδ' ἀμφὶ σοῦ νόσοι. Demoſthen. ἀνασσαναι ὀρρὲ, contraxit fupercilio. ἀνασσάσθαι, κραυλίζειν, ἀνιαρῶς, ὑκρῆσαι, ὑγιαίνειν, ἀνιᾶσθαι, ἀπαίρειν, ἐκβάλλειν, ἀνέχειν.

Ἄνασσα, ἡ, regina, herà: à nomine ἀνάξ μὴ ἄνασσα, i. per reginam, fcil. lunonem, Euripid.

Ἀνάσσατος ὁ, ἡ, ὸν, inuictus. Theocrit. Edyll. 6. ἀνάσσατοι δ' ὀρίζονται, inuicti verò fuerunt.

Ἀνασσάτως pro ἀνάσσειν, imperare.

Ἀνάσσυτος, Erot. apud Hipp. exponit ἀνόρμητος.

Ἀνάσσω μ ἀνάξω ἀ ἰώνας, impero. βασιλεύω. Genit. aut dativo iungitur. Sophocl. ζεὺ πάντ' ἀνάσσων, ἀνασσόμαι, fum in ditione. ἀνάσσειν κῆ ἄρμασι, Apoll. Iliad. ἀ γὰν ἐλιὸ τε ἠδ ἀνάσσεις, id eft, ἄρχεσθαι ἐλιὸς. Ibidem, μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, impera Myrmidonibus. Herodus, ἐν ἀνανάτοισι ἀνάξεις. Idem, ἀ θανάτοισιν ἀνάξε.

Ἀνάσσε surge: vide Ἀνίστημι.

Ἀναστάδην, surgendo, more eorum qui surgunt.

Ἀναστατικὰ, hinc κατασταλικὰ φάρμακα, dicuntur remedia quæ cohibent & fupprimunt.

Ἀναστᾶς, aſſurgens, exurgens, excitus.

Ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies refurrectionis, Nazanz. ἀναστάσιμοι μυστήρια, refurrectionis myfterium, Syneſius,

Ἀνάστασις, ιως, ἡ, refurrectio, euocatio, excitatio. Chryſoſt. ἀ τῶν νεκρῶν ἀνάστασις, mortuorum fuſc-tatio. Demoſth. ἀνάστασις τῆς τειχῆς, murorum inftauratio. ἀνάστασις ἐ ἀνάθ Θ, ei cétio ftatuæ, Plutar. Item motio caſtrorum, demigratio, diſceſſus, tranſlatio, reditus Appianus in Annib. Νεῖ ἀ τῆς ἐβίβασι ἀναστάσεως. ex quo ab Hippania louerat, vel caſtra mouerat. Interdum euerſio, & fedibus expulſio, exterminatio, vaſtatio, Demoſth. Olynth prima, ὅτι νυνὶ ὁ πρὲ βίβλος ὑπῆ μέρους χώρας πολεμοῦντα μὲν ἀναστάσιος ἢ ἀνδραποδισμοῦ ἀναστασις παρῆσκ. euerſio patriæ Polyb. μετοικία ἢ καχηδόνι ἄπιον ἢ ἀναστάσιος χθονὸς σαφηνεῖ, πῶν ἀδικεῖ ἐσμένους ὑπολείπον τα, euerſionis cauſa, τὸ ἀναστατοῦν.

Ἀναστατὴρ, ῆρος. euerſor, vaſtator, populator, ἀφανιστὴς ἢ πορθητής. Æſchyl. ὁ ὑπὲρ δὸν βιβρώσκ ὀντ' ἀναστατὴρ ἐκ πεδίμιος χθονός.

Ἀναστατήρια Θυσία, ἡ δὴ ἀναβῆσαι νόσου. ſacrificia quæ liebant ad reſurgendum è morbo.

Ἀναστάσιμα ὄργια, ſacra quæ fiunt in reſurrectionis memoriam, Gaza de menſibus.

Ἀναστατικὸς, inſolenter, ſeditiosè. Polyb. ὁμολογῶσι οὐδ' ἁπλῶς ἀναστατικῶς τότε. ὁ μᾶλλον ὑβριστικῶς.

Ἀνάστατα, placentarum genus.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, ὸν, vaſtatus, ſedibus ſuis expulſus, ablegatus, ſeu motus, exul, exterris, euerſus, ἀνάστατα ποιεῖν, deuaſtare, ſub im, ere redigere, populari, & fubigere, Herodotus, ἀνάστατα γίνεσθαι apud Platonem, euertere, deuaſtari, epiſtola 7. ἀνάστατον ὅλων πολιῶν γενέσθαι totam diripi. ἀναστάτους ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους. ſubmouere vicinos, vnde ἀνάστατος χώρα. Demoſthen. & apud Xenophon. ἀνάστατος πόλις, ἀναστατοῦν πόλεις, ἀνάστατον πόλιν ποιεῖν, Herodot. funditus euertere. ἀναστατοῦν ἔθνος γῆν ὁμόρους, Hoc at. ἀναστάτους ἐποίουν, exterminauit, Herodot. Idem, ἀνάστατα δὲ, vaſtabantur. ἀνάστατος, καταβεβλημένος, πεπρθημένος, hinc aduerb. ἀναστάτως, πεπρθημένως, Suid.

Ἀναστατόω, ὦσω, labefacto, concito, diſturbo, ſubuerto. rerum ſtatum conturbo, tumultum concito, conturbo, commouco, à ſtatu dimouco. Actor. cap. 17 ἔτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι, iſti ſunt qui orbis terrarum ſtatum ſubuertunt.

Ἀναστάσιος, ὁ, ἡ, euerſio, item conturbatio.

Ἀναστανρόω, ὦσω, crucifigo, cruci ſuffigo, ſupplicio affigo. Lucian. ἀναστανρωθῆναι, & c. in crucem tollo. ab integro crucifigo, rurſum crucifigo, recrucifigo vertit Hieronym. Paul. cap. 6. ad Hebræos. ἀνασταυρούντας ἑαυτοῖς ἢ υἱὸν τὸν Θεοῦ, i. ab integro crucifigentes ſibiipſis Filium Dei.

Ἀναστενάω, ἀσω, ſtringo.

Ἀνάστερος, erectus, Polyb. ἀναστέρου ἢ νεὼς οὔσης, vel fortè ἀνάστερος νεὼς quæ inuerſa eſt & cuius carina, ſ. ἔσω ἐστ ἄνω.

Ἀναστρέπτω, terga vertere.

Ἀναστρέφω, ιλῶ, reprimo, corripio, contraho, retraho, ſuccingo, propulſo impetum irruentis, amouco congreſſu, expello, refreno, repello, remitto, attollo. eleuo, explico, reſtringo. Plutarch. in Pericle. ἀναστρέψαντες τὰς ἄγκυρας, ad Alpes ſe receperunt. Idem in Themiſt. πῶν αὐλαίαν ἀναστρέφω, aulæa diuerrunt. In Epigram. ἀναστρέψας ὀφθαλμὸς, attollens oculos, explicans. ἀναστρέφομαι, me ſubduco. ἀναστρέφεσθαι ἐκ χρῆς κεφάλης, inblata impeditaque tunica ſedenſific Philoſophus. ἀναστρέφεσθαι ἀπὸ τοῦ,

Ἀνα-

Ἀναστενάζω, μι ξω, deploro, ingemisco. ἀναστενάξας, qui ingemuit.

Ἀναστένω, ingemo, ingemisco, Euripid.

Ἀνάστερος pro ἄναστρος, obscurus. ἀμυδρὸς καὶ ἀνάστερος ἔδα σελήνη Σικάδας. Vide Ἄναστρος.

Ἀναστέφω, redimo, corono.

Ἀναστηλόω, corrigo, seu statuo super cippum.

Ἀνάστημα, ατος. τό, elatio. Cicer. altitudo, apex, statio, statura, sublimitas. Plin. excellitas. Ὕψωμα Theophr. histor. lib. 2. cap. 8. τὸ ἀνάστημα τῆς ἐπιφάνειας. ἀφ' ὧν ἀρχόμενος καὶ πειράσεται χυλὸς, ἀνάστημα ψυχῆς, animi excellitas, & ad virtutes inclinatio.

Ἀνεγείρω, ergere. excitare, suscitare: vide Ἀνίστημι.

Ἀνεῖμαι, αται. Ὁ, qui remouit, vindicauit, expulit.

Ἀνείργω, μι ὁσμαι, refoluor in elementa.

Ἀνείργασται, ασαι, ἀνά, πλασις, quasi reformatio. Item corporum refolutio in principia & elementa, ἀπὸ ἁλυσιτελοῦντος. Galenus lib. de fymptom. Alexand. Aphrod. Problem. 79. libro primo, σφόδρα τυγχάνουσι θερμοτάτου καὶ ξηροτάτου καὶ ἀκριβεστάτου κράσεως ὑπάρχοντες. in ipfis elementorum deftruitur compofitio & temperatio. ἀλύσεις εἰσχύουσι.

Ἀνεσματικόν, οῦ, τὸ. medicamentum quod ora venarum & arteriarum aperiendi vim habet: cui opponitur στυπτικόν. Ἀνεσματικὸς ὁ, venarum fpiracula laxans, præclufa refoluens, ora venarum aperiens, meatus aperiens, ἀστρικτα recludens.

Ἀνεφόμενα. verba aliena interrumpo, interfari, Virgil.

Ἀνέῳμαι, apertus, laxus, dehifcens.

Ἀνεῳόν, patefacio, laxo, refoluo. ora venarum aperio. Ariftotel. de generatione animalium. ἀνεῳμοῦντας πόρους, laxantur meatus & aperiuntur. Theophr. lib. 2. de cauſis plant. pro eodem accipit, id eſt, patefacio. Item & Dioſcorid. aliter tamen Ariſtotel. de mundo ἀνεῳόν, inquit. τὰ μὲν ἐξ ὑποστρωτὸς αἰχμὴς ἀνεῳομένα· τὰ δὲ πόλιν πλατυσθῆναι, in eſt, in fauces fe comprimens, vt exponit Budæus. τὰ ὑπερῳ ἀνεῳόμενα. Herodot. foſſas terra reſecta complere. ἀνεῳόω, eſt meatus oppilatos expedire. Gall. eleganter & expreſſè. *desboucher.*

Ἀνεῳόμενος, ου, ὁ, apertio venarum. recluſio, relaxatio. Athen. lib. 4. ὀχλοῦντα γὰρ οἱ παλαιοὶ, τὰς εἰς ἀνεῳόμενα βρόμους, ὥσπερ ταῖς ἄλλαις ἕλαις, veteres etiam iis vtebantur in cibo, quæ fordes & occluſos meatus aperiunt: cuiuſmodi ſunt oluæ conditaneæ, Colymbades nuncupatæ. vel εἰς ἀνεῳόμενοι, ad irritandum appetentiam: ait enim alibi, ἀνεῳομαι τάχιστα ἢ ἀβρότερα. ibique de anaſtomoticis loquitur.

Ἀνεφάλωσις, ως, ὁ, ἡ. talo carens.

Ἀνεφαπτόδια, ὰ, ἀκλινῆ, ἀ παρημβολὰς, caſtrorum motio, Budæus Comment.

Ἀνέφα πτύω, caſtra moueo, reuertor cum exercitu, continuo me in caſtris, lib. 2. Machab. cap. 3. ἀνεφαπτύθησαν οἷς ἐ βασιλεὺς, recepto exercitu ad regem rediit.

Ἀνεφέφομαι, verſor, ſum aſſiduus, conuerſor: item reuertor, reuenio, remeo, circumagor. me conuerto, reduco, redire cogo, reuoco. ἀνεφέφεσθαι ἐ ἦσαν ἐ ἐωυτῶν σωμάτων, Plato inter ſuos more ſolito viuere, aſſuetis moribus agere. ἀνεφέφομαι γνώμαι, me pœnitet cœptorum pigétque. ἀνεφέφομαι σὲ τῶν ὑπηρετῶν, tutelam adminiſtro: ſic Theoph. lib. Plutarch. in Romul. ἀνεφέφεται ὁ ὀφθαλμὸς. in oculis verſatur. Dioſc. in præfat. ἀνεφέφεσθαι σὲ τῶν δικαίων, in hac parte verſati videbitur, in hac re occupati ſuiſſe videtur. ἀνεφέφεσθαι ἐν οἰκέταις, in ædibus agentes, verſantes, per domos circumacti. Petr. Apoſt. cap. 1. epiſt. 1. ἀνεφέφεσθε ἐ ἐ περιπάτες χρόνον, tranſigatis veſtri incolatus tempus. ἀνεφέφεσθαι σὲ τὰ γυμνάσια. in gymnaſiis verſari. Xenoph. ὅπως ἐ ἐν ὑμῖν τὸ τέχνης ἐ ἦθος ἀνεφέφηται, vbi ad mœnia acceſſiſſent, retrò reuerſi ſunt, ἀνεφέφεται. Dicunt enim ἀνεφέφω & ἀνεφέφομαι pro eodem, quemadmodum apud Tullium reuerto & reuertor. Philo de mundo, ἀνεφέφω ἀνεφέφου ἐφ' ἑαυτὸ, ſpiritus in ſe reuertens, ἀνεφέφεται.

Ἀνεφέφομαι denſo. inſpiſſo. De liquidis quæ coquendo craſſiora euaduntur, συρέφομαι. Hippocr.

Ἀνεφέφω, ahquando commuto, inuerto, ſubuerto, conuerto, διαφθῶ, Ariſtoph. in Pluto. ἀλλ' αὐτὰ πάντα πολὺ ἀνεφέφεις ἐγὼ διῆλθ. &c. i. emendaus, Plutarch. in Lycurgo. Idem in Camillo, ἀνέφεφον τὸν ἐκείνου οἶκον, ferrum illorum interſerunt. Dioſcor. lib. 2. cap. 21. ἀνεφεφόμενον ταῖς φλοιοῖς κάντρα, radius qui aduerſis ſquammis reflectitur. Ioan. in Euang. cap. 2. ἃ τοὺς πρατίζας ἀνέφεφε. & menſas ſubuertit. Pro redire, Demoſth. ἦλθ' ἀνεφέφας, reuerſus eſt. Eurip. ἀνεφέφω πόδα, redeo. ἀνεφέφω πάλιν, Plato in Legib. repeto. ἀνεφέφονται χρόνῳ τὰ ἀφωρισμένα, certis temporibus reuertuntur. ἀνέφεφε δ' οὖν τὸ ἀφῶμα, itaque rerum vices præpoſterè atque aduerſæ erant. ἀνεφέφειν ἐ ἀνεφέφειν ἀφεῖ χιτῶν, ὑποτρέφειν, διαγείνεσθαι, διατρίβειν, ἀπιέναι, inſiſtere, apud Sophocl. diuitur etiam ἀνεφέφειν, pro ἀνεφέφειν.

Ἀνέφερος, ου, ὁ, ἡ, aſtris carens, obſcurus. ἀνέφερος σφαῖρα, apud Damaſcen. non ſtellatus. ἀ φαεινὸς. vide Ἀνάστερος.

Ἀνεφοφάλωσις. per conuerſionem, vice verſa, & quaſi conuerſim, ἀνεφοφαλῶ. per conuerſionem, vice verſa, & quaſi conuerſim, ἀνεφοφαλῶμαι: quod dicitur, ὅταν ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἢ ἰδιαζόμενος ἐγκωμιάζεται, Suid.

Ἀνεφοφάλωμα, ατος. τὸ, ſubuerto, in Epigr. ἀνεφέφω. conuerto. Heſiod. ἀπὸ πάντα ἀνεφέφει, equum quoquouerſum conuertere & dirigere.

Ἀνεφοφή, ῆς, ἡ, inuerſio. vt Quintil. vocat, figura ſcilicet poetica, quum verbum quod præcedere deberet, ſequitur. ἀνεφοφὴ δὲ ἔστι λέξεως τάξις ἐναλλαγμένη, ἢ λόγου, pro εἰλόγου. ὑπολείπεις, pro ὃς ὑπολειφθεὶς ἐ ὑπὸ πολλῶν ἐμπροσθε, apud Hom. pro ὑφ' ὧν. Terent. in Andria, i præ, ſequar. pro præi. Item reuerſio reditus, receptus, regreſſus, conuerſio, receſſus, fuffugium, vel alicuius in ſuum ſtatum reſtitutio, conuerſatio, conſuetudo. ἀνεφοφὴ ἐ τὸ πάλαι τὸ σκόλοπες, reflexa hami acies. Polybius, ἀνεφοφὴ διῶκε φεύγοντας, opportunitatem prehere colloqui. Item ἀνεφοφὴ, ζωῆς, πολιτεία, διαγωγὴ, ἔσκηπάσασις τ' ὄντος φύσεως εἰς τὰ φανερὰ χάριν. & pro ἀνταπόδοσις. Ἀνεφοφὴ, conuerſatio, vita. 1. Petri cap. 1. & ſecundo.

Ἀνεφοφιλίζομαι, ἀπιρεόδομαι.

Ἀνεφύρω trifſitiam præ me fero, triſtor Heſich.

Ἀνεφύω, apud veteres Comicos, ἀνεπάδεφα τὸ ᾠδεῖον, ὑπάρχει τὸ ᾠδεῖον ἐ συγγάδεφα, Soph. Pollux lib. 2.

Ἀνεφωνήσεις, recenſio, cenſus recognitio, cenſus iterum habitus. Suid. ἀνεφωνήσεις, τὰ διαγεγραμμένα πραμάτια τοῖς μεμισθωμένοις· ὅταν δέξῃ πῶ δόμος χρέξεσι φερῶν κῆνος, ἢ ἀφαιρέσεις, ἢ ὅλον τὰ τῶν φερόντων ἀνεφωνήσεις κελεύσει.

Ἀνεφύρωμα, retrahor. Bud. Comm.

Ἀνέφυρμα, Eubulus Comicus ridiculè vocauit furtiuum conceptum, παρδένε ἀνέφυρμα, id eſt, λαπρίδιον, ῥῆμμα. Pollux libro tertio.

Ἀνεφύρω, ἢ Ἀνεφύρομαι, ἀνεφύρω, reuelo, attollo veſtem mulieris pudenda tegentem. Laert. in Stilpone. ὅθεν καὶ Διὸς ωεφὶ ἐπιφανίου τὰ εἰπὼν, πρὸς ἢ τὸν ἴδιον φίλον τῶν ἀθλιωτάτων μὴ εἶ δεῖν, ἀλλὰ θεάτε ἢ ἀνεφύρας αὐτὸς ἢ κάποτ' ὀνόματα, Nunquid ſublata veſte eius genitalia conſpexit? Et in Diogene. ἀνεφύρας τὸ κιναιδικὸν μεμῖσθαι αὐδιωφόν· τὸν δὲ ἀφέντα λέξει αὐτὸ ἔφη. εἰμὶ Ἀνεφυρόμβρ. διύξει πότερον γυνὴ ὄζει ἢ ἀνήρ. Theophr. in Character. Ὁ ὑβριωὴς. τοιοῦτο δ' οἷόν ὑπαντήσας γυναικὶ ἐλευθέρᾳ, ἀνεφυρόμβρ· διῆξε τὸ ἀδιόν, ſignificat & detego quod intus eſt, aut quod latere & tectum eſſe decet. vnde de Anaxarchi vita voluptuaria locupens Athenæus lib. 12. ita inquit. ex Clearchi verbis. Τυραννῶν ὑπὸ χόλε σωθέντα. φεύγοντα, ἢ φερομένου δὲ διαφόρου ὄρα. ἀφ' ἑλωνιάτα ἐύγοντα ωεφὶ ἀλιθέναν τῶν ὄντως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν, ac ſi diceret, quæ reuelandis ſuis pudendis eorum incontinentiam indicabat, qui ipſam tali miniſterio deſtinauerant. Hinc ἀνεφυρομένη dicitur mulier quæ pudenda retegit veſte adducta & ſublata. Plutarch. in Problem. ἀνεφυρομένην ἢ ὑποδήσασα ωῶτος τὰ κνίσιν, Et Syneſius κωμῳδίαν ἀνεφυρομένην ἢ πλημμελῆ dixit, propudioſam nec à verbis prætextatis & nuptis abſtinentem, obſcœnam & impudentem, præterea vitioſam & inconditam. Conſule Budæum.

Ἀνεφωδιάζω, exilio, recalcitro.

Ἀνεφωλάω, corrigo, lapſum ſuſcito, attollo, item, à morbo recteo apud Luc. & neutr. corriger. à lapſu.

Ἀνέχειν, attollere, Apoll. ἀναπίπτειν, ἀνέχειν, ſublata manu tenere, Homer.

Ἀνέχεσθαι, ἀνέχομαι, ἀνέχω, toleratio ſeu tolerantia, Plutarch. in Numa, ἀνέχεσθαι τῇ ἀσκήσει. Ariſtot. de mundo, pro ortu ſolis, ὡσὲ γὰ μὲν ἀνέχεσθαι τὸν ἥλιον πάλιν ἐ ωερὶαν ὁ ὀνειρος, &c. i. rurſus ab ortu ſolis in orbem terræ exundans Oceanus, &c.

Ἀνεχίνω, μι ὦσω tollo, fero. Euripid. ἀναχήσει φλόγα, tollet flcem, ferer. Herodot. ἀνεχέσθαι νυπτερίδ τι σοι, tibi moleſtiæ quippiam afferam. ἀνεχέσθαι, tolerare, ἀνεχέσθαι, ὑποφέρειν. Vnde ἀνέχεσθαι, pro ἀνέχειν, ſet patienter, patere, pet fer. Imperatiuus ſecundi indefiniti medij, ἔχεσθαι ἰονικὸν, Etymologi ἀνεχέσθαι, id eſt, recuſans.

Ἀνεχετὸς, ὸν, ὁ, ἡ, tolerabilis, ferendus. Plutarch.

Ἀνεχετὸς, ὸς, ὁ, tolerabilis. vnde τὸ μὴ ἀνεχετὸν. Plut. in Numa, ἀνεχόμενον ἐποιοῦντο, indignum ducebant. Herodot. ἀνεχετὸν ποιεύμενον. intolerandum ratus.

Ἀνεχίζω, reſcindo, diſcindo, exentero, aperio, diſſeco, lacero, diuello.

Ἀνεχνιβλίζω, ſuſpendere, ἀνεκκολπίζειν. Plato 2. de Repub. πλὴν τοῦτο καὶ παῖδα ἀνεχνιβλίζοντα, vel ἀνεχνιβλίζοντα, vt ſcribitur apud Varin.

Ἀνεχὼν, ὥντος, ὁ, eleuans, extollens, emergens. χεῖρας ἀνέχων paſſis manibus orabant, Iliad. & Iliac. ἀ χεῖρε ἀνεχών. pro ἀνατείνας & ἀνακείμενος pro eodem. Iliad. γ, πλέξε ἀνακείμενος, ἡ ἀνατείνας, τὸξ ἐν ὁ ἀλοιόν.

Ἀνεῳοῦζω, anaſtomoſo, recupero, repræſento, reſtituo, ſaluum facio, priſtinæ reſtituo incolumitati. ἀνεῳοῦζόν, ſeruo à cæde, Sophocl. pro liberare, apud Demoſthen. ἀνεῳοῦζομαι, euado incolumis, recupero. Im Memnonis Eclogis ἀνεῳοῦσθαι στρατηγήματα τοὺς ἐκ ἐξαπάτας ἀνεῳοῦζοντας ἐπιπόνως, cogitans collatis exercitibus amiſſas pugnas relatarie ac reperiſſe ſtratagemate.

Α, ἀποχῶν, conturbo, agito, misceo, commouco, perturbo.

Ἀνάπτυς, ὁ, extensio, comminatio ingenis, minæ feroces & improbæ. Polyb. κρατεῖ ἀγρίᾳ τῇ ἀνάπτυι τῆ βασιλέως, id est, ἀκαρεῖ λόγῳ. Plutarch. in Catone, ἀνάπτυι ἢ ὄγκῳ τῆ βασιλέως μὴ ῥοθοῦσι. Item ἀνάπτυσι κρημνοῦ, cohibitione legueleere, apud eundem, Bud. Comment. ἀνάπτυσι αὐχένος, cervicis contentio atque elatio. cervicis mollities, Cicer. caput obstipum, & in humerum deiectum. Plutarch. in Alexandro ait complures ex ipius successoribus, ἀπὸ ῥᾳδιότητι τῆ αὐχένος εἰς ἀλαζονικὴν κατάτασιν μετάστασιν ἐκ ἐπιτηδείως ἔχουσαν, apud ipsum authorem libello De dignoscendo adulatore. ἀνάπτυσι etiam ἀναγωγὴ, ἀνάπλωσις, Dionysius.

Ἀναπτικός, ὁ, extensus, aptus ad extendendum.

Ἀναπτικῶς, ὁ, minaciter, minanter, imperiosè, ἀπειληπικῶς, ἢ ἀφοσανπικῶς.

Ἀναπτύσσω, σωπτύω, διηγοπτίζομαι, in prolog. Euangel. Lucæ. ἀναπτύξαι διήγησιν, enarrationem astrue re. Bud. contexere narrationé, Erasmus vel componere, siue conscribere. Ecclesiast. cap. 2. ἀναπτύξαι τὴ καρδίαν μου, renuntiasse cordi meo, apud Plut. de solertia anim. (de elephante) ὥσθ' ὃν νοικτὸς αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἀφῆς πῶν σκολῶν ἀνάπτυβόλιμβ- τὰ μαθήματα ἢ μεπήθη, visus est recolere secum, & velut in ordinem digerere ea quæ didicerat.

Ἀνατὶς, pro ἀνάσπατ ἢ συγκοπῆ.

Ἀνατὶ, vel ut alij scribunt, ἀνατὶ, impunè. sine damno, à nomine ἄτη. Plato νόμῳ, ὃ ἀφρονοῦν ἀφεὶς ἢ ὠφελῶν τὸ ἀποθνήσκοντος ἢ μὴ, ἢ πολιτῇ ἀνατὶ κτείνειν, impunè quidam legunt, ἀνευτὶ. Idem νόμῳ ἀνατὶ τυπτέσθαι, impunè verberet.

Ἀναπίνω, μι, ἢ ἀναπίνομαι, excito, extendo, seo. sum porrigo, tendo, subduco, protendo, infero. ἀναπίνειν ἀφρὸν τὰς ὀφρῦς, dixit Philo de mundo, pro in cælum oculos attollere & intendere, & Aristotel. de mundo, σπάντες εἰ ἀνθρωποι ἀναπίνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕραιον, ὅτ᾽ ἂς ποιήσομεν, id est, manus sursum tollimus inter vota concipienda, manus supplices in cælum sustollimus. Plutarch. in Camillo, ἀναπενόμενοι τὰς μαχαίρας, intentantes gladios. Idem in Pericle, ἀναπείνει δόρυ, hastam prætendit. Idem in Othone, ἀναπίνας τὸ ξίφος, qui ensem distrinxit & sustulit. Xenophon τὰς χεῖρας ἀναπίνειν, manus attollere. ἀναπίνειν κύκλῳ ὕδατος ῥοὴ τὸ νέφος, Aristides. ἀναπίνεται ἀφρὸς πῶν ἄνω χώρων, sursum tendit, Galenus. ἀναπίνας εἰς τὸ ὕραιον, resupinatus in cælum, prospectans in cælum. ἀναπίνειν τὸν χεῖρα apud Xenophontem, pro eo quod Cicero dicit, id gitum tolle: evnde χειροτονία. vide Χείρ. ἀναπίνειν πῶν ψυχῶν. cœlestia contemplari. Significat etiam voce passiua idem quod ἀφεκνεῖν. minari. Synel νόμος ἀναπίνεται πολλὰ ἢ χαλεπὰ τοῖς μεσεύσιν πῶν ἐπιγαμούσης ἀφχῶν. l. lex minatur multa, cáque atrocia, iis qui ambiunt patriæ principatum.

Ἀναπειχίζω, τεχεδ fico muros, communio, instauro mœnia.

Ἀναπέλω, ορίον, exorior, enascor, de sole & luna proprie, quum de astris ſyderibus ὑπεπέλᾳ dicatur, Matth. cap. 4. φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς, lux ipsis exorta est. ἀνέπειλεν ἢ ἐδύσαμεν ἐν habent septuaginta. Apollo. de ortu montium dixit l. 2. ὄρεων ἀνέτειλεν ἐφύτευ, pro ἀνεφάνην, apparebant, Ilem pro inclarescere & florere. ἀνέτειλαμεν ἢ ἐσθῆσι. Idem l. 3. σκαῖη δ' ἀνέτειλε χιλίαν. Regit etiam accusativum pro submitto, produco, effero, vt Iliad. τ. πόσιν δ' ἀμφεσσίων σταμένες ἀνέτειλα, pro ἀνέχει, ἀμέφυσεν. ἀνέθωκε. submisit, extulit. Paul. ad Heb. cap. 7 ἀνατέτακεν ὁ ἰούδας, ex tribu Iuda exortus est.

Ἀναπέμω. macto, trucido, d ſacrificio, emolisere lanemo. Lucian. ὡς ταύροις ἐπ ἀναπεμπόμενοι ὑπὸ τῶ ὀργίου. vnde ἀναπέμοιμαι κλιμακίδα, i. ſecor ita vt forta de tegantur: & ἀναπεπτὸς, ἔντος, i. ſectione aperitus. ἀναπεπτὸν ἔθος, diſſectus.

Ἀναπεπτυλίσσω, ſit ab ἀναπερβάζειν, id est, conturbare, ἀναπεφόρπεν, & propriè lutum agitare & turbare. Aristophan. πῶν πόλιν ἅπασαν ἠμῖν ἀναπεπτυλίσσας. i. ἀναπεφόρας. propriè enim πυρβάζειν, inquit Suid. τὸ ἐ πολὺν ποιεῖν.

Ἀναπήκειν σάρκα τ᾽ ὀδοῦσι, ſemollescere corpora voluptatibus.

Ἀναπί, impunè, ἀνὰ ἄπος, ἀβλαβῶς ἢ ἀνὰ πόσως, apud Ilæum vide Ἀνατί.

Ἀναπήδημα, in passiua voce Depon. Aliquando onus alij iniungo, vel ipie in humeros meos tollo. humeros ſubmitto oneri gestando, ἀναβαπέζω σὺν ἐκείνῳ ἢ ἐπὶ τ᾽ ἵππον, imponens equo. & passiuè, ἀναπήδει ὑπὸ τὸ ζύγος, impositus vehiculo. ἀναπήδῳ αὐτὸν, ſustinens ipsum, Lucian. Vnde apud Xenoph. pro aliquam rem præſtandam atque conficiendam ſuscipere ponitur. Apollonius 2. ἀνὰ δ᾽ ὦμος κεφαλὴν ἀερτιόφρος πτερελείας, id est, in capita galeas imponente, &c. Est etiam familiariter ac anum ſuum exponere, & (vt Diuus Hieronymus ait) quaſi in ſinum amici deponere, & in medium afferre communi conſilio vel probãda vel improbanda. Vnde & pro oſtendere legendúmque porrigere, cap. 25. Actor. Apoſt. ἀνέπτετο βασιλεῖ τὸ κῦ ἢ πολλοὶ ποιῆ, rem eum ſociis quibuſdam communicante, Plutarch. in amator nar. Aliquando pro differre, remittere in futurum, ἀνέπτετο εἰς ὕστερον, in aliud tempus reiectum eſt. Plutarch. in polit. ἀναπίπτον πῶν ἀμωναν εἰς ἢ χρόνον, vt ſcilicet cupido in aliud tempus eſt remittendæ. ἀναδύμενα εἰς ἕτερον τόπον τὰ νῦν παῦτα, hæc ſuo dicendi loco omittamus. Idem pro tertiare, ſententiam mutare, Xenoph. ἀναπίνομαι γὰρ ὅσα τύραννοι μὴ πάντας ἐῦ πολίτας ἀφεῖναι τόμων ἔχῃ, id eſt, de lentẽtia deducor. Lucian. in dialogo, ἀτιμία, ἀναπίνομαι τὸ κατηγορῆμα. tertacio, ſeu reuoco accuſationem. Item pro non agnoſco, renuntio. Xenoph. ὁρᾷ ἔφη, πῶς σαυτὸν ὑφῆμι τὸ τῷ φίλων πλῆτος καπαλγεῖν ἐγχειρήσαντας, οὓς ἐκ πῶς φίλους ἐδόξαντο, πῶς ἢ πάντας ἀναπίνεσθαι, quos inter amicos videraut, eos non recognoſcere. ἀναπίνεσθαι τῶν ἀβεντορέων, ſolidi tatem emendare. Bud. in epiſt. ἀναπίνημι. pro ἀναπίνω. Plato 2. de Republ. ἢ θεῖ- θυσίας ἢ ἀναθήματα θύειν τε ἢ ἀναπίθῃ, id eſt, donaria ſacrare, & Paulad Galat. ca. 2. ἀναπίνομαι αὐτοῖς, τὸ ἀναχέειν. ἀναπίνημι Machab. lib. 2. cap. 3. ἀναπίνω θεῷ τὸ γεγονὸς ἐμφανισμόν, enarrauit de dato iudicio. οἱ ἀναπίνοντες ὄνειρα, numerati, dicati. ἢ ἀναπίνομαι, τὸ ἀπτῶ.

Ἀναπίνω, expono & narro. Item ἀναπίνημι Act. Apoſt. 25. φῆσ- τῷ βασιλεῖ αὐτὸ τὸ κῦ τ᾽ πολλῶν. Item onus imungo, hoc eſt, onus tollo, & in alium inclino & impono. Ariſtoph. ἀναπίνῃ τὸ ἐλλήνων μόνῃ πῶν αὐτῶν καπαλαβὼν ἀπεφυ. id eſt, eum atrolliens ſuper rupẽ quandam. & imponens. Item τὸ ἐπιτρέπειν permitto, committo, mando, vt ἀναπίνωμί σοι τὸν ὑῖόν μου. Item tribuo, affigno, imputo, acceptum ferio. Syneſius, ἐγὼ δ᾽ ἀναπίνωμι σοὶ ταῦτα πῷ θεῷ, ego autem hæc Deo ſemper accepta referebam. Ariſtoph. ἐῷ. ὑμῖν ἀναπίνω ἅπερ ἀπὸ τῶν ἀφῳμάτων, vobis imputans. ἀναπίνειν σκάνη τῶν γνώμῃ. Solonis ſententia & authoritate factum dicẽs, Plutarch. Item τὸ ἀνάπτω. ſuſpendo, dedico, confecro. Lucian. ὑπὲς ἀσπείσμενος ἢ ὅρκια ἀνὼ θεᾶς, ἢ ὅρκια κρεῖσ᾽ ἐφέρας, ἢ τὰ φυτὰ ἐπιφαμέσας ἐκ ὅσῃ, Ariſtoph. in Plut. πολλὰ ἀναπίνοντες ἢ ἐξὸ πονηρὸν αὐδ᾽ ὅς, melius ſuſpendetur & figetur, dicabitur, quàm circum impoſitum virum? ἀναπίνῃ εἰς ἑλληνικὸς εἰκόνα, imaginẽ Delphis appendo. Herodot. ἀναπίνῃ μὲν ἐς τὸ ἡρῷον, eum ſuno nis templo dedicauiſſe. Dioſcorid. in præfat. lib. 1 σωῖ πᾶς ἐν σοὶ ἀναπίνῃ, tibi opus dicamus. Plut. in Tem. ἀνέθηκε πίνακα τ᾽ νίκης, victoriæ tabulam fixit. ἀνέθηνε τὰ σφέτερα. i. σφάστρα. Demoſt. Æſchin. χωνεῦ ἀσπίδας ἀνὲ θηκεν ἐφ᾽ ἑαυτῷ νεών, in templo nouo dicaros clypeos ſuſpendimus. Vnde & ἀνάθημα τὸ, id eſt, donaria. Eſt & tribuo, hoc eſt, propenſus ſum. Item & ἄ, illi multum fauco, apud Platon. in Sympoſ. διὰ ταῦτα δὴ πάντα ὁ λόγον μινοῦσι τῆς ἀναθέτε τῷ ἔρωτι. Item, coco, Dioſc. lib. 7 cap. 1. ἀναπίθεσις ὃ ἐ σαρκὸς σχύρου ἢ μυξῶδ πῶν ἐκπεπαυσένων, quòd ſi caro coeat, hamo vel voſſellis incidenda. Demoſthen. ἀναπίθεσι σεαυτὸν εἰς κφαλαῖ, hoc tibi in caput imputo ſeu aſſigno & adſcribo. Soph. pro libero & abſoluo poſuit in Aiace, τί δῆτ᾽ ἐγὼ τοῦτ᾽ ἔπειτα ἔχειν ἐφεῖσ᾽ ἐσα καταθύσας τὸν γε κατθανόντα; i. ἀναβαλὼν αὖθις τὸν Θανάτῳ, inquit interpres, id eſt. Κτείνυσα ἢ ἐκλυσάμενα τὸν Θανάτῳ, mortem prorogans. vide Περιαναπίθημαι

Ἀναπμόλως, ὑβρβαπολάβῳ- τὸ τιμή, eſt enim Ἀναπμόλιο pretium minis magnum ſtatuo aut ſuper cæteros eſtimo in ſtatuendo pretio.

Ἀναπιαμός, transmutatio, tranſitus, μετάσασις. μετακίνησις.

Ἀναπιπάω, ἀναπόω.

Ἀναπίπω πλησίον.

Ἀναπτερόω & Ἀναπτόω, expello erodendo. Dioſcor. lib. 1. cap. 80. ἀναπτερῶσι γὰρ ἢ σκωλήκων, à vermiculis erodentibus pertunditur, à vermibus erroditur.

Ἀναπτερόω, terebro, perforo.

Ἀναπλάω, μι, νόω, ἢ

Ἀνάπλαω, tolero, patior, ſuſtineo. Odyſſ. ἔχ᾽ ὅπ᾽ σκα κηδὲ᾽ ἀνέπλας· ἀναπλῶσι πόνοις, labores ſuſcepiſſe.

Ἀνάπλαμαι, tolerantia, perpeſſio, ὑπομονὴ, καπτερία

Ἀνάπλᾱ- ἀκροπής.

Ἀναπλάσσω Helych. circum parietem ambulare.

Ἀναπλίζω ὦ, modo in hoc modo in illud nauis latus iactor, vt fit in tempeſtate Poll. lib. 1.

Ἀναπλέχω. Attiecè non dicitur, ſed διαπλέχω. Phryn.

Ἀναπλασμός, anatocismus, vſuræ renouatio, cùm vſura ſcilicet fœnoris, tranſit in ſortem. Cicero ad Atticum, interdum quum in edicto traſlatitio centeſimas me obſeruaturum haberem cum anatociſmo anniuerſario, &c. B. Ambroſius pulchrè his expreſſit: vnde etiam τόκος Græci appellant vſuras, eo quòd dolores partus animæ debitoris excitare videantur, veniunt Calendæ, parit fors centeſimam, creuit centeſima, petitur nec ſoluitur, applicatur ad fortem. Itaque non iam centeſima incipit eſſe, ſed ſumina, hoc eſt fœnoris centeſima, ſed fœnus centeſimæ. Hæc ille. vulgò vocant anatociſmum, vſuram vſurarum. Sic circumloquitus eſt Titius Liuius Lib. D.1. Multiplici iam ſorte exoluta, mergentibus ſemper ſortem vſuris, fœnore obrutum eſſe.

Ἀναπολής, ὁ, ὀριens, exortus propriè ſolis: nam ſyderum, ὄρτολὴ dicitur, vt ſcribit Heſiod. interpres. quod tamen poetæ confundunt. Apollon. 2. Argonautic. ἀντολαὶ φορτάμενοι κωῖος, &c. ante canicularem exortus. Sunt autem ſolis ortus triplices, αἱ μὲν θερινὴ ἀναπολὴ, αἱ ὃ χειμερινὴ, αἱ ὃ χρισιμοι. alij ſolſtitiales, alij æquinoctiales, alij brumales, vt tradit Ariſtot. in lib. de mundo.

dicitur

dicitur ἀπόπλη, ἡ ἀπόπλη ἡ, ἀπόπλο Item album illud quod est iuxta vnguium radices. Pol. lib. 2.

Ἀπόπλοος, ὁ, ἡ, eous, orientalis. vnde ὁ ἀποπλικὸς ὁρίζων.

Ἀποπλώω, audeo, Euripid.

Ἀποπνεῦμα, ὁ, ἀπόπνευμα, ὁ, diffectio, membrorum incisio à Celso. Ἀποπνεῦμα σώματος, oris rictus, i. apertura siue hiatus. Adamant. in Physiogn. ἡ δ' ἄνω τοῦ ἀποπνεύματος σύμφυτος, πάνυ βορβορώδης καὶ πίων, καὶ ὑγρὸς ἀεί.

Ἀποπνοὰς, ὁ (vnde ἀποπνοικοὶ profectores Tertull.) corporis humani præcipuè diffectio, per quam cuiusque partis substantia, magnitudo, figura, situs, connexio & vsus intelligitur.

Ἀποπνοικὸς, profector, Tertullian. qui anatomias facit, qui homines incidit.

Ἀποπνοὴ ἐγχείρησις, anatomici administratio, seu tractatio, Galen. ad Glauc. item ἀποπνοὴ θεωρία.

Ἄποπος, ὁ, ἄβλαβὴς, innocuus, incolumis, idem quod ἄπημος.

Ἀποπρίσμαι, reuertor.

Ἀποπρίτικὸς, quasi subuersorius, subuertens, euertens.

Ἀποπρόω μ. ὦ, subuerto, funditus euerto, disturbo, opprimo, prosterno. πόλεις ἀποπρῶσιν, vrbes solo æquare. ἀποπρῶσιν πλοῦτον, subuertere. Æschin. Item prosterno, supplanto, humi prosterno, Xen. ὀδὸν ἀποπρόω, iter intertrumpo. ἀποπρῶσιν, ὁ τόπος, qui subuertit. Vnde ἀποπρῶδες dicitur mare, quum id quod in imo est emergit, & surfum fertur. ἀποπρωμένη Θ, euersus, reuolutus, collapsus. ἀποπρωτὸς ὀφεὶ τὸ πηρῶσιν, ad ἔτεον delatus naui euersa. ἀποπρῶσαι etiam redditur resupino Accius Antigona. Quid agis? pertubras rem omnem, ac resupinas soror.

Ἀποπρόω, alo, educo, enutrio: vnde ἀποπρωμένη Θ, ὁ, educatus, & ἀποπρωθὲν. Plutarch. in Camill. ἀποπρώσεσι ὑπὸ πυκνῆ φλογὸς ἡ κύκλω πεπιλημμένης flamma in densa materia se volutante & vndique depascente. interdum medici ἀποπρόουσι ægrotos dicuntur quum iis certam victus rationem præscribunt.

Ἀποπρόχω, prosilio, resilio, reciproco, refluo, excurro, recurro. ἀποπρέχειν πρὸς ἡμᾶς, ad cælum excurrere, Philo de mundo, pro ἀναίνω, Menander. ἀποπρέχειν τῆς χρόνου apud Polyb. expon. tem al tius repetere, ad superiora tempora velut ascendêdo recurrere.

Ἀποπρὸς, forabilis, Ouid foratus. Columel. de tritus. ἀποπρὸν ἐμβάδες, apud Aristoph. Suid. τὰ διακεκομμένα ἢ πεπρωμένα ὑπὸ ἀμπέλου, calcei veteres, detriti atque pertusi. Eit etiam nullo foratu pertusus, imperfossus.

Ἀποπρῶω, refrico, confrico, attero, misceo, infrico.

Ἀπόπρωτὸς, attritus, ἀπόπρωτα ἱμάτια, detritæ vestes.

Ἀπόπρωτις, εως ἡ, frictio τρίψις. De omni frictionis genere, Galenus Comment. 1. Εἶς τὸ πρῶτον ἀφορισ. & Comm. Εἰς τὸ κατ' ἐπιτρέπον.

Ἀποπρυτὸς ἴσως, ὁ, euersor.

Ἀποπρυτὸς, ὁ, euersio, destructio, mutatio, conuersio, subuersio. ἀποπρυτὸ τοῦ σώματος, apud Dioscorid. stomachi euersio, quum in vomitiones effunditur, dissolutio stomachi, Dioscorides, lib. 1. cap. 161. ἀποπρυτὸ πόνων, fidei excidium, Nazian.

Ἀποπρυτὸς, refectus, Plin. nutrimentum, educatio, pastus, alumna vel altrix, Virgil.

Ἀποπρυχόω, recurro.

Ἀποπυλίπω, repeto, reuoluo animo, refrico, inuoluo, verso, reglomero.

Ἀποπυπόμαι, ὑμαι ἀποπυπόω, μόσω, φαντάζομαι, φαίνομαι, imaginor, formo, exprimo, signum imprimo, effingo, reformo, instauro, recolo cogitabundus.

Ἀποπυπώσις, εως forma iterum expressa, refectio, Columel. effictio, & quasi reformatio.

Ἀποπυρόω, conturbo, vide suprà ἀποπυρβακός.

Ἀποπὸς, ὁ, ἡ, ὁ, mutus, non vocalis. ἄφωνος, id est, ineffabilis, aut non fandus.

Ἀπόπως ὁ, ἡ, ὁ, ineffabilis, mutus, ἀρρητος, apud Sophocl. αἰόλαμος, ἄλυκτος. indictus, inenarrabilis. Plin. & inenarratus, Gell.

Ἀποπὸς, ὁ, ἡ, ὁ, mutus. σφαῦρος, tacitus, silens, inauditus, elinguis. Apud Homer. Odyss. δ, δὴ ἄπτυξε Θ & ἀναίδεια κεῖται· & ἀναίδεια πρὸ eodem apud Nonnum, & lib. 5. Epigramm. χαλκὸς κἀναίδεια· αἰδὼς δὲ ταῦτα dicitur tacendus, repudiandus, aduerlandus, inauspicandus, infandus. Sophocl. in Aiace. ἀναίδεια ὑγρὰ σαπείσα, &c. ἀναυδὲς, apud Hippocr. δικαλγέστερα δ' ὦσπερ. pro quo etiam dicitur ἀναίδητος. Nican. in Alexiph. αὐδήσειαι δ' ὄκναν ἀναίδητον πρὸ θύεων.

Ἀναύδως, sine voce. Faerunt qui apud Hippocratem ἀλόγως, i. temere exponerent Galen. Comm. εἰς τὸ ἀφορίσμων.

Ἀναυκαίοπτος, sine tibiis sacrificantes.

Ἀναυλὶ, sine naulo.

Ἄναυλος, ὁ, ἡ, ὁ, sine tibiis, imperitus ludendi tibiis. Lucian. αὐλεῖν ἀναύλως ἀδυωπατόρ ὄζη, &c.

Ἀναυμαχία, supple, δίκη, ἡ ὄφλησις, mulcta & pœna quæ irrogabatur his qui in expeditione nauali segnius se gessissent, nec cum hoste depugnassent. Suid. ἀς τῷ μὴ στρατεύσῃ, ἢ τῷ λείπειν τὴν τάξιν, ἢ τὸ πόπλα κτηθεῖσαν ζημίας ἢ ὠνὶς ὀφείλομαι ἐκ τοῦ νόμου· ὅτε τῷ μὴ ναυμαχήσαι· τοῦτο τὸ ὄφλημα ἀναυμαχία καλεῖτο, Pollux lib. 8. Ἀναυμαχία (supple τὸ πλοῖον) ὁ, ἡ τῶν ναῦν μὴ ναυσὶ μὴ μάχῃ τοιναυμαχήσας.

Ἀναυξὴς, ὁ ἐς, ὁ ἡ, qui crescere nequit, parum, qui non capit incrementum. Theophr. lib. 2. de caus. plant. cap. 4. ἀναυξὲς τόπος, locus incrementi laudem nullam assequens.

Ἀναυξησία, cum quid alimentum & augmentum non capit.

Ἀναύξητος, ὁ, ἡ, ὁ, incrementi carens.

Ἀναύω, augeo, increlco.

Ἄναυρος, ὁ, ἡ, adiect. sine aura, vento carens. item substan. ex pluuia collecta aqua, ὁ ὑπὸ ὄμβρων συναγόμενος ὑγρὸς τόπος, torrens, χειμάρρους, Apollon. Dionys. poeta. ἰχθύσιν ὕπτ ἀναύροις ἀνώμων. sic etiam dicitur fluuius Thessaliæ quidam, apud Hesiod. ἐν καταλ.

Ἀναύω, exclamarunt, Theocr.

Ἀναυσία, τὸ μὴ ναυτᾶν, Suid.

Ἄναυτα τὰ ἀπέρωπικὰ, nautis carentia vel nauibus imperuia apud Hesych.

Ἀναυχένες, οἱ, cernice carentes, sine collo.

Ἀναύω, accendo.

Ἀναφαίνω μ. ἀνῶ, demonstro, dico, manifesto, exhibeo. edo. Homer. Iliad. ἐ. ἀναίτιον θεοφρήτας ἀναφάνεσι. i. φωτιμὰ πυκεῖς, ἀφοσιωμένες. Basilius ad Nazanzenum, ὁ τοῦς δὲ ναυτὸν ἀφῶ τὸν ἀφεὶ θεοῦ ἀγνοίαν ἀναφάνει, id est, animus suo nixu euadit ad Dei cognitionem. ἀναφάνομαι, existo, emergo. Gaza in Caton. ἐπὶ πᾶσι ὁ ἥλιος ἀνέλθῶν & ἡ πόλεως αἰγόφῶν, alterum ille extitisset lumen ciuitatis. ἐκ ὑπνῶ ἀφίκων ἀναφαίνεται, apud Xenoph. amicis omnibus priuari. Plato 1. de Repub. ὁ ὑβ δίκαιος & ἀδίκου ἀναφανθεὶς μὲν ἀγαθὸς, iustum nobis apparuit esse virum bonum, id est, nobis constat. ἀναφάνομαι σεσοφὸς Θ, perspicuè sum salutem adeptus. Xenoph. θεὸς ἀναφαίνει, Deus apparuit, Nazanzen. ἀναφάνομαι ἔχων, videor habere, Xenophon. Plato in Legib. ἀν ἀναφάνῃ ἄρῶν, si deprehensus fuerit patrare. ἀναφανθεὶς, ἀνῆξας ἡ φανερῶσα In Actis cap. 21. ἀναφανίτης (vel ἀναφανιστὴς) ὁ ἡ Κύπριος, sic vulgò dicimus *ayant descouvert Cypr.*: Latinè verso modo: Quum autem apparere cœpisset Cyprus. Aperire dixit Virg. in hoc sensu, Æneid. Quarto terra die primùm se attollere tandem visa, aperire procul montes, ac volumen fumum. Idem in eod. Et formidatus nautis aperitur Apollo, i. φαίνεται opponitur ὑποφαίνεται, est etiã verbum forense pro indicare & accusare. vnde parœmia, ὁ συκοφάντης οὐ συκολόπας φαίνει.

Ἀναφαίρητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui nequit auferri, irreuocabilis. ἀναφαίρετα κτήματα, stabilia bona, quæque auferri non possunt.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, caluus, recalualter ἀναλαντᾶς, Suid.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ, calui tium in superficiis dicitur de glabris superciliis, quæ madmodum φαλακρότης in capite. Gaza falsitium interpretatur: sed tantisper dum melius inuenerit. ἀναφαλαντίασις, καλεῖται κείρεσι καὶ πᾶς ὁ ὀφρύς. Aristot. lib. 3. animal. supercilíorum lætitas vocatur falsitium, i. calsitium superciliorum.

Ἀναφάλαντος, recalualter, Leuttic. cap. 13. ἐὰν δ' ἐξ ὀφείσσοπον μεθίσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι, si à fronte cecidernt pili recalualter est.

Ἀναφαλάντωμος, ατος, τὸ, superciliorum nuditas, caluata superciliã, glabritas supercilij. Lenit. cap 13 κέρας ὕβρεως ὑπὸ ἐν τῷ φαλακρώματι αὐτοῦ, ἢ ἐν τῷ ἀφαλαντώματι, lepra exorietis est in calutio vel in glabris superciliis. Hesych φαλάκωμα.

Ἀναφανδὸν, manifestè, apertè. palàm.

Ἀναφανὴς, ἐσσα, apparens, sublimis: participium ab ἀναφαίνομαι.

Ἀναφανὸς, ὁ, ἡ, ὁ, palàm, clarè, apertè.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sursum attrahor, emergo, existo: Theophrastus histor. lib. 4. cap. 2. ἀναφέρεται ἡ ὕδατος, emergit & innatat. item pro pertinco. Philo de mundo, ὧν ὕδατι εἰς ἀγυιὰς ἡ νέων ἀναφέρεται. vbi Budæus, quarum rerum nihil est quod ad mentem pertineat aut animam, &c. Plutarchus in Camillo, pro referre, ἀνενεγκάμενος τὸ βασὶς ὅτι τὸ δῆμον ἀφῆκεν, quum senatus ad populum rem retulisset.

Ἀναφέρω, refero, sed hoc variè, vt apud Herodotum, ἀνέγκας γοῦν εἰς ἀγορὰν τὸ ἀφεῖσθαι τοῦτο γῆλοις διαθγλοῦ, atebat se oriundum ab Æneæ. Plato in Apologia, εἰς ἐξοίκησιν ἀνέγκατε ἀνδίκου, ad authorem cui credatis dignum id referam, id est, attribuam ei. Et ἀναφέρειν πρὸς τὸν σύγκλητον, referre ad senatum. Plutarch. in Camillo. ἀνῆκεν δὲ τοῦτων ὡς τὸν σύγκλητον. de his ad senatum retulit. Idem ibidem, ἀνῆκεν δὲ καὶ πρὸς τοὺς δημάρχους ἐφέρετο ἐξίου, retulit ad tribunos militum rem sollicitudine dignam. ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν, ad memoriam suam reuocasse. ἀνενεγκεῖν ἐφ' αὐτὸ εἰς ἐξέβλεψεμα τὸ τοιοῦτον ζῆλος, poterimus & ipsi nos exemplo quodam simili tueri. Et ἀναφέρειν τῷ αἰτίᾳ ἐαυτὸν ἀνδρὸς, recusare, exceptione crimen submouere, referre. & reiicere crimen in alium, vt solent qui excusant. Demosthen. Sic etiam referre quæstionem. Item pro reducere, ἀνάγειν. Item pro inferre & comportare, vt ἀναφέρειν εἰς τὸν ἀκρόπολιν. Item se recipere, respicere. ἀνενεγκὼν ἑαυτὸν ψυχῆς, id est, iubens, ex animi deliquio ad se reuersus. Lucianus, ἄσπερ ἡ ὦν μέλισσα βαρέως ἀναφέρουσα. Plutarchus in Camillo, πρὸς μέσας ἡ μόλις ὦν τοῦ ὕπνου ἀναφέροντος ἐφ' ὑπνῶ, post crapulam vix è somno tumultu expergesceutes. Idem in Romulo, ὡς τὸ πλεον. ij.

γῆς ἀναφέρων, se ex vulnere recipiens. Basilius, ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας, recreari ab ægrotatione. Aphthonius, ἐπί τι πρόσωπον ἀναφέρουσα, ad aliquam personam relationem habens, vel aliquam personam referens. Plato, pro secum reputare, νόμ. ἕ. χρὴ δὲ ἀναφέρειν παρ' ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην, &c. secum reputare oportet. Item subuehere, sustollere, subuolare, in altum tollere, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος, eos subducit in montem, ca. 17. Euang. Matth. vbi etiam exponi potest, abducit eos, vt notat Erasm. Item pro ἀναφέρεσθαι sursum tolli, efferri. ἀναφέρειν τοῦ κλύδωνος emergere ex procella Basil. Item sustinere & pati apud Aristidem. Lucianus, ἀναφερομένην κνίσσαν, vocat nidorem in aera surgentem ac subuolantem. Aristoteles de mundo, ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀέρα, sursum feruntur. Alexander Aphrodiseus in problemat. πολιὰς ἀναφέρειν, dixit, id est, canos emittere & canescere. Aristotel. 2. OEconomicorum, ἀνήνεγκε τὰς τιμὰς ὅσπερ ἦν ἠγορακώς, id est, quanti emerat verè indicauit. Item impedire, non sustinere. Item conferre in medium, quasique in cumulum. εἰς τὸν οἶνον ἀναφέρειν, vino imputare. ἀναφέρειν εὐχὰς, suscipere vota. Paulus capite 7. ad Hebræos, ἀναφέρειν θυσίας, victimas offerre. ἀναφέρειν εἰς κινδύνους, in discrimen adduci, Thucydides. Paulus ad Hebræos capite nono, ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, tollere peccata. Item, ἀναφέρειν, pro acceptum referre. Iustinus martyr, ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας, τοῖς προφήταις τὴν ἀληθῆ περὶ τῶν ὄντων ἀναφέρει γνῶσιν. Item producere & edere, Alexand. Aphrodiseus. ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, id est, infantes septimo mense dentiunt. Ἀναφέρειν, ἀναβαστάζειν, νόσου κουφισμὸν λαμβάνειν. Euripid. pro, εἰς τοὔπισθεν φέρειν, καὶ αἰτίαν εἰς ἕτερον τιθέναι. Synes. pro ἀνασπᾶν· φαντάζεσθαι, ἱστορεῖν. apud Hippocrat. ὑπολύζειν ἀναπνέοντα. Ἀναφέρειν apud Hippocrat. in prim. de morb. in significat interdum subsingultire respirantem: Et de pueris, qui spiritum intus retrahunt in nares postquàm flere desierunt. Vide Galen. in gloss.

Ἀναφεύγω, refugio, confugio.

Ἀναφέψειν, i. ἀναφέψειν, incoquere, coquere.

Ἀναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nazan. & Cleomedes, intactilis, Lucr. intractatus, Grat. poeta, intactus, ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος.

Ἀναφθέγγομαι, exclamo. ἀναφθέγγεται χρησμοὺς, dat responsa, Plutar. in Theseo de Sibylla.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, intereo. Aristophanes, ἀνεφθάρης δεῦρο, in tuam perniciem accessisti.

Ἀναφθεὶς, accensus, ab ἀνάπτομαι.

Ἀναφλᾶν, impudicum esse, turpiter lasciuire, τὸ μαλάσσειν τὰ αἰδοῖα, χειροτριβεῖν καὶ στύειν, mollius genitalia tractare, masturbatorem agere, mastuprari, vel masturbari, ἀνακλᾶν.

Ἀναφλασμὸς, οῦ, ὁ, res venerea, Cæl. lib. 8. cap 12. ἀναφλοισμοὶ, Suid. τὰ ἀφροδίσια.

Ἀμφλεγμαίνω rursus ardeo vel æstuo: vel rursus intumesco.

Ἀναφλέγω, redardesco, Ouid. comburo, cremo, inflammo, illumino, reaccendo, incendo. vnde ἀναφλεχθῆναι pro excandescere, exardere ira, apud Platonem epist. 7. ἀναφλεγεὶς, retorridus, combustus.

Ἀναφλύστιοι, populus Atticus.

Ἀναφλύστιος, ου, ὁ, masturbator.

Ἀναφλύω, μ. ύσω, ebullio, ἀναζῶ.

Ἀναφοιβάσας, ἀνακαθάρας.

Ἀναφοιτᾶν εἰς ἴδην, repetere Idam, sæpe ire.

Ἀναφοιτῶ, redeo. Damascen. καὶ ὅτι ἀνέστη τριήμερος, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀναφοίτησεν.

Ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, subsidium, Demosth. ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δ' εἴ τι γένοιτο ἀναφοράν. Interdum id in quod ἀποφορὰ, id est, prouentus, reditus, authore Ammonio, à quo tamen mox distinguit. Plutarchus in Lycurgo: ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν μεδίμνους, reditum ferre viro quidem LXX frumenti medimnos. Interdum euersio, sursum versus latio, subuectio, reiectio ægra scilicet & difficilis, motus sursum vergens. ἀναφορὰ αἵματος, reiectio sanguinis. Pro remedio Plutarchus in Fabio, οὐκ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, non sperabant tanta iuuentute amissa, ciuitatē vllum salutis remedium habituram. Aristoteles, ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστι, res omnes ad populum referuntur. ἀναφορὰν ἄνω ποιεῖται, sursum innititur. Theophrastus lib. 4. de causis plantarum, ἀναφορὰν ποιοῦμαι, me effero. Idem de causis plant. lib. 6 cap. 18. ἡ δ' ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, redigitur ad nostrum sensum. Interdum relatio criminis, ius referendæ quæstionis in alium quempiam, quàm quo cum iudicium prius agitatum est. Recursus saluus à forensibus dicitur, hoc est, actio subsidiaria & reiecta in alium, ius referendi controuersiam, non victori, sed alij. Vocatur etiam ἀναφορὰ, ea pars cæli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens, ab eo, in quo horoscopus inchoatur, quasi pars iam iam emersura. hæc Musæus. Mathematici Anaphoras vocant scansiones, seu ascensiones signorum ab Oriente circumactu mundi quotidiano factas: quia non æquales vbique ascensiones sunt, ex inclinatione cæli varia nunc maiores nunc minores. Plin. lib. 7. capite 49. Negauère illi quenquam xc partiū exortiuam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi, & has ipsas incidi occursu maleficorum syderum, aut etiam radiis eorum, Solisque. Iulius Firmicus: Sed istis tandiu vitiis laborabit, quo ad signi eius fuerit anaphora complexa. Anaphora etiam figura est grammaticis satis cognita. Cicero 3. Orat. Eiusdem verbi crebra tum à primo repetitio, tum in extremum conuersio, i. ἀναφορὰ καὶ ἐπαναφορά. Ἀναφορὰ, euaporatio Senec. expiratio, Cicer. seu scaturigo apud Athenæum, quum de prodigioso sanguinis fonte è terra, agit.

Ἀναφορεὺς, έως ὁ, vectis, baiulus, ὁ βαστάζων, ὁ ἀνέχων, καὶ ὁ λάβρος, vnde ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος.

Ἀναφορέω, egero, comporto, ἀναβαστάζω.

Ἀναφορικὸς, οῦ ὁ, relatiuus. vnde dicuntur οἱ ἀναφορικοὶ, qui ægrè sordes è pectore extussiunt, qui à partibus infra fauces reiiciunt, cruenta extussientes, vitiosa reiicientes, Diosc. lib. 1. ca. 205. vide αἱμοπτυϊκός.

Ἀνάφορον, ου, τὸ, ἀλλακτὸν, ἀμφίκυρτον, lignum vtrinque cauum, quo onera gestantur: ἀπὸ τοῦ ἄνω φέρεσθαι, instrumentum quo aliquid portatur: cuiusmodi est, quo mulieres in quibusdam locis aquam à flumine gestitant. Aristophan. Ran. μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον, ὅτι χεζητιᾷς. i. sportam dossuariam, fulcimentum dossuarium, aut humerarium.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo, & ἀναπεφορτίσθαι is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus venit in potestatem emptoris, estque ab eo exasportatus.

Ἀναφυράσσω, subigo in modum farinæ. item commisceo.

Ἀναφράξας, αντος, ὁ, setis horrens. ἀναφράξαντες ὗες. Aristot. lib. 7. anim.

Ἀνάφραξις ἡ. atriplex herba hortensis. Theophrast. lib. 7. cap. 1. hist. plant. sed scriptum est pro ἀδράφαξις seu ἀτράφαξις.

Ἀναφράσσω, aperio & explico quod se pto clausum erat. Hesych.

Ἀναφροδισία, ας, ἡ, quasi inuenustas, & inelegantia.

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non venereus: alienus à venere, à nomine ἀφροδίτη. ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά. aduersa Venere natus, Lucian.

Ἀναφρονέω, μ. ήσω, resipisco.

Ἀνάφυξις, εως, ἡ, quies. Plato νόμ. ς. οὐκ ἔστι κακῶν αὐτοῖς οὔτε πόνων ἀνάφυξις, requies, cessatio, euitatio, effugium à Cicerone.

Ἀναφύομαι, renascor orior, germino, prouenio, recresco, subnascor. Theophr. lib. 2. hist. plant. cap. de talea loquens. Ἡ ὅτι τοῦ ξύλου κατακοπέντος εἰς μικρὰ· καὶ γὰρ οὕτως ἀναφύεται, recrescit. Plutarch. in Pericle, ἀναφύονται δίκαι τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, ex illo decreto exortæ sunt nothis accusationes. Idem in Theseo, ἀνεφύοντο πρὸς Αἰγέα διαβολαὶ, aduersus Ægæum renouatæ sunt calumniæ. Lucian. ἀναφύηται αὐτοῖς ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων, innatum fuerit eis desiderium optimum.

Ἀναφυράω, macero, subigo, permisceo, Dioscor. lib. 2. cap. 133 confundo.

Ἀναφυσάω, μ. ήσω, inflo, actiuum.

Ἀναφύρω, misceo, subigo. Act. Alexander Aphrod. ἀναπεφυρμένος ἐν τῷ κατὰ φύσιν αἵματι, &c. implicitus. Leuit. cap. 9. ἀναπεφυραμένην ἐν ἐλαίῳ σεμίδαλιν, simila conspersa oleo.

Ἀναφύσημα ατος, τὸ, euaporatio. Aristoteles de mundo, loquens de flatibus violentis, ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ πρὸς ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν, legend. ἀνάδυσιν, &c. id est, ἀναφύσημα, quasi efflatus terræ: dicitur ventus sublimem se rapiēs, quum aut è specu altius depresso flatus emicuerit, aut è terra in hiatum dehiscente. Idem ibidem, ἀναφυσήματα γίνεται πυρὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, ignis euaporationes. Pro inflatione accipitur apud Lucianum.

Ἀναφύσησις, spiraculum terræ, ex quo ignis vel ventus erumpit. Aristot. de mundo, πολλαὶ δ' ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, multæ spiramenta habent emissariáque vaporis: sic vertit Bud. ἀναφυσήματα etiam dicuntur quasi emissaria vaporis, euaporationes: peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias apud Eust.

Ἀναφυσιάω, efflo. Apoll. 2. Argonaut. ἄσπετον ἐκ καμάτοιο ἄσθμ' ἀναφυσιόων, anhelitum ducens. Hesiod. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες, sursum spirantes.

Ἀναφύω, μ. ύσω, repullulo, Plin. repullulasco Columell. fruticor, Cicer produco. Theophr. hist. lib. 3. cap. 1. pro recresco. Apollon. οὐ γαῖ' ἀνέφυσε Aliquando renasci facio.

Ἀναφωνέω, μ. ήσω exclamo, vocito, pronuntio, profero. Aristotel. de mundo, καθ' ὃν λόγον κἀκεῖνο ἀναπεφώνηται, qua ratione illud quoque pronuntiatum est. Plutarchus in Themistocle, ἀνεφώνησε μέτρα ταυτὶ, hæc carmine effudit.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, enuntiatio, ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, dicta ac responsa, negata & affirmata. Ἀναφώνησις, etiam est vocis exercitatio, interprete Cęlio Aureliano medico, li. 2. Chronicon cap. 6, hæc opera, quam dant phonascis, cùm docentur vocem intorquere, remittere, lenire, exasperaréque, vt dixit Suetonius, vociferatio Latinè dicitur. vide Oribasium lib. 6. collector. medic. ἀναφώνησις verò est ἀνειμένη βοή, Hesych.

Ἀνα-

Ἀναχάζομαι, μ. σομαι. καὶ

Ἀναχάζω, μ. σω, cedo, retrocedo, recedo, cessim eo, iter inhibeo, vel gressum. Hesiod. ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι, pro Imperatiuo ἀνάχασαι, i. retrocede, Bud. Comm.

Ἀναχαίνω, ἀναξαίνω, Hippocr.

Ἀναχαιτίζω, μ. σω, resupino, euerto, subuerto, ferocio, quasi conuersis pilis cohibeo, refreno, impedio, detineo, coerceo, dissuadeo. ἀναχαιτίζω τὴν κόμην, comam excutio, Philostratus in Heroicis. pro iubis vibro, Euripid. Ἀναχαιτίζειν, etiam mordere frenum, & cum fremitu efferri, nulli auscultare, vt equus erectis iubis, Plutarchus in Sympos. ἀναχαιτίζειν. ἀνακρούειν, ἀναποδίζειν, ἀνακόπτειν, ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν Sophocl. ἀναχαιτίζειν τὸν πόλεμον, bellum resupinare, id est, euertere atque rescindere. In Memnonis Eclogis, πολλοῖς ἐκμειλίξας λόγοις τὸν Κότταν, τὸν ἐμφύλιον ἀνεχαίτισε πόλεμον.

Ἀναχαλάζω, remitto, relaxo.

Ἀναχαλασμὸς οῦ, ὁ relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς. relaxans. Dioscor. lib. 1. cap, 184. ἀναχαλαστικὸς ὑστέρας, ventriculos fœminarum relaxans.

Ἀναχάσκειν, hiare, fatiscere, dehiscere, laxare.

Ἀναχὶς magno hiatu diductum.

Ἀναχέω, refundo, infundo, conturbo, moueo.

Ἀναχλαινόω, μ. ώσω, induo, vestio.

Ἀναχλιαίνω, tepefacio, calefacio.

Ἀναχνοαίνεσθαι, lanugine obsitum esse vel primam lanuginem emittere.

Ἀναχοαὶ, πόροι, meatus Hesych.

Ἀναχορεύω, tripudio, assilio, in morem præsultoris: vnde συναναχορεύω, apud Aristot. de mundo. οὐρανὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις, id est, cælum circumagit hæc omnia, ad numerum in morémque præsultoris.

Ἀναχρίμπτω, ἀναλαμβάνω, screo. Lucian. συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.

Ἀναχρώννυμι, μ. σω, καὶ

Ἀναχρωννύω, vngo, Actiu. coloro, inficio, & denigro.

Ἀνάχρωσις, infectio, inunctio, tinctura.

Ἀναχύρωτος πηλὸς, apud Aristoph. & Polluc. lib. 7. lutum sine paleis & aceribus: cuius contr. ἀχύρωτος πηλὸς, lutum acerosum, quod lutum aceratum dixit Festus, lutum paleatum, Columella & Plin.

Ἀνάχυσις, ἡ, mollities lasciuia. φυρμὸς, σύγχυσις, ἔκλυσις, βλακεία, profusio. 1. Petri cap. 4. μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν ἀναχύσεις apud Str. li. 6 sunt æstuaria maris nauigabilia.

Ἀναχύω. refundo, ἀναχυθεὶς redundans.

Ἀναχωνεύω, reconflo, Lucret. conflo, Quintil. reformo, Naz. de Baptismo & regeneratione. χωρὶς πυρὸς ἀναχωνεύων.

Ἀναχωρέω, μ. ήσω, reuertor, secedo, recedo, me recipio, abscedo, commigro, refero pedem, digredior, regredior, retrocedo, disto, procul absum. ἀναχωρῶ τῷ στρατῷ, cum exercitu recedo, tergiuersor, ἀναδύομαι. Thucyd. Idem, ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὰς ναῦς· ὅθεν ἀνεχώρησε, vnde egressus est. Nazan. ἀνεχώρησαν ἐξ αὐτῆς, ab ea recesserunt. Thucydid. ἀναχωρῶ εἰς φυγὴν, fuga me recipio, ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν, Aristoph. in Pluto, retrorsus discedere, regredi, pedem referre, recedere. ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου, Demosthen. domum se recipere. Matth. cap. ἀναχωρῆσαι, recedere, i. ὑποστρέψαι, ἐπαναστρέψαι, ἐπανελθεῖν. vbi ἀνὰ, i. πάλιν, vt & cap. 4.

Ἀναχώρημα, recessus. Aristot. de mundo, χάσματα γίγνεται θαλάσσης καὶ ἀναχωρήματα.

Ἀναχώρησις, secessus, recessus, receptus, refugium, tutamen, receptaculum, digressus, reditus, reuersio, abitio, Nazan. κτήσεων ὠνητῶν ἀναχώρησις, emptarum possessionum ad priores dominos reuersio, Plut. in Themistocl. ἐποιεῖτο τὴν ἀναχώρησιν, secedebat, se recipiebat. Idem in Camillo, ἀναχώρησιν φυγῇ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐποιοῦντο, fuga trans flumen secedebant. Demosth. ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπειν, sibi pedem referendi locum relinquit, sibi tutum receptum relinquit. ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή, ita fugiebat vt locum dare videretur.

Ἀναχωρίζω, facio reuerti aut secedere, in locum reduco, τὸ ἀναχωρεῖν ποιῶ.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, anachorita, qui in solitudinem, aut aliò quopiam secedit, quos eremitas vocamus.

Ἀναχωσθεὶς, έντος, ὁ, aggestus, ἀναχώσαντες τάφον, aggesto tumulo.

Ἀναχώσματα τῶν ποταμῶν, i. στάσεις, Comm. Aristoph in Equitib. fluuiorum aggeres, atque margines. Vide Στάσις.

Ἀναψάλλων Hesyc. ψηλαφῶν, βαστάζων cõtrectans, aut tangens; portãs.

Ἀναψάω μ. ήσω, frico.

Ἀναψηφίζω. μ. ίσω, à suffragio reuoco, abrogo, rogo iterum sententias, ἀναψηφίζεσθαι. μεταψηφίζεσθαι.

Ἀναψήφισις, reuocatio à suffragio.

Ἄναψις, εως, ἡ. accensio, excitatio ignis extincti, ἀναζωπύρησις.

Ἀναψυκτικὴ δύναμις, Galen. vis refrigeratrix, vel refrigeratoria, Plin.

Ἀνάψυξις εως, ἡ, καὶ

Ἀναψυχὴ, ῆς, ἡ, refrigeratio, Cic. recreatio, respiratio, quies.

Ἀναψύχω. μ. ξω, refrigero, recreo, refocillo, demulceo, καταπονέομαι, ἀνακτῶμαι ψυχὴν ἤδη κινδυνεύουσαν ἐκλιπεῖν τὴν περιέχουσαν δύναμιν ἀνακτῶμαι, τὸ λειποθυμοῦντα ἀναφέρω, Actiu. Hesiod. δμωὰς ἀναψύξαι φίλα γούνατα, vbi κατὰ subauditur. Chrysostom. ἀναπαύσασθαι μικρὸν, καὶ σιτῷ καὶ ποτῷ ἀναψύξαι Plato in Timæo, ἀναψυχόμενον σῶμα πρὸς τροφὴν, corpus refrigeratum ad alimentum. Plut. in Themistocl τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας ἀνέψυχον, aulæa madida extensa resiccabant. ἀναψυχῆναι, ἀναπαύσασθαι. καὶ ἀναψύχειν, τὸ ῥιπίζειν, καὶ ξηραίνειν. Ἀναψύχειν apud Hippocrat. nudare, & vinculum fractæ alicui particulæ detrahere, Galenus Comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Ἀνδάνον, ου, τὸ, placitum.

Ἀνδάνω, sum cordi, placeo, cum spiritu aspero & secunda breui, vt docet Gaza libro tertio Gramm. Datiuo iungitur lib. 1. Iliad. ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, vbi duo sunt datiui. Græci enim totum & partem in eodem casu ferè ponunt. Neutrum.

Ἀνδειράδες, περασιαὶ, ὀχετοὶ ταφρώδεις.

Ἄνδημα, pro ἀνάδημα, vitta in Epigr. ἄνδημα μίτρας.

Ἄνδηρα, flores, τὰ ἐν ταῖς αἱμασιαῖς ἄνθη. Item ripæ amnium, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ὑδρῶν, id est, τῶν ὀχετῶν. Theophr. histor. plant. lib. 7. cap. 14. ἐν τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἀνδήροις, in planis parietinis. fastigiis parietum. Hesych. ἄνδηρον, ἄκρον ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. Nicandri interpr. in Theri. ἄνδηρα, τὰς ἀναχώσεις τῶν ποταμῶν, quæ Hyperides, ἀναχώματα, fluuiorum aggeres. Lycoph. τὰ ἄνδηρα, id est. κύματα, fluctus, Didymus τὸ μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ, καὶ ὀχετὸς. apud Theoc. τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα.

Ἄνδηρον, ου, τὸ, torulus manus: τῆς χειρὸς στῆθος καὶ ἄνδηρον, Pollux lib. 2. item cacumen: Theocrit. accipit pro rosarum cacuminibus.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, genus laquei. παρὰ τὸ δίκειν, τὸ βάλλειν.

Ἀνδίκω, sursum iacio Hesych.

Ἄνδιχα, bifariam, dupliciter, in duas partes. διχῶς. Hesiodus, ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. aliquando seorsum, ἀνδ. χωρὶς, cum genit. lib. 3. Epigramm. Μήτ' ἔρωτος κώμων ἄνδιχα μήτε λύρης. Phoc. μηδ' ἐμπίσῃ ἄνδιχα νεῖκος, neque ceciderit inter virum & vxorem contẽtio.

Ἀνδοχέδην, ἐκ διαδοχῆς, Hesych.

Ἀνδοχεὺς, successor, ἀνάδοχος.

Ἀνδραγαθέω, viriliter ago, virum me gero, ἀνδρίζω, fortiter agò, fortem & bonum virum præsto. probitate vtor, τὰ ἠνδραγαθημένα, fortiter ac rectè facta, res fortiter gestæ.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ, strenuitas, virilitas, res fortiter gesta, fortitudo, virtutis specimen, probitas & virtus, proba actio, τ' ἀνδραγάθημα διαγινώσκειν, consciscere facinus. καλοκἀγαθία, τρόπαιον, ἔπαινος.

Ἀνδραγαθία, ας ἡ, 2. 3. & 4. breuibus: idem. dicitur & ἀνδραγαθίη ab Herod. pro officio boni viri, & probitate.

Ἀνδραγαθίζομαι, μ. ίσομαι, liberaliter ago, boni viri fungor officio. Thucydid. ἀνδραγαθίζεται ἀπραγμοσύνη, nullo negotio liberaliter degit: sic Valla.

Ἀνδράγρια. τὰ, spolia mortuis detracta. ὅτι ἀπ' ἀνδρῶν ἀγρεῖται. Sic etiam βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια. dicuntur. Homer. ξ. Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἥρατο, id est, ἀνδρῶν ἀγρεύματα καὶ σκῦλα.

Ἀνδραγχος, ου, ὁ, vel ἄνδραχος, carnifex, lictor.

Ἀνδρακὰς 2. & 3. breuibus, viritim, κατ' ἄνδρα, Etymolog. Nicand. in Ther. declinat: τὴν μὲν ἐπ' ἀνδρακάδα προταμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν Interpr. τὴν μερίδα. Sed, inquit, Homerus ἀνδρὰξ dixit, ἐπιρρηματικῶς· ἀνδρακὰς, inquit Suid. κατ' ἄνδρα, χωρίς. Thucyd. τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον vocat, aut ἀνδρακὰς, id est, κατὰ δέκα ἄνδρας. Hesych. κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον. καθ' ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα, οἱ δὲ μερίδας. μοίρας.

Ἀνδραπόδεσσι. pro ἀνδραπόδοις, apud Hom. i. mancipiis.

Ἀνδραποδέστατος δουλοπρεπής.

Ἀνδραποδίζομαι, mancipio capio, in seruitutem rapio, aut assero, venundo, diripio. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους ἄδικον εἶναι δοκεῖ, &c. Pro mancipo apud Platonem, id est, de Repu. καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται. Gaza de Senect ἠνδραπόδισαι μηδενὶ, nulli mancipatus est. Item, ἀνδραποδίζομαι, sum plagiarius, ὡς ἀνδραπόδῳ χρῶμαι, in captiuitatem redigo, seu abduco, expungo. Nam etiam apud Demosthen. de vrbibus dicitur. Plutarch. in Ant. metaphoricè dixit Gabinium ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις ταλάντοις, id est, magnopere captum ingenti pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum. hinc ἐξανδραποδίζομαι & προσεξανδραποδίζομαι.

Ἀνδραποδίζω, seruos capio, mancipio, δούλους ποιῶ. Thucyd παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι, in seruitutem redegisse.

Ἀνδραπόδισις. εως. ἡ, plagium.

Ἀνδραποδισμὸς. οῦ, ὁ, direptio, captiuitas, αἰχμαλωσία, pro plagio seu crimine plagiario, apud Platonem, νομ. θ, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικος ἐχέτω ὁ τὸ τεχνάζοντα μετὰ δούλων.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ ὁ, plagiarius, mango, qui liberum hominem pro seruo vendit, vel seruum alienum tanquam suum, impostor. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀποκαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν, i. suæ libertatis venditores vocat, &c. ἀνδραποδιστοῦ, id est,

plagij(quod & ἀλλοδαποῖς ἐφέσεσι apud Polluc.lib.3 crimen capitale erat. Aristoph.in Pluto, τὴς γὰ πλουτῆ ὑδεπάφεσι καὶ δωμάτων ὅλοι τ' ἔψυχε τ' ἐκινεῖτ' ἔπιτο πανταχοῦ ἀνδρακποδίσαι.

Ἀνδραποδιστὴς, venditor seu mango seruorum, σωματέμπορος, μισθοδοτὴς ἀνδραπόδων.

Ἀνδράποδον, ν. τό, mancipium, captiuus, præda: sunt enim serui tanquam pedes dominorum, qui capitis ratione eam habent: ὥςπερ τὸ ἀνδρεῖα λοπόδῦν, vel ὥςπερ τὰ πόδια ἀνδράποδα, τὰ, seruitia. Thucydid. ἀνδράποδα δ' ἐποιοῦντο καὶ ἐλεύθερον, captiuum tam seruiq̃ quàm liberum. ἀνδραποδίζω. Hyper.

Ἀνδράποδώδης, ἀδυλοπρεπὴς, illiberalis, degener, vilis, ignauus. seruilis. Xenoph.l 1 Κύρου. huic apud Plat. opponitur ὑπηκοικὸς ἀνδράποδωδέστερ-ος, ὁ, abiectissimus. Lucian. Ἀνδράποδ-ώδ-ες ὄρνις, ἡ, ἀγαθὸν ἀνδράποδον ἐπὶ κοινοῖς, seruilis coma, quod in Etnos vituperauit Plato: ἐ γὰρ τὰς ἀνδράποδ-ώδ-ες τρίχας ὑπὸ ἀμελείας. Et ὧν τοιῦτ-ος ἀκόλουθος πολλὰν φαινόμενον ἀνδρῶν εἶδ-ε τὰ πολὺν κατεχαμένων, ἀλλ' ὃ τι τῶν ἀπὸ ἀνδράποδ-ώδ-ον τρίχας, φασὶν, ὑπὸ ἐκπωνυμίων. Fuit autem seruorum peculiare comamanere, quam Athenis manumissi deponebant.

Ἀνδράποδ-ώδ-ες, ἀδ, ἡ, seruilis turpitudo, mancipij seruique vilitas. Aristot 7. Polit.

Ἀνδράποδ-ώδ-ες, apud Dionys.Halycarn.lib.7. seruiliter, vernaliter, Horat. ἀνδραποδίζεσθαι τὰ πατὰ etiam dixit Eupolis, apud Iul.Pollucl. libro 3.

Ἀνδράριον, ν. τό, homunculus, Aristoph.

Ἀνδρεκφάνεια Hesych. est ἡρωϊ' ἀνδρῶν ἑορτή.

Ἀνδρεκφόνεια, τὰ Ἀπατούρια, atriplex, genus oleris, Theophrast.hist. plant.lib.1.ca.23. dicitur & Ἀνάφορις.

Ἀνδρεκχεῖς λίθοι, ἀπὸ ἀνδρῶν τ' Hom.Odyss.ι. Οἵ τ' ὄπὸ πηχέων ἀνδρεκχοῦσι βαλόν, ponderosis, onerantibus, grauibus.

Ἀνδρεκχὲς, ν. ἀδ, ἡ, grauis portantibus, ὁ ἀμαλὸς Ὦ ἀνδρεκχὲς ἄχθος πάντας, vel, ὁ ἀμαλὸς Ὦ ἀνδρεκχὲς βαρὺ ἀμάχθος.

Ἀνδρεκχλη, mulierum fœdicula, siue fœmnum, ἀίδρα Ὦ. habens foramen & subiectos carbones. Eust. Suid.

Ἀνδρεκχνη ης, ἡ, portulaca, herba natura frigida, quæ tamen ſtupori dentibus à frigidis fructibus iniecto medetur, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem ἀνδρεκχνη ἀγρία, portulaca agreſtis, dicitur ab aliquibus genus ſedi, τὸ ἀειζῷ. Dioſc. lib. 4. cap. 91.

Ἀνδρέας, Andreas, nomen Apoſtoli. Eſt etiam medici nomen apud Dioſc. l. 3. cap. 142.

Ἀνδρεῖα, nomen adiectiuum, virilis, fortis, cuius maſculinum eſt, ἀνδρεῖ Ὦ.

Ἀνδρεῖαι τὰ, cædis accuſatores.

Ἀνδρείκελ-ος, ν. ὁ, ἡ, viro ſimilis, μίμημα (vel. vt Suid. μίγμα) ἢ ζωγράφων, ὁ κρίνας χρωμάτων κρίσις· τὰ ἀνδρείκελα, ſtatuæ virorum, ſimulachra viris ſimilia, ἀνδρεικόνες. lib. 4. Epig. ὅσσας ἀνδρείκελα τεύξῃ, &c. τὸ ἀνδρείκελον, purpuriſſimum. Ariſt. lib. 1. de gen. animal. cap 18.

Ἀνδρεῖον ἰῷ κεφαλτέλειον, duo loca in domibus aſſignata eſſe inquit Athenæus, vbi de Cretenſium conuiuiis agit.

Ἀνδρεῖ Ὦ, ν ὦ, virilis, animoſus, alacer, robuſtus, vehemens, magnanimus, ad virum pertinens, virum decens, vnde ἐμῷπον ἀνδρεῖον, veſtimentum virorum, apud Xenoph. virilis toga, Plutarch. ἀνδρεῖα αἰδοῖα, apud Athenæum lib. 4. opponuntur τοῖς παιδικοῖς ἢ παιδικαῖς· ἀνδρεῖα opponitur ἀθανάῳ Ὦ, apud Xenoph. τὸ ἀνδρεῖον, virile robur, Thucyd vigor. Pro forti Plat. 2. de Repub. ἀνδρεῖοτατος ὢν τὴν ψυχὴν πρὸς ἅπαντα, ad omnia maximè ſtrenuus. ἀνδρεῖα σώματα, virorum corpora. ἀνδρεῖ Ὦ ἄθλ-ος Herod.

Ἀνδρεῖοντης, homicida. Hom. Iliad. β. ἀπὶ ἀκτὴ ἐνὶ αἴῃ ἀνδρεῖοντ' ἠνίπ-ᾱ. ἐδὲ ἄνηρας φονέῦσιν.

Ἀνδρεών, ῶνος, conclaue, domicilium, porticus, locus in domo, in quo viri degant, qui & ἀνδρὼν dicitur in Epig. dicitur etiam ἀνδρῶν. œcus, Vitruu.

Ἀνδρεῖος, viriliter, & magno animo, Cic. audacter, fortiter, ſtrenuè.

Ἀνδρεσκοπίαν, apud Polluc.lib.3. ex Ariſtoph.i. virorum amatricem, quæ vox eſt apud Plautum & Martial.

Ἀνδρεωμὸς Ὦ, ν, vir factus, qui in virilem ætatem adoleuit, pro ἀνδρεύομ Ὦ.

Ἀνδρεωσύνη, in virilem ætatem adoleſcentem. Herod.

Ἀνδρεῶν, v. de Ἀνδρεών.

Ἀνδρηΐη, virilitas. Herodot.

Ἀνδρηΐ Ὦ, Ionice virilis.

Ἀνδρία Andria vocant Cretenſes, quæ Athenienſes, συναίνα, Plutar. in Lycurgo. conuiuia quædam erant publica, quæ Lacedæmonii φιδίτια dicta ſunt. Ariſtot. 2. Polit. Sic appellata ſunt, quod ſolis viris hominibus interdictum conueſſationibus.

Ἀνδρία, ας, ἡ, ætas virilis, fortitudo, magnanimitas, virtus, generositas.

Ἀνδρίδιον Ὦ. ν. ὃ, paruum ſimulachrum.

Ἀνδριαντοποιεῖν, ſtatuas effingere.

Ἀνδριαντοποιητικὴ, ἧς, ἡ, ars faciendarum ſtatuarum.

Ἀνδριαντοποιὸς, ἡ, ſtatuarum artificium, ſingendi ars, ars ſtatuaria, Xenoph. Ὅτι δὲ ἀνδριαντοποιὸς πολλὰ ἂν τοῦτο μιμήσαιτο.

Ἀνδριαντοποιὸς, οὐ, ὁ, ſtatuarius, ὃ ἀνδριαντοποιήσας. hector.

Ἀνδριαὶ ἀντροὶ, vltima producit, ſtatua maximè viri, ſimulichrū, coloſſus· ἀνδριὰντα γαρ αἰζήϊ, ſtatuam titillare, pro ama ἀεὶ τὸν ἀδμωάτων. Suidas.

Ἀνδρίζομαι, ἰῷ σημαι, ῷ

Ἀνδρίζω, viriliter agoſme virum præſtè, ἀριστεύω, ſtrenuè ago, ἀνδρικαζῶ Paulus ad Corinth. cap. vlt. ἀνδρίζεσθε, viriliter agite, eſtote fortes. οἱ ἀνδρίζ-ῶμενοι, fortes. τὸ σῶμα τὸ ἀνδρίζ-ῶν, torpore roborari, ad fortitudinem ſe comparare. Lucian. in Anachar.

Ἀνδρίκλαν Ὦ. purpuriſſum, Hermol. in Plin.

Ἀνδρικὸς, ὁν Ὦ, virilis, vehemens, robuſtus, viro d gne, fortis. Lucian. accipit pro eo qui venere valet. ἀνδρικώς τ' ὢν Ὦ, virilis labor, id eſt, viro dignus. Lucian.

Ἀνδρίκατον μ. ὄνομ, virtum expello, Nent. ἀνδρας ἐξκαλοῦνται ἐγυναῖκας.

Ἀνδρίον, τὸ, diminutiuum, paruus vir, homunculus ἀνδρίσιος ἢ ἀνδράριον Ariſtophanes.

Ἀνδρισμὸς fortitudo, animi robur, ἀνδρεία, Pollux lib. 3.

Ἀνδριστὶ, viriliter, Ariſtoph.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ἀγενναικῶτατ-ος, mirum in modum, vehementer, Ariſtoph in.

Ἀνδρίφοβ Ὦ, viri amans, amicus.

Ἀνδροφόνη, ης, ὁ, homicida, ἄνδρας φονεύων, Hom. Iliad. β.

Ἀνδροβάσια Ὦ. τανῦ ὁδὸς, proprie. quæ vni viro ſufficit.

Ἀνδροβόρος ἀνδρωποφάγος, ἀνθρωβόρων κυνῶν, in Epigramm.

Ἀνδροβρίθ-ης ὑμάντιχη κυνῶν, ἀμφὶς κρείσσ-ων Ταῦ ἀκταφοίτου ἐστὶ μία σκυλακων.

Ἀνδρογύνη, ἡ, ἧ, ἀδελφὸς ἀναδρωγύνη, τῶν γύναι, Hippocr. per vitos ſucceſſio generis.

Ἀνδρόγυνος, Androgeos, filius Minois regis Cretæ, Plut. in Theſ.

Ἀνδρογύνη Ὦ. ὑμάδ-ος, Heſiodo dicitur, quæ ad marem generandum fecit: & Nonno χωὴς ἀδιλογόν Ὦ, humus vnde vir Adam formatus eſt.

Ἀνδρογυώνη, appellabantur populi quidam in Aphrica, vtriuſque naturæ, inter le vicibus coeuntes, quibus dextra mamma virilis erat, ſiniſtra verò mulebris. Plin. lib. 8.

Ἀνδρόγυν Ὦ, qui vtrunque habet ſexum, fœminæ & maſculi, ſemiuir, effœminatus, vir & mulier, mollis, pathicus, penult. correp. Huiuſmodi genuit Venus compreſſa à Mercurio, qui ἑρμαφρόδιτος appellatur. In his (inquit Auguſtinus) ſic vterque ſexus apparet, vt ex quo potius nomen debeant accipere, incertum ſit. Ἀνδρόγυνοι vocantur etiã illi quibus exciſa ſunt virilia. vid. Poll. Item Ἀνδρόγυν Ὦ ab Heſych. expon. debilis, inualidus. item. effœminatus Suid. ἀνδρογύνοις λουτροῖς, in Epigramm. id eſt, in lauacris feu balneis, vbi confuſi ſe viri & fœminæ lauant. Dicitur & γυναικόγυν Ὦ pro eodem. Eſt & nomen Bacchi.

Ἀνδρόδακτος, ν. ἡ, viros perimens. Schol. Ariſtoph. niſi potius ſit in qua viri perimuntur.

Ἀνδροδάμας, ὁ, gemma, ſic dicta quòd impetus hominum domet, Plinius.

Ἀνδροδάτης, ἡ, ſubiecta viro mulier, ὕπανδρος γυνὴ.

Ἀνδρόκλαδος, herbæ cuiuſdam ſpecies. ἀνδρόκλαδ, Heſych. μέλη, pars.

Ἀνδρόκλειν, ex viro, in Epigramm.

Ἀνδροκόσμ Ὦ. μετὰβολικὸς ἀνδροπόδων.

Ἀνδροκτόνος, Androcidis, proprium ſcriptoris hiſtorici, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἀνδροκράλαν Ὦ. peruerſus, verſipellis, κακόηθες.

Ἀνδρόκτιτος, ὁ, ἡ, viro fictus, vel in quo vir iacet, ſepulchrum, τὸ τὸ κεῖσθαι, quod eſt τὸ ἀνδρωθῆναι ἐν ᾧ ἀνὴρ κακεῖται κάτω.

Ἀνδρομάχας ἀγωνίας, i. certamina quibus viri exercentur & laborant, Euripid. item ἀνὴρ μάχομαι vt ἀνδρομαχῶ.

Ἀνδρομανία ἀγωνίας, cædes. ὁ τῶν ἀνδρῶν φόνῶ, cædes virorum, id eſt, ἀνὴρ ὀργυίαι, ὥςπερ τὸ κτῆμα κτήσ-ως, ὅκτωμαι κτήσ-ις, ἢ ἀνδροκτασία. Hom. Iliad. ν. Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Heſiod. φόνῶ τ' ἀνδροκτασίη τε δηΐοιο.

Ἀνδρομονίη, ſubiecta viro, ὑπανδρος γυνὴ.

Ἀνδρομόνιος, virorum cædes, homicidium.

Ἀνδροντόν Ὦ. ν. ὁ, ἡ, homicida, qui virum occidit, in Epig.

Ἀνδρομμάνδ-ης, ὁ, ἡ, ὀρχηστὴς πλῆμ, virilem habens animi elationem.

Ἀνδρομμάλ-ης ἡ, pigneratio ſeu comprehenſio hominum, &

Ἀνδρομμάνιον, τὸ, quid ſit Bud. explicat in Annot. poſter. dici poteſt manuum iniectio, αὐχμωρομάνιον. vel ἀνχμωρομάνια, Bud. vulgò repreſſigo, & quaſi clarigatio. Demoſthen. contra Ariſtocrat. ὅσοι δ' ὑπὲρ ὑνίκας τ' ἐδὺ μάτη δίκας ὑπόκωσιν παῖ ὅτ' ἂν τὸ πάντα γένηται μάτη ὅτ' ἐδὺ ἀνδρώσας ἐκδιδῶσι κλῆρον ἢ τὰ τοῦτ' ἐδὺ μίκρ' ἡγοῦν τὸ ἀνδρομάνιον. Si quis extra Athenienſium agrum & territorium, vir Athenienſis cæſus eſſet, nec interfectorem, illius vrbis cines in qua cædes perpetrata fuiſſet, dediſſent ad ſupplicium reposcentibus, lege permittebatur eorum ternos capere, atque Athenas abducere ad cauſæ dictionem, rationémque reddendam commiſſi homicidij. hócque ἀνδρομάνιον, ſine ἀνδρομανία, dicebatur: poteſtas illa ſcilicet, τῶ ἀπαίξειν ἀνδρας ἐν πόλ-ει καὶ ἀπ' ἐκ χωρᾶς ἀγειν αὐτοὺς ἐπὶ δικ. ἐγχείρ-ῶν ἔγχειρ, ἡ, μὴ ἀφειμένῳ αὐτὸν εἰς πρυτανεῖα Poll. l. 8. ἀνδρομάνιον δ' ὅταν τὸς τοῦ αὐτοῦ ἐγφύλ-ες κατευ-

φορμας ἐκ πινες φασι τὴν μὲν λεμβικὴν, ὅτε εἰς τὸν ἐκ ἐναντίας τῶν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀναγωγὴν. ὁ δὲ κέλευσε ἀνδρικῶς ἀναλαβεῖν τὰς κωπας, ὡς ἀκόλουθος ὢν. Vide Suid.

Ἀνδρολογία, virorum delectus, Bud. in epist. post. lib. 2. Mach. b. cap. 12. κρατὴρ ἀνδρολογίας ποικίλματα καὶ ποικιλίσματα εἰς αἰγυπτίαν ὄρχησιν ἀπηχεῖται, &c. facta collatione, duodecim millia drachmarum argenti multa, &c.

Ἀνδρολογίζω, virilim deligo.

Ἀνδρολογῶ, milites conquiro, delectum habeo, viritim lego.

Ἀνδρομανὴς, ὁ, ἡ, ὁ, hominum amore insaniens, fœmina libidino sa, ἀνδρομανὴς appellaot poetæ mulieres Spartanas, Plut. in Numa, quòd viros furere faciant.

Ἀνδρομανία, viri insanus amor, impudicitia.

Ἀνδρομεῖς, vocare solent aurum illud quod appellant Democriti alcumistæ peculiatum, Hermol. in Plin. lib. 26. cap. 22.

Ἀνδρόμικος, ὁ, ἡ, ὁ, cum viro decertans, in Epigramm. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀνδρομέδα, ης, proprium nomen, Andromeda, Lucian. Est & Andromeda cælestis, Proclus de sphæra.

Ἀνδρόμεος, ος, ον, virilis, humanus. Hom. Odyss. ἰ, κύκλωψ τῆς, πίε οἶνον ὑπ' φάγε ἀνδρόμεα κρέα. Ibidem οὐδέ τοι οἶνος, ἄμβροτ' ἀνδρόμεος. Cretes ἀνδρόμεα etiam vestem vocant, τὸ ἱμάτιον, Hesych.

Ἀνδρομήκης, ὁ, ἡ, ὁ, id staturam viri factus, hominis altitudine assurgens. De palmis apud Theophr. histor. lib. 2. cap. 8. ἀνδρομήκεις ὄντες.

Ἀνδρόπαις, puer virilitatem præ se ferens, puer qui iam ad virilem ætatem tendit, Sophocl.

Ἀνδροπλὴθεια, hominum conuentus.

Ἀνδροποιὸς, οῦ, ὁ, viros faciens.

Ἀνδρὸς δύκαμις, viri potens. Vide αἰήρ.

Ἀνδροτάσιον, mutoniatus, Mart. mérulator, vel membrosior equo, vt dixit author Priapeiæ, membrúmque pro verpa posuit Apul. ὁ τὰ μεγάλα ἔχων τὰ ἀιδοῖα, Suidas, ἀνδροτάσιον, Hesych.

Ἀνδρόφαμον, Androtamum: quo nomine & hypericon & Ascyron siue Ascyroïdes dicitur: quia horum flores & comæ si teruntur velut cruentent, & sanguineo colore inficiant. Androtamon propriè tamen planta est de genere hyperici, quæ ramulis furculosis fruticat ac tenuibus: rubentibus virgis: foliis tutæ triplo aut quadruplo maioribus, quæ trita vinoso succo manant: complures alas habet in cacumine, vtrinque expantes, pinnatáque: circa quas flores pusilli lutei: & in calyculis semen papaueris nigri, insigne lineis. Huius comæ tritæ resinosum odorem spirant. Dioscorid. libro 3 cap 173. Plin. libro 27. capite quinto, dicitur etiam διονυσία, authore Dioscorid. & Galeno 6. simplic.

Ἀνδρόσαιμος, herba est amara, tenues spargens iuncos, sine foliis, folliculos in capitulis habens. in quibus semen continetur: gignitur in Syriæ maritimis. Dioscor. lib. 3. cap. 150. Plin. lib. 27. c. 4. vitis remedia suo nomine pollicetur, quali αἰσβὶ ἄκος φέρουσα.

Ἀνδρόσιος, qui vitis nocet, in Epigram.

Ἀνδρότης, τος, ἡ, αὐδρεία, virilitas, fortitudo.

Ἀνδρότιμος, Androtion Athenientis, scriptit in Megaris vbi exulauit, Plutarchus de exilio. Stoicus fuit, Plutarch. in Solone.

Ἀνδρόω, vir fum, & nihil puerile præ me fero, in virum euado, virilitatem attingo.

Ἀνδροφαγέω, humana carne vescor.

Ἀνδροφαγία, qui humana carne vescuntur, Anthropophagi, Philost. in Heroicis.

Ἀνδροφονία, homicidium.

Ἀνδροφόνος, ος, ὁ, ἡ, homicida, lethalis, πολεμικὸς. Iliad. α, vbi de Hectore, in laudem dicitur: vt & ipsum homicidam vocans Horatius, tanquam bellicosum laudauit. In genere fœminino, Hesio. αἰσὶ ἀνδροφόνοι μᾶλλον. αἰσὶ ἀνδροφόνοι φρενῆσι, in Epigram.

Ἀνδρόω, μι, ὥσω, in ætatem firmam perduco, & αἰσὶ ἀνδρῶ, firmam ingredi ætatem, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. αἰσὶ ἀνδρῶ, ἀρχομένῳ, virum agere veres, si quem pudeat virum agere, vel à viro fugigi.

Ἀνδρυάλη, ης, andryala ex olerum genere, Theophra. libro 7. cap. 7. vide κακαλίας.

Ἀνδρώομαι, augeor, robustus euado.

Ἀνδρωδέστατος, η, ον, fortissimus.

Ἀνδρώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, fortis, virilis, masculus, viro decorus, fortis & magnanimus, strenuus. τὸ ἀνδρῶδες, virile faciaus.

Ἀνδρωδῶς, viriliter.

Ἀνδρωθείς, εῖς, αἰσὶ ἄρας ὑγιεφρενὴς, maior factus, in virilem adultus ætatem, vir factus, adolescens qui iam tutelæ fuæ permittebatur, qui Romanis virilem etiam togam sumpsisse dicebatur.

Ἀνδρῶν ὁ ἀλκησιφρονεστάτης, Andron Halicarnasseus, proprium historici, cuius in Theseo memnit Plutarchus.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, locus vbi viri versantur, virorũ diuersorium. ἀνδρῶνας οἴκους vocabant, vbi cõmuia virilia solerẽt esse, quòd eò mulieres non accederent, Vitru. lib 6. c. 10. Aristoph. ἀνδρωνῖτις, ἡ. Idem Plut.

Ἀνδρώνιος κυκλὸς, pastillus Andronius, Galenus ad Glauconem: prodest aduersus carbunculos. Dicitur & ὁ τῶ Ἀβδηρίτου.

Ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα, virile nomen.

Ἀνδρώνυμος, virilis.

Ἀνδρώνυμος, conite.

Ἀνεῖσι, ascendit, indefinitum verbum ἀνεῖσαι. αἰεῖσαι, pro αἰνεῖσαι. Herodot.

Ἀνειῖται, apud Hippocrat. expuit tussiendo.

Ἀνεῖσι, pro αἰεῖσαν, ἐλθ. exit, reuixit, reuixit. Et ἀνεῖσόμεν ἐς ἀνεῖσόμεθα, renitescere, ἀνεῖσι, ἀνεῖσαν αὖθις, refuscitauit, ad vitam reuocauit, ἀνεῖσθαι ἐ πέπυσται. Plato in Phædone: ἀνὴρ, γε ἡμῖν ὁ λόγος πολλάκις ἤδη ἀνεῖσι ὁ ἀναμένος αὐτὸ ἀνεῖσόμενος.

Ἀνεῖσιον ὑδρεῖον, vociferatus est, μέγα, καὶ μάχη τοῦ ὑδρείου ἀφικνεῖσθαι.

Ἀνεκφόρησις, ἀνάβασις, Aristoph.

Ἀνεμία, fideituer, Neutrum.

Ἀνέμιος, ος, ον, illegitimus, illocabilis, indotata, ἄπορος, incertus, quasi sine sponsione, vt lib. 3. Epigram. ὥρη γὰρ σι πάϊ ἀνεμίου, hora & tempus non certum. ἀνεμίου θυγατρὸς, apud Plutarchum in Romulise purræ & illegitimæ: sic enim exponitur ibidem. Idem in Problem. οὐ κατὰ νόμον γυναικὸς γνησίας, ex cõcubina aut scorto natus. ἀνεμίου, etiam perhibu, ἄπορος. Pollux lib. 3. ἀνεμίου dixit ὑπὸ γάμου, vt contr. αἰεμίου.

Ἀνεμίου, excito sursum. Philo de mundo, ἀνεμίου σώμα ἐφέρε ὑφαντὸν πᾶς ὕφαιε αἰεμίου, humanum corpus videlicet arrecta facie constituit, oculos attollit in cælum.

Ἀνέμπτος, inexpergisibilis, Gaza libro quinto, capite 1. de Generatione animalium: duriter quidem & barbarè, Ouid. inexpertus.

Ἀνεμυκιωθῶ, Hesych. μὴ κακοκυμιάβῶ.

Ἀνέγκλητος, ος, ὁ, ἡ, crimine vacans, inculpatus, irreprehensus, qui nihil admisit: ob quod in ius vocari debeat, cuiusmodi Cato fuit, qui toties accusatus, semper absolutus est. Plato epist. 7. διὸ ξυὶν αἰνέγκλητον παρέχει ἑμαυτὸν, feci ne Iupiter hospitalis me accusare posiit. A verbo ἐγκαλεῖν, quod in ius vocare significat: vnde apud Xenophon. libro 2 Κύρου. αἰνέγκλητον διαγιγνῶναι, degere sine crimine: & αἰνέγκλητος αἰτία, culpa iniuria illata, id est, immerita.

Ἀνεγκλήτως, inculpatè, vt αἰνεγκλήτως ἔχειν, pro αἰνέγκλητος, citra culpam, sine vlla accusatione.

Ἀνέγκλωβος, ος, ὁ, ἡ, illaudatus, Isocrat. in Euago.

Ἀνέγκλωι, Galen. dicunt p. o αἰνῆμαι teste Hesych.

Ἀνέγνωκα, cognoui, ab αἰκεγνωκαμεν, αἰέγνωσαν, pro αἰέπισαν, persuaserant, Herodotus.

Ἀνέγχειτος, αὐτόπτορος.

Ἀνέγχομαι, exurgo, expergiscor, pro αἰεγείρομαι, αἰεγρόμενος, excitatus, surgens, Lucian.

Ἀνεγχόμενος, ἀμείλιχμος, non concedendum, Naz. inz.

Ἀνεδάφιος, ος, compianatus.

Ἀνέδην pro αἰφίδην, Αἰσχύλος, impudenter, licenter, promiscuè, apertè & palàm, largiter, impunè & nullo prohibente, ad satietatem vsque, nullo discrimine, expeditè, αἰφιδὴν φανῆσαι, σκαλμὸς ἀκανθώδης, κατακάμψας, ἀς ἔτυχε, ἀφειχέναι Demosthen. τὴς ἐ πιμπείας τῆς αἰσὶ ἐν ὑπαιθρίοις γεγένηται, pro φανερῶς. & αἰσὶ ἐν μὲν ὁλοκληρίᾳ, καὶ σίγματι τοῦ δόους. apud Platon αἰσὶ ἐν φίλοις. Alij dedecunt ab Αἰσχύλ. Arriaous, τοὺς φύλακας ὑπέσπευσε, ἀς μὴ αἰσὶ ἐν ὅπως τις ἐ δόλον ὑβρίσει ἐπιβουλεύσας τὸ ἐδος ἐ αἰσὶ ἐν τῷ ἐδει.

Ἀνέδρομεν, recurri, retrofugi, exilij. Plutarch. in Publicola, ἀνέδρομεν ἐς τὸ ἀφῶν ἀξίωμα, in principum dignitatem peruenì: sic & Herodot.

Ἀνέδυ, emersit, αἰνέδυ. vide in ἀνέδυμι.

Ἀνείργω, cohibeo, prohibeo, gradum sistere iubeo, os operie, reprimo, κοινὸ ἐ ἴ γραμμάτων, diaiysi et diphthongi. Homer. Iliad. γ. γεφύσαι ἀνείργε φαλάγγας, ἀνειργόμενοὶ τε πολῖται.

Ἀνείζομαι, σω, subsatur & ficio, redeire, subsatum colloco & pono Iliad. ι, εἰ δ' ἐθέλοι αὐτόσσε ἄρ' ἀφεῖσ' Ἀχιλῆι ἰρῶμ

Ἀνείκασος, cum fugenu, perfuasi.

Ἀνείσις, ἴσεως, absolutus, venia donatus, remissus, solutus, Dioscorid. libro 3. cap. 55. αἰνεῖσις ἐσω μίλωτι, cum melle liquefactus, solutus.

Ἀνείσλητος, η, ον, inuoluntarius, improuisus, inexpectatus.

Ἀνείσπω, ὁ, ἡ, ὁ, Bud. in epist. ἀνείσπε δίαιτα insuetum vel insolens viuendi genus. Cic.

Ἀνείων, restringantur, vide Αἰσιμα.

Ἀνεῖσ ες, ος, ὁ, ἡ, forma carens, sine specie, informis.

Ἀνειλυοπαίκιλος, η, ον, effingens, simulachra.

Ἀνείσ, equi euerrent.

Ἀνεικαστος, cui contrarium εἰκαστὸς.

Ἀνείκαστος ἐπιθυμία, deferbuerunt cupiditates.

Ἀνείκαστος, η, ον, ὁ, ἡ, incomparabilis, nulli assimulandus, qui nulla imagine adumbrari potest, supra coniecturam. εἰκάζω, quod

conijci nequeat. ἀνὰ εἰκασμὸς καὶ τῷ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποβαλλόμενον.

Ἀνακῶς, ὅτος, ὁ, qui remisit, Plut. in Publicola, ἀνεικότος πολεμικὴν παρασκευὴν, quum sustulisset bellicum apparatum. Perfectum est ἀνείκωκα.

Ἀνειλείθυια, ας, ἡ, Lucinæ expers, quæ nondum peperit, apud Euripi. ἄτοκος.

Ἀνεῖλεν, inimicè vsus est, occidit, vaticinatus est, apud Herodotum, oracula edidit. vide in Ἀναιρέω.

Ἀνειλέω, voluto, aperio, explico.

Ἀνείλημα, τὸ, euolutio, vel inuolutio aut inuolucrum.

Ἀνειλήματα, apud Hippocr. tormina, στρόφοι.

Ἀνειλημμένος, fugitiuus, deprehensus, retractus à Cicerone appellatur. ἀνειλημμένος βοστρύχους, Lucianus, collectos habens capillos. vide Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείληπται, contractum est.

Ἀνείληπτος, dicitur, non ἀνάληπτος, Varin.

Ἀνειληφότες γραμματίδιον, qui aperuerunt literas.

Ἀνειληφὼς χαίτας, contractus crines: vt hi habent qui reticulis vtuntur.

Ἀνειλιχθῶσι, apud Hippocrat. sursum verterint, εἰς τὸ ἄνω εἱλιχθῶσι, συστραφῶσι, conuoluerint.

Ἀνείλλω pro ἀνειλέω, apud Suid.

Ἀνειλύσω. Suid. affert pro ἀνέβαινες, ascendebas à them. ἀνειλυσπάομαι.

Ἀνειλκυσμένη ναῦς, nauis subducta, non amplius nauigans, νεωλκημένη, καὶ διαψυχουμένη dicitur etiam, authore Polluce lib 7.

Ἀνείλοντο, respondebant. ἀνείλεσθαι, συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλοις τοῖς δόρασι τύπτειν. Varin. cum duplici lambda.

Ἀνειλοῦνται, voluuntur, συστρέφονται, εἰς τὸ ἄνω εἱλοῦνται.

Ἀνείμαστος, Hesych. exp. ἀφρόνερος, ἄπληστος.

Ἀνεῖμαι, præteritum perfectum, à verbo ἀνίεμαι. Sophocl. νῦν δὲ ὑπ' ἀνεῖται συμφορᾷ δαίμονι, dissolutus est aduersa fortuna, id est, interiit.

Ἀνειμένος, ου, ὁ, particip. ab ἀνίημι, venereus, dissolutus, remissus, tardus, lenis, otiosus, liber, curis solutus, anceps, diffusus, inualidus, tam in bonam quàm in malam partem. Gaza ex Cicer. ἀλλὰ μὴν εὐπρεπὴς ἐστὶν ὁ τῆς γέροντος λόγος, καὶ ἀνειμένος, ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, immunitatem consecutus. χαρακτὴρ ἀνειμένος, Aphthonio dicitur attenuata dicendi figura. Hermog. ἀνειμένων ἐννοιῶν, ἤτοι κεχαλασμένων. apud eundem, ἀνειμένη γνώμη, animus remissus. τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, ad iniuriam resolutio & insolentia, Plutarch. in Numa. ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον, ob liberum arbitrium remissi. ἀνειμένα πεδία, interquiescentes agri, Lucian. ἀνειμένος βίος, mollis vita. ἀνειμένος ἀήρ, liquatus aer. ἀνειμένος εἰς θράσος, ductus in elationem & audaciam.

Ἀνειμένως, solutè, remissè, licenter, animo remisso, inefficaci conatu, supinè, negligenter.

Ἄνειμι, redeo, ascendo, retrocedo. Aristophan. νῦν ἄνειμι δὴ κἀντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, redeo hinc ad linguam Phala. in epist. ἀνεῖσιν ἐπὶ τὴν ἐμὴν γνώμην, in mea est potestate. ἄνεισιν ἐκεῖ, illuc ascendit, redit illuc, Plutarch. in Romulo, ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς, ad cælos ascendit, Nazanz. Aristid. ὑπὸ σοφίαν ἄνεισιν, redit sub sapientiam. ἀνιόντι ἡλίῳ, oriente sole, Herodot.

Ἀνείμων, ονος, ὁ, inuestis, nudus, sine veste, μὴ κεκτημένος ἱμάτια, παρὰ τὸ εἷμα τὸ ἱμάτιον, Etym.

Ἀνεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀναπαύειν.

Ἀνεῖναι, omittere, relinquere, transire. ἀνεῖναι φράσιν, agendi remittere impetum. Ἀνεῖναι, non solùm est è vinculis eximere, ἐκ δεσμῶν λύειν, sed etiam apud Homer. pro persuadere, ἀναπείθειν, vt in Iliad. ἢ μάλα δή τινα κύπρις ἀνεῖσα. Et pro nudare γυμνοῦν, vt κόλπου ἀνειμένη & pro deglubere & excoriare, tergora diripere, τὸ ἐκδέρειν, vt in Odyss. αἶγας ἀνιεμένους. Ibidem, pro incitare, vt μαργαίνειν ἀνέηκεν, i. παρώρμησε. & ἀνεῖναι, ἀφεῖναι, καὶ ἀναρρῖψαι, vt ἀνεῖναι κύβον, iacere aleam. vide Ἀνίημι.

Ἀνεικῶς, miserè, miserabiliter, οἰκτρῶς, Hesych.

Ἀνεῖπον, ex alto dixi, propriè per præconem declaraui, publicaui, respondi, apud Lucianum in Pseudom. τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας. ἀνειπεῖν γνώμην, refellere decretum. Participium ἀνειπών, referens, qui retulit, Plutarchus in Camillo, ταῦτα δὲ ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τὰ τοῦ δικτάτορος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, quum hęc senatus decreta ad populum dictator renuntiasset. θεοὺς ἀνειπόντας, deos deprecantes. Idem in Rom. ἀνειπὼν κήρυγμα, edictum per præconem denuntians. ἀνειπεῖν γνώμην, referre sententiam, Thucyd.

Ἀνείργω, μ. ξω, π. κα, prohibeo, religo, submoueo, arceo, propello, cohibeo, refræno, & eum qui cœpit aliquid agere inhibeo. Ioseph. lib. 4. ἀνείργειν τῷ λαῷ καταγγέλλων, ferias populo denuntians. ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, prohibere à fraude. ἀνείργειν, τὸ ἀναπείθειν, Plato. vnde ἄνεργος, Etym.

Ἀνειρημένα, dicti, iussa, Herodot. ἀνείρηται, dicat, roget.

Ἀνείρετον, Hesych. expon. inexorabilem.

Ἀνείρομαι, pro ἀνέρομαι Odyss. ὁ, ταῦτα μ' ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς, interrogas, ἀνερωτᾷς, cum duobus accusat. Hom. Odyss. ν, γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas.

Ἄνειρος, imperitus: idem cum ἄπειρος.

Ἀνείρσε, Hesych. expon. ἐβάδισε ab ἀνείρω.

Ἀνείρυσα, sursum traxi, sustuli. Apollon. 2. argon. ἀνείρυσε τηλόθι νῆα, i. nauem subduxit, ἐπῆρε, ab ἐρύω, & imperfecto ἀνείρυον: vnde in Epigram. ἀνείρυε δῶμα.

Ἀνειρυσθέωσι, euulsi fuerint, apud Hippocr.

Ἀνείρω, necto, Aristophan. ἀνείρω τοὺς στεφάνους, necto coronas.

Ἀνείς, έντος, ἀναπείσας, ἐφορμήσας, Aristoph. relaxans, intermittens se. ἀνέντες τῆς ὀργῆς, de ira remittentes, seu iræ impetum remittentes. Item ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν, humorem reddens. ἀνεὶς ὕδατι, aqua diluens.

Ἀνεῖσαι, ἐρευνῆσαι, ζητῆσαι, ἀνακρεμάσαι.

Ἀνεῖσθαι, solutum esse, relaxari, dissolutum esse, interire.

Ἄνεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς, succreuit, excrescit.

Ἀνεισφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, qui tributum non soluit.

Ἀνεῖται, dissolutus est, id est, mortuus. Herod. ἀνεῖται τὰ ἱερὰ, pro sacris habentur. ἀνεῖται τῷ Ἀπόλλωνι, dicatæ sunt Apollini. vide Ἀνίεμαι.

Ἀνέκαθεν, ab origine, iuxta superiorum consequentiam à longè, ἄνωθεν, à prisco genere, ex alto, & tam de loco quàm de tempore dicitur. ἡ ἀνέκαθεν φορὰ, motus supernè factus, Plutarch. in Numa. Idem in Solone, κοδρείδης ἀνέκαθεν, à Codro originem sanguinis habens. τὰ ἀνέκαθεν, iam pridem, γεγονότες τὰ ἀνέκαθεν, oriundi. τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ μελάμποδος, oriundus à Melampode. ἀνέκαθεν, μακρόθεν, κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν, ἐκ πολλοῦ χρόνου, ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀνεκάς, sursum, protinus, in altum, apud Aristoph. ἄνω, πάνυ ἐκάς, καὶ εἰς ὕψος.

Ἀνέκβατος, ὁ καὶ ἡ, inuius, inaccessus, Nazanz.

Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuiolatus.

Ἀνεκβιάστως, inuiolatè.

Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ, qui non peregrinatur, ἀνεκδήμητον τίθενται, nõ quoquam peregrè proficisci consueuerunt.

Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inenarrabilis. ἀνεκδιήγητος δωρεὰ, donum inenarrabile, Paulus 2. ad Corinth. cap. 9. Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter, Liu.

Ἀνεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inultus.

Ἀνέκδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innupta, indotata, nondum elocata. τὰ ἀνέκδοτα, non edita. Cic. ad Attic.

Ἀνέκδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperuius, in Epigram. ἀνέκδρομος θώμιγξ, i. laqueus imperuius.

Ἀνεκθέρμαντος, ου, qui calefieri non potest, caloris expers.

Ἀνεκίκυεν, exibat, ἀνεπήδα, prosiliebat, formatum à κίω quod eo significat.

Ἀνέκλαγον, indefinitum verbi ἀνακλάγω, vocem in altum sustulerũt, inclamarunt, Euripid.

Ἀνέκλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non deficiens. Lucæ cap. 12. θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἀνεκλιπής, indeficiens, indefinitus.

Ἀνεκλόγιστος, tutor dicitur in l. quidam decedens. ff. de admin. tut. à quo tutelæ ratio non reposcitur.

Ἀνεκόπη, percussus est, indefinitum 2. verbi ἀνακόπτομαι.

Ἀνεκπύστα, τὰ, Hesych. sunt manifesta exaudita. item ineffabilia infanda.

Ἀνέκπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperterritus, impauidus.

Ἀνεκπλήκτως, intrepidè, securè, constanter.

Ἀνέκπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indelebilis, non elutus.

Ἀνέκραγον, vociferatus sum, clamaui iterum, reclamaui, exclamaui. Odyss. ξ, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιδύσω, quando vocem emisi, loqui cœpi.

Ἀνεκτός, οῦ, ὁ, tolerabilis, tolerandus, remissus, ferendus, ab ἀνέχομαι, ἀνασχετός, ὑπομονῆς ἄξιος. Homer. Iliad. α, λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ, id est, neque ferenda. ἐμοὶ δὲ οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀνεκτὸν, nequeo ire in senatum. Chrysost. οὐκ ἀνεκτὰ, haud toleranda. ἀνεκτὸν τι λέγειν, Isocr. tolerabile aliquid dicere. Matth. cap. 10. ἀνεκτότερον ἔσται τῇ σοδόμων, tolerabiliori conditione agetur cum, &c.

Ἀνεκτῶς, ἀνασχετῶς, tolerabiliter, patienter, πρᾴως, ἐπιεικῶς.

Ἀνέκφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, Nazan. ἀνερμηνεύτος.

Ἀνεκφώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, non expressus.

Ἀνέλαιος, sine oleo.

Ἀνέλεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, certior quàm qui redargui possit confessus & manifestus, Plato in Apolo. inuictus, inexpugnabilis. Est etiam non conuictus, irrefutatus Lactantio lib. 5. cap. 17. Instit.

Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, sine argumento & probatione.

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immitis, immisericors. Cicer. crudelis. apud Paulum cap. 1. ad Rom. ἀνελεήμονες.

Ἀνελεημόνως, crudeliter, Bud. in epistol. poster. immisericorditer. Terent.

Ἀνελεῖν, ab ἀναιρέω, occidisse, penitus tollere, interficere, destruere.

Ἀνελέσθαι, tollere, capere, Hom. Iliad. α, καὶ οὐκ ἀρχοῦντας ἀνέλοντο, i. ἀνέλαβον, ἐβάστασαν. ἀνελέσθαι τὰ παιδία, sustulisse infantes, i. collegisse, vt Faustulus Romulum & Remum. vide Ἀναιρέομαι. Plutarch. ἀνελέσθαι τῷ

σωστὴ ψῆφος, tibi collige armillas, in Themist. αἰτιολόγος τῶν γινομένων, causas rollere. αἰτιολογεῖσθαι ἀξιῶ τε, offer teipsum capiendum, eruendum.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, illiberalitas; illiberalis morositas, sordida parsimonia, Theophr. in Charact. αἰτιολογίαν δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ πλούτου φιλοτιμίας ἀπουσία ἔχουσα. ferule ingenium, Plutarch. οὐκ ἀεργησάς.

Αἰτιολογότης, ητος, ἡ, illiberalitas, auaritia, Aristot. lib. 1. magn. Moral.

Αἰτιολόγος, ον, ὁ, ἡ, illiberalis, anarus, inhonestus, sordidus. αἰτιολόγον πόνον, durilimi labores, Plato de Legib.

Αἰτιολογῶ, ἀσκεῖν ταῦρον.

Αἴτιλλον, χάσκει, Herodot.

Αἰτιολυθεῖν, ascendere in, ab αἴτιος χρῆμα.

Αἰτιολλόμενος, τὸ, recte habens, αἰτιολλάτου.

Αἰτιολλός, ὁ, ἡ, impius.

Αἰτιολόμαι, απο τοῦ. Apoll. αἰτιολόμενος σκοπὸν, ascendisse speculam & montem: ab αἴτιος χρῆμα.

Αἰτιολίζω, ισω, ἡ, inuolutio, volutatio, item explicatio.

Αἰτιολτος, apud schol. Theoc. expon. ὁ μηδέλιτον τὸν πόδα, non torquens leu trahens pedem, id est, non incedens.

Αἰτιολίπω, voluo, cuoluo. reuoluo. voluto, verso, aperio, ἀνοίγω. Xenoph. αἰτιολίπων τὰ βιβλία. Lucian. βιβλία χρῆσθαι αἰτιολίπτοις, reuoluis. Aratus. Ποιεῖ τε ὦ κραναὴ αἰτιολίπτεται, iurium volutur.

Αἰτιολκομαι, ἔρομαι, ursum feror.

Αἰτιολκω, iurium traho, attollo. retraho. subduco. αἰτιολκύσαι τὰς ναῦς, subducens naues, ἀφεῖς γὰρ ὀλκοὺς τὰ, Thucyd.

Αἰτιολκω, ἕξω, σα, ἀ, abstraho, retraho, traho ursum, extollo, αἰτιολκοφόζω. αἰτιολκεῖ γ' ναῦ, nauem subduc. t. duc in portum, Nazanz.

Αἰτιολκωτος, ον, ὁ, non vlceratus, qui vlcus non sensit.

Αἰτιολπτδὲς, ὁ, ἡ, ὁ, cui nihil detrahi potest, cui nil deest, non deficiens.

Αἰτιολπισις, ὁ, claudus, χωλός. Hesych. ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀνόφυτος, qui pedibus non fultat.

Αἰτιολος, pro αἴτιλος, more Syracusano, tolle, occide.

Αἰτιολπίζω, de spero.

Αἰτιολπισία, ας, ἡ, desperatio, diffidentia, spei vacuitas, contrà ἐλπισία fiducia.

Αἰτιολπιστος, ον, ὁ, desperatus, præter spem, insperatus, insperabilis, Gel. ἀφροδίσιαστος, de spe deiectus, subitus, nullam spem habens. & Attice, qui non torquetur spe futurorum, sed quieté fruitur præsentibus, Thucyd. αἰτιολπιστοι ὑπὸ τῆς παρουσίας τιμῆς, non iuspicantes venire quempiam. Idem. αἰτιολπιστοι ἐς τὸ μὴ ἐς ἐγχώριον, desperarunt nos debellare posse. αἰτιολπιστοι ἐγένοντο, quod quidem à me non speratur. τὸ αἰτιολπιστον, diffidentia, deperatio.

Αἰτιολπτος, præter spem, exinspetato, Liuius.

Αἰτιολτρεῖς, τὰ, insecta quædam, quibus pennæ nulla crusta integuntur, detectas pennas habentia.

Αἰτιολυτος, ὁ, ἡ, detectus.

Αἰτιολὼν, φονεύσιος, qui occidit. Item αἰτιολὸν ὁ ἀδελφὸς, ὁ ἀφιλόμυθος. Hom. Iliad. ε. Οὐκ ἂν τὸ φέρεσι αἰτιολὸν δέκατον ἐμεῖο, auferens, Thucyd. ἀτειλότες σφᾶς ὀξέως ἔλεγον, ossa sublata eiecerunt.

Αἰτιολπαστος, ὁ, ἡ, nacessus, auius.

Αἰτιολμαστος, τὸ, non dignum ob quod quis succenseat, vitio non vertendum, ἀμάρτυρον Lucian. ὑβρις τὸ μὲν γὰρ αὐτὸ αἰτιολμαστον ἦν, forsitan diceres & tu quoque vitio dandum non esse. Plat. in epist. αἰτιολμαστον δὲ, par est, nihil verat, ἐὰν ταυτὸ αἰτιολπαστον μὴ τοιοῦτοις αὐτοὶς τὰ μέγιστα, &c. nemo eos reprehendit, si, &c. Æschin. αἰτιολμαστον ἐὰν ἄρτι ποιῶσιν, & c. id est, ὀξέως αἰτιολπαστον ἐᾶν.

Αἰτιολπαστος, ον, ὁ, ἡ, carens inuidia.

Αἰτιολπαστος, citra inuidiam.

Αἰτιολπτος, euomo, euomo.

Αἰτιολπτος, indiuisus, indiuiduus, non distributus, non partitus, ἀμέριστος.

Αἰτιολπτος, vento plenus, vanus, euanidus, subuentaneus. metaph. ἀνεμώδης αὐθρωπος, homo leuis.

Αἰτιολπτος, ου, τὸ, apud Platonem Theæteto, ventulus, χρῆμα ἀνεμῶδες τυγχάνει.

Αἰτιολπτος, ου, ὁ, vanus, friuolus. ἀνεμῶδον αὐχῶ, ἀβασιλεύτων, Aristoph.

Αἰτιολπτος, ventilo: ventis ago: In epist. Iacobi cap. 1. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ, Qui hæsitat vel disceptat, similis est fluctui maris, qui ventis agitur, & iactatur, interp. vide ῥιπίζω.

Αἰτιολπτος, ὁ, ἡ, subuentaneus, ἀβέβαιος.

Αἰτιολπαρτα φυτὰ, vulgus vocabat, κούφως αὐξανόμενα πτόλεμον, inquit Eustath.

Αἰτιολπτος ἔρμαιος, cursor qui à vento impellitur.

Αἰτιολπτος, ὄντος, ὁ, ventosus.

Αἰτιολπτος, qui ventos sopiunt, cuiusmodi fuisse Corinthi quidam commemorantur, qui incantamentis ventorum furias, tempestatésque sedabant. Eustath.

Αἴτιολπτος, ὁ, prima breui, ventus. ἀλλ' τὸ ἄνεμον τὸ πνεῦμα, &, & pleonasmo τὸν ἄνεμον. Aristot. de mundo. ὁ δ' ἥλιος ἀνακυμαίνων ὑπὸ ἀνέμων ἀθέσεως ἄστε βέπει, ἄνεμος ἐγένετο. νῦν γὰρ ὅτι ἐξὸν πλοῦ ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμου ἢ ἀφ' ὁτουοῦν ἄνεμος ἢ πνεῦμα λέγεται, i. à sicca expiratione ventus oriri solet, quum a frigore ita vt flauit, illa tradit ur: nihil vetat id ventus iri, non aer multus, fluctuans & coactus, qui etiã spiritu appellatur. Idem ibidem. τὰ δ' ἀέρι πνοαὶ πλείονες, καλοῦσθαι αὖ ἀνέμους ἄρας δ' ὑπὸ ὕδατος φερομένας ὑπάρχειν, flatus qui ex aere spirant, ventos nominauerunt autem, expirationes, quæ ex humo e prodeunt, αἵματος ἱερὸν ἦμαρ, adagium de his, qui ingenio sunt leui. admodum & mobili, quo & ventrosos possis nominare, Suid. aliud hoc. ἐπὶ ἀνέμου μηχανᾶν, in fruftra laborantes, ἐπὶ τῷ πονηρῶν ἀνέμῳ μηχάνασθαι. Atque aliud, αἵματος διαλογεῖς, ἐπὶ τῷ ἀνέμου. Sic verba dare in ventos, apud Ouidentifique profunderre verba, apud Lucret.

Αἰτιολσφορος, bunium. ἄνισον, apud Dioscorid.

Αἰτιολπτφις, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, inritus ad ventum, solidus, fortis, Homer. Iliad. ε. αἰτιολπτφις κύμα dixit, qui τὸ ὑπὸ αἵματος ὑγρανθὲν, ὑλαῖον. Et alibi, αἰτιολπτφις ἐγχος, στιβαρὸν δόρυ. Cuius imitatione dixit Maro in Æneid. duo quoque alpina coruscant gesa manu. Nam materies montana ventique expolita rigidior. Simonides, πύλας αἰτιολπτφισας dixit. i. στιβάς, validas & firmas. Item à vento peresillas aut vredine, in Genesi.

Αἰτιολπτφεῖς, ventorum colliso, ventorum verbera, dixit Lucretius. ἡ πλευρὰ ἡ ὑδὲ αἵματος, Suid.

Αἰτιολπτφος, vento corruptus, cap. 8. Ose. Prophetæ.

Αἰτιολπτφρος, ου, ὁ, ventis dissectum.

Αἰτιολπτος, gigto venti, commouco, in Epigram. ἰώνιος ἄγλωσσα αἰτιολπτος, vento inflatus. Plato in Timæo. αἰτιολπτος, apud Hippocr. ἐμπνεόμενος πᾶσι, Galen. inflatur.

Αἰτιολπτος τος, audacter, idem quod αἰτιολπτήκτως.

Αἰτιολπτος νᾶυς, nauis stans, quiescens, non nauigans. Nonnus.

Αἰτιολπτος, non impeditus, liber.

Αἰτιολπτος, ab ue bium, nullo negotio, sine impedimento, absque offendiculo, liberé.

Αἰτιολπτος, oppositum τῷ διὰ μάτος. hoc est qui incidere non potest. vt apud Dion. Laert. in Zenonem φασὶ δ' αὐτὸν ἢ ἄπτεσθαι τοῦ τοίχου, διὰ τὸ διὰ μάτων εἶναι quoniam in ipsa πάθη incidere nequeat.

Αἰτιολπτος, non dem ossratus. ἀνύμφατος ὕβρεως, expers iniuriæ, nullius iudex iniuriæ.

Αἰτιολπτος, sine emph. si, sine specie, i. non apparens.

Αἰτιολπτος, non expresse. Hermog.

Αἰτιολπτος, euomo, Arist. de apib. πίνουσι ἀκίμαλον τὸ μέλι.

Αἰτιολπτος, ου, ὁ, ἡ, ventosus velox.

Αἰτιολπτος, ου, ὁ, ἡ, venti celeritatem habens.

Αἰτιολπτος δίνης, Aristophan. id est, τῆς τοῦ ἀνέμου ἀλίας συριφῆς.

Αἰτιολπτος, μάταιος ἀκόμψος, Eraſm. Chil.

Αἰτιολπτος, fremitum, herba quæ & ἀκίμαλον, Theophrast. hist. plant. lib. 7. cap. 10.

Αἰτιολπτος, ου, ὁ, ventosus, inanis, vanus, futilis, irritus. μάταιος, ἀκίμαλος ἐοικὼς, οὔτε σῖτον ἀροῦσι, Homer. Iliad. θ. σὺ δὲ πάντ' ἀκίμαλα βάζεις, ab ἄνεμος & ὄλλω, quali quod cum vento interit, Eraſm. Chiliad.

Αἰτιολπτος, papaueris genus, cuius flos specie quidem rosam imitatur, cæterum nulla odoris gratia. palam nascitur in agris. Vnde prouerbium. ἐπὶ τῶν ἀκίμαλα συγκρίνεις, Rosam cum anemona confers: quidam fœmium exponunt. Dicta est autem ἀκίμαλος, quòd spirante vento aperiatur. vide Dioscorid. lib. 2. cap. 207. Meminit Nicand. in Ther. & in Bucol. Theocrit. Item metaph. vanitas Luc.

Αἰτιολπτος, oppidum Phocidi conterminum, Homer. Iliad. β, vnde

Αἰτιολπτος, nomen gentile.

Αἰτιολπτος, ὁδε, ὁ, cognomen Mineruæ in Peloponesi loco quodam, quòd molestum ventum sedaret.

Αἰτιολπτος, ὁ, ἡ, ὁν, non indigens, non indigus, largus, perennis, bonis omnibus affluens, iugis. Alexand. Aphro. ὀξεῖαν τὴν παροξυσμὸν ἀνενδεᾶ. videbis continuam accessionem, ἀνενδεὴς ἡ ἐνδιάλειπτος, Gale. lib. 1. ad Glauc.

Αἰτιολπτος, ὁ, ἡ, impossibilis. ἀδύνατος. Lucæ cap 17. ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, fieri non potest quin veniant scandala, i. aliter non potest contingere, Matth. 18 ἀνένδεκτον ἐστι.

Αἰτιολπτος, citra indigentiam.

Αἰτιολπτος, ὁ, ἡ, ὁν, indubitatus & indubitabilis, Quintil. ἐκ τῶν ἀναμφιλέκτων καὶ ἀνενδοιάστων.

Αἰτιολπτος, Nazan. dubio procul, sine dubio, indubitanter, Plin. ἀνενδοιάστως, ἀδιαμφιβόλως.

Αἰτιολπτος, ὁ, ἡ, ὁν, feurus, nihil cõdonans, obstinatus. est etiam non remissus.

Αἰτιολπτος, bona fide, non remisse non languide: quod etiam dicitur ἀπροφασίστως, σπουδαίως, ἐπιτεταμένως, quando fit aliquid non perfunctorie, accurate & enixe & toto opere. Bud in Annot.

Αἰτιολπτος, indefinitum verbi ἀναστρέφω, reducere, referre, reuertere, ascendere, vt εἰς τὸ καμπύλον ἀνατρέχειν. Item respirare. Pausa ἔνεκα μόνου τοῦ ἀνέμου ἀναπνεῖν, conualescere. ὁ ἀνθρωπος

σωθῆναι πειρᾶσθαι, respiscere. vide ἀνακύπτω & ἀνέρχομαι.

Ανανεύκας, ιτid. inultitatum thema. vt ανανεύκαμεν, frequens est apud Herod. vt lib. 1. de Cræso. ἀνανευκάμενον οὐ λεπτοψυχίῃ ad se reuersum ex animi delquio, inde participia.

Ανανεύκας τὸν μῦθον ἐξ ἀφανοῦς, referens fabulam in occultum. ἀνανεύκαντες ἀνω, tollentes.

Ανανεγχθείς, αντος, ὁ ᾱ, relatus, perlatus. εἰς τὸν βασιλέα ἀνενεχθῆν, regi renuntiatum est ἀνανεχθέντες εἰς τὰς πολιας, egressi in vrbes, Herodot lib. 1.

Ανεπικτον, referendum est, cum accusatiuo apud Nazanzenum: à verbo ἀνεπίκτημαι

Ανεπεργασ-τος, ὁ ᾱ, ineficax, iners, sine effectu.

Ανεπίπτωτος, ν, illaboratus, inutilis, inefficax, irritus. Nazan. τὸ δὲ ὑμέτερον ὑπνοῦσιν ἀνενέρωτον τε καὶ ἀφανὲς, dormire nobis est securum esse & nihil agere.

Ανεπλώδην, Hes. expon. ἀνέλεα & ἀνήρυθμα.

Ανεπτοσυνεία, ἔρως, qui fanaticos non facit, id est, non insanus amor, Plut. in amatoriis.

Ανεπτος, indoctus, inexercitatus, ἀδίδακτος, ἀμελέτητος, ἀνέσκεπτος. Polybius, πάντων ὧν ἔσχε τούτων οἱ στρατιῶται αἰσθητὴν, erant horum omnium rudes & imperiti. ἀνεπτότατοι, μανθάνειν ἀεὶ τούτων σπεύδοντες ἔχοντες. Οὐ δεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦ βίου, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀνεπτότατον ὄντας ἐν μάχῃ ἐν τῷ βασιλικῷ χρείας, belli ignarum & inexpertum militum. Ανεπτότερος, plusiuè inexcogitatus, Plin. inperceptus Gellio Cleomedes lib. 2. ἀνεπτότερ τύχῃ.

Ανεπτόχλητος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, placatus, quietus, ἀκροάσομαι τὸ ἀνεπόχλητον, vacuitas molestiarum.

Ανεπτοχλησία, ἀκροασματικὸν.

Ανέντες, οὐ, remittente.

Ανέπτυκτος, ν, ὁ ᾱ, non affabilis, hominum congressus refugiens, insociabilis, Liuius.

Ανεξάπτ-ος, ὁ, ἡ ᾱ, indelebilis.

Ανέξα-πατος, ν, qui non decipitur. Aristot. 8. Polit.

Ανεξέλεγκτος, qui refutari & coargui non potest, qui non potest conuinci, irreprehensus, inculpatus. ἀνεξέλεγκτος εὔνοια, inuiolata, incorrupta amicitia. Item apud Thucyd. nullis nitens argumentis, nullum habens argumentum, nullam habens demonstrationem.

Ανεξετάστως, τὸ μὴ ὑφ' ἡμῶν.

Ανεξερεύνητος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, inexcusabilis, ad scrutandum & inuestigandum impossibilis, inperceptus, incomprehensibilis. quasi inscrutabilis vt vertit Interpr. apud Paulum cap. xj. ad Rom. vbi, ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ.

Ανεξέτα-στος, non examinatus, inconsideratus, impensibilis, Gel. temerarius, inexploratus, Plato in Apolog. ὁ δ' ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ. ἀνεξέταστον καὶ πόλαξ μηδένα, indicta seu inexplorata causa punias neminem. Est enim ζήτησις, inquirere.

Ανεξέτικτος, inconsideratè, inexploratò, Liu. sine iudicio, sine delectu, sine discrimine.

Ανεξεύρετος, qui inueniri nequit, non inuentus, incompertus, incomprehensibilis: vide ἀνεξεύρετον πλῆθος, multitudo, cuius numerus inueniri nequit. ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς, apud Thucyd. numerus inexputabilis, Gell.

Ανεξέτιστον, non expositus non enarratus aut explicatus.

Ανεξία, tolerantia, Cic. ad Attic.

Ανεξικακία, clementia, patientia, malorum tolerantia: ἄσκησις τοῦ ἀνέχεσθαι τῶν κακῶν. Plutarch. πρὸς ἀσφαλῆ καὶ ἀνεξικακία χείσεως ποιεῖ βελτίων ὄζων, μᾶλλον ἢ ὀμοῦ διαφέρειν ἑαυτὸν ἐς ἕτερον ἑαυτοῦ δοκοῦν. ἀνεξικακία πόνων, perseuerantia in laboribus.

Ανεξίκακος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, clemens, patiens iniuriarum, tolerans malorum. Epitheton Herculis & omnium deorum. Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. ait, seruum Domini debere esse ἀνεξίκακον, i. tolerantem malos.

Ανεξικακία, patiocitam accommodo, in Pandect. ex obseruatione legis Latinæ. Chrysost. in epist. ad Hebr. de Den. αὐτὸν γὰρ μάλιστα θαυμάζομεν ὅταν φιλανθρωπώμεθα, ὅταν ἀνεξικακῇ.

Ανεξίκακως φέρειν, æquo animo ferre.

Ανεξίκοπος, ν, ὁ ᾱ ἡ, propriè qui exiccari non potest, resiccabilis, Giza. Item succosus, non exuccus. Aristot. in Problem.

Ανεξίκωμον, Hesych. ex Cratino pro ἦς οὐ κώμου ὅλη κώμη.

Ανεξίλασ-τος, implacabilis, qui placari nequit ichol. Apol.

Ανεξίτηλον, ἀδιάδυτον, μὴ ἔχον ὑξοδον, imperuium.

Ανεξιχνίασ-τος, quasi inuestigabilis. Paulus ad Roman. cap. xj. ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, viæ quæ penitus igari nequeunt. nam imperuestigabilis non in vſu. Et ad Ephes. cap. 3. ἀνεξιχνίαστος πλοῦτος.

Ανέξοδος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, prima breui, imperuius, nõ egressus, parietibus contentus, sine exitu. ἀνέξοδος τόπος. Plutar. in Problem. ἀνέξοδοι πλοῦται, non quoquam exire consueuerunt.

Ανέξοδον εἰς λόγους, illuc vnde negant redire quemquam, Catullus dixit.

Ανεξόχως, Hesych. non excellenter.

Ανέοντας, Herod. ἀνέοντας ἐς τὸ μάχιμον, rei militari vacantes.

Ανέρτος, ενάσμος θεῶν, incultus, incelebris, non feriatus, non festus, Nazanz non hiraliter tranſactus.

Ανέρυθρος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, Atticè, mutus, tacitus, impos animi, ἄφωνος, ὁ ἀπὸ τῆς ἐπιπληξεως ὠχρὸς Apud Hippocrat.

Ανεσασία, ὀνεμία.

Ανεπάρλατος, non vocatus, vel innocatus, ἄκλητος, non denuntiatus, non indictus, Polyb. 4. ὁ πολέμιος αὐτοπαρέλατος· φέρεται πολλοὺς, bella non denuntiata, nec indicta.

Ανεπαΐσθητος, qui non sentitur, ὥσπερ ἐστὶν ἀΐδιος. insensibilis. ἀνεπαίσθητα φιλοπαιγμοσύνα. Lucian.

Ανεπαφάτως, sine sensu.

Ανεπάφ-ος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, non denunciatus non indictus.

Ανεπαισχύντως, ν, ὁ, inuerecundus, impudens: Basil. in epist. qui non erubescit, ἀναιδὴς καὶ ἀνεπαίσχυντος, non erubescendus, qui non pudetit.

Ανεπαμφώτερος, impudenter, sine pudore, Nazan.

Ανεπάλακτα, τά, continua, non alternatiua. Aristot. lib 2. Animal. de dentibus loquens, animalia vocat ἀνεπάλακτα, quibus sunt dentes continui, vt est bos, equus, &c.

Ανεπαλάμων, exiliens, pro ἀνεπιπολάμων, Apollon. 2. ἐν δὲ ἀνέμοι ἀνεπαλάμων.

Ανεπάλαντο, saliebat, monebatur. ἀνεχαπίθη, ἀνέλατο, Præteritum imperfectè. ἀπαλόμαι, ἐπαλάμην, ἐπάλατο, & per syncopen, ἐπᾶτο: sic Etymol.

Ανεπαύρ-ατος, inemendabilis, emendationem respuens. Philo de mundo, ἀνεπαύρατα πάντα θεοῦ, Dei opificia quàm vt emendentur maiora sunt & perfectiora.

Ανέπαυρος, ὁ ᾱ, intactus, liber & purus, quem attingere nequeas. ἀνέπαυρος ὑποθήκη, dicitur à Demosthene, pignus omni nexu solutum, pignus purum ab omni manus iniectione. Et à Chrysost. ἀνέπαυρος ἀκοὴ, auditus integer, seu integræ aures. ἀνέπαυρον τὸ κακὸν ἐκ τοῦ θυμήρους τοῦ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῶν κακῶν, ἀϊδίως, κακοῦργε, ἀπῆκες, ἀλάμπε.

Ανεπαφρόδιτος, sine venere & gratia, inelegans, inuenustus.

Ανεπαχθὴς ἔοικ ὁ ᾱ, odio & inuidia careos, non molestus, alacer, quietus, vacans molestia, leuis. Epitectus, τὸ σημεῖον ἐστὶ δυναθεῖν, ἀεὶ κατηγορεῖς φύλακος, grauitatem constantiámque ita ferua, vt molestia vaces.

Ανεπαχθῶς, absque inuidia, citra odium, alacriter, æquo animo. ἀνεπαχθῶς φέρω, æquo animo fero.

Ανεπηρέαστος, ν, ὁ ᾱ, inoffensus, iniuriæ immunis.

Ανέπης, taciturnus.

Ανεπίβατος, ν, ὁ ᾱ, inaccessus, imperuius.

Ανεπιβούλευτος, ὁ ᾱ ὁ ᾱ, non insidiosus, ab insidiis tutus, ἀβούλευτος, non patens insidiis. τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas.

Ανεπίγνωστος, qui internosci non potest. Ioseph.

Ανεπίγραφος, ου ὁ ᾱ, titulo caret, nullus in cripitus titulis. ἀνεπίγραφος ὕβρεως, quæ non habet superscriptionem.

Ανεπιδεὴς, minimè indigentes, apud Lucian. ἀνεπιδεῆ τούτων ἀπάντων ἐστίν, eiusmodi rerum omni indigentia vacamus. Athenagoras in Apolog. ἀνεπιδεὴς, ὧν κρείττων ὑπηρετεῖται τὸ θεῖον.

Ανεπίδικτος, qui est sine ostentatione, non ostentator. Nazanz.

Ανεπίδεκτος non capax, non admittens. Nazanz. ἀνεπίδεκτον λόγου θεωρίας, &c. qui recipere non potest. Accipiur apud eundem pro impossibili. ἀδύνατον ἢ ἀνεπίδεκτον.

Ανεπίδηκτος, minimè mordens, qui sine erosione medetur. Dioscor. lib. 9. cap. 92. ἀνεπιδήκτους μπλάστρους, emplastris, quę sine erosione medentur.

Ανεπιδίκας, ου, ὁ ᾱ, de cuius hæreditate nulla est inter cognatos controuersia, Bud. Comment. Demosthen. ᾗ στεφάνου, vocat, κλῆρον ἀνεπιδίκαστον, puram & omni controuersia vacuam hæreditatem.

Ανεπίδοτος, ὁ ᾱ, nihil proficiens, qui proficere nequit. vide Pollucem lib. 3. & Suid. Theophr. lib. 4. cap. 7. de caus. plant. ἀνωφελὲς τε καὶ ἀνεπίδοτον. i. nec augescens, nec proficiens.

Ανεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas.

Ανεπιεικὴς, ὁ ος, ὁ ῆ, ἡ, durus, immitis, iniquus, sæuus. ἀνεπιεικὴς, ἀνίλεος, ἀσπονδος.

Ανεπιεικὴς, iniquè, ἀνεπιεικέστερον, iniquius, inhumanius.

Ανεπιήκοος, & ἀνεπίηκοος, ν, ὁ ᾱ, ἡ, adsentiones carens.

Ανεπίληπτος, inculpatus, non vitiatus, nulli obnoxius reprehensioni, Xenoph. κρίνεται ἡ πόλις ἀνεπιλήπτως ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αὐτῆς.

Ανεπιτήδευτος, citra accusationem. Xenoph.

Ανεπιτίμητος Hesych ἄψογος infatigabilis.

Ανεπίτρεπτος, ὁ, prouidentia destitutus.

Ανεπιτρόπευτος, ἀμέλητος, ἀμελὴς, respondeo.

Ανεπίφρονες, ου ὁ, imbecillis, qui neque sensibili, neque intelligibili iudicio vtitur, vel etiam de quo statui non potest.

Ανεπιφύλλακτος, intrepidè.

Ανεπιφύλακτος, ου ὁ ᾱ, ἡ, incomprehensibilis, irreprehensus, inculpatus, ἀνεπιφύλακτος, ἀνεπιφύλακτος τοῖς ἐγχωρίοις, inimicorum inuidiæ nõ obnoxius. Thucyd. Phalaris in epistol. ἀφεστὰλακτος εἰς πυνρείαν. ἀνεπιφύλακτος

ακτίνος τοῦ πρόσω, irreprehensius morbus. ἀνεπιλήπτως ἐμοὶ σοὶ, non obnoxius sum tuæ inuidiæ. ἀνεπίληπτος τοῦ βίου, inculpatæ vitæ. ἀνεπιλήπτως ὑζουσία, absoluta potestas. Bud. Cō. ἀνεπίληπτος, ἀμεμπτος, ἀμεμπτως.

Ανεπιλίπαστος, inculpatè, innoxiè, citra reprehensionem, ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος, ἀμεμπτος.

Ανεπίληπτος, ὁ, ἡ, ὸν, inobstitus, Ouid. memorabilis, sine obliuione, nō abconditus.

Ανεπιλόγιστον, Hesych. τὸ μὴ διὰ λογισμῶν συνισάμενον.

Ανεπιλόγιστως, inconsideratè in Axiocho. Plat.

Ανεπιμέλητος, ὁ, ἡ, ὸν, incuriosus, qui nullam curam habet.

Ανεπιμιξία, ὁ, ἡ, ὸν, ab omni licentia tactus commercio, syncerus, nō permixtus. Dioscor. lib. 5. cap. 135. ἀνεπιμιξίας ἐπιπερίσσης, sordem nullam habens admixtam. ἀνεπιμιξία ὑ πολιμος, extremi & odiis bellū fuscipitum. ἀνεπιμιξίας ἀκροτατον, inlociabilis, impermixtus hominibus. Dicitur etiam, qui commercium cum exteris non exercet. Iosephus contra Appion. φύσει γὰ μὴ ξυνιόντων πολλῶν τὰ ἔθνη ἀνεπιμιξον.

Ανεπιμονος, υ, ἡ, ὸν, non permanens, non durabilis. Plutarc. de lib. educ.

Ανεπιπόητος, ἀσωμίστος, inconsideratus, improuisus, incogitabilis.

Ανεπιπόητον, quod mente concipi non potest, quod communisci non possumus. ἀνεπιπόητον etiam apud Dionysium.

Ανεπιτέτευκτος, ὁ, ἡ, ὸν, imperfectus dolando. Hesiod. Μὴ ᾖ δόμον πολὺν ἀνεπιτέτευκτον κατὰλείπειν, i. ατελῆ ἀπόσημον.

Ανεπιτήδευτος, ὁ, ἡ, ὸν, nulla simulatione factus.

Ανεπιτήδειος, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod quem nemo increpat errantem, ἀμεμπτος irreprehensus.

Ανεπιτηδειὰ, summa licentia.

Ανεπιτήδειος, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ Ξένος, profanus, Hesiodus, Μὴ δ' ἐπὶ χυτρεοῖσιν ἀνὴρ πρήθειαν ἀνελόντα ἔζεσεν, id est, ἡ ὑ ὑσίαν ἐκ ἐποίησεν: ἀ ῥίζαν, id est, ὑσίαν.

Ανεπιτήρητος, non notabilis, nullo notabilis indicio, indiscretus, Plin. Polyb. ὦ πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς ὑ τῶν ἄλλων ἀφελοῦσι ἀνεπιτήρητος, vestitus & habitus nulla nota insignis & obseruabilis, inobseruabilis etiam Plin. ἀνεπιτήρητος etiam inglorius, & obscurus, ἀκλεὴς, ἀδόξος. Polyb. ὡς ἂ ζῶν ἀνεπιτήρητος ὑποκριτὴν τὸν ἀφροδίσιον ἀνέπεισε θυμόν.

Ανεπιτήρητος, inconsideratus, inexplicatus, Xenoph. ἀλλ' ὑδὲ ἀνεπιτήρητον: vide

Ανεπιτήτευτος, inexploratè, inconsideratè.

Ανεπιτίθευτος, immunis ab hospitiis præbendis exercitui in transitu, vel principis commeatu, ἐκ ἐᾶ μὴ ἀνεπιτίθευτος ὑτος ἀγρεύειν. Qui copiarij & parochi fungi munere non obstringitur. Polyb. συγχωρεῖ τὸν βασιλέα φίλιππον ἐκείνοις, ἀφορμὰς ἀφορολογήτους, ἀνεπιτιθεύτους. Suid. etiam exponit ἐκ ἐᾶ μὴ ἀλλοφύλους, ταῖς ἰδιοκτησίαις χρωμένους.

Ανεπιτήτευτος, inconsideratus, inobseruatus, ἀφύλακτος, ἀνεπίσκοπος, qui sine curatore est.

Ανεπίτατος, incognitus, inobseruabilis. Polybius: παντὸς μᾶλλον ἀφανὲς ἦν καὶ ἀκρῶς, ἀνεπίτατον ἐκ ὑσιν ἐπιτηδείων αὐτοῖς ἀφορμὰς ἀλλήλοις τοῖς ἐξ ἐναντίας αὐλίοις, leipsum comparans incognitum & inaccessum. Sic Virgil. de Polyphemo: Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli, propriè ἀνεπίτατος est cui animum non animaduertimus, qui nulla animaduersione conſideratur. Et ἀνεπιτάτως. In consideratia, incogitantia, vtrumque ab ἐφίεμαι meutem adhibeo ad aliquid Plato in Axiocho.

Ανεπιτάτως, nulla obseruatione & cognitione, sine animaduersione, ἀλλὰ δῆτα σὰς, ὦ ἄζιε ἀνεπιτάτως ἀδικῆ ἐμαυτὸν ἐξεπιτήρητον. Suid.

Ανεπιτηδευσία, ὁ, ἡ, indoctior, incredibilior.

Ανεπιτηδεύτως, inscienter, imperitè, Plato de Legib.

Ανεπιτηδευσιάνηρος, ἡ, ignorantia, imperitia, insciencia, Cicer. Plato i. de Repub. cui opponitur ἐπιστήμη.

Ανεπιτήδευτος, ος, ὸν, ὁ, ἡ, indoctus, ignarus, inscius, imperitus μὴ ἐπιστάμενος. Xenoph. ἀνεπιτήδευτος ἐπὶς, naues ab imperitis inſessæ, Thucyd. ἀνεπιτήδευτον ὑδὲν ἐᾶν, Platoni est, nihil relinquere inexercitatum, nihil insciturn, nulla exercitatione cultum.

Ανεπιτήριτος. Syn. ὁμὰ ὑποτρίφων, Hesych. qui non conuertitur qui non mutatur. ἀνεπιτρίπτως μενεῖν Bud.

Ανεπιτριπὶ, sine reditu, ἀνεπιτρέπειν, τὸ μὴ ὑποτρέφειν, non conuerti: vide

Ανεπιτροφὲ, securus. ἀνεπιτρόφῳ τῷ ἀνθρωπίνων non curans res humanas, inexorabilis, qui mutari nescit, qui non flectitur ad veniam, apud Iustin. Martyr.

Ανεπιτρόπος, ἀμελὴς, ὁ μὴ ἔχων ὑποτροφὴ κεχειμένου, incuriosus, Gellius.

Ανεπιτρόσος αὖχεν, egregiè imperans. apud Herod. sed alias ἀνεπιτρόσω significat idem quod ἀμεπιτρέπως more eorum qui non ὑποτρέφοντας nec curant vt Bud. quoque ἀνεπιτρόφως ἔχων affert pro ἀμελῶς.

Ανεπίτροτος ὁρμὴ, efferatus impetus, ἀκατάσχετος. In Memnonis Eclogis, ὦ θυμὲ τῆς ἀ ἀνεπιτρότου: σὺ ἀνωφελῆ ὑπέχει πρόπ.

Ανεπίτροτος, inuisus aliquid agens, inuictus, fortis, Thucyd. ἀνεπιτρόπους εἶς τὰ ἔθνατα ὑζόσια, i. αὐτοχείρους βιαιοτάτους τοῖς πᾶσι.

Ανεπίτροτος, expers intentionis, qui intendi non potest.

Ανεπιτρόχαστος, inarticulatim, non consulto & ex industria.

Ανεπιτρόχαστος, ὁ, ἡ, ὸν, inutilis, citra vllius artis adminiculum, incommodus, difficultatis. ἀνεπιτρόχαστος σωλῆνας, Plato de Legib. ineptus ad humanam consuetudinem. ἀνεπιτρόχαστος βρώσεις, incongruæ epulæ. Vide ἀνεπιτρόχαλος ἔχειν parum ad munus obeundum idoneus. τὸ ἀνεπιτρόχαστον, inhabile.

Ανεπιτρόχαλος, ἀνεπίτατος, non accuratus. ἀνεπιτρόχαλος βάδισις, incompositus incessus, Chrysost. inartificialis.

Ανεπιτρόχαλος, nullo studio, non ex compoſito, non compoſitò & de industria, inaffectatè, negligenter, ἀμελῶς.

Ανεπιτρόπως, irreprehensibus, non increpandus.

Ανεπιτρόπως, tutoribus carens.

Ανεπιφανὲς, ὁ, ὸ, dissimulatus. Quintil. lib. 4. cap. 1. oratio remissa ac fine ostentatione, modesta, sine vllo timore. ἀνεφανὲς ἐπὶ ἀμυνῆς, Hesych.

Ανεπιφάτως, exinsperatò, inopinatum, Suet. inopinatò, Liu. & inopinatè, repentè, leerctò. ἀνεφοβόθησαν, ἀναγκασθέντας, κατασπάσας ὑτος ἀνεπιφάτως ὑντυχεῖν τῷ βασιλεῖ. ἀνεπιφάτως ἀπολλύειν τὰ ὑπάρχοντα. Suid. ἀ ἀφόνως, largiter.

Ανεπιφθονία, ὁ, ἡ, ὰ, ab inuidia alienus, non inuidiosus, ἀνεπιφθόνως, ἀμέμπτως, ut cui non inuidetur. Pasiiue. τὸ ἀνεπιφθονον, inuidiæ vacuitas, beneuolentia, Plutarch. in Pericle, ἀνεπιφθονος ἐπωνυμία, cognomen non inuidiosum. ἀνεπιφθονον quod debet carere inuidia, quod non est vitio vertendum. Thucyd. libro 1. πόσῳ ᾖ ἀνεπιφθονον τοῦ ξυμφέροντα ἢ μείζοσιν πόρε κατὰ ὠίαν ἐξ ἀνδρὸς & 10. ἀνεπιφθονον ᾖ ζῶσι σαφῆ ἢ ἡμεῖς ὑκ ἀδωίαν ὑπόληψιν, μὴ ἐπίκλημα μάντεσιν ἢ βαρβάροις προσκαζόντας διατροῖν. Demosth. de Coron. ὦτων γὰ μὲν ἀξιοῦμεν λόγοντα, ἀνεπιφθονώτατον εἶναι.

Ανεπιφθονος, sine inuidia, non inuidiosè, haud malignè. Plut. in Camil. ἀνεπιφθονως ἔχειν sine inuidia imperat.

Ανεπιχάλαστος, Hesych. ἀκὶν χωρισὸ.

Ανεπιχείρητος, insuperabilis, inaccessus, quem conatu nullo assequaris ἀνεπιχείλητος, intentatus. Plutarch. lib. περὶ ἀδηρσίας, ξυμπὶ ᾖ ἀπαλὸν ἀνδρὶ, μὴ ἀνεπιχείρητον, nihil intactum, & nihil intentatum.

Ανεπιῶν qui non videt vel non videtur, inuisus, ἀπόφατος.

Ανεπόπλωτος, dicebatur, cui fus non erat spectare τὰ μυστήρια. Hyperid. Suid.

Ανέπταμαι, ἀνέπτἀμην, ἀνεπτάμην, Sophocles.

Ανεπτάμην, Ionice vel Atticè pro ἀνεπτάμην. hoc autem per syncopen pro ἀνεπετάσθην, quod est ἀνεωχθην, Hesych.

Ανεπτόημαι, inquit Bud. erigor ſpe, & animo apud Herod.

Ανεπτόημαι, id ἀπτάμαι. Euſtath. ex Sophocle citat ἀνεχωρὶς δ' αὐτόμην vulgatæ editiones habent ἀνεπτάμην.

Ανεπτάμην, ἀόρ, fubuolaui.

Ανέρασ-ος, ὁ, ἡ, ὸν, non amabilis, inuisus, ingratus, nentiquam amandus. ἀνέρατον τοῖς πολλοῖς χρῆσθαι, res quam vulgus horreat. Virgil. ina mabilis. ὁ μὴ ἐραν, ὁ μὴ ἐρᾶσθαι.

Ανερεθίσμαι, moliar, efficio.

Ανέρυγ-ος, ὁ, ἡ, ὸν, inelaborstus, incultus, infectus, rudis, nō fabrefactus. Lucian γλῶ ἄπνους ἢ ἀνέρυκτον.

Ανερεθίζομαι, & ανερεθίζω, irrit-go, cum acculatiuo, irrito, tumultuor. ἀνερεθίζομαι τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ excitari ad pristinam virtutē. Xeno.

Ανέρευθες, siue Ἀνέρευθος, dicitur ὁ μὴ ἐρευθὸς siue ἐρεύθων, qui fresus fractisque non est. mola nimirum aut pistillo. apud Hippo. ἐξὶ πᾶσιν est etiam ἀληθὲς ἄρτος, qui nimirū est ex tritico seu frumento ἀνερεύτου. exponitur etiam non cribratus qui cribrari neuit.

Ανερίπνωμαι & ἀνερεπίπνωμαι, Pro corripio, Apollon. 1. Argon. ἢ γε δρυὸς ἐν βορέῃ ἀνερίπνεται ἀμφὶ κορυφὴν, & lib. 2. πολὺν ἀνερεπίπνεται ὄγκῳ. Hesiod. in Theog. Ἀνερπίπνωμαι. Hesych. ἀνερεύξωμαι, item ἀναλίσκομαι. quo sensu infra ἀνερπίπτῃ habebimus ex eodem.

Ανέρεύω, eructo, emitto.

Ανέρυκαι μαι, ἀνέρυκάω, inuestigo, inuenio: & ἀνέρύκομαι Apollon. 2. ἀνέρύκεται ἐς ἄλα βάλων, influit in mare, id est, κατὰβὰς καὶ ὑζεται.

Ανέρυκ-ος, idem quod ἀνέρωπος, seu Ἀνερωπὸς, Hesych. enim ἀνέρύκωσι (quod illius ἀνήκω est pret. perf. pas.) differt pro ἀνατέθεμαι interrogati sumus, alioqui idem est quod ἀνερωτῶ: vade apud Suid. ἀνέρύκει τὸ χρησμὸν.

Ανεσίλεως, inconcussorum. ἀδιαπτώτων, apud Hippocr.

Ανεσίνεος, ὁ, ἡ, ὰ, ὸν, incapricatus: propriè de ficu, cui non adhibiti sunt ἐρινοι, hoc est, caprifici fructus, vt ad maturitatem perueniat. Theophrast. lib. 2. capite 13 de cauſis plantarum, ἀνέβλαστα σύκα, ficus non capricatæ. Idem hiſtor. lib. 2. cap. vlt. ἐρινασμὸν opponit ἀνεσίνεσι. Prouerbio dici ſolet in inutilem, & à quo nihil frugis expectandum ſit: de quo Erasmus. Suid. ἐπὶ τῶν ἄπρ. καὶ λίαν ὠμῶν διακειμένων.

Ανεσμάτιστος, ὁ, ἡ, ὸν, apud Chryſost. ἀνεσμάτιστος πλοῦτος, &c. ἀνεσμάτιστος ἀγκάλαι, nunquam finem faciens lingua. ἀνεσμάτιστος, & ἀφεσμάτιστος, ἀπόξεκτος, ὑπόρρητος. ἀνεσμάτιστος, naufragus

latis saburrata. κόφοι σαΞύρραι, Hesych. Sic legend.

Ἀνεμιμύκητος, ineffabilis.

Ἀνέομαι, interrogo, Depon. Cum duobus accusat. vt apud Latinos, rogo te sententiam.

Ἀνερπύζομαι ὑσκ. subrepo.

Ἀνέρπω, ἤλυθα, ἦρπυσα, ſurſum ſerpo, ſeu repo, ἀνερπύζω. Aratus, τείχη ἀνέρποντες.

Ἀνερυθρία πόλεμος, erupit bellum: vide ἀναβήσσυμαι.

Ἀνέρχομαι, ἔρχομαι, conſurgo, Præteritum verbi ἀναβέβηκα.

Ἀνέρρει, Hesych. expon. ſuſpendet, quod eſt futur. 1. verb. ἀνείρω. Ionice necto Æolicum habens formam, vt φόρρει & κέρρει à φόρρω & κέρρω.

Ἀνέρρωγα, reciſſum eſt. Ariſtot. ἀνέρρωγε τὸ σῶμα, os reciſſum eſt, lib. 2. Animal. cap 13. de piſcibus. Potest illic dictionem ſignificare teres & oblongum. capite 7. dat exemplum de ore canis & leonis.

Ἀνέρρωγμα, τὸ, ἀπερτος, hians, patens. ἀνέρρωγότα στόματα, ora reciſſa.

Ἀνέρρωσται, conualuit: vide Ἀναρρώννυμι, ἀνέρρωσεν αὐτὸν ὁ θεός, ſanauit, ὑγιᾶ εἰργάσατο.

Ἀνερύειν, ἀποκόπτειν, χαμαιτομεῖν ἢ τεμάχειν, abſcindere, decollare, retortum flectere, εἰς τὸ πίσω ἀπαλλάν.

Ἀνέρυσις, ἡ, ſtoris ſpecies, Helych.

Ἀνέρχομαι, prima longa, redeo, digredior, abeo, aſcendo ἀπαλθὼν ἐπὶ τὴν μάχαιραν, conſcendens tribunal. Aratus, πρὸς ἀνερχομένους, aries aſcendens.

Ἀνερωτάω, interrogo, ſæpe rogo, cum duobus accuſat. Ariſtoph. in Pluto μανθάνων τοῦτο γ' ἀνερώτα, hanc quidem nihil interroges.

Ἀνερωτᾶς, idem: Suid. n. Teleclidem comicum ἀνερώτης pro ἀπορῶν. ita vſurpare teſtatur.

Ἀνέσθιον, Helych. affert pro μικτὴ διαμμῆς.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr. initio lib. 4. Epidem. οἷα τὰ ἀνεσθιόμενα ὑπὸ ἁλυκοῦ ἁλός qualia ſunt erodentia & mucoſa.

Ἀνεσία, libertas, impunitas, licentia. ἄνεσις, ἄδεια.

Ἄνεσις, ἐως, interdum accipitur in bonâ partem pro ceſſatione, requie & otio. κατάπαυσις. & pro relaxatione. Actor. cap. 24. διατεθεάθην τὸ τοῦ ἐκατοντάρχου παρεῖσθαι τοὺς πολλοὺς, ἔχων τὴν ἄνεσιν, vt relaxaretur. Interdum in malam partem pro licentia & immodica libertate, remiſſio, mollities, diſſolutio, Bud. Comment. Aliquando ſpatium, dilatio. ἄνεσις Plato ἀσωδῶν opponit de Legibus. ἃ ἐν ὀπτοῖς ἄνεσις ἡδὺ χρῶν, τοῖς ἀνεσις ἐλευθερίας ἐστὶν ἀκολασία remiſſio, Plutarc. in Publ. ἄνεσις, dilutio. Diocor. lib. 4. cap. 65. ἔστιν ὁ μὴ ὢν τὸ γλαυκὸς, ἀραιοῦσθαι ὑπὸ τῆ ἄνέσει qui glaucio fucatur. in dinotione croci refert colore. ἄνεσις τῆ γναφικῆ, & ἡ ἐπὶ τὰς γναφείας, in mulieres indulgentia, Ariſtot. in Polit. ἄνεσις ἡδὺ ἀκρατημάτων.

Ἀνέσπερος, ὁ, velpere carens. ἀνέσπερος ἡμέρα, Nazanz.

Ἀνέτα, ſuri cet, Iliad 1. νῶϊν δ' αὖτε κελεύεις, t. inter hos rectus ſtetit. & ἀνέτα pro ἀνέστησαν, ibidem. πάντες ἀνέτα ἐξ ἑδέων.

Ἀνετρέπειν, turrexeram, ſurrexi. Ariſtoph. in Pluto ἀνετρέπει βλέπων ὁ πλοῦτος, exurrexit videtis.

Ἀνετρεπτὸς, οἱ, erecti.

Ἀνέτως, ἡ, ſeditionem aut opus aliquod ſollicitaui. Ariſtid. Panat. σπουδάσαι μὴ ἀνέτως. Dicitur ἀνέτως αὐτοῦ ὄντι ὀργῆς, δάνεισμα εἶδε ὄντι τῶν ἀνέτων, depoſuit, remouit, ὀργεῖς ἀνάστατον ἐποίησε.

Ἀνέτος, ſine domo, alienus à familia, pauper, cui nihil quicquam eſt, & incertis vagatur ſedibus: quaſi ἑστία μὴ ἔχων, ἀλᾶσαι. Lucian. μὴ ἀνέστιος ἢ ἀνέτοις ἢ ὧν ὧν Ariſtot. 1. Politic. citat ex Homero ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος, &c.

Ἀνεταραμένως, perturbata, apud Hippocr. Dicitur autem de vrinis.

Ἀνετραπόμενος, inuerſè, præpoſterè.

Ἀνετράπη, reuixit, reualuit.

Ἀνετάζομαι, torqueor.

Ἀνετάζω, examino, Actium.

Ἀνέτατος, ὁ, qui nullos habet amicos, propriè carens ſodalibus, Plutarch.

Ἀνετίμη, Hesych. affert pro πέρπρας ἢ φίλας.

Ἀνετῶ, remittendus, laxandus.

Ἀνετρέπτος, ὁ, ἡ, ἀνετρεπτὸν, inclinabilis: in aliam atque aliam ſpeciem conuerſionis immutabilis, Ariſtot. de mund. cap. 1.

Ἀνετταλὲς, ὁ, ἡ, ἀνετταλὲν, ſuſtinuit, ὑπομένω. imparatus.

Ἄνευ, deo cupiam dicatus, ἀνεύω θεῷ τινι. Item remiſſus, indomitus, indulgens, ceſſans, quietus, liber: vt ἄνευς γάρ, cui opponitur σωφρὼν ἄζυξ τὸ πίνειν ἡ ἄφιλος, ἐτὸς ἡμῖ αὐτοῖς, ἀφιτὸς, Etymol. ἄνευς ὀξυόσια, diſſoluta licentia, Herodot. de militibus ſub Commodo.

Ἀνέυτως, ſolutè, laxè. item remiſſè & licenter.

Ἄνευ, ſine. abſque præter, citra, Genit. Poſtponitur aliquando caſibus, etiam apud oratores vt ὧν ἄνευ, ſine quibus. ἄνευ τῶ θεραπεύειν, factis procul, vt vertit Gellius. ἄνευ τῆς μήτρων. profana oratione. ἄνευ τῆς παρὰ γνώμης, exceptis alis. ἄνευ τῆ ἀρίστης nulla ſubſiſtente cauſa. ἄνευ τῆ θεῖς ἄνδρα ὑμνίας, citra vnilem congreſſum.

Ἀνεὐάζειν, ὐμνάζειν, cuare. Virgil. ouare, Bacche hymnum caner Dionyſius Poeta. ἐξεκίνησεν ἐξ χθόνα ἀνεὐάζουν γυμνάσιον. ge cõgeminant. Nonnus. μυστικὸν ὕμνον ἰσχύν ἀνεὐάζοντες ἰωὴν, celebrantes. Idem accuſat. inuit, dicens. χρῆσαι ἀνεὐάζων γενεάσσιν, ouando celebrans & laudans.

Ἀνεὐδής, ſcortum, ſeparatim.

Ἀνεύδητος, ὁ, ἡ, non aptus, ineptus, non commodus, ἀχρηστῶ. Actor. cap. 27. ἀσὺ ἔστε ὁ τῆ λιμῆν ὑπαρχόντος σοῦ ἀεὶ ἀβρεχεμόσιον, Quum appoſitus portus non eſſet ad hybernandum.

Ἀνεύδυτος, ὁ, ἡ, immunitas à reddenda ratione.

Ἀνεύθυνος, ὁ, ἡ, penultima longa, ſine pœna, crimine carens, nõ obnoxius, noxa ſolutus, ſeu qui in iudicium vocari nequit. Thucydides, ἀνεύθυνον ἀκρότατ ἐ ἦχε, meæ auſcultationis rationem reddere non debeo. φιλόθυμα πραγματα, mandata eiuſmodi, vt ſi non parueris, non ſis obnoxius pœnæ. ἀνεύθυνῶ & ἀμπεύθυνῶ, magiſtratus dicitur, qui cauſæ dicendæ aut immunis eſt, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud Gallos à principe impetrauerunt. ἀνεύθυνῶν, ἀκατάκριτος. Item ἀνεύθυνῶν, non diſcuſſus non examinatus apud Greg.

Ἀνεύθυνώς, impunè, Hermogenes, item τὰ vt non cogaris reddere rationem, item ſic vt crimine vaces.

Ἀνεύλιτος, non optauis, in Epigram. non optabilis, apud Platon. item in Alcib. ex poeta quodam affertur, eique opponitur βιαίμβλητος.

Ἀνεύλικλὴς, ὁ, ἡ, ἀνεύλικλὲς, irreligioſus, impius. Nazanz.

Ἀνεύμενος, ὁ, ἡ, inuentum.

Ἀνεύμενος, ὁ, non inuentus, incompertus, irrepertus, Horat.

Ἀνεύρεσις, ὁ, non inuentus, reperio. cõmiſcor, excogito, comperio, adiuuenio, inueſtigo. ἀνεύρεσις ornatus ſolùm cauſa adiecto. Actor. cap. 21. ἀνεύρεσις μαθητὰς, inuentis diſcipulis.

Ἀνεύρεσμα, tumor arteriæ præcluſæ ex ſanguine & ſpiritu cauſam trahens. Fit autem quum vulnerata arteria pellis non ſuperinducitur, ſed ſerpit iterum materia ac redit eòdem, Diocſor. lib. 4. cap. 43. Aliis, eſt tumor tactu blandus, cedẽnſque digitis. à ſanguine & ſpiritu ab arteria aut vena profuſis. Dicitur ἀπὸ τῶ ἀνεῦ τῶ βλῆσθαι, non autem ἀπὸ τῶ εὑρῆ. Itaque malè vertitur eneruatio: indeque perperam apud medicos ſæpiſſimè reperiitur ſcripta pro ἀνεύρυσμα & ἀνεύρυσμὸς.

Ἀνεύρισμὸς, οὐ, ὁ, dilatatio, laxatio.

Ἀνεύρυσμα, ὁ, ὁ, ἡ, eneruis, non neruoſus, debilis. Ariſtot. ἀνευρύσματα ἢ μακαλάττεται.

Ἀνευρυσμόω, dilato, amplio, diffundo, Actium.

Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ ſeu vaſorum dilatatio. Gal. & Paul. Æg.

Ἀνευρυσμὸς, ὁ, dilatatio, laxatio.

Ἀνευφημέω, ἤσω, π. ησα, laudo, cum fauore recipio, alacri vociferatione excipio. ἀνευφημοῦντων, lamentatus eſt.

Ἀνεύχεσθαι, deprecari ea quæ antè ſumus precati πολλακὶς ἐν τῆ ὄχῃ Plato.

Ἀνεφάνη, extitit, apparuit, perſpicuè viſus eſt: ab ἀναφάνομαι.

Ἀνέχαιτῶ, ἀναβαλέφασος.

Ἀνέχελος, ὁ, ἡ, innubilis, Lucret. innubis, Senec. ſerenus. Ariſtot. de mundo ἀπὸ ἀνέφελος, &c.

Ἀνέψιστος, ὁ, ἡμ, ἡ, incomprehenſibilis, ineuitabilis, quem aſſequi nequeas, impoſſibilis, inacceſſus: cui opponitur ἐφικτὸς. Lucian. ἀκλινὴς, ἀνέψιστος ἀδρᾶπτος ἔξω ουρανὸς, inacceſſum eſt hominibus cælum 3. libro Machab. ἀνέψικτος, ἀκαταλήπτῶ, ἀδιάτρεπτος.

Ἀνεψιλὸς, ὁ, ἡ, ψυχὼν, conflagrauit animo.

Ἀνεψύη, natus eſt. ἀνεφύησαν, nati ſunt: ab ἀναφύομαι.

Ἀνεχάτω, Thucydid. διὰ τὸ πλῆθος ὑπὸ ἀνεχώρησεν ἐς τῆ ἄκρα opportune decepti eſſent. ἀνεχώρησεν, ἄπωσεν, contrarium τῆ ἐπεχώρησεν.

Ἀνέχομαι, tolero, fero, obedio, ſuſtineo, volo: vnde ὃν ἀνέχομαι, nolo. ἐκ ἀνασχομένῶν, non eſſe continere potens, non compos. ἀνασχόμενος, tolerabam. augmentum ſimilè præpoſitio & verbum. Actorum cap. 18. κατ' λόγον ἂν ἀνασχόμην ὑμῶν, vt par eſſet veſtram cauſam defenderem: vobis ſuccurrerem. Quum ſignificat ὑπομένω, genitiuum habet communiter. Atticè accuſatiuum. Ariſtophan. νεφ. κακὰ πολλὰ ἀνέχῃ, multa mala ſuffers, Paul. 2. ad Corinth. cap. 11. ἀνέχεσθε μου μικρὸν τῆ ἀφροσύνης, vt inam tolerafſetis me paululum. Idem ad Theſſalonicenſes, ἀνεχεσθε τῆ ἀσθενῆ, ſubleuate infirmos. ſulcite, opitulamini. Lucian. in Anachar. σκαλὰ τὰ δ' ὀκχηρὰ ἀνασχόμενοι, &c. multa dura paſſum. Idem ibidem, ὧν ἀβδὶς ὑμᾶς ἀνέχει πλησιάσαι δὸ τοσοῦτα δέω ἀφήματος, præ pudore, puto, ſuſtines nugantem tam tam multa præter rem. Cum genit. ἀνέχεσθε δὲ μου τὰ τοιαῦτα φλυαροῦντος, vos interim patienter auſcultate me hisce de rebus philoſophantem: alibi, minùs attendite ἀνέχομαι τὴν λόγον, accipio conditionem, Demoſth. Sed pro ἀνασχόμενος, datiuum: pro κατηγορῶ, genitiuum. Aliquando attollo, vt Odyſſ. ξ. κῦμ' ἐπ' ἀνασχόμενον ἄχθη ὄρους, ſuſtulit querno ſubſtato in altum perculſit. Apollon. 2. Argonaut. χεῖρας ἀνασχόμενος

ἀνίσχουσι, manus sustollentes. Ponitur etiam cum Participio verbi alterius. Xenoph. εὖ πάσχων ἀνέχεται, sustinet beneficium accipere. Lucian. in Nigr. ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχεῖν αὐτοὺς φρονοῦντας, id est, ἀκούειν. Idem, οὐκ ἀνέχομαι ζῆν, non sustineo viuere. οὐκ ἀνέχομαι ὑπ' ἄλλῳ τεταγμένος, vt alteri o pareans imperio patior. ἀνέχομαι ὁρᾶν, sustineo videre, Herod alias, dissimulo. Sopho. ἀνέξομαι κλύουσα, patienter audiam. Lucian. οὐκ ἀνέχεται ἡ βουλὴ καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα, subsistit curia quietè aud ens. Item cum Infinit. Alex. Aphr. lib. 1 Probl. οὐκ ἀνέχεται τῆς μαλακῆς φύσεως ἠρεμεῖν, non potest quiescere. Isocr. ad Demonicum, ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν, sustine æquum habere, id est, sis contentus eo quod æquum est. Chrysost. ἀνέχομαι ὁρᾶν τιμὴν εἰς δαίμονας, dissimulo honorem haberi dæmonius. Aphrod. libro 1. Problem. ἡ ἀκοὴ παντὸς ἀνέχεται ὑγροῦ χωρεῖν ὕδατος, omnem humorem patitur, &c. Idem, πλεῖστοι τοῦτο πάσχειν οὐκ ἀνέχονται, idulti hoc non patiuntur. Ἀνέχεσθαι, διαβαστάζεσθαι, τρέφειν, καρτερεῖσθαι, ὑπομένειν, διαβαστάζεσθαι, καρτερεῖν, ὑποστρέφειν, αὐξάνειν.

Ἀνίσχω, consurgo, tueor, sustineo, supporto, extendo, eleuo, ἀνυψῶ, erigo, extollo, emineo, quietem habeo, prohibeo. ἀνίσχω τοῦ φονεύειν, tempero à cædibus. ἀνίσχειν ἐπὶ τῆς φελλῶν ἑαυτὸν, suppendisse sese de suberibus. ἀνίσχει τὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, sublatam ad eius faciem opposuit chlamydem, Plutarch. in Peric. ἀνίσχει χόρτου ἀγκαλίδα, præfert herbæ fasciculum. Idem in Thes. Item τιμῶ, honoro, colo. Euripid. in Hecuba. τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνίσχων λέκτρα, varis thalamos venerans, fatidicæ thalamis id honoris largitus. Alexand. Aphrod. l. 2. Probl. κάμνει ἡ δύναμις ἀνίσχουσα πρὸς τὸ ἄνω τὸ βάρος τοῦ σώματος, sustinens & efferens sursum, pro ἀνατεῖνω Hom. Iliad. α, χεῖρας ἀνασχών, manus attollens. Ἀνίσχειν, σώζειν, βαστάζειν, ὑψοῦν, ὑπερέχειν, ἐπέχειν, κωλύειν, κατέχειν, κρατεῖν, φυλάσσειν, ἀναφέρειν, στέργειν καὶ τιμᾶν, apud Sophocl. ἀναπέμπειν, ἀναχαιτίζειν, ἀναστέλλειν, ἀποσπᾶν ἔχειν, ἀναπετάσαι. Ἀναχύσεις τῆς ἡμέρας, orta die, in Memnonis Eclogis.

Ἀνισχυρογνώμως, Hesych. exp. σπουδασμένως diligenter.

Ἀνέψητος, ὁ καὶ ἡ, non coctus, crudus.

Ἀνεψιά, ᾶς, consobrina, patruelis. ἀνεψιὰ μητρός, consobrina matris. Plutarch. in Solone. Idem in Probl. ἀνεψιὰς γαμεῖν πᾶσιν ἐξεῖναι, vbi interpres exponit neptes in matrimonium accipere omnibus licere: sed puto consobrinas vertendum.

Ἀνεψιαδῆ, filia consobrini, Pollux lib. 3.

Ἀνεψιάδης, ex consobrino filius, Pollux, ἀνεψιός, Suidas, in dictione Ἡσίοδος.

Ἀνεψιαδοῦς, filius consobrini, vel patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιός, οῦ, ὁ, filius fratris mei vel sororis, nepos sororis, vel nepos ex fratre, consobrinus. Zonaras in Basilij epist. ad Diodor. πολλαχοῦ δὲ εὕρωμεν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῷ τῆς ἀνεψιῶν ὀνόματι κεχρημένους οἱ ἐξάδελφοι. μικρὸς ἀνεψιός refertur ad propatruum & alios. ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, amitinus, patruelis, sobrinus, agnatus. ἀνεψιὸς πρὸς μητρός, consobrinus. Phalar. in Epist. ἀνεψιοὺς vocat Plut. Theseum & Herculem. παρὰ τὸ ἀνὰ φθάνω, ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν. Etymolog. Xenoph. συνελελύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφοί τε καὶ ἀδελφιδοῖ καὶ ἀνεψιαδοῖ, &c.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, cognatio patruelum & consobrinorum, Plato in Legibus.

Ἀνέω, ῶ, perpurgo Hesych. enim ἀνεῖν exponit ἀνακαθαίρειν, addens tamen quosdam accipere pro ἀναπλεῖν κεχθὰς βεβρεγμένας, hordeum aqua conspersum agitare & versare manibu: ἀνεῖν. rursum exponit Hesych ἀναπαύειν, est verò aliud ἀνέω ex quo ἀνίημι sua mutuatur tempora faciens fut. id est, non solum ἀνήσω, sed etiam ἀνέσω, significat autem remitto, item reueho, reduco, vnde ἀνέσει. Hesych. expon. ἀναπέμψει, σώσει, respiciens procul dubio ad locum Hom. Od. σ. πῶς ἐκ οἶδ' εἴ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἤ κεν ἁλώω, Αὐτοῦ ἐν Τροίῃ nam & schol. ibi expon. ἀναπέμψει. item ἐάσει vt Eustat. quoque ἀφήσει, ἀπολύσει rursum. Hesych. ἀνέσαιμι exp. ἀναπείσαιμι καὶ παρορμήσαιμι respiciens ad Hom. hoc Iliad ξ. εἰ κεῖνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ, εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, vbi Eustath. itidem ἀνέσαι εἰς εὐνὴν idē significare dicit quod ἀναπεῖσαι, vel etiam ἀναβιβάσαι, ἀναθεῖναι.

Ἀνέῳγα, pro ἀνῷγα Atticè, aperui, seu apertus sum pret. med. ab ἀνοίγω. vnde ἀνεῳγώς, ὁ καὶ ἡ, ἀνεῳγυῖα, aperta. patens. ἀνεῳγὼς πίθος, apertum dolium, Plutarch. in Theseo. ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι, con nuentibus atque ferocientibus oculis. Lucian. ἀνεῳγόσιν ὀφθαλμοῖς ἐνδιατρίβει, inuigilantib. oculis obuersatur τὰ ἀνεῳγότα, aperta, rimæ. ἀνέῳγμαι, ἀνέῳξαι, ἀνέῳκται, apertus sum. Aristot. de mundo, στόμια ἀνέῳκται, exitus patefacti sunt, ἀνέῳκται ἡ θύρα, Atticè dicitur), ait Phrynich. non ἀνέῳγε. ἀνεῳγμένος, apertus. ἀνεῳγμένην οἰκίαν, domum apertam. Ἀνεῳγμέναι μουσῶν θύραι, Suidas ἐπὶ τῶν ἑτοίμων μεταδιδόντων, ἢ μεταλαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἄνεω, aduerb. pro mutè vel tacitè.

Ἀνέῳξα, pro ἀνῷξα, aperui, ab ἀνοίγω, Chrysost τὰς θύρας ἀνέῳξε, ostia aperuit.

Ἀνέωνται, pro ἀνεῖνται Atticè. ab ἀνίημι.

Ἄνεως, ω, ὁ, mutus, tacitus, σιωπηλός, ἥσυχος, ἄναυδος, τουτέστι φωνῆς καὶ θορύβου Homer. Iliad. β, πὴν δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, pro ἄφωνοι, κατὰ στέρησιν τῆς ἰαχῆς, ὅ ἐστι τῆς φωνῆς. ἄνεω ἐν κακοῖς, delituit in malis, Herod. Deducitur ab ἰά, quod vocem significat & per pleonasmum. ἰαέω παρὰ τὸ ἰέναι τὸ προβάλλεσθαι, vnde ἴεος, & cum α priuat. ἄνεος καὶ ἄνεως, pleonasmo τοῦ ν, hinc ἄνεος, metathesi τοῦ ε, ε, ε, & Atticè, ἄνεως, per ω Etym.

Ἄνη, ης, ἡ perfectio, absolutio, factum, ἄνυσις, τελείωσις, πρᾶξις, Callimach. εἰς δία. apud Hesych. scribitur ἀνὴ, sed adiectiuum est pro ἀνύτη, ἀνυτή.

Ἀνηβάω, ῶ, νέω, iuuenesco, Plin. iuuenor, Horat. repubesco, Columel.

Ἀνηβητήρ, ῆρος, repubescens, reuigescens.

Ἄνηβος, ὁ καὶ ἡ, impubes, qui nondum debitam attigit ætatem.

Ἀνηγεμόνευτος, ὁ καὶ ἡ, sine duce à nullo principe rectus, qui nulla prouidentia regitur. ἀκυβέρνητος, Nazan.

Ἀνηγεμονεύτως, sine duce.

Ἀνηγορεύθησαν ὕπατοι, renuntiati sunt consules.

Ἀνήγερτος ὕπνος ὀλέθρου, somnus exitij, vnde quis non excitatur, id est mors ipsa, apud Nonnum.

Ἀνήδυτος, ου, ὁ, illætabilis, Virgil. iniucundus, grauis & molestus. Iosephus: ὑπερβάλλετο τὴν ἐπὶ τούτοις ὀργὴν, καίπερ ἀηδοῦς παροινίας ἐκπεπορευμένος, licet graui contumelia affectus, iram tamen distulit.

Ἀνήδυντος, ὁ καὶ ἡ, insuauis, inconditus, insulsus, Athen. τοῖς ἡδυσμένοις opponit.

Ἀνέει, emersit. ἥλιος ἀνέει, sol exortus est, Plut. in Camil.

Ἀνηέρθησαν ἄελλαι, excitatæ sunt tempestates, Apollon. Rhod. ab ἀναείρω, i. ἐγείρω.

Ἀνῇ, liniseric, καταλίπῃ, ἀφῇ, vt μελίφρων ὕπνος ἀνῇ tertia persona est subiunctiui, a verbo ἀνίημι, ἐὰν ἀνῶ, ἀνῇς, ἀνῇ, & pleonasmo ipsius η. ἀνήῃ.

Ἀνηθείη, familiaritas, ὁμιλία Hesych.

Ἀνήθινον μύρον, anethinum vnguentum, Diosc. l. 1. c. 62 ἀνήθινος στέφανος, corona anethina, id est, confecta ex anetho herba. Theoc. ἀνήθινος οἶνος, vinum ex anetho confectum, Diosc. lib. 5. cap. 67. Dicitur & ἀνηθίτης οἶνος.

Ἀνηθοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, anetho similis.

Ἄνηθον, ου, τό, prima breui apud Theocritum, anethum herba boni odoris & calida quæ venerem excitat. Aristoph. πῶς δ' ἂν ἄνηθον τὴν πρεσβυτέραν ἁρπάζειν, &c.

Ἀνηθοποίητος, ου, ὁ, non moratus, citráque decorum. Cicero ad Atticum de fratris filio, Nihil ego vidi tam ἀνηθοποίητον, tam auersum à suis, Bud. Com.

Ἀνηκές, Hesych. affert ex Sophoc. Captiuis: pro ἄνηκον, videtur tamē potius sonare aciem non habens, non acutum.

Ἀνηκέσαι, idem affert pro ἀναπαῦσαι tanquam à themate αἰνκέω.

Ἀνῆπτεν, ascendit. Nonnus.

Ἀνῆκεν, oportet, persuasit, contigit, liberauit, quieuit, remisit, dimisit, induxit, edidit, relinquit. Indefinitum est, siue præteritum imperfectum: ἀνῆκε βλάστας, germina emisit, Plutarch. in Romulo. ἀνῆκε τῇ πόλει τὸν δασμόν, ciuitatem tributo liberauit, Idem in Theseo.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, deploratus, inexpiabilis, incurabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος, ἀνυπομόνητος. τὸ ἀνήκεστον, quod quis factum nolit: ab ἄκος vel ἀκῶ, τὸ θεραπεύω Hesiodus. καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔργον, μήτε χαρίσασθαι τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνήκεστον, neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare, Plutarchus in Pericle. ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, attrociter tractare. Herodotus. ἀνήκεστα παθεῖν, crudelissimum subire supplicium, Plutarch. in Romulo. ἀνήκεστος λώβη, irremediabilis deformitas turpifici atque mutilati corporis.

Ἀνηκέστως ἔχω, insanabili teneor malo. ἀνηκέστως διαφθεῖραι, indignè lacerasse, insanabili clade.

Ἀνηκόατος, qui non exauditur, qui contemnitur Cyril.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ, imperitia, surditas, contumacia.

Ἀνῆκον, οντος, τό, decens, conueniens, id est quod ex officio. εἰς σοφίαν ἀνήκοντα, quæ ad sapientiam pertinent, in prologo Ecclesiastici. ἀνήκοντα πρὸς τὸν βίον, ad vitam pertinentia, Aristotel. Libro nono. Ethicor. capite sexto, dicitur etiam τὸ ἀνηκές, Sophocl.

Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non nouit, qui ignorat, ignarus, qui non audit. Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, laudem tuam non audis. ἀνήκοος λόγου, qui non audit orationem. ἀνήκοος λόγου, non audiens rationem. οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non sines nisi te prius audiero, abire. In sententiis monostichis, δίχα δὲ δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός Philostrat. ὡς ἀνήκοοι γένοιντο μηδὲ τοῦ Ἰλίου, vt Ilij quoque exaudirentur. Dicitur etiam qui audire & auscultare monenti non vult, non moriger, rebellis, contumax, inobsequens, Senec. imperitus, expers auditus: iungitur cum datiuo.

Ἀνηκουστέω, non sum dicto audiens, non persuadeor, non concerto. Herodot. ἀνηκουστήσας, non audiens.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ, contumacia, pertinacia, obstinatio, seu imperitia, contemptus, apud Platonem, νόμ. β, παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνη-

κουςίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῇ πέλας, id eſt, contemptus audiendi.item νόμ.ς.

Ἀνήκουςος, inauditus, vel non audiens. ἀνήκουςα πάθη, in Epigram. i.non obedientes affectus.

Ἀνήκουςον, idem fermè quod ἀτέλεςον, non perficiendum, non concedendum.

Ἀνηκόως, ἀνηκόως ἔχω ἀςρολογίας, aſtrologiæ ſum ignarus. contumaciter.

Ἀνήκω, aſcendo, emergo, exiſto, redeo, procedo, peruenio: vt εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, ad ſummum euadere: conuenio, congruo, contingo, attineo, referor & ſpecto, porrigo, pertingo. Item ἀνήκει, pro καθήκει, hoc eſt, decet, conuenit, apud Antiphon. Vnde ἀνῆκον τὸ καθῆκον, decens. Paulus cap.3. ad Coloſſ. ὡς ἀνῆκεν ἐν κυρίῳ, vt conuenit in Domino. Herodotus, καὶ τοῦτο μὲν ἐς οὐδὲν ἀνήκει, & hoc pro nihilo putari poteſt. οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, ad magnitudinem non accedens. Herodot. ἀνήκετε ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιςα, in ſummum virtutis euaſiſtis. ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη, ad mores pertinet. Ariſt. Ethic. l.8. c.1 ἀνήκοντες χρήμασι ἐς τὰ πρῶτα, opibus inter primos. ἀνήκουσι ἐς θάνατον, ad mortem redacti ſunt, Thucyd. ἀνήκουσιν quoque pro decedunt, moriuntur, apud Thucyd. & Demoſth. ἀνήκοντας pro διαφέροντας, i. excellentes dixit, τοὺς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντας, Bud. Comment.

Ἀνηλάλαξαν, acclamarunt.

Ἀνηλάκατος, ὁ, ἡ, deſtituta colo, vel etiam colum non tractans.

Ἀνήλατος, indomitus, inobſequens, contumax, παρὰ τὸ ἐλάω τὸ ἐλαύνω, ἐλάσω, ἤλακα, ἤλασμαι, ἤλασα, ἠλατὸς καὶ ἀνήλατος, detractione τοῦ σ, Etym. ἀνήλατος ἄκμων, incus indomita, Iob. cap.41.

Ἀνηλεγὴς, ἀφρόντιςος, non curans, neglectus: vnde

Ἀνηλεγέως, contemptim, ἀπηλεγέως, & verbum,

Ἀνηλεγέω, contemno: vide in verbo Ἀπηλεγέω.

Ἀνηλεὴς, ωμὸς, inexorabilis, immiſericors, miſer, crudelis, νηλεὴς, & νηλής.

Ἀνηλειψία, ας, ἡ, ſqualor qui cõtrahitur propter diutius omiſſa balnea & vnguenta, Polyb.

Ἀνηλεῶς, immiſericorditer, abſque miſericordia, ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως. Plat. νόμ. γ, ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες, ferociter, Bud. in epiſt. poſter.

Ἀνηλιάζω, inſolo, ſoli expono.

Ἀνήλιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, opacus, ſine ſole, perpetuis damnatus tenebris, καὶ ἀδιάλυτος, Heſych. ἀνήλιον φῶς, lumen non à ſole productum. Nazanz.

Ἀνήλιπος, ου, ὁ, excalceatus, non calceatus, ſine calceis, ἀνυπόδητος: ἤλιψ γὰρ ὑπόδημα, παρὰ τὸ εἰλίσσειν τὸν πόδα. Interpres Theocr. Edyl. 4.

Ἀνηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vnctus, non illitus.

Ἀνήλυθον, aſcendi: vnde Apol. 2. συνανήλυθεν Ἡρακλῆϊ, vnà cum Hercule aſcendit.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, aſcenſus, ἄνοδος.

Ἀνήλωκα, perdidi, conſumpſi, impendi, vel perdo, præteritum pro præſenti, ab ἀναλίσκω.

Ἀνήμελκτος, qui non mulgetur, Homer. Odyſſ. 9.

Ἀνήμερος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, immanſuetus, immitis, ferus, efferus, inhumanus, incultus, inſuauis, horrẽs, implacabilis: vnde ὗλαι ἀνήμεροι, Lucia. ſyluæ ſqualidæ & agreſtes. Nazan. θηρίον πονηρὸν καὶ ἀνήμερον, fera beſtia. Ἀνημερώτερος, efferatior, intractabilior. Athenagoras in Apologia, καὶ τῶν θηρίων ἀνημερώτερος.

Ἀνημερόω, manſuefacio, cicuro.

Ἀνημιωβόλιον, ου, τὸ, ſemiobolus: hinc

Ἀνημιωβολιαῖον, τὸ, ſemiobolare, valens pretium ſemioboli, τὸ ἡμιωβόλου ἄξιον. Ariſtophan. Ranis, καὶ κρέα γε πρὸς τούτοις ἀνάβραςα εἴκοσιν ἀνημιωβολιαῖα, ſcilicet κατέφαγε: de Herculis voracitate loquitur, quem præter ſexdecim panes, carnes decoctas viginti ſemiobolorum degluti ſſe conqueritur. Alij legunt ἀνημιωβολιμαῖον.

Ἀνήμυκτος, Heſych. ἀχάρακτος.

Ἀνήνασθαι, recuſaſſe, negaſſe: vnde ἀνηνάμενος, renuens, recuſans. vide Ἀναίνομαι.

Ἀνηνεγμένος, ab ἀναφέρομαι. ἀνηνεγμένος καπνὸς, ſubuolans fumus.

Ἀνηνεμία, ventorum vacuitas, i. tranquillitas. Ariſtot. in Problem. hanc vocem tamen improbat. Lucian.

Ἀνήνεμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſine ventis, tranquillus, ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigra.

Ἀνηνέχθη, perlatus eſt. vide ἀναφέρομαι.

Ἀνήνιος, ὁ, ὁ, effrænis, vel effrænatus, liber, ſine moleſtia & faſtidio, ἀδιάλυτος, ἀχαλίνωτος, apud Hippocrat. Galen. ἄλυπος καὶ ἀβλαβής. Suid. ἀνὴ ἀνίας καὶ λύπης.

Ἀνήνοθε, Homer. Odyſſ. ρ, ὄφρα οἱ ἀμφὶ ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν, i. ἀνεφέρετο, ἀνῄει præt. medium eſt verbi ἀνελεύθω facit enim id primum ἀνήλυθα, deinde ἀνῆλθα per ſyncopen: hinc Doricè ἀνήνοθα tum epentheſi ſeu pleonaſmo τοῦ ο. fit ἀνήνοθα.

Ἀνήνυςος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit.

Ἀνήνυτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inefficax, ἄπρακτος, ἀτελείωτος, irritus, inutilis, incommodus, μάταιος· ἀνήνυτον πλῆθος λαμβάνει, ad finem non perducitur, finem non capit. Philo de mundo, ἐννοεῖν ἀνήνυτον κατασκεδάσουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν, notionem incommodam afferunt ad vnius inuentionem, Dei ſcilicet, Plato νόμ. ς, ἀνήνυτον καὶ ἀπλήςῳ κακῷ νοσήματι ξυνεχομένην. ἀνήνυτος αἰὼν, perpetuum tempus, Phalaris in epiſt.

Ἀνήνωρ, non virilis, ignauus, ἄνους, ἀδύνατος, δειλὸς, Heſio. ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ, virum imbellem reddit, i. ἄνανδρον. Homer. Odyſſ. κ, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

Ἀνήξεις, natabis. κολυμβήσεις.

Ἀνηπελίη, imbecillitas, ἀσθένεια, Heſych.

Ἀνήπυςον, ἀνήκουςον, Varin. pro ἀνάπυςον.

Ἀνῆπται, dicata ſunt, vt ἀνῆπται τῆς δρυὸς ςέμματα, ſuſpenſæ ſunt coronæ arbori.

Ἀνῆπτεν ἑαυτὸν εἰς τὴν τύχην, vendicabat ſeſe fortunæ, Plutarch. ἀνῆπτεν εἰς τὴν τύχην τὰ κατορθούμενα: retulit ad fortunam præclara facinora.

Ἀνήποιςος, intolerabilis, ἀφόρητος, δυσυπομόνητος.

Ἀνὴρ, ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς, in vocatiuo ὦ ἄνερ, accentu tranſlato, vir, ſiue ſexum ſpectes, ſiue maritum, ſicut Latini, Plin. & Terent. Tibi generum firmum, & filiæ inuenies virum. Item maſculus: nam etiam de tauro dicitur in Epigram. apud Plat. pro adulto. Nunc priori longa. Odyſſ. ο, ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι: nunc breui, Ariſtoph. in Plut. δίκαιος ὢν ἀνὴρ. κατ' ἄνδρα, viritim, ſingulatim. ἄνδρα γεγονέναι, maiorem annis fieri, quo tempore rationem repoſcebant, & reliqua vitæ adminiſtratæ. εἰς ἄνδρας τελεῖν, in ætatem virilem peruenire. εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, virilem togam ſumere, Demoſt. Aphthon. εἰς ἄνδρας ἀφίκετο, ad virilem ætatem peruenit. apud eundem, εἰς ἄνδρας προελθὸν, & εἰς ἄνδρας ἐλθὰν, qui in virum euaſit, qui ad virilem ætatem peruenit: εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι, Iſocrates, ad virilem ætatem peruenire. Idem dicit, εἰς ἄνδρας συντελεῖν. ἀνὴρ ῥήτωρ, homo rhetor. Demoſthen. τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus. Plato in Legib. ἄνδρες ἀγωνιςαὶ, αὐληταὶ, Demoſt. ἀνὴρ pugnat ἐνὶ ἔγχει, qui euiratus dicitur. Deducunt παρὰ τὸ ἄνω, ἀνύω: vnde ἀνυνὴρ, & per ſyncopen ἀνὴρ. Etym. ἀνὴρ, ὁ τέλειος τὴν ἡλικίαν, καὶ ὁ συζυχθεὶς γυναικὶ, καὶ ὁ ἀνδρεῖος, καὶ ὁ ἄρρην. Sic & Virg. dixit, vir gregis ipſe caper Ἀνὴρ ἢ ἐδύγων οὐ μέγα λύκας κτίστον: Parœmia apud Suid. ἐπὶ τῶν ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαςα πράττειν. Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει: ſententiæ & adagij formam habet, vt apud Terent. homo homini quid præſtat, &c. Ἀνὴρ, pro ἐκεῖνος, ſæpius apud Nazanz. & τὸν ἄνδρα pro illum. Nazanz. ἐγχέετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ τῷ καθηγεμόνι τῆς ἐκκλησίας, id eſt, πρὸς τὸν Βασίλειον. & τῷ ἀνδρὶ, καὶ τοῦ ἀνδρὸς, pro illius & illi. Bud. Ἀνὴρ pro τὶς, quidam Actor. cap.8 καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος. Si enim eunuchus euiratus eſt, quî vir eſſe poſſit? Sic apud Hebræos etiam vir ſumitur.

Ἀνήρει, Heſych. eſt κουφίζει pro ἀνάρει. alioqui ἀνήρει eſt etiam præt. imperf. verbi ἀναιρέω.

Ἀνηρείψαντο, corripuerunt, Odyſſ. ξ, νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, i. θύελλαι ἀνήρπασαν, ib ἀνερείπω, pro ἀνερέπω, i. εἰς γῆν καταβάλλω, à nomine ἔρα, i. terra, inquit Etymolog.

Ἀνηροὶ, οἱ, annuli per quos rudẽtes traijciuntur. Heſych. κρικοὶ δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται.

Ἀνήρεος, Etymol. ὁ κατάρατος, ὁ δὲ ἡρμοσμένος.

Ἀνήρεςον, idem quod ἄρεςον.

Ἀνηρεφὴς, ictus. Apollon ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ, extra templum altè tectum, propriè ἀνηρεφὴς eſt tecto carens.

Ἀνήρικε, buccinauit, euulgauit.

Ἀνηρηκότες ἐςε, ſtuleritis, ſuſtuleritis.

Ἀνήρημαι, vide ἀναιρέομαι.

Ἀνήρης, virilis, incongruus ἀνδρώδης, ἀνάρμοςος, Æſchyl. Etymolog. & Suid. ἀνήρεις dicunt eſſe ἀνάνδρους, ἡ χήρας, ἡ παρθένους, deriuantes ab ἄνω, i. πράττω.

Ἀνηριθμησάμην, enumeraui.

Ἀνήριθμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, prima breui, abiectus, vilis, innumerus, infinitus. ἄμετρος, qui in nullo habetur numero. Soph. in Aiace, ἐν δ' αὖ ἀριθμῷ ταπεινὸς, ἀλλὰ περιερριμμένος.

Ἀνήρικτος, apud Hippocrat. μὴ διῃρημένος εἰς λεπτὰ, ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκείμενος, non diuiſus in minuta, ſed ex farinę craſſioribus partibus compoſitus, legitur & ἀνήρεικτος idémq; eſt cum ἀνέρεικτος.

Ἀνηρίνεςος, ὁ μὴ κέρατα ἔχει, ἀλλ' ἀποβάλλων: vide Ἀνερίναςος.

Ἀνήριςος, ſine lite, ἀνέριςος.

Ἀνηρίτης, vt Etym. refert κοχλίδιον eſt ὑπὸ στρογγύλον dictum ἀπὸ νηρέως τοῦ θαλασσίου δαίμονος pro quo ſupra ἀναρίτης.

Ἀνηρόμην, interrogaui. Ariſtoph. ἀνήρετ' αὐτὸν χαιρεφῶντα συνεχάτης, &c. id eſt, ἐπύθετο, ἀνηρώτησε. Plato, τούτου ἀνηρόμην, hunc ſum percunctatus.

Ἀνηρὸς, ὁ, ὁ, innocuus, moleſtus, laborioſus. Nicander in Theriacis, ὅσα φάτας ἀνηρὰς ἑρπετὰ σίνονται. Interp. ἀνιηρὰς καὶ ἐπιπόνους, Varin. ἀβλαβεῖς.

Ἀνήροτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inaratus, ἀγέωργητος, incultus, citra arandi laborem. ἀνήροτος καρπὸς, Nazanz.

Ἀνήρυγον, aoriſt 2. eructaui, emiſi, ab ἀνερεύγω Nonnus, ἀνήρυγεν αὐδὴν, vocem emiſit, effudit.

Ἀνῆς, ab ἀνίημι.

Ἀνη-

Ἀνσπίλη, vel ἀνσπάδος, terræ epitheton, quasi muoera elargiens, A leiph. ἀνσὸς enim munus est.

Ἄνωσις, ascendit. Aristoph. ἄνωσε γὰρ κἀπέρχεται quasi ἀὶ ἄνω pro ἀνωτέρω ab ἄνω.

Ἄνωτον, τὸ, anetum, h erba odorata. Theophrast. lib. 9. cap. 7. vide ἄνηθον.

Ἄνωτις, ieiunus, vel contrà. ὁ γεγευσμένος. ἄξιος τὸ ἔνδον, ἐσθίειν, ἔσθιε, ἄνωτις γὰρ ἀὶ ἐστι: vel ἄξιος τὸ τὰ ἔσω.

Ἀνήπτητος, idem quod ἀφήπτατος inuictus.

Ἀνηυσμένη, auctus est.

Ἀνήσθω, exustus sum, ab αἰσθημαι.

Ἀνήχεα μολπὶν, vocem edebat, in Epigram. ab ἀνηχέω quod sign. resono.

Ἀνθαμέομαι, ulterius loco designo, alium designo, surrogo, sufficio. Plato rem. c. ἄλλους αἰσθαμένη τὸ παῖδα. Item αἰσθαμένη, præcluso, præfero.

Ἀνθαμιλλητής, ὁ, æmulus, qui alicui in certamine seu contentione est aduersarius, ἀπαγωνιστὴς.

Ἀνθαπτόμενος, ομαι, contrà manus iniicio, è contrario attingo, vicissim aliquid aggredior, aliquando præsto significat, efficio, capesso. Plato epist. 7. ἔργον ἀνθαπτόμενος opus præstare. Thucyd. ἀνθαπτόμενος τῆς ἐκφυγῆς, ad rempublicam administrandam accedere. Item diripio, distrabo, dilanio. Aristoph. Ran. πλοῦτόν τ' ἀνθαπτόμενος. dicitur etiam αἰσχύνης ἀνθαπτόμενος (vt latinè tangere animum res quæ tristitiam nobis adfert. apud Euripid. in Medea: αἰσχύνης capi etiam videtur pro increpare, siue reprehendere sicut ἅπτομαι αἰσχύνης interdum apud Thuc. lib. 8. μᾶλλον ἅπτεσθαι: αἰσχύνῃ τὸ mollius increpabat.

Ἀνθέρικος, proprium verbis, Aristoph. interpres in dictione θρέμμι. Ἀνθερικα etiam piscis, quem κολλυρίδιον ἢ κανάνιμον, ἢ ἑλλοπα tradit Varinus appellari. Venus apud Gnosios: verbi item Peloponnesi: epitheton Iunonis, ex eo quod αἰόνι τοῦ κεφτοῦ vt refert Etymolog. αἰθέω verbi. ὅθεν ἡ Ἥβη. Hesych.

Ἀνθέλκετον, in alterius locum delegerunt, Aoristum secundum verbi αἰθαιρέομαι.

Ἀνθεσίοις, οὖ, ὁ, floridus, ὑπὸ αἰθέων, ἢ ὁ κρήσ. c. pro αἰθιόψ.

Ἀνθέτερον, ex contrario singuli.

Ἀνθαιρεῖσθαι, in æcendum, amplectendum est, atque consequendum, vendicandum. αἰθαιρεῖσθαι δ' ἐκελεύσας, mari opera danda est, vel vt exponit Valla, mari resistendum est, à verbo αἴρω.

Ἀνθάλλης, pars auris de qua ita Pollux lib. 2. ἡ πᾶσα ἀφεωρημένη τῶν ὠτῶν τὸ πρόγειον, ἐλλὴς ἢ τὸ ἀνθερικὸς αὐτῆς, ἀνθάλλη. aurts tamen partes nomine carere scripsit Aristot.

Ἀνθάλλομαι, αἰθάλλω.

Ἀνθαλπέτω ἕχειν τινὰ, aduersari. Bud. in epist. prior.

Ἀνθάλκω, με ξω, τι, κα, απτ πασαι, impedio, distrahо, ad me traho, retento, retraho, contraho, distineo. Herod. lib. 8. ἄλκεσθ' ὑμεῖς αὐτὸν πλὴν ἀνθάλκειν. Item resisto, cum dat. Plat. τόμε, ἀνθάλκειν ποῖε ἀνάγκε ὑβρίσει ἐκάστοι, resistere.

Ἀνθάμιλλα, saltatio quædam idiotarum erat, quam saltantes sic ferè prouuntiabant. Vbinam mihi rosæ: νὴ violæ: νὴ apia pulchra? Athen. lib. 4. ἰὼ ἰὼ φεῦ τῆς ἰδιώτικης ὀρχήσεως. ταῦτ' ἂν δ' ὀρχήσωσι τὰ λέγειν τινὰ τῶν μιμούμενοι τὰ λόγοντες, ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ κρόκε στέμματ: Est etiam idem quod ἀλλόμαι. & maxæ species. Hesych.

Ἀνθαμίδη. vide Ἀναπόδημα.

Ἀνθαμὶς, apud Hesych. ὁ ἀμφίχειος.

Ἀνθαμίδης, ὁ, ὑὸς Θαμίδου & ὑὸς, filius Anthemionis. Homer. Iliad.

Ἀνθαπέδης, apud Æschyl. deflorari. Liuius 29. ἀνθαπεδήσθη.

Ἀνθάμιον, ου, τὸ, apud Theophr. hist. lib 1. cap. 22. idem quod ἄνθεμον, de qua herba infra. Item ἀνθέμιον, τὸ ὀλκητὸν χρυσίον, ἢ χεραμεῖον τι ὀλκεῖον ἡλῶν ἐν τοῖς κίοσι, ait Hesych. leg. tur hæc vox. Exod. cap. 36. Olymp. ἀνθέλιον, Hieronym. vittam vertit.

Ἀνθαμὶς, ίδος, ἡ, ab aliquibus vocatur argemona, & quæ hodie vulgò chamomila dicitur. vide Dioſc. lib. 3. c 154.

Ἀνθαμίδες, δων τὸ, ὁ, floridus, vernans, pulcher, elegans, variatus. Iliad. βῆν λειμῶν' ἀνθεμοεντα ἀνθαμίδη, τι. ἀνθεμόεντα ἢ φέρτατα Hesiod. κρᾶτα ἀπήρατα ἀνθαμίδεσσιν. Et λίνε ἀνθαμίδες, ὁ ἀφθαλμὸς, ποικίλος, λαμπρὸς, ἀπὸ ἀνθεμώδης.

Ἀνθαμάντης, Legatus Athenienſis à Megarenſibus cæſus, Plutarch. in Pericle.

Ἄνθαμον, idem quod ἀνθεμὶς, chamæmelon Plin. Dicitur & ἀνθέμιον. Theophraſt. de hiſtor. ſtirpium lib. 7. cap. 13. τῶν δ' ὑμένων ἀνθέμων, ἴδιον τὸ οἷον τὸ ἀνθεμὶς. ὁ τῶν ἄνθεμον πάντων ἴδιον, τὸ κατὰ φυλλοὺς ἀπαιωρεῖν (ſed legend. ἀνθεῖν ἢ ἀπαιωρεῖν) τοῦτο γὰρ τὸ ἄνθε Plin. ex hoc loco lib. 21. cap. 17. Mira & Anthemidis natura, quod à ſummo flore incipit, quam cæteræ omnes quæ particulatim florent, ab ima ſui parte incipiunt. hæc præterea Theoph. τυγχάνει δ' ἀνθὶς τοῦ μὲν κύκλου τὸ λευκὸν ἄνθος, τὸ δ' ἐν τῷ μέσῳ τὸ χρυσοῦν, ὃς ὀνομάζεται κυκλοτερὴς τοῖς ἀκριβεστέρον, κατὰ τὸν τῶν ἀφροδισίων κύκλον.

Ἀνθεμέδυτον γάρ, liquor à flore fluens. Euripid. pro melle.

Ἀνθεμοειδὴς, apis quæ ex floribus opus ſuum, i. mel conficit. Æſch. πρέσβειρ' ἀνθεμόεργα σάμια πεφρικὼς μέλι.

Ἀνθεμὶς, ωῦντος, ὁ, ἡ, Anthemus, untis, ciuitàs Macedoniæ & Syriæ.

Ἀνθέμιον, olim Samus dicebatur.

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ, floridus, florens, vt λειμῶνες ἀνθεμώδεις, prata tonſa & floruienta.

Ἀνθέξις, ιος, ἡ, retentio, complexus mutuus. Plato in epiſt. πειρᾶσθαι πρὸς ἀνθέξιν τὰ ἀληθῆ εἰς μίαν φιλίας φιλίαν συμπλεκῶν, ait mutuo complexu, in vnam amicitiæ copulam peruenire.

Ἀνθέθημαι, mihi vendicabo: à verbo ἀντίκεμαι.

Ἀνθηκὼν, ῶνος, ὁ, mentum, inferior mandibula, locus ſub mento qui barba veſtitur & eſſtorreſcit, ité barba. Sic dictus eſt à flore barbæ, quòd ibi maximè vigeat: vel διὰ τὸ δι' ὧπιν θρῆν τὸ πώγωνα. Homer. Iliad. ἀ, ὑπ' ἀνθερεῶνι δ' ἐλάσσε διξηνέ, ſub mento dextra manu tenens, i. τὸν ὑπὸ τὸ γένειον πίπτοντα. ἔξεβ τὸν ἀνθερεῶνα ἢ τὸ γένειον, inquit interpres: vel ὑπὸ τὸ σιαγόνων πίπτοντα. ἔξεβ τὸν ἀνθερεῶνα ἢ τὸ γένειον, inquit idem alibi. Quandoque de mulieribus dicitur per catachresin: capitur etiam pro ore. Nonnus, ἐπὶ πώγωνι δυηγὸν ἀνθερεῶνα. Cælius Aurelianus Chronion libro 1. cap. 4. gutturis æque ruinæ partes, quæ anthereonas appellant. & alibi, collum atque gutturis partem, quam anthereona vocant. ἀνθερεὼν ἐτέραν herba, Varinus. ἢ λαγωχῆς, Suid.

Ἀνθέλειον, ου, τὸ, albucum, herba eſt quam Græci ἀσφόδελον nominãt, Latinorum quidam Gudaracham, quidam haſtulam regiam. De ea Theophraſt. lib. 7. cap. 12. hiſt. plant. Florem haſtulæ regiæ anthericon dici docet, Dioſcorid. lib. 2. cap. 202. Valla virgultum vertit apud Thucydid. Theophraſt. lib. 1. hiſt. cap. 7. pro planta aſphodeli vſurpauit. Plinius libro & cap. 22. pro caule tantùm ſumpſit antherieon. Interpres Nicandri, ἀνθέλειαι, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός. ὁ ἢ κρινὸς ἀὶ δίεξῆς κραδίτης, ibique citat authorem Theophraſt.

Ἀνθελικόεις, ὁ, ὁ, ἡ, albucum æmulans, ſeu referens.

Ἀνθερίκη, ης, ἡ, culmus, ariſta, i. ſumma pars ſpicæ, virgulta.

Ἀνθερίξ, ικος, ὁ, idem. Homer. Iliad. ὑ, ἄφαρ ἐπ' ἀνθερίκων κάρηθ' ὅπλα. Interp. ἀνθερίκας ait propriè ſignificare aſphodeli caulem. Theo. Αὐτὰρ ὁ γ' ἀνθερίκεσσι κελαδ' πλήκει ἀκριδὸ σίοχα. Helych. eſt non ſolum τὸ τῆς σκληρὸν ἄκρον ἕως τὸ τὰ σὰ χεῖ κέντρα, vt Etym. quoque, ſed etiam ὁ ἀσφοδέλος κρατής.

Ἀνθέσιον, pro ἀνθέσιον, in Epigram.

Ἀνθέσιμος, repugnans, reluctatus ſum. ἀνθεσιμώτερος, aduerſarij.

Ἀνθεσφόρια, quali dicas floralia ſic vniuerſim quidem vocari feſta Bacchi, priuatim verò πιθοίγια, author eſt Apollod. Heſych. τὰ ἀνθιστήρια, vide Adagium, foras Cares, nõ plus Antheſteria, in Chiliad Eraſm.

Ἀνθεσφορίδες, αἱ, nubiles, apud Rhodios. Heſych.

Ἀνθεσφόριον, octauus anni menſis apud Atticos, Dionyſio dicatus, διὰ τὸ πλέσα τῶν ὡρῶν ἀνθεῖν τότε. Auguſtus apud Romanos eſt. alius Nouember, alius Maius. Hoc menſe floribus coronabantur pueri Athenis, ait Philoſtratus. Item eiuſdem menſis decimo die ibidem Bacchanalia fiebant.

Ἀνθετίζειν, viciſſim accipere conuiuio ſæpius, apud Plutarch. Gel li. 2. cap. 24. Principes ciuitatis, qui ludis Megalenſibus antiquo ritu mutitarent, i. mutua inter ſe conuiuia agitarent.

Ἀνθετήρια, τὰ, feſta Proſerpinæ, ſinde dicta, quod eam Pluto legendis floribus occupatam raperit. Cælius libro 14. cap. 20. Hoc feſtum eſſe puto, quod Florſertum vocabant Romani, auctore Feſto. Pollux libro 1. κῶρις ἔξεβ σπυλιάτσας, στεφάνια, ἢ ἀνθεσφόρια.

Ἀνθέτη, pro ἀνέθεται, ſuperpoſu't. Apoll. Rhod.

Ἀνθέω, με ἄσομαι, σα, ἄθηκα, ἀνθεσπάτης ἀκμῆσαι, vdhuc florentes, qui ſtatu maximè integro florentéque ſunt, Dioſcorid. libro primo, capite 151.

Ἀνθεῖν, etiam eſt nitere, ſplendere coloribus, apud Xenophont. libro 6. παιδείας. eſt etiam celebrari & eſſe illuſtrem, apud Ariſtophan.

Ἄνθεμις, ὁ, floris, ἀὶ ἄνθεσσε. Theophr. hiſt. plant. lib. 7. cap 9. ἢ ἐείαν τὸ μὴν δένδρα πᾶν ἀὶ ἄνθεσσε ἀφόδεσι ποιεῖται, florem vniuerſum profundunt. & apud Nicand. in Ther. ἀὶ ἄνθη, Philoſtrat. ἢ ἀὶ ἄνθε τῶν ἔριεσθαι, idem in Heroic.

Ἀνθεσφόλγος, ὁ, ὑρτες, ἔξεβ τὸ τὰ ἀὶ ἄνθεσθαι. Item nomen verbis Bœotiæ, Iliad. β. Aliquando meſpili ſpecies. apud Theophraſt. lib. 3. cap. 12. hiſtor. & Plin lib. 15. cap. 20.

Ἀνθήκη, ης, τὸ, torques, monilia, ἀθέλημα, Heſych.

Ἀνθήλης, ης, ὁ, panicula, ſic dixerunt in frugibus aliquot, vt in panico & milio, & in plantis quibuſdã lanoſum florem, qualis in ſumma arundine per autumnum floret: idem & ἀνθ' ὃν dicitur, ἀνθήλη καλάμου, Dioſcor. lib. 1. cap. 114. Ruellius vertit, paniculæ lanugo, Hermolaus paniculæ flos. Dioſcor. lib. 1 cap. de haruud. ἢ ἀνθήλη τῆς κριθῆς ἀνθεῖν ἐμπτόσα ἐς τὰς ἀκαὶς, κάρσον ὑγρὸν ἔχουσα. Plin. lib. 33. cap. 18. Paniculæ flos ſi aures intrauerit exurdat. Ruſſus Dioſcor. cap. de typha, ἀὶ δὲ ἀνθῆλαι ἐπὶ τῶν σκώλων ἢ ἐπὶ τῶν ἀκμῶν, ὃ καλοῦσι ἔνιοι αὐθήλιον. αὐθήλη, Heſych. σκώλων ἢ ἀθέλημα. Pollux 1 ta lib. 10. ἢ ἀθῆναι καλάμου λυχνίς, ἀνθῆλαι ἐκαλοῦντο.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, floſculus, Dioſcorid. libro 3. cap. 173. ἀθέλημα ἐλάσσ

αὐθάλια μικρὰ μέλανα, in aliis flores pusilli, lutei. capitula exigua colore luteo, flosculi. Item lib.4.cap.212 καύλιον ἔχει ἐφ' ᾧ ἀνθάλιον σφαῖρα δίμβλης, caulem cum proprio quo flosculus fuauiter olens. Ἀνθάλιον, τὸ, nonnulli vocant obiecta quædam ab oculos equorum, quæ & παράσπια.

Ἀνθέλιος, ὁ, ἡ, soli oppositus. orienti soli obuersus. Sophocl. in Aiace, οἱ ἑσπέριοι ἀγκῶνες, οἱ ἀνθέλιοι ἔχθιστοι, id est, occidentales anfractus, alii eos scrutamini. dicitur etiam ἀνθήλιος σελήνη. αὐθάλιοι etiam dicuntur gemini soles. vt exponit Bud. Suid. αὐθάλιος ἡ σελήνη, ἡ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡλίου ὑπουργίας. aliquando τὸ μέσον. vel ἀνάπαυμα. vt Theopomp. Significat etiam nebulas quæ solem obscurant, quæque αὐθάλια vocantur. Interpres Aratí. Vide Παράπηα.

Ἀνθέμη, flos phlei, Theophraſt. lib.4. cap.11.

Ἀνθέμια, ex anthemata.

Ἀνθέμιος, ὁ, calcus recens factus.

Ἀνθεμωτὸς, ὁ, ἡ, floridus, Theophraſt. hiſt. plant. lib.7. cap.12. Item gallica, melpili ſpecies, Theod.

Ἀνθηρὰ, ἡ, compoſitiones ita dictæ à calore floridi, vel à florum mixtione, quæ præcipuè adhibentur aduerſus oris vlcera, aphthas, atque id genus. antheras compoſitiones vocat Plin. lib.24. cap.9. Galen. lib. ἀγ πάσης, 4. ἀνθηρὰς vocat: & lib.5. κατ' ἰγθὺν αὐτῶν σπερ. meminit Celſus lib.6. cap.11. & Ægineta.

Ἀνθηρογραφῶ, floridè ſcribi, Cic. ad Atticum.

Ἀνθηρὸς, ὁ, ἡ, floridus, iucundus, verſans, ſpecioſus. Ἀνθηρὸς, valde rubens, ἐξέρυθρος. apud Hippoc. in Porrhet. ἀνθηρὸς πῦον πάσης, ſputa rubra ſubcruenta, Galenus lib.6. περὶ ἕλκων. τὸ ἀνθηρὸν, immanitas, ἡ δὲ ἀνθηρὸν, nihil lenocinij. Xenoph. ἄσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς πάντα τὰ τῆς ἀνθηρᾶς ἁδυπαμεῖ. τὸ δὲ ὑγρὸν τοῦ πᾶ μὴ χρῆσθαι τῷ ἀνθηρῷ, καὶ ἐν οἴνοις ἀκατέψομαι, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ, ἐθιστέρα. Ariſtophan. Acharnen. Ἀνθηρὸν verò, ſandaracha, Heſych. vide in dictione ἀνθὸς.

Ἀνθηρόω, floridè.

Ἄνθης, ου, Anthes. Anthedonicus poeta, ex Anthedone Bœotiæ: hymnos compoſuit, Plutarch. de muſica. item à quo ἀνθηδονὶς Calabria dicta eſt, Plutarch. in Problem.

Ἀνθήσις, florum emiſſio ſeu editio.

Ἀνθηφόρος, floriger, in Epigram.

Ἀνθησάμενος, ἀνθησάσῃ τοῖς ἑαυτοῦ ἐνθυμήσεσι, ſponte cedentibus ſubiiciſtis indulgere.

Ἀνθιακὸς, floribus fœcundus, floridus. Theophr. hiſtor. lib.1.c.23. ἡ πὰ ὑὸν ἀνθινὴ καὶ ἡ ἀγριὰ ἅ.

Ἀνθίας, ſacer piſcis, qui & Græcè ἱερὸς ἰχθὺς, & αὐλοπίας, Ariſtotel. libro 6. animal. capite 17. Athenæus libro 7. ἀνθίας, κάλλιστος ἰχθὺων πάντων ἄγεται ἀνθίας ἅ χρίμψιν. anthias piſcis etiam dicitur à Plinio, apud quem de ipſius natura, & capturæ modo, vide lib. 9. cap.59.

Ἀνθίζομαι, conſideo.

Ἀνθίζω, μι ἴσω, ſicio florere, tingo, inficio, venuſtate & gratia honeſto, Halicarn. in Sacrat. vnde ἰωδὴν μὴν Ὃ. Sophocl. κεχαρισμένον, ἡδὺ καὶ πιστὸν ἰωνῆν Ὃ.

Ἀνθικὸς, floribus addictus. ἀνθικὰ σπέρματα, florum ſemina, Theophr. lib.4 cap.12. de cauſis plant. & de hiſtor. lib. 6. cap.5.

Ἄνθινος, ὁ, ἡ, penultima breui, floridus.

Ἀνθινὸς, ὁ, ἡ, floridus: vnde ἀνθινὸν μέλι, quod vere factum eſt, quod tantùm ex floribus faui conſtruuntur: ὑφαίρει verò, quod æſtate. Heſych. αἰσχυνόσειθι, ἀνθινὸν μὴ ἔσται σοι. Hippocr. habet ἀνθίνων οἴνων. Galen. ἰωδῶν μὴν dictum expon t. ἡ τοῦ οἰνοῦ ἁδὺ ἀνθινὸν ἡδυσμάτων. vide in dictione Ἀνθεμίας. Idem ἀνθινὸν ἔλαιον, apud Hipp. explicat oleum liliaceum, i. τὸ κρίνινον, ἡ λείριον, ψιμύθιον. ſic καρδάμινον μύρον, vnguentum ex liliis, quod differt ab oleo ex iſidem, aromatum varietate. Heſych. ἀνθινον, τὸ ἀνθηρὸν, ἐκ τοῦ. Scribitur etiã ἀνθίνεος, ἀνθίνεον. Suid. ἀνθίνη χυτὴ. ὁ, ἡ προφ. ἀνθίνη, ciuitas, ἡ, ἡ ὀνομάς.

Ἀνθιπασία, ας, ἡ, decurſio equeſtris, apud Xenoph.

Ἀνθιππεύω, equito aduerſus aliquem, nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις à Xenoph. dicuntur duo equites inter ſe contendentes.

Ἀνθίστημι, infurgo, reſiſto, obſiſto, inſiſto, aduerſor, obſto, contendo. ἀνθίστασθαι τοῖς ἅπασι, omnibus reſiſtere, Thucydid. ἀντιφασίᾳ, repugnans, reluctans. Matth. cap 5. ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντίστῆναι πονηρῷ. Ego verò dico vobis ne reſiſtatis malo.

Ἀνθίστημι, oppono, obiicio. altrinſecus expendo & oppono, aduerſarium conſtituo. Thucyd. ἀντίστασιν προσάψω, trophæum è regione ſtatuerunt. Ἀνθίστημι, aduerſor, reſiſto. Paulus cap.2. ad Galat. τῷ προσώπῳ αὐτῷ ἀντέστην, ipſi coràm in os reſtiti. ἀνθεστὼς, qui non cedunt, hoſtes infeſti. ἀντιστὰς, ſtans ex aduerſo, qui aduerſatur.

Ἀνθιστήρ, tinctor.

Ἀνθοκολλῶ, fragro, redoleo, Laſcar. in Epigr. ἀνθοκολλῶντες, flores iacientes. Ἀνθοκολλῶ, actiuũ, flores in aliquem iaculari. floribus humum reſpergere: quod fit honoris cauſa, Plutarch. in Pompeio.

Ἀνθοκόλλητος, fragrans, florulentus. ἀνθοκόλλητα ῥόδα, in Epigram.

Ἀνθοκόμος, apud Sophocl. ἀνθοτρόφος.

Ἀνθοκομῶ ἔχων, habens florem odoratum, Theophraſt. hiſtor. lib.4. cap.8.

Ἀνθοκράνες πλοῖα, textum floridum, chordula filo floridulo contexta.

Ἀνθολαγὴς, ἄνος, ὁ, retractio, libramentum, hæſitantia.

Ἀνθολαγῶ, in contrarium vergens, ἀντιβάλλοντα, ἀντιφέροντα καὶ ἀντιτείνοντα.

Ἀνθολογέω, ἀς, ὦ, florigera meſſis, Lucian. florilegium. ἀνθολόγιον, liber Collectaneorum, apud Suid. Anthologicon libri apud Plin. lib. 21. cap. 3.

Ἀνθολογίδιον, flores decerpo, flores lego, ſeu colligo. Dicitur etiam ἀνθολογῶ & ἀνθοκλῶ, Bud.

Ἀνθολογώδυρος, ὁ, ὁ, ἡ, flores colligens, floribus viuens,

Ἀνθολόγος, ὁ, ὁ, ἡ, florilegus.

Ἀνθομολογέω, μ. ἠσω, ἡ ἀνθομολογοῦμαι, conſtituo conuentum, pactum meo, coràm confiteor. ἀνθομολογοῦμαι χάριν, ago gratiam. Luc. Euangel. capite ſecundo, ἀνθομολογεῖτο τῷ κυρίῳ, viciſſim confitebatur Deo, confeſſione proferebat. Dauid, ἀνθομολογοῦμαί σοι ὅτι ὁ θεὸς, id eſt, ὁμολογῶ σοι. & ἀνθομολογοῦμαι, pro recitare, διηγοῦμαι.

Ἀνθομολόγησις, confeſſio.

Ἀνθοπλίζω, contrà armo, Euripid.

Ἀνθοποιὸς, ὁ, ἡ, floriſcus, flores procreans.

Ἀνθοπωλεῖν, vinum aut pharmaca vendere. ἀνθοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν, Heſych.

Ἀνθορισμὸς, ὁ, contraria definitio, Hermog. aut quum reus & actor de qualitate delicti non ſunt concordes.

Ἄνθος pro ἀνίσῃρι, exiliit.

Ἀνθορρεῖν, præcipitis claſſibus prælium inire, claſſe contra hoſtes ſtare. in ſtatione ſtare è regione, contrà eſſe in ſtatione, ἐναντίον εἶ ἀλλήλοις πλεῖν, Thucyd. ἀνθορμοῦσι πρὸς πᾶς ἀθηναῖοι, aduerſus Atticas in ſtatione ſtabant. ἀνθορμοῦσι ἀλλήλοις, vtrique altrinſecus in ſtatione manſerunt, Thucyd. Pollux lib.1. τὸ ἐναντίον πλεῖν ἐπὶ ναυμαχίαν, ἀνθορμεῖν, ὃ ἀνθέρμειν.

Ἄνθος, ους, τὸ, flos, ὥσπερ τὸ ἀνθ ὕδωρ ἐν τοῖς ἀβάτοις Ὃ. Theophraſt. libro 2. cap.26. de cauſ. plant. ἔνια δὲ αὐτῶν νύκτωρ μὲν συμφύει, μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἢ διακτίνυται, flores nonnulli noctu comprimuntur, interdiu aperiuntur. Item ἀνθὼν, eodem libro cap.3. lib 1. cap.16. & lib.4. hiſtor. plant. cap. 4. contra Gramm. qui docent non dici ἀνθὴν, ad differentiam ἀνθ' ὧν. i. quia, propterea, ſed ἀνθὼν, apud Nazan. ἄνθος ἁλὸς, flos ſalis, defertur Nilo fluuio & paludib Ὃ quibuſdam, Dioſcorid. libro 5. Vide ἁλὸς ἄνθος. Hippocrat. ἄνθος, non ſolos coronarios flores ita vocat, ſed florum omne genus: atque aliquando ita nuncupat ſeminaria, vt libro 2. γυναικ. αἷμα δ' ὑπ' ἐρυθήματος, vt in Coac. ἀγ πῦον πάσης Ὃ ἀνθος. 6. Epidem. dixit pro ἐρυθρὰ ἐξ' ὑφαιμὰ, ſputa rubra & cruenta. Ἄνθος item per metaphoram pro colore fumitur: Philoſtrat. τῷ τ' ἰδὼν ἄνθος ἐφίεται: vbi ἄνθος, i. χρῶμα. Sic in eodem ſignificatu dixit. Eurip. ἀνθοκρέκειστε πέπλῳ. & Sophocl. Οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ὥσ' ἰωδὸν χρόνῳ, ἱκετήριον στέμμ' ἔχοντ. ἄνθος etiam pro viribus & robore. apud Æſchyl. in Prometh. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος πανταχῆ πυρὸς σθένος, ἀκμῆς ἀβλαβὲς. Sic & Lucretius, Donec flammai fulgrunt flore coorto. Sic Homer. Ἀυτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπαυτο, πεύσατο δ' φλόξ. ἄνθος adhæc dicitur, ἡ λευκὴ ὀρὶξ, canicinde φαλακρὸς ὁ φαλακρὸς, calvus, Suid. & Heſyc. ἡ ἄνθωσις.

Ἄνθος, ὁ, Anthus, frater Hiperæ. Plut. in Problem, item nomen eſt auis Ariſtot. animal. libro 5. cap. 6. ὁ λεγόμενος ἄνθος, auis nomine florus. Plin. libro 10. capite 42. Eſt quæ equorum quoque hinnitus, anthus nomine, herbæ pabulo aduentu eorum pulſa imitatur, ad hunc modum ſe vleiſcens, Callicè vocatur *Vanceau*.

Ἀνθοσμίας, ας, ὁ, vinum odoriferum, vinum odoratũ generoſúmque, id eſt, οἶνον ὀδὺ ἡ ὄζοσμον, vel à loco, vel ab vuæ ſpecie nomine deducto. Ariſtophan. in Pluto, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου μὲν ἀνθοσμίου μεγάλ. οἶνον ἀνθοσμίας, vinum mirè fragrans, vertit Eraſmus: albi vinum odoratum. ἀνθοσμία. Xenoph. ἐνθυμεῖ. ἀ. σὺ' ἐκ τοῦ ἐκ τίνων, εἰ μὴ αἰσθοσμίας εἶν. vbi ſubauditur οἶνος, vide Athen. libro primo, οἶνος ἀνθοσμίας, inquit Pollux lib.2. ὁ ἀνθόσμ. Heſych. ἄνθοσις, ἡ ἄζος ἔχων. Ariſtophan. in Ranis. ἀνθοσμοι πίνες οἶνον ἀκ ἀνθοσμίου. Vinum autem vile vocabant καρβαβᾶτον.

Ἀνθοσωπίσης, ου, ὁ, in Epigram. ὑλαῖον τέρετρα ἀξονοτίλων. pro herbis Luxurianti bus.

Ἀνθ' ὅτου, pro αὐθ' ὅτου, quare, cur, interrogat. & abſque interrogatione, quamobrem, qua de cauſa. ὡς εἰδῇ καθ' ὅτου, apud Gregor. neſcio qua de cauſa. ἀνθ' ὧν τοῦ Ὃ, apud Heracliť. pro quoniam. πάντα πάντων ἀπρήκτῃ καθ' ὅτου ποτὲ τῶν αὐτῶν ἀπτόμενα μάλιστα, propterea quòd.

Ἀνθοφορέω, florem fero, ſum floriſer, Dioſcor. in præfat. lib 1. flores conucho.

Ἀνθοφόρια, τὰ, Proſerpinæ feſtum nomen habens ex eo quod Pluto eam rapuiſſet legendis floribus intentam.

Ἀνθοφόρος, ου, ὁ, ἡ, floriſer, Lucret. Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 22. ἐν ᾗ ἡμέρᾳ ἄλλοι πολὺ πλεῖστα συμβαίνει τῶν ἀνθοφόρων.

Ἀνθοφόρος, ος, ον, floriferus, floriferus, in Epigram. ἀνθοφόρα πεδία, campi floriferi.

Ἀνθρακάριος, ου, carbonarius, κεραμεύτης, Polluci.

Ἀνθρακεύω, carbonem facio. Theophr. histor. lib. 3. cap. xj. φαῦλον ἡ ὑς τὸ ἀνθρακεύειν.

Ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ, spuma, carbonum ſtrues, ignis ex carbonib. ἀνθρακιὰν τοῦ πυρὸς ἐκκαθαίρειν, carbonarium negotium exercere. Plin. congerere prunas, Iouenal. cap. 18. Dioſcor. lib 5. cap. 77. ἀνθρακιὰν φορυμοῦ λάβε, carbones inicit, φορὸς ἀνθρακιὰν, ad carbonem faciendum. ἀνθρακιὰ ἐπιπολαίως ἀνθρακεύει. Homer. in Iliad. ἀνθρακιὰν τορέσας, ὑπὸ δὲ σπλῆνα τάνυσσε. & apud Theophr. hiſtor. lib. 5. cap. 10. ſcribit & ἀνθρακίαν.

Ἀνθρακικός, ἡ, όν, ater vt carbonarius, carbonarius.

Ἀνθρακίζω, ἄσω, Ariſtoph. torreo, exuro, aſſo.

Ἄνθρακοδίδιον, ου, τὸ, podium, gemma, caminus.

Ἀνθρακοειδὲς, prunæ, ignis ex congeſtis carbonibus.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, prunæ, ignis ex congeſtis carbonibus.

Ἀνθρακίτης, ου, ὁ, lapis χυτὸς, ſic dictus quod extincti carbonis ſpeciem refert.

Ἀνθρακώδης πυρὸς, ignis ex carbonibus. Nonnus.

Ἀνθρακωτικὸς, carbonarius, qui carbones vendit, Pollux lib. 7.

Ἀνθρακῶσαι, carbonem redigo, carbunculo, as, Plinius.

Ἀνθρακώδης, ους, ὁ, ἡ, rutilans vt carbo.

Ἀνθρακωτὴρ, redigatur in carbones, carbunculetur.

Ἀνθρακίδες, minuti piſces aſſi: & quæcunque in pruna aſſantur. Suid.

Ἀνθρωπος, apud Æginetam, ὁ ἀνθρωξ τῦ ὀφθαλμοῦ, qui alias oculi bulbo, alias palpebræ accidit.

Ἀνθρωξ, ακος, ὁ, carbo. ἀνθρακες ἠμμένοι, prunæ, μεμολυσμένοι. Aratus, ἀνθρακι δ' ζώοντι, candente carbone. Ci. Aliquando carbúculus. Plin. vulgò rubi. gemmæ ſpecies. ἀνθρακες σφοιγίς, carbunculi gemula, Ecclez35. Item ἀνθρωξ, carbunculus morbi genus, id eſt, ſimilis iis quæ vſtã fuerint exulceratio, vt definit Galen. Paulus Ægineta docet vlcus eſſe iis ſimile quæ vſta ſunt, fierique ſanguine in atræ bilis naturam conuerſo, quum inferbuerit & in aliquam partem coierit. Ἀνθρωξ, minij vena ſiue gleba ex qua minium conficitur. vide Vitruium. Ἀνθρακὶδιόν ἡ ὀρυκτὸς, carbo lapideus ſiue foſſilis, foſſile bitumen, τὸ ἀμπελίτης ἡ φαμμίτης, Galen.

Ἀνθρώνιον, ου, τὸ, ibſcondo.

Ἀνθρωνὴς, ῆς, ὁ, crabro à Gaza vertitur: ab eodem etiam veſpa exponitur: poeus etiam pro ape crebrò vſurpatur. Ariſtop. περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κατοῦ μὴν ὕσπερ ὑπ' ἀνθρωνὶ ὑπὸ τῆ γναθῶ κέντρον.

Ἀνθρωνιὸν, ου, τὸ, fauus apum aut crabronum.

Ἀνθρωνὶς, ίδος, ἡ, flores, ἄγρια λάχανα, τὰ ὀξαλμίδια ἀνθῶντα. Etymolog. ἀνθρωνὶς, ὀξὺς τὸ ἀνακάθαιρον.

Ἀνθρώνιον, anthriſcum herba, Plin. Heſychius autem Ἀνθρίσκον, inquit λάχανον χρὸ ἄνθος, ὃς ἐβλίωνον τὸ ἄνθος.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, ſtudium placendi hominibus.

Ἀνθρωπάρεσκος, ος, ὁ, qui ſtudet placere hominibus. Paulus cap. vlt. ad Epheſ. & ad Coloſſ. 3. οὐ κατὰ ὀφθαλμοδουλίαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ambitioſè agentes, vt hypocritæ.

Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, homunculus, homulus.

Ἀνθρωπίνη, ης, ἡ, humana pellis, Herodot. Pollux libr. 2. ἀνθρωπῆ, Varin. ἀνθρωπίνη legit.

Ἀνθρώπειος, ος, ὁ, humanus, ad homines pertinens, virilis. Xenoph. ἀνθρώπειον ἀεὶ διελέγετο. & ἀνθρώπεια φρονήματα, ipud Plat. in Apolog. res humanæ. ἀνθρώπεια ἀφόσιωτα, more hominum agentes, οἱ σφόδρα τὰ ἀνθρώπεια φύσει ὄζω τὰ ἀνθρώπεια, præter hominum opinionem, Thucydid. ἀνθρώπειον γένος, genus hominum, Lucian. ἀνθρώπεια βδελύμενοι. Herodot. lib. 1 ἐξ τὸ ἀνθρώπειον, quantus eſt hominum captus. ἀνθρώπειον, humanũ ingenium. Thuc. ἀνθρώπειος ἡμέρας, nefarios. Rhodij vocant, τὰς ἀποφράδας.

Ἀνθρωπείως, humano more. ἀνθρωπείως φρονεῖν, pro hominum conſuetudine loqui, eloqui, Ariſtophan.

Ἀνθρωπεύομαι, quæ ad hominem ſpectant, ago.

Ἀνθρώπινος, humanus.

Ἀνθρωπινὸς, humanitas. ἀνθρωπινὸς, adiectiuum ſiue adiectione apud Herod. pro pelle, humana.

Ἀνθρωπίζω, hominum more ago, humanum me præbeo. Laer. ἀνθρωπίσας, homo factus. Nazanz.

Ἀνθρωπικὸς, ὸν, ὸς, humanus. ἀνθρωπικὰ ὀνόματα, voces hominis naturæ paulo magis propinquas, Nazan.

Ἀνθρωπικῶς, more hominum, humano more, humanitus, ἀνθρωπίνως.

Ἀνθρώπιος, ος, ὁ, ἀνθρώπιος, Thucydid. ἐξ τὸ ἀνθρώπιον, vt ſunt res humanæ. Plato in epiſt. τὸ δὲ ἀνθρώπιον ἐ πάνυ βέβαιον, res enim humanæ non ſunt multum certæ: unde ἀνθρώπιοι γὰρ, apud eundem. ἀνθρώπιοι λογισμοὶ, apud Demoſthen. mens hominis. ἀνθρώπινα ἤθη, humani mores, inſtituta hominum. ἀνθρώπιος ἀμαθία, Plato τόμ. 1.

Ἄνθρωπόγαπτος ζῶον, animal, quod ad humanum maximè accedit ingenium: hic Strabo ſimiam appellat, lib. 16.

Ἀνθρωπόγλωσσος, humana voce, humanitus, humano more. aptè ad hominum conditionem. ἀνθρώπινος, pro συμμέτρως, apud Ariſtoph. in Ranis. & pro toleranter, patientérque, κοσμιώτατα, ὑποπτατικῶς, Polybius. καὶ συμβέβηκε τοῦ ὠῷ ἐν πᾶσι ὀστοῦχοις ζώοις: μὴ δυνάμενῳ φέρειν ἀνθρώπινα. ἐν ᾗ τοῖς ἀφυστερεῖσι, βλακῶδες ἐστὶ καὶ νοῦσος χρόν.

Ἀνθρώπιον, τὸ, homuncio. Xenoph. τὰ παιδικὰ ἀνθρώπια ὧν οἱ ἄλλοι μᾶλλον ἐλεοῦσι ἢ οἰκτίρουσι.

Ἀνθρωπίσκος, homuncio, homunculus, Pollux.

Ἀνθρωποειδὲς, humanitas, id eſt, humani & compoſiti mores, non efferi.

Ἀνθρωποθόρος, μ, ποσ, π. κος, homines voro.

Ἀνθρωπόλαλος, vocem humanam emittens, loquens.

Ἀνθρωπογονία, vt θεογονία, Nazanz. de lib. Geneſeos.

Ἀνθρωπόθυμος, Eurip. deus ex homine factus.

Ἀνθρωπόθρυπτος, ab homine morſus, Dioſcor. lib. 2. cap. 134.

Ἀνθρωπειδὴς, ὁ, ἡ, ὁν, ἡ, humana ſpecie præditus.

Ἀνθρωποθυσία, hominem ſacrificatio.

Ἀνθρωπόθυμος, homini in furore ſimilis.

Ἀνθρωποκτόνος, homines trucido. ἀνθρωποκτονεῖν τινὰς θεοῖς, eſt homines ſacrificare, apud Nazan.

Ἀνθρωποκτόνος, homicida, Euripid. & t. Epiſt. Ioan. cap. 3. & Euangel. cap. 8.

Ἀνθρωπόλεθρος, ος, ὁ, homicida, homini perniciosus.

Ἀνθρωπολόγος, qui de hominibus loquitur, Ariſt. lib. 4. Eth. cap 3.

Ἀνθρωπομορφίτης, ου, ὁ, ſpeciem humanam referens, de fœmina, Herodot. hic etiam dicta eſt mandragora.

Ἀνθρωπομορφία, ας, ἡ, hominem formo.

Ἀνθρωποπαθὴς, ὁ, ἡ, humanus affectus.

Ἀνθρωποπαθέω, humano more afficior.

Ἀνθρωποπαθὲς, humano affectu & more, Hermogen.

Ἀνθρωποποιία, hominum fictio ſeu formatio, Lucian.

Ἀνθρωποποιὸς, ὸν, ὸς, ſtatuarius, ſtatuas humana ſpecie fingens, hominum fictor.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, homo. i. vir & fœmina, mortalis, ὡς ἀνθρώπου ἁπλῶς, mori, Ariſtid. ἀνθρωπος pro viro, Æſchines, ἀνθρωπος ἡ γυνὴ. Socrat. apud Platon. in Cratylo dici putat ἀνθρωπον quaſi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, contemplans quæ vidit, Nam reliqua (inquit) animantia, quæ vident non expendunt neque conſiderant. Alij quaſi ὠπὸς ὤπασε, i. ſurſum vergens, Etymol.

Ἄνθρωπος, ἀνθρώπου ἡμιόνου: parœmia de his qui ex inſperato, iam deplorata falure, ab homine ſeruantur. Suid. ἐπὶ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορηθέντων ὑπ' ἀνθρώπου σωζομένων ἢ ἐπ' αὐτῷ διδασκομένων.

Ἀνθρωπος δέμπεται ad ſignum de hominum mutabilitate atque inconſtantia. in mobilitatem fortunæ, leuitatémque mentis dicitur conſimiliter. ἄδεσποτ τύχης ἄθεσπος ἀνθρωπος, Suid.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas. πᾶς ὁ τῆ ἀνθρωπότητος, ὧν ἐπ' ἀνθρώπου θεῖος, φύσεώς τε καὶ causæ naturæ humanæ, quam noſtra gratia ſubiit Deus.

Ἀνθρωποφαγία, eſus hominum.

Ἀνθρωποφάγος, οι, humana carne veſcentes, quibus eſt appetitus carnis humanæ præcipuè.

Ἀνθρωποφυὴς, ὁ, ἡ, ὁν, ὑς, ὁ, ἡ, ὁν, ortus ex homine.

Ἀνθρωπωνία, ας, humanum.

Ἀνθρώπων, ιτος ἀνθρώπιον, in Epigram. Sophocl. ἀνθρώπων, pro ἀνθρώπους, ὀργοῦ.

Ἀνθυβλίζω, vicisim contumelia perſequor, Plutarch.

Ἀνθύλιον, ου, τὸ, ῆ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam ſaſſolam vocat Ruellius meminit. Galen. 6. ſimpl. fac. Paul. lib. 7. Sic verò deſcripſit Dioſcor. lib. 3. cap. 153 Ἀνθυλλὶς· ἐπίθηλ. ἡ ὑλὴ γὰρ φανὲν ἀβρόπλοκα φύλλα ἔχει ἡ κλωνία, σπάνιμα ὑψηλοφόρα ἢ ἡ τὰ φύλλα μικρὰ ἔξω ἢ λεπτὰ καυλοὶ φέροντα φορμίσκους πέντε ἢ ἓξ ἐπὶ κορυφῆς γυμνοῦ ὑψηλοῦ, Plin. ſic tranſtulit lib. 21. cap. 29. Eſt & herba anthyllon, quam alij anthycellion vocant, duorum generum, foliis & ramis leuiculæ ſimilis, palmi altitudine, fabuloſis apricis naſcens, tubilla guſtanti. De ſecunda ſpecie ita Dioſcorid. Ἡ δ' ἕτερα χαμαίπτυς τὰ φύλλα ἢ κλωνία ἔχει, ἀνὰ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ τοὺς ἢ βοτρυώδεις ἢ πεπυκνωμένους, ἢ ἀπὸ τούτων φορμοὺς, βαρύοσμον ἰσχυρὸν, ἐλίβανον ἀπομιμούμενον. Plin. Altera chamæpityi ſimilis, breui or & hirſutior, ſpuripurei floris, odore grauis, ip ſaxoſis naſcens. Plinius duo poſtrema verba de duo addit, aut (quod magis credo) in Dioſcoridis codice deſiderantur. Libro autem 26. cap. 8. ſic ſcripſit, Anthyllion eſt lenti ſimillima, &c. Altera eſt anthyllis, chamæpityos ſimilis, flore purpureo, odore graui, radice intubi, &c. hanc volunt eſſe ex qua conficitur ſal alkaly.

Ἀνθυπάγω, recriminor, reſpondeo, contrà ſubdo, Apollon. Gramm. ἀνθυπάγω εἰς ἑαυτὸν, è diuerſo in iudicium voco.

Ἀνθυπαγωγὴ ὀνόματος γένους, reſpondeter per nomina, Apollon. Gramm.

Ἀνθυπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio. Dicitur de rebus quæ vicem inter ſe inuicem præbent: ut ἀνθυπαλλαγὴ τῶν πάντων, quum vocatiuus pro recto, & rectus pro vocatiuo ponitur.

Ἀνθυπατία, ας, ἡ, proconſulatus.

Ἀνθυπατεύω, ago proconſulem. ἀνθυπατεύων, proconſul. ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, proconſulem agit Achaiæ, Act. Apoſtol. cap. 18.

Ἀνθυπατικός, ή, όν, proconsularis.

Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul. Ἀνθύπατος Λιβύης ἡγεμὼν, Lybiæ procon sul, Plutarch in Galba.

Ἀνθυπάγω, codo, vicissim do locum: datiuo iungitur, Plutarch. in Polit. præceptis.

Ἀνθυπείκης, ους, ὁ, ἡ, contraria parte impulsio: item obsequium, comitas, modestia, submissio.

Ἀνθυπηρετέω, ei qui mihi obsequutus est operam vicissim nauo, rependo obsequium, Aristot.

Ἀνθυποδέχομαι, suggero contrà, obiicio loquenti, Æschin.

Ἀνθυπομνήματα, contrà simulo.

Ἀνθυπόνοια, τὸ ἀνάξιον ἀνθρώπου λογισμοῦ ὑποψία, suspicio.

Ἀνθυποπτεύω, ei in suspicionem venio, Thucyd.

Ἀνθυπουργέω, pensare beneficium, remunerari, redhostire Festus, τὸ χάριν ἀντιποδιδόναι.

Ἀνθυπουργός, mutuum officium, ἀντιευεργέτημα, hostimentum, Plaut.

Ἀνθυπόφορος, per sermonis exceptionem obiicio. ἀνθυποφέρομαι αὐτῷ, obiicimus ipsis, Nazanz.

Ἀνθυποφορά, ᾶς, exceptio, opponitur obiectioni: figura, quam Quintil. Subiectionem vocasse videtur, lib. 9. ἀντιπόκρισις, ἀνθυφαίρεσις.

Ἀνθυπόχρεως, ους, ὁ, ἡ, reditus, recessus, regressus.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur & auferturest etiam assumptio, quæ opponitur προσλήψει, Nazanz.

Ἀνθώ, ὁ, Antho, filia Amulij regis Albanorum in Italia, Plutarch. in Romul.

Ἀνθώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, flore plenus, florulentus. Theophrast. de histor. l. cap. 21.

Ἀνθωρεκίζομαι, æmula pulchritudine certo, Nazanz.

Ἀνία, ας, ἡ, tristitia, molestia, dolor, mœror, afflictio, cura: ἀνίᾳ τὸ ἰδεῖν, τὸ ἀκροᾶσθαι ἡδονῇ, Isit ἀν, & per priuationem & pleonasmum τὸ ν, καὶ, prima breui & longa, Homer. Odyss. ὁ, ἀκηχεμένη πολιὸν ἔπος, multus somnus afflictio est. Sophocl. ὕπνος ἀνίας μοι κρατυνθείσας φύσιος.

Ἀνιαίζω, ω, ἀσω, σα, π. κα, tristor, λυπούμαι. Aratus. φῶρι καὶ ἀνιαίζειν ὑπὸ παιδί, 1. ὑπαιανίζειν τῷ παιδὶ ᾧ λανθάνῃ, tristari ob filium.

Ἀνιάομαι, tristor, lubricus sum, acerbè fero, sum mœstus, animo disturtior, sum anxius, offendor, disturtior, angor: vide ἀνιάω.

Ἀνιαρός, ὸν, ὁ, ἡ, tristis, molestus, infestus, acerbus, malignus, sæuus: primis breuibus, aliàs prima breui & secunda longa. ἀνιαρὸς ἐν πράγμασι, dira vulnera facturus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, Aristoph. id est, hostibus grauis, molestus. Superlatiuum ἀνιαρώτατος, Comparat. ἀνιαρότερος. Ἀνιαρὸς, τό, substant. Nazanz. mala, miseriæ, incommoda.

Ἀνιατρόητος, ὁ, ἡ, ὁ, nulla medela curatus, immedicabilis & incuratus, Hortatus ἀνιατρὸς, res tristes & aduersæ. Demosthen.

Ἀνιαυτὸς, acerbè, miserè. Xenophon. ἀνιαρῶς ζῆν, duriter viuere & miserè.

Ἀνιὸν, sursum iaciunt: ab ἄνιμι.

Ἀνίατος, ὁ, ἡ, ὁ, insanabilis. ἀνήκεστος πόνος. Plato epist. 8. ταῦτα γὰρ κἀκεῖνα. Æschin. ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν, &c. Plato νόμ. ἰδ, τοῦ μὲν ἴσως οὐ ἰάσιμον ἐστ' ἰδεῖν, τὸ δ' ἀνίατον.

Ἀνιατροδίητος, à Vitruuio dicitur rationis medicinæ imperitus, Budæus in Annot.

Ἀνιάτως, vnde ἀνιάτως ἔχω, insanabilis sum. ἀνιάτως μεμῶσθαι, insanabili laboraus insania. ἀνιάτως ἔχω, non possum curari, Demosth.

Ἀνίαχε, ᾳ, resonans, strepens, tumultuosus. apud Homer. Iliad. v, ἀ ἔφερεν, ἀνίαχεν, pro ἀνίαχεν, inquit, interpr. id est, πολύηχος ἦν, ὑποφωνῶν ἐς.

Ἀνιάχω, ἀνιάχω ἔχω, π. κα, resono, clamo, respondeo. Nonn. χερσὶν ἀνιάχειν, pro clamo, Apollon. 2. Argon. ἤρωες μακρὸν ἀνιάχειν.

Ἀνιάω, ἀνιάσω, π. κα, tristitiam infero, disturbo, vro, dolere cogo, angoo, animum offendo, asperno. ἀνιᾷ, infesto, affligo: prima breui & secunda longa. Odyss. ὃς νῦν γάο τις τοι ἀνιᾷ καὶ πεφύτευται, nemini grauis es, nemo abste offendit ur. Xenoph. διὰ ταῦτα ἀνιάσεται, in mœrore erit. ἀνιάσθαι, mœrore affectus, iratus. In aureo carmine Pythagoræ 2. fyll. corripitur, Ἀνιᾶτα δ' ὀπιπτεύειν ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιᾷσιν, quæ te in posterum non afficiant mœrore angant. ἀνιάσθω, indoluit, Aoristum est primum. παῦρα ἀνιάσας, Aristoph. exiguam inferens tristitiam. ταῦτά σ' ἀνιάσθω, isdem dolendum. ἀνιᾶσθαι τοῦ σφάγματος, rem indigne fero. ταῦτ' ὀργὴ σ' ἀνιᾷ, ea res vos male habet. ὦ αἰνῶς ἀνιάσεται τοῦτο, hoc citra suum incommodum dare potest. ἀνιάσθαι, ὀδωδέναι, πονεῖσθαι.

Ἀνιγρόθυμος, contrarius, βυρσοδέψης.

Ἀνιγρὸς, ὸν, ὁ, molestus, contristans, malus. ἀνιγρὸς, ἀνιζᾶς, pro ἀνιαρὸς, per syncopen & pleonasmum τοῦ γ ἀκόλαστος, δυσπάθητος, βλαξ, ἀργὸς, ὀκνηρός.

Ἀνίδιος, nihil habens suum, Basil. de vita solitaria.

Ἀνιδρεῖ, pro ἀνίδρωτι, apud Platonem νομ. δ.

Ἀνιδρόω, reludo, denuo sudorem emitto

Ἀνίδρυτος, ὁ, ἡ, ὁ, sine fundamento, Euripid. ἀνίδρυτοι ἀρόμαι, instabilibus curibus. non fixis, ab ἱδρύω. & ἀνίδρυτος, pro ἀνίζηλος, Demosth. contra Aristogit.

Ἀνίδρωτος, sine sudore, Eraſm. Chiliad.

Ἀνίεμαι, vocis passiuæ, permittor. Plutarch. in Numa, αὐτὰ γὰρ τὰ μὲν κολάσθη γάμοι μεταλαβόντες, id est, permittitur volenti nubere. τὰς τιμὰς τοῖς δήμοις ἀνίεσαν ἐκάστοτε. Aristot. Politic. Iliad x. Κάλυκα ἀνιεμένη exponitur nudans seu denudans. Item passiſoluor liquefio. Galen. & Dioscor. Budæus ait ἀνιεμένην dici etiam dissolutum, & nullis finibus terminatum vt apud Euripid. in Orestę ὁ νόμος ἀνίεται. Item dicor, confector. Item ἀνιέσθαι dicitur quod omnibus expositum & obuium est. Item neutraliter, dissolutè me gero, licenter ago, luxu diffluo. Item immittor, iloc. in Helen. τὸν ὄπαονον τὸν αὐτὸν ἐᾷ τε ποιεῖσθ' ὅν. Ἀνειμένῳ & participx. relaxatus, solutus, dimissus, vt ἀνειμένῳ & ἀνεστραμμένῳ solutus functione, item laxatus, relaratus, apertus, Ir. foliatus, effusus. νε τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένως, apud Plut. item remissius, languidius, minimè acris. item licenter viuens. Sophocl. Item dissoluor & morior. Sophocl. ἐπεὶ ἀνέπτα συγγενὴς ἀμοιρος, interit aduersa fortuna. Item enaueſco. Dioscor. lib. 3. cap. 92. ἐπὸς ὕδατος ἀνίεται, liquor in sole enaueſcit, sole vires amittit, sole effiatur & languet. Galen. ἀνιεμένων ἐνδίνων, maceratum rosaceo, liquefactum, resolutum. Aristotel. hanc vocem actiuè vsurpauit pro submitto vel teddo. item excorio. Odyss. ἅ, ἄρχας ἀνιεμένους σκαιοὺς τ' ἀνάπτας ὦ καὶ ᾧ.

Ἀνίεσαι, descendere.

Ἀνίερος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, profanus, pollutus, βέβηλος, ἀφοσίωτος, ἀνοσιοπράκτης. vide 2 Philone de mundo ἀγίους πατέρας dicuntur, ἀνίερος δ' ἀδίκου τοῦ φοβερίστους, profanè & indigni præditi ne, quibus opponuntur ἱεροὶ ἐγγενεῖς, id est, sacrolanĉti, Nazanz. Συσσανίς δ' ἀνίερος. Æschyl. in supplic. ὠθεῖ γενὲς δ' ἀγνὰ ἀνέρα μόρος. interficit.

Ἀνιερόω, ῶσω, sacrum facio, consecro, voueo, Actiu. ἀνιερώθη, εἰς θυσίαν ἀνιέρωσε.

Ἀνιέρωσις ἱερῶν, dedicatio templi.

Ἀνίημι, ascendo, Alexand. Aphrod. libro secundo, Probl. κρίνων κλίνας κατίοῦν ἢ ἀνιοῦν, per scalas facilius descendimus quam ascendimus.

Ἀνίημαι, ᾶσω, π. κα, temitto, resoluo, dissoluo, languidum reddo: cuius contrarium est τὸ ἐντείνω, Aristotel. Politic. libro quinto, ἀνιᾶσθαι δ' ἔστι πολλαχῶς, resting antur, vel amplientur. ἀνιεμένη σάλπιγξ, aperuerunt, Gazz. ἀνιεμένη ὀδυνηρῶς, parco nec liberè reprehendo, Plato de Legib. Euripid. ὃν ἀνιέμην πάντως ἐκκλύσειν, non desistebamus iacere laxa. item ἀφίημι, manu emitto, vt ἀνίησι τὸν ἡνίοχον, libero debitorem, id est, acceptum fero debitum. ἀνιέναι λαὸν πρὸς θυσίας, populo feciste potest. tem sacrificandi, Thucydid. οὐδὲν ἀνίεσαι διαπραξάμενος μὲ τοῦ λόγου, non intermittunt orationem me discerpere. ἀνιέναι τὰ χρέα, rescindere æs alienum, Plutarch. in Solone. Interdum relinquo, remitto impetum, vt canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes, & vestigationem delerentes. ἀνιέναι τοῦ σφοδρύνεσθαι, cessare orare. cessare à precando. libro primo, Reg. capite 12. & capite 27. λαὸς ἀφ' ἡμῶν τοῦ ζητεῖν μη, desistet peter & cessat me quærere. ἀνιέντες ἀρχὴν τὸ χωρὶς τοῦ θεοῦ, incultum Deo locum dimittentes, Plutarchus in Public. ἀνιέναι τὸν πόλεμον, omittere bellum. Item licentiam permitto, soluto & fine disciplina habeo, vt heurs nimium seruis indulgens: vnde ἀνιεμένῳ & ἀνιέμενος, licenter agens & vagabundus. ἀνιεμένῳ ἐς τὸν πόλεμον, qui cessat ob bellum, Herodotus. ἀνιέσθαι τὴν ὁδὸν, viam laxaram esse & apertam, Libanius in argument. primæ Olynth. ἀνιεμένα θεὸς, diis attributa, Plutarchus. Aristotel. 8. politicor. capite quarto, ἀνίεσι ἐς ταῦτα τοῖς παισὶς λίαν, pueris adhuc nimis indulgentes, seu nimium permittentes & tribuentes. Interdum in bonam partem, vt, ἀνιεμένως ἐποιοῦντο τοὺς λόγους, ingenuè loqui & soluta libertate. Item stimulo, vrgeo, & acuo. Odyss. ἕ, ὀρχήστῃ ἀνίεσι, compulit. Et pro immittere, vt canes soluti in ferum immittuntur. Homer. Odyss. 2. Οὐ δέ κε Ταλαΐωνιδαο κλυτοβούλοιο ὑφῆ ἀνίεσθαι. vide interpret. Isocrates, πάντα ταῦτα ἀνιέσθαι, quod Latiuè immittere dicitur à Tranquillo in Neron. vt feras in populum immittere. Plutarch. in Pericle, ἀνιεμένων δ' ἐκεῖ πολλὰ τῶν ἀφροδισίων ὀργῶν, languentem populum excitans. Item emitto. Heliod. Theog. ἐς φάος ἀνίεσαι, in lucem non emittebat. αἰσχρὸν πῦρ ὑφιέντα, reddit humorem, remittit fuscum. αἰσχρὸν καπνὸν, caulem profert, emittit. Aphthonius. ἀνῆκε γὰρ τοῖς γεωργοῖς, terrarum cultum agricolas ducit. Item persuadeo. detineo, suspensum teneo, suppedito. Apud Galen. pro liquefacio, genit. & accusat. Item emollio, Dioscorid. libro 3. capite 78. αἰσχρὸν χρῶτας χροιοῦσα, mammarum duritiem repellit, emollit. αἰσχρὸν τὸ σῶμα ποιεῖ, exporrigit frontem & exhilarat. ὀλίγον ἢ γῆ τὸ ὕδωρ, pro ὀλιγάζει. Aristot. de mundo, τὰ χλωρὰ τῆς καρπίμου ἀνίεσι, repidas aquas submittunt, id est, sursum emittunt. Heliodus, ὃν χρόνον ἀνίεσαν, sunni fœtum rursus emisit, excitauit & edidit. Vide ἀνιεμένῳ, ἀνιεναι: & ἀνίεσαι, ἀνιέσθαι

ανεῦ τοῦ διδόναι. ἀδιάβλ. ab Aristoph. ῥι ᾗ dicitur pro κάτεισι, διέβη κ. φερόμενος ἐκπεπλεγμένος. periculum hoc re factum est, huc periculum vestatur & constitur. de hac voce ista habentur in schedis Frãc. Portij, ἀνίημι contrarium τῷ ὀπτᾶσθαι Virgil. 4. Georg. nam frigore mella Cogit hyems, eademque calor liquefacta remittit. ἀνιεμαι τοῦ λιαζ. unde ἀνιεμὴν δίαιτα τὸ ἀβρόβιον: ἐν τοῖς φυσικοῖς ἀξιωμάτ. τῶν τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ τὸ μὲν ἀνιέμην τὸ διήκοντες τὸ πρωϊβρότερον μετέχουσι. ἀνιεμὸς. item, ἀνίημι, aperio. εἰς ἀνιέμεν τὰ πύλας. ἀφ ἀνίεμαι ς χρῆσ. Iliad. ἐ. ἀνίεμαι τὰ πάμπαν. διφορικῶς. Iphig. aperite literas quingentas, item ἄνοιγε τοῖς ἐμοῖς ἐπιστολὰς σφραγῖδ. κάτεισι. ἀνίημι. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔτι κρατεῖν ἐσθίειν σπλάγχνα ἀέρας. ἀνίημι. ἀπὸ τοῦ ἀνεμίων ἀλσος τὸ ταῦ δεῦ κατὰ συῶν, & ἀντὶ θηρῶν. ἀνίημι τὸ ἀπὸ δίδωμι, ἀνίημι τὸ ἀπαρτῶ, ἀπὸ τοῦ κυδῶ. ἀνιεῖσθαι, τὸ ποιεῖ ἀπὸ τοῦ βαδίζω μαι.

Ἀνιερεῖον. molestius, pro ἀνιαρότερον, metri causa.

Ἀνιερὸς, δικαιὸς, in Epig. Vnde ἀνιερώτερος, comparatinum, i. grauior, molestior, durior.

Ἄνικα. Doricè pro ὁπόταν, ἀνίκα πότε, quámque, quando.

Ἄνικητος, ὁ, ἡ, non ῠpplex, Eurípid. propriè cui ſupplicatum non eſt, vel cui ſupplicari non poteſt.

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ, insuperabilis, inuictus. Plato 2. de Republ. ἀμάχητος καὶ ἀνίκητος θυμός. Heſiod ὑπὸ ἀνίκητ. ἢ ἀλκῆ ἢ ἀνίκητον κακόν. vehementius malum, quam vt corrigi poſſit. τὸ ἀνίκητον, inuicta virtus.

Ἄνικτον herbæ nomen quæ & ἄνισον inquit Plin.

Ἀνικᾶσθαι, purgo, ἀνακαθαίρω.

Ἀνικίζω, humecto, item exſicco. Dioſc. lib. 1. cap. 11. ἀνικιζόμενα τὸ ὑγρὸν. hauriri humorem, fugi, exſiccari.

Ἀνικμος, ὁ, ἄ. ſiccus, humore carens, ſqualidus, aridus

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ. miſerrimus, miſerior, lacob. epiſt. cap. 2.

Ἀνίκλᾶς, ἀπαξειωμ. dedignari, deſpicere.

Ἀνίκμαστος, τὸ, ἀναβλέμμα. aſpectus, Pollux lib. 2.

Ἄνιπτος, lotio non caſus, Nonnus.

Ἀνιπτέω, ἡ. Ἀνιπτέμαι. tollo, ſubucho, haurio aquam è puteo, ſurſum traho, exhaurio Gaza in traductione Cicer. de Senectute, ὕπερ δέ τινες ἀνιπτοῦσι τὸ ἀντλον. alij ſentiunam exaurium ex ἀνὰ præpoſitione. & ἰμὼ τὸ ἀνιπτῶ: vel ἀπὸ τοῦ ἰμάς. id eſt, à loro dictum: vel quia, ἰμαντὰ, τὸ ἀντλητήριον. & ἱμᾶντα τὰ ἄντλια τὰ. Lucian. αἰμᾶσθω ὑ ἐγχύσεις. extrahatur è mari. αἰμάσσεται τὸ ναυηγιον, Lucianus, extrahet anchoram. αἰμᾶται ὑπ τὸ ὕδατος τὸ πλοῖον, vnà cum aqua hauriri ouum. αἰμᾶσθαι τὸ ὠὸν, hauſta aqua. αἰμᾶν, ἀντλεῖν, ἀρύειν, ἀνακρούειν, ἀναπτύειν.

Ἀνίπτης, ου, ὁ, ἡ. auſtus.

Ἀνίσσω, aſcendentem. αὐξόντ ἡλίου, oriente Sole. vide Ἄνιμι & Ἀνιῶν.

Ἀνίσᾶτος, ὁ, ἡ, impubes.

Ἄνιπποι, ὁ, ἡ, ἠ, equis carens, pedes, qui neſcit vti equis, equitandi rudis, Ariſtoph. ῥῆ. huic oppoſitum ἱππότης. Interdum de via non penetrabili equo. ἄνιπποι ὁδοί, via inequitabilis, Curt.

Ἀνίπτασι, cuolat. Ariſtopha.

Ἀνιπόδητος ἐσθὶς, ὁ, ἡ, illotus pedes, qui propter puritatem non eget lotione. ἀνιπόδητοι, χαμαιῶναι. Suid

Ἀνίπτ. ὁ, ἡ, ἠ, lotus. Heſiodus. διὰ λέσχη ἀνιπτόποδα χερσὶν ἀίπτοισιν, &c. Idem, κακότητα χέρεσι ἀνίπτ. & ἀνίπτοις ποσὶ, illotis pedibus.

Ἄνις, pro ἀνὺ, ſine, abſque. Nicander in Alexipharm. de pueris, Θρῄσσοισιδε ἑαίνυσιν ἄνις μεγερσὶ πλόκοις. Interpr. ἀνὺ τ τερφεῖ, ſine nutricis opera.

Ἀνισάζω. compenſo & moderor, adæquo.

Ἀνίσᾶς, ὁῦ, ὁ, vinum ex aniſo factitium. Conſtantinus Cæſar τ γεωπ. lib. 8. cap. 4.

Ἄνισον, inæquale, & aniſum herba.

Ἄνισος, ος, ὁ, ἡ, ἠ, inæqualis, iniquus, diuerſus, impar, ſuperior, τὸ ἄνισον, impar portio.

Ἀνισοπαχίσθρωμαι, pulſus inæqualis in vna arteriæ pulſatione, vnaque arteriæ parte, qui continuus manet, neque tranſit à celeritate in tarditatem, nec contra.

Ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, diſſimilitudo.

Ἀνισότιμος, inæqualis dignitatis, Nazan.

Ἀνισοφυὴς, ὁ, ἡ, ἠ, diſſimilis.

Ἀνισόω, adæquo, moderor, compenſo. ἀνισοῦσι πλήθει, par numero, Herodot.

Ἀνίσημι, ἡ σω. excito, arrigo, ſuſcito, ſurgere iubeo, eleuo, erigo. reſtituo, inſtauro, reparo. Plutarch. in Pericle, ἀνίστη τοὺς ἡ λόγου, ad orationem ſe collegit. ἀνίστη βόλους, glebas tollebat. Item in Romulo, τοὺς ταῦς παῖς φρύγας ἀνίστασας, natos puppibus Phrygas gentes, id eſt, altas puppibus. Plut. ch. in Themiſtocle, ἀνίσασι τὸν πολιτ, vrbem excitare, erigere & extruere. Heſiodot. Idem ἀνίστ τὰ ποτὶ τοὺς θεοὺς τὰς χρήσας, in eorum regionibus cippos ſtatuebat. Aliquando ἀνίστημι, id eſt abire facio. tranſfero, traduco, ſubmouco. vt ἀνίσασι ἐκ τῆ χώρας ἐκεῖνο, Ioſephus. ἀνίστη ἐκ τῆ τόπου, ἀνίστημι ἐκ τῆ τόπου ἐκ ὅ ἐν ἀνέστη ἢ ἔφεστο, mouit caſtra. Sophocles τὴν μ' ὑῖς ἕδρας ἀνίστανε; quid me de ſede excitatis? Æſchin. σωτῆρος πατ' ὑμῶν ἀνὴς ἀνεῖ, à vobis expulerunt. ἀνίστημι μάχ. bello expello. Item abigo, excio, in fugam conuerto, migrare cogo, ſedibus pello. Homer. Iliad. ἀνέστ μὲν ἀγαθὸν ἀνῆρ, hos quidem ſubmouerat, id eſt, ἀνῃρεῖτο ὑ ἐν παρῳχ πόλεσι, τυπτό μενοι ὑπὸ τοῦ κρείσσονος. Thucydid. ἀνῃρέθη ὑπὸ ἀκείνων, ab illis exciti. Et pro deuaſto, euerſo, vt πόλεις ἐν βάθρων ἀνίστασας, vrbes ſub ditus euertens. ἀνίστασις, id eſt. ἀνάστασις γέγρπ, euerſio. ἀνίσαμα quoque in palliua voce, eadem ferè ſignificatione eſt. Ioſephus libro ſecundo, ἀνίστασιν ποιεῖσθ ὑπὸ ἀρχόντων. Halicarnaſſ. libro quinto ὑπ τοῦ ποσ ὀπλίτου ἀνίστασθαι, in pedes poſteriores reniti. ἀνίστασθαι ἐπὶ τὸ ἔργον, ſedibus aſſurgentes, Plutarchus. ἀνίσαμαι δὲ ὠρίσης, dicedo ab Ægina, Thucydides. ἀνίστη ἡ ἐκκλησία, concio dimiſſa eſt, diſceſſit, Demoſthenes. ἀνίστασθαι ἐ τῶν ἀρχῶν, imperium adeptus. ἀνίσαμαι δὲ ὑπὸ τῆ ἀσφαλείας ἡ ὑπὸ τῆ καμάτ, qui ex rebus ipſis rem opportune aggreditur. ἀνίσαμαι δὲ νῦν ἐκ τῆ πάλαι πρὸς ἐκείνους χρείας ἀναστάσας, manu ſuſtentans. ἀναστᾶσα βασιλέα, pro πολιτεῦσα, efficere regem, Nonnus. ἀνίσαμαι ἐπ ρεκτὰς Homerus, πίσι δ' ἀνίστ κελεύσας, id eſt, εἰς αὐτοὺς ὁρᾶσ ἔστ. ἀνίσαμαι, pro exurgo, excitor, prodeo, ſuſcitor. Ariſtophan. in Pluto, χρήματ' ἀνιστάμ τ ἀδικίας.

Ἀνίστορία, ἡ σσα. commentor, interrogo, Eurip.

Ἀνιστορία historiarum ignoratio. Cic. ad Attic. Nunc video Metelli ἀνιστορίαν turpem.

Ἀνίστορος, ὁ, ὁ, cuius nulla in hiſtoriis memoria, qui hiſtoriam non nouit. Plutar. in Demet. ἐι μὴ ὁ τῆ βαλανῆ ἡ ἱερομάντις ἀνίστορα ἔχειμεν, ne turpium quidem & improbatorum ignoremus vitam & actiones.

Ἀνίσχναντος, ὁ, ἡ, ἠ, ſterilis, non prædens lac, ἄτοκος, ὁ ἀδίνων.

Ἀνίσχνα, τὰ, quæ clunium tumore vocant, quæ coxarum carne exuberante in clunes vacant, cuiuſmodi aues ſunt.

Ἀνίσχνος, depygis, βοῦς λεπτὸς, λεπτόπυγος, Ariſtoteles libro quatto de partibus.

Ἀνίσχνος, infirmi, cap 42. Eſaiæ.

Ἀνίσχνος, inualidus, hoc eſt, μὴ ἰσχύων.

Ἀνίσχω orior, aliquando porrigo inſum & erigo. Iliad. ἐ. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, id eſt, μετοχεύοντες, ἀνίσχοντες ὡ ἀκατέχοντες. Item cohibeo, contineo. Idem Iliad. η, ἀνὰδ ἰσχεο, id eſt, ἀνάσχε. ne contine. Item exiſto, emergo, exurgo, Philo de mundo. ἅπαν κατ' ὀλίγον ἀνίσχειν διῳκίσαται. hæ ſenſim exiſtere conſpicique cœperunt. ἀνίσχειν ἡλίω, orienti ſoli, Plutarch. in Solone. ὡς ἀνίσχων πολιτικ. id eſt, προσφυῶς ζωτικ. Thucyd. ἀνίσχειν, ἀκατάλειψα ἀνάβασιν, ἀναλαμβάνειν ἀναβάσεις, ἢ βασάζειν ἡ ἀνατίθειν.

Ἀνίσωσις, ad æquatio, exæquatio.

Ἀνιχνεύτες, ὁ, ὁ, perueſtigitor.

Ἀνιχνεύω, inquiro, inueſtigo, ἀναζητῶ, τὰ ἴχνη θηρώμ, per veſtigia indago, perueſtigo.

Ἀνιχνευτὸς, ὁ, ὁ, apud Æſchylum, quaſi inſcrutabilis, & imperueſt g bilis.

Ἀνίχαρις, ἀβλαβὴς, innocuus, Etym. ἀνίβλαπτ.

Ἀνιῶν, rediens, Odyſſ. πρὶν πατρὸς ἀνιόντα, &c. Apollon. ἐ. ἀνιόντας ἐδίωκ. reuerſos ex certaminibus: vbi ὀξὺ ſubauditur.

Ἀνιόδης, ους, ὁ, ἡ, moleſtus inucundus Theophr.

Ἀνίοντος σίδηρος, ferrum quod rubiginem non ſentit, Ariſtot. μόνον δὲ φασι αὐτὸν ἀνίοντον, &c. De lapide qui σκορπιοχάς vocatur lib. de θαυμασ. ἀκουσμάτ.

Ἀ μὴ παρ' ἡμῖν κριὰ παρίχει τι, κατὰ παροιμία apud Suid. ſignificans rebus præſentibus contentos eſſe oportere.

Ἀννεμιαὶ, Heſych. ἀναπνοάσεις.

Ἀνίσφελος, ὁ, ἡ, ἠ, innubilus, ἀνυπόνοφος, τ τῆς ὑφῆς, Heſychius.

Ἀνιπσοειδὲς, ἐντος, τὸ, cicuta, κώνειον, Heſych. ſed forſan ſcribend. ἀνισοειδὲς, liquidem apud Diocoud. & Plin. legimus cicutam habere ſemen aniſo craſſius, à ſeminis igitur præcipuè ſimilitudine ἀνισοειδὲς nominatum τὸ κώνειον, eſt tamen apud Nic. ſchol. ſcriptum ἀνικοειδὲς idémque Atticè geminato. ἀννισον dici ſcribit, ita vt ἀννισον ſit idem quod ἄνισον.

Ἀννίβας, Annibal: eum non fuiſſe ad concionandum aptum ſcribit Plutar. in Politic.

Ἀννιβακὸς λόγος, Annibalis ſententia. ἀννιβακὸς πόλεμος, Annibalis bellum, Plutarch. in Romulo.

Ἀνπάζω, ſequor partes Annibalis.

Ἄννιβ. Annius, rex Thuſcorum, filiam habuit Saliam, quam quum rapuiſſet Cathetus, ipſe in Pareuſium fluuium inſiluit, qui ab eo poſtea dictus eſt, ἀννίων, Plut. in Parall.

Ἄννιβ. γάλβας, Annius Galba, Plutarch. in Othone.

Ἀννίκ. ἀκαυα, Heſych.

Ἄννος, ignium agreſte.

Ἀνναδὲς, ηνος, ὁ, ἡ, molliter. ἁβρῶς, delicatè.

Ἄννωνα Tarentini, τὰ ὀψωνούμ. mollia & delicata. Heſych.

Ἄννων, ωνος, Hanno Carthaginenſis, qui in exilium miſſus fuit, quòd leone ad ferendas farcinas vtercturum, Plutarch. in Politic.

Ἀξηχεῖνο. pro ἀναξηράνω, inarefacio, exsicco.

Ἀνοδίας, ἡ, locus inuius. Cebes Theb. πόλιν ἀναγκάσωσι, ἡ πλανᾶσθαι ἀνόδους, redeunt, & per deuia errant. Suid. tamen annotat aduerbium esse loci.

Ἀνοδμος, ον, ὁ, ἡ, odore carens. inodorus, Gaza.

Ἄνοδος, ὁ, ἡ, ascensus, Cleomedes libro secundo, καὶ τῶν ἀπόδου μάλιστα. Est & locus inuius & difficilis accessu, Ἐδεῖ ἔξοδος Opponitur διόδῳ. Euripid ἄνοδος διόδοις, transitus inuius. Vbi ἄνοδος adiectionum est ἀκρότατος ἡ τῶν διῶν ἄνοδος, aut Iouis in edito sita. Xenophon τὰ μὲν γὰρ ἄνοδον, τὰ δ' εὐόδου εἶχε σαφῶς τὸ ὄρος.

Ἀνόδοντος, ον, edentulus, cui dentes sunt rari, aut nulli. dicitur etiam ἀπόδοντος.

Ἀνοδυκή, ἡς, ἡ, carcer, Polyb. ἀπάγειν ἐκ ἐλέους ἢ λεόντιον πρὸς τὴν ἀνοδυκήν Superius dixerat, ἐκέλευον αὐτὸν ἀπαγαγεῖν εἰς φυλακὴν, & alibi, πρὸς δίκην ἢ πατρίαν ἀγωγὴν τὸ λεοντίο. vbi hæc tria refert ad eodem. ἀνοδυκὴ, φυλακὴ, ἢ ὑπόγειον. quod postremum proprie vulgò dicimus, emprisonnement, fed legend. ἀναδυκή.

Ἀνοδ δοντιαν, eulo, Deponens.

Ἀνόζεσα. Hesych. τὸ μὴ ἐζεσμένον, quæ feruefacta non sunt, pro quo scribendum potius ἄζεσα vel ἀνάζεσα, accipiendo ἀνάζεσα pro ἀζύμῳ ἄζεσα.

Ἄνοζος, ον, exodis, Gaza.

Ἀνοημοσύνης, ους, imprudens, stolidus, ἀσυνέτης, ἄφρων.

Ἀνοησίας ἡ, ruditas, insipientia.

Ἀνοητάνιν, insipiens sum, μακρὰν ἀφοπίω, imprudenter ago, temerè aggredior. Plato in epist. μὴ ἀνοητάνειν ὁμοίως τι τοῖς πολλοῖς διαφοβεῖσθαι δεῖν.

Ἄνοητος, inexpectatus, ἀπροσδόκητος, ἀνυπόνοητος· ἀφ' τὸ οἴειν τὸ ὑπονοεῖν, Etymologus perperam pro ἀνοίητος.

Ἀνοητόδυμα, ὄντων ἀφροδισίων, deliqio.

Ἀνόητος, ὁ, ἡ, ἄτυλτος, crassus & indoctus, demens, imprudens, rudis, absurdus, qui neque intelligit, neque intelligitur. Xenoph. ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι. mente capti. ἄφρων autem rectiora intelligit quidem, sed non facit. ἀνόητος οὐκ ἐν βίοις, vitæ degendæ ignarus, Budæus, τὸ ἀνόητον, stultitia. ἀνόητα, τὰ, res venereæ. τὰ ἀφροδίσια. ἡ λαγνεία. πεπτικὴ μακρὸν μακρότερον enim τὸ ἀφροδισιάζειν dicebant. Aristoph. Οἶσν τ' ἀσκηκὼς καὶ γυμνασάμενος, ἢ ἧβῶν ἄλλως ἀνοήτως.

Ἀνοήτως, insipienter, ὡς τὸ ἀφρόνως. apud Aristoph. temerè.

Ἀνόθευτος, germanus, non fictus, legitimus, non spurius, γνήσιος, ἀ ἀβάσταστος, καθαρὸς. Aristotel. li. de admir. audit. ἀνόθευτον πυρῶν ἢ χάλαζαν, matrimonium seruant ab adulterio, vel adulterij immunem.

Ἀνόθρ., piger, ναθρός.

Ἀνόθως, γνησίως, vere. non fucatè.

Ἄνοια, ας, ἡ, dementia, furor, temeritas, insitia, imprudentia, ἀφ' τὸ νοῦν. Plato 2. de Republ. ὅταν οἱ φίλοι διὰ μανίαν ἢ τινα ἄλλην κακὸν τὴν ἀληθινὴν ἀφαιρῶνται, &c. quando præ furore, vel quapiam amentia mali aliquid patrare nituntur. Ibidem πολλὰ δι' οἰκείων ἀνοίαν ἢ μανίαν ἐβλάβησαν.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, ostium, lib. 3 Reg. cap. 14. foramen.

Ἀνοιγνύω, μι, ξω, σα, κα, ᾠ, ἀνοίγνυμι, quod vetustius & elegantius quàm ἀνοίγω. Appian in Annib. τὰς φύλας ἀνοίγνυσιν τῇ πατρίδι.

Ἀνοίγω, μι, ξω, σα, χα, οῖγ, ἀ ἀνοῖξαι. Attice, prima breui, in Epigramm. aperio. Lucian. τὰ ἀνοιγόμενα τοῖς ὀφθαλμοῖς εἴδη, ἀπνοον vides a pertis oculis? patefacio, perfringo, diffeco, perrumpo, refigno, attollo. Math. capite spectipse, κράτα ἢ ἀνοιγόντα ὑμῖν, pullate, & aperietur vobis ἀνοιχθεῖς, apertus, dehiscens. ἀνοίγω τὴν ναῦν, foluo nauem, Xenoph lib. 1. ἀβδηδάκων. Item existo, emergo, prodeo. Gaza ex Cicer. ἀνέῳγον ὁ ἡλιος τοὺς ὀφθαλμούς, de vitibus loquens, ἐξ quibus inemte vere gemmæ emergunt. Soph. ἀλλ' ἀνοίγετε, aperite. vide ἀνέῳγα.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio, lib Epigr.

Ἀνοιδέω, μ, ήσω, σα, κα, ησα, tumeo, turgeo, exacerbor.

Ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor, Aristot. de mundo. σκλαλοῦσι ἀνοιδήσεις, i. maris intumescentis æstus.

Ἀνοιδίσκω, tumefacio, Theophrast. de causis plant. libro quarto capite 13.

Ἀνοίκειος, inconuenientia. ἀνοίκειον ὦν, non erat operæpretium, erat alienium. Item non propinquus, apud Hermog ἀσυγγενὴς.

Ἀνοικειότης, nulla familiaritas, seu mores à familiaritate aliena.

Ἀνοικὴ, Etymolo. exponit ἀ ἀφ' τὸ εἰκὸς ἐφροσύνη, non verisimilem & consentaneam ab εἰκὼ, dicitur ἀνοίκειος etiam hoc significatu.

Ἀνοίκητος, ον, ὁ, ἡ, inhabitabilis, Cicer.

Ἀνοικίζομαι, μι, σθην.

Ἀνοικίζω, μι, ἴσω, σα, ικα, ισθην, instauro. reædifico Cic. Actiu. ἀνοικίζειν in præf. Arist. pro restituere ciuitatē euersam: est etiā ἀνοικίζειν, remigrare facio, rehabitatū mitto, vel relego in aliā regionē, vt Bud. vertit. Pausa. ὅπισθεν γὰρ ὑπὸ ἀφ' ὧν ἀφείη ἐφαπτόντο Ἕλληνες ἀνοικισμένων σφᾶς ἐς τὴν παρὰλιν. ἀνοικίσαντος Ἀλεξάνδρου, Ἀσσὸν ἔνθεν κομίσας ναυσὶ ἐς τὴν Ἐφεσίαν. Ἀνοικίζομαι rursus condor, instauror, qua in significatione dicitur πόλις siue οἶκος ἀνοικίζεσθαι. Item ἀνοικίζεσθαι, quasi per aor. med. ἀνοικίσασθαι, migrare, habitationem transferre. Thucydid. οἱ μὲν ἀνοικίζοντο κατὰ συμμαχίας τὰς πόλεις. Idem libro 3. ἢ περιδίκιας πάσῃ χαλκιδίκῃ καὶ ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκπολιορκήσας ἢ καταβαλὼν ἀνοικίσαιτο ἐς ὀλιγωτὸν ἢ σχολ. ait idem esse quod ἀ οἴκησιν ἀπαγαγεῖν εἰς πλῆθος τινῶν. ab Hesychio expon. ἀνοικισμὸς, ἀπὸ εἰκὸς, superne vel in superioribus partibus habitans. Dicitur etiam ἀνοικίζεσθαι. in Memnonis Eclogis, ὑπνοῦσι ἀνοικίζεσθαι τῶν πόλιν κρύπτειν εἰς σπήλυγας ἢ ἀνακαλύμματα.

Ἀνοικισμὸς, instaurario. Herodotus libro secundo, ὅπερ μέλ ὃ ἀφ' ἡμέρας πλέσας εἰς ἀνοικισμὸν ἦλθ πόλιων, ad reficiendas instaurandásque vrbes.

Ἀνοικοδομέω, μ, ήσω, σα, κα, ημαι, reædifico. Actotum cap. 15. ἀ τὰ κατασκαμμένα αὐτῆς ἀνῳκοδόμησαν, & ruinas eius, (vel potius diruta) reædificabo.

Ἀνοικοκύρητος, ος, ὁ, ἡ, prodigus, malè dispositus. Est & ἀνοικονόμητος, vitium orationis, apud Quintil. libro octauo capite de origatu. Sunt & inornata hæc: quod malè dispositum est ἀνοικονόμητον: quod malè figuratum, ἀσχημάτιστον: quod malè collocatum, ἀσυνθέτον.

Ἄνοικος, extortris, Herodoto, domo carens.

Ἀνοικτίρ, ἀπερτὸς, ἀ ἀνοικτὸς, χωρὶς εἶκτω.

Ἀνοικτὸς, Hesych ἀπαμφιασμένον.

Ἀνοικτος, ὁ, ἡ, immisericors.

Ἀνοικτὸς, accentu in vltima, apertus, qui aperiri potest: vnde ἀνέωικτος.

Ἀνοίκτως, Sophocl. i. ἀνελεημόνως, immisericorditer, sine commiseratione, ἀπαλεῶς ἀοικτιρμόνως.

Ἀνοικτος, ὁ, ἡ, non miserandus, Euripides, immiserabilis, Horatius.

Ἀνοιμώζω, μι, ξω, ingemisco. fleo, edo gemitum.

Ἀνοιμωκτὶ, vel ἀνωμωκτὶ, sine fictu. ἀ ἀνοιμωγὴς, ἀπιμωκτὶ, impunè.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio vel apertura, Virtuu. Ch vfost. ἐκ ἀοίξεως τὰ φλέγματος μου, &c. ἀνοίξεις τοῦ στόμα, Theoph. de Odoridus, i. meatuum patefactio, Gezer.

Ἀνοισσε, τευεθῖο, ἀνακίμασος.

Ἀνοισφόρ, ferendum est, ab ἀνοφέρομαι δὲ τὸ μὴ χρῆναι ἀνοισφόρ, Theophrast. de causis lib. 4. cap. 12.

Ἀνοιστόν, ὡς ἀνοιστὸν ὄζει τὸ σπλάγχνον, quantum ad viscera conducit. Plutar. de tuend. valetudine.

Ἀνοιστρέω, incito, stimulo.

Ἀνοίσω, futurum ab ἀνοφέρω, i. referam ἀοίσει πολλὰ.

Ἀνόλεθρ Hesych. est ὕβρισμα qui addit scribi etiam ἀόλεθρ, & quidem rectius.

Ἀνολκίδλλ ζον, Hesych. affert pro ἀ ἀφ' τὸ εἰκὸς ἀφυλάξ.

Ἀνολμχ ησ, patientia, ἀ ὅτι τὴν νέαν ἀνεχόμενοι, vt inquit Ammon. ἀνόχ.

Ἀνολία, inopia. Hesiodus, ἀφ' ὧς τοι πρὸς ἀολβίη, ἔφατο ὃ πρὸς ὄλβον, vbi penultima producitur.

Ἄνολβος, ον, ὁ, minimè beatus.

Ἄνολβος, ον, ὁ, ἡ, infelix, miser, inops. Soph. in Aiace, pro ἄστλτο. ταῦτ' ἄολβον αὐξῆ ὀνήσιν, i. αὐόπτον, talibus virum dementem nomine. Idem ἄολβον δῶρα, fœda fama & infelix. Euripid.

Ἀνόλιτος, apud Dam. ἀ ἀγλύπητον αὐδαθῆτ τε καὶ ἀδάπατον.

Ἀνόλκη, sublatio, attractio. πρὸς κίθων ἀόλκων, ad tollenda saxa, Thucyd. ἀ αὐόλκητον, tractoria machina.

Ἀνολολύζω, cum clamore ploro, eiulo, exclamo.

Ἀνολοφύρομαι, deploro.

Ἀνόμαμ, perficior, desino, finior, παύομαι, pro αὐόμαμ. Apollonius Argonautic. 2. νέον δ' ἤμυε, αὐομένῳ, recens die desinente, id est, in crepusculo. αὐομένῳ πίμπατε ἔτει, Herodotus, id est, quinto anno ineunte.

Ἀνομβρέω, μ, ήσω, more imbris effundo. Ecclesiast. cap. 18. ἀνόμβρησε πᾶσαν ὑμῖν, effuderunt prouerbia. Ibidem cap. 39. ἀνόμβρησει ῥήματα. tanquam imbres emittet eloquia.

Ἀνομβρίες, ιντες, plurialis, pluuius vel pluuiosus. Nicander in Alexipharmach. πολλάκι δ' ἐν βορητοῖσι ἀνομβρέντος ὀλύμπου. Interp. πολυόμβρου.

Ἀνομβρία, ας, ἡ, pluuia, siue aquarum penuria.

Ἀνομέσχ χώρ, regio sine imbribus aut pluuia.

Ἀνομέω, μ, ήσω, σα, κα, ημαι, iniquè ago, legem transgredior, ἀνόμως ὡς ἐβίω, &c. Herodot. Dicitur & ἀνομίζω.

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, flagitium, iniquitas.

Ἀνομία, ας, ἡ, iniquitas, scelus, vitium, peccatum, legum transgressio, licentia, vita exlex. Xenop. αὐτάρκεις σωλῶν ἀνομίᾳ μᾶλλον ἢ δικαιοσύνῃ χρωμένων. Ioan. 1. epist. cap. 3 ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία, i. τὸ νόμου ἀβαστάσις.

Ἀνόμιτος, ος, ὁ, ἡ, insociabilis, incomes. Festo: à mutua vitæ consuetudine alienus. Plato epist. 7 ἀνόμιτος ὢν παιδίας, ἀσυλλιπὴς ὢ συνουσιῶν ἢ ὁμοσπουδῶν γνώμῃ ὢν, nullum habens cum doctrina, nullum cum humanitate commercium.

Ἀνόμιμος, illegitimus, Plato, ἀδικεῖν ἐξ οἱ νόμιμα, νόμιμα τοῦμιμα, οἱ ἀ ἀόμιμα, ἀόμιμα.

Ἀνόμιχλ, innubilus, Lucret. innubis, Senec. nebula vacuus. ἀνόμιχλος ἀφ' ἡ, aer nebulæ expers, id est. serenus, Aristot. de mundo.

Ἀνό-

Ἀνόμματος, oculorum expers, Nonnus.

Ἀνομοθέτητος, ὁ καὶ ἡ, lege malè ordinatus, Aristot. in Politic. nullis legibus constitutus, Plato de Legib.

Ἀνομοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, specie dissimilis.

Ἀνομοιομερῆ, τὰ, partes dissimilares, partes sibi dissimiles, id est, quæ aptæ sunt in partes secari, partes dissimili structe compactæ. Vt manus non in manus secatur, Aristotel. de animal. libro primo capite primo, vnde apud Aristophan. interpretem ἀνομοιομερὴς σύστημα. ἀνομοιομερῆ etiam vocantur ὀργανικά, & ὀργανικά.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, abhorrens, Datiuo: varius, dispar, diuersus, discrepans, inæqualis.

Ἀνομοιότης, ητος ἡ, dissimilitudo, diuersitas.

Ἀνομοιόω, dissimilem facio. ἀνομοιούμενος, dissimilis factus, Plato in Timæo.

Ἀνομοίως, inæqualiter, non perinde, non ex æquo.

Ἀνομοίωσις, ἡ, ἀνομοιότης.

Ἀνομολογέομαι, voce passiua, fateor, assentior, concedo, constituo, id est, quippiam vt confessum inter differentes pono. Plato lib. 1. de Rep. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, mutuò concedentes disseramus. Idem in symposio. ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ ὅτως ἤδη λέγω, vt quum ab eo confessionem assensionémque expressero, tum demum dicam. Philo de mundo, ὁ γὰρ θεὸς τάξεως καὶ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, i. Deum ordinis & vitæ causam esse apud eos in confesso est, qui verè de rebus opinantur. Theophrastus libro octauo histor. plantar. ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, leuitati absonum, Bud. Comment.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, inæqualitas, dissidentia: item assentio inter aliquos de re quapiam.

Ἀνομόλογος, dissentaneus, Gaza de mensibus.

Ἄνομος, ὁ καὶ ἡ, iniquus flagitiosus, exlex, impius, nefandus.

Ἀνόμως, iniustè, iniuria, illegitimè. Est etiam sine lege vt apud Paulum 2. cap. ad Rom. ἀνόμως ἥμαρτον.

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, futilis, iniucundus, expers. ἀνόνητος χάρις, inutilis ad ferendum. Sophocl. τὰ γὰρ φίλτατα κ' ἀνόνητα σώματα, &c. id est, ἀνωφελῆ. Demosthen. περὶ στεφ. ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, id est, fruendis omnibus bonis ineptum efficere, id est, efficere vt nihil mihi prosint omnia bona.

Ἄνοος, ὁ καὶ ἄνους, amens. Plato epist. 8. γυναικῶν καὶ παίδων ὁ λόγος ἀνόοις.

Ἀνοπαῖα, vel ἀνόπαια, ἡ, auis est ita dicta quòd altiuola sit, vt loquitur Plin. est autem ex aquilarum genere ossifragæ similis. Homer. in Odyss. ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· ἀνοπαῖα etiam dicitur καπνοδόκη καὶ κάπνη, infumibulum, vel tegula pertusa quæ infumibuli spiraculo imponitur. Item altiuola, sublimè volans, altum petens vt conspectum effugiat: & quod ἄφαντος, καὶ ἀφανής. Herodian. vt πυκνὰ pro πυκνῶς, sic ἀνόπαια pro ἀοράτως accipit & scribit. Empedocles de igne loquens, in neutro genere dixit, καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον, i. ἀναφερὲς, sublimè tendens, altum petens. vide Eust. in Hom.

Ἀνόπιν εἰς τὸ ὀπίσω.

Ἄνοπλος, ου ὁ καὶ ἡ, inermis, imbellis. Dicitur & ἄοπλος, pro eodem apud Herodot.

Ἄνοπτος, inuisibilis, ἀθέατος.

Ἀνοργάζειν, commouere, exilire, ἀνακινεῖν, ἀναπάλλειν, & pueros inter manus iactare atque agitare, τὸ τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλειν, vti facit Hector suum Astyanacta apud Hom. Ilia. ζ, vbi poeta inquit, αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν.

Ἀνοργία, idem quod ἀμυησία. nam ὄργια sunt μυστήρια, vnde ἀνόργιαστος, non initiatus, τῶν μυστηρίων ἄπειρος· τὰ τ' ἀφροδίτης ἀνόργιαστά σοι ἔτι, Veneris nondum orgia nosti. Suid. Hesych.

Ἀνοργισμένον, remollitum, apud Hippocrat. vt exponit Galenus in glossis.

Ἀνόργανος, qui est sine instrumento.

Ἀνόργητος, ου, ὁ, lentus, æquanimis, minimé que iracundus, Cratinus apud Suid.

Ἀνορία ἡ, ferocia, apud Theocr. Doric. pro ἀωρία seu ἀωρεία.

Ἀνορεκτέω, μ. ήσω, fastidio cibos, Bud. in epist. post.

Ἀνόρεκτος, cibum fastidiens, cuius stomachus omnia respuit. Plutarchus in Opusc. περὶ ἀοργησίας, μηδὲ φέρειν ἢ κόλασιν, ὥσπερ σιτίων ἀνορέκτοις γεγονότας.

Ἀνορεξία ας ἡ, morbus, quum omnia respuit stomachus, cibi fastidium, quod nauseam comitari solet, deiecta appetentia, σιτίων ἀποστροφή, Ægin. lib. 3. cap. 37.

Ἀνόρεος, virilis, ἀνόρεος πόλεμος. apud Sophocl. i. ἀνδρεῖος· καὶ ὁ πρὸς τὸν ἄνδρας.

Ἀνορθιάζειν, apud Harpocrat. est erecta & contenta ceruice vociferari, ἀνδοκίδης περὶ τῶν μυστηρ. καὶ γὰρ εἰ λέγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φαρμακὸν ἀνορθιάζον.

Ἀνορθοῦμαι, καὶ

Ἀνορθόω, μ. σω π. κα, corrigo, emendo, excito, erigo, instauro, Plato 1 de Republ. Actiu. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα. Hoc verbum dupliciter augetur, ἠνώρθωσα: vnde ἐπηνώρθωσα. Lucæ cap. 13. καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη, & illicò erecta est, vel subrecta est.

Ἀνορμάω μ. ήσω, animo incitor, commoueor.

Ἀνόρμος ου, ὁ καὶ ἡ importuosus, Salust.

Ἀνόρνυμαι, exurgo, consurgo, vnde ἀνόρουσε, apud Apol. Rhod.

Ἀνόρνυμι excito.

Ἄνορον, acutum, ὀξὺ Suid.

Ἀνορούω, μ. ύσω, excito, exurgo, cum impetu surgo: ab ὄρω τὸ διεγείρομαι. & per paragogen ὀρνύω. Inde ὀρούω, pleonasmo τοῦ οὐ· de in indefinito ὄρουσα, σας, σε, ἀνόρουσεν, ἀναφανὲν ἀνέστη vt Odyss. ξ ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε, surrexit prosiliit, & Iliad. α. τοῖσι δ' ἀνέστη ἠδὲ ... ἀνόρουσεν, inter hos surrexit.

Ἀνορροπύγιος, ὁ καὶ ἡ, cui cauda deest, qui inter volandum non regitur cauda. ἀνορροπύγιος πτῆσις, volatus nullo caudæ gubernaculo rectus, vt in insectis. Arist. lib. 4. Anim.

Ἀνορταλίζειν, σκιρτᾶν, παίζειν: propriè est auium alas iactantium, quum primùm iam volare gestiunt: vt quum pueros in sublime tollimus, vt procul & altius dissita conspiciant. Inde pro altum subtilitéque sapere & caedere, antequam compertum habeamus, accipitur. Aristophan. τούτοις ὅπως χρήσαιτό τις φερομένοις, ἀνορταλίζεις κἀνερευνᾶς, id est, μετεωρίζῃ, καὶ μέγα φρονεῖς. alioqui κούφως ἄρχου, ἐπαίρου, καὶ ταχέως ἐπίστασο· πρὶν δοκιμάσαι. Nam vt Suid. docet ὀρταλίζειν dicitur ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων.

Ἀνορύσσω μ. ξω, π. υχα, refodio, retego, eruo, effodio, i. extra terram educo. Plutarch. in Solone, τῶν δὲ ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους, defunctorum autem corpora effossa, vltra fines exportarunt. Lucian. ἀνορωρυγμένον θησαυρὸν ὑπὸ τῆς ὀργῆς λίθων: vbi videtur significare non refodere aut effodere, sed obruere & tegere.

Ἀνορχέομαι, exulto, exilio.

Ἀνόρω, excito, vnde ἀνῶρτο, excitatus est, vel exsurrexit apud Apol.

Ἀνοσέμικτον, Hesych. ὀλιγόρρυτον ὕδωρ.

Ἀνόσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἄνοσος.

Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, impius, profanus, nefarius, ἀθέμιστος, indignus, ἀθέμιτος, atrox, flagitiosus. ἀπὸ τοῦ α, καὶ ὅσιος. Xenoph. ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων τε καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν. Idem εἴπε εἴ τινα οἶδα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον ἐξ ὁσίου ἀνόσιον, ex pio impium factum. ἀνόσιόν ἐστι, religio est, non licet, Lucian. ἀνόσια κατηγορηθεὶς atrocibus criminis accusatus. τὸ ἀνόσιον, nefarium facinus ὁ βέβηλον ἀνίερον, ἄθυτον, Æliano.

Ἀνοσιουργεῖν, impiè agere, esse nefarium. ἀνοσιουργηθέντα, τὰ ἀνοσίως πραχθέντα.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, impietas, opus impium.

Ἀνοσιουργὸς, impius, nefandus, impurus, Plato epist. 7. qui impio seipsum scelere polluit.

Ἄνοσμος, ου ὁ καὶ ἡ, sine odore, inodorus, ἄνοδμος.

Ἄνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, salubris, morbo carens, non ægrotus. ἄνοσος κακῶν, à malis alienus.

Ἀνόστεος polypus piscis: item exos adiectiuè, ossibus vacans. Hesiod. ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, i. exossis suum rodit pedem, vt Erasm. exponit. Hesych. πολύπους σκώληξ.

Ἀνόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditu carens, ἀνυπόστρεπτος lib 3. Epigr. ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβην ἑτέραν, i. ad inferos irremeabiles.

Ἀνόστιμος, non redux, reditus expers. Od. δ, ἀνόστιμον δ' ἔθηκε, i. ἐπανόδου μὴ τυχόντα, irremeabilem.

Ἄνοστος, ου ὁ καὶ ἡ, reditus expers, irredux, Lucan. Euripid. in Iph. in Taur. ἄνοστος εἶναι. Theophrastus libro tertio capite 14. de causis plant. ait, σπέρματα quædam fieri νοστιμώτερα, quædam ἀνοστότερα, vbi à Gaza exponitur, semina quædam suauiora, quædam insuauiora. vide νόστιμος.

Ἀνότηκτος, indefletus, ἀθρήνητος, Hesych. sed scrib. potius ἀνάτηκτον quod est ἄγαν ἄτηκτον.

Ἄνοτιστος ὁ, siccus, non humidus. ἀνότιστος τόπος, locus non sentiens aspeiginem, Diosc. lib. 1. in præfat.

Ἄνυ, pro ἄνω, dicunt Iones, Hesych.

Ἀνουβίδιον, ου, τὸ, Anubis templum, Lucian.

Ἄνουβις, Anubis deus Ægyptiorum.

Ἀνουθέτης, indoctus.

Ἀνουθέτητος, ου, ὁ, qui emendari non potest, indocilis, pertinax, admonitore carens. Isocrat. ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν καταστῶσιν, ἀνουθέτητοι διατελοῦσιν· ἀνουθέτητον ἐστιν ἡ πονηρία.

Ἀνούλεροι, Hesych. ἀνώλεθροι.

Ἄνουροι ἄρρεκτοι, ὑψηλοί.

Ἄνους, ου ὁ καὶ ἡ, amens, stultus, simplex: & fluuij nomen in Pamphilia.

Ἀνούσιος, carens substantia, Damasc. de Deo ἄκτιστος ἀνάρχητος.

Ἄνουσος ου, ὁ καὶ ἡ, incolumis, ἄνοσος. Odyss. ξ ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα.

Ἀνούτατος, ἡ ἀνούτατος, ου, ὁ καὶ ἡ, impercussus, ἄτρωτος, ἄπληκτος, ἀβλαβής, illæsus, inoffensus, incolumis. Iliad. δ Οἶσις ἐπ' ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ, &c. inuiolabilis ab omni gladiorum & hastarum incursu. ἀνούτατος etiam μωρὸς exponitur, & ἀσύνετος, i. stultus.

Ἀνουτητὶ sine vulnere.

Ἀνόχευτος, expers coitus, qui non coit.

Ἀνοχὴ, ῆς, ἡ, sustentacio, tolerantia, patientia. Item induciæ, cessatio vacatióque à bello. ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ τῶν συνθηκῶν. ἀνοχὰς ποιήσασθαι, Demosthen. facere inducias. ἀνοχὴ ἀναπαύ-

λως, pro inter missione, Herodian. libro tertio ὡστὲ ὀ δῆμος ἐχειτο μηδενὸς αὐτοῖς ἀναπαύλης δηθεν μέτα ἐορτὴς, μήτε κερμάτιστε ἀνοχὴ etiam pro patientia accipitur, vt Dei peccatores probantis, Areth. Paulus capite primo ad Rom. ἀνοχὴ τὸ θεοῦ, Dei tolerantia. Efficax ἀνακτορικὸν, τὸ μονὴν, τὸ μακροθυμίαν, ὁ ἀνακτολὴ, ὁ χάρις Hesych.

Ἄνοχλος, ὁ, ὁ, turba ieu hominum multitudine carens, inoffensus. ἀνοχλότατος, η, ὁν, inoffensissimus.

Ἀνοχλίζω, vect. submouco. ἀνακινῶ, ἀνέχω, Apol. Rhod.

Ἀνοχμάζω, in altum tollo ἀνοχμώσειας, lib. Epigr. conculces vel gestes, ἀσφάλτου Æolicus est.

Ἄνυγρος, η, ον, a dicitur diarrhœa atque alui profluuium, quum nimis citata alius contineri non potest. Sic autem dicitur per antiphrasin, ἀπὸ τῆ ἀνύγρου. Theophrastus de histor. plantar. libro 3. capite vltimo de Euonymo arbore loquens, τῶτο ἐξαίρμον ἀπὸ τῆ φορβιάτου ἀπόπατικὸν (corpus ἀποκτένει) ὁ τὸ φύλλον ὁ καρπὸς ὁ μάλιστα τὰς ἄγρας ἀναιρεῖ καθάπερ ὁ τῆ χηνὸς θαψίον τῆ ἀνύγρου. Gaza homo Græcus quid esset ἄνυγρος ignorauit. Plinius vocauit præcipitem alui inanitionem libro tertio capite de Euonymo, sic Theophrastum explicans, lethale animalibus, nec non & in folio eadem vis sucurrit aliquando præceps alui inanitio. Equidem scio Columellam præcipere, vt ægrotum pecus saliueitur: & in cura boum, vt aluo collyria immittantur: saluiatû tamen sine saliuatum, aut collyrium, ἢ ἄνυγρον non placet vertere. Sed malo Plinium sequi, quum notatio, & originatio interpretationi consentiat.

Ἀνυφία, obsonij penuria. Ἀπορρεῖν τῶν ἀνυφίαν, sine obsonio degere, Plut. in apoph. Laconic.

Ἀνυφιεῖν, cæcutire, Hesych. μὴ ὁράειν.

Ἄνυφος, ον, ὁ, ἡ, η, obsonio carens, clixus, insipidus.

Ἄνυπτος ii. ἄνυπτα ἄλλο μὴ, nisi, alioqui.

Ἀνυπτήτες, ἴες vocantur à Lacomib. tumores inguinum & bubones, οἱ βουβῶνες Hesych. Idem ἀνιπτέσασθαι dicunt solùm ad igem stare, vel igni astare, σφᾶς τὸ πῦρ φλῶμα.

Ἀνυσάζ δίνης, pro ἀνασᾶς, Ody. ὁ, surgens, qui surrexit è lecto.

Ἀνύσσειν pro ἀνύσσειν, exurge.

Ἀνυστῆσαι, pro ἀνυστῆσαι, surrexerunt, in duali. Il. ἀ. ἀνέστησαν.

Ἀνυτήρομαι, percurro. Hesiod. Ἐμπὰ τῶν θαλάσσης Ἠσυχος ἀνυτήρεται, quietus terga maris peruadit.

Ἀνυτᾶν, pro ἀνύτερον, toleraret. Apollon.

Ἄνω, coràm, aduersum, contrà, è regione, ἀντικρὺ, per syncopen, pro ἀντίκα, vt σάφα pro σαφέως, gen. iungitur non autem accus. Odyss. ἀ. ἀνὼ παρειᾶν σχεδὸν κεφάλαια, id est. Ἀ μακεδὸν, ponitur etiam sine casu, vt Odyss. ὁ, ἕῆσαι γαρ μὴ ὃς ἀντία ἰδέσθαι. ob oculos intuitus. contrà respiciens. Homerus ἄντα σέθεν coram te. ὑξύαντίος, καὶ θρόσεσθαι.

Ἀνταβάτης, ὁ, ὁ, qui hostem aduersum inuadit. vide Chil.

Ἀντ' ἀγαθῶν κακὰ τίθες, parœmia de his qui ob collatum prius beneficium aliud hoftimenti loco acceperunt, ὃ ὅτι τῷ ὧν πάσχοντων ἀντ' ὧν ὠφελήσαν φόβητον.

Ἀντιαγεῖρω μ. αω. ιρα, vicissim eno, permuto.

Ἀντιάγυρις, Antagoras, pastoris, Coi proprium nomé cum quo Hercules luctatus est, Plut. in Probl.

Ἀντιαγρεῖν, aduersarium me gero, liti me offero, obloquor. Aristophan. ἀντιαγρεῖσιν τοῖς ἀρχύσι τὸν ἀβροῖλον.

Ἀντιαγωνίζομαι ἰσοπαγωνίζω, repugno, ex aduerso cõtendo, obluctor, prælio excipio, dimico, reclamo: cum datiuo.

Ἀντιαγωνιστέον, contrà certandum est.

Ἀντιαγωνιστὴς, ὁ, ἡ, aduersarius. Ἀντίπαλος, æmulus seu æmulator, imitator, certator, reclamator, aduitor, apud Xenoph. Hocrat. ἐβουλόμεθα ἑαυτὸν ἢ τῷ ὑμῶν ἑκάστων κριτὴν, ἢ τῷ μειζόνων ἀντιαγωνιστὴν, id est, ita temetipsum compara, vt & inferiorum sis iudex, & superiorum æmulus. ἀντιαγωνιστὴς σοὶ ἐ βασιλέας, æmulus regni ὡς ἐχθρὸς, ἀλλ' ἀντιαγωνιστὰ, non hostes, sed æmulos. Hocrat. ἀντιαγωνιστὰς ἢ σοὶ, defensor rerum tuarum.

Ἀντιαγωνιστικὸς, id est, ἄγωνιστικὸν Bud. ἀντιαγωνιστικὴ ὁρμὴ, refractarius animi impetus.

Ἀντιαγώνιστος, ὁ, ὁ, cui repugnari potest.

Ἀντιάδελφος, qui est loco fratris, Bud. in epist. post.

Ἀντιάδηται, ἑαυτοὺς σώσει, aduersatur.

Ἀντιαδλεῖν, vlcisci.

Ἀντιάδω, occino, Liu. occano, Tacit. cantu prouoco: cum datiuo. Aristoteles libro de Admirand. audit. ἔτε μυκιέσῃ ἢ φοινὶ τῷ ὄφεσι τὸ ἀντιάδειν ὡς φορσιλιᾶ occinisse. Hesych. expon. ἀντιάδηται, ἑαυτοὺς σώσει.

Ἀντιάζομαι vide in ἀντιάω.

Ἄντιαι, venti, ἄνεμοι, Hesych. potius venti aduersarij vel flantes ex aduerso. ventorum reflatus Cic.

Ἀντιάης, ὁ, ὁ, contrarius, aduersus, aduersarius. ἀντιάκη πλαγὴ, Euripid. aduersum vulnus, vt in pectore. ἀντιάκη δάμαρ, Apoll. Rhod. Et ἀντιάκη apud Sophocl. aduersaria, Cicer. aduersatrix, Terent. πολεμίαι καὶ χθόνιαι καὶ ἐκ πόντου. Æschyl. pro ἐκδίκους: ὃ βλαπτικὸς ὃ ἀλάστωρ, placabilis atque exorabilis. Significat etiam Hecatem & Rheam, Item, ἀντιάης. Antæus, quem palæstra prostrauit Hercules, Plut. in Theseo.

Ἀντιάζομαι, μαρτύρομαι, contendo, reluctor, contrà eleuo, contradico, contrà assurgo, contrà me attollo, resisto, intercedo. obsto, accedo ad, occorro. plena locutio est, ἀντιάζω τὰς χεῖρας, pro, resisto. Synod. ὃν ἀντιάσωσιν. ἀλλ' ἱκετεύσῃ, non resistunt. fed supplicitur deprecantur. ἀντιάσω σοι, contra te pedem confero, surgo in te. ἀντιάσει τῷ βασιλεῖ, Demosthen. resistere. ἀντιάσειν ποδὸς μέρος, Aristides, cum parte pugnarunt: dicitur etiam scopulus ἀντιάζειν pro contrà assurgere apud Strab. Dicitur & ἀντιάζεσθαι σοι, quod athletarum est, quum surgunt pugnaturi. ἀντιαζόμενοι τὰ ὅπλα, Thucydid. contrà ferentes arma. Legitur ἀντιαίζομαι, pro eodem apud Herodot. ἀντιαείρεσθαι χεῖρας, aduersus eos manus leuat. apud eundem, ἀντιαειρόμενοι χεῖρας, manus ex aduerso leuantes, manus in hostes leu ad pugnandum tenentes. ἀντιαειρόμενοι πόλιται, bellum inferentes. Item ἀντιαζόμενος, commissus, compositus etiam in malam partem. Lucian. in Lapith. ὃ τὸ ἁρμα ὑφήνιοχον ἰδὼν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιὸ ἀντιαζόμενος ὃ πάνυ ὃ σφόδρα, quum eum motione, decertans. ἀντιάζητε, τὸ ἀνδιάζειν ἀντιᾴρειν ὃ φιλονικεῖν. vide Xεῖρ.

Ἀντιαίρω, repoſco.

Ἀντιαζόμενος, Antacæos appellant ingentia cete, Herodotus libro 4. & apud Æliam. Hesych habet ἀντικνὸν ἰχθὺν κητάδειον.

Ἀντιακλαδεῖν, reicqui, Ouid. sequi vicissim seu inuicem, ἀντιφρῆσεν.

Ἀντικεύω, μυόπαμαι, contrà audio, obaudio. Sophocl. σὺ δ' ἀντικεύσῃ τῶν ἐς τόδε ἔτους, i. ex aduerso audies quod hîc sepelitur.

Ἀντακλαζω, reclamo, vicissim vel contrà clamorem attollo.

Ἀντακλαίδω, vel vt aliàs scribitur, Ἀντακλάδω, Antaclidas, proprium Lacedæmonij, qui Agesilao fuit aduersarius, Plutarch. in Politic. & Apophthegm.

Ἀντακλαγὴ, permutatio, commutatio, item conuentio. Gaza de Senect. ὃς ἐγὼ πάντων τε συγκειμένων ἢ ἀπτακλαγὴ, ex vadimonitis constitutis.

Ἀντάλλαγμα, τὸ, commutatio, permutatio, pretium, hoſtimentum Plauto. Matthæus vſurpat pro eo, quo dato aliquid redimitur, in Euangel. τί ἄδοσι ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα ἢ ψυχῆς αὐτῆς, quid dabit homo cuius permutatione redimat animam suam? Ecclesiast. cap. 44. νῦν ὠφελήθησαν ἐγὼ τὸ ἀντάλλαγμα, Noe tempore ita factus est reconciliatio. ἀντάλλαγμα, κάθαρμα, Hesych. Suid. etiam adnotat Septuaginta Interpretes, Christi parentes secundum carnem ἐγὼ ἢ ἀντάλλαγμα vocasse.

Ἀνταλλαγματικὸς, ὁν, ὁ, commutabilis, ad commutatum siue commutationem pertinens.

Ἀνταλλαγὸς, non ἀπταλλᾶ, id est, commutatus, vel permutarus, succedaneus siue succidaneus. Menander apud Suid. ἐδόθη χρῆσαι τῶν σωμάτων ἑνὶ ἑκάστῳ ἀνταλλαγὸς, id est, ἀντὶ ἄλλου γενομένου, pro alio suppositus, subditiuus, vel supposititius. ab ἀνταλλάττω, τὸ ἀντ' ἄλλο ἀντ' ἄλλο εἰσφέρειν.

Ἀνταλλάσσομαι, muto, permuto, emo vel vendo. Dem. ἐπ' ὀλίγῳ ἀνταλλάσσεσθαι ἢ χρήματα, τὸ ἢ πόλεως συμφέρον ἀπτολλάσσεσθαι ἐμοὶ, ciuitatis vtilitatem dantes pro voluptate & gratia, quæ est in conuitiis.

Ἀνταλλάσσω μ. ξω, muto, comparo, immuto, diuersum & alium facio. Accipitur pro emo & vendo, in vtraque lingua, quòd prisco rum commercia non monetas, vt nunc, sed mutua terum permutatione constabant. vide suprà in ἀλλάσσομαι Plutarch. ἀντάλλαξε τὴ δικαιώσεως τὴν ὀνομαζόμενον ἀξίωσιν εἰς τὰ ὑπέρ, Eraſm. vertit, vo cabulorũ quidem gratem. non his tribuit factis, quæ oportebat, sed his quæ fiebant accommodauit.

Ἀνταλὸ, Hesych. ταύτης ἢ ταύτης.

Ἀνταμείβομαι, gratiam rependo, compenso idem quod ἀμείβομαι. Theocr.

Ἀνταμοιβὴ, εως, ἡ, ἀντιπόδωσις, compensatio, Cicero hostimentum, Plaut.

Ἀνταμύνομαι, obsisto rursum, me vlciscor.

Ἀνταμυνάζω, reluctari, ἀντιφέρειν, controuerſari, Cic.

Ἀνταναγνώστης, ὁ, ὁ, qui releg t, recognitor, Bud. in epist. priorib. ἀνταναγνῶναι, ἀντιβλέπειν βιβλίον.

Ἀνταναδρομῶ, obuiam eo, occurro, contrà vela facio.

Ἀνταναγω ex aduerso produco, obuiam prodeo, Thucyd. ἀνταναγον ναυσὶ. contrà educebant naues.

Ἀνταναγωνίζω, citra æmulum.

Ἀνταναιρομαι, ſuffero, demolior.

Ἀνταναίρω, contrà deſtruo, perimo, demolior, ἀνδριάντων πολέμοις, auferens bella. Plalm. 46.

Ἀνταναπλασις, ως, ἡ, repulſus, & repercuſſus, Plin. motio reciproca & refracta, vt in ludo pilæ, quæ expulſim & datim reiicitur, Item figura, quæ est ciuſdem verbi contraria ſignificatio, apud. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Ἀνταναπλαστικὸν ἀντονυμία, reciproca pronomina.

Ἀνταναπλᾶται, repercutit, lib. Sapient. cap. 17. ἀνταναπλᾶσθαι, reflecti, refringi, ἀντιπίπτειν, Hesych. ἀνταναπλωθῆν ὁκ καλύπτειν ὁρῶν τὰ ὄμματα.

ἄς, resonans de montibus echo refracta, & repercussa.
Ἀντικατὰ, ἄς, ἡ, reciprocatio, repercussus. Plin.
Ἀντεπαίρω, præstolor, vicissim expecto.
Ἀντιφέρω, contrà fero, contrà induco.
Ἀντάρχω, ὁ, substitutus, suffectus, qui in alterius locum succedit, quem Latini succidaeum vocant. Vlpian. de administrat. tutor. Nec patiuntur succidaneos se esse alieni periculi. Vtitur & Plautus in Epid. Dicitur etiam ὑπόβλητος & ὑπάλλαγμα.
Ἀντάειρω, contra surgo. Thucyd. ἀντᾶραι ἐπὶ, ex aduerso surgebat, è regione eius surgebat, ἀντίχρυσο.
Ἀντιμαρτάνω, antiquabitem, inuicem sumere, vicissim tollere, Hesych.
Ἀντάδελφος, patruelis, ἀνεψιός· ἀντανεψιός· ἐξάδελφος, nepos ex fratre vel sorore.
Ἀντέρισμα & ἀντερίσαμμα, resisto, repugno. Plut. in Numa, ἀντιστοιχίσματα, amori repugnare.
Ἀντεπώνως, τος, τὸ, in bello dicitur, quum par numerus militum, in eodem locum succentuariatur & suffuicitur. Ioseph. de Antiquit. ἄσα ἀντεπώνως ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμίων ἦν ἱππικὰ πλήθη.
Ἄντας, æqualitas, parilis quantitas: Gell. parilitas.
Ἀντὶς, vicissim, alternis, ἐν μέρει.
Ἀντάξιος, α, ὁν, ἡ, æquiparabilis, æquandus, conferendus, cum genit. Xenoph. πολλοῦ οἰκτρὸν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, multorum seruorum instar esse duco. Homer. Iliad. α, ὅπως ἀντάξιον ἔσαι, id est, ἴσον τῇ τιμῇ, ἰσότιμον, ἄξιον τὸ ἀντάξιον, remuneratio, æquiparatio: & parilitas. Gell. πάντων ἀντάξιος. Aristid. pro omnibus existimandus, χρυσὸς ἐν ἀντάξιος ἢ ἄσιτος, aurum non est æquiparabile virtuti.
Ἀντᾰξόω τὸ ὅμοια, paria rependo, Thucyd.
Ἀντόμαι, apud Hesych. idem quod ἀντάω.
Ἀντᾰπατάω, vicissim repsoco, repeto, Thucyd. lib. 3.
Ἀνταπαμείβομαι, respondeo.
Ἀνταπόδικνυμι, altrinsecus demonstro.
Ἀνταποδίδωμι, ὦσω, σω, ἢ κα, retribuo, pendo, præmium rependo; refero, reciprocor ac respondeo. ἀνταποδίδωμι τῷ δίκῃ, Thucyd. do pœnas. Vnde ἀνταποδοτέον, reddendum est. Aristot. libro 9. Ethico. ἀνταποδοτέον ἐκατέρῳ μέλλον ἢ ἑτέρῳ, beneficio magis quã fodali gratia referenda est. Ibidem libro octauo, ἀνταποδοτέον τιμὴν τῇ εἰς χρείαν ἀφικνουμένῳ, honorem rependere oportet. ἀνταποδοτέον ἐκάστῳ, lubentẽ reddere oportet. Idem ibidem, ἀνταποδίδασι ὕβρεις, vlciscens iniuriam.
Ἀνταποδόμα, ατος, τὸ, ἀ
Ἀνταπόδοσις ως, ἡ, remuneratio atque officiorum vicissitudo. Cicero, compensatio, reddito, relatio meritorum. Quintil. Lucæ c. 14. ἡ χρῆσις σου ἀνταπόδομα, ſitque tibi remuneratio, id est, ἀντάμοιβος.
Ἀνταποδότιον: vide in ἀνταποδίδωμι.
Ἀνταποδότης τῆς πόνος, vicissim accingi ad labores: sic in Canonib. consilij Ephesini.
Ἀνταποκρίνομαι, respondeo, ex aduerso respondeo: obloqui dicit Cicero. Paulus ad Roman. capite nono, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; immò verò, ὁ homo, tu quis es qui Deo obloqueris atque respondes? Sic enim Horat. dixit, Fortunæ respondere superbæ.
Ἀνταπόκρισις, responsio mutua. Item figuræ genus apud Hermogen.
Ἀνταπόκτονος, vicissim occido, contrà occido.
Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio. ἀνταπολαμβάνειν χάριν, gratiam accipere ob beneficium, Demost.
Ἀνταπόλλυμαι, pro alio pereo, Eurip. interficio pro.
Ἀνταπόπλους: vide ἀντιπόλου.
Ἀνταποσφενδονῶ, oppedere. Aristophan. πρὸ βύλομαι ἀνταποσφενδονῆσαι σοὶ τὰς βρογχάς, tonitribus oppedere volo: vide Παίδω.
Ἀνταπτωτικὸν, remitto.
Ἀνταπτυκτὰ ἀπαλλάττεις, refringo radiorum repulsus, & repercussus remitto.
Ἀνταπτύω, retribuo, rependo, lib. Epig.
Ἀνταπτυτὸς, colligatus, συνδεδεμένος, Hesych.
Ἀνταπτύω, contrà ostendo, è diuerso ostendo.
Ἀνταπτυχὴ, ἡ, chirographus, quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.
Ἀνταπτύομαι, Ionicè pro ἀνδέπτομαι, è diuerso manus iniicio. Herodot. ἀντάπτυόμαι τῷ πολέμῳ, è diuerso bellum suscipio.
Ἀνταπωθέω, ὦ, repello.
Ἀνταπωθητὸς, ὸς, ὸν, aliàs, ἀνταπωστὸς, repulsus, us.
Ἀνταράττω, συνωμότας, coniurati.
Ἀνταρεῖς, ἄς, ἡ, Vario. ἡ ὑπὲ ἐναντίας αἴσης.
Ἀνταῦρος, vespertilio, νυκτερίς, Sophocl.
Ἀνταφλῶ, par sum, resisto. ad vltimum vsque obsisto, non cedo. Plato in epist. ad Dionysium, ἀνταφλῶ τοῖς διαβάλλουσι ὑμᾶς, hominum maleuolentiæ occurrere nos calumniantium.
Ἀνταφρικὸς, τὸ, ὁ, ὑ, vrsiæ obuersus, australis, antarcticus. vide in ἀμπελής.
Ἀνταφόα, ας, ἡ, ὁ
Ἀνταφος, ους, ὁ, conturatio, ὠμοφαγία.
Ἀνταφύτης, tyrannus. Hesychius, qui insurgit aduersus regem.
Ἀνταφοβέω, refaluto, contrà complector, vicissim amplector: Accusitiuo iungitur, Plutarch.
Ἀντάφασις οἱ, quibus successor inititur, exauthorati.
Ἀνταύγεια ας, ἡ, splendor, fulgoris repulsus, luminis repercussus, simulachrum reflexum, seu repercussum, elisus & remissus lucis radius. Cleomed. libro secundo de Lura. ἡ κατ' ἀνάκλασιν φαντάσασα ἢ αὖγε κατ' ἀνταύγειαν ἀγγελομένη ὅσα τῶ πλησίος ἀκτῖνες, i. per lucis oppositionem.
Ἀνταυγάμενος ου σκιᾶ ὑποτίθεται, renitco.
Ἀνταυγὴς, ὲς, ὲς, ἡ, coruscus, refulgeos, resplendens. Sophoc. ἀνταυγὴς πόρος ἐρέτμων, id est, πολὺς πόρος σου ἀντιπορεύσεται μετ' ἐρέτμων. apud Suid. δι' ἀντανγέων χίονος ἡ διαπρήσεται τὸ ἀιθαλοκυλίδιος ἀπακλάσεως, ἀφίξεται.
Ἀνταυδάω, ἀ, cipondeo, obloquor, refequor dictis.
Ἀνταφαιρέω, ὦ, vicissim aufero vel detr. ho.
Ἀνταφίλως, remitto: vnde ἀντάφιλος, apud Eurip. vicissim emissi.
Ἀνταχάτη ἡ, ὁ, succinum, vel succini species bituminosa.
Ἀντάω, ὁ, ὁσω σω, κα, in occursum eo, occurro. congredior, colloquor, conuiciator, ἀντάζω. Sophocl. μὴ σὺ γ' ἀπὸν δύσλεως αὐτὸς ἐς Σάνιν, id est, σωωπήσας. fictus obuius. Pro patior, Herodot. ἀντᾶν, ἀντικτίζετο πρὸ ὑπὸ πόρου ἰωῆσαι. quæ à Cyro pertulisset comporabat. Hom. Odyss. ἰωῆτας ἰσωπῆς, vidisti. Idem, αὐτίσεαι μάχης, id est, ἀντᾶν χει. Herodo. ἰωῆτας ξεινίων μεγάλων, honoriticentissimo hospitio exceptus es. αὐτᾶν etiam ἱκατεύει, supplicare. ἡ αὐτάζη, τὸ σωωπᾶν, contrauenire, Cæsar.
Ἀντεγκαλέω, vicissim criminari, vicissim accusare, inuicem petere: cum datiuo. ἀντεγκαλέσει.
Ἀντέγκλημα, ἀντεισαγωγὴ, quasi recriminatio, contratia insimulatio, qualisque criminis relatio, translatio. Quintilian. libro septimo capite quinto. Est autem defensionis genus, quando crimen causa facti tuemur sicque appellatur, quia omnis nostra defensio constat eius accusatione qui vindicatur, qualis est defensio Orestis, oratio Milonis: vt, occisus est, sed latro: excæcatus est, sed raptor. Non dissimile huic genus, quæ αὐτικατηγορία dicitur author Apollod. Bud. in Annot.
Ἀντεγκλητικὴ αἴτησις, Hermog. assumptio criminationem reponens & reiiciens.
Ἀντεινον, extende: pro αἴωτεινον.
Ἀντειπεῖν, respondere, verbo aduersari, negare, abnuere, recusare, opponere, conuincere, refellere, Aristophan. ἐγὼ δ' ἐγ' αὐτὸς ἐπιμῶ ἀδ. Plato in Apologia, ἐγὼ γ' οὐδὲ ἂν δίκαιος λόγον αὐτοῦ ἐπιμῶ, ego verò huic obiectioni iuste respondeam. αὐτεπεῖν, contradicens, refragans, recusans, vicissim respondens. αὐτεπεῖν, negauimus, refragati sumus, ex contrario diximus, Thucydid. αὐτεπεῖν πρὸς τὸν λόγος, refellere, liscr.
Ἀντέρομαι, vicissim interrogo.
Ἀντεσιόω ex aduerso introduco. ἀντεσιάγειν ἑαυτὸν γνώμῃ, suam inducere sententiam, Nazan.
Ἀντεσφέρω νόμον, legi latæ legem contrariam ferre. & v. Festus inquit) legem lege abrogare: quod etiam παρεισφέρειν dicitur, quasi legem cuni lege, & rogationem cum rogatione componere. Nam εἰσφέρειν τὸ νόμος significat, legem ferre & rogare. ἀντεισφέρειν τῇ ψηφίσματι τὸ ψήφισμα, Nazanz. voluntati voluntatem opponere.
Ἀντεκβραμόντες οἱ, contrà excurrentes.
Ἀντεκπλέω μ, δύσω σα, κα, classe exeo obuiam naui gantibus, obnato, Ouid.
Ἀντεκτείνω, contrà expono.
Ἀντέκτησις ἡ, ἀντέκτασις, mulcta, ἀντίδοσις, relatio, talio.
Ἀντεκτίω, vicissim luo seu rependo.
Ἀντεκτρέφομαι, vicissim nutrior.
Ἀντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.
Ἀντέλλομαι, Ionicè pro ἀνατέλλομαι, consertio & replicatio contraria, Cicer.
Ἀντέλλομαι, exorior.
Ἀντέλλω, pro ἀνατέλλω, orior, surgo. Aristophan. πρ. εἰ μικρὸν ἀντέλλει σελήνη. Apollon. 2. πρὶν ἀντέλλει, aurora exoritur, & in libro primo Epigrammat. ἀΐτα δ' ἀντέλλουσι ἡῶ χθόνα. Capitur etiam actiu. Apollon. 2. Argonautic. χρύσεαν ἐέλνος ἀντέλλαι, pro φύειν, producens.
Ἀντελπίζω, nouam spem concipio, contra spero.
Ἀντεμβάλλω, rependo, vicissim repono. ἀντεμβάλλειν γῆ, vicissim terræ iniicere. Theophrastus libro nono capite nono hist. plantar. αὐτεμβαλλόμενοι, in vicem alterius datum, vt ἀντεμβαλλόμενος, succidaneæ medicinæ, apud Galen. & Ægin. Item contrà ittruo, contra facio impetum, vt αὐτεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Syn. impetum ex aduerso moliri.
Ἀντεμβιβάζω, subſtituo, addo supplementum, vicissim impono, Demostth. de classe.

Αντεμβολή, iniectio seu repositio vnius in locum alterius, item incisurius seu incursio, quæ sit vicissim, impetus qui sit ex aduerso.

Αντεμβολή, summæ cardinis partes, quæ in cauum induntur: vel eæ partes ossium, quæ in vertebras prominent. vide infrà Ἐγγλυφὰς.

Αντεμβριάζειν, Hesych. αὐτεξετάζειν.

Αντεμπεσπαδῆς, terribuere, increpare, terrefacere, αὐτανατροπιάζειν, Βάπτλέα, Euripid.

Αντεμπλήσαντες, ἀὐτανατροπιάζοντες. Xenophon, Θωρήκεῖν ἐκέλευον, λέγοντες, ὅτι ἐπὶ τοὺς πολεμίους σημήνοιτο, πᾶσι δ' ἐδόκει αὐτὸ ἀντεμπλήσαντες τῷ ἀντιπάλῳ.

Αντεμπλοκὴ, ῆς, connexio, mutuus amplexus.

Αντεμπλοκὴ, ῆς, compensatio, & mutua accusatio, quum ἐκάτερος ἐκ τῆς autho. Sud. ἔγκλησις.

Αντεμπίπτειν, oppositus, us, Cicer. & figura cum negationis oppositione, atque per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: vt ἔτσως ἀνὴρ πολλοῖν ἐγὼ μέλιον φωλεύτερος.

Αντεμπλέκυμαι, contrarium indico, verbum est Medicorum. vide etiam αντιδιαίρεσις, apud Galen.

Αντεμφάσεις, ἐσ, vt ita dicam, obnuntiatio, hoc est, rei apparatæ dissuasio, consilij capti & agitati dirreptio, vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auspicia occentu soricum, Bud. Comm.

Αντενδυμαι, vicissim induor seu induo me.

Αντενέδρα, inutuæ insidiæ quibus nimirum ei qui nobis insidiatur vicissim insidiamur. Polybius ἐνέδρας, αὐτανέδρας, ὑποθέσεις, προσβόλας.

Αντενέδρα, ὁ, τὸ αὐτηφάνειον, Areth. in Apocal.

Αντενεύειν, rebito. αὐτενεύειν ἐπιφανείμοις, veuenis resistere, seu aduersari, Dioscorid.

Αντεξαγω, contrà educo, oppono. αὐτεξάγειν τὸν ἰσηκόλους οἱ ὕπατοι, contrà Romanos eduxerunt consules, Plut. in Public. αὐτεξάγω, ἀντεισφέρω αὐτεσθαι, αὐτανδρῶ τὰ πόλεμα.

Αντεξαιτέω, contrà depositio cum accusatione.

Αντεξακούω, inuado. αὐτεξελάσας ἐκείνους ἐσπιδιοῦσι ἀχαδοῖς, illos equitibus strenuis repellens, Plut. in Othone.

Αντεξετάζειν, reluctari. Lucian. αὐτεξεπαζόμενος τῇ νόσῳ, cum morbo luctans vel congressus. αὐτεξεπαζόμενος, qui pariter ex æquo cū aliquo examinatur. ex æquo cum aliquo æstimatus. Item opponere se, ad causam occurrere, iudicio se sistere, ad iudicium adesse, item se offerre. Vulgò hoc dicunt, partem se gerere, quasi aduersarium gerere se. αὐτεξεπαζόμενοι ἀμφισβητοῦσι, negotio alieno se offerre.

Αντεξεπάζομαι, comparo, expendo, assimilo, contrarium inquiro, vicissim interrogo, contrà taxo, recensco, recognosco, αὐτεξεπάζεται αὐτοῖς.

Αντεξέτασις, collatio.

Αντεξεταστὴς, οῦ, ὁ, collatio, comparatio.

Αντεξόρμησις, ἐως, ἡ, inuasio, aduersa profectio, contrarius impetus, vt sese inuadentium nauium, Thucydid. aut aciorum in primo congressu, Plutarch.

Αντεπάω contrà duco, è diuerso produco.

Αντεπαναλαμβ. occurro, ex aduerso inuchor. Thucyd. lib. 4. ἰωὰγγελθόντων ναυμαχήσαι αὐτεπαναπλέμοις πρὸς ἀθηναίων ναῦς ἐκπεφυγκε.

Αντεπεισέρχομαι, vicissim seu è contrario introduco.

Αντεπίσοδος, aditus alternus, Plutar. de placitis. αὐτεπίσοδον παρέχει, aditum vicissim præbet.

Αντεπεξελαύνω, contrà equito. αὐτεπεξελάσαντες, ἰσεῖν ἔπποις καπέσαντες, in occursum progressi, Thucyd.

Αντεπεξέρχομαι, contrà inuado, ad pugnam procedo ex altera parte, obuiam prodeo.

Αντεπεξέτασις, ἐ conuersio exierunt, aduersus contendunt: à verbo αὐτεπεξέτασ Thucyd. αὐτεπεξέτασ πρὸς ἐκείνους, processerunt in illos. αὐτεπεξέτασ εἰς μάχην. contrà exiunt in prælium.

Αντεπιέσαι, in occursum ièrc, obuiam se tulerunt, prodierunt in aciem aduersus.

Αντεπικόπτω, obstrepo, obturbo. Lucian. αὐτεπικόπτον οὖσαι δαιμόνιαι, in vocem vicissim prorumpunt hi plorantes.

Αντεπιβάινω, aduersor, contrà ascendo.

Αντεπιβουλεύω, insidiantibus è diuerso insidior, contrà insidias tendo.

Αντεπιγράφω, re scribo.

Αντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo, contrà ostendo.

Αντεπιθυμέω, contrà cupio. & passiuè αὐτεπιθυμοῦμαι. Xenophon, ὧν μεμαθήκεις τὸ ὑπὸ σοῦ ἐζηκέναι καὶ αὐτεπιθυμεῖσθαι ὑπ' ἐμοῦ, studui vt cupiens videreris vterè cōluetudine, & contrà consuetudinis causa expetere. αὐτεπιθυμοῦσι τάδε, hæc in re sum tibi competitor, Bud. in epist. priori.

Αντεπιθυμητὴς, æmulus, riualis.

Αντεπιμαρτύρω, vicissim vel contra auxilior.

Αντεπιμαρτύρομαι, contrà nitens retineo. αὐτεπιπλημμύρει τὸ ὄρεος, nam vtrinque in auem coniicientes: vel manibus vtrinque in auem coniectis.

Αντεπιμελοῦμαι, vicissim curam gero.

Αντεπιπλάζω, contrà cunctor.

Αντεπιπλήσσειν, gratiam rependere, remetiri, Pollux.

Αντεπιπολάω, ἠσω, π. ησα, contrà cogito. αὐτεπιπολοῦσαν τε, contrà machinati.

Αντεπιπτέω, contrà tendo, obnato, Ouid.

Αντεπίρρημα, ατος, τὸ, septem erant comicæ parabaseos siue transitus chori ad populum partes, quarum extrema αὐτεπίρρημα dicebatur. Pollux libro quarto, τὸ αὐτεπίρρημα τελευταῖον ὂν, τὸ ἐξωδικὸν ὀνομάζεται.

Αντεπιστέλλω, rescribo, remitto literas, respondeo ad literas.

Αντεπιστροφὴ, conuersio mutua. αὐτεπιστροφὴ γίνεται τῶν ὄμων, si manus retrò humerum versus reuocetur.

Αντεπιτάττω, contrà exigo, contrà iniungo.

Αντεπιτειχίζω, vicissim munitionem excito aduersus eum qui munimento extructo me infestat.

Αντεπιτίθεμαι σοὶ δίκῃ παρανόμων ὑπηρετῶν, do tibi ad Paulsaniam epistolam, Thucyd.

Αντεπιχειρέω, occurrere, contrà instare. αὐτεπιχείρειν τοῖς ἄλλοις, ex aduerso Græcos inuadere Græcis occurrere, αὐτεπιχειρεῖν, apud Aristot. τὸ φωτὶ τὰ πλησίον μὴ φέρειν ὕπτασιν, ὅτι πρὸς ἑκάστην ἡ ἀλλαὶ τινὲς ἡ αὐτὸν πόλιν συλλογίζεται, ὅτι μὲν ἀληθὲς τὸ ψεῦδος ὑφίσταται, id est, quum aduersus id quod conclusum est non adfirmus instantiam, sed alio argumento probamus, id quod conclusum sit nequaquam esse verum. vid exempl. apud Aristtot.

Αντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex aduersa aggressio.

Αντεπιχρίομαι, compenso, retribuo. αὐτεπιχρίοῦμαι Θ', repensus, relatus.

Αντεπόρευσις, ὁ, ἡ, ὁ, riualis, Pollux lib. 3 αὐτεπὸν.

Αντεπόω, diuertim cupio, sum riualis, redamo. αὐτεπόωσαν, te redamo. Lucian. in Encomi. musæ, αὐτεπόωσθαι ἀπὸ συλλήψεως τὸ αὐτὸ ἐμπρύτατος τῷ ἐνθυμίῳ Θ', id est, contendisse cum Luna eodem tēpore ambas in amore Endymionis. αὐτεπομένην ὑπ' αὐτοῦ, quæ vicissim ab illo amabatur. αὐτεπόσι, tibi sum riualis, Eurip.

Αντερείδεται χειμῶνος, certat cum aurificibus, 15. cap. lib. Sapient.

Αντερείδω, μέσον. ἐκεῖσε, renitor, innitor, inhæreo, Plutarch. in Numa, αὐτερείδει τὸν βαρβάρως, barbaris resistit. Idem, πολέμοις αὐτερείδω, bella arceo. αὐτερείδων ἀσπίδα, admouens clypeum. αὐτερείδει. pro ὑπέχωκεν.

Αντέρεισις, εως, ἡ, αὐτερεισμα, renixus, Celsus. luctamen, Virgil.

Αντερετῆν, cum alio remigare. δεῖ παντὸς ζυγοῦ κἀκεῖνον ἐρέσσειν.

Αντερέτης, qui iuxta alium remigem sedet, & remigat, qui officio remigis fungitur, contendens remigando, αὐτερεσσόμενος Θ', Thucyd. Pollux lib. 1.

Αντερέω, pro αὐτερῶ. contradicam, αὐτηλέξω.

Αντερίζω, concerto, Datiuo.

Αντερις, ιδὸς concertatio, contentio, altercatio.

Αντερμάδιον, contradico, contendo contrà.

Αντέρομαι, vicissim interrogo. Nazor. orat. 2 ὑγιὰ σε αὐτερήσομαι ego vicissim ex te percontabor.

Αντερύω Theogn. χρυσοῦ ἡ ἀργύρου αὐτερύσασθ' ἄξιος auro & argento æquiparandus, auro & argento præstantior.

Αντέρωμμένος, ὁ conuersio, Aduerb.

Αντερῶ, rel. ondeo, contradicam. Aristoph. νῦν μὲν αὐτερῶ πρὸς αὐτὸν, hæc ipsi respondebis.

Αντερώμενος, redamatus (vt ita dicam) αὐτεπομένην Θ'.

Αντέρως, ωτος, ὁ, contrarius cupidini amor, amor mutuus, amor, deus ἡ ὢν contrarius, quem ex Venere & Marte natum dicunt, vt inquit Cicer. de Natura deor. libro tertio. Apud Paulan. dicitur ἀνέμων, vltor scilicet eorum qui vel amatores vel amantes spernunt.

Αντερωτάω vicissim interrogo, contrà rogo.

Αντερώτησις, ἐως, ἡ, contraria interrogatio, seu repetita.

Αντεύχ. obuiare, supplicare, ἐπαντεύχεται ἐλεεῖν.

Αντεφαμιλίως, ὁ contrario. αὐτεφαμιλίως τοῖς ἄλλοις, conuersis extremis. αὐτεφαμιλίως ἔχω. Cleomed. lib. 1. κῦ ὡς τὰ ἡμέτερα διάκειται αὐτεφαμιλίως, in ē regione posito nobis temperato climate.

Αντεφοὶ, Lacones dicunt pro τῶ ἀυτῶ ἔνεκα.

Αντεφυὴς, Hesych. ἀναγκεφαμιλίως, conscripte.

Αντεφεργάζεσθαι, reddere vices beneficij, compensare beneficium. Xenoph. μισθὸν φερητίζων τῶ ἀντεφεργατεῖν, nihil laborans de gratiarreferenda.

Αντεφεργετικὸς, beneficium referens.

Αντεφέργετος, beneficium pro meritis accipio, Demost. αὐτεφεργέτου, mutuis beneficiis affecti, Bud. in epist. prior.

Αντεφιλοτιμέομαι, beneficium reddo. Aristoph. in Pluto, ἐὰν πολλὰ γ' ὑπ' ἐμοῦ πάθωσι μ' ἀντεφιλοτιμεῖσθαι, & vicissim in me beneficum esse. αὐτεφιλοτιμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, ref. ro gratiam bene merito.

Αντεφιλόσοφος, Suid. τὸ εναντίον τῇ φιλοσοφίᾳ ἀχαδία.

Αντεφιλοχρήματος Ἀχαιμένου τέκνα ἀχαιοί. paremia, in eos qui de se bene meritos ingrata & contumelia afficiunt. Suid. ἀλλὰ γὰρ ἐδὲ ὁ ἀνὴρ ἐκ τῆς ἀφορμὰς ἀντεφιλοχρήματος, ὑβριζόντων.

Αντεφεύω, vicissim iniuria ad epulas, Plato in Tim. αὐτεφεύσειν τοῦ ἀντιπάλου.

ἀντάειν, prædere epulum hominibus inuicem, conuiuium re-
ficientare, victitum conuiuium exhibere.
ἀντεπομαι, ἀντεύξομαι, propriè significat adhæreo alicui velut un-
cinis affixus, nec me sino auelli: alio transferri, & significat
ἀντιποιοῦμαι. meum esse contendo, retinco, complector, exci-
o, hæreo, adhæresco, sum tenax, do operam, sum particeps,
turpo, amplector, vendico, acquiro, inordicus retinere conor.
ἡβλίον κἀπ' χῆς, libris adhærere. Matt. cap. 6 ὁ ἑνὸς ἀντέξεται,
ὁ τὸν ἕτερον κατα φρονήσει, aut vni adhærebit, & alterum contem-
net. Plato in Tim. ἀντέχομαι τῶ εἰκότος, probabili ratione demon-
stro. ἀντέχε θυματείς Euripid. filiam retinens viribus retine, Pau-
lus ad Titum cap. 1. ἀντεχόμενον τῶ κ' ἧ διδαχῆ πιστοῦ λόγου, tenacé
fidelis illius sermonis qui ad doctrinam fact. ἀντέχομαι τ' χῆς, ter
ram contingo, Herodot. occupo. καφτυὸς ἀντεχώμεθ', grauiter
aduersus trahentem retinens. ἀντέχεσθαι τῆ εἰκείας θυμῶν, ius suum
retinet, Garg. de Senect. ἀντέχομαι τ' δικαίου, mari operam do.
ὡς ἀντέχετο τὸ ὕδ ως ταῦ χου σπατῆ. huius aqua non sufficit exer-
citui. ἀντέχομαι τ' κελεύζειν, otium admodum admitto. ἀντέχεσ,
vic sum sumere, mutuò complecti. Plato in epist. ἔχεσθε δὲ σὺ
τούτων ἡν ἀνδρὸς ξυμβουλόυω, πορίσαι ἢ ἡ ἑρέτας πάλιν ἡμεῖς αὐτοὶ
ἢ ξύμβολοι εἶμι. Consilio verò & Erasto suadeo, vt Hermiæ cou-
tra libi adiungant, vt Hermiam redament. ἀντίχεσθαί τ', αὐ-
τὸ μαθητοῦ φεύγειν δὴ φρονῆσαι.
ἀντίχειν, sufficere, satis sunt, iungitur datiuo.
ἀντίχω, μ. ξω. adnitor, resisto. Herodian. libro 1. σκοπῆσαι δὴ ἐδίκει ἡ
φορὸς τῶν τὰ ἄκρα ὀρθρεῖ αὐτὸ χειν κλίγαν de Laurentio oppido lo-
quitur. quod ob laurorum copiam pesti non ita obnoxium esse
dicebatur. Item ὑποῦμαι, sustineo, tolero, perfero, perduro, per-
maneo. ἀντίχω βασάνων, conor ad tolerandum. Item ὑμαεία, suf-
ficio ad aliquam rem. Alexand. Aphrod. in Problem. ἀφὸς ἐυρῆσθαι
μέλων ἀντίχει, in suo officio stabilitur, magis persistit in opere.
Idem cum infin. ibidem, ὁ ἀντίχων ὁμοίως βασᾶζειν, non simi-
liter possunt gestare. Theophr. ἀντίχει τῆς χιμῶνι, resistit tem-
pestatibus Iliad. cap. 8. ἀντίχειν φοβερὸν ὄζῶν ἀνδρῶν, Plutarch. id est,
aduersus stultum animi morum reluctari. Lucian. ἀντίχω φορὰ ἢ
φορεῖ, aduersus impetum resisto. φορὸς ἢ πλωῦν ἀκρεβῶς ἡ μάλις
ἀντίχε κρατός, i. ictui pene cessit galea. ἀντίχε φορὸς τὸν κημῶν τε,
Herodian. sustinet labores. Item, ἀντίχω τὸν χαλινὸν, frænos re-
tinens. μὴ ἀντίχε φορὸς σι, aduersus te tum impar. ἀντίχομαι κακῶ-
τος, sustinemus dolores. ἀντίχει φορὸς ὀλίωας, parem esse Grę-
cis, sustinere. Thucyd. ἀντίχει ὁ ὀδυσεὺς, lupseterat pertia. Lu-
cian. ἀντίχει ἀνὴρ ἢ χέος. manum sustinet, seu cohibet &
regit. ἀντίχε τοῦ, οὐ κατειδῆ ἀντετάνυσε. ἀντιβάινει. ἀντικρούει, ὑζ-
σκωλῦ συζῆδῆ, ἀντιλαμβάνεῖ, ὑπομένει, ἀνθίσταῖ, ἀντίχειν τοῖς ἐπιοῦσι
ἢ χρὴ τὰ ἐπιτ., ἐπιστῆσαι ἐπακολῦθ.
ἀντῖον, occurro. Iliad. ἢ οἱ δ' ὧπτεν ἀλλήλοισι, pro ἀπλῶτων.
ἀντπλῶμ, suppliciter, ἱκατυτικῶς.
ἀντρέθ. ἴσος ἄλλῳ, & soli aduersus. vt de ἀνθίῳ.
ἀντῶν, coram, planè, e contrario. Iliad. ἀ ὁμοίως ἐνίφμαι ἀντῶν, id est,
ὡς ἐναντίος, ἐναντίον, φανερῶς, ἀντικρὺς, ἐπιπροσθεν. & ἀντῶν σταθῆτ, τὸ αὐ-
τοπρόσωπον.
Ἀντῶνιος, ὁ, filius Antheoris. Homer. ἀντῶνιός τε ἐλεγχεὰ, i. υἱὸς
ἀντῶνορος.
Ἀντῶνις, Etymolog. dici scribit ramos lauri qui præ foribus po-
nuntur.
Ἀντόν, ὁ ὄζος, Varin. ἰλάτιον.
Ἀντόρες, ἐιδῆς, apud Eust. pro ἀντηρίς.
Ἀντόρτιος, æquale, ἴσον. metaphora, ab iis qui æquali repetitione re-
migant.
Ἀντόρης, ιος, ὁ, ἡ, contrà eleuans, Euripid. πόλεις ἀντόρεις καμπῶν
ὁ δρόμου, hinc atque hinc æqualem cursum obliquantes propter
metam. Item, æquitrepens, æqualiter remis impulsus. ἀντῆρες,
ἀντῆρται, Soph. in Electra. πολλοὶ δ' ἀντῆρες πάσσ ἐγέρσαν πλα-
τὰ ὁμοκωπίμων, i. ἀντικατυπῶσας ἡ ἴσας τοῖς ὠθίσας: iumpta me-
phora à remigibus æquali connexu neuem impellentibus.
Ἀντῆρ, ὁ, ἡ, stamen: & regula à tergo ostij posita, quæ illud aper-
tum remixu suo repellit & claudit. σῆμα, ἡ καὶὸν ὀοφοκείμῶ τῆ
θύρα. ὅτ' ἴσιοι κελυθῆρ φασι. Hesych.
Ἀντῆς, lignum vel pila structuram inel. natam foleiens, tibicen
Latinè dicitur. Sunt etiam ἀντηρίδες τὰ ὑποκείμενα ξύλα, ἡ λίθι-
να κατασκεύασματα. structuræ lapideæ, zedificia editiora vtrinque
fulcientes, qua arcus obnitentes vulgò vocantur. Sublica ver-
titur à Valla. ἀντηρίδες ὑδατίνεαι, fublicas præterdeunt. Thu-
cyd. de nauibus. Aliqui non ἀντηρὲς, sed ἀντήρεις in recto legunt,
βαρυτόνως διὰ τὸ εἰ: sic Thucyd. alicubi. Item, ἀντήρης, ἡ, θυρὶς, fe-
nestra.
Ἀντήρεσι, certauit, cõflictatus est. αἱ τόρεσι πολέμοις, bellis conflicta-
tus est, Bud.
Ἀντηρότης, ητος, ἡ, renixus, luctamen, conflictus. Theophr. de Caus. l.
1. c. vlt. Οὐκ ἂν τις φαίη θερμότητος ἀλλ' ἀντηρότητος εἶ σημεῖον. Sed ibi
corruptè legitur ἀνθκετητος.
Ἀντίεσις, supplicationes, ἱκασίαι, λιτανεῖαι, ἱκατηρίαι, ἀντῆσις etiam legi-
tur pro ἄντησις cum pleonasmo literæ τ in hoc versu quem E-
tym. citat ἡ ᾧ κεν ἀντῆσιν θεμένη θεὸς ἀλλο δίεσιν.
Ἀντρχέω, contrà resono, contrà sono, resono, resono. Obsonare di-
xit Paulus & Manilius. Theophr. ἰλιὰδ ὠδῶσιν, ἀνέσει μὲν οἱ αὐτὸ
τῆς ὦσιν. διότι κοῖλον τὸ ὠσπερεῖ ἐυπόρχει τὸ τῶ κρὴ τ' φθόγξεται ἡ τῆ
καίλω τ' αἰρεῖ δ' αὐτοχεῖν.
Αντὶ, pro contra, è regione, ex aduerso. Propriè significat vicem,
quum quis alterius loco facit aliquid. Alexand. Aphrod. ἀνὴ ἰ-
ματίων ἐφορεῖβαλε πλέξ, id est, pennis quafi vestimentis circun-
datus est, vel pennas perinde atque amiculum induit, vel vice
vestimentorū. ἀντὶ μισθοῦ, non alterius rei gratia. ἀντὶ ὅτου, cuius
gratia, qua gratia. ἀντὶ τῦ & ἐς loco, vice. ἀντὶ πολλῶν ἀντῆρῶν multo-
rum instar fuerit. ὅτ' ἀντὶ, id est, ti vnum vni conferatur,
Plato de Republ. ἀντὶ τῦ βρίφους infantis loco, vice infantis. ἀνὴ
ὅπου, pro ἀνὴ ᾧ, quare, cui, interrogantis: & sine interrogatio-
ne, quamobrem, qua de causa, ὡς εἰδῆ ἀνὴ ὅτου, nescio qua de
causa, apud Greg. ὅτ' ἀντὶ ᾧ, accipitur etiam pro ὑφ' ᾧ. & commo-
dum ac vtilitatem declarat. vt Matth. 17. ἐκεῖνον ἀβῶν ἀνὴ ἐμοῦ
καὶ τὰ ἐμοῦ ᾧ σοῦ, & cap. 20. δῶναι τ' ψυχὴν αὐτὰ λύτρον ἀντὶ πολλῶν
interdum finem designat. vt 1. Cor. 11. ἡ κεφαλὴ ἀνὴ ἀνδρὸς οὐκ ἐστὶν ἀνὴ
τοῦ ἀνὴρ pro velamine, id est, vt esset velamen. Sic & Hebr. 12. in
compositione æqualitatem indicat, vt in ἀνταναίβω, ἀνταπόδῶ, ἀνα-
ξαφλιμὲ significat contra, aduersus, vt in ἀντιβάλλω ἀντιλέγω
& aliis.
Ἀντία, pro ἀντίον. Odyss. ἀντία θυμάτῳ μάθῃ, coram domina alloqui.
ἀντία λέγων αὐτῷ, ipsi contradicens. ἀντία ἴζειν πατρὶ ἐς
gione eorum consedentium, Herodot. ἀντία ὧπτεν τὰ ὅπλα αὐτοῖς,
contra eos arma tulerunt, Idem. ἀντία μάχομαι, dialytis est, pro
ἀντιμάχομαι. vt & αντίοιος πολεμίζειν. ἀντία πλέειν, est contrà ali-
quid machinari & moliri, ἀντιμηχανᾶσθαι.
Ἀντιάζω, interpretatur Vipianus ff. de Ædil. edicto, inueterato
faucium tumores, quique difficulti non valeant: quasi sit, obiu-
ctans, obsistêns que præfocatio.
Ἀντιάθης, ἀι, tonsillæ. παρίδημα. Pollux lib. 2. ἡδὲ πίνυω ἐντὸς ὠσὶ ἡδὲ μὴ
ἡ ὑπηγκαλὸν τόπων, αἱ μὲν ἐκπτῆσθαι ἀφ' ἑχυσαι σύριγξ, ἀντιάθες, ἡ
παρίδημα καλοῦσι.
Ἀντιάζω, & ἀντιάω, μ. σω. π. κα, obsto, occurro, propitius fio, ἀντιάζω, ὦ,
oro, precor. ἀξιῶκα τὸ αἰτίαμα pro αἰτίῳ χάριν. Apollon. 2. αἰθέρια
αὐδήεντ' ἀκοῦσαι, offendatis & reperiatis homines hospitum a-
mantes, nauis casmini. Lasc. ἡ πεύμων ἐγερθὲν ἀνὴ ὧπτεν ἀθλίως, di-
gna occurrit. se dignam exhibet & præstat: cum genit. Idem,
πέλαος ἀντιάσας, fonti occurrens. Sic Homer. Iliad. ἀντιάσας
ἀφὸν πίσσης, id est, ἀπωτέσας, μεταχὼν, ἐκπλαύσας. ἀντίασεν γο-
νάτων. Euripid, accide ad genua. ἀπαίσας γόνῳ, quin in fene-
ctutem incidit, lib. Epigrammat. ἀπ' πάσα τέρματος, incidi in
finem, finem sum consecutus, lib. eodem. ἀπαίζομαι, ἡ ἀθλίτης,
obuiam eamus inuadenti, Herod. ἀπαίζω ἡ ἀσθμῶν σταθῆν, Ara-
bum copis obuiam eo, Idem: & lib. 1. ἀπαίζει ἐς πέλαγος, in pe-
lagus obuiam contendit. ἀπαίζω, precor. Sophocl. in Aiace. ἡ σ'
ἀπαίζω σοῦτ' ὀφρῦοῦ δύσ, &c. te obsecro per louem familiarē.
ἀπαίσας ἀπωτεσ, σωτυχεῖν, ἐκαστικῶς μηχανᾶς, σκολιῶν, ἐκατί-
νευμα, μεταβάλειν.
Ἀντίαστ, τὸ, ἐκαστίον ἀλλήλων, Varin.
Ἀντιάνειρα, virago. ἡσιόδ. Amazonum epitheton. Homer. Iliad.
γηθόσυνοι ἐμμεῖναι ἀπάνευθεν, id est, virgines, masculæ bellatri-
ces, αἱ ἴσαι ἡ δώμασιν αἰδῆσιν, ἡ αἱ ἐκατικῶμμαι αἰδοῖσιν, ὡς οὔ πο-
λεμικαὶ, audentes contra viros bellare: audetque viris concur-
rere virgo, dixit Virgil.
Ἀντάξιον, ora Australis nobis ignota, Cicero in Tusculi. quæst.
Ἀντάορμαι, aduersor, Apollon. libro primo Argon. οἱ δ' ἄν αὐτὸν
το. & lib. 2. ἀντίχεται ἀπάσσης, pro contrà tendere & pugnare: i-
tem consequor.
Ἀντίας, est ὄγκος σκιῆρὸς ἐκ ἡδῆ παρεμφαίνων (vt inquit Ægineta lib. 3.)
id est, tumor durus tonsillarum. Idem libro sexto, Tonsillæ
supra modum adauctæ, vorandi spirandique meatus altrinsec⁹
insidentes, ἀπάδες vocitatæ sunt: sic dictæ sunt, quod vr-
trinque sibi inuicem opponantur, de his vide Celsum lib. 7. I-
tem Ἀντίας, historicus de quo meminit Plutarch. de fortu. A-
lexandr.
Ἀντιαχίω, μ. ἰσω, reclamo, contradico, Nonn.
Ἀντιβαίνω, resisto, retrocedo, obsto, recuso, repugno, resisto, vt
cum homo impulsus tamen renititur, contrà iendo, occurro,
obuiam eo, Datiuo. Alexand. Aphrod. ἀντιβάοντα τὸν συσωπῶ-
genti resistentia. & occurrentia. ἀντιβῶσι ἀφὸς δύσεις τῶν repug-
nante democratæ. Plut. in Lycurgo, ἀντιβαίνει, ἀφὸς ἀξ, ἀντιμα-
νεῖ, ἀντερέθει.
Ἀντιβάλλω, ἡ, galla, νῆ κεῖς, vel vt apud Hesych. & Varin. scribitur
κεκεῖς. & apud Dioc. κεκεῖς.
Ἀντιβάλομαι, sum similis, sum æqualis.
Ἀντιβελόμῳα, æqualitate est. quales vires habentia, & quæ recen-
tiores medici dicunt Quid pro quo, vt Marcell. an, lib. 3. Dioc.
succedanea.
Ἀντιβέλω, repugno, conferto, reluctor, remitto, ex aduerso missi-

ha iaculor, exp. 11. Machab lib. 2. ἀντιβάλω τὸ ἐλάττωμα, secum reputans cladem. Luc. Euangel 24 ἀντιβάλλετε λόγους πρὸς ἀλλήλους, confertis sermones inter vos. ἀντιβάλλειν τὰς ἐναντίας βολὰς, ἀντιπίπτειν.

Ἀντιβάλλειν Hesych. affert pro ἀντιστρέφειν.

Ἀντιβαρικᾶ, dicitur author Hesych. calfia, ἢ κρᾶσια.

Ἀντιβασιλεῖς, οἱ, interreges.

Ἀντίδασπις, ὁ, concursus, contrarium iter.

Ἀντιδακτικὸς, ὁ, obuius.

Ἀντιδάκτης, repagulum ianuæ.

Ἀντιδίκα, aduersum, ἀξ ἐναντίας.

Ἀντιδικάζομαι, reluctor.

Ἀντίδικος contrà aduerb. loci. Iliad. ἀ, ἠϊξεζίωθμαι βασιλῆϊ ἀντιβίλιω, id est ἰξ ἐναντίας. Dicitur & ἀντίβιος.

Ἀντίδικος, ὁ, ἡ, ἡ, contrarius, aduersarius, violentus, hostis, inimicus. Iliad. ἀ. ἀντιθέοισι μαχεσσάμενοι ὑπίασιν, id est, ἐναντίοις, ὃ ἔστι φασιανικοὶς λόγοις. ἀντίδικον μαχήσασθαι, ἢ ἰξ ἐναντίας, contra.

Ἀντιδιλαπᾶν, vicissim lædo, lacessitus lædo.

Ἀντιδλέπω, respicientem respicio, obtueor. aduersus oculis intueor. ἀντιβλέπε σὺ νεὶ σὺ. Lucian. ὁ τῆς ἁλιεὶς, ἀντιβλέπετο τῇ φωτὶ, contra lumen aspicere.

Ἀντίβλαψις, εως, ἡ, ἀντιβλαμμὸς. Xenophon.

Ἀντιβοᾶν contra clamo rem edo, clamando respondeo, vel vicissim clamo, item reclamo.

Ἀντιβοὴ, vicissim prædium præsto.

Ἀντίβιον, apud Soph. ι. ἰσόβιον, vel ἀντὶ βιοῦ κεκτημένῃ ἐώλῳ.

Ἀντιβολέω, μι. ἠσω, σα. ικα, quæso, oro, supplico, cum accus. Aristoph. τὸν ἀντιβολῶν τι, id est, αἰτοῦντα καλῶ. Item capello & aggredior, Gemit. Homer. Iliad. ἀ. μήκιστα ἀντιβολήσας, id est, μαχεσάμενος, interesse prælio. Item occurro. σωκράτει ἐπαντᾶν, Datiuo. Apollon. 2. ἀντιβόλησεν ἀλκήν, ἀ μολῶ. cum præpositione, & μι in β mutato, ἀντιδολῶ. Hesiod. γάμον ἀντιβολέσαι, nuptias capessere, ἐπὶ τοῖς γάμοις, μεταχειρίζειν. Imperfectum ἠντιβόλουν, duplici augmento. ἠντιβολῶμεν συμμαχίαν ἀπαντήσαι μεταχειρίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐθέλειν βάλλειν, ἐπιτυγχάνειν, ἱκετεύειν, δυναστεύειν, ἐξικνεῖσθαι, μεταβάλλειν

Ἀντίβολοι, occurſus, conflictus, collatio ἀντιβολὴ, apud Platonem ὁ. pro ἀντιπαβολὴ, i. comparatio in nominando & designando magiſtratu, collatio etiam exemplarium, Strab. lib. vlt.

Ἀντιβολεῖν Laconibus est σφαττεμικεῖν teste Hesych.

Ἀντιβόλησις, εως, ſupplicatio, adhortatio, deprecatio. Plat. in Apolog. ἀφεὶς τὸ εἰκὸς ἢ ἀντιβολήσεως.

Ἀντιβολία, ας, ἡ, comploratio, obtestatio δέησις, ἐξομολόγησις, ἱκετία. Euſtath.

Ἀντιβοητικὸς, contra tonitruo, retono, Catull. cum datiuo, Lucianus.

Ἀντιβοήσω, reclamauit, lib. Epigr. ab ἀντιφωνέω.

Ἀντιγενεαλογέω, & diuerſo progeniem recenſeo, in repetenda progenie occupor.

Ἀντιγόνη, viri proprium est apud Theocritum. ἀντιγόνης ὁ παλαιὸς. Antigenes Pellenæus, de quo Plut. de fort. Alexandri.

Ἀντιγράφειν πρός τι, ſic dicitur quidam concentus muſicus, apud Plut. de muſica.

Ἀντιγραφεύς, idem quod ἀντιπαγωνιστὴς, de quo infrà, Bud. Comm. ἀντιγραφεῖς ἢ πατέρες.

Ἀντιγνωμονέω, μι. ήσω, σ. ηκα, contrà opinor, contrà dico, Budæus Comment.

Ἀντιγνώμων qui contrariæ est ſententiæ ſeu opinionis.

Ἀντιγόνα, Antigona, Pellæa mercerix, Plut. de for. Alex.

Ἀντίγονος, author Hesychio, herbæ nomen est & floris. ἀντίγονον verò, nomen erat boli & iactus te ſſerati in ludo talario. Et ἀντίγονον, ἀνακάια. Et ἀντιγόνειον, vel ἀντιγόνιον, vt habet Suid. currus totæ. cor. ex Hel. αὖτυχος χρόα.

Ἀντιγραῖς, ἴτος, ἡ, ταῦ, τις ἀβλώψει, intæqutes Demoſth.

Ἀντίγρων, ὁ, ἡ, beneficus, sine malitia.

Ἀντίγραμμα, contraria deſcriptio, contraria litera.

Ἀντιγράφειν, hæreditatem adire vel ſibi vendicare. ἀντιπωλεῖσθαι κλῆρον, vel contrariam accuſationem inſtituere, ἀντικατηγορεῖν. vnde ἀντιγραφὴ, contraria accuſatio, & hæreditatis vendicatio. Pollux li. 8. ἀντιγραφὴ ἔστι τὸ κρινόμενον ἀντικατηγορῆσαι, &c. eodem author dicebatur, ὅτι ἡ γῆ ἀμφισβητουμένη. Sic & dicuntur teſtimonia, & vtriuſque partis præſtitum tuùtandum in re controuerſa, id est, ἀντωμοσία. Apud Demoſt. pro corona. & Hyperid. Plat. on. in Apolog.

Ἀντιγραφεῖς, έως, ἡ, dicitur cui id muneris est delegatum, vt obſerquet pecuniam, quam in vſum principis collegerunt coactores: quos nunc Receptores particulares vocant. Græcis ἀποδέκται dicuntur: nos Antigrapharios appellare poſſumus. Cicero hos cuſtodes appellat, pro lege Agraria contra Rullum, & de reditu ſuo. Galli *contrerolleurs* vocant. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum ſcripta, quaſi contrà ſcripta. Bud. in Annot. Suid. ἀντιγραφεῖς, ὁ κατὰ ἀγῶνα. ὅτι ἦν καταλογεῖον τινὸ τῇ πόλει χρήματα. ὅτε ἀντιγράφειν ἐδόκει αὐτοῖ. Sic Demoſthenes in Orat. contra Androtion. Et Æſchin. pro Crefiph dno autem erant, ὁ μὲν ἢ διοικήσεως, ὁ δ' ἢ ξυνῆς. conſule Pollucem lib. 8.

Ἀντιγραφὴ, ἀντιλογία, reſcriptum, reſcriptio, commentarius, controuerſia, contraria accuſatio, ſeu deſcriptio, ὁμολογία, promiſſio. Ariſtophanes ψηφοφορίας ἀναπαυόμενοι τὰ ἢ τὴς λόγου ἐλπίδι ἀφεῖμεν τὰ καὶ τὰ γραφάς. id est, de rebus & controuerſiis communicare, & in colloquium venire: vbi interpres, ἀντιγραφὰς ὀνόματα τὰς δίκας πάσας διὰ τὰς ἀντιδόσεις ἢ λύσεις τῶν ὑπογεγραμμένων. Item ἀνωμοσία, apud Plat. in Apolog. ὡς ταῦτα ἢ διωμόσατο ἢ τὴν ἀντιγραφὴν, hæc iurato affirmabo in defenſione ſeu depoſitione: quæ verba ſunt rei Socratis.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exemplar, reſcriptum, exemplum. Syneſius Theophilo, ἢ τοῖς ταχυγράφοις τὰ αὐτίτυπα δίωκε τῆς ἀντιγράφου ἐπίπαξ vulgo *copie*.

Ἀντίγραφος, ὁ, ἡ, ὁ, ἐ, contrariò ſcriptus, tranſcriptus, deſcriptus, ex exemplari ſcriptus. ἀντίγραφος ἐπιστολὴ. Demoſth. ι. ſcriptum continens. Idem, τὸ ἐπὶ νικῆς τὰ ἀντίγραφα, eiuſdem exempli.

Ἀντιγράφω, μι. ψω. φα. reſcribo, denuò conuenio in iudicio.

Ἀντιδάκνω, remordeo, vicissim mordeo.

Ἀντίδειπνος, qui in cœna loco alterius, qui inuitatus non venit, ſuſficitur, cœnæ vicarius.

Ἀντιδεξιόομαι, vicissim amicè excipio, vicissim dextras porrigo, Xenoph.

Ἀντίδεσις, εως, τὸ, contentio.

Ἀντιδέχομαι, recipio vicissim.

Ἀντιδιαβάλλω, contra vel aduersus aliquem traiicio, Xenophon in Agesil.

Ἀντιδιαιρέομαι, οῦμαι, distinguo, Ariſtid. ἀντιμερίζομαι.

Ἀντιδιάμετος, aduerſa diuitio, Galen. ad Glauc.

Ἀντιδιαιρέω. ex oppoſito diuido, in diuiſione oppono. ἀντιδιαιρεῖμθαι τῇ γῇσει, generatim diſtincta in oppoſitum. Nazan. εἰ σοφὸς ὢν εἶναι ἀντιδιαιρῇ τὸ, μόνον ἐγνωσται ὁ, id est, ſi illis ex aduerſo reſponderet illud, ſcilicet, ſolum verum. ἀντιδιαιρεῖται τὸ μέλλοντι, ex aduerſo reſpondet futuro, Nazan.

Ἀντιδιάκονος, viciſſim ſeruiens, Strabo.

Ἀντιδιαλλαγὴ, διος, variantes, permutantes. Ἀντιδιαλάττω, contrà permuto, in contrarium modum muto.

Ἀντιδιαπλέκω, contra involuo, replico, oppono, reclamo, obtexo, & commiſcor quod reſpondeam.

Ἀντιδιαπλοκὴ, replicatio Vulp.

Ἀντιδιαστέλλομαι, opponor, diſtinguor, χωρίζομαι, ἀντιβάλλω.

Ἀντιδιαστέλλω, contrà diſtinguo. ſuſtin. martyr. ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὡς τοῦτο μὲ δεῖ ſeipſum qui eſt, ab iis quæ non ſunt diſtinguens. & ἀντιδιαστέλλεσθαι, i. ἀντιδιάστασιν χωρίζεσθαι, ἀντιβάλλειν.

Ἀντιδιαφορὰ, diſcrimen, differentia, Alex. Aphrod. diſtinctio.

Ἀντιδίδωμι μ. δώσω, π. κα, retribuo, remuneror, rependo, reſtituo, reddo, refero, inuicem dono, redono, Horat. Plutarchus. ἀντιδιδόντες ἢ ἴσων ἢ ἐλέου, mutuò miſerantes. ἀντιδιδόναι παρθένον, virginis loco oblata, Nazian. ἀντιδίδωμι ἑαυτὸν, do pœnas. λύτρον ἀντὶ τοῦ ἀντιδιδὺς ψυχῆς, qui ſe pretium pro nobis rependit, Nazanz. ἀντιδιδόναι etiam erat ſuas facultates, permutare, cum iis qui munia publica vellent obire, eorum loco qui per cauſam tenuitatis atque inopiæ hæc ſubire detrectarent. Vnde ἀντίδοσις, hęc facultatum commutatio, Suid.

Ἀντιδικάω, ad cauſam occurro, iudicio me iſto, liti me offero, litiganti me oppono, certamen capeſſo, ago aduerſarium, ἀντιπαρέβαλε, ἀντέταξε τὸ δικαίωμα, adſum ad iudicium. Bud. Comm. ἀντιδικεῖν, ἰὸ δίκῃ ἀντεῖφαι.

Ἀντιδικία, defenſio.

Ἀντίδικος, ὁ, aduerſarius cauſæ ſiue litis, litigator, actor, accuſator, ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός. Matth. cap. 5. ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ, ſcilicet redi in gratiam & tranſige cum aduerſario.

Ἀντιδικῶν, κατηγορῶν, ἢ ἐναντιούμενος. Ariſtoph. ὅπως ἀποτρέψας αὐ ἀντιδικῶν δίκλιμ μὴ λάσι ὀρφανοῖς.

Ἀντιδογματίζω contraria dogmata introduco vel tueor.

Ἀντιδοκιμάζω, ει, qui ſunt contrariis ſententiis.

Ἀντιδοξάζω, viciſſim prædico & laudo.

Ἀντίδοξος, contrariæ ſectæ vel opinionis.

Ἀντιδοῦσις, εως, ἡ, reſiſtens tuæ voluntati.

Ἀντίδορυ, ος, τὸ, eſt cuticula quæ ſubiicitur & opponitur tergori & pelli, vel pellis ipſa. In Epig. χ' κάμον χλωρὸς ἀντίδορυ λιπὸν δέρ. Suidas τὸ δέρμα τὸ ὑγρὸν.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, remuneratio, relatio meritorum, Quintil. compenſatio muneris, officij permutatio & viciſſitudo, mutua largitio ſiue donatio. ἀντίδοσις erat mos Athenis, vt ſi ciuis aliquis muneri cuipiam publico ſuis ſumptibus fungendo deſignatus eſſet, ſique tenuitatem ſuarum fortunarum excuſans, muneris functionem recuſaret liceret cuicunque vel in comitis vel alibi ad facultatum permutationem vt prouocare quæ quidem res ἀντίδοσιν τῶν οὐσιῶν dicebatur huius rei authorem Solonem fuiſſe orator teſtatur in oratione ὡς ἀφίστασιν πολλὰ καλῶς γίγνοιτ' ἂν ἀφ' ὑμῶν μὴ ἰδίᾳ ἑκάστοις ἔστιν ἢ μὴ σόλωνι τοῦνομοθέτης ἔλιπε ἀφεῖναι τὰς ἀντιδόσεις ἐάσομεν ἃ μὴ χρὴ ἔδειν ἡμῖν σπουδάζειν τὸ πρῶτον ὅπως ἕκαστος ὡς πλείστους ἀνάξει τῇ δίκῃ τῶν ἀντιδόσεων ἢ τὴν ἀλήθειαν, ἢ τὸ δίκαιον ἢ τὸ ἐξεῖναι ἢ ὅπως ἀφεθήσεται ὡς ἥ τάχιστα ἐφ' ἡμῖν πόνων πλεῖστα.

Antí-

Ἀντίδοτον, τό, remedium, compositio ex variis medicinis, quæ datur contra venena. Perinde sonat ac si dicas, Contradatum.

Ἀντίδοτος, ὁ, ἡ, contra redditus, æquilibrius, compensans, repensus pro alio apud Nonnum. Diofcorid. lib 3. cap. 29. ὁ καρπὸς θανάσιμα φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, semen lethalium venenorum antidotum est, id est, aduersatur venenis. dicitur etiam ὁ ἀντίδοτος. Alexand. Aphrod. Problem. vlr. de Theriaca, ἃ ἀντίδοτος ἐκ πλείων βοτανῶν σύγκειται· αἱ κρητικαὶ ἀντίδοτοι, antidoti vrinam cientes. ἀντίδοτος ἐχ ἀντίδοτον, antidotus & antidotum : sunt enim voces Latinis vtrimque ex Gellius lib. 14. Huius tegis antidotus celebratissima, quæ Mithridatios vocatur. Quintil. lib. 7. Tyrannus suspicatus à medico suo datum sibi venenum, torlit eum. et quum id dedisse fe negaret, accersit alterum medicum. Ille datum ei venenum dixit, sed se antidotum datorum.

Ἀντιδρᾶν, reprendere. Euripid.

Ἀντιδωτικὸς, ὁς, ἡ, remuneratio.

Ἀντιδωρέομαι, contrà largior, vicissim do, compenso, remunero, rependo.

Ἀντίδωρον, τὸ, remuneratio, ἀντιμισθία, compensatio.

Ἀντίκολον, τὸ, rotundum, teres, ἐγγύλον, στρογγύλον. ἐς τὰ κύλικα. Hesy.

Ἀντίζηλος, ὁ, ἡ, æmulus, zelotypus.

Ἀντίζυγος, ὁ, ἡ, aduersus, propriè ex aduerso respondens.

Ἀντίζυξ, ἀσίζυγος, Hesych.

Ἀντίζυξ, ὁ ἀντίπαλος, aduersarius.

Ἀντίθεμις, pro ἀνταπόδομα, opponо, confero, rependo, repono pro beneficiis. lib. 1. Epig. datiuo iungitur.

Ἀντίθεος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, æmideus, eximius, æquiparandus deo, diuinus, ἰσόθεος, ἀντίθεον ἄλκαρ, id est ἴσον ᾗ θεοῖς τοῖς ἐκεῖ κατ' αὐτούς. Aliquando ἐναντίος τοῖς θεοῖς. Odyll ξ, ἀντίθεος μάντις, sic Didymus. ἀντίθεον δόμαι, i. opinio Deo contraria.

Ἀντίθαπτος, mutuo obiicruo, redamo, in obiectantia respondeo, Xenophon.

Ἀντιθέρμαινα, contrà calefacio, Alex. Aphrod.

Ἀντίθεσις, herba, quæ & ξάθιον. Dioic. l. 4. c. 228.

Ἀντίθεσις, κατ, ἡ, contentio, controuersia, oppositio, color rhetoricæ λέξεως ὅτε κατ' ἰδίαν ἀντιθέσεις ἀλλήλοις τὰ ἐναντία κατ' μέρος ἀναφέρουσι. Sic Iloc. in Thanathenaic item ἀντίθεσις. id est, assumptiua qualitas, genus defensionis, in qua factum per se improbabile, assumptis extrinsecus auxiliis tuemur, inquit Quintil. lib. 7. assumptio Hermogen. ἀντίθεσις λόγων, disputationum pugna, Nazan. ἀντιθέσεις τροπικὰς.

Ἀντίθετοι σάσεις, Hermog. assumptiui status.

Ἀντίθετον, contra positum, Quintil. vel vt quidam vocant contentio: figura est, quæ fit, si singula singulis opponuntur, & quum contrarijs opponuntur contraria, vt, Vicit pudorem libido, timorem audacia : vel si bina binis, Nam nostri ingenij, vestri auxilij est : vel sententiæ sententijs. Dominctur in conciombus iacent in iudicijs: hæc ex Quintil. lib. 9. cap. 3. Aquila Rom. vocat Oppositum ex contrarijs: τὸ ἀντίον, Hesych. Duplicater fit in oratione: nam vel dictiones inter se, vel affirmat o & negatio opponuntur, vt, μισῶ μὲ τὸ τυραννεῖν ἀλλ' ἐλεῶ τοὺς ἀδίκως πασχοντας, ἐν τοῖς ἐναρέτοις τὸ ἀνόμους, ἐν μὲν ἐλαφρὸς ἀδικεῖν, ἐν δὲ ἀκόλουθον.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ, contrarius, oppolitus, aduersus.

Ἀντίθεω contra curremtem curro.

Ἀντιθλίβω, ἄσω, reprimo, Actiu. accuf.

Ἀντίθρονος, ex opposito sedens, ἀντίκρυ ἑδόμενος, ὁ ἀντιπολίτης.

Ἀντίθροος, vox soni contrarij, Nonnus: respondio, contradictio, lib. Epigramm. ἀντίθροον ἔσπε, de voce Echus.

Ἀντίθυρος, ὁ λίθος, lapis qui est loco & vice ostij apud Nonnum.

Ἀντίθυρος, ὁ, ἡ, vel ἀντίθυρον, τὸ, apud Lucian. locus post ianuam, ἀντικρὺ τῆ θύρας · ἐς ᾧ τὸ ἀντίθυρον, ex aduerso ostij, ἐξ τὸ ἀντίθυρον, e regione ianuæ.

Ἀντικαθέζομαι, altrinsecus sedeo, contrà sedeo, opponor, ex aduerso situs sum, castra ex aduerso habeo.

Ἀντικαθεύδω, dormio, in lib. Epig. ἀντικαθεύδε πάλιν, iterum dormiuit, redormiuit, Plin.

Ἀντικάθημαι, ex aduerso consido, è regione insideo, substituor, in locum alterius, ἐναντιοῦμαι, interpr. Thucydid.

Ἀντικαθέζομαι, ex aduerso consideo, ex aduerso castra metor, è regione sum positus.

Ἀντικάθισμα, subiegor, subrogor, demortui loco legor, aduersor. ἀντικαθίσασθαι, qui in locum mortuorum succefferunt, subiecti, qui sunt contrariæ factionis. ἀντικαθίσαντο, ex aduerso assidebant, ἐχ ἀντικαθέζεσθαι, ex opponere, ἐναντιοῦσθαι. ἀντικαθίσασθαι subtituere. Aristotel. lib. περὶ ζώων. ἀκουσμάτων, κατ' ἐναντίον δ' ἀλλοις ἀντικαθίσασται τοῖσιν.

Ἀντικαθίστημι, repugno, subsituo, refarcio, erigo. Actiu. accus. ἀντικαθίστασι χθὶ τὸ ἁμαρτεῖν, ad fiduciam erigo. ἀντικαθίστασθαι τοῖς νικῶσι, id est, πλουτεῖ ζῶντες ἀλλήλοις διὰ τὸ πλοῦτος, i. obnixè consistentes. Thucyd.

Ἀντίκαιρον Hesych ἐσκαιρον, simile & par nouo.

Ἀντίκαιρος κακὸς, σοῦ ἀσκαιρότερος: parœmia de his qui in commutatione beneficiorum, pro deterioribus, multo meliora postulant. Suid. Κακὸς καὶ ἀντίκαιρος ἀσκαιρότερος.

Ἀντικαλέω, vicissim inuito feu voco. Lucar cap. 14. μὴ ποτε ἐχ αὐτοὶ σε ἀντικαλέσωσιν, ne quando & ipli te vicissim vocent.

Ἀντικαλεσις, in animantibus pars ea dicitur quæ ad κάλαμον medici vocant clunculas, pertinet. Hesych.

Ἀντικάλιον, ου, τὸ, concauitas pectoris, quæ & στραγὰ dicitur, ὁ ἀντικαλιὸν. Pollux lib. 2. Rufus cauitatem eam pectoris, quæ est ad clanculas, tradit ab Homero dici κάλαμον, à medicis vero ἀντικαλιὸν ἐχ στραγάλι.

Ἀντικαταλλάσσω Hesych. est τὸ αὐτὸ ἀχθὶ δίνλω.

Ἀντικαπηλεύω, ὁ, ἡ, commercium, emptio, venditio, commutatio.

Ἀντικαπαλλαγὴ, comparo. Ilocrat. ἀντὶ θνητὸ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαπαλλάξασθαι, pro morti obnoxio corpore gloriam comparare immortalem. Item mercor, & commuto, compenso. ἀντίκαπαλλάξαμαι πρὸς ψυχὴν αἰσχρὸν κακὸν σώματος. Aristot mag. Moral. lib. 1. τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαπαλλάττεσθαι πρὸς ἀλλήλους ἐστὶ, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios. Idem ibidem, πάντες οἱ ἐλαττόμενοι ἀντικαπαλλάττεται τὰ τιμῶν, &c. omnes qui minus capiunt, illius vice nanciscuntur aut honorem, &c. Idem libro 2 ἀντικαπαλλάττεται τὸ συμφέρον τὸ ἡδονῇ, voluptas commodo redenditur seu compensatur. ἀντικαπαλλάξαι ἐχ χρημάτων τὸν ἀγῶνα, &c. qui ære imperium parauisset. Herodian. lib. 2. Aliquando adiecta præpositione. Ilocr. ἐξὸν ἀντὶ μιᾶς ἡδονῆς τὰς ἐχ ζῶν ἀντικαπαλλάξασθαι. Epictetus, ἀντικαπαλλάττεται τούτου ἀπάθειαν, volo pro hoc indolentiam. ἀντικαπαλλάξαμαι ἐπαγγελίαν ἐπαγγελίᾳ, Aristotel. 8. Ethic. aliud pro alio commuto. ἀντικαπαλλάσσομαι τὰ χρήματα τῶν ζῶν, vitam pecunia redimenter. Machabæorum libro secundo. Ponitur aliquando pro καταλλαγὴ τιμαὶ, Budæ.

Ἀντικαπαλλάτω idem.

Ἀντικαρτέρησις, ως, ἡ, obductia tetensio.

Ἀντικατατείνω, ex aduerso compare, contrà contendo. Plato 1. de rep. ἀντικατατείνοντες λέγωμεν αὐτοὶ λόγον κατὰ λόγον, orationem contrariam eius orationi obiicientes, comparatione quadam proposita dicamus.

Ἀντικατηγορεῖ, euasi reerriminor.

Ἀντικατηγορία vicissim prædicari. Prædicata dicuntur, quæ conuertuntur cum subiecto, cui soli & semper adhærent. vt Proprium & differentia. Aristoteles in Poster. Analytic. οὐχὶ δὲ ὧν ἐν τῷ ἀντικατηγορεῖσθαι οὐ φαίνεται πᾶν τὸ πλέθος. & τὰ ἀντικατηγορούμενα, quæ inter se vicissim prædicari & subiecti vicem obtinent: quæ etiam ἀντιστρέφειν & ἀντιστρέφεσθαι dicuntur ab Aristotele & Philopono.

Ἀντικατηγορία, mutua accusatio, contraria accusatio. Huius duo sunt genera: alterum, quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud. Non abrimile huic genus est quod ἀντιγωμία dicitur. Budæus lumen fecuti nostri, in suis adnotationibus recrimminationem. ad verbum potius, quàm Latinè conuertit ἀντιστρεφόμενα ἀντιστροφία quidem apud Latinos authores criminatio dicitur. Et tamen recrimminatio insolens vox est atque inusitata : fequor igitur Quintilian. ita interpretantem libro septimo capite tertio, mutua accusatio, quam Græci ἀντιστροφὴν vocant, nostri quidem concertationem, &c.

Ἀντικατηγορέω, prouocatus accuso. Et ἀντικρὺς, ῥ ἐν etiam ἀντικρυκλεῖν ἐχ ἀντιπίπτω, dicitur, quin & ἀντιχάσκειν.

Ἀντικεῖμαι, aduersor, repugno, contrà sacco, sum aduersus, oppositus, contrarius, opponor: cum datiuo iungitur. Arist. in Categ. λέγεται ὃ ταῦτα εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι. Item cum accus. accedente præpositione πρὸς. Idem ibidem, ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντικεῖται· ἀσπὶς τῷ δίκτυον ἀντικεῖται, Alia ex aduerso Europæ sita. Aristot. Polit. 4 ca. 14. ἀντικείμενον τῷ ἐπὶ πολιτείας γυμνάσιον, oppositum eius seu ei quod fit in republ. pub.

Ἀντικείμενον, contrarium, oppositum, repugnans, τὸ ἐν διαλύσει ἀντιμένον.

Ἀντικειμένως, ἐχ contrario, contrì, opposito modo, contrà quàm.

Ἀντικλαδος, ὁ, ἡ, obtusus, aduersus, Nonnus.

Ἀντικαλέω vicissim iubeo. ἀντικελεύσμαι, vicissim iubeo & iubeor.

Ἀντικινέω, insurgo, contrà moueo. Plutarch. ὅσοι ἀντεχρήσαντο τοῖς ἀντικινῆσαι τὰ πάθη, ii diuersum contrario motu affectum mouerunt.

Ἀντικλάομαι, vicissim vror, Depon. ἀντικλαίω, ὡ, ἕω ἀντικλαυμα vicissim commodo seu vtendum præbeo.

Ἀντικαλέζω, reboo, reclamo. Eur. p. ἀντικλαζει κμαὶ ἡ πίτυς ἀη vox saxis reboabat.

Ἀντικλείας, ἡ. Anticlia, vxor Laertæ; quæ ante nuptias à Sisypho compressa peperit Vlyssem. Plut. in Probl.

Ἀντικλείδης, historicus, de quo Plut. in vita Alexand.

Ἀντικλεῖδες, idem quod διάκλειδες apud Poll.

Ἀντικλητὸς, criminis relatio. ἀντικλητορία, ἀντικατηγορία, concertatio, Quintil.

Ἀντικλῆς, Antieles, scriptor quidam, quem citat Plutarchus de Musica.

Ἀντικλίνω, ex aduerso annuo. Mus. ęus, contrà me declino & deiicio.
Ἀντικτύπημα, τό, pars furæ opposita, cruris vniuersi pars anterior, cui opponitur γαστροκνημία, quidam contrà accipiunt, Pollux lib. 2. Aristoph. in Pluto, νύττοσι γὸν κ φλοῦσι τ ἀντικνήμας, id est, frangunt crura.
Ἀντικολάζω, fupplicio afficio.
Ἀντικολακεύω, vicissim adulor assentando par pari refero.
Ἀντικομίζομαι, reporto, recipio.
Ἀντικόπτω τινος, ἐ, repulsus & renixus qui fit conto. ἀντίρροια διὰ τῦ κόντου qui & σκέμματ dicitur, Hippocr. Galen gloss.
Ἀντικοπτὸ, reperculsus Plin. Gell. conflictatio, conflictus, Cicer. collisio, Philo.
Ἀντικόπτω retorqueo, occurso, interrumpo, repercutio, referio, rerundo. ἀντικόπτ᾽ ἐ νοτίοι πνεύσας, flatus auftrinus vehementius occurfat.
Ἀντικορύσσομαι, colluctor.
Ἀντικρούομαι ἀμύνω, ad prælium se comparans.
Ἀντικοσμέω, vicissim orno.
Ἀντικρίσεις, ἀπόκρισις, responsio. Suid.
Ἀντίκρισις, εως, ἡ, recessus, & repulsus, Plin. contrarius impetus.
Ἀντικρούω μ. σ, π. κ, repugno, incurro, re obuia offendor, obsito, reclamo, retorqueo, repugno, offendo. ἀντικεκρικὼς, ι. ἀξιόχρεως εἶναι ἀντιστῆναι ἀπρεβιάσας, quod f. ustrati essent, Thucyd. Demoith. ἐν τῇ πρὸς ἐυφρα. ἀντικεκρικὸτ᾽ ἂν, ἢ γένοντο ὧν ἐκ᾽ ἀθέτησιν ἀφῆκε, id est, cecidit incommode aliquid, & contigit quale non oportebat, præsto est Æschines.
Ἀντικρὺ, contrà, ἀπὸ ἐναντίας κρατῆναι, ex aduerso, ex opposito, è regione, aduersus, in conspectu, διαβόδ᾽ ἰὼν, palàm. ἀπὸ τ αὐτὰ ἰὼ τὸ πλοῖον, ἀντίκρυς. ἀντικρὺ, & per syncopen, ἀντικρ genit. aliquando iungitur. Ihad. ὃ μὲν ἐν ἔκτορος ἀντικρὺ, aduersus Hectoremaliquando διαμπερὲς δὲ ἔλα, penitus. Homer. Ihad. 7, ἀντικρὺ δ᾽ ἀφ᾽ ἑκάστιλου διὰ μέσου χρῆῖα᾽ ἀντικρὺ γὰρ, contra Chium. ἔδη τὸν ἀντικρὺ, in aduersum. κατ᾽ ἀντικρὺ, è regione, ante os. ἐ κατ᾽ ἀντικρὺ, oppositus, ὁ πόρων ἀντικρὺ τ συγκλήτου, pro curia.
Ἀντικρὺς, διαῤῥήδην, φανερῶς, plauè, coram, palàm, ferè, omninò, ex professo, haud dubiè, proculdubio. ἄνδρα, σωτῆρα ἀντικρὺς, ἐλευθερίας, διαπρεπῆ, ἐνδοξ, σαφῆ, Suid. & quibusdam pro αὐτικρύ. Lucianus, ἐσθ᾽ ὃ ἀντικρὺς τὸ τοιοῦτο. Gaza in somnio Scip. ὅτις ἀρίδηλός σωὸήμεν ἀντικρὺς ἀπάντων τῶν ὀνειρατῶν, i. ferè. ἀντικρὺς κρίσεως, ex aduerso stans, Plutarch. in Solone. ἀντικρὺς ἀφῆκεν, manifesta ablatio. Plutarch. in Lycurg. Idem in Pericle. κρατῆσθ᾽ ἀντικρὺς πολλαπλοῦ αὐτοῦ κέρδους. Cratinus contrà pellicem vocauit. ἀντικρὺς ἁλὸς, ex aduerso solis, Bud. Lucian. ὕβρις ἀντικρὺς ἡ ἀτιμία, manifesta contumelia ludibriúmque.
Ἀντικτάομαι, emo pecunia, vel alterius rei commutatione cóparo.
Ἀντικτείνω, vicissim fepelio.
Ἀντίκτυπος, obstrepens, contrà sonans. Non. Ἰησοῦς ἐ᾽ ἀπάμειπτο χρόνον ἀντίκτυπον ὁμοῦδ.
Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor, Bud.
Ἀντικυρέω, potestas, ὑξουσία.
Ἀντικύρδικον τὸ, helleborus, veratrum, ὁ ἐλλέβορος, Hesych.
Ἀντικύρω, iucido in aliquem.
Ἀντικύων, vulpes, ἡ ἀλώπηξ, Hesych.
Ἀντιλαβὲς, annulus fcuti. ἀ πόρπαξ ἐ τῷ ὑπλίνῳ ἐσκύδει.
Ἀντιλαβὴ, ὃς ἡ, ansa, apprehensio. vt ita dicam, ἡ ἀντίληψις. pro eodem etiam λαβὴ dicitur. ἀντιλαβεῖν᾽ ἔχει. habet quod prehendat, Thucydid. ὅπως ἀν ὑπολάβωσι μὴ ἔχειν ἀντιλαβεῖ᾽ ἐ χεῖρ ὑβλαφεωῦσιν, vt non habeat manus quod apprehensum retineat, sed in lubrico fallatur Lucianus in Timone, ὡς ἐ λεῖ᾽ ἐ ὑπόσπη, ἡ ἐλαύνοις ἡ δυσκάπτοτος ἡ διαβλητός, ὑδ᾽ ἐμοὶ ἀντιλαβεῖ παρεχήμῳ᾽ βιεῖν. Transfatio est à luctatoribus. Vude fit vt pro ratio reprehensionis ponatur, & pro eo quod est, argumentum reprehendendi & contradicendi. Plat. in Phædo. πολλὰ γὸ τὰ λεγόμενα ἔτι ἔχει ὑπόψεις ἡ ἀντιλαβάς, ἐ τις μέλει αὐτὰ ἱκανῶς διελθεῖν. Antiphon apud Tragicos, λόγοισι ἡδέσει ὑς ἡμεῖς χρὴ λεγόμενα ἡ μικρὸν. Hesych. hic Hoppeor. citat.
Ἀντιλαγχάνειν, vicissim litem intendere, actori & victori quæstionem referre, quod hodie turis consulti reconuenire vocant. ἀντιλαγχάνει ἀξιοχρέως, Demosth. appellat, quod Cicer. agendi potestatem dare. Datur enim vicissim reo potestas exceptionem intendendi. ἀντιλαγχάνειν δίκῃ provocare ad iudices, qui αἵρονται dicebantur, ibique controuersiam denuò diiceptare, vt hodie à præfidibus & præfectis curiæ summæ appellantur. Est quasi dicas, restorqui iudicium Demosth. ἡ Μενδῖε, ἀλλ᾽ ἐπεὶ μὴ οὗτος ἀντιλαγχάνει τῇδε ἀὐτῇ ὁ νόμος, ἡ φησὶς ἐμὲ τὸ σκέμμα κατασκευάζ᾽ ἀφὶ ἑ ἐστι, ὃς ἀκ᾽ ἡ ἰῶ δίκη. At licebat illi iudicium retorqueri sententiámque arbitri nullam esse, & irritam defenderes, mecúmque litem negotiúmque instituere, quòcum ab initio fuerat.
Ἀντιλαζομαι, teneo, ἀντιλαμβάνομαι.
Ἀντιλαζόμαι, recipio, Eurip. τί δῆτ᾽ ἐσι κωφὸς ἀντιλάζεται ; id est, ἀντιλαμβάνεται, quid autem est quod tibi occasio temporis commodat.
Ἀντιλακτίζω, recalcitro, Horat. Plutarch. in Opusc. περὶ ἀοργησίας, Κτησιφῶν ὁ ἀσυκοφαντησίας αἰλικωτέρως ἢ ὡμότερα ἐξοῦσ.
Ἀντιλαμβάνομαι, mihi vendico, apprehendo, retineo, reprehendo, contradico. ἀντιπαιδείας, philosophiam vendicare seu capessere. Plutarc. αὐτὸς ἑαυτὸς ἀντιλαμβανόμενος ἀγαθὸν ipsa fuiipsius fluès bono, de diuitiarum c. pidnate. ἀντιλαμβάνεσθαι σοφίας, fauco tibi: in argun. eur. lib. Ihad. 6. ἀντιλαμβάνομαι ἡ σωτηρίας, falutem vindicare, filuerm recuperare. ἀντιλαμβανόμενοι ἡ αἰγυπτίας, Ægyptium recipere contendens, ἀντιλαμβάνεσθαι τῦ σκεμμάτων ἐρκάνας. Xenophon. Cyri. pæd. lib. 2. Plutarch. in Pericle. ἀντιλαμβάνεσθαι τῦ σκεμμάτων, ad res capessendas incumbit, Plutarc. in Romul. Sic pro capessio & suscipio, id est, ἀπόμαι, posuit Demosthen. ἡ ἐὰν ὃν κρατῇ ἀντιλαμβάνεσθαι τῦ σκεμμάτων ἀντικάντο παιδὸς, suscepit puerum, cap. 1. Euang. Lucæ, vbi ἀντιλαβέσθαι, proprie est succurrentis & manum porrigentis. ἀντιλαμβάνεσθαι τῦ ἀδυνατοῦντος, suscipere infirmos, Act. Apost. 1. 20. ἀντιλαμβάνομαι τοῖς ἐλεημοσύναις, beneficentiæ fum partiicpes, beneficètia adiuuor, apud Paul. Apost. cum accusatiuo. Plutarch. in Pericle, αὐδὲν ἐᾷ πάντ᾽ εἶναι πλὴν ἐ ἀντιλαμβανόμενον τῆς σεσυγχωνίων, lensus perturbatione ad id quod se offert & occurrit, le monens. Idem in Fabio, σύνταμβανόμενος τῶν πόλεων ὑπροθύμων ἐν τοῖς κατ᾽ ἑαυτὸν ὁρμαμένων ἡ βιάζεται, ad ciuitatem in tutum vendicandam fulciendámque fe conferens. Diofcor. lib. 4. cap. 76. ἀντιλαμβάνομαι τῦ ἀλγήματος, afficior dolore, dolorem fentio. lib 3. cap. 9. Reg. ἀντιλαμβάνοντο τῶν κλοπίων, ficuti funt deos alienos. ἀντιλαμβάνομαι etiam eft corripio & reprehendo, id est, ἐπιλαμβάνομαι. Plato in Gorg. ἐὰν ἡ τὸ ὑβρίζ μὲ τὸ ὅτι δικαίως ὀνεῖδ᾽ ἐμαυτῷ, κἀὐ ἀντιλαμβάνεσθ᾽ ἡ ἐλέγχου, &c. & pro delecto atque capio, perfuadeo, Plato in Phæd. θαυμαστὸν γάρ μου ὁ λόγος ἔσε ἀντιλαμβάνει ἡ τοὺς ἀεὶ, τὸ αἰμαῖλο τινα ἔτι ἡδονὴ τοῦ ψυχροῦ. ἀντιλαμβάνεσθαι dicuntur plantæ, quum actis radicibus terram, vel quod loh loco substernitur apprehendunt. Theophrastus histor. libro 4. cap. 1. ἐὰν ἡ ἀντιλάβηται μὴ καρποφορεῖ, & si apprehenderint, tamen steriles esse.
Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio, contrà assumo, adipiscor, suscipio aliquid pro re gesta, & collat. ἀντιλαβεῖν χάριτα, gratiam recipere, id est, beneficium, in Epigramm. Nazanzen. ἀντιλαβόντες ἡ κακίας τὸν ἡδονὴν, malitiæ mercedem, voluptatem accipientes. ἀντιλαμβάνει, genitiuo iunxit Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. 1 ἀκούως σκυμνίσεως, βοηθοῦσι ἡ πολῖται ἀντιλαμβάνει, scrius ictum percipit & haurit. Idem in voce palfiua etiam cum genitiuo. αἰδόμενος ἀντιλαμβανόμην πολλῆς ὁδῶν, &c. fensus multum dolorem percipiens. ἀντιλαμβάνειν, vicissim accipio, vt ἀντιδωρεῖσθαι vicissim dono, Gregor. dixit.
Ἀντιλαμαυω, resplendeo, contrà lucco, perstringo oculos. ἀστὴρ ἀμυτὸν ἑτέλεε dicuntur, sol ὑπολάμπειν.
Ἀντιλαῶν, panis fructula & fragmenta, τὰ ἀπὸ ἄρτων κλάσματα, Hesych.
Ἀντιλέγειν ἡ ἀντιλέγεσθαι, inquit Pollux lib. 8. ὅπόταν τὶς μὴ ἀκριβῶς ἐν δικαιοσύνῃ κατακούῃ τῶν ἡ μὴ δικαιούντων, ὁρμῶσι ὀρὴν ἀντιλαγεῖν ἡ ἐντὸς ἑαυτῶν ὑπάρχειν ἐ ἡ τούτου χάριν τὸ ἐγκλημαμένον ἄδικον, ἡ ἀτιμοῦ ὃν. Vide ἀντιλαγχάνειν, & ἀντιλογεῖν.
Ἀντιλέγω μ. ξ, σ. κ, contradico, alterceor, fum aduerfarius, contrà affirmo, aduersor, respondeo, respondendo oppono, refello, intercedo. Xenoph. ἐφεῖς τῶν ὧν ἀν ἀντιλέγω. Item cum datiuo. Idem, ἀκούω ὑμῶν ἀν τούτοις ἀντιλέγειν, illis me puderet contradicere: Aristoph. περὶ datiu & accula. τοῖς γὰμοις ἡ τοῖς δίκαις πάνυτὶ ἀντιλέξω contra ea legibus dicere. Thucyd. ὡς ἀπιλέγω ὡς ὃ πάνυ πονηρὸ βεβούλευ τὰ σκεμματα εἶν, non negoquin de rebus seu de imperio interitum ἀντιλογεῖν σημεῖον, signum cui contradicitur. Luc. Euangel. cap 2. & cap. 20. εἰ ἀπιλέγοντες ἀάσασιν μὲ ἕξ, qui contradicunt non esse resurrectionem, id est, qui negant vllam esse resurrectionem. ἀφεῖς μὲν ἀκροατὰς ἀντιλέγειν, vnam recusari curationem ἀντιλέγειν, obloquor, refello. In Actis cap. vltim. αἰδεὶ οὖν ἡδ᾽ ἀφέσεως ταύτης ἡμεῖν ἔξη ἡμῖν ὅτι παντὰχοῦ ἀντιλέγεται. ἀντιλέγει vbique contradicitur.
Ἀντίλεκτος, controuersus, ἀμφίλεκτος. ἀντίλεκτος, id est, ἀναμφίβολος, Thucydid.
Ἀντιλογία, controuersia, de quibus inter partes non conuenit, opponuntur τοῖς ὁμολογουμένοις, Demosth.
Ἀντιλογὶς ἀφὶ τὰ ἀκουδόμενα, responsio ad ea quæ esse offerunt. Hippocr. lib. περὶ ἐκρυμοσυνῶν.
Ἀντίλοχος erat apud Athenienses veluti πολυδικὸς, huiusmodi, quum quispiam in iudicium vocatus, non responderat, aut vadimonii promissum deseruerat, aut cum per præconem inclamatus, ad nomen non responderat, eremodico damnabatur, vt hodie fit. Quod ἐρήμην ἀλίσκεσθαι dicitur, & ἀφεῖσθαι. Huic porrò tic causa lapso, intra duo menses accebat iudicium illi restorti secundum quem causa iudicis iudicata fuerat, alioquin tantæ pecuniæ damnabatur, quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam centuerat, iudiciúmque ex eo tempore in rem femel iudicatam transisse confebatur.

Ἀντι-

Ἀντιλαμβάνω, suscipiendum, capescendum, à verbo, ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικός, quasi susceptiuus, & apprehensiuus, ad percipiendum aptus, comprehensibilis, Cicer.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adiutor, & propugnator, ὑπερασπιστής, βοηθός. pro aliquo alium recipiente. ἀφ' οὗ τὸ λαμβάνω.

Ἀντιληψις, εως, ὁ, comprehensio, receptio, recuperatio, quæ & ἀντιλαβὴ dicitur. Item obiectio disputantis cum altero. Item percep-tio & comprehensio, Cicer. & captus. Philo de mundo, σωφρονοῦσι γὰρ ὀφθαλμοὶ εἰς τὴν ὄψεως ἀντίληψιν, ad res sperabiles apprehendendas. Item defensio, adiutorium, susceptio, subsidium, administriculum. metaphꝰ ab eo qui conàtu ascendere manum porrigit. Item obstaculum. ἀντίληψιν παρέχειν τοῖς πολεμίοις, Plutarch. in Theseo, ansas ad capiendum hostibus dare. κοινὴ ἀντίληψις, absoluta qualitas, Quintil. lib. 7. capite 5. Idem Plutarch. in Solone. πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες νόμους, leges multos contrarios sensus recipientes. ἀντιλαμβάνειν pro ἀντιλαβεῖν, id est, vt ita dicam, apprehensio, Xenoph. de coma equina, ὅτι τῇ ἀντιλήψει ἡ αἴσθησις ἀπτικωτέρα ἐστί. & pro obiectione disputandi cum altero: quæ & ἀντιλογία, ἢ ὑπόστασις τῶν ἐλεγχομένων. Plutarch. οἷον ἐκκλησιάσων χθὲς ἐπεῖπον, ταῦτα πολλοὺς ἀπασπιεῖν ἀλλὰ μὴ ὑμᾶς αἰδεῖσθαι δοκοῦντας ἐμεωτόν, ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας ἀφῃρεῖτο πάντων. Pro auxilio, Basil. διὸ βουλόμεθα τῶν ὑμετέρων ἀρετῶν τὴν ἀντίληψιν ἡμῖν μὴ συμπεσεῖν, &c. Plutarchus in Alexandr. ἀφόρμασι καὶ ἀντιλήψεσι καὶ ἀσχολίαις φαύλοις, molestiam negotiúmque facessere, remorari atque detinere.

Ἀντίλιβανος, Antilibanus, locus in Arabia, apud Plut. Item dicitur Ἀντιλίβανος, τὸ, mons è regione Libani situs, Deut. 1.

Ἀντιλογία, ας, ἡ

Ἀντιλόγιον, ου, τὸ, pars aurit contrapositæ lobo, vt φαλλόγιον, lobi pars eminentior: Pollux lib. 2.

Ἀντιλογικός, ἡ, ὁν, refuto, contradico. αἰτιᾶται Aristoph. νεφ ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι, alteram rationem refellere.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, contradictio, Quintil. obiectio, controuersia, iurgiũ, repugnantia, contentio, dissceptatio, contraria sententia, dissuasio, argumentum, in contrarium rationes, oratio quæ alteri respondet. ἀντιλογίας κυρίσων. Herodot. crimen se esse refutaturum. οἱ ἀντιλογίης χρηματῶν, de fide oraculis deroganda. ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, multis modis absurdum est. ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, ab omni crimine semotus.

Ἀντιλογίζεσθαι, vicissim reputare. ex aduerso ratiocinari, vt euenit cõsecturam facientibus: ἀντιλογίζεσθαι, Antiph.

Ἀντιλογικὰ, ita vocata est à Platone in Sophista, ars contentiosa & concertatoria sophistarum, quæ & ἐριστικὴ καὶ σοφὶ λόγοις ἀγωνιστικὴ dicitur.

Ἀντιλογικός, ὁν, ὁ, quasi contradictorius, refutandi peritus, Aristoph. νεφ. ἀντιλογικὸς apud Platonem argutus, vt ἀντιλογικῶς, argutè disserere. ἀντιλογικὸς.

Ἀντιλογος, ὁ, ἡ, ὸν. qui contra dicit, ὁ ἐναντίως λέγων τῷ αἰτήσαντι, contradicta, Quintil.

Ἀντιλοιδορία, ἡ, maledicto. Sueton. regero maledicta. In 1. epist. Petri cap. 2. ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, non remaledicebat, Interpr. Non vicissim conuiciabatur.

Ἀντίλοχος, Antilochus, vates, filius Amphiarai, fuit autem Nestoris filius.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto seu molestiam exhibeo.

Ἀντιλύτασις, εως, ἡ, vindicta. Plutar.

Ἀντίλυτρον, pretium quo redimuntur captiui ab hostibus in bello, aut à piratis, aut quum caput capite, aut vita redimitur vita. Paulus de Christo cap. 2. primæ ad Timoth. Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, Qui seipsum dedit in redemptionis pretium pro quibusuis, & ἀντίλυτρον, id est antidotus, ἀντίδοτον, Hesych.

Ἀντιλυτρόω, redimo vicissim.

Ἀντιλυτρωτέον, vicissim redimere oportet.

Ἀντιμανθάνω, contraria disco.

Ἀντιμαρτύρομαι, reclamo, contrarium testor. ἀντιμαρτυρῶ σοὶ αὖ ὅπωπα, contra sensum testificor, Plut. de virtut. mor.

Ἀντιμαρτύρομαι, reclamo, palàm attestor.

Ἀντιμάχομαι, ἡ, contentio, repugnantia.

Ἀντιμαχία, ας, ἡ, Antimachia, oppidum Coi insulæ, vbi Herculis sacerdos veste muliebri indutus rem diuinam faciebat, Plutarch. in Theseo.

Ἀντιμάχομαι, repugno. datiuo, Alexand. Aphrod. ἀντιμάχεται τοῖς λεγόμενοις, pugnat cum natura & habitu. ἀντιμάχομαι τούτῳ, in hac re repugno.

Ἀντιμαχος, proprium viri cinædi. Aristoph. ἀντιμαχος ὁ ὑπὸ τοῦ ὑποπύου, Antimachus Teius Lyricus, qui vidisse lolis eclipsin eo die quo condi Roma cœpit à Romulo, Plutarc. testatur in vita Romuli, ἀντιμάχου παῖδες, Antimachi liberi capti in bello Troiano, Plutar. de Poetis.

Ἀντιμεθύσκομαι, distrahor, lib. Epigr. contrahor.

Ἀντιμισγανόμενος, iuueniliter irritor, contracto.

Ἀντιμολῶ, occino, lib. Epigr. cantu contendo eum.

Ἀντιμόλω, contrà cunctor.

Ἀντιμολῶμαι, vicissim conqueror.

Ἀντιπάγω, repugno, perduro, Theophr. de caus. plant. li. 4. cap. 7. vbi legitur ἀντιπήγνυται, sed legend. ἀντιπάγεται.

Ἀντιμερίς, figura quum pars pro parte ponitur, vt πέζων ἓξ οἱ ἐπὶ ὦν, pro ἐπὶ ὦμον, dicitur & ἀντιμέρεια.

Ἀντιμεσουρανέω, τό, media nox, Plut. in Probl. quod sol tunc sit in opposito mundi vmbilico.

Ἀντιμετάβασις, transitus, obluctatio. ἀντιμεταβάσεως χωρισθείσης ἀφ' ἑτέρου τοῦ πρώτου μεταβολίσμου, quum ad fluminis ostium obluctantibus vndis spem erumpendi abiecisset.

Ἀντιμεταβολή, ex aduerso mutatio, figura qua verba declinata recuperantur.

Ἀντιμεταμέλομαι, contrà seu vicissim accipio: cum genit.

Ἀντιμετάπτωσις, εως, ἡ, est quum vices redduntur, commutatio. ἀντιμετάπτωσις ἀλλήλων, reddendis subinde vicibus.

Ἀντιμεταρσιάζω, contrà seu locò alterius induco.

Ἀντιμεταρσίη, refluit.

Ἀντιμετάστασις, ἡ, obstaculum, propriè in contrariam partem translatio seu transmutatio, Plaut.

Ἀντιμετρέομαι, contrà peto, ambio.

Ἀντιμετρέω, rependere, vicissim metiri, remetiri dixit Cicero. Nazan. ἀντιμετρεῖν ἀλλήλοις ἐπὶ ὑβρίσμασι, emendationem peccato compensare. Matth. cap. 7. Καὶ ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν, qua mensura metiimini remetientur & vobis.

Ἀντιμέτωπος, ον, ὁ, ἡ, oppositam frontem habens. Xen. Item suarum nauium frontes aliis oppositas habens apud eund. Hel. 4.

Ἀντιμηνιάω, vicissim iraseor, iraseor ob illatam iniuriam.

Ἀντιμηχανάομαι, contrà machinor, oppugno, contrà molior, ad repugnandum excogito.

Ἀντίμιμος, ου, ὁ, æmulus.

Ἀντιμίμων, ονος, ὁ, contrà effingens.

Ἀντιμίσθια ας, ἡ, remuneratio, merces meritis respondens, compensatio. Paulus cap. 1. ad Roman. τὰ ἀναμιμνήσει ὑμᾶς ἐφ' ὅσον ἡ πλοῦς αὐτῶν ἐστιν τῶν ἀναβαινόντων, compensationem quam oportuit, erroris sui in se recipientes.

Ἀντιμισθωτὸς, pretio conductus ab aliquo.

Ἀντιμολέω, μ πσω, π σκω. obuio.

Ἀντίμολπος, diuersi cantus, Euripid.

Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim irrideo, seu naso suspendo.

Ἀντίμωρος, fructo aut fultitiæ contrarius ex Bud.

Ἀντιμῶμος, ἡ, legum contrarietas, leges contrariæ. Quint.

Ἀνυπόπτως, vicissim admoneo.

Ἀνύτιν πολλὰ, ἔσσι πολεῖς, inquit Hesych. æqualis multis.

Ἄξιλος, ου, ὁ, ἡ, oppositum tergum habens Æl.

Ἀξιλοτίζειν τὴν γῆν Bud. peregrina lingua vti, mutuò vti nouo & inusitato scribendi genere vicissim.

Ἀξιλόω, ὁ, ὁ, ἡ, aduersus, contrarius, obsistens, diuersus, αὐτίκα Θ', ὑ-ναντίωθ', ἀμάχου. Apollon. 2. Argon. δεύσσε δοὺς αὐτέκα χόμφους. &c. id est, αὐτὸς ἐγὼ μὲν ἀλλήλοις ὧδε ἑώικα συμβάλλοντας ἑκατέρωθεν ἀναμαχέζειν ἀλλήλοις ἢ τὰ αὐτοκέλευστα τοὺς σφωϊτέρους, ἐκ δὲ τὰ πλόκαμα τῆδε καὶ ἐνθάδε ἴσα σείεσθαι ἀφ' ὧν ἑκάτερος ἀστράπτεσκεν. Herodot. ἐς μυρίους γὰρ μᾶλλον ἢ ἑξακοσίους μοι ὦν αἱ ποιηθεῖσαι βασιλέα τριήρεις, ex infinitis rationibus vel huic vni repugnari non potest, quin id rex fecerit, seu quominus id rex fecerit: seu negari id regem fecisse. τὸ ἀντίξουν, opposita è regione pars, Bud.

Ἄξιλον, contrà, ὀξ ἐναντίας, è regione. Odyss. ξ, κάτὸς δ' ἀξίλον ἦλθε. conuenit & responsioni. Idem Odyss. σ, ἀντίον αὐδᾶ, respondebat, cũ gentiuo, Iliad. α, ὅστις σεῦ ἀξίλον ἐστὶν, qui tibi contradixerit. ἡ ἀξίλον κύμα θαλάσσης, mare Cypro obnoxium, Heradot.

Ἄξιλος, τὸ, liciatorium, hoc est lignum teres quo circumacto textores liciũ intendunt, Paralip. cap. 21. τὸ ἀργυροῦν τὸ δόρυ ὃς ἀξίλου ὑφαντόντων, &c. hasta Ægyptij vt liciatorium texentiũ. Item lib. 2. Reg. cap. 21. idem verbum repetitur. Et ἄξιλοι, acatij nauigij velum, & genus phialæ. Varin. pro liciatorio apud Pollucem lib. septimo.

Ἀξιλοομαχέομαι, contrarius sum & aduersus, è regione sum: vnde ἀξιλομάχεται, prælio occurrentes, facientes contrà, se opponentes, obuiam pergentes. ἀξιλομάχεις, occurrens, obuius. ἀξιλομάχεσθαι, obuiã fe conferre, obuiam ire, aduersari. ἀξιλομαχεῖσθαι, venìam obuiam, ibo obuiam. ἀξιλομάχ, contradixisset. ἀξιλομάχ ἐ βαζόμενον, barbaro occurro, Herodot.

Ἀξίλοτη, Antiope, Amazonis proprium nomen, quam Theseus abduxit. Plut. in Theseo.

Ἀξιλος, ου, ὁ, contrarius, obuius, aduersus. ἀξιλος τὸ αὖω fit ἀξίλος. circumfl. vnde αὖτος aduerb. & ἀξίλος. Etymolog. genuinus iungitur. Homerus Iliad. ι, ὅστις σεῦ ἀξίλος ἔλθοι. & sine casu, Iliad. δ. ἀξίλοι ἴσαν ἕκαστοι, id est, ὄξ ναντίας. Hesiodus, cum genitiuo, ἀξίλος ὄξω ἐμοῖο, mihi aduersus iteris, mihi obstitit. ὦ τ' ἀπὸς, ex aduerso, Herodot. Plutarchus in Camillo, ἔχων ἵππον ὄξ ἐλαιῶν ἀξίλος ἀνὴρ μακάλων, equo insidens, subduxit calcaria aduersus ingentem virum. ἀντίοι ἀλλήλων, altrinsecus positi. ἀξίλος λόφῳ, qui est è regione Lesbi.

Ἀξίλεγκτος, contrarius, diuersæ opinionis.

Ἀντιοχεύομαι, fio Antiochenſis, donor ciuitate Antiochiæ, ſequor partes Antiochi.

Ἀντιοχίω, ὠ, ἀναλεπτύομαι, reſiſto, ἀντίκω.

Ἀντιοχικὸς Antiochenus, ex Antiochia.

Ἀντιοχὶς φύλη, Antiochis tribus, de qua Plat. in Apol.

Ἀντίοχος ὁ, ὁ Antiochus: Seleuci filius, à quo Antiochia dicta eſt. Is cum fratre Seleuco minore natu de regno certauit, Plutarc. de fraterna charit. Meminit alterius cuiuldam Theocrit. edyl. 16. qui in Theſſalia regulus fuit.

Ἀντίον, contra tendens: ab ἀντίομαι.

Ἀντίοσε ὁ, occurrens, ὑπηρεσίας ἀξιῶσε. Homer. Iliad. εἰ ἐμὸν λίχος αὐτόφωτον, id eſt, ἢ ἐμῆς κείνης αὐτομαιμοβιωσίμου ἢ μιᾶς χύεως, lectum meum capeſſentem & conſeruidentem, meumcum cubantem. Item affectu, nacta, honorans: ductum ab iis qui occurrentes inuicem manibus proteruis ſe excipiunt, Genitiuo.

Ἀντιπαγὲς, contrarie conſtitutum.

Ἀντιπάθεια, naturalis ſi ſidentia, & aduerſitas. Plin. ἀντιφάρμακον, remedium & vis contraria rerum, naturalis rerum differentia, vt inter aquam & ignem, repugnantia, diſcordia. Alexand. Aphro. Probl. vlt. lib. 1. φυσικὴ ἀπάτη ἐστὶν ὑγιεινὸν ἀοβλὸν ἀναιρεῖν, vt naturæ ſuæ auxiliantes contra venenata omnia genera. Plin. lib. 34. cap. 15. Ferrum à rubigine vindicatur ceruſa & gypſo & liquida picchiæ eſt temperatura à Græcis Antipathia di cta. Huic opponitur συμπάθεια, quæ mutuam quandam rerum inter ſe cognationem ſignificat: ἀντιπάθεια, alicubi apud Ariſtophan. ἔλεος, remedium. vide Συμπάθεια.

Ἀντιπάθημα, ἤσε, contrario modo afficior, ἀντιπάσχω, in diuerſum tẽ do, diſſideo, obſiſtóque. Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Probl. πρίγμα κρατερῶς ἀβλαπτοβλῆτ' ἀφ' ἑαυτῷ. reſiſtit, & cont à quàm torpedo afficit, ſic Bud. Gaza autem ſic, trigla obtenta vitium à torpedine accitum tollit. Dioſcor. in ſexto, ἀντιπάσχειν ὑ πολλάκις ὑ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων ὑ ἀπὸ ἀρρωστίας διαλύσας δυναμένων ἢ πορεύεσθαι πιόσιτα.

Ἀντίπαθης, ἐος, ὁ ὑ ἡ, diuerſae affectionis, contraria paſſus, reſiſtens. ἀντίπαθες ἔδη φαρμάκων, aduerſatur veneficiis, Dioſcorid. lib. 4. cap. 223. ἀντίπαθες φάμα, lib. Epigramm. contraria fama, aduerſus rumor. ἀντίπαθὲς, ὀδόντων, & remedium. ἀντιφάρμακον Plutarch. in Antonio, τὸ δ' χαλὸν ἡμιώντες, ἴσπουσιν, ὅτι μ' τὸ ἀντίπαθὲς ὁ ὀδὼν ὀδόντων ἐστὶ & ἀντίπαθὲς, ſpecies corallij nigri (hæmatites niger Agricolæ) non reluctens, de quo Plin. l. 37. c. 10. vbi ait ex magorum ſententia valere ad effaſcinationes, corrupte apud Apuleium legitur Antiphates. Cteſias apud ſtobæum, Ὅσῳ ἔδη τῆ Μυσίας ἔδρας κρὼν ἄμμων· χρυσᾶται δ' ἐν ἀυτῷ λίθε ἀντίπαθὲς ὀφεσσυνεμμάζεσθαι, qui ex vino tutus impoſitúque vitilligines leprámque ſanat.

Ἀντιπαθὲς ας ἡ, pubertas.

Ἀντιπαίζοντες, οἱ, obludentes, Plaut. inter ſe ludentes, colludentes.

Ἀντίπαις, ὁδος ὁ, pubes, ephebus, adoleſcens, ἐφήβῳ, ἀνδράσι, Ariſtoph. Ἀντιπαῖς, renitor, reſerio. Athenagoras in Apologia pro Chriſt. ὁ μόνον τὸ ἀντιπαῖον, ἀδίκως ὑπὸ ζῆτε τῶν ἄρχοντ.

Ἀντιπαλάω reluctor, reſiſto.

Ἀντιπάλη reuibro, remitto & regero πάλιν ἀπαλῶ. & ἀντιπάλωμα, reſilio. reſulto, ἀπὸ μπτρὸς πάλιν, πάλιν μ' ἐρραψε τὸ πάλιν· vt pila in pauimentum deiecta reſilit & recurrit in contrarium. Vnde ex repercuſſu, ὁ ἀντυπὰς, atque repulſu, quæ ſurſum fit motus reciprocatio, ἀντιπόπωσις appellaturi reſultatio dici poteſt, vel ex Hygini authoritate, reuibratio. vulgò dicimus bond & rebondir. id eſt ἀπόπαλσις ζῆ. Caſſius in Problematib. Quæſtio κρ' τὸ ἐν τῷ ὕδατι τὴν ἀφὴν (legend. ὕδατι πάλλη) χαλκᾶν καὶ τὴν κύπρον, ἢ ἀπὸ πόπαλσις γίνεται· ἢ ἀφ' ἑαυτῆς μᾶλλον τὸ τὴν ἀρχὴν μέρη ὕλης, πάλιν ἀπὸ πάλλοντα ἀπὸ πόπαλσιν χωρεῖσθαι· ὅταν ἐχεῖ τὴν ἐπιπολῆν ὅτι τὸ ὑδάτιος ὑρεῖν ἢ ὑκ ἀπόπαλται. εἰ δὲ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς ἀλλὰ πάλλοντα βέλε πάλιν· πάλιν φέρε τὸ ἐπὶ τὸ ἄνω.

Ἀντίπαλος, ὁ, ἡ ὁ, aduerſarius in lucta, qui ſe obiicit ex aduerſo, ἐμοὶ ἀνὴρ ἴσος ἀνὴρ, qui inſtar eſt, par. æquandus, æquè potẽs, par reſiſtendo, æqualis ſeu æquipartãdus in lucta, ἴσοπαλὲς ἀντίπαλον δὲ, mutuus metus: ab αὐτὶ quod æquale aliquãdo ſignificat in compoſitione: aduerſarius, inimicus, hoſtis. Demoſthen. ὃν τοῦ σοὶ τοῦ μεγαλοποιοῦ ἀ γὰ ἑαυτὸν γ' ἀ ἐπιμιμῶ. ὡς ἀντικαλέσαι βουλόμενος ἀντίπαλος. Iungitur aliquando cum datiuo. vt lib. 1. Epigr. ὕδωρ ἰδίοις ὕδωρ ἀντίπαλον. Aliquando genit. Ibidem, ὃ πικρὸ χλυκερὸ ἀντίπαλος χρόνος. Philo cum datiuo in lib. de mundo, ἡ ἀντίπαλος τῇ μετέμψυχόσει, id eſt, obliuio memoriæ aduerſaria. & c. Nazianz. ἀντίπαλος τῇ μόσει ἢ ἐχάτῃ, contraria odio dilectio. πόλις ἀντίπαλος ὄψ ἰόμενε, vrbs æmula Romæ, Plutar. Idem in Pericle, πολὺ πολιτικὸν εἰς ἀντίπαλον κατίστασε, contrariam factionem ad reſiſtẽdum validam in republica ſuſcitauit. Idem in Lycurgo, ἀγησιλάῳ δὲ δοξάζοις ἀντιπάλοις τοῖς καλοῖς ἀμυλίοις κατασκευάσασθαι, quum Ageſilaus Thebanos Lacedæmonis reſiſtere docuerit Idem in Themiſtocle. ἀντίπαλον αὐτὸν ὁ τῆ πολιτείᾳ τῷ θεμιστοκλεῖ κρίνοντες. cum in repub. Themiſtoclem aduerſarium exiſtimarent. ἀντίπαλα κρίνομαι, paria facio. & τὰ ἀντίπαλα κρίνεσθαι, ad pugnandum conſtituimus, Thucyd. ἀντίπαλα ναυμαχίσασθαι, æquo marte certantes. Et dicitur ἀντίπαλος propriè aduerſarius in palæſtra, in foro ἀντίδικος, in bello ἀντίμαχος, in artibus ἀντίτεχνος, in quocunque genere certaminis ἀγωνιστής.

Ἀντιπαλόω, ἰσοπαλέω.

Ἀντιπαραβάλλομαι committor, comparor.

Ἀντιπαραβάλλω ἀντιτίθημι, oppono, confero, comparo. Plato in Apologia, ἀντιπαραβάλλοντα τὰ ἐμαυτῷ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, meos caſus cum illorum caſibus conferenti: Plutarchus cum datiuo citra præpoſitionem, in Themiſt. ἀντιπαραβάλλει τὰ ἑαυτῷ πάθη τοῖς ἐκείνου πράξεσι, cum illius geſtis ſua confert. Plato in Hippia minore, εἰ δ' ἐγὼ σὺ ὧδ' ἀντιβάλλοιμι λόγον πρὸς λόγον, ἀντιπαραβάλλω ἢ ἀντιπαρατίθημι ἢ ἀντιπαρέχειμι.

Ἀντιπαρζυγὴ, mutua collatio.

Ἀντιπάρεδρος, ου, ὁ, contraria petitio magiſtratus.

Ἀντιπαρεγκλητὸν In pandectis Græcis mulier prægnans poſt diuortium πρὸ παρεγκλήτου τοῦ ἀνδρὸς dicitur cùm marito denũtiat ſeſe prægnantem eſſe ex eo. Et maritus ἀντιπαρεγκλήσει, cùm agnoſcere vtetum non vult, & negat ex ſe prægnanté eſſe: quod eſt quaſi obnuntiare, vel nuntium remittere prægnanti. Bud. in Comm.

Ἀντιπαρεγραφὴ, ῆς, ἡ, replicatio. Bud. Comm. & Annorat.

Ἀντιπαρέχω, retribuo, reſiſto. ἀντιπαρέχω ἀυτὸ ἐις πάντα τόπον ὁ ἀὐ ἐπορεύετο, ibat in omnem locum, quo cunque ille tendebat, cap. 12. libri Machabæorum. ἀντιπαρέχειν eſt hoſtium exercitum cõparatum exercitu adequitando & circumeundo, copiis ſuas copias opponere, vt Fabius ille cunctator qui è ſuperiore loco Annibali ſemper imminebit, ſimul cum eo caſtra metans, & mouens, ita vt latus eius cingeret occaſionibus imminendo & eius exercitum pabulatione prohibendo. Polybius in 3. ὁ δὲ Φαβίος ὑγιὲς τῆς φαλάγγος, τοῖς ἐναντίοις ἀντιπαρέχων, ἀντιπορεύετο κατὰ πόλιν. & Alibi etiam hoc verbo vius eſt, pro quo etiam vſurpaſſe videtur in πλαγία γενεᾷ Hinc. ἀντιπαρέχειν. Polyb. διέπερ ἀὐ τὸ τῆ ἱππασίᾳ ἐμαλακῶδιον ἀντιπαρέχειν, μᾶλλον τοῖς μᾶχας ὄντως κατ' αὐτὸν γίγνεσθαι, collatis copiis eum adorti iunt.

Ἀντιπαρέχομαι duas res ſpecto componendi & conferendi inter ſe gratia.

Ἀντιπαρηγορέω, deprecari, in diuerſum hortari, cõtra exhortari, diſſuadere apud Xenoph.

Ἀντιπαρθένιος μὰ Δία, contrario iubeo.

Ἀντιπᾶς, υπὸς inuicem ango.

Ἀντιπάσσαπλόος, regione nauigo, obnauigo.

Ἀντιπάσσκολόζομαι, do operam vt par ſim.

Ἀντιπασκολῶ, ῆς, ἡ, ἀυδόπλοισι, oppoſita inſtructio, apparatus.

Ἀντιπάσχομαι, apud Rhetoricæ præceptores ſimilis eſt ὑπάθει, & quin ἐνεργοῦς ſecundaria. obſiſtentia vertitur à Trapezuntio: de qua Hermogenes de ſtatibus, ἡ μὲν ἔνεργοῦς βιαίου τι δεῖ· φασὶ γὰρ μὴ δεῖν εἶναι· ἡ δὲ ἀντιπάσχουσα πικρὸν δέ, ὅτι εἰ ἡ ὕβρεως, ἀλλ' ὡς ὕπως· κ' δεῖ δὴ πάντως· vide num deſultio verti poſſit. Vnde ἀντιπαρατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non ſimpliciter, ſed addita circunſtantia.

Ἀντιπαρεσκευάζω, contrà pono caſtra.

Ἀντιπαρέχειν retribuere.

Ἀντιπαρατίθημαι, & ἀντιπαρατάσσω reſiſto, aciem oppono. Dioſt. l. 9. c. 5 ἀντιπαρατίσται τοῖς πολεμίοις, additur his. ἀντιπαρατάθημι, inſtruo & ex aduerſo.

Ἀντιπαρατείνω, ſiue ἀντιπερικτείνω. contendo. i. compono, comparo, prætendo. Vnde ἀντιπαρέκτασις, contentio, comparatio, Bud. Cõ.

Ἀντιπαρατίθημι, contrà pono, oppono, confero: Accuſatiuo & datino. Plato in Apologia, πάσ' ἁπλῶς τυγχάνει τι ὢν ἕμαρας τοῖς τῷ βίῳ τῷ ἐμαυτῷ ἀντιπαρατιθεὶς ἑκάστῳ πάντ' τῇ τυχεῖ, &c. cõparatione cũ hac nocte.

Ἀντιπαρχωρέω, dicuntur quæ ſibi inuicem cedunt.

Ἀντιπαρίστασθαι ἑαυτῷ comparatio, Nazan.

Ἀντιπαρίσταμαι, ἀ ἀζομαι χα. contrà duco exercitum, oppono, ἀντιπαρίσταμαι ἀντιπαρατίθημι: Actiuum, accuſatiuo. Bud. Comm.

Ἀντιπαρίστημι, perſto, reſiſto, contrà diſquitere, opponere.

Ἀντιπαρίστημι, ἀντίος, ὁ perſequens, ſeſe ſubinde opponens, à latere egreſſus, ſe opponens.

Ἀντιπαρίχομαι, contrà eo, contrà tendo, contrà prætereo. Lucæ. 10. ὁ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν, ex aduerſo præterit.

Ἀντιπαρφέρω, contrà fero, vicißim teſtes traducere.

Ἀντιπαρφέρω, refero, retribuo, Phalaris in epiſtolis.

Ἀντιπεμπρόθεν, conſolor. & ἀντιπαρηγορῶ τῆς, allocutionibus contrarius obſtantes. ἀντιπαρηγορῶν τοι, conſolans te.

Ἀντιπαρὼν, contrario gradu incedo, contrà venio, me contrà infero. Ariſtorel. de mundo, ἀντιπαρὼν ἢ τὸν ὑπηκόων ὁ πόντος, id eſt ex aduerſo horum porrigitur pontus & protenditur, obtenditur. obiectus eſt, & ex aduerſo protenſus, Budæus.

Ἀντιπαρομείβομαι, vicißim admoneo, & libertatem libertati oppono. libertatem libertati opponere ſtudeo.

Ἀντίπεσον, genus oſculi & baſij. Varin. ex Heſych. ſed pro eo ſcribendum eſt ἀντίπασσον.

Ἀντιπέρα, contrà patior. ἀντιπέρασιν, talionem accipio, vicißim accipio, in diuerſum tendo, diſſideo, obſiſto, mutuò afficior, reſiſto,

resisto, aduersor. cum datiuo, vt apud Dioscorid. libro 3. cap. 70. ἀντιτάχειν ταῖς δυσουρίαις. Aristotel. 2. Politic. διὸ τὸ ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις, æquale repensum, æqualitas vicissitudinis magistratus gerendi, &c. ἀντιτάχουσιν ἀλλήλοις, inter se affliciuntur.

Ἀντιπαταγέω, obstrepo.

Ἀντιπατέω, μ. ήσω, π. ηκα, obstrepo, contrà strepitum facio calcando.

Ἀντίπατρος, ὁ, Antipater Tarsensis, philosophus Stoicus, Plutarc. de Exilio: eius item meminit lib. de Tranquillit. Iouis etiam epitheton apud Theocrit. in fistula, quòd hostiliter regno patrem expulerit & detruserit ad inferos, vt apud Æschyl. innuit Prometheus.

Ἀντιπειστικός, contrà persuasorius, Sueton.

Ἀντιπελαργεῖν, prouerbiali figura, est promerentibus gratiam in tempore referre, vicem rependere, à ciconiæ natura sumptum, quæ pelargos Græcè dicitur, quæque eundem nidum repetit, & genitricis senectam educat, Erasm. Chiliad. & Bud. Annotat. Suidas.

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, vel Ἀντιπελάργωσις, mutua beneficij compensatio, remuneratio, hostimentum.

Ἀντιπελαργία, ας, ἡ, idem.

Ἀντιπέμπω, remitto. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. ἀντιπέμπουσι τὰς φωνὰς ἠχοῦ. Item respondeo.

Ἀντιπεπονθὸς, talio, lex talionis, de qua Arist. Ethic. l. 5.

Ἀντιπέραια, τὰ, è regione sita, Hom. Iliad β, οἱ δ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο, i. τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία, loca è regione respondentia: & in genere fœminino, id est, vlterior, transmarina. Nonn. γαῖαν ἐς ἀντιπέραιαν ἐπορθμεύοντο Apollon. 2. Argonaut. ἀντιπέραιαν γῆν μαριανδυνῶν ἐπικέλσαντες, &c. Dionysius de situ orbis, πρὸς ἀντιπέραια, è regione.

Ἀντιπέρας, ex contrario, vlterius, ex aduerso, aduersus, è regione. vnde κατ' ἀντιπέρας, apud Lucianum. Plutar. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον, in oppositam è regione continentem. ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ, in aduersa Thracia, Thucyd. τῆς ἀντιπέρας ὄχθης ἥψατο, alteram ad ripam peruenit.

Ἀντιπέρην, trans, ἐξ ἐναντίας, ex aduerso, apud Apollon. Rhod. & ἀντιπέρηθεν, apud eundem. ἀντιπέραν, lib. 3. Epigr. πέραν etiam dicitur, aduersa parte. Aratus, κεφαλὴ γε μὲν ἄκρη Ἀντιπέρην ὄρνιθος ἐλίσσεται, è regione cygni.

Ἀντιπέρηθεν, idem quod ἀντιπέρας.

Ἀντιπεριάγειν, est in diuersum circumagere. Synesius. Ἀναστάσω, ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβάλλειν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον, κἂν ἐξάγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Ἀλλ' ἀνδρείως ἀντιπεριήγαγε, καὶ πρὸς τὰς κοινὰς συμφορὰς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησεν, cogitationem meam in diuersum circumegit, & me mihi reddidit.

Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor, coerceor vndique. Theoph. libro 6. πέπτει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον, i. concoquit enim calor intra terram compressus & cohibitus coactúsque. ἀντιπεριϊσταμένη γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ συνελαυνομένη πέπτει, calor à frigore pulsus circumobsistente, in terra coquit, Aristo. in Problem. ἀντιπεριΐσταται αἱ τῶν ὤτων νόσοι τὰ τοῦ πνεύμονος πάθη, morbi autium in pulmonis vitia transeu [illegible]. Ibidem, ἀντιπεριΐσταται εἴσω τὸ θερμὸν, calor intus se colligit atque circumobsistit. Aristot in Problem. πάντων ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις, καὶ ποτὲ μὲν κρατούντων, ποτὲ δὲ κρατουμένων, i. omnib. ex aduerso obsistentibus & cedentibus vicissim atque præualentibus. Aristot. de mundo, μία δὲ ἐκ πάντων περαινομένη σωτηρία διατελεῖ ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις, i. vnica verò ex omnibus conflata incolumitas permanet inter se ex aduerso obsistentibus.

Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo.

Ἀντιπεριλαχεῖν, ἀντιπεριφέρειν. Hesych.

Ἀντιπερίσπασμα καὶ ἀντιπερισπασμός. Ἀντιπερίσπασμα, quasi retractio, reuulsio, ἀπόσπασμα, & impeditio. τὸ ἐμπόδιον, obstaculum. ἀντιπερίσπασμα etiam stratagema est auxilia hostium alibi distinentis, quod & ἀντίσπασμα dicitur: vel cùm hostes domum retrahuntur & reuocantur ad tuendam patriam: quale fuit Scipionis Annibalé ex Italia tandem abstrahentis. Polybius in 2. hist. χρώμενοι δὲ ἀντιπερισπάσματος, &c. Idem, πραγματικῶς ἀντιπερισπάσαντος ἐκείνου, καὶ λυμηναμένου τὰς ἐπιβολὰς αὐτῶν. & de bello Gallico, τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὅρων τῶν γαλατιῶν, ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν βοΐων χώραν, ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας, vt progressos retraherent, cogeréntque suis se finibus continere. ἀντιπερισπᾶν τὸν λόγον, est sua verba retractare, vt fit ignoti aut suspecti interuentu dum loquimur: quod verba retrahere dixit Seneca. Suid. τὸ ἀντιπερίσπασμα interpretatur per ἐμπόδιον, adducitque exemplum hoc ex Polybio, ἐξαπέστειλαν στρατηγὸν βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς κελτοῖς τοῖς μετ' ἀννίβου.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, coarctatio, mutua cohibitio, compressio vndique circumfusa. Dicitur etiam ἀντιπερίστασις in humano corpore, quum è loco superiore spiritus infrà coercetur, & vice versa, idque fit per consensum & cognationem partium, id est, per συμπάθειαν. Theophrastus, διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν συγκατακλείεται ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, calore suffervescit, quòd fugatus iniuria frigoris se ad ima recepit. Idem de caus. plantar. libro 1. cap. 13. item cap. 14. libri eiusdem, ἐν δὲ τῷ νῦν περιόδῳ τῶν ὡρῶν, ὥσπερ τὰ δένδρα κενωθέντα τῷ θέρει ἐκ τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς καρπογονίας, ἀντιπληροῦσθαι πάλιν, εἶτ' ἐκ ταύτης τῆς ἀντιπεριστάσεως ἀποτίκτειν καὶ βλαστάνειν, &c. temporum autem circuitu soluto, arbores æstiuo tempore exinanitæ, partim ex germinatione, partim ex fructificatione, rursus repleri restituique videntur, deinde ex ea ipsa restitutione parere atque germinare. ἀντιπερίστασις, propriè verbum est τῶν φυσιολόγων pro illa coarctatione & cohibitione quæ præsertim fit à frigore, tum etiam à calore, vt ostendit locus Aristot. in 1. Meteorolog. dicitur & ἀντιπερίωσις, apud Plutarch.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumuerto, vel circumagendo circumuerto in contrariam partem.

Ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ, in diuersum circumitio, contraria conuersio & circumactus, in contrarium circumductio.

Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigeo seu refrigero.

Ἀντιπεριωθεῖν, pro ἀντιπεριϊστάναι, Bud. Com.

Ἀντιπερίωσις, repulsus, us, Plin. & idem quod ἀντιπερίστασις. Plutarchus in Platonicis Quæst. ἢ δὲ τὸ ἐπὶ γῆς ὑδάτων φύσις ὁμοίως ἐσκεδασμένον ἔχει τὸν τῆς ἀντιπεριώσεως τρόπον. Idem, εὐγ ὑπείκοντος τοῦ ἀέρος, οὐδὲ πολλὴν ἀντιπερίωσιν λαμβάνοντος, i. ἀντιπερίωσιν, renixum & coarctationem.

Ἀντὶ πέρκης σκορπίον: Parœmia in eos qui peruerso iudicio vtuntur, & melioribus contemptis deteriora eligunt. Suid. ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀντιπεφάσθαι, Etymologo est, ἀντιπεφάνθαι ab ἀντιφάω.

Ἀντιπηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, insilio, ἀντιπηδάω ἐφ' ἵππου, in equum insilio.

Ἀντίπηξ, ηγος, arca lignea, παρὰ τὸ ἀντὶ, & τὸ πήσσω. κίβωτος, Hesych. & ἀντίπηγα vocauit Euripid. τὴν κίστην, ἤγουν ἀγγεῖον.

Ἀντιπηρόω, ῶ, vicissim mutilo. Aristoph.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo prementem.

Ἀντιπιμπρημι, concremo.

Ἀντίπιπτον, τὸ, obiectio, occupatio, Demosth.

Ἀντιπίπτω, resisto, obsisto, contrà venio, irruo, contrà renitor, occurro, Actor. cap. 7. τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, Spiritui Sancto obsistitis. Plutarc. in Theseo, μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς, historici à tragicis nihil dissentiunt. Ἀντιπεσεῖν, τὸ ἐναντιωθῆναι καὶ ἀντιπαλαίειν. ἀντιπίπτειν, malè cedere, καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, res aduersæ. Gregor. contrà Iulian. ἐπὶ τούτῳ τῇ ἀπιστίᾳ θεὸν ὀνειδίζειν μετρεῖν οὐσίας τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτουσιν. Theophrast. de causis plant. libro 5. cap. 6. διὰ τὸ μηδὲν ἀντισπᾶν μηδ' ἀντιπίπτειν, quod nihil præpediat atque aduersetur.

Ἀντιπιφαύσκω, retribuo, ἀνταποδίδωμι.

Ἀντίπλαστος, similiter factus. Sophoc. πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων, i. ἰσόπλαστον, ὅμοιον.

Ἀντιπλέω, ex aduerso nauigo, occurro.

Ἀντιπληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, supplen, substituo, restituo, repleo, Ioseph. lib. 2. Iudaic. τὸ λοιπὸν ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ἀντιπληροῦντες ταῖς προθυμίαις, quod scientiæ deerat, alacritate supplentes.

Ἀντιπλήττω, referio, ἀντιπληγῶσαι, repercuti.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ, nauigatio quæ fit aduerso vtrinque remorum actu & impulsu. Et per metaphor. pro æquabilitate atque parilitate sumitur: Polybius in Epitom. ὡς μηδαμοῦ μήτε μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπειν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένειν διὰ τὴν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα. interpret. secundum æqualitatis rationem.

Ἀντιπνέω, μ. εύσω, contrà spiro, contrà flo, reflo, datiuo iūgitur. Phocyl. ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, spirare aduersus ventos. ἀντιπνεῖ πνεῦμα τῇ ναυσὶ, aduersos classi ventos immittit.

Ἀντιπνεία, ας, ἡ, ventus aduersus. ἀντιπνείᾳ χρησάμενος, aduerso vsus vento, reflatus. Cicero. Scribitur melius ἀντιπνοια, vt apud Appia. in Annib. ἀμβλύτερα διὰ τὴν ἀντιπνοιαν.

Ἀντὶ ποδὸς ξενίου: Parœmia est, teste Varino, vsurpata in eos quibus ob factam iniuriam par pari refertur. Sumpsit originem ex his versibus. Homer. Odyss. lib. χ, Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κατ' ἀλητεύοντι.

Ἀντιποθέω, redamo. Xenoph. φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι, i. mutuò desyderare.

Ἀντιποιέομαι, μ. ήσομαι, facio aliquid aduersus, mihi vendico, adipiscor, concerto, capesso, affecto, desydero, mihi arrogo, occupare contendo, manum iniicio, meum assero, meos conatus destino ad, inhio, quæro, aut requiro, genitiuo iungitur. Xenoph. ἀντιποιεῖσθαι ἀρχῆς, sibi sumere principatum, ἀντιποιεῖσθαι τῆς σαλαμῖνος, sibi Salaminia vendicare, Plutarchus in Solone. ἀντιποιοῦμαι τῆς πόλεως, pro ciuitate intercedo, Thucydides. ἀντιποιοῦμαι τῆς τιμῆς, mihi arrogo honorem, Aristoteles 3. Politicorum. ἀντιποιούμενοι τῆς τοιαύτης τιμῆς, qui talium gloriam sibi vendicant, Plato in epistol. sic Ficinus. ἀντιποιούμενος τῆς αὐτῆς, competitor, renitens.

Ἀντιποιέω, ῶ, contrà facio, altercor, par pari reddo, in agēdo respondeo, aggredior, vendico, retribuo, rependo.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna pro delicto, ἐκδίκησις, ἀντίτισις.

Αντιπολεμέω, ῶ, belligero aduersus, bello lacessitus viciſſim bello infesto.

Αντιπολέ ωΘ-ός

Αντιπολεμος, hoſtis, aduersarius.

Αντιπολιορκέω, ἀσω, ωκα, obſidentes obſideo.

Αντιπολιτεύομαι, σομαι, σάμην, cōtraria factio, propriè in Reip. administratione. Plut.

Αντιπολιτεύομαι, iduerſor in republica, aduersas in republica partes fouco, reipublicæ contrarius ſum. ἀντιπολιτεύομαί σοι, ſum tibi in in republica aduerſarius. Plutarchus in Pericle, Idem in Themiſtocle, ἀντιπολιτεύεσθαι τοῖς παλαιοῖς βουλεύμασι, contrariam veteribus regibus regendæ ciuitatis ſententiam ſequitur. Significat etiam ſimpliciter, τὸ διϊσταμαι, reſiſto, reclamo, intercedo. Syneſius in epiſtolis, Ἀλλὰ μοι δοκεῖ κρεῖττ' αὐτοῦ τὸ ἀμάθειον ἀντιπολιτεύσασθαι, &c.

Αντιπορεύομαι, σομαι, contrà venio, reſiſto, reclamo, intercedo.

Αντιπορεύω, v.c ſſim vaſto.

Αντίπορθμος, ſ. etum habens obuerſum. Ariſtot. de mundo, πολλαὶ δ' ἂν ἄλλαι νήσοι τῇ ἀντιπόρθμῳ κεῖσθαι ἐν ἀντιπόρθμοις, qua parte freturn eſt, qua ſpectat ex aduerſo ſ. etum.

Αντιπορος, ὁ, ἡ, contra gradiens, aduerſos pedes ferens, obuius, obiectus, & reg. one poſitus. Nonnusſec. aduerſo tendens, aduerſus, Euripid. in Iphig. in Aulide, cum genitiuo, σωισπαιδὸς ἀντίπορον χαλκηδόν ἀντίπορον.

Αντιποτος, ὁδός, qui pedes habet oppoſitos, qui nobis aduerſa virget ve ſtigia, οἱ ἀντίποδες, antipodes. Cicero in Academicis, Nónne etiam dicetis eſſe è regione nobis in cōtraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos ἀντίποδας vocatis?

Αντίπραξις, ιος, aduerſitas. ἀντίπραξιν δεδικὼς, ne in ſe aduerſarij excitarentur metuens.

Αντιπραξόμαι, pro ἀνταντιδίξῃ, apud Hocratem.

Αντιπρᾶσσω, repugno, reſiſto, obſiſto, obnitor, obſto, refragor, in contrarium laboro & contendo, ſum aduerſarius, aduerſor, *Contreprattiquer.*

Αντιπρεσβεύομαι, ᾶ, contrario legatos mitto.

Αντιπροβάλλομαι, contrà propono & nomino deſignandum, Plato de Legib.

Αντιπροβολή, comparatio in nominando, quæ & ἀντίθεσις dicitur.

Αντιπροΐεμαι, ex aduerſo progredior, decurro. Vnde ἀντιπροΐεται, i. obuiam prodieruot.

Αντιπρομνᾶ, ſimilia, ἀντίφυμα ἀμ ἰσόχρονα, Xenoph. in Ageſilao, ἀντίφυμα τὰ τάττα ἐστιν, omnia pariter vili pretio vendebantur.

Αντιπροίημι, remuneratio, ἀντιδοσις, Heſych.

Αντιπροκαλέω, eſt viciſſim conditionem ferre, offerre, ve, optioné que prouocare, vel conditionem ferentem viciſſim ſtipulari. De moſth. σοῦς παντας. Ὅτι δ' οὐ δικαιοκρίτου σοῦ ἀκροῦσαι δίκαια ἡμᾶς, ἀντιπροκαλοῦμαί σε, ἐπὶ τῶν παρεδρῶν, &c. Vide.

Αντιπροκλησις, mutua accuſatio, ἀντιπρόκλησις, Bud. Comment. ὁ ἀντιπροκλῶν.

Αντιπροπίνω, viciſſim propino metaph. apud Athen. ἀνδρὶς ὑμὶν ἀντιπροπίνει.

Αντιπροπιομαι, viciſſim mihi propinatur.

Αντιπροσπορεύω, reſaluto.

Αντιπροσπροσώπω: vide Ἀμφίω.

Αντιπροσρέθη, reſpondit, contrà ſalutatus eſt, reſalutatus eſt, Xenophon.

Αντιπρόσωποι, οἱ, contrariis frontibus ſemet aſpicientes, qui aduerſa ſunt facie. Aduerbialiter videtur dixiſſe. Theophr. lib. de ſenſu, ἐδὲ δὶ τοῦτο ἀνάγκη συμβαίνειν ἑκατερον ἀντιπρόσωπον ὄντα ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αντιπρόσωπος, ιος, ἡ, oppoſita propoſitio.

Αντιπροτείνω, viciſſim, ſeu ex altera parte, protendo. Xenoph. Item è contrario ſeu contra propono.

Αντιπρῳρεύω, τῶ, puppis. τὸ ἀντιπρῳρεῖν συγκρούσαι, roſtris conſtigere. Thucyd. exponitur etiam ἀντικρούσασθαι, ἀφόμε γὸ τὸ ἐφέσασθαι, vt apud Sophoc. ἀλλ' ἀντιπρῳρεῖν τι, ἀλλ' ἀφεῖσθαι σε.

Αντίπρῳρος, ὁ, ἡ, aduerſas habens proras. Plutarch. in Themiſtocle. ἀντιπρῴρους κατασκευάσας τὰς τριήρεις, aduerſis proris triremes opponere Barbaricis. Ibidem, αἱ νῆες αὐτῷ ἀντιπρῴρους ἐποιοῦντο, naues infeſtis proris in ſe incidentes, aduerſa fronte iruentes, foras ſpectantes. ἀμέτρως ἐμβολαὶ, recti impetus, Philoſtratus in Heroicis. Euripides, ἀντίπρῳρα ναυσᾶν ὄμων πυρᾷ, incendia coram naualibus.

Αντιπρυμνόπαζις, in plantis, ne ſuffocentur, circumfoſſura terram detrahere. ἀπαζῆμα τὸ γῆν διεῖραι: ſi autem repaſtinato ſolo, radicesnudentur. id ἀντιπρυμνόπαζις ferunt Græci, vt mihi author eſt Iulius Pollux Onomaſtici lib. 1.

Αντίπτωμα, ατος, τὸ, ruina.

Αντίπτωσις, ιος, ἡ, figura eſt, quum caſus pro caſu ponitur, Interpres Thucydidis.

Αντίπυργος, aduerſis clunes habens, ἀντίπυργε ἐχέδια, aduerſus coit. ἀντίπυργοι συμπλέκοντα, aduerſis clunib. copulantur.

Αντίπυλος, ὁ, ἡ, oppoſitâ ianuam habens. ἀντίπυλα ἀλλήλοις ὠιᾶς, ad ſe portis oppoſitis altrinſecus, Herodotus.

Αντίπυξος, ſcrinium. ἀντίπυξ.

Αντίπυργος, ἰσόπυργος, par ſublimitas, & æqualis altitudo, Heſych.

Αντιρρέπω, contrà vergo.

Αντίρρησις, ἡ, altercatio, controuerſia, refutatio, contradictio.

Αντιρρητικὸς λόγος, oratio pugnax, aduerſaria, controuerſia, refutatoria. ἀντιρρητικὰ, libri Ioſephi contrà Appionem vocati ſunt.

Αντίρροπον: vide Ἀνάρροπον. Dioſc. lib. 4. cap. 123. herba eſt, cuius ſemen vtili naribus aſpectu eſt ſimile. ab Hippocrate teſte Galeno in gloſſ. ὀνόμασιν, & λυχνὶς ἀγρία vocatur.

Αντίρροπος, ον, æquiponderans, remedium.

Αντίρροπος, compenſans, rependens, Chryſoſtom. ἀξιοῖ περισώσας δικαίως τὸ ἀναντιρρόπων τιμωρίαν ἀντίρροπος δικαίοις συμφοραῖς, Demoſt. ἀντίρροπον ἀζίοις, par & æquale onus, ἀντίρροπον ἀξίωμα, par dignitas, eiuſdem momenti. ἀντίρροπον χρῦσον κυκλοῖ τὸν ὁμίλον, Romam appenſam auri æquilibrio, Budæus. Ἀντίρροπος, ἰσοῤῥέπων, ζυγοστατικὸν, ὁ, ἡ, ἰσόζυγος, æquilibris, Vitruuius. ὁ τὰ ἀντίρροπα, æquilibritas, Cicero & æquilibrium, quod in paritate lancium dicitur, cùm neutra recellit ad ſolum, nec vna magis quàm altera attollitur.

Αντισημαίνω, grauitati grauitatem opponere, liberáque contumacia reſpondere, vel grauitatem præſe ferenti pari grauitate occurrere, ad frangendum eius animos & ſpiritus. Ariſtot. in Politicis, Οἱ δ' ἀντισημαίνοντες ἐλαθεγέζων, ἀφαιρεῖται τὸ ἐξεργὸν καὶ τὸ ἀναντιῶν τὸ τυραννικόν.

Αντισκώπτω, ὦσω, ωκα, rependo, retribuo, Bud. Com. Καὶ τὸ ἴσον ἐστὶ τὸ ἀντισκώπτειν, καὶ μετάφορον ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σκωπτόντων. Vel ſecundum alios. ἀπὸ τοῦ σκάπτω τὸ βουβῶνα, ὃ ἐστὶ τὸ ὀρύττω. Dicitur etiam ἀντισκαπτω, ἀντιζητῶ, ὁ, ἡ, ζητῶ, ὁ, ἡ, ἀντιπαιτῶ, ὁ, ἡ, ἀντιπραγματεύομαι τινὰ, κακοποιῶ, vt Latinè obſequium vel iniuriam rependere & remetiri dicunt, ὁ, ἡ τῶν ἴσων ἀμοιβὴν. Gregorius de pœnitentia loquens eorum qui in perfectionē lapſi ſunt, Οὐδὲ γὰρ ἐν ὀλίγῳ τὸ μὴ κεμπτοβρύλλειν, μὴ ἀζίοις μὲν ὃ ἀντισκώπτειν τὸν κακῶ ἢ διέβαινε, id eſt, ex æquo emendationem rependentes: æqua virtute vitium compenſantes. in eo ſenſu repenſare dixit Columella, & Plin. rependere. ἀντισκωπτῶ, ἀντισκώψω, ἀντιπομπεύω, ποιεῖν ἀπὸ τῶν Ἀζίων, ὠχριᾶτ' ἀπὸ χρυσοῦτος, ὁ ἀργύριος ἀντιρρύσεως Ἀζίων, ὠχριᾶτ' ἀπὸ χρυσοῦτος, ὁ ἀργύριος ἀντιρρύσεως Κύρου ὀλιγοστοῦ, hoc eſt, amicus auro contra carus non eſt. Plaut. talento contra carus non eſt. Ἀλλωρ ἐστὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σοβεῖσθαι τὸ καλῶς κωδαιρεῖσθαι. hoc eſt, ferro præponderat egregiè fidibus canere. auro contra luere, vel contra aurum ἐκφέρ. ἀντισκώπτεις δὲ σὺ φθείρει ὅλως τις ἢ σαφῶς ἐκφέρεις.

Αντισκωσις, compenſatio. ἀντισκώσεις γίνεται, paria fiunt, ἀντιποίησις, διόρθωσις, ὁ ἰατρὸς.

Αντισημαίνω, ſignificationem do in contrarium, Item prodigium emitto, contrarium & aduerſum futuri præſagium edo.

Αντισκόροδον, ου, τὸ, allium prægrande, quod & allium vulpicum appellatur.

Αντισθένης, Antiſthenes Socraticus, philoſophus Cynicus. de quo Plutarc. in Politicis, in Moralibus, de Exilio, & alibi paſſim.

Αντισκάπτω, ludentem deludo.

Αντισοβέομαι, ſo: hiſmatis certo, cum datiuo.

Αντισοφιστὴς, ὁ, qui contrà ſophiſmatis certat. ἀντισοφιστὴς τοῦ μαγγανεύειν, id eſt, ſapiens artibus, atque impoſturis eius hoſtis atque inſenſus.

Αντισπάω, æquo, comparo, item permuto.

Αντίσπαστος, ιος, ὁ, quaſi retractio, reuulſio, Galeno, apud quem ἀντίσπασις & παρεγκλίνουσις diſparata ſunt. Et lib. 13. Therapeut. ἀντίσπασις ἐστὶ φάρμακον vocat, medicamenta ęnæ irruentes humores in alienam ſedem, in contrariam retrahendi vim habent.

Αντίσπασμα, apud Polyb. τὸ ὑμπαθὲς, præpedimentum, quod retrahit & reuocat.

Αντίσπαστος, ὁ, ἡ, contrà nitens. ἀντίσπαστος ὀνος, in lib. Epigram. Eſt ἀντίσπαστος, genus pedis: vnde ἀντίσπαστικὸν μέτρον, apud Pindarum. Ἀντίσπαστον exponit Vitruuius in arietis mach. næ deſcriptione (quæ ad verbum apud Athenæum ponitur περὶ κριοῦ) ductiones & reductiones.

Αντισπάω, ἀσω, retraho, contrà traho, attraho, contrà euello, reuoco, auoco, reluctor. Ariſtoph. in pace, ὑμᾶς δὲνου δεῖ ὧν πάνυ, δεῖ δ' ἀντισπᾶν. Iungitur etiam genitiuo, pro apprehendere. Apoll. 2. Argon. ἀντίσπασε πήχεος σκιοῦ. ἡ. ἀντικάθιτο ὁ χειρὸς, prehendit petram ſiniſtra. Ariſtoteles in Problem. ἀντισπᾶται τῆ γῆ σεν, vrinam retractat.

Αντίσποδα, ων, τὰ, quæ ſpodij vicem præſtant. Dioſcor. lib. 5. cap. 86. Plin. lib. 35. cap. 13. Antipodon vocant cinerem ſici arboris vel caprificī, &c. quia ſcilicet vice ſpodij vſurpatur. διὰ τὸ τὴν καυομένην σποδὸν ἢ τὴν ἀποθεῖσαν ἀξιολογίαν ὁ ὠμᾶναι ὑγιεῖν τὸν ἀνασπόδιον, vt dixit Galen. ſimpl. c. lib. 9.

Αντισσα, vrbs Lesbi.

Αντιστρέφω, rependo, retribuo, Bud. Com. ἀντιπαλωτεύειν, hoc eſt, ἰσοχρόνου λοιδωρεῖσθαι, vt aurum pro Gracchi capite rependere, Cicero dixit

dixit in Oratore: auro rependere, Plin. dicitur & ἀντιπαικεῖν. Ἀντίσωμος, ου, æquinalens. ἀντίσωμος, ἰσόπους.

Ἀντισπάζω, duerſus partes ſequor, ἀντισπασάντες, qui ſunt diuerſarum partium.

Ἀντισπασμὸς, οῦ, ὁ, qui eſt ex ſeditione partis aduerſæ, qui eſt diuerſarum partium.

Ἀντίστασις, repugnantia, oppoſitio: vnde ἐν ἀντίστασις, æquilibrium, apud Ariſtot. de mundo. ἀντίστασις, item apud Hermogenem, comparatio, contentio, genus comparationum Quintiliano dicitur cap 5. libro 7. Eſt & alia comparatio apud Hermogenem, quæ dicitur ἀφ' ἑαυτοῦ. Idem ἀντίστασις, intentio, genus figuræ de qua apud Iulium Firmianum. ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι, inſtructa ſeu collata acie dimicare. διὰ ἀντιστάσεως ad reſiſtendum. ἐξ ἀντιστάσεως μᾶλλον ἢ καθ' ἕλκυσιν, beſtius conficiendis ſupra modum exercebatur, Politianus. πολὺ ἰσχὺν ἀντίστασιν ἐχει πρὸς βαρέα φορτία, i. ad æquilibrium enim adæquant grauia cum leuibus.

Ἀντιστατέον, contrarius, qui eſt pari cum contrariarum, qui eſt factionis contrariæ. In Memnonis Eclogis, οἱ ἀντιστατέοντες ὀλίγοι ἦσαν.

Ἀντιστατὸν, reſiſtendum eſt.

Ἀντιστατὸν pro ἀνθίστημι dicitur. vt φορατὸν, i. reſiſto, oppono. Theophr. li. 8. cap. 2. ἡ μανδὶς τὸ ἀντιστατὸν. Idem de odoribus. ἀλλὰ τοῦτο ἰσχύοντο τὸ ὑπομένειν καὶ φέρειν τὸ μὴ ἀντιστατόν.

Ἀντιστατὸς, ὁ, ἡ, ἐν τῇ μάχῃ, Helych. & ἀντιστᾶσαι, i. ἵναι τε ἴσα θεῖναι ἢ ἀπαντᾶν.

Ἀντιστατικὸς, repugnans. ἀντίθεσις ἀντιστατικὴ dititur ab Hermogene de ſtatibus, aſſumptio comparatiua, quæ beneficium cum ſcelere obiecto comparat.

Ἀντίσπονδος, ὁ, ἡ, ſpina dorſi quæ pectori opponitur, vide Pollucem lib. 2 τῶν.

Ἀντισπόνδυλος, ὁ, τὸ, Pſalm. 17. ἐχύρωσε κύριος ἀντισπόνδυλόν μου, factus eſt Dominus fulcimentum & defenſio mea.

Ἀντιστηρίζω, fulcio, innitor, defendo. Pſal. Dauid. 37. ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτῷ, manum ei ſupponit.

Ἀντιστοιχία, ἡ, ἡ, ἀντιστοιχία, oppoſitus ſum è regione, in ſerie ducenda obuiciorum alijs dicuntur & ἀντιστοιχεῖ quæcunque ſibi mutuo reſpectu velut oppoſita ſunt: eſt & verbum ſaltatorium apud Xenophontem ſympoſio.

Ἀντιστοιχίας, ὁ, ἡ, duarum rerũ oppoſita inter ſe collocatio vel collocatio duarum rerum ſibi ex aduerſo reſpondentium. de literarum inter ſe oppoſitione dicitur apud Athen. lib. 11. quum ait φαλῶν καὶ ἀντιστοίχων εἶναι μᾶλλον.

Ἀντίστοιχος, ὁ, ἡ, ὁ, oppoſitam ſeriem habens è regione oppoſitus in ſerie ducenda. ἀντιστοίχα dicuntur etiam quorum alterum alteri velut ex aduerſa parte reſpondet. item ἀντίστοιχον, ſerie æqualis vel ſimplicæqualis.

Ἀντίστομος, ὁ, ἡ, phalanx, à duplici frontis aut oris obiectu, quaſi occepulta vertitur à Theodoro. Apud Æthanum. ἀμφίστομος, φάλαγξ δὲ ἀντίστομος, quæ eo differt, ἢ ὅτι μὴ ἀντίστομος δύο ἄκρων ἐχυτὰς μάχας ἔχει, ἡ δὲ ἀμφίστομος ἐκ πλαγίων. accepi pugna à Liuio dicitur. Et Cornu. ancipitem aciem vocat, quæ à fronte & à tergo immineat ſimul.

Ἀντιστρατεύω, rebello, repugno.

Ἀντιστρατήγημα, bellum infero, aduerſor, Chryſoſtom. 8. ad Romanos. de libero arbitrio, νῦν γὰρ ἀντιστρατεύεται τῷ νόμῳ τὰ νοήματα τῆς ἁμαρτίας, &c.

Ἀντιστράτηγος, imperator pugno contrà, &c.

Ἀντιστρατήγησις, proprætor, oppoſitus dux exercitus, hoſtium dux, Thucyd.

Ἀντίστροπος, ὁ, ἡ, regione caſtra metor, ex aduerſo caſtra metor, ad pugnam paratus conſiſto.

Ἀντίστροφα, inuerto, obuerto, reſtituo, retorqueo, conuertor vice verſa, reciprocor, retrorſus agor, retrorſus vado, quod & παλινδρομεῖν dicitur Alexandro Aphroſiſeo. ἀντιστρέφει ὁ λόγος, id eſt hæc res procantur. Budæus in epiſtol. ἀντιστραφῆναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκείνου, alterinſeeus adhibere aſſentiri. ἀντιστρέφει, fluit & refluit. ἀντιστρέφουσι ἐπιχειρήματα, id eſt, ſe conuertens. Et ἀντιστρέφοντα dicuntur apud Dialecticos. τὰ ἀντιστρέφοντα, quæ inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent, quæ etiam ἰσοπεδοῦντα quaſi adæquantia vocantur. Ariſtot. in poſterioribus Analyt. ὅτι ἡ τῶν ἀντιστρεφόντων ἕξις ἴσης, &c.

Ἀντιστροφὴ, viciſſitudo, conuerſio, reuocatio, reuerſio. & ἀντιστροφὴ, figura eſt contraria epanaphoræ. Nam per antiſtrophen in membris orationis eadem dictio in fine repetitur. per epanaphoram verò in principiis. Hermogenes. Ἐτι ἡ κύκλος συμβολὴ τοῦ τέλους κῶλα, ἢ ἀντιστροφὴ, ἐναλλὰξ πως τὰ ἐπαναφορὰ, χρῆ τὸ πλὴν ἐγὼν τὸν ἀνδρῶν τῶν αὐτῶν λέγειν ἀρχὴ, σφραγὶς ἡ τοῦ ἤθους δοκιμάσιον ἐμμελὲς ἀφορᾶν ἀρχὴ, καὶ μέσον ἢ ἡ χάρις ἐν τῷ διαλύσεως ἀρχῆς. & antiſtrophe vt tradit Aquila Romanus ſpecies eſt repetitionis, quũ in eandem partem orationis ſæpius deſinitur. Cauſa modi apud Ciceronem pro Fonteio, frumenti maximus numerus è Gallia, peditatus ampliſſimæ copiæ è Gallia, equites numero plurimi è Gallia. Dicitur etiam cùm inter cõmuncta duo, quæ à ſe mutuò pendent, ſit alterna conuerſio, vt ſeruus domini. & dominus ſerui. Ἀντίστροφα verò in Comœdijs pars erat ἀσμάτων, vt docet Pollux lib. 4. dicebatúrque ἀντίστροφα. hoc eſt, obuerſim reſpondent, & ſimilia. Τὰ στροφὴ. Cum chorus actores alloquebatur, vt author eſt interpres Ariſtoph. hanc ſcenam imitebatur: tũ verò diſcedentibus actoribus & ludionibus ad populum conuertebatur & anapæſtos recitabat. Hóc στροφὴ dicebatur. Erant autem iambi tetrametri, hiſque finitis τὰ ἀντίστροφα accinentes, rurſus tetrametra aggrediebantur. eſt idem quod ἀντίστροφος, μὸ & ἀδὴ ἡ. In hymnis deorum, inquit Macrobius, ἀντίθετον opponitur τῷ στροφῇ. Vide Hermogenem in cap. περὶ ἰδεῶν. Lyricis autem poetis ἀντίστροφα ſtationis genus eſt, quo modò in dextram, modò in ſiniſtram chorus agerent atque reuocarent. Euripides in Iphigen. Taur. ἀντίστροφος, ἀλλήλοις μοιὶ vocatur.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ, ὁ, ſimilis, concors, æqualem, ex alterapartereſpondentes, reciprocus, præpoſteriis, æqualis, oppoſitus, conuerſus, inuerſus, diuerſus ac contrarius. τὸ τοῦτον ἀντίστροφον. &c Plat. in Tim. at verò è diuerſo, vertit Ficinus. Ariſtot. τὰ διαλεκτικὰ ἀντίστροφα ἐξ ἀντιθέσεως dix t, id eſt, vt ex eo ſumpſit Cicero, theoricem quaſi ex altera parte reſpondere dialecticæ: vbi ἀντίστροφα pro ἰσοστρόφοις καὶ τὰ αὐτὰ στροφοῦσιν, & πανστροφίαν poſuit. ἀντίστροφα, argumenta reciproca, Gel. lib. 5. cap. 10. id eſt, quum argumentum propoſitum referri contrà, conuertique in eum poſſet à quo dictum eſt. Plutarchus in Camillo, ἀντίστροφ' ἡ παρύσης ὠκυφυΐας ὑφελήσας: vbi Lapus, æqua nobis præſentis felicitatis vltio debetur viciſſitudinaria. primæ duæ coſtæ etiam ἀντίστροφοι dicuntur, vt duæ quæ ipſas ſequuntur στερνὰ, ſubſequentéſque στερνοπλευραὶ, Pollux lib. 2.

Ἀντιστρόφως, è contrario, vice verſa. ἀντιστρόφως τὴν νιόβης, ſecus ac Niobe, modo contrario Niobe, Lucian.

Ἀντισυνωμοτεύω, illud opponere. ἀλλοσυνωμοτεύω, ὦ, conſutatus.

Ἀντισυμφωνέω, viciſſim conſentio.

Ἀντίσχεδος, ὁ, ἡ, ὁ, apud Heſych. legitur expoſitum τὸ ἄθλιον ἄξιον, null. us preci. pro quo, ſi non ſcripſiſſe putandus eſt ἀντίκαθον ſcripſit ἀπρεμῶν ſaltem ἀπὸ ἰκάθε. quod nimirum pro carica re vilſſima & penè nullius pretij rependitur.

Ἀντισχεῖν, relictari, obſiſtere, ab ἀντέχω. ἀντισχοῦσαι λησταὶ aſſiduæ latronum infeſtationes, Thucyd. apud Hom. Odyſ. χρὴ σὲ ἀντισχεῖν τῇδε πρὸς ἀνδρομέδην, opponite mentes tele, ὡς ἐλπίσω ἀμύνειν τὰ ἀντίσχω δὲ ἐναίσιμα πρὸ βιλοῦ ἐχειν ἀπὸ ἀσπίδων.

Ἀντισχνεῖν, corroboro, è contrario. firmo, aſſeuero.

Ἀντισχνω, cpugno, vinco.

Ἀντισώζω, inſtauro, propriè viciſſim ſerno.

Ἀντίτα ἔργα, id eſt, ἀντίποινα, ἀντίμοιρα, ἀντίσιμα, repenſa & vindicata.

Ἀντιτακτοῦν, ἀντιτάσσω, contrà pendo, rependo, compenſo. Vnde ἀντιτακτοῦν τὰς ἐπιπλοκὰς, in lib. Epig.

Ἀντιτακτὸς, æqualis, par, reprenſus, ἀντίτακτα μέρη, ἴσα.

Ἀντιτακτὸς, ὁ, ἡ, oppoſitio, inſtructio in aduerſarium facta, ex aduerſo inſtructio.

Ἀντίτασις, ὁ, reluctatio, Plato de Legib.

Ἀντιτάσσομαι ἔφ, contrà acies ſtruo.

Ἀντιτίθημι, repugno, opponor, contradico, conſiſto aduerſus, ex aduerſo inſtruo, è regione tendo caſtra. Xenoph. καλοὶ κἀγαθοὶ ἀντιτιθέμενοι, oppugnans bonos. ἀντιτάττεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, contradicere nobis de primis partibus ſeu principatu. Demoſt. ἀντιτιθέμενοι θεοῖς ταῖς φύσεις, Theophr. de cauſ. plant. ἀντιτάττεσθαι ὥσπερ αὐτοῖς, ipſis repugnare, Iſocrates: ipſis opponi, inſtare. οἱ ἀντιτασσόμενοι, hoſtes. ἀντιτάττεσθαι ἐκ aduerſo ſtare in acie. ἀντιτάττεσθαι ἐκείνοις, aduerſus illos in acie inſtructi ſteterunt. ἀντιτάσσεσθαι τοῦ φόνου, tuam cædem viciſſor acie inſtructa, Euripides. Act. cap. 18. ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, opponentibus ſe, ac blaſphemantibus.

Ἀντιτίνω, repugnor, obnitor, in partem aduerſam trabo, aduerſor, reluctor, contrà nitor, contendo. ἀντιτίνων ὀφθῆναι, ad nihil reluctans, Plutarch. in Numa, Idem in Themiſtocle, ἀντιτίνει μὴ ἀπιστεῖν ὀλίγοι, oppoſita eſt Artemiſio vrbs Olizon. Idem in Opuſc. ἀεὶ ἀόρατόν ἐστι τὸ ἀντιτῖνον θεοῖς ἢ ἐπιπλῆξαι.

Ἀντιτύχημα, ατος, τὸ, igger qui præmunitionis cauſa muro præiicitur, & quaſi antemurale. ἀντιτύχημα τὸ χῶμα ἐφ' ἑαυτοῦ, aduerſus vineas antemurale excitatur.

Ἀντιτυπόω, ὦ, exhilaratus.

Ἀντιτυχάομαι, nitcem excogito, è contrario machinor.

Ἀντιτύχανος, contraria artis aduocatio, artis æmulatio, Thucyd.

Ἀντιτύχης, ὁ, ὁ, ὁ, ſeuidem artis profeſſor, qui certat de arte ſua cum alio. eiuidem artis æmulus.

Ἀντιτύφω, reſiſto, retribuo, rependo, comparo, in ſupplementum ſubſtituo. ex aduerſo ſtituo, loco alterius pono, opponi, conferro, confero. ἀντιτύφων τὸ βασανίσασθαι χρήματα, adæquo regno pecuniasid eſt confero cum regno. Plutarchus in Romulo. Leuitic. 14. ἀντιτύφουσι λίθους ἄλλοις τοῖς λίθοις, lapides loco lapidum repouent ablatorum. ἀντιτύφων ἐχάστην, vtrunque inter ſe compa-

ro,id est, ἀποπειράζομαι. ἀκαπειρίαν θέντες τὴν ἐμπειρίαν τῆς δι' ὀλίγου μελέτης, non putantes q . . . ntum dist at experientia à tyrocinio, Thucy l. Ἀντιπάθημι, τὸ ἀντισηκῶ καὶ ἀντίσημι, apud Atticos autem ἀντιτίθεμαι non inuenitur, vt nec ἀντιτίθεμαι. Est etiam ἀντιτίθημι, ἀντιθέτως λέγω. (Est autem ἀντίθετον, vt docet Hermog. sententia sententiæ, & membrum orationis membro oppositum, vt di ctum su eius. Ciceroni Antitheta sunt contrariis relata contraria: vt, Quod scis nihil prodest, quod nescis multum obest. Quintil. in 9. contraposita vocat. Hermog. Οὕτω δὲ ψυχαγωγεῖ τοὺς ἀκούοντας, ἀρεσκόμενος ἐν συμποσίῳ εἶναι, εἶτα ἀντιτίθησι συμπόσιον ἕτερον ὡς γενόμενον ἀγχίνῳ, &c. Idem, Δεῖ δὲ ἀντιτιθέναι τοῖς μάρτυσι τοὺς μάρτυρας, τῇ ἀρχῇ θέσει βλέπειν καὶ συγκρίνειν.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. item Xenoph. Pæd. 5 πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. ex aduerso dignum censeo. ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui cum inficiando non fit, crimen eleuare conatur, & pœnā sibi æstimat exilius & leuius. Attenuare vulgò vocant, & per attenuationem respondere. Plato in apologia, τιμᾶται οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, ἐγὼ δὲ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; mihi litem æstimat accusator capitali supplicio, ego verò q lo me dignum dicam, ó viri Athenienses? quo mihi litem æst m bo? Demost. κατὰ Τιμοκράτ. χρημάτων δὲ πολλῶν αὐτοῖς ἐκείνου ἀντιτιμωμένου, παρ' ὀλίγας ψήφοις ἐτιμήσατε.

Ἀντιτίμημα, idem quod ἀντιτίμησις. vide Ἀντιτιμάω.

Ἀντίτιμος, ἀντίτιτος. Ἀντίτιμα, ἄποινα, ἀνέκτιτα, Hesych.

Ἀντιτιμωρέομαι, οῦμαι, talionem reddo, vlciscor.

Ἀντίτιτος, ου, vindicatus, repensus.

Ἀντιτίω, μ. ίσω, soluo, luo, rependo, dependo, ἀνταποδίδωμι. Sophocl. καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἃ ἂν ἡδόμεθα, οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ ἂν λυπώμεθα, nec putemus ea facientes, quibus oblectemur, non repensuros ea quibus tristemur. ἀντιτίομαι, sumo pœnas, Euripid.

Ἀντιτολή, ῆς, ἡ, ortus, exortus, Plutarch. in Romulo, ἀντιτολαὶ τοῦ ἡλίου, solis ortus.

Ἀντιτολμάω, ex aduerso audaciam fero. obuiam audacter eo.

Ἀντίτομον φάρμακον, antidotus, antidotum, amuletum, ἀντιπαθές, ἀλεξιφάρμακον, apud Hesych.

Ἀντίτονος, repercutiens, retundens. contentus, ex aduerso extentus, in libr. Epigrammat. sic dicitur arcus qui in vtranque partem flectitur.

Ἀντιτορέω, μ. ήσω, π. ηκα, fero, transfigo, perfodio, perforo, τοῦ τερέτρου ξύλα τρυπῶ.

Ἀντίτραγος, pars aurium opposita τῷ τράγῳ Est autem ὁ τράγος, τοῦ δὲ κοίλου τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κερταφου ἐπαναστικὸς εἰς τὸ ἔσω νεῦον, vt Pollux test tur lib. 2.

Ἀντιτρέφω, vic ssim alo, alimenta reddo. Xen.

Ἀντιτρέχω, συντρέχω, concurro, Nazanz.

Ἀντιτυγχάνω, recipio contra sortior. τοίων ἀντιτύχοιμι θεοῦ πάρα, talia accipiam à Deo.

Ἀντιτυπέω, μ. ήσω, π. ηκα, repercutio, contrà signo. Nazanzen. orat. α΄, ἀντιτυπούμεναι πηγαί, interuenientis naturæ obiectu reuerberati fontes. ἀντιτυπεῖν, offendere & incurrere, προσκρούειν, Aristot. 3. Meteor.

Ἀντιτυπής: vide Ἀντίτυπος.

Ἀντιτυπία, epulsus, Plin. & repercussus, renixus, Celso: rigor, duritie. ἐναντίωσις, σκλήρωσις, rerum dissidentia, contrarietas. Vide ἀντιπάθεια. Com. Arati, ἀντιτυπία τῶν σωμάτων.

Ἀντιτυπώματα, vim aduersandi & resistendi habentia. Aristot.

Ἀντίτυπον, ου, τό, exemplar figuræ respondens, imagine sua aliquid præsignans, exemplar similis formæ, vel contrarium, τὸ μεταγεγραμμένον, καὶ τὸ αὐτὸν τύπον ἔχον, vel τὸ ἀντιτυπίον. In epistol. ad Hebr. cap. 9. ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, exemplaria veris respondentia. Item in epist. 1 Petri cap. 3. Baptismus est ἀντίτυπον, id est, correspondens exemplar liberationis in diluuio. pro exemplari & libro: Synesius in epist. καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα.

Ἀντίτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀντιτυπής, aduersus, refractarius, firmus, solidus, durus, haud impar, resistens, durus, σκληρός, ἀνένδοτος, seuerus, non cedens, morosus, asper, contrarius. renitens, resistens, reflexus, repercussus, seu repercutiens. vt lib. 4. Epigram. κέντρον ἐρείδεις πλευραῖς χαλκοδέτοις ἀντιτύποιο βοός. Item lib. eodem, σελίδων δέρκεαι ἀντιτύπων πιμπλαμένη σελάων. Interdum ἀντίτυπος dicitur respondens ex aduerso, compar, similis & eiusdem formæ: vnde ἀντίτυπον μίμημα, apud Nonnum: & ἤδη ἀντίτυπα, mores compares. pro aduerso, Nonnus cap. 6. ἀντίτυπον φάτο μῦθον ἀμείβων, dicebat contrà. Idem cap. 8. ἔργοις ἀντιτύποις ἐπισφάσασθε γενέθλην, moribus contrariis, contrariis operibus. ἀντίτυπος ἀπτομένῳ φαίνεται, tangenti reniti videtur, Galenus ad Glaucon. lib. 2. Nonn. Ἀντίτυπος βροντῇσι δι' ὑμέας ἵκετο φωνή, vox assimilis tonitribus. ἀντίτυπος κραδίη, cor aduersum. ἀντίτυπα καὶ ἄβατα τῶν τόπων, quæ peruia, & quæ inuia loca. ἀντίτυπος ὄγκος, concrementum pulsum sensiliter admittens, Bud. ex Plutarch. Epigrammatarius ita eleganter silicem expressit, cuius renixu & repercussu ignis excutitur, καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρύψαντι πυρσοτόκον. ἀντίτυπον vocat Aristoteles omne corpus physicum quod tactu deprehenditur licet repulsu sensum non excitat, vt distinguat à mathematico corpore quod sub tactum non cadit. Plato in Theæt. σκληροὺς ἀνθρώπους καὶ ἀντιτύπους dixit, morosos, refractarios, atque immansuetos, στερροῖς, ἀνυπείκτοις καὶ ἀνενδότοις: metaphora ab incudibus & malleis.

Ἀντιτύπτω, reuerbero, referio, Aristoph.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, repugnanter.

Ἀντιφαρές, τὸ ἐναντίον, contrarium. Hesych. sed fortasse scribendum ἀντιφερές.

Ἀντιφάρμακον, ου, resistens venenis, remedium quod venenis resistit, antidotum. Dioscorid. lib. 2. cap. 96. φασὶν ἀντιφάρμακον εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι, aiunt aduersus insidiantes amuletum esse, aiunt aduersari, &c. Cebes Thebanus docet eos qui à vipera morsi sunt, non lædi à reliquis serpentibus, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τούτου.

Ἀντίφασις, ἡ, contradictio. ἀπόφασιν καὶ ἀντίφασιν, dixit Plato.

Ἀντιφάτης, Antiphates, adolescens Atheniensis, Plutarch. in Themistocle.

Ἀντιφατικός, ὁ, quasi contradictorius, & responsiuus, ἀντιφατικὸς λόγος, oratio contraria & aduersaria. τὸ ἀντιφατικόν, contradictum, Quintil.

Ἀντιφέρα, ας, ἡ, Antiphera: sic dicta est serua Inus, cum qua ipsa Ino virum rem habere suspicata est, Plutarch. in Politic.

Ἀντιφερίζω, μ. σω, π. κα, certo, pugno, oppugno, me adæquo, repugno, contendo. ἐξισοῦμαι, ἐναντιοῦμαι Hesiodus, πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, potentioribus aduersari. Idem in Theog. τῷ δ' ἀπ' ἀμφοῖν κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει ἐμμενές, huic vt sit malum cum bono certat, ἀντιπάλλειν: ἀντιφερίζειν, ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι. Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ, ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ, contendis cum Themistocle, &c. καὶ ἀντιλέγειν, καὶ ἀντιστῆναι.

Ἀντίφερνα, quod vicissim à marito loco dotis datur.

Ἀντιφέρομαι, obuiam me fero, ἐξ ἐναντίας φέρομαι, repugno. Iliad. ά, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν. Item attraho ad me, Isocrat. Aratus. δύω δ' ὑστὶν ἀντιφέρονται, duo duobus correspondent. Comment. tamen, ἐναντιοῦνται. καὶ γὰρ ἀντιφερίζειν, ἐναντιοῦσθαι.

Ἀντίφημι, contradico, reluctor.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, resono. contrà vocem reddo, vocem reflecto ἀντιφθέγγομαί σοι, tibi contradico, dissentio tecum.

Ἀντίφθογγος, ου, ὁ, resonabilis, Ouid. & resonus. In Epigram. ἡ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι Πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυβόλοις, ὁμοίως.

Ἀντιφιλέω, redamo. Xenophon. ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ab ipsis redamari.

Ἀντιφίλησις, εως, ἡ, mutua dilectio, amor reciprocus.

Ἀντιφιλοδοξεῖν, Polybius in primo, ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὴν Ἀσδρούβαν, id est, gloriæ cupiditate certantes cum Asdrubale.

Ἀντιφιλονεικεῖν, ex aduerso contendere, pertinaciter & contentiosè repugnare.

Ἀντιφιλοσοφία, à Budæo dicta est aulica conuersatio, quæ ex diametro contraria est philosophiæ, in epist post.

Ἀντιφιλοτιμεῖσθαι, ἕκαστον ὁρᾶν πρὸς τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν καὶ δόξαν, vicissim de gloria contendere. ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἔργων, de operum gloria certantes, Plutarch. in Pericl. & pro ἀντιθεραπεύειν, ibid.

Ἀντιφλοκός, μέρος τοῦ πολεμικοῦ νεώς, Hesych.

Ἀντίφονος, patiens cædem pro illata cæde. ἀντιφόνοις δίκαις, dicit Sophocles, pœnas pro cæde admissa.

Ἄντιφος, Antiphus, dux Græcorum in bello Troiano. Item alter dux Mæonum, Iliad β.

Ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, obiectio, contraria locutio. Est & figuræ genus de qua Seruius Æneid. 1. & 6.

Ἀντιφράττω, μ. ξω, obsepio, viam sepibus obduco, obsto, obstruo.

Ἀντίφρουροι, æqualem, seu contrariam habentes custodiam.

Ἀντιφυλακή, aduersa custodia, mutua obseruatio, custodia ex opposito facta.

Ἀντιφυλάττω, obseruo. Plato νομ. ἀντιφυλάττεσθαι, mutuò, inter se insidias cauere, Bud. Com. ἀντιφυλαττόμενοι ἐχθροί dicuntur, qui mutuò cauent insidias, & inter se suspecti sunt. Xenophon in 2. ἀναβάσ. φυλαττόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα.

Ἀντιφυτεύω, μ. σω, π. κα, genero, regenero, pario. Phocylides, εἷς δ' ἔξει ἀντιφυτεύει.

Ἀντιφῶν, Antiphon philosophus, cuius Plutarch. meminit de Placitis. Is interfectus est à Dionysio tyranno. Item frater Platonis natu minimus, Plutarch. de fraterna charitate.

Ἀντιφωνέω, contradico, contrà clamo, proclamo, reclamo. Sophocl. cum accusat ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τε ἔπος, aduerso clamore profert verbum dirum & nefandum. ὁ ἀντιφωνήσας, vocem repercutiens, respondens, qui respondit. ἀντιφωνῶ σοι, τὸ ἐγχύνομαί σοι. καὶ ἀντιλέγω.

Ἀντιφωνία, vide Συμφωνία.

Ἀντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio qua velut contrarius sonus editur. Item expoſitio apud Iuſtin.

Ἀντίφωνος, ὁ, contrà ſonans, reſpondens, contrariæ vocis, diuerſi ſoni, diſſonus, reclamans, contrarius, Plutarch. Ariſtot. in Problem. ſect. 19. quæſt 7. de Muſica, vocat chordas ἀντιφώνους, vbi Gaza obſonas exponit: alibi ἀντίφωνα vertit obſona.

Ἀντιφωνώδης, ὁ, ἡ, oppoſitum ſumen.

Ἀντιχαλάω, obſtruo, viciſſim ſuccenſeo.

Ἀντιχαρτέρησις, viciſſim nugor, contrariis ſalibus vtor, ἀντιχαρακτίζω, ſui, contrariis in te iocis & ſalibus vtor, Bud. in epiſtol. poſt.

Ἀντιχάρισμα, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero. Xenoph. τὸν χάριν ἀλλὸν ᾧ ἀντιδίδωμι, Pollux.

Ἀντιχειροτονία, beneficij remuneratio, hoſtimentum.

Ἀντιχασμωδία, viciſſim oſcito. Ariſtot. Probl. αἱ τιχασμῷδηται χασμώμενοι, oſcitantibus obſcitando reſpondent.

Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, pollex, μέγας etiam dicitur Galeo. de vſu part.

Ἀντιχειροτονέω, reſragor, Ariſtophan.

Ἀντίχθων, oppoſita pedibus noſtris terra, Antipodum terra oppoſita nobis. ἀντίχθονες γαῖαι, Ceres Antip. odum.

Ἀντίχριστος, ὁ, Antichriſtus, Chriſti aduerſarius.

Ἀντίχαλκος, apud Eurip. in Iphigen. Taur. dicuntur ἀντίτροποι. vide ſuo loco.

Ἀντίψηφος, eſt ſpecies pignoris ita dati, vt donec pecunia ſoluatur, pignore creditor vtatur, fruatur in vicem vſurarum: verbi gratia vt dominum oppigneratam vſurarij vice creditor inhabitet. Si ſeruus, capit. Quod cum eo, &c. vide Conſtantinum Græcum in titul. περὶ ἀντιχρήσεως.

Ἀντιψάω, ἀσω, plaudo viciſſim, Ariſtoph.

Ἀντίψυχος, icuorus (vt illi ſolidarij apud Cæſarem & Athen.) qui pro altero ſe deuouet & mori cupit: vt Decij apud Romanos. Dion Cocceus. ἀντίψυχοι οἱ ὑπὲρ ἄλλων ἀποθνήσκοντες. talem ſe præſtitit erga nos Chriſtus hoſtrater noſter, communiſque ſalutis ſeruator, qui præcium pro nobis factus ᾧ ἀνθ' ἡμῶν, animam pro nobis deuouit atque expoſuit, & vt eſt apud Homer. ἀρτύμενος ᾧ ἑῷ ἀντὶ φυχῆ.

Ἀντλύγιον, ex aduerſo refrigero, Alexand. Aphrod.

Ἀντίοφος, Antiorus, filius Lycurgi, Plutar. in Lycurg.

Ἀντλαγμόνιον, ἡ, ἀντλητὸν, ſentina exhaurio, aquam hauſtam imporro, infundo, Ioan. Euangel. cap 2. ἀβᾶς τὸ ἄντλον ἀντλησει βίου, Euripid. vitam abſumet. Inde antlare & exantlare, quod vulgus exanclare dicit parum rectè. ἄντλητὸν ᾧ ἄντλαρ, ἀφύσημα, ἀνίμαρ ᾧ ἐκχεῖν.

Ἄντλαω, haurio. Ariſtot. 1. Occon. τὸ γὰρ ὑδρηλὸν ἀντλεῖν τῶν ἴδιων, colo ex imbribus hoc eſt.

Ἀντλεῖν ἀμρεσίας, de eſt χρηστὸν: Parœmia de his qui ſerio & ſtudioſe aliquid faciunt. Ἀντλεῖ ἐκ πιθάνου, prou. apud Theocrit. de his qui in maxima rerum copia & affluentia verſantur, ᾧ ὅθι πᾶν ἐν ἀφθονίᾳ ζώοντων ᾧ ἐν ἀπάντων ἀφθονίᾳ.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, hauſtorium, vel hauſtrũ potius, quo verbo vtitur Lucret. vt flumina verſare, rotas atque hauſtra videmus, Dicitur & Antha. Martial. lib 9. Sed de v. lle breui quas det ſitientibus hortis, Curta laboratas antlia tollit aquas. Expoſitur ſitula, cap. 4. Euang. Ioan. ἄντλημα οὐκ ἔχεις. Dioſcor. lib. 4. cap. 64 τὸ ἄντλημα τῆς φύλλου, ἄντλαν δὲ ὀξυστομον δεῖ, foliorum fotu & perfuſione lomus allicitur: inſperſum ſ. l orum decoctum ſoporiferum eſt: ipſa aqua, in qua commodauerunt folia vel decocta fuerunt, foucre ad ſomnum conciliandum prodeſt.

Ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, cyathus, ᾧ κάδος ναυτικὸς, He ſych. vide Pollucem lib. 10. cap. 6.

Ἀντλητήριον, hauſtrũ. Lucretio & Nonio: τὸ ἄντλον ᾧ ἀντλημα, Dion, ἢ μεγάλα ἀντλητήρια ἔχειν.

Ἀντλητὴς, οὐ, ὁ, hauſtor.

Ἀντλία, ας, ἡ, ᾧ ὁ Ἄντλος, apud Lucianum ſentina. Hom. Odyſſ. ὁ, Ἄντλον δ' οὐδ' ὑπέρσπενσ' ὡς ἐνάλιον κλῆ, id eſt. τῇ ἀντλίᾳ τὸ πλοῖον, vt Didymus exponit: vt lib μ. Odyſſ. ὄφρα τε πάντα Εἰς ἄντλον κρείσσων ἐνὶ χοῦς: vbi tameo pro mari accipio. contra Interpr. Sic pro pelago apud Euripid. in Hecuba. ἀλλωδότης δὲς ἐς ἄντλον ἐμπέσων λάρνᾳ, i. πλάσμα. Ariſtoph an. Οὐ γὰρ ἔδ' οἰδ' ἐγὼ σ' ἐὰν ἀφέλκυσι χεὶ τ' ἀντλίας, προ ἀντλεῖν ᾧ ἀφυσᾶν τὸ ὕδωρ μετὰ. Idem in Pace, lic τῶν σωφόλων vocauit, i. ſcapham in qua proſunt. Eſt & nauicula & ſcapha. τὸ σκαφίδιον τὸ πλοῖον, ſed ἀντλεία ſcribitur apud Heſyc. & ἀντλία apud Suid. pro aqua quæ nauem intrat, i. ſentina, τὸ τοῦ πλοίου εἴσοδον ὕδατος, vel ἡ τοῦ πλοίου σωρία. & ἀντὶ τοῦ σκάφος. Ἄντλαν vero idem quod ἀντλία. Pindarus in Olymp. ἀλλ' ἐμοὶς τὰχεῖαι, ἀράπτουσι ὑξαίνους ἄρπυιαν ἄντλαν ὀλεῖν. Interp. ἄντλαν πλοῖον χρῶσι ᾧ ἐν ὑγρῷ τῷ ὕδατος. πλοῖον δὲς τὸ ὕδατος. Æſchylus, ὁ ὑπὲρ ἀλὸς πλεῖς σὺ ἐν ὑγρῷ τὰ ᾧ κλυδωνίου πολλῷ πλησθεὶς ἄντλον ὡς διέξεσαι. Iuſtep. ἄντλον, ναυάγιον, πλημμύρεαν, κυμάτος τὸ ὕδωρ ἄντλον ᾧ λάρνακα, τὸ ἐν τῷ κυλίνδρῳ ἀποτιχίζομενον ὑπὸ τῶν ἐπίπλεων εἰωθότων ὑπολαμβάνειν ᾧ ὑδρεῖον τοῦ θαλάσσης ὕδατος ἐμφερόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων, &c. nautea à Plauto dicitur, quia ἀνυπόδητος & nauſeam mouet olens amygrin. πανὶς ᾧ ἀνυπόδητος ᾧ ἀπὸ σωφῶν πρὸ ἀβρόματων, inquit. He ſych. in Epigram. Καὶ ταῦτας ἐφ' ἁλὸς ἔβαλον ἄντλον Κελεὸν ᾧ λιπαρὸν εἰδὴ γαμιερίων: συγκωμαῖδι πρὸ ἀσκῷ λάν ἐν τῇ ἁλοσπίραμι compoſitationem intream.

Ἀντοικος, ex aduerſo habitans. Cleomedes, οἱ μὲν τὸ ὑπὲρ γῆν ἔχοντες κλίμα αὐτοικοι ὑμῶν, ᾧ αὐτόμοι κρλοῦσι.

Ἀντοικοδομέω, ῶ, Attic. inſtercor è diuerſo. ἀντοικοδομῶσης, viciſſim mi ſerturi.

Ἀντοίσω, Heſych. exponit ἀντοδώσω, reddemus tanquam ab αἴτιον inuſitat cuius ſynonim eſt ἀποφέρω.

Ἀντολὰ, pro ἀνατολὰ, ortus, oriens, & Ἀντολὴ, pro eodem lib. 5. Epigr. ἀντολὰς, ὀρθὰς ἔσεις.

Ἀντολιάω, ὦ, exhortu.

Ἀντολίης, ὁ, orientalis. Dionyſ. Poeta, μακρὸν ἀντολίην, longè ad Orientem.

Ἀντομαι, occurro, obuio, ſupplico, contingo. Iliad. ἆμος ἐπὶ δὲ ὦκα τὸ δόρυ ἔπεσε, pro ἐπὶ ὦκα, ὑπὸ κεστὸν, prætendebatur. Datiuo, lib. 6. Epigra. τὸ αὐχένι τὰ φαίπτος ἀντόμενος, &c. Philippo ſ. ctum obuium cum acculatiuo, Euripides in Medea, ἀλλ' ἀντόμαι σε ᾧ ἐξ ὑπὲρ γενειάδος, precor te per iſtud mentum. Item cum genitiuo, lib. 4. Epigram. ἦμι αὐτὸς ἱερῶν ἀντομαι δώρων, ᾧ audiens.

Ἀντομνύει, ᾧ ἀντόμνυσι, eſt iuramentum calumniæ vicilim præſtare. Bud. Comment. Et quaſi accuſationem exordiri, & crimen exponere. Demoſthen. ἡμῖν μὲν ὡς ἐγὼ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐπεχείρησα νῦν ἀντομόσαι, hoc eſt, affirmare in iureiurando de calumnia præſtanda. Hic etat. ἀεὶ τὸ ζῆν ὡς ἀδικοῦντας ἀδικοῦντα, τὰς δὲ κατηγορίας τὰς ἐν τοῖς πολίταις ἀφορμὰς τοῦ πολέμου χρίνον διαπρίσεσθαι τοῖς τὰ τοιαῦτα ἀκροωμένοις, ὑπὲρ ὧν ἀντόμοσαι διδάσκοντες, ἃ δεῖ ὦν ἀντόμοσαι διδάσκοντες. Iſæus de actore & reo viciſſim iurantibus. ὑπὲρ ἧς ἡμῖν λαχεῖν τὸ κλῆρον καὶ ἀγωνίσασθαι, ἐν ἐλαχομεν τὸ μέρος ἐγὼ ᾧ μολίνων σὺ ἡμῖν ἀντόμνυσθ', ὡς ἡμεῖς ἐψευσάμεθα ὄντες, quum ad calumniæ iusiurandum ventum eſſet. vide ἀντωμοσία.

Ἀντόμοσε, Siculi vocant συλλέκτας teſte Heſych. & forſan præcautos palos, qui vſ τὰ αὐτὰ τίμωσι.

Ἀντομωμόσιον, ὁ, ἀντωμοσία, contrà iuro, adiuro viciſſim, adhortor, ἀντικαλῶ.

Ἄντος, ex contrario. Ἄντος, Eurip. εἶος, latitudo.

Ἀντοσὺ, Heſych. οἱ δὲ μετρὸν φασι, ſ. ci ſynonpon pro ἀκατοσὺ, hoc eſt ἀκατάστατος, quum in altum tenduntur ſeu portigiuntur.

Ἀντονομάζω, commuto nomen, tranſnomino, Sueton. Item contrà alum nomino, id eſt, ex aduerſo vt quum accuſator crimen vno nomine appellat & reus alio, vt crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura qua loco proprij nominis aliud ponitur, ſiue epitheto, ſiue patronymicum, vt, Πηλεΐδης pro Polyphemo, & πολιήτης pro Achille.

Ἀντορύσσω, ὦ, diuerſo fodio, contreminer.

Ἀντροχεύω, ὦ, viciſſim ſaltare, contrà ſaltans.

Ἀντοφέλων, ὄντος, ὁ, qui beneficium accepit, qui debet, cui bene fit.

Ἀντοφθαλμέω, obtueri, contrà intueri, ex aduerſo aſpicere. Gaza in Homio Scipionis, αἱ πρὸ ἀλλήλων τοῦ πλοίου, ſolem aduerſum intueri. Lib. Sapientiæ, cap. 12. ἀντοφθαλμοῦσα ἀνιδεστὰ σοι, &c. te obtueri poterit. Act. Apoſt. cap. 27. ἀντοφθαλμεῖ τῇ ἀνέμῳ τὸ πλοῖον, nauis obnititur vento. propriè ſignificat obtueri, i. ex aduerſo aſpicere. porrò qui renititur, obuerrit oculos. Hîc pro obuerſa prora luctari inuentum. Nam vt inquit Clemens in Pædagogo, Κυζικηνὸς τὰ αἰεὶ τοῖς ἀνέμοις ὑφεικεν, ἀντέφυκεν δ' ἐδὲ ὅτι ὀλιγαὶ ἀνέφατα κατηρίσιν. Frequès hoc verbum apud Polybium lib. 1. hiſt. ἀντοφθαλμεῖν δ' ὑπῆρχον αἱ τῶν πολεμίων. 1. 2. pro ἀντικαθίζω ᾧ ὑπίσταθαι, διὰ τ' ἰδίας δυνάμεως ὁρμῆσαι ἀντοφθαλμεῖν τοῖς πολεμίοις. Et cū accuſat & præpoſitione pro reſiſtere & ſe opponere. Idem αἰτωλοὶ μόνοι δὲν ἐδύναντο ἀντοφθαλμεῖν σοῖς Ἀντίοχου, ὑπὸ τ' πρὸ φόβους ἀναλογιόμενοι ἀσφαλὲς, palam Antipatro reſtiterunt, pro eorum ſecuritate qui iniquè priuabantur. vide Ἀντοπτᾶν.

Ἀντοφθαλμος, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ ὁμματίου, oppoſitus oculis, aduerſus, lib. Epigram.

Ἀντοχεύω, He ſych. πήγνυμι ἀσσόδους.

Ἀντοχή, ματος, ἡ, contractio. σπαστικὴ, Alexan. Aphrod. lib 2. Problem. τὰ ᾧ ὁμοίως ἑαυτοῖς πρὸ ἀντοχὴν ἰσωτῆς ᾧ σφυκτικὰ, ὁ, οἷς κείμενα κρίσιν, alia in gintur per mutuam retentionem, complexionémque, vt annulus annulo.

Ἀντοχμόω, ὦ, lanè, ἀντιμαίω.

Ἀντοχρόνως, ἄσσως, ως, contrario munio. Actium, Accuſat.

Ἀντρίσεις, He ſych. διαφοβήσεις pro ἀναπτήσεις.

Ἀντρίτειν, ipud Sophocl. pro ἀναπτήσειν.

Ἀντρίτες, ὁ, ᾧ ἡ, cuniculoſus, cauerroſus.

Ἄντρον, ου, τὸ, antrum, cuniculi: pro atramentario accipitur lib. Epigram. Ὅπου τὸ ἄνω τετρῆχθαι.

Ἀντρώδης, antris plenus.

Ἀντρωνιανός, vrbs Thessaliæ, in qua insitatæ magnitudinis asini nascantur, vel potius molæ: vide in dictione ὄνος. Vnde ἀντρωνιανὸν ὄνον, pro magno & stolido. Item ἄσηνον, Antro Coratius, proprium viri Sabini, de cuius boue pulcherrimo Plutarch. in Problem.

Ἀντύα, Hesych. τὸ ὑποπόδιον.

Ἀντυγατός, Suid συμπεπλεγμένος, colligatus in modum ἀντύγων.

Ἀντυγώδης, ἡ, ambitus, orbis, ora, summa curuatura rotarum, canthus: gyrus rotæ, semicirculus in curru amplectens ambas rotas, ἢ σφενδόνη τοῦ ἁρματος, & rotunditas, superior rota, & currus iple, τὸ ξύλον τετύχθαι. Heliodus, Κύκλος δ' ἐστὶν ἡ τοῦ τροχοῦ περιφέρεια ἀνωφερὴς ζυγόν, i. canthi. ἡ σφενδόνη τοῦ ἁρματος. Pro curru, Sophocl. ἱππικῶν ὀχέων ἀντύγαν, id est, τὸν τοῦ ἁρματος. Et ἄντυγες dicuntur χύλοι, αἱ σφενδόναι τοῦ ἁρματος ἢ τροχοί. Homer. Iliad. ϛ, δουρὶ δ' ἐβεβήκεσαν ἀντυγες ὄσσαι, i. hemicycli, id est quæ aurigæ vnde adducuntur lora & suspendebat. Iliad. ιζ, ἄντυγες ἰωΐῃ πίπτον. & Iliad. κ, de equis loquens. ὄφρ' ἔτι δηρὸν ἐνὶ δεσμοῖσι πολυκτήτοισι μένωσιν ἀντύγες ἠνεκέως, vbi ἀντύγες δὲ ἐστι τὰ ἄνω τοῦ ἁρματος ξύλα ἴδιον. Et in eodem opere, Ἀντύγες δ' ἐπύθοντο θεαὶ ἀσπίδος οὐρανὸν ἵκειν, i. scuti orbis, siue circulus exterior. Capitur etiam pro fornice camera & arcu & testudine. Item pro gyro temporis & circulo, apud Nonnum. Lib. Epigram. ἄντυγα μηρίνθ, i. circumferentiæ, seu rotunditati fœmorum. Vestis enim super fœmur disposita incuruatur ad formam ipsius fœmoris. Ἄντυξ præterea pro vngo citharæ, ἀπὸ τῆ ζυγοῦ ἢ πύξῳ ἢ κεδέρῳ. Eurip. in Hippolyto ἄντυγας χρυσᾶς.

Ἀντυπος, ὁ, eiusdem figuræ, similis, contrarius, ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος, per lynxopen pro ἀντίτυπος.

Ἀντυποφορέω, vicissim inferuio, Herodot. Ionicè pro ἀνθυποφορέω.

Ἄντυς, ὁ, ὁ, συμβλακόμενος apud Homer. ἰκαντίδιον, hinc ἀντύαμαι.

Ἀντυχέω, apud Comicos idem quod ἀντιτροφεῖν, vt supernus expoſitum, & quod ἀντιψάλλειν apud Euripidem. Canticum alterno reſponſu ſiue reſponnue (vt Aſcon. Pedian.) ad odem relatum: alternas modulata cantica, Quintil. Hinc ἀντῳδὸς, ἐκ τοῦ ἄλλα ἄλλοις ἀντᾴδειν, i. reſpondens modulatio. In Epigram. Πολλάκι δ' ἠρίζαξε σπολύσειν οἷά τις ἀκμὴν ἀντᾳδὶς χείλεσιν ἁρμονίαν, reſpondentibus labris & cantum iterantibus.

Ἀντωθέω, repellor, reuertor, & ἀντωθέω, dicuntur aliqua, quum alterum ab altero retruditur.

Ἀντωμοσία, iuſiurandum vtriuſque partis, iuramentum calumniæ cauendæ ab vtraque parte præſtitum. De accuſatore, Plato in Apologia Socratis, ὥσπερ οὖν κατηγόρων πῶν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀκηκοέναι αὐτῆ, eorum iuſiurandum tanquam accuſatorum recitandum eſt. Bud. Comm. Laertius in Socrate. de accuſatoribus eius loquens, ἡ δὲ ἀντωμοσία ἦν δίκαιος πάσιν εἶναι ἃ πρόσω, τὰ δὲ διέγραπται ἐν αὐτοῖς ὁμολογούμενα μέλητες, &c. Suidas, ὀμωμόσια & ἀντωμοσία etiam pro eodem accipi ait: diſtinguit tamen hoc modo Pollux lib. 8. ὀμωμοσία μὲν ὄφειλε, ὅταν ὁ κατήγορος ὀμόσῃ μόνον καὶ ὁ κατηγορεῖν· ἀντωμοσία δ', ὅταν καὶ κατηγορούμενος ἀντομόσῃ, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν. ὀμωμόσια δ' ὁ παρ' ἑκατέρου ὅρκος. Quid vero ὄξωμοσία & ὑπωμοσία, vide ſuis locis.

Ἀντωμόω, liceor, emo loco alterius, Xenoph. in Oecon. contrà emo, in actione mercor, Demoſt.

Ἀντωνομασία, ας, ἡ, figura, qua loco proprij nominis ponitur aliud.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, pronomen, pars orationis, quæ pro nomine ponitur.

Ἀντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens, pronominalis.

Ἀντωπέω, ἀντεσκοτωμένη ἡ ὄψις ἐστὶν, obtueri, contrà aſpicere. Dionyſius de cæleſti hierarchia. Ἐξῆς δὲ τοῖς θεοῖς ὁ θεσπέσιος ὑποτίθεται λόγος, καὶ μακαρίοις ἀνθέλεσι δῆλά τε θεῶν ἐστιν ἃ χρὴ σέβειν τε καὶ ἱλαστικῶς αὖ καὶ ἀντωπεῖν ἀδιαφόβως.

Ἀντώπιον ὕδωρ, aqua aduerſa, & ἀντώπιον ὕμνος, aduerſus oculus, apud Non. & ἀντώπιος ἄστρων, apud eundem, intuens aſtra, conuertés os cælum verſus.

Ἀντωπὸς ἅλμη, iduerſum mare, Nonnus.

Ἀντωπὸς, ὁ, ex aduerſo, contrà, καὶ ὑποβραχυνόμενον, κἀπίπαν. Agathias. Ὁ δ' ἐκ ἀνίης, νωῷ μὲν ἀδρὸν ἄπιδεν, νωῷ δ' ἀντωπὸν ἠρήμᾳ εἰς τοὐπίσω ὄπιν χαζόμενον. in Epigrammat. ἠδὴ σαφ' ἐμοὶ Κλήτεια ἀντωπὸν βασιλεῖον πλάκορ.

Ἀντωπὸς, contrà intuens, Nonnus. ἠέρμιον ὄνδιδα πύρμε ἀντωπὸς βλαφάρισι κινήσειον Et ἀντωπὸς, καμαφὸς, ἀντίθετος, ὀμμασιν.

Ἄντωπος, ου, ὁ, ἀπὸ τοῦ, occultus. Plin. à verbo ἄντομαι, obuio, & ſupplico & reuſto. hinc ἄντωπος, etiam quod Cicero occurſatio & præſtatio. Et ἀντᾶν etiam eſt obuiare & obiiſtere, Saluſt. & repellere: hinc ἄντασις repulſio ſiue repulſus. Ariſtotel. σβεῖ σπασπὸς, ἀνατιθέντος ὠθοῦσι ἄντωπος, ὑποῤῥῶν ἀφῇ τῶν τε ψυχρῶν σωλώνων.

Ἀντωφελεῖν, referre gratiam, beneficium rependere. Xenop. ἀφιέντα ἀντωφελεῖν, vt illatam afferentem commodum vicissim capere, ἀντιδιδόντα.

Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ, ὃν, non contumeliosus, nulli contumeliæ obnoxius, innocentia præditus. Phocylid. φάσγανα ἀνύβριστον τὸ ἀνύβριστον τὸ βίον, æquitas vitæ. ἀνύβριστ ἀνωφελὲς, luſus honeſtus ac liberalis, Plutarch.

Ἀνυγραίνω, humefacio, humecto. Plutarchus metaphoricè dixit, τὸν οἶνον μελαπότερον ποιεῖν ἀνυγραίνων, manſueſcere, & aſperitatem morum agreſtium emollire. Theoph. lib. de odoribus, ὅτι τὸ σήψιν ἀνυγραινόμενον, auida quippe & madeſcens putreſcit.

Ἀνυδρόεις, non rigatus, contrarium eſt ὑδρολύγῳ, irriguus, Theophraſt. de hiſt. lib. 7. cap. 4.

Ἀνυδρολέω, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνυδρία, ας, ἡ, aqua inopia, aquæ penuria, aridi tas, Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 8.

Ἄνυδρος, ὁ, inſepultus, non lotus, ἄταφος, & λελουμένος, ὡς τῷ νομίζομεν τυχεῖν. Heſych.

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ, ἡ, q. inaquoſus, ſiticuloſus, aridus, ſine aqua, ſitiens, aquarum penuria laborans. ἐς τὸ ἄνυδρον, ad loca humore carétia, in loca aridi vin aridam terram, Herodot.

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ, ὃ, carens ſylua.

Ἀνυδρία, ας, ἡ, γαμέτης ὁ ἀφώνων, ἄγαμος, Pollux lib. 3. carens honoribus nuptialibus, ἢ μὴ ἔχουσα ἀνδρα. legitur & in plurali ἀνυδρίωμαι.

Ἄνυμι, idem quod ἀνύω, perficio.

Ἀνυμνέω, laudo, celebro, decanto. Lucian.

Ἀνύμφευτος, innuptus cælebs, item, non dilutus aqua, libro Epigr.

Ἀνυμφος, ὁ, ἡ, ἄγαμος, ἢ μὴ ἔχων γυναῖκα: καὶ κάνυμφος. Sophocles. Et illocabilis, ἢ μὴ δυναμένη ἐκδοθῆναι. Ἀνύμφη γάμος ſceleratæ nuptiæ & contrà fas contractæ.

Ἀνύξ, incorruptus, ἄφθαρτος, Euclid.

Ἀνύομαι, perficior. apud Sophoc. ἀνυθεὶς exp. occiſus. Item pro ἀνύω. Od.

Ἀνυπαίθριος, ὁ, ἡ, inſons, innocens. ἀνυπαίθριος ὑπηρεσία, à Philone de mundo, innoxia muneris funcho dicitur. ἀπαίθριον, ἀνθ' ὅτου ἀγκυθεσθῆς ἀνυπαίθριον, στεγασμὸς αἰτημένος, ἀνυπέκλητος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξικλητος, ἀνεγκλητος ἔχων.

Ἀνυπαντάω, occurro.

Ἀνύπαρκτος, ὁ, non exiſtens, in rerum numero eſſe non potens: vnde τὸ ἀνύπαρκτον, apud Philonem, pro internecione & interitu. Plutarch. ἀνύπαρκτος ὁ λεχρώμενος τοῦ τοῦ σοφοῦ διαθέσεως, ficta illa quæ dicitur circa ſapientem affectio. Suid. ἀνύπαρξον, τὸ μὴ ὑπάρχον. ἀφῆς τὸ Πυθαγόραν, τὴ δ' ἡς, τὴ δὲ ὕπες, σεισὲς ὅταρ ἀδέκαπον, κἀπὶ τὸ ἀνυπάρκτου ἀνυπαρκτότερον.

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ, interitus, eſſentiæ priuatio. Ab ἀ priuat. & ὕπαρξις, i. ſubſtantia, vita, apud Areopag.

Ἀνυπείκτων, Heſych. aff. pro ἀνυπήκτων.

Ἀνύπεικτος, ὁ, ἡ, immitis, non cedens. ἀνείσθητος, ἀνύπτωχρέπτος.

Ἀνυπέρβατος, ὁ, ἡ, ἡ, inſuperabilis, vt ἀνυπέρβατοι τοῖχοι Cyr.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ, ἡ, inſuperabilis, intolerandus, inuictus, incredibilis, eximius.

Ἀνυπερβλήτως, magnoperè, vehementiſsimè. Ariſtot. in Rhetor. εἰ δ' ὀργιζόμενος λυπεῖται ἀνυπερβλήτως, μὰ πιμοσύλλυσι, ſummoperè angitur, &c.

Ἀνυπέρθετος, citus. certus. ἀνυπέρθετον τὸ χρόνον ἀπειγάζοντας, maleficii ita conſtituunt, vt ſpatium curandi non relinquatur. Dioſcorid. libro 7. cap. 1. ἀνυπέρθετον δὲ διάταρ. cita mors, certa mors, & ſine remedio.

Ἀνυπὸ θέτος, abſque dilatione, abſque mora, abſque cunctatione, Plutarch. in epiſt. mſubidè & immediatè, Gellius.

Ἀνυπόκωφος, minimè ſuperbus Cyril.

Ἀνυπόδικος, ὁ, ἡ, innoxius, non mulctandus, inculpatus, qui ad diſquiſitionem non adducitur, liber, non obnoxius, immunis à dicenda cauſa, legibus ſolutus, reddendis rationibus non obnoxius, apud Demoſthen. μὴ ἀνυπόδικον ἢ mulctandus. Plato γέρας, σῆς χάριτος ἀνυπόδικον, immunem examinis, qui geſti ſui officij rationem reſere non tenetur. ἀνυπόδικον ἀρχὴ, imperium correctioni non ſubiacens, nec repetundis rationibus: imperium liberum, ſummæ authoritatis præditum, nullis ſubiacès legibus. ἀνυπόδικος ἢ τῷ γῷ, ait Ariſtotel. Politic. libro 4. cap. 6. ἀνυπόδικον δὲ μοναρχίαν ἰδὼ δικαιοπραξίαν καλοῦσι, liberam abſolutáque poteſtas, quam Dicitur am vocant, Plutarch. in Fabio.

Ἀνυπόκοος, ὁ, ἡ, obſequens, Senec. ἀνυπόκοος τὸ λόγου, rationem non exaudiens, Plato in Timæo, non obſequens ratiõni, non obtemperans.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, ἡ, imberbis. ἀσχίνεος, inueſtis.

Ἀνυπόκριτοι, ſpellanti ſunt philoſophi apud Ariſtoph. quaſi nudipedes. & ἀνύποδες, παχύποδες, ἀπὸ τοῦ ποσὶν ἀνύειν.

Ἀνυποδητέω, μι. ἐτέω, ῶ

Ἀνυπόδητος, ſum. ſi. e calceis. ſine calceis ingredior.

Ἀνυπόδητος, qui pedibus nudis eſt. diſcalceatus, excalceatus. ζωμιέτους. Xenop. ἀνυπόδητός τε ἢ ἀχίτων διατελεῖ, ſine calceis eſſe pergit & tunica.

Ἀνυπόδητος, ας, ἡ, pedum nuditas, Plato, & Ariſtoteles, Problemat.

Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ, ἡ, non ſuggeſtus, non ſuppoſititius & ſubditius, ἀνύ ὑπ

ἀδιάστατος, sine suppositione, vt apud Plutonem in 6. de Rep. ἀ. νόησις τὸ ἀστρ αὐτὸ ὄντος, hoc est, τὰς ἀστρ ἐκ αὐτοῦ ὄντων, id est, quæ nunc supponitionibus ab intellectu apprehenduntur. ὁ γὰρ ἐκ ἀ. illarum non indiget, vt ad apprehensionem τῶν ὄντως ἀ.

Ἀνυτος Φ, intolerandus, intolerabilis & impatibilis, Cic. ὁ ἀνυτος Φ, Eupol. ἀνυτωλητος, ἀ ὑπόπτερος, ὑπτιος ἀστρ ἐκ ἀ. Thucyd. καὶ ἀσκησις, ἐκ ἀ πτερος, ὁ ὑδρορρυξ, ἡ ἀσφαλτος, ἡ ἄνυτος Φ, βάρος ἡ φορτικὸς ἡ πικρὸς. Hinc ἀνυτιστος, teste Pollucе libro 3. id est, intolerabiliter, Columel. vel intoleranter & impatienter, Cic. ἀσφάλτος, ἀ ὑπόπτερος, ὑπτιος, φορτικὸς, βαρὺς, ἡ ὑπτιχθὰς, τὸ αὐτὸ πικρὸν, intolerantia & impatientia, Cic.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, ὄν, non fictus, simulandi nescius, non simulatus, expers simulationis, simplex, syncerus. αὐτὸς κριτος, ὁ ἄθλιος, ἀ ἀσκευαστος & ἀ. ἐκ πλάσεως ἀξιωτικὸς. Apostolus, ὁ κατὰ ἀνυπόκριτος ἀγάπη Rom. cap. 12. ἡ μὴ πλάσις ἀ ἀγάπη ἔστω. item alienus ab hypocrisi carte apud Demet. Phal.

Ἀνυπόδητος, ὁ, ἡ, ὄν, non sustinendus, intolerabilis. Aristot. lib. de Admirandis auditionib. ἀνυπόστατον ἡ τῶν ὄλων διάταξις.

Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ, ὄν, non subsistens, impotentius, lt. cap. Ecclesiastici. ἀδῆλος Φ. Polyb lib. 5.

Ἀνυποστατος, non subsistens ἀνυπόπτερος, inopinatò & insperatò. Poly. ἀπροσπαθῶς ἀνυπόστατος αὐτοῖς ἀνυπόπτερος ἐν τούτοις ἀφύλακτος, caßtra metatus loci non ipsis suspectis.

Ἀνύποπτος Φ, ὁ, ἡ, ὄν, suspectus, intrepidus, præfidens, suspicione omni vacuus. μᾶλλον ἀνυπόπτερος ἦν ἐς, non minus suspectus, Lysias, Pol. lib. 2. & apud Hyperid. ἀνυπόπτερος.

Ἀνυπόπτως, secure, sine vlla suspicione, citra suspicionem, considenter, inopinanter & improuisò. Plutarch. ἐκ ἀ. ἀφορμὰς, καὶ τὰ παρόντα ἐξέπεσεν ἀν ἀνυπόπτερος liber ab affectus suspicione.

Ἀνύποστατος, ὁ, ἡ, ὄν, qui non potest subsistere, intolerabilis, qui sustinere nequit, perplexus, apud Polybium. ἀνυπόστατον φρόνημα, inuictus animus, Xenophon. Psalmo 123, ὕδωρ ἀνυπόστατον: vbi Latinè, aqua intolerabilis. Hieronymus eum locum enarians, Verbum inquit, ἀνυπόστατον, apud Græcos ambiguum est, Spotest sonare, quod subsistat, & quod intolerabile sit, id est, quod nemo ferre queat. Interpretes expoluerunt aquas superbas & arroganres ἀνυπόστατος tamen est qui subsistentiam non habet. μὴ ἔχων ὕπαρξιν, τοῦ νοήματος id genus, ἀνυπόστατος ἡ αὐτοκράτωρ, cui opponitur ἀνυπόστατος. Damascenus de verbo Dei loquens, Λόγ ὃ ἔχει τὴν ἰδιαίτατον λόγον οὐ καθ' ὑμᾶς ἀξίωμα, ἀ οὐ τὸ ἀξιοῦσθαι λόγου ἀνυπόστατος· ἡ ἐς ἀ ἐκ χειμάζων, ἀλλ' ἀνυπόστατος, ζῶν καὶ τέλειον. Est etiam ἀνυπόστατος, ἀφορατος, & cuius impetus sustineri nequit, in operabilis. Polybius, κατ' ὀλίγον μὲν καὶ φαλακρὸν ἀνυπόστατοι.

Ἀνυποστολος, ὁ, ἡ, interritus, ἀνύποπτος Φ. Budæo ἀνυπόστολος ὑπάρχεται ὁ παῤῥησιαστικὸς non præuaricans qui nimirum in dicendo non ὑποστέλλεται φόβῳ nec quicquam vereatur timére.

Ἀνυποστολως, ecuè, ἀνυπόπτως. Bud. exponit sine præuaricatione, nihil remittendo, ex Areta.

Ἀνυπότακτος, ὁ, ἡ, inobsequens, qui subiici non vult, nec fert imperium, intractabilis, qui in ordinem cogi non potest. τὸ ἀνυπότακτον, quasi inobedientia, ἀνυπότακτα ἡ μάτων, verba insubiectiua vocant Grammatici. Paulus ad Timoth. 1. cap. 1. ait legem positam esse τοῖς ἀνόμοις καὶ ἀνυποτάκτοις, legis contemptoribus, & iis qui subiici nequeunt. Et Hebr. ἀνυπότακτον ἀπολ, ei non subiectus. cap. 2. Dicitur ἀνυπότακτος, qui est sui iuris, αὐτοκρατεζάκις, αὐτέξουσ Φ.

Ἀνυπόπτως, non census, non æstimatus & peculiariter cui lis æstimata non est. vnde ἀνυπόπτερος, impunè. Iosephus de Antiquit. Iudaïc. ἵνα μὴ λειποψυχῶν ἀνυπόπτερος τιμήτως. Interpres malè transtulit, intrepidè.

Ἀνύπουλος, non simulatus, sine suspicione syncerus, Cyrillus. ἀνύποπτ Φ. proprie ἀνύπολος ἐς ἐπὶ ὑπὸ cuius cicatrice nullū vitium latet.

Ἄνυρις, ὁ Ἄνυρις, ὁ, iniustus, impius, ἀδίκως, ἀσεβὴς.

Ἀνύσιμος, properans. Aristoph. ἀσὺ, αὐσὶ, aperi confestim. Idem, ἀκολουθήσῃς ἡμῖν αὐσὶ τε, δ' ὡς ἔδ Φ, sequaris me properans, huc occursui vacat. Idem, αὐσὶ τε κ' πάντων. Idem πῆμα τόδων ἀνύσιμος, expedi. αὐσὶ μ' ἔχ Φ, dolorem & molestiam inferre. Soph. ἐξαι ὑβρίζουσ' ἔχ Φ ἰώνυμος, ὑπόφευκ. αὐσὶ ἀφεῖσαι ἀβ Ar st. dicitur in Pluto, pro ἀφεῖσθε αὐσὶς, hic αὐσὶ. μὴ νῦν διατρίβ αὐσὶ ἀφεῖσθαι ἐγχ π Ἀσ αὐσὶ & αὐσὶ, pro eodem. Ibidem, οὐ μόλεσ χρὴ σ' ἀλλ' αὐσὶν, ἀποδίδ ἐσ αὐσὶ πάντα, confiscre talenta, libi parate, comparate, quærere, conequi, Aristoph. in Pluto.

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ, breui penultima, expeditus-præsens, expediens, vtilis, efficax ad tranfigendum. Plato τὸμ. ὅ, τι τοῦτο ἐ χελώνη ἡ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸ βίον τὸ δὸ ἄμεινα, conducibile admodum & præstabile.

Ἀνυσίμως, efficienter, absolutè, ἀσυμπαθῶς, πλέως Suid.

Ἄνυσις, ἡ, ἡ, perfectio, effectio, expeditio, profectus, diligentia, ὁδοῦ γεια, τάχυτης, Apollon. 2. Argon. Πείσασθαι παυλίης εἰ πὰρ αὐτὸν τε καὶ δῖον, si cursum vix & expeditionem. Homer. Iliad. 6. αὐσὶς δ' ἐκ ἔσαν ἀνυσις Πρὶν ἀχρὸ ἐ ἵκεσθαι ἡ διὸς ἐκμὶ χιὸν, &c. non effecit vt prius Argos redeamus, quam, &c. αὐσὶς, πλειαστ' ἀνυσὶς πόνου ἔπιτε, μὴ ἐκτὸς ἐπιδόσεως, πτώσεως, μάτην δ' ἔσω.

Ἄνυσις, pro ἀνυσὶ Attici dicunt, expedicndum est.

Ἀνυσσικὸς, ὁ, ἡ, efficax, facile factu. Polybius, μικ ἀφορμὴ τῆς ἐπὶ πὸς πολυχρόνιος ἐπίθεσις ἀφύλακτος. ἀ ἀρχμὴ δ' ὡς συσκευὴς ἀφ μοῖ Φ πολλὰ ἐ ὁμολογμένη, efficacior ἀ ἐκ τῶν πραγμάτων.

Ἀνυσὸς, efficax, præsens, qui heri potest. Factu facilis. Δίκαιος ἀ κ ἐκ, effici posse constat. ἐκ αὐσὸν ὄδ, quoad heri potest, pro viribus, Plutarch. in Camillo. Idem in Lycurgo, τὸ μὲν ἀνυσὸν ἐν αὐτοῦ ὄξ ἀδρασίνης διαιτίας ἀ ὀλίγατον πολιτεῖ ἐ ὑπολειπ. cupit quoad humana prouidentia præstare potest, ciuis publicam immortalem relinquere.

Ἀνυτικὸς, ὁ, ἡ, efficax, facilis.

Ἄνυτος, Anytus, Socratis criminator. Plutar. de tranquillitate.

Ἀνύτω per vnicum σ, Attice, ἀ αὐσω, & ἀνύτ Φ pro αὐσω, ἐ σω, σ. perficio, expedio, festino, facio, creico, proficio, iurgo in altum. Odyss. ὁ δ' ἐμνεῦν ὕδ' ὡρ πὰς αὐσὸν, vt transfinirem. Ἰλιοπερσίην τοῦτο ἐπ μοιρίδ', ἁ Parcæ exegi, imperrani, lib. Epigram. ἀ ἐμοὶ αὐσὸν, Cæsium exegerit, Dioscorid. libro 2. Aristophanes. ἀνὴρ σοφὸς, expedi faciens. Ἰλιοπερσίην ἐμήσατο, fecit nuptias, lib. Epigram. αὐτὸν ἀ αὐδὰν, τὸν ἐπὶ τοῦ, Sophocl. Ἀνύτειν δεῖ περυσινὸν ad aliquid. Xenoph. ἵνα δ' εἰσὶν οἱ αὐτοὶ τότε δεῖ παρόδοι.

Ἀνύφαμμος, ager minimè arenosus.

Ἀνυφόω, ἀπὸ τοῦ ἀνω, erigo, sublcuo, extollo, exalto: vnde lib. 4. Epigr. χρυσοῦ ὕλης ἀνυφωσάντων, in sublime extulerunt.

Ἀνύω, αὐτὸν, expedio. Ἀνύω ἱστοῦν, expedio remigationem, lib. Epigram. Ἰλιοπερσίην ἔμησεν, impleunt senectutem, peri unctus est, lib. Epigram. αὐτὸν ἀδὰν, nihil proficio. Æschylus, ὁ δ' οὖς πολλὰ, multum vix conficiens. ἀνύουσ' ἀδὰν, te frustra tentata ἀνύω πέρην, peri angor opere, Gaza. αὐτὸν φεύγω, festinabat fugere. ἀνύσαμεν τὸ ἄμυνῃ, ignum peregi, lucratus sum, Thucydides. ἀνύω πικρὸν ἔρωτα, &c. peragebat amarum amorem. ἀνύμβιος ἱμερτὸς, die ἀνυμβίος, finito die, Apollon. ἀφ' οὗ τὸ αὖθις, τὸ παρόν.

Ἄνω, supra, superius, sursum versus: à præpositione αὐσ Duas habitudines habet, ad locum & in locorad tempus etiam refertur. αὐσ ὄντες, qui in supremis sunt sedibus. αὐσ πὸς γῆς, procul à terra. οἱ αὐσ χρόνοι, superiora tempora, Demosthen. πὶ αὐσ, id est, superius. πὶ τὸ αὐσ, superius, ὁ αὐσ βασιλεὺς pro rege Persarum. Philostratus. Heliodor. οἱ αὐσ πρεσβεῖς, eius maiores, Philostrat. ὁ αὐσ πόλις, id est, ἀπρόπολις. αὐσ καὶ κάτω, & αὐσ κάτω, sursum ac deorsum, huc & illuc, vitro citroque, quum omnia permiscentur, conturbantúrque. αὐσ καὶ κάτω πεσὼν, subuerto, Demosthen. αὐσ καὶ κάτω χθόνιος πάντα, omnia sursum ac deorsum miscentur, Eratosth. in Adag. αὐσ καὶ κάτω πεπαῖσθαι, Xenoph. huc & illuc vagari. diaphragmata lubricat venter, vocatur. ὁ αὐσ κενεὼν, Pollux lib. 2.

Ἄνω verò pro αὐσω, poëticum est: imo (vt Eust vult) prototypum est τὸ αὐσὸν. reperitur apud Hom. Odyss. γ. Inde & apud Aristoph. in participio. ἀνὼν, ab ὁ quoque thematededucitur ἀδὴν apud Hesych. exponit non solum ἀδὴν τὸ sed etiam ἀκαιρίαν, differens præterea ἀδὴν pro αὐδὴν ὡς.

Ἄνωγα, iussi, & ἀνώγω, medium perfectum. Odyss. ἐμοὶ τὰ μὲ κέλευθ' ἀνώγασ. Sophocl. ἀνώγασ σωῖ μὲ τὸν τοῦδε θάνατον ἐν τῷ ἐ συμβουλεύσει

Ἀνώγειον, υ, τὸ, cœnaculum. ἐν ἀνώγειον, in sublimi loco. ἀνώγειον, vel ἀνώγεων, vt alij codices habent, Marci Euangel. 14. triclinium exponitur, sed lectis stratis triclinii intelligitur. in quibus olim discumbebatur: dictum est autem Græcis ἀνώγειον, quòd subdictus sit à solo, quòd veteres in superiore ædium parte cœnitarent. Etymol. ἀνώγειον, ἐκ ἀπὸ ἀ γαίας τὸ ἄπω ἐ γῆς ἐ.

Ἀνωγὴ, adhortatio, iussum, hortatus, ἀφορμὴ εἰδώς.

Ἀνώγω, vel ἀνώγω, iubeo, mando curam vel onus: vnde Ἰώγασ, & ἀνώγασ in præterito: & ἀνώγω, iussi, pro Ἰώγασ. Item ἀνώγουν in imperfecto. Odyss. ἔμ' ἀνώγουσ' ἐκ μὲ θυμὸς ἀνώγῃ καὶ πείθῃ, i. persuadeat, suadeat, inducatur & in præsenti ἀνώγει, vt iubeam, βλέπ μάτος τ' ἀνώγει καὶ ἐ θυμὸς ἀνώγει· πορεῖν ἀ ἐθέλει, βούλεται, vinum, hortatur & iubet. Hesiod. Τῶν δ' ἀλλ' ὑπεσπέρμενον ἐν φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει Et ἀνώκτω, apud Hesych. κελεύει.

Ἀνώδυνα, proprie sine dolore & quidem peculiariter in partu.

Ἀνωδυνία, ὁ, indolentia. ἀνωδυνίαν ποιεῖ, sinit dolorem, Dioscorid. lib. 4. leuamentum doloris affert.

Ἀνώδυνος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, doloris expers, sensum doloris auferens, molestia carens. Sophocl. τὸ μὲ φρενῶν ἔχρῃ κάκιστον κακὸν ἀνώδυνον ἔχειν ὁρᾶν. pustilli qui sensum doloris auferunt. Dioscorid. lib. 4. sed in his duobus locis potius scribendum videtur ἀδώδυνον, & ἀδώδυνα.

Ἀνωδυνοποιεῖν, molenes, Gaza ex Aristot. lib. 1. de Animal. legitur ἐ τὰ ἀδώδυνα.

Ἀνωθόνια, pisces est cetacei generis, qui & βρύκαι dicitur. apud Hesych. eo nupcr legitur βρύχαι.

Ἀνωδυνία, ἀς, ἡ, doloris carentia, nullus dolor.

Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ, dolorem nullum sentiens. Gal.

Ἀνοδυνία, ἡ, ἀνώδυνον τὸ, quod dolorem delinit & sedat apud eundem.

Ἄνωθεν, desuper, superuè, ex alto, olim, antiquitus, iampridem à principio, ab antiqua origine, retrorsus, è sublimi, ab integro, ab initio, de parte superiore, ex locis supernis, denuò, in superioribus, à superiori tempore, cælitus, τὰ ἄνωθεν, superiores res, τὰ ἄνωθεν, partes supernæ, superiora. ἀπὸ τοῦ ἀνωθεν ἀρξάμενος, ab ipso exordio ductus. ἀνωθεν τῆ πραγματείας, supra exercitium, & superiore parte. Herodot. τὰ ὑπὲρ ἀνωθεν, his superiora, Plato. Ioan. cap. 3. ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, nisi quis genitus fuerit denuò.

Ἀνωθέω, iuxtum impello, repello, subucho. Aristot. in Problem. πῶς πεμφθὲν ὑγρὸν αἴρει κἀτω δει ἀνωθουμένη ὄζει, sursum protrusi & subducti aeris. Olyss. οἱ δ' ὧν ἀνώθουν πλοῖον, εἰς τὸ ἀνω τὸ πλοῖα ποιήσαντες, duerso flumine nauem subuchentes. Thucyd. ἀνωσαν εἰς πολεμίους τῶν πόλιν, hostibus vrbem obiectare. εἰς δὲν ἀνώσαν ἐγγυητὰς συμβουλὰς πίεζε, ad deum decreuerunt referre de concilio. Herod.

Ἀνωθούμαι, pro eodem, etiam cum accusatiuo.

Ἀνώθησις, impulsio sursum versus vel repulsio.

Ἄνωθου, Hesych. exp ἔξω, ἡ celerem seu agilem.

Ἀνωισι, ex insperato, de improuiso.

Ἀνωϊστος, ὁ, ἡ, insperatus, ἀπρόσπτος, improuisus, citra suspicionem, nihil suspectus, apud Herod. ab οὐ, i. puto, οἶδα & χρῶμαι, tempus non intellectum obijcepens: vt illud. obrepit non intellecta senectus. ἀνωϊστος ἐγκειμένη ἐς πυθίων, quum nihil suspicionis esset erga Pythium, Herodot.

Ἀνωΐστως, præter spem, Apollon. ἀνωστότατος, ἀγνῶτος, ὑπόξεινος, ἀπροσδόκητος.

Ἀνωΐχθιον, apertus sum: ab ἀνοίγω, resoluta diphthongo.

Ἀνωλίσαντο, apud Aristophan. ἀπωλίσαντο ἡ ἀπέχώρησαν. Κνφισσοδῶρος, Sudet τὸν πύκνωτον χρωτὸν ἀνωλίσας, ἀφῶν ὧν. Varius. ἀπὸ οἴκων.

Ἀνώλεθρος, interitus immunis, nunquam interiturus, ἀνόλεθρος ἡ ἀπόλεμος nam ὄλεθρος, mors & periculum. Theophr. hist. lib. 3. cap. 18. ἄζῳ ἀνόλεθρον, ἡ viuaces immunéque interitus, immortales, incorruptæque interitu, ἀνόλεθρος. Plinio.

Ἀνώλετος, Hesych ἰσχυρός, validus, robustus.

Ἀνωλόφυκτος, indefectum, ἀπόλειπτον.

Ἀνωμαλής, όεσσ, ὁ, ἡ, dispar & incomptus, Theophrast. lib. 3. cap. 5. de caul. plant.

Ἀνωμαλία, inæqualitas, falebra, asperitas, τραχύτης, commutatio, disparitudo. ἀνωμαλία πυρετικὴ, inæqualitas febrilis, Galen. Nazanzen. ἀνωμαλία σώματος δυσεφαπτος, vitium corporis vix curabile.

Ἀνωμαλοποιός, Hesych. exponit καταμάθη.

Ἀνώμαλος, συ, ὁ, ἡ, asper, inæqualis, vel inæquabilis & disparilis, varius: non tam sibi constans, non planus, falebrosus, irregularis. Vnde ἀνώμαλος ὁδὸς, via falebrosa, Alexand. Aphrod. Aristotel 2. Oeconom. τὸν ἱερέα κελεύσας, ἕφησεν πολὺ τὰ ἀνώμαλον κάλαμῳ εἰς τὰ χάρτα γένεσθαι εἰς ταὐτὸ ἰσχύειν, immoderatos fumptus in sacra fieri.

Ἀνωμαλότης, ντος, ἡ, inæqualitas, asperitas.

Ἀνωμαλῶς, inæqualiter, & disparliter, Varron.

Ἀνωμάλως, ους, ὁ, Aristoteles in Politicor. idem quod ἀνωμαλότης.

Ἀνωνυμὶ, non nominatim.

Ἀνώνυμος, ου, ὁ, humero carens. sic dicti sunt ἄνωμοι πλοιοπόμαι ἡ ἀνωμέτρησες.

Ἀνώνυστι, sine iuramento, citra iusiurandum.

Ἀνώνυστος, ὁ, ἡ, ἡ, inuratus, non addictus iuramento, citra iusiurandum ἡ γλῶσσ' ὁμώμοκ', ἡ ἡ φρὴν ἀνώμοτος, iuratu lingua mentem inuratam gero. Euripid. ἀνώμοτος ἐφλυὴς, pax nullo iureiurando ficta. Demosth.

Ἀνωογρότος, ὁ, pro ἀύωον, i. ἴζεβρέσιμον, Aristoph.

Ἀνωνις, Anonis, genus herbæ, quæ & ἀνωνὶς dicitur, Dioscorid. lib. 3. cap. 21.

Ἀνωνύμαστος, πολὶ, quasi innominabilis, Aristoph. nefandus. & qui sine nomine.

Ἀνώνυμ, sine nomine, Adverbium.

Ἀνώνυμος, ου, ὁ, ἡ, expers nominis, Cic. obscurus, sine nomine, non nominatus & incelebris, qua significatione dixit Plin. nominatissimum pro celebertrimum. ἀνώνυμος ἡ ἄθλιος, Hesych. ἀνωνύμως ἔχειν, Euripid. i. furtis.

Ἀνώρθις, consultatio, vocatio, βούλωσις.

Ἀνώτατος, ὁ, ἡ, locus editior & à conspectu remotus. τὸ ἀνωτάτω τῆ ὁπῆ, Pollux lib. 2.

Ἀνώτατος, inusitatus, ἀόρατος, ἀδιάβατος τοις, ἀπεστόρεσος.

Ἀνω ποταμοῖ, patrimonia vsurpata quum eorum quæ speratur contrarium accidit. Xenophon spes nos indificata destituit. hac vtitur Æschylus & Euripid. in Phædra. ἀνω ποταμοῖ χωρεῖσι πηγαὶ, i. ἀπαντα γενήσεται ἡμῖν ἐλπίδων ἐναντία. Suid. ἐπὶ τῶν ὑπεναντίων γινομένων, ὡς ἀστρολόγων: vt si moechus continentem virum moechum appetens: si vxor, quod ipsi peculiariter insit, alterum insimulet, ὃ ἐστὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐπέρου κατηγορεῖν δοκῆ. Porro ἄνω mina ex altiore loco & capite fumentes originem, depressis & declui ferentur alueo.

Ἀνωρατρίβης, cinnollitus & subactus, ἀνωμαλοκατηγιδής. nam ὀργάσας malacillare, Plaut. & commalassiare. Varron. τὰ μαλάξας, τὰ δὲ ἀπεργασάμενος ὀργασῶ, vt lib. 2. de morbis apud Hippocrat.

Ἀνωρεία, importunitas, intempestiuitas.

Ἀνωρος, ὁ, ἡ, præcox, præmaturus.

Ἀνώρνυτο, surrexit, Apollon. Rhod.

Ἀνωρόδικος, ας, ὁ, ynda quæ ad summum marginem nauis tollitur. ἀνωρα τὰ χείλη τῶν πλοίων, Pollux lib. 2.

Ἀνώρουσε, ὁ, ἡ, ἡ, resipimus. ἀνωρόσπα σχέματα, figuræ resipinæ, in subime erectæ.

Ἄνωτος, Apollon. Apollon.

Ἀνωρύομαι, defleo: Accusatiuo, lib. Epigram.

Ἀνώτερα, reuerti.

Ἀνωτὸν, Hesych ὑγιὲς, ὑγιὲς.

Ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes, Act. Apost. cap. 19.

Ἀνώτερος, superior, sublimior: & ἀνώτατος, suprem us, summus. Aristot. de mundo. εἰς τὸ ἀνώτατον στοιχεῖον ἀφικέσθαι. Dicitur & ὁ ἀνώτερος, altior, ab eodem Aristotele, ibidem. Et ἀνωτάτω, Aduerbium. Philo de mundo. ἀνωτάτω δὲ φορὰν ἔσπ τοῦ αἰθέρος, in cellsiſimo loco esse. Aristot. de mundo, τῶν ἀνωτάτω καὶ φανερῶν ἥδιστα ἔλεγεν, i. summam sedem & primam sortitus est. μικρὸν ἀνώτερα φέρματος, paulo supra ostium. Herodot. ἀνωτέρω νῦν φερομένων φανερωτέρων, quum iam longo tempore res nihil admodum proficerent. ἀνωτέρω dicit Theophrast. hist. 4. cap. 7. genus algæ in mari crescere, vt. litus in maris profundo, & à terra longius: cui opponit φερὲς αὖτε γῆ, in terræ confinio, propè terram.

Ἀνωφελὴς, ὁσσ, ὁ, ἡ, incommodus, inutilis, Xenoph. ἀχρεῖος ἡ ἀνωφελὴς, &c. ἀνώφελὴς ἰῶ, frustra erat.

Ἀνωφελῶς, πρὸ ἐμαὶ ἀνωφελῶς, poeticum, apud Soph.

Ἀνωφελὸς, nutriliter, nullo compendio.

Ἀνωφερὴς, ἀς, ὁ, ἡ, sesenus, acclituas, Cæsar: Alex. Aphrod. in Probl.

Ἀνωφερὴς, ὁ, ἡ, ἡ, id superna tendens, sublimis, sursum ferens, acclinis. vt Bud. sublimi pepta, qui ad sublimia tendit, vt βωμὸ τε χρύσεον λαύρον δὲ τῆ ἀνωφερὲς ἀφεστᾶμα ἀέρτα. Arist. in Probl. αἱ σπαὶ ἀνωφερεῖς εἰσιν. Ibidem. ἕλκων δὲ ἀνωφερὲς, quasi superna petens. ἐπὶ τὸ ὕδατα ὕπνον ἴζον. Damascen. καφέτερον ἡ ἀνωφερὲς ἐργαζόμενον τοῦ πόρ. Dicitur ἀνωφερὲς ἡ ἀνώφορος, i. ἀνάρσιος.

Ἀνώφλιον, ου, τὸ, limen superum, Plaut. superliminare, Plin. ὑπέρθυρον. Suet.

Ἀνωφορτὸς θερμότης, calor ad superna tendens, Philo de mundo. ἀνωφερὲς, i. qui sponte sua in sublime tollitur.

Ἀνώφορος, offerens se, sursum tendens, qui supernè fertur. ἀνώφορος οἶνος, vinum sursum se efferens, Alexand. Aphrod. ἀνώφορον εἶδος, Dionysius.

Ἀνωφυτὸς, ὁ, desuper natus.

Ἀνωφύω, egerminio, ἡ ἀναβλαστάω.

Ἀνωχὴ, ἡ, inducæ, pax sequestra. Virgil.

Ἀνωχὴ, ubi ab ἀνίσχω, ἀνέχομαι, ἡ ἀνέχω, καλύπτω.

Ἀνωχμοὶ, Hesych. καλύμματα.

Ἀνωχρὸς, Xenoph. intutus, indefensus, Liu. immunitus, Cic.

Ἄξ ΑΙ Μ Ι, fregerim, Hesiod.

Ἄ ΞΕΝ Ο Σ, ου, ὁ, ἡ, inhospitalis, & inhospita, non recipiens hospites, ἄφιλος, nullos habens amicos. ἄξεινος etiam dicitur ab Hesiod ἄξεινος εἰπόντες, ἡ μὰ ξένων ἐξεινώσατε.

Ἀξεινία, inhospitalitas, Cic.

Ἄ ξεν Θ, impolitus, ἄξεστος λίθος, libr. Epigram. obsitum saxum, rudes, impolitum, non lcalptum, & viuum.

Ἄξετε, adducite: pro ἄγετε, in imperatiuo. Odyss. ξ, ἄξεθ' ὑὸν τὸν ἄξεστον, præsens poeticum, factum ex futuro.

Α ΞΙ Α, ας, ἡ, dignitas, meritum, æstimatio, dignatio, Cicer præcipiū. πρὸς ἀξίαν ἀποτίνειν, ἡ ἀποκαμόδιον, pro iusmerito tractari. Xenop. ἄκαιτον τ' ἀξίας λαβεῖν, dixit, iminus iusto pretio capere. Idem, εἰσὶ τινες ἀξίαι φίλων, sunt quædam amicorum æstimationes & valores. τὰ ἄξια ἔχειν, æstimabile, ἡ τὰ ἄξια ἔχοντα, quadam æstimatione dignanda, Cic. & Plin. indicatio & indicatura. Apud Arist. in Ethic ἀξίαν ποιεῖν, indicare & vulgò taxer. Plat. in Apolog. πεποίηκ' ἀξίας, æstimare digno pretio vel digna mercede: vbi subaudiut τιμὴν, ἡ τιμωρίαν. Ibidem, ἡ ἀξίαν τιμήσασθαι, pro merito æstimare. ἀξίᾳ ἡ ἀξίαν, vltrà quàm decet. εἰς τὸ φοντεσθαι ἡ ἀξίας αἴρεσθαι, ad priſtinam vitam artificiúmq. ἀς ὑπερβὰς ἀξίας ἐστί, pro cuiusque dignitate. ἀξίᾳ ἡ ἀξίαν ὑποψηφίζεσθαι, indignam fortunæ iniuriam patior. οἱ ἐπ' ἀξίας, qui sunt in dignitate & honore. Lucia. ὑφ' ἕω δικαιοῦσθαι ἡ ἀξίαν, meritas pœnas cet tè dabo. ἡ πρὸς ἀξίαν διηγήσις, Nazā. quid cuiusq. merito debeatur discernēs. κατ' ἀξίαν ἀφαιρεῖσθαι, pro dignitate. Dicitur etiā ἀφ' ἀξίαν, vt apud Athenæum in Apol. ἡ δωλιανὸς ἡ ἐμιλεῖ, εἰ ἡ μὴ ἀφ' ἀξίαν, pro meis viribus tamen non pro dignitate. παρ' ἀξίαν, indignè, illiberaliter. δοῦναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξίαν, duarum pecuniū pretio. Plut. κατ' ἀξίαν ἀσπάζεσθαι, æstimatiu vile. Basil. in epist. κατ' ἀξίαν κεκόσμησας, pro purificationis modo. Nazan. Et pro mercede. ἡ αὐτὴ ἡ αὐτοῦ. Arist. 5. Eth. ἡ ἀφ' ἑκάστου ἀξία μισθοῦται, quæ digna merces,

merces pecunia rependitur. καὶ ἀντὶ τῆς τιμῆς, pro pretio & valore. Æschin. κατὰ Τιμάρχ. καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοτο, iusto pretio vendiderit.

Ἄξια ἡ κύων τοῦ βρώματος: parœmia de his qui factis condignam mercedem reportant. Suid. ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἀξιάγαστος, admirabilis, ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόχρεως.

Ἀξιάκουστος, dignus auditu.

Ἀξιαφήγητος, memorabilis, commemorandus. Cic. ἀξιαπηγητότατος, memoratu dignissimus, Herodot. ἀξιαφήγητος, Arrian.

Ἀξιέπαινετος, ου, ὁ, laudandus, laude dignus, commendabilis.

Ἀξιέπαινος, idem, Bud.

Ἀξιεπιθύμητος, amabilis, ἀξιέραστος, ἐπέραστος.

Ἀξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Plutarc. in Romulo ἀξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, a deo amari dignam fuisse. Xenoph. πάντα ἀξιέραστα, i. ὑπέραστα καὶ ἄξια ἔρασμοῦ.

Ἀξινάριον, ου, τὸ parua dolabra, dolabella Colum. asciola.

Ἀξίνη, ascia, securis, bipennis, δίστομος πέλεκυς. Propriè est ascia, vnde vulgò *ha.he.* Matth. cap. 3. ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται Interp. securis. Vide Σκέπαρνον.

Ἀξινίδιον, ου, τὸ, ἀξινάριον, ὑποκοριστικῶς.

Ἀξινομαντία, ας, ἡ, per secures diuinatio, Plin. lib. 36. c. 19.

Ἀξιοβίωτον, ου, τὸ, dignum vita.

Ἀξιόζηλος, dignus quem æmulemur.

Ἀξιοζήλως, laudabiliter, Cic. ἐπαινετῶς.

Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ, dignus æmulatione, optabilis, æmulandus.

Ἀξιοθαύμαστος, admirabilis, Xenoph.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, aspectabilis, Cicer. spectandus & apud Herodot. ἀξιοθέητος.

Ἀξιόθρηνος, dignus luctu, Euripid. lamentabilis.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui consocietur. Plat. 2. de Repub. διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι, famuli parum ad societatem, animi viribus vtiles.

Ἀξιόκτητον, dignum quod quæratur & possideatur, Pausanias.

Ἀξιόλεκτος, laudabilis, commendabilis, ἀξιέπαινος, ἐπαίνετος apud Hesych. falsò legitur ἀξιόλειπτος.

Ἀξιόλογον, τὸ, operæpretium, ἀξιομνημόνευτον, & æstimabile, Cic.

Ἀξιόλογος, ὁ καὶ ἡ, quem magni facias, dignus pretio, splendidus, non pœnitendus, memoriæ prodendus dixit Cæsar. Vnde ἀξιολόγως μελετᾶν, laudabiliter excolere & præclaré. Xenoph. οὐδὲν ἀξιολόγως ἡδύ, voluptas nulla quam magni facias. ἀξιολογώτατα δένδρα dixit Theoph. histor. lib. 1. cap. 13. arbores ob spectatissimum opus naturæ commendabiles & maximi faciendas.

Ἀξιομακαριστότατος, Xenoph. in Apolog. Socratis.

Ἀξιόμαχος, ὁ, δυνατὸς μάχεσθαι, par ad pugnam, ἱκανὸς πρὸς μάχην, par ad resistendum, qui par est conferendæ pugnæ: datiuo iungitur. Plutar. in Themistocle, οὐδὲ τοῖς ὁμοίοις ἀξιομάχους ὄντας, ne similis quidem conditionis hostibus pares, &c. ἀξιόμαχοι apud Cęs. virtute & animo pugnandi pares ἀξιόμαχος δύναμις, pares copiæ, ἰσοδύναμος στρατός. Et cum Prępont. In Memnonis Eclog. 5. καὶ οὐκ ἀξιόμαχον αὐτὴν πρὸς τὴν πᾶσαν δύναμιν ῥωμαίων ἡγεῖτο τὴν ἐπίβασιν.

Ἀξιομίσητος, ου, ὁ, dignus odio, Plutarc. περὶ φθόνου.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, commemorabilis.

Ἄξιον, iustum, rationi consentaneum, vendibile, vilis pretii ἀξιόν ἐστι, pro decet: cum datiuo & infinitiuo. Xenoph. ἀξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν, æquum est vt eum oderim. Idem cum ... οὐκ οἴει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, ne putes te decere quo conualescat curam habere. Plato 2. de Repub. ἄξιον κτήσασθαι, comparatu dignum.

Ἀξιόνικος, ου, ὁ, dignus victoria. Herodot. lib. 7. ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος, nemo qui cum Xerxe posset co[n]tendere, tanquam dignior qui illud imperium teneret. Idem, ἀξιονικότεροι ἐσμὲν ἀθηναίων, digniores Atheniensibus sumus.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus censeor vnde ἀξιωθεὶς τινὸς, qui dignus est vel dignus habitus est re aliqua.

Ἀξιοπενθής, dignus luctu, Euripid. lamentabilis.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, authoritas, dignitas, πίστωσις.

Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, grauis, verisimilis, locuples, idoneus, haud impar fidei & certus, vt exponit Budæus in epist. Xenop. ἀξιόπιστον εἰς ταῦθ' ἡγησόμεθα, i. dignum cuius fidei hæc committantur. ἀξιόχρεως, πιθανός.

Ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis fideiussoribus cauere. Appianus in Annib. τότε μάλιστα ἀξιοπίστως εἶπεν ὡς ἐπιβουλεύοιτο ὑπ' ἐχθροῦ τεχνίτου, tunc ad faciendum fidem maxime probabiliter dixit.

Ἀξιόποινος, ου, ὁ, qui meritas pœnas accipit.

Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas.

Ἀξιοπρεπής, laude dignus.

Ἄξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus: deriuatur ἐκ τοῦ ἄγω, Etymol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ὁρμὴν ἐχόντων: genitiuo iungitur Xenoph. ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη, secum reputat quanti faciendus esset ab amicis. Idem, ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, eum morte dignum ciuitas duxit. Inuenitur in genere fœmin. Lascaris. καὶ πούρων στρατιῶν ἄξιος ἀσπίσει. πλείονος ἄξιος, id est, melior. ἄξιον παντὸς, plurimi æstimandum. Xenophon. 2. ἀπομν. ἃ δὲ καὶ οὗτος ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε πάντας τὸ κατὰ πάλιν μὴ αὐτὰ παντὸς μάλιστα φθόγγων, id est, quæ quidem nobis tanti facienda sunt, vt iis priuari omnium maximè nolimus. ἄξιος σπουδῆς, probandus, Plutarchus. οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, minus tribus talentis possidens. Idem in Themistocle, ἄξιος πολλοῦ πᾶσιν, magnifaciendus omnibus. ἄξιον πλείστου, operæpretium. ἄξιος πλείστου, apud Thucydid. Valla vertit, plurimi effectus. Bud. ad Tonstalum, ἐρίωσο πάλιν ὦ πλείστου ἄξιε τῇ πατρίδι, id est, charissimæ patriæ. ἄξια προσδοκίας, qualia expectabantur. Aristotel. Politic. 2. capite quinto, ὡς οὐκ ἴσον ἄξιοι ὄντες, quasi ipsi plus habere debeant, quasi indignum sit si cæteri equam portionem percipiant. ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, eminentissimus & diuitiis & genere. ἄξιος οὐδενὸς, nullius pretij ἄξιος παντὸς, quauis re dignus, Aristophan. ἄξιος δραχμῶν, valens drachmas, Plato νόμ. οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, Plato epistol. 7. indignus fuit qui ciuitati dedecus imprimeret. ἄξιος πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρας, dignus eruditione animi liberi, Plato epist. 7. dignus quo liber animus instituatur. ἄξιος cum infinitiuo, Plato in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; quid pati aut soluere decet? Sophocl. ἄξιος θρηνεῖν τυχεῖν, ἄξιος φέρειν βαρέως, grauiter ferendus. ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, vir fortis vita est dignus, Aristot. 3. Ethicor. capite quarto. οὐκ ἄξιοι ἐξετάζειν λόγοις νόμοι, Plato νόμ. leges non deriuandæ recitatione. Hæ verò locutiones παροιμιακῶς dicuntur: ἄξιος τριωβόλου ἄνθρωπος, homo trioboli. Plaut. in Pœnul. non ego homo trioboli sum. ἄξιος τριχὸς, pili faciendus: vt dixit Catul. Epigrammat. 17, Ludere hanc sinit, nec pili facit vni. ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος. Aristophan. ἔκλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός. ἀντὶ τοῦ τυχόν. Sic Martial. pro rebus nihili dixit, Sunt Apinæ Tricæque, & si quid vilius istis. Sic dicitur, ἄξιος οὐδὲ μιᾶς pro οὐδενὸς, sumpta metaphora à tesseris. Contrà verò in rebus plurimi, ἄξιος ὀβελίσκου: & ἄξιος τοῦ παντός. vide Suid. Est præterea ἄξιος, vilis καὶ εὔωνος. Theophrast. in Charact. capite de loquacitate, Καὶ ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. Lysias, κατὰ τῶν σιτοπωλῶν, ἐρώτη ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σῖτον ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλῶσιν. Idem, ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε τὰ τε δίκαια ποιήσετε, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον. Aristophan. οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, id est, εὐωνοτέρας. Et ἄξιον Homer. sumit pro ἀντάξιον, vt Odyss. α', σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Apud Rhethor. pro εὔλογον καὶ δίκαιον. Demosthen. διὰ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σπουδάσαι. & ἄξιον ξύλον, id est, εὖ καὶ καλῶς εἰργασμένον, εὐθὺ καὶ καλόν. Aristophanes. κἄντε σφαλῆτ' ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου. iuxta parœmiam, ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, In quo monet Aristophanes, satius esse ducibus strenuis & exercitatis se committere, etiamsi periclitādum sit & succumbendum, quàm ignauis & imperitis. ἄξιον ἐφεσίοις ἀποθανεῖν πᾶσιν, Ephesij omnes morte multandi, Cicero. Idem, ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος, in quo demitti contrahique animo, rectum esse videatur.

Ἀξιοσπούδαστος, dignus studiis. dignus quem studiosè sectemur.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ, probatus, sufficientibus argumentis.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas, dignatio.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur, amabilis, ἀξιέραστος.

Ἀξίοχος, Axiochus, pater Aspasiæ Milesiæ.

Ἀξιόχρεως, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, idoneus, locuples, qui soluendo est. ἀξιόπιστος συνδικῶν, defensor idoneus: vnde ἀξιοχρεώτερος, quo vtitur Nicomachus lib. 1. de Arith. Plato in Apolog. ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω, authorē cui credatis dignum referam, locupletem testem, Cic. ἀξιόπιστον. ἀξιόχρεως παρασκευή, iustus apparatus, i. ἀσφαλής, Thucyd. ἀξιόχρεως βίος, Æschin. laudabilis. ἀξιόχρεως δοκεῖς εἶναι ἀντιπαλαῖσαι, idoneus videris ad resistendum, Herodot. τὸ ἀξιόχρεων, operæpretium. ἀξιοχρέως, Hesych. ἱκανῶς.

Ἀξιόω, ῶ, ώσω, ωκα, dignum censeo, æquum esse censeo, insignio, flagito, non refugio, dignor, peto, rogo, iubeo, volo: Accus. & genit. Plato in Apolog. οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενὸς, non soleo me vllo malo dignari, id est τιμᾶν: aliquando subauditur genitiuus. Sophocles in Aiace, οὐ γὰρ ἠξίου τὸν μηδένα, id est, οὐκ ἀξίους τινὸς ἐνόμιζε, id est, pro nihilo ducebat nullius pretij hominem. Item cum infinitiuo, Xenoph. ἀξιοῦσι αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι, censent ciuitates ita sibi tractandos esse in magistratu, &c. Plato in Apolog. Socrat. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι, existimate meos accusatores esse duplices. Ibidē, μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, τοιαῦτα δρᾶν πρὸς ὑμᾶς πράττειν, nolite igitur à me exigere vt talia apud vos faciam. Aristoph. in Pluto, σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια περιτρώγων ἐσθίειν, vis alienas agēs res comedere. ἀξιοῦσι προσήκοντας, propinquos idem facere volunt. οὐ πλουσίοις μόνον καὶ λογίοις εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ κύνας ἕξουσι πρωτεύοντας, non ipsis satis est locupletibus & facundis esse, nisi canes primæ nobilitatis habeant, Bud. ex Plutarc. ἀξιοῦσιν αὐτῶν πάντων, omnia sibi asciscunt. ἀξιοῦσθαι τῶν τιμῶν, iisdem honoribus affici. ἀξιῶ νικᾶν, mihi vēdico victoriam, Thucydid ἀξιούμενος βουλῆς, dignus habitus qui in senatum admitteretur.

sic Verg. coniugio Anchisæ Veneris dignate superbo. Plutarch. in Public. ἀξίωμα πέμπειν τὸν ὑπογεγραμμένον petierunt ad respondendum tempus Lucian. in Anac. τοὺς τοιούτους πόνους καταγυμνάζειν αὐτὸ ἀξιοῦσιν, huiusmodi laboribus exercere ipsos operæ pretium ducimus. ἀξιώματα τιμαρίας, suppliciis afficior. πξιωμένῳ γάμων Σκύθῃ, qui dignum coniugium metuit. Herodot. ἀξίου ἀδικεῖσθαι, mihi iniuriam fieri arbitror. Thucydid. ἐν τούτῳ δὲ ἀξιώματι ἐγένοντο, in hoc loco. Interp. ἐν τούτοις ἀξιώμασι ἢ ὑπὸ τοιούτοις τύποις καταγραφεῖσι τὰ νόμιμα ἐκείνοις ἐπιτάττειν αὐτὸ ἢ τὰ τοιαῦτα διέρχεσθαι. Et pro obtestari, ἢ κατάστασιν. Libanius, ἀξιῶ δέσποτα μὴ δυσχερῶς ἀκοῦσαι· ἢ αὐτὰ τὰ τοιαῦτα, Antiphon. cum gentiuo & accusat. pro ἀγῶνι, τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως κρίνει. & pro ὑποκαλεῖσθαι τὰ τοιαῦτα, apud Lysiam. & pro καλεῖσθαι, ἀξιοῦσθαι. Polybius, ἀξιοῦσι τὸν βασιλέα μὴ κατὰ νόμους τὰ ἀδικήματα κρίνειν. Plutarch. intelligebant autē ſempiternam pacem & libertatem. ὁ ἀξιωθεὶς θάσσης οἱ ὑπῆκοοι, ἐπὶ συγχωρήσεως ἀξιοῦσιν, ſe annuere poſtulatis reſpondent. ἀξίωσις, item indicare, Cic. ἀξίωμα πᾶσιν, vulgò taxer, quod inſtitoris eſt & vendentis ſuas merces. Plato Ir. de Legib. ὁ δὲ φαυλότερος γεγονὼς ἐς τὰ πωλῶν τοῦτον, ᾧπερ τὸ σῶμα τοῦ κιβδηλοῦντος, ὅσοπερ ἐπὶ πᾶσιν ἀξίωσιν τὸ πωλούμενον, καὶ ὁρκοῦσιν ἐπιόντα τοῦτο ἀληθῆ πλανᾶν, in vnam quamque drachmam ptetij, quanti rem indicaueràt, ſingulos ictus accipiat. Et pro perhibere, ſæpe mari velle. & ſe talem prædicare. Artianus in 2. Ἀνάβασ. αὐτὸς δὲ αὖτ' ἀρχὴς πᾶσ' ἐγκεκλεῖσθαι οὐ ἀξίει. Thucyd. ἢ τὰ μὴ σκαιὰ ἢ μέγιστα τοῦτον ἠξιώσατε μὴ εἶναι, tales nos præſtitimus, hoc eſt, dignos nos eſſe cenſumus qui tales nos exhiberemus in rebus veſtris maximis. Ac pro δοκεῖσθαι ἢ δοκιμάζειν, vel ὑποτάττεσθαι, ex fuere vne maxime, axioma ſtatuere. Ariſtot. Problem. ſect. 27. τὰ ἀριθμῷ εἶναι ἓν αὐτὸν ἀξιοῦσι ἓν εἶναι. Διὰ τὸ ἀξίωσιν τὸ ἀφορισθὲν, ipud Ariſto. in Analyt. eſt, vt axioma ponere. τὸ αἰτεῖσθαι τὸ οὗ ἀρχή. Nam ἀξιοῦσθαι verba ſunt analyticis & dialecticis accommodata.

Ἀξίωμα, ατος, τὸ, dignitas & amplitudo propter honores geſtos aut magiſtratum, exiſtimatio, maieſtas, commendatio. ἀνώμαλος, authoritas. honor. ornatus. Aliquando dialectici vſurpant pro eo quod Cice. pronuntiatum appellat, adiunctum ſiue connexum, vt ſi Plato ambulat, Plato mouetur. Donatus exponens eum locum Terentij in Andr. Quin tu dic vno verbo, quid eſt quod me velis? vno verbo. ἀξίωμα, inquit, vna ſententia. Nam ἀξίωμα, ſententia eſt vel enuntiatio vno verbo nexum continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim conſtat ex nomine & verbo. Idem in Eunuchum, Proprie ἀξίωμα, id eſt ſententia, vel enuntiatio quæ vno ligatur & aſtringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Idem, Completæ, inquit, ſententiæ pronuntiatio. ἀξίωμα nominabatur. Terentius, Quod verbum audio? Ἀξιώματα apud Ariſtot. in Analytic. ſunt προτάσεις ἀποδεικτικαὶ. In Topicis verò ἢ πᾶς συλλογισμὸς ὅσπερ ἀξίωμα προτάσεις vocauit teſtes, Alexandro. Alibi δέκα μὲν τὰ προειλημμένα λέγει. ἀξίωμα δ' ἢ πρότασιν ἀξιοῦσθαι λέγειν. Cicero pronuntiata, ſue enunciationes & poſtulata vocat, vt in libro de Fato, Explicanda eſt autem, inquit, vis ratióque enunciationum quas Græci ἀξιώματα vocant. Idem, Itaque contendit omnes neruos Chryſippus, vt perſuadeat omne axioma aut verum eſſe, aut falſum, id eſt, πᾶν τὸ ἀποφαντικὸν λόγον, οἱ ὃν ἀξίωμα καὶ οἱ ἐν' ἀξιοῦσιν, magiſtratus. οἱ ἐν τέλει καὶ τὰ τέλη, Xenophont. ἀξίωμα etiam eſt voluntas κοὐ βούλημα, & ſupplicatio, ἢ ἱκετεία. Dauid, ἐσπάλη τὸ ἀξίωμά μου ὑπὲρτὸν σὸν κύριε.

Ἀξίωμάτιον, τὸ, iuthoritas, dignitas.

Ἀξιωματικός, ὁ, ἢ, venerabilis, dignatione & maieſtate plenus. ἀξιωματικὸς λόγος, Hermog. plurimum habens dignitatis, Cic. ἀξιωματικοὶ, id cuntur qui iu dignitatibus conſtituti.

Ἀξιωματικῶς, cum authoritate, cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς πᾶ λέγειν aliquid vt axioma ponere.

Ἀξίως, meritò. ἀξίως τῆ ἀδικίας, pro magnitudine iniuriæ. Plato in Apolog. ἀναξίως ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, boni viri fungès officio. ἀξίως λόγων μακρίδων, dignam memoratu pugnam edentes. ἀξίως ἐαυτῶν, pro dignitate ſua & officio. ἀξίως τῆ ἀξίου, vt decet ſanctos. ἀξίως τῆ ἀδικήματος, pro rei indignitate, Æſchin. ἀξίως τῆ ἀδικίας, pro magnitudine ſceleris.

Ἀξίωσις, ωσεως, rogatio. ἱκετεία, poſtulatio, dignitas, opinio, iudiciū, prælatus titulus, amplitudo. ἐκ τῶ ἄλλως ἀξίωσις αὐτοῦ, non iniuria id ſibi aſſumebat, Plutarch in Pericle. ἀξίωσις τῆ ἀνομάτων, id eſt, σημασία, Thucyd. Idem, ἀξίωσιν λαμβάνειν, ſibi tribuere fiduciam, præſumere, Interpr. ἢ πίστιν pro inſtituto accepit Æſch. pro pœna Hermogenes.

Ἀξιωτὸν, cenſendum eſt.

Ἀξόανον, ſine ſtatua.

Ἀξόν ἠγχθ., frange lanceam. Homer.

Ἀξόνιος ἀνιστὸς, lib. Epigram. vinculis axis alligatis.

Ἄξοος, impolitus, indiuiſus, ἄτμητος.

Ἀξος, apud Macedon. ὕλη, Heſych.

Ἀξύγιον, ὁ, τὸ, axungia, ſuillus adeps inuecteratus, Galenus lib. 7. τῆ κῆ γῆλη.

Ἀξύγλωσσ, genere diuerſum, ὁ, ἢ ἀλλότριον κῆ γῆλῶ.

Ἀξυλία, ας, ἡ, ignorum inopia.

Ἄξυλος, nondum cæſus, ἢ ἀκοπος, Heſych.

Ἄξυλ Θ., ος, ὁ, ἢ, ά, ſignificante πᾶ πολύ, ligneoſus, & vnde ligna non dum cæſa. Item ligni expers, apud Strabo. lib 12. & tùm ἀ priuans eſt. lib. Epigram. πυρρολὰν ἄξυλον ἐκ σκορύνης, i. ſine ligniis. vel ἄξυλ Θ. ſecundum Porphyr. ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἔξυλ Θ. ὕστατο, quam ξύλοχον vocat Homer.

Ἀξόμᾶτον, τὸ, dicortdia, Atticè pro ἀσύμβατον.

Ἀξύμβλητος, ipud Sophocl. ἀσυμβάντητος, ἀκαπάντητος.

Ἀξύμμετρος, immenſum, immodicum, quod citra modum, τὸ ὑπὲρ μέτρον. ἐν ἀξυμέτρῳ τῆ πᾶ βίλη δὲ πᾶ τὸ ποτιμοῦ γῆλμα ἀξύμμετρον ὂν αὐτοῖς ἐς πάσβολας, Suid.

Ἀξύμφορος, pro ἀσύμφορος, Plato libro primo, de Republic. incommodus.

Ἀξυνησία, apud Thucyd. lib. 3.

Ἀξύνετος, ὁ, ἢ, ον, intelligentia carens, ſtultus, inſipiens.

Ἄξυν Θ., ἀκοινώνητος, πολύξυν Θ., inhoſpitalis, multorum hoſpitum.

Ἀξυξ ταστος, ὁ, ἢ, inordinatus.

Ἀξυρῆς, ὁ, ἢ, ἀ, reiuſu, hebes, ἀξυρὸς, ἀξυσμος, ἄκμων, ἀμβλύς.

Ἀξύσατος, malè concretus, Attice. Sic Æſchyl. ab Ariſtophane dicitur ἄσατος, pro μὴ ξυσατὸς ὁ σκυλτὸς, ἀλλὰ ἀμαθὴς ἢ κομπώδης in poeſi. aut ἀδιάθετος, vel ἀπαθὴς σωστῆς.

Ἄξων, ονος, ὁ, axis. id eſt, τὸ δίπηχυ διὰ τῆ προχοῆ ξύλον. Item vt ſcribit Proclus, ἄξων ἐστὶ φανταστὴ τὶς γραμμὴ ἢ διαμέτρος τῆ κόσμου ἢ ἀπὸ τῆ ἑνὸς σημείου ἐπὶ τὸ ἕτερον διήκουσα, i. axis mundi vocatur dimetiens ipſius circa quam voluitur. Idē tradit Ariſtotel. de mundo. Item tabula in qua antiqui delinquentium pœnas ſcribebant: vnde Athenienſes legum ſuarum tabulam (vt eſt apud Demoſthen.) ſtic appellabant. Hinc quoque ἄξονες, tabulæ Solonis dictæ. Plutarch. in Numa, ἐν τῆ ἄξοσι πᾶ Σόλωνος πὸν ὁμοίως. & ἀπὸ τῆ ἄξονος, in commentatio tabularum Solonis. Idem in Solone, ὁ δὲ περιεσκεδάσατο ἄξονα τὸν Σόλωνος· ἢ ὀγδόη ἔγραψε νόμων οὗτος γεγραμμένων, &c. in tertiadecima verò Solonis tabula lex octaua ita ſcripta eſt. Ibidem, ἔγραψ ἢ τοὺς νόμους πάντας ἐς ἕκατὸν ἑπτακαὶ ὀγδοήκοντα ἢ κατεγράφησαν ἐπὶ ξυλίνοις ἄξοσι ἐν πλαισίοις ἐφεῖχεν ἐν τοῖς ἀγοραῖς, &c. ſtatuit autem in centum annos leges omnes ratas haberi, quæ in ligneis tabulis deſcriptæ ſunt, quas Axonas appellant. Vide Pollucem lib. 8 ὁ ἄξονες, ἀcta, geſta, ὁ, ἢ ἀφῆξες πᾶ ἀρχῆ, Varin. Item in Parab. Solomonis cap. 20. protramite & orbita, bis legitur, vbi ſemita Latinè: libi, οἱ ἄξονες τὸν ἰδίων γαμβρὸν σπαλιάνται, i. aberrauit à iuſtis ſuæ ſegetis vel arui ſui. Et ἄξων, author Pollux lib. 2. vocatur fecunda vertebra immobilis exiſtens, cuius ἢ σφόνδυλος in 1. & 3. inſertæ, κρίνουσι dicuntur.

Ἄ ο ζ ο Σ, ramoſus, πολύοζ Θ., multa ligna comburens. Item apud Theophraſt. libro 3. hiſtor. plant. cap. 8. id eſt, enodis. & libro 5. cap. 3.

Ἀεζοὶ, apud Heſych. coci, μάγειροι, ſerui & famuli, ὑπηρέται ἢ θεράποντες, ſſeclæ & aſſectatores, ἀκόλουθοι, Callimachus.

Ἀ ο Ἴ, turor æ, Datiuus Ionicus pro ᾗσί.

Ἄοιφος, pernicioſus, ὀλέθριΘ.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, cantilena carmen, φδὴ, ᾠδασμὸς, cantus, præconium.

Ἀοίδυσσα, ἄδουσα, Hom. Odyſſ. cantans, tragœdia carens.

Ἀοίδιμος, ὁ, ἢ, ον, empiternus, celebris, decantatus, ἀείμνηστος, ἀθάνατος, ὑλώνης, σύνεκα σ' ἐμοὶ ἐσθῆς μνημόσυνόν μοι Θ., διὰ σὲ μνημόσυνόν μοι ἢ ἐσθὴς γενέσθω· ἢ ἢ ἀοιδίμος ἢ ἢ ἀοιδὴ γενήσεται. Homer. Accipitur etiam aliquando in malam partem, vt famoſus.

Ἀοιδοδότης, poeta, lib. Epigram.

Ἀοιδοπόλος, ὁ, ἢ, poeta, lib. Epigram. cantor, cantrix.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ, ἢ, cantor & cantrix, Plaut. vel cantatrix, Claudian. poeta, philoſophus, vates, præceptor. Heſiod. ἄγων ἢ ἀοιδὸν ἑαυτῶν, ferotiam cantricem ſeu canoram. Item muſicus, canorus, argutus, de citharœdo in Epigram. ibidem ἀοιδοτάτη πόλις, vrbs decantatiſſima. ἢ ἀοιδὸς ὁ ἐνύχ Θ., Heſych.

Ἀοιδοσύνη, concentus, cantilena, vaticinium.

Ἀοίκητος, ὁ, ἢ, ἀ, inhabitabilis, incultus. Creſias in Indicis. πρὸς τῶν ἱερῶν χωρίων τῶν ὃν τῆ ἀοικήτων. Cleomedes de terra, μοναὶ ἐν αὐτῆς ἀοίκητοι ὄντος.

Ἄοικος, extortris, nulli domo hæres, domo carens. Heſiod. Θῆτ' ἄοικον πρὸς Θῆτα. Lucian μὴ ἄοικος μηδὲ αὐτὸς ἢ Θῆτ' ὦσι ἄοικοι, quæ nullis te includere caſis patiuntur. Nam ei ξένος ὀφείλοντος ἀνωμολόγησε παρεῖναι· ὑπὸ ἄξονα διὰ τύπτα ἢ διὰ σπ ξενοδόκου τα, ſi peregrinus vagus & aduena, ſuſcipe per hunc, illum qui pro te peregrinus factus eſt.

Ἄοικος, inuius, non contingeos, vagus & ἄπαρος, ἀκατὸς, ἀπρόσιτος, ab alijs, quod eſt via.

Ἄοινος, ὁ, ἢ, vino carens, abſtemius. ἄοινα ἢ ἐσθῆ, τὰ ἡφαίστεια ἄοινος μέθ Θ., citra vini temulentia. Eraſm. in Adag. ἄοινος ὀπώρη, apud Nonn.

Ἄοιτος, ἄοιδος, ariſtophan.

Ἀοκνία, ας, ἡ, alacritas, impigritas, Cicero. ἀοκνία πόνων, impigritas laborum:

laborum: quum quis ad laborem est impiger.

Ἀ΄ακνος, ὁ, ἡ, impiger, indefes. Gell. diligens, accuratus. Hesiod. ἀακνότατον μέγα οἶκον ἐΰσσεο καὶ τόκον τοῦ τοκέων, ἵνα τοι φίλος ἀκριτος ἔμμεν, apud Philonem de mundo. τὸ ἄκνον, lib. gentia celeritas.

Ἀακτοπορος, impigerrimé.

Ἀάκωτος, impigré. Liuio. Plato τοὺς ἀ, ἐπὶ τὰ ἄκνον ὁ πόνος, ὠσὰν τοὺς ὑπ᾽ ἀσφέλ.

Ἀολισ, ὁ, ἡ, congregatus, confertus. Καὶ τὸ ὁμοῦ ἀολὲς, καὶ τὸ ἀ ὁ πατρικὸς, ὁ ἀθροικός. Odyss. ξ, δαίνυν δ᾽ ἐν ἀολίσσι δίκαι, ὁ ὁμοῦ τοῖς τοῦ.

Ἀολίζω, ἀσω, κα, congrego, ἀθροίζω, prima breui: legitur & ἀολλίσ. συναγειρω.

Ἄολλος, Aoilius, alius Romuli ex Attilia, sic dictus à ciuium congregatione quam fecit Romulus. Hic postea dictus est Ἀβίλιος, Abilius. Plutarch. in Romul.

Ἄονιαι, ας, ἡ, Boeotia.

Α Ο Σ Ε Ω, διαιτεω, ὑπουργέω.

Ἀοξάνω, mutilatabo. lubsertuiam, deseruiam, διακονέω, ὑπηρετέω, ὑπουργέω, Æ chyl.

Ἄοξος, impolitus. ἀδιάλυτος, Hesych. sed videtur perperam scripsum pro ἄξεστος cuius neutrum ἄξεον habet idem lexicographus exponens ἀμωτον.

Ἀοξὴς, cocus, fumulus, assectator.

Ἀόπλατος, ὁ, ἡ, inermis.

Ἄοπτος, ὁ, inuisibilis, sine voce, ἀόρατος, ἄφωνος.

Ἀοπτὰ, quæ cerni nequeunt. Antiphon apud Pollucem libr. 2. vt ἀφεγγῆ dixit Thucydides. & Suidas ex Antiph. ὅπερ exponit ἀόρατα, inuisibilia. Celsus & Spectra, οἷς οὐδὲν ὄντα ὁρᾶσθαι ὑ ὀφθαλμῶν.

Ἀορ, ορος, το, ensis, priori syllaba communi. Vnde ἄορ etiam scribitur aliquando. Hesiod. ἑνὶ ἀορὶ καὶ ἐγχείῃ. lib. Epigram. ἄορα πλατὺν, ensem cæsus. Etymol. ἄορ τὸ ἀείρειν. Inde χειροάορ, ibidem proprium nomen. Ἄορ etiam legitur. ἄορα accusatiuum masculini generis esse ait Hesych. Est autem apud Homer. Odyss. p. Αἰνεῖαι ἄκοιτις, ἐπεὶ ἄορα νηλὲς ἔλεσσε. Interp. docet legi etiam sine σ, ἀὴρ ἄκοιτις, ἔβορος. & ἄορας exponit, τοὺς ἀπὸ τῆς ἀγωνιστικῆς ἀφλαγωνιστάς: Hom. alibi. ὁ πρίαπος, ἡ γυνὴ ἄορις. alij τὸν πυτιοῦντα τοὺς ἵππους ἀορτῆρας ὑπὸ τὰ ἀφροῖς ὑ ὠτῶν. Vide in dict one ἀόρης.

Ἀορασία, ας, ἡ, cæcitas.

Ἀόρατος, ὁ, ἡ, inuisus, id est, cæcus. & cooditus, non spectabilis, occultus, inuisibilis, Celsus: latens, incertus, latuo. Aristotel. de mundo, πάσα ἀόρατος ὕδρυτο, ab omnium conspectu procul habitabat. pro cæco, Lucia. τὸ ἀκνοῦν, δυκμῷ ἀορᾶτος ἐ ὐωκαιτ᾽ ἀϊδρυτοῖλαν ἀγνοτον πᾶν ἀ ἀπτον ὁ ἀόρατον. Hocr. ad Demonic. τὸ μὲν ἀόρατον, futurum est incertum. ἀόρατος γήρως, disparuit, oculorum effugit obtutum. Cicer. apud ipsum ἀοράτους, talibus quæ cerni non possent & ἀόρατον vertit, quod tenuum omnem effugit oculorum. Ἀόρατος est inuisibilis, Cellio, & actiuè qui non videt. vel non perspexit, vt ἀθέατος apud Lucian. Polybius, δυνάμει χρῆσθαι γνωματοφόρῳ ἀλλὰ νεοσυλόγῳ ἀ ἀορᾶτον πάντοτε δυνοῦ, copius vti non exercitatis, sed tyroce & collectitio milite, malique experte.

Ἀορησία, ας, ἡ, lentitudo, Cicer. irę vacuitas. Plutarch. librum scripsit περὶ ἀοργησίας, de non iracsendo. ἀοργησία, extremum est defectus mansuetudinis, Aristot. lib. 4. mag. Moral. & 2. Eth.

Ἀόργητος, ὁ, ἡ, irę expers, non iracundus, lenitus.

Ἄορις, ὁ, ἡ, mulieres, & per metathesim, ἄφρις. vnde ἀφρίζειν, ὀφρισιᾷν ἀόρας. Hesych. γυναῖκας ἢ πρίπολας. vide Homer. Comment. in illud Odyss. ῥ, λίπ᾽ ἔμ᾽ ἀκάλυτον ἀόρητ᾽ ἐνὶ λέκτρῳ.

Ἀορίστως, indefinitum esse, indefinitè accipi. τὸ ἀόριστον ῥῆμα quæ indefinitè ἀρίθμητον, Gaza, lib. 3.

Ἀορίστος, nullus terminus, varietas, incertitudo, quasi indefinitio, infinitas, ἀπειρία, infinitio. Cicer.

Ἀορίστως συνδέσμους, indefinitè accepta coniunctio, Gaza lib. 4.

Ἀορίστως εἰρημένος, indefinitè enuntiatus, ibidem.

Ἀόριστος, ὁ, ἡ, interminatus. Cic. Gell. indefinitus, incertus, inordinatus. ἀόριστον, precarió. Est temporis præteriti vox apud Græcos, idémque significat quod præteritum per factum apud Latinos, id est, præteriisse quidem rem, sed indefinitè num olim an modò præterierit: vt hoc verbo ὤπτησε, quod ἀόριστον est, cecidisse me significo: sed ambigit aliter quicum loquor, olim ne an nuper ceciderim. ἀόριστος γῆ, terra inculta & sine limitib. nam culta terminis & limite partitur, Suid.

Ἀορμεύω, collocutio, cooucrsatio & conlocutio, Ci. ὁμιλία, συναναστροφὴ, ἢ κατανάλισ. Suid.

Ἀόρτασις, indefinitè, tempore incerto, ἀκαίρως.

Ἄορτος, quasi sine auibus, vnde palus Auernus, & rupes, siue mons in India, quem primus Alexander superauit. Hoc nomen deprauatum est apud Curtium lib. 8. vbi pro Aorno malè legitur Dormus. ἄορτος πέτρα. saxum, quod perinde atque auibus inaccessum, aornum appellatur. Plutarch. in Apophth. Dicitur & Ἄορνις. Dionysius Poeta, πλεῖστος παγχοίοις ἀνεπίμετος οἰωνοῖσι. Τυνὸς μὴ φάτις ἐπλήσατο ἄορνις.

Ἀορτος, ὁ, ἡ, œsophagus, ὁ, ἡ βρόγχος in tenues apophyses disparatur quas Graeci σύριγγας, ἢ βρόγχους ἢ ἄορτας vocant, vt author est Pollux libr. 2. Aud Aristotel. lib. 3. de histor. animal. ἑὸ πρὸς τὴ ἰσχία φλέβες, ὑ κατέχουσι κατὰ τοὺς κενεῶνας. Galenus de Anatomia arteriarum. Et libro 16. de vsu partium, τὴ ἀορτὴν vocat arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, naturumque calorem per distolen & systolen temperat. cætera vide ibidem. Ἀορτας etiam dicuntur vestium conditoria & arculæ. χιτῶνὸς & Homero. καὶ ἀμείσασα ἀορτῆς ἐκ πίσης. Menander apud Pollucem lib. 7. χλαμύδα, ἢ μυτὴν λαγχάνω ἀορτῶν. Sed legex ipso lib. 10. κρυσίων, λογχῶν, ἀορτῶν. Xenophon ἀορτὰς vocauit, μασσητὰς ἱματίων. sic etiam dictus vnus Cyclopum, Pollux ex Phereneide. Ετιάορτη, ἀόρτη, Suid.

Ἀόρτως δεσε, ὑντος, ἡ, pendens & affixus, lib. Epigram.

Ἀορτὴρ, vel Ἀορτῆρ, χειροάορτῆρ, lorum, seu funis, ex quo gladius, pera aut telum dependet. ἀορτὴρ τοῦ ἄορος, ἀορτήρ, & pleonasmo. ἀορτὴρ. Homer. Odyss. λ, Σμερδαλέον δ᾽ ὁ ἀμφὶ ἑαῖς ἐτανύσσατο φαρέτρῃ χρύσεος ἰὸς τελαμών. Interpres, τὸ τελαμῶνος κρεμάσαρον, οἷς ἢ τὸ ξίφος ὑ ἔστασι & Odyss. ρ, ὤμῳ δ᾽ ἐν σκαίρῃ κρέμασε πάρμον, Πυκτοειδεγλαίῳ, ᾧ τρόφις ἦεν ἀορτὴρ. Suid. ὁ λόρος τ᾽ σπάθης exponitur.

Ἄορτηρ, apud Hippocrat. lib. de moribus, pars à pulmone pendens vermique, ἀόρτης etiam dicta Diolcorid.

Ἄος, spiritus, ἀὴρ, ἀνεμος, πνεῦμα.

Ἄοσμος, ὁ, ἡ, inodorus. Perhibet odore grauis & fœtidus. Nam ἄοσμον opponitur τῷ εὐόσμῳ. Theophrast. de Cautis lib. 6. cap. 26. τὸ μὴ ἔμπαλιν ἢ ἄοσμον, ἀλλὰ εὐόσμως ἔχειν.

Ἄοσμος, ὁ, ἡ, sine odore, quod nihil redoleat, inodorus Perhibet Theophrast. lib. 1. cap. 19. vnde αὐτόματος ipsi lib. de Odoribus. ἀοσμότατος, vt idem dixit. Oliui nolentis naturam dixit Lucret. 1. κότμου.

Ἀοσσέω, μι, σω, κα, adiuuo.

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, adiutor, auxiliator, à nomine ἄασσ, qui absque voce & per se adest. Odyss. ὃς μοι πολλὰ ἀοσσητῆρες ἔασιν, ι. θεοὶ.

Ἀΰρασια, à Cyprius dicuntur aceres siue aceus horder, quæ foras extra aream vt euanentur & euentilentur, præcipiunt rei rust. scriptores Varro & Columella. Hesych. τὰ ἐκ θυσιαζομένων ἐκ χοιρ.

Ἀοὶς, aurora, Doricé.

Ἄπαις, ὁ, ἡ, ὁ, impiter cussus, inuulneratus, ἄτρωτος. Hesiod. ἀπαὶς ζωὸς, ἐ χρῶτα γυάλαται, ἀλλὰ ἄστοι, χέρᾶϊ κεῖσθαι.

Ἀπαλαίαστος, ὁ, perturbationis coutrar. sine turbamentis vita.

Ἀπάλ, apud Pindarum, cano.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio, denuntiatio. Aristotel Est & genus figuræ apud Hermog. ἀπαγγελία λόγων αὐτῶν λέξεν ἢ δι᾽ ἀπαγγέλοντα τὰ ὑπάρχοντα. significat etiam recitationem quæ fit memoriter. Syn.

Ἀπαγγέλλομαι, idem quod actiuum ἀπαγγέλλω. ἀλλ᾽ ἀπαγγέλλομαι Φ, dissimulans.

Ἀπαγγέλλω, μαι, λῶ, ἀ, expono, refero, annuntio, significo, ab alio in h. mandata remitto, manifestum facio, profero. Xenophon, ἀπαγγέλλοντες ἀ αὐτοὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι, hoc ad eorum autes peruenisset, quum hoc ipsi resciuissent, hoc ipsis indicato. ἀπαγγέλλω δὲ τὰ ἐαυτῶν, publicè refero, Plutarch. ἀπαγγέλλω εἰς ἀθλους, Athenis refero. ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα ἀξιόθρηνον, constituo tibi denuntio tibi litem seu controuersiam sperarum legum, Libanius. ἀπαγγέλλω ἐκ ἐμοῦ, vobis renuntio, Demosthen. Plutarc. in Galba, ἀπαγγέλλω τῷ γάλλᾳ εἰς τὸ παλάπιον, in palatium Galbæ renuntiatú est. Idem in Themistocle, ἢν ἐκεῖ θρίαμβος ὑμᾶς ἢ τὸ ἀρτεμίσιον ἀπαγγελθήσεται, quum corum, quæ ad Termopylas gesta sunt, allatus fuerit nuntius. Etiam ἀπαγγέλλω, pronuntio, probo, quod & recito. Synesius, Πωλθάγγελος ἀνεκαμψα, πρὸς ἀπαγγέλλ ἑτέρους ἔχοντος ὑμέρας: vbi ἀπαγγέλλω est idem quod γνησιμέρας δόκ ἑαυτὸς λέγει, alioquin est ἐπὶ τῷ μὴ ψεύδεσθαι ἢ ἀνηλίθ.

Ἀπαγγελτέον, pronuntiandum est.

Ἀπαγγελτήρ, libr. Epigram. index, renuntius, Plaut.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiatiu is, Senec. τὸ ἀπαγγελτικὸν, enuntiatio.

Ἄπαγε, pige, apage, ἄφες, auser, abi, sine fecerris, sine: πάρες, μὴ γένοιτο, ἐ χρῶ τὰ ἀπαγωγῇ. Aduerbium est reprobantis & rencientis siue abominantis. ἄπαγε vertit Budæus apud Philonem his verbis, absit vt hoc censeamus. Lucian. ἐς τὸ πῦρ ἐκεῖνα ταῦτα ἀπὸ τῶν ὀ. ἄπαγε, οὐ τὰ δεῖ ἀφ᾽ ἑπὸ οὐ τὰ ἄλογα βασανιεῖ. Chrysostom ἄπαγε ἐ ὑμᾶ ἀ ταῦτα ἐ ἐγὼ ἀ. Aliquando imperantis, pro acceptantis formulam: sed hoc ἀὰ ἀ.

Ἀπαγὲς ἐς μαχαῖραν. Prouerbium apud Aristoph. quod & dicitur, ἐς δὲ ἐς, vel βάλ᾽ ἐς μαχαῖραν, id est, ἐς ὀλεθρον, nam mortui μαχαίρᾳ τὰ dicuntur ἐξ ἀγωνίου, & ne verba implicitet nudèque enuntiata inomtoata fiat. S. & Latini vade in malam rem efferunt. Alij μαχαίραν locum esse apud Summanum orcúmque fabulantur.

Ἀπαγὲ βύνον ἐς χοιρίδιον. & Ἀπαγε μέλον ἐπὶ κάκον: dicuntur hæc negotiosis, in turbatores studiorum, molestosque interpellatores, qui læuo tempore interpellant, vt dixit Horatius: intempestiuéque sese ingerentes obturbant nostra studia, id est, ἐπὶ τὰ ἔχκαι-

ρίας ἢ ὧν κακῶς ἀπολαύσαντα.

Ἀπαγωγὴ εἰς τὰς λατρίνας. Parœmia item est ab his vsurpata qui alicuius rei indigni tatem sustinere non possunt, malantque prius quidvis perpeti, quàm tam absurdis vllo modo subsenibere. Sumpsit originem ex Philoxeno poeta, cui auditu indigna Dionysius tua recitabat poemata. Vide Suidam, Plutarchum, Eraſmum.

Ἀπαγὼν, qui compactus & concretus non est.

Ἀπαγώνιον, excito.

Ἀπαγωνίζομαι, affero. Herodot. ἀπαγωνίσαι ἀργύριον, affero, argentum, veho, vide Ἀγωνίζ.

Ἀπαγωνίζομαι, cubitos intendo, Hesych.

Ἀπαγλαΐζω μ. ιστ, deturpo Suet. lib. Epigr.

Ἀπάγνυμι, τος, ὁ, fractura totius ossis secundum ipsius crassitiem, iuxta ipsum articulum, ita vt plurimum ossa ab inuicem diffiungantur. Galenus lib. 6. Methodi: Hippocrates vocat κάκλασιν.

Ἀπάγομαι, vocc passiua est abducere secum & reducere, abduci, sequi, abire; item auertere, duellere, procurare. Aristot. ἀπάγεσθαι εἰς βελτίους διαγωγὰς, melioribus moribus instituitur. Vide ἀπάγω.

Ἀπαγόρευσις, apud Plutarch. quod opponitur τῷ παρρησιάσματι, vetitum & interdictum magistratus, Paul. Iurisc. edictum vocat prohibitorium. Plato Νόμ. βιαίων, Demoſt. Νόμ. ἀπαγορεύσεως. teſte Pollucc, ἀπαγόρευσις quidem est inhibitio, item defatigatio, atque lassitudo, apud Plut. in vita Antonij.

Ἀπαγορευτὴς, prohibitio, figura, Quint. lib. 9. cap. 2. item prohibitio, abiuratio, ὁ τῶν ὄψεων. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ διάταξις, i. mistycum quoddam signum vt à thiasis abstineretur.

Ἀπαγορευτικὸς, ὸν, apud Hermogen. vetans, prohibitorius, Plinius, νόμος ἀπαγορευτικὸς τῆς πωλήσεως, ἀπαγορευτικὸς τοῦ πωλήσαι, lex quæ iubet ea quæ facienda fuit, prohibetque contraria, Cicero.

Ἀπαγορεύω, με εἶσαν, ἀφ. ἠπάπην, denego, interdico, despero, deficio, defatigor, me posse nego, animo concido, desisto ur spe. cedo. ἀπεύχομαι, ἀποφάσκομαι, οὐ δύναμαι, ἐκδίδωμι, ἀπαυδῶ, ἀποτρέπομαι, ἀποπέμπομαι Plato 1. de Rep. ἔωμεν ἀπαγορεύειν ὅπως μὴ πάντα ἀποκεκινήμεθα, mihi prohibebas ne hoc relinquerem. Idem lib. 2. ἀπαγορεύειν ἡ μὴ βοᾶν δεῖν, i. opera, consilio, labore deesse Plato νόμ. β. μὴ ἀπιτεύομεν λέγοντες, dicere nos non pigeat, ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, bello frangor. Demoſt. ἀπαγορεύω σοι τοῦτο, his interesse tibi interdico, his tibi interdico, Plat. de Legib. Gaza de Senectute. ἀπαγορεύω τὸ ὕδωρ ἤδη τὰ γρύλλοι, bouis interdico parentib. ἀπαγορεύειν ἀφ' ἑαυτῷ, defatigari frigore, Luc. Dio' cor. lib. 9. c. 11. ἀπαγορεύεσθαι ἀφ' ἡδέως, mœstus de. lorari relinquebantur. ἀπαγορεύειν ἑαυτῷ, vorando præfocetur. ἀπαγορεύειν ἀφῆ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, vox me defecit magno clamore clamitantem, Plutarch. ἀπαγορεύω ἀεὶ τοῦ πονεῖν, laboribus abhorreo. Idem in Galba, ἐνδεῖ τι ἐλπίζειν ἀνδρὶ ἀπαγορεύοντι καὶ πάντα πόνον καὶ κίνδυνον ἐκ τοῦ ἀεὶ αὐτὸ ἔχειν ἀεὶ μᾶλλον; nec spem relinquere omnino quæ deficere eum fiebant vates, quos apud se semper habebat. Idem in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα ἡ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπαγορεύοντα, quorum plurima nostris quoque legibus fieri prohibentur. Idem in Theseo, ἀπαγορεύω σοι τὸν θρόνον, prohibeo ne occidas. Idem in Fabio, ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου ἵππαις χρῆσθαι, equo vti lege vetitum erat. Nazan. μὴ πάσσαλον ἀπαγορεύω ὃ λῶν ἐκεῖνος ἀπηγόρευται ἄλλῳ τῷ ἐπτολίς. ἀπαγορεύω μὴ σεφανοῦσθαι, prohibeo coronare, Æschines. Latinè, sine negatione, vero coronare, vel sic, ne coronet. Herodot. ἀπηγόρευον σὐδένα ἐπὶ ξεῖνα τῆδε στρατιὴν οὐδεμὴ, ingressu suorum finium Scythas arcent. vide Ἀπειπεῖν, Ἀπέρπομαι, &c. eius generis.

Ἀπαγριόομαι, ἀόωμαι, ᾱς, exalpeto, irrito. ἀπαγριόται. sylueſtrescit, Gaza apud Theophr. lib. 8 cap. 8. hiſt. plant.

Ἀπαγροικίζω, ad mores rusticos redigo, Nazanz. λαβὼν ἐκκλησίαν ὑλακὴν καὶ ἀπηγροικισμένην.

Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, ipsa actio qua aliquid sylueſtrescit, mutatio in sylueſtrem naturam. Theophraſt. de causis plant. lib. 4. cap. 6. διὰ τὴν τροφὴν ἢ διὰ ἀφύλαν ἢ ἀπαγρίωσιν. Gaza sylueſtrem habitum reddidit.

Ἀπάγχω, ᾱς, ὁ, infortunatus venator, ἀπάγχῃς οὐδὲ πὰς ἄγρας.

Ἀπάγχομαι, mortem mihi laqueo conscisco. Aristoph. νεφ ἀπαγξάμενον πεῖσον, vt me strangulem properans.

Ἀπαγχονίζω, με ιστ, ἀπαγχόνισμαι, ἀπαγχονισθῆναι.

Ἀπάγχομαι ξω, π. χ. suffoco, strãgulo, suspendo, vitam finio laqueo, præsoco, seneco, Victim Chrysost. ἀπαγχονίζω ἐμοῖς τοῖς σπείρασι, Hermogen ἀπάγξασθαι ἑαυτῷ mortem laqueo conscisci.

Ἀπάγω, με ξω, lefero, rapio ad supplicium, ad iudicem, in carcerem conscio, adduco, abigo, procul ago, reduco, affero, reuoco reporto, asporto, deduco. ἐς τὴν πόλιν ἐγὼ ἄγω, submouco, abstraho, subduco, dimouco. Item penso. Vnde ἀπάγειν ἢ διαμισεῖν, pendere tributum. Xenoph Pæd 2. quod Κῦρος ἐκ, i. penitare. ἀπάγειν ἢ ἀφεῖς διάνοιαν, ducebatur rectà ad mortem, Æſopus. Plutarch. in Public. τὰς χεῖρας ἀπάγων ὀπίσω, in tergum manus egerunt. Gaza de Senect. ex Cicer. ἀπαγάγῃ τοῦ ζῆν, è vita excesserit. ἀπάγειν φρόνημα, Thucyd. præsidia deducere, ἀπάγειν ἀπὸ τῆς πολεμίας abducere se ab hostibus. Xenoph. cui oppositum φεροῦσιν. Plato de Legib. ἐπ' αἰσχρὰ τέρνον ἀπάγων, in sinistra tenens arcum. ἀπάγειν φόρους, afferre tributum, Aristoph. ἀπάγειν σε τῆς ὁρθῆς λογισμῆς, deducere à recta ratione bonisque institutis. Pro reduco, Hom. Od. ἀπήμονα εἴκοσιν ἀπάξει. Aristot. 2 Oecon. ἐκεῖνοι πάλιν εἰς τὰ χωρία ἀπάγουσι, reducebat. Aristoph. ἀπάγω ἢ ὑπαυλίσαι οἰκαδε, educ domum. Ibidem, πάντ' ἂν ἡμῖν ἀπαγαγεῖν, dimoueri. ἀπάγειν σε τιαπρο rapere ad pœnam & in carcerem comicere (quod συλλαμβάνειν ἐπὶ δικαίαν dixit Tiberat. Paulan. ἐγκλῆσιν εἰς δικαστὰς) Demoſth. contra aristocr. ἀπάγειν ἐξ ἐς τὸ δημόσιον Idem, ἢ ἐκ τοῦ ἐκκλησίας πέρυσι πολιτεύεσθαι ἐπ' ἐκείνου ἀπαχθέντα, & quem anno superiore vndius ad supplicium rapi e. edita concione, vel ad pœnam abductum. Idem. ἢ δι' ἀδελφοῦ ἐξέναι κινδυνεύειν ἐκ τῆς ἐμβασίας ἢ ἀπάγειν λυμαίνεσθαι ἢ μὴ, μηδὲ κτανεῖν, cædis autem conuictum licere intra fines patrios occidere, aut adiudicem rapere & in carcerem abducere: nõ etiam vetiberibus aut vinculis affiicere, aut ab eo pecuniam feruandi eius causa auferre. Polyb. in 5. ἀπαγμήσεις τὰς φυλακὰς ἀπάγειν vero etiam pro auertere, depellere, procurare. Lyna. ἢ πόλιν κακοδαίμονα ἀπάγειν, ἢ κτανεῖν πομπεῖ τὸν φάσκοντα κτανεῖν με, ἢ κλέπτειν ἀπαναιτίως, pro reducere, Aristot. 2. Analytic. ἀπάγειν εἰς τὸ ἀδύνατον, reducit ad impossibile.

Ἀπαγωγὴ, ῆς, ἡ, inductio, deductio, submotio, abductio, exilium, remuue ation. vt Eccles ast. cap. 23. πολὺ σπουδαιοτέρα ἡ ἀπαγωγὴ οἴκοι αὐτῶν, replet tur enim rettibunone domus illius. Elian. 4. εἰς τὴν ἀπαγωγὴ ἐκ ἔλυσε, vinctis non aperuit carcerem. Acciptur interdum pro omni delatione. Item est genus iudicij contra fures & grassatores, i. δίκαι δίκης ἢ ἀπὸ κλοπῆς. εἰς φόρου ἀπαγωγὴν κατέρρεε, prouinciam tributariam fecit. Herodot. ad pendendu tributum adegit. Et ἀπαγωγὴ, αἰχμαλωσία, captiuitas. Tacit. in carcerem coniectio vel abductio. Polyb. ἀδρανεῖς ποιῆσαι εἰς ἀπαγωγὴν καὶ πενίαν τὴν ἀπαγωγὴν τὸ Λακεδαιμονίων. & alibi dixerat, ἀπαγωγὴν ἐκλαβεῖν ἢ λεόντων ἐφ' ἡ ἀπαθῆ χλιῶ. Albiq; ἀπαγωγὴ εἰς φυλακὴν, τοῦ δεσμωτήριον. Et εἰς ἀδίκαιαν ἀπαγωγὴ, reductio ad impossibile, quam Chrysostom. ad Corinth. 15. εἰς ἀπαγωγὴν vocat. ἀπαγωγὴ ἐντὸ vt est iudicij genus, à Græcis dicitur μίωσις ἢ γραφὴ ἐν ἀθεμίτῳ τῇ ἀρχοντι ἀεὶ τὸ δίκη ἀπαγωγὴν ἢ δίωξις. Hinc κατ' ἐφορὰν ἀπαγωγὴ, per caudum iudici & delationis. Sic verò dicta ἀπαγωγὴ, ὅτι τὸν ἀπάγων, ἀπάγοντα ἢ οἰκαδε ἢ ἐπὶ ἄρχοντας ἐφ' εἷς ἐνδήκας vt testis locuples Suid. & Hesych. ἀπαγωγὴ inquit, τῆς κακοῦργων ἐφ' εἷς ἐν δικαστηρίῳ ἀξιοῦσθαι, ἢ ἀπαντᾶσθαι κακοῖς. Pollux lib. 8. ἢ ἀπαγωγὴ ὅταν τις ὃν ἔδει ἐνδείξασθαι μὴ ἀναφέρῃ, τῶν ἀναφέρειν ἀπὸ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων. Ἀπαγωγὴ, dicitur certam syllogismus in quo de minori propositionis certitudine dubitatur: quæ tamen æquè aut magis credibilis est ipsa conclusione apud Arist. 1. Analyt. lib. 2. cap. 18.

Ἀπαίδευτος, ὁ, ὁ, ἀδιδακτος, expullor, opponitur ἀπαγωγὴ Gorgias Leont. ἀπαγωγὸς λύπης, ἰδδυρεῖς à mœrore Bud. ἀπαγωρεῖ, inquit, ex pulsor & expultrix, depul or & depultrix, Gorg. in Helene. οὐ γὰρ ὄντος διὰ λόγων ἰδύνᾳ ἀπαγωρεῖ μὴ ἰδύνεις, ἀπαγωρεῖ ἡ λύπης χάτιλῳ.

Ἀαφὰ ὦμι ἀσαμι, κῆς, dicitur pedestrio non astipulor, ἀπαφεύω, διαφωνῶ, ἢ διαφέρομαι, ἀντιλέγω, ἀπαρέσκω. Gemt. Plutar. in Lycurg. ἀσαφὲς ὑπὸς τοῦ πολιτεύειν ἀδύνατα ἀξιοῦντας, dissonantes ad præsentem rep. statum velut ad harmoniam. Aristot. in Probl. ἀπαλθυνσὶν ἐπὶ τὸ ἔξω, in partem cantus acutam degenerant. τῶν ὁρῶν ἀσαφῆ τὰ πώματα, dissentit à poeti Orphei, Iustinus Martyr. ἢ τὰ ἀπάθη, τὰ ἀφασια, ἢ ἀφώλεια, ἀλόγιστον.

Ἀσαθανατίζω, τεδο immortalem, Ar. l. 10. Et. Item macto.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, immobilitas circa passiones, æquanimitas, affectuum vacuitas, indolẽtia, stupor, εἰς ἀπάθειαν κατέρρεον ἢ ψυχὴ, animum sedatum præbuit. Plutar. Publi. ἀπάθειαν συγκεραπτόμενος, tutò se infectens. Cic. in Academic. Quæst. Zenon summum bonum est, in his rebus neutram in partem moueri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Pyrrho autem, ea ne sentire quidem sapientem, quæ ἀπάθεια nominatur.

Ἀσαθὴς, ὁ ἢ ὸν, affectione carens, rigidus, illæsus, perturbationis expers, immunis, offensus. ἀπαθὲς ὑπὸ τῆς ἀναφύσεως, instantibus malis intactus seu immotus. Plutar. in Romulo. vnde ἀπαθὴς ἔχειν ἐφ' ἑ τὸ νοητὸν, nulla communi solicitudine teneri. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶ ὁμοίω, qui à simili affici nequit, Aristot. in Probl. ἀπαθὴς κακῶν, immunis malorum, malorum inexpertus, infuctus malis. Herodot. ἀπαθέες κακῶν, bonorum immunes, commodorum experters. Hermog lib. 2. de inuentione. ἀπαθὴς κακῶν ἐσομένων ἢ ἀπίστων πυρὸς ἀπαθὴς, ἀθαλὴς γυπτοξάλαθρος, ἀγαπτος, σκληρὸς, ἄτρωτος, ἄλυπτος, ὁ μὴ πάσχειν κακῶν εὐπροῦς. Antiphō etiam pluraliter ἀπαθῆ dixit pro non veris affectibus. Sold.

Ἀπάθητος, ὁ, ὁ, ἢ, q. d impatibilis, patiendi necessitati minimè obnox us.

Ἀπαθὴς, ὁ, ὁ, sedato animo.

Ἀπαὶ, ὁτο κόνῃ, vt docet Gaza. Hesiod. ἑδώσασι βαλὼν ἀζῷ, ἢ αἰῶ ἢ ἀπαθὴς Homer. Iliad. A ἰφ' ἀπαθὴς ἐς βλοσυρῶπιν.

Ἀπαιᾶζει. Hesych. ἀπαρεῖδε, ἀβλεπεῖ.

Ἀπαιρώμεν, Hesych. vel vt Varin. ἀπαὶ κωμῳδεῖ, ἐξ, συκοφαντῆς, suspendebant

debant enim famosos libellos ex populo arbore Palatina.

Ἀπαιδαγώγητος, qui tegi nequit. Arist. lib. 4. Ethicor. indocilis, & intractabilis.

Ἀπαιδαγώγ-ος, pedagogo & ductore caret. Aristot. 8. Polit. ἀπαιδαγωγητοῖς πρὸς ἀκαιρίαν, quibus ad res necessarias nō est pædagogus, & ductor.

Ἀπαίδευσί-α, ας, ἡ, dicitur de eo qui non est erudi tus seu doctus, exponitur etiam imperitia, insciti a. Æschil. in Cretiph. Hoer. ad Demon. Arist. Rhetor. lib. 2. idem Aristot. in Metaphys. δῆλον ὅτι ἀπαιδευσία τοῦ μὴ γινάσκειν πίνων. δῆλ ζητεῖν καὶ εὑρεῖν ἐστὶ πίνων μέν. Cleomedes lib. 1. τῶν δὲ ἐγκάτων ἕ χίτων ἀπαιδευσίας, quod extremæ prorsus est insciti æ.

Ἀπαίδευτ-ος, ὁ, ἡ, ὁ, indoctus, ἄμοιρος θεῶν, ἀοίκητος ἄπακτος, insulsus, imperitus. Æsch. vocat Demosth. ἀπαίδευτον, id est, κακόηθες. vt putat Budæ id est, insolentem, & rectè. nam παιδεύειν etiam καλέζειν dicitur. vide suo loco. ἀπαίδευτος ἐς χεῖρ συμπλοκὰς χρηστὸς, ignarus vrendi.

Ἀπαιδίας, ὁ, orbitas liberorum, Heuodot. ᾗ ἡλικία.

Ἀπαιδίᾱν, circuncido, præputium seco. Pollux li. 2. ἀδῆ ἡ τῶν Αἰολέων ἐκκαλύπτω ἀπαιδίᾱδες, τὸ ἀποκόπτω. Fit autem ἀποκολοβῶ. ὁ τῶν δὲ ἕρμης. ipella Horatio. & recutitus, Martial. Hesych. ἀπαιδίᾱσαι, ἀπλωσαι τὰ τμήματα.

Ἀπαιδιᾱστός, qui sub magistro exercitatus non est, item simpliciter inexercitatus, indoctus. ἀγύμναστος.

Ἀπαίθαλος, torrefacio, Theophr. de caut. plant. l. 4. c. 14. ὁ ἀχλύεις ἀπαίθαλα ἄγιος. i. feruefactis.

Ἀπαίθριάζω, sub dio ago. ἀπαιθριάζων τὰς νύφλας, sereno nubes, Aristophan.

Ἀπαίνυμαι, aufero. ἀφαίρεμαι.

Ἀπαιολεῖν, priuare, mouere κινεῖν ἢ σείειν, inquit interp. Aristoph. ἀπαιολῶν, Hesych. ἐξαλοίζων.

Ἀπαίολ-ος, ὁ, impostura. versutia, deceptio. Aristoph. νὴ δί' ἄπαιολ βαπτὸν ἀπαίολ', id est, ἀλλᾶλα, quod ἀπάτη, δόλος ἐρμῆς. Æschil. scribit ἀ ἀπαιλά.

Ἀπαιόλημα, τὸ, versutia, deceptio. ἀπάτη, ἀπάτημα. Aristophanes νεφ. δι μετὰ τὸ ὑποκριτικὸς ἀπαίλημα. Sophocl. ὑποπλήσσω ἢ κῶθωμαι, ὑποπάτημαι.

Ἀπαιόλησις, ως, ἡ, ἀπαίλημα. ὑποκρισις.

Ἀπαιρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hesiod. δύσας μὲν ἀπαιρέσθω ἢ αἴγλιμ ἀφῆς τῷ ἀδελφῷ, veritus ne à fratre exuerer principatu.

Ἀπαιρημένῳ Herodot. ἀπαιρημένῳ ἢ αἴγλιμ ὑπὸ μήδων à Medis imperio fe uidati.

Ἀπαίρω, μι, αἴρω, ας, ης, discedo, soluo, proficiscor. Plato epistola septima, ἀπ' ἐμοῦ οἴκαδε, domo abi. Æschin. ἀπαίρει δὲ πρὸ φασισθέως, proficisci ad legationem. ἀπ' ἄρχι εἰς Δελφούς, Delphos adiit. Plut. in Lycurg. ἀπ' ἄρχι ἐσ' οἴκαδε, redit domum. Idem in Pericle, ἀπαίρει εἰς τὸ πέλαγος, in mare euehor, Herodot. ἰὼν ἀπαίρων τὰς τόκας ἐπὶ σκαλαίν-ης, à Salamine soluant. ἀπ' ἄρχι σατρίδος, patri cessisti. Eurip. ἀπαίρειν, δύνῳ ἀπὸ νόσου μακρᾶς, & ἀφ' ἡβῆς. & apud Aristoph. ἀπ' ἄρχι τε μακρὰν ἀφῆς.

Ἄπαις ᾱφος, liberis orbus, priore breui, libro primo Epigram. πάμφις, ἄπαις βίᾱ. iungitur genit. Plato, νόμ. ἄπαις ἢ αἰδρὸς, citrens liberis maribus. Xenoph. ἄπαις ἀῤῥένων παίδων, pro eodem. Item ἄπαις ἀρσένῳ γόνῳ, virili prole carens, Herodot. ἄπαιδα τὸ σῶμα εἶναι ἀρσένῳ ἢ θήλεῖ γόνῳ, nulla vnquam prole fuisse pta virili fœminæue. ἄπαις, illiberis dicitur à Tertull. l. bro 4. contra Marcion.

Ἀπαίσι-ος, ὁ, ἡ, ὁ, inauspicatus, indecens, execrabilis.

Ἀπαισιάζω, verbs iuxta Troadem Iliad. β.

Ἀπαίσιον μ. ξω, aufero, vi irruo, Steph.

Ἀπαίτέω μαι, exigo, repeto, Xenoph. ἐμὲ μοι δὶ ὑφ' ὑδὲ ἀπαιτεῖδε διεργάσας, id est, me à nemine gratiam pro beneficiis repetere. ἀπαιτῶμαι σε τὰ χρέα, exigo abs te debitum. ἀπαιτῆμαι τὰ δίκαια, ex gentur à me depolita. Plutarch. Gaza de Senect. ἀλλ' οὐ ἀπαιτεῖται τὰ γήρως ἰσχύν, nc postulantur quidem vires à senectute.

Ἀπαιτέω, μι, σω, ας, ης, reposco, exigo, cum duobus accus. Aristoph. νεφ. πρὸ δ' ἐδὲ ἀπαιτῶ μι' ἀργύριον. Lucian. in Nigrino, λόγον ἀπαιτοῦμαι τ' ἀνδρὸς ἀφίξεως, rationem exigebam profectionis huc. Idem ἀπαιτοῦ τὸ ἐφειλόμενόν μοι ἐξ ἀνδρὸς, flagito, reposco. ἀπαιτῶ σε τὸ χρέα, repeto à te debitum, & in passiuo. ἀπαιτοῦμαι ἐξ ἀνδρὸς τὸ χρέα, postulor à te debitum. πόσον μοὶ ἀπαιτεῖ μέδε, quantum exigitur à nobis, Nazar. ἀπαιτῆσαι δίκην exigitur à me multa. Chrysost. σεβὲ τ' ἴσως. ἀπαιτεῖν δίκας, Cic. & Liu. pœnas expetere. Paulan. οἱ ἐλεῖοι δίκας τὸ ἔθνος τοῦ ἀγῶνος ἀπῆτουν.

Ἀπαίτησις, ως, ἡ, exactio, repetitio.

Ἀπαιτητός, ἡ, ὁν, repetendum, effligitandum.

Ἀπαιτητικὸς, οὐ, repetens, & agens repetitorem, Ouid.

Ἀπαιτητὸν χρέωσι, debitæ gratiæ.

Ἀπαιτίζω, ἀπαιτῶ, exigo, repeto. Homer. Odyss.

Ἀπαιώνυμον, inominatum, Horat. mali ominis, ὑπόπτωμον, Euripid. ἀπαισιον.

Ἀναμένω, μι, ἐναγῶ ἀπαωρύομαι, immineo, impendo, attollo, ἐκ τῶ αἰώρα, per pleonasmum τῶ ἀ. Hesiod. Ἀπὸ ἢ ζώπυρ ἀπαυτε, δίκας ἀπαιωρῶντο, dependebant. ἀπαωρύομαι δὲ πολὺ τῆς γῆς, eminotus longo spatio a terra.

Ἀπακοντίζω, iaculor.

Ἀπαμβολὴ, ὁ, ippentio, vt ita dicam, suspensio, Comm. Aristoph. Pluto. vide Περίπατος.

Ἀπαναισθέλω, μ. ω, εω elaboro, diligenter aliquid facio, exquiro, Lucian. pro exigo ad normam. Item exactè respondeo, id est, filatis horis eucmo τὸ ἀπαναισθεμβῶμ. diligentia. ἀπαναισθέλω liquidem, ἢ ἀξαναισθῶ, pro eodem ponuntur, hoc est, exacte compono & accurate absoluo: omni ope & exacta diligentia efficio, hoc ist. ἀπαναισθέλομαι· ἀπαναισθεμβῶμ λόγος exact ssima oratio elaboratissima, vel diluci de & plane oratio exornata. Dicerat enim Plato in Timæo, ἢ ὡς ἐμὲ. ὦ Σώκρατες, πολὺ σε πολὺν ἐστὶν ὧν ἐγὼ δεῖν ἢ τ' ἐν πάντ' ἐγλοῦσιες, μὴ δυνατὸν γεγονέναι πάντα πάντας ἐν τῶν αὐτῶν αὐτὸς ὁμολογουμένως ἢ ἀπαναισθεμβῶμ λόγος δυνατὸν, μὴ διαμάρτης. Quæ tic Cicero de Græco conuenit lib. de Vniuerl. Quocirca li fortè de deorum natura ortûque mundi differentes, micus id quod habemus, animo colle quimur, vt tota diluci dè & planè oratio exornata fibi conflet, & ex omni parte secum ipla consentiat: haud sanè crit mirum.

Ἀνακτιω, retrahendum est, vel abducendum.

Ἀνακτος, ὁ, ablatus.

Ἀπάκτου, ἀπαγαγε, κόμισον, auferab ἀπακτέω. Soph. φαῖδα τ' ἢ ἐδ' ἀίγμ, ἢ δόμ' ἀπακτου, ι. ἀπαγε τὸ ἐδως, domum abduc.

Ἀπάλαιρος, ὁ, ἡ, ὁ, inexercitatus. Budæ in epist. polit. Ciceto in Oratore, itaque qualis eorum motus quos ἀσκησίους Cicci vocant, talis horum mihi videtur oratio qui non claudunt numeris sententias. Paulò pòst. Sed magnam exercitationem res flagitat, & c. Superius vei ò dixerat, Vtenim athletas nec multò fecus gladiatores videmus nihil nec facere cauté, nec petendo vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam, &c. Vocat igitur Cicero ἀπαλαίρους, qui palæstram non habent nec exercitationem, inexercitos, vt in Tuscul. dixit, vel inexercitatos, vt de Senect.

Ἀπάλακα Κυκλώπου, Hom. Odyss.

Ἀπάλαμνος, ὁ, ἡ, ὁ, industria carens, rerum imperitus, infirmus, imbecillis, ac debilis, ὁ μὴ δυνάμενος ἀπαλαμνεῖδη, i. πιχράσθαι. Hesiod. ἀπάλαμνον πρόμοισι δῆλον ἔργον ὑφέμεν. inertem.

Ἀπάλαμος, ineluctabilis, Virgil. ὦ ἀπεκτὰ ἀφ' ὦ ἀμήχανε, insuperabilis, & cui nulla arte obsisti potest. Pindarus in Olymp. ἔχει ἢ πάλαμαι βίᾱ τῶν ἐμπεδόμαχον. interpr. δυνον, ὦ ἀφεὶς ὁ νικῶν ἐξαμαυθόσαδε, ὦ ἀφ' ὦ δύδεις δυνάτερ αὐτὸς χεῖρα ἐπαγαγεῖν βιᾶσθαι. malè Iconicetus, Fungitur imbelli vita illa, expoluit.

Ἀπαλάμη, μ. ἡ σπάνη, deerro. vagor.

Ἀπαλεῖσθαι, Hesych. χρηλάσασθαι. ab ἀπαλαστέω significante indignor. & ἀλαστε με pati clamo.

Ἀπαλγέω, μ, πω, ω πω, ἀ ἀδολεο, Ouid cessò dolere ἀπαλγεῖ ἀλγεῖν, Accusat. iungitur. ἀπαλγέσαι τὰ ἴδια, deponentes rerum priuatarum dolorem, apud Thucydid. Sumitur etiam pro deplerare, animum desp ondere & spem abiicere. Κατηράσαμεν. Polyb. οἱ ἐκ ἀνανταῖς σωσθεὶ ὀμοι τὰν ἀπ' αὐτοκλὲ ἐβοῶν ἀπὸ σφᾶς, τὰ ὑπ' ἀπαλγοῦντες πᾶς ἐπποι, τὰ ὑ ἢ θυμῷ χρώμενοι ἐπὶ πᾶσι ἐξέβασαν κινδύνοις. Idem alibi, ἀπαλγοῦντας ἢ ἀνδρὸς ὑπὸ τὸ πολλοῦ μέρους ἐπιβάλλειν.

Ἀπαλγύμαι, oppono, obsisto & propulso, quod & ἀπαλέω dicitur. i. ἀπιτασθέμαι. Sophocl. χ' ὑμεῖς ἐδὲν ἐδὲ ἐν ἐμοῦ φοῖτ' ἐπὶ τοῦτ' ἀπαλεῖσθε σὺ χωρὶς κἀμοῦ. & ἀπαλεῖσθαι, idem quod κωλύσαι. & ἀπαλεῖσθαι. Hesych. ἀποκωλύσασθαι.

Ἀπαλεῖφω μ. ψω, σω, delineo, deleo, induco & oblitero. Actiu. Phocyl. δίκη δ' ἀπάλειφεν ἄδικον, iustitia vindictam oblitera. Vnde ἀπαλειμμένος γνώμας, διαγεγραμμένος δίκη, ἢ αἰτημὰ ἢ δίκῃ ἐν ἐκ συμένῳ, ἢ κατεξυσμένος γνώμας, interlita lis & inducta, obliterata intentio, vel iud cium obliteratum & circunductum.

Ἀπαλεξέσειν βοηθήσειν, Hesych. Homer. ἀπαλεξέειν κωμήτοις, id est, liberabit.

Ἀπαλεξήκακος, immedicabilis, ἀθεράπευτος.

Ἀπαλέω propulso, tepello, item, auxilior. ἀπαλέξομαι pro eodem.

Ἀπαλδίμαι, deuito, cuito, effugio

Ἀπαλέω negligo, per syncop pro ἀπαμελῶ.

Ἀπαλ-ηδῶν, nuenio verum, vera dico. apud Suid. ὁ ἢ χρέα ὑπεσχημένος ἀφοδὸν τῷ πάντα ἐκεχρωσθαι ἀπαλῆδῶν vbi Suid. expon. πάλαι ἐκ ἐφθασεν ἀποδοὺς ἐκ ἀπαλῆδῶν esse etiam τὸ ἀληθὲς ὁμολογεῖν.

Ἀπαλήσταμ pro πλανᾶσαι. errat, Hesiod. in scuto Herc ἀὐτὸς ἢ ἀπαλήστατ ἀπ' ἠχέεσσ' ἀϊδρὶς ὕδωρ, pro πλανᾶται ἀναχυδ. à verbo ἀλάομαι.

Ἀπαλθῶ cuto. διεφθάρω.

Ἀπαλὸς, ἡ, ὁν, hœdus tenellus Diog. Laert.

Ἀπάλουτος, ὁ, ἡ, ὁν, ctima, tenellus porculus siue porcellus, porcus delicus & nefiens, apud Varron. τὸ θῦμα. ὁ ἀθάλαμος. apud Hesych. & Varin puto male scribi cum tenui Ipiritu. Fit enim ab ἀπαλὸς.

Ἀπαλλαγὴ, ἧς, ἡ, liberatio, ἀπὸ κακῶν, deuitatio, Cic. interitus, mors, q. ni

migratio, filus, exitus, propulsatio, diremptio, decessus. Dem. λῶ τῆς πρὸς ἡμᾶς πολέμου πέρας ἐςὶ ἀπαλλαγή, id est, exitus, Cicero. ἀπαλλαγὴ τῆ ἀμφισβητήσεως, decisio controuersiæ, sic Canon 14. concilij Antiocheni. ἀπαλλαγὴ τῦ βίε, obitus. Xenoph. ἀπαλλαγὴ τῶν κακῶν, malorum fuga, liberatio. Isocr. ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, Thucydid. dirempti sunt. Et ἀπαλλαγὴ pro morte & interitu. Theophr. de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ῥαδίως καὶ ἄπονον ποιεῖ κατὰ πόποιον οὐδὲν, facilem & celerem affert interitum. Et de eadem libro nono, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ, καὶ ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ πίνουσιν, ὥστε ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι ἀπαλλαγήν. Apud Dionys. Halicarnass. lib. 7. ἀπαλλαγὴν ποιεῖν, est demigrare & solum vertere.

Ἀπαλλαγῆναι, libertatem consequi. vide ἀπαλλάττομαι

Ἀπαλλακτικός, οῦ, liberandi vim habens, salutaris. Diosc. li. 3. cap. 83. στρόφων ἀπαλλακτικόν, torminibus liberans. τὸ ἀπαλλακτικὸν vocat Plin. absolutorium.

Ἀπαλλὰξ, vicissim.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, volo discedere, defungi cupio: cum Genitiuo. ἀπαλλαξείοντες τῦ μηδικοῦ πολέμου, Medico bello defungi cupientes, Thucydid. id est, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, τουτέστι ἐπιθυμοῦντες ἀπαλλαγῆναι ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας.

Ἀπαλλαξέω, μ. ήσω, π. ηκα adiuuando remoueo.

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ, liberatio, ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλατίσαι, Hesychio est ἀπαντλῆσαι, haurire seu hauriendo demere.

Ἀπαλλάσσειν, vacuare, & quod ad vacuationem sequitur, subsidere & mollius effici, vt annotat Galen. Comm εἰς τὸ προρρητικόν.

Ἀπαλλάττομαι, discedo, demigro, proficiscor, soluo, digredior, desisto. Xenophon Pæd. 8. οὔτοι ἔγωγε ὦ παῖδες οὐδὲ τοῦτο πώποτε ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ τέθνηκεν, Cicero, Mihi quidem nunquam persuaderi potuit, animos, dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quum exiissent ex iis, emori. hæc libr. de Senect. Aristotel. 2. OEcon. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, extra regionem migrare. Aristophan. ἀπαλλάττομαι ἀπό σου. Xenoph. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Idem, πάντα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ ἀρχιδάμου, vt ab Archidamo dimitteretur & abire iuberetur. Capitur etiam actiuè pro dimitto. Idem statim post, ὁ δὲ ἀρχίδαμος οὐκ ἀπήλλαττε, non dimittebat, id est, οὐκ ἀφίει. Thucydid. ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, hæc sunt ab incommodo exempta. ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, effugere dementiam, Plutarch in Public. ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας soluta sacerdotio, Plutarch. in Numa. ἀπαλλαγῆναι τοῦ ὅρκου, defungi iureiurando, Bud. in epist. prior. Aristophan. ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, abscedite à me. Ἀπαλλάττεσθαι, διαφέρειν, differre, distare, diuersum esse. Herodot. θεῶν δὲ πολλὸν ἀπηλλαγμένοι, multû à diis distantes. Lucianus, pro abhorreo & ἀφέστηκα, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς. καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Bud. ad Ludouic. frat. ἀπηλλαγμένον τῆς προτέρας φιλολογίας ἐπιτηδεύματα, institutum vitæ abhorrens à pristino literarum studio. Isocrat. ἀπαλλάττῃ ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, ex administrationibus discedas. ἀπαλλάττομαι τῆς ἀηδίας, discedo à contentione odiosa. ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. ἀπαλλάττομαι ἀπό σου, discedo à te. ἀπαλλαγεὶς, dimissus, discedens. Plat. in Apol. ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν. Cicer. Tuscul. quum ab iis qui se iudicum numero haberi volunt discesseris. ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt seruitute, Isoc. τελευτῶντες αἰσχρῶς ἀπηλλάγησαν, turpem exitum habuerunt. ἀπαλλάττεσθαι τῶν χρεῶν, æs alienum dissoluere, apud Aristotelem 2. OEconom. Creditor etiam qui suum recipit, dicitur ἀπαλλάττεσθαι καὶ διαλύεσθαι quod Latinè absolui & dimitti dicitur, & apud Plat. 2. de Republ. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam se recipere. ἀπαλλαχθῆναι τοῦ σώματος ψυχὴ dicitur à Platone. id est, à corpore esse separata. ἀπαλλάττεσθαι ἐκποδών, facessere. Plato epistola septima, ἐμοί καὶ σοὶ Δίων καὶ τὰ Δίωνος, ἐκποδὼν ἀπαλλαχθήτω, τὰ περὶ αὐτὰ πολλάκις διαφέρεσθαι, id est, à nobis Dion Dionisque res sint procul, quoniam discordiæ nobis causam præbent, vbi ἕνεκα subaudiendum. Aliquando liberor, eximor, explicor, defungor. Aliquando pro decedo, & vita fungor. Aliquando pro abhorreo & abstineo, significat etiam ἀπαλλάττομαι diuersus sum. Herodotus θεῶν δὲ πολλὸν ἀπηλλαγμένοι, à diis multum distantes.

Ἀπαλλάττω μ. ξω, π. χα, discedo. Plato 2. de Republ. ἀξίωμεν ἀπαλλάξομεν. Aliquando libero per acceptilationem, id est, ἀφίημι τὸ χρέος, vt libero dimittóque creditorem, hoc est, à me submoueo. Demosthen. πρὸς Ἀπατούρ. τὸ μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τῶν χρήστας. ἀπαλλάττω σε τῶν δανείων, libero te, seu absoluo te grauibus rebus, Isocrat. Dicitur & apud eundem, ἀπαλλάττω σε περὶ τούτων. ἀπαλλάττω τῆς νόσου, leuo morbo. Et libero accusatorem, quod est placo, & munere corrumpo. Demosthen. κατὰ Τιμοκράτ. ἀπαλλάξαι τῆς γραφῆς μέλλοντα. Et libero, id est, manumitto, libertate dono. Item sano. Aristophan. ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, liberaturum ire à cæcitate. Aliquando abire iubeo, à me dimitto. Plutar. ἀπαλλάξας τῶν θεραπευτήρων, abire à se iubens clientes & comitatum. Aristot. 2. OEconom. τὸ ἐπιμελητὴν ἀπαλλάξαι αὐτῶν ἠξίουν, à se procuratorem amouere postulabant. ἀπαλλάξαι τοῦ ἀγῶνος, id est, defungi & finire. ἀπαλλάττω τοῦ ἐλθεῖν, vito ne veniam. Thucyd. ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ἀχολιαῖν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab artificiis illiberalibus remouere. Plutarchus in Solone, Euripid. ἐπιστολὴν τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν, epistolam tuis istis manibus amittas, id est, dimittas. ἀπαλλάττειν σε πονηρῶς ἐν τῇ δουλείᾳ ποιεῖ, id est, facit vt seruitus tibi molestior accidat. ἀπήλλαξε οὐ πονηρῶς, haud incommodè rem gessit. Aliquando interimo, tollo, id est, occido. Theophrast. de historia in 9 de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσαι τῶν προσενεγκαμένοις. & ibidem pro interimo, ἕτερον γὰρ τὸ ῥίζιον ἐστὶ ὃ καὶ ἐφήμερον ἀπαλλάττει. & pro aboleo, deleo, eximo, Demosthen. περὶ στεφάν. καὶ τὴν χώραν ἔσωσε τῇ πόλει, τὴν δ' ὑπάρχουσαν αἰσχύνην ἀπήλλαξε. Dioscorid. libro primo, ca. 245. κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει, veteres capitis dolores finit. Plutarchus in Camillo, τὴν αἰσχύνην ἀπαλλάξαι τοῦ ἀνδρὸς βουλόμενος, volens viri dedecus obscurare, volens viri leuare infamiam: sic Liuius extulit. ἀπήλλαχε τὴν γῆν, turbauit terram, 1. Reg. capite 14. Aliquando pro morior, item defungor, liberor sicut ἀπαλλάττομαι. Xenoph. αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, turpiter & malè incœpto abire. Demosthen. μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, pro ἀπηλλαγμένοι εἰσί, id est, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, id est, maiore incommodo affecti, sic latini interdum vocem discedendi vsurpant. Cicer. ad Atticum. Si possum discedere ne causa optima in Senatu pereat. μεταφορικῶς: si possum consequi: si hunc exitium res habere potest Ter. in Phorm. Modo vt hoc consilio possit discedi. ἀπαλλάττω ἄριστα εἰς τὰς δίκας, in iudicio victor euado. ἀπαλλάττω κακῶς opponitur τῷ εὖ πράττω, apud Aristidem. Αἰσχρῶς καὶ κακῶς ἀπαλλάττειν, Xenoph. Polyb. κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων σπάνει καὶ τοῦ σώματος ἀθεραπευσίᾳ, squallebat & maciem contraxerat rerum necessariarum inopia, & corporis neglecto cultu. Thucydid. ἀπαλλάττω ῥᾷον, meliusculè me habeo, & mecum agitur facilius. Aristotel. in Problem. Sectione 3. Διὰ τί μᾶλλον δύνανται πίνειν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων. καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, facilius ebrietate liberantur & soluuntur. Ἀπαλλάττειν etiam sæpe ponitur, ἀντὶ ἀπαλλάττεσθαι, hoc est, defungi & liberari. Aphthonius, ἐμαρτύρησε δ' αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι περὶ ὧν σύμβολος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας, exitum optimum controuersiarum referebat. Plat. libro secundo de Republ. Καὶ πείσοντες αὐτούς, ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν, sine noxa defungemur, Et vt dixit Liuius, Defuncta morbis corpora, salubria esse cœpere: sic Aristot. in Problemat. Sect. 5. διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον. & infra. Κάμνει μὲν οὖν πολλάκις διὰ τοῦτο· ῥᾷον δ' ἀπαλλάττει, ὅτι περὶ κοινὸν τὸ σῶμα· εἰς πλείω γὰρ διανεμόμενον τὸ πάθος γίνεται ἀσθενέστερον, ὡς δυσαπαλλακτότερον. facilius morbo aut dolore defunguntur. Ἀπαλλάξαι, ἀφανίσαι, καὶ φυγαδεῦσαι (& apud Demosthen. ἀπαλλάξας pro πείσας ἀποστῆναι) sumitur etiam pro μετακινῆσαι breuiterq; ἀπαλλάττειν, φυγάσαι, ἀποπέμπειν, λυτροῦν, ἐλευθεροῦν, (vt ἀπαλλάττεσθαι, ἐλευθεροῦσθαι καὶ ἀπέρχεσθαι) διατρίβειν, διάγειν, καὶ διαγίνεσθαι.

Ἀπαλλοτριός, ὁ, eximius, splendidus. Ἀπαλλοτριῶν θαυμαστόν, παρηλλαγμένον, Hesych.

Ἄπαλλον, τὸ, μόνον. Aristot. lib. 9. Anim. ἄπαλλον τόπον μισεῖ.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ abalienatio, alienatio.

Ἀπαλλοτριόω μ. ώσω alieno. ἀπηλλοτρίωται, exoleuit. capit. 11. Ecclesiastici, ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, à propriis te abalienabit. Item ἀπαλλοτριόω, è natura pello, è statu moueo, immuto, remoueo.

Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοῶ tero, item pro contero, confringo. Ἀπηλοημένος σῖτος apud Demosthen. dicitur frumentum ex area conuectum postquàm tritum fuit.

Ἀπαλοῖξαι, ὀμόσαι, Spartæ. Hesych.

Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ, litura.

Ἄπαλον, induciæ, cessatio à palæstra, ἀπὸ τοῦ παλαίειν ἀνοχή.

Ἀπαλός, οῦ, ὁ, tener, tenellus, liquidus, fragilis, paruus, delicatus, mollis, τρυφερός, ἀπαλὸν γελάσαι, molliter ridere, Homer. Odyss. ξ, vtraque prima breui. ἀπαλὸν πνεῦμα, mollis aura, in Epigramm. Ibidem, τυρεὺς ἀπαλοῖς ἀπαλὸς οἶνος, vinum molle, nouum vinum, Dioscorid. libro quinto capite decimo ἀπαλὸς ἄρτος, panis genus, quod lacte, oleo & sale conditur. Athenæus libro tertio παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι καλεῖταί τις ἄρτος ἀπαλός, ἄρτυε μὲν γάλακτι ὀλίγῳ καὶ ἐλαίῳ καὶ ἁλσὶν ἀρκετοῖς. appellatur etiam καταπαλινός, &c. Ibidem, ἀπαλωτέρα ζύμη, molliusculum fermentum.

Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἀεργῆ μαλθακευνίαις: dictum in eos qui luxu & mollitie diffluunt, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, à teneris vnguiculis: Cicero Epistol. libro primo.

Ἀπαλόσαρκος, qui molli est carne, Galen. l. 2. ad Glauc.

Ἀπαλότης, ητος, ἡ, mollities, mollitia, teneritudo, Xenoph.

Ἀπαλοτραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, saginatus.

Ἀπαλόχρως. ὁ, ἡ, ὠν, qui molli est carne.

Ἀπαλόχρως. ωτος. πᾶς, dixit Hesiod. virginis tenerum corpus habentis, in genitivo, a nom. ἀπαλόχροι.

Ἀπαλόχροος, ου. ὁ, ἡ. mollis corpore.

Ἀπαμῶσαι, με ωσῶ. mollio: Actiuum capitur & pro delicatè & molliter animi go & tero vt ait Bud ex Xenoph.

Ἀπαμῶσθαι, deleo, obliteror, ἀφανίζω, diminuo, demolior, cum accusatiuo poeticè.

Ἀπαμφίημι. metro, colligo.

Ἀπαμβλαίνω, aberto, cum genit.

Ἀπαμβλόω. ὠ, idem quod ἀμβλόω. Plut.

Ἀπαμβλυνομαι. cõcido animo, elanguesco. ἀπαμβλυνόμενος τὰ σώματα ἀκίνητα, ineptior fum & fio ad res gerendas.

Ἀπαμβλυνῶ. obtundo, hebeto. Stud. tamen ἀπαμβλυνεῖν exponit, ἀκωφὸν ἢ τὰς ἀκοὰς ἢ τὰς ἀλλοιώσεις.

Ἀπαμφότερος, ερα. Neutrum.

Ἀπαμείβομαι, respondeo ex aduerso, reddo, retribuo, compenso, ὑπὲρ ἀμοιβῆς ἀντιδίδωμι: accusatiuo.

Ἀπαμείρω. lepto, priuo, aufero: ἀπὸ τὸ μέσον τὸ μερίζω. Hesiod. ἐπάτης ὃ θεῶν ἀπαμείρεται, à dijs ablegatus. Χπαμείρεσθαι Χπορεῖσθαι. Aratus, Οὐ μὲν αὖτε ἀπαμείρεται, non intercipit aquilæ partem: Cõ. ὡς Χπαμείρεσθαι πικὰ μέρος αὐτῶ.

Ἀπαμυκάομαι negligo: vnde ἀπημαμυκῆσθαι, pro derelicto habitus, pro negligeto relictus, Athenæus in Apolog.

Ἀπαμύνω. ὑνῶ, priuo, cum accus. & genit.

Ἀπαμεὶς ὁ συρίας. Apameus, ciuitas Syriæ, Lucian. in Longæuis.

Ἀπαμᾶσθαι. ὁ, apud Herod. i. ligatus.

Ἀπαμύνομαι, propulso, tueor, arceo: cum accusat. Et sine casu Basil. τοσοῦτον δεῖν ἀπαμυνόμενος, tantum abesse vt propulsanda sit iniuria.

Ἀπαμύνω. μυνῶ expello, propulso, auerto. Iliad. ἀλλ' ὦν Χπὸ λοιγὸν ἀμύνω. i. a nobis repellere exitium. i. Χπὸ χρειῶν ἐμῶν ποιῆσαι ἢ λυμῶν. Herodot. ἀπαμῦναι στρατιὰ. ab eis mala propulsare: cui accusatiuo & genit. τοῦ ἄλλου ἀπήμυνε τὰ κακὰ, ab alijs mala propulsabat. ἀπαμύνεσθαι, Χπορέσειν.

Ἀπαμφιάζω. lpo liare: Actiuum. ἐπὶ ὕσσῳ, Χπεκδύ ω.

Ἀπαμφίσιον Χπερκάλυμμα.

Ἅπαν, αντος, τὸ, omne, ὅλον, totum, vniue: sim. lones corripiunt pri mam. Attici producunt, Thucydid. ἀφῆκε δὲ ἀπαν ὧν τάξις πεντηκοντάδας, in longum autem fronte protenfa fuerunt quadringenti.

Ἀπαναίμομαι. αἰδῶ, ἀναίμαμαι, recuso, reiicio, repudio, renuo: Depon. ἀπαναίμαμαι. Hesiod. ἐπίδηλοι δ' ἀπαναίδεαι, facile est recusare. cap. 4. Ecclesiast. ci, ἐπὶ τῶν δυλεῖν μὴ ἀπαναίμαι. rogationem tribulatine abnicias. Psalm. 76. ἀπαναίνεται ἀπαγγελθῆναι ἡ ψυχή μου, renuit consolari anima mea. Homer. Iliad. ἰοὶ δ' ἀπαναίνεται, ὃ τὰ δῶρα. interpr. ἀθετεῖται ἐπιφανίζων.

Ἀπαναισχύντως, impudenter attento. Chrysost.

Ἀπαναισχυντῶ. μέσω, ησω. verecundè facio. Apud Platonem in Apologeo pro inuerecundè facio, ponitur, τῶν ἄλλων ἕνεκα ἀπαναισχυντῶ, ὅτι οἱ κατηγοροῦντες πάντα ἔτασε παρ' ἐμοῦ τοιαῦτα κατηγοροῦσι, πάντα γάρ οἶδ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀπαναισχυντοῦσι, &c. hoc tamen vnum (olita illa impudentia non sunt aufi tentare: sic Ficinus, & rectè, id est, deposito pudore obiicere. ἀπαναισχυντήσας ἀφ' ἑαυτοῦ, desisti erubescere apud omnes, Hieremiæ c. 3.

Ἀπαναλόω, absumo, detero. ergo: vnde ἀπαναλῶσθαι erogatus est, & apud Thucydid. ἀπαναλισκεῖσθαι. quæ ab impta fiunt. Thucyd. ἀπαναλωμένας φυλακὰς, τοῦ τειχίου μέρης τὰ ὑπολειπόμενα, quum parte armatorum opus sit ad agendas in stationibus mouorum excubias.

Ἀπανάστασις, migratio, Χπανάστασις.

Ἀπανδὰ, siue Ἀπανδᾶ, Hesych. enim ἀπανδᾶν affert pro κρύπτειν & ἀπανδᾶ pro κρυπτὰ: item quæ ἀπάνευθεν pro κρύφιον quod laconicum esse dicit.

Ἀπανδῶ. longè, foris, seorsum, ἰδίως, χωρίς. dicitur & ἀπανδόθεν: cum genitiuo interdum, Iliad. ἀλλ' ἴζεσ' ἔνθεν ἀπανδόθεν ἠὲ καὶ ἄλλοθι, i. ἀπωθεν χωρὶς. procul à nauibus.

Ἀπανθίζω. ἀνθίσω, σω. defloreo, emarcesco, flore exuor. ἀπλωθικότες οἱ λειμῶνες, vacua floribus prata.

Ἀπανθισμὸς, ὁ, defloretcendi actio quasiquæ defloratio florum marcor & fluxus.

Ἀπανθίζω. decerpo, deligo, defloro, defrugo. Eustath. in Dion. Poetam. ὑμᾶς γὰ ε μέλας τοὺς ἐλαστὰ φιζάνεσα. μάλιστα γὰ τὸ πᾶν μενεῖν λαμβάνω τὸ κάλλος ἀπανθίζεσα. Aliquando etiam pro floreo accipitur, ἡ τὰ ἄνθη συλλέγω.

Ἀπανθρωπίζω, οῦ. ὁ. linea exilis & visum effugiens, à pictoribus ita dicitur Galeno teste. Eiusmodi lineamenta illa fuerunt Apellis & Protagapud Plin. lib. 35.

Ἀπανθρακίδες. pisces ad assandum idonei, Hesych.

Ἀπανθρακίζω, carbones accendo, torreo, asso, vel τὸ αὐθρακας, id est, pisces genus, comedo, Suid. Aristophan. in Auibus.

Ἀπανθρακίς, δος ἡ, genus pemmatis & lagani, ita dictum ἀπὸ τοῦ τὸ αὐθρακωτὸν ἔχειν, vt apud Atticos ὑγιανόις. Diocle. apud Athen. ἀπανθρ. Η δὲ ἀπανθρακὶς ἔστι τῶν λαγάνων ἀπαλωτέρα.

Ἀπανθρακόομαι, τὸ quicquid tostum est in prunis teste Bud.

Ἀπανθρακόω. ὦ, idem exuro, in carbonem redigo.

Ἀπανθρωπία. ας ἡ, inhumanitas.

Ἀπανθρωπος. ὁ, ἡ, ον, inhumanus, hominum expers. Lucian. in Cauc. ἐρῶμι ἡ ἀπανθρωπος ἡ γῆ, deserta & ab hominibus vacua tellus. Imo Tertior. ἀπανθρωπος, Sophocl.

Ἀπανθρώπως, ι. humaniter.

Ἀπανίζω, φω. Hesych. ξηραίνω, φανῶ.

Ἀπανίσσομαι, dicendo, commigro. ἀπανίσσετο ὑπόμνη, conferebant se alio. Pio exurgo, excedo, surgo. Chrysostomus, ὅ ἐστιν ἀπανασήμενος ἢ χάριν, de lecto surgentes. Iosis præmonire exorium. Herodotus, ἀπανίσσομαι ὑπὸ τὸν ὄφιν, discedo ab vibe, solio ex vibe.

Ἀπανίστημι ἀπανασῶ, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio, item erigo, vel vita impello, submouco, Thucydides. Item discedo. ἀπανίστασθαι χωρὶς, è locis discedit. Nazian. ἀπανασῶσα ὄμβλοις, alueis exedens, exurgens. ἀπανασάσης δὲ τῆς ἐχεπλου, discedere cum exercitu.

Ἀπανορθῶ. emendo, corrigo.

Ἀπανὰ γὰ τοι βροτὸν πολυπραγμάτους: Prouerbij modo dicitur, Obsessis omnia vesica esse & edulij loco. quo significatur, vt in rebus necessis, necessitas atque inopia. Suid. ὅτι τὸ ἀπαγκὲς, inquit, ὁ λόγος οὗ γὰ πολυπραγμάτους πολλάκις ἢ ὧν ἀπὸ τοῦ ἀπανὰ κακὸν ὄμοιόν ἐστι πολυπραγμάτους εἰ ἔπιτοι. sed legendum ἀπὸ τοῦ. apud Suid.

Ἀπανὰ πολεμεῖ πλέα κάπηρωτίας: parœmia in petuicaces & impudentes. id est. ὅτι τοῦ ἀπαγκὲς ἢ ἀναιδὲς ἢ ἀπηρωτίας.

Ἀπανταχῆ, vbique & ἀπανταχῶν. Lucian. εἶα πολλὰ τῶν ἀπανταχῆ εὑρήσεις, qualia multa passim inuentur.

Ἀπανταχόθεν, vndique, vndiquaque. ἀπανταχόθεν τῆς γῆς, vbiuis terrarum.

Ἀπανταχόθι quaqua versum, vndique. ἀπανταχοῦ ἢ βωμοὶ ὦ θυσίας, vbique aras & sacrificia.

Ἀπεῖμι, voce actiua tantùm dicitur in præsenti, licet in futuro in vocem passiuam exeat, & sit ἀπεῖσομαι apud Xenoph. & significat obuium eo, obuius fio, offero me obuium habeo, obuiam prodeo seu proficiscor, occurro, obuium me fero: vt οἱ τὰ κοῖλα ἀπεῖσιν, apud Aristotelem Ethicor. I bro nono, pro ad funera deducenda se conferre & offerre. Sic Terentius, Egomet quoque eius causa in funus prodeo. ἀπειτὴν εἰς τὴν τίμιον, obuiam ire & deprecari pœnam, Demosthenes. ἀπειτὴν εἰς τὰ ἀγῶνα, Plato in Legibus incidere, se offerre ἀπειτὰ τοῖς πολεμίοις, Xenophontis Socrat. ἀπειτὼν σοφὸς σπαδευτὴς τε εο. Lucianus, ἀπεῖμι πεφυκὼς τοῦ μισεῖν. ἀπειτὰ ἐφ' ἐς τὸ δικαστήριον, ad iudicium, interfum iudicio. ἀπειτὼν ἐφ' ἐς τὰς ὁρᾶς, &c. Isocrates. ἀπειτὰ εἰς τοὺς, irrue in hos, premo in eos. ἀπειτὰν εἰς ἐς, eodem deueniunt. ἀπειτὰν ἐπὶ τὰ ἐναντία τοῖς ὑλαῖς, Aristid. ἀπειτὰ ἐφ' ἐς τὸ λῶ, contendere ad finem. Aristoteles in Polit. ἀπειτὰ ἐφ' ἐς τὸ κυρίδιον, ad vadimonij diem occurrere, Bud. in Paud. ad vadimonium occurrere. ἀπειτὰ ἐφ' ἐς τὸ κυρίδιον. ἀπειτὰ ἐφ' ἐς τὸ δίκαιον, obuire diem vadimonij, adesse ad iudicium die vadimonij. Demosthen. ἐγὼ Μενέδε, ἡ ὑπὲρ ὧν ἡ κυρία τὸ νόμου, εἰδέναι ὦ ἀπειτὼν τοῦτον Μενέδεω ὑπὲ τοῦ ἀγῶνα. Interdum ponitur pro respondeo, id est, euentui conuenio & congruo. consentio Syneſius, ἢ τοῦ δὲ λόγου τεφαίνη τὰ ἐφ' ἑαυτῆς ὑπὸ τὸν λόγον, ἀπειτὼν ἐφ' ἑαυτὸ τὸ λόγον. Cui in literis educato fortunæ bona, vt par erat, non respondent. Sic Cicer. Respondent extrema primis, media vtrisque. Aliquando pro incido, ἐπιτυχαίνω. Athen. ὁ δὲ ὃ συμβαίνοντα περιτὰν ἀσωλυτόσοφῶν. Quemadmodum Cicero, Nam eorum in libros ego incidi. Aliquando pro cuco, cogor in concionem. Aristoteles. ἀπειτὰ εἰ τοῦ πολίτας. Item pro pedem confero, respondeo & refello. obiecto, resisto. Philo de mũdo. ἀπειτὰν ἐφ' ἐς τὸ πολῖτας ὑπὸ σοφίαν ἀπειτὰν, ad cantas argutias respondere. ἀπειτὰ μὲν τῶν, hoc mihi obuiet ur & respõdetur. Æschin. Plutarchus in Pericle. ἀπειτὰ τοῦτο ἢ αἰσχρὸν σοφίας, hæc ab Anaxagoræ sapientia abhorre t. Nazian. ἐφ' ἐς σοφίαν ἀπειτὰν τῶν μισθοφόρων ad vitam mercenar ius confugere iubetiam ἀπειτὰ, contingo. euenio. Alexan. εἰ τύχοις ὅταν ἐφ' ἑαυτοῦ τι ἢ θεραπεύσῃ τινὰ, ἀπειτὰν σημεῖα τὸ προσκύνημα τὸ ἀπειτὰ, oblata & fortuita, non regata aut inc pterata, vt augurina oblata & auspicia. Xenophon. Ἀπειτὰμεν. οὐ τοῦ ὑπολαμβάνειν ἐξὸ ὁρῶσας ὑπὸ τοῦ ἀπειτὰ τας σύδενα τὸ εὑρεῖν ἐφ' ἑαυτὸ μηνυόμενος. ἀλλ' ὡς ὑπὸ θεοῦ δια τὰ ταῦ αὐτὰ σημεῖα κελεύθ' ὑπὲ ὑμῶν. ἀλλ' οὐ μὴ πλειοῖ φασὶ ὑμῖν τὸ ὁρᾶσθαι ἢ τὸ ἀπειτὰν ἐφ' ἑαυτὸ ἢ τὸ σοφῶν. Et discipuli ad ludum aut scolam philosoph. cum venit. an ce. ἀπειτὰν ἐφ' ἑαυτὸ. Item, Cum Theophr. ἀπειτὰν ἢ εἰς τὸ διατριβὸν αὐτὸ μοῦσικοῦ ἐφ' ἑαυτὸ. Item, Cum respondere. Hiocrat. in Busir. Ἀπειτὰ ἐφ' ἑαυτὸ τοῖς ἐπιμηλοῦσι ἀπαντᾶσθαι, &, Fortasse igitur iis quæ dicta sunt respondere hoc poterit. Laer.

de Archesilao, ὃν ἡ εὐφυΐα γόητα ποιεῖ ἀπαντῶσαι δυσχερῆ; summa foleritia differendi præditus, ita vt congruenter & apposite argumentatoribus respõderet. Ἀπαντᾶν etiam est officij gratia obuiam procedere, vel deducere & comitari: vnde ἀπαντῆτης δοῦλος, seruus qui quos Donatus aduersitores vocat, in illud Terentij in Adelph. Ne quis seruulorum quisquam qui aduorsum icrant. Item ἀπαντᾶν pro ὑπαντιάζειν, ἀπὸ μάχης. Aristoph. Ἐγὼ δ' ἀπαντῶσαι ἐκείνῳ βούλομαι ἁρμάξῃ, ἐκβαλὼν, ἀξιῶ δίκῃ συμβάλειν. legitur & ἀπαντῆσαι pro χαρίσασθαι, διαπλακῆναι.

Ἀπαντή, vndique.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, occursus, casus, euentus.

Ἀπάντησις, εως ἡ, occursus, exceptio: obuiam itio, Cicer. ad Attic. ἀπάντημα. Est etiam responsio. Plutarch. in Polit. præcept. Δεῖ δ' ὅμως καὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἃ λέγουσι σχεῖν τὴν γνησιωτάτην, ἢ πολιτικήν.

Ἀπαντητέον, occurrendum est. Aristotel. ἀπαντητέον οὖν, ei occurrendum est.

Ἀπαντῆσαι Hesych. exponit ὑπαντῆσαι.

Ἀπαντῶν, vnde & συναπαντῶν concurro. Them.

Ἀπαντᾳ, contrà, è regione. ὡς τὸ ἀναντᾳ, ex aduerso.

Ἀπαντᾶ ἀόριστος. Hesych.

Ἀπαντᾶν, contra, ἐς τὸν ἀπαντῶντα, in vteriorem continentem.

Ἀπαντλέω, ἀπαντλῶ, exhaurio, haurio, leuo, fouco, Euripid. ἀπαντλεῖν αἷ βαθὺ ψυχῆς, exhaurire possim onus & molestiam animi, id est, lenire.

Ἀπάντλητος, εως, ὁ, Virgilius exhaustum, id est, exhaustio, Seru. euacuatio.

Ἀπὸ τμημ. relisto. Euripid.

Ἅπαξ semel. ἐπὶ τὸ ἅπαξ, in totum, semel, semel duntaxat, in perpetuum, mox, simul. ὅπως ἅπαξ ἐκτίσωσι δίδιε δίουσαι, simulatque in lucem emiserint, indigent, Sic. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, semel in anno. ἅπαξ τοῦ ζῆν. Herodot. οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις, non semel sed ixpius. ἅπαξ τῆς ἡμέρας. Æsopus, ἀδύλιν, ὁλοχερῆ, ἅπαξ ἀπλᾶς, pro ἁς εἶπεν. Et ἅπαξ δισσοπαντικῶς, ἢ πανταλῶς.

Ἅπαξάπας, ασσα, ὁ, vniuersus, cunctus, omnis semel.

Ἁπαξαπλῶς, omnino, prorsus, denique semel.

Ἀπαξία, indignitas. Epictetus, ὀφεῖς ἢ τὸ σωμηριφίου ἀπαξίαν. opponit τῇ ἀξίᾳ.

Ἀπάξιος, ία, indignus. Plato epistola septima, ὡς ἀπάξιον ἀκούσαι νέον ἢ μείρακα, non indigna res est quæ à iuuene & à sene audiatur.

Ἀπαξιόω, ῶ, dedignor. Appianus, ὁ δ' ὅμως ἢ μέμνον. μετόντα τῶν ὅπλα πίειν ὡς ἐγχειρήσοντα, ἢ τὸ ἅρμα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνιμον ἐνδιδοὺς αὐτῷ, non dedignans & indignum reputans. despicco, turpe duco, indignum censeo: Genitiuo & accusatiuo. Aristotel. de mundo, οὐδ' αὖ τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄστρα, neque se rebus pulcherrimis indignam ce. fuit. Aristid. ἀπαξιῶ ποιεῖσθαι εἰρωνίαν· ἀπαξίαν ποιεῖν, non ita me mentum existimo vt patiar.

Ἀπαξίωσις, ως, ἡ, dedignatio, Plin. contemptio, despicientia, Cicer. καταφρόνησις. Polybius, Ὁ δὲ φίλιππος ἐθ' ὑγιαζούσης ἔτι τῆς ἡλικιακῆς ἀπαξιώσεως.

Ἀπαξοί, μοναχοί Hesych.

Ἅπαπαι, approbantis aduerb. ἐν συγκαθετικοῖ ὑπάρχουσι inquit Suid. Aristophan. in Vespis, ἀγαπᾶ ὁ θεός.

Ἀπαρᾶβατος, incommutabilis, perpetuus, inoffensus, ἀὶ ἄπορος. Hesych. vnde τὸ ἀπαρᾶβατον, quod successione ad alium non demigrat, quem admodum in sacerdotio Mosaico. Paul. ad Hebræos capite septimo, ἀπαρᾶβατος ἱερωσύνη, perpetuum sacerdotium, quod ad alium tranire non possit, quod successione non aliunde transmigret ad alium. ἀπαρᾶβατος νόμος. Epictetus, ὅρα σοι νόμος ἀπαρᾶβατος, sit tibi lex inuiolabilis. ἀπαρᾶβατος ἐνιαυτός, id est, ἀδιάπτωτος apud Galen. καὶ τόπ. & Paul. Æginet. compositio cuius facultas non fallit, sed exploratissima & certissima existit. Dioscorid. ἀπορρᾶξαι lib. 1. ἀπαρᾶβατόν ἐστι, remedium certissimum est.

Ἀπαρᾶβλαστος, ὁ, ἡ, non recrescens, à radice non germinans. μανοφυὴς, pro eodem apud Theophr. 1. περὶ φυτῶν, non habens progeniem lobolescentem.

Ἀπαράβατος, incomparabilis, ἀσύγκριτος ἀόμοιος, dissimilis, insociabilis, lib. 1. Theoph. de hist. Plant. cap. 4.

Ἀπαρᾶγγελτος, iniussu, Cicer. ἀκελεύστως, Polyb.

Ἀπαράθραυστος, non receptus, qui accipi nequit. aliquando non recipiens.

Ἀπαραιρέτως Herodot. ἀπαραιρέτῳ τῷ ἀγωνίῳ ὑπὸ γλώσσης, subdidisse Geloni imperium. ἀπαραμφιβόλῳ, ὕπλα, exutus armis, sed illud est Ioniciim pro ἀπρῤῥᾶκτῳ & ἀφυκτῳ.

Ἀπαρᾶτητος, ος, ὁν, ἡ, inexcusabilis, implacabilis, indeprecabilis Gellio, inexorabilis, seuerus, qui nec precibus nec precio flectitur. Plat. ἐπὶ ἀζῃ τὸ δίκαιον παρὰπαπαῖ ἀπαρᾶτητος, id est. ἀπαρᾶμύθητος ἢ ἀπαράτειτος. crudelis, qui flecti precibus non potest, inexitabili. ἀπαλάμπτος ὃν ὃ διώκεται τῇ ἀδικίᾳ τὴν. Philo de mundo, ἀπαρᾶτητον δίκλιν ὑποτίθεται, id est, in fraudem submoto omni deprecatore incidet. ἀπαρᾶτητον κρίσιν, implacabile malum. Plutarch. in Publicola, τὸ ἀπαρᾶτητον κακὸν ἀφῆς τὸν πονηρὸν, ἐκυετίτας ciues & acrimonia in improbos, &c. Idem in Pericle, ἀπαρᾶτητον φιλοτιμίαν, implacabilis in exigendis rationibus. ἀπαρᾶτητον κίνδυνον, inexitabile malum, Diosc li. 7. cap. 2.

Ἀπαρᾶτητος, quasi inexorabiliter. ἀπαρᾶτητόν τινα τρόπον, seuerissimè cum eis agens, effrenate, fœuiter. Plaut. immisericorditer Terent. Suid. ἀσυγχώρητος. Plutarch. in Themistocl. ἀπαρᾶτητος ἦν πρὸς αὐτὸν ὀργή, non videtur cum eo in gratiam vnquam rediturus. ἀπαρᾶτητος κολάζει, se immittem in puniendo præbere. Plut. in Solon.

Ἀπαρᾶφανής, ὁ, ἡ, manifestus, apertus, qui celari non potest.

Ἀπαρᾶφυτος, apertè, φανερῶς, Hermog.

Ἀπαρᾶχθητος, ὁ, ἡ, inconsolabilis, Ouid. non vocatus se offerens, spontaneus, voluntarius. Thucyd. τὸ δὲ αὐτονόμων ὄφελος ἀπαρᾶχθητον ἐς ἀσφαλῆ ὀλιγώτερον ἦ, minoceti. ἀὶ αὐτόματοι.

Ἀπαρᾶωτος, incomparabilis, ἀσύγκριτος, ἀόμοιος, Suid.

Ἀπαρᾶκτος, ος, ὁ, hispidus, impexus. ἀσκήμαστος, Pollux 2. vide Παρακλείς θυ.

Ἀπαρᾶλακτος, immutabilis, non differens, ἀδιάφορος, per omnia similis, apud Nazanz. Christus dicitur ἀπαρᾶλακτος εἰκὼν, id est, similitudo incommutabilis, sic Bilibaldus. ὡς ἀλλοιωτός, Hesych.

Ἀπαρᾶλακτως, aduerbium, apud Athenæum lib. 1. quasi immutabiliter, indifferenter, Suet. indiscriminatim Varro.

Ἀπαρᾶλλακτος ἐς ἀ. constantia, immutabilitas.

Ἀπαρᾶλογίστως ἀκατάλογίστως, inexcusabilis, aut fortè qui fallere non potest. Basil.

Ἀπαρᾶλογος, ὁ, ἡ, ος, qui nequit decipi. Hesych. ἀφιλόβλης, ἀλιβόλος, non decipiens, non confictus ad decipiendum.

Ἀπαρᾶλογίστως, non præter iustitutum, non improuidè.

Ἀπαρᾶμύθητος, ος, ὁ, inconsolabilis, Ouid. vnde ἀπαρᾶμυθήτως, insolabiliter Horat. apud Platon. de Legibus ἀπαρᾶμυθητος ἡ ἀπάτως ἀπαρᾶμύθητος etiam inexorabilis & indeprecabilis Gell. ἀπαρᾶμύθητος ἡ ἀπαρᾶτητος. Idem Plato in Epinomide, φοβοῦμαι δὲ εἰσὶ θεοὶ ὑπομενεῖ μόνοι πάντων σμικρὸν ἢ μειζόνων, ἢ ἐχεῖν ἀπαρᾶμύθητοι πρὸ τοῦ τὰ δίκαια εἰσὶ ἐφέρεσθαι, & plerunque inexorabiles in iis quæ ad iustam animadueriionem pertinent, ἀπὸ τὸ δίκαιον ἀναπάπαται ἀπαρᾶμύθητον, vel orationc peruerti non possunt a iustitiæ præscripto.

Ἀπαρᾶπλήθης. apud Heliodor. præpedimentis liber, non intricatus & implicatus. ἀπερισπάστως, Suid. ἁπλεπῶς, & ἀπερισπάστως, ἀκωλυτέως non implicitè, sed explicitè & liberè.

Ἀπαρᾶπλουτος, ὁ, ἡ, ὑ, versus, qui manus, non adulteratus, γνήσιος, ἁπλοῦς τε καὶ ἀληθής.

Ἀπαρᾶπτωτος, ἀπταίστως.

Ἄπαρος, αντος, ὁ, profectus, ab ἀπείρω.

Ἀπαρᾶπτος, inconcussus.

Ἀπαρᾶσημος, nullo insigni notus vel conspicuus. Apud Iœum est κατατηρεῖν φόνε ἀπαρᾶσημος. nam ἄσημον est insigne vel titulus. Hesych. ἀπαυθίκτατος, ἀπαρᾶχαράκτος.

Ἀπαρᾶσήμαντος, ὁ, non deligutus, non illustratus.

Ἀπαρᾶσημείωτος, ὁ, ἡ, ὑ, non insignitus, non adnotatus.

Ἀπαρᾶτμος, ος, ὁ, ἡ, nullo insigni notus vel conspicuus. Iœus.

Ἀπαρᾶσκεύαστος, ος, ὁ, imparatus, id est, præuentus, qui simplici & fugali more vtitur, & qui imparatus opprimitur. Paulus 2. ad Corinth. capite nono. ἀὶ δέρεται ἡμᾶς ἀπαρᾶσκεύους, & offenderint vos imparatos. ἀπαρᾶσκεύαστον γνώμην, ex tempore, improuiso Iunio.

Ἀπαρᾶσκεύος, imparatus, præmaturus, præposterus. ἀπαρᾶσκεύος πάνυ, non parata, imparata ciuitas, Ælchin. ἀπαρᾶσκεύος. Thucyd. immunis militiæ: vbi interpres, γεγυμνασμένος πολεμικῆς ἀσκήσεως.

Ἀπαρᾶσκεύως, immediatè Gell. sine præmeditatione.

Ἀπαρᾶσκιαστος, impetus, lcindo, abscindo, Iliad. ν. Item depello, expello, turbo, denicio, Herodot.

Ἀπαρᾶτήρητος, inobseruatus vel inobseruabilis, Plin.

Ἀπαρᾶτριβής.

Ἀπαρᾶτμητος, ος, ὁ, ἡ, hirsutus, incomptis capilli, non vulsus, ἀκούρος.

Ἀπάρατος, ὁ, execrabilis, execrandus, Plutarch. in Apophthegm. Ἀπάρατον.

Ἀπαρᾶτρητος, indeclinatus Ouid. indeclinabilis Gell. non obliquè flectens Basil. κλίσεως ἀπαρᾶτρήτου πυείν.

Ἀπαρᾶτρητος, rectâ, nullo diuerticulo.

Ἀπαρᾶυλάκτως, incurrè, Æsopus.

Ἀπαρᾶχυτος οἶνος, Idem quod ἀδιάκαστος οἶνος, vinum cui aqua marina non est addita, cui contrarium οἶνος διακέκαυσται ὑπαλασσομένος, vinum fallum, vt vocat Cellius libro tertio capite de morbo regio. Galenus 12. Methodi, οἶνος ἀπαρᾶχυτος διομολόγησις, οἷς ἡ μίκυτος διέλασσα. De quibus Dioscorides libro quinto, capite 10.

Ἀπαρᾶχώρητος, ὁ, ἡ, pertinax, nulli cedens, indefinens, non cessans.

Ἀπαρίνα, ας, ἡ, herba aparigia, apud Theophr. de hist. l. 7. cap. 9. inter ὑπηνεμόφυλλα.

Ἀπάρχεσθαι, primitiæ, ἀπαρχαὶ, ἀπὸ τοῦ ἀείρω, ἄρωμαι, ἄπαρωμαι, Bud. Comm. reg. de b aptismo. ἀπαρχόμενοι ἀδίκου κρεμάσεως, i. ὀναμιλ-

γισμάτων ἱππείων & ἀπάργματα, idem μαχαλίσματα, καὶ ἀκρωτηριάσματα, apud Tragicos.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, vendo. Themistocl. τὰ σῖτον καὶ τὰ ὅπλα ἀπαργυρίζειν.

Ἀπαργυρισμὸς, æstimatio rei in pecunia numerata.

Ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto, hoc est, argento muto.

Ἀπαρεμπόδιστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, minimè implicitus, non impeditus, qui impediri non potest. Epictetus, Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαρεμπόδιστα.

Ἀπαρέμφατος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, infinitiuus, indefinitus. Vnde ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, quasi ἡ μὴ ἐμφαίνουσα καθ' ἑαυτὴν, modus infinitus, nihil per se declarans.

Ἀπαρεμφάτως, indefinitè, sine definitione ἀριθμοῦ, ἢ προσώπου.

Ἀπαρενόχλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, minimè perturbatus, non remissus, non defessus. ἀπαρενόχλητος ταῖς λύπαις, mœroribus minimè perturbatus.

Ἀπαρὲς, Hesych. ὑγιὲς, ἀπλήρωτον.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero, offendor. Interdum pro placo. ἀπαρέσκομαί σοι tu mihi displices. Bud. in epist. prior. ἀπαρέσκομαι τοῖς ἐπεσταλμένοις, quæ sunt rescripta mihi displicent. ἀπαρέσκομαι αὐτῷ τῷ βίῳ, aspernor eius vitam, mihi cordi non est eius vita, parum vita ipsius lætor. τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὁμοῦ ἐτίθετο, matri etiam contra animi sui sententiam obsequebatur, Nazan. ἀπαρέσκομαι καὶ ἀποδέχομαι, δυσαρέστως ἔχω καὶ δυσαρεστοῦμαι, ægrè fero vel implacidè opponitur τῷ ἀρέσκομαι Herodian. libro quinto, Ἅπερ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο, ἀπηρέσκοντό τι αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς αἰσχρῷ μᾶλλον, ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Accipitur & ἀντὶ ἐξαρέσκομαι, i. placo.

Ἀπαρέσκω, μ. έσω, displiceo, sum iniusus, improbor. ἀπαρέσκει μοι τὸ κακὸν, displicet mihi malum. ἀπαρέσκει μοι παίζειν, displicet mihi ludere. Thucydid. Καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντες ἐσμὲν, τοῖς δ' αὖ μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarch. in Cæsare. Ἤρκει γὰρ ἔφη τὸ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Iungitur a Platone cum accusatiuo, v. ἀρέσκει ἐν μέντοι μοι τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει.

Ἀπάρεστος, implacidus, ingratus.

Ἀπαρηγόρητος, ὁ, ὁ, inconsolabilis, desolatus. ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσι ἦσαν, nullam principum consolationem admittebant, Plutar. in Galba.

Ἀπαρήγω, μ. ξω π. χα, iuuo, auxiliando propulso.

Ἀπαρθένευτος, ὁ καὶ ἡ, non decens virginem, à virgine alienus, non decorus virgini. & apud Soph. ἀπαρθένευτος, non deuirginata, pura & intacta.

Ἀπαρθένως, non congruo virginibus.

Ἀπάρθενος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, deuirginatus, deuirginata, Nonius.

Ἀπάρθρωσις, idem quod διάρθρωσις, vt annotat Galen. Comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἀπαριθμῶ & ἀπαριθμοῦμαι, actiuè dicuntur pro recensere, Isocr. πρὸς φίλιππ. Ὅταν διαγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπαθῶς, καὶ μηδὲν ἧττον σημηνάμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν Halicarnass. in vita Lysiæ, ἀπαριθμεῖν ἐξαριθμεῖν, καταριθμεῖν protulit Gregor. Ἀπαριθμεῖσθαι pro ἀπαριθμεῖν, & ἐξαριθμεῖσθαι, vt ἐν τῷ περὶ ἁγίου πνεύματος. καὶ ἡμέρας ἀγνοοῦ ἐξαριθμεῖσθαι. Theodoret. in Sophista, Ἀνάγκη δὲ μου πρὸς χαρίτων ἐξαριθμεῖσθαι ὁπόσας ἔστιν ὁ νομοθέτης, ὡς κυνηγέτης κύκλῳ θηρίων περιδραμὼν, ἄρει τὸν ἄνδρα, καὶ σαγηνεύει. vide suo loco.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recensio.

Ἀπαρίνη, ης, ἡ, herba quæ & ὀμφαλόκαρπος (vt habet Dioscorides) vel ὀμφακόκαρπος (vt Galen. Æginet. Ætius & Plin.) & φιλάνθρωπος dicitur. & apud Hippocrat. φιλεταίρειος καὶ φιλίσιον: ea ramulos habet complures paruos, quadrangulos, asperos, folia ex interuallo in orbem circumacta, velut rubiæ folia, flores candidos, semen durum, album, rotundum, subcauum è medio velut vmbilicum. herba ipsa vestibus adhærescit, vtunturque pastores ipsa pro colo ad eximendos è lacte pilos. describit Dioscorides libro tertio capite 92. Plinius libro 27. capite quinto, & Theophrastus de histor. plantar. libro septimo, capite 14. Ἴδιον δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν ἀπαρίνην καὶ τῶν ἱματίων ἀντέχεται διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ἐστι δυσαφαίρετον. ἐν τούτῳ γὰρ ἐγίνεται τῷ τραχεῖ τὸ ἄνθος, οὐ περιὸν, οὐδὲ ἐκφαῖνον. ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ πεττόμενον, καὶ σπερμογονοῦν· ὅπερ παρόμοιόν ἐστι τὸ συμβαῖνον, ὥσπερ ἐπὶ τῶν γαλεῶν καὶ ἐχιδνῶν (sed ibi corruptè legitur κελυδῶν: Gaza legit ἐχιδνῶν. ostendamque alibi legend. ῥινῶν) ἐκεῖνα γὰρ ἐν ἑαυτοῖς ὠοτοκήσαντα ζωογονεῖ καὶ αὐτὴ τὸ ἄνθος ἐν ἑαυτῇ κατέχουσα, καὶ συνέπτουσα καρποτοκεῖ. Plin. ex hoc loco libro 21. capite 17. Notabile & in lappa quæ adhęrescit, quoniam in ipsa flos nascitur, non euidens, sed intus occultus & intra se germinat velut animalia quę in se pariunt, quo loco ἀπαρίνην, per lappam transtulit, quam libro 18. capite 17. inter frugum morbos adnumerat.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio.

Ἀπαρκεῖ, sufficit.

Ἀπαρκὴς contentus, congruens. ἀρκῶζων, αὐτάρκης.

Ἀπαρκτεῖν. ἀποτυγχάνειν.

Ἀπαρκτίας, ὁ, ὁ Septentrio, ventus. Aristotel. de mundo, τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων, id est, ex Aquilonibus, qui à vertice per meridianum spirat, Septentrio dicitur.

Ἀπαρνέομαι, μ. ήσομαι, denego, abnego, refugio, inficior, eo inficias, renuo, respuo, καὶ ἀπαρνοῦμαι Pla. in epistola septima, διανοοῦσα καλοῦντος τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, me venturum negaui. Plutarch. in Pericle, φονεῦσαι ἀπαρνούμενοι, eadem inficiantes, negantes se occidisse. Thucydid. ἀπαρνοῦντες τὴν πεῖραν, id est, ἀρνησάμενος ὁμιλῆσαι τῷ πειρῶντι μὴ ἀπαρνεῖσθαι χρή. Plato apud Pollucem libro quinto.

Ἄπαρνος, ὁ ἀπαρνούμενος, pernegans, inficiator. Et ἀπάρνησις, inficiatio, Cicer.

Ἀπάρνυμαι, ἀφαιροῦμαι, aufero.

Ἀπαρρενοῦσθαι, masculescere, Plin.

Ἀπαρρησίαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui liberè loqui non audet, vel in quo liberè dicere non licet. significat etiam quod dicere non audent homines.

Ἄπαρσις, εως, ἡ, profectio, discessus, ἀναχώρησις. Vnde ἀπάρσεις dicuntur quæ & σταθμοί, mansiones: sic dictæ à tollendis sarcinis, quemadmodum σταθμοὶ à subsistendo. Numerorum capite 33. τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, &c. profectiones & mansiones eorum.

Ἀπαρτάομαι, suspendor item dirimor, separor, aberro, longius digredior. Philo de mundo, ἀπαρτᾶσθαι τῆς συζυγίας, è sua congregatione dirimi. ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, per quam laxo inter se distant interuallo, Aristotel. ἀπήρτηται τῶν φύλλων στάχυς, spica distat à foliis. ἀπηρτημένος, annexus, pendulus. Dioscorid. libro secundo, capite 215 βοτάνιον ἐκ μίσχων ἀπηρτημένον, herbula stolonibus constans, herbula pediculis annexa, herbula foliis ex radice pediculis pendentibus. Bud. in epistol. prior. ἀπηρτημένοις μακρὰν ὑμῖν σὺν φίλοις, &c. i. ἀφεστηκότας. ἀπαρτώμενος τῆς ἀρχῆς, qui procul se à principio deducit, Gaza. Idem ex Aristotel. ἀπηρτημένα πόρρωθεν τῆς ψυχῆς, quæ longo frigoris rigore obtorpuerunt, Plutarch. ἀπηρτημένος ἐκ σχοινίων, qui pendet ex funibus. ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύεται, procul radicibus erumpunt, Gaza. ἀπηρτημένος τῆς αἰσθήσεως, à sensu remotus, discretus.

Ἀπαρτάω, μ. ήσω, quasi ἀποθὲν ἀρτῶ, seorsum appendo, efficio vt pendeat, suspendo, distraho, dirimo, dissocio, auerto, χωρίζω, ἀποσπῶμαι, ἐξαρτῶ ἀναδῶ, αἰωρῶ, κρεμῶ. Lucian. in Timone, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσαντά μοι τοῦ βίου, ex meipso spem vitæ meę suspendens, i. faciens vt ex me spes vitæ pendeat. ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, orationem abducere & auertere ab ipsis criminibus, & quasi tergiuersari, Demosthen. περὶ στε. Plutarchus in Pericle, ἀπαρτήσας γνώμην τῶν πολλῶν πρὸς τὸ θεῖον, vbi populi animos ad rem diuinam arrexisset. ἀπαρτήσοντες ἐς ἀλλοτρίαν, per alienam terram iter emensuri. ἀπαρτῆσαι δέρην, collum appendere, Euripid.

Ἀπαρτέω, Ionicè pro ἀπαρτάω.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ, appendix.

Ἀπαρτὶ, posthac, confestim, deinceps, affatim, perfectè, exquisitè exquisitè apud Hippocr. ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς, Æschyl. ab hac hora, iamiam, inde iam. Aristophanes, ἔγωγε καὶ σὺ δεξιοὺς καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω, plenè, omnino. Herodot. ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδια δύο ἀπαρτί. Item ἡμέραι ἀπαρτὶ ἀναπιμπλοῦνται δέκα, solidi decem dies consumuntur. Vide Ἀπαρτίως.

Ἀπαρτία, ας, ἡ, suppellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ij qui alicundè proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Item auctio sub præcone, maximè suppellectilis, ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν κόσμος, ἤτοι τὰ λεγόμενα ἔπιπλα. Polluce authore libro decimo. Ionicum est, παρὰ τοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ δεῖ προσθεῖναι τῇ διανοίᾳ. dicitúrque πρὸς τῶν ἐπίπλων, ἀγορὰ καὶ παμπρασία. Exodi capite 37 ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν, proficiscebantur cum sarcinis suis, vasa colligebant. Libro Iudith, ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν ἀπαρτίαν αὐτῶν, accepit camelos & asinos ad sarcinas ferendas.

Ἀπαρτίζω, μ. ίσω, π. κα, perficio, absoluo, ita vt ne quid redundet nec desit, quadro, æquiparo, adæquo, τὸ ἄρτιος, id est, ἐναρμονίως συμπληρῶ ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. commodo tempore, apud Aristot. 5. de histor. id est, ἐν τῇ καθηκούσῃ. Gaza, ἀπαρτίζει πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς. ad imperij dignitatem se attollit. Idem de Mensibus. πῶς ἂν οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐφαρμόζοιντο τοῖς τῶν Ῥωμαίων μησὶν, ὥστε καὶ ἀπαρτίζειν ἀεὶ, id est, vt adæquent, & alteri cum alteris ita compleantur in exitu, vt semper simul finiantur. Et pro πλεονασμοὶ καὶ συμπληρώσεις ἀρτίας, id est, ἁρμοδίως καὶ ἡρμοσμένας, omnibus numeris explere. sed ferè absolutè ponitur. Aristotel. 5. Politic. πολλοὶ δ' εἰσὶν ὅμοιοι, καὶ μηδὲν διαφέροντα ποιοῦσιν ὥς τι ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, vt æquare prudentia & grauitate morum possit magnitudinem dignitatis & principatus. Pro quadrare. Aristotel. citato loco Πολλὰ δ' ἐπὶ πρὸς τὰς ἐκτροφὰς τῶν τέκνων στοχαζόμενα, ποιοῦνται τὴν συνδυασμὸν ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, ita quadrante cum fœtuum nutricatione, vt hyemi anteuertat, quæ inimica est fœtationi. Et rursus 5. de generatione, Ὅταν οὖν μὴ δύνηται ἡ φύσις ὁμοίως ἀπαρτίσαι, id est, adæquare. quod absolutè suppressio accusat. sæpe ponitur. Sic Ci-

cero ad Attic. Senatorum vna copiose absoluit, Equitum ad-
aequauit, id est. ἀπαντα ἡ ἀγχίνοια ἐξῆνυτο, ὡμᾶλιπε κ ὁμαλι-
σασπᾶ τὴν χ. Basil. in Hexam. κόσμ Φ ἀπαρτιθεὶς, mundus omni-
bus suis partibus absolutus. Idem Homilia 6. Καὶ σκηλιῶν ὄπαν
σπερ σοφὸς τ ἴδιον κύκλον ἀπαρτιθὲν ἀρχηγὸν ἐπίσκοπ τ ναετὰ, vbi ple-
nitudinum, ἡ τασσόντων appellat. Idem in 10. ἐν τ μερίμνης βιώλι-
σεν ἀπαρτισαμένων ἡ τέλειον ἡ ἐκεβλημένον ἀπὸ πάσσης τ φιλοτεχνί-
μα. Ἀπαρτίζειν, pro dispertire, dispararе, Gel. Ioseph. de Antiquit.
ἀπα. τίζειν εἰς ἑπὰ κεφαλὰς, dividitur in septem capita.

Ἀπαρτιόντας, absolutè & perfectè consummato & completo nu-
mero, μὰ μὲν ὑπὸ βάλδη, μήτε ἐλάτ. apud Suid δύσ γὰρ ἐξελόγεις
ἀπὸλυτοι ἀπαρτιζόντες ἐκρεσόμβρ. Dicitúrque ἀπαρτίσ, ἀπαρτία-
σωμεν ἡ ἀκριβῶς apud Hippocr.

Ἀπαρτὸλε, ὀρατως itineri, ὁδοῖς ἀ πασιν. ἡ Κὸνδυλιων ἔτυμος.

Ἀπαρτολὴ ἀκ. ἡ, rotunda ratio vulgo dicitur, solida summa, quũ
nihil nec excurrit, nec deest. Quadrans à Cicerone appella-
tur. & ἀπαρτισμὸν ἔφ Φ. Et apud Lysiam, ἀπαρτισμὸν Φ ἡ πλῆρ
ἀριθμὸς ἡ λόγος.

Ἀπαρτολὴ πεπληρωμὴν, summa solida, Herodot. in Polymnia.

Ἀπαρτὴν ὠσχεμάνω, auctionem bonorum facio, & auctionot, suppel
lectilem proscribo. Plutarch. in Apophthegm. de Cicerone,
Φιλῶν ἡ τὸν Σύλλα παῖδες διὰ πλῆτος δανείων ἀπάρτον ὠσχεμάνως.
Cicero pro Quint. auctionem proscribit se facturum. Dici-
túrque Ἀπακηρύττειν τὰ σπαρόντα, ἡ κηρύττειν τὰ ὄντα.

Ἀπαρτισμὸς, ὁ, perfectio, complementum, omnium partium iu-
sta absolut. o. Lucæ. 14. φῶν τὸν κατὰ σκευὴν ἡ ἀπαρτισμὸν, εἰ ὄχι τὰ
ὠσὲ ἀπαρτισμὸν.

Ἀπαρτικὸς, absolutorius, perfectionis & absolutionis, ad consum-
mationem pertinens. sic enim ἀπαρτισμὸν, mihi videntur ex-
pressisse Vitruv. & Columnell.

Ἀπαρτῶσι, apud Hippocrat. idem quod ἀφαρτὰ, ἀπαρτισμένως, per fe-
cte, exquisite & absolutè. apud Hippocrat. vt interpretatur Ga-
len. Comm 2. εἰς τὸ ἀφὶ διαίτης ὀξέων.

Ἀπαρύομαι, ἀπαρύσομαι, haurio.

Ἀπαρύσαντες, ὁἰ, delibantes, Herodotus.

Ἀπαρύτᾶω, μῶρ, detrano Plutar. de Tranquill. ἀπαρύσειν τῶ ὠσὲς ἡ
τύχην μεμψιμοίρᾳ. exhaurire querulam animi iniquitatem for-
tunæ conuitiantis.

Ἀπαρχάνω, ὦ antiquum reddo, obsolefcere facio.

Ἀπαρχαιόομαι, antiquor, obsolesco. ἀπαρχαιωμὴν φιλία, vetus amici-
tia. Bud. in epist. prior. antiquata, vetus facta, sic ἀπαρχαιωμὴν λό
ξις obsoleta dictio.

Ἀπαρχὴ ἡ, ἡ, initiatio. libamentum, primitiæ, tributum, Thucy-
did. ὠσφορὰ, ἀφίσεμις. Ambrosius vertit Initium. apud Paul. in
epist. ad Corinth. 1. capite 15 Plato de Legibus, ἀπαρχὴν ὄκτηκε-
λεῖν, fructus reddere. Paul. capite 11. ad Roman ἀπαρχὴ ἁγία, pri-
mitiæ sanctæ, ἀπαρχὴ, primi fructus, qui diis consecrabantur,
quõ videlicet in proximum annum augerent etiam arborum
foeturam, ἀπαρχήματα.

Ἀπάρχημα, ατος. τὸ, ἀπαρχὴ, primitiæ.

Ἀπαρχὴς, ἠτιμ, ἀδ initio, ab æuo condito. τὰ ἀπαρχῆς ἀρχαῖα τέλεια,
locus est sic dictus, quòd circunstantias fere omnes compre-
hendat, & conjecturalem causam confirmet ac confiitere fa-
cit. De quo Hermogen. in De ſtatibus. Comprehenſio dici-
tur à Trapezuntio. Locus ἀπαρχὴ ὁ ἀκρεῖ τέλειος, à Donato dici-
tur, à summo ad imum: sit autem quum & ex factis & ex dictis
& ex rebus atque perſonis ſumuntur argumenta. Terentius in
Andria,

-multa concurrunt ſimul,
Qui conjecturam hanc nunc facio. iam primum hæc ſe è
Pamphilo
Grauidam dixit eſſe. inuentum eſt falſum. nunc poſtquam
Nuptias domi apparari, miſſa eſt ancilla illico, (videt
Obſtetricem accerſitum ad eam, & puerũ vt afferret ſimul.

Ἀπάρχημα, μ ἔχομαι, primitias ſoluo & decerpo. libamina facio, pri-
mitias immolo, primitias infero. Herodot. in Thalia, cum
genit. πάτων ἀπαρχόμενοι, ἡ θυσίας οἱ σφετέρησιν. Idem pro li-
bamenta facere, in Melpom. ὁ Θῆσεὺς τῶ κριὰν ἡ πρῶ πολεμίχιον
ἀπαρξάμενος ἐσπε, libamenta carnium porrect. & Odyſſ. ξ, ἀ-
παρχόμενος ἡ κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον, offerens primitias. Plu-
thar. in Theſeo. ἀπάρχεται τῶ Διὸ τ κόμης, de coma deo primitias
dedit. Ibidem ὅ, ὃ, κατηὐξ ἀπάρχονται, cui primitias fructuum
defigunt. Plato de Legibus, ᾧ ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ὅσα δικαίως,
velut quaſdam deo primitias offerentes, vnum iudicem deli-
gere à ſingulis magiſtratibus. Idem. ἀπάρχεσθαι τῶ αὐτὸς, pro pri-
mitis aurem præcido. Significat & τὸ ἀρχεσθαι. auſpicari. Dio-
nyſ. Areopag. Ὁ μὲν γὰ θεοδόκος ἱερέρχης ἀπάρχεται τ ἱερῶν ἀλειτουρ-
γῆτων. Ariſtid. ὁ δὲ ἀπάρξασθαι τοὺς τῶ βασιλέως ἔθη τάμασι, auſpicari &
inchoare iuſſa regis: per dutiuum dixit. ἀπάρχομαι πάντων, om-
nium rerum primitias offero. Nazan. τὴ ἀναστάσει ἡ ὧν τὸς ἀπάρ-
ξασι reſurrectioni, cuius ipſe edidit primordium: de Chriſti re-
ſurrectione loquens, qui primus ſemel ſurrexit, poſtquam oc-
cidit. Significat & primas partes accipio, & primus occupo.

Areth. in Apoc. cap. 1. enarrans illud, Primogenitus mortuorũ,
Πρῶτος γὰ ὁ χριστὸς ἀπῆρξατο τ ἐξ ἀπὸ κ ἡ δι' αὐτὸ ἐπαξιοῦται ἀφθὶς
παλιγγενέσις ἐπὶ τῷ σφετέρας λέγεται τῷ νεκρῶν. Gregor. de tripli-
genitura loquens, pro authorem eſſe & conditorem vſus eſt,
Τοιοῦτος ἡ τὰς ἡμέρας ἀπάρασα τοῦ ἑαυτῷ σωτῆρος ὁ ἐωὸς χρειὸς: ἀφί-
νεται, ἡ μὴν ἐν τῷ ἀμφοτέροις τὸ φθόνῳ κ ζωπιῷ· ἡ ἡ τὴν σπορὰν
κ τὸ βαπτισμα, ὅπερ αὐτὸς ἐβαπτίσατο· ἡ ζῆλ αἰσχύνεται, ὁ αὐτὸς ἀπῆ-
ξατο, ἡ, cuius ipſe edidit primordium: primus enim ſemel re-
ſurrexit poſtquam occidit. Ἀπαρχεῖσ Suid. etiam exponit, τὸ τοῖς
ἀγῶσι τας ἀρχὴν ἐπιτελεῖν. ἀπαρχὴ, ἀρχὴ βέλτ, ἡ ἀπαρχαὶ ἀφορ-
σφορὰ. In Epigram. Εἰμὶ δ' ὀλίγων ὀλίγη χάρις, εἰ ἡ δίδωμι Πείσο-
νε, κ πολλῶν δαίμον ἀπαρξόμενος, ἱ ἀπαρχὰς σωσίσμῶν.

Ἀπάρχων στρατιωτῶν, praefectus militæ.

Ἀπαρῶσ, opitulor.

Ἅπας, αντος, ὁ, ἡ ἅπασα, ἡ τὸ ἅπαν. omnis, totus. vt ἅπας ἐνιαυτὸς, in-
teger annus. Homer. Plato in epiſt. εἰς Δίωνα ἐλθὼν τὸν ἅπασαν,
in extremam venire deſperationem. ἅπας τε, ouilibet, omni-
genus, omnis, priore breui, Odyſſ ξ. ἡ ἅμεινον ἀπάντων· ἡ ἅπαντα
βιωσόμεθ Φ· ἡ ἀβλαβ, perpetuo victurus. Plato in ep. ὁ ἅπασι δέος-
εἰς, luminum periculum. ἅπασι σῶζομαι, toti negotio. pre-
ſens ſum, ſeu adſum omnibus rebus. Ὁἱ ἅπαντ Φ, omnibus mo-
dis, vndequaque.

Ἀπασανίζω, ἀπὸ, fuligine excutio Dioſc. lib 5. cap. 79. οἱ ἀπασανίσμὸν μόνῳ χρώμενοι ἀπασανίσωσιν ψήθεσι, aliſ ſulphure ſolo vtuntur, fu-
ligine tamen excitant. Marcell. expoſitio potior videtur.
Nonnulli ſolo ſulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigre-
ſcit. Apud eundem, cap. 133. ἀπασανίσωθῆ, in fuligine eua-
ſcat, tranſeat in fuligine.

Ἀπασπὸν, carcer. Ἡσυχίῳ, Heſych.

Ἄπασσε χίλιος τραχεῖ: Parœmia in molestos atque difficiles, ἤγουν δεῖ
ἡδὺ δυσκόλου ἡ δυσχέρειαν.

Ἀπασσιτῶν ὑσίαν μ φίασαν: Adag. de eo qui omnia ſecum ſua circũ-
ferre nihilque aliud poſſidet quàm id quo amicitur & tegitur.
Suid. δεῖν τῷ μόνῳ ἀποσῶσαι τὸν κεκτημένῳ. ὁ ὅπερ ἀμπίσχεται.

Ἀπασσαρεῖζειν apud Ariſtoph. ἐν παγωνεῖ authore Suid. ἀπασαρεῖζῃ
ὑποσεμνύνεται πρὸς χρωμὶ. Menander, ἀπασαρεῖζω τ ὀργὴν ποιήσας:
vbi ſumptum pro exilire gaudio, riſuque emori. Nam ἀπα-
σαρεῖζειν, idem quod σπαρεῖζειν ſiue ἀσπαρεῖζειν ἡ σκώπτειν, i. deſilire,
ſilire, exultare, &c. dicenda ſuo loco.

Ἀπασσεύσατο, Heſych. exponit ait à quibuſdam σκωπτικῶς ἡ ab aliis
λοιδ, ab aliis μελῳδικῶς χρῆσθαι.

Ἀπασσῶω, erro, fallor. Deducitur ἀπὸ τὸ ἀπατῶω, ſed fort. leg. ἀπα-
τῶν.

Ἀπασὶ ἰειυνὲ, ἀχώρι.

Ἀπασία. ας, ἡ, ieiunium, impaſtus, inedia, ἀχωρία. Ariſtoph. τὸν ἄχρι σ
πασίαν, ἰ. ἀχωρίαν. ἀφῷ τὸ πάσασθαι.

Ἄπασος, ὁ, ἡ, ieiunus, impaſtus, ἀφῷ τὸ πάω, ἰ. ἐδίω.

Ἀπασράπτω, μ. ψω. φα, fulguro, reſpiendeo, coruſco, non ſolùm
de fulgore dicitur. Aratus, μὴχρὶ βορῆος ἀπασραπτώντος ἰδ πω.

Ἀπασχολέω, impedio, occupo, à ſtudio deduco, voco, aut oper-
m do, detineo, exerceo. ἀπασχολέσθαι εἰς ἑαυτὸν τὰ βέλτ ἡ σωτ χεῖσ
φυτῷ, denſitate arborum iaculis afferente impedimentum, ſic
Politianus. ἀσχολουμένοις σφαλτὰ τοῖς σφαλεροῖς dicuntur,
in expeditione agentes milites.

Ἀπατᾶμ, ſiue ſtrepitu. αὐτὸ λόφ.

Ἀπατάομαι, ὠμαι, erro fallorque.

Ἀπατάω, μ κῶ, proprie, à via aliquè deduco: nam πάτος viam tri-
tam ſignificat: deinde, decipio, in fraudem illicio, fallacium fa-
cio: aliquando, dolo non malo decipio, induco in errorem, le-
duco, dedi ficor circumſcribo, traduco, errare facio. Sophocles,
ἐγὼ γὰ ὁ φαῦλ κ πατημῶν, ſcio vtique à viro me deceptã, i.
ἀφῷ τὸ ἀνδρὸς. Καὶ δὴ γυναικὶ ἡ ἀπατηθεὶς σῶζομαι ἡ σῶζομαι ἐξ
ἀπατῆσ, σῶζομαι, ἡ μὴ κλέπτ. σῶζομαι δὲ ἡ λέγω διαβολεῖν, ἡ λεγό-
μενον δέλτ ἐν. Ἀπατεῖν ἐπὶ τῶν κακῶν ἡ κακοπαθεῖν.

Ἀπάτηθρα, χωρὶς, ἀπατηθρῶν, τῶν ἀπατηλῶν χωρὶς, peregrè, ἀπὸ τὸ ἄπαρ, Iliad.
β. legitur & ἀπάτηρον.

Ἀπατηλὸς, ὁ, ἡ, deceptor ἀφῷ σης, impoſtor, circumſcriptor Cicer.
fraudulentus, perfidioſus.

Ἀπάτη, ἡ, fraus, fraudatio, & circumſcriptio Cicer. aliquando, fa-
dela, captio Cicer. error, πλάνη. ἀφῷ δὲ. ſimulatio. fictio, impoſtu
ra, ars, fallitas, fucus non malus. ὦ ξεῖν ἀπατηλὸ ἀπάτη τ ὄλεσε. hallu
cinatio viſus, Alex Aphr. In Epigr. αἰσχύνες με τ ἡ κρίσ, ἀλλ'
ὁδὸ λοιπὸν πηδᾶτε. Ἀφαφοῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην, videbis me non
carnem. ſed mare, i. piſcem, magnificere. in fructus fragmẽ-
ti deceptionem, i. voluptatem & delectationem: i. qui piſcis
fractus oblectet, vt firmus & fristilis, non mollis. Homer.
Iliad β. Νῦν ἡ κακὸν ἀπάτεων βιβλθέμεν ἀπάτης ἐνεκα θῆλ πολε-
μίων, ad fallendos hoſtes, Xenoph. ἀπάτη τῶ πλάτη. Matth. Euan
gel. c. 13. Vox iſta, ait Erasmus, fallaces indicat diuitias eſſe, non
quòd fallant, hoc eſt, fruſtrentur hominem, ſed quòd à via de-
ducant.

Ἀπατηλὸς, ὁ, ἡ, ὦ. fallax, fraudulentus. captatorius, ἀπατητικὸς. Odv.
ξ, ἀπατήλια βάζει, ſubdola dixit & fallacia ſeu falſa. Nonn. pro
men-

mendaci & impostore accipit.

Ἀπατηλός, οὐ, ὁ fallax, f. audulentus, fucatus Naz. ἀπατηλαὶ εἰκονες, fallaces imagines. τὸ ἀπατηλὸν, captiosum, captio, Plutarchus. Lucianus, τοχίλον ἄζηκας ἀπατηλὸν ὑποπόνως ἔχον, δόλερον, καὶ ἐπιβουλευτικὸς Homer. Iliad. ά, ἀγλῶ ἐμοὶ πολὺ φέρτερον, δὸν ἀπατηλόν. cum genitivo: Athenagoras in Apolog. ἀνθρώπου ἀπατηλοῦ ὑφάσματα, hominum impostores.

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, fraus, captio Ciceronis.

Ἀπατήλων, ονος, virum seu hominem seducens, Nonn.

Ἀπατηλός, ὴ, ὸν, fraudulentus, captiosus.

Ἀπάτητος, inculcatus, lib. Epigram. apud Democrit. ἀπαρχὴ καὶ συγκαπάθ.

Ἀπατμίζω μ. ἰσω, cuspore, exhalo, emitto vaporem.

Ἀπατοῦρια, τα, festa Athenienſium popularia quatuor dierū, quarum prima δόρπια vocabatur, altera ἀνάῤῥυσις, tertia κουρεῶτις, poſtrema νέκυια: de hoc Suid. & Etymolog. Heſych. Ariſtoph. interp. in illud in Achar. χαιρὴν ἀλλ' ἀπάτ ἐῖν ἀπατουρίων. Bud. vocat fallaciarum ſolennitatem.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, carens patre, à patre alienus non paternus, Vulcani cognomen apud Theocritum. Apud Plut. in Probl. ἀπάτορες ἀνθρωποι exponitur. apud Paul. 7. ad Hebr. ſignificat qui patris eſt ignotus. ἀπάτορες etiam dicuntur ab Vlpiano l. 11. ad Tert. vulgò, quaſi liberi. hoc nomine etiam ſignificatur orphani & patre orbati. Pollux l. 3. ὁ μὲν ἔχων μητέρα, ἀμήτωρ ἄπωρ ἢ ἀδελφὰ ἢ ἀπάτωρ, ὁ μὴ πατέρ' ἔχων· ἀλλ' ὑφαρπάζων κελεύτο δ' αὐτὸν ἢ οἱ ἀπβελόντες πατέρες, ὁ μητέρες, οὐδὲ λόγχῳ ὀφειλόν.

Ἀπαυγάζω, luceim edo, Basil.

Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, ſplendor, fulgor, ad Heb 1 ca. μικρὰ φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα, ingenuis luminis exiguus radius. Naz. ora. β. ὁ κλαμψὶς ἀπαυγὴ, ὁλὴν φέγγος.

Ἀταύγης, lucidus, ſplendidus λαμπρὸς, φαιδρός.

Ἀπαυδάω, μ. ήσω, ω, ἠκα, interdico, ἀ ὁμῶ, nego, veto, prohibeo, ἀπαγορεύω, κωλύω μὴ, deficio, defatigor. Lucian. ἀ δὲ ὑπὸ λιμοῦ τῶν ὧδε ἡμερῶν ἀπαυδώμενος, tridui fame enectus, fame confectus. Sophocl. in Aiace, ἀ δ' ἀπαυδᾷ πάλαιος ἐνδυθεὶς σάγμ' μὴ ξὺν πομπεῖ, prohibebat ne vir è tecto foras exiret. Pro denuntio apud Ariſtoph. ἀπαυδᾷ τὰ πάντα ὑξίκεσθ' χρεῖς, iubeo his abſtinere à choreis, vel denuntio vt abſtineant. Ibidem, ἀπαυδᾷ δ' μὰ διὰ δίκη, vetat dare. Eurip. ἀπαυδᾷ δ' Ἄδραστον μὴ πυρὰν τοῖς πλέθρ' ἔλῃ, veto ne Adraſtus veniat in hanc terram. ἀπαυδᾷ τοὺς, feſſus, de fatigatus, lib. Epig. ἀπαυδᾷν ὠφεῖς τὸ ἐῖν, ἢ βαρυάδεῖς τῶν χθόνιον. cò reuocare nos vt non ſimus, & hoc ipſum grauiter ferre quod naſcimur. Item loquendi facultate deficior apud Hippocr. vt vult Erot.

Ἀπαυθαδιάζομαι, μ. σομαι, eſt contumaciter aliquid ago, vt loquitur Liuius. liberam adhibeo contumaciam à magnitudine animi inductam, non à ſuperbia, vt de Socrate dixit Cicero. Plato in Apolog. Socrat. ἐξαπατᾶσθαι φησὶ λέγων ἄπαιρ φέει τὸ ἐκτὸς ἢ τὰς αὐτῶν βολὰς ἀπαυθαδιαζούσῃ.

Ἀπαυθαδιάζω, ſum contumax & proteruus, inſolenter ago, ſum arrogans. μεγαλορρῳσῶ, exacerbo Ἀπὸ τὸ αὐθάδες. Plato in Apolog. ἴσως ὑμῖν δοκῶ τι σαυτὸ λέγειν ἀξιῶν ἀπὸ δόκου λέγειν, ἀπαιρ φέει τὸ ἐκτὸς ἢ τὰ αὐτῶν βολὰς ἀπαυθαδιαζούσῃ. Bud. in epiſt. prior. τοῦτο ἢ λογομανὲς ἀπαυθαδιάζωμαι, rebello ratiori. dicitur & ἀπαυθαδιάζω & ἀπαυθίζω, id eſt, ἐυβαλλω, ἢ λυσβάλλω.

Ἀπαυθαδιάζω, eodem die redeo, Xenoph. pro αὐθημερίζω.

Ἀπαυλία, τὰ. vel Ἀπαυλία, ἡ, munera quæ dantur nouæ nuptæ, vel dies in quo noua nupta iacet cum viro. ὅτι τότε ἀγελῶ ἢ κόρη χαίρει τὸ πατρὶ αὐλίζεῖ: vel τότε ἐπαυλίζεῖ τῷ ἀέδρι ἢ γυνὴ. Vide Pollucem libro tertio, is enim author eſt ἀπαύλια dici diem in quo ſponſus apud ſocerum ſeorſum à ſponſa pernoctat, καὶ τὴ νύμφης ἀπαυλίζεῖς ptiotis ſententiæ author eſt Etymolog. & Heſych.

Ἀπαυλιεμίλα χλωῖς, amiculum erat ſine læna, quam ὡ τῖς ἀπαυλίοις nouanupta ſponſo dono mittebat. Pollux lib 3.

Ἀπαυλιστικὸς, lib. Epig. à ſtabulo diſcedens.

Ἀπαυρίω, μ. ήσω, ω, ἀάρ. ἀπαὐρεμαὶ ὁμῶμι, eripio, priuo, præripio, aufero. Iliad. ά, πῶ ἐὰ βίη αἰκάσσετε ἀπαύρων, id eſt, ἀσείλοτο, abſtulerunt. Heſiod. μελίορτα θυμορ ἀπαύρᾳ, animum abſtulit & interfecit. Euripid. ἀπαύρα θανάτῳ, mortem percepit, id eſt, accepit & obiit.

Ἀπαύρω priuo.

Ἀπαυσί, non quietè ſed cum inquietudine, Sueton. ἀδησαπαύσωτ.

Ἀπαυστος, ατη, ὰτατος, aſſiduus, iugis, iodefeſſus, non deſinens, inexhauſtus, irrequietus. ἀπαυστος γλῶσα, cui ſilentium imperari non poteſt. ἀπαυστος βίος, vita ſempiterna. Philo in Timæo, ὁ δ' ὲκ μέσου σοῦ τ' ἢ ἄχατον ὁρμὸν πάντη διαπεπλεῖσα, κύκλω τε αὐτὸ ἑῶυδε ἀδιαλείπτως ἄγουσα, μῶπὶ τὸ ἐὰ αὐτὰ ἐγερσοῦῃ, ἄνιος ἀγκλῶ ἠξέκτο ἀπαύστω ἢ ἐμφρονι βίω σοῦ τ' ἢ ξύμφυτα χρόνῳ. Cicero de Vniuerſitat. Sic animus à medio profectus, extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circumiecit, ſeſeque ipſe verſans, diuinæ ſapientiſque vitæ induxit exordium. Vnde ἀπαύστως, iugiter, aſſiduè. Ariſtot. de mundo, σωμάτων χοῶδες πᾶσι τύποις ἀπαύστως, διὰ ἀδιάλειπτος, perenni tenore, inceſſanter, Porphyrio, indeſinenter, Varr.

Ἀπαυτομαίζω, ſponte ſubminiſtro, Philo.

Ἀπ' αὐτομάτης, decrepentè, Cicer. ἀδαίμονα.

Ἀπαυτομολία, à meipſo venio, transfugio.

Ἀπαυτόφωρ, per ſe, ſponte ſua, ἀπ' αὐτὸ, Homer.

Ἀπαυχενίσας ταύρου ἔτανεν ἀγρεὺς ἀκμὴν, Philoſt. in Heroicis, vel potius decollare. apud Philol. de mudo, ἀπαυχενίζῃ, accipitur pro cōtumaciter reniti & reluctari. ἀπαυχενίζοντες, reſtantes, Liu. l. Ἀπὸ ναυτιῶντες ἢ ζυγομαχῶντες ἀφωνῶντες.

Ἀπαφίστια vocant Lacones vas illud lapideum in quo pinſunt, quod μαστηρα dicitur ὁ λίθιον καθάπερ ὁ ἀπτὶς, auth. Heſych.

Ἀπαφίσκω, decipio, ἀπάτω.

Ἀπαφος, vrupa, ἀ ἀπὸ. Heſych.

Ἀπαφρίζω, deſpumare.

Ἀπάφω, decipio. Ianus Lascar. ἀπὸ διὸς ἐπὶ δία ἑάλλος, ὅς μ' ἀπάφοι.

Ἄπεγ, ὠπὶ, ἐπὶ, ἔπει, abdactus, indefinitum verbi, ἀπόρημα.

Ἄπεγ θὲς, ὲος, ὸ, ἡ, ὲ, grauis, moleſtus.

Ἄπεγ ἔθω, abuſque, Themiſtius.

Ἀπεγθάζω, grauo.

Ἀπεγθημα, ατα, ſcor, Datiuo.

Ἀπέβλω, diſceſſi, abij. ἀπέβησαν ἡβῶ ἵππων, reliquerunt equos, deſiliere equis.

Ἀπεβήτω, abiit. ἀπὸ ναὶ ἀπέβη. Iliad. ά, vbi temporis eſt imperfecti, à futuro βάσομαι mutato in præſens.

Ἀπεγγυος, ὁ, pronepos.

Ἀπεγθαλίζω, idem quod ἐγθαλίζω. Heſ eſt etiam Ἀπεκβάζω.

Ἀπεγθαστὸς: vide Ἀπεγπάσσω.

Ἀπεγθανος, ὄτος, ὸ, diſſidius. ἀπεκρεμμένος.

Ἀπεγθασώδης, ες, ὸ, deſperatus, ἀπέλπιστος.

Ἀπέδωὸς, ὸ, ὸ, imbecillis, pro πτὸ δωὸς.

Ἀπέδωὸς, ὸ, ὸ, ταῦ, deterior aut inferior nihil templo, à verbo Ἀπέδω.

Ἀπέδωζω, aquare, complanare, ὁμαλίζω.

Ἀπέδιλος, οὐ, ὁ, excalceatus.

Ἀπέδος, ὸ, planus, cāpeſtris. ἀ πεδὸς χώρα. Herodot. regio plana. τὸ ἀπέδον, arduum, planum, planities. ὁμαλὸν, ὁμαπεδὸν, vt ἄλσος, ὁμάλσος, apud Thuc. κατέβησαν ἐς χωρίον ἀπέδον τι, ὑ ἐσπόδον ἢ ὁμαλον.

Ἀπέδρα, aufugio, profugio, ἀρ, ά, ἀδ Ἀπεδράδω. Soph. in Aiace, τὸ σὸ μὲν ἀπέδρα. ἀπέδρασα τὸ σὸς ὀφθαλμὸς. vide Ἀπεδιδράσκω.

Ἀπέεπτον, pro ἀσπίτον, begauu poeticum.

Ἀπέθλω, in Epig. ἀπέβλω χάριν, amiſit gratiam.

Ἀπεθίζω, deſuefco. ἀπεῖθωὸς τῷ σώματος ἀπεῖθῆ τας χεῖρας, i. qui per deſuetudinem ne corpus quidem manibus attingit.

Ἄπει, abi, diſcede. & in præſenti, abes, diſcedis, & pro ἀπελεύσῃ futuro, diſcedes. ἀπεῖθὶ ἀπεῖθε βαδίζ.

Ἀπειδων, reſpiciens.

Ἀπείδωος, ὁ, ineptus.

Ἀπειθὴς, ὲὸτ, ὸ, ἡ, ἀ πείσεις, non perſuaſibilis, Quint. nō obediens dicto, inobſequens, Senec. cōtumax inreuidus, refractarius, ἀπιστοπαστὸς, auidus. ἀπειθὴς ἐτεῖῶ ἐπεὶ ὁ ὑπειθὼς αἰσχύνε. dicitur & de loco. Æliān. ἐτι ἐὸν ἀπειθὲς εἰ πόνοι μὴ ἀγεγκεῖς, cū ei ſæpe difficilis aditus ſit & ſolitus, loca difficilia & aſpera.

Ἀπειθία, ας, & ἀπειθῖα, perſuaſionis obedientiæque cōtrar. cōtuma cia, diffidētia, inreduitas, Paul. ad Coll. 3. υἱὸ ἀπειθίας, filij intractabiles, ei inreduli, non audientes dicto. ζέλιβλες.

Ἀπείθωὸτες, ei inreduli, non audientes dicto.

Ἀπείθω, μ. ήσω, ἀπσῶ, nō parco, nō obtēpero, refragor, negligo, fidē nō habeo, diffido. Datiuo, Ariſt. 2. OEc. ἢ ἀπεῖθέτων ἀυτῷ, &c. Plat. epiſt. 7. τῇ μεταπίμψαι μὲ ἀπειθῆν, vocationi parere.

Ἀπεικάζω, μ. σω, σ. κω, aſſimilo, effingo, exprimo, cōparo. cū Lucian. de ſacrificiis, εἰκόνας ωὐτῷ ἀπεικάζοντ formas eorū effingunt, eorū imagines exprimunt. Ibi. ἀπεικάζειν τὰ κακὰ τῇ ζώσῃ. exprimere & pingere, ἀπεικάζονται τοῖς μίμοις, cōuenit cū partib. Plat. in Tim. ἀπεικασθεὶς ἐς συνδρεῖς εἰδέσι qui ſyllabæ locū aut vicē tenere fing tur. Idē auth. ibid. ὅσ' ἢ ὧν σοῖς μὴ ἐικότα ἀπεικάζῃτε, ὅτ' ἐπὶ ἐικότ Θ, εἰκότας ἀδλογότας ἐικότολογίτας Cic de Vniuerſ. Quū ait ingeniū eſt imitara & efficta ſimulach, bene agi patī ſi ſimilitudinē veri cōſequatur, vbi τὸ ἀπεικὸς, imitatum & effictum tranſtulit.

Ἀπεικασία, ας, ἡ, ſimilitudo & expreſſa figura, Plat. de Legib.

Ἀπείκασμα, ατος, τὸ, ſimilitudo, ὁμοίωμα.

Ἀπεικολόω, affingo, Phil. de mudo, ἀέρα μὲν σοῖς ἐ ὑκπίνοτα ἢ ὑγρὰ μόνοι ἀπεικολόωσιν, cū qui admittit, ad exēplar affingi neceſſe eſt emittentis.

Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, ſimulachrum.

Ἀπικός, ὸτος, τὸ, indecēs, abſurdum, non veriſimile. λόγ ἀπικός, non ab re, Chryſoſt. ἄπικον, ἡ ἀσύμφ.

Ἀπεικότος, improbè, humiliter, abiectè, ab re, indecenter. Thucydid. ὡς ἀπεικότως, non humilius quam pro ſua dignitate, dicitur etiam ἀπεικότως.

Ἀπειλέω, μ. ήσω, ω, ἠκα, promitto, ioūlto, minor, interminor, glorior. Vnde ἀπειλήτω duali numero indefiniti primi per ſynecopen, pro ἠπειλησάτην. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ φοβερὸν ἀπειλεῖ τοῖς ὑπ' ὀὐ ἐπιτρέπ, noxam interitum minitantem

non sinunt agere Homer Il. d. ἀπειλήσειν μῦθον, id est, ἀπηγγέλλετο Plutarchus in Camil. μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, ingentes mulctas soluturos contumaces intermi-nans. ἀπειλῶ ἐπαγγέλλειν, minor me delaturum, Æschin. Herodot ἀπειλέω θάνατον, mortem propono, ἀπειληθέντα, Plato de Legib. quę cum comminatione dicta sunt, vindice lege & minaci confirmata. ἀπειλεῖν etiam idem quod αὐχεῖν, καυχᾶσθαι καὶ κομπάζειν iactare se & ostentare gloriari. Hom. Iliad. θ, in eo versu. εἴς ποτ' ἀπειλήσει, id est, venditabit. καυχήσεται καὶ κομπάσει. sumitúrque ἐπὶ εὐχῆς, vt ubi ἠπείλησεν ἄνακτι, καὶ ἐπὶ ὀργῆς, vt, ἠπείλει κάλλιστ' ἐναντίβιον πολεμίζειν ἔνθα δ' ἐλθόντα.

Ἀπειλή, ῆς, ἡ, minæ, denuntiatio, comminatio, & minatio, Cicer. ira διὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πνιγμοῦ, Alexand. Aphrod. i. periculo strangulandi. τῇ ἀπειλῇ τοῦ κενοῦ, i. vt inane spatium non relinquatur, ne inane sit à quo penitus natura abhorret. παρὰ τὸ ἀπωθεῖν ὀλέθρου εἶναι, vel παρὰ τὸ ἀπείλλειν, quod est ἀπείργειν. Etym.

Ἀπειλήτειρα, ας, ἡ, minans vel minabunda. ἀπειλήτειρα φωνή, vox minax, Nonnus.

Ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, iactator, minax, ματαία καυχώμενος, καυχητής, minis fortis, minaciter seu inaniter loquens. apud Hom. in Ilia. ἀπειλητῆρες Ἀχαιΐδες, i. μόνον καυχώμενοι.

Ἀπειλητήριοι λόγοι, minacia verba, Herodot.

Ἀπειλητικὸς, ὁ, minax. ἀπειλητικὰ νόμιμα, minaces leges, Plato de Legib. ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει Luc. minaciter, frementi, & irato similis apparet.

Ἀπειληφότες, οἱ, consecuti.

Ἀπειλοῦμαι, minis terreor. ἀπειλούμενα κακὰ, impendentia Xenoph. in Sympos. Πιστὸς δὲ τῇ πόλει γεγένημαι· ἐκεῖ μὲν δὲ ἀπειλοῦμαι ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις, non minationibus deterreor, sed iam alijs interminor.

Ἄπειμι, absum, abeo, proficiscor, Aristoph. νεφ. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, dulcis absit ab oculis somnus ἄπεισιν ἐπὶ πατρίδα redit in patriam ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι, dixit Arist. 2. Oecono. pro à suis procul abesse. pro redire. Plat. de Repub. 1. θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ, regrediebamur in vrbem ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν, cui rerum necessariarū nihil deest, Plutarch. in Numa. Sic Thucydid. ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀπόντες, qui absunt à re sua familiari ἀπείη φθόνος, absit inuidia. ἀπέστω φθόνος, abest ab inuidia, Plutar. ποῖ ἄπεισιν, quò tendit.

Ἀπειπεῖν est negare, interdicere, prohibere. Xenoph. τοῖς νέοις ἀπειπεῖν μὴ διαλέγεσθαι. ei interdixerunt ne cum adolescentib. colloqueretur. Item recusare, renuere, renuntiare: vnde μῆνιν ἀπειπὼν apud Hom Iliad τ, iram renuntians, finiens, remittēs, nuntium inimicitiarum remittens, valere iræ pertinaciam sinens. Synesius, τὴν φιλίαν ἀπείπατο, id est ἀπεῖπε inimicitiam renuntiauit. Idem, τοῦτο οὐκ ἔστιν φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν αἱρεῖν. Item ἀποκαμεῖν, lassescere fatiscere, deficere, defatigari, concidere. Idem & ἀπείπασθαι ferè significat: quod etiam abdicare est, & retractare quod dictum est, hoc est, pollicitationem, vel promissum renuntiare, & quasi sese reprehendere, reuocaréque κοινωνίαν ὅλως ἀπείπατο, omnino societatem reiecit, se fore consilij participem negauit. Plutar. in Themist. Idem in Alcib ἀπείπατο τὴν κλῆσιν, inuitationem aspernatus est, ire inuitatus recusauit. ἀπείπασθαι τὸν υἱὸν, filium abdicare, Aristotel. lib. 8. Ethic. ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν, spernens visionem, Herodot Idē, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίαν qui societatem abnuit, respuit. ἀπείπατο τὴν πρόσοδον, accessu interdixit Idem ἀπείπαντο τὴν ἐπικουρίαν, negarunt auxilia ἀπειπάμενον πᾶσαν τὴν ἐλπίδα, despondens omnem spem ἀπειπάμενοι τὴν γνώμην τὴν σου, repudiantes tuam sententiam. Item ἀπεῖπε, iussit v. ctus suit. ἀπεῖπον ἀλγει ἀπηγόρευσα ἀπειπάμενον Eurip. ἀπειπὼν seu ἀπειρηκὼς φίλοις, i. ἀπογνωκὼς τὴν φιλίαν, renuntians amicitiam amicos, i. ἀπειπεῖν μὴ διαφοιτᾶν, vetare transire, Aristoph. ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν, ne deueherent demandarunt, Thucydid. ἕως ἂν ἀπείπωσι διὰ τὸν πόνον, donec defatigati desistant. Aristotel. lib. 2. Polit. cap. 8 ἔξεστι καὶ μεταξὺ τοῖς κόσμοις ἀπειπεῖν, licet Cosmis seipsos magistratu abdicare, i. imperio cedere Plutarch. in Fabio. ἀγρῶν μὲν ἐκείνων ἀπειπεῖν ἀπέχεσθαι, illis agris abstinere iussit. ἀπεῖπε τὰς συνηγορίας, renuntiauit patrociniis, Plutarchus in Publicola. vide in verbo ἀπαγορεύω.

Ἀπειράκις, infinities, πολλάκις, μυριάκις Cleomedes lib. 2. ἀπειράκις τοῦ βέλους ὠκυτέρα ἐστί.

Ἀπείρατον, τὸ, intentatum, inexpertum, ἄπειρον.

Ἀπείρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tentari non potest, aut qui non tentat, inexpertus & intentatus, qui experientiam non cepit ἄπειρος. Hermog. τὸ ἀπείρατον, i. ἀπειρία Chrysost. ἀπείρατος ὕβρεως, ab omni contumelia intactus inuiolatúsque. Dicitur etiam ἀπείρατος Iacobi cap. 1. ὁ γὰρ θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, Deus malis tentari non potest, vel potius vitiorum tentationis expers est.

Ἀπείργω μ εἴρξω π χα, prohibeo, arceo, auerto, deterreo, coerceo, impedio, abstineo. Sophocles in Aiace, ἐγώ σφ' ἀπείργω, eum prohibeo & compesco. Iliad α ἀλλ' ἀπείργει θεὸς, sed Deus prohibeat. Ibidē, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε; quis hæc inhibuit, quis auertit? ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, arceo te à poematis, Plutarch. de poetis audiendis ἀπείργω μὴ γίγνεσθαι, Plato de Legib. repello, reiicio. Euripid. ἀπείργει ἰέναι, vetuit venire, accedere, ne veniret. ἀπειργόμαι ξένην, Plato in Legib. à peregrino absti neo.

Ἀπειρέσιος, ου, ὁ, infinitus, ἄπειρος, poetic. Homer δῆριν ἀπειρεσίην, i. bellum immensum.

Ἀπείρηκα, defessus sum. ἀπείρηκα τῷ πολέμῳ bello sum defatigatus, Aristot. 2. Polit. ca. 3 ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, interdixerunt exercitationibus. Plutarch. in Camil. ἀπειρηκέναι τοὺς Ῥωμαίους ἀπιστῶν, non credens Romanos despondisse animos.

Ἀπειρηκὼς, ότος, ὁ, fessus. Demosth ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων, Phocensibus pecunia destitutis, deficiente pecunia Phocensibus. Xen. τὸν λαγὼν ἀπειρηκότα lepore cursu exanimatū dixit. Plut. οἱ δ' ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animū despondentes præ tristitia, quasi θανατῶντες, καὶ ἀλλύοντες ἀπειρηκότες γήρᾳ, Plato de Legib. confecti seu fracti senio. ἀπειρηκὼς διὰ χρόνον, tempore defessus, languidus.

Ἀπείρημαι vetitus sum. ἀπείρηται, interdictum est. τὰ ἀπειρημένα, prohibita. ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι, prohibitum est eis artē exercere. ἀπειρημένα πειρᾶσθαι, desperatam rem tentare. Plutar. in Apophthegm ἀπείρητο αὐτοῖς ναύταις εἶναι, eis interdictum erat nautis esse, prohibebantur esse nautæ. ἀπειρημένος τόπος, locus interdictus, interclusus, prohibitus. ἀπειρημένος, infandus, vetitus. Plato 1. de Republ ἀπειρημένος αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ἂν ἡγεῖται περὶ τούτων, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου, ei sit a viro non contemnendo prohibitum, ne quod de his sentit, proferat.

Ἀπείρητος, ου, ὁ, intentatus, quem non sis expertus, inexpertus, rudis, ignarus, ἄπειρος. Odyss β, οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι.

Ἀπειρία ας, ἡ, imperitia, inscitia, ignoratio. Plato in Gorgia, ἐμπειρία μὲν ποιεῖ τὸν αἰῶνα ἡμῶν πορεύεσθαι κατὰ τέχνην ἀπειρία δὲ κατὰ τύχην ἀπειρία χωρίων, locorum imperitia, ἀπειρία σκελῶν, crurium vitiatio, Gaza ἀπειρίᾳ φέρεται, casu fertur, vel potius inscientia quasi in experientia. Plutarch. in Romul. ἀπειρία, etiam infinit o, Cicer. de Finibus lib. 1. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est.

Ἀπειρέσιον, Hesych. πολύ.

Ἀπείριτος, ου, ὁ καὶ ἡ infinitus, innumerus, immensus, interminatus, Hesiod. καὶ πόντος ἀπείριτος. Idem, κατὰ γαῖαν ἀπείριτον.

Ἀπειρόγαμος, qui non est expertus nuptias, innuptus.

Ἀπειρόκακος, ου, ὁ, malorum expers, malorum inexpertus, vel malis vel ad mala, vt Liuius.

Ἀπειροκαλία, ας, dicitur & ἀπειροκαλεύμα, ineptia, rusticitas, honesti neglectus. Opponitur μεγαλοπρεπείᾳ apud Aristot. lib. 4. Ethic. Quod vitium est eorum (inquit Bud. de Asse) qui nec bona sua nouerunt, nec eorum vsui acquiescunt, qui seriis in rebus operam bonam ac strenuam nauare non didicerunt. ἀπειροκαλία, ἀμετρία τοῦ καλοῦ καὶ φιλοδοξία. Streb. in cap. 7 li. 2. ἠθ νικομ. vertit ἀπειροκαλίαν luxum indefinitum & effusionem quæ procurrit vltra fines honestatis: componitur ex ἄπειρος & καλὸν, ita vt propriè significet insolentiā rerum honestarum & præclararū.

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, honesti expers, insolens, inelegans, vitæ mundioris ac elegantioris rudis, rusticus, inciuilis, decori nescius, qui quid loco conueniat nescit, quem Latini ineptum vocant, Gell. lib. 11. cap. 6. & lib. 18. cap. 8. & Bud. de Asse lib. 1. & Cicer. 2. de Orat.

Ἀπειροκάλως, ineptè, præter decorum, insolenter, ἀπειροκάλως χρῆσθαι, abuti, iniustè vti.

Ἀπειροκαλεύεσθαι, ineptire, Æschin. in Epist.

Ἀπειρολεχής έος ὁ καὶ ἡ tori expers, virgo.

Ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, affectuum immoderatio, τῶν παθῶν ἀμετρία, quæ omnino vitiosa est. Synesius in Epist. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ὕλαις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ ὑποτείνοντον ποῦ χώρας τάξομεν. Ἆρ' οὐχὶ πόρρω φιλοσοφίας;

Ἀπειροπλάσιος, ου, ὁ, multiplex.

Ἀπειρόγαμος, qui nuptiationem non est expertus.

Ἀπειροπόλεμος ου, belli imperitus, belli expers. Appian. in Annib.

Ἀπειροπολέμως, sine belli experientia. Appian. in Iber. ἐπίκειτο φεύγουσιν ἀπειροπολέμως.

Ἄπειρος ου ὁ καὶ ἡ, inexpertus, rudis, ignarus, ignotus: παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν, ἄπειρος, insuetus, ἀήθης, apud Hipp. vt exponit Gall. Com. εἰς τὸ περὶ διαίτης ὀξέων. ἄπειρος item, πολύς, multus, infinitus, immēsus ἀπείρων ἄπειρος τῶν φίλων, qui amicos nō probauit, Isoc. ἄπειρος λόγων, Dem. rudis verborum, non assuetus audire orationes, ignarus. Itē ἄπειρος ἡ, Doricè, pro ἤπειρος. ἄπειρος ἀήρ, immoderatus æther. Eur. in Thes. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Cic. 2. de nat. deor. Vides sublimē fusum immoderatū æthera Ἄπειρος χρόνος, tēpus infinitū ac sempiternū. dixerat Epic. Ὁ ἄπειρος χρόνος ἴσην ἔχει ἡδονὴν καὶ ὁ πεπερασμένος, sic trāstulit Cic. 1. de Finib. Nec maiorem voluptatē ex infinito tēpore ætatis percipi posse, quā ex hoc percipiatur quod videmus esse finitum. τὸ εἰς ἄπειρον ἐκπῖπτον, in quo nec modus vllus nec finis inueniri potest. Epicurus in select sentent. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Cicero de Finib. ipsa natura

natura diuitias quibus contenta est, & parabiles & terminatas habet inanium autem cupiditatum nec modus vllus nec finis inueniri potest.

Ἀπείρων γώνιος: Prouerb. in captatores, qui vt scribantur hæredes. locupletibus assistunt & palpantur, eos captantes omnibus artibus & quouis obsequio. Suid. Ἀπὸ τῶν διὰ πλουσιωμένων τὰ ἀπὸ κλήρου φερομένων πᾶσι, παρέσται οἱ γύπες πρὸς θησαυρίσματα παρεδρεύοντες. Sic vocatur ἄκλος δακτύλιος, i. annulus gemma nō infignitus cōcinnatilique: quasi dicas, omni carens fine, quòd sit rotundatio nis absolutæ, nec appareat vnde initium sumas. Meminit Aristot. lib. 3 Auicultat. ἢ γὰρ (inquit) τὸν δακτύλιον ἀσήμου φασὶ δεῖν μὴ ἔχειν τὸ σφενδόνιον, i. annulos vocant apiros, quibus pala non est: de infiniti ratione loquitur eo in loco.

Ἀπέρωτον, impertita, inficitia. Eurip.

Ἀπερώτητος, infabilis. ἄῤῥητος ἀπόλαυστος. Hesych.

Ἀπερωδίνητος, parus dolorem non expertus.

Ἀπέσιος, ου. ὁ, ἡ, magnus, μέγας, ᾗ, πῆχυς μὴ ἔχων. immensus, infinitus, fine carens. Homer. item terram vocat ἀπείρονα, id est, σφαιροειδῆ, orbicularem, vt explicat Eustath. & Io. Grammat. Nam nec sphæra nec circuli finem habent aut initium: & philosophi fere omnes elementa statuunt rotunda specie. Vide Plut. l. 2 de Philos. placit. Aliquando pro innumero capitur. Apoll. 2. Arg. ἀπείρονα μῆλα φέβεται, infinitas pecudes terruerunt. Heliod λαὸς ἀπείρων.

Ἀπείριος, imperitè, inscienter. Xenoph. ὡς ἀπείρως οἴμαι ἴχνη θηρῶν αἰσθάνων, non sum homines venandi imperitus. ἀπείρως ἔχω τῆς φύσεως, sum ignarus naturæ. ἧττον μισήσουσιν παιδευομένων ἀπείρως ἔχοντα πρὸς ἃ παιδεύουσιν, vel ὡς πάνυ. Xenoph. l. 1. Pædiæ. ἀσπίδων, anulus sine gemma. Pollux lib. 7. ἡ ἀθεμιστοῦ ᾗ λίθου (legendum ἄκλου vel λιτῆς) δακτυλίου ἀπείρονα κρούσιν.

Ἀπείρων γλίσχρος θέλγων δίκλων, laxæ maiestatis criminis reus, laxæ majestatis crimen deprecans, Plut. in Moral.

Ἀπείρων πρὸς, paxilli, σκόλοπες.

Ἀπείρων, idem quod ἀπείρων.

Ἄπειρ-ος, pertinax: vnde τὸ ἄπειρον, pertinacia.

Ἀπειρώτου, vincebat, ἐνίκα, ἐκράτει τοῦ. occidebat: Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. id est, φονεύω. est enim κεφαλὴν, κεφάλαιον, ἐκκεφάλαιον, σῶμα ᾗ ἀνθρώπου.

Ἀπειρτισμένος, restitutus sum.

Ἀπεκδέλλω, μι, λῶ, toluo.

Ἀπέκρυβ-ε, ν, ὁ, abnepos.

Ἀπεκδέχομαι, μ. ξομαι, expecto. Paulus ad Rom. cap. 8. πᾶν ὑπερδέχεται ἐν τῇ ὑμέτερᾳ θεοῦ ἀποκαλύψει, i. expectat.

Ἀπεκδοχὴ ἧς, expectatio.

Ἀπελαίνομαι, reprobo, improbo, reicio, Diosc. l. 3. c. 25.

Ἀπελαύνω, eleuo, lauo.

Ἀπελεύω, refoluo, debilito, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. ἀπελεύει ἡ τόνου ἀπό.

Ἀπεκτασθαι, interfectus est. ἀπεκταθῆναι, interfectum esse. ἀπεκτομώθη, interfectus. ἀπέκτεινα, interfeci, c. 16. Num.

Ἀπέκτατο, ἀπὸ τῆς κτᾶ τὸ φονεῦω, κτῆμαι, ἔκταμαι, ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο, & ἀπέκτατο. interfecit, peremit.

Ἀπεκτείνομαι, extendor, diffundor, prolator.

Ἀπέκτηνον, occidebant. Et ἀπέκτειναν. Attice. pro ἀπέκτεινον.

Ἀπέκτητος, impexus. πέπλα γὰρ τὰ πέπλα, ᾗ ἀπτέρωτα. lib. Epig. ἀσκικῆτε τερχὸς. pili impexi.

Ἀπεκτονα, occidi, interfeci, Præt. medium: Ἀπὸ τῆς κτείνω κτιννῦ. elegantius quàm ἀπέκτασον.

Ἀπελάζω, concionor, Laconicum est, pro ἐκκλησιάζω, apud Plutar. duplici λ scribitur est in Lycurgo ἀπελάζειν.

Ἀπελασία, ας, ἡ. perfectio, Cic. finamus.

Ἀπέλεγ-ος, inaccessilis, ἀπρόσιτος.

Ἀπελέθαιρομαι, abfcedo, amoueor. ἀπελαυνέμην ἀπὸ γάμου, qui non est compos nuptiarum. Herodot ὡς ἀπελαυνόμενοι, non permouebantur. ἀπελαύνειν τῆς ἀρχῆς, repelli à magistratibus. Isoc.

Ἀπελαύνω. μ. ἀσω, κα, expello, arceo, abigo. Xenoph. ἀπελαύνη τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτῆς, à se repellit homines. ἀπελαύνω σε τῆς βαυμοῦ, expello te ab altari, Lucian. ἀπελαύνω λοίας, prædas ago. ἀπελαύνω τῆς ἀρχῆς, abduco à turpibus. Item redeo, regredior. vnde veni refero pedem. Lucian. in Pfeud. κατεδήμησ-ε ᾗ ὑμεῖς ἐν αἰγιαλοῖς ὑπὸ ἀπέλαυνεν, id est, terro cursum legit. Xenoph. 4. σαφῶς πάνυ ἀπελαύνει μεταβάλοντες, rursus hostes persequi institerunt. passiu. ἀπελαύνεῖσθαι τῆς ἀρχῆς. Isoc. repelli repulsam pati.

Ἀπέλαυνε: vide ἀπελαύω.

Ἀπελεφορμία, subleuo.

Ἀπελαύω τὸ ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα, ατ-ος, τὸ, refutatus, Lucret. refutatu conuincere falsum, confutatio.

Ἀπελεγμός, οῦ. ὁ. refutatio, reiectio, improbatio, Actor. Apostolorum ca. 19 Οὐ μόνον ᾗ ὑμῖν κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, periculum autem est non solùm, nec pars ista nobis per ipsum confutata pereat.

Ἀπέλεγξις, ως. ἡ. refutatio.

Ἀπελεγχω μ. ξω, σα χα, redarguo, confuto, reprobo, coarguo, convinco. demonstro & detego, Chrysostom. ἀπελεγχόμενος ψευδόμενος.

Ἀπέλεθρον, procul.

Ἀπελεθρος, ου. ὁ, ἡ, ἦ, immensus, πολὺς, ἀσύμμετρος, ἀμέτρητος, fortis, cui non propinquus fieri possis. πόλεθρος enim ἴλυς πλέθρου, μέτρον γὰς πολλῶν ἐκατὸν ὀλκαστῆ, ᾗ τὸ πολυπλάσιον ᾗ βάτιασμ.

Ἀπελεκητ-ος, ὁ, ἡ. indolatus, non dolatus, rudis, illaboratus. vtitur Theophr. histor. lib. 3. cap. 11.

Ἀπελεύθ, exuisse, abstulisse. Herodot. Ionicè pro ἀπειλέθ.

Ἀπελεύθερία. ας, ἡ, manumissio, assertio in libertatem.

Ἀπελεύθερικός, ὁ, ἡ, ὁ, libertinus.

Ἀπελεύθερος, ου. ὁ, ἡ, ὁ, ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερωθείς, libertus, libertinus. Philo de mundo, πᾶν κατ' ἀπελεύθερον ἀχαρίστου ἀνθρώπου, i. in laudem incidit, quæ aduersus ingratos libertos prodita est. Quomodo autem differant ἀπελεύθερος & ἐλεύθερος, vide apud Ammonium. Æschin. ἀφίεσαν ἀπελεύθερον, manumittebant. ἀπελεύθερος τῶν νόμων, libertus Neronis, Artian. in Epicteto.

Ἀπελεύθερόω μῶ, manumittens.

Ἀπελεύθερόω, μ. ώσω, π. ωκα, libero, manumitto.

Ἀπελεύθερωσις, ως. ἡ. ἀπελευθερία, manumissio, viodicta, Plutarch.

Ἀπελεύσομαι, abibo, fut. verbi ἀπέρχομαι.

Ἀπελήλακα, ablegaui: ab ἀπελαύω. Item, ἀπεκλαμψεν, submoti, Nazian. reiecti, Xenoph. ἀπελήλακέ τῆς πόλεως pulsus ex vrbe.

Ἀπελθεῖν, mortuus, qui decessit, apud Nazian. εἰς κασέρεον, & alibi sæpius. Et vt à Græcis dicuntur mortui ἀπελθόντες, ita à Latinis è vita excedentes & decedentes. id est, οἱ τεθνηκότες. Laert. in Plato. Εἰκαστὴν ἔτη διήκουσε σωκράτους· ὑπὲρτὸν ᾗ ἀπελθόντες, σφοδρῶς κεκοτύλα.

Ἀπελιάζ, fana, sacraria, cœtus, conciones. Hesych. σπουδαῖοι πάσης ἀρχαιρεσίας & ἀπέλλαις, vocat ἱερῶν κέντρων. Hinc Gallis, *capelles*, *capellans*.

Ἀπέλλω, excludo, ἀποκλείω.

Ἀπελλάζειν, Lacones dicunt, pro ἐκκλησιάζειν, i. concionari, Plutar. in Lycurgo.

Ἀπελλάϊος, ad Apellem pertinens. & Decembr. ἀπελλάϊα πολλάμια, manus Apellis, in Epig. Ibidem.

Ἀπελλεῖος χειρός.

Ἀπελλῆς, Apelles, pictor insignis. ἀπελλῆς ὁ χῖος, Apelles Chius: quem hic agrotaret egeretque, Archesilaus clam lubenter coriacii pecuniam posuit. Plut. in Moralib.

Ἀπελλὼν, populus arbor, αἴγειρος, Hesych.

Ἀπέλλος, hulcus, vulnus: ἔσχε τὸ μὲν φαρμακεύσαι τῶν σπερμάτων, ἀλλὰ δύμηδε.

Ἀπελπίζω. μ. ίσω. π. κα despero. ἀπελπίζῃ τὸ νοσοῦντα, nulla de egroto spem habere reliquam. Sic etiam Lucian. l. 5. desperate viam dixit. Alexan. Aphr. in Probl ἀπελπίζουσι τῶν τυγχάνειν αὐτῆς, ea se potiri posse desperant. Plutar. πιθάνα ἀπελπίζει, de his spem abiicere. ἀπελπίζω τῶν τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, amica me despero potiturum. Politian. Gal. ad Glauc. ἀπελπίζω τῶν κακῶν τέλος, despero conglutinaturum. Euang. Lucæ cap. 6. δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, mutuum date nihil inde sperantes. Significat etiam ex re quapiam sperare. Gaza ex Cic. οὐ γὰρ εἰς τοῦτο ἡ χώρα ὑπάνδρου, ἀπελπίσης, si reditum in hunc locum speraueris. ἀπελπίζω, interdum non neutrum est. sed actiuum & accusatiuum habet pro desperare facio, in desperationem adduco, ἀπελπίζειν τῆς ζωῆς τοὺς ὑπάνδρους, i. ἀπελπισμοῦ δοὺς τὸ ὑπαιθρον.

Ἀπεμέω. μ. έσω, ἔ, euomo, euemo, vomitu reicio.

Ἀπεμπολάω. μήσω. ἔ, & ἀπεμπολέω, vendo, diuendo, venundo, addico. commuto. ἀπεμπολῆς, Euripid. interuertis, asportas. Lucian. ἀπεμπόλησα τοῦ ἱεροῦ ὅτι πολλοῦ ἀξίους ᾗ μυρίας δραχμάς. Accusatiuo iungitur. ἀπεμπολεῖμαι, venditi. Aristophan. in ἀχαρν. Τοὺς γὰρ χρῆσθ' ὑπὸ τοῦ ἀγρίου εἶδα χάρητας σφόδρα. Εὐφ. τί δῆτα ἐλεγχ' ᾗ πάντ' ἀπὸ τοῦ Ἀτρέως ἀλλ' ᾗ δίκαια κἀδίκως κἀπεπολᾶτ' ἀπεμπολᾶμεν, id est, sele venundari assentationibus & blandimentis non intelligunt, hoc est, quo sese ipsi assentatoribus addicunt. Synesius, ἀπεμπολημένων αὐτοὺς τοῖς τῆδε τοῦ τόδε· ἀπεμπολᾶσθαι, σημαίνει μετυβολᾶν ἀπὸ κρείττονος ἐπὶ χείρονα.

Ἀπεμπολή, ῆς, ἡ, mercatus, dolosa venditio, discessio, κάπηλος, ᾗ ἀπεμπολή, ἡ, ὑπ' ἀπάτης σφόδρα, ᾗ ἐμπορία.

Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ. mercatus & mercatio, Cic. mundinatio. Hippocrates δι' ἀγορασίων, in medicina perinde atque in philosophia, cū inquit omnia continci, addit, ᾗ οὐδενὸς δεῖ σοφῆς βίου χρησθαι ᾗ ἀπεμπολήσεως ἀπεμπόλησις, vbi interpres imperitè transtulit, alienatam à mercimoniis.

Ἀπεμπολητ-ός, οῦ. ὁ, venditor.

Ἀπεμφαίνω, τω, obscurum, ratione carens, absurdum, non cohærens, dissimile, difficile.

Ἀπεμφαίνω, διῶ, dissimilis fum, non conuenio, nullo modo refero. Polyb. πᾶν ᾗ σύγκριτον τῇ ἀὐξανομένῃ· ἐμφύσει, ὑδατῶ ᾗ πλείσῃ ἀ-

περιφόρεσθαι εἰκὼς φορτίοις τοῖς ἄνθρώποις, contentionem autem inanimatorum cum animantibus, inferiorem & planè dissentaneam & absimilem occurrere spectantibus verisimile est, id est, simulachri cum animante comparatio primo statim aspectu impar videtur & inepta. Dionys. Arcop. κατὰ τὴν εἰς τὰς ἀπομφαίνουσας ὁμοιότητας, ad similitudines dissentaneas & abhorrentes & τὸ ἀπεμφαῖνον non consentaneum, τῷ ἀπεικότι.

Ἀπεμφὴς, absimilis.

Ἀπέναντι, ante, in conspectu, contrà, ex aduerso. Matth. cap. 27. ἀπέναντι τοῦ χιλιάρχου, coram turba. Ἀπέναντι, contra. Actorum cap. 17. ἀπέναντι τῶν δογμάτων καίσαρος οἱ πράσσουσι, contra decreta Cæsaris faciunt.

Ἀπεναντίως, ex contrario. Aduerb. Chrysost. λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἐσόμενος, oratio suprà dictis occurrens.

Ἀπεναντίον, ex aduerso. ἀπεναντίον μου, coram me, Solomon in Cantic. canticorum.

Ἀπενόησαν, commigrauit, Iliad. β. ἀπῆκτεν, & Od. ὁ, ὑπέσπασε ἀπενόησαν, semotus habitauit. & Iliad. β. οἵ ποτε δουλήμοι ἀπενόησαν, i. εἰς τὸ δουλήμον ἀπωκίσθη. à verbo ἀπένοια.

Ἀπενήνοχα, ἀπενεγκεῖν, ἀπενήνεγκα, & similia, vide in ἀποφέρομαι, & ἀποφέρω.

Ἀπενηνοφὼς ἔχειν, despondere animum. leg. ἀπόν.

Ἀπεύχεσθαι, Eurip. ἀπεύχεσθαι τὸν θεὸν ἄμων, ipsum meis deprecor auersorque thalamis.

Ἀπευδὴς, ἄος, ὁ, ἡ, ἀδάμαστος, ἠβ,

Ἀπήνητος, ἠ, indefectus, & indeploratus, Ouid. cui luctus non contigit, Iulian. in Epist.

Ἀπηνιαυτίζειν, per annum absum, & extortis fio. Xenoph. σὺ δ' ὦ κεντόβλητε συμβουλεύεις ἀπηνιαυτίσαι. Plat. in Leg. lib. 9. ἀπηνιαυτίζειν τῶν πρὸς ἐνιαυτὸν, triennium exulet. Ibidem ἀπηνιαυτίσεως τετράτης διατελεῖν, triennium integrum exulare. est etiam ab aliqua re tibi temperare & cessare annuo spatio, Pollux in 1.

Ἀπηνιαυτισμὸς, οὗ, ὁ, exilium vnius anni. abientia in annum, exilii annuum ob cædem non voluntariam, abanatio dici potest, Bud. Comm.

Ἀπηξιωμένος, peccare.

Ἀπηξιωμένως, elaboratus, exactus, ἀκριβῶς.

Ἀπηξίωσα, vindicare.

Ἀπήμων, non conuenit, dissimile est, abhorret. Plutarch. in Pericle, ἀπήμων οὐδὲν συμφέρεσθαι τοῖς πολλοῖς φορτίοντι τῇ αὐρᾷ τῶν ὄχλων, nec absurdum videtur ex multis ornamentis eam illi viro gloriam accessisse.

Ἀπηνιώτως, ab re, præter fidem.

Ἀπηνὴς, ὁ, non idoneus. ἀπηνὴς ὁ, τὸ ἀπεμφαῖνον, ἠ, αὐλίμιον, discrepans, nec consentaneum.

Ἀπήνητος τ, ὁ, ἠ, non maturus, crudus, non coctus.

Ἀπήνησις, idem.

Ἀπηπλάγχθης vide Ἀποπλάζομαι.

Ἀπηπλίξατο, aufugit, ἐφυγεν. ἀπηπίσατο. nam πλὴξ idem quod βῆμα. vide Comm. Aristoph. in illud in Ἀχαρν. ὑπὸ ἐλαφρὰς ἀπηπλίξατο.

Ἀπηπόμπασε, Apepomatus, Gallorum rex, aduersus Romanos bellum gelit. Plut. in Paral. (quitur.

Ἀπήνη, ἠ, ὁ, ἡ, Plautus, incoctus, non coctus, qui ægrè concoquitur.

Ἄπηρε, τὸ, quæ item pro quemadmodum, Atticè, per ἐλλειψιν τοῦ ΚΩ. Aristoph. Ran. ὑποπτερυγωσάτω ταχὺ, ἄπερ ἐκφοιτᾷ ἐν ταῖς τραγῳδίαις ὁ Θεόφιλος.

Ἀπηρώτευσα, ciuitas Thessaliæ: vnde

Ἀπηρωτεύς, gentile nomen.

Ἀπηρωτολογίας, ἠ, loquacitas, verbosa oratio.

Ἀπηρωτολόγος, ου, ὁ, multiloquus.

Ἀπήρωτος, interminatus Ciceroni, infinitus. Paulus 1. ad Timoth. capite primo, μηδὲ προσέχειν μύθοις ἢ γενεαλογίαις ἀπηρώτοις, neque attendere fabulis & genealogiis interminatis. vide ἀπήρατος. ἀπήρωτος πολυπόνῳ, inexpugnabilis obtidio. ἀπήρατα ποιεῖν, frustrà contendere, actum agere, nequicquam laborare, apud Arist. ἀπήρωτος λόγος. argumentum non concluſum.

Ἀπήρωτος Plutarch. ὑγιεινὰ σῶμα. ἀλλ' ὅσον ἀσπάζεται ὑγιεινὸν αὐτοῦ ἀφίλτατος τῷ πλουσίῳ τοῦ ἀπήρωτον, i. excitionem.

Ἀπήρωτος, ου, ὁ, ἡ, ἀπέρατος, infinitus, non habens exitum.

Ἀπήρωτος, ου, ὁ, ἡ, infinitus, innauigabilis Liu. μῆκος. ὃ πέρας οὐκ ἔχει. Aristoph. in nubibus, τὸ χεῖρον καὶ νυκτὸς ὁδὸν ἀπέρατον: vbi reprehendit interp. eos qui ἀπέρατον cum ψευδῶς scribunt: videri tamen.

Ἀπαρτᾶσθαι, μ. σημαίνει τὸ efficio, propago, fundo, effica. reddo, gigno, induco. Xenoph. εἰ ἀπαρτᾶσθαι τὸ ἐθέλοιμι, qui fingunt statuas. Plutarchus, ἀπαρτᾶσθαι τὴν πολιτικὴν ἀβιολυτίαν erat. Plato in Timæo de cælo loquens, ἀπαρτᾶσθαι ἐποίησατο, Cicero de Vniuerso. eum ab omni errationē liberauit. Plato Ibid. ἢ τὰ μὴ ἄλλα εἴδη μηχανᾶσθαι γῆν καὶ σὲ ἀπεργάσῃ, εἰς ὁμοίωσιν ἄπερ ἀσπαζόμενος τὸν. Cicer. et cætera quidem vique ad temporis ortum impressa ab illis quę imitabatur effinxerat. Plato Ibid. ἐνὸς ἀπαύτων ἀπαρτᾶζόμενος σώματος ἕκαστον, Cicer. vnum efficiebant ex omnibus corpus.

Ἀπαρτᾶσθαι, detrego.

Ἀπαρτᾶσις, ἀος, ἡ, peractio, Cicer. effigies, effectus. Gaza, μύθου ἀπαρτᾶσις, fabulæ peractio, Cic. pro abiolutione. Plat. τελευτὴν ἀπαρτᾶσιν.

Ἀπαρτᾶσιον, peragendum est.

Ἀπαρτᾶσιος, ου, ὁ, peragendus.

Ἀπαρτᾶσις, ου, ὁ, efficiens.

Ἀπᾶρχε, μι. pro ἀπέχειν, cohibeo, a rceo, interdico, concludo, perstringo. Herodot. ἀπᾶρχων ὦξ ἐνώπιων χειρὸς, sinistrorsum relinquēs. ἀπαρχμῷ, coercitus, præclusus, conclusus, apud eundem. ἀπᾶρχε κατπαδόκας, perstringit Cappadocas.

Ἄπαρος, indef. ῖδο & infatigabili tenore.

Ἀπαρσέω, ἠ, ἀπαρεῖδημι, incumbo, inclinor, innitor, affirmo, infigo, firmiter adigo, super impono, effundo, exhaurio & infligo, incutio, fulcio, applico. Sic apud Plutarch. Opuscul. ἐφὲ ἀσφαλείας τῶν ἐλπίδων ἀπαρεῖδεῖς, de serpentibus, id est, inflammationem infligere, vel inferre, ut incutere. Idem de nece Cæsaris, εἰς ἐ ἀπαρεῖδωμεν ἑαυτῶν πάντες πονηρότατοι. infligentes. Idem de Æmilio, pro excutere & impingere. πολὺ νήμεσι εἰς ἢ εἶναι ἀπαρεῖσθαι τοῦ ἐν τύχῃ αἰσθάνεται, inuidiani quam in familiam suam fortuna euomuit set, tulit: sic Philelphus. Dioscorid. libro primo capite 108 ἀπαρεῖσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς, carbonibus superponens. Idem cap. 84. ἀπαρεῖσθαι ἐπ' αὐτῷ καυτῆρα, carbonibus superponens. pro innti, incumbere. Polybius 1. bro tertio, Ἐπίζευγ ἢ ἀπαρεῖδητο παρ' ὅλων τῶν δικαιολογιῶν ὅτι τὰς πολιτείας σωθῆκας, maximè autem in fœdera vltimò inita incumbebant, & in iis præcipuè defensionis vim ponebant. Plutarch. in Pericle, ἀπαρεῖδώμεν ἐπ' αὐτοῖς τὸν ὀνόματος, in Periclem suspicionem cōferens. ἀπαρεῖσθαι τῇ βάσῃ, figere gressum. Lucian. in Anachar. ἀπαρεῖσάμενος τῷ ὄμματι ἐς τὸ στενὸς, fixus intendi oculos. Et vt dixit Virgil. in Æneid. -in te omnis domus inclinata recidit Sic Polybius. Πεῖσαι δὲ τὸ πανηγυρικὸν ἀνάπτεις ἢ δύναμιν εἰς ὑμᾶς ἀσπάσεως, ἢ πᾶσας τὰς ἐλπίδας ἔχειν τὴ συμπράξει ὑμῶν, Omnem & alacritatem dimicandi, & robur in vobis nixam habet & incumbentem. Xenoph. de equo frænos mordente, vel caput declive tenente: quali in fræuum incumbente dixit.

Ἀπαρεῖσθαι, ου, ὁ, infinitus, multus, per μετάθεσιν pro ἀπαρεῖσθαι. Iliad. α. ἀπαρεῖσι' ἄπονα. i. ἀπαρεῖσα, ἀπ' ἄκρης τῆ πλησὺ πολλὰ, innumerata.

Ἀπάρεσις, ἠ, ептantis vestigium, mixus.

Ἀπαρύομαι, crucio, emitto, Dionys. de situ orbis.

Ἀπαρὼμα, thema est in præsenti inusitatum vsitat. in præt. perf. act. & pass. ἀπάρηκα & ἀπάρημαι, & in fut. 2. act. quod est ἀπαρῶ, & Ion. ἀπαρέω. signif. interdum denuntio, renuncio, interdico τὴν Ἶτην interdico, veto vnde τὸ ἀπαρημία prohibita. Item nego, renuo. recuso, detrecto aut etiam contradico. cum accuſ. Herod. dicitur præterea aliquis ἀπαρηκέναι, id est, animo concidisse, animum delpondisse, vel etiam viribus concidisse, & fatigatus esse vt apud Xenoph. λαγωὸς ἀπαρηκὼς lepus fatigatus & cursu exanimatus & Plut. ἀπαρηκότες ὑπὸ νόσου animo præ tristitia collapsi: apud Plat. de leg. ἀπαρήκοτες γήρᾳ confecti seu fracti senio. infinitius sæpe expon. per præsens ἀπαρεῖν interdicere, deficere.

Ἀπαρημένα apud Hesych. Ἀπαίνομαι.

Ἀπαρημώμαι, ἀπαρημωθήσομαι, desolor. Plutarch. in Lycurgo, ἀπαρημωθῆσαι ἢ τὴν ἡγεμονικὴν τῶν ξενοφοιτώντων, deliciæ defertæ ab iis qui eas exiuscitarent.

Ἀπαρτόνιον, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod.

Ἀπείβλητος, non circunspectus (passiuè, Ouid. Incuius non facilis circunspectus, Cicer. & ἀπείβλητον, incogitatum, inseparatum, αὐτύπητον.

Ἀπείβλητος λόγος, ἠ, κατ' ἐμὲ cui ἀπείβλητ non sunt adhibitæ apud Hermog. oratio inornata nec circunseksita, nuda & pura, cui opponitur ἐμπεβλημένη ἐγκατασκευὴ & ἐνδιάκοσμος.

Ἀπείβλητος, non circunscriptus, incomprehensibilis, Nazan. Oratione βασιλείας ἐστὶ ἀπείβλητος.

Ἀπείβλητος, non exquisitus, non superuacaneus: vnde ἀπείβλητος κακοσκευῶν, apud Cebetem Thebanum. i. cultu non exquisito, & simplicis ornatus.

Ἀπείβλητον, inenarrabile, Plin. inexplicabile, Cic. & inexplicitum, Martial. incomprehensum, Plato de Legib. non præfinitum, & circunscriptum.

Ἀπείβλητος, non circum mundatus, non emundatus.

Ἀπείκτυσεν, ου, ὁ, ἡ, non circunsonus nec obstreperus, ἀπήχῳ & ἀπήχητος.

Ἀπείλαλος, ου, ὁ, infans, & fandi nescius, vel quem non facile verbis compescas, qui blaterandi finem non facit, garrulus, Æschyl. Aristoph. hic Æschyl. traducit & describit in Ranis.

Εἶτ' ὦδε πῶς κ' δίτεσιμεν πάλαι,
Ἄσθματα ἀγελαστοποίητα, ἀωδοποίητα.
Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπυλίωτον στόμα.
Ἀφέκτα λαλητὴν, &c. i. ἐκ εἰδότα λαλεῖν.

Ἀπείλαλος, ου, ὁ, ἡ, amplissimus, nullo tempore vel loco circunscriptus, ἀπείβλητος & ἀφορισθὲς. liberalegatio, quę priuatę causæ rei mādatur,

que nullo vel tempore vel loco circunscripta est, nullis
bus reddendis obnoxia, Bud. in Annot.
A ἀπερίσκεπτος ἀκριβῶς, inconsideratè, temerè, inseritè, ἀπρό-
ptto h. rep.
A , qui cogitatione comprehendi nequit, Patiuè, vt dixit
iuscenus. de Deo. Et actiuè. Athenagoras in Apologia, ἀπε-
τος ψυχὴ τοῦ θεοῦ, meus quæ Deum cogitatione complexa
est.
ἀφροντιστέω qui neglegit, non curat quippiam, omnia cura-
re nitens, Thucyd. inconsultus, incog tabilis, Plaut.
Ἀφύλακτος Θ, Vatin. ὁ μὴ καθαρῶς ὑπηρωῶν. ἀφυλάξεται γὰ, τὸ ἀθέλε-
ἀνέρει.
Ἀφύλακτος, securus, tutus, propriè qui talis est vt non incidat. Dio-
ῥισκ. l. 2. c. 49. ἀφύλακτος ὑφορᾶσθαι, aquæ metu non tentatus.
Ἀφύλακτος ἀπὸ φύλακος ἀκοντὸς ἀκοντὸς.
Ἀφυλακτότερος, ὁ ἧττον, temerarius, imprudens, inconsideratus, im-
pro ctus.
Ἀφύλακτως, inconsideratè, inconsultè. ἀπερισκέπτως.
Ἀφύλακτος Θ, ὁ, ἡ, ἤ, immobilis, inconcussus, qui distrahi nequit,
quietus. lib. Sapient. c. 17 ἀφύλακτα μένοντα τῆ σῆς δυναστείας, tuo
vti beneficio non pollunt.
Ἀφυλάκτως, sine vlla distractione, Paul. I. ad Corinth. c. 7.
Ἀφυολογία, ἡ, natura superfluitatis immunis & à retrimentis, si-
ue recrementis pura & syncera, φύσις ἀφυλάκτως ἐν ἔχουσα. Sic
legend apud Theophr. de caulis lib. 2. cap. 12. vbi legitur per-
peram ἀφύλακα.
Ἀφυλλεχθέω, ἤ, ppar ætate, qui nō excedit alium tempore. Theo
phr. lib. 1. cap 12. de caulibus ἀφυλλεχθέντα καὶ, pari tempore in vetero
ferunt.
Ἀφύλλαστος, ὁ, ὁ, ἡ, ἤ, destitutus, μισθὸς, ἀφορμὴ μὴ ἔχων. Phocylid. σώ-
σον ἢ ἀφύλλαστον ἀδραν, seruа vium dei lectum & miserum. I-
tem, ἀφύλλαστος, circunstantiam non habens. Aphthonius, διε-
γόμενος ἢ θέσις ἀφύλλαστος, τῷ μὴ ὑποθέσιν ἔχειν ἀφύλαστον, τῷ ἢ
θέσιν ἀφύλλαστον εἶναι. Hermogenes ζήτημα vocat ἀφύλαστον, ἢ ὑπο-
καρύθεσιν τε ἢ ὑπόθεσιν ἰδιωτικὰ αὐτὰ, id est, quæstionem sine circun-
stantia, id est, quam aliquid deest quæstioni, quod faciat cau-
sam: vt si quis filium sine causa abdicaret. ἀφύλαστον ἐστὶν ὅταν, Po
lyb. de Athenieniium ciuitate loquens, vocat statum rebus fe-
cundis florentem, in quem nulla clades aut alia rerum d. fficul-
tas incurrit. Etiam βασάνῳ per se significat fecundarum rerum
proceſſum, & fortunæ indulgentiam nullis calibus aut cladi-
bus interruptam, hoc est, τῷ μὴ δύσκρεῖσθαι. Bud. Comm. ἀφύλαστα
τὰ ἕλκη, Galen. lib. 2. περὶ χρῶν. τ. αἱ δὲ φύσεις ἀσαφεῖς καὶ κινδυνώδεις, hulcera
quę quia non magna, nec vlla grauiore incommoditate vexan
tur, periculo vacant atque diſtrimine.
Ἀφυλίκτως, ὁ, ὁ, ἡ, non circunciſus. Actor. cap. 7. ἀφυλίκτου τῆ καρ-
δίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν, incircunciſi, interp.
Ἀφυλλοπτέω, non volubilis & verſatilis, qui non circunuolitur &
circumuertitur, circumuerſari ineptus. ὁ ὑμῖν μὰ κατασρεφόμενος
καὶ ἀφυλλοπτῶν.
Ἀφύλλοπτος, incuriosus, ὁ μὰ ἔχων ἐπιτροφὴν ἢ ἐπιμέλειαν, apud Sopho
clem in Electra, præfractus homo & obſtinatis moribus. In-
terpr. tamen ἀπιστρεφὴς, ἢ ἀσύμβολος Θ. irriedux. Lucan.
Ἀπίγκτος, ὁ ὁ ἢ, ſimplex. ſobrius, parcus, fugi, purus, non multū
habens excrementi, ἀπίγκτα σώματα, alimenta quæ minimum ha
bent excrementi: opponuntur τοῖς ἀφυλλοπτικοῖς. Galenus ad
Glauconem, ἀπίγκτος χυμὸς, l. ber ab humoribus, ſuperuacu-
neis humoribus non redundans. Alexand. Aphrod. in Problem.
ἀπίγκτοι τοῖς ἐκρῶς ἢ ἀφυλλοπτοι, id eſt, parum excrementi ex-
mittentes per partes, quæ ſeceſſui vacantis materiæ deputatæ
ſunt. ἀπίγκτος γλῶσσα, minimè fucata lingua.
Ἀφυλλοπτος, ὁ ὁ ἢ, purus & ſyncerus à retrimentis ſiue recremen-
tis. Theophraſt. libro ſexto capite viceſimoſexto de cauſis
plan. περὶ ἁπλῶν ἢ ἀφυλλοπτος, cuius oppoſitum, πολλὰν ἢ ἀφυλ-
λοπτικὰ. Idem libro ſexto eiuſdem operis capite 14. ἀφυλλοπτον
φυτόν. planta ſuperfluitatis atque excrementorum imminutis,
ὁ ὁ ἢ ἔχον ἀφύλλαμα.
Ἀφυλλοφυὴς, ὁος, ὁ ἢ, minimè orbiculatus, Theophr.
Ἀφύλλωτος Θ, ὁ ἢ, ſic vocauit Poly. elephaotos hominum ductu de-
ſtitutos.
Ἀπήξας, αντος, qui confecit. Herodot. ἀπῆξαντες ἱρὰ ἄλλα, vbi cæ-
tera ſolennia confecerint.
Ἀπαγῆσιν, laſſabuntur, recuſabunt, ἀπαγορεύσουσιν.
Ἀπάγεις, valeas, abeas. abi in malam rem. Ariſtoph. περ ὑβλεῖς, ἀπάγεις.
Ἀπάγειν, perii, πόλλυσαι, apud Hippocr. Galen. Comment 4. εἰς τὸ
ἀφὶ διαιτης ὀξέων.
Ἀπάγωγὸς ὁτος, interruptus. Nazar. ἀπάγωγὸς τ συζυγίας, à ſocieta-
te diuulſus.
Ἀπαγωδέω μ, ἀσω, σ καὶ, non erubeſco, pudorem depono, impu-
denter ago. Ariſtoph. περ ἀπαγωδέωτί χ μᾶλλον ἢ χειν ἀσχήμα-
τα, pro ἀναιῤῥιπτέσαι. impudenter diſſimulare & negare C. v-
ſoſt. ἀφ' ἢ ἡμᾶς ψυχὴ χρὴ ἀσωδεῖν εἰς ἅπαξ ἀπαγωδήσαι ἢ βιωῶν, εἰς
ἀλλήσπαλ ὑπόπλεω, i. deponere pudorem, non erubeſcere. ἀπα-
γωδήσας, perſicuit ſi ontem, vel vt Ouid. Depuduit, profugúſ-
que pudor ſigna ſua reliquit ἀπαγωδήσαντες ἀμφιδεῖς, impuden-, pei fri-
ctæ f ontis. Athenagor. in Apolog ἀδίκως ὄντες ἀπαγωδήσαντες,
ὡς εἰπεῖν ἰδίοι.
Ἀπαγόκα μ, ὦξα prohibeo, ἀπείργω κωλύω κατέχω ἐ κατέχω. in-
hibeo. propulſo, κωλύω τροπόω. Odyſſ. ξ. καὶ ἀπὸ κείνος ἐμοὶ Xe
noph. καὶ ἐς τρίποδα ἐπὶ σοὶ ἐπὶ τὸν λύκον ἀπαγόκασιν, vt
à pecudibus lupos abigant. Item cum genitiuo: ἀπαγόκειν σὺν ἐξ
ἐπιχειρῶντας ἀδίκων σῶμα, ἐ te propulſare eos qui velint iniuriam
facere.
Ἀπαγρυσόω. æruginem procreare. ἀπαγρυσόουσι ἀ ἐ ἰὸν ἐπιπλέει.
Ἀπαγύω, abſtr, ho, detraho.
Ἀπαγχόω, excluſus eſt, Ἀπαγκλεισθῆ, apud Hippocrat.
Ἀπάγχομαι, ἀπαγχόσομαι. Indefinitum ſecundum, ἀφῶλαι, recedo,
abeo, proficiſcor. peregrinor, exeo, peragro, ſecedo, decedo: vt
ἀπαγχόν τῶν ὁδὸν, & τὴ ὁδὸν. ſicut Virgil. longam incomitata vi-
detur Ire viam. Vnde tranſlatè ponitur pro migrare ex hac vi
ta, ſiue mori, id eſt, κατατρέχειν Chryſoſtom. ἐπὶ ἐς μικρὸν ἀπα-
γόσομαι χρόνον. Et Matth. 4. ἀπῆλθεν ἀπὸ ἀναχωρεῖ, diminauit ſuma Pla
to in Gorgia, ἢ γὰρ μὰ τοιαῦτ' ἄλλα ἀπῆρχεται ἐκ τὸ λέγειν, ἀλλα-
πορ. etenim mihi quoque eiuſmodi quædam vt tecum fabuler,
in mentem venit, qualia, &c. ἀπῆλθε τὸ λόγου, omitte ſermonē.
Euripid. ἀπῆλθεν τὸ βίε, vitam fugere, vita decedere. ἀπῆλθον πᾶς
εἰκὰς, domo cedens. ἐκ τ ὁκλησίας ἀπῆλθεν, ex concione abire,
Iocrates.
Ἀπαγωκέλ ος, ὁ, qui impetum alicuius inhibet aut reprimit. Hom.
ἡμῖν μῦθον ἀπαγωκέλ, κωλυτὴν, nam ἡμεῖς ἐ ἐμμένομεν.
Ἀπαγώκω, diſcedo. ἀφῶ τὸ ἑαυτὸν, apud Homer. Iliad. 9. τῷ μὰ πάντα συ-
γοὺς πολέμου ἀπαγώκουσιν, diſceſſerit, Κτησιφῶντος Heſych. vel e-
tiam amiſerit. ἐ ἐφώλου.
Ἀπαγπὸς, Heſych. inhumanus, ἀπάνθρωπος, ἀπηνὴς ἀπάνθρωπος inhumaniter,
Cic. ἀπανθρώπως.
Ἄπαδε, pro ἄφες, dimitte. Ionicè ab ἀφίημι.
Ἀπάδειν, extinxit. ab Ἀποβρέχομαι.
Ἀπαδιότης, excuſſit, ſuſtulit, ἀπαβλάπτω.
Ἀπαδίειν, eſt vorare & abſumere, peredere. Athen. libro ιδ'. Χρύσιππ
ὁ τὸν ἀπαδίειν, ἢ αὐτὸ τὸ πῶς ἐδίειν. citátque Hermippum,
Οὐκοῦ πάλαι ἐδίνεις ἀπαδίειν μου τὸν ἀκόλουθ. Ibi tamen oſtendit ἀ-
παδίειν contrarium τῷ ἐδίειν etiam ſignificare, id eſt, non co-
medere, cibum ab ore depellere & regerere. ἀπίχεις ὦ καλὸν μου
λογισὰ ὑμῖν τῷ κεφάλῳ, ἢ συμβολὸν ὑμῖν σοι ἀπαδίειν; ὃς νῦν
μὲν ἐσθίων σι περιτίθεται καὶ ὀνομαζόμενος, ἀλλ' ἀμὴ ἐδίειν. Et ita
vtiurpauit Theopompus, Τὰ πηγάδια ἔχ ὑδὰν ἀπαδίειν.
Ἄπαια, Heſych. αἴτιος. ἀπαῖος.
Ἀπάονα, ἀφόρμητον ἀπῆνδε τέχνα.
Ἀπάολα, ἀπάδειν.
Ἀπαολαίνω, induruiſſe, callum obduxiſſe, obriguiſſe, attrium
fuiſſe. exhauſtum fuiſſe, quæ admodum qui curis pereunt vel
fame. Lucian λιμῷ ἀθλίως ἐλήγατο ἀπισκλαίνων, fame miſer fer-
batur exaruiſſe, In dialogo Diogenis & Antiſthenis.
Ἀπαολανὸς, ὁτος, ὁ, tabidus, aridus. emaciatus. apud Lucian. τὸ σῶμα
ἀπισκλανὲς. Chryſoſtom. ἀφ' ἱερᾶς. ἀπισκλανία ψυχὴ τῆ σ σωφρο-
σώνης ωσπερ ἔτηκ, anima quæ callum duxerit, &c. ἀπισκλανὲς καὶ
ξηρὸν τῶν ἔχων.
Ἀπισκληρύνω. duriter, rigidè, ὡς κορμιδίας.
Ἀπισκολυμαίνω, denudatus, excoriatus, ἐκπεπληγῶν. vide in dict.
κολυμ.
Ἀπισκιαγράφε adumbrata, ὑπαιμαξειδρῶμα. κεχρωσμένα pictores enim
adumbrationes ſiue vmbras picturarum, σκιὰν vocant ſiue
χρίσεις.
Ἀπίσμα, abero. abſens ero: à verbo ἄφειμι, vel pro ἀπίχρημα ἀφίκω
μαι apud Ariſtoph. in Neb.
Ἀπισσύσειν, pro ἀπισσύδησαι, eruperunt. Heſiodus, ἀναδύσαγγες ἀπίσ-
συσιν ἀπίσσυσι exilit. Genitiuo Heſiodus in Theogonia, ἀπίσ-
συσι τοῖο ἀέκοντος, emicuit à rege & profiliit, à verbo σύω σύσω
ἢ ὄρνυμι, σύμι.
Ἀπεληχνιῶ Θ, balneatorum ſtrigili deſtrictus, ab ληχνίζω ἐξέ-
ω. deſtringi. Ariſtoph. ἐν Ἴασι Μὴ σύτοῦ Θ' ὑπὸ κεμαῖσι μὰ δ' ἀπε-
ληχνισμένος, id eſt. κακοπαθῶν, ἐγκακοπαθῶν μισθωμένος, ἀπε-
ξεσμένος.
Ἀπεπράτο, Ionicè pro ἀπεπραμένου ἦσαν. Herodot. ἀπεπράφατο δὲ
ἐμβόλοι, roſtra diducta habuerunt.
Ἀπερεῖδεσθαι, pro ἀπερείδεσθαι.
Ἀπερὰ, ἄος, ἡ, abſentia, peregrinatio. Herodot. τῇ ἀπερῇ τῶν μὴ χρὴ
ἐκαναμόρων, crubeſco ἐ pugna abſuſſe. Apud Callimach ἢ
Ἀποδημία.
Ἀπερεῖδω, de vlceribus dicitur quibus cruſtæ detrahuntur.
Ἀπερκάσιον, in Epigr. deceſſit à lare ſuo. thema eſt ἀπερκαίζω ab ἰ-
ρκάσιον.
Ἀπερμισμένος Θ, ὁ, ἡ, ſeinctus ab omnibus loris. ἀπεπερμένος. Deme
ἐξ ἀφεσκελίτ. pro Ἀπηκκλητισμένος.
Ἀπέπαμεν, præcidi, & ἀπέπαμεν pro eodem.

Ἀπέπαθ-ες, fine foliis, in Epigramm. ἀπεπαστέρα, minus frondosa, Ibidem.

Ἀπεπιμᾶθη, imputatus est, ab Ἀποπίμνω.

Ἀπέρσενον, mordicus aulli, ἀπέπερσε τὴν ῥῖνα, narem mordicus auulit.

Ἀπεσθανατίζω, honesta morte perfungor: sic capite sexto libro 2. Machab.

Ἀπευθὴς, ὁος ὁ, ἡ, insciius, insciius, inauditus, ἀπευθὴς ὑπ' ἀνδρῶν. Homer. ἀλλ' ἀξύνετοι καὶ ἀπευθέες, ἄνδρες ἀμαθεῖς, ἀφραδέες, ἀπαίδευτοι. Atatus, Οὐ μὲν πως ὀπίσσω ἀπευθὴς ἐσσὶ διὸς ἀγλαὸν, ignota, ἀγνωτὸν.

Ἀπευθύνω, ἀπεύθυνα, pro iudicium cum pœna, adæquo, rego, dispono, dirigo, κεκλῶμι, πρωτοφύμια. Sophocl. in Aiace, σὺ δ' ἐς τὰς ἀγκυλοκνήμιδας χεῖρας ὑπηκὸς ἀπευθύνοντα, id est, τιμωρίαν ἀσωμπώπτα ὑπὸ ἀδηλόντα μὴ ἀπευθύνης.

Ἀπευθυσμένον ἔντερον, intestinum rectum, per quod flatus alui exˢ truditur sæpe, dum vrinam reddimus, inquit Alex. Aphrod. li. 1. Problem.

Ἄπευκτε δένδρα, arbores ita vocat Theophrast. tedæ inutiles, quæqˢ retinam non exudant: vt eas pinguissimas atque resinosissimas nominat Plinius, quæ tali materia turgent. Idem Theophr. de hist plant. lib. 3. cap. 10. ἀπευκτέρᾳ ᾗ πίονι ἔνδασος, id est, minus resinosa. tedæque minus accommoda.

Ἀπευκταῖ-ος, ᾱ, ὁ, detestandus, deprecandus, tristis, ἀχεϊσιμος.

Ἀπευκτικὴ ὕμνοι, dicebantur qui precationem renitebant qui verò votum & preces habebant, Εὐκτικὰ appellabantur.

Ἀπευκτὸς, οῦ, ὁ, deprecandus, contemnendus, detestabilis, dirus, tristis, infaustus. Lucian. ἀπευκτὸν ἡμέρᾳ, id est, ἀποφράς, dies nefandus, inauspicatus. ἀπευκτὸς θάλατος, abominanda mors, Phalar. μισητός.

Ἀπευκτῶ, abominandè.

Ἀπευλέζω, Iopio. Soph. in Trachiniis.

Ἀπεύρος, inauditus, ἀνήκοος. Et ἀπευθὴς, ἀπαθὴς ἀκουτὸς κακοῦ.

Ἀπευτελεῖζ, primitias foluere, ἀπάρξαζ.

Ἀπεύχ-ῃ, ῃσι, imprecari, ἀράζ.

Ἀπεύχ-ομαι, μαι, ξομαι, contemno, execror. Item deprecor, id est, veniá poˢco, vt apud Virgil. lib. 12. Equidem merui nec deprecor, exponitur ἀπεύχῃσι, παραιτῇσι, & οὐχεῖς μὴ γλιδῇς, Depon.

Ἀπευωίζει, vilem reddere, Lucian.

Ἀπέφατ-ος, ὁν, ἀπερώατος, ἀπέπατος.

Ἀπεφώνησε, enuntiauit.

Ἀπεφθαρμένος, moriens.

Ἀπέφθη τινὸς δαίμονος, graui exitio interiit, Odyss. ὁ, ἐφθάμη.

Ἀπεφθε, ε, ὁ, excoctus, purus, illaboratus, vt ἀπεφθὸν χρυσὸν, Lucian. aurum purum, obryzum.

Ἀπεχεσόκου, vallum circunduxit.

Ἀπεχθείᾱ-ος, Hesych. ἐκπρεπὴς, inimicum atque odiosum reddens.

Ἀπεχθαίρω, odio habeo, multum facio, Homer. Iliad. γ, τὰς δὲ σ' ἀπεχθήρω.

Ἀπεχθαίνομαι ᾱ σημαίνει ἀπὸ χρόνου ἀφ' οὗ μεσ. ἀπεχθόμενος, inimicor, Cicer. inimicitias suscipio, displiceo, in odium venio, offensas suscipio & fubeo, ingratam rem facio, sum hostis aut inimici loco, contraho offensam, sum grauis, displiceo, sum odio. Iociat. ἑαυτὸν ἀπεχθῆναι ἡβὶ φίλων εἶν ἀφεῖς τὸ φαυλότατον σοι χαρίζεσθαι, ὡς ἔξεις ἐν πρίσι εἶν ἀφεῖς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανόμενος, id est, non habebis amicos repugnantes & te cum increpatione deducentes ad id quod est optimum, id est, se tibi inimicos reddentes te docendo. & ad virtutem hortando. Plato 2. de Repub. κἀκὶ λόγοις ἀπεχθάνεθαι, mutuo odio flagrare. Idem in Apolog. τάτῳ ἀπεχθήσομαι, hinc mihi reddidi inimicum, huius odium mihi concitaui, hinc displiceo. Plut. in Galba, διὰ ταῦτα ἀφῆς τὴν ἀγχιμάχου ἀπεχθάνεται, ob hęc erant aduersus imperium indignati. ἀπεχθήσομαι, eris mihi inimicus, Eurip. ἀπεχθήσομαι σοι, displiceo tibi, Plato in epist. Xenoph. οἷς ἀπεχθόμενος, quibus erat odiosus. ἀπεχθόμενος apud eundem. Legitur & ἀπεχθομαι, apud Suidá pro eodem. Plato lib. 8. de Repub. ἀπεχθῶν τοῖς ἐκείνοις ᾱ γνωρίμοις, inuisum esse domesticis & notis, infensos sibi eos reddere.

Ἀπεχθάνω, odi, ἀπεχθάμαι.

Ἀπέχθεια, ας ᾱ, inimicitiæ, odium, simultas, μῖσος. Plato in Apolog. πολλὴ μοι ἀπέχθεια γέγονε ᾱ ἐκ πολλοῦ, multum in me & multorum odium concitatum est. Ioct. τῶν ἐκ ὑμῶν ἀπέχθειαν δίκαιος τιμεῖν ne vos offendamini, inuidiam. ἀπέχθειαν ἔχειν τινὸς, ὁ ᾱ, ἡ, infensus, molestus. ἀπέχθεσι μᾶλλον ἢ φίλοις χρῶνται, illis non eris inuisus.

Ἀπεχθητικὸς, οῦ, qui in hominum odia solet incurrere.

Ἀπέχθομαι, offendor, Herod. sum hostis, inimicor, μισοῦμαι. ἀπέχθομαι κακοῖς, malis tristor, Eurip.

Ἀπεχθῶς ᾱ ἀπεχθανόδης Hesych. inimicè. hostiliter, Cic.

Ἀπεχθὼς, odiosè. ἀπεχθῶς ἔχειν, ἐχθρὰν ἀπεχθῶς ἔχειν τινὸς, τὴν διαπεφθὼς, perosus virtam. ἀπεχθῶς διακεῖσθαι, pro eodem, ἐμισητός.

Ἀπέχομαι, ἀφ' ἕσου, abstineo, prohibeo, tempero. Gemt. vel accul. vt ἀπέχεσθαι τάτου & τοῦτο. Sic Horat. l. 3. Mox vbi lusit satis, abstincto. Dixit, tarum calidæque rixæ. Et Teren. in Adelphis cum accusat. Non manum abstines mastigia? Thucydid. ἀπέχομαι μὴ σφετέρου tempero quo minus arma inferam. ἀπεχόμενοι οἶκων, abstinentes se ab ouibus. Lucian. μόνης ἀπέχῃ τῆ ῥᾳθυμίας, ao vna Minerua temperas. Aristophan. περ. εἶναι ἀπέχῃ ᾱ γαμεῖσθαι, vino abstines & palæstra. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, supersedeo dicere, Xenoph. lib. 1. Κύρου. Ibidem aliter, Χαρικλέᾱ ἐν τοῖς ἄρ' ἐκ τούτων ἀπέχθῃ, se abstinentem ab inuentis huiusmodi epulis. Plato de Repub. ὧν ἀπεχόμενοι τὸ μὴ ὑβρίζειν τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνης, non me continui quin ab illo ad hoc descenderē.

Ἀπέχρη, sufficiebat, ἀπέχρεε μοι, contentus eram.

Ἀπέχρησε, contentus fuit. ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτο πυθέσθαι, Æschines, satis fuit eis id fcciſſe.

Ἀπεχώσω, vallo, præmunio, munio.

Ἀπέχω μι ἀφίζω, disto, fugio, absum, abhorreo, διίσταμαι. Xenoph. ὧν ἑκάτερος ἀπέχων ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἀφέξεται, à quibus omnium maximè aberat. Plato, ἐσὸν ἀπέχει, distat æqualiter. ὡς χίλιον ὀλίγου συμπεσεῖν ἀλλ' ἀπέχειν, quam parum abrsſet quo minus simul hoſtes ingrederentur. Ilocrat. εἰ ᾱ βάβηκεν τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ πονηροῦ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἔστι, &c. Plutarch. de virtute, ἀπέχειν ὀλίγ' ἀπὸ τοῦ κακολμμένου. mihi differunt ab iis qui putant, &c. ἀπέχῃς τῆ πόλεως ὅσῳ πόντε σταδίους, aberat ab vrbe circiter quinque ſtadia. ἀπέχω πλειόνων ἡμερῶν, absum multorum dierum viam. locutio ratis qualis, Aberat bidui. Item aueito, tempero, abstineo, φειδόμαι ᾱ ἀφίσαμαι. Odyss. ὁ, τέα ἔκρες τάνων ἀπέχειν ἰαυertere procul ab infidis: cuius contrarium ἐφορᾶν. Heliodus, οὔβρει γὰ ἀπαίσαιον ἰὸν ἐξιώτο ἀλλήλων ἀπέχειν, à mutua iniuria temperare nequibant. Homer. Iliad. ἀ, λοιμὸν βαρέα πέσε στρατῷ ἀφίξει, à peste manus graues abstinebit, σαώσει, ἐφίξει, ecclesiast. cap. 2. σαῶ ἕ ἤτοι σὸ ἐφθαλμόμου, ἰὸν ἀπὸ χεῖρ ἀπ' αὐτῆ, omnia quæ desiderauerunt oculi mei, non negaui eis. Aliquando est, aliunde accipio, recipio ex aliquo, veluti censum aut reditum ex aruis. Et cum accusat. pro Ὀπλαμβάνω, Matth. ἐ, ἀμὸν λέγω ὑῖῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, mercedem suā receperunt, tulerunt, habent. Id ſentiens Theophylactus admonet recipi quod quaſi debitum daturi præmium ferre dicit Cæſar, & pretium ferre Terent. Plutarch. in Solone, πάντα μᾶλλον ἀπέχειν, &c. & le mercede priuat. &c. id eſt, mercedem ſuam receperit, nullam posthac aliam habiturus. Idem de tuenda valetudine, ἀπέχω τὸ φύσει τὸ μέτριον, accipio quod naturæ satis eſt. Thucydid. ἔσον ἀν ποσῳ ἀπαπαι μάλιστα σαῶσι, μὴ φθόνῳ ἐλθεῖν, præueturus. nisi 40. ferme ſtadiis ſerior fuiſſet. Plu. in Apophthegm. ἀπέχεις τὰ διδασκαλεῖα, doctrinæ mercedem recipis. Idem in Themiſtocle, ἡ κερτὸν ἀπέχει ἡβὶ ὑβρῖ τὸ ἐναλέθε αὐτῷ πενθήσεων, fructum reportat ex laboribus, quos pro Græcia ſuſcepit. Syneſius, ἀπέχω χάριν, recipio gratiam. Machab. lib. 2. c. 15. ὡς ἀπέχειν ὑπαπεῖν τὸ ἐνίκησε, non obtinuit vt conſilium peteſiceret. Numer. capite 32. ἀπέχομεν ὧν κλῆρον ἡβῖν habemus noſtras poſſeſſiones. ἀπέχειν ετιαm eſt κωλύειν ᾱ εἴργειν, ᾱ ἀπέχεσθαι πολεῖν. & pro ὑπερέχειν, id eſt, abſiſtere. Theophraſt. de hiſtor. plant. libro tertio, capite 18. ἔ χει ὁ τὸ φαμμώδες τῶν ὁ καλεῖται βοῦς, ὃ ἀπὸ τοῦ ὄζειν, ὃ ᾱ τὸ βοῦ ὑπόπνοιον. ἀπέχει τοὺ ἀκέος, quod ſepe abſiſtit percolādo. quo loco tamen deprauatè legitur ἐχέ.

Ἀπέχει, ſufficit, abeſt, ἀφίσαται Euang. Mar. cap. 14. ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα. ſufficit, venit hora, &c. item Anacreon ἀπέχει, βάλεσον γῦ

Ἀπεψηφίσθη, τὸ, extritum. (ωὐτὸ.

Ἀπεψηφισμένος, communi decreto damnatus, ἀτατιυς, qui iam non eſt in albo centuriæ ſuæ.

Ἀπεψίας ᾱ, cruditas, Galenus libro primo. ad Glaucon. ἐξυρτμίς, Varin.

Ἀπεψολιπῶν, recutitus: nam ψολὸς appella vide Ψολός. Ariſtoph. in Pluto.

Ἄπεφθ, pro ἄπαν, poeticum, abſens, mortuus, πεθνηκὼς vt θεῖος, vius, ζῶν.

Ἀπεώπητος, Hesych. ἀμυτίσητος.

Ἀπεωρύθη, ſuſpenſus. κεκρεμάθη.

Ἀπεώσατο, Attice, recuſauit, expulerunt. Thucyd. ἀπεωσάμενοι, compeſcuimus. ἀπεωσαι, repullus eſt.

Ἀπεωσ-τὸς, exactus & expulſus, Ἀπέωσης.

Ἀπεώσιος, pubertatem egreſſus.

Ἀπηγήσατο, narro, ἀφηγήσομαι, Ionicè, Herodot.

Ἀπήγησε, ατος, ὁ, narratio, relatio, memoratus, relatus.

Ἀπήγητος, ὁ, ἡ, idem.

Ἀπηγόρευσε, negatio, defenſio.

Ἀπηγόρευσε, ατος, τὸ, refutatio, accuſationis defenſio, Κπλόγημα. contraria ſunt κατηγόρημα & ἀπηγόρημα. Plato in 6. de Legib. ᾱ, τῶν φερομένων δίκῶν ἀφορμὴν ἐν τῇ ἐμπροσθεν ποιητὸν, ὃ ἐν τῷ διωμοσία κατηγόρημα ἐν τῷ ἑτέρῳ ᾱ ἀπηγόρημα. τῷ μὲν ἀφεῖναι ὁ ἐλαχὼν, τὸ δ' ἀφεῖμαι ἢ ἕξεις, & ἐλθεῖ quidē ad muſicorū collegiū aliquē, ſi faciendū eſt vt ē numero peritorū nominet: & in nominatis ipſis comprobādis vna hæc ſit accuſatio & defenſio horum quidē, quòd imperitus ſit is cuius fors inter nominatos exierit: illorum verò, quò ᾱ peritus.

Ἀπηρεία, ας ᾱ, negatio.

Ἀπηγορεῖν, vel ἀπηγορεῖμαι, pro ἀπολογοῦμαι, Ariſtotel. ὁ μὲν φεύγων ἐν τῷ ἀγῶνι, μόνα ἀκούει πρὸς ἃ δι' αὐτὸν ἀπηγορεῖσθαι, καὶ σὺν μάρτυρας παρασχεῖν πρὸς τὰ κατηγορημένα, ea demum audit, ad quæ reſpondere oportet, hoc eſt, quæ defenſurus eſt.

Ἀπηγριῶσθαι, exaſperari, agreſtem eſſe.

Ἀπηδάλιον πλοῖον, temone priuatum nauigium.

Ἀπῄειν, abieram, in Pluſquamperfecto. vide Ἤειν.

Ἀπηθέω, ῶ, excolo, percolo, per colum traiicio ἀπηθῶ εἰς κρατῆρα, in craterem deliquo, Hermol. Dioſcorid. lib. 2. cap. 89. ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, in alterum fictile excola, in alterum fictile corriuato excolatóque, in vas aliud per colum traiicito. Idem libr. 1. cap. 66 καθελὼν ἀπήθησον τοῦ χαλκοῦ τὸ ἔλαιον, ſublato aheno oleum percolato.

Ἀπήθημα, cremor percolatus.

Ἀπῄεια, ibis, Plato in Apolog. ἀπῄεια οἴκαδε καὶ ἐντεῦθεν, &c.

Ἀπήκοος, non obſequens. Senec.

Ἀπηκριβωμένον, exquiſitè compoſitum, ad amuſſim factum.

Ἀπηκριβωμένως, bona fide, citra vllum figmentum. Bud. in Annot.

Ἄπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongelabilis, Gell. non concretus.

Ἀπηκάω, εἰς ὀξὺ συνάγω.

Ἀπηλγηκώς, ἀναίσθητος, ἀποκαμὼν, qui dedoluit, ſiue (vt Comicus loquitur) perdoluit, quique eo duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris ſenſum obſurduerit: ſicut deferbuiſſe dicitur Latinis. Eſt autem participium perfecti, ἀπὸ τοῦ ἀπαλγεῖν, quod dicitur, quum quis vacat dolore & ſenſu ſui mali, Eraſm. in epiſt. ad Epheſ. cap. 3.

Ἀπηλεγέω, contemno, ἀφροντιστῶ, παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαι Apoll. lib 2. Argonaut. εἰ δ' ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας. vbi Herodian. ἀνηλεγέοντες legit.

Ἀπηλεγέως, intrepidè, apertè, audacter, ingenuè, atrociter, duriter, σκληρῶς. Homer. Iliad. α, τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, i. ἀποτόμως, σκληρῶς, καρτερῶς, στερεῶς, συντόμως. Apol. lib. 2. Argonaut. ὣς φάτ' ἀπηλεγέως, pro ἁπλῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν. Nicander pro ἀπηλεγέως, dixit ἀπηλεγὲς in Theriac. πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, Interp. ἀκριβῶς καὶ συντόμως.

Ἀπηλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, apertus, ſine malitia, durus, ſæuus, καὶ ὁ ἀπότομος.

Ἀπηλιαστὴς, οῦ, ὁ, ab ἡλιαίᾳ alienus, hoc eſt, à foro & cauſis iudiciariis, μισόδικος, apud Ariſtoph.

Ἀπηλιθιωμένοι, οἱ, mente capti. Marcel. vertit, vitio concreſcentium in veſica calculorum laborantes, Dioſcor. lib. 5. cap. 27.

Ἀπηλικέστερος, natu grandior, Herodot. Ion. pro ἀφηλικέστερος.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus qui ab oriente verno, i. æquinoctiali, venit, Subſolanus, Gel. lib. 2. cap. 2. Ariſtot. de mundo, τῶν δ' εὔρων ἀπηλιώτης λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, i. Vulturnorum is Subſolanus dicitur, qui ad ortum ſpirat æquinoctialem.

Ἀπηλλαγμένως, Bud. in epiſtol. prior. οὐκ ἀπηλλαγμένως φύσει διακείμενος τῆς ἀστειοτέρας ἀμοιβῆς, non abhorrens a viciſſitudine vrbaniori.

Ἀπηλοημένος σῖτος, frumentum conuectum ex area poſt trituram, i. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, i. πατηθῆναι. Sic Demoſth πρὸς φαίνιππον.

Ἀπηλοίησεν, amputauit, ἀπέκοψεν ἀπὸ τοῦ ἀλοιάω, i. τύπτω.

Ἀπήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæſus, Heſiod. ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος, & ἀναμάρτητος, Heſych.

Ἀπήμαρτε, Ion. pro ἀφήμαρτε quod eſt ἀπέτυχε aberrauit. Suid.

Ἀπήμιος Ζεὺς, videtur eſſe Iupiter qui triſtes noxas pellit à foribus (vt loquitur Ouid.) Iupiter qui damna & calamitates auertit.

Ἀπήμβροτον, aberraui, ἀπέτυχον, ἥμαρτον.

Ἀπῆμεν, diſcedebamus. Plato lib. 1. de Republ. ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ, in vrbem redibamus. vide Ἦμεν.

Ἀπημοσύνη, ἡ, incolumitas, innocentia, indemnitas.

Ἀπήμων, ονος, illæſus, inoffenſus, incolumis. Odyſſ. ο, ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξαι, incolumem domum reducere, ἀβλαβῆ. Aliquando proſper, innoxius, vnde πλοῦς ἀπήμων, nauigatio proſpera, Euripid. Apollon. γνωστὸν δ' ἀπήμονας εἶναι ἀφωρούς, Heſiod. καὶ πόντος ἀπήμων, i. innocuus, ἀπήμων νόστος, fauſtus reditus. Apol. Rhod. ἀπήμονες ἑταῖροι, incolumes ſocij. Idem, πομποὶ ἀπήμονες, innocui duces, ſeu ductores.

Ἀπῆν, aberat, abfuit.

Ἀπηναῖος, crudelis, inhumanus.

Ἀπηναίωκε, Plato in Timæo, conſumptum eſt, ſic Ficinus, ſed fortè vertendum, obriguit, obduruit. Nam ἀπηναῖος, i. ἀπάνθρωπος, & σκληρός.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, crudelitas, feritas, ſæuitia, ἀπανθρωπία.

Ἀπήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens vento.

Ἀπηνεώθη, obſtupuit, item ὠμὸς ἐγένετο. Suid.

Ἀπήνη, ης, ἡ, vehiculum, rheda, currus qui mulos iungebat. Pauſanias in Eliac. ἡ μὲν δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα ἡμιόνοις ἀντὶ ἵππων εἶχον. Hom. ἅμαξαν καὶ ἀπήνην, vt ſynonima vſurpat. Iliad. ω ſic verò deſcribit Odyſſ. ζ, -δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην τὴν ὑψηλὴν εὔκυκλον ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.

Ἀπηνήναντο, i. ἠρνήσαντο. ἀπὸ τοῦ ἀναίνω, ἤνηνα, ἠνηνάμην, ἠνήνατο: & in tertia plurali ἠνήναντο.

Ἀπηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſæuus, aſper, crudelis, immitis, minax, iniucundus, σκληρός, χαλεπὸς, ἀμείλιχος, ὁ ἀπηνθὴς τοῦ αἱρεῖσθαι, ἢ ὁ μὴ ἠπίως εἴκων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσηνίων ἵππων Homer. Iliad. α, βασιλῆος ἀπηνέος, &c. Ariſtoph. νεφ. ὅπως τοῖς δ' ἔξωθεν μηδὲν δόξειαν ἀπηνές, i. ἄκοσμον, incôcinnum, aſperum, ἀνήμερον, inſolens. ἀπηνὲς, & προσηνὲς contraria, Galenus Comment. εἰς τὸ περὶ διαίτης ὀξέων.

Ἀπήνητον, Pollux lib. 2 καὶ τὸ μὲν τῶν κατίων ἡμιόνων ἀγώνισμα, ἐκαλεῖτο κάλπη. τὸ δὲ τῶν ζυγίων, ἀπήνητον.

Ἀπήνθον, ibij, diſceſſi, Theocrit. pro ἀπῆλθον.

Ἀπῆξεν, ἐφώρμησεν, eſt aor. 1. ab ἀπαΐσσω.

Ἀπήορα, τὰ, ſublata, ſuſpenſa, diſtantia & diſſita, μετέωρα, ὑψηλὰ, ἀπέχοντα.

Ἀπήορος, ου, ὁ, ex alto pendens: aliâs ἀπήορος, in Epigramm. ἀπήοροι κλῶνες, rami alti. ἀπήορος, ὁ διεστὼς, diſſitus καὶ ἀπηρτημένος, ab αἰωρῶ. Aratus, ἐπεί τι πολλὸν ἀπήορος, ὕπο μάλ' ἐγγύς.

Ἀπηρεισάμην, intendebam, Lucian. ἀπηρείσατο, defixit, ἀπετινάξατο, ἀπῆξεν Polybius, ὁ δὲ ἀπορῶν τοῖς ὅλοις πέρας ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρείσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν.

Ἀπηρεῖς, non mutilati, ἀπήρωτοι, ὑπ' ἀπηρωμένοι, Heſych.

Ἀπηρὸς, ου, ὁ, pera carens, non mutilatus, ἀβλαβὴς, integer, illæſus, lib. Epigr. ἄπηρα καὶ ἀνάπηρα in neutro, apud Pollucem lib. 2.

Ἀπηρτημένος, ου, ὁ, violentus, κρεμάμενος: ſed ἀπηρτισμένος, τέλειος. Theophr. de cauſ. 4. cap. 1. ἀλλὰ ταῦτα ἐλαφρότερα, καὶ ὥσπερ ἀπηρτημένα ἂν φανείη, ſemota, Gaza. Ἀπηρτημένοις etiam μακρὰν ὄντας interpretatur. Heſych.

Ἀπήρραξαν, fregerunt, colliſerunt.

Ἀπηρτίως, accuratè, ἀπηρτημένως, ἀκριβῶς. apud Hippocr. legendum ἀπαρτίως.

Ἀπηρχαιωμένον, obſoletum. ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, priſcum verbum, Halicar. de Thucyd.

Ἀπηρυθριασμένως, impudenter, depoſito pudore, perfricta fronte.

Ἀπήρωτος, inoffenſus, Theophr de cauſ. lib. 3. cap. 6.

Ἀπήτρια, ἀκέστρια, ſarcinatrix. Gaius Iuriſconſ.

Ἀπηυδηκὼς ὑπὸ λιμοῦ, fame enectus, Lucian. à verbo ἀπαυδάω.

Ἀπηύδα, priuaui, fraudaui, omiſi.

Ἀπέχθεια, odium, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια, Lyſias δυσμενισμὸς, μῖσος.

Ἀπηχέω, vocem in ſonum aſtringo tenuiorem, Ariſtot. in Probl. quæſt. 10. ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox deſinens.

Ἀπήχημα, τος, τὸ, extremus vel ſoni vel vocis pulſus: & quò longiſſimè tenor ſoni permeare poteſt, illic eſt ἀπήχημα, velut extrema reſonantia. Dionyſ. καὶ ἄλλοις κατὰ ἔσχατον ἀπήχημα πάρεστι τἀγαθὸν, aliiſque vltima conditione bonum ineſt. & alibi, ἐξ αὐτῆς καὶ αἱ ψυχαὶ τὸ ἀνώλεθρον ἔχουσι, καὶ τὰ ζῷα καὶ φυτὰ κατ' ἔσχατον ἀπήχημα τῆς ζωῆς ἔχουσι τὸ ζῆν, quin & animantes & ſtirpes extrema vitæ nota viuendi ſunt participes, hoc eſt, in extrema claſſe ſunt viuentiû diuinitus. Rurſus, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰσθήσεις αὐτὰς ἐκ ὧν τις ἀμυδροῖς σκοποῦ, τῆς σοφίας ἀπήχημα φήσας, à ſapientia longa intercapedine manantes. pro veſtigio & reliquiis vſurpant Theolog. Baſilius in epiſt. πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι, ὡς τὰ πολλὰ, ἀπηχήματα εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων, i. imagines quædam referentes diurnas curas. Gregorius de Homine, ἐν δὲ τούτῳ τῶν καθύπαρ γενομένων εἴδωλά τινα καὶ ἀπηχήματα τῶν τε κατ' αἴσθησιν καὶ τῶν κατὰ διάνοιαν ἐνεργουμένων, &c. Medicis ἀπήχημα, eſt à contraria ictus parte facta caluæ fractura ſeu fiſſio, Marcell. in libro 4. Dioſcorid.

Ἀπηχημένος, ἀπόβλητος, reiectus, ξένος τοῦ κατὰ πάντων ἤχου.

Ἀπηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, abſonus. quaſi ἀπηχθεὶς, ὃ ἄν τις ἀπέχοιτο, vel ἀπὸ τοῦ ἤχου. ἀπηχὲς, σκληρὸν, ψοφῶδες, δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρόν.

Ἀπηχθημένος, iratus, infeſtus, Plato.

Ἀπήχησις, Varin. δεινὸς ἦχος καὶ ἡ προφορὰ, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ἀπηχῶς, duriter, inimice, σκληρῶς, ἀπεχθῶς.

Ἀπήωρος, ου, ὁ, diſtans, eleuans, ἀπήορος.

Ἀπία, ας, ἡ, Apia primùm dicta eſt quæ nunc Peloponneſus, vt ſcribit Interpres Thucyd. Homer. Iliad α, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, i. ex Apia regione, i. ex Peloponneſo, vel ex ἀπίης γαίης, i. ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης. Eſt & ἀπία, Apia, i. tellus, dea ſic dicta à Scythis, Herodot. lib. 4.

Ἀπιακὸς ἄρτος ὁ μεμφιτικός.

Ἀπιάλλειν, dimittere, vnde fut. ἀπιαλεῖς, quod Heſych. itid. exponit ἀποπέμψεις.

Ἀπίαλος, frigus, ῥῖγος, Heſych. dicitur & ἠπίαλος febris quædam.

Ἀπιδανῆες, οἱ, ſic dicti ſunt antiqui Arcades, vt ait Interpres Callimachi.

Ἀπιδὼν, όντος, intuitus, deſpicatus. ἀπιδοῦσα ἐς βάθος, deſpiciês in profunditatem, Lucian.

Ἀπίει, abibat. legitur apud Lucian. περὶ θυσιῶν, ἄπρακτος ἀπίει παρὰ τοῦ ἀγαμέμνονος: vbi vide num legendum ſit ἀπῄει.

Ἀπίημι, μι. ήσω, ῆκα, Ionicum eſt pro ἀφίημι, recedo, prodeo, proficiſcor, emitto, abeo, tranſeo, prouenio, ſecedo. Herodot ἀπιένται ἐς τὰς γυναῖκας γονὴν, geniturã in mulieres emittunt. ἀπιῇ τὴν ψυχὴν, agat animam. Idem Herodot. ἀπίεμεν γνώμην, ſententiam

missam scimus. Idem, ἀπιέναι εἰς πατρίδα, in fluuium abiiciunt. Idem, ἀπιέναι ἐπιφέρεσθαι, tuum deferri. ἀπιέναι ἐπ' οἶκον, domum abire. Idem, ἐκ ἀπιεὶ ἀπ' ἀφρίας ὁ θεὸς τὰς ἀνθρώπους, non finebat deos emigrare.

Ἀπίθανος, ὁ, ἡ, incredibilis, improbabilis, Cic. ἄπιστος, absurdus & ineptus, inscitus. ἀπίθανον διαπορεῖ, incredibilis dispersio. Plutarch. in Solone, ἀπίθανον δὲ καὶ τοῦ ὁμιλεῖν τῷ πλήθει, id alliciendum oratione populum parum natus, &c. ἀπίθανον λέγειν, orationem ad persuadendum parum valens. Lucian. in Timone. ὡς ἀπίθανος ὢν τοῖς ὕπνοις ψυχρὸν ὑδρομελὶ δίδωσι, non absurdus, non absurde se gerens in ita frigidæ iræ fouendæ. τὰ ἀπίθανα, dictu absurda, nō probabiliter dicta.

Ἀπιθανώς, inscitè, absurdè, non probabiliter, illepidè.

Ἀπιθήνως, ἡ, ον, ὁ, non pareo, rebello, imperata non facio, παρακούω. Odyss. ὃς οὐκ ἀπιθήσει ἀνώγεσι, ὃς οὐκ ἀπειθήσει, ἀλλ' ὑπείξει dicatiuo iungitur. Idem Iliad. ἀ, μὴ ἀπιθήσει μύθῳ τε ἠδὲ νόημι.

Ἀπιθὴς, difficilis persuasu, vel assensu, non credeus, morosus, non parēs, refractarius. ἀπιθὴς λόγοισι. ὑποχείριος ἡ δυσπειθέστερος, ascensu difficilius.

Ἄπιθι, discede, abi, ἀπέρχου. Aristoph. in Pluto, ἄπιθι χώρει.

Ἀπίναι, placentarum quædam genera, denominata ab Apicio quodam Romano, homine qui ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερβάλλοντας vt post Athenæum refert ur Suid.

Ἀπιφθῖν, Hesychio ἀπεψῦσθαι. videtur tamen propriè esse exiccabantur expresso vel exucto humore, vel humor eis exprimebatur.

Ἀπιφύμιν, pro ἀφυίλωμαι, lonicé.

Ἄπληστος, non amatus.

Ἀπλήστως, non bilioſus.

Ἀπλήστως, verbum antiquarum legum, Lysi. excludere, arcere. Hesych. habet ἀπὸ κοινοῦ eo significatu.

Ἀπλοΐδης, ὁ, ἡ, pingui vacuus, macer, strigosus.

Ἄπλοος, ὁ, ἡ, macilentus.

Ἀπλοῦς, purus, ἀκέραιος, ἁπλοῦς enim sordes significat, & ἀκαταπονήτους, ἀπόνους.

Ἀπνοΐα, ὡς ἡ, ἡ, χα, insania, ἀπνόων ἔχων, imprudens sum. à πνεῦ prudentia. Hom. Iliad. ὃ, εἴκετε ἄζηται κὴρ ἀπνοΐων, i. mentis impos & vecors. ἀλλοφρονέων ἠδ' ἀπνοΐῃσιν ὠθεῖν, tustath.

Ἄνεμος, pro ἀέριος, aduentus, aditus, Herodotus. ἄπειν πνεύμασι, venio.

Ἀπιόνη, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, pyri speciem præ se ferens. ἀπιονέῃ φύλλα, folia velut pyri.

Ἀπίολα, ciuitas Italiæ: vnde,

Ἀπιολανοὶ, gentile nomen.

Ἀπιος, ὁ, ἡ, pyrum, fructus pyri: dicitur & ἀπὸς pro eodem, apud Athenæum lib. ιδ.

Ἄπιος, ὁ, ἡ, longinquus. Homer. Iliad. γ, ὡς ἄπιος γαῖης, i. ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἡ μακρὰν ἀπηχθημένος vel ἀπὸς, i. τῆς πλειστονίκου, ab Apice filio Thoronei. Ἄπιος, ὁ, ἡ, yrus latina. Nam ἄρχαιος, yrus est agre ftis quinquam apud Plutarch. in Problem. ἀπὸς dicitur ἀρχαῖος & ἄπιος apud Theophrast. hist or. lib. & cap 4. Ipinosa est, ita que ἀπὸ τὰ ἀκρα pontur. Cre scunt autem achiades in Apia Græciæ regione: vnde Apij vocantur. Est et. am genus herbæ quæ & ἀγρὸς dicitur, id est, Dacica, Theophrast. libro 9 histor. capite 10. aliàs ἰσγιὰς legitur. Theocritus, ἀπίοιο πεφάτεσσι, pyro maturior. οἱ ἀπιοι πέφαται, pyra matura, Dioscorid. libro 5. Item fungi species.

Ἄπις, ιδος, ὁ, ἡ, Apis, deus Ægyptiorū. Lucian. de sacrificiis, ἔστι δὲ ἄπις ἐξ Αἰγύπτου θεὸς, ὃν τὸ πανήγυρι χαιρήσουσιν πολὺν κρανιναν οἱ μύστεροι τῆδε ἱδίως βοῦν.

Ἀπισμὸς, ὁ, ἀπισμὸν ὠνεῖσθαι, adæquo. Accusatiuo iungitur.

Ἀπίστατος, ὁ, ἡ, ὁ, non picatus, ἀπίθανος.

Ἄπιστεύω, ὁ, ἄπιστος ἔχω, diffido. fidē non habeo, non credo, pro improbo. Sophocles in Aiace, οὐκ ἀπιστῶ ἡ δίκαιος ὢν ἐμοὶ, nihil te reīpsa, vel bis ciuilissime, mulier. ἀπιστεῖν διὰ τὸν ἐκ τῆς ἐπιορκίας, reflecte crimina falsò obiecta. ἀπιστῶ τὰ ὄντα τῷ χρημάτων, de pecuniis fidē non habeo. ἀπιστῶ τὸς αὐτὸν μὴ λέγειν, eam non iturum credentes. Thucyd. Idem, ἀπιστοῦντες μὴ ἐξ ὁμολογίας τὰς σπονδὰς λύσωσι, vbi negationem abundare testatur interpres, minime credentes eos qui se dedidissent extinctis similes. apud Platon. ἀπιστῶ, pro ἀπιθῶ. ἀπιστεῖν τῷ παρόντι τῷ τὰ δίκαια ἐθέλοντι λέγειν τὰς φύσεις ὁρᾶν, quum iudicibus crimen persuaderi non posset, vt qui ē specie homi nem iudicarent, &c. Nazanz. orat. ἀπιστεῖν σαυτῷς ἀπεσυμβόλῳ τῷ θαύματι, seruatoris nō amplius fide laborantis ob miraculum. πῶν ἀριστὸν ἀπιστεῖν, virtutem à veritate retinendam virtuti detrahi. Plutarch. in Public. Ilocr. in Euagora, ἀπιστῶ τὰς πεπραγμένοις, dubiens rebus gestis. ἀπιστεῖν τοῖς ἀκούουσι, parua in re nūdē adhibere. significat etiam ἀπιθεῖν, non obtempero. Sopho. in Antigone. ἀπιστῶ αὐτῷ κέλευσμα, φοβοῦμαι γὰρ πάντας ἀπρόπτους ὧν πάσης ἀμείνων. δειλοὺς ἡνιόχους

Ἄπιστος, qui fulpectus est, cui fides non adhibetur: vt ἀπιστοῦμαι ὑπὸ τινος, tutor fuspectus, Demosth. ἀπιστοῦντες ἀφ' ἑαυτῶν, infideles habiti dominis.

Ἀπιστία, ἡ, perfidia, difidentia, incredulitas, prodi tio, infidelitas. Appian. in lber. ἀπιστίᾳ τῇ ἐμῇ ἀπιστοῦσι μεταῖς, i. proditione. Pro incredulitate. Matth. cap. 13. Plato epist. 7 ἐάσεις ἡ ἐγένεσθαι ἡ μετὰ ἡ ἀπιστίαν, &c. apud ipsum ἀπιστία, pro ἀπιθεία, ἡ ἀσέλεια. Heliod. πίστεις δὲ ἀπὸ ὁμοίᾳ ἡ ἀπιστίαι κινοῦσι ψυχάς. D citur & Aristoph. Theog. πίστις χρήματ' ἄνασσα, ἀπιστία δὲ ἐπάνω. Plutarch. in Camillo. ἀπιστία τοὺς παρόντας ἡδονῆς διαγίνεται, præ incredibili tum gaudio lachrymantes. ἀπιστία συμπλέκει ταῦτ', quia cum eo naurage die difidebrent, Thucyd. Theophrast. in Characteri b. ἀπιστία, χαλεπὴ ἡ ἐς τὰς φιλίας ἐξ' πάντων.

Ἄπιστος, ὁ, ἡ, ὁ, infidelis, perfidus, σφαλερὸς, infidus, captiosus, fuspectus, qui fidei est fuspectæ. fidem & promissa non seruans, fraudulitor, incredulus, non credendus. Est etiam ἀπιθὴς apud Sophocl. Attici dicunt, ἄπιστος τοῦτον & πιστὸς τοῦτο, quemadmodum & nos perfidus & infidus ist & ad istum, Persician. lib. 18. Hom. Odyss. ἔχθιστός δέ τοι μοὶ ἄπιστος, hoc est, nunquam credis, semper difidis. Aliquando passiuè capitur, id est, fictus, incredibilis, opinione maior, nouus, non credendus. inopinatus. pro incredulo, Lucian. ἀκλινὴς, δυσπειθὴς ἐμοὶ ὑμῖν αὐτοπτῆσαι ἄπιστος ἔσται ἡ ἀπιστία, &c. Hocrat. ὧν ἀξιοῖ ἄπιστον ἀν ἄπιστον. Plato in Apologia. ἄπιστος ἐμοὶ τοῦτο σωτῆι, non credendus es. idque tibi ipsi, tibi ipse non credis. Sophocles, πᾶς πάντοθεν γὰ ἔρχεται ἄπιστος ἐδὲ ἀπέμπεσε λιμὴν, portus nullē tutus & insidus. ἀκατοικὸς ἡ ἄπιστος πόλεμος, bellum quod præter fœdera, præterque fidem infertur, Plutar. in Numa. ἄπιστοι ἔφεσοι, insida temeritas, Thucyd. ἀπιστότατος τοῖς δικαιοσύνης, minime credulus prosperitatibus, minime prosperis rerum euentis fidens.

Ἀπιστοτέρως, ἐπὶ τοῦ κεχηλῶς. vide in d. ct. κεχηλώς.

Ἀπιστοῦμαι, Euripid perfidia.

Ἀπίστως, audulenter, perfidè, incredibiter, Cicer. ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθικὰ, non credere fabulosa. ἀπίστως πρὸς τὰ ἐκ τύχης, difficulde te tibi non fido, te haeo fuspectum. & ἀπίστως, infidelitet. Cic.

Ἀπιχνέομαι, extenuor, reddor tenuis.

Ἀπιχνεῖσθαι, obuiti, ad fortitudinem se comparare: idem quod ἰχνεύεσθαι, nisi quòd ma orem constum in aggrediendo maioremque nduciam in tuendo significat. Plutarch in Pericle. ἀπιχνεῖσθαι φασι αὐτὸν, dunt eum acriter abnuisse. vbi Lapus, dicunt eum in sententia permansisse. ἀπιχνεῖσθαι item est rem ap prehensam manibus firmiter retinere, ἡ διὰ χειρῶν βιαίως κατέχειν. Synesius. ὑπερπεπαῖκα δέοντας πάντας ἀπιχνεῖσθαι.

Ἀπιχνεῖσθαι, χνοῦς ἀπερρύηκε, iteriter abnuo, Thucyd. confirmo.

Ἄπνους, adstinco. Iosephus de bello Iudaico, πάντες ἑρῶν χεῖρας ἀπνους.

Ἀπόανσις, εως, ὁ, adæquandi actio.

Ἀπὸς οὗ ὄν, vnum ex pyris factum. Dioscor. lib. 5. cap. 32.

Ἀπόβατος, ὁ, non picatus, vel ἀπόβατα ἀγγεῖα, apud Strab.

Ἀπόγειος, qui non vescitur piscibus, Aristoph.

Ἀπογόνιος, ὁ, ἡ, ὁ, ibens, prodiens. Plato lib. 1. de Repub. δικαίᾳ μὲν ἐκ τοῦ ὁμολογεῖν τοῖς ἀπογόνιος, vt dicē dentes seu redeuntes. Idem in Apologia, ἐγὼ γὰρ εἶμι ἀπὸ οἴκων, domum sum reuersus. ἀπὸν τὸ λόγου, apud Herodot. cui absenti detrahitur. ἀπόντων ἀπόντες, Demosth.

Ἀπόιος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, non pinguis.

Ἀπόλαπτος, limpi citer.

Ἀπόλαυσις, calc amenti genus: sic Callistratus vocat τὸ μυίσπνευμα, ὃ ἐστὶ πρόσωπον εἰς τὸς ἐσθίοντας, quod habent simplicem soleam.

Ἀπόλακτος, ἀπόλακτον, Sophocl.

Ἀπόλαυσις, ἡ, ἀπόλαυσις, non errare, nec vagari.

Ἀπόλαυστος, ὁ, ἡ, ὁ, non vagus, inerrans, à Cicerone sæpius in lib. de Natura deo rum. vnde ἀπλανῆ ἄστρα, fydera stabilia fix. apud Arist. quæ inerrantes stellæ à Cicerone dicuntur. ἀπλανεῖς ἀστέρες, à Proclo fixæ stellæ. Plato in Timæo, ἀπλανὲς ἀναγράφεται μηχανῶν ἐκείνων, Cicero, ab omni erratione liberauit.

Ἀπόλαυτα, Hesychio, ἀνυπόβλητα, sed forsan ἄπλαυτα scripsit, hoc est illota.

Ἄπλαυτος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, inefficiatus & informis Gell. non fictus, non fi ctum. ver ax, fuco c rens. ἄπλαυτος etiam intractabilis, ἀκατοίκητος, pro ἀδιόρθωτος. Hesiodus, ἀπλαύτων ἔχει κατηφόρον δυμὸν ἀπλάτων, inacce si. ἄπλαυτος, ἄβλαβ, ἀκακώτος, ἀπλαυτος, pro non fucato: Cebes Thebanus, ἀπλαυτοι εἰσὶ ἡ οὐδαμοῦ κακαλωπισμένοι.

Ἀπλάτως, impl citer, non fictè, non dissimulanter. Plato in epist. εἶπε ὃ μάλα ἀπλάτως γελῶν, dixisti apertissimè ridēs. Theophr. de hist. plant. lib. 4. cap. 12. ὧδε ἡ οὐκ ἀπλάτως, i quum adhuc simplici musica vterentur: die enim rectè transtulit Plin. lib. 16. cap. 36. Nam πλάσις ἡ πλάσμα vocat idem Theophrastus, varietatem in multe , ἡ τὸν αὐθρωπλάσεις. lib. 4. cap. 12. eudem operis, τὰ τὰ ἀπαγόμενα τοῖς ἀξ πλάσμασιν ἀπλαῦτα. Ibidem, ὅθεν ὃ εἰς πλάσιν μετέβαινεν. Plinius citato loco, postquam varietas accipit & cantus quoque luxuri. Conf r hæc cum scriptis Budæi, vbi de his agit in Comment. videbis aperte doctissimum alioqui virum

ista

ista non affectum.

Ἀπλατής, ές, latitudinem non habens. Sic Euclides lineam definit μῆκος ἀπλατὲς, quod exprimere (inquit Gel. lib. 1. cap 20.) non Latine verbo non queas, nisi dicas illatabile.

Ἄπλατος, ον, ὁ, ἡ, ἄπλατος, τὸ πλῆθος, ἀπλατὲς· ἔστιν ἄπλατος, ἀφειδὴς, ἀπειρος, πολὺς. Hesiod. in Theogonia, ἰχνεῖ δ' ἀπλατος, vis immensa: ubi etiam ἄπλατος legitur. ἄπλατα βάτρις, libro kpigramm. racemus, id est, cælaries non tangenda, id est, sacra & inaccessa. ἄπλατα ἄστη, id est, μεῖζα, hoc est, μεγάλα, Sophocl.

Ἄπλατος, ον, ὁ, ἡ, ingens, multus, non exactis tus, innumerus, ἄπειρος, ἀμύητος, ἀμέτρητος, immensus, ὃ μὴ φκείωται, ἀπλατὲς εἰμεν, ἀ, culatus irrequietus.

Ἀπλήκτως, careus latere, & fulcro vel auxilio, Hesych. In mulieribus dicit Adamantius in Physiognom. τὸν ἀδιάστατον, ἀπλήκτως.

Ἁπλοῦς, simplex, μονοειδὴς.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, vestis simplex nec rugata, quæ & ἀσκελὴς, ὃ ἀσκλῆπος ἢ συνεχὴ, ἀσεσμένη dicitur. Aristot. ἐν ᾧ τῆς ἐμῆς χιλείδης πρᾶς ἀπλοῦν ἀπὸ τοῦδ. Suid. exponit, ἁπλῶδες σύμμετρον ἀσκήμα. Pol. lib. 7. περὶ χλαίνας, μὴ ἀσκλῆδες, ὡς Ὅμηρός φησι, χλαῖναι τ' ἐσθλήμαι ὅλως καὶ ὑπερβολὴ σπάθης, ἀ δ' ἁπλοῦς, πλὴν ἐπιπλῶν. πάντως δ' οὐ σπουδαῖος ἀσκληδὴς, ἢ ἁπλοῦς, οὐδὲ ἀσκληδὴς Scribitur etiam cum spiritu leni Et ἀσκλῆπος legitur apud Hesych.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, vel ἁπλοῦς spiritu aspero, simplex, ἀσκλοῦς. Eupolis apud Suid. ἐπ' αἰ πολυσφρήμων ὄζει κἀπλοῦς. Hesych. ἁπλοῦς.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, non plenus, strigosus. Theophr. histor. lib. 4. cap. 12. βοτρυώδεις κάλαμοι ait, ἀπηρὲς τὴν τῆς φύσεως ἀπλοῦς ἔτερον ὄζ.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, non pungens, Basil. in epist. impercussus, qui flagello non eget. Plato in Phædro, ὁ δ' ἁπλοῦς ἵππος κολλήματα μόνον ἢ λόγα λώιος ἢ τάχ.

Ἀπλοκυνηγήσω, manco, & diuersor: vnde ἀπλοκυνηγίον, diuersorium, τὸ καταπλυμα.

Ἁπλωμαι, ἄπλωσται, Hesych.

Ἁπλοῦς, impercussus & indistinctus, Ouid.

Ἀπλήρωτος, ον, ὁ, non completus, insatiabilis, inexplebilis, inexhaustus.

Ἀπλήρωτα σκληρόματα, dicuntur remigia malè instructa & armata.

Ἀπλησιόομαι, sum insatiabilis, sum auidus.

Ἀπλησία, ας, ἡ, insatietas, Plaut auiditas, crapula, ἀδηφαγία, insatiabilis cupiditas. ἀπλησίαν ἔχειν, sum insatiabilis, Isocrat. Plato in epist. 8. ἀπλησία ἐλθοῦσα ἀμείρον πιοῖς, &c.

Ἄπληστος, ον, ὁ, ἡ, insatiabilis, ἀχόρτατος, ἀκόρεστος, inexplebilis, intemperans, inexpletus, inexhaustus. Plato in epist. φθόνου ψυχὴ ἀπλήστως, indefesso quodâ fugere studio. ἄπληστος ὕβριστος, cruore inexplebilis, Herodot. ἄπληστος χρημάτων, Plato, nummis insatiabilis.

Ἀπλήστως, insatiabiliter, Plin. insaturabiliter, Cic. ἀπλήστως διάκειμαι πρὸς τὸ δικαίως, sum voluptati addictissimus.

Ἀπλήστου & ἀπλήστης, apud Hesych. pro ἀσκήπτου & ἀσκλῆς.

Ἄπληστος, ον, ὁ, ἡ, inacceſſus. ἄπειρος, πολὺς, inseparabilis, immensus, μέγας: vnde Hesiod. ἄπληστον κεύθουσι, vehementer succenſens. Idē de scuto Herculis, ἠδίστων δὲ δὴ ἀπλήστων, inacceſſorum. Idem, χάρματα ἄπληστα, i. ἀρίστως ἔχοντα τὸ καθ' ἑαυτὰ, πολλὰ ἔχοντα πολὺ, ὅθεν ἀσκητὸν, ὃ ἀφόρητον, ἢ ἀχώρητον.

Ἀπλοῦς, ῆ, ῦν, qui capillo est promiſſo & ſimplici: cui opponitur εὐλοφὴς, qui crispo est capillo, Alexand. Aphrod. in Problem.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, ſimplicitas, Syneſ.

Ἁπλοία, ας, ἡ, naui gandi incommoditas ſeu difficultas. Herod. ἀπλοίαι ἦσαν αὐτῶν ἰσχυραὶ οὐρανόμαχοι, proficiſci conatus per ventos non poterat. Euripid. ἀπλοίᾳ χρώμενα, nauigandi poteſtatem non habemus.

Ἁπλοΐζομαι, ſine cautione loqui & agere, & apertè animi ſententiam indicare, ſimpliciter agere. Xenoph. libro quarto. Κύρου, μέχρις ἐφ' ὃν οὐδὲν ἔφη εἶδ' ἀπλοΐζεσθαι, ἀσκλάζεσθαι & ἀφυλάκτως λέγειν.

Ἁπλοϊκὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ſimplex, non verſutus, inaffectatus, ἄδολος, ἀφελὴς, cui opponitur πανοῦργος: minimè malus, malitiæ neſcius, deceptu facilis: qui & ἀδόξος dicitur. Lucian. ἀς ἁπλοῖς ἢ σαφῶς δῆ, ὡς ἁπλοϊκῶς.

Ἁπλοϊκῶς, ſimpliciter, citra dolum, non malitiosè, nec veteratoriè, nec verſutè, Cic. ſine ſuco, incallidè, Cic.

Ἁπλοος, ἄπλοον, qui non poteſt nauigare.

Ἁπλοῦς, ῆδε, ῦν, veſtis ſimplex, ἀσκλὸς χλαῖνα. In Epigram. οἷα δ' ἐνφὶ ἔσκοπε τῶν κούρων ἁπλοῦς ἐκπαπῖν. vide ἀπτυκτὸν.

Ἀπλοκεις, non implicatus, pexus.

Ἄπλοος, ον, ὁ, ἡ, innauigabilis, Liu. nauigatu difficilis, qui nequit nauigari. ἄπλοος θάλασσα, mare innauigabile, ineptum nauigationi, Demoſthen. ἄπλοος τόπος, nauus ad agendum inutiles, ἀχρεῖοι πρὸς πλοῦσιν. ἀπλοώτεραι νῆες, naues ad curſum idoneæ: ſic Valla.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, ſimplex, incautus, planus, expeditus, incallidus, inaffectatus, apertus, ingenuus, ἀπέριττος, ἀσκλάρτος, ἄσκοπος. Plato 2. de Repub. ἀσφαλὲς ἀσκλοῦ γ' ἡμῖν, ὦ θεοί, καὶ ἧττον ἐπιβουλοπαθὲς ἀσκλοῦ λόγου, vt paucis abſoluam. vt vno verbo dicam. Ariſtoph. ἁπλοῦς ἐν ἐμοῖς μύθοις, ἀσκλῶν χάριν. Euripid. ἁπλοῦ καὶ λόγου τοῦ ἀσκλοῦ. ἁπλοῦ καὶ ἀσκλῆπος λεχθέντος, in genere & abſolutè dictus ſine exceptione. ἁπλοῦ etiam dicitur ſimplex, idque ſuis expers, quod in ſpecies non diuiditur. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 23. Καθόλου φυτῶν, οὗ ἐν ἁπλοῦν τυγχάνει καὶ ὅ ἐστιν ἓν ἴδιον· ἡ δὲ ἄμπελος ἐν πολλοῖς ἐστὶ καὶ οὐδὲν ἓν ἴδιον ἀσκλοῦ.

Ἁπλότης, ητος, ſimplicitas. ἀσκλότης pro benignitate ac liberalitate ter ponitur in 2. epiſt. ad Corinth cap. 8. & 9.

Ἀπλοτοκεῖα, nauis. Thucyd. ἀπλοτοκείαις ἐξέπεμψαν, ὁ ἑτοῖμον ἄλλο ἀσκλοῦς ἐς ἀσφάλειαν, non autem ἀσκλοῦ omnino.

Ἄπλουτος, pauper, inops.

Ἁπλότριχες, qui capillo ſimplici ſunt. porrecto & promiſſo: à nominativo ſingulari ἀσκλότριξ.

Ἁπλόω, ῶ, ἁπλῶσω, ἁπλώκα, pando, explico, aperio. ἐν ἱδρῶσι πᾶς πανάμωμος ἐκπονῶν, occult. Dioſcorides lo: Horem ἀσκλοῦν dicit, quod Theophr. ſtus διανοῦν dixerat: cum μονοειδὴν oppoſuiſſemam ſoſe expandit: rurſuſque comprimit. ἁπλώσω τὸ σῶμα, ἐκφοβῆσαι τὸν κόλακα, Pollux lib. 5.

Ἀπλωσία, plyſia ſpōgiarum genus ita dictum quod elui nequeat. Theophraſt. de hiſtor plant. libro 4. cap 7. ἡ δὲ σπογγία ἢ μὲ πολυσαρκωνομένη ἢ ἐπὶ πολὺ πεπιεσμένη ἔχει φύσιν. Sed legendum ἄπλωσα, oſtendit Plin. lib. 9. cap. de his quæ tertium natura habent. quo loco de ſpongiis locuius, inquit, Peſſimum omnium genus carum eſt, quæ Apiyiæ vocantur, quia elui non poſſunt, in quibus maximæ ſunt fiſtulæ & reliqua denſitas ſpiſſa Theodotus Gaza Illotrias vocat, efficto, vel potius conficto, vt aſſolet, nomine.

Ἄπλυτος, ον, ὁ, llotus, inelubilis Lactant. Inſtit. lib. vlt. cap. 20.

Ἁπλοῦς, ῆ, ῦν, ſimpliciter, tenuiter, leuiter, vulgariter, temerè, imprudenter, imperitè, apertè, purè, omnino, in vniuerſum. ὡς ἁπλοῦ εἰπεῖν, denique, vt ſummatim dicam, quod ratione ſimplici agere licet, vt ſimpliciter dicam, vt ita dicam, vt vno verbo eloquar. ἢν ἁπλοῦς φέρω, dolet id mihi non vulgariter, Euripi. apud Iſocrat. pro Βούσιρι, imperitè & ſtultè. ἀπέβλυε γὰρ ἁπλοῦς, temerè & nullo habito delectu, Plut. in Solo. ἁπλοῦς ἢ εἰπεῖν, leuiter. ἁπλοῦς δ', deniq. ἁπλοῦς τι, denig. ἁπλοῦς, Suid. ἁπλοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ αἰσχύνης Hesyc. ἐπωπήμεις, κἀπλοῦς, Galen. ſine additione & exceptione. ἁπλοῦς ἢ κἀπλῶς, in vniuerſum & in genere. vide Hammon. in Prædicament. ἁπλοῦς & κατὰ πᾶ opponuntur ἀσκλῶς· cum nec tempus, nec locus, nec aliud eiuſmodi additur, ſed abſolutè profertur. κατὰ πᾶ verò cùm conditio apponitur, & aut loco, aut tempori aut parti aliquid adſtringitur.

Ἀπλωτος, ον, ὁ, ἡ, innauigabilis, Liu. ἀσκλῶτος, Cleomedes ait, ἡ θάλασσα οὐκ ἐστὶν ἀσκλωτος ἢ ὑβλι.

Ἀπνεὲς σύριγξ in Epigram. ignis valde ſpirans.

Ἀσπνόω, ῶ, ἀσπνώκα, ſpiritu ſileus, à ventis ſilens.

Ἀσπνος, vno ſpiritu, ſine reſpiratione, ſine flatu, infracto ſpiritu, continuato ſpiritu. Lucian. ἀσπνος θεῖν, vno ſpiritu currere. ἀπνοὶ, ἄσπνοι, Suid.

Ἀπνοία, ας, ἡ, retentio ſpiritus.

Ἀπνοϊσμός, ſpiritum retineo: quod Terent. in Phormione dixit, animam comprimere.

Ἄπνους, ον, ὁ, ἡ, non reſpirat.

Ἀπνοῦς, ῆ, ῦν, ab omni flatu penitus ſilens, Theophraſtus libro 4. hiſtor.

Ἄσπνια, affectio quædam eſt quando quis ſpirare nequit, animæ ſuppreſſio: interclusio animæ, & ſpiritus anguſtiæ, Cic. flatuum ſilentium. ἄσπνοια ποιεῖ, flatum arcet.

Ἄσπνος, ον, ὁ, ἡ, nullis flatibus expoſitus, examinis. qui reſpirare nō poteſt, ſilens à ventis, non ſpirans, mortuus, ſine ſpiritu, ſine voce, ἄψυχος, νεκρὸς, ἄφωνος. ἄσπνος τόπος, locus à vētis ſilens, Theophraſt. hiſt. lib. 4. cap. 1.

Ἀπὸ, ὁ, ἀφ. Gentiui ſolius eſt, quæ motum ſolùm à loco, re, perſona, circunſtantia. ſed & abſentiam ſignificat. Κατὰ τῆς παρεμβάσεως, procul à patria. ἀφ' οὗ ἐλεύθη, domo abeſſe. Thucyd. οἱ πλείστοι αὐτῶν ἴσα μὲν ἀφ' οὗ ἐλεύθη ἄσπ, χρήματα ἐπάξασιν ἀπὸ τῆς γῆς ἐν τῷ ἐκτὸς ἀεὶ καὶ μᾶλλον φέρειν, horum complures, ne peregrinari & domo abeſſe cogerentur. ad naues comparādas. pro ea parte pecuniam conferebant. ἀπὸ μὲν ὁμίσεων τῆς παρούσης Κατὰ τὸ ἐλπίζειν ἐς τὸ μέλλον ἐπὶ πολὺ ἐλπίδα ἔσαιτο ἰσχύειν, ſpes nulla reddituserat. Plutarc. in Pericle. ὧν ἀπὸ τυφλότητος ἢ κωφότητος ἐπὶ τὸ ἐναργὲς ἐξέπεσε ὡς ἀπ' ἐλπίδος, erat nonnullis Hetruria & Carthago ſomnij inſtar, quæ ſpe & opinione occupārant. Κατὰ σχῆμα, à te diſtinguor. Κατὰ σύμπτωμα, à fronte, Plutarch. in Pyrrho. Xenoph. πολεμεῖν χρὴ κατὰ κράτος γενόντι, &c. id eſt, ἀπὸ αὐτοῦ ἢ χειρὸς, ſibi adnexum habent, Ariſtot. lib. 5. Animal Κατὰ πολέμου φθορέσεται, ex bello ſunt attriti, Thucydid. Κατὰ δίκης φεύγειν, à foro victum quærere, Iſocrat. Κατὰ πλοῦτον ἐξέκεπται, impeditio ſexaginta talentorum, Demoſthen. Κατὰ ἀδικίαν ἐξέλεγχος, eſſe cœratum, Herodot.

Plato. ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, absumo de tuo, Isocrates. ἀπὸ βαλβίδος, à carceribus & repagulis, id est, ἀπὸ γραμμῆς, καὶ ἀπ' ἀρχῆς. ἀπὸ, ἀντὶ τοῦ μετά. Homer. δεῖπνον ἕλοντο, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, post prandium armabantur. & loco præ. Ioseph. ἀπέκτεινεν ἀπὸ τοῦ ἰοῦ, præ veneno. ἀπὸ δόξης καὶ ἀπὸ εἰκασμοῦ, opinione & coniectura. ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, præ mœstitudine dormiẽs. ἀπὸ σμικρῶν, pro leui impensa. Aristophan. ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν, id est, τὰ κοινὰ κλέπτειν. ἀπὸ γλώσσης ἐντεταλμένα, mandata sine scripto, sed solùm verbo iniuncta & dicta. Arrianus de expeditione Alexandri, ἀπὸ γλώσσης ἐντεταλμένα ἐξήγγειλε, *il luy annonça ce quõ luy estoit commandé & enchargé de bouche.* ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας, die abhinc quarto, Actorum Apostolicorũ, cap. 10. ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, de micis comedit, Matth. 14. Plutarc. in Publicola, ἀπὸ τῶν οὐσιῶν πολίτας εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, pro facultatibus ciues ad bellum gerendum cõferre pecunias. ἀπὸ ἐλαττόνων θαρροῦσι, audent quum sint pauciores, Idem in Othone. Libri tertij Regum cap. 13. ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε, nihil neque bonum neque malum locutus est. ἀφ' ὧν ἔδωκεν, deinde tradunt, Herodotus. τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν κινδυνεύων, dissidio culpa sua contracto periclitans, Nazanz. ἀπὸ τῶν πόλεων ἄρχοντες, ciuitatum rectores, Thucydides. Plutarchus in Othone. ἀπὸ τούτων γενόμενος μετ' μικρὸν ἤκουσε θορύβου, id est, non longè post hæc audiuit tumultum. Aliter Isocrates cum eodem verbo, ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, quæ ab ipsis procedunt. Xenophon, λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neque ab ędibus: vbi ἐξ & ἀπὸ æquipollent. ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι, apud eundem: per se potens prodesse. Chrysostomus, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, per preces bellum solutum est. Aristophan. in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπράξαι, modica impensa te isto crimine leuare volo. ἀπὸ ἔδεν, à superiore loco, a seipso. ἀπ' ἐκείνου, iam tum, ab illo tempore, ἀπὸ γενέσεως, à primordio ἀπὸ δείπνου, à cœna. ἀπὸ μέρους, ex parte, id est, aliquantulum. ἀπὸ πέρυσι, ab anno superiore. ἀπὸ στόματος λέγειν, Plutarch. memoriter recitare. ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, pro eodem, apud Thuc. lib. 7. quod etiam ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero, à memoria exponere ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνεῖν, de meo cœnare. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Plutarch. de musica, ἐλάττους μὲν ἐκείνων ὄντες, οὐκ ἀπὸ δ' ἐκείνων, qui quanquam inferiores illis sunt, non tamen ab eorum discedunt harmonia. ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, vidua, Plutarch. ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, procul stabunt, Ioannes in Apocal. cap. 18. ἀπὸ συνθήματος, ex compacto & constituto Greg. ἐκ παρασκευῆς εἰς ταυτὸ συνελθόντες, ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος· ἀπὸ τουδί, dehinc, Aristoph. Herodotus, καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον, imò & te & Cyrum perdidisti. ἀπ' οὐρανόθεν, Homer. cælitus, è cælo. ἀπὸ δόξης, pręter opinionem. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, atque ex eo die, protinus, sub hæc, posthæc, dein. οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, è philosophorum numero literatorúmque. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici, οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripateticæ factionis. ἀπὸ συντάξεως, ex composito. ἀπὸ ταὐτομάτου, fortuitò, ἀπὸ τηλοῦ, dixit Apollon. 2. Argonaut. ex longinquo ἀπὸ τοῖν, id est, ἀπὸ τούτων. ἀπὸ τότε, ex illo tempore. Matth. cap. 4. ad verbum est extunc Hebræorum dicendi genere. ἀπὸ τούτου, deinceps, sub hæc. ἀπὸ τοῦ νῦν & ἀπὸ τοῦδε, ex hoc tempore, deinceps, dehinc, posthac. ἀπὸ τῆς ἴσης οὐσίας, ex æquis viribus. Ἄπο mutat accentum per anastrophen. Odyss. ξ, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει. Propriè quum rebus inanimatis ordinatur, vt apud Homerum, μελαινάων ἀπὸ νηῶν, quemadmodum παρὰ cum animatis, vt παρὰ στρατηγοῖς. Homer. tamen παρὰ νηῶν ἀΐοντε dixit, κατ' ἐναλλαγὴν προθέσεως. siquidem παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν posuit. Cum animatis quoque ἀπὸ iungitur, vt Odyss. ο', οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ, non longè ab eo habitabat. Ἄπο, procul. poeticè, Aduerb. vt Odyss. ο, ἄπο τῶν ὑπερφιάλων ἱστὸν ὑφαίνει, seorsum à procis. & Iliad. α, ἐμεῖο ἄπο νόσφιν ἐόντα, à me semotum: & Iliad. β, ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. ἀπὸ, pro procul. Iliad. η, ἀπὸ πρὸ οἴκων. ἄπο pro procul, longè, porro, protenus, πόρρω, μακράν. Habétque vim τοῦ ἄποθεν, vt in sequentibus. οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις. Sophoc. in Thrac. id est, non præter animi mei sententiam. vbi Interp. πρόσφορα λέγεις, ἢ οὐκ ἄνευ συνέσεως. Nam ἄπο γνώμης, est, longè ab animi sententia, in diuersúmque cessisse atque optabatur. Pausan. in Achaicis, καί πως ταῦτα Ἴωνι ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης, satis è sententia euenerunt. Ἄπο σκοποῦ verò, & ἄπο τοῦ σκοποῦ, est, præter propositum & consilium seu intentionem. Gregor. καὶ οὐκ ἄπο σκοποῦ τῆς προκειμένης φιλοσοφίας, neque hoc alienum erat ab instituta philosophia. Halicarnass. δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοποῦ ἂν εἰκάσαι, nõ absurdè, non procul à cohærenti comparatione & congruenti. Polybius, ἔστι μὲν οὖν ὁ λόγος οὐκ ἄπο τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, non ab re dictus, non extra propositum. Lucianus, οὐκ ἄπο σκοποῦ εἴκασας, non procul à scopo coniecisti. Sic ἄπο τρόπου, id est, ἔξω τοῦ τρόπου, ab re, Pluto: alienum ab honestis moribus. Plato lib. 5. de Repub. καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. Gregor. τόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύειν οὐκ ἄπο τρόπου, non ab re est, satis consentaneũ est eius moribus. Galen. 1. ad Glaucon. οὐκ ἂν ἄπο τρόπου ὑπολάβοι τις ἄν, non immeritò quis suspicetur. Contrarium est πρὸς τρόπου, id est, è re: quod & κατὰ τρόπον dicitur, moribus congruens & accommodus: commodè, decenter. οὐκ ἄπο πράγματος, operepretium, è re. Demosth. κατὰ τιμοκρ. βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. ἔστι γὰρ ταῦτα οὐκ ἄπο πράγματος. Et ἄπο καιροῦ dicitur quod intempestiuum est. Plato ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. Sic ἄπο εἰκότος dicitur quod non verisimile est. Pausan. in Phocicis, οὐκ ἂν ἄπο γε εἰκότος εἴη γενέσθαι χαλκοῦν, non abhorret à verisimili. Ἄπο θυμοῦ, id est, ὁ κατὰ θυμόν, καὶ ἀποθύμιος, odiosus, inuisus. Homer. Iliad. α, ἀλλ' ἄπο θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι. sic vsurpauit Themistius, δι' ἧς ἐπέδειξεν ἅπασι βασιλεὺς, ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἄπο θυμοῦ καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφος, displicens.

Ἀπὸ in cõpositione negat, vt in ἀπόφημι, ἀπεῖπον, ἀπαγορεύω. Priuat, vt in ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. Auget, vt in ἀποχαρίζομαι. Significátq. intrò vel intus siue inter, vt in verbis ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποστάζω. Cætera suis locis.

Ἀποαίνυμαι, aufero, adimo, eripio. Odyss. ξ, θεὸς ἀποαίνυτο νόστου, id est, ἀφῃρεῖτο.

Ἀποαιρέομαι, aufero, accipio, rapio, ἀφαιροῦμαι. Iliad. α', δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι.

Ἀποβαδίζω, μ. ίσω, π. ικα, vado.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, durnus scansoria, tabulata, pons quoque seu tabulatum per quod nauẽ ingredimur. Item olla, atque coquinarium instrumentum quod pedibus sustentatur. Pollux lib. 2. de nauis instrumentis loquens, ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα, ἣν σκάλαν καλοῦσιν. Hesych. ἀποβάθρα καὶ ἀποβαθμεία, i. κλίμαξ νεώς, Sophocli. & apud Xenoph. διαβατήρια, sacrificia quædam, quæ & ἀποβατήρια Pollu. lib. 2. Varino verò, ἀποβάτρας, τὰ λάσανα, quæ etiam vocantur. χυτρόποδες, καὶ τὰ μαγείρεια, vtensiliáq. quibus senatoribus sacrificio defunctis apponebatur esca.

Ἀποβαίνω, μ. ήσομαι, π. ηκα, contingo, euenio, accido. Philo de mundo, παρ' οἷς τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασιν ἀποβαίνειν, quorum vi quod rectè quódq. secus contingit, euenire censent. Isocrates, τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον, τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν, i. consequentium causa conamur. οὐκ ἀπέβη, frustra fuit, exitum speratum nõ habuit, non ex sentẽtia euenit, id est, οὐκ ἐπιτέτευκται, expectatione frustratus est, Bud. in Epist. posterior. ἀπέβη τὸ δόξαν, res ad vota successit, Phalaris, Theocrit. ἀπέβα τοὶ κατὰ γνώμαν, ex animo tibi successit, Plutarch. in Problem. ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς, infelix ac triste ipsis accidit. ἀποβεβηκὸς ἔργον, prouenìens opus, Bud. in epist. prioribus. Item descendo, euado, exeo, discedo: Neutrum. Theophr. hist. lib. 1. cap. xj. ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ, cùm flumen in alueum descenderit: cùm se intra alueum receperit. Pro in terram de naue egredior, Homer. Odyss. ξ, apud quem sæpe pro abire. ἀπέρχεσθαι ex equo descendere, Idẽ Iliad. γ, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. ἀποβάσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, è nauibus egressæ, Herodot. ἀποβήσεται παρ' ἡμῶν, proficiscetur à nobis, Xenoph. Lucian. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν, optimi viri euadunt, i. in optimos viros. Idem Lucian. ἀπέβης ὅμοιος τῷ τράγῳ, similis hirco euasisti. τὰ ἀποβαίνοντα, consequentia, euentus futuri. ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, pro vt res ferent, ex casibus fortuitis, Thucydid. ἀποβαίνω ἐς τὴν γῆν, descendo in terram ἀποβαίνω τῆς νήσου, descendo in insulam, Thucydides. ἀποβησόμενος, euenturus, futurus. τὰ ἀποβησόμενα, consequentia, res euenturæ, futura, quæ accident.

Ἀποβάλλομαι, καὶ Ἀποβάλλω, repudior, despicor, respuo. ἔξεστι γαμεῖν ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβάλλεσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα, Hermog. vxorem repudiare atque ipsi nuntium remittere. ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, nudatus custodiis. Plutar. in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον, à Romulo victi supra octo millia desiderarunt. Idẽ in Camillo, ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων τὸ Σκιπίωνος στρατόπεδον οἱ Ῥωμαῖοι, à Cimbris victi Romani, Scipionis exercitum amiserunt. ἀποβάλλω τὴν κεφαλὴν, capite plector. Volunt autẽ eam esse differentiam, vt & ἀποβάλλειν sit hominis inuiti, & qui inuitus perdit ἀποβάλλων dicatur: qui autem libens, ἀποβαλλόμενος, reiiciens, respuens, Ammon.

Ἀποβάπτω, intingo, perfundo, tingo, immergo, haurio. Diosc. lib. 5. cap. 125. ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, demergens in aquam.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, exitus, egressus, descensio, Plin. desultura. Plaut euentus. ἀπόβασιν ποιοῦμαι, egredior, terræ exponor, Thucyd. ἀπόβασις τῆς γῆς, egressus in terram (Liuius, exscensu è nauibus in terram facto. Idem. Est & genus equestris certaminis.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum descensor. Sed ita vocatum fuit quoddam equestris certaminis genus (teste Suida) quod qui certabat dicebatur ἀποβῆναι, si eidem credimus. & ἀποβατικοὶ τροχοὶ hinc dicebantur vt si quis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Phoc. φακὸν δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην ἐφῆκεν. Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis Comœdiis inscribitur.

Ἀποβατήριος Ζεύς, quasi descensor Iupiter.

Ἀποβήσσω seu ἀποβήττω, extussio, tussiendo eiicio. Hipp. μήτε πτύει ἀποβήσσῃ.

Ἀποβιάζομαι, vim affero, viribus ago, propulso. Xenophon. ἀποβιάζομαι ταῖς ἐπιμελείαις, curam adhibeo, cogo. ἀποβιασθῆναι,

vim pati, vi opprimi.

Ἀποβιβάζω, μ. σω, π. κα, deduco, mitto in terram, traiicio, traduco, transmitto: Actiuum accusatiuo. ἀποβιβάσας εἰς νῆσον, Aristid.

Ἀποβιόω, μ. ώσω, π. ωκα, morior: Neutrum.

Ἀποβίωσις, εως, ἡ, interitus.

Ἀποβάλλω, ædo, offendo, noceo, orbo, Sophocl. in Aiace, τοιοῦδ' ἀποβαλοῦσαν ἀνδρὸς φίλου, tali modo orbatam amico. ἀποβαλοῦσα φίλου, quæ amici fecit iacturam, id est, ἀποτυχοῦσα, στερηθεῖσα, Sophocl.

Ἀποβλαστάνω, Plato, germino, pulluli & stolones, Plin.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio, & germinatus, Plin. capillamentū, Dioscor. lib. 2. cap. 217. de radice.

Ἀπόβλεμμα, aspectus, βλέμμα Phrynich. apud Polluc. lib. 2. vel oculorum contortio, vt quum quis non irretorto oculo aliquid spectat, (vti dixit Horat.) sed detorquet oculorum aciem, quod indignationis est, vel inuidentiæ, vel despicientiæ signum.

Ἀποβλεπτος, ὁ, ἔνδοξος, videndus, venerandus, θαυμαστός, spectabilis.

Ἀποβλέπω, μ. ψω, π. φα, respicio, intueor, rationem habeo, respecto, respectum habeo. Xenoph. πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Idem, veneror, suspicio, admiror, colo. Demosthen. ἀποβλέπτον, ζηλωτόν, τίμιον. Aliquando cum πρὸς præpositione, oculis, aliquem designo (ie signari oculis dixit Virgil. in Æneid.) in eo spem meam colloco, ad eum veluti ad scopum respicio. Xenophon 4 ἀπομν. ὡς τε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν. Plato in Epistolis, εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρὸς σε. Aliquando spectare, id est, pertinere. Galenus, τὰ εἰς ὑγίειαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα: actiuum accusatiuo. ἀποβλέποντά ποι τὸν δία εἰ θεάσαιτο, si quando vidisset Iouem auertere oculos, Plutarchus in Theseo. ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, vnius dominium ferre. Idem in Themistocle, ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, ad mare spectat. Galenus ad Glauconem, ἀποβλέπτα εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. Lucianus, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, non ad exigua munera nos aspicimus. Idem, πρὸς σε τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, ad te pertinet.

Ἀποβλήματα, τά, reliquiæ quæ abiiciuntur. Sic eiectamenta maris dixit Tacit. reiecta & reiectanea, Cicero, quum ἀποπροηγμένα exprimit.

Ἀποβλητικός, qui abiicit, qui amittit: Genit. iungitur.

Ἀπόβλητος, ὁ, καὶ ἡ, vilis abiiciendus, ἄδιμος, reiectus, (ita reiiculas oues, & reiiculi armenta. Cato & Varro.) absurdus, Hom. Iliad. β, οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος.

Ἀποβλίσαι, exprimere. ἀποθλίψαι, ἀποπιέσαι. Aristophan. ὅ δ' ἀπέβλισε θυμάτιόν μου, i. ἐξέβρασεν.

Ἀποβλίττω, μ. ίσω, adimo. Aristoph.

Ἀποβλύζω, μ. σω, π. κα, scaturio, emitto aquas, item. Est etiam regero & vomo, ἀναβάλλω καὶ ἀπεμῶ. Pollux lib. 10. καὶ μὴν, ὅτῳ φίλον ἀποβλύζειν πίοντι, καὶ ἐξεμεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ κοτταβίζειν καλοῦσι. Homer. Iliad. ι, Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. dicitur & ἀναφλύω.

Ἀποβολή, ῆς, ἡ, amissio, interitus, abiectio & eiectio, Cicer. iactura, contemptus. ἀποβολὴ χρημάτων, iactura pecuniarum, Isocrates. πρὸς χρημάτων ἀποβολήν, ad pecunias erogandas, Arist. Ethic. lib. 3. cap. 6. Apostol. ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν, i. πρόσκρουσις.

Ἀποβολιμαῖος, ὁ, eiectitius, abiectus, Aristoph. in Pace, ἔδοξας ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Ἀποβόσκομαι, depasco, carpo, Aristoph.

Ἀποβουκολέω, μ. ήσω, π. κα, abgrego à grege abduco à grege aberrare facio, pastorem facio, expello, maximè quum scabiosi boues (reiicula armenta, Varron.) è grege pelluntur. Item metaphoricè ex alieno grege elicitū abduco, Luc. τὸν ἑταῖρον αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. expon. & simpliciter abduco apud eundem. Item in errorem abduco, decipio. Ἀποβουκολῆσαι, translatè, segregare, separare, reiicere, Xenophon, Pæd. 1 χάριν, ἔφη, εἵνεκα κρεαδίων, τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀπεβουκόλησάς μοι, Bellum sanè mihi, inquit, si carunculæ causa (de ferina intelligit atque venatione) filiæ meæ Mandanæ filium segregauero. Interpres perdidero. Potest referri etiam ad Cyri personam, qui ab Astyage, vt armentalis bos ab armento se segreget, atque distrahat venandi studio. Ἀποβουκολῆσαι, fallere, id est mitigare & lenire, vt ἀλλοτρίοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ἀποβουκολεῖν, alcititiis ornamentis naturæ dedecus fallere, Lucian. μὴ ἀποβουκοληθῇ, ne aberret, decipiatur, diuagetur. Vtuntur & Latini Fallere in ea significatione. Horatius, Iam vino quærēs, iam somno fallere curas. Dicitur etiam βουκολεῖν & διαβουκολεῖν.

Ἀποβουκολίζω, decipio, seduco, impono.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους: adagium de his qui abiecta conditione & vili statu, in ampliorem fortunam euecti sunt. Suid. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐλάττω ἐπὶ μείζονα μεταπηδώντων.

Ἀποβράζειν, efferuescere, i. defeiuescere, Bud. in Annot. vnde ἀποβραχθεὶς, feruefactus.

Ἀπόβρασμα, ατος, τό, furfur tritici, κόχλασμα, Hesych. Callimach. ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα, τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Et ἀποβράσαι, τὸ διασεῖσαι καὶ διαπλῦσαι πυρῆς ἢ ἄλλο τι οὖν.

Ἀποβράσσω, ebullio, efferueo, feruendo eiicio: cum accusatiuo.

Ἀποβράττω, per æstum expuo. Philo de mūdo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, quæ mari æstuante expui solent: hæc maris eiectamenta, Tacit.

Ἀπόβρεγμα, τό, mador, Salust. infusio, Cornel. dilutum in quo quid maduit. ἀπόβρεγμα σμύρνης, maceratæ myrrhæ liquor. ἀπόβρεγμα θέρμων, cremor lupinorum. Diosc. lib. 1 cap. 178. ἀπόβρεγμα φύλλων, aqua in qua folia maduerunt. Idem lib. 4. cap. 82.

Ἀποβρέχω, μ. ξω, infundo, macero, madefacio: Accus. Inde ἀποβρεχθεὶς, dilutus, infusus, maceratus. Diosc. lib. 1. cap. 152 ἀποβρεχθῶναι, madere, madefieri.

Ἀποβρίζειν, ἀπονυστάζειν, ἀποβρίξας, i. μετὰ βορὰν ἀπονυστάξας qui à cibo dormit.

Ἀποβρίθω, degrauo, vel præ pondere & grauitate deuergo.

Ἀποβροχή, profusio, Plin. infusio. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς, perfusio capitis, Galen.

Ἀποβρόχθισον, deuora, κατάπιε.

Ἀποβροχίζω, illaqueo. ἀπεβρόχισε, in Epigr. illaqueauit.

Ἀποβρύκω, demordeo vel ab edo. Eubulus comicus apud Athen. libro 13.

Ἀποβρώσκω, deuoro. ἀποβρωθεὶς, exesus, erosus, lib. Epigr.

Ἀπόβωμα ἱερά, dicuntur sacra, quæ non in altari peraguntur, sed in pauimento vel solo.

Ἀπόβωμος, ἄθεος.

Ἀπόγαια, τά, ἀπόγεια.

Ἀπογαιόω, in terram verti, Bud. ex Artemid.

Ἀπογαλακτίζω, μ. ίσω, π. ικα, ablacto: depellere, & depellere à lacte, Virg. depellere à matre, Varr. Actiu. accus.

Ἀπογαία, ας, ἡ, ventus abterraneus: sic Gaza, i. qui à terra spirat, Aristot. in Problem.

Ἀπόγεια, vel ἐπίγεια, retinacula nauium, funes nautici quibus naues alligantur litori. vnde τὰ ἀπόγεια λύσασθαι, apud Lucian. id est, oram soluere. τὰ ἀπόγεια λύε, à ripa vel litore solue, supple, funem.

Ἀπόγειος, ὁ, ὁ, è terra pergens, terrenus. ἀπόγειοι ἄνεμοι λέγονται οἱ ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, &c. inquit Aristot. de mūdo, i. venti qui è terra vliginosa & humefacta prodeunt, ἀπόγειοι dicuntur, quasi terra oriundi. vide Plin. lib. 2. cap. 43.

Ἀπογειόω, fundamenta destruo, ἀποθεμελιόω.

Ἀπογεισόω, μ. ώσω, π. ωκα, imbrico, imbricatim vel suggrūdiorum modo facio vel tego. Xenoph. ὀρφνὴν ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, &c. Aristot. lib. 5. de generat. anim. cap. 2. ἀπογεγεισωμένα πόρρωθεν ὦτα, i. aures longæ imbricatæque amplis suggrundis, intúsque anfractu longiore intortæ. ἀπογεγεισωμένα ὦτα, Theod. suggrundatas imbricatásque aures vocat, intúsque anfractu longiore intortas.

Ἀπογεμίζω, μ. ίσω, euacuo, repleo.

Ἀπογέμω, depleo, demo, ei quod plenum est.

Ἀπογίγνεσθαι, occidere, ἀπογενόμενοι, ἀποθανόντες, καὶ ὑστερήσαντες, Thucy.

Ἀπογεννάω, ῶ, genero, produco.

Ἀπογεύομαι, μ. ύσομαι, π. γευμαι, degusto. Genit. Plato lib. 1. de Repub. οἱ λύχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται.

Ἀπογεφυρόω, μ. ώσω, pontibus iungo: Accusatiuo.

Ἀπογηράσκω, senesco, consenesco.

Ἀπογίνομαι, corrumpor, priuor, morior, decresco: cuius oppositum est προσγίνομαι. Nazan. orat. β, extinguor, desino esse, decedo: cuius oppositum est ἐπιγίνομαι, apud eundem Nazanz. ἀπογινόμενος τῆς μάχης, qui abest à prælio, Herodo. Idem, ἀπογενόμενος ἑαυτοῦ, ex seipso progenitus. κατ' ἀπογινόμενόν σφι, circa suorum obitus. ἀπογενόμενοι τῶν ἁμαρτημάτων, qui procul à peccatis absuerunt: vel peccatis mortui, vt ad Rom. cap. 6. & in 1. Petri cap. 2. ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν, vt peccatis mortui, iustitiæ viuamus. Theophrast. de caus. lib. 6. cap. 12. τοῦ ὑδατώδους ἀπογινομένου, exhausto & assumpto. Huius tempora require in γίνομαι. οἱ ἀπογινόμενοι, absentes, qui procul sunt.

Ἀπογινώσκω, abnuo, non recipio, valere iubeo, statuo, hoc non esse faciendum. Cui significationi non absimilis est. ἀπογινώσκω σου ὡς τὸ κατηγορεῖν, hoc est. γινώσκω σε οὐκ ὄντα ἔνοχον τῇ κατηγορίᾳ. Item sentio & statuo iudicóque, despero. ἀπελπίζω. ἀπεγνωκὼς τὴν πόλιν, comploratã Repub. Budæus. ἀπέγνωκας σαυτόν, spem omnem amisisti, Phalaris, Plutarch. in Publicola, ἐκ προδοσίας ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, frustratus spe recuperandi ex proditione imperij. τὰ Νέρωνα ἀπέγνω παντάπασι, Neronem cepit omnino desperatio, Idem in Galba, ἀπεγνωκὼς τῆς γῆς, terris diffusus, Pluta. in Fabio. Idem. ἀπέγνωσαν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, diffidebant vi hostes perrumpere. ἀπογνῶναι τὴν τοιαύτην ἀδικίαν ἔδοξε, visus est huiusmodi iniuriam futuram desperare, Idem in Romulo. ἀπέγνω πλεῖν, nauigare se pernegauit, Idem in Theseo. Idem in Romulo, ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς, ἀνόσιον, negare virtutem diuinitatis participem esse, impium est ἀπογινώσκω τὴν σωτηρίαν, de salute despero, Aristotel. libro 2. Ethic. cap. 9. ἀπογινώ-

σκειν τὴν ἐλπίδα, Plutarch. lib. περὶ ἀοργησίας, ſpem deſperare vel deponere: vt apud Cicer. ſpes deſperatiſſima. ἀπέγνω μὴ διαβήσεσθαι, deſperauit de tranſitu, Ariſtid. ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ, deſpero de me ipſo, Nanzanz. Demoſth. ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν, de vobis ipſis deſperaſtis. vnde νοσοῦντες ἀπεγνωσμένοι, depoſiti & deplorati. Idem, ἀπέγνω βοηθεῖν, cenſuit non auxiliandum. ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, deſpero futurum vt aliquando audiam. Significat quoque idem quod τὸ ἀποψηφίζομαι, hoc eſt, ſuffragio abſoluo: vt καταγινώσκω ſignificat damno. ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, abſoluere aliquem à crimine intentato, vt inſontē. ἀπεγνωκότως ἔχειν, deſpondere animum, languere animo, penè deſperatam ſpem vitæ habere. Et qui ita affecti ſunt ἀπεγνωσμένοι dicuntur. Plutarch. in Pericle. ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, à medicis deſperatus, id eſt, de cuius ſalute medici deſperant, deſperantibus medicis deſtitutus. ἀπεγνωσμένος ἐπὶ κλοπαῖς, deprehenſus in furto, Plutarch. in Problem Cebes Thebanus, ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας, dixit, pro diſcedere à falſa inſtitutione. Qui autem non agnoſcit, hoc eſt, οὐκ ἀποδέχεται καὶ οὐ προσίεται, is ἀπογινώσκειν dicitur, hoc eſt abnuere, ἀνανεῦσαι. Syneſ. κατὰ δὲ δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, naturam humanam ipſe damno inopiæ: nec iſtam agnoſco heroicam cognationem. Apud Plutarch. in Dione, τὴν ἀρχὴν ἀπέγνω, magiſtratu & præfectura ſe abdicauit. Apud Diodorum pro valere iubeo, & ſalutem vltimam dico, Ἀπειπαμένοις γὰρ τὴν ἱερωσύνην, ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος. Et pro improbare Syneſ. in epiſt. τούτων οὖν δεῖ ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις, παρ' οἷς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν, παρ' οἷς ἐφ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐπὶ κτήμασι, δανείζονται χρήματα, principiò igitur hoc ſtatuere oportet, iſtos non eſſe ad magiſtratum admittendos, qui legum authoritate calcata patriæ ſuæ imperitant, qui contra legum præſcripta corporibus noſtris oppoſitis, quaſi prædiis, pecuniam mutuantur.

Ἀπογλαύκωσις, εως, ἡ, vitium oculorum, glaucedo, Dioſcorid. lib. 1. cap. 65. Hinc etiam verbum ἀπογλαυκοῦσθαι. Plutarch. in Timoleone, φησὶν ἀπογλαυκωθῆναι τὴν ὄψιν καὶ πᾶσι φανερὰν γενέσθαι τὴν πύρωσιν.

Ἀπόγλουτοι, οἱ, qui exilibus ſunt natibus, depyges.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo, edulco, Nonn. ἀπογλυκαίνομαι, dulceſco: vnde ἀπεγλυκάνθη, dulcis euaſit, in aoriſto paſſiuo.

Ἀπόγνοια, ας, ἡ, deſperatio, ἀπόγνωσις, Thucyd.

Ἀπογνοὺς, deſperatus, reprobatus calculo, liberatus in iudicio, ἀπελπίσας, Demoſth. ἀποψηφισάμενος, Dinarch.

Ἀπογνώμων, ονος, annoſus, de animalibus quę iam dentes ætatis indices amiſerunt & λειπογνώμονες dicuntur, contrarium ἀβολήτορες.

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ, ἀπόγνοια, deſperatio, ἀνελπιστία, Heſych. animi imbecillitas. ἀπογνώσεις τῶν πραγμάτων, res deſperatæ, Lucia. ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, deploratis rebus, ſpe omni depoſita, deſperatis rebus. ἐν ἀπογνώσει πάντων γενόμενος, deplorata ſalute.

Ἀπογνώστης, Heſych. ἀνέλπιστος.

Ἀπόγονα, apud Hippocrat. fertilia, vel vt alij, ſterilia, γόνιμα, ἢ ἄγονα.

Ἀπογονὴ, ῆς, ἡ, propago.

Ἀπόγονος, ου, ὁ, oriundus, gentilis, filius, poſterior, pronepos, nepos. Herodotus, πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ, atnepos eius, Valla vertit: malim abnepos, vt ſit à patre incipiendum, deinde veniendum ad filium, nepotem, pronepotem, abnepotem. Iſocrat. in Euagora, τίνων ἦν ἀπόγονος, quibus ortus maioribus. τὸ ἀπόγονον ſoboles. οἱ ἀπόγονοι, nati natorum. ἀπόγονα ταῦτα τῶν δείπνων, hæc omnia à conuiuiis naſcuntur. οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστι, à quo hoc ſit deſumptum, Lucian.

Ἀπογράφεσθαι, nomē dare & profiteri. Item in actis profiteri & promulgare, quod inſinuare dicunt, Ariſtotel. OEcon. Item in rationes & calendarium referre, deſcribere, cenſere. Demoſt. πρός τινα Item, ſcripto denuntiare, & quaſi proſcriptione, id eſt, programmate promulgare, Iſocrat. ὑφ' ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, edito grammate profeſſus ſum me concionem habiturum. ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, dixit 2. OEconom. Ariſtot. pro publicæ ſcripturæ æs alienum mandari, & in publicas tabulas referri. ἀπογράφεται τὴν ἀσέβειαν palam & publicis edictis impietatem profitetur, Nazan. de Iuliano. Dicitur quoque de petitoribus & candidatis. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam vrbanam petere cepit. Plutarch. in Alcibiad. ἴδιον ἀπεγράψατο, proprium ſibi adiudicauit. In lib. Epigr. ἀπογραψάμενος πυκτὴς, qui inter pugiles nomē dedit. ἀπογράφομαι εἰς τοὺς νοσοῦντας ἐμαυτὸν, id eſt, inter ægrotos me ſcribo. ἀπογράφονται πρὸς τοὺς ἐπάρχους, Plutarch. in Probl. Interpres vertit, à præfectis reſcribuntur. ἀπογράψασθαι etiam διαδικασίαν alicui, eſt litem mouere, vt δίκην γράψασθαι, iudiciū ſcripto ac libello dictare. Demoſth. κατ' Εὐέργου, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, experiri non inſtituit nec petitorē ſe conſtituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, idē, pro repudiū marito mittere dixit. ἀπογράφεσθαι etiā eſt adnotare. Baſil. Homi. 6. in Hexa. de genethliacis loquēs, ἀλλ' ὥστε δεῖ τὰ ὡροσκοπεῖα καταμαθεῖν τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι, εἴτε ἡμερινὰ ταῦτα, εἴτε νυκτερινὰ τυγχάνοι. Signif. & in acta referre. Idē in 2. περὶ νηστείας, ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας, ὅρα μὴ διὰ μικρὰν ἡδονὴν βρωμάτων ζημιωθῇς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἀγγέλου. ἀπογράφεσθαι quod & in voce actiua dicitur, eſt nomen dare & profiteri. Arrianus in 6. ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι, τὴν ἀπειθίαν τῶν στρατιωτῶν ἐκάκισεν. Idem, ἐπιλύεσθαι τὰ ὀνόματα, ἐκέλευεν, οὐκ ἔτι ἀπογραφομένοις τὰ ὀνόματα. Xenophon in 6. ἔφασαν ἀπογράψασθαι πλέον ἢ ἑξακισχιλίους, nomina ad delectum ſpontè dediſſe. Plutarch. in Ageſilao, ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν, i. militiæ nomen profiteri. *ſe faire enrouler*. Bud. tamen. in Comment. vertit, ad nomina vltrò reſpondere in delectu militum: id verò aliud eſt, nempe vulgò, *comparoiſtre à la montre*. alibi differentiam vtriuſque oſtendam. Ἀπογράφεσθαι etiam eſt libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato lib. 8. de Legib. αὖ τις διαφθείρῃ ἑκὼν ὕδωρ ἀλλότριον εἴτε πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτὸν, ὁ βλαπτόμενος δικαζέσθω πρὸς τοὺς ἀστυνόμους, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραψάμενος, damnum iniuria datum certa pecunia æſtimans.

Ἀπογραφὴ, ῆς, ἡ, ἐπαρίθμησις, μήνυσις, deſcriptio, i. partitio in ordines, familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias, annotatio bonorum, aut profeſſio, & deſcriptio. Profeſſio autem reſpectu eorum qui cenſebantur, deſcriptio verò eorum qui cenſebant. Fiebat huiuſmodi ἀπογραφὴ, vt ſciretur quantum quiſque haberet in facultatib. Nam ita, inquit Pædianus, more veterū Cenſi dicebantur, qui centum millia in profeſſionem detuliſſent, huiuſmodi adeò facultates cenſus dicebantur. Sic Luc. cap. 2. αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Significat etiam actorum tabulas & proſcriptionem. Item quencunque commentarium & indicem rerum enumeratarum & recenſitarum. Inuentarium & repertorium vulgò dicitur. Budæus.

Ἀπόγραφον, τὸ, exemplum & deſcriptio libri, imago tabulæ. Latinè deſcriptum & exſcriptum dicitur. Vnde Cicero libros ſuos philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi ſcriptorum Græcorū imagines & exempla. Budæus Comment.

Ἀπόγραφος, ab exemplari vel ad exemplar effictus, μεμιμημένος. Laer. in Oneſicr. καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πεποίηκε, καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει.

Ἀπογράφω, ψω, φα, tranſcribo, id eſt, ab exemplari deſcribo, exſcribo, deſcribo, exemplum ſcribo. Athen. de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Sic Cic. ad Attic. librum ad te mittam, ſi deſcripſerunt librarij. Item in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptum refero. pro enumerare & indicem facere, apud Diogen. Laertium. Item defero. Vnde ἀπογραφὰς ἀπογράφειν, dicuntur homines, qui delationes faciunt, Bud. Comment.

Ἀπόγυιοι εὐχαὶ, tacita vota.

Ἀπογυιόω, ώσω, deartuo, Plaut. delumbo, Plin. debilito in membris, eneruo, imbecillem reddo. μή μ' ἀπογυιώσῃς, i. βλάψῃς μου τὰ μέλη, ἀποχωλώσῃς, ἢ ἐκλύσῃς μου τὰ μέλη, Hom. in Iliad.

Ἀπογυμνάζομαι, exercitium facio, Gaza ex Ariſtot.

Ἀπογυμνόω, denudo, renudo, retego, facio manifeſtum. Heſiod. μήτ' ἀπογυμνωθεὶς, &c. ἀπογυμνῶν τὴν αὐλητρίδα, tibicinæ veſtem ſuſtollens. ἀπογυμνούσθω τὰ ἱμάτια veſtibus exuatur.

Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, nudatio.

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio.

Ἀπογωνιοῦται, in angulum ſe colligit.

Ἄποδα, τὰ, nullis pedibus innitentia.

Ἀποδάζομαι, impertior, diuido. Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μόριον, exercitum diuidens.

Ἀποδαιμονίζειν, furere, ἀποκαρτερεῖν ἐν τῷ ἐνθουσιᾶν.

Ἀποδάκνω, mordeo.

Ἀποδακρυτικὰ, medicamenta dicuntur apud Galen. 4 κατὰ τόπους, quæ cient lachrymas, faciúntque ad delachrymationes, vt loquitur Plin. lib. 34. cap. 11.

Ἀποδακρύω, illachrymo.

Ἀποδαρθεῖν, ἀποκοιμηθῆναι, dormire, à verbo δαρθάνω vel δαρθῶ: ἔδαρθον vel ἔδραθον, in aoriſto ſecundo.

Ἀποδάσμιος, partialis.

Ἀποδασμὸς, οῦ, ὁ, pars, ſortitio & diſtributio, μοῖρα. apud Suid. exempla ſuppreſſo autoris nomine ſignif. etiam Præfecturam.

Ἀποδαυλίζω ξύλῳ, Eurip. fuſtigando, i. percutio.

Ἀποδεδοκιμασμένοι, eiecti, è ſenatu vel ordine moti, præteriti καὶ ἀμνημόνευτοι dicuntur, vt præteriti Senatores à Cenſoribus, quorum meminit Feſtus.

Ἀποδέδοται, licet.

Ἀποδέει, deficit, λείπει, ἀποδεῖ.

Ἀποδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inops, propriè, inferior, ἀποδέων cui deeſt, à quo abeſt. Plat. ἀποδεὴς πίθος dolium quod vacuum eſſe incipit.

Ἀποδείκνυμι, ostendo. Χειροτονίαν γνώμῃ, lico sententiam, Herodot. fero sententiam, assentio. Χειροτονίᾳ μεγάλῃ ἔχρατο, qui magna opera ediderunt, Herod. Ἀποδείκνυται ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, dimittitur exercitu, Herod. Ἀποδείκνυσθαι μεγάλως, magnam in subditos liberalitatem exhibuit. Id. m.

Ἀποδείκνυμαι, ομαι, τ κρίσιν, Ἀποδείκνυσθαι ἐπιβουλὴν, demonstro ratione & argumentis. Χειροῦσθαι τὸ ἔργον, manifestus hostis, Demosthen. Χειροῦσθαι τὸν ἀγῶνα, victus fuit in certamine, iudicor, Herodot. Item declaro, creo & designo magistratum. Synec. ἐν Χειροῦσθαι τὸ πρῶτον ἡμῶν. Χειροῦσθαι λόγῳ τὰ δέκα συμβάντα, spero ea tibi nec vllis verbis adimi aut eripi posse. Herodot. Χειροῦσθαι στρατηγὸν, creare ducem. Plutarch. in Romulo, ἀποδείκτοι ἱερεῖς τῆς οὐσίας, Vestæ sacerdotem legit, effecit. Χειροτονῆσθαι μόναρχον βασιλέα, creandus rex ἀποδεδειγμένος Θεσσαλοῖς, certus. ἀποδεδειγμένον τῶν Θ, G. za de Senectut. certus & designatus locus, vt in theatro legatis: & ἀποδεδειγμένος ἀνὴρ, designatus Episcopatus alicui. Item designo & constituo, hoc est, statum & fixum facio, edo. Item exprimo & repræsento. Plato epist. 4. ἐφοπλίζειν τὸν λόγον, ἵνα ἀποδείκτοι εἶδος, id est, ita te compara, vt alter Lycurgus ille videaris. Idem ibidem aliter, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυτὸν ἀποδείξει τὸν ἄμορφον πολιτεῖαν, id est, ita te gesserint breui temporis spatio, vt prior ille Reipub. status aureus fasse putaretur. Xenophon. ἀποδείκνυμι τὸν Ἀντίβουλον ἔχοντα ἐξ στρατιᾶς, facio vt milites stipendia habeant, Demosthen. ἐξ ἡμισείας, μὴ τὰ πᾶντα ἀ, ἀς χρήσιμον ἐστι τὴν πόλιν, ἀλλὰ δίδωσι πόλεμον, ἀφοσιοῦται δηλ τὸν ἡγεμόνα ἀποδείξει ἐκλογεῖς, sed rectum conscionem constituerunt & præfecerunt. Aristoph. ἀποδείξει χρήσιμα πλείστα, exposui plurima mi pecuniam ἀποδείκνυμι βιάτερος, reddo meliores, Xenoph. Herodot. ἀποδείξει τὸ δεύτερον τάλαντα, erogauit in eorum talenta. ἀποδείκνυσθαι τὸ ταῦρος τὸν πόκον, pignori trades nos patris cadauer. Item, attribuo, dedico. Item efficio, reddo facio, vt Aristoph. βολόπους ἀποδείξω ἐγὼ τὸν ἄγγελον ἅλης ἀκίων, vt Lyncei ipso acutius videas in Pluto.

Ἀποδεικνὺς, demonstratiuus. ἀποδεικτικὸς λόγος, Hermogen. ἀποδεικτικὸς λόγος, Aristotel. oratio demonstrans, rationibus probans.

Ἀποδεικτὸς, demonstratus, vel qui demonstrari potest, demonstratorem admittens, siue demonstrationem recipiens.

Ἀποδειλιᾶν, ignauus sum, formido. Plat. 2. de Repub. ὡς ἀποδειλιᾶν, non est formidandum, non ignauiter agendum. Lucian. ἀφεὶς ὑπὸ τοῦ ἀποδειλιᾶν, portis formidine captus est, formidas. ἀποδειλιᾶν πρὸς τὸν κίνδυνον, trepidari ad suscipiendum periculum, aggredi endi periculi formido me cepit.

Ἀποδεῖν, ἀποδεήσειν, deficere, derelinqui, inferiorem esse.

Ἀπόδειξις, ως, demonstratio, declaratio, specimen, spectaculum, indicium, argumentum, explicatio, inscriptio, titulus, editio, sententia, ostentatio, doctrinæ indagatio, occasio. Ἀποδείξεις apud Aristotel. in 1. Poster. συνωνυμία ὀστεωμανίας. Ibidem etiam latius & communius sumitur, ἐστὶ γὰρ πᾶσα ἀπόδειξις ἀλλοῦ τινὸς καὶ ἀληθοῦς φαντάσεως. Cicero in Academicis, argumenti conclusio (quæ Græce Ἀποδείξις) ea definitur, Ratio quæ ex rebus perceptis ad id quod non percipiebatur, adducit. ἀποδείξεις vocant Rhetores orationes, quas ostentandi ingenij gratia recitant auditoribus: quod genus extant Luciani & Apuleij. Mathematici quoque Ἀποδείξεις dicunt, vbi rem picturis ostendunt. Eit & dialectis Ἀποδείξεις, syllogismus rem certam è principiis colligens, quæ est euidens probatio, quum ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt, illustramus, demõstratio quæ necessario concludit. ἀποδείξεις πιστικαὶ, Demosth. demonstrationes facere. Ἀποδείξεις δοῦναι, ἔμοιμεν edere, item periculum facere, Phalaris Ἀποδείξεις ποιήσαι, ostendere. Æschin. Thucyd. Ἀποδείξεις, ostendit, demonstrat. item Ἀποδείξεις, compendiosa locutione sine verbi substantiui aut alterius adiectione, pro huius rei, quam deco, demonstratio est, vbi τοῦ νεῖ ἐστὶ, subaudimus. ἀπόδειξις etiam dicitur lex tabiarum in Arcadia, Plutarch.

Ἀπόδεκτὸς, incœnatus, vel inœcnis, Plaut.

Ἀποδειροτομέω, κόμας, truncо caput. Hesiod. κεφαλὴν ἀποδειροτόμων, caput amputauit.

Ἀποδειρότης, ἀποδυρὸς ἄξιος τὸ, inquit Hesych.

Ἀποδεκατεύω, μὲ αὐτὸν, ἐκ ωκα, decimo. Nazan. orat. ἀφὸς ἀποδεκατεῦσι πᾶσι τοῦ πονηροῦ ἐκκλησίαι ἀγεσθῶσι, vbi Int. Patriarchas adoersus malignas potestates fortissimè pugnantes decimis paseens Deuteron. 14. δεκάτην ἀποδεκατεύσεις πάντως γενήματός σου, de cimam partem separabis de cunctis fructibus tuis. ἀποδεκατεῦσθαι τὸν λαὸν, à populo decimas accipere, Paul. cap. 7. ad Hebr. Luc. Euang. 18. ἀποδεκατεῖ πάντα ὅσα κτᾶται, decimas do omnium quæ possideo.

Ἀποδεκάτωσις, pro Epiphan. decimarum exactio.

Ἀποδεκτὴ, ῆς, ἡ, Ἀποδεκτοὶ, magistratus erant apud Athenienses, coactores tributorum & vectigalium, hoc est, qui pecuniam publicam recipiebant, & in Reipub. vsus distribuebant: dicti ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀργυρολογεῖν, Cæl. lib 7. cap. 52. & Budæus Annot. post. & Comment. Ἀποδεκτὰς, inquit Hesych. ἀργυρολογοῦντας τὰ χρήματα.

Ἀποδεκτὸν, erant Athenis qui frumentum admetiebantur, vt qui coemebant dicebantur πρᾶσαι. Poll. lib. 8.

Ἀποδεκτὸς, ὁ, probandus.

Ἀποδεκτὸς, ἡ, idem quod ἀποδεκτὴ pro exactore vectigalium principis, vulgò recepeur. Apud Aristot. de mundo, ἀποδεκτὸς τῶν πάντων ἡ ἀποδεκτικὴ, vide Ἀποδεκτὴ.

Ἀποδεκτὸς, ὴ, ὸν, susceptus, laudatus, gratus, Basil. Bud. Comment. ἐπαινετός.

Ἀποδενδρώδης, arboreseens, Theophrast. histor. lib 3. cap 17. vbi ἀπὸ translatum notat à fructe nimirum ad arborem.

Ἀπόδεξις, pro ἀποδοχὴ. Ionice. Herodot. ἀποδέξις γίνεται αὐτῷ tenetur. ἀποδέξις μεγάλων ἔργων, facilitas magnas res perficiendi. Idem.

Ἀπόδεον βορχυ, paulo minus. Aristot. de mundo, τὸ εἰκοσαμὲς πλάτος μὴ ὂν βορχυ ἀποδέον τῆς ἐπισημείων ἑβδόμης, orbis terrarum latitudo paulo minus quadraginta millia stadiorum patet.

Ἀπόδερμα, cutis exempta, Herodot.

Ἀποδερμάτιοι, οἱ, excoriati.

Ἀποδέρω, ω, pro ἐκδέρω, excorio, cædo. Accusat.

Ἀπόδεσις, podes, genus hirundinum. quòd pedum vsu careant, est & adiect. plurium, à singulari ἄποδος.

Ἀπόδεσις, εως, ἡ, solutio, religat o.

Ἀποδεσμεύω, vincio, ligo. Aristop. ἀποδεσμεύμενος λίνῳ, lino colligati, Diolcor. lib. 5. cap. 130.

Ἀποδεσμὸς, fasciculus: item ornatus capitis mulierum, linteum. Diolcor. lib. 3. cap. 93. ἐκ ἀποδεσμοῦ δὲ σὺν, linteo colligatum.

Ἀποδέχομαι, ομαι, ῃ μαι, recipio, admitto, amplector, laudo, propobo, commendo. δοκιμάζω καὶ σωμάτων. Depon. Accusatiuo iungitur. Hom. Ilia. ἀ, ὡς ἀπόπληκτ' ἄνασσα, non accepit dona. iungitur aliquando Genitiuo. Demosth. ἀξίου ἀποδέχεσθαι τῆς τοῦς ὁρκους καὶ τὰς σωθήκας δικαιολογίας, ἡμᾶς. Plato lib. 1. de Repub. εἰμαι σου εἰς τοῦτο, ὅτι ταῦτα λέγεις, ἃ ἀποδέχομαι, id est, tibi in hoc assenturi. Idem ibidem, εἰ οὕτως ἔστι καὶ ἐν ὑμῖν ἐν ὑμῖν ἀποδέχεσθαι, id est, si nunc ita dicit Thrasymachus, ille & nos accipiamus: vbi assentiri non significat. Item cum accusatiuo. Idem lib. 2. de Repub. τὸν τῶν ὑμνῶν χοῦν τῶν ἀποῤῥήτων ἀποδέχεσθαι, non probauit. Cum Accusat. & genitiuo. Ibidem, ἀ σοφὸς ὑμνῶν χορὸν ἡμῶν ἀσωμένων, ὡς ἀποδέχεσθαι μου, ea nõ approbaltis. Plutarch. de musica, ἀποδέχομαι τῶν ἐκκλησιῶν ὑμῶν, &c. illud in vtroque vestrum laudo ac probo. ἀποδέχομαι σου τὸ πρᾶον, suscipio tuum modum, tuum moremin quibus exemplis personæ & rei fit commutatio. Aliquando solus genitiuus apponitur, sed subintellecto accusandi casu, vt apud Aristot. 1. Metaphy. ὡς ἀποδέχονται τῶν λεγόντων, scilicet λόγον ἀποδέχομαι μᾶλλον, multò m g s eligo, ch rius habeo, libcrates. Herodot. ἀποδέξατο χρήματα, aggeres extruxit. Ἀποδέχομαι, g bo. co. Actor. cap. 24. πάντων ἡ παντελὴς ἀποδέχεσθαι μᾶ τῶν ἐκκλησιῶν, & protus. & vbique agnoscimus. cum omni gratiarum actione.

Ἀποδέω, adnecto, illigo, deligo, alligo, religo. Diosc orid. libro secundo, ἀποδέουσι χορδῇ, charta inuoluens, charta includens, præligans. Item abstum, numerum non impleo, inferior sum Herodian. γράμμα ἐνίων μικτῶν ἀπὸ αἰχμῶν ἀποδέουσα, disciplina & virtute nullo antiquorum inferiore. vide Ἀπόδει. ἀποδεῖν τῶν μαντικῶν, alienum esse à vaticinandi arte, Lucianus. ὑπὸ οὐσιῶν ἀποδέοντα τῆς ἐκκτῶν βιώσεως, quum annos vixeris haud multò centum pauciores. ἀφοσίωσις πλέον ἢ ὀκτὼ φύλας, ab amicitia longè alienissimi. ἀποδέων οὐσιῶν τὸ ζῆν οὐσίας, qui non multum absunt ab imperio ἀποδέουσα μικτῶν, cum nulla conferenda. ἀποδέοντα τὰ ἄριστα οὐσιῶν τῶν σοφῶν, carmina Sapphicis haud multò inferiora. οὐδὲ ἀποδεῖ ἔτι τοῦ ἄρχειν ὁ σωφρονεῖν δὴ τοῖς ἀκούουσι τόνοις, fœmina mare nihilo est inferior ad tolerandos pro rebus necessariis labores. ἀποδέοντες ἢ οὐσιῶν ἀνδρῶν, propemodum iam viros. Phalaris in Epist. Plutarch. ἀποδέοντες ὀλίγα πρωτείων, militet parùm minus te mille. Plutarch. in Camil. πόλις ὑπὸ ἀφ' ὧν τὸ ἴσους τε ἀποδέουσα, vrbs armis quàm Roma non inferior. Polybius in primo, μυριάδας ἐδέησε πλείους ἀποδέουσι, octo & nonaginta hominum millia. Ibidem, ὀπτώσεις ὀλίγῳ δεήσειν ἀποδέοντες, pro πλέονος δεήσειν, paulò minus duo millia.

Ἀποδή, ῆσω, ἐδ, admordeo, insuistatum thema ex quo ἀποδήκω fua mutuatur tempora.

Ἀποδημέω, ῆσω, ῆκα, peregrè proficiscor, vt apud Matth. cap. 25. peregrinor, domo abeo, migro, secedo, Neut. Plat. in Apologia, ἀποδημοῦντι δὴ ἄλλοις ἄλλα πολλὰ, peregrè hinc abiré in alium locum. Cic. peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Plato epist. 5. δεῖν ἀποδημεῖν, hue proficisci & venire. ἀπὸ τῆς ἀποδημίας, Aristoph. βατρ. quò terrarum peregrè abibas? ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, procul à patria absum.

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrè degens. Thucyd. ἀποδημητὰς ἐφεῖς ἐκ πολιτείας.

Ἀποδημητικοί, οἱ, sedes immutare soliti, vt grues & hirundines. ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι, aliò mittere peregrinos, à populo amandare, Xenoph.

Ἀποδημία, ας, ἡ, peregrinatio, iter, profectio, migratio. Xenoph. ἐκ τῆς ἀποδημίας ἐφάνην, ex peregrinatione veni. Plat. in Apologia, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας, meæ Syracusas profectionis. Idem ibidem, ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐξ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, i. de meo in patriam recessu ex Syracusis: vbi pro reditu capitur.

Ἀπόδημος, ου, ὁ, qui peregrè agit, peregrinus. Marci cap. 13.

Ἀποδημῶν, οῦντος, ὁ, absens.

Ἀποδία, ας, ἡ, priuatio pedum.

Ἀποδιαιτῶ, absoluo, Genit. & accusat. vt ἀποδιαιτῶ σου τὴν δίκην, absoluo te hac petitione. Demosth. εἰ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαι μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, absoluisse me controuersiis.

Ἀποδιαπομπητέον, reiiciendum.

Ἀποδιαστέλλω, diuido, arceo, intersepio, lib. 2. Machab. cap. 6. ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων, ἀθεμίτοις, illicitis quæ legibus prohibebantur. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν, populo huic terram diuides: cap. 1. Iesu filij Naue seu Iosue.

Ἀποδιατρίβω, immoror, consumo tempus.

Ἀποδίδομαι, μ. ώσομαι, π. ομαι, passiua sign. & voce, reddor, retribuor, referor vt quum χάρις, id est gratia, dicitur ἀποδίδοσθαι, dicuntur & μαρτυρίαι ἀποδίδοσθαι, & apud Lucian ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων pro tribuitur vel conceditur. item ἀποδέδοται pro ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Aristot. Polit. 4. μάλιστα δὲ ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, Quibus iure suo licet, quibus hoc tribuitur vt consilia agitent, item. Vendor, ἀποδοθῇ, πραθῇ. Hesych. ἀποδίδομαι autem passiua voce sed actiua significatione, vendo, & cum genitiuo construitur ἀποδίδοσθαι τῆς ἀξίας iusto precio vendere.

Ἀποδιδρασκίνδα, puerilis lusus est, in quo puerorum vnus clausis oculis conniuet, dum cæteri absistunt & subterfugiunt. Vulgò, *quillemusete.ou cachete*, Pollux lib. 9. ἡ δὲ ἀποδιδρασκίνδα, ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται, ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει. οἱ δ' ἀποδιδράσκουσι διαναστάντος δ' ἔπι τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπὴν ἑκάστῳ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φθάσαι.

Ἀποδιδράσκω, μ. άσω, refugio. sum fugax. secedo. fugā capio, auersor, aufugio, ἀποφεύγω, δραπετεύω. ἀποδιδράσκω τὸν νόμον, legem transgredior, Aristot. lib. 2. Politic. ἀποδιδράσκω εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, Xenoph. detrecto facere, ἀποδιδράσκω delitesco, Xen. ἣν δ' αὐτὴ ἡ στρατηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη ἢ ἀποδιδράναι ἢ ἀποφυγεῖν ἀποδιδράσκω ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ex castris discedo. ἀποδέδρακε πρὸς τὴν ἀδελφήν, Plutarc. ad sororem confugit. τὴν ἡμέραν ἀποδιδράσκει, interdiu secedit, Xenoph Idem, ἀποδιδράσκειν τὸ προσταχθέν, imperium detrectare atque defugere.

Ἀποδίδωμι, καὶ Ἀποδιδόω, μ. ώσω, reddo, repræsento. exprimo, refero. Plato 2. de Repu. οἷος τυγχάνοι ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον, talem eum describere oportet. ἀποδοθησομένη ἀρχή, precarium imperium. Item vendo. Item attribuo, assigno, tribuo, hoc est, ἀπονέμω. Plato libro 5. de Repub. καὶ ὁμολογούμενον μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς γυναιξὶ μουσικὴν ἀποδιδόναι Item enarro, & de re proposita disero. Plato in Tim. εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτερον ἀποδοῖεν, explicare possent. Ἀποδιδόναι, edere & promere. Aristotel. 2. de Gener. δεῖ νοῆσαι ὡς οὖν καὶ ἐφεξῆς τὴν γένεσιν ἀποδίδωσι ἡ φύσις. Item debitum soluo, persoluo, præmij vice rependo. Aristoph Ran. ἀπόδος τὸ ναῦλον: Actiu. Accusat. Idem νεφ. περὶ τῶν τόκων ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί, vt nemini satisfaciam & soluam. Plutarch. in Themistoc. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, ei primas partes detulerunt. Lucian. ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων, conceditur orandi ratio vtrique litigantium. Lucian. ἀποδοθήσεται ἐκκλησία, concio habebitur, vt Demosth ἀποδιδόναι τὴν ἐκκλησίαν. Idem, ἀποδιδόναι τοῖς ὅρκοις ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, referens ad iudices iudicium, id est, committens, Plato de Legibus. Ibidem, ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον, desero ad populum. Ibidem, ἀποδίδωμι ἐπιτηδεύματα, describo studia. Ibidem, τῷ κάλλιστα ἀποδιδόντι τὰ περὶ ταῦτα νόμιμα, qui se optimè gerit in his legibus obseruandis. Dioscorid. ἀπόδος εἰς χύτραν, conii ce in ollam. Plutarchus, τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν, robur affert. τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδιδόναι, suam speciem seruare, Theophrastus. de caus. plantar. libro quarto, capite tertio. ἀποδίδωμι etiam ἀντὶ ἀποδίδομαι dicitur. Aristotel. libro septimo, de histor. animal. de similitudinibus liberorum loquens, ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τι καὶ διὰ τριῶν, οἷον ἔχοντός τινος σήματα ἐν τῷ βραχίονι, Plinius libro 7. Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Est etiam ἀποδιδόναι exprimere & significantius dicere. Themistius in 2. de Anima, τὸν μέλλοντα ἀκριβέστερον ὁρίσασθαι, ἀποδοτέον ἰδίᾳ τίς ἐστι λόγος ἑκάστης ψυχῆς.

Ἀποδίσταμαι, separor χωρίζομαι.

Ἀποδιϊστῶ, dirimo, distinguo. Areth. in Apocalyps. cap. 14 ὁ διαιρῶν καὶ ἀποδιϊστῶν τὴν εἰς θεὸν πίστιν, τῆς τοῦ κυρίου πίστεως. & ἀποδιϊστῶνται, i. χωρίζονται.

Ἀποδικάζω, absoluo. ἀποδικάσαι τὴν δίκην, τὸ ἀπολῦσαι τὸν κεκλῆσθαι ἀποφεῦγαι καὶ ἀποψηφίσαι.

Ἀποδικεῖν, causam defendere, ἀπολογεῖσθαι.

Ἀποδινέω, deuoluo.

Ἀποδίομαι, insequor, ἀποδιώκω.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι, ablegare, eiicere. Synes. ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Plutarch. in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως, exigere, procul amandare. Significat etiam expurgare, expiare, lustrare. Plato, αὔριον δ' ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων εἴτε τῶν σοφιστῶν, id est, abluemus expiabimúsque, eáque nos abdicabimus, si modò hominem nacti erimus expiationum peritum. Athen. lib. 9. ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῖν γε ἔφη, &c. At ille quum multum meditatus quæstionem reiecisset, aliud fari orsus est: vel quum problema neglectim aut per dissimulationem transmisisset, quasi παραπέμψας. quod etiam ἀποπομπησάμενος & ἀποδιοπομπησάμενος dici potest. Hesych. ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποστρέφεσθαι, τὸν ἀποτρόπαιον ἐκπέμπεσθαι. μακρὰν ἀποκαθαίρεσθαι Ἀποπομπεῖσθαι, inquit Suid. ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι, ἢ ἱλάσκεσθαι.

Ἀποδιοπόμπησις, facium expiabile, piaculare sacrificium, piamentum, Plinius. Plato 9. de Legibus. ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης.

Ἀποδιορίζω, segrego, in epist. Iudæ Apost.

Ἀποδιφθογγίζω, conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, confectio diphthongi, Gaza lib. 2.

Ἀποδιώκω, fugo, persequor, abigo, propello, expello, Aristop. νεφ. οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, non te ex ædibus abduces.

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio, reiectio, genus figuræ, quæ & ἀποπλάνησις dicitur.

Ἀποδοκεῖν, videri aliquid non faciendum. Xenoph. ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Herodotus, ἀπέδοξέ σφι, decreuerunt: aliás eis aliter visum, eos pœnituit.

Ἀποδοκιμάζω, vel Ἀποδοκιμάω, apud Herodot. μ. άσω, π. ακα, id est, τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶ, apud Lysiam. reprobo, reiicio, prætereo, & moueo vel senatu vel ordine. Hinc ἀποδεδοκιμασμένοι sunt quos eiectos Latinè dicimus à senatu, vel ordine motos & præteritos, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνευτοι dicuntur, vt præteriti senatores à censoribus, Actiu. Accusat. Xenoph. 1. Comment. τὸ μὲν οὖν ὑπερεωρᾶτε ὑπερεωρᾶτε ἀποδοκιμάζετε, improbabatis. Aristo. 8. Politic. cap. 6. ἀπεδοκίμασαν αὐτοῦ χρῆσιν ἐκ τῶν ἐλευθέρων, ingenuos tibia ludere reprobauerunt. ἀποδοκιμάσαι, id est, ὡς ἄχρηστοι ἐκφαυλίσαι.

Ἀποδεδοκιμασμένοι erant in exercitu quasi reiectanei, Xenoph. lib. 6. Pædiæ.

Ἀποδοκιμαστέος, reprobandus.

Ἀπόδοκιμος, ὁ καὶ ἡ, damnatus, improbatus, ὁ κεχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης, Etym.

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, dentium purgatio. Pollux li. 2 ἔκψις ὀδόντων.

Ἄποδος, ἡ, discessus, Herodot. abscessus, Ionicè, pro ἄφοδος.

Ἀποδόσιμος, ὁ καὶ ἡ, restituendus, qui restituitur.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, redditio, attributio & assignatio. Cic. restitutio, solutio. item venditio. Pol. Item expositio, i. fusior explicatio. ἀπόδοσις respondet προτάσει inquit Hermog. ex iis enim duobus constat περίοδος.

Ἀποδοχεῖον, receptaculum, Cic.

Ἀποδοχή, laus & commendatio, receptio, amplexus, studium, fauor, gratia, quæstus. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatissimus, spectatissimus. Halicarnass. τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τότε μὲν διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο, laude & commēdatione dignabatur. pro authoritate & dignatione siue amplitudine. Polybius, πρὸς δὲ τὴν ἀπειλὴν λοξότερον εἶχε, τῇ γε ὁλοσχερεῖ ἀποδοχῇ περικατεχόμενος, πολλὰ παρορᾶν ἠναγκάζετο, sed summa authoritate retentus ad multa conniuere cogebatur.

Ἀποδοχμώσας, πλαγιώσας, obliquans, obliquus. nam δοχμός, πλάγιος. Homer. Iliad. ι, Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα.

Ἀπόδραγμα, portio, ἀπομερισμός. propriè quod alicundè manu carpitur aut decerpitur.

Ἀποδραίην, fugerem, irem in exilium.

Ἀποδράς, ᾶσα, ᾶν, qui aufugit: & ἀποδρᾶσα, quæ fugit, aufugiens, fugitiuus, transfuga, profuga.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, transfugium, Tacit. ἀπόδρασις στρατείας, desertio aciei, detrectatio militiæ, Liu. Demosth. dicitur & Ἀπόδρασις pro eodem.

Ἀποδράω, ῶ, ἀποδρᾷ, ἀπέδραν, aufugio, ἐκκλίνω. Xenoph. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ, si quis abs te seruorum aufugerit, &c.

Ἀποδρέπω, μ. ψω, π. φα, decerpo, colligo, aufero, Accus. Hesiod. ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς, i. decerpe & vindemia.

Ἀπόδρομος, in cursus certamine emeritus, vel à quo cursuræ disciplina desita est, qui in eo exercitij genere victus est. Hesych.

Κατέρυκον exponit, ὡς ἀπὸ ἑνὸς τῶν ἐρέτῶν, πολλὰ ἐρόμενος, μεῖ ὑπόπτου τινός, utaτque Sophocl. in Actiio. Euſtathius Iliad. 9. aut Cretenſium lingua ita vocatum iuuenem impuberem qui nondum ad publicos curſus admittebatur. Sic Κάτηρυς, impuberis & inuſtatum vocauit Callimach.

Α πὸ ῥητοῦ, ἀπὸ πάτης: Adagium in ignobiles & genere obſcuros, quos terra natos vocat Cicero. Antiqui in ſyluis degebãt glande veſcente, ſæpéque infantes in ſpeluncis & iuxta quercubus expunentes. Homerus Odyſſ. 9. vbi Penelope ſic Vlyſſi, Ἀλλ᾽ ἦ δὴ μοι ἔπειτα πόσιν τὸν ἐμὸν ἀπόπυθ᾽ ἑταίρων, Οὐ γὰρ ἀπὸ ῥητοῦ γε πολὺ πλανᾶται ἄπωθεν, ἠδὲ καὶ ἀπὸ πάτης.

Α πόβλητμαι, μ. ψημαι, ν. ομμαι, lacero. Depon. Accuſ.

Α πόβρωμι, ἀπόβρω, ν. excoro, εἰμὶ ἀπόπτωρ, ἀπόπτορα.

Α πέβαλλω, in fugerem. Attice pro Κατέβρωμι ab Κατέβρᾶν. Ariſtoteles. 2. de Oeconom. ἐὰν δὲ τὰ Κατέβρᾶν ἀνεβρασμένα, &c. id eſt quod mancipium ſe fugæ mandaſſet.

Α πόβυσμαι, ν. ομαι, exuo. vt Κατέδυσε τὸ γῆρας, exuere ſenectutem. Plato 10. Republ. τὰ εἴδη Κατέδυσαν ὧν πάλαι ἐγὼ, dicenda non duximus & explicanda nobis ſitem excutio. neut Latinè quoque dicimus exuere pudorem, obſequium, inſtitiam, reuerentiam, Tacit. Item ſuſcipio & aggredior. inſtituo, agere. Chryſoſt. εἰκὸς ἰσχυρὸν ἀ᾽ ὃ πυγμὴν Κατέδυσε μειζόνων ἀπὸ ὑπάτων, id maiora accincta eſt certamina, maiora meditata eſt, κατέδυσαν ἀφ᾽ ἑπτὰ πολεμικὰ ἀφῆξιν, id eſt, qui ſe ad omnem Reipub. partem accinctos volunt. meta-hora à luctatoribꝰ Ariſtophan. paſſiuè dixit in Pluto, ἀπόδυσαι μὲν ἱμάτιον, exuor interdiu. Polybius in 3. εἰδέναι ἀποδύσασθαι, inetum depoſſerant. Lucian. in Aſino, ὅθεν τῶν ἀναγκαίων πάντα πλάγια Κατέδυσεν. Xenophon. in Oeconom. πῶς ἀνεμνησθῆναι σὺ Κατέδυσε διδάσκειν; aggrederis & inſtituis docere?

Α πέδυσμαι, ν. ομαι, deploro, lamentor, conqueror. Depon. Accuſa. Lucian. παῖδα γοῶν ἀπὸ ὠδῖν κατέδυσο.

Α πέδυσις, εως, ἡ, ingreſſus, nudatio Κατάδυσις ἀέρος, aer ſubiens.

Α πόδυσα τήριον, ὀ σον, τὸ ἀνάκλιτον. chor. atque ſcen. ſtatuimenter agitor. item rentor, renſto. item laſcinio, ſ. rocio, contumaciter ago.

Α πόδυτήριον, ου, τὸ, locus ante balnea, vbi ſe loturi exuunt, hoc eſt, veſtimenta deponunt, quaſi dicas exutorium ab Κατέδυσε. apud Platon. Sunt item Κατάδυτήρια, in gymnaſiis & fanis ſacerdotalibus, quæ Latinè ſpoliaria dicuntur, Plin. Panegyrico. Idem in Epiſt. apodyterium dixit.

Α πόδυσμα, ατος, ἐξυο. ſpolio γυμνόω Actiu. Accuſat. Hom. Iliad. β, Κατόδυσα ζέλκεα ἕματα δύσω, veſtimenta exuam. Κατέδυσαν πάντες, exiuehunc Κατέδυτο, exuere. is exutus, pro Κατέδυσας Attice. Lucia. Κατέδυσε τὸ ἦθος ἀνθρωπῶν, exuo te ab omnibus pœ tis. Cum duobus accuſatiuis eſt & cum conſtruitur. Κατέδυσε τὸν ἀγαθὸν, exuo te veſte. ἐὰν δὲ Κατέδυσε, ne exuatur. ſpulerui, Ariſtoph. Ἰδὲ δὴ Κατέδυσε τοὺς ἀκροδρυσεῖς ἀδικοῦντας. Κατέδυσαι ἑαυτὸν Metaphora ab athletis.

Α πέδυτος, ἀπόδυτος, ἀδύτος, ἐνδυτος. Hom. Iliad. ε, ὑπὸ ἡ κατέδυσεν ἡ Κατέδυτος, vel ἰδυσε ἡ κατέδυσεν ἡ πατρὸς. Item Κατέδυτος, abi ee. Iliad. γ, ἐκ δὲ Κατέδυτο κλυτὸς ἀνὴρ, ἀπὸ ὦμος ἔβαλε τῶν ἑὸν ἀγαγὼν ἀπὸ δὲ κατέδυτο μοῦσα, denegiudo verba facere Hom. Odyſſ. ἐπεὶ ἀμφὶ μοῦσα ἀπηλεγέως ἀπέειπεν, vi ſententiam meam audenter exponam: vbi ἀπόειπεν ſignificat ἀπαρρῆσαι, vt Didym. exponit.

Α πόενμι, ν. ευο, ſpolio.

Α πορῶ, ῶ, ἐ paro. prohibeo, coerceo. cum Gen. & Acc.

Α πόρεος, ἡ, ερὸν dit, corrupti, ἀπόπτιος, διαφθορὰ ἐξ ἀφῆς τοῦ ὑ ῥέω, id eſt, φθίσις.

Α πόρεως, απος, τὸ, decoctum. κόμης Κατόρεως, coma ferue facta. comæ ferue factæ ius, comæ decoctum. D. olcor. lib. 2. cap. 185 Κατόρεμα ἐρίων ἀ, origani decoctum, origani ferue facti ſucceus.

Α πόρ ίνω, ν. ferue facio. Dioſc. lib. 1. cap. 124.

Α πόρ ίσθαι, ν. ferue factus.

Α πόρ ίζω, ν. ω, ἔζω.

Α πόρ ίγνυμι, ὄζω, ὀ, Actiu. Accuſat. Κατόρ ιγνύτες, ſeiugati, Cic. diſiuncti σπόρ ιγνα γάμου. Eurip.

Α πόρ ῆ, ἄπαυδ ζῆν, parcè ac tenuiter viuere. Thucyd. τοὺς μὲν ἀεὶ τὰ αὐτῆ ξυνεχῶς ἀπόρ ῆ ζῆν, id eſt, ἐστιν ἀβίους ἢ ἁπλοῦς ζῆν. Homerus, ἐσθ᾽ ἀπόρ ῆ ζῆν, quantum victui ſuppeteret: dicitur & hoc διαζῆν apud Platonem. His opponitur πάνυ ζῆν & κατάζῆν, τοῦτ᾽ ἔστι πλούσιος ζῆν. Latini toletare hoc aliquando dicunt. Cæſar libro tertio belli ciuilis, Libenter etiam ex profugis agnoſcebamus equos eorum tolerari, id eſt, quoquo modo ſuſtentari, Budæus in Annotat. Κατόρ ῆτες ἐν τοῖς μισθαρίοις, mercede viuentes, Lucianus.

Α πόρ ω, redoleo. Genit. Κατόρ ῳ βοτρύων, Dioſc. 1. b. 3. cap. 176. Κατόρ ῆσι πάντων, pinum redolet. Herodot. Κατόρ ῆ γ᾽ χρὴς ὀσμῆσαι ὡς ἡδύ, redolet re. to mirifice iucundo quodam odore.

Α πόζωσμαι, ν. ομαι, cingo.

Α πόζωννύω, διλεγω. ἀπόζωσθαι, recinctum eſſe, id eſt, zona priuatum, exarmatum, exauctoratum eſſe. Herodian. lib. 2. τοὺς ἐκπεπολεμωμένους ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κελεύσαντες ἀπόζωσθαι τὰ ὅπλα, iubeo vt vos diſcingant ἀπεζωσμένους, exauctoratus.

Α πόθεσις, deſtortico, deſtorco.

Α πόθνήσκω, morior. à verbo ἀπόθανον.

Α πόθυμίζω, confido, Xenoph. Oecon.

Α πόθωμάζω, demiror. luſpicio. Herodot. ἀποθωμάζω τὰ λεγόμενα, ad verba ſtupeſio.

Α πόθωμάω, deſpicio.

Α πόθωμόω, μόω, ω, ὦκα, fundamenta deſtruo: Neut. Accuſat.

Α πόθεν, longe. ſeorſum, eminus, extra. procul, χωρὶς, πρόσθεν, ὠκύς, ὄξω, ὀπίσω, ὀκέως. Ariſtot. de inundo, πόντος ἢ ἡ ἄνω ὧκες τοῦ ἀπόρ ῥωμένου ἀπόθεν κεῖσθαι. longe eſt ſumotus. Plut. de in Romulo ἀπόθεν πόλεως ἐλθεῖν, longè ab Alba. ὁ ἀπόθεν, remotus.

Α πόθεος, impius ἀπόθεος ἐκ τοῦ θεοῦ, Sophocl. in Thyeſte.

Α πόθεόω, ὦσω, inter deos refero. Plutarc. in Numa, τὸν ὁμώνυμον μὲν ἀπόθεῶσι τῆς τιμῆς, Romuli memoriam diuinis honoribus proſequuntur.

Α πόθεωσία, cultus. ἀ πόθεωσεία θεῶν, deorum veneratio, cultus, Ariſt. Polit. lib. 7. ἀποθεωσία, curatio quæ poſt exercitationẽ, ad cauendam laſſitudinem adhibetur, Galen. lib. 1. de ſanit. tuenda. Ἀποθεραπεία, cura poſt remedia vehementiora, vt vſu mitiorum medicamentorum partes irritatæ leniantur, noxáq; corrigatur aut virtutur imminens periculum: vt poſt vſum acris clyſteris, butyrum, medullam cerninam, lac, atque id genus inijci iubet. Dioſcorid. lib. 2. ἀποθεραπεῖαι cap. 56. vbi verbo, ἀποθεραπεῦειν in eo ſenſu vſus eſt.

Α πόθεραπεύω, curo, ſano. colo. vide Κατόθεραπεία.

Α πόθεσίζω, picas decutio, demeto.

Α πόθεσις, eponendi & aſſeruandi actio, conſeruatio, remotio, ablatio. εἰς Κατόθεσιν, ad recondendum, ad ſeruandum. Κατόθεσις σκηνῆς, carnis abiectio, Nizanzen. Item refuſio, apud Cellum: vt, ἀποθέσεις τῶν ὑπτίων, in eſt norum refuſio. Κατόθεσις τῶν χρωμάτων, expoſitio in ſanum, Ariſt. in 7. Politic. ἡ Κατόθεσις, id eſt, Κατάθεσις, He'ych.

Α πόθεσπίζω, μι. ίσω, π. ικα, vaticinor: Neutr. accuſatiuo.

Α πόθετος, non deliberatus, neglectus: ab ἀ & ποοῦθεσθαι, & in tertia perſona præteriti paſſiui, πόθεσαι: vnde Κατόθετος, Heſyc. ἀποβέβλητο exponit, hoc eſt, valde deliberatus: & tunc ἀ intenitiua particula eſt.

Α πόθεσπεσία, locus erat in quo Spartanorum filij deformiores exponebantur, Plutarch. in Lycurgo. Hic locus præ uptus eſt & præceps. ad Taygetium montem.

Α πόθετικὰ ῥήματα, deponentia verba. ἀποθετικὰ ῥήματα, Aduerbia deponendi ſeu concedendi, vt εἶεν, Gaza lib. 4.

Α πόθετος, ὁ, ἡ, Suid. expoſitus, repoſitus. Columel. conditirius, Varr. conditimus, ἀποτεθεικὼς ἀποθέτος, abiectus, reconditus, κείμενος. Κόθετος νόμος, lex quædam de tibiarum cantu, quam Clonas promulgauit, Plutarch. in Muſic. Κατόθετος κόσμος, arcana & à vulgi conſpectu remota pulchritudo, Nazanz. orat. 6. Κατόθετα σκεύη apud Polluceum lib. 10. vtenſilia repoſita & recondita, quæ Herodot. δεῖπνα.

Α πόειμι, abeo currens, Xenoph.

Α πόθεωρέω, longè proſpecto, ſpeculor, exploro, diligẽter animaduerto, diſpicio, diſcerno.

Α πόθεωσις, εως, ἡ, conſecratio, relatióque inter deos. Herodian. in princip. lib. 4. docet quibus cæremoniis id fierer. Cic. ad Attic. Multa mihi ἐκ τοῦ θεῶν in mentem veniunt: ſanum fieri mihi volo, ſimilitudinem ſepulchri fugio, &c. vt aſſequar ἀποθέωσιν.

Α πόθηκη, ης, ἡ, apotheca, horreum, repoſitorium, recondi torium, cella vinaria. Plinio frequens. Matth. cap. 3. συνάγετε τὸν σῖτον εἰς τὰ ἀποθήκας, frumentum in horreum cogere. ἀποθήκη τῶν ὅπλων, armamentarium: penu etiam vbi ſeruantur nummi. Sic inſtrumentum ſuppellectilis. σκεύη ἀποθήκης, Thucydid. inquiens, τοῖς τε χρήμασι, ἢ τοῖς σκεύεσι ἀποθήκην. Sic etiam τῶν ἀποτριφῶν vocant Philinus.

Α πόθηκαμός, οῦ, ὁ, ſuctus, Plin.

Α πόθηλάομαι, ὦσομαι, effermino: Accuſatiuo.

Α πόθησαυρίζω, in theſaurum repono. ἀποθησαυρίζω ἀς πλοῦτον, ad congerendas opes in theſaurum recondo.

Α πόθητος, ὁ, non concupitus, ὁ οὐκ ἀποθητὸς θ᾽ ὁ μὴ φιλητός θ᾽.

Α πόθλίβω, ὦ, cumulo. eu. ag. re oſtinio, exaggero.

Α ποθλάσάω, def. actio, fractura.

Α ποθλίβω, ψω, frigo, reprimo, extrudo. elido exprimo.

Α πόθλιμμα, τος, τὸ, apud medicos, vt πίνειν ἀπὸ ἐκπιέσματος, eſt expreſſorum fuccus, & aliquando ipſorum retrimentum inue recremen tum quod & μέρμα, & Celſo magma dicitur, in qua ſignificatione aliquando fæces vtiurpauit Plinius. Gal. lib 6. ſimpl. τὸ ἀποπεπτον Κατόθλιμμα τῷ χυλῷ ἢ σκληρὸν vbi non pro fucco, led pro reliquis & retrimentis poſt expreſſionem. Sed id planius oſtendit Actius 13. ſerm. capite 12. de recrementis expreſſorum fraxini foliorum loquens, εἶτα μετὰ οἴνου καὶ ὕδατος ἢ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ Κατόθλιμμα κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν. At Galen. libr. 2. τῶν ἐκ Archigene, ἀνάγκη παρὰ Κατόθλιμμα, pro fucco

& oleo ex amaris amygdalis expresso, accepit. Sic pro succo Dioscor. lib. 1. de malo punico, ἔγχρισον τὸ κόκκωμελι τῷ πυρίνῳ ξύλῳ μὴ μιγνυμένῳ. & lib. 2. de Irino Græco, σμήχει ἢ ῥάφανος ἢ πίτυρα ἢ ὄξυ ἢ ὕδωρ, τὸ κόκκωμελι αὐτὸ ἐν ὕδατι ἐψήσαν.

Αποθλιβτέον, ν. ex pellio, Lucian.

Αποθνήσκω, morior, diem obeo, vita defungor, interco. Αποθνήσκειν βίον τὸν μοῖραν, dixit Philo de mundo. i. vita cum corpore seu corporibus defungi, fato defungi. Αποθνήσκειν ὑπὸ παιδὸς, interemptus à filio, vel opera filij nec i datus. Plato in Epist. ὑπὸ τῶν Αποθνησκόντων, à quopiam interfici, dixit. Lucian. φαμάκων ὑπὸ τοῦ παιδὸς Αποθανὼν, à filio, Αποθανὼν ὑπὸ φαρμάκων ὑπὸ τῶ παιδὸς. Thucyd. Αποθανὼν ὑπὸ τῶ λιμοῦ, à fame. Ammon. κτείνειν distinguit a τιθνάναι.

Αποπρίω, distilio, discurro. Herodot. Αποτρεσωῦτες ἀπὸ τῆ ἵππου, ab equis desilientes.

Αποφρασίομαι, ν. fut. ἡ audeo. Αποφρασώμαι σοῦ ἐκείνου, in illum audeo.

Αποφρασσω, ν. fut. ξω, & ττω, fractura, fragmentum, Aristot.

Αποφραω, ν. fut. σω, & ξω, frango, obrumpo, excutio. Aristophan. νεφελ. ἢ βολίτης Αποφραξῆς, ne à laude excutiaris, ne gloria excidas.

Αποφρίσσω, ν. fut. ξω, & ττω, excurram, ipatiabor. Ar. stoph. νεφ. ὑπὸ ταῖς μασίαις Αποφρίσσει, a præsenti Αποφρίσσω.

Αποφυλλίζω, defloro, lugeo.

Αποφυλλίζω, μι ἀπώ, & ἀποξ, a folia fici decerpo, aufero, vello. Aristoph. Acharn. τὰς ἀφ' ὀδμῆς ἀπὸ τῆ πῦ Αποτιλίσκων.

Αποφύλλωμι ἰσω, pro Αποθερίζω, decerpo, demeto, reseco. In Epigra. Αποφύει σὸν κεφαλὸν ἀλωεγὸς, felis caput tuum abrosit.

Αποφυς, impubes, inuestis puer, vel depilis, αὐθὲς, & ἀφρὸς.

Αποφύω & ζω, apud Nazan. à fedibus gloria emanans.

Αποφύπτω, μι ψω, & φα, frango delicias, & luxu.

Αποφυσσω, exilio, deilio. Ilia. βυνὸς Αποβρώσκοντα, ex naute desilientem Αποφυσσοντα ἀφ' ἵππου, desilio ab equo.

Αποφύω, non conjeci quor, fruitor, Αποτυγχάνω.

Αποφυμίω, ἰμι, & ἰσω, Bud. in Epist. poster. pro ἀφυμῶ.

Αποφυόω, & ῥόω, ῥόεις, tristis, odiosus, odio dignus, molestus, & πανῦρός. Hesiod. ἅπας εἶπεν Αποφύσαι, verbum ingratum & quod displiceat, τὸ λυπηρὸν, καὶ ἀηδὲς ὄνομα, κακρίσιον.

Αποφωνίζω, repudio, decipio, expugno, a nomine φωνὸς: unde Βωνοβλὴς, pro inepto & craslo. Lucian. οἱ πάντ' ὄντες ὑμῖν Αποπεφωνίκασι, τὸ Αποπέμπουσιν, ἐξελογίζομαι.

Αποφωρίω, excludo, Αποκλείω.

Αποφωτάνιον apud Athenæum lib. 10. in censu poculorum enumeratur. Videtur autem ita dictum quòd aliquem vsum haberet in sacrificiis.

Αποχάω, immolo. polluceo, dico, consecro, & in sacrificia absumo. Xenoph. in 3 Ἱέρων. διηγεῖται τῷ ἐν τῆς λείας τῷ θεῷ Αποχῶσαι.

Αποχειρίσιμος, exibilare, illudere. Αποχειρίζω.

Αποχειρος, sine arte factus. Halicarnas.

Αποχεισίας, ας, ἡ, migratio. Αποικίσις, lib. 2. Esdræ.

Αποχεμαι, ν. ποτ. ομαι, procul absum, peregrè habito, migro, aliunde habitatum venio in coloniam. Isocrates, Αποχωσαν δὲ ἐμείνοις τὸ λεως, ex nostra vrbe missi sunt in colonias, sunt oriundi. Αποκεκτσαν εἰς λιβυκὴν, Leuconiam occuparunt, Plutarch. μακρὰ Αποικῶ, longè habito. longè incolo. Plat. in Leg. Aristot. 2. Politic. Αποικῶ πόρρω τῶ διαφθορέντων, ab iis qui corrumpunt procul habito.

Αποίκησις, εως, ἡ, migratio μετοικέσασις, μετοίκησις.

Αποικία, ας, ἡ, colonia, sedis mutatio. εἰς Αποικίαν ὁρμῆσαι, profectum esse. Αποικίαν ποιεῖσθαι, deducere coloniam. Plat. de Legib. Αποικίας ἐκπέμπειν, colonias deducere, Thucyd. Αποικία τινὰς, domus propagatio. Aristot. 1. Politic.

Αποικίζω, μι ἰσω, mitto extra domum, transfero, migrare facio, vrbem in terra deserta condo, coloniam deduco, habitationem disiungo, abdico. relego, ἀσκωμι ῥῶδ', semotus. Lib. 1. Reg. 4. ἀσκώσας ἢ ἐδίζανεσχάθη, transfita est gloria ab Israel. ἀσκωσι ῥῶσι εἰς ἐύμλιν, in Romam recepti habitandi gratia. Plutarch. in Numa. Plato lib. 2. de Republ. de iis loquens qui in eruditione literarum & philosophia ad finem vsque vitæ perfistunt, & πολιτεύειν recusant, ἡ ῥὐῶμοι ἐν μακάρων νήσοις ἐν ζώντες Αποικίσθαι, seorsum habitare. seorsum amandati esse. ἀσκωκιδὼν τεκνεν Αποῖς πατρὸς, filius à patre emancipatus seorsumque collocatus. Est etiam in adoptionem dare. Plutarch. ὡὸς εἰς ὀτέρην ἀσκωκισμῶν συγγένειαν, in adoptionem datus.

Αποικίδες πόλεις, Herodot. Appia, i. coloniæ.

Αποικιασμος, οῦ, ὁ, colonizæ emissio.

Αποικιστὴς, κτωνικιστὴς.

Αποικοδομῶ, ω, ὁσω, de ædifico, demoliot, diruo, Thucyd. Αποκοδομῆσαι τὰς οἰκίας, vias obstruere, i. Αποφράξαι διὰ τῶ οἰκοδομῆς, apud Demosth.

Αποικονόμησις, dispensatio, Αποικονομία, Alexan. Aphtod. opponitur, τῷ ἐκλυσῖ.

Αποικος, ου, ὁ ἢ ἡ, colonus deductus in coloniâ. τὸ ἀποικον, colonia. ἀποικες οἱ, Ionia & reliquæ Græciæ vrbes Asiæ, apud Artstidē.

& αὐτὸς τῆς Θ- ἢ ἀλλότριος Θ-, peregrinus & externus. Plutar. ἀλλοδαπὴ ὅλως ἢ ἀποικος ἡδὴ χώρα ἀποικος regio longè remota. Plut. fynip. quæst. διὸ καὶ ἀφ' ἑκάστης χώρας Αποικος, ἢ ξένης ὁκολάτης ἐθνῶν τε βασιλικῶν καὶ νόμων οἱ πεπαιδευμένοι, καὶ πολιτικῆς ἡθοι ἐπαΐοντες.

Αποικτίζομαι, desteo, deploro, Herodot. Αποικτίζεται ἡδὺ ὑπὸ κύρου λώτου, quæ à Cyro pertulisset complorabat.

Αποιμαντος, ου, ἐστ' ἡ sine pastore. Nazian. τὰς Αποιμαντους Αποίμενα.

Αποιμώζω, d. fleo, lugeo, deploro, lamentor.

Αποινάζω, d. nere, Αποινυτιῶν, Αποινάδες, pro præmium reportare & assequi, Eurip. exponitur & pecuniam exigere. Dem.

Αποινεῖσθαι φαμὲν δῖ, τὸ χρηματίζεσθαι, Etymol.

Αποινος, ου, ὁ, pretium redemptionis, λύτρον ἢ δῶρον, merces pœnæ, munus, donum. præmium, liberatio pœnæ. Quicquid pro libertate ac capite alterius soluebatur, hoc nomine appellabant. Hom. Iliad. ἀ. φέρων ἀπερείσι' ἄποινα, ἰ. δῶρα ἀγοινά πα' ἔπεα, τὰ ἄποινα φέρων δεδόμεθα: vel ab ἀ & ποινὴ. ἄποινα etiam pœnæ dicuntur, Plato de Legibus. φέρειν ἄποινα, Euripid. Veteres quoque pecuniam sic vocabant, vnde verbum Αποινᾶσθαι, pro pecuniam exigere.

Αποιος Θ-, ος, ἦσνε qualitate, qualitatis expers, sic Gaza vertit, à quo etiam redditur æqualis, lib. 1. Probl. Alex. fin. Item nulla exuperans qualitate, sed medio temperamento constans. i. ἀσ' κρατον. ἀποιος ὀσμωτος, nullam habens saporis qualitatem. Dioscor. lib. 1. 4. ἀποιος δὲ ἀρ, aqua omni qualitate carens, quæ nihil odoris colori ve aut saporis habet. & toto frigore commendatur. Dioscorides dicit, ἀμείτ χειν ἢ δέδιοποιὸν πύσιτος, expertem cuiusque qualitatis.

Αποίσω, iuferam ab Αποφέρω.

Αποίχομαι, transeo, præterco, abeo, ἀπεμι, ἀποπεμπόμενος ἀποίκτας, absum peregrè. Home. Odyss. ξ. Αποιχεμένοιο ἀποίκτας, absente domino. Αποίχεσθαι ἐξ ἐδεῖρ. occidentibus, Aratus, τῶμος Αποιχομένων κεφαλὴ μεσόνυτιος ἵπποι. Tunc post demersum caput occidentibus. Αποίχεσθαι μόνον, defungi vita. Phocyl. ἐκεῖνας Αποιχομένων, defunctorum reliquias dixit Aratus. Αποιχομένης Ἀρεάδνης, mortuæ Ariadnes. Αποιχομένων βιοτὴν, pro Epigrammat. vita decedentes.

Αποκα πεφεῖται, i. intonsi, ἀπόκουρα. Suid. Hesych. ἄπεκρα, Αποκισμα, ἀκεκαρμένα.

Αποκαθαίρω, abstergo, expurgo, discutio, lustro & expio, secerno, detergo. Αποκαθαίρω τὰς βαπίσεις τὰ γένεσις οἰκεῖῳ χάρεις, conuertens artes vulgares in famulorum manus, Plutarch. in Numa. Αποκαθαίρω ἀπὸ κέλυφ-, detrahitur putamen, Aristot. libr. 7. Animal.

Αποκαθαρτικὸς, hâbens vim purgandi, repurgans.

Αποκαθαρμα, ατος, τὸ, lustrum & piaculum siue Piamentum. Plinius. excrementum.

Αποκαθαρτις, εως, ἡ, purgatio, lustratio.

Αποκαθεύδω, leo im dormio, Αποκατεύδ, fecubo, τὰ πεσὶ ἀφίσαμαι γυναικὸς. Item obdormio. somniculosus sum & veternosus.

Αποκαθηκόλμι, ὡσα, τ. ικας, refigo: Actuo accusat.

Αποκαθήλωσις, εως, ἡ, quasi refixio.

Αποκαθήραμαι, de les tum. desideo, sum languidus.

Αποκαθεύω, mulier menstruata, ἀμοιβάδεται. Leuit. cap. 15. ἐὰ δὲ καθαρὸν ᾖ Αποκαθεύσῃ, qui dormierit cum ea quæ patitur menstrua, &c. Item apud Ezech. cap. 22.

Αποκαθίζομαι, ἐdem repeto.

Αποκαθίστανω, restituo. i. in locum repono.

Αποκαθιστημι, μι σω, & στησω, restituo. restauro, recreo, emendo: Accu. Dioscor. lib. 1. Αποκαθίστανει ἀσθενημὸς φωνὴς, vocis raucedines emendat. vocem denuò expedit. Idem. lib. 4. ἔχυσὶ ἐκτὸς Αποκαθίστησι, cto. à vipera recreat, succurrit, &c. Matth. cap. 12. de manu arida, ἡ Αποκατεστάθη ὑγιὴς, & sana vel sanitati restituta est. Et pro reducere ac restituere. i. Αποδίδω. Polybius in quarto, Ἀντίοχος ἐβεχειρίζετο ἢ κατὰ ὀλίγας ἀπικρίσεις πᾶς ἀχαΐδος, ὅσῃ σφι περεπέλθοιεν κατεῖ χε. pro restituere in priftinum statum. Herodian. τὰς τῶ καπιτόλιου εἰκόνας Αποκατεστάνης ἀῦ σὺγκλητος κελεύει. Αποκαθιστᾶζ, etiam τὸ ἐξίστάμενον dicitur, i. reddi sibi, ad priftinum naturam suam redire. Theophr. de plant. lib. 8. ἀν ἢ Αποκατάσταν ἄπαξ λάβον, ἐξίστασθ' ἢ φυσὶ φασὶ ἢ γένεσι μικρὸν, ὃν ἡλίκον κεφαλαίῳ ἢ Αποκαθίστασθ' πάλιν ἀπεργάζομ-. significat item, definere, reuigi. Idem lib. 4. πάντες ἢ εἰς μερὸς ἐλθὼν Αποκαθίστανται, in Ceraston co. formantur. pro condere & subdere, vt aqua turbulenta, ἢ κατεστῶσα apud Dioscor. Hinc fit Αποκατάστασις: vide suo loco.

Αποκαθίσταμαι, dine, gratificans, & ibus, χαριζόμενος. apud Suid. σὺ δὲ ὁ Αποκαθίσταμαι τοῦ κληρονόμου μου ἐμοὶ, tu mihi hanc hæreditatem & regnum concilias. πυτὸς τῶν ἡβῶν βασιλεὺς ἀν, τῶν φορτίζων ἀποστόλων Αποδίδις.

Αποκαίνυμαι, vel Αποκαίνυμαι, vinco: Αποπ ἔ κρίνω τὸ φονῆσαι, ἡ οὐ ζῶ τὸ αὐτὸν τὸ καμεῖσθαι, αὐτὸν τῷ ἢ καμεῖσθαι ἀδρὸν οἱ νικῶντες. Apollon. 2. ἀδελφὸν πτῖλον ἀπικαίνετ', ἠνίκα.

Αποκαίω, & πτῶ, intempestivus, absurdus lib. Epigr.

Αποκαίω, νυμι, Xenoph. deuro, comburo. ἐκτοῖς παρὰ χωσὶν Αποκαίειν ducunt.

lucunt chirurgis exurendum. ἀπεκαυτο ὑπὸ τῦ συρίγ. Iesus fuerat ab igne, incendio læsus fuerat.

Ἀπεκδιατρίβω, lecuri, otiosi, negligentes. ἀπεκδιατρίβοντες, ἀ verb. ἀπεκδιατρίβω Hier. c. 51. ἀπεκδιατρίβοντι ἡ ψυχὴ μου, defecit anima mea.

Ἀπεκλύω, mlus sio, degenero, vnde ἀπεκλύσεις quod Heiych. exponit ἀπεκδιδῦα.

Ἀποκαλέω, ῶ, σω, ἐκάλεσα, reuoco, aduoco, denomino, tognomino, appello. Xenoph. ἀγρὸς ἀπεκλεῖ, inertes vocabat. Idem cum duobus accus. μικρὰ ἔνεκε ἐκάλει τὸν τὰ ποιοῦντας τὸ σῶμα τῦ ἀποκαλεῖν, nosti quid agentes eos hoc vocant nomine. Lucian. ἆρον ἀποκαλεῖς, miserum appellas. Euripid ὃι ἀπεμέλουσι μὴ τῦ γάμου ἄρουσι, ne amore connubij victum esse ipsi dicebant.

Ἀποκαλυπτὸν, dicitur τὸ σκῶμα τὸ ἄγιον, apud Nazan. i. reuelans.

Ἀποκαλύπτω, ῶ, σω, reuelo, aperio detego, refero, prefero, perfacio, palam facio: Accusat. Aliquando significat tego: vt in Psalm. ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, tecta sunt peccata.

Ἀπεκαλυψάμην, ὦ, perfacilio rerum opertarum Cicer. reuelandi & retegendi actio. à Deo significatio & denunciatio Cicer. Hesy. ἀφῆγμαι, ἀφεῦρεῖα, ἐπιφάνεια, παρρησία. D. Hieronymus negat vlpiam apud Ethnicos scriptores reperiri hoc verbum, sed id nouum confictum fuisse ab Interpretibus septuaginta.

Ἀπεκάμνω, defatigor, recuso laborem, elanguco, fatisco, lassesco Plin.

Ἀποκαμπτω, ῶ, σω, ἔκαμψα, deflecto, vnde Κάκαμψις, deflexus Colum. Item reuertor. Est etiam verbum equestris disciplinæ, vt flectere equos dixit Virgilius. oppositum verò τῦ ἀποκάμπτειν, est ὀρθοῦσθαι, quod fit cum aperto campo & patenti recta equus emittitur & ad cursum instigatur. Vide Pollucem lib. 1.

Ἀποκαπισμὸς, suffitio, vel sufitus vel suffimentum Plin. suffimen etiam Ouid. ἀποθυμίασις, ἱερὸ quæ suffiendi fiue suffumigandi, vt Cellius, quod & fumisicare vocauit Plautus. apud medicos ἀποκαπισμὸς, siue ἀποκαπισμὸς, proprie est cùm rei suffitæ idor per infundibulum imbibitur, vt loquitur Columel. vel per aridinem fumus haustus & deuoratus (vt dicemus ex Plinio) excipitur. Est autem infundibulum, instrumentum quo aliquid in vas oris angustioris infunditur, & quo suffitus in corpus admittimus. fundibulum etiam à Flauio Vopisco in Aureliano dicitur. biberet autem, inquit, fundibulo appositio plus orca. Diosc. lib. 3. cap. 126. ἀποθυμιᾶται ὁ ξηρὸς εἰς ἀποκαπισμὸν, εἶθ' ὕστ ἔρεῖς βαρὺς ὁ ὀδοντάλγης ὀχλεῖ μᾶλλον, ἢ ἐπὶ χρόνῳ τὸ κατὰ τὴν στόμα διξοῦν, ἢ κατάπασι, Ruel. Aridæ fumus per infundibulum hianti ore raptus, &c. Plin. lib. 26. cap. 6. ex hoc loco Dioscoridis dixit, Huius aridæ cum radice fumus per arundinem haustus & deuoratus, veterem sanare dicitur tussim, imponitur carbonibus cupressi, atque is nidor per infundibulum imbibitur in vetere tussi. quo vocabulo vsus est etiam Cato. Sed in codice Plinij, perperam legitur infurnibulum quod longè aliud significat. ansam dedit erroris codex Hermolai corruptus librariorum vitio, dixit enim vir doctissimus in emendationibus in Plinium, infundibulum scriptum fuisse in antiquo exemplari, non displicere tamen infurnibulum il legitur, quod dicant Græci hypocapnismum, illi verò reposuerunt infurnibulum.

Ἀποκαρδιάω, ῶ, σω, speculor, expecto. Accusat.

Ἀποκαρδοκία, ας, ἡ, speculatio, expectatio vehemens & anxia, sollicitum & vehemens cordis desiderium. ἀποκαρδοκία, ἀπεκδοχὴ, σπουδὴ, desperatio, & animi abiectio. Paulus ad Rom. cap. 8. ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως, sollicita creaturæ expectatio. In quo gestus exprimitur expectantis exerto capite intentisque oculis.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, σω, obduresco, item abhumor, laqueo aut inedia mihi mortem conscisco, Suid. Κάκαρτέρει, ἑαυτὸν ἀπέκλεισε, ἀγχόνῃ τὸν βίον ἐξῆγεν. Plutarc. in Lycurgo. Κάκαρτέρησε τὴν ἐδωδὴν, scilicet ipse interimens diem obiit. Idem in Num. ἐν ἡ Πυθὶς ἀπεκαρτέρει, superatus se vita priuauit. Idem in Pericle. ἀνεβρόχει λιγυστὶ ἀγωνιῶν ἀπεκλείσε, ἀμηχάνῳ κείδει συγκεκομμένον δὲν γνῶμον Κάκαρτερῶντα, ferunt Anaxagoram Periclis negotiis intento, destitutum omni cura, decrepita iam ætate, sponte mortem fame sibi conscisisse. διακαρτερῶντες ἑαυτοὺς, dicuntur sese tolerantes, i. sese quoquo modo sustentantes, modicè ac parcè viuentes, quod qui facere non sustinent, Κάκαρτερεῖν dicuntur, & inedia vitam finire. item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori.

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia, figura Quintil. lib. 8. c. 5.

Ἀποκατάδομαι, ὦσομαι, defendo, condemno.

Ἀποκατασκευάζω, ξω, reconcilio, ad concordiam & contubernium adduco, amicos concilio & paro, item diremptam gratiam & solutam sarcio. Bud. Com.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ, restitutio in pristinam formam vel statum. Sic Gregor. de Baptismo, ἡ ταύτης ἀπόστασις ἀνανέωσις, νῦν ἀπαλλάττεται, νῦν τὸ πάγκαλον Κάκατάστασις, natalium restitutionis. Idem, ἡ τῦ σώματος Κάκατάστασις ἐκ τῦ ἀπροσωπίου τοῦ σφζομένου, post resurrectionem. Ἀποκατάστασις etiam dicitur circuitus Solis, & Lunæ & aliorū errantium anno vertente in eodem signo. Plutar. in Cæsare de Fastis loquens, ὃν μῆνα καθ' ὃ ἡ βασιλεὺς ποιοῦσι λέγεται ἐμβολίμους ἡμέρας ἐμβάλειν τῷ ἔτει τῆς Κάκαστάσεως καὶ πληρώσεως. Colum. lib. 4. Tempus quo sol in eadem partem signiferi per eosdem numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat. Κάκατάστασιν vocant studiosi reiū exlestium. Finis seculorum, sic appellatur cap. 3. Actuum Apostolicorum. Gregor. in 1. τοῦτ' ἐστὶ, ὃ θεὸς πάντα ἐν καιρῷ ἀπέδωκε τῇ Κάκαστάσεως ἀσάσῃ, hoc est, τὰ τέλος τῆς κατασκευῆς τῦ κόσμου. Aποκατάστασις etiam est rei turbulentæ & commotæ subsidentia & compositio. Polyb. in 4. histor. καὶ ἀβρωστήσαντος· καὶ τῦ δήμου εἰς τὴν συνουσίαν ἐξόδους ἐκ τῦ χαρητίου κινήσεως εἰς τὴν Κάκαστάσιν ἀδ τὸ καθ' ἡσυχίαν ἐπολιτεύθη. Hesych. exponitur τὸ εἰς ἀστ.

Ἀποκαυλίζω, decurto, extirpo, retundo, caulem defringo. Thucyd. ἀπεκαυλίζῃ τὸ σφῶν ἐκ τῦ ἐμβολῆς, frustrabatur atque eludebat machinæ impetum.

Ἀπόκαυλος, ὁ, ἡ, quæ caule recisio non regerminant. Theopr. lib. 7. c. 2. histor. plant.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, & Κάκαυλησις, caulis abscissio & amputatio, velactio illa cum plantæ caulem abiciunt, & deperdunt, quod ἀποκαυλᾶν. Theophrast. decaulescere, Plin.

Ἀπόκαυστος, ὁ, ἡ, adustio. Plin. Theophrast. lib. de Odorib. dicit κάῦσιν.

Ἀποκεῖσθαι, declinantes, Κάποκλίνεσθαι.

Ἀπόκειμαι, reliqueo, reseruor, maneo, differor, recondor, semoueor, accido, immineo, promptus sum & paratus. Theophr. hist. lib. & cap. 4. τῆς Κύπρου ταῦτα, καὶ ἀπέχει μικρὸν, insula distincta vel seorsum sita, & parum abest à continenti. Lucian. ταῦτα τὰ τοῖς ἀδύτοις Κάκειται χρήσιμα. Hermogen. ἐπίκειται κατὰ τὸν ἀναφορὰ τυραννίδος ὑπ' ὄνειρ, pendebat aduersus aliquem accusatio. Κάκειται τοῖς αἰδρόποις ἀπαξ Κύπροις, manet illud hominem, vt semel moriantur. Gregorius, Καὶ τότε ἀπέκειτο τῇ μεχθῇ μου ζωῇ τὸ βασιλεῖν ἀκαίρως ἀκόσῃ, hoc fatum vitæ meæ impendebat ἀπόκειται πτείξ, casus imminet, Chrysost. ἀξία ἐστίν. De mosth. ἀφεῖ τάφ. εἰ ὅ τοι τὰ ἡβῦ ἐκλιδὴν ἀτυχήματα οὐδαμῶν ἀπέκειτο, cui Græcorum infortunia, vt in tis clarescerent, repolita erant Κάκειῶν πέρᾳ, Cratinus, contempni. ἀπαρέσκειν. εἰς τὸ ἀκαχεῖν μὲ χρέαι Κάκειμόρων, in necessarium vsum reconditum, Lucian. ὁ Κάκειμόρων, repositus, reconditus. Κάκειθεν, ἡ πανταχόθεν.

Ἀποκείρω, me tondeo, Aristoph. περ. ὃν ὑπὸ τῇ ξυρῇ ἀλίας ἀπεκείρατ' ἀδὴς, nemo se totondit. Κάκειρόμην τὸ γένειον, detonsa barba. Ἀποκεκαρμένος, attonsus, Hyperid.

Ἀποκείρομαι, ῶμαι, ἐκειράμην, detondo, tondo, lancino. cædo: actiu. accusat. Κάκειρε τὰς πλόκας, detonsa coma attonderat comam. Κάκείρουσι τὰ πρόβατα, tondent oues. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, capita deraserunt, Lucian. Κάκειρόμενον ὑπὸ ὁ ἀστὴρ Κάκειρατὸ τὸ πᾶν, id est, deuolabit aquila depastura iecur. Ab Κάκείρω venit Κάκειρσις, i. tonsura.

Ἀποκεκαυμμένως, aperè, palàm. Isocrat. Κάκαυμμένως λέγειν, aperiè dicere.

Ἀποκεκαρσωκώς, apud Hippocr. Κάκλασκώς.

Ἀποκεκλῖσθαι στάναι, fastidire cibos. ἀποκλῖναι τὸν χρεσπῆ, Hesych.

Ἀποκεκλῖσθαι μῆν. ab Κάκκλίνομαι quod Ionicum est pro Κάκλίνομαι.

Ἀποκεκυφὼς μῆν, quasi tus, tupius, Aristoph. in Achar. δὲς ἐν μοὶ κυλισιοῦ τὸ χέλυν Κάκεκυφὼς μῆν, i. cui labrum deterium & fractum, i. Κάκεκλασμένον.

Ἀποκέλλω, nauem applico.

Ἀπέκενος, inanis, vacuus, non plenus.

Ἀποκενόω, ῶ, σω, euacuo.

Ἀποκερδαίνω, lucror. Κάκερδάσε τὸν τῦν, tanta referens præmia.

Ἀποκερματίζω, fiscultates diffipo, lib. Epigr.

Ἀποκεφαλίζω, amputo caput, præcido caput.

Ἀποκεφαλίζω, idem. Matth. cap. 14. ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ, decollauit, vt loquitur Sueton.

Ἀπεκεφάλισμα, ατος, τὸ, purgatio capitis, κάθαρσις κόρης, Pollux libro 2.

Ἀποκηδῶ, ῶσω, lugeo, negligo, κήδω, ἀφροντίζω, Etymol. Actiu. accusatiuo.

Ἀποκήρω, insequor, Κάποδίωκω.

Ἀποκήρυκτος, ὁ, ἡ, abdicatus, exhæres, Theopompus. vide Polluc. li. 3. & Ammonium Ἀποκήρυκτος, inquit Heiych. ὁ δὲ ἀμφιτίμησιν ἐπιτρέπων τῷ πατρὶ ἐς ἰάσας.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, abdicatio, exhæredatio. Κάκήρυξε δὲ τὸν παῖδα, à patre facta abdicatio. Plutar. in Themistocle.

Ἀποκηρύττω, ξω, σω, ἐκήρυξα, reuelo, præconio diuulgo. vendo, abdico. Actiu. accusat. Κάκηρύσσω τὰ πατρῷα, auctionem bonorum facio. auctionor, quod & κάκηρύττω τὰ ὄντα, ἀπέρχομαι. Lucian. βίων ἀφεῖσε, φίλον πᾶσι Κάκηρύττει, quanti hunc ind cas. Idem, ὁ δὲ νέκλων Κάκλεινὸν ὠνῇ, duobus obolis venditus. Demost. ἐξ Αἰσχίνου. ἔι σπερ εἰ τὰ μικρὰ ἡμῖν ἐκώλυε φαῦλα Κάκηρύττειν, ἵνα σκώπτωμεν ἀλλήλους, ἐκείνου γ' ἂν ἕνεκα Κάκηρύχθης, pfe fui præco, apud Plat. Κάκηρύχθημεν & Κάκηρύχθημεν. Item publico elogio condemno & publico edicto arceo. Κάκηρύχθη τῆς πατρῴδος ἀρχῆς arcere à cætu. Item ciuicio expello aliunde, expo. & extermino, in exilium mitto.

Ἀποκαθέζω, cidari denudo.

Ἀποκαθιστάνω, διάστασιν ποιῶ, Dionys. de situ orbis.

Ἀποκαλέω, reuoco. Aristoph. ἀποκαλεῖ κἀμὲ μὴ προβέβουλα.

Ἀποκαλύπτω, reuoco. Aristoph. ἀποκαλύπτω μὲν ἐγὼ τὸν ἀγρὸν ἐμαυτοῦ.

Ἀποκινδυνεύω, periclitor, subeo periculum, periculum experior, Xenoph. ἀποκινδυνεύειν ἐν σοὶ, in te periculum facio. ἀποκινδυνεύω λέγειν, i. ἀποκινδυνεύειν λέγειν, Aristophan. ἀποκινδυνεύσαντά μοι τὰ χρήματα, fubimus pecuniarum periculum, Thucyd.

Ἀποκινέω, remouco, amouco, mouco, ἀπὸ χρόμεθα ἀποχέλκε. & de naturbus appullis dicitur.

Ἀπόκλησις, fuga, deceſſus, genus laſciuæ ſaltationis, φυγὴ ἀπὸ σχήματος. Ariſtophan. in equitibus. βύρσ τὸ κόπανον κοὐ τὸ θεσπέσιον, vide interpr. Pollucem libro 4. Et Athen. ſed dicitur quæ hæc ſaltatio manerunt.

Ἀποκλῆδω, in hederam degenerare, & quaſi dicas hederaſcere: quo verbo Græco vtitur Theophr. de Helice loquens hederæ ſpecie. Sed corruptus locus apud ipſum, ita emendandus eſt, lib. 3. de hiſtor. plant. cap. 18. τὸ μὲν γὰρ κλημάτιον, ἢ τὰ πὰ ἀκαρπόφυ, διατείνοντα γάρ τινες ἀποκλῆδε τὴ φύσει τῶν ὑλικῶν ἀλλαχοῦ, ἐς τὸ μὴ δύο τοιαῦτα. Plinius hanc correctionem tuetur, ſic enim ex hoc loco tranſcripſit lib. 16. cap. 34. Diſtat & longitudine interuodiorum, præcipue tamen literitate, quoniam fructui non gignit. Quidam hoc ætatis eſſe non generis exiſtimant, primoque eſſe helicem putant, fieri hederam vetuſtate.

Ἀποκαλέζω, pro ἀποκαλέω, cabo, clango, in lib. Epigram. ἀποκαλέζασα αἰπόχρωτα, quæ clanxit & cecinit.

Ἀποκλινόμενα αἰσθάνεσθαι, Acti accuſ. iungitur. Plutarc. ἀεὶ ἀφορμάς, ἐφ' οἷς τὸ ἀποκλίνειν ἢ ἀπεδυσκολῶ.

Ἀποκλάω, refringo.

Ἀποκλεισις, ως, ἡ, excluſio, interclusio.

Ἀποκλείσμα, ατος, τὸ, φράγμα, cuſtodia.

Ἀποκλείομαι, & ἀποκλείω, ω ἐσω, excludo, obſtruo, claudo, diſcludo, acculat. Xenoph. κλεῖσαι κελεύσαν ἀποκλεῖσαι τὸ ὄπισθεν ἀπεκλεῖσθαι, ἢ, eo loco excludentes: vnde quippiam capi quæat. Ariſt. de mundo ἀποκλεισθεὶς ὑδάτος, dixit, id eſt, exitu excludere & prohibere. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἢ ἄκρα ψύξις ἀποκλείσει τὸν μυκτῆρα τὴν θερμὴν εἰς τὸ βάθος τὸ σώματος, frigus natium calorem in corporis profundo includit impulſum. Ariſtot. 2. de Econ. ἀποκλεισθεὶς τῶν ὑδάτων κύκλω τῆ σίτη, ſi frumentum exportari vetuit. ἀποκλεισθεὶς ὑδάτος, exitu excluſus, id eſt, prohibitus, Ariſto. de mundo. Herodot. ἀποκεκλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἵππων, intercluſi fuerunt ab equitatu. Dicitur & Ionice ἀποκλῄω, pro ἀποκλείω. vnde ἀποκλῄσιμος, & ἀποκλῄσιος, interclusus. excluſus. Herodot. ἀποκλῄσιος ἔχειν μὴ τύπτει, pro ἀποκλείσαι, his me excluſum renes. Pro concludo Lucianus accepit. Ariſtophan. ἀποκλεῖσαι τὰς θύρας, i. claudo σὺ ἀποκλεῖσαι, te includo.

Ἀποκλητος, ſine ſorte, exhæres. κλῆρος ποιῶ, exhæredo: ſic Theophilus Inſtitut.

Ἀποκληρόω, illego, exortem facio, ſorte diſtribuo, in decurias contribuo, exhæredo, ſorte obtineo. ad ſortes rem traduco, ſorte diuindo, ſorte dirimo. ἀποκεκλήρωται, ſorte contigit. Plutarc. in Cæſare, τοὺς ζ στρατιώτας χώρας τῆς Ἰταλίας ἀποκλήρωσι πολλῶν, ſortito diſtribuit. pro in decurias contribuere, Dionyſ. Areopag. & pro attribuere, Idem Ariſtot. lib. 4. Politic. cap. 14. accipit ἀποκληρῶν, pro ſorte priuare.

Ἀποκλήρωσις, τὸ μέρος, διανομὴ, μεερισμὸς, eſt attributio munerum ſigillatim vnicuique facta, vicéſque fungédi officij attributæ. Dionyſ. in Eccleſ. hierarch. Καμὲν αὖ ἐπὶ τῆς ἱερωτάτης, αὐτὰς ἐκδέξῃ τὰς ἱερωτατὰς πάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις, &c. Vocationes vulgò appellant, hoc eſt. deſcriptas officiorum miniſterioúmque vices. Quas idem λήξεις καὶ ἀποτελεσμὰς appellat. Idem alibi. Ἐγὼ δ' ὅτι ἀμοιβαῖς αὖ τίσιν τῶν ἀποκλήρωσιν ἔχειν θ' οὗ ἔδοξε, τοῖς λοιποῖς ἀκολουθῶν ἀποκλήρωσιν ἀμοιβαῖς τε ἡμῖν ἀποκλήρωσιν ἔχειν θ' οὗ ἔδοξε, τοῖς λοιποῖς ἀκολουθῶν ἀποκλήρωσιν ἀμοιβαῖς τε ἡμῖν ἀποκλήρωσιν ἔχειν θ' οὗ ἔδοξε, τοῖς λοιποῖς ἀκολουθῶν ἀποκλήρωσιν ἀμοιβαῖς τε hîc ἀποκλήρωσιν vocauit pro portione meriti vicißitudinem fructus æterni, vnicuique apud ſuperos diuina iuſtitia benignitatéque attributam. vt coloni & veterani in agris aſſignatis ſortes attribuuntur. Cluius fructus qui exortes ſunt, ἢ κλήρωσις vocantur, hoc eſt diuini patrimonij exhæredes, & Deus ipſe omnium parens, ἔσται ἀποκληρώσεις αὐτοῦ, quaſi ſorte & hæreditate & veluti κληρυχία ericiens qui ſtipédia non meruerunt. Ἀποκληρώσεις etiam dicuntur fatales hominum ſortes apud Genethliologos. Baſil. 6. verbis Mathematicorum loquens. Οὔτι γὰρ ἢ μὴ τῆδ' ἀστραπὴ κεκλημένη, φοβῇ εἶδ' ἐκ τῆς ζωδιακῆς μεταβάσεις ἀστέρος ἢ γενέσεις ἢ ἄλλας σκιαλογίστων ἀλόγους τὰς παιδικὰς γενέσεις ἀποτροπὰς, ἢ ἢ παιδικὰς ἡλίου ἢ σελήνης ἀποκληρώσεις.

Ἀποκλητος, ὁ, vocatus. κλητὸς ποιῶ. Polyb. Οὐ γὰρ κωλύει φορτηδὸν ἕκαστον ἀδικεῖσθαι, ὅταν τοὺς ἀποκλήτους συμπαθῶντες τὰς αὐτῶν κρίσεις διαπολεῖν τοῖς πολεμίοις ὑβρίζωσι.

Ἀπόκλιμα, τὸ ὄρους, montium propenſio & decliuitas, κλίνω, Suidas.

Ἀποκλίνω, κλινῶ, κλίνας, declino, vergo, deflecto, conuerto, retro ago: & cubat ἀποκλίνει, εἰς ὕπνον, in ſomnum delapſus. ἀποκλίνει ὀφρὺς τὸ ἄνω, id minora deflectit. Lucian. ἀποκλινεῖς εἰς ἐρῆμον, ad ripa deduſtus. Plutar. ἀποκλίνει εἰς ἐρῆμον, inclinat ad pace, Demoſt. ἀποκλινεῖν πρὸς ἀσφάλειαν, me traduco, me dedo inertiæ.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, inclinatio, declinatio. Cleomedes ἐν ἀποκλίσει φωτὸς ἴσθμα.

Ἀποκλύζω, eluo, abluo, abſtergo. Ariſtot. de mundo, ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη, omnia peſt fera abluuntur.

Ἀπόκναμαι, excutiatur, ἀπολογίσασθαι τὸ χρέος, inquit Heſych.

Ἀπόκναρτος, ος, ὁ, λύτης, mœror.

Ἀποκναίω, abrado, affricio mœrore feu tæd o, affligo. crucio, eneco, moleſtus ſum, obtundo. Ariſtophan. in Veſpis, δουλεύω καὶ ἀποφάγομαι ἀποκναίσας τὰ κοπρία, ἐδὲ μωρίας ἀπολύεις, οὐ χλεῖς. Et etiam ἀποκόπτω & ἀποκλύζω, διαφθείρω, ἀναιρῶ. apud Hippocr. ἀπόζυλα, κατεφθαρμένα, καπνίζοντα. Lucian. ὁ οὖν ἥμας τὸς ὁμωμοκὸς ἡμετέρους ἀποκναίσῃ μὴ Etymol. κνᾶν, occido, vnde ἀπόκναρτο per patagogen, κτανῶ vel κράνω, rectectione τῆ τ & metatheſi.

Ἀποκνίζομαι σπάω, torpeo, pigreſco, ſubterfugio, reformido. me piget, impereſcdeo, reticio. Plat. 1. de Republ. ἀλλ' ἀποκνιστέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν. ἀλλ' ἀποκνιστέα τὰ καλὰ, non ſunt negligenda bona. σφῷν δὲν τὰ τῶν ἀποκνίσπα, me nihil horum piguit.

Ἀποκνιστικὸς, Bad. in epiſt. fugiens laboris, piger, ignauus ὀκνηρός.

Ἀποκνισις, εως, ἡ, δύνθ, ἀποκναίσασθαι, detrectatio alicuius laboris aut of ficij ex pigritia aut metu.

Ἀποκνίζω, vellico, imputo, euello, decerpo, ἀποκνίσω, ἀποτίλω.

Ἀπόκνισις, εως, ἡ, Theoph. lib. 5. de cauſ. plant. cap. 12. ἀποκνίσεις ἡδύναμαι, Gaza, contortiones foliorum vitis.

Ἀπόκνισμα, ατος, τὸ, fructum, rei alicuius propriè vngue abſciſſum ſeu abruptum. Ariſtoph. ἀποκνίσματα σφυρίδων, i. ἀποσπάσματα.

Ἀποκοχύζει, quod & ἀπακοχύζει dicitur, eſt concha aut teſta excipiendi in ipſam diffu dio ac repono. Dioſc. lib. 1 de Sycionio oleo, ψύξας ἀποκύχυνον τὸ ἔλαιον, oleum concha depleto, Hermolaus, elutriato oleum Ruel. oleum concha decapulator.

Ἀποκοιμῶμαι, ἐσυμαι, ſecubo, ſomnū capio, cubo, dormio, Depon. abſolut. Plat. lib. 6. Leg. ὃ ἀποκοιμᾶσθαι, καὶ ὠνόμασαι ὕπαρ τὸ νῦν τε ἀποκοιμᾶσθαι.

Ἀποκοιτάω, foris cubo, ſecubo, pernocto, Demoſt. ἀεὶ σὺν μόνῃ ἀφημερεύοντες, μὴν ἀποκοιτοῦντες, ἀποσυκοφορεύοντες, abnoctantes. eman ſiones dicuntur εἰ ἀποκοιτοῦντες dig. lib. 49.

Ἀποκοίτης, ου, ὁ, adulter, ſeorſum cubans, Lucian. μεθέπτοι κοίκοιτος μὴ γλυκὺς θ', ἀφ' ἡμωμὶ ὠμιλεῖ νύξατε: Verba ſunt meretricis de ſuo amaſio.

Ἀποκολάπτω, με, ψω, priuo, expello nocendo, Accuſ.

Ἀποκολόβω, mutilo, κολοβὸν.

Ἀποκολπόω, inſinuo, ſinuoſè incuruo, ſinuo. Virg. Ariſtotel. de mundo.

Ἀποκολυμβάω, elabor natando, natando aufugio.

Ἀποκομιδὴ, ἡ, portatio, Vitruu. comportatio, vectura. apud Dionē, χρημάτων ἀποκομιδὴ.

Ἀποκομιδὴ ὑπογραφὴ, reditus.

Ἀποκομίζομαι, reuertor. ἀποκομιζόμενοι ὀπίσω, reuertens. ἀποκομίζεσθαι τὴν οἰκείαν, domum ſe recipere unt, & ἀποφέρομαι.

Ἀποκομίζω, ἀποῤῥτο, defero, deporto, Ariſtot. lib. 2. Oecon. κόσμου εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν, ornatum in templum portare.

Ἀπόκομμα, ατος, τὸ, fruſtum, alicuius abſciſſum ſeu amputatum.

Ἀποκομπτέζω, tacto, effero. In Epigr. ἀποκόμπασε βορὴν κρεῶν raucū ſonum edidit.

Ἀποκοπὴ, ἡς, ἡ, præciſio, amputatio, ἀποκοπὴ φωνῆς vox ſuppreſſa, Celſ. vocis amiſſio, raucedo. Dioſcorid. de cauſib. διὰ μεσαιθώρακα ἢ πνεύμα φθῖσιν ἀποκοπὴν φωνῆς ποιοῦσα. Plutarch. ἀποκεκομμένου φωνῆς, id eſt, obtuſam. Item, ἀποκοπὴ δοῦ χρόνου, remiſſio ætas ahem, quæ dicuntur Latinè, noux tabulæ. ἢ φυγάδων κάθοδος, Cic. ad Attic σὺλαν χρόνῳ ἀποκοπῶν ὁ δῆμος ἐποίησε, σεισάχθειαν ἐφερόμεθα. Solon Athenis nouas tabulas inſtituit, quam Siſachthiam nuncupauit: quaſi dicas, oneris excuſſum. Ἀποκοπὴ, etiam eſt figura apocope, literæque vel ſyllabæ in fine abſciſſio: vt δῶ pro δώσω, πόνων pro πόνωνα, σπεύσῃ pro σπεύσεις: Et apud Virgilium, peculi pro peculij. Eſt etiam Chirurgis ἀποκοπὴ, quando pars oſſis eſt ablata, κόπτομαι vocant.

Ἀποκοπτομαίζω, Heſych. στρωννύναι, ἀποκοπαίζω, plangens tundentique pectus.

Ἀποκοπτόω, τῆς ὀργῆς canem dicunt Græci vulgò *quand il perd ſes eſtres*, id eſt, ὅταν μηκέτι ὀρέγηται τῆς ὀργῆς, cùm deficit in veſtigijs inueſtigandis, vel cum veſtigia odoratu amplius non aſſequitur.

Ἀπόκορ ος, ου, ὁ, exactus, imbecillis. Firmicus. l. 8 vtitur, Ab horoſcopo in ſificiores & apocopos reddet.

Ἀποκοπτόω, ὀλῶ, ω ἐσω, amputo, detraho, obtundo, reſcindo, repello, abruimpo, ἠ adungo. Synel. Οὐ τὸ δικαίου παν ἀφῄρηται κατηγόρους, ἢ ἀποκοπτει τὸ θεῖον. Item, præcido cunctationem, & ſigitationem tolio. Alciphron. ἀποκόπτειν γὰρ ἐώσας γράμμα ἢ τῆς φιλίας συμελκὴ ἀμφίλογος. obitruo. percutio, impedio, inhibeo, claudo. ἀποκόπτειν, διάτυπον ἄκρου, à Philone dicitur, cui ſummus digitus eſt præcipus. Ariſtoph. ἀμπλοκὰς ἀποκόπτουσι, concidentur & euertentur vites. ἀποκοπὴ, ἡ, vox recta, qui vocem habent obſtipam. ἀποκοπὴ χεῖρος, abſciſſus manum.

Ἀπο-

Απκιρεσπάω Θ, tonſus, Κπκιρεσμένος enim capilli dicuntur Æſchylo.

Κπκος, intonſus.

Απκοσμία μ. ὁ τῶ π. κφ. ornatu primo.

Α πκοπαβίζειν, quod a potu in poculo vini reliqtum eſt effundere, vt ſonitum edat. παπαβίζω, id eſt, λείβω· ἢ λέγ· Απκοπαβίζω τὸ λειπόμενον, reliquum ſic è poculo eiicio, vt id reſonet, Cicero Tuſcul. 1. ex Xenoph. ἀπλωσ. lib. 2.

Απκυφίζω, ſubleuo, libero, Eurip. Plutarch. in Pericle, Απκυφίζων πολιτικῶς μικρὸν ἕκαστον τῶν πολιτῶν, vulgo reiqm nonnihil ſtudio erecto ciuitatem leuans.

Απκοφρίζω, ramium ſiculneum amputo. Nicander in Alexiph. τῶν μὲν τ' ἀ ὑπὸ τὰς Απκοφόρτιος ιερεὺς Interpr. Απὸ τ' κοφέσ πε κόψας, ἢ ὑποκείσας, ὑπτίσ λάβοις.

Απκυφιτάλαμος, ὁ, ἡ, reditio ad ſobrietatem exhalato veterno & crapula, κραιπάλης ἀπαλλαγὴ ἢ μέθης. Suid. Απκεφιταλισμός, Heſyc. ἀπαθοκισμός.

Απκοχτίω, colubeo. Herodot. ἀτμίδα παρίχεται πολλὴν, ὥστε ἕλληνικὰ οἰδήματος ἐστὶ τοιοῦτον Απκοχτίωσις, tantum reddidit vaporem, quantum apud Græcos nullum thuribulum reddit: ſic Valla. Απκοχτιωμένον, retentum. Actius libro nono capite 35. τὸ χολῶδες μὴ τὰ θερμότερα Απκοχτιωθέντ μιγάλως βλάπτει: Biliolus humor ſuppreſſus vel retentus. Dioſcorides libro quarto, ἐπιτρόχιλος Απκοχτὶ καταπλασθεὶς ὠφελ, hernias cohibet.

Απκρεμῶζω, ſuſpendo, Απκρεμῶζόμενοι ſuſpenſi. Απκρεμόμενα τῶ ὠτὸς, aure ſuſpendentes. Απκρεμὴς, pendet, cum genitiuo, ab ἀπαιρέσμαι.

Α πκρεος, ν, ὁ, carniſpriuium vocant: tempus quo à carnibus abſtinetur.

Απκτερεῖν Θ, τὸ ἢ, ἡ, præruptus, abruptus, præceps, Απότομος, Cebes Thebanus. Appianus in Annib. ait τὰ ἄλπια ἐρη Απκτήματα ἢ ἐχυρὰ.

Απκτολόγ, ſeparatim, ſeorſum, Απκεμῳδὸς, penultima breui, Apoll. lib. 2. Argon.

Απκτρθιάω, incerno, excerno. Απκρίνω, διαπρθ. Galen. 2. ad Glauc. εἰς τὴν ἀφτοσύαν λαμβάνοντ, ἀλλὰ φοβοῦνται μὴ Απκτρθιώσῃ τὸ πῦον, incerniculo tritici excreta egerunt.

Α πλεμος, reprobatio, lententia, κατάκριμα, ζημία Θ. Paulus 2. ad Corinth. capite primo, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ Απλεμα τῶ θανάτ ἐσχήκαμεν, Interpr. Sed ipſi apud nos decretum mortis habuimus.

Α πλήτομαι μ. εὖμαι, reſpondeo, Lucian. πρὸ μὲν Απλήτομαι, hoc mihi reſponde. Idem, σοῖς φασὶ ἀληκόπτε αὐτὸς Απκρίνασ' ἐά, &c. ad voces reſpondere poſſit. Plato ἕως ἂν ἀπαρρήσ ὅπως μὴ τῶ Απκρεκρίνῃμι, mihi prohibebas ne reſponderem. Απκρίνεμαι Απκρεσπ, Plato de Legibus. Item aio, dico, interrogo, in facris Iudeis. Nam aliquando hoc verbo vtuntur, quam antè nihil ſit rogatum. Marci 12 ἡ Απκρεσὶς ὁ ἰησοῦς ἔλεγε διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ. &c. In Apocal. capite ſeptimo, ἀπκρίθη λέγων μοι, compellauit me dicens. Item ſeparor. Pro decumbo, ἀπερείδομαι, κατασκήπτω, libro ſecundo, Thucydid. εἰ δὲ τις ἡ φερίκοιτο τ. ἀπκρίθη ε ἐπὶ πάντα, omnia in hoc conuertebantur. τὸ μὴ Απκρεκρίνῃσθαι πᾶσιν ἔδη, non omnia eodem modo habent.

Α πκριτικὸν, ὁ, reprobo, reicio. Απόδοκιμάζω, cui opponitur ἐγκρίνω, id eſt, admitto. Plato 2. de Republic. ἐν ᾗ δὲ κακολογίαν πολίτασιν, ἐγκρετὸν ἔν ἢ κρίμα, Απκρετὸν ὁ, id eſt, abiicere oportet, Item, leparo, ſeceino. eximo. Theophraſt. 6. de Cauſ. ὑπνῶ ἢ ὁ ὕπνος τὸ μάλιστα σαίρεται ἢ, ὁμῶμ λαμβάνει, ὅταν Απκρεθῇ τὸ ὑδατῶδες ἀπό. quod confulum eſt ſeorno & abſtraho, Platoni & Ariſtoteli. Plutarch. Απκρίνων ἑρμαμερῶμ τὰ ἐπὶ τῆς ἀθλιότητος ἐμοιμερείας, cõmixtis aliis & concretis pares particulas diſtribuens. Ariſtotel. libro quinto Polit. λέγεται χρῶ κλειθένης ὁ Απκυόνα τῶ γένος αὐτῶ ἐς ἐγερόσιον, ferrur Chiſthenes iudicē coronaſſe, qui eius victoriæ contradixerat. Item ſeligo, deligo, excerno. Pauſanias. Sophocles δύοιν Απκρίτοιν κακοῖν, id eſt, ἐκ τῶν δύο πονήρων, id eſt duorum alterum deligens. Item egero & excerno, excreno aluum. Celſ. Απκρινθὲ, hoc eſt, purgamenta corporis emitto. Galen. ad Glaucon. libro ſecundo, διαπθ. Απκρίνα τὸ πῦον τῶ φυματίου, excutio cribro furfurem. Aliquando pro conſtituo, Ariſtoteles libro ſexto de hiſtor. Animal. ὀλίγον ἢ ὕστερον ἢ τὸ σῶμα ἤδη Απκρίνεται, paulò poſt & corpus conſtituitur. Item a concreto reſoluo. Philo de mundo, Απκρεθέντα τὰ πάντα εἰς μίαν ὑσίαν τὸ πυῤῥὸ. omnia corpora concreta in vnam ignis naturam reſoluentur.

Α πκρισις, ως, ἡ, ſecretio Cicer. egeſtio Plinio, egeſtus Senec. ſeparatio, ſeceſſus, detractio, ciectio, reſponſum, reſponſio, ἀπολογία, Lyſiæ. Plato epiſtola ſeptima, ἐκ ἀπκρίσεσ, dixit, id eſt, in reſponſionibus & diſputationibus. Απκρισιν ποιοῦμαι, reſpondeo. Plato de Legibus in Epigramm. απκρίσεως χάριν, locus in quem excrementa proiiciuntur. τὰ πῖς ἀπκρίσεσιν γίνεται, excernitur. Eſt & genus ſaltationis Heſych. ἡ ὄπλασία, leg. ἀπόκρισις.

Α πόκρισις, εως, ἡ, excernendi vim habens. ἀποκριτικὸ ἢ δύναμις, vis excernendi, excrementáque expellendi. vis expultrix Cicer. Alexand. Aphrod. Vis ſecretoria à Gaza vertitur. Problem. lib. 2. eiuſdem Alexand. Galen. lib 2. ad Glauc. ἀπόκρισις ἢ ἀλλοτρίας ὑσίας, aliena excernendi virtus.

Α πόκριτος, ſelectus, ἐκλεκτός. Sic dicuntur quæ Deo dicata ſunt, vt eximia, & ὐζαμίτα.

Απκρότος, ὁ, crepito, plauſito: vt ἀπκρότῳ τῶν δακτύλων, apud Strabonem.

Απκρότημα, τος, τὸ, crepitus, vt δακτύλων ἀπκρότημα, digitorum crepitus, quod dicitur de re nihili atque aſpernanda. Suidas in vita Sardanapali. οὐ πᾶν ἕλκα τὰ ἀνῤῥώσεσα ἐκ ἄξια ἔσται πότε. (digitos autem in crepantis modum conſurmatos oſtendebat) τοιῆτος ἦν δακτύλων ἀπκρότημα. Martial.

Digiti crepantis ſigna nouit Eunuchus.

Tibullus, Et vocet ad digiti me taciturna ſonum, id eſt, ἀπκρότημα.

Απόκρυτος, ὁ, ἡ, ὁ. durus, aſper, rigidus, πραχὶ. σκληρὸς.

Απκρούομαι, refello, refuto, extrudo, reicio, retrocedere cogo, repello, ἀποβάλλομαι. Chryſoſt. καὶ διώκει ἀπκρούσασα, pericula depellit. Idem de offic. Epiſc. ἀνεχόμενοι ἀπκρούεσθαι τοὺς ἐπιῤῥέοντας. cognatorum inſidias repellere, reiicere, vitare. ἀπκρούεσθαι τ πολιορ, ab vrbe reiectus. ἀπκρούεται τὸ ὑπὸ τῆς ἐσθ, repellit.

Απόκρουσις, εως, ἡ, diminutio. Vnde ἡ τ σελήνης Απόκρουσις, i. quū Luna ſenefcit & decreſcit. Alexan. Aphrod. libro primo. Probl. Trallianus. σελήνης ὅσης ἐν ἀπκρούσ (laterpres Guinterius malè reddidit, Luna in occaſu. Nam per Απόκρουσιν ὁ σελήνης, ſignificatur Lunæ ſenium, vt loquitur Plin.

Απκρουστικὸς, ὁ, ν. im habens repellendi. Dioſc. lib. 1. c. 167. ἀπκρουστικὰ καταπλάσματα, cataplaſmata ad corporum vitia repercutienda, repellentia, quæ diſcutiendo ſint.

Απκρούω, μ. ὁσω, σω, κσω, expello, repello, repercutio, retundo, propello, expungo, frango. Ariſtoph. τῶβ βιβλίω τὸ βιβλ Απκρούω, à Menelao telum repello.

Α πκρύπτω, μ. ὑψω, ψω Απκρύπτομαι, celo, condo, occulo, id eſt, συγκαλύπτω ἢ συγκρύπτω, tego, obſcuro, ſubduco, velo, ſupprimo, abduco, abdo me, Accuſat. Lucian. κατὰ ἢ ἀπκρύψαμεθα αὐτὸ, vbi vel è conſpectu eorum euaſimus, euolauimus. Plato de Republ. 2. ὑδίοτ ἄρεμαι Απκρύπτειν, nihil te cælare volo. Plutarchus in Themiſtocle. σαωσάμεν ἀπκρύπτατο ἢ ζημιοῦσθαι κρίπῃ ὕπτα φίλον. Pauſanias celauit Themiſtoclem, quanuis amicum. Idem in Romulo, ὑδὲν Απκρυψόμενοι σε, nihil te celabo. Idem in Numa, ἀπκρυπτόντα τὰ διδόμεν ἀφῖς πολλοῖς, ſententiam multitudini occultabant. Thucydid. ἀπκρυπτόντα μὴ κᾀ' ἡδονὴν ποιῆσ, occultabat ne per luxum & voluptatem facere videretur. Απκρύπτειν, pro obſcurare, & vt Cicer. dixit, luminibus obſtruere. Gregorius, εἰδ' ἄλλως ἀφῖς μ Απκρύπτει φαιδρότατον. item generaliter dignitate & præſtantia ſupero, qua ſit vt aliud deleatur Baſil. expon. & ſimpl. vinco apud Ariſtid. ἀπίμυτε πῖς ἐγρεις τας ἀσφλ.

Απκυφὸ, ὁς, ἡ, latibulum, & perfugium Cic. latebra.

Απκρυφ Θ, ν. ὁ, ἡ, occultus, arcanus.

Απκρύφιος, velamentum, occultatio.

Απολάβῃ, amittere, Απβάλλειν, expellere. Chryſoſt. ὡσὶν ὅταν θυμὸς ἡδὺ τὸ πλησὶν ἐν σώμ ᾗ ὁ τὰ αὐτὸ τοιῦτον ἢ διδῷ: non iam concupiſcit res proximi, quomodo enim qui ſua profundit & Απολέσῃ ἢ, (alis lat gitur)

Απολιτίνω, μ. νῶ, σ. πκα. ἢ

Απολιτίνωμι, occido, interficio, morte plecto, trucido, extinguo, mortem affero, Actiu. Accuſat. Plat. 2. de Republic. ευσχίνῃ ἕτω βέλτιτ ἢ ἀσυκοπτότ. Et in Apolog. ὑπηχεῖτ ἀσυκοπιωῖ ἀφ. Hermogen. ὀξῦν ἀπκτίνων ἢ σὺ χρῶτ ἐτε φυτάλ. Matth. cap. 10 ᾗ ψυχὴν μὴ δύναμέν ἀσυκτίναι, trucidare, vt φοβεῖτ occidere, διαχρηζῖσθ interficere, ἀναιρεῖ tollere. Apud Plutarch. οὐδ φόνῳ μὴ ἀπκτίνυσαν.

Α πκτίνιον, μ. ὁσω, interficio. Plato in Apolog. σωκράτ ἀπκτένεκα τι Socratem occidiſtis.

Α πκυέω, progigno, concipio, produco. fœtum emitto. Plut in Lycurg. ἀπκυοῦσῆς ἔτυχεν ἡ lucem venit, editus eſt. Iacob. Epiſt. capite primo. ἀπεκυοῦ ἁβακτ. progignit mortem. Alij ſcribūt ἀπκυέν. Dicitur enim κύω Ibidem ἀπκύσσον. ἀπκυοῦσῆς ἐν ἀπορία, natus in opulentia, Bud. in epiſt. prior. ἀπκυόσσα, abortiuum faciens, Plutar.

Απολέμιος, ος, ὁ, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio.

Α πκυίσιον, fœtifico, Plin. χρηῦ, concipio. Gregor. ὁ λόγος ἢ ὁμίλησ ὁ ἀφῖς τ ψυχῆς ἀ ἀπκυίσκοιμεν, ἀβρύσκομεν ἐγκατέλιπε.

Α πκυκλέω, ὁ, Α πκυκλίνδω, ἢ

Α πκυκλίω, μ. ἰσω, σω, κσω, revoluo, deuoluo, Actiu. accuſ. Matth. cap. 28 ἀπεκύλισε ἢ λίθον, deuoluit vel reuoluit lapidem.

Απόκωπον τὸ, braſſica canina quæ & κωπικρμὸν apud Gal. 6. Simplic. & κωμίμερ, quòd canes interficiat. Frutex eſt longis viticulis conſtans, malè olentibus, lentis, vitiliúmque modo ſequa cibus fractúque contemacibus: folio hederæ, molliore tamen & magis acuminato, lento, graui ſque odoris, & lutei fucci re-

pleto. Fructus eius vt fabæ siliquatur folliculari inuolucro, quanta est digitalis longitudo.in hisque siliquis semina continentur,dura,parua,nigra. Canes & quadrupedes omnes necat in cibo datum.testis Dioscorid.libro quarto capite 81. Plinius libro 24.capite 11. Ἀπήμων,etiam pro osficulo rubetarum,quas Græci φρυνους vocant.ponitur, quo canum impetus cohiberi, amorem concitari & iurgia addito in potionem, fabulantur. vide Plin.liq.32.c.5. Hesych.Ἀπήμων, μήδεια μεγαγηβὴν θερμικὴ ποιεῖ ἀπέρτεν τωνῶν.

Ἀποκυεσφόρῳ ἀποκτείναι, occidere, Hesych.

Ἀποκωμεῖν ἀποσκαλεῖν,ἀποφλύειν,ἀποκρατεῖν. Hesyh.

Ἀποκωφῶμαι ὑπὸ τῶν ἀκροαμάτων. Actiu. accusat.

Ἀποκωλύω vi de Ἀποκωλύειν.

Ἀποκωλύω, prohibeo,veto,arceo,auoco, reiicio, Actiu. accusat. Nazian ἀποκωλύσαι γαμέσαι,ab aquis prohibere. Plato , ὃ δὲν ἀποκωλύει, nihil vetat.

Ἀποκωφῶ, mutum reddo,item exsurdo.

Ἀπολαγχάνω,non sortior,repulsam accipio , mihi fors non contigit.Herodot:pro sortior.ἀπολαγχάνετε ἢ τὸ κτηθὲν τὸ ὑπερβάλον, accepta facultatum quæ ipsis contingebat portione. ἀπολαγχάνοντες dicuntur,quibus fors non obtigit , qui ipse lottis excideruntt , quasiique repulsam passi sunt. Plutarch. in Consolat. ἀδελφὴν ἐπὶ μῦ. ἀφεῖσι ἀποκλαγχάνετε ὦ , φέρειν ἀπτωχὸς πᾶν τύχῃν. ἀπολαχεῖν etiam quod διαλαχεῖν,Aristoph. & ἀποκλαχόντες, ἀποκληράσαντες.

Ἀπολαμύσσω,Eur.i. ἀφοσσομμύῃ ἢ λαμύν.

Ἀπολάσωμαι,ῥάπισμα,ὅπερ τὸ ψοφεῖν,ictus flagelli,colaphus.

Ἀπολακτίζω,μίσσε σ᾽ ἐκ calce ferio,recalcitro Horat. resilio, repello.Plautus,ἀπολακτίζω, inimicos meos.

Ἀπολαλέω,ὦ,garrio.effundo.expon.& renuo sermone Poll.

Ἀπολαμβάνω μ.ἠδόμην ἀ ἀφικάμβ.βάλλω,intercipio , recipio, recupero,excipio,par pari refero,capio,intercludo,deprehendo , cohibeo,cogo.Iosephus,ἀπολαμβάνει τὸν σκοπὸν ἐν πείλαι χαρὰν ἀπεικασθῆν. captus,occupatus,positus,detentus. Xenoph. διὰ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι , propter locorum angustias intercipi. Thucyd. ἀπεικασθῆν ἐν τοῦ ἰδίῳ, in angustiis Isthmi positus.ἀπολαμβάνει ἐν μέσῳ,circumuenti.ἀπολαμβάνεσθαι ἐς ἀσφάλειαν,confilij inops.ἀπολαμβάνοντες ἐλλήνες , se mutuò recipientes,id est,vtroque alteri reddito.ἀπολαμβάνω λόγον, exigo rationem, Æschines.ἀπολαμβάνω χρῆμα παρὰ τῶν hoc ὃ se recipio.Idem Plutarch.in Romulo , τὸν ἀκατανόλυτον ἀπολαβεῖν ἀυτὸν, meatus animæ eius occlusisse.significat item occupo Thucyd.ἢ ἐ ἰδιωδὲ ἀπολάμβανον ἔκφρε τὸ ἐπὶ τὴν ὑδὸν ἀσφαλῶς ἢ ἀνοίκια τὰ ὀπτικὰ ὦμα Plato in Timæo ἀπολειφθέντες σκότου, undique circumcuntiἀπολελαμβάνεσθαι ὑπὸ ἀνάγκης mutato , apud Herodot. interclusus.ἀπολαβόντες ὕδωρ ἀεῖμεν ἅλδον, ventis agitati appulli sunt.ἀπολαμβάνω χαρὰν, mihi gratia rependitur,Demosthen.Xenoph.ἀπολαμβάνειν τὸν ὅρκιον, iuiurandum accipere , Demosth. ἀπολαμβάνω ὠφελίαν, ad rationem reduco , ac reuoco.Plato de Legibus.ἀπολαμβάνω τὴν συνήθειαν τὸ τερπνὸν, nouo victui cõsuesco,Plato de Legib. ἀπολαβεῖν τὰ ὑπάρχοντα,recuperare pignora.ἀπολαμβάνειν.Paulus libro tertio , ἀπολαμβάνεται τὸ τετον ἢ τὸ ἀβάπτιζ. mentem sensumque recuperant. pro extrahere & euellere apud eundem l.4.c.46.

Ἀπολαμπρύνω,illustro,illustrem facio.ἀπολαμπρύνεται τῆς ἔργας splendor ex factis exsistit, Herodot.

Ἀπολάμπω effulgeo,refulgeo,emico,incedo splendidè. Dionys. πῦρ ἀπολάμπει ὑπὸ τ᾽ κέρανκε,& Homer.Odyss ὃ ἀσὴρ οἱ ὃ ἀπέλαμπε.& in voce passiua,Hesiod.χρύσεε ἐ ἀπολάμπετο πολλὰ.Lucian βασιλικὸν ὠπῆ ἀπολάμπει.

Ἀπολάπτω lambendo absorbeo.

Ἀπόλαυσις,εως ἡ,delectatio,voluptas,fructus,emolumentum , delitiæ,vitæ suauitas,oblectatio.Xenoph σίτων ἢ ποτῶν ἀπόλαυσις Alex.and.Aphrod.libro secundo Problem. ἐν τῷ ἀχείαν φυσικὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὑπάρχοντα ἐ οἰκείας τροφῆς, id est,in nutribus proprij alimenti loco abutitur.lic Genes vertit.Isocrat.ἀγάπα τῷ ὑπαρχόντων ἀ χαῖρε τῷ μετρίᾳ ὑπάρχων,id est,moderatum vsum. ὑπάρχοντα ἔχει ἁμαρτάς , commodis fruitur peccati. αἱ κατ᾽ ὑπάρχοντα ἡδοναί, fruendæ voluptates.

Ἀπόλαυσμα,τὸ,obiectamentum.Plutarch.ἐξὲ ἀοργησίας χαῦλα ὑπολάβατος ὀρίξει τ᾽ ἡμερίας ἐμφορεῖσθαι μ᾽ χάρεν.

Ἀπολαυστὸς,ἡ,ὁ,ἡ fruendum idonea.

Ἀπολαυστικὸς οὐ,ὁ, voluptuosus,voluptatibus deditus,voluptuarius, voluptatem afferens. τὸ ἀπολαυστικὸν,quo fruimur, fruendi voluptas.

Ἀπολαύω μαῖον σ᾽ ἀνοῆ,ἀῤῥαπάπωστε,& ἀφόλωστε.fruor , emolumentum lentio,φρυῶ, capio fructum vel commodum , adipiscor.Isocrates ad Demon ἀφόλωστε τῆν παρὸν σ᾽ ἀγαθῶν, fruebatur bonis quæ habebat.Plato in Apolog. οἱ τ᾽ ὃν τότων ἀπόλωστε.& cs. fi quid ab his commodi caperem. Plutarch.in Anton.ἀπόλωστε ἢ ὁ φιλοπωίας αὐτὸ οἱ ἀπολῶμι, fructum etiam ex eius ambitione capiebant hostes. lic Xenoph. τὰ κωῦς ἀτομωνεῖ, a cane vtilitatem accipere ficu commodum capere. Et cum accusatiuo.Syncl.πλείω ἡμᾶς τ᾽ Σιμωνίδου σωσιοίας ἔγραν ἀπολωστν. Aristophan. ὠφελῶ τ᾽ σπλωσ᾽ ὑδὲν αὐτῆ,ex co nihil fructus capi. Aliquando pro incommodum capio.Isocrat.εἰ τὲ ἐρίμιος , δὲδοικα μὴ πιφυλῷ᾽ ὑμᾶς διαγνῶν, ὡστὲ ἀσκολῶν τὸ βλαῦερν, Cicero pro eo hautire incommodum dicit, & haurire calamitatem,dolorem,&c.Genit. iungitur & accusat. ἀσκολώσομαι,in futuro dixit Chrysostom. in oratione de precatione,τῶν εἰκὸς ἀγαθῶν ἀποκλυσθῆς ἐὸς τὸ βλαχὺ ἢ θλῖψιν πάντα τὸ βίου τοῦ ἀνθρώπου, quantis bonis probabile est fruituros eos,qui omnem vitam precibus & obfecrationibus vacarunt? fic Erasm. vertit. Xenoph. οὐ δὲ μὲν δοκῶ παίαντὰς τ᾽ σοφίας ἀποκλασκέναι, fructus ex sapientia capiendi contrarios. Plato de Republ. libro primo , τί μάλιστα εἶναι ἀγαθὸν ἀποκλασκάνειν τὸν σοφὸν ἐσίκε κακῆσθαι; quod bonum maximum te putas confecturum ex multarum opum possessione? Aristophan. νὴ τί γὰ ἀλλ᾽ ἀποκλασόμεθα τὸ μεδόμενος ἀποκλῶν διάγνος χρησθε. bonis moribus restituor.Plutarch. ἀποκλῶν τὸ σῶμα καὶ τ᾽ ψυχὴν, mala corpus accipit ab animo. τὴ μοκὸν ἀποκλασθῆν ἢ φυλαχίας , aliquid mali fortiemur ob petulantiam.Isocrat. ἀποκλῶν παρὰ ἀγαθὸν ἐκ ἀβὲ κακῶν.Lucianus in Nigrino, ἀποκλῶν τ᾽ σφετέρας ἀλκὸς, viurpatæ ab eis veritatis fructus ipsis conflat. ἀποκλῶν ἢ φυκίμενος πικρὶς, potentiam in facultam conuerto,Plutarch.in Thelco.Idem in Periele , τεῖτα τ᾽ ἀδεσπότου σωσιοίας ἀπέκλασε πόλιν, hos fructus Periclides ex Anaxagoræ consuetudine percepit. In Alcibiade,τ᾽ σωκρατικὸν ἐκεῖ αὐτὸν ὄνειος ἢ φιλίας ἢ μικρὸ ἐκεῖς ὀλίγα ἀπέλαυσε, amicitia Socratis ad gloriam consequendam non mediocrem ei præbuit occasionem. Aristot. in Problem. ὑδὲν ἀπολαῦν τροφῆς, alimento non perfruor. ἀποκλῶν τῶν ἐκρεσκλῆσιν, pabulo fruitur ad incrementa, Theophrastus libro tertio de caul.plant. ἀποκλῶν ὀχλὲ, otio abundo. ἀ ἀφοῦσ᾽ ἀπολαῦν, quæ affatim mihi contingunt.ἰὲ ὀλίγα τῷ ἐργασθῆ ἀπολελαυκέναι,non parum multas commoditates ab amantibus tuli, Item in malam partem , sum particeps, item damnum capio cum genit.vel cum accusat.

Ἀπολαχγίω,in lacyriea ablumo Hesych. enim ἀπιελαχάλτω affert pro εἰς lacyriea aiskatan.

Ἀπολάω, lapido.ἀπολάῶν,liue in lapidem verto.

Ἀπολαίνω,μι ἀνθ.læuigo,complano,item contero, comminuo.

Ἀπολέγομαι,μ.ξόμαι ἀ.ρμαι , sum defessus dicendo. Item repudio, renuncio,reprobo,repello,non accipio.Plutarch.in Catone , Μὲ φθεγγομῆν ἢ τὸν κρίτων᾽, ἀλλ᾽ τὸ σπουδὲ ἢ τὸ σοφοῦ ὑμικλῶν ἀπολέγεσθ᾽ τῶν ἄλλων preces aueriari & postulatis abnuere.in Solon.ὦ ἐ θεοῦ τῶν ἱκεσίαν ἀπολεγόμενος , renuente preces deipsa. Idem in Othone,ἀπολεγόμενοι πόνον,detrectantes laborem. Item fucumbo,cedo,do manus,defatigor.in Lycurg.ἀπολεγόμενος ἢ ἀξιωκρατικὰς πολεμίας φεύδεσθαι, occidere hostes declinantes , cedentes,abeuntes.& in Lucullo,ἀπολεγόμενῶν τὰ Λικόλλα τὰ πρωτεῖα,sibi non posse ente senatus principatum. Polyb. ὃ ὁ πατρίτιον ἐὸς λεγαιτὰ ἀπολεγόμενον τῶν ἀχῶν , detrectans & non admittens. ἀπολέγομαι ψυχῶν, animo deficio , labore afficior. ἀπολέγομαι τῶν ψυχῶν, delpondeo animum. Gregor. ad Basil. Δια τῦτο ἀπολέγεται τῶν ψυχῶν ὁ ἐδίου ὕσσεν τῶν ἐφθαλμῶν, ὑδὲ νυσταλμοῦ πληθυσάσεις,&c.

Ἀπολέγω annuntio ,ἐπαγγέλλω,manifestè dico,prodo,effero, probo.declaro ἀπφαίνω,ἀπαδείκνυμι Philonì de mundo. Item delego.eligo,sel go,colligo : vnde ἀποκεκλεγῶσι & Ἀπόκλητοι,delecti,exim ij.Electi. Item decerpo , Theophrast. Item interdico,ἀπαγορεύω νεκὸ.ἀπάγω δίκας ἐμοὶ,recuso,reiicio iudicem, vt iniquum Bud.Comm.ἀπολέγεσθ᾽ ἀπτὸ ἐν,ἀπορρέπειν.

Ἀπολείδω diffidit.ἀποφεύδω,ἀπατῶ ἐδῶ.

Ἀπολείπομαι ἐίδομαι ἀ.ειμμαι,deficio, relinquor , non interfum, desum.actor.ab hunc,defecio,ἀναμαρτάνω.Lucian.de sacrific.εἰς ἑορτὲς ἀπολειφθῆναι,quali sacrificio non interesse. Plato 2. de Republ. ἢ σφοῦ ἡμᾶς ἐκκλῆσιν ἀπολειφθῆναι, ab ea simil:tudine quam propositi mus.dimus digresti Demosthen.μικκιαῖς φορτιμίας ἀπολείπεσθαι, nulli erogationi deesse , nullum munus erogandi omittere, id est, nullum sumptum. Dioscorides libro septimo capite primo, ἀσκολεσιορρίζων αὐτὸς ὅσα τῷ ἄλλων ὑφέλαν ἐκκλῶν,&c. vim præ cæteris bestis datam illis.ἀποκλεσθῆναι τὰς πολλαῖς,id est. parum absuisse quin occubuerit. Item in Isocratis Eutgor.ἀσκμηλιαῖς τῷ ἐκλιπεῖ σν πόλεων ἀπολείφθαι,vt ἢ nulla Græcarum ciuitatum superiaretur. Idem ibidem,πολὺ λέαν ἀπολειφθῆναι τῷ σφοῦ ἀγῶνα αὐτοῦ, ab eius præclaris factis superatus apparebam. Plutarch.in Pudic.μικρὸν ἀπολείπεσθαι τῶν τέλος ἐχθρὸν parum aberat quin esset absolutum. πάντα μᾶλλον ἀπολείπεσθαι,dimitti nemini est secundus,Plutarch. in Pericl. ἀποκείπεσθ᾽ τῶν στρατηγῶν deferre imperatorem, Idem in Camillo. Herodotus,ἀπολελειμμένῳ ἐ σοὶ τ᾽ ἀγαθῶν,multum à veritate deficies. Idem,ἀπολελειμμένος ὦ ἐαυτοῦ,apud se reseruare ἀπολελειμμένοι σου, absre digredior,aberro,te relinquo.absens sum , remotus ab, &c.lib Epigramm.Xenophon Οὐκ ἀπολείπετο Σωκράτους , οὐ μᾶλλον ἀκαγκαῖον, non discedebat à Socrate. Item ignarus fum , me latet, Lyl. Καὶ ἐμοὶ σοὶν᾽ ἀφανὲς ἐμιμῆσθαι ὑμετερῶν κακῶν. Item

non disco, imperitus sum, non assequor. Isocr. Ταῦτα λογιζόμενοι. βούλονται μετασχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἧς καὶ αὐτὸς φανείην καταλελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χαριέστερον δόξαν εἰληφώς. Item inter abiectos & viles existimor, apud eundem, Καὶ δείξω αὐτὸν ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων. Dion apud Plat. in Epist. πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς, ab earum intellectu longissimè absunt ἀπολειπόμενος πόνου, abhorrens laborem. Απολείπεσθαι etiam dicuntur οἱ ὑστερήσαντες τῶν δρομέων.

Απολείπω, μ. είψω, π. ειφα repudio. Item, absum. Isocrat. καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιποι τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν, αὐτοί τε, παρ' ὀλίγον ἦλθον περιπεσεῖν Heliodus, μήτε τριήκοντα ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων neque multum triginta annis distãs, &c. Isocrat. γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν· ἀπολειφθείς, separatus, relictus, qui alios assequi nõ potest. Aliquando, relinquo, hoc est, præcedo, anteuerto, præsto, Isocrates, Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων περὶ τὸ φρονεῖν, ὥστε, &c. ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, legare in testamento. Appianus. Item deficio, Aristophan. in Plut. ἤπου σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te defecerunt nummi. Isocrat. χρήματα γὰρ ταχέως ἀπολείπει, id est, pecuniæ deficiunt & dilabuntur, Philo, pro scriptum relinquo, in libro de mundo, μικτὴν δόξαν ἀπέλιπον, id est, scitum mixtum reliquerunt. Idem, γένεσιν καὶ φθορὰν ἀπολείπουσι τοῦ κόσμου, id est, genituram mundi interitúmque produnt. Plato 12. de Legib. ἐλέφας δὲ ἀπολελοιπότος ψυχὴν σώματος, οὐκ εὐαγὲς ἀνάθημα, Cicero 2. de Leg. ebur ex inani corpore extractum, haud satis castum donum Deo.

Απολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero.

Απόλειψις, εως, ἡ, defectio, desertio, interceptio, discessus, cessatio, diuortium, repudium, ἐκπομπή. Item receptio, interceptio, Diosc. l. 2. ἀπόλειψις ὕδατος, euacuatio aquæ, exhaustio aquæ, quum aqua elicitur. ἀπόλειψις τῆς σελήνης, lunæ defectus. Aristot. l. 4. de gener. Animal. & alibi ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium viro mittere, apud Demosth. καὶ ἀπόλειψις, ἡ ἀπὸ γυναικῶν ἐγκατάλειψις, conceptus.

Απόλεκτος, κ, ὁ καὶ ἡ, electus, eximius ἐκ πλειόνων ἐξειλεγμένος. Απόλεκτοι, qui & ἀπειλεγμένοι. ἐκλεκτοὶ καὶ ἔκκριτοι, selecti, eximij, ἐξαίρετοι. Xenoph. αἱ δὲ εἰς τῶν δεσπότας ἀποκείμεναι ἀπόλεκτοι ἦσαν. Liuius libro quinto, Consilium quidem vniuersæ gentis Ætoli post dimissos Romanos habueruot. Per apolectos autem (ita vocant sanctius consilium quod ex delectis constat viris): dagitabant quomodo res in Græcia nouarentur. Item piscium genus, quos synotontidas vocant: de quo Hermolaus in Plinium. Ipse libro 22. capite vltim. pelamis maxima apolectus vocatur.

Απολελαμμένος Ionicè pro ἀπειλημμένος seu ἀπολελημμένος, à themate ἀπολαμβάνω. apud Hippocratem frequenter occurrit ea vox, apud quem Bacchius ἀπολελαμμένοι exp. πλήρεις ὄντες, Epicles autem itidem τροφῆς γέμοντες, sed & καθειργμένοι & ἀπειλημμένοι Erotianus verò interpretat ἀπολελαμμένας κοιλίας, ἀπειλημμένας, καὶ ἐστεγνωμένας. Galen itidem interpret. ἐπεχομένας, hoc est, adstrictas.

Απολελαχυίας communes. κοινάς. ex Hippocr. adfert Hesych.

Απολελοιπότες, pro νενικηκότες, apud Isocrat. translatum à cursoribus, qui cum vincunt, victos post se relinquunt.

Απολελυμένως liberè, absolutè. Hermog.

Απολέμητος κ, ὁ, bello non vexatus. ἀπολέμητος ἀρχὴ principatus de quo non pugnatur, Lucian. ἀνενόχλητος.

Απόλεμος κ, ὁ, imbellis, expers belli, pacificus quo in pace vtimur, non lacessitus bello, ignarus rei bellicæ. ἀπειρόπολεμος· ἀπόλεμος δίαιτα, vita imbellis, Plut. in Othone. Plato νομ. ζ, ἀπόλεμος μοῦσα qua in pace vtimur.

Απολέμως, non pugnaciter & instanter Quint.

Απολεπίζω, corticem detraho, decortico Plin. excastro Scribon. περιφλοίω.

Απολεπτύνω in mucronem colligo, extenuo.

Απολέπω, delibro, decortico, corticem excutio, Aristophan. νεφ. γνοὺς ἀπολέψεις.

Απολέσθαι, mori.

Απολέσκω, poët. dicitur pro ἀπόλλυμι.

Απολευκαίνω dealbo, albo, candefacio Plaut. candido Plin.

Απολέω, μ. έσω, π. ἀπώλεκα, & Atticè ἀπολώλεκα, vel ἀπόλλω. ἀπολῶ, ἀπώλα, & Atticè ἀπόλωλα, significat. τὸ ἀπολλύω, eneco, perdo. Aristophanes, νεφ. καὶ τὸν πρωκτὸν διορύξουσι καί μ' ἀπολοῦσι, & me perdunt, potest tamen futuri esse temporis, perdent. Idem Aristophanes in Pluto, χρ. οἴμοι τῶν κακῶν ἀπολεῖς. βλ. σὺ μὲν οὖν σαυτόν, id est, enecas. ἀπολοίμην κάκιστα, peream pessimè, genus est iusiurandi apud Aristoph.

Απολήγω, desino, παύομαι. Aristoteles, εἰς ἓν ἀπολήγει, in vnum desinit & finit.

Απολημέω. ῶ, idem quod ἀποκερτέω.

Απολημυθίζω, q. d. detraho λημύθιον occinendo.

Απόλημψις, Ion. pro ἀπόληψις apud Hipp.

Απολημῶ, nugas nugor, deliro, Demosthenes.

Απόληες, apud Tarentinos, ἡ τοῦ θεάτρου χώρα. Hesych.

Απόληψις, retentio, receptio Hippocr. 2. prædictionum, ἀπολήψιες οὔρων Galenus, ἐπισχέσεις. vrinæ suppressio atque retentio. Arist. in Meteorologicis, τὴν δὲ ἀπόληψιν τί αὖ ἄλλο οἷόπερ ἂν λέγοι τις, i. ἐμπερίληψιν, interiorem coarctationem.

Απολιβάζω μ. ξω, recedo. ἀπέρχομαι ἀποδιδράσκω· παρὰ τὴν λιβάδα. Aristoph. in Auibus οὐκ ἀπολιβάξεις ἀκρίβως ἀπολούμενος. sumpta metaphora à guttis celerrime decidentibus.

Απολιγαίνειν, clamare, tumultuari, Arist. in Acharn Etym. ἀπολιγαίνειν ἀφηδυνέειν παρὰ τὸ ἐγγίσαι βιάζεσθαι.

Απολιθοῦμαι, in lapidem concresco, Strabo. in lapidem vertor, lapidesco, induror vt lapis. Aristot. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων, ἀγγεῖα ἀπολελιθωμένα.

Απολιμπάνομαι, absum, inferior sum certamine, & à prætereunte relinquor, sum alienus à, &c. σφόδρα αὐτῶν ἀπολιμπάνεσθε, multũ ab eis distatis, Chrysostom. Plutarch. ὑπερεπῖπτον τες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Γμεραῖος ἀπελείφθη διὰ θεῖον πρὸς Αλέξανδρον.

Απολιμπάνω, relinquo, Actiu. accus.

Απολις ιδος, ὁ καὶ ἡ, extorris, patria orbatus, ciuitate carens, qui nulli ciuitati hæret. Aristid. ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας. Et ἄπολις πόλις, ciuitas deleta & euersa. Plato poeta apud Poll. lib. 3. item inurbanus, inciuilis, rusticus Syn.

Απολισθαίνω, defluo, delabor, ἀπολισθαίνει τοῦ σωκράτους, à Socrate dilabitur.

Απολισθέω μ. ήσω, labor in Epig. ἀπολίσθησε πίσημα, lapsum lapsa est, vt dicimus ludo ludum.

Απολιταργέω μ. ήσω, π. ηκα, καὶ

Απολιταργίζω, aufugio, celeriter abeo, ἀποδιδράσκω ἀποσκιρτῶ, me corripio, seu abripio, me extrudo λιταργισμοὺς enim saltationes vocant: vel quoniam λίτη ianuam significat. & ἀργὸς, celer, vel παρὰ τὸ λίαν, καὶ τὸ ἀργὸν, i. ταχὺ, pleonasmo τοῦ τ. Etym. Aristoph. νεφ. Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον, ἀπολιταργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας; non exilies? οὐκ ἀποδραμῇ; οὐκ ἀποσκιρτήσεις;

Απολίτευτος, κ, ὁ. sine politia & ciuili administratione, nequaquam ciuilis, non vrbanus, virtute ciuili vacans, ciuilem institutionem non recipiens.

Απολίτης, pro ἄπολις. apud Theopompum.

Απολίτικος οὐ, qui non est πολιτικός vnde superl. ἀπολιτικώτατος, ignarissimus administrationis reip. vel eorum quæ ad Reip. administrationem pertinent.

Απολιχμάω, sugo. ἀπολείχω, lingo, ἀπολιχμήσονται, ἀπολείξουσι, Etymolog.

Απολλήγω, poeticè pro ἀπολήγω desino, vt Iliad. σ, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων.

Απόλιον τὸ, mirabile, θαῦμα. Hesych.

Απολλόθεμις, ὁ, Apollothemis, proprium nomen scriptoris, Plutar. in Lycurgo.

Απολλον, per Apollinem, per deum immortalem.

Απολλύω μ. ύσω, π. υκα καὶ

Απόλλυμι pereo, perdo, destruo. ἀπολλὺς τὰ πρόβατα, qui oues perdidit, Chrysostom. ἀπολλύμενος, morti addictus, defunctus, periclitans, rarescens & qui resoluitur.

Απόλλων, ωνος, Vocat. ὦ ἄπολλον, Apollo Iouis & Latonæ filius, Dianæ frater, prima syllaba communi, vt Iliad. α, longa, vt ἑκηβόλον ἀπόλλωνα, & breui vt φοῖβος ἀπόλλων. In accusatiuo, τὸν ἀπόλλωνα καὶ ἀπόλλω, per apocopen. ἀπόλλων ἰατρὸς μάντις καὶ μουσικός, Aristoph. & interpres.

Απολλωνιάς laurus, δάφνη.

Απολλώνιον, κ. τὸ, templum Apollinis.

Απόλλωνος, ciuitas Ægypti ad Æthiopas, vnde

Απολλωνοπολίτης, nomen gentile.

Απολλῶς τοῦ ῶ, Apollo proprium viri Iudæi, genere Alexandrini, qui in fidem Christi transiit de quo c. 18. Act. Apost. in accusat. τὸν ἀπολλῶ. cap. 19.

Απολογαριασμός, Georg. Lecapenus. de constructione, λέγεται λόγος καὶ ὁ ἀπολογαριασμὸς ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ ἡγεμὼν πρὸς τῶν αὐτοῦ ἐπιτρόποις ἔχει λόγον, id est, rationes supputat, subducit. Gall. *fait conte*, à verbo ἀπολογαριάζω. vide Suid. in verbo ἀπολογίζω. significat autem ἀπολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι rationem ineo seu computo.

Απολογέομαι μ. ήσομαι, defendo & recuso, hoc est crimen depello & diluo. accus. iungitur vt Latinè excuso. Polyb. πρῶτον μὲν ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου. rationem reddo, pro me respondeo, sum reus, defendo, defensionis munus suscipio, excuso, causam dico, Lucian. ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, responde pro eo. Plat. in Apolog Socrat. dixit, ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα, respondere ad obiecta crimina. Theophrastus libro quinto, capite tertio, ἀπολογητέον τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν, alimento causa imputanda est. Item Lucian. ἐγὼ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Idem μηδὲ ἀπολογησάμενοι ὑπὲρ ἑαυτοῦ Plutarch. in Themist. ἀπολογούμενος διὰ γραμμάτων ταῖς κατηγορίαις, per literas criminа deprecans. Bud. in Epist. prior. ἀπολογοῦμαι τὴν δίκην ἐπὶ σου

ἀπολογεῖται θανάτου δίκην, causam capitis dicit. Thucydides, ἀπολογοῦμαι δεδεμένος, è vinculis causam dico. ἀπολογοῦμαι ταῦτα apud Demosthen. πρὸς ἀπαντῶν excipio, excipiendo dico. Act. capite 24 εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι, alacriore animo pro me respondeo: vel meæ causæ defensionem suscipio.

Ἀπολόγημα, ατος, τὸ, excusatio, refutatio. ἀπολόγημα τῷ Ῥωμύλῳ ἦν τοῦτο, hoc Romuli causa sustentatur, Plut. in Romulo.

Ἀπολογητικὸς, Apologeticus, liber quo quis obiecta diluit.

Ἀπολογία, ας, ἡ, defensio, excusatio, oratio qua se defendit apud iudicem reus, purgatio. Plato in Epist. πρὸς δύο δή μοι διαβολὰς, διττὰς ἀναγκαῖον ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας. id est, aduersus duas calumnias, duplicem mihi necesse est aggredi defensionem. 1. Pet. cap. 3 ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι λόγον, sitis parati ad causæ defensionem & respondendum.

Ἀπολογίζομαι ἀποκαθαίρομαι perpurgor, ἀποδίδωμι λόγον τῶν δαπανημάτων, refero in rationem, supputo. ἀπολογίζομαι τὰς προσόδους, refero in rationes meas vectigalia. ἀπολογίζομαι δαπάνην, impensæ rationem reddo. ἀπολογίζομαι etiam διεξίημι, id est narro, percenseo, commemoro. Polyb. in quinto. ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν. expon. & imputo, acceptum fero, item rationem ineo, vel ratione inita colligo, seu conicio. Demosthen. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ἡμᾶς, ratiocinabatur seu coniiciebat, &c.

Ἀπολογισμὸς οῦ ὁ, enumeratio, ἀπολογία. Polyb. φέρειν ἀπολογισμοὺς περὶ τῶν ἐγκαλουμένων, rationem reddere & obiecta crimina diluere. Idem, Ὁ δὲ ξάνθιππος παραγενόμενος, εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀπολογισμοὺς παρ' ὅτι νῦν σφαλείησαν καὶ πῶς δύναιντο τοὺς ἐναντίους νικᾶν, rationes attulit. ratiocinatio, ratio sententiæ reddendæ, expensi relatio, rationis sumptuum redditio. Plutarch. in Solone. ἀπολογισμοὺς τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, &c. rerum rationes habentia. Idem in Peric. ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ &c. in reddenda ratione expensarum exercitus, aliquando ἀπολογισμὸν appellant ipsas rationes, seu rationum codicem, Lucian. in Demosthen. encomio, οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων, ἀπολογισμὸς item ἀπολογία defensio Hesych. Cic. ad Atticum, ego verò iustum ἀπολογισμὸν συντάξομαι, sed ad eorum aliquem quibus inuitis & dissuadentibus profectus sum. ἀπολογισμὸς etiam mentis alienatio, nam Hesych. exponit ἀπόνοιαν, ἀπολογισμὸν, in qua significatione ἀπὸ significabit στέρησιν.

Ἀπόλογος, vt inquit Cicer. in 2. de Oratore, est fabula moralis. est etiam longa & verbosa narratio. vnde prouerbium, Ἀλκίνου ἀπόλογος, ex iis (vt putat Budæus) quæ Vlysses apud Alcinoum narrat in Odyssea Homeri. Plato libro decimo de Republ. Ἀλλ' οὐ μέν τοι σοι, ἦν δ' ἐγὼ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, Neque verò tibi longas nugas aut fabulas narraturus sum. Suid. ἀπόλογος Ἀλκίνου, ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, inquit, καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον, est etiam ἀπόλογος breuis narratio rei: ἐπίλογος autem est ἀπόδοσις, id est, fabulæ accommodatio & quasi ἐπίκρισις, fabula moralis: Ἀλκίνου ἀπόλογος, ὁ λάλος. Pollux l. 6. c. 26. περὶ λάλου.

Ἀπολογούμενοι, οἱ, defensores.

Ἀπολὸν, immobile, graue, ἀστρεφὲς, βαρὺ, Hesych.

Ἀπολοῦμαι, peribo. Aristoph. ἀπολεῖ κάκιστα, peribis: & ἀπολεῖσθαι, esse periturum, Xenoph. οὔτ' ἂν γένοιτο ποτε, οὔτ' ἀπολεῖσθαι. ἀπολούμενος, perdendus. Aristoph. in Pluto, σὺ δ' ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖς; tu verò, ô pessimè perdenda, quid conuitiaris? Ibidem, σὺ δὲ πῶς ἐάσεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, perditissime.

Ἀπολούω, abluo, abstergo, lauo.

Ἀπολοφύρομαι, lamentor, lugeo, deploro: item desino lugere, Thucydid.

Ἀπολοχμοῦται, syluescit, fruticescit.

Ἀπολύματα, excrementa, purgamenta Liu. sordes. Nicander in Ther. πάρεστ' ἀπολύματα κόψας. Interpr. τὰ ἀφοδεύματα. sed potest legi separatim.

Ἀπόλυγμα, τος, τὸ, apud Cyprios idem quod ἀπογύμνωσις, Hesych.

Ἀπολυμαίνομαι, purgor. λύματα enim τὰ καθάρσια Homer. Iliad. α, λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν, i. ἀποκαθαίρεσθαι, aut contra, corrumpo, noceo.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος ὁ, corruptor. Hom. Od. ρ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, i. λυμεῶνα τῶν εὐωχιῶν.

Ἀπολύομαι, absoluor, hoc est, ἀποφεύγω Thucydid. τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item refuto crimina, & diluo. Plutarch. in Anton. ἀπολυομένη τὰς αἰτίας καὶ ὑπονοίας, ἐθεράπευεν αὐτὸν ἐπιμελῶς. ἀπολυμαίνομαι, ἀπολυτρόω. Plutarch. in Anton. ἀπολυόμενος αὐτοῦ τὰς πράξεις, eius facta peruertens. Plutarch. in Fabio. ἀπολύεται τὸν λακωνισμὸν, purgat Laconicam calumniam, Idem in Pericl. Dioscorides libro primo, capite 38. ὑπὸ τῶν περιεχόντων αὐτῶν σφαιρίων ἀπολύονται, à continentibus orbiculis exuuntur. ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, imperio abdicari. τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, est à crimine absolui. Thucydid. τὰ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν, maximis criminibus absoluitur. ἀπολύεσθαι τὴν ὑπόνοιαν, suspicionem & crimen diluere. Plat. in Apolog. οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι, magnas calumnias repellere & diluere. Item fatisco, resoluor, Polyb. Exod. capite 33. ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολὴν, remittebatur in castra. ἀπολελύσθαι εἰς μῆκος, in longum liberè produci. Hermog. Item discedo, proficiscor. Polyb. καὶ τῶν προχειρισθέντων ἀπορούμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη καί τι ὄντας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο, de captiuis Romanis loquens. ἀπολύομαι etiam est redimo, luo, λυτροῦμαι, Iliad. χ. Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον.

Ἀπολύσιμος, ad absolutionem conducens & incitans. contrar. Καταλήψιμος, ad deprehensionem & condemnationem spectans, Antiphon.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, absolutio, disiunctio & dissolutio, Cic. dissociatio. Plin. obitus, apud Laert.

Ἀπόλυτος, absolutus, liber, ἀσύνδετος, ἄφετος, ἀποφυγὼν, non ad aliud relatus. ἀπόλυτος μερισμὸς, inexplicata partitio, interminata.

Ἀπολυτρόω, μ. ώσω, redimo pecunia, libero, accepto pretio dimitto.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, propriè captiui, persoluto pro capite eius pretio, ἀποφυγὴ, ἀπόλυσις. Lucæ cap. 21. διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν. Et ad Ephes. c. 1.

Ἀπολύτως, absolutè, sic Can. 6. concilij Calchidonensis, pro αἰτίως καὶ παντελῶς. Areopagit. vocat Deum, ἀπολύτως ἀγέννητον, i. à nulla causa præcedente productum.

Ἀπολύω, μ. ύσω dimitto à meo consortio, ablego, absoluo, repudio, amando, abiicio, exuo, purgo, vinculis soluo. Luc. Euangel. capite 6. ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε, id est, remittite & remittetur vobis. do veniam abeundi. Poly. in 5. ἠξίου μετὰ δεήσεως μόνον αὐτὸν ἀπολῦσαι Sic Matth. 14. Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Inde absoluere creditorem, est ei satisfacere! Terent. in Adelph. Ibo ad forum vt hunc absoluam, id est, reddito pretio dimittam. Plut. in Public. τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, secures à fascibus seiunxit, ἀπολύω τῶν ὅρκων, sacramento libero, Lucian. Homer. Iliad. α, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, pro ἀπελυτρώσατο, abire permisit. pretio redemptionis persoluto. Item soluo, libero. Isocrat. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, à turpi te crimine vindicans & asserens. Plato, ἀπολύσας αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας, eripiens eos è nō mediocri pœna. Idem, τῆς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολίας ἀπολυθῆναι ciuilibus negotiis liberari. Et ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, repudiare, (siue vt Sueton) dimittere vxorem. Vnde ἀπολύων, absolutus, quum quis cessat à coitu vel adulterio.

Ἀπολωβάω. μ. ήσω, contumelia afficio. Sophocles in Aiace, νυκτερὸς Αἴας ἀπελωβήθη, contumeliam accepit, ἐφυβρίσθη, ἔπαθεν ἢ εἴργασται.

Ἀπολώλεκα, Atticè pro ἀπώλεκα, perij, perdidi, ab ἀπολέω. Aristophan. τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν. Item amisi. Plat. in Epist. τὸν ἄμφρονα κοινωνὸν ἀπολώλεκα, prudentem socium amisi.

Ἀπόλωλα, perij, medium perfectum ab ἀπολέω. Aristoph. in Plut. ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ, fame interij, præ fame perij. ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, veneno sublatus ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, siti enecor.

Ἀπόλωμαι, peream, in Subiunctiuo secundi aor.

Ἀπολωπίσαι, est denudare, vestem exuere vel ipsam diloricare Cicer. idémque quod ἀποδῦσαι apud Soph. Nam λώπη vel λῶπος, i. vestis & amictus. vide suo loco: & Pollucem lib. 7.

Ἀπολωφάω, sedo, interquiescere facio. Apol. Argon. lib. 4.

Ἀπόλωψεν, ἀπώλετο Hesych.

Ἀπολωτίζω. Euripid. traho, distraho, separo.

Ἀπομαγδαλία, ἡ, furfur in quo post cœnam manus purgabant, & canibus proiiciebant. Aristophan. τὴν ὑπερβαλεῖσθαι σ' οἴομαι τοὐπιτοῦ ἢ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος, πωσοῦ τοῖς ἐντέρχεσθαι. Suid. ἀπομαγδαλία, τὸ σταῖς ᾧ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, farina pinsita & ex aqua subacta non euoluto & excreto furfure, qua coci veluti smegmate manus detergebant. vocabant: χειρομάκτρον, & completo opere canibus proiiciebant. Athenæus ita meminit libro quarto, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς καὶ τὴν ἀπομαγδαλίδα ἕκαστος ἀπέφερε τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων, &c. In Pollux l. 6. Onomastici ita super his prodidit, Οἱ δὲ πάλαι, ταῖς καλουμέναις ἀπομαγδαλίαις ἐχρῶντο, αἳ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν, καὶ σταιτώδεις, εἰς ὃ ἀποψησάμενοι, τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον. hæc magdalia (quæ & μαγδαλιαὶ Græcè dicūtur) quòd canibus obiicerent, Lacedæmones, authore Polemone, vocabant κυνάδας. de his intellexit Homer. Odyss. κ, inquiens, ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. Ibique interpres μειλίγματα exponit τὴν ἀπομαγδαλίαν. vide μαγδαλιά. Cornarius vir doctissimus in Com. in Gale. κατὰ τόπους, apomagdalias pro quadris ex pane accipit de quibus Virgil. Æneid. 7. sed ipsum errare citata ostendunt. Dicuntur & ἀπομαγδαλίδες, & ἀπομαγδαλιαὶ apud Pausaniam & Hesych.

Ἀπομάγματα, à verbo ἀπομάττεσθαι, vt ἀπομαγδαλίαι καὶ ἀπόμακτρα, apud Hesych. περικαθάρματα. aliis ἀποκαθάρματα. Theophrast. de Caus. plant. lib. & cap. vlt de materia loquens suscipiendis odoribus idonea, ἀλλὰ δεῖ καθάπερ ἀπομάγματα τῶν δακτυλίων μέσην τινὰ ἔχειν κρᾶσιν. Gaza abstergmenta digitorum, imperitè transtulit. pastillorum enim strigmenta hoc loco dicere oportebat.

bat. Nam apud Hippocrat. ἀπὸ ἀφύσεων ἀκατόνων est pastillus siue trochiscus. Galeno telle in glossis. tamen apud Theophr. Κόνις τῶν ἀκατόνων ἐκμάγματα, id est, ab annulis expressa simulachra (quorum domi nonnulli, mediocris consistentiæ materiam esse oportet) legendum esse diximus in dict. ἐκμάγματα, probabimus: quæ in alio opere. Euitur. ἀποκρίματα & ἀπομάγματα. Ise ait ἀσκοκοιλάσματα. Hesych. ἀπομάγματα ex|. πασσάλισματα.

Ἀπομαθητικὸς ή, doctrina obliuio vel abiectio, dediscendi, vel percepta ex memoria deponendi actio.

Ἀπομανικὸς, insano. ἀπομανείσθαι ex Lucian. vertit Erasm. resipiscendo: vbi significat furore incitata. figolic. etiam ἀπομηνιμα, fatere seu insanire desino.

Ἀπομάλαλον, fructus arbuti, Latinis vnedo.

Ἀπομακρόθεν, eminus, à longè. εἰς ἀπομακρὸν, ab initio, libro 4. Reg cap 19.

Ἀπομάκτης ὁ, quasi abstersor & purgator. ἀπομαξάμενος.

Ἀπομάκτρα, ligium quo mentiuntur deraduntur. σκυτάλη, hostoriũ vel radius. vide Heiych. & Pollucium lib. 4. Ἀπόμαγμα etiam ἀποκαθάρματα, stringmenta, purgamenta. Et apud Xeno. in Paed. mantilia extergendis manibus.

Ἀπομαλακόομαι, effeminatus sum, ob mollitiem ad rem quampiam parum animatus sum. Plutarchus in Lycurg. ἀπομαλακόομαι ὑπὸ τῶν πολλῶν διαιτῶν, à communi victu propter mollitiem sum alienus. ἀπομαλακίομαι ἀπομαλακίζομαι ὑπὸ ἐδίης, ad iter ob mollitiem parum animo r.

Ἀπόμαμμα ος ὁ, abauia.

Ἀπομανθάνω, dedi co, dedoceor. Vide in Μανθάνω huius verbi tempora. Plutarch. in Lycurg. ἔφερε βακτηρίαν ἀπόμανθ, ferre baculum desiterant.

Ἀπομαντεύομαι, diuino. Gal.

Ἀπομάττησις ἡ, abstersio (liceat ita dicere.)

Ἀπομαραίνω μι. αὐ, tabefacio, marcidum siue flaccidum reddo & languidum. alexand. Aphrod. ἀπομαραίνομαι, marcesco, languco. clangu o. Plut. in Numa ἀπομαραίνομαι ὑπὸ τοῦ νόσου, morbo deficio, præ morbo laugueo. φιλίου ἀπομαραίνοντ. virile membrũ emarcuit Plato libro primo de Repub. ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα ἡδονῇ ἀπομαραίνουσα, corporis voluptates deficiunt. Xenoph. in Apol. Socrat. pro è vita migrare accept. significat etiam extinguo, perimo.

Ἀπομαρτύρεῖν, attestari.

Ἀπόμασις ἡ, flagris cædete.

Ἀπομασχαλίζω, cohortor insolenter, ago insolenter, ineptio.

Ἀπομαστόομαι, floccipendere Terentius floccifacere Cicero ὀζυστόλου.

Ἀπομάττω, ματτίζ exprimere, Athen. Plutarch. ἀπὸ ἀσημασίας, εἰκόνα τὴν ἴδιον ἀποματτόμενον ὑμαυτῷ.

Ἀπομάττω μι ξω, ab tergo, extergo. Synesius, μηδὲ ἀποματτόμενος ἐδρῶτα τῶν χίτρα ἀπομάξῃ τὸ ἀκμαῖον excipio, ἀπαλαμβάνω, imitor figuram rei: Accusat. Vide ἐκατομμάττω, imprimo, exprimo, id vitium effingo. Aristophan. σὺ δ' ἀχαλκεύτως ἀπομάξεις, id est. σὺ δ' ἐς ἀφυτευθὲν στόνους μαγχανὸν ἀπήρεισ τ' αὐτόν, symboli figuram excipiebat. Luc. Euangel. capite 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, pulueremin vos extergimus. Lucian. χοῖνιξ ἀπομεμαγμένη, cheenica abrasa, detonsum, emunctum, quando id quod superexrabat aufertur. Plato in Timæo, ἀπομάττειν σχήματα ἐκ τοῦ παντὸς, formas exprimere mirutur, formas volunt imitari. ἀπομάττειν, σκιαμαχεῖν, & ἀπομάττεσθαι, ἀκολουθεῖν, μιμεῖσθαι, ἀποτυποῦν.

Ἀπομάχομαι μ ὁμαι, repugno, propulso, defendo, αἰτήσαμαι, ἀπομάχεσθε πολεμίους, excipere obliquonem.

Ἀπμάχω, ὁ ὑπὲρ πολίμου γεγονὼς, pugnæ expers. Sic vocantur Æthaeo, qui parte corporis debilitati, rei militaris inutiles facti sunt, Cauiarij Latinis. Liuius, Tertius exercitus ex causarijs seniorib. que scribatur, qui vrbi memoriæ præsidio sint.

Ἀπομείλων delinio, placo, demulceo. ἀπομειλίσσομαι idem.

Ἀπομείρομαι, præbeo, distribuo. Hesiod. Ἧς ἀπὸ τ' ὄρρια πρῶτα ἀπομείρεται ἀγναὶ, ἱλάσκεται.

Ἀπομείωνω, nigrum reddo, denigro Plin. Theophrast. histor. lib. 2. cap. 10 ἀφεψήσαντες τὸ βύτυον ἀπὸ ἕβδομ, ὅταν ἀπομειωθῇ, cum maturitate nigruerit.

Ἀπόμελι, id quod ὀξύγλυκυ & ὑδρόμελι dicitur. Dioscor. libro quinto, capite de aqua mulsa, Καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ ἀπὸ μέλιτος (legendum verò ἀπόμελι) ὅταν πλωμύρων τῷ κηρίῳ ὕδατι σκιάζωσιν ἢ ἀφιστῶσιν ὑδρόμελι. Hippocrates libro de fracturis vocat ὀξύγλυκυ, vbi Galen. Comment 2. cremorem & decoctum dulcissimorum fuorum esse dicit. Et rursus commentar. 3. Hoc soli inquit, concedit paucum omnino ὀξύγλυκυ dare, hoc videlicet quod & ἀπόμελι vocant. vide etiam ipsum Galen. ὑγιεινῶν. libro quarto vbi explicat quid ἀπόμελι. Plin. vocat aqua mulsam. vide eius compositionẽ & vsum in medicina, apud ipsum libro 22. capite 24.

Ἀπομεμαγμένος, ab exemplari effictus expressusque. Athenæus, κ' ὃ τῶν ὀρχηστῶν ὄχος πόλιν, ἐν τῷ κρασπέδῳ ἀπομεμαγμένην ἐποιήσατο.

Ἀπομέμφομαι, accuso, increpo, reprehendo.

Ἀπομένω, remaneo.

Ἀπομερίζω, dispertio, diuido, separo.

Ἀπόμεσημβρίαζω, dormire deposito curis.

Ἀπομετρέω, ὦ, emetior, dimetior. Xen. in Oecon.

Ἀπομηκύνω, produco, protendo, extendo, exporrigo. ἀπομηκύνειν τὸν λόγον, ducere sermones & producere, Lucianus in Anacharside ἀπομηκύνεσθαι τὸ σῶμα. Cleomedes, corpora profusa.

Ἀπομιμέομαι, seu Ἀπομιμῶ, iram depono: vel præpositione abundante, irascor. Hom Iliad. β κεῖν' ἀπομιμέσας ἀχαιμένον, iacebat iratus θυμὸν ὀργιδεὶς. Hesych. ἀπομιμεῖν, τὸν μὲν ἀπαγγέλλειν & ἀπομιμεῖσθαι χολωθέντα.

Ἀπομιμάομαι, imitor, refero, ἀπικάζω, æmulor, subsequor, exprimo.

Ἀπομίμησις ἡ, imitatio.

Ἀπομιμνήσκομαι, rependo, propriè recordor. Hesio οἱ εἰ ἀπομνήσωμαι χάριν ἀντιφάσαν, qui ei gratiam retulerunt meritorum.

Ἀπόμικτος, mixto.

Ἀπόμισθος, mercede aliquid faciens, mercenarius apud Lysiam. Interdum qui non recipit mercedem, ἀμίσθος. Oem.

Ἀπομισθόω, μ, ὦσα & ωκα conduco mercede. Ἀπὸ μισθὸ δίδωμι, loco mercede, Accus. Theophrast. l. 2. c. 15 de caul. plant. Ἀπομισθοῦσι τὰς γλαγόνας, agro tibi mercede conducentes.

Ἀπομισθόωμαι, ὦ ὁμαι, ὑσα Hesych. reditus annui alicui nuncupati conf. crati. vide Didym & Harpocr.

Ἀπομνημόνημα, τὸ, commemoratio, commentarius, monimentũ, regestum. Ita Xenoph. Ἀπομνημονήματα quendam librum inscripsit, tanquam dicto cuiusdam factorúmque Socratis memorabilia. Diogen. Laertius de Xenophon. ἡ φράσις ὑπογεγεωσσύμενον τὰ λεγόμενα, ἐς αὐξοπαυ ἡγαγὼν Ἀπομνημονήματα ὑπηγάγας.

Ἀπομνημονεύω, commemorandus.

Ἀπομνημονεύω, recordor, commemoro, recenseo, in memoriam red go, narro, literarum traditione monumentis. Aristides. χάριν σοι Ἀπομνημονεύω, habeo tibi gratiam seu refero. Lucian. ἀπάτας οὐ χρὴ Ἀπομνημονεύειν, id est. dolos in memoriam reuocare, & exigere. ἀπομνημονεύω τῶν χάριν, gratiam refero. Idem Lucian. εἰ τε Ἀπομνημονεύοι τῶν χάριν αὐτοῖς ὁ ζεύς. Idẽ Ἀπομνημονεύω στιβλίον, ἐγγράφω, beneficium tibi refero seu rependo, vel tui beneficij memor sio Ἀπομνημονεύειν etiam πάντα refere, id quod gratiam alicui, in malam partem pro vlcisci. Xenoph. Ἀπομνημονεύοντες συμπάσχουσι. casus reminiscentes, Plutarchus in Problem. Æschin. Ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑπεναντίοι, estote memores illis subuenire. Idem, Ἀπομνημονεύειν τῶν ὀργῶν, iram in memoriam reducere. Plutarchus. Lycurg Ἀπομνημονεύοντες πάντα λυκούργου λόγον, dictum quoddam Lycurgi celebrantes. Significat etiam obtinere, ordenare ex memoria Cicer. memoriam abitcio alicuius, ὑποβάπτω τῇ μνήμῃ.

Ἀπομνημονίη μ ὁσύνη, commemoro.

Ἀπομνησικακία, memor exulcerato tum animo, &c.

Ἀπόμνησις μη, recordabor. Ἀπομνήσομαι χάριν, gratiam reddam, Thucyd. Euripid. Ἀπομνησαι μοι τῶν δι' ἐχθρὸν, habeas mihi hanc gratiam.

Ἀπομνύω, obliuiscor: Genitiuo. (riam.

Ἀπόμνυμι, deiero, iureiurando affirmo, Odyss. ὃ, πάντες Ἀπόμνυον, ἀς ἐκέλευσι. Item, Ἀπομνύναι ἢ Ἀπόμνυσθαι, Καθθάνειν δὶ ὅρκων, abiurare & inficiari, Ἀποφάσκειν. Aristoph. πεῖ ἢ ταῦτ' ἐκέλευσεν Ἀπόμνυσθαι ταῦτα ἐξ ἀρχῆς, abiurare mihi & inficiari per Deos? Item, Ἀπομνύω ἢ Ἀπόμνυσθαι τῶν ἀρχῶν, eiurare magistratum & eum iureiurando deponere. Herodian. ἐὰν οἱ ἱερεῖς ἐξιόντες Ἀπόμνυωσιν, abdicant le magistratibus. Plutarch. in Ciccrone, Ἀπομοσάμενος τὴν ἀρχὴν. quod etiam ἐξωμόσασθαι dicitur. Plin. Eiurato magistratu priuatum me facere.

Ἀπόμοιρος μὲ. ἠρας, portio. μῆρ Ϝ, Agathias. μοίς.

Ἀπομοιόω μ ὦσω, dereliquo, delero, solum facio, priuo, separo. ἀπομοιοῦσθαι ἢ συμβάσεως, à pactione excludar. vide Ἀπομοιοῦσθαι, ἐστὸς. in vita solus relictus.

Ἀπόμορμα, τὸ ὑμοιλίον, τὸ ἐκπόρισμα, ἐκπύσματα. figilli impressio. Plato, κίνημα ποιῇ τι Ἀπομόρμωμα τῷ μὰς ἢ ὅλης ἢ ταύτης αἰχιτυπίας.

Ἀπομόργνυμι & ὀρέγω ὀρχ. ε. ξ Ἀπομόργνυμι τὸ ἑαυτοῦ ἐκκαθαίρω, ἐκσορογίζομαι exprimo, informo. Dionys. Areopag. ἅπαξ ἑνοῦμ ἐκκαθαιρόμενα ταῖς ἀπολύσι τῆ ἑνιχῆς. distringo, delibo, Alexand. Aphrod. 2 Problem. τὸ σφόδρ ἀρχεῖον Ἀπομόργνυται ἢ τὸ τῆ πάθος χρῶμα, id est. colorem exprimit & repræsentat. Item abstergo, quia exprimendo fit abstersio, Bud Comment. Apol. 2. Argonaut ἀπομόξαντο μετέσω ἰδρῶ, sudorem abstersum. Hom. Iliad β ἀπομόξαντο δάκρυα ἀπομόξατο ἀπαλόφωτο. Aristophan. in Vespr. πῶν ὀργὴν Ἀπομοχθὲς ἐκ ὀνόου. id est. Κατέλεων, deposita ira & simulate Ἀπομοξάμενος ἐνεῦσι Suid Ἀπόπνουσος. Apud Homer. Iliad ϟ Καὶ ὑπομόξασθε μετίου ὁδόντα χλοῆς, excusso & abstersopulueres indubantur, id est, ἀπόλεσθε κονίης, dixerat

enim de illis luctatoribus. λέγεται δὲ καὶ πεπαλαίσθαι ἄμφω. Παλαίειν ἀλλήλοις, μιμεῖσθαι δὲ τοὺς παλαίοντας, ἀποπειρᾶσθαι inquit Hesych. ἀποπειρᾶται. Suid. autem citat etiam locum hunc in quo ita vsurpatur, ἀεὶ γὰρ μοι πλείονα πάσης ἀποπειρᾶται ἀρίστου ἀξιοῦσα ὁμοσπόνδων τ' ἀπὸ ξυλίνου τε τρόπου καμπύλων. deinde subiungit habere hanc significationem ἐκ τῆς ἀποχαλκεύσεως, id est, à consequenti, abstersionem enim consequi lachrymas.

Ἀπομάξασθαι, πρὸ ἀπομάξεται, ἀπαλείψεται, Etym.

Ἀπόμαξις, εως, ὁ, quasi detersio.

Ἀπόμαυστος, à mulis alienus: vide in ἄμαυστος.

Ἀπομαυσία, dies nefasti, ἀφ' ἡμερῶν.

Ἀπομύξεις, idem quod μύξεις apud Eustath.

Ἀπομυθέομαι, denego, ἀπαρρήσιαζομαι, ἀρνέομαι, prohibeo. Homer. Ilia. 9. Οὐπω γὰρ ἐμὶ θεσπὶ ἐπὶ νόον ἠμὲν ἀπόμυθον, ἠδὲ νοῆσαι. Item, moneo, consulo.

Ἀπόμυιος, Iouis cognomen. Tradunt enim Herculem in Olympia rem diuinam obeuntem, quum muscarum multitudine infestaretur, Ioui sacrificasse Ἀπομυίῳ, protinúsque vltra Alpheũ esse muscas abactas.

Ἀπομυξόμυξα, mugio, lib. Epig.

Ἀπομυλαίνεσθαι, apud Hippocr. adducta & compressa labra protendens. Galen. ὁ θεραπευόμενος τὰ χείλη σωμηρίως, sane Ἀπομυλαίνειν significat, propriè iatorqueo, incuruo. nam μυλὸν significat. σφιγκτὴρ σκολιὸν.

Ἀπομυξία, ἡ, sordes, ἀκαθαρσία.

Ἀπομυξίον, Ἀπομύξιον, Suid.

Ἀπομύττω, μυξῶ, ἀπομύξω, emungo, decipio, præstigiis illudo: Accus. Plat. de Republ. ἀπομυξάντα σε θεωρῶ καὶ ἀπομύττειν δεόμενον, te grauedine tentari simt, nec emungit indigentem. Plutarch. Sympos. ἐσθὼν δὲ τῶν ἁλῶν ὁ φίλος μεμνήμεθα σε τῆς βρεχούσης Ἀπομυττούσης ἡμῶν, ἔσκωψε. Cornificius libro quarto Rhetor. ad Heren. Quietẽe tu cuius pater cubito se emungere solebat. Cratinus apud Pollucem libro secundo pro ἀπομύττειν dixit, ὑλιεῖ τὰς ῥῖνας. Notátque idem Pollux ἀπομύττειν apud Comicos fumi, pro lucri causa & auiditate aliquem circunscribere. ἐπὶ τῆς κέρδους ἕλκοντας τὸν. Sic & apud Plautum emungere positum & apud Terent. in Phorm. efmunxi argento senes.

Ἀπομυχάτους, non excitans bullas, Dioscorides libro quinto, capite 108.

Ἀπομωρῶ, dementare siue fatuum reddere, μώρωσιν inducere, infatuare.

Ἀπόμωσις, εως, ἡ, abiuratio, inficiatio.

Ἀπομωτικὸς, inficialis Cicer.

Ἀπόμωτος, abiuratus, fugiendus propter crudelitatem, φλυαρίᾳ δ' ἀναλώτητος, Hesych.

Ἀπόν, absens, indecens, μὴ παρὸν, ἀσχετές.

Ἄπονα, τὰ, medicamenta quæ dantur ad leuandum dolorem.

Ἀπόνιμαι, fruere, ἀπόλαυε.

Ἀπονίμω, migro, sedem muto: Neutrum.

Ἀπονηκάμενος, ἀπόντος, fuporem excutio, rigesco, indurot, obdurescо. ἀπονηκάμενος ἀντὶ τοῦ Hesych. ἐκπήξαντος.

Ἀπονήκασιν, εως, ἡ, stupor. Aristot. in Probl.

Ἀπόνασθαι, vti, fatiare & delectamentum capio, iuuor, fruor: Genitiuo: vide Ἀπόνιμαι.

Ἀπόνασθαι, frui, ἀπολαύσαι καὶ παρευρεῖν, ἀφελεῖσθαι Euripid. ἀπονάσατο, fruatur, sophi. iungitur genitiuo.

Ἀπονεῖσθαι τοὺς πατρίδος, procul remotus à patria habitaui. ἀπονέναται. ibidem, id est, ciecit, & de migrare fecit, migrauit. Iliad. Ζ, Οἵ ποτε δυωδεκάμηνοι ἀπονέσαντο πατρὶ χολωθείς, id est, ἀπαλλάξαν, ab inuisitato themate ἀπονέω.

Ἀπονόστου, ἀπόνοστος, ἀπόδημος, Etym.

Ἀποίμανσις, εως, ἡ, ἄγρα, ἡ ἀποκήρυξις. attributio munerũ sigillatim vnicuique factа, vicesque fungendi officij attributæ. vocationes vulgò appellãt, hoc est, descriptas officiorum ministeriorúmque vices. Dionysius de cælesti hierarch. τοῖς τῶν κατ' αὐτοὺς ἀγγέλων φερομένοις, ἀκολόρως τῇ ἱερᾷ ἀποκληρώσει τῶν ἱεραρχίας ἀνατάξασθαι.

Ἀποικτέον, tribuendum.

Ἀποίνεμον, μοῖραν διστribuo, adhibeo, tribuo, impertio, exhibeo, largior, attribuo. Lucia. in Cauc. ὑμῖν τιμὰς ἀποίνεμον. vobis honores reddere, vos honore afficere. Herodian. ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀποίνεμον. Idem. μηδὲν ἀνθρώπῳ, μηδ' ἀκαπνὸν ἀποίνεμον, nihil loci quieti & desidiæ relinquens. Philo de mundo, γῇ ὕδωρ ὁ μεσίτης ἀπονεμῶν τόπος, id est, terræ medius locus assignatus est. Lucian. συγχώρημα ἀπονέμειν αὐτοῖς, eis dant veniam. Plato de Leg. ἀπονεμητέον τῇ θεᾷ τοῦτο, ad alteram pattem accedens. ἀπονέμω σοι συγχώρημα, tibi ignoſco, Lucian.

Ἀποινοώδης, arrogans, temerarius, inſipiens, vecors, insanus & delirus, amens, deploratus, de salute desperans, profligatus, Demosthen. πολὺ ἀδρανέστερα κακίας, ἢ μᾶλλον ἀποινοημόνια τούτων γένοιτ' ἄν. Et apud Theophrast. pro homine flagitiosissimo & nequissimo & contaminatissimo: cuius generis is sit, describit ipse author in libello de moribus.

Ἀποινονόμως, temere. stultè, insipienter Plaut. dementer Cicer. Isocrat. ἀφοινονοήτως, ἀφ' ὧν ζῆν δικαιοῦσθαι, salutis fuæ nullam habens rationem. Apud Hippocr. ἀφοινοπνιμόνως, Galenus ἀποπνιγόντως.

Ἀποινοῦμαι, ἀποίχομαι, ἀπωλλάτω redeo, abeo. Odyss. ὃ, ὡς τὸ πάλιν ἀπολαύσας ἀποινοῖτο. Et ἀφοινοῦμαι, abiens, abſens.

Ἀποιστεῖλαι μ. δίστο ἀφ. λτdum facio, nidifico. Aristot. libro 6. Animal ἀποινοστεῖλαι τὸ ὠὸν ἐς τὴν πέτρα πάντα τὸν χρόνον ἀμαυρὸς, columba citra dies triginta prole expedita superiore, parit.

Ἀποινόῤῥοα, neruos abscindo, τὰ νεῦρα κόπτω.

Ἀποινόῤῥωσες, tendines siue tendones quib. digiti mouentur, neruorum appendices & additamenta. neruea tenuitates vertit Linacer. apud Galen. libro sexto Therapeu. τόνοι dicuntur Hippocrati. ἀποινόῤῥωσις etiam significat. neruorum abscissionem.

Ἀποινόω innuo, declino, gestus ago, me inclino. Philo de mundo, ἀποινόων ταῖς ἀῤῥοπαῖς, dixit pro contueri æthera. ἀποινόωπος φορεῖν, lectica cadente, se inclinante: Plutar. in Galba. Item abnuo, me auerto, aberro, deflecto, nuto, ad ruinam teclino, in Epigr. ἀποινόει μοι ἐπικλίνειν, πρέπειν.

Ἀποινύω, peruenio, vtilitatem capio, destruo.

Ἀπόνιμμι, iuuo: vide Ἀπόνασθαι, fruor. Apoll. 2. Argon. Ἀπόνατο ἑδωδῇ, ex cibo fructum percipere.

Ἀπόνηρος ν, ὁ, non depraauatus, minimè malus, noxa carens, ἄκακος.

Ἀποντοπάθη Hesych. τὸ λίαν νοσεῖσθαι καὶ ἀφώνως ἐν ὕδατι.

Ἀποντὶ, sine labore, nullo negotio, ἀνεὺ πόνου, ἀφοινοπάτως, minima cum difficultate.

Ἀπόντως, ὁ, ἡ, illaboratus Cicer.

Ἀποντατὰ, minimo cum labore vel difficultate.

Ἀποινόμαι, enato, fluito, trano, ἀποινόομαι δὲ τούτων, ab his suspensi natant. Plutarch. in Public. ὁρμιὰν ἔχων ἀποινόμενος ἐκ τοῦ βυθοῦ, ἐπὶ ἐκείνας βαθείας, aggressi sunt natando superare magnos fluctus & profundos latices. ἀποινόμενος τὰ σώματα, enare è corpore. ἀποινόμενος τὸν ποταμὸν, natatu memet in solum recipio.

Ἀπόνια, laboris vel doloris vacuitas, doloris leuamen, dolorum fuga, defidia, inertia, indolentia, otium, ceſſatio.

Ἀποινίζω, abluo, abstergo: item, labore exhaurior, apud Plutarch. de virt. mulier.

Ἀποινίσσω exupero, vinco.

Ἀπόνιμμα, ατος, τὸ, ἀπόνιπτρον, Atheu. lib. 9. Euſtath. in Homer. ἀπονίμματα, τὰ λύματα, illuuies & purgamenta quæ lotione abſiſtunt, vide ἀπόνιπτρον.

Ἀπόνιπτρον ν, τὸ, malluuium. Feſt. peluis in qua manus poſt cœnam ablucebantur. Arisoph. ἔπειρ δὲ νιπτῆρι ἐγχέοντες ὑσπίρξει in quo ſolebant dicere, abiiſte aut caue. Suid. ἀπόνιπτρον, Aristoph. int. exponit, τὸ ἐξ χειρῶν ἢ ἐξ ποδῶν ἀπόνιμμα. vide Poll. lib. 7. & Athen. lib. 9.

Ἀπονίπτω, abſtergo, abluo, poſt menſam propriè dicitur. ἀπονίψασθαι, auth. Poll. lib. 6 vt ante cibum & accubationem, νίψασθαι ἢ ἐξ χειρῶν ἢ ἐξ χερνιβῶν τὸ ἐξ χειρὸς ὕδωρ αὖτις ἀπονίψασθαι χρῆσις, abluit manus, Matth. Euang. c. 27.

Ἀποινοΐδης, τὸ εἶδος ἀποσκευῆς χαλκῆς τῷ νοΐ. Etymolog. Plutarch. in Solon. πωλοῦμεν τὰ ἐπιβόλια ὅταν ἀποινεῖται, τῷ γήρᾳ, ἐξίτω. ἀποινοηδὴς, pro rebelliſſe, l. 2. Matth. c. 13. ἀποινόησαν, demenſes facti ſunt, Eld. l. 1.

Ἀποινοπτίαν, μ. ὅσα, α. πρᾶ, tranſitiuè pro νοητὸν ἀφ' ἑαυτοῦ μὴ φαντίζω videtur vſurpatum. eccleſiaſt. 51. ἀποινοήτων τὰ ἀγνοήματα, ignorantias illuminauit.

Ἀπόνοια, ας, ἡ, vira ſtagitioſa & contaminata, vecordia, ἀμετία, ἄβουλία. Iul. τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὸν ἐπιόντα ἢ ἀδύνατον ἢ ἀφήμαρτι, ἢ ἐκ ἀπονοίας δὲ σωφρόνων. altus, ſuperbia, arrogantia, contumacia, faſtidium, ſegnities, ſocordia, deſperatio. Procop. Ἀπονοίᾳ μὲν οὐδεὶς ἐς Ἀπονοίαν τρέπεται οἱ αὐθρωπος, id eſt. ὕβρει. Plutarch. in Numa, ἀπονοίας δὲ ἀφρύδεια καὶ πάθος, in contumelias & tumultus inciderunt. hic Lapus vertit. Chryſoſtom. εἰς Ἀπονοίαν αἴφνης πολιορκῆς ἢ Ἀπονοίαν τὴν ἐσωθεν κατακλυσθεὶς συντρέχει. Thucydid. ἐς Ἀπονοίαν καθεστηκότα, ad deſperationem redacti ſeu compulſi ſunt. Item demigratio, ἀφ Ἀπονοίαν, id eſt, ſedem habitationémque muto. Ἀπόνοια. Theophraſtus in characteribus definit, Ἀπονοιλὴ ὑπόληψις ἔργων ἢ λόγων. Dictum eſt etiam hoc nomine decretum Phocenſium, quo aduerſus Theſſalos bellantes, decreuerunt cum mulieribus & pueris mori, Plutarchus de virtutibus mulierum.

Ἀποινοπὴ ἡ, ἡ, partitio & diſtributio, Ἀπόνειμις Ἀπονειμισμός. Et apud Athenienſes ſic dicebatur in metallicis reſidua pars diſtribuenda operis & mercenariis. vide Harpocrat. & Suid.

Ἄπονος, ὁ, labore careus, minimè impeditus, lenis, non dolens, facilis. Polluci ἄπονος ἢ ἀῤῥωστος.

Ἀποινοσέω, ἀπόνοσος, ἀπόνοσος, redeo, reuertor, remeo, deſciſco, Neutrum abſol. Iliad. ἀ, ἐλθ. Ἀπονοσέοντα, &c.

Ἀποινοσφίζω, ἀποινοσφίσω, alieno, adimo. Dionyſ. de ſitu orbis,

Ἀποινο-

Ἀσωτοφιλοτεχνία, ἡ Suid. exercitatio.

Ἀσωτρίμμαι, d. meditem & intellectum abiicio, nullam mei rationem habeo, perinde ac si meritem amiserim, Plut. vecors & amens fio, expon. & insolesco, vetana quadam insolentia efferor apud Chrysost.

Ἀπόλυθ-ος, ὁ, olitus, ὁ μωκιστὴς.

Ἀπτυστικὸν, pernocto foris. Plutar. in Fabio. ἀσωτευόμενα τὰ σκηνώματα, extra castra pernocto. ἀποτυκτρύων, id est ἀποκοιμῶ, abnoctans. Idem in Apoph. ὁ Ἀλέξανδρος ἔφη, ἀσωτᾶν τοὺς ἀποτυκτρύοντας. quod contra legem vnam noctem absumsit.

Ἀτιτυμος, ὁ, ὁ, ἡ

Ἀσωμιμος, ὁ, ὁ, qui mulieris commercio non delectatur, μισογύνης, ἡ γυναῖκας. Pollux l. 3.

Ἀτυτ-άω, ῶ, fecubo, foris cubo.

Ἀσουμχίνιαι, ὑσφαίνομαι, ἀφαιρῶ, ἢ, μεταφορικῶς, ἀσωτεύεται ἀσωλεῖσθαι, rapio vngulis, extorqueo, auferio. Ariſtoph. Equit. ἀστοῦ χρὴ σὺν τοῖς ἀσωτεύειν σπένδειν.

Ἀσουχίσματα, τὰ, relegmina vnguium Plin. præſegmina vnguiũ Plaut. vnde illud ſymbolum Pythagoræ, Ἀσουχίσματα μὴ ἐσθιειν.

Ἀσουπέω, idem cum πατέω Euripid.

Ἀσπάσιος, ἀσπάσιον, ſine labore, nullo negotio, & ἀσπασίατα facillime, Xenoph.

Ἀπεξάνθ-η Heſych. κακοπαθεῖν.

Ἀσπάστ-ος, ὁ, ὸν, ἡ, inhoſpitalis, & peregrinator Cic.

Ἀπεξενοδόμησε τὸ ξένιά ἀποδημίαν, migrare, ſecedere, peregrinari. Ariſtotel. Polit. 2. ἀπεξενώτο τὸν χρόνον ὕστερ οἱ ξένιοι, multum temporis domo abfuerunt. Plato libro nono Leg. ἢ οὐ χρὸν ἐμὲ ἢ ὑὸν πλησιον ἀποξενώσθαι ἢ οὐ πάντας, id eſt, nolit patria abeſſe præſtantio tempore. Euripid. πατρίας γῆς ἀπεξενωμένος. à patria procul peregrè agens. ἐπὶ ξένια ἀπεξενωμένος in amicitia peregrinus ab amicitia alienus Bud. in epiſt.

Ἀσωξεύω, ἀσώσω, ἀσωκα facio exulem, in exilium ablego, patria expello, ad peregrinitatem rediго, Vlpian. Pollux libro tertio, ξενίας ἐλαύνω ἢ ἀποξενόω θαι, hoc & ἀσώξενοῦμαι vocat Iſæus, Accuſat. ἀσωξένωσε 23 Reg. cap. 14. diſimulabat ſe eſſe qui erat, alienum ſe eſſe ſimulabat.

Ἀσοξένωσις, peregrinatio, Cic. peregrinitas, Vlpian.

Ἀσωξέω μ. ἐσω, ἀποκόω, abrado, abſcindo, rado, detondeo, leuiter incido, ſcalpo, polio, Accuſ. unguitur. Vnde ἀπεξεσμένος, politus, exactus, abraſus. Nazanzenus oratio de Baptiſmo. ἀπεξέσθω τῆς κακίας ὕλης.

Ἀσωξηράω deſicco, areſicio. vnde ἀποξηρασμένος, areſactus, exſiccatus. Apud Theophraſt. de odoribus. etiam ἀπεξηρασμένος, retortridusnon pheet:

Ἀσοξίνυμι extinguo.

Ἀσοξικίζω, ſaltationem quandam agere, ἐμιμοῦντο dictam. Significat etiam reprobare.

Ἀ σοξυλίζω, ligna detraho, tollo quod eſt lignеum. Ariſtotel. Problemat. ſection. 3. ἀσοξυλίζονται κράμβιμ, brailicam caule purgantes.

Ἀσοξύω, acidum reddo, Plut. in acetem corrumpo, apud Galen. 9. ἐξ ὧν τοὺς γυμνασία ἀποξύειν τὸ σπονδυλῶδες, exercitia quę vocem acutam reddunt vt anhelis. Sic ἀσοξύω δὲ σπονδυλῶδες apud eundem l. 3. de ſpirandi difficultate.

Ἀσοξόω, ὦ, ſue ἀσοξύω ſeu ἀσοξύνω, nouacula abrado, paſſiuu. ἀσοξόομαι, ἀσοξύνομαι, vel ἀποξύομαι nouacula abrador.

Ἀσόζυγος πίτραι, copuli exeiſ, Lucian.

Ἀσοξύρω, abrado, abſtergo, detergo, extergo, idem quod ἀποξύω.

Ἀσοξέ-ω, acuminatus, mucronatus, in mucronem fuſtigiatus. Dioſcorides libro quarto, capite 52. lib. eodem capite 82. ſiſſa ἀποξέ-ω acuta.

Ἀσοξύσματα, ἀποξέσματα, ſramenta, aliàs minuta quædam fruſtula inhærentia inteſtinis, quidam ſtrigmenta nominant.

Ἀπεξυσμένη, hebeſco, hebetor, ἀποκαμόντων, ἀμβλυνθέντων. Polybius. αἱ δὲ μαχαῖραι ἀπεξεσμέναι καὶ μὴ ἔχουσι τὴν ἀφορὰν τῶν κατεφρακτῶν ἵππων ἐξ ἀνάγκης ἀσθενῶς ἐπιφέρονται τὰς πληγάς. Ἀπεξυσμένος ἐστὶ τὸ πρόσωπον, ὅταν τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀκροτήρια καὶ χαρακτῆρες ἐρεισάντες ἀφῶς τῷ χιτῶνι ἀπαθῆ τὴν φορὰν ποιῶσι, παρέλθωσι δὲ ἀσφαλῶς ἐξ ὧν ὑπῆρχε πλησίον.

Ἀ σοξύω μ. ὑσω. detraho poliendo, depecto, abſtergo, derado, accuſat. ἀσοξύσας τὸ μοχλόν, vectem exacuens. ἀσοξύομαι, diſtringor.

Ἀσοπηρόομαι, concrelcam, Xen. à σόγγυμι.

Ἀσοπαλόω, antiquo, abrogo.

Ἀσοπαλὲ ὦ, ſpr. ἀσοπαλῶ.

Ἀσοπίδω, ῶ, cuibro, eiaculor. Suid. Ἀσοπάλυμα, paſſiu. euibror Laert.

Ἀσοπαλίσει Heſych. exponit Ἀσοπαλ ἀφίσει, item Ἀσκφόσυσιν.

Ἀσοπᾶζ eidem eſt ξυμπαν ſiue σύμπαν.

Ἀσοπασσόομαι οὐμαι, marceſco, lanuginе, pappo dicta, Theophr. l. 7. hiſtor. l. aut c. 11. abeo in pappos.

Ἀσόπασσ-ω, ὁ, abauus.

Ἀσοπαπτεύω, μ. σω, κα, circunſpicio vt fugiam.

Ἀσοπάσσω, crepitum ventris emittas, Alexander Aphrodiſ. in Problem.

Ἀσοπαρθένος, μ. ὁσου, deuirgino, Nonius.

Ἀσόπασ-ος, ὁ, ὴ, ὸν, ſtinus, ἀπασ-ος, apud Oppianum.

Ἀσοπατάω μ. ήσω, ἀ. ησα, ἐ. νια recedo, à via deflecto ſeu digredior, item caco, χέζω, ἀφοδεύω, ventrem ſoluo, purgo ventrem. Ariſtophan. in Plut. in voce paſſiua, Κἄπειτα σοφῶν πλείους ὑ μείων, cacaturi plus quam decies mille. cum accuſat. expon. etiam excerno.

Ἀσοπάτησις, ἡ, ὁ, τὸ, excrementum, merda, τὸ σκύβαλον, σκῶρ. ſtercus.

Ἀπάτησις, ἡ, τὸ, latrina, κοπρών, ſimus, ſeceſſus ad ventrem purgandi, ὁ κάτοπτρ τ γαστρὸς. Ariſtophan. in Acharn. Ἀλλ' εἰς Κόπαιδ' ἄχετο, γραπτὸν λεκύθ', Κἄζχεζ' ὅσ' ἐν μιᾷ ἐχεῖ χρυσῶν ὄβολ. iuit cacatum, Κόπαιδος, inquit interpres. τ' ἀκληγτικὸν μὲν τρόπος ἐ ἀφοδὸς ἁπλῶς τὸ ἐκτρέπεσθαι τ ὑδρ. nam πάντες, apud Homerum eſt communis via.

Ἀσοπάομαι, requieſco, quieſco, deſſino. Iliad. πολέμου δ' ἀπασσάμενοι. bello abſtine, bello deſiſte.

Ἀπασάω, facio ceſſare ſeu deſiſtere apud Xenoph. ἀσοπάσω τ χρήσεως expon. abdico munere. item inhibeo, compeſco. ἀσοπάσω τράτας, priuo amoribus, Soph. in Aiace.

Ἀπόπε χ, ας, ὁ, experientia. Ὀλυμπιάδ' Κόπαιδα λαμβάνε τ ναυμαχίας, pugnam naualem experior, Thucydid. Κόπαιρα πείσομαι, periclitor, experior, periculum facio, ι. πειράομαι.

Ἀσοπιεμόομαι, μάομαι, tento, periculum facio, aggredior, exploro, experior: Gemtiuo Plato 2. de Republi. ἀσοπιεμόομαι τῶ δικαιοσύνη, annulum exploro, ſpecimen capere de annulo. Plutarch. ἀποπειράθη ἀρεσκείθου λόγων, verbis tentans Ariſtidem, in Themiſtocle. Bud. in Epiſtol. prior. ἀσοπιεμόομαι σοὶ τῆ ὑράπει. Inſocrat. in Eusg. ἀσοπιεμόμενοι τῶν λόγων, orationes tentandæ ſunt. Thucydid. ἀσοπιεμόμενος τὰς τύχας ἐβούλοντο, voluere fortunam naualem experiri.

Ἀσοπίω, detondeo.

Ἀσοπελεκάω, ſecuri aufero. Item ſecuri dolo & complano Ariſtot.

Ἀσοπεμπάθ-ω, ſuerſus, expiatus, ἀποσφαγὰς ἀφαγτὰς, καθαρθῆναι, ita apud Heſych. ſed perperam pro ἀσοπομπάω.

Ἀσοπημπομαι, idem quod ἀσοπέμπω, depello, auerio, reiicio, remoueo à me. Ariſtotel. 2. Ethic. τῶν ἡδονῶν ἀσοπημπόμενοι, voluptatem ſummouentes. ἀσοπέμψασθαι γυναῖκα, vxorem repudiare; Plutarch Euripid. Hecuba, ἀσοπέμπομαι ἐνυχον ὄμμ', ſpr, precor irrita noctis imago, eam non admitto, reiicio, auerſor.

Ἀπέπεμπ-ος, vel ἀσοπόμπ-ος, ſceleratus & fugiendus propter morum improbitatem.

Ἀσοπεμπόω, partem quintam ſoluere. Genes. capite 47. ὅσπ ἐπὶ τοῦ σώματος ὅτι γῆς αἰγύπτ τ φαραὼ ἀποπεμπόω, lex facta vt in terra Ægypti pars quinta ſoluretur.

Ἀσοπέμπω μ. ψω, φ, repudio, omitto, reiicio, ἀποστέλλω, remitto, amando, ablego, exporto, abſicio, mitto. Æſchin. Οὐκ ἀποπεμψόντ τοῦτο, non in exilium mittetis? Odyſſ. ξ. ἦ ἄρα σὸν ἔκπαγλον ἀποπέμπω. Ariſtophan. κ. ρ. pro dimittere creditorem & liberare, id eſt, ἀπολλάττειν. Κόπαιμον ἀποπέμπομαι ἀποκρίνομαι. τοῦτο μὲν ἀποπέμπω, hanc ad nos mittit, Ariſtophan. Idem, ἀποπέμπω τ ἀπόρρητα, ſecreta & arcana tranſmittit, euulgat, mittendo renũtiat. ἀποπέμπειν, ἀφιέναι, ἀποδιδόναι, ὦ ἀπολλάτειν, ἀποστέλλειν, ἀποκρίνειν.

Ἀσοπιμφλάω, ἀ. ἄσομαι, Demoſtheni eſt repudium. vide Pollucem l. 3 remiſſio.

Ἀσοπελεκάω, auerto, Ariſtoph. vel circunductum abſtraho.

Ἀσοπέρδ-ω, pedo, in aoriſto ſecundo ἀσέπαρδον. Ariſtoph. μίγα πάνυ ἀπέπαρδεν, magnum crepitum feci.

Ἀσοπεσίτου ἀ. ὑσω τὸ πέσω· ὅλως τὸ ἄφωρ τὸ πέσω, ὅσον. Etymologus.

Ἀσοπόομαι, reuolo, Plut. auolo, Ariſtoph.

Ἀσοπόφασ-ις, palàm, manifeſtè, vel manifeſtò, Cicer. Demoſthen. ἐκ Νεμεᾶ σφόδρα ἀ ἐσ τῆ ἀγορᾶ σκαλῶν τ ἀσοφασισμένος, id eſt, φανερῶς.

Ἀσοπυλέω μ. ήσω, ρεſilio, exilio, deſilio. ἀσοπυηθῆ τὸ ἄμυστρ. à curru deſilio, reſilio, reſulto. Theophraſt. hiſtor. lib. 3. cap. 12. ἀπεσπάθη ὑπὸ τῶν σωμάτ, ex igne reſilit.

Ἀσοτήγνυμι, concreſco, congelo, Ariſtoph. aſtringo.

Ἀσοτίζω, μ. ίσω, expello, exprimo, ἀποβλίβω.

Ἀσοτίσμα, ατ-ος, τὸ, quod expreſſum remanet, vt ſunt vinacea, ſuccus expreſſus vel poſt expreſſionem ſtrigmenta & μάσματα: idémque quod ἀποβλίμμ-ατα, vide ſuperius.

Ἀσοτμήλυμι, μ. ήσω, σα, κα, impleo: Accuſat. ἀσοτεμπλάσα θυμὸν, ſatisfacere indignationi.

Ἀσοτρύω, ſordibus emaculo: vnde ἀποτρύτας apud Heſyc.

Ἀσοτυ ὦ, ὑ. μ. σω, σα, κα, in fidem venio, fido.

Ἀσοφλέγομαι, aberro. Odyſſ. ἐ. πολλὸ ἀποφλέγετο σῆς πατρίδος, longè à patria erraſt: vbi γ πλανᾶται ἴ menitur & in actiua voce, Apollon. τ. τὰ μὴ τοῦ ἀποφλέγειν ἀσαῖς, abertare ſecerunt à carmine.

Ἀποφλεόομαι, μήσομαι, vagor, aberro, hallucinor. ἀποφλεόθησε ἀπὸ τ ὁδοῦ, aberrarunt à fide. Chryſoſt. οἱ γ ἐ δίκης ἀποφλεόν-

ἀποπλανᾶσθαι πᾶσιν· ἀποπλανησθῆς, ἡ, pro aberratio.

Ἀποπλανάω, ῶ. impono, seduco, fraudo, decipio. Horat. Μὴδένα μὴ πρῶτον πλὴν τοῦ ὑποδέντος ἀποπλανᾶσθαι. Æschin. Ἀποπλανᾶσθαι ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ὑπέντος, τὸ ἀφεστὰς, auoco. Ἀποπλανᾶν τὴν βιβλιοφυλακὴν τοῦ λόγου, Lucianus, vagari finere orationem nolo, i. ab instituto auertere.

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, error, praua tas. Item figura quæ & Ἀποδιωξὶς dicitur Iulio Firmiano.

Ἀποπλάνος, ὁ, improbus, præstigiator, γόης.

Ἀποπλάσσω, μω, ττω, effingo & repræsento, fingo, in Epig.

Ἀποπλέω, πλεύσομαι, ὁραν soluo, proficisci or extra, nauigo, remeo, discedo, remeticr mare. Ἀποπλεῦσαι ἐπ' οἶκον, domum se recepe rant, Thucydid κῆ ἀφ' ἑσπέρου ἀποπλοῦν, ex Ægypto cum naue redirent, &c. Actorum cap. 14. κακεῖθεν ἀπεπλεύσαν εἰς ἀντιόχειαν: interpres rectè si Latinè, & illinc abnauigarunt.

Ἀποπλήθω, expleo, faturo, compleo, impleo.

Ἀποπληκτικός, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, attonitus. Ἀποπληκτικὸν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus.

Ἀποπληκτος, ν. ὁ, ἡ, ὁ, stolidus, stupidus, attonitus, Celso: resolutus, ἐμβεβροντημένος, ἀνόητος, nihil sentiens, difficilis, molestus. Ἀποπληκτον ποιεῖ. Sophocl. id est, μωρὸν εἶναι. Ἀποπληκτος item exponitur qui laborat apoplexia, item admirabilis. Hesych. item qui vehementi quadam admiratione est velut perculsus.

Ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis mentisque, languor, aduersitas, apoplexia: a Gaza, stupor totius corporis nunc redditur, nunc stupor attonitus, omnium membrorum resolutio. Galen. lib. 1. ad Glaucon. ἡ ἀποπληξίας ἀφορίζεται λειποθυμίᾳ· ἀποπληξία, etiam ἄνοια dicitur, definitur verò ita lib. definit. inter opera Galeni, ἀποπληξία δέ ἐστι κατοχὴ (alibi à Galeno κατοφορὰ) δύναμιν μὲν αἰσθητικὴν καὶ συαρίσιον τῶν ἐνεργειῶν. Hieronym. in Chronicis Valentinianum subitu sanguinis eruptione mortuũ scribit. Quæ Græcè, inquit, apoplexis vocatur. Perfuasum autem vulgò est quum quis repentina morte corruit, euenire id gutta sanguinis è capite in cor delata. quod quidem Capitolinus in historiis suis, iam tum credi passim demonstrat. vide Παράλυσις.

Ἀποπλήσσω, μω, ττω, faturo, expleo, compleo. præsto. Plato 1. de Rep. τὰ λοιπὰ μοι τὰ ἑξῆς ἀπόπλησον. ἀποπλησμονὴ χάρι, gratiam reddere, ἀποπλησμονὴ χρείαν vtum præstare.

Ἀποπλήστης, εως, ὁ, expletio, Cicer.

Ἀποπλητὴς, οῦ, ὁ, executor, Sueton.

Ἀποπλήτω, μξω, κτω, repercutio, retorqueo.

Ἀποπλήγομαι, percutior vel repercutior, retorqueor, item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor.

Ἀποπλοΐσμαι, ἴσομαι, ἴσθην, ἴσμαι, abfilio, (sltu me proripio, seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὧν ἡμοῦ πότε δικαίμῶν ἐξέφυγεν οὐ; ἢ ἐλαφρὰς ἀπεπλέξατο vide & schol. ibi & Suid.

Ἀπόπλοος, ὁ, recessus nauium. ἀφὶ ἀποπλόων, de abducendis nauibus. Ἀποπλοίς, ίδος, ἡ, hb. Epig. foluens è portu.

Ἀποπλοῶ, nauigium inutile, Hesych. τὸ μηκέτι ὂν πλοῦν ὑποπλέον ἢ σεσηπός.

Ἀποπλυμεῖον, τὸ, purgatio, cluuies, Cic.

Ἀποπλύνω, abluo, eluo, abstergo. ἀποπλύνασθαι τὴν κόπρον, eluere pulueremn, Lucian.

Ἀποπνέω, μ. ἕσω, & ἀποσω, σθω, expiro, exhalo; Genitiuo. νέα ἀνακαυθεῖσα ἀποπνέων. Apollon. 2. Argonaut. cum Accusat. πνέον οἱ ἀπὸ τοῦ λείψανα δαιτὸς, i. talem odorem spirabant. Sic Homer. Odyss. ἡ, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου πνοὴ ἀπὸ πολυβοτείης· ὀδμὴ, id est, ὄζουσα, edentes & emittentes odorem Et Iliad. ἡ, θυμὸν ἀποπνείων, animam efflans & moriens, τὴν ψυχὴν ἀναπνέων· ἀποπνοιῶν τὴν αὐτὸν ὀδμὴν, odor è floribus afflatus, Gaza. ὁ ἀποπνέων μύρον, redolens vnguentum, Lucianus, Plutarchus in Themistocle, ὃ συμβαίνει τοῖς ἀπὸ μισῆ φθόνῳ ἀποπνέουσι inuidia odium in ignominiam veluti flatu quodam euomit. pro efflare animam ac mori accepit Chrysost. ἀφὶ ἑαυτοῦ.

Ἀποπνίγομαι, ξομαι, ξθην, γμαι, suffoco. Theophr historl. 4. cap. ἀποπνίγεσθαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, palmis viridibus strangulari, Plin. l. 13. c. 4. Aristoph. πνίγ ἀποπνίγομαι τὸν σίφωνα, Simon me disfruciat. ἀποπνιγεὶς ἐς τὸν θάλασσαν, in mare submersus.

Ἀποπνίγω, μ. ξω, ττω, ξομαι, ξθην, γμαι, suffoco, eneco. præfoco, strangulo, Actius. Accusat. ἀποπνιγεὶς. præfocatus, mortuus. ἀποπνιγῆ, in aorist. 2. coniunctiui passiui. Lucian. Ἵνδιος μὴ σοι ἀποπνιγῇ, timeo ne tibi suffocer. Matth. c. 13. de satis, ᾗ μὲν βροσαι αἱ ἄκανθαι, ᾗ δὲ ἀπέπνιξαν αὐτά, suffocarunt ea. (Cicer.

Ἀποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, expiratio, respiratio vel respiratus, Ἀποπνοὴ ἀφίημι, renuntio alicui amicitiam, reiicio, proiicio ἀποπνοὴ ἐστὶ τοῦ ἀφεστηκότος ἐσαῦθις, idē quod ἀποπνεῖσθαι, reculare & reiicere, non admittere, improbare. Philopon. in Proclum lib. 2. ἡ κατὰ ψυχὴν μονὴ ἔστω ὃ ἀπὸ σοῦ ἀποπνοὴ ἐστὶ τὸ πλάτωνος, ὡς τοῦ τῆς ἰδέας, ἀπόπνοια. & lib. 5. οἱ τὰ ἀνώτατα τῶν νοερῶν φύσεων συμπεφυκότα, τῷ ἀφανεῖ μόνῳ. Plutarc. in Sympos. Νὴ σοῦ τὸν ἀφανεῖ θεὸν τὸ Δυκούργου αὐτὸς νόμισε. Significat etiam abdicare. Basil. Homil. 8. διὸ τὸ τῆς ἐδέσεως ἀποπνεῖσθαι τὸν ὑγιαίνειν. opponitur enim τῷ πλησμονῇ. Idem ad Episcopos Italiæ, ὁπόταν δὲ ἡ ἀνάπαυσις ἡ κεφαλὴ τῶν ἀσθενῶν ἐπίπονος, χρείαν ὑμῶν ἔχωμεν ἀναγκαίαν, ἐπὶ ὑμᾶς ἀναβῆναι ἀποσκοπεύοντας ἡμᾶς, ut cicere nos, & a vobis alienare.

Ἀποπνοιὴ μ. ἡσω, submouco.

Ἀποπνοῖσις, εως, ἡ, figuræ genus, species μετα δέτασις.

Ἀποπομπὸς, ἀλεξίκακος, depullor malorum & auertor, defensor que pestium & calamitatum. Ἀποπομπαῖοι, qui & ἀλεξίκακοι, & Ἀποτρόπαιοι, λύσιοι, φύξιοι, Pollux l. 5 ἀποπομπαῖος πατρῷος, Lcuit. 16. hircus emissarius. Latinè ibidem exponitur.

Ἀποπομπὴ, depellere, ἀποπομπὴ ἀπὸ τοῦ ἀφεστηκότος.

Ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, πομπεύω, repudium, procuratio & depulsio sceleris & prodigij. Lucian. in Alexand. ἀποσοφισθεὶς τὸ μιαρὸν, missa merces. ἀποφορητὰ αὐρεῖσθαι, febrium profligationes. & ἀποσοφισθεὶς, lies festi τῆς ἀποπομπαίους, Hesych.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, apud Suid.

Ἀποπορεύω, crepitus ventris. Alexand. Aphrod. libro primo Probl.

Ἀποπορία, ας, ἡ, abitus, discessus, item reditus, reuersio. ἀπαραχώρησις, ἀπόπλους. Procopius, ἀκίνδυνόν τε καὶ ἀσυπορίαν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιούσθαι.

Ἀποπορεύομαι, discedo, Aristot. 2. Oeconom. ἀφ' ὧν θνητοὶς ἀναπορεύεσθαι. ad hostes deficere & transire.

Ἀποπορεύσιμον, redeundum. Agathias, ἀποπορεύτα ἀπῆν δίκαια ἡδὺ δὲ φάσκειν ἀναπορεύειν ἢ ἡδὺ εἰκόνι ὑποφαίνειν φῶς ὑπαπαίτιον, ὑπεροπτεῖν.

Ἀπόφυμα φυτουπόρων, plantæ particula scripitis liffulitæ, Theoph. lib. 2. cap. 7. hift plant.

Ἀποπρεσβεία, legationem renuntio. legationis absolutæ rationem publice ref. ro. τὰ πραχθέντα μοι ἐν τῇ ἀποπρεσβείᾳ, Plutarc. in Politicis præceptis. ἀπρεσβεύτου ἀποφάσεως, dixit Hom. Il. 9.

Ἀποπρίω, ἴσω, ἴσθην, ἴσμαι, ferra defeco, ferra abscindo feu amputo. At apud Aristoph. in Ranis, ἀποπρίω τὸν λίκνον. i. eme, ἀγόρασον, ἄνησαι, est imperatiuus aor. 1. à verbo ἀποπρίαμαι.

Ἀποπρὸ, Apollon. 2. Argonaut. νηὸς ἀποπρὸ μέβαντες, ex naue procul dimittentes.

Ἀποπροβαίνω longè progredior, & abeo, ab

Ἀποπροΐημι Ionice & poet. pro ἀποπροΐσσω aor. 1. ab ἀποπροΐημι, dimitto.

Ἀποπροθι πόρρωθι. Hesych.

Ἀποπροθὶ τῶν, ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν, Hesych.

Ἀποπροηγμένα, ex Stoicorum decretis vocat Cicero de Finibus reiecta & reiectanea, quæ sunt vt morbus, dolor, segestas. Contraria verò sunt τὰ προηγμένα, quæ Cicero præpotita. Idem in epistol. ad Varron. ἐπειδὴ οὐδὲν ἔστιν ἀποπροηγμένον, quod non veretur.

Ἀπόπροθι & ἀπόπροσθε, ex longinquo. ἄνδρι, στίβωσιν, eminus, vt libro primo Argonaut. Apollon. γῆθι ἀπόπροθι ἔλυτρα μέλων. significat seorsum à, ablque re cum Genit. apud Nonn.

Ἀποπροκύλινδω, procul, longè, ἀπὸ τοῦ. Hesiod. σὺν τοῦ κυμαίνοντος, ἀποπροκυλίσας, procul à luce.

Ἀποπροκυλίω, relinquo longè.

Ἀποπροχωρίζω, separo. Eurip. d ἀποπροχωρίσας μητρὸς, à matre separans.

Ἀποπροθὶ, longè ἀπόπροθεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀπόπροθεν ὧν ἔδον ὀφθαλμοὶ ἰμέρῳ, longè hæc ab oculis me vidunt.

Ἀποπροσαμύνομαι, quod & ἀποσοβῶ & ἀποδιοσημαίνομαι dicitur, id est, ablego, repudio, reicio. Varinus negat temerè, apud Græcum authorem inuenirí. Athenæus libro nono, ὑπεσθίω δ' οὐ μὴ τὸ σοφὸν ὅτι σοι ἀποσοβησαμένου τοῦ τ' χρέος τῶν κρανθώνιος σους, ἐπ' τις αὐτὸν ἐσχατὸ κλίνει τῶν χρόνων, ἀ γνώτα, ἐφύλαξ ἡμῖς τ' ἐσθότατα. pro quo supra dixerat, οὐ τὸ σοφὸν δὲ τὰ ἀποδιοσημαινόμενον. legi tur etiam in Pandect. ἀποσοβησαμένου, pro dissimulo.

Ἀποπροσποιέω, purgare faci, ἐπὶ κρίσει, ἐπὶ τὸ σοφὸν, Phereerates apud Pollucem libro secundo. Hesych. ἀμερμάδεσθ' τὸ σοφὸν, τὸ ἀσυπροίζεσθαι.

Ἀποπτάω, ῶ, qui aurlapir. ὁ ἀποπτᾶς. Homer. Ilsad. 2. ἦχεν ἀποπτάμενον. præsens ἵπταμαι, ἵπτάμην, ἀφ' ἵπταμαι futur. πτήσομαι καὶ. β. ἔπτην & med. ἐπτάμην, à quo Particip. πτάμενος & cum præpositi. ὑπὸ τε ἀποπτάμενον.

Ἀποπτηρίζω, supplanto.

Ἀποπτήσσω, ξω, alas quatere, ἀποπτάσσω τὰ πτερά. addit etiam Hesyc. πτέρυγα ἀφιστάμενα, ἴστατο ἀτερ.

Ἀποπτὴς, οῦ, ὁ, spectator, qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἀπόπτυλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, exterris, exul, ἄφυλος, ἄπολις.

Ἀπόπτυτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, inuisus, Cicer. id est. an spectus Statio: inuisibilis, Celf. lubrimus. ἀόρατος. ἀδήλατος. Sophocl. καὶν ἀπόπτυτος ᾖς, etiam si non aspectabilis sit vel ut genetis est fœminimi apud eundem cũ Genitiuo. ἀπόπτυτον ἡμῖν, à nostris oculis semotum. Item ἀπόπτυτος, qui videri ex alto possit, conspicuus, Aristot. in Politic. Plutarchus in Camillo. ἐν ᾗ τοῦ ἀγορᾶ ἦ ἐς τὸν ἀνακτόρων ἀπόπτυτον, templum quod ex foro & concione conspiceretur, id est, τὸν ἐν τῷ ἀγορᾷ ὁρώμενον.

Ἀποπτύσσω, reiectus, respuedus. apud Hesych ἀποπτυστὸν ἀπὸ ἀβλεπτηρατῶν ἀνόσιον, ὃ ἀβλεπτον. Dicitur & ἀπόπτυστος, ωστος, odiosus, abominadus Plu. abominatus, Hor. execrabilis & detestabilis. Cic.

Sopho-

Sophocl. in OEdip. Colon. ἀνὴρ ἄπολις, abi in malam rē deciti ire (cum Horat.) vel depiende. Olim enim quod detestabimur tanquam malum auspicium & inominatum despuebant. Athenagoras in Apologia. Ἀπόπτυστος ἡμῖν θεομαχία.

Ἀποπτύειν ὄρος, ὁ Iputator. Plaut.

Ἀπτύω μ. υσα, σ. νεκρ. expuo. Xenophon, πτύσας εἰς τὸ στόμα ἀπεπτύσατο. & l. 4. Epigram. ὃ βασιλεὺς τρὶς κακὸν ἀπέπτυσεν. Nonn. ἀπέπτυσε αὐχένι ὀδόντων. Aliquando capitur pro ἀποτρέπεσθαι, ἀφίεσθαι. Iliad. ἡ δ' ἀπέπτυτο δ' ἄλλος ἀχαιῶν. Item, renuo, abnuo, auerior, detestor, respuo. Euripidian Hippol. ἀπέπτυσε· ἰδοὺ δέδια· δὸς μοι δίκην. Pro abnuo & exector, Heliod. ἀπεπτύσατο δ' ἀγαθὸς ὁ ἀγών. i. alpernantur.

Ἀπέπτυστος, ὁ, casus. laplus. Galen 2. ad Glauc. ἐφ' οἷς ταῦ ἀποπτύσεις ἡδὺ ἐγκωμιάζεται. ad crustas refoluendas valet. 2. ad hoc vt cadant. Et apu. Polybium legitur ἀπόπτωμα, i. casus & prolapsio, σφάλματα καὶ πλημμελήματα.

Ἀπορᾶν δέομαι μ. ἀπορήσομαι, interrogo, Epictetus, audio, scisscitor.

Ἀπορεύς, έως, ὁ, panis species apud Athenienses, ὃ ἐν ἀφράτοις σωλῆσι· vocatur etiam ζωμίτης. Athenæ. 3.

Ἀπορεύς, piscis de quo Athen. lib. 8.

Ἀπορεύσ, ex igne cado, seu edo ex igne. captum apud Hesych.

Ἀπορεύω, idem quod πορεύω.

Ἀπορτίζω, reliquos Aristot. l. 4. Anim. Ἀπορτίζει τῷ θυμάτῳ, repiunt humorem.

Ἀπορωμένη πρόσωπα, erat olim quæ instigebatur moechis, quibus podex depilatus trancisbatur raphano. vide interpr. Aristoph. in Pluto.

Ἄπορος, Ionicè pro ἄφορος, despicio.

Ἄπορος, i. acundus.

Ἀπορυῖ, μαι, i. salcor.

Ἀπόρυτος ὁδός, via inaccessa. Plut. in Camillo, τὰ λοιπὰ τῆς ἱστορίας, vt sunt aquæ mortuæ.

Ἀπορῶ, μέθα, ὑ, ἀπορήσομαι, ambigo, dubito, bæreo animi pendeo, consilij inops sum, deficio. Plat. epist. 7. Ἀπορῶ γὰρ ὅ, τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, quò me vertam nescio. Vnde τὸ ἀπορούμενον, i. de quo dubitatur, controuersum, apud Alexand. Aphrod. Item indigeo. Vnde ἀπορῶν δεῖσθαι, ad summam angustiam redigi: Nicet. Pro dubito, Xenophon, Κύρος ἀπόρει τί χρὴ ποιεῖν ἔργα δοῦλα, ambigis vtrum fortunæ an consilij sint opera. Idem, ἀπορεῖν δεῖσαι τὴμέραν· ὁ τι χρὴ, nescis quid tibi diuinis signis proiendatur, ambigis quomodo tibi sit agendum. Isocrat. Ἀπορούμενός τε, τί χρὴ ποιεῖν τὰς παρούσας, dubitantes quomodo rebus præsentibus vti oporteat Xenoph. Κύρος τοῖς ἀφαπῶσι, ambigit quò se vertat. Idem, Ἀπορῶ, τί χρὴ ποιεῖν, nescio quid agendum sit. Xenoph. Κύρος ἀπορῶν μὴ κρεῖττον, dubito an mihi melius. Idem, Ἀπορῶ πότερα συμβουλεύω &c. πότερα τὰ ἄ, perplexus inuoluor, Euripid. Aristophan. Ἀπορῶ πάνυ, hoc loquere nescio, de eo sum anxius. Herodot. l. 4. Κύκνεα πῶς ἄγαγον, & rutare de egressu Aristot. 7. Animal. Ἀπορῶ τοῦ ἀγῶνος, rationem cur ita sit, comperire nequeo. Luc. 2. n. pro ignoro cum accusat. in Alcyone, τὰ πλοῖα δ' ἀπορούμενος τῷ κυβερνήτῃ συμβαίνοντα πάθη, &c. multa ex his quæ nobis accidunt non cognoscentes. ἀπορούμενοι ἀγωνίᾳ, i. angenti egens, dixit Aristot. Ὃ Εεον. Isocrat. μηδὲν ἀπορεῖν τοῦ τὰ παρόντα πράττειν, nullo horum caiens. Aristoph. πρὸς ταῦτ' ἀπορῶ τὸ πανοῦργον, ἀφῆς ἄπιθι, id est, ii de quopiam conceptu & cogitatione dubites, dimitte. ἀπορούμενος τοῦ κοινοῦ, Plato de Leg. b. penuria laborans ciuium vel illic habitantium. Xenoph. ἀπορῶ ἔργων, deest mihi quod agam, opera careo. ἀπορῶ τοῦ βιοτεύειν τὸν ἐπιὼν χρόνον, non mihi desunt qui me velint opibus suis sustentare. Plutar. in Solone. Plato in Apolog. pro ignoro. σχολὴ γὰρ χρόνου ἀπορῶν τὸ ποτὲ λέγει, nescit eam quid dicerat. Idem in ep. 8. Ὑπὸ τὸ πόμφος ἀπορούμενος, i. ambigens. Idem cum infinit. de Legib. ἀπορῶ πότερον ἐπαινῶ, nescio quain ex his elle dicam. Aristoph. ἀπορῶ κἄτε μᾶλλον ἀποφύσω, non possum judicare. Dem. ἀπορῶ πάντα μᾶλλον, nequeo. Plut. in Themist. ἀπορῶ τοῖς ἀδυνάτοις κοινωνεῖ προσηλῶσαι τὸ πιθανόν, populum humanis consiliis in sententiam suam traducere posse diffidens.

Ἀπόρως ἔπεις, ὁ, dubitatiua, quæstio, dubium, ζήτημα, ἀπορία. nam ἀπορεῖται est quærere, vt ἀπορῶ πότε τὸ ἀφίξομαι.

Ἀπορωτικὸς, ἡ, ὸν, dubitativa coniunctio.

Ἀποσπαστὴ, ἡ, secta philosophorum, de qua Lacr. in Pyrrhone Eleuchi. l. 9.

Ἀποσπαστὸς, ὁ, ὸν, ἡ, dubius, dubitator.

Ἀποσπᾶτος, ὁ, ὸν, ἡ, inexpugnabilis, inuictus.

Ἀποσπάω dirigo, ἀποσπάσω, Plato de Legib.

Ἀποσπὶς ας, ὁ, indigentia, Cicer. penuria, ambiguitas, controuersia, difficultas, periculum, consilij inopia, deliperatio, πενία, ἔνδεια, σπανιότης, ἀπορία, ἀπηλπισμένη, κρημνὸς ἀπόρων, ἀμηχανία Thucydid. ἀποσπὶς ἦν ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἡ ἡ ἔξοδος, inquies membrorum perpetuaque vigilia. ἀποσπὶς γίγνεται, hæsito, Thucyd. ἀποσπὶς ἦ, dubitatur, Aristot. in Prior. ἀπορία τῆς φρονήσεως, vultus inconstantia ac perplexitas. ἀπορία ἀμηχανίᾳ, Euripid. mussitans, tacitus diu. ἀπορίαι ἀσφαλεῖς κρίσεσθαι, quò me vertā nescio. Plato de Legib. Idem in epist. ἐπὶ πολλαῖς ἀπορίαις τοῦ ἀνδρὸς γεγένημαι, in diterimen adducti ne ciuitas vastaretur. Idem lib. 7. Ἀπορία ἐστὶ αὐτὰ τοιαῦτα, difficile est de iur leges scribere. ἐν ἀπορίαις, quod dett facultas. Herodot. ἀπορίη ἐγένετο, incerti erant quidnam agerent. Idem, Ἀπορίαι ἐσέχεον, inops consilij erat. Item, ἐν ἀπορίῃ εἶχε τὸ, rerum penuria laborabat. Ἀπορία etiam est figura, quum addubitamus quid, aut quemadmodum rem pro il gnitate tractemus. vide P. Rutil. Lupum & Aquilam Roman. in διανοίαις.

Ἄπορος genus quoddam controuersiæ dicitur, i. dubium, quod Latine, inquit l. 9. Gell. c. 15. non iimis incommode Inexplicabile dici potest.

Ἀπορυέω μ. ύσω, σ. νεκρ. in aucm muto, Accu.

Ἀπορώτατος, η, ον, in aucm mutatio.

Ἀπόρωμος, excitor, me moueo, discedo, ab aliquo loco vocio, prodeo. Heliod. ἐν ὅπλοις ἀπορώμουν, Apoll. Rhod. l. 1. ἀφορμῶμεν, adorientes ἐγήγερθεν.

Ἄπορος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, inops, meptus, indocilis, consilij inops, ἄπλους, dubius, inexplicabilis, inuentu difficilis, extenuatus. ἄπορος ἡ λιμὴν ἐκ τῶν ὑφηγῶν, vnde εἰς ἄπορον πατεῖν ἀπορεῖ τὸ πόνος. Alexand. Aph. quæstio insolubilis. ἄπορος πάντων ἡ φιλαργυρία· ὑλικὸς, inquit in Alcyone Lucian. omnium rerum inops & improuida ætas: vbi ἄπορος Genitiuum regit. ἄπορον δύσις, pro tara, victima, Plato 2. de Republ. ἡ χεῖρ ὑπὸ μίσους ἡ ἄπορον ὑπὸ δύσεως ἄπορος ἀπίστως, ventus atrox & intolerandus. Lucian. ἄπορος, ἀπόρρητος, ἀπορώτατος ἀπορος πόρεσθαι εξιδιοῦσθαι. Euripid. ἄπορος δὲ βοῆσαι, id est μοχλὸς ἡ διάπυρος ἄπορος διαπεῖσαι, tenuissimus victus. Plato de Legib. ἄπορα ἀσχήματα, res insuitatæ. Aristoph. ἄπορος αἰσχύνη, extremus pudor. Plato de Legib. ἐ ἄπορος dicitur Theophrasto in Institut. ciuil. qui soluendo non est. ἐν ἀπορίαις εἶναι, Xenoph. premor angustiis. ἄπορ ὑπάντων, inops rerum omnium. Lucian. Thucydid. ἄπορον ποιεῖ στρατεύειν, intolerabilem militiam præstat. ἄπορον κακὸν, malum vehementius quàm vt corrigi possit. Cum infinitivo, ἄπορος ἀφορμῆσαι, inhabiles ad dimicandum. ἐκ ἄπορ δέων εἰκάσαι τὰ γενόμενα, incipiti erant quidnam accidissa coniectantes. Thucydid. Idem, ἐκ ἄπορ ἐγεγόνει δίδαγμ τὸ πιεῖν, ambigebant quid de præsenti agerent. ἄπορος γῆ, apud Dionys. Halicarnassi. vera est lectio lib. 6. cum idem quod ἄπορος, id est, inculta & interminata. Vitruv. vel insatiua vt nonnulli codices Plinij, apud eundem ἐπαπορία γῆς, id est animo anxio & perplexo esse. & lib. 7. ἀπορεῖ, tenuiter & perplexe. Polybius, ἄπορος ἡ ὑφήγησις ἐν τοῖς τόποις τὸ συμβαίνειν, id est, anxiè.

Ἀπορύω, crumpo, exilio, defilio. Iliad. ὑφαίνειν δ' ἀπόρυσεν, i. ἀφῆκε μικρὸν, ἀπεπήδησε.

Ἀπόρυσις, ἐ, expiationes, ἀποκαθάρσεις.

Ἀπορῶμαι μέγαν, pigreſco, defidco. Xenoph. ἀσκεμμένοι ἀπορῶμεν τοῦ δικαίου πρὸς τὸ σωφρονεῖν σαυτόν. Demosth. ἡμεῖς δ' ἀδρῶμεθα σπουδῆς. vos autem ignauia & fuccordia rem trasmittitis.

Ἀπορώγμη, do ex multis pauca, Hesych. (ustis.

Ἀπορώδης, ες, murices, Aristot. l. 4. Anim. de conchis.

Ἀπορώνυμι, spargo, rroro. pario. Aristot. l. 6. anim. ἀπορήγνυσι τὸ λιχῆ πᾶτα, spargunt album humorem. Idem ibidem, ἀπορήνυσι τὰ ὠά, ova spargunt. Item, ἀπορήγνυσι, inspergo atramentum, apud Aristot. de lepia pisce. Idem l. 5. ἀπορήνυσι τὰ αἰσχύνας, id est humorem in suo genitali tum mares tum fœminæ emittut. Herodot. ἀπορήγνυσι τὸ σπερμ, genituram spargo. ἀπορήγνυσι ὠά, ova fundo.

Ἀπορῶνος, vasto, adimo. ἀπὸ τοῦ βιοῦν, ἀφ' οὗ ἐγὼ βιῶ, ἀπόρων. Accusat. Item pro ἄπορος, careo, Genitiuo, Heliod. in Theog. ὡς τὴν ἀποβληθεῖσαν γαλέων. nulli defutura esse præmia. Hom. Od. ἀφῆκεν ἀπορῶσαι, ἀπεκαίετο.

Ἀπορῶσις, derivatio, pars abstracta. ἀπορῶσις, ἀπόσπασμα, ἀπόστημα.

Ἀπόρωσις, ος, ἡ, modus ludendi pili, cuius meminit Pollux l. 9. addeus & tres cæteros. Ἀπόσπορος, ἀπωσμὸς, πεκτὸν: dicebatur autem ludus ille quum pila fortiter ad solum alibi ci qui miserat remittebatur, monstrato prius saltu eius.

Ἀποσαίνεσθαι, depellere, refutare, reprehendere.

Ἀποσάπτω, farcio, refercio, Herodot. vide κτίνω.

Ἀποσβάσαι, seu ἀποβήσαι, imputo, auello.

Ἀποσβεννύω, ὑ, ὑσω, ὑσα, ὑκα, ὑσμαι, ὑσθην, metro dico, recito, canto, Neutrum, Accusatiuo.

Ἀποσβῖο, effluo, dilabor, decido, dimano. Sophocl. ἀπὸ δ' ἀσφῖδι μύσεις &c. cui effluit memoria. Aristot. de mundo, ἀποθυμίασις ἀπὸ τῆς ἀποβύσεως, exhalatio è terra manans. vnde τὸ ἀποβῦσαι, fanies, ab Alexan. Aphr. dicitur. ἡ ἀποβῦσις, qui tamen ab ipsius etiã vtitur verbo ἀποβύω, inquit. ἡ μετὰ σαπίας, & ἀποβῦσα πωμικὴ ἀπόβασις. pest lentemi effluentium cunicia.

Ἀποβρήγνυμι, ὑξω, σ. νεκρ. abrumpo, frango, intercido, abduco. Accus. Euripid. ἀποβρήξας βίον, vitam abruperum esse. ἀποβρήγνυμι ἢ βραχίονα, frangn brachium. Xenoph. φορεῖον μὴ ἀποβρηγνύναι ἐν ὁδῷ. Ἀποβρῆξαι ἀπὸ σκοπῆς, ex vinculis erumpens, lib. E-

pigramm. Ἀπόῤῥηξαι τ' ἀγκύλαι ἐκπεπόνθασι ἀπημόσαι.

Ἀπόῤῥητον, vetitum, ab ἀφῤῥητόω: unde & Ἀποῤῥητόω, id est, abdicari, Plato de Legib. Aristid. Ἀποῤῥητὸν μὴ ἀφαιρεθῆναι, quum vetitum esset non confugere.

Ἀπόῤῥημα, vetitum, interdictum, magistratus, ἀπορῥήτειν. Demost. ἀπορῥητόν, Ἀποῤῥητος. Plato in Politic. ἢ οὐ τοῦτο τὸ Ἀποῤῥημα νόῳ λέγειν αὐ γελοῖος εἶκενος φαίνεται;

Ἀπορῥησία. Suid. ἀπορῥησία ἡ ἀπαγόρευσις, ἡ Ἀποκήρυξις παρθένε, ἡ Ἀπόῤῥησις.

Ἀπόῤῥησις, ωος, ἡ. fatigatio in dicendo. Plato 2. de Repub. τότε τῷ ὑφασυμένῳ τὴν Ἀπόῤῥησιν ὡς ἀπαθέξεται, defatigationem non probaturi & virium defectionem. Item difficultas, indigentia, defectio. Item vetitum & interdictum magistratus, sicut Ἀπόῤῥημα. Aliquando renuntiatio, Synes. Ἀλ' ἀσσαπία de Amafide amicitiam Polycrati renunciante, ὃν οὐ δίκαιον κόρυκα πάμπαν τῶν φίλων ἀπόπεμπε, ἢ ἦκεν ὑπόπεμπε, ἕτι μὲν ἐδάκρυσι τὴ φορτάλεσιν ἢ συμφορᾷ τῶν Ἀπόῤῥησιν, ἢ calamitas autem utiuerti set renunciationem. Significat & abdicationem.

Ἀπόῤῥητος, ὁ, ἡ, ἀ, arcanus, latens, obscurus, occultus, silentio suppressus, abditus. ἀ Ἀπόῤῥητα λόγοις πιστεύσας, Aristo. 2. Oeconom. id est, secreto verba facere. Ilocrat. ἀεὶ γὰρ ἐγὼ ῥᾳδίᾳ ὡς Ἀποῤῥητῷ διακείνε, de his quę vulgari possunt velut occultandis consule. Plato 2. de Repub. δι' ἀπορῥήτων ἀκούειν, secreto audire seu clanculum. Item ineffabilis, inexplicabilis. Item repudiandus, vel indignus qui dicatur. Aliquando ἀπορῥημάτῳ significat, id est, prohibitum. Lysias, ὡς ἓν ἐγὼ ἀπορῥήτων ἐνὶ τι εἶναι τ' ἐπιτρέψ ἀπεκωνίαι, non est prohibitum. δι' ἀπορῥήτων, clam. Æschin. Plato in Leg. Ἀπόῤῥητος ἀδικία, iniuria pudenda. Ἀποῤῥητα φαῦλ, flamma mystica, Euripid. τὰ Ἀποῤῥητα, vetita exportari, Aristoph. pudenda, Plut. in Problemat. Ἀποῤῥητον μηδὲν ποιεῖν μέν, nihil præterm ittentes, Plato de Legib. Nazanzen. ἀεὶ βασιλ. ἐχεις τὸ μυστηρίου ἔφορος ἡ πάλις σοῦ πολυδ ἀκούει ὡς Ἀποῤῥητα, habes quæ de mysterio pahdere licet, & a multorum auditu non abscondita. ἀφῤῥητος Ἀποῤῥητος ἀφῆς εἶναι πολιτ, res vulgò non diuulganda, Plutarch in Themistocle. ἀπόῤῥητον, arcanum. Lysias, τὰ ἢ μέλλοντα ὦ ἀπορῥήτων οἱ πεπαιδευμένοι ἴσασιν, id est, quæ autem ego facturus clàm retuli ad consilium, ea ego peruulgata noui. Sicut & ἀπόῤῥητα ἀκούειν. Ilocrat. ἀλ' Ἀλκίνου, ὅταν ἢ ἡδέως γάμετο δύνειν ἐῖ τὸ τύπτειν δηλοῖς, ὡς εἰ ἀ κιθαρῳδὸς νόμους ἐθέσαι, ὃς κελεύει τὸν λόγον τὰ πρὸ ἀπορῥήτων πεπαιδεῦσθαι ἀκροᾶσθαι, quæ iubet eos qui conuitiando aliquid obiecerint, quod palàm fieri nec æquum nec honestum sit, duobus millibus scitertrim mulctari. τὰ ἀπόῤῥητα, ἀκροᾶσθαι, ἀπόῤῥητα. τὰ ἀπορῥήμενα ἢ ἀπορῥητα ἐν τοῖς νόμοις ἢ τὰ μὴ ἐξαγόμενα, ἀ φορτὰ. ανεκλαλητα.

Ἀποῤῥήσω, ὁ, ἡ, exhorreo seu exhorresco, seu extimesco, vnde præt. med. ἀπόῤῥηξα.

Ἀποῤῥίζω, ὁ, radicitus euello. Nõ autem idem est quod ablaqueare: hoc enim solùm radix corrigitur & denudatur, illo etiam extirpatur. Ablaqueare autem Græci nunc ἐκσκαπτίζειν dicunt, nunc ἀποκαρπίζειν, nunc γωνιᾶν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας, i. è circobe radices excitare.

Ἀποῤῥιπτέω, negligor.

Ἀποῤῥιπτέω, ῶ

Ἀπόῤῥιπτω μ. ἰῶ. ω. ῳα. proiicio, ἀποβάλλω. præcipito, ciicio, auerto, aufero. abiicio. detorqueo, Accusat. Chrysostom. πᾶσιν αἰδὼ ἀφῆ ὑφαιμῷ ἀποῤῥίπτειν, ex oculis pudorem abiicere. Sophocl. ἀποφεύγειν ἢ ἀποῤῥίπτειν, expulsus terra eiiciar. ἀποῤῥίπτω πόνθενων, contemno periculum, Thucydid. Herodot. ἀποῤῥίπτω ἐς τὸ μηδέν, vnde ἐς ἀπόῤῥιμμένοι, abiecti. Chrysostom. ἐλθεῖν ἐς ὁμιλὰν ἢ συμφορᾷ ἢ ἀπόῤῥιμμένων, venire in consortium mendicorum & abiectorum hominum. ἀπόῤῥιμμένῳ ἀπίμας, deiectus cum ignominia. ἀπόῤῥιμμένοι ἢ ταπεινὰ ἀφῆ ὄντες, deiecti & humiliores redditi, Plut. in Galba.

Ἀπόῤῥιμ. ματος, ἡ, proiectio.

Ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, defluuium vel profluuium. Plin. profluentia, Cicer. fluxus, σκαμμὸς, stiria, stilla, alluuies, succus defluens ex arboribus, aut ex alia re, contagio serpens. Plutarch. in Solone, βλάπτουσι ἐίσιες ἀποῤῥοιαὶ ἀφίσι, quibusdam humorem nociuum transfmittit, de ficu & oleo. εἰ ὄμοιος ἢ σπέρ.

Ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, fluxus, genitale semen, effluuium. Tranquillo, effluetia Plinio. τὰ ἀπόῤῥοια καμβάνοσι ἢ ἀκοαὶ, aures rerum obductarum fluxus corripiunt. Aristotel. in Problem. Nazan. ἢ ἀπόῤῥοια ἢ φρόνου κρεῖσσ, riuus boni primi. Idem, πλεκαρὰ πᾶς ἀπόῤῥοιαι, solares quidam riui. μ. τῶν ἀπὸ χειμῶνος ἀπόῤῥοια, post torrentis effluuium, simulàque vnda refedisset.

Ἀποῤῥοιτὰ, riuus alicunde manans Hesych.

Ἀποῤῥοιβδέω, μ. ὁῶ cum sono emitto. Nonn. ἀποῤῥοιβδῶν ἰοῖιν, vocem eructauit.

Ἀποῤῥοιβέω, denuò. rursus, πάλιν, qua significe dicitur ἀ ἀμῆσαι.

Ἀποῤῥοιβὸς, ὁ, ἡ, ὁν, sorbilis, Accusat.

Ἀποῤῥυτος, effluens, defluens. Cic. ex Platonis Timæo, ἀπόῤῥυτον σῶμα, effluens corpus, hoc est, decrescens, & vnde alimentum effluit & decedit. Hesio. κλιμὴς τ' ἀσπὰν ἀ ἀποῤῥύτου, i. defluentis. vide Bud. Comm.

Ἀποῤῥύω, effluo, defluo, vnde dicitur defluuium capillorum Demosthenes aduersus Timoc. φάσας ἀ Ἀποῤῥεῖν φῦλα τῶ στρώματος, sed & alio metaph genere dicit defluo, & effluo apud latinos, vt ὅτου ἀ Ἀποῤῥεῖ μύκης apud Sophocl. cuius effluit memoria. Ἀποῤῥύω, item emano, promano, profluo, & τὸ Ἀποῤῥύον affertur ex Alex. aph. pro ἀ Ἀποῤῥύα fanies emanans ex eodem Ἀποῤῥύω tranfitiuè vsurp. vt Ἀποῤῥύοντα νομικὰ ἀποῤῥύσαι sicut & mano aliquando fit actiuum apud Latinos, inueniuntur etiam Aor. 2. pass. ἀπορῥύην particip. Ἀποῤῥυὲν, & futur. Ἀποῤῥύσομαι, & præt. ἀπορῥύνκα, significant etiam abluo, ἀπορῥύπτω Suid.

Ἀποῤῥύπτω, abluo, sordibus expurgo, vnde ἀποῤῥύψις Suid. ἀποῤῥύσις: apud quem ἀποῤῥύψας & ἀποῤῥύψασθαι ab eodẽ themate.

Ἀποῤῥώδης, ὁ, ἡ

Ἀποῤῥώξ, ωγος, ἡ. abruptus, rupes. Machab. l. 2. ca. 14. ὑπὸ τῶν ἀπὸ τῆς Ἀποῤῥωγάδος, id petra præcipita. λαμβὼν ἀ ἀποῤῥωγὰς ἀκταὶ. litora præcipita à portu, seu abrupta. Homer. εἴης ἐρινεὸς ἐξὼ ἀπόῤῥωξ, diuina mente profectus. διὰ κρημνοῦ ἢ βάθος μίγεσαν ἀπόῤῥωγος, propter rupium altitudinem. Item,

Ἀποῤῥώξ, ῥῶγος, ὁ, ἡ. Aratus, ὧν σποταμοῖο ἀποῤῥῶξ, ἀπόῤῥηξα ἢ ἀπόσπασμα. Comm. Cicer. veluti rapido cum gurgite fluoens. σκληρὰ ἀπόσπασμα, deductus, originem habens, profectus, deriuatus, stilla, furia, fluxus, fragmentum, propago, tradux, reliquię γῆλιξ ἀσκορπὶ. Aristoph. Lytta, τίμιατ, ἰὼ αἴδρυτες ἀβάπιστον ὦ σπλάνιστ τὸ σφόσσωτ ἀπεκτερημένῳ δ' ἐρεύνων ἀπόῤῥῶξ. Item lib. 3. Epig μακέων ὑλίγη τι, ἀποῤῥῶξ, i. carminum reliquiæ, Hom. Iliad. ἐ ἐνῆς ὕδατὸς ἔξιν ἀποῤῥῶξ, i. ab aqua Stygis abruptus & deriuatus. Odyss. 9. Λὸς ἀ τοῦ ἀμβρόσιος ἢ νεκτάρος ἔζει ἀποῤῥῶξ, i. ἀπόῤῥοια. & pro ἀπόῤῥημα ἢ ἀπόσπασμα. Poly. lib. 5 ἔζ' ὁ πλείσσ μὲν ἐμ κρημνοῖς ἢ πέτρῃς ἀποῤῥῶξ ὀξυκρόφιν, i. præruptus. vbi adiecit, ἐπ' τόποις ἀποῤῥῶξας, præruptа loca, Plutar.

Ἀπόῤῥῳξ. Hesych. exp. κρίμα.

Ἀποῤῥωπίζομαι, ἴσταμαι τ. ισμαι, oi batus sum. Paul. 1. ad Thessal. 2. ἀποφασιδίνητος ἀφ' ὑμῶν.

Ἀπόῤῥωστος, ὁ, ἡ, ἀ, nulla purpura insignis. ἀπόῤῥωστον ἱμάτιον apud Plutarch. toga pura nulla accessione purpuræ.

Ἀπορχέομαι, eſt per imperitiam saltandi perdere, quod affectatur. Herodot. ἀπορχέσας ἢ γάμου, desaltasti matrimonium, saltando exeidisti a nuptiis. Significat etiam quod Latinis desaltare dicitur, hoc est, saltationem peragere. (pem vioc.

Ἄπονος, modo incognito, difficulter, ἄπονος διατρίψω, vitam inodiosam ducere, omnino inaccessus. τὸ ἀπόνως ἔχειν, inexplicatissimum.

Ἄπονος, ος, τὸ, labor, κάματος, apud Eurip. Iustath. Iliad. 9.

Ἀποσαλεύω, με. ῶσω, in salo ſto, à portu refugio, me ſtabilio, anchoris innitor, auehor. Hac dictione vſi sunt Græci, quum significabant anchoris procul à portu tactis, nauem iam in salo esse: id quod Latini, in salo & in anchoris commorari, enunciare solent, Diodorus & Thucyd. ἀποσαλεύειν ὅπη τὸ ὕδατος χῶμ, stabilitam esse super aquam terram.

Ἀποσάπτω, obturans.

Ἀποσαρκάζω, in carnem concrescere, ἀπὸ σαρκὸς σαῖς, caro cozlescit & spissatur, Aristot. in Probl.

Ἀποσάτω μ. ἄξω, deonero, Cicero. tollo ſtrata. Genesis 24. ἀπόσατε τὰ κάμηλοι, deſtraint camelos, vt sit contrarium, τὰ ἐπίσατε, quod est ſtrauit: item obſtruo.

Ἀποσαφέω, μ. ῶσω, declaro, exprimo, Accuſ. Plato in Protagora.

Ἀποσβεννύω, ὁ ἀποσβίννυμι, μ. ἔσω, π. ικα, ἀόρ. β, ἀπέσβην, Accusat. ἀποσβέσθω, extingui, supprimi, ceſſare facere.

Ἀποσβέω, extinguo, Aristoph. ἐκ λύχνος ἀποσβέσας.

Ἀποσείομαι, depono, decurto, excutio, à me repello. Aristophan. in Ranis, ἀποσείεται ζάλασσ. Pro reiicio & recuſo, apud Nonnum, ἀλλὰ μεταδοῦλιν ἀπόσειται. Herodot. ἀποσειόμενος τὴν ἀξιωσιν, vt iureiurando fatisfaceret. Item ἀποσειόμενος λόγιον τὸ χρηστὸν, ex oraculum quoddam feruantes. ἀποσείεσθαι τὸ ἀγῶν, i. ἀποσκιδάζειν, excutere pondus, Bud.

Ἀπόσεισις, ωος, ἡ, genus impudicæ saltationis, Poll. l. 4.

Ἀποσείω, excutio, propulso, reiicio, depello.

Ἀποσεμνύνω, glorior, effero, iacto, magnifice celebro, magnipendo Basil. Homil. 11. in Hexa. ὦ τῆς ἀρίπας ἡμῖν αἰσχυνομένης ἀποσεμνύνειν ἢ ἀδρύνειν ἀποσεμνύνειν κήρυμα, grauiter pronunciare præconum. Lucianus: magnificare (quo verbo vtitur Plinius) verbis magnifico, extollo: item grauiter & superbè enuntiare, in grauitatem componere, pro μεγαλαυχεῖν, ὑβρικρᾶν. Aristot. ἀδὲ πομπικὴ, de tragœdia loquens. Nazan. ὃ δοκεῖ σὺ τὸ μὲ Σαμψαῖον σου παῖδιὰν ὑπερῆμα ἀποσεμνύεσθαι, quibus admirandã scientiam hanc tuam exornas, & venditas. ἀποσεμνύεσθαι ὑμαυτὸ, ostento me grauitatem præ me fero. Significat etiam orno, honesto. Basil. κρεῖττ ὑπόπτως οἱ σὺ τὸν τὴν ὑπόμνημ αὐτὸν ἀποσεμνύοντες, augustum & venerandum facientes.

Ἀποσείω, cribro, cribro excutio. Vnde ἀποσειστὸς, cribro excussus. Item spolio.

Ἀποσκάζω, conchido in ſtabulo:

Ἀποσκε-

Ἀποσημαίνομαι obsigno, vt apud Herodianum, ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιστολήν. Aliquando ad forum pertinet, significans requirendo, reos, siue publicandos & pœna afficiendos annotare, eorum bona præscribere & obsignare. Xenop. libro 2. ἑλληνικῶν, καὶ αὐτὸν μὲν ἀποκτείνειν τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι. Ibidem, καὶ οἰκοῦντι ἐξήλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τὴν ἡμετέραν ἀπεσημαίνοντο. Pro resignare, Bud. in ep. st. prior. ἀποσημηνάμενος τὰ γράμματα, resignans literas, i. aperiens.

Ἀποσημαίνω μ. ανῶ, indico, declaro, designo, renuntio, respondeo, do signum, Plato in Eutyd. ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημήναντος, ἅμα ἀνεθορύβησαν. Item, insignio, conspicuum facio, Basil. ἀποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, publicare vel adnotare bona damnatorum, Xenoph. l. 2. ἑλλην. quum de triginta tyrannis Atheniensium loquitur. significat etiam tacitè designo Thucyd. li. 4 καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου ἀπεσήμαινεν.

Ἀποσημειοῦμαι, innotationes & collectanea facio, commentarios scribo. Ammon. in prædic. ἀπομνημονεύματα καλοῦσιν ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν τὰ ἀποσεσημειωμένα, regesta, ὑπομνήματα, in commentariis iam relata.

Ἀποσημηνάντων, τῶν, dantium signum, Thucydid.

Ἀποσήπομαι μ. ψομαι, π. σέσημμαι, καὶ

Ἀποσήπω, marcesco: Depon. absol. putrefacio.

Ἀποστήχω, insequor, ἀποδιώκω.

Ἀποσιμόω, simum vel pandum reddo, item à loco cauo, & pando, eleuo sursum: & metaph. extollo, effero teste Eustat. ἀποσιμοῦμαι, patiens.

Ἀποσιμῶσαι, τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν προσθεῖναι γυμνήν, Thucydid. τὸ μεταβαλέσθαι τὰς ναῦς.

Ἀποσιοῦμαι Ionicè pro ἀφοσιοῦμαι.

Ἀποσιτέω, ῶ, à cibis abstineo, καταλιμπάνω τὸν σῖτον, Suid.

Ἀποσιτικὸν, quod nauseam & fastidium ciborum inducit, apud Hippocr.

Ἀπόσιτος, ὁ, ieiunus ἄτροφος, ἄσιτος, de quibus Athenæus. Pollux li. 6. καὶ καλοῖτο δὲ καὶ ἀπόσιτος, ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων, cibos fastidiens & abominans. Et apud Hippocr. ἀποσιτίη, ciborum fastidium, ἀνορεξία. Lucian. de luctu, χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τὸ πένθους τὸ μέγεθος, i. cibi abstinentem esse.

Ἀποσιωπάω, μ. ήσω obticeo, intersisto, rursum taceo, tacere iubeor.

Ἀποσιώπησις, ἡ, figura quæ reticentia à Cicer. dicitur, à Celso obticentia, nonnulli interruptionem appellant, quidam præcisionem, vt apud Terent in Eunucho, Ego te furcifer, si viuo. subaudiendum vlciscar. vide Aquilam Roman. & Pub. Rutil. Lupum in περὶ ἀποσιωπήσεως.

Ἀποσκιμμωδίζω, illudo, subsanno, ἀπομυκτηρίζω, Hesych.

Ἀποσκάπτω, terram fodio, Plato de Legib.

Ἀποσκαρίζω palpitans pedes in auersum iacto, aut palpitans animam exhalo in libro Iud cap. 4. ἐνέκρουσε πάσσαλον ἐν τῇ γνάθῳ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἀπεσκάρισε καὶ ἀπέψυξε. vbi Bud interpretatur à imâ efflauit sussultando. Suid. autem expon ἀποσκαρίζειν διακεχυμένως γελᾶν effundi in risum: tunc vero ἀποσκαρίζειν esset vsque adeo in risum effundi, vt calces quoque in auersum iactes, aut exultes. (Accus.

Ἀποσκεδάννυμι μ. άσω π. ακα, dispergo, dissipo, disiicio, effundo:

Ἀποσκεδάω, ῶ, amolior.

Ἀποσκελίσαι Hesych interpr. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι.

Ἀποσκεπάζω, operio.

Ἀποσκεπαρνισμός: vide in dictione Ἐκκοπή. Galen. in definit. est, ἐστὶν ἀποσκεπὴ μετὰ τοῦ διακεκομμένου ὀστοῦ πεπτωκέναι.

Ἀποσκέπτω, visito.

Ἀποσκέπτως, inconsideratè. ἄπο σκοποῦ.

Ἀποσκεδάζομαι, destruo, aufero, neco, tollo de medio, summoueo, amando, ablego. Synes. σὺν βίᾳ τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκεδάσας, amolitus, absterrens, & de medio summouens. Pro abiicio, excutio, depono. Basil. ἀποσκεδάσον τὸ καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Dioscorid. l. 7. cap. 1 αὐτὴν ἀποσκεδάσαι τῶν σωμάτων eâ corporibus excuti & depelli. Plutarch. in Public. τὴν ὀροφὴν ἀποσκεδασάμενον τῆς καμίνου, sublato fornacis culmine. ἀποσκεδασάμενος τῶν φίλων δύο qui duo ex amicis amouit, Idem in Galba. demolior. Basil. ἀποσκέδασον ὀρόφοις παρέλκε τοίχους. Vnde τὸ ἀποσκεδαζόμενον τοῦ ἀνθρώπου ἡ κόπρος, Pollux lib. 5. Aliquando etiam excutio quodcunque onus: vnde ἀποσκευασάμενοι, in Act. Apostol. cap. 21. sublatis sarcinis. Disertiores dicunt ἀνασκευασάμενοι, id est, collectis sarcinis.

Ἀποσκευάζειν etiam pro exonerare. Basil ἐὰν δὲ κλύδων ἐπαναστῇ ζάλων ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῖς ὅπως ἔχουσι τάχους τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζονται. id est, abiiciunt in mare & exonerant. Gregor. Anysio. ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρός. καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει. onus leuat.

Ἀποσκευάσαι τὴν ἐπήρειαν. leuare atque exonerare calumnia. Athenagoras in Apologia ἀποσκευάσαι ἡμῖν νόμῳ τὴν ἐπήρειαν. Herodianus voce passiua vsus est, ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας οὓς καὶ ὁ Κόμμοδος ᾐδεῖτο, interemptis & è medio sublatis. Nam apud ipsum de Commodo loquentem, ἀποσκευάσασθαι, id est, φονεῦσαι Idem, τούτους ἄνδρας φόνῳ ἀπεσκευάσατο. Ἀποσκευάζομαι, repudio, reiicio, non admitto. Themist. in 2 de Anima, τὰ μὲν οἰκεῖα προσίεται, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποσκευάζεται. Significat etiam refutare, refellere, conuincere, euertere, destruere. Gregor. ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, ὁ δεύτερον ἔστι περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἴδωμεν. Est etiam, ventris onus depono. Herodianus, κατὰ δὲ τὴν μέσην ὁδὸν ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀνεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Hinc apud Pollucem libro quinto, τὸ ἀποσκευασόμενον τοῦ ἀνθρώπου. id est, ἡ κόπρος καὶ ἀποπάτημα, quæ & ἀποσκευὴ Polyb. ἀποσκευάζεσθαι etiam est excutere quodcunque onus, id est, ἀποφορτίζεσθαι, ἀποτίθεσθαι, ἀποθέσθαι τὸ ἄχθος, ἢ τὸ βάρος. & pro euitare, effugere, ἀποσκευάζονται τὸν κίνδυνον, Suidas, defunguntur periculo, aut periculum adeunt. & ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, mensam instruere, ἢ καθαρὰν ποιῆσαι· ἀπεσκευάσατο τὴν στολὴν, deposuit, ἀπέθετο. Inuenitur & pro ζημιῶσαι ἀποχωρίζεσθαι, ἀποφέρεσθαι, ἀφανίζειν, ἀπογυμνοῦν, ἀποβάλλεσθαι καὶ ἀπορρίπτεσθαι.

Ἀποσκευάζω, μ. άσω π. ακα, repono, reparo. Item quemadmodum ἀποσκευάζομαι, aufero & tollo de medio, destruor, amolior, facio abrogatum, obscuro, infero damnum, confuto: Accusat. vide ἀποσκευάζομαι

Ἀποσκεύαστος, ου ὁ καὶ ἡ, inextructus.

Ἀποσκευὴ ἡ. sarcina apparatus, supellex, exercitus impedimēta, ἢ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή. Lucian. καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα εἰς τὴν ναῦν & apud Polyb. ventris onus. Athen. vsus est pro instrumēto aulæ viatoriæ & imperatoriæ in exercitu. Plutarch. in Themistocle, χρημάτων δὲ εὑρίσκειν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον. vim argenti inuenisse in ipsis thesauris reconditam. πλεῖστα τῆς ἀποσκευῆς, plurima impedimenta apparatúsque. ἀποσκευῆς διαρπαγείσης. commeatu, impedimentísque direptis.

Ἀπόσκημμα propriè est firmamentum, seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item, est impetuosus illapsus humoris ex loco in locum, differtque ab ipso ἀπόστημα, qui Latinè abscessus dicitur. Galenus lib. ad 2. Glauconem. ἀποστήματα ὀνομάζουσι τὰς διαθέσεις ἐκείνας, ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώματα· χώραν οὖν ἀναγκαῖον ἐν τῷ μεταξὺ γενέσθαι κενὴν, ἥτις ἤτοι πνευματώδη τινὰ οὐσίαν, ἢ ὑγρὰν, ἢ ἐξ ἀμφοῖν σύνθετον περιέξει. Et paulò inferius, ἀποσκήμματα δ' ὀνομάζουσι τὰς διαθέσεις ἐκείνας ὅταν χυμοί τινες ἐνοχλοῦντες πρότερον ἑτέρῳ μορίῳ, καταλιπόντες ἐκεῖνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι, cum humores qui prius partem aliquam infestabant, ea relicta, in aliam transeunt. Ἀπόσκημμα verò apud Æschyl. idem quod ἀπέρεισμα.

Ἀποσκηνόω, μ. ώσω, longius habito, vel remotius tendo, moueo tabernaculum, Genes. 12. ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα μουσῶν, aures habebat à musis abhorrentes, Lucian.

Ἀπόσκηνος, opponitur contubernali & sodali, apud Xenophontem libro 8.

Ἀποσκήπτω μ. ψω, π. φα, decumbo, incumbo, innitor expon. & decido & allidor, item euado, erumpo, desino. Herodot. ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου ἐς φλαυρὸν quum in rem friuolam euaserit somnium. ἀποσκῆψαι τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, iram in authores & conscios inclinare & conuertere, Halicarn. l 6.

Ἀπόσκηψις, idem quod ἀπόσκημμα exponit & scarificatio, ἀπόχασις, apud Hippocr. lib. de morbis.

Ἀποσκιάζομαι, remoueo ab vmbra.

Ἀποσκίασμα, ατος τὸ, vmbra & adumbratio, Cicer. In epistol. Iacobi capite primo, τῆς τροπῆς ἀποσκίασμα. conuersionis adumbratio: Alij obumbratio. Nazanz. τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα, veritatis simulachrum siue vmbra seu adumbratio.

Ἀποσκιασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀποσκιδνάμενοι οἱ, sparsi, vagantes separatim, dissipati.

Ἀποσκιντίζομαι, recalcitro.

Ἀποσκίρρωμα, τὸ τύλωμα.

Ἀποσκιρρόω, obduresco. Bud. in epist. ἀπεσκιρρωμένα, τὰ τετυλωμένα, callosæ partes & obdurescentes. ἀποσκιρρωθεὶς, in scirrum induratus, σκληρωθείς.

Ἀποσκιρτάω, ῶ resilire conor, reluctórque.

Ἀποσκλῆναι, emori. ἀποσκλῆμι. idem exaresco, sicut ἀποσκλέω: itē emacior seu contabesco. Alciphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ periculum est mihi ne fame tabefaciam. parti. ἀπεσκληκὼς, tabidus, aridus, apud Chrysostom. de sacerdot. ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι expon. anima quæ obdurúit vel quæ callum obduxit.

Ἀποσκληρόω, induresco Chrysostom. ἀποσκληρωκότα βίον καὶ τραχὺν καὶ ἀκριβῆ μὴ δυναμένους ἀναδέξασθαι, i. duram vitæ rationem,

Ἀποσκληρύνω, induro: Accusat. Alexand. Aphrod. exaspero, obduro ἀποσκληρύνει, apud Hippocr. σκελετεύει.

Ἀποσκολύπτω, excorio, præputium detraho, desquamo, circuncido, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, quod σκύλος Eustath. in Homer. vide ἀποσκολυμμένος.

Ἀποσκοπέω μ. ήσω, π. ηκα καὶ ἀποσκοπεύω, intueor scopum, vel aliquid tanquam scopum, Aristotel. Item, ἀποβλέπω μακρόθεν ὁρῶ, intueor & diligenter considero Lucian. οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, in terram despiciunt. Accus. Idem, ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.

Ἀπόσκοπος, ου, absurdus, longè à scopo remotus, à scopo procul considerans, longè speculans, perspiciens.

Ἀποσκορακίζω, μ. ίσω, π. ικα, ἀποδοκιμάζομαι, ἀποκρύομαι, repello, μετὰ μίσους ἐκβάλλω, cum odio eiicio, Etymolog. Actiu. Accus. quasi ἐς κόρακας πέμπω, latini dicunt in malam rem ire iubeo. Suid. ἀποπελίζω, ἐξορίζω, διώκω. & in Psalm. pro ἀπορρίπτω, βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με.

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio. ἐξουθένωσις, increpatio: sic in vltimo capite Esaiæ Prophetæ.

Ἀποσκοπάζω, vmbram amoueo, Plut. de exilio.

Ἀποσκοτίζω idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, item tenebras submoueo corpus quo obumbrabam aliquid amoueo.

Ἀποσκοτοῦμαι, adumbror, vnde ἀπεσκοτωμένον apud Aristophan. Suid. exp. ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον ἀποσκοτοῦσθαι, tenebris inuolui & obrui, Polyb. in prim. velut stercus.

Ἀποσκυβαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, contemno, reiicio. Actiu. accus.

Ἀποσκυδμαίνω, irascor, ὀργίζομαι. à σκύζω, fit σκύδνος, i. λοιδορία. Et vt ab ὄζω fit ὀζαίνω, sic à σκύζω fit σκυζαίνω & σκυδαίνω mutando ζ in δ, & per Epenthesin literæ μ, σκυδμαίνω, quod etiam vt ἀποσκύζω significat ἐπιμέμφομαι.

Ἀποσκυθίζω, cutim capitis cum pilis amputo, capillum abrado, ἀποκείρω, περιτέμνω. vide Athen. lib. 12.

Ἀποσκώμματα, τὰ, dicta, dicteria, sannæ, ἀπομυκτηρίσματα, Hesych.

Ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω, deprædor, eripio spoliando, Theocr.

Ἀποσκώπτω, dicteria iacio, derideo clanculum, iaculor scommata, Lucian. ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας, insector philosophos, iocor in eos & cauillor. Idem, ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας, &c. cauillari & conuitiis vti in ciues. Lucian. ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, quæcunque in me carpseris. ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων, eo scommate pedes notans.

Ἀποσμάω, abstergo, soluo, decutio, extero. Dioscorides libro secundo. capite 89. ἐπὶ κεφαλῆς ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, quod capiti illinitur ita vt tertio die soluatur, abstergatur, decutiatur. Idem libro quinto capite 84. ἀποσμᾶν τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλάς, oculorum cicatrices emendare, exterere. Lucia. ἀποσμᾷ τὸ ῥύπον, i. ἀποσμήχει.

Ἀποσμήχω μ. ήξω π. ηχα, purgo, abstergo, detergo, emaculo, confrico, extero, ἀποκαθαίρω: Actiu. accusat. Item, vro, dolore magno & indignatione afficio.

Ἀποσμικρύνομαι, imminuor. ἀποσμικρυνόμενος, deterior factus.

Ἀποσμιλεύω, scalpello abrado, & ἀποσμιλεύω, τῇ σμίλῃ ξέω καὶ ἐκκαθαίρω.

Ἀποσμιλεύματα, purgamenta & ramenta scalpello derasa, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύσματα.

Ἀποσμύχω, exuro. vnde ἀποσμυχθεὶς, έντος. qui exarsit, qui cõtabuit, tabescens, Lucian.

Ἀποσοβέω, μ. ήσω, arceo, abduco, repello, abigo, compesco, excutio, longius insequor, submoueo, exigo, prohibeo, alieno, ἀπελαύνω ἀποδιώκω, & ἀποτρέχω Menandro. & σεσοβημένως καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι: Actiu. accus.

Ἀποσοβητὴς, οῦ ὁ, insolens & insultans alicui.

Ἀποσοίζω, Laconibus idem quod ἀποστάζω, Hesych.

Ἄποσος, sine quantitate. ὁ ποσότητι καὶ μέτρῳ μὴ ὑποπίπτων, ἄμετρος.

Ἀποσπάδης, vnde accus. pluralis numeri ἀποσπάδας, quem Suid. exponit ἀποσπαθείλας.

Ἀποσπάδων, cui testiculi sunt auulsi siue execti.

Ἀποσπάδιον auulsum, decerptum: substantiuè.

Ἀποσπαργανόομαι, fasciis me libero. Nazan. ἀποσπαργανοῦται τὰ τῆς ταφῆς ἀνιστάμενος, resurgens ex sepulturæ inuolucris se euoluit seu explicat.

Ἀποσπαρθάζειν, apud Hipp. 2. de morbis, palpitare, pulsare, σπαίρειν, σφύζειν.

Ἀπόσπασμα, pars, auulsio, conuulsum quiddam, partes rei auulsæ.

Ἀποσπὰς, άδος, idem quod ἀποσπάδων.

Ἀποσπασμάτια, reliquiæ quædam, Cicer. ad Attic.

Ἀποσπάω, μ. άσω, π. ακα, abripio, aufero, abstraho, χωρίζω, ἀφελκύω, amolior, auello, dissipo, abscindo, reuello, euello, emetior. Lucian. Icarom. ἐπεὶ δὲ κατ᾽ αὐτὴν τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus. Actiu. accusat. Sophocles cum genitiuo & accusat πῶς σ᾽ ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ᾽ αἰχμῆς κνώδοντος, quomodo te separabo ab amaro ense. Leuit. capite 21. θλαδίαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον, οὐ προσάξετε αὐτὰ κυρίῳ, omne animal quod vel contritis, vel tiusis, vel sectis ablatiue testiculis est, non offeretis Domino. Plutarch. in Themistocle, τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης, ciues à mari abducere & auertere.

Ἀποσπείρω, dissemino. ἀποσπείρω εἰς τὴν γῆν, Lucian.

Ἀποσπένδω. libo. Ody. ξ ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, &c. ἀποσπένδω δάκρυον, libo lachrymas, fleo, lib. Epig.

Ἀποσπερματίζω, semen emitto, ἐκμαίνομαι, Aristoph.

Ἀποσπεύδω dehortor, dissuadeo, Herodotus lib. 6. distineo.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo.

Ἀποσπόγγισμα, ατος τὸ, id quod abstergitur.

Ἀποσποδῆσαι, in cinerem redigere, è medio tollere. Aristophan. in auib. ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, i. ἀφανίσαι, ἢ ἀποκρούσαι, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν.

Ἀπόσπονδος, Plutarc. in Pelopide, ἀφεὶς ἀποσπόνδους τοὺς ἄνδρας, è præsidio abire incolumes permisit, fide publica data. est & fœdifragus, ἐχθρὸς μισητός.

Ἀπόσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, oriundus, progenitus, natus.

Ἀποσπουδάζω, desino studium & operam ponere. Philostrat. ἀποσπουδάζω τῶν κοινῶν, auerto animum à Repub. gerenda. ἀποσπουδάζων, negligens, ἀμελῶν.

Ἀπόσσυτος, excitus, Nonnus, excitatus. fit à verbo σεύω, i. ὁρμῶ.

Ἀπόστα, absiste: imperatiuus pro ἀπόστηθι: sic πάρστα.

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor defluens, distillatio, stiria, stilla.

Ἀποσταδὰ, i. longè, eminus, per interuallum.

Ἀποσταδὸν, longè, procul, πόρρω καὶ ἐκ διαστήματος.

Ἀποστασίου δίκη actio in libertos quum defecerint ab iis à quib. manumissi sunt.

Ἀπόσταδον, ου, τὸ. rete piscatorium plumbo & calamis circumuestitum, Hesych.

Ἀποστάζω, μ. ξω. distillo, descendo, extollo. Lucian. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, aurum ab eorum verbis distillat.

Ἀποσταθεὶς ἀποτέρω στὰς longè stans. vide ἀφίσταμαι.

Ἀποσταθμάω, dependo, appensum trado, σταθμῷ ἀποδίδωμι Eustath.

Ἀποστέω, impedio.

Ἀποσταλάω, distillo, lib. Epigr. extillo.

Ἀπόσταξις, distillatio, Theophr. l. 9. c. 8. hist. plant.

Ἀποστὰς, fugiens: ab ἀφίστημι.

Ἀποστασία ας, ἡ, defectio, quum quis à duce suo desciscit. ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, à Nerone defectio, Plutarchus in Galba, Idem in Fabio.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium, actio in ingratos & desciscentes à patronis, Pollux libro octauo, & Suid. libellus repudij. ἀποστασίου βιβλίον, libellus repudij, in Euangel. Matth. capite 19. Et cap. 5. Ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον. vbi libellum abscessionis Interpres nouè. Et apud Hesych. γράψαι ἀποστάσιον, id est, ἀπελάσαι τὴν γυναῖκα. Item præuaricatio, defectio, rebellio. ἀποστασίου δίκη, vt tradit Harpocrat. crimen erat eorum qui in Reipub. temporibus imminentéque periculo subterfugissent, quos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. Item actio in libertos & manumissos qui à patronis desciuissent, aliúmque sibi adoptassent, aut aliud commisissent quod legibus vetitum atque prohibitum.

Ἀπόστασις εως, ἡ, ἀποχώρησις, διάστημα, ἀποστασία, abscessio, Cicer. distantia. Theophrast. de causis libro tertio, capite octauo, vt & legendum histor. libro secundo, capite 1. δεῖ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις. id est, interualla fieri, vt dicit Liu. facto interuallo. Gazæ ἀποστασία, id est, διάστασις, interuallum, spatium, abscessus, digressio. Aristot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, id est, terrena quàm longissimè à diuino adminiculo abscedentia, &c. ἐξ ἀποστάσεως, eminus, cui ἐκ πλησίου, id est, comminus opponitur. Theophrastus de causis plant. libro sext capite 25. ἔνια τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως (malè legitur ὑποστάσεως) ἢ πλησίον ἐλθοῦσιν ὀσμώτερα. ἀπόστασιν βουλεύειν, consilium de defectione agitare, apud Lucianum. ἀπόστασις βίου, decessus è vita, Euripid. ἀπόστασις κτημάτων, detractio facultatum, Demosthen. Plutarchus in Fabio, συμμάχοις ἐπιβοηθοῦντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες, auxilium sociis ferentes, eósque in fide & amicitia retinentes. Thucyd. ἀπόστασις ξυμμάχων. solicitatio sociorum ad defectionem. ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, defectio ab Atheniensibus. Idem. Aliquando vomica, abscessus, suppuratio. Ruell. interpr. vide quid ἀπόστασις & μετάστασις apud Galen. in Comm. Hippocr. de victus rat. in morb acut. Est & figura quam & separationem Trapezuntius dicit.

Ἀποστατέον. à verbo ἀφίσταμαι. ἀποστατέον πολέμου, à bello abesse decet. ἀποστατέον μοι τοῦ πράγματος, vel ἀποστατέον μοι, absistendum, vel abstinendum mihi à negotio.

Ἀποστατέω. μ. ήσω. π. ηκα, absisto, abstineo, absum, deficio, rebello, desciseo, Genitiuo.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, quasi retractator, faciens desistere, & ἀποστατῆρες, segreges. Plutarch in Lycurg ἀποστατῆρας εἶναι. τοῦτ᾽ ἔστι, μὴ κυροῦν, ἀλλ᾽ ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν. id est, retractatores esse, hoc est, non roborare, sed omnino discedere & omittere.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, apostata, desertor, fugitiuus, defector, Suet. præuaricator, qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit.

Ἀποστατικὸς ου ὁ, rebellis, cõtumax, transfuga. ἀποστατικὸν ἐπίρρημα τὸ ἄστε. dicitur à Gaza libro secundo Grammat. digressiuum aduerb. ἀποστατικαὶ δυνάμεις, angeli mali, Nazan. ad Cyprian. ἐπειδὴ ταχεῖαι πρὸς τὴν τούτων ὑπηρεσίαν αἱ ἀποστατικαὶ δυνάμεις καὶ φθονεραὶ, πολλοὺς κοινωνοὺς ζητοῦσαι πτώματος Dionys. vocat ἀποστατικὴν πληθύν. vnde aduerbium.

Ἀποστατικῶς. Plutarch. in Galba. ἐν στόλῳ γενομένην ἀποστατικῶς. rebellando

lando ductuantem.

Ἀποστατικὸς, ciuili as rebellis.

Ἀποσωρεύω, obuallare Ciceroni, vallo claudere, cancellis firmare, item cruci affigere.

Ἀποσπαθίζω, in vias passas muto. Theophr. lib 2. de caus plantar.

Ἀποσπαθίσαι βοτρυς, vuæ in passas fuerint mutatæ.

Ἀποσπάσαμα, ατος, detego, nudo, Accus. Matei cap. 2. ἀποσπάσας τὰν στέγαν detexerunt tectum.

Ἀποστέγασμα, ατος, τὸ, operculum, integumentum, Liu. protectio. Theophr. libro 5 cap. 18. de caus. plantar. Τὰ φυσικὰ ἀποστέγασματα τῶν ψυχρὸν τὰν γᾶν, terram protegentem & frigus arcentem obtinet.

Ἀποστεγόω, dem quod στεγόω. Ath.

Ἀποστέγω, intus cuerceo, continuo & arceo. propulso, inhibeo, Polyb. ὁμοίως δὲ τὰ θυσιῶν ἐς σπήραν κέχυται, ἢ τὰς ὁλοκαρπίας ἀποστέγει πάσας, arcet. Theophr. lib. 3. cap. 7. de caulis plant. ἀποστέγουσι τὰν ἁλμυρὰν, non admittunt falledinem.

Ἀποστεγρίζω, de stringo. abrado.

Ἀποστέλλομαι, de classibus soluentibus & proficiscentibus dicitur. Demoth. ὡς φασιν οἱ μὲν ἅμα πάντες ἐβοήθησαν ἀποστέλλοντα ἐκ τῆς ἰδιαφορίας, πολλοὶ παρίσταντο ὑπομενοῦντες τὰ χρήματα καὶ ἐνδιώτατον διαπεσεῖν, quum è littore soluunt, multis adhibitis testantur pecuniam vel merces periculo fœneratoris fe exportare. Ἀποστειλάμενοι, inquit. Suid. ὑμάτου οἱ πατρῴδιοι ἐκ πορτογαμίου τὰν ἡβὰν ἀπεδύοντο, ὅτε δὲ οἱ ἐφηβεύσαντες ἀποδημεῖν μέλοντες, ἀποστειλάμενοι ἐλέγοντο vide Ἀπεγόμενος.

Ἀποστέλλω, mando ablego, vel cum mandatis aliquem mitto, remitto, cursum nauis aliquò dirigo & contendo: quod non tantùm is facit qui in nauc est cum vectoribus, sed etiam qui magistrum præposuit & exercitor ἐ nauis. πλοῖ ναῦς ἀποστέλλει. Demosth. Ἀποστέλλει τὰ χρήματα, apud eundem, pecunias mittere Ἀποστέλλει γῆς, ἀπὸ γῆς στέλλει. Euripid. Ἀποστέλλω σπαταλᾶ, mitto exercitum, Thucyd. Theophr. de cautis plant. lib. 1. cap. 4. Ἀποστέλλει λοιμούς, deducit colonos. Ἀποστέλλει φρισσέρας, mittere legationem.

Ἀποστενάζω, ξω, vehementer suspiro grauiter ingemisco. Luc. idem quod ἀναστενάζω.

Ἀποστενόω, angusto Lucan. angustum reddo, Alexand. Aphrod. coarcto. angustia premo.

Ἀποστερητικὸν, ἅπαξ οὐτὰ κεκλίμενον, ὃν μὴ τὸ Ἀποστερῶ ἐποίησε τὰ ἐπαρατὸς ἐδύνατο.

Ἀποστέργω, odi. fortiter fero seu sustineo.

Ἀποστερέομαι, priuor, damnum accipio, f audor ἀποστερηθῆς τῆς πατρίδος, patria orbatus. ἀποστερηθῆς μισθὸς, cap. 5. Epist. Iacobi, merces quæ fraude non est reddita.

Ἀποστέρημα, ατος, τὸ, priuo, destituo. defraudo. interuerto, spolio: Accusatiuo & genitiuo. Aristophanes in Pluto. δεῖ δὲ μὴ μὲν ἀποστέρησε· ἢ νὴ Δία. Interpr. Ἀποστερεῖ δὲν ὅταν ἀβδηλεῖται δηλονότι τινὸς λαβὼν εἰς ἀποδόσιν χρήσεως ἢ ἄλλο τι καὶ ἀδικῶν ἀπῇ. Xenoph. νῦν δὲ μαθεῖν ἀποστέρηται, nemitem dum spoliauit. Ἀποστερεῖ ἡμᾶτός σου, abs te secedo. Thucyd. Ponitur etiam cum duobus accul. Aristot. αὐτὸν Ἀποστερεῖ τὰ ἀβδηλαθήκιμ, cum fraudat depolito. Plut. de virt. mul. Ἀποστερῶσας τὴν ἐφορίας τὰς γυναῖκας, mulieres munere defraudans. Ἀποστερεῖν τῆς χάριτος, priuare gratia, Demosth. ὁ Ἀποστερῶν χάειν, apud Pollucem lib. 5. ingratus, ἀχάριστος, hinc Ἀποστέρησις apud Antiphon. ἡ ἀγνωμοσύνη.

Ἀποστέρησις, εως, τὸ, ablatio, ademptio, priuatio & fraudatio. Cic. interuersio, Plato de Legib. Ilocrat. Ἀποστέρησιν ἀσεβεῖν, fraudare.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator, & defraudator Senec. Plato 1. de Repub.

Ἀποστερητὴς, ίδος, ἡ, Aristophan. Nebul. τὴς αὐθῆς ὑβδηλοῦ τῆς ἀφανίσθαι γράμμα Ἀποστερητίδα, sententiam inficiatoriam & defraudatricem.

Ἀποστεφανόω, deponere coronam, corona priuare.

Ἀποσκίζω, expectoro, eloquor, expromo.

Ἀπόσκυμμα, ατος, τὸ, spatium, interuallum, digressus. Polyb. lib. 2. in fine, ἐπὶ ἀποσκύμματα σωθῆναι, &c. progredi vetuit, & operiri cuétum pugnæ. Idé pro loco remotiore & secretiore. ἐν Ἀποσκύμματι κύλικας εὖ τραπόντες, in secessu, Virg. Item, suppuratio, vlcus, apostema: qua voce & Latini medici vtuntur. Galen. in defin. dicit esse mutationem seu transitum corporis ex inflammatione ad pus.

Ἀποσκυμματικὸς, vim habens discernendi. Ἀποσκυμματικὰ ῥήματα, separatim verba. Gaza lib. 4.

Ἀποσκυπτίζω, resisto, seu subsisto, ex Gaza lib. 4.

Ἀποσκυπτικὸς, resistendum, cuoctandum, immorandum, Bud. ex Gaza lib. 4.

Ἀποσμίγμα, ατος, τὸ, fulcimentum. Plaut. ἀπόσμισμα, propugnaculum.

Ἀποσμίχω, confirmo, Aristot. in Problemat. Ἀποσμίζομαι δὲ μηδὲ ἐγὼ, &c. fœmoribus enitor, Aristot. lib. 7. Animal. dicitur etiam Ἀποσμᾶν in actiua significatione vt ἀποσπᾶν. Themistius in 1. de Anima. ὅταν γὰρ τὰ ἐν ψυχῇ πάθη ποιᾶται, μὴ τὸ σῶμα πάσχειν, ἢ ὁ καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐμφύειν, ἀποσμᾶν, imprimit & fulcit.

Ἀποσπαθίζω, ισω, nixus.

Ἀποσπάω, ῶ, ασω, splendere facio, mundo, purifico, libro Epigrammat.

Ἀποσπίλλω, f. λίγω, κπαλάμπω, resplendeo, reniteo, tclucco.

Ἀπόσπορις, discede. Hinc ἀποσπορίζω, id est, κκαλάμπω, ἀποκάθαιρω, abi.

Ἀποσπογγίζω, καὶ Ἀποσπογγίω, detergeo, abrado, resico, Ἀποκάθαιρω, ἀπομάσσω.

Ἀποστιγίσματα, strigmenta, ea quæ à strigilibus abraduntur dum destringuntur corpora.

Ἀποστολεῖς, έως, ὁ, qui classi præest, Ναύαρχος.

Ἀποστολὲς, eranr magistratus rei nauticæ in Iudictionem habentes, qui Trierarchus iura reddebant. Demosth. ἐπὶ τὸ Ξυμμορίαν ἐξ ἀποστολέων γενομένων ἓξ ἑκάστου ἡμῶν ἐλαττόνων ἢ τριήρους ἐδύνατο ἀφ' ἑνὸς ἀδικουμένου ὑπὸ ἑνὸς, ὑκ ἐν μιᾷ ψυχῇ ἐκακοῦτο, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδύνατο, Omni enim eius belli tempore, cum omnes classium nauigationes mea lege profectæ sint, nullus apud vos Trierarchus libellum supplicem ob id porrigendum duxit, quòd iniuria ea lege affectus esset, nullus in asylum portus vestri confugit, ibique ad aram Dianæ sedit: nullus denique à magistratib. rei nauticæ curatorib. & iudicib. vinctus est propter parendi contumaciam. Pollux lib. 8. Ἀποστολὲς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῆς τριήρους ἀπεδείκνυντο. Suid. ἀποστολεῖς, οἱδὲ τῆς ἐκπομπῆς τῆς τριήρους ἀπεδείκνυντο.

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, dim. fuo, profectio, remissio, viaticum, apostolici muneris functio. Paulus cap. 12. ad Rom. ἡ ἐπιταγὴ χάειν ἐν ἀποστολῇ, i. apostolatum. ἀποστολὴ τῶν παίδων, amissio puerorum, cædes puerorum. εἰς Ἀποστολὰν χρυσὸν ἐνδίδωμι, Platon. i. in profectionem aurum dare. ἀποσπᾶν αὐτῶν, Thucydid. mittendi author. ἀπόπεμπε ἡμᾶς, Euripid.

Ἀποστολικὸς, οῦ, apostolicus. Chrysostomus. ἔστι τὸ Ἀποστολικὸν ἐκεῖνο. Suid. Ἀποστολικὴ πολιτεία πιστῶν, ὁ θαυμάζειν ἀρίστων, ὁ μετὰ ἐγκρατείας, σώματος δουλαγωγίας, φρήνιος ταπεινώσεως κρυπτῆς, ὀργῆς ἀφαιρέσεως, ἀγαθοεργίας, φροντίδος, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, μὴ ἀπιδεῖν, ὑποπίπτειν, ἀράττειν, διωγμοῖς, ἀκτήμοσύνῃ, ἀπόκρισιν ἀποστολικὴν ἀξιόχρεω λαβεῖν, νικᾶν ὅπου τὸ ἀνάρχειν, συσταυροῦσθαι τῷ χριστῷ, ὅλως τὸν ἀποστολικὸν μετὰ τῆς ὄντως τοῦ κυρίου.

Ἀποστολιμαῖος, semisitius, missitius. Sueton.

Ἀπόστολος, ὁ, legatus, apostolus, missus, nuntius quicunque mittitur, ἢ ἀπὸ ἐκπομπὴ, ἢ ἀπὸ ἀποστολὴ. Erat & nomen principatus apud Athenienses, cuius officium erat rectè atque ordine curare instrueréque classem. vnde & Demosthenes Ἀποστόλους sunt apparatus classium, expeditionésque maritimæ. Pro Cteliphonte. μὴ γὰρ τῷ ἐξὸν Ἀποστόλους ἅπαντας ἀπέσταλκε, χρῆν με χειρίσασθαι ἐσώζετο ἡ βυζάντιος, ἢ πάντες οἱ σύμμαχοι, classis omnes illas mittendas? laudi. Dicitur enim τὰλ ἐν Ἀποστόλῳ Pollucis libro primo. Ἀποστόλῳ ἐγένετο ἡ καλὴ ἄμαθα πρώτη, Lacedæmonioru tri emi pro legato missus est. Item dimissitoræ literæ, apud Iuuenalem. de quo Alciatus de Rer. & verb. fignific. Plato Epistol. 7. dixit. ἐγὼ γὰρ οὐ τὰς ἀποστόλους ἐμοὶ ἀποδοῦναι πλοῖ, id est, in dimissoris nauigiis.

Ἀποσυμβίζω, est memoriter dicere. Ἀποσυμβίζει, ἡ memoria exponere Cicero. ἀπὸ σύμβασις λέγειν, ἀπὸ μνήμης εἰδέναι, ἢ ἀπὸ γλώσσης ἐφάζειν, Cratin. Thucyd. Sic & apud Athenæum pro memoriter aliquid referre. Ἀποσυμβίζειν μεταβατικὸν ἐμφάτων pro recitare, & ore suo pronuntiare, sed cum quadam energia: vt furoetes vates finguntur suos versus cum impetu repente profundere. Plutarch. in Theseo, ὥσπ ἢ νῦν αἴσωλα ὑστερὸν ἀποσυμβίζειν φοῖς τῶν πολιτῶν ὑστερὸν ἀποδιηξαιόμιν. hoc etiam postea Sibyllam ad verbem coràm dixisse autumant, quum exclamasset. Ἀποσυμβίζειν τὸν παῖδας, teste Polluce li. 2. al. cubi dixit Plato pro τὰν τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, οἷς ἔπι σώματος λέγειν. Ita tamen Suid. ἢ ἀποσυμβίζει, φασὶ τοὺς διδασκάλους, ὅταν καλῶσι τὸν παῖδα λέγειν α ἔμαθε ἐπὶ σώματος.

Ἀποσυμβίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀποσυμβίζω, pendere ab ore, & obtemperare quid dicatur, fi quenter interrogare aliquem, & perplexum reddere sue illaqueare, & ab ore capere. Lucæ cap. 11. ἤρξατο ὁ ἐνιὸς αὐτῶν ἢ ἀποσυμβίζειν αὐτὸν ἐκ πλείονων, & cœperunt grauiter vrgere & captiosè captare eum de pluribus. Vulgarius sic exponit, πολλοὶ συκοφάνται ἐφάτων ἐρωτῶν τὸ ἀποσυμβίζειν, ὅταν πλείονες ἐρωτῶσί τινα ἐξαίφνης ἀ. ἄνωθεν ἀπόπειρα, &c. hoc est, fi quenter interrogare eum, & perplexum reddere. Legitur in alijs exẽplaribus ἀποσυμπίζει. Fit τὸ ἀποσυμβίζειν, quum plures interrogant vnum de alijs atque alijs argumenti. Subdit posse etiam ἀποσυμβίζειν accipi, αὐτὸ τὸ παῖδ' ἐξ αὐτοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος κρτῖν ὅταν γὰρ πρωτοδ' ἀφ' ὧν λέγ' ἀποσυμβίζειν, πολλοὶ συντείνωσιν, ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκκλίνω ἢ κρατεῖσθαι, pro eo quod est, illaqueare eum, & ab ore capere: quum enim quis captur ex iis quæ dicit, ἀποσυμβίζεσθαι videtur, i. ab ore trahi ac condemna-

ri. Laurent. Valla non satis fuit attentus, qui putauit vnico verbo reddi potuisse interpellare, siue obstrepere, siue obloqui. ἀπὸ τοῦτο τὸ ἐνάντιον, τὴν σιωπὴν ποιεῖσθαι.

Ἀποστυλόομαι, hebetor, obtundor, aciem retusam habeo. Philostrat. ὁ δὲ ὀργὴ πεπλήκτικαὶ ἀποστομωμένον ὥσπερ τὸ πληγὲν, bipennem exacuit crebris ictibus retusam.

Ἀποστομόω, idem quod Ἀποστομῶ, hoc est, Ἀποστρέφω, os obturo, obtundo, retundo. ἀπόρυγμα Ἀποστομοῦσι, follas terra regesta complere & obturare. Suid.

Ἀποστόμωσις, ἀποστομώσεως, apertio Varro, Vitrun. apertura, Cic. patefactio. Aristot. in Proble. διὰ τὴν ἀγχίπορον Ἀποστόμωσιν τοῖς ἱδρῶσι δὴ πολλοῖς ἀνάγκη ἐξιέναι, μὴ δὲ meatibus per fidorem patefactis, veluti ostia complura aperiuntur.

Ἀπόστοργος, ὁ, inimicus, non amans, sine amore.

Ἀποστρατίζω, relego, imitis in exilium & Ἀποστρακίζω, ἐξορκίζω, ἐξωθῶ, prius enim in testis, id est, τοῖς ὀστρακίοις scribebantur οἱ ἐξορκίζοντες.

Ἀποστρακίζω, indurescere vt crusta.

Ἀποστρατεύεσθαι, exauthorari. εἰ γὰρ νόμῳ οἱ στρατεύοντες ἢ οἱ αὐτόματοι, καὶ ἐθελοντὴς οἱ ἐπιτηδειότατοι πανταχοῦ τὰ μὴ Ἀποστρατεύοντας ἢ καλέζοντας.

Ἀποστρέπτεος, ὁ, ductis loco motus, exauthoratus, cui imperium est ab. Cogitum. Dem. & Poll. l. 1. οἱ Ἀποχειροτονηθέντες.

Ἀποστρατοπεδεύομαι, moueo castra. Xenoph.

Ἀποστρίβω, ἄω, collidi.

Ἀποστρέφομαι, cum accus. est auersor & fastidio, auertor, Ἀποστρατίζομαι Galen. Οὕτω γὰρ οἱ ἀποστρεφόμενοι θεὸν τὸν ἥλιον. Alibi, Οἱ Ἀποστρεφόντες τὸ πολίτευμα, qui auersantur & fastidiunt. Synesius, Ἀποστρέπεται τὸν ὕλιμον, ὡς ἀφρὸς ὀνὸς ἐπηρίστου. Aliàs enim significat conuertor, conuerto me, abeo in diuersa, vt Ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτο, conuertor ad hunc. Plato lib. 7. de Rep. Κ' ἀνεὶ ἀφρὸς αὐτὸ τὸ φῶς αἰσχυνόμενοι αὐτὸν δηλαδὴ, ὡς οἷον ἀληθῆ τι ἐν τοῖς ὑμέτερος φθύγγεσθαι ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δ' ὑμᾶς καθορᾷ. 1. nonne existimas eum ab obtutu luminis intentioris conuertum se ad ea quorum aspectum ferre potest? hoc est, quę in tenebris sunt. Galen. Ἀποστρέφεται ἢ Ἀποστρέπεται τὸ ἄμμα πρὸς ἕτερον μέρος. Item recedo, Plut. epist. Ἀποστρεφόμενος ἐχώρουν ὄζος, egressus sum foras, recedens foras abii. ἀπεστράφην πάλιν, retro conuersum est, Eurip. ἀποστραφῆναι λόγον, auersa verba. ἀπεστραμμένοις ὀφθαλμοῖς, pro διεστραμμένοις apud Atticos. Plut. in Num. πρὸς ἑσπέραν ἱερὰν βουλόμενοι ἀποστραφῆναι τὰς ἀκτῖνας, ad aurorem spectantibus templis auersatus est ortus. Herodot. ἀποστρέφει τὸ σῶν ἐμοὶ ὄλεις, erant enim contusis rostris, seu retortis. Ἀποστρέφω πάσῃ, omnibus teipsum præbe. ἀποστραμμένα δένδρα, detortæ arbores siue detortę quibus opponuntur ὀρθοφυῆ apud Theophrast. hist. lib. 3. cap. 15.

Ἀποστρέφω, ψω, σω, auerto, reuoco, retro ago, auerto retrorsum, detorqueo. Galen. Item alibi iter flecto absfecdo. Xenop. in 3. ἑλλην. Ὁ δ' ἀγησίλαος ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειαν ἐπορεύετο. Plut. in Demetr. τὰ τούτων πλοῖα Ἀποστρέψας, ἀποκλείων τοὺς χωρεῖς. τοὺτων Ἀποστρεψάμενος, cum ab eis abiecisset. Act. accul. Ἀποστρέφω τὸν στόλον, conuerto cursum Plutarc. in Public. Ἀποστρέφων πρὸς οἴκους τὰς τῶν ἀφεστώτων, fe ad lictores conuertens. Idem in Themistocle, ἀποστρέψαι βούλομαι πρὸς τοὺς χόρους, tribunal ad regionem conuerteunt. Ἀποστρέψει τὴν ἀφεστηκότων, dehortabitur ab his quæ non decent. Pro obuerto. Aratus, ὅταν δ' ἐν ναύτῃ Ἀποστρέψῃσι κεραίαν, Cicero, Obuertunt naues, &c.

Ἀποστρόφειος, ος, ἀsperula.

Ἀποστροφάς, ὁ, uerbio, auocatio Cic. auocamentum, Plin. auersatio. Quint. derectatio. Cic. odium. Item genus figuræ quæ auertio à Quint. l. 9. c. 2. dicitur. Item receptus, per fugium, καταφυγή. Xenoph. νεμίσας Ἀποστροφὴ οἱ κρίτων Θ' οἷων, μᾶλλα σφεῖς τὸν αὐτὸν, ratus Critonis domum sibi esse refugium. ᾗτίας Ἀποστροφὰ, crimenis remotio. Thucyd. Ἀποστροφὴν σωτηρίας νομίζοντες σφίσιν οὐ ἕξειν, interitantes sibi nullam reliquam salutem fore. Ἀποστροφὴν ἔχω, habeo quò me conuertam, Herodot. Plut. ζητοῦντες Ἀποστροφὴν, defectionem molientes, volentes se alò vertere. Ἀποστροφὴ τοῦ πρακτόλου, supinitas cetuicis. sic Bud. & ἀποστροφὴ, καταστροφὴ Suid. ἐκκοπὴ Hesych.

Ἀποστροφία, Veneris cognomen erat Thebanis, quasi ab impiis operibus iniustisque desideriis auerteret homines, Cæl. libro 8. cap. 7.

Ἀπόστροφος, ὁ, apostrophus, auersio, vnus ex decem accentibus Græcorum, qui primæ vocali alicuius dictionis superaferibitur, denotat vocalem præcedentis dictionis elisam propter hiatum.

Ἀπόστροφος, ὁ, auersus. Sophoc. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων Ἀποστρόφους ἀῳὰς ἀπείρων, oculorum auerso radios prohibebo.

Ἀποστυγέω, ἀσω, reformido, stomachor, odio profequor, odio habeo, odi, abhorreo. Apostolus ad Rom. cap. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν. Apol. Rhod. ἀποστύγουσι, oderunt, auertati sunt. Ioseph. ἐν ὁ φαυλεῖν Θ' ἀποστυγήσας τ' ὀδηγεῖσθαι ἀ τοπήσασι τὸ τύφλῳ βίωμον.

Ἀποσυπαζειν, ἥμενε depellere. aut profequi.

Ἀποσυφιλίζομαι ἴζω, expello, amouco, excutio, remoueo. Acti. accu.

Ἀποσύρω, ὥστριγο.

Ἀποσύρω, duræ vocis, τῇ φωνῇ σκληρός.

Ἀποσυκάζομαι, ἄσω, ficus edo, ficus maturas decerpo vel furripio. & quia premendo maturitatem exploramus, pro δοκιμάζω etiam sumitur. Item calumnior. σποφαντέω. Aristoph. in Equi. Κἀποσυκάζεις πλέον ἢ σὺ τοὺς δημοσίους σποφάντας, ὃς τὸ αὐτῷ ἀνὴρ ἔξωγε πέπαυμαι, ἀνὴρ πένης.

Ἀποσυλάω, ῶμαι, ἄσω, deprædor, dispolio. Terent. discerpo, prædam adduco, prædo, fustollo, auferro, subduco. Chrysostom. ταῦτα ὁ διάβολος ἀποσυλᾷσαι διωκόσας, hæc cripere non potent.

Ἀποσυμβολέω, abundante præpositione, ponitur pro concurrere, συμβάλλειν, συμμαχεῖν.

Ἀποσυμβολέω, dehortor, Phalar. in Epist.

Ἀποσυμάζομαι, ὑσγρεgo, dispello ita enim verrendū puto ad verbum in hoc loco Regum 4. cap. 5. ἢ ἀποσυμάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν ἀπὸ αὐ εο dispiegabit vel leparabit lepram, id est auferet ac paulo post inuerla constructione, ἢ ἀποσυμάξεις αὐτὴν ἀπὸ τῆς λέπρας. expon. curabis eum à lepra quali dicas recolliges eum à lepra vt latin. dicitur recollligere se à morbo.

Ἀποσυνάγωγος, ὁ, ἡ, alienus à congregatione. cui denegata pax Ecclesiæ. Cyprian. quem nunc excommunicatū vulgo appellant. cap. 9. Euang. Ioan. ἀποσυνάγωγοι ἔσῃ, à synagoga interdicatur. Alij synagoga moueretur.

Ἀποσυρίζω, sibilo, exibilo. Lucian.

Ἀπόσυρμα, ατος, τὸ, quali desquamatio. locus est in corpore desquamatus. πρὸς ἀποσύρματα ἢ πρὸς ἕλκη ἀκεσφυτικὴ ἁρμόζει, desquam matis & vlceribus vetustis prodest. Dioscorid. lib. 1. cap 36. Galen. πάγκαλα ὑπολωβίοντος αὐτὰ τὰ σωζόμενα βιβλία ὀδοντοφυΐαν ἢ ἀπόσυρμα δὲ ἀφοσυρμάτων.

Ἀποσύρω, detraho. ἀποσυρέντες, abstracti. Dioscor. ἀπόσυρμα περὶ, penna detegitur, seu deradito.

Ἀποσυστατέω, ῶ, desum fodalitati, absum à conuiuio. Plat. lib. 6. Leg. Πρῶτον μὲν τοι κρὸς τοὺς ἀποστατοῦντας ἢ συσσίτια, ὧν οἷς κατὰ τὰδε δίκαια ἀπαιτεῖ ὁ ἀποστατῶν ἀπασι, ὃ ἀποστατῶν ἀπασι, καὶ ἐμπίνα οὐδ' ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκαμπύλις, μὴ τῷ αὐχένων παῦσαι, ἢ πάσης τινὸς ἀναγκης ὑπεπεσόντος, ἀνεὶ ὁ ἐξιστάμενος ἐξ ὁδαλτίου ἀβίωτος.

Ἀπόσυτος, unde ἀπόσυτος, ibi cedens, supud Nonnum.

Ἀποσύω, amouco. Ὡς δὲ ἀποσύουν apud Hesiod. proruperunt, pro ἀποσύθησαν.

Ἀπόσφαγμα, τὸ σφυγμὸς παυθὲν. Fœculentum quod per colum transiim est. Hippocrat. dicitur & ὑπόσφαγμα

Ἀποσφαιρίζω, repello ieu retorqueo, pilam ficio refilire. conglomero. Gazi de Senectute. ἀποσφαιρίζων ἀπικόπτων τὴν σφῦραν, pilam retorquens.

Ἀποσφάζω, neco, macto, trucido. ἀποσφαγείς, obtruncatus.

Ἀποσφαλείζομαι, ἴσω, σ. μαι, debilito, putrefacio, Actiu. accus. iungitur.

Ἀποσφαλόμαι, ἴσθαι, ἀποσυγχύω ἀποσφαλεὶς, ῥε falsus. Plutarc. in Solone. Lucian. ἀποσφαλὴν τὸν ὀδοῦ, à via decrraui. Eurip. ἀποσφαλὲν ἐλπίδος, ῥε mea fruftratus excidi.

Ἀποσφάλλω, λῶ, aberrare ficio, irritum ficio & vanum.

Ἀποσφαλίζω, delilio, delabor, deturbor. Polybius. ὁ ἵππος καὶ τοὺς πλησίον ἀποσφαλίσας, ἐφέρετο ὑβρίζων διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου. ἀποσυνθήκας, ἀποσυνήθεις. vel idem est quod σφαλεῖς. Idem ὁ ἵππος ὁ τὸ σκιπίωνος, ἐβουχάτησε ὡμὸ ἀπὸ τῆς πλησίον ὑμολλοτρίου ἐσφαλμένος.

Ἀποσφάς, ἄρος, ἡ Hesych. τὸ ὑβρεῖον. i. excelsum præcipitium.

Ἀποσφάω, ιugulo, macto. Lucianus. οἱ δὲ καὶ ἀποθύουσι μόνοι ἀποσφάττες.

Ἀποσφενδονέω, ῶ, fundi emitto, iaculor. Lucian. ἀποσφενδονοῦσι ἀλλήλοις, tela fundis alter in alterum retorquentes.

Ἀποσφενδόνησις, ἀποριῆ funda emissus, seu fundi repulsus sic dicti sunt Ἀποσφενδόνησι quidam Eretrienses quod quùm nauibus conscensi domum redire vellent (nam in Corcyram habitatum concesserant) ciues ipsos ἔφυρε ἡ ἀπὸ σφενδόνης ἐκάλυνον σφενδονοῦντες vi finius docet Plutarch. in Hellen. problem.

Ἀποσφήλειν, Ἀποσφάλειν, aberrauerit. ὁλὸν τὸ σφάλλω, Etymologic.

Ἀποσφήλωσις, calus, prolapsio, aberratio, Ἀποτυχία Suid. Ἀποσφήλωσις. Hesych. ἀπωγκωσις. Varin. Ἀποσφήλωσις, Ἀποπλῆξια.

Ἀποσφίγγω, astringo, obligo, coarcto, conftringo. Lucianus. οἷς μου τὰς σπαθὰς ἀποσφίγξατε, quibus maxillas meas appreffistis.

Ἀποσφιγγίζω, idem quod ἀποσφιγγόω, interdum idem, quod σφιγγόω. vide in passiua voce apud Euripid. de Helena ἢ δὴ πάντ' ἀποσφιγκτέα, omnia mea signis notat schol. exp. σφιγγόμεθα ὑπὸπόνοι ὡς δὴ πάντα κληρονομήσασα τὰ ἐμά.

Ἀποσφράγισμα, ῆγιnaculum, Plin. in Epist. Signata est annulo meo, cuius apostphr. gisma, quadriga.

Ἀποσφράγισμα, naribus admouco.

Ἀποσφύζομαι, ἄσθαι, differingo, corrumpo, seco venam, ἐλεβοτομέω, scarifico cutem, Galeno ſæpiſſime. ἀποσφαδόντων τῶν ἰατρῶν φλέβας, sanguinem à vena mittentibus medicis, Aristot. l. 2. de hiltor. ani.

Ἀποσφα-

Ἀσκαλὶς ἄκανθα, stipites erecti, in terráque vt vacerræ depacti, quorum fastigia capitaque bifurca sunt, & retia sustinent. Apud Pollucem libro 5. etiam σκάλικες ἢ κηλικὲς ἢ χαλὰ ἀκάνθια (legendum κηλὶς ἄκανθα) dicuntur. Lucanus vatros appellat, Aut dum dispositis attollat retia vatis Venator tenet ora leuis clamosa molossi. possunt etiam dici cerui apud Varronem, Cæsarem & Virgilium huiusmodi vari vel varri. Xenophon de venatione aprorum, διὰ δὲ τοῦτο ἐν βόρβορον ὅτι κύκλα ἀκάνθια τῆς ὕλης ἀνῃρέ, inserentem amenta vel anfulas plagrum in stipites sylvæ bicipites, qui varrorum vicem præstant in condendis nemoribus.

Ἀσκαλὶς ἄκανθα, plagas erigere, & furcis illis venaticis fulcire.

Ἀσκεδιάζω, ex tempore dico: ἐκ τοῦ ἀζήτητος λέγω, οὐκ ἐξ ἐζητημένων λόγων: item temerè aut inconsulte facio. ἀπερισκέπτως ἢ τόλμης, lex inconsulte exaratastic Argyrop. lib. 5. Ethicor. Aristotelis, inconsultè posita lex, Arctinus.

Ἀσκεῖν, actiuè pro fugare & abstterere, persequi, Κασσάνδρῳ ἀσκεῖν τὸν Ἀντίπατρον. Hom. Iliad. ζ. Λίαντ. Τυδέϊ δ' οὐκ ἔσκε μάχην ἀπερύκειν ἰόντα. Alibi, Ἀσκήσει, i. ἀπερωτήσει, Κασσάνδρῳ ἐπιβουλεύειν, πόλιν ἕξειν.

Ἀσκησις, εως, ἡ, abstinentia, temperantia.

Ἀσκήσει, χρήσει, Etymol. Ἀσκῆν ἐστι καθυποτάκτειν, pro ἀσκεῖσθαι πονεῖσθαι.

Ἀσκίζω, diffiungo, separo, auello, diſcindo. Aristoph. περιέκειρε δ' ὅδον ἀσκίζοντας μὴ πολίτην, μέτοικον, εο ſermonis redeo, vnde me auocaſti.

Ἀσκιστὴ, ἡ, ramus, propago.

Ἀσκορπίζω, ſeparo tanquam funiculo, ptiuo, ἀπείρω, ἀποτρώγω, cui contrarium eſt ἀθροίζω.

Ἀσκολάζω ἐπὶ τούτοις, his vaco, Ariſtot. libro 1. Ethic. cap. 6. κατασχολάζω.

Ἀσκρινῶ, abſtinuerim.

Ἀσκρινῶ, ἀποσκῶ, abſtinens.

Ἀσπάζω, ſeruo, ſanitati reſtituo, intus condo vt ſeruem, intus incolumen contineo. Xenophon 2. αἰσάμην Εὐρύμαχον ἀποκεκρύφθαι εἰς τινα οἰκίαν ἀσπαζόμενον ἑαυτὸν: ἀπέπεμψα θυμῷ μὲν ἀποσῶσαι εἰς τὸν ὑπνάλλα ὑμᾶς: ἀποσῳζῶμεν ἢ ἀποφθώμεθα, Spartani verſus ſaluteme parare. ἀποσῴζεσθαι, ſufugere, euadere, Xenoph.

Ἀσπαγὴ, ὁ, ἡ, renuntiatio, & quum extremum ſalutamus, & ſalutem dicimus alicui vitæ inſtituto, Budæus Comment. Dionyſ. de baptiſmo infantium, ἡ γὰρ ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων ὁμολογουμένη πρὸς αὐτὸν καθάρσει σωτηρίαν τὴν χάριν. dicitur etiam Ἀσπαγὴ, Cyril. εἰς τοῦ μὴ λαβεῖν τὴν σωτηρίαν τὴν χάριν ἢ Ἀσπαγὴν τὴν διαβολικὴν.

Ἀσπαίρω, prolixè, faſè, latéque, quaſi dicas, extenſim.

Ἀσπάκτης, ad certum vſum ſepoſitus & ſelectus. Ἀσπάκτια σπάνεις, ciboria accommodata, Herodot. repoſita & aſſeruata.

Ἀσπαμαίνομαι, ἡ

Ἀσπαμαίνω, recondo.

Ἀσπάξις, εως, ἡ, renuntiatio, ἀσπαγή. opponitur etiam τῷ σωτηρίᾳ, Bud. Comment. vide Ἀσπαγή.

Ἀσπάσασθαι, μ' ἔζωσε, collocor. Demoſth. ἐπὶ τοῖς θρυλουμένοις ἀποτετραγῴδηκε, in prætidis collocati. Chryſoſt. εἰς τὸν ἀποτετραμμένον εἶναι αὐτῷ, in cubiculum ipſi deſtinatum, in proprium domum. ἀποτετραγῳδία χρήματα, attributa, pecunia, Bud. ἀποτετραγῴδηκε θέατρα ſtata hora, Baſil. Item actiuè, dimitto, valere iubeo, renuntio, Dar. Paul. 2. cap. 1. ad Cor. ἀποτετάξθαι σωτῆρι, dimiſiſi illis renuntiato vale. Sic & Marci cap. 6. Lucæ 9. ἀφώτου ὃ βλέπεις φίλοις μὴ ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου, primùm autem indulge hoc mihi vt iubeam valere domeſticos meos. Et itidem cap. 18. Act. Apoſt. Baſil. ad clericos Neocæſ. ὑπὸ μὲν αὐξάνεται ἡ δυσκολία ἀσκητῶν, ἀποτεταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ πάσας ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Quare ſignificat etiam nuncium remitto & renuntio, vt renuntiate hæreditati: quo modo loquendi etiam Quintil. vſus eſt, vt in Pandect. ἀποτάσσεσθαι τῇ ὑποθήκῃ τῷ ἀζήτητον ἐπὶ μὴ, renuntiare inſtitutioni & alteri cedere hæreditate, ἀποτάσσεσθαι τῇ κληρονομίᾳ. Hoc verbum non ſignif. ſimpliciter dimittere. ſed dicto vale dimittere, aut mandatis iis quæ volumus: vt ſolemus dimittere notos & amicos. Act. Apoſt. cap. 18. ἀποτάξαμένη τοῖς ἀδελφοῖς, quum vale dicto fratres dimiſiſſet. ἀποτάξαμένους. emeritus. ἀποτάξαμένους, qui vult in aliquo numero eſſe. Dionyſ. de Baptiſmo infantium, & iis qui ἀκάθαρτα vocantur, ἵνα ὦσι ἀναπτύσσεται καὶ σωτάσσεται, renunciat diabolo operam ſocietatem & cultum, & iam vult Chriſti cultoribus adnumerari & aggregari.

Ἀσπασία, intentio & ſcopus. Interp. Ariſtoph. in argumento ὀρνίθων. & inuectiua, contentio.

Ἀσπάσιμα, ἀξία, π. σχαγὴ, renuntio. Item ſecerno, ſeorſum deſtino. diſiungo, attribuo. Polyb. Ὁμοίως δ' ἡ παρ' ὑγιεσσι πάμμα πάντες ὑπὲρ ἑαυτῶν ποιῆσαι φυλακὴν, τὰς ἰδ λοιπὰς ἀ σπατηρὰς ἀποταξάσθαι. Alibi, ἐξ ἑαυτῆς φυλακὴν ἀποταξάμενος, id eſt, ἀφεκτικὸς ὢν. Actiu. datiuo. ἀποταξάς σωτῆρι εἰς τὸν Ὄλυμπον, in curam & impenſam prouentus deſtinans.

Ἀσπάτη, long ſimé.

Ἀσπάτων βοῦς, ἡ, boues à tauro ſemotæ. Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 7. ait ſic dici boues Pyrrhicas in Epiro, tempore quo abſtinent à tauris.

Ἀσπαταμόμαι, ὁμαι, taurinas iras concipio. Eutip. Ἀσπαταμένη ὀργὴ θυμὸς, horribilis eſt ira. Item ἀσπαταμόμενος, confidens, θρασυνόμενος.

Ἀσπαῦ, qui priuatus eſt maiorum ſepulchro, ſeorſum ab aliis ſepultus. Etym. Sud.

Ἀσπαῦφαλὶς, ιος, ἡ, circumuallandi actio.

Ἀσπαυφάλιμι, circundo foſſa, muro includo, præcludo, murum duco, circumuallo, intercludo, munio, cingo, vallo cingo. Appianus in Iber. λίθοι γὰρ ἀσπαυφάλιζον τὴν πόλιν, ἀντὶ τείχους.

Ἀσπαυφαλισμὸς, effetus vel effectus. Polyb. ὡς, τοῖς ὑπερκειμένοις καὶ λοιπὰ διὰ τῶν ἀσπαυφαλισμῶν ἀθροίζεται ἐπὶ τὸν ἀποτηρεῖται. Forma atque ichquo habitu propter continuitatem laboris quaſi efferati.

Ἀσπατεύομαι, voce paſſiua, eſt contendo, inuehor. Gal. ἀσπατεύεται εἰς ἀπάλθη. Baſil. ὁ γὰρ πρεσβὺς ἐν ἀσθένειαι πόρρω ἀφὶ ἑαυτοῦ ἐποιεῖτο ἀσπατεύεσθαι, ἀπεστὶ πάντας exporrectis ſunt, Lucia. ἀσπατεῖσθαι λόγοι ἀφὶ ἑαυτῶν, in Stoicorum lectam ſermo productus. ἀσπατεταμένος, dependens. ἀσπατεταμένως, ἀποικικῶς.

Ἀσπατεταμένως, extendo, intendo, produco, longum facio, porrigo, longè dedùco, εἰς ταῦτα τείνει ἡ φίλοσ, ἀπλῶς εἰς μάκρος. Actiu. accuſ. vt μακρὸν ἀσπατείνω λόγον, Nazan. pro lõg. an orationem habeo, prolixam orationè duco. ἀσπομακῶν. Plat. in Gorgia, ἴσως ὦ Σώκρατες παυόμεθα, ὅτι σὺ ἐκ ἐθὶ μακροὺς λόγους λέγειν, ὡπὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακας. Chryſoſtom. ἢ σοὶ ὁ ἀπέτεινον καὶ αὐτὸν κατηγορίας λόγους, multis verbis eum accuſabant. Plato de Republ. οἱ δ' ἐν τούτων μακιτέροις ἀποτείνουσι μυθοῦ ἄξια ἢ ὧν, id eſt, his maiora faciunt à dis collata præmia. Interdum abſolutè & ſine caſu. Plato in Gorgia, ἢ γὰρ ἴσως πρῶτα ἀποτείνομεν, ὦ ἀκλητὰ ἀλλὰ μακρολογοῦμεν. ἀποτείνεσθαι, ſpectari, tendit, εἰς ταῦτα τείνει ἡ φίλοσ.

Ἀποτειχίζω, vel ἐντειχίζω, ἀποφράττω, vallo, muro circundo, interſepio, duco murum, vallo cingo, murum diruo. Plut. in Pericl. αὐχένα διέζωσεν ὑψίσιον, ἀπτεῖχισε τὰς καταβρωκὰς τῆς θαλάττης, collum vallis munitens, Thracium inſultus excepit. ἀπτειχίζοντες φόβιον, adueſſus inſultus murum condere. Chryſoſt. ὥσ ἐμοιοῦ. ἀσοσειχίζω τεῖχον, murum extruo. ἀσοτειχίζω πᾶν πόλιν, muro intercludo vrbem, murum extruo & munitionem ad o. pugnandam vrbem. ἀποτειχίσαι τι βαλὴν τείχη, ἀποκλείσθαι τὴν ὁδὸν. Ἀποτετειχισμένος, ἀποκλεισμένος, Thucydides. ἀσοκλεισμένος.

Ἀποτείχισις, ιος, ἡ, muri cœrſio, vel vallo & aggere munitio. ἀποτειχίσεις τῆς πόλεως, quum vrbs muro circundata eſt, vt præcludatur. ἀφὶ τειχῶν ἀφορίσεις.

Ἀποτείχισμα, ατος, τὸ, munitus.

Ἀποτειχισμὸς, ὁ, quaſi circumuallatio, munitio.

Ἀποτέλειος, duces. οἱ ἐξ πόλεις ὑπήκοοι ἀφὶ ἑαυτῶν.

Ἀποτελεσθῆναι, conſecrari, dicari, initiari.

Ἀποτελοῦμαι, μαι, ὑσόμαι, conualeſco, perfectus euado.

Ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, munus.

Ἀποτελεσμὸς, ὁ, quaſi circumuallatio, munitio.

Ἀποτέλεσις, duces. οἱ ἐξ πόλεις ὑπήκοοι ἀφὶ ἑαυτῶν.

Ἀποτελεσθῆναι, conſecrari, dicari, initiari.

Ἀποτελοῦμαι, μαι, ὑσόμαι, conualeſco, perfectus euado.

Ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, res geſta, effectus, confectio, opus, emolumentum, effectio ſyderum in genituris Iulio Firmico. Proclus de ſphæra, ὄχετος καφαλικὰ ἀφεστῶσι ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτέλεσματα ἀφὶ τῶν ἀσσυριακῶν ἀπὸ ἀστρολογίας, &c. 1. certa compendia & emolumenta. Apud eundem, ἀποτέλεσμα φέρεται, confert, emolumentum affert. Ibidem, ἀποτέλεσματα ἀφεστὸς ἐφέρεις, compendia afferre. ἀποτέλεσμα τῷ ἔργων, res confectæ. Plutarch. ἐπὶ τοῖς ἐπιτελέσμασι, ἀφ' οἷς ἐποιοῦ ἀξιοῖ, equeſtris artis effec. us eſt, equum præſtare manſuetum, in Lycurgo. Idem in Romulo, ἐπὶ δὲ λοιποῖς ἀποτελέσμασι ἀφὶ τὸν ἐμαυτὸν ἀσοπαῦθαι τὸν συλλογισμὸν, ſuipectis Romuli vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligens. ἀποτελέσματα μαθηματικὰ dicuntur conſtitutiones fatales, ea quæ cœlum ex aſtrorum compoſitione & aſpectu mutuo in natali cuiuſque hora efficit, effectus genituræ ab effectione cæli manantes. Dicuntur item ἀποτελέσματα, Mathematicorum ſeu Aſtrologorum reſponſa. Circunferuntur & libri Ptolemæi ἀποτελεσματῶν, quos modò quadripartitos vocant. Ἀποτέλεσμα etiam tradit Cælius Aurelian. medicus Chronicò lib. 2. cap. 12. ita vocari à Græcis ſiue ὠφελιμιαῖα, prædictiones de effectu, euentu atque exitu morborum. Item definitio & conſummatio d ſputationis. Ambroſ. in 1 lib. 8. epiſt. 73 In arte requiſtur præcipuè vt ſit ἄπιος, ὕλη, ἀποτέλεσμα, cauſa, materia, effectus, Plaut. de Philoſophorum decretis, τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα ἔτι σωζόμενα: τὰς μὲν αἰτίας ἀφὶ ἑαυτῶν ἔχει, ὅτι σωζόμενα ἐπὶ ἀποτελέσματα. Cap. β', ἢ γ', ἢ. ἃ ἀπὸ ἔξι τὸ ἀποτέλεσμα, ἃ δὲ ὁ συμβαίνει τῷ Πολύϊ. τὸ μὲν γὰρ τέχνης ἀποτέλεσμα συμφωνεῖται πᾶσι πᾶσι, operis perfectio atque abſolutio.

Ἀποτελεσματικὸς, ὁν, fatalis. Bud. in epiſt. poſter. finem & euentũ per ſe faciens, effectum præſtans. Dioſcorid. lib. 7. cap. 1. ἀποτελεσματικοὶ, poſt Homeri ætatem dicti ſunt qui Mathematici dicun-

tur & Chaldæi. Horum curiositas nihil reliquit quod planetarum non subiecerit potestati, vt in Iliad. primum annotat Eustath.

Ἀποτελεσμένος, perfectio.

Ἀποτελεσμα, ατος, finales coniunctiones, vt Ἕκα, Gaza.

Ἀποτελέσμα, ατος, lesius, emorior: capitur & actiuè pro finio & termino. Alexand. Aphrodis in Problem. ἡ φύσις τὰ πέρατα βέλτιον ἀποτελεῖ ἢ τέχνη· ἐς τὸ τῆς κοιλίας terminauit ventriculi alueo. Aristot. lib. 5. Politic. cap 6 ἀποτελεῖν τοὺς ἐθέλοντας in statum popularem recidit.

Ἀποτέλεσμα, ατος, perfectio, simplex, efficio, designo, fum author, præsto, Accul. Item pendo. Aristot. 2. Oecon. πρίνου μέρος τὸ ἑξηκοστὸν ἀποτελεῖν τὸ πᾶσαν, tertiam partem eius quod conficeretur pro tributo imposuerunt. Ἀποτελεῖ τὰς μοίρας, ædem in infimam euadit. Ἀποτελεῖ δύναμιν, facultatem præsto. Plato, Ἀποτελεῖ δίκλω, iudicium peragio. Idem, Ἀποτελεῖ εἰς τὸν κλῆρον, adhibeo ad. Ἀποτελεῖ ἀπαρχάς, reddo. Ibidem ἀθροισθεισῶν Ἀποτελεσθέντων ἐλπίς, ipes conficietur, implebitur, Plato in Epist. Xenoph. τὰ νομιζόμενα Ἀποτελεῖν, iustum pretium pendere: cum Dat. & ἀφῇ Præpol. Ibidem, Ἀποτελεῖ τὰς δυνάμεις, vota persoluo, Ἀποτελεῖ τὰς ὑπὲρ τοῦ δεξιοῦ, dextra parte efficio. Aristot. in Probl. Ἀποτελεῖ γεγεννῆσθαι, producere fructum, Plat. Epist. 7. Ibidem, οἷς ὁρίσθαι τὰς ἐνδεᾶ βουλεύσεις Ἀποτελεῖν, eius voluntates tanquam augurio exequi & perficere.

Ἀποτέμνομαι, ab Ἀποτέμνω, Aratus, ὅσσον σὺ ἐφοπλίσσῃ βουλὰς ἀποτέμνεται αὐγῇ.

Ἀποτέμνω, Ἀποτεμῶ, ἀφ' ἁπάντων, π. ἀπότμησα, ab eirido, præcæco, trunco, præcido, detraho, amputo, aro, Actiu. accusat. Plato 1. de Republ. τὰ βαλανεῖα Ἀποτέμνειν. Xenoph. τοῖς ἱματίοις παρέχεται ἡ ἀποτέμνειν καὶ ῥάπτειν. Lucian. pro feparo & consecro, De sacrificiis· ἡ πρώτου μὲν ὕλας ἀποτέμνοιτο, χειρὸς δὲ καὶ σίτου, ἡ ὄρνια κεκλῆσθαι, ἡ τὰ φυτὰ ὑπερήνεμα ἐκφέρειν θεῷ. Hesiod. Ἀποτέμνεται ἀδάμαντι μάθαν. Ἀποτμηθεὶς πόδας, pedibus truncatus. ἀποτέμνοτο τὼ κεφαλὼ, caput obtruncatum fuisset. τῷ Ἀποτέμνοντι τὴν λόχμαν, id per se confiderans, Plato de Leg. Plut. in Romulo. Ἀποτεμνόντων τὴν λείαν συχνὴν, ingentem prædam eripiunt. Idem in Lycurgo, χώραν ἀφορωτάτην τοῦ πολέμου ἀφεῖδον Ἀποτεμνόμενοι, agri noxiosi abscindentes ab Arcadibus, sibi vendicarunt. Idem in Publicola, ἡδὺ ἀνθρώπῳ τὸ ἀποτέμνοντα τυφλοῦσθαι χάρακας, cedentibus agro quantum Hetruscis abstulerant. Ἀποτμηθείης τὴν δεξιὴν, dextra tibi præcidatur vel excecetur. Homer. Ἀποτμήξαντες λαιὸν, submouentes procul à χερείονι. ς.

Ἀπότμες, ητος, ὁ, partus. Dionys. de Catechumenis. Εἰσὶ δὲ ἀμέθυστοι ἐς ἀμύητα πιστοὶ ἱεροχρεοῦ τελεστηρίου μηδὲ πὼ ἐξ θείων Ἀποτμῆναι ἔνδυσιν ἐγκύκλιος ὑπαίθριον, ἀλλ' ἢ ἐκ φωτὸς τοῦ πατρικοῦ λαμπάδος μυηθέντας. Ἀπότμης τῆς αὐτῆς ῥιζώσεως, generatio seminis, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem Dioscorid. libro 5. capite 153. ὁ χαμαιρῆς τῆς Ἀποτέμνεσθαι, in tempore pariendi.

Ἀποτέμνω, ab Ἀποτέμνω, cnitar, fœtum educam. Alex. Aprod. lib. 1. Probl. ἐκφέρειν δυσχερῶς Ἀποτέμνεσθαι, ad partus facilitatem.

Ἀποτεμνομαι, ἐξαίρεσθαι πόρον, Naz. puto fignificare ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀποτερμα πεμπὼς, terminus, Proclus in sphæra.

Ἀποτερμίζω, finio.

Ἀπότερος, α, ὁν, onginquus.

Ἀποτέρω, longius. Ἀποτέρω τῆς πόλεως, longius ab vrbe.

Ἀποτετραμμένος, desperatus, deuotus, destinatus. Ἀποτετραμμένη ὥρα, statuta & constituta hora.

Ἀποτετυλωμένος, absolutus, consummatus, præstantissimus. Xenoph. ἔτυπτε δὲ τὸν ἵππον ἀποτετυλωμένον αὐδρὶ ἔῃ.

Ἀποτετιμημένον χρέος, pignori acceptū à marito, vel à marito datum pro dote accepta.

Ἀπότευμα, ατος, τὸ, damnum, res malè cedens, repulsa, Ἀποτυχία, optati imporetia: opponitur τῷ ὄφελῆσαι, Cic. ad Atticum. Plutar. ἀφεὶς δυσμάς.

Ἀποτευκτικὸς αἰτὴρ, offensator, ἀμφορὴ τηπικὸς, ὁ μὴ κατρίβωτικὸς, qui excidere solet ab eo quod suscepit & efficere contendit & opponitur τῷ κατρίβωτικῷ. Ἀποτευκτικὸν ἢ ἀποτετυμένον ἐφάμαρτον, infeliciter expertum, nullo successu, cui opponitur ὑπότευκτικὸν ἢ ὑποτετυγμένον apud Galen. lib. 4. περὶ τόπων.

Ἀπότυξις, εως, ἡ, ces malè gesta, repulsa, finister successus. σὺν δὴ ὀργῇ τῆς ἐκπέδης τὸν Ἀποτέλεσμα φέροντος, iracundè ferentis quòd se spes sua fefellisset, Plutarch. in Galba.

Ἀποτεφρόω, redigo in cinerem. Ἀποτεφρωθῆ, redactus sit in cinerem, Bud. in Epist. prior.

Ἀποτηγάνιζον, ἱππόιτα patella (quæ Græcis, τήγανον vel τάγηλον à λοπὰς dicitur) opsonium comedere, Athen. lib. 5. τὸν τηγανίζωνιον, vio, igne crucio, Basil.

Ἀποτήκομαι, eliquefco, distabesco. Ἀποτακεῖς, liquefactus & Ἀποτακόσομαι, liquescam.

Ἀποτήκω, liquefacio. Item tabefacio, absumo, consumo, corrumpo, macero, eliquo. Herodot.

Ἀφοπλος, procul à, Genitiuo in Epigramm. Ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo.

Ἀποτίβατος, Doricè dicitur ἀπὸ πεζοβάτος, inaccessus, qui aditi nequit ἀφοβατὸς λαγωβολος. Soph. Thrac. Ἀποτίβατος σχεδιάνους.

Ἀποτίθημι, Ἀποτιθήσω, π. ἔθηκα, π. ἐτέθειμαι, in actiua voce, reicio à me & deleo, vito, amouco, dimitto, depono, exuo, abiicio, abduco, aufero, reddo, recuso. Ἀποτίθεσθαι τὴν ἐξ ἀρχῆς, deponere inimicitias, & Ἀποτίθεσθαι τὴν ἀγκύλη, abdicare se mag. ftratu. Ἀποτίθεμαι τὸν νόμον, Thucyd. ἀποτίθεσθαι τὴν ἐν' κλεινὸς, gloriam amittere, Plutarch. Lacon. τὰ χρήματα κατὰ τὸν Ἀποτιθέμενα, quod malle patiuntur eſt deponere, abscere, Naz. item reconuo, repono. Xenoph. τὰ χαλκᾶ εἰς τὸ χάος Ἀποτιθέμενα, quæ molesta sint in senectutem reseruantes. Ἀποτιθέμενα τὰ ὑπόγεια, intestina reponere, siue (vt Celsus) refundere. ἀποτιθέμενα τὰ γλυφόμενα παιδία, exponere infantes, Aristot. τὰ ἀποτιθέμενα, τὰ παιωδέμενα, repolita, recondita in lõgum vsum, Bud. προῆλθ' ἐκ ἀποτιθέμενος, in diem horãmq. viuunt. εἰς τὴν ὑξῆς νύκτα Ἀποτιθέμενος, in sequentem noctem reseruare. ὁ ἀφικὼς εἰς βελτιὸν σώματος ἢ ἀξιολογοτέρας ἀσθρας Ἀποτιθέμενος, id est reponite & conferte, & c. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ σκιᾶλοις θεῖς τοῦ φρονεῖν ἀποτιθέμενοι, vt rationes pecuniarum à Pericle ad prætores referentur, Plutarch. in Pericle. ἀποτιθέσθαι αὐτοὺς, in vas reconde, Dioscor. ἀπόθου εἰν αὐτὰκαν, super carbones, Idem libro 5. cap. 96. Ἀποτιθέμενα & ἀπακεύθω, quæ nos manent.

Ἀποτίκτω, partum emitto, gigno, pario. Bud. Comm.

Ἀποτίλλω, μαι, euello, euellio, vellico, depilo, Actiu. accuſ.

Ἀποτίλμα, ατος, laceramentum, fruſtum.

Ἀποτιμάομαι, æstimatum accipio. Et ἀποτιμᾶσθαι εἰς φορίας χωρίου, dicitur à Demoſth. quod maritus quippiorum acquirit in eum casum, quo casu restituenda dos erit, certa pecunia æstimatum, vel ipſi marito pro pignore dotis datum: vtrumque enim significare poteſt, Bud. Comm. Demoſth. ἢ ὑπὲρ. ἀπὸ εἴξω δὲ αὐτὸν τῶν ὠφλημένων ὑπὸ δικαστῶν, ἢ ἐπὶ τινὶ ἀποτιμᾶσθαι τὸ χωρίον, oſt eſdam enim eum eam dotem non dediſſe, cuius nomine ſe hunc affir mat p ædium oppignerarum accepiſſe.

Ἀποτίμασον, Heſych. αἴνεσον.

Ἀποτιμάομαι, ἀξιόω, ἀ. ποιῶ, æſtimatum do. Item æſtimo, licitor, præſuppono, perſoluo, rependo. Item punio, condemno, animadverto in aliquem, Actiu. genit. & accuſ.

Ἀποτίμησις, ατος, τὸ, pretium, pignus quod accipiebatur à ſponſo, vt de dote perdenda non eſſet periculum. Id verò erat vel domus vel agri. Demoſt. καὶ ὀνόματος. dicitur etiam ἀπότιμος, ἡ ἐφορὰ ἀποδήκη. Accipitur generaliter pro quouis pignore, Bud. Com. Pollux lib. 8.

Ἀποτίμητος, ος, ον, deſcriptio, cenſus, τὸ Θ, φόρος.

Ἀποτιμητὴς, οῦ, æſtimatores, vt qui à magiſtratu petebãtur, qui pretium inducerent ac indicaturam. Meminerunt Demoſthen. & Lyſias vel etiam ἀποτιμητὰ ἡ diebantur qui pignus certo precio æſtimatum accipiebant. Harpoc.

Ἀπότιμος, ον, idem quod ἀποτίμητος.

Ἀπότιμος, inglorius, infamis, ἀπότιμος ἀπότιμος διός, ἀπιμος, Sophoc. i. κόμος ὁ μὴ ἔχων τὸς πωῦς ἡβῆ θεῶν. ἀπότιμον ὕδωρ, aqua potui non idonea, Theoph. lib. 3. cap. 8. ἀποτίμότερος, iguobilior, contemptior. ἀπότιμος, dicitur etiam obnoxius, obſtrictus, oppignerastus, Demoſt.

Ἀποτίμωμα συπτεὸς, purgamentum ſtuppæ, quando ſcilicet ſtuppa pectitur, & quicquid ſordidum habet proiicitur. Ita Symmach. lib. 1. Ilias Prophetæ accipit, teſte Hieronymo.

Ἀποτινάσσωμι ξω, excutio. Actorum cap. vlt. ἀποσπᾶξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ, excuſſo in ignem ſerpente. lib. Regum cap. 10. ἀποτινάσσεται τὸ ὄζος τῆς ὕλης, vbi exponitur Latinè, interm ſit aſinas. ἀποτινάξας τὸ πνεῦμα, æſtum excuſſit, Chryſoſto. σὺν τῆς ἱερᾶς ἀποτινάσσων ὀφθῆναι, excutiens.

Ἀποτίνυμαι, unio. Heſic. νίας ἀποτίνυται, ὁ κρούδης ἀποτίνυται, id eſt, obtrurt & ſubmergit. ἀποτινύμενος ἡδὺ κατακαυδόνων ἱρῶν, in vltionem templorum quæ deflagrarant, Herodot. item rependo, remuneror.

Ἀποτίνυμι, ῦ

Ἀποτίνω, rependo, vrgeo, premo, ἀποδίδωμι, reddo, reſtituo, pendo, ſupplicium ſumo, ſolus rependo, dependo.

Ἀποτίνω, μόω, rependo, vleiſcor, Homer. Iliad. γ, πρὶν σ' ἀγέλειος ἀφοπίσαι. ἀπότινον, ſolue quod debes. Ariſtophan. in Pluto. ἀποτίνειν τῷ κρίνι, meritum ſupplicium luere, Lucianus. ἀποτίνα τίσιν, pœnas luo. ἀφοτίνω ζημίαν, mulcta plector. Plutarch. in Solone. ἐπεὶ δραχμὰς τῷ ἐδίδουν τ, ὁ δὲ ἀ' ἤτεις ἀφοτίσειν εἰς τὸ δημόσιον δ' πᾶξι, τ. priuato homini tres drachmas, ærario duas alias ſoluere ſtatuit.

Ἀποτίσεις & ἐκτίσεις, pœnam pendere ſignificant, quanquam quòcunque modo ſoluentes & rependentes. ἀφοτίνειν dicũtur, & qui luunt ceprium. Plato lib 6. Leg. ὃν μὲν χρὴ φεύγειν τοῦτον παθεῖν αὐτὸν, ἃ ἀποτίνειν τῇ δημοσίᾳ, ἢ τῷ θεῷ ἢ τῷ θεῷ ἀνηρέμμα.

Ἀποτμάλαιον, difficile acceſſu.

Ἀποτμῶ, punio, reddo, compenſo, exoluo, pœnam pendo, quocunque modo ſoluo & rependo. & captiuos luo. Pro ſoluo pecuniam, Xenoph. ὅδε κρεῖττόν ἐστι ἢ ἐκ τοῦ ἀποτίσαι, ſententiam

tentiam ferri oportebat quid ipsum necesse esset vel pati vel
voluere, Philo de mundo, πᾶν ἡκτ ἀπαλὸ. δῆσαι κρεκεσι αι δὲλω ἀ-
πο νέσει, in fraudem incidet quæ aduersus litigiatos, libertos est
prodita. Odyss. Κτπέσαβ. ἀωδὸς, in eos animadvertemus, eos vi-
cisscntes puniemus, plectemus. Eurip. τοι σε ἐ ὅλας κτπέσεσι φόνοι,
Græcia luet pœnas tuæ cædis. Κτπέσω πίνακι, impendente liberos,
Eurip. pro interficere. Κτπόσεται, Hom. Odyss. ι, πρὶν μὲ ἐκ ἀνεσ-
ξεται, vlciscetur. πμωρέσεται, plectet, cum accusat. & dat Xenop.
Κτπέσαβαι τῷ θεῷ ἐ βέβη, vlcisci dijs inimicum. Helio d φορε ἀ-
πόσῖρ ἄνμος ἀπαθαλίας βασιλέως, vt populus plectat culpam re-
gum. Iuat pœnas propter scelera principum. Pro reddo & re-
pendo, Hom. Iliad. α, πρὶν ἢ τετραπλᾶ τ Κτπέσαβμ.

Α πτω, ω, ibscindo, excindo, pecticum.

Α πτως, ωρος, abruptus. Apol. 2. Arg. Κτπωῆ σκοπὸ ἴσσι, i. ἀπρέπ-
γαβὴ σκοπὸ.

Α πτωσια, abscindo.

Α πτωσιτέον, ibscindendum. Plato 2. de Rep. τ ἡδ πλησίον χάρκι ἐμῶι
Κτπτητέον, de agro vicinorum nobis aliquid abrumpendum &
vindicandum.

Α πτως, μιτερ, infelix, ἀτυχὲς, ἀπότμος, τότμος, fors misera: vnde Κτ-
πωώπτος, ὁ, infelicissimus, Hom. δυσνυχὲς. nam πότμος, præter
mortem etiam fortunam significat. ἐ δὲ πὲ πτάν, ὃ δὲ πὲ σὲν.

Α πτυλ μέω, iudeo sumpta ab aliquo fiducia, sumo fiuciam: vnde
Κτπτυλμιῶ Ε, aulus, Actiuè apud Plut. in Galb. & Κτπτυλμη-
μὸν ἐλὰ θέσι. libertas in temeritatem & licentiam redacta, ex-
trema libertas & desperata, frons perfricta. Paulus ad Rom. cap.
10. ἡ πτίας ἡ Κτπτυλμε, ὁ, ἡ γνη, i. audacter liberéque loquitur: in-
terp audacia virtus.

Α πτυσὲς, άδος, ἡ, abscissura, interdum adiectiuum est vt γῆ Κτπτυ-
σὲ apud Eust. terra abscissa.

Α πτυσὸς, abscissor, item iaculum quo vtebantur pentathli, Poll.
lib. 3.

Α πτυσὸς, ὸν, incisio, incisura, amputatio, seiunctio, abruptio Cic.
pars abrupta, segmentum. Κτπτυσὰ, etiam in muliebris authore
Boetio, semitonium dicitur.

Α πτυσία, ας, ἡ, rigor, fleuriras nimia, πραχύτης, ἐωαπωσι, velocitas
temeraria, inconsiderantia: videtur significare incisionem apud
Chrysost. ἐξὶ τὸ ἱερὸν Κτπτυσίαν opponitur χρηστότης. Paulus ad
Rom. cap. xj. ἰδὲ οὖν χρηστότητα ἡ Κτπτυσίαν θεοῦ. Vide igitur be-
nignitatem ac fleuritatem. soeat autem relectionem, quoties
res ad viuum exigitur.

Α πτυσμὸς, Hesych. τὸ μὲ ἄξιον ἐφορτίμιας.

Α πτυσὸς, ὸν, ὴ, rigidus, pr æruptus, præfractus. Κτπτυσὲς ἰατρὸς, fleurus
medicus. Item compendiarius, breuis, ἐπίτυσος, ardus, præceps,
præcisus, Quint. Κτπτυσὰ πέτρα, præruptæ petræ. Lucian. in Pro-
metheo, ὧν Κτπτυσὰς πέτρας, in petris excelsis præruptisque: vnde
apud Sophoc. ἡ Κτπτυσὰ δικτυὸς ἀκρόπεδος, præcipitium.
& Κτπτυσὲς, Hesych. inefficax, ὡς ἐ ἴσχυρὲς. πωσεῖς Κτπτυσὲς. Cyril.
supplicium quo membra præciduntur.

Α πτυσὼς, plane. simpliciter, durius, præcisè. Cic. fleueriter, rigidè,
exactè, ad viuum, σκληρῶς, ἀπαιτήσας, κεκριμένως. Paulus cap. 1.
ad Titum, ἐλεγχε αὐτὸν Κτπτύρως, redarguito precisè.

Α πτοβόλια, ὰ, ἄσσα, iagitta, sagittis appeto: cum Accus.

Α πτοπολέω, ὰ σω, in orbem redigo, exorno, laboro, detorno, ex-
polio. Plut. Κτπτερὸν ἐ σον, insulam conficio.

Α πτος, ὁ, impotus, qui bibere non sinitur, qui sine vllo potu viuit.
Theophr. de hist. lib. 4. τὰ ἢ τῆν ζω. τ, ὧν ἔφιεται σπαθὰ ἀ πτα ἀ πο-
τος ἐ πρέφει, potu nondum gustato scirioit. Soph. ἀ πτος αὐτῷ ὴ
ἀ πτος, &c. impastus & impotatus, vt ita dicam. Item qui po-
tari nequit, potui inutilis. Nazanzen. in Epist.

Α πτοχρεῖ, comedere.

Α πτοχρωὶς, cibus, reliquiæ. βρώματα λείψανον. Athen. lib, λείψανα τῆν
τερπομάτων ἢ πραξίων Κτπτ. & dixit Eupo. qui Κτπτρώμασ ἀ-
λόπτοις, quandam pusillam vel subdolam vocauit.

Α πτοχρελίζω, straogulo, frango collum, ἀπὸ χὰ. Eunapius. ἢ οἱ
μὴ αὐτὸν διέφθειρε χρώμενον Κτπτοχρελίζοντος Rursus, τὸν παῖσπὸν
τῆν φασμάτων, ὃν αὐχὴς τὲ σκέλος λαβὼν τὲ ἐκτηχρελίζη.

Α πτοχρωὶς, audeo.

Α πτυῆπτομαι, auersor, deuito, abhorreo, reuertor, Plat. in Epist. ab-
eo, cum Genit. Lucian. ἀς ἡδ ὧν ἀπορέπουτο, ἰὼν ἐκείνα ὃ σοβὸ-
δνται, vt ab his quidem auertantur. Idem, εἰ τα Κτπτραπὸμοι τῆς
οἰκίδ ἐξάδιζε. Thucyd. ἀπτραπόντο τὰ μὲ πλειὸ χρ, oblatam sibi
occasionem plus aliquid adipiscendi præter mitt. Nonnun-
quam addita præpositione. Æsch. Κτπ μὸν τῆς εἰρὴνης ἀπτρέ πονται,
à pace sunt auersi. ἀπτρέ ψατο τῆν ὄψιν, precibus obliqui recu-
sauit. Plut. in Fabio. Ibidem addita præpositione. Κτπτρέφεθαι
ὡσὲ ἰταλίαι, conuersum esse in Italiam. Idem in Romulo, ἀπ-
πτρέπεθαι ὡσὲ θυσίας, sacrificiis intentus. Vnde ἀπτρέπομαι ὡσὲ
προφὰς, ad pastum digredior. Dicitur & ἀπτρέπομαι αὐτὸ τὸ ἀπο-
σθέλε ὃ ἀπτρέπω, deterreo. Xenoph. in Oecon. ἀμὰ τὸ ὡς ὡσ-
σίμως, ἵ ὅμω ἴγωγε καὶὸν, ὃ ἵχ ἧδ ἀκόσιος τα ἀπορέπεζ τὸ ἐρωτᾶσθαι.
Thucydid. ἀπτρεπομένου ἀπὸ πλατάμα, à Platæensibus auersi, i.
ab eorum amicitia defciscentes. i. duri & inexorabiles. Verg.
lib 1 Æneid. Diua solo fixos oculos auerta tenebat. Idem cum
Accus. pro φόβῳ, accipiur lubinde pro suo Actiuo.

Α πτοπίστος, ὸν, cui fiuatorius opponitur, auertens, arcens, Lucian.
ἀποπτπίστος τῆς ἄνοιας, ab aduersis auertens.

Α πτοτέω, ὰ σω, ἐ ἠσα, ἐ ἠκα, auerto, amoco, dissuadeo, deterreo, reuoco
a proposito, inhibeo, coercco, retraho, subtr. hio, traduco, à sen-
tentia rcuoco, cuito, submouco, me auerto, retraho, dehorior.
Gaza ex Cic. νόθις αἱ ὑμᾶς ἀχρὶς ἀ πτοτέ ἠσεις, haud tuæ quis fa-
cilè retraxerit Accus. & gen. Κτπτέτω σε τούτ, ἀὶ hoc te auerto,
abduco, deduco. Xenoph. καλοῦντάς Κτπτρέπω ἐξ ἐωυτὸς, de-
hortans discipulos à simulatione prudentiæ Plato in Apol Κτπ-
τρέπει μὲ αὐτὸς, ab hoc me auertit. Item cum infinit. Plut. in The
mist. Κτπτρέπει αὐτὸν καπὲ φοβέ ἠσθαι, cum à rebus gerendis auertit
seu deterret. & addita præpos. Κτπτρέπω Κτπ σκοπὸμαι, Aristot. in
Rhetor. Idem ibidem, Κτπτρέπα Κτπ χρέσθαι, deterioni dehortor.

Α πτοτήκω, excurro, excurso, curitim adicio, frigio aufugio, cneror
tor, ἀπαξαφοβηθεὶς ἀπεκτοποδήσας ὃ ὑ ἀφοσπέκω. Basil. πέσαβ. ἐαυτὸν
ἀδλοφαι ἐ κρὸ πειρασμὸ, μὰ ἀφὸς αὐχμαίας ἐ πλέας Κτπτρέκειν,
confugere ad ipes humanas.

Α πτυρίζω, vel Α πτερίσσω, tres ictus infligere, vincere. De Pentath-
lo dicitur. Pollux lib. 3.

Α πτορὶς, ὶς, ἡ, obtritus. Pli. Plut. in Camillo, ἀ πτορίδας ἢ σθολιδί-
σεις τῆδ γλοῶν, attritus & dilapsus terræ. ἀ συτρὶς σωλὼν, apud
Demoslt.

Α πτρίζομαι, μ. ἐμαι, exprimo, excutio. Item amolior, propulso, &
diluo crimen quo aspersus sum, purgo, eluo, abstergo. Diod. ὃ
λόγος ἀνδρῶπος ἐ τεθεῖσι τας πρὸ αὐτῶ φιλοδοξίας ἀ πτρίζεται, i.
diluere. Æschin. ὃ πρωτεῖος ἀ τὸ ἀθηναίοις αἴτιος ἀποτειχίσθη Ε
τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ κτλόμενα ἐκπέφευγεν ὡς τὸ ἐ κρισεῖς. Item tei-
cio. extrudo, submouco, repudio, Plut. in The. Ident in Themi.
ἡ δὲ ἀπτρίψατο τὸ ταυσιὸν ἡ κατανᾶναι ὅλως ἀ πεῖσθαι, repudia-
tis Paufaniæ precibus, participi me is fore consilij negauit. Si-
gnif. & aboleo. Diodor. ἐπιθυμεῖ δὲ τὰς ἡ τῶν ἐκείνα πραχὰς ἀ-
πορτίψαι Ε, &c. i. aboliris dele isque. Cic. ad Atticum, Κτπτρί-
ψω quartanam istam diligentia, quæ in te summa est. Est etiam
arcere, impedire & alteri ius conatus atterere, ἐμποδίζειν, ἀπείρ-
γειν. vt in eo exemplo apud Suid. ὃ ἡ ἀθλίας οὐ κακὸς ἀν, ἐμοῦμι εἰ
πολεμίοις ἀ πορτίψαι ὃ.

Α πτρίζω, ω. ἰψα, abstergo, extrudo, reiicio, contero, attero.

Α πτρίμμα, ατος, τὸ, res quæ deteriendo decidit, ramentum.

Α πτρίτω, ad tertiam partem redigo, Dioscor. lib. 4. c. 230. ἀπτρι-
τωθῆ, ad tertiam partem redactus fuerit.

Α πτοτρόπαιος, ὸν, ὁ, sacrificium vel supplicatio, quæ fit ad euitandum
aliquod malum imminens.

Α πτοτρόπαιος, ὸν, ὁ, malorum depulsor, ἀ πτοπομαῖΘ- ἡ λύσΘ-. Lucian.
ἀ πλείχακα ἠρκλεις ὃ ζεὺ ἀ πτοτρόπαι, &c. ὁ malorum depulsor
Hercules. & tristium amolitor, auersorque Iupiter. terribilis a-
spectu, difficulter dehortandus, malus, fugiendus, dignus odio.
τὸ ἀ πτοτρόπαον auersandum. Plat. ἀ πτοτρόπαί μοι ἐ ὧν ἀκόσιαι πάν-
τα. Idem, τοι Ηρακλεῖ μὲ μοι ἀξίαι ἐπιτέλεσθαι τῆς θυσίας, ἀ πτο-
τρόπαιός ἐ ὰ ἀφ. ἀπτοτρόπαιον δέιμον, ibominandum spectacu-
lum. ἀ πτοτρόπαιος, οὐ πείσονται, abominanda sunt quæ illis sunt
cuentura. ἔ ἐ ἀ πτοτρόπαιος, puto accipi pro aspectibus truculen-
tis & horrendis. δεῖ ἐ ἄ μὲν ἀ πτοτρόπαι dicebantur, auer-
fores tristium, qui nocumenta ab hominibus auertebant, ma-
lorum noxarúmque depulsores ac tutelares. Dij depelleotes
Perfio: diis, inquit, depellentibus agnam Percute. dicuntur &
ἀλεξίκακοι ὃ σωτῆρες, i. seruatores, fospitatores, tutani & auerrun
ci. Varroni. Et Auerteotes Macrob. Arbores inquit, quæ infer-
num deorum auertentiúmque sunt in tutela, eas infælices no-
minant, &c. Bud. in Epist. prior. quod nisi ἀ πτοτρόπαιοι θεοὶ. præ-
sentes, turelares ac propitios habuissem in medias vtique fau-
ces monstri me inmisuissem. In iis erant Apollo & Hercules &
Polluces. Astrophil. in Pluto, ἀ πτοτρόπαιοι ἀ πτοτρόπαι.

Α πτοτρόπαμαι, auerto, ἀ πτρίπομαι. Phocyl. χρὴ κακοῖσιν ἀ πτοτρόπα-
σθαι, virum malefcum auersari oportet.

Α πτοτρώς, ῆτος, ἡ, auocatio. Cic. opponitur τῇ ἐ σεισσῇ. Plat. 2. de Re-
publ. τὸν ἀ πτοτρῶτ ἕνεκα ὡς φάμενοι χρῆσιμον γίνεται, auertendæ rei causa. prohibitio, inhibitio, fanétio minax ad auertendū
sceleratos & deterrendum. Plat. 9. de legib. πάντα δὲ τὰ πὸς ἀ πτοτρο-
πὰς ἐ ἀνάγκης. remedium vt quid auertatur, fuga tergiuersatio.
Cic. τῷ μελλόντων κακῶν ἀ συτρεφῶν ὠφελὸς. Aristot. in Rhetor. ἀ πτο-
τρεπτῶν κακῶν ἐ ὑπάρχειν, quomodo calamitates vitaremus, inue-
nimus.

Α πτοτρυπέζομαι, μ. ἀσομαι, auersor, refugior, βδελύσσομαι, μυσάττομαι,
Bud. in Epist. prior. Hieronym. alicubi in Bibliis exponit pla-
care seu expiare.

Α πτοτρύπασμα, τὸ, expiatio, ἐξίλασμα.

Α πτοτρυπασμὸς, ὸ, liberatio, numinis iræ amotio, procuratio.
Cicero.

Α πτρώτΘ-, ὸν, ὁ, quem homines cuitant, fugitans vrbem, auersus, a-
uersandus, καὶ ἀ σεβῶΘ-, alienus, fugiendus, auertendus, abhor-
rendus, abominandus, abominatus. Horat. Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἐγὼ

παῖ ἔεσιν ἀπότροπος, ἀδέ πόλησι ἔρχομαι, i. separatus & solitarius. Soph. in Aiace, ἐπὶ μὲ ποτ' αὐτοῖσι τὸ πότροπον αἶδηλον αἶσας, me festinaturum ad auertanda Plutonem, i. mortē. Ἀπότροπος etiam dicitur Deus auertens mala. Plato 9. de Leg. ᾧ τὸν θάνατον σκέψασθαι, ὃς τοῦ πράττοντα ἢ τὸ πραττόμενα ἐλεύθερα ἀπότροπος αὐτὸς ἐγίγνετο μὴ ἐλεὰς ἀδίκων γίγνεσθαι, ab utroque auertit ne vulnus esset insanabile.

Ἀπότροπος, peregrinus, insolens, alienus, & paterna carens educatione moribusque, Gaza. ὁ μὴ τεθραμμένος. Synesius χαλεπὸν ἢ εἰς πάγιν τὸ ἐφέσιος ἀπότροπος ἐς peregrinas vix credimus. Bud. in epi. Ἀπότροπος ἢ φιλοσοφίας πόλεμος, bellum semotum ab educatione philosophiae. μακρὰν παραμένων Θ.

Ἀποτρυσθῆναι, λάβεα ἀξιοῦν, Hesych.

Ἀποτρύχωμαι, οὔμαι, ὠκα, domo, obtundo, Actius. Accul. iungitur. Plut. in Camil. κάμνειν ἢ ἀποτρύχειν ἑαυτὸν, seipsos labore conficere.

Ἀποτρύω, I assum reddo, attero, dilapido, absumo, & Ἀποτρύομαι, lasciuo succumbo, fatisco, extenuor. Sophocl. Ἀποτρύειν ἀγαθὸν ἐπάνδρα. Plutarch. in Gracchō. σοφὸς δὲν ἀποτρύθῃ τὸν τοιοῦτον, lasciuiens, fatiscens & succumbens.

Ἀποτρώγω, indef. 2. ἀπέτραγον, abrodo, deuoro, mordicus auello, incido, dentibus excindo. Lucian. ἀποτράγων τὴν ῥίνα.

Ἀπότρωκτος, abscisus, abrosus.

Ἀποτρωπάομαι, idem quod ἀποτρέπω.

Ἀποτυγχανόμενον, τὸ μὴ κατορθούμενον, ἀ τυχούμενον, Lucian. ἀποτετευγμένον, quod perperam malèque ac præter animi sententiam euenit, quod præter spem cadit, apud Lucian. frequens. τὰ ἀποτυγχανόμενα, infortunia, a verbo ἀποτυγχάνομαι. Synes. ἀποτυγχανέτω σου μηδὲν ἡ πόνος, ἢ σπουδὴ πορεύεται ὑμῖν, ει τε inexorabilem præbeto. vide etiam Ἀποτεθλῖφθαι, frustratus, cui malè succesit: & πάσι τετευγμένος, quod voto non respondit, Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ἀποτυγχάνω, frustror, spe potiundi frustror, repulsam fero, ἀποτελέσπεμαι, succumbo, error cui opponitur κατορθῶ. Gemin. σπαλίας ἀποτυγχάνειν, Siciliæ potiundæ spe frustratus. apud Plut. ἀποτυγχάνων τῆς ἐλπίδος, frustror spe, Demosth. ἀποτυχεῖν τῆς σκοπῆς, non attingere scopum, aberrare a scopo, Aristot. lib. 2. Ethic. Synesius, τὸ δραπέτας κακοὺς ἢ αἰσχροὺς ἐκ ἀπέτυχε πάσης τῆς φύσεως, non caruit, fed nactus est.

Ἀποτυλόω, glandem renudo, præputium reseco. Pollux lib. 2. τυλῶ τὸ ἀφίδιον, vide Pherecrates illud manu denudare ἀποτυλοῦσθαι dixit, apud Hetych. in hac voce locus corruptus ita emendandus, ἀποτυλῶσι, ἐπάφῃ τὸ ἀφίδιον.

Ἀποτυμπανίζομαι, ὑπὸ τινος, ais ac fidiculis extendor, vt martyres, Cyrillus lib. 8. vnde οἱ ἀποτυμπανιζόμενοι, qui sunt in supplicio. Varro ἀποτυμπανιθέντα ἢ τὰ κεφαλὴν ἀποκεπίδα.

Ἀποτυμπανίζω, magno tumultu expello, cruciō, fustibus cædo, Iosephus.

Ἀποτυπόμαι, effingo, exprimo, & quod ἐκαποτυπῶ Plato in Timæo, Τοῦτο δὴ τὸ λοιπὸ ἀπειργάζετο ἐπὶ, οἷς πάλι τὰ σῶματος ἀποτυποῦμενον φύσιν.

Ἀποτυπτέω, ᾧ, pro eodem etiam dicitur.

Ἀποτύπτω, verberare desino.

Ἀποτυφλοῦν τας, excæcantur.

Ἀποτυφλόω, excæco. Alexander Aphrodisæus, εἴθ' ἀποτυφλωθῆναι.

Ἀποτυχία, ας, ἡ, infortunium.

Ἀποτυχίας, ᾶδ, calamitas, infortunium, spei frustratio, repulsa.

Ἀποτυχίσαι λίθον, est lapidem rudem cælo polire & abradere atque leuigare, quod κλυβῆσαν & architectō operarum lapidariorūmque, vt loquitur Vlpian. munus est. dicitur autem ἀ τυχῶ, id est, cælum. vide Eustat. Iliad. ξ. Hesych. Ἀποτυχίσθαι, ἀπὸ τῦ Ἀποπαθεῖς, ἢ τὸ Ἀποτυχισθῆν, ὅτι τὸ Ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ὑπὸ τυχνῶν ἐ ξεκλυβῆναι σὺ λίθον.

Ἀποτυχόντως, ἀτυχῶς, præter votum. Bud. in Epist. post.

Ἀποτυφόντας, desinent verberare, παύσονται τὸ τύπτεσθαι, Hesych.

Ἀπουλόω, μῶσαι, ad cicatricem perduco, cicatricem induco: vnde ἔλκη ἀπουλώμενα, Alexand. Aphrod. l. vlcera quæ cicatricem ducunt. Ἀπουλῶσι τὰ ἕλκη, vlcera ad cicatricem perducunt, vulneribus cicatricem obducunt, cicatricem inducunt vulneribus, Dioscorid.

Ἀπόλωσις, εως, ἡ, obductio cicatricis, cicatrix, Alexand. Aphrod. in Problem.

Ἀπολωτικὰ, οῦ, ὁ, cicatricem obducens, vulnera contrahens, τὰ Ἀπολωτικὰ, apud Diosc. lib. 1. cap. 49. Hermolaus exponit medicamenta ad cicatricem vulnera trahentia.

Ἀπουσίωθαι, spoliatus, priuatus. Hesiod. ὁπόσ' Ἀπουσίωμοι ψυχὰς, duo ablimis priuati.

Ἀπυσγένιον, zagmen extremum ducere Polyb. lib. 3.

Ἀπύρους, ανπες, ὁ, ἡ, auferens, præripiens, priuans, ἀφαιλόω Θ. Dicitur pro Ἀπουέπτω, per syncopen, à præfenti Ἀπουέω, pro ἀφαιρῶ, quod est ex eo nimo, alieno, vel αἱπὶ τὸ ἁπαυηδίως, ἢ συγκοπὴ ἀπὸ τοῦ ἀφαιρῶ, ἢ παρὰ τὸ Ἀπούσας. Homer. Iliad. ἀ. ἢ γὰρ γέρας αὐτὸς Ἀπούσας. Odyss. γ. λάζον δ' ἐ θυμὸν Ἀπούσας, clam interfecit.

Ἀπυργοι, loci vel anguli contempti, in quos scoparum purgamenta reiectebant. Suid.

Ἀπυρέω, ῶσα, ῶ, vrinam reddendo eiicio, Alex. Aprod. lib. 1. Probl. vide Ἀπουρεῖσθαι τὸν λίθους, calculos eiungi, calculos inter meiendum efflui re.

Ἀπυρέω, Suid. ἢ ἀὶ αἰσιν γάμων στορέᾳ ἀπὸ θύλης, ἢ θύλαν ῥιπτῆς πάπυρος.

Ἀπυρογράφος, patria exterminatum, Soph. ἀπυρογράφον ἀπὸ τῦ ἔθνους τῆς πόλεως.

Ἀπυρόω, ῶ, destitutor vento secundo qui ἔρος nominatur Polyb. apud Suid.

Ἀπύρους, ὁδος, sine pedibus. Lucia. de aper. ζῶν ἄπουσ. &c. οἱ ἄποδες, Apodes, aues quæ & κυβέρνεια vocantur, Aristoteli. libro 9. Animal. cap. 30.

Ἀπύρους, absens, ab ἀπὸν, ἡ ἀουσία, peregrina.

Ἀπυσία, ας, ἡ, absentia, desiderium, defectus. ἀπόλειμις. Ἀπουσία etiam dicebatur actio quædam intentata a litigatorum parte aduersaria, iis qui suos ἀπόδημον per causam inuolutis diis vel absentiæ excusarent, aut aliquam somniam causam habere causarentur. Pollux libro octauo. Ἡ δὲ Ἀπουσία ἐγίνετο παρεγρὸ αἰτιαζόμενον περὶ τοῦ ἔξω μονῆς, ὡς ἀφορμὴν ἀδικίας, ἢ κακουσίας.

Ἀπυσπάζειν, partem bonorum dare, vt pater filiæ quum nubit.

Ἀπυσφάλισμα, nuntio, Σπερμαντικὸν λέγω. Verbum est dialecticum, confico, confirmo, sententiam fero. Demosthen. ὡς Ἀπαντᾶ. Ἀπείπε τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, μὴ Σπερμάνεσθαι ἀδίκως τὰς συκοφάντας καθ' ὑμῶν ἀδίκως ἢ τὸ συκοφαντεῖν, vetauit Areopagitæ ne sycophantas contra vos iniuste ageret. Aristoteles vetuit Areopagitam arbitrium ferre solum sine aliis arbitris, ita vt in arbitrio pacificendo componendoque cautum fuerat. Item statuo, trado, explico, tracto: μὴ Σπφανόμενον, statuam, sententiam dicam, Iloc. Σπφανόμενος sententiam dixisse, aperuisse, ostendisse, Plut. in Camillo, eloquutum esse Nazanz. Σπφανόμενος Θ. respondens. Demosthen. γνώμην ἀπεφήνατο, sententiam dixerunt. Xenoph. Σπφανίσαι τὴν γνώμην ἐφ' ὑμῖν, de te profero sententiam seu prodo atque effero. in qua significatione etiam Κατὰ ἀνυσίαν τὴν γνώμην exulit. Idem, Σπφάνομαι λογισμοὺς, rationes explico. Galen. ὧδὲ φησὶ καὶ Σπφάνει Θ. Σπφάνεται, ibi confonum dicere. Xeno. συκοφάνεις ὑσπάτως ἐφ' ἡμῖν τὰς Σπφάνεις, id est, tradit & docet. Chrysost. πάσης αἰρέσεις ἀφορμὴν ἔχ' ἵνα φορτικῶς Σπφανίσωμεν, omnis virtutis causam esse precationem affirmat. Ἀποφάνεσθαι ἢ διηγεῖσθαι dicuntur qui aliquid pronunt & statuunt: qui autem nec affirmant nec negant, led suspenso sunt iudicio, ἢ ἐπέχειν dicuntur. Laer. in Plat. Οὐ πάντα πλάτων φῶς μᾶν ὧν κατεῖλαφεν, Σπφάνεται. τὰ δ' ἀδηλα διεξέρχεται. φῶς δ' ἡδὲ αὐλον ἐπέχει. Aristoph. τῶν γὰρ ἡμῶν ἀπόφασιν, hoc mihi explica, Bud Comm.

Ἀποφάσκω, ἀποφάσω, demonstro, exprimo, definio, statuo, pronuntio, nuncupo, exhibeo, profero, denuntio, doceo, confirmo, indico, Σπφάκτωρ, assuere, Aristo. hanes in Pluto, Κ' ὡς ὑπὸ Σπφάκλου πάντων ἀγαθῶν ἀπάντων ἡμῖν ἐμὲ, ἀξιωθέντος ἀποδεῖναι, demonstrauit, ostendit. Σπφάκλου, ostender. Σπφάκλους, qui ostendit, qui fecit & reddidit. Herod. Σπφάκλου φάσκοντα, fugisse declaro. Σπφάκλου ἐμαυτὸν αὐτοῦ, mihi acceptum refero, idem. Ἀποφάσκω etiam ei defero & reuelo & crimen obuicio. Lysias. ἐξ εἰκαιοτέρου ἐγὼ ἠμάρτανον ἐκείνου τοῦ διαιτητοῦ, τὰ βέλτιστα συμβαλόντι τῇ πόλει ἐκείνῳ δ' ἐν τῷ χάρι Σπφάκλου ἐξῆς τινα εἰδὲ τῆς λαχούσης, εἰπεῖν δὲ τοῦτο βουλόμενον. Item exhibeo, in rationes tutelæ refero. De mosit ἔνδειγμάτας τὸν ἀναλῶν ἀπέδωκεν, id est, in rationes retulit, acceptas tutelæ retulit. Idem, ἔφην μὲν ὑδὲν Σπφάκλου τοῖς χρήμασι, nullum quæstum pecuniarum referunt, nullum exhibent fœnus. In qua significatione etiam λογίζεσθαι posuit pro Σπφάκλου. Vnde Σπφάκλου τῶν διαθηκῶν, proferre tabulas testamenti, edere testamentum & exhibere, hoc est, φανερῶσαι. Lysias. ἐπαπαῖ ἀπόφασιν τοῦ νόμου κύριον ἄρχειν βροτῶν. à quo & Σπφάκεσθαι μῦθος, pro palam & manifeste. Σπφάνεσθαι τὸν ὕδωρ, est dare commentarium seu indicem bonorum, quod inuentarium appellant, id quod fiebat ἐν τοῖς ἀνυθέσεσιν. vide ἀπόφασις. Item Σπφάκλου ἢ ὑδὲν, publicare bona annotare bona virorum. Item defero, reuelo, crimen obicio. Plato de Leg. Σπφάκλου ὡς τὸ δημόσιον, tem ad populum defero. Xenoph. in Oecon. Σπφάνει εἰς τὸ κοινὸν. Accipitur etiā pro ἀπερχόμενος, Σπφάκλου, ἀφασκόλλω, facio, efficio, perficio. Lucian. πλησίος ἐκ πανίσκων Σπφάκλος, qui ex inopibus opulentos reddidisti. Item propono, vt proponimus quæstionem: Aconsultus gitur. Bud. Comm.

Ἀπόφασις, εως, ἡ, assueratio cui opponitur ἐνδείκνυσθαι, Hermogen. demonstratio enuntiationis, ratio verum vel fallum significans, nonnine & verbo consistens, vt, ἀδρωπὸς ζῷόν ἐδι, Aristot. ἔστι δ' ἀπόφασις ἀπόφασις, ὁρισὸν σημαντικὸν ἀφὲ τὸ ὑπάρχειν τι, ἢ μὴ ὑπάρχειν, ἀφ' οἱ χρόνοι διῄρηται. Ἀπόφασις etiam est sententia Areth. in Apocalyp. capite quinto, φυσικὰς δὲ ἀποφάσεις ὧδ, χαλεπὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῦ σώματος, ἢ τῷ ἀναβιωσκεῖν ἀπόφασιν τὸ παντοκράτορος θεοῦ. Hermog. ὧν Σπφάνεται σπεύδει τὸ τέλος, sententiosè concludere in vniuersum, per sententias efficere & astruere propositi sui summam.

Ἀποφαντικὸς, ὸν, ὸς, enuntiatiuus. Seneca. Σπφαντικὴ, enuntiatrix. Ci

ferme

sermo simplex, quo nec imperamus, nec optamus, nec per subiectionem & dubitationē loquimur, vt ἐρωτικὸς. Ἀποφατικὸς ὁρος, enuntiatiua oratio, i. quæ vera vel falsa est. Aristot. σχῆμα. τὸ ἀποφατικὸν, enunciatum. Aphthon. Cic.

Ἀποφατικὸς, sententiosē, Hermog. ἔστιν εἰπεῖν μὴ ἀφ' ἁπλότητος τὸ κἀπιφθόνῳ, ἢ δι' ὑφῆς & σοφῆ ἐγκωμιάζειν, τὰ πολλὰ λέγοντα ἀποφατικῶς.

Ἀποφατὸς, ἡ, ὸν, tum. Lactan. Ze one, Κέκμηρε δὲ τὸ ἀποφατὸν ἢ κρεπαρτὸν ὑπὸ τῶ ἑαυτοῦ, ἢ ὑμέων ἑκάτ.

Ἀποφατὸς, ὁ, ἡ, ὸν, meretrix, ignium mentorum. ἡ ἑταίρα.

Ἀποφάσθαι, negare.

Ἀποφάσθαι, id est, ἀπαρρέϊλεται, ἀποβάλλεται, renunciare, declarare, ab ἀπόφασις.

Ἀπόφασις, ὁ, negatio, Aristoteli oratio abnutiua, vt contrà κατάφασις oratio adnutiua Martianus. eadem dicitur αἴωσις ἢ ἀπόφασις, Hermogen. huic opponitur συγκατάθεσις. Item, enuntiatio, quæ verum & falsum significat. Theophrast. de causis plant. lib. 4. cap. 10. ἐκ πλείστης ἀποφάσεως εἶπεῖ, ex omnium fermè consensu. Accipitur apud Plut. rch. pro sententia & dicto breui, hoc est, apophthegmate, ἐκεῖ μὲν οὖν ἐπὶ ἀκρα αἱ Κυρηναϊκαὶ τῆς αἱρέσεως ἀφορμαὶ ἴσχυσαν, γελοῖαι καὶ ἀπερίφραστοι. Illic enim acta & res gestæ cum adiunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures postulant. & apud Demosthen. pro sententia iudicis item re iudicata. Sic apud Plutarchum in Publicola ἐσόλων δὲ ἐξίοντος εἰς δημοκρατίαν ἀφορμὴ ἀφῆκε κρίσεις, Solon de felicitate sententiam apud Croesum exstulit. A Polyb. pro expl catione & expositione, quæ & ἐξήγησις dicitur. Aliquando commentarius bonorum. & vt sic dicam, inuentarium, Κτημάτων ἀποφάσεις. Item pro verbo & dicto Chrysost. de precatione. ἐν τῇ Ματθαίου τὰ χρῆσθαι μεθεῖν τὸν πλοῦτον, ἐκ Christi ipsius verbis cognoscere opes. Apud Hermog. lib. 2. de Inuentione, pro affirmatione cap. tur, ἐπὶ δὲ τῆς Ὑπερείδους εἰς τὴν ὑπὲρ Λυκοφρονος ἀφ' ὧν ἐπαμείβεται τὰ πρὸς τὸν κοινὸν ἀπολύεται, &c. vbi σχῆμα τῶν ἀξιωμάτων loquitur. τῇ δὲ τῶν Ὑπερείδου ἀποφάσεων, idnotatio est bonorum & commentarius & recensio, inde quæ eorum quæ reperta sunt, Iuriscons. inuentarium vocant & repertorium. quod Ὑπογραφὴ proprie dicitur. Demosthen. ἀφεῖς φάσκοντι, ἕξμοσι τῶν Ὑπερείδου δοῦλα μοι τὰς οἰκίας. Erant etiam Ὑπερείδης quæ fiebant in curia Areop. hoc est, rei quæ fiebat probationes, ἀλλ' ἐν Ὑπερείδου. antequam enim rei criminum postulati iudicibus damnandi vel absoluendi tradererentur: curia Areopagi quæstionem criminum habebat & reos tum demum iudicio tradebat cum prærogatiua quæstione & cum prærudicio suo: quod ita faciebant, quasi crimine plano facto per illam rei quæstæ diligentiam. Ἀπόφασις item decretum, edictum. Diodor. Sicul. de rebus gestis Philippi, τὰς τῆς ἀμφικτυονίων Ὑπερείδους ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξέπεμψε, Amphictyonum scita è stelis excidit. Helych. Ὑπέρειδες, κρίσεις, ψήφους, δίκας, Chrysost. serm. 4. in epist. ad Hebr. ἐκεῖ γὰρ ἐκκλησίαν τῶν Ὑπερείδων συγκροτοῦσι, de iis loquens qui damnati, singulis diebus mortis & supplicii horam expectant.

Ἀποφάσκω, nego, abnego, sententiam dico, inficior. τὰ Ὑπερείδουσα, Sophoc. ἀπόφασκε Ὑπερείδους, pro ἀπόφησον εἶναι, nego, vt φάσκω pro dico, & φημί. Philopon. ὑπερείδει δὲν ἐν κατὰ πνεῦμα κατηγορίας, ἐ Ὑπερείδουσα. Aristophanes etiam est effari & eloqui, quali Ὑπερείδων. Dionysius, ἐν τοῖς περὶ φησὶ καὶ νεῦ, Οἱ σωθέντες ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκ τοιούτων Ὑπερείδων ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς στήλης ἀναθημάτων ἀφιερώσαντες.

Ἀποφανῶς, vel Ὑπερείδους, palàm, manifestè.

Ἀποφατικὸς, ὸ, ὸν, negatiuus. Ὑπερείδης ὁρος, negatiua oratio. Arist. in Cathegor. τὸ δὲ κατὰ Ὑπερείδους, negatiuum horum. τὸ Ὑπερείδης Cicero vertit negantia.

Ἀποφαυλίζειν, contemnere, aduersari, pro nihilo ducere, ὑπερείδης, ἐξουθενίζειν.

Ἀποφίσσομαι, κομίσομαι, Euripid.

Ἀποφοίτησις, reportatio est.

Ἀποφέρομαι, refero, reporto gratiam vel gloriam vel præmium: propriè de iis dictum, qui honorem aut magistratū gesserunt. Auferre hoc Latinis significat, quum pro impetrare ponitur. Cicero ad Attic. 16. Adiuuimus Cæsarem, verba fecimus pro Bathrotiis, liberalissimum decretum abstulimus. Idem dicitur & φέρεσθαι apud Gregorium. φέρεσθαι δίδεται ἀθλῳ βασιλέως Ὑπερείδους, ab imperatore accipere. Herodot. τὰ τῶν ἐθνέων ἀποφέρεσθαι. Machab. lib. 2. ca. 5. ἀποφερόμενοι δὲ πάντα, qui abstulit talenta, τὰ φυλὰ Ὑπερείδομαι, primas fero, In Epigram. Ἀποφέρεσθαι, etiam sumitur pro esse vere. manare, expirare in Symposiis. lib. 5. Plutarch. Πολὺ δ' μᾶλλον εἰκὸς ἦν Ὑπερείδους τῆς ζέσεως τὰ πολλὰ, διὰ τῶν διηθούντων καὶ τῶν κάνθων, vide Ὑπερείδης. Item Hermogenes ἀποφέρεσθαι ὀρος, ablata condition.

Ἀποφίω, to ill o. Libanius, Ὑπερείδης ἢ λόγος τὸν ἀδόκητον. Sic Plin. lib. 24. cap. 5. de cedri fucco, Defuncta corpora incorrupta æuis feratur, viuentia corrumpit: mira differentia, quum vitam auferat spirantibus, defunctis pro vita sit. Item, asporto, submoueo. aufero, abripio. Ὑπερείδεται τὰ ὅπλα, id est, auferre arma & tollere. Xenoph. ἀπαγγελεῖν ἢ ἄλλῳ τὸν ἀφορισμὸν Ὑπερείδεται. A-li quando defero: vnde Ὑπερείδεται ἐς γραφὴν, in iudicium voco: accuso, reum postulo, defero, in ius voco ad accusandum. Æschines κ' κτησιφ. Ἀτιμώσας ἢ ἠξίωσεν ἢ τὴν ψῆφον τὴν περὶ, ὧν ὑμῖν τοῖς πόλεσι, δι' ὧν τὰ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιβέβηκε μὲ φρατηγεῖν. Ὑπερείδει γραφὴν ἀδικίας, accusationem ferie de transgressione legum. Demosth. ἐξεπέπαυκα, δι' ἣν ἐπαίτιόν με φεύγει τοῦ ἀγῶνα τὰ ἀξιώματα χαίρων ἐξ ἀπόντος, dicim dixit Cteliphontis: vel reum postulauit, quod legem perperam tulisse diceret: vel, ob rogationem ἀξιώσεων. Ibidem. ἀπόντα δὲ ἀξιώσαι χρημάτων ἀναιδὲς καὶ παρανομίας ὀφλεῖν, &c. dicit Demosthenes, &c. In argumento Libanij περὶ ψευδομαρτυριῶν ἀπόντων ἀξιοῦσαι χρημάτων, &c. vbi Budæus putat deesse ἐς Nazan. alter accepit, ἀφ' ἃ χρημάτων ἀπόλεσεν κατ' ἀγοράν, &c. num Scripturam aduc. lus nos affert? Aliquando renuntio, defigno & nomen alicuius edo. creo, eligo. Demosthenes, ἀφεῖς πολυκλέα, ἢ ἀκόντα ὑμεῖς ἐξαφ' ἑαυτῶν πάντα κυβέρνησιν αὐτὸν πεποιήκατε, ἢ οὐ βουλεύεσθε ἢ τῶν ἀκμαζόντων καὶ πολίτας ποιεῖσθαι ἢ ὅπλα ἔχειν, ἢ Ὑπερείδεσθαι ταύτας, ἢ διὰ ταῦτας τὸν ἀπόντα πειθεῖσθαι, Quibus auditis fcitisſis vt Triearchi naues deducerent, & Senatores eum Demarchis (Iti tribulum popularium vque veluti magistri erant) nautas ci earent, & renunciarent, vt primo quoque tempore classis è portu exiret & nauigaret. Aliquando in album refero & inter numeros adscribo. Lysias, ἐν ἐκείνοις ἢ γράμμασι) τὸν ἐπαβόλιμον αἰκισχύνειν ὧν ὑπὸ τῶν συκάζων ἀπογράφω. Aliquando intercedem scio, vt operarius facit. Lucian. Ὑπερείδει αὐτὸ γεγράφθαι. ἐκ ὀλίγου ἀπεῖρηται, non parum lucri facio. Et pendo, hoc est, soluo, penſito. Polybius, ἀφ' ὧν τὰ μὲν ἐγὼ φέρον ἀπόντων τῷ δήμῳ, νῦν δ' ἀπολῶ πλοῦτος φέρουσι, τρίφοι μὲ Ὑπερείδει ποιῶ δὲ ὀκτὼ ἀδικημάτων, id est, Viysti nuiſtæ nomine aliquid pendere pro iniuriis. Plutarch. Ὑπερείδει λόγον ἢ λόγους, rationes ad ærarium defero. Dicitur & de rationibus priuatis.

Ἀποφέρειν, etiam pro reddere ἐς Ὑποδιδόναι. Aristoph. ἢ ταῦτ' Ὑπερείδει πάντα κ' ἐκ Ὑπερείδη τὰ ἐκδανείσματα.

Ἀποφεύγω, Ὑπερείδεμαι, cuado, effugio, refugio, aufugio, absoluor: cui contrarium est ἀδικοῦμαι. Plat. 1. de Republ. ἀνάγκαται μὴ τὰ αὐτὰ ἀπέφορτι, libenter verò ab eo profugi. Aristoph. ἢ ἐκδίκως φεύγει αἱ Ὑποῤῥήτοι δίκαι, reus facilè iudicio absolui possit. Plato in Apolog. μέλιτον Ὑπερείδεται, à Melito effugi, id est, causâ ab eius accusatione & cum superaui. Idem ibidem. Ὑπερείδεν τὴν δίκην, i. iudicio absolui. Demosth. Ὑπερείδεν νόσον, euado morbum. Ὑπερείδων τὸν πόλεμον, clade liberatus. χρῆσθε ἀπέφυγεν, euasi accusationes, i. sum absolutus. Demosth. Plutarch. in Rom. Ἀπέφυγεν πανοικησίαν αἰτίας, culpam deprecatur parricidij, vitat, &c. Petr. Epi. 2. cap. 2. τ. Ὑπερείδων τὰς σάρκες, vel potius σαρκὸς, vt vetus interpres. qui effugit corruptionem. Demosth. Ὑπερείδεται ἀφίσματα, decreta absoluta, id est, non condemnata. Interdum cum duobus accusatiuis construitur. pro ἀφίεμαι ἢ Ὑποῤῥίπτω, vel διαφέρω, Demosth. ἀς δίκας τὰ πατέρων συκρίνα ἢ ἀπεδικασάτην, quibus iudiciis, hoc præsente & aduersus me orante, ipse absolutus sum. Ὑπερείδεμαι, absoluar. Plato in Apolo. μηκέτ' ἐκδικῶ ὅσοι Ὑπερείδεμαι δικάσαι, moliri vt eundam à mortis periculo. Item, Ὑπερείδεμαι. Idem Epist. 7. οἷσι δίξας κριθεὶς Ὑπερείδεδικῆ πεπιστευτες τοῦ vitaturum infamiam?

Ἀποφευκτικὸς, fugiendi & vitandi peritus.

Ἀποφεύξεις, ὁι, effugium Cicer. Aristoph. τὸ πᾶς ἀπ' μὲν τῶν Ὑπερείδεις δίκης, id est, absolutionem causæ seu iudicij declinationem.

Ἀποφθινίζειν, propriè significat decerpit seu deligit ficos immaturas φθινὰς ἀφαιρεῖ metaph. autem vim affert nam Suid. exponit βιάζεται addens Ὑπερείδεμαι ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκμῆς ἢ ἐπὶ τὸ δημοσιεύειν scribitur etiam Ὑπερείδεμαι.

Ἀπόφημι, nego: cui opponitur σύμφημι, concedo. ἀρνεῖσθαι Ὑπερείδει, Hom. Iliad. 9. legationem ieiunitate. ἢ Ὑπερείδεβλεται.

Ἀπόφημος, infaustus, malè ominis, inominatus Horat. ἀνόσημος. apud Suidam, ἢ γλαῦξ ἢ ἀπαίδευτος ἢ ἀνάσκελος, τρίτη αἰολικὴ παίπαλος ὀδύσασα παλαιόκτιστος, ἢ μὴν τοιῇ ἢ τῇ Ὑπερείδει τῇ ἢ βλεφαρικὴ καταλειδαῖ.

Ἀποφορὰ, ὰς, ἡ, harmacum abortum faciens.

Ἀποφορὰ, ὰς, ἡ, sententiosē dico, paucis multa comprehendo. vt ἐφορίζω, Actor. cap. 2. κρίνω τὸν πολέμιον ἰδίᾳ αὐτὸς Ὑπερείδεται, pro it Spiritus dabat illis eloqui. Item aduersam dico sententiam. Ὑπερείδεται τὰ λόγια, oracula edo.

Ἀποφόρητος, Eurip. à sermone semotus & separatus.

Ἀποφόρημα, ατος, τὸ, sententia breuiter ac scitè dicta, scitè dictum. Ὑπερείδεται (inquit Erasm.) sunt dicta acuta quædam & breuia, non cuiuslibet quidem, sed oratorum, ducum, legatorum, imperatorum, ac vt semel dicam, illustrium virorum.

Ἀποφορηματικὸς, ὸ, ὸν, sententiosus.

Ἀποφορηματικῶς, abeo in malam rem, miserè & calamitosè vigor & certo. Aristophanes τὸν ὦ τὸ κεφαλὴ Ὑπερείδει μου, τὸ μὲ προτινας ἢ μαλὰ rem abibis Ὑπερείδεται φάτνας ἢ μὲ ποστας

regione in perniciem & malam rem suam abire Budæus in Epist. posterior. ἀπόφθαρθί μου, Attici dicũt, quum indignabundè aliquem discedere iubent, Abi in malam rem.

Ἀποφθείρω corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptũ edo fœtum abortum pario.

Ἀποφθίμενος, ἀναιρεθεὶς, φθαρεὶς, ἀποθανὼν, peremptus, mortuus: à verbo φθίω Iliad. γ, τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος, &c.

Ἀποφθινύθω, pereo. Hesiod. ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί, i. ἀποφθείρονται, dispereunt.

Ἀποφθῖσαι, perdere. Hesiod. ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα, perdiderit.

Ἀποφθίω, perdo, Sophocl. in Aia. ἔμελλέ σ' ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν, id est, φθερεῖν, à φθίω, interfecturus erat. ἀπέφθιτο, interiit, in Epigrammat.

Ἀποφθορά, abortus, ἄμβλωσις, apud Hippocr.

Ἀποφλαυρίζω, vel Ἀποφαυλίζω, extremè contemno, nihili facio, ἐξουθενίζω, ἐξουτενίζω Est etiam ad malum conuertor, fio deterior, in deterius labor.

Ἀποφλεγμαίνω, desino inflammari tumore: vnde ἀποφλεγμῆναι, tumorem deposuisse. est enim æstuare desino aut inflammari Plut. περὶ παιδ. ἀγωγ.

Ἀποφλεγματίζω, id est, capitis pituitas produco & purgo. Diosc. lib. 2 cap. 212. ἀποφλεγματίζει κεφαλήν, caput purgit, pituitam capitis purgat per os. ἀποφλεγματίζει διαμασηθὲν, ad eliciendam capitis pituitam manditur.

Ἀποφλεγματισμὸς, οῦ, ὁ, remedium ad purgandam pituitam quod mandu vsurpatur. Masticatorium vocãt à mastiche: Alij Mansum. Diosc. lib. 5. cap. 5 εἰς ἀποφλεγματισμοὺς ἐπιτήδειον, ad oris pituitas purgandas valet, valet ad purgandum caput.

Ἀποφλήμα, ατος, τὸ, debitum, Demosth.

Ἀποφλοιόω, μ. ώσω, decortico, exuo, in Epigram.

Ἀποφλύειν, eructare, ἀποβρύχεσθαι, Hesych. Apollon. lib. 3. ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.

Ἀποφοιβάζειν, purgare, vaticinari.

Ἀποφοιτάω, μ. ήσω, abeo, discedo, auersor, me subtraho, itẽ morior. ἀποφοιτάω εἰς τὰ ποιήματα, me ad poemata verto, & aliud frequentare desino. ἀποφοιτᾶν ἑαυτῆς, à se discedere, Philostratus in Heroicis. Idem de Isocrate, ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, cõciones minimè frequentabat.

Ἀποφοίτησις, discessus, separatio, ἀναχώρησις, χωρισμὸς, Hesych.

Ἀποφορά, ᾶς, ἡ, ἀποκομιδή, vectigal, tributũ, tributi solutio, officium quod heris serui prestant. τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα χρήματα Item reditus, prouentus pensitatio, qualis a colonis adscriptitiis pẽdebatur. Andocydes, ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν, & sibi eundum esse, vt ab eo pensionem acciperet. Idem in Apoph ἀποφοράν, stipendium militare vocat. ἀποφορὰν φέρειν, pendere vectigal, Arist. Pol. 2. ἀποφορὰν ἐπιτελέειν, Herodot. pensionem soluere. Plutarch. in Lycurg οἱ δὲ εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες, serui verò colebant solum, certósque reditus persoluebant. Significat etiam odoris suauitatem & gratiam. Herodian. εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς. Sæpius tamen ἀντὶ δυσωδίας, pro odore, exhalatione & expiratione, Plutarch. Sympos. 5. Dioscor. lib. 2. ἀποφορὰ μελιτώδης, halitus mellis, odor melleus. Idem ἀποφορὰ στεατώδης, seuosus nidor siue seui, adipísque halitus. Idem ἀραιωθεῖσαν ἔχει τὴν ἀποφοράν, id est, cariosum virus olet: & libro 4. capite 46 ῥόδων ἐν τῇ διατρίψει ἀποφορὰν ποιοῦσα ὁμοίαν, id est, contritas rosas redolens, Idem capite 251. βοτανώδη ἀποφορὰν ἔχει, herbaceum virus olet, herbæ halitum ex se mittit. ἀποφορὰν ἔχει μικτὴν τῇ εὐωδίᾳ, virosam & suauiter olentem promiscuè auram expirat. Item pro oblatione. Aristoteles. ἀποφάσει καὶ ἀποφορᾷ δηλοῖ τὸ ἐναντίον. Aliquando lucrum, κέρδος, λῆμμα, Budæus. Commentar.

Ἀποφόρος, Hesych ἀσθενέστερος infirmior, imbecillior. Idem ἀπόφορα δένδρα dici indicat τὰ μὴ φέροντα καρπὸν præpositione ἀπὸ posita hic pro ᾱ. στερητικῷ, est item ἀπόφορος auersandus, detestandus. Phalaris.

Ἀποφορτίζω, μ. ίσω, exonero, onus excutio, ἀποβάλλω τὸ φορτίον, Actiu. Accusat. In Actis cap. 21 ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον, Illuc enim nauigium onus erat expositurum.

Ἀποφορῶ, apud Isæum, i. διάστημα ποιῶ μεταξύ. ἀποφορᾶν etiam apud Suid. i. ἀπενεγκεῖν.

Ἀποφράγνυμι, obstruo, Eustath. de Vlysse aures suorum cera obturante.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, nefandus, inauspicatus, auersandus, detestabilis, monstrum hominis. Synesius, ἀποφρὰς ἄνθρωπος παλαμναῖον ἔχων καὶ γνώμην καὶ γλῶτταν ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, i. μιαρὰ καὶ ἀπευκτὴ καὶ ἄπρακτος, dies ater, nefastus & execrandus. Sic Plutar. vocat diem Aliensem, ἡμέραν ἀποφράδα, in Camil. vbi multa de his diebus. Vide Lucian. περὶ ἀποφράδος.

Ἀποφράδες ἡμέραι dies religiosi, tristi omine impediti, & infames. A. Gel. iti... festus inreligiosus. Plato νόμων ζ. ὁπόταν μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι. Plutarc ἀκούω ἔφη σήμερον ἀγωνιεῖσθαι πρόθυμος, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἱλαρὰν καὶ προσφιλῆ ἐν-

ράμεις ποιήσομεν. Dionys. Halic. τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται, i. atram inauspicatam & nefastam. v. Gel. lib. 4. c. 19. Plutar. περὶ πολυπραγμοσ. vocat ἀποφράδας πύλας, quas Latini sceleratas dicunt portas. Apud Appian. τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται, diem inter nefastos reponunt.

Ἀποφράστη, ης, ὁ, serua, δούλη, Eustat. Iliad π.

Ἀποφράττω, obturo, intersepio, obstruo, Alexand. Aphrod. τὴν ὁδὸν ἀπέφραττε. Aristot. ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐστὶν ὕδωρ ῥέον ἀποφράξαι, i. ἀπολαβεῖν. Item abiicio. c. 8. Prouerbiorum Solomonis.

Ἀποφυὰς, ἡ, appendix. Vnde ἀποφυάδες, adnata, i. adnascentes ramuli ramis maioribus. Aristotel. τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζει, spicula agnata iaculatur Idem, ἀποφυάδας τῶν ἐντέρων, vocat intestinorum appendices, quæ & ἐκφυάδες dicuntur.

Ἀποφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, euitatio, remedium aduersus, excusatio, fuga. Plato in Epist τῇ τῆς τυραννίδος ἀποφυγῇ τέλος ἐπιθεῖναι, tyrannidis memoriam omnem prorsus extinguere. Aphrod πρὸς ἀποφυγὴν κρύους, ad frigus vitandum. Plato epi. ζ. κακῶν ἀποφυγὴ, malorum euitatio atque liberatio. Quint.

Ἀποφύλιος, ου, ὁ, qui nullam habet tribum, aduena. Pollux lib. 3.

Ἀποφυλλάδες, αἱ, fibræ. sed intellige fibras ea significatione qua dixit Maro amaris intuba fibris.

Ἀποφυλλίζειν, frondes amputare, (vnde ἀποφύλλισις, frondatio Columellæ) dicitur & φυλλοκοπεῖν apud Apitium exfoliare, sicut frondescere & foliascere pro frondes emittere dicunt Latini, quarum luxuries per φυλλομανεῖν exprimitur à Theophrast. is lib. de hist. plant. 7 cap. 11. sic habet de Ari radice, πρὸς δὲ τὴν αὔξησιν αὐτῆς ὅταν ἀποφυλλάσωσι sed ὅταν supposititium est, & legendum ἀποφυλλίζωσι vide Οἰναρίζειν.

Ἀποφυσάω, perflo, flatu disiicio, respuo, vt ventus nubes. Aristote. 2. Meteor. ἀποφυσῶν κάτω, flatu deorsum redigens. ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον, qui animulam efflauit.

Ἀποφυσία, ἡ, bulla, eminentia, ἐξοχὴ, ἔκφυσις.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ab alia enata ac procedens, ob id processus dicitur à Cornel. Celso lib. 8 cap. 1. de ossibus loquens. Sic Theophrastus dixit ἀκρεμονικὰς ἀποφύσεις. histor. lib. 4 cap. 7. id est, ramorũ processus. Ibid. etiam ἐκφύσεις posuit eodem sensu. Rursus ibid. τῶν δὲ ῥάβδων ἢ τῶν ἀποφύσεων τούτων. ἀποφύσεις ἔχων πολλὰς, ramulis multis brachiatus. διὰ τὴν ἀπόφυσιν θατέρου, alio subnascente.

Ἀποφυτεύω, auulsione sero, sero, stolonem auulsum sero, ἀποφυτεία Apud Aristot. transplanto, Theophr.

Ἀποφύω, emitto surculum sero. Vnde ἀποπεφυκὼς, exortus, emergens, & ἀποφύομαι, exorior.

Ἀποφώλιον, ου, τὸ, monstrum abortiuum. Et adiectiuè pro vano, indocto, ἀπαίδευτον. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια. Odyss. ξ, οὐκ ἀποφώλιος ἦα, non erat contemnendus, vanus aut stolidus ἀποφώλιον βρέφος γεγονέναι τὸν μινώταυρον, Plutar. refert in Theseo. οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ, non vana cubilia: sic exponitur lib. 3. Gellij, cap. 16. ex Hom. Nicander στομίων ἀποφώλιον ἄσθμα, Interp. in Alexiph. τὴν χαλεπὴν πνοὴν exponit. vide φωλεός.

Ἀποφῶρας, Hesych. affert pro κλέπτας fures.

Ἀποχάζομαι, recedo, cedo.

Ἀποχαλάω, resoluo, relaxo, emitto. Aristoph νεφ. ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα.

Ἀποχαλινόω, μ. ώσω, π. ωκα, frænum exuo.

Ἀποχαλκεύω, fabricor, ære munio.

Ἀποχαλκίζω, in Epigram. ære spolio & pecunia.

Ἀποχαρακόω, ῶ, vallo seu aggere occludo aut includo apud Plutarchum.

Ἀποχάραξις, εως, impressio. Sophocl.

Ἀποχαράσσω, derado, scarifico. item impresso vestigio signo & noto.

Ἀποχειμάζει, hyems desistit, quum desæuit hyems.

Ἀποχειρίζω, manum amputo, manu priuo.

Ἀποχειρόβιος, ου, καὶ, χειρῶναξ καὶ ἐργολάβος, ἐργάστωρ, καὶ

Ἀποχειροβίωτος, ου, ὁ, opere manuali viuens, Herodot.

Ἀποχειροτονεῖσθαι, abrogari, abdicari, reprobari, exauthorari, plebiscito absolui.

Ἀποχειροτονέω, μ. ήσω, improbo, reiicio, abrogo, ἀποψηφίζομαι, ἀποδοκιμάζω. Demosth. πρὸς Τιμόθεον, Ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς, vbi verò vos illi imperium abrogastis, hoc est, ἐπειδὴ στρατηγοῦντα αὐτὸν ἐπαύσατε. Vnde νόμος ἀποχειροτονηθεὶς, lex populi suffragiis reiecta. Iungitur genitiuo & accusat. Demost. τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε μειδίου, i. plebiscito absoluit.

Ἀποχειροτονία, reiectio à magistratu, abrogatio. Demost κατὰ Θεοκρίνου, Πάντες ἴστε τοῦτο ὅτι τοὺς λυκίσκου ἄρχοντας θεσμοθέτας, ἀποχειροτονηθέντας ἐν τῷ δήμῳ διὰ τοῦτον, huius opera accusatos, magistratúque abdicatos.

Ἀποχετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deriuo per silices & aquæductus, aquam deduco.

Ἀποχέω, effundo, refundo Vnde ἀποχέας, qui refudit. αἷμα ἀποχεῖν, mittere sanguinem. Dioscorid. lib. 2. capite 93. τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος,

ὁ ἀπεχεῖ δὲ ἀποχεομένῳ, identidem mutata aqua, aqua sæpius in... infundere, Dioscorid. lib. 1. cap. 163 ἀποχεῖ μὲν ... Gaza de Senect. fundit ... pro effundi & e poris exire, apud Galenum.

Ἀποχή, ... statorium Ptolem. 2 ἐξ ἀποχῆς αὐτάρκους, ex distantia media ... & sufficiente: idem quod διάστασις. Item deditio liberatio ... soluta pecunia, vulgo quittance, quæ tamen ab accepti ... differt, vide Modestinum.

Ἀποχλωρίας, cuius faciei color affectu aliquo modo mutatur pallescitque. vide Hesych.

Ἄποχος, imperitus, agrestis.

Ἀποχρώζειν, colorare, colorem dare, seu floribus colorum ornare, verbum ad picturam pertinens vt & simplex χρώζειν apud Plat. lib. 6. de Rep. videtur porro præpositionis ἀπὸ hic messe perfectionis significatio, ideóque Hesychius dicit, ἀποχρώζειν esse τὸ ἀναπληροῦν τῶν χρωμάτων τοῖς ζῴοις, i. addere: hoc est adiicere colorem floribus qui deerant, exornare.

Ἀπόχυλος, Hesych. affert pro ἀκάλυπτος, affert & pro ...

Ἀποχρῶμαι, μ. ἤσομαι, abutor, liberius vtor. Aristotel. 2 Œconomic. ἀπεχρῆτο dixit, abutebatur, per α, ἀπεχρᾶτο ὅτῳ ἕκαστος εἰς ... cum datiuo. Idem ibidem, ἀπεχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ, abutebatur exercitu. Plutarchus in Themistocle, τὰ πρὸς Αἰγινήτας ... ἀποχρησάμενος ... τὴν ... ἐποίησεν, i. in Æginetis nactus opportunitatem ad triremes fabricandas. Item, obtineo, vt illud ἀποχρῆσθαι τὰ ὅτι Θρᾴκης, Thraciam obtinere. Item contentus sum. Herodot. οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων, non contentus erat Medis imperare, quod etiam idem sic extulit, ἀπεχρᾶτο ... ἡσυχίην ἄγειν, satis habebant quietem agere: & ἀποχρεόμενοι τούτοις, his contenti. ἀποχρήσασθαι ἑαυτόν, sibi mortem consciscere. Aristoph. ἄνδρας ἀπεχρήσαντο, interfecerunt, i. κατεχρήσαντο.

Ἀποχρέμπτομαι, exscreo, screatu eiicio.

Ἀποχρέμμα, τος, τὸ, quod screatu reiectum est, Hesyc. ἀπόπτυσμα. hinc ἀποχρεμπτικὸς, exscreabilis, vt Plinius dixit, pulmonum exscreabilia vitia.

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio Hipp.

Ἀποχρεμπτικὸς, ... exscreabilis.

Ἀποχρῆ, μ. ἀποχρήσει, αὀρ. ἀπέχρησε, sufficit, satis est. Imperf. ἀπέχρη, satis erat. & Infinitiuus ἀποχρῆν, sufficere. Lucianus. ἀπόχρη τὰ τρία κεφάλαια εἰπεῖν, satis est prima capita dicere. Plato de Rep. καὶ μάλα, ἔφη, ἀπόχρη, sufficit: vbi verbum personale est, nam præcedit nominatiuus, ὁ νόμος, id est, lex vna. Aristophan. in Pluto, νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσι μόνω θανάτω, nobis duæ satis erunt mortes. Lucian. ἀπόχρη ... Pherecrates apud Plutarch. de Musica, καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα, non satis erant ista. Nazianz. ἀπόχρη καὶ ταῦτα ... Isocrat. ... ἀποχρήσει, satis erit. Plutarch. ἀποχρήσει τὰ εἰρημένα, quæ dicta sunt, sufficient. Galen. lib. 1. ad Glauc. ἀποχρήσει δέ σοι καὶ χωρὶς τῆς σφυγμῶν τὰ λοιπὰ, sufficient tibi reliqua. reperitur & in plurali, Herodot. ἀποχρέωσι ... naues ad capiendum sufficerent, & Aristop. ἀποχρήσουσι, sufficient. Plato in Phædro ... ἀποχρήσει ταῦτα, ... Cicero in Oratore ad Brut. aut si contentus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora concupiscat. ἀποχρῶ, satis esse dicitur & ἀποχρᾶν, Herodot. i. contentum esse. ἀποχρᾶν οἱ, satis sibi esse. ἀποχρήσειν, suffecturum esse, satis fore. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, satiatus, expletus. Plutarch. in Public. ἀποχρῶν ὢν δικαστὴς τοῖς υἱοῖς, filiorum iudex fuit idoneus. ἀποχρώντως, quæ satis ... Aristoph. Ἀλλ' ... ἀποχρήσει ... ἀποχρῶσα πᾶσι, omnibus sufficiens. τὸ ἀποχρῶν, sufficiens. τὸ ἀποχρῶν καθεύδειν, quod satis est dormi. Lucian. ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ τὸ ..., ... quod capiti sit satis. Phalaris in Epistol. ἀποχρῶντα τὴν κατασκευὴν, atte...

Ἀπόχρησις, εως, ἡ, abusus. ἀποχρήσει καὶ συνεστάλῃ τῆς τρυφῆς χαίρει, id est, cum luxuriam coercere & comprimere delectat. ἀπόχρησις autem ab ἀποχρήσασθαι significante interficio, significat occisioné.

Ἀποχρυσόω, inauro, Accusat.

Ἀποχρῶν, τος, sufficiens, quod satis sit.

Ἀποχρώντως, sufficienter. Vlpian. satis, abundè, αὐτάρκως, ἱκανῶς. apud Suid. ... ἀποχρώντως ἔχων, Dionys. Halicarn. lib 6 ἀποχρώντως εἰμὶ, i. abundo.

Ἀποχρῶσα, ἡ, sufficiens.

Ἀποχυλίζω, delingo, id est, linctu sumo in ore, Dioscorid. succum extraho.

Ἀπόχυμα, τος, τὸ, ... pix est derasa nauibus maritimis cum cera, de qua Paulus Æginet. & Plin. lib 16. cap. 12 Dioscor. libro 1. cap. 99. ... ἀπόχυμα.

Ἀποχυρόω, munio.

Ἀποχύω, effundo vinum. ἀποχυθεὶς, effusus.

Ἀπόχυσις, effusio, item eruptio spicæ in frumento, Theophr.

Ἀποχωλόομαι, ώσομαι, claudus fio, dilabor.

Ἀποχωρέω, μ. ήσω, τ. ηκα, secedo, discedo, è prælio me recipio, Xenoph. Idem pro militum à pugna receptu sæpe vtitur: & ἀποχώρησις itidem. Nazian. ἀποχωρείτω τοῦ ὄρους, à monte discedat. Xenoph. vocat τὰ ἀποχωρήματα, ... δυσχερῆ, fœda & tetra excrementa quæ foras eiciuntur.

Ἀποχώρημα, τὸ, vide ἀποχωρήματα, retrimenta apud Hippoc.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ, discessus, egestio. Plin. egestus Senec. secessus, decessus de vita. ἀποχωρήσεις καὶ ἀποχωρήματα, Hippocrati, id est, retrimenta.

Ἀποχωρίζομαι, secedo.

Ἀπόχωσις, εως, ἡ, agger, ripa, crepido, terra aggesta ne flumina extra margines effundantur. Plutarch. in Anton. ... ἀποχώσεσι ... ποταμοῦ ... Idem ἀποχώματα, quæ riparum thoros dixit Virgilius.

Ἀποχῶσαι, aggere muniisse, aggesta terra auertere, Xenoph. lib. 5. ... Et apud Theophr. histor. lib. 4. cap. 9 ἀποχωννύουσι.

Ἀποψαλίζειν est forficibus resecare. Forfices enim Græce ψαλίς. Dioscor. lib. 1. cap. de rosa, χυλίζει δὲ δεῖ τὰ ἁπαλὰ ἀποψαλίσαντας (sed legendum ἀποψαλίσαντα;) τὸν ὄνυχα καλούμενον, succus recentibus foliis exprimitur, delectis forfice vnguibus.

Ἀποψάομαι, μ. ήσομαι, abstergo, tergo nates. Aristoph. in Pluto. ἀποψώμεθα δὲ οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκορόδοις ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Xenoph. εἰς ... τὴν χεῖρα ἀποψάμενος, ἀποψηθέντων. Dioscorid. lib. 4. cap. 65. πρὸς τὸ μὴ ἀποψᾶσθαι τῶν ἱματίων τὸν ὀπὸν, ne vestibus succus detrahatur.

Ἀποψάω, μ. ήσω, detergo, derado, abstergo, distringo, exprimo, emungo, καθαίρω, ἀπομάττω, pro anum abstergo. Aristophan. in Pluto. Dioscor. ἀποψᾶν τὸ ἐφιστάμενον ἔλαιον, supernatans oleum eximere seu colligere. Idem lib. 1. cap. 38. ἀπόψα μύακι τὸ ἔλαιον, oleum concha colligito. σπόγγῳ ἐκ ψυχροῦ τὸ χεῖλος τῆς χύτρας ἀποψᾶν, spongia ex frigido humore labra fictilis detergere. Idem Diosc. lib. 4. cap 65. ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐξερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα, lacrhymam exeuntem digito in concham abstergere.

Ἀποψέδομαι, μ. ψέσομαι, ... fingo.

Ἀπόψηγμα, τὸ, ramentum, purgamentum.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est, ramentum.

Ἀπόψηστρον, hostorium, Hesych. τὸ ἀπόμακτρον τῶν μετρουμένων σίτων lignū quo mensuræ deraduntur.

Ἀποψηφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, libero in iudicio, per decretum expello, reuoco, repudio quando res componi non potest, absoluo suffragio, Aristotel. ἔστι δικαιότερον αὖ δι' ἐκεῖνα τούτων ἀποψηφίσασθαι, ἢ διὰ ταῦτα ἐκείνων καταψηφίσασθαι. antiquo, ex albo erado, censeo aliquid non faciendum. Plato pro absoluo, in Apolog. ... ἀποψηφίσασθαι, vos non orabo, me vt absoluatis. Demosth. ἀπεψηφίσασθέ μου, me vestro decreto absoluistis. Idem, ἀποψηφίζεσθαι τὸν νόμον, legem antiquare. Plutarch. in Camillo, τὸν μὲν νόμον ἄκοντες ἀπεψηφίσαντο, &c. à lege condenda inuiti reuocati sunt, id est, à ferenda lege desistere sunt coacti. Cum infinitiuo Demosth. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, censuerunt non esse mittendum. Aristot. in Problem. sect. 28. Ἐπὶ δὲ ἕκαστος ἐμβὰς μᾶλλον ἂν προέλοιτο, τὸν ἀδικοῦντος ἀποψηφίσασθαι ὡς οὐκ ἀδικεῖ, ἢ τὸν μὴ ἀδικοῦντος καταψηφίσασθαι ὡς ἀδικεῖ. Hic ἀποψηφίζεσθαι, tantum pronunciare significat, sed negatiuè, vt καταψηφίζεσθαι, affirmatiuè, quasi καταφάσκειν & ἀποφάσκειν. ἀπεψηφισμένοι dici possunt, quos Romani ærarios appellant, qui iam non sunt in albo centuriæ suæ.

Ἀποψήφισις, absolutio, actio absoluendi reum item quasi à tributo motio & eiectio καταδίκη, Bud. Comm.

Ἀποψήχω, derado, destringo, detergo.

Ἀποψιλόω, denudo.

Ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων, pampinatio vitium.

Ἄποψις, εως, ἡ, spectatio, specula, prospectus apud Herodot. ἐμποδίσαι τῇ ἀπόψει, officere luminibus seu prospectui. Aristotel. lib. de Admirand. auditionib. καὶ φασὶν ... τὴν ἄποψιν ποιεῖν τοῖς ἐξ ... θαυμαζομένοις, aspectum. ἀπόψεις, καὶ ἀποστροφαί, rationes auocandi atque auertendi. Plutarchus in Lucull. ... ἐν Νεαπόλει ..., καὶ τὰς περιελκομένας ἀπόψεις, Interpres exposuit Luculli thalamos atque tumulos, & paruulos riuulos circumseptos. Ego verò intelligo cœnationes & diætas vel etiam xystos circunclusos, vnde despectus erat in viuaria, stagna, lacus: & loca vnde solebant velut ex podiis & menianis spectare natationes atque naumachias. ab ὄψις, fiunt πρόσοψις, καὶ πρόοψις, καὶ ἔποψις, quibus vtitur Thuc. Fit & ἄποψις, apud Herod ... Pollux lib. 2.

Ἀποψοφέω, ῶ, crepitum edo, oppedo. ἀποπνέω ἢ ἀποπαρδῶ ἢ ἀποψοφεῖν, ait Aristo. proprium esse non nullis auium vt ... vtitur, dum vocem reddit, quod Gaza exponit aliorum ... item aluo crepitare, lib. 9. Anim. cap. 49. Suid. habet ἀποψοφεῖν.

Ἀπόψυγμα, id quod excernitur stercus. Hesych.

Ἀποψύχω, μ. ύξω, frigeo, arefco, morior, animam efflo, expiro, restringo apud Hesio. vt ἀπέψυξε βίον, mortuus est, obiit, apud Sophocl. in Aia. Item ἀποπλύνω, καὶ ἀποψύχω. ἀπεψυγμένος, frigens. Dioscorid. lib. 5. cap. 102. ἀπεψυγμένη ἀσβόλη, refrigerata fuligo.

Ibidem cap 81. τῶν λεπίδα πλατεῖα χρὴ πρίειν ὧν πίνως, οἱονεὶ ἀποψύχων, distenta manu squamam quafi exficcanda ita vehementer contrahit, tem fignificiscere. Hom. Iliad. λ. οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χρῑτόνων. Luc. Euang. cap. 21. Ἀποψυχόντων αὐχμῶντων ὑπὸ φόβου, examinatis hominibus præ timore. Aristot. lib. 9. Anim. cap. 45. Ἀποψύχοντας πρίζειν, pili absumuntur. Ἀποψύχειν apud Thucyd. in primo. i. mori. Ἀποπνίγειν, fumitur etiam ἀπὸ ξηρότητος Hefych. ἀποπλάθειν, Ἀποπνιγμονῆς ἕδεσ, ἀφοδ' ἄγει. vnde Ἀπόψυγμα, ἡ, ἀφόδευμα.

Ἀπόψιλος, ὁ, ἡ πόα, ὁ, ὁ nudato præputio, nudo præputium. Ἀποψιλωμένος, recutitus, Aristoph. nudum & apertum præputium habeas, verpus factus.

Ἄππα, pro πάππας, abiecto primo π.

Ἀππαλάζειν, Hefych. lorubus esse dicit ὑπολυπεῖσθαι. suprà Ἀπαλάζειν.

Ἀππατᾶ, Suid. esse ait συγκαταπεκτὸν ὑδατίδιον apud Aristoph.

Ἄππιδ, apud Hel. legitur, expolitum ἀπαλαγητός.

Ἀπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, nullo negotio paratus, improuidus, cui labor impensus non fuit.

Ἀπραγμάτως, otiosè & f. ciliter (Vitru.) aliquid fieri & procedere, nullo que negotio, ἀδόλῳ πόνῳ, ἀλόγῳ πόνῳ, ἀδῦ πόνῳ ὀξυτάσεως.

Ἀπραγμοσύνη, ἡ, otium, ἀσυχία, tranquillitas, vitæ quies placida, desidia, inertia, ἡ κατὰ φρόνησιν ἀμέλεια, ἀργία, Thuc. τὴ ἀπραγμοσύνῃ ἀκαιτία πολεμικῇ, quod animea non fecimus, id è contrario nunc audemus. Aristoph. μικαλεος ἕζειν ἡ ἀπραγμοσύνῃ ἡ λίθινος συναλλάττεσθαι. τ' ἀπραγμοσύνῃ alij tamen ἀπραγμοσύνῃν esse dicunt φυτὸν τὸ ἀκαθῆκιδα φύλλῳ.

Ἀπράγμων, ων, ὁ, ἡ, otiosus, segnis, desesus, tranquillus facilis, quietus. τὸ σχῆμα, negotij vacuus & expeditus, ἡ ἄπραξ, ὑπεναντιώτατος ἐσὺ πρᾶγμα. Xenophon, πλὴν ἡ ἀπράγμων σιτων ἡ πολὺ ὑπνώσεις, pirabilis & facilis vsus seu voluptas negotijs vacua. Aristoph. ἀπράγμων τόπος, Aristoph. ἀπράγμονα ὄντα, cui non sit opus. ἀπραγμοτέρως, facilior, expeditior, tranquillior. τὸ ἀπραγμονεῖν, otium Thucyd. ἀπράγμων πῶρ, qui lites non amat, Demosth. qui nec aliis, nec sibi negotium exhibet, quales sunt ἰδιοπράγμονες Interdum pro inertibus accipitur, & qui laborem recusant, Bud. Comm.

Ἀπραγματεύω, verbs otij altrix.

Ἀπραγματεύω, ὁ, nihil ago, otior, sum sine actione. nihil proficio. Xenoph. h. in primo, περὶ δὲ τῶν ἀπραγματεύω ἡ ἄλλα αἰσχρὰ ποιεῖν ἀφεκτὸν ἐσὺ παρέχειν. ἀπραγματεύω, ἡ πρᾶξαι ἀπράκτων ἀτυχῆσαι, ab hominibus accipere repulsam.

Ἄπρακτος, ineficax, inutilis, in irritum laborans, iners: opponitur τῷ ἐφικτῷ. Herodian. ἀπράκτως ἐχειν, re infecta dimitti, scilicet legatos Lucian. ἀπρακτος ἀπίει, irritus recedebat, & fiustratus. ἀπρακτὸν ἀπελθεῖν ἀπρακτος, domi infecto negotio, Nazanz. ἀπρακτος ἀπαλλαγῆναι, rebus infectis redire, infecto negotio. ἀπρακτος γίγνεται, frustra tentat. Thucyd. αἰσχύνομαι ἐκεῖσε ἀπρακτος, illinc rebus infectis redierunt, re infecta, Plutarch. in Themisto. Dioscorib. lib. 3 cap. 59. docet rutam reddere ἀπρακτα τὰ δυσάπνοα, inefficaces venenorum vires. ἀπρακτος, ἀπαθὴς δικαιοῦ, ἀτιμώρητος. ἀπρακτος ἡμέρας, infausta dies, Xenophon. Lucian. Plutarch. verò ἀπρακτους ἡμέρας dixit dies quos Latini festos dicunt vel feriatos. ἀπρακτος πόνῳ, facilis labor, Apol. πρακτικὸς ἀπρακτικὸς, turbationes inutiles. Plutarch. in Fabio. ἀπρακτος λύσις, dies festus, Nonnus. Aliquando pro infecto, i. non facto. Xenoph. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἀπρακτα γίγνηται, ne ciuitatis iacerent negotia. Vnde ἀπρακτότατος, ineptissimus rebus gerendis.

Ἀπρακτος, infecto negocio.

Ἀπραξία, ας, ἡ, tranquillitas vitæ, fecuritas, vacuitas à negotiis, desidia, cessatio, incuriositas otium, vt in versu prouerbiali, αἰσχύνομαι δὲ τὴ ἡδὺ κακὸν ἀπραξίαν. Plutar. in Sylla, ἀπραξίας ἡ δὲ ταῦτα ἡδὺ ὑπάτων ἡφιεμένων, Ob hæc iuftitium cum consules decreuissent. Ἀπραξία etiam dicitur cùm nec quicquam negotij agere, nec experiri licet actione, & appellare nomina sua. Synes. Ἀλλ' ἀπραξίαν ἀναφέρουσι τῶν ἀμέρων ἀπραξίαν ἀρνοῦ.

Ἀπρασία, ας, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Liban. κατέλαβεν ἀπρασία τὴ φορτῶν, ὧν ἐπώλουν.

Ἀπρατος, non venditus, qui vendi non debet, gratuitus: item integer & innocens vel testis vel iudex, qui conscientiam addicere pecunia non dixit. ὁ μὴ πωρδοκῶν, ὁ ἀδίκως ὤν, ὁ μὴ πεπραμένος, ὑπὸ ὀφείλοντος, Bud. Com.

Ἄπρατα, non vendita, ita iunctæ παραμίαι Pollux lib. 7.

Ἀπρέπεια, ας, ἡ, indecentia, deformitas, indecorum, discrepantia. Plato. epist. 7 εἰ, ἀπρεπείαν ἡ ἀφέτειαν ἐπιδείκνυ, edendo subiicere absurdi tari & discrepantiæ.

Ἀπρεπὴς, ὁ, ἡ, ὀν, indecens, ἀσκελὴς, inhonestus, fœdus.

Ἄπρηκτος, ὁ, ἡ, ὀν, infectus, irritus, Iliad. β. ἄ' ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἀπήνεον, ἀπρακτον. Et Iliad β. ἀφρήκτε ἔριδος, vanas cõtentione. ἀφρήκτε ὑδατίας, H. Odyss. ἀπρακτος, inauditos. ἀφρήκτε ἄλκησι, in Epigr. ἀφρήκτε ὧν, ἐν Epigr. ἡ ἀδιαλήπτε.

Ἀπρήκτως, Hefych. ἀπρακτως, incassum.

Ἀπρηξίη, Hefych. ἀ ἀπράξιε.

Ἀπρὶξ τῶν, sine pretio, gratis. ἀπ' ὀλίγε, χαρὶς πρέσεως, vt sit ἀφαιρῶ a verbo ἀφέλμαι. Odyss. ἐξολισθήσεται φείδομαι ἀφαιρέσθαι & Iliad. ἀ πατρὸς φίλε ἰδμεν ἀγαθὸν μάχεσθαι ἀφαιρεῖσθαι, ἀπρὶξ ἀφαιρεῖσθαι, inemptè, irredemptam, non redemptam. ἀπ' ὀλίγε πρέσεως.

Ἀπρὶξ, tenaciter, consertis manibus, & mordicus, quum tenetur aliquid firmiter, strictè, ἰσχυρῶς, ὀλοκλήρως, ἀσφαλῶς, ἀφαιρεσιμαίως, a verbo ἀφέλμαι, seco & lepto. Sopho. μάχῃμ ἀπρὶξ διεξιτωκαθεῖν. ἐγὼ δ' ἡ μὲ Ἀπολλὼν, proprie dicitur de rebus quæ fieri non possunt, & corrupti proiem. Theocrit.

Ἀπροαίρετος, inuoluntarius. ἀπροαίρετος ἔκρισις ἀπέρμετος, inuita femine profusio, sui sponte leminis fluxus manans. Diosc. l. 6. c. 32. ἀπροαίρετα, inuoluntaria, Hermog. ἀφροαίρετα, quæ sunt sine electione & proposito.

Ἀπροαίρετος, non consultò. i. non de industria, non sponte, sine electione. ἀβουλήτως, Aristot.

Ἀπροβούλευτος, temerarius, inconsultus. ἀπροβούλευτα ἁμάρτημα, Dem. Cebes Thebanus, κρακιώτατα ὧν ἔστι ἀπροβούλευτα τὰ προβούλευτα, sententia quæ statim ad populu non ad senatum refertur, Demosth Sud. Ἀπροβούλευτος ἐσὺ apud Aristot. in Ethicis. quod fit nõ præmeditatè, & non præcedente cõsultatione seu deliberatione.

Ἀπροβούλως, τὸ ἀποκτεῖναι, ubique voluntate interficiendi, inconsultò. Plato lib. 9. de Leg.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ, temeritas, τὸ ἀπερίσκεπτον, inconsultò. Plato in Leg.

Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ, ὀν, temerarius, improuisus. ἀπρόβουλος ἐπιφορὰ, Polybius, τὰ ὑφ' ἑαυτῶν ἀπροβούλως, ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, ἀφέξεις μὴ ἰδιαμαῖς αὐτοῖς λόγοις, ἀλλ' ἐπὶ τύχε ἡ συγκυρίαις μᾶλλον.

Ἀπρόθυμος, ὁ, ἡ, ὀν, pigrus, tardus, remissus, cunctator, Plut. in Themist. Vnde ἀπροθυμότατος, minimè auidus.

Ἀπροθύμως, non libenter, minutè, segniter.

Ἀπροϊδὴς, ὁ, ἡ, ὀν, ἀπροόπτος, ἀπροσδόκητος, improuisus, inopinus, ἄφνω πος Nicander in Theriacis. ῥέα κεν μορφας τε σίνη τ' ὀλοφύρα δοφὴ Ἀπροϊδὴ τοῦ ἥματα. Interpres, ἀπροσδόκητος.

Ἀπρόικτος, ὁ, ἡ, ὀν, sine dote. ἀπρόικα λαβεῖν, indotatam ducere, Lysias.

Ἀπρόϊτος, qui non exit domo.

Ἀπρόϊτος, Hefych. αἰσχρός, non excellenter non magnos faciẽdo progressus.

Ἀπρόκλητος, apud Platon. apertè & palam, sine velameuto & colore quæsito, prætextúque nullo.

Ἀπρόκριτος, ὁ, ἡ, ὀν, separatus, egregio.

Ἀπρονόητος, ὁ, improuidus, temerarius, improuisus, Passiuum, Luci. Athenagoras in Apologia, ἀφορῶντα τὰ κατὰ τὴ μὴ προνοούμενα & ἀπρονόητα.

Ἀπρονόητως, improuidè, inconsultè, temerè, inconsideratè, Cicer. Xenoph. in i. Paedi. ἀπρονόητος ὑβριστὴς.

Ἀπρονόητος, non prædatus, antè non pastus.

Ἀπροοπτος, de improuiso, Comm. Arat.

Ἀπροόπτως, ἀπροόπτως τοις ἀπροσδοκήτοις, καθάπαξ, de improuiso. ἀπροόπτως αὐτοὺς ἐπαλλάσσομεν, nec opinantes eos opprimam.

Ἄπροπον, indecens, absurdum, Varin.

Ἀπροσδιάπλαστος, insalutatus, colloqui expers, vt ὁ κατὰλλάσσων ἀπροσδιάπλαστος, commercia habens extra colloqui vsum.

Ἀπροσδιάπτως, ὁ, ἡ, ὀν, excellus, maccesilus, Luci. in Cauc. Χάπτειν πέτραν ἡ ἀφάσσεται.

Ἀπροσδιάπτος, ἐπ. enuus, ἡλικιᾶ ὧν, ἡδίως διώκεται ἀφοσβαλεῖν, Suid. ἐπὶ ἐκ ἔχων λόγον μεσθίων.

Ἀπροσβούλευτος, inconsultus, non antè deliberatus, temerarius.

Ἀπροσβούλευτος, inconsultò. cx tempore.

Ἀπροσδεὴς, ὁ, ἡ, ὀν, non indigens. Qui nihil insuper desiderat. Athenagoras in Apolog. de Deo ait, ὅτι, αἰτιάσεις ἡ ἀπροσδεὴς: Est in accusat. ἀπροσδεὴς.

Ἀπροσδιόνυσος, ἡ γλῶσσα, ἄβροδέξιος διάλεκτος, absurda loqui, & nihil ad rem facienta. Athen. lib. 15. Καὶ οἱ ὄμηρος εἴρηκεν ἀπροσδιόνυσα πίνειν ἡ μὴ πίνειν ἐπὶ τῆ ἀνοκειμένων. ac si dicas, νῦν ἐσὺ τοι δαίνυσι κρατερὸν κοῖτον. Ex prouerbio enim vox manauit, quod aiebant, νῦν ἐσὺ τὸν Διόνυσον Idem in vndecimo, Ἀλλ' ἐπὶ σαυτὸ πλεῖσε, καὶ τὸν Διόνυσον ἀφ' ὑμῶν, ἀλλ' ἐπὶ σαυτὸ ἀφοσδιόνυσε λύσεις ἀφαμαλδύξῃ. Cic. 16. Epistolarum ad Attic. Sed nihil tam ἀφοσδιόνυσον mihi primò videbatur quàm ad has literas, quibus ego à te consilium petieram, te mihi ista referibere. Sunt qui credant ab Epigene Tragico manasse hoc prouerbium. νῦν ἐσὺ διόνυσον nam ita is tragœdiam Bacchi scripsisset quæ deo ipsi parum visa fuerat conuenire, indignaque Deo esse, tum è spectatoribus quidam acclamare cœperunt νῦν ἐσὺ διόνυσον.

Ἀπροσδιόρατος, pars prapositionis præcipua, significans quòmam modo inest prædicatum in subiecto. ἀποσδιορισμὸς dicitur & διορισμὸς Aristotelis, quam partem ἀ ποσάτες non habentes, ἀποσδιόριστον dicuntur Magent. in Aristotel. ἀδιόρισμα. φαμὲν οὖν ἐπὶ τῆ ἀποδίσεων ἀ μὴ ἐστι ἀφορισμὸς, ἀλλ' αὐτοπαθὲς λόγος. ἀ μὲν ἀφορισμὸς, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοπαθὲς λόγος. καὶ τῆ ἀφοσδιόριστον ἀ μὴ ἀφοσδιόριστον, ἀλλ' ἀπὸ ἀφοσδιορισμοῦ. &c. vide in Προσδιορισμός.

Ἀπροσδιόριστος, Hefyc. exponit ἀνείρατος μὴ ἀφὸς τὸ διωρισμένον.

Ἀπρο-

Ἀπροσδόκητος, ου, ὁ ἡ ὁ, inexpectatus, inopinus, Plato in Epist. improuisus, improuiso inuasus, Thucyd. Item pro incognito accepit Nonnus. ἀπροσδόκητον ἔπαθον, ex improuiso iniuriam. i. improuisi & non expectati ἀπροσδόκητος ἄτασθαι, præter omnium spem. ἀπροσδόκητα εἰσαγαγεῖν, prospeio ex re inopinata successu, Thucyd. d. ἀπροσδόκητοι ἐπῆκτο, inopinatos aggredituir, Thucydid. ἀπροσδόκητα ἀπὸ ταυτα, hæc præter expectationem atque inopinato exciruntur. ἀπὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου. ex improuiso. ἐξ ἀπροσδοκήτου, de improuiso, Plato.

Ἀπροσδόκητος, præter expectationem, inopinato, improuiso, ante expectatum, Virgil. ἀπροσδόκητος ἐμπέσουσι, repentinum impetum faciunt.

Ἀπροσήλατος, inaceessus, ἀπροσπέλαστος. ἀδιάβατος, Hesych.

Ἀπροσηξία, ας, ἡ, negligentia, segnities, ἀλογία, ἀμέλεια, Nazan.

Ἀπροσήκτητος, ου, ὁ, inlalutatus. Cicer. ad Atticum, de Pompeio fugiente, Vrbem, omnes nos ἀπροσηκτήτους expertes fui consilij relinquebat.

Ἀπροσηγορία, silentium, taciturnitas. Significat propriè illud silentium, quum quis non appellat ac salutat amicum. Vnde parœmia illa apud Aristotel. πάντες γὰρ ἀπροσηγορίᾳ διέλυον, Etas. Chil.

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ, quem nemo appellare audet ob morum asperitatem, difficilis, morosus.

Ἀπροσήνεν, cantat. Hesych.

Ἀπρόσθα, dicium ἅπαξ λεγόμενον τὸ δὴ θέλειν πάσθαι vt Hesych. expon. addens etiam ἀπρόσθητος· κωφὸς τὰς ἀκοάς. citánsque Euripid. authorem.

Ἀπρόσιτος, ου, ὁ ἡ, aditu difficilis, inaceessus, inhumanus, cuius initium inuenire nequit, ἀπρόσιτος, ἀπὸ ὄψεως ἢ ἀκοῆς, ἀπροσίτιστος.

Ἀπρόσκοπτος, ου, ὁ ἡ, improuisus, incorsi leratus.

Ἀπροσκόπως, inconsideratè, Athen. lib. 6.

Ἀπρόσκλητος δίκη, licitur cùm lis contra eum intenditur, qui in iudicium vocatus non est, aut nõ rectè, vt eremodici damnetur, is deserti vadimonij. Demoſt. ἐφὶς Νικοστράτου, Ὁ μὲν δὴ ὑπ' ἀπροσκλήτου μου δίκαι ἐφευγόμην. δίκην κατὰ δικασταῖν, ὃς ὀφλοντα τὴν ἡμισείαν κλητ' ἐας ὑπομεμαθήκῃ. Ἰδὲ ἐξ Μενίδη, Καὶ τὰν μὲν ἐξ ἀπροσκλήτου τὴν δικαίαν γνώσει, τὰν δ' ἀπροσκλητον κατακολάσει, ὡσπερ κυρίαν ὠνὴν πεπονημένην. Apud Pollucem libro octauo, ἀπρόσκλητος δίκη, vocatur ἀπλῆς δίκη.

Ἀπροσκόπτως, non præuideo.

Ἀπρόσκοπος, nullum præbens offendiculum, inoffensus, qui non offenditur & qui non offendit, ἀπρόσβλητος, Hesych. Actor. cap. 24. ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν, σπουδὴν τὸ θεὸν σύνειδησιν sine offendiculo. ad Philip. cap. 1. ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι, vt inoffenso cursu pergatis.

Ἀπρόσμαχος, idé quod ἀπρόσμαχος. de quo inf. ἀπρόσμαχος, ἀδάμαντος ἐστὶν ἀπρόσμαχος, inuictus. ἀπρόσμαχον πρὸς τὰ βέλεα, hostibus expugnatu difficillimus. ἀπρόσμαχος ἐστὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς, eodem accipitur.

Ἀπρόσμικτος, nullo consuetudinis conuersationisque vinculo vtens, Herodot. incoibilis Gellio. insociabilis Liuio.

Ἀπροσύδευτος, apud Diodorum, inaceessus.

Ἀπρόσυτος, intolerandus, ἀνυπόστατος, Hesych. ἀπρόσοιτος.

Ἀπρόσφατος, ἡ χαλεπὰς ἔχουσι, feri & immanes erant, Isocrates in Euagora.

Ἀπροσφίλεστος, ου, quod patri familiæ non acquiritur. τὰ ἀπροσφίλεστα, quæ patri per filium acquiruntur, vt bona adiuentitia.

Ἀπροσφίλιστος, inaceessus: cum datiuo iungitur.

Ἀπροσφίλιστος, ου, ὁ, apud Diogenē Laert. lib. 7. in vita Zenonis, certa & erroris expers methodus dicitur, quia instructi cauemus ne quid intempestiua assensione peccemus.

Ἀπροσφορὰ συμμαχία, libro tertio, Machab. belli societas indecidua.

Ἀπρόσφορος, non affabilis vlli, Virg. cuius incoibilis & insociabilis natura est, vt loquuntur Gell & Plin. ἀπροσφόρους, ἀπροσήτους, ἀνεξιλάστους, μισοξένους ἀνθρώπους. ἀπρόσφορος ἡμέρα, dicitur dies, in qua à salutationibus abstinetur, vt contra, dies in qua hæc opera togata præstantur, vt est apud Mart. vocatur προσφορὰ ἢ προσφορία. vide Polluc. lib. 5.

Ἀπρόσφορος, ου, ὁ, actio in inquilinos, qui μισθίκιον non soluerunt, & sine tutore ius ciuium sibi vsurpauerunt. Dicitur etiam ἀπροσφορὰ δίκη, Pollux lib. 3. & 8.

Ἀπρόστατος, carens tutore, ὁ ἐμ ἔχων προστασίαν τινός, non obnoxius imperio.

Ἀπροσύστατος, apud Hesyc. legitur exposítum ἀπροσύκητον sed forsan scrib. ἀπροσήμαστον.

Ἀπρόσωπος, qui acuta cuspide seu mucrone præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Ἀπρόσωπος ὁ μὴ πρὸς, ineptus. ἀπρόσωπος, incommodus. ἀπροσωπόρους πόνους παιδάτευε, Euripid. insulas appellentibus nautis periculosas vocat.

Ἀπροστατευτὸς ἅπας, citra delectum personarum. Deus ἀπροσωπολήπτως κρίνει dicitur 1. epist. Petr. cap. 1. d. est, ἀδιακρίτως. Iacobo, citra personarum respectum indicans.

Ἀπρόσωπος, ου, ὁ, qui faciem pulchram non habet, ἀπρόσωπος, ἀσχημάτιστος, ἀπρόσωπον καὶ ἀσχήμονα.

Ἀπρυτίμητος, ου, ὁ ἡ ὁ, inuictus, vel qui illi siculter attingi potest, ἄψαυστος, ἀπτὸς, ἀπὸ τὸ μὴ ψαύειν. ἀπρόσβλητος.

Ἀπρωτιπτον, Hesychio ἀπροσπτον, improuisum.

Ἀπρωτιπτον, expon. Hesych. quem aspicere & intueri non est ὀφθαλμοῖς.

Ἀπρωφάσιστος, ου, ὁ ἡ, inexcusabilis, citra tergiuersationem & detrectationem aliquid agens, nihilque caussatus.

Ἀπρωφάτιστος, minus dissimulanter, sine prætextu, sine excusatione. ἀπροϊδιάστως, αἰσχιστως. Thucyd.

Ἀπρώφατος, ἀπροσδόκητος, ἀπρόοπτος, improuisus, repentinus. Apoll. 2. Argon. de Harpyis, ἀπρώφατοι πρόβασι δέξασθαι νεκύοντα. Aratus, Θὐιλλα δ' ἄντιος ἀπρώφατος, omnino improuisa.

Ἀπρώφατος, raptim, repente. ἀπρόϊως. Apol. 2. Argon εἶν ὅλιτ' ἀπρώφατος, i. ἀπρόϊος, ἀφαλαστάτως, ἀδιακρίτως, αἰδὼς ἀφράστως ἢ ἀπροσδόκητος ἢ ἀπροσδοκήτως. ἀπρώφατος ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀφυοδότου.

Ἀφαβλακτος, ου, ὁ, incustoditus vel potius nulla cautione præuisus.

Ἀπαιδία, ας, ἡ, non labi, non impingere. Plato.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ, qui non offendit atque procidit, vt ceſpitatores equit: & trasitate qui non peccat. in Epist. Iude, ἀσυλάβας ἀπταίστους inoffensos seruare: Interp. à peccato immunes, i. ἀκλινεῖς ἢ ἀπταίστους ἢ ἄπταϛ, minimè offensator equus, Xenoph.

Ἀπαίστως, Hesych. ἀκράτως, ἀστάτως. Plutarc. in Marcello ἐνίους ἢ ἀπαίστως, inoffenso cursu.

Ἀπαμύντητος, Hesych. exponit, πάντως: sed suspecta est scriptura: videtur enim potius ἀκαπόδοτος scribend. aut ἀπαμύνητος.

Ἀπείλη, vrbs Cretæ, sic dicta quòd aliquando Sirenes cum Musis de cantu contendentes & victæ, isthic pennas abiecerint, prius volucres & pennatæ. Ephorus.

Ἀπείρεσος, apud Hesio. longinquè remotè, vt Herodianus vult ἀπείρων. Est etiam velociter, promptè, obiter neglectim, ἀφειδῶς sine cura: alij verò taidè, remissè, leuiter: alij negligenter, ἀμελημένως, Etym. dicitur & iam ἀπείρως, Lycophr.

Ἀπείρων, ου, ὁ, cui ademptæ sunt plumæ, absque alis, deplumis Plin. implumis: etiam ταχὺς significat. ἀπείρων μώλης, Odyss. ν'. & ξ'. Quidam verò ἔμμενον ὁ ἀξυπέτας, non auolans, sed ſtabilis & permanens interpretantur. Quidam rursus pro ἡδὺς, dulcis, & ἐπήρων, gratus: ἡδὺς, rectus exponunt. vide Etym. Hesych. ἀφειδῶς, ταχὺς, φορτικῶς.

Ἀπέτηνος, velox, repentinus.

Ἀπίλιδ, ἰδος, ὁ, inuolucris Gellio, μὴ ἔπλασθαι δυνάμενον, implumis. ἀπίλιδα τὰ πτερά.

Ἀπίλιος, tangens, qui habet vim tangendi. τὸ ἀπίλιον, tactus, facultas tangendi. ἀπίλιος ἀφὴ ἐστὶ, tangendi sensus. ἢ ἀπίλιος δύναμις, tangēdi potentia. ἀπίλιωτατος, vim tangendi præcipuè obtinēs.

Ἄπιλος, ου, ὁ, implumis.

Ἄπλιστος, integer, indiuisus, ὁλόγριφος, ὁλόπλεκτος ἐκ πολλῶν ἐν ἓν συνδεδεμένος τὸ πυρῶδες, Galen. in Hippocr.

Ἀπλήκτως, ἐσχάτως ἢ ἀπλήστως, ὁ ἀκόπλοβος ἐν τῷ λόγῳ, intrepidus in dicendo, cõtumelioſus, calumniator, audax maledicus, mordax in verbis. Iliad. Θ. ἦρι ἀπλήκτῳ τόξα τὰ μάλιστ' ἔνεπε. vbi interpres, ἀπλήστῳ, ἀπλήστῃ, ἐν τῷ λέγειν θρασείᾳ. Ἰλιακὸν ἢ ἀπλήκτως ἐπὶ τοῦ ἀκοπλοβόλου λόγου.

Ἀπλήκτος, ου, ὁ, lacer, intrepidus, interritus.

Ἀπλήτης, idem.

Ἀπλήτως, ου, ὁ ἡ, imbellis, πολέμου ἄπειρος.

Ἀπλώμαι, ἀ ἀφόμενος ἅπτομαι, capesso, tango, apprehẽdo, Genit. iung. Odyss. ζ. ἐπεὶ δὴ σῖτόν τε καὶ αἴθοπα οἶνον ἀπάσθην. Iliad. ζ. ἀπάσθην πολιῆς ἁλός, Plutarc. capessere remp ἄπλωμα τῆς πόλεως, capesso remp. cuitiam in ditionem accipio, Plutarch. in Solone. ἀπλώμαι τῆς πολιτείας, animum ad capessendam rempublicam appello. Plutarch. in Public. πρὸς ἢ πατρικὰς ἐλαύνει ἀπλώμενος τοῦ θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, celeriter & audacter visus est rempublicam attigisse Themistocles. ἀπλώτας ἢ πράγματος, rem aggredi: untur, Thucydid. ἀπλώμαι ἢ ἄπλωμαι, arma capesso, Plutarch. ἀπλώμαι λόγων, vtor rationibus, Euripid. ἀπλώμαι ἢ ἐπιμένω, pignora capere, Bud. Aliquando esito, gusto. Plutarch. ἐξώθη ἢ ἢ φλοιὸς, οὐ κέγχρου, ἢ ζύμη ἀγνὸν σαρὸν ἐπέσχεν ἢ ἔφαγε. Aliquando arripio & tracto artem aliquam, & illi studeo. vt ἀπλώμαι φιλοσοφίας & ἀγλαΐδος μουσικῆς, Athen. & ἀπλώμαι τοῦ λόγου ἐν συμπόταις ἀπλώμαι ἢ μεθύουσι τοῦ, Plato. ἀπλώμαι τῆς τέχνης, in arte verſor, artem exerceo, Plutarch. in Apophtheg. ἀπλώμαι τῆς μοδσῆς, me conſero ad disciplinam, ad disciplinam adhibeo animum. ἀπλώμαι μικρῶν πραγμάτων ἀπλώμενος, Plutarch. in Rom. ἀπλώμαι γραμμάτων, vacare exercitationibus & operam dare, Galen. ἀπλώμαι πολιτικῆς τοῦ λόγου, dictis obiurgo & castigo. ἀπλώμαι πολέμου, committere, Plutarch. ἀπλώμαι πολιτικῶν τόπων, appellor in Peloponnesum, Plutarch. in Themist. ἐπλήτο ἢ πανυχὶς λιμὸς, fames Romanos inuasit. In Publ. ἀπλώμενος

αὐτὸς, eius amore vecors. In Othone, ἱκανῶς χειρῶν ἐκράτησε, supplic. bus manibus orabant. ἅπαντα τῷ αὐθρώπῳ, in homine manum iniiciunt. in Publ. Aliquando pro tentare ponitur. id est, lædere. in qua significatione dixit Plinius lib.31. tentare valetudinem. & Cæsar, Exercitum grauis autumnus valetudine in Apuleia tentauerat, i. offenderat & læserat. sic Cicero ad Atticum pro offensione & læsione tentationem posuit, Valetudinem tuam confirmatam esse & à vetere morbo & ab omnibus tentationibus gaudeo. sic Horat. Si morbo renes tententur acuto. Dioscorid. ἅπτεται κεφαλῆς, caput tentat. ἅπτομαι τῆς τύχης ἀδεῶς, res mihi succedit prosperrime, Euripid. Plutarch. in Lycu go, ἁπτόμενον πλουσίων, tentans complures. ἐμ ἅπτεσθαι τῆς γυναικὸς, apud Paulum cap. 7. prioris ad Corinth. non tangere vxorem, nullum habere cum vxore negotium aut commercium, abstinere ab vxore, id est, non ducere vxorem. ἅπτομαι βιαζόμενος, manus infero, Plato in Legib. Aliquando hæreo, conglutinor, συμπλέκομαι, Theophr. Οὐχ ἅπτεται ὁ ὠδὲ ἀξ τοῦ κάνναβις ὁμοίως τὸ ἀρχαῖον ὀξὺ πεπιλωμένου ἀξ λατῖνον, materia querna non ita cohæret & conglutinatur cum materia pinea & abiegna. Plutarch. τοῦ φορυνεῖν ἀξ λοιδορεῖσθαι πορνικὸς ἅπτεται, cum rationali animi parte coniungitur. λοιμὸς ἐμπίπτει ἀ ἅπτεται ἀξ ἡμερῶν ἀφορίας, pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Plutarc. in Rom. ἅπτεσθαι τῆς μάχης, inter initia ebrietatis. ἅπτεσθαι τῆς σπέρας, experimentũ aggredi, Bud. Comment. In Solone, ἅπτονται τοῦ πολέμου, in bellum incumbunt. ἅπτομαι τῷ πολέμῳ, sequor bellum ineo bellum, non detrecto prælium, auspicor bellum. Herodot. ἅπτοντο δηρίου κρατυπόλιος, alius alium incusabant castigabántque. ἅπτομαι pro ἄπτω, id est, succendo, Philo de mundo. καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἅπτεσθαι τοῦ κρατοῦντος, ἢ φιλεῖ ἑκάστοτε ἀντιδιατείνεσθαι, si successum facem deorum demiseris. &c. ἅπτεσθαι ἀξ ῥᾳδίως etiam μεταφορικῶς ponuntur. vt apud Latinos attingere & gustare. Plato 3. de Repub. τὰ δὲ ἀλλ' ὑμνοποιικὰ πολλὰ σοφῶν ἀξ βιωφελῶν ἅπτεται δ' μιβλιομυουσικῆς ὀξ ἀ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται. Paulo pòst, ἅπτεσθαι μὲν ἐπιθυμίας χρυσίου ἀδύνατος ἐγκοπιάσειν, οὐτε λόγῳ μετὰ χρῆσθαι, οὐδὲ τῆς ἀλλης μουσικῆς. Cicero pro Archia poeta, Quòd si ipsi hæc neque attingere, neque sensu nostro gustare possumus, &c.

Ἅπτεσθαι item significat aliquem peristringere, & in eum dicta conijcere. Aristotel. lib. 1. de ortu & interitu εἴ τε τὸ τὰ κατὰ μέλη ἅπτεσθαι ὁ ἑκάστου ἀξ μὴ ἅπτεσθαι αὐτῆς μηνῆς, ὁμοίου ὁ αὐτὸν φαμὲν ἀξ εἶναι τὸν λυπεῖσθαι ἅπτεσθαι ἡμῶν ἀξ αὐτοὶ ἐκείνοι. Latini in ea significatione sumunt tangere. Terentius in Eunucho, Quid Gnato quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio. pro quo etiam dicitur ἐπιγεῖν.

Ἁπλόμβρος, apricus, id est, confertus & compositus. ἀφροδισιάζουσι. Aristot. in 2 de partib. οὗτε ἐσχολ ὄζειν αὐτὸ κακῶ αὐτὸ ἡδὺ, ὃτ μὲν ὡς ὀμοίως ἐχούσης, ἁπλόμβρου ὁ ἀφροδισιάζων. Cicer. de fato, quòd si eon cedatur nihil posse euenire nisi causa antecedente, quid proficietur, si non ea causa æternis causis apta ducatur? Suprà autem dixerat consertam & contextam naturalem colligationé causarum Ἁπλόμβρον etiam est ἀκροτόμβρον, dependens ex aliquo, pro quo etiam aptus dicitur. Cicer. Tuscul. 5. Qui gloriantì cuidam mercatori, quòd multas naues in omnem maritimam oram dimisisset, Non sanè optabilis ista quidem, inquit, ruditudinibus apta fortuna. sic in Paradoxis. Sapiens totus est aptus ex sese.

Ἁπτὸς, οὐ, ὁ, qui tactu percipitur, ἁπτὸν ἀφρονῆς, tractabilis, contrectabilis. Lactant. Instit. lib. vlt. cap. 21. Plato. ἁπτὸς τι ὄζει ἢ σῶμα ἔχων ἀξ ἀφὴν, i. sub tactum cadens, Cic. Item combustus. ἁπτὸς ὑπὸ τῆς φλογὸς, accensus à flamma, Plato in Timæo.

Ἅπτω, μ. ψαυ ρ θα, accendo κηρὶ, contrecto, Accusliung. Ar stoph. ἅπτε πάλυχνον, accende puer lucernam. Nazan. ἅπτει γὰ πυκνοὶς κινήσεσι, agitatur enim multis motibus. ἀφθεὶς, qui incendio deflagrauit. Ἅπτω etiam significat necto, annecto, alligo.

Ἁπτὸς, ώτης, ὁ, non cadẽ, animo intuitus, rectus. ἁπλῶτα ψυχῆ, erecto animo, Gaza de Senect. Plutarc. ἑβδομήκοντος, ἑαυτὸν διαφυλάττων ἁπλῶτα ἀξ ἀὐθέντην, inconcussum & inuictum tũe offentione.

Ἁπλώτως, sine defectu, citra lapsum.

Ἅπορος, qui natibus tritis sunt & exilibus. Dicterium erat in Athenienses, Hesych.

Ἄπουδος, Hesych. ἀπουδὲν, vel potius ἄπουδον.

Ἀπουδόστοα, placo. Hesych. ἀπουδόστοαθι exponit ὀξιλασπέρθια ἀξ ὑποπυθύσαθι.

Ἄπτυκτοι, οἱ, ioni, qui in positionem sonorum trium, qui sunt spissi, nullo genere aut lege iunguntur. Statuarij appellantur, quia diuersas tex tensiones recipere non possunt, Capella libro 9. aliàs ἄπτυκτος, ὁ ἢ ἡ, qui densus seu creber non est.

Ἀπύουμαι, laudo, ὠξίαω.

Ἀπύλωτος, ου, ὁ, ἡ, sine foribus, nulla porta obstructus. Aristophan. Ran. ἐγὼ δ' ἀχάλινον, ἄκρατὸς, ἀσύλωτον φόμαι, os effrænatum. De homine fluxi & effrænatæ loquacitatis, Gellius libro 1. cap. 15. Vide Ἄπυλος.

Ἀπυτέλεστος, ου, ὁ, qui est sine fundo seu basi, ἀπύθμενος, Sophocl. qui in Iphigen. σκιᾶδακτα gladij manubrium & capulum appellauit, id est, πάνλακτον. Hesychius. ἀδὺ ἕλκους, sine vulnere, sine pure.

Ἀπύργωτος, ἀτείχιστος, non turritus, non munitus, Eurip.

Ἀπύργωτος, turribus carens, Apollon.

Ἀπύρεκτος, ου, ὁ, ἡ, non febricitans. Bud. ex Celso exp. integer ἐπλησμὸς.

Ἀπυρέξια, ας, ἡ, spatium quo paroxismus cessat, febris absentia, remissio febris, & integritas Celso.

Ἀπύρετος, carens febri. ἀπύρετον ἀπὸ δὸτος, apud Galenum. ἀξ τὸ πος.

Ἀπυόλιος, Theophr. lib. 3. ca. 25. de causplant vbi de terræ mixtione sermo est. τὸ ἀπυρώδιον ἀξ μὴ ὑδωκῶδες φύσει, solum defatigatum & effœtum. γῆν intelligitur.

Ἀπύρωμος, ου, ὁ, ἡ, nucleatus, carens nucleo, apyrenus. lib. 2. hist. plan. Arist. ἀπύρωμος κορυθὸς, fructus, nullo intus ligno: sic Gaza. ἀπυρώμος περος, enucleatior, Arist. in Probl.

Ἀπύρωμος ἰοειδὴ, nuces punici genus, cui lignosus nucleus abest, vt Plin. 13 cap. 19. at, Sed candidior ei natura, & blandiores sunt acinj, minúsque amari, distincti membranis. Idem li. 23. c. 6. apyrenon punicum dulce expoſuit. Apollonius apud Galenum libro tertio περὶ τῶν ἁπλῶν γλυκείας, ἢ ὀξείας χυλὸς. Nõ igitur per ἀπύρωμον, enucleatum aut exacinatum intelligendum, sed expers nuclei ligniosi nam & apyrena grana habent & acinos. Galenus libro 8. capite 4. ἢ τῶν πυρηνοειδὲς ἀπυρώμου κάκιον, ἰσωμένως ἢ γίγαρτα. De his Theophrastus libro vlt. de Caulis. Constantinus Agricultur. libri decimi, capite 31. Palladius libro 3. cap. 29.

Ἀπυρωμάλακτος, apud Hippocratem spectillum sine nucleo, i. μηκτὸς, σμάλιν πυρῆνα ἰωὶ ὄγκου.

Ἄπυρος, ignem nondum expertus Celso, frigidus, incoctus, nõ tostus, ignis nihil habẽs, vt ἄπυρος οφονία, quæ ignì admota non sunt. Hesiodus, οὐ τ' ἀπύρῳ οἴκῳ ἢ ὀπώρῃ, &c. in frigida domo. ἄπυρος τρόφιμος, victus ex herbis & fructibus. Suid. & ἄπυρος οἶνος, apud Athen. lib. 1. id est, ἀξ ἐμπύρῳ. ἀπύρου χρυσίου, auri rudis. sic Valla apud Herodotum. ἄπυρος σκύβα. ἄπυρος νὺξ, nox in qua ignis non accenditur. Appian. in Iber. ἀπύρων τῶν νότα διήκοντα ὄλλων ὁ σιτος. ἄπυρος, vanus, mortuus. ἄπυρον τρίπους, crateres qui ornatus gratia domibus dicati erant, vel templis, nunquam igni admoti, vel coquinæ & igni non idonei. Dicuntur etiam ἀκαθησιαπικοὶ. Tripodum enim duo genera erant: primum lebetes, ἐμπυρευόμενα ἀξ ὄπνιος, & λουτρικοὶ, quibus aquam calefaciebant: alterum, crateres, οἱ οὐ σὺν ὄξ ὑξέλκουσιν.

Ἀπύρωτον, vas frigidarium.

Ἀπύρωτος, ου, ὁ, ἡ, restinctus. ἀπύρωτος φιάλη, non culinæ, sed deorũ apta ministerio.

Ἀπύρωτα, à quibusdam etiam dicuntur carbunculi ignem nõ sentientes. Plin. lib. 37. c. 7.

Ἀπυσσάλεον, fœtidum. ἀπυσώδες. Hesych.

Ἀπυσιον. Hesych. aff. pro Κόπανον, & Ἀπυσίνιον pro ἀπίθριον.

Ἄπυσος, ου, ὁ, inauditus, ἀκλεὴς, sine fama de quo nihil auditur, ignarus.

Ἀπυθμαι, ὑσα, π. υκα, jubeo, clamo, vociferor, edo sonũ: Κόπ τὸ ὄνομ. vt scribit interpres Aristophanis: vt à nomine ἐρέτη, ἀφικλέ. Herodot. πίνε γαλόοντι φωῦσι ἀπύοντι. Accus. Hesiod. κύκνοι ἀειροντὶ μεμβλ. ἀπύουν, & clangebant. breui τὴ syllaba. Sophoc. τὸν ἀμύονα ἐπὶ πᾶσι πλαζόμενον κλύουν ἀπύοντα, i. ἐπὶ πᾶσι.

Ἀπυτὸς ὁ κόρυς ὀπιθτικὸς.

Ἀπαφόριος, τὸ, ἡ.

Ἀπορία, ας, ἡ, ἀπόπαδρον, inquit Pollux lib. 3. apud Comicos, nouæ dominæ blandimẽti. ὑπόπαδρος ἀπορία Suid. ἀπορὰ, fororis vel fratris. ὑπόπαδρος ἀπορία, ὑπόπαδρος ἀδελφὴ, i. pater, quasi ὑπατία. ἀφορία, apud Theocrit. i. pater.

Ἀπορὸς, ὁ Ὦ, pater vel frater cælus, ἐρατὴ τὸ ὑπόπαδρος. Etymol. & Gaza vltimam circunflectunt, ἀπορὸς.

Ἀπώγωνες, οἱ, imberbes.

Ἀπωδόμαι, ἄσομαι, ησα, idem quod ἀπᾴδω. Neutr.

Ἀπωδὸς, οὐ, ὁ, ἡ, κακῶδος, mali soni, inconcinnus, absonus, alienus à lege carminis. Aliquando extra cantum ponitur pro eo quod non probatur. τὸ μὴ ἀρέσκον, non placens, ingratum. ἀπωδὸς Eustath. ὁ ᾠδῆς πλῆξ.

Ἀπωθὴς, procul, eminus. χωρὶς. Apol. 2. Argo. ἀπὸ τῆς δ' ἀπωθὲν ἐσκυδε. Et cum verbo motus ad locum. Idem libro eodem, ὅσσον ἀπωθὲν ἦλασεν, quàm longè Aristoph. in Pluto, cum Gemtuo, κεῖμαι ὀλίγον ἀ' ἀπωθὲν τ' ἀφανῆς, non multum longè à capite. Æsc. ἀ' ἀπωθὲν κόπ τὸ κλίμωτος.

Ἀπωθέομαι, ὁσωσα, ησα, ῆς, ἀπωσθήμαι, repello, detrudo, dimitto, expello. Aristoteles in Problemat. διὰ τοῦ, ὅσ' ἂν πάζῃ τὸν ἀσκὸν ὑπὸ ἀνέμου, ἢ ἀπωθεῖ, non cedit, fed repellit & reniti tur. Sophocles, αἰσχὸς τοὶ ἀπωσάμενος. Homerus. Odyss. ὃς δ' ἂν ἀπώσεται ναῦς, naue te non prohibebo. Item reiicio, repudio: idque ferè

feri è in voce passiua. Lucianus, ἀσωσμένων τῶν πλοίων, non accipio arbitrium delatum: verba sunt Ionis in iudicio deorum. Item excutio. Plato secundo de Republica, τὰ δὲ ἐθνικὰ κἀκ' ἀσωσμένα, reſpuentes. Herodianus, οἱ ἐν ἄστει εὖ ἐπράτ τες ἀσωσάντο. Thucydides, ἀσωσάμενοι τὰς ἀφορμάς, impreſſiones faciebant, repellebant. Galenus duodecimo Therapeut. λύσεσι δ' ἐλαίου ἄπαν ἀπὸ κεφαλῆς ἀσωσάμενον ψυχρὸς ἐς ὕπνον χωμεῖς ἐς ὕπνον ἀφίημι, &c. Plutarch. in Solone, ἀσωσαμένων τὸν τυραννίδα, qui repudiauit. ἀσωσθῆναι, expulſus. ἀσωσμένος, exagitatus, qui repulſam accepit. ἀσωσθῆναι τὰ συμφορτία, à conuiuio expelliere, Lucianus.

Ἀσώλεια, ας, ἡ, perditio, abolitio, internecio, abſumptio, κραῦσις, exilium, damnum, pernicies, interitus. Leuit. cap. 7. ἕως ἀσωλείας, ἐπερεῖ τὴν περδιτὰμ 2. Pet. c. 2. ὑπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀσώλειαν, accerſentes ſibiipſi celere exitium.

Ἀτωλότης, non domitus eruditiſque vt pulli eruditi & domari ſolent Suid.

Ἄτωμλιν, perditus ſum.

Ἀσωλωτηρίας, ὁ, pernicium. Pluſquamperfectum: ab ὄλωλα, Plato in Apolog.

Ἀσωμοσία, abiuratio, inficiatio per iuſiurandum: eſt & verbum foreuſe. Pollux libro octauo de his qui abſentes in iudicio excuſunt prætextu morbi aut abſentiæ, σωμοσαμένης, inquit, φέρε τοῦτον δίκας, τὸ δεῖξαι τῶ κεῖνητος ἔργον, ἀσωμοσία κρακεῖ τοι. Heſych. ἀσωμοσίαι, ὅταν τις περιόδῳ ὢν ἀπόντων μὴ ἐληλυθέναι φῇς εἰς δίκην ἀλλ' ὀμόσῃ ὡς ἀπὸν ἐστὶ τὸν φεύγοντα.

Ἀσώμοτος, ἀσώμοτον, ἀbiuratio.

Ἀτώμοτος, ἀbiuratiuus.

Ἀσώμοτον, vitandum, lege interdictum, inſperatum, quod quis factum abiurauerit. Plato l. 7. de Legib. ὅτι ἑκὼν ἀσώμοτον, quum nihil liceat detrectare.

Ἀσὼν, ὄντος, ὁ, abſens.

Ἀτωσάμην, aſſectus ſum. Baſil. ad Nazanzen. ἑκὼν μέχρι τῆς ἐρημίας ἀσωσάμενα ταῦτα, id eſt, nihil nos memorabile adepti ex hac ſolitudine ſumus. ἀσώσατο, cum eo bene actum eſt, Herodot.

Ἀσώπευτες, aluei, aquæ ductus. ἀσῴαγωγόν, item ἀσωπεύξιμον, propago in vite, id eſt, palmes vitis vetulus qui in terram defoditur, vltima tantùm ſui parte errante, vt noua inde vitis pullulet Ezech. cap. 17.

Ἀσώματα, ὀστέα, fracta oſſa, quæ non conferbuerunt in callum, Celſ. Dioſcorid. ἀσώματα πυρεῖ ὀστέα, oſſa conflacta refarcit, oſſa fracta ferruminat. Marcellus vertit, durat in os quæ non durantur.

Ἄσωσις, ἰος, ἡ, repulſio, appulſus, Ariſtot.

Ἄσωσμος, οῦ, ὁ, reiectio.

Ἀσωστικὸς, vim habens expellendi.

Ἄσωτος, οῦ, ὁ, expulſus, qui expelli poteſt. ἐκδιδομένῳ Θ. Sophocl. in Aiace. τὸν δ' οὐσωσ ὸς γὰς ἀπορίπτοδόσιμος, denique teira expulſus abiiciar.

Ἀσωτάτα θεσμὸς ὁ τρόπος Θ, ab ignauia mores maximè ſeiungũtur.

Ἀσωτεῖν, πεῖραν, procul, longè, porrò, longius, vltrius. Ariſtophan. περὶ ἀσωτείας σας ὧδὶ ποσὸς ἦ λόγος, &c. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 5. ἀσωτεῖν ἢ μᾶλλον ἀδόλως σαθῆναι.

Ἄ Ρ, pro ἆρα, ſæpe apud Hom. expletiua coniunctio, Gaza libro 2. Grammat.

Ἆρα, paroxitonon, ἀπὸ τοῦ ἀείρω, itaque, igitur, profectò, vtique. Hom. Εὖδ' ἆρα σὺν ἔριδι κερκιεῖ ἀχαιοὶ & Odyſſ. ξ. Ὗες δ' ἆρα ζωὸς ἀπὸ πυγὸν. Xenoph. ἢ τὰ δὲ οἷει πάντα ἐπιτηδεύματα ἀνθρώπους quidnam putas accidere, vbi formoſum oſculatus es? Ariſtoph. περὶ ἀρχῆς γὰ ποτ' ἦλθεμας; vbi in priori loco ἆρα pro vtrum ſignificat: in ſecundo ἆρα, id eſt, ἀλλ'. Pro ergo. Plato in Gorgia, ἀλλὰ ἆρα τότε ἦν ὁ ἀρχήλας. Cicero in Tuſcul. 5. miſer ergo Achilles. Et αὐτὸ τὸ πν. Gregor. αὐ ἆρα ἐνώνυπαι, ſi forte poſſint. εἰ μὴ ἄρα καλοῦσι, niſi fortè vocant. Plato. Eſt etiam ἀσυμπερασματικὸν. Xenoph. εἶσιε ἆρα ἐχθρῷ ὑπάρχεις; quales tandem? ὡς ἆρα, quòd ſcilicet, Æſchin. πῶς ἆρας quiſnam? πῶ πορε ἆρα, pro ποτε. Plato in Apologia, ὄθεν ἆρα ὡπὰς εἶσιν οἱ ἐκδίκοι γ alijne eas ferent facilè? Significat & vtique, nempe, ſanè. Lucian. ἐπιλυσις ἆρα, ἔφη, ὑμεῖς, ἃ ἔγω πας εἶ dicetet, ὡσοῦ ἐπιλυσις ὑμῖς. Apollon. 2. Argonaut. ἦ ἆρα δὴ τὸ εἶμι φυὴ ὅτοε, &c. vbi interpres, τοῦ ἆρα ὑπάρχε, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι τῷ εἰδοτείᾳ. ὡς ἆρα σὺ γ' ὕβριν εἶδὲ ἢ φρένας πόσας; ὑσίοδος, ὡς ἆρα μεμῖσθαι ἔλυ ἐφίλωγ Θ· ὡς ὡδὲ ἔοικα μὰ ἔρις. Conuenit & in coniectandis argumentorum. Synes. ᾐ νῦν ὑγιαίνω· ἀπακούεις κακοῦ· ἀτυχὴς ἆρα, ὀὴ ὡς ἀθλιὸς. Dicitur & ἄρα γε, igitur. Synes. καὶ ἆρα γε ὕπνου τις φοιβόλῳ μὴ δύῃ ἀφῃ. ſi quis igitur. vel ſi quis equum emerit. Idem, ὡς ἆρα γε λόγῳ, ita ne terra quidem, vel nimirum ne terra quidem. Item, ἆρ' οὖν, igitur, itaque, in principio ſententiæ. Plato, ἆρα ἀλλ' ἐκ τῶν τοιούτων ἐλήγομαι. Et ἆρ' οὖν pro vtrum, igitur, Plato in Timæo. Dicitur etiam οὐκ ἆρα. Philo de mundo, ὅπερ ἀστ' οὖν ἆρα τὰς ῥίζας κατὰ κεφαλαίωσιν, vbinam igitur radices egerit, conſiderandum ἆρ' οὐκ ἀ, nonne. Plato in Hippia minore, ἆρ' οὖν ἐ πνεῦ π τὸ θεῖον ἔζη ἆρ' οὐκ ὁ ἄνεμος; poteratne fieri

Ἆρα, penultima inflexa, dubitatiua coniunctio eſt. an, num, nunquid. Ariſtophan. ἆρα σκώπτει φιλεῖ με; delineſne imponere? atque ita ferè addimus nũ aut γε, vt ἆρ' οὖν; vtrum igitur? Ariſtophan. πῶ ἆρα γε ταῦτ' ἀγ' ὑμᾶ ποτ' ὄψομαι, vtrum hæc ego ſum vifurus aliquando?

Ἆρα γε, nunquid, vtrum, nonne. Ariſtophan. πῶ ἆρα γ' αὐδᾶν πῶτα δ' ἀμὰς ἀρᾷ αὐτ' ἀχθεσθ' ἐπὶ; intelligitne te plurima colecutorum bona per nos? poteſt etiam verti, An non ſentis? Idem in Pluto, ἆρα γε πολλὰ ἀρᾷ σῶν τοῦ ἐπράττετ' ἀπροφάσι σ' ἀγαθὰ ὧδε; nunquid demonſtro cauſam multorum bonorum? quaſi dicat, imò verò malorum. Theocr. ἆρα γάπᾳ; nunquid ſortitam? ἆρα μὴ, nunquid, vtrum: quod in conſequentia ſermonis ἀπᾳ μὴ dicitur. Xenoph. ἆρα μὴ ἐστρέφεται, &c. id eſt, nunquid? vbi reſponſio per negationem expectatur. ἆρα μὴ ταῦτα, haccine ἆρα μὴ ποτ. vtrum tandem. ἆρ' οὐ, nonne, nonne quòd ἀπ non. Demoſt. πάντα ταῦ ἔγκλ' ὑπολαμβάνετ' ἐν ἔθνεσθαι ἢ φιλοτιμεῖ. ἆρ' ὑπολύμενο πόσ ἐ τιλῶν; Inuenitur etiam ἆρα pro ἆ. Sophocl. πῶ πότ' ἆρ' ὀφθεῖσ' χεῖρ' ὑ ὀμωρέσης; cuius tandem igitur manu patraui miſeri? Idem, ἆ μοι βορέας ἆρα πῆς ὑμᾶς τυχὸς; Idem, ὦ πᾶ ἀγκοπὸς ἆ ἄρτι ἐσὶ πλὴν ι. nonne?

Ἀρὰ ας, ἡ, nocumentum, imprecatio, ὁ κατάρατος, ἡ ἄρᾶ, ἡ ἐφάβολη, iniuria, execratio, deuotio, votum, exitium, pernicies, clades quæ venit ex imprecatione vel maledictione. Thucydid. ἀρὰς πεποιῆσθαι τῇ λακεδαιμονίων. Lacedæmones diris ago. Plutarch. in Solone, ἀρὰς ποιεῖσθαι κ' ὅρκους, in exportantem execrationes facere. Idem in Theſeo, ἀρὰς ἠᾶθ' κατὰ σου, qui in te fecit imprecationes. Idem in Camillo, ἀρᾶς ἠᾶθ' ἐπὶ τὸν πολίτας, cinitibus mala imprecans. ὑπὸ ἀρᾶς ἠᾶθ' ταῖς παλαιοτάταις ἀρᾶς: & ἀρᾶς ἐξενεγκεῖν φρενοβλαβεῖς ἐξ ἀρᾶς ἠᾶθ, id eſt, diras imprecari. Appianus in Parthico, ἀρᾶς ἐκπρᾶτο δεινὰς ἀπὸ τῆ φρενοβλαβεῖς, ἐξ ἧς οἱ πᾶς ἀνὴρ ἐξ ἀρᾶς ἠᾶθ' ἐπὶ τοῦ ἐκείνου ἀρᾶς ἐγ ὁμοῦ ἐζον ἀρᾶς ἐγ ὑμᾶ πυνθανόμενοι, diris vehementer proſequi. Æſchin. Plato. ἀρᾶς διὸς ἐγ ἀρᾶθαι, Iouis imprecatione prematur. ἐπ' ἀρᾶ ἐπ' ἐγ ἀρᾶθαι τῇ ἀρᾶ dicitur, qui diris imprecationibus deuotus eſt, ob idque deteſtandus. Pro prece, Heſiod. Ἀπόλλων δὲ τ' ἀρᾶς, id eſt, ὃς ἀρᾶ· ἀρᾶ ὑπιόντα τὸ πᾶδα ἠᾶθ' ἀρᾶ, vota fecerunt vt ei filiur gigneretur. Docet Gaza libro tertio, Grammat. ἀρᾶ, ſi habet in fine accentum, vltimam producere, ſi verò in penultima vel acutum, vel circunflexum, eandem corripere.

Ἀραβίς, ἴδος, ἡ, qui eſt ſine virga, ſine baculo, idem quod ἀβάκητος.

Ἀραβίσκομαι, σθαι, καὶ ας, reſono. Homer. Iliad. Σ', ἀραβήσατο ὃ τοῦχι ἐπ' ἀπὸ, vbi interpres, ἀράβησον, ἤχησεν ὑ ὄρους. Verbum eſt fictitiũ: iungitur etiam cum accuſ. tranſlatiuè, vt 2. Argonau. Apoll. μᾶλλον ἀραβήσασι ὀδόντας, dentibus ſonum ediderunt. Heſiod. πλὴν καὶ ἀραβήσαι ὠδίνας πῆσεν.

Ἀραβίζειν, ſaltare, ὀρχεῖσθαι, Ionicè.

Ἀραβία, ἡ, Arabia. ἀραβίας λίθος Θ, thus Arabicum, Dioſc. libro 1. cap. 82.

Ἀραβίας apud Dioſcorid. perperam pro ὀρβίας.

Ἀραβίζω. Arabicè loquor, Suid.

Ἀραβίδες dicuntur ſtatus qui ſpirando pluuerem excitant, παρὰ τὸ κατηρᾶ πτοεῖ. Heſych. ἀ ἀραβαὶ αὐτοὶ, ἢ τυφῶνες.

Ἀραβικὸς λίθος, Arabicus lapis: maculoſo ebori ſimilis eſt, Dioſcorides libro quinto, capite 14. Arabus lapis Plinio libro 36. capite 21.

Ἀραβίτης, Arabicus, Arabs.

Ἀραβίτης ἀγγεῖον, vel ἀραβίτης ἀλάντη, Parœmia in loquaces, à mortibus Arabij aulœdi qui drachma canebat, tacebat verò non niſi quatuor acceptis. Suid. ἐπὶ τῶν ἀπαυσῖ λαλούντων ποσίταm tradit, effértque etiam hoc modo, ἀραβίτου ἀγγεῖ κακίονος ἀκούει. Vide Heſych.

Ἀραγὼ κ, ὁ, ſtrepitus, λόφος, ὀμβρυθὸς, κτύπος, κυρίως ὁ ἐκ ἀρᾶ βοῦ, ὃ κυρίως ὁ ἐν ὀρῇ βοὴ, ὀρυγὴ δ' ἀ ὄρυβος, ἢ κυρίως ἡ ἐπὶ πλοῖ ὑμᾶ βοὴ ἀραγὴ. Heſiod. ἀ ἐνὶ ἅ σφ' ἰαχὴ, ἀ ὄρυβος δ' ἀμφ' γίνετ' ἐθίτων, ſtrepitus dentium oritur, Etym.

Ἀραβύλαι, barbari calciamenti genus.

Ἀραβῶν, cum ſimplici ρ apud Suid. ἐ πᾶς ἀπὸς ἀπὸ τῆ ὠνειδίσαι διὰ μῆκος ἀφῶν κατηβολὴ ὑπὸ ἀσφαλείας, at ita Plinio, & Athabo Terent. vide Ἀβράβιν.

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus, colliſio, impulſus, λόφος, ὀρυγὴ, ὁρμὴ ἐρέτου ἀφαγμὸς διῳγμὸς, Euripid. eſt, fragor vinculorum. ἀφαγμὸς τῆ σίφωνος, planctus, apud Soph. in OEd. Coloneo.

Ἀραγῶ, diſſecerpo, παραράσσω.

Ἀράδες αἱ, apud Ariſtotel. hiſtor. animalium libro ſexto capite 15. in piſcium cenſu numerantur, vbi ait ἐκ ἢ ἀφαλεκὲς ἐρίφιον ἀφαγμὸς ἀδαλὲς, ὡς ἢ τούτων τερηλόθε. ſed pro illo ἀφαλὲς reponendum μυλοειδὲς, vt Athenæus habet libro ſeptimo, in ſermone de apua quam Gaza quoque in ſua interpretatione lectionem ſequitur.

Ἀράθω, ω, turbo, ſeu commouco & conturbo, vnde præter. perfect. paſſ. quod Heſychius exponit κεκίνηται συγκέχυται commotum & confuſum eſt.

Ἀράδιτ, apud Heſych. cordis pulſus poſt vehemens exercitium.

Niean der in Ther. de scorpione, αὐτὰρ ὄγ᾽ ἐορδὸς ἀρᾶσθαι κακιὴν ἄπασι τύ᾽ῳς. Interpres reddidit, ἀ᾽ερᾶσθαι τὰ κἀκιστα ἀ᾽ρᾶσθαι γὸ ait, λέγονται μάνιδες σώματος ἢ γυμνάσιας ἢ ἀλγηδόν᾽.

Ἀρᾶσειν, & ἄυζειν, canum propria vox, diuersa autem à latratu & clangore.

Ἆραι. profectum fuisse, solutisse, erexisse, extulisse, abstulisse. ab ἄειρα.

Ἀραιὸς, ά, ὸν, subst. significauit apud veteres vt scribit Rufinus ventrem & vniuersa intestina. Nic. in Ther.

Ἀραῖον ἄκτη, Arænæ litus in Thracia, sic dictum ab imprecationibus, quibus Audrij sese deuouerunt: ante dicebatur hoc litus, Portus draconis, Plut. in Probl.

Ἀραιόπορος, laxus, solutior, fungosus, laxos meatus habens, rarus. Alexand. Aphrod. τὰ ἐμαρκῆ καὶ τὰς κηφαλὰς φαλακρὸν ἔχοντα μόνα, ὀνόπ μαλακὰ ἢ ἀραιόπορα, id est, pars capitis prior tota calueiet. quòd mollis & laxa est. Idem, βρίγμα τ᾽ κεφαλῆς τὰ σαφῆ᾽ ἔχα διαφανῆ τοῦδε ἢ ἀραιόπορον, id est, fynciput infiar cutis molle & laxum pueri habent. ἀραιόπορος τόπος, locus laxior atque solutior, locus rarus.

Ἀρᾶσθαι, ὁ. imprecationibus diris deuotus, κατάρκτος ἀ᾽ὲ ὑπαλείμενος, Euripid. ἀ᾽ὶ ὧν ἀκείον ἄνιμασι βεβρῖσθ᾽ γῆν᾽, vtinam liceret hominibus deos execrari. Item, violentus, horridus, grauis, difficilis, tristis: significat & optabilis. Item qui malè precatur, qui maledicit. σοῖς ἀρᾶσι δ᾽ ὧμαι γῆν᾽ πιμα, tuis ædibus imprecabor aduersitatem. ἀραίτερος, βωίτερος, Etym.

Ἀραὸς, ὸν, ὸ, tenuis, rarus, laxus: ἀ᾽ὸ τὸ ἀᾶσθαι, fungosus vt spongia & pumex, mollis, minutus, gracilis, imbecillis, solutus, impotens, ἀ᾽ὲ ἐπὶ, ἀ᾽ὰ ὠάντος, λαπτὸς. Hesiod νῆας ἀκὴ νωδὰς ἀραιὰ, id est, λεπτὰς, ὑλαρὰς. κοίλας, exiles. ἀραιὸς ἀ᾽ὸρος, amplum foramen. Homer. χεῖρε ἀραιὰ, id est, ἀ᾽ὰ ἐπὶ᾽ ἐπιείνες ἢ ἀγ λιπτὰ. Aραιὰ γαστὴρ Ictes, tenuia intestina, λεπτὰ ὑ᾽ντερα Hesych. ἀραιὰ ἐ᾽ὸσθε, ingressus arctus & angustus ἀραιὸ, docet Chrysoloras scribendum cum denso spiritu.

Ἀραιότης, ητος raritas, id est, mollities spongiosa, laxitas, cui opponitur ἡ πυκνότης, spissitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas, Bud. de placit. libro quarto, ἀραιότης τῆς γῆς, raritudo terræ, Colum.

Ἀραιόω μ. ὥσω, rarefacio, Lucret. laxo, resoluo: vide ἀραιόμαι, rarefco, laxior fio, rarefio Lucret. Alexand. Aphrodis. libro primo Problemat. ὡσ᾽ε τὴ πνλότ᾽ῃ τῶ αἵσε ἀραιώμεθα. ad finem prandij relaxamur: cui opponitur πυνοῦσθαι ἢ συνοχωρεῖσθαι, angustia loci premi & coarctari. ἀραιούμεν τόπον, quum loca diffenduntur. Ἡρακλείδ᾽ης, laxatus, rarefactus. Aristotel. cap. 3. de mundo, vbi de niue.

Ἀράομαι τὸ πίᾳ᾽. Herodot. murus captus est. Idem. ἀραιωμένοι ὑπὸ τῆ᾽ πολίων, è ciuitatibus delecti. Idem. ἀραιωμένῳ ἀ᾽ὸ πολεμάρχων, delectus à Polemarcho: ab ἀρίομαι.

Ἀραιωσεῖσθαι ἢ᾽ συγκαλῶ, pro ἀραιωσεῖσθαι, Etym.

Ἀραιῶς, modicè, leuiter raris interuallis, rarè Columellæ, cuius cõtrarium densè & spissè. ἀ᾽ὸ μὴ ἀραιῶς ὠᾶσθαι.

Ἀρκίωμα, rarefactum Lucret. interstitium, rima, hiatus, raritas, Lucian.

Ἀρκίωσις, ὁ, raritas, vel raritudo Columell. laxitas, resolutio, attenuatio. Aristot. de mundo, γίγνεται ἡ ὁμίχλη ἀ᾽ὸ ἀραιώσεως ἀρχὰς νέφους, &c. i. ex rarefcente primordio nubis.

Ἀραιωτικὸς, ὸ᾽, habens vim rarefaciendi, extenuans, dissipans, discutiens.

Ἀσάκη, ης, ἡ, & Ἀ᾽ρακος, &

Ἀρακὶς, cicercula, herba quæ lenti innascitur, Theophrastus libro octauo, capite octauo, historiæ plantar. & ἀσάκη siue ἀ᾽ράκη, phiala, Hesych.

Ἄρακος, ου, τὸ, plantæ genus, Theophrastus libro primo historiæ plantarum.

Ἄρακος, legumen quod & λάθυρος vocat Hesych. & accipiter ita dicitur apud Tyrrhenos, & apud Galen. libro septimo, ἀ᾽ὸ τῶ᾽ους, legitur ἄρακον, οἱ λίαν ἀρακον οἱ᾽ς κοίτην, inquit, quod Paul. Ægineta, δίδωσι ἄρακα ἴσον αἰς κόκκω, id est, cicercula: magnitudine da cuntibus dormitum. Galenus libro primo de Alimen. exponit λάθυρον, fed ibidem ἄρακον per χ distinguit, vt que esse agreste quiddam rotundum, durum, crou minus, inter cereales fructus repertum abiicique solitum. ibidem vide plura.

Ἀρακοτὸς ος, Hesych. dici scribit ἀμελκτὸς, inulctum.

Ἀρακτὸς χάλκεος, atramentum sutorium, nomine aracton. Dioscor. l. 5. c. 14. Idem dicitur σκαλκιτὶς.

Ἄ᾽ρακος, lutum, cœnum, βόρβορος. Hesych.

Ἀρακὼδης & ἀ᾽ρώδης, Hesych. est ὠδεις ἡ᾽υχίζειν.

Ἀρακώμαι, τὰ, aquæ effluxa, τὰ ὑ᾽ηγνυμα ὕδατα, Hesych.

Ἄ᾽ρακος, ardea, ἐρῳδιὸς, Hesych.

Ἀράλιν. Hesych. est μετέχκυλον.

Ἀραλὶς, cerussa, ἐ᾽ήρα ὄ᾽ν, Hesych.

Ἀρᾶμις, πατταλὶς, ἀ᾽ὸ τὸ ἀείρειν, ὃ ἢ ὑπὸ τῶ κάμνειν συν καπαβήνυται, Etymologo.

Ἄραμις, panis nomen apud Athanantes, Athen. lib. 3.

Ἀρακὲς, βατὰ ἀὐ τὰς, Etymolog.

Ἀράομαι μ. ὥσομαι, precor, ὀ᾽χόμαι, vota & preces facio, supplico: in bonam partem, vt ἀράσθαι ἀγαθὰ, apud Herodot. Sophocl. τὴ πολιάδα θεὸν ἀρᾶσα τὴν ζόην τὴν ἀ᾽ὸ θνῶν μοίρην, te deos precatur vt reuertam redire domum. ἠξεῖν ἀ᾽ὸ οἴκου, precabatur Minerua, Hom. Odyss. Item imprecor, maledico, noceo: cum accusat & dat. Iliad. ἀ. πολιὰ ἢ μητρὶ βίλη νήσατο· ἀρώμαί σοι, tibi imprecor, Eurip. ἀρώμαι αἴσι, malè precor, Idem.

Ἀρκτροπαμὸς τῆς κακίκης· Νότ᾽ τὸ ἀ᾽ρίειν τὴ᾽ ῥοῦ καὶ᾽ πεμὸ, Etymolog.

Ἄρεσθαι, ἀρέσομαι, ἀ᾽ὸ τὸ ἄρω, τὸ ἀρέσθαι. Ammon. in verbo φωνεῖν. alij volunt ἀφαίρεσθαι seu ἀ᾽ρέξειν propriè dici canes, quum irritati τὸ ἀ᾽ῖ sonant.

Ἀρεσκεμῶν, ἀ᾽ὸ τὸ ἀρεσὸ· τύ᾽πτω᾽ πολλαπλῶς ἀ᾽ὸκεκλιμένον ἀ᾽είμαι, vide τὸ ἀρεσὸ· τύ᾽πτω᾽ πολλαπλῶς ἀ᾽ὸκεκλιμένον ἀ᾽είμαι.

Ἄρεσκοι, οἱ, lapilli qui in fissuras rimásque parietum indunter, vt cuncoli, Hesych.

Ἀ᾽ρεσκὶς, aranea, ἀ᾽ράκνη. Hesych. & ὕφασμα.

Ἀ᾽ρέσκομαι πίθηκος, Ouyll. é, adaptauit c alcos. Act. ἀ᾽ρεσκῶ.

Ἀρεσκὸς, fixus, firmus, execrandus.

Ἀρεσκὸς, ὸ᾽ν ὸ, congruens, compactus, constans, conueniens & sufficiens, aptatus, ἁρμοσμένῳ ἢ᾽ικότ᾽ος: vide in genere fœminino, ἁρμὸς, congruens. Homer. Iliad. γ. ὦτος γὰ᾽ μείων ἀρμὸς ἐ᾽ὶ, id est, πιμμέτρος.

Ἄρεσθαι, proficisci, solueretsicut ἄρω. Item, referre, reportare, imperrare, sufferre gratiam, vel gloriam, vel præmium, Bud. Comment. Vide ἀ᾽ρεσθαι.

Ἀρεσκεῖα, execrandus, κατακριτὸς Suidæ.

Ἀρέσκω, & ἀ᾽έσω, μ. ἀέσω καὶ ἀ᾽ήρεσα & ἤρεσκα. propriè (inquit Eust.) τὸ διὰ σπ᾽ουδ᾽ῆ᾽ου τίνος· ἀ᾽ὸ τὸ αἴρω. sic enim Homerus & Herodotus. Item, pulso, tundo. πείσω πλᾶπλα, πάσσω κίζε, σωστρίβω, ἀμύλλω, Hesych. Hesiod. διὰ ᾽ῃ μίγα σῆμος ἀέρσε, discidit scutum. Synes. de quodam supramodum superbo & elato, ἔᾶν (inquit) ἀρέσκειν τῆ κεφαλῆ τὰ ᾽ράνια. Aliquando collido, συγκρύω, confligo. Lucian. τὰς κεφαλὰς ἀρέσσειν ἀ᾽ὸ τὸ ἄλλε᾽ῃ, capita solo illidunt. ἀρέσσουσι ᾽ὸ᾽ς πέτρας, allidor petris. Legitur & ἀ᾽ρίζω per duplex ῥῖ, Bud. Comment. ἀρέσσει item. βλασφημεῖ significat & incesso. Sophocles, ἐᾶν᾽ ὁ᾽ιόθεν᾽ι ῥόμου᾽ ὄ᾽ων, conuitiis cum impetebant.

Ἀρεσκιὼν, ος, ὁ, Hesych. πύελος, solium in quo lauatur.

Ἀρεσκὰ ἄε, eidem sunt τὰ ἀ᾽ρωτικὰ πλύματα.

Ἀρεσκεύω, idem affert pro κατασκάπτω, addens tamen à quibusdam exponi γραπτὸν ἔλυμα.

Ἀ᾽ρκτος, ου ὁ, Aratus, nomen poetæ, de quo Theocrit. meminit Eydilio 6. is qui carmine φαινόμενα ἄστρα scripsit. Corripit primã, & fecundam producit. Fuit & alius Aratus, qui Nicoclis tyranni interitu gradum sibi ad rem capessendam fecit, Plutarch. in Politic.

Ἀ᾽ρκτο᾽ος, ου, Adiect. sine futura, non futilis, ὁ αὖλ. ῥαῖος. Ioan. cap 19. ὧν ὁ χιτὼ᾽ ὃν ἦν ἄρραφ᾽ος, ὐκ ἦν ἀ᾽ὸ ἄνω᾽ θ᾽ ὑφαντὸς ὅλ᾽ος, Erat autem tunica illa futura, è summo textilis per totũ. Interpretes nouè exponunt incosutilis & insutilis.

Ἀρκτόμηλα, ας, ἡ, planta quæ sub terra fert fructum & inter ἀμάλακα numeratur fine foliis & alio foliorum instar, in fabulosis prouenieus. Theoph de hist. plan. libro primo, capite primo, ἡ ὅτε ὁ᾽ὰ ὑπὸ γῆς φέρει καρπὸν, ᾧ ὕπ᾽ ἀρκτίδ᾽ος. Et capite 11. εἶσι δ᾽ ἡ᾽ὸ ἐκ᾽ίου πλείω ἀδ᾽ύνατ᾽ ἀ᾽ὸ ἴχνεϊ διατροῦ, ἀ᾽ὸ τὰς ἀρτικὰς· ἔ᾽ι ἀ᾽ὸ τ᾽ ἀ᾽εκχιδ᾽ίνος, ᾗ τὸ ὁμοίᾳ τὰ ἀ᾽ράκια· φ᾽ερνται ᾽ὸ ἀμφότερα καπτὸν, ὃς ἐ᾽ικλᾶται τὸ ἄ᾽ω᾽· ᾗ μὲν μῆλ᾽ῳ ἐ᾽ίκαν τὸ σπερμάτ᾽ες τὸν πακχέιαν ἔχει, τὸν ᾽ῦ βάλλος· τὰ ᾽ὸ ᾽ῖμα, ἡ᾽ῷ ἂν ὁ καρπὸς, κεπτότερος ᾗ ἐ᾽ὶ᾽ ἀ᾽ακα, ᾗ χλόῃ μάλα πολλαχῆ φαίνε᾽ῃ ἡ μεδίκη χμεία τὰ᾽ ὑφαιμας· φύλλα ᾗ ὑπίτερον ἔχει τὸν τόπον. ὠδὶ ὅμοια τοῖς φύλλοις, ὑπ᾽ ἄσπερ ἀμφίκαρπα μᾶλλον ἂν δεῖν᾽ ἢ φαίνεται θαυμάσιον. Plinius libro 21. capite 15. hinc sumpsit: Arachidna quidem inquit & aracus, quum habeant radices tamosas ac multiplices, nec folium nec herbã vllam, aut quicquam aliud supra terram habent. Sed legendum apud Plinium Arachidna & rufus corrigendum esset apud Theophrastum pro τὸ ἀράκια τῶ ἀ᾽ράκου, nisi Plinius araco lentis vitio apud eundem Theophrastum ipsius operis libro octauo, capite octauo, perperam tribueret. quòd à racoidi & plantæ araco simili, fuisset assignandum.

Ἀρακτὸς, ὸ, ὸν.

Ἀρκτικὸς, ὸ, ὸ, ad aranea pertinens, aut ab aranea factus, λεπότατος. Lib. Epigrammat. ἀρακτικὸν ἱ᾽ὸν, id est, subtilis fili. ἀρακτικὰ ὑ᾽άσματα, tela aranearum.

Ἀρά-

Ἀράχνιον, ὁ, araneum: dicitur à quibusdam ὅλως ἀλύκωδες, holcus vel lycius, id est, lupus. Dioscorides libro secundo, capite 68. araneus ibidem exponitur. pro tela araneæ etiam accipitur in Epigrammat.

Ἀράχνιος, ὁ, ἀ. araneus. ἀφ' ὃ πατρίκιος ἐλήλυθα. ἀ ἀφ' ὃ αἷμα ἴσχω ἔγκυον, ἀ ὃπου ἡ ἡδὺ πεδίον ἀμφίκειται. ἀ ἀφ' ὃ εἰς τὰ ἀκρα ἀφεῖται τὰ ἄκρα. Etymolog. Heliod. τοῦ νήματος ἀποπεπαυμένου ἀράχνιος. Dicuntur & ἀραχνίαι Atticè, ἀράχνηκες Hesych.

Ἀράχνιον, τὸ, tela araneæ. araneus, aranea, filum araneorum. Heliod. ἀκμὴ ἀραχνίου ἐλαφρότερος ἀράχνιος ἐρέθισεν, etiam vitium peculiare est oculis & vitibus, quod araneum vocat Plinius lib. 17. capite 24. cum veluti telæ inuoluunt fructum & absumunt. Theophrastus de histor. stirp. libro quarto, capite 17. γίνονται δ' ἐν ὄρεσι τοῖς ἀκρεῖαις ἀκάνθαις ἀράχνιον (legendum verò ἀράχνιον) καλούμενον φυτὸν τῶν ὀ. διὸ καὶ περὶ τὸ καρπὸν. vide Plin. loco citato.

Ἀραχνίου, ὁ, ἀ. ἰρεcum araneiretero, araneariis telis plenus ium: Neut. absol. ἀλαχνιῶδες, ex aranea vitiari, araneari, Gaza lib. 9. Animal.

Ἀραχνώδης, araneosus, aranex specie apparens.

Ἀρεοπαγίτης, araneæ specicm præbens, araneosus, Alexand. Aphr. Sic & authore Polluce l. 2. vocatur quarta oculi tunica, ὑφ' ἣν ὁ ἀμφιβληστροειδὴς ἐστί.

Ἀρκτάφυς, ἐος, ὁ, ἡ, ab arancatextus.

Ἀρκυώδης, ους, ὁ, ἡ, ὃ. araneosus, l. 5. Anim. c. 23. araneæ speciem imitans. Et c. 37. lib. 8. de Nautilo.

Ἀρκχῶ. vide ἀράσσω.

Ἀρκαμμάσσω, ττω, item compono, ρτο, congruo: vnde ἄρσαι, placui, congrui, & Aor. 2. ἄρεσα & ἀρκαμ. congruerit, Act.

Ἀρβάκης Hesych. expon. ἐλαφρὰς ταῦς, leu paucis vicibus.

Ἀρβάλη, πάγανον ὀστράκινον, fartago testacea, Hesyc.

Ἀρβελα. oppidum Siciliæ, cuius oppidani imimimè astuti erant & ad fallendum facilimi. vnde in astutos & fallaces adagium, τὶ ἐμοὶ τὴν ἐν τῇ Ἀρβέλᾳ; Potest etiam de simplicibus vsurpari. Suid.

Ἄρβηλοι, οἱ, Arbeli, populi Armeniæ, apud quos Alexander vicit Darium, Lucian.

Ἀρβηλον, culter sutorius, σμιλίον σκυτικὸν φερόμενον ὑπὸ ἀρβελοποιοῦ πλάστρου. Interpr. ἀρβηλοὶ ἀλίγοντας τὸ κυκλωτὸν σιδήρεμα, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι τὰ ῥήματα σμίλαι ἢ ξύσται, scalpra sutoria.

Ἀρβίτιν Siculis est κρέας, caro teste Hesych.

Ἄρβοσι, Arbœi, gens quædam. Plutarch. in Romulo, citans versum. Simuli poetæ, Τῶν δ' ὑπ' ἄρβοισι τε λὶς ἔσπασε μύρια πολλὰ, Hanc non Arbœi & Celtarum millia gentis, &c.

Ἀρβύλη, ης, ἡ, genus soleæ apud Euripidem in Oreste: λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης· ἀφ' τὸ ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ποσὶν ἀρυτὸν ἢ φρύγιον· ἔστι δ εἶδος ὑποδήματος ἑλκυστικὸν περιφερὲς, Etym. Pollux l. 7. vile genus calciamenti putat fuisse.

Ἀρβυλὶς, ίδος, in Epig. calciamenti genus ad venandum.

Ἀρβυλοπήγης, Perseus inde dictus quod suis ἐρβύλαις habebat affixas alas.

Ἀργάλεον, apud Eurip. albescere λευκαίνειν, dealbare.

Ἀργαλέος, ὁ, ἡ, molestus, difficilis, grauis, durus, tristis δύσκολος, δυσχερὴς quasi ἀλγαλέος ἀπὸ τοῦ ἄλγη Odyss. ὁ δυσμενὴς ἀργαλέῳ θυμῷ. Philo de mundo vocat ἀσχάλλον χαπεδιὰ τὸ ἀργαλεωπαθὲς θεοῦ ἀπαθὲς, necessitatem grauem, & pérquam molestam dominam. Euripides, ἀργαλέον φρονέοντα περὶ ἄφρονα πόλ' ἀρρόδειν, id est, χαλεπόν.

Ἀργαλέως, difficulter.

Ἀργαθώνιον, monte montis, Etym.

Ἀργαθώνιος, ὁ, Argantho nemus, οὗ, ἀφ' Ἀργαθώνιον ὄρος φοιτᾶσ' ἡ κύων, Etym. Pro eodem.

Ἀργαθώνιος, quod per iota Euphorion & Philias scribuot. οὗ, παρ' Ἀργαθώνιον ἄστυ, Etym.

Ἀργαθώνη, idem quod Ἀργαθών. est etiam, fœcûdum Simonidem, nomen fuuij. οὗ μυσῖαι πόντοι πεδήλιοι ἀργαθώνης, Etym.

Ἀργαθώνιος Argantho nius, ex Tarteſiorum, Herodotus.

Ἀργάντης παῦρος, albicantes tauri, Pind.

Ἀργάς, siue ἄργας Hesychio ὄρυς, vt Harpocration quoque annotat, quidam tamen esse ἀγρὸν ἢ ὄρυγμα. putant, alij verò volunt esse draconis epitheton. nominatum porro referunt. Demosth. ab Æschine ἀργὰς & ὄφιν, forsan διὰ τὸ ὀργώδεις. Suid. addit ἀργὰς dici, ὅ δυνάσπαστα παρὰ πλοίοις, seu ἢ ἐστὶ παντὸς θηρεύδου τὸ τρόπον Hesych. ἀργᾶς, d. ctum fuisse ait etiam ἀ μεριδηρὸν πυκνόν. iccundum alios autem tyranni nomen esse.

Ἀργαφίης, nomē fuuij, οὗ πελαίθῳ κεῖνα ἐ θρασυκάρηνος Ἀργαφίης, ut Parmenius, Etym.

Ἀργάλλη, pretioſi calceamenti mulierbris genus. Hesychius, proculdubio quia Argis cõfici solerent, vt Ἀμυκλαίδες, quia Amyclis.

Ἀργία σφυρὸς, apud Hesychium prouerbialiter dictum: Argiuos enim à comicis fuisse taxatos ait ὡς φιλοδίκους ἢ συκοφάντας, pro quo Eustath. habet ἀργία σφυρὸς ex Pausania, prouerbialiter & ipso hoc dictum referente quoniam ἐπιδάπτοντο οἱ ἀργεῖοι ἐς συκοφάντας.

Ἀργὶλη quum exposuisset idem Hesych. πλατυτριπία, subiungit Heſiodum potuisse etiam pro ἀλβὴ, alba, quem admodum & ἀργέοι quum exposuisset ἐ Σκύλιος ἢ ἐκ τῆ εὐκαιρίαι οἱ πεδιάδες, addit ἢ λαμπροὶ, clari & splendidi.

Ἀργίλος, ὁ, λόφος, albus, ἐκ Suidæ codices sed fort. leg. ἀργῆτες & ἀργεῖος tactus tesserarius, Hesych.

Ἀργεννός, ὁ, λαμπρὸς, ficut ἀργινόεις. Suid.

Ἀργεννόεις, ὁ, λόφος ὀδόντας ἔχων.

Ἀργεῖ, Argiuus, Græcus.

Ἀργίνοες, Parœmia, in eos qui contenti & horridis oculis intuentur. Suid. ἐπὶ τῶν ἀπλῶς καὶ καταπλαγῶς ὁρώντων.

Ἀργὸς φῦρε, in manifesto improbos & fures aperto., Aristoph.

Ἀργιφόντης, ου, ὁ, Argicida, epitheton Mercurij, Homero frequens; vel quòd Argum occiderit, vel (vt vult Pausanias) quia φύλακα τοῦ Διὸς fuerit, id est, serpentis necatorem, quem (inquit) vocant aliqui ἄργον: vel quasi ἀργὸς ὑπὸ τοῦ φαίνεσθαι, purus ab occidendo. Pacithcus enim deus Mercurius: animus enim irritatus intelecit oratione facunda atque sedatur.

Ἀργίλοφος, ὁ, ἡ μελανὸς, οἱ πόδες, extremitas pellicei exuuijsres nihil atque inutilis, Aristoph. Vesp.

Ἄργιμα, ατος, τὸ, ἀ

Ἄργιμοι, τὸ, ἀ

Ἄργιμος, ὁ, ἡ, albugo, albor in oculo, exulceratio est in oculo facta, quæ in nigra parte oculi sit candida, in candida rubescat. Pollux libro secundo & ἐπὶ χιλιος dicitur, qui eo vitio laborat. Idē de vngulibus, τὰ ὑπὸ τῶν ὀνύχων κυρτὰ, πρὶ αὐτοὺς ἄργιμα. Marcell. ait esse argemon, quoties circa orbem irridis propinquiores ei partes, ide exulceratio fit, vt catimæ iridis partes rubeant, interiores verò albescere videantur. Dioscorid. libro quarto. capite 66. τὰ ἐπὶ κύμωι ἄργιμα ἢ τεφίλιαι ὑποκαθαίρει, argema iumentorum atque nubeculas expurgat. Alibi, ὑποκαθαίρει ἄργιμα ἢ λελαύκωται, oculorum argemas & albugines purgat. Pollux ἄργιμος, τὸ λεύκωμα & Suid. τὰ ἄργιμα exponit & Hesy. ἄργιμα.

Ἀργεμώνη, ἡ βοτάνη τις, genus herbæ non dissimilis anemonæ, Dioscor. l. 2 c. 210.

Ἀργῖνος, ὁ, ἡ, candidus, splendidus, bene nutritus, Ixtus. Homer. Iliad. γ. ἀργῖνόεν κεκυφαμμένον ἔστιγμαι, id est, λευκὸν, λαμπρὸν. Et ἀργῖνωτοὶ οἶες, albæ oues, Iliad. γ. de lino dicitur in Epig.

Ἀργεσφάτης in Epig. Argiuorum sacerdos vel pontifex: qua forma dicitur ἱεροφάντης.

Ἀργὶς, ίτος, per μεταβολὴν & συκοφὶλὴ dicitur pro ἀργὴς, vnde dat. ἀργῖτι & accus. ἀργῖτα quibus Hom. vsus est.

Ἀργέτες, ες, ὁ. albus, procellosus. item nomen venti occidui, flantis aduersus Aquilonem: Caurus seu Corus Latinis dicitur, Gell. libro secundo, capite 22. Quum proprium venti est, penacuitus sed quum Austri epitheton est, acuitur, Etymolo. Apoll. 2. ἐν οἷς καὶ ἀργέτας παρ' Ἄλκαιον ἐπικαλοῦντες ἕβδομον, vbi interpres, ἀργέτας τὸν ζέφυρον ἤτοι λευκὸν· ἀργέτας γὰρ πνεῖν ὑπὸ δυσμὰς ὁ δύσις, id est incipit flare ab astuo occasu. Aristotel. de mundo, ὁ ζέφυρος ἀργέτης μᾶλλον ὑπὸ τὰ δυσμὰς ἢ δύσιν αὐτὸν, ὅτ πνεῖ κραδαίνει ὁ λυμπάνει, οἱ ἰάσονα, id est, ex Lauonius, ἀργέτης & Eurus ab occasu solstitiali spirat, qui etiam olympias a quibusdam dictus est, ab aliis ἰάσων. ἀργέτης, Hesych. οἱ ἐπίσημοι.

Ἄργητος ἡ ἄρωτος, κρῆτες.

Ἀργεύομαι, in otio viuo, otiosam vitam ago.

Ἀργέω, μι, π. ησα. ῆς ἀργοῦμαι, οriot, desideo, torpesco, cesso. Xen. 2. Pæd. νῦν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται πρὸ φορβῆς δύσις ἀνίων, id est, per negligentiam transmittitur & prætermittitur. Neut. absol. ἀργῶν παῖς φορβῆσι ἐ ἰδιωτεύων, otiosam priuatámque vitam degens, Plut. in Camil.

Ἀργήεις, ἀργήεντος candens, luculentus. ἀργήεις κορωνοὶ, Lucian.

Ἀργὴς, ὁ, ἡ, ὁ, otiosus, feriatus. ἄργης apud Hippocrat. genus serpentis.

Ἀργὴς, ητος, ὁ, candidus, candens, albus, purus. Homer. Iliad. γ. κατὰ χροὸς ἔλασ' ἀργῆτι φαεινῷ, id est, peplo candenti tecta. Aristotel. de mundo, πρὸ ἀργεστοῦ, οἱ ὑπὸ ταχέως διαθέοντες, ἀργῆτες λίγουται, id est, ex fulminibus quæ raptim emicant, dicuntur hoc nomine. Declinatur & ἀργὴς, ἐντος. Hesiod. καὶ ὕδατι ἀργῆτι δύνωι, tegens albo adipe seu candido. ἀργῆτα Ζεύς, candens Iupiter, λαμπρὸς ὁ ταχύς.

Ἀργήεσσα, ὁ, idem.

Ἀργία, ας, ἡ. otium, cessatio, segnities: quasi ἀεργία. Planu. penultim. producit in Catone, διὰδυσὶ ἀργίαις ταῖς σοφίσαις, omnem rerum actionem suspendens. Galen. pro otio, ἡ γυμνασία μᾶλλον ἢ ἀργία φορτηλίου. Plutarch. in Solon. ἀργίας ἀλοντες, otij damnati. Plato de Leg. τὴν εἰκαίαν ἐργασαμένην ἀργίας ὀλιγωρίαν, &c. diligentes qui minimè in suis operibus occupantur, vel qui in operibus cessant, vel qui suis fuit vacui operibus ἀργίας χρεφὴ ὁ δίκη apud Pollucem lib. octauo, lege Draconis introducta, cuius multa erat infamia. lege verò Solonis ter huius criminis convi-

ctus reus habebatur infimis. Ἀπ' ἀργίας ἕδ), otiosum esse, esse in otio. Appian. in Iber. Καὶ Μάγων μὲν ἀπ' ἀργίας ἐῶ.

Ἄργιλ-ος, vel ἄργιλ-ον, vel ἡ σμικτὴ γῆ, Hesych. alba terra, argilla, Aristoph. Ran. Probl.

Ἀργιλοφοι Hesychio καταῤῥαφοῖσι, addenti alios exponere φακοὺς ἢ κυκλαπεῖς.

Ἀργιλώδης ισ-ος, ὁ, ἡ, argillosus, argillaceus, Herodot. l. 2.

Ἀργιμπάσαι, Hesychio ὁ τεχνιμάτης ἴιυε λέγειν ἀξιοῦντες: dici autem tradit de tauro qui Europam transtr et auit.

Ἀργινόεις, ὄντ-ος, ὁ, ἡ, albus, Apoll. 2. Ar. Ἀργινόεντα δὲ καὶ ἀεὶ τὰ τοιαῦτα πάντα φησὶν ὁ λελιὼν, colitat. Hom. Il. β. ἀργινόεντα κύλικεσσιν, l. λελιθόεντα.

Ἀργῖνοσα πόλις, ἡ, ἀνελίδες, Aristophanis interpres.

Ἀργινόσσαι, ἡ, ἀργιλώδεις. Etymolog. alij scribunt ἀργινόεσσαι tanquam ex ἀργινόεν γίνεται ὡς τὸ ἀκάνθα, inquit Etymolog. εἰς καρπῶν αἴτησις φαίνεται ἡ ἀὲὶ τὰ πλήσιον μηλιβοτοι κρατοῦσι ὀπώρῃ ἢ ἀμπέλῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ ἀργιλώδει.

Ἀργιόδοντ-ος, albus dentes: epith. fluvium apud Homer. Odyss. ξ, οὐδ' ἔνθ' ἀργιόδοντα, lignificat & qui imagines dentibus est, μιχαλόεσσ' ἄζῃ τ' ἀρείπεται ἠδὲ καὶ ἄλλοι. ἢ πλειονασμῷ τοῦ γ. lic Thryphon. Etymolog. inuentitur pro eodem ἀργιόδων, apud Apollon. 2. πόσαρες δ' ἀργιόδων.

Ἀργίόπους Macedonibus ὁ ἀετὸς, aquila teste Hesychio propriè celeripes.

Ἄργιος, ὁ, λελιὸς ταχύς. alias ἀργός.

Ἀργίπους, ὁδος, ὁ, albipes, celer. Sophoc. ἀργίποδας κρεοὶς αἰόλων τ' λελιόποδας θ' ταχυπόδας. Phocylid. ἀργίποτ' ὠκείῃσιν λείπε νυσὶ, τ. canibus velocibus.

Ἄργιρα, Hesychio sunt ὁι τῆν ἐμμελῆτων μέρη ὡς διακοπλεγίῳν δίκτυον.

Ἄ'ργμα. attic. ἀπαρχὴ, primitiæ. Odyss. ξ, ἢ τὰ μ' ἄργματα θύτε θεοῖς: ἀφ' ὧ τὸ ἄρχεσθαι. pro ἀπάρχεσθαι.

Ἄργυῶ, tintium habens. Herodot.

Ἀργύλα à Suida dicuntur fuisse species serpentum quos Alexander Macedo Argis Alexandriam transtatos inecit in fluuium ad perimendas aspides.

Ἀργολογέω, ἀργολόγος, ἀργολογία, otiosus sermo, Cyrillus.

Ἀργόπους οὐ, ὁ, ἡ, inersinertiam ingenerans.

Ἀργὸς, οὐ, ὁ, ἡ, ἀ, albus, ἀφ' οὗ τὸ ἀγλὸς, τύπτω ἀφ' οὗ τὸ ἀγλὸν ἀγλαδὸν, Ἀπολλώνιος τὸν ἀργὸν ἀπὸ τοῦ ἀργεῖν, ἐστὶ δὲ τὸ λευκὸν καὶ στρενὺς, velox, ἀφ' οὗ τὸ ἀρκὺ, ὁ ὑπερκὺν τοὺς ποσὶ δωκέμεν. Item otiosus, ab operemmunis, inultus, rudis. Iliad. ἁ, ἢ κακὸς ἀργὸς, id est, ταχὺς ἢ λελιὸς. Aristophan. ἀμέλει ἐρεῖ γ' ὡς ἀργὸς ἐῶ, quòd etat otiosa, in genere fœminin. quasi. ἀργὸς. πολυστασιάζει ἀργὸς, iners obelitas, Lucian. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, omnia postponens, rei nulli vacans. Plato in epist. ἀργὸν ἐὰν, otiosum relinquere & inertem, Plato de Legib. ἀργὸν διατρεφόντων ποιεῖσθαι, ludere operam, Aristophan in Ran. Galen. libro primo ad Glaucon. ἀργότερον τοῦ βίου μεσοῦντος, adolescens vitæ otiosæ nimis deditus. ἀργὸν διατιᾶν διατρῖβειν, otiosum vitam degere. ἀργὸς διάγειν, otiosa venatio & inert. cum Genitivo. ἀργὸς τῆς οἰκοδομῆς, domestic arum rerum negligens, Euripid ἀργὸς πόνων, vacuus a laboribus, operam non dans, Plato. Idem ἀργὸς κλήρου, sua forte priuatus. ἀργὰ χρήματα, dicuntur & ἀπόνα ἀργά, quæ compendium nullum vitarum affrunt, otiosæ pecuniæ Cicer. hoc est, ἀργαὶ ἢ ὡς ἀεργαζόμεναι ἀργὸς γῆ, inculta terra, Aristoteles 2. OEconom. ἀργοῦ χώρας γλυφῆς, quum ager incultus & iners maneret. Plutarc. in Publicola. ἀργὸν χωρίον ἢ ἄκαρπον, incultus locus & infœcundus. ἀργὸς ἀργυρος, argentum infectum, apud Paufan. ἀργὸν ὕδωρ, apud Hebræos dicebatur annus septimus, quo ceffabant, quasi feriatus. ἀργὸς λόγος, inane verbum, Æsop. iners & ignara ratio à Cicerone dicitur de Fato, eorum videlicet qui fato omnia fieri contendunt. ἀργὸς λίθος, sine arte & rudis, ἀ πρωτόξ. Hecateus in Iosephum. βωμὸς τετράγωνος. ὡς ὁὐ τμητὸν ἦκε σιδήρῳ ἀργὸν λίθον Homer. Odyss. ἀργιλλώ χλόα, dixit pro λελιῷ genere fœmin.

Ἄργυρα, τὸ, oppidum Thessaliæ est & vrbs in Peloponneso, & prota Peloponneso ponitur: & sæpe etiam pro vniuersa Græcia vnde Argiui populi Græci omnes. Theocritus, ὦ ἄργυ ἄκρα πάλαιγε, & Græciæ culmina Pelasgi. Est & multarum aliarum vrbium nomen. de hominibus apud Stephanum Byzantinum. significat etiam canem Vlyssis huc nomen: vide Etymolog. Item onus.

Ἀργύεος ἢ ον, ἡ, argentangina: dici solet vbi quis muneribus corruptus nihil contradixerit, Gel. l. 11. c. 13. hac voce vsus Demades in Demosth. Pollux l. 7.

Ἀργυερικιβικῶς, more nummulari. ἀργυερικικῶς ἢ ἐξετάζειν, exactè & argentarij more perpendere.

Ἀργυερικικὸς, οῦ, ὁ, argentarius, nummularius, vulgò changeur, τραπεζίτης κολυβιστὴς. trapezita, Plaut. mensarius Cic.

Ἀργυερικιστὶ, hic dicebatur Macedonica quædam legio à clypeis argenteis. de his Arrianus.

Ἀργυερικὸν, ἡ, σὶ, officina argentarij, argentaria Plaut. argenti fodina. argentea fectura vt ærariæ fecturæ apud Cæsarem libro tertio, belli Gall. Xenoph. πᾶσας λίτρας ὅσας ἀπὸ τῆς ἀργυρείας ἡμιάδιον τάλαντον, emisse ferunt talento, quem præficeret argentifodinis.

Ἀργυρεῖ-ος, ὁ, ἡ

Ἀργυῆ-ος, argenteus. Odyss. ὁ, ἀργύρεοι κρητῆρα φέρεν ἀργυρέα λιπόες, argenti penuria. & ἀργύρεα λόγχη, argentea tela, id est, munera, in prouerbio. ἀργύρεαι λόγχαι μάχας οὐ πάντα τανύουσι. Suid. τῆν δ' ἀργὸς ἦν πιθεὶς ὡς τὰ ὑπεκπίπτοντα ἀθρωπικῶς τὸν. hoc responsum Pythia edidit Philippo innuens corruptione potiturum Græciam. unde ἀργυρεῦς. per contractionem deducto in vltimam syllabam accentu.

Ἀργυρέω, ἀργυρέων effodio, μεταλλεύω. Strabo, τῆν ὑπερῳδύνων τῆν ἰδιωτῆν ὡς περιουσίαις τάλαντον βυβλικὸν ἐξαργυροῦν.

Ἀργυρέϊκὸς, ἡ, ὸν, paruum argentum, pecuniola. Aristoph. διὰ μικρὸν ἀργυρέϊκὸν δοῦλος γεγένημαι.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, mundinor. Athen. de scortis. Ἠργυρίσατο ἡ ἑταίρα ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τῆν Dinarch. πάντοθεν ἀργυρίζωμεν, vndique mundinandi materiam, lucrandique inuentes, Bud. Comment.

Ἀργυρίζω, μίσθωτ-ον, fingito vel aufero argentum. Item διαπίνω, concutio, Bud. Comm.

Ἀργυρικὸς, ὸν, ὁ, argenteus, pecuniarius. ἀργυρικὴ ζημία, poena pecuniaria, Plut. in Solon. τὸ ἀργυρικὸν, argentatum, Lusius.

Ἀργυρίου, ου, τὸ, χρεωμισθίου, ὁ, ἡ, βουπαίσιον, ἢ κοῖλον λάγυνος.

Ἀργυροθήκη, arcula, argenti theca.

Ἀργυροκόπτ-ης, argentarius. 1. 4. Reg. c. 12.

Ἄργυρ-ος, ὁ, τὸ, argentum. ἄκρατ-ος τὸ ἀπὸ τῆς λελιθοῦ. est etiam pecunia omnis argento ære, auroue constans. Comici etiam pluraliter ἀργύρια dixerunt. Plut. in Galba, σφοῦν αὐτῆ πάντα ἡ εἰκοσι μυριάδας ἀργυρίε, ei propinant quinquaginta & ducenta millia argenteorum. Matth. Euangel. capite 26. τελάσοντα ἀργύρια, triginta argentei.

Ἀργυρίς, ἀ, phiala argentea, Pollux lib. 6. & Athen. ἰα, ὁ, λυδάργυρος, Varro.

Ἀργυρισμὸς, οῦ, ὁ, exactio pecuniæ, capturarum confectatio, Bud. Comment.

Ἀργυρίται, οἱ, quibus abundè est pecunia, οἱ ἀργυρίου ἄπορῦντες, Suid. ἀργυρίτης ἀγών, concertatio præmio argento propolito, Plut. Pollux l. 3.

Ἀργυρῖτις, terra ex qua foditur argentum, spuma argenti, quæ in Sicilia fit à candore quali argentea dicta. ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Diosc. l. 5. c. 101. ἀργυρῖτιδὸς φλέβες, venæ argenteæ, Aristides.

Ἀργυρογνάμων ονος ὁ, argentarius, nummularius, quasi pecuniæ spectator. κατὰ λάκατος Bud. in Annot.

Ἀργυροδίνε-ος, ὁ, ἡ, habens vortices argenteos, λελιθοειδῆ. Homero Iliad. ζ. ἀργυροδίνης πλωτὸς dicitur, ὁ λαμπρὸς ἢ καὶ ἀδύματα ἔχων δίνας τῷ καὶ ὑδάτων συστροφὰς.

Ἀργυροειδ-ὴς, ὲος, ὁ, ἡ, ἀργενteus.

Ἀργυρόμματ-ος, ὁ, ἡ, habens clauos argenteos. Iliad. β. ξίφη ἀργυρόηλον, ἢ ἀεργυρία ἠλοις διαπεπερόνωται.

Ἀργυρόπυξις, ἡ, ὁ, oculus in quo seruatur pecunia, χρεωμισθίου Attice. ἡ χρεωμάτων θησαυρὸς, Pollux libro quarto, Theophrastus in Character. de auaro & sordido loquens. ὅτι μικρολόγων ἢ ἀπὸ ἀργυροθήκας ἔξεν ἰδίᾳ ἢ χρυσίου ἢ κλεῖς ἐμβάλλει.

Ἀργυροκοπτῖον, officina argenti excudendi, Æschin. σημαντήριον, Ἀργυροκοπτέω. ω. argentum signo.

Ἀργυρόκοπ-ος, ὁ, ἡ, argentarius, mensarius, opifex & fiber argentarius, Act. c. 19. κοπὴ & ἀργύρεον, à cudendo argento.

Ἀργυροκοπτῶ ἀεργ-ὸ, ὁ, idem. ἀργυροκοπεῖσθαι λόγων dixit Cratinus, Pollux l. 7.

Ἀργυρολογέω. ὦ, exigo. colligo argentum, εἰσπράττω. Accusat. ἀργυρολογοῦσι τοὺς ἑλληνας, argentum exegit a Græcis, Æschines. Thucydid. τῶν τῆν συμμαχῶν ἠργυρολόγουν, à socijs exegit pecuniã. Idem, ὡς πάντα ἀργυρολογῶν, vt illinc pecuniam exigant, argentum petant.

Ἀργυρολόγ-ος ἱερῶν πολέων. Machab. l. 2. c. 11. templum in pecuniæ quæstum habiturum esse.

Ἀργυρολογία, argenti, i. pecuniarum exactio, Xen.

Ἀργυρολόγος, ὁ, quæstor, pecuniæ legendæ destinatus. Latini coactores vocant, Græcis ἐπιθέκται, & ἐπιθεκτῆρες, & πομῶι, Bud. in Annapolit. ἵνα ἀργυρολόγος τινας συλλέγοντες ἀργύριον, à stilophanes ad colligendam pecuniam.

Ἀργυρομιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἀργεντο mixtus.

Ἀργυρομολθ-ὸς, ὁ, ὁ, ἀργυρομαλθός.

Ἀργυροπέδη, ἡ, ὁ, habens pedes argento similes. Iliad. ἁ, ἀργυρόπεδα θέτο. πλαμοὶ δ' ἔσαν ἀργυρόπεδες ἔνθα καὶ ἔνθα, πίξαν δὲ ὁ ποιέ.

Ἀργυροπίνη, ἡ, locus vbi argentum & nummismata eudunturi. Antiphonti.

Ἀργυροφορεῖν τινὰ, ἀργυρόφορα, argentariam facere, Cicero.

Ἀργυρόπωλ-ος, pecunia numerata vendo, Polyb. 3.

Ἀργυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui est argenteis pedibus. ἀργυρόποδες κλῖναι, fulcra argenteis instructa pedibus.

Ἀργυρ-

Ἀργυροπρατικὰ ἐργαστήρια, argentariorum officinæ, argentariæ, Plaut.

Ἀργυροπράται, vel ἀργυραμοιβοὶ, argentarij, qui auctionibus interueniebant, & pecunias ibi à licitantibus stipulantes, auctionantibus repræsentabant. Sic dicti fortasse ab exigendis venditarum rerum pretiis. Horum ferè instar sunt hodie, qui vinarij, venditores pecuariique dicuntur, & cetarij piscariique, operā negotiantibus præbentes identidem commeantibus, ne in foro diu sedere cogantur, & à singulis emptoribus pretia expectare. Bud. in Annot.

Ἄργυρος, ὁ, argentum, materiam significat: ἀργύριον verò, nummum: & ἀργυρῶν vas argenteum: sicut de auro, χρυσὸς, χρυσίον, χρυσοῦν. τῶν ἀργυρῶν ὑπόληψις, argenteorum vis non modica.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum gerens, Apollinis sagittarij epitheton, propter retusiorem & albescentem pestis tempestate aciem solis, qui poetis dicitur Apollo. Odyss. ὁ, ἀργυρότοξος ἀπόλλων.

Ἀργύρου κρήναι λαλοῦσι: Adagium in indoctos & qui argenti vi & copia confisi, audacter loquuntur. Suid. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, διὰ δὲ πλούτου ὑπερβολὴν παρρησιαζομένων καὶ λαλούντων.

Ἀργυροῦς, ὁ, argenteus pro ἀργύρεος, per synæresin deducto in vltimam syllabam accentu.

Ἀργυροφεγγής, argento splendens, Nonnus. ἀργυροφεγγέα λιμὸν, in Epigramm.

Ἀργυροχάλινος, ὁ, argenteis exornatus frænis.

Ἀργυροχόος, ὁ, argentarius.

Ἀργυρόω, ῶ, argento.

Ἀργυρώματα τὰ, vasa argentea, ornatus vel suppellex argentea, argentum mensale Vopisco, apud Lysiam.

Ἀργυρώνητος, ὁ καὶ ἡ, emptus pecunia, venalis, venalitius, emptitius, mancipium: sic Plutarch. pellices ἀργυρωνήτους, i. argento emptas appellat. ἀργυρώνητος σέθεν, tuus seruus, Eurip.

Ἀργυφέος, ὁ, splendidus, albus, magnus, Hesiod. ἀργυφέῃ ἐσθῆτι, candida veste.

Ἄργυφος, ὁ, ἡ

Ἄργυφος, ὁ, albus, epitheton ouium.

Ἀργὼ, όος, οῦς, ἡ, Argo, nauis Iasonis, sic dicta, quòd Argus eam fabricarit, vel quòd in Argo vrbe fabricata fuerit, vt Hegesippus historicus tradit, vel quòd velox esset, Etymolog. est etiam genus ligni. Item ἀργὼ, sydus, de quo Proclus de sphæra.

Ἀργόθεν, ex Argis.

Ἀργοναῦται, αἱ, Argonautæ, Etym.

Ἀργῷος, ad Argo nauem pertinens. Vnde ἀργῷοι ναῦς. libro secundo Argon. Apoll & ἀργῴη τρόπις, carina Argus, lib. 1. Epig. & ἀργῷον σκάφος, id est, ipsa Argo. Euripid. in Medea, ταυτὸ συννεσέβησαν ἀργῷον σκάφος.

Ἀργῶς, temerè, frustra, otiosè, segniter, socorditer, Xenoph. ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται, segniter & remissè curant. Plutarch. in Peric. ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμὸν, qui à pecuniario quæstu abest. ἀργῶς ἔχω, sum ignauus. ἀργότατα διάκειμαι, Demost.

Ἄρδα, καὶ ἄρδαλος, irrigatio, inquinamentum, Gellius. μολυσμὸς, Hesych.

Ἀρδάλια τὰ dicuntur vrceorum vasorúmque figulinorum fundi, quos & γοργύρας vocari tradit Hesych.

Ἀρδαλόω, μ, ώσω, μολύνω, inquino ἐμπαίνω.

Ἀρδάνιον, ν, τὸ, Hesych. ἀρδάνιαι, αἱ, quæ κύμβαλα. Doricè, canalis ex quo pecudes potant. Suidas & vas quod pro foribus mortui ponebatur, ex quo intrantes & exeuntes se aspergerent. ἀρδάνιαι αἱ τῶν κεραμίων γάστραι ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ταῦτα δὲ πρὸ τῶν αὐλῶν ἐπὶ θύρας ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρη, ἵνα ὅτι τις τεθνήκει, οἱ πρὸς ἐμφανισμὸν ἐξιόντες περιρραίνονται, ab ἄρδω dicebatur ἀρδάνιον ὄστρακον, Pollux libro octauo, etiam mulieres in eo vase tundebant stuppam & stamina, id est, τὴν κρόκην, Suid.

Ἄρδας, immundities, sordes, Hippocr.

Ἄρδεσκε, irrigabat, Herodot.

Ἀρδεία, ας, ἡ, irrigatio, rigatio, ποτισμός.

Ἄρδεις, αἱ pharetræ: Hesych. exponit tela siue cuspides.

Ἄρδευσις, εως, ἡ, adaquatio, irrigatio, ὑδρεία.

Ἀρδεύω, μ, εύσω, irrigo, ποτίζω. Accusat. iung. ἀρδευόμενος σὺν ὕδατι, aqua subactus, adaquatus. Gaz. ἀρδευόμενα ταῖς ψυχροῖς, frigidis adaquata. Theophrastus de causis plant. libro secundo, capite octauo. Dicitur & ἄρδειν. Plutarch. in Æmilio, τὸ ἵππους ἄρδειν, aquari Virg. adaquare Sueton. in Calig.

Ἀρδηθμὸς, ὁ, potus, ποτισμὸς, Etym. id quod ἀρδμός.

Ἄρδην, simul, penitus, prorsus, funditus, affatim, abundè. Item μετεώρως, sublimè. ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὸ ἐπαίρειν, Gaza. & ἀπὸ τοῦ αἰρητικῶς, ἀφανιστικῶς, σφόδρα, παντελῶς, ἀθρόως, ἐξ ὁλοκλήρου. Sophocles, πηδῶντες ἄρδην ἕκτορος πάφουσι ὕπερ, pro μετεώρως καὶ κούφως, se in altum prosiliente. Euripid. φέρουσι ἄρδην νέκυν, cadauer sublime ferunt, vel φορᾶδην.

Ἄρδις, cuspis teli, ἀκὶς τοῦ βέλους, Æschyl. παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω. Etym. & ἄρδεις numero plurali, pharetræ, Herodot. ἀπὸ ἀρδίων, ex aculeis sagittarum. ἄρδιν ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ κομίσαι, id est, aculeum sagittæ conferre.

Ἀρδιλοὶ, οἱ, ἐπίορκοι, periuri, Etym. apud Hesych. ἀρδιλοί, οἱ ῥαδίως ἐπὶ τῶν ὅρκοις ἰόντες.

Ἀρδμὸς, ὁ, potus, irrigatio.

Ἄρδω μ ἄρσω irrigo. ἀρδόμενος, madens.

Ἀρέθουσα, ης, fons Ithacæ, aut Siciliæ παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω. Etym. Item Nympha Alphæi amica.

Ἀρειὰ, ας ἡ, execratio, contumelia, minæ. Hesych. ἀρειάς ἀπειλάς.

Ἀρειὴ, idem, καὶ ἡ ἐν πολέμῳ ἀπειλὴ· παρὰ τὸ ἄρης, Etymolog. καὶ βλάβη Hesych.

Ἀρειθάτοχος ἐν τῷ ἄρει ἐθοουσιῶν, Euripid.

Ἀρειμάνιος, bellandi amore insanus.

Ἀρειμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Martius, bello furiosus. Horat. Ode 16. libro 2. Otium bello furiosa Thrace, Dionys. de Situ orbis. ἀρειμανίων ἀπὸ χειρῶν, à bellicosis manibus, Plut. in Romulo, in versu Simuli poetæ.

Ἀρειομανίτης, Arianus, Theodoritus. 6. histor. Eccl. & alibi sic appellat Arianos. ἀρειομανὴς etiam dicitur.

Ἄρειον, ἀρείονος, τὸ, melius: vel πολεμικὸν, bellicosum.

Ἀρειοπαγῖται, iudices quidam erāt Athenis summa integritate, qui in vico Martio de capitalibus rebus iudicabant. Hos Solon instituit. ἀρειοπαγίτου στυγνότερος, i. Areopagita taciturnior, prouerbium. Suid. ἀρειοπαγίτης, ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων καὶ σιωπηλῶν. Areopagitarum potentiam Ephialtem Atheniensem sustulisse scribit Plut. in Pericle.

Ἀρειόπαγος, locus in quo Areopagitæ iudicabant, quasi Martis vicus, à templo Martis sic dictus. Erat in arce, Hesych.

Ἀρειοπέδιον, Martius campus.

Ἄρειος, ν, ὁ, Martius, ab ἄρης, id est, Mars. ἄρειος πάγος, Areopagus, Martius vicus, locus erat Athenis editus, vt vertex collis seu scopuli. Actorum Apostolorum capite 17. ἡ ἐξ ἀρείου πάγου βουλὴ, Areopagi senatus. Plutarch. in Pericle, Interpr. Hermogen. ἐν ἀρείῳ πάγῳ ἐκ λῶ προοίμιον οὐδὲ ἐπίλογος· τεῖχος ἄρειον, id est, ἀρείας ἱερὸν, Hom. Iliad.

Ἄρειος, ὁ, ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ἐν ἑορτῇ ἄρεος ἐτέχθη, διὸ οὕτως ὀνόμασται, Etymol.

Ἀρείτολμος, Martius, bellicosus, in Epigram.

Ἀρείφατος, bellicosus, fortis, ἄρει ἐοικώς. Item Marte peremptus, quasi ἀρειφόντος, Euripid. ἀρείφατοι φόνοι, cædes Martiæ, quasi à Marte editæ.

Ἀρειὼ, τὸ ἀπειλῶ, παρὰ τὸ ἀρειάω Etym.

Ἀρείων, ονος, ὁ, melior, κρείττων, βελτίων, præstantior bello, ab ἄρης, sic Tarrhæus, Etym. Phocyl. τί γὰρ νοῦ ὑπέρτερον καὶ ἄρειον;

Ἀρέμβασος, ὁ καὶ ἡ, Cyrillus commendat προσηγορίαν ἀρέμβασον.

Ἀρεμὸς ὁ, amicitia & harmonia animæ, παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, Etymolog.

Ἀρεν σου, pro ἆρα σου Hesych.

Ἀρεσαι, αἱ, αἴτι τοῦ ἄρσαι πλεονασμῷ τοῦ ε. Etym.

Ἄρεος νεοττὸς, καὶ ἄρεος παιδίον, ab Alexandr. vsurpatum in audaces. Suid.

Ἀρέσαι, placere, conuenire. Poeticum est.

Ἀρέσθαι, λαβεῖν, adipisci, accipere. Homer. ab ἄρνυμαι.

Ἀρεσθεὶς, delectatus, qui probauit, Dat. ab ἀρέσκομαι. Iliad. ἡ. δὸς νίκην ἄιαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι: ab ἄρνυμαι.

Ἀρέσκεια, ας ἡ, facetiæ, gratiæ captatio, cura placendi, Ouid. lepos, comitas. Theophr. in Characterib. ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστιν ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ, ἡδονῆς παρασκευαστική. Comitas assentatrix Latinè dici potest. Diod. de funere Hephestionis. τῆς γὰρ ἡγεμόνος ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, id est, hoc maximè spectans, quomodo regis gratiam ea ratione iniret. Laertius in Pythag. ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, abstinebat ab omni facetoia vrbanitate.

Ἀρέσκευμα, blanda appellatio & adulatoria, Plut. in Demet. κολακεῖαι καὶ καινοπρεπῆ ἀρεσκευμάτων.

Ἀρεσκεύομαι, mansuetè tracto, blandior, comiter appello, φιλοφρονοῦμαι.

Ἀρέσκομαι, μ. ἀρέσομαι, cum Datiuo significat acquiesco, mihi satisfit, conditionem accipio. ἑνὶ μόνῳ ἀρέσκομαι, in vno solo acquiesco, id est, affectum animi sisto & oblector. ἀρέσκομαι φύσει, probo naturam, Budæus in Epistol. prior. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει, exosus domicilium. Aristotel. Ethicor. 9. πῶς αἱ εἶεν φίλοι, μὴ ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς; cum iis eadem non placeant & probentur, id est. τὰ αὐτὰ ἀποδεχόμενοι· λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι, tuis verbis gaudeo, Lucian. ἀρέσκεται αὐτοῖς μηδὲν ὑγιὲς, nihil sanum eis probatur. Herodo. ἀρέσκομαι διαίτῃ σκυθικῇ, placet mihi Scythicus viuendi mos. Idem, οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, inuisam habens sententiam, quum sententia ei displicuerit. ἀρέσκομαι ταῖς εὐφημίαις, acclamationes æquis auribus accipio. Lucian. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι, id est, ποιεῖν, εὖ τίθεσθαι. Aristotel. 4. Ethic. καὶ τῷ σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, Simonidis sententiam non probans. ἀρέσκομαί σοι ἐγὼ, tu mihi te probas. Sic Sall. Sua cuique satis placebant. Cū

Accusat. autem significat placo, & concilio, lenio, vt ἱερῆς θεὸς αἰτ σπενδων, Xenoph. Homer. Iliad. 4. ἀλλ' ἴτε πάντα σῇ ὑπόσπονδα ἀρεσσάμενοι ἔτα κρικὸν νιὸ εἴρητα. Interpr. Ἡλιοσώσασθαι, θεραπεύσαμεν.

Ἀρι σον, virga, quam ferebant ij qui in Comœdiis senonum partes agebant, in scenam progrelluri amiculo florido induti. Pol lux l. 4. Hesych. codex corruptè ἀρισσάς.

Ἀρεσκόντως, sufficienter Vlpian. gratè, cum Datiuo. ἀρεσκόντος σοι, pro animi tui sententia, Euripid. ἀρεσκόντως ἔχει, apud eundem. Xenophon, μὴ τὰ ὄφρα ἀρεσκόντως γε μοι πιεῖν, Non ita vt hora mihi placeat.

Ἄρτιος, ὁ, ἡ, blandus, gratiæ aucupator & captator, facetus, qui omnium gratiam blanditiis ineptis aucupatur Streb. in Ethic. Aristotel. 4. Ethic. τὸν ἐν τοῖς γελοίοις ὡς τὸν σοῦζον, εἰ μὴν ἄρτιος ὁ γελοῖος, quasi obsecundatores, ac lese omnibus dantes, Budæus Comm. vulgò *Courtisan.*

Ἀρέσκω, μέλ. σω, ἐσκα, ἀρέσθη τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω, cum Datiuo, placeo, obsequor, obsecto. iuuo, rem gratam facio. Xen. τῷ γαμετῇ βέλει σὺ ἀρέσκειν, vis cordi esse vicino? Cum Accusat. probo, approbo, id est, probabile esse ostendo, vel vt probetur facio. Synesius, ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, quoniam vobis his non satis facimus, nos imet vobis non approbamus. ἀρέσκει μοι τὸν θάνατον, mihi probatur admonitio. ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere. Inuenitur etiam cum Accusat. pro gratum esse. Plato Epistol. 1. ἐὰν δέ τινα ἢ μὴ ὁ παντὸ λογίσῳ ἢ δὲ δίδωμι ὑμᾶς ἰδιωτὰς ἄρεσε, vita quæ istic beata prædicatur, mihi nequaquam placuit. τὰς αὐτὰς ἀρέσκει quam ipse probet. Plato. Idem, οἷς δ' οὐ μὲ ἀρέσκει τῷ διδασκάλων, quibus autem præceptoribus hæc non placebunt.

Ἀρεσσάμενος, placabimus, & componemus, curabimus, amplexabimur, Etym. Θεραπεύσαμεν, Ἡλιοσώσασθαι. Homer.

Ἀρίσσιμος, ἀρίσσιμον, sacrificium, libum. ἀ δὲ πλακοῦντες τοῖς θεοῖς ἀρίσσιμοι τῷ θεῷ ἀρίσσιμον, Etym. Pollux l. 6.

Ἀρῆσσος, placidus, gratus. Plutarch. τοῖς ἠρεσκόσι οὐ ἦν ἀρῆσσός. Idem, ἀρῆσσος τῇ δήμῳ popularis. Vnde τὸ ἀρῆσσον placitum, gratum, æquum. Inde deductum videtur, vt curiæ sententiæ aresta vulgò vocentur, quod ferebant duplici rr, quum vnico porius scribendum sit. ὡς ἀρῆσσον δὲ, non est eiusmodi vt placere debeat. τὸ δ' ἀρῆσσον, δ' ἀρῆσσον, Cicero, quod optabile id esse exterendum. Et sic posset commodè exponi capite sexto Actorum, vbi ὡς ἀρῆσσόν ἐστι τὸν ἡμῖν κατακεῖ φωνᾶς ἀλόγου τῆ τοῦ διδασκάλου τερατολογίας. vertunt tamen non æquum est.

Ἀρετὰ ὁ, fluuius: Crotoniadis. ἐκβᾶ τῶν ἀρέτα τῶν γωνήσας ἀλκάμεον, ἐς πεζῆρὸ τὸ μίνυα, ὡς μαντικὸν φλοσοφιάς. Etym.

Ἀρέτας, Arcas, rex, locer Herodis. vide in Ἡρωδιάδ.

Ἀρεθοφόνα ἡ, Arethaphila, puella Cyrenæa, filia Aglatoris, & vxor Phædimi celeberrima, de qua Plut. de virtutib. mulier.

Ἀρι πάλο, apud Eustath. videtur idem esse quod ἀρετάλο.

Ἀρετάλο, feliciter proceda. ὡ τὸ ἀρετᾶς ἐπιμελοῦμαι Procop. ἀμφὶ τῆρη ἡ, εἰ μὴν διαπρέπτες εἰ ἡ ἀρετῆρ τὸν εἰς πόλας πολιδ' ἔντο.

Ἀρετή, ἡς, ἡ, virtus, id est, recta ratio, probitas, integritas. ab Isocrate ad Demon. ἡ τῆρ τοῦ ἀνὴρ ἀρετὴ dicitur, id est, virtus morum. Plato in Apolog. Socrat. διὰ τοῦτο ἡ αὐτὴ ἀρετὴ, hoc enim iudicis est officium. ἀρετὴ πολιτικὴ, ciuilis disciplina, Plutarch. in Fabio, ἡ κατ' ἀρετὴν ἀκολουθία, Cicero, honesta actio. αἱ ἀρεταὶ τῶν χριστοῦ, vires Christi, sic Etasm. capite secundo, 1. Epist. Petri Apostoli, ἀρεταὶ ἀποκάλυπτον, viros fortes fe præstabant, præclara facinora edebant ἀρετὴν δοκοῦσιν ἀγαθὴν gratiam referre. Thucyd. ἐκβᾶ τὸ ἐρὸ τὸ ὀδυσσεὺ, ὁ ἐρὸ, εἰ μὴ μεταθέσει τὸ ταυτὸν, ἀρετὴ, ὁ ἐπίκρισις κθῆσεις ἐρῶσι ὁ ἀμφοῖν τὰ σωτῆς, ὁ ἐκβᾶ τὸ ἐρίσκω ἡ πάση ἀρίσκουσα. Ascripsit aliquando ἀνὴρ ἡ ἐβ πόλεσι ἐξωμένος. ἐκβᾶ τὸ ἄρμα, ἡ πόλεμαι: & pro potestate, potentia, facultate, robore & viribus. excellentia & præstantia in omni re, ἐκβᾶ τὸ ἀμὰ τὸ ἀφωμοῖμαι. Sic Vergil. Tunc pudor incēdit vires, & conscia virtus. ἀρετὴ ἡ χώρας, Plutarch. de Leg. soli bonitas, fæcunditas. Significat & superbiam, κατ' ὑπερβολὴν, despicientiam, despectum, gloriam ἀξιόκλεια, bonam famam, diuitias, experientiam, ὡ τὸ πλῆθος τῆρ ἀρετῆρ. apud Thucyd. lib. primo, in concione Corcyr. significat ἀξιόζηλον, ὑπερφέρουσα εἰς ὠφ' εὖ πόλοις ἀρετὴ, οἷς ἢ ἐπαμώσετε χάρειν, μᾶλλ' ἢ αὐτοῖς ἐκμὸ: beneficientiam quoq; significat ὡ τὰ εἰς ἀρετὴ ἰωαννόμενοι τοῖς πόλοις ὑ ἐβ πάσχετε ἐδ' ἴσ ἡ ἀρωΐτες κτάλλα ἐδ' φίλοις. Item animum apertum, simplicem & candidum ἐδὲ τὰς φιλοις ἐδιάτας: βέβαιοι γεγονόμεν ὑπὸ καινοῖαν πόλεσι εἰς ἐμὲ αἱ μετ' ἀρετῆρ δικαίως εἰς ἀγαθοὶ γέγονται ἡ πόλλ' ἀποίστροφοι εἶσι ἀρεταὶ, commoda Thucyd. lib. primo, πάτερον γὰ ἡμῖν ἐκ ἦν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι; ἀρετὴ Homero opes. Iliad. lib. 9. ὡ ἀβ' γὰ ποτ' φησι κεκιὸ πάντοθεν ὀπίσω, ὅσῳ ἀρετὴ πανέχωσι θεοὶ ἠ χρωιᾶτ' ἀράρῃ. ἀρετὴ pro probitate. Aristotel. Rhetor. 2. ἀρετὴ ἐστὶ μὴν χθιὸς dicitur ἀρετὴ σώματος. ἀρετὴ ἐ πατρὸς. Cicer. de finibus. In sensibus est sua cuique virtus sensus est in bestiis, in illis igitur virtus. Plautus virtutem formæ dicit.

Ἄρη, Martem, pro ἄρεα, Aristoph. in Pluto.

Ἀρή, ῆς, ἡ, ἀρᾶ, execratio, votum, damnum.

Ἄρηαι, pro ἄρῃ in subiunctiuo primi aoristi, κεράμω, ab ἀείρομαι. Hesiod. ἵνα καλὸν ἐδὲ λιν ἄρηαι, vt gloriam bonam auferas, tollas, reportes.

Ἀρήγω, μὲ ἡξω, ἐ ηκα, ab ἄρης. adiuuo, βοηθῶ, auxilior, suppetias co. Homer. Iliad. 4. σὺ δ' ἐπιτίθεσο καὶ μᾶλλ' ἐμόρσεται. ἢ ὡς μὲν ἐμοὶ ἀρήγειν ἔπεσσιν, ἢ χερσὶν ἀρήξειν. Xenoph. in OEcon. ἀρήγων τῇ χώρᾳ, tueor regionem. Euripid. in Medea, cum Datiuo & Accusat. ἀρῆξαι φόνου δικαίου μοι πάντες, arcere cædem à filiis. Dioscorides libro primo capite 102. ἀρήγει πρὸς γαλακτὸς, podagricis prodest. apud eundem libro quarto, capite 43. cum Accusat. ἀρήγει εἰ ὀδυνᾶλγίας, comitialibus prodeit: nisi forte legendum sit ἐπιλήψιας.

Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ, ἢ. defensor, βοηθὸς, tutor & tutrix. Homerus Iliad. 4. ἀσσοι μὲν μιμνάδε ἀρηγόνες εἰσὶ θεᾶαι, id est, βοηθοί. dicitur & ἀρωγός.

Ἀρηΐθοος, manifestus.

Ἀρηΐθοος, ὁ, ἡ, egregius bellator, currens ad bellum. Etym. ἐκ τοῦ ἄρης θέειν, ὁ τὸ πολέμιος δρομέντος.

Ἀρήϊος, ὁ, ἡ, bellicosus, πολεμικὸς, martius. Etymology. ἀρήϊα τύχειν, Homer.

Ἀρήιφατος, ὁ, ἡ, vel ἀρήϊφατος, in bello necatus, à verbo φάω, pro φονεύω.

Ἀρήϊφιλος, ὁ, ἡ, Martiamicus, bellicosus, πολεμικὸς. Ody. ὁ, ἀρείμαχος μάχιμος.

Ἀρήκοος, detentus, lxsus. ἵστως δὲπὶ τῷ ἀρηκόου, Etym.

Ἀρήκοος, apud Hom. ἀξίδακτος.

Ἀρὴν, in Genit. ἀρνὸς, per lyncopen, agnus, ouis sacrificio apta. ἐκβᾶ τὸ ἀρὰ τὸ ὑπὸπόθεσις ἐς ἀρνὸν ἀφέβατον. Etymolog. In Dat. Plur. ἄρασι apud Aratum. Dicitur etiam ῥὴν abiecto σ. Hinc ἀβλιοβόσκος apud Soph. qui agnos pascit.

Ἀρίμιος, ὁ, ciuitas vel vibs Messenæ. ἐκβᾶ τὸ ἀβ' ἀρίμιος διαρτήσεσθαι, ἢς Orus, Etym.

Ἀρίμβη, Aduerbium, ex Arena: sic Orus Etym.

Ἀρίμνιος, custos, φύλαξ, Suid.

Ἀρηξις ἐως, ἡ, auxilium. βοήθεια.

Ἀρὶ Ὁ, audax, bonus. Σφοκλῆς ἀγαθὸς πολεμικὸς.

Ἄρμα, μάτ ος, ab αἴρω. Attice pro ῥῆμα, conjuit, coagmentatus est, compactus est, aptè cohæsit ῥήματα. Apoll. cum Datiuo. ἄ ῥμοσε δόμῳ, id est, συνήρμοσεν, cohæret. aliquando Act. cum Accus. Homer. Odyss. ὃ, ἁρμόσσατο δ' ἀξ' ἔτ' ἔπειτα μὴ ἀβ' ἐκείνῳτι ἄρηται, compegit, ἀρμοῖ Datiuo autem Iliad 7. ὃ, εἰ πακάμῳ ἀρμόσσατο ἄρηται, id est ὃ ἀκὶ τὸ χειρὶ ἤρμοσσο. vode ἁρμάς, id est, ἡρμοσμένῳ. Hesiod. βίζῃ σι ἁρμοῖς, hæreus radicibus. Item pro decretum & statutum est. apud Eurip. & in Epig.

Ἀρμεχθῆν, ἀρατα. κρότησε μόλον, Suid.

Ἁρμοῖς, όνος, in Epig. quadrans, coagmentatus, commissuris accuratus, disposituis, ἡρμοσμένος.

Ἄρης, ὁ Ὁ, vel τος, vel ατος, Mars. dicitur & ὄνος, ὁ ἔγυ, Suid. & propriest ferum. Apud Alcæum in nominat. etiam ἄρεις, cuius Genit. ἄρεος. Dat. ἄρῃ alioquin ἄρι & ἀρεῖ. ἐκβᾶ τὸν ἀρὰ τὸν ἡμερῶν βλακβῶν ὡς πολέμων. ἐκβᾶ τὸν χαμὰ χαίρε, ὡ Ὑπόκλῃ ἄρης. ἐκβᾶ τὸ ἀέρω, ὁ κανείλαι, ὡ μιχαλῶν σὺ ἀέρας. ἢ ἐκβᾶ τὸ αἰμὸ τὸν νανσταιὲς ἄμμε, ὡ Ὑπόκλῃ τὸ ἐ ὁ ἐκβᾶ τὸ ἀσ ἀέρας ἡ συγκατὰ ἄρη ἐν ἢ ἐ ἐιφορὲς γὸς ἐ πασὰ τὸ δὲ γενεᾶς μὲς, ὡ μὴ τὸ σεραπεὰ ἐβᾶ πασ ἐ ὡκ ἔφ' ἑαυτὸ διακίνεσθαι ἢ πασὰ τὸ ἀρώμαμ, ἐν ἢ ἀέρας, ὡ ἄρης, ὁ Herodianus & Apoll. ἄρεος, filius est Iunonis & Iouis vt scribit Hesiod. vnde ἀρηιάδης, Martis filius: vnde apparet etiam ἄρης esse in Genit. Significat etiam bellum & ferrum, pestem, interitum. λοιμὸν, θάνατον, vulnus plagámque: cuiusmodi exempla apud poetas inuenire est. Homer. Iliad. 6. ξεινήτοιμὲ δόσις, est, ἢ πόλεμον. Pro cæde & Marte, Sophocl. πορφύρεον μὲ πόλεμον, id est φόνον. Aristophan. in Plut. ἄρα dixit pro ἄρεα: βάλετον ἐν' ταρε δίξεις μ' ἄρα, id est, Martem. In Vocatiuo ἄρες. Homer. Iliad. 5. Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε, τειχεσπλῆτα, ἁρὸς τυφεσιβ-ἡ τοεμία apud Hesych.

Ἀρτεμίδης κνίδιος, Artedates Cnidius, historicus, qui scripsit de re nace doniciς & Insulanis, Plut. in Parall.

Ἀρήτειρα, ας, ἡ, facerdos fœmina, ἱέρεια, prima longa, Musæus.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ. facerdos, cultor, quasi precator: ἀρᾶ enim preces dicuntur. ὡ πασὰ τὸ ἀβ' ἐρᾶ τας χείρας εἰς ὕψ Ὁ-ἡ πασὰ τὸ ἀρίσκειν θεῷ Hom. Iliad. ἀ ἀτίνος ἀρητὴρ, prima longa.

Ἀρητίον, τὸ, locus Athenis à Theseo Athenienses deuouente dictus, Etym.

Ἀρητιάδης κύκνος, dicitur ab Hesiodo, Cygnus Martis filius, & clypeo Herculis

Ἀρητὸς, martia, bellicosa. Apoll. 2. ἀρητιάδα μῆκαλίσσατο.

Ἀρητὸς, ὁ, ἡ, precibus expetitus, item eiusmodi quem deprecari debeamus, item diris deuotus, item pernicioſus vide Eust.

Ἀρθὶς, eleuatus, elatus, cuctus, sublatus, remotus, μετεωρισθεὶς, ſuperctus vide ἀ ἀρμαμ ἀφθὶς ταῖς ἐλπίσι. in ſpem ſublatus. ἀφθὶς ἡ τραπέζης, ſuſ. lata mensa.

Ἀρθρᾶν, ſurge, erige te: à verbo ἄρω.

Ἀρθμίω, μ. ἴσω, σ. ησα, amo, concordo, amicitiæ vinculo iungo cum alio.

Ἀρθμία, ας, ἡ, amicitia, tranquillitas, concordia, pax.

Ἀρθμιῶ

Ἀ῾ρμωδ-ός, ὁ, iocus amicus, concors, confœderatus, amabilis, adiunctus. Nobis consensu. Herodot. ἀ῾ρμωδὸν μᾶλλον ἢ ἐχθρὸν ἀ῾ποδέξασθαι, τὸ ἢ βιαζόμενον συμπλέκεσθαι, Idem, ἀ῾ρμωδέως ὑπ᾽ σοφιστ. ἀγωνιεῖται εἰς ἕκαστ. mutua concertatione.

Ἀ῾ρμόδ-ιος, ία, ον, concors, dissidiis, amicitia digna, ὁμοφρονῶν, fœdus concordiæ.

Ἀ῾ρμοδιολογ-ία, ἡ, ὄργανα πνευματικ. ἃ ἔχει τὸ ὠδεῖον πρὸς τὸ ἐμβαλλόμενον, instrumenta, supplicem destinata, & quæ stipendiis, Etym. Hesy.

Ἀ῾ρθρ-ιτικός, articulari morbo laborans, articularius. Plaut. nec podagricus nec articularius est, quem rus ducunt pedes Dioscor. l. 1. c. 102. arthriticus Cic.

Ἀ῾ρθρ-ωδὴς, articulorum morbo laborans: ἡ τῶν ἀ῾ρθρίτιδων ἀλγηδὼν, apud Hipp.

Ἀ῾ρίνια, ὡ, ci. abrones. Sic apud Aristot. l. 5. Anim. legitur, & c. 9. l. 3 de Gener. Anim. sed dicitur potius ἀ῾βρῶνες.

Ἀ῾ρθριτ-ικός, morbus articularis vel articularius, Plin. Dioscor. li. 4. cap. 70. aliquando vox adiect. Hesych. ἀ῾ρθριτικὸν ἐπίθετον τοῦ κήρινον.

Ἀ῾ρθρον, ου, τὸ, iunctura. genitale, scissura. Aristotel de scissuris volæ manus. lib. 1. Animal. explanatio. Dicitur ἄρθρα τὰ ἄξια τὰ ἅπτα τῶν μορίων Etym. Dioscor. lib. 1. cap 134 ἀ῾δρὸν λέγουσι τὸν ἀρτίκουλον solutos sibi, solutos artus communiter. ἐν τοῖς ἀ῾δρίοις φησὶ, vox explanata, Gaza. Herodot. ἀ῾δρον τὸ ἵππου ὄπιθεν, equæ genitalia attrectans. ἀ῾δρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare, Aristot. lib. 4. Animal. ἀ῾δρον ὀδυνώμενα. dolores articulares, libro primo Dioscor. ἡ νυὸς ἀ῾δρων ἀφεσιν, Euripid. alternos passus promoucns. Sophocl. ἀ῾δρα ποδῶν, articuli pedum.

Ἀ῾ρθρώδ-ης, ες, τὸ αὐτὸ φ. καὶ, formo, conueniens, articulo, vt dixit Lucret. lib. 4. Mobilis articulat verborum dædala lingua: concreto & compingens sic Gaza vertit. νεῦρα ἀ῾δρώδη τῶν φωνῶν. Xenophon. id est, vocem articulatam edere. Nicomachus lib. 2 primo Arithm. pro explano capit. ἀκριβῶς διηλεγμένα καὶ ἀ῾δρώδη τὰ τοῖς ἐπὶ συμβεβηκόσι, articulate describere.

Ἀ῾ρθρώδ-ως, ἐπὶ articuloſi. Plin. Aristot de iconc, ἡ ἕλον τὸ σῶμα ἀ῾δρωδέστερ. ἡ τελειότερ. &c.

Ἄρ, ἐπιφωνημ. ἀρᾶ, & nihil nisi in compositione significat. Est autem particula augens dictionem, vt ἀ῾ρικρὸν, valde amarus.

Ἀ῾ρία, ας, ἡ, arbor inter eas quæ maxime ferotino germinatu florent (vt loquitur Plin. libro 16 cap 25) apud Theophrastum de hist. plantar. lib. 3. cap 6 hyemis initio fructus profert. Ibidem, libro vero tertio capite 16 subet ab ipso dicitur ferre fructum βαλανηρόν, ὅμοιον τῇ ἀ῾ρίᾳ. sed legendum ἀ῾ρίᾳ, id est, ilicis, aquifoliæ, (quæ quia specie, id est, ilicis) non autem ἀ῾ρίᾳ, id est, aquifoliæ, vt malè intellexit Gaza. glandem enim hæc nō fert, sed baccam sine succo, vt dixit Plin. perpetuoque viret & spino so est folio. Dicitur ab Arcadibus φωλεύειν, quam Dores ἀ῾ρίαν nominant. ἀ῾ρία vt author Theophr. lib. & cap. 5. de hist. carie non sentit.

Ἀ῾ρίβαλ-ος, ὁ, Etym.

Ἀ῾ρίγνωμ-ον, quæ statim grauida est facta. sed ἀ῾μνῶν. fœcunda.

Ἀ῾ρίγν-ωτος, ὁ, ἡ, clarissimus, valde notus, διάδηλ. & διάγνωστ.

Ἄ῾ργος, ους, τὸ frigore tutus.

Ἀ῾ρίδα, ἡ quibusdam herba dominatur, quæ & ἔχον dicitur, Dioscor. l. 4. c. 28.

Ἀ῾ριδάκρυ-ον, τὸ

Ἀ῾ρίδακρυς, υος, ὁ, ἡ, ad lachrymas propensus.

Ἀ῾ριδάκρυτος, ος, ὁ, ἡ, multum lachrymabilis.

Ἀ῾ρίδ-ηλος, in Epig. genus est terebri, terebra quidam.

Ἀ῾ριδ-ήλ-ιος, Aristæus, proprium virtutibus scribitur ἀ῾ριδήλ. de quo Plut. de fort. Alex.

Ἀ῾ριδ-ήλ-ος, ὁ, ἡ, clarus, manifestus, inclytus. ἀ῾δρὸν τὸ ἀ῾ριδηλον Hesiod. in Theog ἀ῾ριδήλα πάντα habet aliquando vim superlativi. Idem, ἀκατοπτότερ. ἀ῾ριδηλότ. ἀ῾ριδηλότατ. ἀ῾δηλότατ.

Ἀ῾ρίδ-ηλ-ος, ὁ, ἡ, manifestus φανερὸς. vnde ἀ῾ριδήλως. φανερῶς.

Ἀ῾ρίζ-ηλ-ος, ὁ, ἡ, præclarus, pro ἀ῾ρίδ-ηλος, inclytus, clarus, illustris. Hesiod. ἥτοι μὲν ἀ῾ρίζηλοι μυήσεαι ἠδ᾽ ἀ῾δηλοι ἀ῾ίξεις. sunt qui ἀ῾ρίζηλον deducunt à ζῆλος, vt is ἀ῾ρίζηλος dicatur, qui dignus est æmulatione & imitatione. Hom. Iliad. β, τ᾽ ὦδ᾽ ἀ῾ρίζηλον ὄπλοι θοῖς, διάδηλον φανερὸν, insignem, manifestum, θαυμασὸν.

Ἀ῾ρίζ-ηλος, clarè manifestè, in Epigr. studiosè, æmulè seu valde æmulando.

Ἀ῾ριζήλωτ-ος, æmulandus maximè. Aristoph.

Ἀ῾ρίθ-ακος, obediens, acutè audiens, ὀξυκό-ος. ὑπακοὴν Nonnus, φοβηθεὶς. ὑμπτέρυξ αἰώνιος.

Ἄρμ-ης, ὁ, ἡ, d. filicilis, χαλεπὸς prima, & secunda breuibus apud Theocrit. alias secunda longa.

Ἀ῾ριθμέω, μ. ἤσω, σ. κα. numero, neo numerum, censuram peragere. ἐν ἀ῾ριθμοῦσθαι, vno numero copulatos, Nazan. Idem ἐς δισὶ ἀ῾ριθμεῖν ἀριθμοῦνται, in Dei arcie connumerare. δεσμεύουσι δὲ χαλκῶσιν, inter literas numeror. Lucianus. Theocritus, μακαίνᾳ ἀ῾ριθμεῖται. inter beatos numeratur. apud Homer. Iliad. 2 ἀ῾ριθμεῖσθαι, pro ἀ῾ριθμεῖσθαι, numerari, censeri, non autem pro in amicitiam coire vt volunt quidam. Interdum pro censeo, duco, habeo, puto. Demosthen. ὧν οὐ δίκαιος ἀ῾ριθμεῖσθαι μέτ. Sic Cicero in Epistol. Quælem me & esse & numerari volo. Idem. Ne id in meo dein pretio quam in beneficij loco numerare videatur. Actu. Bud. Commen. ἀ῾ριθμεῖμαι in voce passiua, idem significat.

Ἀ῾ρίθμ-ησις, εως, ἡ numeratio Columel. enumeratio.

Ἀ῾ριθμητ-ικὸς, scientiæ numerorum professor. ἀριθμητικὸς λόγος, ratio numerorum: vnde ἀριθμητικὰ ars numerandi, arithmetica.

Ἀ῾ριθμητ-ὸς, numerabilis. Horat. numeratus.

Ἀ῾ρίθμ-ος, ὁ, numerus ἀριθμεῖ, dicuntur numeri, id est, plenitudo & omnium rerum complexio Cicero 1. de Diuinatione, Omnes habet in se numeros veritatis fluuenalis. Atque omnes impleri numeros. Horatius in Busir. ἅπαντας ἢ ἑὸν ἀριθμοὶ ἐφαλλόμενος ὡς ἂν αὐτὸς ἀ῾ρίσειν τῶν πόλιν διαπράσσειν. &c. ἐφ᾽ ᾧ τὸ αὐτὸ τὸ αὐξητὸν ἀ῾μοῦ. ἀ῾μοῦ. ἢ πλεονασμὸν τὸ ἢ ἀριθμὸς, Etymolog. prima longa. ἀριθμὸν αὐτὸν τὸ τοῦ ἀξιολογεῖσθαι συνδυάζειν, Plutarch. ὁ ὑπ᾽ ἀριθμὸς ἱερεῖναι numerus & ὁ δίκης, denarius ὁ ὀκτὼ, octonarius, ἑνδέκας ὁ δώδεκας, dicitur ab Alex. Aphr. lib. 2. Probl. ἀριθμὸς, numerus nulli us bonæ rei homines prouerbio dicuntur. Aristophan. πρὸ. ὅτ᾽ τὸ λίθου, ἀριθμὸς ἐφέβατο. ἀριθμὸς prerium interdum & æstimationem significat. Teoph. ἄμμος ἢ ὕπτ᾽ λόγῳ πᾶς ἄξιος ἦν᾽ ἀ῾ριθμοῦ. Sophocl. ὁ ὕς ἀνὴρ μεγαρεὺς. ἀσπιδοπάτης ὢν μοῖρα. Plut. item li. 5 συμπ. ὑμεῖς δ᾽ ἀγάλεε ὧν πρίτοι. ὧν τὸ τρίτον. Ovidius de Sisyphi. ἐγὼ ὧν λόγῳ ἀ῾ριθμοῦ. Horat. nos numerus sumus, & fruges consumere nati. passim iungitur Accusativus ἀριθμὸν, cum nominibus numeralibus, vt apud Platon. τεμοῦνλακας πενηκοσίας ἀριθμὸν πρὸ κοντα ἢ πεντε, numero 35.

Ἀ῾ρίκυμον. apud Hippoc. cito impleta & grauida facta, ἡ παχλωσὶς κύμασι γινομένη. Galen.

Ἄ῾ρμιος, id est, vnum, apud Scythas, Herodot. libro 4. item mons Paticiæ.

Ἁρμιζειν, aptare, quadrare, ἁρμίζειν, Hesych.

Ἀρμαινᾶς, Artimanius, Deus quem Xerxes inuocasse dicitur post acceſſum ad se Themistoclis & implorasse vt eandem metem reliquis optimis Græcorum viris daret ad se transfugiendi, Plut. in Themist.

Ἅρμιον, ν. τὸ, mons Ciliciæ ἅρμος, simia. Hesych. πίθηκος.

Ἄρμις, οι. non fagaces, vt ἄρπις κωφὸς & contrar. ἅρπις, Pollux libro secundo.

Ἁρμὸς, pro ἁρμὸν, in Epig.

Ἀρμοβαζάνης, Artiobarzanes, Darij filius, qui quum patrem prodituruus Alexandro esset, a patre est obtruncatus, Plutarch. in Parallell.

Ἁρμοῖ᾽ σεσα, decor quo quis clarus efficitur, claritas siue claritudo Salust.

Ἁρμοπάτ-ιος, maximè decenter.

Ἁρμοπὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, præclarus, præstans, decorus, ἁρμοστὸς, perdecorum Plin. magnificum. μεγαλοφυεῖς.

Ἄρν-ακις, ὁ, ἡ, naso carens, idem quod ἄῤῥινος.

Ἀρὶς ἰδος, scobina fabri, Plin. Suid. ἐργαλεῖον τεκτονικὸν. meminit Pollux lib. 7. Hippocrat. lib. de articulis, vbi de humero luxato loquitur. ᾧ δὲ ὁ ἀρὶδα ἐλεύσιμι ἢ ὠθόνα. &c. Galen vs vero inquit, ἀρὶς ὁ μόνον τοῦργανον, ᾧ ἢ βυτανὴ τὰς ὕλας ὀνομάζεται Herbam verò etiam ita dici confirmat Plinius, qui ita scribit libro 24. capite 16. Est & aris quæ in eadem Ægypto nascitur, similis asero, minor tantum. minoribúque foliis & vtique radice, quæ tamen oliuæ grandis magnitudinem implet: alba geminum caulem, alteta vnum tantum emittens, &c. vbi Plinius tribuit quę Dioscor. Arisaro. vide suo loco.

Ἀρίσαρον, vide in ἐν᾽ῳ pro genere Locustæ.

Ἀρίσκερον. exigua herbula est, cuius radix oleę magnitudinem impleт longe maioris quam aron acrimoniæ. vide Dioscor. lib. 2. cap. 198. Galen. lib. 6. simplic. Plinio aris dicitur, vt supertius dictum in dictione ἀρὶς.

Ἀρίσαβα, nomen vrbis fic dictæ ab Arisba filia Teucri Etym.

Ἀρίσκιμος, Suid. φαντερὸς ἐν πολλοῖς.

Ἀρίσκυδ-ος, valde indignans, σκυζῶν. ἢ τὸ ὀργίλως: sic Artemidorus, Etymolog.

Ἄ῾ρίστ-α, τὰ optima. & optimè, præclarissimè, ὡφελιμώτατα commodissimè, strenuissimè. Aduerbium. ἀ῾ριστ-ὸν, ὴ, ον, optimè moratus est. ἀ῾ριστ. χαλὸς ἐνθὼ: parœmia de his qui mala domestica alienis bonis præcurrunt, Suid.

Ἀρίστ-ευς, optimè decertans, in Epig. de Hercule.

Ἀρίστ-ευτος, quibusdam est eadem quæ ἀλθαία. altea.

Ἀριστ-οφ. Aristæus, maritus Antinoes filiæ Cadmi & Harmoniæ, Hesiod.

Ἀριστ-ερεῖος, templum est Eliis Dianæ sacrum. (lit.

Ἀριστ-ερ-ὸν, optimè impero, optimè gero mag. stratū. Aristot. l. 2. Pol.

Ἀρίστ-αρχος. Aristarchus, philologhus, de quo Plut. de placitis. Item quidam Thessalonicensis comes Paul. Apost. c. 19. Act. Apost.

Ἀριστ-άρμ-ιος, ος, ον, præsidens, Aristoph. ὡσ᾽ ἀριστ-ὸν ἐπὶ θυμοῦς.

Ἀριστάρχ-ος, ὁ Samothracius, Aristarchus, Præconesius, quem tradunt in fullonica oppetisse mortem, & post peregrè quoidam redeuntes in illum Clotonam eundem incidisse, Plutarch. in Romulo.

Ἀριστέα, ας ἡ, strenuitas, fortitudo, præclare factum, virtus, ἀνδραγαθία, præclarum militiæ facinus. Sophocles: κρίνειν ἔμοιγε κρεῖσσον ἀριστείας τινὸς, &c. ἀριστείας ἀγωνίσωμ' ἀγῶνας, in certamen descendere, Idem in Ajog. ἀριστείαν σύμβολα δ' εἰσὶ μάχης.

Ἀριστείδης, ου, ὁ, Aristides, proprium nomen viri Athenien sis, innocentis & justi. Fuit & Aristides Milesius quidam historicus, à quo materiam accepit Dionys. Siculus. Plutarch. in Parallel. ἀριστείδης ὁ λυσιμάχ-ου, Aristides Lysimachi filius, aduersans Themistocli, Plut. in Themist.

Ἀριστεῖον, τὸ τοῖς ἀριστεύσασι δι δόμενον ἔπαθλον, præmium & honorarium quod dari solebat iis qui se optimè gesserant in bello, præmium etiam eorum qui optimi iudicati sunt viri, apud Plato l. 12. de Leg. Dicitur eadem forma, quæ κριτήριον γέρας ἀριστέων, præmium virtutis, Plut. in Theseo. σοφίας ἀριστεῖον, lapidi tiæ præmium, Idem in Themistocle, οἱ τὰ ἀριστεῖα εἰληφότες, optimates, Plato de Leg.

Ἀριστερὰν, ἡ, sinistra, διάνυμ-ον, κατ' ἀφομοίωσιν, Etymol.

Ἀριστερὰν, ῶν-ος, verbenaca Sic citat ex Paulania Eustath. Odyss. 6. ἀριστερὰν φυτὸν ἅπασθεοῦ εἰς καθαρμούς, atque ita scribitur apud Plutarch. libro primo Sympoſiacôn. dicitur tamen à Dioscoride ἀφροκρόμιον.

Ἀριστερὸς, οὐ, ὁ, sinister, lævus, διάνυμ-ον, κατ' ἀφομοίωσιν. ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρα, ad sinistram manum. Apollon. lib. 2. Item apud Homer. ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρ-ός τ' ἐπ' ἀριστερὰ, pro ὡς τὰ ἀριστερὰ μέρη, ad lęuam Homer. Iliad. δι' ἀριστερῆ, sinistrorsum. εἰς ἀριστερὰ, sinistrorsus, Gaza. Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐόντων, ad sinistram manum. intrandi. ἀριστερὰ veteres vocabant τὰ μαρὰ, quemadmodum contrà ἀξιὰ, τὰ σωστὰ, vt annotat Sophoclis interpres enartans illud in Aiace, ἅπαν γὰρ ὀρνίθων γ' ἐπ' ἀριστερὰ πτὶ πταμένῳ δ-ῶδε.

Ἀριστερὸστάτ-ης, ου, ὁ, qui à sinistra stat. Poll. vt ἀξιὸστάτ-ης qui stat à dextra.

Ἀριστεύχειρ ειρ-ος, ὁ, qui tantum sinistram habet, aut ea sola vtitur, q. sinistrarius, vel gò gauchier. Synesius in Epist. 4. vbi vitio vertitur & probro: tales mancos vocat Vlp. nò ex vitio verò ἑζευας.

Ἀρισεὺ-ς, ὁ, vir fortis, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ ἄριστ-ος, victor, strenuissimè se in bello gerens. nam vim habet superlativi. Homer. Iliad. α, λέχεσ δ' ἰέναι σὺν ἀριστῆσιν ἀχαιῶν, i. σὺν τοῖς ἀρίστοις ἡγεμόσι, &c. Dicitur & de malis. Odyss. δ. μνησῆρμ' ὀϊστευτῆ, ἀρίστεις λοχόωσι, id est, primarij & proceres, seu optimates.

Ἀρισεύω, οὐσ-ω, optimè me gero, præstrtim in bello aut certamine, sum optimus omnium. Genit. iungitur. Lucian. ὡς ποιῶν τῷ ὁ ἀλικιώτας ἡρίστευε τῷ ζῶν θέμιδι συμμαχῶν, id est, strenuũ virum se præstitit. Xenoph. Ἐγὼ δὲ πολὺ μᾶλλον οἶμαι ἐκείνου ἀξιὸς εἶσι παίτων ἀριστεύσαντος τῷ κατὰ τὸν πόλεμον. Cornutus in Alleg. ὁ γὰρ τὰ ἀφῆς τὰς γίγαντας μάχῃ ἀξιοθέοντα ἡρίστευκεν ὁ ἀξιὸς. Sic κακιεύω. Sophocl. in Aiace cum Accus. τὰ φρόντισ κακιεῖν ἀριστέλους στρατῷ. id est, prima præmia meritus, vel ἔνικα τῷ ἀριστείου ἐλαφρ-ς. Ibidem, ὅς ις στρατῷ τὰ φρόντ' ἀριστέλους, ἐμὲ μὴ ἴχει ξυνάδειν μεθέσει. Plut. in Solone. ἀριστεύων ὑπὲρ τῆ πατρίδ-ς, pro patria strenuè pugno, Nazan. ἀριστεύω κατὰ σου, fortissimè pugno aduersùs te. ἀριστεύειν τῷ βωβᾶκιν, bellicosissimus barbarorum, Plut. in Numa. ἀριστεύω σου κάλλει, pulchritudine te præsto seu tibi. Theocrit. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, id est, præstantes remis seu remigio. huic verbo opponitur λιποπαστέω.

Ἀρισῆαι, pro ἀριστᾶν, primæ partes apud Herodot.

Ἀρίστημ, Hesych. δεῖπνον.

Ἀριστητικὸς, ὁ ἐπὶ τῷ καλῷ ἀριστᾷν, consuetudinem habens conuiuandi, prandendi, Etym.

Ἀριστίζω μ ἐσα ω ικα, præbeo prandium, πρόφ. ἀριστον κατασκευάζω. Arist. in Equit. Οἷ' ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπον.

Ἀριστίδην, quasi electum, habito virtutis respectu, de optimis: vt ἀριστίδην διαλέγονται, optimates electi iudicantur. κατ' ἐκλογὴν ἢ ἀρετὴν τῷ ἀρίστων νομοθετῶν. Aristot. li. 2. Politic. ἀριστίδην ἢ πανυπόδυτα διὰ ἀριστίδης εὖ ἀγόντες, id est, decet optimos & opulentos deligere magistratus. Plat. de Leg. ἀριστίδην δοκιμασθὲν δικαστήριον τῷ ἀξιοπόνων, optimus quisque ex eorum numero electus, qui anno proximè præterito functi magistratib. fuerũt.

Ἀρίστιον, Aristio, tyrannus, quem fuisse reip. fœx & ciuitati morbũ & vomicam, Plut. ait in Polit.

Ἀριστογείτων ονος, ὁ, Aristogiton, proprium viri Athenien sis, cui erectam fuisse æream statuam, Plut. in mor. scribit.

Ἀριστοβούλιθ-ος χώρ-ος, in Epigrammat. locus in quo nascuntur optimi.

Ἀριστόγονος, optimæ prolis parens, Nonn.

Ἀριστόδειπνον, τὸ, prandium cœnæ coniunctum, Isæus.

Ἀριστόδημος, Aristodemus, Athenien sis quidam, de quo Plutarch. in opuscul. Scripsit collectanea fabularum, vt citatur à Plutarcho. Fuit & tyrannus huius nominis, cognomento μαλακὸς, Plut. de virt. mulierum. Hesych. etiam annotat, Comicos ἀριστόδημον καὶ θεόδωρον καὶ πυθιόκλειτα, podicem appellare consuesse, διὰ τὴν ἀτιμωτικότητα, quòd vt scorta meritoria se prostituissent: & genitalia muliebria, φιμωσίους καὶ βασιλίδας καὶ λαχνάς.

Ἄριστοι, οἱ, optimates, primores Liuio, summates Plauto, proceres, viri præcipui, præstantes.

Ἀριστοκρατέω, ας, ῆ, optimatum status, quando optimates rempub. gubernant: cui opponitur: δημοκρατία. ἀριστοκρατία, inquit Aristot. ἅ διὰ τὸ εὖ αἱρεῖσθαι κρατεῖν, ἢ διὰ τὸ πάντες τὰ ἄριστα τῇ πόλει πολιτεύειν, lib. 3 cap. 5.

Ἀριστοκρατικὸς μ πόω ω ικα, optimè im pero.

Ἀριστοκρατικὸς, ὁ, ἡ, studiosus eius status reipubl. qui dicitur principatus optimatum, optimatum statum fouens, senatorius. ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, optimatum respub. Aristot. li. 2. Polit. ἀριστοκρατικωτέρα πολιτεία, respublica quæ sit magis optimatinm.

Ἀριστοκρατικῶς, pro statu optimatum, Cic. ad Attic.

Ἀριστοκρατῶ μ, in optimatum statu & regimine viuo. ab optimis regor, ab optimatibus gubernor, Plat. l. 1. de Rep.

Ἀριστολοχία ας ἡ, aristolochia, cuius tria genera, rotũda, longa & clematitis dicta. Hæc herba dicta est ἀπὸ τῶν δικῶν ἀρίστα βοηθῶν τοῖς λαχείαις, quod existimetur optimè puerperis opitulari. Dioscor. lib. 3. cap. 4. memi sque Cicero de Diuinat. Plin. lib. 25. c. 8. inter nobilissimas aristolochiæ nomen dedisse grauidæ videntur, quoniam esset ἀρίστη λοχύσας. nostri malum terræ vocant.

Ἄριστον ι, τὸ, prandium: sic nuncupatum, quasi ἀρίστου τι ὂν· ἀρίστου γὰρ ἦ χρήσιν. vel quod in bellum pergentibus, id est, ἐφ' ἕτ' ἄριστ, conuiuium apparari solet, Etymolog. Athen. libro primo, & Plutarch. mihi differre putant τὸ ἄκρατόπασον, nisi quòd illud à meracius potandi consuetudine nomen inflectere conuenit, quòd panis bucella mero tingeretur: hoc autem διὰ τὸν ἐσθίειν ἄκρατον, id est à matutina hora. vnde Eumæum scribit Hom. ἄριστον paratse ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃ, id est, quo tempore aurora exoriebatur. vel à precibus, quæ à Græcis αἰτὴ dicuntur: non enim veteres sine deorũ precibus ad prandiũ accedebant. ἄριστον πιοῦσιν prandunt, Thuc. de hac autem voce ista in scholedis quibusdam Francifci Porti reperimus. ἄριστον. Priſci illi homines quater in die cibum sumebant, vocabant autem ἀκράτισμα, ἢ δεκατισμὸν cibum qui matutino tempore sumebatur, ἀκρατισμα quidem quia vino non diluto vescebantur. δεκατισμὸν ν. quia ieiunium rumpebant. ἄριστον verò ἢ δεκινὸν βρῶμα appellabãt cibum qui post illum matutinum sumebatur tempore meridiano quem nos cibum prandium vocamus: post hunc verò δεῖπνον vocabant cibum qui paulo post meridiem sumebatur, quanuis nonnulli cenſeant δεῖπνον & ἄριστον idem esse δόρπον cenim vocabant cibum qui vespertino tempore sumebatur, quæ nos cœnam vocamus. non omnes autem 4. in die edebant sed intemperantiores tantùm.

Ἄριστον, prima breui, adiectiuum est superlatiui gradus, generis neutrius, ab ἀγαθὸς, significátque optimum, commodissimum, præstantissimum, bellicosissimum.

Ἀριστονομία, optimatium imperium. ἡ διανομὴ τῷ ἀρίστων, διανομία, Hesychius.

Ἀριστόνοος, qui mente est optima, benevolentissimus.

Ἀριστοπίεσ μ πόω ω ικα, prandium facio, cibum apparo. Xenoph. lib. 2. πασὶ ὡς οἷόν τε σπουδαίως ὁμοῦ γ' ὄντος, ἀριστοπιεῖν σφ πασὶν ἔδοκεν. Alibi passiua voce semper vtitur ἀριστοπιέσμαι. Significat autem tam cœnam, mihi apparo epulor in cœna, quàm cœnam alicui apud me condico. οἱ ἀριστοπιούμενοι, pranſi. Alciphron, ὁι τῇ ἀριστοπιούμενοι.

Ἀριστόπ-ων, ὁ, ἡ, optimè laborans. Phocyl. epitet. apis.

Ἄριστ-ος, η, ον, optimus, commodissimus, fortissimus, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἀνὴρ ἐπικαιρότατος ἢ ἐν ἅπασι σοφώτατος, Etymolog. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἄριστ-ος, in rebus bellicis clarissimus, Plutarch. in Publicola.

Ἀριστοφάνης, Menander apud Polluceum lib. 4.

Ἀριστοτέλης, Aristoteles, filius Nicomachi, Stagirites philosophus, qui rerum initia posuit ὑποκείμενα, siue speciem, materiam & priuationem, Plut. de Placitis.

Ἀριστοτέχνης ου, ὁ, præstans artifex, Nazan. de Deo.

Ἀριστότοκος ὁ, ἡ, qui optimos parit.

Ἀριστοφάνης, Aristophanes poeta comicus, quem fuisse μέλιτι refert Stephanus. Euripidem vtiore rotundo & cultu orationis dixit in Ranis, Plut. de poetis audiendis.

Ἀριστοφώνιον, τὸ, nomen emplastri emollientis.

Ἀριστοφόρειον, vas in quo prandium fertur. discus.

Ἀριστόχειρ, strenuus manibus, à Sophocle dicitur in Aiace, ἀριστόχειρ ἀγὼν, ὁ κἀπὸ ἀρσένων δ' ἀρίστων δ' ἀχείρ, certamen quo cognoscitur qui maximè sit manu strenuus.

Ἀριστώδινες ἀδῖνας, in Epig. quæ pariunt strenuos filios, Ibidem, ἀριστώδινα ἰσοφόρος.

Ἀρίστων, ωνος, ὁ, Aristo, philosophus Peripateticus, qui librum nomine Lyconem scripsit, Plutarch. de poetis. Item Aristo pater Plato-

Platonis : & vir quidam Lacedæmonius, de quo Plut. in Apophteg. in Lacon.

Ἀρίστων, ὁ, ὁ ἐφέσιος Aristo, Aristonimus Ephesius, Demostrati filius, qui mulieb rem sexum odio grauissimo prosequutus est, Plut. in Parall.

Ἀρίστων, prandens: ab ἄριστον.

Ἀριστρα ἡ, tempus prandij, ὥρα ἀρίστου, Hesych.

Ἀριστράλιες οἱ, vide lubrici, fallaces, dubij.

Ἀριστράλιες οἱ, facilè decepti, vel decipiendi.

Ἀριφραδὴς, ὁ, ἡ, ὁ valde manifestus, intiguis, Etym.

Ἀρίφραν ὀντ᾽ ὀ κακὸς ἐφραίνειν, Suid.

Ἀρκαδία μακαρία, paticemia de his qui non sibi, sed aliis laborant: vt Arcades, qui auxiliarij Græcorum aliorum, alienos hostes semper vicerunt, suos nequaquam. hanc Plato poeta vsurpauit, quòd ob paupertatem fua pocinata exteris traderet. vide Suid.

Ἄρκευθος, herba quæ & ὀξυακάνθη & ὀξυάκανθος Dioscorid. Galen. lib. 6. Simplic. ἀέκανθα ἔτερη. Plinio, perfoliata & perfoliata. Folia habet cucurbitæ maiora & hirsutiora, nigriora & crassiora: caulem ad bicentem, etsi interdum caule destituitur ἀφ᾽ ἑῶν ἄκανθ. & radice conflat nigra foris, intus candida & grandi. Describit Dioscor. l. 4. c. 107. Plin. l. 25. c. 9. Quidam arcion personatum vocant, cuius folio nullum est latius, grandes flagas ferentem. & alio. Perfolata, quam nemo ignorat, Græci verò arcion vocat, folia habet maiora etiam cucurbitis & hirsutiora nigrioraque & crassiora, radicem alboam & grandem, &c.

Ἄρκευθος, υ, ὁ. vrsinus, idem quod ἄρκτειος, ἀκίπος ἀρκεία, ex adipe vrsino.

Ἀρκεύμενα ἐστιν, contentus sum, acquiesco in, mihi satisfacit, mihi satis est. Depon dativo Plutarch. ἀρκεῖσθαι τοῖς πόνοις, his contentus: & Alexand. Aphrod. ἀρκεῖσθαι τῷ κρίσει μόνῃ τῇ ἀρκούσῃ τοῖς τεχνίταις, arte sunt contenti. Chrysostom. εἰσὶ γὰρ ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι, contenti iis quæ adsunt. Paulus ad Hebr. cap. 13. Dicitur etiam ἀγαπᾶν & ἀνέχεσθαι τοῖς παροῦσι, acquiesco arbitrorum sententia, ἀρκεῖται καταγνῶναι, satis fic oculere, Xenoph. Sophcum particip. ἀρκεῖται μᾶλλον, fit satis eum manere.

Ἀρκεσίλαος, Arcesilaus filius Battiryrannus Cyrenecorum, qui interfectus est à Laarcho. Plut. de virt. mulier. Fuit item huius nominis philosophus, princeps medæ academiæ, qui nihil ferì pfit, vt tradit Plut. de fort. Alexandri. eius liberalitas erga Apellem Chium, morbo & paupertate pressum, commendatur, Plut. de Mor.

Ἄρκιστον, τό, antrum Idæ Creticæ: ἀφ᾽ τὸ ἀρκεῖσθαι τὸ βουδῶσαι, id est, iuuare, abscondere: in eo enim Curetes absconi fuerant, Etymology.

Ἄρκιτος, ὁ, ἡ, vtilitas, ὠφέλεια. Sophocl. in OEdipo Coloneo, τίς θεὸς ἀνδρὶ μᾶλλον ἢ βλάπτοντος ἄκιστος;

Ἄρκιτος, ου, ὁ sufficiens. ἀρκιτὸν, satis est, in Epigr. Matth. c. 6 ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς. sufficit diei afflictio sua.

Ἀρκεύθιον, ου, τὸ, vinũ iunipernum, ex iunipero confectũ, Dioscor. lib. 5. cap. 37. Lib. 3. Reg. c. 6. ἀρκεύθινα ξύλα, vbi est Latin. ligna oluarum.

Ἄρκευθος, ἴδος, ἡ, bacca iuniperi, quæ maturitate nigrescit Dioscor. etiam ipsam arborem ἀκευθίδα vocat. Marcellus annotat Nicandrum poetam, κέδρον ἀκευθίν, id est, cedri baccam dixisse pro κέδρῳ, iniquens Nicandri interpretem restari, ἀκευθὸν vocari fructum cedri, quoniam & arbor ipla ἀκευθὸς quandoque dicta fit: qua voce in iunipero posteriores tantum vsi sunt.

Ἄρκευθος, ου, ἡ, iniperus: Apollinari sacra est: ἀφ᾽ τὸ τὴν ἀφὴν κεύθειν: eius odorem enim reptilia omnia auertantur: ὁ διὰ τὸ ἔχειν ἀκεῖσθαι κεκτημένος. Etymolog. Nicandr. in Theriacis. μηδὲ σὺγε χείμῳσιν πολιὸν λάβοι κέρας ἀκευθος, νηὸς κέδρος ἀθαυδὴν, vocat cedri fructum, quem alibi dixit κεδρίδα. nam vt annotat Scholiastes, ἀρκεύθη non solùm pro iunipero sumitur, sed etiam pro cedro.

Ἀρκέω, ῶσω ἀρκέσω, sufficio, par sum, adiuuo, ἰκνέομαι, ὑπουργῶ, ὠφελῶ, opem fero, dono præsto, subministro, auxilio, prohibeo, defendo κωλύω. Accusat ὡς ἀρκεῖ τὸ ἐμοὶ, opem mihi afferre nequeo ne non mortar, Sophocl. ὡς ἐν ὀργάνοις τὸ μὴ ὑπὲρ τὸν πόνον τὰς κατεχούσας ἀνέσεις ἀρκεῖν, vt non par esset furuus, ou in lapidibus totus disceptus interiret Sophocl. νῦν ἔργα μοὶ χεῖρες ἀρκέσασιν, id est ὑπηρέτησαν δικὴ τῇ χειρὶ, ὑπηρέτησας, δίκῃς πειθησας. Iliad. ζ. ὄφρ᾽ εἰ τῆς πόλεος ἀρκέσει τε καὶ ἐπαρήξει. id est, stabis erit instructa vt talia ibi comparet ? quomodo par erit tali apparatui? ἀρκεῖ σοι, sum tibi par. Sophocl. ἀρκεῖ ἐλεεῖν, opem ferre amicis. Chrysostom. ὡς ἀρκεῖ σοὶ τὸ τῆς ἁφαρπαστῆς ἔχειν Idem, ὡς οὐ δύνασαι ἀποκρύψασθαι, non fieri potest id recipiendum. Dioscorid. lib. 2. cap. 94. πινόμενον ἀρκεῖ τοῖς πονοῦσι κόκκοις τὰ χρόνια, quidam vno eorum contenti sunt ad vesicam, ἐν ὑδρ πωτὶ σὺν ἡδυσμῷ, ne his quidem contentus est. Thucydid. ἀρκεῖ ἐκπεσόντων, cum par curando. ἀρκεῖ, impersonale, id est, sufficit. Xenoph. lib. 10 primo Pædiæ, τὰ χωρία μὲν ἀρκεῖ σοὶ λαβεῖν· ἀρκεῖ ὡς οὐ βλαμμένῳ σοι ἐκεῖνα, impar eram viribus ad faciendum punienda. τὰ ἀρκοῦντα ἐν χρῷ, suppetit nobis commeatus. Pro auerto, Sophocl. ἀρκέσαι τοῦτο, hoc prohibere, ἀποκωλῦσαι. ἀρκεῖν, satisfacere. Plutarch. κἀκεῖ ἀρχοντας ὧν ἡκιστα τοῦ μὴ κλαῦσ᾽ ἔδησε χρῆσμα λύσων ὁ θεσπιῳδὸς ὢν ἐπιστάτου. non mihi fecit satis.

Ἀρκὴ, ἡ, velox, ταχὺς, Hesych.

Ἄρκιλοι, οἱ, vrtorum catuli. Eust.

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, ὃ, sufficiens, ἀρκοῦν. lib. 1. Epigramm. ἀκαφὶς εἰνοδίαις ἄρκιος ὁ ξεσμὸς, vbi generis est fœmin. ἀρκιὸς εἶμι, possum, Apoll. 2. τόσα χαρὲν ἀρκιὸς εἶμι τ᾽ ἐκεῖσε. Hesiod ἄρκιος ἔσω ἀυδῆσαι Homer. Iliad. ζ. ἐπεὶ ἦ ῥα τοι ἄρκιον ἐστὶ σὺ φύγοντι κακὸς, ἐκείνῃ, ὁ φίλτιμος ἀνωστὸς, id est, non potest effugere. ἄρκιος. Hesych. ἀρκεῖν. ἀρέσκειν, ἱκανοῦν, ἔτοιμον. Nicander in Theriacis, Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια τοῖσι. Interpr. Κατηγήσομαι ἢ βοηθήσω. & in Alexiphar. ἢ γὰ κεῖνον Πῶμα βροτοῖς τότε γάλα ἐ. ἄρκιον εἶκε πῆναι. Interp. βοηθητικὸν ἢ ἀφελιμωτατον. Aratus, ἀρκιαι ὀξυστρι, vindicare sufficientes.

Ἀρκὸς ἄρκισμα, βοήθεια· ἀπὸ τοῦ παύειν, ἢ τὸ ζῶον ἢ ἰερεῖα τῷ, ἀρτίμως Θ.

Ἀρκοῦμαι στέργω ἀγαπῶ, contentus acquiesco, dat. inng. (Hesych.

Ἀρκοῦντως, sufficienter, satis abundè Xenoph ὁ τοῖς θεοῖς οὐτυχῶν ἱκανῶς τε καὶ ἀρκούντως, qui rebus inuentu facillimis contentus vtitur, Thucydid. ἀρκοῦντως ἔζευ, id est ἀρκέσει. ἀρκοῦντως ἔχειν, Suid. ἀσκητηρίῳ· ἢ Legitur & ἀρκεῖς & ἀρκοῦσι apud Hesych. pro ἱκανοῖς.

Ἀρκτεῖος, vrsinus. vnde ἀρκτεῖον στέαρ vrsinus adeps.

Ἀρκτεῖος, incipiendum. Philo. ἀρκτεῖος ὁ ἀπρίβαστος, ordiendum à refutatione. à verbo ἄρχομαι. Sophocl. in Aiace, cum Accus. ἴδης ἀρκτέον τὸ σῶφρον, tei mitium fumendum.

Ἀρκτεύειν, apud Athenienses dicebantur virgines, quæ ante nuptias Dianæ initiarentur, & sacra quædam peragerent. voce hinc ducta, quòd ob vrsam interfectam Dianæ sacram, non prius cessaturam pestem respondit oraculum, quàm deæ virgines dicarentur, antequam viro gorgiederentur. vnde & puellæ ipsæ ἄρκτοι, id est, vrsæ appellabantur, vt docent Eurip. & Aristoph. vide Pollucem lib. 5. & Cæl. l. 14. c. 18 Hinc ἀρκτίας, ὁ τῆς ἀρκτεύσεως ἐπιστάτης, apud Hesych. mendosè, πιλάτης.

Ἀρκτὶς, ἴδος, ἡ, pellis vrsina, Pollux lib. 5. ἀρκτὶ.

Ἀρκτικὸς, ὁ, ἡ, septentrionalis, ἀρκτίκιος: vt ἀρκτικὸς κύκλος, ἀρκτικὸς πόλος, polus arcticus, qui semper sublimis apparet ad tractum cæli Aquilonarem, ab vrsa sic appellatus; qui autem vrsa terram semper conditur ad tractum australem, αὐτάρκτικὸς dicitur, vt contrarius arctico. Item imperiosus & imperatorius, & ἀρχικὸς. qui imperare douit & qui incipit & inchoat. vnde ἀρκτικὰ φωνήεντα. apud Gramm. ἀρκτικὰ τόπων, magis septentrionales, Adamant. in Physiognom.

Ἄρκτος, herba quam etiam ἀρκτεῖον vocant Græci, similis est verbasco foliis, nisi quòd hirsutiora sunt & rotundiora, caule longo, molli, fœmine cùmini. Nascitur in petrosis, radice tenera, alba, dulci jue. vide Dioscoridem libro quarto, capite centesimo texto, Galen. lib. 6. Simplicium, Plinium lib. vigesimo septimo, cap 5.

Ἄρκτος, ὁ, ἡ, ἀφ᾽ τὸ ἄρω, τὸ ὑπαιρω ἢ πλειοσιαρω τῷ τ τὸ ὑπαρκῶ ἐαυτὸν ζωὴν φασὶ γὰρ αὐτὸ διὰ ζῶν τ χειμῶνα ὑκτὸς ὑπὸ τῆς στάκτου τρέφεσθαι. Etymology. vrsus, vrsa, septentrio, Homerus Iliad. Σ ἄρκτον θ᾽ ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι Ἡ τ᾽ αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ᾽ Ὠρίωνα δοκεύει, Οἴη δ᾽ ἀμμορος ἔβη λουτρῶν ὠκεανοῖο & vrsa piscis, apud Aristot.

Ἀρκτοῦρος, Arcturus, stella supra media cruta Arctophylacis, vt scribit Proclus in libello de Sphæra. Oritur autem eum Virgine, quum in Piscibus sol est. Hesiodus, ἀρκτοῦρος ἀνερχόμενος ἱερὸν φῶς ἀλκυόνας, &c. Seruius interpres Virgilij, Arcturus est, inquit, post caudam maioris vrsæ, positus in signo Bootæ: vnde Arctiuus dicta est, quasi ἄρκτου ὠρός. Aratus,

Ἀρκτοφύλαξ τὸν ἑ αὐρῆς ὀπιπεύων βοώπας,
Οὐκέτι ἀμαξείης ὑπαμοιβὸς εἰδόται ἄρκτου,
Καὶ μᾶλλα πᾶς ἀείδ κλυ ὑπὸ ζόφῳ δὲ οἱ αὖτις
Ἐξ ἠῶθεν ἀρκτῖνος ἐλίσσεται ἀμφὶς ἀέτρου.

Cicero,

Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes,
Quod quasi temone adiunctam peri se quæ t vrsam.
Huc autem subter præcordia fixa videtur
Stella micans radijs, Arcturus, nomine claro.

Est & herba. vide ἄρκτιον.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, custos vrsę, sydus quod & Bootes. vide ἀρκτοῦρος.

Ἀρκτῶ, ῶς, ὁ, Septentrionalis. ἀπὸ ἀρκτῶν, ab Aquilone.

Ἄρκυς, ὑος, ἡ, vel ἄρκυα retia quibus venatores saltus circundabant, plaga: feris erectæ. casses, laqui, Etym.

Ἄρμα, ατος, ornatus mulierbris, reticulum, ea fiendi rum, vitta, retis genus ex denso & crasso fune ad venationem feonis, vrsi, cerui orum & huiusmodi. ἀφ᾽ τὸ ἁρμόζω τὸ κοσμῶ, Etym.

Ἀρμοστασία, ας, ἡ, ἀρμοσταία, ου, τὸ, statio iertis, locus vbi rete tendiatur, indago, & feries plagarum, quibus saltus strabulague ferarũ cinguntur à venatoribus. Pollux lib. 5. κύνεσσι τὰ ἐδ ἔστι. ἀρμὸς διάτασις τάσις· ἁρμοστὸς ἀσπὶς, locus in quo stuot plagæ. ibi ἁρμοστάσιον,

Dicuntur etiam σοῖχοι, Bud. Commenta vtrunque apud Xenophon. in κωνηγετ.

Ἄρκυς, ὑος, Sophocl. retibus, laqueis, ἄρκυσι.

Ἀρκύστης, ου, ὁ, q. d. retium tentium Eurip. in Oreste.

Ἀρκυοφύλαξ, custodirete tia, Etym. & ἀρκυοφύλ. Ælian. de phalangio captante muscas, ἢ μᾶλ. ἀρκυοφύλ. ἀπρεμοῦσα.

Ἄρκυωρὸς, ὁ, custos retis, Xenoph. Cynegit.

Ἀρκῶ, sufficienter, Vlpian. ἀρκετῶς, ἀρκούντως.

Ἄρκυς, ατος, τὸ, currus, vehiculum. Hesiod. καπέσαιμι πλεκτοῖσι ὑφ' ἅρμασι. Philo de mundo inquit, φλὸξ ἅρμα τροχοῦ ὄζει, i. flamma, ignei alimenti elatio est in sublime. Heremiæ c. 24. accipitur pro onere & pondere. Item infrequens Bœotiæ vicus. Etym. vrbs Bœotiæ. & parœmia apud Suidam, ὅταν δὲ ἅρματος ἀρκέψῃ, ὅτι ἡμῖν χοίνιξ ζημιοῦται.

Ἁρμαία, porticus.

Ἁρμαλᾶ, harmala dicitur à quibusdam πάγανον ἄγριον, i. ruta sylvestris, Dioscl. l. 3. c. 53.

Ἁρμαλιὰ, ᾶς, ἡ, cibus, nutrimentum, pabulum. & ἁρμαλίας seu ἁρμαλιὰς ὄχ Θ, currus, qui exercitui cibum vehit.

Ἁρμαλίη, ἡ τροφὴ, cibus. Θ τὸ ἁρμάζειν τὴν ψυχρὰ, ἢ Θ τὸ αὔξειν τὸ σῶμα, Etym.

Ἁρμάμαξα ης, ἡ, vehiculum, carruca, carpentum, theda, Valla: currus viros gestans proprie, ὡς αὐθαμάξα τις ὅσα, Etymolo. Plut. in Themist. vtitur pro curribus quibus mulieres vehuntur, clausis vndique tabernaculis. Herodot. lib. 7. ἐν τῇ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, è curru in essedum. Aristid. κελεύσαντος ἐμοῦ ἁρμάξαι ἐξελθεῖν, ἀναβὰς ὑφ' ἁρμαμαξῶν τοιμοῦς τινὰς βασιλεῖς.

Ἁρμάτειος Θ, ὁ, qui ad currum pertinet. Etym. ἁρμάτειον Θ τεγχος, vehicularis rota. ἁρμάτειον νόμον αἰκωμῶντες, aliàs ἁρμάτιον Plutar. de fort. Alexand. ἁρματείους ὑφεργάζας, currus modiolos, Eurip.

Ἁρματεύω, aurigor apud Eurip.

Ἁρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currus.

Ἁρματηλατέον, curru seu curribus vehi.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga, ductor plaustri. Lucian. ἱππικῷ Θ.

Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ, ἢ, per quem currus agi potest, aut actus est, vt ὁδὸς ἁρματήλατος, via vehicularis & curulis plaustraria via, & militaris.

Ἁρματηλατῶ, curru vehere, Bud. Comm.

Ἁρμάτη Θ νόμος, lex currulis. sic dicitur lex quædam musicæ, composita ab Olympo discipulo Marsiæ sic dicta, quoniam raptatum bigis Hectorem argumentum habebat, Valgius in musicam Plutarchi. ἁρμάτιον τροχοῦ, carpentorum rotæ.

Ἅρμᾶτον, curriculum, paruus currus.

Ἁρμᾶτα, οἱ, bigales, bigarij.

Ἁρματομάμια, ας, ἡ, curule certamen.

Ἁρματομαχέω, ὦ, ex curru pugno Eust.

Ἁρματοπηγὸς, οῦ, ὁ, carpentarius. sic Valla ἅρματα συμπηγνῦναι, τέκτονι, Homer.

Ἁρματοποιὸς, ὁ, carpentarius.

Ἁρματοτροφοῦντες, ordo apud Athenienses maximæ authoritatis, dictus ab alendis equis curulibus.

Ἁρματοτροφῶ, equos iugales nutrire.

Ἁρματοτροχία, pro ἁρματοτεγχία, ἡ, τὸ ὑπὸ τ' τεγχὺν ἔχ Θ, orbita, Etym. ὑπὸ τεγχὺν ὑπηχὴ ἐφεῖς. Hesych. vide Ἁμαξοτροχία.

Ἁρματοτὰλία, aurigatio, ἡ ἁρμάτων ἰώνοχεία. Suid. ᾧ τὸ κύκλω περιήγοχον ὑφ' ἁρματοτὰξας pro φαεθόντων ἡ ἁρμάτων αὐγὴ. quod sumptū ex Aristoph. ἐν εἰρήνῃ, & ab eius interprete.

Ἁρμὰ τέχνης, instrumenta artis, in Epig. ἁρμὰ. τὰ σοῦ τὸ ὑπακόλουθον σκεῦος ὑπτοῖσα ἡ ἁρμάδια, τὰ ὑγιὰ ἡ ὁμωμόχια. ἁρμὰν. Hippocrati idem est quod ὄργανον, vt quum dicit ἁρμὰν μηχανᾶσθαι & σῶζεσθαι δέον Hesych. ἁρμὰν ἐστὶ, ἐπιτέλειον. Item, velum, carbasus.

Ἁρμᾶνικὰ ὠῶν α κεκλιδία, ἐνιοῦσιν ἀφανίκια καλοῦσι. Armeniaca mala dicta Romani præcocia appellant, Dioscor. lib. 1. capite 166. *auant pesches.*

Ἁρμᾶνιος λίθος. Armenius lapis, de quo Dioscl. l. 5. c. 97.

Ἁρμᾶνιος, Armenicè.

Ἅρμᾶς Θ, ὁ, vclum carbasus, τὸ σκιᾶ Θ, instrumentum.

Ἁρμᾶς Θ, ὁ, ἡ, ἢ, congruus, ἁρμόδι Θ, accommodus, paratus, concinnus, appositus, conuenientes. ὁμοιοῦ Θ, poetic. Hesiod. gen. fœmin. νέοι μὲν γὰρ ἀφ' ὧν ἅτε κούρη τ' ἠρήσεται ἅρμᾶ Θ, &c. τὰ ἁρμᾶ, necessaria, seu quæ sufficiant. Hesiod. οἱ δέ μιν ἐκάλεσσαν ἐς ἄνωγα σκέπα παφέγοντι qui cum complexi & omnia quibus opus esset, præbuerunt. Idem μᾶλα γὰ νύ οἱ ἅρμᾶ Θ ἔπι, valde enim ei commoda dixit. Hesiod. πλεῖον ἢ ἥμισυ παντὸς ἅρμᾶ Θ εἶναι, annus verò operum quę fiunt in terra, finem habuerit.

Ἁρμᾶς, ος, compages, commissura, compago. ἅρμης apud Hippocr. Galen. τὰ ὦν τῆ κιφαλῆ ἑκάστη.

Ἁρμιλλατῶν, idem quod ἁρματηλατεῖν, certare aurigatione seu curruli certamine, Polyb.

Ἁρμιλλάτης, ου, ὁ, auriga.

Ἁρμιλλατος, ὁδὸς dicitur Strabonì sicut ὑπαντήματος, i. lata via, actus, idem quod ἁρματήλατος.

Ἁρμίλας, confestim, Hippocr. ἁθρόως, ἅμα. dictio est Dorica.

Ἁρμόγαλα, condimenta, coagula, ἀσύμματα Hesych.

Ἁρμογὴ ῆς, coniunctio, compages, commissura, coagmentatio commissuratum. sic etiam translatum colorum in pictura ἁρμογὴ vocant. Eupolis apud Poll. l. 4 τὴ ἁρμονίαν, ἁρμοῦσαν vocant Suid. & παῖειν.

Ἁρμόδι Θ, ν, ὁ, congruus, familiaris, cognatus, accommodatus, aptus. ἁρμόδι Θ δικαστὴς, idoneus. Eit & ἁρμόδι Θ Harmodius, proprium viri Athenientis, cui erectam fuisse statuam refert Plut. in Moral.

Ἁρμοδίμελ Θ, cantio quæ erat apud veteres à discumbentibus concini consueta, cuius erat initium, φίλα πρὶν ἡμόδια ὕπ που τὐπτωκας. Dicebatur verò in Harmodium & Aristogitona tyrannicidas. vode illud apud Comicum, νῦν πᾶρ ἐμοὶ τὰ ἁρμόδιον ἄσται· id est, apud me nunquam Harmodium canet: pro eo quod est, mecum conuiua nunquam agitabit. vide Aristoph. in Acharn. & Interpr. Eit & parœmia, ἁρμοδίμελ Θ, ὅτι τῷ ὑσυλλων. inquit Suid. talìque fuisse τὰ εἰς ἁρμόδιον μέλη.

Ἁρμοδιστικὸς ἐος ὸ, ὴ, concinnus, congruus Hesych.

Ἁρμοξόμαι, vel ἁρμοῦμαι, interdum actiuè capitur. Philo de mūdo, τὰς μιγαλὰς ἡμιόλιος τοῦ ἑνὸς, capita cum ceruicibus compegit. Plutarch. in Solone, τὸν νόμον ἁρμόζοντα τοῖς πολίταις, leges accommodat ciuibus. Idem in Lycurgo, ἁρμοσάμενον τῇ πολιτείᾳ, qui rempublicam aptarit. λύρην ἁρμόσασθαι, lyra canere, Idem in Themist. ἁρμοδίᾳ Θ πόλει σωφρονῶ ὑπάκουσα, ciuitatis animos ad rem maritam disponens, Ibidem, ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν, fistulam componere. Lucian. ἁρμόζονται σύριγγας, fistulas componunt, Nazan. Item pasiuè pro componor. Plato libro 8. de Rep. vocat. ἁρμοσθῆναι ψυχὴν. animum compositum, & sibi consentientem, vacuum vanis cupiditatibus. Chrysostom. αἱ ψυχαὶ διὰ τῆ ἀγίου πνεύματος ἁρμόζονται ἀλλήλαις, animæ per sanctas preces sibi constant & compingantur. Basil. in Epist. ἁρμοσμένοι εἰς φιλίαν. Accipitur aliquando αὐτὸ τὸ συνοικεῖν, in eā, connubio iungo, do nuptui. Paul. 2. ad Corinth. cap. 11. ἡρμοσάμην ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ χριστῷ, id est, adiunxi vos vni viro, vt virginem castam exhiberetis Christo: alij vertunt, adaptaui, paraui. vide non significet desponsaui seu despondi, vt vertit antiquus Interpres: apud Herodot. σωσικλέης ἡρμόσατο Θυσταίρεα, qui filiam Pausaniæ desponderat. Ibidem, ἁρμοσαμένῳ τὸν Θυσταίρεα, cui Telis filia desponsata. Idem, ἁρμόσας τῷ μιλησίῳ Θυσταίρεα δημοκήδεος γυναῖκα. Democedes vxorem duxit Miletiam filiam. ἁρμοζόμενος Θ, pro ὑποτιθέμενος διατιθέμενος, præparans, adornans. apud Suid. ὁ γυναῖκα ἐφέλει ἐπὶ οἴκου ἁρμοζόμενος ἢ ὡς τῷ ὑπακουσόμενον ἀφέξειν. ἔντολὰ ἁρμοσαμένῳ ἢ τὸ σῶμα, vili & ineleganti corporis cultu concinnus siue compositus, non lentè sed fugaliter amictus. Epictetus, ὅταν ἔντολὰ ἁρμοσθῇ Θ ἢ τὸ σῶμα μὴ καλλωπίζε.

Ἁρμοζόντως, conuenienter ἁρμοζόντως ἔχει, congruit.

Ἁρμόζω, ὁσω, congruo, adapto, quadro, sum idoneus, sum aptus, adiungo. dicitur & ἁρμοῦσθαι quod verbum sibi vendicarunt Musici, vt τοῦ ἐν Θαῖς Arithmetici. Ianus Lascaris, πύπτει αὖ ἐκ ἡκέχειρ ἁρμοστὴ κιθάρα. conglutino, compono, adapto, constituo, tempero. ἁρμόσαι ἢ γάμου, matrimonium iunxisse. ἁρμόζω ποιῆς ἢ κιθάρᾳ. inseruio tempori. ἁρμόσαι apud Appianum pro κατασῶσαι, id est, compouere, & quod labat stabilire. Et ἁρμόζειν, ideni quod ἔζευξ ν. apud Poll. l. 3 vnde ἁρμοσῆναι. μνησῆν.

Ἁρμοὶ, pro ἁρμοῦ ς συγκλῶν, Συρακούσιοι, nuper, citò. Artemidorus addit, quod cum tenui ita significet, cum denso vero ἁρμοδίας. id est, congruenter, Etymolog. Hesychius, ἁρμοὶ. τάχους. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀφνὼ ἁρμοὶ ἐπὶ τὸ πρὸς ἡδονὴν ἐπιτήδειον. ἁρμοὶ πεσόντες ἐπὶ τὸ ἐμοὶ δρόμοι τάνυς. vide Interpret. Theocriti, Eclogā. 4.

Ἁρμολογέω, συνομολογῶ, ἁρμολογηθῆν ὁμολογηθῆναι structura coagmentata, commissa, coaptata, compacta, compaginata: vnde συναρμολογῆν, Nazanzen. ἁρμολόγησε πάφοι, in Epig. concinnauit, composuit.

Ἁρμονία, ας, ἡ, συμφωνία. ἁρμόλεια, σύζυξις, συναρμοσία, ἢ συναρμοσμένη, Homero, ᾗ συωδίσει, id est, συωδικὴ, compositio, iunctura, series, compages, cohærentia, dissimilium concordia, coagmentatio: ἁρμονία γλωσσῶν ἀγάστονος, morosa & difficilis mulierum complexio, vt sic dicam. Aristoteles de mundo, μίνυνθ' ὑξὺς ἄνω καὶ βαρὺς, μακρὰ τε καὶ βραχεῖς φθόγγος μίξασα· ἐκ διαφόρων φωνῆς μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, musica acutis & grauibus tonis longisque & breuibus, vnà permixtis in diuersis vocibus, vnum ex illis concentum absolutum reddidit. capitur etiam pro quauis cohærentia. Ibidem, ἐν ἁρμονίᾳ τινῶν καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν ἐσχῆκε τὴς φλογός, id est, in cohærente coagmentatione. Sic Hesiodus in Theogonia, ἁρμονίαν filiam esse Veneris & Martis, & Cadmi vxorem. ex ea autem & Cadmo natos esse filios, ἵνα, σὺμπλων, ἀγαυὸν, αὐτοῖλον & πολύφρονα. Pro cithara Aristophanes, ψιρ. ὑστεναχεῖ τῶν ἁρμονίαν, id est, τῶν πεσσῶν, vt exponit interpres Phocylidis pro compage, κεκλῶ

καλὸν ἁρμονίαν αἰκλυσίαν ἀνθρώποιο· ἁρμονία τοῦ σώματος, corporis compactio, Cicer. Idem in Tuscul. corporis intentio quædam, velut in cantu & fidibus, quæ ἁρμονία dicitur. & lib. de Vniuersit. Animus autem oculorum effugit obtutum, est autem vnus ex omnibus rationis contentionisque (ἁρμονία Græcè) sempiternarum rerum & sub intelligentiam cadentium compos & particeps. Vide Συμφωνία.

Ἁρμονικὸς, ὁ, musicæ studiosus, harmonicus, harmoniæ peritus, qui auribus plus tribuit authoritatis, quàm rationi: cuiusmodi fuisse traduntur Aristoxeni consectatores. His opponūtur κανονικοὶ, Cæl. l. 3. c. 11.

Ἁρμὸς, οῦ, articulus, compago, commissura. παρὰ τὸ ἄρω, Etymol. In epist. ad Hebr. capite quarto, μερισμὸς ἁρμῶν, compagum diuisio. Vocant etiam ἁρμὸν, spatium interlocatum dentibus. Pollux libro secundo, τὰ μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἁρμοί & libro secundo, capite de manibus. τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κορώνας καλοῦσιν, οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους. ἁρμὸς λίθου, lapidis commissura, in Comm. Aristoph.

Ἁρμοστία ας, ἡ, gubernatio.

Ἁρμοστὴς, ὁ, magistratus apud Lacedæmonios, qui efficiendis arcibus, & reficiendis ciuitatibus præerat. Cæl. libro decimo, cap. tertio, ἁρμοστὰς καὶ σωφρονιστὰς τῶν δήμων, Plut. in Lycurg. Lapus vertit, conciliatores & moderatores populorum. σωφρονισταὶ καὶ ἁρμοσταὶ τῶν πόλεων, Idem. μέγιστος ἁρμοστὴς Bud. dicitur magnus magister. in epist. poster. Idem in Pand. ἁρμοσταὶ dici possunt, quos gubernatores patriarum appellamus, quasi prouinciarū constitutores. dicuntur & præsides prouinciarum: hi vulgò tū gubernatores, id est, rectores, dicuntur, tum locumtenentes, id est, legati regis, quos & vicarios regis dicimus, i. vicereges. ἁρμοστὴς, apud Thucyd. à Valla redditur præfectus. Idem Bud. in Comm. ἁρμοστὰς (inquit) appellant Lacedæmonij τοὺς καθισταμένους ὑπ' αὐτῶν ἄρχοντας τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς πόλεων: sic dictos παρὰ τὸ ἁρμόζειν τοὺς ἀρχομένους ζῆν κατὰ τοὺς νόμους· ὅθεν καὶ ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι ἀθλοθέτας τοὺς εἰς τὸ ζῆν διατιθέντας. Quare Dionys. in libro de Ecclesiast. Hierarch. episcopos ἁρμοστὰς appellauit: ad quod munus non sine summa religione, καὶ μετὰ τῆς μεγίστης εὐλαβείας, accedendum docet. Et ἁρμοστὴς apud Poll. lib. 3. est μνηστὴρ ... ἁρμόζειν, i. ἐγγυᾶν Et lib. 1 ἁρμοσταὶ, i. διαλλακταὶ quos Her... καταρτιστῆρας, i. pacificatores & reconciliatore Liuio ... ud Hesych. ἁρμοστῆρες etiam dicuntur λίθοι δύο πρὸς τῇ αὐτῇ τῆς φλιᾶς τιθέμενοι. antepagmenta Vitruu.

Ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, conueniens. Phalaris in Epist.

Ἁρμόσυνοι, οἱ, dicebantur qui apud Lacedęmonios pręerant mulieribus, vt honestius incederent, Varin.

Ἁρμόττομαι, actiuè, adapto, compono, concinno. Plat. 1. de Rep. μουσικὸς ἀνὴρ ἁρμοττόμενος λύραν, &c. lyram temperans.

Ἁρμόττω, congruo. Isocrat. τοῦτο πρὸς τὰς συνηθείας ἁρμόττει, id ad vitæ consuetudinem est accommodum, quadrat. Item inuenitur & ἁρμόττει, pro congruit, expedit, decet, verbum impersonale. Plato epist. 8. νόμοις θεῖναι καὶ πολιτείαν τοιαύτην ἐν ᾗ βασιλέας ἁρμόττει γίγνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε καὶ ὅσων πρέπει τοῖς γενομένοις ποτὲ εὐεργέταις vnde ἁρμόττειν τὴν πόλιν, ciuitatem constituere, temperare. Lucian. à quo ἁρμοστὴς vt diximus. Dioscorid. lib. 6. cap. 1 ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, congruentia iis qui venenum hauserunt. Theoph. l. 3. c. 230. de caus. pl. ἁρμόττει εἰς δυσχειμέρους τόπους, frigidis locis conuenit.

Ἁρμύματα, Hesych. ἀρτύματα.

Ἁρμῷ. Datiuus in aduerbium transit, & significat idem quod ἁρμοῖ, suprà. (Hesych.

Ἅρμαλα & ἁρμάμαλα, Arcadibus sunt ἀρτύματα condimenta, teste

Ἀρνα, Hes. ἄρναν ait Clazom. sign. iusiurādū: inde ἔξαρνος esse ortu.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ pellis agni, pellis ouina. Aristoph. in ... eb. Εἰ μὴ τις αἰδῆ τ' ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα Suid. ἀρνακίδα exponit τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα. est etiam calcei genus hyberni, apud Plat. in Symp.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, macellum: propriè agninarum carnium, κρεωπώλιον τῶν προβάτων sic Didymus, Etym. Hesych.

Ἄρνειος, agninus, ouinus. Sophocl ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρρίφθεις ἵζετ' ἀρνείῳ φόνῳ, cędis ouium. ἄρνεια κρέα, agninæ carnes, Lucian

Ἀρνειὸς, agnus prouectioris ętatis ὁ τέλειος ἄδηκρος Homer. Iliad ζ. ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται. id est, ἀρνοῖς, κριοῖς, vt exponit Interpr. Idem Iliad γ ἀρνειῷ μὲν ἔγωγε ἐΐσκω. id est κριῷ Etymolog. Primùm ἄρνα vocant, tum ἀμνόν, dein ἀρνειόν, postremò λειπογνώμονα. quanquam id propriè de equis dicitur. ἀρνειὸς, cum ει, mensis nomen est Eust.

Ἀρνεοθοίνας, παν, qui vescitur agnis, in Epigr.

Ἀρνέομαι, μὴ ήσομαι, ἠσάμην, nego, recuso. Accus. ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει, Etym. Paul. ad Hebr. c. 11 ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ, renuit vocari filius filiæ Pharao ... Æsch. ἀρνεῖται μὴ δειλὸς εἶναι, negatur esse timidus. Demosth. ὧν οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι, quorum nonnulli nequaquam negauerunt se tales esse. ἀρνούμενος ἔπαινος, laus dissimulata. Erasm. Demosth. ἀρνούμενος ταύτην τὴν χρείαν, detrectans hanc operam. ἀρνοῦμαι μὴ πράττειν, nego me facere, id est, ἀρνούμενος λόγῳ, Demosth. ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, reiicere & repellere fœneratores, Interpr. Aristoph. sic vtitur.

Ἄρνες, οἱ, agni nuper nati, per syncopen pro ἀρῶνες, vel pro ἄρνοι, κατὰ μεταπλασμόν, Etym. Theophr. de hist plant. l. 8. c. 7. καὶ οἱ στάχυες μικροί, καὶ τούτοις οὓς καλοῦσιν ἄρνας.

Ἀρνευτὴρ ὁ, vrinator, κυβιστητὴρ δύτης, κολυμβητής. Aratus, εἰς κεφαλὴν ἴσα δύνετ' ἀρνευτῆρι, i. κυβιστητῆρι. εἴρηται ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, οἵ τινες εἰώθασιν ἐπὶ κεφαλὴν ἅλλεσθαι ὅταν πρὸς τὸ ἱερὸν κυρίττωσιν, Etym.

Ἀρνευτήρια, Hesyc. κυβιστητήρια, vrinatorum exercitia.

Ἀρνευτὴς οῦ, ὁ, hippurus piscis Plinio. frequenter subsilit ac desilit caprarum modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliunt, & caput terræ impingunt. Eust. Iliad. π'. Athenæus libro ζ'. vide in dictione ἵππουρος.

Ἄρνη ης, ἡ, nomen Nymphæ nutricis Neptuni. παρὰ τὸ ἀρνεῖσθαι αὐτὸν ἐκτρέφειν. Est & vrbs Bœotiæ: est & Thessaliæ vrbs ab Arne Æoli sic dicta: vel vt Crates vult, παρὰ τὸ ἄρνας: est enim ouibus nutriendis apta & accommoda, Etym.

Ἄρνησις, εως, ἡ, inficiatio, negatio, cui opponitur ὁμολογία Nazanz. ὁ κλεῖπ ἄρνησιν κληθεὶς ἀποπήδησον, &c.

Ἀρνησίθεος, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος, ἄπιστος, Chrysost.

Ἀρνητικὸς, οῦ, ὁ, negatiuus.

Ἀρνηφόρος ν, apud Athen. l. 3. agnifera esse videtur.

Ἀρνικὸν Hesych. exp. χρώματος εἶδος χλωρόν.

Ἀρνίον, ου τὸ agnus, in Apocal. c. 5.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, plantago, agnina lingua. dicitur &

Ἀρνόγλωσσος, Diosc. l. 2. c 153.

Ἀρνοκρία apud Hesych. iusiurandum & fœdus conceptum cæso agno, cuius exemplum apud Homer. Iliad. 3. & Virgil. Æn 12.

Ἀρνὸς, τοῦ καὶ τῆς, genit. à nominat. ἀρς, i. agni vel agnæ. Dicitur & ἀρνός, οῦ, Pollux.

Ἀρνοφάγος, ου, qui agnum deuorat & absumit: Nonn.

Ἀρνόφυλλον, cytisus, quòd oues ipso delectentur, Hesych.

Ἄρνυμαι, suscipio, capio, assequor, recipio, libero, commuto, vendico, redimo, custodio. Homer. Iliad α'. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων. pœnas Menelao & tibi de Troianis sumentes. τιμωρίαν λαμβάνοντες, ἀντικαταλλασσόμενοι. Plato 1. de Rep. φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένοις ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς, id est, mercedem ferentes, accipientes. ἄρνυμαι κλέος, consequor gloriam. Euripid ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν, labore manuum victito, in Epigramm. ἀρνύμενος πατρὸς κλέος, repræsentans & vendicans, effingens, capessens, Homer. Valla vertit, vt patri meo & mihi gloriæ essem. ἄρνυμαι etiam pro αἱροῦμαι ponitur. Plato, ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον, turpem vitam honestæ morti præferens. Alibi lib. 1. de Republic. pro accipio καὶ λαμβάνω· φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένοις ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, σεαυτὸν ἀποφήνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος ἀξιώσας τούτου μισθὸν ἄρνυσθαι. Hinc μισθαρνεῖν deductum est. ἄρνυμαι etiam pro suppedito, sufficio. Sophocl. in Philoct. καιρός τι πάντων γνώμαν ἴσχων, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται. interpr. ἀποφέρεται Est etiam ἀντιπαρέχομαι, & περιποιοῦμαι, & φυλάττω καὶ σῴζω apud Platonem. pro exponere & commutare, id est, ἀντικαταλλάσσεσθαι. Hom. Odyss. α, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων.

Ἀρνῳδοὶ οἱ ῥαψῳδοὶ, qui carmina apud antiquos recitabant: ab agno qui recitantibus ἔπαθλον erat. Etymolog. Hesych.

Ἄρξατος, inuius, molestus, ἄβατος, ἀνιαρός, Hesych. sed suspectum est.

Ἀρόη, ἡ, vicus olim Achaiæ, nunc verò vrbs quæ Patra dicitur, Etymolog.

Ἀροίμην λαβοίμην, ἀπενεγκοίμην, caperem, vide αἴρομαι.

Ἄρομα, τὸ, aratio ἀροτρίασμα, Hesych.

Ἀρόμεναι pro ἀροῦν. arare Hesiod. σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν, festinat arare & conserere.

Ἄρον, τὸ, Arum, genus herbæ, quæ dracunculi genus esse dicitur à Theophrasto lib. secundo, capite 200. hanc degustare vrsam egressam latibulum vt intestinum suum dilatet, Aristoteles scribit libro octauo, capite 17. aliàs ἄρον scribitur. folia emittit dracunculi, sed longiora & minus maculata, caulem suppurpureum, dodrantalem, pistilli specie, à quo croceum semen exit: radice dracunculi alba, quæ decocta estur, Dioscorides libro secundo, capite 197. Plinius libro 24 capite 16 Galen. libro 6 simplicium ἄρον etiam Hesychio teste τρύβλιον μέγα dicitur. Athen. lib. θ', δρακόντιον ὅ ἔνιοι ἄρον, ἀρώνια.

Ἄρος, vtilitas & damnū non voluntariè obtingens, ὄφελος καὶ βλάβος ἀκούσιον Est etiam lacuna in quam vicinæ aquæ confluunt. Hesych κοιλάδες ἐν αἷς ὕδωρ ἀθροίζεται ὁμόρων.

Ἀρὸς autem locus irriguus, pratum, aut guttula etiam, Hesych. enim ἀρὸς affert pro τὰ λιβάδια quod illas habet.

Ἀρόσιμος, propriè arabilis, est & locus cultus ἀρόσιμος γῆ, seges.

Ἄροσις εως ἡ aratio. vnde γῆς ἀρόσεις, agriculturæ seu arationes, terrę cultura, Aristot. ἄροσις, apud Hom. alicubi accipitur pro tellure, terra, seu agro frumētario, i. χώρα ἡ πρὸς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία, Interpres.

Ἀρότηρ, ῆρος ὁ, ἀρότης. arator, poeticum est: communiter enim ἀρότης dicitur. βοῦς ἀρότηρ, bos arator dicitur Hesiod.

Ἀροτήσιμος, ος, arabilis, in Epigram.

Ἀρότησις, ἄρη. apud Aratum, id est, ἀρότος, arationis tempus, vel seminandi tempestas, id est, sementis Columell.

Ἄροτος, accentu in prima, seges & terra subacta. Apollon. secundo, βοῶν ἄροτος μᾶλλον, bourn aratio curæ est, i. quæ hi à bobus. Hesiod. αὐτὰρ ἐπὴν ἄρουρα, ἄροτον ἢ δυσκέλαδον, i. ἀπὸ τοῦ, vt exponit Interpr. sementis.

Ἄρωτος, accentu in vltima, id est, sementis, tempus arandi seu serendi, & ipsa actio serendi. Hæc tamen confunduntur interdum. ἄρωτος: item arabilis dicitur. πρώτους ἀρότους καλέουσι, primas arationes nouellarint. Theophrastus lib. tertio, capite 25. de causis plantar. τοῦ ἀρότου παίσαν, propter sationem seu creationem liberorum, id est, vt liberi procreentur & progenerentur. & ἀρωτεῖ pro ὑπαυλεῖ, Soph.

Ἄροτρα. terra, iugerum.

Ἄροτρα, apud Syracusanos, erant qui ob vnum inopiæ nomen seruiebant, quum alioqui liberi essent: vide Pollucem.

Ἀροτρᾶδες, ὁ, ἀρουρικός, agrestis. ἀροτρᾶδη θαλάμια, thalamus agrestis, in Epigramm.

Ἀροτρεύς, arator, agricola, scribitur apud Theonem in Arat. ἀροτρεύς.

Ἀροτρεύω, ἤροτρεύσα. arator. in Epigramm.

Ἀροτρέω, aro, Nonnus. ὀφθ. ἀροτρέω αὐλόν.

Ἀροτρεύομαι, ἀροτρεύσα.

Ἀροτρίασις, ιως, ἡ, aratio.

Ἀροτρεύω, ἠροτρεύσα, ἀροτρεύσω, aro, ἀροτρίω, quod magis Atticum est, Accus.

Ἄροτρον, τὸ, aratrum.

Ἀροτρόω, ὦσω, ὦσα, ὦκα, ὦμαι, ὠθην, aro, ἀροτρίω, quod magis Atticum est, Accus.

Ἄροτρον, τὸ, ἀροτρόω. vomer. Iudicum c. 3. ὃν τῷ ἀροτρόποδι ἡβὸν ὑπόπαξε σὺν δηιοφόνοις, vomere percussit alienigenas.

Ἀροτροφεῖν, aratrum ferre, in Epigramm.

Ἀρρῆθα dicti serui à Syracusiis inquit Eust.

Ἄρουρα, ας, ἡ, ἀρυμαι. ἡ γῆ, tellus, campus, leges, ager, prædium. mēsura terræ centum cubitos continens: terra, propriè ramen culta, & ad sationem idonea. ἄρουρ' τὸ ἀρῶμαι ὁ ἄρουρ τὸ ἀροτρεύεσθαι. Homer. Iliad. β. ζεύξαντες ἄρουρα, alma tellus. Sophocl. ὑγρὰς ἀρούρας βολοῦ, dixit, id est, γῆς, humidæ terræ glebam. Iosephus pro mensura accipit, contra Appionem. Cyprius ἀρώμεν σωρὸς σίτου σὺν ἀγκύρᾳ, Hesych.

Ἀρουραῖος, agrestis, rusticus, ruri nascens, campestris, arualis, aruēsis, Gaza libro septimo, capite sexto historiæ plantarum. ἀρουραῖοι αἰσχρῶς. Æschines à Demosthene dicitur, id est, agrestis. Onomastus, quòd Æschines perperam Onomastum in tragœdia egisset. ἀρουραῖα ὀνόματα, dea agrestis. Aristoph. ἵς ἱρηδενς νοcat matrem Eurip. quòd olera venderet.

Ἀρούριον τὸ, agellus, ruscelum.

Ἀρουροπόλος, agricola, in Epig.

Ἀρῶμαι, ἀρῶσα, ἄρας, ἀρώμην, aro, ἀρόω, ἀρόσω, ἄροσα, ἀρῶ, aratro proscindo. ἄρωμ τὸ αὖος ὁ ἀπὸ τοῦ ἀρόω: σπάρτε γὸ πρωτεια ἡ γῆ. Neutr. Accus.

Ἄρωσις, aratio, ἡ ἀροτρίωσις, Hesych.

Ἁρπαγδίω raptim.

Ἁρπάγειον, locus dicitur iuxta Cyricum, vnde raptum memorant Ganymedem.

Ἁρπαγή, ἧς, ἡ, id est, ἁρπαμὸς, seu ἅρπαγμα. ἑρπαγὴ πολιμίων, rapinas hostium, prædam quæ ab hostibus eripitur. Plutar. in Othone, ἁρπαγὴ τῶν πρώτων ἐγένετο, interuersus crater.

Ἁρπαγμός, ὁ, accentu in penult. harpago: dicitur etiam ξυσμὸς Hesych. & Eurip. λύκος, id est, instrumeurum quo ex puteo vasa retrahuntur. & apud Poll. libro sexto, idem quod κέντρα.

Ἁρπάγιον ἀγγεῖον, vas quod ἀραιρεῖον harpagium dicitur. Alexan. Aphrod. libro primo Problem. ὅτι γὰρ ἐγκρυφίων ἁρπαγίων ὁ ἐλάκτων ἐν τῇ γεφύρᾳ ἐπιδήμῳ αὐτῷ τὸ ὕδωρ ὡς ἀφέτει διὰ τοῦ σωθήμῳ, vasa quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundam emittunt, seu per foramen sui fundi.

Ἁρπάγμασ, rapto quæstus: item abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγίων in Epigramm.

Ἅρπαγμα, ατος. τὸ, Iosephus, ἅρπαμα ἢ λάφυρον γενόμενον.

Ἅρπαγμός, οῦ, ὁ, rapina. direptio. furtum. concussione quæstus pecuniæ, Æschin ἁρπάζω ἢ ἰζ βίας ἀφαίρεσις. Paul. ca. 2. ad Philipp. ἐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο, rapinam non exiti masset.

Ἅρπαγες, Harpagus, Medus. Herodot.

Ἁρπάζω, μ, ἄσω, vel ξω, σα, σμαι, ἄκα, item ἁρπάζομαι, rapio, propriè de feris: interuerto. subripio, aufero: item citò intelligo & percipio, οἷς ἐκ νοῦ apud Sophoc. Accus. iungitur. Lucian. ἁρπασάμην τὰ τοῦ κρατῆρος ἐξ ὀστῶν τῷ λιμῷ τὸν ἀχμάζοις, &c. correpto arcu. Argiuos peste confecit. Aristophan. αὐθον ἡβὸ ἁρισβυτήρων ἁπάζειν, anthum senibus præripere, seu à senioribus auferre. βίᾳ & ἁρπάζω σὺν τῷ σωρεῖ, eripio te ab igne.

Ἁρπακτήριον, raptrix in Epigramm. ἁρπακτήρια αὐρίωμος.

Ἁρπακτήρ, ῆρος, ἁρπακτής, οῦ, ὁ, raptor. ἁρπακτῆρες βασιλέως, regni raptor, Nazan. Hom. Iliad. ψ. ἀνὴρ ἡβὸ ἱερέων ὄπλ' ἀμέμονα ἁρπακτῆρα.

Ἁρπακτικός, ἡ, ὁ, rapax: χήρης ἁρπακτικώτατος, Adamant. in Physiogn. manus rapacissimæ.

Ἁρπακτικῶς, festinanter, raptim.

Ἁρπακτός, ereptus, furtiuus, vi raptus. Hesiod. χρήματα δ' ἐκ αἰσχρῆς ἁρπακτά. Aliquando ἀξβίβλ & rapidus, periculosus. μεγάλοι δ' ὠῶν ἁρπακτοὶ πλόοι. & crapax naui gatio, ἀβέπορος ἁρπακτός, non tuta.

Ἁρπάλεων, Plut. in Politicis, ὡσὲ ἡβὸ ἁρπαλέων δίκλων ὄζων, causam dicturus repertum.

Ἁρπαλέος, ἡ, ὄν. ὑμεπικός, rapidus, quem rapere libeat, vt ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ amidè rapiuntur. ἁρπαλὲς Hesych. id est, ἁρπακτικές.

Ἁρπαλέω, ἁρπάγδίω, ἁρπαπαίω, raptim, cum raptu. Idem prompte, grate, iucunde, amanter. Etymol. Odyss. ἑ, γπίνέ τε ὧδ' ἁρπαλέως, subitò, ὡς ὑμως.

Ἁρπαλίζομαι, vel ἁρπαλίσσομαι, libens suscipio, ἀσμένως δέχομαι, Hesych. ἁρπαλίζω arripio, accipio. αἰσχυλ. ζ. ὅτι ἀθβαις. μὴ τυὸ ἀνὴρ ὑπεκουσαῖος τετραυώμενος σὺν δὲ κακωτοῖσι ἁρπαλίζοι.

Ἁρπάλιμος, defideratus, qui rapitur. ἁρπακτὸς, ἀφορμητός.

Ἁρπάλυξ, pro ἁρπαλυκίς, nouè dictum à Macedomo. Epigram. libro secundo.

Ἁρπάμη αἱ, magalia, caulæ ouium. μαλέβαι βοσκημάτων, Hesych.

Ἅρπαξ, γος. ὁ, rapax, raptor, Matt. 7. λύκοι ἅρπαγες, lupi rapaces. Aristoph. ἐν ἁρπαξ τὸ δημόσιον κατέδωκα, si depeculator & videri int. ἁρπαξ ἡβὲ καὶ rapacissimus. Item harpago, instrumentum aduncum, quo vasa è puteis extrahuntur. Est etiam legionis nomen apud Romanos. Inuenitur etiam ἡ ἅρπαξ, pro ἁρπαγή. Hesiod. ἅς ἁρπαξ ἁρπαξ ἡκατ, &c.

Ἁρπαξίδης, ὁ, ἡ, ἡβὲ rapto viuens apud Athen. ἁρπάζω ὦμαι, falce vtor, rapio Hesyc.

Ἁρπασμα ατος. τὸ, rapina, Plato de Leg.

Ἅρπασος, ὁ, Cirtæ fluuius, ab impetu prærapido sic nuncupatus, Ety. Daphnus prius appellabatur, à quo & ἅρπασα, ciuitas nuncupata est, teste Steph.

Ἁρπασσόν, ὁ, harpastum, genus pilæ grandioris, dictum quòd quisque arripere nitatur: vnde Martial. Siue harpasta manu puluerulenta lapis. Vide φαινίδα.

Ἁρπάσω, pro ἁρπάξω vsurpatur, Etym.

Ἁρπάσιος, latum, planum, pro luuido accepisse videtur Nicander. Etymolog. Nicander in Theriacis, χεῖρα γε μὲν ἁρπασίοις ὠύτασε. Interpr. ἅπλατον ὡς ὁμαλὸν. ἅβεν τὸ ἅβερμι, γῆν, quasi ἑρπαστὸν ἀπὸ τῶν ἁρπαζόντων λιπόν.

Ἁρπαστέον, τέου, ὁμοίως ἀκτέον, ἀδαστέον.

Ἁρπαστὸς, ὁ, ἀγαπητὸς, valde luuidus & pallidus: ἅβεν τὸ ἅβερμι ἡβὲ πίδον τὴν Herodianus & Didymus, Etymolog. Hesych. ὁμοίως λιπόπεδος.

Ἁρπεδόνη ς, ἡ, laqueus, Aristoteles libro quarto Animalium, cap. 20. de quibusdam conchis. ὀφθ. ἔβη ἐλίσσοις ἄκεσθ ἁρπεδόνι τῷ πάχθ, vbi Gaza. alter anfractus crassitudine linez, & c figunt etiam, vt Lalcaris in Epigrammat. docuit, instrumentum quo filum rotando glomeratur. vn rot, sut instrumentum aliquod simile. nam alias eodem libro pro chorda arcus fumitur. Laqueus item quo cerui capiuntur, Xenoph. Pollux libro septimo. Herodotus ἁρπεδόνας dixit νήκματα. Critias, ἁρπεδόνια τὰ λύτα ἐγκοῦ.

Ἁρπεδονίζειν, prædari, illaqueare, λαποδυτεῖν, ἢ διὰ ἀφόρτων θηρᾶν, Hesych.

Ἁρπεδόνιον, ἁρπεδόνιν, χρυσίον.

Ἁρπέζα, montis pes, quasi ὀρπέζα. ἀμισσηδὲς τόπος ὑλώδης, Interpr. Nicandri in Theriac. exp. etiam materia seu septum. sed hic milius & depressius apud Hesych. aurem scripturam ἅρπεσα pro illo ἅρπζα. dicit autem ἁρπέσας εἶναι τοὺς ἀμισσηδὲς τόπους ab aliis autem exponi πίζαν ἢ ἐβαδόλους, item & τὰ κλιμακιδῶν χαλεπὰ τοῦ ἀναβαίνειν. apud Hesych. legitur ἁρπεσμὸς, exp. itidem ἀμισσηδὲς τόπος. ἐν ταφρεσι sepes vel fossæ.

Ἁρπέζων, murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus, apud Herodot. di citur & ἁρπαζών.

Ἅρπη, ης, ἡ, falx, ἁβρίτιον, apud Hesiod. Item ensis falcatus. & harpa auis similis aquilæ. Hom. ἀβὲ ἁρπηδυκίῳ ταυπέβρυμ. Tzetzes, milius ὡ ἰκτῖν. dicitur & ἁρπτήρ. Significat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile, totum corpus latè corrupientem. item stellæ quadam paruæ & crebræque in summa Persei dextra manu notantur. εἰς τὸν ἁρπᾶν κατασχίζοντος, falcem confciunt.

Ἅρπη, genus spinæ, Cyprij, Hesych.

Ἅρπις, ἴδος. genus crepidæ aut calcei, κρηπὶς, per metathesin, pro ἁπὶς. Hesych.

Ἁρπίκαθ, palma, φοίνιξ ὡ ἁρπίκαθ. Hesych.

Ἅρπυια, ας, ἡ, cũ acuto in antepenultima, ἁρπακτικὴ θεὰ, raptrix dea, Etymolog. Harpya Est etiam ciuitas in Illyria. ἅρπυια δύσνυμος, procellæ. Ody. ξ. ἐνὶ δ' ἦμιν ἀέλλαις ἁρωμμ, αἰπὺ ἅμωτο, venti. sunt autem Harpyæ filiæ Electræ & Thaumantis. Hesiod. in Theogon. δύκέμοις δ' ἀγκώμας ἀέλλα τ' ἴκιμι πίω τε: vbi ἀσκελὲς ἀε Syllaba corripitur. Sunt autem ἅρπυιαι, ὡ ἁρπακτικῷ σιωῷ ὠπ' τῶ ὕ-

ὕανης

δαπο: αἰσχῦναι; γεγεννημένη.

Ἄρπαλος, ὁ, Æolica lingua, amor: à rapacitate nomen sortitus, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, Etymol. Vtitur Parthenius in Crinagora εἰς φρένας ἐκείνας ἅρπαλον ἐλκύσαντα, Cælius lib.16. cap.27.

Ἀρπάσμαι, Idem quod ἁρπάζω, & falce uti, Hesych.

Ἀρπιχάξ, saltator. Hesych.

Ἀρπιχάζειν, saltare ὀρχεῖσθαι apud eundem Hesych.

Ἀρράβδος, ὁ καὶ ἡ, carens virgula seu baculo.

Ἀρράβδωτα, τὰ, sunt inter ostrea, perinde ac si dicas, minimè virgata: quibus opponuntur ῥαβδωτά, quæ pectinatim diuisa interpretatur Gaza apud Aristot.

Ἀρραβών, ῶνος, ὁ, παρὰ τὸ ἁρπάζω, ἢ παρὰ τὸ ῥαβδὸς καὶ προσθήκη τοῦ α, στερητ. καὶ ἐπιτελειῶσαι, Etymolog. pars solutionis, quæ fide facit totius summæ persoluendæ, pignus, arrha, Plin. & arrhabo: quo apud Latinos Plaut. & Ter. vtuntur. Plut. in Galba, ἐφθάκει προαπηρτίας ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Οὐίνιον, anticiparat magnis pignoribus Ouinium. quanquam D. Hieron. inter pignus & arrhabonem putat interesse, quòd pignus, quod Græci vocant ὑποθήκην, detur in mutuo, arrhabo vero in contractu emptionis & venditionis, quo firma sit obligatio. Hesych. ἀρραβών, πρόδομα καὶ ἐγγύησιν. inde verbum

Ἀρραβωνίζειν, arrhabone confirmare contractum.

Ἀρραγής, έος, ὁ καὶ ἡ, infractus Plin. infragilis. Ouid. rimarum immunis, nullam rimam patiens, integer, firmus, solidus. Theop. hist. lib. & cap. 5. Nonn. qui rumpi nequit. Chrysost. τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀρραγές· ἀρραγὲς ὄμμα, oculus illachrymabilis: quo modo apud Sophocl. κατερράγη μου δάκρυον. alioquin ἀρραγής, i. στερεὸς καὶ ἀκαταπόνητος.

Ἀρραγίδες, stamina, Hesych. στήμονες, κρόκαι.

Ἀρραδιούργητος, ου, ὁ, intemeratus, μὴ ῥαδιουργηθείς.

Ἀρραθάγησεν, Hesych. ἐψόφησεν crepitum seu strepitum dedit.

Ἄρραιστος, inuiolatus, inuictus, robustus.

Ἄρραιστος, incorruptus, ἄφθαρτος.

Ἀρράξαι, vnde καταρράξαι & ἀπαρράξαι apud Herodot. idem quod ἀράξαι, pulsare, tundere, κρούειν καὶ πλήττειν, κατάγειν, Hesychio.

Ἄρρατος, ὁ, infractus, non vastatus. ὁ ἀκαταμάχητος, ἢ ἀκαταγώνιστος, inuictus. Item, ineffabilis, ὡς ἄρρητός τις, ἀνέκφραστος. Item, fortis, immobilis: ἰσχυρός, δυσκίνητος. ut Methodius. Est etiam nomen proprium. Etym.

Ἄρραφος, ου, ὁ, non sutus, nō sutilis, à ῥάπτω. Ioannes de tunica Christi, Euang. cap.19.

Ἀρραχίς, Hesych. ἀσύνετον. intelligentia carens vel stolidum.

Ἀρρέκτος, ου, imperfectus. ἀποίητος, ἄπρακτος, Hesych.

Ἄρρεν, ενος, τὸ, masculum, Aristoph. νῦν τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα, ex quadrupedibus quænam sint masculi. Ibidem, περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quænā sint mascula. τὰ ἄρρενα, mares. ἄρρενα ᾠὰ, masculi oua, mares edērta. Ἄρρενα, Hesych. ἄρσενα, ἢ τῶν κενδύλων τὰ ὑπερέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα.

Ἀρρενικός, ή, όν, masculinus, ἀνδρεῖος: ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὸ νῖκος. ἀρρενικὸς & ἀρρενωπός, i. masculosus, siue masculus relatum ad mores: cui opponitur θηλυμορφής. Adamantius in Physiogno. ὁ μὲν δεξιὸς ἀρρενικώτατος.

Ἀρρενογόνος, qui mares generat, qui mares procreat. ἀρρενογόνον φύλλον, phyllum arrhenogonon: sic dicta est herba quædam, quòd in potu ἀρρενοτοκεῖν putetur, i. masculini sexus facere partus, Dioscor. lib.3 cap.140.

Ἀρρενογονία, ας, ἡ, virilis sexus, generatio.

Ἀρρενόθηλυς, θεὸς, deus promiscui generis, Nazanz. Eum deum introducebat Marcion. Idem ἀρρενοθήλεως σωματότητος.

Ἀρρενοκοίτης, qui cum puero concumbit, pædico, lib. Epigr.

Ἀρρενόομαι, ἀρρενοῦμαι, ex fœmina mas fio, masculescere dixit Plin.

Ἀρρενοτοκεῖν, facere partus masculi sexus, concipere mares.

Ἀρρενοτόκος, marem pariens, Diosc. lib.3. cap.140. aptus concipiendo mari.

Ἀρρενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, fortis.

Ἀρρενωδῶς, viriliter.

Ἀρρενωπία, facies virilis, virile robur, virilis aspectus.

Ἀρρενωπός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, siue ἀρρενωπής, faciem masculam & virilem habens, terribilis, seuerus, virilis, fortis, viriliter seu gnauiter intuens, Lucian Etym. Vnde ἀρρενωπὴς γυνή, virago. Aristo. de generat. anim. libro 2. cap.5. ἀρρενοπαθής, Hesych. ἀνδρόγυνοι, id est, fœminæ quarum facie aliquid virilitatis præ se fert.

Ἀρρενωπὸς & ἀρρενωπός. Eust. tradit in malam partem vsurpari.

Ἀρρεπής, stabilis, permanens, non declinans, sed rectus. ἀρρεπής, Dionysio Areop. ἀρρεπὴς καὶ ἀπαρέγκλιτος ἀεικινησία, i. μήτ' ἀνάρροπος μήτε καταρρόπος. Galeno, ὅλως ἀρρεπῆ, in quibus omnino nihil est momenti, Cic.

Ἀρρεπῶς, Hesych. ἀκλινῶς.

Ἀρρεψία, ας, ἡ, sententia neutram in partem propensius inclinans. Diogenes Laertius in Pyrrhone Eliensi.

Ἀρρέω, κατὰ στέρησιν factum est ex ῥέω, significante dico seu loquor vnde fit ἄρρητος.

Ἀρρήκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infragilis. Ouid. infractus, fracturæ immunis, contra omnem ictum inuictus, incorruptus, impenetrabilis, durus sicut cornu, solidus, firmus, ἰσχυρός, validus. Homer. Iliad. β φωνὴ δ' ἄρρηκτος. In Odyss. ἄρρηκτοι δεσμοί, ἄλυτοι ἀρρήκτοις δήμασιν, Apollon. Rhod. inexpugnabiles, Etymol. ἄλογος, στερεός, Hesych.

Ἀρρημμένος, Suid. expon. βεβλαμμένος.

Ἄρρην, ενος, ὁ καὶ ἡ, masculus, mas. τὸ ἄρρεν, vide suo loco. ἄρρην ὑπομονή, fortis patientia, Plutarch.

Ἀρρηνεῖν, conuitiari. λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι, Helychius.

Ἀρρήνης, agrestis, molestus, ἄγριος, δύσκολος, Hesych.

Ἀρρήσασθαι, ἀπαλλήσαι, ἀπαγορεῦσαι, Hesych.

Ἀρρησία, ας, silentium, taciturnitas. σιωπή, Pollux lib 2.

Ἀρρητοποιΐα, ας, ἡ, nefandum facinus quod obscœnè perpetratum est.

Ἀρρητοποιός, οῦ, ὁ, nefandus, obscœnus. αἰσχροποιός.

Ἄρρητος, nefandus, nefarius, non dicendus, secretus, abditus, ὁ μὴ δυνατὸς ῥηθῆναι, καὶ ὁ μὴ ἄξιος ῥηθῆναι, indignus qui nominetur, non nominandus, odiosus, silentio præteritus, Odyss. ξ, ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον τὸ ἄρρητον, abditum, arcanum, occultum & latens. Vnde παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἰδιότητες ἄρρητοι λέγονται, inquit Alexand. Aphrod. in Problem. id est, abditæ delitescentesq. causæ, vt Gaza vertit. ἄρρητος μίξις, vide Λεσβιάζειν. ἄρρητος item, μέγας, καὶ ἄβατος, καὶ ἄλεκτος, ἀφραστος, ἀνιστόρητος, ἀπόρρητος, ἄφθονος, ἀγαθός, Sophocl. ineffabilis, inexplicabilis, cuius causa reddi non potest, ἀναπολόγητος ἄρρητος λόγος, i. κακόφημος, μηδὲ λεχθῆναι ὀφείλων, silentio prætereundus τὸ ἄρρητον, nefandum. Herodot ἄρρητα ἱερὰ ἐς ἄρσενα γόνον, sacra quæ ad virilem sexum efferri nefas esset. ἄρρητος θεὰ, cuius nomen fari non licet, vt bona dea, Plutarch. in Cæsare. ἄρρητος κόρη, Proserpina, Περσεφόνη, Eurip. apud Demost. ῥητὰ καὶ ἄρρητα, fanda & nefanda.

Ἀρρητουργία, obscœnitas, αἰσχρουργία, nefandum facinus.

Ἀρρήτως, arcanè, inenarrabiliter. Liuio. ἀρρήτως σιωπᾶν, silētium tene. e. Hesych. ἀλέκτως.

Ἀρρηφορεῖν, pro ἀρρητοφορεῖν secreta & arcana sacra gestare.

Ἀρρηφορία, Mineruæ sacrificium vel festum. ἑκατέρως (inquit Hesy. λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἀπὸ διὰ τοῦ ἑρσηφορία, διὰ τὸ τ' ἔρσης ἐγχεῖσθαι τὴν πομπὴν ἢ διὰ τοῦ α. ἐπὶ ἀρρήτοις συνέστη.

Ἀρρηφόροι, οἱ, quatuor pueri qui vestibus albis aurum ferentes, Mineruæ festum celebrabant. παρὰ τὸ ἄρρητα καὶ μυστήρια φέρειν, Ery. Hesych. μυσταγωγοί.

Ἄρρηχος, sepimentis admodum idoneus & accommodatus. Nam ῥῆχος, id est, sepes. Nicander in Theriacis, καρπὸς ἐπὶ μὴν ἄρρηχα παλιούρου.

Ἀρριανός, οῦ, ὁ, Arrianus, discipulus Epitectus, vir inter Romanos cum primis laudatus, Lucian.

Ἀρρίγητος, impauidus. ἀρρίγητος θήρ, In Epigrammat. fera interrita.

Ἄρριγος, ου, ὁ, non rigens, non obnoxius frigori, Aristot.

Ἄρριζος, qui est absque radice & fundamento, radice carens.

Ἀρρίζωτος, ὁ καὶ ἡ, radice innixus, nō innixus, absque radice, Theophr. de Causis lib.5. cap.1.

Ἀρριχᾶσθαι, manibus pedibúsque sursum repere. quod etiam ἀναρριχᾶσθαι dicitur.

Ἄρριχος, ου, ὁ καὶ ἄρριχη, ἡ, Aristoph. in Auib. cophinus, vas vimineum παρὰ τὸ αἴρειν τὸν χοῦν, Etym.

Ἀρροια, ας, ἡ, mensium suppressio & retentio, retardatos & commorantes menses vocat, Pli. Celsus menstrua non bene respondentia, apud Hippocrat. i. ἐποχὴ ἐμμηνίων. Cui opponitur profluuium & abundantia mensium. Plin.

Ἄρρον: vide ἄρον.

Ἄρροπος, immotus, idem quod ἀρρεπής.

Ἀρρῦ, est ἐπίφθεγμα, & acclamatio incitatióque remigum, vt venatorum σιμβάζειν, pastorum verò σίττα, Hesych.

Ἀρρυθμέω, discordo, dissono. ἀρρυθμεῖν εὐθμοῦ, numero dissonare.

Ἀρρυθμία, discrepantia, Cic. Galen. lib. ad Glauconem.

Ἀρρυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rythmum, & certam mensuram sed plenis poculis merum in se ingurgitat apud Athen.

Ἄρρυθμος, incōpositus, informis, dissonus, Liu. inconcinnus Hermogenes, inscitus atque agrestis. Quintil. lib.9. cap.4. ἄρρυθμος histrio dicitur, quum indecenter agit. ἄρρυθμος ἔρως, amor non concinnus, non congruus, Euripid ἄρρυθμος, ἀδιατύπωτος, ἀσύμφωνος.

Ἀρρύπαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus Sillio, non sordidatus. Cic.

Ἀρρύπαρος, non sordidus, Nazanz.

Ἀρρυσίαστον, apud Dionysium Halicar. lib.6. quod oppignerari non potest. Hesyc. exponit ἀρρυσίαστον, ἀνεχύραστον (leg. ἀνεχυρίαστον) καὶ ἄσυλον.

Ἀρρυτίδωτος, ἡ, carens rugis, non rugosus, lib. Epigram. sine rugis, erugatus, μὴ ἔχων ῥυτίδας καὶ χαράγματα.

Ἀῤῥωδέω, ῶ, timeo apud Herodot. lib.1. trepido, horreo, extimesco, fum iollicitus, pro ὀῤῥωδῶ. Alij significare etiam dicunt καταφρονεῖν, hoc est, μὴ ὀῤῥωδεῖν, ἀνυποπτήκτως, Herodot. ἀῤῥωδέων τὸ τέκνον, partui metuens. vide Ammonium.

Ἀῤῥωδία, ας, ἡ, metus, formido, timor, φόβος, Herodot. εἰς ἀῤῥωδίαν ἀπίκοντο animo conciderunt veriti.

Ἀῤῥώδ, ὁ, fractus, idem quod ἀῤῥηκὼς vel ἄῤῥηκτος.

Ἀῤῥωστέω, ῶ, ἐσω, ἡσω, imbecillitate seu aduersa valetudine laboro, ægroto, sine robore sum. Volunt dici non de eo qui in lecto ob valetudinem decumbit (nam is νοσεῖν proprie dicitur) sed ὅσοι τῷ κεκτημένῳ τῆς σώματι, qui corpore est malè habito. Neutrum absolut.

Ἀῤῥωστία, ὁ, vitium, langor, malum, ægritudo, ægrotatio, infirmitas, morbus. ἀῤῥώστημα ἴδῃ νοσημα μᾶλλον ἢ ἀσθενείας, Ægrotatio, mor bus cum imbecillitate, Cic. Chrysost. πολλαὶ ἀῤῥωστήματα, morbos releuans.

Ἀῤῥωστίᾳ, ας, ἡ, ægrotatio, imbecillitas, aduersa valetudo, tædium, vitium, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία. τὸ στρατεύειν, tædium militandi.

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ, ἡ, ægrotus. ἄῤῥωστον τὸ δὲ τὸ ὑγιαῖνον: inualidus, infirmus, languidus, Xenophon, ἄῤῥωστον τῷ ψυχῷ, id est, animo remissus.

Ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, apud Dionysium Halicarnass. aduersa valetudine tentari. pro quo ἀῤῥώστως ἔχειν apud Pollucem lib. 3. id est, ἀῤῥωστεῖν.

Ἄρ, ῥ, ὁ, ἡ, ignus & agna. Xenoph. ἡ ἔρα ἐπιφώνησις, ἡ τυφὴ παρὰ τοῖς ἀμπελίταις δίδωσι, nobis quæ tibi & lanam & agnos & caseum damus, nihil tibi uis. Hom. Iliad. γ, οὐδεὶς σ' ἀρ' ὕπνῳ κλέπτει, ἐπίῤῥιπτε δ' ἀπ' ὄφρυσι νήδυμον ὕπνον, Hesych. sunt οἱ βασιλεῖς ὁρῶσι.

Ἀρά, ᾶς, ἡ, idem quod ἀρᾶσις. Hesiodus. Ἥφαιστος πίπτοι σεῦ, μείλιχα τι σιγήσῃ τὸ Ἀρισβήλου παλάμηση, id est, componens & aptans, ἡ. κατασκάπτων.

Ἄρατος, αντος, ὁ, componens, aptans, ἁρμόσας, διαρτίσας. Hom. Iliad. ἁ, ἄρατον γλῶσσ' μεγάθυμοι ἀχαιοὶ Ἄρεσθαι καὶ θυμόν, ἰαίνειν ἠδὲ θυμῆρες πονέσαντες.

Ἀράβδωμα, Hesych. ἀλεκτρυάβδωμα, πᾶσα.

Ἄρασα, Hesych. λευκῶλις.

Ἄρασα, ης, ἡ, vrtemonia dicitur à Romanis.

Ἀρασινόν, ὁ, apud Galen. simplic. τὸ ἀῤῥιτικὸν ἢ αὐχικόν, Hesych. est aurippigmentum quod inter natiuos colores reponitur à Plin. Duo eius sunt genera, vnum luteum aureo colore micans, crustosum & assulosum, fissilique lapidum specularium modo. Ex hoc Catus princeps auiditimus auri plane fecit aurum excellens, sed ita parui ponderis, vt detrimentum sentiret. Alterum genus globosum est, glandis effigie, pallidum, & colore fandarachæ æmulum. Ex eo tosto fit arsenicum factitium. vide Dioscor. lib. 5. cap 121. Plin. lib. 33. cap. 4.

Ἀρασινοειδής, ὁ, ἡ, masculinus. Gal. ad Glauc ἀρσενικὸν φάλακρον, vi prædictum accrimia.

Ἀρασινοπέτης, ου, ὁ, ἡ, dico, qui masculis concumbit. Paulus 1. ad Corinth capite sexto, ait, ὅτι ἀρσενοκοῖται βασιλείαν τοῦ θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.

Ἀρασινόπαις, cui est mas filius, Nonnus.

Ἄρβηλος, ὁ, ἡ, ἡ, masculus, virilis: ἄῤῥηλ τὸ ἀῤῥενικὸν, irrigo, Etym. Hom. Odyss. ξ, τοὶ δ' ἀρσενες ἐκπεσε ἴαωνδε. In Epigr. ἀρσενα δ' ὑμῖν, Phocyl. genere fœminino dixit. ἀρσενα κύνεσσι ὀφείλει, maculam venenem excitare. Item in Epigr. ἀρσενα δάμαλιν, & ibidem ἀρσενα μοσχευόμενον. Item, ἀρσενικὸν ἀκμῆς τὸ ἄρσεν, masculum Apollonius, ἄρσεν γὰρ τόκος, omnes mares.

Ἀρσενίδα, Arsinoe filia Berenices, quam cum sororibus Leucippe & Alcathoe insinia corpora fuisse Plutarchus scribit in Probl. Item est ἀρσενὶς verbs in Syria, Etymol.

Ἄρσην, ίστιμος, δίκημος, Hesych.

Ἄρσις, ιως, ἡ, elatio & euectio, attollendi ratio seu vsus, βάσιμα & ἀσφάλειαι. Hesyc. Arist. de mundo, κέρατα ἢ κύματων ἀρσεις συμφοραὶ δέδεν τῇ σελήνῃ, &c. aiunt vndarum elationes cū Luna circumagi, &c. Dioscor. lib. 5. cap. 157. ἀσφὶς περὶ τὸν ἀρσιν, ad detrahendos pilos, ad lenigandam cutem. Lib. 3. Reg. c. 11. κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀρσεις, constituit eum præfectum super tributa. Psalmo πεδίον σκηνοῦν ἐπὶ ἄρσιν νότου αὐτῶ diuertit ab oneribus dorsum suum. ἄρσις τῶν ὑδάτων, tumor fermenti, Nazanz. Et ἄρσις Hesyc. ἀναιρεσις ἢ ζύμη.

Ἄρσυξ, υκός, crumena, loculi, & arcula. Diodorus Sicul. de Lamia regina quæ perditis liberis, vt orbitatem cōsolaretur, aliorum pueros interfici iubebat, nisi cum erat remulenta, quo tempore cæca credebatur, ᾗ δὴ τὸν ἐναυλοχήσοντ' ἄνδρες, ὡς εἰς ἄρσυχον ἐμβάλοι εἰς ὀφθαλμούς. de his Plutarchus. & hinc sumpsit Politianus, cum Lamiæ tribuit oculos emissitios & exemptiles, quos sibi affigat ac detrahat vt oscillaria, & in loculos conficiat.

Ἄρτα, coaptabo, ἁρμόσω: Futurum est Æolicum, ἄρτω τὸ ἄρω: vnde ἄρσαι, adapta, instrue. compone. Odyss. β, ἄγχιστα ἄρσαι ἑκάστῳ, id est, χώσαι. Apol. 2. ὑδύρσαι τε ξυσίην ἢ ἀσπίδα ἄρσατε νῶϊν, i. munite nauem telis & scutis. Accipitur etiam pro μεμφομαι.

Ἀρσωτίδες, genus calciamenti muliebris, Hesych.

Ἀρτάβη, ης, ἡ, genus mensuræ Persicæ, apud Herodotum Attico medimno tribus chœnicibus capacius. Apud Ægyptios facit artaba modios viginti, vt scribit D. Hieronym. in capit. 6. Esaiæ.

Ἀρταβίδης, Hesychio teste dicuntur οἱ δίκημοι à Magis.

Ἀρταμῆς, eodem teste dicuntur οἱ ἄριστοι apud Persas.

Ἀρτακικός, eidem est αὐστηρός.

Ἀρτεμίδων, truculo, Euripides, ἀρτεμισίου ἀνδρὸς, viros concidunt, κόπτουσι.

Ἀρτεμῶν, ὁ, cocus, lanius, μαγείρος: ἄῤῥηκ τὸ ἀρτεμῆσαι τὸ κρεοπαλῆσαι, ἢ κτεανίσαι, Etymol. Pollux lib. 6. Lycophron pro homicida. & πατὴρ ἀρτεμὼν κλυδώνιος: & συχνὸς ἀρτεμὼν τέκνων. vide Eustat. Iliad.

Ἀρτένη, ης, ἡ, laqueus, αἰχμαλώτησις ὕπνῳ τοῦ θηρεύειν, Pollux libro 10. τὸ σπαστὸν ὁ λαμβάνειν ὀρνίθας ἐπὶ αἰθέρα τὸν ζυγὸν, ἀρτάλλῳ ἀνάμεσον. est etiam suspendium. Hesychius ὁ διὰ κρεμάδων ἀγχόνη. Sophocl. in Antigone, Ἀτρεῖτε μήτηρ ἢ γυνὴ ὑπὸ πλόκοις πάγου πελεκήτοις ἀρτᾶται λαιὸς ἀμφὶ δίῳ.

Ἀρτήμα, ατος, ἡ, sum suspensus, in suspensō sum, incumbo, pendeo, ἄρτημα ἢ ἀρχὴ τῆς πίστεως, in fide imperium recumbit, Politian. in Herodian. Nazanz. ἐν ἄρτημα τοῦ ὄρους, alius ex alio pendet ἄρτίωτος ἡ ἀρχὴ, originem ducunt. ἄρτηται ἐκ φοινίκων στρατὸς, ex Phœnicibus exercitus constabat, Herodot. ἀρτήνοτο πάντα μᾶλλον ἢ ἐπ' ἀρχῆς ἐπ bellum instaurandum animantur. ἀρτήσθαι νῆας, naues apparare, ædificare. ἀρτήσαι ὁ πόλεμον, se ad bellum instruebat, Herodot.

Ἀρτήκα, Suid. οἱ ἐπὶ πολὺ πλοκὴ, socci lanei è lana sub coacta. pro quo legitur ὀρτάκα apud Tzetzen. scol. Lycophronis.

Ἀρτᾶω, με, ἔσω, σα, σκα, appendo, pendo, apto, alligo, suspendo: & ἀρτάω, Ionice: Accolat. iungitur.

Ἄρτεμις, ὑγιαίνων, sum integer, conualesco, valeo, Non.

Ἄρτεμος, ὁ, ἡ, integer, incolumis. ἄρτεμὲς, ὁλόκληρος, ὡς ἀπτυὸς, πλυτεσπιλὸς πᾶς ῥηγ μὲν ὑδρὸς ἔπεσθαι κἀπὶ τὸ ἄρτεμὲς, intrepidus Etym. Homer Iliad. ἢ οἷς ἐδόν ζωὸν ἢ ἀρτεμὲς ἀφεσίοντα. Interpr. ἕρπων, ἢ ὑγιᾶ.

Ἀρτεμία, incolumitas, lib 4 Epigram.

Ἀρτεμιδόκτονος, ὁ, de mulieribus dicitur, vt κτονοτέκνιος de viris.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Diana: ἄῤῥηκ τὸ τοῦ ἀέρος τέμνειν. Latona & Iouis filia, soror Apollinis, Hesiod. in Theog. Lucian. ἢ σὴ ἄρτεμις μαιδίον τε. Dicitur & ἀρτίμη, Æolicè per tertiam inflex.

Ἀρτεμισία, ἡ, artemisia, genus herbæ: de qua Dioscor. lib. 3. cap. 127. & cap. 128. Plin. lib. 25. cap. 7.

Ἀρτεμίσιον, festum, templum, aut statua Dianæ, & promontorium Euboeæ.

Ἀρτεμισιών, ῶνος, ὁ, mensis Maius apud Macedones, Thucydid. lib. 5. Galen. lib. 1. Epidem. Comment. in eius initio ponit vernum æquinoctium.

Ἀρτέμων, ονος, ὁ, artemon, velum nauis maius, ἀκάτιον Plutarcho dicitur. Alij trochleam interpretantur. Erasm. cap. 27. Actor. artemonam.

Ἀρτέων, ωνος, Artemon, proprium viri, qui cognominatus est περιφέρτης, quòd ob mollitiem lectica circumferretur, Plutarch. Anacreon, Aristoph. in Acharnen. & eius Comment.

Ἀρτηΐδων, ωνος, ὁ, pani insidians, nomen muris apud Homer.

Ἀρτία: vide Ἀρτέω.

Ἀρτίαται, ὑπολίγονται, & ἀρτίσαμαι, ὅσα αἰκιστήσαι, Hesych.

Ἀρτήιος, τος, ὁ, ἄρτημα, appendix, lorum ex quo dependet manupulum, (sic nos Hirc vel quod appensum. Strabo, τὸ ὕφασμα σώμασι ὅτι τὸ αὐτὸ ἄρτημα νέει. ad sui conseruationem inclinat. Hesychius exponit τὰ ἀρτήματα, ὅρμια τῶν ἀγκίστρων ἀφορτιστὰ βρόχοι κόσμια πινα.

Ἀρτηρ, ῆρος, genus calciamenti, Suid. Hesychio quoque est ὑπόδημα, eo addentis quosdam exponere ξυστῆρα, radulam vel strigilem at Bud. affert ex Neem. 4. οἱ ἀβρόντες ὡς τὰς ἀρτηρας ὑποδοῦνται ποροκατασταντες.

Ἀρτηρία, ας, ἡ, ἄρτηρα τὰ ἀέρος τετῆσι τὸ πνεῦμα πηρεῖν. Etymol. arteria spiritus semita, vt loquitur Plinius: Gellius, spiritus concepta culum, ἀήθης τῶν πνεύματος, inquit Pollux venam etiam pro arteria posuit Pertius Cellsique. πραχεῖα ἀορτηρία, asper canalis, quæ vox editur, id est, fauces. Alexander. Aphrod. in Probl. πραχεῖα ἀρτηρία πνεύματος ἐδὲ σχεῖον μόνη, i. arteria aspera solius spiritus est conceptaculum. ἀρτηριῶν πραχύτητες, arteriarum scabritiæ faucium asperitates. Sophocl. πολύμοχθος ἡ ἀρτηρίας βοσὶ, Cic. pulmonum haurit spiritus, redditque in Tuscul. 2.

Ἀρτηριακός, ὁ, ἡ, arteriacus, quod ad arteriam pertinet. Ἀρτηριακὸν, vel ἀρτηριακὸ δὲ ὠάκιος, arteriace Plinio & Celso, vel arteriaca compositio: arteriæ remedium est ad vocem expediendam. vide Plin. lib. 23. cap. 7. Celsum lib. 5. cap. 26.

Ἀρτήριον, τὸ, Arterium, locus apud Gargettum in Attica: sic dictus ab imprecationibus in Athenienses factis à Theseo profugiente, Plut. in Theseo.

Ἀρταμίδης, spiritus naturalis conceptaculis refertus: sic vertit Gaza.

Ἄρταπις, admirandus, suspensus. Ἀκουστὸς καὶ κεκλεῖσθαι, Hesych.

Ἄρτι, super. ἐσχ. ὀλίγου, nouissimè, paulo ante, modo, interim, iam, aliquando, interdum, nunc, εἰς τὸ παρὸν καιρὸν, commodùm, in præsentia, superioribus diebus. ἐσχ. μικροῦ, Pollux lib. 1 ἐν ὀνομάσιν. Suid. ἀφ' ἧς τὰ δεῖπνα, Hesych. Chrysost. ἀφ' ὧν ἄρτι τὸν θεὸν ἐδιδάσκομεν ἀφ' ἧς, cum quo modo collocuti fuerât. Aristoph. in Nebulis, ἀπὸ τοῦ ἄρτι χαμαὶ φῶτα σαυρώτης, modò interrogabat. Xenoph. in Apologia Socrat cum præsenti, ὃ ἄρτι διαγινώσκειν ἐμοὶ ἔδοκεις; Sopho. in Aiace, ἐγὼ γὰρ ἄρτι τυγχάνω, nunc intus est. Theophr. ὅταν ἄρτι φύσηται, quum primum emergit. ἄρτι φασι, nunc aiunt. Plato in Epist. In Epig. ἐς φάος ἄρτι μολόντος, id est, recens nati. ἄρτι γεγονὸς, i. q. ἀδιάφθορον, ἰδιάτατον, simul atque natus est, Plato de Legibus. ἕως ἄρτι, vsque adhuc, vsque nunc, nunc vsque, ad hunc vsque diem. ad hoc vsque tempus. Dicitur & ὡς ἄρτι pro eodem, ἀπ' ἄρτι, posthac. Euang. Matth. cap. 23. ἀφ' ἄρτι ἀφ' ἄρτι ἕως, &c. Lucian. atque interim quidem, &c. interim. ἄρτι ἐκ τοῦ ἀγοῦ, nuper ablactatus puer. ἄρτι ἐκ τοῦ θανάτου, idē. ἄρτι μὲν τοῦτο, ἄρτι δ' ἐκεῖνο, nunc hoc, nunc illud.

Ἄρτι, in compositione interdum integritatem significat, vt in ἀρτίπους, ἀρτιφυὴς, interdum nouitatem, vt in ἀρτιλαβὴς, ἀρτιπαλαίς, ἀρτιπαρία.

Ἀρτιάζειν, ludere est, occultando manu astragalos siue talos, aut nuces, aut pecuniam, & exquirendo colluforis coniecturam, τὰ ἄρτια ἢ θάτερα ἀνίζειν. Artistoph. in Pluto, κατῆρε δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζοντες, ludimus par impar, πάζομεν ἄρτια ἢ πέσσοι. Sunt qui hoc verbum de pilæ lusu accipiãt. Sed hæc etiam τὸ σκιβάζειν, parare, præparare, componere. Ἀρτιάζειν, dicunt Latini ludere par impar. Suetonius in Augusto, cap. 71. Misi tibi denarios ducentos quinquagintà, quos singulis conuiuis dederam, si vellent inter se post cœnam vel talis, vel par impar ludere. Horatius 2. Serm. Satyra 3. Ludere par impar, equitare in arundine longa, Ouidius in Nuce, Est etiam par sit numerus qui dicat an impar, Et diuinatas auferat augur opes. de hoc genere lusus vide plura apud Polluceu lib. 9. Et in Comm. Aristoph. in Plut. Dicitur autem ludus ipse vel lusio.

Ἀρτιασμὸς, Aristot. in 3. Rhetoric. τύχοι δ' ἂν εἶπε ὁ τοῦ ἀρτιασμοῦ ἀρτιαμὸς θέλοντα εἰπεῖν. Et

Ἀρτιάσαι ὁ θέλοντάσαι, apud Plutarch. ἐν τοῖς χρηστηρίοις, pariter & impariter, Horat. de Arte.

Ἄρταλος, ὁ, τὸ, lingua Æolica, ioculator genus, Pollux lib. 5.

Ἀρτιβλαστὸς, qui nuper germinauit, Theophr. ὅταν ἀρτιβλαστὸν ὄντων δύνηται πεδῶσαι.

Ἀρτιβρεχὴς, ὁ, ἡ, ὃ, nuper rigatus, lib. Epigr.

Ἀρτιγαμὴς, qui modò vxorem duxit, νεόγαμος, Hesych.

Ἀρτιγενειάζω, pubesco, nuper barbam emitto. Theophrast.

Ἀρτιγένης, nuper factus, ἀρτιγένειος, barba recens pubescés, In Epigram.

Ἀρτιγενὴς, ὁ, ἡ, nuper genitus, recens editus, modò editus in lucem. Lucian.

Ἀρτιγενὴς, modò genitus, recens, nouus, Poetic.

Ἀρτιγένητα βρέφη, modò nati infantes, τ. Epist. Petri cap. 2.

Ἀρτιγόνατος, nuper in lucem editus.

Ἀρτιγονὴς, ὁ, ἡ, nuper genitus, infans, οἱ νεογενεῖς, ἀπάρτι, Hesych.

Ἀρτιδαὴς, ὁ, ἡ, ὃ, nuper perceptus. δαὴς γὰρ τὸ μανθάνω, vel qui nuper didicit aut nuper cognouit.

Ἀρτιδακρυὴς, ὁ, ἡ, qui recens lachrymauit. ἀρχαῖος ἀνὴρ δακρυᾶν, Hesy. ἀρτιδάκρυτος δακρύων. Euripid.

Ἀρτίδαπτος, τὸ, partus panis. Suid.

Ἀρτιδιδάκτης, qui nuper doctus est, qui recens didicit, Appianus. libro 3.

Ἀρτίδουλος, recens extructus, Nonnus.

Ἀρτίεια, iusta & recti decens. Hesiod. in Theogon. de inuis, καὶμὰ μεγάλου διὸς ἀρτίειαι, id est, ἀπαρτισμένοι ἢ τέλειοι ἢ ὑγιῆ λόγουσαι, ἢ ἀρτίως ὅπου χρὴ μάθειν, id est, dilectè, articulatè loquentes.

Ἀρτιεπὴς, ὁ, ἡ, præmeditatus ad dicendum, verborum concinnator. ἀπαρτισμένος ἐν τῷ λέγειν, λάλος, ὁ δεξιὸς χαίλων φράζειν, Hesych. Suid. Hom. Iliad. χ. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀρτιεπὴς ἐγένοντο βουλαί, ἔπλιο μύθων, Interp. ἀπαρτισμένος ἢ ἰκανὸς εἰπεῖν, δηλῶσαι. Dictus à recta & iusta appellatione literarum, vt ἀρτίφωνος.

Ἀρτίζωια, nuper facta coniunctio.

Ἀρτίζωμα ἔσω, π. ωσ, compono, coagmento, σωκτίνω, πλέκω, Etym. Item compleo, perficio, & absolutum reddo. apud medicos vsurpatur etiam pro luxata membra in suum locum restituere denique etiam pro fatetur quod ruptum & dissolutum est.

Ἀρτίζωια, τὰ, ὁλυρχάνια, Hesych. apud Hippocr.

Ἀρτιθαλὴς, πέφυτος, recens florens, pubescens.

Ἀρτιθανὴς, recens mortuus, Nonnus.

Ἀρτικαλὰ, aptata, compacta, ἁρμοσμένα, Hesych.

Ἀρτικατεῖν, consentire. ὅτι τῷ ἀρτιαστόντι συμφωνεῖ δηλ. Menand. Suid.

Ἀρτικλὴς, nuper editus. In Epigram,

Ἀρτίκλιτος, τὸ, nouum vas, Hesych. sed mend. vid.

Ἀρτικοπὴς, ὁ, ἡ, ὃ, nuper fractus certior, Eurip. & qui nuper desecare cœpit.

Ἀρτικοπὴς, ὁ, ἡ, ὃ, rectus in membris. Plato lib. 7. de Repub. vel qui membris est integris & absoluti., nulla parte mutilus aut distortus.

Ἀρτικόμης, apud Nicol. Alexandrin. pyrethron herba.

Ἀρτίκομα, Artimpasa tic dicitur cælestis Venus à Scythis, Herodot lib. 9.

Ἄρτι μὲν πάσης γλίτης. Adag. de his qui serò quoque in statu pereipiunt. Sunt ἐπὶ τῶν ἐξ ἀδοκήτου τύχης ἀμῶν ἢ εἰς σοῦν.

Ἀρτιπέρκος, ὁ, ἡ, ὃ, parimpar. ἐπὶ τῶν ἀποφύσεων φύσεως, ex natura parimpari. ἀρτιοπέρκεις, parimpares.

Ἄρτιος, ὁ, ἡ, æqualis, integer, τέλειος, ἰπτὸς, ὁλόκληρος, ἰσοσκελὴς, rectus & æquus, par numerus, item, sanus. ἄρτιος τὸ παρὸν τὸ ἰσόμοιρον. Etym. Lucian. ὑφαίνειν ἐκ ἀρτίου τὸν σόλι esse dicit, i. Vulcanum pedes rectos non habentem. Homer. Iliad. ί, ὃν ἀκὺ πόδας ἦκε θεὰ ἐμολπίσης ὑπὸ οἱ ἀρτίοι ἦσαν ἑ δ', ὑγιῆ γὰρ μέμβλει. Illud erat cõiunctus animo ide volebat. idem noleb. t. ἄρτιοι ἀγωνισαὶ, certatores qui sunt in numero pari, vt 4. 8. 12. Lucian. ἀρτιοπόδης, pari numero pedes. Gaza ἄρτιοι πιεῖν πάλιν, Herodot. huic rei sufficientes. Ἐστὶ δὲ ἄρτιον ommibus partibus & numeris absolutum. vide ἀδιάφθορος ἄρτιος ab Apostolo dictus Poster. ad Timotheum capit. 3. in fine. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, ἐφεξῆς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. vbi ἐξηρτισμένος pro ἀπηρτισμένος positū. quo loco Oecumenius, ἄρτιος δὲ ἐστὶν ὁ μὴ τοῖς, φησὶ, μικροῖς λυπούμενος καὶ μόνοις τοῖς χρηστοῖς ἐπαφιέμενος, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ ὅλος ἦν ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ σώματι οἰκῶν, ὃ ἐστι πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀπηρτισμένος, πληρωθὲν, τελειωθὲν & ἀβλαβὲς ἀπὸ Homerum ἄρτια βαίνειν, idē quod ἀπαταιγεῖν. & ἄρτιος, Hesych. ἀγαθὸς quod dixer. et Theophrast. histor. lib. 2. cap. 7. ἐν ἀφανεῖ τινὶ καὶ ἀσυμφανεῖ, ἀλλ' ἐκ οὖ ἀπὸ γῆς ἀνατέλλοντα ἄρτια, Plinius lib. & cap. 17. vertit, Accumulerūque germinatio terra, donec robur planta capiat.

Ἀρτιπαγὴς, nuper compactus, Nazanz. ἀρτιπαγὴς οἱ διάπεδοι, nuper pietati connexa.

Ἀρτίπαις, adultus puer.

Ἀρτίπους, ὁ, ἡ, integer pedes & valens pedibus pro ἀρτίποις. Homer. Odyss. ὃ, οὐδὲ χ' ὁμῶ κελεύς τε ἡ ἀρτίπους, ἀρτίποις ἡ ὀκυμόρους οὐ πόδας ἔχοντ. opponitur τῷ χωλῷ. Lucian. Οὐδηλαὶς τὸν πάντα ἡ ἀρτίπους, γίγνομαι ὡς μόνοι τὸν κωφὸν τῆς φωνῆς. Apud Plat. libro septimo, de Legibus. ἀρτίποδες ἢ ἀρτίχειρες dicitur qui vtroque pede & vtraque manu æquè vtuntur, vt sunt, ἀμφιδέξιοι, nullo per defectudinem debilitato. ἄρτιος εὐ πόδας, qui est integris pedibus.

Ἀρτίποτος, idem: pedibus integer, validus ad incedendum.

Ἀρτίσκαφθος, ὁ, ἡ, ὃ, nuper egestus, effossus, nuper defossus, In Epigram.

Ἀρτίσκος, ὁ, ἡ, ὃ, pastillus.

Ἀρτιστόμως, apud Strab. lib. 4. intelligenter, expeditè, & articulatè loqui: contrà κακιστόμως.

Ἀρτίστομος, σαφὴς, πανηχὴς τὸ μικρὸν, dilucidus: & aliquādo ἡδὺ ἢ ὑγιὲς λόγων, qui est lingua & absoluta & minimè blæsa. Strabo lib. 5. apud Hippocr. ἀρτίστομα, Galen. πανηχῆ δὲ ἐμικά.

Ἀρτιτελὴς, recens, initiatus, νεοτελὴς, Plat. in Phæd.

Ἀρτιτόκιος, ος, ον, infantulus.

Ἀρτίτοκος, ος, ὁ, ἡ, nuper natus, Cyrillus.

Ἀρτιτόκος, ος, ὁ, ἡ, nuper enixus seu enixa, Cyrillus.

Ἀρτιτόμος, ος, ὁ, ἡ, nuper incidens, Cyrillus.

Ἀρτίτομος, ος, ὁ, ἡ, nuper cæsus, Cyrillus.

Ἀρτίτονος, ος, ὁ, ὑτόνιον, βλάβμενος.

Ἀρτίτυπος ὁ πάσης, ἰ specius recens formatus, Nonnus.

Ἀρτιφανὴς, qui visum modò recuperauit, Nonn.

Ἀρτιφανὴς, nuper apparens seu recens editus. In Epigra. ἀρτιφανὲς κράμενος.

Ἀρτιφαὴς, ος, ὁ, nuper interfectus, νεοσφαγιασθὲς, Hesych.

Ἄρτιφθογγος, ὁ, ἡ, ὃ, recte mentis, mentis compos, cordatus, sanus: cui ἀνάπαφος τῷ ἀγκίνῳ opponitur, Plato lib. 7. de Rep. σάφρων, σωφρὼν.

Ἀρτιφυὴς, ὁ, ἡ, ὃ, nuper natus, tener. ἀρτιφυὲς βλάστημα, prima germinatio nuper erumpens.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, nuper natus, Nonnus.

Ἀρτίφωνος, dictus ab integritate vocis.

Ἀρτιχείλης, Hesych. ὁ ὑφὲς χεῖλος χείλεσι, ὑπέρυθρος.

Ἀρτίχειρ, qui vtraque manu æquè vtitur ἀρτίχειρ ἢ ἀρτιποδὴς, apud Plat. de Leg. qui vtroque membro perfectè vtuntur, nullo per defectudinem debilitato, vt sint ambidexteri.

Ἀρτιχόρευτος, ὁ μῶμος, sponsus recens choro celebratus & deductus. & ἀρτιχόρευτος ὁ ἐφ' ᾧ, apud Nonnum.

Ἀρτίχυτος, ος, ὁ, ἡ, nuper seu modò fusus, Non.

Ἄρτιος, modò, nuper, paulo antè. Attici δὲ ξυνιᾶσι ἄρτιος, ἐφεξῆς ὁλίγου, ὃ ἄρτι, καὶ τὸ νῦν, Aristoph. πρὸ. Σε. ὀλίγα κρῶν. Ἐπ' ἀνθ'

ὀψάρ᾽ ἁπλοῦ· ἀρτίως, id est, iam pretij, seu iandudum. Ibidem, ἓν ἀρτίως ἐσήγαγες; quem nuper introduxisti. Plato, ἀρτίως ἔφην, nuper dixi. Æsch. ὅτ᾽ ἀρτίως ἡσυχάκαλόθεν ὁ δῆμος, quum recens recidisset populus. simulatque, &c. Et ἀρτίως, λεκτέον, ὑγιαίνω. Suid. Ἀρτίως δ᾽ ἀπὸ τοῦ παρ᾽ ἐμοῦ φίλου, ὑγιαίνοντος. Suid.

Ἀρτιωτὶ, πρ. breuissimo tempore perfecta, Varin.

Ἀρτοθίνιμα, specimen erat aduecti frumenti. mercatores enim vt frumenti bonitatem probarent emptoribus ex eo confectum panem dabant. vt faciebant pericullum. Sic vsurpauit Hypetid. vide Pollucem lib. 9.

Ἀρτοθρύτιον, ὦ, τὸ, ὁ, πανικὸς, panem do, panes dispenso, panem distribuo.

Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, repositorium panis, penu, panarium. Varr. Plin. Sueton.

Ἀρτοκοπεῖον, τὸ, pistrinum.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, pistor & pistrix, pinsitor Varr. artocopus. In genere fœminino. Herodot. lib. 1. Xen. Pollux lib. 7. Ἀρτοκοπεῖν, pistrinam exercere.

Ἀρτόφαγος, cibus pane & carne constans, Persius artocreas etiam dixit.

Ἀρτολάγανα, apud Athen. lib. 3. genus edulij delicati, quod ex modico vino, pipere, lacte, & oleo fiue adipe paratur, attolagani Cicer. & Plin.

Ἀρτοφάγιον, ὁ, ἡ, τὸ, id est, pera in qua ponitur panis & lagena, lib. Epigramm.

Ἀρτοποιέω, in panes cogo, in panem formo, panem conficio. ὁ ἀρτοποιῶν, qui in panificia digeritur.

Ἀρτοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, pistor & pistorius. τῆς ἀρτοποιοῦ ζύμης, Nazanz. i. fermenti ex quo panis conficitur.

Ἀρτοποιία, ας, ἡ, panificium. Cell. Plin. pistura, Xenoph. Κτᾶ ὃ ἀρτοποιίας κυρίως πᾶν ὠιόλαν ποιοῦσα ὀπωσοῦν, ex panificio aliquo totam familiam.

Ἀρτοπόνος, Pollux lib. 7.

Ἀρτοπωλεῖον, officina in qua ars pistoria exercetur, τῶν ἄρτα ἐργαζομένων. Et vas vt testus fuse testum in quo panis excoquitur, quod & Ἀρτοπῶλιον vocant. Pollux lib. 10. artoptam etiam Plaut Hinc Ἀρτοπῶλιον ἄρτος. vel vt (perperam credo) apud Athenæum legitur lib. 3. ἀρτοπτῶν ἄρτος, Artoptitius panis etiam dicitur a Plinio. Pollucis verba sunt. νῦν καλοῦσι καὶ τὸ σκεῦος ἐν ᾧ τὸ ἄρτιος ὠοπλάσιον, ὅπου κρεῖας, ἢ γυνὴ ἀρτοπῶλιον κρεῖον. Erant tria panis genera, furfuraceus, clibanites siue testaceus, & artoptitius qui panis tostus à Capitone dicitur apud Plin. lib. 18. cap. 11. Athenæus lib. 3. Ὁ ἀρτοπτὸς ἄρτος κρείττων πλιβανίτου, καὶ φυγιανικὴν διαφέρει. At Plinius citato loco Artoptam apud Plautum in Aulularia pro muliere panifica non rectè sumpsisse videtur.

Ἀρτόπτης, vide ἀρτοποιεῖον.

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, qui panes vendit.

Ἀρτοπώλιον, τὸ, forum vbi pistor panes vendit: item, mercatus panum, Athen. lib. 3. ἀρτοπωλεῖον verò, pistrinum.

Ἀρτοπώλις, ίδος, ἡ, pistrix, quæ panem vendit, Aristoph. Pollux li. 7. ἀρτοπώλαι, ἀρτοποιοῦσαι, ἀρτοπολοῦσαι.

Ἀρτος, ου, ὁ, panis. ἄρτος τὸ ἄρτι τὸ κουφίζον πᾶν ὁμάλαιον. Capitur etiam pro fusto panis. Alex. Aphrod. in Probl. ποῖ χρυσὴ ὁ κατὸ κ᾽ οἱ ἀδρὸς μέγεθος ἄρτον καταπέττες, &c. Ἄρτος ναυτικὸς Lucianus: Buccellatum, Spartianus & Symmianus, Plinius nauticum panem dixit. Aristot. in Probl. Διὰ τί τοῦ ἄρτος, De panum generibus vide Athenum lib. 3.

Ἀρτοσπόγιμα ὄσα, τὰ κνῆ, vescor pane.

Ἀρτοτροφεῖν, pane alere apud Aristoph. & Pollucem.

Ἀρτοφόρος, pauinorus, nomen muris apud Homer.

Ἀρτοφαγέω, vescor pane.

Ἀρτοφόρος, ου, vas ad ferendum panem, Athen. panarium Varr. Plin. Sueton.

Ἀρτυλία, Suid. ἡ διαθήκη.

Ἀρτυλὴν, Hesych. λέγυχνον, ἀγκύλην.

Ἀρτυμέναι, τὸ, conditura. ὧν ὑπομνήματα, condimentum, Homer. κεσπιόντες χύτρας αὐτύμεσι πανυθεδαπόσι.

Ἀρτυμέτα θ᾽ ἅ, ὅσα, ὁ, ἡ, ἡ, habens vsum in condiendis cibis, aut aliis rebus.

Ἀρτωλάμοι, οἱ, ἡ, ἡ, sic dicuntur quidam magistratus Argiuorum, Thuc. libro 5.

Ἀρτωλόμαι, paro. Iliad. Βροτοὶ ἀν᾽ ἀρτώσετο βοὴν, i. ἐποίει, παρεσκεύαζε, parabat concilium.

Ἄρτων, princeps, ἀρχὼν. ἄρτωνα οἱ, Artini sic dicebantur Epidaurij Senatores.

Ἀρτώω, μ. ωσῶ, Doricè, Pleonasmo τῶ γὰ. ἀρτύω.

Ἄρτυ, ἡ, amicitia, pactum, σεωΐπαξις, Hesych.

Ἄρτυσις, εως, ἡ, ἄρτυμα, condimentum.

Ἄρτυτικὰ, τὰ, apud Alexand. Tiallianum sunt fructus cinaræ, vulgò artichaus.

Ἀρτυτὸς, condimentarius, Plin. Dioscl. 2. cap. 180. ἀρτυτὸς ἀλὴ, condiranco sali, condimentario.

Ἀρτύω, μ. ύσω, σ. υσα, condio, instruo, comparo, promo, paro, συνδιάζω, ἡ σώω, διαπλέπω, ἡ καπλέω, ἐπιμηχάω. Act. acculat. Odyss. Ἐξάγον ὑποχθόνιον ἀρτυόωντες, instruentes, ὑποτιθέντες, ἀβασανίζοντες, ἀρτύσαν πλω ὑπόκλοπα, insidias instruxerunt, Herodot. Sophocl. ἐγὼ μαχέσασα ἀρτύσω σοφίᾳ.

Ἀρτώμια, pendeo animi. & ἵρεμι meam in aliquo collocatam habeo, suspensus sum. Herodian. lib. 4. ἤρτησε τῶν πόσα ἐλπίδων ἀρχὴ τῶν ἐμαυτοῦ ἀρτήρας τε καὶ πίστεως. Sic Cicero dixit pendere expectatione: & alibi, promissis. ἀρτώμαι ὧν τινῶν, adductus sum alicui, & socius vel comes sum, & assecla. Xenoph. ὁ ἑπόμενος ἀεὶ τῷ ὑμῶν ἀρξομένῳ πόλεμον.

Ἀρτωμένη, βόχη ἀπὸ γγυλίων, Hesych.

Ἄρυα, nuces auellanæ. ἀρχαῖοι καρύα, Hesych.

Ἀρυανδικὸν ἀργύριον, Aryandicum argentum, i. percussum ab Aryande, Herodot.

Ἀρύβαλλος, marsupium, ἀβλὸν τὸ ἀρύειν, ἢ βάλλειν εἰς αὐτὸν, Hesych. & Etym. Aristoph. in Equitib. ἔστι κρατῆρ ὑπόδεσμος πῦρ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλου. Interp. exponit πλεκτὸν τι βασκάνιον, ὃ ὑφ᾽ ἡλειόμενοι καὶ εἰσιόντες εἰς αὐτὸ ταῦτα, ἀβλὸν τὸ ἀρύειν ἢ βάλλειν. Pollux ἀρύβαλλος, ὁ, ἡ, ἀρύταινα, ἢ κρατὴρ χύτλινος, lib. 10. numerantur in suppellectili balneorum. Hesych. ἀρύβαλλοι, μύρου πάλα. Et ἀρύβαλλος, lecythus, ἢ μύρου στὸν ὁ quibusdam ait vocari. Eidem ἀρύβαλλον, τὸ, ποτήριον φάσκανον, i. genus poculi.

Ἀρύομαι, ὑσόμαι, σ. υμαι, ατ᾽ λοῦ, haurio, lib. 1. Epigr. σηγόσας ἄρυσαι τὸν ὁσιώτης μικρὸν ἀρύου, &c. Apollon. 2. Arg. φάσγανα ὑπαορίσασα ἄρυσε ἀφυσσάμενοι, educentes & euaginantes. Aristoph. ψῆφ. ὑδάτων χρυσίνῳ ἀρύτῃ ἀφέγγοις, aquas aureis situlis hauritis. ἀρυτάμῳ ἀκίλῃ τὴ χειρὶ, i. hauriens caua vola.

Ἀρυτὴρ ὧν τοῦ ῥύπος, ὁ, πλεονασμὸν τοῦ δ, Etymolog. tribuitur autè hæc vox Phereciti quem ita appellasse aiunt Græcos.

Ἀρυτήριον, ὁ, ἀρυστῆρες ὁ, ἀρύταινα, ἡ, ἀρυτὴρ ὁ, ἡ, τὰ ἀρύσασθαι, cyathorum sunt genera, vt enarrat Φώτιος, 3. ἀρυτανὴρ, apud Athenæum lib. 10. vide Comment. Aristoph. in Vespis: & in dictione ἀρύσασθαι.

Ἄρυσις, idem quod ἀρυτὴρ.

Ἀρυτικὸν, ὁ, ἡ, τὸ, decoro, ἀρκυκεῖν, ἀρκεσμὸν, Hesych.

Ἀρυτικὸν, Hesych. ἀκκαμὶν, ἀρυτικὸν.

Ἀρυτὸν, ὁ, ἡ, τὸ, genus vasis, dictum ab hauriendo, cyathus, sextarius: austrum vertit Lucret. lib. 5. Porrò hausta appellantur, quæ ad hauriendam ex flumnibus aquam machinæ fiunt, rotæ cympanariæ, Cælius lib. 15. cap. 8. οἱ ἀρυστῆρες, Herod. lib. 2. Ἀρυστῆρ, apud Dioc. lib. 2. cap. 87. Marcellus exponit hausttrum, instrumentum quæ ait esse coquinarium, quo ex aheno hauritur quibusdã cocleariquidam ligulam vertunt. εἶνον ἀρυστῆρ, κύλιξ, Hesych.

Ἀρυστὴς, apud Suid. fine expos. legitur: sonat tamen perinde ac ῥ dica. haustrix.

Ἀρυστὴς, ὁ, ἀπὸ τοῦ πόσεως, ἢ ἀρυστῆρες ἢ

Ἀρύστριχοι, apud Aristoph. in Vespis, ὑγιὰ δὲ ἔχειν τὸν ὃ τῶν ἀρυστήριον. vide Comment. dictionis, ἢ ἀρυσταινα, cyathorum genera Athen. lib. 10.

Ἀρυσίδες, ὁ, hausfus citra respirationem, Hesych.

Ἀρύταινα, ης, ἡ, cyathus, Cælius lib. 16. cap. 48. Aristoph. interpr exponit χαλκεῖον σκεῦος· ᾧ τὸν ἄλμαρ ἐγχέοντι εἰς λύχνους. Dicitur & ἀρυστὴς ἢ ἀρυτὰρ, pro eodem. a Polluce lib. 10. numeratur in cẽ su suppellect. lib. balneorum. & apud Theoph. in Characte rib. cap. περὶ ἀκαιρολογίας, Δεινὸς ἢ ὁ ἐφεῖς τὰ χαλκεῖα τῶν ἐν τῇ βαλανείῳ ποιοῦσι ὅταν, ἢ βάλλας ἀρύταιναν, βούλῃ τὸ ἡσυχάσειν, ὥστε αὐτὸ κατακλάσθαι. Situlam. vide ἀρύβαλλον. dicitur etiam Φώτιος· ἀρύταινα δὲ ἡ ἀρυτὴρ, ἢ ἀρυστὴρ. ἀρυταινοειδὲς situlæ similis tertia gutturis cartilago sic dicta est.

Ἀρύτομαι, hausi. Latinis, ἀπορύω· λεγίοις, ἀρύτεδες, &c. primis breuibus. i. Porphyrius doctè hausire, inquit supple. Aristoph. Νεφέλαι ἀφεγγὲς ὕδωρ ἀπὸ χρυσοῦς ἀρύτεσθαι. Plato de Leg. ὧν ὑμῖν ἀρυτικὸν, ὄξος τὸ ἐπὶ τῷ ὕπνῳ.

Ἀρυφλᾶν, Hesych. Κεῖρε pro ὑπτιάζειν, rugam.

Ἀρύω, traho, ἀρύομαι, haurio, lib. 4. Epigram. ἰδὲν ἀρύσατο βοὸς haurientem intuitus pastor em. Aratus, οἵτ᾽ ἀκμὰς ἀρύονται, qui ab Oceano hauriuntur & tolluntur. loquitur de stellis quę videntur emergere. Comm. ἀκαπόνητον. Interdum capitur pro dico. iubeo. In imperfecto, ἄρυον, hauriebam. Hesio. οἱ μὲν ἀφ᾽ ἑσπέρου, τοὶ δ᾽ ἠέρυον, id est, ἐλάτλουν, hauriebant. Et ἀρύσαι, αἰτήσαι βοῦς. Hesych.

Ἄρχα, & Ἄρκα, Hesych. ἀβραῦλη, arrhabo seu arrha.

Ἀρχαγέται, οἱ, reges appellantur apud Spartas, Plutarch. in Lycurgo.

Ἀρχαῖος, primitiæ.

Ἀρχαίζω, antiquitatem seu antiquos imitor.

Ἀρχαϊκὸς, ὴ, ὸν, tus, antiquitatis studiosus, antiquus, antiquatus Plut. in Publicola, ἁπλοῦς αὐθρισὸς καὶ ἀρχαϊκὸς πρὸ ἐργασίας, statu. simple.

simplex vetustóq; de more structa. Et τὸ ἀρχαικὸν, simplex, μᾶλλον δὲ τὸ ἐς τὸ stultum, imperitum, deceptu facile. Aristop. τὸ φορτικὸν καὶ ἀρχαικὸν, rusticum vetustum, μισοῦμαι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ καὶ τὸ ἀρχαῖον, i. delirus. Dicitur autem ἀρχαικὸς & ἀρχαϊκὸς, Attice.

ἀρχαϊκῶς, prisco more, deliranter, stulè, antiquo ritu.

ἀρχαιογονία, ας, ἡ, prima origo, antiquitas, Basil.

ἀρχαιόγονος, ον, primigenius Varr. primigenius & principialis Lucretius. primitivus. Columel. primitius. Ovid. ex quo omnia genita sunt. Aristot. de mundo τὸν δὲ τὸ ἀεὶ ὄντα καὶ ἀγένητον καὶ ἀγήρατον καὶ ἀρχαιόγονον αἰῶνα, permotiones quæ in aere & causa prima & primigenia eueniunt. Dicitur etiam ἀρχέγονος, Budæ. Commentar.

ἀρχαιολάτρης, ου, ὁ, anti quorum vtor oratione, Thucydid. res priscas scribo. Gaza de mensibus.

ἀρχαιολογία, ας, ἡ, antiqua origo, antiquitas, historia de rebus antiquis, vt Iosephi & Catonis Origines.

ἀρχαῖος, α, ον, apud Rhetores, mutuum, τὸ κεφάλαιον τῆς χειρὸς. Demosth. aduersus Nicostrat. διαιτᾶσθε κἀγνύειον αὐχ' ὑμᾶς τὸ αὐτὸ κεφαλαῖον, ὅτι πάντ' ἐστὶ τὰ ἀρχαῖα. Item sortem vsurarum & caput. Aristoph. πεφιπατεῖ τι τὴν τοκογλυφίαν τόκοι τόκων, quod etiam dicitur ὠδῖνων quum, ἀρχαῖον διάνοιαν, fors & caput vnde fructus & reditus manat κεφάλαιον. Isocrat. τὰ ἀρχαῖα τῆς οὐσίας κτᾶσθαι. Demosth. Ἀφοβον, ἐρωτῶσθε εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τῶν οὐσιῶν τῶν αὐτοῦ πάντων ἐν τῇ διατιμήσει, τὰ ἀρχαῖα ἀπολείπειν διακοσίας, i. patrimonium, τὰ πατρῷα, quorum accellionem ἔγγρα ἡ σφόδρα τῇ ὑπαγωγῇ vocat. Sic in Olynthiac. ἅπαντ' οἱ διατελέσαντες βασίλεις, ὅτι μεγάλας πόλεις, μικρὸν ὑπερῴοντες χρόνον, ὑξύτερ' ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀπέστησαν, paulo post etiam autus bonis ceciderunt fœneratoribus.

ἀρχαῖτατος, η, ὁ, iam inde à maioribus suis diues ex eóque nobilis.

ἀρχαῖος, ου, ὁ, antiquus, priscus, progenitor, priscinus, vetustus, obsolescens. primus. Item pro delro & stulto, Aristoph. πεφυκὼν δὴ ἀρχαῖος, ὁ μισθὸς, obsoletus, rancidus, vetus, cariosus, & ἀρχαιότερος, stultior, ineptior, apud Platonem Euthy. Οὐκ ἀπαίδευτός ἐφη, ἀλλ' ἀρχαῖος ὑπολαμβάνειν, ὅτι ἔχων φανερὸς, ἢ ἀρχάστερος εἰ τὸ διδάσκειν. Et apud ipsum in Hippia minore ἀρχαῖος τις simplex, δοῦλος ἢ ἐλεύθερος τὸν ἀληθῆ λόγον ἐπίσταται, Xenoph. οἱ ἀρχαῖοι, maiores. πολιτεύειν τὰ ἀρχαῖα κατασκευάζειν, reparare, in prist. num statum reducere. τὰ ἀρχαῖα, iuita bona. ἀρχαῖος λόγος, ratio antiqua & præcipua. Plat. de Leg. τῶν ἀρχαίων ἀκούσαντα μᾶλλον, quam desinasset pœnam irrogans. ἀρχαῖον κτᾶσθαι Ἄγιν, deiecti principatu, Herodot. Κτᾶσθαι τὸν ἀρχαῖον, to initio. τὸ τ' ἀρχαῖον, in pristinum statum. Aristoph. Nazanz. ὡς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατασταθείη, in pristinum statum restituto. ὀφεῖς τὸ ἀρχαῖον ἐπαναδιδόναι, ad pristinum statum redire. ἐς τὸ ἀρχαῖον, prisco more. εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀγειν, in priorem formam restituere.

ἀρχαῖς τῆς διαθήκης λόγοις, Scriptura, Vetus Testamentum, in antiquarios desita & cinctutis non audita Gethegis reuocantes.

ἀρχαίτης, ητος, ἡ, antiquitas.

ἀρχαιτρόπια, ας, ἡ, prisca viuendi forma.

ἀρχαίτροπος, ου, ὁ, qui est antiquis moribus. ἀρχαίτροπα ὑπὸ τοῦ δήμου, priscimores, Thucyd. ἀρχαιτρόπως εἶχεν apud Isocrat. in Panegyri. ἀρχαιτρόπως ἐνόμιζον χρῆσθαι.

ἀρχιάσια, τὰ, comitia, electio principum, & eligendorum magistratuum dies.

ἀρχιασίαι, αἱ, idem. ἀρχαιρεσιῶν ἡμερῶν ὕπατος ἀποδειχθεὶς, comitiis habitis consul est creatus, Plut. in Publ. Idem in Camillo ἀδεκάτευτος ἀρχαιρεσίας τῆς πολιτείας, cùm ciuitas egisset consularia comitia.

ἀρχαιρεσιάζω, ἀσω, σ. κσ. ad gratiam multitudinis viuo, ambio magistratum, præhenlo Liuio, vel præsulo Ciceroni, sum magistratuum candidatus. Plut. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes, i. suffragantes, Budæus Annotat. Item comitiis interfum, ad comitia co. Plut. de Cæsare, εἰς πολιτικὰς ἐφεστὼς ἀγῶνας ἀρχαιρεσιάσειν, aliquando creo & defigo in comitiis magistratum. Idem, δημαγωγῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ κοινὸν ἀρχαιρεσιάζων, ἀφῆκε τὴν φυλὴν ἀρχαιρεσιάσειν καὶ ἀρχαιρεσιάσας ἐχειροτόνησε γραμματέα, comitia ex sententia agere. Plut. in Camillo. Idem cum accusat διδύντες τὸν ὕπατον τοῦ ὑπάτου λύπῃ τὸ πλῆθος ἀρχαιρεσιάσαι, plebeium alterum creare consulem.

ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, magistratus, Herodot.

ἀρχαιρεσίᾳ, ου, ὁ, antiquitas, inueterata ac deplorata ignorātia, Budæus. item veterum seu priscorum imitatio: in primis autem in sermone seu dictione. vnde figuræ nomen est apud Grammaticos veluti Donatus apud Terentium, annorat. ἀρχαισμὸν esse quod dixerit plerique omnes: item ἐρχαϊσμὸν esse dicit apud eundem nihil ornati.

ἀρχαῖς, antiquè, simpliciter, stulrè, sine malitia, apud Æschinem. sic enim senes, Etym. Demosth. in Philip. pro ἁπλῶς. est & διὰ τοῦ ἀφῃρημένου, ἀφῃρῆσθαι τὸ πλῆσιον, ἀπλῶς.

ἄρχαις, idem qui ὀρχαμὸς: ambo autem ab ἀρχὸς, Eustath.

ἀρχαῖσαι, ὁ, pisciti arcanas, dicitur & ἀρχαῖος, ου, ὁ, archanus, Aristot. lib. 8. cap. 2.

ἀρχαῖτερος, idem quod ἀρχαίτερος, priscus primigenus, prior natus, author generis. lib. 3. Epigr. εἰκότως ἀρχαίτερον ἐπαινίσεις μούσαν, i. veterum & antiquorum. Homer. ἀρχαίτερον σκότος, primumque tenebræ. Nazan. ἀρχαίτερον ὕλη, primigenia materia.

ἀρχεῖον, ου, τὸ, curia magistratum & locus eo legi colligendi. Paulanias, τὸ δὲ ἀρχεῖον τοῦτο ἐποίησε Ἀδριανὸς ἐμοῦ. Item ἀρχὴ, id est, principatus & primatus, in grammatica, Aristoteles. Politicôn. τὸ δὲ σῶμα τὸ κοσμικὸν ἐκ χειρῶν πάντας τοὺς ἑφεξῆς ἔχειν ἀνάγκη τὸ τοῦ ἑφεξῆς ἄρχειν, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχὴ. Idem in 4. & 5. τὰς οἰκειοτάτας συμφέρει ἑφεξῆς ἀποδιδόναι πᾶσι τὰ ἐν πᾶσι τοῖς κατασκευάσασι τὰς ἀρχεῖον, &c. Plutarch. πᾶσι σχεδιάζειν τὰς Σπάρτας, οἴονται, φησὶ, τὰ ἀρχαῖα κρεῖττον εἶναι. apud Athenæum τὸ ἀρχεῖον, id est, archiuum, Ciceroni tabularium. Est autem Seruio Mauro author, in illud Virgilij in Georg. nec populi tabularia vidit ærarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. χαπτωλεῖον ἦσθα ἢ δημόσιον χρέας κεῖται, Helychio, τὰ ἀρχεῖα vero non modò τὰ βασιλικὰ est ætiam, sed etiam in castris prætorium & principia significat apud Xenophontem sæpe. Plutarch. in Galba, ἀλλὰ καὶ τῶν γνωρίμων τὰ ἀρχεῖα παρεσκεύαζον, ὑπὸ τὰ πρωϊνὰ ὧν ὑδὸν τὰ πρωϊπικὰ, ἡ δὲ ἑσπέρα μετὰ τῆς ἀρχείας, ἀφ' ἑσπέρας ἀρχιστρατηγὸν ἀποκαλοῦμεν.

Ἀρχεῦτας, ου, ὁ, custodes tabulariorum.

Ἀρχίλοχος, ου, ὁ, author malignus mali, Iliad. ὁ, πικρότατος τῶν ἰάμβων Ἀρχίλοχος, αἰχμὴν τοῦ κακοῦ κεφαλὴν ἔσχε.

Ἀρχίλεως, ω, ὁ, populi rector.

Ἀρχίλας, idem.

Ἀρχιλοῖος, prædonum princeps.

Ἀρχίμενος, qui nunc primùm nauigat vel qui naui imperat apud Suid.

Ἀρχίπαπος, ὁ ἀρχων πάππου.

Ἀρχίπαππος, apud Athenæum, Σημεῖον δὲ πάσαι αἱ τοιαῦται ἐφαίνοντο ἀρχίπαπποι, i. sub vesperæ principium.

Ἀρχίτυπος, η, ὁ, archetypus, & in neutro τὸ ἀρχέτυπον, exemplar primigenium, forma princeps vnde figura ducitur. Aristotel. de mundo. τὸ ἀρχέτυπον τὸ χρόνῳ ἢ δυνάμει μόνον, i. forma primigenia temporis & exemplar ὡρῶν τύπου.

Ἀρχίφωμα, ατος, τὸ, impero, præluceo, vt famuli cum facibus. ἀρχίφωτα ἡμέρας, ἡνίκα τὸ πρῶτον.

Ἀρχίχορος, imperans choro, choragus, Eurip.

Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium, exordium, principium: quod quot modis dicatur, docet Aristot. in principio quarti τῶν μὲν τὰ φυσικὰ in quo illud notandum, quod ἀρχὴ vnica significatione τῶν ὄντων dicitur, vt ipse ibidem inquit: & tamen τὸ ἓν ὄντως, finem significat, id est, actum, vt ipse in octauo docet. Vnde fit vt ἀρχὴ etiã τὸ τέλος, sit. item ortus, ortgo, caput. ἀρχὴ ὑποῦσα, initium fecit. Plato in Timæo, θεὸς ἀρχὴν ἄρξατο ἀπὸ σὺ καὶ ὑμῶν ἐργάζεσθαι βίον, diuinæ, sempiternæ sapientiæque vitæ induxit exordium, Cicero. Ibidé. ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀρξαμένου, ortus ab aliquo temporis principatu. ἀρχὴ κινήσεως, Plato in Crit principium mouendi, Cicero in 1. Tusc. Plato in Timæo, γίγνεσθαι κόσμου ἀρχὴ κυριωτάτη, Cicero de vniuerso gignendi mundi causa iustissima. Stoicum dogma τῶν σοφῶν τὰ παντὰ φιλοσοφεῖν ἀναγκαῖον εἶναι, ἀρχὴν καινοτάτης, natura fieri vt liberi à parentibus amentur. à quo initio profectam communem genetis societatem, Cicero 3. de Fini. Ibidem, ἀρχὴ δὲ καθ' ἑαυτὸν, τὰ οἰκεῖα καὶ φύσει, officia proficiscuntur ab initiis naturę. Thucydid. διὰ παράληψιν ἀρχῆς, ne tantulum quidem conantur, τοῖς δὲ ἀρχῆς antiquis. ὡς ἐν ἀρχῇ ὁ ἀνθρωπος, de est. ad suspicienda malefacta. ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου, summæ animæ vinculorum. ἀρχὴν λαμβάνω, initium sumo, Plat. de Leg. incipio. εἰς ἀρχὴν ἀπάγειν τὸν λόγον, Herm. Paul. ad Hebr. ca. 6. τὰς ἀρχὰς τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου, sermo qui in Christo rudes inchoat, verba quibus rudes adhuc in Christo initiantur & institituuntur, sæpe cathecumeni. Item mag stratus, imperium ditio, principatus, præfectura, dominatio, dominatus prouincię, prouincia, officium, regimen, gubernatio, potestas. Xenophon pro imperio lib. 1. Κύρου. τὰ ἀρχὰ αὐξηθῆναι, quid in homines imperium? Aristot. in Polit. 1. ὡ ἀρχὴ γίνεται ἐν ὁμοίοις, summam potestatem adeptus. ὡ ἀρχὴ τραπὸν γίνεται ὁμοίως, qui militibus præfuit, ἀρχὴ ἰδιωτικὴ, imperium priuatum, Plato de Repub. ἀρχὴ ναυτικὴ imperium in nautas, Idem ibidem, ἀρχὴ etiam ἐπώνυμος, dicitur, magistratus τὰ ἄρχοντα Plutarch. in Symp. ἓν τῶν ἐπωνύμων ἀρχῶν ἄρχον, εἶναι τὰ πλῆσια τοῦ Λίνου θαπτε, ὅπως, &c. Item princeps par seu fœdus. Alex. Aphrod. ὅτι ὁ γάμος ὡ ἡ ἀρχὴ ξυβρυτικὸν ὄφιν ὁ κεφαλὴ ἢ ὕπατος, &c. ἀρχὴν βουλεύειν, fundamenta iacere. Plato in Epist. τὸ ὡ ἀρχὴ ἀρτίως, vel τὸ οὐκ ἀρχὴ ἀρτίως ἢ αὐτίως, est ἀξιοῦν καὶ ἐπιτίθεσθαι, id quod in tio probandum fuscipentium est apud Aristot. in 2. Poster. Analiticôn. τὰ δὲ ἀρχὴς ἐκ τῶν πόλεις, locus à summo ad imum, in quo perlequimur ordinem criminum, & signa non simul omnia, sed carpim singula, inquit Sulpitius Victor in Rhetor. Hic locus veritus à Trapezuntio comprehensio, quòd totam causam à principe

pio ad finem complectatur: cui opponitur absolutio, id est, locus quo defensor sibi licuisse rem facere ostendit. A Donato etiam hic locus a summo ad imum dicitur, exponente illud Terentij in Andria. S. Subtristis visus est esse aliquantulis mihi. D. Nihil propter hanc rem: sed est quod tibi succenseat, &c. Quod ille, inquit Donatus, à summo ad imum opposuit, hic caussæ deriuationē opposuit. Ἐν τοῖς ὡς ἀρχὴ, primo libro Th. hist. lib. 4. cap. 2. κρούσαντες ἀλλήλους ἐν τοῖς ὡς ἀρχῆς. Ἀρχὴ δὲ ἄδρα δήλωσιν, apud Aristot. in Ethic. quod ὅτι πρῶτον ὑφ' ἧς ἄρχῃ δόκιμον εἶναι τὸ τῇ ἀρχῇ βιάζεσθαι χρωμένων dicitur. Et ἀρχὴ ἥμισυ παντός. Et ἀρχὴν ἐκδύναι πολὺ κάλλιον, ἢ πολιτεῦσαι, sententiæ sunt potius quam adagia. Ἀρχὴ σκορπίοι, παροιμία ὅτι πρὸ βιτταιῶν ἢ μεδίων λυσιτελεῖ ἐχέτωσαν, ἐπεὶ καὶ λυκοφόβου πεπράκασι τὸ σκύλος.

Ἀρχή, genus apis sine spiculo, & aculeo, Hesych.

Ἀρχηγετεῖν, incipere, aulpicari, Sophoc. in Electra.

Ἀρχηγετέω, tenco principatum.

Ἀρχηγέτης, οὁ, dux, ὁ ἀρχων. Herodot. Hesych. ἀρχηγέται ἥρωες ἐπὶ πάντων τῇ βουλῇ, ἢ θεοὶ ἐν ἀδήλοις.

Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, ductrix. Plutarch. in Alcibiade, ἀρχηγέτις ἀθηνᾶ, Pallas præses, patrona. Cic.

Ἀρχηγετόω, ὡσω, π. ωκα, impero, Neutr.

Ἀρχηγικόν, τὸ, principium vitæ naturæque rerum Areopagita περὶ θείων, Platon. δεῖ εἰκάσας τῷ ἀρχηγικωτέρῳ τὸ ὂν, ὁ διείλεν τῆς φαινομένης τῷ εἶναι ἀπὸ ἀφανοῦς μετέτιμα.

Ἀρχηγός, οὐ, ὁ, ἡ, author, antistes, princeps, rex, præses, imperatrix, Cic. fundator, inuentor. ὁ τῶν ὅλων ἡμῖν ἀρχηγὸς, Isocrates, τὸ ἀρχηγὸν, initium lib. Epigr. τόλμᾳ νεῶν ἀρχηγέτις, ὁ audacia quæ author prima fuisti nauium. ἀρχηγὸς τῶν κακουργημάτων, princeps & architectus maleficij, Cicero pro Cluentio.

Ἀρχήδιος, poeticè, ab initio, ὡς ἀρχῆς.

Ἀρχῖον, τὸ, dim. ἀρχίου, præpositio articulo, primò vel primùm, primitus. Varr. principio. statim ante omnia, in primis: adueribialiter: vt τὸ πρῶτον post remo sit denique. Aliquando etiam ἀρχῖον significat ἅπαξ, παντελῶς, ὅλως, omnino. Plat. in Epistol. τῶν ἐμῶν ἀρχίων ὧν ἂν τοι πρὸς πορτίμων ἄκουε σώτειρε, id est, ante omnia vide Ouid. ἀρχῖον. Ἀρχίων, omnino. ἀρχίων ὁ ἐκφέτου φορέσει τὸν ἀρχικὸν σορὸν αὐτῷ.

Ἀρχίατρος, οὐ, primus medicorum.

Ἀρχιβόσκος, princeps pastor.

Ἀρχιγραμματεύς, ἑως, ὁ, scribarum præfectus, vulgò *chancelier*.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, princeps carceris: cornicularij & Commentarienses eius sunt generis.

Ἀρχιδικαστής, οὐ, iudicum præfectus seu præses magistratus Alexandriæ, qui iudicibus præerat: author Strabo.

Ἀρχίδικος, ου, qui præst cautis & iudicijs apud Demosth. & Pollucem lib. 8.

Ἀρχίδιον, τὸ, imperiolum, pedarius magistratus, Demost. Aristoph. in Auib. κατ' ἀρχὰς ἀρχίδιον.

Ἀρχιερεῖα, Sunt κωπηλατικὰ sonat tamen potius principatum inter rem gestam.

Ἀρχιερᾶσθαι, gerere pontificatum.

Ἀρχιερατεύομαι, ἐύσω, fungor facerdotio summo.

Ἀρχιερατικός, Archiepiscopalis, Theodor. in histor. Ecclesiast. Act. 4. cap. 4 ἐκ τῶν ἀρχιερατικῶν γένος genere pontificio.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, pontifex, summus sacerdos, primus sacerdotum, primarius sacerdos.

Ἀρχιερωσύνη, ης, summum sacerdotium, dignitas pontificis, pontificatus.

Ἀρχιδιοσκόμος, præpositus Eunuchorum. Ezechiel. cap. 2.

Ἀρχίζω, ἀρχίσω, ἠρξα, ἠρχα, præbens vitæ initium, Dionys. Areop. de baptismo dixit pro ἀρχηγόν. primigenius, princeps. ἀρχίσφια, apud eundem.

Ἀρχιθέατρος, præfectus ludorum & spectaculorum, Argyrop. Aristot. lib. 4. Ethic. vel potius factorum. vt habet Demost. interpres. Ἀρχιθεωρεῖν etiam apud Ilæum. Inde ἀρχιθεωρία & ἀρχιθεώρησις, Ilæo. Vide Θεωροί.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur.

Ἀρχικλέψ, πτος, ὁ, princeps furum.

Ἀρχικός, ὁν, ὁ, principalis, prim genius, primarius, principij naturam habens: Aristot. in 8. de hist. Animal. propriè principis dignitatem præ se ferens, imperatorius, imperiosus, imperatiue solitus. vel aptus ad regendum. Xenoph. lib. 2. Κύρου. τὰ ἀρχικὰ ἀδρώματα, quid hominibus imperandi prudens? ἀρχικὸν ἐνθρόνισμα, imperatoria fortitudo, Aristot. in Polit. Isocrat. in Panegyr. ἀρχικώτατα ἔθνη, imperandi auidissimæ gentes. Apud Appian. in Iber. dicitur Viriatus ἀρχικώτατος, id est, imperandi peritissimus, optimus imperator. τὸ ἀρχικὸν, quod imperat. Athenagoras in Apologia. ἀρχικὸν ἡ φύσις ἐξ τὸν ἐμπειρικὸν, ἀρχικὸν τὸ συγκίνημα τὸ.

Ἀρχικόσιτος, princeps latronum.

Ἀρχιμάγειρος, præfectus, seu magister coquorum, Archimagirus iuuenali.

Ἀρχιμανδρίτης, ὁ, Archimandrites, dicitur qui pluribus monachis præest, quum per turmas in monasteriis diuidebātur. in Limos reddentes. C. de hæretic. pro abbate dicitur.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum seu histrionum princeps. Suet.

Ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ, poculorum magister, princeps pincernarum. Plut. in Alexan. de Iolao Antipatri filio.

Ἀρχιπατρίδης, ου, ὁ, præfectura stipatorum.

Ἀρχιπατρώτης, principes familiarum, cap. 21. Iosue.

Ἀρχιπλανοῦλος, Archiplani, sic dicuntur principes Scythārū eorum nimir. qui πλανῶνται.

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, princeps pastorum, cap. vlt. prioris epistolæ Petri Apostoli.

Ἀρχιποσία, sit bibendi principatus, quem antiqui fortiebantur talorum iactu. Horat. nec regna vini sortiere talis & li. 2. Carm. Ode 7. Quem Venus arbitrum dicet bibendi. Plaut in Curg. talos corripio, inuoco Almam meam nutricem: iacto basilicum: propino magnum poculum: ille ebibit.

Ἀρχιρέες, pontifices, Herodot. idem quod ἀρχιερέες.

Ἀρχιστοποιός, οὐ, ὁ, princeps pistorum.

Ἀρχιστράτηγος, magister militæ, lib. 2. Regum c. 12.

Ἀρχισυναγωγοί, οἱ, principes synagogæ, capite 13. Actor. Apostolorum.

Ἀρχισωματοφύλαξ, præcipuus custos corporis. libro primo Regum cap. 28.

Ἀρχιτέκτονες, fabrefficere. Plinius. fabricari & architectari. Cicero. Theophrast. in Characterib. morum cap. de Assentatione, Καὶ τὰλλα εἰκαίως φήσας ὡς ἀρχιτεκτόνησεν.

Ἀρχιτεκτονικεῖον, τὸ, structura.

Ἀρχιτεκτονία, ας, ἡ, ars fabrefaciendi, fabricatio. Quint.

Ἀρχιτεκτονική, ῆς, ἡ, Ars cui nonnullæ aliæ parent qualis est militaris, agricultura, ἐμέλησε ἀρχιτεκτονικὴ, cuius scientiæ parem omnes. Strab.

Ἀρχιτεκτονικὸς, Arist 3 Polit. in vnaquaque arte tria genera esse dicit. vt in medicina, medicus est (inquit) ὁ τὴν θεραπείαν ἐπιτάττων, ἢ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς ἢ ὁ τρίτος ὁ πειραθεὶς ἀμφοῖν τὴν τέχνην. vbi architectonicum pro co accipit, non qui manu agit, sed tantum præcipiendo agenda.

Ἀρχιτέκτων, qui structuris ædificiorum præst, in architectus, machinator, architector, Plaut. ἀρχιτέκτονα τῆς οἰκίας, Nazanz. ἀρχιτέκτονα, etiam trāslatè sumitur. Demosthenes contra Dionysiodorum, ὃς ἡμεῖς, ἐπειδὴ τὴν ἀρχὴν ἐποιούμεθα τὸ γεγονὸς, οὐκ ἐπλήττομεν τοὺς ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ τοὺς τὴν ἀρχιτέκτονα τῆς ὅλης ἀπειλούσης. Cecilius Cumpsir architectum in Oratione pro A. Cluentio, Illi qui Fabricij libertū, quia minister in maleficio fuerat: potionum quia conscius, condemnassent: ipsum principem architectum scelestissimum, absoluissent? Et pro Sext. Roscio, Ex iniquæ nunc maximè fiunt, nonne quiuis potest intelligere omnium architectum & machinatorem vnum esse Chrysogonum?

Ἀρχιτελώνης, princeps publicanorum, Lucæ cap. 19.

Ἀρχιτέκτων, Architectus, i. is qui præst apparando conuiuio. Nam triclinium locus dicitur tribus consternatus lectis ad decumbendum.

Ἀρχίφυλοι, principes tribuum, Deuter. cap. 29.

Ἀρχίφυτον ὁ, ἀρχίφυτος, apud Areopag.

Ἀρχόμην, pro ἀρχόμαι.

Ἀρχοποιεῖσθαι, ὡς, ἀστερᾶς λύφαν τὰς ἀρχὰς, tanquam exculpēs m. g. ἱστατικὸς. Etym.

Ἀρχοποιός, ὁν, ὁ, primigenius, primarius, principalis, principij naturam habens, principio accommodatus: sicut ἀρχικός. Aristot. in 8. de hist. Anim.

Ἀρχοπάσ, ου, ὁ, ycophanta, quadruplator, propriè magistratuum sceptor, Hesychius. ἀρχοντες, ὁ θεσπρωτίων, ἀρχοπάβων ἢ ἐπὶ λαθεῖν.

Ἀρχοπάτωρ, ορος, ὁ, qui vt dignitatem consequatur, splendet, & nunquam non ambit, sed omnes prehentat, ὃ ἐν τῷ ἀρχεῖν λιπαρῶν, ὁ, proprie magistratuum splendescens, Etymol.

Ἀρχόμαμαι, ξομαι, incipio, exordior, inchoo, fumo initium. venio. ingredior. aggredior. pro ἀπάρχομαι. Odyss. ξ, ὁμοῦσε συζώτης πάντων ἀρχώμεθον μεδέων, ab omnibus mēbris deo pens. pro incipio cum Genit. Odyss. ὑ, τῶν πεισίστρατος ἤρχε μύθων, inter hos fari cœpit. Dicitur etiam μύθου ἄρχομαι ἐκ τοῦ ἀρχῆς, incipio ex hoc principio, Xenoph. al quando sine ἐκ dicitur. ἀρχόμενος τέχνης, qui initium sumpsit ab arte, Plato de Legib. ἀρχομαι δὲ τούτων, incipio ab iis, Dionysiusth Lucian. ἀρχόμενος τὰ μὲν ἀβέλτερα, incepturus non meliora. ἀρχόμενος συγχύσεως, aggredior confusionem. ἀρχέσθαι τοῦ ἀρχικοῦ, rationem principij inire, Plato in Timæo, aulpicari ordium. Demosth. ἀρχομένου τοῦ ἑλληνικοῦ, ante nonas Iunias. ἀρχομένης νυκτὸς, Aratus, prima de nocte, Cicero. Ibi δέρεθ' ἀρχομένοιο, id aestatis primordia. ἀρχομαι ὑπὸ τοῦ, humeros, hinc pareo. huius fero imperium. Xenophon. τῶν τούτων ἀρχομένῳ ἀφικτέον, id est, ἀκατωμένῳ. Item pro ὑπομένω, præsum

præsum,i.impero,cum dat.uo, Homer.Iliad 6.ἀφ' ὧν ἀρχησόμεσθ' ἠδ' ἀπαρχὰς ὑμίσιν,id est,ὑπερβ. Lactantius Institut.lib.4 cap.13. ἀρχὴν δὲ τοῦ ὀνόματος τὴν ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι, id verbum dixit,Principati in gentes. ἀρχόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, leg.ius obtempero, Plutar.in Apophth. Plato in Timæo,ἀφ' ἑκάστου ἀναφύονται ὑπὸ τοῦ κρείττονος, Cicero,minori parere maiore. Iosid ἀναφύονται ψυχῶν ἑκάστοις οἱ θνατοὶ ἢ ἀρχόμενοι σωμάτων, animum,cumque vt dominum atque imperantem obedienti præfecit corpori, ἄρχομαι ὑπ' ἀνίης, nulli subiùm,in nulliusue imperio.ἀρχόμενοι ὑπολιπὼ ἀρχὴν, seruile iugum fero,Aristot.lib.4.Polit ἄρχειν τῆς διωκούσης, imperabant.ἀρχόμενος τῶν μὴ in his pareo,Plato de Legib.Et ἄρχομαι,i. ἀρχὴν ἄρχω, ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ lab alio naturæ causam habeo : vt si dicis, τὰ τοῦτο ἐν ὑπὸ θεοῦ ἀρχόμενα. Gregor. ὁ ἐν ὑπὸ τὴν μίαν ἀπὸ τῶν πατέρων καπελασθεὶς,καὶ ἀπορίας ἀρχὴ ἐν ἀρχὴ ὑπὸ πατέρ, ἐς ἀμπ. καὶ ὁ πλὼ ὑπὸ χρόνου ροὴς ἀρχῶν, ἢ ἀπορᾷ. ὧν ἀρχηταὶ ἐν ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνος ἀναπλάττεις.

Ἀρχόμενος,ου,ὁ,ἡ,libditus,ab ἄρχω,ἀρχόμενος ἢ ὑπήκοος, parentes dicuntur a Salustio, in eáque ligmificatione pertinentes Cicero vsurpauit.ἀρχόμενοι ὄρεις,incunte vere.οἱ κελεὺθ' ἀρχόμενοι,ciues bene morati & temperati.

Ἀρχεῖος,ου,ὁ,princeps.Item anus, podex, intestinum rectum, apud Aristot.in 4.de Gener.Animal.

Ἀρχέβιος, ὁ, κατὰ τὸ ἀρχέβιον ἔζ συγκαπλὼ,ὠφελεῖ ἢ ἀρχόβιον ὠφελεῖμον, φυλαξῶ ἢ τὸ χρόνοι ἐπιπλὼ ἐῖ.

Ἀρχεῖν,ἐρεῖν,ἐπεῖν.

Ἀρχεμί,ἐσ,π.χα. principium & origo sum, author sum, incipio: cum genit. Thucyd.πόσῳ ἂν ἐπιπλεῖν ἐδὲ ἢ ἡμῖσυ τοῖς ἐλλησι μιᾶλλον κακῶν αἴτιος, principium erit. Apollon.2 ἀρχὴ δὲ καὶ ἐς, carmen exordius est.Odyss.ἢ τοῖσι ἢ μνῆσαι ἄρχεο θεὰ, loqui cœpit, Herodot.αἴτιοι ἐπιφανέστατον τῶν ἡμεῖς μνησίων μνήμας κεκτῆσθαι, cum interrogationem futuram initium plurimæ calamitatis Lacedæmoniis.ἀρχὴ τοῦ διαφορᾶς, sum author belli mouendi.Thucyd ἀρχὴ τοῦ μὴ ἔκπεμπε,prior pugnam capesso, Thucyd. ineo prælium,bellum mouco.ἀρχὴ ἀδικίας,Item cum Infin. Iliad 2.ἠδὲ ἀγορεύειν, ἠδὲ εἶπ. Item cum particip.vt Iliad ἔ,γέγα δ' ἔγὼ χαίπασιν, incipiebam iracti. Item priores partes occupo,etiam in bonam partem:διπόσ[illegible]ζω,ὑξουσεῖζω,ὑφόμῳ,κραπῶ, βασιλεύομεν,θωακεῖον,σφεηρόμῳ,præsum imperiumq; habeo,ge o principatum, teneo imperium, imperito,dominor, obtineo,adipiscor.m.g ἥρατυ fungor,habeo potestatem,præsum ciuitati.ἀρχὴ ἢ ἀρχὼ gero magistratum,Gaza de Senect. ἀρχὴ πρὸ ἀρχόμεν, apud Thuc. χαλεπὸν δὲ ἢ ὑμέτερα δύσεις αὖξειν, difficilia sunt ad coercendum vestra ingenia. ὑμᾶν ἢδὲ ἄλλων ἀρχεῖν,vobis aliis in rebus imperat.Plutar.in Fabio. Item peteo,aliquādo laeſſo.ὑπ' ἀρχὴ χεροῖν ἄδικον αὖξειν dicitur qui prior lacessiuit aut rixam aut bellum.Demoſt. ἐς ἐλεγχον, ὅπ πεῖσε ἡμᾶν ἀρξὲ χεροῖν ἄδικον, i. ὅπ τοῦτο ἐρξὲ τῆζ πληγῆ ὑπ' ἀδικίας, vt inquit Liban. vter prior peccauit in conserendis manibus. ἀρχὴ pro caput est & initium,ubique nomin.Plato in Epist 3 πᾶζ ὁ τῶν ὅπ ἐσ' ἀρχὴ πραγμάτων ἡρχεῖ,αἷς οὐ ἀφίκνεμαι πᾶ ὅπ ἐσ' ἀρχὴ μοι γενέσεως ἀφῖγμαι πάντα ἐζ τοῦ τότ' εἶναι, earum litterarum caput erat,si venissem, &c. i.ὁ ἀρχὸ ἦν.

Ἄρχων,ὁντος,ὁ,princeps,dux,quæstor.ἀφυπατεύειν, et peculiari nomine dicebatur. ἢ ὑμᾶν ἡ φρήτριας apud Athenienses : ἐπάνυμος ἦν ἄρχόντων,à cuius nomine fasti præscribebantur., vt à Consulum Romæ præcrat quoque iudicibus, iudiciorúmque moderator erat,& eodem ferme munere fungebatur,quo Romæ prætor. Dem. ἐζ ὀλυμπιὰ. ἢ ἐζ ταῦδ' ὁ ἀζ' ἐκεῖνοι πάντ' ἐμᾶν τοῖς ἀμφισβητῶσι,& sententias iudicum numerabat. Iæus, συγχεφώνων ἢ μοῖ τῷ ἄρχοντι ὡ σωαμφιλεῖ,ἀνὰ συγχέ ἢ τὰζ ψῆφοι,. Cùm nos Archonti, quasi causæ iudici permitteremus ne sententias numeraret,sed tabulas confunderet. Generaliter capitur apud Aristo.de mundo,αἰθρώπων ἐνμόπι κ' ἀμάθεῖ,πάντ' ἐῖ τῷ τυχέτ' ἐπὶ τοῖζ ἔργοζ,ἐζ τραπεζ' ἀρχοτι ἢ πόλιοι ἢ εἶπ.i.exercitus duci, aut vrbis præfecto,aut domus primario dispensatori. Pro author,& causa,Soph.ὧν ἐκεῖνοι ἀζ' ἀρχοτ' ἐκ' πυμάτων,tempus illud causa fuit malorum.οἱ δὲ ἢ τ' χάσαι ἐξόδοις ἀρχοτε, Plat. in Epist.oræ præfecti.ἀρχοντες δὲν ἢ πόλιοι, ciuitatum primores, Thuc.ἀρχων ἢ ἱππικῶν,magister equitum, Gaza de Senect.ἀρχοντας φέρειν, lib.2.Pol.Aristot. vertunt quidam creare magistratus:alij,electos principes ad populum deferre. πάντ' ἀρχόντας,est abrogare imperium magistratui.Lysias, Dem. στρατηγοντας ἢ αὐτοὺ ἐ πάντας dicimus etiam πανομᾶν ἀρχων,Bud.

Ἀρχάνης, magistratuum redemptor, qui emit officia, qui præsit emptioni cuiuis,ὁ ἀρχαν ὠνῆς ἢ γενεσιῶν,Etym. Hesyc.ὁ ἀφεηὴ ὑμᾶν.

Ἄρωμα,ἀτος.κα,congruo,apto.

Ἄρω,in priori aoristi.Coniunct.modi,à verbo ἄρωμι,Soph.in Aiace, μισῆ ὄ,κον ἀρ' ἐς ἰς μισθὸν,neque te efferas.

Ἀρωγὴ,ἦς,ἡ,remedium,auxilium,βοήθεια,Iliad.ὃ χλιὸς ἀρωγὴ. ὦ πᾶτοι κοινὸς ἀρωγὴ κἀπικουρίας στρατῷ. Æschyl.Pers.

Ἀρωγήσαι ἀ ἀμύνειν, libro Epigrammat. dij fauentes & propitij nautis.

Ἀρωγός,pro ἀρωγὸς,ὁ,ἡ,ὁ,ἡ,prima breui,defensor, vindex, auxiliator.Quianl.adiutor. Apollon.2. γουνοῦτο δὲ ἀπαμιαίᾳ ἢ ἀρωγὸ. Sopho. τοὺς ἀρωγὸ ἢ ἀμύνοις,i.curatores nauis & adiutores.apud Soph.Aiax ἀρωγὸς invocat ἐρεπίζ,i.vindices.ἀρωγὸς ἐ ὠφελεῖ, vis auxiliaris.Plin.Dioscorid.ἄνωμεν ἐχεφώνῳ ἢ ἀρωγὸ ὑπ' ἀσθενείᾳοις βοηθῷ ἢ,atcens plurias,in Epigram. τὰ ἀρωγὰ, apud Sophocl.i.ἀφέλιμα.

Ἄρωμα,ατος,τὸ,aroma,odoramentum, pigmentum,vnguentum, odor,ὀσφάνεμμένεισμα,θυμίαμα.sed ἄρωμα, legumen, aratio, ἀροτρίασμα.

Ἀρωματίζω,aroma redoleo,sum odoratus, suauem odorem spiro. Alexand.Aphr.libro.1.Problem. ὁ ἢ ὑμᾶν κόσμῳ ἀρωματίζει, Damarum Iteruca aroma relipit.Item odoribus imbuo, aromatis odoro.

Ἀρωμοπώλης, οὐ ,ὁ, odoratus, suauem odorem spirans, odorem ciens.

Ἀρωματίτης ἐὸν ἄ, Aromatites vinum,i.confectum ex odoramentis,Dioſc.lib.5.cap.56.aromatiten etiam vocat Plinius, docétque compositionem lib.24.cap.16.

Ἀρωματοφόρος,ου,ὁ,ἡ,odorifer, aromatarius, qui aromata seu pigmenta fert.τὸ τῆς ἀρωματοφόρες,Cleomedes lib.2.

Ἀρωματώδης,ες,ὁ,ἡ,odoratus, aroma redolens.

Ἄρανια,ὰ, irbor,quæ & mespilus dicitur,Dioſc.l.c.170.

Ἄς,υſquequò, ἕως,ὁπως,μέχρις ἢ. Hesych.sed susp.

Ἀσίζειν,tristari.λυπεῖσθαι, Hesych.

Ἄσαι,fatiare,& implere:aliquando canere.Homer.Iliad ἰ,λίμητος ἄσαι Ἄρηα.Hesyc. κορέσαι,χορτάσαι,πλησῆσαι. Est & ἄκεσθαι,ὑμνῆσαι significat etiam requiescere,tcspirare. Eustat. enim ἄσασθαι exponit ἀπαυσωμῆσθαι,ἀναπαύσασθαι, deriuans ex ἄω significante spiro,item,lædere, nocere. idem enim ἄσαι pro βλάψαι accipi tradit contractum ex ἀάσαι. at vero ἄσασθαι cum , subscripto est canere seu decantare à themat. ἀάω.

Ἀσαίνω,idem quod ἀπάτων & ἀσαίνω,nauseo,fastidio,laboro. dicitur & de animi molestia pro λυπῶμαι tristor,angor.

Ἀσαλαμίνιος,ου,ὁ, expers rei nauticæ , ὁ μὴ ναυπικὸς. à triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienses, quæ Salaminia dicebatur.Etaim. Chiliad. Aristophanis Ranis. ἀλλὰ κἀπάπος ἀσαλαμίνιος.

Ἀσάλη,ἀ, contumelia, contemptus, inopia. ὕβρεις, ἀμέλεια, πενία, Hesych.

Ἀσαλήτας,idem Hesych.affert pro φοβερός.

Ἀσάλεια,ἡ,ἀμεριμνία,ſecuritas,ἀλογία,inconsiderantia, Cic.inconsigrantia.Plaut.Etymologo.

Ἀσάλευτος,ὁ,ἡ, inconcussus, immobilis, non agitabilis, fixus, stabilis.lib.Epigram.ἀσάλευτος σκοπός. in epist.ad Hebr.cap.12. ἀσάλευτος βασιλεία,regnum immobile.

Ἀσάλης, ἐσ, ὁ, ἡ, ἐ, tranquillus , cura vacuus. σάλα ρὸ ἀ ρεμῆς, Æschyl.

Ἀσάλευτος,ἀφεμῆτος,apud Hesych.

Ἀσάλπατος,ὁος,nox intempesta, nam crepusculis solùm tuba canebatur.μετὰ σάλπιγγος,Sophocl.alias ἀσάλπικτος,ou ἀσάλπιστος,ὁ,ἡ,qui tuba proclamatus non est,seu non proclamatur.

Ἀσαμβᾶς, quicuimos. ἀπαξλεγ proprie ὁ ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ θεῖον.

Ἀσάμινθος,ἡ,ſcyphi genus, & ſolium balneatorium , piscina, ſolium,labrum.peluis,lauactum,Etym. Pollux lib.6. ἡ ἀσάμινθος ὃ,τι περίοιν αἱ ἐπὶ μιᾷ ὁ μικρὸς τὰ μείζων, τὰλαμβᾶς δὲ διὰ τὸ μὴ ἐπὶ λίου,ὃ ὑ ἀσαμίνθου,(in quo ementitur Homeri authoritatem)ἰδέμ recenſet inter vala ad balnei vſum accommodata. Homer. Iliad. ἐ. Et Odyſ.ἀ. ἐ ἐ ἀσαμίνθοιο βαίτης ὑψόσε λικνίσαι, αὐτὰ τοῦ πυλὴ ἐισ,σπάθας , ὥζθ' ἅμ' ἕπου τὸν ὑπὸ μυῒ θεὸ , ὃ ὄζτι ἐλαθοῦ κῆ μετιών. Et Ody' κ. ἐς ἐ ἀσάμινθον ἐσασα, Interp.τῶν πύλεν, i. λουτῆρα. Et ἐ κλίνας,Polluci & Hesych.

Ἀσάνδαλος,ὁ,ἡ,sandalis carens.

Ἀσάνθινος,ου,ὁ,puppis mediastilum, Pollux lubro 1.

Ἀσανταν, Hesych ὁ σάων, non abblandiens.

Ἀσαπόμῳμαι,fat. ἀσῦμαι,nauseo, fastidio, laboro. Gal.dicitur & de animi molestia vnde & apud Herod.ἀσαπόσιν τῷ ψυχῶν.

Ἀσαπτός,ὁ,ἡ,ὁν,non obnoxius putredini. non putris. Theophr. histor.lib.3.cap.xj. ἐσculum ἀσαπτότατον ἐῖ) ait, i.putredine minimè marcescere.

Ἀσαρίτης οἶνος,ἀσαrites vinum , id est , confectum ex asaro herba. Dioſc.lib.5.cap.60.

Ἀσαρκία, ας ,ἡ , gracilitas , carnis priuatio , carnis tenuitas, macies.

Ἄσαρκος, non carnosus,carne exutus,gracilis & vescus, gracilétus & strigosus.ἄσαρκον πλῆμμ,cutis gracilenta,Gaza ex lib. Anim. ἀσαρκότερος,macilentior,minus corporis habens, in Epigram.

Ἄσαρον,ſarum quod & ναῖδες ἀρῖαι,i.ſylueſtris nardus dicitur quia nardi vim habet. herba autem eſt hederæ foliis multò minoribus rotundioribúsque , floribus cytino hyoſcyami ſimilibus, purpureis , inter folia proximè radicem emicant bus , odoratis,in quibus ſemen acinoſum : rad.ce conſtat numeroſo,

tenui, obliqua, geniculata. gramini nō dissimili, nisi quod gracilior est, odorata, & calfaciendo linguam vehementer mordicat. vide Dioscorid. libro t. cap. 9. Plin. libro 12. cap. 13. & lib. 21. cap. 6. Galen. 6. Simplic. vulgò dicitur *Cabaret*, i. Bacchar Virgilio in Bucol.

Ἄσπερος, non ornatus, non versus, ἀπέρωτος.

Ἀσπιστόν, ν. τό, pauimenti genus, artificiosis picturis elaboratum: sic dictum quòd scopis verri non debeat. ab ἀ & σαίω: nam ex iis, manibus purgamenta colligebantur. Spongiisque mundabantur. Plin. lib. 36. cap. 25. Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sosus qui Pergami strauit quem vocant afaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pauimento, quæque euerri solent, veluti relicta fecerat partus è testulis tiuctisque in varios colores. Statius lib. 5. Syluar. 3.

—varias vbi picta per artes
Gaudet humus, subeántque nouis afarota figuris.

Ἀσπάσθαι, saturari, ὥζεσθ. τὸ ἀσπᾶν & ἄζεσθαι τὸ ἅδειν, & tunc significat delectari. vide Ἀ πᾶν. Ἀσπᾶν, apud Hipp. γναφικ. τὸ συρίττειν, & 2. de morbis, ψοφοδίνοις ὑ. ἐπακρίδες διαπέτεαι.

Ἀσπάφια, ας, ἡ, obscuritas, incertum Papinianо, nā incertitudo inuestatum, interitus. Ité proprium est fortis apud Empedoclem, Plut. de Tranq.

Ἀσπαφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, obscurus, non firmus, incertus, cæcus, dubius, abditus.

Ἀσπαφῶς, incertis causis. ἀδήλως, ἀδῆλα, non certò & liquidò Cicer. obscuré.

Ἄσβεστος, ὁ, ἡ, ὁ, inextinctus, ἀΐδιον πῦρ. perpetuus ignis. Item multus, immensus. Homer. Iliad. ἀ, ἄσβεστον δὲ μέ ἀῖστὸν τε γάλωτα, i. ἀδιάπαυστον, πολύ. metaphora ab igni est item nomen lapidis coloris ferrei apud Plinium lib 37. cap 10. Est etiam Dioscoridi calx viua, quasi non restincta aqua. Est & herba quædā quòd ex ea conficiantur telæ quæ in igne conflatæ non vruntur, sed nitidiores euadunt.

Ἀσβεστόλαμπες, fuligine impleor. Chrys. ὅταν ἴδωσ, σφυρηματοῦσα ἡσυχολυχνίαν μὴ διὰ τῶν κατοφύγης, i. quando videbis tundentem incudem. ful gine aſperſum ne properes contemperis.

Ἀσβολόω, ὦ, ful gine inficio, polluo.

Ἄσβολος, ὁ, ἡ, vel ἄσβολ Θ, ful go. fuligo, ἀ δάλη. Suid. σακκί. Alex. Aphrod. lib. 2. problem. ὀφθαλμοὶ ἀσβόλῃς ὁ στράκας, appetunt carbones aut lateres. Vide in Λιγνύς.

Ἀσβολωδὲς, τό, magnum, altum, fuligino sum. Hesych.

Ἀσβολώδες, ντος, fuligino sus.

Ἀσβολώδ ης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, fuli ginosus.

Ἀσδρούβας, Asdrubal dux Carthaginensis, qui à Metello victus est, Plutar. in Parallel.

Ἀσεβέω, μ. ἤσω, π. ησα, impius fuм, impiè ago, impiè gero, ad impietatem prolabor, impiè cōtemno, ἀσεβεῖν περὶ τὸν θεὸν, impium esse in Deum, ἀσεβεῖν εἰς θεὸν, in deam impiè facio. Herodot. Idem, ἀσεβεῖν περὶ τὰ ἱερὰ, piaculum in sacra committens. ὑπέσπευσε εἰς τὸν μυκτῆρα, Æsopus, εἰς τὸν ὄρκον ἀσεβεῖν, iusiurandum violare, apud Herodian.

Ἀσέβημα, τό, impietas, piaculum, ὕβρεις εἰς τοὺ θεοὺς ἀσεβήματα, impiè facta & piacula digna.

Ἀσεβὴς, ὁ, ἡ, ὁ, impius, nefarius, religionis expers, scelestus. ἀσεβὴς φωτὸς φύσει, Æsopus, Dicitur & ἀσέβητος apud Plutarch.

Ἀσεύγνωτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἄμαστος, sepes, Etymol.

Ἄσειρος, ὑπ Θ, equus non vinctus, sine habenis. ἄ Θετος ὑ. ἄϊππος.

Ἄσειστ Θ, ὁ, ἡ, ὁ, inconcussus: vide βυλακτίζου ἄσειστον, Chrysostom. inconcussum munimentum.

Ἀσκαθὴς, Hesych. affert pro ἀγαθὸς bonus.

Ἀσκανάμαι, contumeliam patior vel iniuriam.

Ἀσκανάμενος, μ. ανούμ. ησ, ebrius & lasciuus fuм, sum petulans, lasciuio, insolenter ago. libidinor Suet petulanter & improbè ago, & per petulantiam quempiam pulso, vel conuitior, vide Etymol.

Ἀσκάνεια, ας, ἡ, petulantia, insolentia, flagitium, improbitas, promptitudo ad nocendum alteri, procacitas, protervitas: πολυπάθεια, πονηνία, ἀκρόθυμοσία, μαυρία. lasciuia Latinis: accipitur pro ioco petulanti, siue incontinentia animi, nec virtutem nec probitatem reuerentis, procacitéque se oblectantis: quanquam pleniorem & atrociorem petulantiam hoc vocabulo intelligi Græcis, quàm apud Latinos in vocabulo lasciuiæ, putat Budæus in Annotat. Accipitur autem interdum pro ipsa improbitate & contumelia per lasciuiam & libidinem admissa. Sic etiam Artiarius Iurecon. Per vinum autem aut lasciuiam lapsis capitalis pœna remittenda est. ἀσέλγεια τῶν δεσπότου, luxus sumptuū. id est ἀσωτία, Æschin. Idem πὼ ἀσέλγειαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ.

Ἀσελγαίνω, idem quod ἀσκαγάνω. ἀσελγαίνῶν εἰς ὑβρεις, iniuriarum in nos, &c. Libanius declamation. Menelai. pro improbè & petulantèr & libidinosè agere, Plato in Sympos.

Ἀσέλγ ης, proprium ciuitatis.

Ἀσέλγ ης, ὁ, ἡ, impudicus, flagitiosus, libidinosus, procax, lasciuus, petulans, improbus, obscœnus, impiens, insolens, ὁ ὠμὸς μετὰ ὕβρεως καὶ τῆς ἀδικίας ὠμὸς, qui neque virtutis, neque iustitiæ partes ceperit. Isocrates. ἀσελγὴς λόγος ὑ. λίαν φιλαπεχθήμονας. ἀσελγέστερον ἢ ὥστε, Lucianus, petulantiores asinis. ἀσελγὴς ἄνθρωπος, Eupolis apud Pollucem libro 3. id est violentus, διαΘ. Dictum nomen ab ἄ, priuandi particula, & vrbe Selge, in qua viri erant omnes probi, vt tradit Demosth. Interpres. Suidas contrà ait, in ea vrbe omnes improbè vixisse, atque ἀ hic intendendi vim habere. ἀσελγὴς apud Æschinem κ τιμ. pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine ponitur: de quo Budæus. Comment.

Ἀσελγολάκτης, cornibus lasciuiens.

Ἀσελγομανία, per lasciuiam insanio, insana impudicitia teneor. ἀσελγομανῶν ὅτι τοῖς μειρακίοις, ob adulteria lasciuia pruriens, Lucian.

Ἀσελγῶ, insolenter, i. petulanter, lasciuè. interdum immodicè, libidinosè. Cicer. Aristoph. in Plut. πλοῦτός ἐστιν ἀσελγὴς, immodicè seu petulanter obest. Isocrat. ἀσελγὴς ὑ. θρασὺς λοιδορῆσαι. Dem. ἀσελγὴς ὑ. βιάσῃς.

Ἀσέλῆνος, ὁ, ἡ, ὁ, sine luna. de montibus quibusdā dicitur. Etym. ἀσέλῆνος νύκτα. id est, sine luna nоctem Græci vocant. Et rursus discriminat authores pasim præcipiunt silente luna faciendum quicquam: quibus verbis intelligunt Interlunium, & cum sole syderis eius congressum: quod & lunę silentium dicitur: quum ex æquo soli intercurrés nullam nоctis partem illustrat: quod & Virgil. dixit, Tacitæ amica silentia lunæ. quæ non alia sunt quàm tenebrosæ nоctis. Marcel. lib. 3. Diosc. ἀσελῆνον νυκτὸς διὰ μέσου ἀδῆ, nоctu silente luna fodere oportet, nоcte quæ sine luna fit. apud Polybium τὸ ἀσέληνον, & Homer. Odyss. ξ, νυὸς σκοτομήνιος, quæ & σκοτομήνις, Plin. nox illunis, vt etiam illune caligi nis dixit Apuleius. Plutarchus. in Catone, ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ βαδίσαι.

Ἄσημ Θ, ος, ὁ, ἡ, ὁ, inhonestus, fœdus. ἀφανὴς. Aristot. de mundo, ἄσημα δὲ καὶ αὐτοῖς δοκεῖν εἶναι τὰ ἐν ἀέρι γινόμενα, & c. è dignitate eius non erat funebrone propria admodum tractare, &c.

Ἄσηπ Θ, ος, ὁ, ἡ, ὁ, impius.

Ἄσηρ, ος, ὁ, ἡ, ὁ, ordes, ἀνθρ. ἀκάθαρτος, cœnum, impuritas, molestia, animi ægritudo, detrimentum. Item ἄσηρ vel ἄσης, stomachi fastidium. Plato in Timæo, λύπαι ὑ. ἄσηρ πορίζει, dolores infert ac detrimenta. Diosc. lib. 2. cap 135 ἄσηρ στομάχου σκοῦνος, stomachi fastidium leniunt. Marcel. adnotat non simpliciter significare fastidium, sed fastidium ex repletione: vide ἀσηδὼν στόμαχ Θ, fastidio obnoxius.

Ἀσηδὼν, Herod. ἀσηδὼν πῶν ψυχῶν, molestia afficiatur.

Ἀσηδὼς, tristitia. λυπηδὼν, dolore affectus, demissus.

Ἀσημαίνει, Hesych. ἀκούει.

Ἀσημάντως, vel ἀσημάτως, σκοτιδαπῶς. Hesych.

Ἄσημαντος, ον, ὁ, ἡ, ὁν, non notatus, non signatus, sine signo, cui deest nimia signum impressum non est, non habens pastorem, incustod tus, incertus, obscurus. Etym. ἀστροχόγος Θ, ἀφύλακτος, ἐκ ἔχων σημάντορας ὑ. ὑπηρέτας.

Ἄσημος, ὁ, ἡ, ὁ, sine signo, qui nullam certam habet significationem, incertus, sine nota: vt ἄσημος χρυσός. Item ignotus, ignobilis, obscurus, indecens, non intellectus, indeprehensus, non honestus. ἄσημον, δυσγνῶς. ἄσημα ἀργύου, i. argentum non percussum, i. non monetà, lib. Epigr. ἄσημα φράζειν, obscurè loqui, Herodot. ἀσήμως, Hesych ἀπρεπῶς.

Ἀσηπτ Θ, ος, ὁ, ἡ, ὁ, incorruptus, vt ex Theophrasti cap. 3. lib. 4. hist. exposuit Plin. lib. 13. cap. 9. i. sine putredine, non putrescens, à putredine alienus, putredinem non recipiens, putredinis immunis, putredinem non patiens, imputridus, Gaza.

Ἀσηρὸς, impurus, ἀκάθαρτος. Suid.

Ἄσηρος, ου, ὁ, fastidium afferens, molestus.

Ἄσηρος, sine putredine & teredinibus.

Ἄσηρος, molestè.

Ἀσθαίνω, Etymol. exponit, ὑπαθῶ, ἡ κοπαθῶ, ἡ μοχθῶ, ἡ παρομῶ, ἡ λειπαθῶ, & ἀδυνατῶ pro ασθῶ.

Ἀσθείς, έντος, ὁ, cantatus: vide ἄδω.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, debilitas, imbecillitas, mala valetudo, tenuitas, inopia, langor, infirmitas, fragilitas, morbus, πολυπαθεία, γήρους, ἀδυναμία. Plato in Epist. σωκράτης ὑμῖν δὲ πεῖ ἀσθένειαν πᾶν τὸ σῶμα ἔξειας, morbo impeditur ſtillicidi vrinæ.

Ἀσθενέω, ὦμαι, π. ησα, ægroto, langueo, imbecillis fio, nequeo, aduersi valetudine laboro, fum parum efficax, debilitor, fum inualidus. ἀσθενῶ τὴν γνώμη, Hoc. ἀσθενῶ ἀσθένειαν, debilitor debilitate, i. imbecillitate laboro.

Ἀσθένημα, imbecillitas, vitium, morbus, infirmitas.

Ἀσθενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, debilis, ἀβίαστ Θ, impotens, heroes, minus se sustinens, pauper, exilis, tenuis, infirmus, ligu idus, fragilis, imbecillus. ἀσθενὴς πρὸς ὀργήν, parum ad agendum efficax. ἀσθενὴς τὸ σῶμα, Plat. 2. de Rep. qui infirmo est corpore. ἀσθενὴς χρῆσαι, in re

in re nummaria exilis. τὰ ἀβιωτικὰ χρήματα, in imbecillum quidam tandem redigi, Herodot. lib. 1.

Ἀβίωτος, pro ἀβίοτος, locus est.

Ἀβιωτικός, ὸς, imbecillis, infirmus, pauper, valetudinarius, languidus.

Ἀβιόρριζος, imbecilla radice hærens.

Ἀβίωτος, ὁ, ἡ, ον, infirmum reddo, debilito. ἀβίωτοι: Aculeati.

Ἄβρα, ferrimentum passus est: Aorist. primus est, ἄβρα.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, τὸ ἄβυσσον, Etym. anhelatio, Plin. spirandi difficultas, anhelitus. ἄβυσσος ὁ ἐκ τῶν ῥηνῶν γλαῦκος ὀνόματος, habitus, πνεῦμα, spiritus, anhelitus, quum spirare nequit ægrotus sine sono & anhelatione, Galen. lib. 4. cap. 4. Apollonius 2. Argonaut. κλόνος ἄβυσσος ἠμφιφορεὺς ἐλάσκασεν, Plin. & Seneca subjungunt. Heych. συρισμὸς, ὀνύσσων.

Ἀβυσσία, τὸ, τὸ πνεῦμα.

Ἄβυσσος, ὁμ. ἀπὸ τοῦ ἀ, καὶ βυσσὸς, anhelo, spiritum cũ difficultate trahendi. Ficultate spirandi laboro. grauiter anhelo, animam ago, cum singultu palpito. Homer.

Ἀβυσσώδης, ους, ὁ, ἡ, ὑπερίσχυος, difficulter spirans, anhelitor. Virgil. anhelitor. Plin. qui difficilem habet respirationem. ἀβύσσωσις τοῦ πνεύματος, ὑπερίσχυσις, affectiones, Dioscor. lib. 4. cap. 147.

Ἄβυτος, Pisomethei mater, vt Lycophron ait, ἀ qua Asia pars orbis terrarum dicta est. Asiatenus Lydia dicta est. Item ἡ ἄσια, id est, cithara, quòd in Lydia primùm est reperta, inquit Apollonij Interp.

Ἀβυτος, Asiæ princeps, cap. 19. Actor. Apost.

Ἄσιαι, sic dicta est prior citharæ forma, Plut. in Music. quia inuenta in Asia. Hesych.

Ἀβυχῶν, Asianus, Athenæus. Dionysius Poeta, ἀσιγκλιτὸν ἐλεφάντων. Asianorum elephantorum.

Ἀσιάπις, citharæ triplicis chordæ, ab Asio inuentore sic dicta. κρίμνα αὐτὰ τὰς διὰ τεσσάρων ἢ τὰ ἀσίας τὴν πάνυ πεπυκνωμένην ἢ τριπλῆν σύριγγα, Etym.

Ἀσήμετος, ὁ, ἡ, ον, mare nõ tacens, Nonnus. ἀσήματα βιβλία, libri non muti, sed tonori & diserti apud eundem dicuntur: vt ἀσήματοι φωνηεντίοις, impudentes. ἀσήματος ἔφοδος, dies celebris.

Ἀσίδηρος, ος, ὁ, absque ferro. ferro non vetus, qui est sine ense. ἀσίδηρος χεὶρ, inermis ferro vacua, in Epigram.

Ἀσιδήτης ὕμνος, pro hymno luctuoso, Eurip.

Ἄσιτος, ος, ὁ, ἡ, qui non est σιτος seu ἀσιτὸς, delicatioris cibi minime appetens. Plutar. in Lycurgo, de Spartanorum filiis, ἐδίδασκε γὰρ διαίτῃς ὀλίγῃ ἄσιτος καὶ παράσιτος, id est, pueri ad victus rationem facilis, & nihil delicatioris cibi appetentes. τὸ ἀσιτεῖν πατρὸς, quàmininè noxium.

Ἀσίνα, Eustath. σκεῦος τι ῥηθησόμενον.

Ἄσιον, herba apud Theophr. lib. 2. cap. 25 de Causis plant. quæ sese aliis implicat. Goza voluerũ. ligustrum est Virgilij secundum Seruium, i. clematitis siue conuoluulus.

Ἄσιτος, ὸς, ὁ, ἡ, innocuus, non nocens, sine noxia. ἀσίτευε. Actuc. Herodot. lib. 1. ἀσίτους, incolum es, integer, incorrũptus, inoffensus. ἀσιτὸς βίος, lib. Epigram.

Ἄσιτος, sine noxa, innoxiæ.

Ἀσιγεῖν, ας, ὁ, sepes. pro quo suprà ἀσπιγεῖα.

Ἀσιδῖνος, Dioscoridi, Galeno, λίθος ὃν καὶ ὁ γλυφεὺς ἀ ἀσιδῖ vocatus, Celso σαρκοφάγος & alijs lapis, Plinio etiam alius, pumicis est colore, leuis, fungosus, friabilis. scissiles venas habẽs, lutei coloris ad imum actas. Eius flos à Galeno vocatur πίτυρος ἀσίδος, salsugo autem est subalua, summo lapide inhidens, compage renui, colore in aliquibus albo, in alijs pumici simili, ad luteum vergente. Hic flos linguæ admotus nonnihil mordicat. vide Dioscoridem lib. 5. cap. 142. & Galen. Simplic. lib. 3. Sic Celsus lib. 4. cap. vlt. Lapis etiam qui carnem exedit, quem σαρκοφάγον Græci vocant, excisus sic, vt pedes capiat. de missos eos cùm dolent, retentóque ibi lauare consueuit. Ex quo in Asia lapidi alio gratia est. Plinius tamen non sine errore sarcophagum & asium lapidẽ differuit. sic enim lib. 36. cap. 17. prodit, in Asso Troadis sarcophagus lapis fissili vena scindi tur. Corpora defunctorũ condita in eo, absumi constat intra quadragesimum diem, exceptis dentibus, &c. Et in eodem capite, Asius gustu salsus podagras lenit, pedibus in vase ex eo cauato inditis. Præterea omnia cruorum vitia in iis lapidicinis sanantur, quum in metallis omnibus crura vitientur. Eisdem lapis flos appellatur, in farinam mollescit, ad quædam perinde efficax. Est autem similis pumici rufo, &c. Dioscorid. loco citato de alio lapide loquens, adnect. κατασκάζονται δ' ἐν σύλοις ἐκ τοῦ λίθου, εἰς ἃ οἱ πεφαγμένοι ἐβύπτιζε ἐκπίπτοντες ἀφικνοῦνται, καὶ σορὸν σαρκοφάγον ποιοῦσι, id est, ex eo loculi & conditoria fiunt quæ corpora defunctorum intus condita absumunt. vbi Ruellius pulueres σποδὸς transtulit, hallucinatus ob sequentia verba, ἐγχώσουσι & κατεπάσουσιν, pro quibus legendum ἐγχώσουσι, extenuant & emacrant (scilicet a sius lapis & eius flos) & κατεπασώμενα. vide etiam Plin. libro 2. capite 96. Galen. lib. 4. περὶ τόπων. Ἀσὸς, etiam ἰλυσὸς, i. limosum significat. Eust. Iliad. β.

Ἀσόμενος, genus locustæ longis cruribus, Dioscorid. libro secundo, capite quinquagesimo septimo: vbi tamen sunt qui legunt ἀσκαγόσιν.

Ἄσπις, ιος, ὁ, limus, scœnum, ἰλὺς, & nomen auis, ἀπὸ τοῦ ἀ, καὶ μαίομαι.

Ἀσπὶς ἀθλιώσης, Minerua asilia: eius deæ templum fuit apud Mileton, Herodot.

Ἀσπιλία, ciuium, inedia, abstinentia cibi, esuries.

Ἀσπιλῶ, cibo abstinere, & inedia vti, Galen. ad Glau.

Ἄσπιλος, idem quod ἀσπιλὴς, ἀκεραίως Actor. cap. 21. πολὺς ἦ ἀσπὶς ἀσπιλὴς, quum multa esset inedia.

Ἀσπίτης, ου, ὁ, cibi abstinens.

Ἄσπις, ὸς, ὁ, ἡ, ciuis, media laborans, impastus. Sophocl. ἄσπις ἀνὴρ ὃ ἄπονος, &c. ἄσπις χρόνος, cibo nondum gustato scribit. ἀκούειν ἄσπιν ἔτι μᾶλλον ἄλλως, plorare vnum omnium non habentem quod ederet.

Ἀσπὶς ἀ λεπιδωτὸς, Iliad. β', i. τὸ τῆ ἀσπὶς συμφύτου τόπῳ ὃν τῇ ἰλυσδεῖ, nam ἄσις dicitur ἀπὸ τοῦ ἰλύειν. Alij gentium faciunt primæ declinationis, ἀσίας, ου, ὁ, & Ionicè ἀσίων, & per syncopen ἄσπις. Fuit autem ἀσὶς ἀσίας ἡ Lydiæ, filius κότυ.

Ἀσπιστὴς, ὁ, ἀσπιστῆς.

Ἀσπιστὴς, inculta, Theocrit.

Ἀσπιτάλεσπος, ὁ, ἡ.

Ἀσπιτάλεστος, ος, ὁ, stellio, venenosum animal, lacertæ simile, tergo quidam depicto lucentibus guttis: ἐξῆς τὸ ἀσπιτὴς τὸ ἀστέγανον, ὃ τὸ βιβλίον πλεονασμῷ τοῦ σ. Aristoph. περὶ γνώμων μεγάλων ἀφορᾷ ἐν ἀσπιτάλεστος, ει stellio medi tationem abstulit. Stellio in supremas arbores ascendit. vt picus Martius, vt scribit Aristot. lib. 9. de natura animal. χαμαιτὴς etiam dicitur ab eodem. & χαμαιδίτης, quid ὃ κοινὸν συμφύτου. & ἀσπαλακίης, Hesych.

Ἀσπαλαφὸς, ὁ, scalpanus auis, cuius meminit Aristot. lib. 2. animal. ὃ λέγει σκληρὸς, Suid.

Ἀσπάλαθος, ὁ, ἡ, λάμμος, fratres, Thebani ducces, filij Martis ex Astyche filia Actoris Azidæ, Hom. Iliad. β.

Ἀσπαλόδοτος, deni quod ἀσπαλὸς, Schol. Theoc.

Ἀσπαλοπεζὸς, vide κρίκιος, ἀσπαλοπεζὸς dici, τὸ ἀξιωματικὸν τῶν κριῶν τῶν κατὰ τὰδιτ Athen.

Ἀσπαλὸς, ὁ, ἡ, σπαλὸς, Etym.

Ἀσπαλιλλεῖν, claudicare χωλεύειν.

Ἄσπαλος, ἀσπάλωτος, proprie idem quod ἄσπαστος, vnde ἄσπαλος, non farrita farculo non adobruta aut purgata. Theoc. id. 10.

Ἀσπαστὸς, ὸς, ὁ, ἡ, non fossus aut circumfossus, seu farritus, Hesychius.

Ἀσπαστὸς, κακὸς, ἐργαστῶν ἀντύπασος.

Ἀσπαλώσιον, ὁ, Α. calon, oppidum Syriæ, dictum à fratre Tantali. vnde

Ἀσπαλώσιαι κρόμμυα, cepæ Ascalonitæ, libro 7. histor. plantar. Theophrast.

Ἀσπάλωτος, Ascalonita.

Ἀσπαλώπης, gallinago, auis gallinæ magnitudine, Aristot. libro 9. animal.

Ἀσπαμωνία, ascamonia, herbę genus quoddam, Alexand. Aphr. in proœmio. Probl.

Ἀσπασθὴς, tuntius, Hesych.

Ἄσπαστος, indignatio, ἀσπάσασθαι, Hesych.

Ἀσπασίη, vbi Phrygia, ait Hesych. Homer. Iliad. β', cuius dux in bello Troiano ἀσπάστης fuit, Ibidem.

Ἀσπαστὴς, ὁ, ὁ camoum, lectulus, grabatulus. σκίμπους, κράβαττος, στιβάς, Pollux lib. 6. Aristoph. Nebul. ἔξω τῶν ἀσπαστῶν ἀλᾶν. lib. Epigr. pro sepulcbro.

Ἀσπαφάδμιλη, vt apud Xenophontem: ἀσπαφάδμυκτὴ, etiam in cœ dibus manu scriptis, ὃ

Ἀσπαφαμύκτως, incõmunitibus oculis, fixis, immotis. ἀσπαφάδμυκτα βλέποντες, Lucian. immotis & fixis oculis intuentes.

Ἀσπασόδμυκτος, ὁ, ἡ, incõmunem, Gell. qui fixis est oculis & non communitibus, Aristoph. in Equitib. βλέπει ἀσπαφάδμυκτος, Erasm. in prouerb. communem.

Ἀσπαφόμυκτος, ὁ, ἡ, ὁ incommunitibus oculis intuor, κάπτις, βλέπων, ὑπίκιος.

Ἄσπαφος, immobilis, non palpitans.

Ἀσπαφίζειν, saltare. σκαίρειν dicitur σκαφίζειν ἀ ἀσκαφίζειν.

Ἀσπαφίς, ίδος, ἡ, stipula, Theod. inter prætipud Aristot. in 5. hist. Anim. 19. vbi go damoyselle. Ἀσπαφίδες, lumbricorum minorũ species. Apud Hippocr. Gal. ἀσπαφίδες, ὀλιγοσθενεῖς ἰχῶρες ὃ μυρικὰ (legimus δὲ τὰ ἀπὸ θυσιάδων ὑγρὰ ἀ μυρικά. Marcellus adnotat tertiũ esse genus inter lumbricos ventris. Hermolaus & Ruellius tineas exponunt, led perperã vt ostendam in dict. ταινία & ἔλμινθι.

Ἀσπαφίζω, σπαφάδας.

Ἀσπαφυγὶς, crotal, & genus calciamenti, στρεπτὸν γλῶσσα ἀ κρηπὶς Hesych. Pollux lib. 4. 4. 96. idem instrumentum τὸ ἀσπαφίφ. Anacreon vocat μαγάδιν.

Ἀσκαρφόρος, ου, ὁ, baiulus. φορτηγός, Hesych.

Ἀσκεθής, ἀβλαβής, Odyss. ξ, ἀσκεθέες καὶ ἀνοσοι μετά, vide Ἀσκηθής.

Ἀσκεία, cultus, θρησκεία, item κόσμησις.

Ἀσκελέως καὶ ἀσκελές, assiduè, indesinenter, valde, duriter, eadem mensura, ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως, ἄγαν, σκληρῶς, ἀμεταβάτως ab ἀσκελής fit, ἀσκελές. Nicand. in Theriacis, ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγξι νέον κέρας ἀσκελὲς ἱστᾷ. interpr. ἀσκελὲς τὸ αὐτὸ σκέλος, ἢ τὸν αὐτὸν πηχισμόν, ὅ ἐστιν, ἴσον. Ho. Odyss. α, Ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται, i. ἀμετακινήτως, ἄγαν σφοδρῶς.

Ἀσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, cruribus carens, cui nulla sunt crura, immobilis κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν: Plat. in Timæo, ἀσκελὲς καὶ ἄπουν ἐγέννησεν, Cic. ingrediendi membra non dedit. vel assiduus, non cessans, valde vehemens, asper, desiccatus: ἀπὸ τοῦ σκέλλω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ σκέλος, Etym. Hom. Odyss. κ, ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι. i. σκελετευόμενοι, κατεσκληκότες, σκληροί.

Ἀσκέομαι, disco, exerceo, meditor.

Ἀσκέπαρνος, impolitus, non elaboratus, non exasciatus, Plaut. apud Sophocl. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τὸ δ' ἀσκέπαρνον, i. ἄξεστον, ἄγλυφον ἀπελέκητον.

Ἀσκέπαστος, non operculatus, (nam operculare dixit Columella) apertus.

Ἀσκεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἄσκεπος, non tectus.

Ἀσκέπτος, ου, ὁ, inconsyderatus, non circunspectus, inobseruatus, Ouid. Aratus, de murib. Ἀσκεπτοι ἐγένοντο παλαιοτέροις ἀνθρώποισι.

Ἀσκέπτως, inconsyderatè, temerariè, inconsultè, Aristot. in Politic. ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγειν, tempora minus rectè supputare.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, genus Attici calciamenti, hirsutum accõmodatúmque hyemi. Pollux lib. 7.

Ἀσκευής, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἄσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, imparatus, ἀπαρασκεύαστος, ψιλός, Poll. l. 10.

Ἀσκευώρητος, non excussus, non perscrutatus, non expilatus. Strab. de Corinth. euersione, θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν τορευμάτων οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν.

Ἀσκέω, ῶ, ήσω, πηκα, exerceo, laboro, labore quæro & excolo, fabrico, factito, curo, orno, disco & doceo, instituo, sector, meditor. Ἀσκῶ & ἀσκοῦμαι interdum idem significant, i. μανθάνω καὶ παιδεύομαι. Plutarc. ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι' ὅλου τοῦ βίου. λόγοις ἀσκούμενοι, literis studentes, Gregor. Idem, ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. ἀσκεῖν τὴν ἱππικήν, i. μελετᾶν, hoc est, παιδεύεσθαι, Xenoph Sic Actuum cap. 24. ἐν τούτῳ δὲ ἀσκῶ αὐτὸς ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν, interim autem meditor conscientiam habere inoffensam. πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, ad hoc exercentur, Lucian. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς, contra aduersarios meditari. Isocrat ἀσκῶν κιθαρίζειν, Lucian. ludens cithara. ἀσκῶ ποιεῖν, do operam vt faciam, Xenoph. Aristot. lib. 7 Politic. ἀσκῶν κρατεῖν, vincere docens. Et cum accus. Herodot ἀσκέω τὴν ἀλήθειαν, tueor veritatem. ἀσκέων πεντάεθλον, ad quinque certamina se exercens. ἀσκεῖν τὴν δεινότητα, Isocrat ἠσκημένος τὴν τῶν λόγων πεδρίαν, Chrysost περὶ ἱερωσ. ἠσκημένα ταῦτα, Xenoph ἀσκεῖν ἀρετήν, colere virtutem, Idem ἠσκηκότες τὰς πολεμικὰς τέχνας, artibus bellicis exercitati, Idem. Demost ἤσκηνται εἰς ἀγῶνα, Plato in Leg ἀσκῶ τὴν τέχνην, arti vaco. ἀσκῶ τὴν φιλίαν, colo amicitiam, Bud. in Epist. post Chrysosto. περὶ προσευχῆς, ῥαθυμοῦντες ὑμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρόν, i. cessantes nos malum illum spiritum in nos instruimus. ἀσκεῖν τὴν φιλοσοφίαν, apud Platon. in Euthyd. i. docere καὶ παιδεύειν. Athe. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά, i. πεπαιδευμένος, eruditus & exercitatus in rebus bellicis. ἀσκῶν γένειον, barbam nutriens. λόγοις ἀσκεῖν, literis operam dare. ἠσκημένα χρυσῷ πάντα, omnia auro illita. ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῷ ῥοδίῳ, Cynicam disciplinam secutus sub Rhodio.

Ἀσκηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, illæsus, sanus, incolumis, ἀβλαβής. à verbo σχέθω, teneo & impedio. dicitur & ἀσκεθής. Iliad. κ, εἰς ἡμέας ἔλθῃ ἀσκηθής, i. ὑγιής.

Ἄσκημα, ατος, τὸ, ἄσκησις, vel id in quo nos exercemus.

Ἄσκηνος δίαιτα, vita sub dio.

Ἀσκηρά, genus castanearum, Hesych.

Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio, studium, assuetudo Tranquil. quam τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν esse volunt. Item meditatio & exercitatio mentis in rebus diuinis, Basil. Bud. Comment.

Ἀσκητέος, exercendus. ἀσκητέον, exercendum est.

Ἀσκητήριον, gymnasium, locus solitarius, locus meditationis Basilio. cœnobium, monasterium, in Pandectis Græcis. Greg. ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος. Hieron. μελετητήριον & meditatorium lib. 2. aduersus Iouinian. Tertullianus cogitatorium lib. de resurrect.

Ἀσκητής, οῦ, ὁ, certator, pugil. Athleta apud antiquos, & sic vtitur Plato lib. 3. de Rep. pro meditatore rerum diuinarum accepit Basil. de vita solitar. in fi διὰ τὸ ὡς ἀσκὸν νεκροῦσθαι τῇ ἀσκήσει, Ety.

Ἀσκητικός, exercitationi vacans. ἀσκητικὸς βίος, solers vita. studiosa, Plato de Leg & vita monastica & solitarij, Theodoreto.

Ἀσκητός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui exercitatione acquiri potest, diligẽtèr elaboratus, affabrefactus, ornatus, arte elaboratus, excultus, factus, exercitatus καλῶς γεγονώς, τέχνῃ κατεσκευασμένος, Hesio. Odyss. δ, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. a Plutar. in Lycurg ἀσκητὸς ἀνήρ, vir exercitatus dicitur & vir experiens. τὰ ἀσκητὰ apud Xenoph. dicuntur quæ quis exercitatione consequi possit, ἐμοίγε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. Lascaris genitiuo iunxit, ἑλλαδικῆς χειρὸς ἀσκητὸν πέπλον, &c. Græca manu laboratum.

Ἀσκήτρια, ας, ἡ, monialis. ἀσκήτριαι, inter sacras mulieres nominantur in Pandect. quum de raptu virginum agitur.

Ἀσκίδιον, ου, τὸ, vtriculus, diminutiuum ab ἀσκός, Aristoph. Et ἀσκίον Eustath.

Ἄσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vmbra carens. δασύς. dicuntur loca in quibus vmbræ non sunt & horæ non numerantur, Plin. l. 20. c. 75.

Ἀσκίπων, sine baculo, qui sine baculo graditur, pro eo cui viridis est senectus.

Ἀσκίτης, species aquę intercutis, in qua plus sese humoris promit, spiritus autem minus: cui opponitur τυμπανίτης.

Ἄσκλη, ης, ἡ, exercitium ἄσκησις, Hesych.

Ἀσκληπιεῖον, τὸ, Æsculapij templum.

Ἀσκλήπια, seu ἀσκληπίεια, festa Æsculapij, Pollux lib 1.

Ἀσκληπιάδαι, οἱ, dicuntur οἱ τοῦ ἀσκληπιοῦ ἀπόγονοι, ab Æsculapio genus ducentes.

Ἀσκλήπιον, ου, τὸ, templum Æsculapij. Æsculapium dixit Vitruu. lib 7. in præfat. Sic Latini Mineruium, Dianium.

Ἀσκληπιάς, άδος, ἡ, laurus, δάφνη. Item genus herbæ, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 106.

Ἀσκληπίεια, seu ἀσκληπίειον πάνακες, Panace Æsculapia, genus herbę Theophr. lib. 9. cap. 9. hist. plant.

Ἀσκληπιός, ὁ, Æsculapius. medicus fuit clarissimus. ὁ ἠπιῶν τὰ σκληρὰ ἐσκληκέναι καὶ ξηραίνεσθαι ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ: ἢ παρὰ τὸ τὰ ἀσκελῆ τῶν νοσημάτων ἤπια ποιεῖν. ἢ παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας: πρότερον γὰρ ἤπιος ἐκαλεῖτο, Ety. De hoc etiam Plin. Vnde ἀσκληπιαδῶν παῖδες, Græcis dicuntur medici.

Ἀσκληρής, æquilaterus ἰσόπλευρος, Democritus.

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marsupium: ex ἀσκός, quod vtrem, & πήρα, quod peram siue sacculum significat, τὸ μαρσύπιον, Suid. Hac dictione vtitur & Suetonius in Nerone, Alterius collo & ascopera deligata, simúlq; titulus. Ego quid potui? sed tu culeum meruisti.

Ἄσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, incautus, inconsideratus, nec opinatus, inopinatus, ignotus, inopinus. ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, ἀνόητος Sophocl. in Aiace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει σφαίρας, rem fecit nec opinatam. ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, nullo proposito scopo sumus iaculati. Lucianus.

Ἀσκόπως, apud Iosephum, inconsideratè, inconsultè.

Ἀσκοπυτίνη οἴνου, vter vini, vas vinarium, lib Iudith. Pollux lib. 10.

Ἀσκορδίνωτος, ου, ὁ, inconcussus, ἀσάλευτος, non mouens mẽbra σκορδινᾶσθαι enim significat pandiculari & membra extendere, vt qui à somno excitantur.

Ἀσκός, οῦ, ὁ, vter vtris, pellis in vtrem formata, vrna, vas, follis. ἐκ τοῦ σχίζω καὶ στερήσεως, ἢ παρὰ τὸ χῶ. Homer. Iliad. γ', ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ in vtre caprino. Aristophan νεφ. pro corpore accepit. ἀσκὸν δέρειν, id est, τὸ σῶμα ἐκδέρειν ἀσκὸν δέρειν. Suid. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων περιτιθέναι τι & ἀσκὸν τίλλειν, ἐπὶ τῶν αἰνουμένων καὶ μὴ ὄντων. Cyril. festiuè dixit Ἀσκὸν τῆς γαστρὸς pro ventre obeso & vtris in modum inflato.

Ἀσκόπυοι, ricini, κυνοραῖσται, κρότωνες, Hesych.

Ἀσκοτός, ὁ, illæsus, incolumis, sanus. παρὰ τὸ ἀσκός, Etym.

Ἀσκουρώπις, ἡ, ἄρκτος ἡ μικρά, vrsa minor, Hesych.

Ἀσκοφλαυρίζειν, οὐδενὶ καταπλήττεσθαι, inani metu terrere. Lege prouerbium. Vtre territas. Simile est ἀσκῷ μορμολύττεσθαι, Suid. exponit ἐπὶ τῶν εἰκῇ καὶ διακενῆς δεδιττομένων.

Ἀσκοφορεῖν, solẽne verbum in Dionysiis siue Bacchanalibus vsurpatum, vtres ferre, Etym.

Ἀσκοφόρος, ὁ, minister sacrorum Bacchanalium, vtres ferens Etym.

Ἄσκρα, quercus infructuosa apud Hesych.

Ἀσκραῖος Ζεύς, Iuppiter Ascræus, cui Lydorum fructuum primitias fieri scribit Plutarch. de corporis & animi vitiis.

Ἀσκύλτως, idem sonat quod δίχα τοῦ σκύλλεσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι, seu ἀσαλεύτως, ἀσπαράκτως. Eusebius ecclesiast. historiæ lib. 4. de B. Polycarpo, εἶπεν ἄφετέ με οὕτως. ὁ γὰρ διδοὺς ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ὑμετέρας ἐκ τῶν ἥλων ἀσφαλείας ἀσκύλτως ἐπιμεῖναι τῇ πυρᾷ.

Ἄσκυρον, quod & ἀσκυροειδὲς & ἀνδρόσαιμον vocatur, hyperici genus est, cauliculis maioribus, densioribúsque & magis rubentibus: folia habet tenuia, flores luteos, fructum resinosum, hyperico non dissimilem. Comæ tritę sanguineo succo manant, qua de causa androsæmon vocauere. vide Dioscor. lib. 3. cap. 172. Plin. lib. 27 cap. 4.

Ἀσκώλια, τὰ, festa erant Athenis, quibus in medio theatri super vtres, id est, ἀσκοὺς inflatos obunctósque vno tantùm saltabant pede, vt delabentes risum excitarent, idque in honorem Bacchi. Vnde

Ἀσκωλιάζειν, super vtres salire, i. saltare & gesticulari. Aristoph. in Plut. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν, salta hîc in æthera. pro eodem

dem quoque dicitur. Ἀσκωλίζειν: ad quod allusit Virg. 2 Georgic. Mollibus in pratis vnctos saliere per vtres. Sic item dicitur qui vno tantum innitentes pedi saltant, Pollux lib. 2. qui ludus puerorum est etiam hac nostra tempestate: παρὰ τὸ σκέλος, ἢ διὰ σκέλος τὰ. ἀπὸ τῶν τὰ πολλὰ τῶν σκελῶν, καὶ χωλεύοντα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. verum quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ inflectunt. Ponitur aliquando pro claudicare, Etym.

Ἀσκωλιασμὸς, οῦ, ὁ, genus saltationis vnico pede, vel super vtres, Etym.

Ἄσκωλος, ου, euc. politum, Suid.

Ἄσκωμα, ατος, τὸ, vter, pellis caprina, pellis qua muniuntur remi, qua parte scalmo incumbunt. Suidas, ἀσκώματα, τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπασμάτια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη ἐμβάλλεται. Aristoph. interpres in Ranis, δερμάτιόν τι, ᾧ ἐν τῇ τριήρει χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται. Idem alibi, ἄσκωμα, ὁ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ, lorum. Aristoph. in Acarnen. Ἀσκώματι δέ που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω Interpr. ὥστε ὀφθαλμῷ, τὸ τρῆμα. Foramen illud quo remus traiicitur, Columbar appellatur. Plautus, Non ego te noui naualis scriba in columbari impudens? Festus, Columbaria in naue appellatur ea, quibus remi eminent. vide Pollucem lib. 1. & apud ipsum libro 2. prima concretio lactis, & colostrum, spontaneum, dicitur κύαμος: τὸ δὲ ὑποπιμπλάμενον τοῦ γάλακτος, κόλοστρος, καὶ ἄσκωμα.

Ἆσμα, ατος, τὸ, canticum, cantilena, carmen ᾠδὴ, μέλος, δίασμα, ἆσμα ἐρωτικὸν, cantio amatoria, Lucian. καὶ τὸ αὐλούμενον καὶ κιθαριζόμενον, ad differentiam τῶν ᾀδομένων apud Aristot.

Ἀσμάτιον, ου, τὸ, cantiunculi, Plato Comicus.

Ἀσματοκάμπτης, qui multis variisque generibus, & quasi flexibus carminum vtuntur, vt sunt στροφαὶ, ἀντίστροφοι, ἐπῳδοί. vel ἀσματοκάμπται dicuntur poetæ dithyrambici, flexuosis carminibus vtentes. vtuntur autem compositis nominibus & lingua potissimum Dorica, Aristophan. νεφ.

Ἀσμενέστατα, idem quod ἀσμενέστατα.

Ἀσμενέστερον, gratius, acceptius, lubentius & ἀσμενέστατα, libentissimè. lib. 1. de Rep. Plato.

Ἀσμενίζω, amplector, libéter accipio. ἀσμενίζω ἰδεῖν, libens comedo. Plutarc. de virtut. Datiuo iungit etiam & accus.

Ἄσμενος, η, ὁ, libens, auidus, volens lubénsque, alacris. χαίρων ἡδέως, ab ἥδω Vnde ἥσμαι & ἥσμενος, siue ἄσμενος, particip. Ety. ἀσμένως γίγνομαι ἡμῖν, libenter essem, Demosth. Plato de Leg. ἀσμένοι ἑαυτοὺς ἑώρων, mutuo inter se aspectu cōgratulabantur, Plato de Legib. apud eundem ἀσμενέστατα, i. cupidissimé.

Ἀσμένως, libenter, alacriter, ἡδέως μετὰ χαρᾶς, ἑκτικῶς, προθύμως, ἑκουσίως.

Ἆσμος, idem quod ἆσμα, Platoni Comico, Pollux lib. 4.

Ἀσόλοικος λόγος, oratio vitio carens, Laertius. Lenon. ponitur σόλοικος. ἀσόλοικος, apud Sophocl. ἥμερος, προσηνὴς, ὁ βάρβαρος.

Ἀσολοίκως, ἀφελῶς, Suid.

Ἀσούρ, ὁ κύριος, apud Phœnices, Etym. Hesych.

Ἀσοφία, insipientia, stultitia, imperitia, reprehendit Pollux lib. 4.

Ἄσοφος, imprudens, insciens: cui σοφὸν opponit Paulus cap. 5. ad Ephes.

Ἀσπάζομαι, ἀσπάζομαι, παρὰ τὸ ἀ στερητικὸν καὶ σπάω, σπάζω, τὸ μὴ διαχωρίζεσθαι παρὰ τὸ ἀ ἐπιτατικὸν καὶ σπάω, ὡς ἐπισπῶ, Etym. amo, saluto, gratulor, blandior, indulgeo, excipio familiariter, amplector, i. cupidè apprehendo aliquid. ἀγαπῶ, φιλοφρονοῦμαι. Xenoph. κύων τοὺς ποιμένας ἀσπάζεται, canis pastores amat. Plat. de Rep. ἀσπάζεσθαι τὰ χρήματα, dixit, pro amare opes, ἀγαπᾶν, sectari, ἐπιτηδεύειν, διώκειν, ἐχειν, αἱρεῖσθαι, Aristoph. περὶ ἃς ψυχὰς σὲ ἀσπάζομαι, i. iubeo saluere. ἀσπάζεσθαι τὰς ἐπιθυμίας, i. libidinibus indulgere, sectari. ἀσπάζομαι φιλοφρόνως, comiter accipio. ἀσπάζομαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, lubens sum cum viris, Hermog. ἀσπάζομαί σοι, iubeo te valere, vale. ἀσπάζομαι γάμον, contraho nuptias, Theophr. Instit. ciu. ἀσπάζομαι χερσὶ, manibus amplector, Odyf. Plutarch. in Fabio, φιλαβεῖν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, amplexus Fabium deo sculatus est. Idem in Numa, ἐρωτικῶς ἀσπάζομαι τὴν ἡσυχίαν, amplector quietem. ἀσπάζομαί σου τὰ στόματα, te osculor. Plutarch. in Rom. Idem in Pericl. αὐτὸν ἠσπάσατο μετὰ τοῦ καταφιλεῖν, eum amplexus osculabatur. Erasm. annotat non significare simpliciter salutare: sed osculo & complexu salutare, quod olim ex more fiebat apud amicos. Accus. iungit ἀσπάζεσθαι. Pro salutare simpl. cuertiloan. in 3. Epi. ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι. ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα. saluta amicos nominatim.

Ἀσπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non σπάθηται, vt ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα vocatur pellis seu exuuium.

Ἀσπαίρω, μ. ἀρῶ, tremo, σκαίρω, ψυχορραγῶ, singultio, palpito, vt morientes faciunt, reluctor.

Ἀσπαλάζομαι, Hesych. per iocum, & πτερυγίζομαι dici ait pro ἀσπάζομαι, amplector.

Ἀσπάλαθος, aspalathus, describit Dioscorides lib. 5. cap. 19. Plinio verò lib. 12. ca. 24. est spina candida, magnitudine arboris modicæ, flore rosæ, cuius radix vnguentis expetitur. Tradunt in quocunque frutice curuetur arcus cœlestis, eandem quæ cunque sit aspalatho, suauitatem odoris existere. sed in aspalatho inenarrabilem quandam. Quidam erysisceptrum vocant, inquit, Dioscorides & Plinius, alij sceptrum. Meminit idem Plinius lib. 15. cap. 6. & lib. 24. capit. 13. Scrapion Arabs depingit sub nomine Darsisan. Et apud Hippocratem lib. 2. de morbis mulierum μέλαινα ῥίζα, interpretatur Gal. radicem aspalathi aromatici. Quid autem nunc sit aspalathus magna inter medicos est disceptatio. Ruellio enim & Amato Lusitano est illud lignum Rhodium, ex quo muliercularum precula & orbiculi conficiuntur. Mathiolo & Cornario planta est ignota. Santalum rubrum falsò quidam esse crediderunt. At verò ex Platone cognoscimus aspalathum fruticem esse admodum spinosum. is siquidem lib. 10. de Rep. Ardiæum & alios tyrannos fruticis aspalathi spinis apud inferos laniari, ex Eris Armenij narratione recenset. De hoc frutice sic etiam cecinit Theocritus Edyl. 4 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι, Interpres sic exponit: εἶδος ἀκάνθης, ἧ πληγέντες οἱ δοῦλοι ἀπὸ θανάτου σῴζονται. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ὅτι ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀσπάλαξ, κος, ὁ, talpa. παρὰ τὸ ἀσω. ἀποσπᾷ γὰρ τὴν γῆν, καὶ ποιεῖ βάθος, Ety. animal est oculis carens, quod semper terram fodit. Hinc ἀσπάλακος τυφλότερος, apud Suid.

Ἀσπαλία, ας, ἡ, piscatio. ὁρμιά, ἁλιεία.

Ἀσπαλιεύς, έως, ὁ, piscator cum arundine.

Ἀσπαλιευτής, οῦ, ὁ, piscator, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος, ὅτι ἀσπαλος ὁ ἰχθύς.

Ἄσπαλος, ου, Athamanum lingua, piscis.

Ἀσπαραγία, ας, ἡ, Theophrast. de hist. stirp. lib. 6. cap. 3. de asparago spina, ἀνα-βλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας, &c. vbi Gaza barbarè ἀσπαραγίαν transtulit corrudaginem. Est autem ἀσπαραγία asparagi plantarium siue plantaria, vt Latinis rosaria & violaria: aut planta ipsa cum suo cespite & sylua. Sic apud eundem Theoph. lib. 4. de hist. c. 13 σχοινία pro iunci planta cum suo cespite sumitur. vbi locus mutilatus ita emendandus est, ὅ δὴ ὁ ξὺς καὶ ὁλόχιον, ἐν τοῖς αὐτοῖς φύονται, ὃ καὶ ἄτοπον ἐφαίνετο καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν ἐν ὅλαις κατωκισμένας τῆς σχοινίας.

Ἀσπάραγος, asparagus. omnes fere teneros cauliculos, quum augescunt ad fructus & seminis emissionem Græci ἀσπαράγους, vocant, inquit Galenus li. 2. de Alimentis. Attici tamen ἀσφαράγους dicunt. Sic & Ægineta lib. 1 cap. 75. bliti, lactucæ, atriplicis, maluæ, betæ, multarúmque aliarum herbarum recenset asparagos. Asparagi tamen nomine peculiariter significatur planta fœniculi folio, baccísque cum maturuerit rubris, vulgò vocamus *asperges*, ea in cibis gratissima est. Syluestris autē asparagus proprio nomine vocatur corruda. Plin. libro 20. cap. 10. Syluestrem, inquit, asparagum, aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici orminum. Vide Ὄρμινον. asparagus Dioscorid. lib. 2 dicitur ἀσπάραγος πετραῖος καὶ μυάκανθα. Gal. verò li. 6. simplic. μυάκανθος Ipsique lib. 2 de Aliment. est ἀσπάραγος ὁ μὲν βασιλικὸς, ὁ δὲ ἕλειος. De his etiam Plin. lib. 19. cap. 4. & cap. 8. Est præterea ἀσπάραγος, spinæ species in totum aculeata, cuique spinæ pro foliis: vulgò vocamus *iaus ou ion s marins*. Hæc ex opinione aliorum: at hic ἀσπάραγος nihil aliud est quam corruda. Theophrastus lib. 1. de hist. plant. cap. 16 ἔνιοι δὲ, inquit, ἀκανθώδη μὲν εἶ, φύλλον δὲ ὅλως οὐκ ἔχειν καθάπερ ὁ ἀσπάραγος. vbi Gaza vertit asparagum, & inconstanter corrudam apud eundem authorem lib. 6. eiusdem argumenti c. 1. vbi legitur. τῶν ἀκανθωδῶν δὲ τὰ μὲν ἁπλῶς εἶσιν ἄκανθαι καθάπερ ἀσπάραγος καὶ σκορπίος: in totum spina est asparagus, scorpio, nullum enim folium habet. ita enim Plinius lib. 21. cap. 15. hunc locum transtulit. Edulis etiam est talis spinæ asparagus & cauliculus. Theophrast. lib. 6. de histor. stirp. cap. 3. apud quem locus corruptus & deprauatus ita restituendus est, τῶν δὲ διῃρημένων εἰδῶν, πλεῖστον μὲν ἔχει τὸ φυλλάκανθον ἐλάχιστον δὲ, εἶτεν, τὸ ἀκανθόφυλλες, ὅλως. βραχὺ γάρ τι πάμπαν ἐστιν, ὥσπερ ἐλέγετο καὶ χεδὸν ὡς ῥάδιον λαβεῖν περὶ δὲ τὸν ἀσπάραγον, καὶ τὸν σκορπίον ἀμφότερα δὲ ταῦτα αἰδεῖ μετ' ἰσημερίαν φθινοπωρινήν. ὁ μὲν γὰρ σκορπίος ἐκ τοῦ σκοκάδει τοῦ σιδοίδου καὶ ὑπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ἀκάνθης ἔχει τὸ αὐτὸ, τῆς ἀρχῆς μὲν λείον, ὕστερον δὲ ἐπιρφυείζον. ὁ δὲ ἀσπάραγος ἐκφύει παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες τι μικρὸν ἐν τούτῳ δὲ ἐστι τὸ αὐτὸς μικρὸν ἐδὲ σκορπίος μονόρριζοι. ὁ δὲ ἀσπάραγος. βαθύρριζόν τι δὲ μακρὰ, καὶ πολυρρίζον πυκναῖς ταῖς ῥίζαις, ὥς τι τὸ αὐτὸ συνεχὲς εἶ αὐτοῖς, ἀφ' οὗ καὶ αἱ βλαστήσεις αὐτῶν τῶν καυλῶν. ἀναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ ἦρος, καὶ ἐδώδιμος ἐστιν εἰ θ' ὕστερον ἀποτραχύνεται καὶ ξηραίνεται πρὸς ἀρας τῆς ἀρχῆς. Cætera vide in dictionibus σκορπίος, κορυνώδης, & ἀσπαραγία.

Ἀσπαρίζω, μ. ίσω, tremo, σπαρίζω, exanimor, palpito, Aristot. περὶ ἀναπνοῆς dixit de piscibus in sicco relictis.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non seminatus, inseminatus. Vir. Homer. Odyf. lib. 1. ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

Ἀσπαύτας, semente vel sementi non facta.

Ἀσπαστὴ, ἀπὸ τοῦ ἀσπάσιος, Etym.

Ἀσπάσιος, ου, ὁ, gratus delectabilis, ἀσπαστὸς, ὀλκτικὸς, ἀδέ, desideratus, optatus.

Ἀσπασίως, gratè, libenter, amanter, comiter, placidè, ἡδέως, προσηνῶς, φιλοφρόνως, ἀγαπητῶς. Odyss ξ, καί μιν ἀσπασίως. Hesiodus. ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφικάνει.

Ἄσπασμα, τος, τὸ, amplexus, salutatio.

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, salutatio, amor, προσρησις, προσηγορία, προσαγόρευσις, Plato de Legib. oblectamentum, allusio, blanditia.

Ἀσπαστότερος, gratior, acceptior, Herodot. lib. 1. ἡ τυραννὶς τῆς ἐλευθερίης ἀσπαστότερόν ἐστι, tyrannis gratior est quàm libertas.

Ἀσπαστὸς, οῦ, ὁ, placidus, gratus, mirandus, iucundus, Etymol ἀσπαστὸν ἐποιήσαντο, voluptatem acceperunt. ἀσπαστὸς γίνεται ὁ ἀετός. Aristot. lib. 6 Anim. cap. 6. sic exponitur, aquila degenerat ac hebetescit. ἀσπαστὸν pro lubenter, Hesiod.

Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, amicitia, προσηγορία, φιλία, aupd Callim.

Ἀσπαστῶς, libenter, φιλοφρόνως, ἡδέως.

Ἄσπειστος, ου, ὁ, irreconciliabilis, ἄσπονδος. Appianus in Iber. de Annibale, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὅρκῳ δεθεὶς ἐπὶ ἐμπύρων, ἄσπειστος ἐχθρὸς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις.

Ἄσπερμος, ου, ὁ, nullum semen producens. Item sine prole aut posteris decedens.

Ἀσπερχὲς, studiosè, sedulò, funditus, omnino, ἀδιαλείπτως, incessanter, δι' ὅλου, semper, ἀκαταπαύστως. Homer. Odyss. ι. pro δι' ὅλου, ἀσπερχὲς μενέαινεν, ingens irascebatur. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α: σπέρχω δὲ τὸ σπεύδω.

Ἄσπετος, ὁ καὶ ἡ, multus, immensus, inenarrabilis. propriè quem assequi nequeas. Odyss. παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, res abundè suppetunt ei, i. in summis deliciis agit. ἄσπετον οὖδος, ibidem, ingens, pauimentum, & solum. Idem. κῦδος ἄσπετον, i. λίαν, πολὺ, μέγαν. Hom. Odyss ξ, gener. fœ. ἦ γὰρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, census ingens.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, ῥίψασπις, qui clypeum abiicit, desertor militiæ. sic appellatur apud Aristoph. Demosth.

Ἀσπιδεία, scutorum sinus ex plicaturis, πτυχαί. Item pars quæ ad puppim vergit, Hesych.

Ἀσπιδὴς, scutatus, Cicer. clypeatus Virg. in clypei modum rotundus.

Ἀσπιδηφόρος, Euripid. idem.

Ἀσπιδίσκη, curuatura quædam in curru, Pollux lib. 1.

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, &

Ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ, item ἀσπιδίσκος, ὁ, paruus vmbo, clypeolus, scutulum Cicer. Legitur & οἱ ἀσπιδίσκοι, in mascul. plural. pro breuibus scutis, & scutulatis ornamentis capitibúsque laterum in cithara.

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, scutatus, bellator, Iliad. β, ἔνοπλος, ὁ ἀσπίδα κινῶν.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide ictus.

Ἀσπιδὸν, testudine facta, δίκην συνασπισμοῦ.

Ἀσπιδοπηγεῖον, in quo clypeus defigitur, Suid.

Ἀσπιδοποιὸς, Polluci lib. 7. Scutarius Plauto.

Ἀσπιδοτρόφος, qui vescitur aspidibus serpentibus, Gal. li. 2. ad Glau.

Ἀσπιδοῦχος, Euripid scutatus.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit, & per consequens, qui ex bello viuit, bellicosus.

Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ, scutatus, scutigerulus. Plaut.

Ἀσπίζω, μ. ίσω, & ίξω, defendo, propriè est clypeo se defendere, Accus. iung tur.

Ἄσπιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non maculosus, non distinctus maculis, incontaminatus, q. immaculatus. In Epist. Iacobi cap 1. ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου, seipsum maculæ immunem seruare à mundo. In Epigram. μᾶλλον ἐγὼ σπυρθίον ἄσπιλον ἀρρυπίδωτον ἄσπιλος etiam Hesych. ἄμωμος, καθαρός.

Ἀσπιλωτὸς, οῦ, ὁ, dem.

Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus, qui rotundus erat: propterea Virgilius de Cyclopis oculo dixit, Argolici clypei, aut Phœbeæ Lampadis instar. Scutum verò, i. θυρεὸς, fuit formæ oblongæ. Maro, scutis protecti corpora longis. Hanc differentiam seruat Halicarn. Et Liuius lib 8. Clypeis antea Romani vsi sunt, deinde postquam facti sunt stipendiarij, scuta pro clypeis fecêre. Clypeus vulgò, *rondelle*: scutum, *escu, targe*. erat autem clypeus, quo vtebantur Lacedæmonij: πέλτη verò, quo Thraces, Xenophon. acies clypeata, Herodo. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη, octo milia scutatorũ. ἀσπίδες, campi forma orbiculari, aut vbi aspides plurimæ visuntur. Thucyd. lib. 4. ἐπ' ἀσπίδας δὲ πέντε καὶ εἴκοσι Θηβαῖοι ἐτάξαντο, Thebanorũ singulis scutatis quini & viceni applicati erant: ita Valla. Lucia ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν, tot scutatis imperare. Item serpentis genus.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, scutatus, defensor, φυλακτὴρ, Soph.

Ἀσπιστὴς, bellator, scutatus Hom. ἀσπιστάων, ἀπὸ τοῦ ἀσπίζειν, ὁπλιτῶν.

Ἄσπλαγχνος, timidus, abiectus, ἄτολμος, ἀσθενὴς, ταπεινὸς, δειλός. apud Soph. φύσιν ἄσπλαγχνος, i. κατὰ φύσιν, natura timidus, ἄτολμος, inaudax Horat. ταπεινὸς, δειλὸς, ψυχρός. Item inhumanus, immitis. &

Ἀσπλαγχνία, ἡ, inhumanitas, inclementia. Cyril.

Ἀσπλῶτις, Hesychio herba est quæ & ἄσπληνον.

Ἄσπληνον, ου, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia. Est etiam ἄσπληνον, asplenon, herba quæ & σκολοπένδριον & σπλήνιον & ἡμιόνιον dicitur, Arabum, pharmacopolarúmq; Ceterach. folia est trientalibus multis, scolopendriæ animalis æmulis & ab vna radice prodeuntibus: filiculæ modo diuiduntur, subterque flauescunt atque hirsuta sunt, super viridia. nec caulẽ, nec florem, nec semen habet. Nascitur in petris cautibúsq; opacis & irriguis. ἄσπληνον autem vocatur, quia lienosis & spleneticis benè facit, lienémque absumit. Confer Dioscorid. lib. 3. cap. 151. cum Plin. lib. 27. cap. 5. Vide Σκολοπένδρα.

Ἀσπλήτιον, aspletion. sic dicitur acorum, herba quæ nascitur in Chalcide & Galatia, Diosc. lib. 1. c. 2.

Ἀσπονδεὶ, sine fœdere aut libatione. ἄνευ φιλίας, ἢ θυσίας.

Ἀσπονδέω, non seruo pacem, rescindo fœdera.

Ἄσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, infidus, qui fidem nõ accepit, sæuus, fœdifragus, sibi viuens, erga neminem iure necessitatis vtens, ἀδιάλλακτος, μνησίκακος, ἀνελεήμων, ἐχθρὸς ἄχρι θανάτου. Interpres Pauli ad Rom. cap. 1 ἀσπόνδους implacabiles vertit. nam irreconciliabilis nondum legi. Tamen ἄσπονδος πόλεμος, bellum perpetuum, atrox & irreconciliabile, Erasmus Chiliad. ἄσπονδοι ἐχθροί, inimici qui in concordiam redigi nõ possunt, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἔχθρα, graues & sæuæ inimicitiæ. Plutar. in Pericle. Thuc. ἀσπόνδους αὐτοὺς ἀνείλοντο, ipsos non rogatis hostibus receperunt. i. μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἰτησιν παρὰ πολεμίων. Eurip. ἄσπονδος θεὸς, πλούτων.

Ἄσπορον, τὸ, sterile, ἄγονον.

Ἄσπορος, ὁ καὶ ἡ, sine semine, expers seminis, segete vacans, non satus, satiuus, vt loquitur. Plin. Lucian. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ πλούτου ἀρχή.

Ἀσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, neglectus, contemptus.

Ἀσπουδεὶ, sine cura, negligenter, χωρὶς σπουδῆς. Et ἀσπουδὶ, Suid χωρὶς κακοπαθείας Polybius ἀσπουδὶ καὶ ἀκλεῶς, contemptim & sine honore. Citatur in Etym. hic versus, Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.

Ἄσπρος, ἡ, cerrus, species quercus, Theoph. l. 3. hist. plant c. 10. leg. ἄσπρις.

Ἄσσα, cum spiritu tenui, quædam, τινὰ, neutris generis, pl. numer.

Ἅσσα, cum spiritu denso, ἅπερ Hom. Iliad. ἄ, τά φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα, quæ ũque velis. Item, ἅτινα, ὅσα significat: ab articulo ὅς, ἀπὸ τοῦ σά, quod significat Megarensium lingua, τινὰ, vt scribit, Ety.

Ἀσσάριον, ου, τὸ, as, minutus assis, quasi dicas teruntiolũ. hinc vocem deduxit Matthæus à Latina as siue assis: sic enim Euangel. cap. 10, οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται Est enim diminutiuum. hac voce vtitur Plutarchus in Camillo. Charisius Sosipater libro 1. Assarius ab antiquis dicebatur, nunc as dicitur, non assis. Alij volunt esse vnciæ quartam partem, i. assis dimidium qui semuncialis fuit teste. Plin. lib. 33. c. 3. Vide Georg. Agric. de ponderib. l. b 2. Confirmat Iosephus Assarium valere drachmas 4. i. semunciam.

Ἀσσέο, pro ἐπὶ σέ dici tradit, Hesych.

Ἄσσιος, eidem est προκόλπιος sinui prætentus.

Ἄσσιστα, idem ex Æschylo affert pro ἔγγιστα proximè.

Ἆσσον, propè, ἐγγύς, cominus, Hom. Iliad. ἆσσον ἴτ' ὥς κεν θᾶσσον, i. πλησίον παραγίνεσθε, propius accedite. cum genitiuo. Hesiod. ἔρχεται ἆσσον βρώμης, ad gustum siue ad pastum propius accedit. ἀσσοτάτω νεφέων, proximè nubes, in Epig ἀσσοτέρω, propius, cominus, ἀσσοτέρω πελάσαι, proximius accedere.

Ἀσσυρία, ας, ἡ, Assyria regio, quæ & Babylonia Euphratis primùm vocabatur: deinde Chaldæa. vide Etym.

Ἀσσύριος λίθος, Assyrius lapis de genere iaspidum, Diosc. lib. 5.

Ἄσσω, pro ἀΐσσω. Sophoc. in Aiace, πρὸς δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα, pro ὥρμησε καὶ ἐκίνησε, mouit manum & impulit.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, læsus, fastidiosus, fastidium inducens, Diosc.

Ἀσταγὲς ὕδωρ, aqua abundè distillans. πολυσταγές.

Ἀσταθὴς, inconstans, ἀβέβαιος, instabilis.

Ἀστάθμητος, immutabilem mutationem habens, ἀπροσλόγιστος, Bud. Comment. & Annot. post Plut.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, impensibilis. Gell. inconsideratus, improuidus, inæqualis, incertus, vagus, ἄστατος, ἄδηλος, instabilis, temerarius. Plutar. in Themistocle. ἀνώμαλος καὶ ἀστάθμητος, nec sibi satis constans, nec in iisdem semper consistens. item qui res perpendere non didicit sed temerè agit. Bud. ἀστάθμητοι ἀστέρες, erraticæ stellæ, Xenoph.

Ἀσταιρεῖν, ægrè ferre, errare.

Ἀστακοὶ οἱ, gemmati, multis lachrymis oppleti, quasi non stillãtes, sed affatim fluentes. Item Gammari pisces, Gaza ex lib. 4. de Animal. c. 2.

Ἀστακτὶ, Aduerbium non stillatim ἀστακτὶ δακρύει, affatim lachrymatur, i. ῥύδην, effusim, Philostrat. in Heroicis.

Ἄστακτος, non distillans, sed copiosè fluens, Eurip. ἀστάκτων ὑδάτων, aquarum non stillatitiarum.

Ἀστάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀὴρ ἀστάλακτος καὶ καθαρὸς, non substillum tempus, & aer non stillans sed purus.

Ἀστάλη, polypus narium, vermis etiam caudatus, Hes.

Ἀσταλὴς, non vestitus.

Ἀσταλύζειν, scaturire. flere, Hesych. ἀναβλύζειν, κλαίειν.

Ἀστάνδαι, οἱ, apud Persas dicebantur tabellarij seu nuntij quidam, qui

qui certis interuallis itinerum permutabantur, οἱ ἐκ διαδοχῆς χειμασπορίοισι ἡμερεύομαι. vide in ἀγγαρεύω.

Ἀστάρτη ης, ἡ, Astarte Syriorum numen. vide Etym.

Ἀστασία, ἡ, inconstantia. Gaza de Senect.

Ἀστασίαστος, ὁ καὶ ἡ, seditione carens, procul à seditione positus, pacatus, εἰρηναῖος, ἀθόρυβος.

Ἀστατέω μ ίσω, α. ηκα, vacillo, titubo, instabilis sum, incertis sedib. vagor. Paul. 1. ad Cor. c. 4. ἀστατοῦμεν.

Ἄστατος, ὁ καὶ ἡ, instabilis, implacatus, vagus, se mouens, fluxus, caducus. τὸ ἄστατον, inconstantia, volubilitas.

Ἀστάτως, inconstanter, non firmiter.

Ἀσταφυλῖνος, idem quod σταφυλῖνος. vide suo loco & Athenæum libro nono.

Ἀσταφὶς, ίδος, ἡ, Atticè pro σταφὶς, vua passa. Lucianus senes sic vocat per similitudinem. Et paroemia, αἶδ' ἐρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Ἄσταχυς, υος, ὁ, spica: α hìc abundat. Nazanz. νεῖλον καρποδότην καὶ ἀσταχύων, tradit, dici, id est, Nilum frugiferum & spiciferum, sic Interpres. pro culmine & spica, Chrysostom. περὶ προσευχῆς, ad finem.

Ἀστέγαστος, qui non est sub tecto. διὰ τὸ ἀστέγαστον, quia sint sub dio.

Ἀστεγής, tectus, πολυστεγής.

Ἄστεγος, ὁ, intolerabilis. ἄστεγος ὄγκος, intolerabilis tumor, Dioscor. l. 8. c. 10.

Ἄστεγος, qui est sine tecto. peregrinus, intolerabilis, μὴ ἔχων στέγην. ἄστεγος χείλεσι, qui labra non continet, Prouer. c. 10. ἄστεγον στόμα, os lubricum. ἄστεγος, φλυαρής, καὶ ἀνυπομόνητος.

Ἀστειόομαι, pro ἀστεΐζομαι à Bud. annotatur.

Ἀστεΐζομαι, vrbanus sum, facetè & vrbanè loquor.

Ἀστεΐζω μ ίσω α ικα, iocor, καγχάζω, κομψεύω.

Ἀστειολογία ἡ, faceriæ.

Ἀστειορρημοσύνη, ciuiliter loquor, facetus sum.

Ἀστεῖος, ὁ καὶ ἡ, vrbanus, lepidus, festiuus, elegans, ἀστεῖος, εὐπρόσωπος, ὡραιότατος, χαρίεις, καλὸς, γελοιώδης, item iustæ staturæ, apud Aristot. libro quarto Ethic. Plato 1. de Republ. ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δικεῖ τί σοι αὖ ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν; οὐδαμῶς, ἔφη, οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης, non esset ... & simplex. Aristophan. ἀστεῖον λέγειν, elegans & plausibile dicere. Idem, ἀστεῖον κέρδος, scitum & elegans lucrum, bellum lucrum. Plutarch. in Themistocle. ἀστείως διατριβὰς, vrbanis disciplinis. ἀστεῖος θεῷ, gratus Deo, capite septimo Act. Apostolic. pro χαρίεις. ἀστεῖος ἄρχων, bonus princeps, Plutarch. in Themistocle. ἀστεῖα πέπονθας, eleganter ac lepidè tibi hæc res euenit, Lucianus. ἀστεῖα πάρεστι νῦν, præclarè & ex animi sententia cedunt. ἀστεῖα ἀποφθέγματα vrbanè dicta, Aristotel. libro secundo Rheto. ἀστεῖος οἶνος vinum laudatum ὁ ἀποδίδων πρὸς τὸ αὐστηρόν. Plutarchus Sympos. in epistol. ad Hæbr. capite 11. ἀστεῖον παιδίον, elegans puellus.

Ἀστειότης, vrbanitas, festiuitas Ciceron. ciuilitas Suet.

Ἄστειπτος, inuius, ἄβατος, ἀδιόδευτος.

Ἀστεισμός, οῦ, ὁ, vrbanitas, ciuilitas.

Ἀστείως, festiuè, vrbanè, ciuiliter.

Ἄστεκτος, intolerabilis, ἀφόρητος, ἀβάστακτος.

Ἀστέκτως, Hesych. ἀνυπομονήτως, ἀνυποστάτως, intoleranter Cicer. intolerabiliter Columel.

Ἀστέλεφος, corium, quo cithara integitur, Hesych.

Ἀστελέχης, caudice vacans.

Ἀστέλεχος, anus, sedes, ὁ δακτύλιος, ἕδρα. Hesych.

Ἀστέμβακτος, ὁ καὶ ἡ, contumeliis probrísque carens, Etymolog. item immotus, stabilis, vt κλάδος ἀστέμβακτον, Euphor. apud Eustathium.

Ἀστεμβής, imperterritus, intrepidus, non tumultuosus, ἀθαμβής. ἀτάραχος, Hesych.

Ἀστεμφέως, obnixè, fortiter, firmiter.

Ἀστεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, immotus, rectus, ἀκίνητος ἀμετακίνητος. ἀσφαλής, strictus, interritus: ab α priua. & στέμφειν quod est συνεχῶς κινεῖν. Lycophron. vtitur pro suspirioso & lamentabili. vide Etymolog. ἀστεμφὲς σκῆπτρον, Iliad. γ. Et libro secundo, ὡς σφιν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. ἀσφαλῆ καὶ ἀμετακίνητον, Item aliquando τραχέα, χαλεπὰ: vt l. 1. Epig νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε.

Ἀστεμφῶς, rectè, Gaza.

Ἀστενακτί, securè, sine gemitu. Aristoph. σὺ δ' ἀστενακτὶ ἀφρόντιδος.

Ἀστένακτος, ὁ καὶ ἡ, non gemebundus.

Ἀστενάκτως, citra gemitum.

Ἀστέον, canendum est. Aristoph. ... vide ἄδω.

Ἀστεργής, ὁ καὶ ἡ, implacidus, inamabilis, ἀκατάλλακτος, Sophocl. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκπράττει ὀργήν, implacabilem iram.

Ἀστερία & ἀστερίη, Asteria dea, filia Phœbes & Cœi. Hesiodus in Theogon. hanc Perses in vxorem duxit. Est & ἀστερία, gemma, principatum habens proprietate naturæ, quòd inclusam lucem pupillæ modo quandam continet, ac transfundit cum inclinatione, velut intus ambulantem ex alio atque alio reddens, eadémque contraria soli regens candicantis radios, vnde nomen inuenit, difficilis ad cælandum. à Plinio dicitur asteria libro 37. capite nono.

Ἀστερίαι, οἱ, stellati, pisces de genere mustellorum, Aristoteles libro 5. Anim.

Ἀστερίας, ὁ, stellaris, Epith. auis ex ardeolarum genere, cognomento ὄκνος· ἀστερίας ἐρωδιός, stellaris ardeola, Aristoteles lib. nono, capite primo, & Plinius libro decimo capite 60. ἀστερίας ἱέραξ, stellaris accipiter, Idem libro nono, capite 36. Item & stellaris piscis de genere mustellino. γαλεὸς ἀστερίας, Athenæo libro vndecimo.

Ἀστερικόν, οῦ, τὸ, apud Theophrast. histor. libro quarto, capite 13. Astericum, perdicium, herbáque vrceolaris Plinius libro 21. capite 17.

Ἀστέριον, τὸ, asterium, genus phalangij, Diosc. l. 3. Item ἀστέριον, vrbs Thessaliæ. Iliad β.

Ἀστέριος λίθος, asterius lapis, qui nascitur apud Pallenem Thraciæ, Dionys. poeta, Plin. l. 37. c. 9.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, asteriscus, stellula.

Ἀστεροειδῶς, stellæ in modum.

Ἀστερόεις, όεντος, ὁ, stellatus, splendidus. ἡ ἀστερόεσσα, stellata. τὸ ἀστερόεν, stellarum varium.

Ἀστεροπαῖος, apud Homerum. ἀπὸ τοῦ ἀμφιδέξιος. Athenæus libro primo, καλεῖ δ' αὐτὸν ἀστεροπαῖόν τινα, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας περιίστασθαι.

Ἀστεροπή, fulgor, fulmen, ἀστραπή. αἰαστρέπειν γὰρ ποιεῖ τὸν ὦπας, ἢ παρὰ τὸ στερίσκειν τὸν ὦπας τοῦ ὁρᾶν, Etym.

Ἀστεροπητής, ἀστραπτικός. Iliad. α. Ὀλύμπιος ἀστεροπητής, i. fulminator, ἤγουν ὁ Ζεὺς ἀστραπὰς ποιῶν.

Ἀστερόπληκτα, id est, ἀστριβόλητα, vel ἀστρόβλητα. Senec. Natur. Quæstion. libro primo, capite 15. vbi de fulgoribus. Ab his tecta vidimus icta sine fulmine, quæ ἀστερόπληκτα (sic enim leg.) Græci vocant.

Ἀστεροσκόπος, ου, ὁ, stellarum speculator.

Ἀστερωπός, οῦ, ὁ, varius, maculosus, κατάστικτος. τὸ ἀστερωπόν, monile. Eurip. νυκτὸς ἀστερωπὸς σελήνη, luna noctu lucens.

Ἀστέφανος, ου, ὁ, non coronatus & ἀστεφάνωτος Lucianus. ἢ πῶς πως ἀστεφάνωτον ὄντα πολλάκις ἐστεφάνωσα ἀστεφάνωτον ἐκ τῶν νόμων, Æschin. quem leges vetant coronari.

Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, cippo carens. lib. Epig.

Ἀστήνος, dicitur & ἄστηνος, impotens, calamitosus, δυστυχής, πένης, ὁ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχων. Vnde verbum ἀστηνόω, ῶ, ἀδυνατῶ, impotens sum.

Ἀστήρ, έρος, ὁ, stella ἀστήρ. est simplex stella: ἄστρον autem pluribus ex stellis constans signum: quanquam ἀστήρ, nonnunquam accipitur pro sydere siue astro, in Ep g. Aratus, ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀστέρας. Comm. vel est ἄστρα. ἀστήρ pro cometa, Homerus Iliad. δ. οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ, &c. ἀστὴρ ὀπωρινός, canicula sydus. Homer. Iliad. ε, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, id est, τῷ κυνὶ, siue vulgò κυνάστρῳ. Item Aster proprium nomen cuiusdam Olynthij, qui Philippum regem altero oculo priuauit, Plutarch. Parallel. ἀστέρων γένος, stellarum genus, pro quibusdam aquatilibus marinis. Aristoteles libro quarto de partibus Animal. capite quinto, de quibus & Plin. libro nono, capite 60. ἀστὴρ ἀττικός, Aster Atticus, herba quam & βουβώνιον, id est, inguinalem vocant (interpretes Dioscoridis. nam alia est inguinaria, quam & argemonem vocari tradit Plin. libro 26. capite nono, cuius vis excellens, vt bubonij ad persananda inguinum vitia) cauliculus est lignosus, florem in cacumine habens purpureum luteúmve, per ambitum anthemidis capituli modo diuisum, foliolis stellæ modo radiatis, quæ autem caulem circundant folia oblonga sunt ac hirsuta. Confer Dioscor. lib. quarto, capite 110. cum Plin. libro 27. capite sexto, vide etiam Galen. libro sexto, Symp. Virg. 4. Geor. describit sub amelo flore. Seruius Amelam vocat. ἀστήρ, aster etiam vocatur genus terræ Samiæ, crustosæ, cotis modo prædensæ, Dioscorides libro quinto, capite 172. Et Plinius libro 35. capite 16. Sic etiam dicitur gemma quæ & βάλλην, vulgò rubi balley. Plutarchus de fluminibus. Item ἀστήρ, Aster vrbis nomen. Et Hesych. pharetra, βελοθήκη.

Ἀστήρικτος, ου, ὁ, debilis, infirmus, Nonnus: leuis, inconstans, instabilis, ψυχαὶ ἀστήρικτοι, 2. Pet. c. 2.

Ἀστιβής, έος, ὁ καὶ ἡ, non calcatus, non tritus, inaccessus ἀστιβὲς ἄλσος, nemus inaccessum, i. ἀδιόδευτον, ἀπροσπέλαστον, ἄβατον· καὶ ἀστιβοῦς πεδίου ἀδιοδεύτου. Suid.

Ἄστιβος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuius, non tritus.

Ἀστικός, οῦ, ὁ, qui in ciuitate versatur, vrbanus, scitus Thucydid. opponitur τῷ ἀγροίκῳ. dicitur & ἀστιακός. Sozomenus libro primo histor. ecclesiastic. capite nono, ἀστιακὰς παρθένους διαπεθῆναι, vrbicas virgines adoptare. ἀστικοὺς, sapientes. εὐφυεῖς, σοφοὺς, Suid.

Ἄστικτος nullis punctis notatus. ἄστικτα χωρία, dicebatur ager creditoribus non obnoxius, τὸ ἐλεύθερον. nam qui obnoxij erant, lapidibus signabantur, vel columna: cui opponitur στικτὰ χωρία, vel ὑπόβολον, vel ὑπόχρεων vide Pollucem lib. 3.

Ἀστόχιον, vas rotundum, quod sulphure, pice & stuppa oppletum eiaculabatur, vt obuia combureret. Hesych.

Ἀσυμβὸς, apud Said. πδ ιανολογία· ὑποπαίδια ἐκπολιτικῆς καὶ πολιτικῆς, ἢ ἀσυμμδ. legitur & ἀσεισμός.

Ἀστοιχῶ, siue versu. ἀστοιχῶ σωρῷ, tritticum nullo versu spicatum.

Ἄστολος, ὁ ἡ ἡ, mala vestis, veste carens, non stolatus. Apud Plut. in Numa, in versu Sophoclis de tunica virginis Spartanæ, ἀστολὸν χιτῶν, significat castulam & succulam non stolatam, i. non veli tam stola & insita superinduta.

Ἄστομος, ὁ ἡ ἡ, liber in loquendo, mollis, ora lædens, σκληρόγλωσσος, vt ἀστόμως ἔφη μοι. apud Æschyl. id est, τραχέως, qui sunt oris durissimi, intractati Cicer. item ori insuauis, qui est sapore ingrato, ori ingratus. Dioscorides libro primo, ἀστόμους ἰὸς δέχεται, malum punicum acerbum, gingiuas lædens astringéndoque. ἢ μὴ ῥηνοειδῶς λέγων, Soph.

Ἀστόμωτος, non temperatus & tinctus acie, hoc est, stomomate, ἀβαπτῶ, & idem quod αἰκατσημαίνῶ.

Ἀστοξότης, ου, ὁ, idiotes, qui priuatim & per se ius hospitalitatis subit, aut qui peregrinus quam sit, eodem in honore est quo ciues ipsi. Dionys. Stradit. ἀστοξένους, dicit, qui ex maioribus quidem oriundi ciuibus. peregrini habentur nihilominus, cuiusmodi in Lydia Agamemnon. Pollux libro tertio, ἀστοξένῳ δ' μὴν πυνὸ ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, καὶ ὃ ἄμεινον, ὁ ξένος οὗ ξένῳ, πρὸ ὃ ἀστὸς οἴκοις ὃ δικαί· ὁ φίλος ἀστὸς ἀλλ' ἀστὸς ἀλλῃ ὃ ξένῳ.

Ἀστοργέω, affectione amoris carens, expers beneuolentiæ: proprie significat eum qui nullo affectu est in suos aut liberos, aut famulos, aut vxorem. vide Athen.

Ἀστός, ὁ, ciuis, oppidanus, municeps, popularis, πολίτης, Xenoph. πολεμεῖ ξένῳ ὑμνητὰς ἢ ἀστοῖς, ἢ ξένοις λαβὼν, &c. ἀστοὶ μέν, ciues fœminæ.

Ἀστοχίαμ ὁ σω, a scopo aberro. ἁμαρτάνω τοῦ σκοποῦ. Plutarch. in Galba, ἀστοχεῖν ἐδόκει τῷ φρονίμου. ab officio errare visus est. Eccles. hab. capite septimo, μὴ ἀστόχει γυναικός, noli discedere ab vxore.

Ἀστόχημα, ἀμάρτημα.

Ἀστόχως, Polyænus, τοῖς καιροῖς ἀστόχως ἐχρῆτο, temporibus inconsulte & inconsiderate vtebatur.

Ἀστοχία ας ἡ, opinionis & spei frustratio. aberratio a scopo.

Ἀστοχῶ, ὁ ὦ ἡ, aberrans, fugittandi imperitus, qui affecpi coniectura, sequit. ὡς ἀστοχῶν θηρίου. ingenium perspicax.

Ἀστραβλίζω, xquare, corrigere. Hesych. διόνυσος ὀρθοποιῶν.

Ἀστραβόω, mihonum proprium est & agalonum, qui iumenta agunt dossuaria, vt dixit Varro, hoc vtuntur Plaut. Comicus: Pollux lib. 7.

Ἀστραβὴς Hesych. ἀσύμφατος, non futile, & firmum, ἀσφαλές.

Ἀστράζω, ὁ ἀ, sonum interpretantur aut mulam instrumentum quo homines vehuntur, dossuarius mulus, & mula citellaria. Est item lignum in ephippiis, quod manu continet sedentes, citellæ, scilla equestris. præalta, ita vt lumbos tegit. Eustath. in Demosthen. ἐν ἀστράζοις ὀχεῖσθαι, id est interpreti genus sellæ, ἀφ' ὧ τὸ μὴ σροβεῖσθαι μηδὲ σρέφεσθαι in orat. κ' Medea.

Ἀστραβλατης, ου ὁ, agaso, iumentarius. Alciphron.

Ἀστραβὸς, ὁ ἡ ἡ, non detortus, quasi ὁ μὴ σραβὸς, non conuersus, erectus. ad deprauandum difficilis. Bud. Commentar. Dicitur & ἀστραῖος. pro eodem τῷ ἀστραβεῖ opponitur ὁ διεστραμμένῳ. apud Theophr. lib. 8. cap. secundo, lib. quinto. Idem ibidem, νῦν ἐρῶντας κ' ἀστραῖος ἐστι interies rectior quæq; minus deprauatur & contorquetur, Plato libro septimo Politic. περὶ ᾧ τὸ μὲ διαστρέφεσθαι τὰ μὴ κεκρίνται κ' νῦν ἔνια πρὸ ἐθνῶν ὀργάνες τοῦ μηχανικοῦ ἐστὶ τὸ σῶμα ποιεῖ πρὸ τούτων ἀστραβές. Plutarchus, κανὼν ἀστραβὴς ἢ ἀθλίου τέχνῃ, regula tecta & certa, nunquam contorta & peruersa.

Ἀστραβιστὴρ instrumentum est astrologorum, vt dioptra, id est, διόπτρον, Hesych.

Ἀστραλίζω, talis ludo. Plinius de Polycleto loquens, Fecit & talis nudos ludentes. qui vocantur ἀστραλίζοντες, libro 34 capite octauo. Dicitur & pro eodem ἀστρίζειν, id est, ἀστραλοις παίζειν, quos & ἀστρίας dixerunt: Aristophanes etiam ἀστρίχους, Pollux libro nono.

Ἀστράλιον, minutus talus: quidam vertunt tesserulam.

Ἀστράλινος, ου, ὁ, ludus talorum.

Ἀστράγαλ, ὁ, ἡ, talus, talorum lusus: item, calcaneus, iunctura pedis. Homer. septem vertebras spinæ quibus collum incumbit, ἀστραγάλοις, appellat Iliad ξ. τὸν δ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνωχμῷ Νεέαντ' ἀστράγαλον. Interpr. ἀνὸν ὑκον. vide Pollucem lib. 2. Odyss. λ. ἀλλ' ἄ μετασπὼν τῷ ἔγχει πίσω, ἰὸν δι μέσ αὐχένα ἀστράγαλον ἔάγε ἀστράγαλ ὦς, talus fuis, Dioscorides libro secundo, capite 62. Marcellus annotat ἀστράγαλος non esse tesseras, sed talos quibus pueri lusitant. Valla tamen libro primo, Herodotus vertit tesseram ἀστράγαλοι πόδες pedes lucidi & candidi, Theocrit. vbi adiectiue fumitur. Pluribus talis ludebatur quàm tesseris. Martialis, Non fuit talorum numero par tessera. Talis quatuor ludebatur, tribus autem tesseris. Et in talis figura literum pro numero fuit. Pollux, τὸ χῶμα τῶν τ' ἀστραγάλων πλῶμα, ἀφ' οὗ δύξαι ἔλεγον. In tesseris erat numerus: vnde & tesseras vocauit Ouidius libro secundo de Arte, numeros eburneos: & libro tertio. ἀστράγαλοι, sunt etiam partes in columnarum spiris: Vitruuius vocat astragalos libro tertio, capite tertio, & ἀστράγαλοι etiam genus tormenti quæstionibus peculiare. Diodorus Siculus de Agatocle, οἱ δ' ἀστράγαλοι σφοδρότερ βαιότερον φευγὸς κυμαίνων ὠθεῖ Σαλμν. Lucian. ὑφ' ἡδονῆν, ὅτα ἐκείνῃ τὸ ὦν τῷ ἀστραγάλων μέσῃ (Pollux libro decimo, Crateti, inquit, ἀστραγαλωτὰ τὰ μέσα ὠνόμασα) πάντες, scutica, ex implicitis astragalis, vel nodoso loro ferientes & examinantes. nam inepte interpres, fuste ex netuis facto. Athenagoras in Apologia, πῶς ἀστραλοις ἀμίζουσιν. Interpr. nodata flagella exposuit. ἀστράγαλ paruus à terra riutex est, foliis & ramis cicerı similis: flore purpureo, paruo: radice rotunda, raphani modo grandi, quæ adnatas appendices firmas habet, nigras, præduras, veluti cornua inter se implicatas, gustu astringentes. Nascitur in ventosis, opacis & in inualibus. Dioscorides libro quarto, cap. 62. Plinius tamen aliter describit libro vigesimo sexto, capite octauo, tribuitque suo Astragalo folia longa incisuris multis, obliqua circa radices, caules 3. aut 4. foliorum pleno, florem hyacinthi, radices viliosas, implicitas, rubras, præduras. nasci verò tradit in pettosis & apricis, in cæteris satis subscribens Dioscorid.

Ἀστραγαλὼδες μέσῃ. vide ἀστράγαλ.

Ἀστρᾶς, astrorum veterum pater, este Aratohic fuit filius κρεὰν ἢ βοῦβιν, vt scribit Hesiod. in Theog.

Ἀστραλεῖν Hychio ἀδιωατεῖν non posse.

Ἀστραπτυλιδὴς, enodes.

Ἀστραπὴ, ἀνέμος, ventus vehemens, qui fulgetras excitat, ζωὸς ἀστραπὴν, Iupiter fulgurator. ὁ τὸν θ' ἀστραπὴν, vt scribit Aristot. de mundo, ὁ. fulgetris.

Ἀστραπὴς, ὁ, corruscatio fulgetra seu fulgetrum. Aristot. de mundo, βροντὴ ἢ ἀστραπὴ, id est, contrua & fulgetræ. ibidem, καθ' ἡμῶν τὸν νέφος ἔκρηξεν συρῶν τὸν ἀνέμῳ ἢ λάμψαν ἀστραπὴ λέγεται, id est, fulgetra est spiritus ignitus & coruscans, dum nubes discumpuntur. Alexand. Aphrod. libro primo Problemat. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πνευμάτων ἐκπτόμενα τὰ κεκαυμένα ἀστραπὴν, in attritu nub um ardor cui nomen fulgur inditum est, edit ur. Aristophanes, βροντὴ ἢ ὑβρὰ δι' ἀστραπὴς, per coruscationem erupit. ἀστραπὴς βωμὸς, ara fulminis.

Ἀστραπὴκὸς σύλλ. Parœmia de re nullius momenti miniméque reformida di. Suid. διὰ τὸ ἀστείως νῦν ρατ. παρόσον κόδὲν ἀξιωσιαν ἢ ὁ τῷ κέλλαδ ἢ σύλλαν μαρμαρυγαί.

Ἀστράπτω μ ἄψω πρ ἀφα fulguro, coruſco, coruſcationes effundo ſtellanti fulgore coruſco, illumino, fulguris in modum relucco. fulgeo. Ariſtotel. de mundo, τὸ δ' ἀστράπτειν αἰσπυρσοῦσι βαίοις ἀχρὶ τῆς δίκης δίον, παμπαὶς ἐκκαίεται, id eſt, at verò quod fulgetrit aſſidetram vique curſum ill ſum fuerit, fulmen vocatur. I bidem dioti ἐδέλουσι χρυσὸν ἢ λίθοις ἢ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα, i. eſt, ſplendum auro micans, electro & ebore. ἀστράπτειν ὥρᾳ δ' ὕμις oculis coruſcare, iuſe ad oculos. Trauſitiuè etiam ſumitur in Epig. pro vehementer incutio.

Ἀστραπὴ, pro ἀστροπὴ, Poetice, in Epigr.

Ἀστρατία ἡ, eſt quando ceſſatur à militia, deſerta militia. ἀστρατία ἐάω, Ariſtophan. Idem in Pace, γλυκὺ πάνυ ἀστρατίας ἢ μὲ γεν. Interpr. εὐρίσκ' ἀστρατίας χωρίον, deſertæ vel potius neglectæ militiæ delationes. Nam deſertæ militiæ accuſatio dicitur λειπομαχίας γραφὴ· ἢ ἀστρατίας ὑπόδικος γιγνέσθω, reus ſit deſertæ militiæ, Plato νόμ. δ'. ἀστρατία Minerua vocatur, cuius templum erat in Laconia.

Ἀστράτευτος, ὁ, ἡ, immunis à militia, nullo exercitu ſtipatus, vacan militia, qui non militauit.

Ἀστρατηγία, ας ἡ, ductandi exercitum imperitia.

Ἀστρατήγητος, ὁ ἡ ἡ, duce carens, regendi exercitus ignarus, aut imperatoria carens.

Ἀστρατηλάτ, artis imperandi ignarus. Cicero ad Atticum, ἀστρατηλάτου. imperatorum artis maximè igoatus.

Ἀστρᾶφὸς, durus, immobilis.

Ἀστρεῖαι, Hesych. affert pro ἀστροφαῖαι.

Κρυπτὸ, idem, ἄπτω δ· ὀφθ, rigidus.

Κρῶμ, acutus, ſunifter.

Ἄστρια. pars currus ita vocatur. Pollux l. τὰ δ' ἐγγύαια τὰ ἐκτὸς τ δίφρου γωνίαι ἢ ἀγκῶνες, ἢ ἄστρια.

Ἄστρια, ας, apud Callimach. ἢ

Κστία. apud poetas, tali, ἀστράγαλοι.

Ἀστρίζειν talis ludere.

Ἀστρικὸς, ſtellaris.

Ἀστρίχοι tali ἀστράγαλοι, apud Ariſtoph.

Ἀστροβαλίζειν. Hesych. ἀστραπίζειν, βροντᾶν.

Ἀστροβλὴς, lyderatus.

Ἀστροβλητὸς, à lydere percuſſi, ſed potiſſimum calore canis cæle ſti.

itis. Id malum σφακελισμὸς seu ἀστροβολισμὸς dicitur, id est, sydeeratio, quum homine adhuc viuente, vita caret eius aliqua pars. Vocatur eo quoque nomine arbores æstate arescentes vi soli, ita languentes, vt summos cauliculos amittant. Leguntur ἀστρόβλητος & ἀστροβόλητος, pro eodem. Bud. in Annot. ἀστροβλὴς γίνεται, id est, syderatur, Aristoteles libro octauo Animal. cap te 20. vide ἄστρον.

Ἀστροβὼς, velox, ταχὺς συνεστραμμένος, Hesych.

Ἀστροβολεῖσθαι, syderari, sydere percuti, Tyeoph. de caus. l. 5 cap. 10. Vide Σφάκελος.

Ἀστρόβλητα, syderatio, idem Theoph. eiusdem lib. c. 11.

Ἀστρόβλητος, syderatus.

Ἀστροβολία, ας, ἡ, syderis percussio, morbus arborum Theophr. de caus. l. 5 c. 10. Vide Σφάκελος.

Ἀστροβολισμὸς, οῦ, ὁ, syderatio quæ σφακελισμὸς dicitur, arborũ morbus afflatarum sydere: sed per similitudinem ad homines translatus arescente corpore.

Ἀστροδίκας, Hesych. ἐπιτιχὲς.

Ἀστροδίτημα, ἄστρον, sydus, positus stellarum. interpres Homerus Iliad. 4.

Ἀστροθεσία, stellarum positura sydus faciens. Athenæus. ἀστροθεσία τῶν πλειάδων. Com. Arati, πληιάδας τὰς ἀεὶ τῆς ἀστροθεσίας, ὅθεν φέρει λέγων.

Ἀστροθέτος, ad astra pertinens. In Epig. ἀστροθέτιος καλέσας.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ, astrorum cultor. planetarios & venerarios tales vocat Tertull.

Ἀστρόκυων, canicula, stella quam Ægyptij solechin vocant.

Ἀστρολογέω, astris noscendis studeo, Laert. de Thalete.

Ἀστρολογία, γενεθλιολογία, seu scientia astrologorum.

Ἀστρολόγος, ου, ὁ, ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρομύων, stella dicitur à Græcis, quæ ab Ægyptiis σῶθις & ἶσις, vt scribit Horus Apollo.

Ἄστρον, τὸ, astrum. σύστημα τῶν ἀστέρων, congregatio stellarum, signũ stellis coactum, quod genus est cynosura, leo, virgo, &c. Latini sydus appellant. Dicitur & de stella simplici siue planeta. Aristotel. de mundo, τῶν γὰρ μὲν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητὰ, &c sydcrum alia sunt stata, alia erratica. Homer. Iliad κ, ἐπεὶ ἤδη μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς. ἄστρα δ' ἤδη προβέβηκε παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ. Pro canicula seu cane astro, Theophrastus libro septimo, ὑπὸ τὸ ἄστρον ὤκιμον λευκαίνεται, ocimum sub canis ortum pallescit, sic Gaza. Pro Sole Luna & huiusmodi accepit Plato de Legib. sic pro canicula & cane æstifero vsurpauit Theognis, ἄφρονες ἄνθρωποι, καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. Theophrastus de histor. plant. libro secundo, καταφυτεύουσι δὲ οἱ μὲν ἄλλοι τοῦ ἦρος, οἱ δὲ ἐν Βαβυλῶνι περὶ τὸ ἄστρον. Plinius libro 13. capite quarto, in Assyria autem circa canis ortum. Alcæus, θέρους δὲ τέγγε πλεύμονας οἴνῳ, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Xenophon in Cynegit. τὰ ἄστρα θάλποντος. Hinc ἀστρόβλητα δένδρα, arbores arentes præ nimio canis ardore. Aristot. περὶ νεότητος καὶ γήρως, ὅταν τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνῃ καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ ἀναψυχόμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα. Theophrast. ἀστρόβλητα μὲν οὖν μάλιστα γίνεται τὰ φυτὰ καὶ οἱ μόσχοι, διὰ τὴν ἀσθένειαν συμβαίνει δὲ τὸ πάθος, ὅταν ἡ γῆ ξηρανθῇ, καὶ μὴ ἔχωσιν ἕλκειν ὑγρότητα· διὸ καὶ ὑπ' ἄστρον πλεῖστα.

Ἀστρονομεῖν, astris intentum esse, de astris loqui, astrorum peritiam habere. Aristoph αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

Ἀστρονομία, ας, ἡ, astronomia, Xenoph. differt ab ἀστρολογία, apud eundem. ἀστρονομία scrutatur stellarum situm, ortum, occasum, defectiones, stationes & progressus. ἀστρολογία ex iis omnibus res futuras præuidet, vt cum Cicero neminem cum Syrio ortum aqua interiturum ait ad Astrologiæ coniectationem attinet. ἀστρόλογος, γενεθλιαλόγος Hesych. vulgò mathematicus qui ex hominis natiuitate diuinat.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ, astronomus: & ἀστρονομικὸς, pro eodem astrorum peritus.

Ἀστροπολεῖν, sideribus intentum esse.

Ἀστρόπτητος, radicula non probatus, illotus, sordidus: vide in dictione Στρόβιον.

Ἀστροφανὴς, lucidus, λαμπρὸς, λευκός.

Ἀστροφόρος, ου, ὁ, astrifer, stellifer.

Ἀστρωσία, nuditas, cubare sine lecto. Plato in 1 de Leg ἀστρωσίαι καὶ ἀνυποδησίαι.

Ἄστρωτος, sine lecto, inornatus. ἄστρωτος ἵππος, non instratus, desultorius.

Ἀστρῷος, sydcralis. ἀστρῷος αἰετὸς aquilæ sydereæ, Alexand. Aphrod. in Probl. In Epig. ἀστρῷον αἴγλην ἀστρῷα σώματα, astrorum corpora, Alex. Aphr.

Ἄστυ, εος, τὸ, vrbs, astu: vnde Latini astutum dici volunt. Terent. in Eunucho, An in astu venit? vbi Donatus, in astu, in vrbem, de Pyræo. Sic Athenienses vocabant vrbem suam. Vnde ipsi incolæ ἀστοὶ vocantur. Homer. Ilia β. πρὸς ἄστεα πολλὰ, id est, πόλεις. Thucydid τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδ' ἄστει, non recipientibus eos ciuitatibus, neque in mercatum, neque in vrbem, οἱ ἐν ἄστει, vrbici, Valla.

Ἀστυανακτὶς, ἡ δυσμορίη, mors infelix, cuiusmodi fuit Astyanactis. In Epigramm.

Ἀστυάναξ filius Hectoris. Item piscis quidam. Hesych. Et Eustath. Iliad. ἀστυάναξ etiam scomma est in eos qui in Venerem segnes vide eundem Eust. Iliad. χ.

Ἀστυβοώτης, ου, ὁ, in vrbe clamans.

Ἀστυγειτονικὸς, propinquus. ἀστυγειτονικοῖς πολέμοις, bellis finitimis, vicinis.

Ἀστυγείτων ονος, ὁ καὶ ἡ, suburbanus, conterminus, vrbi vicinus. Plut. in Romulo, ἀστυγείτων ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua, πλησιόχωρος.

Ἀστυδρομεῖν incursionem facere per vrbem. Æschyl. in 3. Θήβ. μηδ' ὅτ' ἤδη τοῦδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν.

Ἀστυκὸς, οῦ, vrbanus, idem cum ἀστικός.

Ἀστυλάζει, Hesych. expon. λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ fletu molestiam exhibet.

Ἀστυλὶς, lactucæ genus, quam Athen. à Pythagora εὐνοῦχον vocatam scribit, quòd ineptos faciat πρὸς τὰ ἀφροδίσια. In codice tamen Athenæi libro secundo. Sic legitur. ἴβυκος δὲ ὁ Ῥηγῖνος, τὴν ἐκ γυναικός θριδακίνην πλατύφυλλον, πιταλὴν, ἄκαυλον. ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι εὐνοῦχον ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν. ἀστυτίδα· διουρητικὴ γὰρ ἀποσβεννύει καὶ ἐκλύει πρὸς τὰ ἀφροδίσια. sed substituendum pro ἀστυτίδα, ἀστυλίδα: aut certè incorrectus est Plinij codex qui sic habet libro 19. capite octauo, vbi author ipse agit de lactucæ generibus. Rotundam verò (vocant) ac minimæ radicis, latis foliis, astylida: quidam eunuchion, quoniam hæc maximè refragetur veneri. ἀστυλὶς tamen Hesychio, φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξὸς, i. planta vnde viscum.

Ἀστυλὸν, aspera & detrita vestis, Hesych. τὸ τραχὺ ἱμάτιον καὶ φαῦλον μηλωτὴν καὶ ἀναιδὲς.

Ἄστυλος, sine stelis & columnis, vt amphidromion astylon dixit Plin. l. 34. c. 8.

Ἀστυνομία ædilitas, Aristot. Politic. libro sexto, capite octauo, rerum vrbanarum cura. Idem libro septimo, capite vndecimo, quasi quædam vrbica lex, quæ de rebus statuit: sub quo genere variæ sunt species, vt τειχοποιΐα, κρηνοφυλακία, λιμενοφυλακία, λιμενάρχία, &c.

Ἀστυνομικὰ νόμιμα, leges ædilitiæ, Aristotel. in Polit. ἀστυνομικὸν, vt ἀγορανομικὸν Bud. pro tributo accipit.

Ἀστυνόμοι, inferior magistratus fuisse videtur ex Demosthen. κατὰ τιμοκράτ. nempe curatores decoris vrbium, viarum, ædificiorum commodè ædificandorum. Vlpianus in eam Orat. ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπιστάτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς. ἀστυνόμος δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ ὁδοὺς καθαρὰς τὴν πόλιν ἀσχολούμενος. ἀστυνόμος à Gaza de Senect. ædilis, à Bessarione, tribunus plebis transfertur, οἱ διοικοῦντες κατὰ τὸ ἄστυ, quasi vrbis leges, cuiusmodi decem fuisse Athenis traduntur, quinque in Pyreo, & totidem in vrbe, εἰς ἐμμῆνα, inquit Suid. περὶ τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων, & id genus.

Ἀστυξένοι, qui in vrbe proprias ædes non possident. Hesych.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vrbem tuetur, In Epigramm. ἀστυόχου μερίμνης, curæ vrbem tuentis, quæ vrbem tuetur, i. tutelaris. Ibidem, ἀστυόχου τεῖχος. muri vrbem tuentis.

Ἀστυπολεῖν, τὸ πολεῖν, ἔρχεσθαι. Eustath.

Ἀστυπορεῖ, Etym. affert pro συκοφαντεῖ. τυραννεῖ.

Ἄστυρον Hesych. πόλισμα, oppidum apud Etymolog. scribitur oxytonως ἀστυρὸν qui diminutiuum esse ait ex ἄστυ afferens ex Callimach. ἀστυρὸν εἰσανέβαινον.

Ἀστυτὶς, idem quod ἀστυλὶς, pro lactucæ genere.

Ἄστυτος, ου ὁ, qui στύειν, hoc est, intendere priapum nequit: vt ἄστυτος γέρων apud Eusta. ἄστυτος οἶκος expon. ἄγριος, ἄκαρπος apud eundem ex Xenarcho, apud eundem dicitur etiam ἄστυτος θρίδαξ, & ἄστυτος τρίγλη.

Ἀστυτρεψ, Hesych. ἐν ἄστει διατρίβων, ὁ ἐν πόλει διαστρέφων.

Ἀστυφέλικτος, inconcussus, firmus, immotus, solidus, ἀτίνακτος, ἀσειστος· ἀστυφέλικτος ἄγα χάριν, i. non dissectus, in Epigr.

Ἀστύφελος, ὁ καὶ ἡ, In Epigrammat. non asper, non salebrosus.

Ἀστυφία ας, ἡ, &

Ἀστυψία, ας, ἡ, astrictionis vacuitas. Hesych.

Ἀσυγγνώμων, ονος, nemini ignoscens, immitis, iracundus.

Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine venia, indignus venia, non ignoscibilis Gell. ἀσυγχώρητος.

Ἀσυγκέραστος, non mixtus & confusus.

Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concludi nequit, non clusilis Plinio. ἀσύγκλειστος τῶν πλευρῶν ἡ γαστὴρ, venter costis non clausus.

Ἀσύγκλωστον, ου, quod connecti nequit, malè cohærens, quod simul componi non potest, Cic. ad Attic.

Ἀσυγκοφάντητος ου, ὁ, sine calumnia innocens.

Ἀσυγκόμιστοι καρποὶ, fructus non comportatus aut non collectus.

Ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἡ, incomparabilis, dissimilis, inudicatus, qui cum alio non habet commercium, item qui concretus non est, aut qui concrescere seu coalescere nequit, τὸ ἀσύγκριτον, iniudicatum, Quintilian.

Ἀσυγχύτως, indiscriminatim Varroni, indifferenter Suetonio. οὐ ἀσύγκριτος etiam est indifferens, vt indifferentem hominem dixit idem Suetonius, & indiscretus Plinio, vt ἀσύγκριτα pro ἀδιάφορα, i. indifferentia Gell.

Ἀσυγκέρατος, ὁ, ἡ, qui conflatus seu coactus non est. ὁ συγκεκρατημένος: ie exercitu aut copiis quas cogere non est opus, aut quæ cogi etiam non possunt, sed paratæ sunt, & in promptu Thucyd. lid.

Κεράσυγκυτος, ὁ, ἡ, non confusus, non mixtus, distinctus.

Ἀσυγχύτους, distinctè, non confusè Plinio.

Ἀσυγχώρητος, inconcessus, impermissus Horat. non concedendus, minimè indulgens, sine venia. Nazanzen. ἀσυγχώρητος βλασφημία conuitium non ignoscibile Gellio. Idem, ἀσυγχώρητα ὀργιζόμενος. Idem, κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, castigatio sine venia.

Ἀσυγχωρήτως, citra veniæ spem, pro quo ἀσυγχώρητα posuit Greg. Καὶ μὰ βελτιθέντων ἰδεῖν ὀργιζόμενον ἀσυγχωρήτως.

Ἄσυλαῖ, & θεὸς deus Asyli, Plut. in Rom.

Ἀσυλαῖος, ὁ, ἡ, inuiolabilis & sacer magistratus: quales erant Tribuni, Dionys. Halicarn. l. 7.

Ἄσυλος, Aduerbium, turè, vnde quis auferri nequeat, neque liceat citra violentiam: per a cum acuto, Gaza l. 3. Gramm.

Ἀσύλητος θεσμὸς, mens sancta & inuiolata, Nonnus.

Ἄσυλα, ας, ἡ, sanctitas loci, Cic. Item, ius libertatis & venix. quod quis apud aras eo nfequitur: quam immunitatem ecclesiæ vulgò vocant, Bud. in Annot.

Ἀσυλλήπτως, incomprehensibilis, & quæ concipere nequit. ἀσυλλήπτως τηρεῖ, facit ne conciptant, steriles facit, Dioscor. lib. 4. c. 20. vnde

Ἀσυλλήπτως, quasi incomprehensim, incohærenter ἀσυλλήπτως ἐχεῖ πρὸς τὸ &c. cohærere non potest cum, &c.

Ἀσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, conspiendi difficultas, quum mulier non concipit, sterilitas vteri. Dioscor. l. 1. c. 137. ἀσυλλόγιστα κατηγάζεται, conceptum prohibet.

Ἀσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, cuius ratio iniri non potest, imprudens, quod syllogismo aut coniectura colligi non potest. ἀσυλλόγιστον δὲ τὸν ἀσύνετον, expers rationis & imprudens: sic in sententiis monasticis.

Ἀσυλλογίστως, absque ratiocinatione. Nazan.

Ἄσυλον, τὸ, asylum, Virg. κρηπῖδ' ἀσύλου, ῥυζίμου. Polluci libro primo, ἱερὸν, τέμενος, ἱκετήριον, ἄβατον, ἄσυλον, locus tutus, capite quarto, libro secundo Machabæor. & ἄσυλον πλοῦτος, apud Plutarch. in Lycurg. id est, opes quæ furto non subducuntur. Et ἄσυλος γῆ, terra inuiolata & sacrosancta, apud Euripid. apud quem in Medea legitur ῥηξὶς ἄσυλος, tuta manebis. & ἄσυλος ἀνδριὰς, statua ad quam confugientibus ius erat asylum, cuiusmodi statuam Tyberij fuisse scribit Philostratus. Dicuntur item ἄσυλοι, homines à violentia tuti, vt sunt sacrosancti, quos attingere sine periculo non licet: quales tribuni plebis erant apud Romanos, & caduceatores. Vide Philo de mundo. ἀγγέλους οὓς μὲν ἀγαθοὺς, προσβλέπας πρὸς ἀπόρθητα καὶ ἄσυλα ἀνδρώπων ἱερεῖα καὶ ἀσύλους φύλακας appellat, id est, sacrosanctos excubitores. ἄσυλος ἱερὸς, sacrosanctus, nec sine inexpiabili scelere violabilis. ἄσυλος, propriè tignifie. à præda immunem, hoc est, à prædæ periculo, cui periculum non est ne eius res præda fiant, item qui non spoliatur, quem spoliare nefas est & ex consequenti à violentia tutus, sacrosanctus vt ἄσυλοι ἱερῆι.

Ἀσύμβαλτος, ὁ, ἡ, ὁ, nolens pacisci, hostilis. ἀτειλίωτος, πολέμιος, ἀνεμβολάστος. τὰ ἀσύμβολα, quæ dissident. Nazan. διὰ τὸ ἀσύμφακτον, idum fe dedere recusant, quia non fit deditio.

Ἀσυμβάτως, hostiliter, sine cohærentia, sine pactione, Plutarch. in Camillo. ἀσυμβάτως ἔχει, pacisci recusat. Gaza l. 4. Gramm. ἀσυμβάτως ἔχει πρὸς τὸ, &c. non cohæret cum, &c.

Ἀσύμβλητος, incomparabilis, non conferendus. non æquus, impar, qui conferri nequit. ἀσύγκριτος. Aristotel. φοῦτον μὲν οὖν ἐκεῖνον ἀσύμβλητον εἶ μοιάζει. ἢ ἀσύμβλητον, Bud. Comm.

Ἀσύμβολος, ὁ, ἡ, qui nihil symboli affert. Gellius libro sexto, capite 13. Ne omnino immunes & asymboli veniremus, conie ctabanius ad cœnam non cupedias ciborum, sed argutias quæstionum. ἀσύμβολον δεῖπνον, conuiuium in quo quis est immunis. Accipitur pro ignauo & inutili, nihilque in medium conferente. Plutarch. in Coriolano fabulam Menenij recensens, de membris ventrem accusantibus, ἔφη τὰ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν γαστέρα σαπίσαι, ἡ δὲ κατηρρεῖν αὐτὴν ἐμὲ μόνης ἀργοῦ καὶ ἀσυμβόλου καθιζούσης.

Ἀσύμβολος, consilio vacuus, incousultus.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, immoderatio, immensitas Ciceroni, malè respondens proportio, intemperies. ἀσυμμετρία etiam vocatur linea in circulo, quę non ipsum totum, sed eius partem metitur, quia per centrum non transit vt diameter: chorda à mathematicis dicitur. Theophr. de causis libro sexto, capite secundo, ἡ ταύτας ἔχουσα ποσὴ διάφορα τοῦ λόγου σ' αὐτὰ ὑφ' ἕνα, ἢ ἀσυμμετρία δ' διαμένης. Hoc Gaza ignorans transliit.

Ἀσύμμετρος, ὁ, ὁ, ἡ, immoderatus, immodicus, Gaza, ineptus, incoucinus, nulla rerum ratione congruens, immensus. ἀσύμμετρος, linea quæ discrepant vel potentia vel mensura. ἀσύμμετρος ἀοδεμίας, vastæ proceritatis statuæ. ἀσύμμετρος κεφαλή, caput cæteris partibus non respondens, Plutarch. in Pericle. Idem in Themistocle, ἀσύμμετρος ἀεὶ πρὸ ὀλιγαρχίαν καὶ ζωντήρας ἀεὶ καὶ ὠνὸν ὢν ὡς ὑπερῶας, supra popularem statum animi quadam excellentia præditus. ἀσύμμετρος μετρητὴς, maximis carens moderationibus & mensuris. Plat. in Timeo. τὸ ἀσύμμετρον, immoderatio. τὰ ἀσύμμετρα, commensus proportionis non habentia Vitruuio, quæ & ἄλογα dicuntur.

Ἄσυμπαγὴς, ὁ, ἡ, malè compactus.

Ἀσυμπαθὴς, ὁ, ἡ, qui cum aliis non afficitur, affectuum expers. Item qui commiserarione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol. est etiam Cyrillo ἀσύμπαθὲς pro re perquàm molesta & dura.

Ἀσύμπλεκτος, non complicatus, non complexus.

Ἀσυμπλήρωτος, ὁ, ἡ, qui non completur, cauus, inexpletus vel inexplebilis.

Ἀσύμπτωτος, ὁ, ἡ, non concidens, non collapsus, Galenus libro primo ad Glaucon. non coiens, non eodem incidens. ἀσύμπτωτος, apud Galenum libro secundo, χ' πόσις, quod non contractum est, nec præ ariditate concidit: opponiturque συμπτωσίμῳ, itèque ἀσυμπτωσίμῳ, Galenus libro primo, χ' γόμλυδίντες ἢ τὸ μεμορυγμένον ὑγρὸν ἐπὶ τὰ τένοντι αὐτοῦ ἐγκακεῖν, διρῶδη ἀσυμπτώκοτα ἢ ξηρὰ καὶ κίνησιν παύτας, id est, Cornario interprete, coacta & sedata. Ætius Sermone 9. capite tertio, de vua arefacta, διὸ ὧν σαφυλλικὴν γλυκαῖαν συμπτώκιμα μετ' αὐτου, id est, μαραθέντα. Item συμπτώκιμα, quod ad manum est, quod occurrit sęque offert. Idem ibid. πάντα τὰ διδόμενα κρὰ συμπτώκιτα ἔτω μέχρι δυοῖν ὥρῶν ἐν χρεμίζει μένεται. Cornarius, promptas ac paratas habere oporter.

Ἀσυμφόρητος, ὁ, ἡ, Dioscor. lib. 1. incoibilis Gell. non consolidatus Cic. qui conferuere non potest Celsi qui callo interpolito non consolidatur & ferruminatur.

Ἀσυμφυὴς, obscurus, incertus. ἀσυμφυῶς, obscurè, tectè. ἀσύμφυλος, ἀδιάλυτος, Suid. ἀσύμματος δὲ, Hesych.

Ἀσύμφορος, ὁ, ἡ, inutilis, incommodus, pernicioſus, damnosus. Hesiod. μισεῖ μὲν ἀσύμφορος ἔδ' ἀνὴρ ἀ ἐξύμφορος, à Plato. dicitur libro secundo de Rep. τῷ ἑνὶ ἀσύμφορον, inferiori incommodum. Hesiod. in Theogon. φῦλα γυναικῶν πλημμύρις πάντες ἀσύμφοροι, θνητὰ κάρηνα, nationes mulierum non commodæ paupertati, sed fatietati & opulentiæ conuenientes. τὸ ἀσύμφορον inutilitas, & incommoditio Cicer. ἐπ' τῷ πόλιτι ἀσύμφορον cum detrimento reipubl. τὰ ἀσύμφορα, inutilia, ἀνόνητα.

Ἀσυμφυὲς, inutiliter.

Ἀσυμφυὲς, ὁ, ἡ, ὁ, non coalescens, ἀπίκκιτος, ἀσύμφυτος.

Ἀσύμφυλος, ὁ, ἡ, ὁ, incongruus, abhorrens natura, discrepans, cognatione alienus.

Ἀσύμφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, non commixtus, non confusus.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, discrepantia Cicer.

Ἀσύμφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, discrepans, dissonus, dissors, dissentiens. Lucà Actorum capite vltim. ἀσύμφωνοι ἦσαν πρὸς ἀλλήλους. ἀπὸ δὲ ἀσυμφώνου quum inter se discordarent, discesserunt. Nazan. οἱ δὲ ἀσύμφωνοι ἐγένοντο προσελθόντι, hi verò absque conuentione ad opus sunt ingressi. Plato νόμ. ε. ἀσύμφωνίας dixit, qui diuersarum sunt linguarum.

Ἀσυμφώνως, inconcinniter Gell.

Ἀσυνάγωγος, à synagoga alienus, cui interdictum est synagoga.

Ἀσυναρτησία ὀκρὰ, non contractus.

Ἀσυνάκτως, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ congregari nequit, insociabilis.

Ἀσυνάλλακτος, ὁ, καὶ ἡ, cuius gratia recolligi nequit, implacabilis homo inorosus, qui cum hemine commercium habet, au contrahit, insociabilis Liuio, Basil. de vita solitaria. ἀδίκων, ἀκτημόνων, ἀσεβημάτων ἐξ δίκ, Bud. Comm.

Ἀσυνάρτητος, idem, vel quòd congregari non potest, non congregatus, exul. Hesych. ἀμ συναγωγὴν μῶν, ἢ ἐξ ἄκτου λόγου, ἵστ ποιοες incongruentes, Epictetus. Cui opponitur συναπτικὸς λόγος, oratio congruens, quasique colligens concludénique.

Ἀσυνάπτως, ὁ καὶ ἡ, qui coniungi non potest, non cohærens, incoibilis Gell. insociabilis Plin. difficultabilis Tacit. diffuoctus. τὰ ἀσυνάπτα, diffuncta.

Ἀσυναρτήτως, non consentaneus, ἀσυναρμόστως, non conueniens, ineptus, Nazan.

Ἀσυνδέτως, ὁ καὶ ἡ, irreligatus Ouid, solutus, abiunctus, dissidens carens coniunctione, dissociatus. τὸ ἀσυνδέτον, dissidentia: vnde ab Hermogene dicitur figura, quæ à Quintiliano dissolutio id est, διάλυσις, in Rhetoricis ad Herenn. Articulus. Et Cicer. in Partitionib. præcipit vt constructio verborum, rum coniunctionibus copuletur, tum dissolutionibus relaxetur, id est, ἀσυνδέτως. Hanc 3. de orat. dissolutionem vocat. Terent. in Eunucho, Perfice hoc precibus, pretio: vbi Donatus: ἀσύνδετα, vel lut affricta & lassa pronuntianda sunt. Idem Terentius in Adelphis

delphis, Perſuaſit nox amor, vinum, adoleſcentia. vbi Donatus, hæc inferuntur ἀσωτίαν τε, vt multa videantur.

Ἀσωτίδων Θ, ὁ καὶ ἡ, incognitus. ἀσωτίδων τόπος, incognita loca. Plutar. in Lycurg.

Ἀσωτίδων Θ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſine oniuge. vitam cælibem ducens. ἀσύζυγος. ἀσύμπλεκτος.

Ἀσωτίδων Θ, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, non coninnctus, ἀσύμπλοκος.

Ἀσωτικὸ ὄνομα, Plutar. in Apophth. ἀσωτικὸν τοῦτο τὸ ὄνομα, aliis inconcinnè Liu.

Ἀσωτία, inſcitia, inſania, inſipientia, ſocordia, ἀβελτηρία.

Ἀσώτως, ως, ὁ, ſtultitia.

Ἀσώτως Θ, ὁ καὶ ἡ, ſtultus, intelligentiæ expers, non ſentiens. ἄφρων, ἀνόητος. Lucian. ἀσώτατον ἡ ὑφειδὴς ζῆν, &c. ὦ ἀσώτατε, i. neutiquam ſtultus atque imperitus.

Ἀσωτοδίδης, deſipio, μωραίνω, non intelligo: Accuſat. Heraclid. in Epiſtolis.

Ἀσωτοπάτρης, omni patrocinio deſtitutus. Baſil. & Bud. κατηλόγητος ὑπ' ἐμοῦ.

Ἀσωτοῦσθαι, ας, ὁ, inſolentia Cicer. deſuetudo.

Ἀσωτος Θης, ὁ καὶ ἡ, inſuetus, inſolens, non familiaris: conſuetudinis conſortiq́ alienus: quo cum nemo poſſit aſſueſcere Plut. οὐδὲ ἀφῃ ἐθὶν ἄχρι τοῦ ἀσώτου Θης.

Ἀσωτοῦσθαι, conuentorum pactorúmque violatio, ἀθέτησις τῶν συνθηκῶν.

Ἀσωτοῦτο μ' ἔτω, σε καὶ, reprobo: Actiu. accuſ. Eſt & libro ſecundo titulo μ, ὁ σωτοῦτόσωμ τῶν θεῶν ἱερῶν, præuaricati ſumus in Deũ noſtrum.

Ἀσωτοῦτος, ὁ ὄ ἡ, incompoſitus, pactorum haud tenax, moribus inurbanis. ἀσύμφωνος, ἄμικτος. μιαίμφῶν τῶν συνθηκῶν. Paulus 1. cap. ad Rom. ἀσωτοῦτος vocat homines fœdifragos, qui pactis & conuentis minimè ſtant, qui perfidioſi ſunt. Demoſth. ὁ ſuperlatiuo dixit, ἀσωτοῦτατος τὸ ἔχειν, ἀπιστότατον ὄ ἀξιόχρεωτατον, ἢ αὐτὸ τοῦτο πρόκλησιν ἂν αὐδὲ ἀνθρώπῳ τις σωιείη τὸ ποτὲ φυγεῖν. τὸ ἀσώτοτον, ſolutum. τὸ μὲν μηρὸν τῶν συμπλήκτων τ' ὑσίας κεὶ ἀσώτοτον ἔχειν.

Ἀσωτοῦτος Θ, qui eſt ſine commercio, ſine ſocio, Chryſoſtom. ἀκοινώνητος.

Ἀσωτοπάτρης, ὁ ὄ ἡ, immunis à muneribus. ἀκέχρεως, ἀτέλεσφορος. Nazanzen. Θυσιας ἐδὲ σωτοπάτρης ἀνίερος ἀφίκετο δὲ ἀσωτελὴς, &c.

Ἀσώτοτῶ Θ, incontentus Ciceroni.

Ἀσωτότης, lenuer, remiſſe. Xen. 4. Pæd. ἀσωτοτὸ πᾶν φεύγειν πορείαν ἔχειν, lentiſſimè ingredi.

Ἀσυρὸς, ſceleſtus, temerarius, Apud Polybium homo infimæ ſortis, abiectus. Heſych. τὸ ἀσυρὸς, βδέλυρὸν, σαρπετὸς, βλοσυρὸν, ἔρεθιζόμενον. Et ἀσυρὸς, ἀκάθαρτος.

Ἀσύρκητος, intactus à ſibilo: ſic Cicero.

Ἀσυσκέαστος, inconditum, non compoſitum, non complicatum, vt farcina. Xenoph. & συσκεύαστος, ſic enim legend. apud Polluc. libro 10.

Ἀσύστατος, ὁ, ἡ δίαστος, malè compactus, non cohærens, qui ſtare nequit, parum ſibi conſtans. ἀσύστατο μίτεχν, etiam genus eſt verſus quod & βακχεῖον dicitur. v. de Comment. Ariſtophan. ἀσύστατον, cui contrarium τὸ σωιστικὸς. eſt in quo τὸ κρεῖ ἀμφον, id eſt, iudicatio Ciceroni, conſiſtere non poteſt. Gellius libro quinto ἀπηρίφον appellat: Lactantius libro tertio, aſyſtatum argumentum. ἀσύστατα ζητήματα, id eſt, quæſtiones ſeu cauſæ, quæ non conſtant aut ſubſiſtunt, id eſt, quæ ab oratore quum ſuſpici non debeant, ne cauſæ quidem dicendæ ſunt: de quibus Hermogen. de ſtatibus, capite primo. Refertur etiam τὸ ἀσύστατον inter vitia orationis, ſimile ei quod appellant ἀσυνάρθρον. Fit autem quoties eiuſmodi res proponitur, vt ne poſſit quidem eſſe quod fingitur, Eraſmus. Ariſtophanes Æſchylum ἀσύστατον vocat, in Nebulis. Ἐγὼ γὰρ αἰχύλον τοιοῦτο φαίνειν ἐν ποιηταῖς ἄφρα πλέον. ἀσύστατον, Interpres. ὃ σωιεχῶτα. ὃ ἢ συνιὸν ἐν τῇ ποιήσει, διὰ φαῦλον καὶ κοιτιῶδη. vel ἀσύστατον δὴ ἀδιάκριτον, ἀπερίοδον σωιεχόμενον ἐν μέλεσι.

Ἀσυστατὸς ας, ὁ, incoſtantia.

Ἀσυσχέτος, citra συσχολὴ, i. correptionem vox gramm.

Ἀσύφηλος, ὁ ὄ ἡ, ſtolidus, nullius frugis, nullius pretij, rudis, reprobus. ἀφῃ τὸ ἄκρον τὸ βραδὺ, ἢ τὸ φαλῶδες, τὸ ψιλὸν ἢ ἀπαίσιον. vide Etymolog. Lucianus de hiſtor. conſcribend. ἀσύφηλοι ἰδ' ἐπεῖ μ, me loco gregarij cuiuſdam militis habuit: ſic Valla. Homer. Iliad. ἰ. βροῦ ὡς οἰδίστα κεφαλὴν χόλῳ, ὑφαὶ τ' ἐκεῖνα Μόσμαι, ἐπ' μ' ἀσύφηλον ἐν ἀργείοισι τίθησιν. Cicero Tuſculanarum tertio, Conque meum penitus turgeſcit triſtibus iris Quum decore atque omni me ornatum laudare recordor. Interpres Homeri ἀσύφηλον, ἀδόκιμον, vel pro ἀσυφήλωτον, id eſt, ὑβριστικὸς. Heſychius per ἄτιμον ἢ κακὸν expoſuit, ſed optimè ipſum Poëtæ explicat ſubiungens. δοκεῖ τὰ ἀπρεπῆ μετακοσμεῖν. Nam ἀσύφηλον pro ἀσύμφηλον poſitum, id eſt, ab amicorum cognatorúmque ſodalitio & conſortio abſtractus, motus tribu ignominioſè & exiotis ſortis.

Ἀσυφηλοποιΐα, genus eſt calixe. Dioſc. l. 1. c. 12. Ruellius habet aphemum.

Ἀσυχὰ, pro ἡσυχὰ Doricè, tranquillè, quietè.

Ἀσυχίς, Doricè, pro ἡσυχία quies.

Ἀσφαλὲς Θ, ὲ, ὲς, ἀσφαρὲς Θ, qui ſit ſine contractione & connuſſione. Sophocles in Aiace, ξύν' ἀσφαδάσῃ κ' ἢ σχεῖ σὸν ἥμαρ, id eſt, σὺν ἀπροσχέτῳ, ἀσφαλεῖ ἢ ἀσυμφόρῳ μ' ἔχοντι, ἀστ' τὸ σωτῆρμ: de occiſo qui placidè moritur. vide Σφαδάζω.

Ἀσφαδὲς ως σωτῆρμ, concile.

Ἀσφακίλιστος, non picatum, ὁ μὴ καθ' ὑπ ἀσφάλτου. Heſych.

Ἀσφαλὲς, ὁ ἀστ' τὸ ἀσφαλὲς μετὰ θεῖσιν τῶ σπ ὃ, Etym.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ σωτηρία, ἢ ὄχυρὸς Θ βεβαίωσις, ſecuritas Plutarch. in Cicer ἀσφαλείας ἕ ἢ σωτηρίας χάριν ἐν τοῦτο ἐφάλεσι ἐν μέσῳ κεῖμαι τυτελ, munitio. diligentia quæ ſit in tuto collocetur, certa confirmatio, cautio, cuſtodia, incolumitas, remedium, ſalus. Cicero de finib. libro ſecundo, ex dogmatib. Epicuri, φύσις ἀσφάλειαν σωτηρμῶν, conuertit, amicitiæ præſidium firmiſſimum. Idem quod Liuio & Saluſtio fides publica, ſanſconduit. ἀσφάλειαι διδόναι, cautionem dare, dare idoneos ſponſores, cauere ſacramento ne cui noceatur. Cæſ. Item plebiſcito poteſtatem facere impunitate promiſſa, id quod ἄδειαν ἀφοιεῖσθαι dixit Andog. ἀσφάλειαν παρέχειν, fidem publicam dare, inuidiæ præconio ſeu edicto recipere. Vide Κηρύσσω. ἐν τοῖς ἀσφαλείαις, in tranquillo rerum ſtatu, ſiocrat. ἀσφαλείας, Thucydid. in tuto. ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ κεῖμ, ſum in tuto, Idem ἀσφάλειαν ὀρῶν, munito montium, Hermogen. ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, ſtatido, Theophilus libro primo Inſtitutionem ciuilium. ἀσφάλειαν ποιεῖν ἔχ ἀσφάλειαν παρεχὼν affere ſecuritatem. Xeoph. εἰς ἀσφάλειαν πίστιν, ad fidem authoritatemq. Herodianus, εἰς ὃ παῖδας ὁμηρεῖον εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκαν, dedit vt obſides fidei ab eo datæ eſſent. ὡς ἀσφαλείας, tuto. ἀσφαλείας ἕ ἡμῖν ἕνεκα, quo res noſtræ ſint in tuto.

Ἀσφαλὲως, tutò, firmiter, Heſiod.

Ἀσφαλὴς Θ, ὁ, ὲ ἡ, ſolidus, nihil accipiens detrimenti, firmus, cautus, ἀφῃ Θ, qui non fallitur, non labitur, ſtabilis, certus. ἐκ τῶ ἀσφαλοῦς ὃ tuto, Thucyd. ἐν ἀσφαλεῖ, in integro. τὸ ἀσφαλὲς, firmum. ἀσφαλὲς πίστωμα, firmiſſimus rudens, Plato de Legib. ἀσφαλὲς πόλεμος, bellum non periculoſum, Demoſthen. ἐν ἀσφαλεῖ ἐῖ τὸ μηδὲ πᾶν θεῖν, turum eſſe ab aduerſo caſu. Xenophon libro tertio Pædiæ Sophocl. ὑφῖ εἰ πλατὺς ὠλῖ' ἢ ῥώμῃσι ἀσφαλέστατος, id eſt, κεχρῆσθαι. Plutarch. in Pericle, φοβερὸς ἦ τοῖς πολεμίοις, ἀσφαλὴς ἕ ἢ ἀσφαλὴς τοῖς πολίταις, qui hoſtibus terrorem, ciuibus fiduciam inſereret. ἀσφαλὴς ἀξιοῦσθαι, ὅπ τῶν εἰκότων. opportunis rebus inſtructus, Thucydid. Lucian. ἀφῃ τὸ ἀσφαλέστατον ἐξεπροσχῶν, ad ſummam ſecuritatem circumuallatum ἀσφαλὲ ποιεῖν τ' τύχην, emendare vitium tecti. πῶς ἀσφαλὲς ἦ, id eſt, ὁ μὴ σφαλεῖς, minimè lubricus tutus: homo etiam ἐῖ ἀσφαλὲς qui cautè res gerit, & in quo ſitum eſt tutum fidúmque præſidium. Xenoph. 3. Ἀπομνημ.

Ἀσφαλίζομαι, ἀσφαλίζω μίσω, σ. ισω, vtroque enim modo dicitur, munio, protego, cauco, ſtabilio. Alexand. Aphrod. φοῦς ἄμυνα πρὸ ἐδικαίων ὑπὸ φυσικῆς δόξης ἀσφαλιστὰ παῦτα, hæc velut hoſtis natiuis munitur, quò ſe defendat ab iniuria. & ἀσφαλιστὰ ἐκ θύρες, dicunt peſſulo firmatas fores. Poly. ἀσφαλισάμενος τὰ κρὸς τὴν πόλιν εἰ χῶρα, cùm oppidum munitionibus firmaſſet. Actorum Apoſtolorum capite 16. ἀσφαλίσατο πόδας αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον, pedes eorum ſtrinxit. Nazanzen. εἰ τὰ μὲν ἀσφαλίζουσι τὸ βαθύρωστα, ſi quod eſt futurum auxilium, tutum reddiderit. Idem, ἀσφαλίσασι ὠ πάλιν κακὸς ἐξαπάσῃς, caue ne rurſus malè pullules. Voce autem paſſiua ferè vtuntur, quum propulſare arcetéque ſignificat. Polyb. ἦ ἕ θυμὸς ἀσφαλισθεὶς σιάλαυε, δὲ ὃ τὰς κατασκοπὰς τῆς μοχλαρχίας ἀσφαλίζεται, quo impetus alliſorum enſium arcet & innocuos præbet, hoc eſt. Xenophon in Pandect. ἀξιοῦσιος ἀσφαλίζεσθαι, ſignificat idoneis ſponſoribus cauere: quod de ſtipulante melius dicitur. vt Latinè ſoribus cauere: quod de ſtipulante melius dicitur. vt Latinè cauere ſibi ſt pulantem dicimus aut emeptem. ἀσφαλίζεσθαι etiam eſt pro certo afferere, aſſeuerantes & affirmate ita eſſe contendere, aſſirmer, βεβαιοῦσθαι, πιστοῦσθαι. διαγεβεβαιῶσθαι. Chryſoſtomus 11. ad Corinthios. ἀκούσει ὧν ὅτας τὴ πίστιν λαγχανοῦσι δὲ σφίσι ἐς ἀβίωτον ἢ ἀσφαλίζεσθαι. ἀσφαλίζεσθαι μὴν, ὡς ὅτας λέγη, καὶ ἀγχαλῶ. διαγελῶντας πῶς ὁ σωρακέστης. ἀλλὰ ταῦτα Hinc ἀσφαλισμὸς. id eſt, συγγραφὴ μεθ' ὁρκωμοσίας ἐφεστηκυῖα, quod ſanctum & perſcriptum Cicero dixit, & exceptum.

Ἀσφαλιῶ & ἀσφαλίσω, q.d. tutelaris, aut stabilitor cognomen Neptuni apud Plut. & Opp. sic dicti, quoniam fundamina terræ inconcussa custodit.

Ἀσφάλισμα, ὁ μεβ. ὁμ. ς, est quod Latinè pignus dicitur, metaphoricè, signum certum. Curtius, Omissis sponsionum fidei que pignoribus, venire eos iussit. Sunt etiam ἀσφαλίσματα, instrumenta in causa & controversia.

Ἀσφαλίζω, bitumen redoleo. Dios. l. 1. ἀσφαλτίζει τῷ ὀσμῇ, odorem bituminis reddit.

Ἀσφάλιος, genus herbæ, quæ & τρίφυλλον dicitur, Dioscorid. lib. 3. cap. 123.

Ἀσφάλιτης, exterma vertebra. Pollux libro secundo de vertebris lumborum, ὁ δ' ὀφίστῳ ἀπόζυλος, ἐκαλεῖτο τὸ φέρτατος, ὅπερ ὁ τελεβαίος, ἀσφαλίτης.

Ἀσφαλτίτης, Asphaltitis, lacus vbi nascitur bitumen. ἀσφαλτῖτις λίμνη, à Græcis (ait Hieron.) dicitur quòd vulgò mate mortuum appellatur. ex eo quòd in eius aquis nihil possit viuere.

Ἀσφαλτος ε. ὁ, bitumen, Alexand. Aphrod. libro secundo. Probl. ἄσφαλτον, genere neutro extulit. Duùm autem est generum, liquidum fœtibus innatans, quod quia pingue liquorisque oleacei, vtuntur eo ad lucernarum lumina olei vice. eius etiam vsus ad scabiem iumentorum. Alterum verò concretum & durum est, id medicinæ vendunt pro mumia Arabum. Iudæi cum cæteris anteponitur: cuius probatio, vt purpuræ modo splendeat: fitque ponderosum, ac valdum odorem vibret. Præter Dioscoridem libro primo, capite 100. & Vitruuium, de eo meminit Iosephus libro quarto, σφὶ ἁλώσεως, confirmátque id quod prodit Plinius libro sepumo, cap. 15. ju hæc verba, Quin & bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in lacu Iudææ, qui vocatus Asphaltites, certo tempore anni supernatans, nequit fibi auelli, ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale virus infecerit. nempe menstruale: de menstruis enim & mulierum profluuio agit.

Ἀσφαλτώ, μ. ἄσω, bitumine linio, c. 6. Genes.

Ἀσφάλτωσις. εως ἡ, quasi bituminatio, πίσωσις, picatio.

Ἀσφαλὼς, tutò, sine periculo, bona fide, integrè, certò, sanè, quàm diligenter, securè haud dubiè. Xen. ἀσφαλὼς ἔχειν ὡς τὰ ἐφεδρεύοντα, tuti sunt à venere. ἀσφαλὼς φυλαττεται, certò sciat. ἀσφαλὼς τηρεῖν, diligenter custodire, i. exacta custodia.

Ἀσφαραγέω, ῶ, apud Theocr. idem quod σφαραγίζω gutture sonum edo, it. ejulo, sonum quemcunque edo.

Ἀσφάραγον pro ἀσπάραγον, ponunt Attici: de quo Suid.

Ἀσφάραγος ν guttur. faux, λαιμός· ὅθεν τὰ ἀσφάραγα· πάντα γὰρ τὰ τοῦ λάρυγγος ὀλαύξ· ἢ ἅπαξ τὸ σφαγεῖον, ὃ ἔστιν ἔχειν, ὃ δὲ ἀπὸ γῆς φωνὴ φέρεται λαμβάνουσα φάρυγξ, Suid. Est & herba, κασπάραγος. vide suo loco. & in Ὁμηρῷ.

Ἀσφαραγωτία, asparago. Plutarch. in Nuptial. præceptis ait consuesse Bœotios sponsum ad maritum ducere. ἀσφαραγωτία, id est, asparagi spinosi cortice coronatam. Vide rationem in Commentar. Marcelli apud Dioscorid. libro secundo, capite 126. ἀσφαραγωτία, inquit, σταφυσὶν τῶν ὑμένων ὑπερβαίνει κρατυνόμενος, &c. in Bœotia ipsum coronant spina alperrima, quæ tamen fauustissimum, &c.

Ἀσφαὴς, ὁ, ἡ. Hesychio ἀδηνὴς, inualidus, imbecillis, σφαλὴς enim (inquit) τὸ ἰσχυρὸν vt idem, firmum. Idem σφαλὲς (inquit) ἐνίοτε δυνάμενον, ἀσφαλὲς δὲ τὸ ἀδύνατον, quod magis probatur, sunt enim hæc ἅπαξ τὸ σφαλὲς quod est κινδυνῶδες, καὶ labefactare, atque ita ἀσφαλὲς idem erit quod ἀσφαλές.

Ἀσφαὴς, ὑ, ὁ ἡ, qui difficulter astringitur, non constrictus, sed dissolutus diuulsúsque.

Ἀσφόδελος, ου, herbosus hortus, pratum vbi asphodeli proueniunt, Etymolog. Suid. Homer. Odyss. λ. φύτευ μακρὸ βιβώσα κατ' ἀσφόδελον λειμῶνα.

Ἀσφόδελος, alphodelus herba, quam & herion dixere. eius florem αἰσχυλὸν vocat Dioscorid. Theophrast. tamen ita caulem appellat: radicem verò, id est, bulbos napis mediis similes, ἀσφόδελον. Nostri illud albucum vocant, & asphodelum hastulam regiam, inquit Plin. libro 21. capite 17. Albuco folia sunt porri maioris, scapus cubitalis, amplus, purus, leuis. acinosi caulis esse idem author prodidit eius radice nulla numerosior, 80. simul aceruatis sæpe bulbis oblongi, rotundis, glandiúmque æmulis, quorum vis acris gustu calidaque existit. confer Dioscorid. libro secundo, capite 199 Heliod. τοῦ δ' ὄσσυ ὁ μακάχρι τε ἡ ἀσφοδέλη μάγ' ὀνειαρ. vide apud Gell. capite secundo, lib. 18. de Asphodelo sic annotatum inuenimus in codice Francisci Porti, ἀσφόδελος hastula regia, planta. Dioscor. habet folia porro maiori similia, caulem leuem in cuius summitate habet florē αἰσχυλὸν, habet radices lōgas & rotūdas similes glandib. : veteres edebāt radices coctas, & sale ac oleo cōditas.

Ἀσφοδελώδης, εσ, ὁ ἡ, hastulæ regiæ similis.

Ἀσφυκτῶ, non signatus, sine pastore, ἀπόμαντος. Etymolog. non bipetzetus, Naz. an.

Ἄσφυκτος, nullum venatum pulsum reddere, pulsu esse languido, Dioscorides libro sexto, capite primo.

Ἄσφυκτος ν, ὁ ἡ, non pulsans, pulsu omnino destitutus, vel in quo pulsus tam exilis est, vt omnino deprehendi nequeat.

Ἀσφυξία, ας, pr. natio, seu defectio pulsus in toto animali.

Ἄσφυρος, lutosus agger, quales in fluuiis coaggeruntur, ὁ ἰλυώδης σωρὸς.

Ἀχαδὲς, τὸ, ἀφεπάσασιν, instabile, infirmum: sic Æschyl. Etymolog. Hesych. ἐμπάγνυται.

Ἀχάλωμι λω, ὃ, ἀχαλάσθην τυπτόμεν. ἀδημονῶ, χαλεπαίνω, ἀθυμῶ, ἰσχνάνομαι, ἀγανακτῶ, ὑποργῶ, ἀγωνιῶ, doleo, ægror, succenseo, molestè fero, excandesco, tristor, irascor, quasi τὸ ἀχνὸς ἄλις ἔχω, ἀπὸ τὸ ἄχνη, ἐξ ὑπεναντίου τῷ σ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀχέω ἀχῶ ἀχήσω, etymolog. Homer. Iliad. β. ἀχαλάσθην ἀπὸ νηυσὶ, tristari apud naues, pro ἀχαλασθήναι ἀχάλωσε ἀχέω τῷ συλλαβῇ, ægrè accipio, recuso, Chrysostom. de offic. Epitco ἀχαλᾷν χαλεπῶς, Eurip. malè ægrè ferre.

Ἀχείδωρος, aper, σύαγρος. vox est Siculorum. Æschyl. ὃ δ' ὃς ἄπτερον ἀχείδωρος ὡς. vide Athen. lib. δ. ἐσιατορ. δ.

Ἀχεῖτος ν, ὁ ἡ, intolerabilis, ἀβάστατος, ἄμετρος, qui retineri nō potest & coerceri (sic irreuocabilem impetum dixit Plin. & pondus irreuocabile) inuictus, non tolerandus, liber, laxatus, à nullo dependens, Hesiod. ἀφὼν ἀχεῖτον, vis inuiperabilis. Homer. Odyss. ι. Τελέπυλος ὑψηχόρμιος ἀχεῖτο, interpr. ἀκατάσχετος· εἰρωνικῶς δ' εἶπωλεν. Dionysius theolog. τὸ γὰ ἑαυτὸ ἡ πάντων ἀχεῖτο ἡ ὑπὸ τῶν κακῶν ἐκ ἐστὶ, ὡς ὑβρίστου τὰ δεῖα σώζειν ἀκίνητα, καὶ τὰ ἀκίνητα ἀσκήτως, id est, animo contemplandi deiiderio foras eminenti, & à corpore abstracto, nulliúsque rei cura retento & occupato, ied soluto & libero. ἀχεῖτον tamen ἡ ὑπὸ τῶν ἐκ ἐστὶ interpretatur Budæus, mentis temporariam abstractionem non modo ab omnibus concretis, sed etiam à se ipsa, & ab homine quàm tamen latinè & expressè de Græco, ipse videtur ἀχεῖτος εἶδος, via insuperabilis, Dionys. de Situ orbis. ἀχεῖτος, ἀμέτρητος Suid.

Ἀχημάτιστος ν, ὁ ἡ, non figuratus, nulla figura expressus ἀχημάτιστος φωνὴ, vox informis, Chrysost. ὡς ἄψυχα ἀχημάτιστα θεὸς formam non recipiens, Damascen.

Ἀχήνατον, τὸ, malè figuratum.

Ἀχημοσύνη, μ. ἴσω, ας νικᾷ, indecorè facio, ἀκοσμέω, incompositè me gero, ineptio, infamo, deformo. Paulus 1. ad Corinth. capite 7. ει ἤτις ἀχημοσυνεῖν ὑπὲρ τοῦ σωφρονεῖν αὐτὴν νομίζει, Cæterùm si quis existimet se fecere quod virginem suam non decerat.

Ἀχημοσύνη, præter decorum, indecorè, deformiter, Quint.

Ἀχημοσυνὴς ν, deformitas, impudentia, turpitudo, obscœnitas Paulus capite primo ad Rom. τῶν ἀχημοσυνῶν κατηγαζόμενοι fœda perpetrantes.

Ἀχήμων, ον, ὁ, ἡ, indecorus, immodestus, fœdus. contumelioſus ἄμορφος, ἀσελγὴς, ὑπονοήσις. Plato in Epistol. ἐμὲ ἢ ἀρικλείδην ἢ τοιῶνδε ἄχημον ἀεὶ ἐν μὴ διαφερόντων ἡ ἀσχήμονα εἰς turpis mihi esset si iustus venirem, nec efficerem ea ad quæ tu me iniustus faciendo.

Ἀχιδὲς, ὁ, ἡ, ὃν, non fissus, indiuisus, continuus, apud Theophrast. lib. 3. cap. 14.

Ἀχιζὸς, idem quod ἄσχιστος. vel qui findi scindíve nequit.

Ἀσχλον. τὸ, tuber. ὕδατος. Theoph. de hist. l. 1. c. 10.

Ἄσχιστος, ου, ὁ, fissura carens, indiuisus, non fissus. ἄσχιστος ὄζος ἀκτύλων, non fissus in digitos, τὸ δ' ἄσχιστον, apud Platon. in Timæo. Cic indiuiduam vertit.

Ἀσχολέομαι οὔμαι, occupor, non sum otiosus, negotia suscipio. ἀσχολοῦμαι περὶ θεραπείαν τῶν θεῶν. religioni deorum deditus. ἀσχολοῦμαι περὶ λόγους, literarum studiis me addico ἀσχολοῦμαι περὶ θεοὺς, rebus diuinis penitus sum deditus. ἀσχολοῦμαι ἐν τούτῳ occupor in hoc, Æsopus.

Ἀσχολία ᾳ, ἡ πλ. ν. ες. exercco, in occupatione sum, ἀσχολεῖ αὐτὸ ἡ χαθὴ, eius pictura capit.

Ἀσχόλιμος, απος, τὸ δὲ πολὺ ἄσχολον διατριβὴ διαγωγὴ. Aristoph. Interpr.

Ἀσχολία, ας, ἡ, quum quis ita negotium habet vt va care non potſit: opera, labor, cura, studium, occupatio, impedimentum: alia penuria, ἐσθλοσχολία, Hesych. Ammon. distinguit ab ἀκηδίᾳ. Xenoph. πολλὴ ἀσχολία ἔχειν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐκείνου κακῶν. multum laborare in cura gerenda, &c. occupari in ſtudio ἀσχολίαν ἄγειν, pro negotio detineri. Plato in Apolog. τίς ἐς μὲ σπεύδει ἀσχολίᾳ, quæ eſt ad muſas auris occupatio? id eſt, non nisi ala occupatio dimitti debet propter muſas. ἀσχολίαν ἔχειν ἀνθρώπων ἐξαπατᾶσθαι, à cæteris operibus diſtrahi, Plato de Legib. ἀσχολίας ἔχειν τὴν φιλοκτημοσύνην. Xenoph. in Oeconom amicis vacare non poſſe per occupationes. Item ibidem, ἀσχολίαι ἀφαιροῦσι τὰς ψυχὰς, impedimento eſſe, exhibere negotium. ἀσχολίαν τῷ ἀνθρώπῳ παρέχειν ὑποπαβὼν, adiecto animo ea quæ verè bona ſunt. Plutarch. in Public. ἀσχολίαν ἔχει ὁ τοιοῦτος, occupationibus à cura rerum maiorum abducitur. ἀσχολίαι τῆς φιλοσοφίας πολλαὶ, nullis philoſophiæ à me ſtudiis datu

Ἀσχολῶ ν, ὁ ἡ, negotiosus, occupatus, ſollicitus, ὁ μὴ διαφερόμενος ἀσχολίαν, enim Suidæ διαφέρει ἄσχολος ἀφ' ὧν τοῖς ἄλλοις, operum negotiis ſe exercens, Ariſtotel. 5. Politic. capite quinto, ἀσχολίαι ἀφ' ὧν-

tiis se exercens, Aristotel 5. Politic. cap. 5. ἀσχολεῖσθαι βαναύσοις εἰς per occupationes non licet insidiari, Idem Politic. libro 5. ἀσχολεῖ πάντως τὸ πᾶσι χρήσιμον ἴδιον ἰδιωτικὸν ἴδιον, πλὴν ἧττ ἴδιον, Plato de Legibus, propria solum curantes. ἀσχολοι σαμίρχοι, occupati: distrahere a, Ibidem. ἄσχολος χρόνος τοῦ σῶματος ἀργία, tempus non simt hoc curare, non est otium.

Ατ᾽ηκτος, succus est Ponticæ arboris, quod à nucleo Pontici fructus defluit crassum & nigrum.

Ατάδικος, ὁ ἐφ᾽ ᾧ, ex repletione cibum fastidiens, apud Paul. Ægin. libro primo, capite de seminis abundantia. Et Dioscor. libro 2. cap. 18. a. it. κεγμηνοι ἀσιτίᾳ ἢ ἀδηψίᾳ, cepam stomacho fastidium ex repletione afferre: id est, nauseosam esse Plinio. Galen. libro 1. ad Glauconem, simpliciter pro fastidioso accepisse videtur, licine plenitudine & repletione. ἐξ ἧς τις ἀλγεῖ καρδίᾳ, εἰ μὴ ἀσάθης εἰς ἡ παρὰ φύσιν ἀκορεσίαν, liquidem cibi ita fastidiosus, &c. ἀσαθὴς αὖτε ἀ ἀσαθίᾳ dicuntur (quidamqi geminant sigma) id est, anxij & inquietes, tum etiam qui cibum auertunt & fastidiunt nauseante stomacho. vnde ἀσαθείης διαθέσεις, nauseosæ affectiones. Est enim ἀσα quod Hippocr. ἀκυμόν, ἡ κένωσις, ἀσυπτε. sine κένωσις, id est, anxietudo & inquietudo ia-ctatioque corporis est: & ἀσα stomachi fastidium, ναυπλήθε πάσης ἡ κατὰ τὸ στόμαχος, differtque κατὰ τὸ ὑποφορέσεις, id ἀσης & ὑποφορεύ. Galen. in Prædict. Hippocratis, διὰ τὰς ὑγροφθόρους κοιλίας τὸ κρατύνειν εἶναι μὴ πρέπον ὕπνος ἢ διώλυσις τοῦ σώματος βαρώσεται, ἢ μεθύσκουσι κρῆναι ἐκεῖθεν, ἅτερ ᾗ ὕπνα πολλὰ ῥηγνῦσι ὑπὸ μεθόνος πεπνυται χυμῶν οἱ φθορεποιῶν διάκρισιν ναυπλήθεις ἢ οἰσίν οἱ λύπτερι. Et l. 7. ᾧ τόπῳ πολὺ φεῦγε τὸν ἀσαθῆ.

Ατεκνος, ὁ, ἡ ἦ, incorporeus, Cicero. incorporalis Quintilia. & Senec.

Ατεμαχτος, sine corporis interuentu.

Ατειβής, tristatius λυπεῖ ἀμφ᾽.

Ατειμος, ὁ, incorporeus, Ety. m.

Ατεμπὼ, ὁ, Bœotiæ fluuius, prope Thebas. ἀφ᾽ ἧς πλὼ ἄσλιμ ἢ ἰῶπος, ἢ τὸ ἀψ, Etym.

Ατενίσμα, μ. σματος, τὸ ἄμαξ. luxu diffluo: sumptum à populo Asotorum, quod essent luxu perditi, per pericu que in commessationibus versaretur: Meminit Cicer. l. 2. de finib. Nolim enim mihi fingere (inquit) Asotos, vt soletis, qui in mensam vomãt, & de conuiuis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitent. Aristotel. libro quinto, Ethicor. Ὅτι ἀσωτεύομεν, κατὰ τοιοῦτόν τινα λόγον γίγνεται πάντες.

Ατωτία, ἄς ἡ, luxus, luxuria & nequitia Cicer. lasciuia, prodigalitas Salustio, prodigentia Tranquillo, helluatio, comissatio. Gell. luxum & popinationem interpretatur. Paulus ad Ephes. 5. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ ἐν ᾧ ἔστιν ἀσωτία, in quo est luxuria & nequitia: nequitiæ enim opponitur frugalitas. Athen. lib. 3. πάντα ἀνήλωτα τὰ παρὰ τοῖς ἀσώτοις, quod alibi eleganti metaphora dixit. Σφήκων ἀπόδειξις ἢ παρὰ τοῖς ἀσώτοις.

Ατεπιδέμακος, ὁ, ἡ, luxuriosorum magister:

Ατόπου, scribitur & ἀσωτίου. ganea & popina. Stratis apud Athen. lib. 4. Εἰ μηδὲν χρεῶν ἀπὸ φελλὸν γλυκοτάτου μοῦ εἰς ἀσώτου πραπίδας. Sic Plaut. in Amphit. Interea dum ipsi certaut, in popinam diuortun dum est mihi.

Ατωποποία, ας, ἡ, crapula.

Ατωτος, ὁ, ἡ ὁ, perditus. ἴζάλης ὡς σάλῳ μὴ ἐωσάμφ᾽, prodigus, infatiabilis, asotus, vel luxuriosus, Cicer. helluo, decoctor, homo nihili, nepos à Latinis dicitur: nequam exponit Gellius libro sexto, capite 11. Item de cuius salute nulla est spes, Gaza in Probl. Aristot. vide principium lib. 4. Ethic. ἀσωτότατος apud Athen. lib. 4.

Ατώτως, turpiter, immodicè, prodigè Cicer. perditè. ἀσώτως φρὸς τὰ χρήματα διακεῖσθαι, Hoctat. Athen. l. 4. ζῶν μὴ κομψῶς, ἀλλ᾽ ἀσώτως. Lucæ cap. 15. διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, prodigè, effusè.

Ατωφερής, ὁ, ἡ ὁ, ἦ, qui non emendat nec corrigit. Nazan. αὐτοὶ ἀσωφερεῖς, dimissio absque correctione.

Ατα Tarentini dicunt pro ἄπαξ, teste Hesych. i. aures.

Ατάβειος idem affert pro κόριδα.

Ατάγη, inexercitatus, ἀγύμναστος. Hesych.

Ατάγ Hesych. est πλησίον τι ἐκ ἀατᾶ contractum.

Ατᾶδα idem affert pro κωφὸν.

Ατάιος, minor, stupeo, θαυμάζω ἐκπλήττομαι, Etym.

Ατακτήρ, ordinem turbare, ordinem delerere in manipulo aut decuria, vel militiam detrectare, quo modo Demosthen. vtitur, hoc est, in ordinem se non redigere, è classe sua se subducere, per intemperantiam aliquid perpetrare. ἀτακτῆς τοῦ μάχας, nullum in prælio ordinem seruas. Philostrat. in Heroicis. Plut. in Apophthegm. ἀτακτότατος ἡ πατρὶ ἀγωνῆς, patria educatione priuatus. Significat etiam inhonestè & petulanter se habere, indecorè agere & lasciue, flagitiosè viuere. Plut. in Apoph. ὃν ἐν ἰῷ ὑτυχεῖν ἀτακτιῶν ἢ διωρεῶν εἶ.

Ατακτημος ατειτὸ, quasi inordinatio, ἀταξία.

Ατακτηριμένος affatim lachrymatur.

Ατακτος, ὁ, ἡ, inordinatus, Celsus. Plato in Timæo. αἱ ταῖς αὐτοῦ ἀγωγαῖς ἐν τῇ ἀτάξει, Cicero, ex inordinato to ordinem adduxit perturbatus, confusus, indigestus, incompositus, immodestus, solutus, dissolutus. ἀτακτοι, milites sparsi & inconditi, sine ordine, Cic. qui non sunt in numeros coacti: quibus opponuntur τεταγμένοι, Bud. Comment. ἄτακτοι πυρετοί, febres incertæ, vagæ, erraticæ. Galen. ad Glauc. ἀτάκτως ἐκαμβάλει τὸν πολεμίους, adorti hostes dissolutos & confusos. ἀτάκτως ποιῆσαι, perturbare, turbatos reddere. Xenoph. 1. Pæd. ἀτακτοι ἀφορῶντες, Plato do Legib. & enormis & inordinata venus. ἀτακτος ὄχλος, confusa turba, indigesta. Hoor.

Ατάκτως, inordinatè, Cicer. & Quintilian Plat. in Timæo. ὧν τὸ μὲν ἄλογον κινούσης ζώου, ἀτάκτως μὲν ὅπη τύχοι φερόμενα, Cicero, Ita totum animal mouebatur, illud quidem, sed immoderatè & fortuitò. Ibidem, κῦμα ἀγριῶν ἀφρῶν, ὅπῃ πνεύσειεν πλημμυρὲς ὡς ἡ ἀτάκτως, Cicero, non tranquillum & quietum, sed immoderatè agitatum & fluctuans. intemperanter, inconditè, immodestè, huc & illuc. temerè, inepte. passim: cui opponitur ordinatè, κατὰ σμικρὸς τεταγμένως σωματογραφῶν, διὰτάκτως.

Ατακώσαφος, ὁ, ἡ, ἦ, bcatus, f. lix, æruma carens. ἀτακτηρόφρων ψυχή, æquissimo animo, Gaza ex Cicerone. Est etiam mers, legens, negligens, incuriosus: item afflictus, miser, laboriosus, ærumnosus: item περιεκὸς, rerum morbo laborans, Etym. ἀπατον ἀτακτήριος φύσεως.

Ατάλαβως ως, facilè feliciter, citra laborem, ἀκοπάτως, αὐλοπόνως. Aristophan. ὥστως ωὐπὶς ἀπάλαμπάρῳ ἢ πάπῃσι διάκεσαι, μὴ ὀλίγ᾽ ὀφιεῖ.

Ατάλαντη ἡ, tritemis: sic vocata ab Atalante heroide.

Ατάλαντος, ὁ, ἡ ἦ, par, ἴσος idem quod ἀπάταλαντ᾽. Iliad. β, ἐὸν ὧδε δὴ μάτην ἀτάλαντον, τῷ δὴ τῶν ἓν ἔκειλαν ἴσον, lour parem consilio. Phocyl. χρὴ ἀτάλαντον ἀτάτᾳ παρὰ πένητα, æqualem. Aratus, ᾧ δὴ ἀτάλαντον ἀπάτῃσι Μαιάνος γαλακτοτρόφον, paribus libratam ponderibus.

Ατάλλω μ. λῶ, augeo, adolesco, nutrio cum cura, cresco. Hesiod. ἐπεὶ φόνῳ ἀτάλλων, cum accusat. Sophocl. πᾶς ἔκεφος πνεῦμα σὸν σεαυτὸν ψυχῇ ἀτάλλων, ἵ, ζωὴν τρέφων, augens. Item sum innocuus, mihi non nocetur. est etiam σκηπτὸν Iliad. ν.

Ατάλματα, saltus, puerriles ludi, ἅλματα, παίγνια.

Ατάλος, ὁ, ἡ, mollis, tener, puerilis. ἀφ᾽ τῷ ἀτηλοῦς, ἢ τρυφῶν, ἢ ἀφ᾽ τὸ ἁλῶ, ὁ μηδέπω ἁλισκόμφ᾽ κρεκτὸν τῶν, Etym. Hesiod. παῖδ᾽ ἀτάλα φρονέοντα, puerum, puerilia sapientem.

Ατάλφρων ονος, ὁ, ἡ ἦ, impotens, tener, simplex, sapiens puerilia.

Ατάλψυχος, ὁ, ἡ ὁ, ἦ, pusilli & angusti animi, qui est animo molli in Epig. qui nondum reliquit nuces.

Ατάμιδητος, ὁ, ἡ ὁ, incautus, inconsideratus, improuidus, nihil reponens, qui dispensari nequit, non facile seruandus, non recondidus & clausus, sed promptus, insustoditus, ἀδιάλυτος, ἀσύλακτος.

Ατάμιδητος, nihil recondendo. Plato de Leg. ἀτάμιδητος πᾶς ὀργὴ χρήσφ᾽, qui iram non recondit. improuisè Liu.

Ατάξια, perueisitas, Cicer. confusio, temeritas, inconditus rerum status: item incontinentia, petulantia, ordinis delectio. Philo de mundo, πῶς ἀτάξια ἂν ἄτακτον συγκυρήσειεν ὕδωρ, εἰς τάξιν ὃς ἀτάξίας ἡ ἐν συγχύσεσι, εἰς διάκοσμον ἄγων ὁ κοσμοποιήσας κεκμηκὼς ἐγένετο, i. rerum subsistantium confusum & permixtam, ex incondita illa congerie in ordinem, atque ex indiscreta cohsutione in discrimen redigens, mundi fictor digessit. ἀτάξία διαχύσεσθαι, ab ordine recedere.

Ατάπεμμι, μ. πομαι, ἀπομαι patior detrimentum. Soph. ἀτάμισθα πεῖν, 1. βλαπτόμεθα, lædimur.

Ατάπιτος, ὁ, ἡ ὁ, celsus, minimè abiectus.

Ατᾶρ, sed, iquando, ꝓpterea, verum, cæterum, ἀτᾶρ οὖν, δὲ τῶν οὖν. quamobrem, verum heus tu. Plato 2. de Republ. ἀεὶ μὲν δὴ τῶν φύσιν τὸ χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν, ἀτᾶρ ἢ τὸν πάντως τὸ ἴδιον, id est, quum alias semper, tum præcipue per id temporis ingenio Glauconis sum oblectatus. ἀτᾶρ ὡς, sed enim ne, ne modo. Plato in Hippia maiore, Εὖγε νὴ τὸν ἄνεσις λέγ᾽ ὡς ἐστὶς ἀτᾶρ μὲ πανὸν μοῦμμοῦμβῶ· ἡγὰ ἐκείνου, ἐὰν σὺ ἐπερωτᾷς ἀπομακρύνομαι τῷ λόγων. Sed enim vereor ne te obturbem, & itidem vt ille homo molestus sim in percunctando. Terentius ita in Adelph. Ne nimium modò bonæ tuæ ille nos rationes initio, & tuus iste animus æquus subuertant. ἀτᾶρ ὡς, ἢ ἆπε δὲ ὃμως· ἀτᾶρ ἢ πλὴν ὅμως, ἀτᾶρ μὴ δῆτα πλὴν, ἀπε δὲ ἢ ὅμως, vel pro δὲ ἀτᾶρ δὲ, ἐκεῖ δὲ ἀπόστα, ἐπιβᾶδὲ ἀπαλοφοσῶγα. μὴ δῆτα μὰ τὸ.

Ατάρακτοποιῶν ας, ἡ, ὦ, ctio imperturbata. Hippocr. ἀφεὶ ἢ κωμασώδεος, iubet medicum τ᾽ ἀτάρακτοποιῶν μεμνῆσθαι, i. ne quid perturbatè & turbulenter faciat.

Ατάραξος, quietus, quiescens, tranquillus, imperturbatus, Plin. St

Ατάραξία ας, ἡ tranquillitas. (Ouid.

Ατάρακτος, ὁ, ἡ ὁ, ἦ, sedatus ac defæcatus, intepidus.

Ατάραξις, sine molestia, sine vexatione, absque perturbatione.

Ατάραξος, ὁ, ἡ ὁ, ἦ, ἀτάραχος.

Ατάραττα, intrepidè. Sophoc. in Aiace, αὐτὸ τὸ ἀτάραττα, ἀκεμφῶς

liberè, securè. ἀταρβίτως, Suid.

Ἀτάρβητος ᾱ, imperterritus, ἀπὸ στερ. ἀ, τοῦ ταρμὸς φράσις, ἀδιακτος ἀθλητὴς. Iliad. γ. ἀτάρβητος νὸς θοῦ.

Ἀταρβίζομαι, ἀτάρβιζ, ἀθαρσέω.

Ἀτάρβητος, unou conditus aut maceratus sale.

Ἀτάρμυκτος, intrepidus, audax, fecurus, ἀπὸ τοῦ μύσσω, ὅτι ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν, ὡς λυκόφρων, Etymolog. Nicand. in Alexiphar. Οὐ μὰν ἀτάρβοισι ἀτάρμυκτα φρένας οἴσσω. Interpres, ἀφόβους, ἀπὸ τοῦ ταρβεῖς καὶ μύειν.

Ἄτραπτος, Hesych. est βρόχος, laqueus.

Ἀτάριτος, ου, τὸ, ferrum in modiolo rotæ, quod ab axe teritur. Pollux lib. 1. τὸ δὴ ἀκτὶς τῆς πλήμνης σιδήρεον, ὃ ἠρίθεια ἄξονα, ἄταριτον, ἢ χάραγον ἢ δίσγον.

Ἀταρπιτὸς, οῦ, ἡ, ὁδὸς ἀτριπτὸς, καὶ

Ἀτριπὸς, οῦ, ἡ, callis, semita, diverticulum, via. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὁδὸς, ὅτε ἡ δὲ οὐκ ἐν τοῖς πεδίοις καὶ ἐπιπέδοις· ἀλλὰ τὰ πρὸς τοῖς ὄρεσι, καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ ἕτερα· ὅθεν ἡ, πολύτριπτος καὶ ἐς πολλὰ χιζόμενα ὁδός, Etym. prima breui pro ἀτραπὸς, per metathesin.

Ἀτραπτεῖ Hesych. nocet, fatigat.

Ἀτραπτηρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, contumeliosus, iniuriosus, conuitiator, contumax, asper, χαλεπὸς, nocens, durus, grauis. αἱ τὰ ἀτηρὸς· ἀλλὰ τοῦ ἀτίω, ὡς κλῶ κλαδίπαπαπαφῶ Iliad. ἀλλ' ἀτίωτος ἀτατηρὸς ὑπέσσυτο Ἀτρεΐδαν ἀφρόνεσσιν. Heliod. ὅτι δὲ κατὰ τύπτω ἀτατηρὸς γλυκὺ λέκτρον qui grauem fit sortitus natiuitatem. ἀτατηρὸς, βλαβερὸς, ἀτηρὸς, ὑβριστικός.

Ἀτάρχυτος, siue ἀτάρχυτος, inspultus. Phocyl. χαῖρε θνητοφάγον ἀτάρχυτον ἰχθυόεσσι· vbi etiam legitur ἀταρχύτοις, i. ἀτάφοις.

Ἀτασθαλία, pernicioſè me gero, petulanter ago, pecco, Noan. ἐξὸν ἀτασθαλίαν ὧν ἤκιτον, iniuſta faciens.

Ἀτασθαλία, ας, ἡ, ſuperbia, improbitas, ſtoliditas, quaſi damnis florens ſtultitia vt voluunt quidam ab ἄτη & θάλλω. ἀτασθαλίαι τε τοῖσιν, pro impietate, peccatum, inſcitia, delirium, infortunium, flagitium, ſcelus. Heſiod. ὃ δ' ὑπερβασίῃσι καὶ ἀτασθαλίῃσι βασπλῶν Homer. Odyſſ. οἱ ἢ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν, ὑβρὶ μοῦνον ἀλεγέοντες, ἠ. ἀμαρτίαις, φρενοβλαβείαις, ἀδικίαις.

Ἀτασθάλως, ἀλλ' ἀσ. ης, inepte ago. Neut. abſol.

Ἀτάσθαλος, ος, ὁ, ἡ, iniuſtus, improbus, impius, nefandus, immanis, pernicioſus, ſceleſtus, dirus. αἷς τὸ ἀτώ, τὸ βλάπτω, vel αἷς τὸ πᾶς ἄτας θάλλει, i. πυνέχει, Etym. Et ἀτασθαλα, αἷς τὰ ἀμαρτωλὰ Ælian. πολλὰ ἀ ἀτασθαλα ὑπρασιώτου ὑβ τῶν πολιτῶν.

Ἄτασσος, boues quædam vocabantur in Epiro venere intactæ, vt incrementum & corporis amplitudinem ingenium acciperêt.

Ἀταῦρωτος, ὁ ἡ ὁ, expers coniugij, virgo, quaſi tauri expers. Eſt autem ταῦρος non ſolùm animal, ſed interdum etiam membrum virile. Ariſtoph. Lyſiſtrat οἵπερ ἢ ἀταυρώτη διέζων ἢ βίου, i. ἀγνὴ, ἄμικτος, ἀζεύκτος γάμου, ζυγῆς.

Ἀταφία, ας, ἡ, ſepulchri iactura, Plut.

Ἄτἀφος, ος, ὁ, ἡ, inſepultus, inhumatus, Cic.

Ἀτᾶω, nocco, βλάπτω, ludo. Soph. in Aiace, ἀτάωμένδε νιν, nunc lædimur, offendimur.

Ἄτε, quaſi, tanquam, κῳ ὅσπερ, quaſi, quippe, vtpote, nimirum, nempe, ſiquidem, quandoquam, quando. Plato in Timæo, ἄτε οὐκ ἀπολλύσαι τὸν ὅλον τὸ, Cicero, quia nunquam deſeritur à ſe. ἄτε ἂν αὖ· ἄτε δὴ ἀπειλῆ. ἀς δηλαδὴ & ἄτε προ κῳδὸς & προ ὄνου. Nonnus, ὁδὸν μὲν ἔρητο πίπτε ἄτε θρασὺς, i. etſi audax. captur etiam pro vt, velut, quemadmodum. Laſc. πωλοῦσι γὰρ ἀδὶ πίμνοι ζειὰ ἄτ' ἰφ' ἡλικίου μετρῶς ὅλοκλ κρατῆς. & c. Plato 1. de Repub. ἀλλὰ δόγμα τοῦτο μὴ ἱρῶτος θαυμασοῦ ἔσω, ἄτε γε ὄντος ὄντως, quippe quum eſſet ἀεὶ ταὐτὰ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως, inſanienti ſimilis. ἄτε ἐχόντως, quum habeant. ἄτε ἐγόντως ἂν, non aliter quàm ſi iureiurando eſſet adactus. ἀλλ' ἄτε, quippe. ἄτε γὰ, quippe, ſiquidem. ἄτε δὴ, poſtquàm, vti, veluti, cæterùm, nimirum, vtpote, quaſi. Plutarch. in Lycurg. ἄτε δ' ἀγνοῦντος τὸν ὄντος, vti nummus non eſſet. ἄτε δὴ τὸ θεῖον αὐτὸ τὸ ζῶν ὡ τὸ βασιλέως ἡμπτικὸν, adeò vitæ ac imperio gloriam anteponebat.

Ἀττικιτὸς, ν ὁ ἡ, ὁ, durus, rigidus, qui liquefieri nequit, ὁ μὴ τηγρόμενον ὡς μαλακτὸν ὑφῷ ὦ. Vyncl. ὁ ὡσ τῷ γωνᾶϊκα ἡ τὸ σαφὲν ἀτιτίκτος ὕσημι τῶτο ἡ ὁ σφόδρα εὐσχολῶμαι. Non magnopere futurum ſpondeo, vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar, lachrymis ego temperem. ἀτεγκτος, ἀβεργὸν. ἀζήκτος, ξηρὸς, σκληρὸς, αὐστηρὸς, ἀσυμπαθὴς. ἀστηκτος, ἀδρατος· ἀναρρηκτος, i. in conſolabilis. Ouid. ἀ μὴ βρᾳχρόμῳ μήτε θερσὶ μήτε ζεμμυσίᾳ. Sophoc. ἀλλ' ἀστηκτος ἡ ἀπαλάκτητος φανεὶς, id eſt, inexorabilis & illachrymabilis. Horatio, ἀσάλευτ' ὁ ἀσυμπαθὴς· τίνῃσι autem idem quod βρίχειν. apud Suid. ὁ μὴ μὸς ἀστηκτ' ἂν ὡ εἰρῆσθ' οὖ ἀπασι τοῖς αἰσχροῖς αὐτὸν, ἐχεπορεύθη· ὑπὸ γὰ πασῶν ὑπὸ τοῦ αὐθρώπου. Ælian. οὔκτου χ μὶν καὶ ἀδάμαν ἐμβαλοῦσι· πάντας ἀς καὶ ἀστηκτους τὸ καὶ ἀτεράμονας τοῦξω. Idem. ὧν ἀστηκτ' ὄντ' ὁ ποὺς καὶ ἀναίκαντ'. Hinc ſit aduerbium ἀστήκτως, rigidè, duriter, immiſericorditer Terentio, ἀφειδῶς. Ælian. ἀπεφύτο αὐτὸ ἀσφυνεν καὶ αὐτὸς τ' ὁρμὰς βιαίας ἡ καὶ ἀστήκτως διωκομένας, &c.

Ἀτειρὴς, ὁ, ἡ καὶ ὁ, indomitus, magnus, durus, rigidus, φυσεὶς, ἀπτωτος. Hom. Il. ἑ. χαλκοβατὲς ἡμέτερος, ἠ. ἀκατατίτητος, à verbo πάσσω.

Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ καὶ ὁ, ſine muris, muris non cinctus.

Ἀτέκμαρτος, ν, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, inexploratus, ignoratus, qui nulla coniectura deprehendi poteſt: vnde ἀτεκμάρτως, ἀσὶ que coniectura. Xenoph. 2. περὶ ἡ ἀτεκμάρτως ἔχοντα ὅτου ἕνεκα ἔζη, &c. quæ coniectura colligi nequeunt, cuius cauſa ſint, & ad quem finem tendant. τὰ ἀτέκμαρτα, quæ pullis notis deprehendi poſſūt. Ariſtophan. in Aues. ἀστόσωντ' ἀστὸ ὁμῶν ἀτεκμαρτ', id eſt, ἀφανεύχατ', nullam coniecturam afferens, ὃ σημεῖον διὰ τὸ πόσσω ὁὐ ἐφοράων, ὡς τὸ τηλεὸν ἀτέκμαρτ' ἔτυχεν apud Eunapium, i. improuiſa fortuna, ἀσκέπαστον. Eſt etiam ἀτελέσματος ἀγῶνος, ἀσήμου.

Ἀτενὴς, ὁ, ἡ, ſum ſterilis, ſterileſco. ἀπενὴς γῆ, terra ſterilis, l. 4. Regum c. 2.

Ἀτενίτας, ος, ἡ, ſterilitas, orbitas liberorum.

Ἄτεκνος, ν ὁ ἡ, ὁ, orbus, liberis carens, ſterilis, ἄγονος, Heſiod.

Ἀτενίλω ὡ, ἀ, ἀτενὴς liberis orbo, Accuſat.

Ἀτέλεια ας, ἡ, quaſi imperfectio, vacatio, immunitas. Xenoph. in omiſſis lib. 1. c. 3. ἡ ἀκὴν ἀτέλειαν ἑδόσαν τῷ βακλῆϊ, ciuitate donarunt, quiſquis manere vellet. ἀτέλεια τῆῦ σπερμάτων, imperfecto ſeminum. Theoph. lib. 4. capite 14. de caul. plant. ταῖς τῆῦ κυδωνίου καὶ τῆῦ ὄγκου ἀτελείας Hocrat. φερομένοις ἀτέλεια. ἀτέλεια, ἀλειτουργησία.

Ἀτελέστου ἀτέλεστος.

Ἄτελες, defectus: ſubſtantiuè.

Ἀτέλεστος, τὸ ἀδύνατον τελεῦσαι, quod perfici nequit.

Ἀτέλεσ, ν, ὁ ἡ, ὁ, imperfectus, infectus, profanus, non initiatus. ὁ τέλεσ τῆῦ ὄργιον, orgia non initiatus. ἀμύητος, βέβηλος. ἀφόρμασος, πλατεῖς καὶ πανδήμους. Ælianus, μυσηρίων τελουμένων τῶν θεῶν ἀτέλεστος ὢν ἀθρωπος, αὐτὸς ὁ ὡς ἐβακχεύσατο μυθολόγος ἐξ ὄδ' ἐώκει.

Ἀτελόβιτος, ν, ὁ ἡ, imperf. citus, interminatus, in æuum pertinax, fine carens, ſempiternus. ἀτελὴς Iliad. ἀ, νδῆ ἀτελόβιτον, id eſt, ἀτελείωτον, ἀπλήρωτον, irritum. Sopho. δὴ δ' ἄτηρτος, ἡ ἀτελόβιτος φωνὴ, rigidus & inexorabilis, ὑποσχέσεως, ὑποσκέψεως, ἀμέμπτως. Eſt & ἀτελεύτητος ἡ μὴ τέλος.

Ἀτελῆ, apud Demoſt de bonis dicitur quæ in cenſum non veniūt, bona immunia.

Ἀτελὴς, ές, ὁ, ἡ, imperfectus, nec abſolutus, Cicer. mutilus, macer, inchoatus, infectus, irritus, immunis, in priori intellectu. Philo de mundo, τῶν γὰρ ἀτελῶν ἡ τῶν ἀτείων ὧν ἀτελεστέρας, arte & ingenio fuit imperfectior. Ariſto. 2. O Econom. ἀτελὲς πολίτας, dicit immunes ciues, id eſt, qui vectigal non pendunt, & ἀτελῆ βασιλέως, immunia pecora, id eſt, quorum cauſa vectigal non penditur. ἀτελὲς καρπῶν, immunes tributorum, Herodot. ἀτελὲς σώματος, mutilum corpus atque imperfectum. ἀτελὲς μυθὸν ἡ φύσις ποιεῖ, Ariſtotel. in Polit. ἀτελὴς ὁμολογία, initum pactum non ſeruatum, Plato de Leg. ἀτελὴς λειτουργιῶν, qui vacat muneribus. Gaza de Senect. ἀλεεινότητος. Demoſthen. πᾶς τεφανῶ ἀτελὴς ὑπὸ μικρῶν ἀσκλωμάτων γίνομένος, immunes præ immunitate ſumptuum factos. ἀτελὲς ἐμβρυον, imperfectus fœtus Lucian. ἀτελὴ, ἀδύνατα ὡς ἔχοντα τελεσματος, Soph.

Ἀτελὴς, pro ἀτέλεια, apud Herodot. ἀτελὴν στρατιᾶς ἡ φόρου, immuras tributorum, & vacatio militiæ.

Ἀτελώτος, ν, ὁ, ἐξ quo vectigal non penditur. Martian. in Lauderdum ff. de publica. impoſſum ſeruum dicit in commiſſum cecidiſſe. pro quo dominus non profeſſus eſt ad fiſcum. ἀτελώνιον, merces dicebantur impoſitæ, quarum nomine negotiatores vectigal non pependerant, Bud. in Annot.

Ἀτημέλος, miſer, querulus.

Ἀτήμελομαι, inique fero, queror, ὁ ψυχρολογῶ, μεμφομαι, ὀδυνῶμαι, &c. Agon. Apoll. ἵνα μὴ μοι ἀτήμελος μετάσχεν, ἵνα μὴ μοι μεμφῆ. apud Hom. autem, αὐτὰ τὸ ἐκείσομαι, vt notat Apoll. interpr.

Ἀτήμελομαι, ἀμ, σ, φαι, priuo, ἐτέμνω, afficio dolore, affligo, εἰς ἄτην ἐμβάλλω. Actiu. Accuſat. ἀτήμενε θυμὸν, Homer. Odyſſ. ἐκείσεται ἀφίστερ αὐτὰ animo ſpe & ſolicitudine ſuſpenſum tenet. ſpe nutrit

Ἀτενὲς, attenrè, diligenter, immotis defixisque oculis. οἱ τὸ ἀτενὲς Idem vnde ἀτενὲς ὄφθ', contenta acie oculorum intueri, intentis & defixis oculis contemplari. ὀπτὶ ὃ ἔπεφ' ἡμὶ ἐξιτὸς τὸ ἀτενὲς ἀντιφερὲς εἶμαι, mox vbi fixus intenderem oculos. ἀτενὲς ἐφορᾶσθε ἐμὲ, attentis oculis me intuebatur, Lucian. ἀτενὲς, πάνυ φερτοῦς ἀπεφῆσας ὃ διόλυ, ἀσκιαρδιημυκτεῖ, σωμυχεῖς, παν τεκνὸς, ἀβρεχέμενα ἀζαν, ἰσχνοῖς, ἀφυλὲς, δὲ ὃ, σωπῶντας.

Ἀτενὴς, ὁος ἡ ὁ, ἡ, fixus, intectus, rigidus, & inflexibilis, conſtās. Huic opponitur σκαρδαμυκτὸς. Heſiod. τὼν ἀτενὲ τε τόρμ ἡ ὑπόρροπα βλέπειν. attento. σπεύσας λαμπρὸν ἡμὶ κύμα τὰς μὴ ὑπλωμένας ὡς ἐβλαπτῶν ἀτενὲς ὄσσε καὶ πατεινότερες, ventus vehemens & fluctu Græcorum quidem naues nihil læſit, quòd demiſſiores humi lioreſque forent.

Ἀτενίζω, ἰσ, σ. ιγκα. oculos intendo, immobilibus oculis obtuti in vno hæreo, fixis oculis intueor: Act. Dat. iung. ſuſpiro, attendo. Act. Apoſt. c. 7. ἀτενίσας εἰς ἡ ὑρανὸν, defigens oculos in cælum. ἀτενίζω σοῦς τ' ὄμμα, ad alia intueor. Ariſtot. in Prob. ἀτενίζουσι τὸ ἐκείνω σφόδρα, pendeo miſerè de illius vultu. Luc. c. 22. καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ εἶπε, defixis in eum oculis.

Ἀτενισμὸς

Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ, intuitus continuus: cum defixis oculis aliquid aspicitur. Theophr. in Fragm. περὶ ἰλίγγων, ἐφ' οὗ τῇ θεωρίᾳ ἡ τῷ ἀτενισμῷ τὸ αὐτὸ συμβαίνει πάθος.

Ἀτενῶς, attentè, contentè Plaut. Plut. in Publ. ὁρισαμένους καὶ ἀτενῶς ἀπαντήσαντας, acri præsentique animo se offerens.

Ἄτερ sine, seorsum, ἐκτὸς χωρὶς ἄνευ. cum Genit. Hom. Iliad. ή. ἀπὸ μὲν γὰρ ἄτερ πολέμοιο ἐσαλλῦ. postponitur interdum Genit. vt 2. Ar. Apoll. πάλιν ἄτερ ἀγχιάλοιο ἄτερ πολιτείας, semotus à Reipubl. negotiis. Et apud Luc. capite 22. ἄτερ ὄχλου, sine tumultu, vel turba.

Ἀτέραμνος, ου, ὁ, ἡ, non coctibilis Plinio, durus, infrangibilis, Sen. infragilis Plin. Ouid. insuperabilis, ἀτέραμνα ὄσπρια, legumina incoctilia, Gaza libro tertio. histor. plant. Theophr. capite 5. & 9. sed perperam, dura enim nec coctibilia dicendum cum Plin. Polyb. histor. 4. παρὰ δ' ὅσοις τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τὴν τῶν ἐπιτηδευμάτων σκληρότητα καὶ ἀγριότητα. ἀτέραμνον ὕδωρ pro cruda aqua. Aristotel. 4 de Generat. Animal. διὸ καὶ ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρὰ τὰ μὲν ἀτεκνίας ποιεῖ, &c. ἀτέραμνος, σκληρὸς, ἀμετάβλητος, ἀγριώτατος, τὸ μὴ εὐάλωτον, ἄκαμπτος (est autem τέρειν, τὸ ἁπαλὸν) δυσκατέργαστον.

Ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, duritas, peruicacia. Theophr. l. 4. de caus. plan. cap. 5. σημαίνειν ἔοικε τῶν σπερμάτων ἀτεραμνότητά τινα πρὸς τὴν βλάστησιν, Gaza vertit, significare videtur durnatem quandam ac peruicaciam in percoquendo ad germen edendum.

Ἀτέραμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, non coctibilis Plin. propriè leguminû est. ἀτέραμον ἀήρ, inexorabilis & durus, præfactus, ferreus, immitis, indomitus, ἀτενὴς καὶ σκληρὸς, αὐθάδης, κακότροπος Theophr. Aristoph. Vesp. ὑπὸ δ' ἀπηνὴς ἄγαν γ' ἀτέραμον τ' ἀνήρ. Theophr. lib. 4. capite 13. de causis plant. ἀτέραμον φύσει καὶ ὥσπερ ἄπεπτον, durum natura nec coctibile. Ibidem, τεράμονα καὶ ἀτεράμονα σπέρματα. Ibidem, ἀτέραμον σπέρμα, i. ἀδιάχυτον καὶ ἀναλλοίωτον, ἢ βραδέως ἀλλοιούμενον, i. quod resolui immutarique nequit, vel quod ægrè mutatur. Plat. de Leg. ἀτεράμοσί τισι φύσει χρώμενοι, natura indomiti, ingenio præditi refractario.

Ἀτεργάτις, deæ cuiusdam nomen, Cæl. l. 12. c. 37.

Ἀτερηδόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, à teredinibus non erosus, cariem non sentiēs, teredines non sentiens, Diosc. l. 2.

Ἄτερθε & ἄτερθεν, absque, præter, sine, seorsum, ab χωρὶς, ἄτερ: Gen. poeticum.

Ἀτέρμαστον, infirmum, imperfectum, absque fundamento. Suid. ἀτέρμαστος, ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος. Diodor. Sicul. ἐπιθυμίας ἔχειν ἀτερμάστους, immensas & interminatas, Cic.

Ἀτέρμων, ονος, rotundus, infinitus, interminatus Cicer. vnde αἰὼν ἀτέρμων, Aristoph. i. æuum sempiternum.

Ἀτερῶν, seorsim, τὸ ἑτέρωθι.

Ἀτερος, Atticè pro ἕτερος, Genitiuus θατέρου prima longa, l. 4. Epigram. καλεῖσθαι ἄτερος ἐκ τέχνης, Sophocl. εἰ τε μὴ σὺ φῂς, εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς siue tu non permittis, siue alter ductor: vbi prima producitur in Datiuo est θατέρῳ. Accusat. θάτερον Aristotel. 11. τῶν μὲν τὰ ζῷα καὶ οὐχ ἅπαξ ἔχει ὥς· τι μὴ δ' ἢ θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδέν. apud ipsum in Eth. c. l. 5. & in Philebo Platon. θάτερα pro θατέρου. nam nec θάτερος nec θάτερα dicitur in singulari. Inde ἐπὶ θάτερα pro in diuersum & in alteram partem. Synes. τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Xenophon solutè dixit ἐπὶ τὰ ἕτερα pro ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος. Et ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα hinc atque hinc, Plato in Protagora. Indeque ἐπὶ θάτερα μὲν vel ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citra & vltra, ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, Polyb.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus, indecorus: vnde, λιμὸς ἀτερπής. Hesiod. infœstus, tristis, acerbus voluptatis expers. Thucyd. ἀτερπὴς ἐς ἀκρόασιν, auditu insuauis. ἀτερπέστερος, minus suauis.

Ἄτερπος, ὁ, ἀτερπής, tristis, iniucundus.

Ἀτερψία, ας, ἡ, & ἀτερψίη, molestia.

Ἀτεσσόν, album, contemptum, λευκὸν Hesych.

Ἀτευκτὰς, Hesych. ἀφροντίσας.

Ἀτευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui consecutus non est.

Ἀτευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inermis, ἄνοπλος.

Ἀτεχνὴς, ὁ καὶ ἡ, qui est sine fraude & dolo, Etym.

Ἀτεχνία, ας, ἡ, ruditas, imperitia, nulla ars, interprete Quintil. lib. 2. capite 21. habitus est faciendi cum falsa ratione, Aristotel. libro 6. Ethic.

Ἄτεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, inartificialis Quint. nulla arte excultus, ignauus, sine fraude, imperitus, Nazan. γυμνὸν τῇ ἁπλότητι καὶ ζωῇ τῇ ἀτέχνῳ, nudum simplicitate & vitæ innocentia. ἄτεχνοι πίστεις, probationes sine arte. Aristot. in Rhetor.

Ἀτέχνως, incuriosè, negligenter, sine arte, sine dolo. ἀτέχνως, καὶ ἐντέχνως, Quint. inartificialiter & artificialiter, αὐτοτεχνής, ἀμαθῶς, ἀμελῶς.

Ἀτεχνῶς, circumflexum, significat verè, sedulò, planè, reuera, prorsus, dubio procul, manifestè, firmè, palam, tutò. αὐτοτεχνής, i. δόλου, ἀληθῶς, ἁπλῶς, σαφῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς, φανερῶς, quandoque ἀτεχνῶς, τελείως, ἰσχυρῶς, παντελῶς, καθάπαξ, συνόλως, ἀδόλως vide Comment. Aristoph. in Plutum. Aristoph. ὅπερ ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί, id mihi certè accidit, seu planè. Idem ibid. Καππαδοκικῶς καὶ τὸν ἀπεχθῆ ἀτεχνῶς ἐπαθεν. Interpr. ἄγαν ἀκριβῶς. Idem in Ranis, καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται. Interpr. ὅλως καὶ συνόλως. Item valdè, strenuè. Vnde κύων ἀτεχνῶς ὤν, conuiciatorem egregium.

Ἀτέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem quod ἀτάω.

Ἀτημελχοι, admodum contumaces, ἄγαν αὐθάδεις. Hesych.

Ἄτη, ης, ἡ, priori longa, nocumentum, detrimentum, noxa, clades, odium, calamitas, συμφορά, infortunium, iactura, βλάβη, ἀπώλεια, exitium, ἀβουλία, error, culpa, dolor & luctus, φρενοβλάβεια Ody. ὁ. Item malus genius, dæmon, dea quæ noxas & turbas solet immittere rebus mortalium, noctis filia, vt scribit Hesiod. ab ἄτω, id est, βλάπτω, quod ἄσω facit in futuro: vnde ἄτη, pro ἄση, mutato σ in τ, vel à τῶ, id est, λαμβάνω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἄτη, ἡ μὴ ἐῶσα θέλειν λαβεῖν. Vide prouer. Ira omnium tardissimè senescit: & Bud de Asse ἄτη ἀερσίπους. Apollon. Rhod. id est, detrimentû quod inferunt optimates, id est, iniuria, ὕβρις, offensa. ἄτη οὐρανία, clades cælestis, seu damnum, ira numinis, lues cælestis. Sophocl. ἄτας αἴτιος, culpæ author. Idem, ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, noxa mala implicatus est, ἄτη βαρεῖα, sors grauis, noxa, Homer.

Ἄτηκτος, ὁ, qui in liquorem resolui non potest non liquescens. Arist. libro tertio Meteo. in fi. distinguit ὀρυκτὰ veluti σανδαράχην, ὤχραν, & alia quæ differunt à metallicis, quæ aut χυτὰ sunt, aut ἐλατά.

Ἀτημελέω, μ. ήσω, π. ηκα non curo, abiicio curam.

Ἀτημελέως, ἀτημελήτως, negligenter, ἀμελῶς, ἀνεπιστημόνως.

Ἀτημελὴς κόμη apud Plut. in Antonio, coma incompta & inculta, ἠμεληκμένη.

Ἀτημέλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuratus, inornatus, neglectus.

Ἀτημελία, ας, ἡ, negligentia, contemptus, incuria. καταφρόνησις, ἀμέλεια. Agathias, τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει. scrib. ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, vel ἀτημελήτως, negligenter, inornatè, indoctè.

Ἀτίζω, laboro, μοχθέω.

Ἀτηρία, Plat. Comicus ab ἀτηρὸν deriuatur, i. βλαβερὸν inquit Suid.

Ἀτηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ἀκαταπόνητος, καὶ

Ἀτηρὸς, οῦ, ὁ, Aristoph. nocuus, pro quo scribendum potius ἀτειρὴς, insuperabilis, intractabilis, durus, contumeliosus, damnificus, βλαβερὸς, χαλεπός.

Ἀτθὶς, ἡ, Attica. ἀτθίδος νύμφης. Musæus.

Ἀτίζω, μ. ίσω, π. ικα, sperno, paruifacio, deprimo, offendo, turbo. παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμάζω, ὑπερορῶ, καταφρονῶ, ἀφροντιστῶ. Actiu. Accusat. iungitur. Apoll. 2. Arg. ὑπερβασίησιν ἄτισσε i. contempsit, παρεώρησε, & lib. 1 ἕνεκα μιν γεράων ἐπιηρὸν ἄτισσαν, honoribus priuarunt & neglexerunt. ἄτισσε Hesych. exp. etiam ἔβλαψεν, itidemque ἀτίζον eidem est ἄτας περιβάλλων ἤγουν βλάβας, hoc autem ab ἄτη non à τίω vt illud prius deriuatum est.

Ἀτιθάσευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, implacabilis.

Ἀτίθασος, ου, ὁ καὶ ἡ, asper, intractabilis, indomitus. ἀνήμερος, ἄγριος: nam τιθασεύειν, cicurare est.

Ἀτιμαγελεῖν, fastidire, seorsum pasci à grege: abarmentari quidam vertunt, abgregari, ex Festo, negligere gregem: proprium taurorum. Vide prouerb. Abiit taurus in syluam. Aristot. lib. 9. Animal. cap. 31. ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ τῶν θηρίων, à feris interimuntur tauri, vbi ab armento deerrauerunt. ἀτιμαγελοῦντες, pro ἀτιμαγελοῦντες, id est, gregem relinquentes, gregis diuortia quærentes.

Ἀτιμαγέλας, ὁ, qui à conuictu abhorret, abgregator sui, ὁ μὴ συναγελαζόμενος, Hesych. int ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συμπεπλεγμένος. Sic taurus appellatur qui negligit armentum. in ἐπιγ. κεῖνος βουκόλος ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλα.

Ἀτιμάζω μ. άσω, π. ακα, honori non habeo, ignominia afficio, aspernor, negligo, paruiduco, contemno. Xenoph. ὑπ' ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζῃ, contemneris à bonis hominibus. Plat. 2 de Republ. ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν. Idem in Apolog. Socrat. οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, non eo hæc dico, quod hanc scientiam paruipendam. Ibidem, ἀποκτείνειε μὲν τοι ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμώσειεν. Sophocl. οὔποτ' Αἴανθ' εἴδ' ἀτιμάσουσί τι, nunquam Aiacem isti paruifacient. Item magni ignominia ob scelus patratum aliquem afficio quod notare Iurecōsulti dicunt, Bud. Comm. Act. Accus. Odyss. ξ. ὁ δ' αὐδῇ ἀτιμάζει ἄλοχον, &c. i. contemnit.

Ἀτιμαλφεῖν, contemni, τιμὴν οὐχ εὑρίσκειν.

Ἀτιμασμὸς, οῦ, ὁ, ignominia.

Ἀτιμάω μ. ήσω π. ηκα pro nihilo duco, dedecore afficio, ἄτιμος ὑβρίζω, infamo, taxo & diffamo, despicio, negligo. Hom. Od ξ. ξεῖνον ἀτιμῆσαι, i. indignitate afficere. Soph. μή νυν ἀτίμα θεούς, noli nunc deos aspernari.

Ἄτιμος, contemptus, aduena, infamis ἀτίμητος ἀγὼν dicitur quum pœna est arbitraria, non legibus taxata, sed iudicum arbitrio relicta Æsch. ἀτίμητος δίκη, inquit Pollux lib. 8. ὧν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτων ἐπιτετίμηνται. ὅθεν ὑπήγγελται· ἀτίμητος φίλος, amicus incomparabilis, non æstimabilis, Cicero.

ineſtimabilis Liu. Phal. ἀτίμητ-ος, ον, lis non æſtimata, Demoſt. Homer. Odyſſ. 1. ἐξ μ' ἀνώνυμον ὧ ἀχρήϊον ἔρξεν ἀτιμήτην, ἀσπ τὴν ἀτίμητον μετανάστιν.

Ατιμία, ας, ἡ, ignominia, honorum contempcus, ludibrium, infamia, dedecus, ἀτιμία, quidam interpretantur capitis diminutionem cuius tria genera ſunt, maxima, media, minima, tria enim habemus libertatem, ciuitatem & familiam, quum omnia amittimus maxima eſt, quum ciuitas amittitur: libertas retinetur media eſt: minima cũ familia tantum mutatur. Turpitudicio damnati ita perpetuum omni honore ac dignitate priuabantur, Cicero notato ignominia neque ad honorem aditus neque in curiam reditus erat, dehoneſtamentum Tacit. Xenoph. συγχωρῆς ἐπιθεῖναι ἀτιμίαν τῷ, ἀξιῶ τοῦς ἀυτοῦ σωφρονεῖν, conſanguineos notabat ignominia apud tuos diſcipulos. ἀτιμία, ignominia qua quis facer erat & inteſtabilis, impunitate propoſita in eum graſſandi tanquam extra iuris legúmque patrocinium. Libanius, εἰ πασιν ἡ ἀτιμία μιαν κατ-ἐφεισμένης ὑφ' ἁπάντων δικῆς, καὶ διδώμης τοῖς βουλομένοις ὑβρίσαι κακῶς ποιεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τοῦ ὁμοίους.

Ατίμαστος, ον, ὁ, famoſus.

Ατιμος, ον, ὁ, καὶ ἡ, inhonoratus Cicer. inhonorus Plin. vt ἄδικ-ος, inglorius, ignominioſus, honoris expers, neglectus, cui opponitur ἔντιμος. Matth. 13. Οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Eſt etiam quem impune occidere licet: facer & inteſtabilis Latinè dici poteſt. Horat. inteſtabilis & facer eſto: vide Demoſt. κ' φράτ. Soph. τὰ τῶν ἀγ' ἀτίμως ἄλλ' ἀφορίσεται, ἀτιμάζ-ειν, notor ignominia. Æſch. ἀτιμ. ποιῶ ἐς αὐτὸν εἴνι ἀσκιο ignominia, Herodot. Thucydid. ἀτιμωρ-έω, honoribus exuti. ἀτιμ. χρῆσται apud Demoſth. κ' αἰσχοκερ. quæ inuadere licet & rapere, contrar. ἔντιμος quæ in iuris legúmque præſidio ſunt.

Ατιμόω, ω. ὁσω. ω, ωσ, ε, vitupero, priuo honore, Accuſat. ignominiæ damnatione pleCto, ignobilem reddo, contumelis afficio: vnde ἀτιμώμ, infamia notor. ἀτιμώ-ω, nullo honore præditus.

Ατμαρπὴ, impunè, αὐσιμωκτί.

Ατιμώρητος, ον, ὁ, impunitus, inulcus, de quo non eſt ſumptum ſupplicium, οἱ ἐκ Θηβῶν, θαυμάσας ὁ κῦρος ἀτιμώρητον, apud Thucydid. l. 3. exponitur, ἀδίκως βοήθειαν ἔχοντες ὑπὸ τῶν. Vall. conuertit inhonorati.

Ατιμωρήτως, impunè, Plut. de Legib.

Ατίμως, ignominioſè, fœdè ἀτίμως ἀρεθεὶς. ignominioſè miſſus. ἀτίμως φέρεθαι ὑπ' ἀδρώπων Plat. in Epiſt. pro ab hominibus cõtemni. μὴ ἀτίμως, ſine contumelia, nõ turpiter, Plat. de Leg.

Ατίμωσις, grauioris ſuppicij inſtar erat Bud. Comm.

Ατιμωτικὸς, idem quod ἀτίμως, ignominioſè.

Ατίνακτος, ον, ὁ, ἡ, inconcuſſus, ἀσείσ-τος, immotus, non agitatus. Nonn. τὸν ἰδὼν ἀτίνακτον.

Ατινολῆ, quæ ignaruit. ἀτίνα οὐδ.

Ατιέτ-ωσις, ὁ τως τῶ, ἡ τις, ὁ τὸν, τὸ τὸ ἀτιέτωσιν πρόνοιαν.

Ατ-ος, pro ἦτος, Doricè, i. quæ.

Ατσαυδρέν, delpicari & faſtidire virum. ἀτμηδ-ζειν ἄνδρα, ὑβρικῶς ἔχειν, Heſych.

Ατπάλλω, μ. πάλ-σω, ηκα, λο, educo, as, ἀπατρίζω τὸ παῖδα, nutrio ab infantia, quasibus crispo, puerum delicatè & curioſè nutrio: vt Ody. ὁ, παῖδα γὰ αἰσθάν. τὸν ὁν μεγάφυς ἀπιπάλλω ἀπαλὸν enim eſt νήπιον: vnde ἀπάλλω, & ἀπιπάλλω Accuſ. Odyſſ. ξ. ἄνομεν δ' οὐδὲ σπέλος ἀπιπάλλω, i. ſugino. δῆμα λάϊ ἀπατρίφω. Theocritus Edyl. iii. ἀρνίδα, παῖτοσι μακρὸς ἀπάλλει Ἄδωνις Interpr. ἀλξάνει, ἐκ τῶ ἀ ϛυμπικοῦ μορῆς ἡ τὸ παλάσω τὸ κατὰ ſignificat etiam τὸ ἀπαπάω, ἡ καὶ διὰ κόπου παλάσω, aut deducitur, inquit, ab ἄ πᾶω, τὸ ὁρικὸ, ἡ ἀπὸ τῶ ἄλλω τὸ σπάω & ſignificat αὐξάνω.

Ατπᾶν, ἀσέκειν. Heſych.

Ατπὲς, iniquus. Ἄδικος, ſed ἄπτης, ὁ ἀπρόκτος, ἀ πρᾶ-ξ, ἄπρακτος.

Ἄπτος ν, ὁ, ἡ, inhonoratus, impunitus, immunis, inultus, Phocyl. ἡ ὅσοι κρύπτειν ἀ ἀπάξιωλον ἀσβρὰ ἀ ἄπτον, impunitum.

Ατλαγενὴς, ὁ, ἦ, ex Atlante genitus: vnde πλειάδες Heſiodo dicuntur ἀτλαγενέες, i. Atlantides Virgilio.

Ἀλαντιάδες λόγοι, Plut. in Sol. refert Solonem adiiſſe ſacerdotes Ægyptiorum, & Atlantico ſermoni interfuiſſe, cumque verſibus Græcis conatum exprimere. Ibidem, ἀτλαντικὸς μῦθος & ἀτλαντικὴ ὑπόθεσις fabula & materi. Atlantica. ἀτλαντικὸν πέλαγος. Ariſt de mundo, πέλαγος ὑφ' ἡμῶν ὠκεανὸν ἀτλαντικὸν καλεῖται ὑφ' ὁ ἑλλήνων ἀτλαντικὸν ὄνομα.

Ἄτλας, αντ-ος, viri nomen de quo Homer. Odyſſ. ἀτλαντος δυσθεσφρονος, ὃς τε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, ἕχει δὲ κίονας αὐτὰς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Dicitur etiam ἄτλας vertebra extrema colli quæ po dus ſuſtinet. Pollux libro 2. de collo & vertebris eius loquens, ἔσχατον δὲ τὸν τράχηλον τὸ τοῦτο τὰ ταγμένον, ὁ τὸν δι' αὐτὸς ἀχθοφορῶν, ἄτλας διὰ μὲ ἔστιν. ἀτλαντας etiam vocant Græci. quos Latini telamones: vulgò *conſolateurs, figures d'hommes portans les modillons ou cornices*. Seruius Honoratus in primum Æneid. ex Ennio oſtendit telamonẽ latinè, Græcè ἀτλαντα dictũ: quod Vitruu. ignoraſſe deprehenditur ita ſcribens l. 6. architecturæ c. 10. Item ſi qua virili figura ſigna, mutulos aut coronas ſuſtinent, noſtri telamones appellant, cuius rationes quid ita, aut quare, ex hiſtoriis non inuenitur: Græci verò eos ἀτλαντας vocitant, Atlas enim h. ſtor cè formatur ſuſtinens mundum, ideo quòd primùm curſum Solis & Lunæ ſyderumque omnium ortus & occaſus, mundique verſationum rationes, vigore animi, ſolertiaque curauit hominibus tradendas. eáque re à pictoribus & ſtatuariis deformatur, pro eo beneficio ſuſtinens mundum, &c. Vide Plin. l. 8. c. 60. Heſych. etiam ἄτλας, eſt inaudax Horat. ἀτλαμος, ὁ, ἀπαθὴς, ἡ, ἡ ἀϊδὴς ὁ, ἡ τλὰς ἑως τῆ ἀσωλῶ.

Ἄτλας ὁ ὠκεανὸς, ſubaudi ὕσωδίζω: Parœmia eſt de his qui magnarum rerum moli ſuppoſitis humeris, ponderis grauitate premuntur. Suid. ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀφορμασιν ὑπομβαλομένων, ἀ κακῶς πεφυπότ-όντων. Obſerua hæc verba Leontij in ſphæram Arati, ἕτ-ον δ' ἐξ ἕνα φασὶν εἶ ἡ κατὰ τὸν ἀτλαντα ἡκολούθμον.

Ατλετέω, ω. ω. ἀγῶνα. ἀθυμῶ, ῥαθυμῶ, ἡ.

Ατλητέω, μ. ήσω & ησ. male tolerans ſum, ignoro, timeo, μὴ κατ-ρᾳδ. μὴ φόβω ὑ σωμασχρεῖ.

Ἄτλητος, & Doricè ἄτλατος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀνυπομόνητος. intolerabilis, intolerandus. ἀνύσσω τὸ. Iliad. l. 1. πάντα δ' ἀτλητα βλεζάνται.

Ἀτλητία, impatientia, ἀθυμοποσία, intoleratia, ἡ, ἀμηχανία.

Ατμα. pigritia, ης, ἡ ἀμμα.

Ατμῆλια, ferulitas, adminiſtratio, lib. Epig. ἀθυλεία δυσυγία. adminiſtratio, apud Lac. regnum. ἄμοιος ἀτμήλια ἦδτες αἰκατρεῖς, alias dantes adminiſtrandum regnum.

Ατμήλ-ος, laboriosus. πολυφορτ-ίγας-ος, πολυ-ὠδ-ίνες, ἐξ κακοπαθίας γνήμ-ος, quia ἀτμῆς ſeruiles ἐ ἔσται τὸ κακοπαθεῖν. Nicand. in Alexiphar. Νοῦ μὲν ἀτμηλίην τε πεφυλάξομαι λίπος οἴνῳ. Et alibi in Aldino codice legitur, ἀλλ' ἀτμηλίην μὲν ὑ ἔνεκα ὃτ' ἐρεπόμενον ἐλαίῳ, leg. ἀτμήλιο.

Ατμῆλ-ος, & ἀτμιλ-ὸς non modo ſeruum ſignificat, ſed etiam ingenuum in ſeruitutem redactum.

Ατμήλιπτ-ος, ſtultus, ſeruilis, ἀθελκὲς μορῆς.

Ατμεύω, ſeruio, per ſyncop. pro ἀτμηλεύω.

Ατμὴ, ης, ἡ, ſpiritus, ἀσμὲς.

Ατμὶλ-ιν-ος, ὁ, ſeruus: quaſi ἀτμιλὸς.

Ἄτμητ-ος, ν, ὁ, non caſtratus, ill æſtus, ἀμέρ-ος-ον, inſecabilis, Quintil. inſectus, non amputandus. ἀτμητ-ὸς & ἄμπλ-ος, vitis non putata, Plut. in Numa. μᾶμη ἄτμητ-ὸν. lib. Epig. coma intonſa.

Ατμίζω, ω. ίσω. π. ηκα, vaporo Plin. vaporem remitto, ſcateo, exhalo, καὶ θυμιάζω. fermentis aquæ excepto halitu euaporo: Neut.

Ατμὶς, ίδ-ος, ἡ, vapor, aura, halitus, ἀτὰ θυμίασις.

Ατμισις, vaporatio, Plin.

Ατμιεὶς ἡ, vaporis ſpeciem gerens.

Ατμὶς, οῦ, ὁ, vapor, expiratio, halitus, vapor fumi, aura tenuis, nidor æſtus: vode

Ατμώδ-ης, plenus vaporis & expirationis, vaporiferus Stat. vaporus Lucret. τὰ ἀτμώδη πεφυπότ-ωτα, i. excrementitij vapores, vi vertit Gaza, vapores ſuperuacui.

Ἀτογέω, qui ex patiente non conſtat, parietem non habens Euripid.

Ἀτόκιον, τὸ, atocium Plin. medicamen omne quod ſterilitatem inducit, & vim concipiendi adimit. Dioſcor. lib. 3. cap. 146. ἀτόκιον ἐ, ſpem partus adimere, partum prohibere, ſterilitatem facere: & cap. 151. δύναι δ' ἀτόκιον ἐ, ſterilitatem facere credtur conceptum adimere! 4. c. 20. radix conceptum adimens, ſterilitatem faciens: i. ἀτόκιον ποιεῖ ἡ, ἀ γονὴ, conceptum adimi & ſterilitatem affert.

Ἄτοκος, ν, ὁ, ſterilis, aut quæ nondum peperit. Aliter Ariſtotel. 1 Oeconom. ἀτόκους τὰς χρήσεις ὀνομαζομένους, pecunia abſq; vſuris abuſi. Plato νόμ. μ. ἐὰν ὁ τινων τὸς ὑβρίζ-ων τὸν ὄμων ἀτόκων ὄντων χρημάτων ἄπαξ χρήσασι vocat pecunias, quæ ſunt ſine vſura, au mutuò dantur abſque vſura.

Ἀτολμητ-ὸς, non audendus. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Ατολμία, ας, ἡ, ignauia, formido.

Ἀτολμος, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod ἀπόλμος, inaudax. Horat. timidus, imbellis, humilis, formidoloſus. Ariſtoph. λόγος ὡς ἀσφαγεῖ φαῦλοι ἄτολμοι ἀτολμότερ-ος ἐσμι, multo magis non auſim. Lucianus ἀ πολμος δὲ ὦ.

Ἄτομος, ν, ὁ, ἡ, ὁ, ſyncopa, individuus, inſecabilis, minutus, nulla ſectiones habens. ἄτομος λίβανον, thus nullas ſectiones oſtendens, ex quo nihil derauſum, deſectum, ablatúmve eſt. Dicuntur item ἄτομοι, minuta quædam corpuſcula, qualia videmus in Sole, quum per feneſtram radios ac lumen immiſcerit: corpora inſecabilia Quintil. appellat lib. 3. cap. 3. Ex quibus omnia oriri atque in eadem reſolui Epicurus & Democritus aſſeuerabant: ſic dicta, quòd ob paruitatem diuidi aut ſecari non poſſunt. Cicero libro primo de finib. Ille ἄτομος quas appellat, i eſt, corpora individua, propter ſoliditatem, cenſet in infinito inani, &c. Et in Academ. id eſt, Quid eſt enim magnaquum cauſas rerum efficientium ſuſtuleris, de corpuſculeum (ita enim appellat atomos) concurſione fortuita loqu Seruius in 6. eclog. Virgil. Corpus volunt eſſe atomos, id eſ qua

quasdam minutissimas partes, quæ τομὰὶ, id est, sectionem non recipiunt. Philo de mundo. ἄτομοι τε καὶ ἄθέλεκτοι πολλοὶ κόσμοι ὑποχάσκουσι, τὸν πᾶν χῶρον ἀπλατισμαῖς καὶ ἀπτώτοις ἀτόμοις ἀπαρτίσαι. πλὴν ὑ Φθορᾶς πάντοθεν καὶ συνοχῆς τῶν γεγενημένων. Democritus & Epicurus complures mundos delinian. ex, ip. orum ortum attribuunt corpusculis individuis inuicem offensantibus in occursáque implicitis, interitum autem tum statuunt, quum mundi concreti & sic enati, collisi inter se fuerint occursu & conflictatu. ἐν ἄτομῳ, in puncto temporis, illico, in momento.

Ἀτονέω, ῶ ησ. deficio, fum infirmus, fum imbecillus, torpeo, languco, debilitor, defigor, hoc eſt, laſſeſco, defatigóque ac viribus attonitorum more. Linquor, Hermol. in Plin. Chrysoſt. οὐκ ἀτονῶ γὰρ ὑπὸ τῶν θλίψεων τοῦ πλοῦ τὸν λογὸν ἀφιεὶς, non potens adæquari.

Ἀτονία ας, ἡ, languor, torpor, infirmitas, ἀδυναμία, impotentia, imbecillitas, debilitas, remiſſio. σωμάτων ἀτονία, affectio quædam ſtomachi, quando non eſt tenax cibi. Dicitur etiam de lentitudine, quod vitium eſt animi laxi atque diſſoluti. Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀδημονίας, ὑγιαινόντων ἀτονίαν ἢ ἀσθυμίαν, incuſare langorem atque ſocordiam.

Ἄτονος, ὁ ον ὁ, incontentus Cicer. inefficax, infirmus, viribus non polens, languidus, torpēs, imbecillus, inualidus, iners, ignauus.

Ἄτονος, leuiter, remiſſe.

Ἀτόξευτος, ὁ ὴ ὸν, quem ſagitta non poſſis attingere. ἀτόξευτος πόντος, tupes editiſſima.

Ἄτοξος ον, ὁ, ſine arcu, vel arcu vti non valens, Lucian.

Ἄτοπον, quod coniectura non licet aſſequi, αἰνίγματον nam τοπάζειν eſt εἰκάζειν. Æſchyl.

Ἀτοπος, επος, τὸ, ſcelus, Interpres Ariſtoph. Item, abſurdè dictum, Damaſc.

Ἄτοπια ας, ἡ, abſurditas, indignitas, incommodum. Cleomedes lib. 2. ἀτοπία τῷ λόγῳ, orationi abſurditas. Item, mira ingenij magnitudo, Plato in Symp. ἀτοπίας πλέον ἀεργασμένη. Suid. alioquin eſt ἀλογία, ἀβουλία, κακία, πονηρία, ἀμαθία.

Ἄτοπος, ὁ ὴ, abſurdus, importunus, inſolens, turpis. ὁ ἀξιόλογος καὶ θαυμαστὸς: ſic Plato, Idem Epiſt. 7. κατὰ τὴ ἀρχὰ πάνυ ἄτοπος ἐπιτήδευμα, infamem reportare victoriam. ἄτοπος ἐπιθυμία, incredibilis voluntas. Euripid. ἄτοπος ὁ κόμπος, qui demiſſo animo atque abiecto eſt, Plutarch. in Solone. πρὸς ἄτοπον, ineptiæ. τὸ ἄτοπον apud Theophr. de cauſis plant. lib. 4. cap. 15. i. incommodum. alioquin eſt ἄλογον, θαυμαστὸν ἀξιόλογον, κακὸν μεγαλοφυὲς, ὁ ἀεὶ ἐχθρὸν, ὃ τὸ ἀνυπόστατον, ὃ πολὺ ὑπερβάλλον παντὸν κανόνα, ὃ ἀμήχανον. Idem lib. 4. hiſtor. c. 13. ἐφαίνετο ἄτοπον τὸ θαυμαζόμενον.

Ἀτοσαι, temere, abſurdè, immerito. ἀκόλουθος, incongruus. ἄτοπος ἔχων, inſolens ſum. Demoſth. ἄτοπος ἴσχυτι τὸ σῶμα τῷ, habenti indecens corpus.

Ἀτός ὸ, ἡ, infatigabilis, ἄκμητος. per crasin, pro ἄατος, ἀπὸ τοῦ ἀάω τὸ ἀασθῆναι περὶ σώματος. Genit. augitur. Heliod. ἀΐδιον ἀτοῦ πολέμου, bello inexplebilem.

Ἀτοσβατικὸς, vel ἀτοχβατικὸς, vide in dictione ἐφοκμαλικὸς.

Ἀτραγῴδως, tragœdiæ non ſimilis, indecens.

Ἀτραγῴδητος, ον, ſine oſtentatione, qui tragœdiam non imitatur, vel qui tragicè decantatus aut exaggeratus non eſt.

Ἀτραπευτὸς, ὸν, ὁ, ὴ, ſuſo ſimilis.

Ἀτρακὶς ὸ, ἡ, fuſus vel fuſum, βάπτρον, ὀθόνιον, πῆλιον. vide ἀτρακτυλίς. Ariſtot. de mundo, τὰ ἐκ τοῦ μείους ἐς τὸ ἄτρακτοειδὲς ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἰόντα. quæ Ide Parcis & fuſo tridunt ur, huc tendunt. βάπτρον. In Epig. ἀκατυλότερπε, ἄτρακτε. Iibid. ἀσκεχγάμῳ ὡς τις πολυδίνα κάτρα ἀτρακτου. Et apud Sophocl. πόλυφατος ἄτρακτος. Vide ἔτι pro inſtrumento niulierium nentium: & in voce Σπλιών. Sed Eurip. pro ſagitta vſus eſt: Pollux lib. 1. pro parte mali ſupra antemnam.

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, ſpina eſt enico ſimilis, ob idque à Galeno 6. Simplic. νήκες ἄγειθ dicitur, & à Plinio enicus ſylueſtris, & quod ſanguineũ ſuccum fundat, phonos. folia fert quam enicus multo longiora, in ſummis virgis maxima parte nuda eſt & aſpera, ὧν αἱ γωνίαι χεῖται κατὰ ἀτράκτου, inquit Diſcoridesid eſt, interprete Ruellio, qua fœminæ pro fuſis vtuntur (Plinius ſic tamen habet, colu antiquæ mulieres vtebantur ex illis, quare atractylia quidam vocant) capitula in cacumine eius ſpinis horrentibus ſtos luteus eſt & alicubi purpureus: radix tenuis ſuperuacua. vide Diſcorid. libro tertio, capite 107. Plin. libro 21. capite 15. & 16 meminit que Ariſtot. lib. 9. Hiſt. Anim.

Ἀτραῦτος, obſcurus, non planus factus, Bud. Comm.

Ἀτρεκὴς, idem quod ἀνυπόκριτος, ſchol. Sophocl.

Ἀτρεκίζω εο, vado. βαδίζω. ὁδοιπορῶ.

Ἀτρεκτὸς, οῦ ὁ, pro ἀτραπὸς, ἡ.

Ἀτρεκὴς, ὲς, ὁ, via, diuerticulum, trames, ſemita, quæ diuerſa eſt à via plauſtorum, quam regiam vocant. Significat & vinũ quod ſponte fluit vua nondum calcata, τὸ σπὸν τὸν πατεῖν ῥέον ἀπὸ τῆς ἀμπέλου ἀτρεκὲς τὸ σταφυλῆς. ſic Orus Ε ym.

Ἀτρίφαξις, oleris genus, Romanis attriplex. Dicitur & χυσολάχανον. vide Commentar. Ariſtophan. in Equit. & in dictione ἑψοτοφάγης.

Ἀτρεκὴς ας, ὴ, veritas. & ἀτρεκὲς, libro primo Epigramm. & apud Nonn.

Ἀτρεκέως, vere dico, ἀκριβῶς.

Ἀτρεκὲως, intrepide, vere, ſi toculdubio, ſine ambiguitate, pro certo, pro compertо, merito, fideliter. Odyſſ ξ. ἀτρεκὲως ἀγορεύσω, ἀληθῶς, ſimpliciter, ἀκριβῶς, ἀτ, fideliter, diligenter. ἀτρεκὲως ἐπίσταμαι, compertum habeo.

Ἀτρεκὴς, ὲς, ὁ, ἡ, verus, exploratus, compertus, certus, ἀκριβὴς, intrepidus, tutus, ἀκλόνητος, ἀκίνητος, ἄμυα, ſanguis meruis, id eſt, ſolus & purus. Iliad. ι. ἀτρεκὲς ἄμυα γούνατα πελεν. Et ἀτρεκὲς δέξε, apud Eur. ι. fima præcipua & excellens & tam clara, vt negari non poſſit. ἀτρεκὲς ἀκούσαι, certò audire.

Ἀτρεκὴς, quietus Eurip. in Oreſte.

Ἀτρέμας, vel ἀτρέμα, placidè, ſenſim, per ſilentium, remiſſè, paulatim, ἡρέμα, ἠσύχως. Ariſt. περὶ ἀτρέμας, quieſce, μὴ ταράττου. In eadem comœdia ἐν ἀτρέμᾳ, Plutarch. in Themiſt. ἀτρέμα συμπαθοῦσα χρείαις, Annales diligenter & exquiſite editit ſic Lipſius. Galen. ad Glaucon. libro primo, διατίθετο μὴ ὁ σωματὸς ἀτρέμα δ' ἴσως, ἀλλ' ὡς τοῦτο ἐπιτήδειον μέτριος καὶ σώφρων εἰ δέκατον.

Ἀτρεμία μ. ἀσυχ. ια, ας, quies, ſtoi intrepidus. Heliod. ἐν τοῖς ἀτρεμίαις, Lucian. ἀ μετὰ τοῦ ἀτρεμεῖν ἀκόσμῳ, id eſt, non moueri, torpeſcere, quieſcere. Plutarch. in Rom. χρατυμένων ὑ ὅπλοις ἀτρεμοῦντων, paratis & exercitibus & inſtructis. Idem. ἐν τοῖς παρούσιν ἀτρεμίαις, rebus præſentibus acquieſcere, res nouas non moliri. lic dicitur ἀτρεμεῖν τοῖς ἐκκλησιάζουσι, Cic. acquieſcere rebus iudicatis & re iudicata.

Ἀτρεμεῖ. Xenoph. Ageſ. pro ἀτρεμία quies ſeu non moueri, immotum manere.

Ἀτρέμη, lanitas, ὑγιεία.

Ἀτρέμητος, inconcuſſum, ἀσάλευτον.

Ἀτρεμὲς ας, ὴ, quies, ἡσυχία.

Ἀτρεμίζω, ἠρεμῶ, ἡσυάζω, immotus ſum, animo tranquillo ſum, quieſco. Herodot. ἀτρεμίζων ἢ ψυχῷ, tranquillo animo conſiſto.

Ἀτρεπὴς ὲς, ὁ, ἡ, immutabilis, rectus, immotus, ἀκίνητος, firmus, ἀτρεπὲς ὁρᾷς τὸ κακὸν ἀκόλουθον ἢ ἀπαθὲς ἐν, infamiam negligēs. Plutarch. in Alcibiad. ἀτρεπὴς ἀκλινὴς, interritus virtute, ἀτρεπὴς φρονήσεως, conſtanti atque interrito vultu. Lucian.

Ἀτρέπτος, rectè. ὀρθὸς, Æliauus, ὑφ' ἧς μὲν ὑπτιαι ἀτρέπτοι τὸ ὑ παλαιοὶ θρόμβοι ἐξιστάμενοι.

Ἀτρεπτος, ὸ, ὁ, ἡ, intrepidus, ἀφόβητος, acer, immutabilis. Sophocl. τὸ δαίμων ἄτρεπτος μαχιμώτατ πρέπει, σοβεῖ δαιμ' vnde & ἀτρεπὲς.

Ἀτρέπτως, intrepidè Liu. ἀφόβως, & ἀδιαλείπτως, immiſericorditer Terent.

Ἀτρῆωοι ei populi Aſiæ, Atreni.

Ἄτρητος, ὸ ὴ, non cauus, non foratus, non pertuſus, imperfoſſus Ouid. in f tigabilis, indefeſſus, ſolidus, nullo foramine hiſcens. τὰ ἄτρητα, quæ ſibi non excauant foramina: contra quæ excauant, τρηματώδη vocat Ariſtotel. libro primo de Anim. Vnde dicuntur ἄτρητοι, quibus ani meatus coaluit. ἄτρητος ὀμφαλικὸς μύελος, dicuntur mulieres quibus concreta kint genitalia, vel morbo, vel natura: cuiusmodi vaccam fuiſſe Perinthi tradūt: nimirum cui excrementum exteruatum per veſicam transmittebatur.

Ἀτρῖτος ὑσίδης, apud Ioſephum. i. intrepidè, ἀτρίμως: niſi legendum potius ἀτρέπως.

Ἀτρίκαστος, inuictus. Æſch. in Choephoris, ἀκατρίκαστος ἀπατεωνὶ. Interp. ἀδίκητος. ὑπὸ τῆς παλαιστῆς οὐ δυνατρικάζεται ὑπὸ τῆς ἀντιπάλου.

Ἀτριγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, non tritus, inuius, imperuius Ouid. inuiſtatus, inuiolatus, integer, ſyncerus. ἀτριγὴς ὁδὸς, via non trita, nullis ve ſtigiis calcata.

Ἀτριβὴς, ſine detrimento, vel mora.

Ἀτρίζεται Heſych. affert pro πίνεται.

Ἀτριεὶς, tenuis textura. ὑφὴ λεπτὴ καὶ ἀτριεὶς, ὑφαντὸς, Heſych.

Ἀτριπὴς ὲς, ὁ, ἡ, infractus, laboris inexpertus, deheatus, inſuetus, parum tritus, non tritus. Xenoph. ἀτρίπόδων ἀκανθῶν, Theocrit. ſpinis indomitis & calcatu difficillimis. Item, non ſubactus vt ἀτριπὸς ἄροτος apud Ariſtot.

Ἀτριχὲς depile. Varron. imberbes. ἀτριχα ἀφίσσατα, ſexues genus, Æſopus.

Ἀτριφὴς, inexercitatus & inexercitus Cic. indoctus. ἀμαθὴς, ἀπειρὸς τ ὀδοῦ ἀτριφὴ, guarus viæ, Suid.

Ἄτριμος, ſiue ἀτρίμητος, ὸ, ὁ, ἡ, imperterritus, intremulus Auſonio, ſi mus, non tremens, intrepidus, ἀφόβος. In Epig. Anaxarci, ἐπὶ τὸν μύλον τοῦ ἀτρίμητον ἐδίν.

Ἀτροπία, improbitas, male inorata natura, tenacitas.

Ἀτροπὸς ὲς, ὁ, ἡ, ἀτροπὸν καὶ ἄσκεπα μετοῦ πάντα Heſych.

Ἄτροπος ὸ, ὁ, ἡ, immutabilis, immutatus, inflexus, perpetuus, ἀμετάτρεπτος.

Ἄτροπος ὸ, ἡ, Atropos, vna ex Parcis, noctis filia, vt tradit Heſiod. in Theogonia. Dictam putant ab ἀ & τρέπω, quòd mors ſit inexorabilis, & nulli parcat: vel (vt Ariſtoteles de mundo inquit)

quia τὰ σωμ. δύνται ἀκίνητα ἀγεννῆ εἶδη. Ea enim quæ transferunt retrorsùs agi nequeunt. Vnde & pro tempore vitæ exacto potest.

Ἀτροφία, μ. ἡ, κ. ἡ, tabifica vi absumor, tabesco, alimenta non sentio, alimento deficior, langueo, intereo, non nutrior. Vnde ἀτροφεῖν ποιεῖν, tabi facere, Aristoteles de mundo. Theophrast. οἱ γὰρ ἄμβροτοι πυκνὸν βοτάνας, ὡς τὰ κατακαιόμενα τὰ σπειρόμενα, ἀτροφοῦσι. ita vt legeres strangulentur & intereant vt excuccæ. Philo, ἀτροφίαν γὰ τὸ σῶμα κἀκεῖνα ἀβίωτον ἡγοῦνται, cui alimentum deest. vnde ἀτροφικὰ μέρια, apud Galen. pro ὀλιγοκάμβια.

Ἀτροφία, inedia, tenuium, nutrienti penuria. Celsus libro tertio, capite 22. de speciebus tabis, vna est, qua corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis verò in eorum locum subeuntibus summa macies oritur, & nisi occurritur, tollit. ἀτροφίαν, hanc Græci vocant. &c. Est item eo nomine affectio, quę totum oculi bulbum minorem humiliorémque reddit, de quo Ægineta libro tertio. Celsus imminutum oculum vocat. Theophrastus hîrtor. libro quarto, capite 12. Bobyciæ strigosæ arundinis generi ἡ φύσις ἀτροφίαν affignat.

Ἀτροφῶ, ῶσ. ὁ, ἡ non alens, cui τρέφειν opponitur. apud Theoph. Dicimus ἀτροφον ὕδωρ, vt quædam rigua, ἄτροφα. Theophrast. libro fecundo, capite feptimo de caul. plant. ἀτροφα δὲ φυτὰ ὕδατα, aquæ plantas alere nequentes. Item libro fexto, capite quarto, ἀτροφῶ χυλὸς, fapor cibo minimè idoneus. Item capite 14. lib. eiufdem, ἀτροφον τὸ ἁλμυρὸν, quod falfum eft, alimentum nullum præftat. ἀτροφῶδα, malum punicum carnes minus alens, nullum fufficiens alimentum, non nutriens, Diofcorides libro primo, capite 152. ἀτροφῶδες, τυφῶς ὁ πικρὸς μὴ ὢν, Lacoinibus. Eft etiam ὁ ὢν τροφῶδης, impaftus, ieiunus, ab quo ci bo degens, nihil aut parum fumens nutrimenti. Atrophi funt (inquit Plinius libro 22. capite 25.) qui cibum non fentiunt. Idem libro fecundo, 28. capite nono, bibitur ab unbecillitate vires recolligentibus, quos atrophos appellant, ἢ, χαιτώδες βαίζεται ὃ κἀκαμβάνεται.

Ἀτροφῶς, & ἀτροφῶ, qui non alitur, vt ἄβλαστος & ἀβλαστὴς, ἀβλάβας & ἀβλαβὴς. Theophr. in 2. de caufi. ὃ γὰρ τὸ μὴ φυόμενον κατὰ τὸν ἀτροφῶ ἢ χεῖρον γίνεται.

Ἀτροφῶ, tabefco, alimenta non fentio, intereo, non nutrior.

Ἀτρύγητος, ὁ & ἡ, infructuofus Columel. Plin. maris epithetum eft, id eft, ἀκαταπότιστος, indomitus. ἀτρύχω, vexo & attero: vel ἄπαρτος ſteriliſ, ἀτρύγητος, id eſt, vindemio. alij ab ἀ priuante, & τρύγη ſiuges. vnde Euripid. vocat mare πόλλ' ἀκάμπτου campos infructuoſos in quibus nec ſeritur nec aratur. Homerus. ἀλλ' ἔτι' ἄλος ἀτρυγέτοιο πάρ' ἠρέτμοις ἔλας quidam exp. βαθύπορος, ἄβυσσος, cuius τρύγα inuenire nemo queat.

Ἀτρυγίς, ineptus vindemiæ. lib. Epigrammi. ἀστρυγὲς ἄλσος μέλι. mel quod alij vindemiare non poterant. nam & mellis vindemiam dixit Plin.

Ἀτρυγοφόρος, πολυφόρος.

Ἀτρυγος, ὁ. purus, ſine fece ἄτρυγον ἔλαιον, oleum defæcatum.

Ἀτρυμοτος, ὁμ. ὁ, ἡ βλάβης ἢ κακοῦ ἀπρόπειρος, id eſt, ἀδιάπειρος, ἀκαταπότιστος. ἴσως γὰρ κακοῦ μὴ νικηθέντες, qui nullis malis ſe fangi potuiſtis.

Ἀτρυπητος, ν, ὁ & ἡ, nullo foramine peruius, ſolidus.

Ἀτρύπτον, ἀτρυπτοσ, πολύπτυχον, Heſych.

Ἄτρυτον, illaboratum. ἀκάμαντον.

Ἄτρυτος, ν ὁ & ἡ, indomitus, immenſus, infructuoſus, infatigabilis, Plin. & Ouid. indefeſſus, violentus, quem nullus labor latis vexare poteſt, nec domare, ἀκαταπότιστος ὑπὸ ἄκοπος, ἄκμητος. vnde ab Ariſtot. de mundo, ἀνώλωτος ἄτρυτος dicitur: à verbo τρύω, id eſt, τείρω, domo, vexo, facultas quæ nulli cedit difficultati. & à Sophocle κραγὰ ἄτρυτα vehementia mala. Phocylid. βαρέων σφιτήρων ὑπάρχοντες ἄτρυτοι ἄτρυτος τύφ. immenſus labor, Herodot. τὸ ἄτρυτον, defatigationis vacuitas, tranquillitas.

Ἀτρυτώνη, ης, ἡ, indomita. Minerua epitheton, quòd bellicis laboribus non defatigatur, id eſt, ἄτρυτος ἀκαταπότιστος. ἡ τρύω, τρυδ de τείρω & τρύω. Homer. Iliad. β. διὸς τέκνος ἀτρυτώνης, i. Minerua, Iouis filia.

Ἀτρύφερος. Eupolis apud Suid ὅτι ἐν ἀτρύφερος ἐσ' ἀνὴρ, minimè mollis, non delicatus.

Ἀτρυφητος, ν, ὁ, ſine mollitia, qui non eſt mollis.

Ἀτρυὸς, ὄπε ὁ. ἀσπὶς, ἀσπιδὸς ἐς ᾧ.

Ἄττρωτος, ν, ὁ & ἡ, inuulneratus, Cicer. indiſtrictus Ouid. illæſus, & qui vulnerari nequit, integer durus. ἄτρωτοι σκόπτοι, duri ſcopi. Lucianus Nigrino. ἀτρωτοι σὺ ἃ τε νοη ferunntur, Idem. ἀτρωτὸς οἱ ἰγχέεσσιν, inuolabile telis, Silio.

Ἀτρώτως, ἐλεήσ. ἐλεήστως.

Ἄτσα tenui ſpiritu, quædam, aliqua. Plato in Epiſt. ἴσως τι βραχέα ἄτσα alia quædam parua. Ariſtoteles libro tertio, Animal. ἐκεῖ γὰρ μείζων ἐέρπται ὁ πόσις, ἢ πολὺ ἄτσα, &c. de cunctis partibus quorum & quales ſunt. dictum eſt. Idem libro quarto, ἄτσα σωμάτια ἐφέρεται, quæ ſum infunt corpuſcula. Ibidem, λάμπε δ' ὑὸ ἄτσα candida duo quædam. ὑπὸ ἄτσα Lucian. ὑπ' ἄτσα, Thucyd. alia quædam. ὑπὸ ἄτσα, quotnam, Ariſtophan. πολλοὶ ἄτσα, huiſmodi quæpiam. ἄτσα enim pro πως, ὀλίγα, ἄτσα, ὁποσα, ποια, πνὰ ὄντα. & ſæpe vacat.

Ἄτσα denſo ſpiritu, quæcunque, quæ, ἄτινα, ὅστα, ὁποῖά τινα' ἅτ' οὖν, quæcunque, Plat. epiſt. ἅ τοίνυν ἐν τῇ τοῦ ευγχλέους γεγραμμένα ἐν τοῖς νόμοις, εἴτι τοῦ δήμου πάλι ἅτ' οὖν, ὁ, quæcunque ſunt. Gaza de Senect. ἅτ' ἂν δεῖ σκοπεῖσθαι τῷ συγκλίτῳ σκοπεόμενον, quæ ſunt gerenda ſenatui præcipuè. ſeruitque in interrogationibus. Demoſthen. & Plat. 2. de Republ. ἴσῃ εἴτις αὖ ἢ ποτὲ ἐμοτὸν δύμεν, αὐτὰ ἅτα δεῖ, ἢ τινες οἱ μὲν τινας ἀποφαίνουσι. Idem vtrumque continuxit de Legibus. πεξάδων ἢ πολὺ ἅτα δεῖ ἢ ὁπόσ' ἅτα, &c. Ariſtophanes, ἅτ' ἂ δ' ἔξω ἅτ' ἐπὶοιεῖς, ἅτα ποτε, quæ quidem.

Ἄττα. vox eſt, qua minores honorant maiores, vt in Epigrammate, ἅτα χαῖρε δὶ ὦ μεγάλε γάμες. Et Iliad. θ. φοῖβε ἅτα χαῖρε: verba Achilli ad Phœnicem. Alij ſcribunt ἄττα, vide τάτα.

Ἀττάβυ, ἄ, ὁ

Ἀττάγας, auis lonica paluſtris, variis coloribus, κατάκικτος ποικίλαις πτέρυξι, Ariſtoph. Interpres. Dictum antiquitus fuit in ſeruos ſtigmaticos. Ar. ſtophan. Auibus, εἰσὶ γὰρ τυγχάνει τις ὑμῶν σφαττὰς ὀδύνῳ ὦ; ἀττάγας ἢν πας ἡμᾶς ποικίλ ὢν κακολόγος, attagen lonicus Plin. attagena Martial. Valla in Raud. francolinum vulgò vocari tradit. dicitur & πατάγαξ, Suid. aput quem ἀττάγας ſcribitur. ἀπάγη, non ἀπάγλωσ dicendum authore Athenæo lib. 8. ſic tamen vocat interpres Ariſtophan. in illud in Veſpis, ἐ πολὺ ὥσπερ ἀττάγας τυμβάζεις βαδίζων. vide ἀττάγλω.

Ἀττάγενάς, ν p ſens quem Plin. libro 22. capite vltimo ſeepinum vo cat. quæ vox è Græco profluxit nam & Athen. teſte lib. ζ. etiam ἀττάγενὰς ἢ σκευπὶς dicitur.

Ἀττάγλω λῶσ, ὁ, ἡ ἀττάγας, attagen auis ſiue attagena. vide ἀττάγας. Et apud Plin. libro decimo, capite 48. Gellium libro ſeptimo, capite 16. Athenæum lib. 9, vbi ipſius notandus error. ἀττάγας enim non ἀττάγλωσας dicendum eſſe cenſet: ſed verunque rectè dicitur, vide Commentar. Ariſtophan. in Veſpis. Ariſtotel. lib. de hiſtor. Animal. 9. cap. 26. ἀσκαλάπας δ' ἐν τοῖς κάπτοις ἀλίσκεται ὄρνις· τὸ δ' μέγαθος ὅσον ἀλεκτορίς, τὸ δ' γὰρ ἔγκ- μακρὸν, τὸ χεῖλος ὀμοιον ἀττάγλῳ, &c.

Ἀττάκης, ν, ὁ, attacus exponitur, Leuitici capite vndecimo, pro quodam volatili.

Ἀττάκινος genus placentæ apud Athen. 14.

Ἀττάλεια. ας. ἡ, ciuitas Pamphiliæ maritima.

Ἀττάλιδες Heſych. πλακοῦντες ἐν ὀρυτῇσι.

Ἀττάλιζομαι Siculis idem quod πλακοῦμαι teſte eodem.

Ἀττάλινος genus placentæ Athen. 14. ὄπτητος.

Ἄττα ὦ, τὸ, Iartago, πάγανον, & placenta, quam aliàs ἀπάλιτλον ἢ πηγανίτην vocant.

Ἀττάκχω. Ieuiſſimum & minimum aliquid. ἅττ' ὦν ἅτ' ἄττων φυλάκτομαι, ἢ ἅψω. Latini puſillam vocant, quæ in coquendo pane ſolet affugere, & hectam vel heram. Heſych ἀττάκχω, τὸ ἐλάχιστον· οἱ δὲ πᾶς ἅττ' ἅτ' ἄττων φυλαττόνες, οἱ δὲ τὰς κεφαλὰς ἅψ- χας (id eſt. cruſtas) ſic & Euſtath. in Homer. Pollux verò libro ſeptimo, ſic habet, τὸ μὲν μέγ' ἄρτ. ἀ, οἱ δὲ ἧ τὸ αὖ μέσ., σίνιδ, φυλάττομαι, ἀττάκχρε· ὁ δ' ὦν τὸ κάτω, ἐ, ἐπίδιφ, &c. Athenæus etiam lib. 10. tradit τὰ ἐφθὰ μ., ἢ τὰ αὖτε τὰ ὑπὸ ἀμυδὸν ἐφθὰ ἐμπλέκεσθαι, ἅπερ ὀνομάζειν ἀττάκχρις. Sed legend. ὑπὸ ἀμυδὸν, id eſt, vſtulata. & ἀττάκχρος, vt apud Pollucem per Chi, non Gamma.

Ἀττασται βαβαῖ, φεῦ, μέρεον κομπὸν, atat: dicitur & per ἰαῖ ἀπαὶ & per βαβαιαῖ.

Ἀττέλαβος, ν, ὁ. brucus, ἀκρὶς, locuſta. D. Hieronym. ait eſſe paruam locuſtam inter locuſtam & brucum, quæ modicis pennis reptans potius quàm volans, ſempérque ſubſiliens. ob eam cauſam, vbicunque orta fuerit, vſque ad puberem cunctà conſumit: quæ donec creſcant pennæ, abire non poteſt. Apud Suidam ſcribitur, ἀττέλαβος· & apud Theophr. ſimiliter libro ſecundo hiſtor. capite quarto, vbi ὁ δὲ τῇ βοιωτίᾳ. κατεβρώθησαν τὰ ἔργων ὑπ' ἀττέλαβων, πολλὰ ἀπέβλαστησαν: ex quo Plin. libro 17. cap. 25. Et in Beotia deroſæ à locuſtis ſicus (quæ dicere debuit, ve ſegetes) iterum germinauere. Idem Theophraſt. in pragm. ἀπ' αὐτῶν φασι ζῶων, χαλεπαὶ μὲν οὖν αἱ ἀκρίδες, χαλεπώτεροι δ' οἱ ἀττέλαβοι, τὸ δ' τῶν μάλιστα οἱ κηλοῦσι βορώκοις. fortaſſe Cephœnes, cæterum ἀττέλαβους apud Herodotum, Valla exponit, palmas præmaturas.

Ἄττις, Attis, puer Phrygius à Rhea adamatus. Declinatur ὁ ἄττης ὁ ἄττιν. in prima declin. apud nos verò in tertia: quanquam legitur in Accuſ. ἄττιν.

Ἀττικὴ, ῆς, ἡ, Attica, ager Atticus, ἀττικῆς κωὶ τῶν ὑμοπόλ μισελλήνων. Attica æque hymetti plena oratio, Lucian. Et ἀττικὰ ab ἀττικὸς adiect. Ariſtoph. δοῦ ἔλεε σφαῖρα αὐτὰς ἀττικὰ, i. tardas, βραχέως σας καὶ ὑστερίζουσας τῷ κυρίῳ· ἢ μᾶλλόσας ὦ τῷ σκοπίματι.

Ἀττικὴ, πίσις, de his qui ſanctè & inuiolatè fidem ſeruant. Suid. ἢ τῶν βιζαίων φυλαττόντων πίστιν. Dicitur & ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικίζω μ ἰσω, ſequor partes Athenienſium, ſto ab Athenienſibus. ſentio cum Athenienſibus, Atticiſſat dixit Plaut.

Ἀττικιῶ

Ἀτίκιος ἰουλίος, Iulius Atticius, vir Romanus, Plutarchus in Galba.

Ἀττικισμὸς, οῦ, ὁ, sermo Atticus. Quintil. In tragœdiis grauitas, in comœdiis elegantia, & quidam velut atticismus inueniri potest: studium erga Athenienses, nō de lingua tantum, sed etiam fauore belli. ἀττικισμὸν ἐπικαλέσαντες, crimini dantes, quòd senserint cum Atheniensibus, Thucyd. lib. 4. id est, ὅτι τοῖς ἀττικοῖς εὔνοιαν καὶ οἰκειότητα.

Ἀττικιστὰς, οῦ, ὁ, qui Attici linguæ studiosus est.

Ἀττικὸν, οῦ, species nummi est.

Ἀττικὸς, οῦ, ὁ, Atticus, vnde ἀττικὸν βλέπος, apud Aristoph. νεφ. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν ἀττικὸν βλέπος. atticus aspectus, perinde ac si dicas, os impudens. Prouerb. dicitur in eos, qui vultu ipso præ se ferunt impudentiam dicendíque confidentiam. Nam hoc vitio notati sunt Atticorum mores. vide Interp. Aristoph. ἀττικὸς μυκτὴρ, nasus Atticus, Lucian. vide Ἀττική. ἀττικὰ γράμματα, i. ἀρχαῖα, ἐπιχώρια, Hesych. Harpocrat.

Ἀττικουργὲς τὸ, id modum Atticorum factum, Bud. in Epist. ἀττικουργὲς φιλοπόνημα, opus elaboratum, *de la façon d'Athenes.*

Ἀττικωνικοί, Aristoph. in Pace, εἰσὶ αὐτῇ προσέξαιτ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοί. Athenienses sic vocabant conuiciatores & contemptores. Interp. οὕτως ἔλεγον ἀπελίζοντες καὶ ὑβρίζοντες τοὺς ἀθηναίους.

Ἀττύλλα, Hesychio est ἀγκύλη.

Ἀττύζολον, τὸ, terribile.

Ἀττύζω, obturpo, increpo, terreo.

Ἄττω, siue Ἄσσω, salio, ὁρμάω, exilio, assilio, impetum facio, ruo, festino, ἐκπηδῶ, ἄλλομαι, καὶ ἀτάκτως φέρομαι· ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc & illuc prosiliens, Demost. Ab ἀίσσω, subsulto huc & illuc. Aristot. in Probl. ἄττεσθαι εἰς αὐτὸν οὐ πέφυκε, Gaza vertit, supprimi in se contrahíque non potest. Philostr. in Heroic. ἄττων ἐν τοῖς ὅπλοις, in armis ruens, Nazanz. εἰ καί τινος ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν, tametsi zelus supra vires etiam quibusdam anniti persuadet. μὴ θερμῶς ἄττειν, i. non calidè & immodicè res aggredi. Gregorius de radio ex aqua repercusso dixit, Ἄττει γὰρ πολλάκις καὶ πυκναῖς κινήσεσι. Plato. Ὡς τὰ πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα. Iulianus, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων ἢ αἱ ἐθέλουσαι ἄττοντες. Philostrat. lib. 3. καπνὸν δὲ ὕδατα ἀπ' αὐτῆς τῆς φλογὸς ἄττειν.

Ἀτυζηλὸς, horribilis, terribilis, ἐκπληκτικός. Apollon. 2. φέροντο τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι.

Ἀτύζομαι, timeo, trepido, pauesco, consternor, prima breui, sum tristis, inter fugam trepido, fugio. φοβοῦμαι, cum genit. Apol. 2. Argon. εἴομεν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, pro φροντίδα ἔχω, i. sum solicitus de me ne tantillum quidem. & cum accus. Idem ibidem, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρίοντας, nihil prorsum eos qui adsunt reuerentes. Hom. Iliad. ζ ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, ἐκπλαγεὶς, ἢ ταραχθεὶς ἢ ἀηδισθεὶς, stupens vel timens, pauens vel stupefictus. Vnde ὁ ἀτυζόμενος, fugiens, timēs, tristis. λυπούμενος, θορυβούμενος, ταρασσόμενος, ἐκπληττόμενος, ὀδυρόμενος. Sophocl. ἃ Ἴτυν αἰὲν ὀλοφύρεται ὄρνις ἀτυζομένα, καὶ σεβόμενος.

Ἀτύζω. μ. ύξω, π. χα, domo, reddo attonitum, turbo, paucfacio, ταράττω, φοβέω, obstupefacio. ἐκπλήττω, Actiu. accus. Nicander in Alexipharmac. οὐδ' οὔρα παῦρον ἀτύζει, οἷα κατηβολίων ψυχὴ δ' αἰδονία λωβᾶσαι. Interp ἀπνίζει καὶ λείπει, οὐ ἕλκει, καὶ ὃ ἐστι περὶ τὸν ἀέρα καὶ ὀλίγον ἀναπνεῖ.

Ἄτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus, infectus, inornatus. Phocylid. οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Ἀτυλὸν, paruum, ignobile. μικρὸν ἄζηλον, Hesych.

Ἄτυμβος, insepultus, inhumatus.

Ἀτυπῆδες, Hesych. hordea sine gluma & aceribus, hordea, non acerosa vel acerata κριθαὶ ἀπίτυροι, quæ dicuntur ἀλίπυροι.

Ἄτυποι, qui non satis expedito plectro linguæ vtūtur, quasi aerem non ferientes, vel quasi non satis verba exprimentes conformantésve. Sic item dici possunt, qui decenti & iusta membrorum forma carentes velut monstrosi sunt, cuiusmodi Hom. Thersitem describit. Iliad. β.

Ἀτύπωτος, ου, Adiect. rudis. Plutarch. Καὶ γὰρ αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάττουσι, artes primùm rudia & informia fingunt.

Ἀτυράννευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannis.

Ἀτύρωτον γάλα, lac non densatum in caseum, Dioscor. lib. 13. cap. 41. γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει: Plin. lac coïre & densēre non patitur. vbi de mentha.

Ἀτυφία, ας, ἡ, simplicitas, modestia, humilitas, ταπεινοφροσύνη. αἰσχυνομένη ἀτυφία, Plutar. in Numa, pudibunda humilitas.

Ἄτυφος, qui est fastu vacuus & fiducia sui, ἀκενόδοξος, simplex, modestus, Plutarch.

Ἀτύφως, sine fastu, humiliter, modestè. ἀτυφότατα apud Ælianum.

Ἀτυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, non compos sum voti, μὴ κατορθῶ καὶ ἀποτυγχάνω, cui opponitur εὐτυχῶ: infeliciter ago, patior infortuniū, frustror, aduersa fortuna vtor, malignam fortunam experior, nihil impetro, non exoro ἀτυχεῖν παρὰ θεῶν, à diis accipere repulsam. ἀτυχούντων τῇ πεζῇ, cum terra malè pugnarent. Xenop. οὐδὲ οἷόν τε τὸν ζῶντα οὕτως ἀτυχῆσαι τοῦ προσήκοντος, neque fieri potest, quin ita viuens in infortunium incidat se dignū. εἰ ἀτυχεῖ αὐτῶν, si ista non assequeris. Iungitur etiam accusatiuo. Synesius, Ἐκείνων αἱ θεοπρεπεῖς δόγματα μεταποιήσει διδασκαλίας, ὧν ἐκ δὲ ἀτυχήσαντες μάθωσιν. Et alibi, Σοῖς γὰρ ἀτυχήσας ἐνθάδε πολυανδρίαν παιδείας, συνίσονται πολλοὶ Συνεσίου βελτίους. hinc ἀτυχούμενον dicitur. Lucian. ἀποτυγχανόμενον, i. ἀποτυγχανόμενον καὶ τὸ μὴ κατορθούμενον. Vnde τὰ ἀτυχηθέντα, quæ aduersa fortuna ceciderunt, Demosthenei.

Ἀτύχημα, ατος, τὸ, infortunium, res aduersa, calamitas, ταλαιπωρία.

Ἀτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impos voti.

Ἀτύχησις, infortunium, voti frustratio. ἀπότευξις, Hesych.

Ἀτυχθεὶς, turbatus, attonitus, aduersatus, ἐκπλαγεὶς, μὴ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος.

Ἀτυχία, ας, ἡ, infortunium, casus aduersus. apud Polyb. peruersitas & nequitia.

Ἀτυχὲν, moderatum, μέτριον.

Ἀτυχῶς, infeliciter, præter votum.

Ἀτύω, ἀτύζω.

Ἄτω, μ. σω, laucio, noceo, lædo, aoristus, ἆσα, vel resoluto α in duo breuia ἄασα, vehementer nocui. Vnde & ἀασάμην, De quo supra Homer. in Odyss. Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος.

Αὖ, δὴ, autem, verò & porrò: item, rursus, iterum, contrà, è diuerso, retro, póst. Hom. Iliad. α, αὖ ἔρυσαν, i. εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν, retrorsum traxerunt, & resupinarunt, Comment. Aristoph. Vesp. αὖ, αὖ, ad imitationem latratus canum. εἰ δὲ αὖ, rursum autem si. αὖ πάλιν, rursus: item præterea. Lucian. αὖ δὲ αὖ pro αὖθις δὲ δὴ apud Platon. in Ranis, lapis super quem sedent αὖοι καὶ νεκροί. vide Comm.

Αὖα, τὰ, ligna sicca; Etym. arefacta, Herod. Αὖα, etiam Æolicè dicitur ἡ ἠὼς vt tradit Etymolog.

Αὐαίνομαι, μ. οῦμαι, exaresco, contabesco, arefio.

Αὐαίνω, μ. ανῶ, sicco, arefacio, Accus. vnde ἀφαυαίνω. alij tenui spiritu scribunt. Plato in Phædro. hinc apud Aristophan. αὐαίνου λίθος.

Αὐαλέος, ου, ὁ, areus, desiccatus, Hesiod. αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Sed αὐαλὸς, ὁ διόνυσος, Hesych.

Αὐάνθη, arefactus est, ἐξηράνθη. αὐανθεὶς, arefactus.

Αὔανθος ἄρτος, apud Pollucem libro 9. genus panis placentas referens.

Αὔανσις, εως, ἡ, ariditas, siccitas, tabes plantarum. Galen. ait αὔανσιν, dici in stirpibus quod in animalibus γῆρας: καὶ γὰρ κἀκεῖνο (inquit) γῆράς ἐστι φυτοῦ, δι' ὑπερβάλλουσαν ξηρότητα γινομένη, est enim & stirpis senium, siccitatis excessu proueniens. quod sumptum ex Aristotele, περὶ ἀναπνοῆς. Dicitur etiam αὐαντὴ, apud Hippocr. I. Galeno interp. αὐαψὴ, τις ξηραντικὴ νόσος.

Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus, vt tabes & phthisis.

Αὐαρὰ, τὰ, nuces auellanæ, τὰ ποντικὰ κάρυα, Hesych.

Αὐασμὸς, οῦ, ὁ, siccitas, ξηρασία.

Αὐγάζομαι, μ. άσομαι, π. σμαι, respicio, intueor, conspicio, cum admiratione cerno, speculor. θεωρῶ, contemplor. βλέπω, ὁρῶ. Apollo. 2. οὐδέ τις ἔπλη ἀντίον αὐγάζεσθαι ἐς ὄμματα, ex aduerso oculis intueri, seu in oculos conuertere aciem, lib. 1. Epigr. θείου πλάτωνος ἤθη καὶ βίου ηὐγάσω, contemplatus es. Hesiod. πρὸς ἄλλους αὐγάσεαι, ad alios aspicies.

Αὐγάζω, apud Euripid. pro eodem, cum accus. Nazanz. τὴν αὐθις φρυκτωρίαν κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν. Idem, αὐγασθείητε τὸ τρισσὸν φῶς καὶ ἀμέριστον. illustreris trino & indiuisibili lumine. Idem in orat. de Pascha οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων τοῖς παρ' ἑαυτοῦ κάλλεσι Idem in orat. αὐγασθέντες ὑπὸ λίθον σαπφείρου, lapide saphiro rutilantes: αὐγάζεο, lingua Dorica, inspice.

Αὔγαρος, à Cypriis dicitur ὁ ἄσωτος teste Hesych.

Αὔγασμα, ατος, τὸ, candor, splendor.

Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, radij splendor.

Αὐγεῖν, dolere, ἀλγεῖν, Hesych.

Αὐγὴ, ῆς, ἡ, radius, splendor, λαμπρότης, φῶς, aurora, diluculum. παρὰ τὸ ἄγω, δι' ἧς ἀγόμεθα, Etym. lux, Odyss. ὁ ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, viuunt sub splendore solis. αὐγὰς ὀμμάτων, radiis oculorum dixit Sophocles in Aiace. Dionys. Poeta, εἰς αὐγὰς στρεπτὴν προτέρω ὑφόται ἅλμην, ad auroram.

Αὔγη, ης, ἡ, Auge mulieris nomen.

Αὐγήεις, εντος, perspicax, qui valet acie oculorum, ὀξυδερκής. Nicander in Ther. μαρμαίρων ἐπηχυτος ὄρπηξ Βοσκηθεὶς, ἀκυώτι καὶ αὐγήεντα τίθησι:

Αὐγὴς, perspicuus, dilucidus.

Αὔγιον, ου, aliqui vocant rutam.

Αὐγοειδὲς, splendidum, ἀστροειδὲς, ἀΐδιον.

Αὐγουστεῖον, forum vbi obsonia veneunt, ὀψοπώλιον, item prætorium, Suid.

Αὔγουστος, Augustus Cæsar, Plutarchus in Politicis. Item mensis huius nominis, Idem in Proble. αὔγουσται εἰδοὶ, Augustæ Idus, i. sextiles.

Αὐδάξασθαι, Herodot. i. loqui, seu locutos esse. Dionys. de Situ orbis, ἄπης δ' ὅρον ηὐδάξαντο, Asiæque limitem dixerũt. Ab αὐδάω αὐδάσω & Poeticè, αὐδάξω vt φημίξω.

Αὐδάω, loquor, verba facio, φωνῶ, λέγω, λαλῶ. Iliad. ά, ἤ νῦδα μάντις ἀμύμων, loquebatur. Item alloquor, Accus. Odyss. ε, ᾗ ὄν φίλον αὐτὸν ηὔδα. reperitur & αὐδάομαι, pro eodem Sophocl. ηὔδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φονίαν τρέπειν, i. ἔλεγε, monebat.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, vox, oratio, φωνὴ κ φθόγγος, nuntius. παρὰ τὸ αὐῶ κατὰ πλεονασμὸν δι' ἧς αὐάζεται τὰ τῆς, Etymolog. ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ φωνῶ, καὶ τὸ δέω, τὸ δεσμῶ, quasi συνδεδεμένη κ ἐναρμόνιος αὐδή. Hom. Iliad. α, τοῦ κ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, melle dulcior oratio. Αὐδὴν Orpheus in poemate vocat Christum seruatorem nostrum, vt scriptura λόγον.

Αὐδήεις, εντος, ὁ, loquens, λάλος, vocalis, loquax, ἀοίδιμος, διαβόητος, εὔφημος, ὀνομαστός. clarus, celebris, gloriosus, ὁμοιόφθογγος, similis loquelæ, Etymol. fœmininum αὐδήεσσα, loquax, κ ἔνδοξος.

Αὐδρία, inopia aquarum. idem quod ἀνυδρία & ἄνυδρος idem quod αὔυδρος.

Αὔελλαι pro ἄελλαι dici tradit, Hesych.

Αὐερύειν, retrahere, εἰς τουπίσω ἕλκειν.

Αὐετῆ, idem dici scribit τὸν αὐτοετῆ.

Αὔη, πνοή, flatus, Hesych.

Αὐῆλαι, eidem est ᾆσαι cantare.

Αὐήτων, idem affert pro ἔπνεον habet igitur epenthesim & pleonasmum τοῦ υ pro ἀήτων ab ἄημι.

Αὐθάδεια, ας, ἡ, κ αὐθαδία, προπέτεια, ἀλαζονεία, morositas, amor sui, contumacia, temeritas, pertinacia, duritia, animi asperitas, procacitas, superbia, fastidium, arrogantia. Plato in Epist. ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημία ξύνοικος, i. austeritas verò amicorum parit solitudinem. αὐθάδειαν ponit Aristot. in magnis Moral. alterum extremum τῆς σεμνότητος. denique αὐθάδεια est esse nimis sui iuris, suæ sententiæ. Theophrasto in Characterib. ἡ αὐθάδεια ἐστὶν ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις.

Αὐθάδης, εος, ὁ κ ἡ, contumax, præfractus, intractabilis, superbus, audax, sibi placens, aliorum contemptor αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασὺς, ὑπερόπτης, ἐξουσιαστικὸς, ὑπερήφανος, παράφρων. Plato in Apol. ταῦτά τις ἐννοήσας αὐθαδέστερον ἂν πρός με σχοίη, in me fit insolentior. ἀρέσκειν γὰρ τὸ ἀρέσκειν, vt sit αὐθάδης, qui nullius conuersatione aut colloquio capitur: quasi αὐτοάδης, ἀπὸ τοῦ αὐτὸν αὐτῷ ἀρέσκειν. Hermog. σκληρὰ κ αὐθάδη διανοήματα τὸ αὐθαδες, insolentia, arrogantia, αὐταρέσκεια, ferocitas.

Αὐθαδιάζω, contumacem reddo.

Αὐθαδιάζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, pertinaciter resisto. siue αὐθαδιάζομαι, ὑπερηφανεύομαι. Depon. absolut. pertinaci superbia vtor, vt qui supplicare iudicibus non sustinet. Plato in Apol. οὐκ αὐθαδιαζόμενος, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων, &c. Ibidem, ἀπαυθαδιάζεσθαι, legitur pro eodem.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ, procacitas, contumacia, proteruia. αὐθαδία. Æschy in Prometh. τοιοῖς δ' αὐτοὶ κ πρὶν αὐθαδίσμασιν ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

Αὐθαδόστομος, ου, ὁ, contumaci ore & temerario.

Αὐθαδῶς, contumaciter. Cic. pertinaciter. Plin.

Αὔθαιμοι, οἱ, fratres, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, in Epigr.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ κ ἡ, Actiuè, est ὁ ἑκούσιος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τι αἱρούμενος, voluntarius, sponte vltróque aliquid suscipiens vel faciens, αὐτόβουλος, αὐτοπροαίρετος, αὐτόκλητος, αὐτεπάγγελος. Paulus 2. ad Corin. cap. 8. αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ἡμᾶς, non coactus sed sua sponte ad nos exiit. αὐθαίρετος, liberalis ac voluntarius. Paul. 2. ad Corinth. cap. 8. ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι, supra vires voluntariè liberales: vel voluntarij ad liberalitatem. αὐθαίρετος inde (vt alij adnotarunt nullo prolato exemplo) αὐθέντης κ αὐτόχειρ, qui sibi vltro mortem conciscit. αὐθαίρετος etiam dicitur, ὁ αὐτεξούσιος, qui suæ est potestatis atque arbitrij. Athenagoras in Apolog. de Angelis loquens. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι αὐθαίρετοι δὴ, οἷοι γεγόνασιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἔμειναν. αὐθαίρετος, Passiuè, qui sponte suscipitur: in arbitrio positus: quem integrum est eligere aut recusare. Sic αὐθαίρετον πῆμα, incommodum vltro susceptum. Pythagoras in aureo carmine γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. αὐθαίρετος δουλεία, voluntaria seruitus. Thucydid. αὐθαίρετος ἔτι ἡ ξυμβουλία, Integrum adhuc est, siue in arbitrio nostro positum rectè consultare. Et Athenagoras in Apologia virtutem ac vitium nostri esse arbitrij asserens, ita inquit, ὡς δὴ κ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, αὐθαίρετον κ τὴν ἀρετὴν κ τὴν κακίαν ἐχόντων. vbi ἐφ' ἡμῖν εἶναι (non verè tamen) vtrumque voluit.

Αὐθαιρέτως, sponte, vltró.

Αὐθέκαστος, ου, iustus, seuerus, rigidus, suum vnicuique tribuens, qui nec gratia nec muneribus flectitur & corrumpitur. Plutarch. in Catone, ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ, ὀρθὸς κ αὐθέκαστος. Idem in Lysandri vita, πρὸς τὸ τῇ σπαρτιατικῇ ἐμπρέπειν αὐθεκάστως στρατηγοῦντος, seuerè & grauiter. Et in Opuscu. πατέρας αὐθεκάστοις κ τὸν τρόπον ὀμφακίας, κ στρυφνοῖς, seueros & duros. αὐθέκαστος, ἀκένωτος, ἀκριβὴς κ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, ἀπαρέγκλιτος τῷ τρόπῳ, ἀπαρακάλυπτος κ ἁπλοῖς, ἐλεύθερος, ἀξιόπιστος, αὐτάρεσκος. Apud Arist. lib. 4. Ethicor αὐθέκαστος, μέσος ἐστὶ τοῦ ἀλαζόνος κ τοῦ εἴρωνος. Αὐθεκάστως rigidè, & seuerè.

Αὐθεντέω, ῶ, ήσω, πκα, approbo, authoritatem meam accommodo. Basil. ἀποστεῖλαι τινὰς κ αὐθεντῆσαι περὶ τὸ πρᾶγμα, in eo negocio suam auctoritatem accomodare, suæ auctoritatis vicarium substituere. Idem cum genitiuo, αὐτὸς κατάρχων κ αὐθεντῶν τοῦ πολυάσματος, dominor. Paulus prioris ad Timoth. cap. 2. αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, id est, authoritatem in virum vsurpare, authoritate vti in virum, & eum ad suum affectum cogere. & αὐθεντεῖν, ἐξουσιάζειν. inde dicta sunt authentica instrumenta & scripta, quæ certam & iustam habent auctoritatem. Iulianus Iurisconsultus in tract. de fide instrum. Quicunque à fisco cõuenitur, non ex indice & exemplo alicuius scripturæ, sed ex authẽtico conueniendus est.

Αὐθέντης, ου, ὁ, αὐτεξούσιος, author, qui est propriæ potestatis, dominus, ductor, qui sua manu pulsat, vel cædit, vel pugnat, qui etiã αὐτόχειρ & αὐτουργὸς. Sophoc. appellatur, & simpliciter pro percussore, carnifice, seu cædis authore: significat & qui seipsum occidit. ὁ ἑαυτὸν βόλιων τοῖς ἐντεῦθεν, ὁ ἐστὶ βέλεσι. vide Etym. Gaz. l. περὶ μηνῶν ait, hoc vocabulum olim tantum significasse τὸν αὐτόχειρα: postea verò & supra mille annos significare cœpisse, quod apud Latinos author significat. ἀρχὸς, δημιουργὸς, σύνεργὸς κ ἐπιστάτης, Bud. Com. Apol. 2. αὐθένται ἀμύκοιο, Amyci interfectores: vbi Interpr. αὐθέντης δὲ λέγεται ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος ὤν, αὐτοέντης τις ὤν. Eurip κ πῶς με κηδεύσουσι αὐθέντου χέρες, manus eorum qui cædem patrarũt, seu parricidarum. Phr. de verb. Attic αὐθέντης, inquit, μή ποτε εἴπῃς ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως. Æschyl. in Eumen. ὡς αὐγὴ θ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος. Interpr. μιαρός.

Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, authoritas, Bud. ibidem. Hoc verbum sæpe in Pandect. Gaza in Catone, αὐθεντίαν διεσώζετο εἰς τὰς οἰκείους, Cicer. dixerat, tenebat authoritatem in suos. Synesius, Αὐτὸ δὴ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρίνασθαι ἁπλῶς κ σαφῶς. Basil. Εἰσήχθησαν δὲ περιφανῶς εἰς τὴν πόλιν, ἐκκλησιάσαντες μετ' αὐθεντίας.

Αὐθεντικῶς, cum authoritate. Cicero ad Att. Atque eũ loqui quiddam αὐθεντικῶς narrabat, authore certo.

Αὐθημερίζω, eodem die redeo.

Αὐθημερινὸς μισθὸς, mercenarius diurnus, Iob. cap. 7 αὐθημερινὴ σοφία. Nazanz. sapientia momentanea, diei vnius, fluxa & euanida.

Αὐθήμερον, ipso die, eodem die vel vno die. Aristorel. de mundo, γινώσκειν αὐθήμερον πάντα τὰ ἐν τῇ ἀσίᾳ καινουργούμενα, Thucydid. αὐθήμερον πάντες ἀξιοῦσιν, cuncti, suo quisque die, in orbem præsunt: vbi Interpres, ἤγουν ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Suid. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὐθήμερος, ου, ὁ κ ἡ, per vnum diem durans αὐθήμεροι λόγοι, i. οἱ παραχρῆμα, extemporales, Æschines.

Αὖθι, illic, istic, ibi, hic, per syncopen, ab αὐτόθι, πάλιν. Odys. ο, παλιν αὖθι μένοντες, illic: capitur etiam pro hac, Apollo. 2. Argon ἡμέας αὖθι πέλασσε, huc nos appulit.

Αὐθιγενὴς, έος, ὁ κ ἡ, κ

Αὐθιγενὴς, εος, ὁ κ ἡ, indigena, natiuus, αὐτόχθων. Philo de mundo αὐθιγενεῖς ποταμούς.

Αὖθις, iterum, rursum, contrà, aduerso, in postetum, ἐξαρχῆς, πάλιν ἐκ δευτέρου, ilias, de integro, rursus: soli futuro coniungitur. Odyss. ξ, αὖθις δὲ κτενέω, posthac verò interficiam. vnde ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, apud Philonem. Plato pro posthac in Apologia, ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε Cebes Thebanus, περὶ τούτων αὖθις διαλεγόμεθα. εἶτ' αὖθις, deinde αὖθις δὲ, præterea, ad hæc, εἰς τὸν αὖθις χρόνον, posthac Plato νῦν καὶ αὖθις, κ αὖθις, identidem, οἱ αὖθις, posteri, sequentes, Isocr. πάλιν αὖθις, de integro, Aristoph.

Αὐθόμαιμος, consanguineus.

Αὐθομολογέομαι, οῦμαι, mea sponte significo, vltro profiteor.

Αὐθύπαρκτον, per se subsistens, αὐθυπόστατον.

Αὐθυποτακτικὰ ῥήματα, verba per se subiunctiua: Et αὐθυποτακτικά per subiunctiuúmque hæ orationes dicuntur. Isocr. Ἀπορεῖν φασκεν ὅ, τι χρήσηται τοῖς παροῦσι. ὅπως δὲ εἰδῶ, qui scire poterit Lucian. πότερον εἴπω. dicámne. Grego. οὐκ οἶδ' ὅ, τι λόγῳ χρήσωμαι, κ τί πράττωμαι. Idem, οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐλέγξω τὸ δυνάματος. Sic Cicero extulit, age iam de ipso psephismate dixero

Αὐθωρὸν, eadem hora, Galen. lib. 1. κατὰ τόπους eodem mometo, Hesych. expon. etiam συντόμως apud eundem.

Αὐίαχοι, idem Hesych. exponit αἴδυ βοῆς, addit & αὔλοι ἠχοῦντες.

Αὐιδέτης, idem affert pro ἀφανεῖς, ἀόρατοι obscuri, inuisibilis.

Αὐκάν, eodẽ teste Cretẽses dicũt pro ἀλκάν, seu ἀλκὴν, verso in

Αὐκηρεσίη, eidem est ἀφθάρτη.

Αὐλὰ, πανδέκτης, Hesych.

Αὐλαία, ας, ἡ, locus ante aulam, tentorium, aulæum, cortina, atrium τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Hesych. Plutarch. in Themistocle. γὰρ ἐγγύμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστειλον, appropinquantes aulæa deiec

ru

rtmt. pro triclinio prægrandi, vulgò *salle*. τὸ αὐλαῖος αὐλεῖον, aulæa tollere vndique : & adiectiuè , αὐλαῖα θύρα , aulæ ianua.

Αὐλαῖος, stragula, plagæ, velum picturis intertextis variegatum, ὃς ἐπὶ πομπαῖς, ἀθλήσεσι, τοῖς πολλοῖς. Bud. in Annot. post.

Αὐλακιάτης, fulcrum afficiens, in Epigra. αὐλακιάτης σίδηρος, fulcator. Stat. Sil.

Αὐλακίζω, & αὐλοκίζω fut. ίσω, fulco, apud Aristoph. ἐγὼ δ' ἀλοκιζεῖν ἐδόμην τὸ χωρίον.

Αὐλακῶνος, ὁ, fulcus. Hesiod. genere femininо, αὐλακὼν ἐλαιαία ἐθέλει, item Theophr. αὐλακὼν διορυζίσσω. Nazan. in orat.

Αὐλαρχης, custos domus, αὐλῶν ὁρῶν εἰκὸς ὁ ἁλῆς.

Αὐλαχα, ὁ, ιώνις, vomer.

Αὐλεῖς, Hesych. ὁ πὶς αὐλῆς θύρας, τοὐλάν.

Αὐλειον, τὸ, vestibulum.

Αὐλειθρ, ου, ὁ, ἡ, vestibulum, atrium, Lucian. Plutarc. in Probl. ἀφ' ἑστίας τῶν αὐλείων, limen ingredi, & in Pomp.

Αὐλειὸν θύρας, aqua vestibuli & atrij. Herodot ἐπὶ τοῖς αὐλείοις θύραις, iuxta ianuam aulæ, & αὐλειὸν ἔσοδος, idem. ὁ ἐπὶ τοῦ αὐλείου θυρωρὸς πᾶσος ἐπὶ θυμέλης ὀθήματος. Aristot. in Probl. διὰ τί οἱ τοιοῦτοι τῶν αὐλοιῶν, i. recreari solent tibix cantu. Lucian. οὐ γὰρ ἔτ' ἐν χρεμπαλίῳ θ. tibiarum modulis recrearis, Plato 7. Leg. αὐλοιωδίας κατεῖχε πάσας ἔμφοβος ἦν, per tibium ad fanæ meotis habitum reuocauit. τὸ αὐλοειδὲν ον, id quod tibiarum sono redditur: quod tibia canitur. Paulus 1. ad Corint. c. 14. πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον, ἢ τὸ κιθαριζόμενον.

Αὐλεῖν, ω, ησω, tibia cano, tibia vtor. Neutrum absolutum. κρεῖττον μὴ ἐν αὐλεῖν, Castorio modulo vti ad tibias, Plutarc. in Lycurgo. αὐλεῖν αὐλὸν, tibiis ludere, Idem in Galba, αὐλεῖ τῷ κέρατι, cornu canit, Lucian.

Αὐλὸς, ὁ, caula, stabulum, septum, ouile. Odyss. ξ, ὑσὶ δὲ οἱ αὐλὸς τέρεν διάμετρος, septum, de hara porcorum. Antiquis item dicebatur locus, ad quem capite damnati ducebantur, postea dictus αἰχμὸς ἢ ὅθι ἐκέσκετο πάντες, αὐλικοὶ δὲ οἱ ὄχλος, inquit Suidas. vnde parœmia, ἔπεσε τὰ πρὸς τὸν αὐλὸν. Athenæus lib. 6. scribit hoc nomine significari σταυλίσμου πόσου, hoc est perfabilem locum. Vnde & apud Homerum semper subdialia per id intelliguntur. Hinc & αὐλαὶ pro regiis & aulis seu palatiis vsurpamus, quòd ante sic habeant subdialia & ampla loca. Athenæus lib. 1. πῶν ὃ τε βασίλεια κέρυσιν αὐλαῖς. Diphilus, αὐλαὶ δὲ σκοπιοὶ ἦσαν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, σταυλίσμου πόσου, ὑψηλοτέρου. vnde οἱ σφὶ τῶν αὐλῶν, aulici qui dam ait infra Ses. Vide Πελάτης & Θύρα. αὐλὴ, in Bibliis aliquoties pro corona fumitur. Exod 36. pro corte, Ho. Odyss. χαίρω φέρων οὐ γὰρ ἐστὶ πλοῦτον ἡμέρῳ ὧδε αὐλῇ. αὐλὴ, ἡ, ετρὶ etiam dicitur & mansio. αὐλὴ, ἀθροισμα, Homer. σκηνὴ. Et αὐλαὶ finus maris. Pollux lib. 9. ἡ ἐν ὑψηλῷ μέσον ἢ θαλάσσης ἐκτεταμένη πεζουσα ἠιόνος ἀπόκλιτος, ἢ ἀμφοτέρωθεν ἢ αὐλὸς ἢ ἰδιωτικὸς. Et αὐλὴ, ποιητικὸν, πανδημικὸν, Hesych.

Αὐλημα, ατος, τὸ, cantus ad tibiam, carmen, modulatio, tibiarum sonus.

Αὐλὸν, ῆ, stabulum, habena, Hesych. ἰωὶς, μάνδρα.

Αὐλητὴς, Hesych. χαλκοῦ, χρυσοῦ, ἀσβέστου.

Αὐλητικὸς, ὁ, pulsatio lyræ, tibiarum cantus seu sonus, tibicinalis disciplina.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicen. Hesiod. ἐσ' αὐλητρὶς ἐκέσ' ὑπὸ ποσὶ δ' ἴκανε, ad tibicinis cantum præibant.

Αὐλητὴριον, ου, τὸ, theca tibiarum.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, auletes Cicer. tibicen, modulator, peritus tibiæ, ἐμπειρότερος αὐλοῦ. ἁλῶ αὐλητὴς, ab Atticis dicitur non αἰσωλῶ, ait Phrynicus. αὐλητὴς ἀδόμενος, Demosth.

Αὐλητὸν βίον ζῆν, de his qui alieno sumptu viuunt. Suid. ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίων βίοντων καὶ ὑπὸ τῶν πλουσίων τοῖς οἰκείοις καὶ ἑαυτοῖς ὡς ἀπολαύοντας ζώντων.

Αὐλητὴς, ὁ, stabularius, ὁ κέρνων ὑπομνήματα. ὁ τῶν θεραπόντων.

Αὐλητικὸς, tibiarum peritus, tibiis conficiendis idoneus: item ad tibicinem pertinens. vnde αὐλητικὴ θεραπεία, Platoni in Apologia, tibicinū res. αὐλητικὸς κρίκος, i. undo tibialis. Theophr. lib. 4. cap. 11. hist. plant. Et Plin. l. 16 cap. 36 αὐλητικὴ, ars tibiis ludendi, ars modulandi. αὐλητικὴ παιδιὰ, ludi tibiarum, Aristo. in Rhetoricis: vnde αὐλητικὸς ὑβριστὴς ὁ θεὸς, tibiarum cantus inuentor Deus.

Αὐλητρὶς, ίδος, ὁ, tibicina, Martial.

Αὐλὴ, ῆς, ἡ, stabulum, σταυλὸς, aula, Isocrat.

Αὐλίδες νύμφαι, libr. Epigrammat. nymphæ incolæ, inhabitantes.

Αὐλίζομαι, μ. σομαι, π. σάμην, pernocto, demoror, manco, castrametor, stationem habeo, in statione perstо, statiua habeo, insideo, subsideo, dego, castra loco, abscondor, stabulor, κοιμῶμαι, Deponabsol. Bud. Comm. Odyss. ξ, ἄρτι σοῦ αὐλιζόμεναι κὐ ἀρὶ αὐλιζόμην & τὴ στατὴ, statiua habens. αὐλιζόμενοι δὲ τὴν ὅπλων, armis depositis stationem habere seu agitare, Thucy. πωλοῦσι δὲ γέροι, iacent super terram. lib. 2. Reg cap 12. Hesych. φυλάττομαι. Lucæ cap. 21. πᾶς ὁ γὰρ τὰς ὄρεις χώρας ἐν αὐλίζεται τὸς τὸ ὄρος, noctu verò exiens diuersabatur in monte, interp. potius degebat, vel mobabatur.

Αὐλίζω, μ. ίσω, ω. ιξω, in aula habito seu versor : item tibia cano.

Αὐλικὸς, ὁ, citharœdus, aulicus, qui in aula regis versatur. αὐλικοὶ κόλακες, Plutar. in Polit. aulici adulatores. αὐλικὴ ἐμπειρία. Plutarc. in Demetrio, aulæ affectatio.

Αὐλίκωρ, Suid. & Hesych. sunt φύλακες.

Αὐλὸς, vena, φλὲψ, Hesych.

Αὐλίξαι, est σασαι, Hesych.

Αὐλίσι, ιτrienles, αὐλίσκοι.

Αὐλιστὴριον, τὸ, stabulum, domicilium, ἔπαυλις, κατάφρα. Apollon. lib. 2. Argon. εἰ δὲ μοὶ τε ἡ αὐλὶς ἐπιλάσκεται.

Αὐλὸν ἀστὴρ, vesperus.

Αὐλὸς, ὁ, tentorium, castra, Iliad. ι, ἐγὼ δὲ πολὺν ἢ πείχι ἐν αὐλὸν ἔκτισα, πρὸ ἐξ ἐστοπολίσματος, τὸν αὐλὸν μὲν ἐπισάσατο, castrametati sunt. Capitur etiam pro stabulo leu caula, & pro villa. Domicilium & domus seu mansio tic dicitur lib. 2. Argon. Apollon. i. διατριβὴ ἢ διαγωγὴ. Aratus de auibus, ἔστι δ' ἐμοὶ αὐλὸς, ad ferotinum cubile ἔστι τ' κοίτου ἐπιτροπὸν.

Αὐλὸς, ίδος, ὁ, Aulis, πόλις βοιωτίας vbi Græci castrametati sunt, ex re nomen sortita.

Αὐλὸς, ὁ, parua tibia, aut fistula. salientium etiam & fontium fistula, siue canaliculus, vt loquitur Colum. siue canaliculavt Gel. qua aqua decurrit. in eo significatu vsurpaut Polyb. αὐλὸς & ἰατρικὸς apud Galen. ad Glaucon. & apud Alexandrū Trallianum, fistula est clystris instrumenti, quo infusus perficitur de quo intellexit Cælius Aurelius medicus, inquiens Chron. lib. 4. cap. 3. Tunc leuiter oppresso liquore. quo folliculi relatio fiat, erit tentandum ne clysteris cauerna fuerit clausa. Dehinc appon. eda podici fistula dextera manu, vsque ad eius verticulum, quem Græci κατάσκιον vocant, leui impulsu. Idem lib. 3. Acutorum, Clysteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus αὐλίσκον verò etiam dicuntur inaures, κόσμια, Hesyc. Aliud verò σταυλίσκος, vide suo loco.

Αὐλισμὸς, pernoctatio, statio, stabulatio, σταυλισμός.

Αὐλοποιὸν, ῶ, Facio fistulam, fistulas compingo.

Αὐλομελωδία, tibiæ modulatio Himenias τῆς αὐλομελῳδίας ἔμπειρος ἀνὴρ πάσης optimus tibicen.

Αὐλοπάγας, ου, ὁ, ἀφ' ἧς, facer piscis, Aristot. lib. 6. cap. 17.

Αὐλοποιὸς, ῶ, ὁ, tibicen, & qui facit tibias, tibiarum opifex.

Αὐλοσυνάς, ὁ, ἡ, ὑ, ulæ conueniens.

Αὐλὸς, ὁ, κασώματος, materiæ expers, à materia remotus, non materiatus, Cic. sine materiatura vel materiatione constans. Vitru. potiùs αὐλὸς.

Αὐλὸς, ὁ, tibia, fistula, foramen, conuallis. meatus, cauliculus. αὐλὸς γωνιακὸς τῆς ἀδρῆς, tibia & mulierbris & virilis, de musico instrumento. αὐλὸς ἀγκυλὸς, tibia clinica, & hinc ligula, Polluci lib. 2. Lucian. ἀφ' οὗ αὐλὸν βαίτας ἀδικεῖ, potius, ad tibiæ cantum. Hoc nomine significatur figura quælibet in rectitudinem productior, vti eit stadium : item sanguinis & naribus torrens. Athen. libro 5, αὐλὸς, τὸ ὄργανον ᾧ διήρκτηται τὸ πνεῦμα, ᾗ πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς δύο πάσι σχῆμα, αὐλὸν καλοῦμεν ἄσπερ τὸ στάδιον καὶ τὸ κρουνὸν τὸ αἷματος. Item ferrum, iaculum omne prolixū. Eustat. αὐλὸς ὃ ὃν πᾶν τὸ ξυνὸν, ὅθεν καὶ ἡ ὄναυλος, ξυνὸν πταιστ. vocatur etiam κρουνὸς, & apud Homer. filiens cruore. i. τὸ αὐλίσπασε αἷμα. Odyss. ἀξ, αὐλοῦ δ' ὡς ὅτε τις πολὺν αὐλὸς αἰὲν ἰῆσιν ἀνὴρ ἐπίστατο πάντα, ἐπὶ ἀμφὶ δὲ σφιν Ἀθήνη.

Αὐλὸς etiam piscis est ex pectinum genere, qui & author Plinius lib. 22. c. vlt. folen, siue donax, siue onyx, siue dactylus dicitur. vulgò Northmannis meis *manches* & αὐλὸς. Suidæ ἔστι μακρὸς φυσικὸν ἐν Epigram αὐλὸν κεκωφωτὸν φιλάνιμον.

Αὐλοτρύπης, ὁ, qui tibias efficit, feu perforat, Pollux.

Αὐλοφύλαξ, custos domus, οἰκεωφύλαξ.

Αὐλωδία, tibiæ cantus, tibiarum sonus.

Αὐλωδικὸς, tibialis. αὐλωδικὸς τόμος, lex tibiarum seu de ratione cātus tibiarum. αὐλωδικὸς ποιητὴς, poeta tibicen.

Αὐλωδὸς, ὁ, cantor, auletes, Cic. tibicen.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, vallis, conuallis, planities, pratum, locus floridus, fretum, angustia, anfractus tert æ. canalis, locus seu tractus strictus & longus, aquam ducens: Et αὐλῶνες, τὰ μεταξὺ τῶν φαράγγων τόπα ἔστι μικρὰ φαράγματα. Vnde διαυλωνίζειν φασὶν, inquit Athen. lib. 5, τὸ ἀκριβῶς ἐξ ὑπαίθρου πνεῦμα χρώσει, locum vtrinque perflabilem. Plutar. in Fabio, αὐλὼν ἐκαστὴ πᾶσα ἐστὶ τὴ θαλάσσης, vallis ad mare exitum aperit καὶ ὁ αὐλὼν ἐκάθευ, Eurip. αὐλὼν ντριυsque est genericis testæ Athenæi lib. 1.

Αὐλωνίζειν, ὁ αὐλὼν διάγειν.

Αὐλωλάζειν, verò est fu volam manus compressis digitis & velut

pugno facto, sibilare vel susurrare, vulgò *fister en paume*. Hesyc. τὸ σύριττειν, ἢ συρίττειν, ἢ τὸ ἐν χερὶ δακτύλων.

Αὐλακοποιός, apud Diod. Sicul. an fractuosus.

Αὐλακτὰς, καὶ αὐλακτὴς φάλλαινα. Hesych. pisces autem esse videtur apud Aristot. idem cum αὐλητής.

Αὐλὼν, ῶνος, locus in quo figitur crista, galea & tumulus tendens in acutum. Homer. αὐλὼπὶ τρυφαλείῃ, habenti quasi quendam αὐλίσκον, i. fistulam seu bucculam in qua figitur conus. Athen. lib. 5. τῶν φαλαρικῶν τὸ παρ' ἑκάτερα τῶν μέσων ὀφρύων ἀνατεῖνον αὐλῶνα vocat. Sophocl. ἐν μεσαυλὶ λόγχῃ.

Αὐλωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos longos instar tibiarum. de piscibus quibusdam dictum. ab αὐλὸς & ὠψ, Cœlius lib. 7. cap. 5.

Αὐλωτὴς, ῆος, ὁ, munitio, vallum in angustiis & faucibus alicuius loci. Polyb. διὸν συμβαίνει τοὺς αὐλωτὰς γίγνεσθαι ἐξ ἴσου ὀχυρωτάτους τόποις.

Αὐλωτὸς, αὐλωτέος.

Αὐλωτὸς φυσικὸς, Pollux lib. 10. de ornamentis equorum, ἐκαλοῦντο δέ τινες αὐλωτοὶ φυσικοὶ, διὰ τὸ κοῖλόν τι ἔχειν ἐπιτετραμμένον, εἰς ὃ γεγραμμένοι ἴστασαν οἱ ἵπποι, ἔχον ὑπόπλουν περιόμοιον αὐλῷ, i. αὐλωτοὶ sunt frænа & cani (i. κωμοὶ) fistulosi. Sed corrigendum pro αὐλωτοὶ φυσικοὶ, αὐλωτοὶ, φυσικοὶ. Hesych. αὐλωτὸν, φυσικὸν κτῆμα, διὰ τὸ τοὺς κτησίους κάθυγρα περιτιθέναι εἰς οὐς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγξ ἀφιέναι. Hac voce vsus est Æschylus. vide Eustath. in Homer. Iliad φ.

Αὐξάνομαι, accresco. αὐξανόμενος, excretus, augescens, adolescens, crassescens. αὐξανόμενον αὐτῷ, in ipsi est in eius perniciem, Plutarch. in Themistoc. αὐξάνεται μείζων, maior fit, Plato de Leg.

Αὐξάνω, idē quod αὔξω, augeo, cumulo, amplio, exaggero, magnitudinem produco, do incrementum, additamentum facio, roboro, amplifico.

Αὔξημα, ατος, τὸ, incrementum. Aratus, πρῶται δ' ἐν αὔξῃ γόνυσιν ἀφρτοῦσι, Cic. triplici solita grandescere fœtu. αὔξιμα ἐν ὀπίθοσιν λαμβάνει, incrementum capescere, Athenagoras in Apoiog.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum, amplificatio, exaggeratio, amplitudo, authoramentum. De animantibus hoc dici solet: αὔξη & βλάστη, de plantis. αὔξησιν ἔχει, intumescit excrescitque.

Αὐξητικὸς, augens, vim obtinens augendi, auctifices Lucr. Θρεπτικὸν ἢ αὐξητικὸν ψυχῆς, vis altrix & auctrix Seruio, i. qua nutrit & auget. Aristot lib. 1. cap. 7. de Animal. Theophr. histor. libro 1. cap. αὐξητικὸν εἰς ὕδωρ.

Αὐξὶλις, ιδος, ἡ, fœtus Thunnorum piscium in Ponto, Aristot. lib. 6. Animal. cap. 17.

Αὔξιμος, ad auctum & incrementum accommodatus. Xenoph. de catulis subiectis alienæ matri, οἷς δὲ θεραπεύομεν μὴ δυνήσεται ὁ εἷς τοῖς αὔξιμοι.

Αὔξις, auctus, incrementum, αὔξησις ἢ Hesych. βλάστησις. Nicand. in Alex. Ἡ δὲ ἁπλῶς ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι λεγομένη αὐξὶς ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ φθείρεσθαι ἐπὶ τὸ πλεῖον καὶ τὸ σῶμα αὔξεται, i. corpus.

Αὐξόμενον, augeo. amplifico, cumulo. Ex Stoico dogmate, Ἀγαθὸν ὃ χρῶνται ἐπ' αὐξῇ προηγούμενον, Cicer. Ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet, lib. 3. de Finib. Accuſat. iungitur. vnde αὐξόμενα facio progressum. αὐξόμενος, adultus, qui adoleuit, qui accreuit. αὐξόμενον μέλλον, maioribus incrementis auctus est, Herodot. αὐξόμενος πλοῦτος, idem Herodot. i. creuit. αὔξω pro cresco, seu increſco Oelso. Alexand. Aphrod. libro 2. Problemat. αὐξῆσαι πήχεις. Hoc verbum βαρύτονον, factum ex circunflexo ἀπλοῦς. αὔξειν τὰς τιμὰς, augere honoribus & ornare, Xenoph. αὐξόμενος, crescere, id est, inclarescere & potentiorem fieri. Aristot.

Αὐσμὴς, ῆος, ἡ, siccitas, mœror, clamor.

Αὔσνοι, Hesych. εἶδος ξυλῶν lignum aridum: apud quem legitur & Αὔσνια αὐλὸν ξύλου, νῦν σῦριγξ nomin. sing. Αὔσνον.

Αὖος, ος, ὁ, ἡ, siccus, aridus, exuccus, exiccatus, squalidus. ἀπὸ τοῦ αὖ, ἢ ὕειν τὸ βρέχειν καὶ συμβαίνειν αὖθις. Hesiod. αὖλιν ἢ δικτυὰ αὔσαι, &c. Plato τὴν σ, ὅλλα αὖσ ἢ ξηρὰ, ligna arida. Item, αὖος, Auus, Euuius Theſſaliæ, Stephan. in dictione Παφλαγονία.

Αὐστηρὸς, ἡ, ὁν, siccitas, ariditas.

Αὔστηρος, ος, ὁ, ἡ, peruigil, vigil, insomnis, Ilia. 2. αὐστηροις νύκτας ἴαυον, noctes insomnes ducebam. Apollon. 2. αὐστήρατο ἢ αὔσησθ' ὄφις. Sophoc ἔχειν αὐστηρὸς ὕφρας.

Αὐστηρὸς, ά, όν, insomnia. Terent. Donat. vigilia, peruigilium, Liu. vel peruigilatio. Cic. Plato τὸν ζ, vigilantia.

Αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus lenior: penacutum est, teste Gaza, qui dicit vltimam produci. Greg. tamen Nazanz. corripit, αὔρας τοὺς ὑγροὺς φερομένους ὑκτιποδὶ κελεύθῳ, inquit Aristot. de mundo. 1. auras dicimus expirationes quæ ex humore prodeunt. αὔρα ἀναθυμίασις ὑγρὰ, capto auras, Xenoph. Et αὔρα ὀφίωνες, ita refertur inter comicas personas à Polluce lib. 4. Θεσπεσιηδὲς δὲ, inquit, θέλγει καὶ μαλθάσσει κῆτος ὑπὸ ὑγρὸν ἀθέσφατον ἠδὲ καὶ ἀκμὴν.

Αὐχέζειν, procrastinare, horrere frigore, εἰς αὔριον ὑβρίζειν διαθέσθαι, ἀναβολὰς ποιεῖσθαι.

Αὐχεῖν, crasseri & αὔχειον, postero die, Æschines ὅπῃ τῷ πεζῷ ἐλάσῃ, posuit εἰς αὔριον, in posterum diem. cras. Aristo. αὔριε ἴσως ἀπέρχει εἰς αὔριον. Dicitur & εἰς τὸ αὔριον ἢ αὔριον ἡμέρᾳ. Xenophon. τὸ αὔριον σκεπτόμενος, durans in posterum diem.

Αὔριος, Suidæ εἶλαγγικὸν, lepores, apud Hesych. verò legitur, αὐρίοι λαγωὶ ἑστιανομοί, sed non sine mendo.

Αὐσέτερος, διὸς, abundans. Αὐσέτερον, ἀδιεξόδευτον, Hesych.

Αὐσήρα, Suidæ ἕτι ἀμπελῶν vitis.

Αὖς, Laconica & Cretica dialecto est αὐτὸς ipse, teste Hesych.

Αὐσάς, idem affert pro αὐσαδὲς, κεκαυμένον.

Αὐσὴν, siccum.

Αὐσταίνω, reges. αὖσαι τὸ αὔσω, τὸ πολεμῶ, οἱ πάντα ὅπλα πολεμοῦντες τοῖς ὀφθαλμοῖς. Suid.

Αὐσαλὲς, squalidus, κεφτσπλικώς, exuccus, siccus, αὐαλὲς, obsitus. Apollon. 1. Argon. αὐσαλέῃ κονίῃσι, vbi Interpres αὐσαλὲς, ὃ κατέζεσε καὶ ἀπεπλάτυνε, ἀπὸ τοῦ αὖω, i. ξηραίνω. αὐσαλὲς κεραλέῃ, in Epigram. squalli di & illoti capitis κατέζεσε, αὐχμηρὸς, ἀσύλητος.

Αὐσηρία, Theophr. lib. 6. cap. 18. de caus. plant. austeritas. Quintil. de præceptore loquens, non tristis, non diffoluta sit comitas.

Αὐστηρὸς, austerus, feuerus, tædium afferens, grauis: item aridus, ἀχρεοκόσκυθρωπος. Plutarch. pro frugali & tenui mensa αὐστηρὰ τραπέζα τὸ φακίωδες dixit αὐστηρὸς χυλὸς, austerus sapor. αὐστηρὸς οἶνος, ὑρτικὰ τῶν γευμάτων τὰ μέσης τραπέζης, Diosc. lib. 5. cap. 10. & cap. 13. εἰ οἱ λεπτοὶ καὶ αὐστηροὶ χυλοὶ, ἧττον ἢ σπερματικοὶ, &c. Et αὐστηρὸς, aridum, asperum, squalidum, ὄντα τὸ αὖσαι, torrere & exuccum reddere. Eustath.

Αὐστηρότης, austeritas, quam siccitas largior & fugus gignunt, vt scribit Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2. feueritas.

Αὔτα, audeo, τολμῶ.

Αὐτανγίλος, ου, ὁ, nuntius spontaneus, rerum abs se gestarum nuntius, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλων, ὡς ἐν ἑτέρῳ, per se nuntiās, qui rei interfuit, qui se perlaturum recipit.

Αὐτανγιστὴς, vel αὐτανγίστρια, ος, ὁ, idmirator sui.

Αὐτάνγιστος, ἡ, vltiō oblata, vel quæ quis suo arbitrio deligat, αὐθαίρετα τὰ αὐτῶν ἀγωνίσματα Nonnus. ἔχων αὐτάνγιστον ἀλκὴν, virtutem & potestatem habens per se colle ctam. Apollon. 2. Argonaut ἐπ σῦ αὐτὰς ἀπέρχεται οὐ τοι ἄλλοθ', i. αὐθαίρετος, i. ne vltrò pereatis, ne voluntariam mortem obeatis. Hom. Odyſſ. σεῦ γὸ πῶς ἐπ αὐτὰς ἔρχεται πάντα βεβγπίσι. Interp αὐθαίρετα, αὐτοπαθῆ, χαρᾶς κρείττω.

Αὐτάνεφος, ου, ὁ, frater germanus.

Αὐτάνδρεια, ἡ, arbitrij, autoritatis ἀφ' ἑαυτῆς.

Αὐτανδρώτης, ου, ὁ, per se fublatus, ὑφ' ἑαυτῆς μετεωριζόμενος.

Αὐτανθρώπη, cum ipsis viris. Aduerb.

Αὐτανδρὸς πόλις, vrbs populosa apud Dionysium Halicarnass. lib. 7. Ἐπ αὐτανδρὶ, idem quod τὸ αὐτανδρον, Polyb. αὐτανδρὶ σπάφῃ ὑπηγμένον γίνεται τῆς ἐμβολῆς, vna cum viris.

Αὐτανδρώτας γυναῖκας, cum viris vxores. αὐτάνδρους οἰκίας ἔλαυνε domos cum ipsis mortalibus absorpsit. αὐτανδρώτας καὶ κτησάμενος, naues vna cum hominibus submergi. Nazanz. ἴνα μὴ αὐτάνδρους τὰς νῆας βαπτίζωσιν, ne vna cum naui ipsa submergamur.

Αὐτανὶ ἔμοι, apud Polluc. idem quod αὐτέμοι. Synesius Constantinum συγχῶν ὁ σφόδρα αὐτανὶ ζῶν.

Αὐτάντης, author, ὁ φεύσας τὸ σφάγιον, ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτανὸς, genus est calcamenti, Pollux lib. 8.

Αὐτάρ, sed, postquam, posthac, alt, ἀτάρ. αὐτάρ ἐγώ, ego verò, ego certè. Homer. αὐτὰρ ἐγὼ ego autem.

Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, ἡ, admirator sui, ὁ ἑαυτὸν ἀγαπόδωμος, Hesych.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, frugalitas, vbi quis suis est contentus, suáque sorte. nec aliunde desiderat quicquam. Polyb. ἄξιος ὢν ὁ καὶ τὴν ἐνδεῖσθαι τι ἢ σωμφελεῖσθαι μηδενὸς ἢ τὴν αὐτάρκειαν τοῦ βίου, &c. Vic Pompeij. Αὐτάρκεια ζωῆς, cui nihil desit in ciuili sc. societate Stoici in virtute ponebāt virtutem enim seipsa contentam aiebant ad bene beatéque viuendum sed Peripatetici ei eo ponebant, ti bona animi, corporis, fortunæque adessent, non omnia multa saltem. Strab.

Αὐτάρκων, sufficio, satis tum: Actiu. Datiuo iungitur.

Αὐτάρκης, ους, ὁ, ἡ, multus, idoneus, sufficiens sibi, suppeditánsque omnia, contentus sua sorte, qui sibi satis esse potest. Xenoph ὅσας δυναμένας οὐ μὴ μὰ αὐτάρκης ᾖ. copias non habent sufficientes. Aristot. de mundo, ὁ ἐπὶ τὸ πλῆθος γὰρ σπείσει μᾶλλον ἢ αὐτάρκειος ἐστὶ cum spiritus impar quatiendæ terræ fuerit αὐτάρκης τῷ σοῦ τόπῳ ὁρᾶ. i. video animum tuum paucis contentum. ὅσον αὐτάρκη quantum satis fit, Gal. αὐτάρκης ἢ χάρις, satis habens agri. Aristot. 2. OEconom. Basil. in Epist. ad Nazanz. κἀλυμμένῃ ἔῃ σπαρῇ χεμῶνι ἢ ὄψει αὐτάρκεις, i. operimentum ab æstus frigoriſque iniuria corpus afferere idoneum. αὐτάρκους σοφὸς ἀρετῆς, ἀλλ' ἔτι ἐπιδεὴς ἐπιστήμης ἀναγκαίας, virtutis quidem ingenio instructus ad virtutem. Lucretius de natura Deorum loquens ait.

Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostri.

Αὐτάρκως, sufficiēter Vlpianus. αὐτάρκως ἔχω, satis habeo. Scribitur αὐτάρκως apud Adamantium in Physiognom.

Αὖτε, autem, iterum, πάλιν, ὕστερον, πρῶτον. Iliad. γ, ἀλλ' αὖτ' ἐμὲ ἔσει, ι. ἔ, autem. Apollon. Arg. πολὺ αὖτε πόλεμον ἀλεύασθον, i. turbam & iterum, πάλιν.

Αὐτεξούσιος, qui ius iuris est sui cuique potestatis, liber, sui arbitrij, sui compos, Bud. Com. homo iuxt. Ipsum is Cels. Ciceroni suus, vt in 4. Finium. Semperque erit in disputando suus, i. sui iuris, liberè agens, potestatem adeptus cui contrarium est ὑπεξούσιος. vnde τὸ αὐτεξούσιον, libera voluntas, αὐτεπάκοον, αὐτεξούσιον ποιεῖν, emancipare. Nazian. τὸ αὐτεξούσιον τιμᾶσθαι, liberi arbitrij facultate donatus, libertate arbitrij donatus, &c. Idem, αὐτεξούσιον τὸ ἅγιον πνεῦμα, Spiritus sanctus sua ipsius natura liber. Bud. ἑκαστος αὐτεξούσιος, mei compos, mei habens potestatem. αὐτοκράτωρ.

Αὐτεξούσιος, libera potestas & sui iuris atque arbitrij. Iosephus in Macchab. αὐτεξούσιόν τι κατάσκευε.

Αὐτεπάγγελτος, ὁ, ἡ, sponte pollicens, nullo nuntio accersitus. Isocrates, αὐτεπάγγελτος ὑπὸ τῶν ἑκαιρεῖν τοῖς φίλοις βουλομένων, non rogatus amicis in tempore subuenit. αὐτεπάγγελτος ἐμβαίνειν εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, vltrò transierunt ad libertatem.

Αὐτεπάγγελος, author cædis & insidiarum, αὐτόφωρος.

Αὐτεπάκοος, ὁ, sponte vltrόque incitatus, vel (vt Terent. ait) sua sponte coactus.

Αὐτεπάκτως, qui iure suo iubet & imperat, vt βασιλεὺς, non qui alieno iure imperat, vt κῆρυξ, Plato in Politic. vide αὐτεπάκοος.

Αὐτεπίτης, lib. Epigr. per se remigans. αὐτεπίτης πολῖται, milites qui officio remigum vtuntur, Lucian. αὐτεπίται πάντες ἡμῖν, pugnatores idem & remiges, Thucyd. in r.

Αὐτεπηχέω, τ. ακα, voco, resono. Hesiod. ἀπὸ δ' ἄλληλαι μιαὶ αὔτεπον, modioli relonabant.

Αὐτή, vox. clamor, tumultus, vox pugnæ commissæ. Odyss. ξ, πάσχα δ' ἐς πόλιν ἦλθ' αὐτὴ, id est, ἦχος. Iliad. α, πολίεσσι δ' αὐτὴν ἐπορεξαι τε, id est, tumultum, βοὴν. Καὶ γὰρ οὐδὲ κολουθεῖν τὸ ἀσθμαίνουσιν ἐοικὸς τῷ μηχλῷ.

Αὐτή, ῆς, ἡ, ἐπιλανέστη.

Αὐτηγενῶς, pro ἑαυτῷ, hæc, pro sponte sua. αὐτὴ ἡ θύρα κέκραται, fores per se siue sponte sua patuerunt. ὦ αὐτὴ, heus tu, Æsopus. Sic Lucian. ὦ αὐτὴ, heus vos.

Αὐτὸ γε χρηστὸν ἔδειν ἀνδρὶ τὸ νοῦσαι, de his qui vitio vertunt, quod laudi tribuendum Suid. ἐδεῖ ἡδὺ ἐς ἥβην παῖδα λεχήσαντα κατὰ πόδ', ὥσθ' ὕδωρ ἔζειν ὑπαυλίζειν. Αὐτὸ ὑμεναῖος ὑδὲ ἔσπασεν: Parœmia de his qui nihil sunt assequuti. ὑδὲ ἡδὺ μνήστις πυγχανόντων dicit Suid. metaphora à piscatoribus. Αὐτὸ γὰρ ὁ σοφὸς ζῇ, ὁ δὲ αὐτὸ τοῦ ἀδοῦ ὁ μοῦσα, de eo dicitur qui celebratur & inclarescit hominum fama. Suid. ἐδεῖ πρὸς ἀδοιμωμένους.

Αὐτί, pro αὖτε, hæc. Aristoph. περὶ ἀξιοπρεπείας ὑμῶν αὐτῶν.

Αὐτικα, per se audiens. qui audiuit ipse & interfuit. In Eclogis Cyrilli, ἦν πλουτοῦ ἀ ἱστορῆ, αὐτόπλους γίνεσθαι, μὴ μόνον Πέρσαν, ἢ Σκύθα τὸ ὄρος ἢ μὲ ἐκτρέπει, αὐτικα κρατεῖ αἰτιᾶς, ὕτως ἐθέλει ἱστορεῖν συμβέβηκεν. Dicitur etiam qui alteri non est subiectus, αὐτόνομος.

Αὐτημερὶ, eodem die, in præsens, αὖθημερὶ, ὁ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, Homerus.

Αὐτήν, pro αὐτὸν.

Αὐτῆκε, statim, iamprimum, extemplo, è vestigio, continuo, ad breue tempus, quamprimum, ἐξαχρεμα, βραδέως. Odyss. ο, αὐτῆκα δ' ἐχυσάμην ὑδ' ἔλουτο κόμας. αὐτῆκα δὲ πάντες ἀκουσαν κέλευσα, vt vidi, equidem Ischyrmarum vim effudi, Herodo. Item cum Præterito, αὐτῆκε ἔσπασεν. τὸ αὐτῆκα δηλοῖ, Thucyd. subita asperitas, breuis acerbitas. ἀ αὐτῆκα, præsens, momentaneus, fugitibus. τὸ αὐτῆκα, in præsentia, in præsens. αὐτῆκα νυκτὸς, statim nocte, id est, quùm aduesperasset. ὁ αὐτῆκα, à quàm celerrimè, quamprimum, Lucia αὐτῆκα δὴ, ὦ αὐτῆκα μάλ' τοι, i. principio vel iamprimum. αὐτῆκα γὰρ, primum enim. Aristoph. in Pluto, αὐτῆκα γὰρ ἀδρὰ διὰ πόλ' ἐβάδιζ' ἡδὺ δηλῆς, iamprimum, &c. αὐτῆκα μάλα, & αὐτῆκα δὲ μάλα, quamprimum, breui admodum, propediem, protinus, confestim, mox, illico, nimirum, primo quoque tempore. Plato 1. de Rep. εἶεν αὐτῆκα δὲ μάλα, ι. mox scies. Aristoph. ἔσται μὲν οὖν αὐτῆκα μάλα αὐτῆκα τωῦ, Homer. αὐτῆκα ᾗ φησι δῆλα ἀ μάλιστ' ἐκάστου Parœmia ionuit eos qui fugitiosæ futuri fuit, cùm primò quæ futuræ probitatis specimen edere. Suid. ὅτι ἡδὺ βλάβεις δεῖ ἀφαιρεῖσθαι ἀρχῆς ὀφεῖς ἀρχὸν τὸν ἀπὸ πάντων. Franciscus Portus annotauit in suis schedis huius particulæ vsum elegatem esse cum vsurpatur, pro ne longius abeam ne moror auditores. & Aristoph. citat in Pluto. αὐτῆκα, ὁ δὲ αὖ διὰ τὸ ἑβάδιζ' ἡδὺ δηλῆς nam, ne longius abeam, quid facit, vt Iupiter regnet ac præsit cæteris Diis. hic Cic. lib. 7. fam. epist. Non longè abieris num ius ciuile vestrum ex libris cognosci poterit qui quamquam plurimi sunt doctorem tamen lumenque desyderant.

Αὐτὶς, τερον, τερος, πάλιν, iterum. ἀ, ὕστερον, αὖτε ἴσοτε, i. ἐκ διστέρου, ὁ πάλιν, ἰονικὲ. αὖτε ἀ, αὖθις, identidem, rursum. Odyss. ξ, αὖτε ἐκαμεν, &c.

Αὐτὸ, οῦ, ὁ, vinum vernaculum, ὁ ὀπτρώβερος, ὁ ἀκρατὴς, ὁ χωρὶς πατρὸς γεγενημένος οἶνος, vide Pollux. lib. 6.

Αὐτμὴ, ῆς, ἡ, clamor. πανὸς, μάλης, κακοσμία, halitus, vapor, odor, spiritus, flatus. Hom. Iliad. ι, ἐπεὶ οὐτ' ἀνδρὸς ἐν ἀνδράσι μάρνεται, οὐδὲ πόδεσσι, sufflatio. Hesio. in Theogon. κρύπτον ἀ καὶ αὐτμὴν θεσπεσίην: vbi ponitur in principio versus pro ardore.

Αὐτμὴ, ἡ, ὁ, flatus. Homer. Odyss. γ, ἀνέμοισι δ' αὐτμὴν καὶ ἰὸν πέμψε, i. spiritum, πνεῦμα.

Αὐτὸ, τὸ, ipsum, more Attico, absque re tamen aliquando reperitur αὐτὸς, ἡ, τὸ αὐτὸ, in vnum, in idem, simul, pariter. καὶ τὸ αὐτὸ, & καὶ αὐτὸ, eodem tempore, simul. αὐτὸ τὸ ὄνομα, hoc ipso nomine lector. ἀ αὐτὸ τὸ ὄνομα, sicque re, habet id ipsum est. ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in eundem locum, in vnum locum. αὐτὸ μόνον, duntaxat. καὶ τὸ αὐτὸ βάδην, congrediti sunt. αὐτὸ δὴ ἐκεῖνος ipsa indicabit. Item αὐτὸ, ὁ, τοῦτο, propriè apud Platonem.

Αὐτοαγὴς, per se bonus, Nazianz.

Αὐτοάγιος, homo ipse, per se bonus, i. bonus communis & vniuersalis, hominis idea, Aristot. Ethic. lib. 1. verus homo.

Αὐτοδέρκεσθαι, testari de se ipso, videre se ipsum præ cæte, Eraf. Chiliad. Apud Suid. αὐτοδέρκεσθαι οὐ πόδα, Atticè pro αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ, κληρεῖ τὸ ἐμεῖ ἐς τοῦδ'.

Αὐτόβοει, Adverbium, statim, cum vociferatione, sublato clamore, ipso clamore vsus. Valla ex Thucyd. vt quum dicunt historici, ciuitatem capi cum fuit ἰὸ & eu clamore. vide prouerbium, Simul & dictum & factum. Agarthias, πᾶς γὰρ εἰώθασιν αὐτόβοει ἁλίσκειν ὅπερ ἐκ τοῦ πολεμίων ἢ μὴ ἐκ αὐτοῦσι διαφθείρωσι τὸν ἀέρα. Idem, ὁκ ἀκροπαθήσαντες τοῦ μαχητέον ἀξιοῦσι ἀλλ' αὐτόβοει τὴν πόλιν, ἀμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ. apud Theopomp. pro κατακράτει. Suidas.

Αὐτόβοειος, dicitur ὦ, gitus per se vocis index, vocalis apud Nonn.

Αὐτοβορέας, ὁ, ater boreas, vel ipse Boreas.

Αὐτόβουλος, ex suo arbitrio, suo instinctu.

Αὐτόγε, ad eundem locum.

Αὐτογένεθλος, per se genitus, ἀφ' ἑαυτοῦ. Nonnus, ἢ διὸ αὐτογένεθλος ἀεὶ διώρυξι, i. æternum.

Αὐτογέννητος, sponte natus, per se genitus: sic Deus ab Orpheo dicitur, i. ingenitus.

Αὐτογνωμόνως, ex mei animi sensu & meo arbitratu non de consilij sententia facio, vel iudico, vel decerno, hoc est, αὐτοῦ ὦ διανοίσεως, Suid. Xen. 2. Ἑλληνικ. παρ' αὐτὸ τὰ αἴρεσις ἀ παρ' ἑαυτοῦ ὑμᾶς, ἐὸν κυρίως εἰ πᾶς ἀ ὑδὲν ἐπιστέλλειν ἢ εἰς πᾶς μὴ, αὐτογνωμονοῦντες, ἀπίστειναι τὸν λόγον.

Αὐτογνώμων, qui ex ipsius sententia iudicat, vel ex sua conscientia, Arist. lib. 2. de rhetor. ἐ τὸ καλῶ χρήσιμα αἱρεῖσι, δηλ' ἀσπαζόμενος βέλτιστος. ἀ ἀκόλουθον, dem dicit. αὐτογνώμονες κρίνουσι, secundum, propriam mentem iudicant. Ἀ ἢ. 2. Politic. cap. 7. secundum arbitrium suum. Idem, Ἐπὶ ἀ ἢ τὸ κράτος ἐπὶ μοναδικὴν κύριοι οἱ συγγνώμη διόρθωσιν αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀμφὶ καὶ τὰ χρήματα αὖ μᾶλλον αὐτογνώμονας ὑπάρχειν.

Αὐτογνώστης, ὁ, pudanicus.

Αὐτόγονος, per se genitus, Nonnus de filio Dei. Idem appellat αὐτόγονον πνεῦμα, sanctum Spiritum, primarium, nec aliunde originem habentem.

Αὐτογραμμὴ, pro linea mathematica accipitur, Philopon. in primo Poster. ἁπλῆς γραμμῆς.

Αὐτόγραφος, ὁ, ἡ, ferri, tum manu propria.

Αὐτόγυον, ὁ, τὸ, μονόξυλον, i. quæ pro natura compactũ ex solido ligno factum. Hesiodus duplex aratrum facit. αὐτόγυον ἢ πολύγυ, αὐτοῦ ἢ γύλιν ἢ ζυγόν, i. solidum, seu ex vno & eodem ligno dentale habens. alterum ex diuersis compactum.

Αὐτοδαὴς, ὁ, ἡ, ἢ, natura non literis doctus, i. qui per se didicit. Capitur etiam passiuè Sopho. in Aiace. εἰρήμασι αὐτοδαὴς, αὐτοδίδακτος, ἢ πᾶς ὦ φύσεως ἢ ὧν ἐκ διδαχῆς.

Αὐτοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ipsi manum afferens, ipsi manu inferiens, per se laniatus, per se occumbens.

Αὐτοδηξ, mordicus, iracunde. Aristoph. pace, τὰς φύσεις ἡμῖν δῆλοι κὰς, ὁ, ἡ αὐτοδηξ τρόπου. interpres. ὁ ἐμπεσὼν ἢ δάκτοσι, αὐδὲ δὲ ἢ ὀργίλον, ἢπου οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τὸν ἑαυτῶν ὀδόντας, vel τοὺς ὀδόντας, vt legit Suid. cuius tamen corruptus codex αὐτόδηξ τρόπου habet, pro αὐτόδηξ ἢ τρόπου. Aristophan. Ἀ ἔζωσμαι γνώμαν αὐτόδηξ ὀργισθῆναι, πάνυ.

Αὐτόδιπτος, ὅπως τις μαλακῶς ἑαυτὸν φέρῃ πρὸς τὸ λίπτειν. vide Αὐτόστροφος.

Αὐτοδέκατος, ὁ, ἡ, decem solidis annis exactis, Thucyd. ἐλαλούμεν δίκας ὑπὲρ.

Αὐτοδιάκονος, ubi pistis subseruientes. vnde αὐτοδιακονία, Athen. fuit pius famultium. lib. enim 4. de Heroib. quos αὐτοδιακόνους. Hom. introduxit, loquens inquit, Ἐπαίνεσεν γὰρ αὐτοδιακόνους ἀ ἐκαλωσπάζοντας, φησὶ, χρῶντας, τὸ ὁ τύπος ὦ προφορᾶ.

Αὐτοδίδακτος, ὁ, ἡ, ἢ, quæ natura aliquid facieus, vt quum lætabundus ruuescit: qui citra doctorem proficit, per se doctus euadens: cuiusmodi dicitur fuisse Heraclitus Ephesius. Apud Homer. Odyss. κ, quidam cytharœdus αὐτοδίδακτος se vocat, quòd non ex hominum institutione, sed ex afflatu dei canere sibi

ex ſeipſo edoctus αὐτοδίδακτος ἐμὰ(inquit) θεὸς Ν' μοι ἐν φρεσὶν ὤτρυνε πάντας ἀνίους. Et Xenoph. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. Lib. Epigram. αὐτοδίδακτος ἄρης, mars, i. bellum à ſe doctum, i. quod quis ſeipſum docuit.

Αὐτοδίδακτος, ſua ſponte, naturæ inſtinctu.

Αὐτοδίηγητος, & Αὐτοδιηγούμενος, ex ſua perſona narrans ſeu commemorans. apud Laert. in Timone.

Αὐτοδικαίως, αὐτοντὸν ἕκαστος τὰ δίκαια ἐρίζειν.

Αὐτοδίκη, ἡ, ἡ, apud Suid. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτὸν τὴν δικηζήτησιν ἢ αὐτομαχῇ.

Αὐτοδικοί, ſuis iudiciis utentes.

Αὐτοδίκως, ſtatim, ἐξ ὀδόν. Heſych. οἷς αὐτὸς τῆς ὁδοῦ ἐλαυνόντας, exemplo, cueſtigio.

Αὐτοδύναμος, ὁ, ἡ, ſpe potens, propriæ potentiæ, Nazanz.

Αὐτοεπίσκοπος, Heſych. dici tradit κύνας vel etiam πάπιον. &c.

Αὐτοεπὴς, vel αὐτὸ τὸ εἶ, ἡ αὐτοεπές, dicitur Deus, quòd eſſentiæ ſuæ & quòd vitæ author ſit & principium. Dionyſ. Areopag. φράσω ἐγὼ τὸ αὐτοεπὲς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτοῦ σαφῶς, &c.

Αὐτοεπὴς, & -ης, quiſque pro ſe.

Αὐτοέπλητος, per ſe volutus, Nonnus.

Αὐτοεργοπαθὴς, per ſe actiuum. αὐτοενεργοπαθὲς ὄλμος, i. quod habet paſſiuam vocem & actiuam ſignificationem, vt μάχαιρα, Gaza lib. 1. Lacaris verò αὐτοενεργητὸν vocat.

Αὐτοενετὶ Δοσιθέῳ, i. αὐτοχειρίᾳ, in ſe duriuſcónſulere & ſibi manus afferre. Dion Cocceus, ἀπέπλευσε οἰκαδε ἀφορμὴν αὐτοενετὶ Δοσιθέῳ, hunc adegit vt ſibi mortem conſciſceret.

Αὐτοένετος, ου, ὁ, ſui interfector, αὐτόχειρ, Heſych. idem quod αὐτόενετος ſupra, atque adeo αὐτόενετος illud ex hoc αὐτοένετος factum eſt. Sophoc. Oed. Tyr. τόνδ' ἐνθάδ' ἐστὶν, ὡς ἐπεύχεται θανεῖν, ἑὸν αὐτοένετος χεῖρα πημανεῖν πάρος.

Αὐτοετὴς, ου, ὁ, annículus, ἡ, αὐτόετες, σιτὸς ἄμπελος ἐν ἔτει. αὐτοετὴς σιτοβὸς, triticum eodem primo anno exiliens. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 8. πεδίων ἢ ἡ ἐλάτη πολίτης ἐν ἰζῶν αὐτοετὲς αὐξήσεται, ipſo anno radicitus exareſcunt. τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς τὸ ἑπτα φυτευθὲν, partim anno primo, partim ſecundo oritur, Gaza.

Αὐτοζωὴ, ipſa vita, de Deo Areop.

Αὐτόζωος, per ſe viuens.

Αὐτόζως, idem.

Αὐτοθαυμαστὸς, ὁ, ἡ, qui ſibi morem conſciſcit, Plutarch.

Αὐτοθελὴς, quem ipſe quis vult, voluntarius, Epigram. lib. 2.

Αὐτοθελῶς, & αὐτοθελεῖ πάσχειν, ingratum eſt enim cogi ad bibendum.

Αὐτοθεμελὴς, per ſe habens fundamentum, Nonnus.

Αὐτόθεν, hinc, inde, iſthinc, ex hoc loco, per ſe, ex ſe, iam inde, conſeſtim, protinus, ὀντεῦθεν, ὀθλεῦθεν, ἐνθάδεν, ὡνθάδεν, ὑπὸ τὸ παρόντος χρόνου, ὡς τῶ ὀξέρχόμαι. Xenoph. τωῦ ὡμῦ τοῦ αὐτοῦ θεν φάμενος, nunc verò ex hoc ipſo loco venio. Aliquādo ex hoc tempore. Idem, κεῖ σ' ὧδ' ὀξὺν αὐτόθεν τοῦς τοιούτοις ἡδ' ἐργον ὑπιστάσθαι, &c. ex hoc die. οἱ αὐτόθεν, συμμιξιγεῖς, indigenæ, Thucyd. lib. 8. οἱ αὐτόθεν illic habitantes. Plato νόμ. ια. καὶ τοῦτον τὸν ἀργύριον πᾶν ἀποδίδωμι, & veſtigio pecuniam præſentem numero. αὐτόθεν ἐπὶ πέμπτῃ, illico miſſa eſt: ſic Donatus.

Αὐτόθι, illic, ἐνθάδε, ὁ αὐτοῦ τοῦ τόπου, hîc. Odyſſ. ζ, τοῦ μὲν πολὺ ἄμεινον ἀπαξ εἰ αὐτόθι ἐγίγοιτο. Pro illic. Odyſſ. ο, ἐλθέμεν αὐτόθι ἐλέσθαι.

Αὐτόθρονος, μαρτυρῶν, teſtimonium quod quiſpiam de ſe dicit, Nonnus.

Αὐτοκάδαλος, propriè de farina vtcunque ſubacta, genus rudis & parum caſtæ muſices. vide qui dicantur αὐτοκάδαλοι apud Athen. lib. 14. Suid. αὐτοκάδαλος· ταῦς. ἢ αὐτοκαδάλοι σκάφοι, ἰδιωτικῶς εἶδον. & αὐτοκαδάλοι propriè ἄλφιτα ἢ ἄλευρον ὡς ἔτυχε φυρᾶσθεν. & Heſych. αὐτοκαδάλοι, πτυίκματα ἄρτων. Apud Lycophron. αὐτοκαδάλυων σκάφων, ſed legendum αὐτοκαδάλοιο σκάφος, i. ratis tamultuaria & extemporalis, vt loquitur, Suetonius.

Αὐτοκαθαρσὶς, εως, ἡ, ipſamet purgatio. Nazanzen. de Baptiſmo, χρεὼ ὡμῦ γὰρ αὐτοκαθαρσὶς ἔω, &c. Chriſtus enim purgatio ipſa erat.

Αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, ſoror germana, ſoror eodem patre eadémque matre genita.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus, ex vtroque parente frater legitimus. Homer. Iliad. β, αὐτοκασίγνητοῦ μεγαθύμου φραπτὰ σιλάων.

Αὐτοκατάκριτος, ου, ὁ, ἡ, ſeipſum condemnans. Paulus ad Titum in fine, ſuapte ſententia damnatus: quaſi dicat, αὐτοπαθὴς, ἢτε qui pertinaciter diſſidet ab omnibus.

Αὐτοκέλευστος, per ſe iter faciens. αὐτόβρομος. Lib. Epigr. νυμφὶς αὐτοκέλευστος, vel vt Ianus Laſc. per ſe exhortans, ſunt qui accipiant pro αὐτοκέλευστος.

Αὐτοκέλευστος, ὁ, ἡ, ἡ, inuiſſus, ſua ſponte, qui ſuo ipſius hortatu aliquid facit. vt lib. 7. Epigr. αὐτόπους, αὐτοκέλευστος, &c. αὐτόβρομος, Suid. Philo de mundo, ὁ δὲ αὐτόπους ἐνταυτρυδὸ ἢ αὐτοκέλευστος γινόμενος κακῶν, homo fortitus mentem ſui arbitrij prærogatiua & ſua ſponte præditam. Arrianus, κεῖτος τὸ αὐτοῦ ὁρᾶν, ὁκόσα αὐτοκέλευστος ἢ ὁρμὴ θ.

Αὐτοκέλευστος, ipſe per ſe mixtus & temperatus Pol. pro eodem dicitur & αὐτόκρατος.

Αὐτοκέφαλον, id eſt, ipſum caput. Ariſtot. ait quoſdam minus recte in animalibus ſanguine carentibus, αὐτὸ, τ. taluerum ſeu ſinum continentem interiora corporis, appellaſſe αὐτοκέφαλον, lib. 4. Anim.

Αὐτοκινησία, ἡ, τῆς ψυχῆς οὐσία ἢ πλάτων, Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, ὁ, ἡ, ἡ, ſeic mouens, ſuapte vi, qui per ſe mouetur. αὐτοκινήτου, Suid. αὐτοφυὲς.

Αὐτόκλαδος, cum ſuis ramis. Lucian. αὐτόκλαδοι ἢ αὐτόκαρποι κυπάρισσοι, i. non detruncati.

Αὐτόκλητος, ὁ, ἡ, per ſe vocatus, qui ſemet ipſe inuitat, qui non vocatus venit ad cœnam vel prandium. Plato Epiſt. 7. αὐτόκλητος δὴ ἐς τοιοῦτον ἐρχόμαι, ad talem vltro non accedo.

Αὐτοκλήτως, vltro, Bud. in Epiſt. poſter.

Αὐτόκλωστος, ὁ, ἡ, ἡ, per ſe crinitus Ariſtoph. αὐτοκόμου λοιπὸς, cerui, cis ſponte crinitæ.

Αὐτόκλωτον ἱμάτιον, genus veſtis, quæ & συρία. Polluc. l. 7.

Αὐτοκρατὴς, ὁ, ἡ, ἡ, imperioſus, Plato in Timæo. Ité αὐτοξύστος, apud Nazan.

Αὐτοκρατορία, imperium, Ioſephus de Antiquit. κλωδίου κράσσος αὐτοκρατορίας, imperante Claudio Cæſare.

Αὐτοκράτορικὸς, ὁ, ἡ, imperatorius, auguſtus. habens per ſe imperiū, αὐτοκρατορικὴ ἀρχὲ, imperium. αὐτοκρατορικὸν γένος, minus liberæ voluntatis, arbitrij rúmque. τὸ αὐτοκρατορικὸν, ſui fiducia. αὐτοκρατορικὴ ὁρμὴ, liberi arbitrij impetus, Baſil. in Hexaem.

Αὐτοκρατορικῶς, imperioſe apud Plutarch.

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt, vt αὐτόκρατον οἶνον, vinum quod ſua natura ita temperatum eſt vt nihil ei miſcere opus ſit. Pol.

Αὐτοκρατὼν, ορος, ὁ, ſui per ſe poteſt, nec aliunde pendet, ὁ κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, & αὐτεξούσιος, αὐτοδυνάμος, imperator, auguſtus, quē eundem βασιλέα vocant, qui liberam habet plenámque rei conſtituendæ poteſtatem. αὐτοκράτωρ item eſt, qui ſui eſt arbitrij, & ſuæ tutelæ factus. Xenophon, ἐπεὶ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες ἦσαν, &c. qua in ætate adoleſcentes iam tutelæ ſuæ facti, ſtatim præ ſe ferunt, &c. Vnde αὐτοκράτωρ ἀφεσθεὶς, legatus quī cum ſumma poteſtate mittitur, apud Xenoph. 2. Ἑλληνικῶν. & apud Plutarch αὐτοκράτορες ἀφέσθαι, de quibus Liuius lib. 7. de bello Macedonico, de decem legatis loquens, His quæ præſentis diſceptationis eſſent, libera mandata de ſumma rerum fenatus conſtituit. Sic & Tranquil. in Calig. Magiſtratibus liberam iuriſdictionem, & ſine ſui appellatione conceſſit. Et αὐτοκράτωρ ἐπὶ πολέμου, merum imperium, & plena ſummáque poteſtas, Thucyd. αὐτοκράτορες ὄντες ὑπὸ τῶν πόλεως, ἰδιωτεύοντες αὖ τῶν πόλεως. αὐτοκράτωρ μάχης, pugna rerum domina, Thucyd. i. μάχη αὐτεξούσιον ἢ ὀξεῖαν ὁ βούλεται τις ἀφεῖσθαι. Idem, αὐτοκράτωρ ἀγῶνος, penes quos eſt imperij ſumma. Herodot. αὐτοκρατέα ὁ αὐτὸς ἐοῦσα πόλεος, ſui arbitrij ciuitas. αὐτοκράτωρ λαγωὸς, tam princeps, Thucydid.

Αὐτοκρὴς, ὁ, ἡ, meiacum, vinum non dilutum, ἄκρατος, ἄμιατος ἢ ὁ ἀμιγὴς, Nicand.

Αὐτόκτιτος, per ſe conditus, ſua ſponte ſtructus, Soph.

Αὐτοκτόνος, ὁ, ἡ, ἡ, lethalis, mortifer.

Αὐτοκύλιστος, ὁ, ἡ, ἡ, per ſe volutus, ſuapte natura volubilis.

Αὐτοκύρης, ου, ὁ, ἡ, voum ex nominibus S. Spiritus, apud Nau.

Αὐτόλακτος, Heſychio eſt ἑαυτὸν λακῶν ἄγων.

Αὐτόλειος, eidem, λειτὸς, tenue vile.

Αὐτολεξεὶ, verbum è verbo, Cic. 3. Tuſcul. ad verbum, de verbo a verbum, ipſa dictione: vt ſiquis aliquid ad verbum traduxerit is dici poſſet αὐτολεξεὶ traduxiſſe.

Αὐτολέκυθος, ὁ, ἡ, lucem præferens, ſcurra, cui non eſt miniſter ſtrenuus, paratúſque ad omnia obeunda vel patienda αὐτωφερὴς id eſt, qui per ſe omnia procurat, ac facit. Item médicus, vt qui poſſideat aliud nihil quàm lecythos. ὃς τὸ φέρειν ἑαυτὸν λακύθους εἰς τὰ βακχεῖα. Item, qui ad erogandam pecuniam proclivis eſt, quæ λακύθους continebatur. item, paraſitus, id eſt, qui non ex animo, ſed ventris cauſa colit amicum. vide Chiliad. Eraſmi.

Αὐτολέκυθος, pauperes αὐτολέκυθοι dicebantur quòd in balneum olei lecythum ſecū afferrent: qui ſibimetipſi ad balneas amapullam ferebant, cum ſeruos ampulligeros non haberent. Sunatiturque hæc vox pro hominibus quibuis facere aut pati cōfuetis: οἱ δοῦλοι καὶ ἑτοιμασπάνδοκιμοὶ ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ οἱ πένητες καὶ μηδὲν ὄφλοντες ἀκολούθοι ἢ λυκοῦσιοι, ἢ οἱ ἐς πλοιαρίζοντες. Et apud Plutarchum in Opuſculis, pro ſcurris & paraſitis: αὐτοκολοῦσι τοῦτοι λεγόμενοι τῷ παρόντι, καὶ μὴ τὸν ἔπειτα χρόνον ὕδωρ ἢ κυκεῶνα. quo loco lapſus eſt Eraſmus qui tranſtulit autolecythos ac mercenarios. Nam hoc Latinis authoribꝰ. non ſignifi. menſarius: Sed idem quod numularius, argentarius vel trapezita. Græcè eſt τραπεζίτης ἢ κολλυβιστής. Liu. lib. 7. ad vrbe Conſolutionem æris alieni in publicam curam verterunt, quinque viris creatis, quos menſarios à diſpenſatione pecuniæ appelli-

run

runtsfie etiam vſurpat Cic.pro Flacco mendicitas, quos etiam mensularios vocat Vlpian.ſi ventri. ff.de priuileg. De autolecythus & ithyphalis,vide apud Demoſt.in Orat.contra Con. & apud Poll.l.10.c 16. Suid. αὐτοκαυδώνιος exponit ἀξιόπιστος τῶν ὁποιῶν ποιεῖ ἡ ὑποκρίσις, πάντως μεθ' ὅρκου κατηγόρους ὁ λοιδορῶν. ὁ αὐτοργίτης, ἐπὶ πλήγας ἑτοίμως, ἢ τῷ πόνῳ γυμνάζεται, ἢ ὑφ' ἑτέρου πληγὰς ἐπιφέρεται. ἢ ὁ ἐπὶ μόχθοις ἑαυτὸν ἐπιδιδοὺς, ἢ ἐχθρὸς ἑαυτοῦ αὐγένιος, ἢ λύπαις τὸ σῶμα εἰς τὸ λοιδορεῖν, ἢ χαίρων τοῖς ἐπὶ μισθῷ πόνοις. Heſyc. eiant præterea,oi ἀυτῆ βασάζοντες ἢ λοιδοροῦντες ἑαυτοὺς ἢ ὅσα ἄλλα ἤθη.

Αὐτολιχάπτης,per ſe gentius αὐτοχήματος.

Αὐτόλυκοι,ſolertes deprædatores ac fures.ab Autolico Vlyſſis auo qui ne tum quidem ſua mutiebatur.

Αὐτολυρίζω,ipſe met lyra cano:vt in prouerbio ὐδ' αὐτολυρίζων.

Αὐτόλυσις, Heſychio eſt δίσμα ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐφέπεται ἢ κὴν ἄμμος γάρνει.

Αὐτομαθὴς, ὁ, ἡ, αὐτοδίδακτος, qui ſeipſum docet aut docuit, nullo præceptore eruditus,per ſe edoctus.

Αὐτομαθῶς,ſine doctore.

Αὐτομαρτυρεῖν, de ſeipſo teſtari. Laertius in Timo. ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτομαρτυρεῖ.

Αὐτομαρτυρία,qui de ſeipſo teſtatur.

Αὐτόματα,τὰ, quæ per ſe mouentur,temere fortuitóque euenientia. αὐτόματα etiam dicuntur opera quæ ita fabricant mechanici,vt ſua ſponte quippiam effiicere videantur, vt horologia, quæ per ſe moueri videntur.

Αὐτοματίως,ſponte.

Αὐτοματὶ, vltrò,& αὐτομάτι.

Αὐτομάτισσις, Heſych.exp. ἀφ' ἑαυτοῦ σπέρματος ἀπὸ themat. αὐτομάτισε.

Αὐτομάτιτα,idem affert pro σπέρμα ἀνδρὸς,ſemen viri.

Αὐτομάτα,ας,ἡ,caſus,fortunæ temeritas,dum aliquid per ſeipſum ſine prouidentia,aut certa cauſa fit.

Αὐτομάτως,μι ἰσοτ. ἐκα, à meipſo ago, vltrò ago meapte voluntate ac inuſſu,αὐτόματος ἀφ' ἑαυτοῦ:Neut.ablol. ἐκ τοῦ αὐτοματίζειν ἢ φύσει,ſponte naturæ.

Αὐτομισθοδοσία,ας,ἡ,caſus.temeritas.

Αὐτόμιστος,voluntarius:vltrò ac ſponte euenienſ,voluntariè faciẽs, vltroneus Senecæ : dicitur & ἑαυτόμιστος , qui facit aliquid per ſe & caſu,volens,fortuitus. αὐτόμιστος γίγνεται ſponte naturę oritur.αὐτόμιστος κίνησις,ſponte veniens, Ariſtop.l.v.vt. ὁ αὐτόμιστος ἱμὰς ἐστιν. Ariſtoph. αὐτόματοι βόες,Apollo.boues inuiſti.qui a nemine reguntur.item rectore αὐτόματος πόνος.labor nõ coactus. id eſt, ſponte ſuſceptus.in Ἐρμῇ αὐτόματος ἀπέρχεσθαι ſine cultus.Heſio. αὐτόματος θάνατος, Demoſth mors ſponte naturæ prouenienſ. Sic continuam appellamus αὐτόματον, ſponte oblatum,vt apud Hom.Iliad β, αὐτόματον δ' οἱ ἐλάτε βέλος ἀγανὸν μελέτης, id eſt, ἄκοντος, quaſi naturalis & fatalis . quique nulla extrinſecus vi coactus,venit,authore Gellio αὐτόματοι πρίσοδες,apud Homer. Iliad.τὸ αὐτόματον, fortuitus caſus, temeritas caſus ac ſpontaneus. Cic.temeritatem vocat.lib.2.de Nat. deor.Plutarc.i lib. de placit.philoſoph.diſtinguit à fortuna.αὐτόματον.caſu,fortuitò.vltrò.ſua ſponte.ἀφ' ἑαυτοῦ. Demoſth 1.Olyn. τῶν γὸ ὄντως ἀδυνάτων, γένοιτ' ἂν αὐτόματον,vltrò euenit Plato in Apol. ὅπ τὸ αὐτομάτως αὐ ὄμεν πῶν ὁ γίγνεται, ἐμὶ πεπάναι ὁ δ. Item. ὅπ τὸ αὐτομάτως, ſignificat caſu quodam.forté ἐκ τοῦ αὐτομάτου, temerè, Baſil. ἀπ' αὐτομάτου, ſponte naturæ,vltrò,per ſe.à caſu. Xenoph. ἀπ' αὐτομάτου ἀφεῖσθαι,ſponte proueniuat. Theoph.de cauſ.plan.l.1. ὅπ τὸ αὐτομάτως γίνεται,per ſe naſcitur,Gaza.

Αὐτόματος ἢ ἀπὸ ἀπίτας δούλους ὑφ' ἑαυτοῦ δικαίως φεύγει: ſic Bachylides apud Atheœum lib.ἢ.parœmiam extulit, quæ breuius citatur ab Heſychio.αὐτόματος ἢ ἀπὸ ἀπίτας ἔκπι. Meminit Plato in Sympoſio.

Αὐτοματοποιὸς, automatorum , i. eorum operum quæ ſe mouere videntur,artifices.

Αὐτομάτως,ſponte,vt αὐτομάτως ὁ θεὸς αἰῶνα τὸν ἀγαθὸν, temerè,fortuitò.ab re,forté.Plut.in Fabio. αὐτομάτως ἢ κατὰ τύχην, caſu & fortuito.ſic ſumitur apud Theoph.hiſtor.lib.2.c.7.

Αὐτομαχεῖν,per ſe & non per alium pugnare.

Αὐτομολὸς,& παυτομολὸς,ὁ,ου.ης, tranſfugio, vt tranſfuga fugio,defcio ad hoſtes.Ariſtoph.in Equit.μιλτιάδην αὐτὸν, μὴ αὐτομολῆσαι λέγω. Interp. αὐτομολῆσαι δί ἐζὶ τὸ προδοῦναι τὸν ἴδιον ἢ ἐκ σωμάτων ἐπὶ θεῶν ἢ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἐλθεῖν συμμαχίας. αὐτομολῶ ἐπὶ τὸν πολεμίους,ad hoſtes fugio.ad hoſtes tranſco.profugio. abeo inſaluratо hoſpite αὐτομολῶ ἐπὶ τὴν πολιτείαν,à Reb.diſcedo; Æſchines. ὅπ ἀπὸ πνθίωνος ἐπὶ δυσίλεων αὐτομόλησεν ad pietatem tranſfugit etiam cum vitæ periculo.Philo.Lucian.ἢ τοιαῦτα ἐκ ὁμολογῶ, ad me tranſfugit.

Αὐτομολία,ας,ἡ,tranſfugium.Tranquil.ſeruorũ fuga, profugium, vel effugium.Cic.πρὸς τὸ βίοι τοῦτοι αὐτομολίας , quòi vltrò ad eam vitam acceſſerint.In Memn.Eclog.αὐτομολίαν ὑπισχνούμενοι.vbi de defectione militum.

Αὐτομολία,ας,ἡ,ſtolones inutiles & fruticationes.Plin vnde μελέων ἰστολονες amputæ.dicuntur etiam ἀφαιρέσεις ἢ ἀποκοπήματα ἢ ἀζῳδιασήματα, authore, Poll.lib.7.

Αὐτόμολος,populi Æ lu opum.

Αὐτόμολος,ου,ὁ,ἢ,tranſfuga,tranſpiditor,defector.Sueton.πρίσβεις αὐτομόλους.Plutar.in Themiſt. πρίσβεις αὐτομόλους, lib.Epigr.per ſe euntibus,libidem, πόδες αὐτόμολοι αὐτόματοι ἀφεῖμενοι, ſponte venia. ἀφέσφυξ

Αὐτόμολος, proditoris & defectoris in modum,ἀφέσπνευδ, Suid. Sophocles in Phædra.

Αὐτόμορμον,idem cum αὐτόμολον,vel αὐτόμοιος ἄγαλμα:nimirũ quod ſculpitur in materia non ſecta : vt ſi in laxo ſtante & radicato ſculpatur ſtatua.

Αὐτονομομαι, liber ſum , meo ibre viuo , propriis legibus regor, propriis legibus viuo. αὐτονομεύομαι, in libertatem aſſertus, vel qui ſuis legibus viuit nõ ſubiectus alicuius legibus & imperio. Vnde αὐτονομεύομαι ἐ δυν, apud Demoſth.

Αὐτονόμος,ας,ὁ, libertas viuendi propriis legibus , libertas ſuis vtens legibus,Cic.ad Attic.ἔζωσα ἢ αὐτονομία τὴν πλεῖσ, libidẽ erroris,Nazanz.libertas errandi.

Αὐτονόμος,ου,ὁ,ἢ,ὸν, Αὐτονομεύμενος,qui viuit ſuis legibus,qui nullius imperio ſubeſt,qui viuit legibus ſibi probatis & complacitis.αὐτόνομος πολιτεία,libera ſuique iuris Reſpublica, Plut. in Romulo.αὐτονόμους ἀγάλας ἔφησ,lib.Epigr.αὐτονόμους πολιτείας, ſuis viuere legibus.

Αὐτοπαμφυῆς,ἐ.ſeipſum puniens, nomen fabulæ Menandri apud Athen.quam imitatus eſt Terentius.

Αὐτοπυχί, vel Αὐτοπυχεί , in eaipſa nocte , hac ipſa nocte.Aratus. Ἀμφίπεραι δ' ὠλοὶ τε, ἢ ἐν ἠπείρῳ πολλάκις αὐτοπυχὶ δηλήσασθαι Cicer.quem nocte extinctum atque exortum vidimus vna, i. αὐτὸς τὸ τυκτί.

Αὐτοπεδεῖν, hoſpitio accipere,ἀφέξειν.

Αὐτόξυλος,η,ὁ,ἢ. g. eus.è vernaculo ligno,Strabo lib.11.ἢ πόπε ὁ σιδήρῳ τμηθῆναι,δηλ αὐτοξύλῳ ἀφέρματι.αὐτόξυλος πάλη,lib Epigr.Pandudi ligno confectus.αὐτοῦ μιμήρμηθ,Heſych.

Αὐτοπαθὴς,ὁ,ἢ,ὸν,intrinſecus patiens,ἰδιοπαθής.

Αὐτοπαθητικὸς,per ſe paſſiuum.

Αὐτοπαθῶς, ἐκ tententia animi,non ſimulatè,Polyb. ὁδὶ,αἰκαιροπάθῳ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπιδεῖν λόγον, ἢ μὴ δηλ αὐτοπαθῶς ἢ ἀληθῶς ὑπολαβεῖν.εὖ ἐλέγχειε, & rurſus , ὁ δ' ἐπίλεως εἶζε αὐτοπαθῶς εἶναι ἢ ἀληθῶς ἐπεικέως πεφύκεναι,ἐκ affectu vereque dixiſſe,ὁζ ἐπίλεως φυσικέως εἶναι δοκεῖ.

Αὐτόπαις, qui ipſe quodammodo puer eſt,ſeu in cuius moribus ipſiſſima pueritia ceernitur inquit Heſych.

Αὐτοπάτωρ,per ſe pater.

Αὐτοπλάς,Heſych.πλάσμας,ſcala.

Αὐτοπήμων,qui in ſe mala continet,Αἰ ἐν ζῶῃ βλαβερὸν αὐτοπήμων,ἐ αὐτόπημων.

Αὐτοπόδιον,vide αὐτοῦδε.

Αὐτόπες,per ſe fidem faciens ſine argumentis.αὐτόπιστον,per ſe notum:vt κοινὰ ἔπεια. Philop.ἀξίωμα αὐτόπιστον ἢ ἀπαίδευτον. ἀφέπαις ἄπιστος ἢ καὶ αὐτόπιστος.ſuapte natura demonſtrata.

Αὐτοποδία,ας,ἡ, dicitur cum quis non eques ſed pedes iter conficit:contra ἱππασία ἢ διστινguitur,ſuis pedibus itineris cõfectio. Dio,ὑποδάδις ἢ αὐτοποδίας,pedes ingreſſus,pedeſtri itinere. hinc αὐτοποδί,aduerb.apud ipſum authorem. Heſych.αὐτοποδὶ καὶ αὐτόποδος.

Αὐτοπόκτος,quaſi ſponte natum,aut quod quis ipſe ſecit.leue, ὐπαλές. Athenagora in Apolog. ὁ αὐτοπόκτος δὶ τοῦ τὸ κρῖνον, non ſponte natum.

Αὐτοπόκτως ἰρήται, Heſych.eſt,τὸ ὠὶ κακρυθμικαλίς ὐπαλές.

Αὐτόπολις, ciuitas quæ ſuis ipſius legibus regitur apud Thucydidem.

Αὐτοπόνητος,ὁ,ἢ,ὸν,per ſe laboratus,in Epigr αὐτοπόνητον ἥβημα μικίσταν.

Αὐτόπους,ὁ,ἢ,ὸν,ſuis pedibus abſque duce incedens.Lucian.in Tim. ὅπως ἐωῦ ὁπόπως ἢ αὐτόπους βαδίζοις , πῶς οὐ τοσοῦδε ὠδοῦς ἐπὶ ὀδοῦς ἐξεῖσεις:cum ſuis ipſis pedibus ingrediaris,&c.

Αὐτοσαγείας, actio voluntaria Laert. in Zenone. Inter ſtoica dogmata hoc,ὁλόκληρος ἐζὶν ὁ ἐξ αὐτοσαγείας,ὑγιὴς ἕξις αὐτοσαγείας. Cicero conuertit li. Parad. Quid eſt enim libertas? poteſtas viuendi vt velis. Seruitus , obedientia fracti animi & abiecti.& arbitrio carentis ſuo.

Αὐτόσαμμος,difficilis, magnus σφρίξ,& radicatus per ſe Colu. vnde Ariſtoph.in Ran.λόφοι αὐτόσαμμοι, i. ὀγκώλοφοι ἢ μεγάλοι capitur etiam pro natiuo.i. qui ſponte prouenit.

Αὐτοσεπτὴς,ὁ,ἢ,ὸν, ſeipſum decentibi ipſi conuenientem.

Αὐτοσεφαίτας,ου,ὁ, ſponte & voluntate.ex ſeipſo.Αὐτοσεφαίτος, ὁ, ἢ, ὸν, natiuus vultus, ἀφέσπασπος,non ablens, non perſonatus. Ἐτ αὐτοσέφαστα ſunt , iu quibus auctor ex perſona

sua docet, nulla persona extrinsecus assumpta. Et eiusmodi sunt τὰ ἀκροαματικὰ, quæ ideo sic vocantur quasi disciplinaria, inquit Bud. quod & suis & iustis discipulis scribebantur ab auctoribus cuiusque sectæ. id est, τοῖς γνησίοις ἀκροαταῖς, vel, ὅτι πρὸς τοὺς γνησίους καὶ σφετέρους ἀκροατὰς τὸν λόγον ἐποιοῦντο. contra qui Dialogos scribunt, nihil αὐτοπροσώπως dicunt. αὐτοπρόσωπος ὁ, qui personam non habet, sed apertam faciem. apud Lucian. αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν. dicitur ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν id est, testificari atque in iudicium prodire, Interp. Demosthen. In Memnonis Eclogis, εἰς αὐτοπρόσωπον πόλεμον καθίστασθαι, in apertum bellum prodiit & tetendit.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui rei gestæ spectator fuit, & vt ait Plautus, oculatus testis, αὐτήκοος. Lucas in Euangelij procemio, αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου.

Αὐτόπυρος, epitheton panis cui nihil furfuris ademptum est, inquit Celsus, lib. 2. cap. 18. Plin. lib. 22. cap. vlt. fermentatum vertit, Fermentatum (inquit) qui vocatur αὐτόπυρος. Cicero cibarium panem vocat, Apuleius 6. de Asino aur. cibarium & sordidum pro eodem accipit. Galenus, 2. ad Glaucon. ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι (vt Phrynichus apud Athenæum lib. 3.) αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Rursus Athenæus libro 3. ἀμιδίας δὲ καλεῖ ξηροπυρίταν ἢ αὐτόπυρον ἄρτον. Idem Galen. lib. 14. Therap. πιτυρίαν vocat panem furfuraceum. αὐτόπυρον σιτεῖται, cibarium panem comest. vide Πιτυρίας.

Αὐτοπώλης, qui suos reditus in patria vendit. διαφέρει τοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ παλιγκαπήλου. vide Bud. Comment. Themist. per translat. αὐτουργὸν καὶ αὐτοπώλην dixit qui suas orationes vendit, quasi cauponantem τὰ μαθήματα.

Αὐτορέγμων, Hesychio est, ἑαυτῷ ἐργαζόμενος, quem ipse sibi struit seu conciliat aliquis: qui itidem αὐτορέγμονος πότμου apud Æschylum dici ait ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε. Sed ἑαυτορέγμονος ab eodē dici περὶ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα.

Αὐτόρεκτον, Etymolog. dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀποκτείναντα, suis ipsius confectum manibus, propria intefectum dextra.

Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, seipsum contegens.

Αὐτόρριζος, ὁ καὶ ἡ, suis radicibus innitens. Eurip. αὐτόρριζον ἑστίαν χθονὸς, domum seu casam terræ infixas radices habentem: de casa pastorali.

Αὐτόρρυτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens quæ alias καπνίλαιον.

Αὐτὸς, plerumque modò demonstratiuum, modò relatiuum est. Aliquando αὐτὸς quiddam habet apud Græcos, quod haud scio an sit apud Latinos, vt vltroneum significet, seu qui vltrò facit aliquid: vnde & αὐτόματα dicunt, vt apud Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; cur me festinantem & vltrò incitas? Item præposito articulo valet quod apud Latinos idem. αὐταὶ δὲ θύραι ἀνέῳκται, ipsæ suapte sponte fores patuerūt, per se ipse apertæ sunt. ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι post quam eò peruentum est vt diuites euaserint. παρ' αὐτοῦ, de suo, id est, de re sua. οὐ κατὰ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς, non hoc animo quo plerique. In sacris libris nonnunquam αὐτὸς abundat, figura dicendi Hebraica, vt quum dicitur, ὃν ἔχρισεν αὐτὸν, quem vnxit. ὁ αὐτὸς εἰμι, idem, qui antea sum, Thucyd. τὸ αὐτοῦ, suum cuiusque bonum. αὐτὸς ἔτι εἰμὶ τῷ βουλήματι, Sophocl. sum eiusdem sententiæ. αὐτὸς ἕκαστος, vnus quisque, singuli, id est, πᾶς ἕκαστος Demosthen. περὶ συμμορ καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πρῶτον αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο. Interdum accipitur ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, videns igitur in se motū populi. Xenoph. ἀπομν. ἐκεῖναι δέ σε ἀγαπήσουσιν αἰσθόμεναι χαίροντά σε αὐταῖς, videntes te teipsis lætari, id est, ἑαυταῖς: vt ibidem, ἐκεῖναι δέ σε ὁρῶσαι ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς, illæ verò te spectantes sua grauari præsentia. Soph. in Aiace, τοῦ. εἰ σοῦ θανόντος ἐκεῖνος δεῖ σπεύδειν παρὰν. με. σοῦ γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίοις ἐκείνου θάπτειν, i. σοῦ ἑαυτοῦ, vbi sunt qui legant αὑτοῦ, cum aspiratione eodem sensu. αὐτοῖς τροχοῖς dicunt Attici pro, σὺν αὐτοῖς τροχοῖς. Arist. νεφ ἱέμενον ἄρ' ἐκκινήσειν σ' ἐγὼ αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ζυγοῖσιν. δὴ γὰρ σφέας ἐξεπάγωσαν αὐτῇσι νήεσσι Apol. 2. Argon.

Αὐτὸν κέκρικας τὸν βαθμὸν ἐπὶ θύρας, Suid ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων, veluti ad ipsam peruenisti veritatem. Αὐτὸν ἢ τρέφειν κύνας τρέφεις, vsurpatur in eos qui alios alere studeant cum seipsos non possint. Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ: in sui præcones & buccinatores, aut vt Suid. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν ὁποῖοί τινές εἰσιν. Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν, ἤτοι τὴν πηγήν: in authores sui infortunij. Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς καλεῖ: Adag. huic simile, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει: significat desides ignauósque esse non oportere cum numinis auxilium aduocatur aut expectatur.

Αὐτόσε, huc, eodem, illuc. Plato 2. de Repub. σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν, sutorem eodem addemus.

Αὐτόσιτος, seipsum nutriens. εἰκόσιτος, ὁ ἑαυτὸν τρέφων, Athenæus & Hesychius. significat etiam qui suo cibo seruit vel comitatur: vt Plaut. nostro sibi seruire nos censet cibo: vel etiam qui ad alterum cœnaturus fert suam cœnam.

Αὐτόσκολος, dicitur ὁ ἀπὸ σκεύους καὶ λιτός, nullo artificio constans, rudis, simplex, inconditus. Synesius, Ἀγρεῖόν τι ποιμενικὸν, λιτὸν καὶ αὐτόσχεδον. Est etiam αὐτόσκολος apud Pollucem libro 10. idem quod αὐτάρκης.

Αὐτόσυτος ὄμβρος, imber ex se excitatus, Nonnus.

Αὐτοστάδία, ας, ἡ, statio in loco proprio. Homerus αὐτοσταδίην vocat pugnam statariam: qua nimirum pede cum hoste collato pugnatur.

Αὐτόστοιχος, qui solus secum meditatur. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων, καὶ βουλόμενος ἀδέβηλον βίον πολιτεύεσθαι.

Αὐτόστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sibi ipse classis est, seu nauis, siue naue transmissus: sic dicitur apud Musæum, Leander, qui absque naue Hellespontum transire aggressus est. Et in Epigr. αὐτόστολος ἦλθεν εἰς ἀΐδην.

Αὐτοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui seipsum interimit, vt Aiax, Sophocles.

Αὐτοσχεδὰ pro αὐτοσχεδὸν, illico, ex tempore. Sæpe enim fit vt nomē aduerbiale neutrum è singulari numero in pluralem mutetur: item cominus, ex propinquo.

Αὐτοσχεδὲς, τὸ, genus calcei muliebris, Hesych. Pollux lib. 7. αὐτοσχεδὶς (leg. αὐτοσχεδὲς) δ' ὑπόδημα, τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον dixit Hermippus: sed distinguend. post δέ.

Αὐτοσχεδία, ας, ἡ, pugna propinqua.

Αὐτοσχεδιάζω, temerè, siue confidenter animum ad aliquam rem appello, negligenter ac rem accedo, inconsultè ago, τὸ ἀμελετήτως ἢ λέγω, ἢ γράφω, inconsideratè facio & improuidè. Isocr. in Euagora, ἐνόμιζε δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, inconsultè agere, & consilium in re præsenti capere. αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα, in re præsenti consilium capere, vel vt Quintil. cum re præsenti deliberare: propero, ac illotis pedibus quippiam aggredior. Xenoph. τῶν δὲ στρατηγῶν οἱ πλεῖστοι αὐτοσχεδιάζουσιν, ante tempus præfecturas adipiscuntur, & illotis manibus tractant. Isocrat. in Euagora ἐνόμιζε δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐτ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, nihil cum negligentia, nihilque ex tempore esse faciendum putauit. αὐτοσχεδιάζει εἰς τὰ σώματα Æschin. negligenter accedit ad corpora. Item ψεύδομαι, fingo, propria opinione confingo, comminiscor. Athenæus lib. 13. αὐτοσχεδιάζουσιν οὖν οἱ λέγοντες αὐτὴν ἐν κορίνθῳ τεθάφθαι. Aliquando sua sponte facere, non mādato alterius & imperio Xenophon. lib. 5. ἑλλην.

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τὸ, repentè inuenta, comparatáque compositio Plato comicus apud Pollucem libro sexto, qui tamen repudiat.

Αὐτοσχεδιασμὸς, extemporali dictio, i. ἡ ἐκ τοῦ παραυτίκα ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος δημηγορία, ἡ λέξις, fortuita dictio, non commentatione & studio composita, Cicer. ἐξ αὐτοσχεδιασμοῦ, è rudi principio.

Αὐτοσχεδιαστὴς, id est, αὐτοσχεδιάζων, qui extemporalem habet orationem, ὁ οὐδὲ φροντίδος τολμῶν λέγειν, προχείρως, ῥᾴδιος, Xenoph. Pollux libro 6.

Αὐτοσχεδιαστί, Aduerbium, ex tempore, insubidè & immediate Gellius.

Αὐτοσχεδιαστικὴ, extemporalis facultas dicendi, extēporalitas Sue. appellatur illa facultas, cui γραφικὴ opponitur, quā Cicero stilum vocat.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, ή, όν, ad inuentionem sua natura excitans. αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος, extemporalis oratio dicitur, & αὐτοσχεδιαστὸς λόγος, pro eodem, Alcidamas.

Αὐτοσχεδίην, propriè, per se & cominus.

Αὐτοσχέδιον, ου, τὸ, forma rudis, quod subitò factum aut dictum est factum aut quæsitum tumultuarium, temerè aut ex tempore paratum, quod ad manum est & in promptu.

Αὐτοσχέδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, rudis, subitarius vel subitaneus, extemporalis Herodia. αὐτὸν δὲ προσφέρεσθαι αὐτοσχέδιον, i. ex tempore factum. αὐτοσχεδίως, è re nata, pro re nata. αὐτοσχέδιος πόλεμος, tumultuarium bellum.

Αὐτοσχεδίως, vltrò, sine cura, ex tempore, temerè, αὐτομάτως, fortuitò.

Αὐτοσχεδὸν, παραυτίκα, ἐγγὺς, ex tempore cominus, σωίεγγυς. Hesio ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠρχήσαντο.

Αὐτόταγος μέλη, Hesychio teste, ἀδέσποτος, παρ' ἑσῶν οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν. sic αὐτόταγα μέλη apud Etymologum. ἀδέσποτα, οὐκ ἔχοντα ὀπτάσοντας perperam tamen apud eum scriptum est αὐτόπατα.

Αὐτότατος, ipsissimus. Plaut. Aristoph. Plut. ἐκεῖνος αὐτὸς, αὐτότατος καὶ αὐτότατα μέλη, οὐδὲ ἀδέσποτα, οὐκ ἔχοντα τοὺς ὀπτάσοντας.

Αὐτότεγον, propriè quod sibi tecti loco est vel tecto natura sua instructum: expon. & absolutum, ἀπηρτισμένον, πλῆρες.

Αὐτοτέλεια, ας, ἡ, integritas, Hermo. per se perfectio, & absoluti

Αὐτοτέλεστος, ου, ὁ, per se perfectus, Nonnus, καὶ λόγος αὐτοτέλεστος ἐσαρκώθη θεὸς ἀνήρ.

Αὐτοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus, absolutus, i. ὁλόκληρος, ad plenum instructus qui suis sumptibus aliquid facit. Lucian. qui suis titut vectigalibus apud Polyb. αὐτοτελεῖς δὲ νομίζονται εἶναι πρὸς

χωρὶς ὧν τὰ σφοτέρας διώκησεις, ἐλεγκτὰς δὲ πολλὰς αὐτοπτὰς δίκας, ἀφ' ὧν ἐν τοῖς ἐκκλησιάσμασι δὴ τὸ σπουδαῖον αὐτοῦ τὸ ψεῦσμα, τὰ μὲν σφοδρὰ, μόνα. Diodor. lib. 7 cap. 1. αὐτοπαθὲς ἄγνοια, causa per se finē faciens. αὐτοπαθῆ πρὸς authore Gale. sunt, quæ ipsis patitur & per se finem & euentum faciunt: quibus opponuntur τὰ συμπαθῆ, i. adiuuantes causæ: nimirum quæ cum aliis parem potestatem habentibus euentum faciunt: dolus verò per se nihil tale possunt. αὐτὸς ἡ αὐτοπαθὲς ἄγνοια, Cicer. principales & perfectæ causæ. τὸ αὐτοπαθὲς, ipsum sibi sufficiēs. Αὐτοπαθὴ, verba quæ absolutam & plenam per se prolata sententiam mōstrant & propriè neutra vocantur Prisc.

Αὐτοπαθὲς, absolutè, perfectè, Polyb. αὐτοπαθὲς ἐποιεῖτο τὰς ὁμιλοὺς ἀσφαλῶς.

Αὐτόπαγος, ὁ, ἡ, per se peritus, à seipso doctus, per se tenens.

Αὐτόπαγος πθηκος, tragica simia, Demosth.

Αὐτὸς, pro αὐτὸς. illic, ibi, inibi, ibidem, in eodem loco. Odyss. δ. λὰν δ' αὐτὸ, hic relinque vel ibi. Plato Epist. 8. ποῦ τὸ δὲ ἀεὶ, simul, ἐκ τὸ αὖθις κλαν. inquiens, ὅπερ καὶ χθὲς τὸ δ' αὐτὸ ἀεὶ σκαλλεσ quæcunque gesta istic sunt apud Siculam. Aristoph. in Pluto, eadem figura vtitur. κἀντὸς μοι δοκεῖ σοὶ δ' αὐτὸ κεπαυῆσθαι, mihi certum hic remanere.

Αὐτόφυτος. eius generis & naturæ. Theophr. de histor. plant. lib. c. 8. τὸ δ' αὐτόφυτον, hoc verò est eiusmodi atque naturæ. sed Gaza magis aptè & expressè: ab his, inquit, proximum vel illud quo damnodo est.

Αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, & αὐτῷ pro ἑαυτὸν, & αὐτὸν pro ἑαυτὸν.

Αὐτουργάω, ω, ἄσω, operor, per me opus efficio. χρεμπτουργῶ ἐδίαις χερσὶν ἐργάζομαι, Lucian. σκληραγωγεῖ τὰς δυσκολίας, αὐτουργεῖν διδάσκει. Aristot. de mundo, scribit deum non decere, αὐτουργεῖν τὰ δεόντα, i. opificis in morem per se in terra effiecre, propria functione sua opera administrare. apud Eurip. in Oreste, αὐτουργοῦντες proprie οἱ τῶν ἑαυτῶν χρῶμενοι βίῳ.

Αὐτουργὸς, ὁ, ἡ, ex imperialis, trudis, in Epigr.

Αὐτουργία, ας, ἡ, operatio eius qui per se facit.

Αὐτουργὸς, ὁ, artifex, opifex, qui per se omnia procurat ac facit, qui artificio suo se fouet, operarius. sua manu author, Gregor. ὁ συμβαλὼν τοῖς στρατιώταις ὅτι αὐτουργὸς ἀρχίας, ἀντὶ τοῦ αὐτουργὸν ἑαυτοῦ στρατοπέδου, χωρὶς αὐτουργὸς, qui ipse terram cum diligentia colit. Apud Xenoph. in Symp. pro eo qui citra præceptoris operam profecit. Plut. in Probl. αὐτουργὸς σῶμα ἢ ἰδιώτης, de homine tenuis fortunæ & conditionis. Aristot. de deo differēs, ὁ μὲν αὐτουργὸς ἅπαντα κόσμον ἐποίησεν, &c. non tamen opificis in morem lassescens. αὐτουργὸν βίον ζῆν apud Dion. Halicar. l. 10. viuebat sua minerua atque industria. Aliquando dicitur αὐτοχειρ, qui sua manu cædit, pulsat vel pugnat. Herodian χειρατὴ δ' ἐπὶ στρατιὰ συμβολὴ, ὡς δὲ αὐτουργὸς τὸ μὲν αὐτὸς τὸ μὲν χειρὶ χειρὶ τὸ Μαξιμῖνον. Plutar. in Ariopth. homines re, rei fortuna hoc nomine significantur. apud Lycophr. αὐτουργοῦντες pro αὐτουργοῦσι, de Functore rudiūsque factus.

Αὐτουργίαι, Hesych. idem quod αὐτουργῶν vide superius.

Αὐτοφυὲς apud Aratum, τὸ αὐτόφυ μᾶρμαρυγμοῖς, ad ipsam splendeāt.

Αὐτοφονεύς, εως, ὁ, ἡ homicida sui, author cædis, siue suæ, siue alterius. dicitur & Αὐτοφόνος à Nonno. & in lib. Epigr. legitur.

Αὐτοφόρτις, qui ipse voraut. αὐτοφάγος, Æschyl.

Αὐτόφορτος, qui sibi ministrant, αὐτοδιάκτορες, qui sua ferunt onera apud Sophocl. in Thyeste, qui sua naui vehuntur. pro baiulis, vt apud Aratum, ὁ δ' αὐτόφορτος ἀνὴρ, ὁ ἐν ἐργασταῖσι, Thucyd. αὐτόφυτος φάγεσαν, sponte naturæ prouenieus. αὐτόφυτον κάλαθον, in Epigr. pulchritudo natiua & non ascitia, μὴ δὲ πλάσσον τὸ αὐτόφυτος, proprietas naturæ.

Αὐτόφυτος, ὁ, ἡ, innatus. αὐτόφυτος ὀργασία, Aristot. in Politic. αὐτόφυτος δοξὴ, deus qui per se est, Nonnus. αὐτόφυτος νάπη, nemus sponte consitum, in Epigram.

Αὐτοφυὴς, sua pte natura. Plat. πρωτ. α.

Αὐτόφωνος, ὁ, ἡ, propria voce vtens. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοὶ, dicebantur oracula, quæ reddebantur non per sacerdotem, sed ab ipso deo. Meminit Lucianus in Pseudom.

Αὐτοφωρὸς, in ipso furto, in ipso facto. & Αὐτοφωρεῖα, idem quod ἐν αὐτοφωρῷ vnde αὐτοφωρεῖα Hesych. expon. ἐν αὐτῷ τῷ φωρᾶ

Αὐτόφωρος, deprehensus, qui inficiando non est, sui manifestus, ac in ipso furto deprehensus. ἐν αὐτοφώρῳ ἁλοὺς, in re deprehensus. Et αὐτόφωρος ἀ' πᾶς, id est, ἁλὰς ἐν χρείαι ἔχων φώρια. ἐν' αὐτοφώρῳ φιλίαν manifesto deprehensum esse. Lysias, πρὸ ἁπάντων τὰ δίκαια, εἶναι ἡμῖν καὶ αὐτὸν διωλογήσειν. εἰ δὲ μὴ, ἐν' αὐτοφώρῳ ἡμῖν ἔσῃ, dicitur τὸ ἄγιον πνεῦμα, apud Nazanz. spiritus sanctus, qui sit ipsa lux & vita.

Αὐτόχειρ, ὁ, manu sua se vel alium occidens, suicida. Plat. Ep. 7 ὡς τὸν φίλτατον αὐτόχειρα ἐγὼ ἐποίησα, quasi propriis manibus ipsi per cussores fuerunt, quasi propriis manibus cædis authores fuerunt. Herodian. χαρίσασθαι δὲ ἐπῆρε συμβουλὴ γε ἀφ' αὐτομάτου τὸ αὐτόχειρ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ χειρὸς ὁ Μαξιμῖνος, in quibus manu ipse per se pugnauit. Demosth. πρὸς Μειδίαν, ὅτι μὲν ἀπὸ ξίφους τὸν ἀδελφὸν ὁ βάλιππος, ἅπας τις ἴσασι τῶν ἐπιτηδείων τοῦτον αὐτόχειρ ἀφλιῶμαι γεγονέναι. hoc est manu abreptum vi expellere, ἐνὸν αὐτὸν χειρὶ, cædes manu facta. Plato τὸν δ' αὐτόχειρα μείζω, Euripid. αὐτόχειρ τοιοῦτος. Plutarch. in Romulo, interfectores Tatij. Item qui facit aliquid manu propria, vt αὐτόχειρες ἡ σκαλμὸν τὸ πλοῖον ἐμίλαμβον, propriis manibus armamenta nauis proiecimus. Lucas cap. 27. Act.

Αὐτοχεῖρ, proprio marte, manu propria. Antiphon. τοῦτο ἐβουλεύσατο ἡ πόλις ἐν χειρὶ φοβοῦσθαι, αὐτοχεῖρ ἀπίκτειναι, manu non veneno interemit. Pausan. in Achaicis, Κλεοπάτρας δ' αὐτοχεῖρ τὸν γαμβρὸν κ.τ.λ. &c.

Αὐτοχειρία, ας, ἡ homicidium manu propria, cædes quæ fit propria manu. αὐτοχειρὶ δίκαιος ἐπιφέρειν. Herodot. sua manu disperiit. αὐτοχειρία Ἀπολλοσίας, qui sua manu interemit.

Αὐτοχειρὶς, idem quod αὐτόχειρ. Schol. Soph.

Αὐτοχειρίω, manu propria facio. Philostrat.

Αὐτοχέρσης, qui sesplum occidit. Hesych.

Αὐτοχθὼν πιτνος, per se creatus, Demosth. qui pro eodem dicit, ἀγαθὸς ἐστὶ πιτνος.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, indigena, vernaculus, domesticus, ἐντοπίος. ἐγχώριος, πολίτης, γηγενὴς. Epitheton Athenien sium. qui non sint aduenæ, cur autem sic dicti sint docet Strabo lib. 8. Lucian. in Anacharsi. αὐτόχθονας ἀνθρώπους, indigenas viros. αὐτόχθονες πηγαὶ ὕδατος, ipsa in terra fontes habens.

Αὐτόχθονες, aborigines.

Αὐτοχλωτος, iracundus, lib. Epigr.

Αὐτόχρημα, res ipsa, aut prorsus similis. αὐτόχρημα εἰ πεῦ, accipitur pro vt planè dicā, teuera. Ælian. αὐτόχρημα πᾶσι ὧν τοῦτο τὰ ἐσκευάσματα ἢ ναῦν ἀφορίζει φίλην ἐπιτηδείων τοῖς χρῶσι ὑπάρξαι, εἰ ἐκτὸς ἐξοικίσαι τοὺς σωμένους, &c.

Αὐτοχρήσθη, Hesych. expon. σφῆς ἢ χρῶτα ad ipsam cutem.

Αὐτόχρων μέλας, sua sponte nigrum. αὐτόχρων χρῶμα, pura chlamis.

Αὐτόχρυσα, Hesychio sunt τὰ πίμα, pretiola: forlan ex solido seu puro auro.

Αὐτόχυτος, per se fusus, sponte fusus. Vnde Phocylides, αὐτόχυτα κέρατα, cornua sponte naturæ enata, naturalia.

Αὐτόχυτον, per se fusus & liquatus, αὐτοχώνευτος, Hesyc.

Αὐτῶλη, ἡ, proprius, aspectus, oculata fides rei gestæ, spectaculum & experientia.

Αὐτῶν, pro σαυτῶν, Hocrat. ad Demonic. ὁ δὲ αἰσχρὸν ἄλλοις λέγειν, αὐτῷ γε σιωπᾶν χρήσῃ, σαυτῷ. tibi conscius eris.

Αὐτώνυξ, superbus, contumax, ἀδιαφήμαστος, communiter αὐθάδης.

Αὐτωπιεσμένος, empetitus.

Αὐτώλης, ου, ὁ, comitiator, vel sibi ipsi vim afferens.

Αὐτως, ὑτως, ἠκ, ἠ, itidem, æque, pariter, frustra, ἀμφίλυσι, simpliciter. ἁπλῶς, temere, ἀπὸ ἀρπάς, ἀπαύτως, ὁμοίως, vt contingit, passim, vulgò, omnino, leuiter. Odyss. ὃ, νῦν τις ἀμιας αὐτως ἀκτὶ πλώῃ, non temerè dimittet. Apol. 2 ἐξεργάζεσθαι σώματα αὐτως, temerè huc & illuc ferebantur fluctibus. Homil. 4. αὐτὰρ ἐμὶ αὐτως ἂν δυοῖν, i. μετ' ὀλίγον. pro sic, Helio αὐτως· ὡς ὅτι μάλα μόνος. Soph. δίκαιος ὑβριστὴν αὐτως ὅτι πως· ἀφ' ὑμῶν ἐγὼ τιμῶν πλέον, τὰ νῦν· ὡς αὐτως οὐδὲν ἔστιν ὡς ὁμοίως, τὰ αὐτὰ, ἀπλῶς, ἀκακῶς, Comm.

Αὐχὴν, ὁ αὐχέω, cervix, Æolicè.

Αὐχαλέος, gloriosus.

Αὐχένιον, Hesych. est ἀπὸ χρῶτος ἢ τὸ ὑμιλίον.

Αὐχενίσκος, ὁ, dim. iugulo, cervices figo. Soph. ἢ εὖ μὰν αὐχενίσκος. Item αὐχενίσκος in Hippiat. est loro caput equorū complecti & astringere ad hoc vt venæ intumescāt, & sanguis detrahatur scalpro. Eorum autem ipsum αὐχενιστὴρ dicitur.

Αὐχένιος, ὁ, ἡ, quasi collaris, ad cervicem pertinens. αὐχένιος κάρπασος, collare robur, i. iugum. Aratus, ἀπ' αὐχένιων κατὰ γαστέρα.

Αὐχένωμα, ατος, τὸ, ματος, &

Αὐχέω, glorior, insolesco, superbio iacto, Budæus voce actiua tātum dici putat. Homer. in bello Ranar. ξείνῳ δὲν αὐχεῖν ἐπὶ γαίῃ. Lucian. Αὐχέτω κεφαλὴ ἔτως, ἡ δυνήσεται ἄπασι τὴν ἀμφὶ σωτηρίαν ἐπιφέρειν τὸ Ἡρακλείδειον, κατὰ τὸν αὐτὸν αὐχήσει φρονεῖν παλλακίαι. Aristid. cum actualē μόνος ἢ ἐμὲ ὑπαρχὴ χρησμὸς ἐκβλέπειν τε καὶ πολιτεύεσθαι αὐχήσει. Est autem αὐχεῖν, ἁπλῶς, ἢ ἐπὶ κακῷ, ἢ ἐπὶ ἀγαθῷ, ἐπὶ μὲν ἀγαθοῦ, μεγαλορρημονεῖν, μεγαλοφρονεῖν, ὑπερφρονεῖν· ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἀλαζονεύεσθαι. Dionys. Poeta, ὅτι πε αὐχὴ Τίτηνι ἐπιτήσει κυλινδομένου κεφαλῆ, Interpr. seditio.

Αὐχήεις, gloriosus, superbus, ferox, cervicosus, libro sexto.

Epigram. capitur etiam pro alacri & qui ceruice est arrecta, apud Nonnum.

Αὖχησις, εως, ἡ, ὑπόστασις, confidentia, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, ὑπερηφανία, animi elatio: accipitur etiam in bonam partem.

Αὐχμάω, ῶ, ἐσα, ἐκα, ἐσμαι, ἐσθην, squalleo, caream, sordeo, cruciar, fuscus, iugulum, collum. Αὖχμὸς τὸ αὐχένιον, ὁ ἀνθρώπου ἢ ὑποζυγίου, μέσον τῶν ὑπερκειμένων καὶ ὑποκειμένων. Aristot. 1. Anim. αὐχμὸς, τὸ μεταξὺ ὀμοπλατίων καὶ τραχήλου, collum, quod inter pectus & faciem est, Gaza. significat etiam loci angustiam. Plutarc. in Pericle, τὸ αὐχένιον διαζώσας ὑρώμενον, vallis cingens superciliu, i. collem. Bathius etiam vsurpauit, in Epistol. ἔφευξε αὐχένα Herodot. αὐχμὸν τὸ χάρμη, dorsum regionis. Mela ceruicem appellat. αὐχένες, pars etiã claui & gubernaculi in quam incumbit gubernator nauis. Pollux lib. 1.

Αὐχπτιδες, superbus: verbale ab αὐχέω.

Αὐχμώδης, με, ες, squallidus, squalleo, areo, sum squallidus, æstuo, siccus sum.

Αὐχμηρὸς, ά, όν, siccitas, squallor.

Αὐχμώδης, ης, ες, ἡ, squallidus. Hom. in hymnis. Dionys. Poeta, αὐχμηρὸν τε ἢ καὶ αὐτόσε τέτακται, arida & squallida ex situ.

Αὐχμώδες, ους, ὁ, squalidus, siccus, tenebrosus, sordidus, squallore obtusus, atque horridus, obscurus. αὐχμώδεις ἢ πάλαι, impexus, Lucian. 2. Petri cap. 1. ὁ αὐχμηρὸς τόπος, in loco obscuro.

Αὐχμότης, ὁ, siccitas, squalor ex siccitate, æstus, ariditas: cui opponitur ὑπομόχλευσις, ἢ τὸ αὖθις τὸ ὑγρόν. Aristoph. περὶ ἀμπελουργίας μέμφεται αὐχμότητι ζημιῶν, ὑπὸ ἀρχὴν ὑπομόχλευσιν αὐχμὸς ἔσεσθαι, æstuosus calor. αὐχμοῦ πλέως, squallore obtitus. αὐχμὸς, ὁ, οὐ τὴν σκελετώδη μόνον ἀπόλεσιν, dixit Aristoph. in Plut. valorum siccitas me perdidit, i. ego arefactus & exhaustus vasa amisi. αὐχμῶδες aliter accipitur à Theophrast. lib. 9. de hist. plant. cap. 14. ἐλατήριον, inquit, σβέννυσι σφοδρότερον ἐὰν αὐχμοῦ, quem locum exponens Plinius lib. 20. cap. 1 conuertit, lucernarum lumina extinguit. Et pro hac voce, αὐχμὸν vsurpauit Dioscorides cum de Elaterio loquens lib. 4. cap. 155. inquit, σφοδρωτέρη ὁ λύχνα δύναται. vbi tamen legend. ἐὰν δυνατὸς.

Αὐχμώδης, ης, ὁ, ἡ, sordidus, squalleos, sitiens, siticulosus. αὐχμώδης ἕξις, mons opacus. 1. Regum cap. 23 αὐχμώδεις πυρετὸι, squalidæ febres, Galen. lib. 1. ad Glauc. αὐχμώδες ἔτος, annus squallidus. ἔρηθι ὦ αὐχμώδες σῶμα, siccum atque squallidum corpus, Idem ad Glauconem.

Αὔω, αὐσω, καὶ, clamo, inclamo, ἐβόησα, ralefacio, accendo, ἀνέκαυσα, exuro, diffundo. Pro reboo, Apollon. 2. Argon. αὖε ἢ πόντος σμερδαλέον, id est, ἐβόησε, insonabat. sic apud Homer. Iliad. υ, μακρὸν αὐτοὺς, λύε δ' ἀρὴς, ἐφύσησε, ἐξέκαυσε. In Odyss. τῷδ' ἐκέλευ ἑτάροισι πρὶν ἠῶ ῥηγνυσθαι αὔσαι. Virgil. Æneid. Et manes ter voce vocauit. Pro accendo: sunt qui cum aspiratione scribant. Vnde αὑαίνω, torreo. dicitur & ἐΐω item ἀΐω, spiro. vt ait Etymol. in qua significatione itidem est insufiratum & pro eo dicitur ἀΐω. Eust αὔσαι, ait significare etiam tangere, Item dormio inquit. Etym. citans ex Nican. Ther. ἐν δ' ἀμφὶ δύσιν, ἢ ἀμφὶ ἀνατολὴν ἐχθρὸν ὄφιν ἐκέλευσε αὔσαι in qua significat. dicitur ἰαύω.

Αὐω per διάλυσιν, idem quod αὔω, i. clamo. vt Il. μ. ἐξ αὐτάντων ὕδατ' Ἀχαιῶν.

Αὔως, aurora dies. Æolicè pro ἀώς, & communiter ἠώς: ἀφ' οὗ τὸ αὐτὸ τῷ πάμπαν.

Ἀφαβρωσάμενα, sic dicta fuit vestis, quam Abrota Nisi vxor ferre consueuerat, Plutarch. in Problem.

Ἀφαγνίζειν, consecrare, purificare, expiare, spoliare, ἀποθεώσαι, καθιερῶσαι, συνήθως.

Ἀφαγισμὸς, οὐ, ὁ, sanctitas, vel sanctimonia Cicero. purificatio. Plin.

Ἀφάδια, Hesychio. authore est ἡ πολεμικὴ τῶν ὅπλων διὰ τὸ ἀφῆσθαι.

Ἀφάδιος, & Ἀφαδὴς, οὖς, ὁ, inimicus. qui non placet, ingratus. ἀδεὴς, ὃ τὸ ἀρέσκειν. Dicitur & ἀφαδὴς, Hesych.

Ἀφάζω, accipio, ἀφαζόμενος, palpo, ἀποπειρᾶσθαι.

Ἀφάη, teste Hesych. Diana.

Ἀφαίαστος, id. exp. ἀπαλλάσσω, ἀποκατηρτισμένος, ἀπονήσας.

Ἀφαιμάζω, sanguinem elicere. ἀφαιμάξας τὸ ζῶον, in Hippiatr.

Ἀφαμιὰι, nepotes. Ἀπόγονοι, ἔκγονοι.

Ἀφαιμάξις, sanguinis detractio. Plin.

Ἀφαίρεσις, εως, τὸ, ablatio, separatio, detractio. Exodi cap. 35. ὧν ἔλαβεν ἀφαίρεμα τοῦ κυρίου, obtulerunt Domino. separauerunt oblationem Domino. ἀφαιρέσεις, partes quæ à victimis auferuntur, vt sunt τὸ στηθύνιον, ὁ δεξιὸς βραχίων, ἢ ὁ λοβὸς τῶν ἥπατος. ἀφαίρεσις etiam apud Plin. lib. 18. cap. 11. vocatur aphæresma, i. aliæ gentes ita dicunt à cortice siue tunicis æ ablatis.

Ἀφαιρέομαι, auferor, priuo, subduco, orbo, amputo, impedio, eripio, exuo fraudo, abdico, adimo, abstraho, euerto, abripio. Hoc verbum in præsenti vtranque habet significationem: & cum duobus item accusatiuis construitur, interdum cum Genitiuo & Accus. vt ἀφαιρῶμαί τι χρήματα, χρημάτων. Xenoph. εἰ πλουτεῖν

τὰς τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἐκωλύθη δικαίως πλουτήσειν. Demosthenes, πολλὰ ἀφαιρέσεται τὸ ὑμῖν φίλος ὢν τοῦτο ἢ ἐχθρὸς ἀπὸ τῆς γνώμης deducet? quis istam vobis opinionem extorquebit? Plutarc. in Camillo. ἀφαιρούμενοι τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἄφθονον τῷ δήμῳ, populum suffragio priuans. ἀφαιρούμαι τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπιθυμιῶν, detracho excessus, Aristot. Idem Plutarchus in Politicis, προσῆν ἐκείνῃ ἀφαιρεῖσθαι καὶ μὴ προσλαμβάνειν, id est, alimentum sibi auferentes, opprimunt. ἀφαιρεθεὶς τῆς ὑπερμεγέθους, abdicare tardos, nec opportunitati se offerentes, Plutarchus in Solone. Homer. Iliad. α, cum duobus Accusatiuis, ἥμ' ἀφαιρήσει γέρας πολέος φίλης. Plutarchus in Auton. Ἀφαίρετα δὲ ὀλίγοις αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα καὶ μὴ πολλὰ χαριζόμενον. Galen. 12. Therapeut. Σκαμμωνίαν μὴ ἀνδρὸς ὄντος, ἅμα τὴν νοσήσασαν ἢ παιδίον ἀφαιρεθῆναι τὸν ἀθρόον. ἀφαιρεθεὶς, detrimento affectus. Xenoph. οἱ μὲν δὴ βασιλεῖς, ὡς ἀφῃρημένοι τὸν ὄντα.

Passiuè item sumitur cum accusandi casu. Philo de mundo, ἀφῃρημένον ἑνὸς ἀνώμου, &c. id est, vi defectus. Aristophan. περὶ ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀνοῦν τοῦ στόματος ἀφαιρεθῆναι nobis deabus corona est spoliatus. Plutarch. de exilio, ἀφαιρεῖσθαι πολίτευμα γνώμης φυγὴ, exilio prohibentur geometræ liberè loqui. ἀφαιρεθέντες τὰς τιμὰς, honoribus spoliati. ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, cui regnum ablatum est, Plutarch. in Publicola, regno pulsus. ἀφαιρεθεῖναι εἰς ἐλευθερίαν, vindicare in libertatem. Demosth. ἂν παρεισφέρῃ ἀφικνούμενος τὴν Κηφισοδότου Σκαμανδρίαν εἰς ἐλευθερίαν, quib. insuper mulctatus est ob id quòd non iure asseruille ancillam in libertatem iudicatum est. Plato lib. 11. de Legib. Ἐὰν δή τις ἀφαιρῇτά τινα εἰς ἐλευθερίαν, ὃς ἄνδρων ἀγέλῃσιν, μισθὸν τῷ δεσπότῃ ἀργυρίου ἀφορισάτω, ἑξήκοντα τρεῖς ἀξιώσεως κατὰ τὸν ἐπιτιμήσαντα ἀφαιρεῖσθαι κρίνοντα νόμον.

Ἀφαιρετικὸς, ἡ, ὁν, exemptio, Columel. ademptio. Cicer. ablatio, Diomed. detractio, Pl. Item vindicatio in libertatem. τὰ δὲ ἀφαιρούμενα, ἢ τὰ ἐν ἀφαιρέσει, dicuntur abstracta & à materia separata. Bud. Comment. exponit mathematica. sic & apud Aristot. l. 3. de calo. Themistius, τὰ ἐν ἀφαιρέσει λεγόμενα λέγει, τοῦτ' ἔστι μαθήματα, ἃ ἐν ὑπολήψει τῶν γραμμῶν, &c. vide ipsum lib. 3. de Anim. Et ἀφαίρετα item quod ἀδιάστατος, ἀφαίρετος, quicquid ex intestinis atque interaneis dum animal cæsum exenteratur, detrahitur. Athen. lib. 9. Ἅπαντα, ὅσα τῶν ἐδωδίμων ἐστὶ τὰ ἀφαίρετα, ἐν τῷ ἀφαιρεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ζώου, ἢ ἐν τῷ ἐκδέρειν ἢ σκευάζειν ἢ ἑστιᾶν, διακόπτεται ὑπὸ τῶν μαγείρων, οἷον πλατυσμοὶ μέσοι τῶν πλευρῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων. ἢ δὲ & figura, cum principio dictionis aliquid detrahitur, vel author Diomede, est ablatio de principio dictionis contracti protheti, ἐν τῇ ἀφαιρέσει σκεπτέον, non additione sed detractione curate. vide Cicer. in Epistol. & Adag. Eraſm. Διὰ ἀφαιρέσεως φιλοσοφεῖν, ἀφὲ θεοῦ, apud Dionys. Theol. gum, est per negationem de Deo loqui, vt ὁ θεὸς οὐ σῶμα, οὐ ψυχὴ opponitur τῷ ὄντως ὄντος.

Ἀφαιρετὸς, ἡ, ὁν, exempetilis, extricabilis, vt cortex arboris, separabilis. Cicer.

Ἀφαιρέω, aufero. Variè construitur. ἀφαιρῶ σου τὸν ἵππον, σοῦ τὸν ἵππον vt Odyss. ξ. ἐπεὶ τόν μοι σφὶν ἀφείλατο. Lucia. ὧν γοῦν ἀφεῖλαι πᾶς τὸν σωτῆρα τοῦ κομᾶν ἐκκαιδεκάτου τούτου, &c. si quis de conuiuns has detraxerit vrbanitates. Item ἀφαιρεῖσθαι τοῦ Plato de Republica μισθὸν ἀφαιρεῖμαι μόνα τὰ ἐδώδιμα ὅσα τῆς ἐδωδίμου μίξεως τὸν δικαίου, ὃν τῆς ἐδικαιοσύνης. Ἀφαιρεῖν τὸν θυμὸν, iram sedare, Plutarch. ἀφεῖ ἀφροσύνας, ἀφαιρεῖσθαι γοῦν αὐλεῖν τὸν θυμὸν οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ μαχομένῳ vide Gel. lib. 1. c. 11.

Ἀφαιμιστικὸς, per detractionem, & ablationem mathematican Philoponi. in Aristot.

Ἀφαίσα, Syriaca vox, idem significans quod vulgò ἀβδέλλιμμα, ἢ ἀβδέλλωσις. Etymol.

Ἀφάκη, inter fruges reponitur ac legumina, vicinæque species e de qua Dioſc. lib. 2. cap. 133. Aphaca fauex paruus est, nascens i aruis, altior lente, tenuibus foliis filiquatur lentis in modum filiquis tamen maioribus, sed femine minore. Describit & Pl lib. 27. cap. 5 lib. 8 Iuſt. Theophraſtus aphacas à fecuridaca ſtrigulari prodidit. Gal. lib. 1. de Aliment ἀφάκῃσιν cum vicia quat ἔσιον apud Afianos vocari tradit, coniungit. Est & ἀφάκη inter olera apud Theophraſtum de hiſt. lib. 7. cap. 8. ὁ ἢ βλάσκουσι, ὁ τὸν ἢ ὁ ἢ ἥβη ἄνθος, ἢ ὑβὴ ἄκρα τοῖς φυτοῖς ὑπὸ, δὲ μετ' ὀνομάτος ἢ ἀφάκους (ſed legendum ἀφάκη) Ex quo loco dixit Plin. lib. 22 cap. 15. Et Æquinoctio nascens aphace. Et paulo poſt ſubiungit: At è contrario aphace ſubinde marceſcente flore emittit alium, tota hyeme totóque vere vſque in æſtatem. Quę etiam de ſumpſit ex illo authore Græco qui loco citato ita habet πάλιν ἢ μὴν (deeſt ἀφάκη) ἀπογηράσαντος πάλιν (expungendum τὸ καὶ) τὸ φυτὸν, πάλιν ἔπειτα ἢ ἀπὸ ἀρξαμένου, ἢ τῶν ποιεῖ ὅλον τὸ χειμῶνα ἢ τὸ ἔαρ ἄχρι τοῦ θέρους. Et lib. 20. cod. c. 9. corruptè legitur καὶ σὺν ἀπὸ τῶν πυρῶν, ἀφάκη vt legendum etiam apud Plin. habet. quod ignoratur Hermolaus. Ἀφάκης, ſtultus, Hesych.

Ἀφάλλομαι, inſilio, ſalto. Aristoph. ὃν τοῦ μαφαλλὸν τὸ ταμεῖον ἀφάλατο, ἢ caput ſalit Socratis.

Ἄφαλος, ſine phalo, hoc eſt, non variegatus & ornatus epitheton glaciæ. Iliad. κ. Φαλοὶ εἶπεν dicuntur οἱ λόφοι, ἢ τὰ περικάλυμματα.

Ἀφάλυσις

Ἀφανισμός, quasi refutatio, Aristor. in Probl.

Ἀφανιστήριος, ἀναπολόγητος, refultans.

Ἀφαμαρτάνω, iberro, in errorem labor, ἅπαξ τοῦ ἁφαμαρτάνειν τὴν τοῦ σκοποῦ, iota aberrare via. Prouerbium. Vnde ἀφάμαρτος, ὁ, ἡ, fecundus eſt, ſicut ab ἁμάρτω, ἅμαρτος, & Ionice ἄμαρτος.

Ἀφαμαρτινός, ἡ, ὁν, ἡ, ſtrans in verbis, ab ἀφαμαρτάω & ἀφαμαρτάνω, erro & aberro. Homer. Iliad. γ, ὑπὸ δ' ἀπολλυμένοις, ἠδὲ ἀφαμαρτινοῖς, id eſt, futilis & à ſcopo aberrans, id eſt, ἅπαξ χρώμενος τοῦ ἀκοπου τῇ λόγῳ.

Ἀφαμάτης, ſimuli ruſtici.

Ἀφανδάω, diſpliceo in verbis, ἀπαρέσκω.

Ἀφανέες, ὁ, ἡ, obſcuritas, Thucyd.

Ἀφανής, ὁ, ἡ, ὁν, latens, σκοτεινός, obſcurus, inſcitus, ignobilis, non conditus, oculos fallens, obſcurus, mortuus, ἀφανὴς λόγῳ, ſermone minime celebratus, Thucyd. ὡς ἀφανὲς κατέστη, non conſtat, futurum ſit nécne, Thucyd. ὡς ἀφανῆ τὸν ἐμὸν κενεῶνα ſileatur nomen. ὡς τὸ ἀφανὲς, clanculum, furtim, de improuiſo. Idem ἀφανῆ τὰ βουλεύματα, quæ ſunt occulta in conſulendo. Plut. πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς ἀφανοῦς, clam fugam arripuit.

Ἀφανία, obſcuritas, Thucydid. libro 2. Heſych. expon. σωμαγωγὴ ἐρώτησις.

Ἀφανίζω, ſi conſpectu euaneſco, non exto, è luce abco, deliteſco, marceſco, exoleſco, omittor. οἱ ἀφανίζοντα ἐφαίδρα, à conſpectu hominum euanuit, Plutarch. in Camillo. ἀφανισθεὶς ὑπὸ ὄψεως, exterminatus extra fines, Plato νόμ. θ.

Ἀφανίζω, ἰσω, σω, demoliior, circunduco, induco, circúſcribo, deleo, abrogo, obtero, tollo, perdo, conficio, corrumpo, putrefacio, labefacto, deprauo, exterminо, è medio tollo, occido, è conſpectu aufero, velut qui fucis ventur, celant ſuam faciē, ac ſe perſona tegunt. αὐτοὺς ἐκακόησαν, ἀνεμοῦσι, λυμαίνομαι, μοχλίζω, κατάλυμαι, φθίνω, κρύπτω, ἀιδῆ, ἀφανεῖς, Aritſoph. in Pluto. id eſt hinc extreminate. Accuſat. vt Ariſtophan. νῦν ἀφανίζω δίκλω, id eſt, iudicium obliſtero, tollo, induco, circunduco, & deleo. vnde ἀφάνισις τῆς δίκης, obliteratio iudicij. τὰς μούσας ἀφανίζειν, ibidem. muſas labefactare, vitiare, peruertere. Item ἀφανίζω, condo, occulto. Ariſtoph. in Pluto. ἐᾶν δὲ θησαυρισμάτων τὸν ὑπὸ γῆς τοῦ τοῦ, deus condidit ſeſe ac ſe ponens in templum. ἀφανίζεται ἐπὶ τὴν κλίνην, ἡ ἀφανὲς ποιεῖται, ἀφανίζων σφάγια, Marth. cap. 6. obſcurant facies. Chryſoſtom. interpretatur, διαθέσεσιν ἢ κατασκευαῖς, corrumpunt ac perdunt. Hieronymus. demoliuntur. Hilarius, confeciunt. Eſt enim ἀφανίζειν obſcurare ac velut è conſpectu tollere: velut qui fucis vtūtur celant ſuam faciem, ac ſeu perſona tegunt: ita qui ficta macie triſtique pallore ſanctimoniam ſimulant, id eſt, hypocritæ. Illi enim compoſito geſtu ad auſteritatem, & formæ negligentia, natiuam deformant ſpeciem. Ouid. iſque dixit 3. Amor. Cura dabit faciem: facies neglecta peribit.

Ἀφάνισις, εως, ἡ, obſcuratio. Cic. exitium, vaſtitas, obitus, occultatio, abolitio. Quint. diſperditio. Cic.

Ἀφανιστός, ὁ, ἡ, ὁν, interitus, è medio ſublatio. ἀφανιστὸν ἐποίησε τὸν πρῶτον, renuntians quemadmodum è medio ſublatus eſt. In Epiſtol. ad Hebr. cap 8 τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, porrò quod antiquatur ac ſeneſcit, prope eſt vt euaneſcat.

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ, diſperdendos, tollendus è medio.

Ἀφανιστικός, ὁ, ἡ, ὁν, deſtructor, depopulator, exterminator & deletor. Cicero.

Ἀφανιστικὸς, deletilis. Varr. abolens, obſeurans. Nazanz. ἀφανιστικὴ δύναμις, exitioſa potentia, deletrix. Cic.

Ἀφάνη, αἱ, locus in Sicilia ignobilis: vnde ſumptum, vt de rebus inertis dicatur, in Aphannis.

Ἀφανὴς, ὁ, ἡ, ὁν, nomen gentile.

Ἀφαντασίαστος, ὁ, ἡ, ὁ, qui viſiones non concipit.

Ἀφαντασία, ἡ, viſionibus & imaginationibus carens apud Plutar. & Synef.

Ἀφαντὶ, ὁ, ἡ, ὁν, non apparens. ἀφαντὸς ἐγένετο ἀπ' αὐτῆς, in eorum conſpectu nō comparuit, Eraſm ſe ſubduxit ab oculis eorum: melius quàm, euanuit à conſpectu eorum, Lucas Euan. c. 24.

Ἀφαντος, ὁ, ἡ, ὁν, Sophoc. in Philoct. ὦ τὰ πάροιθ' ὑπηρετοῦντα μόνῳ τῷδ' ἄφαντα φῶς, i. ἐκ τυφλὸν λίθ. Sic Virgil. dixit in 1. Georg. Et ſilicis venis aſtruſum exuderet ignē. apud Hom. de eo dicitur qui fanditus eum ſtripe petiit.

Ἀφαντὸς, obſcurè & clanculum.

Ἀφάπλω, conūgo ὁμοσυνῶ, applico, circundo alligo. Appianus, ἵνα ἢ ὁμοιωμένοις ἕλῃ ἀπὸ τοῦ ἀφαπλῶσαι ἀπὸ τῶν ἀφαπλωμένων, ἃ δ' ἐμμένοντα ἐκ τοῦ ἀφαπλῶσαι ἐκ χειρὸς ἐς ἑαυτὰ ἐφάπτεσθαι ἀφαπλοῦν, ὁμοσπλάζειν, Suid.

Ἀφαρ, ſtatim, continuò ἄφθονος, citò, πηχέως, ἢ ἅμα τοῦ ἀφαθμὸν γενόμενον. ἀφαρ τὸ ἀπὸ φιλότητ' ἢ ὁμιλίας, & habet vtrinq; ſyllabam breuem. Hom. in Odyſſ. ἀφαρ κορέσσατο πολύφρονος, ἠδὲ ὕδατος.

Ἀφαρεῖν, Heſych. ἁλλάξαι.

Ἀφαρὲς, pro ἄφαρ Ionice. ἀφαρὲς ἐπόνεσε μάχης.

Ἀφαρεὺς, nomen Herois, Etymol. Eſt & Apharcus, pinnula ſub thyam fœminę ventre, Heſych.

Ἀφαρὸς, ſudo, item hautior, Heſychius enim ἀφαρὲς affert pro ἰσχυρὸν καὶ στερεόν.

Ἀφάρυη, ἡ, pharca, arbor ſemper virens, Theoph. lib. 5. hiſt. Plant. cap. 15. Et lib. 3. cap. 4.

Ἀφαρπέδοτον, Heſych. eſt, ἀσύλητον, ἀδιάφορον.

Ἀφαρτος, eidem eſt ἀφθαρτος.

Ἀφαρώνιος, non venenatus, non infectus, ἢ ἀφαρώνιον χρῆμα, τὸ μὴ δεδηλητηριασμένον ἢ τὸ μὴ φαρμακευτόν.

Ἀφαρώνιτος, veneficio non infectus. Luc.

Ἀφαυρατῆς, pro ἀφαυρότης, legitur lib. Epigram.

Ἀφαυρίζω, incommodo. Lucian. ἀφαυρίζειν etiam opponitur τῷ ὑφαυξάνειν eſtque ἀπονοσφίζειν, diſſonum & ἀσυνῳδὸν eſſe. Baſil. homil. decima. Κινοῦσιν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν τὰ πάθη, ἐκ βλαβῶν δὲ καὶ ἀφαυρίσεων ἀφαυρίζουσι τὰ μισητὰ τῷ θεῷ.

Ἄφαυρος, ὁ, ἡ, ὁν, inuictus, item inultus, ἀφαύρηστος, ὀφθὲ τὸ φίλτρον. Suid. ἄφαυρος, ἀνάβατος γῆ, ἢ πολλαχοῦ μὴ τὸ ἀρότροις ὑπόκειται. Heſych. ἀδύνατος & ἀπρόσιτος, ἀδύνατος.

Ἀφαυρότης, ὁ, ἡ, ὁν, ἡ, inaratus. φάγος γὰρ ἡ ἀφαυρότης, ἢ ἄβατος τὸ φάγεσθαι, ἢ ὅτι ἀχίνατος, Etym. ſunt qui ἀφαυρὸν ſcribant & pro ἀφαύρῳ accipi dicunt.

Ἀφαυρότης, ὁ.

Ἀφαυρόω, ſurripio, abripio. Ariſtoph. in Pluto, τοῦ φῶς ἀφαυρόω, placentas rapere. ἀφαυρωμένος φλοιὸς, Xenoph. raptus cortex ex ligno.

Ἀφαυτόχειρ, ὁ, celerior. ἀφαύτοχειρ ἵππος, apud Homer. ἰ. παχύτοχειρ: ab ἄφαρ, ὁ, ἡ, ὀξύς.

Ἄφαυτος, vel ἀφάμυτος, fortis, adiutor.

Ἀφαφία, ἡ, loquendi impotentia, inopia dicendi, infantia taciturnitas, defectio vocis, ſtupor, quū quis non poteſt loqui. ἀφαφία ἡμᾶς λαμβάνει, dicere non poſſumus. Plato. νόμ. ἁ, ὡς ἀφαφία καθεστῶτας, ἰδιώτας incertus cōiiij, ὡς ἀφαφία ὢν, hæredat, incertus erat ἀφαφία πλαπαμβανόμενος, hæſitabundus. Hom. ἀμφαφίη, pro ἀφαφία, Odyſſ. ἅ. ἀλλ' ἄνα μοι ἀμφαφίη ὑπέστη λαζεῖν, ἀφαφία, ἀμηχανία, ἀπορία ἐκ ἀφαφίας ποιεῖν, perplexum reddere. Athenagoras in Apologia, ἢ (ἀῤῥᾳ) δίκλω οὐ κατηγόρει κρακεῖς, ὡς ἀφαφίᾳ ἢ δεξιστόλῳ ἐπόνου.

Ἀφάσσω, tango, palpo. demulceo, ἁλαφῶ. ἄῤῥᾳ ἐ ἀφῶ. Apol. 2. ὡς χεῖρα ἀφάσσῃ, manib. cōtrectat. ἀφάπτω, item. Item iohcito. cū Accuſ.

Ἀφατίας, Heſych. μαστοῦ, θηλῆς.

Ἀφατος, ὁ, ἡ, ὁν, ſi ſibilis. menarrabilis, vel inenarratus Gell. in eloquio I. Lactant. Inſtit. lib. 7. cap. 3. immenſus, ignobilis, ἄδοξος, ἀπὸ δυσώνυμος & ἀνώνυμος, ἀνώνυμος, aliquando oeſandus. πολὺ ἢ ἄφατος μισθὸς, inexplicabilis, Chryſoſt. πόλει τοιούτῳ. ἀφατοι κακοφαγὶᾳ in Epig. ι. μεγαλαι κατασπίκτειαι.

Ἀφάτως, ibunde, ἀδιηγήτως, inenarrabiliter. Liu.

Ἀφαυαίνομαι, inedia exarefco, intabeſco & conſumor apud Athen. lib. ζ. ὑφ' ὧν τὰ ἀνθρώπινα ἀφαυαίνεται, ἔτι δ' ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις παλαισμάτων καὶ πόνων ἀπαυαίνεσθαι τὰ σώματα. Πολλοὶ γὰρ καὶ τῶν ἀθλητῶν περὶ ταῦτα σπουδὴν οὐ μετρίαν ποιούμενοι, μᾶλλον ἢ τὰ πρὸς ὑγίειαν ἐπιτηδεύοντες, ἢ τὰ πρὸς ὑγίειαν ἀφαυαίνεται. Sic enim corrigend. pro ἀφαυαίνεται. Theophr. lib. 1. de Cauſis, ὡς τῶν ἀδένων ἀφαιρουμένων τὰ σώματα ἀφαυαίνεται, exiccata & arefacta.

Ἀφαυαίνω, arefacio, ἀφαύω, exicco. Th. de hiſt. pl. lib. 8 Πολλαὶ δὲ τῶν ἀφυαίνουσι τὸν καρπὸν, καὶ μᾶλλον ἢ πλεῖα χρόνον πεφύτευται ὑπάγοντας ἀφαυαίνει, ἢ ἀφαυαίνει ὁ καλαὶ σὶ πῖες ὀξαμενίδες. Et lib. 3. cap. 8.

Ἀφαυαίνων, ὁ, ἡ, qui exarſit.

Ἀφαυσὲς, οὐ, ὁ, vilis, deciſus, exilis, citò exoleſcens. ἢ τοιὸ ἄγαν παῖσες ἢ ὀλίγος καὶ ἄφαυσος. Apol. 2. Argon. ἔστι δὲ ἀφαυσὲς ἐκεῖνο, qui citò abioctus veniſſet. Heſiodus. ἀφαυσότατοι δὲ τε αὖθρες εἰσὶ, id eſt, debiliſſimi.

Ἀφαυσόγειος, ſegnius, lentius. Aratus, Οὐδὲν ἀφαυσόγειον προχέει κακὸν ὀσσοφόρος αὖρα, Nihilo ſegnius currit.

Ἀφαύω, ſicco, vro. & inedia exarefco. Bud. Comment. Ariſtoph. in Equitib. Νῦν ἢ τὸν σάκκος ἐκείνος αὖ ἐκείθεν ἀγαλλῳ, οὐ ξύλα ἀφύσας, ἀφαύει.

Ἀφάφλη, Heſych. eſt σωφρόσυνη. item μύξη.

Ἀφάω, ἀσω, palpo, contrecto. ἁλαφῶ, tango, tracto. Iliad. ζ. ἀγκύλα τοξ' ἀφάωνται, tractantem arcus: ι. ἁλαφῶντες, ἢ λαμφάωντες τὰ δὲ τοῖς ἀφᾶς, à tacta.

Ἀφεγγὴς, ὁος, ὁ, ἡ, cæcus, obſcurus, lumine carens.

Ἄφεγγος, ἡ, ὁν, apud Lacones eſt, ὁ ἢ θύων. teſte Heſych.

Ἀφειδὴς, impudens, Heſych. ἀναιδὴς.

Ἀφειδόω, ſcilicet inſideo, Heſych. ἀφειδῶσαι, ἐπὶ δίφρου καθῆσαι.

Ἀφείδρυος, ὁ, puerperium, concubitus, coitus ab alio exponitur. Dioſcorid. lib. 1. cap. 85. de coagulo leporis, μὴ γὰρ πάλι ἀφείδρυοι ἀπὸ τοκέος ἔβη. Ruellius, à puerperio parienti ſpem adimit. Cornarius, poſt partum conceptum adimit. Idem Dioſcor. libro 2. cap. 21. de leporino etiam coagulo, μὴ γὰρ πάλι ἀφείδρυοι ἀπὸ τοκέος ἔβη interpretatur. Ruellius, à concubitu potum, cōceptum admere partūque ſpem intercipere proditur. Cornarius, poſt partum conceptum impedire narratur. ſed erat veriſque: in vtroque namque loco ἀφείδρυος, menſtruum purgatio ſiue mulieris profluuium Plin. etiā ἀφίσρυα dicitur. Sui. ἀφείδρυος ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς

γιναικὸς ἀκαθάρτου (i. menstrualis mulieris Plin.) ὄλυρα ἀζύμου κρᾶμα τῶν κριθαλῶν, ἢ τὸ τοιοῦτο σημεῖον ὑποδύτω τῆς ἀφιδρύσεως. Leuitici 18. ἐν τῇ ἀφέδρῳ, menstruis temporibus, exponitur. Et Ezechiel. 20. in fluxu sanguinis.

Ἀφοδεύω, ῶ, cloaca. Matth. Euang. cap. 15. εἰς κοπρίαν χωρεῖ, εἰς ἀφοδρῶνα ἐκβάλλεται, in aluum abit & eiicitur in cloacam, siue latrinam.

Ἀφόνιτ, dimiseritis, pro ἀφῆτε, Nonius.

Ἀφοσίωτος, ὁ, dimissus, liberatus.

Ἀφουλόω, μ. ὁπῶ, ω. ἠφούλωσα, securè ago, non parco: item vile habeo, despicio. ἀφωλῶ. Genitiuo iungitur in priori significato. Apollonius 1. Argon. τὰ δ' οὔτων ἀφουλώσαντες ἔλασθε. aliter libro 2. ὑδὲ σφιν βίζυμας ἀφοῦ κεν βασπλῶ, pro ὡς ἡμέλησαν, ὑδὲ κηδεφόνων. & libro secundo, πολὺ κεκλὸ ἀφουλόσαντας αἰδῆνον γάμον ὑποδύσασθαι ἀλλ' ἐμέμφθησαν curam certaminum nullam habentes. ἀφειδωλῶντες θορύβου, vehementer tumultuantes, Plutarch. in Camillo. Lucianus in Anacharside, ἠδὲ σωμάτων ἀφειδῆς, corporibus non parcere, corpora negligere. τὴν βιοτὴν ἀφουλῶν, de alienis prodigus. ψυχῆς ἀφειδῆ πάντα Sophocl. tic Hocrat. animęque magnę, prodigum Paulum superante Pœno.

Ἀφοσίδ'ς, ἐδ'ς, ὁ, ἡ, crudelis, liber, non parcens, immensus, copiosus, παιδοφόνος ἀφοσίδες, ἀκαλχύνδ'ς, prodigus, profusus. Thucydid. ἐκείνως ἀφοσίδες ὁ πρασπολὲς καπνός, id est, ἀφειδῶντες πανταχῇ καπνός. ἀφοσίδ'ς τῷ βίῳ, vitæ non parcens, Aristot. lib. 4. Ethicor.

Ἀφοσίδης, ους, ἡ, immunitas. ἀφοσίδα σώματος, quum quis non parcit corpori suo. apud Paulum ad Colossens. exponitur læsio corporis ab Erasino: sonat autem ad verbum, imparsimonia, à verbo φείδομαι. Ambrof. legit, vexatio corporis.

Ἀφουλία, munificentia, profusio citra parsimoniam. Pollux l. 3.

Ἀφ'σίδ'ς, incessanter, impunè, citra delectum, prodigè & profusè. Cicer. liberaliter, largiter, temerè, inconsultè, citra discrimen, immodestè, largius, citra parsimoniam. κἀκωλύετο ἀφεσίδ'ς χρᾶσθαι, durè & crudeliter tractare, Plutarc. ἀφεσίδ'τερον κολάζειν ἢ ὡς ἀνθρώπους, Xen. feuerius punio quàm si herus esset. ἀφεσίδ' ὠὴ πᾶσιν ὁρμᾶσθαι ἐφ' ἕ πλοιον, Demosth. omnibus copias & coadiutus bellum mouere. ἀφεσίδ'ς χρήματων ἔχειν, pecuniarum magnam habere copiam, vel pecunias dare magna copia. ἀφεσίδ'ς ἔχων τῆς ἡλικίας, nullius ætatis rationem habens. ἀφεσίδ'ς αἰτεῖσθαι, instanter petere. Bud. in epist.

Ἀφέτης, dimitt. ἀφίημι thema est.

Ἀφέλιος, ibstulit, ab ἀφαιρέω.

Ἀφείμαι, Præterium verbi ἀφίεμαι, solutus sum, λελύμαι, Actiuè & Passiuè accipitur: gemt. iungitur. vnde ἀφειμένος, unienis qui iam pubertatem excessit, & virilem togam sumpsit, ἀφ' ἧ ἔφηβος, ἀφ' ἧς ἐφήβου, ἀφωνός, Pollux lib. 2. Item, ἀφειμένοι, ἀπολαγῶντες, emeriti seu exauthorati, apud Aristot. 3. Politic. Ab aliis ἀφειμένοι τῶ στρατοῦσθαι, ἀπεσωθῶτι. ἀφειμένοι τῶ σώματος, mortui, corpore relaxati & dimissi. ἀφειμένοι τῆς κίσσης, iudicio liberati. ἀφειμένος ἐν τῇ χρείᾳ τῆς ἰώνας, habense manibus dimissas, Plutar. in Othone. ἀφειμένῳ ἐν ὠὶ ἀεὶ ζῆν ζῶ, ei permittebatur pro arbitrio viuere. ἀφειμένῳ στρατείας, vacationem militiæ habens, Idem in Camillo, ἀφειμένῳ ἔργων, operis vacationē habens, Idem in Rom. ἀφειμένος τ' ἀνωλῆς, Demosth. i. dimisso senatu. vide ἀφίημι & ἀφίνω.

Ἀφείμην, omisimus.

Ἀφείσης, finere, συγχωρεῖν, κωλύειν, ἐγκωλύειν. à verbo ἀφίημι. ἀφεῖναι τῶν φόνων, cedere voce.

Ἀφεῖς τῶν ὑπὲρ αὐτῆς πάλαι δίδωκεν. Paræmia est apud Hyperid. ἐν τῷ περὶ τῶν παρέχειν φόρους, de his qui potioribus relictis viliora conscendantur. Sund ἐπὶ τῇ αἰκίᾳ χάριν μὴν ἔξεμπαιόντων, τὰ ἀξιωτὰ ἢ παρημωμένων. vide ὑπὲρ.

Ἀφείσ'ς, ἡ, derelinquens.

Ἀφείτ'ς, licitum est, permissum est: ab ἀφίεμαι.

Ἀφικτὸν, abstinendum est: ab ἀπίχομαι. Gemt. iungitur. Isocrat. τὸν συμβουλεύειν ἀφικτὸν.

Ἄφικτος, facer.

Ἀφικχώω, ἰκδο, κακῶω malum importo. Hes.

Ἀφίλεια, ας, ἡ, simplicitas, ἀπλότης. Dicitur de frugalitate & victus simplicitate, i. sine arte mensa. vide εὐκολία.

Ἄφιλος, ὁ, ἡ, ὄ, simplex, frugalis, moderatus, candidus. facilis, supinus: item, sanus, perfectus, integer. ἀφὶ τὸ μηδὲν ὁ ἀφιλεῖσθαι, Etym. ἀπλοῦς, διὰ ὅτι, ἁπλῶς, κατὰ πάντα ὁ ὁλόκληρος, ὁ ὑπὲρ πλεονεξίαν μὴ πᾶν τὸ σῶν ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ σῶν ἁπλῶς. Hesych. τὰ σύνθετα.

Ἀφιλόω, ῶ, ἀσω, exulcero, collido, vulnus infligo, colluxo, vulnero, vulnus infero.

Ἀφιλκύω, μ. ὑσω, π. υκα, traho, premo, grauo, deprimo, allicio, κωλύω

Ἀφίλκω, abstraho, auoco, abduco alió. Xenoph.

Ἀφίλκωσις, εως, ἡ, contusio, colluxatio, exulceratio, exemptio corticis. & quadantenus abrasio, Theophrast. lib. & cap. 5. de Causis Plantar.

Ἀφίλιμος, Hesych. τὸ κάλλωπτρον.

Ἀφιλόπλυμ, extorti. vide Ἀφιλόμαμ.

Ἀφιλοτιμότ'ς, simplicitas. ἀπὸ ὅτου. Actor. cap. 2. μετὰ ἀφιλοτιμότ'τος τρόπος ἐκ ἀφιλαπάσεως ἢ ἀφειλοτιμ κεφάλαιος, in simplicitate cordis.

Ἀφιλῶς, inconsiderate, simpliciter, ingenuè, incuriosè.

Ἄφιμαι, id ipsum quod dimittitur.

Ἀφίμβω, derelinquens, omittens, dimittens.

Ἄφιν'ς, ὁ, ἡ, τὸ ἄφιν'ν, (vtroque enim modo vsurpatur) diuitiæ redditus proprię vnius anni: quasi κατ' ἐνιαυτόν. Odyss. ἔχ' ἐπ' ἀφιν'ν πατρίδα. Heliodus. ζηλοῖ δὲ τὰ γένεια χάλαζ εἰς ἄφιν'ν ἀπολλύμενα, de opes spectantem: vbi generis est masculini tertiæ declinationis. Idem, ὡς ἄφιν'ν φίλων ἀπὸ πάντων τε καὶ ὅλων. Hom. Iliad. ε ἄφιν'ς ἐμ πάτερ αὐξέων, f cultates & opes hausturum, i. cumulaturum. Vbi Interpres, ἄφιν'ν κυρίως τὰ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ φερόμενα πλοῦτος ἢ ὠὴ πάντα.

Ἀφιντίδα, ὁ, Iusus genus, de quo sic Pollux lib. 9. Ἡ δ' ἀφιντίδα, ὅ ὅδαν ἐκφέζειν ὀρχικὸν ἀφίστα τὸς κύκλους, χρῶμ, συμμετροποιοῦσα, ὡς αὐτὸς τὸ κύκλος ἐστ.

Ἀφίσσω, recipiam, abstinebo: ab ἀπίχω.

Ἀφείτη, apud Hesych. legitur exponitum ὑποπτήσσω, ὑποκαλύπτω, ὑπερέχω, arceat & prohibeat.

Ἄφιτος, inutus. ἀ ϙωτῶ, Hesych.

Ἀφίτμος, donum, donarium, Hesych δῶρον, ἀπὸ ϙτμι, ἵστημι. superius ἀφίημαι.

Ἀφίτος, ὁ, inutilis, ἄχρηστος, ἀνόνητος.

Ἀφιμυλόω, ῶ, enarro. Plato.

Ἀφιστ'ύζω, μ. ὑσω, π. υτχα, ἀφιστ'ύω, μ. ὑσω, π. υτχα,

Ἀφιστ'ω, hebrepo, fer, o, abeo. Sophocl. ἀφιστ'ωτῶν, discede me.

Ἀφιστωλοῦμαι, mutari seu transire in serpyllum.

Ἀφίστ'ς τὸν ὄ, labor minimè tolerabilis, Gregor. Nazanzen. in Trag. Ἀφίστ'τερος, ὁ ὁρίστ'τερος, πολὺ ὁρίστ'τερος, ταχύτερος, ἀφίστ'τερος, ἢ ὁρίστ'τερος.

Ἀφίσ'ς, ine, dimitte: in secundo Aoristo Imperatiu. à verbo ἀφίημι Aristop. περὶ τῆ ἀφ' ἑστίας. ἄφες ζῆν τοῦ, define iungere.

Ἄφισις, ως, ἡ, dimissio, veluti quum equi è carceribus in spectaculis emittuntur, migratio, remissio, emissio Cic. profusio, iactura, liberatio, transactio, absolutio. ἀφισις ἐξ ἀιδλυσις, est quum accepto latum est & decisum, hoc est, ἵνα ὁ ἐγκαλῶν κατὰ τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει ἀπῇ, id est, litis decisio. ἀφισεις πολιτῶν, in colonias mittunt. Nazanz. ἄφισιν πάντα ἔλαβε, hoc tibi remissum est, i. condonarum. Item pro repudi vxoris, apud Plutarch. Hesychio ἄφισις, κόπλωσις, συγχώρησις, ἀπόλυσις.

Ἀφίσσω, Iuppiter qui in Argo colitur.

Ἀφίσμος, ὁ, ἡ, ὁ, examen, vt ἐσμὸς ὁ ἀφισμὸς τοῦ λυτοῦ, ἐὰν λύσωνται βασιλεῖ, si rex interit, plebs apum vniuersa discedit. Aristot. lib 9 Animal. Ibidem, ἀφισμὸς τῆ μελιττῶν γίνεται, missio apum si iquali colonia ducitur.

Ἀφίσ'τη, pro ἀφισ'κεται, ἐγ συγκειται, Etym.

Ἀφισ'κω, κτῶ τὸ ἀφίσμαμ, ἀβλιτο. Xenoph. in 2. ἀνάβασ. ὧδε, ἀνὴρ ἀφισ'κεν, ὡς τὰ φίλος ἡμῖ οὐδὲς πλεί' ἐστιν, à nobis desciscet, ἀποστήσεται.

Ἄφισ'ρ, aphester, sic apud Gnidum magistratus quidam dictus qui sententias rogabat, Plutarch. in Probl.

Ἀφίσιος, absens, extra domum, non domesticus.

Ἀφίσμαι, solidibus privati sed etiam à sodalitio amoti. Poll. li.

Ἀφιστ'ον, dimittendum: Aduer. positionis, ab ἀφίημι Plato 2. de Rep. τοιούτων τῶν σκήπτρων ὡς ἀφιστ'ον.

Ἀφιστ'ος, ὁ, ἡ, omittendus, dimittendus.

Ἀφιστ'ρία, principatus. ἀπὸ τ' ἀγκμαία, Hesych. Suid. ἀφιστ'ρία.

Ἄφιτ'ς, ὁ, ἡ, dimissio, est etiam ἀφετ'ς, Aphete, insulę nomen.

Ἀφιτ'ς, ὁ, ὑ, dimissio, Etym.

Ἀφιτ'ρίαι, τὰ, vocant machinas obsidendis vrbidue accommodatas περιοδικὰ ὄργανα. Suid. ἀφιτ'ρίαι ἢ ὄργανα, τὰ πολιορκητικά.

Ἀφίτ'ρίαι, ων, ὁ, carceres curſorum. Κτὸ τ' ἀφιτ'ρίας μέχρι τὸ κεμπτ'ρίου, a carceribus ad metam. ἀφιτ'ρίαι, βαλλίς, Com. Aristoph. in Epitrepontibus. Sud ἀφιτ'ρίαι τὸ ἱππόδρομου. Accipitur etiam pro principiis eundæ viæ, aut profectionis.

Ἀφιτ'ρίσιος, ὁ, ἡ, missilis.

Ἀφίτ'ς, ὁ, ἡ, sic vocabāt Lacedæmonij quē libertate donassent. Atheniensis habet ἐλ, σπὸ ἀνὴρ ἀνὴρ τὸν ἐλεύθ'μαν καλεῖ ἀμέλιακὸν λακωνῶς δὲ μόν ἀφίτας ἐκάλουν, ὡς ἢ ἀλκιβιάδης ὁ ἀγόρα τῶς. Eodem quoque nomine apud astrologos vocantur annorum distributores, quos ex aphereticis locis putant quodā velut afflatu procursum in vitam elargiri: perinde ac à linea certantes emittitur quadrigæ. Celsus lib. 11. cap. 39.

Ἀφιτηρὶ, loca apud astronomos, vnde vitalem auspicamur decursum, carcerum imagine quadam quas vocant ἀφιτηρίας.

Ἄφιστος, apud Hesych. ἱερεῖον ὁ κτηλωμένον leg. ἱερεῖος.

Ἄφιτος, ου, ὁ ἡ ὄ, liber inus. liber nexúque solutus, absolutus, λυτὸς, ἀπεγώμενος, emeritus, dimissus. ἄφιτος σφενδονήτης appellatio libera. Interdum ἄφιτος, Deo sacer. Vnde ἄφιτος γυμνάσιον, ἀπόπαλμα. Et ἀφίτους κόμας vocauit Athenæus (cuius hæc verb.

libri

libro duodecimo. Οὐ μόνον ἡ λυδὴ γωνιακὴ ἀφροσύνη τοῖς ἐντυγχάνουσι, ἀλλὰ καὶ ἡδὲ κύπρος καὶ πᾶν ἄπλαστον ἦθος ἐπαχθὲς τοῖς ἐμπείροις τῶν ἀστείων ἐστὶ, πλὴν ὅσα τῆς ὑβρεως ἐλέγχει τὸ ἀκόλαστον καὶ ἄμουσον. quasi animalia sacra, quæ in deorum tantum tutela erant & sine pastore: vt hodie sues Antoniancæ, quibus etiam fas vrbe arcere nefas censent. Sic Budæus: sed ille ἀφύτοις τοῖς ἐντυγχάνουσι. est prostituta & exposita cuiusuis libidini. Consfer Herodot. libro primo. Valer. Max. libro secundo, capite primo. Interdum reiectaneus, & reiectus. Dioscorides, ἄφυτον δὲ πᾶν γάλα σπολιωτικῆς, ἢ πυτικῆς, ἐν μὴ κατὰ φύσιν ἔθηκε. ἄφυτον etiam est expositus, pro derelicto habitus. Chrysostomus 2. ad Corinth. 3 Καὶ καθάπερ ἄφυτον ὁ βουλιμίας ἀνεχόμενος τῶν ἰδίων φυτῶν.

ἀφύτως, ineuitabili lege.

ἀφὼ μ δίσω σ δικ. inflammo, accendo.

ἀφ-ψω, decoctio, Theophr.

ἀφ-ψησις, ατος, τὸ decoctum, decoctura, vel decoctus, us. Plin. coctum, decocti ius, coctio, pulmentum.

ἀφ-ψω, ἀσω, decoquo, recoquo.

ἄφωκτος, Doricè, pro ἀσύγκλητος, dimissi.

ἄφωντας, Attice, pro ἀφ' ἑαυτῶν ab ἀφίνω, dimissi sunt: vt αὐτάνται pro αὐτῶν apud Herodot. in Euterpe. D. Petrus prima Epistola, capite secundo, ἵνα ἀφῶσιν ὑμῶν αἱ ἁμαρτίαι, quod vobis remittantur peccata.

ἀφώρα, prospectabat, pro ἀφόρα.

ἀφὼς, ὁ, tactus, tangendi sensus, contractio Cicer. ἁλλ' ἄφησε, communitura, iunctura, contactus & apprehensio in palæstra. ictus, plaga. ἀφὼ ὑδάτων, tactum præbet, id est, contingi potest. ἀφὼ ὑμῶν ἀπέσβη, pro tactu attingens, Plutarch. de Virtute. Item puluis quo palæstritæ post vnctionem inspergebantur, vt corpora ceromate & sudore lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent: vel potius ille iactus pulueris insidiosus quo luctator vtebatur, vt antagonistam apprehensum facilius supplantaret: de quo intellexit Plinius libro 35. capite vndecimo, Ouidiúsque Metamorph. 9. Ille cauis hausto spargit me puluere palmis. Inque vicem foluæ iactu flauescit arenæ. pro latina voce vsurpauit Martialis libr. septimo in Philæmim: Perottíusque malè apodyterium exposuit. Epactetus inter molestias athletarum ponit, πολὺ ὡφὼν κατασπᾶσι. ἀφὲ, incensio Cicer. Herodotus libro septimo, ἀφὲ λύχνου ἀφὲς, id est, circa lucernarum incensionem, sub crepusculum noctis. ἀφὲ, etiam exponitur ab Hesych Suid. Varinópque, χειὰ λίπασε. sed illud ἀφὲ, vel potius ἀφὲς dicitur, id est vitiligo.

ἀφεγγὴς, ὕτος, ὁ, vergeos ad senectutem. γηρέσας, ὑβρίβεικὸς, τὸ ἀφεγγὲς, i. πρὸ γήρους ἀπηρωμένον. Hesych.

ἀφεγγὴς, ὕτος, ὁ, qui pubertatem præteriit. Suid. ἀπὸ ὥρ.

ἀφηγέομαι, ἡσόμαι, ὦ ημαι, narro, docceo, enarro, expono. literis prodo: item sum ductor, impero. Plutarchus in Numa, ἀφηγεῖτο δὲ καὶ τῆς ἀπορίας, qui citra odium regnare videntur, id est, imperare. Ezechielis capite vndecimo, τῶν ἀφηγουμένων τοῦ λαοῦ, principes populi. Item duco. Plutarchus in Romulo, ἀφηγεῖτο τῆς ἐκστρατείας αὐτὸς, singulas centurias vir ducebat. Machabæor. libro secundo capite decimo, ἀφηγούμενοι τῶν ἱππέων, ducentes Iudæos. ἀφηγησάμενος τῶν ἐν οἴκῳ ἰώβαν, duces Græcorum. ἀφηγεῖσθαι δ' ἔζαν, inquit Pollux libro octauo, ὅταν τις δι' ἀδύνειαν ἀπτηνὸν οὐ δυνῇ, ὑπάγῃ τὸν ἀφηγούμενον ἐπ' οἰκίαν οὗ τις τύπτει ὀπτικῷ τύπτοντα.

ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio, vt διήγημα, Athenagor. in Apolog. vtroque vtitur Nazan.

ἀφηγηματικὸν, narratiuum. Gaza.

ἀφηγητὴς, dux viæ. ὁ ἀφηγούμενος. ὁ ἐνί.

ἀφήγησις ιος, ἡ, enarratio, vt διήγησις, expositio. ἀφήγησις παλαιᾶ, veterum gesta: un narratio. ἀφήγησις, expositio. Expositionem voco, inquit Rodolph. Agric orationem quæ solam dicentis mentem explicat, nullo quo fiat fides audienti, adhibito.

ἀφηγητὸς, dux viæ.

ἀφηδία ω, μωσῶ, π. υγκε, iucundum reddo.

ἀφηκα, emisi, omisi, dimisi, remisi, abstuli, præcipitem dedi: ab ἀνίημι. Hesych. ἔζ' ἄφες. (ἀφίημι.

ἄφηκα, vt οἶδα, peruenio, Plato lib. 7. de Republ.

ἀφηλικιώτερος, ὁ, Ionicè, senior, Arrianus.

ἀφήλικες, ὁ, adolescens. Theophil. inst. cur. civil. ὁ πᾶν ὕβλιμ μὴ ὁ ἀφήλικας, πᾶσι γὰρ ἡλίκοι πάντες ἐκκαλοῦσι. ἄ σφαλεται οἱ κυνηγέται. Suid. ἀφήλικα, per ἀνασῴνυσιν exponit: taxatque eos qui hac dictione abutuntur, ὅτι τὸ μηλέα ὁ ἀνόμου ἀλικίας σημαίνει. Apud Homer. παιηφήλικε dicitur qui caret æqualibus & socio.

ἀφηλικία, adolescentia, ætas minor annis 25. ἀφ' ἡλικίας ἐφεστῶτων Basil.

ἀφήμενος, ὁ, sedens, πρίαμε καθήμενον.

ἀφημοῶ, interdiu absum, diem absum, Demosth.

ἀφημωζάδης Hesych. est ἀπεῤῥιζάδης.

ἄφημι, vel ἄφιμαι, non nominatus & famosus, incelebris Sil. immemoratus Horat. indictus, ἀνώνυμος, ἄδηλος, ἄῤῥητος, ἀκατονόμαστος.

ἀφήμως, tacitè, decorè, εὐσυχῶ, εὐσιγήτως.

ἀφίαμαι, Hesych τὸ πάς ὑπὸ ὠφίας κριθαὶ παῖς χηρὸν πήσαι, i. decorticata hordea & à gluma leparata, mambus tenere.

ἀφιδιάζομαι, ἀσθαι, ἀφιδιάζω frænos reſpuo, frænum mordeo Ciceron. præceptor ium & contumax, licentia exulto: proprie frænum non admitto: de equis contumacibus. Herodianus eleganti metaphora, pro imperium detrectare, ac subditum esse nolle vſurpat: Neut. absolut.

ἀφίδιος, ὁ, ἡ, rebellio, ferocitas, contumacia, emorso, vt dicitur, frænio.

ἀφίδιος, ὁ, ἡ, rebellis, qui non obtemperat, Basil. αὐτόπτης, ὑπήκοος.

ἀφίδιος pro ἀφιδιάζω legitur Canon. 8. concilij Ephesini: cum gemitiuo, diffidco. ω & c.

ἀφίδρυμα, ab ἀφιδρύομαι, actiuè & passiuè accipi potest, ἀφιδρυθῆναι ἐκκλησίαν, abstulisse videbimus.

ἄφιστον, soluturos, nauigaturos, πλεύσειν.

ἀφίστωρ ορος, quasi emissor. Apollinis epitheton apud Homerum Iliad. primo, ab emittendis oraculis, quasi ὑμοφάτωρ, ὁμοίως πᾶσι σοφοπτεύειν, ὡς μαντικεύομαι, ἢ πυθίης, ἥτε ἀ ἧς ἐκκλέ ἀφίσσοι. Suid. ὧν ὁμεληταὶ ἐκ διὰ τὸ ἧς εἰς λόγους ἐρχεσθαι τοῖς χρησμῳδοῦσι. Hinc ἀφιστορεία, diuinatio, μαντεία. Hesych.

ἀφὸς αἱ, sunt exulcerationes in summo ore, infantibus peculiares, vitio lactis quo nutriuntur, calido humore corrupti. Oriuntur & interdum ætate prouectioribus, quando humoribus calidis eò commeantibus intumescunt ora afpectu sanguineo. Vnde ἀφὸς, quem eiusmodi vexat affectio. Cælius libro nono, capite 20. Galenus libro sexto, ἀφ' ἧς πάντως τὰς ἐσθιομένας ἐλκώσεις ὁι τὸ σῶμα γεμῆσθαι διομολῆσαι ἀφὸς, ἐγκύσας τὴ ὑγρὸν θερμότητος σωφώδους γίνονται ἢ τοιαῦται πᾶς βρίσμοι, ὅταν τοι μαλθακὸν εἴη τὸ γάλα ἢ πανδεὲς ἢ μὴ καλῶς αὐτὸ πάνυ σπέρη τὸ σωφῶδες, &c. Celsus libro secundo, capite primo, vt infantes, tenerósque adhuc pueros serpentia vlcera oris (quæ ἀφὸς Græci nominant) exerceant. Dicitur etiam ἀφὸς in singulari. Pollux libro quarto, ἀφὸς, ἕλκωσις μὴ ὑπόσαρκος ἕπτακις λοιδήνωσα γ' ὀδὰξ, ἢ πορείδωσα, ἢ νέυρα ἢ σαύρια, ἢ ὅδι ὅτι μὴ μελάτωσε· πλανᾶζεται ὧμ τὰ ὀνόματα. Hesychius, ἀφὸς, ἡ ἐν σώμασι ἕλκωσις ἢ φθὴ ἢ τὸ αὐτό. (quod postremum planè falsum, vt suo loco dicetur.) Galenus etiam habet medicamentum ad testiculos aptha laborantes, libro nono, ᾧ ὑπάρχει, id est, ᾧ ἐς ἀφὸς ἐλκώσεις διὰ ὑμοῦ. Sic enim legendum ex Paulo Ægineta libro tertio, capite quinquagesimoquarto, non verò ἀφθώσεις, vt illic corruptè legitur. hoc enim modo & ἀφθώσεις σωφώδεις & σωφώδεις dicuntur, laborantes aphtis. Hippocrates etiam libro secundo de morbis dixit, ὡὸ ἀφθώσῃ σύεργὸς πλέμονος σωματὸς ἴσχει βηχέτ. ab ἄφθαι ἀφθῶ.

ἀφθαρσία, ας, ἡ, conditio immunis ab interitu, æternitas, perpetuitas, corruptionis priuatio & immunitas, integritas: vnde ἡ τῶν πόνων ἀφθαρσία. mundi indissolubilis compages, vt veritur à Budæo apud Philonem.

ἀφθαρτίζω, reddo immortalem.

ἄφθαρτος, incorruptus, qui corrumpi non potest, immortalis.

ἄφθας Suida teste, est ὁ ἀκίνητος Bacchus.

ἄφθιτος ε, ὁ ἧ ὁ, nou vocalis. lib. Epig.

ἄφθις, accenſus, à verbo ἄπτομαι.

ἀφθίτοκος, auidè vorans, ὁ θηρὰς ἐσθίων. Hesych.

ἄφθιτόμητος, qui consilium habet incorruptum.

ἄφθιτος ε, ὁ ἧ ὁ, incorruptus, perennis, ἄφθαρτος ἀθάλατος, æternus. Iliad. β. σκῆπτρον ἧ ἄφθιτον ἔσσεται αἰεί, id est, ἀεὶ διαφθορὴν ἀνάγκην μὴ ἔχῃ ἀπὸ ὕλης ἐμπλοκὴν οἱ διὰ ὅτου τέλεται, τὸ ἄφθιτον ἀπὸ τοῦ ἀφθίτου, inquit interpres. In genere fœminino. Hesiodus, σὺξ ἄφθιτος ὀλυμπίη. Et Sophocles, ἀφθίτοις γάμοις d. xit, id est, αἰωνίοις πόσι.

ἄφθογξος ε, ὁ ἧ ὁ, voce carens, mutus. Soph. in Aiace, ἧς ἐπαλέσας ἄφθογξος χρόνος.

ἀφθονία, ας, ἡ, abundantia, vbertas, multitudo, copia, Theophrastus & Ictor. libro quarto, capite tertio, διὰ πλὴ ἀφθονίαν τῶ ὕδατος, quia huius arboris magnus prouentus. ἀφθονία χαράς, latifundia. Isocrates σοφὴς ἀφθονίας. abundè.

ἄφθονος ε, ὁ ἧ ὁ, non inuitus, inuidia carens. Phocyl. ἀφθονος ἀφθονέων. Item largus, oppiparus, vber & magnificus, abundans, vt apud Lucian. πάντα ἡδὰ ἀφθονα. cuncta liquidem abundè suppetebant: quæ enim copiosissima sunt & præstantissima, ea superant inuidiam omnium. Ideo & ἄφθονα, sine inuidia mentio possunt appellari. Demosthenes, ὡ ἀφθόνως τοφοδὸς, in opibus enutritus, in opulentia & delitijs. Plutarchus in Othone. αὐτῇ ὁ ἀφθόνως πάσῃ ὄντων, quum rebus omnibus ipsi abundent. ἀφθονος ὕδατι, aqua affluens, Aristoteles libro septimo Politic. ἀφθονος ἔλαιος, multum olei. ἀφθονος κελλὸς ἄκρα. multum habeo oriundi. ἀφθονα ἔχω, abundè habeo, Xenophon. ἐν ἀφθόνοις ἡβῶμεν, abundantes.

ἄφθονος ε, ὁ ἧ ὁ, ingentia saxa, copio-

si lapides, Euripides & Lucianus. ἄφθονος, ου Ὁ ὁ πλούσιος.

Ἀφθόνως, abundè, sine invidia, candidè, oppiparè, latis, affatim, effusè, largè, liberaliter, affluenter, profusè. ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰκείων, confertim iaculis emissis.

Ἀφθονώτερον, vberius, copiosius.

Ἀφθορία, ἡ. corruptionis expers immunisque natura, incorrupta conditio.

Ἄφθορος, impubes, impollutus, incorruptus, imberbis. ἄφθορος παῖς, puer imberbis, Diosc. l. 2. c. 102.

Ἀφίασι, σε, ν. herba quæ simulatque germinare incipit, statim florescit. Theophrast. de historia plantarum libro septimo, capite 8. ἡ πώ ὑπὸ ἀνθέων τὰ βλαστήσει τὸ αὖξον ἀφίασι, καὶ θᾶλλον ἢ ἀρίζα.

Ἀφίασιν, absolutè dicitur: à verbo ἀφίημι.

Ἀφίγμαι, præt. ab ἀφικνέομαι.

Ἀφιδρώς, ὦσα, ὦν, ὦσι, exudo. ἀφιδρῶν ἰχῶρ, exudans sanies, Dioscor. l. 5. c. 2.

Ἀφίδρυμα, ατος. τὸ statua, situs, simulachrum, dedicatio, ædificium, Suid. ἀφιδρύματα, τὰ τῶν ἀγαλμάτων, Helych. habet ἀφίδρυσιν, ἵδρυσιν.

Ἀφιδρύω, colloco, ἀφιδρύθω locatus sum, in Epigr.

Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. dedicatio. ἀφίδρυσις τῶν ἀγαλμάτων, ignum dicatum, dedicatio signi.

Ἀφίδρωτος, ου, ὁ, ἡ. sudoris euocatio, sudatio Senecæ.

Ἀφίει, dimittebat.

Ἀφιείς, emittens, secunda long. Iliad. α, βέλος ἰοχαιρὸς ἀφιείς. à verbo ἀφίημι.

Ἀφίεμαι, Attice pro ἀφίημαι, præteritum ἀφεῖμαι, libeto, missum facio, absoluo. Sed passiue etiam accipitur, & habet gentiuum. Lysias, ἀφιέμενοι ἡμῶν ναυσίων, δ' τυπθεν ἡμᾶς. Lucian. φησὶ δὲ τοῦτον ἀφίεσθαι τῆς κόλασεως αὐτῷ δοκοῦν τὸν κρατῆρ. Xenoph. 2. Κύρου. ἀφειμένοι τούτου, &c. pro quo etiam ἠμελημένοι τούτου, mox dixit, missum hoc facientes: seu hoc dimisso & relicto. Sic Isocrat. τῶν ἁμαρτημάτων ἀφίεσθαι, ambigua omittere, Lucian. ἀφεῖσθαι αὐτὸν τῆς ἐγκλήματος, absoluere eum criminis. Plutarch. lib. περὶ ἀοργησίας. ἑλόμενοι μᾶλλον ἀφεῖται, falsi testimonij crimine absolutos est. reliqua vide in ἀφίημι & ἀφιεμένῳ. Chrysostom. ἐπὶ ἀφεῖναι δόξαν θεοῦ, non mihi permissum est fui. ἀφίεσθαι τῶν κοινῶν τοῦ σωτηρίας, Reipubl salutem pro derelicta habere, Thucydid.

Ἀφιείσης μῆνα, purificata.

Ἀφιερῶ μὲ δῶρα, σ' ὦσα, & ἀφιερῶμαι. dedico, consecro. ἀφιερῶσαι, Attici non dicunt, sed κατῶρῶσαι. ἀφιέρωται τῷ ἥρωι, consecratus est Mercurio, Plutarch. in Numa, ἀφιερώμενα, sacrata, sacris addita, sicra.

Ἀφίερωσις, εως. ἡ, consecratio Cicer.

Ἀφίεω & ἀφίνω μ' ὦσα, π. πκε. demitto, missum facio, repudio, post habeo, postpono, præcipitem do, remitto. ἀφίεναι τὴν γυναῖκα, vide Κατὰ δὲ τὰ ἀφίεσθαι σπουδὴν ποιεῖσθαι, ab Athenienses hus ad Brasidam defecit. ἀφιέσθαι συμμαχίαν, repudietur societas, Plutarch. in Publicola. ἀφιεὶς ἑαυτὸν εἰς πταισμὸν, se in fluuium deiiciens. Idem in Camillo, ἀφίεσαν τὸ σῶμ μέλεσιν, ignem proiecturi; ignem immissuri. Homer. Iliad. α. δηϊοτῆτος ἀφίεο, id est, ἀπόπαυε. Plato 2. de Republ. ἐὰν ἐκείνου ἀφῶσι αὐτοὺς ὅτι χρημάτων κτῶνται ἀσεβῶν, si se contulerint ad opes infinitas possidendi, si se immiserint si se impulerint, Pro cōdono, Aristt. νῦν ὅσους πλὴν ἐμοῦ ἐγκλήμ, ἀφίεμαι ἡ δίδωμι αὐτοῖς, σοφίᾳ συλακοῦσι. Ad arbitros honorarios ἡ ἀρχεῖα δικάζειν. litigatori disceptationē cōtrouersiatum conferebant, ᾧ ὀπτροπῶν τὴν δίκην, vt est apud Demosth. ποεῖν ἀφεῖον. atque ab huiusce modi compromisso vel arbitrio recedere licebat, duntaxat re integra: id quod ἀφεῖναι δίαιταν, vel κατροπῶν dicebatur. ἀφεῖναι τοὺς πολίτας ἡ ὅρκου, remittere iusiurandum ciuibus, Plutarch. in Lycurgo. item acceptum fero, & debitorem per acceptilationem libero, vt ἀφίημί σοι τὸ χρέος. ἀφιέναί τινα τῶν ἐγκλημάτων, est absoluere quempiam à crimine intentato vt insontem. Æschines, ἀφίεσαι σὺ ἑαυτὸν ὀλίγας τοὺς ἑαυτοῦ οἰκέτας, suos seruos manu mittebant. Plutarchus, ἀφεῖναι τῆς ἀρχῆς αὐτὸν, eum crimine liberauit. Item emitto. Aristophan. in Ran. Σκεῦος ἡ κρουνὸν ἀφίει, fontem emitte. Chrysostomus κατὰ τὰ ἀφίει δαιμόνων ἀφεῖς ἐκ τειχῶν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, sese è muro in hostes librans. Item permitto, omitto, relinquo, λόγων, prætermitto. Accusat. iung. ἀφιέσθαι τῶν θαλάσσων, mare transmittunt. Aristot. cum Infinitiuo. Lucianus, ἀφέντες αὐτὰ πιεῖν, hęc facere omittentes.

Ἀφίζάνειν, ἀφίξει, ἀπονεκάθιζειν, surgere à sede, equum vel currum relinquere. ἀφικάθεδρος ἡ κεκάθικας.

Ἀφικάνω, aduenio, ἀφῖξόμαι. Odyss. ξ. ἐὼ ἀφικάνω.

Ἀφικνέομαι, ὑμαι, μ' ἀφίξομαι, π' ἀφῖγμαι, μὴ. ἀπ. ἀφικόμην, ὀπὸ τῶ ἱκνέομαι. ὑμαι, aduenio, peruenio, deuenio, appello, confero me, assequor. ἀφικνεῖσθαι ἐφ' ὃ τι, adire aliquem, accedere ad aliquem. ἀφικνεῖσθαι εἰς τὰ παγκάλα, reuerti, redire. Accusat. etiam absque præpositione iungitur. Odyss. ὀκτὼ ἐνιαύσι ἀφικόμην, id est, ὀκτὼ, ἀφῖξόμενος ἡ δυνάμενος, in miseriam incidisse, Plutarchus in Romulo, ὑπὸ πλήθους ἀφορήτου ἀφικόμενος, amplissimam inter homines potentiam consequentur. Gaza de Senectute, ἀφικόμενοι ἐς βασιλέα μεθυόντων, exequor regis officia. Theophrastus libro quinto, capite decimo, histor. plantar. ἀφίκται τὰ πλοῖα, libere solem accipiat. ἀφικνεῖσθαι τὸς, frumentum quod deportatur feu exportatur. Demoft.

Ἀφικτός, vel ἀφικτὸς. impurus, odiosus, ἀκάθαρτος, μιαρός.

Ἀφίκτωρ apud Eustath. id est. supplex. ἱκέτης, ἀφῖξ τὸ ἱκέτης. Hesych. ἀφίκτορας exponit, ἱκέτας δία, id est, louem supplicum præsidem.

Ἄφιλα, τὰ. ingrata.

Ἀφιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, bonorum Inimicus, negligens bonorum, nō amicus bonis, benignitate carens. Apud Paulum 2. ad Timoth. c. 3. ἀφιλάγαθοι, non amantes bonorum.

Ἀφιλανθρωπία, inhumanitas Cicer.

Ἀφιλάνθρωπος, humanitate carens, inhumanus.

Ἀφιλανδρότατος, inhumanè vel inhumaniter Cicer.

Ἀφιλάργυρος. ἡ, non cupidus pecuniæ, non auarus. In Epist. ad Heb. ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, mores ab auaritia alieni: ca. 13.

Ἀφιλέταιρος, inimicus, nulla fodalitij amicitiæve neceſſitudine iunctus.

Ἀφίλαις, puru, ginteger.

Ἀφίλια, ας, ἡ, amicorum defectus, inimicitiæ, amicorum penuria.

Ἀφιλόδοξος, ου, ὁ, ἡ, inambitiosus Ouid. ambitione carens.

Ἀφιλοκτήμων, immisericors, ἀνελεήμων.

Ἀφιλόκομος, inelegans & rudis, Plin. lib. 2. epist. 3.

Ἀφιλόλογος, ὁ, Plutarch. 5. Sympoſ. in principio, literis & doctrinis non excultus qui à literis & studiis abhorret.

Ἀφιλόπονος, quietus, à contentione alienus.

Ἀφιλοπόνως, sine peruicacia, citra contentionem.

Ἀφιλος, ου, ὁ, ἡ, ἄφιλος, ab amicitia alienus, amicis carens, ἀχάρις, ἐπάχθης. graui, ingratus. Sophocl. τὰ φεῖν δ' ὕδρα χρεὼ μεγὲς' ἀφιλὰς, ἄφιλα τοὶ ἀφίλοις ἔπος, ἔπεσι μολέες ἀκηδὲς αἰ, ante gestæres ingratæ cecidertint apud ingratos & inimicos Atridas, ab ipsis contemnuntur & incent.

Ἀφιλοσόφως, literarum & philosophiæ expers. Chion. Clearcho, Οὐθὲν γὰρ ἀφιλοσόφως μὴ σωφρονεῖν γε μειζότερ κακὸν ἡδονὴ πιεῖν τὰς ἐπιθυμίας ἐκ ἀναισχυντίαν.

Ἀφιλόσοφος, ου, ὁ, ἡ, ἄφιλος, a philosophia, philosophiæ expers, philosopho non conueniens.

Ἀφιλότεκνος, ὁ, non amans.

Ἀφιλοτεκνία, ας, ἡ, carentia, vt ita dicam, amoris in filios.

Ἀφιλοτίμως, apperendi honoris vacuitas.

Ἀφιλότιμος, ου, ὁ, ἡ, minimè ambitiosus, abiectus, vilis. interdum in virtute, interdum in vitio ponitur, vt dicit Aristotel. 2. Ethic. ἀφιλότιμος ψυχὴ ὁ σὸς αἰτίαν, animus qui nulla laude virtutis tragitur. Plutarch. ἀφιλότιμος ἀγὼ, in gestratus quem nemo ambit. Syneſ. ἀφιλότιμος (inquit Portus) negligens honoris, vel honeſti deſpiciens, hoc enim vitium deſpicientiam vocat Cicero.

Ἀφίλοχρημάτως, ας, ὡς, pecuniarum contemptus.

Ἀφιμματώσω, exuere veſtes, κτπδῦσω.

Ἀφίξις, εως, ἡ. accesſus, diſceſſus, aduentus, præſentia. ἐ' φοβῆς, παρουσία Plato in epiſt. λίγα πάντων ἀχλὺς γεγονὼς τῆς τότε τῶν εἰς σικελίαν ἀφίξεως, meam in Siciliam profectionem, ἀφίξιν εἰς τὸ πολεμικὸν ἐπιπόνην, Demoſthenes, iter ſcit.

Ἀφιππάζομαι, equito, eque me proripio.

Ἀφίππαζω, equitarum ago.

Ἀφιππεύω, equo abducor, fugam arripio, equo digredior.

Ἄφιππος, ου, ὁ, ἡ, in quo non licet equitare, non equitabilis Liuio inequitabilis Curtius, vt ἄφιππος χώρα, regio equitatui inepta, Plutarch. in Ariſtide. ἄφιππος ἡ πεζικὴ δύναμις. Item equo carens, in peritus equitandi, Lucian. opponitur τῷ ἱππικὸς Et pro πεζός.

Ἀφιππόσπορα οἰ, ex equo ſagittare vtentes.

Ἀφιππόμαι μ' ἀφιππάσομαι, ἀφ' ἀπεῖπαι μὸ. ἀ. ἀπιππάμην, ab ὕπαμαι, equito. ἀφιππάζομαι, cuolans, Lucian.

Ἄφις, cimex.

Ἀφίσταμαι μ' κποστήσομαι, σ' αμαι, abſcedo, diſiungor, ſecedo, abſum retrucedo, deſiſto, deſicio, decedo, recedo, reducor. Themiſtius in Ariſtot. Problem. τοῖς βραχυτέροις ἀφιστάμενον ἀεὶ κτπδεῖ ἐκ ὁ φεὼ ἀφιστάται. κποστήσομαι διπλῶι κόσεσιν, duplici modi deficiam, Thucydid. Et abiceda od eſt, ippuro, colligor: vnde κποστήματα dicuntur. (quæ à Celſ. abſceſſus, à Plin. verò ſuppurationes interpretanturquę; differunt ab κποστήμασι. Celen. libro ſecundo ad Glaucon. κποστήματα ονομάζουσι τὰς διαθέσεις ἐκείνας ἐν αἷς ἐκ ἤδη αν ἀφίσταται τὸ σηπτικὸν ὑγρὸν ἐν μέσῳ τῶν ὑμένων &c. Ibid. κποστήματα δ' ὀνομάζουσι τὰς διαθέσεις ἐκείνας ἐν αἷς χυμοὶ τινες ἐγκλιθέντες ὑπὸ τῶν ὑμένων ἐκ ἀφίστανται ἀπὸ τῶν ἐν ἐκείνοις μορίων, ἀλλὰ κατὰ μίαν τινὰ ἕνωσιν μένουσι, id est, humorum illapſus in curta ſcribentium vox una pro altera ſuppoſitur, vt apud Galen. 4. Methodi. γεγένηται γοῦν ὕλης τῆς κποστήματος Galen. libro 13. Therapeu-

rapeut hi ὃ φαίνοιτο τὰ φάρμακα διαφορῆσαι μὴ δυνάμενα, τέμνειν χρὴ τὰ οὕτως ἀφισάμενα. Plutarch. in Cicerone. ὁ δ' εἰς τὴν πόλιν ἐπανελθὼν, ὥσπερ τῶν πραγμάτων ἀπὸ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισαμένων περὶ τὸ ἐμφύλιον πόλεμον. metaphoricè dixit, ex rerum nouarum molitione tanquam vomica quadam iam collecta, vnde bellum intestinum erupit. Dioscorides libro septimo, capite tertio, ἀφισαμένας σάρκας, abscedentes carnes, solutas à continuitate sua carnes. Item non sum particeps, non communico consilia cum aliis, nolo implicari: vt ἀφίσαμαι τῆς πραγματείας, Demosthen. περὶ ἀφισ. id est, non sum particeps, id est, μακρὰν εἶναι. Galenus de parua pila, μηδὲν τοῦ συμμέτρου ἀποστῆναι, nihil ab eo quod moderatum sit discedere. Item cedo, vt ἀφίσαμαί σοι τούτου, pro ὑποχωρῶ, & ἐξίσαμαι ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abire & abdicare magistratu, Plato 11. de Legib. Item desino. Plato epist. 8. παιδεύτης καὶ παρακαλοῦμεν φίλους καὶ διαφόρους, μαλακῶς ἀποστῆναι, admonere & cohortari molliter amicos & inimicos, nolite desinere. Item abstineo, vt ἀφίσαμαι τῆς κληρονομίας, id est, abstineo hæreditate: & absisto Liu. Item abhorreo, alienus sum, ἀπήλλαγμαι, Demosthen. λακεδαιμόνιοι τῆς τούτων ἤδη ἀφισᾶσιν. Aristides, ὅσον τῇ φύσει τούτου κεχώρισται, τοσοῦτον καὶ τοῖς ἤθεσι τῆς αὐθάδους ἀφέστηκε. Item disto. Aristoteles de mundo, τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, id est, longissimè remota. ἀφίσαμαι, deficio: vnde ἀπόστασις, defectio, distantia.

ἀφισάω, deleo, abstergo. Diosc. l. 3. c. 101. ἀφισάει λειχῆνας, delet impetigines, exterit.

ἀφίστημι μ. ἀποστήσω π. ἀφέστηκα, recedere facio. Plutarch. in Camil. ἀφεστήκει τῆς φιλοτιμίας, desiit pro imperij excellentia contendere: Dioscorides libro primo, capite 95. ἀφίστησι λεπρούς ὄνυχας, scabros vngues pellit, extricat, emendat. Idem, ἀφίστησι νομάς, inhibet, cohibet. Idem, ἀφίστησι λέπρας, exterminat, eximit. Plutarch. in Solone, ταῦτα μὲν ἐμὲ γάμου ἀφίστησι, hæc me quidem à nuptiis dehortantur. Item emitto, exire facio. Et auerto, auoco, abalieno, distinguo, dirimo, dissocio, à fide abduco, ad defectionem solicito & impello. Herodian. in 7. πάντα δ' ἔπραττε εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτῷ τὰ ἔθνη. Æschyl. σὺ γὰρ αὖ κόμην ἀποστήσεις. Vnde ἀφεστηκὼς opponitur προσπεφυκότι, & significat diuulsus, exemptus, disiunctus. Aristoteles libro septimo, hist. animal. ὑμένι τῷ μὲν πλεῖστον προσπεφυκὼς τῇ μήτρᾳ, τῷ δ' ἀφεστὼς. ἀφεστῶτα οὖλα gingiuæ abscedentes, diffluentes, Dioscorides libro quinto, Chrysostom. οὐ δύναμαι τοῦ κελευτοῦ τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν διάνοιαν. ab iniusto iudice non possum cogitationem auertere. ἀποστῆσαι τὴν ὄψιν, Plutarch περὶ ἀοργησίας, oculos remouere, Cicero. ἀποστῆσαι τῆς πολεμικῆς, à bello abducere ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui hæreditate abstinuit. Item ἀποστῆσαι seu ἀποστήσασθαι appendere, reddere, aut recipere appensum seu appendendo, Hesych. & Suid.

ἀφισῶ. separo, seiungo. Basil. χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφισᾶν ἐμέλλε τῆς κοινῆς σημασίας.

ἀφλάζαι. Hesych. est ἀπολέσαι. perdere.

ἄφλαστον, puppis ornamentum & summa pars. Homer. Iliad. ὁ Ἕκτωρ δ' ἐπεὶ πρύμνηθεν ἐπιλάβεθ', οὐχὶ μεθίει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Apollon. 1. Argon. Ἴξε δ' ὑψόθι νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος αἴξασα: vbi Interpres, ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδίδωσιν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον. ὡς ἔοικεν: ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιόν ἐστι τοῦ στόλου: στόλος δ' λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διήκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον· πρύμνη δ' λέγεται ὅπου τοῦ ναὸς ἐπιγράφεται ὄνομα· ἐστι δ' ἄφλαστον σανίδιον μετὰ τῆς πρώρας. εἰρημένον μετὰ συγχύσεως τοῦ φ πρὸς τὸ θ, ἄθλαστον μετὰ ἀντιφραχσιν ἐπὶ οὐ θλαστόν ἐστι· καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης λέγων, Ἕκτωρ δ' ἐπεὶ πρύμνηθεν ἐπιλάβεθ' οὐχὶ μεθίει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Apollon. 2. Argonaut. ἀφλάστοιο παρὲξ ἔθεσαν ἄκρα κόρυμβα, i. amplustra seu amplustria. amplustra Cic. & Lucr. vel etiam amplustria Festo. Pollux l. 1. τὰ ἄκρα τῆς πρύμνης, ἄφλαστα καλεῖται· ἐν ὅτοις ὀρθὸν ξύλον πέπηγεν, ὃ καλοῦσι στυλίδα.

ἄφλοιος, veois priuatus.

ἀφλέγμαντος, ὁ, inflammationem prohibens, Apollon. 1. Argon. arcens inflammationem. ἀφλέγμαντα τηρεῖ, arcet inflammationes. Theophr. περὶ ὀσμῶν, δοκεῖ δ' τὸ μεγαλεῖον ἀφλέγμαντον εἶναι παντὸς τραύματος, inflammationes prohibere: non verò lenire, vt Interpres, quod est παρηγορεῖν. ἀφλέγμαντα μέρη, partes inflammationis expertes.

ἀφλεγμάντως, ὁ καὶ ἡ, sine inflammatione.

ἄφλεκτος, ὁ καὶ ἡ, non tostus, non coctus. Apollon. ἄφλεκτα ἔδοντες.

ἀφλεκτῆρες, mammæ, Hesych. μαστοὶ θηλαί. pro quo supra ἀφαμῆνες.

ἀφλόγιστος, non vstulatus.

ἄφλοιος, cortice carens vel priuatus.

ἀφλοισμός οῦ, ὁ, spuma, ἀφρός, Suid. dicitúrque ἀφλυσμός, Homer. Iliad. π. ἀφλυσμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. Interpres, ἀφρισμός.

ἀφλυκταίνωτος, ὁ, pustulas non sentiens, Diosc. l 5.

ἀφνέομαι, ditesco, affluo diuitiis. Cratinus, ἀνδρῶν ἀφνειόντων.

ἀφνειός οῦ, ὁ. vel ἀφνεός, ἐκ τοῦ ἄφενος, ὁ μὴ πενόμενος· καὶ ἀφνήμων, παρὰ τὸ ἄφενος, locuples, abundans, diues. πλούσιος. ὄλβῳ. ξ. ἀνὴρ μὲν ἀφνειὸς καὶ κτεάτεσσι. Hesiod. φρεσὶ δ' αὐτὸς φρένας ἀφνειός, i. prudens. dicitur ἀφνεὸς à Phocyl. οὐδὲ γυνὴ κακὴ ἀνδρὸς ἀπαιτεῖται ἀφνειοῦ ὄντος: vbi etiam legitur, ἀπαιτεῖ ἀφνειοῦ ὄντος.

ἀφνειότερος, Soph. & ἀφνειέστερος, i. abundantior.

ἀφνήμων idem quod ἀφνειός Anani. πολλὰ δὲ μῆλα, πάντα ἀφνήμονας ἄνδρας.

ἄφνος, factum per syncopen ex ἄφενος. vsus est Pindarus, εἰ δ' ἄφενος πολῶσιν: vt testatur Etym.

ἀφνύω, dito. πλουτίζω.

ἄφνω pro ἀφανῶς, extemplo, repentè, inspetatò, ἀφνίδιος: Aristot. de mundo eo vtitur. Et Luc. cap. vltim. Actorum. Dicitur & ἐξαίφνης.

ἀφόβητος, ὁ μὴ δεδιώς, Soph.

ἀφοβία, ας, ἡ, securitas, imperterritus animi habitus. ἀφοβία πρὸς θάνατον, aduersus mortem intrepidi animi fiducia, expectatio mortis, mortis contemptus.

ἄφοβος, ου, ὁ καὶ ἡ καὶ

ἀφοβόσπλαγχνος, ου ὁ qui est sine metu, intrepidus, interritus, qui nihil metuit. ὁ μὴ φόβον ἐμποιῶν, non terrificus. ἄφοβος πρὸς ἐρημίαν, ad solitudinem intrepidus, Plutarch. in Lycurgo. Idem in Galba, οὐδ' ἄφοβος ἦν περὶ τοῦ μέλλοντος, de futuro non sine metu erat. λέγειν ἄφοβον εἶπεν, sermo cum periculo coniunctus. Plato, νομ. ζ.

ἀφόβως, absque metu, sine timore, intrepidè, Iudas Apostol. in Epist.

ἀφόδευμα, ατος, τὸ, stercus.

ἀφοδευτήριον, ου, τὸ, latrina.

ἀφοδεύω, μ. εύσω π. ευκα, caco, ἀποχωρῶ, excrementa alui egero. Accusat. iungitur. Aristotel. lib. περὶ θαυμ. ἀκουσμάτων τῆς ὀρνίθων πάντα ἐστὶν ἀφοδεύοντα. Desurgere pro ἀφοδεύειν, vide ανίσαμαι.

ἀφόδιοι, οἱ hostes, ἐχθροί. Hesych.

ἀφόδιον ου. τὸ, stercus, ἀφόδια γαστρὸς, excrementa alui, Nicander. vide ἀφόρδιον. Aristophan. in Pluto, οὐκ ἂν ἦν ἄνθρωπος ἀλλ' ὑπὸ σαπρός καὶ καταφάγοις τἀφόδια κατεδίειν ludit facetissimus Poeta in ambiguo, τἀφόδια enim & pro τὰ ἐφόδια quod est sumptus & viaticum, & pro τὰ ἀφόδια quod est stercora accipi potest.

ἄφοδος ου, ἡ. ἀναχώρησις, discessus ad cacandum, latrina. ἀπόπατος, καὶ ἀποχώρησις, ἀναχώρησις. Athen. pro digressu, & Herodotus pro reditu. Dioscorid. ἄφοδος ὀρνίθων, rufus gallinarum fimus. alibi Idem, περιστερῶν ἄφοδος ξηρὰ, columbarum fimus aridus. ἡ προβάτων ἄφοδος, stercus ouillum, fimus, Idem libro secundo.

ἀφοίβαντος, ου, ὁ, immundus, illotus.

ἄφοιτος, illæsus, ἄφοιτος, ὑγιής, Hesych.

ἀφόμοιος, ου, absimilis, dissimilis.

ἀφομοιόω, μ. ώσω, & ἀφομοιόομαι, assimilo. Plat. 2. de Republ. ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, assimilantes veritati mendacium. Aristoteles libro primo, capite primo Polit. τὰ εἴδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, deorum formas sibi ipsi homines attribuunt: alij sic vertunt, formas diis similes gerere se putant. ἀφομοιοῦν τὰ βελτίονα τοῖς χείροσι, meliora deterioribus assimilare, Plutarch. in Numa. Item repræsento, similem reddo, imitor.

ἀφομοίωμα, ατος, τὸ, expressio similitudinis, repræsentatio Plin. simulachrum.

ἀφομοίωσις, εως, ἡ, assimulatio.

ἀφοπλίζω μ. ίσω π. ικα, exuo arma, exarmo, armis exspolio, seu dispolio, Neutr. absol.

ἀφοπλίζομαι. exarmor, armis spolior, item arma depono.

ἀφοράω, respicio, ἀποβλέπω, prospicio, specto, despicio, defigo oculos, rationem habeo, pertineo. Actiu. accus. Alexand. Aphrod. libro secundo Problem. ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, dixit, id est, ad viuendi rationem pertinere. εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀφορῶν, in suam naturam respiciens. Plutarch. Idem in Lycurg. ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπολιτείας, oculos conuerto ad rerumpubl. ærumnas. ἀφορῶ συνεχῶς τὰς φροντίδας. curis perpetuò teneor.

ἀφόρδιον, τὸ, recrementum, excrementum, ἀκαθαρσία, immundicies, impuritas. καὶ τὸ ἄξιον ἀπλασίας· παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζων, καὶ ἀφορίδιον, & per syncopen ἀφόρδιον. Nicander in Theriacis, τῆς δ' ἐξέχατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός. ventris onus. Interpr. τὰ σκύβαλα. Et in Alexiph. κλύζει. τάς δ' ἤλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κλύσας, i. ἀφοδεύματα καὶ ἀποπατήματα.

ἀφόρητος, ου ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, non ferendus, molestus, intolerandus, ἀβάστακτος, ἀνυπομόνητος. Lucian. ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα.

ἀφορήτως, δεινῶς, ἀβαστάκτως.

ἀφορία, ας, ἡ, sterilitas, propriè frugum: sterilitas agrorum, infœcunditas Columel. annonæ caritas, ἀφορία καρπῶν, sterilitas fructuum, Plutar. in Lycurgo. παιδῶν ἀφορίας γυναικῶν, Plato νομ. ἐ, quum mulieres fœcundæ non sunt. ἀκαρπία.

ἀφορίζομαι. καὶ

ἀφορίζω μ. ίσω π. ικα, segrego, separo, sepono, excludo, seiungo, excipio, definio, distingo, disiungo ἀφορίζειν. pro definire. Plutarch. περὶ εἱμαρμένης, οὕτως ἀφορίζει ἡ τύχη: pro finire & ter-

minare. Polyb. τὰν βίβλον τὰν τῶν ἀφορισμῶν hunc librum terminabimus. Th odoret. in 2. hist. Eccles. Εὐλόγιος ἀφορίσας τὴν συνήθειαν τοῖς τὰ βασίλεια πεπονθόσι μυκτηρισμὸν, ἔφασκε, id est, defignare & deligere ad locum concilij cogendi. Et pro ἀφορισμοὶ λέγειν. Synef. ἀγαθὸν αἰκτρμὸν ἡ ὀλιγοστία. ἰδὼ ὅτι πρὸς μὲν αὐτὸς ἐγὼ ἀφορίσω· σὺ δὲ ὅτιος ὑποφαίνει μὴ κωλύων. ὃς ἀφορίζων, τὰν ὑγίειαν ἔφαν ἔφορ ὑγίειας ἐξ μετοχὴν ἀφορίζωθαι φύσις τὸ, certa aliqua natura, Gaza. ἀφορίζωθαι αὐτὸ ὅσιος αὐτὸ ἀ ὑσία ἀφορίζωθαι ἰδ. Budæus Commentar. Exod. 17. ἀφορίζεις ἢ πλανᾶσθαι, constitues terminos populo per circuitum. Iosue capite 21. πόλις ἡ τὰ ἀφορίζωμα τὰ ὑφ' αὐτῶν, vrbs & eius suburbana. ἀφορίζωθαι, ἐκλεγεσθαι· διακαθαίρωθαι· Item præcido, & (vt vulgò appellatur) quorto. id est, defigno quotum quenque articulum, quotum quodque caput oppugnare velit Irrigator, ne in vniuersum admissus licenter tergiuersari, & identidem euariare possit: designatè & præcisè dico. Aristoteles libro tertio Ethicorum, πρὶ πόιας ἐσὶν ὁ ἐθνικὸς νῦν ἀφορίζωθαι, præcidamus, vt Cicero, præcide, statue quidlibet, id est, desecandi, dirigendi. tracta à fabris metaphora, qui quæ abscissuri sunt, prius creta delignant, & præstituunt. ἀφορίζειν etiam est separare, secernere. Aristoteles octauo Ethicorum, Ἐστὶ ἡ κλὴ φύις ὑφ' ἑ ἑαίρεσις πάσα κοινὰ, τοῦ ἰδίου ἀφορίζωθαι. ἀφορισθῆναι etiam dicitur pro ἀφορίσαι. Hiocrat. Dionysius ad Demophilum, Κοινὰ μὲν ἡμῖν τὰ κατ' ἀξίαν ἑ ἀφορίζεσθαι, assignare, attribuere, Κοινὰ εἶναι. Item, externimo, repudio, excommunico. Actium accusatiuo. Bud. in Annot. & Comment.

Ἀφόρατος audax infidus, θρασὺς, ἄπιςος, Hesych.

Ἀφόρεμμα ατος, τὸ, separatio.

Ἀφορεσμὸς, ὁ, separatio, distinctio, discretio, definitio, ἡ διορεσμὸς, Ciceroni, determinatio, secretio, rata opinio, placitum, distincta rerum explicatio, plurium rerum summatim facta traditio. qualisque ad regulam exacta rerum doctrina. Galenus ait aphorismum dochi πρ genus esse, ἔσθ δὲ διὰ βραχυτάτου ἑ παντα τὰ τῆ μέρεσι ἴδια θεωρεῖσθαι, id est, quod omnes rei proprietates breuissimis verbis circunscribit. Eustath. ἀφορισμοὶ γνωμικοὶ, dicta sententiosa appellau t, Bud. Commen. Hermogen. tomo primo. Καὶκε μ μὴν σφικὰ ἀπὸ ἡ ῥαθεσὶ λέγω τὰ βραχύτερα ἀπτε ῥ ἀφορεσμοὶ εἰ) δὲ αὐτὰ· ἀξιωμ. πόσα ἀ ὄνατ. Ἀφορεσμὸς item excommunicationem significat, sed leuiorem anathemate cum aliqui solummodo interdicitur cætu prorum ad certum tempus: it can. 7. Synodi.

Ἀφορμᾶμαι, rrumpo, abeo, discedo, proficisco. ἀφορμᾶσθ᾽ τὰ ἐδὲ abire Apollon Rhod. ἀφορμᾶσθαι χρόνον ἐ terra dicendo, apud Euripid. in Medea. Aliquando significat accidere. Aristophan. περ. ἀνὴρ ἀφορμᾶσθαι πατρικὰ ἀτύχια.

Ἀφορμὴ ῆς, ἡ, opportunitas, occasio, ansa, rei gerendæ facultas, impensa, causa, argumentum. Quintilian. libro tertio, capite septimo, Ὑποθέσις, ἡ, argumentum oratorium, Halicarnass. ἔργων ἀφορμὰς id est, Capitolinus. Interpres Thucydid. ἀφορμὴ δὲ ὑξὶ ἡ ὁρμὴ ὑφ᾽ ἑ συζευκτικὸν Item auxilium & opimulatio pene ad extremum cuius lenata, tutamen, receptaculum. δι᾽ ὧν τύχει ἀφορμὴν, ἢ vnquam occasio fuerit ἐ rerum esentu. ſi quando res ita nata fuerit. ὑπιὰ αὐ ἡ σκάτη ἐγχωρὴ ἀφορμὴ, pri ma quaque occasione, primo quoque tempore, primo quoque die, Bud. in Epist. ἀφορμὴν διδόναι ſicultatem dare, beentiam dare, Demosthen. ἀφορμὰς σοῖς ἐ βίοι πολίτας, varia vtendi institura, Bud. ἀφορμὴ opponitur τῷ ὁρμῇ, quod est quis præpauore repente refert pedem, vel quippiam auerlatur & fugit. Galen. οἱ ζῶοι κίνουσι· τριφαὶ μὲν γὰ αἱ αἰσθηταὶ αὐτὸ πάσαι τὰ δένδρα, ὁρμὴν ἢ ἀφορμὴν ὡ ἔχει πάσαι τὰ ζῶα, vim autem appetendi & auerlandi non habere, quam habent animalia. Damascen. ἡ φθαρτικὴ τῶν ἀφορμῶν vocat, & συσκολὸ, in iis quæ subſtantiam perimunt, auertionem & refugium cautionem. Et ἀφορμᾶσθ᾽ πανεὶ ἐξ ἐ συσκευεῖ ἑαυτὸν, Idem. Et αὐτὶ πορισμὸς, δ᾽ωάμεως. Aristid. in Panathen. γῆ αὐτὴ ἡ πρῶτε καὶ, ἡ τ φυτικὴ ἀφορμὴ promptuarium, bonorum penu & copia. ἀφορμὴ ἐξεύρεσιν, Lucian. id est, occasionem, circumeundi. Aristid. ὧν αὐτὶς ἀφορμὴ ἦ τὸ βασιλέως, erat eis instrumentum aduersum regem, id est, facultas. ἀφορμὴ πολέμου, materia belli, Plutarch. item ædimentum in Public. Idem in Pericl. φορβυλίαν ἡ ἀφορμὴν ὠνόμασαν τῶν ἰδιωτῶν, ad idem effingendum insimulans. Et ratio vitæ tolerandæ, vulgo moyen de viure. Xenoph. in OEcon. ἀφόλῳ πνας ὀδηγήσας μὴ ἔχοντας, ἡ ἀφορμὰς ἀφ᾽ ὧν ἐμιώσανται ἐργαζόμενοι αὐξεσι ἑαυ οἴκους. Latini subſidium vocant. Tacitus, Subſidium rei familiaris orare deprecabundus, id est, ἀφορμὴν ἀξ᾽ ὀργὴν ἀφορμὴν αὐτὸ ποιῆσαι, ad operum materiam id facere. Idem, ἐκ τούτων ἡ τοιζόπολις ἀφορμὴ ἑαυτὴν ἐγένετο, vnde pecunia inuenta est. Item apud Demosthenes. diuitiæ, stipendium. commeatus, pecunia, quæ apud trapezitas deponebatur. Bud. in Annot. quæ datur ad mensam, nec ab ipſa ſumitur.

Ἀφορμᾶ, abeo, reuertor, redeo, discedo, soluo. Euripid. τῆς δ᾽ ἀφορμᾶσης χθονός. cum Accusatiuo apud Sophoclem in Aiace. ἀφορμᾶς πάτερ, accingis te ad expeditionem. ἀφορμᾶν, est proficisci. Xenoph. ἀφορμᾶσα ὃκ τ᾽ ἐμοὶς, ἀφικνεῖται εἰς τὴν πάτραν. ἀφορμᾶν vero ait enauigare. Polyb. ἐπὶ ἡ διάσχητε εἰς τὸν ἐκείλεα ἀφέρμησαν ἐπεῖθεν εἰς τὴν λιβύλιν. Ἀφορμᾶν contrarium est τῷ ὁρμεῖν, animum incitatum reuocare atque reprimere: à conatu reuocare. Epictetus, μείνε ἢ τὸ ὁρμὲ ἢ ἀφορμᾶν χρὴ, κωλύσε βρύτι, ἢ μὴ· ὑπὸ ἀξιόχρεως ἑ, ἢ ἀνεμῶσης.

Ἀφορολόγητος, ὁ, ἡ, ὁ, immunis, liber à tributo.

Ἄφορ ος, ὁ, ἡ, ὁ, sterilis, infœcundus, non fructuosus, indigus.

Ἄφορτον, τὸ, inutile. ἄχρηστον, ἀνόφελες τι.

Ἄφορτα, τὰ, impolluta, incontaminata, lib. Epig.

Ἀφοσιοῦμαι ὦ ἀσεβῶν ἀνὴρ, expio, Κατκθαίρω, ἀφανίζω, dico & consecro, lustro, religione obstrictum soluo, animum religione soluo. Sic item ἀφοσιοῦμαι, expio & procuro tristem aliquam expectationem ob numen violatum, aut alias infensum & minabundum. Plut. l. 9. Leg. ἀφοσιοῦμαι· ὑφ᾽ αὐτὸ τὸ ἡ ὑφ᾽ ἑ συγγνώμης ὄλης, ἐκ religione liberans. Plato, εἰὰν ἀφοσιώσες σαυτὸν τε καὶ ἑαύτων. Plutarch. in Cæsare, μόνοις ἡ γνώμῃ Κατφώμοσθαι φασι, ὡς Κατθύτειν δεῖ ἢ κάτεσθαι τοὺς βαρβάρους· ἀφοσιωμένες τὰ ἀξιρκόνδηκα, vt expiarent fœdus violatum. Herodotus libro primo, ἀφοσιωσάμενοι τῇ θεῷ. deam reuerita: puto fic posse explicari, ſoluens primitias deæ, & honores exhibens. Æschines, πάλιν τὸ ὀφὲς ἐδὲ θεοὶς ἀφοσιῶ, ciuitatem, quo ad deos pertinet, expio. & religione obstrictam soluo. Plutarch. in Camillo, κινδύνου τῆ πατρίδι μέγα ἐκ τῶν σημείων ἐσόμενε. ἡ ἐξ ἑτου πρὸ ἔτους, ὑφὸ θεῶν ἀφοσιώσασθαι, iubentes piaculum in vnū qui author fuit, conuertere senatum, & pro aliis expiare. Plato νομ. τ. ἀφοσιώσασθαι θεὸν ἐ χάριτε, &c. quasi expiando liberasse, &c. Item parum taogo, & ὁσίως ἐκκρατοῦσι, hoc est, τὸν ἐκ ἀμέμπτε ἀκαπλήκτως, defungor, quum non aliquid tetre conatu nec magnopere accuro, fed defunctorie, vt officio fuse ctus esse videar, & quatenus satis sit ad vitandam reprehenſionem, aut emerendam venia m. Sic Liuius, velut defuncti regis imperio, id est, ἀποπεῖ ἀφοσιούμενοι. Plut. epistola septima ἀφοσιώμας συμβουλῶν ἡ ὧν ἀφοσιώσωμαι· μέτοι ἐπαυσάμεθα, liberter do consilium, nec prius desino quam plenissime fim perfunctus officio. Vnde & Herodian. ἀφοσιωσάμενος appellauit in ſta funeri perfoluentes: non quòd ἀφοσιοῦσθαι, ſingulariter ſignificet iusta facere: ſed qui generaliter fit, τὰ δίκαια ἡ ὅσια ἀφίσαντα πᾶσιν ἐξ ἀφοσιωμένα, hoc est, officia non negare, cultur debitum ita exhibere, vt ne reprehendi negligentia possit. ἡ ἐξ ὑφ᾽ ἑ βασιλέως ἔρκει ἀφοσιώσασθαι, postquam fidem principi esset iuratus, ſic Politianus. Item abominor, detestor, amolior auerſorque, ac velut expiatione facta depello, vt detestabi vito, vt infaustum detestor. Plutarch. in Cæsare, εἰ ἡ δοκεῖ σοὶ τινες ἐφ᾽ ἡμᾶς πόλεμον, id ſt, huc de ranquam infauſt nefariosque mhil agere, & Κατφρονᾶν τὰ μέρον ὀρνίθων. Idem Οἱ ἡ ὑμῖν ἀφοσιούμενοι τὰν ἡμέραν ἡ Δηλίαν. Et de Mithridate defuncto ad Propontum allato, Οὐ ἡ ὀλίγοι τῶν ἐπιφανῶν ἐκ ἀφοσιούμενοι. ἡ ἀφοσιοῦσθαι τὸ τεμενίσαι, τὸ ἐπανθῦσαι ἀπέφηνε, eſt, inuidiam facinori detestatus. Inde fit vt pro inuius obſtum recuſare & repudiare ſumatur. vt apud Plutarchum Antonio, ἀφοσιωμένε ἡ ἀπὸ ἡ ἐνδυκίας· καθεῖν. &c. Cum datu iunxit ita Syneſius, πανοῦσιν ὁμολόγως φορτίον ὄσιν ἀφοσιώσασθαι ἐ ἐκκρατῶν· ἡ ἡ τοῦτες χορηγεῖναι πόλεως, in curis veris vertus ſum, vt curare vtcunque corpus qui rem ad vitam tolerandam: & tantùm vt ea ſibi hominis locum tuerer, &c. Datiuo cum accuſitiuo. vnde ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέως, remitto tibi debitum inquit Conſtantinus in quinta ſpecie deponentium. ἀφοσιῶν ἀπεχώρει, repudiata accuſatione diceſſit. Plutarchus in Pericle. in Numa, τοῦτος λόγος ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν, huiu modi verbis regnum amouit. In Theſeo, ἀφοσιοῦν ἡ φόνε, le cæde expiat. In Numa, ὥσπερ ἀφοσιούμενον τὸ μὴ λαμβ. διαφθείσθαι, ceu cauteant, ne fame corpus intermatur. ἀφοσιοῦμαι ἡ τὸν κανὸν, à Tarquinio abhorretes, Idem in Pub. ἀφοσιούμενοι μὴ ἡ ὑδωρ. dies Romanis eſt infaustus & religiosus.

Ἀφοσίωσις ως ἡ, ara ſue defunctoria libatio, piaculum. expiatio. τοῦ ἀφοσιωμ. de functorie, remiſſe, languidè. ἀφοσίωσις νεκρῶν, vt religione me absoluerem. Bud. in Epistol. prior. & Commentar. ἀφόσιωσις appellatur expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia, & generali vocabulo omnis expiatio dicitur ita. Plutarch. χρῆται ἡ μηλίσα αὐτὸ δὲ τὰς ἀφοσιώσεις ὡς καθαρμὸς ἀφοσιώσεως ἕνεκεν, Latini dicebant, dicis causa. Vide Ὅσια.

Ἀφοτίσμα, ατος, τὸ, ἀθαρμα, ἀχθάρσιον.

Ἀφοῦ, contracto, ὑπὸ τε καὶ λαμβανόμενον.

Ἀφοῦ, pro Κατὰ τὸν ἀρίσμὸν, Κανὼν ἐν. Genit. Item ἀφ᾽ οὗ, ex quo, postea quam, simul atque: item quando, siquidem. Ph lo de mundo, ἀκίνητον γὰ κατὰ τὴς ἀφ᾽ οὗ ἡ κάτασις οἱ σοφίσται ordiendi à refutatione, quando captionum artifices ab impostura aſpicantur. Sophocl. πολλοὶς ἀφ᾽ ἡ χρόνε, id est, ὑπὸ πολλοῦ χρόνε, à multo tempore. ἀφ᾽ ἡ γεγένται ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, Demosthen. in Or. tion.

tione de falsa & ementita legatione, Cicero, post homines natos, vt in Orat. pro domo sua, Quis prouinciam homini post homines natos turpissimo, sceleratissimo, contaminatissimo, &c. Idem, At id quod mihi crimini dabatur, non modo peccatum non erat, sed erat res post homines natos pulcherrima.

Ἀφραδέω, ῶ, ήσω, insanio, sum inconsultus, ἀφραίνω, ἀνοηταίνω, μωραίνω, inconsiderate loquor, stulte ago. Iliad. ι. σοὶ ἀφραδέω μαχέσασθαι ἀφραδίῃσι.

Ἀφραδέως stulte, temere, inconsulte, ἀνοήτως, ἀπείρως, ἀπερισκέπτως. Odyss. ξ. χλαῖναν ἔλιπον ἀφραδίῃσι, inconsiderate, ἀπερισκέπτως, ἀβουλήτως.

Ἀφραδὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, stultus, temerarius, inconsultus, inconsideratus, ἀ. ἀνόητος, μωρός.

Ἀφραδία, ας, ἡ, stoliditas, insipientia, temeritas, stultitia, imprudentia, inconsiderantia, Cicer. ἀβουλία, temeritas, inscitia, ἄγνοια, ἀπειρία, μωρία, ἠλιθιότης, Hom. Iliad. ζ. ἀφραδίῃ πολέμοιο, inscitia belli gerendi, ἀπειρίᾳ.

Ἀφραδέως, inconsulte, temere Æsch. Pers.

Ἀφραίνειν, desipere, ἀφραίνειν. Hippocr.

Ἀφραίνω, μ. ανῶ, desipio, ἀπονοοῦμαι, insanio: ἀ φρὴν φρενός, Iliad. β. μωραίνω, ἀφρονέω.

Ἄφρακτα τά, naues non tectæ nec munitæ ad pugnandum, Cicero ad Atticum.

Ἄφρακτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non obstructus, immunitus, Liu. incustoditus, inermis, non cinctus muro. ἄφρακτος φίλων, apud Sophocl. id est non custoditus ab amicis & desertus, ἡ περιφραγμένος καὶ τετειχισμένος.

Ἀφρασμένη. Hesych. est ἀσυνετεῖ, idem igit. ἀφρασμένη quod ἀφραίνειν.

Ἀφραστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, ἀπροσδόκητος, improuisus, infandus, non dicendus ἄρρητος, ἄλεκτος, ἀπροόρατος. Apollon. 2. ἐκ πόθι ἀφράστοιο, ex improuiso alicunde: apud Nicandrum verò ἀφράστοισι γλώσσῃ schol. expon. ἀλογίστως, dementer.

Ἀφραστύς, ύος, ἡ, inscitia, inconsiderantia, ἀσυνεσία.

Ἀφράστως, præter spem, Soph. inconsideratè.

Ἀφρέω, μ. ήσω, π. ηκα, spumo, neutrum. ἀφρίζω.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, qui est extra tribum, ἄπολις καὶ συγγένειαν οὐκ ἔχων, malus ciuis, qui de nullo est ordine, aut tribu: ita per contumeliam dicitur qui ob naturæ agrestes mores fugit ciuitatem Hom. in Iliad.

Ἀφρίζω, μ. ίσω, π. ικα, spumo, spumesco, spumam excito.

Ἀφρολόγος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, spumilegus, lib. Epig.

Ἀφρεῖον, τὰ λαθρα, τὸ ἐκ τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἱερῶν, Hesych.

Ἀφρίας, Hesych. ἀστέρας, aristas.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, spumosus, ἀφρώδης.

Ἀφρίς, μύρτος. Hesych. myrti bacca.

Ἀφρίτης ἡ, piscis ex apuarum genere qui è spuma nascitur. Athenæus lib. ζ. καὶ ὁ ἀφρίτης λεγόμενος ὁ γίνεται ὑπὸ γόνον, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ὅταν ἐκ τῶν ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάσσῃ ἀφροῦ ὅταν ὄμβρων γένωνται. πολλάκις οὖσαι γίνονται. vide Aristotel. libro sexto de histor. anim.

Ἀφρόγαλα, quasi spuma lactis, edulium quod ex lacte conficitur, vt melca. vulgò, *caillés de laict auec sa craime* Galenus libro septimo Methodi, ἐν οἷς ὀξὺ καὶ ἡ μέλκα, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἵνα τοῦτο ἐν ἐνδοξοτάτοις ... ὥσπερ καὶ τὸ ἀφρόγαλα. hanc vero lactis spumam intellexisse videtur Nicander in Alexipharm. inquiens, ἢ γάλακτος. Πηγνυμένοιο κεῖοιο ῥευμάτιον ... Alij per ἀφρόγαλα intelligunt spumam lactis quæ fit ex concussu & agitatione. meminit Aetius ἀφρογάλακτος. vide cætera in dictione μέλκα.

Ἀφρογένεια, & ἀφρογενής, Veneris epitheton, li. Epig.

Ἀφροδίσια, rei venereæ voluptas, amor, res venerea, venus, coitus. Xenoph. τοῖς τῶν παίδων ἀφροδισίοις ἡλωκότες amore capti, &c.

Ἀφροδισιάζομαι rem veneream patior, coeo, concumbo.

Ἀφροδισιάζω, μ. άσω, π. ακα, ago rem veneream, συνουσιάζω, vtor re venerea. Xenoph. ὅταν δὲ καὶ ἀφροδισιάζειν ᾤετο χρῆναι πρὸς τὰ τοιαῦτα οἷα, &c. huiusmodi rebus vti venereis, cuiusmodi, &c. talia adamare, &c. ὅσα ἀφροδισιάζουσι, quam immodici sunt ad venerem.

Ἀφροδισιασμός, οῦ ὁ, rei venereæ vsus, concubitus.

Ἀφροδισιαστικός, ἡ, ὁ, libidinosus, salax, veneris appetens, accensus venere, libidinem mouens.

Ἀφροδίσιον, ου, τό, statua, seu signum Veneris, & sacrificium Veneris, res venerea, quod opus etiam dicitur ab Ouidio, in amoribus veste subiniecta dulce peregit opus.

Ἀφροδίσιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, venereus. Plato epistola septima, περὶ τὴν ἀνδραποδώδη καὶ ἄχαριστον ἀφροδίσιον οὐκ ὀρθῶς ἡδονὴν ἐκπορεῖν αὐτοῖς, &c. veneream voluptatem non rectè dictam. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in venerem effusus. Item τὰ ἀφροδίσια, veneralia, id est, Veneri solennia.

Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος: Prouerb. significans illud apud Ouidium in Amorum libro primo, Commodat illusis numina surda Venus: præcesserat, Nec, si quem fallas, tu periurare timeto. similéque illud. Iuppiter ex alto periuria ridet amantum. Et Horatius Carm. libro secundo, in Barinem periuram, Ridet hoc inquam venus ipsa, rident Simplices nymphæ. Suid. ὅτι τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων ποιεῖ ἀκεῖ καὶ ὁ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus: quam sic dictam, διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν, tradunt Hesiod. & Plato, quod è maris spuma sit enata. Ouid. Spuma fui, gratúmque manet mihi nomen ab illa. Aristot. verò quòd spermatis natura sit ἀφρώδης, id est, spumosa, Hecuba apud Euripid ἀφροδίτην, dici ait, quod sit ἀφροσύνης ἀρχὴ θεά, id est, insipientiæ princeps dea Homer. Iliad. γ. Iouis filiam facit, inquiens. Διὸς θυγάτηρ, ἀφροδίτη· αἰτία τοῦ πόθου, id est, pro vehementi ardore & cupiditate, Euripides dixit. σὺν ἀφροδίτῃ cum gratia, cum lepore & venustate. Ælianus, διαλέγεται λόγῳ συντόμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ, ἢ μάλα ἀστείῳ.

Ἀφρόκομος, ὁ καὶ ἡ, qui spumeis capillis est, spumicomus, spumans, in coma. Musæus, ἀφροκόμοις ῥαθάμιγξι, spumeas ex capillis guttas.

Ἄφρον, insipiens. Xen. τὸ ἄφρον ἄπιστον ὅτι τὸ ἄφρον, ineptiæ.

Ἀφρονέω, sum insipiens, desipio, non sapio.

Ἀφρόνιτρον, aphronitrum, spuma nitri: qua voce non vti Atticos scribit Phrynicus, sed dicere ἀφρὸν νίτρου.

Ἀφροντίζω, negligo.

Ἀφρόντις, ιδος, securus, otiosus, sine solicitudine, non anxius. ὥσπερ ἀφρόντιδες, Lucian. ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, securè dormienti.

Ἀφροντιστέω, ῶ, negligo, non curo, ἀμελῶ. Plato νομ. I. ἀφροντιστοῦντα ἀρχόντων contemnens magistratus.

Ἀφροντιστία, ας ἡ, negligentia, securitas.

Ἀφρόντιστος, ὁ καὶ ἡ, ἀμέριμνος, curis liber, Budæus in epist. post. securus, sine cura. sed apud Theoc. quum ἀφρόντιστος appellatur Amor expon. contrà curis abundans, accipiendo vid. α. ἐπιτατικῶς.

Ἀφροντίστως, sine cura, incuriosè & negligenter, contemptim, Sophocles in Aiace, δηλοῖ δ' ἡ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει, quod negligitur nemini est curæ, id est, ὅτι μηδεὶς ἐπιμελεῖται αὐτοῦ. pro eius curam nemo gerit. Interp. tamen μανικῶς, id est, insanè.

Ἀφρόνως, insipienter, Soph. imprudenter.

Ἀφρός, οῦ, ὁ, spuma. Lucian. in Pseud. καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα, saliua. Nonnus. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων ἀφρὸς ἀφύης, spuma apuæ piscis, Aristotel. libro sexto Animalium, capite 15. ἀφρὸς etiam, siue ἀφρύη, apua, ἀφύα, Athenæus lib ζ. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες διαχώρημα, spumeum seu spumosum excrementum teste Hesych. qui ἀφρὸς exponit etiam μωρός, ἄφρων, ἀφύς.

Ἀφροσέληνος λίθος. vide in Σεληνίτης.

Ἀφροσκόροδον, allij genus, à spuma dictum, vel à gente. Columella libro vndecimo, capite tertio, Vlpicum, quod quidam allium Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον, appellant, longè maioris est incrementi quàm allium, &c.

Ἀφροσύνη ης, ἡ, insipientia, imprudentia, dementia, ἀβελτηρία, ἄνοια, vecordia, vanitas, stultitia.

Ἀφρούρητος, ου, καὶ

Ἄφρουρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, incustoditus, immunis à custodia ciuitatis, Aristot. 2. Polit.

Ἀφροφυής, habens spumam ingenitam, in Epigramm. ἀφροφυῆ πέταλα, sic dicuntur lactucarum folia, quæ videntur habere innatam sibi spumam.

Ἀφρύη, idem quod ἀφρὸς καὶ ἀφύα, apua piscis, Athen. l. ζ.

Ἀφρώ, vel ἀφρὼ, i. ἀφροδίτη, ἡ ἀφρογενής. Nican. ἱερὰ λειμώνεν τε χάρη, τὴν ἀπέσυλεν ἀφρώ.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spumosus. ἀφρῶδες ἕλκος, inquit Pollux lib. 4. ὅ ἐπανθεῖ λευκότης τις, ἢ μελανία.

Ἄφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente carens, amens, demens, desipiens, ineptus, stultus, incogitans, qui nihil pensi habet, ἀσύνετος, stolidus, fatuus, immodestus, insipiens, imprudens, qui ea quæ intelligit non administrat prudenter: cui opponitur φρόνιμος. Vide ἀνόητος.

Ἀφυβρίζω, desæuio, petulantiam meam compesco, Synes.

Ἀφύη ης, ἡ, & in Genitiuo plurali ἀφύων, accentu in penultima, teste Gaza libro tertio, Grammat. piscis genus: de quo v. de Aristotel. libro sexto, Animal. Aristoph. in Equitib. οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, id est, nequaquam vidi apuas viliores. est autem, vt scribit interpres, pisciculus admodum minutus qui ex limo concrescit & viuiscit naturæ miraculo. Cibo non eget, sed alter alterius linctu pascitur. capitur reticulis & attritis pannis. Estque aliorum piscium esca piscatoribus. coquitur celerrimè, vnde & paræmia ἀφύα ἐς πῦρ, de his quę celeriter & expeditè perficiuntur, καὶ ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων. propter candorem, vel (vt inquit Athenæus lib. ζ) quod ex spuma non autem ex semine nascatur, vt tamen prodidit Aristotel. libro sexto historiæ, ἀφρὸς etiam dicitur καὶ ἀφρύη, genúsque quoddã ipsius ἀφρίτης vocatur & ἐγκρασίχολος. vulgaris est in Oceano Northmanico, vocántque ciues mei *menuise*. Plinius libro 31. capite octauo, vocauit apuam. Cœpit, inquit, tamen & priuatim alex ex inutili pisciculo minimóque confici; Apuam nostri A

phyen Græci vocant: quoniam is pisciculus ἐφλυαίνειν nascitur. Apollon. scribit meretricula, quasdam ἀφύας fuisse cognominatas, quòd minutulæ essent, albæ, ac oculis grandioribus. Nomina eis fuere Stagonion & Athenis. Athenienses ἀφύας vocabant τὸ πλῆθος ἅπαν, id est, mendicorum obsonium. ob rei minimam affluentiam, authore Chrysippo, Cæl. libro quinto, cap. 19. Lucian. ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ κυνὸς ἰχθύσι ἢ ἀφύῃ ἐλαφροτέρᾳ: vbi ἀφυὴν circumflexum legitur.

Ἀφυὴς, ὁ, ἡ, ἐς, ineptus, inhabilis, ignauus, hebes, rudis, minimè apositus, illepidus, qui degeneri est animo, amens, ingenio tardus. Plato epistola septima, οὐκ ἔστι ἀφυὲς ἀνὴρ πρὸς τοιαύτην φιλοσοφίαν, valet dispicidi facultate, non est indocilis, ἀφυὴς, ἀμαθὴς, ἄπειρος, vt Suid. ὀδὴ δὲ ἡ ἀφυὴς ἐπὶ τοῦ ἀφυοῦς ἀνθρώπου ἐφέρετο παροιμίας χάριν. Polyb. ὁ κοινῶς ἀφυέστερον ἢ χεῖρον ἁπλῶς, δυσχερὲς etiam Hesych. ἀφυὲς ἀνὴρ τὸ φιλοκαφδῆν. Xen. natura tardus ad, &c.

Ἀφυΐα ας ἡ, inhabilis, ineptáque natura, vitiorum potius quam virtutum indoles Liu. tarditas, hebes ingenium. ἀφυΐας σημεῖον, degeneris animi signum, Epict. ἀφυΐα ἐστὶ πρὸς τὰ θεωρητικὰ μαθήματα συλλογίστου.

Ἄφυκτος, non fucatus, ἀνυπόκριτος.

Ἄφυκτος, ὁ ἡ ὸν, incuitabilis, κατὰ πλοχὴν, inexplicabilis, qui refelli nequit, qui superari non potest. ὁ νὸς ἔρις φυγῆς, sic illigatus vt effugiendi nulla sit facultas, locus vnde quis euadere nequit. Lucian. de Marte vnà cum Venere cathenis implicato, ἅπαντα ἦν τοῦ ἀφύκτου ἐχόμενα ἑαυτοῦ, sic incuitabili vinculo, & sine spe effugij detinent. Idem de luctu, πάντα ἐχεν ἀσφαλῶς ἀφύκτοις δεσμοῖς ἐφ' ἑαυτὰ, vinculis coercere inexorabilibus. Aristophan. νεφ. ἢ δικαίως ἐστὶ μέσον ἔχων λαβεῖν ἄφυκτον, habeo te ita irretitum vt euadere nequeas. ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔτα, quæ hostes vitare nequirent fugiendo, Lucian. in Anacharsi.

Ἄφυκτος, incuitabili conditione, citra spem effugij, ὡς ἀφύκτως ὑφ' αὑτῶν ἁλῶναι.

Ἀφυλακτέω, incautus sum. ἀφυλακτοῦντων, horum sum negligens & fecurus. ἀφυλακτεῖν dicuntur ij qui vigilias non diſponunt in castris, Xenoph.

Ἀφυλακτήδαμος, dicitur quod fit incautè. Item quod non obseruatur & custoditur, vt ἀφυλακτήδαμος λόγος, apud Luc. & ἀφυλακτύμβῳ τόπος, Polyb.

Ἀφύλακτος, ὁ, ἡ, ὸν, incautus, non obseruans, inobseruatus Ouid. inobseruabilis Plin. quem non est opus obseruare, qui cauerri & euitari non potest, improuisus. Nonnus, μοιῶν ἐκὼν ἀφύλακτος, solus non obseruans. Capitur etiam pro incustodito & sine præsidio relicto, non obseruato, imparato. minimè diffoso, omni custodia destituto. Aristot. 1. Polit. ἀφύλακτον οἰκίαν ἢ ἀφύλακτος αὐτοῖς ἐπιβουλεύσειν imparatos eos oppressurũ esse. τὰ ἀφύλακτα, quæ minus obseruantur. ἀφυλακτύμβῳ τόπος, Polyb. ἐφύλακτος ἀξιοπιστότερος, improuidus, pro incautabili etiam apud Plut. in Cæsare. ἀφύλακτον ἁπλότης, incauta & improuida est simplicitas Nazar.

Ἀφυλάκτως, incautè, non custoditè. Quintil temere.

Ἀφυλακία, ας, ἡ, custodiæ incuria, quum non aguntur excubiæ, Xenoph.

Ἀφυλίζω, defœco.

Ἀφύλισμα τος, τὸ, sedimentum, crassamentum, ἡ κόνησις, τὸ ἀφιζάδιον Hesych. Ὀλίβις γάλακτος τὸ ἀφύλισμα.

Ἄφυλλος, ὁ, ἡ, ὸν, folis carens, non foliatus, decussis foliis. Dicitur & pro eodem, μεῦλο ἀπὸ ἀφύλλου ξύλου, apud Eutip. id est, ἀπὸ ἐλατηρίου.

Ἀφυξία ἀπάθεια.

Ἀφύσσω, μ. υσσομαι, hurio, depromo. Hom. Ilia γ οἶνον δ' ἐν κρητῆρες ἀφυσσάμενοι δεπάεσσι ἐκχεύομεν ἁπανταλὸν αἰεί.

Ἀφυσσίζω, μ. ίσω π. ισα, expergefacio: Accul.

Ἀφυστόω, μ. όσω π. ωσα, obdormio: Neutrum.

Ἀφυσγετός, οῦ, ὁ, fordes. τὸ ἐκ υλισθὲν, ἢ συρρεῦσαν, colluuio.

Ἀφυσγωτός, haustus, depromptus. ἀφύσιμος, ὁ αὐσιμος. vnde pro πολὺ, ἀφθονὸν fumitur. Nicander in Alexipharm. Νᾶμα μὲν πόσις ὅτι νέκταρ ἀφυσσομένῳ ἐν δεπάεσσιν ἔοικε, liquorem haustum & affusum largiter. Hesychius ἀφύσσειν exponit per συφρεῖν, ἀπὸ θερσίας, ἀφορᾶν. Etymolog. oxytonos habet ἀφυσγωτὸν expositum τὸ ἐν οὐδενὶ ᾧ συρρεῖν. deriuatúmque dicit vel ἀπὸ τοῦ ἀφύω vt fit τὸ ἀφυστούμενον ὕδωρ τὸ ἐθέμισεν: vel ἀπὸ φλέγω, vt fit τὸ μὲν Χυσοῦν τῷ καπεῖν ἐκ τοῦ βάθους ἀζαλέος, πολὺς δὲ τε πύκας Εἰσορόωντα, πολὺν δὲ τ' ἀφυσγωτὸν ἐὼ, ἀπὸ βάθους. vbi Euſt. ith. obſeruat hoc vocabulum à Tyrannione quidem βαρυπαθῶς, vt ἀπηφυσγῶ ab Aristarcho autem ὀξυπαθῶς vt Ταπετός.

Ἀφυσμὸς, οῦ ὁ, exhaustio. Serui. Virg. exhaustum. ἀπόντλησις.

Ἄφυστος, flatus expers, non inflans: vnde ἀφυστέρας, minus inflans. alias legitur ἀφυσπάστους, Dioscorides libro secundo, capite septimo Et ἄφυστος, apud Galen. libro primo. περὶ τόπων capite sexto. διαπνεῖ ἄφυστος, victus flatus minimè generans, cui opponitur φυσώδης: ἄφυστα autem non solum dicuntur edulia, siue phantata flatus expertia: sed quæ flatus dissolutiuè generatóque propellunt. Aëtius Serm. 10. capite 21. σπέρματα ἄφυστα Celsus inflationes leuantia. hic ἀφλέγματα. inflammationes carentia, aut ipsam arcentia. item vt ἀδύνατα φύσωμα, lenia & mordacitatis expertia. vel quæ acrimoniam arcent.

Ἀφύσσωμαι, ὑσόμαι, ὑσάμην.

Ἄφυσσος, ὁ, ὸν, non inflans.

Ἀφύσσω teste Hesyc. Tarentini vocant τὴν κατύλλιν cotylam ἀφ' οὗ τὸ ἀφύειν seu ἀφύσσειν.

Ἀφύσσω, misceo, traho. exhaurio, haurio, infundo, inicio. impono, Iliad. ἀ. ἄφυσσ' ἐφ' ὑμῖν ἀπὸ πλοῦτον ἀφύξειν, id est. ἀπαντήσεσθε, θησαυρίσει, hauſturum esse & accumulaturum, assecuturum, 1. πλήθειν. Idem ibidem, οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, ἀ. ἀπὸ ὑφ' ἀπαντῶν.

Ἀφυστρία, μ. ίδων, defraudor.

Ἀφυσσεύομαι morari, βραδύνω.

Ἀφυτεία, Theophr. l. 3. c. 20 de cauſ. plant. ἡ φυτεία ἢ κεκλιμένη ἀπὸ πλάγι, vitis quæ aphytæa vocatur.

Ἀφύτευτος, non conſitus.

Ἀφύω, dealbor, κονιαδίσκομαι, ἀ. à piscis apuæ colore: de quo in ἀφύη.

Ἀφύω, haurio, Nonn. Ἄφυσον ὕδατος, haufit aquam. Hesiod εἰς ἀγγεῖ' ἀφύσσειν ὕδωρ πιανύσσαι, 10 vasa refunde: vnde ἐξαφύω, exhaurio.

Ἄφυώς, ineptè. ἀφυῶς κεκεκμηκὼς χόρτῳ, regio malè temperata, vitiosa, Plutarchus in Camillo. ἀφυῶς διακείμενος, Polybius. malè instructus.

Ἀφώκτως χειρ, tacita manus, apud Nonn.

Ἀφωνία, ας, ἀφασία ἀφωνίαν ποιεῖ, obmutescere facit. κεκλικὼς πάντ' ἀφωνίας, obtumescentes. Arist. libro de Admirab. audit. ἀφωνία ἐγράζετο, interdum exponitur infantia, quatenus infantia opponitur eloquentiæ vt apud Philon. νομίσας τῷ αἰσχρωτάτῳ λόγῳ πάντα καὶ σύγχυσιν καὶ πλοκὴν εἰς ἀφωνίαν ἄγ.

Ἄφωνος, ὁ, ἡ, διὸς, mutus, obmutescès, vocis expers, cui vox deest, insonis Apuleio, imperitus. ἄφωνα Gaza interpretatur consonantes, libro quarto Animal. capite nono, vbi eas ait Aristoteli lingua & labris proferri, vocales voce & gutture. ἄφωνα διαγράμματα, muta iudicia, i. στηλῶναι, Platoni ὁ. Φ.

Ἀφώνη, respiciebatur ἀφεῖτο, ἀ.

Ἀφωνιαθῶ, certus & deliberatus, selectus, secretus & separatus. vide ἀφορίζω.

Ἀφωνιαστῶς, seorsum, secretius, Columell. separatim & separati Cicero.

Ἀφωνιαθῶς τὸ ὀσίας ὕπνος obiter & per functoriè. Bud.

Ἀφώνιος, ὁ, ὸν, non illuminatus, cæcus, obscurus, lucis expers epithetum Lunæ prorsus obscuræ apud Alexand. Aphrod.

Ἀφώρατος, ὁ, ἡ, non deprehensus, qui deprehendi non potest propriè in furto.

ΑΧΑ Γ, ἀχαχὴ νόμῳ. Hesych. κλέμμα apud Rhodios. Plutarch. de Lacedæmoniis ἀχὴς φορτίδιον τὸ ἀδικαίδιον ἐνίκησεν, vbi Henricus Stephanus legendum affirmat ἀζχὴς quòd ἀζχὴ mendosum sit nihilque significans vocabulum in Comicor. fententiis. p. 359.

Ἀχείμα, ας, ἡ, Ceres, ἀχθος τῆς φθίσεως, Etym.

Ἀχαία, Peloponnesus, Græcia.

Ἀχαιάδες, οἱ, Græculæ, effœminati. Hoc conuitio Homerus subiicit de Græcis exprobrat eorum inertiam. Il. θ. ἓξ πάντες, μᾶλ' ὀλίγῃ χεῖ' ἀχαιάδες, ὧν ἓς τ' ἀχαιός.

Ἀχαιΐζω, Græcissò, ἀχαιΐζω.

Ἀχαΐη, tristitia. λύπη.

Ἀχαιὸς ἵππος, id est, ἡ ἐλαιὰ τῆς γῆ, Iliad. ἀ, tellus Græca, id est Græcia.

Ἀχαιφὼς, ὁ, nomen herois, sic dicti, quòd eius auus oriundus fuerit ex Achaia, Etym.

Ἀχαϊκὸν ὄναρ, Achainæ ceruæ: sic dictæ, quòd circa Achaiam vidi bem sint genera ceruorum magnorum, Etymolog. fed ἢ cauda habere creduntur, ait Arist. l. 2. Anim.

Ἀχαίνει, incari, ludere, παίζειν, γαίπειν, καλαίνειν, Hesych.

Ἀχαιὸς οὐ ὁ, Græcus, ἕλλην.

Ἀχαίνω, ὁ, ὼ, ὸν, effœtus, liber, infrænis, effrænus. Plato νόμων. ἀχαλίνου κεκτημένου τὸ στόμα, i. non frænatum.

Ἀχαλίνωτος, ὁ, ὼ, ὸν, effrænis, liber. ἀχαλίνωτος σοφία, Nazanzeni oration.

Ἀχαλκεῖν, non habere pecuniam, l. Epig.

Ἀχάλκευτος, qui est sine ære. ἀ. χαλκὸς ἀσπίδων, inermis, Soph. ἀχαλκῇ ἢ ἀβλῆδι ἢ μωσγίνων. Nazan. de Apostolis Domini.

Ἀχανὲς, Hesychio sunt κόμματα.

Ἀχάνη, genus mensuræ frumentariæ apud Persas. Capiebat autem medimnos Atticos 45. Cæl. l. 5. c. 9.

Ἀχανὴς, ὁ, ἡ, ὸν, vastus, immensus. ἀχὴ τὸ χάος. & ἀ intendêdi particula: item, tacitus. ἀ. ὢν, Item, stupore plenus, stupidus, obstupefactus, apertus, qui aperto ore rem aliquam inspicit. verbo χάσκω a quo hîc ἀ. Aristoteles vult gener. Animal. libro quinto. εἰς ἀχανὲς ἢ κίνησις ἡ ὀφθαλμῶν ἀναπέπταται, motus oculorum in vastum dissipatur. διὰ τὸ ἀχανὲς, propter vastã immensáque spatia. ἀχανὲς πέλαγος, vastum pelagus ἀχανὴς Suid. ὅθι πο-

λὺ κα

λυ ακχωλώς, ἢ μὴ κεχλωκὼς ἀφ' ὑπὸς, ἀ φὼς. ἀσεργὸς, ἢ ὁ πάλαι χωλὸς ποιεῖν Hesych. ἀσεργὸς, μὴ ἀσχολούμενος.

Ἀχέδιον, τὸ μικρὸν ἀκκέδιον.

Ἀχεῖα, vide Σπουχεῖα.

Ἀχειώνευτος, ἡ, delyderans.

Ἀχερὴς, non impressus, non insculptus, ineffigiatus & informis, Gell. ἀχαρὴς ποιητὴς, ἀχέρεις τε ὀνόματι, facies non expressa, Nonn. i. expers oculorum, i. visus non effictus.

Ἀχερσεκόμης, ποιητὴς, apud Poly. locus sine munimento vel munitionibus & vallo.

Ἄχερς, ὁ, ἡ, & in neutro genere, τὸ ἄχερες. ingratus. sine gratia, inucundus, insuauis, molestus, triſtis. ἄχερες δὲ τὸ ἀμήχανον ad concilianda amorem minimè valens. τὰ ἀχερῆ χαίτια, lib. Epigramm. Herodot. ἀχερὴς τοῖς ἐπιδεῖσθαι, non ingrato tibi hæc exprobro ὡς ἄχερη γνώσῃ, haud insauem scientiam, Herodianus ἀχερὲς ἀκρεὲς, malum, molestum, χαλεπὸν. λυπηρὸν, χαλὸν. Arrianus, Ὁ ἄχερὴς ὄλκας τοῦ κερτομοῦντος μᾶλλον ἀχερὲς πίπτειν ἐς βασάνους. Hesych. etiam ἀχερὲς.

Ἀχερσεύομαι, μ. ὑπομένω ἀνιαρῶς, non accipio debitam gratiam. αἰτίᾳ ἀχαριστίας ὅτου ἀπεβλήθη, Plutarch. in Camillo. Deus de ingrato animo contra virtutem vltionem non remorator, id est, non finit virtutem ingratitudinis vt ita dicam, affici, virtutem remuneratur, & qui in virtutis studium hominē quicquam molitur, punit. Idem in Anton. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῶν φίλων ἠγάπησε διὰ τὴν ἀχαριστίαν, cōtumelia affectus, Phalaris.

Ἀχαριστικὸς, ἡ, ὁν, non gratificor, non indulgeo, non obsequor. Xenoph. ἀχαριστικὸν ἐστὶ τὸ φίλοις ἀδικεῖσθαι, amicis gratia non referre iniustum est. ἀχαριστικῶς ἔχω τινὸς, aduersum nos ipsos ingrati sumus, nósque nostri pœnitet.

Ἀχαριστία, ἡ, ingrata memoria, ingrati animi vitium Seneca. ἀγνωμοσύνη οἷς ἀχαριστίαν ἄγει, ingrato animo persequi & vellicare. Demosth.

Ἀχάριστος, ὁ, ἡ, ingratus, molestus, parum gratus, immemor beneficij. Xenoph. οὐ γὰρ δὴ πάντας, ὅταν εὖ πάθωσι, χρὴ ἀχαρίστους καλεῖν μὴ ἐκτίνοντας, ἀχαρίστους κελεύει. Dicunt autem, ἀχαριστόν ἐστι τοῦτο, ingrati animi vitio laboras, meritis indigna refers, Plut. in Galba.

Ἀχαριστόνεως, ingrati animi vitio laboras, meritis indigna referens, Plut. in Galba.

Ἀχαριστόνους, ingratè, molestè, ἀηδῶς, Xen. in Pæd.

Ἀχαριστος, ὁ, ἡ, non gratiosus, inofficiosus, nihil gratiæ habeas, insuauis, nameenus, iniucundus, nulla cum gratia.

Ἀχάριτος illepidè. Hermogen.

Ἀχαρνεῖς carbones. Aristoph. Gramm. in Aristoph. in Acharnens. οἱ ἀνθρακες. Pollux verò ὅταν μὴ ὁ ἀκμιτὴρ ἐπὶ τὰ ἀρίστερὰ ἐπίῃ. Ἀχαρνὲς χωρίον. τὸ δ' εἶδος ἐστὶ φρυκτὸν ἐντὸς τῆς ὀπὴς τὸ ἀνωφλιὸν κάτωθεν καλεῖσθαι τὸν τοῖχον.

Ἀχαρνεὺς, ὁ, ὁ Acharnensis. Ἀχαρνὴ est δῆμος τῆ Ἀττικῆς cuius ei δημόται dicuntur Ἀχαρνεῖς à nomine. singul. Ἀχαρνὸς. Hos Acharnenses Aristophan. in comœdia cui eorum nomen inscripsit deridet vt carbonarios & σπουδαρόκαπας, ideóque inter eos fingit μεροδιάκτας & σποιδαρόκαπας, ἀπὸ τῆς μερολῆς ἢ σφίσι denominatos.

Ἀχαρνὸς, in Acharnia, Acharnicæ.

Ἀχαρνὸς. piscis genus de quo Athen. l. 8. legitur apud Plin. Acharnic. sic enim lib. 33. cap. vlt. peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne, &c.

Ἀχάτης, ὁ, ἡ, Achates, gemmæ nomen vide Plin. lib. 37. cap. 10. Dionys. poeta dixit ὦσσον ἀχάτῳ. Est quoque piopriū Æneæ ſocij.

Ἀχειλὴς, χεῖλος parti sine labris, Adamant. in Physiognom.

Ἀχειλὸς. cui non sint labia, sine margine. Est & nomen lapidis, quem Hermolaus in Themistio fatuum transtulit, hoc est nullius saporis.

Ἀχείμαστος, tranquillus, nullis tempestatibus agitatus. Theoph. de caus. l. 2. cap. 17.

Ἀχείμαστος, sine tempestate.

Ἀχειρ, χειρὸς, mancus, Hermog. ἀφαιρεῖ ἀχειρ φησὶν δὲ τὸν ἀπὸ τῆς διάφορος τοῦ χειρὸς, i. manibus captus.

Ἀχείριος, multas habentes manus, in Ran. pugna, apud Hom. vel potius carentes manibus, vt sit ἀ negatiuum.

Ἀχειρὸς, inutilis. ἀχειρὸς.

Ἀχειροποίητος, ὁ, ἡ, ὁν, non manufactus, qui fit sine manibus. Marci cap. 14. τὸν ἀχειροποίητον ἐκοδόμησα.

Ἀχειρὸς, ὁ, ἡ, mancus, ἀχειρ. etiam Hermog.

Ἀχειροτόνητος, ὁ, ἡ, ὁν, per te creatus, αὐτοχειροτόνητος.

Ἀχείρωτος, ὁ, ἡ, ὁ χειρώσασθαι, Sophocl. Pollux libro secundo, inuictus, inexpugnabilis, indomitus, non redactus in potestatem ἀμαχος Suid.

Ἄχελῳ, ὦ, ὁ, Achelous, fluuius.

Ἀχέμαντος, ὁ, ἡ, ὁν, μ. ἀχεμαντικὸς, triſtor, triſcor: Depon. Datium iungitur.

Ἀχένδυτα, ἰρινὰ genus, ἀκανθώδες φυτὸν, οὗ τὰς αἰμασιὰς ποιοῦσι τῶν ἀγρῶν ἔνιοι βατόβολον αὐτὸ ἀρίως ἔπιπον· ἀκανθώδες γὸ ἐστὶ καὶ ὀξύτατον. Homerus Odyſſ. ξ. Ἀχένδυτα κατὰ ἀγρὸν. Aristoteles libro de Admirand. auditionib. Ἐν δὲ τοῖς φασὶ τὴν ἀχερδίαν, ὑφ' ἧς ἐκ τῆς πλησίον τὰ ἀκάνθια ὑποδύεται Et apud Theocrit. ἀνδρακάνθιον, ἄλλοι δ' ἀχένδυτα.

Ἀχερωΐς, ἰδος, ἡ, populus arbor. Ὀλυμ Homer. Iliad. Ω. Ita dicta est διὰ τὸ περικεῖσθαι περὶ τὸ ἄντρον.

Ἀχέρων, οντος, ὁ, Acheron, fluuius inferorum, dictus quasi ἄχρι ἐόν, a ἐῶ, τὸ ἐτυμολογικὸν χρόος ἔτυμ.

Ἀχέτης, οῦ, cicadarum species. sono agitur sic dictæ. Theodor. modo argutam cicadam, modo achetam transtulit. Errat glutter Suidas ita scribens, χέτας τὰ ὠδὰ τῶν τέττιγων. ἀλλὰ καὶ τὰ τέττιγα ἄφωνα μὲν ἐν Ἀκαδίᾳ. sic enim prodidit Aristoteles h. storiæ libro quinto, capite 30. τὰ δὲ τέττιγα ἄφωνα μὲν ἐστὶ θῆλυ, μικρὰ, οἱ ὠχροὶ φαίνεται, ἢ τελευταῖα κοπλωνται· οἱ δὲ μικροὶ οἱ ἐσθίοντες ὑγιεῖς τε γίνεται καὶ ἀφώνεσγοι κοπλωνται· & infrà inde: καὶ ὅσα δὲ πτερὰ ἐστὶ τοῦ μικροῦ, ἢ ἐβλάπται, ἀχέτας τοὺς τοιούτους μικροὺς τέττιγας. Ex quo loco dixit Plinius libro vndec. mo, capite 27. limilis cicadis vita, quarum duo genera. Minores quæ primæ prouenint, & nouissimæ pereunt, sunt autem mufcæ. sequens est volatu rara. Quæ canunt vocantur achetæ: & quæ minores ex eis sunt tettigoniæ (corr. tettigonia) sed illæ magis canoræ. Aristophanes in Pace, Ἡνίκ' αἱ ἀχέτας Ἀίδῃ τ' ἤδιν τοῦτ' διακόνειν, ἡδίωμ τὰς λιγείας ἀμπελοκαὶ πιτταίνειν ὕδη. Apud Æschylum in Prometh. adiect num est pro strepere. ὦ καὶ πολυχρώτας κηφὴ πλάτ- τεσθε ὕδη ἐξ ἀχέτας. Dicitur & ἀχέτας Hesiodus, Πίμπλ- λαμεν ἤδη ἐξ ἀχέτας πτῆσ Et in Epigrammate Ἀλκαῖος γοῦν ἐν τοῖς πεπλωμένοις ἀχέτα τοῦ Πιμπλᾶ- σι τὸν χειμὼ μετασπόμενον.

Ἀχέτης, πλεῖ. φωνῆεν. Arist. l. 9. c. 5 Anim. ἀχέτης ἐλαφὸς, de cerno quodam cuius cornibus innata est hederæ vt ut ἀχέτης pro perfector.

Ἀχθέω, doleo, triſtor, mœreo. Odyſſ. ξ. ἀλλ' ὀφείλω ἀχθ- ὦ ἀχθέων. Hesiod. Θυμὸν ἀχεῖραι λυπόλυβα.

Ἀχθομαι, doleo. ægre fero, mœreo, dolore afficio, δυσφορῶ λυπούμαι, ἀχθομαι, indignor. Odyſſ. ὃ κέλευ ἕθεν, ἀχθόμενός περ Genitiuo, vt Iliad. β. τὸν μὲν ἐπεὶ ἀχθομαι, id est, ἐπὶ τούτῳ τοῦτο. Cum Accuſ. Hesiod. ἰὼ σ' ὦ ἀχθομένους, iuam noxam deplorans.

Ἀχὲω pro ἀχὲομαι, Dorice, apud Theocr. ſono, pulſo. τὸ πὶς ἀχεῖ, cicada strepitat.

Ἀχὴ, ἡ, mentis ægritudines.

Ἀχμαλωτὸς, ὁ, pauper, mendicus ἔστιν τὸ μὲν πᾶν πτὲς ἢ ὅτι τὰ κατὰ ἐχεῖ, inquit Hesych. apud Suid. ἀχμωτὸς ἢ ἄχλιος, οἱ μηδὲν ὑπάρχοντες.

Ἀχμωτὶα, ἡ, penuria, paupertas, πτωχεία, πενία, Aristoph. νῦν διαδὲ σὺς ἢ φίλοις ἀχμωτία.

Ἀχνέος, siue Ἀχνεὸς σκώληξ, Suid. Ἀχνεὸς pro ἀχνὸς, id est, λυπηρὸς. Iit per ectalin τῷ ἢ εἰς α.

Ἄχνη, pauper, πένης, πτωχός.

Ἀχνηθὶς Hesych. sunt. ἀζήτητοι, σῶσιν τοῖς ἀπορεῖν.

Ἀχθέσθω, ὁ, ἡ pondere pressus, laboriosus, molestus, grauis, inuisus, Eurip. λυπηρὸς ἢ ὑπὸ τινὸς ἐχόμενος πάθει, affectus triſtes, Plutarch. ἀχθεσθαι τοῦ βίου Xen. lenocinium vocat.

Ἄχθη, lordes, spuma maris, ἀκάθαρσία ἀφρὸς θαλάσσης. Hesych.

Ἀχθόμενος, ὁ, ἡ, dolor, triſtitia, λύπη, contumelia. μὰ τοὺς ἀχθόμενός μου ἀπόνους, ne sit tibi molestum me audire.

Ἀχθηρὸς, ὁ, ἡ, molestum, graue.

Ἀχθηρὸς, grauatè vel grauatim Cicer. Liu. grauiter, dolenter Cic. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀπαυθῶς, ἐπιπόνως, Pollux l. 3.

Ἄχθομαι μ. ἀχθεσθησομαι, δ. ἀχθέσομαι, vide ἀχθέσθη, dolebis: Aorist. ἀ ἠχθέσθην, triſto, offendor, crucior, impatienter fero. indignor, displiceor, ægrè fero, irascor, grauor, offendor, λυποῦμαι, βαρυθυμῶ, χαλεπαίνω. Conſtruitur autem & cum Datiuo, vt ἀχθομαὶ σοι, sum tibi inimicus & infensus. ἀχθομαὶ τῷ τύχῃ ἐξιτήλου lucenseo: & cum Accuſ. ἀχθομαὶ τοῦτ. Attice. ἀχθομαὶ τὰκος, Homer. l. βαρυθυμῶ ὑπὸ τῶ πτώματος, doleo vulnus, id est, mihi dolet vulnus. Et ἀχθομαὶ ὅτι πάντα Xenoph. ὅτι τοῖς ἐπιτάτοις ἀχθεσθῆναι, ſeruorum causa dolentes. Cum Datiuo, ἀχθομαὶ τῷ βίῳ, vitæ fatietate atque odio teneor. Aristophan. τῷ ἢ βίῳ σὺ τοῦτο τῷχρῶ πᾶν' ἀχθέσθη, profectò hæc tibi dolebunt, hæc feres molestè. Idem ibidem, ὡς ἀχθόμη σοὶ ὁ τῶν πανθὰς. Plato in Apolog. καὶ μοι μὴ ἀχθεσθε λίγοντι πολλὰ, ne lucceneatis vera dicenti. Item, ἀχθομαὶ, sum inuisus. μισοῦμαι Odyſſ. ξ. ἀχθόμενο πᾶσι θεοῖσι. Caput & pro onere, vt Odyſſ. ὦ, πῆξε δ' ἀχθος πᾶσι πάλαξεν, id est, ἐφώνησεν τοῦ πλήθους. Plato in Apologia, χαρὰ γὰρ ποιητὴς ἀχθομένῳ. viecm poctarum doles. Budæus Epist. priorib. ἀχθομαὶ ὑπὸ τῶν τοῦ βίου, prælio labore amico. Cum Genitiuo, Plutar. in Pub. ἀχθομαὶ τῆς ἐλευθ, propter domum indignor, domus demolitionem indigne fero, subaudiatur ἕνεκα.

Ἀχθος, ὁ, τὸ, farcina, grauitas, Cellò, pondus. Item, dolor, angor, molestia, offensio. λύπη βαρυθυμία, quali ἄχθος, τὸ πλουσιεῖν τοῦ Ϛ. Sophoc. ἄχαρι γὰρ ἄχθος ἐστὶ δυσγενὴς ἀνὴρ πλουτῶν. dolorem & molestiam intulerunt. ἀχθος γὰρ, de homine nequam & mihi ingrato dicitur. Plato in Theæteto & apud Hom. τὸ ἄχθος ἀφέρουσι, Horat. tel luris inutile pondus.

Ἀχθοφορέω, μ. ἐσω. ἀχθοφορήσω, pondus fero, onera fero, efferendas onerū moles tubeo, onus ſuſtineo, gero. Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν γῆτες, mundū gestare polle. ὡς ἀχθοφορήσοντα, non

inter phalangarios vectariósque subeundis ac moliendis oneribus fatigamur.

Ἀχθοφόρος, gestatio.

Ἀχθοφόρος, ὁ, ἡ, bajulus, phalangarius vel palangarius & vectarius Varron, Cæsari farcinarius, qui ex foro aut littore aliquid portat. πωποφόρος, quales sunt ἀμφορεφόρος, ὑδροφόρος, ξυλοφόρος, σκαφοφόρος, ὑλοφόρος, πλινθοφόρος, σκυτοφόρος, φρυγανοφόρος.

Ἀχιὰν Laconibus dicitur κάμηλος ἐκ πλατασιοῦ διαδίκου, teste Hesych.

Ἀχί, vel Ἀχί, facilè, ex facilis Columel. Plin. βραδίως.

Ἀχίε, Hetych. ὄφεα μεγάλα.

Ἀχίκακα idem affert pro ἀκακόπαπα.

Ἀχίλλειος, ὁ, ἡ, Achilleum, sic dicitur locus quidam ante Tanagræ urbem, Plutarch. in Problem. Est & genus mazæ ex achilleo hordeo, Athen. lib. 3.

Ἀχίλλειος, Achillea, vel Abilleos Plinius libro 27. capite 8. & libro 25. capite quinto. hac Achilles Chironis discipulus Telephum fanasse dicitur. Aliqui, inquit, & hanc panacem heracleon, alij sideritim (id est σιδηρῖτιν Dioscor. Galen. simplic.) & apud nos millefolium vocant, cubitali scapo, ramosam, minutioribus quàm fœniculi foliis vestitam ab imo. Dioscorides lib. 4. cap. 36. Achillea quibuldam sideritis, dodrantales aut maiores gerit scapes fulorum effigie, & c. ἀχίλλειος κριθαῖ, hordea præstantiora & purgata. ἀχίλλειος σπόγγος, Achillæi spongiæ, quibus Achilles in vulnere curando vius est. Plinius lib. 9. cap. 45. spongiarum genus tenue densúmque ex quo penicilli fiunt, Achilleum vocat.

Ἀχιλλεύς, ἑώς, Achilles, Pelei filius & Thetydis nymphæ. aliquando per vnicum λ scribitur, secunda correpta.

Ἀχιλλὶς, ἰδος, ἡ, achilleis, genus hordei. Theophrast. histor. plant. lib. 8. cap. 10. & de Caulis lib 3. cap 26. & 27. alias corruptè puto legi ἀχιλλὶς & ἀχιλλαὶς, pro ἀχιλλεὶς. Galen. in gloss. Hippocr. ἀχιλλείδιος κριθὴ, exponit τὰ δυτερεῖα ἢ ἡ μεγάλα.

Ἄχλωρ, fine succo & nutrimento: vel ἐ diuersò, ἀ τερφθ., παλαύχροος.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ, veste carens, sine tunica, sine toga. Xenoph. ἀχίτων διατριβή.

Ἄχλαινος, ὁ, ἡ, lænam non habens Athen.

Ἀχλαὴς fabulum, lapillus, glarea, λιθάδιον ἢ ψαμμάδιον κάμμα μικρὸν λίθου, Suid.

Ἀχλειὴς odiosum, ἀπρόῤῥητον.

Ἀχλὸν sine Ἄχλυς non virens Hippoc.

Ἀχλυηδὴς Hetych. est ὀφθαλμῶδες.

Ἀχλυμνὸς, tristor, pro ἀχλυμνὸς.

Ἀχλυόεις, tenebrosus, cæcus.

Ἀχλυὶ ὕδ᾽ ἡ, tenebræ caligo, nubes, nebula. σκότος, ὁμίχλη, ζόφος, ἀμβλωπία ἀόρατος. Hesiod. πᾶρ δέ οἱ ἀχλὺς εἰστήκει.

Ἀχλύσαι σκοτῶσαι, tenebris obduci. Odyll. ξ, Ἀχλυσε δ᾽ ὀπτῆρε ὕπνῳ ἐπιειμένε αὐτῷ.

Ἀχλυώδης, tenebricosus, & caliginosus Cicer.

Ἀχνὰζω, ægrè fero, vitupero.

Ἄχνη, ἡ, significat minutissimum illud & leuissimum quod ex spicis excussis euolat, acus & palea. Interpres Aristophan. in Vespis, τὸ λεπτομερὲς τῶν σάχνων. Homer. Iliad. ἠύτε δ᾽ ἀθέρες ἄχνας φορέουσι λιγυρὸς ἀνεμος Vbi Interpres, ἄχνας, τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων ἢ τὰ ξύμματα dicit. minutas paleas, purgamenta frumenti. Significat item τὸ λεπτότατον τῆ ὕδατος, maris aspergines, spumam maris, ἢ ὑπολειπόμενον τῆ χύσεως ἀφρὸν, spumam & algam. Plutarch. Ἡ γὰρ ἀπειρία τῆ χαλεπότητος ἀχνὸν ἢ πίτταν τοῖς διπλοῦσιν ἀδήλους. Macrobius, aura enim quæ ex ære procedit, in oculos incidens. Graza apud Arist. in hist. ann. (vt diximus in ἀλοπαγὴν) ἄφας ἢ κάπτουσι τῆς τοῦ χειροβιώτου τοῦ διαβαίνοντος ὥσπερ ἢ ἀλοπάγκον. vertit aridum maris florem: Plinius tamen dixerat, frangunt úrque ictu valido vt spuma arida maris. Quod Virgil. falsa spumant aspergine cautes, dixit, sumptum ex Homer. Iliad. ἀμφὶ πυθμένα δέ, ἀλὸς ἀχνὸν, id est. τὸ χερσαῖον τῆ θαλάσσης λεπτόκονιρτον. ἢ ἀφρὸν ὕδατος ἀνωθεν φυσώμενον τὸ λεπτομερέστατον τῆ ἀφροῦ ἢ πῶν ἀκροθωράκιον. Pro langugine pomi, libro septimo, Epigramm. μᾶλον ὃ δὲ ὕδατος λευκὸν πεπονωμένον ἄχνῃ. Sophocl. pro rore vsurpauit. ἄχνη σπουδὲς, pro fumo Æschyl. Ἐκ ἄχνου, & ἀχνώλιμα, apud Hipp. ἐκ ἄχνη λεπτοῦ ξυόμενα. Generaliter accipitur pro tenuissimo cuiuslibet rei. Lege prouerb. Ne ramenta quidem.

Ἄχνιον, ὦδ

Ἄχνιος, imberbetbis. ὁ ὠὴ ἔχων χνοῦν, sine lanugine. lib. Epig. ἄχνος ὠφύλλου, imberbe mentum. ἀχνιοῦν.

Ἄχνυμαι, μ. ὑσθμαι, π. υσμαι, mœreo, tristor, anxius fum: Depon. Od. ξ, ἢ δ᾽ ὀιωθεῖσ᾽ ἐπέτρεσεν ὑμείναι ἀχνυμένη, anxio fum animo, id est, λυπεῖσθαι, ὀδύρομαι.

Ἀχνὴ, tristitia.

Ἀχνώδης, tenue. spumosum, ἀχνῃ ὅμοιον.

Ἀχνάζει, Hesych. est ἀχθεται, μωτᾷ, ὀργᾷ.

Ἀχνιμαι, Hetychio est ὀπτᾶς ἐς, ἐπιπνοῖς.

Ἀχνιὸν, idem affert pro ἀλμυρὸς, ἅφατος, πολὺ ἄφθονον.

Ἄχνιος sine Ἄχνεος, lanugine carens impubis.

Ἀχνυλα, Hesych. teste Cretensibus sunt κάρυα, nuces.

Ἀχολὶα ἀεὶ, bile carere, mens non biliosa.

Ἄχολος, ὁ, ἡ, felle carens, ἀδύρματος, qui iram pellit, mœroris expers, lentus. Hom. Odyll. 4. Νηπενθὲς τ᾽ ἀχολόν τε κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, ἐπὶ πολὺ χολὸν ποιῶν.

Ἀχρᾶσμα, συγκράμματος ἀμοιρία, fio inutilis: Deponens. Paulus ad Rom ca. 3. πάντες ἠχρειώθησαν ἅμα ἠκρειώθησαν, simul inutiles facti sunt

Ἀχρὴ ὦ, ὁ, ἡ, inutilis, irritus, infirmus, defatigatus, varus, nullius bonæ frugis, hebes, nequam Gell. exponit libro septimo, capite 11. Xenoph. ἀχρεῖον ἢ ἀνόνητον, &c. Plato 2. de Republ. οἱ ἀδύνατοι τὸ σῶμα τῶν ἀχρείων ὑπὸ ἢ γῆρω ἀσθένειαν, inepti ad aliu agendum. Aristoph. ἡφ ἀχρεῖ᾽ ἐξ ἢ σκαρὸς, ineptus es & rudis. ἀχρεία κέαν, inutilis coma. Theophr. lib. 4. hist. plant. ἀχρεῖος πλοῖαι, effœta æras Thucydid. τὰ ἀχρεῖα σωμάτα, inutiliter foliertes. ἀχρεῖ᾽ ὀνόλη, Matth. Euang. cap. 25. inutilis seruus. Legitur & ἀχρεῖ᾽ in fœminin. ἀχρεῖον κατηρρεῖαι, inutilem actu fationem. ἀχρεῖον ἀχρεῖος, ἀλαζονεύεσθαι, ἀλαζονεία, ἀλαζονικὸς, ἀλαζονικῶς, ἀλαζονικὸν, ἀλαζονικὸν δέειον.

Ἀχρειόω, ὦ, inutilem facio & inhabilem. Vide Τύπος, τὸ.

Ἀχρείος, inutilis, ἀχρεῖος. μάταιος, ἀνάφελος.

Ἀχρεὶς ὁ, ἡ, vir inutilis. Hesiod.

Ἀχρειὸς, inutilis, ἀχρεῖος, ὄλεθρος. extrema pernicies, μάχρεῖος ἢ ἀχρειότατος, ὁ, pecunia careo, sim inops. (κρὶνι

Ἀχρειωτία ας, ἡ, pecuniæ penuria.

Ἀχρήιατος, ὁ, ἡ, ὦ, inops, ἀδύνατος, Soph.

Ἀχρηματισμὸς, ὁ, ἡ, egestas, ὑστέρα πενία.

Ἀχρήων, pauper, ἀπόρων, πένης, inops.

Ἀχρὶς, ὁος, ὁ, ἡ, ὦ, inutilis, molestus.

Ἀχρὶσὶα, in Pand. τὸ χρεοῦ, opponitur, vt seruitutes ἢ ἀχρησία λύτα

Ἀχρὶσμος, inutilis. (λωτο

Ἀχρησία ας, ἡ, inutilitas, Cic. incommoditas, vsus priuatio seu vtilitatis. Appian. Ὁ δ᾽ ὑφῆκε πλειοψηφίας ὧδ᾽ τὸ σκῆλο. ὑπατίας τὸ ἢ ἄτυχον, ὅτε ὁ πολέμος ὅτε ὁ ἀγὼν ἀπὸ ἀχρησίας τῆ πόλῃ, quod pudum vsu careret, ob pedum inutilitatem.

Ἄχρηστος, ὁ, ἡ, ὦ, inutilis, ἀχρεῖος, importunus, incommodus, superuacuus, nequam, leuis. Aristotel. lib. 1. de Eon. Gen. ἰῶχιτος ὁ ἀχρηστος τῆ ὄνομα, ad res alias inutilis. Chrysost. ἀχρηστος γὰρ

μῆ θ᾽ ἁφὴν τῶν ἐλυμαίνω, ineptus fastus ad pauperibus dandum: ἀ χρὴ ἀφθῆναι, quos perperam ἀ χρὴ ὃ ἀχρεῖ, ad senectutem vsque. Athen. Α᾽χρὶς οὗ ὁ παῖς ἦν quam adhuc puer esset, etiamnum puer esset. ἀχρὶς ὑπὸ τῶν παγίδ, Hocrat. ἀχρὶς ὅσου τὸ ἀχρεῖον etiam vsque ad eas quæ sunt maximè pudenda. ἀ χρὶ σφῆτ᾽ ἀ σκατου Luctat vsque ad iecpunt, πὸ ἀχρὶ κλαυτερ, interim hoc spatij quod vsque ad dolor tempus interceſſit. ἀ χρὶ τραυματισμὸ vulnera vsque. ἀχρὶ τὸ παρόντος, nec vlterius quidem quàm ad præſentem. ἀχρὶ νῦν, ad hunc vsque diem ad hoc tempus ἀχρὶ τῆ δεῦρο, vsque ad tranſitum. Lucian ἀφ᾽ οὗπερ ἀχρὶ τοῦ νῦ ἐμοὶ ἀ laudabant et rubore ſuffundiebant. ἀχρὶ τινος, aliquatenus per, Bud. in Ep prior. ἀχρὶ ἑνὸς τὸ πρῶτον ἀπωμνύειν, co vique peruenit ſeu proceſſit. Diut. in Fabio, αἰ ἢ βέβαιόν χρὴ τοῦτο ὀλίγου ἰῶ, ἀπίωμι ἀφανὴς χρόνου, boues, quàdiu ſint exiguus ignis, tenſim procedebant. Idem in Pomp. Α᾽χρὶ ὅ κατηλθον ἐπὶ τὴν Διάλασσαν. Alibi, Α᾽χρὶ ὅπου, quod venerūt. ἄχρις διαπλεῦς animo tenus, Nazian. Dioſcor. l. 5. c. 76. cum Subiunctiuo, ἄχρις μαθὼ ἐφιστῆναι ὑπαρχοῦ dum ſordidum nihil emergat. Lucian. ἀχρὶς αὐλίσηται ἀχρεῖ αὖ, quouſque, dum & quandiu. αἰσχρῶμεθα ταῦτ᾽ ἀχρὶς αὖ ἀφικηται, donec redierit, Philo de mundo. ἀχρὶ ὃ & ἀχρὶ κε. vſque dum. ἀχρὶ ὅ᾽ ὁ donec, tandem. ἀχρὶ τοῦ dum, quandiu quoad, donec. ἀχρὶ τοῦ, quouſque, vſque quo. ἀχρὶ κόρου ἀφῶντος, Sund. ad Iacietatem vſque impudens. ἀχρὶς vel ἀχρὶ μὲν χρὸς ἐπ᾽ ἐσχ ἢ ἀχρὶς, εὖ τὸ κεφαλὴν. ὁ δὲ ἀ. Homer. in Iliad. Ἀμφοτέρῳ ἢ νίοντι ἀχρὶ ὅστια καὶ ἀμυδὶς Ἀχαιὸς ἀσπιδιώτη, ι. πεπτηλοὶ ἀ πικαῖα.

Α᾽χρεῖον, ὁ inunctus. ἀχρεῖον dicitur, Heſych.

Α᾽χρεος, ον, ſilium coloris expers. Item pallidus ſum, natium colorem amiſi.

Α᾽χρεα ἀχρεῖα, pallor. Galenus ad Glaucon. libro primo, ἀ᾽ χρὶ ὀφθαλμοὶ κελοντες ἢ ἀκθὲς ἄχεια, malus & pallidus color, decoloratio. Cicer.

Α᾽χρεῶ, ἢς, ἡ, non perennaturus. Bud. ἄπρεῶ, temporis expers, qui ante omne tempus eſt.

Α᾽χρεωτεῖον, ὁ, nihil morans, celer σωλῆνες ταχεῖ, Heſych.

Α᾽χρεως, ſine tempore. abſque temporis ſpatio, extra omnem temporis menſuram.

Α᾽χρὸς & Α᾽χρὸος, ὁ ἢ ὁν, decolor, malè coloratus, coloris expers, imbecilli coloris, pallidus, natiui coloris expers: cui opponitur ἄχρως. Theophr. hiſt. l. 3. c. 15. τὸ ξύλον σκληρὸ ἢ ἀχρὸν, ἐκκλον. i. materia decolor, exalbida: ἀχρὸν σκόπι. Oculus de vnuctſo. Item, σπουρὸς, quo nomine etiam Lacones nothum & ſpurium vocant. Heſych.

Χλωῶντες, ai non colorati, pallore decolorati Cicer.

Α᾽χρὶς & ἀχρὸν.

Α᾽χρυσ. auri expers, Plato τέμ γ. nullo auro inſignis.

Α᾽χρυστος ὁ ἢ ὁν, impudens, καυδ᾽ ὑς, Suid.

Α᾽χρωτος, ὁ ἢ ὁν, impudens. Trapezuntius vertit, ſine colore, Suid. καυδ᾽ ὑς.

Α᾽χρυχία vltimæ noctis excubiæ.

Α᾽χρως & ἄχρως, decolor, à χρὸν.

Α᾽χυ, ſpecies quædam caſiæ, ab Arabibus dicitur: quæ ab Alexandriæ mercatoribus, daphnitis, Dioſc. li. c. 12.

Α᾽χυᾶδες, ὁ, inſipidus: accipitur & pro fatuo.

Α᾽χυμος, ον, fatuus, inſipidus, humore exinanitus, exuccus.

Α᾽χώλυτος, copioſè fluens.

Α᾽χυμὸς, ὁ, acerbus palearum, πόπος ἀλοᾶς ἀ᾽ χυμμὰ, εἰ πόπι εἰς οἷς τὰ ἄχυρα ἀποβρίπτει λικμίζων. Homer. Iliad. ὃ ὃς δ᾽ ὑπὲμε ἄχνας φορέει ἰσόμενος καὶ ἀ᾽ ωΔ. Ἀνδρὸς λικμῶντος ὅτε τε ξείδωρ δημήτερ. Κείνου ἐ σεσφριθμένου καὶ ἀ᾽ μοι καρπὸν ἢ ἀχνας, Α᾽ιδὶ ὑπολιγδήνοντα ἀχυρμαὶ ὑπερρ. ἀχυρόδηκα, ἀχυρόδωκα.

Α᾽χυδέιον ες, ἡ, ſtabulum, palearum receptaculum, palearium Columellæ.

Α᾽χυερὸς, ὁ, ἡ palea, acus. Theoph. hiſt. l. 4. c. 5. ἐπιδιάντε ὁ ἀχύρους ἐδὲ τ᾽ ἄπαγον.

Α᾽χυέτατος, in Epigramm. ὁ τελοῦλιεξᾶς ἀχυερὸτατος tribulæ paleam terentes.

Α᾽χυέω. paleas admiſceo, paleis ſterno. Ariſtot. ὅταν ἀχυρώσῃ τοῦ paleis fuerint aſperſi. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 10. καταβάλλουσι σκαλῷ, ἀχυρέσαντες ὀλίγα, deiiciunt in luto latum ſcrobe paleato.

Α᾽χυηδὴς, paleolæ.

Α᾽χυηδὲς, ὁσα, ὁ ἢ ὁν, acerоſus. τὸ ἀχυρωδὲς τῶν ἀλεύρων, Ἀποκρίνεται, quantum in farina eſt fu fureum maximè, deuritur, Ariſtot. in Problem.

Α᾽χυρὸν, οῦ, τὸ ſtabulum palearum, palearium Colum.

Α᾽χύρωτος, ον, quaſi paleatio, paleata conſtructio. lib. 3. Animal. de nido hirundinis.

Α᾽χω, ὁ Ω. vox, pro ἀχέ.

Α᾽χω, λω, ὁ, lædo, offendo, dolore afficio: vnde ἄκαγον.

Α᾽χώλατον non conflatum quod conflari nequit ex χωνεύω.

Α᾽χὼρ ὁ ρος, quaſi ἀχρὼρ. furfur, ſordes capitis. ἀ᾽ χώρες impetigines capitis vlcera Plinius vocat: vulgò dicitur. la teigne, vel ligne Galenus libro primo ἐ᾽ πτοὶ, ἐ᾽ πτὸν ἐ τὸ δ᾽ ἐμμαπτὸ κιφαλὴ, γιγνόμενον παιδῶν ὅταν ἐ κακιωθῇ ὁ χὼρ ἐκ μὴ τῶν χθόνιος τὸ. ἐξ φυσιόγνωσι ὑπὸ χρονίδιος ἢ ἐξαιρέτα θερμοτητος τυχὸν, ὅτι τὸ τῆς συμπαθῶς ἰδιότητος ἀπτοὶς γὸ πάνυ πρόχειρα κατασπᾶσθαι, ποπὲ ἀ πιπλῶν ὁ χὼρ ὑγιάνεται ἀ᾽ πὸ μὲ χλιεροῦ.

Α᾽χωρητος, imminenſus, qui comprehendi nequit. Nazian. orat. ἀ᾽ χώρητος κόσμῳ ᾽ πῶ ὑμᾶς, de Spiritu ſanctu. Euſebianus non capiat ipſe mundus. ἀ᾽ χώρητον etiam dicitur quod capi & intelligi non poteſt: cui χωρητὸν opponitur.

Α᾽χωρίστος, ὁ ὁ ἢ ὁν, quaſi inſeparabilis & inſeparatus, inditeretus Nazianzen. τὸ πατρὸς ἀ᾽ χώριστον, à Patre non ſeparati de Filio & Spiritu ſancto.

Α᾽ψ aduerbium temporis, poſt, mox, iterum, retrò. πὼ τι, εἰς πυνίσσω ἐξ ὑπτροφὴς ὦν διυτῆρα, è contrà, conuerſione & reditu. Odyſſ. ἀ᾽ ψ᾽ ἐπειπολοῦμ᾽ ὑπὸ ἢ ἀ᾽ πὸ νῦν ἄρω, tedeuntis anni venient horæ & tempora ἀ᾽ ψ᾽ ἐπὶ νῦ redire ſeu rediturum eſſe. Odyſſ. ἐ᾽ δὲ σημὰ ἀ᾽ ψ᾽ ἐπὶ μὲ κατιόν. Idem Iliad. ἀ᾽ ψ᾽ ἐς κατιὸν ὅτε μάχα ξίφ᾽. id eſt, repoſuit in vaginam. ἀ᾽ ψ᾽ αὖτις, rurſum autem retrò.

Α᾽ψαιον Heſych. eſt ὑπτυχῆν.

Α᾽ψαλακτος, ὁ, intactus, illæſus. ἀπαθὲς ἀ᾽ πημάτως, ἀ᾽ βιατος, Suid. ἀκίνητος, ἀ᾽ ψαλάφητος. ἀ᾽ κράτητος Soph. Heſych.

Α᾽ψαλὲς, ſine ſtrepitu incedere.

Α᾽ψαλτος, ſine pulſu fidium. propriè pſalterij.

Α᾽ψασθαι non petere vel attingere, intactum dimittere. Appian. ὁ ἢ τοῖς σώμασι τῆς κύμβιων ἀ᾽ ψασθαι ἐκ ἐωλῶ. Item ἀ᾽ ψάσασθαι, à ναπάφας.

Α᾽ψαυστος, ὁ, ἡ, ὁν, intactus, illibatus, quem tangere ſit nefas. ἀσεβασάλακτος, non tangendus, lib. 7. Epigr. χεῦσ᾽ ἀ᾽ ψαῦστοι δινήμασι ψῦχ᾽ ἁμωμε κορέσε ζωῆ. Capitur etiam Actiuè. Sophocl. ὑγὸ ἀ᾽ ψαυστος ἐγχυρεῖς, ἀ λαβὰν δόρυ. Apoll. 2. Arg. ἐνδύνων ἀ᾽ ψαυστ᾽ ἐπὶ ζωὴν δόμ χαλκος, qui non tetigit.

Α᾽ψηρὶς, ὁ, ὁ ἢ ὁν, irreprehenſus vituperio carens.

Α᾽ψικτος, irreprehenſus, inculpatus, ἀ᾽ μωμος. ἀ᾽ μώμητος. Heſych.

Α᾽ψιδὴς ες, ὁ ἢ ὁν, verax, non mentiens. Adamant. in Phyſiogn. ἀ᾽ ψιδὲς ὁ ὁσαφὴ φυσιογνωμόνα.

Α᾽ψιδὲν, non mentiri, Philaris. ἀ᾽ ψιδέτω, ἀληθευέτω.

Α᾽ψιδὲς, non mentitus, non mendax, minimè fallax, ἀ᾽ ψιδὲς τὸμος, inuiolata lex.

Α᾽ψὶς δια, ſtatæ vices, non abertantes, vt ὁ ἀ᾽ ψὶς ἀρῶν, Ariſtoteles de mundo.

Α᾽ψὶδεια, veritas, ἀληθεια Suid.

Α᾽ψιερν. Heſych. affert pro ὑσιερν, πόιτι.

Α᾽ψοφὸς, incogitans, inconſultus & ἀ᾽ κρίτητος, apud Soph.

Α᾽ψυκτος, ὁ, dorus, inf. agilis, Plin. Ouid. impexus Apoll. 3. Argon. ἀ᾽ ψύκτου ἢ χρεῖν αὐτὸ ποιεῖν χάριτας.

Α᾽ψυλακτος, ὁ, ἡ, ὁν, ἀπάπαρος

Α᾽ψηφος ον, ὁ, qui non tulit ſuffragium vel ſententiam. dicitur & ἀ᾽ ψηφόρητος apud Polyb. in epitom. corrupte legitur ἀ᾽ ψεφόρητος ἢ ψῆφος ſuffragio caſeus.

Α᾽ψικορον τὸ, ἢ

Α᾽ψικορία, ſtiditium rerum adamatarum.

Α᾽ψικορὸς, mutatis cupidus, ὁ φιλόξενος, mutabilis, mox fatiatus, ſtiditioſus, Etym. qui ſtatim ſimulatque cibum attigerit, exurgit ſatur, ac cibum faſtidit, ὅσ᾽ τῶ ἐπιεῖν ἢ κόρες, ὁ ταχὺς καὶ κενεῶσθῶ. ὁ ἀμπαλάκτος. Athe. de Apellicone, Πεικλώτατος τῶν ἢ ἀ᾽ ψικορεῖ ζήσαντα βίβλ.

Α᾽ψικόρως ὁ μεταβάλλοντως. Heſych.

Α᾽ψιμος, implumis, ἀπτερος ἢ πολιπτερος.

Α᾽ψιμαχεῖν, eſt velitari, proludere ad pugnam Virgil. vt iurgia proludere dixit Iuuenalis Satyr. 5. & in armis leuibus proludere Omnid ἀκροβολίζεσθαι vulgò eſcarmoucher, vel attaquer l'eſcarmouche. Præſium conſerere. Plutarch ἐπεδὴ καλὸς ὡς πὶς πολεμικὸς, συμπλέκεσθαι ᾽ ἐμὶ μαδὶ ἀ᾽ ψιμαχεῖν.

Α᾽ψιμαχία ας, ἡ præludium belli, velitaris pugna, rixa, iurgium, velitatio apud Polyb. unde Α᾽ψιμαχὸς, veles, conferens cum hoſte. Fr. Α᾽ψιμάχως vel tando, pugna velitari. Dionyſ. Halicarnaſ. l. 6 ἀ᾽ ψιμαχεῖ ἐμοὶ ἐρεῖσθαι mei meminit tanquam qui mecum vel tiri & rixari cupiret.

Α᾽ψιμωσία ας, ἡ, ſimultas non diuturna. ἀκὸς ὀλίγη διατριβὴ. Heſych.

Α᾽ψινθιον τὸ, abſinthium, herba extremè amaritudinis, ob ſidus ἐκ Σύνοχον dicta. ἀ᾽ ψὶ τὸ ἀπὸ ᾽ ἀ ἀδὲς ἀπίνειν. Etymol. portus ἀ᾽ ψίνθος. De abſinthio Dioſcoridis libro tertio, capite 26. ἀ᾽ ψίνθιον δικλαστὸν abſinthium marinum, quod quidam σπόριον vocant. Idem libro tertio, capite 27. ἀ᾽ ψίνθιον σαντόνικον, abſinthium Santonicum, à regione Galliæ ne dictum, teſte Dioſcor. libro eodem. c. 28.

Α᾽ψινθος, ὁ, ἰδιεμ. D. Ioannes in Apocalypſi cap. 28. ὁ γίνεται τὸ τρί-

του εἰς ἄλυθον, aquarum tertia pars versa est in absi thum, id est, in amaritudinem. Ibidem ὁ τὸ ὄπωρα τὸ ὀξέως λέγεται ἀφύσσω, i. & stellæ nomen dicitur abinnthus. Aliquando nomen verbis Thracicæ ἀφύσσω verò regio illa.

Ἀφύσσω, retrò fluens, refluens, Plin. Hom παλιῤῥύτης, παλιῤῥοῆσαι.

Ἄφυτος, ἴδος, ἡ, testudo, fornix, arcus, arcuata figura, vel constructio arcuatim facta Plin. arcatum curuamen Ouid. ἀψὶς περιφορέσης, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi consueuerat: qui honos concessus est etiam Liuiæ Augusti vxori, & antea nulli fœminæ, sed tamen non est extructus. Dion, καὶ εἰκότως ἄπ' αὐτῶν ἀψῖδα ἐν τῇ τῶν πυλῶν ὁδῷ ἐκόμισαν. & ἀψὶς τε περιφορέσης οὐ πολυδαιδάλου ὀλοσειδὴς ὀυ, τῇ ὑφαιὴ ἐφεστήκει. Cicer. huiusmodi arcus vocat fornices, & Liuius libro secundo, Decad. 4. fornicibus signa aurata instituit. Scribitur ἀψὶς leni spiritu, sed scribendum cum aspiratione, vt Gaza docet libro tertio Gramm. Item curuatura rotæ, id est, lignum supra rotas tenens scalas, vel in quo figuntur radij, ligneus rotæ circulus, ἀπὸ τῦ ἅπτεσθαι, id est, à tangendo: quòd videlicet rotæ cum voluuntur, terram contingant. Hesiod. περιπέδυσεν δ' ἄξονι πάμφαν, vbi accentus acutus est in priore. tic etiam significat vinculum, ἀφὶς τὸ ἅπτειν τὸ δεσμεῖν, etymolog. Dicitur etiam ἀψῖδες, circuli in stellis, teste Plin. libro secundo, capite 15. & 16. Apud Homer. ἀψῖδες λίνω, per periphrasim, pro δίκτυα, id est, rectia, plagæ, ὅ' ἁμματα καὶ σωμοὶ τῦ δίκτυ ὁ, les mailhés de la rets. Iliad. εἰ μὴ σφας ὡς ἀψῖδα λίνω ἀλόνυσι πανάγρω.

Ἄψις, εως, ἡ, tactus, contrectatio, & attrectatus Cicero. ἄψις χυμῶν, Aristoteles libro quarto Anim. Ἄψις φρονῆν, dicitur ab Hippoc. ὁ ἀξιόφρονῶν.

Ἀψίχορδον, ὁ, ἢ, ὁ, qui certo tractu fit, sed facilè iram deponit.

Ἄψιον, subitò retrò, rursum, ponè, retrorsum.

Ἀψόῤῥοος, reciprocus, refluus, Homerus Ilia. Σ, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου ἁλὸς ἀεναέων.

Ἀψῤῥοῦς, ὁ, ἢ, ὁ, retrogradus, εἰς τοὐπίσω ὁρμῶσας, ὀπισθόρμητος παλιόῤῥμητος ὑπὸ τροφῆς, iter reuoluens. Homer. Iliad. γ, ἀψόῤῥοι ποτὶ ἶλιον ἐκπονέοντο. Odyss. ἡμᾶς μὲν ἀψόῤῥον ἀφορτίζουσι δοῦναι πάλιν. Interpr. πάλιν ὑχ ἁπλῶς.

Ἄψυ, ὁ, ἢ, membrum. Homer. Odyss. ἐλύσθη δ' οἱ ἄψεα πάντα, i. μέλη, λύτο δὲ σωμὴ θῆναι, propriè tamen iuncturæ membrorum, Etym. ἄψεα τὰ μέλη, scribit Chrysoloras cum denso spiritu.

Ἀψοφητὶ, sine strepitu, τὸ ἀψοφον, πρᾶγμα, nullo strepitu. Adamant. in Physiogn. σπεύδει λέων ἡρεμὴ καὶ ἀψοφητὶ χωρεῖν.

Ἄψοφητος, ὁ, ἢ, ὁ, strepitus exors, cum genit. Soph. in Aiace, ἀψόφητος οὖσαν κακυφάτων ὕδατος ἰάδι, pro ἀδὲ κακυφάτων ὑδάτων τῇ, ἀπαθῆ καὶ ἀσπίδων ἠχῦ σεχυῆ.

Ἄψοφος, tacitus, silens.

Ἀψυδρώτατος, ὁ, ἢ, ὁ, qui pustulis illis quæ ψυδράκια dicuntur liber est, & c. ἀψυδρώτατον τηρεῖ τὸ σῶμα, Dioscor. i. ab albis pustulis per summa scatentibus corpus asserit, i. à feruentibus vlceribus, quæ erumpunt, corpus tuetur.

Ἄψυκτος, ὁ, qui non inalgescit Cels. qui refrigerationem non sentit Cic. qui refrigerari nequit.

Ἄψυρος, purus sillimis. nam ψυρὸς idem est quod γῆ, i. terra.

Ἀψυτοι, οἱ gens Scythica, Etym.

Ἀψυχίαν, linqui animo, examinari, λειποθυμίαν, Hippocr.

Ἀψυχία, timiditas, ignauia, Eurip. animi defectio, infractio animi Cic. & exanimatio, λειποθυμία λειποψυχία, Hippocr.

Ἄψυχος, ὁ, ἡ, ὁ, inanimus vel inanimatus Cicer. exanimus, exanimatus, exanimalis Plaut. timidus. ἄψυχος ψυχῆ. Aristophan. ἄψυχος βορᾷ, inanimus cibus, id est rei quæ animum non habuit, vt olera & poma. Euripid.

Ἀψυχοποιὸς ἀκάνθη, cor admens, exanimans εἰς ἀψυχίας ἄγων.

Ἄψωμα ατος τὸ, ἀπὸ τ. ἀψάω. Apollon. 2. ἰύγκειτο δὲν ὄφις. Ἀω, lædo, noceo. ἀΐπω βλάπτω. Etymolog.

Ἀὼ Dorice, aurora.

Ἀώδης ος, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod ἄωτος.

Ἀῶθεν, in nè, Doricè.

Ἀωΐσ, Hesych. exp. φρονῖτις. ὄρθρινὸς.

Ἀώλυπτον, Hesych. τὸ ὠ ὄπνον ἐμβρυον.

Ἀων, eidem est ἰχθὺς ποιὸς piscis quidam.

Ἀών, Theocr. ποτ' ἀῶνα, ad aurora m, ad orientem, in Epig.

Ἀὼρ ορος τὸ, ensis. alij legunt ἄωρ, vide suo loco.

Ἄωρ ωρος ἡ, mulier, vide Ἄορες.

Ἀωρέω, negligo, ὀλιγωρῶ, ἀλογῶ, Suid.

Ἀώρησις, sulpensio. Hinc κρέμασις, Suid.

Ἀωρί, intempestiuè, ἀκαίρως, μὴ κατὰ καιρὸν, ἀωρὶ, nocte intempesta.

Ἀωρία, ἡ, immaturitas Cicer. ἀκμαία. deformitas. Item tenebræ in Bibliis ἀωρία σ' τυκτὸς, nox intempesta, Nazianzen. intempestas Plin. Aristophan. οἱ ὑφαντάριες ὀλοῦσι, καὶ ἀωρία, id est, ὥσπερ τ δίκτυα χαίρῃ ἡ ἀσήρια. Ælian. ἐπὶ τῇ ἀωρίᾳ ἰὼ ὁ ὠρῦ ὅθι ἡ φύτον ὑπεσθάχετο. ἀωτία.

Ἀώρος, crudus, præmaturus, præcox, intempestiuus, immitis. transl. tio est ab immaturitis fructibus. ἀώρῳ τύμβῳ, intempestiuo tumulus. ἀωρὶς, ἀγρῦπ, σκληρὸς. Helych. Arat. ἀώρους ἀγωγεῖς.

Ἀωρόγαμος, calius intempestiuè & ante ætatem, ὁ ἄωρα ἡ ὥραν ἡ γάμων, ἀδολεσχαλόφορος, ἡ, φλυαρῶν, Suid.

Ἀώρως, ὁ, ἡ, ὁ, deformis, indecens, intempestiuus, qui alieno tempore fit, ferinus, immaturus, crudus, præcox, acerbus, ἀσκαιὸς, ἀγχιες. ἀδιάφορος, ἡ, ἀπέπαντος, ἀσύνετος, ἀσύμφορος. Xenoph. ἀπιγράβατο τῦ μηχάνων ἡ ἀώρα παντων, abstinere à turpitudinis & fœditudinis. ἀώρως σωθρὰ, crudi fructus, immaturi. ἀώρως ἀφῆ τ γάμων, ad coniugium immaturus, Plutarchus in Lycurgo. qui nondum est ætate nubili, & adhuc proterno cruda marito dixit Horatius libro tertio. ἀώρως εἰς ὄρθον, acerbus ad manducandum, Sapient. 4. cap.

Ἀωρτο, pendebat. ἤρτητο, (inquit Herod.) ἀφεὶ ξίφος. Homer. αἰὼν ἄωρτο, id est, ἐκρέμαντο, pro ὑφῆντο, ab ἀείρω, vel ab ἄορ, id est, αἰώρζω cuius futurum ἀῶσω. Æolicè, præteritum ἤωρα, ἤωρμαι, ἠώρμην, ἤωρτο, & pleonasmo ipsius ω, ἀῶρτο. Alij exponunt pro ἐκρέμαντο, ab ἀορ: pro κουφίζω ὦ, κεκρῶ. cuius futurum ἀρῶ, & Æol cè ἄρσω. vnde similiter πρᾶ. ἠρμαι ἤρσο, ἤρτο, & mutatione longæ vocalis in longam, ἄρτο, & pleonasmo ipsius α, ἀ'ωρτο, poeticè.

Ἀωρύτιον, immaturo partu editum.

Ἀωτὶς ἡ ὕπνου. Hom. τ ἀπανηλέγη σκηφῆς ὀ κοιτῶς: sic exponitur in antiquo quodam codice. alij carpis & cormis. vide interpret. Hom. Suid. ἀωτημὸν, ὑφάσμα.

Ἀὼς, ἀοῦς, aurora.

Ἀωτεύειν, flores legere, texere, ὑφαίνειν, item dormire.

Ἄωτος, ὁ, ἡ, flos cuiusque rei: vnde Theocrit. vocauit Herculem ἄωτον heroum, id est, florem. sic Pindarus quendam athletam appellauit ἄωτον, id est, florem suæ patriæ. ὁ μουσικὸς ὄπνος μόνον, ἀπὸ λυκαυγοῦς, μουσικὸς ἄωτος. Item lana ouis. Item nun habens aures, inauritus. quo vtitur Gell. imitatione Græcorum libro septimo, capite sexto. Homer. λίνοιο τε λεπτὸν ἄωτον, ἀθερεφερικὸς, pro λινοῦ ἀθρόβλωτον, lioeum linteum, Interp. Theoc. εἰδ. ἐν ἄωτον exponit τὸ ἀπόκτημα τ αὐτῦ ὅτι τ ἄξη, ὕλων ἀσιὸν ἐν ὑδατήσῃ, Suid. ἄωτος, ἡ, λᾶν ἄρος μόσιος, ἐφ' ὧνος ἀσκολιάζουσι ὑς ἀπαλῶν ἡφίων. & apud Athen. ἄωτον dicitur vas τὸ ὠὸ ἔχον ὄπα.

B

Secvnda litera Græcorum, quam pro Φ Macedones ponunt. Plutar. in Problem. & Delphi pro σ, Ibidem. est etiam numeralis nota significans duo idque sola vel iuncta alij, significanti decadem hecatondecadem, chiliadem aut myriadem: at sicutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte ὀξεῖα notat.

Βᾶ, imperat. aor. 2. verbi βάω, pro βᾶθι, sicut κατάβα pro κατάβηθι. βᾶ autem apud Hermippum est vocula risus sonum imitans: est etiam eorum qui se mutuo inclamant.

Βαάρις, herbæ cuiusdam radix est, apud Iosephum de captiuit. cuius historiam de Græco transtitum Leonicenus suis libris inserunt, quos inscripsit de varia historia, suppresso tamen authoris nomine, quod est plagiarium. planta est prodigiosa, & plena miraculi, qualis fertur ea quæ herbariis lunaria dicitur, nobis ofiore ou matragon, herba præstigiatorum. Itaque propter admirabilitatem, descriptionem his Commentariis appingã, vt in Græco exemplari legitur, βαάρις τις τόπος, φύεται δ' ἐν ὄρεσιν ὑμνύμοις λιγκῶλίθοι αὐτοῦ αὐτῇ φλογερῷ ἡ χρωὰ ὅμοια ἀφεὶ ἡ τοῦ ὑπόρας σὰρξ ἀπορράσσεται, πλὴ δ' ὀσφύος ἡ βολοειδὴς λαβεῖν αὐτῶ, ὡς ἂν ἐπὶ ἔχοντος δὴ ὑποτρόπῳ ἡ ἀφεῖναι ἐσταμένοις αὐτὸς ἔργον γινόμενος, ἢ τὸ ἅμιλλον ὄφιος χάπτει αὐτὸς ἡ μὲν ὀφὶ ἡ τότε τοῖς ἀλεξιφάρμακοις ἔξω θανατᾷ ἐν ἀπορτηφίλῳ ἀλισθεῖσα ἡ ἡ ἐκεῖ ἕτερον τρόπον ἀποθνῃσκοῦσ ἔξω τοῖς δι, κύκλῳ πᾶσαι αὐτῶν ἀθρόοι σώσαν, ὡς ἡ μυπέ-

μῳ

μῆρα ἢ χῆρις βαρχώτιον, εἶτ' ἐξ αὐτῆς ὀνομάζουσι τὰ κάκιστα τῶν ὀπτῶν σιωπᾶν καὶ ὑπὸ σκότος ἐσθίειν· ὑπόκρισις δ' ἐστὶ τοῦτο· ἀνάγκη γὰρ τοὺς ἐσθίοντας ἀφανῶς τὰ μὴ δοκοῦντα τῶν ὀπτῶν ἐσθίειν· τὸ δὲ κυνίδιον ἐμφύλιον, ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτο ἀνθρώπου δοῦλόν ἐστιν ἢ κτηνῶδες τὸν βοῦν θύειν καὶ τυχαίνοντας· αὐτὸ τυχὸν ὀξύλαιον, ἢ ὡς ἐκφοινικῶδη μοῦσον τοῖς τοξόταις

Βαβάζω, vociferor, inarticulatè loquor, vagio. Gaza interprete, libro de Senectute. τὸ μὲν διψῶντα μὴ λέγειν, Hefych.

Βαβαῖ, papæ, vox admirantis, heu. Genituo iungitur. Βαβαῖ τῆς δυμοσίας. Aliquando sine casu, Plato, βαβαῖ ὦ Ἀγάθων, ὡς φίλα γλαυκᾶς ἐξέρασθε, &c.

Βαβαιᾶς, contemnentis & reiicientis particula. apud Aristophanem in Pace. Βαβαῖ βαβαιᾶς ὡς μεγάλα μ' ἐφρύαξε. Interpr. κατακαυκᾶσαι· ἀπὸ τοῦ φυῖ φυῖ.

Βαβαιστὴς, ὁ, saltator, loculteluius, infanus. ἀπὸ τοῦ βαῖζω τὸ λακτίζω, Etymol. ὀρχηστὴς, ὑμνῳδὸς μανιώδης. κ. κιθαρῳδὸς. Hefych.

Βαβάλιον, ἡ, βαλανεῖον, τὸ, cunæ, incunabula.

Βαβαλίς, pudenda. αἰδοῖον.

Βαβαξ, ὁ, vanus, garrulus, impudens. ἀπὸ τοῦ βαῖζω, τὸ λακτίζω, Etymol. λαλὸς, φλυαρῶν.

Βαβάξω Hefych. ὀρχήσασθαι saltare, à them. βαβάζω.

Βαβᾶς, eidem est ὁ Ἄρης Mars.

Βαβάσσω Hefychio est κεκινημένως σωστέον contentissima voce clamans.

Βαβάω Hefychio teste Macedonibus est fœx olei.

Βαβεκαὶ, αἱ, gingivæ, aliis reliquiæ escæ dentibus inhærentes, Hesych.

Βαβέκας Hesych. est βόρβορος, πηλὸς, cænum, lutum:

Βαβέν eidem est χειμὼν· sed addit quoddam dicere esse ciuitate.

Βαβήνη eidem est γέφυρα, pons.

Βαβυλών, ῶνος, vrbs Assyriæ dicta à Belo, per reduplicationē & transmutationem literarum. vide Etymolog. Et Βαβυλὼν ipsa Assyria, vt ex Theophrasti histor. libro secundo, capite octauo, transtulit Plin. l. 13 c. 4.

Βαβυλωνιοι teste Hesych. apud Atticos dicuntur οἱ βαῖβαροι alioqui Βαβυλώνιοι sunt οἱ ἀπὸ Βαβυλῶνος πολίτας.

Βαβύττας, eidem est ὁ ἀβροδίαιτος; aliquantum fatuus.

Βαγαδᾶς eidem est ὁ μάντης, sed addit ὁ ζητῶν ἁρπάζειν· & μάγας, πολὺς, πανοῦργος.

Βαγαὶ, Lacones vocant τὸ χειρῶνα, tepidum eodem Hesychio ἀγαθὸν, idem affert pro εἰσπλοῦσαι, ingressiæ. (teste. ἀγαθὸν Suidæ est πλωτὸν.

Βάγαν, Hesych. & Suid. afferunt pro μάγα.

Βάγας Hesych. teste est κλάσμα ἄρτου ἢ μᾶζα: item βασιλεὺς & σφαιρωτὴς apud Lacones.

Βάγασος, ὁ, Persica lingua eunuchus. Bagoas eunuchus, (ait Plutarchus de Fort. Alexandri) Oorsæ & Dorio Persarum imperii, quasi humeris sublatum imposuit. Idem in Moralibus ait, Bagoam Alexandro magno assentari solitum fuisse.

Βάδα, cinædus.

Βαδαγὶς, Hesych. est ἄλοχος, mulier.

Βάδιν, sacra stola. βύσσινον, ὃ ὑμνοῦσι ἐν ἰσιάσι, Hesyc.

Βάδιμα, diligo. Hesych. βαδίμαι ἀγαπῶ.

Βάδιν, pedetentim, gradatim, lensim, lento gradu, lentè, otiosè, quietè, ἡρέμα, χαλίνην βάδην Significat & citius & celeriter, Etymologo. Plutarchus in Fabio, Σάυνιν ἢ βάδιν ὁρᾷς ἢ ὑφ' ὑπερηφανίας accelerato gradu ad filum properans. Σάυνιν ἢ βάδιν ἀφεῖσι, accelerato gradu adibat.

Βαδίζω μέσον σ, prima breui, vado, eo, ambulo, gradior, incedo, ingredior, cum accusatiuo apud Philostratum, conteodo, discedo, demigro, per go, proficiscor. τοῦτο βαδίζει, dicitur tamen οὗτο βαδίζω, id est, iter facio à Xenophonte, vt eo viam apud Latinos. βαδίζ, ἄνδρ, huc ades. Aristophan. Lucian. οὐδὲ βαδίζω. Βαδίζειν ὡσεὶ φῶς, præuio lumine, iter facere. Plutarch. in Lycurgo. βαδίζει ὡσεὶ σίκιος, ad ædes se confert. Idem in Publicola, βαδιεῖσθαι τὸ ἐφάπτεσθαι, iturum esse ad exercitum. Idem in Fabio, βαδίζει εἰς τὸ πολιτικὸν, ad rempublicam se confert, in republica recipitur, βαδίζειν ὁ δυσμὰς gressus ad numeros glomerare. βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς, aduersus nos tendere, Demosth. βαδίζω οὖν τὸ βῆμα, vado in tribunal, leu ad tribunal, Demosth. de habentibus orationem in suggestu βασιλικὸν, iturus essem, irem. βαδίζω licet sit neutrum, in βασιλικὸν exit. nam multa verba in præsenti actiua voce efferuntur, quæ in futuro vocem passiuam sortiuntur apud Atticos. vt εἰμαζω εἰμάζομαι συγχαίρω, συγχαίρομαι, ἀπαίρω ἀπαίρομαι ἵζω ἵζομαι καθίζω, καθεδοῦμαι, ἀπαντῶ ἀπαντῶμαι Demosthen. ἀξιόχρεως. Πῶς δ' εἰς τὸν πρῶτον βαδίεσθαι; αὐτὸ ζήτει. Gregor. τὸ μεγαλοκτόνῳ χερσὶ πλησιάσαι. ὁ ποτὲ παυσομένῳ δὴ τὸν πλοῦν βαδιοῦμαι.

Βάδισις, Suidæ, βάδισμός: qui etiam addit significare & ἵππου χόρευσιν.

Βάδιστος, ὁ, ἡ, prima & secunda breuibus, ingressio, ambulatio, incessus, gressus. Aristophanes in Pluto, βάδισιν ποιεῖται, ingreditur.

Βάδισμα, τὸ, gressus, incessus.

Βαδισμὸς, οὐ, ὁ, idem. βαδισμὸς. ἀπὸ ὄνου ἐπὶ ὄνον μεταβασις, aliunde alio transire, ambulare. Nazan.

Βαδιστέον, cundum, Attici dicunt, pro βαδιστέον. Aristophanes in Acharn. καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶ σ' ἐς ἐκκλησίαν. Sic in Pluto dixit eadem figura. σωτέον τοῦτο σοὶ σὺν καὶ τῷ τρόπᾳ. pro σωτηρόστον. ita & Thucyd πολιτικὰ τὰ ποὶ ἀδικήματα ἢ.

Βαδιστέον, cundum est. Plutarchus in Galba, ᾗ γὰρ αὐτὸς ἐς καίσαρα βαδιστέον, esse eis ad Cæsarem eundum.

Βαδιστικὸς, ὁ, ἡ, ἡρεμικὸς cursor, Eurip.

Βαδιστὸς, qui libens vadit, ac itineris pedestris laborem perfert, peritus ambulandi, qui ambulare potest. Aristoph. Pollux.

Βάδις, ὁ, ὃ, iter, βάδιστος, ὀδῆς. Aristoph. Auib. διὰ πάσης πόλεως ἡ βάδις βαδίζουδρ.

Βάδος, siue Cæno dicitur esse mensura L. sextariorum teste Hes.

Βάδρα, dicuntur apud Athen. quæ à Galeno βάδιζουσα, pruna sc. vt putauit Damascena.

Βάζω, μάσω, τ κα, dico, loquor, alloquor, λέγω à βοῶ, ducitur βάζω, dicit à φωνάζω, vel syncopa pro βοάζω. Etymol. Accusatiuo. Odyss. ξ. ἐπεπίθμια βάζεις, ἢ λέγεις, φράζεις, loquitur. Aliquando pro vaticinor.

Βάζων αὐλὸς, ἡ, βαδίσις, Homer.

Βάθεα, profundè, altè, grauiter.

Βάθιον, profundius, pro βαθύτερον.

Βάθιστος, profundissimus, pro βαθύτατος, apud Hom. Il. ϑ.

Βάθμαδὸν gradatim.

Βαθμὸς, ἴδος, ἡ, gradus, basis, vestigia pedum, sedes, ῥύακα βαθμίδι, quod tamen tragicum est βαθμίδες, Hesych. αἰχμὴ λόγχη. Pollux libro secundo, ὡσπὶ δ' ὁ συμβολὴ τῷ ὠκέτῃ· ὀφεῖ τὸ βροχίτια βαθμὸς καλεῖται. Et apud Hippocratem, brachij cauitates, quas extendentibus manum inflectentibusque nobis vlnæ proceſſus ingrediuntur. Vide Τεχνικὸν ὄνομα.

Βαθμὸς, οὖ, ὁ, gradus, postis, ὁδὸς, nomen etiam militare, de phalange vsurpatum, Etymolog. Βαθμὸς, Ionicè dicitur, Atticè βασμὸς, Phrynicus. In Canonibus Apostolorum pro dignitate accipitur. βαθμοὶ, Hesych. Ἰχνη, σπόδειγμ, ὑπόγειον, apud Tragicos.

Βάθος, ους, τὸ, q. profunditas. τὸ βάθος τῶ σώματος, corporis locus penitissimus, pars interior. αὐτὸ τοῦτο βάθος, nonnunquam accipitur vt apud Aristophan. i. pro altitudine. Nicomacho enim βάθος πηχῶν ἓξ ὕψος ἰδέ est διάστημα. Ité pro fastigio Theophrast. hist. libro & c. 4. διὸ καὶ θαυμάσειεν, ὡς ποτὲ οὐ μῆκος τηλικοῦτο βάθη, quod sit vt admirabile videatur, quo tandem modo excauandi tam profundæ altitudines extiterint. Est verò βάθος, gurges altus, stagnum altius, imum, altum gurgitis, altitudo, crassitudo, quod intimum est, pars intestina vorago, humilitas, fundus. Capitur & pro grauitate apud Plutarchum de audiendo. Et pro scrobe ponitur βάθος. Theophrastus de causis plantarum libro quarto, capite decimoquinto, de frumento loquens, ᾗ διὰ τὸν εἰς βάθος κατάβλησιν, ob idque in scrobē demittunt. non satis vim dictionis intelligenter expressisse vi detur Gaza: vertit enim, altè demittunt. βάθος αὐθ. ὄγκωσις, authoritatem & maiestatem. βάθος τ' σπαθ. medius exercitus, id est, media pars, Xenophon. Suid. βάθ. ἐπὶ φαλαγγὸς τὸ μὴ τὸ μέτωπον ἄπαν· ἢ ὁ ὄπλ. λοχαγὸς ὅθ' ἡγεῖτ' εἴλης. ἢ βάθος λέγεται καὶ τὸ βάθος ἀπερίσσευ, ex imo surge e, Galenus ad Glaucone. libro primo. Nazanzenus, εἰς κρωμὴ βάθος ἐμπεσόντες. ὁ δὲ λόγχας, &c. in abyssum malorum delapsi, vt dici solet, ἐς Cæs. βάθος, introsum fugit, in intimum se corpus recipit. διὰ βάθος, per penitiorem immutationem, ὡς Cæs. in intimis. ἐκ βάθος, penitus, Herodot.

Βαθμαὶ, ῶν, scala domus.

Βαθρον, τὸ βάθρου, Polluci libro tertio, τὸ ὑπ' αἰσχύνης βάθος, ᾗ

Βάθρος, ὁ, fundamentum, subsellum, scabellum, suggestus, radix, icamnum, τὸ θεμέλιον, τὸ δ' ἄρσαμα, ὑποπόδιον, basis, imæ sedes, gradus, pes disci, transtrum. Sophocles in Aiace, ὦ πατρῷον ἕδρανον Cæ. δρον. id est, solum, πέδον, κράτος, territorium. Eurip. id. φιλέτας ἀκλιδὸς βάθρα, id est, arcti Achidis finis, id est, sedes angustas. Hieronym. in decimum tertium caput Esaiæ exponit profundum voraginem. Herodot. κατὰ δὲ τὸν ἑωυτοῦ βάθρον Cæ. δρον, super scalas stantes. Plutarchus in Apophtegmat. βάθρου ἀναβαίνειν, ἐ sedibus assurgentes, ἐκ τῆς βάθρου, è sedibus suis, è suis vestigiis.

Βαθυάκμιαι ἄλπεις, imas & depressas valles habeantes Alpes, in Epigrammat.

Βαθύβουλος, ὁ, ἡ, ὁ, profundi consilij, prudentissimus.

Βαθύγειος, ὁ, ἡ, ὁ, profundus, altus. Cæ. ὑγειον χωρίον, ager soli fœcundi, præditus soli ipsius, apud Philonem de mundo, ipsissus ager. apud Theophrastum. libro quarto capite duodecimo, Cæ. ὑγειον, ᾗ ὑγιεινὸν χωρίον, solum profundum & pingue.

Βαθυγένειος, ὁ, ἡ, gregie barbatus, ὑπηγένειος. Pollux 2.

Βαθύγειος, ὁ, ἡ, ὁ, ipsi soli, altus, profundus. τὸ βαθύγειον, profunda

terra,profundam terram habens.

Βαθύγηρος ὁ ὄ,ή,annosus,extremæ senectutis, valde senex , decrepitus Cicer.

Βαθύγλωσσ-ος,ον,eloquens,ὑπὸγλωσσ-ον. ὀβγλωττ-ὸν,Suid.

Βαθύγνοφ-ος,altus demersus tenebris,Nazan.

Βαθυγνώμων,cordatus,consultus,abstrusi ingenij& secreti,taciturnus & astutus,κευμήνος ὡ ἄλλος,Suid.

Βαθυδίνη-ς,ὁ,habens vortices aut fluctus profundos , profundus, profundi vorticis.Hesiod.σαφ' ἐκεῖνα ὃι Βαθυδίνην Βαθυβίλ-ην τε.

Βαθύδοξ-ος,celeberrimus Pind.

Βαθύζων-ος,ὁ ἡ,ή,alte,vel profundè cinctus,vt toga supernè sit laxa . Βαθύζωνοι γυναῖκες,id est,βαθύολος,magnis zonis cinctas,vt exposuere : Alij nubiles ac viripotentes : sed Etymologicon epithetum esse docet Βαθύζωνοι γυναῖκες. Ἀπὸ τῆς Βαθείας ζώνης διάκ.

Pindarus in Olymp.Od.3. Σκιὰ Βαθυζώνη διὰ ὕμνος ἐφαίνε Λάδας.

Βαθυκαμπὴς,valde inflexus,curuus, Suid.

Βαθυκάτης, ου, ὁ, ἡ, piscosus, profundis , altus. Βαθυκάτεα πόντου, Lucian.

Βαθύκλαυτος,ον,magnum sinum habens : vnde Βαθύκλαυτες ἀκταὶ, fons profundus,i.puteus, Nonnus.

Βαθυκρήδεμνος,habens balim & fundamentum profundum.Βαθυκρηπῖδος ἀξιοῦσθαι , profundè fundatæ Abydi , Musæus , profundi fundamenti.

Βαθυκύμων,habens vndas profundas,profundus,procellosus:Βαθυκύμονος ἀκταιοῦ,Dionys. de situ orbis,& Nonn.

Βαθυκτέανος,locuples & opulentus, in Epig.

Βαθυλείμων,ονος,ὁ,ἡ,βαθύλειμος. compascuus , læta habens pascua. Homerus Iliad. γ. περὶ αὖ Ἑκάβην Βαθύλειμον , id est , Βαθὺς λειμῶνας ἔχουσαν.

Βαθυλήϊος γαῖα, terra ferax, Apollon.Βαθυλήϊος ἀμφὶς ἄρουρα fertilia, feracia & fructuosa segetes ferentia, in Epig.

Βαθύμηλος profunda seu promissa habens vellera seu villos.

Βαθυμίλωσ-ον,ω profundè facio,augeo.in altum fodio.in profundum extendo,adigo.alte condo. Anacreon . πυκίμοισι ἢ ἀείλοις,ὄσοις, ἢ σώμῃ, Βαθύμοις.in altum cadè vt habetur capite nono libro 19. apud Gellium & apud Nonnum,βαθυμίλῳ χείρᾳ , cauæ manus seu cauatæ.

Βαθύζυλ-ον,opacus:vnde βαθύζυλος ὕλη, sylua opaca apud Aristotel. ylua arboribus frequens , non interlucata densitate ramorum.

Βαθύπικρος,ον,ὁ,ἡ,qui amaritudine sua in ima penetrat, summopere amarus.

Βαθύπικρον sic vocatur à nonnullis absinthium , teste Dioscorid. lib.3.cap 26.

Βαθυπλέκ-ης,ον ὁ ἡ ἢ,densis cincinnis religatus,comâ densis cincinnis nexa habès Theoc.idyl. 19. Σατυπλέκ-ης μισπὶ μετὴν παρῆτιν.

Βαθύπλουτος,opulentus,βλβαίμων,Suid. (κρσ.

Βαθύπτιμος,ὁ,felix,in Epigr.

Βαθυῤῥείτ-ης,ου,ὁ,profundè fluens:epitheton Oceani apud Heliod. in Theog.

Βαθυῤῥέϊον.profunde fluens.Apollon.Βαθυῤῥέϊον τε πρὸκπαν δερκέσθαι ἀοῦσ-μεθον.

Βαθυῤῥιζία,ας,ἡ,radicis profunditas , Theophrast. histor. libro primo,capite 11.

Βαθύῤῥιζ-ος,ον,habens radices altas, in profundum radices agens, alte radicatus,alta stirpe adhærens , Theophrast histor. libro secundo,capite septimo,cui opponitur ὀπποπλαγίῤῥιζος.

Βαθύῤῥοῦς ὁ ἡ,ὁ,profundè fluens,quasi altifluus.

Βαθὺς ἢ ὁ,priori correpta,profundus,abditus,alto ingenio prædit us,crassus.depressus promissus.densus,amplus, alte adactus, ímus,prolixus.ζ τὸ Βαθύπαν τ' ἀπτιῆρον,id est.qua continens est amplissima,inquit Aristotel. de mundo. Ἐκ Βαθὺς χάσκη , prolixa iuba , Gaza. ἐγὼ , densa , spissa. Βαθὺ πίνειν in Epigrammat. vasta tauri ceruix . Vide Βάσσε . ὄρθρου βαθέος , diluculo, quum multum adhuc noctis est. ὁ Βαθὺ γήρᾳ , extrema senectus. Βαθύπεπλος ἠῶ,Plato de Legib.ait mores matutiores fuisse liberaliores . Βαθὺ λείπω id est,μέσῳ ὕφασμ , Homer. Ἐκ δὲ βαθὺ νυκτὸς,id est,πρῴην ἢ τὸν πρὸ Budæus in epist prior. ἐς Βαθὺ τὸ ἡμέρας, Aristophan. Ἐκ Βαθέων χρόων, colorem profundiorem vertit Marcellus,sanguineum colorem Ruellius , apud Dioscorid. libro quinto capite 136. ὁ Βαθὺ γήρᾳ ἢ τῆς ἡλικίας ἀκμαίους, &c. in extrema seu summa senectute & virilis spiritibus,Nazanzen.σπόγγοι Βαθεῖς, barba alta ac promissa.barbæ prolixitas, barba prolixa , promissa barba. potius spissa , densa , vt βαθύπωγα φύλλα apud Theophrast. cipite 16. libro tertio histor. Suid. etiam βαθὺς ἀπὸ τῆ πρωῒ. Βαθὺς νυκτὸς nocte concubia , multa nocte. Βαθεῖα πυκὶ lecto alte adicta. ὁ βαθὺς ἐκσιμόβρυτος.id est, perquam profundè dimissi βαθύτατος.dentissimus. Ælianus, ἀδρίας γὰ ὧδε ἢ πανυπλὴν ἢ μάκιστ . ἄ φασι ὁ δὲ ἐκ τῆς νέφη συμφαμεῖν εἶα ὃ πόντου βαθύτατα ἢ κατεπέλαν ὑπὸτῆλον ὑετὸν ἢ παχύτα.

Βαθύπεφῆ-ς,ὁ ἡ ἢ,profunde fossus.

Βαθυσκι-ὸν,ὁ,opacus,in Epig.vmbrosus,prima breui,Musæus.Ca

θύσκια χωρία loca opaca Theophrast.histor. libro tertio. c.17.

Βαθύσκια,τὰ,τὸ altitudo.Theoph.de hist.l.4.c.12. βαθύσκια τ' ἀλίμενης,voragines, profunda.

Βαθύσκι-ος,ὁ ἡ ἢ,ον,cui profundum est pectus : & metaph.profundos habens recessus. epithet. terræ.

Βαθυσκιάγγ-ιον in Epigramm.λάας Βαθυσκιάγγια, id est , lapidem foliatum.

Βαθύστρωτος profundè stratus,mollis,alte stratus. Βαθύστρωτος κοίτη, lectus liberaliter stratus,Suid.σπολυτπλὴς.

Βαθύστρωτ-ος,ον,ὁ,ἡ,ἢ,profundus in iunctis,βαθεῖαν χεῖσθαι.

Βαθύστυπ-ος,ον,ὁ,profunditas.

Βαθύτριχ-ος,villosus.

Βαθύφρων,astu callidus. propriè,cuius mens in profundis cogitationibus versatur , vel qui mente agitat profundas cogitationes.

Βαθύφυλλ-ος,ον ὁ ἡ ὄ,profunda folia habens.

Βαθυχαίτ-ης,ου,ὁ,habens comas densis & profundas. Hesiod. ἀειτάῳ βαθυχαίτῃς.

Βαθύχειλ-ος,ον,ὁ ἡ ὄ qui profundorum labiorum est.

Βαθύχροος,qui denso est colore.

Βαθυ.mons Cephaleniæ: vnde

Βαθάτας, nomen gentile.

Βάθω μ ἴσομαι ω βέλτιον ἀόριστ.Ε.ἔβλιν.vado.sedatè gradior, eo, ire facio,adeo,prouenio,intro,tendo,ambulo, ingredior, insisto, gradior,accedo,induco,ineo,superuenio.incedo, ascendo,alcèdere facio.descendo,amo, adulor. Βαθρόμενος ἀϊ ἴασιν.equæ quibus equi admittuntur, Herodot.Neutr feu Homer.sæpe actiuè vsurpat.item βάθρα, constitutor. Aristotel. de mundo , ἐκ τοῦ βαθμοῦ χώρου βέλτιον,id est, situs. βέλτιον ἐ φ' ἵππου , insti ens in equum.βέλτιον ἐφ' ὑψηλοῦ,sublimis insistens. βέλτιστος ἔβλ γῆς,qui ingrederetur. Significat etiam firmum & constantem esse. Gregor.ad Basil. ἔμοὶ δοκεῖτε σὺ δεῖν μᾶλ' ἴχνεσι κιόντα βεβήκοτε ἢ ἀσφαλοῦς ἢ εὐβούλου διάνοια. Plutarch. in Sertorio , ὅρων οὐ τὸ νέος φρενὸς,ὃπῃ ἐν μᾶλλα βέλτιόν τε ἢ κατεστυμμένης εἰρήκασιν Philosophi. ἢ ταφαλὴ ἢ βεβηκὸς τὸ αἰχνὸν.qui certuci insistebat.in Heroic. Plato in Tim.βαίνοσθαι σμικρῷ,paruo innititur , id est,basin habet exiguam & firmamentum. ἐν βέλτιμα bene compacta,bene procedens.μόνιμος ἢ βέλτιμος μᾶχη,id est εμβάσις μάχης ἥτις αρια pugna.Plutarch.in Phi'ope μόνιμος ἢ βέλτιμος αὐτὸ ἄρμα κὴς ἢ πεπτωκὼς μᾶχης ἀσπὶς ἢ βίβακος ὕστακ , constitutus est Gaza de Senect. βέλτιμα ἐν βατοῖσ ἐν solo , Xenoph.it OEconom.ἐν βαίνω.tum in prosperitate. Sophocles. βαίνω πάντα iter facio,Eurip.βέλτιμος σὲν σὺμμαχος.Aristophan. id est, νὺν μὲν χὴ πρὸ σὺμμαχος.Homer.λαὸς ἐ σὺν ἔπεσι βαὶ, inuixus pectori. βαίνειν, Homer. Iliad.β ἴσα βαίνει,pastibus æquiter ire , Bud.in Epist prior.Idem Plutarc.in Camillo. ὁ πόπος ὑφ' ἧ βέλτιμος ὁ μὲν λὸς ἐνικήσας χωρὶς ἀφῆς ἐδὲ κάλτας ἐπαναφύτο. locus in quo Manlius noctu aduersus Celtas pugnauit , videbatur. κάβρας ἐκ ἐπὶ τὰς ἵππους, viros imposuit ipsis,id est,ascendere iussit.Herodot βαίνειν ἐν συζυγὴ ἅρμασ αὐλὸν.Lucian.Ἐκείνειν ἐν ῥυθμῷ . numerorum sequi pondera & progressus,Plato de Legib.ἐν ῥυθμῷ ἴδρασι πορεύεσθαι.Lucian. βαίνω ἐπὶ τὴν , ingredior nauem.Apollon.ἐ ἐπὶ ἵππους ἐδ' ἰέναι , ingressus est ire , cepit ire. τὸ βέλτιστος , securitas,tutela,Plutarch.in Fabio.Hesych.etiam Ἐκείνειν , φόλεις ἢ πλακεῦσαι.

Βάθμαι apud Hesych.exp.βιάσονται.

Βαθὰν.paululum,paulatim,parum:ὀλίγον,μικρὸν, paulisper , parum per,non maligne. Sopho.τί βαθὺ ὕτασ ἐν πρέπτῃ σὺμμάχοις qui tam parui curas sociam tuam?

Βάθυν,τὸ ἡ Βάτ. ramus propriè palmæ,termes,σπάδιξ σπάδων. ἐκ τῶν φοινίκων,quod non facilè reuelli possit , quòd hæc arbor natura sursum nitatur aduersus deprimentis manum.τὰ βάθα φοινίκων,rami palmarum , capite duodecimo Euangel.Ioann. μ' αἴσασε ἢ βάθων,cum laude & ramis palmarum , i. Macha capite 13.

Βαθὰ,ὁσ,ὁ.breuis,parus,modicus.exiguus, paucus,μικρὸς,modicus,pocticus.μὲ κατ' ἐπίλησιν τῶν πλειόν. Sophocl. ἐπὶ σοὶ ἐ βαθὰ,dixit mihi pauca.βαθὰ λαμπὰς,in Epigrammat. Βαθὺς ἐδὲ paruus aspectu,Ibidem. βαθὺς ἐχώρει,ibat paucis comitatus.Sophocl. ἔ βαθὺ,id est,ἔ μικρὸν,Dionys.de situ orbis.βαθὺς πάγος saxum paruum,i.corrolum, in Epig.

Βαΐοφόρ-ος,ον,ὁ,ἡ,olentius oliuarum.

Βαΐς,ἡ,ramus.

Βαΐτας Hesychio ὄπταλ, γωνὶ , qui antiquam vocem esse ait.

Βαΐτη κὴ,ἡ,bæta, indumentum ex pelsibus consutis, vestis pellicea & pastoralis,σπύρ.ιδος ἀπὸ Ἄφρ. Interpres Aristophanis in illud Vespis,κρανοῦν σφενδ',ὁ ἢ κανοῦν ἔχῳ ἢ σπύρον ἀδύλιον , βαΐτη intelligit per σπύρον,atque esse λεπὸ ὑμμάτιον συμπεπλεγμένον χνίδα. Pollux libro decimo vocat Ἐκείτας , τὰς τῶν ἀγρώκων διφθέρας.lib.verò 7 τὴ βαΐτη.inquit,ἐπὶ μὴν φορμικὴς χιτὼν Sic Sophocles τὰς Σαρδιανὰς κελεῖ.

Βαΐτυλ-ος,ὁ,baryius,abadyr, laxum quod pro Ioue Saturnus deuorauit. Hesych.

βάϊτι

βάτος, hirtulo, βδίλλα, Hesych.

βαττάρα, idem dici scribit τὸν ὄπτιλον ἄφορα.

βαῦς, piscis quidam. Epicharmus apud Athenæum lib. ζ. ὃ, τ᾽ ἐπὶ γλῶς τὸ κυφὸς κεχρῖσθαι βαῦσιν. Et paræmia μᾶλλον βαῦσι κεκλεῖ. χθύϊ. ab alius vocatur βλάττη. piscisque gobio affimilis. Vide Eustach. Iliad. π. Eraſm. in Adag.

βαύκαλις, ιος, τὸ. apud Trallianũ & Paul. Æginet. eſt raphanoi, i. braſſicæ ſeiuen, ὃ ἡ πνεῦμα.

βαυκάτης, Suidæ ὁ ἠλαύνης Itidémque βαυκίτης ὁ χλευαστὴς, μὰ παραμίαν τοῦ ἀσχήμονα αὐτὸ.

βαῦκις, inebrior. μὴ ὑπὸσκευμα.

βαῦλος, pons. Arrianus in Alexandri expeditione, βαύλους φέρειν ὅθι τὰς ἁμάξας ἐπὶ πηγοῦ κελεύσας.

βαυλός, ὁ, exectus, curiatus, ſpado. effœminatus, ſtultus, magni corporis, caſtratus, ὁ κτηνοτομηθεὶς τὰ αἰδοῖα, Phrynicus. Suid. βαυλὸς, μόχλος οἱ δὲ, αὐλὸν τὸ ἐν γυναικωνίτιδι, ὃν οἱ χθ. κόπλαστον. Eſtque paræmia βαυλοὶ ἐσθ, in effœminatos atque ignauos, Suid. ὅθι τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀεὶ ἄφρων. tales enim euirati.

βαύλος, à Tarentinis dicitur ὁ βάρβορος ἐν πόλει, cœnum, lutũ, inquit. Etymol.

βαυλίζω, βαυλισθὸς μυσιμοδίαι, Ariſtoph.

βαυλισμὸς vide in Βάκχαις.

βαῦλα, τύμπανα, Ariſtoph. interpr.

βαυταβόνη, baculo inniti, ἐπερείδεσθαι. Nazan. ὡσεὶ βακτίᾳ. βακτηριόντες ἀποβάτικοὶ, de ſenum more baculo innitentes.

βαυτηρία, ας, ἡ, βάκτρον. Theoph. h. ſt. lib. 3. cap. 17. τοὺς βακτηρίας τίμωντας. loquitur de Colutea. Nazanz. ὑφίστασι βακτηρία, baculus fulciens, quo quis innititur. reperitur & βακτήριον apud Ariſtophanem generis neutrius.

βαυτήριξ, nixus in baculũ, & baculus ipſe. apud Euripid. in Phœniſſis. Heſych. βακτηρίσματα, τὰς ἐρείσματα ἐπερείδεσθαι.

βαυτρίανός, ὁ, Bactrianus, à Bactris vrbe Aſiæ.

βαυτρομόδος, ου, ὁ, genus ſaltationis, Pollux 4.

βάυτρος, ου, τὸ, baculus, fuſtis, virga, in Epigr.

βαυλίαι, cymbalum, Suid. κυμβαλον.

βάχη, ης, ἡ, quæ & Mænades, Bacchi ſacerdotes quæ furore ab illo immiſſo agitabantur.

βάχαρις, εως, bacchar, vel baccharis, Plin. (nam Virgilij bacchar in Bucolicis. eſt nardum ruſticum, id eſt, ἄσπαρον) herba eſt coronaria διὸς, inquit Dioſcorides: Plinio tamen bacchar radicis tantùm odoratæ eſt, à quibuſdamque nardum ruſticum falſò appellatum. Eius ſolia aſpera ſunt, media violæ & verbaſci magnitudine: caulis anguloſus, cubiti altitudinem peteus ſubalper cum appendicibus adnatis, flore purpureo, ſubalbicante, odorato (quod Plinium erroris coarguit) radicibus veratro nigro ſimilibus, quibus odor ineſt cinnamomo proximus. Vinguenta ex ea radice fieri ſolita apud antiquos, Ariſtophanes priſcæ comœdiæ poeta teſtis eſt. βάκχωι & apud Hippocrat. Galenus exponit νὐδὲν τῶν ῥιζῶν. De bacchare vide apud Dioſc. lib 3. cap. 51. Plin. lib. 21. cap. 6.

βάχεια, ſacra Bacchica, Ariſtoph.

βάχειον, οὐ, bacchor ſeu bacchantium more ex hedera coronam geſto.

βαχεῖον, ου, ὁ, ſic vocabatur Dionyſius in ſacrificiis. Ariſtoph. Equ. τὰ δὲ τὰ παιδία ἀ ἐ βαχεῖον ἀ ἐ ἀ.

βαχεῖον, ου, τὸ, templum Bacchi.

βάχειος, ου, ὁ, pes ex breui & duabus longis, vt νόμων. hymnis in Bacchum & dithyrambis hic pes frequentiſſimus.

βαχεύς, ὁ, bacchicus. μιμητὴς, furore diuino affiatus, poeta. Ariſtoph. βαχεῖ ἀφ᾽ ὧν βακχεῖα ἔρχεται, ſaltatio bacchica. Plato de Legib. ζ βακχεῖα πάντα. Ariſtot. Politic. 6. Διονύσου βακχεῖος, Dionyſius bacchanalis, Herodo. Ariſtoph. βακχεῖν ὑπάρχει φαλλὸς, Bacchi ſocius Priapus. βακχεῖος ὑυδιὸς, rythmus bacchicus, cuius inuentor fuit Olympus. Plutarch.

βακχοδιδάσκαλος, ὁ, qui maximè Bacchum imitatur.

βακχεῖα, τὰ, bacchanalia, debacchationes.

βακχεύομαι, debacchor, ſum furioſus. Nonnus cap. 7. Euang. βακχεύσεις ὑπὸ ἐξουσίας, imperij licentia bacchabundus. βακχεύσασθαι, ἐξέστακα.

βακχεύτης, ebrius: vnde βακχευτὴς ὀδὸς, & βακχευτὴς ὑυδιὸς, in Epigram.

βακχευτικὸς, debacchatiuus, impetuoſus.

βακχεύτορες, epitheton Bacchi in Epigr.

βακχεύω, & Βακχάω, Orgia celebro, immodeſtè ago, more bacchantium, μαίνομαι, inſanio, bacchor, debacchor, bacchanor, Valla: bacchanalia ago, exerceo bacchanalia.

βάκχη, genus pyri, vel Bacchi ſacrificia, bacchæ, baſſara. Euripides Caſſandram vocat βάκχιον, id eſt, baccham, vatem, diuino furore affiatam. βάκχος τρόπου, Adag eſt in triſtes & taciturnos, id eſt, ὅτι τῆς σιωπῆς ὁ σκοπὸς, πεῖσαι, inquit Suid. ἀφ᾽ βάκχας σιγῶν.

βακχία, ας, ἡ, inſania, μανία, debacchatio. βακχίαις ἀλακεύθω. bacchanæ. βακχίαι ἡ χάνας, bacchabundæ choros & nuptias, Bud.

βακχιάδων κρηπῖδα, bacchiadas implorabat. Plutar. In amat. narratvr. Bacchiadæ videntur Bacchi ſacerdotes.

βακχιακὸς, bacchicus.

βακχίδης, ὁ, bacchæ, Ariſtot. in Probl.

βακχίδης, Bacchi filius.

βακχιακὸς, οὐ, ὁ, bacchicus, cogens bacchari.

βακχίον, vinũ, villi. Eutip.

βάκχος, ου, ὁ, Bacchus, quo etiam nomine bacchantes dicebantur. Euſtathius ὅτι τῷ βακχεῖ deducit, ab incondito vlulatu, quo furentes Bacchi perſonabant: deinceps autem inſerta eſt littera α, quo expreſſio fieret immanioris ſoni. Eſt præterea coronæ ſpecies. Item ὁ κλαυθμὸς, eiulatus. βάκχοι etiam pilces ſunt ex mugilum genere, χαλώδες dicti. apud Athen. l. ζ. ſic tamen Plio. l. 19. c. 17. Aſellorum duo genera, callariæ minores & bacchi, qui non niſi in alto capiuntur, ideóque præſtati prioribus. Quod ab Athenæo non diſcrepat, ait enim libro ζ, βάκχοι τὰ ὀνίσκοι οἱ χλωρίνοι appellari. huius etiam meminit libro η. Vide & Ὀ. ro pilc.

βακχοειδὲς, capite vlt. libri ij. Eſdræ, ὃ τὸ ὄδωρ πᾶν ἐυλοφόρων ὡς κυρίως ὅσα χθόνα ἐν τοῖς βακχείοις vbi Latinè, oblatio ligniferorum in temporibus conſtitutis & in primitiæ.

βακχυλίδης, ου, ὁ, Bacchylides, ex nouem poetis lyricis vnus, Athenienſibus ſcripſit in Peloponneſo, vbi exulauit, Plutarch. de exilio.

βάκχων, ωνος, Bacchulus, Diminutiuum.

βάλαμος, & βαλαμίδιον, Heſych. θάλαμος, carcer.

βαλαμὸς, magnum, multum, velox.

βαλανεὺς, pro φαλακρὸς, Macedonicè, Plutarc. in Probl.

βαλανεφάγος, ὁ, glans, ſerat. ἔδεσμα τὸ ἀγρίδιον τῶν βαλανείων. Etym. βαλανεφάγος ἡ τὸν σῦν, portarum claues, Herodot.

βαλανειολήθης dicitur, non βαλανειολήπτης, ait Phrynicus.

βαλανειομαλάκιος φιάλης vocat Cratinus. τὴν γὰ φιαλὴν οἱ ὑμφακοὶ ἀ τὴν βαλανείων οἱ ὅλοι παῖμιοι, inquit Athenæus libro ια. Ion vocauit μισοφαλάκιος. apud Pollucem libro 6. deprauatè ſcribitur, βαλανιόμαλον.

βαλανεῖον, ου, τὸ, balneum, labrum, balneæ ἀπὸ τοῦ τὰς βαλανίους αὖων. Siquidem balanos, glandiúmque putamina ſuccendere veteribus mos erat. Nam Suidas ſcribit veteres glandibus veſci ſolitos, cortices verò igni alimenta præbuiſſe.

βαλανείτης, πολυσφόγμων, σφείρτης.

βαλανεὺς, ὁ, ὁ, balneator. πολυσφόγμων, σφείρτης, σφηχώντες, Heſychius.

βαλανεῶν, deſcribo, miniſtro. Ariſtoph. in Pace, ἀλλ᾽ εἰ ταῦτα δυσκολαίνω ἐμαυτῷ βαλανεῶσα, i. διαπονῶσα ἀ ὑπονηρῶσα. metaphora ab iis qui ſibi ipſis in balneo aquam affundunt, & ipſi pet ſe ſine balneatoris opera lauantur. Heſychius tamen pro alta & contenta voce clamare accipit. ἐι. λαμπρῷ φωνῇ, παίζουσι οἱ βαλανεῖς, ὅταν πλείονι τὸ ὕδωρ χαμηλόν.

βαλανιάτης, idem quod βαλανεὺς, Suid. ὅτι τοῦ πολυσφόγμων ἡ φειδέστερον.

βαλανηφὸς, quæ glandium genere comprehenduntur. Theoph. cap. 18. lib. 1. hiſt. plantar.

βαλανηφάγος, veſcens glande.

βαλανηφόρος, ὁ, ἡ, palmulas ferens, glandifer.

βαλανίδες, glandes excutio, Eraſm. in Prouerb. Aliam quercum excutere. βαλανίσαι, inquit Pollux, verbum eſt mediocrum apud Hippocrat. ſignificátque clyſteris loco glandem ſupponere & immittere.

βαλανίς, ίδος, ἡ, balneatrix.

βαλανίσκος, idem in Epigram.

βάλανος, glandium figura conformata medicamenta, quæ ſedi ad ſoluendam aluum inferuntur. glandes, in quo ſignificatu colyrij voce abuſus eſt Collumella libro 6. cap. 6. Cœlius quæ Aurelianus medicus βάλανον tranſtulit collyrium, id eſt, glandem quæ podici ſubiicitur. Et βάλανοι, torques, ὅρμοι, φάλλια, Heſych. Suid.

βάλανος, ου, ἡ, glans, vtraque prima breui, palmæ fœminæ fructus, ſicut maſculæ φοῖ. Hoc nomen latiſſimè patet apud Græcos, & plura glandium genera complectitur. nam βαλάνου appellatione longiores fructus indicantur, teſte Marcello, quemadmodum veteres Rómanorum Iuriſconſulti glandis nomine, arborum ferè omnium fructus intelligi volunt. Pro fructu quercus, in Epigr. pro palmula ſeu fructu palmę. Herodo. Plin. pomum vocat. βάλανοι, balani Pli. lib. 22. c. vlt. animalia aquatilia quæ non habent oſſa ſtum, de genere teſtaceo, Ariſtot. lib. 4. Animal. βάλανοι, etiam penis ſuprema pars, quæ à Latinis glans vocatur. Pollux: ἔστιν βάλανοι τὸ τὸ κυνὸς ἄκρον. vnde eſt iocus Martialis: Poſtas glande nates. Et Diogenes cynædum quendam βαλανοκόρην appellauit. βάλανοι μυρεψικαὶ, glans vnguentaria. Dio cor. d libro 4. cap. 250 Hanc Plinius Myrobalanum vocat. βαλανὶς μύρου, glans vnguentaria apud Galenum libro ς. ἐκ τῶν ἐκ Archigenes quæ etiam ab Aetio libro 10. cap. 11. μυροβάλανον, ἡ τὴν μορεψικὴν βάλανον dicitur. De glan-

de vnguentaria dixit Horat. Pressa tuis balanus capillis. Est verò Ben Arabum glans myrepsica. Plinius libro 13 cap. 9. βάλανον arborem etiam balanum vocat, reponitque inter palmas cap. 4. Theophrast. histor. lib. 4. cap. 2. ἡ δὲ βάλανος ἔχει μὲν τὸ φύλλον προσηνεχὲς ἀπὸ τοῦ καρποῦ, folium habet myrti longius, inoffensa materia & procera, non recta sed contorta. Fructus putaminibus vtuntur contusis vnguentarij propter odoris iucunditatē. Fructus verò inutilis qui magnitudine & aspectu cappares repræsentat. ligno constat valido cùm ad alia, tùm ad nauigia accommodato. ἡ διὸς βάλανος, castanea. Sic Gaza libro tertio historiæ plantarum capite tertio, βάλανοι σαρδιανοί, ἃς τινες λόπιμα ἢ κάστανα καλοῦσι, ἢ μόνα ἢ διὸς βαλάνους, &c. Sardinianæ balani, quas modo lopima, modo castaneas vocant, aliqui mota, alij Iouis glandes, Dioscorid. lib. 1. cap. 146 φοινίκων βαλάνοις, id est, palmarum fructus, Æsopus & Lucianus: vnde τὸ βαλάνινον, balaninum vnguentum. & βαλάνινον ἔλαιον, oleum balaninum, ex vnguentaria seu Ægyptia glande confectum, quam Græci μυροβάλανον & μυρεψικὴν βάλανον, vocant. Simplex huius compositio diu fuit, deinde resina quoque mixta est, Dioscor. libro 1. capite 4. βαλάνινον χρῖσμα. vnguentum balani, seu balaninum, Dioscorid. lib. 1. capite 18. Item, βάλανος est seræ obex, κλεῖθρον καὶ μάγγανον, vectis, pessulus, & repagulum: ferrum quod init μοχλὸν, & à claue ducitur ac reducitur, vulgò *pene*. Falluntur qui βάλανον & μοχλὸν vulgò *morillon*, confundunt. vectis enim siue pessulus seræ per μοχλὸν velut annulum traiicitur. Thucydides, τὰς πύλας ἔκλεισε ξυρακίῳ ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλόν. Interpres, βάλανός ἐστι τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον ὃ καλοῦμεν μάγγανον. ὅθεν καὶ ἡ κλεὶς καλεῖται βαλανάγρα παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον Et Aristophani Grammatico in Aristophanem in Vespis, βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. Hinc & verbum βαλανῶσαι, id est, pessulum ostio obdere, claui seram clandere. Aristophan. οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν. Pollux libro 10.

Βαλάντιον, ου, τὸ, marsupium, loculi, saccus, sacculus, crumena, ἀκόντιον. Plato lib. 1. de Republica, τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν, crumenas incidere. Plutarch. in Politic βαλαντίου διδόντες, largitionibus corrumpentes. βαλάντια καὶ βαλαντίδια dixit Eupolis apud Pollucem lib. 10.

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere, Plut. de Fortun.

Βαλαντιοτόμος, ου, ὁ, fur zonarum, qui marsupia exenterat vel præcindit, saccularius Vlpiano, Ascon. Pæd. aliâs legitur βαλαντιοτόμος: saccularius vocatur, vide Ascon.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui glandis est figura. Theophr. histor. lib. 3. cap. de Ilice, καρπὸν δὲ ἔχει βαλανώδη, i. arbor est glandifera. τὰ βαλανώδη, glandes.

Βαλαροὺς, Cernij vocant exules. Pausan. βάλαρες, βλαισοί, Hesych.

Βαλάσαι, Hesychio est ἀγοράσαι.

Βαλαύστιον, inquit Dioscorid. libro 1. capite 155. ἔστιν ἄνθος ἀγρίας ῥοιᾶς, balaustion syluestri punici flos est. Plinius lib. 13. capite de malo punico siue granato, Flos balaustium vocatur & medicinis idoneus & tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Idem lib. 23. cap. 6. de eodem pomo loquens, Primus pomi huius partus florere incipientis, cytinus vocatur Græcis. Et paulò pòst, In hoc ipso cytino flosculi sunt, antequam scilicet malum ipsum prodat erumpētes, quos balaustium vocari diximus. Idem tamen Dioscorides lib. citato cap. 153. flores satiuæ punicæ videtur κυτίνους vocasse. Vide κύτινος. Indigatur verò Hesychius, ita scribens, βαλαύστιον εἶδος ῥοιᾶς φέρον ἄνθος ἁρμόζον πρὸς θεραπείαν.

Βαλβὶς, ῖδος, ἡ, repagulum, ἀφετηρία, hoc est, illud vnde in certaminibus equorum fit initium cursus. Latinis carceres dicuntur: quemadmodum τέρμα, vbi sistitur, Latinè meta. In nominatiuo corripitur & in obliquis producitur. Gaza Grammat. lib. 3, βαλβὶς καὶ νύσσα. Nonn. pro limite. Item apud eundem pro initio. Pollux ita distinxit lib. 3. ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἄφεσις καὶ ὕσπληξ, καὶ γραμμὴ, καὶ βαλβίς. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα, καὶ καμπτήρ. ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα, καὶ βατήρ. ἔνιοι δὲ, καὶ βαλβίς. metaphor. accipitur: pro initio vt apud Aristoph. in vespis. καὶ μὴν οὐδείς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. Apud Soph. in Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι. schol. expon. κρηπῖδων τῶν τείχους metaph. sumpta à cursoribus. βαλβίδες Eustat. sunt etiā incisuræ & eminentiæ per quas in puteos descenditur. Et apud Hippocratem, βαλβὶς, id est, Galeno authore protensa cauitas, κοιλότης, παραμήκης. Hesych. verò ex Hippocrat. βαλβίδες, τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. est etiam βαλβὶς, gradus, & nixus, βαθμὸς καὶ ἔρεισμα.

Βάλε, iace, ῥῖψαι. Est & indignationis Aduerb βάλε, vel cum α σχετλιαστικῷ, ἄβαλε.

Βαλέειν, pro βαλεῖν, Poeticum, iacere, deiicere, effundere, proiicere.

Βαλλὴν, rex. Æsch. Persis. ἀρχαῖος βαλλήν.

Βαλία, ophthalmia, Hesych.

Βάλιον, Hesyc à Cretensibus vocari dicit τὸ πηρὸν orbum sc. oculis.

Βαλικιῶται, Cretensibus dicuntur συνέφηβοι.

Βαλίος, ου, ὁ, varius, maculis variis distinctus, maculosus, notis euarians. libro 6. Epigramm. δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις. Aliquando pro veloci: vnde βαλίοι ἄνεμοι, id est, οἱ σφοδρῶς πνέοντες καὶ ταχεῖς.

Βαλιῶται, progenitores, πρόγονοι.

Βάλλα, oppidum Macedoniæ.

Βαλλαῖος, ciuis illius oppidi.

Βαλλαχράδας, Ballachradas, pueri Achiui per iocum quodam festo sese vocitabant. vide Plutarch. in Problem.

Βαλλήσω, pro βαλῶ, apud Aristophan. id est ῥίψω, iaciam: & βάλλησα, ieci.

Βαλλητὺς λιθίνη, λιθοβολία, iactus lapidum. vide causam apud Athen. lib. ..θ. Est & festum.

Βαλλίζω, μ. ίσω, tripudio, lasciuio, pedibus plaudo, in Canon 52. cōcil. Laodicens. vulgò *baller*. Athen. lib η. ex Sophrone, βαλλίζοντες τὸν θάλαμον σκότους ἐνέπλησαν, i. χορεύοντες καὶ κωμάζοντες. Et ibid. βαλλισμὸς, vulgò *bal*.

Βάλλις, ιδος, ἡ, genus floris, quod videtur mortuos vitæ restituere, simile aryonæ, οἱονεὶ βίαλλίς τις οὖσα, Etym.

Βαλλισμὸς, οῦ, ὁ, tripudium, saltatio, quæ ad tympana crepitantia, vel ad cymbala desaltabatur. cuiusmodi Palilibus fiebant Romæ, quæ ῥωμαῖα vocabantur. vide βαλλίζω.

Βάλλομαι, facio impressionem, irruo, iacio, iniicio, decumbo, lecto sum affixus, vbi quis toto corpore prostratus iacet: id quod in grauibus morbis accidit βάλλομαι εἰς νοῦν, passiua voce dicitur pro animaduerto. Synes. Euoptio ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν, οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλόμεθα, non statim causam intelleximus. βάλλομαι εἰς τὸν νοῦν τὸ ἔργον, animū ad opus appello, Plutarch. in Theseo. βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας, iacere fundamenta libertatis, Idem in Themistocle. βάλλομαι στέφη ἐπὶ κάρα, serta super caput iniecta gesto, Eurip βάλλεσθαι συνθεσίας μετὰ ξείνων, Apoll. Rhod. fœdera transigere cū externis & inire βάλλομαι, λίθοις δηλονότι, id est, λιθοβολοῦμαι, Aristoph βεβλῆσθαι χύδην, passim & vulgò iacere, Hermogen. βαλλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν, contracti, Herodot. βαλλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων, inter se collocuti, Idem. βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ πέπρηχε, suo fecit consilio, Idem & alibi, βαλλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἔπρηξα, memet adhibens in consilium, feci, βαλλόμενος ἐς μῆνιν, ad iram concitatus, Philostrat. in Heroicis. βάλλομαι ἐς θυμὸν, animaduerto, Herodot. Euripides in Theseo, ἐγὼ δὲ ταῦτα παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν, εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην. Cicero tertio Tusculan. Nam qui hæc audita à docto meminissem viro, futuras mecum commentabar miserias. βαλλόμενος, ictus, disiectus, &c. βάλλομαι ἀρχὴν, iacio fundamenta. Plato in Epist. ἔοικε τότε μηχανωμένῳ τινὶ τῶν κρειττόνων ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα. Aristoph. νεφέλαις, μήπω βληθεὶς ὑπὸ πορνίδος. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat. κατὰ φύλλα βαλλόμενον τὸ ὕδωρ στρογγυλοῦται, aqua in folia coniecta fit rotunda. Phocylides, μὴ δέ τις ἣν ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλληται, id est vxori suæ grauidæ nemo manum iniiciat. βεβλημένος εἰς νοῦν Chrysostomo dicitur, pro eo quod dicimus, qui in animum induxit, & vt faceret consilium cepit. βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ, secum ipse cogitans, Herodot. Homer. ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος, in animo versabant: memores eius erant. Hesiodus ὃς δὲ κε μήτ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων. ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ, nec cùm ab alio audiuerit, animaduertit & in memoria versat. Item. βεβλημένος, quod proiectus dixit Vergil. hoc est, qui toto corpore prostratus iacet, id quod in grauibus accidit morbis. Matth. cap. 8. ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, puer meus proiectus est domi paralyticus. Ibid. εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν. Et cap. 9. dixit παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον. ἐβάλλοντο οὖρα, dixit Apollon. 2. pro προσηνάγοντο τοὺς ὅρους, fines produxerunt. βάλλεσθαι χάρακα, vallare, vallare sepimento Ciceroni. vallum iacere. Gregor. βαλλόμενος χάρακα καὶ τάφρον ὀρύττων ἐπιμελῶς.

Βάλλω, μ. βαλῶ, π. βέβληκα, ἀόρ β ἔβαλον, mitto, vulnero, iaculor, iacio, iniector, prosterno, admolior, fundo, as: incesso, ferio, proruo, impeto, immitto, statuo, coniicio, abiicio, ἐγχειρίζω, τίθημι item pro βλασφημῶ, apud Sophoc. Iliad. γ, λάεσσιν ἔβαλλον, id est petebant lapidibus. βάλλω λίθοις, incesso lapidibus. Theocrit. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον, petit malis caprarium. Sic Virgili. Bucol. Malo me Galathea petit. Suid. βάλλω μήλοις, ἐπὶ τῶν τυγχανόντων ὧν ἐρῶσι. βάλλω τοῖς βώλοις, peto glebis. βαλὼν σημεῖα iaciens signa, id est, notans. Musæus. βάλλειν σκοπὸν, scopum attingere. Gregor. νῦν οὖν σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκεν, ἢ δ' τοῦ λόγου προσστησόμεθα. βαλὼν φεύξεσθαι οἴει, iaculo immisso fugitiuum te putas, vel infixo aculeo, Erasm. in prouerbio 5. Chiliad. primæ. Suid. πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ οἰομένους ἐκφεύγειν. Thucydid. βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν, id est, authores statuerunt occidere. βάλλειν σαρκίδιον, Gaza, surgere carūculam. βάλλειν δύο ὀβολοὺς, soluere duos obolos, Liban. in argument. in primam Olynthiacam. ἔβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ, laqueo collum circundedit. Herodot. βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, iacere in scopum, Xen

βάλλειν

βάλλειν τὰς κεφαλάς, lapidarunt, Plato in Epist. χεῖρ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖν, manu manum tangere, in Epigrammat. βάλλειν τινὰ στεφάνοις, re coronis & sertis aspergo, te corono, in Epigramm. & Euripid. βάλλειν τὴν ἡμέραν βάλλειν διάφορα, Homer. Odyss. βάλλειν εἰς ἄρα, Apollon. Rhod. Homer. Iliad. γ, ἄνευθε δ' ἀλλήλοιιν ἐχὼν ἐν χερσὶ βάλλον ἀπερείσια δοῦπον ἀκοντίζων, & iecit tegulam per fenestram, &c. Ibidem, οὐδ' ἔβαλον ὠκυπόδων ἵππων ἐπὶ δοῦπον ἀκόντων, & ἐπὶ δοῦπον ἀσπίδων ἔβαλον, in igniem iactebat. & Odyss. ἐμπεδὸν ἔστιν, ὃς ἐν θυμῷ βάλεται, vt menti meæ fit gregarium, vt mens in mentem. βάλλειν ἐν ἐπὶ θαλάσσῃ, influere in mare. Apollon. Argon. ἐπὶ τὸν ἐπὶ τὴν βάλλειν. Idem ibidem sine Accusat. ἐμβάλλειν εἰς ἄλλα, euoluuntur in mare. Item βάλλειν, condo, κτῆνος Apol. Argon. βάλλειν, vrbem fundare. βάλλειν ἐχυτὰ πὼ ἐπὶ τὸν ὅμιλον, Suid. ἐπὶ τὴν ἀναβολὴν τῶν ἐν θυμῷ, vsurpat. Aristoph. in nub. dixit βάλλειν ἐπὶ κακὰ πρᾶγμα, i. abi in malam rem, id est. πάμβολον, subaudi σεαυτόν, vt hic mittetur ad coruos, id est, vade ἐπὶ τὰ κόρακας. Interpres addit ἐπὶ τὰ κόρακας exponit. Suid. ἄπιθι ἐπὶ τὰ ἀπόλεσθαι ἢ φθόγγον. cui simile βάλλε μὲ πρὸς τὸν βάλλειν ἐν ἀγαθοῖς, criminari, culpare. Plato, μὴ τὸν βάλλειν ἐν ἀγαθοῖς τὸν ἐπαινούμενον, nunquam in præceptorem culpam reiicere. λόγῳ βάλλειν, est inceſſere maledictis, & conuitiis velut figere. Gregorius, πολλοὶ ἐν ἱστορίᾳ τὸν παιδαγωγὸν ἐβάλλοντο, οἷς μόχθος ἐστὶν ἐκ λόγου βάλλειν τὸν ἀληθῆ. βάλλειν πικρίαις, apud Sophoclem in Aiace vai subauditur λόγοις, inceſſere maledictis. κακοῖς βαλεῖν τινα ἢ μύθοις, probra in nos iactabitis, i. βλασφημεῖτε.

βάλανος, marrubium nigrum, id est, μέλαν κεφάλιον, Dioscor. lib. 3. cap. 117.

βαλανώδης, pectus, σῶμα, Hesych.

βαλάντιον, via per altum.

βαλβὶς, limen, cælum. βαλβὶς.

βάλσαμον, balsamum, de quo vide apud Dioscor. lib. 1. cap 18. Plin. lib. 12. cap. 25. Strabon. lib. 16. Geographiæ, Theoph. de histor. plant. lib. 9. cap. 6. Galen. 1. de Antidotis. & 6. simplic. Iust. num historicum lib. 36. Pausaniámque in Bœticis. Balsamódendron apud Simeonem Zethi, est balsami succus siue liquor, balsamum oleum Plinio, dicitur & ὀπὸβάλσαμον.

βάμις, Dor. pro βῆμα, i. βάσις, inquit Hesych.

βαμβαίνω, tremo dentibus & pedibus. Verbum tractum ex fuga & timore, balbutio. πεφυκὼς τὴν γλῶτταν ἢ τοὺς ὀδόντας, ἀεὶ μᾶλλον φοβούμενος, in Epigr. Homer. βαμβαίνων, i. lingua confusos sonos edens, οὐ δῆλα τοῖς ἀκούουσι μὴ εἰδόσι.

βαμβακοποιία, veneficia, μαγγανεία, ἢ φαρμακεία, Et βαμβακεία, veneficium, φαρμακεία, Hesych.

βαμβαλίζω, μι. σω, ιτω, frigore tremo.

βαμβαλιστὴς, ὁ, ἢ ὁ, bombicis effigiem referens, bombicibus similis, Dioscor. lib. 3. cap. 18.

βαμβαλιών, ὧνος, ὁ, bambalio apud Cicer. efficta vox ἀπὸ τοῦ βαμβαίνειν (quod est βαμβαλύζειν & παμφαλύζειν) tremere dentib. & labris crepitare, balbutire. Dion in Orat. Cicer. ἐκ τοῦ βαμβαλιὼν καὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐπαινούμενον δύνεσθαι τοῦ ἀγαπᾶ.

βαμβάξ, siue παμβάξ, ἢ βαμβάκιον Suidæ, vulgò etiam bombax & cotton. ita deſcripſit Plinius lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens, gignit fruticem, quem alii gollipium vocant, plures Xylon ; & ideo lina inde facta Xylina. Paruus est. similémque barbatæ nucis defert fructum, cuius ex interiore bombice lanugo netur. Nec vlla sunt eis in candore mollitiáve præferenda. Veſtes inde Sacerdotibus Ægypti gratiſſimæ. Vide Polluceм libro 7. cap. 17. Et in dict. ἐριόξυλον.

βάμις, ramus, Theocrit. pro βωμῷ.

βάμμα, ατος, τὸ, tinctura, falsamentum, βάμμις, τὸ, χρῶμα ἢ μόρφωσις ἢ τὸ βάμμα. Plato 12. leg. βάμματα ἢ μη ἀφεστῶτες, ἀπὸ τῶν πολλῶν κεκριμένα. Cicero 2. de Legib. tincta verò abſtinet, nisi à bellicis inſignibus. Dioscorides libro 3 cap. 94. de radice laſerpitij, ὃ τ' ἀμμι δὲ ἐξ αὐτῆς μιγνύουσι καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἅλας, commendatur sapore ad intinctus iusculentáque. & c. sic Barbarus. Nicander in Alexiphar. πολλοὶ δ' ἐν βάμμασι πῆξεν, i. in aceto. Interp. ἐν ὄξει διαλύσας. Lonicerus inepte in acetabulo resoluas. Nam (vt testis idem interpres) omnis liquor βάμμα dicitur, sed ſi absque adiectione sim plicitér ea pon atur, acetum ſignificat. βάμμα κυζικηνὸν, este Suida vocant Attici prodigiali imprudentiam ἢ ἀκαθαρσίαν ἀφροσυνῶν. Parœmia altera est, βάμμα σαρδόνιον, ἀπὸ τῶ μὴ σὺν ἐρυθρῷ ποιεῖσθαι. εἰ δὲ ἅπαξ μὴ σὺν φοινίκῃ. Nam in Sardinia hebant purpuræ διάφορον, inquit Suidas, ἢ ὁ ἔξω πατεῖ, i. igitur. ἅπαξ μὲν πληγὴ ἐστὶ φόνου, pro τὸ ἔστιν. Odyss. δ, βαλὼν δ' ἰὸν ἁμαρτεν, ὃ μπασε πορὸν δι' ὠτοῖο, ἔπεσε δ' ὀπίσω, ἐν τῷ δ' ἔστη, ἐμαρτεν.

βαναυσία, ars propriè quæ ignis auxilio exercetur, vi fibrilis, excuſſorum, fuſorum & id genus hominum artificum, βαναυσουργία. Polluci. Et pro omni arte infimæ notæ, & quæſtuario operarum opificio. Eſt & ἰδιωτεία ἢ ἀγνωσία Hesychio. Item ſtupus profuſus atq; immoderatus, vnde βαναυσικὸν ineptè magnifici. Aristoteles Ethicor. lib. 4. τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐμφέρεσθαι μᾶλλον ἐπὶ τοῖς μεγάλοις καὶ τοῖς ἀπὸ τέχνης ἢ τοῖς ἐλευθερίοις καὶ βαναυσικὰ καὶ ἀπεπρεπῆ. vitium quæ illud prodigalitatis ἢ ἀσωτία, i. abortiæ Gellio ἢ κακολοσία ſimile, ob idque coniunxit. Hippocrat. πεῖρ ἢ χυμοὶ ἀνὴρ ἐπιτηδεύματα ἐργάζεται, ἢ ἄλλως ἀπὸ τοῦ βαναυσικοῦ, &c. Vel interpres inſolitia reddidiſſet inſcientes ſ. otiosos, quam inſcitè. Significat igitur βαναυσία interdum luxum immanem qui hominibus ſordidis eſt cordi, non ſplendidis & honeſtis Stiebæus in Ethic. καὶ τὸ βαναυσικὸν artificiosus ſordidis, qui interdum volunt magnifici videri tamen illi nullum modum retinent, vt ille ſutor, qui pop. Rom. ludos exhibuit. vt Æſopus hiſtrio qui magnificuabat emptis anum linguis.

Βαναυσικὸς, ὁ, ἢ, mechanicus ἢ βαναυσικὴ τέχνη, artes mechanicæ. Xenophan. Oecon. βαναυσικὸν μέρος, artifices, Aristot. libro 6. Polit. c. 7.

βάναυσος, τὸ, tractorium genus machinæ, Vitr. lib. & cap 1.

βάναυσος, ὁ, ἢ, fornacarius Vlpian. qui circa fornaces & camînos exercetur. nam βαύειν Peloponnenſes ignis locum vocant, caminum : & αὔειν incendere eſt. Vnde propriè dicitur de artificibus, qui igne operi ſua conficiunt. Sed tranſlata vox eſt poſtea ad omnes artes, quæ manuum opificio peraguntur : id quod & D. Hieronym. annot. t. 1. aduerſus Pelagium, Vtracenam, inquit, de iis quos Græci βαναύσους vocant, hos ad opera manuum pertinentes poſſumus dicere. Itaque hoc nomine dicetur mechanicus, illiberaliſque opifex, liberalis artifex, γραμματικὸς γεγονὼς, ſedentarius Plaut. & Liu. ſellularius, operarius, excuſor exponitur ab Erasmo de Vulcano, ſordidus artifex, vulgaris, ignobili ſ. contemnendus, vilis, βάναυσος τεχνίτης, mechanicus artifex, ſordidus opifex. βάναυσοι εἰσι ζῶν, vilibus artificiis occupatus. βάναυσος τέχνη, apud Aristotelem, ars ſordida & illiberalis, ſeruilis & vilis. In Politicis lib. 8. βάναυσοι ἔργοι δὴ δὴ τῶν τοιούτων, τέχνῃ παῖδας μὴ ἄγειν ὅσα ποεῖ τὰς χρείας τοῦ σώματος ἀναγκαίους τὰς τῆς αἰσχρὸν ἀπεργάζονται τὸ σῶμα πρὸς τὰ δι' ἀρετῆς, τὴν τῶν ἐλευθέρων. διὸ τοῦ τοιούτου τέχνας ἐπιτηδεύειν τὸ σῶμα ἀδιαπόδυτον χεῖρον διακεῖσθαι, βαναυσικὰς καλουμένας τὰς ἐπιτηδεύσεις ἐργάσας καὶ μόνον τὸ τοιοῦτον καὶ παιτεῖν τὸ διάνοιαν. & βάναυσος ἑρμαῖος καὶ φίλος ἀμικτία τινὰ ἐλεύθερος, i. id est, ἢ ἀπεπρεπὲς ἔχουσα. Ammonius distinguit à τεχνίτης, Cæl. lib. 8. c. p. 38. & lib. 13. cap. 48.

βαναυσουργία, idem quod βαναυσία, Pollux lib. 1.

βάξις, εως, ἡ, fama, fermo, nomen, ὄφημα, λόγος, vox, rumor, κλέος, κλῆσις, oraculum, vaticinium, Apollon. 2. γλαυκὸν τὸ βάξιν. Sophocl. in Aiace, μὰ μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀληθῆ λαβεῖν, apt elationé triſtem ſortiri, pro fama. Ibidem, βάξιν γὰρ σοῦ βάξιν, τὸν θεοῦ πάντα διήλθ' ἀχαιῶν στόμασι, i. fama tua ſeu de te excitata per tuas omnes Achæos. ἐκβάξ τὸ βάζω.

βαπτὰ, ὰ, ἢ, ucati. Item facerdotess quidam apud Aristophan. Suid. & Politian. Miſc. item Baptæ nomé comœdiæ Eupolidis, Politian. cap. 10. Miſcel.

βαπτίζω, μι. σω, ιτω, immergo, mergo, intingo, lauacro tingo, abluo, madefacio, lauo, mundo, βαπτίζωμαι, ἢ βαπτίζομαι, ἢ baptizatus, Nazan. Apud eundem, βαπτίζεσθαι εἰς χριστὸν, & apud Paulum ad Rom. cap. 6. βαπτίζομαι εἰς τὸν χριστὸν, baptizor in Chriſtum. Plutarch. in Galba, τὸν πανικὸν ἰλιγγιῶντα μεμεθυσμένον βαπτίζει, σβήγει, τ. e. infectum alieno ad quinquagies centies centena milia. βαπτίζω βάπτισμα, baptiſma te baptizor, cap. 20. Euang. Matthæi. βαπτίζειν ἐν πνεύματι ἁγίῳ, baptizare in Spiritu ſancto, cap. 1. Euang. Ioannis. Alex. Ind. Aphrod. libro 1. Problem. dixit. βαπτίσομαι ὑπὸ τοῦ ὕδατος, in corpus demersus, Idem lib. 2. ἐβάπτισε βαπτίσματος ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕδατος, potestas immersa per corporis intima.

βαπτικὸς, ὴ, ὸν, tingendo aptus, tinctilis, Ouid.

βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, lauacrum, Lucian. Ioſeph.

βάπτισμα, ατος, τὸ, ἢ

βαπτισμὸς, οῦ, ὁ, tingendi hoc eſt mergendi actio, in quo ſignificatu tinctura dicitur.

βαπτιστήριον, lauacrum, hoc eſt veluti lacus in domibus, ex ligno, vel marmore atq; id genus, in quo lauandi gratia mergimur, in cellis ædificari ſolet, quarum quædam caldaria, aliæ tepidaria, aliæ frigidaria dicuntur Vitr. Plin. iunior in Epiſt. ad Gallum. Inde balinei cella frigidaria ſpatioſa & effuſa : cuius in contrariis parietib. duo baptiſteria velut eiecta ſinuantur, abundè capacia. Idem in Apollinarem, Cella frigidaria, in qua baptiſterium amplum & opt cum.

βαπτίσσω, tinctor, qui mergit & tingit.

βαπτὸς, ὴ, ὸν, tinctus, infectus. vnde ἐρυθρὰ βαπτὰ, tincta veſtimenta. Aristoph. in Pluto, οὐδ' ἱματίων βαπτῶν ἀπτόμενος πομπεύσομαι μόρφωσιν, ἢ περιχρίσει βαπτὰ χρώματα, colores, Plat. in Leg. Euripi. βαπτὰ μὲν ἡλίου πηγαῖς, fontem haurit diim ſtulus. Eſt etiam βαπτὸν Baptus, cui ſchola inter dixit Archeſilaus, quòd verſum in Cleathem feciſſet, Plutarch. de adulat.

βάπτωσις, εως, ἡ, quæ inficit & tingit, Eupolis apud Pollucem libro 7.

Βάπτω, μ. βάψω, π. βαφα, & βάπτομαι, tingo, lauo, coloro, immergo, intingo vnguento, medicor. πλυνάω, γεμίζω, imbuo, colore inficio. Accusat. vnde βεβαμμένος, infectus. Dioscorid. lib. 1 cap. 13. βάπτει τρίχας, capillos denigrat, sic Hermolaus in Epigram. ἐς ὕδατα χρυσὸν ἔβαψε, vas aquis tinxit, i. in aqua posuit. Sophocl. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς ἀργείων στρατῷ, telum infecisti in Argiuorum exercitu, seu ad exercitum, cædendo exercitum Græcorum. Et βάπτειν ἀντὶ τοῦ πλυνεῖν. Aristoph. πρῶτα μὲν τὰ ἔρια βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον, i. οὐδὲν καινοτομοῦσιν, calida lauant veteri more, ac nihil innouant. Et apud Theophrastus historiar. libro tertio cap. 18. βάπτουσι δὲ τούτοις καὶ οἱ σκυτοδέψαι τὰ λευκὰ δέρματα. Βάπτειν, etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. in Oreste pro ἔφελκος γίνεσθαι. Βάπτω, sch. Nic. expon. etiam ἀρύομαι & γεμίζω, i. haurio, impleo hauriendo. in Alexiph. ἢ αὐτὴν ἅλα βάπτε Sic apud Eurip. in Hec. βάψασ' ἔνεγκε.

Βάρα, grauedo, κόρυζα, καὶ νόσημα καρηβαρικόν, Hesych. sed addit Lacones ita vocare θρέμματα, pecora.

Βάραγχος, pro βράγχος pleonasmo τοῦ α. dixit Hipp. vt tradit Ety. Hinc fit βαράγχιον. Ab his deriuatur βαραγχιάω, apud Atticos pro βραγχιάω, vt testatur Herod. apud eundem Etymol.

Βάραθρον, ου, τὸ, siue, vt alij enuntiant, βέρεθρον, locus profundior erat Athenis putei modo, in quem noxios ac κακούργους deturbabāt (vt εἰς τὸν κεάδαν Laced.) eius superiora dura quidem erant ac rigida, infima verò laxa & mollia, vt descendentes facilè demergerentur. Suid. exponit χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. in hoc erant vnci tum sursum tum deorsum. Vide Ἀναβαθμοί. Et Comment. Aristophanis in Plutum hoc in loco, Οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. Et in Equit. Ἄρας μετέωρον, εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπέρβολον. Harpocratio annotat Demosth. in Philippicis abusum hac dictione pro pernicie tantùm. Propriè aiunt βάραθρα vocari, excauata loca, in quæ demerguntur flumina. παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingressu, vel quasi ἄβατα, quòd ex cauitate peruia non sint, nec adeunda. Sunt item qui cœnosa loca eo nomine intelligant, Cæl. lib. 9. cap. 34. βάραθρα, fauces hiatúsque præcipites, Aristot. in Politic. βάραθρον etiam accipitur pro herba quadam. vide in Βράθυ.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundę altitudinis, voraginosus Hirt. præceps & præruptus. Hesych. τὰ περιφερῆ μετὰ τῆς μάζης, significat & πολύπλω.

Βαρακινὴ, ῆς, spina, ἄκανθα, σκόλοψ. Hesych. βαρακινὴς, scribitur in Suidæ codice.

Βαρακὶς, eidem est γλαύκινον ἱμάτιον.

Βάραλος, insipiens. Est & piscis nomen.

Βαράγχια, idem quod βράγχια, i. branchiæ & piscium spiracula, Hesych.

Βαρβαρίζω, voce, cultu, moribus, ac toto vitæ genere barbarus sum. item nouum quiddam ac peregrinum barbarúmque designo, τὰ τῶν βαρβάρων φρονῶ, incido in barbarismum, barbarismum committo, barbarè pronuntio, barbarè loquor. ἐκεῖνος βαρβαρίζων, ille barbaro cultu ac lingua. πονηρῶς τὴν φωνὴν βαρβαρίζων, vocem seu linguam perperam ac barbarè sonans.

Βαρβαρικὸς, οῦ, ὁ, barbaricus, barbarus. τὸ βαρβαρικὸν, barbari. βαρβαρικὰ ἔθνη, Aristot. in Polit.

Βαρβαρικῶς, more barbarico, barbarè. Cicer.

Βαρβαρισμὸς, οῦ, ὁ, barbarismus, Gell. lib. 5. cap. 20. idioma barbaricum: Hesychio ἀλλότριος διάλεκτος.

Βαρβαριστὶ, barbarè, barbarico ritu.

Βάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, barbarus, incultus, aliquando rudis, ἀπαίδευτος, ferox. Sophocl. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, linguam barbaram non intelligo. βάρβαρος πόλις, barbara ciuitas. Demosthen. βάρβαρος γυνὴ, Lucianus. βάρβαρος ἐπιστολὴ, Æschines. βάρβαρος πόλεμος, bellum à barbaro illatum Thucydid. βάρβαροι ἔμπλαστοι, barbara emplastra, sunt quæ ex bitumine constant. Galen. lib. 2. ad Glauc. quamobrem ita dicantur, se nescire fatetur. ἡ βάρβαρος, barbaria, barbarica regio τὸ βάρβαρον, barbari, βάρβαροι, ab initio dicebantur, qui difficulter, asperè ac duriter loquerentur, vt blæsos balbósque dicimus: à βὰρ βὰρ, absona voce, in quam peregrini homines Athenis, quum primùm Græcè loqui conarentur, sæpius incidere solebant: deinde ad mores feros atque asperos accommodari est cœptum, vt pro duro, agresti, sæuóque acciperetur. Item τὸ οὐχ ἑλληνικὸν, ac quicquid peregrinum erat, βάρβαρον vocabant. Ammonius, βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν.

Βαρβαροστομέω, ῶ, barbarè pronuncio vel loquor. Βαρβαροστομία & βαρβαρόστομος.

Βαρβαρόφωνος, asperè & obscurè loquens, vocem non apertam habens, barbarus. Iliad. β, sic Κᾶρες dicuntur: quem locum notat & arguit Thucydid. asserens barbarorum appellationem nouam esse: sed id parum rectè facere videtur, quum in Darethe Phryge hoc nomen legatur.

Βαρβαρόω, lib. 2. Macchab. c. 13. βεβαρβαρωμένος τοῖς φρονήμασι, mente effrænatus. βαρβαροῦσθαι enim est barbarum reddere atque efficere, quod & ἐκβαρβαροῦσθαι dicitur. vide suo loco.

Βάρβιλος, persica arbor. Constantinus in γεωπ. lib. 10. βάρβιλος δὲ κυρίως καλεῖται, τὸ ἀπὸ ὀστέου περσικοῦ φυόμενον δένδρον.

Βαρβιτίζειν, canere lyra seu barbito. Sic Horatius dixit Lesboum rendere barbiton, i. βαρβιτίζειν, vel vt Pollucis codex habet βαρβατίζειν lib. 4. rectè vero poeta tendere dixit, est enim τὸ βάρβιτον ὄργανον ἔντατον καὶ πολύχορδον, vt lyra & cithara, authore Athenæo δειπνοσ. lib. 4.

Βάρβιτος, ου, ὁ, barbitus instrumentum musicum cuius inuentor, Anacreon, Athenæo auth. lib. 4. Aristot. lib. 8. Politic. c. 6. in genere fœminino. Item genere neutro legitur in Epigramm. Theoc βάρβιτον ἐς πολύχορδον, barbitum ad multichordem. vide Athen. lib. 4. Etymolog. scribit βάρβιτον dici quasi βαρύμιτον vt pote qui βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὸν φθόγγον ἀφίησι. μίτοις enim dictas fuisse τὰς νευρὰς quoniam ante neruorum vsum vtebantur λινοῖς νήμασι, lineis staminibus, seu filis. quamobrem (inquit) & Aeolenses ipsum βάρμιτον appellant.

Βαρδίνης, Suidæ & Etymolog. ποταμὸς dictus quasi βαρυδίνης παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν.

Βαρδιοφάγος, corruptor & violator mulierum, expugnator pudicitiæ, ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος, Suid.

Βάρδιστος pro βραδύτατος, i. βραδύτατος, pigerrimus, tardissimus. Homer. Iliad. ψ, οἶδα γὰρ εὖ περὶ τέρμα θ' ἐλισσέμεν. ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν, admodum segnipedes sunt. vt dixit Iuuenal. his Homerus opponit ἀφαρτέροις, i. ἀμείνοις καὶ ταχυτάτοις.

Βάρδοι, poetæ qui cum cantu laudes dicebant apud Celtas in conuiuiis.

Βαρεῖς περιτεμόντες, sudes circuncidentes, Herodian.

Βαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, grauo, pessimè premo, contristo, prægrauo, onero. ὕπνῳ βεβαρημένος, in Epigram βεβαρηκότες, apud Homer. in Odyss. i. grauati. graues, onerati. Quum hoc verbum quispiam protulisset pro βαρύνω, reprehensum fuisse à Socrate Lucianus scribit.

Βαρέως, grauiter, molestè. Xenoph. ἔοικας βαρέως φέρειν τι, videris grauiter & iniquo animo quippiam ferre. Aristot. lib. 5. Politi. cap. 10. βαρέως φέρω πρὸς τὴν ἀφροδισιακὴν χάριν, grauiter fero me ad libidinis gratiam haberi. βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν, grauiter fero consuetudinem, Ibid.

Βαρζύλη, ης, ἡ, orci tunica dicitur ab aliquibus.

Βαρῆνες, gingiuæ, maxillæ, vt quidam volunt vel ea quæ à sumpto cibo dentibus inhærent.

Βάρημα, τὸ, grauitas.

Βαρῖνος, barinus, piscis genus, quod nec ouum parit, nec vllum semen continet genitale & fœtificum, Aristoteles libro 4. Animalium.

Βᾶρις, εως, domus, nauigium fluuiale, nauis. sic dicitur Herodot naues quibus vtuntur Ægyptij: mœnia, castrum, porticus, turris. βάρεις, inquit Hieronymus in cap. 8. Oseæ. sunt magnæ, in modum turrium ædificatæ domus. Plutarchus de virtu mulier. εἰς βᾶριν ἐντιθεὶς, ad ostium ponens. Apud Euripidem legitur βαρβάροις βάρεσιν, i. naues barbaras. Suid. βάρεις, πλοῖα, τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, σφαῖραι.

Βάρον, quidam herbam nomine sabinam vocant. vide in Βράθυ.

Βάρος, τὸ, pondus, ἄχθος, libramentum, onus, graue pondus, authoritas apud Paulum Apostol. profunditas, Gazæ: amplitudo, stabilitas, fortitudo, moles, grauitas, molestia. Xenoph. χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. βάρος ἔχων. grauis. βάρος πλούτου, Sop pondus diuitiarum, copiæ opum. βάρος ἀντὶ τοῦ ῥοπὴ, καταφορὰ propensio siue pensio. Vitru. Aristotel. de cœlo lib. 2. ἕκαστον τῶν μορίων βάρος ἔχει μέχρι πρὸς τὸ μέσον. Quod ait paulò post, μέχρι τοῦ μέσου τὴν ῥοπὴν ἐχόντων ἀμφοῖν.

Βάρυκτος, vide ἀπόλαβος.

Βαρβαχεῖν, sonare, saltare. ἠχεῖν, σκιρτᾶν, Hesych.

Βαρβεῖ, Hesy. affert pro ἀπολεῖ.

Βαρύ, θυμίαμα ὀσμῶδες.

Βαρυαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, graui dolore percitus, qui grauiter dolet.

Βαρυαλγήτως pro βαρυαλγήτως, grauis cum dolore. Sophoc. in Aiac πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα.

Βαρυάλγητος, βαρὺ καὶ ἀλγεινός.

Βαρύαρον, Hesych. expon. ἰσχυρὸν, στερέμνιον, firmiter compactum coagmentatum.

Βαρυαχὴς, ὁ μέγα ἠχῶν, Aristoph.

Βαρύβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, grauiter sonans, perstrepens. βαρυήχος, Lucia βαρύβρομος, βροντής. Aristoph. πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον, horrisonum.

Βαρύγδουπος, per epenthesin τοῦ γ metri gratia pro βαρύδουπος.

Βαρυγέτας, Hesychius dici scribit, βάρος μὲν ἔχοντας, γέτας ὄντας.

Βαρύγλωσσος, maledicus, habens grauem linguam.

Βαρύγουνος, habens grauia genua, habens genua infirma.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix, aduersa fortuna laborans. ἀτυχὴς, βαρυδαίμων ψυχὴ, in Epigram. infelix anima.

ἀυθαιρετώνυμος ὁσια, Aristoph. ἀβούλητός εἰμι, miser sum & infelix.
ἀυθαιρεσις, ου, ἡ, ἡ, grauiter lachrymans, luctuosus. Dicitur & ἀυθαιρέτως, ὁ, ἡ, ὁ, pro eodem.
ἀυθάδιαι & βαρύδιαι, Hesychius dici scribit τὰ ναυτικὰ πλοῖα, τὰν ὑπὸ ναυτῶν ἁλισκόμενα, id est qui nautibus venit.
ἀυθέμης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, graui ligatus vinculo, pressus vinculis, Nonnus.
ἀυθόμυτος ὀχμὴ, sonus horrendus, Nonnus: grauisonus, fremens, Musæus.
ἀυθρίσκος, Hes. ἄτιμα sunt, i. arbores.
ἀυθρωπος, infestus, inimicus, inuidus, poetic.
ἀυκενίζω, ας, ἀ, opponitur τῷ εὐτραχηλίζω.
ἀυκενος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, qui grauis est auditu cui hebetes sunt aures. Et βαρυκλεὴς τὸν, Hippocrati (ab effectu) obtundentes auditum.
ἀυκτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, ἡ, idem quod βαρύξενος, grauisonus, μεγαλόκτυπος, μεγαλοφθόγγος, βαρύκτυπος, Attisoph. περὶ ἀκεσεως βαυκτήρ, Dorice ὁ mutato in ἀ.
ἀυνθυμία, ira scor, negligo, ἀπὸ τοῦ ἀχθομαι.
ἀυθυμίας, ας, ἡ, acerbitas animi.
ἀυθυμος, ος, ὁ, ἡ, grauis animo, animo ferox, grauem iram suscipiens.
ἀυκίνθης, ὁ, grauiter instigatus, ægrè ferens.
ἀυλος, βαρύμελος, grauor. βαρυώδημι. Heliod. βαυῶδι δὲ ὑπ' αὐτῆς, premitur ab ea. Item cum datiuo. Apollon. 2. Argon. κρυπτὰ τὸ σιγηθὲν βαυῶδιον, labore & remigio graues essent.
ἀύω, ἀ. Heliv dici scribit σφύραν malleum.
ἀυωφαλής, ὁ, ἡ, ὁ, fatuus, mentis expers, exors, vecors.
ἀυωφαλώς, Vitru. lib. 3. cap. 2. In Arzostylis autem nec lapideis nec marmoreis epistylii vti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ: & ipsarum ædium species sunt baryce, barycephale, humiles, latæ, &c.
ἀυωφαλος, ὁ, ἡ, ὁ, graue & ponderosum caput habens.
ἀύτυπος, ὁ, louis epitheton, à tonitruum grauí sono & strepitu.
ἀυλακέω, saltatio. quæ à mulieribus peragebatur in honorem Apollinis & Dianæ. Pollux lib. 4.
ἀύλυπος, ὁ, dolore affectus. βαρυλυπέομαι, grauissimo dolore afficior.
ἀυωδέω, Theocrit. iracundus, sic dicitur Aiax. Doricè pro βαρυθυμος.
ἀυωμενος, ίδος, ὁ, ἡ, iracundus, memor iniuriæ. μνησίκακος, grauis, infestus lib. 4. Epigram. ἀπὸ βαρύμηνις ἐπὶ πᾶν, dicitur & βαρυμήνιος.
ἀυμορος, laboriosus, in Epigr.
ἀυομένως, grauior. laboro ac premor, grauiter fero, ἀχθομαι, affligor. βαρυόμαι πόλεμον, formido bellum. Plutarch. in Publicola. βαρυόμενοι τὸν ὄπτιν, Theseum indignè fero, Idem in Theseo. βαρυόμενος τῷ ἐπαγγέλματι, grauí animo fero paucorum principatum, Idem in Camillo. βαρυόμενος τὸ βασιλεύειν, regnū grauiter ferentes. Idem in Numa βαρυόμενος τὴν ἡδονὴν, grauiter ferο natiuitatem, Idem Plutarch. βαρυόμενος τὴν ἀσφαλειαν, capitis grauedine afficitur. Plato. βαρυόμενος τὴν διηγησιν, nobilitatem grauor, Politian. i. premo. βαρυόμενος τῷ χαρτῷ, est grauida. βαρυόμενος κακοῖς, defatigatione ingruescо. βαρυόμενος ὑπὸ χυμῶν, humoribus ingruescere, Galen. ad Glaucon. Xenoph. τοῖς ἐπιοῦσιν βαρυοῦμενος, his quæ fiunt offensi, qui offenduntur. Sophoc. χόλῳ βαρυοῦμενος, ira pressus. Polybius. βαρυούμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, κατατοπίμου.
ἀυοπόνος, morbo grauí laborans.
ἀυοποιέω, ῶ, τικὸς, grauo, premo, offendo, tento, opprimo, mortificando, capitи grauedinem inducit. Nazan. τὸ μὲν διὰ βαρυοποιεῖ τὸν ὑπνον ἐστίν, mercedes accumulas egestionibus. Xenoph. βαρυόμενος δὲ διηγεῖσθαι, iudices molestia afficio.
ἀυόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ, idem. Dioscor. lib. 3. c. 124. βαρύοσμον πόλιον μὴ πόδες δυσβάστακτον, potium grauiter cum suauitate aliqua odoratum.
ἀυοπωδέω, ῶ, ὁ, ἡ, ὁ, tardus ad parendum, Nonnus.
ἀυοπωδικός, ὁ, ἡ, ὁ, grauis luctus.
ἀυοπώδης, ὁ, ἡ, ὁ, & βαρύπους, ος, luctuosus, in Epigr.
ἀυοπώδυνος, inter. g. grauatus, mal. s. ἀνθ' ὧν κακὰ, βαρυπήμονα.
ἀυοπτίζω, grauiter premo, Accul.
ἀυοπτικός, ὁ, ἡ, ὁ, grauiter spirans, Musæus.
ἀυόπτυπος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, gnauus, infelix, grauis, perniciosus, lethalis. βαρυοπτυπώτατος, infortunatissimus.
ἀυοπτύω, ὁ, ἡ, ὁ, grauitatem præ se ferens. βαρυσεμνύνομαι.
ἀυόπωροι, οι, qui veluti regiones primas spissi retentant, Capel. lib 9.
ἀυόπων, ὁ, grauibus, vt ita dicam.
ἀυόρ, ὁ, molestus, grauis, onerosus, morosus, superbus, impudens, acerbus, feuerus, infestus, onustus, hebes. Intolerabilis, laboriosus, ῥᾳστώνης βαρὺ ὕπνου, arctius somnus. βαρέως χρῆσθαι, apud Hom. Iliad. i. ὑβρίσασθαι, φοβηθῆναι, ἐγκωμιάζειν, ἁλίσκεσθαι: aliis, βαρέως χρᾶσθαι, ὠκυμόροις, μεγάλοις, apud eundem. βαρύτατος φρόνημα, tumidior animus, Plutarch. in Romulo. βαρὺς τὸν σκελοῖν, claudus. βαρὺς ἀνὴρ, vir generosus & fortis. ἡβώντων. Nicander in Alexipharm. ἐν ᾧ μυθῳ βαρὺς ἀκόντιον ἐστι κατὰ ἀνδρός. Alibi ἐν ᾧ βασιλικὸς ἐστι κατηρεμάτων, i. interp. τῶν δίξεων, velut accõmodiorem. In Theriacis, καὶ τὸ μυθῶδες βαρυάλγητον θέσις. Interp. κατὰ τὸ βαρύπους.
βαρύ, τὸ σκαφος, dicitur de rebus molestis ἡ ὀδὶ ἀφ' ὑστερησεφαι. vide Hesych.
βαρυσάθμιος, ponderosus seu grauitatem addens.
βαρύσταθμος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, grauiter ponderans, grauis. βαρύσταθμα ὕδατα, aquæ ponderosæ, Aristot. δ. lib. Ethic. cap. 8.
βαρυσταθμίζω, grauitatem & pondus adicio.
βαρυστάχτη, grauiter suspiro, μεγαλοστιβάζω, βαρέως στιβάζω, Homer. Iliad.
βαρύστονος, ὁ, ἡ, ὁ, grauiter suspirans, infelix, luctuosus, lachrymosus. λίτος βαρύστονος, in Epig. Demosth. quosdam ὑπωπιαστὰς hirsutiones, Athenis dictos fuisse, βαρυστόνους, refert, à grauiter suspirando. Aristoph. vertit raucos.
βαρυσυμφορώτατος, impatienter ferens calamitates, misserrimus, Herodot. σφοδρότατος.
βαρύτερος, οι, moroniores: Compar. à βαρὺς.
βαρύτης, ητος, ἡ, grauitas, molestia, morositas, torpor, grauis impetus. Plato de leg. hebetatio Plin. Demosth. fœcentias, Plutarch. onerosus sermo. Hermog.
βαρύτιμος, ος, ὁ, pretiosus, quali grauis pretij, quòd olim appenderetur æs. non numeraretur. Salustius. Cæpit grauе pretium per omnem prouinciam fructibus esse. Idem πολύτιμος. βαρύτιμον μύρον, vnguentum pretiosum. cap. 26. Euan. Matthæi. est etiam carus qui magno sua vendit. Basil.
βάρυτον, ου, herba labina, Dioscorides libro secundo cap. 27. vide in Βάξυν.
βαρυτονέω, ῶ, acuo in penultima, grauі tono profero.
βαρύτονος, ὁ, ἡ, ὁ, grauitonus, βαρύτονοι τῇ ΘΘ, angustum pectus.
βαρυτόνως, grauі tono.
βαρυύμνιος ὕμνιος, hymnorum sanctorum in Epigr.
βαρύφθογγος, ος, ὁ, ἡ, graue sonans, rugiens: leonis est epitheton.
βαρύφορτος, ος, ὁ, ἡ, grauis & ponderosus, onustus,
βαρυφορτόω, grauiter afficior, cum Datiuo.
βαρυφορτωσις, εως, ἡ, molestia grauis.
βαρυφωνέω, ῶ, vocem grauem emitto.
βαρυφωνίας, ας, ὁ, vocis grauitas, Pollux 2.
βαρύφωνος, cui vox est grauis.
βαρύψυχος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, grauis animo. ἀρυμνοῦσι. βαρύψυχος, ἰ. ἐγκατηπλαγὼς τῷ ψυχῷ, μικρόψυχος, qui est animo consternato. Sophocl. in Aiace. σοὶ γὰρ κακοῦ τι βαρύψυχα γόμις πάσει, αἰεὶ πατὴρ ἀνδρὸς ἐζήτει ἔζης, hominis timidi & animo dejecti esse dicebat lamentari, & c.
βαρυωδίνης, ὁ, ἡ, ὁ, cuius partus est grauis, Nonnus, ὄφιν γὰρ πεμφθὲν βαρυώδινον, & c. vbi penultima corripitur.
βαρυωπάω, ῶ, visu sum grauato, ægrè & difficulter cerno. Gen. c. 48.
βάς, ἀπτος, ὁ, ἡ, ἡ βαστος, ης, vadens incedens, ascendens: ab ἴσχω, Act. 2. verbi βαίνω.
βασὰ, Hesych. est ἐφίκνιον.
βασανικός, Hesych. ὁ ὄλεθρος σωμοπάζων. Hipponax.
βασανίβολος, argus, ὁ, ἡ, ὁ, βασανίζω.
βασανίζω, ω ἰσῶ, σ. ικὸς, cum diligentia examino, probo, torqueo, per quæstionem extorqueo, exploro, exprimo. videtur accipi apud Horum Apollinem pro subagito, de coitu: exquiro, differcio, affligo σπόδα, tormentis interrogo, difcutio, comprobo. comperio, iudico, ἀκριβῶς ὕδατα ἀφίζομαι, πυροῦμαι, κατεργάζομαι, ἀκριβῶς ἢ ἐλέγχω, disquiro. Math cap. 14. πλείον βασανίζομεν ὕπνῳ ἢ κωμάτων, vexatum naufragium à fluctibus. βασανίζω στε examino, torqueo, Aristoph. & apud Herodot. te rimor, id est, interrogo. & apud eundem Aristophanem βασανίζω γλῶτταν. Nazanz. orat. ὁ βασανιζόμενος ὁ λόγος, rationis exquisita subtilitas. βασανίζω τὰς ἀναπαύσεις, Hermogen. torquco ancillas. ἀκριβῶς ἢ βέλεσι βασανιζόμενος ἕλκωμα, Chrysostom. σοὶ τὸ ἱερὸν. cap. 14. Euang. Matthæi. βασανίζεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, ab vndis afflictatur. Apocal cap. 9. ἵνα βασανισθῶσιν, vt crucientur. βασανίζομαι ἐπὶ πλείοσιν, laboro in remigando, apud eundem. cap. 16. βέλεσι βασανιζόμενος ἐς ὀκνηροὺς οἰκίας, Plato 2. de Republ. quasi quodam examine ad iustitiam probatur. sic Ficinus.
βασανισμός, ὁ, ἡ, ὁ, cruciatus, tormentum quæstio. Apocal. cap 9 ᾗ ὁ βασανισμὸς αὐτῆς ὡς βασανισμὸς σκορπίου ὅταν πάσῃ ἄνθρωπον, cruciatus eorum.
βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur, cruciandi genus, tormentum, cruciatus. βασανιστήριον, Adiect ἡ ἐμπειρία σοφοῦ γαρ σοῦ τὸ βασανιστήριον ἔγνως βλωτὸν ὄντα σοφὸν πάθει. Equuleus

exponunt, cuius supplicij meminit Marcellinus & Seneca.

Βασανιστής, οῦ, ὁ, tortor, qui tormentis veritatem extorquet, explorator, δημοσιονόμος, ἀπαιτητής. Et idem quod βάσανος, lydius lapis.

Βασανίσω, ας, χαι torquet, examinat vel explorat.

Βάσανος, ου, ὁ, experimentum, probatio, examen, lapis index, seu Lydius & Heraclius, quem coticulam vocant, inquit Plin. lib. 33. cap. 8. delatio, acculatio, pœna, tormentum, cruciatus, quæstio, supplicium, iudicium, λογισμὸς, κρίσις, iudicium, conjectura, periculum. πίσσῃ, δοκιμασία, βάσανον λαμβάνειν, Plato de Leg. id est probo βάσανον λαμβάνω τινὸς, horum facio periculum, Plutarc. Nazian. τὰ εἰς βάσανον ἀφικτὰ, &c. de Baptifm. apud Isocratem, σὺν τῇ βασάνῳ ἡ μαρτύρων. In Epigram. βάσανος, πλατ. θεόφ. Ibidem. κόλασις, βασάνων. βάσανον δίδωμι, probor, Plato de Leg. ἀληθὴς ὁ βασανισθεὶς, examen est verum.

Βασανίσωμι, ibo, Doricè pro βάσομαι, βασανῶσαι, ibunt.

Βασίλεια, ας, ἡ, regina, regia vxor. Odyll. εἶσεν δ' ἐν δόμῳ βασίλειαν, τόκῳ, &c.

Βασιλεία, ας, ἡ, regnum, regia poteſtas, imperium, dominium, principatus, legale genus ciuitatis, Ciceroni: regia adminiſtratio. Plato in Epiſt. τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστάσεις, tyrannidem pro regno mutare. βασιλεία τῶν οὐρανῶν, euang. Matthæi, cap. 3. 4. regnum cœlorum, siue cœleſte, quod de Meſſiæ aduentu eiuſque regno intelligitur, de quo prædixerant Prophetæ.

Βασιλεύω, ὦ, regnum affecto, ἐφιεμαι ἔθνους, id eſt, deſyderatium.

Βασιλεύς, ῆος, regis filius.

Βασιλεύω, ῶ, τος, regia, palatium, aula regis, συμβολίου, ἀρχεῖον, ſignum regale, regium insigne, diadema. τὸ διὸς τοῦ βασιλέως ἰουλὶς regia. ἡ συκῆ σύνθημα, κατ' ἐξοχὴν βασίλεια, συκοβασίλεια, vtuen. lib. 3.

Βασιλεύς, ῶ, ὁ, regius, principalis, imperatorius, palatinus.

Βασιλεύς, ίως, ὁ, ex, regnator, item imperator, & qui vniuerſo exercitui præeſt, magiſtratus qui iudis præeſt, Ariſtoph. princeps, duxtá βασεύς. baſis & fundamentum, & λαὸς, populus, quia rex beneſt baſis populi & refugium, quia in eo fundata eſt ſalus Reip. Ammonius eum vult dici quaſi ἀσπιδεὺς, quem nullus poteſt offendere Hæc ex Pontico. corripit primam & ſecundam. Ammonius differre ſcribit à κόμης & ἡγεμών, vide Athan. Aliquando ponitur pro ſacrificulo vt vocat Liuius, qui rex erat ſacrorum, & præerat ſacris Eleuſinis, iudicúmque habebat: volatæ religionis. Item δίκης ἐς, apud Heliod. κυδ ἀμφὶ βασιλῆας ἐ ἀγορῆφι, reges, τ. iudices, munerarios & ſordidos. βασιλεὺς μέγας, rex Perſarum ab Eraſmo vt citur, qui & ſimpliciter alicubi apud Demoſth. nomine βασιλέως intell gitur. βασιλεὺς ἄτη (ἰωνικῶς αὐτῇ) ἡ ὑφαλμὶς, regij coryczæ & exploratores, qui regi audita vt aquæ renunciant. Pollux lib. 2. Helych. βασιλεῖς τοῦ ἱππικοῦ. Item βασιλεῖς, regulus, auis, Ariſtot. lib. 8 cap 3. liue rex, quæ & φοινίκουρος. Senator dicitur. Idem lib. Anim. cap 10.

Βασιλεύτερος pro βασιλικώτερος, i. qui maiori eſt regno præditus, auguſt. or. Iliad. ἀ, βασιλεύτερός εἰμι. & βασιλεύτατος, i. eodem. σὺ γὰρ βασιλεύτατος εἶσι μετ' ἀνδράσι, inter reges primus, regio dignißimus.

Βασιλεύω, με ἐύσομαι, ἔκρην, regno, obtineo imperium, impero imperio potior, ἔξουσιάζω, κρατέω, regnum ſuſcipio, adipiſcor imperium, iungitur Genit. Hoc rates, βασιλεύω τῆς ἀσίας. Item, apud Homerum & alios quoſdam cum Dativo. ὀνομάζω, accuſat. ſignificat regem conſtituo. βασιλεύω τινὶ, βασιλέα τινὸ, Geor. Lecapenus de conſtruct. id potißimum in ſacris literis reperitur, lib. 1. Reg. cap. 8. βασιλεύσουσιν αὐτῆς βασιλῆα, conſtitue ei regem. Sic etiam dixit Xenoph. βασιλεύειν τῶν ἀρχῶν, lib. 1. Paedr. Vnde βασιλεύομαι, dominor, regnor: item paſſiuè, regor, ſum ſub imperio, ſum ſub rege. βασιλεύομαι ὑπό τινος, ibs te imperor. βασιλεύοντα ὑπὸ θεοῦ à Deo regnantur.

Βασιλὴ, ἡ, βασιλεια, regnum, apud Sophoc. in Iphig.

Βασιλήϊος, ἡ, γοντων regia aula, Herodot.

Βασιλήϊος, τὸ, palatium, regia.

Βασιλικὸς, ὁ, ἡ, regius, regalis. βασιλικὸν ἱὲ αἰὼν, in Epigr. & apud Apollon. Rhod. βασιλίης δῶμος τε βασιλῆος, egius ſicus. βασιλίης αὐτῆς, apud Nonnum. i. βασιλικῆς, egius, ſeu regalis aut palatinus, qui generis eſt regij, ſeu qui magiſtratu muneréq. regio fungitur.

Βασιλικὸς, ὁδος, regia, regalis. βασιλὶς αὐχὴ, regis imperium. βασιλὶς πόλις, βασιλεῖον, Homer. & Eurip.

Βασιλίσκος, calciamenti muliebris genus.

Βασιλίσκω, με ἰσκω, τ. ικα. regiæ parti fueo vel regis more ago, regiã ſpeciem præfero App. in Mithrid.

Βασιλικὸς, ὁ, ἡ, domus ampla & ſpatiola, in qua agebantur cauſæ, conciones, & alia id genus deambulationibus accommoda: vnde ſubbaſilicani apud Plaut. in Capt. qui bibenter ſub baſilica ſpatiantur, Subbaſilicanos omnes abegit in forum, Sic Cicero 2. ad Attic. Baſilicam habeo non villam, frequentia Formianorum, Cæl. lib. 15. cap. 11. βασιλικὸς οἶκος, baſilicæ templum. Politianus, Plutarch. in Public. εἰ μὴ ἐνέστη οἰκία ἐμμετρος ἢ βασιλικὸν, ἢ βαλανεῖον, &c. ſi in domo Domitiani vidiſſet porticũ vel baſilicam vel balneum, &c. Idem in Galba, παῦλα βασιλικὴ, Pauli baſilica.

Βασιλικὸς, ὁ, regius, rege dignus, auguſtus, qui eſt ex familia regia, Xenophon, οἱ εἰς τὸν βασιλικὸν τέγμα παιδευόμενοι, &c. qui regnandi arte eruditunt. βασιλικὸς ἀστὴρ, regia ſtella, Proclus. βασιλικὸν κάρυα: vide Καρυον. τὸ βασιλικὸν, regia poteſtas, regia. εἰς τὸ βασιλικὸν, in regnum, regium tabernaculum, apud Platonem. Ioan. capite 4. κἀν ἓν τῶν βασιλικῶν, quidam regius, ſiue aulicus.

Βασιλικὸς, regaliter, Ouid. regio cultu, regiè, è dignitate regia. vnde βασιλικώτερον, auguſtius: & βασιλικώτατα, maximè è dignitate regia.

Βασιλὶς, ίδος, regina, regia mulier. Chryſoſt. βασιλίδος αἰσίους πόλεμον τὰ τῶν πλούτων, συμμαχοῦσιν αὐτῇ κακὰ. notat Phrynichus Atticos dicere βασιλίσσαν non βασιλισσαν. Euripid. adiectiuè accipit, ὑπὸ βασιλὶς, regijs cubilibus.

Βασίλισσα, ης, ἡ, regina, principis vxor, augusta, vtraque prima breui.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Item regia ſtella, quæ & κηρύλλος, dicitur: de qua, τὸ τοῦ κηρύλλου. item baſiliscus ſerpens, quem eam ſerpentes ipſi fugiunt, alios oſfactu necantem, qui homines ſi afpiciat tantum, dicitur interimere. Atque hunc in Libya monſtro muſtellarum virus exitio eſt: adeo naturæ nihil poſſunt eſſe ſine pari. Cyrenaica hunc generat prouincia. in non amplius digitorum magnitudine candida in capite macula, vt quodam diademate, inſignem. Sibilo omnes fugat serpentes: nec flexu multiplici vt reliquæ, corpus impellit ſed celſus & erectus in medio incedens. vide Plinium libro octauo, capite 31. & libro 29. capite 4. & auis, Plutarchus in Pyrrhi. cis.

Βάσιμος, ος, ὁ, περίσσιμος, qui acceſſui expoſitus, acceſſus paſſiuè, Ouid. qui poteſt adiri. Nazianz. βάσιμος πῆξις, ſtabilis ſimitas. τὸ βάσιμον, aditus.

Βάσις, εως, ἡ, gressus, gradus, incessus, item pes, baſis, ſedimentum vel pedamentum dici poſſe ait Budi. interſeptum, Gaza de cibulis Fuiorum: ſimamentum fundi metum, baſis pars columnæ. βάσιν ἐμποιῆσαι, impetum facere. Sophoc. in Aiace. τί δ' ἐπὶμῆμας τῶνδ' ἐπιμπόλει, quid ita in eorum greges incurris? ἐς βάσιν ἰέναι βάσεως δ' εἶναι, rectæ lineæ tic Guarinus. κῦμ' ὀδὲ βαίνω, pedetentim, Budi. in epiſt. prior. Plutarch. in Pericl. ἐνίοις διαπεπτώκασι σπάσεως τὸ ἐγκεφαλον οὐ σπληρότητος τοῦ ὀστοῦ, aperto capite oſtendit se cerebrum non compleuiſſe ſtimi: ſic Lapus. Arſtot. Polit. 2. συμφοιτᾶν παισὶν ὑπερικῶν, μὴ ῥυθμὸν βάσεως μᾶλλον. Aretti concenſu facere vnuouem, & vnum pedum vnum. i. carmen vno tantum pede conſtans. Bivnum pedem, vnam ſemper clauſulam, i. ἀπάνυσον. Hermog. τὰ μὲν εἰς τρεχαίους ἐμπίπτη βάσεις, ὡς δ' ἀρίστους ἢ ῥυθμὸς, ὅταν βάκχειος ἢ· ideſt ne clauſula rhythmi cacalectica in trochæum cidat, quem rythmum oportet inſiſtere & claudi, ſeu clauſula ſtabiliri. Eſt enim βάσις clauſula rhythmi, & rhythmipſe. & pars rhythmi. Plato libro tertio, de Republic. ἐπὰν δ' αὖ εἰς τὰς αὐλικὰς ὁ λόγος ἴωμεν, μετὰ τοὺς ἀνάπαιστους ἀνάγκη ἡμῖν ἐπιβῆναι τοῖς ἐπιτηδείοις βάσεσι. ὑπανισταὶ βάσεις βάσις κίνησις basis centri, Plato de Legib. πλεῖστον βάσεις, in Epigrammat. βάσεις πρίζοις, Sophocl. βάσις ἐ βιβλίων, Hermogen. clauſula hærens & firma, quæ à Tpez. constans & determinata dicitur, βάσεις τοῦ ῥυθμοῦ, numerum progreſſu & pondera, Plato de Leg. bus. βάσις ἰαμβικὴ eſt. vt. τὸ σύσσημα, Interp. Ariſtophan. id eſt, verſus monometer iambicus. βάσις σπαστικὴ, eſt, vt. κἄτ' ἐμὰ μακρὸς, vel anapæſticus monometer. βάσις δακτυλικὴ eſt, vt, ἀ' ἐξεσὰ φαίνεται, verſus dactylus duobus conſtans, ſic Interp. ibidem. ἐ quando figuræ nomen apud rhetores. ἐν βάσεσι κόπτεσθαι, penitus abieciſſum eſſe, dixit Alex. Aphrod. βάσις ab Hermogenes dicitur pars exordij, quæ colligit eius propoſitionem & redditionem. i. comprobationis. ἡ ἐξ ἀρχῆς ἀκριβὴς βάσις, clauſula. Vide num bene ſit quæ ab Aldo deſcribitur & citur: videtur ex oni commentatus. Pollux lib. 2. ἡ βάσις ἐστὶ τὸ πέδιλον, πλάτος δὲ ἐστὶ τὸ, ἐπὶ τοῦ βάσεως ὑπὸ δάκτυλος πλείους ἢ βάσεις ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ πέδιλον τὸ ἐν ῥυθμῷ βάσεις, βάδισις, ἐν ῥυθμῷ βάσεις, πορείας, μαγῳδὸς ἐν ἐρημίᾳ, ἐν ἔρημος πάσης.

Βασκαίνω, με ανω, τ. νῶ, invideo, φθονῶ, χαλεπαίνω ἡ, μέμφομαι indigna res, sic ἐ, ἡ indignor de crimine, quam rem φθόνει καὶ ἀχθεσθῆναι φθόνῳ, hoc eſt, oculis aſpectuque enceo. falcino, vel calumnia, ἐπηρεάζω, tingo ſiue rigor, id eſt, indignor. Cic. Accuſ. ſignificat calumnior & increpo, ait Conſtant. reprehendo, odio inſector, incanto, & oculis velut præſtigiis impe-

ve-

vnde βασκαίνω, Θ, inuidiosus, cui inuidetur, cui alij inuident. iung. Dat. & gen. βασκάνου τοῦ τε φθονερωτάτου, Bud. in Ep. prior. Item cum præpositione. βασκαίνω ὑπὸ τοῦ ὀυτυχοῦς, Lucian. ὑπὸ βασκάνων τοῖς τυράννοις, non inuidere nouissimis. Nazanz. Demosth. σφόδρα εὐφυὴς, ὑπὸ βασκάνων, κατὰ τὸ συνεχὲς φθονούμενος. sic Alexan. Aphr. Accul. iung. l. 2. Problem. διὰ τί ποτε βασκαίνει μᾶλλον τοῖς παῖσι, pueros fascinant. Philostrat. & dativo & accusativo iungit. eius significationis qua significat oculeasci est, cuique enecto exemplum est apud Theoph. ὡς οὐ βασκανθεὶς ἡ ἐς ἐμὲ ἐύνοια κἀκείνου.

βασκανία, ας, ἡ, inuidia, liuor, æmulatio, odium, fascinatio. Plin. calumnia. Chrysostom. οἱ ἰερεῖς βασκανίας πρεσβεύουσι ἡ τὴν πλουτοῦσαν δυναστείαν.

βασκανία, τά, vocabantur ridicula quædam, quæ apud veteres fabri ferrarij ante fornaculam appendere solebant, inuidiæ auertendæ gratia. Pollux libro 7. Περὶ δὲ τῶν κρεμωμένων τοῖς χαλκεῦσι τῶν ἰωλοσίων πρὸ καταστάσεως, ὅπως ἀπῇσι, ὅπως ἐύνους ὑπηρετῶ. ὀνομάζεται δὲ βασκανία (legitur tamen mendose, βασκανία) ὡς ἡ λεγομένη φόβη, σφὶν δὲ τὸ πρώτου λόμβῳ βασκανὶν (leg βασκανὶν) ὄφιν κάμεν ἀνδρὸς χαλκῆος.

βάσκανος, ου, τό, odium, fascinum. βασκάνου λαγοῦσι οἱ ἀμχαῖοι, ὑποφθονεῖσθαι ὑπὸ τῶν φώκων, Phrynicus.

βάσκανθος, ου, ὁ, ἡ πόσεως, ἀχρὶς ἔτι συνοφώντος. inuidus, ingratus, malignus, inuidens, obrectator, malculosus, infestus, fascinans, liuidus. βάσκανθος ὀφθαλμὸς, oculus effascinans. Plin. oculus malignus. Graziano Poetæ. Alciphron. δυσμενὴς καὶ βάσκανθος ὀφθαλμὸς, ἐποίησε παροιμία. Virgil. in Bucol. Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos. βάσκανον σφῆμα, Demosth. res improba & apud eundem. βάσκανοι πολίται, ὃ ἐστι, συκοφάνται, l. in Orat. pro Cteſiphont. In genere ſcemin. Ariſtoph. in Pluto, ν ἡβῶσ' οὐτοσὶ γ' ὑδὲ, καὶσὺ σφόδρα ἐκ βασκάνου ὄντε, quanquam malegna & liuida, mihi horum mentiri. τὸ βάσκανον, inuida affectatio, Bud. βασκανῶ σφῶν, Faſcinationi ſepulchrum: ſic appellat ſuum locus in Naxo inſula, vbi Polycrite ſepulta fuit, Plutarch. de virtut. mulierum.

σκαίζειν, Cretenſes dicere pro σκαιζειν tradit Heſych.

σκαιος, inuidè.

σκάρος, auis genus.

σκάρτα, Heſych. ſunt φασκίδια, χαγόνια.

σκαῦρος, eidem eſt κίσσα pica.

σκαυρὶς, eidem ſunt δίφρος ἐρυσμὸς, ſarmentorum faſciculi.

σκαυρὸς, ου, ὁ, ſaltatio.

σκεῦ, Heſych. affert pro χῦσι.

σκευοῦν, faſcinum, faſcinatio.

σκεω, vado, aſcendo. Item dico, maledico, Neutr. βάσκ' ἴθι, vade accelera. πορεύου καὶ ἄπιθι. dicta ſunt ἐκ συζυγίας κατ' ἰσοδυναμίαν, ὡς πανταλογίας, apud Homer. Iliad. β.

σκεὸς, ὁ, gradus, βαθμὸς.

σκιάκας, ὁ, ὁ βασκάνων, nomen calcamenti cuiuſdam ita dicti παρὰ τὸ τὰ βάσκανα φεύγειν, vt Etym. tradit. Idem annotat propriè ligmifice. τὸ βάσκω. & Lyc. ſchol. Euſtat. verò βασκάκας eſſe dicit Bacchi nutrices, ita nominatas, διὰ τὸ βάσκειν τὸν οἶνον πανταχοῦ διὰ τὸ μεθύσκειν. Ité pro meretrice poni refertur, quod veluti furore quodã in libidinem rapit, vt ὁ βάσκας ὁ καὶ ἑταίρας dicitur, Bacchico quodã & lymphato furore perhibetur agnatæ fuiſſe. accipitur & pro vulpe. in qua ſigura dicitur & βάσκας ſecundum Herodot. vt referunt Etymol. & Suid. βασκὶς, diminutium. βασκαρίδιον, inquit Etymol. ἡ βασκὶς ἀπὸ τοῦ βάσκειν ὃ ἐστι γεύεσθαι τὸ πᾶν ἡ ἀπὸ τὸ βασκᾶν τὸ λεγόμενον ὑποδύνειν. Eſt etiam βασκὶς, tuber ὕδνου: Et quod βασκὶς, id eſt, vulpes, teſte Iſacio.

βασκία, Baſſaria: ita dicitur fera in Aphrica. Herodotus libro quarto.

βασκὶς, vulpes, apud Cyrenæos. Herodor. Heſych. βασκεῖς.

βάσκιον, ου, τό, neutro genere, idem quod βάσκα fœminino, vt Heſych. & Etym. teſtantur.

βάσσων, irregularis comparatiuus eſt à βαδὺς, vt θάσσων à ταχὺς, βράσσων à βραδὺς vel βοαγὺς. vnde apud Epich βάσσ' ἀμείνω pro βαδύτερον ἢ ταχύτερον hoc eſt θᾶσσον. Etym.

βασσαμεύειν, τὸ, geſtamen. ονομ. cap. 7. Hieronym. μὲ ἀφετὴ βασσαμεύειν ἐν τῇ ὁμήρᾳ ἢ σκεῦος τι, nolite portare pondera in die ſabbatorum.

βάσταγμα, ατος, τό, porto, libro, geſto ſarcinas, ſuccollo. Plin. Suet. collo fero, tollo, probo, expendo, ſuſtineo. βαστάζειν ὄζειν, in Epigr. Ariſtot. de mundo, βαστάζειν χθόνα τὸν ὄμβρον, humeris ſenes geſtare. Item ſepelio. Sophoc. in Ajac. κακὼν φάσεις τούτων οὐδέποτε ὧν μὲ βαστάσῃ dicitur & per ſynecdochen, ab eodem βαστάζειν etiam eſt expendere & examinare. δύκιμος ἀπὸ Eupolis apud Suid. Νῦν δὲ πάντες βουλεύετε, τῶν διάδοχοι αὐτὸς ἀκούειν, ὃ τὴν ἀρχὴν τρόπου ἀμφοτέρ' ἐρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον οὐκ ὀρθῶς μοι βαστάσας, φύσει μισῶ τὸν συμβουλεύοντ' ἐπὶ λόγῳ ἄγων. βαστάζοντες, geruli a Gellio, bauli à Ciceronente lectitari apud Atticos βαστάσαι non ſignificat τὸ σῶμα ἀπαλλεῖαι, ſed τὸ φιλοφρόνως καὶ διαπονόσως καὶ φιλικῶς ἄδειν τὸ κρεῖττον ἀλλοῖ, manu pondus expendere & explorare.

βάστακες, He. ychius dici ſcribit οἱ πλούσιοι καὶ ὀλβιοῦντες, diuites & nobiles, opibus & genere claros.

βαστάρικοι, οἱ, Baſtarnici, populi ſupra Iſtriam, Scythis proximi.

βάστασ, ακος, collum πράχιλον.

βαστραχιλίζει, Heſych. expon. τραχηλίζει ſubiungés, Bæotos βάστακας dicere τὸν τραχήλους.

βασυμίας ſub. αὐτὸς vel πλακοῦς. Athenæus eſſe exponit lib. ιδ. ἐγκρύφιον σύμπηγες, ἐξ οὗ καὶ μέλιτι.

βατάκης ἐς, dicitur pinguis, temulentus, ſomnolentus, & craſſo ingenio, quòd capite deiecto intedere tales plerunque ſoleat, Etaſmus Chil. Suid. per diaſtolen legit, βάτα κάκης exponique ὅτι ἡδὺ πακτὸν ἢ δυσπνοῦν. Erasm. ἀδυσώπητα legit vt qui de pangubus & impotentibus dictum eſſe ſcribat.

βατταλίζειν, turpiter & effeminatè viuere, à Batalo quodam Ephetio ubicine, tam molli & fracto, vt non veritus ſit in ſcena vti calciamentis muliebribus, Erasm. Chil. Suid. βαττακίζουσιν, μαλακοῖς καὶ ἀγροῖς διάγειν.

βάτταλος, ου, ὁ, odioſus, turpis, quo nomine dictus eſt Demoſth. ob mollitiem. vide Plutarchum. βάλλουσί μοι ἐπὶ καταισχύνῃ καὶ ὀνείδει βάτταλον, πίναικα, ἑλκυστὴν, Item podex, cinædus βάτταλοι quoque dicebantur Germanorum equites præſtantiſſimi, authore Plutarcho. Cæſius libr 3. cap. 13 & Etaſm. Chil. βαττάλωσις, ψυχεία, Heſych.

βατάνιον, ου, τό, apud Siculos patella dicitur, & πατάνιον pro eodem. Heſych. πατανία, λοπάδια.

βατᾶς, Tarentinus, ὁ καὶ παφλαγὼν teſte Heſychio.

βάτε, vade, ite.

βατεύω, coco, inſcendo, ὀχεύω, βαίνω. βατεύοντας μηκάδας, capellæ incuntur, Theocrit. pro βατεύοντας quod & pro βατεύοντας vſurpatur.

βατέω, vado, πορεύομαι. Dicitur & pro πατέω, Delphica lingua.

βάτην, pro ἔβησαν, iuerunt. Hom. Ilia. ά, πάντ' ἀίκοντο βάτην, in Duali. pro ἐβάτην.

βατήρ, ῆρος, ὁ, meta, à qua incipit ſaltatio ὁδὸς, limen. apud Nicand. Scholiaſtes pro pedo exponit. Heſych. vocat βατῆρα, τὸ ἄκρον τῆς σκάμματος ἢ τὸ πεδίλιον, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον βαίνοντα ἐπὶ ἄρμα Pollucem lib. 3. idem quod τέλος ἢ πέρας, meta curſoris. Ibid. & ὅθεν ἄλλονται, βατήρ. vnde τὸν βατῆρα κάμνειν Heſychio βατῆρ, ὁ βαίνων, βαδίνοντας. Amipſias Comicus, ἵν' αὐτὸν ἄκοις τὸν βατῆρα τῆς δυσκῆς, Pollux 2.

βατηρίας, Heſych. pro βακτηρίας poni dici, i. ἐδάφους.

βατήριον, ου, τό, cubile ſcantorum. Vitr. Phocyl. μηδ' ἀλόγους ζεύγεις βατήριον ἐς κέλυφ' ἁλεῖσθαι, neque cum brutis concumbat.

βάτης, ιτιδία. πόδικες, αἰσάκτης, Heſy. h.

βατία, Heſych. ὁ τὴ κελάμης κατηδὲ. quem & ἄβρωμα & μορία vocari tradit. ſed ſuſpectum eſt illud κελάμης nam βατία propriè iunt τὰ βατοῦ μόρα, mora ſylueſtria quæ rubi ferunt, vt Athe. quoque docet libro 2. apud quæ tamen pro paroxytono ſæ ſcriptum βάτια quin apud Heſych. reponendum μόρα ex Athen.

βατιάκη, poculi genus, teſte Athenæo lib. 11. & βατιάκιον diminutium.

βατίλη, ης, ταῖς pisces. Ariſtot. lib. 6. Anim. c 10.

βατιδοπότης: vide in βατίς.

βατίνεια, collis prope Troiam, Hom. Iliad. β, ſic dictus ἀπὸ τοῦ σκεῖ αὐτὸν βάτου, quaſi rubetum dicere.

βάτος, ου, τό, parcus cadus. Item, βάτος ſubblandientis diminutam appellationem eſſe tradunt. Ariſtophan. in Pluto, εἰ κυπηλεῖν γ' ἀξιοῦτ' μὴ νυπάριον αὖ κἀβάτιον ὑσκαλίζειν. Nutarium me & Batium per blanditias appellabat. vide ſchol. Ariſtoph.

βάτια vide βάτος.

βατὶς, ίδος, ὁ, vel βάτος. Comment. Ariſtoph. differunt tamen Heſychio. ſpecies mollioris piſciculi delicationiſve, à cuius ſimilitudine quidam pro molli ac delicato interpretantur. vnde & βατιδοπότου, ſiue βατιοσκόπου, dicuntur ὀψοφάγοι, & gulones. Vide Comment. Ariſtoph. in Veſp. in hunc locum. Οὐδὲ χάρα βατίνου, οὐδ' ἐγχελύου. vocatur etiam batis à Plinio. meminit Athen lib. 7. Item. βατὶς, ἡ, rubetra. auis quæ vermibus viuit. Ariſt. de Anim. lib 8. c 3.

βατὸς, ου, perennis, acceſſus. lib. 1. Epigr. εἰ μὲ γ' ὁ πάντα βατὸς βατὸν ἤγαγε, accelibilem callem. ὁδὸς βατὴ πολλῆς Nazanz. orat. 3. βατὴ γῆ, terra facilis acceſſu. τὰ βατὰ, i. βάσιμα. Arrian. τὰ πρὸ ἢ ἐλεξάμην βατὰ τε καὶ ὁδοιπορήσιμα ἐγίγνετο, ἐπεκτείνει.

βάτος, ου, ὁ, rubus, ſentis à Columella. rubi vero mora, i. μῶρα τοῦ βάτου, dicuntur. Galenus 2. de Alimen. τὴν βάτου κεφαλὴν ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάτου, καλοῦσι μῶρα τὸ συκάμινον dicit, τὸν τῆς μορέας καὶ συκαμίνου. De his Ouid. Metamorph. id eſt, Cornáque & in duris hærentia mora rubetis. vacinia apud Virgil. vult ſignificare βατία Fuſchius, cuius opinionem ſequi nolo. Heſychius ſic habet, βατία, ὁ τῆς κελάμης κεφαλὴ καὶ ἡ ἐν ἄβρωμα, ἢ μορία. βάτος, ταῖς piſcis. Naz. ἰώνως τὴν βάτον ἔκρυψ ὑφ'

ὁ κατέχων Κ. Dioſc. lib. 4. cap. 39 βάτος ἰδαία, ubus Idæus: ſic dictus ab Ida vbi naſcitur. Item βάτος, Batus, proprium viri, de quo Plutar. in Politic βάτου σπόριον, Ariſtoph. in Pluto.

Βάτος, ὁ, menſuræ genus. cap. 16. Euang. Lucæ, vertitur à vulgari Interprete cadus, ab Eraſmo verò batus. Nam ea vox Hebraica eſt, menſuram illis ſignificans liquidorum, vt docet Ioſeph. lib. antiquitatum lud. 8. cap. 2. ea capiebat ſextarios 72. Corus autem menſura erat ordinarium, capiens mediocnos Atticos 41. vt ibidem Ioſeph. teſtatur lib. 3. De bato etiam Hieronym. in cap. 6. Eſaiæ.

Βατραχίζω, in morem ranæ oato. βατραχίζειν, in Hippiat. accipitur pro in modum innatantis ranæ extendi, quum de luxatione armorum agitur, ὅταν προχέῃ ὠλένιον ἢ πισθιον διαυρῆ, ἢ ὁ ἀλέγουσι βατραχίσειν.

Βατραχίων, coloris ſpecies erat, quo ante inuentas perſonas faciem obungebant. Ariſtophan. in Equit. βατιδιῶ & βατραχίσω. vide Interpr. Item ranunculus, genus herbæ, Dioſcorid. libro 2. cap. 209.

Βατραχὶς, genus veſtis floridi coloris, qua vtebantur fabularum hiſtriones, εἶδός ἐστι ἱματίου, ait Interpr. Ariſtophan. vel βατραχίς, veſtis genus erat, aut quod ad colorem βατραχὶς, accederet, aut quod ranunculo tingeretur ita nuncupata. Ariſtophanes in Equit. ὅπου ἢ παντωλὴ κἀλλη τῶν βατραχίδων Dion lib. vn. ἐκφοβεῖ γὰρ τῷ βατραχίδα ἐνδιδυσπ, ἢ διὰ τῶν ὄπτ τὸν χλωστὸν τῷ σκοπτιφ κακκάβῳ ἀφῆκεπ. Vide Commentar. Ariſtophan. in Equit.

Βατραχομυομαχία, ranarum & murium pugna.

Βάτραχος, ὁ, vtraque prima breui, Theocrit. rana. Item, tumor ſub lingua, maximè pueros infeſtans: de quo Actius. βάτραχος χερσαῖος, rana terreſtris, vt bufo. Ité βάτραχος ὁ πορνόβοσκος, Batrachus leno, de quo Plut. de Poetis. Heſych. eſt etiam ſpecies ἐρυσίπ.

Βάτραχος ἐκ σεφίφ. Adag. ὅθι ἀφόπου. vide Suid. βατεόχῳ ὕδωρ, ὡς γαλῆ σίαλ, de iis qui accipientibus grata largiuntur, ἢ ὅθι ταῦτα ἀνδύπαν, οἷς χάριουτι οἱ λαμβάνοντες. At verò βατράχους οὐκ ἐσθίει dicitur, aliquid dare quo qui accipit nihil opus habeat. Suid. ὅθπ ἡδὺ ταῦτα παρεγόντων οὐ χρήζουσι οἱ λαμβάνοντες.

Βατταρίζειν, titubanter & inconſtanter loqui Cicer. impediтè loqui & hæſitantèr, balbutire, aut (vt alij malunt) verſurè & fraudulenter agere, quòd βάτταρος vulpem ſignificet, ὅπ βάτταρος ὑπεῖρον ἐγγοράνι ὄπτος. Item effutio, garrio, nugor, nugas debilatteto. vt Cicero ad Atticum, ὁ πάπαλλος ἔτ' ἐδίδ' μοι τὰ ἐμὰ βαττολίζων, &c. i. viſus eſt mihi præ timore & conſcientia vix effari poſſe. Cælius lib. 7. cap. 22. & Eraſm. Chil.

Βαττολογομυλίαι, nugæ elnugæ.

Βαττολογομυλοπόσιον πῦρ, multiloquus ſum, inania loquor, Eraſm. Chil. & in Matth. cap. 6.

Βαττολογίας, ὁ, verborum inanis repetitio atque iteratio: titubatio & offenſio in loquendo Cic. Sueton. titubantia, quando videlicet oratio repetitur, multiloquium: cui opponitur λακωνισμὸς Sumptum à Batto quopiam inepto poeta, qui in hymnis ſuis eadè crebrius iteràbat. Sunt qui malint Battum fuiſſe quempiam balbum & impedita lingua. vide adagium, Batti ſilentium. Heſych. βαττολογία, ἀφυολογία, ἀκαιρολογία.

Βατυλλᾶς eſt Theopompi drama.

Βατύλλης, alij ſcribunt βατύλας, vocabant puſilli corporis fœminas, Cælius lib. 3. cap. 13.

Βάτων, veniat, πορεύεσθω Sophoc. in Aiace, βάτων, πῷ σὺ αὖθι πονεῖ.

Βατώδης, ὁ, ἡ, idem quod βατώδες, Ath.

Βαυβᾶν, pro κωκυμὸν dici ἐκ γλώσσαν tradit Euſtat. item pro ſopire, Heſych.

Βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc ſopierit.

Βαυκαλᾶσθαι, ſopio, curo nutricis modo & pueros cantu ſopio Heſych. & Suid. vſurpatur tamen aliter apud Luc. in Alex. ὀθόνιον ὅπου ἂν ὀρυπτον βαυκαλῶσιν ἢ θλακωθανίζωσι, μὰ πὶ ἔτ ἀωυχὴς εἶ' ἢ πῶν φαίνεται.

Βαυΐζειν, ὠζειν, caninam vocem edo, latro, occultè dico. Fictum vocabulum à canum latratu, vt apud Lucretium baubor. Ariſtophan. βαυΐζειν καὶ γὰρ ἐγὼ τυτεῖσι λύω, id eſt, ὑλακῶ. Eſt & ἀσυφὰς λέγω, Heſych.

Βαυκᾶλιον, vas anguſti oris, baucalium. ſic dictum à ſono quem edit dum aqua ex infunditur. Gaza tamen κευκέλιον apud Alex. in Probl. vas vinarium apud Hom.

Βαύκαλις, in Epigr. baucalis, vas ad refrigerandum.

Βαυκαλῶν, mollis, delicatus, comptus, τρυφερὸς ἢ ἁβρόπους.

Βαυκίλισμα, genus calciamentorum lomicorum. Pollux lib. 7. πολυτελὲς ὑπόδημα, χρωμασιδὲς, γύναικεῖον.

Βαυκίλλω, ἰδίωμα, Ἰδιάζω, Heſych.

Βαυκισμὸς, ὁ, genus ſaltus ſaltationis à Bauco quodam inſtitutæ Ἰ. ll. lib. 4. & βαυκισμὸς, Heſych. τρυφερισμὸς.

Βαυκοπανούργος, inſolens in rebus vulgaribus & plebeis. Ariſtot. lib. 4 Ethic. c. 4 βαυκοπανούργος, Argyrop. vertit delicati & ualitioſi: Aretinus glorioſi. Sùt autè qui parua & manifeſta diſſimulant.

Βαυκὸς, ὴ, ὸν, iucundus, Heſych. delicatus. Ety. Heſychio enim βαυκὰ unt ἡδέα. Etymologo autem βαυκοὶ, τὸ τρυφερὸν.

Βαῦλος, ὁ, & formax: vnde βαύλειος & πλίνθος. Comm. Ariſtoph. in Acharn. βαύλοις exponit κριθίνοις. Heſych. βαύλη, κρᾶμα Θ, ἢ χωνευτήριον & βαῦλος, χυτρόποιος.

Βαῦρον, ὁ, Baurou, nomè loci, vnde Thyrreni profecti Lemnũ peruerunt, Plutarc. de virt. mulier. vnde Aduerbium de loco.

Βαυρονόθεν. Idem ibidem. βαυρονόθεν τὰς ἀβίωμάνν γυναῖκας ἁπασάντων τυμβώνδ', quum Thyrrheni, agri Athenienſium mulieres rapuiſſent.

Βαυρωία ἀττικὴ, Comment. Ariſtoph. in Auib.

Βαυσᾶσθαι, apud Theocrit. Idyl. 6. latrare, ὑλακτεῖν, baubari, Lucret. vnde vulgò abayer.

Βάφα, ζωωδὸς, iuculum, Lacones, Heſyc.

Βαφεὶς, ὑντος, demerſus, tinctus. à verbo βάπτω.

Βαφεῖος Θ, ὁ, tinctor, infector.

Βαφὴ, ἧς, ἡ, tinctura, color, pigmentum, temperatura, tinctus & infectus. Plin. ſplendor, de ferro, Sophocl. in Aiace, κἀγὼ σὸ τὰ δεῖν' ἐκατέρωσιν τῦτ βαφῆ σίδηρος ἀεί, &c. i. qui horrifica tolerabã, vt ferrum intinctum in aquam. Et βαφὴ σιδήρου, apud Plutar. in Pyrrho, i. βάπτισις, vulgò la trempe, temperatura ferri, & tinctus ſiue tinctura: vt dicit Virg. in Georg. alij ſtridentia tingunt Æra lacu. Theoph. lib. 1. cap. 24. de cauſis plant. βαφὴν ὑποδεκνύπ, poſtea quàm coloris decus abiecerint. βαφὴ ὑπνωτικὴ, fucus oratorius, Plutar. in Pericle.

Βαφικὸν, ὴ, ὸν, tingendi ars.

Βαφικὸν, ὸν, ad lauandum, colorandum, tiugendum aptum, tinctile, Ouid.

Βαφικὸς, ὴ, ὸν, infectorius, idoneus ad lauandum.

Βαφιὸν, Tarentinus eſt ὀξυφαφὸν teſte Heſych.

Βάφις χαλκοῦ, σπόρος, dicitur ab Antiphone apud Polluc. lib. 7. ἡ βαφὴ, tinctus ſiue tinctura & temperatura ferri, vulgò la trempe.

Βδελλώμαι αλοῦ, mulgeo, fugo, emulgeo, actiuum. Ariſt. lib. 3. Anim. Βδέλλεται ἐκ μεμραίνα, amphoram bos lacte impler. alio loco, βόες βδελλόνται γάλακ, ἐς παῦιν Ariſtot. loquitur. Polluci βδέλλειν ἀπὸ τῦ ἐλκειν γάλα. Heſych. θηλάζειν. Nicand. in Alexiph. Hὲ σὺχ βδέλλαρ νέον γάλακρ ὑδάτι πλύνε. Hinc βδέλκης, fuctus Plinio. Galen. de Sympt. 4.

Βδελλὶς, ἰκος, ἡ, piſces. Heſych. ἰαφίδες θαλάσσιαι, ἢ φάλλες κρεσσάδες Sed legendum κιτρίδες. vide Galenum in glottis Hippocr.

Βδέλλα, ης, ἡ, hirudo, iang iſſi gi. cuius epitheton eſt apud Theocrit. λιμνάτις, paluſtris. Βδέλλα etiam idem quod βδέλλιον Dioſcorid. Armatis δὲ σὺν πάντες ἐρυθρὰς θαλάσσης, φέρεται ἢ ὑπὸ τῶν πυγμαχίδος, πάς Θ. βδέλλας ἐλκόφασι συνυπνίαλίας ἢ σμύργας & Galen. lib. de compoſi. medicamentorum ἐξ ὑπνος ἐθέλπς ὑπνῶν Θ. memini. & in Damocratis Malagmate lib. 8. vbi legitur ὑπνῶς pro ὑπνῶν corruptè, vt & lib. 2. de Antidotis. βδέλλα ὑπνῶς Et autem βδέλλα vel βδέλλιον ὑπνῶς, bdellium, vnguis humani colorem imitans, vel vt placet aliis, vnguis odorati odorem referens in ſuffitu. De bdellio arbore vide Plin. lib. 12. cap. 9. vl Bactrianam eſſe tradit, vocarique ab aliis brochô, malachra & maldicon.

Βδέλλιον, bdellium, arbor nigra, oleę magnitudine, cuius ſuccus item bdellium dicitur. βδέλλιον, inquit Dioſcorid. lib. 1. ca 81. aliis madelcon, aliis bolchô appellatum, lachryma eſt Sarcenicæ arboris, &c. Galen. βδελλίου σκυθικὸ meminit in lib. ad Glauc.

Βδέλλος, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus ventris.

Βδέλλω, exprimo, mulgeo, ἀμέλγω.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ, abommandum. Plinius. vel abominatur Hor. excrementum, idolum, cap. 11. libro 3. Reg. nefas, execrandum.

Βδελυγμία, fœtor, faſtidium, δυσωδία, fœditas. Chryſoſtom. δίκῃ τῶν ἐκ ταφρύλου μιαρῶν πᾶν βδελυγμίαν, oſtendamus execrandam meretricis fœditatem. Pollux lib 6. τὸ ἓ ὑπὸ τῦ κόρου ὄνῃ ῥάνεσθαι, βδελυγμίαν Ξενοφῶν καλεῖ. Heſych.

Βδελυγμίας, ὁ, fœtidus, malè odoris.

Βδελυγμὸς, ὁ, fœtor, malus odor.

Βδελυζῶ, apud Heſych. βδελυκτὸν, μιστὸν ἀξῖα.

Βδελυκτὸς, ὸν, ὁ, abominandus. Plin. abominatus. Horat. ſcurra, execrix, immodeſtus Ficino, execratus, inuiſus, execrabilis, impiritus, μιαιφόνος, μιαρός. Paulus cap. 1. ad Titum, βδελυκτοὶ ὄντες ἀπειθεῖς βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, execrabiles erroris gratia, Nazarenus, ἀξιοθρήνητον, βδελυκτὸς.

Βδελυκτὸν, ἡ, deteſtatio, execratio, ſcurrilitas, Theophraſt. in Char. Εἶτ παιδιὰ ὑπὸ γυνὴς ἐς ἐπιτείδειον Θ. ſignificat quoque ἡ βδελυκτὸν ſummam & perditam impudentiam ingentem proteruitatem flagitioſam & timpuram vitam. Æſch. & Plut.

Βδελυκτῶ, ὁ, ſcurra, odioſus, execrandus, abominandus, facerdio dignus, inamcenus, fœdus. Plut. βδελυκτὸς ἐς ὦ σώματος 2 bi un. Ariſtoph. περὶ βδελυκτὸς, ἀδελφὸν ὁ συγκωπικὸς. & βδελυκτὸς, ὡς ποιὸς Æſcha. ἢ ὅτ μ πασῶν βδελυκτότερ ἢ ὁ παιδεύσαπα παρὰ σοῦ, ἐων

ἑαυτῆς εἰς πλῆσι κακῶν. Theoph. in Charácter. ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος οἷος ἀπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις, ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον.

Βδελυρῶς, impurè. βδελυρῶς βεβιωκέναι, obscurè vixisse & impurè. Demost. ἀσώτως, ἀκολάστως.

Βδελύσσω, fugo, fastidio. παρὰ τὸ βδελύσσω, καὶ τοῦτο παρὰ τὸ βδέλλα, Etymol.

Βδελύσσομαι, ὑξομαι, τ. υχμαι, fastidio, execror, abhorreo. μισῶ, μυσάττομαι, odi, detestor, abominor. depon. accusat. Aristophan. in Pluto, ἔπου σε διὰ τοῦτ' ἔβδελύττετο, te accusabat & detestabatur.

Βδελυκτὸς, execror: legitur can. 9. Concil. Antioch. idem quod βδελύττεσθαι, μυσαττεσθαι, ταυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι.

Βδέννυμι, aluum euacuare. Suid. βδέννυσθαι, ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν, nō autem παρδαλίσθαι, nam illud est βδέειν.

Βδέω, μ. ύσω, & ίσω, flatum ventris emitto, pedo sine sonitu unde βδελυμὸς, viscum, peditus qui nares potius quā aures ferit. Neut. absolut. vel cum accusatiuo, vt apud Aristoph. in Pluto, οὐ λιπαρῶν γὰρ βδέει Idem ibidem, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς, acriu & vehementius pedens quam feles. Iden , μὴ βδέετε, μὴ δὲ χέζετε, βδέειν etiam est putere & fœtere: quæ secundaria est significatio καὶ ἐκ τῆς ἀκολουθίας Hinc σίλφη βδέουσα dicitur, id est, blatta fœtida & putida, ac odoris tetri. Galen. libro 5. κατὰ τόπους, σίλφης βδεούσης τηρεῖ (legendum στέαρ) σὺν ῥοδίνῳ θεραπείας. Aetius 8. cap. 33. σίλφης τῆς κατοικιδίας τῆς βδεούσης τὸ στῆρ (lege στέαρ) σὺν ῥοδίνῳ τήξας. Paul. Ægi. in succedaneis, ἀντὶ βουπρήστεως, σίλφη βδέουσα. vbi βδέουσα quasi βδελυττομένη, i. abominatæ siue abominandæ propter fœtorem. hoc enim animal inter pudenda est, vt de eo dixit Plinius lib. 29. cap. vlt. apponitur verò τῇ σίλφῃ hoc epitheton à medicis, ne τοῦ σιλφίου, i. laserpitij vox errorem pariat scripturæ germanitate: vel vt blattarum tertium genus odoris tędio inuisum (vt citato loco ostendit idem Plinius) exprimatur & distinguatur à cæteris. Hæc Galeni & Aetij interpres medicúsque doctissimus Cornarius non est assecutus, qui vocem βδεούσης mutat in κεφαλῆς δεούσης, transfertque blattæ pistrinariæ auulso capite adipem, &c. errandi sumpta occasione ex citato loco Plinij, vbi legitur, Est & quædam pinguedo blattæ, si caput abscindatur. &c. Confer exemplaria, & laudatos authores. Vide etiam in Σφονδύλη, & Μυλακρίς.

Βδέλος, pedor. dicitur & βδέλυγμα, crepitus, πορδὴ, & lucernæ extinctæ fœtor.

Βδύλλω, metuo, trepido. μισῶ, βδελύττομαι, detestor, odi, Aristopha. Equit καὶ γὰρ οἱ πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅτε πένης βδύλλει λεώς. Suidæ etiam ἀπειλῶ.

Βέβαα, iui, ascendi, pro βέβηκα, à βαίνω, transiui more Ionico, 2. breu, Gaza lib. 3. cuius tertia persona pluralis.

Βεβάασι, ἀντὶ τοῦ βεβήκασι, iuerunt, transierunt. κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. Iliad. β, ἐννέα δὴ βεβάασι, id est, παρεληλύθασι, παρεληλύθασι, præterierunt.

Βεβαία, ἡ, nomeo fontis in Eubœa, sic dicti quòd cæteris fluuiis & fontibus omnibus in hac insula siccescentibus, solus hic aquosus permanserit βέβαιος enim firmus est, Etym.

Βέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, constans, certus, & de quo fiduciam habemus ratus, exploratus, qui in fide perstat, syncerus, solidus, acer, σταθερὸς, ἀσφαλὴς, validus, fortis. ei opponitur σφαλερὸς dubius, inconstans: vnde σφαλεροὶ σύμμαχοι & βεβαία ἔχθρα apud Demosth. Olynth. 1. τὸ βέβαιον, firmitas, soliditas, & firmum & compertum, & de quo fiduciam habemus. Thucydid. in 3 καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦσαν μηδὲν νεωτερεῖν, maiore securitate consideremus eos nihil rerum nouarum molituros. βεβαιότερος, qui meliori est conditione, qui plus habet fidei. βέβαιος χάρις, firma gratia, Thucyd. Isocrat. βεβαιὸς ἐστὶν ὁ λόγος περὶ εἰρήνης, pace oratio nititur. Plutarch. in Themistocle, δέος βέβαιον παρέσχε, magnum de se metum incutit. Idem in Fabio, βέβαιος εὐτυχία, certus successus. Plato in Epist. ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνο παρεχέτω, i. id verò se obseruaturum sufficienter confirmet.

Βεβαιότατα, firmissimè. Cic. constantissimè, validissimè.

Βεβαιοτέρως, constantius.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, tutela, certitudo à Bud. etiam vertitur, firmitas & constantia. Cic. tolerantia. βεβαιότητα ποιοῦμαι, do fidem, satisfacio.

Βεβαιοῦμαι, πιστοῦμαι, ἀσφαλὴς, hoc est, pro comperto perhibeo, fidem facio, fidem accipio, confirmo. Plato Leg. 12. τὰ μὲν βεβαιούμενος τῶν νομίμων ὅσα καλῶς αὐτοῖς κεῖται, τὰ δὲ ἐπανορθούμενος, id est, confirmans.

Βεβαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, confirmo, stabilio, certum spondeo. κυρόω, comprobo, tutor, do fidem, firmum reddo, sancio. Plutarch. in Camillo, ὡς ἀΐδιον αὐτῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ σημείου βεβαιοῦντος, tanquam signum perpetuam eis salutem spōderet. Idem ibidem, παρεκάλει τῷ Καμίλλῳ βεβαιῶσαι τὴν ἀρχὴν, hortabatur ad imperium Camillo deferendum. Est itē βεβαιῶσαι, id quod Iurisconsulti dicunt, præstare vt habere liceat ei, cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. Vlpian. in tract. de Euictiou.

Demosth. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης εἰ ἔχει παρ' ἐμοῦ τι, ἀναγκαῖός ἐστι μοι βεβαιοῦν εἰ μὴ βεβαιοῖ, τὴν πρᾶξιν αὐτῷ, ὁ φ ὑπὸ ἐμοῦ ἀποστερούμενον, clarum est enim quod Seuthes, si quid ab eo acceperim, protinus id iure reposciturus est, nisi ipse hoc præstitero, vt ab ipso nemo eo nomine quicquam petat. Basil. τὸ χρόνου τὸ μῆκος τῆς βεβαιώσεως τὴν δεσποτείαν, & temporis spatium, quod ei quæsiti longa possessione dominij authoritatem pepererat. Et τὸν βεβαιώσοντα παρέχεσθαι est authorem suum laudare.

Βεβαίως, indubitanter. Plio. pro certo, firmè vel firmiter Plaut. plenè, exploratè, vel exploratò, Valla, liberè, tutò, robustè, acriter, prorsus, vtique, κυρίως. βεβαίως ἔχω, stabilis sum, Plato de Leg γ.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, cautio, astipulatio, firmitas, approbatio. βεβαιώσεως δίκη, est actio ob euictionem. Venuleius de Euictiomb. Si alienam rem mihi tradideris, & eam pro derelicto habuero, amitti authoritatem, i. actionem pro euictione placet, id est, τὸ τῆς βεβαιώσεως συγκλημα. & pro βεβαίωσις, etiam dicitur βεβαίωμα, d est, firmamentum, securitas & cautio, confirmatio. Ioseph δικαίας βεβαιώματα εἰρήνης. Quid verò sit propriè ἡ βεβαιώσεως δίκη, optimè omnium expressit. Pollux lib. 8. his verbis ἡ δὲ βεβαιώσεως δίκη, ὁπότε τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀπάγει ἐπὶ τὸν πρατῆρα. τὸν δὲ προσήκει βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπόδικον εἶναι τῆς βεβαιώσεως. εἰ δὲ ἀπάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν, τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο ὁ δὲ ἡττηθεὶς, τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο Ex quibus satis apparet Suidæ codicem deprauatum esse. Sic enim habet, Βεβαιώσεως, δίκης ὄνομα ἣν δικάζειν οἱ ὀρεσάμενοί τι, Sed legendum ἣν δικάζουσιν οἱ ὠνησάμενοί τι. Hesych verò hoc modo, Βεβαιώσεως δίκη, ὅτι τῶν ὀρισαμένων τὸ μὴ ταῦτα ἀμφισβητούμενον. corrigendum etiam pro ὀρισαμένων, ὠνησαμένων Βεβαίωσις vulgò dicitur *guarantie*: & Βεβαιώσεως δίκη, appeller *en guarant*. Quod quidem nec mihi videtur planè assecutus esse Phauorinus, qui ita adnotat Βεβαιώσεως δίκη, ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι, ὅταν οἱ παραδόντες ἀρπασθέντα λαβόντες, ἀμφισβητῶσι.

Βεβαιωτὴς, ὁ, astipulator, explorator, cognitor, iudex, confirmator. Cicer. approbator, assertor. Plut. in Camil. refert à Numa institutos fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν, αἷς σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι, vbi Lapus, custodes pacis & cognitores iudicesque causarum quibus iustum bellum iudicatur.

Βεβαιωτικὸς, ἡ, ὸν, affirmatiuus, ad confirmandum pertinens.

Βέβαμεν, ἀπὸ τοῦ βεβήκαμεν γίνεται κατὰ συγκοπὴν, Etym.

Βεβαμεν, παρεξυνόμενον, ἀπαρέμφατον ἐστὶν, Etym.

Βεβαὼς, ῶτος, seruat ω in obliquis, ait Gaza, à βέβαα: pro βεβηκὼς, i. gradiens, consistens, ingressus, stans. Hesiod. ἐπὶ δίφρου ἡνίοχοι βεβαῶτες, in currus impositi, currus ingressi, seu currus conscendentes.

Βέβηκα, iui, constitutus sum, ascendi: vnde

Βέβηκε, i. ἐπορεύθη, ἀπεληλύθει. Item Βεβηκὼς, situs & locatus. vide Βαίνω.

Βεβηκὼς, ότος, progressus, à Βαίνω, & in Plusquam perfecto, ἐβεβήκεισαν Odyss. 1, ὅτι νῆα δὲ βεβηκὼς, bene confirmatus. Hermog ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἀπαιτῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ, i. ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere & claudi, seu clausula stabilis. δὲ βεβηκυῖα, satis valida. τὸ βεβηκὸς, ἀσφαλὲς, securitas. item, quod accidit.

Βέβηλα, sacra, ad quæ profanis accessio erat: quibus opponuntur ἀβέβηλα.

Βέβηλος, ου, ὁ, impurus, profanus, arcendus à sacris. βέβηλος τελετῆς καὶ ἡλίου, i. profanus initiationis & Solis, i. expers & cæcus, in Epigrammat. βέβηλος τόπος, i βατὸς πᾶσι καὶ ἀκάθαρτος. & βέβηλος ἀνὴρ, ὁ ἀμύητος, non initiatus, καὶ μιαρὸς Eurip. ὑμεῖς βεβήλοις ἐπιδεῖξαι δόμων καὶ εἰσαξειν πεῖση. Musæus, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι, vt Virgil. dixit Procul este prophani. Et Horat. Carm. lib. 3 Ode 1. Odi profanum vulgus, & arceo.

Βεβηλόω, μ. ώσω, π. ωκα, inquino, contamino, profano, violo, constupro. Actiu. Accul. Matth. cap. 12. Οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλοῦσι, profanant.

Βεβίηκα, somen ἐβιάσατο, βεβίασαι.

Βεβιημένον ὕδωρ, aqua vi tracta, Nonnus, cui vis illata est, aqua coacta: & βεβιημένον ἆσθμα, anhelitus vi expressus.

Βεβιωμένα, quæ in vita peregimus. Demosth. ἐξετάσει παρέλαβεν τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Cicero Impersonaliter dixit ad Atticum, Quare stomachor omnia sed mihi βεβίωται, viderint iuuenes, sed mihi vita peracta est. Quod verbum ita tantùm in tertia persona effertur, vt Æschines dixit, τὴν σωφρόνως μὲν ἐν τῷ βίῳ χάριτα πεπληρωκέναι, vitæ temperanter actæ gratiam accepisse. Idem Cic. ad Attic. lib. 12. Verū si quæris, homini, non rectà sed voluptuaria quærēti nonne βεβίωται. De iis autem dici solebat qui genio indulgebant. Senec. in epist. Pacuuius, qui Syriam vsus sua n fecit, quū vino & illis funebribus epulis sibi parentauerat, sic in cubiculum ferebatur à cœna, vt inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur, βεβίωται.

C ij

βέβλαφα, nocui: Med. perfectum à βλάπτω.
βέβλαμμαι, off. nsus sum, à βλάπτομαι.
βέβληκαι, siue μέμβλεται, Hesych. est μέλειν, φροντίζειν, curam gerere, curæ habere, curare.
βέβληκα, περφ. à βάλλω, misi. βεβλήκει pro ἔβαλε. Homer.
βεβοάαται, clamati sunt, Ionicè, Constantinus.
βεβολήατο, poeticè, pro βεβολέατο, Ionicè, i. ἐβέβληντο, à verbo βάλλω, βαλῶ.
βεβολημένος, agitatus. βεβολημένη, perculsa animo & mœrens, Apollon. Rhod. βεβλαμμένος, πεπρωμένος, καὶ βεβολωμένος, καὶ ἠπορημένος, πεπαραγμένος, Hesych.
βεβορβορωμένος, i. inquinatus.
βέβουλα, κέκρικα, πέπηκα, ἀπὸ τοῦ βούλω βαρυτόνου, μ. βουλήσω, π. βεβούληκα, & in Medio, βέβουλα.
βεβουλευμένος, de industria consultans. Demosthen. βεβουλευμένος ὑβρίζει.
βεβούλημαι, volui. περφ. à βούλομαι.
βεβράδες, pisces qui & βεβράδινες dicuntur, & Atticè βεμβράδες. marini sunt coloris in capite auri æmuli, ob idque dixit Phrynichus, ὦ χρυσοκέφαλοι βεβράδες θαλάσσιαι Ex his compositio quædam fit, quæ βεβραφύη vel μεμβραφύη dicitur: Athenæus lib. ζ. Hesych. βέβραδα exponit per ἀθαρίναν.
βεβρεγμένος, ὑπομεθύων, madidus vino, non plenè ebrius, à verbo βρέχω, cuius Præteritum passiuum βέβρεγμαι, id est, irrigatus sum.
βεβρέμηκα, strepui, περφ. verbi βρέμω.
βέβρηχες, pars inter maxillas. Hesychio τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος.
βέβρυχεν, Homer. ἤχει, βοᾷ. sic Didymus.
βεβρῖθα, vide βρίθω.
βεβριθώς, βαρυνόμενος, Hesych.
βεβρεγμένος, obrutus.
βεβρώξ, Helych ἀγαθός, χρηστός, καλός.
βεβρός, eidem est ψυχρός, πτυφωμένος.
βεβρωμένα, Hesych. αἱματωμένα, μεμολυσμένα.
βέβροχα, irrigaui: Atticum Præter à βρέχω.
βέβρωξ, ωκος, proprium nomen: υ longum habet, quanquam apud Homer. corripitur.
βεβρώθοις, φάγοις, comederes, Hom. in Iliad.
βεβρώκει, pastus erat, comederat. βέβρωται, voratum est. βεβρωμένος, erosus. τὰ βεβρωμένα, comesa: à verbo βρώσκω.
βέβρωκα, pasui, à verbo βόσκω.
βεβυσμένος, clausus, impletus. Aristoph. in Achar. δός μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον Interp. κεκλεισμένον Suidas, κεκαλυμμένον, ἢ πεπληρωμένον. Et βεβυσμένα, λαθραῖα, ἢ πεφραγμένα. Et βέβυστο, i. ἐπεπλήρωτο, vt βέβυστο ἢ πᾶσα χόλοιο.
βεβώς, ῶτος, iens, incedens, pro βεβηκώς. vnde fœmininum βεβῶσα, profecti, poeticè, Gaza lib. 2. Grammat. Plato vtitur hac voce & Xenophon. vide Polluc. lib. 2.
βεελζεβούλ, Beelzebul: sic Græci dicunt pro βεελζεβούβ Hieronymus indicat bel, beel & baal, sonare Hebræis idolum, & zebub muscam, quasi idolum muscæ. Princeps dæmoniorum appellatur capite 12 Euang. Matth.
βέη, iret πορεύσῃ Item, viues, ζήσεις, βιώσῃ. ἐκ τοῦ βέω, βιῶ.
βέθρον, pro βέρεθρον, per syncopen.
βείδιος, Suid. ὁ ἔνδοξος. Eust. t. apud Laconas refert βειδίους dici τοὺς ἄρχοντας.
βειλόστεις, lora & fasciæ quibus victores cingunt ac redimũt Spartani, Hesych.
βειχάδες, dicuntur à Spartanis, morticinarum ouium pelles. Hesychius.
βείκος, Hes. μακρά.
βεικάδων, κατ' ὀλίγον φέρβε.
βείκατι, εἴκοσι λάκωνες.
βειλαρμόστας, βειλάρχας Ταραντῖνοι.
βεινεῖν, vim inferre mulieri, sed βινεῖν magis in vsu est, videturque παρὰ τὸ βαίνειν deflexum.
βεινητιᾶν, venerem appetere.
βείομαι, viuam, βιώσομαι, Homer. πορεύσομαι.
βείω, iero.
βειράκες, Hesych. ἱέρακες.
βειράκη, ἡ αἰπακτική.
βειρέξ, ἔλαφος.
βειρόν, eidem est δασύ, hirtum, villosum, asperum.
βέκος, siue βεκός item βέκκος, panis. Phrygum vox est, de qua Herodot. lib 2. Hesych. αἰόνος.
βεκκεσέληνος, ὁ, ὁ, delirus, stupidus. σελήνόπληκτος, vehementer annosus, prouerbio dicebatur. Beccus Phrygum antiquissima lingua panem significat, vt tradit Herodot. lib. 2. Aristoph. τίς. καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, & quo modo stolide tu & Saturnalia olens, & syderare seu Lunaris, seu Luna prior. i. προσέληνος. vide ibidem interpretem. βεκκεσέληνε λέγει ὄζει, κατάγει ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής, olet obsoleta, vt inquiunt Comici, Arcadum Castorúmque nugamenta, Bud. ex Plutarch. de Placit.
βέκυλος, Suid. πρεσβυτάδης.
βελας, irrisor, εἴρων, καταγελαστής, Hesych.
βελέβατος, Babylonius ὁ τοῦ πυρὸς ἀστήρ teste Hesychio.
βελεβέκη, eidem est βελόνη, acus.
βέλεκος, legumen cicerculæ non dissimile, Suid.
βελενίτης, ὁ, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem.
βέλεμνον, ου, τό, sagitta, βέλος.
βελένος, piscis. καὶ βελὼν τὴν ἰδέαν παραπλήσιος, teste Athenæo.
βελεσίχαρης, sagittis gaudens. epitheton Apollinis in Epigrammatibus.
βέλλα, icicula piscis, ῥαφὶς θαλασσία.
βελλάσεται, Helychio est ἡλιωθήσεται.
βέλλειν, idem pro μέλλειν dici testatur.
βέλλερα, τά, mala: vnde Bellerophõ, quasi malorum occisor, & βελλεροφόντης, qui Chimæram interfecit, Hesiod. in Theog.
βελλεροφόντης, Bellerophon. Hic Pegaso fugientem Chimærum Lyciorum piratam interemit, & ex Lycia pepulit Amazonas, de quo Plutarch. de virtut. Mulier.
βέλλιαι, Hes. ἀλείπτοι.
βέλλιον, idem dicit esse Cretensibus ἀτυχὲς, infortunatum.
βέλλιρ, eodem teste est Laconibus τρυφαλίς.
βελλοκιώνης, iisdem Laconibus est τριόρχης, teste eodem.
βελόακον, ου, τό, telorum remedium, sic à quibusdam dicitur ὁ δίκταμος. Diosc.
βελοθήκη, ης, ἡ, pharetra.
βελομαντία, seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, quum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ siue signatæ nominibus singulorum, vt videatur cuius sagitta excat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari, inquit Heronym. in cap. Ezechiel.
βελόνη, ης, ἡ, belone piscis apud Aristot. lib. 2. Animal. Acus Gaza interpretatur & acicula. Rostrum habet gruis vel ciconiæ similitudine, colorem vero argenteum, spinam viridis coloris vulgò dicitur *orphy*, tamen alius piscis ὀρφὸς Græcis. Plin. libro 22. cap. vlt. Belone, quos aculeatos vocamus. Aristoteles & βελόνην & ῥαφίδα vocat. dicitur & ἀβλεννής, Athen. lib. η, & βέλλαι Hesych ῥαφίδες θαλάσσιαι. Significat & acum instrumentũ. Lucian in Pseud. Dicitur etiam βελονίς, Pollux lib. 10. & βελονοποιλάτης i. Plinio, phryg o. Hesych.
βελονοπώλης, ου, ὁ, qui acus vendit. Pol. Hinc fœmin. gen. βελονόπωλις. Herm.
βέλος, εος, τό, sagitta, missile, telum, spiculum, τὸ ἐκ χειρὸς βαλλόμενον, omne quod iacitur ac in longum mittitur: quo genus est, lapis, lignum, plumbum, ferrum. ἀπὸ τοῦ βάλλειν. Aliquando etiam gladius, ensis, vulnus, dolor, τὸ ἐκ βολῆς προσόμενον, tormentum. ἔξω βελῶν εἰσι, à telis sunt tuti, Herodotus. ἐντὸς βέλους, intra teli iactum. ἔξω βέλους εἶναι, extra teli iactum esse, Lucian. βέλος ἐνέσκηψε θεός, Deus fulmen iaculatus est, Herodot.
βελοσταγία, ας, ἡ, contabulatio supra trabiculas vbi scorpiones catapultæ collocabantur, vt ex Athenæi loco de bellicis machinis, exposuit Vitruuius lib. 10. cap. 20.
βελόστασις, pro bellica machina, Ezech. cap. 4. vbi Latinè aries. balista exponitur cap. 9. lib. 1. Macchab.
βελοσφενδόνη, phalarica. Plut. in Sylla, βελοσφενδόνη καὶ γόσφοι, Interpr. sagittas & glandes vertit, vbi legendum γόσφοι, id est missilia.
βελότοκον, ου, τό, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος seu pulegium syluestre Dioscorides. quod & sagittarum & partuum remedium sit.
βελουλκία, infixi teli extractio, cuius tres modos apud Homer. annotat Eustat. Iliad. δ, ἐκτομήν, vbi discissa latius carne eximitur διωσμόν, vbi protruditur ac propellitur, & ἐξολκήν, quando extrahitur.
βελουλκικός, ου, ὁ, ad telorum extractionem pertinens apud Aegin. libro 6.
βελουλκός, οῦ, ὁ, tela missilia, extrahens.
βελουλκόν, ferramentum chirurgi. Aegin. ibid.
βέλτειν, i. melius, dicunt Cretenses.
βέλτερος καὶ φέρτερος, bonus, præstans: ab Hesychio βελτίω idest, melior, exponitur & κρείσσων & ἀμείνων & καλλίω Hesiodus, οἴκοι βέλτερον εἶη. βέλτερος, ab interprete Aristophanis, ὁ φρόνιμος exponitur. vnde ἀβέλτερος, id est, ἀνόητος. Phocylides pro ἀμείνων accipit, inquiens, βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σοφισμένος ἀνήρ, melior & præstantior est vir sapiens quàm robustus.
βέλτιον, melius. βέλτιον ἐμπολᾶ, pro πωλέεσθαι πλεῖον, Aristoph. τοῦ βελτίονος χάριν, melioris gratia, Gaza. βελτιούμενος, melior factus, Plutarch.
βελτιόνως, melius.

βελτίους, pro βελτίονας, i. meliores.
βελτίων, melius reddo. Dioscor. lib. 5. cap. 77.
βελτίστε, optime.
βέλτιστος, η, ον, optimus, præclarus, egregius. ὁ βέλτιστος τῶν πολιτῶν, optimates.
βελτίων, ον, ονος, meliorem vel meliora.
βέλτιος, ον, ον, ος, ον, melior. κρείττων, commodior.
βελτίωσις, ιος, η, in melorem statum reductio, emendatio, Chrysost. ἐκ τῶν χειρόνων. profectus, Suid.
βελτιωτικὸς, ἡ, ὸν, felicitia poëtria, vsurpauit pro τῆς βελτιώσεως, teste Hesychio.
βέμβιξ, ικος, ὁ, circumagor, in gyrum ago, vnde.
βεμβικίζω, idem significat.
βεμβικισμὸς, ὁ ἀσυμπ. ακος, ὁ
βεμβικώδης, ους, ὁ, ἡ, volucris: gyrum circumagitor. Aristop. in Vespis φησὶ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῶν ἀνέμων ξυγκορυσσομένους ἅπαντας ἐν ἑνὶ ἐσυχίας γίγνεσθαι διὰ τὸν βεμβικίζοντα ἀνεμον. Interpres, διαστρεφόμενον.
βεμβίκιος, vel βεμβικίζων, ὁ, turbo vertiginosus, ἀπὸ μανίας, ἢ τρέλας, ἢ ὀμβ. ξυλίνη, ἣν στρόβον, turbo, quem pueri le exercentes torquent, in Epigram. vulgo dicitur fulee, à fusi figura: vtrinque cuneata forma. ἡ ὑπὸ παίδων ἐκ κρόκης Aristoph. in Vespis, σφῦρα ἐκ κρόκης κώνου, ἣ χαλκοῦν σκῆπτρον, ὑπὸ σκέλ. ἔχουσιν ἐξελικτὸν. Cæsarius, ἐξελικτὸν ὄργανον. vide Comment. & Nicandri scholiastem in Theriaca, quo loco βεμβίξ pro genere vesparum sumitur. Ὀλίγα, inquit, γε μὴν ἐρέπεται ἀνθρώπων ἀλλ' ἢ τοῖσι βλάπτουσιν. Οἷα καὶ ἐν Σίμικες ὀρυκτὸν ὀρυσσόμενοι κὶ μελίσσας. Et alibi in Alexiph. Σιμίκινος ὄρυγμα. dicuntur & Σκωλῆκες. aculeatum animal est & aligtu. & cuneatum. i. σφηνοειδὲς, vt mendose scriptum in Comment Nicandri. Idem Σιμίκινον Aristot Generis est fœminini. Capitur pro fordido & præparco. Vide Ῥύμβος, Ἰυγξ, Hesych. exp. ὁ σφῆν.
βεμβικώδη, idem exp. πάσχοντα, ἀστυγοῦντα, ἄσχημα.
βεμβίκων, vnde plur. num. βεμβικῶνες, idem quod superius βεμβίκιες.
βεμβίλιον, idem quod βεμβέλιον.
βεμβίλιος, Hesych. exp. βεμβέλιος, ἀνθέλιος.
βεμβίξ, dem quod βέμβιξ, vt idem docet.
βεμβὶξ, Hesych. est πετροφυὴς, πέτρινος.
βενδὶς, ἡ, ἀττικως δρακαινα, ἀφ' ἧς ὁ Θρᾴττιος θεὸς τὴν βενδιδίαν. at singularium. τὸ βενδὶδ εἶον lubaud ingen dicitur: fanum Bendidis.
βένδις τὸ δρακοῦν θηλάζουσα ἀττικῶς Suidæ εἶον itaque Dianæ fanum erat Athenis & in Alexandria Strab. βενδὶδ εἶον quoque erat μαντεῖον in Thracia.
βένθος, ους, τὸ, profunditas, fundum, βάθος, altum, i. mare. Iliad. κοῖλον βένθος ἁλὸς.
βένεμι, poëtice, pro βάλλω.
βένθος, sic dicitur concha & ostreum quod vniones & bacchas continet. Vnde in Fragm. Anac. Πεῖν μοὶ δ' ἀγαθὸν ἐν κυλίκεσσιν κελεύουσι τ' ἀστρακισμοὶ, &c. Athen. lib. 4. μέντοι ὃ πορφύρα τε, ἡ ὄστρεον πολὺ πλεῖον ἢ λοιπὸν ὃν ἢ ἴδιον, ὃ κελεύειν ἐκείνες βάθος, οὗ ἢ ἡ ὑφαγωγὸς λέγει. vide ὑφάδιον.
βένθος, ligna ἐ quibus dependent lecythi, lychni & funalia, Hes. βένθος, ων, τὰ, lingua Attica barathrum dicitur, locus cœ losus. Iliad. Βάθεσιν ἐν βένθος ἔχε βέρεθρα, βάθος. Inuentur & in plurali, Apollo. ὃς κίονα βένθεσιν. Theophr. lib. 3. hist. plant. c. 1. de quadam in Andauone. βένθεσιν φησὶ πίπτειν, obstructis fauctibus. dicitur βένθος quoque pro βέρεθρον, per lyncopen teste Eymol. qui Craterem & Euphor. authores citat.
βενκαιῶν ἁ, Hesych. sunt δύμενές τινες ἐν ὄρεσιν βερεκυντιαὶ φρυγῶν τι γλῶσσαι, ὃ φρύγια, ἢ αὐλὸς βερεκυντικὸς. Βερεκυντία βόμβος, φρύγιον αὐλὸν, σφοδρὸς πομπὴ.
βενκὶς, eidem est ἀκρὶς, locusta.
βενκικὸν πλοῖον, τὸν κατ' ἰρίδ' ἢ φοινίκων, ἢ βίβλ. πεπλεγμένον ἐκ καλάμων καὶ ἄλλων.
βεγκιῶν, eodem teste. genus calciamenti muliebris.
βεγκίων, idem affert pro genere herbæ.
βεγκάμβα, Lacones dicunt pro κλησταμβα, teste eodem Hesych.
βέμμις, eidem est ἀφανὴς, fugitiuus, vnde βεμμίδες eidem est ἀφανεῖς, fugitiui seu aufugit, at βέμμι ες est σασυλ.
βέμμις, fugitiuus, ἀφανὴς τὸν.
βέμνος, τὸ λάσιον φύλλον τῆς ἀγρίας βάτου ἐπίμηκες πεπλατυσμένον, ἢ πόλυς ἐν ἀγκάθοις.
βέμνος, Betium. herba quæ & ἄβατος dicitur, Dioscorid. libro 3. cap. 37.
βέμνω, fuit. peregrexit, descendit, ἐπορεύθην, ἤρχομαι, pro ἔβαν. Homerus Iliad. ἀ, βὴ δ' ἀκέων. βὴ δ' ἴσαν, cœpit ire, ingressus est viam. Odyss. ἔ, βὴ δ' ἰθὺν, ingressus est iter. i. ivit. Aorist. β, ἔβλ. ἔβλ τὸ βῶ, βάσω, ἔβλω, & Ionice, βῆν, accentu circunflexo. Nam ἢ polt vocalis alicuius aphæresin longa syllaba relinquatur, ea circunflectitur. vt ἔρεις, ὄρες, ἴδως, δῶς, &c. Si vero breuis fuerit, acuitur, vt ἴδεν, βᾶν, ἔστας, σᾶ.
βέμνω, vel βαμ, balaros ouium. Cratinus apud Suid. Ὁ δὴ κλεινὸς ἀστὴρ ἀφεῖται βὰ βὰ λέγων βαδίζων.
βέμνω, id quod tuſinendo expuitur.
βέμνω, Hesych, exp. φασὶ.
βῆτα, vade. βάδιζι, μάτηρ.
βηθυλος, genus auis, ἡ βηθυλος ὁ ὤν, πρωτος ὁ ἀπὸ τοῦ β, Etym. Suid.
βήκη, Hesych. χίμαιρα, capra.
βήκες, ἀφ' οὗ τὸ βῆ, βῆ, dicta sunt φωνήεντα, teste eodem Hesych. cui est & ἀναδίπλωσις.
βηκίτης, Galen. ex Hippocrati affert pro φωνήεντι vsurpatum.
βηλγεῖν, Hesych. est βληχᾶσθαι.
βηλιάσειν, idem apud eundem.
βηλὸς, accentu acuto, οῦ, ὁ, cœlum. Homer. Iliad. α, ἧς ἐ ποδὸς ἔπεσε γαίη κὸπ βηλῷ, ὑ. κὸπ τὸ ἐρανὸ. κὸπ τὸ βηλοειδὲς ἐν θεοῖς ἐπ' ἀστρ. vide ibidem Interpretem. Sunt qui hoc nomine astrorum ac aetheris ambitum intelligãt. alij supremum omniáque cuncta complectentem aeranõnuli etiam ol Ὑmpum. Significat item pauimentum, κὸπ τὸ βήσεως, lab incessu. vt placuit Eustathio. Accipitur & pro ianuæ limine, quam etiam φλιὰν vocant. Suid. βηλὸς, βαθμὸς θύρας, ὑπόπεδος.
βῆμα, locus dicendi in concione aut iudicio, suggestus. vnde apud Plutarchum in Demetrio, οἱ κὸπ τὸ βήματος, concionatores dicuntur. Accipitur etiam apud eundem ferè vbique pro loco edito, vt pro rostris Romæ κὸπ βήματος ἐδημηγόρουν. pro suggestu verba facere. Demosth. Ἰδεῖν τὸν δῆμον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἐστῶτα. Æsch. κἀναβαίνειν ὁρᾶν ὑπὸ τὸ βῆμα τὸν. Est etiam altare. item vestigium, vt in Actis Apostolorum cap. 7. ἐδὲ βῆμα ποδὸς, pedis vestigium. ἀφ' βήματος inter eundum. Thucyd. Est etiam passus mensura. Plut. in Demetr. & sic exponit. Theoph. histor. lib. 4. cap. 5. Plin. lib. 12. cap. 5.
βηματίσειν, gradibus, Ionice, à genit. singul. mutato ο in ε, & apposito σι ait Constant. quod in aliis fit.
βηματίζειν, pedibus metiri, aut per passus.
βηματιστὴς, qui sedet pro tribunali, iudex. item qui per passus metitur. Athen.
βήμασι, pro βῆσι, poeticum: ire, ab βῆναι aoristo secundo verbi βαίνω. Hesych. κιβωτὸς, cista, arca. (βάσις.
βλωσὸν, eidem est ἡ φωνὴ τῶν ἀφώνων.
βόξ, χὸς, ὁ, ἡ, tussis, vt in proverbio, βὸξ αὐτὸ παράδος, Dioscorid. libro 1. cap. 158. βὸξ χρονία, veterem tussim. διὰ βηχῶν, per tussim, Galen.
βοεδιάσειν, Hesychio est νωθρεύεσθαι.
βοὸκ, eidem est μέζα μεγάλη.
βόρκες, mazæ sunt, de quibus ita Poll. lib. 6 βόρκες ἢ μέζαι εἰσὶ μεγαλόφωνοι δι' ὑπηλίφων τῆς κλείθρου. quo loco κερόμαια ἢ βόρκας habet, pro quibus leges apud Athenæum libro 3. κερόμαια λέγων ἢ βόρκας. βόρκες, inquit Hesych. μεγάλαι ὀρθαὶ, alij impliciter μεγάλες, alij μέζας αἶγας καὶ ὄρνιθας.
βορίδες, calciamenta, ἐμβάδες vocant.
βορσοδίων, femino: alias βορυσοδίων.
βόρσος, ὁ, birrus, vestis genus: vnde holoberæ apud Iurisconsultos. & palatinorum erant. In Concilio Gangrensi. κατὰ ἱμάτιον τῆς τῶν βόρσος φορημάτων. Euagrius, βόρσος τι χαμαιλεῖς ἐξαπόστολος.
βορύλλιον, ἀπὸ τοῦ βορύλλου, berillus, lapis pretiosus, cap. 28. Ezech. dicitur & βηρύλλιον pro eodem.
βόρυλλος, ὁ, ἡ, beryllus lapis. Apocal. cap. 21. Tryphiodorus de excidio Troiæ, χλωκὴς βορύλλου καὶ ἡμέτερος ἁμαθόεντος. Plin. lib. 38 cap. 5 de beryllis loquens, Probatissimi sunt, inquit, ex iis qui viriditatem puri maris imitantur. Dionys. Poeta, χρυσὸς φέρει χαλκίοιο ὑπὸ Τρῴης βορύλλου χλωκλὸν λίθον.
βόρυτος, ὁ, ἡ, Βερυτὸς, vrbs Phœniciæ.
βορυτὶς, πίδος, pix Beryttia, Lucian.
βὸς, vt Eustath. ex Athen. refert dictum fuit quondam πεπίεσται ἀφ' ὧν Ἀλεξανδρεῖοι πλατύτερον ἐκ τοῦ κάτω μηροῦ, ἐσκιωμένον αὐλοῦ.
βόσκαλον quid sit, vide apud Theophilum lib. 2. instit. ciuil.
βόσσαι, inerunt. Hesiod. βόσσαι ἐς βώτιανα δόμων, pro ἐλεύσονται.
βοσσεῖ, befasa, dicitur à Syris agrestis ruta, Dioscorid. lib. 3. cap. 53.
βόσσος, ὁ, ους, ὁ, vallis, concauitas, Homer.
βόσσι, imperfoit. Iliad. α, ἐς δ' ἐκατόμβην βόσσι θεοῖ, pro εἰς αὐτὴν εἰσέρχεται ἡ ἐκ θεῶν, id est, in eam nauem ieiicet. imposuit hecatomben. Idem ibidem. ὃς δ' ἐκατόμβην βόσσι ἑκηβόλῳ, &c. i. ἐσέβαλε σασυλ.
βόσσαι δ' ἔφερε, ascendit curtum, seu ascendebat. ἐπίβα, αὐτὸς δὲ, Homer. Iliad. γ. ὑπερμαχ autem futurum transformatur in præsens. vnde ἐ ὑπερμαχ, imperfectum.
βόσσομεν, ὄσσι ἐς ἐλάσσομεν, Homer. Iliad. α, ἐς δ' αὐτὸν ἀγεσσόμεθα ἡμεῖς πάντες ὅσσοι ἐλάσσομεν, i. ἀναβιβάσσομεν, imponamus, ἀναβάσσω, pro ὅσσομεν.
βόσσα, ης, ἡ, saltus, conuallis, concauitas, vallis prosilua, κοιλὰς, πεδὰς, callis, semita, campus, locus altus, canus, peruius. ἀφ' τὸ ὅσσω: concauitas aquosa inter montes, Homeri interpres in Iliad γ, fertilissimum maximéque peruium locum exponit, id est, γεωμέτατον καὶ εὐπορώτατον τόπον. Alio loco, ὅσσαι, inquit, ἐλάσσιμοι τόποι ἢ εἰς κάλους ἢ εὐπόρους. ὑμνοῦσι δὲ καὶ Σοφοκλῆς. Homeri interpres, πάντες, inquit, οἱ σωλῆνα ἔχοντες μάλιστα τὸν

ερου βίαιος, ἀγαπητὸν ἂν ἦν τοῦτο. Item βίαιος, Bellis. vibs Bœotorum, Hom. Iliad. 8. Hesiod. οὔρεσι δὲ βίαιος, in montis saltibus. Vnde βίαια βουσὶ νέμει, apud eundem.

Βαιόνεες, ντος, ὁ, ἡ εἶδ. ῶ, densus, confragosus, concavus, flexuosus, habens diuersas semitas, sic Alexander. densus, interpres Hesiodi exponit ὁ ὀξὺς καὶ ἰδ. περὶ ὄρεσι ἔχων. Hesiod. ἀγκεα βαιόνεντα. idem, αἰπὺ ῥηγμῖνι βαιόνεντα. τὰς ὀξυκλίνεις περὶ ὄρεσι ἔχοντα. Dionysius de situ orbis, ὄρεα βαιόνεντα, montes cliuosi.

Βαιτύλων, ὁ, Saturnus dicitur apud Phœnices. Etym.

Βαιτυμαὶ, οὐ, ὁ, genus saltationis quæ ab armatis peragebatur. βαιτυμαὶ δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ἐνόπλιοι χορεύοντες Ἀπόλλωνι.

Βαιτύλλων, ωνος, ὁ, saltator ad tonum. Κατὰ τὸ ἁρμοστικὸν μέλος βάθρον. Etym. tripudia exercens. vulgò. *balladin.* Homer. Odyss. ἦ ῥ' ἄγε φίλοι βαιτυλλονῖτες ὄσσα ἀείσετε πάμπαν τι, ὀργησάμενος τὸ κιθαρις ἀοιδὸν ἔμεν, & πάντα τι. Attice πλάξατε ἢ χορεύσατε.

Βάϊλω, turcunt, ἐβάϊλω, tertia persona pluralis numeri aoristi 2. ἔβαϊλον, à verbo βάϊτο.

Βάϊσμα, ἄξω, ης, ηκα, tussio, neutrum absol.

Βάχεια, ἡ. ot. apud Hippoc. est herbæ species.

Βαχικός, ὁ, ἡ, tussiens, tussi laborans, quem tussis infestat. τὰ βαχικὰ, medicamenta contra tussim, Dioscorid. lib. 1. cap. 129. βαχικὴ δυσωδμία, pro isdem. Cælius Aurelianus lib. 2. Chronicôn. c. 13. tussicularia medicamenta vocat. Idem Dio. Cor. lib. 3. cap. 74. τὸ βαχικὸν, ἡ, ὂν, i. tussilago, Ægineta authore, quæ est herba tussientibus vtilis.

Βάχιον, ου, ὁ, tussilago herba, quam tussicularem vocat Cælius Aurelianus Chronicô 2 lib. 2. cap. 7. de qua Dioscorid lib. 1. in præfatione: vbi caput eos qui hanc herbam negant emittere florem, caulem fructum. de eadem idem libro 3. cap. 126. sic dicta est quòd tussientibus sit vtilis. Hesych. βαχίον, τὸ ἐν λάμψῃ.

Βάχμιος, mutatio capitis.

Βιαιοσύνη, vis, violentia, virtus, robur Odyss. ξβίη ἐμοὶ οὐ μπιδὸς εἰν. ὡς βίαι ἐμοὶ, i. me inuito. Sophocl. οὐ φησ' ἐᾶσειν τοῦτο τὸν νεκρὸν πατρὸς ἀμαιμάκῃς, ὡς σὲ βίαι θάψει ἐμοὶ βίη πρόπαιος, θεοφεσιφίλῳ σφάσας. Homer. Iliad. 9. ἄξετε δ' ἀμφίπολοι βίλιμ, adducetis Priami vim. ipsum Priamū βίαν, filia ἐνηέα ἡ πεκωπιν. Hesiod. in Theogon. βίας, vehementer. βίᾳ τοῦ πονῶν, inuita multitudine. Demosth. Aristo, ἢ κατὰ βίαν ὑπομένων, cogebimur bibere. βίᾳ ἡμῖν, nobis inuitis, Thuc. βίᾳ μᾶλλον, quid, Aristot. in Rhetor. βίᾳ, θεῷ, diis inuitis, Eurip. κατὰ βίαν χρῆσθαι τοῖς ἐμοῖς, Aristop. βίᾳ κατὰ τὸ δίκαιον, iniurias vlciscar. Hom. Odyss. βίᾳ ἀφαμαρτὼν μεμφόμενος ἐνεικείῃσι κακῇσι.

Βιάζομαι, ασομαι, σασμαι, prim. i breui & secunda longa, violo, vim infero, vi adigo, vi submouco. perrumpo, cogo, vi supero, coerceo, vrgeo, exprimo, vr apud Ciceronem, Expressit hoc necessitas. ἐβιάσατο. id est, necessitate coacti hoc decretum fecerunt. Plato 1. de Repub. ἐπὶ τῷ αὖ μὴ λαῖλαψ κακουργίᾳ οὕτω μὴ λαβὼν βιάσεσθαι τὸ λόγῳ διώκειν, neque vi latear, vim mihi inferre disputando possis. Item inuado, occupo hostili more, expugno. Aliquando conticio, inticio. Lucian. τὸ περὶ ἐκ τοῦ κρατεῖν βιάζεσθαι, quò I me ex fumo in flammam conicerem. Item vitio comprimo, stupro, stuprum offero. Item conor, enitor. Lucian. βεβίασται ἀπὸ κεντέον, ὃς ἂν μὴ πᾶς σφῆ ἐπάρῃ, ἐφθαρται, ait Phrynicus. βιάζομαι φράσαι, curiu contendo, Thucydid. βιάζομαι γυναῖκα πρὸς τὰ ἀφροδίσια, mulieri stuprum vi infero. Plato. βιάζεσθαι τὰ κλείθρα, Idem, vi aut clam agere. βιάζομαι πῶν κίνδυνον, id est. βιαίως πονῶ. Apollon. Rhod. βιασάμενοι λιμῷ, vim fluctui & vndæ inferentes. Quæ dicta sunt, patiuè item interpretari possumus. dicimus enim βιάζομαί τι ἢ βιάζομαι ὑπό σου: id quod & Prisianus admonet horo decimo octauo. Proprie de rebus inanimatis dici annotat Ammon. sed id perpetuò verum non est. βιάζεσθαι θεοὺς ὑποπίπτειν τὸ σῶμα, dicit Lucianus de luctu, id est, cadauer vi in graueolentiam transire, eminci feretore. Plato de Leg. b. βιάζομαι τὰς ἡδονὰς τῆς κοιλίας, ad hoc mulieres cogo beilum. Demosthen. βιάζονται ἀμφικτύονες ἡμᾶς, vt vi sint Amphictyones imperant. βιάζομαι εἰσιέναι, intrò vi irrumpo, Xenoph. βιάζομαι εἰς τὴν βασιλέως, in regnum vim facio, in Euangel. Lucæ cap. 16. Galen. ad Glauconem ἐκ βιαιτέρων καθόδων, si vi capiant. Plutarch. in Camillo, ἐβιάσαντο δὲ ὅμως ὧδε πῶς σύγκλειστον βιαζόμενοι, δυεῖν ὑφάσμασιν κεκτημένοις, τὸν ἕτερον ἐπὶ ὀνικοῦ ἑλόντες, adueruus senatum seditionem excitabat populus, summis admixtis viribus, vt conflictuis duobus consultibus, alter ex popularibus crearetur. βιάζομαι ἄρχειν, conor vt imperem. Plutarch. in Numa. Idem in Othone, βιαζόμενος πολλὰ ἀξιοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ δυνάμεις, id est, qui ab eo multam vim passi iniuti videntur. βιάζομαι τὸν ἔπαλον, i. μὴ βίᾳ κρίνεσθαι πονῶμαι, Thucydides. βιάζονται ἀφ' ὁμῶν, à nobis vrgetur, Thucydides. Plutarchus in Pericle, εἰ βιασθεὶς ἀφεκτέον, si coactus fuisset egredi. Nazanzen. ἵνα μὴ βιασθῶμεν, ne vi trahemur. βιαζόμενος, η, ον, tore agentes.

Βιάζω, μ. ασω, σ. ασα, cogo, vrgeo, opprimo, vi ago, accuso. famuo.

Βιαμαχέω, ησω, strenuus bellator, in Epigr.

Βιαμαχητὴς, robore corporis animique pugnare, non arte cedendi, aut stratagematica solertia, aut alio adiumento. Polyb. in primo, ἀκοὴ δ' ἐπὶ πολὺ διαλαθεῖν τὸ τοιοῦτον ὅταν ἀβρῶσιν ἢ βιαμαχητὴς, quam remere perclitantur, & quum tempestatum vi ce tant. Idem in 5. ἔτι ἢ χαλκὸν τὸ ὑπὲρ βιαμαχητὴς συμπίπτοντα ἀλλ' ἀφ' ἑστοποτ αὐτοῖς.

Βιαῖος, η, ὁ, violentus, raptor, ferox, impetuosus, vi illatus, vrgens, immanis, vehemens, inuitus. βίαιον, inquit, Aristot. 3. Ethicor. ὃ ἀρχὴ ἔξω τοῦ πάσχοντος ἐστὶ ἢ μηδὲν συμβάλλοντα ὀργαζόμενον ὑπάρχον οἷον εἰ πνεῦμα κωλύοι τοῦ πλεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνθρωποι κύριοι ὄντες. βίαιοι πολῖται, violenter gubernationis, Plato de Legib. βίαιος φυγὴ, effusa fuga, Thucydides. βίαιος παγετὸς, indigna pati. τὰς βιαίους φωνὰς, coactas voces, Nazanzen. βίαιος ὄρος, vide apud Hermogenem. βίαιον μηδὲν ποιεῖν, per violentiam nihil facere. Lucianus. οὐ πάνυ βίαιος αἰτία, parum idonea causa. τὰ βίαια, quæ vi aguntur, Plato de Leg. ἔργα βίαια, Homer. Odyss. τὸ βίαιον, ἐκβιασθὲν. βίαιον δίνη, actio de vi illata. Vnde βιάζεσθαι, idem in βίᾳ contendere: quod schema est rhetoricum. Hermogen. lib. 3. μᾶλλον γὰρ ἔνεστιν αὐτοῖς τὸ πεπληθυσμένον, ὡς ἐν ὄχλῳ τὸ βίαιον ἢ ἐπιχείρησιν σύλλογον, ὅταν ἁπλούστερον τοῦ ἐπιχειρεῖν ἢ κατασκευὴ διὰ φανερὰς χρείας πολλοῖς τὸ βίαιον παρέχουσι.

Βιαίως, violenter, acriter, vi.

Βιαιφαμιὰ, ἀπομαι, ασμαι, cogo, violo, vim infero mulieribus, vitio, violenter contecto, vi aufero. Hesiod. νῆα τ' ὠκυπόρους ἐβίαιατο νῆά τ' ἀπαύρας, nihil ab ea per vim ademit. vnde βιαιμὸν ἀνέμου ἢ ὕδ., i. ventu valido vrgente artit. βίαιαι γυναῖκες, fœminis vim affert. βιασθεὶς, vi coactus, Xenoph.

Βιαμὸς, fuffitieens vi tus, fufficiens ad vitam, Nonn. νέκα πάκτα ἐμοὶ ἐν ἐκ πατρὸς, ilmi patris, Dei videlicet.

Βιάσσω, commeatui præfectus: nam βίᾳ victum significat.

Βιάσ, dux Lacedæmoniorum, Plutarchus in Apophthegmat. Lacon.

Βίας ὁ σοφὸς, Bias sapiens, Prienæus fuit, Plutarch.

Βιασμὸς, ὁ, ἡ, violatio, remissio. Dioscorid. lib. 3. cap. 108. εἰ πεπήρωται βιασμοὶ, affectus quæ violentiæ dicuntur. Ruel. vertit lypothationes Barbarus.

Βιαστὴς, ὁ, ἡ, violentus. Natan βιαστὴς ἐ βασιλείας, violentus regni raptor. Math. cap. xj. ἢ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτόν.

Βιαστικὸς, ἡ, ὁ, ad vim inferendam aptus, violentus. Plato de Legib βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit.

Βιάτραφ, piratus cyathus, cochlear.

Βιάω, μ. ασω, σ. ασα, aufero. violo, violenter vrgeo. accusatiuo. vn de βιαζόμενοι, coactus & vi expressus, apud Nonnum. vide sub loco.

Βιδάω, Etym. ῶ

Βιδάζομαι, ασομαι, σ. ασα, vado, ineedo. duco, tui bo, admitto, ineo. inire facio, inscendo fœminam, apud Horum Apollinem. βιδάζεται, mari ingitur. Leuitici cap. 18. γυναῖ οὐ σήσεται προς πτηνὰ ποιῶ βιδαζόμενος, mulier non fuccumbet iumento. nec misebitur ei. Ibidem c. 20. ὀχεύων συβόνων, ὑπὸς ἀγρὸν ἀναβιδάζηται ρόιν, πέπτωκε.

Βιδάδομαι, ασομαι, σ. ασα, vado, transeo, ambulo. Neutrum absolutum.

Βιδάζω, ἐπὶ τὸ βιδάζειν ἐπὶ πλοῖον ἐκ ἰωνικοῦ, κατὰ τὸ βίδημι καὶ δύω ἐμὶ ἀόριστον ἢ ἡ εἰς ᾰξω παπικὸν, inquit Interp. Heliodi, enatrat eum locum. κάρφ βιδάζ, leuiter ascendens.

Βιδάσις, ιος, ἡ, genus saltationis apud Lacedæmonios, in qua etiar pro; onebantur præmia, non modò pueris, sed puellis quoque Saltu in hac erat opus, interimque nates pedibus contingeri Polluxlib. 4. Est & κάπτω ἡ βιδάζ, Varro.

Βιδάσκομαι, cum vi gradiens.

Βιδασκὸς, ὁ, ἡ, emissarius.

Βιδάω, ῆς, βίδωμι, transeo, vado, duco, Hom. Iliad. γ, ἐκ πεδίοιο δ' ὁμὸς μάκρος βιδάωσι. Vnde βιδάς, άσσος, de quo suprà iam dictum est Lucian. βιδὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ, longis passibus gradiens.

Βιδάζεσθαι, ομαι, ἐβιδάσθαι, etc.

Βιβλαδίδιον, το, libellus. Apocal. c. 10. βιβλαρίδιον ἀνεῳγμένον.

Βιβλάδιον, ου, το, codicillus.

Βιβλία, ας, coelic lli.

Βιβλιακὸς, ὁ, ἡ, librarius, adiect. & multæ lectionis vir, tritisque i author-bus legendis. βιβλιακώτατος Plut. in Romulo ὡς ἱστορικώτατος, Lipsi: veruti, historiarum monumentis peritissimus de Varrone. literatissimus, Cic.

Βιβλίδιον, σφυνες ex iunco aut papyro texti. Item volumina libri Etym.

Βιβλίδιον, τὸ, libellus, capite 10. Apocalyps. βιβλίδιον pro eodem legitur.

βιβλίον

Βίβλινος, genus vitis in Thracia nascens, Etym.

Βιβλίον τὸ αὐτὸ ὂ, vinum Biblinum, a Biblo regione Thraciæ, vel a biblina vite, vel a Biblo fluuio Naxi insulæ, Hesiod. ᾧ βιβλίου οἱ νῆες, &c.

Βιβλιογράφος, ὁ, libtorum conscriptio. Diosc. li. 1. ca. de calamis siue arundinibus, ἀλλὰ ὁ συγγράμματα πολυτρόπως, ποικίλως τε, εἰς διάλογον ἀγαγὼν ὕστερόν ἐστιν.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ, librarius.

Βιβλιοθήκη, ἡ, bibliotheca libraria, Gell. lib. 2. cap. vlt.

Βιβλιοπωλεῖον, idem quod Βιβλιοπώλιον, venditor librorum, qui libros venales habet.

Βιβλίον, τὸ, volumen, libellus, codicilli, tabellæ, epistola, charta. Sic Theophrastus histor. libro quarto, capite nono, de papyri plata loquens, ex cuius libro quem Βιβλίον fiebant chartæ, ᾗ ἐμπορεύεται ἀπὸ τοῦ ξύλου τὰ βιβλία, chartæ notissimæ. Pro oratione accipit Hermog. Inuentior & in fœminino genere.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ, vocatius ὦ βιβλιοπῶλα, bibliopola.

Βιβλιοπώρος, ὁ, ἡ, qui libros fepelit, id est, in tenebris tanquam sepultos relinquit illis lucem inuidens.

Βιβλιοσήρικος, ὁ, χαρτοπώρος, libellio, ferens librum, qui fert literas, tabellarius. & Βιβλιοφόρος, Polybio etiam: quod tamen dici inconsideratè negat Phauorinus.

Βιβλιοθήκη, ἡ, bibliotheca.

Βίβλος, libellus, aut fumculus ex cortice nexus.

Βίβλος, ὁ, ἡ, papyrus, iuncus, bombyx, biblus, codex, liber. τὸ πάπυρος βίβλος apud Theophrast. histor. libro quarto, capite nono, id est, papyri liber, ex quo τὰ βιβλία, id est chartæ. διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ βιβλίου τὰς βίβλους ἀκριβάσκειν, Demosthen. βίβλιος lones vocant interdum ἀφ' ὅρας, id est, pellibus quòd aliquando penuria bibliorum. id est, cypriorum, pellibus caprinis ouilibúsque vtebantur, Herodot. l. 5. Scribitur per ο quoque, sed tunc est nomen ciuitatis.

Βιβλῶσι μὲ Hesych. expon. διαλαμβάνουσι.

Βιβρώσκω μὲ βροῦμαι. comedo, odo, depascor, exedo: accusatiuo.

Βία, violentia, vr. βίᾳ σπάσασθαι. vide in Βία.

Βιάζομαι, vi pugnans, in Epig.

Βιάσασθαι, coegit, pro ἐβιάσατο.

Βίαμβος, patagoge poetica, datiuus pro βίᾳ seu βίᾳ. βιάμβῳ, vi, δικαιώματι, βίᾳ violentia, violenter. Gaza lib. 3.

Βιβυκία ας ἡ, Bithynia regio.

Βιθυνὸς ου, ὁ. Bithyonus. ὁ σοφὸς τῆς Βιθυνοῦς, i. veluti Bithynicum magnum, Etym.

Βικίον ὑάλινον, vas vitreum, pixis, poculum, vasculum, Dioscor. lib. 2. cap. 99.

Βίκος, ου, ὁ, vas vinarium, vena habens ansas, lagena, dolium, doliolum. à Hieron. in cap. 19. Ierem. Xenoph. κύβος γὰρ ὅσπερ οἱ Σικελικοὶ κωλίκες εἰσίν. Dicitur & βικάδιον, βίκος etiam Suidæ, lemen Hesych. ἑκάμιδα ὅπου ἔχαν.

Βικεὶ, pro πικεῖ, Delph ea lingua.

Βιμβικίζεται, ab Hesych. expon. σβεκεφύεται. à Suid. σβεκεφύεται.

Βίνω μ. ἤνησα π. ἤνεκα. coco, οχέω. veneri operam do. vitio, συναναστέζω πόρνῃ πεποίηκα. Neutr. absolut. Aristophan. in Ranis. Νὴ τὸν διὰ τὸ σπάνιον, γλυκάσας αὐτὸ. Ὁ δεσπότης σου ξεπυρώτατ' ὀκ ἐγκαλεῖται. Ὅτι πρὸ γε πίνειν εἰδὼς ἐς ἐνέγκασθαι μόνον.

Βινητὸν, corr. e cap. 6. Lucian. hi. dinor Suet.

Βιξῖ, idem quod σφιγξί. Hesych. enim εἶναι φησὶ τὴν σφίγγα Lycophron autem iub finem suæ Alexandræ πᾶν σφίγγα vocat φίκειον πόρῳ.

Βιοβόρος, ν. ἐκτὸς largiens, altrix. terræ epitheton, & βιοβόρος παῖδὸς ἐπὶ γᾶ τε καὶ ἐπὶ πόντῳ, id est, almi filij apud Platonem 2. de Repuol.

Βιοδότωρ, ορος. vitæ dator, Nonn. dicitur etiam βιοδότης, lib. 11. Epigra. nm apud Platonem autem de Legib. Θεὸς βιοδότης dicitur, per o parium.

Βιοθαλὲς, αἰῶνα, diuturne vitę vir, longæuus, quasi βιότου ἄλις ζῶν. Homi. in Hymnis.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, homines nutriens, almus, epitheton Æthetis apud Aristoph. περ. Gaza ex Aristotele alibi vertit, pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus.

Βιολέκυθος, ὁ, ἡ, ὁ, docilis, & ad vitæ munera ingeniosus. Et βιομηχανίᾳ apud Poliucem lib. 7.

Βιοπλανὴς, πλανοῦς, mendicus, victum quærtitans. Nonnus, ἢ ὁ βιοπλανὴς, mores lubrici & inconstantes.

Βιοπαγεῖς, victum suppeditans, Eusch.

Βιός, ὁ, priore correpta, vita morti contraria. ἀφ' ὧν τὸ μὲν βίας καὶ ἀπέχης ζῶ. Gaza ex Cicer βορχὸς γὰρ βίᾳ χρῶ. Item vitæ genus, vitæ ratio & institutum, mores, ætas. Idem. τὸ γὰρ τῆς βίου παρελκυσθὲς, præterita ætas, & paulò pòst, πᾶν ὅσον τῶν βίου μερῶν διαγεγραμμένων. quum cæteræ partes ætatis bene descriptæ sint. Item ὁ βίος, vita, id est, mortales & humanum genus, quem mundum literæ sacræ appellant. ipse etiam Lucian. Nec sic horret inera scelerum contagia mũdus, id est, assensus mortalium. Sic Aristotel. de mundo. συναπομαρτυρεῖ ὁ τῶν βίου ἅπας πᾶς αἰὼν χρόνος ὧν δὲ ὁ βίος, huius autem rei elogium est mortalium coetus, reg. onem summam Deo tribuentium. διὰ βίου per totam vitam. Plutarch. de Portu aud. Plat. 2. de Republ. διαπεπαιδεῦσθαι βίου, apud eundem, ætatem consumere. διὰ βίου λαμβάνεται, toto vitæ tempore fruitur. βίου πεπαίδευμαι ἀφ' ἡλικίας ἐπιτηδεύματι, Æschines, vitam fingere & formare ad exemplar. ὁ καλὸς ἀνὴρ ἐν βίῳ, vitæ quotidiana consuetudo, Plutarch. in Pericle. βίον εἰκοσιμοῖρα, vitam instituere. Xenoph. 2. Ἀπομνημ. διδῶ πρόπολον τῷ βίῳ, Cicero de Clar. id est, viuendi viam ingredi. Hocr. βίῳ ὑδὲ, ibidem, βίου διατελεῖν, Hocrat. βίου διαγωγὴ, vitam instituere. idem. βίου τῷ ἀνθρώπου, hominum mores atque ingenia, hominum vitæ Lucianus. ὁ μὲν πολὺς βίος, id est, acta denique vita, post acta vita. βίῳ ἰδίῳ, vita priuata Demosthen. τὸν βίον κατέστρεψε, mortuus est. Gaza de Senectut. Plutarch. ὁ δὲ ἁπλοῦς τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον τὸ ζῆν ἡδέως, donec destinatum vitæ cursum peregerunt. βίου ἐπιπρᾶσαι, ad supremum diem peruenire, vt Tusc. 3. dixit Cicero, nec fileur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem, & fortunatum esse dicit quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem peruenturus. d. xerat enim Euripid. in Iphigenia Aulid ζηλῶ σε γήρᾳ, τηλοῦ δ' αἰῶνος ἀκλεὴς βίου ὀξυπόρου ἅψας, κελεύς. Τοιὰ δ' ὦ πυρὸς κοσμοῦσιν ἐλπὶς, ἢ βίου εὐκτηνία, Plutarch. τελευτᾶν, ἢ βίου μεταλλάξαι, ἢ βίου, ἀποψύξαι, ἢ βίου, significant mori. βίου κρατῆναι, vitam finire. Lucianus. βίῳ ὑφῆ, alia vitæ munera, id est, officia, Gaza ex Aristot. βίῳ εὐλύρᾳ, tenuis victus Aristophan. βίου ἐκπονῶ παρ' ἐμοὶ, viuendi commoditatem præstare, Hocrat. βίου διάμψις, victus inopes. βίου κατασκευὴν, ἀσφάλειαν πορίσασθαι, à nefandissima negotiatione quæstum facientes, Herodot. βίου πολέμιος, victum comparo, Thucydid. τοῖς βιώτευκόσιν ἐχθροῖς ἐς ζῶν. æquali fortitione parique fubstantia viuere. Paulat. Proprie dicitur de hominibus quemadmodum ζῶα, de irrationalibus. Vnde Aristotel. vitam definiens. βίος ὅσῃ (inquit) ἀρετῇ ζωὴ id tamen non semper obseruatur. Significat etiam victum, alimentum, censum, pecunias & facultates, quæque ad vitæ vsum pertinent, id est. πᾶν ὅσιον τὸ περὶ τὴν βίου, pro quibus, Demosthen. Lucian. βίου ἕνεκα τοῦ κρανίου ἢ ὁρμὴς ἄχυρ. Idem alibi, ἀβίους ἀλήθας vocat inopes & egenos. τὰ οἰκεῖα βίου ἀμφισβητήσεται, Philo de mundo appellat ciuiles controuersias & forenses. ἀβίου inquit Tzetzes in Hesiod. ὀξὺ συμβίνει, πᾶν τέχνῃ, ὡς τὸ βίου ἐμπειρικὸν ἢ φιλόσοφον ὄζῃ. τὰ περίσσου, ὡς τὸ, χρησοῦ βίῳ δῶ. τὰ παρέντα μέσου. τὰ ἐν ἐνδείᾳ χρόνου ἢ ζωῆς, πᾶν ἀβιωτίαν, ὡς τὸ, πολλοὶ ἰῶ αὐτοῦ βίῳ. ᾗ τὰς ἀφῆς τὸ ζῶν σωστικὸν ἐστας περιφῆ. Suidas βίου μισητήριον. Et βίον ἀλλοτρίων dici ait, de beatis atque opulentis, quibus rerum omnium copia affluit ad bene beatéque viuendum διὰ ὑξυλυμφῆ, id est, ἀχρεῖος sumpta metaphora à tibiis mutilibus.

Βιὸς, οὗ, ὁ, nervus arcus, ἢ πᾶς τόξου, sagitta. Καὶ τὸ βίας ᾗ ἑκάμασε, τεύχεσι γὰ χρεῖα εἰς τὸν τῆς πόσιν. Homerus Iliad. δ. Δεινὸν ᾗ κλαγγὴν γλαῖτ' ἀγριόφωνος βιοῖο. Et lib. δ. Αὐτὰρ ὑπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον τανύσσατο Λυκίης βιός, τὸ μὲν ἄρα λαιῇ ἀλτο δ' ὑϊτός.

Βιοσόος, ὁ, ἡ, ὁν. vitæ salutifera, Nonnus. ὑπνοὺς βιοσόους, Iesus seruator vitę.

Βιοτεία, vitæ institutum, Xen. in OEcon.

Βιοτεύω. μ. ἐβίοτευσα, ἐβιοτ. viuo, dego, vitam instituo, alo, prima breui, Gaza ex Cicer. ἀφ' τοῦ ὦ ᾗ κακῶς βιοτεύειν, ad bene beatéque viuendum. βιοτεύειν σωφρόνως, hariter viuo. Idem. Xenoph. ἀφ' τὸ ἄμμα ζῆν. ἀφ' ὅσον θεοὶ αὐτοῖσι βιοτεύουσι. Idem, ἡμοῦτος τάδε εἰς τὸ βιολογῆσαι, ᾗ ἡδέως ἐπὶ ᾗ ἀνθρώπων βιοτεύειν. Idem, βιοτεύειν κατὰ πολλὰ.

Βιοτή, ῆς, ἡ, vita, victus, vitæ conditio. In Epigramm. ἰδιώτου βιοτὴ σὺν τέκνοις ἀνὴρ. Cicero ἀσκητικὴ, vita monastica & solitaria. Suidæ Cicero ᾗ Cicero. ζωὴ, ὑσία, ᾗ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Βιότης, ητος ἡ, vitæ.

Βιοτικὸν ὕδωρ, vitalis & alma aqua, Nonnus, & ὕδατος βιοτικοῦ, apud eundem genere fœminino. Apollon. 2. ὕδατι ἀμείβοντα βιοτικὸν, esculentas merces permutant.

Βιότιον, diminutiuum, à nomine βίοτος, paruus victus. Aristoph. in Plut. ἐπεὶ γὰ ὑξυβόλου αὐτοῦ βιοτίου, hic libi victum inuenit. τὰ βιότια κεφίνης dixit Eutipides pro humanæ vitæ ftitum regit.

Βίοτος, ὁ, ἡ, vita, victus, omne quod ad victum pertinet, alimentum, facultates. Odyss. ὁ πολὺς πλείη Ζώτιο.

Βιοῦς, ὄντος, ὁ. viuens. ὁ βιοὺς μᾶλλον, vt viueret quòd esset victurus, Herodot.

Βιοφθόρος, ου, ὁ. mortifer, vitæ corruptor.

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ. vitæ vtilis.

Βιόω, μ. ἐσσω. ἐβίωσα, viuo, vitam ago, fum in vita, de hominibus proprie dici volunt, non de brutis aut plantis similibúsque. quemadmodum τὸ ζῶν βιώσομαι. viuam. Xenophon. κρατυλλαγοὺς βιῶσι τοῦ. Ab eo ducitur βίωμα. vnde ὁ βίωσις & ὁ βιωτὸς & ζωὸς. Herodot. vtitur βιώσῃ, ἀπὸ τοῦ ζῆ, ἢ ζήσεται. κατ' αὐτὸν βιώσεται secundum virtutem viuere, Lucian. id est, honestè viuere. Idem, πρὸ ὑδὲν τοιοῦτο βιῶσιτος. quid enim vos tale per vitam egistis? καὶ ὡς βιώσιμμεν ἥδιες, bene acta vita. ἀνυχὶα βιώσιμος, qui

quiete vixit, ἴδιος βιοῦτως, unde viuiit βιοτικὸς ἀνθρ βίον, qui vitam viro dignam peregit.

Βιπλάζειν Hesych. est ὀκνεῖν.

Βίρρα eidem est πανοῦργον, forceps, sed addit quosdam exponere ῥῆτινον, falcem.

Βίρρος, eodem teste Macedonib. est ὅπερ pro quo supra βέρρον.

Βίρρον Suidas esse dicit ἱμάτιον Ῥωμαϊκὸν.

Βισβίλιον Hesych. est πανοῦργον.

Βισσώμις ἑρπετόν, idem scribit Mesſ pios vocare quæ sui temporis hominibus καλεῖσθαι πέρκα dicerentur.

Βίσσα, idem βίσσιον dicit esse ῥῆτινον, ἐμπολητόν.

Βισσαρὶς, herbæ species teste eodem.

Βισταύκια, piſtacia, fructus, vide in dictione πιστάκια.

Βιχνὸν, Hesych. dici scribit ἰχνὸν pleon. τῦ i: item σφίδρα ὀλίγον Lacedæm.

Βιῶναι, dici ἀ βίκον seu ἀ ἀμορφία ὑπὸ τῶν ποιητικωτέρων, testatur Euſtath.

Βίννα τὸ, crepidæ σανδάλια, Suid.

Βιῶπαξ, ς, vide Σπίπαξ.

Βιόλιον, Doricè pro βυσσὸν, viuerem, Gaza l.b.2.

Βιόμαι, cogo, βιάζομαι, βιάζομαι.

Βίον, ὁ, Bion, p. oprium hiſtorici cuius meminit Plutarch. at βιοῦν ὠνητὸν, ὁ, id eſt, viuens. Item βίων, ωνος, ὁ, Bion, qui Theognim taxauit, quòd dixerit pauperem nihil poſſe dicere nec facere, Plut. de Poetis.

Βιοῦν ἀπὸ τοῦ βιοῦσθαι ἀπὸ τοῦ ζῆν, vixiſſe. Odyſſ. ξ, τὸ γὰρ νύμφι ἔφατο βιοῦναι.

Βιόνιτος, qui victum seu ad victum neceſſaria emit. ὁ τὰ ἀναγκαῖα ἀγοράζων. Suid.

Βιόπτιμος, ὁ, ſpem habens vitæ, vitalis, Plinius libro ſeptimo, capite nono, & Celſus. Herodot. ἐν ᾧ τῷ βιόπτιμον αἰδρώτιον, viuere non poſſent homines, vel nollent. ſic Synefius, Περὶ εἰς τυμεύσας ἐγώ· ἢ νομέας ἐκ τῆς βιοπτίμου ὅπου πνεῖ ἰδιότης μετέζεις ἔχοντα χώρας ἀφ' ὧνων. A ſt. acciptur & Paſſiu. βιόπτιμος ὁ ἀδύνατος, dicitur qui victurus videtur, & cuà'urus. βιόπτιμον βρέφος, vitalis infans. Βιόπτιμος χρόνος, vitæ tempus, Euripid. βιοπτιμος σωφρία, id eſt, γράνιμος, vitales infantes, qui viuere poſſunt.

Βιοπτίμως, vitaliter Lucret. βιοπτίμως ἔχειν, ſum vitalis ; Gregorius Nazanzen.

Βίος πνεύματος, ὁ, vita, vitalitas Plinio.

Βιοῦσθαι, viuendum eſt, viuere oportet, Plato de Leg.

Βιωτικὸς οὐ, ὁ, italis, ad vitæ uſum pertinens. βιωτικὰ χρεῖα· Chryſoſtomus, αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ τὰ τοιαῦτα ὕδατα ἐγκεκλιμένοι μόνον, quæ lubenter verſantur in rebus huius ſeculi. βιωτικὸς κλύδων, huius vitæ turba. Idem de officio Epiſcop. βιωτικὴ μέριμνα, cura hæc huius vitæ, capite 21. Euangel. Lucæ, vbi Euangeliſta ſignificat eas curas, quæ ad victum comparandum fiunt. Communis, vulgaris. Ariſtoteles libro nono Animalium, τῶν ζῴων βιωτικὸς ἢ ἀνήμερος, &c. pollens induſtria in vitæ muneribus. βιωτικοὶ ἄνθρωποι, homines rebus huius ſeculi dediti. Chryſoſtomus, οἱ ἱερεῖς, τὰ βιωτικὰ, vitalia vocat Diuus Paulus, 1. Cor. 6. quæ ad corporis ſubtilium pertinent.

Βιωτικῶς, populariter. ὁ εἰς τὰ βιωτικὰ ἠσκημένος.

Βιωτὸς, οὐ, vitalis. βιωτὸν βίον, eadem ratione dicunt, qua Cicero in Lælio, Cui poteſt eſſe vita vitalis (vt inquit Ennius) qui non amici mutua benevolentia conquieſcat ? Plato in Apolog. ὃ δ' αὖ ἐγὼ τοῦτο βίον καὶ βιωτὸν ἀνθρώπῳ, vita non explorata nõ eſt homini vitalis, id eſt, acerba eſt. Ariſtophan. in Pluto, πανδοκεῖ τις θάνατος, ἢ φησιν, ὅς ἐστι βιωτὸν αὐτοῖς ἢ βίος, aut inquit ſibi non eſſe viuendum. Nazanzen. ὧδε βιωτὸς ἔσται αὐτοῖς ὁ βίος, viuere eis non libet. Plato in Epiſtola ſeptima, ἡγάτας ζῶν τὸν βίον οὐ ζῇ ἢ ζῶν τὸν ὄλυμος πονοῦντα. exiſtimat eſſe committendum, & acerbà eſſe vitam alter facienti. Demoſthen. ὡς ἢ μοὶ βιωτὸν τὸν πολίτευσιν, vita mihi eſſet acerba. Lucian. ὡς ἄπτο βιωτὸν αὐτῷ, ſibi viuendum non putauit.

Βιωφελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, vitæ vtilis, τὰ βιωφελῆ, in vitæ vſu vtilia, à nomine ὠφελὴς. Gell. l. 1. c. 22.

Βλάζει Bœotica ſyncop. pro ἐβλάστησε poetæ dicunt in aor. 2. paſſiu. Interdum vtuntur & pro ἐβλάστησε in aor. 2. act.

Βλαζέες, ὄντες, ὁ, qui malam accepit. Aor. 2. à βλάπτω.

Βλαζεὴς, οὐς, ὁ. nocuus, damnoſus, perniciolus, periculoſus, detrimentum afferens. βλαζερὸν κακὸν, maximè noxium. Et apud Hippocrat. βλαζερὸς, ὑγρὸς, μυξώδης, vulgò βλεννῶδες. quod à Græco profluxit.

Βλαζέες, αντος, noxius, perniciolus. Nicand. in Alex. κρίνει σὺν κανεὼν βλαβέντ τεκμήριον ἀνδρὸς.

Βλάζημος, ἡ, ὁ.

Βλάζη, ὁ, ἡ, τὸ, nocumentum, incommodum, detrimentum, conuitium, læſio, fraus, captio, caſus, mulcta, diſpendium, damnũ, iactura, pernicies, noxa, offenſa, iniuria, error, erratum, offenſio, vitium. Ariſtophan. in Ranis, σὺ δ' ὑπτιάζεις τὸ βλάζη, tu vero vitium obſeruas. Chryſoſtom. εἰς ταῦτα ἡ βλάζη χάνεται, horum ſit iactura, his nocetur. Plaga, vulnus & ſecuris dici ſolet à Cicerone graui detrimento. βλάζιμα ἔχειν, Sophocl. detrimentum accipere. βλάζιμα γενόμενα γνώμῃ, damna in vicinia facta. Plat. νομ. ii, ſic Ficinus. Idem ibidem βλάβῃ δοῦναί τινα, damnũ reſtituat, pauperiem factam reſtituat. Dicitur etiam, πλὴν βλάβιμα, pro eodem. βλάβης ἕνεκα, actio damni dati, quæ eſt ex lege Aquilia. apud Iurisconſ. datur contra eum qui damno aliquẽ affecerit, Demoſthen. ἀλλ' Μενέλεε, τῷ μὲν ἱματίου ἢ τῷ χρυσῷ στεφανῳ τὴν διαφθορὰν, καὶ τὴ ἀδεᾶ τὴ χρῆν ἀπόπεμψ ἰσηγείας, βλάβης δίκαι ἰδίαι μοι ἀφοσιῶσαι αὐτὸ λαχεῖν· βλάβης δίκη τῷ τετραπλόων, actio ob pauperem à q adrupede factam: quam legem Solon tulit, auth. Plut. in eius vita.

Βλαβέ πεδαι, læſum iri. βλαβεῖσθαι, lædi, offendi. βλαβέσομαι, lædar. Iſocrat. à βλάπτω, ſiue βλάβω.

Βλαβερίας, ας, ὁ, vaniloquium.

Βλαβέσασα, ης

Βλάβω μ ἀδικῶ σε, ἀδικῶ, noceo, iniuriam infero, iniuriam facio, abſumo, deſtruo, mulcto, ἢ βλάπτομαι, Accuſ. iungitur.

Βλαγὶς Laconibus κηλὶς, macula, teſte Heſych.

Βλαδὰς, ἄδος, ἡ, ſtulta, ἄσοφος, impoſſibilia. ἀδικος, μάταιος.

Βλαδαρὸς, ἡ, ὁν, flaccidus, ἀ ſtolutus, ἐπιπλεγμένος, χαῦνος.

Βλαδεῶ, ῶ, tardè, ſegniter, νωθρῶς.

Βλαζεῖν, de ſpere. μακρύνειν.

Βλαζὲς, ὁ, planta ſimilis filici. dicitur & βλάχερς, Varin.

Βλαθρεὸς, τὸ, ramus, μᾶλος κλάδος ἐλάτης.

Βλαμμάζειν, contrectare, tentare, ἢ καταψᾶν, ἁπαλύνειν, πιεζεῖν.

Βλαῦνα & Βλαυνὸν ne reperiuntur pro βλάπτα & βλαυτὸν apud Hippocratem.

Βλαῦσα, τὰ, blæſa, τὰ βλάισα σαθρὸν ὑπτιάων, bleſa pedum poſteriorum, Gaza l. 9. Animade apibus.

Βλαυρὸς, οὐ, ὁ, blæſus, varus, tranſiuerſus. Sic à pleriſque vocatur, cui membra ſoluta ſunt, id eſt, ῥᾳθύμοτατος. Item qui literam aliquam exprimere non poteſt, vt Demoſthen. qui ῥ literam eloqui nequibat. Refertur etiam ad alia membra, vt ad manus, pedes, brachia: vt ſit, qui greſſum habet mancum vel obleſum, ὁ βλαυρὸς τῷ ποδὶ τὸν ἕτερον ποδόν, vt quidam interpretantur Item cui ſurræ ſunt in diuerſum actæ quales ſunt Cancrorum & Lacertorum. Latinè valgi & vari dicuntur. His opponuntur ῥᾳβοὶ, Cælius libro octauo, capite 13. & Budæus in Annot. item de fructibus dicitur, in Epigramm. βλαυρὸς πατέρ. Sic apud Ouid. in Metamorphoſ. Vos quoque flexipedes (ſic enim forulo-um libri non editi, vulgati verò flexibiles) hederæ. Alexander. Aphrod. Problemat. 24. libro ſecundo, quærit cur οἱ ἄπαχροι βραυροὶ, ſpadones blæſi, id eſt. valgi. Blæſos, inquit, imbecillitas facit, Quum enim eorum partes inferiores neqeant ſuſtinere ſuperiores, facilè peruertuntur : indéque vitrum quoc pedum blæſitatem vocamus, prouenit, & c.

Βλαυρόπους, ὁδος, pedibus mancus vel obleſus.

Βλαυρότης, ητος, natura vergendi, blæſitas, Gaza.

Βλαυρύτατα, obliquatur.

Βλαυρία, pricis nomen.

Βλακεία, ἡ, mollities, inertia, torpor, ſtoliditas, iactantia. Ariſtoph Interpr. apud Polucem libro tertio, ſcribitur βλακία. id eſt, κακκάβη, Comment. Ariſtophan. in Plut. εἰς ὁ ὑβρισμὸς ὁμοίως ῥᾳθυμίαν χαυνότητος, ἤλιτος.

Βλακικὸς, pricis, qui etiam Ολαξ dicitur ſimilis ſiluro.

Βλακικώτατος, τὸ, in Alexandria vectigal quoddam vocabatur, quod Aſtrologi perſoluebant. Sic dictum, quòd eos fatui modò a dire ſolent Siquidem βλαξ fatuum ſignificat.

Βλάκιστος, contemptus, deſpectus.

Βλακεύω μ οἶσω σε δίκην. torpeo, pigreſco, fraudo. Lucianus, αὐτοὶ οἰκεῖαι βλακεύσασι, ἢ ὑφειλόμενοι λόγῳ. cum Accuſat. in delicti viram ago, per delitias bona conſumo. Damaſcius, ἐς ταῦτ ἐμὲ τὴν ἐξ ἔτους ἐργῶν βλακεύοντας. Apud Hippocratem legitur pro contemno. βλακεύειν ἀφὸς εἰς πόνους. Chryſoſtom. ὡς ἐν μὲν ἐμοὶ ἀρχὴν, μεσοῦντι μακαρίζεται μισεῖται. Huic opponitur σπουδάζω. id eſt frugi vitam agoiunde κατηβολὴν βλακεύοντος σπεύζομαι δ' ὅτι ἀφ' ὑμῶν ἤλιτε ἢ σωτηρίαν ὑμῖν, κ' ὡ κατηβὰς βλακεύοντας.

Βλακία ας, ἡ, regio quædam prope Cumen.

Βλακικὸς, οὐ, ὁ, ignauus βραδὺς, emolliens, mollem reddens & effœminans. Plato νομ. α, τὸ βλακικὸν ἡδυπάθη, ignauia noſtra, Xenoph in Oeconom.

Βλακικῶς, tardè, Ariſtophan. in Auibus, οἱ βλακικῶς ἀκκιζόμενοι. Interp βραδέως δρῶντες ἀπὸ τοῦ ἔργου βλακὸς, ἤτοι ἀργοῦ, ἀπὸ τοῦ βλακὸς ὁ βλακικὸς ἐστιν.

Βλακὸς, οὐ, ὁ, mollis, inutilis, ſtultus, ſtupidus. Item nomen piſcis βλαξ.

Βλάμμα τος, τὸ. detrimentum. Cic 3 de Finib. emolumenta & detrimenta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάν, lippus, τυφλόόμμος

Βλαξ, κὸς, ὁ, mollis, dilicatus, χαῦνος, μαλθακὸς, laſcinus, qui ſe inanite iactat, blax etiam dicitur à Feſto. item ſtolidus, hebes, ſtupidus, qui neſcit res diſcernere: à piſce prorſum inutili nomine inflexo, quem ne canes quidem attingunt. vide Etymologi βλάκ.

βλαξ ἡ, ακος, ſocors & fatuus, Xenophon. βλᾶξ ὤπασε opponitur τῷ ξυνιέναι, apud eundem. βλαξ Pollux libro tertio, ἡ βλακικὴ ιμάτιον, μαλακὸν, ἐκνενηνοφὸς. Commentat. Ariſtophan. in Plut. βλαξ ὁ μαλθακὸς καὶ ὑποκώφου τὸ κινεῖσθαι ἐν ὑπνηλίᾳ.

βλαπτόμενος, ὁ noxius, ledens, nocuus, ὠφελούμενος.

βλάπτω, iacturam facio, damno afficio, opprimo, malè mercor (commune eſt corpori & animæ (ſumo ſupplicium, obſum, coerceo, ſum impedimento, graſſor, ἐνεβλάβησε τὴν οὐσίαν, Nazanzen. orat. accipio cladem, damnum ſuſcipio. Thucydid. βλαφθῶσι, detrimentum accipere, noxam capere. Paſſiuè dicitur, vt etiam nocor dicunt Latini. Virtutius libro ſecundo, capite ſeptimo, ita ſpiritus compactionibus ſolidatæ, neque à tempeſtatibus, neque ab igne vehementia nocetur, id eſt, βλάπτεται Et libro ſecundo, capite nono, Larix à carie, aut à tinea non nocetur, id eſt, βλάπτεται βλαβῶσα τῇ, aliquid cladis accipere, idem Thucydid. Homer. ὄζῳ οἱ βλαβέντι ὑπὸ τῷ ὄζῳ ἔπιπτε, ὑπὸ τῷ κλάδῳ ἐμποδιζόντος, id eſt, impediti & offenſi à ramum, & cimpacti ramo. οὐκ ἐβλάβες, nihil tibi obfuit. Plato de Legib. Ariſtoteles libro ſecundo, Polit. capite ſexto, βλαβέντας τῆς αὐχμοῦ ἀπὸ τῶν ὑδάτων, nocebit, ſuperioribus non parere aſſuefactus. βλαπτόμενος βλαβέως ἀφορᾶν, leui afficior incommodo.

βλάπτω, in Aoriſt. 2. ἔβλαβον, lædo, noceo, ſum impedimento, aduerſor, Genitiuo vel Accuſat. iungitur. βλάπτειν ἡ βλάβλαπτειν, lædere & infamare. Demoſthen. βλάπτων καὶ ζημιῶν. id eſt, ἐμποδίζων Homer. Odyſſ. Plutarch. in Camillo. μηχανὰ τοῦ κατηγόρου τέλειαν ὁ λόγος, multum accuſatoribus obfuit aſpectus. Plato in Apolog. Socratis. Καὶ ἐγὼν τοῖς κατηγορικοῖς μὲν ἡ τοῖς κατηγόροις ὁ πάνυ χαλεπὸς καὶ τι τούτου τὸ διαίτιος κατηγόρησε μου ἡ κατηγόρων, ὃν οὐδὲν βλάπτει τὸ. Cicero Tuſcul. id eſt, nec verò ego is à quibus accuſatus ſum, aut à quibus condemnatus, habeo quod iuceenſeam: niſi quòd mihi nocere ſe crediderunt, Plautus Græcos ita eſt imitatus in Militeſ. lura, inquit, te non nociturum eſſe hominem de hac re neminem.

βλάπτω. Heſych. eſt λέγει κακολογεῖν.

βλαπτὰς eidem eſt piſcis quidam.

βλαπτὰς, idem quod βλακώδης Siculis.

βλαστὰ, ἡ βλαστάδος ἡ.

βλαστάω, μέσω ἀόρ. β ἔβλαστον. germino, ſuppullulo, pullulo, frutico r Cicer. vel frutico Plin. ἀπολῶ, emano, orior, emergo, exiſto, naſcor. Theophraſt. hiſtor. libro ſecundo. cap. ἅπαντα ἡ βλαστάνει κατὰ πᾶν τὸ πρῶτον τύπτων, id eſt, φύτευμα, naſcitur, oritur. Philo de mundo, αὐξῶν ἡ βλαστάνων, Accuſat. iunxit Alexander Aphrod. in Problem. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας ἡ βλαστάνει, herbas non edunt loca perhumida. & Sophocl. ὅτις αὐχμὸν φυτὸν βλαστῶν, id eſt, ὅστις αὐχμοὺς πουνικὸς, quicunque homo natus. Idem. ἐξ ἀρχῆς ἡ φυτὸν βλαστὸν, ortus ex duobus præſtantiſſimis patre videlicet & matre: germen educo ſeu cien, propago, frutico, Valla: pullulum oſtendo, Gaza: exorior, exurgo. ἐξβλαστάνει, refrutic auerat. ἐβλάστησε germinauit, originem duxit, prodiit. Eurip. & Theophr. 2. hiſt. plant.

βλάστη, ἡ, ſcetus, germen, ſarmentum. Gaza, propagatio. Plato de Legib. βλαστὴν ζώων, incrementum vocat. Nicander in Theriacis in deſcriptione echij herbæ, βλάστη δ' ἀς ἐχίη. Interpr. σύλλῳ.

βλάστημα, ατος, τὸ. germen, ſurculus, pro flore accepit Hoc propago, proles, incrementum, progreſſus, fructus, ſeges, ſoboles.

βλάστησις, germen germinatio, germinis impetus. Theophr. hiſt. l. 1 c. 22. καυδὲν γὰρ ἦν τῷ σπόρῳ βλάστησις.

βλαστικὸς οὐ ὁ, fertilis, germinabundus, qui germinare poteſt, Theophraſt. vim habens germinandi, germen parturiens.

βλαστικὸς, germinabundus, apud Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 20.

βλαστοπάω, ῶ. germina detrabo, germina frango & corrumpo. Theophr. l. 4. c. 16. de cauſ. plant ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ ἀνθρώπων, à ventis germina fuerit abſciſſus, i. abſciſſe habuerit. Idem l. 5. c. 13. ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ ἀνέμων ἡ ἀμπλη, quum vitis germina à flatu fuerint ablata.

βλαστολογία ἡ. pampino, Theophraſtus libro tertio, de cauſ. plantar. capite tertio, & alibi, ἐπεσκε πᾶσαν βλαστολογίαν ἀφῃρῆς τὰ ἐλάτια, id eſt pampinare, pampinos decerpere. Columella etiam cacumina defringere. quod & decacuminare dixit. Hinc βλαστολογία etiam apud Theophraſt. 3. de cauſis id eſt, propriè Columellæ pampinatio. vertit Gaza decacuminationem qua voce vtitur Plinius, ſed hoc propriè eſt ἀκματομία, vt ſuo loco.

βλαστὸς οὐ ὁ, germen, ramulus. ἐξῆλθε τὸ βλάστημα, τὸ αὐξῆσαι. Pro ramulis apud Theophraſt. ſæpe, vt hiſtor. libro quarto, capite 3. de ſpina Ægyptia. ſions. Fuit etiam huius nomiais cubicularius Herod. l. 12. Act. Apoſt.

βλαστρώδης οὐ. μ ἡ σ κὴ obtrectio, infamo, conuitlis inceſſio, impiè & irreligioſè loquor, grauiter exprobro, execror, adorior ſeu inceſſo: conuitiis lacero, ſum cõtumelioſus, conuitior. Iungitur cum ὕ & cum ἐπὶ ὁ τὸν χριστιανὸν βλασφημῶν, Chriſtianos conuitiis & maledictis inſectans. Suidas in verbo Ἰακώβῳ non ſemel dixit. Demoſthen. βλασφημῶν οὐκ ἐπαγγ. obtrectare patri. Hoc tat. οὐδ' εἷς ἐπὶ σοφιστὴν βλασφημῶν ἀφ' ἑαυτὸς διανεγκὼν. Plato 2. de Repub. εἰς θεοὺς βλασφημεῖν, diis maledicere. capite tertio. Euangel. Marci, βλασφημεῖ εἰς τὸ πνεῦμα. conuitiis dicit in Spiritum. βλασφημεῖ βλασφημίας, Atticè id eſt, conuitia facit, vel conuitiatur. ἡ βλασφημῶν πάσας βλασφημίας, miſerabilem prorſus & noxium orationem fundere: hic Cinius apud Plat. de Leg. βλασφημίαν, malè audit, maledictis afficitur βλασφημούμενα, malè de nobis loquuntur homines. Paulus ad Roman. capite tertio. Demoſthen. βλασφημεῖ σὲ ἡμῶν ἐν πολλοῖς, multis me verbis lingillat. βλασφημεῖν ἡ ἐφημῶν, contraria apud Platonem. πρὸς ἡ lungitur etiam accuſat. Appian. οἱ ἡ ὑβλασφημοῦν αὐτὸν ὡς κακῶς ἐπὶ τοῦτο αὐθρῶσι τὰ πάντα διῆρον.

βλασφημία, ας ἡ, execratio, maledicentia, impreeatio, contumelia, probrum, obtrectatio, vituperatio, maledictum, maledictio Cicer. conuitium. Luciao. de duobus Philoſophis inter ſeie contumelioſè altercantibus, ἡ ὅπως ἀμοιβὰς βλασφημιῶν κατασκέδασαν ὀνείδων, & ſolida plauſtra conuitiis onuſta, inter ſe effundebant. Hoc trat. Demoſthen. βλασφημίας ποιεῖσθαι πρὸς ἡ δῆλον, afficere probris ſeu inceſſere maledictis βλασφημίᾳ πρὸς ἡ μᾶλλον. conuitium in Spiritum, capite duodecimo, Euangel. Matt. βλασφημία opponitur ἐφημία. Plato περὶ ζ, βλασφημίαν πᾶσαν τῷ ἡ ἱερὰ κατασχίσει, miſerandis vocibus lacram rem temerare: ſic Ficinus, querulas voces edere.

βλάσφημος, ὁ ἡ ὁ, contumelioſus, maledicus, execrabilis, probroſus, conuitiator, nefarius. vnde, βλάσφημον ὄνομα ἐφέρετο, apud Chryſoſtom. maledicum verbum proferre. βλάσφημα πολλὰ ἀεὶ αὐτὸν ἐρίπτων, multis conuitiis maledicisque onerarunt ſeu lacerarunt. βλάσφημος κύων, maledicum iudicium. Petrus Epiſtolæ ſecundæ cap. 2. blaſphemum iudicium, quaſi abominandum & malè hominis.

βλάττιον βυζαντιακὸν, τὸ, anterius os narium purpuræ & muricis. ὀστοῦν τῆς ὑπὸ τὸ πορφυρᾶς. apud recentiores Græcos medicos vt ſunt Actuarius & Nicolaus Alexand.

βλαττοῖ Heſych. expræmundat, ἐμβάλλει.

βλαῦται, αἱ, ſiue βλαῦδες, calcei, crepidæ. Sophocles, inquit Suid. καὶ ἀνὴρ ὑποδήματος, hoc eſt, ὃν βλαῦτας, ὡς ἔκρεσεν ὦκ κρήπιδας. Apud Pollucem l. 7. corruptè legitur βλαῦτα.

βλαυτίων, τὸ ſolea, ὑποδήμα In Epigramm. Ariſtophan. ὅσῳ πλέον αὐτῷ πέπνυθ' ὅταν χρεῖν, τῶν πρῶτον τῶν σοῦσι ὑπὸ βλαυτίοις χρόνῳ.

βλαυτιῶ, neclere calceos, πλησίον σανδαλίῳ Heſych.

βλάχνη, pulegium, γλήχων. Ruellius libro quarto, Dioſcorid. Marcellus adnotat ſignificare & filicem & pulegium. Sunt tamen codices in quibus βλάχνη legitur. Plinius libro 27. capite nono, filicem, inquit, præter Græci vocant, alij blechnon. vide βλόχνη & βλήχων.

βλαχρονίαι ας ἡ, dicitur quum apes morbo, ignauia, aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

βλάβις, εως ἡ, βλάβος, noxa, detrimentum, Plato τῶν ὠ.

βλαψίφρων, ſtolidus, cui mens læſa eſt.

βλέβω, percutereris. Aoriſt β. Optat. medij, δοκοῦ τὸ βλῆμ.

βλεβλε, percuſſus, βλαβθείς.

βλεμμυδῶν, mucoſus, flaccidus μυξώδης, βλεννώδης. Heſych.

βλεμμύω, circunſpicio cum ſuperbia, oculos feroces circunſero, geſtio, iacto, vim & alacritatem aſpectu oſtendo, inſoleſco, Homer. de bel. Ran. ſuperbio, inſanio. Iliad. ὁ Σθενέλῳ βλεμμύων. id eſt, γαυριῶν, ὑπαιθριῶν Θ, μεγαλαυχῶν. ἐνθουσιῶν Et Iliad. ὁ βλεμμύων. δὸν βιβλιοπαθῶν, θυμοειδῶν ἡ ἀγριοθυμῶν. Neut. abſol.

βλέμμα, ατος, τὸ, vultus, aſpectus, acies oculi, contuitus. Laſcar. βλέμμα βλέπε ὑπ' ἐμοὶ, oculos in me conieceris. Ariſtophan. δοῦ νῦν τὸ βλέμμ' αὐτοῦ κ' χρέσεν ὦ. id eſt, βλέμμα μαλακὸν ἡ κυλὸ, molles & pulchros oculos. τὸ βλέμμα ἰμερες, qui eſt manſueto aſpectu. Lucian.

βλέμυες, populi Lybiæ, Theocr. Edyl. 7.

βλέπα ας ὁ, muleus, ἡ μύζα. Alexand. Aphrod. βλέπας ἡ aurium ſordes.

βλεπὲς, οὖ ὁ, ſegnis, ignauus, ſtuus, blennus Plauto.

βλέφ, τὸ. ſordes, Ariſtot. l. 6 Anim.

βλεφάδης ου, ὁ ἡ ἡ, ſordidus, ſordeſcens, libro 8. Animal. Ariſtotel. capite 2.

βλέφαρ, τὸ. carcer, δημοσιεῖον, βάσος Heſych.

βλεπτάβλεπτον, retortis oculis, horrificóque aſpectu intuens, ὁ διεστραμμένῳ τὰ ὄμματα ἡ ὁρῶν. ἡ ὑπὸ σκύλων ἡ πλαγίᾳ Suid. Heſych. Pol lux ait eſſe comicum l. 1. vb. βλεπτὸ.

βλέπτος, aſpectus, βλεπτὸν.

βλεπτυζειν, nictare, connivere, σκοτωμένειν, Heſych.

βλέπτος, ὁ, τὸ. Att. τὸ αὐτὸ τῷ βλέμμα. aſpectus, obtutus. Ariſtoph. τῷ δὲ τὸ σφοδρὸν τ' ὄζιν πῶν βλέπος, in ore eſt vultus Atticus, id eſt κρικοῦρον βλέμμα ἡ ὀξύτητα.

βλέπω μ ἰ ω σ φ, intueor, video, ſpecto. Lucian. ἐμὲ κἀμὲ, σταμῶ, σκύμα, cauco apud Paulum capite tertio, ad Philippen. aſpi-

cio. Aristophan. βλέπει γέτοι μανικόν τι. Item, ἀντὶ τοῦ ζῆν, id est, viuere. Euripid. in Hecuba, πῶς ἀρκέσειν εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ χρῶ. Sophocl. in Aiace. ἴσως τοι κἂν βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν, si viuentem non diligebant. sic Dido apud Vergil. vitam pertæsa, Tædet (inquit) cæli conuexa tueri: vbi φῶς subintelligitur. βλέπων πυῤῥίχην, Aristophan. id est, ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. Idem, βλέπε εἰς ἐμέ. βλέπων ἀστραπάς, aspiciens coruscationem, id est, ex oculis emittens. Idem Aristophan. βλέπειν σκύτη. pro cædi & vapulare, Erasmus in Prouerb. βλέπω κάρδαμα, id est, δριμύ τι, Idem. βλέπω ὀπὸν τὸ κακὸν, id est, δριμύτατα. Vide ἀπὸ βλέπων ὑπότριμμα, id est, δριμύ. Aristophan. βλέπω τιμᾶν, respicio ad mulctandum, ad mulctas, id est, cupio mulctare. βλέπει κλέπτον, id est, κλεπτικόν· βλέπω φιλοφρόνως πρός σε, Xenoph. βλέπουσι κάτω, vergunt deorsum, Aristotel. libro secundo, Animal. Demosthen. βλέπειν εἰς τουτωνὶ πρόσωπα. βλέπειν ἔξω, respicere extra, Idem. βλέπω πρὸς σε, in te conuerto oculos, Herodot. βλέπω πρὸς τοῦτο, ad te conspicio, Isocrat. capite octauo, Euangel. Marci. βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, cauete à fermento. Ammon distinguit à θεάω. βλέπομαί σοι, videor abs te. Lucian. de luctu. μὴ δὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ κερβέρῳ. ne à Cerbero nudi spectentur. Ioan. Epistol. 2. βλέπετε ἑαυτοὺς, i. προσέχετε, attendite vobisipsis.

Βλαισός, οῦ, ὁ, incuruus, qui crura habet inuersa & genua in posteriora reflexa, valgus, varus. Pol. libro secundo. ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, Hesych βλαισός παραλυτικός. Sic dicitur & cui lingua impedita est, qui & τραυλός Hippocr. Gal.

Βλέτυγες ἢ βλέκυγες, nugæ, φλυαρίαι, Hesych.

Βλέτυες, hirundines βδέλλαι. Hesych.

Βλεφαρίζω. σκαρδαμύσσω frequenter claudo oculos, conniueo.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, pili palpebrarum, cilia βλέφαρα, genæ & folliculi oculorum βλεφαρίδες, palpebræ & pili genarum. Sic Xenoph. libro primo, ἀπομνη. οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι, τὸ ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, ἃ ὅταν μὲν αὐτῇ χρῆσθαί τι δέῃ, ἀναπετάννυνται ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ συγκλείεται, ὡς ἂν μηδὲ ἄνεμοι βλάπτωσιν, ἠθμὸν βλεφαρίδας ἐμφῦσαι, &c. Aristophanes in Pluto, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, genas resupinans eius & inuertens. Marcellus libro primo. Dioscorides notat βλεφαρίδας, palpebras esse & pilos in extremo ciliorum margine natos, quibus in videndo lucis nostræ radij diriguntur.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, gena, pellis oculos claudens. ὀμματόφυλλον, vt interpretatur Oppiani interpres: quasi dicas oculare folium παρὰ τὸ φάρος καὶ ἱμάτιον εἶναι τοῦ βλέποντος, quòd oculi indumentum sit. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν ἀφρεῖσθαι. Marcellus libro primo. Dioscorides cilia esse dicit, quæ vtrunque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudunt. vnde καλλιβλέφαρα, & malorum remedia, & formæ lenocinium in ea parte dicuntur: quæ Plinius variè solet vertere, nunc remedia glutinandis palpebris, nunc replicandis, nunc honestandis, nunc circunlinendis. καλλιβλέφαρα vertit Hermoll. & Ruell. circunlitiones quibus palpebras ornant coloremque mentiuntur. βλέφαρα. Ruel vertit genæ, Hermol. supercilia, Marcellus palpebræ. Odyss ξ. βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, à genis, seu ab oculis. Pro oculo Apollon. 2. Argonaut. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπερανέτειλ' ὀπωπή, Hesiod. τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, id est ab oculis.

Βλεφαρόξυστον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, radendis, vellendis, concinnandisque palpebris aptum. Gor.

Βλεψίας, ὁ, δανειστὴς ἐκ πειραιῶς, proprium viri. Est & hoc nomine piscis qui etiam κεφαλῖνος dicitur, Athen. l. ζ.

Βλέψις εως, ἡ, intuitus.

Βλῆδην, iactim, μετὰ τοῦ βάλλειν.

Βλῆθα, panis intritus.

Βληθρὼ, idem exp. τραχεῖαν, alij ἁπαλὴν.

Βλῆμα ατος, τὸ, iaculum, ictus, iactura. sic Athenæus lib. γ, inquit appellari τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμόν. apud Hesychium scribitur, βλῆθα.

Βλημάζειν, mammas contrectare & apprimere, Hesychius. vide Βλιμ.

Βλήμενος, ου, ὁ, percussus: pro βεβλημένος, accentu translato, poeticè & Ionicè. Apollon. βλήμενος ἰῷ. sagitta ictus. Infinitiuus eiusdem formæ. βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι. βληθῆναι. & βλῆτο ὑπερσιωπ. pro ἐβέβλητο, percussus fuerat.

Βλὴρ Æolicè, musca. Hesych δέλεαρ καὶ ἄθυρμα.

Βλῆραι, Hesych ἀκνίδαι, vrticæ addenti quosdam interpretari χόρτον alios τῶν ὀσπρίων τὴν καλάμην.

Βληρὸν, esca, δέλεαρ. Suid.

Βλήσαιν Hesych. esse dicit βότρυν ἢ κυπάρισσον.

Βλήσαρον, planta iunco similis, Hesych.

Βλῆστις terrestris scorpius, Hesych.

Βλιστρειδὶ χεὶρ. vel vt alij legunt, βλυστρειδὶ, i. manu scaturienti & fluenti, in Epig.

Βλιστρίζειν, Hipp. accipere videtur pro ῥιπτάζειν, id est, iactare, libro tertio, de morb.

Βλιστρισμὸς iactatio apud eundem Hipp.

Βλῆτα, idem quod βλήματα.

Βλητικὰ, quæ vulneri patent.

Βλητοὶ, currus rotæ, σφῆνες, ἐμβλήματα, γόμφοι, συμβολαὶ ἀξόνων.

Βλῆτον, τὸ, legitur pro βλίτον, libro septimo, capite primo, histor plant. Theophrasti: & libro secundo, Dioscorid. capite 146 βλῆτον: vbi tamen blittum exponitur, quod genus est oleris

Βλητὸς, attonitus, apoplecticus, Hippocr. de morbis libro primo βλῆτες, Hesych.

Βλῆτρον, ου, τὸ, clauus ligneus, pessulus, Suid. τὸ σύμβλημα, Homerus Iliad. ο.

Βλήτυει, inquit Suid. sic vocant σκινδαψὸν· ἔστι δὲ παραπλήρωμα λόγου μὴ ἐχόντων λόγον. χορδῆς μίμημα.

Βληχᾶ, balatus, in Epig pro βληχή.

Βληχάομαι μ. ήσομαι, πέπτημαι, balo, Aristophanes in Pluto. Depon absolutum est: dicitur tamen de capris apud Theocritum. Aristophan. in Pluto, ἀλλ' εἶα τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες βληχώμενοι προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων, μέλη. Et in Vespis, τὰ παιδάρια βληχᾶται.

Βληχὴ, ῆς, ἡ,

Βλήχημα, ατος, τὸ, balatus: βληχὴ προβάτων, balatus ouis. pro vagit puerorum Æschyl. ἐν ἑπτὰ ἐπὶ θηβ. βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται.

Βλῆχον: vide βλάχνον.

Βληχρὸν, herbæ species: sed βληχρὸν, ἀσθενὲς, Hippocrat. Hesychi βληχρὸν ἀσθενὲς, νωθρὸν, ἁπαλὸν, λελυμένον. Item ἰσχυρόν. Hesyc βλῆχρα πτερίς. Interpres Theocriti, πτερίς, inquit, εἶδος βοτάνης καλεῖται δὲ καὶ βληχρὸν, sic enim scribitur. Et si vera est Nicandri lectio, idem etiam est βλῆτρον, siue βλῆτρος & βλάχνον. In Theriacis, ἐν δὲ πολυκνήδεος βλήτρου περὶ βάλλεο χαίτην. Interpr. βλῆτρον ἡ λεγομένη πτερίς. ἤγουν τὸ βλάχνον.

Βληχρὸς οῦ, ὁ, debilis, languidus, hebes, obtusus, imbecillus. παρὰ βεβλῆσθαι. ὁ καταβεβλημένος καὶ πεπλακώς. Pindarus dixit, ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ. id est, de forti, potenti & impetuoso. ἀπὸ τοῦ βέβλημαι, ὁ καταβάλλων, Dicitur & ἀβληχρός, quemadmodum στάχυς & ἄσταχυς & ἄπας. βληχρὸς πυρετός, imbecillis febris, Alex. Aphrod. apud Hipp. βληχικός.

Βλῆχρος, ἡ, blechrus, genus herbæ, Theophr. lib. 1. cap. 8. de cau plantar.

Βληχὼ, όος, ἡ, blecho, onis, pulegium, Theophrastus libro no capite 16.

Βληχώδης, Suid. πρόβατα τὸν νοῦν ὅμοιος μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα χλώδης πέμπειν ἔμελλε.

Βλήχων ωνος, ἡ, pulegium, quod brumali die in carnariis reflo icit, Plinius libro 18. capite 25. pro γλήχων, Atticè. Dicitur dem à Nicand βληχωνία. sic & ἐφόλκιον vocat Aristoph.

Βληχωνίας ου, ὁ, potio ex pulegio herba. Aristoph. in Pace, ἐγκυκεῶν' ἔπιθες βληχωνίαν.

Βληχώνιον, ου, idem quod βλήχων. Gazę libro tertio, Grammaticę citur βληχωνία.

Βλίαρ, folium ficus: vnde βλίφυλλον, i. σύκινον, ficulneum, Suid.

Βλιαρὸν, Hesych. ἀβλαβές.

Βλιβρὸν, eidem λαγαρόν

Βλιδῆς, eidem sunt ψεκάδες rores.

Βλικὰς, eidem σύκου φύλλον. in Etymolo verò habet βλίκας βλίκας: βλίχαν idem dici scribit βάτραχον. apud Suid. βλίκαρες pro ec

Βλιχώδες, idem apud Hippocr. esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν decorticatum & purum.

Βλιμάζειν, mammillas tractare, aut etiam mulierum pudei ψηλαφᾶν, inquit interpr. Aristophanis, καὶ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ γ (lege στήθους) ἅπτεσθαι. Propriè autem de auibus quum illas pturi tractant. Aristophan. Auibus, εἶτα λαβόντες πωλοῦσι θρόους, οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες, postea capientes vendunt c gregatos, hi autem emunt palpantes. Item βλιμάζειν apud ristoph. exponitur κακοῦν, & τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν.

Βλιμασὶς apud Hesych. ἡ τῶν τιτθῶν ἄλειψις.

Βλίμη, contumelia, προπηλακισμὸς, ὕβρις.

Βλινὸν, Hesych. esse dicit δαλὸν titionem.

Βλὶξ assiduè συνεχὲς, Hesych.

Βλιτὰς ἡ, mulier imbecillis, γυνὴ ὀλιγοτελὴς Suid. Hesyc. verò τὰς βλ καὶ βλιτωνας. βλῆσεις dici scribit.

Βλίταχος, rana, βάτραχος, Hesych. Et βλιτάχεα, apud Epicharmi τὰ κογχύλια ἢ τὰ σπλάγχνα.

Βλιτομάμας, ου ὁ, vel βλιτόμας, stupidus, bardus, stolidus, Aristo νεφ. καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν, ἀντὶ τοῦ μωρὸν τοῦ δὲ βλίτον μωρ δοκεῖ λάχανον. καὶ μάμμαν ὡς παίδων ἄσημος φωνὴ τῶν παίδων λαλούντων.

Βλίτον, ου, τὸ, blitum, genus oleris insipidum, vim habet humect di & refrigerandi. valet & aduersus cancrum vlceratum. apud Suid βλίτον, scribitur. apud Dioscorid. libro secundo, cap 146. βλῆτον hoc olus nullius est in medicina vsus. Vnde soc & inutilis homo dicitur blitto despectior.

Βλίττω, aufero mel à fauis, mel exprimo, fructum capio, Plu de fi.

de fort. Βαίθω τὸ μολῶ, mel adimo Aristoteles. I bro nono, Animalium, mel dimo, castro suos. Idem, idem Βαίθω τὰς σμήνας, δηλονότι, castrantur. Fuit vnius aluei duobus sextarios. Pollux libro secundo. Βαίθειν ἢ κεντίζειν (legendum κεντίζειν) τὰς μελίσσας, ἢ τοῦτο αὐτὸ χαράττειν. Aristophanes in Equitib. Καὶ κεντρίδες αὐτοὺ βαίθουσι. Interpr. ἀμβλύνει· ἢ βαίθειν ἐστὶν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῆς κηρίου· ἢ στενοχωρεῖν ἢ τὸ ἁπλῶς ἔχειν, ἢ κωλύειν τὴν μέλισσαν ἐργάζεσθαι.

Βαιοειδής, ἐός, ὁ, rigidus, grauis. Ἀγρὸς βαιοειδὴς, terribilis, horrendus, toruus. Καταπληκτικὸς, ἀξιοκατάπληκτος. Φοβερὸς, σκυθρωπὸς. Ὁ ταυρηδὸν ὀλοφυρόμενος Ἅιδης. Apollon. Βαιοειδῶν δ' ἐκ ἄμπνυε θυμός. Homer. Iliad. 9. Βαιοειδὲς ὄμμα, à quibuldam duplici ει scribitur, & per ι in priore apud Gazam libro tertio. Grammat. Lucianus, πῶς προφοιτᾷς ἢ τὸ ὀφθαλμὸ βαιοειδὲς. Βαιοειδὲς καὶ ὑπόπικρον, horrendis fluctibus. Nicander in Theriacis, Βαιοειδῆ δ' ὑδὸς ἄμμα χεάδνη. Interpr. μέλαν κακόν. Et in Alexipharmacis, Βαιοειδῆ ποδάνδε. Interpr. σκυθρωπόν. Theophrastus libro sexto, capite 21. de caulis plant. πηρὸν πλεῖον ἢ βαιοειδὲς ἐστὶ, id est, alimentum vberius vehementiusque. Ibidem capite 18. εἰσὶ δ' ἐν βαιοειδέσιν ὕλαις ἢ σκιερωτέροις οἱ Σάλικες ἢ ἀκρίλιμνες, &c. sunt autem ex calliotiore corporatioreque materia germina, rami, &c. Gaza.

Βαιοειδοπλήξ, ἠός, terribilis, aspectu horribilis, καταπληκτικὸς ὀφθαλμοῖς ὄγκος, Hesych.

Βαιοωπὸς, ὀός, ὁ, torue oculus, torué aspiciens. Καταπληκτικὸς, in Epigrammat. Dionysi. poeta, πῆς ἢ φλογμὸν βαιοωπὸς, terribilis aspectu.

Βαιόζειν βλιμάζειν.

Βαίθω μ. μέσ. ω. κ. ξ, fcaturio, abundo, effundo aquas, & fcaturite facio. A mari me & fono fcaturientum aquarum tic dictum, cum Accus. libro tertio Epigramm. Ἠδὲ μὲ δυβλίζων. pro fcateo. libro secundo, Epigramm. κυλὰξ βλύσεις νυμφῶν. βλύζειν οἱ κώμας apud Poll. li. 5.

Βλυσμὸς, profundo, apud Nonn. & fcatere facio.

Βλυσεὶς, ίδος, ἡ, q. d. fcaturitrix, vt in Epigramm. βλυσηδὸν χέοι, manu fcaturiente & fluente.

Βλύω, idem quod βλύζω. quod Accusatiuo iungitur apud Nonn. Πίδακι πηγὴν ὑγρὸν ὕδωρ, fundebat, alias fcaturiebat, abundabat. Et meraph. Euripides in Hecuba, λόγους μὺθους, ἃ βλυεῖ ἀφ' ἡδονῆς.

Βλὼ percutio, mitto.

Βλῶρ pinus, abies, pyrus. Odyss. ἀ id est, ὄγχνη Iliad. ν, πίτυς.

Βλῶθρη, οῦδ, altus, frondosus, χλωρὸς, ἀπαλὸς βλάστης, virens, vegetus, lorgus. sursum pullulans, viridis. In Epigramm. πίτυς βλωθρὴ τὸ πάροιθε μαίεσκεν. à verbo Βλάσκω, inquit Interpres Apoll. Rhod. Aratus, Μέσσα κακομηθὴς μνδὶ βλωθρῇ ὑπὸ ποιμὴ, grandi in segete.

Βλωμὸς, panis genus de quo ita Athenæus libro tertio, Βλωμὸς τὸ ἄρτος ὑπερμεγέθης λέγει, οὗ ὁ χρόνος ὑπερμηκύνει Ῥωμαῖος κοδράτος ἀλέγουσι.

Βλωμὸς ὁ mollas, bolus, panis fragmentum, offella, δῆγμα, κλάσμα τὸ ἄρτου. Hesych. ἰσχηλόμους. Vnde κατακλᾶσαι αὐτὸς, apud Hesiodum, id est, octo fragmentorum. Et Ὅλμοι, σφαῖραι, He ych.

Βλωμὸς, Hesych. folium fici.

Βλῶσις præsentia, παρουσία, Hesych. ab Etymolog. exponitur etiam ὕβρις, in hoc lemi iambo. Αἰσχρὸν πίτυσσι βλῶσις.

Βλώσκω, vado, clamo, serpo. Neutr. absolut. vide καταβλώσκω. descendo. Hesychius Βλώσκω exponit, ἀπέρχομαι, ἕρπω. Ἐοῦ, κεκμηκέναι, ὁ τὴ etymolog. exponitur αὐξάνω, qui & derluatum ex μολίσκω dicit περαιῶ & συγκοπῇ.

Βλῶψ, fictitius est sonus elepsydræ, Eust Iliad. 9.

Βοὰ, poetice pro Βοέ, Gaza l. 3. Gramm.

Βοάασκε, pro ἐβόα, clamabat, vociferabatur. Apoll. Rhod.

Βοάασκον, clamabam.

Βοάγριον, τὸ. scutum ex pellibus boum agrestium fabricatum, in Epigrammat. Βοάγρια, ἱερὰ, vt exponit Etymolog. id est, λάφυρα, quæ ἐκ τῶν ἀγρίων, i. ex pugna colliguntur. sunt qui scuta dicant ἀφόρητα, id est, incontaminata. Nam φόρημα significat polluo, in Epig.

Βοάγριος, ὁ, ἡ, stultus. Item fluuius Locrorum, Hom. Iliad C.

Βοαδεῖ, Hesych. est βοᾷ, pigeatur.

Βοαδρόμος, ὁ, auxiliator, ὁ ἐπὶ τὴν βοὴν, ἤγουν μάχην παρών. Doricè pro Βοηδρόμος.

Βόαινα, idem Doricè pro Βόαινα.

Βοάθαλμον, τὸ. herba apud Hippoc. dicitur etiam Βοόφθαλμον ὑγρὸν πόαν apud Dioscor.

Βοᾶς piscis boy. Plinio. Aristoteli Βῶς, aliis Βοῦς, βοῶν, id est, bouis oculus, quia parnus cum sit vt Smarides, oculos pregrandes habeat vide Athenæum libro ζ.

Βοάσιος, ὁ. ἡ, quod ad boues pertinet, boarium.

Βοάσμα, Hesychius epitheton, σῶμα τὸ σωματῶδες ἢ ζωῆς εἰς ζωὴν ἢ ἀστρεπτὸν ὕλης.

Βοαυλιοῦν, τὸ. bubile, Βοέων δόμος Σόφ. κρ.

Βοάω μ. μέσ. ω. κ. ξ, clamo. vociferor, voco, boo. Plaut. Neut. absol. Lucia ἐβόα σφόδρα ἐκ τοῦ ἄντρου Βοῶν, nemini accesse est se inclamare vel se clamare. Βοᾷ καὶ Accus. Soph. Βοᾷ τὰς τοῦ ἀδελφοῦ μόλις, ἐκ clamore iubiaro catantis canticu huic calamitati conuenientem. Βοᾷ σοι id est, tibi inclamo, Nazanzen. in orat. Βοᾷ σοι ἡ ἐμὴ τῶν δικαίων, pro clamabo diei virtutem, Idem. Βοᾷ μὲ ἀφύπνου. Demosthen. Βοᾶν ἢ κακηγορεῖν. Idem. βοᾶν, κρύπτειν, vocem tollere & applaudere. Lucian. Βοήσομαι τὸ πατρῷον, i. patrem inclamabo, Lucian. vnde Βοώμενος, celebratus.

Βοεία, ας, ἡ, pellis bubilla. Dicitur & Βοιὴν pro eodem: item clypeus pelle bubula coopertus.

Βοειάκος, ου, ὁ ἢ Βοειὸς, οῦ, ὁ Βόειος, ον, ὁ, bubulus: vnde δόμος Βόειος, Odyss. Βοείοις βοσὶν, bouis & τὰ Βόεια βουβλᾶς carnes, Alexan. Aphr. & τὰ Βόεια κρέα Βόεια ῥήματα, μυκήματα ἢ κτύπου πλῆν, Aristoph. Interpr. Βόειος ζεύγνυμι, iuga boum, Thucyd.

Βόϊδη, idem quod Βοῦς. Nonnus, Βοὸς μέμφομαι ἠθέλες αἰδέσσ θυμοπόλων, hominem & bouem mactans. Βοὸς ποδὶ, pedi bubulo, Βοὸς ἀγέλαι, Nonno, id est, armentum boum, vt armenta buccra dixit Ouid. & buccra fecla, buccetásque greges Lucret.

Βοεὶς, ἐός, ὁ, lorum proprie, & pro rudente ponitur. Odyss. γ. ἱστία λευκὰ ὑπερτίθεσθαι Σιδονίοι ἔλκον Βοέας ἢ ὅσοι λίγεν εὖ ἐν Βοέοις ἱμάντας κρέμων, inquit Didymus.

Βοὴ ἧς, ἡ, pugna. item clamor, vociferatio. Quintil. sonus. eiulatus, strepitus, vox. Lucian. ἡ δὲ μετὰ βοῆς καὶ συμπάτου. vociferatio, clangor, acclamatio. Βοὴ ἀχαϊδὴς, ab Homero vocatus Menelaus, vt minimè formidolosus in bello: propteiea quòd quibusdam in bello vox præformidine intercipiatur. Βοὴ ἀγαθὸς διομήδης, id est, bello strenuus, apud Homerum. Βοὴ ἢ δὴ τοῦτο, id est, inter hæc clamore coorto. Βοὴ ἀπὸ τοῦ ὄπτα. comitatorem egregium, Etasm. Thucydid. δέος καὶ βοὴ ἐνῆσαν, intra vociferationem, sic Valla: Interpres verò, ἐγώμι καὶ βοὴ ἐς τὰ ἀκροάδε. Et βοὴ pro βοηθεία, auxilium. Interpres Æschyli in illud in Supplicib. ὄμως ἄμεινον εἰ ξυμβλιοιμὶν βοὴ, ἀλλὰς λαθέσθαι.

Βοηγλώς, epitheton apum, in Epigramm. Βοηγλώσσοις μελίσσαις, i. bouinatis.

Βοηδρομία, ἡ, μ. ησω, cum festinatione adsum, auxilior periclitanti, auxilio accurro. Βοηδρομῶ σοὶ ἐς ἀξιόχρεων.

Βοηδρόμια, τὰ festum quoddam Athenis cum clamore, quòd Theseus eo menle, qui Βοηδρομιὼν appellatur, cum Amazonibus consserto prælio victoriam reportauit, Plutarchus in Theseo. scribitur & Βοηδρομίων apud Etymolog. dicentem festum esse Athenisinde hic nominatum quod Xuthus pugnantibus Athenien sibus aduersus Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit.

Βοηδρομιὼν, ῶνος, ὁ, Græcorum tertius mensis est ab æquinoctio æstiuo. quidam Augustum exponunt, alij Iunium, alij Septembremque varietas ex dissimilitudine mensium Atticorum cum nostris nascitur.

Βοηδρόμος, ὁ, adiutor.

Βοήθεια ας, ἡ, auxilium, adiumentum, Cicer. exercitus, præsidium, subsidium, Xenophon. patrocinium, remedium, supplementū. τὴν πόλιν Βοήθειαν ἔχειν, subsidium eg statì inuenire. Plato epistola septima, τέλεια ἀλλήλοις ἢ τοῖς πόλεσι φῶς τοῖς ἐμοῖς Βοηθείας. ciuitates inter se esse beneuolas ad vim barbarorum arcendam. Βοήθειαν ἐς τὰς ὠφελίας. Demosthen Βοηθείας ποιεῖσθαι, Æschini auxilia suppeditare. Βοήθειαν χρήματων, Demosth.

Βοηθέμβολον ου, τὸ, auxilior, adiuuo, feio suppetias, iusté o prospicio, cósulo, patrocinor, defendo, procurio. ad vim arcendā accurro, ad incurrendum tendo. Βοηθῶ τοῖς ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν pugnam festinare, Etymolog. Per succurro fignificatius exprimitur Latinè, quàm per adiuuo. Nam iuuamus laborantem: & Βοηθῶ, inde dictum est, quòd ad vocem periclitantis succurratur. Βοηθῶ τοῖς ἐκ Σικελίας, quod & Βοηδρομῶν, vocat. Sic dicimus, Βοηθῶ σοι ὀπλίτης, id est, iuuo te armis. Βοηθῶ σοι ἐν ἀγῶσι, iuuo te ob vim autem. Βοηθεῖν ἐπ' ἀνδρὶ, ad se defendendos ei obuiam rendunt, Herodot. id est, aduersus eum ilocrat Βοηθεῖν τὸν ὄρκον ἐν χρεσὶ, procurrere ad fiues regionis. Βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, iniuria pressos subleuare, ifocrat. opem ferre. Herodot. Βοηθοῦσι παρεῖναι ἢ ὑπικουρεῖν, adesse & patrocinari. Βοηθῶ σοι μικρὸν, Demosthen. Βοηθοῦντα μὴ μάντις ποτ' ἐνθουσιάσειν ἐπῆται, remedio est contra fungos nitri potus. Dicitur & o quarto, capite 83. Item 1.8 c 15 ἢ ὁ ἐπὶ τῷ ὑγρῷ ἀ ἢ ἐν Σικελικῷ πελάγει, inter remedia mustella numeratur. Xen. Βοηθοῦσι τοῖς τὰ ἄκρα ἀπὸ λιμὸν ferunt ad vertices. Βοηθοῦ ἀμφὶ τὰ σπλάγχνα. Hermog. βοηθεῖα ἐστὶ διάλογος Herodot. ad arcendū obuiam tendo ad mare Βοηθεῖν ἐπὶ πόλιν. verbi subuenio, Thucydid. Βοηθεῖν ἐφὸς τὰ ἴδια ἰσχυρὰ, quod vires corporis iuuat, Aristotel Βοηθεῖ χρήμασι, per pecunias affero opem. Βοηθεῖν ἐπὶ τὰ ὅπλα, aduersus armatos opem ferunt, Xenoph.

in Omissi ἐοικ βοηθεῖν· ἀλλὰ, id est, τὸ βοηθοῦν μὴ ὄντος κατ' αὐτῆς, ad eos coercendos concurrerunt. Συνδεῖν seu συνδρᾶναι ἐπὶ τινας ἀδικίας, iniuriis occurrere, Aristotel. in Polit. Συνδεῖν τοῖς πολεμίοις. ad vim hostium arcendam occurrere. ἐξωθεν τοῦ πολεμίου τοῦ τυραννικοῦ ὁμόνοιαν, Demosthen. id est, ἀφ' ἑτέρου contra. Idem συνδεῖν ἀνάγκαις ἰδίαις ἐπ' ἀρετῇ, nobis venient in auxilium ad vrbem Oropum recuperandam. Idem, συνδεῖν εἰς φυλακὴν, auxilio ire Phocensibus. συνδεῖν τοῖς ἀφ' ἑστίας πολεμίοις, tibi opem fero aduersus hostes. Idem ἀνάγκη συνδεῖν, illuc mittere auxilium. Iungitur & cum Accus. συνδεῖ τὴν πατρίδα, iisdem etiam succurrit, Theophr. historiæ plant. 9. capite 16. συνδεῖν σοι ἑτέροις, abs te mortem arceo, Plato in Leg. sic Interpr. Xenoph. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια συνδεῖν δυνάσθαι, amicos iuuare poteſt in iis quæ iuſta ſunt. Plato Epiſtola ſeptima, ἐὰν συνδεῖν μόνον γένηται, cum duobus datuus dixit, τούτῳ μοι βοηθεῖν μόνον ἐγχωρεῖ φιλοσοφίᾳ τε φίλοις, hæc tantione à me præſtitum eſt auxilium philoſophiæ & amicis. βοηθεῖν pro τιμωρεῖν. Ariſtot. & rhet. ἐὰν ἐξέλθωσι πρὸ τῶν ὁρίων στρατιῶται.

Βοήθημα, ατος. τὸ, auxilium, remedium, adiumentum, medicamentum. Galen. ad Glauc.

Βοηθητικός, ὸν, ὁ, ἡ, auxiliator, vim habens auxiliandi.

Βοηθητέον, ſuccurrendum eſt. Demoſthen. βοηθητέον τοῖς ἀφεῳμαπ.

Βοηθητικός, auxiliator, auxiliaris vel auxiliatrix, patronus, qui præſidio eſt, ſubſidiarius, qui eſt remedio. Plutarch. in Solone βοηθητικὸς ὢν τῶν πάνυ, pauperum cauſæ impenſè ſtuebat. βοηθητικώτερος, iuuantior, Gaza. βοηθητικὸς εἶμι τοῖς φίλοις. Ariſtot. lib. 1 Rhethor.

Βοηθός, ὁ, ἡ, ὸν, poeticum pro βοηθὸς, i. auxiliator, fautor, celer in ferendo auxilio, expeditus in pugna. Theocrit. ἦ ἄμφω ὀπατίδα βοηθὸν ὀτρύνω.

Βοηθὸς, οῦ, ὁ, ἡ, ὸν, fautor, adiutor, author, auxiliaris, ſocius, auxiliator, auxiliatrix βοηθοὶ πέμπω, ſubſidia mitto, Thucyd. βοηθὸς ἔρχομαί σοι, venio auxilio tibi, Xenoph. Plutarch. in Themiſt. τεμήρες ἡμῖν παρῆσαν βοηθοί, tritemes nobis præſidio adiunt.

Βοηλασία ας, ἡ, prædæ & expulſio boum, abactus.

Βοηλατεῖν μ' ἤσαν, ἦσε, agito boues, abigo boues. βοηλατεῖ, vaſtat.

Βοηλάτης, ου, ὁ, bubulcus, boum agitator.

Βοηλατικὴ, exponitur à Ficino, bucolica, ars tractandi boues. βοφορεῖσε βωκβάκη, ζεύγνυ ἄτρεε.

Βωκάτης, ὁ. boum agitatrix, in Epigrammat. βωκάτην ἐλάθην, id eſt, βάτραχα.

Βόμιος, & Dorice Βόαμος, clamor. Ariſtophanes. νεφ. πικὲ πολῦ τι βόαμος.

Βοὸς, dicitur pro βόας.

Βόος, ου, ὁ, clamoſus, voc. ferator Luc.

Βοωτὶς ὑβ' ὁ. clamor. vociferatio. Odyſſ. α.

Βοώσιμος, clamabo. Plato in Apolog. τῷ οὖν ἐστιν βοήσεσθαι, propter quæ fortaſſe vociferabimini.

Βοῶρίζω, obruo, propriè implicitum traho in foueam. Cyril. κεκοδοκία ἢ μεγαμαρτία βοῶρίσας αὐτὸν, de diabolo loquens, id eſt, obruens.

Βόθριον, τὸ, bothrion, quaſi foſſula dicitur quoties cornea oculi pars exulceratur. Eſt autem bothrium, vt definit Galen. concauum, purum & auguſtum vlcus, rotundis foraminibus ſimile vlcere profundius. Si verò latius vlcus patet, minùſque deſcendit, κοίλωμα dicitur.

Βόθρος, ου, ὁ, fouea, ouogo, puteus, fundamentum. Eſt etiam tormenti genus, baſil.

Βοθρώδης, tumor dicitur apud Galen. quum preſſus digito foſſulam veſtigiúmque lacuno ſum relinquit.

Βόθυνος, ου, ὁ, fouea, ſcrobs, foſſa. ἐξῆλθε τὸ βαθύλ. Matth. 15 εἰς βόθυνον πεσοῦνται, in foueam cadent. Ariſtotel. de mundo, τὰ ὑπὸ σελήνην διάπυρα ἀναγκαῖον ἐστὶ ἢ ὅλα ἢ μέρη ἄνωθεν φέρεσθαι ἐπὶ τὸν βόθυνον, foueam, figuræ, quæ in elemento ignis apparere ſoleant. Attuc è producit penultimam, Gaza l. 3.

Βοθύνιον, τὸ, ἢ Βόθυνος, τὸ, bucula Virg. vel bubulus Columel. Ariſtoph. Item in Epig. proprium mulieris nomen.

Βοίδιον, τὸ. ὁ ἀφ' ἓν βοῦς ὢν. Euſt. ex Menand.

Βοϊκάζω, idem quod βόϊκάζω. boum fur apud Athen. l. 9 ex Soph.

Βοϊκὸς, ὁ, ἡ, ὸν, bubulus.

Βοιωταρχία, ſum magiſtratus Bœotiorum, Thucyd. οἱ βοιωταρχοῦντες. Bœotiorum duces primarij, Bœotij præfecti.

Βοιωτάρχης, ου, ὁ, hoc nomine dicebatur apud Bœotios magiſter equitum, & Bœotiorum imperator. βοιωτάρχαι, apud Æſchin. οἱ αὖ γενόμενοι οἱ ἐν ταῖς Θήβαις qui & βοιάρχοι dicuntur, magiſtratus Thebani, Bœotiorum magiſtratus & primores: erant autem vndecim, vt eſt apud Thucyd. & eius interpretem.

Βοιωτοαρχίας, ὁ. principatus Bœotiæ, Plut. in Pol. t.

Βοιωτιάζω, lingua loquor Bœotica, partes Bœotiorum ſequor, Æſchines.

Βοιώτιος, ου, ὁ, Thebanus.

Βοιωτιστὶ, ου, ὁ, Bœotice. Pro craſſo accipiunt Græci. Bœotij enim hebetes: vnde Horat. Bœotum in craſſo iurares ære natum. βοιωτικὴ σμύρνα, Bœotica myrrha, radix cuiuſdam eſt arboris in Bœotia, Dioſcorides libro primo, capite 79.

Βοϊών ῶν, Bœotius, dicitur & βοιώνιος. pro codic. βωκτὰς ἅρμασι. Bœotia radix, i theophraſtus libro ſeptimo, cap. 4 hiſtor. plant. βραῖτον μέλαν. Ariſtophan. in Acharn. Δικαιόπολις εἰσπλεῖ ἐπὶ μάχῃ Βοιωτῶν. Inter pres. ψυχεῖν. hoc inuenit Ter pander. βωκτὰς ἔ, Bœotica fuit, quam ſe effugiſſe dixit Pindarus: dicitur in rudes & ſtupidos ignaróſque bonarum artium. Sic dixit Horat. Bœotum in craſſo iurares aere natum. ἐπὶ τῷ βοιώνιον, inſulſum, Lucianus.

Βοιωνὸς, πύθεος Bacchi, Bœotus, in Epig.

Βοϊωλὸς, ὸν, ὁ, impetuoſus, irretitus.

Βολβάδιον, ν. bulbulus. parvus bulbus, Epiſtetus.

Βολβεδώδης, magna iactare, μεγαλοῤῥωμοσύνη, Var.

Βολβίνη, ἡ. bulbina, herba de genere bulbaceo, Theophraſtus libro ſeptimo, cap. 13. hiſtor. plant. Athen. lib. 2. Plinius libro 22. cap. nono. Bulbinem Græci vocant herbam porraceis ſolus, rubicundo bulbo.

Βόλβιον, idem quod βολβάριον, exiguus bulbus. Epiſtetus, κἀκαλέξαι βολβάριον.

Βολβίτιν ſiue βομβύλια, parui polypi piſces, apud Hippoc.

Βολβοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ὸν, bulboſus, bulbum referens.

Βολβίτου, ν, τὸ, vel βόλιτον, ſtercus boũ, fimus bubulus βοὸς βόλβιτος, &c. Dioſcorides libro 2. capite 101. fimus bouis. Feſtus bulbitate Latinis hinc inſtexum putat, quod ſignificat puerili ſtercore inquinare, Cælius l. 6. c. 38. Et in Com. Ariſtoph. eſt βολβὸς τοῦ, ὁ, βόλβιτος.

Βολβός, οῦ, ὁ, bulbus, cepe, tuber. Ariſtophan. νεφ. βολβοὺς ἀφαιρεῖσθαι. vbi interpr. βολβοὺς, τὰ χύματα ἢ δένδρα. id eſt, tubera. βολβοὺς καλάμου, bulbos arundinis, Dioſcorid. libro primo, capite 124. vbi Marcell. Quos, i inquit, cum radice arundinis Bulbos dicimus, oculos etiam. intelligimus, quo nomine veteres etiam in radice arundinis, eam partem dixerunt, vnde noua etiam ſoboles quotannis naſcitur. βολβοὶ ὑμεναῖοι, bulbus vomitorius. Idem lib. ſecundo, capite 203 βολβοὶ ἐδώδιμοι, bulbus ciliaris libidem, cap. 204 βολβοὶ ἄγριοι, bulbus ſylueſtris: ſic dicitur & nonnullis, quod & ἀφιλμενον dicitur, genus eſt herbæ venenatæ. Idem lib. 6. capite 6. βολβοὶ ἑρπετώδεις, bulbus laniger, ſiue lanaris, ſiue lanatus. Theoph. eſt de hiſt. plant. ἐκ πολῦ βολβοὶ ἐγκαθέφραμεν ὑφαίνοντες τὰ ἱμάτια, &c. Plin. libro 19. cap. 2. Athen. libro 2 vide πάσεια βολβοῖς ἁπάστου, quo & coronarij vtuntur, apud Theophraſt. de hiſt. lib 6. capite 7. Plinius libro 21. capite 12. ita ex preſſiſſe videtur: Nam in Græcia tardius etiamnum anemone. Eſt autem hæc ſylueſtrium bulborum flos, alioque quàm quę dicitur in medicinis.

Βολβοῦνιον, ſpecies eſt polypi piſcis. dicitur & βολβίτης, Athenæus libro 7.

Βολβώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, bulboſus, bulbaceus. lib. 7. cap. 9. hiſt. plant. Theophr.

Βολέω, με ἤσαμεν, ἦκα, peto, curo, Actius. Accuſ. Iliad. ι. ἐγὼ βολεσάμην ἅπαντα, id eſt, ἤδειν πᾶν λυγρὸν βεβλαμμένον ἐν ἐκπονήσεσθαι. Idem ibidem βεβολέατο πάντα, examinati erant, erant perculſi, ἐλαυνόμενα τὸ πᾶν ψυχῇ τεταραγμένα ἤσαν.

Βολεών, ῶνος, quinquenium. Poſſux lib. 7. ſimentum Plin.

Βολὴ ῆς ἡ, ictus, percuſſio, telum, ſpiculum, plaga, ictus. Apollo. primo, ἁμὰ ἠελίοιο βολῇσι, id eſt, oriente ſole, & Sophocl. in Aiace, ἐφ' ἡλίου βολαῖς, id eſt, ἀκτῖσιν, à ſolis otturadiorum comictum dixit Plin. Hoc loquendi genus imitatus eſt Horatius: libro Carm de ſolis radiis ita loquens, Tum ſpiſſa ramis laurea feruidos Excludet ictus. Heſiod. pro ictu, ἀπάνευθε ἰοχέαιρα βολάων τε καταιγίδος· τῶν δὲ βολαὶ, ſagittarum iactus ſiue comictio Cicer. Plato de leg. ζῷ βολὴ εἰκόνων, remitto impetum. Ariſtophan. βολαὶ ἡδὺ λόγων, apud Herodian. id eſt, τὰ βάλματα oculorum obtutus ſiue coniectus. Cicer. faces vertit Pelitian. Homer. Odyſſ. ὡσεὶ τε πρὸ ἡλίου βολαῖς, aduerſus ſolis impetus. Lucian. in Anach. Theoph. de Cauſ pl. ἀφῶν πυῖς βολαὶ flores amittit, defloreſcit. vb. βολὰς ποιῆται ὡσπερ οἱ κατοπτρικοὶ ſolis phus de Captiuitate, πρὸς ἀκοὰς ἐφέρετο ὡσεὶ τὰς βολὰς, aures obturabant aduerſus clamorem & tubarum clangorem. dixerat autem antea, ὑπελάβοσι ὡσεὶ τὰ πλακαγμοὶ τῆς πομπῆσαν ὑποφορᾶς τοῖς ἀκοαῖς. Conſequens verò eſt ictus, ſonus ex repercuſſu τῶν κυτῶν τύπος.

Βολίζω, με ἴσωσα, ἴσκα, bolidem ſubmitto, nauticum perpendiculum tacto vel demitto. Act. Apoſt. c. 27.

Βολὶς ἴδος, ἡ, à verbo βάλλω, miſſilis haſta; iaculum, βέλος ἀκόντιον ἀγχέμορον, in epiſt. ad Hebr. cap. 12. βολίδι κραταιᾷ δύσασα, iaculo configetur. Eſt & pondus funiculo affixum, quo demiſſo nauræ explorant altitudinem maris. Dici poteſt perpendiculum nauticum. Herodot. vocat κρεμαστὸν βολίδι σταθμὸν emiſſione fulgurum, capite 5. libri Sapientiæ. Plin. lib. 2. cap. 26. Emicant & faces nonniſi quum deciunt vitæ. Duo genera earum: Lampades vocant planè faces; alterum bolides. dicta quod faces veſtigia longa faciunt, priore ardente parte: boli verò perpetua ardens, longiorem trahit limitem.

βολί

λτωμα, ατ, bolitæna genus quoddam polyphagi, ab aliis dicitur ὄζολο, ollele, Aristot. l. 4.

λύτης, vide Μύλαι.

μπᾶ-ος, ὁ, Hesiterceus.

μπι Dioscorid. lib. 5 cap. 115 ἔστι δὲ καὶ συπόρεια, εἶδος τῆς βολίτης· ἔστι δὲ ἄκανθα ἐκτελὴς, quali flos erectitius ter æ, Ruellius, Marcell. gleboſi, quod bolitidem nominant, veluti flos eſtiſed tunc per ω terib endum eſſet.

μπος, ὁ, & βόλιτος, ſupra quæ τὸ βόλιτον, ſtercus maximè aſinorum & boum, τὸ ἀπὸ ὄνου καὶ τῶν τοιούτων κόπρος, exponit Ariſtophan. Interpres. Atticum eſt, ἀπὸ τοῦ βολεῖν, Cælius libro ſexto capite 38. Theophraſtus libro quinto. capite ſeptimo, ἀπὸ τοῦ βολίτου συντυγχάνειν τῇ σπέρμα ſi ſemen ſtercore bubulo inoculatum ſeratur. in vulgaris cod. legitur ἐμβολίτου Apud Pollucem libro quinto, lætamen ſimúlque bubulu βολίτου dicitur, ἡ ὄζος apud Homerũ, equinum verò ſtercus vocant κόπρος aſinorum ὀνάδα. ſuccerdam autem ὑποβολοσύνιον ἢ ὑπόβολον: capiarum σαυράδα ἢ σαυρώδιον ἢ σαυρίτιν, ἢ σαυρίδιον vt & murium μυοκαυλίδα. humanum porro oletum, κόπρος ἀνθρωπεία, hinc ἀνθρωπόμυξα dicitur, quod etiam πλόον, ἢ πλεῖον ἢ ἀσκατίλιν vocant.

νκ-ος, ὁ. Æolicè pro βόλος a bulla. Plut. in Probl.

νατος, in Epigr. de ludo fritilli, ſonitus actuum aut teſſerarum, dum mouentur.

ὁ Φ. ὁ, rete piſcatorium. id eſt, funda, rete iaculum Plauto, in Truculento, Quaſi in piſcinam rete qui iaculum parat. Idem, Venari autem reti iaculo in medio mari. Seruius de funda, βόλος à Græcis dicitur, & reticiaculum vocatur. Auſonius iaculum tamen à funda ſeparat, Et iacula, & fundas, & villica nomina lini. Capitur abſoluté pro emiſſione & retis iactu, vt βόλον ἀνιέναι, apud Plutarch. iactum retis emere, apud Valer. Significat item alcæ iactus: atque ita Plautus vſus eſt in Rud. Oh Neptune, ſalue. nec te aleator vllus eſt ſapientior. Profecto nimis lepidè ieciſti bolon, periurum perdidiſti. Sunt verba Trachaleonis ſerui exiſtimantis lenonem naufragio periſſe. βόλος δίκτυον, iactus retis, Ariſtophan. βόλοι δέρτροι, ſt llæ rotis, Nazanzen. orat 6. Dicitur etiam βόλος πτωσικὸς ἢ κυνηγετικός Etiam βόλος ἡ τῶν ὀδόντων, in veterinis, quum dentes pulſano. (vt loquitur Plinius) amittunt. Ariſtoteles libro 6. capite 24. ὁ ἀνθρώπου βόλος, miſſis primis dentibus. à prima dentiũ mutatione. Idem capite 22. libro ciuſdem. μὴ τοῦ βόλους ἀκμῆζοι ὁ ἵππος. equus, ſi dentium ortu viget, libro 6. de hiſtor. ὁμοίως ἡ μέλισσα γηρᾷ ἅπαξ καὶ ἥλικας μὴ τοῦ βόλους τῶν ὀδόντων. Significat item τὸ βαλεῖν σαγήνας εἰς ἀχρὸν ὕδωρ. pro rete Ariſtotel. 8. de hiſtor. Animal φασὶ δὲ ἁλιεῖς ἐκβοηθῆσαι τῷ βυθοῦ, κἀκεισθεν πλέοις ἐς τοῦ ἀπολέσοντα τὴν σαγήνην, τὸ ἀνάπαλιν. Bod. in Anoot. & Comm. λωδον. Helych. eſt ſtetum ſeu ſimum bubulum.

ὁ χος, bdellium vide βδέλλιον.

μπα ας, ἡ ὁ Φυς. Lucina, quæ à parturientibus inuocabatur: βοηθὸς ἐν τοῖς πόνοις.

μβεζειν, trridere, cauillari, διασύρειν, πωδάζειν. Suid.

μβεζις, διασυρμός, Helych.

μβεῖν, videtur eſſe. onum bombo ſimilem edo, apud Baſil. βομβεῖσθαι τὸ γαμᾶσθαι.

μβεκόμπακζ, adueib. iocoſe ab Ariſt. fictum, ſicut & ſequens.

μβεζ. ad ſimilitudinem aduerbij βαδιζ, inquit Euſt.

μβεῖσθαι, tibicen. αὐλητής.

μβέλιον μῆτυ, ος κεφ. ολονο, bombum edo ἠχῶ, obſtrepo, Ariſtophan. murmur edo: bombulo, as, Gaza vertit: proprium apum & veſparum, bombo. ſuſurro. inſono.

μβεῖν, aduerb. cum ſtrepitu, μετ' ἤχου καὶ βόμβου, Apoll. 2. Arg. βομβηδὸν κλύοντας, Lucæ. 1.

μβώδες. ιτος, ſtridulus, ſonorus: Epitheton apis in Epig. βομβώδεσα μέλισσα.

μβώδης. ες, ὁ, obſtrepetus, ſonorus, in Epig.

μβώδη- ος ὁ, bombus, ſonus apum, ſremitus, Muſæus. ἦχος. ψόφος. μυρίων, Helych. eſt τὸν ρυζμὸν, ροῦθον, qui & βομβώδεσθαι affert pro βρυχᾶσθαι.

μβυκία, πα, bombycia. βομβυκίαν ἔτια, nonnulla ex bombycum genere. Ariſtoteles 5. Animal. capite 24 βομβύκια. ζῶά τινα ἃ μὴ καλοῦσι οἱ πολλοὶ Ariſtophan. Interpres. Et βομβύκιον, id eſt, bombycina Martialis: veſtes ex bombyce, luuenali panniculus bombycinus. Vide βόμβυξ.

μβυκίνας κάλαμος, arundo bombycia, Plin. lib. 16 capite 36. genus arundinis. Theophr. hiſt. plant. 4 cap. 12 quæ fecunda eſt de qua agit Dioſcorides fœminam vocans, ex qua fiebant tibiarum li gulæ: dicta ſic ἀπὸ τῆς βομβυκίνου quorum ſtrigoſa natura.

μβυλος, genus ap ἔδος μικρὸν, ὃ ποτηρὶ ἢ ἔδυδι, ὡς ἀπτῶσθαι παρεκβάσεως ἔστι ἢ πᾶν συντροχάσαι, inquit Interp. Rhod. Apoll.

μβυλίζειν, murmur edo. βομβυλιζοῦσι οἱ ὄφεις διδυάοντι, ventris murmur citant, quum timor vehemens detinet, Ariſtoteles in Problem.

μβύλιον, lecythus. ληκύθιον, Heſych.

μβύλιον, calicis genus. Polluci lib. 6. βομβυλιὰς, τὸ κυλὸν ἔκπωμα, ἢ βομβυλιοῦ τὸ πῶμα. Contrarium eſt τῷ κοτυλίσκῳ, poculi. vide Athen. lib. 11. In eo dantur ægrotis ſorbitiones, vulgò *bomcal*. Eſt Galeno teſte in glolis idem quod κυλίσκιον.

Βομβύλιος, ὁ, apis genus obſtreperum: alij accipiunt pro culice, Hocrat. aut fuiſſe qui laudarint oratione εἰς βομβύλιον, εἰς ἄλας &c. vide Comment. Ariſtoph. in Achar. Suid. βομβύλιος, ἀσθενὴς, ἀνωφελής.

Βόμβυξ, κος, ὁ, bombix, inſecti genus. vermes autem ſunt βόμβυκες, id eſt, bombyces, teſtáque arancorum modo texunt ad veſtem luxúmque fœminarum, quæ bombycina appellantur. Horum origo è grandiore vermiculo, gemina protendens ſui generis cornua. hi cruce ſunt. Fit deinde quod vocatur βόμβυκιον ex ea πεύκῃ, ex hoc in 6. menſibus bombyx. Plinius libro 11. cap. 22. Pollux libro ſeptimo. τὰ ζῶα βομβύκων, σκώληκες ἐόντα οἱ βόμβυκες, ἀφ' ὧν τὰ νήματα αἴεται. ἄκανθος ὁ ἀσάφυκος, &c. Βόμβυκες, longæ tibiæ quæ difficilius inflantur. Ariſtotel. ἀπὸ ἀκουσμάτων, Πεπτὸς γὰρ χαλαπὸς πληρῶσι τοὺς βόμβυκας, ἢ μὴ σωστοὺς ποιῆς, διὰ τὸ μήκος τὴν ἀσθένειαν. Calamum his accommodum βομβύκιον vocat Theophraſtus. Eſt etiam veſtis pellucida, Aleiph.

Βόμβυξ, βυκος, animal ſylueſtre & cornigerum. Ariſtotel. 2. Anim. aliàs βόμβασσον, ſimplici σ ſcribitur: aliàs βόμπασσος, alibi ζόμβακον. Vide in Supplim. in voce βόμβος.

Βοῦβεκος. ὁ, boum paſtor, bubulcus. Suid.

Βούγλωσσ- βλῶσσαμος. Nonn. βουγλώσσοιο φερεσπόνου, ſicici boues & pulchris oculis prædatæ.

Βοεζύγιος, τὸ, boum iugum.

Βοεθυτης, qui victimas cædit, ὁ τοῦ βόας βάλων πελέκει.

Βοκατοΐα, ας, ἡ, bouis cædes, in Epig.

Βοοσφάγιον, bouis mactatio, in Epigr.

Βοτοφόφ-, dem quod βοτοφόφ-, bubulcus.

Βοῦς, poetice pro βάδα, Gaza l. 3 Gram. mat.

Βοσκ. ασις, ἡ, pabulum, cibus, vorago, edulium, ζώων βρῶσις ἔστιν, ἢ τροφή. Phocylid. μὴ κτᾶσθαι ὄνους τοῖς βορὸν ἢ μάτην ἔλκειν. voratus, paſtus, epulæ, voratio. voracitas, eſca. apud Herod. de hominibus dicitur. βορὰν τοῖς κυσὶν ἔδεσαν τὰ σώματα, cadauera canibus laniandæ reliquerunt. κωιὸς βοσκὴ, cibus canis, Ariſtoph.

Βόσκησις vide in dictione, Βοσκέω.

Βόσκεσθαι, vide Βόσκεσθαι.

Βοσκέω, λῶσς, vide Βύσκω.

Βορβορίη, cœnoſa.

Βορβορίζω, Dioſc. l. 5. c. 77 βορβορίζειν ἐν τῷ χύλῳ, cœni eſt ſapore. Συβορίζειν. Heſych. γογγύζειν. μακωᾶσθαι.

Βορβορίται, hæretici quidam vocati ſunt à cœno quòd turpiſſimas blindeas ſacris ſuis immiſcerent.

Βορβοροκοίτης, ὁ qui cubat in luto.

Βόρβορος, ὁ, ſordes, fœculentum lutum & viliſſimum, cœnum, lutum, limus, cloaca. Item βόρβορος, Borborus fluuius apud Pellam in Macedonia, Plut de exilio.

Βορβορῶδης, ες, ὁ turbulentus, cœno & tumultu implens omnia. Ariſtophan. Equitib. ὦ βορβορώδη ἐμοῦ καὶ τῶν πόλει ἅπασιν ἡδὺ ἀκέστυγάκες, id eſt, ἐπικεχυμένε καὶ πεφυσημένε ἡδὺ τῇ πόλει ὡς βάρβορος, ταραχῶδες πληρώσας τὴν πόλιν ἢ βορβόρου.

Βορβορώδη cœno, oloduco.

Βορβορυγμός, οῦ, ὁ, tumultus, κερκυρὴ, murmur & ſtrepitus ventris, aut aquæ: nomen à ſono fictum, vt βρόβδος, & γαργαρεών. Dioſc. l. 6. c. 22. βορβορυγμοὶ τε ἢ ῥόγοι μὴ λιπαδυμίας ὑπάρχει, cum defectu animæ: ſiccerum inteſtinoiúmque tumultus & ſtrepitus excitat. Marcellus at eſſe ſpiritum ſe per inteſtina circumagentem, & cum ſpiritu alui excrementa ad exitum feſtinantia. dicitur & βορβορυγὴ. Heſych.

Βορβορώδης, cœnoſus, limum referens.

Βορβορωτός, ὁ turpis, fœtorem inferens.

Βορέας, ου, ὁ & Βορέης. Aquilo. Odyſſ. ἐ τρεπτὴν βορέη αἰψηρὸν, &c. Ariſt. de mundo, βορέας οἱ ἀπὸ ἄρκτου κατάντες αἴτιοι κελεύειν ἢ ἐ. venti qui ab Vrſa ſpirant, Boreæ & Aquilones vocantur. Idem mox. ἢ γὰρ βορεὰς ἰδίως ὁ μὲν ἀξὸς τοῦ κριοῦ κελεύσας βορέας ἀπαγγείλας ὁ ἐφέρης ἀπὸ τοῦ πόλου ἢ τὸ μεσημβρινοῦ ἀνέμου διορισμὸς ἢ ἔξις ἀνέμου ἀφ' οὗ ἡ μεσημβρία ἀνέμου διορισμὸς ἢ ἔξις ἀνέμου ἀφ' οὗ ἡ μεσημβρία. Septentriones ὡς βορέας ἀπὸ τοῦ ἄρκτου ἀφ' οὗ βορέας, ad Septentriones ὡς βορέας ἀπὸ τοῦ ἄρκτου. ad ſeptentrionalem vibs partem, Thucyd. ἐγένετο ἢ νότου μεταβαλόντος Aquilonum & auſtrorum mutatione.

Βορεασμοί, Athenis erant ἑορταὶ ἢ θυσίαι αἱ ὄρθρου τοῦ βορέα ἅτινα ἀπὸ πόλεσιν, teſte Heſyc. id eſt, feſtæ, & epulæ inſtitutæ in honorem boreæ vt eo propitio & fecundo ſilerent auſtri in nauigatione.

Βορέηθεν, à parte aquilonari.

Βόρειος, pro Εὐρέας.

Βορήπλης, ἄπτωμ, littora aquilonaria, Dionyſ. de ſitu orbis: alij legunt Εὐρεήπλης.

Βορειῶδες, iquilonaris, borealis. Εὐρειῶδες τερέδρα, in Epigr.

Βορέας, ἀδος. Boreas. legitur & in Epig. Εὐρειάδα.

Βόρεος, τος, dicitur à quibuſdam genus herbæ ſeu fruticis, quæ & ἀλκεῖνον dicitur & ἔπτασπις: vt eſt in commentariolo addito operibus Dioſc. cap. vlt.

Βορεῖος χειμὼν ἐπαναστήσας,

Βόρεος, ου, ὁ, septentionalis, borealis. Aristoteles. ἡ βόρειον κλίμα, ad Aquilonis tractum τὸ βόρειον, Septentrio. τὰ βόρεια, aquilonares partes. βόρεος δυόσεος, nare ad Boream spectans, Plut. in Cam. βόρεια ἀπέβλεπε πλοῦς, Boreæ affatus, Theophr.

Βόρια, ατο, βορεύω. seu Βορέω. Odyss. ξ. βορέω ὑπ' ἠοῖ.

Βορβορόμεια, χόρεια κρέα, ἃ μικροὶ χοῖροι σιροδάκεια λάκωτες.

Βορβορος idem quod Sorex, cibus.

Βορεῖος, borealis, Apol. 1. Arg. Βορείοιο ἴκανεν.

Βόρηκτος, Hesych. est μύρμηξ.

Βόρμος. Hesych. idem est ac βόρυος. quod esse dicit τροφὴν πτερωτῶν, τὸ πλακοῦν μῆκος ἐρχόμενον, οἱονεὶ τὸ ἡ αὐτοφυὲς τῶν συούφιων, auctus, aut sæpium etiam.

Βόρρε, κ, ὁ, vel βοῤῥᾶς, cadax, vorax, Lucian, Cορόπατος, cdacissimus.

Βορὸς, Aquilo. Herodot. 2. ἀφ' ἑσπέρης βορέω ἄνεμον.

Βορράδιον, ab Aquilone.

Βορράζω, Hesych. est ῥοφῶν, strepitans.

Βορρᾶς, ὁ. Aquilo, Boreas. τὸ βορρᾶ, Gaza in Somnio Scipionis. τῆ βορρᾶ, Aquiloni, ibidem.

Βορρέαν ου, τὸ, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur pro βόρεος κατάστασιν τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cælum, vel potius βόρεον πνεῦμα.

Βορὸν, Hesych. Eleis esse dicit σαῦρον, paulum.

Βόρτακος Hesych βάτραχος rana.

Βορυες, boryes, feræ, Herodot. l. 4.

Βόσις, ιος ἡ. cibus, τροφὴ, Theon in Aratum: vnde βουβόσιον.

Βοσκὰς, άδος, genus picis viscosæ. Item auis marina, Aristot. de Anim. l. 8. c. 3. Dioscor. l. c. 98. est genus picis aridæ ex liquida cocta confectæ. Nic. in Ther. φορεῖς δὲ πιτυΐνιδα πνεῦσ. Interp. βοσκάδα, πίσσ χαρίεσα exponit. Et in Alexiph. πὶ σὺ βοσκάδος χλιαρὸ γλυκόπλυτον ἔκπιε, Lonicerus pascua carpentis, alias altilis. Et alibi τοῦτα ἢ βοσκαδ' ὀρτυκὶς οὐκ ἀνατίθησι τὸν ἄνδρα θέσιν νοσοῦσι, Interpr. νομὸς ὀρτυγος, Lonicerus auis domestica.

Βοσκαὶ, ῆ, νομαὶ, νομαὶς, pastus, pascuum, pabulum, pastio.

Βόσκημα, ατος, τὸ, pecus, grex, armentum, iumentum, bestia: item pastus, τροφὴ, pabula, Plato νόμ. ἡ αὖ τῆς βοσκήματα τῶν ὀπτήσεων, si quis pascuis noceat. De equis apud Aristoph. dicitur: de porcis apud Eurip. βοσκήματα ἀγέλαι, bestiæ fœdæ. Plato de Leg. 6. Xenoph. εἰς ἅπτ βοσκήματ' εἶναι δίκη πλατεῖα, ἢ βοσκημάτων ἀδημάντων, id est, rei pecuariæ habenda est ratio.

Βοσκηματώδης, ες, ὁ, pecuarius.

Βόσκησις, εως, ἡ, pastio.

Βοσκητέον, pascere oportet, Aristoph.

Βοσκὰς, boscides, aues aquatiles. Columell. l. 8. c. 15. Clausæ pascuntur antes, quorquendulæ, boscides, phalerides, similésque volucres, quæ stigna & paludes rimantur.

Βόσκομαι, νίμομαι, victito, pascor. vnde Odyss. ξ. ἐκ τῶν ἔβοσκοντα. Aristot. de mundo. ζῶα τὰ αὖ ἐξ ἡ ὑπὸ γῆς ἡ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς, pastor, νομεὺς.

Βόσκω, ω βοσκήσω, pasco, pabulum præbeo. Odyss. ξ. ὠπόλια πλατὺ. ὠϊῶν ἔσαν κύνες ξείνοι dicitur de homine, ibidem ἡ, νύκτ' ἐν ἐπιτάλλοι ἠϊθέοι ἠὲ γέροντι τῷ ἐν τῷ δόμοι. ἔτ ἔσκε ἀ ἐν ἔσχε, vt scribit Gaza lib. 2. Gramm. Ἔσκε δ. pastor. ἔσκομαι πάσσομαι, vescor auris. Sophocl. πίνε ἢ κούοις πνεύμασι ἔσκομαι. ἰοχέ ἔσκόμοις, Hom. Odyss. & in Epigr.

Βοσπορανοὶ οἱ, Bosphoranis pro populis Erasm. accepit.

Βοσπορικὸς, proprium loci apud Byzantum vrbem Thraciæ: sic apud Demosth.

Βόσπορος, ου, ὁ, Bosphorus, mare angustum significat: dicitur autem à bouis transitu propter freti angustias. Sunt duo Bosphori: alter in introitu Mæotidis paludis: vnde Cιμμέριος, Bosphorius. Sophocl. Cιμμερίων ποταμῶν ὀχῆς.

Βοτρυς χ. ὁ, citrus mulieris leu capillus, cæsaries.

Βοτρυχηδὸν, cæsarici in modum.

Βοτρύχια fraces, τέφρωμα Cοτρύχια οἰνανθῆς, labruscę racemuli, Gaza.

Βοτρυχίζομαι, calamistror, cincinnatus fum.

Βοτρυχίζω, alo comam. Cοτρυχίζειν propriè calamistrare, & calamistris inurere Cicer. Dionysius Halicarnassæus de collocatione verborum: ὁ ῥυθμὸς τὸ αὐτὸ διαλύοις πτυίζων ἢ Cοτρυχίων, ἢ σπείρα τρέπτα αἰκάλλων, ἢ διάπειρος, ὀργιάζοντα γαργόνις ὄπτα.

Βοτρύχιον, το, citrus, Gaza. vide Σπυρίχιον.

Βότρυς χ. ὁ, cæsaries. coma, πλόκαμος, cincinnus, plexi mulierum crines, capillus. Aristoph. ἡφ γνώσεται γὰ ἰῶ ἐγὼ ἰδὴ τ' ἀδελφοῦ ἡ βότρυς χ. si fratris comam viderit, agnoscet. οἱ Cοτρυχοι, cirri animalia pennata, de genere insectorum, Aristot. l. 5. c. 19. τὰ Cότρυχα, in Epig. c. 16. Indic. τὸ ἐπὶ βοτρύχοις ἡ κιφαλῆς, pro quo ibidem legitur, τὸ ἐπὶ σειρᾷ ἡ κεφαλῆς cincinnos & catenulas.

Βοτρυχίωμα, vnde participium βεβοτρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.

Βοτὰ, nunc βοσκήματα.

Βοτάνα, Thucyd. 5. ἐκ Cοπαΐδος, pascuorum nomine.

Βοτάνη κε. ἡ, herba, secunda breui. Theocri.

Βοτανίζω, herbas noxias vello, Latinè runco. exhetbare etiam dixit Columella.

Βοτανικὸς, herbarius. Cοτανικὴ ἀκρόασις, herbarum tractatio, herbarum doctrina. Dioscorides. βοτανικὰ ῥιζώματα herbacea medicamenta, i. confecta ex herbis, Idem in præfatione.

Βοτάνιον, τὸ, herba minuta, herbula.

Βοτανισμὸς, οῦ, ὁ, runcatio, eunlsio inutilium herbarum.

Βοτανοτρόφος, herbas carpo & colligo. Hippocrates in epistola ad Crateuam. Νεῦ σωῖ, ἐγὼ καὶ πατὴρ ἰδιώτα, βοτανοτρόφοι οἰόσπα τὰ ἀγοῖα.

Βοτανώδης, ες, ὁ, ἡ, herbaceus. (δένδρα)

Βοτῆρες, οἱ, casæ pastorum, gurgustia.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor, Odyss. ο, γομεύς. Sophocl. βοτὰ ἀ Cοτῆρος ἐκπαυτὸς μοῖς pastores magnos. caput etiam adiectiue pro πεμφικὸς. Idem. πατέρα βοτῆρες κικλήσκε. Ἰπποβοτῆς Plut. in Camil. πολύβοτος, βοτήρων, pastorum.

Βοτηρικὸς, pastoralis βοτηρικὴ ὑφὴ, pastoralis celebritas.

Βότης, piscem esse ait Athen. lib. ζ.

Βοτὸν οὐ, τὸ, animans brutum, pecus, bestia, grex, brutum. Aristoph. σπέφας ἐ Cὸν ἀλεκτρυόνας ἀ, τ' ἄλλα τὰ βοτὰ τῶν ἀ, &c. Soph. ὀλέσαι θεοὶ βοτὰ ἀ λέπαι. pro agno Theocr.

Βοτὸς, οῦ, ὁ βόσκησις τροφὴ, alimentum.

Βότρυχος, Gal. affert ex Hipp. pro βότρυς χ.

Βοτρύδιον κ, τὸ, genus ornamenti mulebris. Item racemulus, vua gracilis, parua vua, Theophr. l. 3. plan.

Βοτρυδὸν, racematim, botri in morem, id est, denſe & confertim more vuæ. Hoc aduerbio Homerus vtitur in Apibus, cum conferto examine alicubi pendent, nec aliud significat quàm stipari simul & mutuo contactu inuicem hærere. Iliaz. Ὅ βοτρυδὸν ἡ πέτονται.

Βοτρυηδὴς, racematus vel racemosus Plin. τὰ βοτρυηδῆ, racemi.

Βοτρύτης, ιη, ὁ, ἡ, Cοτρύτης, ιδος, ἡ, bottryes & bottyus vt βοτρυίτης λίθος, bottryites gemma.

Βοτρυώδης, vindemia, τρυγητός.

Βοτρυώδωρος. κ, ὁ, ἡ, κ. racemos elargiens, dans vuas. Snidæ κ ἡ ῥώμη ἐπὶ τὸ εὐφυὲς ἡ ἀμπέλου φύοντα. Aristophanes, ὦ πάτται βοτρυώδωρε.

Βοτρύωδες, racemi in modum collectus, & intortus. Apollonius: Argonaut. πλοκαμὶδ βοτρυώοντο, id est, cincinni βοτρυώδες κόμη in Epig.

Βοτρυώδες, οἱ, vuæ, conditiui racemi.

Βοτρυώδομαι, οῦμαι, exp. racemor, Theophr.

Βοτρυοστεφὴς, ὁ, ἡ, botryonum sertis redimitus.

Βοτρύοσφαῖρος, ὁ, ἡ, ος, ab vuis distillans. Ath.

Βοτρυοχάτης, Epitheton Bacchi, in Epig.

Βοτρυόω, racemo βοτρυώδης, Theophr. l. 1. c. 22. de cauſe plan. i. racemantur legitur βοτρυώδωται.

Βότρυς, ὁ. ὁ. ὁ βότρυ, vua, racemus: vlt. breui. Gaza libro tertio. οἱ βότρυοι κάλυβοι, racematim enharens. ἡ βότρυς διάπυος, id est, πύκνωσις, in Epigramm. Item βότρυς, herba quam alij artemisiam Cappadoces verò ambroſiam vocant, Dioscorides libro tertio capite 130. vbi Marcellus βότρυς, inquit, vua est, non acinus, sed in racemum cohærtæ cocuerunt acinos plures vuæ: vnde βότρυς, hæc dicta, quòd plura eius semina caulib. sic conserta pendeant vt racemi in vua referant imaginem. Nicand. in Alexiph. βότρυσι πίλοις ὑπὸ βαρυζήσασι τὸ οἶνῳ. Interpr. τὸ ἄκινημον βότρυσι, ὑφόρεον καλοῦσι.

Βοτρυώδης, ες, ὁ, ἡ, racematus, racematim cohærens, acinosus. βοτρυώδη ἄνθρακα, arbores racematim fructificantes.

Βότρυς χ. botri acinorum pediculus seu radix è palmite prodiens vnde acini ipsi dependent. Galen. 2. de Aliment.

Βοττιαῖοι, Bottiæi, seu Bottienses, populi Thraciæ, orum à Cretensibus trahentes & Athenienſibus: vnde eorum ſiluæ in ſelectæ canebant, ἰοὺ ἰοὺ εἰς ἀλσώδες, eamus Athenas, Plutarchus Problemat.

Βοῦ nihil per se significat, ſed in compoſitione dictiones augendi à bouis magnitudine. qui βοῦς dicitur. vnde βόειον pro immane & grandi. Aristoph. βαστρ βόνατ' ἀ βόεια ἀ ὀδὰς ἀ πῆς, ſeſquipedalia verba. βοῦ etiam poetice pro βοὸς inuenitur.

Βοῦλα, ἀγάλλα παίδων Varin.

Βουαγκὴν, ος, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἀγόμενον ἅμαξαν, vt tradit Hesych. dicens conicum esse hoc vocabulum.

Βουβάλια, τὰ, ornamenta quæ circa manum feruntur. Diphilus βουβάλια παρπαλὶ, ἀκαρθέσιν φορήσασα, Varin.

Βουβάλιον, genitale muliebre, Hesych. Et apud Hippocrat. βουβάλιος, vel βουβάλειον vt habet Hesych. est ſyluestris cucumis, ou vel σύκιν ἄγριν. Galen. Hesych.

Βούβαλος, ὁ, bubalus, Aristot. l. 3. Anim. οἱ βουβάλιδες, bubali, Herodot. βούβαλοι, Hesych. asinagali.

Βούβαλος, bubalus, genus animalis.

Βουβάσσει, Hesych. est μεγαλοφωνοῦντες: addenti dici etiam de homine qui μέγας est, & κόμβωτος magnus & stupidus seu ſtolidus. Etym. exponit etiã. καὶ γραῶν, nam σβὲ ἀλαζόνες dici ait, quæ & Σαμψύγαι dictum fuiſſe.

Βουβάσπις, coderu Hesych. teſte, nauis nomen est apud Philistum

Βού

ἐστρικτύλιος, vlens prǽhumidum quod pueris maximè in superficie oritur Gorr. ex Act. l. 4. c. 21.

βόεσιες, in Epigra. sic dicitur lis, quæ & parturientibus prætat.

βόεια κρέα, carnes bubinæ, Hesych.

βουβλιζ, eidem σιτοπροχία, abstinentia à cibo.

βουβρός, οῦ, mutus.

βούβρυς, voracitas, πολυφαγία.

βουβόνιον, τὸ, palcuum. Strabo, χώραν αἰγίλων βουβονίων, solum pascendis armentis peracommodum. Aratus, ἐκ δὲ βουβονίου πόρρω ἀφ' ὑετοῖο, id est, πόρρω τῶν τοῦ βουβονίου ὑετῶν ἀφ' ὑετοῖο πόρρω.

βουβών, ῶνος, ὁ, ἡ, pabulo abundans, πολλῶν τροφῶν ἔχων, in Epig. à bobus depastus. Hom. Od. ν.

βουγενὲς ἔπας, magna fames, æstrum, tristitia. Hom. Ilia. α' ἠ, ὅτε κε βόεσσιν ἐπὶ χρόνα δῦσι ἑλαῖναι. Interpr. χαλεπὸς λιμὸς, μεγάλη πεῖρα ἢ λυτὸ. ὀλέτης. Nicand. in Ther. de ϛ. specie scorpionum. τοῖσι δὲ βούβρυσις ἐπέκλασεν. Interp. βόεσσι κυρίως ὁ τόρος, νῦν δὲ πᾶσι. Dicitur vero βούβρυσις, i. vehemens fames, ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπὸ τῶν βοῶν ἐρῶνται πολλοί. Item pro quadam volneri apud Nicandrũ. βούβρυσις, ὁ, morbus, quando cum inflammatione tumet testiculus, & dolor ad inguina peruenit.

βουβών, ῶνος, ὁ, pubes, femur, inguem & inguinis tumor. Pollux l. 4. βουβὼν, ἀπὸ βουβόνος οἱ δήμου τὸ φαίνεσθαι. Lucian. ἐσον εἰς βουβῶνας, vique ad inguina. Alex. Aphrod. Probl. 12. lib. 2. διὰ τοῦτο πάσχουσι βουβῶνες τὰ. i. fi pes offenditur, inguen intumescit. vide apud eundem Alex. Probl. 107. l. 1. Pro axilla apud Nic. in Ther. ἀσκόλιτας ἢ πόρας βουβῶνας ἑλάσσει.

βουνάω, laboro ex inguine, intumeo. Arist Ran. ὦ ζεῦ βασιλεῦ τὸ κῆτος τί κάσον ὅσης ἔγω ὦ ὦ ὦ ὦ τὸ ἑλκαίειον βουλομαι ὑπὸ τὸ κασον βουβῶνιῶ, i. ô Iupiter rexites laborum quanta? Equidem certè in balneas ire volo: Præ laboribus enim renes doleo. hoc est, φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

βούβων, τὸ, herba inguinalis, quòd inguinibus medeatur, dicitur & ἄστρ ἄπιλος. Dios. l. 4. c. 210.

βουβωπιάσης expon. ὁ βουβῶν ὑπὸλίθων, i. qui bubones incantat, hoc est, qui bubones inflammatos inspicions carmine aliquo eos incantat, & malum ſe amoliturum eo pollicetur.

βουβωνοκήλης, ὁ, inguinis ramex, tumor inguinum: malum est quod fit quoties ruptum aut aleſactum, quod Græci peritonæum vocant, in inguina descendit & subsidit, Marcel. l. 1. Dioscor. c. 103.

βοηδόκος, ὁ, ἡ, ἀστὴρ Ἀρκτοῦρος, ὁ Ἀρκὰς ἀπὸ τῆς ἁμάξης τῶν βοῶν, ὃν καὶ Βοώτην καλοῦσι, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἀρκτικῇ ἅμαξῃ βοώτης εἶναι, Interpr. μεγάλως ἐστὶ φαίνεσθαι ὁ ἀστὴρ ἐκεῖνος ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ τῶν βοῶν, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ τῶν βοῶν εἶναι. Et Od. ξ. Νὺξ δ' ἐπὶ μὲν βοώτην ἔβη, ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖα θέμις τε. Interpr. μεγάλως ἐστὶ φαίνεσθαι ὁ βοώτης. Cœli ἅρμα πεποίηκε.

βοηλάτης, ὁ, ἡ, ὁ ἀροτὴρ ἐπὶ τῶν βοῶν, epithẽton apis, quod ex boum ossibus nascatur, vel eo modo quo docet Virgil. 4. Georgic. Apud Constant. geom. lib. 11. caput est ὅτι μελισσῶν, αἱ σπὲς αἱ ἐν τοῖς ζῴοις τῶν βοῶν γεγένηται ἐκ τῶν ζῴων. Ibid. αἱ βυσσίνες μέλισσαι ἐκ τῶν ἐπικειμένων ἀμάρας ζωογονοῦνται. Varro de Re rust. lib. 2. ca. 4. de bobus loquens, denique ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres, à quo eas Græci βοηλάτας appellant. vbi & Plautium dixisse ait, bugoniam scribere, Latinè. Βουγλώσσιον apud Callimach. boue genitus. sic dicitur apud Eleos Bacchus & taurus, Plut. in Probl.

βόλωνος, piscis nomen & herba.

βόλωνον, lingua bubula, genus herbæ, Dios. l. 4. cap. 218. Marcel. adnotat Borraginem esse quæ antiquis Buglossum, i. lingua bubula dicitur.

βόλωνος, Buglossus, piscis. Hermol. l. 9. Plin. ca. 15 à particula βοῦ. quæ est ὑπόπτωσις ὁλοκληρὰ. Piscis est planus quem Latini soleam vocant vt Plin. & lingulacam Plaut. Varr. vulgò *sole*. meminit Athen. l. 8.

βουγόν vide Βουζυγές.

βοδαίμων, valde peritus, doctissimus.

βοδίων, bupresti. Cœponenses, Hesych.

βόεια, ας, ἡ, ἡ βόεσιν, ὁ, τὸ civitas Magnesiæ.

βοδίλιον, corium bouinum.

βοθέρες, ὁ, ἡ, ὁ, boues excorians.

βοθερεύω, ὁ, ἡ, ὁ, passiuam habet signif. vt βοθέρα ἠμαται, ἐν τῷ Εἰτε, ἢ θάμα ζόλα κοποθέρνται. Hesiod πανὲς ἤματα, βοθέρας πάντα. à verbo θέρω, i. excorio. at βοθέρω τόρνο apud Suid. de ins qui vt in modum boum excorientur digni sunt.

βοθέρω, accelerate. cursu concitato ferri.

βοθέρωμαι, ας, ἢ, accelerationis, interpr. Demoſt.

βοθέρων, ωνος, τὸ, promontorium Salamini oppositum.

βοζυγὲς appellabatur Athens familia quædam sacerdotio prædita: sic dicta à Buzyge quodam Heroe, qui omnium primus iunctis bobus arasse terram creditur.

βοζύγιον, Buzygium, locus qui & Peltis dicitur, vbi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem. Plut. in Nuptialibus.

βοήζυγον, τὸ, bouis iugum.

βοηθεῖος, ὁ, ἡ, ὁ, qui à bobus depascitur, ὁποῖ βοῶν θεραπεύονται τὸν ὀδόντα. hoc est, βοῶν πρόσωπον seu à particula βου epitatica πολυφόρος ἢ πολυθρέπτης, hoc est, πολλὰς θεραπείας ἔχων vt Sophocl. schol. in hoc Trach. loco explicat ἐν βουθρεῖ κοιμᾶται quod Hesych. exponit βοῶν ζώων ἀφεδρεῶνα.

βουθοίνης, Hercules epitheton, quòd boues solidas deuoraret. βουθοίνια ἡρακλεία, in Epig.

βούθυς ἀφεφωτὸς, adagium in stupidos & bardos. Suid. Hesych. δὲν ἠξὲ βιλόσοφ ἢ σοφιστ ὀφῶν. sumptum à Euthyo quodam cuius meminit Aristot.

βουθυσία, ἡ, Buthysia, vt Suet. in Neroue, significat magnum sacrificium & solenne, qualis est hecatombe, propter particulam βοῦ. apparatus magnificus aut immolatio bouis. vide adag. Nemo bene merito bouem immolauit.

βουθύσιος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀ bouis mactationem pertinens. βουθύσιον νύκτα, noctem in qua boues mactarunt.

βουθυτέω, μέλω, σ, ποιῶ, sacrificio bouem, magnificos amplósque sumptus facio. Diuitum enim est, vel regum potius, boues immolare. Aristoph. in Pluto, ὁ θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ βουθυτεῖ ὡς ἡ πρώτου ἢ κρεὼν ἐπιφορὰν ὠνοῦται, macstat suem & hircum & aricterm. Cebutul ὀθόνιον. Phalar. in epist. vota soluo, &c. vnde Galli *butmer* dicunt, i. prædam partiri.

βουθύτης, ὁ, bouicida, bouis mactator.

βούθυτος βουθύτου. βουθύτιον ἀφορτισμὸς, exhortationibus victimarum. Eurip. βουθύτιος ἐσ' ἐκ ἀρᾶς, Aristoph.

βουϊερεύω, bouem immolo.

βουκᾶδ-ος, ὁ, ἡ, bubilicus, messor, βουσὶ κρίνων τἀλλοτρίων. βουκᾶδι ἔφ. Hesy. βουσὶν ἐφεστὼς.

βουκάνη, Cypri αὐλίμιον ἢ αὔδης vocant teste Hesych.

βουκανιστήριον, τὸ, buccina.

βουκανιστὴς, ὁ, buccinator.

βουκέφαλ, boum præfepia.

βουκεφάλιος, νι βουκεφάλιος λίθος, gemma bucardia bubalo cordi similis Plin.

βουκεφάλιον ὄρος, mons Asiæ.

βουκελάριοι Gallogræci.

βουκέντωρ, ὁ, i. boum stimulatores, impulsoresboum, βουλάτας.

βάκεντρον, τὸ, stimulus boum.

βουκέρδη, herba ad bouis cornu similitudinem inflexa, ἡ

βάκερας, τὸ fœnum græcum, Gaza l. 4. c. 5. hist. plan. genus est plantæ, quæ & βάκερας, Plin. etiam filicia, & Columel. filiqua, quia filiquatur vt filiqua arbor ἡ αὐχήκερως dicitur & κέρας 2 auth. Pli. ἡ

βάκερως, fœnum græcũ, πόλει. item adiectiuum, i. cornib. bubulis præditum. Herodot. βάκερων ἀγέλας, similachrum bubulis præditum cornibus. τὸ βάκερων bubulis præditum cornibus.

βουκεφάλας, porticus Atticæ regionis. vnde

βουκεφαλίτης, nomen gentile.

βουκέφαλος, equus Alexandri magni, dictus à taurino capite.

βόκλα, bouum fur & abigæus.

βουκόλια. Hesych. ἀγέλη βοῶν.

βουκόλιον, locus seu ſedes boum, ἀγέλη βοῶν.

βουκολέω μ, ήσω, σ, ἔκ, ῆμαι paſco boues, in quo significatu bu buleiteri dixit Plaut. τρέφω exciteo artem pastoralem. βουκολεῖσθαι ἱππουκάπαις, ab eis pasci equitatum, Philoſt. in Heroicis. Item multùm amo, curo. Item decipio, fallo. i. lenio, mitigo.

Lucian ἀλλ' ἔτζει κόσμει τὸ τῆ φύσει ἀφεστὸς βουκολούσῃ, i. asciritius ornatus naturæ dedecus & turpitudinem fallit, mitigat & lenit. Aristoph. Pace, μὰ Δία τὸν, μηδὲ χεῖρε ἢ μερῶν τεῶν, ὅς εἰ μετέπειρε δεῦ ὦ ὑποσπάσῃ τινὰ Κλέων μάλας μὲ βουκολήσεται. i. ἀπατήσεται, inquit interpr. Καὶ μὰ σοφίσματα τῶνδε βουκολήσω ποιον, μὴ χύλιμμοῦ. Hinc βουκολήσεις, i. απατεῶν Hesych.

βουκολικὸς, mulcedo Gellio, lenimen Ouidio, lenimentũ Plin. leuitudo Cic. quod mitigat & lenit, θελγητὸν. solatium: vt ὀπωρας ἔχει τὴ βουκολικὸν ἢ λύπης.

βουκολιασμὸς, genus erat modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. vide Athen. l. 14. & Theocr.

βουκολικὸς, ὁ, ἡ, pastoralis, vel pastoritius Cic pastorius Varr. & bucolicon appellatur panaces genus cuius succum leguntarmenterij. Plin. l. 25 c. 4.

βουκολίτη. cinclus auis, κίγκλος. Hesych.

βουκολίων, ὁ, ἡ, ὁ, mentum boum. Interp. Hom. Il. ζ. ἀπὸλιον λέγεται τὸ ἐπὶ ἀγελῶν πλέον. σπάργιον ἢ φασιάνων συρίσκιον, τὸ ἐπὶ χόρων. βουκολίων, τὸ ἐπὶ βοῶν, ἐπορεύετο τὸ ἐπὶ ἵππων. Hesiodus in Theog. gen. fœmin. dixit, βουκολίας τ' ἀγέλας. Item Apoll. Rhod. βουκολίην βοῶν. βουκολίων ἐπὶ βοῶν φιλοτιμίων. bucolicarum genus à Philœtio: hic dicit. Ithaca quædam familia. Plut. in Probl.

βουκολικὸς, genus cantionis rusticæ.

βουκόλος. bubulcus, armentarius, qui boues alit & pascit. nam κόλον est pastus, cibus. τρεφῶ. Athen. l. 5. Item βουκόλος dictus est filius colon: Trinagræi, Plut. in Probl.

βουκόρυζος, ὁ, mucolosus, tardus, stupidus Hesych.

βουκράνιον de Galeno quod ἀνύπτερον. vitis item nigra apud Dioſc.

βούκρανον, τὸ, bouis caput ap. d Proclum de Sphæra. Idem galea fabri ex capite bouis.

βουλάρχ-ος, ὁ, consiliarius, consultissimus. βουλάρχου ἀνδὸς, Iouis consilij. prælidis, Plut. in Polit.

ευκαχία, Aristoteles libro quarto Polit. capite 11. ait ciues non ferunt nes mediocritatem. ὥωσε φυσικῶς ἐστὶ ἡ βουλευτικὴ, minimè circa reipublicæ gibernationem astici, minimeque consulere, id est, d mag stratus gerendos ineptos esse, sic exponunt interpretes.

Βέλλιοι, apud Trallianum ὑπακοϊστικὸς dicitur à Latino vocabulo vulua. Olim in deliciis habebantur vulua erectita, sumen, glandia, testiculisque animalium. in cœnis ob luxum lege censoria prohibita fuere, vt constat ex Plinio libro octauo, capite 51. apud ipsum Græcum authorem inuenitur βέλλοι ἢ βόλβα.

Βουλεία & Βουλὴ, consilium βουλὴ, consultum.

Βούλημα, ατος, τὸ, consilium, commentum, somnium, consultatio Quintil. διανόημα, ratio, cogitatio, decretum. vide in dictione βούλομαι.

Βουλευτήριον, τὸ, minimum consilium. Aristoph. περὶ & Soph.

Βουλεύομαι, βούσομαι, or βήσομαι, τὸ σκοπέομαι, consulo, consilium agito, & statuo, vt Latinè delibero, curo, suadeo, habeo in animo, cõsilium do, cõsultatio, consilium ineo, rationem ineo, consilio vtor. Lysias ἢ ἀλκιβιάδου, ἢ ἐφ' ᾧ στρατηγὸν αὐτῷ κακὼς ἔκλεψε συνιέναι ἐφ' ᾧ τὰ μέτρια διαπραξόμενοι qui malè de suis consuluerunt. Gregor. οἱ τὰ κρείττω ἐφ' ἑαυτῆς βουλεύσάμενοι, qui pessimè de se consuluerant & statuerant. Sic ne quid in fratrem graius statueret, dixit Cæsar, & grauius consulere Liuius. βουλεύομαι τοῦ τοῦ, tibi consulo, Plato de Legib. Xenophon. βουλεύεσθαι ἐστι βέλτιόν πολιτεῖ ἡμῖν, ἐστι ρίλει ἡμῖν. consultate an veltis, &c. ἐβουλεύομαι, rectum ineo consilium. βουλεύομαι σοὶ τοῦ, de te consilium capio, Xenoph βουλεύομαι περὶ τῆς ἀποδημίας, deliber. o quomodo fugam faciam, Xenoph βουλεύεσθαι ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὰ δέοντα. Thucydid βουλεύομαι ἐφ' ἑαυτῷ, delibero de bonis. Thucydid. βουλεύειν βραδέως, id est, lente & cunctanter consilium capere, diu deliberare, Hocrates. Herodotus, βουλεύομαι ταῦτα, hæc consulo, agenda. βουλεύομαι κακὰ, ἐμοὶ malè perpendo πρὸς ἡβουλέσε, qui sibi tuisti? βουλεύομαι βουλεύματα, præclarissimum consilium ineo, Demosthen. βουλεύομαι δὲ, rem bene perpendo, Herodotus. ἐν βουλεύομαι μετανοῶν, in animo habeo demigrare. βουλεύεσθαι ἐφ' ἑτέρῃ, de his rebus consulite. βουλεύοντες εἰ κατακαύσουσι deliberant an crement, Thucydid. βουλεύομαι ὑπόσα, de defectione consulto. Herodot. βουλεύομαι στρατιὰς τετρακόσιας, constituo trifarium bellum mouere. Item pasiue. βουλεύθῆναι καλὸς δικαιοῦται. Demosthenes. quæ videntur bene consulta. βουλευτὴς, consilio gestus. ἢ βεβουλευθῆναι, de industria, consulto, Xenoph. libro primo Commentar. τὰ συγὶ βουλεύομαι, quæ de culto consilio decernuntur, quæ tacitè deliberantur. Item cum genitiuo & ἐφ', pro consilium agito. Idem, βουλεύεσθαι ἐφ' τῇ ὑπαρχούσῃ, consilium habere vnde victus suppeditet. Pro struo & paro, Iliad. ἕ ἀπὸ τῶν βουλεύσεται. Pro censeo & sentio. Plato 1. de Republ. ὀρθῶς βουλεύομαι. διαφερούσῶν ἀπίσεως ἐφ' πλείονῶν πονήμασι, rectè iudicamus. Idem in epistolis, ἐφ' οἷς ἐγὼ μὲν τῶν βουλεύσομαι τὸ λοιπὸν τρόπον ἀπαιτήσαντος ἐν me post hæc inhumanius statuam. βουλόμαι ἐφ' ἑαυτῷ χ. consulto de successore, Plutarchus in Galba. Chrysostom. ἐπεὶ ἢ ἡδέως ἐπὶ ταῦτα μὲ βουλεύομαι, hoc iam me statuere, & decretum mihi hoc esse. Synesius, ἐμεμάθηκα τῶν ἀγῶν, οὐ δεῖν ἐφ' ἑαυτῷ βουλεύεσθαι φιλοσοφοῦντες. Apud Demosthenem, τὰ βεβουλευθέντα, dicuntur τὰ ἐκκλησίᾳ δοκοῦντα, decreta, atque ea quæ consultè & meditatè acta sunt.

Βούλησις, εως, ἡ. consilium, deliberatio, consultatio. βουλήσεως δίκη, actio est quum quis de factis insidiis accusatur, aut quum quis in ærarium relatus, eum qui inscripsit, quasi iniustè fecerit, accusat. vide Suid. Hesych.

Βουλεύω. decernendum βουλεύσον ὑμῖν, deliberandum vobis βουλευτέα τοῖσδε αὐτοῖς, deliberandum esse censuerunt, Thucyd.

Βουλευτήριον, τὸ, consilij locus, consessus, curia, forum, senatus, concilium βουλευτήριον πόλεως, Plut. Cic. 4. in Verrem, Vt in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant. Plin. lib. 36. cap. 15 Cycis & buleutirion vocant ædificium amplum, sine ferreo clauo, ita disposita contignatione, vt eximantur trabes sine fulturis ac reponantur.

Βουλεύτης, ου, ὁ, consultus, consul, consiliarius, iudex, consultor, decurio. Marci c. 15 ἐκ τῶν βουλευτῶν, honestus Decurio. Est autem Decurio diuerius à Senatore. βουλεύτης, καὶ χ. ἀνὴρ, ἢ βουλεύων καὶ χ. ἀνὴρ, creor ac delingor senator, & in curiam cooptor. id enim fortitò fiebat. βουλευτὰς vocat Lucian. τοὺς αἱρετοὺς ἵππας.

Βουλεύτικος, qui arbitrium habet deliberandi, consultus, senatorius βουλευτικοὶ νόμοι, leges ad curiam pertinentes, Demosthen. ἐν βουλευτικῷ, Aristophan. vbi Interpres, ἐν τῷ inquit, τόπῳ τῷ διάτρου. Iulius Pollux Onomastici libro quarto, ἐπικλῆσ δὲ τὸ ἡ βουλευτικὸν μέρος τῷ διάτρου, ἡ ἐφεδικόν. locus erat in theatrorum cuneis ten ordibus magistratibus quæ assignatus. Suid. βουλευτικὸν, τόπος ἐστὶ τὸ διάτρου αἰτιμῶν τοῖς βουλευταῖς. Sic ephebis attributus locus. ἐφεδικὸς He ych. ἢ ὃ οἱ ἐν ἄγμασι. διὰ φυλακὴν ἐκαθέζετο, corrigendum εὐφραίνει, διαφυλάττ. τὸ βουλευτικὸν, facultas deliberandi seu consultandi, consultatio, arbitrium, senatus. βουλὴ πρὸς ὅρκος, iusiurandum senatorium, ἐν ᾧ ὤμοσ τοῦ θεοῦ νόμοις βουλεύσειν, inquit Xenoph. lib. 1. Χρόνον βουλευτικὰ ἡλικία, ætas decurionatus, Liuius.

Βουλευτὸς, οὐ, quasi consultabilis. τὰ βουλευτὰ, quæ in deliberationem cadunt. τὰ βουλευόμενα ἐκ τοῦτα, Arist. Rhetor.

Βουλεύων μ εὐσυνέτως συμβ. consulo, id est, censeo & sum author, molior, intendo, deliberor, statuo. Neutrum datiuo iungitur aut accusatiuo, vt Νόστ ἀσιν βουλεύειν, apud Lucianum in Caucasio, id est, rebellionem meditari. εἰς βουλεύσαντῶν Νόστ ἀφασιν, adorno & meditor fugam, Homerus Odyss. ξ. ἑαυτῷ βουλεύσατε, dolos meditate. Ibidem. εἰ ὃ ἐκείνῳ ἐῶμ βουλευόμῳ, id est, βουλεύεσθαι βουλεύω ταῦτα, hæc molior, Xenophon. βουλεύσασθαι πάντα σοὶ λῷστα. Aristophanes βουλεύω σοὶ τοῦ, id est, iudico. Quintilianus libro primo, capite sexto, sitne consul à consulendo an à iudicandonam & hoc consulere veteres appellauerunt. βουλεύω βουλῶ. consulo, dico consilium, Homer. βουλεύω τῶν βουλῶ ταῦτῶν, sum author huius consilij, huius consilij sum consultarius. βουλεύω σοὶ κύρου, delibero de Cyro, Herodot. βουλεύω σκοπῶν, cogito, Idem. βουλεύω φρένι, id est σοὶ οὐχὶς φαίνομαι βουλεύων σὺ φρονῶν. tibi cædem molior, Euripid. βουλεύω πυρὶ, initio consilio ceo βουλεύω ἀρισῶν, fugam cogito, Herodotus. βουλεύω σοὶ σοῦ πάντων ὑρίων, animo agitabat fœdera perturbare, Plutarchus in Alcibiade. καταχέει βουλευτὴν creatur & designatur senator, in curiam cooptatur. id enim fortito fiebat. Demosthen. ἢ παρ. φειλανδρίου ἢ χαρίου καταχέει βουλευτὴν ὄντα δέκατον, Plodo consilium, Hesiod. ἢ ἔχειν βουλὴ τοῦ βουλεύσαι πάντα, id est consultori & ei qui dedit consilium. Cum data uo & accusatiuo, Sophocles in Aiace ἐς τὸς στρατηγὸς πέμπειν βουλεύσας φόβον νύκτωρ ὑπερπάντων, i. meditatus cædem exercitus, eam rem adornans.

Βουλὴ, ῆς, ἡ, consilium, & locus consilij, senatus. curia, sententia. Vnde Sybilla, teste Seruio 3. Æneid. βουλὴ ἡ ὀξ ἀφεστοῦσιν, Lucianus in Anacharsid. curia Areopagi. βουλὴ σοὶ τοῦτον φονεῦσαι, de hoc consilium proponit, de hoc refert. Demost. Homerus Iliad. α. ἀλλὰ σὺ ἐπιτάλεσσι βουλὴ, id est, γνώμη. Demosthen. βουλὴ μοι δὸς φῶς σι. Idem. ὁ βουλὴ κρίνων, senatus fedet βουλὴ ποιεῖ, id est, decerno. ἀφῦδησε βουλὴ τοῖς εἴκοσι, consultationem proposuit amicis, Plutarch. in Galba: ad hæc verò vocem βουλὴ ita annotarat Portus. Duæ erant curiæ Athenis, altera certi numeri, altera incerti, ex altera annua, à ter perpetua, ἢ ἐπὶ τακοσίων, erat certi numeri & annua tantum, ἢ ἐπὶ ἀφεστοσχοῖ erat incerti, sed perpetua de hac posterio-e erit quæ munerib Iul. Pollux nos de superiore tam ἐπὶ τεσσαράκοντα. hæc remp. ad minis trabat de eâque consultabat, sed quoniam cùm erat consultandum ægre tanta multitudo cogi poterat, ideo in Cladi fes distribuies fuit in tot fe. partes quot erant tribus: ita vt ex vna quoque tribu quinquageni designarentur qui rempub. regerent. hi itaque quinquageni φυτεῖσες appellabantur & φυτεῖα. tempus quo remp. admin strabant, quod tempus erat 30 & 5. dierum.

Βουλαφόρος, βουληφόρος.

Βούλημα, ατος, τὸ, sententia, sensus, consilium, nutus, propositum. de cretum. Aristophanes in Pluto. βούλημα κακὸν ἢ χρηστὸν μοι εἰς ἀπαντ ἔρχετ. vbi Interpr. βούλημα μὲν τὸ ἴδιον, βούλησις δὲ τὸ ἐπὶ μεσῖς ἢ γνώμη.

Βούλησις ως, ἡ, voluntas, cupiditas, fauor, consilium. αἵρεσις electio, optio ἢ βούλησις σ' αἱρέσεως, voluntas in deligendo, Plato de Leg. animus, vorum institutum, affectus, deliberatio. βούλησιν ἀπὸ σφῶν ἀφεῖδησαν, inuito animo ce sserunt, Thucyd. βούλησι, vtrò, sponte. Cic. lib. 4. Quæst. Tusc. Si simul obiecta species cuiusplat est quod bonum videatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura: id quū constanter prudentérque fit eiusmodi appetitio nem Stoici βούλησιν appellant nos appellemus voluntatem.

Βούλητὸς, velle decet.

Βουλητὸς, consultandus, Aristot.

Βουλητικὸς, οὐ, ὁ, voluntarius.

Βουλητὸς, sub voluntatem cadens. Plato lib. 5. Leg. τὸ βουλητὸν τοῦ ἐκουσίου, ἀβέλητον τε ἀκούσιον ἰδύτια, &c. βουλητὸν ἀφωμενοῦ, Aristot 3. in Eth. τὸ ἀγαθὸν βουλητὸν. Argyrop. vertit affectabile volitate

Βουλητὴς, βουλεύτης, senator, senatus princeps, Herod. Et apud Thucyd βουλὴς βουλεύοντες declinatur auth. Suid. significe. ἢ βουλάτια

Βουληφόρος, ου, ὁ, ἡ, consultus, consiliarius, grauis in dandis consiliis, σωμεῖς, princeps, quòd hic multis consulere debeat. φρονῆσις. Il. α, εἰς ὅτις ἀγχὶς αὖτ' ἐνὶ βουληφόρος ἔ'σω, i. βουλεύτης. ἀφεῖσθαι

Βουλία, ας, ἡ Ion. pro βουλεία & βουλὴς, cõsilio. Herod. (ἀφ' ἑαυτῷ

Βουλιμιάζω, ἀ, magna fames, esurtio & anxia edendi cupiditas. Et qui ob famem stomachus deficit, paulatimq; adeò frigescat, vt partes extremæ destituatur. ἢ hîc auget. Quidam caninũ appetitũ interpretantur. Fit etiam morbus equorum. in Hippiat.

Βουλιμιάζω. μ ἀέσω. π ἀφῶ ἢ

Βουλιμιάω ῶ, Βουλιμιάσω, valde esurio, fame premor intolerabili. Alexand. Aphrod. Problem. 73 libro 2. Aristophan. in Pluto, ἐ συκοφα

συκοφάντης · ὁ πλέον ὅτι βουλιμιᾶ· id est, πάνυ λιμώδει ἢ λίαν πεινῶ. βουλιμιᾶν Suidæ. λιμᾶσθαι. Xenophon, Οὐ γὰρ σιτίων ὅτου τις ὑπόσιτος εἴη τοῦ ὁρμᾶν ἔρωτον, ἀλλ' οὗ τοὺς βουλιμιῶντας νῦν βουλιμιᾶν significat ἡ ἄμετρος ὄρεξις ὑπὸ κακοπαθείας ὑπὸ λιμοῦ. Pollux lib. 2. at Dores καρδιᾶσθαι vocant, quod Xen. βουλιμιᾶν.

Βούλιμος ι. ὁ βουλιμία, apud Galen. ingens fames, libro octauo κ τ' ἀπίθ. Marcellum Dioscorid. libro secundo, Galenus libro primo ad Glaucon. vbi agit de animi defectionibus, βούλιμος ὃ κακοήθης ὄνος ὄνου ἐπιθυμία ἐστί. Gellius libro 16. capite tertio, vis quædam fames non tolerabilis Græcis dicitur βούλιμος ἢ βουλιμία, id est, esuritio & anxia edendi litis, ἢ ὑπὸ ἀμέτρου λιμοῦ. Dicitur & βουλιμίασις. Suid. βούλιμον etiam dixit Xenophon, κυνηγέσιον Aristot. & Plato Comicus, Poll. l. 6.

Βούλιτος ὁ, pænis genus de quo Athen. l. 3.

Βούλλα: bulla: sic dicitur à Latinis, at Plutarch. quæ à Græcis παμφολυξ fiat & infigne puerorum Romanorum.

Βούλομαι, in secunda persona βούλει μ. μ' ἐπομαι. ω. ημην. volo, cupio, curo, in animum induco, foleo, audeo, decerno, gestio. εἰ βούλει, si tibi placet videatur. Aristophanes in Pluto, βούλει διὰ χρόνου σοφὸς μὲν παῖσαι, vis tandem mecum ludere? Plutarchus in Gryllo, ἢν βούλει παρώνης τὸ σωφρονεῖν ὑποκάπτειν, cuiusuis cornicis temperantiæ cedit. Lucian. ὃ γὰρ νῦν ἐθέλεις βούλει πυρφυρᾶν· ἀμείνων, hoc autem pallium quauis purpura melius est. Differt à θέλω: nam hoc etiam de irrationalibus animalibus dicitur, illud solùm de ratione præditis. εἴπερ ὡς ἐθέλετ' αὐγὴν φέρειν ἡ πυρφόρος συμμετοχὴ ἀερόσδομος, dixit, quam mallet terram asportare, quàm in hunium odi delicias apud Aristodemum verfari, Plutarchus de virtutibus mulierum. βούλομαι διαπλεῦσαι, Plato de Republ. βέλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xenophon libro primo Pædiæ. ἢ βέλομαι αὐ ὀκπηδᾶσθαι τὸν πολέμου, detrecto bellum. βούλεται δ' κεν εὖ, iustus est suapte natura, Aristotel. 5. Ethicor. βέλομαι κεκτῆσθαι, volo possidere, Lucianus in Somnio. Cum accusatiuo iung. tur. βέλομαι τὰ συρακωσίων, id est, φρονεῖν cum studiose Syracusanorum, Thucydides. βέλομαι πῶν πολιτεύειν, saluam esse Rempublicam volo, Aristoteles libro quinto, Politicorũ. Exigit infinitiuum. Xenophon. βέλομαι σῖτον ἀπὸ κάπης, volo cibum capere. Idem, πιεῖν βέλομαι, bibere volo. Item absolutè, ὡς βέλοντα, pro voluntate atque arbitrio. τί αὐτῷ βέλεται ἡ λύρα, quid sibi vult lyra? τί βέλονται αὐτοῖς αἱ κύλικες; quidnam sibi volunt pocula? ἐφ' ὅτῳ βέλεται μισθῷ, qua mercede vellet. μὴ βέλω, ne velis, Isæus. Lucianus, εἰ ge σὺ τῶτο βέλεται ἐῷ· βέλομαι ἀπολαβεῖν. Socrates. βέλει ἀποκρίνωμαι, Lucianus. Ponitur & cum subiunctiuo seu hortatiuo modo. Idem, βέλει σκοπῶμεν, vis consideremus? εἰ ἐμοὶ βουλομένῳ ἔσῃ, mihi placet, Plato de Republica. αἱ βελεῖτε μοι τῶν τοῦτος ἀκοῦσαι, placet vobis audire. βουλοίμ' ἂν μοι συγγενέσθαι, volebam scribere, Gaza de Senect. τὸ δὲ πολιτεύειν τῷ πλατεῖαν ἢ μᾶλλον ἂν τῷ δικαίως ἀφεῖσθαι. Demoſth. ἐβούλοντο ἔτεσι εἴπειν, &c. Plutarchus in Publicola. βουλομένου τοῦ πλήθους λεῦσαι αὐτὸν, quì andiret eã fama haud inuita multitudine efferri. ἐ βουλομένου μοι ἐπὶ ταῦτα Budæus in epist. τὸ βουλόμενον, voluntas, Thucydid. βουλόμενοι ταῦτα, qui hanc sunt factionis. βουλομένων δ' ὑμῶν γράφεσθαι, Xenoph. ἐν βουλομένοις τὰ θεῶν ἔτω βουλόμ' ἔσω, sic dis placitum est, vel erit. Euripid. τὸ βουλόμενον ἐκείνῳ, illius sententia, Idem. βουλόμενον μ' ἐμοὶ λέγειν, id est, dicturus erat, Plato de Legib. βουλόμενον ἐπειπεῖν, quæro, Ibidem Plato. τῷ δὲ κ βουλόμενοι μετὰ πάντων αὐτοῖς ὧν τοῦτο τὸ κράτος, Demoſthen. pro coron. Cicer. redderet quod secuti. Sic in orat. pro M. Fontcio. Ἐκλυθείς, cupiens, cupidus. Item, quinus, quicunque, quilibet. Plato ὁ βουλόμενος, id est, quilibet, quiuis, qui velit. βέλεται sicut & ἐθέλει, id est, debet, oportet. Lucianus in Prometheo, Καὶ ἐς σὲ τῶτο βέλεται ἐῖ ὁ προμηθεὺς &c. id est, & ſi tibi hoc indicare debet Prometheus. Aristoteles Physicorum ausculr. 2. vbi de fine agit, βέλεται γὰρ ἕ πᾶν ἐῖ τὸ ἕνεκά του πλὴν ἀπὸ τοῦ βέλτιον, debet enim non omne extremum esse finis, sed quod optimum est. Ibi Aristoteles poëtam reprehendit, qui mortem hominis finem esse dixerat, vade addúcit ipſe quid finis censeri debeat. Idem libro tertio de moribus ad Nicomachum, τὸ δὲ ἀκούσιον βέλεται λέγεσθαι, ὧν εἰ πρὸ ἀγνοεῖ τὸ συμφέρον, quod inuitum dicimus, debet appellari, non ſi quis ignoret quod conducibile ſit. Græcorum imitatione etiam dixit in Arte Horatius, Verſibus exponi tragicis res comica non vult, id eſt, non debet, ὡς ὀθέλει ἢ βέλεται.

Βελυτός, οῦ, ὁ, veſpera, tempus quo ſoluendi ſunt boues. ἀφὶ βελυτὸν ἔσι, veſpera adeſt, Lucianus. Homerus Iliad. σ. Ἅμος δ' ἠέλιος μετονίσεται βελυτόν δε. Sic etiam continetur Odyſſ ι. interpres, ὅθι πωὶ ὁ σπέρων, φάσκων· κεῖ ὁ καιρὸς εἰ βόες ἀπολύονται πρὸ ἑσπέρας. Aratus, βελυτὸς δ' ὑπὸς πάντα δίχα νυκτὸς ἰόσης: Comment. exponit πρὸ ἑσπέρας κεῖ ὁ καιρὸς εἰ βόες λύονται. Horat. Carm. 3. Odyſſ. 6. Sol vbi montium mutat ſe umbras, & iuga demere boues fatigatis. Virgil. Et iam tempus equis ſumantia ſolucre colla, βελυτὸς ἐῖ ſignificat, corruptè ſcribitur per η apud Heſych. Suidæ eſt ἡ δειλινὴ ὥρα. Arrianus, γίνεται μὲν χειροτεχνῶν τὰ τοῦ βελυτοῦ ἀγχόμενα.

Βυμαλές, Heſych. eſt herbæ ſpecies: forſan cuius amore boues veluti inſaniunt niſi forte quæ bobus inſaniam inferat, vt τὸ ἱσταφυλαῖς, equis.

Βυμασός, ὁ, bumaſtus, genus vuæ craſſioris inſtar mammæ cuiuſpiam. meminit Plin. l. 14. c. 3. Virg. in Georg. & tumidis bumaſte racemis.

Βυμαλία, ας, ἡ, ſpecies fraxini, Theophraſtus libro tertio, capite vndecimo, hiſtor. Plantar. Dicitur & Βυμελία, pro eodem. Ibidem libro quarto, capite nono, Plinius libro 16. capite 14. de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia ampliſſimam lentiſſimámque.

Βυμάσηρις, apud Ætolos ὁ ὑπὸ δυσὶν τετραγώνοις, teſte Heſych. qui nimirum boues maſtando velut admetitur.

Βυμολγός οὐ, ὁ, bumulgus, qui vaccas mulget, in Epig.

Βυμοκῳ, mugitus, φωνὴ μυκηθμοῦ Heſych.

Βύμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes (vnde & illæ pro tauris Deo ſacris habentur) quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Ariſtot. in Probl ſect. 15. διὰ τί ὧν τοῖς ἤκουσι τοῖς θεοῖς τὸ τοιμεῖσι γίνονται οἱ καλούμενοι βύμυκοι. οἷς μυθολογοῦσι ταύρους ἐοικότες εἶῃ τὸ θεοῖ.

Βυσσᾶν, Ἑλλ. in Pœonia, equina iuba, cætera tauro ſimilis, cornibus ita inflexis in ſeſe, vt non ſint vtilia pugnæ, quapropter ſibi fuga auxiliatur, ſimóque ſequentes vt ignc aliquo ambiunt. author Ariſtotel de hiſt. Anim. Plinius à quo bonaſſus dicitur libro 8. capite 15. Solinus etiam, Item Æliánus lib. 7. c. 8. à quo μόνῳ vocatur.

Βουάσσερος, τὸ, magnus hinnulus. Æſopus, βουπόρῳ ἀβεσιγκίνητος, magnum nacti hinnulum.

Βουνιάς, bunias, napi quoddam genus, Dioſcorides libro ſecundo, capite 159. vbi à Ruellio tranſfertur Napus. Athenæus libro 9. Διόφορος ἐν τῷ βουνιάδα καὶ ὁ ἀγρίως ὁ κηπεῖος πυραγρωνίδα ἢ ἴσως αὐτὸν ἔθη ἐ βουνιάς. Plinius libro 20. capite quarto, Naporum duas differentias & in medicina Græci obſeruant. Anguloſis foliorum caulibus florentis, quod bunion vocant, &c. Alterum genus buniada appellant, & raphano, & rapo ſimile, &c.

Βουνίον, bunium, napi genus, vt tradit Plinius. vide Βουνιάς. dicitur & ἀρκπὰς teſte Galeno Simplici. 5. deſcribit Dioſcorides longè diuerſa planta eſt à napo, nec hoc in loco Plinio ſubſcribo libro quarto, capite 214. διὰ βουνίων οἶν ὄροις, ex napis ſit vinum, quod dicitur βουνίτης οἶνος. bunites vinum, Dioſcoride libro quinto, capite 48. de hoc bunio intelligendum apud Plin. l. 24. c. 16. vbi de vino è napis.

Βουνὸς, terra collibus frequens. Heſych. codex habet βουνὸς ἡ, i. γῆ, apud Æſchylum.

Βουνοβατέω, per colles ingredior.

Βουνοειδὴς, ὁ ἡ, montoſus, monti ſimilis. βουνοειδὲς τόπος, tumulus.

Βουνώδης, ὁ, ὁ, omnis locus vbi boues paſcuntur. Item βούμορος, à bobus depaſtus. βοῶν ὀροπέδιος ἀγέλαις βουνώδεσι, Soph.

Βουνοστατεῖν, calcare colles, & per eos ingredi in Epigr. alij tamen legunt βουνοβατεῖν.

Βουνὸς, ὁ, ὁ, collis, βουνὸς, ὁ ἐδὲ, cumulus, tumulus, acervus. Lucæ c. 3. pro colle.

Βουνώδης, ὁ, ὁ ἡ, montoſus, collibus frequens, cliuoſus.

Βύσσας, id eſt centulus, quaſi grandis puer, pinguis, νέος, ὑφηλὸς μέγας παῖς, ὅταν πλεῖος ἀνὴρ, inquit interpres Ariſtophanis in illud in Veſpis, Ὅτ' ἦ θέρμη φάγλον, ὧν βύσσας ἐπὶ ἕλλον, puer bona corporis habitudine, id eſt, præpinguis. Item apicula, è bobus enim naſci ſolet. βύσσαι σου μελίσσαις, apibus à bobus progenitis, in Epig.

Βυσσάλεσις, in Epig. ἀλόλησαν βυσσάλεσις, certaminis multæ luctæ, id nomen. βύσσαλις.

Βυσσαλίδης, φαυλοκαλλίδης. Heſych.

Βύσσαλος, quoque ſignificare videtur magnum luctatorem. Heſych. tamen βύσσαλον gener. exponit μέγα. at à Suida βούσσαλος reddit tur aſinus, ὄνος. Ariſtoph. εἰ νὴ διὰ τὰς γναθὰς τούτων δίδ' ὁ πρὶς Ῥωδίαν ἀσσὸν βύσσαλος.

Βυσσόμυον, in Epig. poſſeſſor boum.

Βύσσεια, ας, ἡ, immodicæ fames. vide in dictione βύλιμος.

Βυσσοβάτης, ου, ὁ, vel βουσβάτης, bubulcus, calamitoſus, laboribus addictus.

Βυσσόλευρον, bupleuron herba. Plinius libro 24. capite 22. Bupleuron in ſponte naſcentium holerum numero Græci habent, caule cubitali, foliis multis longiſque, capite anethi, laudatum in cibis ab Hippocrate, in medicina à Glaucone & Nicandro. &c. Nicander in Theriacis, ἀπίγματα βυσσόλευρου τῷ ὑδάτος κυσπέρατι. vide Commentar. meminit ruſtus Plinius libro 27. capite octauo.

Βυσσόσερος, boum ſtruarius, in Epig.

Βυσσόπληξ, percuſſi à bobus: ſed βυσσόπληγες, qui ipſi percutiunte,

Βουπλήκτωρ, boum stimulus, in Epig. βούπληκτορι ἀκμονι. &c.

Βουπλήξ, ηγος ὁ stimulus boum. Hermeus de Nicandro. Iliad. ὁ Θεσσάλιος βουπλὴξ οἴστρῳ ἐπιπλέκει ὅτι ἀντὶ τοῦ τυπώσωσι τοὺς βόας ἀκροστιχίαν οἱ ἀμφὶ Στησίχορον γράφουσι. Suidas βέλεκτρον exponit.

Βουπόλιον, boum pastor, in Epig.

Βουπόλος, bubulcus.

Βωμοὶ ὀβελοὶ, magni obelisci, ad torrendos boues. Herodot. ὀβελοὺς βωτοῦ σιδήρεους ποιέει ὁ ξέ ferro vetus ad boues torrendos, Valla. βωτόφορα σφαγεῖα, Iul. p. pro genere teli, vt opinor.

Βωστάσω, vrbs & fluuius, & locus in Elide.

Βωστασιεὺς, Βωστάσιος, Βωστάσιον, nomen gentile.

Βώτανα, ἡ, herba est inter holera de qua Theophrastus de histor. plant. libro septimo, capite octauo. Et Galenus in glossis Hippocrat βώτανον ait esse λάχανον ἄγριον, citátque Dioscoridem lib. 0 de holeribus. λαχανὰ etiam ἥδεα esse ait Hesychius, cuius codex mendose βωτάνας habet penultima circunflexa. Holus autem etiam hoc nomine significari ignorauit Plinius grauissimus author. sic enim libro 22. capite 22. Buprestim magnainconstantia Graeci in laudious ciborum etiam habuere, itémque remedia tanquam contra venenum prodiderunt. Et ipsum nomen indicio est, boum certè venenum esse, quos diffidire deguſtata fatentur. putauit siquidem Plinius per βότανην solum animal significari, de quo ita rectissimè prodidit libro 30. capite quarto. Buprestis animal rarum est in Italia, simillimum scarabeo longipedi. Fallit inter herbas boum maximè, vnde & nomen inuenit (scilicet ἀφ' τὸ φθείρειν τοὺς βοῦς:) deuoratúmque tacto felle ita inflammat vt rumpat. remedia præscribit aduersus hoc venenum Dioscorides libro sexto, capite tertio. Et Galen glossis ait βοῦν τῷ καυθμῷ ἀποπλήσσει. Vide Πρᾶσα.

Βωσσίστες, rupes, præcipitia, colles, κρημνοὶ μεγάλοι ὀ λόφοι, Hesych.

Βώσσωρες θυσίαι, sacrificium centum ouium, & bouis vnius, qui tanquam prora illarum esset.

Βώσσωτον, siue βώσσωτος, ὁ, borassus, fructus qui clauditur spathe, id est, folliculo & inuolucro palmæ arboris, Diosc. l. c. 151. vide in dictione Ελάτη.

Βῶτίνα πε, ἡ, Burrhina. Eustathius in Commentar. in Dionys. scribit fontem fuisse in insula Co, qui è petra quadam fluebat, longè spectantibus narem bouis præcipientem. Huius fontis Chalco fuit inuentor, ideo veteres statuam ipsius excuderunt altero genu flexo, ex cuius pede fistula quædam fontis exibat, Theocr. Edyl. 7.

Βώρυχος, piscis quidam cetaceus, Hesych.

Βώρυτος, eidem est ποτιμὸς μόρα ὑὸς ἔχων, nimirum ἀφ' τὸ βαρέειν, quoniam magno & vehementi cursu fluat.

Βοῦς, ὁ, ὁ, ἡ, bos, vacca. Hom. Iliad. α, Οὐδ' ἀπόνητ' ἐμοὶ βοὸς ἄλφεα. Dicitur etiam in Accusat. βόας, vt Ioannes capite secundo. Et apud Pollucem libro septimo, βοῦς, in vesti bus futurarum commissuræ. Idem libro decimo, βοῦν ἡ χυτρόποδα ait significare. Hesychius etiam μόσχον, sic bouem. Plautus. Item bouis pellis, scutum. Homerus Iliad. ἡ. Οἵη δ' ἐκ βοὸς ἠΐθεος ἐν ἀλωῇ ἐπ' ἀμφιτόμοισι ταύροισι βοὴν ἀξαλέθων. Interpreti βοὴν pro βοῦν Doricè scutum quia ex bubulis tergoribus vestitur. Aliquando oummi genus nota bouis perculsum: fed tunc est masculin. gener. & in plurali βοῦς. de hoc numilmate vide Pollucem libro nono. qui etiam hinc affert parœmiam βοὸς ὕπτ' γλαυκὸν βίβεκον, de iis qui pecunia accepta tacent. Item βοῦς, bos, piscis de genere cartilagineo. Aristoteles libro quinto Animalium. hic piscis non ouum, sed animal parit, Idem libro sexto, capite 12. Vide Athen. lib. η'.

Βοῦς ἐν γνάθοις φέρει, de homine edaci, ᾗ ὅτι πολυφάγου, Suid.

Βοῦς ἐμβαίνει μόρας, sic Stratis apud Hesych exulit parœmiam βοῦς ὅτι γλαῦκα, Sundas βοῦς ὅτι γλαῦκα habet, exponitque de his dicti m esse qui non possunt liberè loqui, ὅτι ὀφ' ὧν ἀκούομεν μαίμωσιν ζώδιον, quòd liberius confidentiúsque locuti, summi nate mulctarentur Athen. bouis nota signato.

Βοῦς ἐν αὐλίοι κεῖται, contra inutiles ᾗ ὅτι ὀφ' ἑαυτῶν, Suid.

Βοῦς ὅτι ζυγὸν, Adag. de his qui perpetuò laborant. Βοῦς εἰς ἄμητον. de his qui vtiliter laborant. Βοῦς ὑμοζυγῶν, de his qui dispertita opera distractis pluribus occupantur. Βοῦς ὅτι σωρὸν: de his qui fuauiter agunt vitam: aut qui voluptate intercepta quodam obstaculo frui non possunt, tametsi res sub manu præsentque sit. Βοῦς κύφων, in obscœnum & turpem: quòd boues huiusmodi etiam stercore pascuntur: Βοῦς ἰζάνων: in stupidum, Vide Suid.

Βοτὰ, Hesych δούλη, serua, famula.

Βοτάδιες, βότασιον, τὸ, Βοτάδιν, & Βοτασία, & Βότασος, ιος, ὁ, bubile, stabulum boum, septum. βοαύλιον. Pollux l. 1.

Βότυνα. Hesych. τὰ μεγάλα σύζυγα sici bouis instar magnæ.

Βοτροφονῶν vertendo & flectendo se more boum, eidem.

Βοτρυάγλη ὁ, boues macto, Euripi.

Βότταλος, butalis, bubo etiam exponitur apud Æsop.

Βότταμος, apud Throphr. pro βότωμος seu βότομος.

Βοτρανὶς tieiych est μέρος τῆ μακρᾶς τοῦ ἰσθμοῦ, quem ὁ τὸ κανδάλου ἐκπεπλέκται pars nauis longæ ad quam gubernaculum religatur. Item μάστιξ, & σκύτινα τὰ βοείας cutica, & brunna: pellis renfio. significat verò & μάχλην & ἀνδίκην, testa eodem.

Βότρεσις, eidem est ὁ πυρὸς ὁ σπυρός.

Βοτυλεύει bouem immolatur, Σύριοι Hesych. βοθυτεῖν

Βότης, ου, ὁ, bubulcus, βωτὰν & βοοτόμος. Suid βοτης (inquit Hesyc) ὀφύλαξ· ὅτοι κυβερνήτης· ᾗ βουκόλος, ᾗ ποιμὴν ἀπὸ τῆ ἡδέως σωπλοκῆσαι ᾗ ὁ τὰς ἀτάκτους τὰ βωθύνια ἄρυν.

Βοτωλίσσαι, homines nutrientes, telluris epitheton.

Βότωμος, quod bouis pretium habet, vel boue emptum. βοώνητον.

Βοτοὶ Hesych. teste sunt loca apud Ægyptios, in quibus mortui ponuntur.

Βότωμος, ὁ, τὸ βότωμον. herba palustris, acutam habens aciem secandique. ex βοῦς id est, valde, & τόμος, cæsio, Theocrit Edyll. Theophrastus libro primo, capite octauo h stor. plantar. & capite 16. numerat inter χυμώδεις. Rursus inter λειμώδη, capite nono, libro quarto, fructus eius niger h stor. libro qua to, capite vndecimo. apud eundem reperitur etiam βότωμος, Suid. βότομον, φυτὸν μον ἀζῶ πάσσον κομάμον, ὅπερ ὑδίοντι οἱ βόες. carex Virgil. Et aroius pharmacopolarum, Iris lutea.

Βοτρύες, οἱ, οἱ, ἃ boues penetrans. βόας πλήσιον. Hesych. βότρυς exponit etiam ὀδὸν, ἃ τροχὸν.

Βοτρόβ ὁ bubulcus, qui boues alit & pascit.

Βοτρύτον, Hesych. teste signif. δοῦλον.

Βοτρωπὸς ὁ, vrbs Epiri, Etym. quæ & βοάρωπος.

Βότυπος ὁ, popa, victimarius, qui bouem ferit securi, βοὸθύτης, καθημάτης, ὄντμων.

Βοτύρεσθαι, ὁ, ὁ, butyrinus, ex butyro fictus. βοτύρειος μύρον, butyrinum vnguentum, quod olei vice interdum adhiberi solet, Dioscor. l. c. 66.

Βότυρον, ου, τὸ, λιπαρὸς τὸ γάλακτος, butyrum, quòd sit quasi bouis caseus, quia plurimum è bubulo fit lacte.

Βοὸυρὸν, genus herbæ, Hesych.

Βοφάρος, ου, ὁ edax, epitheto Herculis in Epig. Est etiam fluuius in Arcadia ab Heroe Buphago appellatus.

Βόφαρος, de boue & terra arabili dicitur. Βόφαρον inquit Hesych. ὁ ἄροτον γῆν· ὀφ' ὃ ὁ ἄρωσις, ᾗ βλίθετον βοῦς.

Βόφθαλμον τὸ buphthalmon, genus herbæ lic dictæ ab oculis bouis similitudine, Dioscorides libro tertio, τῷ capite 156. Marcellus Plinius fecutus oculum bouis interpretatur. hunc qui ean κεφάλαι vocent. Vide Χρυσόκομην.

Βοφόνια, τὰ, fit tum priscum, quod post mysteria peragebatur immolato boue. meminit Aristoph. ιπφ.

Βοφόνιον Iouis Polici sic er dos, Pausan.

Βοφορβίαι ὁ, boues pasco, Euripid.

Βοφόρεια armenta, Euripid.

Βοφορεῦς εὐ, ὁ, armentarius, pastor boum: vt ἱπποφορβεῦς, Plato.

Βοφόρτων, pro πολυφόρτων, in Epig.

Βοχωνὴν in Epig. de lebete tam capaci vt boucm possit contine re, βοωῦ χαρὰν πολυχώρητος.

Βοῶκιον, apud Hesych. exp. φρύγιον.

Βόω μ. ὅσω, σω, σκω, per o paruum teste Gaza, pasco, celebro. legitimen βοῶσω, ἃ, celebrata, apud Herodot. & ἐβόων σοφώτατα habitus est prudentissimus.

Βοώλιον, pro βοώδιον, clamarem.

Βοωνδῶ, celebrat us.

Βοωδ'ωρὸς, custodia, apud Alexandreos, Hesyc. ὁδὸς.

Βοῶν, clamans.

Βοώνης, boum emptor, Demosthen. magistratus erat Athenis, Demosthen. ᾗ μυσηρὸν σῆμα λατῶ, ᾗ ἱερεῖον ᾗ βοώνιον, fortasse qui hostias emebat.

Βοώνητον, boue emptus.

Βοωνία, Cretensibus est αὐλιὸν & ὕφος teste Hesych.

Βοῶπις, ιδος ἡ quæ habet oculos bouis, id est, rotundos & magnos atque ob id decoros. Homerus Iliad. α βοῶπις πότνια, id est, ἀφ' ὀφθαλμὸς, ᾗ κάλ. epitheton Iunonis, id est, μεγαλόφθαλμος, ample habens oculos. Plutarchus in Problem. Alia. exponitur, κάλλη μελανόφθαλμος. frequens Homero dearum epitheton.

Βοωτὸν μ ἡσω & ωσω, aro. Accusatiu. Hoc vitiur Hesiod. γυμνὸν βοωτὸν, pro βουλακτὸν, ἀφ' τοῦ ἀβοῦς, ἐν Proclus exponit Hesych. aut βοωτὸν Laconibus esse ἀφ' τοῦ ὁ ἀβοῦς ἄνωθεν.

Βοώτης ὁ, ὁ, bubulcus, & qui arat bobus & qui pascit, vt Paul. in quum de Ianionis. §. quum de bubulco. ff. de fundo instruct. & κτηνοβοώτης, bootes Isydus.

Βοῶς piscis quidam sic dictus, quoniam μικρὸς ὢν μεγάλας ὁ ποιεῖ ὕφ' Athen. l. 7.

Βουλεία, ας, ἡ, iudicatio Quintilia. & iudicatus Cicer. βουλευτὴ decretio Cicer. vel sententia decretoria Quintiliano, διάλυσις ὁ ἐξ μείζονος λόγος Commentat. Eutipidis in illud quod est in Phœnissis

nitiis, ὅτ᾽ ἐκλυόμαι σου κοινὰς βορβόρεἰας, vt audirem tuas de communi ure dectiones. interpres enim Latinus non benè administrationes transtulit.

Βορβόνιον, ου, τὸ. brabium, victoria. victoriæ præmium, stadium; præmium. ἐξόπλιον, ὅπερ τῶν ἄλλων, νικητήριον. Dictum putant Gramm. quasi βοᾶδ᾽ εἰον, προτὴ τὸ ἀγὼν ἐξαγόμενος, quòd eorona donabantur victores, & virga palmea deligabantur. Dicitur autem & regium scriptum, Ekry.

Βορβόνιος, ὁ, quidat præmium certaminis, βορβονιλόγου, arbiter verbi. Euripid. Βορβόνιος, Suid. οἱ ἐν ταῖς ἀγῶσι κήρυκες. Sophoc. ἔστιν ὃ βόσκων ὄρνεα βορβόνιος ὀρθίων, &c.

Βορβόνιος, ου, ὁ, præfectus gymnicis ludis. Plato lib. 12. de Leg. designatur Latinè dicitur, qui distribuit symbola & præmia victoriæ est etiam arbiter, sequester. βορβόνιος & βαβδοῦχος, pro eodem à Plat. ponuntur in Protago. ab Homero βορβόνιοι vocantur ἀεσμοφύλακες, Odyss. 8. à Platone authore Polluce libro 3. βορβόνιος dicebantur & μαστιγοφόροι ὑπὸ τοῖς ἀγωνοθέταις βορβόνιοι. Suid. διακονητὴς ἀγωνίας, ὑφεστὼς. Hesychio, διακόνησις.

Βορβόνιος, ὁ, ὁ, ministro, guberno, distribuo, constituo, propono, ordino, præmia distribuo, palmam fero, supero, vinco, βορβόνιος διαιτᾶν μεμβρόμενος. Plutarch. in Camillo, ἦν δὲ ἀγωνιστὴς βορβόνιος ὑπὸ πομπικῶν, κρατέσπουν ὑπατικὸς, &c. vbi Lapus. Comitius à Camillo iudis, creati sunt consules. lib. Sap. c. 10. ἀγῶνα ἐκινεῖτο βορβόνιος ἀπὸ, certamen forte dedit ei. Hoc. ἐπὶ τῷ κληρώσει βορβόνιον, distribuere præmia. πολλάκις ὁ βορβόνιος ἐν τῇ στάσει κατέπαυσε, Plutarchus in Romulo, bella dirimebat. βορβόνιον τῶν ἐθνῶν ὁρισθὲν, diudicare litem auibus, in Romulo. Idem βορβόνιον τῶν ἀθλων, in Pompeio, de Prætore quæstionis iudice.

Βορβόνιος, idem quod βορβόνιος. seu βορβόνιος vt in epigram. antiquo apud Demosthen. ἐκ τοσούτων ψυχῶν ὁ μὴ ἀξίων κοινὸν ὄντων βορβόνιον.

Βορβόνιος, id est, πάνυ μικρὸς μέλα siue κοκκύμηλα. Nam apud Athe. lib. 8. sic prunæ Damascenæ à Siculis vocantur et Clearchus Theocr. Εἰσὶ ὄρτυκες βορβόνιοι κατεξόξου τὸς ὀφθαλμὸς (habet tameo Athenæi codex ὄρτυκες & ὀφθαλμὸς) interpr. βορβόνιος τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, πλοῦμα δαμασκηνά. Idem poeta Edyllio 11. ὅσσον ἐν μήλῳ δόσον μᾶλον βορβόνιος ἔδησι (sic verò citat Athen. ὅσσον μᾶλον βορβόνιος ὀδήσι) Scilicet βορβόνια, ἤλα, κοκκύμηλα, μέσπιλα eadem esse ait: μεσπίλη verò velut μελοσφύλα, ἤλα pro μήλα, βορβόνια, quod δηλοῖ ἐν τῷ τῶν βορβόνιον ἐπιδείκνυται. Est enim hic fructus, vel vt inquit idem Athenæus, μικρότερον μὲν τῶν ὠοειδῶν τῷ κοκκυμήλῳ, τῷ δὲ ἰδαῖῳ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον ὀρμιλότερον. vide Galenum lib. 2. de Alimentis & lib. 6. τῶν πλιν. Plin. lib. 27. c. 8. magno errore de hoc fructu tanquam de herba prodidit Cornarius, quæ in Gale. non minore lapsu βορβόνια, Dioscoridis portion siue neurada esse contendit.

Βορβός, Hesych. ἢ & palus.

Βορβόρυγμα, idem quod βορβορύθης.

Βορβόρυγμα, ἀσαι, τὸ, ἀκρ. βορβορύγιον.

Βορβορία, Hesych. ἡ ἀσιατικὴ ἀλγηδὼν, nimirum raucedo, seu raucitas.

Βορβορυγμός, οῦ, τὸ, πάσης οὖν τῆς ἐν γυάμνοις ἕξεως μέρους τινὸς τῷ σώματος, quo malo correptus finibus ἀφεστέμενοι τὰ στοιχεῖα ἔξω σπαράσσουσι vt Suid. tradit in voce διαῤῥοια. Hesychius. id βορβορυγμὸν vocat.

Βορβορυγμός, branchia, seu branchiæ, quibus pisces spirât, quæ & illis sunt loco pulmonis. Bud. in Ep. pro faucibus porci. apud Arist. inquit idem Bud. qui & βορβορυγμοὶ πνεύμονες τινες ὄφεων, apud Plut. interpret. intestinis pulmonis fistulis coarctatis vide etiam infrà βορβόρυγμα.

Βορβορυγμός, ἀσαι, τὸ, ἀκρ. raucesco, sum raucus, patior, βορβορυγιάω, Neut. etiam apud Aristot. ἀφὼ πάχεια γίγνεται ἢ ἧττον τοιχῶντων ἢ ἧττον βορβορυγιάοντων.

Βορβορυγμός, ὁ, ὁ, ἡ, branchius similis, branchiæ speciem habens.

Βορβορυγμός, branchiæ raucæ, sic Seruius de Palumbibus.

Βορβορυγμός, Hesyc. τὸ κατακράκτου νῆσε τὸ κύτος.

Βορβορυγμός, raucitas. Plin. morbus quum guttur & arteria catharro occupantur. Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. ἀφὼ δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν παθῶν γίνεται ἡ φωνὴ τραχύτερος ὁ φορυμὸς ἐστὶ τοῦ βορβορυγμοῦ πραγμάτων. legitur & βορβορυγμὸς generis masculini Aristot. in Problem. βορβορυγμοὶ ἀλίσκονται, raucitatibus laborant. Hesychius βορβορυγμὸν esse dicit suis verbis τὸ ἐν τῷ σώματι γογγυσμόν, ὅταν ὑπὸ μιᾶς τοῦ διαφθείρηται quod βορβορυγμὸν appellat Suid.

Βορβορυγμός, liquis irritatus captúque hæreo. Hesych. en. βορβορυγμός. exp. βορβορυγμὸν ἀλύοντος.

Βορβορυγμός, ὁ, ὁ, ἡ, raucus. vnde φωνὴ βορβορυγμώδης, Alex. Aphrod. vox rauca & asperi.

Βορβορυγμώδης, pro βορβορυγμός, Æolicè.

Βορβορυγμός, Hesych. διπλῆς, πολλοστὸς, forsan ex καὶ δ᾽ ἀπὸ.

Βορβορυγμός, tardè: ex masculi. βορβορύζ.

Βορβορυγμός, diu, sero, rarius, cunctanter, μωλωπικῶς.

Βορβορυγμός, 2. longa, lentius, serius. Alexand. Aphrod. βορβορυγμοτέρως, cauelcunt serius. Hesiodus. βορβορυγμότερον ἢ φαίνει, tardius apparet.

Βορβορυγμός, ὁ, tardissimus.

Βορβορυγμός, tarditas. Thucyd. mora, Plato de Legib.

Βορβορυγμός, ἡ, tardiloquus. Senec. τὸ βορβορυγμόνευον, tarditas loquendi & linguæ debilitas. Cic.

Βορβορυγμός, ὁ, tardus ad motum, Nonnus.

Βορβορυγμός, tardè & serò fructicans.

Βορβορυγμός, ὁ, ἡ, qui tardè & lentè mouetur, Adamantius in Physiognom.

Βορβορυγμός, ἡ, mentis hebetatio & tarditas, ingenij stupor.

Βορβορυγμός, tardo, moror, cessò. apud Terent. id est, tardè ago. 2. Petri cap. vlt. οὐ βορβορυγμοῦσι τῆς ἐπαγγελίας, non differt promissionem.

Βορβορυγμός, tardè parens, persuasius ægrè βορβορυγμοῦσι φανῆ, Nonnus, vox quæ tardè auditur.

Βορβορυγμός, & βορβορυγμοῦντες, οἱ, tardè coquentes, Dioscorid. lib. 5. cap. 41.

Βορβορυγμός, tarditas concoctionis, difficilis concoctio, Dioscor. lib. 5. cap. 47.

Βορβορυγμός, tardè aux vix nauigo, vt vento contrario. Actor. cap. 27. ἐν ἱκανοῖς ἡμέραις βορβορυγμοῦντες, Et quùm multis diebus tardè nauigaremus.

Βορβορυγμός, edulia quæ lentè digeruntur & distribuuntur, Galen lib. 1. ad Glauc.

Βορβορυγμός, lentè incedere, segniter ingredi.

Βορβορυγμός, tardipes, Catull. tardigradus. Cicer. βορβορυγμὸς ἔπεσι καὶ ἐν Epigrammat. βορβορυγμὸς σπεύσω, tardum accelerabo pedem. Euripid.

Βορβορυγμός, ὁ, bardus, i. ingenio tardus, stupidus, ναυτελὴς, serus, hebes. μὴ βορβορυγμὸς γένωνται, μὴ ὑστερήσωσι. ἀφὼ τὸ βαρὺ, ὕδωρ θέσει ὂν ῥᾳδὺ πλεονασμοῦ τῆ δ, Etym. βραδεῖς τῇ τοῦ ὕπνου, tardi & segnes. Hom. Odyss. 8. Οὐκ αἰτία τάχιμος ἔργα, μὴ κλέπτει τοι βραδὺς ἀκμὸς.

Βορβορυγμός, ὁ, ἡ, ὁ, &

Βορβορυγμός, ὁ, ὁ, tardigradus, tardè incedens. βορβορυγμὸς ὄφις, Epigram. vt Catullo tardipes Vulcanus.

Βορβορυγμός, lentissimè, Aristot. lib. 3. Animal.

Βορβορυγμός, ὁ, ἡ, ὁ, serior, tardior. βορβορυγμοῦ ἕλκειν, lētius trahere, Plato in Epist. 7.

Βορβορυγμός, ητος, ἡ, tarditas, segnities, negligentia.

Βορβορυγμός, partu tardus.

Βορβορυγμός, ἀσαι, τὸ, ἀκρ. fervueo, effervueo, scateo, tacitè lugeo, ζέω, αἰκάζομαι. Neutr. capitur etiam Actiuè. vnde passiuum βορβορυγμοῦμαι, lib. 3. Epigram. ὀργὴ δ᾽ ἀδὲν βορβορυγμὸν ψυχῆ πλέον πυρὸς ἢ νέφος, æstu sunt elata. Hesychius, βορβορυγμὸν εἶναι dicit τὸ ἡσυχῆ ὀδύρεσθαι tacitè lamentari.

Βορβορυγμός, seu βορβορυγμός, herba, quæ Sabina dicitur à Romanis. Dioscor. lib. 1. cap. 105. alij βάσκηρον vocant, alij βαφὶς, alij βαφὶ, βορβορυγμὸς, Diodorus.

Βορβορυγμός, fustis, ῥάβδος, Hesych.

Βορβορυγμός, aggrestia olera, Suid. ἀγρία καὶ ὀδόντωτα λάχανα.

Βορβορυγμός, Hesych. dici scribit τραχεῖς τόπους loca aspera.

Βορβορυγμός, eidem est σωμὴν intelligere affecti & mox βορβορυγμὸς πρὸ σωμὴς. sed suspectius hoc est.

Βορβορυγμός, eidem sunt ἀκροβυσίαι, Bracæ.

Βορβορυγμός, eidem Hesych. δρίσπινον καὶ ὀδυπόμενον, fulx putatoria.

Βορβορυγμός, eodem teste Italis est κράμβη, Brassica.

Βορβορυγμός, lingua Æolica, ἀσάλας, vestis lacera. Æoles enim ζ præponunt ad ῥ, quum sequitur ν, τ, aut δ. Hesyc. βορβορυγμὸς, κάλαμος, ἱματίου πολυτελὴς.

Βορβορυγμός, deuorasse, comprehendisse, ἐκπιεῖν, κατασπεῖν, συλλαβεῖν, πιεῖν.

Βορβορυγμός, vox, fama, Euripid. fort. βάξις.

Βορβορυγμός, Hesych. ὑδρίσει, κερτόμει, φλυαρίσει, τοῦ σῦκα τίλλε. ἢ συκάζει, edere, occulere, ex oculis tollere, ore trahere aut ingemiscere.

Βορβορυγμός, ατος, τὸ, feruor, æstus, ebullitio, cachinnatio, Cicer. effusio. dicitur etiam pigeris genus quoddam inane & leue, ἀπρακτότητος, teredinem non sentiens. Dioscorides libro secundo, capite 192. vbi Interpr. brasima inquit significare Indica lingua abortum.

Βορβορυγμός, qui sit cum βορβορυσμὸν, aut βορβορυσμὸν similis, vt βορβορυσμὸς σεισμοὶ qui & βορβόρυγμος.

Βορβορυγμός, ὁ, ὁ, ἡ, vt γέλως βορβορυσμώδης, risus immodicus, quo ita concutimur, vt venter doleat Greg. de Iul.

Βορβορυγμός, οῦ, ὁ, bullitio, æstus maris, concussio, cachinnatio magna. Hesych. σεισμὸς βορβορυσμώδης γέλως, risus immodicus. Nazan. de Iuliano, γέλωτος ἀκρατεῖ τε καὶ βορβορυσμώδεσι.

Βορβορυγμός, ἀσαι, τὸ, ebullio, effervueo, effundo, πλυσμίζω, βαρυνῶ. Neutr. absolut. Nicander in Alexiphar. ὅτε τ᾽ ὀξὺ ὑμῆναι γαλήνῃ ὑπὸ οὐδεπω ἐόντος. Βορβορυγμός ἀπακτέοντα χύτοι μῆνοτιμὰς ὄνθῃς, Interpretamentum βορβορυσμοῦ, idem Apoll. 2. Argon. καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδωρ, βορβορύσμενοι, effervuescens. ἡ ὀφίδη, tempestate est excitus. βορβορυγμὸς

ὑπὸ τῶν βροντῶν, concussus risu.

Βραδύτερος, ὁ ἡ ἡ, βradior, segnior, tardior, Iliad. καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιθέτως τοῦ ἀργοῦ καὶ βραδέος δηλοῦντα τὸ ὕπνον.

Βράσσω σείομαι, terræ motus, sic dicuntur ab Aristot. de mundo, à similitudine aquæ efferuescentis. Sunt autem qui terram sursum deorsumque ab angulos rectos incitant, qui & βρεμετίται.

Βράσται, Elei σφυμάδα vocant teste Hesych.

Βράτανι, idem illidem esse dicit ἐπιζέω καὶ τόνω, cõualescit, meliusque habere incipit.

Βράτ ας, idem dici tradit τὸν βατεσχίος per μετάθεσιν.

Βρᾶτ εν, eidem πλησιάζειν βαρυνειν. Attice etiam dicitur pro βράσσειν.

Βρεκεκεκὲξ, idem dici tradit ὅτι ἀπὸ κλαίντων παιδίων, ὡς μίμησις φωνῆς, Latini id vagire dicunt.

Βρέκλας, idem esse ait ἀκρόδρυα, locustas.

Βρέλλα, eidem φάβα, Pediculus.

Βρέλλον, eidem est κάλλον cauum.

Βρεμία, eidem est κάλλη, κόγχη, στρεβλὸν, ramex, vesica. at βρεμία, καὶ ὠίατα τῆς γῆς, eidem Hesych. cauernæ, cauitates terræ.

Βρεμίσται, Hesych. πλακουντᾶται vociferans.

Βρεχανίζω, refano, stiepo, & βρεχάνω.

Βρεχλᾶν, hinnitus, fremitus, χρεμπισμὸς, Hesych.

Βρέχ ες, vida, Polyb. numerantur à Bithynis inter nauigandi offendicula, Virgil. breuia.

Βρέχ ειν, est strepere, gemere sub pondere, ἠχεῖσαι, ψοφῆσαι Homer. Iliad. ἐμάρα δ' ἐβρεχε φόρῳ θ' ἅζων βεβοηθώς, strepuit gemuitque sub pondere.

Βρεχέ ε, ὁ, madefictus, perfusus, maceratus, ablutus, imbutus, à βρέχω, βεβρεγμένος, madefieri, macerari, fracescere. βρεχείσης γῆς, solo madefacto, Theophrast. lib. 6. cap. 5. historiæ plant.

Βρεχέ ειν, breuiter, paucis. βρεχέως διῆλθ' ἕκαστα, leuiter resecari eget. lenius est reuocandus, Galen. lib. 2. ad Glau. πλὴν βρεχέως, præter paruam partem.

Βρεχιόνια, vel Βρεχόλια, τὰ, ornamenta brachiorum, ἀμφιβραχόνια, Pollux lib. 5. χλιδῶνες Suidæ.

Βρεχιονοφόρος, ὁ, armilla.

Βρεχίς τος, ὁ, breuissimus. ἐλάχιστος.

Βρεχίων, ονος, ὁ, breuior. Item brachium, ὅπερ βραχύτερόν ἐστι τοῦ λοιποῦ μέρους, brachij lacertus: vina, lacertus, primi breui & fecunda longa, Theoer. Pro armo vituli ponitur cap. 29. lib. 5. Sipr. βρεχίονες etiam pedes anteriores quadrupedum appellantur, ut Hippiat.

Βρεχμᾶνες, οἱ, Brachmanes: βρεχμιζόντων, hinnientes, χρεμετιζόντων, Hesych. Datiuus, τοῖς βρεχμᾶσι, Brachmanis: sic dicuntur sapientes Indorum, vt memnit Philostratus.

Βρεχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, breuis vitæ, cui vita spatio breui describitur.

Βρεχυβιότερος, breuioris vitæ.

Βρεχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ breuitas.

Βρεχυβύζακος, ὁ ἡ ἡ, modicæ g'ebæ, in Epigram. Βρεχυγάλαμος, apud Xenoph. in Hippar. βρεχυγνωμονεύεσθαι, quæ mnus animo & prudentia valent.

Βρεχυδρομάπαιος, ὁ, qui breuissimè currit.

Βρεχυκαταλληκτικὸς μέτρον, dicuntur quando sini pes integer deest. κατάληκτος, quibus in fine deest syllaba. μακρόκατα λληκτα, quibus vltimus est integer, nec quicquam deest ad incensuram.

Βρεχυκατάληκτος, definit in breuem, vel breui definit, corripitur extrema syllaba.

Βρεχυκωλία, breue colum, vt μακρακωλία, & ἰσοκωλία, Hermog.

Βρεχύκωλος, ὁ ἡ ἡ, breuibus membris constans. apud Aristotel. rhet. 3 τὸ βραχυκῶλον, periodi in quibus cola sunt breuiora.

Βρεχυλογέω, ὁ, paucis absoluo, breuiter loquor.

Βρεχυλογία, ας, ἡ, sermonis compendium, breuiloquentia, Rutilius Lupus de fig.

Βρεχυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, breuiloquens Cicer. breuitati studiosus.

Βρεχυμέγεθος, ὁ, ἡ, tenuitas, partium breuitas, tenuis substantia.

Βρεχυμερὴς, tenuis, cuius partes sunt breues & exiguæ.

Βρεχυμυθία, ας, ἡ, breuiloquentia, Gel.

Βρεχυπαιδεύτος, ὁ, ἡ, vim habens breuiandi, Quint.

Βρεχυπόρευτος, corripio.

Βρεχυπώτιος, ὁ, breuis tergo.

Βραχὺς ειρος, ὕπνος, somnus quem exigua somnia comitantur.

Βραχυσθενικτέον, penultima breui desinere.

Βραχύσκωπτα, quæ penultimam breuem habent.

Βραχύπους, ὁ ἡ ἡ, breues simálque tardos spiritus ducens. Gal.

Βραχύπτω, ὁ, ἡ, per contractionem pro eodem.

Βραχύπορος, ὁ, breues meatus habens.

Βραχύτης, ἡ, breui tractu bibentes, parum potantes. Βραχύποτοι, iidem dicuntur Galen. apud Hippoc. hoc phrenèticis tribuitur, quia bibendi desyderio non capiuntur.

Βραχυρριζία, ας, ἡ, breuitas radicum.

Βραχύρριζος, breues habens radices.

Βραχὺς, ὁ, breuis, paruus, exiguus, celer, expeditus. Demosth. h. τὸ βραχὺ χρόνῳ, breui. τὸ βραχὺ, aliquantulum, paucitas, ad tempus, pusillum, parum. βραχὺ φροντίζω, parum pendo, βραχὺ διαφέρει, paulò minus. ὀλίγου ἢ βραχὺ τι βελτίους τοὺς λοιμοὺς εἶεν, nihil aut parum his nocet petitiens aer. Alexand. Aphrod. lib. 1. βραχὺ πλείονες, paulò plures. βραχὺ ὕστερον, statim, mox, paulò post. βραχύ τι παρ' ἀξίαν ἀλλ' ἅπασι κοινὸν, breuiti eum paulò inferiorem angelis, Paulus ad Hebræos capite 2. quidam referunt ad temporis modum quo verfatus est Christus in terris, quasi dicat, ad breue tempus diminutus est ab angelis. quidam vertut, pusillum quiddam infra angelos diminuisti ipsum. βραχύ τι ὕστερα πίπτουσι, paulisper foras emittere, cap. 5. Act. Apost. βραχὺ διαπεσοῦσαι, pusillum digressi, Ibidem cap. 27 βραχὺ ὑπὸ τὴν ἄκλιτον, paulo ante crepusculum, Plutarc. in Galba βραχύ τι τὸν λόγον ἀναχαιτίζων, paulò altius repetens orationem. Nazan. orat. βραχύ τι ἔξω τοῦ πόδος ἀζέσας, exiguum quiddam esse & nullius momenti faciendum, Thucyd. βραχὺ διαφθόνῳ, in prompru est interfere, Idem. εἰ τὸ ἀφυπόσημον τι ἢ βραχὺ τῆς τορύσεως, si quid vel modicum è tutel a nostra remiserimus, Idem. Thucyd. βραχεῖα μοῖρα τῆς διατάξεως, aliquantula impensa, Idem βραχὺ τι ἀφεῖλον, paulùm sunt progressi, Idem. βραχὺ δεῖται τῆς τροφῆς, cibo continuo indiget, continuò cibum desyderat, Aristot. in Proble. βραχὺ φροντίσαντες, parum curantes, Demosth. ἐδὲ σμὶ Idem, βραχὺ φροντίσαι μοῦ, parum de nobis curans. βραχύ τι φωνῆς, per breue temporis spatium quem se consperiendum dedisset. Aphthonius. βραχύ τι μνήσθητε, Demosth. βραχὺ ἀζίου, contemnendus, Plato de Legib. βραχύ τι κτήσεις, paruum quiddam reliquit, Æsop. πολέσια βραχὺ χρόνου, paulò plus temporis, Plutarc. in Camillo. βραχὺ γάρ τι πλεῖον, aliquanto seu aliquantulo maiora, Plato de Republic. idem in Timæo, βραχύ τι διαφέρει μοῦσαν, parum à fabulis differt. ὁ ἢ βραχὺ φρονῶν, mentis quoquo modo compos. αἰσθάνεται τοῦ βραχύ τι, pauci quidã homines. Ibidem, ὁ βραχὺς, subitò, repente, illico. paulo momento, paucis, compendio, Lucian. in Anachar. τὰ μὲν πάντα ὑμᾶς διῆλθον ἐν βραχεῖ, omnia quidem non facile est percurrere breui seu paucis, ἐν βραχεῖ σωμάτιον λόγου, Euripid. in pauca redigo ὁ βραχὺς, in arctum. ἐς βραχὺ γενέσθαι, sum propinquus, Lucian. τὸ βραχὺ, compendio, Apollon. paulò tenùs, Aristot. ad breue tempus. Thucydid. διὰ βραχέος, brevi & exiguo spatio, Thucyd. ἐν βραχὺ, senim, parum ἐξ ὀλίγου, paulatim. ἐξ βραχὺ μεταβάλλειν, paulatim mollescere, Gale. libro 1. ad Glauconem πλὴν ἐξ βραχὺ τι πράξεις ὑπετέλεσε, præter aliquantum spatij mutus erit absolutus, id est ὀλίγου, Thucyd. ἐπὶ βραχὺ ὁ, paulò antè, haud ita pridem, Chrysost. ἐπὶ βραχὺ ὄντος τοῦ διατηρεῖν φρονήματος, & cqui non id tam magni, qui non nuper iussit curas seculares valere. τὰ βραχέα, breuia. διὰ βραχέων, paucis. Paulus 13. ad Hebræ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, paucis scripsi vobis. διὰ βραχέων ἐποιήσατο χρῆσθαι τοῖς ὅπλοις, paucis vsus est. Lucianus. Idem ταῦτα ἐγὼ διὰ βραχέων ὑμῖν ἐρῶ. τὰ διὰ βραχέων δηλῶσαι, Demosthen. βραχέων ῥημάτων δηλῶσαι, idem Demosth. ὡς βραχέα, breui, pauci ἐπὶ βραχέων, de rebus paruis, Thucyd. Item τὰ βραχέα, vada, Aristot. gurges parum altus, Thucyd. ὑπὸ τὴν βραχεῖαν μὲ πλοῦν propter vada innatigabile. ἐς βραχέα, in breuia eo modo vtr Thucydid. quo Virg. In breuia & Syrtes vrget. Æneid. 1. Poly lib. 4. ὡς τὰ ὑποπεσόντα ἐξ ὀλίγου τινὰ βραχέα διαπλεῖν ἀπειλεῖν. Strab. libro 3 χωρὶς ὑπὸ τῶν προπαιδευβραχέα ποιεῖ. dicuntur etiam à Stephano βραχέα.

Βραχυσκαλὴς, qui est parui caudicis. Theophr. histor. lib. 4. cap. de palma marina, βραχυσκάλεκες σφόδρα, maxima caudicis brutate pumilla.

Βραχύστομος, qui breui ore est vel paruo orificio. Plut. de aud.

Βραχυσύμβολον, qui parum ad conuiuium pro sua parte confert. Nam συμβολὴ, est ὅρα Θ, quod quis ad conuiuium confert in Epigram.

Βραχύπαντος, breuissimo compendio explicare, Xenoph.

Βραχυτάλης, breuis, compendiosus. βραχυτάλης βίβ Θ, brevita.

Βραχύτης, ητος, ἡ, breuitas. σωστομία, contractio, celeritas. ὀξύτητα.

Βραχυτομέω, ὁ, breuiter recido, amputo, ad breue redigo, ὡς τὰ βραχυτομεῖν, in breuitate recidimus, Gaza lib. 3. c. 19. de caus. pl. βραχυτομεῖν ἄμπελον, vitem resecare ad breuem palmitem, Idem μέρος τοῦ τὰ ἀμπελουργεῖν.

Βραχύτομος, breuiter recisus. βραχύτομος ἀμπελῶν, vitis in breuiter putata.

Βραχυτράχηλος, qui breui est collo.

Βραχυυπνία, exiguo somno contentus, Aristot.

Βραχυφυΐτης, breue, vel exiguum lumen præbens: ὀλιγοφωτεινὸν Suidæ.

Βραχύφυλλος, breuibus foliis, in Epigr. βραχύφυλλοι δίδυμοι.

Βραχυχρόνιος, breui tempore durans.

Βραχυωτος, ὁ ἡ, breues auriculas habens.

Βρασμα, ἔος, τὸ, resono. Helio. μυοὶ δ' οἱ βραχὺ τὸν χαλκὸν circum eum resonabant arma. Ἀθήναιος, Homer. id est, ἀνέκραγον, vociferatus est. Vide Βραχάν.

Βράσμα, ατος, τὸ, caluaria, os capitis, synciput, capitis pars anterior: his modis à Gaza redditur. τὸ κεφάλιον, Alex. Aphr. Probl. 13. lib. 2. ὅθεν ἡδὺ φαλακρῶν τὸ μὴ βράσμα ψιλοῦσθαι, οἱ δὲ κείρασιν ἀεσθιόωσαν, i. in calu s pars capitis prior caluet, tempora sunt hirsuta. Βρασμὸς etiam dicitur pro eodem apud Pol lucem & Hesych. scribitur. Βρεσμὸν.

Βρασσω, Hesychius dici scribit τὸν βρέκοντα, τὸν βρέχα, hoc est, τὸν ὑρώχα.

Βράσσω, apud Hesych ἔμβρυον.

Βρασσω, idem expon. ἀχεῖν, φωνεῖν, σίζειν, item ἀπειλεῖν, & παπάσειν. à the. βράσσω.

Βρασσωμός

Βράσσω, sono, strepo, mi nor, fremo mirabundè, ferio, bullio. κτυπῶ, ἠχῶ. Iliad. Βράσσε θαλάσσης ἀφρὸς μεγάλα βρέμεται. & Iliad. ἀμφὶ δὲ θαλάσσης χέρσα ἐκπνέων ὠμοῖσι μεγάλα βρέμει. Nonnus Actiuè capit, πολυσσεισμὸν ὄρεσιν ἠχεῖ, multipliciore in vocem erumpebãt. vnde ἐκπνέει τὰ χείλη ὧν, Aristoph. i. strepit. Fremo Latini iude sumpserunt: Itali bramar nósque braire.

Βράσσω, fucus, radiculæ quædam quibus genas mulieres colorant. Et Βράσσωλος, ἀέσσων, Hesych.

Βράσσων, vnguentum, floridum, μύρον ἀξιον τ. ὡς βάκκαρις, Hesychius.

Βράσσις, lactuca, σρίδαξ, apud Cyprios authore Athenæo lib. 8. ex Nicandri glosis. Hesychij codex habet βράσσαξ, sed mendosè, σριδακίν.

Βράσσος, ὁ, mas, auis à mari vitum petens, Aristot. lib. 9. c. 1. Anim. Hesych κόσυφος. Athenæus aliter accipit, Κτησιμαχίδου δ' ἐν τῷ λόγῳ φησὶ τὸν βράσσον ὑβριστὴν τὸν πολιὰ ἃ φιλόσοφον, i. propter arrogantiam μεγαλοφρονοῦντα. Est & τύμβος, Hesych.

Βρασσύμερμα, πάσμα, τ. πρᾶγμα, extollor, σεμνύομαι, μᾶλλα φρονῶ, superbio, grauiter mecum immurmuro, minabundè irascor, fremo. Depon. absolut. Aristoph. περὶ ὅτι βρασσύμεθ' ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ τὸν ὄφιν ἀναπεπλεγμένον, id est, quod animo ex claro, superbè incedis, ὑποσημαίνουσι σωφρονεῖν τὴν ὀργὴν καὶ ταπεινοῦν ὁρᾶν. Idem in Pace. τὸν δ' ὦν ὀργὴν ἔπαυσ. βρασσύσειν τε καὶ ὀργὴν ὠκ ἀξιοῖ. Interp. αὐτὸ μὲν γὰρ φησὶ τὸ βράσσειν ὀδοῖς, Hesych. Θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, θυμαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι. βρασσύσειν τ. πεσμ. i. fecum murmurans, magnum quiddam, Erasmus apud Lucianum: alter Interpres, meditabundus, simulachrum. Suid. ἐπαυρέμεν, μέγα φρονεῖν.

βρασσώτευα, Hesych. exponit. ἀζωτεύειν, βαρέως, γινώσκειν à the. βρασσώτευμα.

βράσσος, eidem Hesychio est πυθμὴν fundum: item τύμβος: & auis quæ & βρύνδις.

βρασσὰς, eidem sunt βρόντα, tonitrua.

βρασσικὴ, britannica herba. Dioscor. li. 4. c. 3.

βράσσος, & βρέττος, ὁ, τὸ, statua: nomen indeclinabile, vt scribit Gaza apud Hesych. tamen est βρέττος, i. ἀτεκνοῦμαι. dicitur ἀδῷ τὸ βροτοῦ τοιοῦτος. Aristophan. in Eudocia. Θεὸν ἴσον θεσσαλοῦ τὸν θεσσαλὸν βρέττα. βρέττα etiam dixit Æschyl. πάτερα δ' ἐγὼ σοι πάντα θεὸν βρέττα δαμόνων (quod fiebat in magno discrimine & metu desperationéque salutis: vt apud Virgilium in Æneid. Troianæ, --diuûm amplexę simulachra tenebant) Et ἀνακρίζει βρέττα ἐν χειδαι. Et tamen inconsyderatè Pollux hanc vocem reiecit inquiens lib. 1. βρέττα ἐν δικαίοις, ὡς ἔνιοι θεσσάλοις. Menedotus Samius apud Athenæum lib. 11. περὶ τοὺς ἀπολλοδώρου τὸ βρέττας ἐν διαλεκτοῖς τοὺς ἐν θαλάσσαις εἰς τὸ σκάφος ἐμβαλόντας. Sapius ibi vsurpatur hoc vocabulum, & apud Appian. in Annib.

βρεττανία, Britannia: sic apud Herodianum: Hesychius. βρεττανία.

βρεττανοὶ, Britanni.

βρέττια, Hesych. φοβερὰ, ἢ ἀκρὶς μικρὰ apud Cretenses. βρεττία, nigra, aut barbara. ἀπὸ τῆς βρεττάνης, ἔθνους, inquit Hesych.

βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ, infanticidium. Tertul.

βρέφος, ὁ, τὸ, fœtus recens editus, partus, infans. ἀφῷ τὸ ἔρεφε, τὸ πέφυκε, ἢ μετὰ τόκον, Alexand. Aphrod. ἐν μήτρᾳ ἀνακαμπτομένου βρέφος βοεῖον ἀβρωθήσεται, &c. fœtus in vtero decem menses ferè manet. τὸ πᾶν βρέφος, apud Lucian. de τὸ βρέφος, ὁ, τὸ infantia, in Epigr. De fœtu Centauri apud Lucian. & de fœtu mulæ apud Herodot. dicitur. ἐκ βρέφους ἀγαλδόντας, à puero, seu ab infante, seu infantia sanctè ficetur, Nazanz. Chrysost. ἐκ βρέφους. ἀπὸ βρέφους τὰ γράμματα εἴδας, à puero cap. 1. Euang. Luc. dicitur de infante Elizabeth, quum esset adhuc in vtero. Dioscorid. lib. 5. cap. 74. πότον ἢ βρέφος ἐκ τῆς μήτρας, id abortus facit & partus enecat, id abortiuum est.

βρεφοτρεφεῖον, Iustinianus, cap. de sacrosanct. Eccles. vbi aluntur pueri.

βρεφυτεύω, infans efficitur.

βρέφυτον, τὸ, infantulus.

βρέχω, τὸ, synciput, βρέμακτον τὸ μέρος ὑπερκεφαλὴν ἔξω ἀπακλοὺς τῆς βρέγματος.

βρεχμὸς, pro eodem, Hom. Iliad. ξ. ἔδη βρεχμὸν, ἢ ἐπὶ τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς.

βρέχω, μα, ἔξω, τ. ἔκα, pluo, pro luo, irrigo. Accusa. iungitur: pluuiam mitto, pluo, madefacio. ὑρίξε πεδίον, pluit ignì, cap. 17. Euang. Lucæ. ὑβρεχεν, Aorist. 2. vnde βεβρεχεν, ὑγτος, perfusus, maceratus: & compositum διαβρέχειν Aristophanes. τὸ ζῷ ἀπὸ μοι τὸ ἔδη, τὸ πίνειν, φησὶν ἐγὼ. Ὁρᾶς ἀδρὸν ὑείσφοιν χειμερίοισιν, ὅσα δίυδρα ἀεὶ πίων νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν βρέχεται, μέχρις ἂν ἡ κοιλία ὠσὶ γένηται, humitur etiam βρέχει καὶ ὅτι τοῦ πίνειν. Idem. Δεῖ γὰρ φησὶν, ἅπαξ ἀπαλὸν βρέχειν. Sicut, ἐγὼ βεβρεγμένος ὕπνῳ καὶ κακοδαιμονήσας. apud Athenæum lib. 4. meo madidus, potus, temulentus. sic dixit Lucia. in Sympos. ἱκανῶς ἐνεβρεγμένος, id est, vino subluti, vel leniter imbuti.

βρέγμα, quod eum tusi expuitur: aliis, βῆγμα, apud Hippocrat. lib. 1. de morbis. Galeno τὸ μὲν βρεχὸς ἀπαπύοιμον. Hesych. κόπτωμα κατὰ διάχασμα. fit à verbo βρασσω, i. cum tusi, vel tussiendo expuo.

βρεγμόμυρμα, βλεγμύμυρμα, φασὶ, de oribus dictum. Hesych.

βρέσσω, Hesych. βάσσω. βρασσῶ, seu deni & διδύοντες.

βρέσσω, idem cum βήσσω.

βρέττος, Hesych. ἀλεκτρυὼν ἐνικῶς. gallus anniculus.

βρηχάω δὲ, vnde apud Hesych. βρηχωδῶμαι, quod idem exponitur. φωνοῦντες· ἢ χαπηλῶμαι.

βρῆμα, oppidum Med æ.

βρῆς, particula augens intendésque, i. ἄγαν. ex hoc vult Eust. esse βεμεδὲς, βρεμὲς, βεμυδμαι siue βεμυδμαι atque alia. Strabo autè author est βρῆ pro βρεῦ & βεμεὲν ab Hesiodo dici, sicut πῆ pro κρίνειν Homerus dixit & δὲ pro δέδοικα. Soph.

βρῆες, Hesych. esse dicit τὰ ὑπὸ ἀρκτὸν κάμηλα.

βρῆκ χρίνων, Phœnenses ranani dicunt teste eodem.

βρεκάζειν, autem id exponit βεμφοῦν valide, item βρίακχᾶν· hoc est βρεκαδὲ ἰακχάζουσι epith. βακχᾶν.

βρεκάτης, ὁ, ου, Briareus, centimanus qui & ἀγ ἄνων dicitur, dæmon marinus: de quo vide ἐν τοῖ ἀνῶνων.

βρεκαδὲ, οὐ, ὁ, fortis, agrestis, ἰχνεύς, σφοδρὸς. à verbo βρεκάω, vt ἰχνευδὲ, ab ἰχνέω, apud Hom. Idem quod σιδηρόβρεμος.

βρεμάχρης, potens manibus.

βρεκάω μι ἀσω, τ. ἔκα, extollo, κραταιῶ, αὔξω, ἀνυψόω, δυναμόω, robustũ reddo exalto: Accusat. iungitur. Ahquando tumefco, Hesiod. pro vtroque significato. βέκα μὴν δὲ βρεκάει, βέκα δ' βρεκάετα χαλκῆσι, facilè extollit & facilè tumefcentẽ reprimit. Idẽ in Theog. ὧν ὀλίγον βρεκάεις, ὦ ἐπολλὰ μείονα θῆκα, ex paucis multiplicat, & ex multis minora facit & pauciora.

βρῆκες, Hesi. ὁ ὀρύσσων populi à nom. sing βρῆξ, ὁ βρυτία, ὁ φρυγία.

βρεγκὸς, piscis cetaceus, Hesych.

βρεγχύμενον, idem Hesych. exponit. ὀργιζόμενον, μυκώμενον.

βρέγκα, Aeoles dicunt pro ὑῖγα.

βρέγμα, μα, ατος, τὸ, uitor.

βρεγμόνητες, Hesych. εὐσυνεκμόνητες, qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit.

βρέγμα μι ἴσω, τὸ μι κατὰ τὸ, item βρέξω, in futuro: vnde κατέβρεξεν, præ grauedine cibi vel potus dormito, quiesco, silentio præcreo, deprimo, defecto, impetum facio, funus curo, ἀμαυδὸ, dictũ quasi βρεξὸ, à βρῶ, id est, cibus. Athenæus lib. 1. ὃ Ὅμηρ ὑῶσαι τῷ βρῖξαι, αὖτη δὲ ὕδη ἐὼ ὕνιμ μόνον. βρέξει δ' οἱ ἀέρουσι τὸ κρυόεν ὕδωρ, ὕδωρ δ' ὑκ κατέβρεξεν ἐμεσήσαμεν δὲ δίκας, inquit Homer. Odyss. μ. Iliad. ξ. Ἐνθ' ὦκ ἀεὶ βρέξωσιν ὑδὲς ἀγαμέμνονα δῖον. Interp. νυσάζουσι δὲ ἡ πεμαυδῶσι, οὓς ἢ ὦ ἀμαυδῶσι. βρέξω γὰ κυρίως ὅτι μὲ βάσεις προφῆς ἀπνυσκάζω.

βρεμπτὸ, ὁ, ἡ, laté aut grauè sonans, Martis epitheton βαφὺ βοᾶς, Iliad. γ.

βρεξόμαι, ferè Actiuè accipitur pro ingrauesco & propendeo, pessum eo, βαρεῦμαι. Chrysostomus passiuè posuit; Πολλοὶ ὦκ εἰσὶ τῶν γῶν ἀκαιρόβλων πόνοις, ἵνα βρέξωται αὐτοῦ τὸ λῆμα πολλῷ τῷ κόπτῳ, i. ingrauescat & propendeat. Gregorius in Elegia. μὴ χεῖ βρεξομένῳ λυκάβαντι ἐπὶ ἔργα ἐὸ δίεσι, εἴ τε μελιβδάλλοι εἴ τε βυδὸν ἐκκοιμῶλιν. Homer. Iliad. 8. κρατὸ βρεξομένῳ νεύησε τὸ κεφαλῆσι. αὐτὰ βαρυνομένῳ. Hesiod. pro degrauor, σίτοιο βρεξόμενος σαχνοῖ, ἰκπαπεδὲ μένα ὑπὸ γῆν ἀσαχύνει, quæ deprimuntur à spicis. Idem mox cum dativo, ὑπὸ ἔργοις βρεξομένοις φύλοισι, à pergulis vitium oneratis folus Chrysost. ἀμπελον τῷ κορτὶ βρεξομένην βλάπτει, onusta germinibus. νεῦσι βρεξομένου δάκνεται, vtero fœtũ inuencam. in Epigr. βρέξασα εἶταν significat pollens, ὑπερεμένη, præualidus fum, vt in illa ὑπὸ δίκη Sophoc. in Aiace. μηδὲν ποτ' εἴσης αὐτὸς εἰς ὅσους ἔπος, μηδ' ὃ χεὼν ἀεὶ μενῶν, εἶ τις ὦ πλέον ἢ χρὴ βρεξθεὶς, ἢ μικρῷ πλέον βαθεὶ

βρέσος, ὁ, ου, ὁ, pondus, gravitas, βαθὺ, libramentum, Arist. de mundo. βαρύτης, βαθὸς, Homer.

βρεσσυσιὼν, ὁ, ἡ, grauitas, pesanteur. Hom. Iliad. ξ. μέγα δ' ἴσχανε φαινὼς ἀξιον βρεσσυσιὼν.

βρεσυσὼς δὲ ὑνιὼν, in Epig grauem mentem faciens & prudẽtem;

Βαρὺς, graui, in Epigra. βαρὺς ὁ κατάπικτὸς, pleaus, fortis, magnus. Homer. Iliad. ἐ, ἀλλ' ἀτὰ δὴ τὸ γε βαρὺ, μάχης ἐλεφαίρει.

Βαρύσυμποτικὸς, ὴ, ὸν, in epigr. βαρύσυμποτικὸς Διογένδης ὁ σόπαλος Diogenes Sinopensis seuerì philosophi.

Βαρύω, onero, degrauo, deorsum vergo, onustus fum, Hesiod. ὁπ πολὺ δὲ βαρύει ὄλυπτος ἰερὴ ἀκτὴ, id est, βαρυπίδαι, grauare, grauescere fœtu. Propriè de arboribus, quando fructibus grauantur: vt sit, fructu grauis fum. Item stipo, deprimor. In medio perfecto βεβαρὺσθαι Odyss. ἐγὼν δὲ βεβαρὺσμαι πρόπασι, sunt referrae & onustæ vino, βαρύοντας, πλήρεις εἶσι. Nonnus datiuo iunxit. βεβαρὺσθαι κρατερὸ κλήματι Hesiod. aliter, ὅτινὶ θερμοῖσιν κατακρὴ τι βεβαρὺσθαι, clamoribus ingraueſcens, id est, clamitans iugiter. βεβαρὺσθαι χυσσκόποισιν, onustum est aureis fructibus. cap. 9. lib. 3. Sapientiæ, βεβάρὺται γαῖαν ὁπλὸν πολὺ, deprimit terrena habitatio mentem. βεβάρὺται, etiam & βεβάρὺμαι pro eodem inuenitur. Eustat. in Hom Eis χαίρεις μεταπιπλὼ ταῦ, ἀπὸ βεβάρὺντες ἢ ἀναπλήσαντες ὁ χυτὸς, Gregorius. Ὅπου τὰ ὑβρισμένα κρίνὸ ὑβρίσει τὸ οἰκοδόμου ἢ ταπεινοῦ ἢ βεβάρὺντος κράματος, præstant corporis humanis concretis & deorsum vergentibus suo nutu. Greg. in versib. Ἀλλὰ κρότῳ βεβάρὺσι χεὶς πάχος, pro ὀπλίσει. Philo de mundo, τὸ δὲ αὐτὸν ὑδατικὸν βεβάρὺται αἰσχρὸς ταῦ, pessum ire. Plutarc. pro ἐγκλήμα πολυτικὸν, μετακρίνεσθαι, in Cesare, οἱ ὄπτιες ἀπατῶσι ὅτι τὸ μετρίως ἐβάρὺται, incubuerunt: impressionem fecerunt. Homer. Iliad. κρὺς δὲ ὁ ὑπὸ λάλαπα πάπε κελαγὴ βεβάρὺς χθόνα, cum procelloſa grandine obtecta est & obruta. Etiam pro incumbo, ingruo, κἰmpressionem facio. Iliad. ῥ, ἐς ἔσχ' οἱ δὲ ἰδιὸς ἀναὶν βεβάρὺντες ἔζωσαν, ὁ ἀορτ' ἀμαχὴ ὁμόρμοι. Idem, Τῷδε γὸ ἔβαπτε πόλεμος ἠδ' ἀνδρὸν ἀπὸ Ἕκτορ αἰόλος ἢ ὀπτῆσιν εἰστ ἀέρτοι. Sumitur etiam ἀπὸ τὸ βρύειν. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐπὶ δὲ σαφιλὸν μέγα βεβάρὺσαν ἀλωλόν. Hoc imitatus est Gaza de Senect. τῇ γὸ ἄθοι γήρως σοφὸς ἀεὶ βεβάρὺται ὁπ πόλιτικοῦ; quid enim est iucundius fœcunditate ipsa studijs iuuentutis? πλεῖστα βεβάρὺντος κάρπιμος, Nazian. Θάρσει δὲ βεβάρὺ, feram vis virgæ & premitur in Epigram. Dionysius de Situ orbis. βεβεζὸς ἀμαλὸς αἰ, grauidum & fœcundum manipulis. βεβεζὸν ὄλκιον, quasi est onustum in Epigram. βεβεζὸτα ὁ δὲ χαλκίτεος, in Epig. βεβεζὸτα. Ἰωρὴν, collectum robur habens, in Epigram. Ibidem. τῷ νεὸς βεβάρὺν, scaturiens & abundanti, id est, qui multa condiderat templa seu habuerat. Item metaph. polleo. Sopho. in Aiace. Μικρὸ ὄγκον ἀρῆς μικρὸν, εἰ' πᾶν πόλυ ὁ χρὴ βεβάρὺσεις, μακρὸ πλέον βάθοι. Helych βεβάρὺ exp. etiam δικτηφεσιν ἢ ὕβριν ἢ ὑβριν.

Βάρκαι, Helych ἱστόποδες, ὅπὸ τῷ βάρους ἢ τῷ ὄγκου. Didymus τὰ σφογγοειδὰ πεφυκότα. Et Βάρκαι, τὰ, Pausania teste, terricularnenta, & larue humanam emendtæ ipeciem, tragicæ per sonæ.

Βαρκάμαι, Hes. sunt ὁ ἐρχῆσις φρυγικά.

Βάρκαι, eidem sunt πονηροὶ, mali, improbi.

Βαρκὶς, idem, à Cyrenæis dict. ait ὁ νους, exponens etiam βαρὶς ἔφορον.

Βαρμὸς, Helych. sunt ἰχνος.

Βαρμὸς, ὁ, rugio, leonis voce vtor, ὁργᾶν εἰς σωκοῖον.

Βαρμὸς, &

Βαρμὸς, ὁ,

Βαρμὸν, ὰ, ὄσω, τ. κὰ, mugio, miuitor, infremo, frendeo, ἀπὸ ὠρὴ γόμαι, fremo, irascor, excandesco, Neutr.

Βάρος, ὁυς, ὁ, vis, potentia. Apol. in Argonaut Μικρίνε ποτὶ βάρον φαμένοιο. Helychio autem βάρμα est ἀπειλὴ, item γυμνασικὸν ἀρμάτοποιία.

Βαρμυδὸν, cum fremitu, prima longa, Noun. Ἀχυμβίνε βαρμυδὸν ὑπὸ φοινὸς ὄδοντι κάλυκας.

Βαρμύομαι, ᾶμαι, fremo ira, excandesco, Xenoph. Pæd. 4.

Βαρμὸς, potens, fortis, à βαὶ, particula intensiua.

Βαρμὸς, ὁ, ὴ, Proserpina, Etym. Eustath. autem βαρμὸ est πόπλασμὸν ὁ ἀμύνων τὸ φόβερὸν.

Βαρνᾶσθαι, Helych. Συμοιδᾶσθαι, ἐρεθίζειν, irasci, irritare.

Βάρτες, eidem sunt τὰ ἀρνεα κρέα, agninæ carnes.

Βαρὺς, eidē est Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν ἀνδρεικίων alijs ἀθεσφάτοις τεστ' eodem. Item βαρὺ dicitur ὁ φρὺξ unde Βαρυκ eidem fant οἱ φρύγες.

Βαρὺς, ὁ, ὄρες gallinaceus à Democrito dicitur.

Βαρὺσα, ὴ nymphæ à quibus ὁ Διόνυσος dicitur Βαρυσὶς plura vide apud Etymolog.

Βαρυάμματος, ὁ, ὁ, ὴ, currum degraians. Hesio. τὸν δ' ὑψ' ἐπ' χὴ βαρυάμματος, ἦλθ' ἀρὴς καλλιγυναῖκα ἐπόφυσιν, intēto loris curru vectus.

Βαρὺαρ, ὃς, Brissus genus echinorum, Arist. 4. Anim. & Athen. lib. 3. Corruptè scribitur apud Hesychium βαρὺδ.

Βαρὺ-ωπις, Dianæ cognomen. ὅτι πᾶς βαρὺωψ νύμφας ὑμερτὰς.

Βάρυς, Helych. ὑ, ος

Βαρύσσω, ὃ, eidem βαρύσσω.

Βαρύσχια, τὰ, pulmonis concauitates: pulmonis canaliculæ siue fistulæ. Alexand. Aphrod. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βαρύσχια ἐνεχθεὶς τῶ πνεύμονος ἢ πληνάσας τῶν τῆ μαρὰ κοῖλα γίνεται τὸ πάσχειν, id est, humor qui se pulmoni intinuauit, &c. dicuntur etiam σύριγξ ἢ ἀορτή. Pollux lib. 2. βαρύγγ δ' ὀνομάζεται ἐν μέσῳ τῷ πνεύμονι. & mox, χρῆσται γὸ εἰς πλευρὰς λεπτὸς ὑπορύσεις, ἀφ' ἡσυχίῃ τῆ συριγγίῃς τῆς βαρύγγος (lego βαρύχια) ὁ ἀορτή Sic & corruptè legebatur apud Theophrast. hist. lib. 3. cap. 11. vbi agit de musco cerri. Vide Βαρύγγ.

Βαρυγκάζειν, deuocare.

Βαρυγκώδης, ης, ὺμον, gutturis, tumidum guttur. Celsi. libro 7. cap. 13. Ait in cervice inter cutem & asperam ar eriam tumor increscit, βαρυγκώδιλον Græci vocant, qua modo caro hebes, modo humor aliquis melli aquæve similis continetur, interdum etiam minutis ossibus pili immisti. Vulgò, *guttur*. vocátque etiam Vlpianus gutturosos hoc vitio laborantes.

Βαρύγγ, ὺς, guttur, fauces, aspera arteria. Helych. λαιγξὶ, ὁ κατὰ πόνος, ὁ σύριγμα ἢ βαρύγξ. Hippoc. καῦμα τὸ βαρύγγος ἢ τῆς σπονδύλης ἢ πόνος.

Βαρύγνων χοιρίδιος τραχύτητα ἀβύζει, veteribus fuecium asperitatibus subuenit, Diosc. lib. 3. cap. 94 βαρύγγος, etiam ab aliquibus dicitur quæ & κεγλὶ, i. columella siue μὴν κρὸν βαρύγγος, Pollux lib. 2. lib. etiam 2 σωλὴν, inquit, ὅτι ἢ βαρύγγος ἢ φάρυγξ κάλυκα. vide tamen ibi qui propriè singuli cernoprime ἢ ἀπαπωικὸς explicat. Galenus lib. 7. ἢ πόπος, τῶν πρὸς ἑαυτὸ ὁ ὄμοιον ἐν τοῖς ἀνθρώποις καθ' ὑπόνοιαν ἐν φ. τὸν δὲ πόπον αὐτὸν αὐξήσαι, ἀμφὶ τὸ ἢ βαρύγγος αὐτῶν κρίνειν. ὅτινὶ ὁ τὸ χοιρίδιον σώματα τὸ πλεῖστον τῆς ὑσίας αὐτῆς μέρος ὄντα, βαρύγγα σφόδρα ἐχόντων ἴδι βαρύγγια scripsium. Vide Βαρύγγ.

Βαρύγγωτὴρ, ῆρος, vel Βαρύγωτὴρ, lic vocatur caput vestimenti atque apertura in quam collum inseritur: summa vestis extremitas orbiculato oculo per quam caput indutur inter indumentum. Iosephus lib. de antiquitatibus in descriptione sacerdotalis amictus. Οὗτος ὁ χιτὼν κεκοπτόσθαι μὴ κάμαθεν, κατωθὲν ὁ συμῤῥαπτὸν τὸ συμῤῥαπτὸν, αὐτοθὲν ἐπ τῆς ἄκρης ὧν τὸ στόμα ἐν μεταφύσεν ὑφανθὲν αἰκάτιτον ὑπὸ ὑφαίσεως κατακεκάσθαι, hæc tunica nulla quidem ex parte sinuatur, sed oiculum strictâmq; apertu am exhibet qua collum inseritur, & fibulis à pectore & scapulis ora distringentibus circa iugulum committitur. legendum vero βαρυγγωτὴρας, vocatúrque ab Interpretibus Bibliorum ἐφεστόμιον. Cui fer Caput 28. Exod. Latini interpretes vertit Capitium, quæ vox recepta authoritate Vatorum, fed aliud longè significat, in mulieribus videlicet capitis integumentum Vide ἐπὶ.

Βαρὺδης, pro ὁ δὺς, rosa, Æolicé.

Βάρκαι, Helych. ἀπλέκειαι αὐρίδες.

Βαρκὸς, eidem est μωρὸς ὁδλος.

Βάρκων, eidem ἀμφιδὸς ἀπόγυπτος.

Βαρμὸν, eidem Helych. est ζόωφρον sed perperam, scriptum pro βαρμὸν.

Βαρμὸς, ὁ, strepo, crepito, Apollon. 2. Argon. αἰ δ' ἐκάτερθε σειδὴρ βόρμον.

Βαρμαλὸς, ὁ, bacchor. in Epigram.

Βάρμος, ὁ, ὁυ, Dionysiacus, Bacchicus, Aristoph. περ. βαρμὸς χάτε, est. οἱ διονυσικοὶ ἀγῶνες, Bacchici ludi.

Βάρμος, ὁ, crepitus, ignis, strepitus, sonitus venti, fremitus, mugitus. κυείσε ὁ ἐκ τὰ πυρὸς ἐγ, Ib. Sapient. cap. 11. βάρμοι κατὰ λαμπομένων, fumi odorem præferentes. Aristot. de mundo βάρὸ τὰ πάχος ἀπεγράσατο, &c. id est, mugitum cum ingenti fragore edidit. Pro fœtore accipitur in Epigram. item pro lono mat βάρμος ἀέρων. Item. βάρμος genus frumenti, Theophr. lib. 8. 1. hist. plant. Lib. 4. cap. 6. de caus. plant. à Gaza vertitur auena, vbi tefertur πῶν ζεα, id est, semen mutari εἰς βάρμον, in auenam: vbi puto auenam manem & sylueſtrem intelligi: naefrugifera & equis apta dicitur. ἀμῶνα ὃ fortè legendum, βάρμα Aristot. verba sunt. ἐν τὸν ὃ πόλεμα οἱ νεφὲ πάχετ τε ἢ νοτερὸ, ὥζωδε δὶ αὖτε μεγάλον βιάμε τὰ σωκτὰ πλήκματα γίνεσε, βορμοὶ πάκτωρ ἀποτρέπεται μεγαλ, βροντὴν λεγόμενοι, ὥσπερ οἱ ὕδατα πυῤῥ φορᾶρ ἐλαυνόμενοι, id est, flatus vero in nube implicitus crassa & humida, continuatum nubis spissamentum violenta erpitione per fringens, mugitum edit cum ingenti fragore, quem tonitru dicitur, modo haud absimili spiritus vehementer in qua impulli. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ouæſtio. 38. ὅτι ἀσφαγέλαστος τῆδ νεφὲν ἐν χειρὶ ἢ πλῆγμ πάντεσ ἢ λεγόμεν βροντὴ, attritu nubium idcirco id mugi odtonitruum appellamus. Sebit & Aristophanes νεφέλας ὕδατος μεγαλ ἐμπεσόσας εἰς ἀλλήλας παταγὴν διὰ τὸν πολὺν τόπον.

Βαρμώδης, ὃ, ὴ, ὺρus redolens vertit Plin. Dioſc. lib. 1. cap. 2. βαρμώδες ἐν τὸ γλυκὺ, olidi gustus, qui vitolo odore iugulet tortur, tunc accip. pro βαρμώδης.

Βαρντὰν, ὁ, ζεὺς, Iuppiter, Aristot. de mundo. Et ἐγκλήβεται, tonitruum, apud Nonnum.

Βαρντὰν, ὰ, ὄνος, ὁ, ὴ, τονο ἐμὶ ἐβρονταῦθ' ὃ, ττonitur. Nent. abl. ut. Odyll' ἔ, ζεὺς δ' ἀ' ὰμοιβ βρόντεσ βροντᾶσ τονατ. βρονταῖσι πόλεμον, tonitrum rebus: βεβρονταῖσι, attonitum esse.

Βροντεῖον, ου, τὸ, locus in ſcena, in quo conjectis in ænea vasa lapidibus, tonitrus similitudinem imitabantur. Hinc Cladiana tonitrua. Interpres Aristophanis in Nebul. ἔφεξῆς ἢ ὁ σκηνικὸς μηχανικὸς ἢ ὁ κρεκόπαν βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς λιθῶν ἀπὸ τῶν ὀρόφων εἰς χαλκοῦν λέβητα, Pollux libro quarto, τὸ βροντᾶ

τα ἐν, ὑπὸ τῶν σκωλῶν βιβρωσκόμενα φέροντα ἐξ ἀχελωιῶνων. De hoc intellexit Vitruuius lib. 5. cap. 7. vbi agit de deorum aduentu in scenam cum tonitribus repentinis.

Βρόντη, ῆς, ἡ, tonitrus, seu tonitru strepitus. ἀφ' οὗ τὸν βρέμον τὸν τῶ συροῦ χοντ' μυκηθμὸν βροντὴ βροντή.

Βρόντησις, Hesych. ὁ ἐμεσμὸς τῶν πτωτικός.

Βροντοστεροπή, οῦ, ὁ, ἡ, tonans & fulminans. Aristophan. πεφίλημ βροντοστεροπωσι φίδωσι, cum tonitru fulminantes, Epitheton nubium quod earum concursu & collisione edantur fulgura & tonitrua.

Βρόντος, a Plinio vocatur genus lapidis, à tonitru nomen habens lib. 36. cap. 20.

Βροντοτόκος, οῦ, ὁ, tonitrus author.

Βρόνχαδες, Hesych. est βρεχύτερες, breuior.

Βρόχος, fimbria tunicæ.

Βρόγχος, Ionicè ὁ βάτραχος dicitur, καὶ ὑδρόκεσμος, & προπλῶν teste Etymologo, qui Aristophanem & Xenophontem authores citat.

Βρότεος, ου, ἡ

Βρότος, ου, ὁ, humanus, ἀνθρώπινος, mortalis. Hesiod. βροτὸν χρῶτ, corpus humanum seu mortale. ὕδωρ βροτὸν σωθὲν, humano igni, i. structo ab homine, in Epigr.

Βροτήσιος, mortalis. βροτήσια ἔργα, humana opera. Hesiod.

Βροτόεσσαν, Paris epitheton apud Theoc. Idyll. 32.

Βροτοφόνος φίλταχος, in Epigrammat. voce humana loquens pitacus.

Βροτοειδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, humanus, homini similis.

Βροτόεις, όεντος, ὁ, cruentus. Hesiod. λιπὼν' ὀ'ναρ βροτόεντα, humano sanguine respersa.

Βρυαχάομαι, appellauit τὸν κυνρίκε Alexarchus teste Athen. lib. 3.

Βρυαχηθμὸς, ὁ, homicida.

Βρυαχηθμὸς, οῦ, ὁ, homicida, cruentus, ὁ ἀνθρωποκτόνος, patricida & mortalium perditor & consumptor. Epithet. est Martis apud Hom. Iliad. 5. Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, πτολίπορθε.

Βρύαχος, ου, ὁ, ruor lanienis. ὁ μὴ κατεὶς μικρὸν τὸ ἀνθρώπε αἷμα.

Βρύβος, οῦ, ὁ, homo, mortalis, φθαρτὸς ἀνθρωπος, fluxus: nè quasi βροτὸς δὲ τὸ ἐπὶ ῥυτὸν fluxa enim & caduca est hominis vita. Odyss. ἐπεὶ οὐ τις ἔπειτα θνητὸς ἐὼν ὁμάσσει τὸ βροτοῖσι, miseris mortalibus. ὁ βρότος, mulier. Grammatici tradunt referente Eustathio, Iliad. 6. quòd βροτὸς in compositionibus assumat literam μ: excipi ἀμφιβρότων & ἀβρότου.

Βρυβρόος, deceptor.

Βρότος, ου, ὁ, hominem facio: vnde βροτοποιῶν, hominem fieri, mortalem reddi, in Tragœd. Gregor. Nazanz. βροτοπλῆμον, fatus homo. βιοβροτοπλῆμα τεύχεα, arma cruenta.

Βρύχαι, ῶν, ὁ, bruchus, insecti genus. ἀφ' οὗ τὸ βρύκειν τὸ ὀδίειν, cap. 8. lib. 3. Reg. vbi est Latinè locusta. Suid. ἐκ κάμπε. Helyc. βρύκειν, ἐσθίειν, ἀφ' οὗ ἐπὶ τῶν ἀγρίων μόνων. Vide Μελόνδε.

Βρυχηδὸν, plumæ, Matth. cap. 7. umbr. pro folio, mador. Saluft. in fatio βρύχαι, Interpres Thucydid. accipit pro laqueis.

Βρύζω, vero, helluor: vnde κραιβρύζω, abliorbeo. βεβρύσαι, deforbuisse. Aristot. in Probl.

Βρόθος, genus parui poculi, lagena, Item gula, guttur, λαιμός. Est Nicandri interp. ὀλίγον πῶμα. Vide βεβρόθοι.

Βρόθος, ου, ὁ, aridus, non irriguus, sticulosus. Nicander in Theriacis, ἢν βεβρόθωσι λίμναι. Interpres, αὐάδους, ἐρήμους, ἢ κενοὺς, ἢ ὀλίγον ὕδωρ ἐχόντα. ὅτου ἡ βέβρόθος, τὸ ὀλίγον πῶμα.

Βρύχη, ῆς, ἡ, mors quam patitur qui laqueo strangulatur. Nonn. Dionys. ὀ'δεκα βρύχην μόρῳ.

Βρόχθος, ου, ὁ, laqueus, in Epigram.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, ἄγκυρα, ἄμμος, ἀγχόνη, ἐγκολπιὸν, restis, funis, cassis, capistrum, tranenna, tendiculæ. Pollux lib. 5. ἔστι δὲ βρόχος τὸ σωμενχὲ διάσκημα ἐν τοῖς διατόνοις τετράγωνον, ὃ ωμοτικοὶ ὀνομάζουσι πέρα ἁμμοστῶν, ὃ τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων ἐκάλεσαν ἀγκύλην, ἐπειδὴ ἐκ δύο τόνων καφαλῶν διαδεῖ τὸ ἕτερον, ὡς ἀγκύλην ἔχειν τὸ ἕτερον· οἱ δὲ νεώτεροι ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ἐπικαλοῦσι τὸ ἁμμα. ἡ δὲ αὐτὴ ἐκκλῆσις, ἀλλ' ὅταν βρόχον ποιήσωμεν, ἐστὶν εἰπεῖν.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, ἄμμος, ἀγχόνη, restis, funis, cassis, capistrum. Vide βρόχθος.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, in Epigram.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, ἄμμος, ἀγχόνη, restis, funis, cassis, capistrum, tranenna, tendiculæ. Pollux lib. 5. ἔστι δὲ βρόχος τὸ σωμενχὲ διάσκημα ἐν τοῖς διατόνοις τετράγωνον, ὃ ωμοτικοὶ ὀνομάζουσι πέρα ἁμμοστῶν, ὃ τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων ἐκάλεσαν ἀγκύλην, ἐπειδὴ ἐκ δύο τόνων καφαλῶν διαδεῖ τὸ ἕτερον, ὡς ἀγκύλην ἔχειν τὸ ἕτερον· οἱ δὲ νεώτεροι ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ἐπικαλοῦσι τὸ ἁμμα. ἡ δὲ αὐτὴ ἐκκλῆσις, ἀλλ' ὅταν βρόχον ποιήσωμεν, ἐστὶν εἰπεῖν.

Βρόχος, ου, ὁ, laqueus, ἄμμος, ἀγχόνη, restis, funis, cassis, capistrum, tranenna, tendiculæ. Pollux lib. 5. ἔστι δὲ βρόχος τὸ σωμενχὲ διάσκημα ἐν τοῖς διατόνοις τετράγωνον, ὃ ωμοτικοὶ ὀνομάζουσι πέρα ἁμμοστῶν, ὃ τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων ἐκάλεσαν ἀγκύλην, ἐπειδὴ ἐκ δύο τόνων καφαλῶν διαδεῖ τὸ ἕτερον, ὡς ἀγκύλην ἔχειν τὸ ἕτερον· οἱ δὲ νεώτεροι ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς ἐπικαλοῦσι τὸ ἁμμα. ἡ δὲ αὐτὴ ἐκκλῆσις, ἀλλ' ὅταν βρόχον ποιήσωμεν, ἐστὶν εἰπεῖν.

Βρύαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem. Aristoph. ἀ'ορμος φωνὴ ἀβρὰ παρ' ἐλαίαν κελεοντῶν, ait interpres.

Βρύον, ου, τὸ, muscus. Aristot. lib. 8. Animal. ἡ φύκος ἢ τὸ βρύον, & alia species, & muscus. vbi βρύον, est muscus marinus de quo Theophr. hist. lib. 4. cap. 7. βρύον θαλάσσιον vocat Dioscor. lib. 4. Plinius Bryon lib. 13. cap. vlt. & lib. 27. cap. 7. βρύον apud Theophrastum de plantis lib. 1. pro musco qui in quercu pro flore est. ἐφεδρεύει τὰ βρύα αἰδεσχόμενα μόνιτα, apes perreptantes flores. ὡς πέτρας βρύα ἐγκόσας, in muscosis petris, Dioscorid. lib. 4. cap. 283. βρύον, in oleæ ait Marcellus non muscum simpliciter significare, sed muscosum eius florem, apud Theophrast. lib. 9. de plantar. historiis: nam βρύον, muscum plerunque in omnibus indicatur in plantis vero & muscum illum communem alias multis, & in torrente lapidibus, & omnibus de nique quæ muscantur, in quibus sunt & quædam arbores: & præter id in plantis, villosum congerierim, quales in ligustro flores sunt. Dioscorid. lib. 1. cap. 125. τὰ νύσσα, inquit, ὧν τὰ λάκκα βρύοῦσιν. Sic Nicander in Theriacis dixit, ὀίναν θε βρύα λάκκα κατα φθινοπώρου. vbi Scholiastes imperite βρύα exponit τὸν φθίνοντα ἢ τὰ φύλλα. Apud Theophrastum libro 9. de historia plantarum cap. 19. de phyllo vbi legitur κεφαλὴ δὲ πᾶσι ἐλαφρὸν ἐστὶ καὶ φύσιγγοῦς ἢ βρύα, pro his habet Dioscorid. lib. 3. cap. eiusdem argumenti σμικὸν δὲ τὸ ἄνθος ὅμοιον ἐλάτῃ βοτρυώδες. Plinius lib. 27. cap. 12. de hac re, femine inc pientis oliuæ. Sed & idem author vsum populi albæ etiam bryon appellat lib. 14. cap. vltimo. Porrò βρύον, de quo Dioscorides prodidit lib. 1. cap. 20. muscus est arboreus, quod etiam à Galeno lib. 1. περὶ τροφῆς, βρύον ἐρυσιπελικὸν ἀπαλυντικὸν appellatur, velut & à Dioscorid. dicitur etiam ab Aetio ὕπνον ποιοῦν, Sermone siue lib. 12. c. 44. in oleo gleucino. lib. 13. cap. 17. is sphagnum siue ὕπνον habet: & rursus cap. 118. eiusdem libri quid hic hypnon exponit, ὕπνος, inquit, ὅτι καθυπνοῦσι μικρὸν τὸ ὕδωρ χρίοντα εἰς τὰ βλεφαρίδια τὰ ὑπνοῦντα, &c. Plin. lib. 12. cap. 23. Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur: alij bryon vocant. Et paulò, ôft. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maximè videmus, sed odore præstantes, &c. Hunc muscum (qui alias ἀπὸ τῶ ὠίχε animalis, de quo suo loco) Arabes vocant vel eam, inter quos Serapio & Auicenna: quibus authoribus vinum in quo maduerit conciliat ὕπνωσιν & ab animi deliquio reuocat. Considerandus & locus apud Theophrastum libro 3. de histor. cap. 9. vbi sic legitur. ὃ δ' κρκοδεῖ πινες φάσιον (legend. φάγον) ὁμοίως τοῖς βοτρυώδεσι (emendo βοτρυώδεσι) ἢ ἀμπελῶ φύσει, πλὴν ἢ βραχυτέρων (emendo ὑπερέμων: alij πακρὸ δ' ἢ γὸ πτερυώδων καὶ πικρῶν τινων καὶ ἀστρίφων πρὸς τὸ ὀδωδέναι μᾶλλον. Plinius ex hoc loco ita extulit lib. 16. cap. 8. gla differs sola quæ vocatur ag lops fert panos (lege pannos) arentes, muscoso villo earos, non in cortice modò, verùm & è rimis dependentes e barbi m ignitudine odoratos, & c. legerat στάφυλα ἢ βρύον βρύον θαλάσσιον, inarinum bryon seu marinas muscus, de quo Dioscor. lib. 4. cap. 59.

Βρυάσσομαι, idem exp. αὐξάνεσθαι βλαστήματα τῶν κτενίσεων.

Βρυδίλιον, ex Epigra. affertur pro strictim, pouus est cum stridore dentium, compressis dentibus.

Βρυγμὸς, Hesych. ἐστὶ ὀφθαλμῶν νεκρῶν.

Βρυγχεῖ, autem, est βρέχει.

Βρύγμα, τὸ, morsus, δῆγμα. Nicander in Theriacis, Ἐγὼ δὲ οὐ πόσιν ὤπασα ἀσπαίρὰ βρύγματ' ἐ'κσον Ἀσκαλάβε.

Βρυγμὸς, οῦ, ὁ, ft idor. fremitus, rugitus, propriè dentium stridor. Matth. cap. 8. ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ὅπου τὸ βρύκειν, ὁ δὲ τοῖς ὀδοῦσι πίζουσι φέρει ὀπτασίαν. Suid. πρισμὸς ὀδόντων, ἢ μύλων ἀκόνητε.

Βρυδαικίζειν, ἐπὶ τὸν ἐκτείνειν extendere.

Βρυδαλίχας, eidem est ἀφόρητον γωνιᾶσθαι.

Βρύθωκες, e. dem sunt χιτῶνες βραδύνοντες.

Βρύει τὸ ἀνθρώπε κεφαλὴ, abundat, præmitur, demittitur.

Βρύειν, αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν, scatere. Nazanzen βρύων ἕλκεσι, scatens vlceribus. Alibi accusatiuo iungitur. βρύειν, terra dicitur, quum verè germina emittit, Xenoph.

Βρύκαι, eodem teste dicuntur αἱ ἵππαι à Dorien sibus.

Βρυκανήσομαι, eidem βοᾶσομαι, clamabo.

Βρύκειν, vel **Βρυκαθμὸς**, ὁ, vorax.

Βρυκόλεος, edo, ἐσθίω.

Βρυκατὸς, idem quod βρυγμὸς teste eodem.

Βρύκος, eidem est κάρυβ, pi ræo: addetdit quo'dam exponere βαλάνους, alios ἀπίους.

Βρύκω, stridco, edo, mordeo, ὀδάσσω, ἐσθίω, κατεσθίω, πρῶτα ἐπὶ τῶν ὀδόντων.

Βρύλλαι, Hesych. βρύχαται, μυρίκαται.

Βρύλλαι, unicus ὁ μυρίκη, interp. Theocriti.

Βρύλλα, ὑπὸ πίνω, lugo, sorbeo, sorbillo, inebrior, decipio. Aristoph. Equit. αὐτὸς τε γὰ ἔβλυσε βρύλλων τε κἀξ' ἡμέρας. Interpres, ἐβλάπτοντο ὑπὸ πίνων, καὶ μεθύων. Symmachus verò, ὑπεπίνων, ὡς μιμέσασθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῦ ποιήτε. Et Bryllocrite Hesychio, personati personis obscœnis & mulieribus, ipsi cáque cantica fescenninóque versus effutientes.

Βρύλλος, pueri balbi dicunt, pro πέη. Aristoph. ἀ'ορμος φωνὴ ἀβρὰ παρ' ἐλαίαν κελεοντῶν, ait interpres.

Βρύον, ου, τὸ, muscus. Aristot. lib. 8. Animal. ἡ φύκος ἢ τὸ βρύον, & alia species, & muscus. vbi βρύον, est muscus marinus de quo Theophr. hist. lib. 4. cap. 7. βρύον θαλάσσιον vocat Dioscor. lib. 4. Plinius Bryon lib. 13. cap. vlt. & lib. 27. cap. 7. βρύον apud Theophrastum de plantis lib. 1. pro musco qui in quercu pro flore est. ἐφεδρεύει τὰ βρύα αἰδεσχόμενα μόνιτα, apes perreptantes flores. ὡς πέτρας βρύα ἐγκόσας, in muscosis petris, Dioscorid. lib. 4. cap. 283. βρύον, in oleæ ait Marcellus non muscum simpliciter significare, sed muscosum eius florem, apud Theophrast. lib. 9. de plantar. historiis: nam βρύον, muscum plerunque in omnibus indicatur in plantis vero & muscum illum communem alias multis, & in torrente lapidibus, & omnibus de nique quæ muscantur, in quibus sunt & quædam arbores: & præter id in plantis, villosum congerierim, quales in ligustro flores sunt. Dioscorid. lib. 1. cap. 125. τὰ νύσσα, inquit, ὧν τὰ λάκκα βρύοῦσιν. Sic Nicander in Theriacis dixit, ὀίναν θε βρύα λάκκα κατα φθινοπώρου. vbi Scholiastes imperite βρύα exponit τὸν φθίνοντα ἢ τὰ φύλλα. Apud Theophrastum libro 9. de historia plantarum cap. 19. de phyllo vbi legitur κεφαλὴ δὲ πᾶσι ἐλαφρὸν ἐστὶ καὶ φύσιγγοῦς ἢ βρύα, pro his habet Dioscorid. lib. 3. cap. eiusdem argumenti σμικὸν δὲ τὸ ἄνθος ὅμοιον ἐλάτῃ βοτρυώδες. Plinius lib. 27. cap. 12. de hac re, femine inc pientis oliuæ. Sed & idem author vsum populi albæ etiam bryon appellat lib. 14. cap. vltimo. Porrò βρύον, de quo Dioscorides prodidit lib. 1. cap. 20. muscus est arboreus, quod etiam à Galeno lib. 1. περὶ τροφῆς, βρύον ἐρυσιπελικὸν ἀπαλυντικὸν appellatur, velut & à Dioscorid. dicitur etiam ab Aetio ὕπνον ποιοῦν, Sermone siue lib. 12. c. 44. in oleo gleucino. lib. 13. cap. 17. is sphagnum siue ὕπνον habet: & rursus cap. 118. eiusdem libri quid hic hypnon exponit, ὕπνος, inquit, ὅτι καθυπνοῦσι μικρὸν τὸ ὕδωρ χρίοντα εἰς τὰ βλεφαρίδια τὰ ὑπνοῦντα, &c. Plin. lib. 12. cap. 23. Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur: alij bryon vocant. Et paulò, ôft. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maximè videmus, sed odore præstantes, &c. Hunc muscum (qui alias ἀπὸ τῶ ὠίχε animalis, de quo suo loco) Arabes vocant vel eam, inter quos Serapio & Auicenna: quibus authoribus vinum in quo maduerit conciliat ὕπνωσιν & ab animi deliquio reuocat. Considerandus & locus apud Theophrastum libro 3. de histor. cap. 9. vbi sic legitur. ὃ δ' κρκοδεῖ πινες φάσιον (legend. φάγον) ὁμοίως τοῖς βοτρυώδεσι (emendo βοτρυώδεσι) ἢ ἀμπελῶ φύσει, πλὴν ἢ βραχυτέρων (emendo ὑπερέμων: alij πακρὸ δ' ἢ γὸ πτερυώδων καὶ πικρῶν τινων καὶ ἀστρίφων πρὸς τὸ ὀδωδέναι μᾶλλον. Plinius ex hoc loco ita extulit lib. 16. cap. 8. gla differs sola quæ vocatur ag lops fert panos (lege pannos) arentes, muscoso villo earos, non in cortice modò, verùm & è rimis dependentes e barbi m ignitudine odoratos, & c. legerat στάφυλα ἢ βρύον βρύον θαλάσσιον, inarinum bryon seu marinas muscus, de quo Dioscor. lib. 4. cap. 59.

Βρυσόεις, masculi fertilis, Theophrast.lib. 2. cap. 15. de causis plantarum.

Βρύσσω, Hesi. affert pro κάρυξ.

Βρύτιον, quid. musco oppleo. Aristot.

Βρύτις, ιδος, ἡ, quid. scaturigo apud Eust.

Βρύτος, ὁ, ἡ, quibusdam exponitur scaturigo.

Βρύτος, retinduum post calcatarum vuarum preliuram: reliquiæ ab vuis expressis. illud magma vulgò dicitur *le marc*. Latini vocant βρύτος. vinacea, vt Columella, vinaceas dixit Plinius, & vinaceos Varro: brissam Columel. Athenæus lib. β. vocat σταφυλὰς, his verbis, Δίδυμαὶ δ' αἱ τὰς τετραμόρφους ἔλαβας σταφυλὰς καλοῦσι βότρυας δ' αἱ ὑφ' ἑαυτὰς σταφυλὰς, τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς. Codex Suidæ habet βρύτια, & Hesychij βρυτία. Gaza refert libro tertio. βρύτειον esse potionem ordeaceam. Hesychius. βρύτιον.

Βρυτὰρ, Æoles dicunt, pro ἰσυτὸν, i. habena.

Βρύτινον, τὸ, ordiceum Gaza vertit, genus potionis ex ordeo, vinum ordeaceum, quod Aristot. πίνον vocat Athenæus lib. 10. τὸν δὲ κρίθινον οἶνον βρύτον καλοῦσι, οἱ δ' οὖτον καὶ ὑπὸ τοῦτο κριθῶν ἕψησιν, in Bryto ordeaceo decoquunt, Theophr. lib. 4. cap. 10. histor. plant.

Βρυτία πόσα, Brutia pix, de qua Dioscorides libro primo, capite 98.

Βρυτὸν, τὸ, tunicæ. Hesych.

Βρύτιον, vt βρύτινον πλύσιμα, quod à nonnullis βρυτὸν nominatur inquit Hesych. idem affert & hunc senarium, Ἀμεργὸν ἔνδον βρυτίων νάδων τινά: dicens ibi alludi ὡσεὶ τὸ πλύσιμα τὸ βρυτίνειον, mox etiam βρυτίνων exponens βρυτόνων.

Βρύτηκεν, Hel. βαρήκοον μικρὸν ἔχοντες ὠρέες, ranæ paruæ caudatæ.

Βρύτω, edo, ἔδιον, leuoro. Hesi. & Etymolog.

Βρυτίοντες, teste eodem Etym. Athenis dicebantur οἱ πυρέττοντες. vnde Βρυχᾶτος ὁ πυρετὸς sed addit. Etymol. in Rhetor. lex. exponi etiam ὀρυόμενος.

Βρυχαλέος, ὁ, rugiens.

Βρυχάλεος, Hesi. exponi σκληρὸς κερμπύρμ, tubæ incurvæ, qualis est lituus apud Latinos & buccina.

Βρυχάσμαι, ὦμαι, apud Nic. schol. exp. eiulo.

Βρυχάομαι, ἀ πάρακ. μαι, ν. rugio, fremo, infremo. Deponens absolut. de tauro, Sophocles in Aiace, ὑπερφίαλος ταῦρος ὡς βρυχώμενος, de leone, in Epigrammat. Dicitur & βρυχασσάμαι. Nicander in Alexipharmacis, ὡς ὁ νέον λύσας ἐσπαρμένα βρυχᾶσθαι. Interpres, κλωμυθιζόμενος παιδίοι φωνὲς, ἢ δακρυσι. Iulius Pollux Onomastici libro 5. Γενέσθαι δ' ὅτι ἡδὺ δῆμον ἡδὺ ἀχρεῖον ἐφ' ὧν ἴδιον ἐστι ἑτέρου τόπου τὸ φωνὴν ἀδῆναι καὶ τυπτεσθαι καὶ βρυχᾶσθαι καὶ πτύειν, καὶ ἡδὺ μαιρίτερον, ἢ ἀλυπότερον ἢ ἡσυχῆ καὶ νήκωφον, τὸ ὀλακεῖν καὶ ἀφυᾶσθαι.

Βρυχηδὸν, ἐ, ἐσ, ν. cum fremitu. in Epigram.

Βρυχηθμὸς, ὁ, σταγμὸς, ὁμιχὴ, Hesych. rugitus. nam leonum βρυχᾶσθαι.

Βρύχημα, ατος, τὸ, rugitus, fremitus, Pollux lib. 5.

Βρύχιος, ὁ, ἡ, submersus. βυθοζόφῳ· βρυχίῳ ἀλόξᾳ, βρυχάδιος, Apollon. Rhod.

Βρύχομαι, fremo, μάσσω.

Βρυχώλης, morsu. δάκνω. Nicander in Theriac. Ἐγγὺς δὲ τοι σίνηαι τε φοβερὸν φάλαγξ, σὺν ὑμαὶ τ' ὦν βρυχώλοιο. Hesych. ἰοβόλ.

Βρύχωμα ὄζων, τος, τὸ, fremo, frendo, mugio, strideo, ὀχυρὸν βοῦς, ingemo, lib. 4. Epigram. Θηκτὸν ὀδόντα βρύχωτα, id est, de ute acuto frendentem, aprum scilicet. Apollon. 2. Argon. οὖ πάσι βαζομένοις ἠὲ σὺ πόσσι πάπτεσο δουρὶ, id est, infrendens. Ἠ ζευχον εὖν ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, strideb. int dentibus in eum, capite septimo Actorum Apostol. De apro in Epigramm. dicitur: vnde καπρώχων, de leone, item in Epigramm. Nicander in Theriacis, de Asterio, βουξὶ πιεζ δ' ἀϊδηλον ἐπιβρομῷ αἰθέρ' ὀφέλλει. Interpr. ἀθρόως, vbi nomorderit. Item Βρύχει (aut cum Etym. βρύπει) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. hinc Βρυχᾶς τὸς febris pal. βρύχετο, Hesi. exp. μαίνεται furit, insanit.

Βρύωμαι, ὑπάρκ. τ. ν. κ. μ. ομανο, fcateo, fcaturio. pullulo, floreo, affluo, abundo. Neutr. absolut. datiuo & accus. Aristot. de mundo, γῆ φυτοῖς βρύουσα ἢ ζώοις πυκαῖς τε καὶ πολυαοῖς, terra fertilibus fcatens, &c. circunfluens & abundans. βρύειν verò dicitur terra quum verna germina emittit. Xenophon de leporibus, Οἷσιν ἡ γῆ βρύει, μᾶλλον τὰ ἔρια ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Chrysostom. τοῖς πολυπτώσεσι κακοῖς ἢ βλαπτόμενος βρύειν, exuberare. Aristoph. βρύων μελιτταίοις ἀφ' ἑδάνοις, id est, affluens apibus. πηγὴ βρύει τὸ γάλακτ, fons emanat dulcem aquam. Diuus Iacobus in Epist. cap. 3 Sic dixit Plinius, emanat fanitem pro emittit. Et alibi, piceum manat hęc arbor. Lidan. in Epist. βρύουσι πόλει τοῖς πάντοθεν. Nazanz. ἀπέφευ ἐ ἐπιτ. lepra scaturiebat, lepra refertus eras. Gregorius, βρύων ἑλκεσι. Galenus, ἄλλως μὴ ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων, φυτὸν βρύει, plantа pullulat, Nazanz. βρύόεις ἀμπέλου, pubescentis vitis, Dioscorid. libro 5. cap. 25. Pollux lib. 1. Ἐπὶ φυτῶν καὶ φύσεων καρποφορούσεις, ἀκμάζειν, ὀργᾶν, σπαργᾶν, βρύειν. μᾶλλον δὲ τὸ βρύειν ὅταν ἐλαιῶν

Βρυωδέης, ἐος, ὁ, ἡ, ὑ, muscosus, algosus, fungosus, musco obsitus, mollis, friabilis, fluxus. δυσαδὲς, Suid. Galen. lib. 1. ad Glaucon. βρυώδ ης διαβεβρυωσα σάρκα, Dioscorid. lib. 1. cap. 132. eos habere dicit, qui facile afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione.

Βρυωλὶς, ίδος, ἡ, bryoris herba. Nicander in Theriacis, Δαίμενον, ἠὲ γλαῦκα τὰ βρυωλίδα τε ἠὲ σὺ φῶκοι· Θηλυτέρης ἐκβρίμ' χρώτα ἀπαιόξαντο κόλικλον Dixit ὑποπαρεσικῶς βρυωλίδα, pro βρυωνίαν. Crateuas etiam σαφῶς μὲν ὁ μὲν ἀρχέων ἀρχίων ἢ χάρακιον vocari tradidit, vt author ipsius poetæ Comment.

Βρώλισμα, ατος, τὸ, esca, cibarium, pulmentum. edulium, epulæ, esculentum, ferculum, concauitas eroſa. βρώλια τῶν ὀδόντων, cauidentium, cauerna dentium, exesi dentes, Dioscor. lib. 1. cap. 142. βρώλισμα ἡ πόμα, Xenoph. cibus & potus.

Βρωμερόμωρος, fœteo, rudo. Proprie de leonibus & hircis & similibus male olentibus. Hesych. βρωμερώδους, ὀγκώδους.

Βρωμοπίζω, cibum do. Gregor.

Βρωματώδης, ὁ, ἡ, ες, grauè oleus, qui viroſo est odore, Dioscor. lib. 4. cap. 147.

Βρῶμος, cibus, τροφὴ, βρῶσις.

Βρώμπτος, ου, ὁ, ruditus, strepitus asini. nam authore Polluce libro 5 βρωμᾶσθαι proprie de asinis dicitur, id est, ludere: dicitur & de mulis.

Βρωμώδες, τος, ὁ, Asinus, quasi ruditor. Nicander in Alexipharm. δηλῶν βρωμώδεος ἐκκαλέσασα κορυθάλλ. Interpres, τὸν ὄνον. ὃς ἀβρωμᾶσθαι, i. à rudendo. Et alibi, Ἄλλοτε βρωμώδεος ἀμελγόμεν ἄλακτον πίνομεν, i. mulsum rudentis asellæ lac biberit.

Βρῶμος, ου, ὁ, grauè olentia, fœtor.

Βρωμοῦσα, ης, ὁ, ἡ, ν. viroſus, olidus, fœtidus, Dioscor.

Βρωσεῖον, cibrio.

Βρώσιμος, ου, ὁ, esculentus, qui mandi potest. τὸ βρώσιμον, edulium. τὰ βρώσιμα, esculenta. Lucæ cap. vlt. ἔχετέ τι βρώσιμον ὧδε; i. edule vel edile.

Βρῶσις, εως, ὁ, comestura Catoni: cibus, esca, epulæ. Odyſſ. ο, παρὰ βρώσιν τε πόσιν τε, hoc est, περιβλῆ, alimentum. Xenophon, ἐπεὶ μὲν ἡ βρῶσις ἡ πόσις ἅπασ' κατεσκεδασμένη ἦν ἐν Hesiod. ἀμφοτέρῳ ἢ ἤτερος ἔχεται ἄμφω βρῶσιν, propius à gustum. significat etiam erosionem. Theophrast. cap. 6. v. ac ὅσον οὐ τὰς σάς, οὐτε βρῶσις ἀφ' αὑτῶν. existimat itaque Theod. Bezæ eo vocabulo metonymicè intelligi omnia quæ solent depasci res in terra defossilis propterea quod facta est thesaurorum mentio, ἐξ ἧς ἐρεύνα pecunia fieri sunt, qui æruginę corrumpuntur, & idcirco vetus interpres videtur æruginis vocem vsurpasse.

Βρώσκομαι, ὁσα, τ. ωσα, comedo, dētibus lacero. βιβρώσκω, pastus sum τὰ βρωθέντα, comesta, Lucian. βεβρωθέναι, etosum esse. Phryn. βρῶσαι, inquit, no dicunt Attici, sed ἔδομαι ἢ κατέδομαι, βεβρωμένος absumptus.

Βρωτὴρ, ῆρος, q. d. comestor qui comedit, vt βρωτῆρες ὀδόντες apud Nicand.

Βρωτιδέ, ος dex. cibi auidus. Dixit in Alexiphar. Nicander, Οἷαι βρωτιδέες ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας, i. edaces.

Βρωτίμη, panis furfuraceus, πυρὸς τὸς ἀπὸ τοῦ ἐξ οὗ καὶ ὄλυρα & πυῦρα dicitur. Athen. lib. 3.

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, cibus, cibo idoneus, cibarius, βρώσιμος, vescue, edulis vnde τὸ βρωτὸν, res cibaria. Xenoph. ἀσκεῖν ἐγκράτειαν ἀφ' ἑαυτῶν βρωτὸ ἢ ποτὸ. In carmine aureo Pythagoras, ἀφ' ἁ βρωτῶν ἔχου ἀπὸ πάντων, bistine edulii quæ diximus.

Βύας, ὁ, subo, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 5. Dionysius ὦφθη, quod prodigium Romanorum sæpe ponit, vt & Iosephus inuspicatum auum existimans.

Βύζα, Etymolog. ex Sophrone affert pro μισθὸ πλήρης, μισθὸ confert. splena.

Βυβλαίον, ου, τὸ, papyrus, in Epigr. βυβλαίων στολίσμαν, papyrorum Lasear. ait papyrum intelligi pertusam instar trabeæ: quę tu dit glebas legetis & frumentorum.

Βύβλινος, funiculus nauticus, qui quidem non constat ex byblo papyro Ægyptia, sed herba simili.

Βύβλινος, papyraceus, iunceus, canabaceus, Valla. βύβλινα ὅπλα, ἱερὰ armatura, Hesychius.

Βυβλίον, ου, τὸ, papyracea charta, quæ nondum est perscripta, Etymquæ verò scripta est βιβλίον dicitur. alterum tamen pro altero indifferenter ponit Hesych. Vide Πάπυρος.

Βύβλιος, apud Cyprios οἱ τῶν πάνυ φύλακες.

Βύβλος, ὁ, papyrus. ὁ πάπυρος. Vide Πάπυρος. De hac Nili plantę Herodot. ἐν δὲ τῇ τῇ ἁβδὲ τὸ βύσσινον ἀσπαλίζει. Suidas βύβλος, ὁ πάπυρος. Ἄλλως. καλεῖται τὸν ὑφ' ἁπαδεδιδαγμένον τὸ πηλίκον ἐκείνου ἕλκος τυγχάνειν χρυσίδι· ἐὰν δ' ὑπ' ἐκείνου ἀφεθῇ, ἀποστοματίσαι ἢ ὑπαγεῖν ἢ χρυσίδι ἀφεῖναι ἢ ἄλλως ἀπαιτεῖν ἢ ἀδικεῖν ἀφεθεὶς, τύχῃ τὰ δὲ ὑπ' ἐκείνου

σαις φωνὴ. Parœmia est, βύβλυ δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ σάχυν μέγαν, de eo qui suis bonis & cõmodis frui nequit. Nam, inquit Suidas, byblus, quia debilis infirmáque, magnũ fructũ ferre non potest. Item vrbs Phœnices antiquissima, Etym. Sic dictam ἐκ τῆς πάσης ἀρχαίας βύβλυ φυλακὴν ἀπνέα ἐν ταύτῃ γένεσθαι tradit Steph. vnde βύβλινον οἶνον dictum putant apud Athen.

-ίδοι οἱ μουσικοὶ, ἢ χρώματι. Hesych.

-ζοντες, apud eund. exp. πλήθοντες.

-ζωπία. Hesych. εἶδος ὀρμιᾶς.

-ζω, aduerb. cumulatè, adinuicem, densè. confertim. ἀθρόως. βύζω κλήσων, confertim intercluserus, i. βύσων, Thucyd. Suid. ἀθρόως, πυκνῶς, ἐπαλλήλως, πεπυκασμένως. Arrianus, κατὰ στόμα τοῦ λιμένος ᾗ στενότατον ἦν βύζω τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες.

-ζὸν, Hes. πυκνὸν, συνετὸν: item γαῦρον, καὶ μέγα.

-ζω, idem quod βύω (vnde & deriuatum est) confertim impleo & veluti intrudendo, Budæus, tradit esse etiam τὸν βρεφυλλίων, vagire. Item βύζω seu βύσσω est τοῦ βύας. bubonis quem queri & gemere ferali carmine dicunt Poëtæ Latini seu bubulare Diõ. βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε.

-σμα. Hesych. βύσμα.

-θίζω, μ. ίσω, π. ικα, demergo, in profundum iacio. βυθίζομαι, demergor. Alexand. in Probl. Lucæ cap. 5. ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. de nauibus. Et Paulus 1. ad Timoth. cap. vlt. αἱ ἐπιθυμίαι βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους.

-θιος, submersus, subterfluens, profundus, ὁ ἐν τῷ βυθῷ, depressus: poeticum, vt in Epigr. βυθίην δέχετο ναυμαχίην, quæ fit sub fluctibus: vnde τὰ βύθια, aquatilia. lib. 6. Epigr. Lucian. βύθιος ὑποδὺς εἰς τὴν θάλασσαν, vrinando mare ingressus. δύτης, vrinator, ὕφυδρος ἢ βύθιος κολυμβητής.

-θίως, aduerb. sub fluctibus.

-θμὸς, antrum, ἄντρον, πυθμήν.

-θον, ου, τὸ, imum gurgitis, altum mare, in Epigr.

-θὸς, ου, ὁ, profunditas, profundum, ima pars & submersa, altum, vada, imus gurges, apud Aristot. de mundo. Sophocl. εἰς βυθὸν πεσεῖν, pessum ire. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης, in effusa illa fuga, Plutarch. in Fabio. εἰς τὸν ἀνὰ ῥυθὸν, Nazanz. ἐκ βυθοῦ, funditus.

-θοτρεφὴς, in profundo nutriens, lib 3. Macchab. βυθοτρεφοῦς ἐν γαστρὶ κήτους, beluæ in vtero profundo nutrientis.

-υκάνη, ἡ, Buccina.

-υκανήτης, ου, ὁ, buccinator, Dionys. Halicarnas. Dicitur etiam Bυκανητὴς apud Appian. in Annib.

-υκανίζω, buccino, σαλπίζω.

-υκῆς, Hesych. ὑπηνηλός.

-υκίον, vasculum quoddam.

-υκνισαι, Hesych. εἰκάσαι.

-υκὸς, Hesych. δασμοφόρος tributarius.

-ύκται, αἱ, procellæ.

-ύκτης, ου, ὁ, Hesychio est ὁ ἐκ βυθοῦ ταράσσων καὶ φυσῶν. Homer. βύκτας appellat ventos qui velum implent & distendunt turgido suo flatu vt refert Etymol. vel qui mugire, & murmurare videntur.

-υκτὸς, miser.

-ύκχις, ἡ, Æolicum nomen est, παρὰ τὸ βάκχις, τροπῇ τοῦ α in υ, Etymol.

-υλλίχαι, apud Lacones χοροί τινες ὀρχηστῶν, teste Hesych.

-υλλιχίδες, eidem Hesych ῥαχίδες.

-υλλὸς, confertus, oppletus, βεβυσμένος, Hesych. à βύω.

-υλλόω, ῶ, oppleo, obstruo, eidem, Hesych.

-υνεὺς, eidem est σκεύασμά τι ποιὸν κρίθινον cõpositio quædam ex hordeo quæ aliis βυνή.

-υνή, ἡ, apud Aetium interprete Cornario, hordeum madefactũ, quod germẽ emisit, deinde cum ligulis enatis torretur. Maltam coctores ceruisarij vocant. Aetius Serm. 10. cap. 29. βυνή. ἔστι δὲ κριθὴ βεβρεγμένη καὶ βλαστήσασα καὶ πεφρυγμένη μετὰ τῶν γλωσσιδίων. Sic præparatur hordeum ad Zythum, siue ceruisiam, quæ vulgò *biere*, quasi βυνή. Βυνὴ dicitur apud Lycophr. in Alexan. quæ & Leucothea παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, quòd in mare se precipitauerit. & Hesych. βυνη, θαλάμη, πέλικη.

-υνεῖν, est aliquid ore continere, Hesych.

-ὺξ, profunditas, βυθὸς, Hesych.

-ύομαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, recipio, sum capax.

-υπτεῖν, mergere.

-ύρθακες, Hes. est βάτραχος rana.

-υρικόμενος, eidem est πνιγόμενος τραχηλιζόμενος.

-ύειον, casa, habitatio, vnde βυρειόθεν, i. οἴκοθεν.

-ύρμακες, Hes. dici scribit μύρμηκας, formicas.

-υομὸς, eidem σταθμὸς, stabulum, aut pondus.

-υῤῥὸς, eodem teste Tyrrhenis est κάνθαρος.

-ύρσα, ης, ἡ, corium: vnde bursa, tergus, pellis, exuuium, corrigia. ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν, ex bubulis coriis, Dioscor. lib. 3. cap. 101. βύρσα τῶν νομάδων, Aristid.

-υρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν teste Hesych. quasi aquila raptrix τῆς βύρσης per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem teste eodem.

Βυρσατόνος, Hes. tympanum.

Βυρσεὺς, έως, ὁ, coriarius.

Βυρσεύω, corium paro: vnde ἀβύρσευτος δορὴ, pellis non concinnata.

Βυρσημένοις, Hesych. exp. βυρσοδεψίοις.

Βύρσινος, ου, ὁ, coriaceus. βυρσίνην ἔχω, i. ῥυτῆρα, ἱμάντα, Aristoph. flagellum.

Βυρσοδεψέω, μ. ήσω, π. ηκα, tingo corium. βύρσας ἐργάζομαι, Aristoph. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ, coria concinnat. Neutr. absol.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius, alutarius, Plaut. infector coriorum. Aristoph. cerdo.

Βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, rhus sutorius à Colum. à Plin. coriarius frutex. βυρσοδεψικὴ κόπρος, Theophr. lib. 3. cap. 12. de caus. plantar βυρσοδεψικὴν κόπρον καὶ οὖρον παραχεῖν τοῖς μυῤῥίνοις, ὅταν ἐκβλαστήσωσι, spurcitias pellium vrinámque myrtis adhibere, quum germina prosilierint.

Βυρσοπαγὴς ναῦς, nauis è corio.

Βυρσοποιός, coriarius, Pollux lib. 7.

Βυρσόω, corio inuoluo. Athen. de bellis mach. βυρσοῦται βύρσαις ἀργαῖς. Vitruuius lib. 10. cap. 20. corio crudo inuoluitur. Ibidem, περιβεβύρσωνται.

Βυρσοπώλης, ὁ, coriarius, in argumento. Aristoph.

Βυρσότονον κύκλωμα ab Euripide dicitur τὸ τύμπανον quoniam rombus est orbicularis vtrinque pelle intenta obductus.

Βύρτη, Hes. λύρα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, qui scapulis sursum adductis & attractis, ceruicem contrahit. Pollux lib. 2. βυσαύχην δὲ, ὁ τοὺς ὤμους ἀνέλκων, τὸν δὲ αὐχένα συνέλκων ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ. καὶ βυσαύχενας, τοὺς ἀσκοὺς vocauit Aristoph.

Βύσιος, Bysius, mensis apud Delphos, Plutar. in Problem. pro πύσιος, i. Pysius, vel φύσιος.

Βύσμα, ατος, τὸ, genus marsupij, & peræ. Poll. lib. 10. περὶ πήρας, ex Aristoph. βύσμα καὶ χυτρίδιον. dicitur & βύστρα.

Βύσσα, ης, ἡ, βυθὸς, fundus, vnde ἄβυσσος.

Βύσσαλοι, Hesych. βόθροι foueæ.

Βύσσειν, de bubonis voce dicitur, qui Græcè βύας. Dion, βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε. Virg. ferali carmine bubo Visa queri.

Βύσσινος, ου, ὁ, byssinus, βυσσίνη σινδὼν, sindon byssina, i. linteum, Herodot. βυσσινοῖς χρῆσθαι ῥήμασι, byssinis & mollibus vti verbis: sic Raphael Regius. Phileph. verò, grauibus atque ornatissimis verbis vti. βύσσινον φᾶρος, byssinum vestimentum, Plutarch. βύσσινοι λόγοι, verba quæ sublimitatem habent ac nitorem, Cælius lib. 12. cap. 39. Vide βύσσος.

Βυσσοβαφὴς, ὁ καὶ ἡ, magnus, ponderosus.

Βυσσοδομεύω, μ. εύσω, π. ευκα, profundè cogito, molior aliquid in animo. ἐνθυμοῦμαι, μηχανῶμαι, ἀποκεκρυμμένως βουλεύομαι, καὶ ἐκ βάθους, κατὰ βυθοῦ δομῶ, ἤγουν οἰκοδομῶ, animo verso. Translatum à fundamentis ædificiorum, quæ profundè iaciuntur. Odyss. ρ, Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον, dicebant bene, sed mente alta praua struebant. Hesiodus, δολοφρεσὶ βυσσοδομεύων, Neutrum Absolut.

Βυσσόθεν, ex fundo, & imo.

Βύσσος, byssus vel byssinum linum, vulgò *cresp̃e*: ex quo concinnatæ vestes τὰ βύσσινα dicuntur, Pollux libro 7. καὶ ὑφ' καὶ τὰ βύσσινα, καὶ ἡ βύσσος, λίνου τι εἶδος παρ' ἰνδοῖς, Plinius libro decimonono, capite 1. de Asbestino lino, Ergo huic lino principatus in toto orbe datur. Proximus byssino, mulierum maximè delicijs circa Elim in Achaia genito: quaternis denariis scripula eius permutata quondam, vt auri reperio. Meminit Philostratus in vita Apollonij Thyanei. Exodi cap. 25 & 26. αὐλαῖα ἐκ βύσσου κεκλωσμένης, aulæa ex byssino lino filato. Cap 16. Euang. Lucæ, ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, induebatur purpura & bysso. Ex his constat Suidam & Hesychium ignorasse quid βύσσος. Suidas siquidem βύσσον exponit, βαφὴν ἐκ πορφύρας, καὶ εἶμα βύσσινον, i. βεβαμμένον: Hesychius, πορφύραν, καὶ βύσσον, i. χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον. Est etiam βύσσος genitale & pudendum muliebre (vt virile κριθή.) Interpr. Aristophanis in Pace. vocatur etiam φορμίσιον & ὀρθαγόρα, in Concion. & δέλφακον in Ranis, in Acharn. χοῖρος. Item ἄμβων apud Comicos, Eustath.

Βυσσὸς, οῦ, ὁ, Ionicè idem quod βυθὸς apud Herod. inquit Suid. profunditas, fundus. ἐς βυσσὸν χωρεῖν, pessum ire, in profundum. Dicitur & ἄβυσσος, sicut βληχρὸς & ἄβληχρος.

Βυσσοφαρεῖ, Hesych. expon. μεγαλοφαρεῖ.

Βυσσόφρων, qui intimo pectore aliquid meditatur.

Βύσσωμα, ατος, τὸ, profunditas in Epigr.

Βυστάνω, mergo, demergo, neco.

Βυστικὸς, refertus, pro βεβυσμένος. Aristop. τοῦ βυστικόν, i. τοῦ πεπληρωμένου.

Βυστίχοις, Hesych. expon. τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βρόχοις.

Βυστόνιον, stagnum fuisse dicitur iuxta oppidum Abderam, in quo cuncta natantia demerguntur. ἀπὸ τοῦ βυσταίω.

Βύστα, ας, ἡ, idem quod βύσσα.

Βύστρα, Hesych. sunt αἱ πλάκες χαίναι ἐν δίσκοις: addenti quosdam exponere οἷον ἐκ πλάκων χαίνων ἐμβαμμένης.

Βύτακα, seu βρύτακα eidem sunt κανδύλοις.

Βυτόν, idem esse dicit, ubi ἄφαμα fluxum. Βυτὸν autem πλῆθος Βυτίνη eidem est λαγυνῶν, vel ἀμίδος Tarentinorum dialecto exponitur etiam ταμιεῖον doliolum, βυτίον.

Βυτὸς, pudendum muliebre.

Βύω, μύσω, π. υσα, obturo, φράττω, obstruo, claudo, κλείω, infarcio, includo, obsepio, sepio, occulto. Actium: vnde βεβυσμένος, obstructus, κεκλεισμένος. vide Λιμόβυσος. πῆχυς λίην βεβύσθω, foramen lino obstruatur, obturetur, Dioscorid. lib. 5. cap. 31. ἐβέβυσο τὰ τέρατα, os turgidum erat. Herodot. Item βύσαι πληρῶσαι, βεβυσμένος, Hom. ἱππηφαμιὴ βυσσή.

Βύ, pascor, caleo.

Βύ, in Aoristo 2. subiunctiui, ab ἔβυν, eam, vadam. Odyss. ξ, οὔ τ' ἐπὶ νῆας ἀλιτρὸς βῦσι, pro ἔβησαν.

Βωβός, mutilus, claudus, πηρός, Hesych.

Βωβύζειν, buccinare, Hesych. σαλπίζειν.

Βώδιον, bucula, βοίδιον.

Βωθεύ, Hesych. testæ pro βοηθεῖ dicitur Ionicè.

Βωκᾶν, eidem est βοᾶν, βωάσειν, clamare.

Βωκᾶς, ὁ, ver Trœzenius, ἀπὸ τοῦ βίος, κρατεῖ φέρων, οὐκ βόκχος. Est etiam nomen ἴδιωμ Salaminij, quali βώκχους, capite bouino, Etym.

Βῶλος, inquit Speusip. sunt leucomenides, hoc est, menæ candidiores, quas nos girros siue girrulos vocamus, ait Hermolaus in Plinium. Numinius apud Athen. libro ζ ipsos βόλακας vocat: Speusippus βλακρους. dicitur ἀπὸ τοῦ βολᾶ. Obiicit sicer piscis dicatúque Mercurio esse fertur, vt Apollini ὀκύδρομος. Aristophanes Byzantius βῶλος contendit mihi appellari, dicendúmq; βόλακα, quòd paruus existens prægrandes oculos habeat.

Βωκολιάζειν. vnde βωκολιάσται, bucolicè cane. βωκολιάζει, bucolicè cane. βωκολιάσθω, pastorali more cane. βωκολιασθώμεθα, bucolicè canamus, Theocr.

Βωκολιασταί, Doricè, i. bubulcus.

Βωκολικὸς, bucolicus, pastoralis.

Βωκόλος, Doricè, bubulcus.

Βῶλος, ου, ὁ, bubulcus vel messor. Theocrit.

Βωλᾶς, pro βουλᾶς, consilium, dicunt Cretenses.

Βώλαμος, gellus.

Βῶλαξ, κος, ὁ, gleba. βῶλος.

Βωλάδιν, g. ebæ modo, assulatim, Plin.

Βωλαπὸν ἄρτος, panis species, cuius parandi rationem explicat Athenæus lib 3.

Βωλὰς & Βωλὶς, Hesych. teste est μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις.

Βωλιωλῆς, medici infirmitatem appellant, quæ talem dicitur habere pœnam, vt ante cibum torqueatur ægrotus, & sint ei post cibum indesinentes dolores, Hieronymus in capit. tertio lob. vide βόλιμος.

Βωλίτας κολεός, Hesych. dici scribit πλινθίνας αὐλάς, lateritias domos ad verbum tamen sonat glebaceos nidos.

Βῶλος, ου, τὸ, glebula, parua gleba, μικρὸς λίθος. Author ἐκ θανμασ. ἀκουσμάτων, βῶλος χρύσεος.

Βωλίτης, boletus, fungus. vide Βῶλος.

Βωλῖτις σοπῆρέα, apud Dioscor.

Βωλόεσσα, ης, apud Sophocleu quibusdam sunt κολῶναι aliis τὸ Κίλλαιον, διὰ τὸ ἀκκληρώδης.

Βωλοειδὴς, ὁ, ἡ, ὸν, glebæ similitudinem referens, glebosus, Plin.

Βωλοκοπίας, ου, occatio.

Βωλοκοπίω, frango glebas, occo. Actium. βωλοκοπεῖν δὲ σπέρμα, occatum semen, Gaza de Senectute. Aristoph. Pollux.

Βῶλος, ου, ὁ, gleba, terra glebosa, cespes. Ité rubrica illa qua pictores aurum operibus suis inducunt, à quo colore βωλίται, i. boleti dicuntur, vt notat Marcellus in Dioscorid. lib 4 capite 250. βῶλος σιδήρου, massa ferri, Ecclesiast. cap. 22. Plutarch. in Romulo. τὰς αὐλητὰς βόλους τῶν ἀροτήρων, quas aratrum fuscitat glebas. διαχεῖν τὰς βώλους, diffundere glebas, Theophrast. lib 5. cap. 19. de causis plantar. βῶλος χρυσᾶ, pro sole, Interpres Apollonij Rhod. ex Euripid. χρυσοῦ βόλος, apud Æsopum, gleba aurea. Βῶλος pro merda. vide πολεῖς.

Βωλοτομία, ας, ἡ, glebatum iauertio, repastinatio, Gaza de Senectute.

Βωλοτόμος, ου, ὁ, ἡ, gleba secans. Io Epigr. βωλοτόμοι μύρμηκες, formicæ glebificidæ, glebificecæ.

Βωλώδης, ους, ὁ, ἡ, ες, glebosus.

Βωλώχα, à Laconibus vocari τὴν σὺν τεστατὺν Hesyc. solet enim rostro suo fodicare ac vertere glebas ἀπὸ τοῦ βώλους ὀρύσσειν.

Βωμιδιακὸς, Βωμιακὸς, βωμικός.

Βώμιδες, diminutiuum à βωμὸς, seu βωμακόχθους, scurra impudens, ca alieno vuens.

Βώμιος, locus aut consecratio aræ.

Βωμιάζω, irulæ, diminutiuum, Herodot.

Βωμίσκοι, Hesych. αἱ βωμοὶ αὐτῶν πλειόνων ἴσαι.

Βώμος, ου, ὁ, altareus. βωμὸν ὑλακρὸν θεοῦ ὄνομα, altari ceruam proposuit. Euripid. βώμιος ὕπτιος ἀπ' ἀγρᾶς, præfecti aris. Idem γεγραμμένα βωμία ἐφ' ὑμῶν, anus ad aram sedens, idem Euripid.

Βωμίστρια, ας, ἡ, sacerdos fœmina, flaminica, sacerdotissa, Gell. Nicander in Alexipharm. Ἡ ἅτε κερκοφόρος ζάκορος βωμίστρια ἱρῆος. Interpr. ἱέρεια.

Βωμοειδὴς, ὁ, ἡ, ὲς, habens aræ similitudinem.

Βωμολοχίομαι, molliter ago, scurriliter facio. Aristoph. πρὸ δὲ Ἡ μῆ αὐτὸν βωμολοχεύσεται, &c.

Βωμολοχία, ας, ἡ, ἀπάτη, κολακεία, ψεῦδος, scurrilitas. Aristoph. in pace, Τοιοῦτ' ἀφελὼν χαρίεντ' ἀγροῖκον φρόνημ', ἢ βωμολοχεύσεται ἀγθῶς, ἐπὶ πᾶσι τέχνῃ μηχανῶν ἡμῖν. Interpr. βωμολόχα σκώμματα.

Βωμολοχεῖον μιθος, ὁ, ὄνος, scurra, scurrilia facio. Neutr. absolut.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, alterum vitiosum extremum, τὸ ἄγροικον πλίας, Aristot. lib 2. Ethic. scurrilis iocus, reprehentio.

Βωμολοχικὸς, ου, ὁ, scurrilis. τὸ βωμολοχικὸν, ἡ scurrilitas. Adamantius in Physiog. τὸ ὄνειρο τὸ βωμολοχικὸν, ἡ σαννικὸν tribuit.

Βωμολόχος, ου, ὁ, scurra, parcus, fcelestus, improbus, deceptor. παῦε, γὰρ Aristoph. πρὸ δὲ βωμολόχος, vbi Interpr. βωμολόχος, κακοῦργος, ἀπάτης, ἀπὸ τοῦ λοιχᾶν· παῦε τοίνυν βόσκειν ἡδονᾶ θυμόν. Itaque hoc nomen olim inditum videtur iis qui obuerlantes circum aras, vt omnis tendere consueuerunt infidias: aut qui obirem diuinam facerent quòd ex aliorum accusatione compendij nonnihil auferirent. dicitur autem quasi ἀπὸ τοῦ βωμοὺς λοχᾶν. Quanquam eo nomine dicuntur mendicabula in rem plus fuppliciter corrogantia ftipem: atque item tibicines & varietes rebus diuinis adhibiti. Eraſm. Chil. facrilegus, assentator. βωμολόχευε ἔπη, verbis ad gratiam compositis & blandis. βωμολόχευε, scurrilitas, iocus, iudicrum. Item βωμολόχος, scurra, auis quædam de genere monedularum, Aristot. libr. 9. Anim cap. 24.

Βωμολόχως, scurrilitter. Bud. in Epist. poster.

Βωμονίκαι, ου, ὁ, in ara contendens. βωμονίκαι, grant adolescentes Lacones, qui verberibus ad aram Dianæ contendebant, qui plura verbera sustinerent.

Βωμὸς, ὁ, ara, altare, templum, delubrum, nemus, lucrum. βωμοπεύσθω, Herodot. aras erigere. ἡ βωμοῦ ὕβρισις. Significat et βάθρον, gradum, apud Hom. Etym. ὅτι βωμὸν κατέζευξε, id aram fecit dere propter iniuriam illatam. Æschin.

Βωμοτρίας, ὁ, ab aris famulæ.

Βῶς, Doricè, pro βοῦς, vel βόα, bouem. Hero. Iot. βῶν δ' ἔθυε, bouem mactauit. ἐθὴ πὶ τὸ βῶν, in vaccam, idem.

Βωτίτης, ὁ, ἡ, bubulcus, rusticus.

Βώτιοι, vndæ ἄπικοι, βωτίοκλυ, coloni, bubulci.

Βώτις, κος, ἡ, genus piscis marini, voca, piscis est gregalis, Aristoteles libro nono. Animal. factum est nomen per ἴγνωσιν ἀπὸ βόσκ, Gaza libro tertio Grammaticorum. vide Βόσκω.

Βώτιμος, genus cautionis à Maryandinis agricolis olim cani solitum, βώμιος, idem Hesych.

Βῶς, vel βοῦς, tergus bubulum. ponitur pro scuto, eo quòd ista tergoribus boum insuerentur. Item accusatiuus plurali pro βόας, τὰς βῶς. Theocritus item pro nominatiuo βόες.

Βώτης, αντος, ὁ, clamans. pro βοήτης, crasi: item βωτάτω pro βοηθάτω Aristoph. & βώτημα, pro βοήτημα.

Βώτιδα, pro βοώτιδα, i. ζώτιδα, Apoll. Rhod.

Βώτιος, bolcæ, pisces: forsan iidem qui βῶλος suprà.

Βώτιος, clamabo, pro βοήτημαι, βεβόκημαι. Aliquādo pro viuat βιώτημαι.

Βωτίων, Hesychius exponit βεμοῦσθαι, ἡχεῖσθαι, vnde forsan πάνβώτιον.

Βωτῆρ, pastor, νομεὺς βώτης pro eodem: vnde apud Homerum, ὁ ὠὴτης, bubulcus.

Βωτήριος, ου, ὁ, ἡ, ον, clamo, voco, actiu. accuſ.

Βωτιάνειρες, ου, ὁ, ἡ, pascos viros, hominum educatores, vel educatrix. Hom. Iliad. ἀμφὶ φόβῳ βωτιάνειρα, διὰ φόβος βοσκόντων τὴν φύσιν, hominum altrici.

Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, νομεὺς, ποιμὴν. Odyss. ἦ, πάσονται ξυῶν τε καὶ βώτορες αὐδρες.

Γ

Tertiae apud Græcos literæ nota est. signum item numeri ternarij: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens accentus acuti notam, ternarium millenarium significat hoc modo γ

τὲ pro γὲ Doricé. Aristoph. ἐγὼγε, pro ἐγωγε. ἐκ γᾶς, ἐτιδὴ Dorice, pro ἐκ γῆς in terra.

γάαν, Hesychio ἦσσον minus.

γάανον, eidem est πυελίον, qui & γάεινα esse dicit ἐξυέλαφα ἢ τοῦ πυελίου.

γαβαλὰ, idem dici tradit καραλλοῦ ἢ ὑγκράλων.

γάβαθ, Gabatha, sonat Hebr. locum editum capite 19. Euangel. Ioann.

γάβγρης, eodem Hesych. teste Laconib. est ὄψον μαθητοῦ, qui mercede opus aliquod faciendum suscipit. vt οἱ ἐργάδεοι.

γάβρεα, ὁ, Gabirea, myrrha, secunda myrrhæ species recensetur à Dioscl. lib. 1. cap. 78.

γάεις, capit. 28. Iob, μετέωρα ἢ γάεις ὁ μυκηθήσεται, excelsa & eminentia non commorabuntur: sic in Latina interpretatione.

γαγαὰ, verbs Lyciæ. vide Etym.

γάγατες, gigates lapis: de hoc Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. quæst. 64. & Dioscorid. lib. 5. cap. 138. Plin. lib. 26. cap. 19. & Orpheus de lapid.

γαγγίσεις, ridendo colludere.

γαγλάειν, γαγλακίζειν, lætari. ὕσδειν.

γαγλακίζει, idem quod γαγγαλίζει, σὺν γέλωτι ἀγωνᾶ, ad risum commoueo. Etym.

γαγλάειν, γαγλίειν.

γάγλη, ὁ, ἡ, mutabilis, ἀλλοιοῦσθαι. ἀλλοιοῦσθαι ἢ εἰς ἑτέρα γαγλωμένη, ἢ ἀστιγὴς, ἢ ἀστιγὴς, ἢ κτε στεγάων, ἢ κτυον, γαγλάειν τὸ ἕλκτυον. apud Æschyl. Agamemnone. hinc γαγλαμιὰ ἢ γαγλαμιδλικὲς, piscator qui tali verticulo piscatur.

γαγλαμὸν, ὁ, dicitur cauum illud in medio ventre seu vmbilicorum dictus: quòd illic more sagenę nerui implicentur, Etym. à multis σπάγλη appellatur. Æschyl. apud Pollucem lib. 10. γαγλαμοὶ δ' σπάγλαι ὧν τινα dixit. i. malum inexplicabile κακὸν δύσκυτον, ἢ δυσπάλικτον. & lib. 2. κεκλῆται δ' ὑπ' ἐνίων γαγλεὼν κοίλων, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· ὃ ὁ σὲ αὐτὸν τόπος γαγλαμὸν, ὅτι τὸ μὲν ἔξω πλῆμμα, κατὰ τοῦτο τὸ σπλάγχνα ἐστὶ τῶν γαγλαμῶν, ἃ ὡς πολλοὶ συγγενῶν.

γαγλάς, ητος, ἡ, scrofula, tuber.

γάγης, ὁ, Ganges.

γάγγαι, siue γαγγάλιαι, nonnullis est γελασιῶδες, alij τὸ ἡδὲ ἐρίκον συσπορῶδες, lanas conuolutas, eo nomine vocari tradunt, alij ὑποκαθήμενα, sedimentum & fæces teste Hesych.

γάγγαμον, ὁδὸς, nardus gangitis, à Gange fluuio, apud quem nascitur, Dioscor. lib. 1 cap. 6.

γάγγλιον, ὁ, ἡ, tuberculum est capitis, feréque renitens. Cels. lib. 7. cap. 6. γαγλία numerat inter μελικηρίδας ἢ ἀθηρώματα ἢ στεατώματα. Pol. lib. 4. γαγλίον Κοτύτηρος. ait, ἄφνων, ὑπὸ λόμας ἢ νεφρὸν χυτὸν ἔνεσι δ' ἀπὸ ὑγρὸν ἀθηρῶδες, ἢ σηγμὰ, ἢ ἐλμινθία. γίνεται δ' πεὶ ἀρθρα ἢ κεφαλὴ. Et etiam γαγλίον Paulo Æginet. nerui alicuius vel ictu vel ex lassitudine contortio. Multis quidem omnino corporis partibus: sed præcipuè mobilibus: vt in extremitate manuum atque pedibus. Author definitionum apud Galenum. γαγλίον ἐστὶ νεῦρου ἄκρα φύσις συρτοφὴ σωματοπαπτικοῦ μέρους.

γάγγραμα, ητος, ἡ, gangręna, quę à cancro differt. ἄκρα τὸ χεῖρα ἢ ἐπίνοια. Gangrænas dicunt medici, vt docet Marcellus, esse ob magnitudinem inflammationis, vitæ, sensus & motus, in qua fiant parte, priuationem: neque iam factas fic appellant, sed dum fiunt. Nam quum sensu locus carere incęperit, non iam gangræoam, sed σφάκελον, id est, fyderationem appellant. Eius malivis est, vt nisi celerrimè illi succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat sed & aliæ vicinæ partes ipsęque totus homo denique intereat. Pollux lib. 4. γίγνεται ἢ ὅτε μεροῦ, ἢ ἄλλου μέρους, γαγγραῖνα. οὕτω καλεῖται ἢδη μελῶν τὸν νεκρουμένων σὺν ἕλκει, ἢ χωρὶς ἕλκους ἢ ἀπὸ ἐλκωμένης ἢ ἐρυθηματώδους ἐπιπλεγμαρηφόρου.

γαγγραινικὸς, ἢ, gangrænicus. γαγγραινικὴ νόμος, nomæ quæ in gangrenam euaserunt, depascentes gangrænæ, Dioscor. lib. 2. cap. 132. & γαγγραινώδη μέρη, partes corporis gangrænæ correptæ.

γαγγραινώδεις, οἱ, gangrænæ laborantes: gangrænæ periclitantes. τὰ γαγγραινώδεα, vlcera gangrænę vitio periclitatia, seu quæ in gangrenam transeunt. Dioscor. lib. 1. cap. 187.

γάδαρα, ἡ, ciuitas interioris Syriæ, & Antiochia & Seleucia vocata est.

γαδαρεὺς, gentile nomen.

γαδιᾶν, ἢ, Hesychio est χαίρειν, gaudere, lætari.

γάδειρα, teste Hesychio Phœnices vocant τὰ θεμέλια τῶν τειχῶν. γάδειρα dicitur, insula & vrbs in Oceano extra Herculis columnas, quali ἠδὲ διηκέδιον ἢ γὰρ ἐπὶ γῆς.

γάδειρες, Gades. μικρὰ γαδείρων, ad Gades vsque.

γαδέω, Gratificor. Hesych. enim γαδεῖν expon. χαρίσασθαι. at γαδεῖ, eidem est χαρὰ gaudium, lætitia.

γαδὶς, cista, arca. Hesych. κιβωτός.

γαδὶς, eidem est ὁμολογία.

γάδομαι, Gaudeo, lætor: vel gaudio & lætitia afficior, voluptate afficior, delector, idem enim Hesych. γάδεται expon. ἥδεται, afferens & γάδονται pro ἐφαίνονται.

γάδος, piscis, qui & ὄνος dicitur. Athenæus libro ζ. vide Ο.

γάζα, Persica vox, opes, supellex, quicquid pollidetur. Theophrast. de historia libro 9 cauo, capite 11. τὰ ἱμάτια ἢ τὰν ἄλλων γάζαν κόπτεσθαι. Hesychio teste, γάζα Persica vox est significans apud eos regiam cum supellectile & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res preciosas. Idem expon. etiam opes, diuitiæ. Suidæ θησαυρὸς thesaurus, i. supellex & opes preciosioresque secondimus. Item Gaza, vrbs in Asia, in qua Alexander in calceneo fuit læsus, Plutar. de fortun. Alexandri.

γαζᾶθ, ciuis ex Gaza.

γαζοφυλάκιον, τὸ, arca, vel quiuis locus vbi res pretiosior seruatur, θησαυροφυλάκιον. Erat autem in medio templi, vt notat Theophilactus.

γαζοφυλαξ, ακος, ὁ, custos gazæ & ærarij seu thesauri. Nonnus, χήρης γαζοφύλαξ.

γαθέω, ῶ, Doricè pro γηθέω dicitur vnde infin. γαθεῖν.

γαθέων, ὁ, Hesych. ὁ γῆς ἔρον.

γαθία, eidem ἀλκαντὰ.

γαθυλλὶς, ίδος, idem quod γηθυλλὶς siu. ἔπι θυλλὶς, cæpæ caput. Nicander in Alex. pharm. ἐν δὲ τε λεπτὰς ἅμμινα κρομμύων γαθυλλίδας. Interpres habet γηθυλλίδας ἤδιδε κρομμύων, ἤτοι τὰς κεφαλὰς, ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ἀπ' ἐνίοις λεγόμενα ἀρχίσφυτα. alter Interp. exponit νέας κρομμύων. Idem verò est quod ἀγλιδὶς: vide suo loco.

γαῖα, ας, ἡ, terra, puluis. ἄβρα τὸ γῆ, τὸ πίκτω, inuenitur & in plurali. Odyss. ξ. καὶ τὶς ἀλλοθι φαίνεται γαίαων, &c. γαῖα παναληθὴς, terra verissima. pro cælo in Epigram. Laicar. γαῖα κυμαινούσης, fluctuosa littora, Aristot. Hom. in Iliade, ὑπ' ὀμιλὲς μὴ πάντες ἐδαφὶ τῇ γαίᾳ χθόνιοι: Imprecatio est, vt apud Tibullum, In cinerem, & rapidas munera vertat aquas.

γαῖᾶθ, ex terra.

γαῖδι, terrestris. Nonnus, γαιηὶ δὲ ἀλὴς, terrenus homo. πάτῳ γαιηὶ, terræ filius.

γαῖης, terrestris γαιήϊα Antimach. vocat τὰ φείδεα, teste Hesych.

γαιήοχος, ὁ, ἡ, patronus vel patrona ciuitatis, terram continens, terræ motor, Neptuni Epitheton. ἐ σωικτικὸς τῆ γῆς vel ὁ ἔπι γαίης ἐχέων ἄλσος. Tzetzes, pro eodem, Sophocl. γαιήοχ' ἄστυος. γαιήοχος ἄγλαη, ἰρὲδον terram lustrans, vel splendor vectus super terram, Nonn. ἄβρα τὸ γαίαν ἔχειν.

γαιόβιτης, ὁ, terræ dator.

γαῖος, ου, ὁ, ὁ ἀπὸ γῆς & γαῦς βοῦς, bos, colonus, ὁ ἐργάτης βοῦς.

γαῖος, idem Eustat. scribit Tarentinis significare μέσος: nonnunquam vero esse & πανοῦργος & αἰσχρός.

γαῦ, ὁ, terram habens.

γάσια, & γάσιος, Suidæ ἐσθῆτες, Contus ἔδος ἀμπυκτηρίου ἢ ὄλοσχερες. Hesych. quoque γάσιος est ὅπλον ἀμπυκτήριον vel ἐφόλλιον ἐλασιόδεσμον. Polluci, eidem ἅρμ ὁλοσιόδεσμον qui Libycum esse ait. legitur in lib. Iudith c. 9. ἐν κλίνοντι ἐν ἐστιδὶ ἢ γάσια ἢ πῶν ἢ σφενδόνη.

γαύτης, agricola, vt βάστης.

γαῦρος, gloriosus, σεμνυνόμενος, superbio, exulto, efferor, lætor. datiuo iungitur. Iliad. ἀγκάθεν γαυρωσι. τῇ αὐτὶ ὕδατι γαυρόωσι.

γάων, lacessio, incessio, insulto, irrideo.

γαυόεις, ὁ, ὁ ἢ, terrenus.

γαυοκορησίας, ου, ἡ, agricolatio, in Epigr. dicitur alioqui & γαυροσύα

γαύνιος, terræ motus. (per o.

γαυνίτης, ου, ἡ, ὁ, Hesych.

γάυνον, Doricè pro γάλυνος, qui terram quatit seu concutit. Etym. habet γάυνον, ὁ σεισμὸς ἢ τοῦ ὑδάτος, ὁ πολὺς γάλα μανίαν.

γάλα, τὸ, vtraque breui, lac. Habet suos casus obliquos à nominatiuo inusitato, γάλακτ. γάλα ἐμπυκτικὸν, lac cui admixtum est coagulum, vim habet lethalem, Dioscorid. libro 6. capite 27. γάλα ἀγρίου, lac seu sile. purgandi vim habet, Idem libro septimo, capite 4. γάλακτὸς. Hom. Iliad. ἐν γάλακτι πρηῦς μέμυκεν, dum lacte nutrirentur, Plato de Legib. ὁ τῶ γάλακτος κύκλος, circulus lacteus, Proclus de Sphæra. γάλα πρωτόμωλον, vide in dictione

θερμὸν Θ. γάλα ἀρνίδιον, dicitur de taris inuentu, vel de beatis, quibus nihil non supperit. Suidas ὅτι πᾶν ἔλεε δυθαιμονιῶντων καὶ πάντα κεκτημένων, ἢ ὅτι πᾶν σοφιῶν. Athenæus libro 3, Ἡ δὲ ὄφις ὑρώσα κελέστην γάλα, &c. Aristophan. in Auib. δυσπορῶ γὰρ ὑμῖν πλουτίσειν, δι' δαιμονίαν ἀρεμίλιν, νεοττὸς γάλακτα, χρόσεις δ' ὠλίας, γάλα τ' ὀρίζων. ad hoc prouerbium alludit Plinius in præfatione inquiens de allicientibus librorum titulis, vt vel lactis gallinacei possis expectare in volumine hausturn. Aristot. 3. de Generat. cap. 2. Οὐ γὰρ τὸ λευκὸν ἦν γάλα, ἀλλ' τὸ ὠχρὸν. οὔτω γὰρ ἔχει ἡ προφὴ πᾶς νεοττός. Οἱ δὲ οἴονται τὸ λευκὸν διὰ τὴν ὁμοιότητα τῇ χύλῳ τοῦτο.

Γαλαγὸς, galangi, radix in officinis nota, cuius mentio in libris Διοσκορίδου, Diofcorid.

Γαλαδὶς, ἡ, galades, concharum species, Aristot. 4 Anim.

Γαλαθαῖος, puer lacteus, ὑπομικρὸς, ὑμιτρὸς, ὁ γάλακτι πεφορβημένος. γαλαθαῖον χρῆμα, Athenæus lib. 8 porci lactorum, Var. necdū deliciis ὀφορβείσιον γαλαθαῖον, τὰ ὑποτίτθια, τὰ ὑποχοίρια, Herodot. & Odyss. 4.

Γαλακτίζω, lactare, lacte nutrire, μεσοῦν ὑπὲρ γῆ, θηλὴν ὑπηρεῖν, θηλάζειν. Pollux lib. 3. Hesych. lacte plenum vel plenam esse.

Γαλακτίζω, ὁμ. lacteus, lacte candido, lacteico.

Γαλακτικὸς, ὁ, lacteus, lactarius. Varr. γαλακτικὸν αἶγος, lacteus flos, Diofcorid. lib. 2. cap. 189.

Γαλακτινὸς, ὁ, ἡ, lacteus, lactatus, qui adhuc lactet. τὰ γαλάκτινα, lacteinia. Celso.

Γαλακτίτης λίθος, galactites lapis, id eft, lactarius, dictus quòd lacteum quendam fuccum ex fe reddat, Diofcorides libro 5. capite 142.

Γαλακτοειδὴς, ὁ, ἡ, lacteus.

Γαλακτοκάπηλος, lactis exportator.

Γαλακτοπωτέον, lac bibere, lac forbere. ficut ὑδροποτέον.

Γαλακτοπότης, ὁ, ὁ, lac potitans, lacte victitans, Galen. de Scythis, li. 2. ad Glauconem.

Γαλακτοτροφέω, μ. σω, ν. ησα, lacte alo: Act.

Γαλακτοῦχος, lacteico a Ciceron. dicitur lib. 2. de Natura deorum, lictis modo albeico. claricico, lacteo fiu colore, Theoph. lib. 1. cap. 7. de cauſis plantar.

Γαλακτουργέω, ὁ, ῆ, ῶ, lacticiorum confector, vel vt alij vocant dulciariorum.

Γαλακτουχέω, lactare, lacte nutrire.

Γαλακτοφάγος, ὁμ. lactans, lacte nutriens.

Γαλακτοφάγος, ὁμ. lactans, lacte victitans.

Γαλακτοχρὼς, ὁμ. lactei coloris.

Γαλακτώδης, ὁ, ἡ, ὁ, lacteus, alludus, ὁ τοῦ πε. τὸ γαλακτῶδες, lacti ſ ſerum Marcellus vertit apud Diofcor. lib. 3. cap 25 Ruellius lac. ὕδωρ γαλακτῶδες, i. aqua lactis. Marcellus annotat ibidem ſerum lactis intelligi. Vide ὕδωρ.

Γαλακτώδης, lactarius piſtor, dulciarius, Athen. vide num melius γαλακτοῦργος.

Γαλάκτωσις, ωος, ἡ, lactatio. γαλάκτωσις σπέρματος, ſeminis lactatio, Gaza apud Theoph. lib. 4 cap. 6. de cauſ. plant.

Γαλαξίας, Hefych. ἑορτὴ ἐν ᾗ ἔθυον γαλαξίαν, id eſt, πλοῦτον αἰτήσων ἐν γάλακτι, feſtum in quo pultem hordeaceam in lacte coquunt.

Γαλαξίας, lacteus circulus in cælo. ὁ τοῦ γάλακτος κύκλος, de quo Proclus de Sphæra, lacteus orbis à Cicerone redditur. γαλαξίας κύκλος, Gyz. in ſomn. Scipionis. Item γαλαξίαν vocant nonnulli lapidem qui & μόρμορον dicitur, Diofcorid. libro quinto, cap. 144.

Γαλαρίας, Hefych. ἰχθὺς, ὁ ὄνιας.

Γαλατιὼν, herba quæ & Γάλιον apud Dioſc.

Γαλατμὸς, idem Hefych. ait eſſe λαχανῶν ἄγριον.

Γαλαύνη, Suidæ idem quod γαλεώς.

Γαλεάγρας, ου, ὁ, muſcipula. Item piſcis genus.

Γαλεάγρας, ου, ὁ, cauea ferrea, carceris genus. ἡ γῆ θηρίων ὑποδοχή. Athenæus lib. 1. Ἀνοίγων δ' ἀκούσας ἐμολοῦσιν αὐτὸν εἰς ἐλεάγραν, ἐν ᾗ δίκην θηρίου ἀφειρεθμένου ἐν περιφόλοις, ὕστως ὑπάνιστι δοκοῦσιν.

Γαλέη, γαλῆ, catus, feles. Theocr. γαλέαι μελανοὶ χρόσσοι κεθάλεσιν, feles molliter volunt dormire.

Γαλεοειδὴς, muſtellinum genus piſcium.

Γαλεὸς, muſtellus, piſcis eſt apud Rhodios in pretio. γαλεοὶ νθέμενοι, muſtelli neurij, ſeu νθέμενοι, nebri, ab hinnulo dicti piſces, qui & σκύλλαι, canicullæ vocantur, Ariſtot. libro 6. Anim. cap. 10. γαλεὸς ἀκανθίας, ſpinax muſtellus, piſcis genus, Ibidem. γαλεοὶ λεῖοι, muſtelli læues, Ibidem. γαλεὸς ἀστερίας, apud Athenæum lib 8. dicitur & γαλέα Suidæ. & γαλεώνυμος Galeno de Aliment. gileos Plinio lib. 32. cap. 2. piſcis qui paſtinacam qua nihil eſt viquam in mari venenatius, perſequitur antipathia quadam & rerum repugnantia. Apud Theophraſt. lib. 7 cap. 14. hiſt. plant. ὅτι γὰρ γαλεῶν ἐχ κρίωνος, in galeis & viperis: ſic illic ſcribitur, pro animalibus quæ vbi oua intra ſe pepererint, animal poſtea parturiunt. in Ατακτοῖς.

Γαλερὸς, ὁ, ὁ, iucundus, lætus, mitis, φαιδρὸς, γαλιὼς, ὑδιθ. ὑμαθ.

Γαλερωπὸς, ὁμ. oculis lætus.

Γαλεσὶς, ὁ, ἡ, ὁ, muſtelli generis, qui eſt ex muſtellino genere, muſtellini gena. τὰ γαλεσὶν ἡδέα, inter prices muſtelli num genus, Ariſtoteles Animal. libro 2. ſunt autem ὁ genere cartilagineo. Ibidem, γαλεσὶν πάντα, quoduis muſtellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, ἀστεραβάντης, ſtellio, vt Donatus apud Terentium vertit Ariſtoph. ψεύδαρχος ὑπὸ τῆς ὀργῆς τύπτων γαλεώτης καπήλους, apud Philoſtratum ſumitur pro fele. Et apud Athenæū etiam eſt piſcis quem ἔρινον ἡ κυνᾶ vocant. Plin. lib. 29. cap. 4. pro ſtellione quem. inquit, Græci colotem vocant & aſcalabotem & gleon. em. &c.

Γαλῆ, ῆς, ἡ, muſtellus: pro fele accipit Homer. in bello ranarum. Item Ariſtophan. in Pluto. ὑπὸ τῶ δίκης βδέλυσσι θρυμνίτεροι γαλέης. Suid. κἀρδ' ἀς ἰκάνεα γαλῆ κατοικιδίῳ, muſtella, quæ in domibus noſtris obertat, Diofcorid. lib. 2. cap. 21. γαλῆ ἀγρία, viuerra, ſylueſtris muſtella, ἐκτὸς γαλῆς ἐστὶ ἀγρία, muſtellæ feoum, Erafmus. Catum vertit Gaza lib. 6. Animal. Ariſtot. cap. 30. & lib. 8. cap. 28 γαλαὶ ἀγρίαι. citi ſylueſtres, Ariſtot. lib. 6. Animal. cap. vlti. quibus cuniculos venabantur Hiſpani, apud Strab. γαλῆν ἀγρίαν ἐστὶ, mos in luſtranda eccleſia feu concione, Ariſtoph. & Interpres ait, ſelis interuentum impedire decreta. γαλῆς παρουσία, ſeles Tartefia, Erafmus in Adagijs, qui alicubi ait, ſelemne ſignificet hæc vox. an muſtellam an quem catum vulgò appellant, dubium eſſe. ἀφ' ἑσπέρας πάντες ἡμῖν γαλαὶ, Lucia. ſcribitur & γαλῆγαλῆ, Hefych. ὀξυδόρκης ἐὼν ὡς ὁ γαλέης τὸ ζόον.

Γαλιὼς Θ. tranquillus. Aratus, γαλιωὶ ὑπὸ νυκτὶ γαλιωῖν δάλασσα in Epigr. γαλιωῖν φρονέοντα, Nonn. hilari vultu. κύματα γαλιωῖν in Epigramm. accipitur etiam γαλιωῖν, pro γαλίῳ, apollon Rhod.

Γαλιόεια, tranquillitas. γαλιοέϊς χειμεδίοις, tranquilla fruentes cõſuetudine, Euripid.

Γαλιότης, ῆς, ἡ, tranquillitas, ſerenitas, ἆθος τὸ γαλιὸν Item plumbago Plutarchus in Publicol. ὑφῆκε τὰς ἀβελλάνας τοῦ πυρὸς, ἵνα τὸ ῥεῦμα μέσον ᾖ γαλιότης τὸ κύμασιν παρέχῃ, id eſt, ripa fluuium compleſtens, placidum animem & quietè fluentem reddebat. γαλιότητας, vnda reſidet & quieſcit. γαλιὸν etiam Hefychio, τὸ δόπιον λεῖον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τῶ ἀργύρου χαλεδρίβδε. Vide μαλθάσσα. Gaz tranquillitas oritur. vnda ti à quillatur. metaphoricè enam dicitur de ſerenitate vultus & hilaritate apud Plut.

Γαλλίων, tranquille, pro γαλιωὶς.

Γαλλιάω, μ. άσω, τ. ακα, tranquillus ſum, Neutr.

Γαλλιάζω, quieſco, deſiſto, ſum tranquillus, vnde διαγαλλιάζω, apud Ariſtoph.

Γαλλιὼς, ὁ, ἡ, tranquillus, idem quod γαλιωῖς. Lucianus. ὦ ἀλκυὼν ἀκύμαντον ἢ καὶ γαλλιόνην ἄπαν τὸ πέλαγος: vbi ſunt qui legant γαλιωνίδι.

Γαλλιώνιος, tranquillus. γαλιώσιος, ſerenati, tranquilli, in Epigram prima breui.

Γαλλιώς, ὁ, ἡ, ὁ, tranquillus, ſerenus, ἥμερος, ἄσυχος. Lucianus, γαλλιώτατα ἔσω.

Γαλλιὼν, ὁ, ἡ, ὁ, & Γαλλιότης, ητος, ἡ, tranquillitas, ſerenitas, ὐδία, Latianus.

Γαλλιώω, ῶ, ſereno, tranquillo. Plut.

Γαλλῆς, idem quod γαλεώς, Hefychio.

Γαλεραπὼς, idem quod γαλεραπὼς, Etym.

Γαλλαγκὼν, όν, ὁ, ἡ, juſto breuiorem habet cubitum. ſic Galen in gloſſis. Hippocr. γαλλαγκώνες, οἱ σμικρὸν μὲν ἀγκῶνα ἔχοντες τὸ βραχίονα. τὰ ἢ ἐξ τὸν ἀγκῶνα ὀγκώδες ἐφεσῶτα ὡς ἀγγεῖα.

Γαλλίζομαι, πραεῖα & torcularia vertit Gaza, apud Theoph. hiſt. plant lib. 5. cap. 8. Ibi enim ἡ πίτυλα ἀκρίτως ἐλαία. θυρωπικὴ ἢ γαλλιζομένη pro quibus Gaza habet. Vlmus vtilis ad fores prela & torcularia: ham proculdubio lectioem ſecutus. Sic γαλάζεις reponendum cenſeas interpretaberis felicipulas.

Γαλλιαὶ, ἐλλὶ piſces. Vide γαλεώδεα.

Γαλλιάω, μ. ιδιὼ, ιδιὼς & incontinens ſum. Hefych.

Γαλλίδιος, ὁμ. ὁ, catulus felis, Hefych. γαλλίδι à Cratino dicitur nuit τὸν ὕστερον ὃς γαλεὸν παῖδα. ſed apud Hefychium, ſcribitur γαλαίδιος, at contra ſeriem alphabeticam quæ ſ requirit.

Γάλλιον, Heſ. ἡρίζωτον.

Γάλλος, gallum, genus herbæ quæ & γαλέωον & γαλάπιν, quò lac coaguli modo cogat. Diofcorides libro quarto, cap te 96.

Γαλλὸς, ᾆθος θ. ἐστὸς, Hefych.

Γαλλόφυλλ, ὁ, γαλλοφύλλου, planta quæ caulem & folia habet in toto vrticæ, ſed leuiora, & quæ ſatis grauem odorem tri reddant: flore purpuraſcente. Naſcitur circa ſepes ac ſemitas vbique. Diofcoride libro quarto, capite nonageſimo quinto Plinius libro vigeſimonono, capite nond. γαλεόφυλλον, frutic genus eſt.

Γαλλώνας, ſtelliones, ἀσκαλαβώτας, Hefych.

Γαλλὼν κυβέλης, Gallica Cybele, Nazanz.

Γαλλὸς

ωνεφίδες, piscis qui asellus dicitur ἡ ὀνίσκος, ἡ βάκχος ἢ ὁ μόξενος ἢ γαλαῖνος, à quo differt ὃν ὁ qui χρυσόφρυς ἢ χάλκος vocatur, Athenæus lib. 7. Plinius lib. 9 cap. 17. Asellorum duo genera, callariæ minores & bacchi, qui non nisi in alto capiuntur, idcóque præstati prioribus.

γαλλιάμβη, γαλλιάμβ. Apoll. Rhod.

γαλλιάστρεφη, Hesych.

γάλλιον, τό, herba gallium.

γάλλος, ὁ, Hesych.

γάλλος, Hesych. cui amputata sunt virilia, exectus, euiratus, spado. peculiariter ita dicebatur ὁ τὰ μητρὸς θεοῦ ὀργιαζόμενος, quasi ὑπὸς τῆς θεοῦ ἢ μεταβαλὼν τὴν φύσιν εἰς ἀνδρὸς ἢ οὐτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνὴ vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ apud quem initiabantur. Etymolog. vt in Epig. γάλλος ἐνετικὸς.

γάλως, quasi mustellino colore.

γαλωπὶς, color in equis affinium. Hesych. χρῶμα ἵππων τὸ ὁνοειδὲς.

γαλωχὶ ὠ, per syncopen pro γαλακτιχίω. vide meth. in Eccl. hist.

γαμβρεύειν γαλωχῆσαι ὄμματα, quasi cum lacte illis imbuti.

γάμεις, Etymol. à Phœnicibus fic vocari ait τὰ ἀφροδίσια, feræ, claustra.

γάμβα, ἡ, glos. Hom. Iliad. γ, εἰδομένη γαλιῇ, ἡ γαλῆ.

γάμβαι, ὁ, ἡ

γάμβος, ὁ, ἡ, glos. ἀνὴρ ὁ ἀδελφὸς, soror mariti seu viri, ἀνδραδελφὸς, vt Andromachæ Cassandra apud Pollucem lib. 3. ἡ δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, τῇ ἑκάστου γυναικὶ γάμβος, sed legend γάμος, quæ & γαλαῶν dicitur Suid. & γαλις, Hesych.

γαμβρὰν, apud Chaldæos dicitur ἡ νύμφη, Hesych.

γαμβρεύω, i. dungo connubio. Deuter. cap. 7. κὰι μὴ γαμβρεύσετε πρὸς αὐτούς, non fociabitis cum eis connubia Iosephus. de Antiquit. γαμβρεύσαι δ' ἦν κὰὶ ὁμολογίαν τοῦ μὴ πρὸς ἄλλους, id gener per sponsionem sicitus erat. κωδωνὸς ὑπὸν χαῖνος ἢ ἐν γῆρυϊ &, ibi.

γάμβρια, τὰ, munus aut connubium a genero.

γάμβρος, Hesych. πρόξενος.

γαμβρὸς, ὁ, ἡ, proprie gener, affinis ex viro, sponsus, κηδεστὴς, socer. οἱ ἄνδρες τῆς θυγατρὸς ὧν τὸν πέντε, ait Iter. Hom. Item. γαμβρὸς κρατὴρ ὁ γάμος ὑπὸ τῆς εἰκόνος τῆς γαμετῆς.

γαμβρὸω. vide Ταμία.

γάμβρος, ὁ, maritus.

γαμετὴ, ἡ, vxor, in Epigr. dicitur & γαμετὸ, Pollux 3.

γαμέω, μὰ τὸν ἀδρ' ὄγκως &, ἐγάμησα, verbum ambiguum: significat enim & nubo viro, & duco vxorem. Festus Pompeius indicat Latinis olim nubere commune verbum fuisse, quemadmodum Græcis, γαμεῖν. Pollux lib 3. ait γῆμαι μὲν ἐπὶ τὸ ἀνδρὸς dici. γαμᾶσθαι δ' ἐπὶ τῆς γυναικός, κ γαμεῖσθαι Hefychius quenquit, γαμεῖται ὠ ἡ γαμεῖται ὁ ἀνὴρ. significat ergo. contra matrimonium, iungo matrimonio, tum sponsus, tum coniunx, accipio seu capio vxorem, de posteriori co vxorem, nubo. γαμεῖ γυναῖκα, Æschines, ducit vxorem. πῶς ὁ στέφανος ὑμᾶς ὁ πωλοῦντες, Idem. Arisoph. γῆμε τὴν θυγατέρα, vxorem Themistocles duxit. Thucyd. γαμεῖν τὴν θυγατέρα Θεαγένους, vxorem duxerat filiam Theagenis. γαμεῖν γυναῖκα, apud Euripid. alicubi, & Aristoph. videtur dici de iis qui concilliant nuptias. Euripid. γάμους τὰν ἐλένης γάμον πάρις, Paris potius nuptiis Helenes γαμεῖ γάμους. tequi nuptias. Plato νόμ. nuptias inire, Aristoph. Euripid. γῆμαι μὲ λαμπρὰ ἐπαλξεῖν secutum esse strata regis. filiæ regiæ. γεγαμηκὼς τῷ ἀφροδίτῃ, Lucian. Idem, ἅμα γαμεῖν ἐδόθη θεός. ἐς τὰ τὰ γαμέσιμα, nuptæ & nouæ, noua nupta, quæ in matrimonium datur. γαμεῖσθαι, nupta vxor. γαμεῖ, ὁ ὅτις, maritus, vir. γαμικὸς, qui vxorem duxit. γαμεῖσθαι τὸν ἀρεῖα, Æneæ nupta Plutarch. in Theseo. ἕτερα γεγαμηκὼς, alteri nupta. Idem in Lycurg. γαμέσιμα est γυναῖκα λαβεῖν, vxorem accipere & ducere. γαμεῖσθαι verò est γυναῖκα δοῦναι, despondere & dare vxorem. quod recentiores ἐγγυᾶσθαι dixerunt Hom. Iliad. γ. γαμέσασθαι dixit, Πάλαι δ' ὧμοι ἔσεται γυναῖκα γαμέσασθαι αὐτὸς εἰ. σφὸς γάμου λέκτρα γαμεῖσθαι, de vxore dicitur. γαμεῖν, de viro. Interpres. Euripid. sed id non nunquam confunditur. Lucian. de luctu. ὁ γαμῶν ἐστὶ παρὰ ποιηταῖς ὁ γαμῶν. Aristoph. ὁ ποιητὴς ὄγκως μεγαλόφρων ἀδολφιδοῦς.

γαμήλια, sportulæ nuptiales. Bud. apud Demosth.

γαμήλιος, ὁ, celebratio nuptiarum, dos præter nuptias. Pollux lib. 3. ἡ δὲ γάμου θυσία ἐν τοῖς ἑορτοῖς ἡ τὸ ἔργον γαμηλίου εἰσπορεύειν. Demosth. ὅσοι δ' ἐνοὺς ἴδιον, καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατὴρ μου ἐξ ἐνὸς νόμου ἔγημε ἐς γάμους ἐκ τοῦς φράτορσιν εἰσπλώσας μιμητὴς γένοι.

γαμήλιος, ὁ, τὸ, carmen nuptiale. hymen.

γαμήλιος, ὁ, ἡ, genialis, coniugialis. Ouid. connubialis Catul. Epitheton Iouis, quòd ei cura sit nuptiarum sine matrimonij, cõiugilis. Senec. vel coniugator. Catul. Differt ab ὑπανδρίαμβος. nã ὑπανδρίαμβος, carmen est in laudem sponsæ scriptum. γαμήλιον & connubium scribitur tempore. Apud Quintil. coniugales dij, pro Ioue & Iunone accipiuntur. γαμήλιον ἔργον, officium nuptiarum. λέγ' ὦ γαμήλιε, Aristoph. γαμήλιον αὐλητὴν, apud Pollucem lib. 4. Apud Festum Camellæ virginis, i. γαμήλιοι θεοὶ, commutatione g. in c. Et γαμήλιος, placenta nuptialis, Hesych.

γαμηλιών, ὼνος, ὁ, October, Ianuarius, si Theodoro credimus.

γαμητέος, desydero nuptias, nupturio Apul. sic dicitur: vt ἀπαλλαξέσιος, liberari cupio. χρυσέας, siue χρῆσαι, vt μεθυσταὶ, & ἐλεύσι. Alciphron. γαμησεῖν γυναῖκα ἢ γαμῆσαι ἐκφαντάζομαι.

γαμήτειον, vxor ducenda.

γαμίζομαι, eloc or. γαμίζεσθαι, dari nuptum.

γαμίζω, matrimonio coniungo, do in matrimonium.

γαμικὸς, ὸν, ὁ, nuptialis, iugalis, coniugalis. γαμικὴ κλίνη, lectus genialis. γαμικοὶ νόμοι, leges de nuptiis, Plato de Legib. ἡ γαμικὴ, connubialis scientia ieu facultas. Arisso. in Politic. γαμικὴ χλαῖνα, Aristoph. τὰ γαμικὰ, sponsalia, nuptiæ, Thucyd.

γάμιος, ὁ, nuptialis. γαμικὸς, Nonnus.

γαμίσκω, dicitur pro γαμίζω. vide γαμίσκεσθαι.

γάμμερος, Hesych. sunt ἀμέτοχοι, ἐσκιωμένοι, quo significatu poetæ dicunt ἀμμερὸν vel ἄμερος, seu ἄμμορος.

γαμοκλοπέω, nuptias furor, tum adulter, Phocylid.

γαμοκλόπος, prædo nuptiarum, in Epigram.

γάμορροι, οἱ, Hesychio sunt οἱ σὺν τῷ γῆμ πονήσαντες, siue μέτοχοι εἰληχότες τῆς γῆς ἴσης οἱ ὑπὸ τῆς ἐγείσης πεμπόμενοι τὰ κοινὰ δὶς πάντες. Syracusiis γάμοροι fuerunt pars quædam ciuitatis aut tribus vt Herodot. docet lib 7. ibi enim tradit, ἐξὸν γαμόροις κελεοφόροις τῶν Συρακουσίων, ἐκπεσοῦσιν ὑπὸ τῶν δήμου ἢ τῶν στρατηγῶν ὀλιγαρχεῖσθαι ὑπὸ Γελώνων. Idem forsan sunt qui Athenis olim γαμβροὶ aut κληροῦχοι, Agricolæ, vel Coloni.

γάμος, ὁ, ἡ, nuptiæ, comingium, connubii, affinitas, matrimonium. γάμου καλεῖσθαι, accipere vxorem. γάμου ποιεῖσθαι, nuptias celebrare, Plato νόμ. confuelcere cum vxore. γάμους ἔγημεν, matrimonia contraxerunt. θεὸς γάμου δίδωτας, dedit in matrimonium, Plutarch. in Rom. γάμου πατὴς ἔνδεξε, Tatiam accepit vxorem, Idem in Numa.

γαμοστόλω, qui nuptias apparet & instruit, nuptiarum auspex. γαμοστόλῳ τῷ, pronuba nox Musæus.

γαμοτελεῖν, nuptias celebrare. γάμους τελεῖν.

γαμφηλὴ, ἧς, ἡ, inaxilla, γνάθος, σιαγὼν, rostrum, Aristoph. in Equitibus, & Apol. 2. Argon. apud Pollucem lib 2. γαμφηλὴ mendose scribitur, pro γαμφωλὴ, sic & apud Hesyc. dicuntur & γαμφώ.

γαμψὸς, ὸν, ὁ, adunctus, inflexus, incurvus, varius. Aristoph. περὶ γαμψοὺς ὠνοὺς, aues rapaces, in Epigr. γαμψὸν ἐρεπτανὸν ὄπισθεν κεμπύλος, apud Hippocr. Galen κάμπας ἔχων πόδας.

γαμψότης, ητος, ἡ, curuatura, flexus vel flexura. Celso.

γαμψοῦμαι, ῶ, ὁ, incurvatus.

γαμψωλὴ, ἧς, ἡ, curuatio vel curuamen vel curuatura. Plin. Ouid. ὄπισθεν ἡ γαμψὴ, apud Hesychium scriptum γαμψώκα.

γαμψώνυξ, χος, ὁ, habens vngues curuos.

γαμψώνυχος, vncunguis vertitur à Gaza, vnguibus adúnci, cui sunt vngues adunci. Aristot. de Animal.

γάνος, Hesych. est ἀζύγιον σὺν ὄφει ὄφιοπάνισιν, item χόρτος ἢ, cõtinens terra.

γανυμήδης, idem esse dixit τελείως ἐν τῇ ὥρᾳ.

γάνδαιον, & Γανδάϊον, & Γανδία, Idem quod Γανῶν Et ἀφίσιμ, Hesych.

γανδίον, arcula. κιβώτιον, Hesych.

γανδὶς, eidem est ὁ πυρὸς εἶδος ἢ πυροῦρος.

γανδίωσις, eidem sunt πυρροὶ, triticum.

γανέϊ, eidem κλωσίνεν, album reddere.

γανόεν, quoque & Γανόεσσα significat nitidum ac splendidum reddere.

γανὴ, γανὼ, mulier, dicunt Siculi.

γανίτης, prodigus, gnæo, luxuriosus.

γανῶν, ὼ, & Γανάω, & Γανία, Idem quod Γανῶν Et ἀφίσιμ, Hesych.

γανδίον, arcula. κιβώτιον, Hesych.

γανδὶς, eidem est ὁ πυρὸς εἶδος ἢ πυροῦρος.

γάνδιωσις, eidem sunt πυροὶ, triticum.

γανέϊ, eidem κλωσίνεν, album reddere.

γανόεν, quoque & Γανόεσσα significat nitidum ac splendidum reddere.

γανὴ, γανὼ, mulier, dicunt Siculi.

γανίτης, prodigus, gnæo, luxuriosus.

γανῶν, ὼ, ὁ, ἡ, ὸν, splendor, splendidus, obsecutamentum, splendor, τὸ λαμπρὸν, in Epigram. τὸ γανῶν τῆς ἀμπέλου seu τὸ βότρυος, ὁ οἶνος. γανῶν αὐθευμάζοντες, liquor fœculentus, pro melle. Euripid. Hesych. ἐφῶμ ἐπιτεγχάμεν, φώτεμαγμὴν, λιλάτας, καμπεδὼν, ἡδονὴ, & ὕφασ ἐκ apud Phryg. dicitur.

γανόω, ῶ, mous Thraciæ.

γανύω, μεθύσω, πάσσω, voluptate perfundo, splendeo, illustro, dealbo, lenigo. perfundo, deliburum reddo. Aratus. Οὐ γὰρ ἐμὶ πολὺ ἐπιπολῆσι γανύσει, Non enim ipsum multæ & frequentes illustrant. γεγανυῖα ὦ, delectatus, voluptate tirillatus. perlætatus. γανύσαμ δὲ, splendentia fcura, in Epigram. γανύθωσ ἐκ πάρλιμ, Aristoph. γανύσω, λευκὸν ἀφεῖναι ὦ γλάμωνα.

γαῦμαι, & Γαύομαι, & Γαυμιάομαι. gaudeo. καμπεσὼ μαι, exulto. Apollon. 2. Argon. ὑδὲ γὰ ὠδὲν ἔτ' ἀπειρεσίων ὀνείασι, ἧσι epulis, χάσμα, φαιδρύνομαι, ἀγάλλομαι, διαχέομαι Datino iungitur.

γαυρόω, delicias condimentum.

γαυρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, lætus. hilari, albus.

γαυστεῖαι, oppiare apparare.

γαύσιος, ὸν, ὁ, ἡ, lætus. Theoph. lib. 6. cap. 5. lustor. plant. γαυσίος ἢ γλαφυρὸς, splenum & lentum solum.

γαῦσις, ατος, τὸ, nitor, splendor, Plutarch. illustramentum. Quintil. figur. & lætitiam.

γαύσιος, ὁ, ἡ, splendor, illustratio.

γαῦσσα, Hesych. ἀγρικὴ ἢ οἰκία, Doricè pro γήπεδα.

γαυσσὶς, eidem est ἀμαξὶς, navicula.

γάυσος, eodem teste, Tyrrhenis est ὄχημα vehiculum.

γαρ, enim, etenim, certè, quidem, quandoquidem, quippe, nam, profectò, vtique, nimirum, propterea quòd. enim verò, scilicet ironicè, nempe. Seruit etiam interrogationi. ἢ γὰρ; nónne? quod Platon. Sophocles in Oedipode, ἢ γὰρ παρ' ἀυτὸ ἔλαβες, ἢ δι' αὐτὸς τυχών; vtrum tu me expositum ab alio accepisti, non ipse inuenisti? Et sequitur, οὐκ responsum Plato 2. de Rep. οὐτοι δ' εἰσὶν ἐμποροι γὰρ, inquit Æschyl. οὐ γὰρ ἀκούω ὅπως σιγᾷς; tune, vt talis quòd sis, vel pagum vnum ad defectionem pellicere posses? Homer. Odyss. ξεῖς γὰρ σε φάτιν; eccquis vel quisnam sic Virg. l. na quis te iuuenum confidentissime, nostras iussit adire domos? Soph. δύσμορε γὰρ τότε τ' ἐντυχεῖν κτεανατὰ μοι, ius ἐστὶ μὴ νόμος; Ecquid γὰρ τότε; ἐντυχεῖν κτεανατὰ μοι, ius ἐστὶ μὴ νόμος; Ecquid γὰρ ἄρας πολεμεῖ Θησεῦς ποτε, vtrumne, &c. γὰρ δ' ἦν τοῦ, pro nam que. Xenophon, τότων γὰρ δ' ἦν τα ὡφ, ex his enim alia quæ dam, &c. Et γὰρ δὴ, pro eodem. Aristot. de mundo, ὅτι γὰρ δὴ πάντες ἀνθρωποι τὸς ἀκριβεστέρους, &c. quæ enim exhalationes iuris. in feruntur. γὰρ νύτοι, Heliod. μάλα γὰρ νύτοι ἀξιόχρεων ἔτος, sic enim aptus est. Abundat sæpe γὰρ vnde quod Cic. dixit, Sed tamē, Gaza vertit, ἀμὰ γὰρ ὅμως. In interrogatione autem significat, τράνε? Lucian. in Pluto, εἰεν γὰρ ἦ τῶν δὲς τυφλνίδι Plutarch. in Lycurg. ὡ δ' ἐπὶ τὸ δίδοσθαι τῆ λογισμῷ· τοσοῦτον γὰρ ὑπολείπουσιν οἱ πόλις τ' ἐλκαδὸς ἀυνειμία ἐξ ἀλῆς, nec eum sua fefellit opinio: adeò illa vrbis Græciæ præstitit & legum recta institutione & gloria: vbi γὰρ vacare videtur. In repetitione rei eiusdem solet exponi, inquam. Nonnunquam sumitur pro ἦ, vt nam, apud Latinos. ἆρα γὰρ; etenim, sed enim. ἆρα γὰρ, equidem γὰρ ἐωῦ, profectò. ἢ γὰρ; num namin interrogatione. ἢ γὰρ ἐγὼ, pro ἢ γὰρ ὑπ' γὰρ ἐωῦ, verùm latius, adhuc igitur, Plato νομ. γὰρ δὴ, nimirum igitur. ἢ γὰρ, nō quidē, non certè, Demosth. οὐ γὰρ πω, ſi enim. Lucian. γὰρ τις, etenim, quippe. οὐς γὰρ αἰγνιmirum quia.

Γάφε, vlulatus.

Γαγαίρω, splendeo, palpito, strepo. Cratinus, αἰθρὰν ἀρίσων πᾶσα γαγαίρει τόκος. vbi neutraliter accipitur pro πλοῦτεῖν, seu πλήθει, plenum & refertum esse, seu abundare & apud Sophronem a' δ' οἰκία γᾶν ἀγνωμμένα γαγάιρει.

Γαγαλίζομαι ἴσω, τ. ιξω, titillo, i. mcundè moueo, irrito, exhortor, frico, σκευπτόμαι δότι τῶ σώματος ὥστε ἡδέσθαι. οἱ γαργαλιζόμενοι μαγάλαις, Alexand. Aphrod. qui in aliis titillantur. Cebes Theb. γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον, voluptate afficere hominem. Sic Cicero in Senect. voluptatum quasi titillatio. Neut. χυμοὶς ἡ ὄψεις γαργαλιζόμενα, Nazanz.

Γαργαλισμὸς, οῦ, titillatio, κίνησις σώματος.

Γαργαρεών, ῶνος, ὁ Γαργάλιος, τὸ, idem quod γαργαλισμὸς, pro titillatione.

Γάργαρον, ponitur ὅτι πλήθους vt in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακολθεῖ πᾶσα γάργαρος ἐστία, ὃς μεγάλων γαργαρεῶν ἅψασθαι, ἀναίσθητος. Item Aristoph. ψιμμυκοποιησάγαρ dixit, pro ἀφ' ἑαυτοῦ πολλὰ ἡ ἀναισθήτως.

Γαργάρα, ἡ, vrbs Troadis.

Γαργαρεών, ῶνος, gurgulio, guttur, fistula qua spiratur, Collumella, i. κίονες σαφωλὶς à Gaza gargar. Alexand. Aphrod. κυρίως γαργαρεῶν λέγεται μέτα τὸ τοιοῦτ' ἦχον ὑποτείνειν, ὅς ἐς φάρυγδα ἡ βορβορυγμὸς. κιοῖς ζ, πάσης ηκλεῖ ταχύτατ' ἀπὸ ὀδόντος, εἰς μάκρε χαλαζᾶν. ἀ, σαφλὴ ζ, ὕπνον φέτιμένασα ἡ ἦμε ὑπὸ ὀδόντα χιόνι δ' ἔνες ἀνώμαστι, σὰ τὸ κάωδε ὑφ' ἕν βλυζ, κράτα δὲ ζ σανὸν, ἀπαὶ χρύσεον, Gargar, cacumcula est, quam gutturi pro tegumento natura addidit, nomine à genere sum indito, vt etiam fusurrum & murmur nostri maiores dixerunt. Pollux lib. 2. τὸ ὄζωδες φαρυγξ ἀπὸ κ' ἡ πεφύκασι, γαργαρεὼν ἡ φαρυγξ ἡ κεφαλέτης. Colum. vitium gargaris. quum in longum per fluxionem adducitur: & Vuam quoque gargaridem per morbum appellare solemus, quoties per inflammationem speciem accepit vuæ acini. Sunt qui fundibulum gargar ipsum appellent, cò quòd suprà amplius, infrà arctius est.

Γαργαρίζω, μ. ἴσωτ. ιξω, gargarisso. Plin. Cels. ἀλικεγχυλιάζω. Actiu. Dioscor. lib. 1. cap. 150 γαργαρίζεσθαι σύκοι, gargarizatum fpissat, seu in gargarizatione. vel gargarizatu, Plin.

Γάργαρον, promontorium Idæ.

Γαργάττω, Hesych. ἁδσι σύσπωσις.

Γαρίδια κόμμεως, Gardiæ cepæ: hic dictæ à loco, Theop. lib. 7. c. 4.

Γάρτελος, eidem est γάρος ἡ ὕλιμον garum oleo mixtum.

Γάρυκες, idem à Macedonibus dici scribit τὰ ῥάβδον virgam.

Γαρυφαῖα, eidem, Hesych. λεπτότης, λαμπρότης.

Γάστρα, vel Γάστρων, ος, τὸ, ferramentum in medio rotæ. Pollux libro 1. τὸ δ' ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήρεον, ὃ πρίσκε τὸν ἄξονα καὶ περιον, ἡ γάστρον, ἡ δίκτυον.

Γάρυ, τὸ, garum, liquamen ex intestinis piscium sale maceratis. Plin. lib. 31. cap. 7. Aliud etiamnunc liquotis exquisiti genus, quod garon vocuere, intestinis piscium cæteris que quæ abiiciendi essent, sale maceratis, vt sit illa putrescentium sanies. Hoc olim conficiebatur ex pisce quem Græci garon vocabant. Alibi meminit giri sociorum, i. vt alibi poluit, gari excellentis sociorum: vel quòd gulæ proceres sociatim co vtcrentur. Galen. libro tertio. ἐξ ὑπόπυος γάρου μάλιστ' ἔοικεν ὑγρὸν ἀναπέμπων, sed depraxate pro σανίσγαμον. Martialis in Xen. Garum sociorum. Exspirantis adhuc scombri de sanguine primo Accipe fœcosum muneta cara garum. Et libro septimo Epigramm. Vnguentum fuerat quod onix modò parua gerebat, Nunc postquam olfecit Papilus, cece garum est, id est odoris ingrati vt garum. sic enim dixit libro 31 capite 7. Plinius, flos em salis tem odore quoque ingrato, ceu gari. memem-nit etiam Paulus Ægineta libro 3 capite 59. γάρου ἀκανθώδης, id est. primarij, excellentis & sociorum. Constantinus Cæsar lib. 20. γαστρονικὸν, habet ἀμφότερα γάρου, garum ex thinnorum famie atque intestinis. quo loco λικαδλικὸν pro λικνδλικὸν corruptè legitur: est enim latina vox, liquamen. dicitur & ὁ γάρος, Alexand. Aphrod. libro 1. Probl. ὁ γάρος ὡς ἀκεπόμενος ἡ ἡδὺς μᾶς ἀπεχθὴς ὑψ' ἑαυτοῦ δὲ ἐπὶ μέρους πάντων, &c. scribitur etiam γάρος. Sophocles apud Pollucem lib. 6. Οὐδ' ἡ πάλαι ἀδύσμα τοῦ ἐκ χηνὸς γάρου.

Γαυριᾶν, gaudire & gloriari.

Γαρύω, cano, loquor, clamo, disserno. Vnde γαρύει, pro γαρύεν, apud Pindarum, Dorice: Et γαρύεν ἀ' ἔδνα, Vnde verbum garrire, id est, irgutè & dicaciter effundere & eloqui. Sic dicitur garrire libellos & sermonem. à γαρύσματος, i. garriant, & garriendo de cernent Theocritus.

Γάσης, impostor. ὁ ἀπατεών, Hesych.

Γαστέρες & γαστῆρ, esse genus vasis quidam post Hermolaum scripserunt.

Γαστερόπλακες. Eustat. γαστέρωμα pro γάστρις.

Γαστρηφερὴς, venter. ventriculus, aluus, vterus, ἡ κοιλία, Hesiod. πρὸ λύπας γαστρὶ βοεὶη, ventre bubulo tegens. Aristoph. in. ὑποσχεθὲν τῶν γαστέρα γαστρὸς, venter: pro corde capitur in sacris literis tropo Hebraico. vt notat Theophylact. in cap. 7. Euang Ioann. à γαστρὸς ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος, fluus, Galen. lib. 1. ad Glauc. τὸ σῶμα πᾶν τὸ γαστρὸς, os ventriculi, id est, στόμαχος. dicitur & πρῶτα τὰ κοιλίας, ἃ πᾶν γαστέρα, torcbam ventrem, Aristoph. ὦ γαστέρ' ἀργὸν, ὦ φίλεσθαι μόνον, grauidæ, Plat. νομ. Xenoph. γαστρὸς ἡ πόσεως ἕνεκα, continentiam cibi & potus habens γαστρὸς ἕνεκα, ventris causa impleni, id est, cibum capiendi. γαστρὶ etiam ὠφὶ τῆς ἀκολασίας ἡ ὑπαρτικὸν. Xenoph. libro quinto, ἐπλίνθευσόντο δὲ ἐχκρίτεια γαστρὸς διαφορὰ, ἐν γαστρὶ κακῶς, grauida fuerit, in Epigram. γαστρὶ λιδὸν ἡ κράνος, scstus est Athenæus libro 9. etiam γαστέρας vocari. Virgil. de Kuri.

Γαστρίδιον, ου, rapa vel crambe. Hesych.

Γάστρις, ventri deditus. Aristoph. in Auib. πλὴν ἐ γάστρις ἐ, stolidi & venter est vt apud Terentii. Pugnos in ventre ti gere, i. εἰς γάστρα. apud Athe. lib. 14. genus est placentæ. Γαστρίστρις, in conparatiuo. Pollux ex Platone comico memorat, ἐ ἔστια δ' ὡδ' ἐσ' αὖθ' ἡ γαστρίστρις, i. dein nemo vetris virio-perditior homo est

Γαστρίς, ος, gulosus. hos homines vocat Plin. proceres gulæ.

Γάστρα, ventrosum quoddam vas, labellum, vas Samium, ἡ εἰς κοσμητικὸν ἡ κωμῳδ. Pollux lib. 10. τὸ μὴν ὄλον ἡ ὅλον ἡ νεκρώδη γάστρα ἡ ἀμφιπλυτὸν ὀνομάζεται.

Γάστρη, ης, ἡ, ura, venter, aluus. Est etiam vasis genus, quod & γαστέον dicitur Cæl. lib. 15. cap. 6.

Γαστρὶς, ἀγρόλυκος, Laced. dicta tecte Hesych. i. rapa.

Γαστρίδες, ων, infestant vermes dicti ἕλμινθες. Hesych. tanquam nom. ling. γαστρὶς.

Γαστρίον, ου, τὸ, ventriculus, Aristoph.

Γαστρίζομαι ἴσω, τ. ιξω, ventri inferuio, helluor, λαιμοδρτέων πρίσμα cæco ventreni, aluum expleo, apud Aristoph. Equitib ὦ πόλις δῆμε ὑβριστὴν δοῦλον γαστρίζομαι. Idem. γαστρίζ ἡ τοῖς ὀστέοις, i. τύπτ verbera in intestinis. Pro ψιττάκα δότις, ait Phrynichus, πέρνου ἀδλωσιν, ἀλλὰ δότι τῶ γαστέρα τύπτει. Est etiam oppipare & laut accipio. χορτάζω. Luciano. Item, γαστρίζειν ἐδὲ ὑπνοῖς, in Hippiatr. farragine distendere.

Γαστρομαργία, ἡ, gula, ingluies, helluatio. γαστριμαργία (inquit Clemens Alexan.) ἔδεν ακμαῖα πρὸ τοῦ προφὼ ἡ μανία δὲν γαστέρα τοῦ τοῦ ἀκμαιότερ ἡ μᾶλλον ὁ μαίνων.

Γαστρίμαργος, gulosus, cibi auidus, venti dedit us. ὁ τῆ κοιλία μᾶλλον ἡ δὲν γαστρὶ μαργος. Latini ventres. Lucillius.

Viuite glutones, comedones viuite ventres.

Γάστρων, gulosus, ventri deditus, & qui lumbricis laborat.

Γαστρων, ος, τὸ, edullij quoddam genus ex seſamo apud Hes. & Ety.

Γαστρισμὸς, οῦ, ὁ, ingluies, impletio ventris.

Γαστρωδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, in formam ventris formatus, ventrosus Plin. ventriosus. Plaut. σκευάσμαρ.

Γαστρονικὴ, ἡ, pulpa crurisa, lura, caro est neruosa venosáve. Pollux lib. 2. τὸ δ' ἀνὰ μέσον ἀπὸ σπονδύλου τοῦ ὀπίσθιον ἡ μικρὸν ἐπηρμένον, γαστρονικὸν.

Γαστρονομέω, ῶ, ἡ γαστρίμαργος, Alciph.

Γαστρολογία, qui de ventris ratione differit, gulo. Vnde

Γαστρολογία, liber Archestrati qui ἡ ὑφὸ ἀρίστου Φ- dictus est Athenæus

Γαστρονομία, ventris lex. Cel. 14. cap. 58.

Γαστρόφαγία dicitur ἐφ' ᾗ γαστρὸς τι πρωθῆσαι, vulnerati ventris connexio.

Γαστρόφλοξ, ventri deditus.

Γαστρόω, ῶ, ὁ, ventrosus Plin. ventriosus Plaut.

Γάστρων, ωνος, ὁ, aqualiculus, γαστρίμαργος.

Γαστρώνιος: vide Γαστρώνιον.

Γαυλεύω, ὁ, tinnio, tintinnabulum pulso.

Γαυλός, οῦ, ὁ, situla, poculum pastorale: liburnum ab Eraſ. & prægrande vas à Bud. vertitur. apud Hom. eſt velut muſtrale. Od. 1. γαυλοὶ τριηκοσίαλοι πᾶσι βόεσσιν ἕποντο. Interpr. γαυλοὶ, ἀγγεῖα πολυώρυκα στρογγύλα εἰς ἃ οἱ ποιμένες ἀμέλγοντες ἀθροίζονται τὸ γάλα. Δίδυμος δὲ ἢ εἰς τοὺ δόκους. apud Plaut. in Rud. etiam gaulo dicuntur. Feſtus tamen hoc nomine ſignificari ait genus naujigi rotundioris. cui adſipulatur Comment. Ariſtophanis in illud in Aiib. γαῦλον κατοῦμαι ἢ γαυληρὸς, ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται παρὰ τὸ ὕδωρ, exponitque σκαφικὸν σκεῦος. ἢ ὡς φασὶ τινες ὄψωνάριον, inquit, ὅθεν καὶ τὰ ἀγγεῖα ὀξυπόρια. Callimach. Κυνοσούρᾳ δὲ σὺν αὐτὸς ἐμὲ κατὰ γαῦλον ὀνθεῖτε γαύλῳ.

Γαῦλος, ὁ, navigium onerarium, nauis oneraria, inſtrumentum, quo exhauriuntur naues. Item viuens ex alienis.

Γαῦρος, ὁ Ϲν, ἡ, insolens, superbus.

Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, gloria, gaudium. exultatio. Plutarch. in Anton. ἐν καταλύσει δὲ ἡ ὁρμὴ μᾶλλον ἢ γαυρότης μετῆν.

Γαυρόω, ῶ, ὁ, ἀττ. ῶττω, superbio, glorior, lacto, exulto, geſtio. Dativo jung. γαυρώντες ὅτι τοῦ συγκλήτου τὰ παιδάρια, exultantes quum pædagogum cæciderunt, Plutarchus in Lycurgo. παῦσαι γαυρῶν, hæc exultas, Demoſthen. γαυρωθῆναι ἵππος, exultans, Ciceroni. Virgil. lib. 11. Etrusci, arrectisque ſtemit ceruicibus altè Luxuriant luduntque iubæ per colla, per armos.

Γαυρωτὸς, ὁν, ὁ, ſuperbus.

Γαυρωτῶς, ſuperbus, ὑπερηφάνως.

Γαυρώτερος, ὁ, ἀττ. ῶττερος, superbio, glorior, mihi placeo, facto. Depon. Dativo jung. Phocylid. μὴ γαυροῦ σοφίᾳ, μηδ' ἰσχύϊ, μηδ' ἐπὶ πλούτῳ.

Γαῦρος, ὁ, ἡ, superbus, contumax, intractabilis, geſtiens, hilaris, ſtrigosus, ἀκαλήθης, μάρας, αἰχματὴς, κτλ. venerandus, grauis, alacer, excelſo animo, toruus, audax. γαῦρος γὰρ ὁ τοῦ πόνου μὴ μετασχὼν εἶμι, elatus ſum ob orationem & ſublimis. γαῦρος ὁ λόγος. Euripid. γαῦρα φρονήματα, in Epigrammat. ἀκαρὴς ἢ γαῦρος. Plutarchus in Apophthegm. hilares ac geſtientes. γαῦρος φρονῶν, elatus animo, Ariſtoph. τὸ γαῦρον, animi magnitudo, vigor, ἀκμὴ, alacritas.

Γαυρόω, ῶσω, ῶσω, ῶσω, superbio, efferor. Neutrum. Dativo iungitur.

Γαυσίδιος, Heſych. ἀσθενὴς mendax.

Γαυσὸς, claudus diſtortus.

Γᾶφυον, ὁ terra ortum Doricè pro γήφυον Heſych. exp. γεφύρι.

Γᾶω, μ, ἡσω, fum, inuſitatum ex quo γέγαα & ſubiunct. pract. perfe. γεγάκω.

Γε, ſyllabica adiecto, videlicet vtique, quippe, ſaltem, certè. Bud. in epiſtolis prioribus, ἢ ἴσως γε δεῖ εἶδέ τι πανυπέρτερε, & quidem lubens certò ſcio, particeps eris. particula frequentiſſima eſt in Oratione. Demoſth. ἀλλὰ σεσῶσθαι, καὶ πάντα εἰδὼς, ὅτι ἢ εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε ἐπῄειλεν τὰ ἐλαχιστα ἀπασῶν ἡμῶν ἐσ σε. Præſertim cum ſcias huius tuæ maledicentiæ, ſi non ſummam, ſaltem partem quandam ad vniuerſos pertinere, ad te quoque in primis. Quod Cicero dicerat, partem certè dandam. quòd & ἀλλά γε, & γοῦν dicitur. Plutarchus in Pericle, εἰ ἢ τὰ φαῦλα ὥσπαρ ἀπὸ γλώσσης ἐπέσπασε τὴν ἀκαρπίαν

pto mentes, quibus stillicidia à parietibus arcentur. Generaliter quicquid prominet, vt in supercilius, oltius, galea, muris, hoc nomine vocari solet. Alij duplici ex γῆλον scribunt. Hesych. γῆλα, ἐκ τοῦ κατὰ τὸ γέλοιον ἢ γέλοια ὕδατα ἢ ὀλκὰς ἢ ἀλλοῖα. Aratus, κολοιὸς ἐφ' ἑαυτῷ μᾶλλον καὶ γήλοις. Theophrastus, ἡ δὲ οἰκημάτων ὑδρορρὼξ pinnacula: Euripid. ῥήξας πτερωτὰ γήλοισι πεντοπον. γείσα ὀρῶν vt Cæsar. Pollux expon. tile quasi proiectus fronti cui oculi subsunt, ἀφ' ὧν βλέπομεν quem Plinius dixit ambitum genæ superioris: γείσας etiam à quibusdam tradit Hesychius exponi τὰς ὀφρῦς ἢ ὀφθαλμοὺς.

Γεῖσος, agricola.

Γεισσοπλίζειν, protegere, loricare, subgrundiis munire. Vnde

Γεισσόπλιξ, ὁ, γεισσοπλίσκημα, subgrundatio, lignum quod subgrundas sustinet, prominentia superioris ædificij, qua inferior pars ab imbre tegitur, Pollux lib 1.

Γεισσοῦσθαι, in grundæ morem confirmari, & quasi grundis imbricari. Aristot. li. 5 de gen. Anim.

Γείσσωμα, ατος, τό, idem quod γεισσοπλίσκημα, Graza grundam & imbricamentum transtulit, libro secundo, de part. Anim. Aristotel. capite 15. ᾧ γείσσωμα ἢ δὲ τὸ κερκιδωτὸν ὑμᾶν, &c. velut grunda seu imbricamentum humoribus, qui è capite manant, paratum, vbi de supercilijs agitur, vide Αὐτοχειρίαν.

Γείσωσις, subgrundatio, τὸ τί εἶναι ἔχειν. Helych. cui γείσον, τὸ στέφωμα οἴκου, Scribitur & γήσωσις.

Γειτνία, ας, ἡ γειτνιάτης, vicinitas, vicinia, πλησιασμός.

Γειτνιάζω, μάσω, σα ακα, vicinus sum Datiuo iungitur. γειτνιάζειν τῇ οἰκίᾳ, domum vic nam habeo.

Γειτνιάτης, ου, ὁ, vicinitas, γειτνία. vicinia, proximitas, appropinquatio, Cicer. propinquitas loci. In Mennonis Eclogis, ἀμφίδοκιμ ὁ κὴ πὼ γειτνίαται τὼ Μαθρελάμπω.

Γειτνιάω, μάσω, σα ακα, ἠ

Γειτνίων, ωνος, ὁ, vicinus sum, propinquus sum, admoueor, sum conterminus, & Γειτνιόω quo vtitur Alexand. Aphrod. libro secundo Problemat. & Phocylid. ἀχρεῖ γειτνιόωντες ὀστὸν ἀο agro vicini abstine.

Γειτόνισσα, ατος, τό, vicinitas, γειτνίασμα, Plato de Leg. consortium.

Γειτόνιστος, ου, ὁ idem.

Γειτονία, ας, ἡ, vicinia, v cinitas.

Γειτόσιων, ωνος, vicinus, vicinia, in Epigramm γειτοσίοις ἐκ κυκλίοις, ex vicino tugurio.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ. Genitiuo, & aliquando dativo. Plato epistola 6. οἰκεῖτε γείτονες ὄντες αὐτοῖς, finitimi estis inter vos. γείτων αὐτὸς πλησίον, Idem Plato νόμ. γ. ἐὰν γείτονι, in proximo Lucian. σπάσει σε ἐς γειτόνων ὅτι τὰ δόματα, specta num interfe decem conientiat.

Γείωσις, & Γειώμα, ατος, τό adiacere, profelyti, terræ cuftodes seu coltores. Exodi capite duodecimo ὃν πὸ τοῦ γειώρας ἢ αὐτὸς χθονὸς γῆς, & in aduenis & in indigenis.

Γελᾶν, ἀστεῖσθαι, infinitiuum Æolicum, pro γελᾶν.

Γέλαν, Hesych. exp αὐχμὸν ἢ λιμὸν, pro ἕλιμ.

Γελασπίζειν, ridere gestio: verbum ἀφυπὸν.

Γελάσπιος, seu Γελασπὸς, quasi risibilis, ridiculus, dignus risu, ridendus. Phrynichus ait Atticos γελοῖον dicere, non γελάσπιον

Γελασπίων, ωνος, ὁ, Democrii cognomen. à ridendo. Item γελάσπιοι, dentes anteriores, quòd à risu nudentur. Virgilius & Martialis, pro corrugatione illa ridendo circa os expressa, siue pro linea in facie ridentis apparente, Nec cibus ipse iuuat (inquit) morsu fraudatus aceti. Nec grata est facies cui gelasinus abest. Est etiam nomen parasiti.

Γελασπιοὶ ὀδόντες, dentes sunt medij 4. qui inter ridendum denudantur atque proferuntur. vocantur & τομεῖς ἢ ἐκγελασῆρες, quod cibum fecent & diuidant, & κτένες. vide Pell. l. 2

Γελάσπιος, τὸ, risus, γέλως. Transtulit dixit Æschyl. in Prometh. πανὸν τε κωμῳδῶν ἀπορρέων γέλασμα. γ. χρόα.

Γελασπὸς, οῦ, ὁ, ritor Horat. ὁ ὀπτιγελῶν, Suid.

Γελασπικὸς, ridens, risibilis, Porphyrius τὸ γελαστικὸν, aptitudo ad ridendum, hominis proprium, Idem.

Γελᾶω, μ ἀσω, σα ακα, rideo, derideo, rollo cachinnum, cachinnor, iocor. γελάσομαι ridebo Lucian. ἔστι κ γελάσεται Homer. Iliad. ζ. ἠδ' ὑγέλασαι Idem Il. δ. ἠδ' ὑγέλασε Καλλιστω. vbi Interp. ἐδὲ γέλασε σωφρόνως κρικὸς τὴ ὃ' αὖτις ὡς ὁν διακόσιος γελᾶ. Plato libro primo de Republ. πάνυ γ' ἐδ', γελάσας. id est, ridere. Aliquando τὸ πόσθιον ἐμῦ, significat cum dativo. Aristophanes νφ. ὅστις ὑν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρετᾶν, qui istis animum obiecit, &c. Cum Accusativo pro derideo. Ibidem, τὸ δ' ὑμᾶς ἐγκλασας ἑτέους γελᾷ ἐς ὑβρεῖς, ridere in nimicos. Sophocles in Aiace, πικρὸν γέλων ἤθεσθ' ἐς ἐχθροὺς γελᾶν. Item cum Datiuo & accusatiuo. Idem ibidem. γελᾷ γ' τοῖς μανιοῦσιν ἄχθη πολὺ γέλασα, ridet multum ob dolores furentes, irridet insanos furores, insultat. Nazianz. in γελᾶσαι δ' ἐπὶ σοφοῖς ὑμῖν, conuumeratione risum adferrem. Sophocl. κακοῖς γελᾶν, insultans malis id est, ridens ob mala, aliena facilicet. Idem, γελᾶσθαι κακοῖς, rideo ob mala. γελᾶσθαί σοι, te derideo, Xenoph. in OEconom. γελᾶν τοῖς γεγραμμένοις, Lucian. γελᾶ σοῦ τοῦτο, Idem. τὸ δ' ἄτερ γε δὲ ἄπαν γέλαν ἐσ' αὐτοῖς, theatrum certè omne ridebat de ipsis, id est propter eos. Euripid ἐγέλασεν δ' ἀχαΐς, arrisit. γελᾶσθαι τοῦτοις, rideo propter hæc. Aristophanes in Pluto, ὅτι τοῦτοις ἀκατακλεῖ γελᾶν, de inanimatis etiam dicunt poetæ pro splendere, mitere, tenere, floridum esse Hesych. & Eust.

Γελᾶν, lascina variarum mercium. Hesych. ἐ ῥῶπος, ἢ βάμμασι ἢ ἀρτεμισίοις ἢ κτένες.

Γελᾶν, δεῖσαι, decipere, ἀπατᾶν, ἀλλᾶν.

Γελάδοτον, in nucleos discernitur, Theophrastus libro 7. capite 4. huitor. plant.

Γέλγις, alij nucleus. Theoph. ibidem, διαφέρει τὰ πάλιν εἰς τὰς γέλγεις, rutilum diuiditur in nucleos. apud Hesych. γέλγεις dicuntur, αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαὶ id est capita alliorum. Theophrastus γέλγεις vocat Dioscorides γῆτας ἢ ἀγγείους, Nicander, γαυλίδας, vel vt interpres habet γαυλώνιδας, Græci alij etiam ὀνύχας ἢ σκελίδας, ἀφ' ὧν ἐλαι. Et vt idem Nicandr. interpres σκελίδα, Ilmus, alij nucleos. Columella spicas.

Γελγοπώλης, & Γελγόπωλις apud Pollucem libro octauo, qui & quæ omnis generis merces vendit.

Γελᾶω, meigo, inficio.

Γελάων, Æolicè pro γαλάων tranquillitas.

Γελάζειν, Hesych. ἐπὶ γαγραφείρεται γελᾶζειν σωκεῖν τὰ.

Γελάϊ, eidem est, δαίμων, ἢ ὃν γαμάρας πάνυ γὰ σωφρὼν φασὶν εἶ πολίζειν: item εἴδωλον ἐμπύσης.

Γελασίζω risum moueo, ridicula dico, ludo, rideo.

Γελασιασὸς τοῦ ἀρρισὸν, risio Plaut.

Γελασίσης, ἰσσιρτα, ridiculus. Basilius ad Nazanzen. μὴτε ῥίμασιν ὀλιγοπίλων ἢ γελοιασμοῖς αἰσχρὼν, neque dictis facetorum & ridiculorum hominum.

Γελοῖαστὸς, ὁ, ἡ, ὁ.

Γελοιάζω risum moueo, id est, γελοποιῶ. sed Suidæ γελοῖ, id est καταγελᾶσθ. ridiculus, risu dignus. ab antiquo γελοῖος, a posteriori γέλως. enuntiatur, vt ἐμοὶ δ' ὀμοῖν. dicitur & γελοῖος. Iliad. ὦ γελοῖος, in iocis, Plato τόμ' ἢ τὸ γελοῖον, Iud. crum, iocus. οὐκ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων, Isocrat. τῷ γελοῖο ἔχοντι, tum ridendo. Lucian γελοῖα ταῦτα, deridicula sunt ista, Italm σφῶν τὸ γελοιότερον, ad risum magis concitandum. γελοιότερον μελετᾶσθαι. Suid ὅτι τῷ ὄντι μοιρῶν διαθέλκοντα.

Γελοίως, ridicule.

Γελόων, lonicè pro γελᾶν à γελάω, vt ὀδόων βοᾶν & similia poetis imprimis familiaria.

Γελοποιῶ τινα, apud Pollucem li. 7.

Γελοῖος, cura, in Epigrammat. ridiculus. per α fine iota, vt docet Greg.

Γέλων, Æolicè pro γέλως, risus.

Γέλως, ωτος, ὁ

Γέλως, ω, risus. Ab ἕλω deducunt, quæ vox calorem significat. Sic Homerus de caloris copia tium profluere indicare videtur: vbi γέλως ἀσβέστου. Est risus maiorem, quàm qui extingui potest, dicit Iliad. ἀ, ἀσβέστου δ' ἀρ' ὀρώρει γέλως μακάρτεσσι θεοῖσι. Interpr. ἀκατάπαυστον, sumpta metaphora ab igne. Sic dicitur γέλως πλατεῖς, risus effusus γέλως συγκεκυφότος, risus indecens, ὀπτικὸς ἢ ἀτιμητὸς metaphora à risu cum plausu manuum, pedumque strepitu excitato. γέλως μεμφικός. Helych. ὁ σκωπτικὸς ἢ ἐπιπλὴξ. Aristophanes in Ranis, ἀσπασόμεθα γέλων, risum abigere seu compescere. Soph. ocl. σωφρονίζει γέλων πολυὶ. ἄγειν γέλωτα, prouocare. Idem Sophocl. ὃν πολυὶ γέλωτ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις, id est, γελᾶς. ridet. Lucianus. γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχεται, mihi certè risum excitat. γέλωτα ὀφρητοῦ μὴ σέρε, Isocrates. σπεῦδ' ἢ μὴ γέλωτα ἔσεσθαι ἐσ τόκον, Plato. risus in Periele γέλως ἢ σπουδὴ, ioci & seri. Plato de Legib. γέλωτα πὸ ὄνειαῦλα σωφροσυνῶν, temperantiæ irridendam offendo, pro deridiculo habeo. γέλωτα ἐμὸ δόσπε me ludibrio habeb tis. γέλωτα τὸ ποιᾶται πόδεθαι, talia habere dibrio. γέλωτα μεῖζον, derisui habuisti. Herodot. γέλωτα ἐμοὶ ζημιώσεται, risum mihi præbent. Lucian. in Anacharsid. γέλωτ ποιοῦσιν, Aristophan γέλωτα κινῶσι, vbi risum moueo, γέλωτα ποιᾶ, risum moueo. γέλωτα ἐξεπαιδεύσεν ὀφθαλμοῦ, Plato γέλωτ risum hominibus mouet. γέλωτα μηχανᾶσθαι, Xenophon. εἰς γέλωτα ῥίπτειν risum vertto γέλωτα ὀφλισκάνειν, sum ridiculus, Lucianus. ἐς γέλωτα πάντα τὰ ἐνθάδε ἢ σκωπτὰ omnia ridicula & ludera ducens. γέλως μὲν ἄρα παντοῦ ἐγὼ νενόμικα εἶδος, omnibus (vt par est) risu erat motus. Eralinus γέλως αἰσχρὸς, risus foluta Epictetus, γέλως ὧν πολὺ ἐσω μᾶλλον ἢ πόλλῳ μᾶλλον ἀνειμῶν.

Γελωτιῶν, ὁ κατὰ γέλως, Hesych.

Γελωτοποιέω, ridi-cula facio, capto risum, Lucian. ludifico. Accusat. sic Terent. Quin tcelus postquam ludificatus est virginem

Γελωτοποιὸς, ὁ, ridiculus, risus concitator, scurra.

Γέ ἀμ' vide Γί.

Γεμίζω, μίσω, σα ικα. impleo, onero, onus impono. Act. Genit & Accusat. cap. 2. Euang. Ioann. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος, implete aqua hydrias.

Γέμισις, plenitudo Plin. Columel γέμισμα, πλήρωμα.

Γέμω

γέμω.μ.μᾶν, plenus sum. refertus sum, onustus sum: vnde γέμις, Gen. Plato in Apolog αὐξαίνεσθαι βιβλίοις γεμει τούτων τὴν πόλιν.

Γενέτης, ου. ὁ. generis princeps, progenitor, author, genitus, proauthor, Bud. γένεσις γὰρ ἀθάνατος οὖσαν, nobilium posteritati similiarum proauthores: fic Bud. ἀφορμὴν καὶ γένεσις ἀγχιστέων, οἱ αὖθις πατῆρες, ἀφθιτόπους, πάππους, Pollux l 3.

Γενεά, ᾶς, ἡ. γίνομαι γένησις φύσις, ἡλικία, genus, generatio, progenies, ætas, nobilitas, natura, ortus, vniuersum tempus humanæ vitæ, familia & liberi, spatium triginta annorum. Quanquam proprie, si Suidæ credimus, non est nisi tempus septem annorum, licut Medici dicunt. τὴν δ' ὑὸς γενεὰν μὲ δεῖν φλοιοῦμαι. Hesiod. σπερμάτων γένεαι dicit. pro filios procreare, id est, πάππας. γενεὰ, seculum. Plato epistola septima, ὅσοι γενεὰς πεσώτας μετ' ὀλιγίας σωζόντας, itaque per tot iam secula feruatur cum gloria. Item memoria, & quod Latini ætatem vocant: vnde Nestor tres γενεὰς vixisse legitur, quòd tres hominum ætates duraverit. πολύτιμος γένεᾳ. Homer. Iliad β, τριτάτοις γένεσι, seu ἡλικίᾳ. Item γένεσις, ab ortu. Xenoph. τὶς φύσει; quo genere ortus? Plato. τοῦ μὲ, εἰς παῖδα γένεσιν σύμφορα γένεα, (inquit Hesychius) φυλὴν διαφέροντας χρόνου τὴν μὲ κατ' αὐτὸ διδάσκαλον, νε τὸ δ' ἡ δὲ ὑὸς ὑὸς γένεᾳ μεμέρτων αὐξητῶν τῶν. ὃ γένεσι ὑρίσκεται ἡ ἐκ ἡ, οὐμᾶς κ' οἱ δὲ ἀλ οἱ δὲ λ. i. generationē autem constituunt annorum al 30. alij 25. alij 30.

Γενεαλογία, ᾶ, genus seu prolapiam recenseo, quæro de genere. Iustinus martyr. γενεαλογεῖ τοῦ Θεοῦ dixit, pro deorum genealogiā scribere. Plutarchus in Romulo, γενεαλογῶσι ἢ λυκοῦργον, Lycurgi genus recensent. γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumante duco genus, Plutarc. ἀφ' ἑαυτὸν γενεαλογεῖσθαι μεμηχάνηται, à quo se materium genus ducere prædicabat. γενεαλογούμενος. cuius genus recenseretur, qui ex generatione numeratur. in epist. ad Hebr. c. 7. Herodot. γενεαλογῶ, pro eodem dicit.

Γενεαλογία, ας, ἡ. sermo de generatione & origine familię deductio, generis recensio, seu familiæ, generationum recensio genealogia.

Γενεαλογικός, ad genesis recensionē pertinens, γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui cantant alicuius genealogiam.

Γενή, ῆς, idem quod γένεσι.

Γενεηλογία, genus recenseo γενεαλογῶ. γενεηλογέουσι αὐτέων τὰ γένεσιν, eorum genus recensent. Herodot. γενεηλογήσαντι τῷ πατρὶ Κύρῳ, Cyri familiæ seriem recensuit, Idem γενεηλογήσας ἑαυτὸν, sui generis originem recensens. Idem γενεηλογέοντες originem gradatim ducentes. Idem Herodot.

Γενέθλη, ης. ἡ. genus. γένεσις, γένεᾳ progenies & soboles, generatio, γόνος. dies natalis. Homer. Iliad δ. ὅτε μιν τροφὸς ἐν γενέθλῃ, vnde argenti est origo. ἐ ὡς ὕζεσιν γενέθλης, à me ducunt originem, Idem Odyss.

Γενέθλια, τὰ, celebritas quæ agitur in natali alicuius, natales, natalitia munera aut conuiuia. differt a γενέθλιος: vide Ammon. Sic dicitur ἡ χρησῶδ πατὴρ μου, quæ & θεοφάνια. Nazan.

Γενεθλιακός, οὐ, ὁ. natalitius, mathematicus. Gellius libro 13. capite primo. γενεθλιακοὶ vocat Chaldæos & genethliacos: Alij planetarios & venerarios, cóque Dige. de Quæst. capite puniendos esse censet Calistratus Iurisconsultus. Baptista Egnatius etiam apud Tertullian. vbi legitur primi lenones, perductores, aquarioli, tum siccarij, tum veoarij, magi item & aruspices, arioli, mathematici, &c. pro venarij voce existimauit legendum venerarij. Ego verò illic veneficos intelligi potius crediderim subsitruendumque esse pro venarij, venenarij, qua dictione nō solum vsus est in eo significatu Apuleius, sed etiam Suetonius in Nerone.

Γενεθλιακόν, ἡ, diuinatio ex hominis natiuitate.

Γενεθλιακός, dicitur quem vulgus mathematicum vocat, inquit Hieronym. in c. 2. Daniel. qui notationes & prædictiones facit ex natali die, Cic.

Γενεθλιακὸς, natalitia. Nonnus. ὅμιχλα γενεθλιακὴ ἔχυτο ὀμίχλη.

Γενεθλίδιον, ὁ, ἡ, ν. natalis, lib. 1. Epig.

Γενέθλιον, ν. τὸ, natalitium, natiuitas, natalis dies.

Γενέθλιος Ζεύς, natalitius Iupiter: sic dictus, quod ei incumbat cura gignendo rum liberorum. γενέθλιος ποσειδῶν, dicitur libro secundo, Argon. Apollon. διὰ τὸ θεσπίζειν τῷ ὑρεοῖ μ' πάσης τεχνῆς· ἡ γένεσιας αἴτιος ἔῃ· καθὸ ὕδωρ πάντων γίνοντικὸν, inquit Interp. Est etiam natalis seu natalitius & natiuus. εἰς τὸν γενέθλιον ἡμέραν, ad diem natalem, libro secundo, capite sexto Macchab. Aliquando dicitur solùm pro eodem. ὁ γενέθλιος. Lucian. γενέθλιος ἡμέρα, dij natales, Plat. τὸν γενέθλιον ἅπαντ ἐπέδειν, in Epigrammat. librum natalitium. γενέθλιος ἀρχὴ, Nonn. natum initium seu natale.

Γενέθλιον, τὸ, genus, filius, seu filia, procles. Soph. in Electra, ὦ γενέθλια πατέρων, ὦ παῖδες, ὡς γένεσις τα.

Γενεία δες, αἱ, genæ, propriè pili barbæ, vt capitis, θρίξ. In singulari γένειος ἀνὴρ, barba prima, lanugo, pubertas, pubes. Nazanzen. σοῦ γὰρ ἡ γένειάδος διδάσκεις τοῦ γόνητος, tu antequam tibi genæ lanugine vestiantur, &c. fic Bili baldus. Item apud Eurip. mentum mala, barba, Aristoph.

Γενειάζειν, idem est quod γενειᾶν, pubescere, Interpr. Æschyli: quod ἠνίκ ἔζειν dixit Thy phiodorus Ægyptius.

Γενειασκῶ, pubesco.

Γενειασπὴ, ἡ, ὁν, ὁ, ἡ, ν, ὁ, ἡ, ν, ὁ, ἡ,

Γενάρμμμ, ατος, τὸ, ut scor: unde τὸ γενναδι, fœtus editus, partus. In Euangel. Matthæi, capite primo γεννηθὲν, genitum dicitur id quod conceptum erat in utero Mariæ, & nondum enatum. Erasmus conceptum interpretatur. τὸ γεννώμενον. Herodot. fœtus. ἐγκύου γενομένης ἐξ ἡμερῶν ἑπτὰ, genitus est siue ortus à Telamone, Isocrates. ὁρμώμενος γενομένης ἐξ ἡμερῶν ἑπτὰ, Plato νόμ. ι.

Γενεάρχης, generis auth. γενεάρχης πάντος θεοῦ, marc in quo originem dea Venus habuit, in Epigr.

Γένναε. aunculus.

Γεννάω μ ὑσω, σ ησω, in lucem edo, genero, giguo, produco, φύω. Dicitur tam de patre quàm de matre, vt annotauit Valla in Math. capite primo. Alij tamen volunt γεννᾶν virorum esse, sicut τίκτειν mulierum. Accusat. iung. Xenoph. αἰσθῶμαι τοὺς γεννήσαντάς σε, tuos cognoscens parentes. ὁ γεννήσας πατὴρ, id est, parens & fator, Philoni de mundo. De fœminin. Lucian. ἔδωσαν αὐτὸ τῷ πρὸς τὸ κάθ ᾽ ἡμᾶς ὑπανιώμενον παῖδα τῷ ἴσως γεννᾶσθαι τ ὑφαιστον, Vulcanum edidisse subauentanum. Plato in epist. pro patio. βιάζεται ἡδονὴ καὶ λύπη γένησ, voluptas damnum & ægritudinem parit, id est, affert. ἡ γενέσασα, mater. capite primo Lucæ, ἐλισάβετ ἡ γεννήσα τὸν σον, Elizabeth pariet tibi filium.

Γέννημα, ατος, τὸ, fœtus, germen, fructus, progenies, editum vel enatum. καρπὸς ab Atticis dicitur, ait Phrynichus. γεννήματα τ γῆς, fruges terræ, Exodi capite 23. quali germina, & sic appellantur fruges & vina à Chione, in epistol. Lucæ capite duodecimo, σωιάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου, cogam omnes fructus meos. γέννημα etiam in diuinis dicitur Filius, à Nazanzen. orat. β. ἐπιφάνεια τῆ γεννήματος, opera & facultates Genitii. Idem γέννημα τ ἀμπέλου, fructus vitis, capite 14. Euangel. Marc. γεννήμ τα μου, qui mihi sunt nati. γέννημα γναμαρῶν, natio mulierum, id est, genus, in Ecclesiastico.

Γεννηματικὸς, ὸ, ὸ, generatiuus.

Γένησις, εως, ἡ, natiuitas, generatio, ortus. Theophrastus libro quarto, de causis plant. capite 14. τὸ βλαφθὲν περὶ τὴν γένεσιν, ἀ ρτον ἢ δύσοψες, in ipso exortu, vel circa generationis principium.

Γενητεισμα, ατος, ἡ, genitrix.

Γενητὴ, ῆς, ἡ, generatio, procreatio.

Γενητὸς. cognatus, procreator, genitor, Aristot. Ethic.

Γενήτης, ου, ὁ, genitor. generator, Cic γενήτας, parentes dicuntur.

Γεννητικὸς, ὸ, ὸ, gignes, genitalis, vim habes procreadi. γεννητικὸ δύναμις, facultas, genitrix. ἀφεῖπαμα τὸ γεννητικὸν τ σπέρματος, genitale seminis excrementum. sic vertit Gaza Apud Alexan. Aphr. i. fœcundum seminis, vt Plinius loquitur. τὰ γεννητικὰ μορία dixit Chrysost. loquens de pythia.

Γεννητὸς, ὸ, ὸ. genitus, generatus, Cicero. Item mortalis. Lucian. 1 car. ἡ σὰρξ ἐγκαρ γενητὸς κὰὸς εἰ ὄντ, εἰ θ ὢν, ἀπτὸς ἐ δυναμενη θεᾶσθαι αὐτῆ τὸ γενητὸν, id est, γήσιος, ortus, natalis, genitura, i. filioni de mundo. Item proprius & naturalis, natiuus, Plato νόμ. ια, cui opponitur σωιητὸς, id est, adoptiuus. ὁ γενητὸς γναμαρῶν, inter natos mulierum, Naz de Ioan. baptista.

Γενήτωρ, ορος. ὁ, parent, pater, genitor Plato, Pollux.

Γενητῶς, genitiuè, in modum geniti. Nazan. τὸ σπερμα τὸ ἄγιον σωιὸν ῥῆμα παρὰ τὸ ἡμᾶς γενητῶς, ἀλλ ἀκτιστόντως.

Γενναῖος, αία, ὸν, fortis, generosus. γενναῖ θ.

Γεννικὸς, generosè, ingenuè, vt decet ingenuum, genialiter, fortiter. ἀγχυρὸς, γενναιως.

Γεννώμενα, τὰ. liberi.

Γένο θ, εος, τὸ, sexus, familia, progenies, prosapia, cognatio, gens, natio, populus, soboles. Pro sexu, vt apud Theophrast. histor. lib. tertio, capite vndecimo, ὡς ἐν ἅπαν ἢ γυναικὶ τοῦς γήσιοι, id est, nec in vtroque sexu. Hermogen. ἐπὶ τῆ τεμάκοντα τυράννοι ὕβρεσθησαν αἰδυμάσι τὰ γῆν τὰ φίλ τατα, id est, filios suos expoluerunt. οἱ ἐγένετ σι γῆσι ὄντες, οἱ ἐγὼ πατὰ γῆσις, dicuntur qui proximo gradu coniunguntur defuncto, qui & οἱ ἀγχιστεῖς τῆ γῆσις ὄντες ὡς διαλέγομαι γῆσι, vt generatim distinguam. Aristid. γῆσι διαφέρει, forma differt, Gaz. ἀπὸ ἑνὸς γένο θ. generatim, Porphyr. κ γένο θ. & γενικῶς, generatim, per generis complexionem, Gaza γένο θ & εἴδος, pro eodem, Aristoteles an Rhetoric. γένο θ ἐν πόλει πρῶτον, prima inter ciues familia, seu nobilissima. ἀξίωμα γένους, dignus maioribus. γένο θ τὸ τῆ φιλοσοφίαν, natio Philosophorum, Plato epistola tertia, Cicero libro primo, de Oratore philosophorum familiam, & alibi nationem, & lib. 2 de Natura Deorum gentem vocauit.

Γενέσης, ου, ὁ. idem quod γενήτης, συρήσιος ἔκφο θ., Suidæ, & apud Plat. in Philebo. νοῦς ὃς γενέσης τῶ πάντων αἰτίος ἐκ ἔφυτος.

Γέντια. Nicander in Alexipharmacis, Ἀλλ ἄνεσο ἐ γῆτα συὸς φλιδῶντος ἀπ ὀσφύος. vbi videtur significare intestina. Helychius exponit tamen γῆτα μέλα, σπλάγχνα. Callimachus, γῆτα βοὸς μὲν λάτρις, i. artus, μέλη.

Γεντάϊον ἅλας, Gentæum salem vocant, genere Phrygium Dioscor. li. 5. cap. 118.

Γεντιανὴ, gentiana, herba quæ cerebro auxiliatur, vt scribit Alexan. Aphrod Problem, vltim. libro primo, Dioscorides lib. 2 fecundo, capite duodecimo, σωὶ γεντιανὴς ῥίζης κοχλιάριον, cum acetabulo gentianæ radicis. Huius radicis gentianæ nomen dictum est à Gentide rege Illyriorum. Dioscorides libro tertio, capite quarto, & lib. 7. c. 3. ῥίζα γεντιανῆς, radicem gentianæ.

Γέντις, ιδος. ὁ, Gentis, rex Illyriorum.

Γέντο, Doricè pro εἶπτο, ἔλαβες, cepit, & pro ἐγένετο. Hesiod. γῆτο παλυκλύτης ὠκεανός.

Γένυς, υος, ἡ, vel γῆυς, γήυος. gen 4, mala, mandibula, maxilla: aliquando σιαγών, facies libro secundo Argon. Apoll. ἡ γένυς κτύπου, id est, mandibulæ: aliquando acies, vt libro sexto Epigramm. ἡ ἐφ ὧν ὀξυκόλαπτος γένυς. Item fecuris genus, apud Sophoclem. Aristot. lib. 3. Anim. ἡ συμβολικὴ αἱ γένυες, qua maxillæ faciebus cocunt.

Γεοῦχθ. ὁ, ὸ, Neptunus, terram continens.

Γέπ θεν, alicunde.

Γέπου, pro δίπου, ἡ δίγη. Bud. Comm.

Γέρα, τὸς, per contractionem pro γέραται, ex γέρας, præmia, honores, proprie præmia virtutis, αἱ τιμαὶ, honoraria Cicer. νικητήρια. ἐπινικήϊα. Pollux l. 3.

Γέρανδες. Hesych. αὐχμὰ ὀξύς, littus.

Γεραίζω, præmio dono vel honoro.

Γεραιὰ, Bacchæ mulieres.

Γεραμβῶ θ. Nicand. in Alexipharm. τῶθ τε γεραμβῶμα γένοιτο. Interp. αὐξανόμενα ἢ ὑγιάνοντα, ἢ αὐξόμενα ἢ πεπαιόμενα.

Γεραιὸς, ὸ, ὸ. senex, senilis, venerandus. Odyss. ἡ σὺ γεραὶ ὕπος οἶθα πακτάμενος. γεραὶ, anus. γεραὶ χεὶρ, manus anilis, Euripides. Homer. Iliad. ζ. ἡ ξωμάζουσα γεραιὸς. Interpr. ὀπτίμως γωαῖκας.

Γεραῖθ. gentile nomen, penanfieri tur.

Γεραίνω. præmio honoro, τιμῶ, veneror, laudo, exorno, præmiis prosequor. Odyss. ξ. νωτοισι δ ἐ ὑσὶν ἀμύμονα δίωμεν γέραιρεν, ornabat & honoris causa donabat. τιμῶσι γεραίρει dixit Phocylides, id est, honoribus prosequi. Plutarchus in Romul. δίκητι οὖν ἀρεσθέντας γεραίρειν, hasta donare eos qui se gerant strenuè. τὰ πάλαι ὑ θημοσίοις ἐναγισμοῖς γεραίρειν, mortuum publicis expiationibus venerari, Idem in Galba, ὑμεῖς ἡ ὑδαῖς γεραίρετ ἢ κτίσαντα. hymnis & Canticis creatorem venerari, Basilius ad Gregor. Nazan. γεραίρει δ ἐφιλίας, fauftis prosequitur ominibus.

Γεραιτὸς οὐ. ὸ. promontorium Eubœæ.

Γεράκιπος, antiquissimus. φιλοβύτατος, natu maximus.

Γερακτερος, ὸ. antiquior, fenior, natu maior. φιλοβύτερος. Xenoph. εἰ ὁ γεραίτερ ταῖς τοῦ θεῖον τιμαῖς ἀμέλ οντας, id est, seniores. Aristophan νεφ. σὺ δ ἔρχε τοῦ γεραιτέρου λαβὼν αὐτὸν κλᾶν ἐτέθυθι.

Γεραίω, pro γεραίνω vide partic. pare γεραιόμενα suprà.

Γεραλέος, senex, imbecillis, γέρων, ἀδύνατος, Hesych.

Γεραιόδρυον, τὸ, arbor annosa, truncus, vetus lignum, vel quòd quercus φηγὸς dicatur, & radices altius agat, vel quòd prima arbor estimetur. Theophrastus de historia plantar. libro secundo, capite decimo, διὸ καὶ ὕτων ἢ γεραιόδρυον, ὅτων κάπ θεσιν: ἡ γὰ βλάστησις τὰ γήσεται τῶ πέντρου. Ex quo Plinius libro 17. capite 26. Recuntur veteres totæ, atque rursus à stolone aliquo resurgunt vide & capite 20. libro tertio histor. vnde Parœmia de impossibili, γεραιὸν μεταρυτιούμενον. Suidas, ὅτι τὸ ἀδύνατον, ᾗ παροιμία, inquit, ὅτι μὲ δύ ἐδ σαφηνιστὰς φησὶν εἰς τὸ γεραιὸν ἐλθεῖν ἔρα.

Γεράνεια, oppidum Phrygiæ & mons inter Megaram & Corinthum.

Γερανειάτης, ὁ

Γερανικὸ. nomen gentile.

Γεράνιος, instrumentum subleuandis oneribus aptum, ζ & ὃ τῶν τόνων εἰ ἀληπτοποιὸ τὰ ἀληπτα) Latinè grus dicitur. Bud. in Anno Est etiam γερανὸν, geranium, herba, de qua Dioscorides libro tertio, capite 131. quæ sic dicta est à gruim capitis imagine: summo eius cacumine visenda.

Γέρανος, ὁ, ἡ grus, auis. αἱ γέρανοι. apud Aristotel. γέρανος λίσσε, κατ παιακμὴν: Adag. de prouidis: quòd grues præ legientes tempestatem lapillos pro fabura deuorent: vide Aristophan. Comm in Auib. & Suid. Est & piscis, apud Ælianum, γέρανο δικαιοδικτὸς. Γέρανο idem quod γεράνιον. Item apud Polluc em libr quarto, choreæ seu saltationis genus, vbi numerosa erat saltantium turba, quadam volantium grum similitudine, præeuntibus vtrinque ductoribus. Hanc ad imaginem egressiones de Labyrintho, Theseum cum suis ad aram Deliacam ita tasse tradunt. Est item pila lignea. γέρανο etiam instrumentum quod tympanum vocat Vitruuius. Est etiam machina qua vrebantur in scenis ad corpora rapienda & sublimi tali e illa machina quam Vitruuius libro decimo, capite 19. demolitorem corum & gruem voeari tradit, Polybius hinc libro primo. κέρκυρα Iulius Pollux libro quarto. ἐπὶ μιρῶν διάπρω. ἢ ὃ γερανὸν. μηχανικὸ τὸ ὀξὺν ἐν μετέωρου κατασρέφόμενον, ἐφ ᾧ σιδηρᾶ σώματα, ὃ κλῆστρα, &c. dicitur esse & pila lignea in qua farina purgatur seu tunditur Hesych. Item γέρανο à Cyrenæis vocatur

ὐλωρος, imber. ἀφ᾽ τὸ πλὼ ὄμβρον, id est, πλὼ γὰρ ὄμβρον, vt Etymolog. tradit ex Hieronymo Philone. Idem & πλὼ χεῖμον auctum dicitam esse vult quasi, χείμιον ἀπὸ τῆ γῆς ἐρδομένη σπέρματα, est enim σεσωρευμένος hæc auus.

Γεραιός, οὐ, ὁ. honorabilis, senex. in Epig.

Γεραιός. ὁ, honoratus, senex. Iliad. γ νῦ, ὥτω γεραιὸν, id est, τὸ τιμιὸν γεραιὸν ὡς τοκέτων, ex ore senili; Euripides in Epigramm. γεραιὸν εἶκον, amicorum honoratorum virorum. γεραιότερος ὀπιμότερος. Hom. Ily. Ἄμεμφ δ᾽ ἐζώθων γεραιότερος ἦεν Οδυσσεύς. augustior, honorabilior. γεραιοφωνιακὰς. Apol. Rhod. de his Poli. l. 8.

Γέρας, αος ἀϹ & ως, τὸ, decus, dignatio, dignitas, ius honorarium, remuneratio, donum, præmium, munus, honor. Iliad. α δώσουσι γέρας Pro magistratu accepit Æschin. γέρα δίδωμι, remuneror. γέρα δίδοντες τὰ νομιζόμενα, reddentes honores legitimos, Thucydid. Idem, γέρων ἀπαιτεῖ. honoribus exutus. γέρα διδόναι, honores deferre, munus dare. Herodot. γεραὶ ἔτυχεν ἄλλων, alia munera obiuit, alios honores consecutus est, Plutarchus in Camillo.

Γέρασμος. τὸ, τίμιον, præmium.

Γεράσμιος, senilis. Eurip. γεράσμιον ὄσσων, oculorum senilium. honoratus apud Nic. in Ther. Et apud Eurip. in Phœnissis· σοὶ δ᾽ οὐ γεράσμιος τεχὼς.

Γερήνιος, senis nomen apud Spartanos. Thucydid. γερήνιος μὶν ὁς ἐκαλεῖτο ὁ δωδέκατος, i. Gerastij apud Lacedæmonios mensis duodecimus.

Γεραστρόφιον, qui præmium accipit.

Γεράτεια πηγὼν.

Γεράμεια druppa, oliua quæ in arbore maturuit, quæ & ὀφυπαῖς Eust ath. Iliad. Athen. l. 8. χαμὶ ἐκπεσὼν ὁ δὲ τὸ ἐκεῖθι ἐλαῖον κατωλίγον γεγεμὶ (sic scribitur) πίνουσι τὸ ἔλαιον ὃ τὰς ὀφυπαῖς ἐλαίας ἢ ἰσχάδας ἢ γεγεμίσμεις, vt inquit Didymus. Suidas, τὸ πὶ δένδρῳ πανπώριμον ἐλαία.

Γεράφων calumniator. διάβολος, Hesych.

Γέργεσις, eidem est βεζύγξ.

Γέργηθα, in Melesiorum rep. vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eust.

Γέργυα Hesyc. αὐλὶ, δίαμετρον.

Γέρδια, textor. Vide Γερδία, ὑφαντρία.

Γέρια. τὰ, dignationes, dignitates, Herodot.

Γεριὰ, ἡ, primatiæ atque honoratiores matronæ, Hom. Item mulieres Baccho sacrificantes, Dem.

Γέρων grus fœmina.

Γερὼν, ὼ. ὁ, Gerenius, Nestoris cognomen, qui in Gerena vrbe à puertia educatus est: vel à γέρας dictus γερὼν, quasi venerabilis, cùm senio, tum prudentia. Homerus Iliad. β, γερὼν ἱππότα Νέστωρ.

Γερμανὸς. germanos Latini vocant, quos Græci ἀδελφεὸς, id est, fratres. Vnde γερμανὸν, Germanum, locum in quo Romulus & Remus expositi fuerunt, dictum esse refert Plutarchus in Romulo, & postea appellatum κερμανὸν Suidæ. γερμανὸς, ὁ φράτηρ οἱ γερμανοὶ, κατὰ λέγοντας, οἱ ἀμφὶ τὸ βῶμον πατεμμένοι.

Γερτραγωγεῖν. ienem erudire & educare. Aristophanes Equit. γερτραγωγεῖν κἀπαναθρέψαι πάλιν. Dicitur autem sicut παιδαγωγὸς. quia dicimus οἱ παῖδες οἱ γέροντες. Plutarchus in Politicis præceptis de Cleone loquens Καὶ τεκμήριόν ἐστι τοῦ ἀδικεῖν ἢ βαρὺ αὐτὸς ὑπὸ τῶν πολιτῶν τοῦ γέρων ἑαυτὸν γερτραγωγὸν ἢ παιδαγωγὸν δίδωσι, senectutem suam componens & effingens ad gratiam plebis aucupandam & emerendam.

Γέρτρος παλαίστρα, vbi senes exercebantur. Pollux l. 2.

Γερτίας. ὁ patruus apud Lacedæmonios. vide Eust.

Γερτὸν, senum reuipio, delirium sapio, Laert. in Plat.

Γερτὸς. οὐ, ὁ, senilis, γεροντικὸς λουτρὸς, seniorum balneæ. Plato νόμ. σ. Γεροντικῶν· idem, & γεροντικῶν & τερψίνων, Nestor in Epigramm.

Γερτικὸς, etiam apud Suetonium in Augusto, id est, seniliter, Quintilian.

Γέρτος ὁ τὸ. vetulus, senecio. Aristoph. περ.

Γερτοσιδιάσκαλος. ὁ, apud Plat. in Eutydemo, qui senis, atque adeò parum docilis præceptor est.

Γερτοκμεῖον, τὸ. locus vbi senes tractantur.

Γερυσία, ας ἡ, senatus. οἱ ἐκ τῆ γερυσίας, senatores, Gaza de Senectute. Item, φρεσβεία, legatio, Lycurg.

Γέρυσον, ὁ, τὸ, præmium quod datur optimatibus.

Γερύσιος, ὁ, honorabilis, pretiosus, senilis. γερύσιον οἶνον. Hom. id est, ὁ τοῖς ὑπάρχοις διδόμενον, ὑπερος, τὸ πρῶτον διδόμενον ἢ γέρας, vinum honorarium. vel vinum senibus datum, vel vetustum. Idem Iliad. χ γερύσιον ὄρνυ.

Γέρρα, τὰ, crates: & tabernacula sub quibus venum exponuntur merces. Item pudenda: quasi ἕδρα. apud Strab. accipi videntur pro concameratis lignis, vel asseribus conformcatis, quibus currus teguntur.

Γέρρανα, crates, viminea. Eraſm. Chil.

Γέρρον, τὸ, gladij genus, scutum Persicum: generaliter scutum barbaricum significat. Gerrones inde dicti, vt scribit Festus, id est leues & inepti. τὰ γέρρα, pro quauis protectione, siue ex cratibus, aut corio, aut alia quauis materia accipitur. Item σκέπασμα, defensaculum. Exponitur à Philepho crates libro primo Pædiæ Cyri. vbi tamen certam significat: quæ secunda est significatio.

Γερρὰς, Suidæ & Hesych. sunt storeæ è vimine aut iunco.

Γέρροφοροῦντες, dicuntur οἱ τὰ γέρρα ἀπὸ ξυλίνας ἢ πυλίνας ἀσπίδας φορεῖν τεκτε Suid.

Γερουσιαστὴς, οὐ, ὁ, senator, ἢξεσιαστὴς. Polyb. in Epit. ἢ φαῦλος γερουσιαστὴς ἢ πρὸ καιρὸν ἡδίων.

Γέρυμα, ὁ, μικρὸς βάτραχος, ranunculus. Steph. de Vrb. in dictione Βενετία

Γέρων, οντος ὁ, in vocatiuo ὦ γέρον. decrepitus. Dicitur autem ἀπὸ τῆ ἐοίκω γῆρᾳ, vt silicernum Latinus: vel ἀφ᾽ τὸ τῆς γῆς ἐρῶν. quòd propinqui morti iam de sepultura soliciti sint. Et quia senes obliuioli. extat Adag. γέροντι μνήμη μὴ ποτ᾽ χρεὼν πέσῃ. Suid. παροιμία μὴ ἀφίτου ἐπιλαμβάνεσθαι. γέρων ἀλώπηξ ἐχαλέπαινεν, in astutos temporis experientia & cautos. οἱ γέροντες, senatores, optimates, qui amplissimum magistratum apud Lacedæmonios gerebant, Aristot. in Polit. Nu. nero erant duodetriginta, Herodotus libro sexto. Item senilis, vetus, inueteratus. γέρων χαλκὸς, γέρων σιδηρος, γέρων ἔρις, in Epigramm. γέρων ἔδν αὐτὸς ἐς τὸ ἕκατον decrepitus est apud alios. Apud Eustath. in Homer. hæ γεροντικαὶ ἑλλιὰς σκωπτικῶς φερομένης. κερὼν ἐκπατὲς, πῶωος, σαφοως βεκκεσίλιωρ, ἀφωσπιλιωρ. τυμβογάμος, σαρξεκνιμφὸν. σορόπλακτος σορπλεξὴς ἢ σορίπλιω. Γέρων pro colu, vide Σπυρίδιον.

Γερῶν, γεροντος, senum conuentus.

Γερωχὰς, lir gua Laconum, γεροντὰς. Aristoph. Lysist. σᾷ τῶν ἀσιωπᾷν ὃς γέρωχὰς. Alij γερωνὰς legunt.

Γεῦμα. οὐ ὁ, gustus vel gustatus Cicer. Nic. in Alexiph. de pharicos· ἢ τοῦ γεύσωμαι ἐπιφυόμενον μᾶλλον ἢ τοῦ φαγεῖν. ἐδώδιμον.

Γεῦσις, ατος, gustus; proprie spectimen potus venalis. Eurip. in Cyclo πῶ δ᾽ γεῦσις ἢ ἀνὴρ κρὰς, gustus emptionem prouocat. Athen. ἢ, ἐκεῖ δ᾽ πῶ γλυκάτατα ἢ σωστὰ ἀφύπνεις, ὥρα σοι λέγειν. Ibidem· γλυκατα εἶναι, ἢ ὑπογλυκεῖ· vide γλυκέρειον.

Γεύομαι, gusto, cibum capio, vtor, delibo, experior. genit. Plato 2. de Repubi. ἀμφοτέρων γεύεσθαι, trunque experiri. Item odo & voro. Sophocl. γεύεσθαι παιδήμων χρωτὸς, deglutire vniuersum exercitum. Paul. Apost. capite sexto ad Hebr. accusatiuo iuniit, ἢ κακὸν γλυκαίνοντα ἀπὸ δένδρα, qui bonum Dei verbum gustiuerunt. γλύκαινε ἢ διάτρεπε, vtor victu, Plato νόμ. τ. γλύκαι ἢ ὑπάρας, degusta ianuam, id est, pulsa γλυκαίνῳ· ἢ πρὸ παῖ ὑπεὶς οὐς κακῶν, Lucian.

Γεῦσις, εως ἡ, gustus. γεῦσιν ταραλίζει, palatum titillat. ἔστιν μετωχὴ γεύσεως, aouam gustaret elcam, hb. sapientiæ c. 16. γλυκὸς ἐστὶν ἡ γεῦσις, ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἐλθὼν ἔφαγε, ἢ γλυκὺς ἐστὶν ἡ γεῦσις, ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τὸν ἄρτον ἐλθὼν ἔφαγε. Item pro gustu apud Nicand.

Γευστικὸς, gustandi vi præditus, sensus ipse gustandi. ἢ γευστικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod. & γευστικὸν ὄργανον, neruus gustatorius, apud eundem Probl. 71. 2.

Γεύστειον, poculum, ποτὸν οἷον γεύσασθαι. eo vini gustus capiebatur: sonát que quasi degustatorium, vel gustatorium dicamus licet, ſidque erit poculum ad vina degustanda, vel in quo degustamus & experimur vina. Hanc vocem gustatorium vsurpauit in Epistolis Plinius, sed pro loco in quo gustatur. Athen. lib. ια. Κυνὴ δωσεῦσι· ἐπὶ κόγχαι, ὑμφερὴ γλυκερίοις. citat Aristophanis hoc, πτῆ᾽ ἐς τὸ οἶνον ἀμφορέα κανὸν λαβὼν ἢ ἐνδίδει, ἢ γλυκέρειον, Poll. l. 10.

Γεῦτὸς. οὐ, ὁ, gustabilis, qui gustu percipitur.

Γεύω. μ. εὔσω, ἀσ. ἐκα. gustare facio, gustum præbeo. Plutarchus in Numa, δούλοις ἐγεύσατο πρώτοις ἐλεύθερος, seruis liberi honoris gustum præbuit.

Γέφυρα, ας, ἡ. pons, πᾶσα ἡ ὑφ᾽ ὑγροῦ διάβασις πολίμου γεφύρας, Hom. Iliad. ι, διεξόδους τῶ πολίμου. per Metaphoram, pontes, id est, exitus: aliàs πάξεις exponitur. Interualla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quas vltrò citróque commeare licet: annotat Eust. Iliad. β.

Γεφυρεσιὰς, iunctio pontis, pons.

Γεφυρίζω, iubilanno, deridco. χολὰ ζῶν ἐξεπτυλίζω. Polybius, ὅ᾽ ὑπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τὰς ἀδίκους, ἐνδεῖ μικρὸ διαβῆναι τὸν πόλεμον ὅμῳ διὰ τὰ συνήθεια. ἃ δὲ τὰ πολλὰ κατ᾽ αὐτὸ γεφυρίζει ἢ ὑπικατρέβῃ ὁ ἀδίκων, ὑπὸ ἐκλω ἀπέβῃτε τῶν πολεμίων. Hinc deducium hoc verbum, quòd γεφυρεσιὰ σωπὴ dicantur. ὑπὸ inquit Hesychius· ἐκλοιδωρίθη ἢ γεφύρας τοὺς μυσηρίους κατὰ ζόλμου ἢ σκωπτὸν ἐὸν σαβίνους.

Γεφυρὶς, extranea, peregrina vide Suidam. Hesychio autem γεφυρὶς est πόρνη ἢς ὀδὸ γεφύρας.

Γεφυριστὴς, οὐ, ὁ, dicax, σκώπτης.

Γεφυρωτὴς. ὁ. pontifex, pontem faciens, Plut in Numa.

Γεφυρῶ ὡ. ἐ. fabricator pontium.

Γεφύρωμα, μάτος, τὸ ὄκρ. præbeo transitum, pontem impono, iungo nauce. γεφυρεῖ πεπταμὲν, fluuium ponte iungit, pontem construit supra flumen. γεφυρῶθη ἐκ θεᾶς. factus est pons super profundum, in Epigramm. Lucian. εἰν πεπταμὲν γεφυρώσαν ἀκρῆς. γεφυρώσαι

ὁδὸν θρον, pontem imponere flumini. Polybius, γεφυρώσας διάβασιν, trajectum firmare.

Γεφύρωμα, ατος, τό, transitus.

Γεωγραφία, terrarum orbem describo. Aristotel. de mundo, οἱ φασὶ τὴν γεωλογικὴν καὶ γεωγραφίαν, ut quidam perhibent authores rectæ & exquisitæ geographiæ.

Γεωλογία ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὴ, de terrarum descriptione commentarij, Cicero ad Atticum.

Γεωδαισία ας, ἡ terræ distributio, terrarum partitio apud Pappum.

Γεωδέστερος, ὁ, magis terreus, Colum.

Γεώδης, ὁ, ἡ, ὁ terreus, terrestris, terrenus, terræ speciem gerés, terræ multum continens, καὶ πάθος, cum terra mixtus. τὸ γεῶδες, terrena concretio. ἐν γεώδεσι καὶ τραχέσιοις τόποις, in locis & cultis locis, in terrenis Plin. & Columel. cultrisque. Dioscorides libro secundo, capite 16. γεώδης λίθος, geodes lapis, de quo idem Dioscorides libro quinto, capite 16. sic dictus quòd terram intra se complectatur. γεώδη χωρία, cæ agrorum partes, quæ nullos terræ mixtos habent lapides, Marcellus in Dioscorentia Plin.

Γεωλοφία ας, ἡ, tumulus.

Γεώλοφος, ὁ, τὸ, collis: dicitur etiam in genere masculin. Philo de mundo, χάμαι γεώλοφοι ἀπῆσαν, id est arenam cumulant. Item apud Xenoph. Dioscorides libro tertio, capite decimo, ἴσχει ἐν μὲν ὀρεινοῖς γεώλοφοις πεφυκὼς, ὁ τοῖς ὀρεινοῖς ἐχυτὸν ἔρας, radicem locis in pinguibus crassam, in montoſis, graciles, in lætis collibus, in pinguibus campestri solo. Idem libro tertio, capite 17. φύεται ἐν ἐλώδεσι καὶ γεώλοφοις χωρίοις, nascitur in aquosis & collibus. inuenitur in aquosis collibus, in aquosis tumulis. Ibidem cap. 53. φύεται γεώλοφος ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις, in collibus & lato solo, in culto & gracili solo. Greg. Naz. in Epi. ἡ γέλοφον ἄμαξαν. vbi adiectiuam est.

Γεώλοφος, crassus & iners homo, telluris inutile pondus, teste Æolio Dionysio, & Suid. παχὺς, ἀνόητος.

Γεωμετρέομαι, terram metior. Accipiur generaliter pro metiri quamcunque rem. γεωμετρεῖσθαι ὑπὸ ὠκυῖν, ab ipsis commensa: sed passiuè.

Γεωμετρέω geometricè contemplor, Porphyr. cap. de proprio: demetior, Aristoph. terram metior. γεωμετρεῖν ἀεὶ τὸ ὑπουράνιον, id est. geometriam exercere in superficibus.

Γεωμέτρης, ου, ὁ, geometria, geometres, & decempedator Cicer. agri mensor, quem Latinè finitorè dicebant veteres. Plautus, Nunc regiones, limites, confinia. determinabo: eius rei ego sum factus finitor. ἀγαμάλητρητος. geometriæ ignarus.

Γεωμετρικὸς, ὸν, ὁ, geometricus. γεωμετρικὰ θεωρήματα, geometricæ propositiones. Item qui peritus est artis geometricæ, Xenophon. γεωμετρικὴ αἰκαιοσύνη. Hermog. γεωμετρικὸν ἐστὶ τὸ, clemèta geometrica, i. composita ex symmetria & harmonia secundum Pythagoram, Plut. de Placit.

Γεωμετρικῶς pro proportione, vt ἀναλογικῶς, æquali numero.

Γεωμορὸς, terrenus.

Γεωπονία ας, ἡ, agricultura.

Γεωπόνος, ὁ, agricola. γεωργὸς, socius distributionis: sic Valla apud Thucyd. οἱ γεωμόροι, plebes, socij distributionis. Suid. ὁ ἐπὶ τῶν γῆν κατῶν, dominus & possessor fundi, Dionys. Halicarn. libro sexto.

Γεωπόνος, in agricultura versus, agri finitor aut distributor, ὁ ἐν τῇ ἀγρονόμῃ διανεμόμενος ἢ κληρούχων ἢ νόμων ἢ γῆν. Hesych.

Γεωπτώνης, ου, ὁ, famelicus, inops, quasi terram esuriens, cui parum est agri sic Horus. οἱ γεωπτώνες, Herodot. qui modicum terræ possident, terræ inopes.

Γεωπονία ας, ἡ, agricolatio, terræ labor. Phocyl. εἰδὲ γεωπονίαν μελέτων, μακρὸν τὸ ἄρυμα.

Γεώπονος ὁδὸς, agricola. Herodot. ὥσπερ γεωπόνον μοι βίον ζῆν, mihi ex agricolis victus suppetit.

Γεωπονικὸν, γεωργικὸν.

Γεώργιον, ου, τὸ, agrorum custodes, γέωνες, Hesych.

Γεωργέω μέτρον, ου, τὸν colo. γεωργοῦντες γεωργίας, operam dantes agriculturæ. γεωργοῦν γῆν, terra quæ colitur. Gregorius in epistola ad Basil. Καὶ ποτὲ μὲν ἀφελὸν τὴν ἀβάτου, ὃ γεωργοῦσι σπανὶ μενῶν πανηθρίους, otiri ficiunt. ἐκ ὑφούδου ποιοῦσι Idem de negotiatoribus qui annonæ difficultatem aucupantur, τοιοῦσι γὰρ οὗ καιροὺς, ἐκ κατασκευάζουσι ἢ ἀνδίας (vel fortasse τῶν ἐνδείας) ἢ γεωργοῦσι τὰς συμφοράς, colunt calamitates, messemque & sterilitate faciunt. Hippocrates aliter ad Demagetum, τὸν ἴδιον χρόνον ἀλλοιοῦν γεωργήσας, i. τὸν ζωὸν καρποῦσθαι ἀλλοιοῦσι, temperate vitæ tempora colens demetendique vel temporibus vitæ per stultitiam & incuriam fruens. Sic γεωργὸν pro colere, vel pro καρποῦσθαι sumitur. Gregor. de Apibus, ἡ μὲν τὰς ἀποθήκας εἰσαποτίσσα, ἡ γεωργὸς τοῦ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν ἢ δυσφορον, id est, φιλοπονεῖ ἢ θεραπεύει. Basil. ἀσυγκλ. ἰῶ πολλῶν ἐδὲ ἢ ἐργασίας ἢ ἀφθονον γεωργοῦσθαι, quam colimus, & qua fruimur in seccisu.

Γεώργιμος, ατος, τὸ, agricolatio, Plato νόμ. β.

Γεωργήσιμος, ὸν, cultus.

Γεωργικὸς, ὸν, ὁ, agricultura, ager, seges. Lucian. γῆν πολεμεῖ ἢ γεωργίαν ἢ φυτεῖς ἡμέρους διακοσμοῦσιν. Plato 2. de Republ. ὅσα ἐστὶ περὶ γεωργίαν, quæ ad rem rusticam pertinent. γεωργικὰ παραινέσεις, Demosthen. ἐν ταῖς γεωργίαις, Plato νόμ. ε. in agris. Gregorius, ταῦτα πάντα τὰ σπήματα τὰ τοῦ γεωργικοῦ ἔδους, præsul cultus animi.

Γεωργικὸς, σὸν, rusticus. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta, Aristoph. γεωργικοὶ νόμοι leges de agricultura. Plato νόμ. η. Item agricola agriculturæ peritus. ἡ γεωργικὴ, agricultura, acquirendi disciplina. γεωργικὰ πάνοι, hæc opera agriculturæ deleganda, Theoph. lib. 4. c. 8. de caul. plant. hic Gaza. γεωργικοὶ πόνοι, labores in agri colendis suscepti, Plato νόμ. ε. γεωργικὸς βίος, vita quæ agitur in colendo agros, Aristot. Polit. ὁ γεωργικὸς τόπος, peritissimus agriculturæ.

Γεώργιον, ου, τὸ, agricolatio, Paulus 1. ad Corinth. cap. 3. θεοῦ γεώργιον, interpr. aruum. Nazan. pro segete in orat. de natal. Domini, τὰ ῥᾴθυμα τῶν πονηρῶν τὰ γεώργια, malorum seminum malæ segeres.

Γεωρύτας. Hesych. γεωρύχος.

Γεωρὸς, οῦ, ὁ, agricola, colonus.

Γεωργάδης, ου, ὁ, ἡ, rusticus. ὡς τὸ γεωργώδης, agricolarum more.

Γέωνες vel Γεῶνες, οἱ, terræ seu agrorum custodes.

Γεωσσέω, fussodio, fossum fussodior.

Γεωσσὸς, ὸν, ὁ, fussodior. Bud. in epist. prior. γεωσσὸς καὶ ὀρυκτὸς γῆς terram fodientium & plantas disponentium. Apud Strabonem de cuniculis qui terram fussodiunt, γεωρύχων κατιόντων, οἷς ὄνομα κεῖται ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, agricolas in Epigr.

Γεωτόμος, ὁ, τὸν, locus in quo metallum vt Suid. exponit Hesych. autem est μέταλλον ἢ κερματίδιον ἢ ἄλλης ὑφάσης. At Nicandri scholiasta herbam quæ Nicandro Phyllis dicatur in Samothracia sic appellari annotat.

Γῆ, γῆς, ἡ, terra. ἡ γῆ, ὁ πάντα χορηγοῦσα, tellus, humus, territorium, solum, aridum solum, ager, res agraria, orbis terrarum, globa patria. ἐν τῇ γῇ, in loco. ἐν τῇ γῇ ἐπείρας, Thucydid. ἐν ταῖς γῆ, quo loco: τὸ σημεῖον apud Hippocr. terræ cimolitæ. τὸ κιμωλὸν γῆ καρμάνιον argillæ. τὸ ἀφρὸν μὴν χαλκῖτις. Galenus, ἐδεῖ πλὴν ἀλλὰ ἢ χαλκίτεως. Graza, γῆν ἀφρὸν γῆς ἐλαιώδους, id est, solum vetere. Æschylus, γῆν ἀφρὸν γῆς ἐλαιώδους. Cicero epistol. ad Attic quarto. Hæc & alia ferre non possunt. Itaque γῆν ἀφρὸν γῆς cogit τὰ ὑφρὸν γῆς, i. e. humanæ in terris. γῆ θαλάσσα συμπαμφυτοι, his qui vehementer irascuntur.

Γηδίσκιον, κ. allium.

Γηγενὴς, ους agrestis, ἀγρίου μέλ. dicitur quæ γήθεν. Hesych

Γηγένη τὸν, ὁ, ἡ γηγενὲς, ὁ ὁ ἡ ἡ, terrigenæ, indigena, terræ filii cuiusmodi dicuntur gigantes. Aristoph. vocat Socratem & cyaticos γνῶσιν. vide interpr.

Γήδειρα, Gades. ἀφ' οὗ γηδήειρον, ad Gades Herodot.

Γάδιον, τὸ, ἀγρίλιος, solum, fundus. εἰδάμενος ἀφ' οὗ ἐκ τοῦ γάδιον κατ' ἐκτασιν ἀπὸ τοῦ γόδιον Etym.

Γῆθεν, ἐ terra.

Γηθέω, ἢ γηθέσω, ἀσω καὶ ἤσω, ἢ γήθομαι, lætor, χαίρομαι, triumphi gaudeo. capio voluptatem. Neutr. datiuo iungitur. Odyss. fine cultu, ὃ ἰδόντες γήθησαν, id est, ἐχάρησαν. Hesiod. μυθήσασι, sermone gaudes. Interdum cum accusat. Il. ἃς κεν γηθήσειεν ;

Γήθος, ὁ, τὸ, ὡς

Γηθοσύνη, ης, ἡ, lætitia. Apollon. θυμὸς ὀρίζεται γηθοσύνῃ.

Γηθόσυνος, ὁ, ἡ, lætus, lætabundus. γηθόσυνος ἐκ πόρι χαίρων τῇ ψυχῇ, tus animo. Hom. Iliad. Hinc γηθοσύνως, lætè Quintil.

Γήθυον, τὸ, Gethyum, genus cepæ condimentarium. pallacanam cit Plinius libro 19. capite sexto apud Theophr. libro septimo capite quarto de histor. plantar. scribitur γήτειον, quod captum non esse inquit, sed longo veluti collo constare. Et lib. capite septimo alge radicem facit περμίωνι τοῖς κερμιοῦσιν id est, cæpis pallacanis Athenæus lib. 9. tradit τὰ κεφαλικὰ vocari γηθυλλίδες. additque τὸ γήθυον (sic enim ibi scriptum) videri esse exiliorem. τὰ γήθεα ὅλεια εἶναι τοῖς ἀμπελοκάσοις, τὰ δὲ ἀγρίθυλλίδες dici. & ex Aristophan. ὀβὸ γηθύων ὀίζας ἐρύσασα ἐνθύλλιον φύειν Hesych γήθεα ἀμπελόκαρπα exponit οἱ γηθύλλιδες, οἱ ἡμερικὰ κεφαλιοῦσι, ἀλλοι χλωρὰ. apud Arist. in Kanis, πάσσεσθαι Μὴ τῶν ἐπὶ τοῦ, ἢ γήτειον νέον.

Γήθω, ἢ γήσω, ἢ γήσω, lætor. datiuo iungitur.

Γήϊος, ὁ, ἡ, terrenus. ὑφάσης.

Γῆϊος, ὁ, ἡ, γαῖος, terreus.

Γήϊτης, ου, ἡ, ἡ γῆς, agricola.

Γήϊτος, & Dorice γάϊτος, qui terram quatit.

Γηλεχὴς, ὁ, ἡ, humi cubans. χαμαιδόκος. apud Homer. vt Callimachus hoc docet in hoc hymni in Delum versu, Γηλεχέες θοῦπτες κατιπτάνε λέσβε de Dodonæis, id est. χαμαικοίτας ἢ Hesych.

Γήλοφος, ὁ, τὸ, tumultus, γηλόεσ.

Γήμαι, de viro dicitur, & γαμεῖσθαι de muliere. Aristophan. πῶς γὰρ ἂν ἔτερ' ἄλλῳ φίλῳ κατέχεν. Odyss. ὃ, ἡ λοιπὰ ἐξωρυχὼν γαμεῖδ'

μι γημέ: ἀοῦε ηλω σῶ μαστερχ Odyss. 6, κόνται βλυμέχῳ γαμβεῖσθαι. vide Γε ae.

γαμε, ὁ, qui duxit vxorem, maritus, vir. Participium Aoristi primi, ἀπὸ τῦ γαμέω Xenophon, ὁ κελεὺ γήσας, qui pulcherum duxit vxorem. Hesiodus, μὴ γένοι γήσαι τε γήμης, id est, ne ducas vxorem, cuius cauſa victus te irrideant.

γαμέω, vxorem duxit, pro ἔγημεν.

γαῖα, ἡ, terram continens, Neptuni epitheton.

γαῖδιον ν. τὸ, eſt vt ait Euſtath. quod ædibus addatur, ſeu quod ſoli adiacet prædiis vrbanis, vt ſunt hortuli. οἰκοπέδου verò, area eſt deſtructarum ædium.

γαιοπόνος, ὁ, agricultura.

γαιοῦχος, ὁ, gelecola.

γαμικός, antiquus, decrepitus, ſenio confectus γηρακιός. Plato 2. de Republ. γηρικοὶ πολιῶται τῆς ἡλικίας ἀφεῖσθαι κόσμου γηρικοῦ. vetuſt. Theophr. lib. 3. cap. 15. de cauſ. plant. αἱ γηρικαὶ διὰ ἀδύνατον αὐξήσεως vetuſtates & ariditates in vitis annoſiue arboribus. Heſiod. γηρικὸς ὃ θαῦμα id eſt, ſenex ante tempus propter dolores moriatis. γηρικὸς ἠδὲ ἀδρασπος, Lucianus in Anacharn.

γηκλεῖος, ὁ, ἡ, ſenex, ſenilis. γηκλεῖος etiam dicitur.

γηκομία. vocantur flocci vanelcentium florum, id eſt, πάππου, apud Theonem. γήρεια, γήκομος.

γῆμαι pro γήσασθαι, Heſych.

γήμαιος, ὁ, γήρας, ἀπὸ τῦ, ſenectus effœta ætas quo nomine, vt ait Ariſtotel. ἐπὶ γλήνιος ζώων, indicatur γηρῶν τι, id eſt, terrenum quiddam. Item cutis ſerpentis. γήρεος ὄφεως, Dioſcorides capite nono, libro ſecundo, ſenectus anguis, ſpolium anguis, Plin. Ariſtotel. libro quinto Animal. capite 17. γήρεος ὄφεως ἐκδύσεις, ſerpentes exuuntur membrana, &c. Herodot. γήρει μᾶλας ἠ ὀλιγῴδυνίαι. natu grandior ac beatus.

γήρεως, ὁ, ſenectcens, pro γηρόσας. Vrbanus deducit à γήρευς pro γήρεως. quo participio Heſiodus aliquoties vtitur. γήρεοντες, ſenes. Heſiod. γηρέοντι τοκῆσιν, &c. parentibus ſenio oppreſſis.

γήρευσε μ ἀσω, π. αἰτ. ἠ

γήρη. ſenectus, ſentio ſenectutem, φθίνω, λήγω. Neutr. abſol. Odyſſ. ξ. ἐπὶ αὐτῷ γήρᾳ. ſi hic conſeneſceret. γεγηκώς. ſenio affectus. πάνυ γεγηκώς, extremo confectus ſenio. Tranſfertur ad actiones & res. vt apud Latinos, vt ſeneſcit pugna Liuio, eloquentia & vires Ciceroni. Idem orationem dixit canſcere in Bruto.

γήρεων, τὸ, carduorum flos, pappus. τὰ πάππα τὰ λευκὰ τῶν γήρεων ἀκανθῶν. Aratus. Nicand. in Alexipharm. Οἷα τε δ' ὑπὸ γήρεα νέον πεφυκότα πάππου Ἠὲ ὑπὸ πλάζονται διαψαίροντι αὔηκες. Interp. γήρεια, τὰ αὖ τῶν λεπτῶν ἠ πολυειδῆ. Sed πολιοῦν reponendum eſt.

γήσκομαι, in ſenectute ætate, plum eſſe erga progenitores, Eraſm. prouerbio ἀπὸ πελαργῶν, & Bud. Comment. Plutarch. de Pythe Bythmio loque. Ὁ γὰρ πάππος ἔφη τὸν ἑαυτῦ πλεῖστον ἀπὸ τῦ παῖδα ὄντων, ἵνα σωφρονῆ ἔφατο, ἠ κομπλεῖν ἐπιμέλεσθαι qui ſenectutem ſuam alteret & negligat.

γηροβοσία, ſenilis educatio, Plutarch.

γηροβοσκός, ὁ, ſenum nutritor, qui parentes ſenes alit. Accipitur pro puero. Xenoph. καιὸν δὲ σῶν ἠ τῶ παῖδα, συμωμόκαν ἠ γηροβοσκὸν ὄν βελτίων τυγχάνει, id eſt, liberorum communium verba ſunt matris ad vxorem. Dionyſ. Halicarn. ſ. libro octauo, adiectiue dixit, τῆ μητρὶ γηροβοσκῷ χάριτας gratiam referre ſenectutis altricem & educatricem. γηροβοσκοὶς Ciceroni, adiutoria ſenectutis.

γηροκομέω, π. τὸ, γηροτροφέω.

γηροκομία, curo nutriòque ſenes. Greg. Olympio, ἀλλὰ τί γηροκομήσῃ τὸν γηρέοντα.

γηροκόμος, ὁ, ἠ, nutritio & cura citra ſenes.

γηροκομῶν, partem medicinæ vocat Gal. quæ de tuenda valetudine ſenum tractat. Bud. Comm.

γηρόκομος, ὁ, curans ſenes. Heſiod. χάριτα γηροκόμου, inopia eius qui ſeuem ſonet.

γηροτρόφειον, τὸ, locus vbi ſenes tractantur.

γηροτρόφος, nutrio in ſenectute liſor. in Platarco, Σώλπες τὸν γονέας ἠθέλησε τρέφειν ἀπὸ γηροτροφικῦ. Galenus, ὃ δὴ γηροτροφὸν αὐτὸ τὸν ἀποβυτικὸν ἀδύνειαν id eſt, tanquam ſenem iamque exanguem alens ἠ διαφθεῖ. Eſt enim ipſi γήρας τὸ ἰκνοῦν, quando in tabem ex febre hectica æger incidit, ita vt ſimilis ſit ſeni debili & arido. Bud. Com.

γηροτρόφος, ὁ, ἠ, nutriens ſenes. γηροτρόφος θ-ελπὶς, ſpes ſenectutis altrix. Bud.

γηρύεται, Heſych. exp. ὑπὸ γήρως ἐχόεται: item γήρυε· τῶν ἀγχῶν ἐχε.

γῆρυς, υος, vox, φωνὴ, ὁμιλία. Iliad. σ. γῆρυ πάντων ἐν ὁμὸς θρῶ. ἐν δὲ γήρυς non ſermo vnus erat cunctorum, non eadem vox. vnde κήρυξ εὐγήρυς. Apoll. Rhod. dixit de voce ouium.

γῆρυω, ὑσω, υσα. & τὸ γήρυμαι, dico, loquor, ſono. Heſiod. γηρύεται ἀθρώποις ἀδικον νόον, narrat.

γίγγρηνα, apud medicos Græcos, id eſt, lumbrici Plauto & Columellæ, vermes teretes Plinio, apud Athenæum hoc nomine dicitur ἕλικοι, lib. ζ. Καὶ ἡ σὺς ἡ μνήσασα ἐλεῖαπε ὅπ πού ἄκρας ὄψεις αἰγιαλοῦ γαλόκαρα σὺ μὴ ἕλικοι Κίκλωπα μήλοις γαμφάρι ὑπτηκτα γαίης.

γίγγρης, poetic. gricol. per contract. pro γίνεις Soph. in Thrach. γίνεσθε ὑμεῖς ἀμφὶ τὸν πόλον λαβών.

γίγνιον, siue γίγνειον & γίγνιον, vireſcens allium. vide γήθειον.

γιγνόμεα, terram incido & fodio, Apoll. 2. ἐρόδια γιγνόμενοι.

γιγνόφως, pauper, qui è terræ oleribus victitat. Callimach.

γιγύρτων. apud Hipp. Gal. τὸ ὄζωδες μέρος τῆς τῦ ἰγνύου ἠ ὄπισθε λεπίδος.

γιδόκας, capite 13. Eſaiæ, pro aduena, id eſt, αὐτὸ τὸ φρεσκὸν τέτυ, ſeptuaginta interpretes verterunt. Suidæ vero γηδόκαι ſunt ἀλλότριοι ὑπόκωποι πηρικὶ ἠ τόπου.

γιγαντιαῖος, gigantæus. γιγαντιαίας χειρὸς, in Epig.

γιγαντεῖος, idem.

γιγαντία. ν, Lycia ſic dicitur, Etym.

γιγαντιάω gigantum impietatem imitor, immanis ſum.

γιγαντικός, ὁ, ἠ, gigantum perditor, louis epitheton.

γιγαντολέτης, gigantum perditrix, epitheton Minetuæ, Lucian. dicitur & γιγαντολέτειρα pro eodem apud Suid.

γιγαντολέτωρ, gigantum extinctor, epitheton Ionis.

γιγαντομαχία, ἡ, ἀν, bellum gigantum, Plato 2. de Rep.

γίγαρτον, τὸ, acinus vinaceus, & malorum granatorum, στέμφυλον, granum vinaceum. Chryſoſtom. de acino vuæ & ficus ioquès ἐστὶ γὰρ μοι κατὰ τὸ γίγαρτον ὀκεῖνο ἀκαλύπτει εἰς φύκα ἠ σύλιχας. Significat & τὸ ἀβδίον, pudendum, interpretes Ariſtophanis in Acharn vnde κατατριβῆναι γ. σωκοσέσαι, ibid.

γιγαρτόδης. Θ-ὸδ ὁ, ἠ, vinaceus, acinoſus.

γίγας, antiq. ὁ. Gigas, Lyciæ habitator, incola. Item, μέγας, ἰσχυρὸς πρεσβύτερος τῦ χαρῦ ἠ αἰδοῖα πασαμφῦ ἀφῦ. τὸ ἐκ τῆς γῆς γίνεσθαι. Etymolog. γίγαντες, terræ ſunt filij ex guttis genitalibus Cæli, vt ſcribit Heſiodus in Theogon. γίνεται ἐρανὸς τὸ πρῶτος μεγάλως τε γίγαντας.

γιγίδιον, oleris genus, quod & κιτάριον dicitur, Dioſcorides libro 2. capite 167. herbula eſt paſtinacæ ſimilis ſylueſtri, tenuior & amarior, radice parua, candicante, ſubamara. vide Plinium libro 20. cap. 5.

γίγλαθος, genus tibiæ paruæ Ægyptiæ, Pollux l. 4.

γιγλισμὸς ου, ὁ, applauſus, tiſus, titillatio. κεχλασμὸς, cachinnus, χρεμπασμὸς, γεγλασμός.

γιγλυμαίνει, cardines portarum. γόμφοι ἐπὶ τῆς θύρας, & loricæ claui & vertibula, ἐν ὅπ τὸ θύρακος εἰ γροφεῖς. & ſuaui genus id eſt, ἡ φιλήματος ἕδος, hoc Ariſtophanes καταφιλήσιμον & alij καταφίλημα, ioui vocant, Catullus oſcula columbatum. Sunt etiam γιγλυμαὶ, siue γιγλύμασα apud Hippocr. in commiſſuris & coniunctionibus catenationes, vt loquitur Vitruuius libro ſecundo, capite nono. vel commiſſuræ pyxidatæ Plinio libro 31. capite ſexto, tales ſunt connexiones in cubitis & coxendicibus vulgò *embotement*, vel *en. baſſure*: in quo tamen nonnihil diſcriminis, quia hæc compagines quam incaſtraturam vel incaſtrationé vocant, mutua apprehenſione fit, cùm ſcilicet ligni capita ſimul compacta & coniugnentata coitione mortiſque reciproco coharæſcunt. Illa verò coniunctio nexu que fit inferendo pyxidis in morem, & vti maſculus embolus modiolum init in ipſúmque inditur ſimplici coitu, qualis apparet in oſtrorum cardinibus. Galenus in glo ſit Hippocrat. γιγλύμασι ἀρτιβαίκτοις εἰς ἀλλήλους ἀσφαλῶς ὡ ταῖς θύραις αἱ γιγλυμαὶ. Apud Suid. γιγλυμαὶ, ſiſſo pro γιγλυμαὶ, id eſt, αἱ ἁρμολογίαι. ἅπαι ὀξυχεῖς καὶ πολύτομοι οἷαι ἐφ' ἑκάτ ἁ ἐπὶ χῶν ὠφὸς τὸ βεκχίσιον συμβολαὶ. Sic etiam paſſim corrigendum puto apud Ioſephum, præſertim vbi ita legitur, φάλαγξ ὅλη διὰ πάντων ἰοῦσα ἀγχίπολιν, εἰς ἓν ἐπέζευσε πλαγίαις πλευραῖς ἀγὶ συμπεπλεγμένη ὥς ἑκατέρου τύχοι ἀγὶ ἐπιφερομένου, κρατοῦσα σωὶ ἑαυτῆς γιγλυμαῖς τῶ ὅπλω τῶ ἀφενὸς σωκλινόντος, quæ Gelenius interpres vtcunque ita tranſtulit, Vnus erat ordo per tabulas omnes vadens, quo per vncinos vtriuſque parietis latera continebantur incaſtrationibus factis & immiſſis ad inuicem. Idem alibi, δύνηκε δ' ἅπερ ὁμῶς χερσὶν ἐχόντα γιγλυμαῖσι δῦναι σωκαρῦ ὅπλου, τὸ μὲ ἀρίστ ἐ σωκλεικον ἀεὶ ἐν ἑῇ θυμῷ. Interpretantur alia duodecim aulæa cum vncinis aureis qui contiguorum aruliis ita inſerebantur, vt coaptata vnum viderentur. vbi per γιγλυμὸν, τὸν δὲ παρακὸν ἡ περονὴν ἡ σωκαρπόδων ἁλλαγμάτων ἠ σωλήνων intelligit, id eſt, fibularum & conſibularum, vt loquitur Cato, comprehenſionem & nexum. Quod & alibi ſic extulit, σωὶ ἑαυτοῖς γιγλυμαῖς τὸ ὅπλον τὸ ἀρίστε σωκλινόντος, σωυτοῖσιν ἐόσησε πτέρυξ. πτὺξ τὸ σῴζηται κοχλιοῦ τρόπον δεδημουργημένῳ, vt circa capita vna alterum iniret verticillo clauiculatim & cuniculatum cochleæ inſtar artificioſe fabricato. Significatur etiam huiuſmodi compages atque coitio, quum dicitur capite vicesimo octavo. Exodi, ἁρῦ δὲ καὶ ἑνὸς τῦ ἐνὶ πάντα τὸν ἕτερη τῦ ὕφη, ἁρῦ δὲ καὶ ἑνὸς τῦ ἐνὶ πάντα τὸν ἕτερη τῦ ὕφη, vbi interpres ineaſtraturas redidit. Vide γιγλυμάδες.

γίγραος, ὁ, genus tibiæ ſtridulum atque meſtum, lugubre. Athenæus lib. quarto habet γίγρεϊ. Vnde & γιγρήνειον, siue γιγρεῖον, pro

querula loqui, ſtridulum canere, gingrire, quod anſerum eſt, vt inquit Feſtus. Vide Eraſm. prouerbio Carica Muſa, & ſupra in Ἀδωνις.

Γίγκλος, auena.

Γιγλύμανδρε τὸ, Ariſtot. l. 4. Anim. de conchiliis, quæ vocat δίθυρα, i. binalia. τὰ γὰρ δίθυρα ἐν τῇ γλυκυμάρᾳ, i. binalia verò ad partem qua mutato teſtarum complexu continentur.

Γαλὲ, luſcus, ἐπισκοῦλος, Heſych.

Γίγνομαι, μι γίνεσθαι, idem quod γίνομαι. Plato 2. de Rep. ἐὰν μεθεὶς ᾖ τὰ γεγενέσθαι ἀπ' αὐτῆς ἕκαστα χαίρειν, i. quæ ab ipſis proficiſcantur, quæ ab ipſis proueniunt.

Γίνος, mulorum genus, depraſatum & oblæſum in vtero, Ariſtot. l. 2. de gen. Anim.

Γίνομαι, μάτος ἀόρ. β. γενόμενος, μέσ. σ. γόρα, ſio, naſcor, ſum, exoriot, cedor, mano, conſiſto, contingo, luſcipio, intercedo, obtingo, profluo, ſuenio, occurro, euado. Demoſthen. γίγνομαι ὡς σὺ, tecum ſum coniunctus, id eſt, συμφέρουσά σοι contra, ὥσπ σοὶ γίνομαι, abs te diſiungor. Xenophon, πολιὸς χρῶν ὑπὸ σακκίτου γεγονὼς. γίνομαι δὴ πᾶσιν, incido in noxam. Odyſſ. ἔφρ' ἴσ πᾶσιν ἐμοὶ δύνε δῆτα φάος γενόμην, id eſt, ὅτι πᾶς συμβεβηκὼς πᾶσιμοῖς ἄλλοις βλάβαι ὑποκείμενοι, vt doloribus penitus cumulater. σοῖς ἀγαθοῖς γενόμενος, dicit Ariſtoteles de muſdo, pro commode cedere & felicitet euenire. τὰ γίνεσθαι, quid accidit. ἐπιτρέπειν τῇ πολιτείᾳ δίκαιος γίνεσθαι, permittens hoſti iudicium, Plutarch. in Publicola. γίγνεται φόβος, obortus eſt timor. γίνεσθαι ἐν ἑαυτῷ, ad ſe reuerſum. γίγνεσθαι φωνὴν, quum rumor increbruiſſet γίγνεσθαι ἐπίδηξις, quum inciderit afflictio. γεγονὼς τῇ πόλει ὄνομα, nomen vbi inditum eſt. γεγονέναι τῇ βακῇ δὴ ἐρῆκε, lenatum infenſum habuerat, Plutarch. in Fab. ὁ γίνεσθαι ἐν αὐτῷ σφόδρα ἐν ἀκοῇ, apud te in crimen & calumniam adducti, Idem in Romulo. γίνεσθαι ἐν ἀρετῇ μεγάλη, in virtutis parte conſtitutus, Idem in Lycurgo. Idem in Numa. ὀλίγου δεῖν τοῦ τῆς ἡμέρας μέρος ἀπὸ δείλης ὑστέρας τοῦ ἕνος μεταπίπτειν γίνεσθαι, ſed illud in Numa magnum & diutiū, quod peregrinus acceritus fuerit. Idem in Themiſtocle. γίνεσθαι δὲ καὶ ἀφ' ἑτέρων λόγων quum illis negotiis finem impoſuiſſet. γεγονέναι βίλτιστον ἄνδρα generis natales clariores aliis habuiſſe. Iſocrates, γίνεσθαι ἐν σοφιστῇ, in poeſi verſati. εἰς δύναμιν ἐλθόντες ἂν ἐπιλάβεσθαι πάντων· γίνεσθαι οὖν τὸ δέον, remedium petere, Plutarchum. γένεται σοὶ δὴ σκέψις, igit ignis adiicitur, Theophraſtus lib. ſecundo, capite quarto, de cauſ. plantar. γεγονὼς τεσσαράκοντα ἔτος, natus triginta annos, Nizanzen. γεγονὼς ἐπὶ εἴκοσι. Xenoph. γίγνεσθαι οὐ ἔσω, ἔξω, Ariſtid. γίγνομαι πρὸ ἀμφοτέρων ἀφίγμαι. vtrimque rebus gerendis interſum, Thucydides. γίγνεσθαι ὑφ' ἑτέρῳ, aliis innutu, id eſt, ὑπήκοον τοῦ ἐκείνου. Idem. γίγνεται ἀσθένεια, mittitur ſubſidium, Idem. γίνεται ἐκ τοῦ ἴσου. Idem. ἀσπαλὴς ἡ μέλη γίνεται Idem. γίνομαί σοι δι' ὄψεως, ſum tibi vel ſio mimicus, Ariſtophan. γίνεται κακῶς σοι, recum malè agitur, Demoſthen. γίνομαι τῶν διώκων ἐν τῷ δικάζειν, Æſchines. γίνομαι δὲ τούτου γ' ἐμοὶ, huius ſum animi. Demoſthen. οἱ ἐν διώκοις γενόμενοι. qui ſunt cum imperio, idem Demoſthen. οἱ τῆς κοινῆς ὀπὸ τοῦ χρήσιμοῦ, qui publico munere quopiam functi ſunt, Idem. γίνομαι τοῦ σκέμματος, incumbo, Idem. Plat. νόμ. ἐ. γίνομαι τοῦ σκοπέλου, incumbo in inſtitutionem. γίνομαι ἐν τούτοις, verſor, & tractor. Hermog. μηδὲ χρόνον ἔχειν ἐν ὃ σφηνώμεθα χῶν ἐσθ' ὅσ ἐσθίω, non habens ſpatium meo modo incumbandi iis quę optabam. Bud. γίνεσθαι ἐν καμέλοις, quum eſſem Lampſaci, Lucian. γίνεσθαι ἐν ἡμῖν, ſunt noſtrarum partium, Demoſthen. γίνεται μοι τῶν πιστῶν, id eſt, ὑπάρχει ἡ δίκη Iſocrat. γίνομαι σοῦ τῆ σκοπιᾷ, ſum occupatus in conſiderando, Demoſthen. γίνεται αὐτῷ ἕτερον τὸ ἐπιγενόμενον, id eſt, ὑπάρχει ἡ δίκη Iſocrat. γίνομαι σοὶ δὴ ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐναντίων, ſi ſim tibi amplexus. ſententiis ambigentes, Thucyd. id γίνομαι τεμ venio. Lucian. in Cauc ὑπόπαι εἰς τὴ ἡσυχὸν ἢ κίνησε χώρᾳ ἐλιποῦσιν ἐξεῖ κρατεῖ Cebes Thebanus. σοῖς ἐπιτρέπειν γίνεσθαι, ad medicum accedere γίνεσθαι ὑπὸ τῆς πολιτείας, in hoſtium venire poteſt item, Chryſoſtom. ἀπίεσε δὲ πολὺς ἐκείνους ἀπὸ τοῦ τοῖς πολεμίοις χθίστοι. γένεται πόλιν ὑπὸ τοῖς ἐκείνοις, redigun tur in dei nem Romanorum, Plutarchus in Fabio. ἐν ἑπτὰ ἔτεσι γέγονεμ, in ſpem adducor. Idem in Solone. ἐγένετο δὲ τὸ σ. appulit terræ, Euangel. Ioan. capite ſexto. venit in terram. γίνομαι πλησίον, propius accedo, Chryſoſtom. Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο δὴ ἐπὶ τοῦ ἡμισείου, vbi venit ad Gordem fluuium. γίνομαι κατὰ πόλιν, ad vrbem peruenio. ἐγένετο δὴ τῇ διαβάσει ποταμοῦ, ad vada fluminis peruenerunt. Herodot. ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἡμισείου, progreſſi ſunt vbi ad iſthmum, Thucyd. οὐ δύνασ γένεσθαι. id eſt, σφηνᾶσθαι ἐν ὁδῷ. Homer. γίνομαι ἐπὶ ἐκείνῳ, accedo ad ſermonem. Plato de leg. γίνεσθαι ἐν χερσὶ σοφίαν, ad manus cum Dario venient. γίνεσθαι ὑπὸ τῶν χῶν, errant ſubiens. item γίνομαι, debeor, Thucydid γίνεται τῷ θεῷ τὸ αὐτὸ μέτρον. id eſt εφείσατο γίνεσθαι τυραννίς πατρίς, tyranno patre natum eſſe. Plato epiſtola octaua, γίνεσθαι αὐτοῦ, filii naſci, Idem Epiſtola nona. ἐκεῖνος ἐν ἡμῖν ὢν αὐτῷ μόνον χαρίσεται, noſtrum quiſque non ſibi ſoli natus eſt. Aliquando pro ſeruio, & ſeruus ſum, Demoſthen. ἑαυτὸν γὰρ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δοῦλον γεγενημένον ἐπιδεικνύμενος, id eſt, ſeruio aliquando ſuo. τὸ γὰρ ὠφελεῖν, res ipſa, fructus laboris Plutarch. in Solone. ἐμπόρων ἐκείνοις ἕκαστα τῆς γενομένης ναυκληρίας, id eſt, illis agrum eolebant, ſeiebant, fructum partem ſoluentes. Ibidem. οἷς ὁ γενόμενος διάπλους ἀφῆς ἔξεισις ἐλάχε μόνον ἔδωκε fructibus autem olearum ſolum ad externos permiſit exportari. γενόμενον ἐπικτῶν ἀφορμῶν ex prouentibus viceſimā exigentes, Thucydid. τὸ γενόμενον ἐκ τούτου λάπηφιν, quod hinc partum eſt referens, lucellum, lucrum, quod ad me redibat, quo inde natum eſt. τὸ γενόμενον, τὸ δίκαιον, legitimum, iuſtum: vt γενόμενον τόκος, iuſta & legitima vſura. γενόμενον ἀργύριον, probi & legitimi numini, id eſt, δίκαιον γενόμενον ἀπιστοῦν, iuſtum ſtudium Bud. in epiſt. τὸ γενόμενον μέτρον ὁ δίκαιον, iuſta & legitima magnitudo. Idem. γενόμενα ξένια, iuſta hoſpitalia, id eſt, νομιζόμενα vel ὀφειλόμενα, idem Budæus. Demoſthen. ὥσπερ ἐν φιλίᾳ οὖσα ὁ τῆ μὲν ὠνίου τὸ γενόμενον ἐξ ἴσου ἐστὶν ἐκείνῳ πεδίον, id eſt, τὸ αὐτὸ μέρος, iuſtum, id eſt, iuſtam partem, eam ſummam. quæ habeat pro portionem ad totam ſubſtantiam. τῶν ἐ γενομένων, id eſt, ἐκείνοις ἐπὶ ſtorates. Vnde & γενόμενον ἀργύριον κτησίου, eſt quod Latini recte & reſtituere dicunt, hiue rectè præſtare, hiue rectè dare vt loquitur Cicero. τὸ γενόμενον πρόσωπον, ſignificat iudicatum eſſe, quod ius popoſcerit, æquatāque ſuaſerit. Item, τὸ καθῆκον ἐκ ἀφίξεως, conueniens, aptum, officium. Demoſth. οὐδὲ ἐκ καθῆκόν γενόμενον χρῆν τοῖς ἐκλῦσ καιόσιν. Idem, ἐξ γενομένων κοσμίων, legitimas vluras & ciuiles. Λυκ in vita Iuu. Κατὰ φύσιν δὲ τὸ γενόμενον, iuſtam meredem. Alibi. μισοῦ ἀθεώτατα πάντες γενόμενοι ἐκπίδων, abiurdarum expectationum. Ariſtid. Panathen. καθάπερ ἐξ ὁ ὁρμίας τὸ γενόμενον πολιτικωτάτου numeri omnes impleſt certaminis, curriculúmque peregiſſe Iulia Aug. ſt. Iamblich. Ἐγὼ δὲ μᾶλλ' ἂ σωιδέναι ἐμαυτῷ τὸ ποδὸς σὺ γεγονὼς μηδὲν ὑπολιφθὲν παντὸς ὑπερημάνων τῶν μεμαθηκότων Ego verò ſi mihi conſcius eſſem officij ergā te, vel tantuli præteriti, vel deſertiſ pro quo κρίσιν ἐκεῖναι etiam dixit.

Γίνος ſcribit. pro ὧν ἐν ἰδίᾳ ὀνόσ quidam vero ἐνὸς ſine γόνος aiunt eſſe partum equæ ex aſino aut mulo concepe: tum. Ariſtot. in ne libris. de gen. Anim. ſcribit γόνος dici fœtus mulinos: asinos, aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, naſcitú que membris depraſatis ac oblæſis: Heſych. tradit quoſdā ἐνὸς vocare mulum aut equuleum qui non creſcat: ipſe vero dicit eſſe fœtum ex equo & mula aut aſina.

Γινόσκω, μι γνόσομαι, ἀόρ. β. ἔγνων, cognoſco, ſcio, delibero, cogito, tuo, conſi ſco, decerno. indico, repuro, diſcerno, ſentio. Xenoph. οἷσθα τοῦτον ὃς ἔστα γνώσεσθε. Idem cum Infinit. ἔγνωκας αἰσθέσθαι ἐμὲ ἐξ ἡκόντα, &c. viri eſſe virtutem exiſtimas, &c. Lucian. in Pamethoo, ἐγὼ γνοὺς ἐκεῖ ἐμαυτὸ ὁ ξεῖ, iniquè in me ſtatuit Iuste. Idem. ἀγνώσεσθε ἐκεῖ αὐτῷ, quæ de ipſis ſentiunt. Iſocrat. ταῦτα δὲ οἶδα τῷ αὐτῷ γνώσεσι, id eſt, pronuntia. Ariſtophan. περὶ participio caſus nominatiui. γνοὺς ἐκεῖνον μὲ ὁ γνώσεσε. auro aſpergis inſeens, id eſt, non ſentis te id facere, ἀφεῖσαν λανθάνειν. Idem in Pluto, ἄνευμι γνώσεσι γὰρ ἐκεῖνον ὡς πολὺ ἀμεῖνον, ſentire vobis eſſe inferiorem. ἔγνωσαν ἐκ ἀφεῖσθαι. ſtatuerunt prodendum eſſe. Plutarchus in Public. Thucydid. ἔγνωσαν ἐκ πεμπθῆναι. cog iouerunt ſe dimitti. Xenoph. γνόσκει σὺ ἐκ μεμοῦσα γνωσθῆναι κακὸς, malè conſulta, ſtulta conſilia. Thucydid. γνόσας ἄνευ κρίσεων, Craſſum non cognoſcens, Heroc. γνώσεσθαι, γνεσμὲς εἶμι, innoteſco, Iſocrat. γνωσθῆναι actiue a Demoſthen. pro ἐγνωκὼς, id eſt, κακεικὼς· ἐγνωσμένον δὲ σφίσιν conſtituunt eſſe ire, Lucian. Recentiores γ addunt, γνῶσόν μοι pro ferentes ὁ γνώσεσιν, quiprudens ſit, Plato de Rep. l. 1. καὶ ἀὶ γνώσεσιν τὸ ἀφελεῖσθαι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν ἐκ ἄλλ, ἢ ἀφελεῖν φιλῶ σκέμματα πρὸ χῆ.

Γιγνώ. pro ἰγνῶ dici tradit Heſych. Itémque πία pro ἰπία, plasmo πὶ γ.

Γλαγερὸς οὐ, ὸν, lacteus. Laſcar. σπίνθηρ σκυρῆς ἀνικὰ γλάγεον χρόνος· ἐξίσωλος γλαγερῶν γαλάκτων, lib. Epigramm. at. vbi Lalcaris, κλαγερὸς legit.

Γλαγέως, ὑντος ὁ, idem, candidus.

Γλάγος, ὁ Ϛ. τὸ. lac. Iliad. ῥ. γλάγος ἄζυκα δύνει, ὑ γάλα.

Γλαγώντη, in Epigram. id eſt, lemini lacteſcenti, id eſt, nondum tis adulto.

Γλάζομαι ἀόσ, σ ασα, canto, clamo, πᾶν ὑσαμαι. Accuſat.

Γλαμύδ, ornamenta gilearum ſplendida, vt ſunt ſtellæ effictæ expreſſæ Etym.

Γλαμύδι, Heſychio rurſum ſunt λόφοι.

Γλάμυκ, oculorum vitia, quas Latini glamas & gramas vocant.

Γλαμύδ, mucus.

Γλάμυκα, tali.

Γλαμύκ, mucus, μύξα, Heſych.

Γλάμυδα, lippitudo. ἐκ γλαμύδων ἢ γλαμυδῶν, lippire.

Γλαμυδὸς οὐ, ὸ, lippus, aquolus, lachrymoſus, γλαμυδὸς ἢ ὑγρὸς Aquid Hip. Hom. Interp. Il. 4 hinc ponit vulgarem parœmiā τυφλὸς πόλει χαμευρὸς βασιλεύει.

Γλάμυς, ὁ, lippus, qui vitiatis & immundis eſt oculis. Ariſtoph.

cles: ἢ ἀπὸ τοῦ γλάμων τὸ λοιδορῆσαι γλάμων, ait interpres, ὃ ἔχων κύκλωσιν, ὁ ἀγχόμαχος, ὁ ἔχων ἐν ὀφθαλμοῖς μέσοις ἀκανθώσεις. λοιπόν

γλάνις, ιδος. ἡ silurus, Theod. sed non rectè. vide Athen. lib. 7. à Plinio lib. 9. cap. 43. vocatur etiam glanis, qui auersos mordet hamo, nec deuorat, sed esca spoliat. Vide Aristophan. in Equitib.

γλανίς etiam ante pret. ἀγρὲ Hesych.

γλανὸς ὁ glanus, fera quæ & hyæna, Aristot. libro octauo Animal. capite 5.

γλάξ, genus herbæ lactificæ, Etym.

γλάπτω μᾶλλον τὸ ἀφαλᾶσαι, culpo, καιλάινω. Accusatiuo.

γλαφὶς, instrumentum, quo expolunt ut lapide. Pollux l. 10. Οἰκοδόμοι ἢ σκυτοτόμοι, γλαφίδες, vt Soph. in Priamo. Etymol. quoque γλαφὶς est instrumentum quo excauantur & expoliuntur lapides. à γλάφω significante κοιλαίνω per syncopen pro γλαφερίς. Crassitudine ex Callim. ἡ γλαφὶς σταφυλὴ τὸ πάχος ἔχουσα τὸ μεσόδιον. Latini dicunt cælum seu lacunam. Idem tamen Etym. exp. etiam σμίλη, βέλος, ὄργανα.

γλάνας, signum numismatis apud Athenienses fuit.

γλαυκὴ, ἡ, ὁ, cæsia. Et γλαύκη Glauce, nomen mulieris γλαυκὴ, pro mari, vt ὑγρὸς, absque subiuntiuo. Hesiod. in Theog. εἰ γλαυκῶν ἀνατέμοιμι φρένα ζοστῆρ.

γλαυκιὰν, ὁ, glaucicco, Dionys. de situ orbis. apud Hom. & Hesyc. pro glaucis oculis terribiliter intuetor, vt γλαυκιόων λέων.

γλαυξὸν obtusè video.

γλαυκὸν, n. succus est herbæ, folia habentis similia corniculato papaueri, Dioscor. l. 3. c. 100. γλαυκὸν autem est auis à glaucis oculis nominata. Eust.

γλαῦξ Θ. glaucus. γλαυκὸν κόκκυν, acinorum glaucorum, Theoph. l. 2. h. st. plant. c. 2.

γλαυκᾶν, ων τος, ὁ, ι. κατασπλαγχνὸν ἢ ὕπνευμα ἢ φυσεῶν βλέπων, Hesiodus de Leone. γλαυκιόων δ' ὄσσοις ἐσιδὼν, πλαδρὸς τε ἢ ἀμοιὸς ἧφι μεσηγύ. intuens oculis immanter, glaucis oculis terribiliter respiciens. Dionys. poeta γλαυκιόων τε λέοντι κεκαδηότι πτάζει, glauci coloris.

γλαυκὸν Θ. piscis ab Athen. lib. 8. apud Plin. lib. 32. cap. 10. glaucisçus. qui mulieribus lactis copiam facit è iure sumptus.

γλαυκὸς, οὐ, ὁ, glaucus. i. cæsius, viridis, cœruleus. τὸ γλαυκὸν, glaucedo. Sed γλαύκος. Glaucus dei marini & piscis nomen. Vide Athen. l. 7. Plin. l. 32. c. vlt.

γλαυκὸς, ους, ὁ, ἡ, cœruleus color. γλαυκότης ὀμμάτων, oculorum cæsitas. Gaza l. 5. de gen. Anim.

γλαυκοφθαλμος, qui cæsius est oculis: sic Gaza apud Alexand. Aphr.

γλαυκὸν ὄνυξ, ὁ, ὁ, ἡ, qui speciem noctuæ gerit. Gaza.

γλαυκὸς, ους, τὸ, glaucoma, tos, Plinius: glaucoma, æ. Plaut. vitiũ oculi quum præter naturam glaucescit. γλαύκωσις Ὑποχύμης, antiqui medici idem putauere, vt Ruffus refutatur & Paul Æginet. Posteri verò γλαύκωσιν, morbum existimauerunt crystallini humoris mutati in glaucum seu album aquo ὑπῶν quæ colorem: ὑπόχυσιν verò humorum fusionem concrescentiã circa pupillam in medio cornex & crystallini, & lucem impedite tium. Sunt autem γλαυκώματα, omnia incurabilia: ὑπόχυσαι, plerumque curantur.

γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, habens oculos glaucos aut cæsios: epitheton Pallados. Iliad. ἀ. γλαυκῶπις ἀθήνη. ἡ γλαυκὸφθαλμος, cæsia. ἡ γλαυκὴ ἢ κατασπλαγχνὸς ὅπερ ἐχρῶτο, inquit Interpr. Est etiam epitheton æ theris, vt inquit Diod.

γλαῦκωπος, ωος, ἡ, glaucitas, crystallini in oculo humoris in album aquoſúmque colorem muratio.

γλαῦξ Θ. genus est vestis apud Pollucem l. 7.

γλαῦξ, κὸς, ἡ, noctua, vlula χαλκὶς Suid. Hesychio νυκτίβατ γλαῦκας εἰς ἀθήνας, noctuas Athenas. παροιμία, inquit Hesyc. Ἐπὶ τῶν μάτην τι σκοπίζοντων ὥσπερ εἰ γλαῦκας ἀθήναζε ἄγοι. πλουτεῖ γὸ δι' ταύτην γλαῦκες, γλαῦξ ὑπάτας: noctuæ volutus in victoriæ lymbolũ æstimabatur. ἀφ' ἧ μέχρι ὁ σταλαγὴν γλαῦκα φασι πνεπίωμα ἢ τὸ νῦν φερόμενον νόμισμα. Γλαῦκα τηρεῖν, παροιμία ὅτι ἐπὶ ῥᾳδίοις κατεργάζο. μέθων δ' ἐπιτυθέντος ἢ τῶν ἐπὶ ἢ σθένος κεκτημένων γλαῦκας ἔφ' χεῖν σθένος κέκτηται ὄβριν Hesych. Erat & genus numismatis noctuæ nota signati vnde Adagium in locupletes & pecuniosos, γλαῦκας λαμβάνειν. Aristoph. in Auib. hoc nummi genus erat περὶ Θορικὸν Athenis. idémque quod στατὴρ, Hesych. γλαῦξ, τὸ ὀβολοχάραγμα τῶ στατῆρος γλαῦξ item. genus est herbæ. de qua Dioic. l. 4. c. 131. quæ à Plinio etiam engalichon, quòd lactis copiam præbeat. Erat etiam saltationis genus, Hesych.

γλαυξὴ, ἡ Γλαυσὸς, οὐ, ὁ, clarus, splendidus.

γλαύσσω, vel γλαύσσω cerno, intueor, Eustat. Hesych. vero splendeo, fulgeo. hoc solum verbum per σ simplex in præsenti scribi tradunt Grammatici.

γλαφυαντρων. Hesiodus, ὃ γλάφω πετρῶν ἢ σπηλαίων, pro γλαφερὸν, per apocopen.

γλαφυρία, ας, ἡ, varietas, pulchritudo ex sculptura, ornatus.

γλαφυρὸς, ὁν, ὁ, scitus, elegans, concinnus & varietate oblectans. cõcauus, scalptus, dilucidus, ἀπὸ τοῦ γλάφω, vt inquit Eustat. κοίλος, βαθὺς. vnde γλαφυρὰ νῆες, Homero, & πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, Iliad. βυγλαφυρὰ χρύσια, in Epig. ποίημα γλαφυρώτατον, admodum eleganter. τὸ γλαφυρὸν, politura Plin. γλαφυρὸν, etiam vrbs Thessaliæ, Homer. Iliad. ζ.

Γλαφυρὸς, dilucidè, politè, eleganter, scitè.

Γλάφω, calpo fodio. ὀρύσσω Hesiod ποσὶ γλάφει, pedibus fodit.

Γλάχων, ωνθ. ἡ, pulegium, oliqui transferunt origanum, genus est herbæ, Theocrit. Aristoph. in Achar. Κατάδησον τὺ τὰ γλάχωνα σπένδουσι ἰσχυλία. Interpr τὰ ὀρίγανον. declinatur, inquit, & γλάχος, vt σκάφος, & ἔλαχος. Idem Aristoph. in eadem comœdia. Καὶ τὰ ἀδύτα τὰς γλάχωνθ', ἁπλαῖζει χαμαὶ. Interpres, ἡ γλαχὼ ἢ γλαχοῦς, Attici βλαχὺς dicunt.

Γλεῦν Θ. seu Γλεῦνον, gallicanse exponitur à Gaza, pro arbore, quæ ita dicitur in plano: in monte verò ζυγέκι. carpinus, eadem etiam acer dicitur, Theophr. l. 3. hist. plant.

Γλεύκος, ους τὸ ὑφὴ apud Polli. 7. pro vtre coriaceo in quo vehitur mustum.

Γλεύκινον μύρον, vnguenti genus, Latinè musteum, oleum mustũ, hoc est, expressum antequam oluæ calescant & premantur, quod ex musto fit, Dioscor. l. 1. c. 68. γλεύκινον ἔλαιον, gleucinum oleum.

Γλεῦκος, ους, τὸ, mustum, vinum & succus dulcis, non de vino solũ. Suid. τὸ ὑποσκλαμαῖνον τοῦ σαφυλικοῦ ὀφὼν πατηθῆ. Actor. c. 2. ὅτι γλεύκους μεμεθυσμένοι εἰσὶ, Interp. vino dulci, quod tamen γλυκὺ potius dicitur. Vide infra.

Γλεῦξις. εἶδος ὑγιείας, Hesych. apud Eust. εἶδος πολὺ ὑγιείας ἔγχυμ, mustum decoctum, defrutum.

Γλέφαρος Eust. Doricè pro βλέφαρος, dici tradit: Hesych. verò exponit & ὀφθαλμὸς.

Γλημίσω, gramiosis oculis sum, lippio.

Γλαμα, vitium oculi, quod Latini gramiam vocant: vnde & gramiosi apud Plinium pleonasm. τῶν γ.

Γλὼ, ὦ, indeclinabile, per apocopen. à γλῶν pupilla.

Γλώτα, ης ων, τὰ, spectaculo digna. Hom. Ilia 4, de thalamo, ὃς ἔκλυέ πολλὰ κακλίδεται. Interpr. πολὺ δ' ἐς θέαν ἄξια κόσμια, ἀξιοθέατα. Apud Arat stellas vertit Cicero, vbi, γλῶτα πολοειδέα ὑδὺν, πᾶρ δ' ὑδὸ πεπτωτα. Comm. πυπτικὸς ὕπτε ἐδὺ ἀστέρες γλῶτα γλῶν γὸ ἐν ὀφθαλμοῦ κόρη.

Γλωμ, ης, ἡ. pupilla oculi, & tota pars oculi interior, oculus ipse. Iliad ϑ. ἔβρε κακὴ γλῶν. vbi Interpres, ὀφθέρον ἀδενὸς κόρη, ἢ κακὸν θέαμα. γλῶν γὸ κακὸν ἐστὶ μὴ τὸ ὀφθαλμοῦ κόρη. ἀδὼ τὸ γλαύσσειν, ὃ δὲ λάμπειν. Al ter tamen tradit Pollux l. 2. inquiens, Ὁμήρου δ', τὸ μὲν ὂν μέσον μέλαν κόρη δὲ ἢ αὐτὴ, γλῶν. Interpr. Hom. Ilia 4. γλῶας vertit ἀκροκόσμια. Hesych etiam γλῶα. apum fœtus. Præterea sunt qui γλῶλον sine κατὼλων ab Hippocr. in libro de artic. nominari dicant cauitatem illã ossis quæ aliud os in fusum sinum recipit, quę commissura γύγλυμος etiam vocari solet.

Γλῶν Θ. lumen.

Γλώνη, idem Hesych. exponit πυπτὴ, mala.

Γλῶχων, ωνθ. pulegium. Nam quibuldam dicitur βλῆχων à βλαχὴ, i, balatus, quòd pecoribus gustatum, dum floret, excitat balatũ, Dioscor. l. 3. c. 36. γλῶχων ἄγρια, herba, quæ aliis δίπταμος dicitur, Idem l. 2. c. 3 sunt & qui γλῶχα, ἀγρίων vocent herbam à Latinis dictam ventita, Dioscor. l. 3. c. 43.

Γλωχινίτης οἶνος, vinum confectum ex pulegio. Dioscor. l. 5. c. 54.

Γλὼα, gluten, κόλλα, Suid. Hesych. codex. γλοία.

Γλύπτω, Hesych. exp. πτίζει, ἀπαιρῶ. apud Eust. legitur γλύφειν, τὸ παλαιὸν φερόμενον.

Γλῦν, fordes, ῥύπος, Suid.

Γλῦνον à quibusdam vocari ἢ πνεῦλον σφόδρα μέσον tradit Theoph.

Γλὸς. Hesych. ὀδοντῶν ἰχνευτὴν, itidémque Eust.

Γλύω, ludo. Etym. enim γλύσσω εἶναι dicit τὸ παίζειν.

Γλυκαγκαλοχεῖρ ἐχεπτερυγία Θ. Aristoph. in Nubibus dicit ὅτι γαμματία γλίσχρος ἢ ἀπηλαίμων ἔχοντος ἢ ὀπτρίπλα vt post ſchol. annotauit Suid.

Γλυκερόλοιμος, fordidus sum & parcus ac restrictus, Eust. Bud.

Γλυκερὸς οὐ ὁ, visc olus, lubricus, tenax, icunus, parcus, fordidus, φεδωλὸς, ῥυπαρός. Vnde & χαρὶν γλυκερὸν, pro terra mal gna & sterili apud Plutarch. ἀπὸ γλυκερᾶς καὶ ἀδίκου. Dioscor. l. 3. Plutar. in Lyc. pro parcus. γλυκερὸν ὠὐτοῖς ἔδη τὸ δίκαιον, ipsi enim parcius cœnant. γλυκεροὶ τὰ χαλ. artes parum fuppeditantes ad victũ, Lucian. γλυκερώτερος ἐπὶ τὰς ἐμπορὰς. parcius dans munus.

Γλυκερὸς, πτος, ὁ, lentor, parcitas Senec. tenacitas Liu. mucor, mollities.

Γλύχων, ωνθ. ὁ. cupitor Tacit. ὅπου ὑμικτὸ ἐστὶ τὸ γλίχεσθαι, γλίχονται ἀφελίκες vocari solent, inquit Comm. Aristoph. in illud in Pace. εἰ θεὸς ἀκρίων σοὺς ἔλαθε ὦ γλίχων, ὁ δόκτορος.

Γλίχρος, lubricè, γλιοδρὸς, tenaciter, parcè & auarè item sordidè, illiberaliter C ce. γλίχρως ζῶν, tenuiter viuere, Aristot. in Politic. li. 2. Σωκέλαμψ ἢ τῶν ὑσίνων ἢ λίαν ὦ πολλῶν. ὡς τε πυφάτ, ἢ λίαν ἐλίγλιν ὦ τε ἐν γλίχρως. Plut. rch. Οὐδὲν ὄφρα πλέον ἀλκήσασ θ' νὸς, γλίσχρως ἕνα δεξάσθαι δωμαιῶν. qui vix & tenuiter vnum admittere posset. Arrian. τὸ ἀπαιθὲς καὶ γλίσχρως τῷ σφυρῷ ὑποείζον-

πο.ἰ. malignè ἡ φειδωλὸν. γλίσχρως etiam est non promptè, nõ benignè, non hilariter se præbere. Plutarch. Ἀρξαμένῳ ἢ πρωτον καταλύειν οὐ μὴν ὡς ὑστέρευσιν. ὀλίγοι ἢ γλίσχρως ἢ ἀκόρεστοι συνιέασιν. Idem in Camillo, πρὸ οὗ πόνων γλίσχρως ἢ μόλις αὐτοῖς διαφκωῶσι, quum victus laboraret carnifice. Idem in Solone, χαλεπὰ γὰρ γοργῶσι γλίσχρως διαφκωῶσ, ager vix agricolis victum tuggerens.

Γλίσχρως, πό, sordes ex ablutione pedum, manuum aut totius corporis.

Γλίχομαι, cupio, affecto, opto, gliscо in hoc significatu Papiniano. Herodotus, γλίχομαι ἀεὶ τ ἐλευθερίης, sum studiosus libertatis. Demosthen. junxit cum Infinitivo. Plutarchus in Numa, γλιχόμενοι ἐξελαύνειν τοὺς ὅρους, volens è Græco nomen deducere. Aristotel. de mundo, πρὸ ἐκείνων ἡ φύσις γλίχεται, contrariorum appetens est natura. Philo de mundo, cum Accusat. iungit, ἐπιγκρὸν οὖν τῷ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τῶν ὅλων διαμονὴν, id est, quare mundi etiam naturam necesse est incolumitatem vniuersi velle.

Γλιχὼς, Hesych. est γλίχες ἡ φθονῶν. fed addit ab aliis exponi πολυφαγίαν & ἀδηφαγίαν.

Γλίχυτης, eidem est ἀτυχὴς ἢ ὑπόπικρος ἢ πικρία. itidémque Etym.

Γλιχὼ, ἡ, parca, curiosa, ἡ φθονερὰ λέξ, ἀφέλεια.

Γλοιάζειν, Suid. τὸ τοὺς ὀμμένοντας ὑπομένειν μακροθύμως, apud Hippocr. est continuodo oculos obuoluere. Galen. in Gloss. τὸ ὑπομένοντας ἀσχολίαν εὖ ἐχόντως. Et γλοιάζως, conniuenter ἡ νυσταλικῶς.

Γλοιὸς, ἡ, cqua mal. gna, ἡ κακὴ ὄψις ἐν ὕπνοις. Sophocl.

Γλοιὸς, οὐ, ἡ, sordidus, piger, μοχθηρὸς, id est, lubricus, ardelio, leuis, ὀλιγοπρόσωπος. Aristophan. μὴ μοχθηρὸς, ἀργὸν, γλοιὸς, ἀλαζὼν, &c. Ἴσως δὲ γλοιὸς τὸν ἐλαφὸν, olei crassitudo seu sordes, strigmentum, mucor. vnde οἱ γλοιοὶ. gymnasiorum sordes. ῥῦπος etiam à Paulo Æginet. ῥύπος dicitur. non autem hac voce, ἰξὸς id est, viscũ significatur vt voluit Budæus in Comment. fed strigmentum quod tamen viscosum est & glutinosum. Nam quod ad vlci crassitudinem redigere dicit Celsus, Galenus lib. 3. τῆ τόπους, ἕως ὀδῦσι ποιεῖν.

Γλοιόω, lentum reddo & viscosum γλοιῶδη. Dioſc. l. 5. c. 84. i. pinguiter lentescat.

Γλοιώδης ως, ὁ ἢ ἡ, lubricus, sordidus, viscosus, strigmenti modo lentescens, strigmenti crassitudinem habens. τὸ γλοιῶδες, strigmentum, Dioſcor. li. 2. c. 205 γλοιῶδες κῦ κατὰ ἀγρες, strigmenta per aluum trahit, glutinosa per aluum agit. apud Theophr. de hist. lib. & cap. 5. πῶ γλοιώδη, i. lentiua Plin. vbi tamen deprauatè legitur γλοιῶδη.

Γλοιώδως ab Hesych. cum. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum. item conniuenter.

Γλουτὸς, οὐ, ὁ ἰσχίον, rotundum in vertebris coxarum, nates, clunis. Herodot. Ὧν πρὸ γλουτίων τὰ μάλ, supernè quidem fœmorum tenus. à quibusdam exponitur, flexura coxæ sub nate: apud Homer. τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἰσχίων ἢ κατὰ νῶτα. Valla lumbum vertit. Vide in dictione Ἰσχίον.

Γλύζω glutio.

Γλυκάζω, dulcesco, Dioſc. l. 3. c. 2.

Γλυκαίνω, mitesco, ἡμ.

Γλυκαίνω μ. πλεῖ, dulcis fum, dulce reddo, dulco Sidon. edulco Non.

Γλύκαινος, ἡ, dulcitudo Cic. qualisque dulcificatio, & edulcatio.

Γλύκασμα ατος, τὸ, ἡμ.

Γλυκασμὸς, οὐ, ὁ, dulcedo. dulciitudo.

Γλυκὲλα, τὰ, fella. sic & vulgò dicimus *le fiel, ou le doulx*. Cælius Aurelianus Medicus Chronicõ libro tertio, capite primo. Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumpserunt, vt fella quæ Græci glycea vocant, velut dulcia, cum sint amarissima. Quo loco exponitur Plinius qui sic libro 27 capite decimo. Holosteon sine duritia herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicuti fel dulce.

Γλυκεῖα, ἡ, dulcis: sic dicitur herba apud Theophrast. libro nono, capite 13. histor. plant. ἣ τε νυμφαία, in stignis lacubúsque prouenit. Ibid. γλυκεῖα quæ & σκυδιὰ dicitur, est γλυκύρριζα. Dioſcor. & Hippocrati γλυκὺμαν, glycyrriza, scythice Plinio libro 25. capite 8

Γλυκεῦς, οὐ, ὁ, dulcis. Odyſſ. ξ, ἠδὲ μάδυ γλυκερὸν, & vinum dulce.

Γλυκὴ. Hesych. βοτάνη τις ἐδώδιμος, herba quædam edulis. idem γλυκὺν exp. etiam τὸ γάλα & τὸ γοῦν lac, & fel.

Γλυκίνας placenta cum passo & oleo confecta, Athen. l. 14. Hesyc. διὰ γλυκὲ & εἶνα πλακοῦς.

Γλυκίων, dulcior, & γλυκίτερῶν. Dioſc. Ilia. ἐ. μίκητος γλυκίων ἢ ἐν αὐτῷ, id est ἡδίων.

Γλύκια Hesych. γλυκύτης dulcedo.

Γλυκίτης, vide γλυκύ.

Γλυκὺμαν, cupido, voluptas φιλοψυχία.

Γλυκὺ, vini genus est, quod Latinè passum dicitur, quod Plinius Græcorum imitatione, dulce aliquando vocat sine adiectione. Fit autem ex vua, quæ diutius in vite solem passa duruit. ἐκ γλυκεῖ, in passo, Dioſcor. lib. 1. Idem lib. 6. cap. 2. Ὑπολιθρίου οἴ-

νου ἢ γλυκὺ, vinum aut passum indere. Idem dicit. γλυκὺς οἶνος. lib. 5. & capite 12. quod tamen differt à passo libidem capite 13. σκωλγλυκεῖ ἢ οἶνος γλυκάζοντι, cum passo aut dulci vino. γλυκέος ποτὲ ἴτα vocatur à Nicandro in Alex. ph. Οἰνάδι ὦ γλυκέοιο ποτ καλεφόλτε πιαπλαῖ.

Γλυκυκεχαρὸν γλυκυνχὴς, dulciſonus, in Epig.

Γλυκυλόπιος, lib Epig. Epitheton ἔρωτος.

Γλυκυμόρος, ἡ Θ, ὁ, ἡ, dulcis aſpectu.

Γλυκυθυμία, ας ἡ, animi dulcedo, hilaritas, animi lætitia perfusa, γλυκυθυμία ἡδονή. Et in malam partem pro delicijs seu voluptatibus animi Synes. epi. 105. Item ignauia quæ laborem respuit apud Plut. & Plat. de leg. b. Item animi placiditas.

Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ, suauis Aristophani πᾶς ὕστ Θ' ἀπέρα γλυκύθυμος ἐμαυτῶν, somnus animo gratus ab oculis fit procul, animo dulcis, lenis, κἀκμάθ Θ, ἠδὺς ἀπαλάλυκ Θ, ἡπτ Θ, ἀσφαλὴς γλυκύς. Adamanti is in Physiognom. φιλοφαθὴς ἢ γλυκύθυμος, ἢ ἤρεμος καὶ ἀκλιτὴς ἐν ἐπιτηδεύμασι, ἀτρεμὴς. Item delicatus qui nulla nocet dulcedine animum effœminat, in malam partem. Luc. Hermot. εἰ ἐπικαλέσει γλυκύθυμος ἢ φιλόδυνος εἶσιν. γλυκύθυμος item pacifico & miti animo præditus Iliad. ν, Οὐ γὰρ πω γλυκὺ θυμὸς ἐμὸς ὧδε ἀγανὸς ἔφανε.

Γλυκυκαρπὸς, ἡ, ὁν, situatum fructum edo.

Γλυκύκαρπος, dulcem fructum ferens.

Γλυκυμειλιχὸς, ὁ, ἡ, ὁν, ἡ, dulci quadam benignitate & clementia præditus.

Γλυκύμυρ ab Hippocr. vocatur γλυκύῤῥιζος quæ & γλυκεῖα dicitur.

Γλυκύμυρλα, τὰ, glycymeli, i. mala dulcia, quæ & μελίμηλα dicuntur Theocr. εἰδ' ια.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus, sapore inter dulcem amarúmque mixto: fuauiamarus quibusdam vertitur.

Γλυκυῤῥίζα, Latinè etiam glycyrrhiza, aut dulcis radix dicitur, quæ Dioſc. l. 3. c. 7.

Γλυκυῤῥίζης, εἴνῶν, vinum glycyrrhizites, Columell. libro primo cap. 35.

Γλυκυσίδηρος, ὁ glycyſide, herba, quæ & pæonia dicitur, Dioſc. l. 4. ca. 157. Plin. lib. 25. cap. 4. Seleucus in gloſſis, inquit Athenæus libro tertio. ἡ γλυκυσίδη ἣν τινα καλοῦσιν ἔνιοι σίδηρ τῶν μεγάλων μάχαι ἰσπείρας, mulieres tradit non attingere, quòd, vt loquitur Plinius, mentis malum ſtultitiámque inuehat, i. διὰ τὸ σπιεῖν μανίαν.

Γλυκὺς, ἡ Θ, ὁ, dulcis, amœnus. ὁ γλυκὺς οἶν Θ, muſtum, vinum dulce. γλυκεῖα ἄλμη, apud Hippocr. i. γλυκμαίνει, i. ὠμοπέπτη ἅλμη, nucrudior nec dum matura, ſic enim Columella. Celſus, Scribonius Largus, Marcellúſque loquuntur. Et parœmia, γλυκὺς σάκος φύλακος ἐκλελοιπότος, de his qui ſine labore alorum vitæ iuis atque induſtria perfruuntur. Suid. ὅτι πρὸ αὐλῶ μόχθε τὰ ἀλλότρια καρπωμένων.

Γλυκύσπορ Θ, ἡ, ὁν, ſapore acerbo & dulci ſimul præditus, guſtum nõ ſine aliqua dulcedine aſtringens.

Γλυκύτης, ητος, dulcedo. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε πλείονος ἢ ὑρέτητος vt docet Alexand. Aphr. lib. 3. Problem. ſit caloris copia & humoris.

Γλυκυτερόχρ Θ, dulcem ceruicem habens.

Γλυκύφυλλος, Cretenſibus τὸ ἴου δενδρίον, teſte Heſych.

Γλυκύφορος, eidem ſunt τὰ ἐν οἴκῳ φερόμενα τῆς ἡμέρ Θ μέλιτος, ἢ ἐνίοτε μέλιτος, ſonat dulcium cuſtodes.

Γλυκύφων Θ, ὁ, ἡ, ἡμ, dulciter canens, vtraque prima breui.

Γλύμμα, ατος, τὸ, ſculptura, cælatura, Pollux 7.

Γλύπτης, ſculptor, in Epig. vbi etiam pro eodem legitur γλύπτωρ.

Γλυπτὸς, οὐ, ὁ, ἡ, ſculptilis, cauatus, ſculptus. τὸ γλυπτὸν, idolum. Pſalm.

Γλύσσαν, pro γλυκύτερος, dulcior, vt Ἑρέσσαν pro ἐρεσσότερος teſte Homol. adferente ex Ariſtoph. γλύσσαν σάκος, dulciores ſicus.

Γλύτερος εἶν Θ, vinum cui ſapa admixta. Athen. lib. ἀ, ἡ, γλύτερον οἶν Θ καλεῖται ὁ τὸ ἥμισυ ἑψηθὲν χῦμ.

Γλύφαν Θ, ν, ὁ, γλυφὰ, ſcalptura, cælatura, lib. Epig. γλυφὰν κεκάμμένος de calamo ſcriptorio.

Γλυφεῖον τὸ ſcalprum, ſcalpendi inſtrumentum.

Γλυφεὺς, ὁ Θ, ὁ, ſculptor.

Γλυφὴ ἡς, ſcalptura, cælatura, ſigillum.

Γλυφὶς, ἴδος, ἡ, ſculptura, concauitas ſagittæ, in quam neruus arcus immittitur, crena. γλυφὶς, τοξεύματος, extremum ſagittæ, Homer. γλυφίδας κεκλιμένη Epigram. cultelli politores calamum. Hom. li. ο, Ἔλκε δ' ὀιστὸν γλυφίδος τε κλῆσιν, ἠδὲ γένυος βόσιν. Interpr. τὰς ἄκρας τῆς πτερυγίς ὑπτιωσὰς εἰς βέλος, ἢ γρόμφ ὕπτιον ἐπτῆσθαι τὸ βέλος. Apollon. l. 3. Ἑστηκὲς δ' ἐφ' ὁδοῦ δίωκε, λάινε ᾧ χαλκὶ ἐπὶ γλυφίδος ν ἀίσσει, γλυφίδεσσι. i. προθέλμασι.

Γλύφω, μ. ψ. ψω, ſcalpo, trado, apollo. Accuſ. Ariſtoph. ἔ' πλαθὶ ἐδὲ τοῦτο τοὺς τ' ἐγλυφεν, cælabat, inſculpebat, γλυφάσθαι δ' ἐλίπαν qui ferri aciem reſpuit, Gaza.

Γλῶσσα ης, ἡ, lingua, interpretatio. ἡ διάλεκτος, differentia ſermonis. quòd vide ſ. ὦλα. Homer. Ilia. β, ἄλλην δ' ἄλλων γ' ὦσα πολυσπερὲς ἀνθρώπων. Callistr. inquit, victimarũ linguas præconib. diſtribui ſolet

solere: vnde Carion seruus apud Aristophan. in Pluto dicit, linguam Mercurio à Ioue missò incidi, idque assentans his verbis, ὁ γλαῦκα τοῖς κύρνοις τοῦτον τεμνετω. Vide apud Erasmum in proœmio. Lingua seortum inciditur. Κἀν γλώσσῃ εἴρητο, versibus mandatum est, Thucydid. Κατὰ γλῶσσαν εἰπεῖν, ore suo dicere. Herodot γλῶσσα τέμνειν, pro παύειν τοῦ λόγου. Interpr. Apollon. Rhod. Significat etiam γλῶσσα. lingulam. Dioscorides libro primo, capite 119. γλῶσσα ἡ διὰ αὐλοῦ, linguæ tibiarum. Item γλῶσσα. vox est obiecturi & secretior. Galenus interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis γλῶσσαι ὀξύτητα inscribit. in colubella. Ὅσα τοίνυν ἡμῖν ὀνομάτων οὐ νῦν πῆς πόλεως χρόνοις ὧδ συνήθη, νομὶ ζ δεῖσι δεῖ, τοι οὐ τοιαῦτα γλῶσσας κεκλοῦσι. sic etiam Latini dixerunt glossas & glossematra. Quintilian. libro primo, capite primo. Primus enim potest interpretationem linguæ secretioris (quas Græci glossas vocant) dum aliud agitur, edisseret. Et Varro libro sexto de Lingua latina, qui glossemata, inquit, interpretati sunt, id est, γλωσσόγραφοι. Quintilianus libro primo, capite 14. Circa glossemata etiam, id est, voces minus vsitatas, non vltima eius professionis diligentia est. Apud Pollucem libro secundo. ἀλλὰ καὶ τοῦ πωπτικοῦ φωνὰ, γλῶτται ἴκαλλον. Et γλῶσσα χαρακτῆρας, vt Herodot. Erant etiam ἡδὺ ὑπνοβόλοι τὸν γλῶσσαν, calceorum ligulæ. Vide γλωσσηματικός.

λακαλαγέω, lingua prurio, linguæ meæ venenum commoueo. Natanze. orat. Ἐμίμησαι γλωσσαλγίαστας, Bibliadulus, hæretici nuncupantur: sed viderit.

λωσσαλγία ας, ἡ, linguæ prurigo, morbus linguæ, loquacitas, Eur. pro nugis apud Gal. ἀφορίσμ. Suidas.

λωσσαργία garrulitas. Athen. διὰ τὴν ἀκμὴν ἀου γλωσσαργίαν.

λωσσαργέω. nugo. gar ulus, blatero, γλώσσαργος lingulacæ, locutuleius, à procacitate linguæ. Pl u. Cañna, Lingulaca est, nam non quam tacet, idem quod σιγμάργος. Sophocl. Elect.

Κήρυσσ' ἐμ' ἐς ἅπαντας εἴτε χερ κερδοῦ
Εἴτε σοι μάργον εἰς' αἰσχύνας πλέαν.

λωσσάριον, ου. ὁ, lingula, parua lingua.

λωσσατὴς, ὁ, qui lingua pugnat, qui se facundia tuetur, Hesych.

λωσσητικὸς, ad voces obscuriores linquæque secretiori, quas γλῶσσας, id est, glossas & glossematra dici superius adnotauimus, pertinens. Interpr. Aristophan. in Auib. τῶν γλωσσηματικῶν παλαίων ἕνεκεν. Suidæ, γλωσσητικὰ ἔθη διακένου.

λῶσις. vide Γλῶτις.

λωσσόγραφος, ὁ. qui lingua victum comparat.

λωσσοκάτοχος, ὁ, ἡ, ὁ, linguam continens, γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt comparatum ad linguam continendã. Cam.

λωσσοκλύστης vel γλωσσοκλυσμὸς, ὁ, linguæ & verbis iactuosis demulcet, ὁ γλώσσῃ κλύων ἢ κόμπους. Eustath. ex antiquis comicis.

λωσσόκομον vel potius vt scribit Pluvinchius, γλωσσοκομεῖον, τὸ, theca lignea, loculus, arca, capsula, marsupium, seu potius scrinium, in quo pecuniæ reconduntur. Dictum à lingua, vt opinatur Eras. quòd linguæ speciem haberet. γλωσσόκομον legitur capite duodecimo Euang. Ioan. pro marsupio. Pro feretro in lib. Epig. vide γλωσσοκομεῖον.

λωσσοκυτίον, μιᾶσιν π. ικαῖς, taceo. Neutr.

λῶσσον, extrema pars puppis.

λωσσοτομέω circunloquor, multis dico, linguam verso, disertus sum, Aristoph.

λωσσότμητος, ὁ, ἡ. linguam præcisam habens.

λωσσοτμητὸς, ὁ, ἡ. linguam incido.

λωσσοτμησώτης, linguæ blandimentis decipientes.

λωσσοῦς, ὁ, ἡ, lingulatus Vitruu. linguæ specie & forma. Item linguax & locutuleius Gellio. & loquax mulier à Plauto lingulaca dicitur.

λῶττα, Atticè, idem quod γλῶσσα γλῶττῃ πολεμίζειν apud Suid. lingua vti teli loco, vt γλωσσάκοντος.

λωτικὸς, ὁ, ἡ, ad linguam pertinens. γλωττικὸν κέντρον, aculeus ad gustandum accommodatus.

λωτίς, ίδος, ἡ, lingula, à natura constituta vt arteriam quæ à cibo infestatur, operiret. eadem γλωσσὶς dicitur. Lucian. εἰς τὴ γλωσσίδα τὴ παλαὶ λαπίσι τὴ ὑμενίνην tenue quiddam in fistulæ lingulam inspirate. Est etiam γλωττὶς, lingulaca aut dux corumcum, lib. 8. Anim.

λωτίσμιον, ου. ὁ, in Epigramm. osculum, quum linguæ basiantium se contingunt mutuo: vnde κατατλώτισμα, Catullus oscula columbatim dixit.

λωτοβόρος, qui è lingua viuunt.

λωτοδιλεῖν, fellare, λατρεύειν γλωττοπεῖν.

λωτοκομεῖον, ου, τὸ, vas in quo tibicines lingulas reponunt, Pollux libro secundo apud Hesych. γλωττοκόμων scriptum est. pro eodem: Et pro muliebri pudendo. apud Hippocr. 2. περὶ ἀγμῶν, instrumentum est ad componenda luxata. Est & arcula ferniumque scriptorum, Galen. Ibid.

λωτόκομον. Plut. idem quod γλωσσόκομον, vel γλωττοκόμιον.

λωτοποιὸς, ου, ὁ, pro eo qui facit tibiarum lingulas.

Γλωττοποιεῖν, Aristoph. i. τὸ σίγμα ἀφ' ευρυγῶν.

Γλωττοτορεῖν, blatterare, garrire. Aristophan. τὸ δὲ ὁλοῦμαι, μὴ μετὰν γλωττοτορεῖν, lingulam vertere & expedite loqui, ἐλυπορεῖν ἐν τῇ λέγειν, πυκλὸν ἐν τῇ λέγειν καὶ τετραπέλλειν, σαμιλλεύειν.

Γλῶχις. calami seu spicæ. Hesiod. τὴν μὲ δὴ κάγχρος ἐπὶ γλώχις τιλίδωσιν, ὁ δὲ ὁ λοὶ κάγχρος αὖχμον καὶ θερικὸς πνίει, ἦχθος ἐκ γαίης. Interpres.

Γλωχὶν, & Γλωχὶς, ῖνος, ἡ, angulus. γωνία Dionys. poeta, συμφαίνω μὴν ὑπὸ γλωχῖνα τὸ ὠκεανὸν. extremum sub angulum degunt. Et spiculum, cuspis. ἀκὶς, acies. ὄξυχὶς, aculeus. Iibro sexto Epigramm. πλατέως γλωχῖνα σιδήρου, id est, cuspidem: vnde παυγλωχὶνις εἰσοὶ. Polluci libro primo, γλωχῖνες, τὰ βέλεμνα ἀφ' ὧν ἐστὶ τὰ ἄκρα ὀφεσοδελά. Hesyc. ἀὶ ἡδὺ ἀκὶδ' ἀου ὀξύχαλὸς ἀὶ ἀπὸ ζωγοῦ γωνίαι.

Γναθμὸς, ὁ, maxilla. Eurip. γναθμοῖς, maxillis vel morsibus & lacerationibus, in Epig.

Γνάθος, ὁ, ἡ. maxilla. gena, mentum. ἀφ' ἡ πὰν γνάμυλον, ἢ ἀφ' ἡ τὸ γνάθωσ· ἐκτὸς ἡδὺ γνάθων, intus in bucca, libro tertio, Animal. capite 12. Gaza. γνάθοι τοῦ λεπτοῦ, gena, bucca, mandibula. τὰς γνάθους φυσῶν, buccas inflans, Demosthen. vnde φυσήγναθος. Aristophan. ἐπὶ τὰν πὰν γνάθων, id est, διάκα. Idem Aristophan. τὰς γνάθους σπασάμενοι, Idem Lucian. ἐπὶ τὰν ἐξυμμυῶν πὰν γνάθον, subrafius mentum leui malam. ὑπὸ τὰς γνάθους κεῖσθ. hic malis leuibus.

Γναθοῦμαι, gnathus percutere, εἰς γνάθους τύπτειν.

Γναμπτὸς, ὁ, ἡ, flexibilis, ὄπως ἂν, curuus, flexus, aduncus: item habena. Et apud Suid. γναπτὴ, ἡ κεφαπτὴ. sed legend γναμπτὴ.

Γνάμπτω, μ. ψω, ξω, φω, flecto, κάμπτω. incuruo, deiicio, deprimo, conculco, domo, frango, persuadeo. ἀφ' ἡ κάμπτω. Etymolog. Accusat. vnde αἰκαγνάμπτω, pro αἰκλύω, soluo. Apollon. 2. Argonaut. ῥῆξαι αἰνείλιον πυκνὰ γνάμψαντας, id est, flectentes Rhebam fluuium & transmittentes. Item γνάμπτω, pro κατακάπτω, σύρω ξαίνω Sophocl. ἑστικὸν ὧδ' αὐτὸν ὧν γνάμπτει' αὐτὸ, ὃς' ἀπέλυσε βίου, id est laniabatur pendens de curru, donec expirauit. potest etiam exponi, deprimebatur, declinabatur.

Γνάπτω, seu κνάπτω, siue γνάφω, carpendo vellicando que expolio, carmino, carpo: fullonum proprium qui interpolare & polire vestes dicuntur.

Γναφάλιον τὸ, gnaphalium: genus herbæ sic dictæ, quòd αὐτὸ γναφάλλει, id est, pro tomento, foliis eius vtantur, Dioscorides libro tertio, capite 132. Dicitur & chamæzelon Plinius libro 27. capite 10.

Γνάφαλον, ὁ, τὸ, tomentum, quod culcitris infarcitur, τὸ ἐμπαλλόμενον πλήρωμα, quod & κνίφαλον vocat Pollux 1.10.

Γναφαλῶδ. ὁ, gnaphalus, auis de qua Aristotel. libro nono, capite 16. Animal.

Γναφαλώδης, ὁ, ἡ, tomentitius, tomentosus. Hermol. in Plin. Quorum natura mollis, candida & omnino lanea est γναφαλώδη, appellantur, cuiusmodi sunt dictami folia. Proinde Græci ἐγναφάσασιν, pro eo vtuntur quod est ἐκαλλήναν, id est, emolliti sunt. γναφαλώδη φύλλα, folia tomentosa, seu tomentitia, tomento quodam pubescentia, mollia tomenti modo, Dioscor. lib 3. cap. 37.

Γναφεῖον, ν. τὸ, officina fullonis, fullonica Vipiano.

Γναφεὺς, vel κναφεὺς, ἕως, fullo & apud Athen. lib 7. piscis cuius τὸ ὀκ τὸ ἐμάσας ὑγρὸν σαύτα πάλιν κατιθέρει.

Γναφεύω μ. εύσω. ω. ὦκα, tingo, fullonicam exerceo.

Γναφικὸς, ὁ, ἡ, fullonius. Dioscorides libro quarto, capite 253 ἀκανθα γναφικὴ, spina fullonia. γναφικὸ τρίχιν, ars fullonica Plauto.

Γναφὸς, ἀλευτὸς ἀὶ γναφέτας τὰ ἐμάσας, ἀὶ. gnaphi, spinæ sunt quibus expoluuntur vestes. dicitur etiam per κ. κνάφος, Suid.

Γνάφω γνάμπτω, Dioscorides libro quarto, capite 252. ὦ γνάφων τὰ ἐμάσας, eo vestes polierdo vellicant, eo fullones vestes interpolant. concinnant. Marcello prima interpretatio magis placet, quum γνάφων sit vellicando expolire, id est, πεπεύκη καὶ πεπεμένη, i. deradendo expolire & vellicare.

Γνάψ. fullonicum artificium, interpres Aristophan. in Plut. Nam & fullo γναφεὺς. dicitur i. κναφεὺς. Suid.

Γνήσιος, α. ὁ ᾱ, ὁ, legitimus, indigena, ingenuus, germanus, verus, & minimè ficatus, aut adulterinus, ὑβρεῖδιος, ἴσιος & legitimus, vt filius patris. σπέρμα γνήσιον, liberi legitimi iustique seu natura seu adoptione. γνήσιος αὐτὸς, aquila vera & germana, Aristoteles libro nono Animal. capite 32. γνῶσι ἴσοτα, vxor legitima, non concubina. Xenoph. γνήσιος τ φιλοσοφίας, proprius philosophiæ, Lucianus. Strabo libro septimo de Germanis, διὸ δικαίως μοι δόκεῖσι ῥωμαῖοι τὸν αὐτοῖς ὄζος τοιοῦτος, ὡς ἀληγνησίως γαλάτας φοβεῖσθαι βελτίω γνήσιον ὄζ οἱ γερμανοὶ ὄζ τ ῥωμαίων διάκειται. Tobiæ. id est, ἡ γνησία, vt apud Paulum 2. ad Corinth. capite 8. τὸ γνήσιον τ ἀγάπης, dilectionis sinceritas: minimè fucata charitas.

Γνησιότης, ητος, ἡ, ingenuitas, Aristotel in Rhetor. In Nouel. Græcis, ἀπὸ τ ἄλλων γνησιότητος, Cuiacius, de modis sumtatis, siue de modis faciendi sui, & legendi.

Γνήσιως, germanè, ingenuè, ritè, ἀκριβῶς.

Γνόφωλον ν, τό, apud Athen. libro decimo legitur in eadem significatione qua γνοφαλον, tomentum seu pulvinar tomento factum in hoc Alcæi loco, ἀμφὶ κώτσα μαλθακὸν γνόφαλον.

Γνοφερὸς, ἀ, ὸν, obscuro, Actiu. pro γνοφώδης.

Γνοφῶ, ν, ὁ, caligo, opacitas aeris Columel. nubes: dicitur & κνέφος: vnde κνεφερὸς. Paul. ad Hebr. capite duodecimo. ἴνφῶν ἡ σκότος turbo & caligo. Et Exodi capite decimo, apud Sui. ἴνόφῳ pro ἰνόφῳ vel κνοφῳ perperam scriptum est. Est verò σκότος βαθὺ, σωμάτων ἀ ξνοφώδης ἀὴρ ἀφῇ τὸ κενὸν φάους ἐῤῥ. Hesychio ἀχλὺς, σκοτομήνια.

Γνοφώδ ω, obtego caligine, obscuro, opaco.

Γνοφώδης, opacus, ater, caliginosus, Euripid.

Γνόω, μ, ἀστ, ω, ακ, ῳσω, nosco, Accus.

Γνύξ, aduerb. genu flexo, supra genua. Homerus Iliados ὁ. γνὺξ δ' ἔρεπ' ἀμαλδῆς, ἰδρῶτι γόνατα, cum genit. Idem ibidem, ἡ δ' ἴνὺξ ἐρυσσάμενος ἡσυχάνυτο.

Γνυπετὲς, Hesych. affert pro ἀῤῥὲς vel ἄκλυτος.

Γνυπετὴς, ὁ, ἡ, ὸν, ἄλης, tristes, meticulosi, καταφεῖς, συγκοὶ, quasi apud Persium Æmunosique Solones: Obstipo capite, figentes lumine terram: ἡ μαλακὰ, δὶὰ τὸ εἰς γόνυ πεπλακέναι.

Γνυπήσειμι, Hesych. exp. γονυπετήσω.

Γνυπέϊν, cidem est κρακαυζέϊν. ἀδύνειν.

Γνύσιον ὀντος, idem exp. ἀδύνατον.

Γνῶ, pro γνῶναι, notit. Hesiod γνῶθ' ὑμῖν ἀγνώτατα δόλα.

Γνῶϑι, nosce, γνῶϑι σαυτὸν, nolce te ipsum: nominatissimum est Chilonis apoph. hegma & parœmia δὶὰ τὸ ὑπὸ τοῦ θείου κομπαζόντων vt inquit Suid.

Γνῶμα ατος, τὸ, gnomon. Aristotel. de asina libro sexto Anim. c. 2. 3. τὸ γνώμα λεπτὸν, gnomonem amittere, id est, dentem quo distinguitur ætas.

Γνῶμα ν, ἡ, locus in tentoriis apud prætorium & augustale velut forum, in quo legati audiebantur recitabantúrque nuncij. Suid. ὁλίγον ὑστερον τὸ ἐρκτικὸν δὲ σκίωμα τὸ, ὅπερ ἀγορὰ ἐπεδήλωσεν, ὃ δὴ γνώμα ἀφορισμένον. ἐνεστι δ' ἐν αὐτῷ θρόνος ἠ ἡ ἀγγελίας ἠ ὅλα ἐγίνοντο.

Γνωμάτιον, τὸ, discretio, exacta cognitio, item dictum sententiosum, Eustath.

Γνωματὸν, dicerno, consilium capio, item sententiosum dictum profero.

Γνώμη, ης, ἡ, sententia, voluntas, consilium, animus, suffragium, in genium, sensus, cognitio, notitia, cogitatio, intellectus, mens, opinio, existimatio, iudicium. Item iustitia, Politiano Interpr. apud Herodian. ἴνώμην δ' ἐκάλ' φοβήσεσι δίωσις, ἡ δ' ἀνωμορία ἐ σωιεδέωσε, ἰσεῖξε δ' ἐν σκέμμασι ἡ ἀ κακιωθὲν γνώμη κρὸ ἰῶν ἀγαθῶσας ἡ ἐχθ' ἐαγεῖρ γνώμην, ἡ τὸ ἐπιεικὲς ὀὐ κρίσεις ὁῤῥὴ Aristotel. ἐ ἔστι γνώμη, libro sexto. vide catera, ἡ ἀεὶ συμφώνως, & paulò pòst, λέγομεν δὲ ἴνώμην ἡ σύνεσιν ἡ φρόνησιν ἡ νοῦν ὅτι τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχειν· γνώμων ἐχθρὸς, ἡ νοῦν ἔ' ὅν ἡ ἐγγίνεται, ἡ σωφρόν. Aristoph. in Nebul. ἀρκέω ἡ γνώμαι μιμαῖμι ἀρμῆσθ' ὧν' ἀσκαλαθύου. Et ἴνώμαι, memorabiles sententiæ, omnium iudicio & assensu cõprobatæ. Isocrat. ἐκλέγειν δεῖ ἀφορίζοντων ποιητῶν καὶ κωλυθῆς γνώμας γνώμῶν ἔχειν, sentire & existimare. Aristoph. ἀφ. ὁπο τέρων τῶν γνώμων ἔχρα, καὶ ἐμπόδας κρ' τὸ σῶμ' ὀῤῥὲν, κρ' τοὐβέστοῦ γεγυιὸ ἐστ, vtro modo sentiat, cubices ore canere an orthopygio. Idem ibidem, ἴδιος ποιὰ γνώμων λέγειν, τὸ μὴ βωμάκοντας ἴδ, rationem vllam habebit quominus latio sit podice. γνώμων εἰ πῶν, sententiam dicere, Plutarchus in Lycurgo γνώμων λέγων, pro eodem, in Camillo, id est authorem esse lententiæ γνώμων ἔπεισέν τινὰ νέων, decreuit soluere, Idem in Themistocl. τῷ γνώμῳ ἐμπεσόντα, consydero Demosthen. γνώμων ἐχθ, apud Aristotel. libro sexto Animal. id est certus est, ego iosici potest: ἡ γνώμων ἀκρὶβ, non est certus. γνώμων συμβίλομαι, dico sententiam. γνώμων δίδωμι, qui dixit sententiam γνώμων ἀποδεῖξε, sententiam rogans. γνώμων ἔχω πρὸς τὸν εἰρήνην, ἰρεῖτο ad pacem, sum propensior ad pacem. ἴνώμων ἔχω πρὸς σε τοῦτο, tecum sentio. ἴνώμων ἔχω ἡ νοῦν ἔχω, prudentem est, Sophocl. ἡ γνώμων ἐχθὲς, id est, ἡ νοῦς ἐ. ἡ γνώσεως. Sic Aristophanes in Acharnen. Οὐκ ἐν δοῦ, ἐνδὺν ἐδὺν. εἰ γνώμων ἔχες, id est, εἰ φρένας ἐῦ ἡ σωιτὸς. Idem. γνώμων ἀνεῦν ἔχρα, id est, λογισμὸν χρησιμὸν ἀνεῦν. γνώμων ἔχω πρὸς σοῦ, sentio de te, Isocrat. γνώμης ἡ ἔχρμαι, huic sententiæ assentior. τὰ αὐτὰ γνώμης εἰσὶ, eandem partium sunt, Thucydid. id est, τὰ αὐτὰ σκοπεῖ γνώμας ἐποιοῦντα, ad consilium reuelerit, Idem. γνώμας ποεῖσθ' ἑίτας, iterum ad consilium referre, rogare sententias. Idem γνώμας ἰῶν τυχὼν, qui in consulendo fuit inferior. τὰς ἰδίμας προσσκοπεῖσθαι, animos præparo, Idem Thucydid. γνώμῶν ἀποφαίνεσθαι, dicere sententiam, Demosthen. ἰδίμων ἀποφαίνειν, intelligentiam suam explicare, Herodot. γνώμῳ χρησταῖμῶν ratione vtentium, Demosthen. γνώμῳ σωστικῷ, animo intento. Xenoph. in Œconom. κρ' γνώμων, κρ' νοῦ, pro animi sententia. Plutarchus in Camillo, κρ' γνώμων ἀπαρασκεύου, comitia agere ratione ac consilio. ἀβλὰ γνώμων, præter animi sententiam. ἐς γνώμων ἦλθ' ἀρετὰν παρέσασα, in deditione Persarum venerunt. ἐπ' ἐμὰς γνώμας, ἠμὶ ἐνωμοθῆν, Demosthen. κατὰ γνώμας ex sententia. iussu. Idem. ἐκ γνώμη γεγονὼς. charus. τῶν γνωμῶν πατρικὸς, qui mente est angelta. Lucian. σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, sapientum virorum sententias, Idē. μιᾷ γνώμῃ. vna eademque sententia & consensu. Isocrates. γνώμῳ ἐπιστρέφειν. Aristophan. rationem defraudatricem, inficiatricem. γνώμων ὁμίλ, ἐστ, arbitror, Aristophan. γνώμων ὁμιλῶ ἐξέτης μᾶλλ. exiturus ex meo iudicio, Aristophan. γνώμη ἡ δυναμένη, verbo vel facto. Thucydid. id est λόγῳ ἐ ἔργῳ Idem, γνώμης παρείσει, ad dandum consilium. γνώμας, Aristoteles quoldam dentes asinorum appellat, lib. 6. Anim. vbi Gaza goomones vertit: his autem ætas cognoscitur.

Γνωμίδιον μικρὸν ὁ ὀμμὰ, sententia breuis, sententiola, ratiuncula. Cic. Aristoph. ἡ γνωμιδίῳ ἰνάμιλλον νύξας ἑτέρῳ λόγῳ ἀπαλογήσω

Γνωμικῶν σοφῶν αὐτὸς, apud Dionysium Halicarnassæum libro 6 ctuo, exquirere & rogare sententias. in quo significatur senatusconsultum non per discessionem factum, sed singulatim rogatis de re quæ sententiis.

Γνωμικὸς σύνδρομος, periodus sententiosa & arguta sententiis. γνωμικὴ sententia est, in qua à specie recedimur, & in omnes aliquid decitur: vt apud Terent. Amantium iræ, amoris redintegratio est, inquit Donatus ibidem.

Γνωμικὸς, scientes.

Γνωμοδοτεῖ consilium do.

Γνωμολογεῖ, sententiosè dicere, sententiam dicere, sententias loqui Terent.

Γνωμολογικὸν, sententiis vtendum est.

Γνωμολογία ας, dictio sententiæ, collectio sententiarum, dicendi acrimonia.

Γνωμολογικὸς, ὴ, ὸν, sententiosus.

Γνωμονικὴ, pars est astrologiæ, quæ solariorum discriminatis vmbris, horas gnomone pernotat Budin Annot.

Γνωμονικὸς, ὴ, ὸν, doctus, sciens, scitus, sententiosus.

Γνωμοτυπία ας, ἡ, ξυναγωγὴ ἀκριβὴς, Hesych.

Γνωμοτυπικὸς, idem γνωμικολογικὸς, Suid.

Γνωμοτύπος ὁ, ὸ. sententiarum efficior. Aristophan. νεφ φρένας ἀξ κ ξυφρέτα αὐρῶν γνωμοτύπων id est, τῶν ταῦ ἀμάλας γνώμας διὰ τῶν γνωμοτύπων, ἡ τῶν τύπων αὐτὰς τῶν ὕστερον κατελιμπανόντων, τῶν ταῖς γνώμαις ὁλλήλοις τυποιῶν τῶν. Idem. γνωμοτύπος μεξίμενος, est, in animo impressis cogitationibus. Inde γνωμοτυπίας, ἡ animo sententias imprimit, facilè formans sententias.

Γνώμων ονος, cognitor, index, administrator, κριτὴς, stylus horas indicans, solis vmbilicus, cuius vmbra internoscuntur horæ, quod Latini Græco nomine gnomona vocant. Norma vertitur Valla. γνώμων propriè significat stylum, siue veruculum, qui stans in medio amusio collocatur ad vmbras indagandas, vnde καὶ σκιοθήκας dicitur. Vitruuius architecturæ libro primo, capite 16. collocetur æneus gnomon indagator vmbiæ, qui Græcè σκιοθήκας dicitur. Sic apud Plutarchum in vita Marcellæ. σκιοθήκας instrumenta sunt mathematica quibus rationes verborum deprehenduntur. Γνώμων pro norma fabrili, vide Isocrat. Est & gnomonis tota illa machinula, qua vtimur in designandis & metandis vibium viis, ad auertendam eis vim ventorum molestiam. vide Vitruu loco citato. Sextus Pompeius, Gnomon (malè legitur groma) appellatur genus machinulæ cuiusdam, quo regiones agri cuiusque cognosci possunt, quod genus Cato dicit γνώμονα. Nonius, Gruma (repone gnoma) mensura quædam, qua flexæ viæ ad lineam dirigiuntur, vt est agrimensorum. Hyginus librum inscripsit Gnomaticum (depraunat Gromaticum) in quo de castrorum metatione quæ hic gnomonis opera. Apud Cassiodorum libro tertio legend. Hoc enim per geometricas figuras & gnomaticam disciplinam (id est, μανικὴν) ita diligenter agnoscitur, huiusmodi machina designatur à Plinio libro 18. capite 34. Hinc & γνωμονικὸς ὄργανα, est, gnomones. Et γνώμονες, dentes iumentorum, ex quibus ætas dignoscitur: dicuntur à Plinio pullini dentes. vnde αἱ γνώμονες μοὶ κ λειποχάμωσιν, dicuntur equi annosi, quorum æx dentibus cognosci nequit, Pollux libro primo. Erant & thenis magistratus dicti γνώμονες, quasi accuratæ diligentiæ prudentiæ homines, Budæus Comment. & Annot. γνώμων γλῶτα, lingua index. Xenophon. γλυκίων ἡ δριμυηκλώθε γνώμων ἐφρέθη. Et γνώμων, apud Soph. sapiens. σωιτὸς.

Γνωρίζω μέσα σ. ικ, cognosco, Isocrat. περὶ γνωρίζειν δεῖ λέγοντα ὁπόσοι ἡ τίνες εἰσὶ, da operam vt noris & qui sint qui loquuntur & quales, Gilenus libro primo ad Glaucon. γνωρίζε δ' ταῦτα ἐμφοβεῖς ταῖς αἰσχυλίαις ἡβῆ σφυρῷβῆ, &c. id est, deprehendes. Ibidem. ἀμφοτερῶν δ' συμπόν τῶς δ' αὐ μᾶλλον γνωρίσας. Lucinus in Timone. δὲι γνωρίζειν πρὸς αὐτὸν, non amplius cognoscor ab eis. Item, notum facio, notifico, Gell. Ouid. indico, declaro, ostendo, manifesto, aperio, cognitum facio. nobilito, celebro, vulgo, patefacio, expono, certiorem facio. Plutarchus in Fabio, γνωρίζει ἑ ἀδελφὸν αὐτοῦ εἰ fiat rem cognitum facit. Nazanzen. Τὰ μὲ γὰρ φύσιν ἀξιοπίστων ἡ γνωρίσιν τῶν ὁ ἀνδρῶν, vt naturam ostenderet &. vim manifestaret. Idem, ὀκείνῳ γνωρίσεῖ τὸ ἀγαθ

ἀγνοητέον, illi suum peccatum cognitum reddes. Item agnosco, noscito, γνῶσιν ποιοῦμαι, consuetudinem inco & familiaritatem. Aristid. ὑ χαλεπὸς ἀλλήλοις ἐγνόεκεν. γνωσθῆναι, agnitus. γνωρίζειν ἀσπάζ. pū adiunctus. γνωσθῆναι τὴ πάτρα. huic autem nutrimonio coniunctū. Herodian. γνωρίζεσθαι τῶν καμαύδου χθέων, agnito Commodi chirographo. Ponitur interdū pro συνίημι ὑ ἀκούω. Athen. ὁ ἄρτυς βασιλεὺς ἠδυσθένης τοῖς πάλαι ἀνδράσι αὐτὴ γνωρίζουσι, τοῖς παρεσκῶπι, qui nouas indicabant voluptates.

Γνωμεύω, ὑ, ides reique exploratæ & compertæ fiducia, πιστὸν ὑ ἀσφαλὲς ὑ ἐμοὶ πεπίσμενα.

Γνώμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, cognitus (gnarurem vocat Plautus pro gnaro) domesticus, vulgatus, cognitu facilis, illustris, præclarus. Philo de mundo. ὁ ἀφῄρησις κατέστας γνώμιος, aguatio innoteſcit; vbi generis est fœmenini. Plat. 1. de Republ. ἀνθρώπους τοὺς ἀκίους ἢ γνωρίμους, i. nouisum esse domesticis & necessariis, seu familiaribus. ἢ σωκράτης μὲ ἦδ γνωρίμων ἑφίτα, Socrates cum discipulis adibat, Apoll. in Epist. γνώρμος ἑμὲς, meus amicus & familiaris.

Γνωρίμως, familiariter, more eorum qui sunt familiares. expon. & planè, liquidò.

Γνωρισμός, ἐνος, ὁ, cognitio, notitia, μεθόψις, familiaritas. Plato, πολλῷ χαίρει εἶδε σοι τὴς διατρίτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem fecerit Theætetum.

Γνώρισμα, ατος, τὸ, signum ad cognitionem datum, indicium, cognitio, notatus pulsus in febre, σημεῖον, exemplum, specimen, documentum, argumentum. Galen. lib. 1. ad Glauc. μήτε ἀφ' ἑτῆς συμβεκὸς ἔσ τι τῆς ὄρεως γνωρίσματι, Item, γνώλισπημα, ἔδιόπημα, hoc est, insigne & decus, ornamentúmque, hoc est, id propter quod aut res, aut cuita: visenda est. Gregor. εἰς βασιλεῖον. Ἄλλα μὴν ἀφ' ἡμῖν πάλιν ἄλλοις ἀχολόντας καὶ λαπτόμασιν, ὅπως αὐ εἶμαι ἡμῖ διηγησάτου ἔχωσιν τ' ἔ ὁρωμῖων, τῇ ἢ λόγῳ, τῷ γνώρισμα, i. propter literarum studia aversum: de Cæsarea Cappadociæ loquens. Et γνωρίσματα τῆς βασιλείας, insignia imperij, i. gestamina & specimina. Alex. Aphrod. in præf libro 2. Problem. φυσιογνώμων ἀφ' ἑτῆς τὰ γνωρίσματα, &c. insignia gestat philosophiæ, medicinæ videlicet. Donat. in Eunuchum Teren. monumenta, inquit, sunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ ἀπόμνια. Aristides in Oratione ὑπὲρ τῆς τετάρτης, τὰς αὖ ἔδρας ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τὰ θέατρα, ἅπερ ἐδ' ὑπὸ τῆς γνωρίσματος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Γνωρίω, cognosci: innoteſcere, illustrem esse. ἡ γνώσκω.

Γνωρίσιμος, cognoscar, innoteſcam. Aristoph. ἡφ. γνωρίσει ἀθηναίοισι, εἰς διδάσκειν ἐδ' ἀσοίσι, notus eris Athenientibus, qualia docere imprudentes.

Γνώσκω, nolle suam infirmitatem, & contrà, robur ac virtutem hostium, ac demum pœnitere & quiescere: adeò pro retiscere post cœptum bellum ponitur. ὦ φωκῆες, ἢ δὴ τί μᾶλλον γνώσκετ μὴ ἴῳ ὁ ἀεὶ κῶς; Herodot. modò quid diffimulatis amplius agnoscere nō esse vos nobis paresi dem ἐγνωσμένοι, ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτου, sui consilij præsumtiuè & reduxisse exercitum. Arriao. ἀκούω ὑ πάλαι σου ἐγνωσμένου καὶ μετεξελαυνοντος, γνώσκοντας, ἅπερ imbecillitatis conſci ἐγνωσμένοι, si reſciuisset. Aristophanes in Auibus. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ μὲν ἐθελοπεμπὴ θέλω γνώσκοντα ἐκεῖνα Interp. γνώσκοντα ἤδη τὸ, γνόντα ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκεῖνα ἀπεῖ ἡ μᾶλλον ἡδονῶν ἀδοῦ, Suid. μεταγνώσει, μεταγνώσει τὰ δίκαια ἢ ἀφέτου.

Γνώτης, ητος, ὁ, cognitio, familiaritas, consilium, decretum, scientia, notatio, fama, iudicium, consideratio, sententia. fama nominis, συνίσεις, εἴδησις, γνῶσις. τὰς ἡδ δικαιοπόλεις γνώσεις, cognitiones iudiciorum, Demosth.

Γνώων, vnde comp. ἀγνώων & ἀγνωτόκνων, ignoro.

Γνωτέον, cognoscendum est, sciendum est.

Γνωτὴρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator. Xen.

Γνώτης, ὁ, cognitor, gnarus, ariolus, c. 27. l. 1. Reg. Actor. cap. 26. γνώστων ὄντα σι πάντων, quum tu omnia teneas ac cognoſcas.

Γνωτικὸς, ὁν, ὁ, peritus, vi cognoſcendi præditus, cognoſcens, Naz. γνωτικὴν τὸ ἐπιστὴν, &c. τὸ γνωτικὸν, potentia & via cognoſcendi. γνωτικὰ ῥήματα, verba cognitionem significantia, Gaza lib. 4. γνωτικοὶ, hæretici quidam erant sic dicti ob insignem eruditionem, quam sibi vendicabant, quū nihil istis nec indoctius, nec stultius esset.

Γνωτὸς, ὁν, ὁ, notus, amicus, in cognitionem cadens, dilucidus, cognitabilis, qui sciri cognoſcique poteſt. ſodalis. μανθάνω γνωτὸν ποιῆσαι. nemini hoc notum, Nazanz. Paulus ad Rom. cap. 1. τὸ γνωτὸν τῦ θεῦ φανερὸν ἔδτι ἐν αὐτοῖς, id quod de Deo cognoſci poteſt.

Γνωτὸς, soror. ἀδελφὴ, vel amica, ἑταίρα.

Γνωτὸς, ὁν, apud Athen. libro 7. piſces qui & μύλαι ἢ πλατυραὶ dicuntur.

Γνωτὸς, ὁ, ὁ, frater, Hom. Ilia. γ. θεὸς αμων γνωτὸς τε κασπότης, ἠδὲ κασφὼς. Item capitur pro conſanguineo. Apol. 2. γνωτὸν πατρὸς ἀμμιν ἐόντες, & c. i. οἱ συγγενεῖς. Item, αὐτὸ τῦ γνώρμος, i. familiaris, φαιδὸς, notus. γνωσὸς, i. cognitu facilis. clarus.

Γνῶ, pro γνῶ. Odyſſ. ἔχ' ἐπ' μοι, μὴ πω γνῶ.

Γοάομαι, vlulo, ploro, gemo.

Γοάω, ῶ, ἄω, gemio, Apol. 2. ὄμματ ἢ πρὶν πάντα γόων. reperitur & γοάομαι. Iliad. ξ. tanquam à γόης seu γοᾶσθαι.

Γογγρεσθὲς, ἐδ' ὁ ἢ ὁ, ſpeciem congri gerens.

Γόγγρος, ὁ, congrus vel conger piſcis ἀμφιξύῳ ἴσῃ & veles ob magn. tudinem. dicitur & γρῦλος ἢ γόγγρος teſte Athenæo lib. 7. & γόγγρος ἀδ ἐκ γρύλλου ὠδίω. γόγγροι κλωσὶ, congri albicantes: piſces sunt littorales, Arisot. Anim. l. lib. 8. γόγγροι οἱ μέλανες cōgri nigricantes. Eſt etiam γόγγρος, morbus quidam arborum, præcipuè oleæ. Theophraſtus de hiſt. plant. lib. 1. cap. 13. ἔνια ἢ ζῳκὲ ἢ ἐδὲ κοινοῦσθαι ὑπὸ πολὺ γόγγρος, ἢ τὸ καλούμενον ὑπ' ἐνίων τῦτο φαγέδαινα, οἱ ἢ κροτάνιον. hiantes in arborum truncis & caudicibus fiſſuras interpretantur. Sed Galenus in Gloſſis Hippocratis oſtendit γογγύλλειν ὀδόντας, illud eſſe: vnde etiam gutturoſorum vitium, i. βραγχαλλὼν vocit γόγγρωσι, ἴδιε γογγρώδεις, Hippocrates. λοιὸ ἢ ὑ ἐν τοῖς φθίμενοις ὑπὸ διάφωνοι ὑπογλώσσιον γογγρῶδες ὀδόντας, inquit Galenus. Alius eſt morbus olearum λοπὰς, de quo in ea voce. hoc præſertim in oleis vitium vocatur à Latinis cluus, fungus, & parella. Plin. lib. 17. c. 24. Olea præter vermiculationem quam æquè ac ficus ſentit, cluum etiam patitur, siue fungum placet dici, siue patellam. Hæc eſt ſolis exuſtio.

Γόγγρος, ου Θ. Vide γόγγρος. Apud Heſych. γογγρὸν· ὑποπτερὸν ἐ φάρμακον.

Γογγύζω, μύσω, τ. υκα, murmuro, grūnio, τοῦ γογγύζω. lib. 5. apud Pol. γογγύζειν, de col. mbarum voce dicitur, vulgò rancuner γογγύζειν etiam ὑ συγγρύζειν, Exodi 17. eſt murmurare. vide γογγυσμός. Apud Heſych. γογγύσαι eſt grunnire, quod & γογγύζειν, γογγύζειν & γογγυλίζειν, & γρυλίζειν.

Γογγυλὰς, ᾶος, ὁ, ὁλος rotundus, Ariſtoph. Pace, ὥσπερ γναμαὶ γογγύλαι μικρομέτρου. Item, rapum ſeu rapa, Straho lib. 5. Pro maza rotunda etiam accipitur. γογγυλίδες etiam dici γαστέρες ὑ ξενικάδες author Athen. lib. 3. Γογγυλὶς verò apud Hippocr. Galen. exponit, τὰ σμικρὰ σφαιρία ὥσπερ καπαπόνια.

Γογγυλίδιον, Heſych. γογγύλιδιον, rotundatio. Plin.

Γογγυλίζω, euerto, conuerto, μεταστρέφω. Comment. Ariſtoph. in Pace.

Γογγύλος, ου Θ, rotundus, inuolutus, γογγύλιος Θ. Galen.

Γογγύλις, rapa: ſic dicta quòd teres & rotunda ſit.

Γογγύλος Θ, pro γογγύλος Θ, teres, rotundus.

Γογγυλοστύλιος, ου Θ ὁ ἢ ἡ, tabernaculum ſeu domicilium habens rotundum. Heſych.

Γογγυλωτὸς, ὁν, ὁ, qui facie eſt rotunda, rotūdus viſu, ſeu aſpectu. Heſych. γογγυλωτὰ· expon. γογγύλας, ὥστια, χορτά.

Γογγυσμὸς, ου, ὁ, querela.

Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, murmuratio, Plin. Senec. Exodi 16. ἐ πᾶσι σιπκοῦσι κύριον τὸν γογγυσμὸν ὑμῶν ἢ ἐγὼ ἤκουσα θεός.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, quaſi murmurator, in Epiſt. Iudæ.

Γογγυστικὸς, ὁν, ὁ, murmurans. φύσεις ἢ γογγυστικὰς φύσεως, inuidæ & ſuſurrantis naturæ. Nazanz.

Γοεδὲς, ὁν, ὁ, ἡ, acerbus, triſtis, luctuoſus, lamentabilis, lugubris, flebilis. Lucianus. γοεδὲν τι μυκᾶσθαι, mugitum quendam flebilem edere.

Γοεδὲς, ὁ, defletus, in Epigram.

Γοάμων, ονος Θ, γοερὸς, flebilis, lib. 3 Epigram.

Γόης, ητος, ὁ, vel τυφὸς, præſtigiator, fabulolus, fallax, incantator, maleficus, præſtigiarum peritus, magus, veneficus, impoſtor, μάγος ἢ χάρις, Æſchin. πλείω ἀπατεῶν.

Γοητεία, ας, ἡ, incantatio, impoſtura, ludificatio, Cice. μαγείαι, carmen, præſtigiæ, fallaciæ, incantamētum: differt à φαρμακεία, Cel. lib. 5. cap. 62. Cap. 12. lib. 2. Macchab. ἤξει μὲ πολὺς γοητείας, poſtalabat multis precibus.

Γοήτευμα, præſtigiæ. Cic. Plato in Philebo, εἴ τι ἢ τῦτο αὐτῆς τὸ πάθος ἀγοῆς, γοήτευμα δὴ ἂν, ἢ δόλος ἦ.

Γοητεύω, με θέσω, π. ευκα, incanto, per præſtigias decipio, præſtigiis & impoſturis ludifico, illicio, cap'o præſtigiis, illudo, ſtupore ac velut maleficio afficio, ſtuporeque affectos decipio, vt iam voluptatia titillatione permulſi, quaſi maleficio affecti, periculà & incommoda non intelligant, itaque de iure reb. malè conſulunt. Plato 2. de Repub. ὑξέπαφῶντες ἢ γοητεύοντες. & lib. 3. κλαπάντες ἢ γοητευθέντες, ἢ βεκθέντες τῦτο πάσχουσι. Quo pacto differat à κολάπειν, vide Bud. Commentar. ὁ γοητεύων, aſtutè agens.

Γοητικὸς, οῦ, ὁ, magicus, deceptorius.

Γοίδιον, Heſych. βδέλλαμαι pro οἴδιον ſeu ὑγιὰ οἴδημα Scio.

Γοῖν Θ, co. dem teſte pro οὖν Θ dicitur pleonaſmo τῦγ.

Γοιμώτης, idem affert pro οἰνοχόη.

Γοῦνον hinc γόνιον Etymolog. dici ſcribit ἰύπου ſordes. Γοῦσος ab Heſych. expon μέλαν, πλατὺ &. Γοῦτος, ῥύπος, πάχος τε, ἢ Γοῦτας, cidē Heſychio ſunt κοπρολόγους, ſordeum gramen.

Γοωτὴρ, dilator, impellor, incuitor, cauor, demigror. Item, fabricio, Etym.

Γοῦτος, immundities, ſordes.

Γολγοθᾶ, τὸ Golgotha: verbum est Syrum non Hebræum, fodátque calui seu caluariæ locum. Ita dictus est locus in Æliæ ad Septentrionalem partem montis Sion, quòd in eo tacerent capita hominum damnatorum. Nam quòd nonnulli illic dicunt sepultum Adam, vnde loco ind. tum fit vocabulum, eam fabulam refellit Hieronymus, quum Adam sepultus legatur in Arbatuxta Hebron.

Γολγύνη, τὸ, & γολγὶς, ίδος Ciuitas Cypri, de qua Theocri.

Γόμος, ὁ, ὀνους, pondus, à γέμω: merces seu merx exponitur in sacris literis aliquoties, vt cap. 18. Apocalypsis.

Γομφίασις, ἡ, ονος, ὁ, malarum dentitio. vel dentium laxata compages, gingiuæ vbi que humoris influxu cum dolore ἐπανάστασις. Dioscorid. lib. 2. cap. 63. de cornu cerui Κατὰ δὲ ἕ ὑς ἄζουσι καὶ διακαίουσι μόνον παρηγορεῖ γομφιάσεις, Quod ita exprelit Plin. lib. 28. cap. 11. Dentes mobiles confirmat cerumi cornus cinis, dolorésque eorum mitigat, siue inficentur siue colluantur. Interpretes Dioscorid. non rectè reddunt, à dentitione malarum siue malarum dolores. γομφιάσεις εἰς τοὺς ὀδόντας σου, obstupescét dentes tui, Ecclesiastici cap. 30.

Γομφιασμὸς, οῦ, ὁ, confractio, collisio dentium. Cap. 4. Amos Prophetæ. γομφιασμὸς ὀδόντων, stupor dentium, Suid. συγκλασμὸς, σωσθλασμὸς, σωστρεμμὸς, αἰμοκλασμὸς ὀδόντων, Hesych. cuius corruptus codex σ μασλασμὸς.

Γομφίδιος, ου, ὁ, dens molaris, Xenoph. τοὺς μὲν ἀφ' ὧν τοὺς ὀδόντας πᾶσι γιγνεσθαι, οἷσιπερ τοὺς γομφίους, τούτοις δὲ ἀφ' ὧν τοὺς κυνόδοντας ἀναφύεσθαι. Hinc molares autem tales, qui molere possint & comminuere. Aristoph. in Pluto, πῶσιν ἐχᾷς ὀδόντας. Χρ. ὅπως γνώσομαι κάγὼ, ἢ ἐγὼ τὰ σὰ ἢ σὺ τἀμά. Ne δόντιον. ἵνα γὰρ γομφίου μόνον φορεῖ. Aristot. 2. An. φύονται δ' οἱ πολλοὶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων γομφίοι οἷς καλοῦσι κριοὶ πῆχεις, ὅταν τὰ εἴκοσι ἔτη αὐξήσαι ἢ χρονιώτερον, Incuntur autem huiusmodi molares postremi, quos genuinos vocant, circa vicesimum annũ viris & mulieribus. Sudi exponit γομφίοις ὀδοῦσι, κλεῖσι δόροις Hinc in Epigram. γομφιόδουσα χάλινα, circa malas vel molares sonantia frena.

Γομφοστερὴς, ἡ, ὁν, ὁ, ἡ, solidus, clauis compactus, ab ὄλυτος. ὁλόκληρα γομφοστερῆ, Aristoph. in Ran. ἀλλ' ἐστὶ σπανιώτατον, πλὴν ὅταν τις, σκληρὰ καὶ ἴσχνα ποιούμενα, ἅπαντα ᾖ κατηρεφωμένα σανίσι

Γόμφος, ου, ὁ, claus, cuneus, stipes. Valla. γόμφοι, ἢ ὗλαι, paxillos & claues, Erasmus. Comment. Aristoph. in Equit. γόμφοι, οἱ σφῆνες οἱ συμπήγοντες τὰς σανίδας ἢ συναρμοννύοντες ἢ συνέχοντες. Hom. Odyss. ι, φράσει δ', αἴ κε τάν γε κῆ ἀβιαστὶ ἁρμὸν. Inter. πασσάλους, ἢ σφῆνας, ἢ πλατύσμους ὀδηγοὺς. γόμφοι, coniunctiones multiplices appellantur à Platone: vel minorum corpusculorum coacerua tiones à Diodoro: vel eorundem similium inter se conglobationes formabiles ab Anaxagora, vel cõcretiones: interdum diserctiones. interdum cunei.

Γομφότομος, clauis traiectus, Nonnus.

Γομφόω, ω σω, σ, ωσω, clauis compingo, affingo, conglutino, σφηνόω: Accul. Aristoph. in Equitib. γομφοῦμέν γε τὰ πάντα ἢ κολλάβοις. Interp. σφηνόμεθα.

Γόμφωσις, ὁ, coagmentum Gell. coagmentatio. Cicer. Catenatio Vitr.

Γόμφωτις, εως, ἡ, coassatio. Plin. contabulatio. Cæs. Cic. commissura, compages, conglutinatio, Apud Galen. de Offib. συναρθρώσεως genus, quo initar claui os osi infigitur. Vide ἁρμογὴ.

Γομφωτὴρ, ῆρος, ὁ, architectus seu artifex nauium, clauis compingens compingens nauium.

Γομφωτήριον, τὸ, clau.

Γομφωτὸς, clauis affrictus.

Γόνας απος, τὸ, genu. πίπτειν εἰς γόνατα, Xenoph. 1. Cyri Pædiæ. ὁ γονάτων, in genibus. Theocrit.

Γονατίζω, geniculor, κατανεύω, γονυκλίνω, item ingeniculo.

Γονατοῦμαι, geniculor, Theophrast lib. 8 Hist. or. plantar. capite 2 γονατοῦται, geniculatur. γεγονατωμένος, geniculatus, Diosc or. libr. 3. cap. 58.

Γονατώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus, Plin. lib. 16. cap. 36. ex Theoph. de hist. lib. 4. cap. 12.

Γονέας, ὁ, γῆς ους.

Γονεὺς, έως, ὁ, parens, pater & mater.

Γονίμως, fœtifico. γονίμως ἔσω κυφορεῖ, fructus concipit, Theophrastus lib. 1. cap. 16. de caus. plant.

Γονὴ, ῆς, ἡ, fœtus, semen, genitura, genitale, generatio, fœtura, γόνος, soboles propagatio, susceptio partus, semen prolificum, natio, stirps, natiuitas, genitale, profluuium. Sopho. οὐ μενθέων γονῆσιν, ἐξ ἀμφοτέρων, in qui infimo genere prognatus, deinde peccat. γονὰς ποιεῖσθαι, fœturas parere. γόνου ες, Æschines. γονὴ ζώων, fœturæ animalium, Aristot. de mundo. γονὴ σὰ, Passiuè apud Aristoph γονὴ τέκνων διπλῆς, geminus fœtus filiorum, i. duo filij, Eurip. τῷ γονῷ ἀθλιωθῆναι, genere Athenienſis. In Epigram. γονὴ ἀθλία, partus ouorum, Æsopus. Κοπάνου γονὴ, natiuitas. Fœtæ apud Hippoc. vocari etiam partes naturales quę generationi inseruiunt tradit. Gale. comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἀφόρων.

Γόνιμος, γη, ὁ, ἡ, fertilis, naturalis, genitalis, vitalis, prolificus, cunctus: cum Genit. Aristot. de mundo, ἰέρδ δεῖ πάχ & γόνιμον ὑδατος, nubes est crassamentum fœcundum aquæ, seu vim habens aquæ gignendæ. γόνιμος, in Fœminino genere. Ibidem διὰ παντὸν διήκουσα, ἔμψυχός τε ἡ γόνιμος οὐσία, substantia per omnia pertinens, animata & genitalis, &c. Vitalis dicitur. Cicerone. γόνιμος χαίρει, gaudium parienſ. γόνιμοι πρὸς faces nuptiales. γονίμῳ σκέλει, in Epigram. genitale in vena. hoc est virile membrum. γόνιμον ὑδωρ, semẽ radices agens, Plato. γόνιμος θερμότης, calor vim obtinens generandi habens prolificam vim. Theophrast. γόνιμοι δ' μέρμοι, vitalis partus, partus quiuiunt. γόνιμος πόντος, Aristoph. Plutarch. in Lycurgo, γόνιμος σάνδρα, corpore fœcundus.

Γονόεις, όεσσα, ὁ, fertilis.

Γονόομαι, γονώσομαι, ἐκλελοιπὸς, genibus aduoluor, ad genua accido: Accus. ingitur, Giza lib. 4. Gramm.

Γονοποιὰ, Alexand. Aphrod. Problem. 68. lib. 2. fœtura, quasi fœti fictio.

Γονορροΐα, effluentia vel profluuium genituræ Plinio. nimia semi nis profusio. Celsus lib. 4. cap. 21. Est etiam circa naturalia vitium, nimia profusio seminis, quod siue venere, siue nocturni imaginibus fit fertur, vt interpositio spatio tabe hominẽ consumat. legitur & γονορρύα apud Hesych.

Γονόρρυτος, ὁ, vel Γονορρύης, seminis fluxum patiens, fluxum seminis sustinens & immundus, Hieron. in cap. 7. Ezech.

Γονορρύω, ῶ, seminis fluxum patior, cap. 15. Leuit. ἐγονορρύησεν, passus est fluxum seminis.

Γόνος, ὁ, filius, semen, genitura. γόνος ὁ ἐς, αἱ πακεί ῴ & τοῦ θεοῦ, τοῦ αὐθρὸς σπέρμα, γονὴ, fœtus, fœtura, partus, stirps, soboles, prole sexus, coitus, genius apud Hom. in Odyss. vbi Interpres γόνος γόνῳ exponit. γόνῳ & ἀστὸν, sexus virilis. Gener. Fœmleg tur apud Euripid. Differt τοῦ πατρὸς καὶ εἰσπατρὸς. Sophocl. ἐκ καὶ ἀλκμήνης γόνος, id est, ὑὸς ἐκ ἀλκμήνης, Bud. Comm. pro semine & genitura. Aristoph. de Aptibus, Τόνδι γόνον ὅταν σφῷ, ἀπαρ ἢ ρι ἐπαιδεῖ.

Γονὸς, autem oxyt. (pro quo γονὼς Ionica epẽthesi apud Poetas fœcundus, γόνιμος. est & subst ant. pro fœcundo & fertili loco vi solo, apud Hom. vt quum dicit γονὼν Ἀθλιωθέν.

Γονύμαι, genibus aduoluor. vide Γονόομαι.

Γόνυ, τὸ, ὄατος, γονύατος, γόνυ ος, & γονώσεσ, genu, geniculum, vt in rundinibus, internodia scilicet. ἄκρα τὰ κοινὰ τὰ ὑστέρων. vide κώνω γόνυ κεκμῆκεν, Hom. Ilhad. ι. γονυπετὴσειν, cessirum esse, vel quibuldam placet, gratias acturum diis, flexis genibus. γόνυ, geniculatim. Plin. γόνυ κλάσμου, arrundinis internodium Herodot. Dicitur etiam de vite apud Philostratum in Heroicis.

Γόνυξις, πᾶσ' ἄκρατος (inquit Hesych.) ἢ ἔμπαξ πεῖσ. ἢ ἡ μεταφορὰ ὁ πὸ τῶ ῥίπτειν, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τὸ ὠμαρίαν τοῦ γόνατος.

Γονυκλινὴς, ὁ, genu flecto. Euit.

Γονυκλινὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, genu flectens. In Eccl. histor.

Γονυκλισία, ας, ἡ, quali genu flexio. Basilius.

Γονύκνημις, ὁ antiquè dicti sunt οἱ βλαφοὶ, & apud Anacreontem ὀθλιοὶ teste Eustat. Aristot. in Phytiog. γονύκνημοι sunt impi quibus genua trepidant.

Γονυκνήμης, ου, ὁ, cui sunt genua planiora, Aristot. lib. 4. Anim. cavlt. γονύκνημος, Adamant. in Phisiognom.

Γονυπετὴς, ὁ, ἡ, σ, τ, genua flecto, accido ad genua, supplicor. 17. Euang. Matth γονυπετῶν αὐτὸν, flectens genua, accidens ad genua. Rursus cap. 27. γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Cap. 1 Euangel. Marci cum Accusat. γονυπετήσας αὐτὸν, qui genua flexit.

Γονυπετὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui genu succiduo procumbit apud Eurip. Phæn.

Γονύτρεφις, ὁ, fertilior.

Γοοπλαύτες φαρέτμας, Nonnus, quasi luctuagi.

Γόος, ου, ὁ, lamentatio, luctus, ὀρῦμὸς, ploratus. γόος σαλαύσσω, Epigram.

Γοῦσα πος, ὁ, lugens, ὀρῦμῶσα. pro γοῦσα à γοάω.

Γοργάδων, Hesych. ex Sophocl. Dædalo affert pro ἀλιεύσιν marinarum.

Γόργαιρα, τὰ, laruæ siue personæ histrionum.

Γοργεὼ, ῶ, Gorgoneus. Hesiod. ὅτι δυσὶν κεφαλῖσι γοργόπος ἐπὶ μάκρας ῥόδον. γοργεὰν κεφαλὴν, γοργόπτερος ἔκτιν, πτερύγεσσι πεπλῆχθε ῥόδον. Hom. Gorgoneum caput Valla exponit.

Γοργύνω, festino, horrifico. Virg.

Γοργόδης, Hesaffert pro ἀμαυρόεσσα.

Γοργοκάρη, epith. est Palladis apud Aristoph. in Equit. vt quæ fingitur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis cono.

Γοργοκέφαλος, epith. est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.

Γοργόνειος, Gorgoneus. Plutarch. in Themistocle. Κοπὸν ἔθηκαν τὸν γοργόνειον κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀγαλλομένους, vbi Lapus, Ex Palladio Gorgo-

πῆς verticem amissum esse. τὸ γοργόνειον, larua, persona. φόβητρον, φοβερὸν πρόσωπον, ὡραιολόκιον, Pollux lib.4. γοργόνειοι δ' εἰσὶ, Gorgoneæ stellæ, sunt in Perfei summa sinistra manu. Proclus.

Γοργόπους κύκλος ἀπόδους, i. ἀπὸ τῆς ὑκτὸς γοργόπα, Aristop. in Achar. φόβος ὄφεως γοργωπὸν ἀπίδος κυκλον.

Γοργόπους, ος, ον, terribilis, velox, acris & versatilis, formidabilis, vegetus & vivax, agilis, βυθίνους. γοργὸς ὀπλίτης, Euripid. γοργὸς ἀρὴς, in Epigr. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ὕδωρ διεφαίνοντες, oculi vehementer acres & versatiles; tum diuinum quiddam retinentes. Adamantius in Physiognom. ὀφθαλμοὶ γοργοὶ βλέποντες, δηνεοὶ. Inter. Oculi terribilé aspectum habentes, horiendi. βωδινᾶς, ᾷς γοργὸς λόγχης, Hermogene, celer & incitatus. πρωτικὸς καὶ τάχιον, cui opponit παρρησιαζηθῆναι καὶ ἐμφανέστερον. Idem, κἀκ τούτου ὁ γοργὸς, καὶ γοργὸς ῥυθμός.

Γοργότης, ητος, ἡ, truculentus horribilisque aspectus, incitatio. Apud Hermoge. δικαὶ μὴν λόγων, καὶ τὸ διὰ ταχέων καὶ φοβερὸν ἀπαλλάττειν, διὸ καὶ γοργότητα πᾶσαν ἔχα ὁ λόγος, καὶ ταῦλα ἐμφανῆ. non tamen multa dicit re vera, nec breuibus verbis figillatim defungitur, ἀλλὰ πανδεκτικῶς, ὑπαινίσσεται δὲ μᾶλλον, i. fusiore oratione amplioréque immoratur. Eft & γοργότης, ferocitas vnde & verbum Γοργοῦται, id eft, ferocire, efferri. Xenoph. ὡς ἐπὶ πᾶσι, Μάλιστα δ' ὅταν αὖ ἐν Θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτὸς μάλιστα τῶν κερκιδῶν γοργοῦται μάλ'.

Γοργύη, ης, ἡ, subterraneus carcer seu locus, specus. ὡς γοργυῦρ' ἐδέξατο ὁ δ' ὑβρισμαγὸς, in subterraneo carcere erat all'g. tus, quòd delinquere solebat. alij interpretantur canalem subterraneum per quem aqua effluit apud Dinarch. & alios.

Γόργυη, idem.

Γοργώ, οῦς, ἡ, Gorgo. & in Plural γοργοὶ, i. τὰ φόρκυ· ἐκ τῆς κητοῦς καὶ Φόρκυος filij Phorcys & Ceto. Heliod. in Theog. γοργοὶς τ' αἰνόμοις ὀφίων κλυτοῦ ἀκκαυσίο, ὀφθαλτ' συρμᾶσι τε μέδουσα τε, &c. Idem de scuto Herculis, ᾗ ἐν κύκλῳ δυσώδη πολύοφρυ γοργοῖς, γοργόνας. Nam etiam ἡ γοργὼ, τῆς γοργοῦς declinatur. Idem Heliodus, γοργόνες ἀπλοτι. γοργὼ etiam dicta fuit vxor Leonidę pudicissima, de qua Plutarch. in connub. & in Apophthեg. Lacon. Idem, γοργὼ δυσπάτρα βασιλίδος κλεινοῦρος, Ibidem.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, terribilis visu: epitheton Mineruæ, toruè inspiciens.

Γοργωπὸς, οῦ, ὁ, visu celer, aspectu truculentus, terribilis, oculis acribus.

Γοδιάζω, ἀ, δολεχῶ, nugor.

Γόδυλον, dicitur à Paulo Ægin. quod aliis πόρδυλον.

Γοητιῶ, μῶ, Gorpiæus mensis, Lacedæmonibus, qui nobis eft September. Plutarch. in Theseo.

Γόητυμνω, ῶ, ὁ, verbs in Creta, Hom. Iliad. β.

Γορτύνιος, ου, ὁ, Gortynius, patrium nomen. Apud Theoph. histo. lib 15. ἐν τῇ Γορτυνίᾳ, i. Gortinæ. Plin. lib. 12. cap. 1.

Γόρτυς, coturnix, ὄρτυξ. Hesych.

Γοῦν, pro γ' οὖν, igitur, quidem, certè. quippe enim, siquidem, saltem, duntaxat, subinde. Xenoph. ζῆς γοῦν ὅτου, nam sic viuis, &c. Lucian. ᾧ σοὶ μὲν ἐπὶ πόλεμον, καὶ ἐπ' οἶκον ἐμοὶ γοῦν, i. nam, γοῦν pro saltem, Sophocl. εἰ σοί γ' οὐ τέθνηκα θοὰς γοῦν κίωσί. ex me quidem: saltè à me. λέγεται γοῦν, &c. itaque fertur. Plut. in Numa. Lucian. γλυκανεῖ μοι γοῦν παρέχουσι, risum mihi quidem præbent. mihi certè. Idem, ᾧ τὸ δίκαιον γοῦν ἀπαν τγλυκ, & theatrū certè omne rideb. Idem, ταῦτα γοῦν, hæc igitur, &c. λοιδῶμι γοῦν διὰ τῶν ὠμοσμένων, cóque lethe nomen est inditum. φαίμι γοῦν ἄλυπος εἶναι, vt qui pridem non accerfitus accesserim. οἶδα γοῦν, noui equidem. ὡς γοῦν φίτω, vt ipſi quidem videbatur. τὸ γοῦν ἀρχαῖον, turpe certè. Plut. de fort. Alex. αὐτίκα γοῦν, ecce tibi. κε γοῦν, alioqui si.

Γόνατα, pro γόνατα, genua. γουνῶν, item pro γονάτων Iliad. δ. παρ' ἕζεσθ' ᾗ κάλεε γουνῶν.

Γουάζομαι, flecto genua: Accusat. supplex oro. Ilia. δ. κεῖ μὲν γουνάζομαι, pro γονυπετῶ, λιτανεύομαι, rogabo: & Odyſ. γ. νῶϊ δ' ἐπ' ἀρῆς πατρὸς γουνάζομαι, γουνάζεσθαι, idem eſt quod γονυπετεῖν: Diomedes teſtatur à priſcis dictum ingeniculare, quod & congenuflare dicitur authore Nonio, legit tamen Egnatius congenuflare, hoc eſt ingeniculari & ad genua accidere, flectere genua, inde orare ſuppliciter. Nam genua ſancita erant miſericordiæ atque conſecrata. vide γουνοῦμαι.

Γουάομαι, ἀσπάομαι, σ. μαι, ſupplico: Depon.

Γούατα, τὰ, genua. Odyſ. ξωὸν δ' ὑπὸ γούατ' ἔλυσε, virorum genua ſoluit, extitij cauſa fuit, vitam eripuit. ὡς γουάατα, in genua, in gremium. Herod. ἐς γουάατα δεῖν κάπτας, Hom. Odyſſ. ᾗ ὃν ἐπὶ γούατ' ἔθεσκε, ἑδεῖξε δὲ ᾗ τὰ ἑωυτοῦ.

Γουόομαι, ἀσπάομαι, σ. ημαι, oro, ſupplico, precor, rogo. Hom. γουόμενον, ὑόν, id eſt, ἱκετεύων, precans. Apollon. γουόων δ' ἀπέπαυσας τὸ πρὶν.

Γουτεῖ, dux Græcorum, ex Cypho vrbe Parphaſiæ ad bellū Troianum profectus, Iliad. β.

Γουτεύς, έως. Aratus, ἀγχοῦ δὲ οἱ σκαρὸς ἔδῃ γουτεύς.

Γοφιασπὰς, ὁος, ὁ, ἡ, genua craſſa habens, παχύπους. ſic dicitur ἀγκυλοσκελὴς, Heſiodo per Προσοποποιΐαν.

Γουνεύς, ῆος, ἡ, pro γονεῦς, lonice, cultura fertilis, fertilitas, locus conſitus. Heſiod. in Theog. γουνοῦσι ἐλδόμενος μεδίοντα, i. τοὺς γουναίους τόπους τῶν γουνῶν τὸ σπουδαιοτάτους, iugum. Saumaſius, Herod. Homer. γουνεύς, ι. ὁ τὸ γονιμοποιοῦν χωρίον τῆ κριθῆμῃ χωρίῳ. Et γουνὸς, pr. γόνυ Gen. a. Nominat. γόνυ. Apollon. a. Arg. παρὰ γουνὸς ἀμείλιον.

Γοῦς, μ. ὁσω, ὄρῶ, γοῦζω, lugeo, Homer. γοῦν, pro ὄρῶν, i. ὄρῶσαν.

Γοώδης, ης, ὁ, ἡ, lugubris, mœſtus, flebilis, luctuoſus.

Γραΐδιον, ερὸν, expreſſe, quaſi depictum: Aduerb.

Γραΐζω, vocant lignum quercúm ve lignum, quod ſuccenſum lumen præbet agentibus iter, atque prælucet. Athen. l. 11. γραΐσι μεμνῆσθαι Εὐσταθὶ, quoque Athenæi verba illa referens, dicenſique videri eſſe διδύμοις ὕδῖς τε, ſiquidem πέσσα καὶ πεσσάζειν ut patet ex Theodoro da Syracuſano ſic canente πέσσα δ' ὑπὸ γραΐδιον ἔσαζεν.

Γραΐδιον, per ſynæreſin dicitur pro γραΐδιον anicula apud Euſt.

Γραΐειν, comedere.

Γραῖμα, ατος, τὸ, anus, vetula. ὀβελὸς τὸ φάϊσα, τὸ φάϊρα. Vnde & pro pelle vmbil. cum ambiente, quòd conjugata ſenectutis ſit indicium. Item, γρᾶ δηλωτήρ Et nomen ciuitatis Bœotiæ, quæ nunc Tanagra dicitur. Heſiod. in Theog. ſcribit χρᾶας, i. vetulas, filias eſſe τῶ φόρκυ· ἐκ τῆς κητοῦς: idque propter ſpumam maris, quæ cana eſt. γραῖμα, item cruſtæ ſunt. Ariſtot. in Probl. αἱ γραῖαι τῶν ἐφθῶν ἀλεύρων ἡκιστάθμαι, cruſtæ, quæ in pulte ſuperinducuntur, quas vetulas appellamus.

Γραΐδια, vetulæ, γραῖδες, anus. ſic exponitur apud Nazan. alicubi: ſed videtur accipi pro anilibus nugis.

Γραῖος, ου, τὸ, vetula, anicula. Ariſtoph. in Pluto, ἀπαθὴ τῆς κιφαλῆς τῶ γραΐδιο, procul à capite vetulæ.

Γραικὶ, ἐπιλυκὶ, Græcé.

Γραϊκὸς, εἰ, ὁ, anilis.

Γραικὸς, οῦ, ὁ, Græcus. Ianus Laſcaris, ὄφιν γραικὸς ἐν οἰνοπότῃ. vide Etymol.

Γραμβίας, Heſych. eſſe alt πυπεκὲ ἢ ὀλιδρίας γραῖας, improbas, aut peſtiferas anus.

Γραῖον, comedere.

Γραμμᾶν, ſeneſco.

Γράμμα, ατος, τὸ, litera. Et γράμματα, literæ, i. λόγοι ἢ σοφίσεις, vt in illo ſenatus, γράμματα μαθεῖν δεῖ, ᾗ μὲ δύνασθαι νοεῖν ᾗ ἐν alio. Διόπλουν ὑγιῶν εἰ μὲ δύνασθε γράμματα. Et pro libello ac ſcriptione, Liban. Quin γράμμα pro ep ſtola. vel epiſtolarum ſcriptione. Baſil. ἰδοὺ νῦν ᾗ κατὰ χωλῆν τὸ γράμματος αὐτοῦ, ecce iā nos priores vos laceſſimus ſcribendi officio. item, ſcriptura, pictura, inſcriptio, lineamentum, nota, elogium, Gregor. Item, ſcrupulum in ponderibus, Hippiatr. Aliquando forenſis eſt hutus nominis ſignificatio, proceſſum notans iudicialem, cautiones, acta publica, rationes argentariorum & ſimilium, indices. Ἀπογραφὰς, quæ inuentoria & repertoria vulgò appellantur. Item, libros, vt Plutarch. ὡς ἀπὸ σιβυλλείων γραμμάτων, ex libris Sibyllinis. Plato in Apologia, κατὰ τὰ γεγραμμένα dicit, vt Latini literarum rudes & ignaros dicunt. Athenis ſortes per literas ducebātur, per quas is quo quiſque loco iudicia exerceret, cognoſcebat. Iuxta quem morem dixit Ariſtoph. in Pluto. ὡς τὴ σορὰ νυκὶ λαχὼν τὸ γράμμα σοῦ δικάζειν. Ibidem, ἀφ' ἑλαχυῦσ' ἕπεισ ὡ τοῦ γράμματος. Vnde pro loco iudicij capitur in eadem Comœdia. ὡς ἐπὶς ἅπαντες οἱ δικάζοντες ἔκαμεν, ἀπόδυσιν δὲ πολλὴ ἐγγεγόφθαι γράμμασιν, id eſt, δικαστηρίοις ἐ πώσπα γράμματα, Æſchines, iſacta publica, libri ſeu tabulæ. Demoſthen. ἀεὶ τοιαῦτ' ἐξῆν νόμων ἐν ἑνὶ τῶν τριῶν μιᾷ ἡμέρᾳ γραφαὶ εἰς τὰ δημόσια γράμματα κατεβάλλοντο, legibus vetantibus primùm quidem falſas ſcriptiones inter publica præcepta referre. In Euang. Lucæ cap. 16 δίξαι σοῦ τὸ γράμμα, accipe cautionem tuam. ſonat hæc dictio, ait Erasmus, literam, aut ſcriptum, aut ſyngraphām, aut codicillos, aut libellos, aut huiuſmodi quippiā. γράμματα τραπεζιτικὰ ſunt rationes menſæ & argentariorum apud Demoſt. ἀφεῖναι τὰ γράμματα, rationes edere. εἰ τὰ γράμματα ἐφέρουσι, vt lecti ſcriptum captantes, Meſſallanus ex Nazanz. τὰ γράμματα, ſententias, literæ & epiſtolæ: item, leges, decreta, ſcripta, opera. acta publica. Ariſtotel. ἐ πολιτ. ὡς ἔστιν ἢ κὸ γράμμασι ᾗ τοῖς ἀρχαίοις πολιτείαις, vbi γράμματα vocat leges ſcriptas. Idem lib. 2. κὸ γράμματα ἀρχῆς, ſecundum legem ſcriptam imperare. Idem alibi κὸ γράμματα ἐκ τῆς διαθήκης φαίνει, i. ſecundum artem ſcriptam. ἄλλα γράμματα, cum literatura, cum elementis. κὸ γράμμα, pro literarum ordine, ſecundum literarum ordinem. γράμματα διδάσκειν, literas docens, Demoſth.

Γραμμάδιον, τὸ, ſcrupulus, i. pars drachmæ.

Γραμματία, ας, ἡ, literatura. ἐξαφίξιμοτε.

Γραμματίδιον, τὸ, ᾗ

Γραμματίον διδασκαλεῖον, ludus literatius. συμβόλαιον, liber, codex, commentarius, θεῶν. Ariſtoph. κἀκφέρε τὸ γραμματεῖον ἐν ᾧ κα-

γνῶ γραμματῖον etiam dicitur τὸ λυχνοκαμμα, i.album. Plin. Demosth. ποιῆς δέλτα. ἐν τῷ πρώτῳ δὲ γραμματοφόρια ἦσαν τὰ γραμματεῖα. ἴδιαν δὲ τοῦτο ἐπ. ἐσήμαινε μέσις τὸ λαμπρικὸν γραμματῖον. Erat verò liber in quem puerorum nomina referebatur, qui iam tutelæ suæ fact erant. Apud Demosthen. quodcunque volumen, & libellum, & tabellam significat, & quicquid scriptum est ita vt tam late ferè huius nominis pateat significatio, quàm tabularum apud Latinos. Vnde pro actis publicis, syngraphis, schedulis, tabulis nouis, tabuli-legum, tabulis testamentariis poni solet. ἀναίγνωθι τὸ γραμματεῖον, iperire tabulas testamenti. Demosth. στέφανος. Plato in Minoe γραμματεῖον χαλκοῦν, tibulani-legum appellat. Comment. ἔχοντες γραμματεῖα, habentes tabellas. Plutarchus in Lycurg. ουρανοῦ βαγίδας δύσαντες, ὑπὸπίναν καὶ διαπράξαντες πολὺ γραμματεῖα, cælo aperiri viso, excidere & dispergi multas sortes, id est, scripturas in quibus sortes quædam erant, Idem in Fabio. Et apud Theophrast. de histor. plant 3. cap. 10. τὰ γραμματεῖα codicillos vertit Gaza. Et apud Athen. aliter l. b. 6. Τοὺς ὀ γραμματεῖας (ὧν τοὺς μὲ ὀλιγόλογα τὰ καινὰ ἦν σωμβόλαιον) ὃς οὐκ ἐπαινεῖς ἐκθαμάζομαι. γραμματεῖον præterea, loculi quibus nummi asseruantur, ἀργυροθήκη, dicebatúrque γραμματεῖον δοιδοῦν. vide Pollucem libro 4.

Γραμματεύς, ὁ, ῶ, scriba publicus, cancellarius. Huius officium erat publica scripta atque decreta seruare, eadémque, si posce rentur, lectitare. Item, δίκης γραφέως, i. perscribere & in acta referre. Aristoph. τὸν ὀπτὸν γόγγρον τῶν δίκων ὁ γραμματεὺς, Interpres. Thucyd γραμματέα λέγειν ὁ ξυνωδὸς τὸν εἰσιόντα ὑπὸ τῆ βουλῆ τὰ τῆ δήμου γράμματα ἀναγινώσκειν, lib. 7. Vile fuit officium γραμματέως: vnde per contumeliam Æschines à Demosthen. vocatur ἀλιτὴρ γραμματεύς. Apud ludæos sapientiæ profectio penes scribas erat: alioqui γραμματεὺς sonat literatorem, qui & literatus dicitur. Apud Phalar. in Epistol. Aretin. vertit librarium.

Γραμματεύομαι οὖσα, π. ὦσα, sum scriba, scribæ partes ago.

Γραμματοφόρος, ὁ, tabellarius, Plutarc. in Galba.

Γραμμάτιας, gemma quæ smaragdo similis est & transuersa linea alba media præcingitur. apud Hesychium vero legitur γραμματίας expὸλεῖα παπαβόλος.

Γραμματίδιον, τὸ, epistolium. Theophr. in Characterib. cap. ὁ δὲ ἀπονοίας, ἐχει ὁμιλοῦντι γραμματίδιον ἐν ταῖς χερσίν.

Γραμματικὴ ἐμὶ, um grammaticus, in lib. Epigr.

Γραμματικὸς, ὁ, ὸν, grammaticus, literatorius. ὑπερῴων καὶ ὄφρις τὸ ὃ γεβεον ἡ ἀναγνώσεων δοκιμὴ. Lucian. in Alcione. γράμμα γραμματικὸν τὸ τοιοῦτο, literatè scribere. seu literato more. γραμματικὴ, literaria, literatura, rectè scribendi & loquendi scientia. γραμματικὰ ἐκπώματα, pocula literis insignita, vt scribit Athenæus: cuiusmodi illud in cuius ambitu verba hæc legebantur, ὑλὸς σα τῆρες, Cæl. lib. 4. cap 31.

Γραμμάτιον, τὸ, literula, libellus. ὁ χαλκοῦς γραμμάτιος, in æueis tabellis. Budæ.

Γραμματιστὴς, ὁ, literator, qui literas docet, ludi literarij magister, prælector, rectator. Item, scriba, Herodot.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Lucian. γραμματοδιδασκαλεῖον αἰπὸ ὦ, ludum aperui literarium.

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, ludi literarij præceptor.

Γραμματοεισαγωγεῖς, οἱ, literarum institutores & magistri. Capite 17 Exodi, & capite 16. Deuteronom. κριτὰς ὁ γραμματοεισαγωγεῖς κατασήσεις σεαυτῷ, &c. tibi iudices & magistros constitues, doctores.

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ, scriba humilis & abiectus literator γραμματοκύφων διοτὶ ἑρμηνεὺς, ait interpres Hermogenis. Hoc nomine per contumeliam à Demosthene vocatur Æschines.

Γραμματομῆμα μ. ὁ μα τος, atramento quo fiunt literæ, libro Epigram.

Γραμματοφόρος, tabellio. διπλοφόρος, tabellarius.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, locus vbi scripta publica seruantur, tablinũ, Vitr. pinacotheca.

Γραμμή, ῆς, ἡ, linea, lineola, lineamentum, penicillus, literæ, scriptura. Interdum principium significat & carceres curriculi, hoc est, τῶν ἀφετηρίων ἡ πρὸ βαλβὶδα Aristoph. Acharn. σεσβαμεν νυὶὸ ὦ θυμὲ, γραμμὴ δ' αὖτοὶ, progredere ô anime mi: hi sunt carceres: atque instat certamen. Pollux de equis libro tertio, ἡ δὲ ἀφέτης ὑφ' ἁ ἁρμάτος, ὕπαγε, γραμμὴ, βαλβὶς. γραμμὴ, species ludi: tesserarij, vbi calculi adhibebantur sexaginta, tum albi, tum nigri, διαγραμμισμὸς, Cælius. lib. 11. cap. 27. γραμμὴ κυκλοτερὴς, pupillam ambiens circulus, qui etiam iris dicitur, Pollux lib. 2.

Γραμμικὸς, linearis: vnde γραμμικὴ ἀσκῦνια, Alexand. Aphrod. linearum accessitates & cuitæ virgentes & ratione. γραμμικὴ δύναμις, sunt demonstrationes mathematicæ per lineas. Quint. lib. 1. cap. 18. item apud Plut. de Exilio, γραμμικὸς dicitur linearum peritus.

Γραμμὴς, genus ludi per calculo s, de quo Pollux. l. 9.

Γραμμοειδὴς, linearis: vnde γραμμοειδὲς φρόνημα, Aristot. de mundo lineari specie ferri.

Γραμμόδης, ες, ὁ, ἡ, regularis, linearis, Theoph. lib. 4. cap. 13. histor plant. Idem lib. 7. c. 3. γραμμὸδη πάσσημα, semina canalicu lata, Gaza.

Γραῖ. vide γραῦς.

Γραιοσάνιον, vetulis rem habentes, vetulas arcentes à piscibus. Aristoph. & Comment. in Pace.

Γράμι, ἐος, ἡ, scriptorius, quali scriptilis, pictus, scriptus, in scriptus. γραπτὸς νόμος, lex scripta, Nazanzen. γραπτὸς λόγος, Alcidam.

Γραπτὰ pro γραπτὰς dixit Homer. Odyss. lib. Κυπρίδας ἑκατὸ δόλη γραπτὰ κλεκτάνας, vitæ spinarum scarificationes & laniatus, γραφὰς ἡ ὁ μυκχὰ ἡ ἐβδοσις ὑβὸ κυσὶ ὠδόν.

Γράσσος, ὁ, ὸ ides in ouium velleribus, hircus, i. fœtor alarum, pedor axillæ, Pollux lib. 2. Est & proprium loci. Aristotel. in Problem. τὰ κλωνώμενα γράσσον ὄζουσι, hirci virus olent. Dicitur & pro eodem γράσσος, & γράσσος, Suid.

Γραστόδης, hircum olentes.

Γράσσος, dem est quod ἀλαλαγμὸς, i. vociferatio & exultatio militum in congressu acierum, barritum vocauit Vegetius. Plutarch. in Apophthegm. de Alexandro, Καὶ παρασκόντες ἀυτοὶ πολὺ γράσσος ὁ λόγος. ἂ βασιλεῦ, δείδιεν ἡ μὲ φόβος τὸ πλῆθος ὑβὸ πολεμίων, αὐτοὶ ὸ ἡμῦ τὸν γράσσον ὐχ ὑπομένουσι.

Γράσις, quæ & κράσις, figura.

Γράσωνοι, ὸς, hircolus, cui fœtent alę. fœtuus, homo odoris mali Suid.

Γραύκαν, Hesych. ὁρυὶς πυρρὸς, auis cinerei coloris.

Γραῦς, ἀός, vel ὸς, ὼς, ὑν, Hom. Iliad. γ, γρηὶ δὲ μιν, &c. i. γραῖ, vt e pont interpres: ἡ πρὸ μεγάλων ὀυσωδία. Aristophan. in Plut πόσον ὁ γεὼν ἀναβαίνει ταχέως ἀπὸ κεντέδων, notat veruls libidinæ vitiarum confumere. Γραῖς siue γραῦς, vetula Horatio, i. crafamentum iuris, pultis, lactis, atque aliorum, τὸ σωματρώμενον ὕπνον γυὶμένων ἐπὶ τὸ ὑλωδὲς τῆ ζωμοῦ ἡ πᾶς ἄλλως. Idem ibidem in duplici intellectu accepit. πρὸ ἀλλων χυτρῶν πάντα αὐτὴ πούση τὰς μὲ ἀλφὰς, τὸ χύτρας ἡ γραῦς ἐπὶ ἀπατᾶται. ταύτας ὃ τὰς γραῦς ὑπέπνευσε ὄνειρος χυτρᾶ. In priori loco pro crusta pistis, siue ipsum quæ ipsumperatur in olla dum legumina coquuntur in secundo pro anu. Aristot. lib. 2. de generatione Animal. cap. 4. οἷν τὲς ἐλφὰς ἡ κυνοῦλη γραῦς, crustula in polentis pueniens, quam vetul. ni vocant, eadem γραῖα dicitur. Et in vilibocipium supernatat. vulgò vocamus *la fleur: le chapeau: tayo.*

Γραῦς κάκκαβος πάσσα πολλὰ κοτορθὸν ὑγίρει. Parœmia de his qui obperpent am res multas agitant. Suid. ὃτὰ πρὸ δι' ἐμπειρίαν πασφόμενα πανύτων.

Γραυσίος, ὁ, ἵππος τὸν κεκεφῶν ταφὸν ἔξεις, Suid. ὃτὰ πρὸ ἀξίως πὰ κατὰ πάγδυναν. equi enim annoli ex præcipitio deturbantur præ ipta.

Γραῦς σεσφὸς, de ea dicitur quæ in virginitate consenuit. à metaphora τὸν ἀρκεῖος ἀκρίδος, quamquidem γραῦν στεῖρον καὶ μὲ vocant.

Γραῦς χρεῖος, in eos, qui intempestiuè nec tempore aliquid faciunt.

Γραῶν ὕβλον, Suid. ὃτὰ μάτην λεγόμενον.

Γραύω, tendo.

Γραφεῖον, τὸ, graphium, stylus scriptorius, seu librarius stylus, ὁ φὶς ἡ ὑπογραφὶς.

Γραφεὺς, ὁ, ῶ, ὸς, ictor, scriptor, qui notat. Isocrat. τοῦ γραφέως ἀπεκρίζειν τὰ κελὰ πρὸ ζῶων.

Γραφὴ, ῆς, ἡ, criptura. γραφὴ αὐξομένη, literarum monumentis tradere: scriptio, descriptio, commentatio, liber, volumen, commentarius, epistola, scriptum, oratio scripta, historia, tabula, bella, monumentum, pictura, χαρακτὴρ, imago. γραφὴ κακὴ ἰς, Chæ scriptura, Æschin. accipi potest pro epistola seu scripto, est. quod scripsit Callias. ἐὲ γραφὴν, ad scribendum, Thucyd. γραφὴ σπλὴ ἀνελθὸν, lapides literis inciss declarant. γραφὴ νόμος, lex scripta, Plato νόμ. Item causa, accusatio. actio populatis: quando lex ve iniqua aut perperam lata accusatur. σύγγραφὲ dicitur de rebus perperam factis: confunditur tamen hæc significatio apud bonos authores, & ad alia etiam crimina transferur. Σπουδαίου γραφὴ, est deferre aliquem & postulare Demosth. ἀφ' ἵνης ἀπλοῦς γε κρὸς τὸν ἀδίκοντα ἀξιοῦμεν γραφὴν κινπεῖν τῆς, diem dixit Cteliphonti, vel reum postulauit. Ita

πῶ γραφῶ ἀπίνω, Demosth. γραφῶ ποιεῖ θεῳ, id est, ἐπάγειν, apud eundem. γραφῶ διδόναι, id est, actionem dare, Idem Demosthen. γραφῶ ἀγῆες ἀλεῖς, otij damnatus, Plutarch. in Apophth. ὄφλειν γραφῶ est debere ærario pecuniam qua ex legibus mulctabitur qui accusallent & reum non peregissent, aut saltem quintam partem suffragiorum non tulisset: mille autem drachmas numerare renebantur hoc apparet ex orat. ὑπὲρ Διοκήτου. γραφὴ ἢ δίκη, postulationes, accusationes, Aristot. lib. 6. Polit. accipitur etiam γραφὴ, pro γράφειν, apud Aristoph. Et γραφὴ, i. ζωγραφία, Suid. dicitur & de fucata face tanquam & ipsa picta sit, vt apud Theophil. ep. 2.

Γραφεύς, pingendi peritus, scriptorius. νόμος γραφικός, Nonnus, pro γραμματεῖ, lex scripta, graphicus. Plaut. graphicus nugator, i. absolutus. γραφικὸν μέλαν, librarium attramentum, quo ad scribenda volumina vtuntur, atramentum scriptorium Celso. γραφικὰ βιβλία, facultas scribendi. Stylus Ciceroni, cui opponitur αὐτοχειριασικὸς. Alcidamas, Οὐκ ἀποδημηρίζων παντελῶς τῶν γραφικῶν βιβλίων, ἀλλὰ χείρω τῆς αὐτοχειριασικῆς ἠγούμενος. Vnde γραφικὴ, ars pingendi, ars pictoria, ars seu pertia figurandi, lib. Epigram. γραφικῶν κεκαινότατοι δέλτοι, pro atramento. γραφικὸν πάσσειν, scribendi materia, ei opponitur αὐτοχειριασικὸν. ὁ γραφικώτατος, maximè historicus.

Γραφικῶς, expressè, verè, graphicè, Plaut.

Γραφίς, ίδος, lineamentorum ductus, stylus, linearis deformatio siue designatio, scriptio, cælatura, pictura, penicillus, penna, calamus scriptorius. Exodi 32. de vitulo aureo conflatili, ἔτι σου αὐτὰ εἰς γραφίδα: vbi Latinè, Et formauit opere fusorio. τῶν γραφίδα κοπῶ, Nazanz. in orat. Vitruuius lib. 1. cap. 1. de architecto, Dei ide graphidos scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis, quam velit operis speciem deformare valeat. Et Plin. lib. 35. cap. 10. Alia multa graphidis vestigia extant in tabulis ac membranis eius, &c. γραφὶς enim siue ὑπογραφὶς, stylus & instrumentum quo in pugillaribus scribitur Pollux lib. 7. quod graphium dixit Ouid. & thecam reponendis graphiis, Martialis vocat graphiarium. γραφὶς δηλίνη.

Γραφίον, οῦ, ὁ, instrumetum Chirurgicum ad tela lata extrahenda. describit Celsus lib. 7. cap. 5.

Γράφομαι, ἀδικοῦμαι, πάσχω. Actiuè, scribo, transcribo, mando, circumscribo, accuso, δίκαιω, arcesso & postulo. γράμματα γράφεσθαι, literas scribere, Lucian. γράφεσθαι δικλητῆρα, scribere libellum repudij. Plutarch. γράφομαι τὸν ἀδικοῦντα, rei nomen defero, i. accuso iniustè agentem, Idem in Solone. ὑγιέναι σῶζοντα τὸ γράφεσθαι, Æschin. i. κατηγορεῖν ἢ γράφομαί τι ἀδικοῦντα ὧν τὸ ἐπιδικαιοῦσθαι, re apud Rhadamanthium iniuriæ illatæ accuso, Lucian. γεγραμμένος τῆς ἀσεβείας, accuso te proditionis, Plutarch. in Themistocl. γράφομαι παίγνιά τε καὶ σκώμματα γεγραμμένα, Æschines, accuso, intendo accusationes, &c. γραφόμενοι τὰ τῆς σκηνικῆς ἀρχῆς, Plato νόμε 6. postulo, &c. ἐγκλητὸν αὐτὸν τῆς ἀσεβείας, accusauit hominem impietatis. γράφεται μὲν γραφὴν ἀσεβείας ὧν τὸ ἐπιδικαιοῦσθαι, nos apud Rhadamanthium impietatis accusat. γράφομαί τι δίκην, Chrysost. ἀφεὶς τὰ ἱερὰ ἐγκλητὸν εἰς ἄρειον πάγον δημοσθένα τὸν παμπόνηρον καὶ πᾶν τὸ κεφαλὴν ὀφεῖλον, Æschines, detulit in Areum pagum Demostelem capitalis criminis. Passiuè accipiti significat, scribor, pingor, accusor. γεγραμμένη εἰκὼν, depicta imago, Aristop. γραφεὶς, scriptus, accusatus. γεγραφέναι ἀπορίαν, Demosth. Plut. in Solone, δεῖ ἢ σοφὸν τὸ δυνατὸν γράφεσθαι ἢ νόμον, decet autem in ferenda leg. facultatis rationem habere. Nazanz. in orat. ἐγράφης εἰς ἀσωτίαν, in cælos adscriptus es. Aristot. in Polit. γεγραμμένον δῆμον πόλ, &c. scriptũ est à me. Ité γεγραμμένα δίκλω, caulam perscribi hoc intendo, in acta refero. Aristop. περ. ὅπῶν γράψετο ἡ δίκλω ὁ γραμματεὺς, &c. γράφομαι γραφὴν, litẽ intendo. Idem. αὐτὸν γραφὴν δικαίᾳ ὧν γράψεται μόνῳ.

Γράφω, ἄ, ἁμμαφα, vel γεγραφὰ, circunflexè. dicit τυπτῶ, ἐτύπτω: vnde ἐγγεγράφθαι, apud Synesium, & γεγράφθαι. scribo, describo, duco lineam, delineo, pingo, literis prodo literis trado, asscribo, edo, mitto, figuro, exaro, fingo, trado præcepta, scriptum relinquo, literis mando, depingo, imprimo, decerno, scribendo cesseo, & sum author decretis, statuo, & ad senatũ refero, accuso, reum ago. γράφειν διὰ χάρτα ἢ μέλανος, charta & attramento scribere. Ioan. Epist. 2. πολλὰ ἔχων ὑμῖν γράφειν, οὐ βούλομαι διὰ χάρτα ἢ μέλανος, Interp. per chartam & attramentum. Idem in Epist. 3 Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος ἢ καλάμου σοι γράψαι γράφειν διὰ σημάτων, notis scribere. Vide Ciceron. in Epistol. Vnde notarius dicitur, & puer notarum præpetum Aulonio. Basil. in Epist. οἱ λόγοι τῶν ἐμῶν ὑπομνημάτων ἐγράφη διὰ τῶν σημείων χρῆσθαι, ἵνα ἐπαμῶν αὐτῶν λάθῃ τὸ πᾶν χεῖρ ὁ γράφων γράφων τὸν νόμον, legem ferro, Plutarch. in Pericle. γράφειν τὸν διαλυκτὰς, constituo iudicium, litem intento, Æschin. γράφειν τὸν πόλεμον, decernere, Demosth. Idem. γράφειν τῶν στρατιῶν γράφειν σε, de te scribo, idem Demosth. γράφει σύμμαχον πόλιν, scripsit, fecit. Idem. γράφειν ψηφίσματα, decerno, Idem. γράφειν ψηφίσματα, ferre rationem, decernere, &c. γράφειν δίκλω, intendere actionem, dictare iudicium. Aristoph. περὶ σὺ γράφουσιν παντελῶς τὰς δίκας, &c. si tibi dico impingatur. τῶν δίκλω γράφειν πῆ, scribere dicam alicui, iudicium dictare, Aristoph. γράφειν ἀδικίαν, corripuit iudicat contra legum interdicta aliquid promulgat, Demost. γράψας αὐτὸν θανάτου ζημιῶσαι, decerneos, &c. Æschi. διὰ μέλανος γράφειν τὸν νόμον, ἀγραφὲς, atramento leges scripsit, Plutar. in Solon. Diosc. lib. 3. c. 2. 6. τὸ μέλαν ἢ γεγραμμένον τῷ ὀστρίῳ καλεῖται βοῦκρανον, atramentum librarium diluto eius temperatum. γράφειν εἰς αὐτὸν πιεῖς, scribo in homines, de hominibus, Phalaris in Epist. γράφειν εἰς σκόλια χαλκᾶ, Demost. sic Cicero in 2. in Verr. scribere dixit. γράφειν εἰς δέλτους, scribo in pellibus, Herod. γράφειν εἰς κόλλαθα, pulchrè seu venustè scribo. γράφειν εἰς πάχος, celeriter & expedite, Procop. γράφειν πρὸς τὰς ἀφορμὰς τῆς gestas scribo, Aristot. in Rhetor. γράφω πρὸς τὸν πόλεμον, Plato in Epistol. scriptis profero in vulgus. γράφειν, pro soluta oratione & prosa opus scribere, Isocrat. ad Nicomach. ὀκνῶ ἢ φοβοῦμαι, ὅπ διὰ τὸν βουλομένους ἢ πιεῖν ἢ γράφῃ καταισχύνας πόλιν πολλὰς, μὴ οὐ δοκιμάσαντες τὸν λόγων ζητεῖ, ὃν οὐ μεθαίσεται, vos πιεῖν & γράφειν opponuntur, i. carmen fingere, & libera oratione scribere. γράφειν ὡς ῥητὸν dicunt Græci Cicero in mente insculpere. Æschylus in Prometheo vincto, Ἡ γράφω σὺ μηχάνην δίκλτος φρενῶν. Pindarus initio 10. Odæ Olympiorum, Τὸν ὀλυμπονίκαν αἰνέσαντα μοι Ἀρχεστράτᾳ παῖδα πῶν φρενὸς ἐμᾶς γλεφάρῳ. Terentius in Andria, Etiã nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Contrà, Catullus in vento & aqua scribere dixit, de rebus quæ subitò dissipantur: vt Græc. εἰς πέφυκα γράφειν ἢ ἐς ὕδωρ, ἢ ὕδωρ. Dicitur & γράφειν simpliciter pro rogationem perferre, psephisma fieri, secundum ferre. Hermog. φυλάξῃς πολιτικωμένῳ τὸ πόλει ἔδοξε δικαιῶ, ἢ ὅπλων ἠρῴσατο τὸ γράφειν τὰς αὐτὸν κρεπάγων. Et γράφειν pro ζωγράφειν, Demosth.

Γραφώδης, ους, ὁ, ἡ, similis.

Γραφω, co. nedo, ἐνίω. vnde apud Callimach. ἔγραι, comedebat. sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φᾶγε, comede. Etymolog. & περίσσωμα γραῶ dici innuit, cuius futur. esse γράσω. Idem vult significare etiam ξύειν, sculpere, inde dedicens γράφω.

Γρηγορέω, μ. ἀσωμάτως, π. γρηγόρεν, vigilo, vigilans sum, expergiscor, Neut. ibi sol. Habet tamen aliquando Accusat. Philo. τὸν νοῦν ὑπνώττοντα, ἐγρήγορεν ἀδ Atticis dicitur non γεγρηκὼς, ait Phrynicus. γεγρηκὼς φυλάττειν, Lucian.

Γρηγόρησις, vigilantia.

Γρηγορητικὸν, vigilandum est.

Γρηγορήτορ, vigilantius, Gaza in Somnio Scipionis.

Γρηΐ Φ, antiquus.

Γρῆιδ, Etymol. & Hesych. sunt αἰδοῖα σώματα.

Γρῆιδ, ἕω, seu γρῆιδις, ab Eratosthene vocatur quod Hesychio est ἀγελαῖος, nempe δικτυοσεδὲς ὁ σβεπὶ ὄντως ἢ βαυκχιώτης διονύσου.

Γρηϊζειν, καρβανίζειν, Basil. in Hesy. legitur χρηΐζειν pro ἀλάζειν.

Γρῆτις, Suidæ ὁ βυρσοδέψης corriarius.

Γρῆις, γρηΐδος, γρηΐδ, scribitur γρῆΐς, γρῆΐΦ· per διάλυσιν apud Homer. idem quoq; γρᾶΐς significat vetulam & pelliculam illam in lacte concreto, quæ vt anus cutis tugata est, Siculi σύραμα vocant. & Nicandri interpr. τὸν γρηγόρεον, ἤτοι τὸν πεπηγότα σὲ τῷ γάλακτος, τὸ ὑπόπλαδον τοῦ γάλακτος Nicander. in Alexiph. Ἔδεα πόρῃς φαιδίμα χαλκοῦ δόσιν οὐδὲ γρᾶΐδ.

Γρίδιον, ἢ, grielonitis dicitur à quibusdam τὸ ἱπποπόλιον, Dioscor. lib. 3. cap. 78.

Γρίΐδ, nomen proprium apud Homer. Suid. Aristot. lib. 6. cap. 28. ὄμῳ χρίῳ ὑλίεντ, sed dorso montis opaci, Gaza vertit.

Γριπεύς, ἕως, piscator, confusus retia piscatoria, in Epigr.

Γριπεύω, piscor.

Γριπὸς, ίδος, ἡ, piscatio, ars piscatoria. in Epigr. ἐρυσάμεθ' ἐν ἁλὶ γριπὸς ὅτι χρησιὸν τὸ χέρα τὸν ἐκ πολλῆς ἐφέλκεται βόλον.

Γρῖπος, ὁ, ἢ, rete, ἰδίκτυον. ab ἀγρεύω.

Γρυπώμενα, Hesych. & Etymol. τὰ συκοκλώθωμα, τὰ ἀναστρόφδ᾽, συμπεπλωμένα seu κύρτος.

Γρῖπυς, ου, ὁ, γρυπὸς, in Epigram.

Γρῦζειν, Hesy. γρύζειν scribere. Sed addit quoddam dicere à Laconibus vsurpari pro ξύειν ἢ ἀμύσσειν carpere, & vellicare unguibus. apud eundem legitur χρυσοδὸς, expositum ὁ τῶν χρυσῶν πλοῦτος.

Γρυφίδιν, conjecto, ænigmata solue, ἀνίσσομαι.

Γρυφοειδὲς, inuiscundum, δύσπεπτον.

Γρύφος, ὁ, vel γρῦφος, rete, sagena, hinc apud Hippocr. γρυφώδης, i. ὁμοιοειδὲς, ὅμοιον τῷ γρίφοι, τὸ ἀλλοπλοκὸν δίκτυον. Idem graphus, lemmo implicitus, ænigma, argumentum nodosum, insolubile. Lucian ὕδωρ τὸ ἀπὸ ῥημάτων ἢ γρίφοις ἀκούσας. graphus etiam à Gellio dicitur inter conuiales quæstiones quas Græci συμποσιακὰ ζητήματα vocant & κυλίκεια ἢ μεθυστικὰ, proponebantur ænigmata & graphi. diffoluentibus honorarium erat carnium quædam distributio & visceratio. ignorantibus verò pœna proposita, murræ poculum. Pollux lib 6. vide Athen. lib. 1. Aristoph. in Vespis, & eius Comment. Hesych.

Γρυφόω, ῶ, γεῖς ἢ ἢ, intricatus, Nazan. orat. 4.

Γρυμαδ, ίσκης, ἡ, ἢ, scropha, antiqua porca, γρυμὸς. At Ἀγρυμαδ, teste Hesych.

dicuntur οἱ ζωγράφοι qui & γεγφεῖς.

Γρῦλος, ὁ, pugnus.

Γρῦπος, pritnum rudimentum tibicinum, quum tibias inflare discunt σωμασίν, φορτασώπης, καυκαλία, Pollux lib. 4. Τὰ δ' ὀφρύτα ἢ αὐλικὰ τῆς καθήμασθε, πίεσις, ἢ γρῦπος. Hesyc. αἰκαφόσησις ἢ ἀφύσημα μικτοῦσιν αὐλητοὶ ἢ καθαρσεῖ.

Γρῦπος δίτρητος, i. e. exp. ὃ μιᾶ αὐλῷ: quod etiam βρυόδετος dicitur.

Γρυφοφόροι, ὀι, vehites, qui pilis vtuntur, Polyb. lib. 1. dicitur & γεροφόροι: de eodem in Epitome, i. pilarius.

Γρύφος, ὁ, genus teli, hastæ cuspis, quam terræ infigimus, pilũ. vide Σαύρωτήρ.

Γρῦφος, ὁ, pilum, teli genus, apud Polybium: Liuius hastam velitarem ex eo videtur appellasse. Polybio γρῦφος hastile est longitudine duũ n cubitorum, crassitudine & digitali, ferro dodrantali, ita in tenuitatem diducto & gracilitatem spiculato, vt primo statim ictu necessario imfectetur vulgò lance gaye.

Γρῦλλος, Hesych. σφόδρα. Latinis vero Grumus est σφυρόν.

Γρῦμὰ, ὁ, ἢ, torris, truncus.

Γρύσσεται, i. e. Hesych. μαρύεται siue ἐκτείνεται.

Γρῦ, minimum quiddam significat, vt fordes vnguium rẽ videlicet vilissimam: aut vocem fusllam, quam edere solent ij, qui grunantur sermone respondere: aut numisma minutissimum. Vnde prouer. μηδὲ γρῦ, & νὴ γρῦ, apud Demosthenem ne tantulum quidem Cic. in Lentulonem. Aristoph. in Pluto, Καὶ ταῦτ' ἀποκτείνωμέν τὸ σῶμα ταυτί, ἢ γρῦ.

Γρύζω, ὠ, ὕξω, ὠ, ὠχα, i. ligeo, clamo, mutio, hisco, mussito, gannio, grunnio, τῷ φωνὴ ὑποκλέπτειν, ἢ κακῶς. Philostratus, νὴ μὰ τὸν ἐν Πλάτωνι ἐκεῖνο, ἢδὶ ὑπ' ἐκείνου γρύζει, haud quaquam locutus est neque adduci potuit, vt vel hisceret. Aristoph. in Plut. γρύζει γ' ἡ πολλὴ τὸν, hisceret verò audentis. Idem. πρ. ἔδει φωνῶν σαφῆ· γρύζων τις μηδὲν ἀκούσῃ. Idem ibidem, ἀμφ' ὀδάξειν, ἢ ὡς γρύζει ὑπ' ἐμοῦ· ὁ πουλ, ἢ μὰ φθέγξῃ, nihil prorsus dices: vide ἀκαγρύεν, in eadem comœdia. Ioiite cap. 11. ὡς ἔγρυζεν ὕδὺς, τῷ ὑφὴ ἐσγεσεν τὴ γλῶσσαν αὐτοῦ, vbi Latinè, nullus contra filios Israel mutire est ausus. Exod. c. 11. ἢ γρύζει κύων τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, non mutiet canis lingua sua.

Γρῦλλισμὸς, ὁ, vox porcorum.

Γρυλίζομαι ἰσοῦμαι ἐκ τοῦ γρυνίο. γρῦζω. Aristoph. Plut. ὑμεῖς δ' γρυλλίζοντε τὸν φοινικίδας ὑπεσθὸν μητρὶ χείρε.

Γρυλισμὸς, ὁ, ὃ, g. unnitus, stridor.

Γρῦν, ὁ, ὃ, porcus, vox porcorum: sic etiam dictus is cum quo Vlysses apud Plutarchum disputat, in porcum à Circe mutatus. Plutarch. est etiam congrus piscis. vide γρύλλος.

Γρυμάζω, σελοφάνης, Phryn. Pollux lib. 10. γρυπᾶν ἢ ἀρίσθαι τι εἰς ὑπόθεσιν, ὃ ἐνοι τὸ ἁμαυρωμίζωσι. Apud Athen. l. b. ἢ γρυμάζει aliud est, γελοῖς ἢ πάσαι μίρασι, ὥσπερ τὰ ὑδατα τὰ ἐν τοῖς μὴ ἢ λεπτὸν γεμίζω ἢ ἔφω.

Γρυμπάζειν, Hesych. est γρυπόσθαι & συγκεκαμπύλοθαι.

Γρυῦ, Hesych. est ἐ γρῦ.

Γρυσοὶ, Suid. κορακὶ ὀρνίθια, πὰ ἐξύλα τῷ γεραιόρνιν, i. trunci querni seu vetustissimi quercuum.

Γρῦς, ὁ, ὀrdes vnguium.

Γρύψ, ὑπόπτερος, ὁ, gryps seu g. yphus auis genus adunco rostro, in morem aquilæ, de quo vide Herod. lib 3. & Paul. in Attica.

Γρυπτὰ, ὠδι vulturum, ἢ γυπῶν, Hesych.

Γρυπάνιος, aduncæ aquilæ, Aristophan. quidam potius esse censent monstrosum inem mixtam ex aquilarum & gryphum genere.

Γρυπτὸ ἰσοῦλιος, siue γρυπανιος, ὁ, ἢ, senecio, Hesych. Harpo. & Suid.

Γρυπαγωνὸν, uncum vt. Harpoc.

Γρυπαπείζειν, apud Etym. esse dicitur σείειθαι ἢ γλῶ παλαιῶν ἢ ἀπορ ῥυσθῆναι δὲ τὸ ἐστμιοῦ ex Antiphonte.

Γρῦπες, οἱ, gryphes, instrumentum nauticum & anchoræ.

Γρυπτὸς, tristis, odiosus.

Γρυπὸς, οὐ, habenas naſum aduncum, aquilinus, adunco naſo, vnco naſo præditus ἐκμαυκόβλον. item incurvus inflexus. Xenoph. τῷ μὲν γὰ μετὰ χρυσὸ ἢ γαστὰρ ἦν ἐστὸς, τῷ δ' ἀδύτερον, σμὸς.

Γρυπότης, ητος, ἡ, nasi aduncitas.

Γρυπόω, ὦσω, ἢduncum reddo. Alexand. Aphrod.

Γρύπωσις, ὠσεως, ἢ, curuatio. ἐπὶ τῆς μυτῆς.

Γρυμμὰς, grunnitus. γρύλλος, γρύλισμὸς. Athen. lib. 3. Σκληὸν ὄντων ἔχῃ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ πᾶσι κτίσται τὸν κυνῦσμὸν (legend. πᾶσι κτίσται, τὸν κυνδσμὸν) τὸ βρύφωνς ἀπτῶν τοῖς παροῦσι τὸδεῖ, grunnitu perstrepens infutis vagitum, &c.

Γρυποπάλλης, qui supellectilia fruola venditat. Latinè friuolarius dici potest, inquit Bud. ferutarius. Gell. vulgò. quincaillier. ἐυποπάλλης, γυντάρης, Comment. Aristoph. in Plut. vel est γρυπάρης qui vulgo regratier, & Graco. ἐυποπάλλης.

Γρυπάρεια, τὰ, ἢ suola, vasa fictilia, cassa, scrutа.

Γρυπάρια τὰ λεπτὰ σκεύη, Aristophanes, fruola supellectilia scruta. hinc γρυπάρης vide γρυποπάλλης. hinc fluxit vox Gallica regratier, i. γρυπάρης, ἐς ἢ ἀκρις & ceris emptor ὁ παλιγκάπηλος.

Γρυφάλιοι, ἢ, i. γλωσοὶ, σπήλαια, spelunca.

Γρυφάνη, ceu lem est τοῦ σαφῆ γραῦς, marcida vetula, sed addit à quibusdam exponi παλαιὰ ὀλίον vetulam asinam.

Γρυπαὶ, ὁ, scropha.

Γρυπὸς, ὁ, ἢ, γρυφάλιον, foramen specus. Nicand. in Theriac. ἐὰ γρυπὸν ὀδὸν ἐν Μυσίοις. Et in Alexiphar. πολλὰν δὲ γρύπησι, κεκλιμένοι δὲ σπήλαι. Eustath. refert ex Aelio Dionysio esse locum cauum in curru in quo seuticæ reponebantur. Et γρυπὸι, muſſantes. muginantes, γρυπὸς, ου, ὁ, adiect. capax, profundus, cauus. Nicand. in Alexiph.

Γύα, ὑλιε γύη. Ionicè & γύαλος, ὁ, ἢ, ruum. Eurip. Item, arui spatium seu iugerum. Hesych. & Eustath. Hesych. est etiam via, fossa.

Γύαμμα, in Epigramm. ἀφωμοίωσα, id est, fundes qui terræ alligantur à puppi.

Γύαλος, ὁ, genus poculi de quo Athen. lib. ια.

Γύαλος, ὁ, ἢ, penu, thesaurus. Item concauitas seu conuexitas thoracis, manus, γύαλον, Polluci lib. 1. τὸ μέσον τῆ θώρακος. Hom. Ilias, Θώρακος γύαλον, Interp. τὸ κοῖλον τῆ θώρακος. ἀφῷ τὸ γὰ, τὸ χωρὸ ἢ καμάρα, ἐς. Etym. παὶ γύαλος, ἢ κοιλώματα, latebræ, profunditates vt in quibus abiscondunture thesauri. Euripid. ἐκ κατέρων γυάλοις i. in cyathis & poculis profundis. Idem. γυάλεις κερτόφοισι, i. villibus.

Γύαλος, ὁ, ἢ, curuus, concauus. Item thoracis circa humerum pars κύλος, ὁ, πτερύγων λόφος. Et Vallis, Sophocl. in Philoct. At γυαλὸς, ὁ, qui manu comprehendi potest, vt γυαλὸν λίθον ἀλλοπάδιον apud Eustath.

Γύαρ, ὁ, ου, ὁ, Insula vna Cycladum, ad quam relegabantur noxii Lucian.

Γυγάδες, ὁ, Gygadis: dicitur aurum & argẽtum, quod Gyges Del phis obtulit, Herodot. lib. 1. Pollux lib 3.

Γυγαμὲς, ὁ, Gygæa, lacus Lydiæ.

Γυγάδειος, ὁ, ἢ, ον, vnde γυγάδειον τὸ, ἢ. Hesych.

Γύγειος, ὁ, ἢ, γύγειον, Gygæus, Lydus prædines, qui Candaulem bellatorem occidit, Plutarch. in Problem. γύγειος πόλεις, in Epigr. γύγου δακτύλιος, Gygis annulus: prouerbium de, quo Chiliad.

Γύες, ὁ, ἢ, ὑλentale, pars aratri. τὸ γένε ποι τῶ ἀρότου. Hesiod. ἐν ὄρεσι β. φέρειν ἢ γύλιν ὁ πεὶ δέρας ὀφίωνος. illigum dentale. Idem monitio. eloc. ἢ, δρυὸς ἐὐνεις, γράνεα γύες, ἐς ilice dentale. Et paromia γύης ὡς ἐνὸς αὐτῷ, Suid. ὅπὶ τῷ ἑ' ἢ τὴν ἀχρεῖον. In corpore humano dicitur etiam teretum colli osticulorum seu vertebrarum cœtus vt Carn. interpret. apud Pollucem.

Γυάτης, ὁ, ὁ, claudus. Hesych.

Γυαλδέες, ὁ, ὁ, ἢ, ὃ, membra sanans.

Γυαλκὶς παλαιμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cæter opp. vel vt alij malunt quæ nititur membrorum robore.

Γύης, ὁ, ου, nomen mensuræ, vt iugerum: hinc πενταπενταγύης, quinquies quinta iugerum. apud Platonẽ Epistol. prima generis est insulini γάμε δὲ ὑμῶν ὁ γένεσι βέβαιος ἐς πενταγύης γάμ.

Γυιδέρες, ὁ, ἢ, ὃ, membria depascens poeticum. γυιδέρεσι σῶμ, in p gr. γυιδέρες βελέεσσι, Ibidem.

Γυιολιμος, ὁ, ἢ, ὃ, membra fatigans.

Γυιοπόρος, ὁ, ὁ, membra lepalcens, Hesiod. γυιοπόρε μεδέοντες, i. μέλη ἐδύσας φρονίδας, &c. defatigantes, vel ad latietatem quæ membra arrodentes.

Γύος, ὁ, τὸ, membrum omne, sed proprie manus, & pedes. τὰ γύα τε μέλη Homer. ἐς ἀέρι γύοις, vsque ad pedes in Epigr. nisi alicubi pro cruribus, aut tibiis. Γύοι dicitur etiam totum corpus. ὅλον τὸ σῶμα. apud Hippoc. lib. 6.

Γυιοπέδη, ὁ, ἢ, membrorum compedes seu vincula.

Γυιός, ὁ, ὁ, claudus, morbidus.

Γυιοτικὸς, ὁ, ὁ, ἢ, ὃ, membra liquefaciens. γυιοτικὸς πυὶν lib. Ep. gran m.

Γυιόω, ὦσω, τὸ σκέλη βλάπτω, debilito. Hesiod. ἢ ἔτι γυιώσῃς, decidit mut latus. γυιώσω, χωλώσω, Homer. fia gum membria.

Γυίου χοιε πέδαις, membris constringentibus. Lycoph.

Γυλιαζ λως, ὁ, ὁ, ὁ, qui collo est gracili & prælongo, κεκυρτοζώνων Aristoph. in Pace. vide γῦλιν.

Γύλιον, vas viminale.

Γύλεθ, ὁ, ὁ, sporta, calarhus, genus peræ militaris, & vasculũ oblongum, in acutum desinens, aptum militiæ ad seruandos labores. Aristoph. Comment. in Pace. apud Hesych. scribitur γύλιθ. Est & γύλιθ. poreus (pinus qui & χειμερρύλιθος. teste Suid.

Γυλιὰς. Hesych. est genus poculi à Macedonibus sic dictum.

Γυλίσκες, οἱdem Hesych. sint pisces quidam.

Γυλὸς, ὁ, ἢ, ὃ, ὁ πτερυγωθὸς λόφος, cubus aut quadrangulus lapis. At γυλοὶ, eidem γελοῖοι.

Γυμνάζομαι, laboro, me exerceo, exerceor. γεγυμνασμένος ἀεὶ τὰ, ἢ exercitatus, in re aliqua versatus. γεγυμνασμένος πολλῶν πάλαι multis bellis exercitatus, Philostratus. Idem γεγυμνασμένος ἐν θαλάττης, in mari exercitatus. Petru. cap. 2. Epist. 2. κεκριθέναι γεγυμνασμένον πλουτεῖν ἢ χρῆσθε, cor exercitatum rapinis habetes. γεγυμνασμένος ἀφὸ ἀλοτέ θεοῦ, expeditus ad obedientiam Nazanz. Aristoteel. l. b. 6. Politic. γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις ἀφὲ τὰ πολεμικὰς ἀφόξεις, ad rem militarem exercitatione habiles e

fcel

fecti. Isocrates, γυμνάζεσθαι ἐπ' αὐτῇ τῇ ὑγιείᾳ, in ipsis rebus se exercere. Item, γυμνάζομαι, me ludo gymnastico exerceo, certo, concerto, Thucydid.

γυμνάζω, ἄσω, π. αορ. exercæo, exercito, exercito, instruo, comparo, assuefacio, exercitationem formo. Xenoph. τὸ σῶμα γυμνάσασθαι σωθῆναι τοὺς πόνους ἐξέβαλε, corpus exercere oportet, laboribus & fudore. Isocrat. τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμνασε γυμνάζων τὸν πόλεμον, ad bellum me exerceo, Platon. γόμ. γυμνάζειν τὴν ψυχὴν, Isocrat. Idē, γυμνάζειν τοὺς πόνους. Xenophon, γυμνάζω σὸν παῖδας ταῦτα ποιεῖν, lib. 1. Pædiæ.

γυμνάζάδης, exercens fe sic apud Lucianum Helena dicitur, exercitationi dedita. γυμνάδης ἀπὸ ἵππου, equas pede expeditas, Eurip.

γυμνασία, ας, ἡ, exercitium, meditatio, exercitatio, tractatio, peritia. ἡ γυμναστικὴ καλεῖται ἡ ἀρχὴ ἀφορμῆσθαι, Galenus ad Glauc. lib. 1. exercitatio.

γυμναστάρχαμαι ἄσω, exercitationibus præsum. γυμναστάρχης, exercitationum principes facti Æliop. vide γυμναστάρχ-.

γυμναστάρχης, ου, gymnasiorum præses, gymnicorum ludorum præfectus, gymnasiarchus. Cicc. qui præsit exercitio palestrico, ὁ ξυστάρχης. Helychius, γυμναστάρχης ἀρχων τοῦ ξυστοῦ. Dicitur etiam.

γυμναστάρχία, ας, ἡ, præfectura ludorum, principatus gymnasij, i. palestræ.

γυμναστής, οῦ, ὁ, ludi magister, Plutarchus in Politicis. Vlpianus in Orat. contra Lept. γυμναστὴς ἐστὶν ὁ σπεύδων τοὺς νεανίσκους τοῖς γυμνασίοις. Γυμνάστου γὰρ πᾶν παλαίστρα ἐπάλαιον. Et γυμναστὴς est palestræ præfe. Phi lo in Flaccum, εἰς πᾶν ἀσπερεὶ γυμναστὴν φάσκων ἰωάγειν δὲ γυμνασταχεῖν.

γυμνάσιον, ου, τὸ, palæstra, certamen, schola, gymnasium, locus vbi nudantur & exercentur athletæ. vide γυμνάστάρχ-. Item exercitatio, exercendi ratio. Isocrates ad Nicoclem, διὰ τέλους τὴν γυμνασίαν τάχιστ' ἂν γένοιο τοιοῦτος, &c. id genus exercitamentis celeritimè talis euades. Sic Erasmus. γυμνάσιον χρηστὸν, exercitationibus vtendum est, Gaza de Senectute. Lucianus, ὁ μὲν χρόος, ὃ ἀπέχθεσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῖν ἀνακρέοντα, pro loco. γυμνάσιον κίνησις, exercitandi agitatio. ἐν τῷ γυμνασίῳ πεσόντ-, iuuenis qui in gymnasio versatur, deditus exercitationi, Plutarc.

γύμνασις, εως, ἡ, γυμνασία.

γύμνασμα, ατος, το, exercitatio, Bud. in epist. post. apud Hermog. Stose, declamatio.

γυμνάω, exercere oportet, Isocrat.

γυμνὸς, ὁ, ἡ, præceptor exercitationum, pueros exercens, gymnasij seu palæstræ magister. Xenophon. εἰ ἐπαν οἱ γυμνασταί.

γυμνικὸς, ἡ, ὸν, gymnasticus, exercitator. Plin. athleta, magister exercitationum, qui vim habet exercendi: vnde ἡ γυμναστικὴ, exercitatio gymnastica. Iuuenalis ars corpora exercendi, τέχνη παντὸς σώματος ἐνεργείας. Plato 2. de Rep. ἔστι δ' παιδεία, ἡ μὲν δὴ σώματος γυμναστικὴ, ἡ δὲ ψυχῆς μουσική. Quintilianus exercitatricem exponit. eius munus est membra dirigere, vires augere, corpus sanum, validum, habile reddere. habuerunt Græci atque Romani magistros campi qui illud facerent. Virg. Ante vrbem pueri, & primæuo flore iuuentus. Exercentur equis domitantque in puluere currus. Aut acreis tendunt arcus, aut lenta lacertis, Spicula contorquent, cursúque ictúque lacessunt. Hinc γυμνασιῶδες Aristoph. Vesp. palæstricè Plaut.

γυμνόπενης, ητος, ὁ, ἡ, nops, pauper.

γυμνοπόδαρος, ου, ὁ, miles leuis armaturæ.

γυμνοπόδιον, ου, τὸ, γυμνοπαιδία.

γυμνόπους, ποδος, ὁ, ἡ, nudus, fero leuia arma. Neutr. absol. Paulus 1. ad Corinth. cap. 4. ἡ δι' ἀνάγκην, ἡ γυμνητεία, ἡ μὴ ὑποδήσασθαι, nudi fumus. Chrysost. τὸ δὲ ἁπλῶς δεῖ τὰς τοιαύτας ἐξιέναι πομπὰς, ἀνυπόδητον ἀνδρὸς τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοὺς γυμνητεύοντας.

γυμνότης, ητος, ἡ, miles leuis armaturæ, nudus. γυμνότης βίοτος vita nuda, in Epigram.

γυμνῖτα, ης, ἡ, leuis armatura, Thucydid.

γυμνὸς, ἡ, όν, nuda, apud Dioscor. lib. 2. γυμνὸς νόσος, κακοῦργος ἢ κακουργία, Gymneticdibus Iuuilis, quæ Callarides vocantur. vel Gymnesiis Insulis, quas Baleares vocant.

γυμνὸς, gymnicus. γυμνικὸς ἄνθρ-, Xenoph. ἡμνικοὶ ἀγῶνες, gymnicludi. in quibus athletæ nudi certabant. Aristoph. in Pluto. αἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες μουσικοὶ ἢ γυμνικοί.

γυμνοβρωμα, nudus conspicior.

γυμνοκάρπος, ου, ὁ, nudum fructum habens.

γυμνοπαιδία, ἡ, & γυμνοπαιδία, palæstra apud Lacedæmonios, qua pueri nudi exercebantur Xenoph. λίχας τοὺς γυμνοπαιδοῦντας ἐδὼ παῤ ἡμεῖν τὰς ἐν πλατανιστῶι ἐξίντας ἐδιδάσκε. Apud Herodotū exponuntur. γυμνοπαιδία, nudorum puerorum palæstræ. Item γυμνοπαιδία. dicta est lex quædam tibiarum Lacedæmone, Plutarc. de musica.

γυμνοπόδιον, udis incedere pedibus, Nazanz.

γυμνοπόδης, ου, ὁ, γυμνόποδος.

γυμνοποδία, chori erant Spartæ puerorum, qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorū canebant, in honorem Spartanorum, qui pro patria in Thæreis interierant.

γυμνοπόδιον, saltationis genus, dictum à nuditate pedum.

γυμνοπόδης, ου, nudis pedibus incedo. γυμνοπόδων apud Gregor. Nazianzenum, Hieronym. expressit nudipedalia exercere libro 1. aduersus Iouinianum: quo sensu dicit Iuuenalis, Obseruant vbi mero pede sabbata reges. Tertullianus etiam in Apologetico capite 40. nudipedalia denunciare, ante Hieronym. dixerat.

γυμνόπους, όδος, ὁ, nudipes, γυμνοπόδης.

γυμνὸς, ὸν, ὁ, nudus, Genit. Lucian. τῆς χιόνος γυμνὸς, à niue nudus. Ité vacuus, ἔρημος, manifestus, apertus. γυμνὸς ὅπλων, exutus armis. γυμνὰ ἀγωνία, exercitatio nudis corporibus, Lucianus. γυμνὸν σκέλος, tine vlc. γυμνὸς πρὸς σκιρὸν, tenuatus carnibus. γυμνότερος ἐλαίμεν, ἢ γυμνότερος ὑάδου ἢ λευξάδος, ἢ γυμνότερος παῖδαν apud Sudam parcemiæ, de homine admodum tenuilimaque fortunæ hominibus, i. ὅτι πᾶν σεμνὸν ἀπορατόν.

γυμνοφυλακῖται πόδες, de his qui neceſſitate præpediti imperata facere non poſſunt. Suid. ὅτι πᾶν ἀδυνάτως ἔχόντας τι πράττειν γυμνὰ πληροῦ, διὰ τὰ ἀναγκαῖα. de tamen apud Hesych. & Phillo mendosè, γυμνοφυλακεῖν, ὅτι πᾶν, τὰ μὴ ἀναγκαῖα πράττειν, διὰ τὸ ἀναγκαῖος ἢ χρεῖς ὑπαλλάσσειν πᾶν ἀφῆκεν, hāc citat ex Pherecrate.

γυμνοσοφισταί, Gymnosophistæ, sapientes Indorum ita vocati, quòd nudi in tyluis agant, voluptatum omnium expertes, quibus mortalium vita corrumpitur.

γυμνόσπερμος, ὁ, ἡ, ὄν, cuius semen nudum, nudum semen habens, i. non inclusum. γυμνόσπερμα, quæ semine sunt nuda, Theophr. hist. plan. lib. 7. cap. 3. Dicitur & γυμνόσπερμα τὰ, τὸ, apud Theophrast. lib. 1. cap. 18.

γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas, γύμνωσις, Chrysost. λυμῆναι τὴν γυμνότητα ἐπικάλυμμα, cum nuditate luctabantur.

γυμνόω, ώσω, π. αορ. nudo, denudo, detego: aliquando exhaurio. Nonnus, ἀμφιφοίβης πάντα ἐγύμνωσεν ἐπαντυγέρεια κυτώνης οἴνου πουλῦν. It. μ. indico & aperio. Item primo & ſpolio, Genit. Plato 2. de Republ. γυμνωτῶ δὲ πάντων, omnibus priuandus, ἐγυμνώθησαν ἀνδρῶν σκλυτόν, corpora nudi ruunt, Thucyd. γυμνὰ τὰ ὀστέα πᾶν κρεῶν, οἷα carnibus denudo, Herodot. ἐγυμνώθη καινὸν, eſt exutus pannis.

γύμνωσις, εως, ἡ, nuditas. Quintil.

γυνὴ, ἡ, in Vocat. mulier, Xenoph.

γυναικάριον, mollis, effœminatus. Euſtath.

γυναικάριον, τὸ, vxorcula, mulierecula. Paul. 2. ad Timoth. 3. γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, mulierculæ onerat æ peccatis.

γυναικεῖα, τὰ, muliebria, menſes muliērum, menſtrua, τὰ ἐμμήνια, loci mulierbres. Dioſcorid. lib. 3. cap 127. αἱμάξεσι εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα ἀσβέστου ἀγωγὸν ἐμμίσας, &c. id eſt, conueniunt in mulieres deceſſus adiciuntur, ad detrahendos menſes, &c. Apud Theophr. hiſtor. lib. 4. c. 9. Gaza vertit, mulierum profluuia, si menſtrua. γυναικεῖον ὁρμὴ, profluuium menſium, i. menſtruorum, lib. 7. cap. 2.

γυναικεῖα, ἡ, eadem eſt Græcis, quæ Romanis Bona dea, Plutarch. in Cæſ. Et in Ciceronis vita, θεὸν, ᾧ ὀνόματι μὴ ἀγορεύω, ἐπίκλησις ἢ γυναικεῖα ὀνομάζεται.

γυναικεῖον, ου, τὸ, locus vbi mulieres verſantur, id eſt, gynæceum, γυναικωνῖτις.

γυναικῶδ-, ικὸ, muliebris: vnde γυναικεῖα ἱμάτια, Xenoph. veſtimēta mulierum, ἡ γυναικεῖα σοφίσματα, ornatus mundúſque muliebris, Pollux. & ὁ γυναικῶδ- κόσμος, muliebris mundus, Platoni 2. de Repub. γυναικεῖα φωνὴ, fœminea vox. γυναικεῖα πάσχω, spice mulebri. Lucian. γυναικεῖα ἀγορὰ, forum in quo vtenſilia venibant quod & κύκλ- dictum, Pollux lib. 10.

γυναικεῖα, ἡ, muliebre conclaue. Herodot. γυναικῶν.

γυναικεῖ-, muliebris, Ionicè. Herodot.

γυναικίας, ικὸ, ὁ, effœminatus, γύναιμανὴς & αἰσχρ. Lucian. καλοῦσι αὐτὸς ὧν ἡ γυναικίας, mollis ipſe & effœminatus.

γυναικίζομαι, ἐσθ, ὁ, meretricium in morem geſtio, vultúmque compono, Eraſmus. γυναικιζόμ-, γυναικιζόμενος.

γυναικίζω, muliebriter viuo, geſtu cultúque mulierem repræſento. γυναικίζει ἡ ἐκκλησιάζουσα, Dion, i. effœminatus & cinædus fictus mollitie diſſuit.

γυναικικὸς, ὁ, ἡ, effœminatus, muliebris. γυναικικώτερος, effœminatior.

γυναίκισις, εως, ἡ, imitatio muliebris. Ariſtophan. Theſmo. ἐδὲ τῆς ἑτέρας ἀδυνᾶ γυναικίσεως δίκλιν.

γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, mollities, fœminæus.

γυναικώδ-, muliebri animo, muliebriter. Polybius, γυναικώδ-μοιος ἢ ἀλογίστως.

γυναικῶτ' ἐρασταί, ἡ, amoribus capti, mulieroſi vel mulierarij Capitolin.

γυναικωνῖτις, εἰ, Athenis dicti fuerunt, qui petulātiores mulieres

afficiebant multa: proposita publica scriptura multæ de platanio in Ceramico. Athen. lib 6.

Γυναικοκρατία, int emperantia in mulieres, mulierositas. Cic.

Γυναικοκρατέομαι, νίνο sub mulieri imperio. fio vxorius, insecuio mulieri. vnde γυναικοκρατούμενοι, qui vxoriæ potestati parerent, dediti muſeribus, mulieri inseruientes. Plin. lib. 6. co nomine populos quosdam Amazonum vicinos appellat, bello ab Amazonibus victos ex eo ſic dictos, quòd victoribus obsequantur ad procreandam eis ſobolem.

Γυναικοκρατία, mulierbre imperium, vxorum potentia, muliebris insolentia. Arist. ot. lib. 5. Politic. ait tyrannum statuere γυναικοκρατίαν σφῶν τοῖς ὀλίγοις, ἵν' ὄζωσι ἧττον ἐξ ἴσου πρὸς ἀλλήλους. Plutarc. in Anton. vide Διαπεσεῖν.

Γυναικομανὴς, ὁ ἢ ὁ, insaniens in mulieres, aut illas ad furore cogens. Interpres Homeri exponit, ἢ ὅτι γυναῖκας μαργόθυμος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν ὁρῶν ἄγει τὸ πρᾶγμα.

Γυναικομανὴς, furor & insania mulierum. insanus mulierum amor, Bud. Comment.

Γυναικομανὴς, & Γυναικομανὴς, insano amore afficior erga mulieres.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans. Eurip. in Bacchid.

Γυναικόμορφος, mulieris formam habens.

Γυναικονόμος, mulierum disciplina, Aristot.

Γυναικονόμοι, mulierum institutores, qui mulierum curam habẽt, matronarum decentiæ & modestiæ arbitri, de iis pro potestate statuentes, vt ne muliebris mundus, aut cultus matronalis in luxum euadat, aut habitum ab eo sexu dissentaneum. Athenæus libro 6. prodidit ὅτι οἱ ἐν Ἴωσι τοῦτο γυναικονόμοι ἐφορῶσι τὰ συμπόσια, ἢ ὑβρίζωσιν ἢ μὴ κοσμίως ἢ μὴ ἀδύνατοι, εἰ ζῶ νόμον ὕδα.

Γυναικοπαθὴς, muliebria patior, effœminior apud eundem Athlib 12.

Γυναικοπλεὴς, ὁ ἢ ὁ, mulieribus plenus, Eurip.

Γυναικοπρεπὴς, muliebriter, vt decet mulierem.

Γυναικοφλὴς, οὐ ὁ, mulierosus, mollis, effœminatus, fœmineus. Pollux lib. 6. hanc vocem improbat.

Γυναικοφυὴς, vocem habens mulebre n.

Γυναικῶν, ὦ, vnde γυναικωνῖτις vocata sunt πίνακια quædam ὧν γυναῖκ ἥψατο, teste Hesych.

Γυναικώδης, mul. ebris, mulierosus γυναικῶδες idem quod γυναικεῖον & γυναικοπρεπὲς sic enim vt quæ modo dicitur vt ἀνδρῶδες ἢ ἀνδρικὸν ἢ ἀνδρεῖον ἢ στερεόν, ἢ ἀνδρικὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ ἀνδρεῖον. Significántque delinentia in ὠδης non vnam tãtùm significationem. vt verbi gratia, Νοσηματώδης σῶμα dicitur ægrotationi obnoxium & morbosum. hoc est ὀδυνῶν, quod etiam νοσηματικὸν dicitur. νοσηματώδης etiam dicitur accidens quod ab ægrotatione manat. Vide suo loco.

Γυναικῶν, ῶνος, ὁ, lomus mulierum, cõtubernium mulierum, conuenticulum Cic.

Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, gynæceum, mulierum conclaue, sacrarũ virginum domus, vt furar. de tranquil. muliebris ductus, Idem in Polit. τὰ γυναικωνῖτιδι τῆς βασιλικῆς σωμασκήσεως, quum regia vxor & cæteræ mulieres æg è ſe inuicem ferrent. Interpres ſic vertit. οἱ ἐν τῷ γυναικωνίτιδι εὐνοῦχοι, Nazanz. Plutarc. in Themist. εἰς τὸν γυναικωνῖτιν κατέφυγε, ad mulieres confugit. Apud Iosephum γυναικωνῖτις, mulierum fodalitium atque inita societas. apud Polluceum lib 1. γυναικωνῖτις scriptum, ὃ δὲ γυναικῶν ἐστιν: Et apud Hesych. γυναικωνῖτις, οἶκος γυναικῶν Interp. Hom. Iliad. β, ὑπόβασιον, γυναικωνίτης.

Γυναικωνίτης, τὸ γυναικωνῖτις, ὁ ὁ, mulierosus, insanus amore muliebrum Hom. Iliad γ, βούτασε θῆρας ἀέθλους, γυναικωνίτης.

Γυνάιον, ου, τὸ, mulier cula, vxorcula. Demosth. εἰ τὸ σὸν ἀδίκημα γυναῖκα ἦ κ' παιδίσκα ὤλεν. At Hom. Odyss. ὄλεσ' ἐν θάλαμοι γυναῖον εἴνεκα δ' ἄνδρα, διὰ γυναικῶν ἀνοφελέικεα.

Γυναῖος, ὁ, vide Ανδρόγυνος.

Γυναῖος, ὁ, ἡ, vxor, mulier. οἱ ποδὲς γυναικὸς, vocantur cognati. vt οἱ ποδὲς ἀνδρὸς, agnati. Demoith. ποδὲς ἀνδρὸς ἔχων τῶν συγγένειαν ταύτην ἢ κ' ποδὲς γυναικὸς, id est, agnatus non cognatus. Plato dixit patrat γυνὴ, quasi γονῆ. In vocatiuo ὦ γύναι, τῆς γυναικὸς ποδὲσθαι, applieandum est ad mulierum profluuia. lib. 9. cap. 12. histor. plant. γυναικὸς ὄμμα, muliebri sexus similitudinem referens γυνὴ γαμετὴ, vxor. Plato νόμ. & Sic Xenoph. γυναικὸς τῆς γαμετῆς, in OEcon. γυναῖκα ἔχειν, capere vxorem. Herod. γυναικὸς ἐρ' ἑνὸς ἐπιτετευξε apud Homer. pro ἵνα γυναικὶ κατεπιθήσεται. Γυναικὸς ἄλιος, de his qui miſerabiliter pereũt quòd multi muliebri manu miſerè perierint. Suid. διὰ γυναῖκα ἀποθνῄσκων. Γυναικὸς σκυτὴ, in defides vſurpatur atque otiosos: quòd mulieres domi desidere deceat.

Γυναιὸς, ὁ, moll s, effœminatus. γυναῖος πεζὸνου, effœminati sagittarij, mollis ac femiuiri, Plutar. in Apophth. Suid. ἀνὴρ γυναῖος, μαλακός.

Γύπα, αἱ, subterranea cauerna. cauernæ, nidi, ſpecus angusti.

Γυπαιὸς, ὁ, aquila vulturis ſpeciem referens, Aristot. lib. 2. Anim. cap. 33. πάσα ὁ γυπὶ κεφαλὴ ὄνοτε.

Γυπάφειν, Etym. est τὸ συμπάσσειν ἢ φράττειν ἢ περιφράττειν ἢ σάττειν γὰρ γῆν παντοδαπῶν, ἢ ὅπως ἂν ἀλλοθεν ὑπὸ σεισμοῦ.

Γύπαιον, Gaza lib. 3. Gram. expouitur tugurium. vide cum rectius spelunca & cauerna.

Γυπάρειον, τὸ, anis nidus, φωλεὸς, μηλιὰ, γενὸν χοιρὸν, Aristoph. Interpres.

Γύπηρος, ὁ, terra cauitas, γῆς κοίλωμα, θυάλαμος, γωνία. Hesych. vel vulturis nidus.

Γυπίνη, vulturina.

Γυπὸν, Hel μακρὸν longum.

Γύπωνες, οἱ, saltatores, de quibus Pollux lib. 4 vide Τὸ πυρρίχιον.

Γυμὸ, petræ sunt prominentes in Ægæo sinu.

Γύρβασον, ου, τὸ, rete, Aristot. lib. 5. Animal. cap. 21. qualus vel reticulum Horatio. canistrúmque panarium, Hesych.

Γύρβασος, ὁ, lectus. in quo paralytici mentéque capti, quique vò cantur dæmoniaci, vinẽti lacerant ſeſe. Hinc Proverb. γύρβασον ὑποπίνειν, in infanum frustráque vociferantem, Erasmus Chil. Suid. διὰ τὸ μαίνεσθαι πιστεύειν. ab ipſoque exponitur γύρβασος, ὁ γυμὸς ἐξ οὗ παρέχουσι τὰ δαμάσματα τοῖς ἐρεθίζουσι. Item canistrum, Pollux lib. 7.

Γυρεία, ας, scrobs, i, foſſio in vitibus, trepaſtinatio ambitus.

Γυρεύω, circumeo, ambio.

Γυρεύω, in orbem ſciſſus, lib. Epigr. γυρεύσιμος αὖλαξ, ſulcũ prosciſſum orbiculatim. Plin. Nam aratrum in fine agri in orbem vertitur.

Γυρῖνος, gyrini, tranæ minores & imperfectæ, pulli ranarum. Horat. Arat. ἀγρὶὴ γυρῖνε, ὕδροπι ὄνειρε, κατὰ σεν ὑῖς ὕδατος πατόρες βυθὸν ἴσε εἶναι. Theon exponit informes ranarum fœtus.

Γυρὸς, orbicularis & in gyrum ſe reuoluens. σφαιροειδὴς apud Sudam at γυρεία. Hesych. ἐπὶ πᾶν ἢ κύκλῳ.

Γύρις, ιος, ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. lib. 18. init cap. 10.) in tritico quod floſculum in ſiligine. Dio c. ἐν δὲ σίτῳ πυρὸν ἡ γύρις: vnde γυρίτας vocant ἐν αὐτοπύροις ἀστὸς teſte Hesych. pollen autem dicitur γύρις, vt quibuſdam placet, quia motu gyro verſatur, & excutitur.

Γυρόλιθος, πέτρ ὁ, lapis in orbem motus, vt mola, lib. Epigr.

Γυρόσιος, ία, ιν orbem, ſper gyrum.

Γύρος, ου, ὁ, ambitus, orbis, circulus, gyrus, ſcrobs. Theophraſtus Cauſis plant. lib 3. cap. 7. 18. & 5. διὰ ταῦτα δὲ ἴσως τὰ γύρια ποιοῦσι μᾶλλον τὰ πολλὰ, &c. id eſt, multo ante ſcrobes præfodere oportet. quod & lib. 2. de hiſtor. capite 7 dixit, ὅθ' ὃ γύρος ποιεῖται πρὸ τῶν ἀς πλείστου χρόνου. Sed ibi corruptè legitur πυρὸς ποιεῖται τὸν Ἐλεῖος.

Γυρὸς, ὁ, ἢ, aduncus, rotundus, Theoph. lib. 3 cap 5. de cauſ. plant. cuius deſiuens in gyrum. Hom. Od. τ. γυρὸς ἐν ἀγκῶνι, hunc ſcapulique reductis & incuruis. Interp. σφαιροειδὲς ἢ γυαλὸς ἔχων ἐν ἀγκῶνι, κυρτὸς: In Epigr. γυρὸν κυνέης μηλοδόπα μέτωπον ἐκαμώσω: crassum.

Γυρτώνη, Gyrone, vrbs Theſſaliæ, quæ & Γύρτων dicitur Iliad. β.

Γυρόω, ὦσω, circulum duco. circummunio, ſepio, ambio, includo. volue. lect. o. Nicander in Alexiphar. τὸ συγκυρώσαν κακὸν μία βλαπτικὸ γάρ. Interp. αὐτὸ τὸ συλλειπόμενον ὕδωρ. Aratus. ἢ γυρώσεται. Comment. συντέσωσι βόθρον ὁρύξαι, ἢ περιπεφυλαγμένον ῥώσει, φιλοῦσα, ὥσθρακτὸν ἀμ, ὥσθ' τὸ γύρον ποιεῖν, ὃν τοῦ ὥσθρακτοῦ Hesych. πλησίον.

Γύρωμα, ατος, τὸ, circulus, orbis, circus, Theoph. de hiſt. lib. 5. cap. vide Μέτρα.

Γύρωσις, εως, circuitus, circumactio.

Γὺψ, γυπὸς, vultur. Et γυπὸς σκιὰ, de rebus nullius pretij momenti, Suid. Hesych. ὅτι γὺψ μαλὸν ἄζιον ὑπὸ φθίνου πετόντων.

Γυψὶς, Gypsus, insula Ægypti apud Steph. an. de vrbib. morum ferax. ideóque luſtrinani tempore, damnati in melium mitti in eam ſolebant.

Γύψος, ου, ὁ, gypsus. cognata calci res & maximi vſus in albariis te Plinio οὗτος τῶν γύψων ἔχων, vinum gypſatum, gypſo coctum, Dioſc. lib. 5. c. 130. Idem lib. 1 c. 187. ἀφεψήσας ποτὸν φακὸν ἀφίησι πάντα, contra gypſi potum & phalangiorũ fuſc bibitur.

Γυψόω, gypſo illino γυψώσαντες, gypſo inducentes.

Γυῶ, lædo, mutilo & claudum reddo. Suid. βλάπτω, χωλῶ.

Γῶ, ibi ψι, priuativum, tuo. Est etiam verbum, ἀπὸ τοῦ χαῦλος, χαῦνα, σκύχνα, σχνὸς, σφοῦ, Etym.

Γωβίων vel γωβίαν, in quo piſcatores oſtrea congeruat, Heſych.

Γωγώνη, φύσις, fauces, guttur, Heſych.

Γωλεὸς, luſtra ferarum & ſerpentum, Nicand. Theriacis. Hesych. κοῖλος, σπήλαιον, ἢ ἀφ' οὗ διαλύσεται κατὰ ὕσεις.

Γῶν pro γρωῦν, apud Herodotum.

Γωνία, ας, ἡ, angulus. γωνίαι ἦβι πλατεῖαι, angli plateárum dicuntur à Matth. c. 6. Eu an. 56 recessus, ſed flexus viarum, vt ſunt cõpitace trium. Dioſc. lib. 3. c. 79. γωνίαις χρησάμενος, limitibus terenis, angulis terenis, locis inculcis: ſic eius Interpres.

Γωνιὰς

γωνιῶδης, ους, ὁ, ἡ, angularis.

γωνιασμός, οῦ, ὁ, concurrentium parietum angulus, quadratura, flexus. Xenophon, ἐπὶ τῶν γωνιασμῶν, πλαγιασμὸς ἁπάντη, Aristoph. in Ranis. Hesychio, τοῖχοι συμβολὴ ὀρθῶν: quidam γωνιστικὸν θεώρημα.

γωνίδιον, paruus, angulus.

γωνιστὴς, οῦ, ὁ, ους, ὁ, ἡ, angulosus, in angulum exiens, angularis, Theophrast. libro primo, histor. plantar. capite 16. angulatus. Cicer.

γωνίωμαι, οῦμαι, angulos habeo. γεγωνιωμένος, angulosus, Dioscor. lib. 3. cap. 9.

γωνιώδης, ους, foliis angularibus constans.

γωνιώδης, ους, ὁ, ἡ, angulosus, angularis, in angulos exiens.

Γῶνος, Laconib. pro γωνία.

Γωνυεσματα, indicia, γνωσίσματα, ποινὴ θεσίας, Hesych.

Γῶν, pro γνώμος, genu, ὁ δὲ, & lusus palæstricus, κάπτω, Hesych.

Γαύνιμος, ὁ φορτάνιμος.

Γᾶ, monumentum, μνημεῖον.

Γαρεῖν, hoc verbum Laconum est, quod Hesychius exponit σαρκάζειν, seu σαρκάζω legitur in Lycurg. Plutarch.

Γαρύτας, Hes. Laconibus esse dicit σαρκάς.

Γαρυτὸς, οῦ, ὁ, corytus, id est, theca arcus, pharetra, σκεῦος τὸ τοῦ χειρὸς, καὶ ὑπὸ τῶν ἑλλήνων τόξον. Homer. Odyss. 9. Ἔντοσθε δ' ἀρηρέμεν ἔνδοθι πάντα· ἐν δ' αὐτὸν γαρυτὸς, ὃς οἱ ἀβέλεκτο φαρέτρη, In Memnonis Eclogis, γαρυτὸς τῆς αὐτῆς μάχης. Hesych. γαρυτὸς· θήκη, θυλάκιον, χαρυτός.

Δ

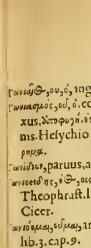

QVARTA est Græcorum litera. Bœotice pro ζ ponitur, sed duplex: vnde διεδδέσθη, pro διεζέσθη, apud Aristoph.

Δά, particula est, quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, vt διαφανὲς.

Δαΐζειν, χρῆσθαι τῷ δάκνειν. Hesych.

Δαΐλη, cod. author. δᾳδὸς, δάκνειν.

Δαΐκαλον, eidem est βότανον.

Δᾶμαι, ατος, τὸ, Dorice pro δῆμα, morsus.

Δᾶν, τὸ, el. esse dicit πυκνὸν.

Δαιδύδης, crystallum, ornamentum muliebre, quod corollæ in modum caput ambit stringitque. Theocr. Pharmac. δηὖτέ μιν δαιδύδι κάλον χρόα πάντοθεν ἕπλε. interpr. δαιμὶς δὲ ἔστι κοσμητικὸν τι, vocant & νύμφιον, quidam πλάτινον, vt Attici λόπὶ τῶν στεφανίσκων ἐκ κυπρῖ. Alius, δαιμὶς κόσμος ἐγκάρδιος ὅτι γαμικὸς, vel corona caput ornens, id est, στέφανος ἐξυφασμένος τῷ φοινικῷ καὶ πεπηγὼς ἐν αὐτῷ. Alij bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt discerniculum.

Δαίνυμι, urare, obiurare, oculos infingere, αὐτὸν μ' ἀπὸ τῶν μεγάλων φροντίζειν, Hesych.

Δαίνυται, δίαρ ὄσσ, δίνομαι τοῦ, inquit, Hesych.

Δαίνυς, ὁ, ἡ, facula: pro cædaria materia, Dioscor.

Δαΐξιμος, mensura lex chœnicum, Pollux lib. 4.

Δᾳδεύειν, est detrahere tædam, face conficere, & ex arbore facies eximere. Theophr. lib. 3. c. 23. de caus. plant. δᾳδεύσαι μὴν σύζεται ἡ πεύκη, tæda detracta seruatur pinus.

Δᾳδυχεῖν, idem. Theophr. ibid δᾳδυχρῶσι τὴν πεύκην, tædificant pinum. Idem lib. 4. c. 19. hist. plant. δᾳδυχρουμένην πεύκην, pinus quum tæda discinditur.

Δᾳδυχὴς, ὁ, tedarius, qui tedas efficit, Theoph. hist. lib. 3. c. 12.

Δᾳδύω, facem præfero, facem gesto, præluceo, præradio, luceo face. præeo, κατηγορέω, & doceo. Athenæus lib. 4. de Antonio triumviro, μετέζαται δ' ἰόντα ὡς ἔδη τὸ ἀκόλουθον, ὁπὸ δὲ τοῦ τοιούτου λαμπάδα δᾳδυχούμενος τῆς ἀθηναίων πολεως, de eli, φαντεφόρους, illustrata illuminata, fœcibus & tectis fulgentibus. Est verò δᾳδυχεῖν, vt ab aliis scribitur, Ciceronis præluere, vt cum dicit, Ego meis maioribus mea virtute præluxi, i. ἐφῶτιν δᾳδυχῆσαι, Sic P. autus luere facem dixit in Curcul. Primum omnium lucebi huic nouæ nuptæ facē. Et in Perſ. Tace ſtultuloque, nelici quid inſtet bonine quicquam tibi fortuna faculam luerificam allucere volti, δᾳδυχεῖν οὐ καρδαλὸν τ' ἀφίσον σοφαίνην ὑπὲρ. Sic & Plinius libro 32. Pulmone murino ſi conficietur ligium, tedere videtur, vt faculam ita præluceat, i. ὡς ἡ ὕτος δᾳδίον κατανάμενος, ὡς τὸ λαμπαδίον ὑφαιμάτειν. δᾳδυχεῖν φάγγος, ἢ πῦρ. pigr. lumen excipere.

Δᾳδυχία, ας, ἡ, facis gestatio, tædæ accensio. ὃτ' δᾳδυχίας εἰσὶν ἔθνη, cum ficularum luminibus exceptus est lib. 2. Macchab. cap. 4. ἐν τῇ δᾳδυχίᾳ, inter gestandas fices. Herodia. de Antonino Alexandriam ing. ediente, Δᾳδυχίας τε ὡ αὐδεὶς βωλῆς βασιλέα ἐπίμωνοι. λυχνοκλιμίας.

Δᾳδυχοφόρος, gestans tædam, λαμπαδηφόρος, Hesych. Daduchi dicti sunt Cereris sacerdotes, quia portabant faces in eius sacris, imitantes Cererem, quando Persephonem quæreret. Philostr. in Epistol. ad oculos loquens quibus amor concipitur, ὦ κρῆναι δᾳδυχοφόροι, φράτια μὴν λαὸν τὸ κάλλος ὑπυρεύσατε, id est, λυχνοῦχοι.

Δᾳοῦμαι, tædifico, Gaza libro 9. capite secundo, histor. plant. Theophrast.

Δᾶμ. ὁσα, in facem muto. Theophrast. libro quinto, cap. 15. de caus. plantar. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, quum radices mutatæ in tædam fuerint. Ibidem libro 6. cap. 15. δᾳδωθῆναι δέ τρα, arbores in tædam mutatæ.

Δαδύουσα, Hesych. est ἑλικωθεῖσα, σπασθεῖσα, trahi, vel lacerari.

Δαδώδης, ους, ὁ, ἡ, tædaceus, tædæ similis, Gaza ex Theophr. tæda refertus lib. 3. histor. cap. 13. δᾳδώδης χρόαμα, colore tædæ proximus, tædifer. Vnde libro 9. hist. cap. 5. δᾳδωδέστερος pinguior tæda.

Δαδωσις, εως, ἡ, tæda, in tædam mutatio, Theophr. de histor. plant. quid ἀὶ τὰ describit. δηλόσσης ἐν τῷ πεύκῃ ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τοῦ ὑφιεμένου τῆς προῤῥίζης δᾳδῶσι καὶ φθείρωσι καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος (legēdum apud Nicand. ἐφυτὸν πᾶν) τῆς πεύκης πυκνοῦ διὰ τοῦτο καὶ σύμφορον καυσίμου.

Δαείγω, Hesych. ὑπόσαμαι, οἶδα: forsan pro δάϊσ, seu δαΐω.

Δαείλω, dedicerim. μαθήσαμι.

Δαείομαι, Attice. Proserpina. δάσσομαι, Hesych. δαίμων, ὑμπεσοῦς guaraperitan videtur velle & fœmininum esse masculini: δαὴρ, acciperéque pro sorore mariti.

Δαείς, doctus, exploratum habens: Poetic. addiscens. δαεῖτες ἔργα, opera edocti, Theocrit.

Δαείω, scio, intelligo: Accusat. dicitur & δάω, & δαίω: vnde διδάξαι, didici.

Δάειον, Hesych. διάδηλον.

Δαείσω, idem est μάλιστα τὸ καμόμενον.

Δαίζομαι, μ ἀσμαι, σπασμαι, diuido, lacero, disseco, distribuo. Odyss. ξυνὸ ζώειν ἐδαίσσατο, patrimonium sunt partiti. & Odyss. οκτάμοιρα δαισσάμενοι, inter se partiti. Ibidem, δίχα δ' ὀφέσι πάντα δάσσαν, omnia sunt diuisa. Hesiodus, σπέρμα τε δάσσασθαι dixit, pro seminare. Item prodo & assigno. Hesiod. ὀλ αὖα οἱ δάσσατο θεὸς πλυτὸς δόμασιν νιφετοῦ.

Δαΐκ, pugna. μάχη μεγάλη.

Δαικθμός, οῦ, ὁ, incendium.

Δαίκλης, Hesych. est sacerdos Dianæ.

Δαίκλωμαι, pro δαίδω, didicisse, intelligere, discere, docere: tab δάδλω. Homer. in bello Rauarum, εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαίκλωμαι ἠ χερί· δῶ.

Δαίκμοσύνη, ης, ἡ, scientia, ars, Apollon. 2. Arg.

Δαίκμων, ὁ, ὁ, ἡ, peritus artifex, gnarus. Hom. Odyss. 9. Οὐ γάρ τι ἐοικότες ἔσαν μετὰ φατὶ εἶπε Δαίκμων, ἰατρὸς ἀνήρ.

Δαίλαιμι, sciuisse, didicisse. μαθεῖν.

Δαίλη, ἔρος, ἡ δάϊρ, leuir, viri frater. αἰδρὰ δαλόφ. αἴθῳ τὸ δᾴω τὸ καίω. Hom. Iliad. 24. δαλὸς αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, τ. αἰδρὸς ἀδελφός.

Δαλερὸς, οῦ, ὁ, splendidus, siccus, accensu facilis.

Δαλίσσομαι, intelligam. μαθήσομαι.

Δάλος, Dathus, Thasiorum colonia, iuxta Strimonem.

Δαὶ pro δὴ, autem, & hoc in repetita interrogatione, vt annotat Bud. Gregorius, τί δαὶ τὸ τῶτο πάλιν μεγοῦ, τί δαὶ τὸ τοῦ μεγοῦ; Sic Terent. in Heautont. Quid istuc quæ res te solicitat autem? & apud Homerum citra interrogationem. εἰ δαὶ μεγάλα φασὶ χοντες, &c. cum simplici interrogatione. Aristoph. in Pluto, Λιπὲσυν δὲ ἀζ' ὑμεῖς οἱ χρηστοὶ. Καὶ τί δαί; quid verò vel quid autem? vbi, inquit Commentat. συνδέσμου ἐρωτηματικὸς, ὅτε ἢ τῶν ἔκπαιστον διηρθρωμένων φώνων.

Δαὶ τέ bello: Dariu. à Recto δή, pro δαίδι. Hesiod. in Theog. ὡς δ' ἀλγυρὴ, ὃν τε μάχῃ χελεπτ. ἔστ' ἢ ὑπὸκαπὸ τοῦ δι. δ' ἀβ' ἢ γὰ ὦδ, inquit Interpres.

Δάα magna, infinita, venerabilis, horrenda.

Δαάζω, exclamo, iuspiro, forsan pro ἀάζω.

Δαιβόλεσθαι, v. δ. varius, elegans, affabre fictus, Hesiod. κωλέω ἑὐτυκτον ἔθηκε δαιδαλέων.

Δαιδαλέος, ὁ, ἡ, el. δαιδάλεος, ὁ, ἡ, varius, artificiosus, dædaleus. ζωστὴρ δαιδαλέος, illiadem. πολυποικίλος, πολυκαιτέρας. οὐ πεποικιλμένος.

Δαιδαλίζω, μ. αὐλῶ, πανῶ, oruo, vario: vnde δαιδαλμένος, arte confictus: Accusat.

Δαίδαλμα, ατος, τό, opus scitum, simulacrum, artificium. τὰ δαιδάλματα, sunt quæ in artibus elegantiora & spectatiora videntur, à Dædalo artifice laudatissimo dicta: eadem καμψίδηματα & σοφίσματα, Latinè etiam fictamenta, id est, scita & artificiosa commenta dicuntur, Budæus in Epist. Δαίδαλα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ ξόανα. Pausan.

Δαίδαλος, pro δαίδαλος, ου, ὁ, ingeniosus, solers, varius. Sic terra dædala vocata à Lucretio & Circe item à Virgilio: à δαίω, teste Gaza. Item δαίδαλος, Dædalus proprium viri, filij Meropes, filiæ Erichthei, Plutarch. in Theseo.

Δαιδαλόφωνος, Bud. in epist. vt ὠιδὴ δαιδαλόφωνος cantus argutus, ingeniosè resonans.

Δαίδαλος, ου, ὁ, manibus industrius, Epigr.

Δαιδάσεσθαι, Hesych. afferri pro βασανίζεται.

Δαιδάσκεσθαι, cidem est ἐλαύνεσθαι.

Δαίδης, faculæ, λαμπάδες, λύχνοι.

Δαίζομαι, μ. ἐπορευόμην, inquiro.

Δαίζω, με. ἐσαίσαμεν, druido, dilanio, discerpo, confodio, disseco, partior, διακόπτω, occido, opprimo, πατάσσω, corrumpo. Odyss. ξ, πάϊς τε διαιζομένου δαιζέμεν, diuidens. μερίζων δ' ἑκάστῳ μοῖραν τοῦ, animus confectus, distinctus, tactatus, διαίδεσθαι, discerptus, Euripid.

Δαιμονάω, με ἠσάμην, ησαι, insanio, ſum dæmoniacus: Neutrum absolut. à dæmone vrgeor. Plutarch. in Pericl. τοῖς δ' ἀμαινόθεν ἀθεῖ τὰ δεῖα ἢ τὰ περὶ θεοῦ μὴ, pauidis atque attonitis circa res diuinas. Euripid. in Phœnissiis δαιμονῶντας vocat eos qui dæmonum agitione insanunt.

Δαιμονιακός, ὸν, ὁ, dæmoniacus. δαιμονιακὸς φόβος, inuidia à dæmone incensa, Plutarch. in Pericle.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor. δαιμονιζόμενοι, qui à dæmonibus vexantur, dæmoniaci. Cap. 4. Euang. Matt. δαιμονιζόμενος, à dæmonio correptus, qui dæmonium habet.

Δαιμονίζω, inter deos refero, vnà δαίμονα ἡγούμεθα, ὑπερδουλίαν, indigetem candidúmque facio.

Δαιμονία, ας, ἡ, miseria.

Δαιμόνιος, ὁ, dæmonicus. δαιμονικὸν ὄστρον ὑπορρύφιον, Chrysostom. οἱ τῆς ἱερωσ. δαιμονικὴ κοινότης, Athenagor.

Δαιμόνιος, ος, ὁ, numen, genius, fortuna, dæmonium. τὸ δαιμόνιον quũ dicebant & τὸ θεῖον, deum ſupremum diuinitatémque mundi moderatricem intelligebant. Xenoph. ἅ ποτε αὖτε ἤλκωσε θεὸς ἢ τὸ δαιμόνιον ἐπαλαζονήσαντας, &c. i. de diuina prouidentia & ſupremo numine. Hocrat τύχης τὸ δαιμόνιον

Δαιμόνιος, ος, ὁ, miſer, infelix, κακοδαίμων. Aliquando γηλιόδαιμων, μακάριος καὶ εὐδαιμονικὸς, fortunatus, beatus, mirus, felix. δαίμονες, diis ſimiles, diuinus, admiratione dignus, auguſtus. θαυμάσιον. Interdum vim habet ſuperlatiui, vt Odyſſ. ξ, ἕδνα δαιμόνια ξείνης, l. hoſpitũ maximè admirabilis. τὰ δαιμόνια, res diuinæ. Xenoph. l. Ἀπομν. τὰ δαιμόνια σκοπεῖν τῶν ἀνθρώπων, &c. τὰ δαιμόνια, etiam diuinitus accidẽs. Idem, εἰ μὴ τὰ δαιμόνια εἶη, niſi quid diuinitus cõtingat. & in Fœminino genere, δαιμονία. Homer. Iliad. α, ἡ δαιμονίη ἀεσὶ οἰνοχοεύειν. Interpres. δαιμονίη, νῦν ἡμεῖν κακὸν ἐστὶ ἢ θεὸς ἀμφιμάχεται. Ariſtop. ἔφασκον ἐγὼ δαιμόνιόν τι εἶναι τὸ μηδὲν ἰσχύειν. Plato in Apologia, pro diuino & ad dæmonas pertinente, ὃ δ' ἐστὶ δαιμόνιον μοῖρα τοιαῦτα πράγματα ἔζη ἀνθρώπους ἢ οὐ τοιαῦτα ἐθέλειν ἀνθρώπου μὴ συμβαίνειν, ira nummis, Plutarch. in Romulo. ὁ δαιμόνιος θεραπεύων, libr. Epigr. δαιμόνιον πῦρ, Ibidem, ignis diuinus, & à deo ſcu fortuna eueniens. δαιμόνιον τὸ σοφόν, vir prodigioſa ſapientia. Dionyſ. Halicar. lib. de Elocut. Thucydidem δαιμονιώτατον πρὸς συγγραφὴν vocat, id eſt, ſcriptorum maximè diuinum atque admirandum.

Δαιμονιώδης, ους, ὁ, ἡ, dæmoniacus à ſpiritu vexatus. σοφία δαιμονιώδης, ſapientia dæmoniaca in epiſt. Iacobi cap. 3.

Δαιμόνιος, diuinè, infeliciter. ἐξεδαίμονες, miſerè. Ariſtoph. μέγα δύναται δ' ἐκεῖνος δαιμόνιος ὑπερφυῶς, mirè excellentem. Idem, δαιμόνιος ἐφιππεύσαι, ſerpere miſicè. i. εἰς ἐξ ἐπὶ ἵππου ὀχεῖσθαι ἐλαυνόν.

Δαιμονομανία, idem quod ἐκβολικὴ πρᾶξις, Arethuſa.

Δαιμονοφόρητος, ος, ὁ, ἡ, dæmoniacus.

Δαιμός, cuius bona in ærarium relata ſunt. δαιμοὶ (inquit Heſych.) οἱ κατασκαφὲντες τοῖς οὐσίας εἰς βασιλέας.

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, deus, genius, larua, ingenium, ſapiens: quaſi δαΐμων, ὁ ἰσχίων. Dæmonibus enim antiquitas humanarum artium inuentionem tribuebat. Plato vniuerſi moderatorem μέγιστον δαίμονα appellat. Homer. Iliad. α, ὣς δ' αὖμονα ἄλυσις, ὃν τὸν θεοί, ὅτινας ἢ δαίμονας καλέουσι· ἔμπεσον ἡμῖν ἢ ἐξ ἔριδος πάντοσε αὐτοὶ ἐόντες, ὃν διαφυγεῖν εἴσι οὐδὲ ἀλύξαι. ὅσσος δὲ ἢ δαίμονας φασι εἶναι οἱ ἐν ἔθνεσι θεοί, ἢ τινὰ δαίμονας· ἔμπεσεν

πρασπίζειδ ὄφιν, mensa nefanda excepit. Item luceo, comburo. Aliquando, diſco, ſcio, δαίω πῦρ, ignem excito. Homer. δαῖτα θοὴν ὑμήναιος epulum nuptiale faciemus, epulabimur. Euripid ἑδαῖσαν γαμους, peregerunt, nuptias, celebrarunt conuiuium nuptiale. Idem vitratum eſt δαῖσα pro δαῖτα nom. vel docui. Item δαῖσαι ſic & paſſiu. δαῖσθαι, vnde δαισμὸς & cum genitiuo proper ritus.

δάκαρ, ſic dicitur genus quoddam caſiæ. Dioſc. lib. 1. c. 12. & apud Suid. δάκαις, vulgò Græcorum παιγνιδάκαι, i. paſtinatiæ.

δακάθυμος, mordens animum, moleſtus, moleſtus, mordax.

δάκετον, τὸ, animal venenoſum. Sophocles. Dioſcor. lib. 7. cap. 1. ῥᾳδίως ἐκ τῶ δακέτου πληγῆναι, poſſe venenati animalis ictum, poſt impreſſum a ſerpente ictum. Theophr. lib. 9. cap. 12. hiſt. plant. ὑφορᾶ τὰ δάκετα χρήσιμος, id ſerpentum morſus vitalis.

δάκης, Heſych. τὰ ἄγρια ὀρνίθεια.

δακτέζομαι, δακτόμαι, doleo, Aeſchyl. ὀδύναις, σάνις δ' ἐδακτέζετο.

δακίς, eidem eſt aut ſi ſpecies.

δακνάμαι, moleſtè fero, mordeor. δάκνομαι δὲ τοῦτο, Xenoph. angor, ἐδήχθη, apud eoſdem Pædiæ lib. 1. 1. punctus eſt, cura cruciata eſt δακνόμενον τῶν κύνεσι, cui vellica eroditur.

δάκνω, & δήχω, & πήχω, & δάκω, & δήκω, mordeo, rodo, fodico, lancino, reprimo, lanio, diſcutio, ango, ſolicito. Σμικρὸν δακνὶς, in Epigram. δάκνει τὴν καρδίαν, Ariſtoph. Heſiod δάκνει δ' ἀρὰ κάλεσσι ζωοῖς, prò δάκει.

δακνάσπυρος, mordax, Alexand. Aphrod. lib. 2 Problem. δακνάδιος ὕσσας μετέχει, &c.

δάκος, τὸ, & δάκετον, θηρίον ἰοβόλον, animal venenoſum.

δάκρυον, το, lachryma. Apoll. 2. Argon. δάκρυα δὴ διερεχθμῆσι. Homer. Iliad. a. κρ δάκρυ χέουσα, pro ἀκρυχέουσα, & κλαίουσα. δάκρυσι πλησθεὶς, lachrymis refertum, Thucyd.

δακρύδιον, τὸ, lachrymula. peculiariter ſic appellatur à medicis ſcammoniæ herbæ ſuccus, ὡ ὅπος τῆς σκαμμωνίας, Plinio ſcammonium, id in medicinis corruptè diſgredium vocatur. Trallianus, καθαίρειν ὀπὸ τῶ δακρυδίου. Nicander σκαμμόνιον & δάκρυ κέρμασ & vocat. vide σκαμμωνία.

δάκρυξ, ματος, τὸ, lachryma, Herodot.

δακρύες, οντος, lachrymans, δακρύων σταπτὸς, lachrymoſus. Heſio. ἄλγεα δακρυόεντα, i. dolores flebiles. δακρυόεν, τὸ, in neutro, vt Oui. dixit quia nil lachrymabile cernit. Hom. Iliad. 6. δακρυόεν γελάσασα, i. lachrymoſè ridens, vt Plin. Sic etiam lachrymoſum dixit Statius 6. Thebaid.

δακρυσ, ου, το, idem quod δάκρυον. τῶ δακρύων πολυὶς μυπόνη, multos lachrymas effudiſſe. Herodo. δάκρυον ἐπιπαν dicitur humoris fluxus ex planta ſua ſponte diſtillantis, qualis in trunco vitis gummi nodo concrefcit.

δακρυοειδὲς ὄν, ἡ, ciens lachrymas, lachrymoſus.

δακρύδιον, ο δακρύιον, lachrymis δακρυφὶν πλήθειν, lachrymis impleri ſunt. Homer.

δακρυόω, ῶ, lachrymas fundo, illachrymo. lachrymo. Pollux lib. 2. Et apud Heſych δακρυσπλύσειν, i. πλυμμυρεῖν τοὺς δακρύσιν.

δακρυχέω μι, ἠσω, κα, lachrymas fundo. δάκρυα χέων, i. ταὶ δ.

δακρύω, μόσω, σα, lachrymo & ploro, κλαίω, lachryma. fundo. δακρύων τὸν ὀδυρόμενον τε, mortuum deploro. Sophocles in Aiace, μακρὰ ὀδυρόμενος χρόνε δάκρυα, neque in tentorio gemitus edat. δακρυσθῶ, collachrymatus, Plutarch. in Publicola, id eſt, lachrymis perfuſus. Sed & Ouid. paſſiuè dixit, lachrymatas corticè myrrhas δακρύοις τῶν τύχλων, Demoſthen.

δακρύσσος, ου, ὁ, ἡ, lachrymoſus. in lachrymæ modum formatus, Theoph. lib. 6. hiſt. plant. δακρυσσὸς ἕλκος, vlcus ex quo ſanies quædam tenuis & cruda emanat. Hip.

δακρυσσάτατος, ἡ, apud Xenoph. τῆδ' ἀκτύλου σιάτασμα δακτυλήθρας verò vocat Varro digitalia: Alij digitabula. Athen. lib. 4. de Pithyllo voluptuario, Μόνδ' ἀξ ἔσπ τῆδ' ὀπισθενιείων ἡ δακτυλήθρας ἔχων ὑδίεις λίγεται τὸν δ' ἔφη, ὡς δεμιάτατα ὁ τριπτὸς ἄλλ' ἀκαδιδ' ἀ τῆ γλώτῆ. Eſt etiam δακτυλήθρα apud Synefium tortorum inſtrumentum quæſtionibus adhiberi ſolitum, quod Beat. Cyprianus vngulam vocat. Item & anuli palæi. σφενδόνη, vulgò le chaton, πύελ & ἡ πυελίς.

δακτυλιάζω, digi. talis, digiti magnitudinem explens. Huius formæ nomina de quantitate ſæpe prædicantur: ſic etiam πυγμαδακτυλιαῖος, quæ ſunt magnitudine quatuor digitorum. Accuſatiuum habent poſt ſe, vel regunt datiuum, vt δακτυλιαῖος τὸ μέγεθος, vel δακτυλιαῖος τὸ μεγέθει. Apud Theophr. in Fragmento ὀβελὸς τῆδ' μετάλλε. Tarando animali τὸ θέρμα τῶ τόγει δακτυλιαῖόν ἐστι. Idem hiſt. lib. 4. cap. 10. κεγκλὸς πάχ δακτυλιαῖος.

δακτυλίδιον, το, annulus ſine gemma aut ligillo. δακτυλίδια, γυναικεῖα, Pollux lib. 2.

δακτύλιος, ου, τὸ, digitus.

δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, & προχίσκος, κύκλος, apud Hippocratem. Interdum anus, podex & eius orbis, ab annulo traſlata appellatione, ſedes, Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. πάσχουσι σφιγκτῆρας ἐμβλύνειν εἰς τὸν δακτύλιον ἢ τὸ ὑπόπαιον ἕδρον σπάσεσι, Pollux lib. 1.

δακτυλικὸν ὄργανον, quod digitis pulſatur vt cithara πηκτὶς etiam dicturi Pollux lib. 4. Et δακτυλικὸν ᾠδικὸν, Athen.

δακτυλίτης, ου, ὁ, dactylitis dicitur longa ariſtolochia herba, Dioſcorid.

δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis, minimo proximus.

δακτυλογλυφὶα, ας, ἡ, vel δακτυλιογλυφὶα, apud Platonē & Pollucem lib. 2. annulorum ſculptura.

δακτυλιόγλυφος, ου, ὁ, annularius, ſculptor, qui annulos inſculpit, δακτυλιουργὸς, Pollux lib. 7.

δακτυλοδεικτία, ας, ἡ, digito oſtendo. Hinc δακτυλοδίκτιος, apud Pollucem lib. 2 Horat. lib 3. Ode 3. Quod monſtor digito prætereuntium.

δακτυλοδίκτος, qui digito indicatur. Heſych.

δακτυλοδύχημος, ου, ὁ, ἡ, palmus minor: vide Παλμὸς.

δακτυλοθήκη, annulorum repoſitorium, Bud. de Aſſ. Plin. lib. 37. cap. 1. Gemmas plures, quod peregrino appellant nomine dactyliothecam, primus omnium habuit Romæ priuignus Syllæ Scaurus.

δάκτυλος, ου, ὁ, digitus, Nazanz. lib. Epigr. δάκτυλα χρὴ ἐσθαὶ δακτύλων δίκην apud Pollu. lib. 2. ponere in digito, γλωσσοκόμῳ digitis comptare.

δακτύλου μάζας, dicitur de fortunatis ὧ ὕπὸ τῆδ' ἀθλιμαρμώτων. Suid. à Dactylo qui Athens ſummos honores eſt aſſecutus.

δάκτυλος, ου, ὁ, digitus, & ſedis vitium apud Medicos, dactylus. Eſt & thythmi genus, quod dicitur κρ δάκτυλον ab Ariſtophan. περὶ ἐπαίξη ὅπιος ὅτι τῆδ' ἰὼ ὑβρὶδ πρὸ ὑόπλιον, κ ὅπιος ἀπ κρ δάκτυλον. vbi Interpres, κρ δάκτυλον ῥήθμασικὸν ὡς μέγεθ. ὅτι ὁ ἡνδιὰς κρώμασ, εἶδος κρ δάκτυλον ὧ χρώνται ἐπιπλήττας. ὁ κρ δάκτυλος ὑδυμὸς ἔχει ὁ ἐν ἑπτὰ λόγοις. Apud Plutarch. de Muſica, τὰ κρ δάκτυλον εἴδεα, forma per dactylum vocatas: dicitur quædam de tibiarum ratione & cantu lex, quam alij Orthiæ legis eſſe dicūt. Eſt autem per dactylum, modulus ſub rhythmo dactylico compoſitus. Item δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Adnotat Marcel. noſtra ætate vna appellatione dactylos, ſi uctus omnes palmæ dici, quum tamen proprium genus & nomen dactyli quondam habuerent, qui in palmularum ſenſu præcipua gratia eſſe curati, humanis digitis ſimiles ſunt, lib. 1. Dioſcorid. cap. 67. Eſt etiam δάκτυλος digitus menſura Frontino & Polluci, cuius diameter digitalis. Et δάκτυλοι ſiue δακτύλιοι, inquit Pollux lib. 1. στρεπὰ ἢ σφενδόνη, ἢ ἀλύσεις αὐτεμπλεκόμεναι, οἱ ἀλύσεις ἐξ ὧν, annulares plexus, opúque reticularium. ſúntque in ſagenis δακτύλιοι. plagæ. Sic etiam dicti Polluce authore lib. 10. lapides pertuſi quibus ora ſuniſque nauticus alligabant. Digitorum verò nomina ſunt, δάκτυλος μέγας Dioſcoridi libro 3. cap. 219. qui & μέγιστος eſt, pollex: λιχανὸς, vel δεικτικὸς, index, & ſalutaris Sueton. & Martiano Capellæ, quo oui appreſſo indicatur ſilentium: μέσος ἢ σφάλανδ & medius, & impudicus Martiali, infamiſque Perſio dictus, ab aliis verpus, quo protenſo irriſionis ſignum: ἀφῆμενος ἢ δακτυλιώτης ἢ ἐπίτης, annularis Gellio, medicus ſiue medicinalis, μικρὸς ἢ ὠτίτης, auricularis vel minimus. Et clauis ſiue gubernaculi ſummū dicitur δάκτυλος. Heſyc. εἰπ' ἄκρον δακτύλων βιβλικῶν, ſummis articulis inceedens, gradiens pedetentim. δάκτυλος θεοῦ dicitur τὸ ἄκρον πνεῦμα, in Nazan. δάκτυλον ἐπιτείνειν, digitum exercere. Plutarch. ἤρξαντο γὰρ κρ τὰς ἀρίστας διπαὶ, εἰκέτα δὲ τὰ περιττοβύτατα ἢ πάντων, ἵνα ἀπόρειαν τοῦ δάκτυλον ὠπτεῖναι. Stoici ſtultos dicebant ne digitum quidem exercere poſſe ve conuenit. Perſius, Nil tibi conceſſit ratio digitum exere, peccas. Eſt etiam δάκτυλος, dactylus, conchæ genus, Plin. lib. 9. cap. 61.

δακτυλωτὸν, ὁ, ἡ, annularius, & digitatus. Plin. & δακτυλετὸν, poculi genus Athen. ſic.

δαλακχαι, Heſych. dici ſcribit δάλασσαι, mare.

δαλὸς ὁ ἀσβόλος, eidem eſt λιμνὶς ἀσβόλος, ἀδικὸς ὁ φ.

δαλὶδας, idem eſſe dicit τὰς μεμυκὸς ὀμφάς.

δάλιον, idem expon δαλὸν.

δαλιοχαῖ, idem Ampraciotis eſſe dicit τὸ παιδὶ σωυῆναι: ab aliis expon, μαιχῆσαι.

δαλὸς, οῦ, ὁ, lampas, torris, fulgor. titio, Heſiod. δῖος ἀπὸ δαλοῦ ἐς ὀμφ γένεν, δῆλωσι, &c ξύλα κατὰ καμνε. Δαλοὶ, in cælo oi διὰ ζόντες ἀστέρες. Bud. ex Ar. Heſych μιλαίνεμ pilcem hoc quoque nomine vocari ſcribit.

δαμάζομαι, δαμῶ, σῶ, ἠ, ἐδάμασα, domo, κατασφορῶ, φονεύω, αἰσχρῶ. Odyſſ. ἔζεθ' ὑπ' ὠὶ ὧν μ' ἠθέλησε δάμασσαι. Apollon. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσαι ἢ φυγεῖν, Phrygas patris imperio ſubiecit. Heſiod. δαμαζόμενον πυρὶ, &c. ignì cedẽsab igne victus. δᾶ δαμασμῶν, domitus, interfectus.

δαμάλη, ης, ἡ, iuuenca, poeticum.

δαμαλικότος, depaſtus à iuuencis. lib. Epigr. δαμαλικότος ἄκμη.

δαμαλοπάτρος, ibidem. Epitheton Herculis, qui etiam παυφάγος dicitur.

δάμαλις, ιος, ἡ, iuuenca, bucula.

Δαμάλαι ὐ δαμᾰλάδες, ὐ μόσχοι, ὐ πόρτεις, ὐ πόρταλες κρεοπώλαι τὰ τέτα ἀγῶ βοῦν, inquit Eustath.

Δάμαρ, vel Δάμαρτος, ατος, ὐ, vxor. Hom. Iliad. γαμέτωσαν δέδαον δάμαρτα, i. γαμαμέτ. ἀφ᾽ τὸ δεῦ ὐκ ἐπὶ τῆς ὐποστάσεως τὸ ὐνόμα.

Δάμασος, ου, ὐ, domitio Cic. domitura Plin. Colum.

Δαμασσιφώνη, ὐ, deceptorius, ὐ ἀπατητικὸς ὐμιλητὴν Θ. Sic Pindarus vocauit δαμασσιφώνη χρυσὸν, i. ἀπατηλὸν.

Δαμασσίφρων, ὐ, Simonidi est somnus hominum domitor.

Δαμασσιφρόσυνος, ὐ, τὸ, tormentum quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit.

Δαμασσόμενον, ὐ, τὸ, herba quæ & ἄδαμα, λύσσα, dicitur. Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent, & magis lacinios a, conuexáque in terram, aliàs etiam venosa similiter, caule simplici & tenui cubitali, magisque, capite thyrsiflore tenui, candido, pallescétetradicibus densis, tenuibus vt veratri nigri, acribus, odoratis subpinguibus. Nascitur in aquolis. Vide Dioscorid. lib. 3. c. 169. Plinióque lib. 25. cap. 10. cui etiam alterum genus eiusdem in syluis, nigrius, maioribus foliis. hoc quidam existimant esse herbam quam vulgò *dumnquet*.

Δαμάτηρ, Doricè pro Δήμητρ, Ceres.

Δαμάω, ω, Δάσω, π. ασα, ω, in Aoristo secundo, ὐ δάμων, subigo, domo, κατὰ πόνον, perdomo, subiicio. Iliad. ἀ, πολυλίτῃ δάμασε ἡ λαοὺς ἀρωγούς. Hesiod. χερσὶ δαμάσσας δαμείς, id est, δαμασθεὶς ὑπὸ θεῶν, domitus, profligatus. Homer. δαμάσας πλαγίῃ, verberibus afficiens, Idem Odyss. δάμᾰν, i. id est, αἰκισάμενος, apud eundem. δαμάσαι, domari. δαμασθῆναι. Apoll. 2. χεῖνα ἦχι δαμῶσαι, pro θανεῖν, mori.

Δάμεια, festum apud Tarentinos teste Hesych.

Δάμιοργὸς, Hesych. ὐ, ὁ πάρα Dorice pro δημιοργὸς, ioco autem ita vocantur à comicis.

Δάμνημαι, & δάμναμαι, idem. Odyss. ἔξ, ἡμὲ μιν χρῆμα δάμναται, superat me & conficit.

Δαμνᾶται, Hesych. δαμᾰζόμενοι, πιεζόμενοι.

Δάμνα, eidem sunt θύμιατα, σφάγια.

Δαμνὸν, eidem est θύμον.

Δάμνω, domo, ἵππους δαμάζω, δαμαζῶ.

Δᾶμος, pro δῆμος, Doricè populus.

Δαμόσιος, pro δημόσιος popularis.

Δαμοσθένη, Doricè pro δημοσθένη τὸν δῆμον ἰσχύοντα, Hesych.

Δαμοῦσθαι, apud Pollucem lib. 2. idem esse videtur quod συμβαμοῦσθαι, conniuere.

Δαμώματα, τὰ, carmina publicè cani solita, vulgò cantara, Aristop. in Pace. Hesych. sunt κατάρατα, ἐπιτιμήματα.

Δαμῶτες, ὐ, πολῖται ἢ οἱ δῆμοι, apud Lacones. Hesych.

Δᾶν, Doricè pro δῶν, hoc est μακρὸν siue πολυὸν χρόνον apud eundé.

Δανάϊκα, ἡ, ligna arida, τὰ ξηρὰ ξύλα. Callimach δανάϊ ξύλα κιάσσαι. hinc δανάϊσπαρα, i. ligna siccissima.

Δανάη, ἡ, Danae, herba quæ & laurus Alexandrina. Dioscor. lib. 4. capite 237.

Δανάϊ οἱ, defunctí. Etym. ex Heraclidis Persicor. lib. 2.

Δάνεε, Cretensi μοιβᾷ vocant teste Hes.

Δανέζεσθαι, eidem est δανείζεσθαι, μεταμαι.

Δανάκη, numulus ille, siue obolus, qui Charonti persoluitur pro Stygiæ paludis transitione. Plutarch.

Δανδακίδες, panes sunt apud Pollucem lib. 6. ὧν τῷ πυρῷ μέμικται θρῖον. Hesych. sunt κρᾶσις πυρὸς καὶ ὄπτος πυρὸς μέλι.

Δανείζομαι, εἰ σημαίνω, τὸ ἀσημον, ἐς alienum contraho, vel confio vel facio, mutuor, fœnore accipio, fœneror, Xenophon, δανείζεσθαι ἀδικεῖσθαι δοκῶ μᾶλλον, ἀ nullo licet mutuum accipere. Idem, μηδὲν δέχεσθαι ὑπὸ ὅτου ἀν δανείζεσθαι μὴ, nihil habeo vnde vel ob quod fœnerari possim. Hesych. πφ. Ἐρ. τὰ τοῦτο ταῦτα χρήματα; Δα. ἃ δανείσασθαι, quas pecunias fœnore accepit. Plutarch. in Solone, ὁ δανείσασθαι συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, à diuitibus pecuniam grandem fœnore acceperunt. δανείζεσθαι τὸν μείζονα τόκον, id est, verturam facere, quod est, debitorem petere conditione fœneratore duriore sumere pecuniam, vt antiquo creditore liberetur. ὥσῤ᾽ ὁμαστολόκος ἐδανειστάμην πεμπτοῖος φατῆρας, Isocrates. τὸ δανείζεσθαι, debitum, Gaza. δανείζεσθαι ὑπὸ τῶν μεγάλων τόκων, magnis vsuris ex alienum contrahentes, Demosthen. in Olynthiac. εἶτα πρὸ οἰδανείζεσθαι ἐκείνους ὑπὸ τῶν μεγάλων τόκων, μικρὸν ὕστερον πάντων χρέων, ὕστερον γὰ ἦλθ᾽ ἀργῶν ἀπάντων, paulò pòst etiam autis bonis cedunt fœneratoribus. Isocrates in Areopagit. δανειστικὸν γὰ ἦλθ᾽ ἐς ἀγορὰ μενάντων ἐκκλὴ τάλαντα πακὰ λαλεδαμόνιον, &c. Idem, δανείζομαι πολὺ ἀργύριον, grande æs alienum contraho. Αλλαχοῦ δανείζεσθαι, verturam ita facere vt vterque mutuantium vtriusque sit fidemssor, & ita vterque aut omnes in solidum nomen conueniri possint.

Δανείζομαι εἰσαμ. π. ενεγκ, mutuo do, trado ad vsitam, fœnero. Hoc verbum Græcis ambiguum est. nam significat ex æquo, & qui citra vsuram dat mutuò, & qui ad vsuram. Neutrum, Datiuo iungitur cum Accusatiu. Aristoteles 2. Oecon. ἔλαμον δανείσας τῇ πόλει δὶ τόκου, olei fœnus ciuitati credere. Cap 28. Deuter.

δανείσεις ἐθνεσι πολλοῖς, σὺ ὁ οὐ δανεῇ, fœnerabis gentibus multis, & ipse à nullo fœnus accipies. δανείζεσθαι σώματι, corpore obligato pecuniam fœnerat, Plutarchus in Solone. δανείζεσθαι τόκου, i. Aristotel. lib. 6. Politic. δανείζειν εἰς τὰ μέρος τῆς ὑπαρχούσης ἐνδεᾶς γῆς, fœnerari super aliquæ fundi partę, quam quis habet. ὀκτὼ πέντε δραχμὰς ὁ ἀνείζων, quatuor drachmas fœnero.

Δάνειον, ου, τὸ, mutuum, debitum, æs alienum, fœnus: vnde damnum dictum est. δάνειον πλάσθαι, æris alieni fœnorumque multitudo. τὰ δάνεια βουλοις ἂν ἐκδοθῆναι πωλῆ, fœnerata liberis seruos faciuat. μεταχαρὰ τῶ δάνειο, verfura, quasi nominis transcriptio, Budæus in Epistol. Interpres Aristoph. hanis, ὁ τῶ δάνειο χρέον, ὃν τὸ πάλαι ὀφειλόμενον ἀπαιτοῦσι: vbi δάνειον, sortem id est, τὸ ἀρχαῖον significare videtur, vt etiam alicubi apud Hermogenem. Matth. cap. 18. τὸ δάνειον ἀφῆκαν ἐμοὶ, sortem ei remisit. Interp. mutuum.

Δάνεισμα, τὸ, fœnus, mutuum, vsura. δάνεισμα ποιεῖσθαι, pecuniam mutuam. Thucyd. χρῆσθαι δάνεισμα, interpretatur Pollux, mutuum datum sine obligatione. i. αὐτὸ συμβόλαιο δάνεισμα.

Δανεισμὸς, οὐ, ὁ, mutuatio, mutuum, vsura, æs alienum, fœnus Plato νομ. ια. δ᾽ ἀνεισμὸν συμβόλαιον χρήσιμον, de mutuo pecuniamsis. Bessario.

Δανειστὴς, οὐ, ὁ, fœnerator, creditor, ὁ δανειστὴν ὧν ὁ δανείζων χρήσιμε.

Δανειστικὸς, fœneratorius, numularius.

Δανείσκεται, Hesych. sunt ἡμιωτοὶ ἔχοντα, ἑκατημόριος ἔχοντα τὸν λόγον vel ὑπερτρίχωνα, μετεωρίζεται ἔχοντα τὸν λόγον.

Δάνεται, pro δανείσασθαι, in Epig am.

Δανὸς, ὁ, ὁ, aridus, siccus: ἐπὶ αἰῶς verò τὸ ἀλπὸς, vel τὸ δίψος, χρόος, vel μικρὸν καὶ νέον, aut ἀνεον. Item ὁ ἀνὸν τὸν ὑπάνεω μεκόδοντα λόγον, ait Plutarch. in lib. de Poetis audiendis.

Δάνος, ου, τὸ, munus, fœnus, & impendium. Cicer. Ecclesiastic. cap. 29.

Δαξιμὸς, morsus. δαξιμὸς κερδέας, i. cordis morsus & contractiuncula Cic. κερδιαλία. Suid.

Δαὸς, οὐ, ὁ, lumen, lampas, lupus annosus. Δάσι. Hesych. πολυχρόνιον diuturnum.

Δαπανάω, ω, &

Δαπανάομαι, ᾶσθαι, ᾶσθαι, consumo, expędo, sum profusus, sumptu facio, absumo, largior, confero pecuniam, ergo, impensa facio, exhaurio, profundo, ἀναλίσκω, insumo, epulum præbeo Accusat. Xenophon, πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλάβας, sumptus magnos in noxias voluptates facere. Lysias, τοσαῦτας δαπάνας δαπανᾶσθαι, tantos sumptus faciens. Ἴδιος, Οὐδὲν γὰ εἰς τὸν σῶμα ἐξ ἐδαπανᾶτο ἡδέως, δαπανήσας. Δαπανᾶν non simpliciter est ἀναλίσκειν, sed & splendidè viuere, τὸ λαμπρῶς ζῆν ἢ σπᾶθαι δαπανᾶν τῶν ὑπάρχ, Demosth. facultates absumere. Thucyd. ἐτὰ πόλιν δαπανᾶν dixit, vrbem in magnos sumptus conijcere, ἐς ἐξαίρετα δώματα μεγάλα ἀναλίσκειν.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. δαπάνῃ τὸ δεῖπνον ἀναλίσκειν, χρονίζειν, impendium solutio, consumptio, pernicies.

Δαπάνημα, ατος, τὸ, sumptus, expensa, consumptio. Cic.

Δαπανητὴς, οὐ, ὁ, consumptor & confector. Cic. prodigus, qui sumptus facit, sumptuosus, impendiosus Planto. Xenoph. δαπανᾶν ὧν, ἀκαιρότερος ἔστω, qui sumptuosus sit, copias non habet ad faciendum. δαπανηρὸς πόλεμος, Demosth. sumptuosum bellum

Δαπανητὸς, οὐ, ὁ, consumens. Genitiuo iungitur. Nazanzenus. i. ἀπ.

Δαπανὸν, sumptuosum, id quod insumitur.

Δάπεδον, ου, τὸ, solum, campus. fundamentum, circus, area, locus, ; δάπεδον, cerr. solum. Aristoph. πεδὸν δαπέδου, Euripid. Significat pauimentum, id est, complanatum & spatiosum locum ædibus, vt Iliad. σῆμά ὁ θεοὶ πὰ ζωὸν κεδνὸν ἐπόησαν ἠρῳέωντο χρυσὸν δαπέδῳ. Camerarius putat dictum δάπεδον, ὅσον τὸ δάπτε πεδοσίσειν pauimentum à pauio, i. ferio.

Δάπις, εδος, ὁ, ἡ, tapes, etis. ἁμὸς τάπητος μὴ μικλακώτερ. Aristoph. in Pluto, ἐφ᾽ ἃ δαπίσιν ἔστω κατὰ ἀρδεῖν.

Δαπίστης, Hesych. δωτὴς, laniator.

Δαπτόεις, ὁ, ὁ, vorax apud Lycophr.

Δάπτω, ω, lacerator, edax, lib. Epigr.

Δάρκτος, Nicander apud Athenæum lib. γ'. author est ἄζωμα ἀνόνυστον, i. vocari. i. panem absque fermento.

Δάσπλωμα, ἀφωπ. ασα, ω

Δασύπλοκος, ὁ, ἡ, ὁ, deuoro, lacero, exedo, mordeo, ango, μὴ σπαραχμὸν ἐθὼ. ἀπὸ τοῦ ω, ὁ δηγμὸς, Accusatiuo. Odyss. ἔκ κόπτω δασύπλοκος, id est, dilapidant. Aristophanes πφ. ἡ γὰ πλοῦτος ἄφανίσθη, id est, dilapidant. Idem, δασύπλοκος ἐστὶν ὁ πλοῦτος, id est, dilapidatur. Aristophanes πφ. ἡ γὰ πλοῦτος ἄφανίσθη, dissoluitur. ἀπολήσεται.

Δασύπλοκος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀφωπ. ασα, ω

Δασύδενδρα Hesych. ἄγνῳ σαββάτῳ.

Δαρεικὸς, οῦ, ὁ. Daricus, nummus Persicus aureus, quem aliqui octo argenti drachmas pendere scribunt, & quinque Daricos argenti in num, authore Harpoc. Δαρεικὸς στατὴρ, Daricus stater, Thucyd. l. 8 genus nummi.

Δαυεῖν τὸ ἀπὸ τῆς μεγάλης δαυτυλιαίας ἐπὶ τὰ μικρὰ διάστημα.

Δαυκτᾶσαι, vpulabit. Δαυκτᾶσαι πλὴν αἱ πολλαί. multis plagis vapulabit. c. 12. Euan. Lucæ: à verbo δίωκω.

Δαφθοιᾶσθαι, ἐδ. δαρθεῖν, vel δ' δρθεῖσθαι, μ. δαφθήσεσθαι dormio.

Δαφθεῖν, pro δραθεῖν, metatheti literarum, cubare in pellibus.

Δαφθῆν, Hesych. expon. μικρὸν χρόνον ὑβ' ὕπνου ὑ. Dorice pro δαρθῆν, dixi, sed addit quosdam dicere esse etiam festum quoddam, & ἀζύμους panem non fermentatum.

Δαφθὸν κορυνᾶν, στορνᾶν.

Δαφνὶς, excoriatio, à δέρω. Galen.

Δαφνὸν, ὁ. excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet, vel qui potest pelle exui.

Δαφνὸς, genus piscis. Athen. δαφνὰ ponit inter περγρὰ, i. salsos pisces, quibus corium eximitur, apud medicos iunt etiam δαφνὶ χυλίδες siue ὑμένες. Item carnosa testium tunica quæ tegit nervosos illos duos, à quibus testiculi dependent.

Δαφὸς δίδυς ἢ ex δαὶς; per contractionem factũ, tæda, arbor, fax, torris, signis in face. Aristophanes ὑφ. τὸν ἔρρον δαὶς ἔνεκ' πολλοῦ φλέγα. Huius genitiuus pluralis est δάδων, cum acuto in priori, vt docet Gaza libro tertio Grammat. ἡμιόλιον δάδα καδῶν, incensam facem capiens, Plutarchus in Publicola. Scribitur & δᾷς, Suid.

Δασάσθαι, pro δαίεσθαι, diuidi, δασασθῆναι. δάσασθαι, partiti sunt, poeticum δασασθῆγλῶ, qui agrum partitus est, distinguens. δάσασθαι differt per hi, Herodot.

Δασεῖα, ας, ἡ, signum est vocalis aspiratæ.

Δασὺ, ὁ, aspiratè.

Δασυπόδη, ὁ, dasicillus, piscis, de quo Aristoteles libro octauo Animal. c. 2

Δάσυς, ὁ, ἡ, ὑ, vmbrosus. μυρίλαις σκιάζων, κῷ συνωσιὰ αὐτὰ τὸ δασύσαι. vnde δάσυμα ὕλης, Odyss. πολύσπορος.

Δάσφασις ἐως, ἡ, diuisio. δάσφασις δάσμα.

Δασυπεφόβη, ἡ, ὁ, scriba tributi.

Δασυλογέομαι οῦμαι, cogor conferre seu pendere tributum.

Δασυλογία, μ. ἡσω, σ. ησα, tributa colligo à multis. Demosthen. κῷ Νικίας. καὶ δίελθωσιν ἀπτῆ ἀργύριον, ὃ δὴ σῷζε τὴν ὄλυνθον ἐφεσεῖν ἐδασυλογήσην, ἢ φόνου εἰς τὸν ἐλαιῶνα συλήσουσα. Dicunt etiam Δασυλογεῖν, vt εἰσφορεῖν. Isocrates in Areopagit. τῶν ἐπιτάξαι δασυλογεῖν, exigere tributa. Suid. Πλάτων μὴν ἀπολεῖ φόρους τοὺς παρ' αὐτῶν φιλοῦντας ἐπῖες. σὺ δ' δασυλογεῖς, ἢ παῖ ἑκάστων ἀ μόνων λαμβάνες.

Δασυλογία, ας, ἡ, tributi collectio, φορολογία.

Δασυλόγος, ὁ, ἡ, tributarius, stipendiarius.

Δασυλόγος, ὁ, quæstor, qui tributa colligit, φορολόγος.

Δασμὸς, οῦ, ὁ, tributum, vectigal, munus, stipendium, pars, portio, diuisio, distributio, partitio. Iliad. ἀ ἰῶν ποτε δασμὸς ἵκανεν: μερισμὸς. diuisio. d. stributio. Item magistratus: Plato in epistola octaua, φαίμενον ἐπὶ ἰώνίας τὸν ὑῷ γαρίσεσθαι αὐχῶ ἢ ὑῷ ἐφόρων δασμόν. ἐφ' ἢ δασμῶν, tributi nomine. Plato in epistol. δασμὸν ἀπαγεῖν, tributum pendere. Xenoph δασμὸν ἐπιτάσσειν, Item Xenoph. δασμὸν φέρειν, tributum ferre & soluere. Item, δασμὸν ἐκφέρειν, apud eundem.

Δασμοφορέω, ὦ, tributum soluo seu pendo.

Δασμοφόρος, ὁ, ὴ, ὸν, tributarius, stipendiarius.

Δάσος, ὲ, τὸ, densitas, syluosus locus.

Δασπέτηλον, apud Hesych. exp. πολύφυλλον.

Δάσσασθαι, vide Σίλφιον.

Δασσαλὸς, ὸν, grauis, vt lib. 7. Epigramm. δασσαλῆται διάσασαι, graue sepultionem, αὐτὰ τῷ δάσασθαι. Nonnus, δασσαλῦσα μῆς οἰ νυκτὸς ἀνάγκη, &c.

Δασσαλῆτις, ιος, ἡ, graui. Erynnis, Epitheton Hecates. Odyss. ὁ, θεὰ δασσαλῆτις ἐρινὺς ἢ ὑπὸ κεφὶ φοιτᾷσι, κῷ ἔστι ἡ ἄγαν χαλεπὴ. vide apud Etymolog. δύσερις δασσαλὸς, ὁ, ἡ, ὑ, ἀφορμαλικῶδ. vel cinquit Hesych. μεγάλων κακῶν, ἀπατηπτικῶν, πολλὰς πλανιᾶζουσα εἰ δὲ ἀπάτης, πμφικὴ ἢ χαλεπὴ, ὑπὸ τ' ἐρινύσ. vel δασσαλῆτις δύσερις τοὺς φοιτᾶσι ζέοντ. δύσερις δασσαλὸς, πολλὰς μυσιᾶσα, ἢ μετὰ στόνου μόρου, θρασεῖα, δάσπετα, inter pr. Hesych. πολυμοῦ ἢ πολυμόρου Ἐτ δασσαλῆτις νοῦσος, morbus grauis, apud Nonn.

Δασύθριξ, vide δασύτριχος.

Δασύκερως, ὡ, ὁ, habens densam caudam pilis. epitheton vulpis Theocrito.

Δασύκωλος, ὁ, ὴ, ὸν, lanosus.

Δασύομαι, hirsutus reddor, pilos produco, δασυόμενα φωνὴ, vox irrauescens, vox exasperata, Dioscorides libro tertio, capite 94. δάδασυται, hirsutus est. πανόμενα δασυούμενον, in Epigram. id est, irrauescentes.

Δασύω, μ. υσω, aspiro, id est, notam aspirationis scribo, opaco frondibus, pilosum reddo, obdenso.

Δασυπόδης, ὁ, leporinus. à Suid. enim δασύπους: λαγὸς exponitur, & à Polluce. confirmat & Terentius quum ait, tute lepus es & pulpamentum quæris: sumptũ ex hac graeca paroemia, δασύπους κρεῶν ὀψοποιεῖται quam Su. dicit αἰτεῖσθαι τὸ ὑπὲρ τοῦ παρ' ἄλλοις χρεῶν ἢ τὰ ὑπὸ παρ' ἑαυτῷ.

Δασύπους, οῦδος, ὁ, dasypus, lepus, cuniculus, ab hirtis pedibus, Pollux libro quinto. ἔστι ἔναφ ὃ μὲν λαγὼς, δασύπους δὲ ἕτερος, id est, vt cerui, lepores, cuniculi, Gaza ex libro primo Aristotel. de Animal. Et Plinius manifestò dasypodem distinguit à lepore libro decimo, capite 63 inquiens, Dasypodes omni mense pariunt, & superfœtant sicut lepores, à partu statim implentur.

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, qui promissam & densam habet barbam.

Δασὺς, ὑῖα, ὑ, priori breui, densus, confertus: vt δασὺ σίλφιον & φιλύκη δασεῖα. Theophrastus histor libro quinto, capite octauo, & capite quarto, libro nono, ὄρος ὑλαῶδες ἢ δασὺ ἢ ὑποῤῥῶγες. Dioscorides potamogetoni tribuit folium δασὺ, malè Plinius libro 26. capite octauo, Ruellius q. verterunt hirsutum. Idem similiter erraut in capite verbasci fœmina. Xen. δασέα ὄρη, montes arboribus d nsi. Δασὺς, villosus, spilosus, hispidus vel hispidosus Catullo, hirsutus vel hirtus Virgilio. opponitur τῷ λεῖα, δασὺ χωρεῖον, locus arboribus densus. δασὺν γῆν ὑλη σκαπτέῳ, terra onusta generæ arborum frequens, confita. τὸ δασὺ, hirsuties, τρίχωμα κοκκίου.

Δασύστομος, ὁ, ὑmbrosus, opacus.

Δασυσωμίς, οῦδος, ὁ, denfitas, crassities. δασυσωμὶς φωνῆς, vox obtusa, vocis densitas, vocis raucedo, Dioscor. l. c. 78.

Δασύτερνος, habens pectus denfum, hirsutum, Hesiod.

Δασύτης, ητος, ἡ, denfitas, plus, hirsutia Solino.

Δασυτρίχης, τρίχος, hispidi hirci. δασύτριχα ὄπλα, oues denfis pilis; lig Epig à nominatiue δασύθριξ.

Δασύφλοιος, hilpidum habens corticem, castaneæ epith. apud Nicandrum.

Δατέομαι, μ. έσομαι, σ. ημαι, diuido, μερίζω, macto. Hesiod. ἐμμελῶν δατεόμαι, per α ω penultima dicit. Idem tamen aliter in Theogonia, ἀποδατεῖσθαι ὃ δὲ κτῆσιν ἐκτέονται, possessionem partiuntur.

Δατέομαι, μ. ἐσομαι, σ. ημαι, conculco,

Δάτησις, εως, ἡ, auntio vel partitio.

Δατητὴ, ὁ, ἡ, ὑσίορες. μερισταί.

Δατησμὸς, οῦ, ὁ, quum oratio profertur iisdem numeris & eodem modo cadit. a Date quodam Persarum satrapa, qui quum vellet Græculus videri, exclamauit, ὦ δέσποτα ἢ τέρπεσαι ἢ χαίρεσαι; quũ dicendum erat χαίρω. Hinc apud Aristophanem est δατησμὸς μέλη. Cælius libro 16. capite 13. & Erasm. prouerb. Datidis cantilena.

Δάτης, Hesych. ὁ πρυτανὴς vindemia. Δατῆς autem Varin. affert pro ὄβολος, σαπερχεύμενα.

Δατὴς eidem Hesych. est κεφάλαιον item νύμφη λόφικήρως, corallium, puppa è cera alba.

Δατύσεν, laniare, deuorare.

Δαῦλαι, Hesych. ζωιὰ, ζέα,

Δαῦλες, eidem est δασὺς, hirsutus, denfus.

Δαῦλ, apud Theocritum, ὁ δαὶ, exponitur, non per Cererem, sed non per terram.

Δαύεν, dormire.

Δαύκαλις, pes gallinaceus.

Δαυκίτης οἶνος, vinum ex dauci radice contusa confectum: dicitur etiam δαύκειον, à Nic. Dioscl. l. 5 c. 70.

Δαῦκος, ὁ, ἡ, daucum, genus herbæ, de qua Theophrastus libro nono, capite decimoquinto, à Paulo Æginetа dicitur δαῦκος, genere masculino. Et Dioscoridi etiam libro tertio, capite 83. δαῦκος δὲ ὁ ἄγριος καλούσι eius tria genera statuit, primũ Cretieum solis fœmiculi minoribus tenuitoribúque, caule dodrantali, vmbella coriandri, flore albo: semine acri, candido, hirsuto, suauissimi odoris in mandendo, radice crassiusculae digitali, & dodrantis longitudine, quod in saxosis aprícisque provenit. Secundum sylueftri apio simile, acre odoratum, aroma olens, feruentis gustus. Tertium verò foliis coriandri, floribus candidis, capite feminéque anethi in quo muscarium pastinacæ, semine oblongo plenum acri, cuminisi specie. Sed Plinius libro vigesimoquinto, capite nono, tertium ait simile esse staphylino, quod pastinacam erraticam vocant, semine oblongo, radice dulci. Idem libro decimonono capite quinto, de staphylinis siue pastinacis loquens. Est & quartum genus in eadem similitudine pastinacæ, quam nostri gallicam vocant, Græci verò daucon: cuius genera etiam quatuor fecere. Galenus Simplic. c. etiam tradit δαῦκον dici σταφυλῖνον cessisque genera ponit ἄγριον ἡμερον. Δαῦκος inquit Hesych. ὁ θρασεὶς ἢ βρταιὰ πεφυκώς.

Δαυλία, ας, ἡ, ficedula.

Δαύλιον, ὁ, τὸ, Æolicè pro δαλὸς, titio.

Δαυλὸς οῦ, denfus, pinguis. δασὺς. Cælius libro decimonono, capite 24. item fustis: vnde, δαυλᾶν, tundo, percutio, vt claua aut fuste. Euripides.

Δαφνέλαιον, τό, id est, laurinum oleum, *δάφνιν ἔλαιον*, Dioscorides l. 1. ca. 50.

Δάφνη, ἡ daphne, laurus. *συριακὴ δάφνη*, Aristophan. sacrificatur diis, vt thus. *δάφνη ἀλεξανδρίδα*, Laurus Alexandrina, herba de qua Dioscorides libro quarto, capite 147. quòd ea victor Alexander vsus fuerit, vt annotat Marcel. us. Duo genera pingit Matthiolus, prius videtur esse *ἑσπερίλαυρον* Dioscoridi. (Quod verò ipsi hippoglosson, est laurus taxa Plinio libro decimoquinto, capite 30. à similitudine fructus taxi) Secundum, vera laurus Alexandrina.

Δαφνίες, ετος, laureus, laurinus.

Δαφνῆς, λίνος, ὁ, idem.

Δαφνιάζει, dicuntur vaticinantes: ad quod allusit Iuuenalis, Laurúmque momordit, persuadentes verò comesta lauro haurire se numen, Lycophron.

Δαφνηφορέω, ῶσω, ω. laurum gero.

Δαφνηφόρος, ὁ, laureatus. *δαφνηφόρος Ἀπόλλων*, Apollo lauriger, Plut. in Themist. ocle.

Δαφνικὸς, laureus, lib. Epigramm. *δαφνικῶν βούλων*, &c.

Δαφνίς, ίδος, ἡ, fructus lauri, laurinæ baccæ.

Δαφνίτες, νῆ ὁ, laureus.

Δάφνος, ὁ, laureus. *δάφνινλυρ φορεῖ βακτηρίαν*, hoc inquit Suid. dicere consueuerunt insidiis appetiti: quia laurus *ἀλεξίκακον φάρμακον* esse creditur. *δάφνινον ἔλαιον*, laurinum oleum, quod & *δαφνέλαιον* dicitur, Dioscorides libro primo capite 50. *δάφνινθ᾽ οἶνος*, laurinum vinum, Idem lib. 5. cap. 37. *δάφνινον ῥόμβον*, laurea 3. folium lauri Plin.

Δάφνις, ίδος, daphnis laurus, & bacca lauri. Theophrastus de hist li. 1. capite 18.

Δαφνίτις κασία, daphnitis casia: sic dicitur ab Alexandriæ negotiatoribus, quæ *ἀπὸ* ab Arabibus, Dioscorides libro primo, capite 12.

Δαφνοστεφὴς, ὁ, laureo gaudens, lib. Epigrammat. *δαφνοστεφὴς ἀπόλλων*.

Δαφνοειδὴς, τό. planta de qua Dioscorides libro quarto, capite 148. Clematis etiam Ægyptia, daphnoides etiam vocatur Plinio teste libro vigesimoquarto capite decimoquinto, alia à daphnoide Dioscoridis. Nam vt idem prodidit libro decimoquinto, capite vltimo, hic frutex est ramosus, crassiore ac mollìore quàm laurus folio, cuius gustatu accenditur os atque guttur, baccis è nigro rufis. in nom num ambitu est. Alij cæsim pelasgum, alij cupetalon, alij stephanon Alexandri vocant. Idem de Cinnamomo lib. 12. cap. 19. His addidere mangones quam daphnoiden vocant, isocinnamon cognominatam, &c.

Δαφνοειδὲς κεφάλαιον, ita dicitur planta à Theophrasto hist or. libro nono, capite decimoquinto, quæ à Dioscoride *χαμαίδαφνη*, cuius fructus crocatus flue croceus est. Alij tamen intelligunt laurum Alexandrina n.

Δαφνοστέφανος τερπνὰς, dixit Lucaris in Epigramma. laurigeras vias, seu laureatas.

Δαφνόφυλλος ὁ, ἡ, ὸν, lauris vmbrosus & opacus.

Δαφνοφόρος, laureus: vnde

Δαφνοφόρος, cum lauro feu laurea.

Δάφνων, ωνος, ὁ, lauretum.

Δαφοινεὸς, ruber. Hesiod. *δαφοινεὸν αἷμα τε φοῖνικι ἔοικε*, vestimentum cruore hominum tinctum.

Δαφοινὸς, ὁ, valde cruentus, niger, rubicundus, fuluus, funestus, maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus, vt sunt quidam serpentes. Homer. Iliad. 8 *δαφοινὸν δὴ νῶϊν τὰ δαφοινὸς*, id est, *σκυθρὸν καὶ τὰ νῶτα ἢ ὁ ἄρων φόνῳ δαφοινὸς* in genere fœmnino. Hesiod. *δαφοινὸν ἔργον* est homicidium, *βλοσυρὸν τε δαφοινὸν τ᾽ ἀπλητόν τε*. *δαφοινὸν δέρμα λέοντος*, Homer. id est, rufum, valde fuluum. *δαφοινὸς αἶμα*, lib. Epygr. Gaza deducit à nomine φόνῳ, vt sit *δαφοινὸς ὁ ἀγαν φόνῳ*. τὸ *δαφοινὸν*, τὸ *παὶν φοινίκεον*.

Δαφύλεια, ας, ἡ, largitas. liberalitas, affluentia rerum, *πολυτέλεια*.

Δαφυλόομαι, abundo. *δαφυλοῦσαι δ᾽ ὑμῖς*, 1. Reg. c. 10. vbi Latinè est, lollicius est pro vobis.

Δαφυλὸς, abundè. Theocr. largiter, *ἀφθόνως*.

Δαφυλὸς, ὸν, ὁ, ἡ, abundans, copiosus, prolixus, & benignus, vber, amplus, largus opum. Chrysostom *δαφυλὸς ἡ φιλόπλους ἀλλ᾽ οὐχὶ δίλογος καὶ ἐλευθεριακὸς*, liberalis & munifica eleemosyna. *δαφυλὴς χώρα*, latè patens vel multa fundens, Plutarchus in Numa, *φῶς δαφυλὲς*, larga flamma, Galenus libro secundo ad Glauconem.

Δαφυλῶς, oppiparè, largè vel largiter. Xenoph. *ζῆ δαφυλῶς*, splendidè viuit & lautè. *δαφυλέστατα χρῆσθαι*, largissimè vti, Xenoph. Galenus libro secundo ad Glauco. *σοφισταὶ καὶ ῥήτορες πολλάκις ἔλαβον δαφυλῶς σπουδῆ*, prius fouerì abundè oleo perquam calido.

Δέ, aurem, enim, sed, at, verùm, verè, porrò, ac, tamen, attamen, cæterùm. Coniunctio est subiunctiua & orationis & dictionis, Respondet enim ad μέν. aliquando tamen non præcedente μέν. Xenophon, *ἐπειδὴ γὰρ ἀφικόμην παρὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχὴν, ἐνταῦθα δὴ πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐβασιλεύθην*, &c. Pro tamen sæpe apud Theophrast. vt libro tertio, capite decimoseptimo, *ἐκ ὑετοῦ ἀναγκαίου γίνεσθαι φασι. ἔστι δ᾽*, &c. id est, tamen habet. Accipitur aliquando pro *δὲ καὶ δὴ καὶ γε*. Item pro porrò, quin, quin potius, imò, imo verò, rursus, ed etiam contra. Significat etiam rem, quam quis auspicatur, vehementer augeri, id quod Latini per atque adeò explicare solent. Gaza libro secundo Grammat. de hac particula sic scribit, *ὁ δὲ συνδησμὸς ἢ συμπλεκτικὸς ἢ συνυστατικὸς ἢ ἀποφατικὸς λέγεται*, id est, & copulatiuè & ratiocinatiuè & circumscriptiuè dicitur. Ἢ pro καὶ, apud Homerum Iliad. 6, *ὁ δ᾽ οἱ σαφηνέως κατὰ μοῖραν*, ipse enim eum ea clàm concubuit. Pro an, Aristoteles in Problemat. *οὐδὲν δὲ διαφέρει, ἐὰν ὦσι τέτραδες, κατὴ τριάδες ἢ πένταδες*, nihil refert vtrùm supposuerit, an aspectum commouerit. Sæpe fed etiam, post *μᾶλλον* Plato *τόμ. 5. ἵνα μὴ τὸν πρωτόπλαστον ἀφεὶς τὰς χάρας ἰὼν ἰὼν ἡσυχάζετε σὺν τοῖσδε ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰς φρύκτους ἀγωγὰς*, &c. Ἢ δ᾽ ὅς, iam verò porrò autem. *ὁ δ᾽ ἐγὼ οὐδὲ ὡς*, sed age. *εἶεν ἢ οἶσθα*, at tandem, iam verò. *ἐγὼ δ᾽ οὐ*, verò. *τὸ δ᾽ οὐδ᾽ ὣς*, cæterum quicquid esset negotij. *εἶεν ἢ οἶσθα*, atque hic quidem, Plato epistola sepima, *τὸ μὲν εἰκότα δὴ οὐδὲ ἔστιν ἀποφῆναι ἀφεὶς τὰς μὲν*, postea verò persuasit Dionysio me vt dimitteret. ϑ particula in quarto loco posita, Plato epistola octaua, *ἢ μὴ ὀλίγον τι ϑ*, *πολέμιοι ἡγεῖσθαι καινὰ*. *δὲ τε*, attamen, quidem, duntaxat, quanquam. *δὲ που*, pro *δὲ* Budæus. *δὲ που*, pro *δὲ*. Nam aliquando *που* abundat, vt *πω* & similes particulæ. ϑ apud Poetas Accusatiuo subiungitur pro præpositione *εἰς* vel *ἐπὶ*, Homerus Odyss. *ξ. ἀλλ᾽ ἔστω κελεύσθη*, hoc est, *εἰς κελεύσθη*. Idem Iliados *α. ἀγορῆνδε δὲ μιν ἑκάστοτε λαὸν ἀγορεύειν*. & aliquando sine subsantiuo. vt Odyss *ὁ, ἐμοὶ τε δὲ, κελεύομαι ἔρχεσθαι*, pro *εἰς ἐμὸν τε οἶκον*, domum nostram ire. Aliquando cum vtroque. Hesiodus, *κάμνετο δ᾽ ἐν δήμῳσιν*, redit domum suam. Cum Genitino, vbi tamen Accusatiuus subaudiatur, Hesiodus, *ψυχὴ δ᾽ αἰδὸς δὲ κατὴν εἰς οἶκον ἄδυν*. Idem Hesiodus dixit in clypeo Herculis, *ὃς τις ἀγορὴ σπουδῇ*, pro *εἰς σπουδὴ*, quicunque duceret in Pythonem vrbem. apud Aristophanem, *σπουδῇ δὲ* dicitur, & apud Apollon. Rhod. *δὲ* aliquando vim suam amittit ornatúsque gratia tantum ponitur. Homerus Iliad. α. *Ἔλκετο δ᾽ ἕλκεα πολλὰ μάχῃ ἐν ἰῶϊ*. Et ἰωπε apud Aristotel. in Rhet. & lib *περὶ ἑρμηνείας*, & in Meteor.

Δέα, ἡ Tyrrhenis dicitur *ἡ Ῥέα*, teste Hesych. qui exponit etiam *δίμητρα φίβδα*. idque pro *δέα*. nominatiuo singul *δέας δέατος* autem pro *δέος* adfert ex Soph. Cidalo.

Δέασις, Ἡσύχῳ *τὸ δέασθαι ἐννοεῖσθαι*. *συλλογίζεσθαι*. vide Etymologi memimr Hesych. quoque huius *δέασις*. sed alter atque Etymologus exponens, nempe *φαίνεσθαι δοκεῖ*, afferens *δέαμαι* quoque pro *δοκεύω, δοκάζω*. atque ita fane accipiendum est in homem. st chio apud Etymologum, *σοφὸν δ᾽ ἐμὲ ἀενάων δέας ἔδῃ*, id est *δόξει*.

Δεβάλας, Hesych exp. *δεσμὰς*, fasciculos.

Δεγμῷν, pro *δεγμῶν*, ὁ *δεγμῶν* τὸ χέος μιτελλῶν ἰσπικὸς accipiens. *σφοδρὸν ἐρχόμενον*, expectans, obleturans.

Δέδεα nomi Homer. *δέδεα ἐπιγράφειν*, colere norunt.

Δεδάασκε, nour. did net cum Accusatiuo, vnde Participium. *δεδαὼς*, ὼτος, doctus. *δαέων* seu *δάων* Homerus, *πλαγκτὸν ἐόντα δαέων*. & *δεδαικότες ἀλκὴν* id est, *μεμαθηκότες*. Nam *δεδαικέναι ἀλκὴν*, id est *ἀγεῖν ἐκ μαθήσεως τὴν ἀπόρειαν*.

Δεδάκυια nu. Apollon. 2 *δῶκε δ᾽ εἶναι δεδαῶτι*.

Δεδαιδάλῳ doctus, libro primo Epigramm. *πολυμησοσιλῶν δεδαιδάλῳ*. *δαίμων*. Item libro primo Argonaut. Apollon. *ὄφρα δὲ δαιμόνιος ἐσσόμενον κάτοπτρον*. & libro secundo, *κώπῃς δεδαιδάλῳ ἄρμενον ἐσσομένοιο*.

Δεδαίδαλμαι apud Homerum interfectus. *κάτοχος δεδαίδαλμαι*.

Δεδαίδαλμαι, excoriatum esse. à verbo *δέρω*.

Δέδαστο, distributum est. *δέδαστο τοῖς ἰουδίτας*.

Δεδαυὼς, Hesych. exponit *σοφιστὴς δεδαὼς*, ambustum, quod part cip. à *δαύω*, gr. incitare vel accendere, à ita deriuari potest, vt *κεκαυμένον ἀ κεκαυ*

Δεδαὼς, ότος, ὁ, doctus, *μεμαθηκώς*: Accus. Apollon 2. Arg. *μειτοσυνάων δ᾽ ἔμαθε* Dionysi de situ orbis iunxit Genit. *δῶ δεδαῶτι δόλοιο*, Apollonius Rhod. l. 1. doct.

Δεδαίετο pro *δεδάσατο* Ionicè, à *δέω*.

Δεδάϊσθαι δαλεῖσθαι, cauere, metuere.

Δεδάϊσται, tumidus, *ἀεὶ φουσιώδης*.

Δεδάϊται, *φουσᾶται*.

Δεδαμένος, vinctus, ligatus. *δεδαμένον ἁπαλοχείρεσσι*, & vinculis causas dicere.

Δεδάμενος, vinctus eram vel fueram, Odyss. *ὁ, δισμοῖσι ἀγχαλόῳ δεδάμενος ἐν δόμῳ*. vincio *δεδάσθαι* alligatum esse. *δεδάσθαι γάμῳ*, nuptiis ligatus, Nazan.

Δεδέδεται, pro *δέδεται*, Ionicè.

Δεδέμη, *ἐφλέγετο μάλα δεδάμη*. combusserat. Item, circunligando ligabat & coroborabat. Nicander in Alexipharm. *ἀλλ᾽ αὖτως βλεφάρεσσιν ἀνάντια δέδεται*. Interpr. *αὐτὰ τὰ δέδεται, ἀσφαλίζεται*. Homer. *αἶμα δέδε-*

δίδυμε. Idem, πατὴρ γὰρ σε πέρα σίφλου πολέμοιο δίδυκε, i. σφικτὸν λοιπὸν ἐδίδαμβον.

δίδυμος, ὁ, Pastor, augor. ἰωΐδυμαι, μιλιδυμαμαι. Aristop. Ὅσα δὲ δίδυμαμαι τῶν ἡμιανθῶν ἀφίδων.

δίδυτος, ὁσσᾶτο, ὀξόπτο, ὁ, ἡ, ὀκρίρετο, Iliad. ἑ, ὃς δὲ σφιν ὄσσα δίδυτο verbo ὄφω, in Plusquamperfecto medio, feruebat. Hesiod κόνις δὲ σφιν ἀμαρδίδυτο. id est, pulvis circum eos spargebatur. ἐμαιζίδυτο ἄμφ αὐτὸν ἡγ ὁ κραπίζετο verbo ὄφω, μαιζίδυτο in medio Perfecto, δίδυτο. Vnde δίδυτον, in Plusquamperf.

δίδυτμαι, vinciam & vinciar.

δίδυμι ἢ δίδυμαι, populatus, δίδυμηθῆ· ἢ πάγνια, id est, barbâ depopulatum. ἢ populatus δίδυμηθῆς τ' ὀπὸς ἀγρο perruit ro.

δίδυς, ὄδος, ἡ, δίδδα, timui, timco Lucian. δίδιας μὴ τούτων διδιὸς γενόμην· ἢ πτοηθεὶς, times ne per-am Vnde

δίδιος. Participium, φοβούμενος· δίδιότες θεὸν τὸ χρεών, ipsi oppido timente, Thucyd. Idem, δίδιώς τῶν αὐτὸ ποιησάντων, i. ὑποφόβως τὸ μέλλον ποιήσειν τὸ δίδιὸς αὐτὸ, apud eundem, i. eius solicitudo seu diffidentia.

δίδιτο, metue, φοβοῦ σπ.

δίδυμη, vercmur, Thucyd. δίδιτε, formidatis.

δίδιμαίνω, ι. φοβοῦνται. Et δίδιζεσθης, ἐκφοβῆσαι, διώξαι. apud Suid. ἄχνη ὑγρὸν συμιγὴς τὰ ἀχρεῖα ἢ σωμ τὸ ἁλαλάγματα δίδιμαίνοντα τοὺς τυμπάνους, ὡς κατασπᾶσθαι ἢ διαθέσεις τὸ ἰσχνασκον.

δίδιμαίνω, δίδιμόω, φιλοφρονοῦμαι, δίδιωμι, amanter præbeo. Odyss. ὁ δὲ δίδιμαίνων ἢ φρονεῖν ὁ, beneuolentia profequens conueniebat, id eft, humaniter & placidè: fignificat etiam beneuolo animo porrigere. vnde Hefych. quoque δίδιωσεν expon. δίδωσιν. Homer. Odyff. υ, ἢ δὲ δίδιτερὸ δ' ἐπιδίνατο χρεῖ δίδωσε τοι.

δίδιτομαι, μ' ἰζομαι, π' ιγμαι, ἢ

δίδιτομ. μ. ἰζω π. ιχω, territo, liue territor, attonitus fum, terrorem inicio, deterreo. Lucian. ὧν ὑ περαίνεις ὑπὸ δίδιτρασιεν ὑκαλεῖν ἢ τὸ χρώμενα ἀνδρὸς ἢ μὴ, hiatu terreus.

δίδυμα, duo nati funt, ἀκρατοῦ πα: à verbo δίμόω, δ μόσω, δίδυμος, δίδυμοῦ, δίδυμοτος & Ionicè δίδυματα, à tertia Singulari, δίδυμητο, inter pofito α. Hom. Il ad. χ, ἔρχ νύτα πολλοὶ δίδυματο. ἀν ὑποστεναχόντες εἰσὶ meriti & ibi funt fubiecti.

δίδυμαμαι, ὁ, erectus, ὑbactus. Odyff. ἔ, ἄξορ ὃ κεμώτα δίδμηθῆν, figore confectum & Odyff. δίδμηθῆν ὑπνῳ, correptus fomno. δίδμηθῆν γήρᾳ, femo confectus.

δίδμητα, extructus eft: vode in Pluſquamperfe. δίδμητο, fyncopa, ædificatum erat, præparatum erat: a verbo δίμημαι. Hom. ὅδι οἱ δώλαιος δίδμητο.

δίδυμηθῆς, inſtitutus, decretus, Thucydid δίδυμηθῆς δ' αὐτοῖς, &c. id eſt, poſtquam decretum eſt, ἢ δίδυμηθῆν ἢ αὖν κατὰ φύλα, amicitia nobis communiter decreta, inſtituta, Budæus in epiſtolis prioribus. δίδυμηθῆναι τάξει, apud Ariſtophan. δίδυμηθῆναι ὁ, quum eſſet decretum, idem Budæus. Vnde τὸ δίδυμηθῆναι. mandata, decreta, & τὸ δίδυμηθῆναι, opinio. Plato in Apologia, δίδυμηθῆναι γὰρ ὀδὲ τὸ σωκρατικὸν διαφέρειν πᾶ πρὸ πολλοῦ αὐφρόνων.

δίδυμος, Præterit. eſt med. verbi δίδιμαμαι, δ, & propter concurſum δίδιμ, vltimum in κ indicem actiui conuertitur: timui, timeo. ſignificationem habet præſentis, ait Gaza. δίδιμαμαι σε ἢ σὲ σοὶ, δ σὲ σοὶ. timeo tibi. Item cum μὴ ὃ Xenoph δίδιμαμαι μὴ ὑκ ἔχω τοσαῦτα σπόρια, timeo ne non rantam habeam fapientiæ, &c. Et cum μὴ ſolum, δίδιμαμαι μὴ δὶ ὑδὲν τῶν ἐπιτηδείων δεῖται. & timeo ne victus penuria pereatis. Ariſtophan. in Pluto. Πάλαι ἢ μόνον δίδιμαμαι χ. φοβοῦμαι τὸ πέρ. πῶ. Ὅπως τὸ τῶν θνητῶν ὧν ὑμεῖς φατὲ Ἔ'χρὴ με, πάντας διακόνης γιγνώσκειν, metuo ne non poſſim, vel vereor vt poſſim, ve ſæpe loquitur Cicero. Dicitur & δίδιμαι, ſubiato κ. Ariſtophanes, δίδιμαι αὖ τὸ δίμερον pelli timeo.

δίδυμηθῆς, obſeruans. Apol. 2. Arg. ἀμφὶ ὑπαθῆ δίδυμηθῆς. Heſiod. ὑτε ἀπορ ἀνιὼς δίδυμηθῆς, ὁ, ἡ eſt, χαριπωτῶν, ὑνδὲ χρόνῳ ὧν, ὑδὲ φθόνῳ, ἀνελεῶν, ὑπτηγῶν.

δίδυμηματα, ἡμικεφαλία. Suid. ἔχομαι ὃ Εὐσέβιος· ἢ ὅτι ὑπνήματα δίδυμηματα ἦν.

δίδυτο, viſum eſt, decretum eſt. funcium eſt. Plato epiſt. 7. δίδυτο καὶ μοι ὧδε, manere conſtitui.

δίδρομαι, Præterit à δίρκω, vidi: vnde δίδρικώς, intuens. Heſiod. δίδρικὼς δολόεσσ, toruo eſt ſaſpectu. Sophocl. δίδρικότα φῶς. i. ζῶντα. Dicitur & tranſpoſitis literis, δίδροραι, in Epig. τὸ δίδροκὸς. perſpicacitas, Plut.

δίδυστο, cecidi: Perfectum med. à δύστω.

δίδρᾶμαι, Præterit. à πρίκω cucurri.

δίδρομος, cucurri: vnde αἰδιδρόμως & κεδιδρόμως.

δίδυμος, ingreſſus ſum, ἐπεισιδύλθη, ἐκρύλθη, ſubij, ingreſſus ſim, demerſus ſum: à δύω.

δίδυς, ὁ, & δῦλος, falcieulus, vinculum, δῆσις, δῆμος. Et δίλλον pro δῆλον, manifeſtum, φανερὸν.

δίη, egeas: à δέομαι. Ariſtophanes νεφ. δίδιμαμαι σ' ὦ φρεσβύτα, μὴ πολυγὼ δίῃ.

δίηκης, τος, ἡ, ὀράτημος, ὀβελίσκος, χρεία, ὁ

δίηκης, τας, ἡ, indigentia, petitio, Antiſten. Item deprecatio, qua rogamus liberari malis vrgentibus. Dicitur etiam precarium, id eſt, quod vſum nullum certum habet, ſed quandiu libuerit concedenti. δίηκτες πολλὰ αὐτὰ ποιησάμενοι, multis eum precatus.

δίδσων, Participium futurum verbi δίω. Xenoph. ὁρᾷς δὲ σοὶ πούτων ὅπλα δίδσων, his tibi quoque opus fore video. Idem, Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐφη, ὅτι ἢδ' ἂν πάντα παρασκεύοιτο τοῖς Περσικοῖς ἅρμασι δίδσοι ὑπάντικρυς, Edixit Perſis, vt vtinam ſe accingerent, videlicet tanquam confeſtim cedentes eſſent ipſi confecturi.

δίηπικός, ſupplex, apud Platar. Apud Ariſtot. pro homine libenter precante.

δίῃ. μ. δ' ἠσεν, vel δίησεν, ὁ, ἡ. δίδωσι, σπ. δ' δεῖ. ἀσυμφέροντον, δίῃ. opportet operæpretium eſt, par eſt. Ponitur interdum δίῃ pro δέον, ſicut πλείν pro πλέον. Hocrates, ἀλλ' ὦ ὠλῆ ὅπως τυγχάνω φιλοῦμενος, δίῃ φορτικὸν εἶναι ἢ τῷ φορεμυμένῳ ἐχθρόμενον. Conſtruitur ſubinde δίῃ cum Præterito, ſicut χρὴ, tametſi de futuro ſit fermo. Idem, ὡς δίῃ τῶν πόλιν ὑξιαπροδιδόναι. Demoſthen. Δεῖ πάνυ μεμφόδαι μ' τὰ χρὴ διφεῖν. & in prima Philipp. δίῃ δ' ἐκεῖνο πάντ ὃ τῇ γνώμη ἀσφαλίσθαι. Alibi vtroque tempore vius eſt in eadem ſententia. (Καὶ μέλλον εἶναι τὸ δ' ἤδη τότε ἐφεῖδοσα μόνον ἐσ' ἐν δίκ. πάρεστ, ἢ χωρὶς ἢ δίῃ δίκιν ὃ αὐτὸς σταδίαν) præſenti ſcilicet & præterito. Habet interdum Genitiuum & Datiuum. Ariſtoteles de mundo, ἐδὲν δὲ πάντχ ἐσπεν αὐτοῦ δίῃ, nihil eſt ei opus artificioſa molitione. Item cum δίῃ & Accuſat. Plato libro ſecundo de Republ. πλείονος δίῃ τοῦ νόμου δίῃ τὰς ἀφροδισιάζ πολλοῦ δίῃ, multum abeſt, cum Aduerbio poſitionis. Plato libro ſecundo, de Republ. πολλοῦ δίῃ γεγωνωχίας μυθολογητέον αὐτοὺς ἢ ποιητέον, multum abeſt vt eos bella gigantum fabulis exprimere deceat, & varietate exornare. Idem in Apolog. cum infinit. πολλοῦ δίῃ ὥστε ὀχρᾶν, multum abeſt vt res ita ſe habeat. δίῃν ἀγρὸν γίγνεσθαι ἀγοὺς ὠφῆ. ſe deſidem fieri oportere ratus. Plato in epiſtol. ἀφοῦ ἀεὶ φίλον καὶ ἑταῖρον ὠφ δίῃ πάντα εἰς ὑφ' ἑαυτὸ ἀγῶν ἢ εἰς ἀπαντα τὸν ὑφῶνα ἢ δίῃ γίγνεσθαι δίῃ τοῦ σωφρόνειν, δίῃ δὲ τοῦ ἄλλα, vt falem ignis ſubeat, neceſſe eſt. Ariſtoteles in Problemat. Plutarchus in Camillo, καὶ εἰ μάχης δώσει, quarquam præſio opus erat. πολλοῦ σοι δώσει, Xenoph. i. Pædiæ, multis tibi opus erit. ὧν δίῃ ὑπαρχεῖν μᾶλλον ἢ μᾶς ὀπλίτας ἢ πεζ, Ibidem. δώσειν αὐτῷ ἢ. Demoſthen. exiſtimant neceſſe futurum. εἰ δώσει, ſi opus fuerit & neceſſe Galenus. ἐν δὲ μόνον ὡς δίῃ, vna re eſt mihi opus, Euripides. Idem, ὁ πολλοῦτον μ' δίῃ, pro μι. Idem, μακρὸν λόγον δίῃ σε, longa oratione tibi opus eſt. δίῃ τέχνης γίγνεσθ, opus eſt arte. Plato νόμ. ἢ δίῃ κτήσεως δίῃ ἐσόρτων, δίῃ αὖξης Demoſthenes. δίῃ μεν τούτου εἰς πάντα, Idem δίῃ μὲν μᾶλλον. Lucian. ἢ δίῃ σφῷτέρου, vitæ honeſtæ officia, ſocrates. δίῃ μὲν γυμνικὸς, ducenda eſt vxor. τὸ δώσειν, quum oportuerit. δώσειν ὑπὸ πιθῆναί τοτε, quum aliquando peregre proficiſcendum eſſet. Iſocrates in Fabio, ὃ τοῦ βουλεύσιν ἀσφαλεῖς δίῃσαν, ὅτ' ἐσεν εἶναι δικαίσεις, ad replendum ſenatum, alterum Dictatorem delegerunt δίῃ pro δεῖται & abeſt. πολλοῦ δίῃ πάντες, multum abeſt vt volet. πολλοῦ χ' δίῃ, permultum abeſt. Plutarc. πολλοῦ δ' ὡς δίῃ σπαρτιάτας δώσειν τῶν ἐρατοσθενόυς ὕβρεν ὑπομένειν, multo minus Spartiatas æquo animiter fuiſſe Eratoſthenis inſolentiam. ὡς μικροῦ ἐδίῃσεν ἀπολεῖν τὸν πόλιν, parum abfuit quominus ciuitatem euerteret. ὀδὲν ὁ δέησε τῶν ἀγρῶν ἢ, nihil decrit vt ſterile ſit, Ariſtoteles libro ſecundo, de gener. Animal. ὀδὲν ὁ ἐλαχίσ αὐτὸν διαφθόμεν, parum abfuit quin eos abſumeret, Thucyd πάντ' ἀπ, Plato de Legib. Lucian ὀδὲν γὰρ δώσει με πάντα ἔχοντα, nihil enim talia poſſidenti decrit: vbi Perſonaliter accipitur δίῃ cum præſenti. Iſocrates modi, Plato in Apolog. οἶει δίῃν κινδύνων ὑπολογίζεσθ τὸ ζῆν, putas periculi vitæ rationem eſſe habendâ. In Ti. ἐκ. σκαπτέον τοῦ ὁ ἐκ τοῦ αὐτὸ ἀφῶτον, ὁ δ' ὑκ ἐστιν ἐκ τοῦ πάντ' ὁ ἀρχὴ δίῃ σκοπεῖν, Cicero de Vniuerſit. de quo id primum conſiderenus quæ à principio eſt in omni quæſtione conſideranda. Et alibi, δικαίων ὁ δίῃ, δεῖ cum participio ὄντος, & Subiunct. Sopho. δεῖ ὁ ὄντος σπαρῆς ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, εἶ ὃς ἐξ ὧν ἐσθ' ὁ ἐκ τοῦ, neceſſe tibi eſt, vt inter inimicos oſtendas qualis ex quali patre fis ex virtus. δεῖ, oportet, cum Aduerbio poſitionis. Plato epiſtola ſeptima. ὀδὲν ἐν δίῃ τοιοῦτον ἐῖ, inclinauit eo ſententia, tentandum eſſe. δίῃ λαθεῖν αὐτὸ, dixit Ariſtophanes in Pluto, pro ἀμώσαι αὐτὸ λαθεῖν.

Δεῖ pro Ὄφειον. Ariſtoph. ὁπόσ τὸ χεῖρε δεῖ.

Δεῖα. ας, ἡ, δίῃλια. Terrenia indigentia.

Δείαδεν Hefych. ἔφερτ pro ἤδειαδεν, quod ab eadem eſſe videtur origine, à quâ δείαπτε ſupra.

Δεῖγμα απος, τὸ, ſignum, nota, ſpecimen, teſtimonium, indicium, deguſtamentum, exemplum, argumentum. Hocrat. δεῖγμα ὠφῆ ἢ ἐπιτηδεύου φύσεως καὶ ὑξεπίτηδ χαμῆν. ſpecimen præbuimus. δεῖγμα σωσοφρόνων, ſpecimen edere, Plato νόμ. δ', δεῖγματα ὑκφόρειν, quain dig. to oſtendere, Ibidem libro ſeptimo. δεῖγμα ἢδὲ δικῶν, Ariſtophanes in Equitibus, vbi Interpr. locum Athenis in Pnæo exponit, in quo mercium ſpecimina proponebantur. δεῖγμα enim vocabatur forum in Pnæo, in quo mercatores mer-

ces venales exponebant. Xenophon libro quinto, ἦδη ὀλιγωνῶν ὄντων δὲ τινες οἱ ἐκπανδοκεύοντες εἰς τὸ σῖτημα, ἐμπόρους τε τινας καὶ οἱ ναυκλήρους ξυναγαγόντες εἰς τὰς ναῦς ἐσιτίσαντο, & Iulius Pollux libro nono, coepisse fecundo, pars portus. τὰ δ' ἐκεῖ εἶδ' πλήθους μέρη, σῖτημα, χρῆμα, μισθαρνεῖν, καὶ ἐκ ὑπάρχοντος φησὶν, ἐξαρτεῖσι, ὅπου τὰ φορτία ἐξαρτῶσι καὶ ἀφιᾶσι σκεύη. σίτημα τε ἔνεκα, quò degustamentum hominis præberem. Eraſm. Δάσημα, monſtrum, τέρας. Aratus, τὸ δὲ οἱ μέρα δίζημα Κήτεϊ ἐναίσιος ἐπάγεται ὀπίσσω.

Δεγμα τέχνα, μ. ἰσαγωγικὸν, traduco, oſtendo in exemplum, ſpectaculum omnibus propono, in epiſt. ad Coloſſ. c. 2.

Δείδεκτος, Pleonaſmo τοῦ, pro δείκτης, per dexteram accipit.

Δειδήσατο, ſuſceperunt, ἐδέξαντο, τὰ δέξαμαι.

Δειδήμων, ων, ὁ, timidus, cautus, verecundus, terribilis.

Δείδια, nox obſcura, Suid. ὁ σκοτεινὸς νύξ.

Δείδια, pro δίδια, timeo. Apoll. 2. Argo. ἀμφὶ δ' πάτρῃ δίδια, ſociis timeo. vnde δείδιος. Hom. Il. γ. ἀρχὴ δείδιεσε. δίδια σὸν τύνον, timeo tuæ formæ in Epig. Hom. αἰνῶς γὰρ δαιμὼν πᾶσι δίδια, vehementer Danais timeo. ὄφρα δ' ὀλίγα πάντα τοι δίδια, idem Homer.

Δειδίζω, vnde ὑπεδείδιζον, expaueſco. Homer. ὑπεδείδισαν, reformidabant.

Δείδιτε, time, φοβεῖ. à δίδω ut Apollonius, βασιλῆ ἔφατ' ἐμὸν μακὰρ δίδιτε.

Δείδιλμον, pro δείδιγμα. timemus, δείδιγμεν, φοβούμεθα. Hom.

Δείδιμι, terreo. Actiu. Accuſiungitur. pro timeo. Iliad. ζ. ἰσχὺν ἀρχεῖα πόδ' ἠδὲ χεῖρ' ὑπείδιθεν.

Δειδίσσω, ἡ δείκνυμι & δείδιτεμι.

Δειδίσσω, ἡ δείδιτεμι & δείδια, & δίδια vnde δείδιτον apud Homer. Odyſſ. ζ. apud Heſiod. δεῖα σφιτέρῃσι τέκνοισι δείδιτες, ſuis filiis metuentes. μέσ. ὑπὸ σκιατὸ δείδιτεν, & ὑπείδιτεν, metuo, timeo. δείδιτα δ' ἔξαιθεν, & c. verebar ne obiter reciperem, Nazanzen. orat. β. & mox, δείδιτα μὴ οὐ πάντα, verebar ne induceretur. δεῖα κύματα δείδιτε, de Cypriotarum, & Iocrat. in Euagora. ὑπὸ λιγέων δείδιτεν, timuit à prædonibus, Chryſoſtom. δεῖα ἱερὰ. δείδια ἡμέρα τὴ μεταβολὴν, timere adoleſcenti, Galen. libro primo ad Glaucon. δείδιας δεῖα τοῖς καλοδαιμονίοις, timens lacedæmonius, Thucydid. δείδιας δεῖα χθονὶ, generi timens, Plato in epiſt. μὴ δείδιτε, ne metuerent. Hom. in hymno Bacchi.

Δειδιαίσσω, meridiari, μεσημβρίζω. eſt & merendam ſumere. Odyſſ. ρ. σὺ δ' ἔρχεο δειπνήσας. Interpr. ἀφ' οὗ τὸν δειπνεῖν ὁ ἐστὶ μεσημβρινὸν, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὸν ἀπὸ μεσημβρίας διατρίβας. ἔνιοι δὲ τὸν δειπνεῖν τεθρύλλῃ φησὶ. ὁ Καλλιμαχος φησι δείπνον ἀρίστου. ἀρίστου δ' χρόνος ὧν ἔγερσι. Athenæus libro primo, Τὰς δὲ τετάρτης τροφὰς ὥτως Ὅμηρος μέμνηται. Σὺ δ' ἔρχεο δειπνήσας (oportet gendum δειπνίσας) ὁ καιρὸς τοῦ δειπνεῖν, ὃ ἔξι μεταξὺ τῆ ὑὸ' ἡμῖν λεγομένῃ ἀρίστε καὶ δείπνε.

Δειπνάω, pro δειπνέω. Ionicè. veſpertinus, meridianus. δειπνινὸς ζόφος. Apoll. Rhod ὁ δείλη.

Δειπνίτης, fraudulentus, maleficus.

Δείλη, ἡ, crepuſculum, in Epig. tempus pomeridianum, id eſt. δείλη ἡ ἑσπέρα. ὑπὸ δ' ἔλαν, ſub veſperam, Apollon. Rhod. à δείλη autem fieri volunt δείλεος pleonaſm. τῆς. δείλη autem dicta putatur ἀφ' τὸ δειλεῖν ἢ ἐκλείπειν τὴ ἔλη ſiue εἴλη quaſi δείλη, nam à meridie ἀμφὶ ἑσπέρα χρόνῳ ἡ τῆ ἥλιε θερμότης quæ ἔλη ſiue εἴλη nominatur.

Δείλη, ης, ὁ ἡ, meridianus, veſpertinus: vnde δείλεος ὧρα, apud Apollon. Rhod. id eſt, ἑσπερινὸν, veſpertina. Homer. Iliad. φ. εἰσόκεν ἂν δῦ ἡέλιος καὶ δύσῃ, veſper. Interpr. ὁ δὲ ἥλιος κατὰ φύσιν τὴ ἡλίε λεγομένῃ πάσι δεῖπνεῖς. apud Callim. δείλεον ἀγίζουσι, i. merendam. Vide Δειπνάω.

Δεξιανάω, dextra prehendo, δεξιόομαι, ἡ δεξιωσάτομαι, ἐφεστικὰ ἔτος, Homer.

Δεξιανόω, ſigno, εὖ σημαίνω καὶ ἐ. Aratus δεξιανόωσι διασταθὸν ἔσα πέλεθρα, ſignant per interualla æqua ſpatia.

Δείκελον, ſeu δείκελον, per n, vt Suid. ſimulachrum, imago, εἴδωλον, ὁμοίωμα. Putant quidam de Iouis ſtatua dici hoc verbū propriè, quaſi διὸς εἴκελον, & per abuſum de aliis. Nonnulli quòd ad incutiendum terrorem immittitur, dicelon appellari credunt, Cælius libro ſexto, capite 38. In Epigrammat. βέλτιον φωτηρόφορον δείκελον εἰσφέρων. Pollux ſic ſcribit faſtidioſius libro primo, κρίτας δ' ἢ δείκελον, ὃν ἔγωγε φορτίσαιμι. Heſych. φάσματα, ἢ δείκελα. Suid. μιμήματα, εἰκάσματα. ἢ φαντασία, δείκελα. Heſych. ἢ εἰκόνες. vide Δείκελον.

Δεικηλίστας, ὁ, Laconum lingua, mimus, & hiſtrio, Plutarchus in Apophthegm. Heſych. & Euſtath. ſcribunt. Δεικηλιστὴς. Δεικηλιστὴς, inquit Heſych. μιμητὴς τοῦ λάκωνι ὃν velut imaginem vitæ in quotidiana ſcena repræſentat.

Δείκνυμι, pro δείκνυσι, demonſtrat. Heſiod. ἡ δὲ οἱ ἥλιος δείκνυ νύκτα.

Δείκνυμι, idem quod δεικνάω. δεικνύμενος. Homerus Odyſſ. ι. ξεῖνόν μοι, φίλε, φράζεσθον, manum porrigens, comiter excipite. Et Iliad. ϑ. Τὸν δ' δεικνύμενος. παρεστὼς πᾶσιν ὁσίως ἀκούειν. ἴσως ἐστὶ ταῦτα ἐκεῖνα δίκαια ἃ τὰ δίκαια dicunt, vnde ſit δίκαιον ἢ δίκαιον, ἢ δίκαιν μᾶ τὸ δίκαιον οὐδὲν ἢ δίκαιόμαι vnde illud, Πολυπάθεα δ' εἴασκε δίκαιος, δίδασκε ἀκούειν. & δίδασκε, δίδαξον, apud eundem.

Δείκνυμαι, μ. εἶδ. σ. ἐγκ. &

Δεικνύω, oſtendo, demonſtro, prodo, indico, quod eſt propriè digitorum, habeo, id eſt, repræſento. τὸν δ' ὑπ' πὸ δίκαιον, docco, refero. Xenoph. δεικνύουσι τὸν εἶδ' ὧδ'. Acciptur ſæpe pro facio. Lucian. φαίδιμα ἐκεῖνα δ' δείξει ἢ δικαιολόγῳ τὰ χρήματα τ' ἀγαπᾶς edere rationes. δ' δείξει ὅπως μορφὰς, alias atque alias formas induxit. δίκαιον ὑμᾶς ἐαυτὸν ὄντας. Demoſthen. δ' δείξαι ὄχοντες, oſſe derunt ſe habere, Idem. ὡς δ' δείξει, id quod re declarauit. δίκαιος τὸν ἔτος ἔχοντα. Oſtendam hæc ita ſe habere. Plato de Legib. ζ. δίκαιον μοι καὶ δηλῶ, oſtendo me ædificare, Demoſthen. δίκαιε ἐκ τῶν, hunc demonſtrans. Herodotus, δίδειξαν ὁ φανὴ ὑπνιαν ὄντες ἀμαλλιᾶς, palàm fecerunt ſe ad defentionem paratos. δίκαιεται. apud Iſocratem, compertum eſt certis indiciis exploratum.

Δεικτὴρ, demonſtrandum eſt.

Δείκτης, ου, ὁ, demonſtrator. δίκτηρ ὁρῶν, ferarum demonſtratoribus.

Δεικτὸς δάκτυλος, demonſtratiuus digitus. Latinè index.

Δεικαίομαι, ᾶ.

Δεικαίνω, timeo, timidè ago. Heſych. autem δεικαιᾶτις exp. κωφὴ, ἀπατηλὴ.

Δείλαιος, ὁ, ὁ, miſer, infelix. Ariſtoph. δηλ' ὁ δύσμορος δείλαιος. Eſt enim ſtus, lib. Epig.

Δειλαιόφρων, & Δειλάφρων, ὁ, extremè miſer, timidus, ὁ δειλὸς κραυδαμων. Ariſtophan. in Pluto, ἐγὼ δ' κατακλάομαι δειλάφρων. vbi tradet ὡς σκώπτει κραυφάσαν τὸν γραῦν, eſt itaque δειλάφρων, ἀδρὸς ὁ δίκαιος, ἢ ἀκρως δειλὸς, ὁ δίκαιος τὸν πάντων ἀκρον.

Δειλαοπάθεια, pro terreri, pauere, l. 2. Machab. c. 8. hinc & δειλαοπάθεια. pud Suid.

Δείλη, ης, ἡ, crepuſculum. Eſt autem ὅτε δίκαιος ἐωλὴ ἢ ἑλιὴ ἢ ἑώα, ἢ ἀκρόα, aurora, Atticè: & δείλη ὀψία, crepuſculum veſpertinum, quando iam vergit Sol ad occaſum, & δείλη μεσημβρία. Interdum δείλη ſubauditur. Syneſ. ἐξαγγέλλει ἐκ φυσικῆς ἀκρόας ἡμέρας ἐόσης Plato epiſtola ſeptima, τὸ δ' ἐμὸν πάντων τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων ἐρυθριᾶν ἐμὲ ἔκεῖνον ὀφείλω, δ' ἔκεῖνον ὀφείλω ἐμὲ ἀπολῶ, id eſt, ſub veſperam ad me venerunt: vbi δείλη Genitiui eſt caſus, id eſt ὕπὸ δείλης, ſiue δείλης ὥρας. Dioſcorides libro quinto, capite 94. κἀν ἡ ὀξύρροια ἡμέρας, καὶ ἢ δείλης, moue ſinguli s dicbus mane & veſperi. ἢ δείλης πάλιν, turſus à meridie, Ariſtoteles libro octauo, capite nono Animal. δείλης γενόμενος, veſperi ſenescentia, Plutarchus δείλης ὄντος, poſt meridiem ſpirat, Gaza ex Ariſtotel. ἀμφὶ δείλιον, ſub veſperam, Xenoph. τὸν δείλιον ἀπὸ μέρος, à pomeridiano tempore orſus, Ariſtoteles libro ſexto Animal. capite octauo, μέχρις δείλης ὀψίας, ad crepuſculum, Herodotus. μέχρις δείλης, in pomeridianum vſque diei tempus. Ariſtoteles libro quinto Animal. ἀπὸ ἑώιος μέχρις δείλης, à primo ad meridianum, Ibidem libro nono, capite 32. μέχρις δείλης ἀπηχόντες, ad veſperam vſque reſiſtentes, Plutarchus in Themiſtocl. ἀπὸ δείλιον ὀψίας, Budæus in epiſt. prior. ſub crepuſculum, ſub occaſum, iam ſero, id eſt, ὅτε δὴ ἀπὸ ὀψιαὸς ἦσαν, Thucydid. ἀπὸ δείλιον, ad veſperam, Idem. ἀπὸ δείλιον ὀψίας ἐκάστας, ſurgens ſero crepuſculo. ἀπὸ δείλιον ἑσπέρας, ſub veſperam. ἀφ' τὸ δείλιον ὀψὲ ἔσθαι, antequam eſſet meridies, Gaza ex libro nono, capite decimooctauo, hiſtor. plantar. Theophraſt. ὁ δείλιν ὄντος, ante crepuſculum venit, Plutarchus in Galba. ἀφ' τὸν δείλιον, boris pomeridianis, Gaza ex Ariſtotel. Peribleptus. ὑπὸ τὸν δείλιον, veſperi, Cicero ad Attic. Dicitur etiam in ſtò ὁ δείλιος. Homer. Iliad. 21. Ἕσετ' ἢ ὀὼς, ἢ δείλη, ἢ μάλ' ὑμὸν Οὐσποτ', & c. Πρωΐας δείλης, vide Πρωΐα.

Δειλημων, timidus, miſer, cautus, ὁ ἡ μων, δειλαῖος, ὁ ἡ ὁς. ἄπλως.

Δειλία, ας, ἡ, timiditas, ignauia, animi anguſtia: cui ἀνδρεία. Xenophon libro primo ὄνταν. opponit. Plato epiſtola ſeptima, ὁ δειλίας τ' ἀφ' ἐς τὰ δέοντα ἀπηλλάγη, præ animi paruitate voluptatibus ſuccumbens. ἀναφέρω δειλία, animiimmobecillitas, Idem. Item reuerentia, religio, Bud. in epiſt. prior.

Δειλιάζω, μ. ἀόρ. π. ἐκ. ἐ δειλίαν.

Δειλαίνω, μ. αὐτὸ, pauere facio: Accuſat. capite decimonono, Deuteronom.

Δείλιασις, ὁ, metus, pauor, formido.

Δειλιάω, timeo: propriè eſt ob ignauiam refugio & detrecto periculum: Accuſ.

Δείλινος, ὁ, ἡ, meridianus, pomeridianus, δείλινὸ διατρῖβή, pomeridiana confabulatio, Plutarch. τὸ δείλινὸν tempus pomeridianū capite 29. Exodi. Ἐν δείλινὸν, morenda, quod Callimachus vocauit δείλεον. Athenæus libro 4. vide δείλεος & δείλιον.

Δηλοκομπάτας, qui decipit.δαπατάω.

Δήλος, meridies.

Δηλόω, in pomeridianum fere vespertinum tempus vergo. vnde δείλατο. Od. Εὖδον παννύχιοι· ἡ δ' ἐπ' ἠοῖ μῦσεν ἔμαρ, Δήλατο τ' ἠέλιος· ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δηλόομαι, οῦμαι, metuo: vnde δεδιήλωμαι, timens, cap. 16. 1. 1. Machab. & ἐδήλωσαν, timuerunt.

Δηλός, ὴ, όν, timifer, timidus, ignauus, cessator: ei opponit ἀνδρεῖος, Xeno, h. ἀδδηλ. ἀγλωσσ, imbellis. ἀβλὴξ φεύσω fera parsimonia, Hesiod. ἀβλὴξ φόβος, ingens metus, Plato νομ. δ' ἀνδρὸς δ' ἄδικος ἀβλὴξ ἐσθ' ὁ κακοῦ, Aristotel. in Rhetor. ἀβλὸς τ' ἀγαθός, timidus pudoris, qui pudore affligitur. Plato ἐπιν. ἀβλὴς τε, meticulosior, timidior. ἀβλὴς ἐστι τῷ λαγωῷ. Lucian. Odyll. ξένιαι δ' ἀβλὴ μάλ' ἐπὶ μετίτια ξεις. id est, misero mihi. Ponitur & pro superlatiuo, Ibidem. δ' ἀβλὴ ξείνων. ah misermime hospitum. Hesiod. ἀβλὴν γέρα ἐσθλῶν, id est, ἀδύνατ', debilis fenectus. Idem. ἀβλὸς τε ἀνὴρ, id est, ἀδύνατος, infelix. Item, ἀβλὸς αὖτ' οὐ κακός. Pythagoras in carmine aureo, λόχμ' ἀβλοὶ τε καὶ ἐδώδιμ', &c.

Δήλυτος, πος, ὁ, timiditas, pauor.

Δήλυτος, πος, τὸ, pauor, metus. Iliad. τὸ δ' ἄμμι φέρσι δήλυτον, afferens metum Danais. Arrianus. τοῦτο δὲ ἀναίδειαν ἀπὸ τοῦ ἀφόβου τὸν ἐπιπλήττουσι. Aliquando terror, periculum. Apollon. ἔμπεδον αἰχμήτας ἐν δήλυτι. Plato de Republic. ὑπὸ μὲν ἡ δήλυτος μετὸς γένεται. Procop. δήλυτα δίδω.

Δηλύω, timeo. δήλυτον ἀεὶ τὸ ξίφος, de Xerxe sum solicitus. Herodot. Plato absolute vtitur, l. 1. de Rep. ὃν τῷ ὕδατι ὁ ἐπιβαίνων δηλύει. terretur.

Δήλυτος, ὁ, timidus, & timorem incutiens. ἐλαφρὸς καὶ ὁ δήλυτος ἀφ' ὑμῶν ἔμπυκτος. In Epigrammat. Κήρεσσι δήλυτος ὢν ὑλακὴν νεκύεσσιν ἔπτηξεν, Ἅδην φρικαλέον ὁ δείδιτο μὴ σύνιον.

Δηλόω, ὦ, ἐδείλωσα, ædificare, Herodotus. vnde δείλωσα, extruxi, ædificaui.

Δῆμα, ατος, τὸ, vel Δέημα, pauor.

Δημάδης, ου, ὁ, timere. δ' ἐδημάδησε, ædificasse: à δῆμαι. Ab eodem δείμασα, deft, ædificauit, lib. Epigramm. & δ' ἐδείμασε, qui ædificauit, Euripid. & δ' ἐδείμην, Apollon. Rhod. ædificauit. & δ' ἐμείμην, qui extruxit.

Δημαθίς, ίτος, ὁ, pauidus, lib. Epigr.

Δηματίας, ὁ, Δῆμα τόμος, σύμα, terrefactio, terribilia dicto, terreo. δ' ἐμεταπτόησεν, timens. δ' ἐμεταπτόησεν, Euripid. metu perculsa. δ' ἐδειμάτου εἶδ' ἴσπας, Iones terrefaciebat, Herodot.

Δηματόδης, ες, ὁ, ἡ, ὃ, terribilis.

Δῆμα, ὸς, τὸ, timor, terror, δ' ὦ κυδιμός.

Δῆν, oportere: de quo in Δέω. Item, ligare, δ' ἐμιδέλεν μικρὸν δ' ἔδην, parum abesse. ἐπὶ δ' ὀλίγον δ' ἔδην ἐ' αὖτ' τὸ ὀφείλειν.

Δῆπ, τὸ vide Δήτος.

Δῆτα, ἐ τὸν δ' ἔδην, τὸ δ' ἔδεια, τὸ δ' ἔδεια, quidam, quispiam, aliquis: in tribus personis, tribúque Generibus. Sic enim loquuntur Graeci, quum certum hominem significare volunt, neque tamen nominare. Demosthen. ἀφεῖ γὰρ ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα τὸ δεῖνα εἰσιόντ' ἴδεν. Gregor. τῷ τὸ δεῖνα, ἀλλ' ὁ δεῖνα μοι μὴ τυφ. Lucian. φορᾷ ἀπαιδεύτου, ἢ ἀπὸ διδάσκαλός σου ὁ δεῖνα, ὑπὸ δ' ἀπαιδευσίας. capite decimo sexto. Euangel. Matth. φησὶ τὸ δεῖνα καὶ quendam, ad illum. τῷ δεῖνα, talem, illam, Philostr. Demosthen. πρὸς ἐξαίφνης τοῦ φίλου τοῦ δ' ἐπὶ τῷ παῦτ' εἰς τοῦ ἀγχιμάχου ἥξουσι ἀσπὶς ἀκολουθοῦσα τῷ δεῖνα, τὸν ἐμπεσόντα τοῦτον εἶχε κρόνος ὁ δεῖνα, ὁ δεῖνα, ὁδὲ φυγὰν τὸ ἀλλομένα, ἀλλοδήμου μὴ δ', ἀνέμοισι ἔ τὸ τὰ παιαδίωμα φάτις ἀπόπεμψεν, Postquam autem ego suadere cœpi Philippo, vt ea quæ sub xeniorum nomine ipse in istos largiebatur, in redimendis captiuis consumeret, nec contrà ille quippiam honestè dicere poterat, nec verò illud causari & respondere, at hic & ille iam habent, nec vllo iam pacto vitare eam impensam: tum demum ipsopondir ille quidem, sed rem in Panathenæa reiecit, quo tempore se m. ssurum ait. Et ἀφεῖς Δεσπὼ ξὺ ὃ πωιεῖς ἀλλήλας κακῶς· ὃν τεπελέστικε τὰ τῷ δ' ἐπιρρέπῃ, τῷδ' εἶνε μεμφόμῃ, ὃ, ἡ, τῷδ' ἐδεῖα ἀπάζει ἔξ φάσκων, huic succenses, illum indignum esse dicitans. Et in primo contra Philippum, ὑπὸ τοῦδε μὴ τοῦ, ἢ τῷ δεῖνα ἀμπάσαι ἢ τὸ δεῖνα ἔξ. Dicitur & τὸ δεῖνα. Philostratus de Empula. Τὸ δεῖνα γλωμῆν ἢ τὸ δεῖνα αὖ, nunc in hanc, illámque ruisu. speciem transformata. Lucian. Τὸ δεῖνα γ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀπὸ χωμῆς τῆς ἐξ ἐμπαιγμάτων.

Δηνέω, moleste fero, calumnior, conuitior.

Δῆνος, ὁ, turbines, vortices. ἀεὶ τῷ ὑδάτων συστροφή.

Δηξάκης, acutus & summè prudens, Budæus in epistol. id est, δ' ἐξ τὸ ἄκρως.

Δηόω, gyrare, κυκλεῖν· ἐν τῷ ἐπὶ ἴσθμιον ἐνδίας στρέφεσθαι.

Δῆον, vortex, συρμός.

Δῆρις, versatilis, terribilis, vorticosus.

Δῆσσα, Hesych. expon. ἀέρα συρμόν, item κίνησιν.

Δῆσις, Eustath. vasculi genus quod & ψυχοὺς & ψυκτὴρ & ἀκροπόρον, Hesych. verò δ' ἐδεῖδες sunt species vitrium calceamentorum.

Δῆτος δέ τις, grauiter afficiens epitheton amoris apud Moschum.

Δηωλογέομαι, δ' ἐ πιστῶν, conqueri, clamitare, Dei hominúmque fidem implorare, quiritari, grauiter & iniquo animo ferre: quod etiam δ' ἐμὲ πιστὸν dicitur apud Herodot. in Melpom. pro verbemen i & inisersbili oratione vti. ὃ χρήσιμε, ἢ φαίδιμ' ἔπιορκήσας, ἢ δ' ἡγεομένην, id est, at ille se periurasse negat, & lamentatur. Plutarchus in Sertor. ἀγανακτοῦντων ἢ τῷ σωμάτων, ἢ δ' ἐπολοφυρόμενοι, ἢ τῷ, &c. Δηλοῦσι γὰρ etiam ὃ δ' ἐπιστεύειν τὸ ὑπτοπῶν δεῖν, crimen amplificare rem exaggerare. αὐτὸ τὸ δ' ἐγκλ. δεῖν ἐπίτασιν, exaggeratio, cuius meminit Quintil. in sext. in fexto.

Δηλολογία, ας, ἡ grauitas orationis, δίωσις.

Δηλῶν, vide Δεινός.

Δηπετάομαι, ας, ὁ, querela.

Δηποτάομαι, μένω ἀν. πεμ. grauia patior, grauiter afficior, miserum me dico: Neut. absol. ὁ δεινὸς ἔχω χαλεπὰ πάσχω.

Δηποτᾶς, ὁ, ὁ, ἡ, ὃ, grauiter ferens.

Δήποτος, ὁ, ἡ, ὃ, ἐν, ὁ, ἡ, ὃ, grauiter ferens.

Δήποτος, ὁ, ἡ, ὃ, ἐν, ὁ, ἡ, ὃ, Δῆμα τόμος, ἐν, ὁ, ἡ, ὃ, ἐν, ὁ, ἡ, ὃ, ἐν, ὁ, ἡ, ὃ

ιθ, ægrè ferens, Thucyd. δεινὰ ποιῶν, male se gerens, Demosthen. δεινὰ δρᾶν, in fusto, Aristophan. δεινὸν ἠργασμένος, turpe ratus, iniquum duceus. ἐν δεινῷ εἶναι, sum in periculo, Demosthen. δεινὰ ποιεῖν τὰ πρὸς ἀλλήλους, Lucian. de Senect. indigno animo ferre & conqueri. Item ἀχαριστίαν τὸ δεινὰ ποιεῖν, i. indecorè & indignè facere. δεινοὶ ἰδεῖν, torue intuens: pro δεινὸς, truculenter, sæuè. Hesiod. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Idem, δεινὸν ὁρῶν, immaniter intuens. Apoll. 2. δεινὸν κατατρέμει κάρηνα, &c. vehementer, horribiliter. Aristoph. δεινὰ λακαστᾷν, grauiter sonat.

Δεινὸς πλέων τοῦ μηχανᾶς ἀγνῶτας, de fraudulentis versutisque admodum quales sunt Ægyptij. Suid. Δεινὸς ὁ σοφὸς περὶ τὰ πράγματα.

Δεινότατος, prudentissimus, modestissimus. Theophrast. de histor. libro nono, capite decimooctauo. Δεινότατος ἂν (ὡς ἐοίκασι) τὰ θῆλυ τὰς ὑίδας, in re herbaria peritissimus. Hesych. πάνυ φρόνιμος.

Δεινότης, vis, acumen, calliditas, solertia, versutia, astutia, vehementia in dicendo, facultas, fœcunditas, grauitas. Demosthen. ἡ ἐν δυνάμει ἐλάττων τοῦ φαίνεσθαι δεινότης. Isocrat. τὰ δὲ δεινότατα τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκεῖν. Δεινότατος χρῆσθαι, vis & suauitas dicendi. Plutarchus in Pericle. Δεινότης πολιτικὴ, ciuilis facultas, facultas politica. Cicer. in Bruto de Pericle loquens eiusdem vim terrorémque timuerunt. Δεινότης μὲ σοφία, prudentia, & sapientia, Demosthen. ἐξὸν λόγοις δεινότητι, dicendi acrimonia, facultas dicendi seu in dicendo.

Δεινοχήρης, calcatus, manu cùm.

Δεινόω, exaggero, terreo. Δεινῶσαι τοὺς ἀπὸ τῆς συμφορᾶς ὅτι διαλογῆς ἥδε ἀδίωκτος ἐστὶ, patriæ calamitates aggrauasse acerbioréque prodidisse, vt Athenienſibus notam murarit, Plutarchus in Pericle. Thucyd. Δεινώσεως πάντα ἕνεκα τοῦ μείζω, omnia in maius vi orationis exasperans, i. εἰς τὰ δεινότατα πολλὰ γε ὑπάρχ.

Δεινωπὸς, ος, ὁ, ἡ, ὁ, terribilis, toruus. Δεινωπὸς δὲ, φοβερός. Hesiod. Δεινωπὸν κῆρες, toruæ parcæ. Δεινῶπες autem dicuntur Eumenides apud Soph. in OEd. Coloneo.

Δεινῶς, admodum, vehementer, mirificè, grauiter, sanequàm, indignè. Δεινῶς ἔχω μὴ πάθω πολλὰ, ardum est me hæc audere effecere, Euripid. Δεινῶς ἔχω δυνάσθαι, grauiter fero, tolero violenter, vt loquitur Terent. in Phorm.

Δείνωσις, εως, ἡ, δεινότης, σπούδασις, grauitas. Est & pars epilogi, exaggeratio & amplificatio. Quintilianus libro sexto. Hæc illa δείνωσις vocatur, rebus alperis, indignis, inuidoſis addens vim oratio. dicitur & δεινολογία.

Δεῖπνακὸς, cum aggeratione, Bud. in epist.

Δειπνάς, variis, tornatus. vide δινωτός.

Δειπνᾷ ων, ος, idem quod δειπνητὸς Soph.

Δείπ, ος, εος, τὸ δεῖπ, τὸν et φόβ.

Δείξις, demonstratio, ostentatio, argumentum, indicium. Δείξει ἢ φάσει δηλοῦμι περὶ τινος, est instituere accusationem contra aliquem, ac eum deferre. τῶν δ' εἴξιν πεποίηται, fidem suis dictis fecit.

Δειπάσιον, ου, τὸ, cœnula, lib. Epig.

Δειπνέω μ. ἤσω, ω, ησα, cœno, prandeo, apud Homer. Odyss. ὁ δ' ὦμα βῆ' ἰὸν ἀφορμᾶσθαι δεῖπνόν τε, &c. prandium, seu vbi cœnarit, & c. Xenoph. pro cœno. ἠρτεζόμην μὴν ἡδέως, ἠρτεσάμην δ' ὦ δίδασκαλε, cœnabam, pro cœnado, Heliod. ἀρίστου δειπνήσας τὰ πρῶτον. Plato 2. de Republ. Δεῖ τρωτέον ἐν δειπνίοις, ad mensam cibum sumere, vel de mensa, Aristophan. in Pluto, Δεῖ γὰρ ἱερῆ γ' ὑμᾶ μὲν ὧδε δειπνίσαι, de meo cœnabitis. οἱ δειπνοῦντες conuiuæ. Lucian. δειπνήσει παυτελῶ δείπνῳ, cœnabit oppiparam, cœnam. Laderit conuiuio oppiparo. Iones αἰολίπλασιασμὸν efficiunt in omnibus ferè incipientibus à consonante, ob idque dicunt δειδειπνέω. Apud Athenæum lib. 6. ἐπὶ πᾶσι δειδειπνηκώς. Ibidem, ἐν χρῷ δειδιπνηκὼς ἐμοῖς παρὰ σοὶ πᾶσι. Ibi & δεδειδειπνηκέναι.

Δειπνόν, ου, τὸ, ἡ, ἡ, cœna, prandium, vel δεῖπνος, tempus cœnandi. Quidam ita distinguunt: vt δεῖπνον δὲ, sit ipsa cœna, sed δεῖπνος, cœnandi tempus: quod etiam in ἀμπὼς, & ἄμπνος seruatur. ἀκόλυγον δεῖπνον ἔ, Nic. in Ther.

Δειπνὸς, vicus Thessaliæ, vbi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνίας, gentile nomen.

Δειπνίδιον, τὸ cœnula.

Δειπνίζω, cœnam seu prandium præbeo alteri, cœnatum excipio, cœna excipio: vt ἀγαπώμενοι ὑμᾶς ὑπὲρ ἐπιπλεῖστα δειπνίζοντα ἐδὼ αὐτοὺς. Xenoph. ξένους ἐδείπνιζε, epulis extraneos accipiebat. Et cum Datiuo ibidem. Δειπνίσας πολλοῖς δειπνίζεται, tales epulas præbetem, &c. Plutarch. βοᾷ δειδειπνιούμων διάτριον, acclamationes epulo conducẽ.

Δειπνοκλήπτης, apud Artemidorum, qui & ἑλάστρης siue ἐλάστρου apud Athenæum libro quarto, ferùi quorum opera vtebantur beati lautique homines ad conuiuas inuitandos vocandósque ad cœnam. Latini vocatores dicunt. Plinius libro 35. capite decimo, de Apelle, Inuitatus ad regis cœnam venit. indignárique Ptolemæo & vocatores suos ostendenti, vt diceret a quo eorum inuitatus esset, arrepto carbone extimcto è foculo, imaginem in pariete delineauit. Martial. Iam dies mihi vapulet vocator. Suetonius in Caligula. Compererat prouinciales locupletem ducenta H-s numeraſſe vocatoribus: vt per fallaciã conuiuio interponeretur. Vnde etiam ibidem vocarius, id est, apud Plutarch. in Pericle, καλέσας ἡδὺ δεῖπνον. quæ & vocationes dicuntur. Catullus ad Portium, Vos conuiuia lauta sumptuosè De die facitis: mei sodales Quærunt in trium vocationes.

Δειπνολογία, cœnandi ratio. οἱ περὶ δεῖπνα λόγοι, Cælius libro decimoquinto, capite 38. Suid. Ὁ ἐν χρήμασι ὁ ὑπερκυσῶν, εἰς ἔκχυσιν ἥξει· ὡς τοῖς δείπνοις ἀζώμασι, συμβάλλοντα ἀγοραίοις ἔλεγε, Cleanthus ὁ σοφὸς ἐν δειπνολογίαις καὶ τὸ πόσιμον, alij ἐδολογίαις, Chrylippus ἐν τρυφολόγοις, alij ἀδυπαθείαις.

Δειπνολόχη, ὁ, ὁ, gulosus, καὶ ἐπὶ γυναικῶν, cœnipeta, qui cœnis insidiatur, & clanculum abligurit. Hesiod. Ἅ δ' αὖτε κακὸς ἔ ἐέργει ὑπὸ δειπνολόχης, &c. i. quæ præter marii voluntatem ad aliorum conuiuia ſe confert.

Δεῖπνον, ου, τὸ, cœna, id est, δόρπος, seu δόρπον. Antiqui pro ientaculo & prandio vlurpauruntvet Iliad. ἐς νῆας ἀπ' ἄγχεσφι· ἵνα δὴ σίτου τε καὶ ἐμοῦ γωάλω ἄρνα, id est. δόρπον, λίθ' ὅ ἐ δεῖ σιτεῖν. cœnam autem, id est, δόρπον dicebant, τὸν ἐσθιόμενον τροφῶν. Xenophon, δεῖπνον pro cœna accepit & δόρπον, pro prandio. de hac voce ita ex Eustath. Franc. Portus, quater in die sumebant cibum veteres, mane ἀκράτισμα, ὃ ἐστιν ἐσμόν, hora prandij τὸ δόρπον, deinde τὸ δεῖπνον, postremo ὄψον. alij tamen prandium δόρπον fuisse putant. δεῖπνον compiectitur ἀπὸ τοῦ δέπειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐλλείπειν, ἀφ' οὗ ποιεῖν quia homines tum à labore cessant. δόρπος ἀφ' οὗ τὸ δόρυ ἢ τὸ πανίδιον, δεῖπνον item pro edulio. Nonnus, δεῖπνα δαπάνας ἐπεσκεῖδε ἐδέσματα, δεῖπνον ἐπὶ τοῖς ἑρεῖς τὰ δεῖπνα. Plato libro primo de Repub. pro cœna. ἐξέπεμπον ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Aristophan. νεφρῶς δὲ γ' ἡμῖν δεῖπνον ἐκ λιμῆς ἔπεμψε, vesperi cœna non erat. Δεῖπνον ποιεῖν, id est πορφύειν. comedere. Hesiod. ἐν δείπνῳ πίνων, Demosthen. Δεῖπνον πίνειν, significat cœnam parare, Chrysostom. ἐκ παντοίης δείπνου ἢ ἀέρτου ἢ κρέατος εὖ φέρουσ. Lucian δεῖπνα πανταδόθεν διαπορεῖν τε, agitantes conuiuia. Homer Odyss.

Οὐ γὰρ τι χρείων ἐν ἄρῃ δείπνου ἐτύθημι.

Δειπνοποιοῦμαι, οῦμαι, ῶμαι, cœno, Xenoph. δεῖπνον ποιοῦμαι, ῶμαι, cœnatus. Thucydid.

Δειπνοποιέω μ. ήσω, ω, ησα, paro cœnam, cœnam apud me condico Bud. Comm. Neut. Alcph. Δειπνοποιήσας δὲ ἐξῆ τὰ ἐκεῖ πονεῖν, τὰ ἧμι καλεῖ ἐκεῖνος ἡ τὰ δ' ἐκεῖνον ποιεῖν, τὰ ἧμι μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Δειπνοποιεῖς, οῦ, ὁ, conuiuiorum structor.

Δειπνοποιΐα, ἡ, vide Σκιροφορία.

Δειπνοτρίβιον, ου, τὸ cœnaculum.

Δειπνοφόρος, ου, ὁ, cœnæ gerulus, cœnam ferens. Pollux libro septimo. ὃ δ' ἀκούσας τὰ πρὸ ὀβελισκῶν κυφὸν ἐπὶ τὸ ὄμμα καὶ ἐπὶ τὰ ὦτα, καὶ τὴν ψυχρὸν, ὁ κῆρυξ δειπνοφόρος. qua voce vius est Lysias: Hæc eius δειπνοφορία dixit.

Δείρα, Helych. est δημώδης διάρτια.

Δειράδες, Hesych. καλάπται, furari.

Δειρὰς, ἀδος, ἡ, iugum, collis, cacumen. Apoll. 2. ὑπὸ δειρὰδι πορεύεσθαι. vnde πολυδείρας δυμπος· τοῦ χιόνος τὸπος πᾶς ὁ ὄρος, Suid.

Δειραχθὲς collo onerosus, Suid.

Δειρὴ, ἧς, ἡ, collum anterius, ceruix. Homerus, ἐμοῦς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν ἄγχι μιν. id est, ὑπὸ τὴ πρὸ κληνὸν τὸ ὑπὸ τὸ δέρας, monilia à collo pendentia. Herodot.

Δειρεάν, conuicior vocabulum Spartanum. κελεδοκρύπτω, & δείρεαι, idem κόλδομαι.

Δείρεαι, passeres, σπουδαῖ ὄρνιθες vocant Elienses vt auth. Nicander apud Athen. l. 9.

Δειρεσπόλη, ης, ἡ, monile, collare, torquis.

Δειρὴς, collis, λόφος, ἀγκὼν, πάτος.

Δειροτομῶ μ. ήσω, ω, ησα, trunco caput, decollo Suet. Actiu. Accu Heliodus in Theogon. dixit κεφαλὴν ὑποδειροτόμησεν, amputauit caput.

Δεῖσα, ftercus, ἀπὸ βοταικῶν συμφορᾶ.

Δεισαλέος, ου, ὁ, ἡ, vel δεισαλὸς, ὁ, ἡ, fordidus, stercoratus, cœnosus, καρφώδης, hunnetcus, hirbosus.

Δείσας, veritus: à verbo δείδω, ὦ δεῖσα, timuit. Hom.

Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, superstitio, formido deorum, religio, intemperies, deorum metus. Theophrast. in Charact. Δεισιδαιμονία ἔστιν ὑποδειλία περὶ τὸ δαιμόνιον. Plutarch. ὁ κλῆν, τῶν ἐν δεισιδαιμονίᾳ μᾶλλον πρὸς μὲν δόξαν ἐμπεσόντ', ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς ὑπόπλεων ὕπνων ὄντα ἐκ παντοίων σωματείβοντα τ' αὖ ὄρνιθον οἰόθρονον γ' ἠῦ θεοὶ ἤδ' ὃ κυανοφεὶς, ἐν βλαβερῷ φρὶ· δεισιδαίμονας ἀκάπλεω ποιεῖσθαι, religionis impleri, id est obstringere religione, δεισιδαιμονία ἀσφάλεια, apud Athenæum religiose teneri. Plutarchus, δεισιδαιμονία ἡδαπὸ τῆς πόλεως, religio ciuitatem inuadit. δεισιδαιμονίαι αἱρεῖσθαι, noua religione se obligare, vel nouam religionem suscipere. vt hoc vius est Cicipro domo sua. Hesyc. δεισιδαιμονία. φοβοθεία.

Δεισιδαίμων, ων, ὁ, ἡ, superstitiosus, religiosi deditus. Nazanzen. δεισιδαίμονα πλαῶν. Hesychius, ἀγύρτης, ὁ δυσβλεπὴς ἐν ἱεροῖς καὶ θεοῖς.

Δεισίδης, ου, ὁ, idem.

Δεισὸς

δεκαυλ. dem quod Διφάσιος, q. vacca, inuectigo. Hesych. δεκφύγ exp. ἔρχῃ δίκλω τῷ ποσσὶ κάκιστος, & δειφθαντες affert pro ψευδομάρτυρες.

δεκάς decem. Thucyd. δεκὰς ἀνὴρ, κατὰ τετράδ' ἐλαχόντας ἀνὸν, quarto decimo die Elaph. bolion. οἱ δέκα, decem viri, septenos dies imp rantes. magistratus decem Athenis. Iloer. οἱ δέκα οἱ ἐπ' ἐσθ ἐρχόμενοι τὰ κακοῦντα ἀρχὴν. &c δέκα πρόπολοι. Δικάδδ ἀρχὴ δέκα φυλῆ ἐβδομάνι δέκα δικασταὶ ἀπὸ φυλῆς. Interp. Artstoph.

δεκάλιτρα κ. τ. genus monetæ & sacrificii. à decem librbus sic dictum, id est, à summis Atticis, in quibus bouis effigiem incidit Theseus, Plut. in Thesco.

δεκαμηνιαῖος generatio ad decimum vsque gradum, Lucian.

δεκαπρῶτος κ. ὁ, decemuiratus, decem virorum collegium, decem magistratuum imperium & potestas. Ioc. δικαστηρίων decuriæ. Ie Lacedæmonijs. Plut. in Pobl. τὸ δ δικαστικὸν τῶν ἐπωτικῶν, per tribunos consulari potestate.

δεκάς ἄδος ἡ, ὁ δεκὰς ἀνὴρ. decurio.

δεκάστιον, decem tabularum, Dionys. l. 2 Orig.

δεκατικὸς, decurialis, Xenoph.

δεκάτιος ἀριθμὸς, denarius numerus, Nazan. orat. δ.

δεκάτος, ὁ, decemuir. Erat magistratus Athenis post exactos tyrannos qui rempub. administrabant. eorum vnusquisque δεκάτος ἦν. dicebatur.

δεκάτη, ἡ, undecim, cap. 19. Act. Apost.

δεκάτηρ ον, ὁ ἡ ν, longus decem palmis.

δεκάτης ἡ, decim.

δεκατηφορία, decennium, Plato νόμ. ε.

δεκατία, ὁ ἡ ν, decennis. δεκατία πόλεμος, decennale bellum. δεκατεὶς πολιτεία peregrinatio de cem annorum Plut. in Solone dicitur & δεκάτις, & in fœm. δεκατὶς, Suid.

δεκάτια, ἡ, decennium.

δεκάζω μ. ἀσω, σ. σκω. do decimam: significat & corrumpo largitione, quòd iudices corrumpti caperent decimam litis: donis corrumpo. Plutarch. in Galba. τὰ δὲ πρὸς τὰ δῶρα ἐβάκχευε, χρυσοῦν ἐκ ἐσθῆτα μόνον, coh ortem muneribus captabat, aureum singulis tribuens. δεκάζειν μὴ Θ. largitione redemptus. Ilocr. δεκάζειν δικαστὴν, Suid. inquit δεκάζειν dictum esse, τὸ τὰς ψῆφους τῶν δικαζόντων λαμβάνειν. cum enim magistratum ambirent quidam aut aliud quid à decimuiris vellent impetrare vt suæ ambitionis & cupiditatis fautores haberent, largitione eos corrumpere conabantur. hinc factum vt δεκάζειν pro δώροις καὶ χάρισιν διαφθείρειν dicatur & δεκάζεσθαι pro corruptum esse muneribus, quod & ἐξαπατᾶσθαι & ἀφροδισιάζειν hinc que δεκασμὸς, sine ἐφέδρου καὶ ἀφροδισίων pro iudicum corruptela: alij δεκάζειν à δίκαιον deducunt, vt δεκάζειν quasi δικάζων. Ælianus, πολλοὶ δὲ ἐφάνησαν ἀνθρώπων, δεκάζοντες εἰς ἀφροδίσια. Athenis in foro iudiciario supra columnam latua sedebat lupi forma, ad quam ignominiæ causa, decies admouebantur qui pecuniis iudicia euerterant, hoc est, οἱ δωροδοκοῦντες καὶ δικάζοντες. vnde prouerbium, λύκου δικαί.

δέκας, decies.

δεκαφλοῖσβος, decumanus fluctus, id est, magnus.

δέκατος, η, ον, qui decimo ordine est. Item qui decem obolorum. nam vt Aristotel. refert in Himeræorum politia Siculi τὸ κοπὸν νόμισμα ἐκάλουν σατῆρα appellat δεκάλιτρον quoniam δέκα ὀβολοὺς ἐσώτα vnde Sophron. ὁ μὲν δὲ δικαστὴς δεκατὸν mercedis est decem oboli Poll. l. 4.

δεκάφορος, decalogus Nazan.

δεκάμηνος, qui est decem mensium, decimo mense in lucem profectus. δεκαμηνιαῖος χρόνος, decem mensium tempus, Plutarchus in Numa δεκαμηνιαῖον βρέφος, fœtus decem menses in utero manens.

δέκαμος, decem mensium, decimo mense in lucem profectus. δεκαμηνιαῖος χρόνος, decem mensium tempus, Plutarchus in Numa δεκαμηνιαῖον βρέφος, fœtus decem menses in utero manens.

δεκάμηνος, ὁ ἡ ν. decem mensium, decumestris.

δεκαμηνον, τὸ pretium decem minarum.

δεκάμνος, ὁ ἡ ν. decem minarum.

δεκάπαμα, accipio, ἀπὸ ἀξόμαι & ἀξόμαι.

δεκάπαι ἀκρωτήριον. vide Bystium de nautibus.

δεκαπεντώ, ὀκτὼ decim.

δεκάπαλαι, am olim. ἀφ' οὗ πολὺς σαὼν, Atticè.

δεκάπους, quindecim.

δεκάπηχυς, decem cubitorum, decemcubitalis, Erasm. δεκάπηχυς κωνωπεῖον, Lucian.

δεκάπλεθρος, decuplus.

δεκάπλεθρον, decem iugerum.

δεκάπολις, ὁ ἡ, regio trans Iordanem decem ciuitatum.

δεκάπους, ὁδος, ὁ ἡ, decem pedum: Aristoph. οὐ γὰρ μείονα ὄντα ἢ δεκάπουν τὸ σκέλος λεπτοῦ χρόνου ἐστὶ. διὸ καὶ ὁ πρῶτος φησὶ, τοῦτο τὸ κῶλον ἐστὶ δέκα ποδῶν ὁ τὸ σύνταγμα ἔλυσε. Antiquitus inuitati ad conuiuium horam obseruabat exacte ratione vmbrarum de sole pua vide apud Athenæum libro primo. Columell. Lucian. in Gallo. δεκαπόδιος, apud Pollucem libro 4. vide Ἐπισκέψεων.

δεκάρχης, ου, ὁ, decanus, Herodot.

δεκάρχης, ου, ὁ, decurio.

δεκάς, άδος, ἡ, decas, numerus denarius. ἀφ' οὗ τὸ δέκαμα, ἡ ἕγκυσα ὁ ὑπὸ αὐτῆ φωτὶ ἀφεῖσα ἀφ' ὧν pro decuria apud Homerum. Eutipid. pro numero simpliciter ponit. Iulian. σωφρὰς ἢ δ' λέγων δωμάτιμεν, τὴν ἀπὸ δεκὰς ἀφ' ἑβδόμου ἐς αὐτοὺς

Δεκαὶ, dominum catenis in qua condemnatos suffocare solebant, vocat Plut. in Ag. de vide δεκαῖν.

Δεκάμοιρος, decimæ, partem decimum dixit Plaut. est & corruptio munerum largitione ἢ δωροδοκία. vnde δεκαμοιρόγραφον, accusatio ob corruptelam iudicij. dica in corruptores iudicum largitionibus Pollux libr. octano. δ' ἐγὼ ἢ τὸ δὲ ἢ δόξης διηρέσαντος ὧν ἢ γεγραφὼ διαστημοῦ ἢ, κ' ὁ διαφθείροντες ἢ ὁ μὲν δικαζόντων, ὁ δὲ δικαζόντων λέγει, νὶ ἐς δίκας & δικάζειν.

Δεκάπορος, decennalis, in quo decem fementes fœtæ sunt, Eurip. δεκάπορον χρόνον, decennio.

Δεκάρχης ου, ὁ qui decem præterea est.

Δεκάστερος κ. ὁ ἡ, decem tecta habens, seu decem tabulamenta, & contignatione Strabo.

Δεκάστυλος κ. ὁ ἡ ν decem columnas habens.

Δεκάχοινον, κ. τὸ, genus mensuræ. talis mensura apud Columellam mensura decemmodiæ, arum.

Δεκαετὴς, dies decem natus, decem dierum, decimo die prouenies Lucian βρέφη τὰ περιττὰ ἐκ γονιτικὴ δεκαετία. decimani, id est, fœtus quinque aut decem dies nati. δεκαετῆ ὄντα, decimo post diffessum die venit.

Δεκακάλαντος, decem talentorum. & δεκαπάλαντια, Pollux libro quarto.

Δεκατέσσαρες, οἱ, quatuor decim. δεκατεσσάρων βασιλέων, quatuor decim regum. Plut. in Lycurg.

Δεκάτευτος, ὁ, publicanus, decumanus. Cicer. qui decimam colligit.

Δεκατεύω, pendo, vel exigo decimam, decimas voueo, decimam quamque deuouco, dis decimam è spoliis nuncupo. τὰ ἐξ πολεμίων δεκατεύσαι ἐξέλιθε. τότε νῶν δεκατεύειν τὰ ἐξ πολεμίων ἐκλείπαμεν, molestè ferebant, si quæ sibi sicut hostium, decimas eorum vouisset, nunc ex iis quæ cines haberent, solueret, Plutarchus in Camillo. δεκατεύσθαι τῷ διὶ, decimas soui teddi, Herodotus. δεκατεύω τῶν κτέα, Hercules opum mearum decimam offero. Pinta rchus in Problem. δεκατεύειν etiam decimare significat, quod de legionibus dicitur, cum sorte decimus quisque supplicio afficetur ab imperatore. Xiphilinus in Galba, οἱ ἢ μὲν τῶν δεκατευθέντες. Polyb. ἐκ δεκάδος ἀρχαῖος ἐπὶ δεκάτου. Suid. δεκατεύειν· δεκάτην δεκάδων ἑκατοντάδων. καταχρώμενοι δὲ δεκατεύσαι, τὸ καθ' ἑκάστην ἢ τὸ δεκάτην λαβεῖν ἢ ἀφαιρεῖσθαι.

Δεκάτη κ. ἡ decima. δεκασμὸς δεκάτων ἐφόρων. dicebatur Athenensibus, eum decimo die congregatis necessitus, & infantibus nominibus impositis, peractaque diuina, splendidum pararent conuiuium: Suid.

Δεκατηπόλης κ. ὁ δεκατευτὴς, πελάτης, ἐκλογὴς, δεκατῶνας, ἐκλιμάρχης. Hinc & δεκατηπολεία apud Pollucem libro quarto, decimarum exactio. dicitur & πελάτης, δεκατευτὴρ & δεκατώνης.

Δεκατημόριον decima pars, Plato νόμ. ζ. decuma pars Cicer.

Δέκατος, η, ὁ, decimus. δέκατος μὴν, December. Plut. in Numa. δεκάτην, scilicet ἡμέραν, decimo die. δέκατοι pro δέκα, id est, decem apud Homerum.

Δεκατόω, μ. ώσω, decimo, decimas capio. Paulus capite septimo ad Hebræos. δεδεκάτωκα ἢ ἀδεκάτωμαι ab Abr. ham decimas accepit. Ibidem. δεδεκάτωται, decimatus est, id est, solut decimas.

Δεκατώσις κ. ὁ, qui decimas redimit.

Δικαφυλῶν, in decem tribus distinctus. Plut. in Camil.

Δεκάχαλκον, ex decem æreis constans, id est, denarius numus. Plut. τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δωμάιον, denarius dicebatur, qui ex decem æreis constaret.

Δεκαχόλοι Hesych. est θεὸς Χαδιχιῶν τῶν ἐπτὰ θεῶν. Sonat tamen potius decem habens labra.

Δεκαχιλιοστάρχης, decem virorum milia.

Δεκαχίλιοι, decies mille.

Δεκάχορδα, decipla. Hesych. δεκαπλᾶ.

Δεκαχορδὸν, ψαλτήριον, psalterium decem chordarum psalm. 18. Davidis. (phan.

Δεκέτεια ἡ, locus, & populi Hippothoontidos tribus, vt tradit Steph.

Δεκαετηρικὸς, κ. ὁ ἡ ὁ, decennalis, δεκαετηρὶς μάχη, decennalis pugna, bellum decem annorum, lib. Epig.

Δεκέτης, decennalis.

Δεκήρης ες, decremis Plinio, decem ordinum nauis.

Δεκόμαι pro δέχομαι, accipio, expecto, Herodot.

Δεκτὸν, capiendus, excipiendus.

Δεκτὴ Ιαενα, χλαῖνα χλανὶς. Hesych.

Δεκτῆρες Suid. ὑποδοχεῖς. Hesych. corruptæ codex. Χοηδοχεῖς.

Δέκτης, ὁ, vel δεκτὴς, mendicus, pauper, πτωχὸς ἀπαίτης.

Δεκτικὸς, ὴ, capax, admittere potés, Genit. τὸ δεκτικὸν conceptaculi.

Δεκτὸς, pro δεδεκτὸς, accepit, Iliad. ἢ ἐχι δεκτὸ μὴν ἐοῖ, &c.

Δεκτὸς, οὐ, ὁ, admittendus, probabilis & tolerabilis, quasi acce-

ptabilis,ώστόν: acceptus plebeilis.ἀνὴρ ἡγέλη, ratum habere. τὸ δίκαιον, receptaculum,ἔλαπτα δίκαια θυσία,hostia accepta δίκαιος ἀπὸ δίκης, ei est acceptus.c.10.& Act.Apost.

δέκτειρ,ηρος,ὁ,ἡ,ulceeprorscum Genit.fœmin.δέκτειρα.

Δ.ειν.Ionice pro δέχομαι vel potius δέχομαι.

δεκάς, Hesych. ἐπὶ δεκαζόλῳ· foldan pro δέκατ, vt fit ὁ δωροδοκῶν, qui munera accipit.

δεκάτηφορος,ὁ,ἡ,ν,qui decem vallorum seu fossarum est Xenoph. in Cyneg.

δεκαστρίδες,inseCtatores,illices,piscatores.Nicand.in Ther. de specie scorpionum,οἷσὶ καὶ ὀξύφυτοι δεκαστρίδες ἰχθυόκλῆδες. Interpr.οἱ δεκαπέζοντες οἷον ἰχθύες.

δεκαπέζω,ω.ἀδαυσπ.ακτ.inesco,decipio,esca capio,fallo,quasi δεκάπεζα ποιῶ,id est, esca capto. Acculat. χαρὶ δεκαπέζουσι, illecebris ventris capior,Xenoph.δεκαπεδῶν χρεοστὸς λέγεις, benigna orationeinescatus.δεκαπέσας τὸ ἀγχύστιον ἰχθύϊ, hamum carica muniens,Lucian.apud Suid. δεκαπέζωτος , id est, ἐπιμεμυθισμένος · ἢ οἷον ἡδίσμασι ἐψόμενον πᾶν τὸν ἀπὸ δεκαπέζοντες· τὴ δ τρίτη νυκτὶ , ὥζεσθαι ποιεῖσθαι καὶ μέλλοντα ἀδέζειν.

δέκεαρ κτος,τὸ,esca ad capiendum illecebra.

δεκέπαμα κτος.τὸ,esca,ἀπάτη.illecebræ.

Δεκεσσιώς,οῦς,ὁ,illex Plaut.illicium Varr.

δεκεσκέρα,decipula,vel decipulum Apuleio,transenna. Plautus in Rudent.In ætate agenda hominum, plurimæ. Fiunt transennæ,vbi decipiuntur dolis, Atque æclepol in eas plerunque esca impositur,Quam si quis auidus pasci eſcam auariter , Decipitur ; vt transenna,ita auaritia.Pollux l.10.c.ἡ ἀιθρημόδιος.Cratinus in Seriphiis δυκέσκερα vocat.Nicophron.hunulmoti πάγας & pedicas δεκεσκέρας dixit.Hesych.δεκέσκερα βαπίδες , legend. δεκέσκερα παγίδες.

δεκεσθόνη Hesych ὁ φυκιῶδ ἰχθύϊ.

δέκεστρον,τὸ,lucerna,ἔλυχνος,ἔωσὸς,Athen.lib. vlt.

δεκτήριον,Suidæ τὸ δίκεαρ,esca.

δεκτόπον,ου,τὸ,esca,aut valculum,in quo reconditur esca,δίκεαρ.

δεκτικὸ Hesych.ὑδρόφυλλον laurus.

δέκτικτον eidem sunt τὸ ὑακίνθιον.

δεκτικωδὸς,piscis de quo Athen libro tertio, à Delcone fluuio fic denominatus.

δέκτ,pro δέκτ.

δεκτάριον,ν.τὸ,lterula,epistolium,tabella. Vnde δεκτάρια ὀνύχια, & ψυχάλλια , apud Plut.in Anton. pro epistolis illis amatoriis Cleopatræ ad Antonium.ex crystallo & onyx.be lapide.

δέκτατ.eſt 4.elementum,& pudendum muliebre.Μέλλω ἀδρῶ τὰ πλείονα, Suid.

δέκτ,pro δέκτ,pugillares duarum tabellarum, Herodotus , Pollux lib 4.

δέκτ,ν.ὁ,libellus.liber,tabula,charta,πιναξίδιον, epistola ſeu epistolium, apud Eurip.quòd forma literę à plicarctur,pugillares: vnde δεκτογραφεῖον τοῦ τόμου,lex XII. tabularum , à Theophilo dicitur.Pro tabella pictoria in Epig.accipitur.δέκτα πιερίδες εἰσὶ,i.libri poetarum , pugillares.Eurip.Apud Lucian. in Timone capitur pro tabella,in qua testamentum scribebatur.apud Pollucem l.8. δέκτα χαλκᾶ αἷς ὅσοι πάλαι ὤνητο συναφῆς οἱ νόμοι,εἰ ἀβέλτ ἀφοῖτ ἀ, ἀβέλ πατρίων.

δεκτικτὸν οὐ τὸ Deltoton,i. signum cælestetriangulare, literæ Δ similc. Aratus.ἔσεσθ δ' οἷον ἀμ' ἠῶ δ' ἐπ' ἴδμη πετόμενον στῆμα. Necdum adhęrente nexu δ' ἔβδ τρεῖσι ὁρᾶσθαι δεκτωτὸν.&c.Cicero.Et prope conspicies paruum sub spectore claro Andromedæ signum, Deltoton dicere Graij Quod solidi,simili quia forma littera claret.Vide Hyginum li.2.

δεκφαινεῖ,ν.τὸ,porcellus,fucula,delicus porcus Varr.nefiens.ὀρθωρεῖσθαι· τὰ δεκφάνια,apud Dioſc.fuillæ carnes.

δεκφανιδεῖσθαι, πλεκεσθαι τὰς ὀΐ,Hesych.

δέκφατ κος,ὁ,ἡ,ν, porcus nuper natus.porculus lactans. Aristot.li. 6. Anim. τὰ τίκτοντα ἡ τὰς δέκφατας χρὴ τὰς γῆν ἔσθ ὑς , sues vtilem prolem generant.Herodot. δέκφατα ζωλιὸ ἔχων, vitium porcellum habens:propriè tamen δέκφατα sunt porcellæ ſeu suculæ potius quàm porcelli quasi αἱ δεκφάδες χοιρ αἱ habentes vulvas in quit Athen.l.9.

δεκφὶν,ὁ δελφὶς ἐν Ὀ ὁ,vel ἡ delphin pisci. δελφῖνες φιλάδρωποι, Lucianus Telecliades apud Athen.lib ζ.ἐμεῖς φασι ὑβριζόμενοι δελφῖνας ἡμῖν πλεῖστοις.Sunt & in hydraulicis delphinarei pendentia habentes carenis cymbala ex ore,apud Vitr.l.10.c.13.Item nauticum instrumentum, quo vtebantur in bello ad demergendas naues.Aristoph.Equit. εἶδ δελφῖνας μετιοῦσ', ἢ πῶς ἀλκατο ἀβρᾶς ἐλκάδας:vide & nauis δελφινοφόρος.& δελφινοφόροι ὁλκάδες , Thucyd.Apoll.ſcribit draconem ab Apolline interfectum , δελφύνα vocatum eſſe:cuius hi sunt verticuli,

ἓξ μὲν ἀπ' ἀκρήνης τόσα δ' ἐκ μέσσης ἀφανοῦσιν.
δὶς δ' ἐνὶ σώλῳ τρὶς ἐνὶ πλάγεσσι τέτρακόσιον.

Vocabantur etiam Delphines,qui Delphicum custodiebant oraculum.

δελφὶν ἐν χιλίοις διὰ δύο σκοινί, vulgatum,ad ag.Suid. δελφὶν ἡδὺ ὁ ὀκείνοις πάνυ ἀφιλοτρόποις,ἐν οἷς ἀσύμφορα. Et de his quæ fieri nequeunt δελφῖνα ἀφῆς τὸ ἀφίκιον σοῖς,Suid.δελφὶν ἡδὺ ἀδυνάτων, διὰ τὸ ὀλίγιστα ὀλιθρεύειν.

δελφίνιον,ν.τὸ,arx in Chio,& templum Apollinis in Attica.Pollux dicit forum esſe iudiciale Athenis,ab Ægeo constructũ.Ite Delphinum,genus herbæ.de qua Dioſc.l.3.c.84.

δελφίνιον,ν.ὁ,delphinulus,paruus delphinus.

δελφινοτόκος:vide in dictione δελφὶν. δελφινοφόρος,ἀφράκτου antemnæ vnde plumbei delphines ad demergendas subeuntes naues dependent,Thucyd.l.7.

δελφὶς,ῖνος,idem quod δελφίν , ſetibitur & δελφὶς cum circunflexa apud Polluc.em.l.1 ὑβρὶ ἡ τὸ ἐμβολον,δελφὶς ἐσκαμμ, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρ ἦ.

Δελφὶς,ίδος,ὁ,Delphia,seu Delphica , Aristoph.κῆφ.βακχεῖος δελφὶς ἐμακάρισαν,i.ὁ δελφικὸς χόρος κατασκάψας,ἐλεγεῖα πέτρα.i.ὁ σκοπὸς.Eurip. Est etiam δελφὶς,Delphinus , syderis nomen apud Procl

Δελφικὸς ὁ,ν.vel ὁ Δελφικὸς,ν.vt alij volunt , ſpecies quem apud Delphos inteſiecit Apollo:vnde Apoll.z. δελφικῶν πεῖσεν πυθέσθαι ἐλεγεῖον ἔξεν,ἔξε. vide Δελφὶς.

Δελφὶς ὑδρ ν,vulua,uterus,venter:vnde ἀδελφοὶ,uterini fratres.Pollux l.2.ν,μέλι δὲ γυναικῶν, μέλαν ἀγρὸν τε καὶ κύστιν αὐτῶν τὸ μυκτὸν χοιρέλιον ὁ μέντοι τε κρανίον,ἀ ὑστέρα , ἢ δελφὶς,ἀσ' ἧς ἡ σάρκα. Hippocrates non solum δελφὶν ἰσὸ & χοιρὸν ἡ μήτραν vocat,ἀ ἔμβρυον συνίστασθαι,ἢ πρόφασιν,ἡ τὸ ἐμβρυον ἄμμα συκάζεσθαι.

Δελφυκιῶν.Corinthus ionicum esſe dixit pro ἀφυκιῶν.

Δέλω,ὁ δελεάζω.

Δέλμας,τὸ,indeclinabile,vt ſcribit Gaza l.2.Gramm. forma,figura ſanis,σχῆμα,corpus.Sic dictum teſte Macrobio , quaſi vinculum animę.tametſi non ineptum fortè fuerit à ſtructura membetrum derivare ἀφ' ἑ τὸ δεῖσθαι. Hom.ferè pro viuo corpore vtitur vt σωιδεδειμένον τὴ ψυχὴ:σῶμα verò pro mortuo.E diuerſo tamen Eurip.vt ſcribit Hom.interpr. illud Iliad.α,exponens , ἢ δ' ἀνὴρ δὲ ἔνλυσ Hom.δέμας σωμᾶς ὡς ἀπὸ ῥιζόμενος,i.σχῆμα πυρὸς κομοῦντος: ita tunc ſit ſimilitudinis particula. Hesych etiam eſt σχῆμα , vt ἐμπνιον.

Δεμάδιον,ν.τὸ, pro faſciculo reperitur in Hippiat.

Δεμβελίες,Hesych.βδέλλαι,ſanguiſugæ.

Δέμενος,ν.τὸ,cubile,ſponda,κλίνης.στρῶμα.ſtratum,lectus.& δεμνὶς in ſtragulis,Bud.Hom.Odyſſ.ἢ.δεμνὶ ἐπ' αἰθούσῃ ἐϋξέστῃ ἢ ἐν κλισίῃ.interp. στρώσασα,Suid ἐγκάτια.hinc φυτοδέμνιον.i. σκαφίδιον. Et δέμνιον πήρης.ὁ γαστὴρ,τὰ δέμνια πηρῶν.

Δέμω,μ.μοῦ,δέσω,μησα,ῶ,ὁ,ἡ δέμνιος,ædifico,extruo : vnde δέδμημαι extructus ſum ἐξ.ἀ.ἐ δέσωμι.extruxi.

Δενδεκλίδες,ſunt qui vehiti ſiſ αὐτὸς πταλὶ τοὺς λιθικὰς κάρρους , alij κλινοπεδίδας λιθικὰς ποιῶ τὰ φρυγάνα,alij δὲ ἐκ κυλίνδρων ξύλων teſte Hesych.qui δενδεκλίδας quoque ſupra pro eodem attulit:vitur autem hoc vocabulo Eratoſthenes apud ſchol.Apollonij ſic canens Ἡ χαρίτην ἐρεσθ ἐφ' ὑ.ῳπικὸ πυλεών.Δενδεκλίδων τοῦχοσε κραναὸς ἑπὶ δὲ νέλοις.

Δεξίδιον ω.μ.ιδ,Ionicum verbum eſt , ſignificátque circunſpecte huc & illuc ἰδεῖν,i. oculos verto,annuo,ſubſanno , ὀξέως δέδιγμαι,acutè circunſpectibat Hom.Iliad.ι,Τεῦκρ ἢ πόλλ' ἐπὶ νῆα γαλιῶν ἴαπτε Νέστορ,Δανδίδιον ὀξέως δεδιγμένον.&c.interp.πᾶς ὁ μὴ δι ἀνδρίου,ἢ ἀβελτερίως ὁρῶν πρὸ ὀφθαλμῶν. Δεδίδιεν ἀφθαλμοὶ ἀβρᾶς ὠνεῖ,i. conniuere oculis.τοῖς πλαγίοις,i. limis oculis conniuere.Apollon.ſignificat conniuere vt ſagittarij ſolent quò certius collineent,Iliad.ι. ὀξέα δ' ἰοὶ δίδυμον,&c.

Δενδρεχγάνη,νυμ ex cognominibus achatæ lapidis cuius meminit Plin.l.37.

Δένδριον,ν.τὸ,arbor.τὰ δένδρια,i.δένδρα,Hom. δενδρίῳ ὑφ' ὑζῷμβῳ, ſiod. arbori infidens.Iliad.γ.δενδρίῳ ὑφιζάνοντι.Aratus, δενδρίοις ἐπὶ φλοιόν.

Δενδρῖτες ὁ,ſyluoſus.nemoroſus,arboreus.

Δενδρομέλιον,vel Δενδρίμελιον,arboribus tegi,arboreſcere,arborisſitura eſſe.

Δενδρομὸς,arboreus.δενδρομὸς καρπὸς,arboris fructus. τὸ δενδρομόβορεα.Theoph.l.4.de cauſſ.pl. ὕλαι ἀφυτρεφὲ ἠβῶ δενδρομόν εἰσ' ἢ γραῖ,arborum ſemina nonnulla celerius pereunt:ſic Gaza.

Δένδρον,ν.τὸ,arbuſcula.

Δενδρίτης λίθος dendritis gemma.

Δενδροκοπτῶ conſecndo, lib. Epig.

Δενδροτομὸς ὁ,ὁ,ἡ,ὁν,ὰ,arbori ſimilis.

Δενδρομόμος,ν.ὁ, arboribus abundans,arboribus compſus & ornatus.Aristoph.πᾶν ὅσιον ἀφυτρεφὲ ἠβῶ δενδρομόμεα,in montium vertices arboribus denſos.δενδρομόμος ἐρυμνώδης, lib. Epig.

Δενδρονομῶ,arbores incido.Xenoph.πάντα σῖτον τίμιον τὸ δενδρονομοῦντες,ſegetem ſecantes & arbores,i.populantes agrum.δενδρονομοῦμεν γῆν,i.πορθοῦμεν.

Δενδρολάχανα,τὰ,oleri arbores,id eſt,olera quæ arboreſcunt,Theophraſt.

Δενδρολίβανον,roſmarinus coronarius.apud Actuarium.exponitur thus arboreſcu arbor ipſa quæ thus fert.

Δένδρον,ν,τὸ,arbor,ſtirps.Philo de mundo,τὰ αἰζῶσα ἢ ἀψυχὰ δένδρα

acris & ignis stirpes. δένδρον ἐλαίας, Aristoph.

δένδρομαι, ωσομαι, arboresco. Nonn.

δενδροστάφυλος, ον, ὁ, ἡ, vrens arbores & lædens veluti frigus solet, apud Æschylum.

δένδρον, ου, τὸ, arbor, Phil. de mūdo, ἡ ὑφ' ἑνὸς τῶν διὰ φύσιν τὰ δένδρα διατηρεῖ, & δένδρεσιν ὁμοίπους. l. b. pig. Thucyd. τοῖς δένδρεσιν ἀ γὰρ αὔξησις, incrementum arborum, δένδρων αὔξησις. (ἔκφυλον.

δένδρυον, ου, τὸ, populor, ἄμπελος, πίτυος, cædo arbores. Heraclit. Ἐγκεκόφασιν καὶ δένδρ' ἐγκεκομμένη ἡμῖν αἰ πάλαι οὐδὲν πόνες, καὶ γὰρ ἐφ' ἑκάστοις ἀναζέουσιν. Et apud Thucydid. δένδρεσιν ἀστυ, vastantes, populantes.

δενδρόφορος, ον, arborum ferax.

δενδρῶδης χώρα, regio sylvarum ferax, Plut. in Camil.

δένδρυλλα, lateo, proprie inter quercus, sub arbores fugio æstus vitandi aut frigoris gratia: etiam in aqua mergor. δενδρύλλεσθαι φωνὴ vox anserea.

δενδρύον, ου, τὸν, & δενδρύλλιον, arbuscula, Dioscl. l. c. 148. & Theophrast. histor. libro 4. cap. 8.

δενδρώδης, ες, ὁ, ἡ, accedens ad naturam arbotis, arborescens, arboreus; qui est arboris magnitudine, arborosus. Hermol. δενδρώδεσιν νύμφαις, lib. Epigramm. δενδρώδης τὸ ὕψος, & ος, dendrodes: thymalus, genus herbæ lactariæ dictæ a ramorum copia, & q. od ferè arboreseat. Dioscorides libro quarto, capite 155. dicitur & δενδρεώδης, ibidem.

δένδρωσις, arboribus consitus. Nonn. οὗτον ἐγὼ δενδρώσαντος ὁμίλησεν ἐλαΐνοις κάπου.

δρυδρώδης, arbustum.

δρυμός, ου, ὁ, arboris procreatio, species.

δρύς Laconib. δοῦς, teste Hesych. est autem genus quoddam vinci ex Dioscoride ἐρυθρώτερος πίτος, vt tradit Athen. l. 1.

δυαζωμαι, ασομαι, exprobro, iniuria afficio, coquitior. Accusat. Soph. in Aiace. κακὰς δυσαζόμενος ἀνωνύμους, id est, βλασφημῶν, κακῶς λέγων. Ἀπὸ τῆς δ' ἐπινοίας ἐστὶν ἡ δυσαζόμενος, τὸ μὴ δεόντως ἀκούειν λέγων.

δυσῳδία, ὁ, ἡ, ridiculus, conuitus obnoxius.

δυῶν, ὁ, iniuria, Herodot. in Calliope. ἀφῖκτο δ' ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκὸς κακοῦ μακοῦσαι, δυῶν μέγιστος ὤν, maximum apud Persas probrū est, dici aliquem mulhere esse ignauiorem. Δυνὼν vero interpr. Hesych. κακολόγον.

ἑαυδώνη, ἡ, cisterna, latrina, canalis, piscina, humotis conceptaculum, labrum, lacus. Philo de mundo, ἑδαυδώνας σώματα πάσῃ ὑδάτων ἀσκεπάστοις, id est, fenius in corpore finxit, quasi quædā humoris conceptacula. Phrynichus scribit. κολυμβήθραν dicendum, non ἑδαυδώνην. ἑδαυδώνη, ὑδάτων συγκλεῖς, ἢ ἐν τῷ σώματι φλέβες, id est, aquarum conceptacula, & in corpore venæ, inquit Hesych. In lib. 16. D. de Act. & empt Lues (potius Leues) Græci ἑδαυδώνας exponunt, id est, lacus aquarum continentes, quo sensu λίμνας & λίμνιδι dicunt. vt apud Harmenopul. libro secundo Epitom. Strabo de Rom nis loquens ὧν ἐπάσαν λίμνην ἡρέθη ἑδαυδώνας ἢ σφοναις ἢ κρουναῖς ἔχειν ἀφθόνοις, id est, (inquit Budæus) subterranea conceptacula vel cisternas.

δεξιά, ᾶς ἡ, dextera, poeticè δεξιτερὰ ἀπὸ τοῦ δίχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ δίδόμενα. ἀπὸ τῆς ἑνεξίτηλα δι' αὐτῆς τὰς σφραγῖδας. Etymol. ὁ δεξιὸς, dextrorsus, Arist. de mundo. dicitur & ὁ δεξιὸς ἐν τῇ διξῇ λαῷ τὸ ἔρμ, reliētis ad dextram mentibus. ἐκ δεξίου ἔχει, ad dextram habet, Herodot. ἐκ δεξίου, à dextra Aristophan. ἐκ δεξιᾶς ἀπὸ, Thucyd. τὸν δεξιὸν ἐμβάλλειν, dextram dextræ inijcere. Alchin. τὸν δεξιὸν δίδόναι, Aristophan. τῶν χείρε δὸς μοι τὸν δεξιὸν. vide χείρ. δεξιὰ δίδόναι, λαμβάνειν, ἡ δεξιὸν πήγνυσι βασιλεῖ, Xenoph. τῶν δεξιᾶ σφοτόνειν, dextram porrigere, Domosthen. δεξιᾶς ἔτυχεν, dextræ causa, id est, fidei. Item, δεξιᾷ id est, δεξίωσις σωθῆναι πίστει. Hom. Ilia β, Σπουδαί τ' ἄκεστοι, ᾗ δεξιαὶ, ἧς ἐπίπαν μῶν. Iosephus, ὡὶ δεξιᾶς σφοτησάμενοι, quam sibi cōciliarat. ὧν σφοτηθέντα ἢ σφοὶς φιλίαν ἢ χάριν, qua cum fœdus iceiat. apud eundem, πίστεσι δὲ ἑαυτοὺς δεξιαῖς πίστεων, data fide persuaderi. Sic apud Latinos dextra pro fide frequentissimè ponitur.

δεξιὰ, τὰ. Iusta & fortunata: cui contrarium σκαιὰ veteres τὰ δεξιὰ vocabant ea quæ prudentia essent, vt annotat Sophoclis interpres. δεξιὰ μυθήσεν, apud Aristoph. id est, τὰ σοφά. Plato in Timæo, τῶν ὑφ' ἡδονῆς μὴ πλήρων ὄντα δεξιὰ σώματα, Cicero, Quæ erat eiusdem, detorsit à latere in dextram partem. In tatione' aftrorum τὰ δεξιὰ μέρη, borealem plagam denotant, τὰ δ' ἑσπέρια verò australem, Theon.

δεξιάζω, à dextris, à dextra parte, ἐκ δεξιῶν.

δεξίαμαι, pro δέξομαι. Apoll. 2. σπουδὴν ἐκ δεξιάσατο. Pollucem comiter excipiebant & salutabant. χεῖρὸν τ' ἐδεξιώσατο, manibus dextris accipiebant.

δεξίδωρος, qui & δωρόδεκτος, munerum & largitionum appetentes.

δεξιόω, ῶ, ὁ, ἡ, Eurip qui oues suscipit. ὃν ἐν δεξιώσας ἀγαλλόμενος, quibus pecora auferuntur.

δεξιόβολος, qui dextra manu mittunt hastilia: vel potius dextri iaculatores vel funditores periti.

δεξιοδόκος, ὁ, ἡ, lanceatius, σφενδονήτης, qui dextra lanceam seu hastile mittit capite 23. Act. Apost. Alij stipatores exponunt ἢ δορυφόρους.

δεξιόομαι, ώσομαι, τὸν ποδονιπτῆρα, apud Aristoph. ὃπ' ἠβῶν ἀμαθίας τοὺς σφοξόμενα κεκρημένους.

δεξιόομαι, ώσομαι, τινα, dextram iungo, Cicer. ad Lentulum: manu dextra apprehendo, iucundè complector, colo, ago gratias, prehenso, saluto, συνοσίγομαι, φιλοφρονοῦμαι, ξενίζω, ὑποδέχομαι. Accus. & Dat. Arist. de mundo. πᾶς ταῦτος ὁ ὅσιος δεξιοῦσθαι τοὺς ὁσίους λιυς donis inuitatos optimates accipere, liberaliter tractare. In Mennonis Eclogis, φιλίας δεξιοῦσθαι & λόγοις, amicis verbis deliniens. Aristophan. in Plut. αὐτὸν ὑποδέχονται ἡ δεξιοῦσθαι ἅπαντες, Plutarch. in Camil. ἡ βουλὴ κατεφρόνει τῶν πέντε καὶ δεξιοῦσθαι ἢ δέλιον, Senatus exhortans ac demulcens populum placauit. Δεξιώσεις οι τραπέζης, accipio te mensa. μικίνα τοῦ αὐτοῦ σίγμα δεξιοῦται, neminem admoto ore complectitur. δεξιώσεις οι σπίθοι, te cibaris accipio. Herodot. ἐδεξιώσατο ὁ ὅσιος, domi est pro'ecutus. δεξιοῦσθαι καὶ δ' ἐς μαλάξεις ἢ δόμους ἐφοσίους ἐλθὼν δεῖσι ἀνάπαυσιν δεξιώσεται. Interpr. Aristophan. exponit. ταῖς δεξιαῖς ἀσπάζεσθαι, græcorum æmulatione dextrationem dixit Solin. Valliaque dextrare pro dextra tenere.

δεξιὸς, οὐ, ὁ, & δέξιτερὸς, vt δεξιὰ & δεξιτερὰ, non συγκριτικῶς, sed παρονύμως, vt Eustath. placet, dexter, aptus, facilis, officiosus, νοεῖν ἑκάστων, lcitus, industrius, comis, benignus, fecundus, prolper, ὠφέλιμος. Aratus, ἕλκ' ἐπὶ δεξιὸν αἰδρώποισιν Δίκτυα σκιόεντι. Comm. τὰ αἴσια, ἢ τὰ σοφὰ ἢ βίον τυμφέροντα. Οἱ δὲ εἰπὸν ἐπὶ πᾶσι δεξιὸς ὄρνις. veteres τὰ σωτὰ vocabant δεξιὰ. sicut τὰ μοχθὰ id est, ἄτοπα & inepta, ἀφέτερα. Aristophan. in Plut. ὁ δεξιὸς ἢ σώφρονες ἀσκαρτὶ πλουτοῦσι, id est, bonos, benignos, Idem in Equitib. de Cleone, πάντως γε μὴν γνωδιστέρα τοῦ γε δεξτερου δεξιοῦ, id est, ἑαυτὸν ἢ τοιπλοῦν ἢ ἀσείαν ἐρμήνευσιν: vt sit sensus, nec minus notus est. ita enim figuratè à me significatus est, vt spectatores acres percipiant & intelligant Cleonem τοῦτον τὸν εἶρκες ὑπῆρθαι. Et paulò antè, ἢ τὸν δεξτερὸν ὄντες ἐξὶ δεξιὸς, acutus & intelligens σκωπτικοῦ ποιήματος & figurarum scemcarum. δεξιὸς, Comm. εὐ ποιεῖν δύναμαι ἑλέγχω, ἢ δύναμαι εὖ τινα ἢ ἐργατεύθμιος, ἢ ἐπαίνω ἄξιος. τὰ δεξιὰ dextrum latus. εἰς τὰ δεξιὰ, dextrorsus. δεξιὰ τῶν ἀκατὸς τὰ ἀκατόλυκα, apud Plodar. δεξιὸς σοφὸς, προτέρανται ἐπὶ πᾶσι poeta. Aristophan. δεξιώτερος, i. ἀλαζονικὸς, Hom. Odyss. δεξιαὶ τέχναι, scitæ artes, Aristoph. τὸ δεξιὸν, consensus.

δεξιόστομος ἀφροδίτη, i. dest, Dexicreon itis Venus: cur apud Samios colerctur, & quis sit Dexicreon, vide apud Plutarchum in Problemat.

δεξιόσειρος, epithet. Martis apud Sophocl. in Antigone, μάχαι Ἄρης δεξιόσειρος, quòd in dextrum cornu inclinet: aut strenuus, quia robustiores equi dextro helcio & cathenæ extra iugum iunguntur. Metaphora ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων vide Commentar.

δεξιοστάτης, ου, ὁ, qui in dextra chori parte præsidebat. Pollux libro secundo, ὁ ἀφ' ἑσπέρας στάτης ἐν χορῷ, ἀφ' οὗπερ ἀπὸ τῆς ἑστίας, ὡς ἀριστοστάτης, τῆ ἀριστᾶ.

δεξιοστόμιον, ἡ, dexteritas Liu. habilitas Cicer. Et humauitas, sortia.

δεξιόπλοος, ον, in nauis dextra parte remigans.

δεξιόφθαλμος, ex dextra: item Acculativus, pro δεξιὸν.

δεξιόχειρος, manibus dexter & agilis, ambidexter. Soph. in Antigon.

δεξιόω, ῶ, ὁ, ἡ, qui ignem fuscipit. δεξίωσις θυμέλιας, ἀναγνωσις fuscipticres, Eurip.

δεξὶς, iuris hepatis quæ & ab aruspicibus dicebatur δυχὴ, Hesych.

δεξίτερος, ὰ, δεξιτερὸς, dextra manus. δεξιτερὰ χεὶρ, dextra manus. Theocrit. χοικὸν δέμας ἀγκειτο ἀφ' ἑσπερᾶ κόρυμα: quod Galenus citat Comm. ἀφ' ἑσπέρας. Hom. Iliad. ἡ δεξιτερὴ δ' ἀφ' ὑπὲρ ἀδοιοῦ τὸν ἐλάσσε, &c.

δεξιότερος, ὁ, dexter. ἀφελεῖ ἢ δεξιότερος. Sic dexteriorem & sinistriorem dixit Varro.

δεξίωσις, εως, τὸ, dexteritas, res dextra, seu auspicata. est autem δεξίωσις, id quod complectitur seu quod percipimus libenter, vt hoc verfu Euripides, ὦ χρυσὸν δεξίωμα κρὸν ἐσον βροτοῖς.

δεξῖων, sic vocatus fuit Soph. ab Athenien. vide Etym.

δεξιῶς, habiliter Paul. Iurisconf. & Pomp. Mela: dexterè Liu. & dexteritis Horat. commodè, erudite. δεξιωδέστατος.

δεξίωσις, εως, ἡ, suscepio per dextram, salutatio, φασὶ ἢ δεξιώσεις, Plutarch. in Numa. Interpres, voces & acclamationes, Budæus in epist. post. πρὸ τῆς δεξιώσεως τυχεῖν: ἢ δεξιώσεις post inmctas dexteras. Polluxhibro secundo, δεξίωσις ὁ, τὸ δοῦναι τὴν χεῖρα λαβεῖν. Suid. κατὰδοχὴν ἢ. In Mennon. Eclogis ἢ τῶν ἐμῶν δεξιώσεων μετέσχε, atque alia tractatio illi communicata & exhibita siue præstita.

δεξιώτατος, commodissimè, apristimè, Aristoph.

δεξῶς: φέρω, æquo animo fero, prudenter fero.

δέομαι, ὁ δεόμην, ομαι, δέσω τὸ δέομαι, ὀδμαι, indigeo, rogo, supplico, deiy dero, careo aliqua re, conuenio aliquem, quæritо, requiro, peto, volo, exoro, δέομαι τῆς νίκης, victoriæ cupidè habeo. δεόμενοι τῆς πληγῆς, obnoxij verberibus. ἡ δεόμενοι, digni, Plutarch. in Galba, sic Aristophan. δέομαι πληγῆς, est mihi opus verberibus. δέομαι

σπουρίαν, imploro auxilium, Thucyd. ὡς τε δεῖ τῶν ὑγιείας δεῖσθαι, vt ne valerudo quidem ad id pat sit. δεῖσθαι μόνον παραπονεῖσθαι ἢ δηλοῦσθαι magis quàm aleret quàm quo aleretur, quæritur, Bud. δεῖται τοῦ σώματος ἐπὶ τὸ ἀναπαύεσθαι Lucian. indiget admiuiculo vt audiatur. ὁ τὰ ἀκριβῆ κατὰ δίκην Θ, prouenturus ad diem craftinum nécne sit, iusque déque faciens, Bud. Xenoph. δέομαί σου μὴ τοῦτο ποιῆσαι, ἐὰν ἐμὲ ἢ δίκαιόν σε ἀπογνῶναι, quàm à quoquã petere. Additur quandoque etiam Accusat. Xenoph. ὁ δὲ μὴ χαλεπὸς τοῦτο ἐμοὶ ἢ σοὶ ἢ τοῖς ἄλλοις, qui rebus eget inuentu rarissimis: vbi ἐμοὶ subaudiendum. δέομαι ἀπὸ πολλοῦ, magnopere eum fuisse deprecatum, id est, rogasse. δέομαί σου τοῦτο, hoc te rogo, Aristophan. δέομαί τι σοῦ, quadam in re egeo tua opera, Idem. δέομαί τι τῶν στρατιωτῶν, exercitu egeo aliqua in re, Xenophon libro quinto Pædiæ. δέονται ξύμφορα, vtilia poscunt, Thucydid. πάντα τὰ παρ' ἑκάστου, omnes preces adhibere, Plutarchus in Pericle. Iungitur Datiuo apud Chrysostom. nisi mendum sit, ὁ τοῦ πόλεμον παραπαίοντος ἢ σπάνιόν δηλαδὴ τοῦ ὀνήσοντος ἀφ' ἑτέρου, id est, publicanus, qui petit à Deo remissionem peccatorum. Iungitur & Infinitiuo. Idem, τῶν κρίνων ὃ δέονται ἢ ἐφιστὰ σκοπεῖν φύλακα, Critonem vt sibi custodem præponet, precabantur. Lucian. πάντες ἐπεύχονται δίκαια θοᾶσθαι, nemini necesse est se inclamare, vel libi clamare nemo necesse habet. Item cum Infinitiuo pro volo Plato 2. de Repub. ὃ δέομαι γὰρ σε, δέομαι λόγου μηδὲ ἓν, nihil te celare volo, Ibidem. ὁ σοι τι δέονται πρίασθαι, qui sunt empturi. Idem ibidem, τοῖς τὰ δεόμενα πωλοῦσι, his qui sunt aliquid vendituri. Plut. in Camill. δεομένοις καὶ παιδὸς ὄντας ἀξίων, ambientes magistratum vel bi δέομαι λέγειν, nihil vt dicam opus est, Æschi. δεῖσθαι λογισμοῦ αὐτῶν, &c. Xenoph. δέομαι τοῦτον ὑμᾶς αἰτήσασθαι, precor vt hæc toleretis, Isocrat. δέομαί σου πᾶσιν ἡμῖν, Thucydid. δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαί μου, Demosthen. δέονται φιλίας ποιεῖσθαι, supplices paccem atque amicitiam orant. ὁ φιλόπολις δέομαι, nihil opus est ad lumen inspiciendum. δέομαι ὑμῶν τούτων, Plutarch. διὸ καὶ βίᾳ τι δεῖσθαι, Plutarch in Apophthegm. Interpr. de vita veteri, non timere, alio loco. διὸ καὶ βίᾳ τι φοβεῖσθαι μεταπολὺ, de vitæ conditione vt oportet meditor, non inetuo. τὸ δεῖσθαι κτᾶσθαι, terere quod est terendum, Xenoph. τὰ σκαφεῖα δεόμενα, idem Xen. τὸ δεόμενον τῆς λύσεως, desyderium absentium.

Δέον, οντος. τὸ, decens, decorum, æquum: vt δέον ἐστὶ τὰ δέοντα ποιεῖν, quod faciendum est. Necessarium, vt πᾶν τὸ γιγνόμενον δέον ἢ φαῦλον, Vtile, opportunum, commodum, vt δέον ἐστὶ τοῖς ἀφικνουμένοις ξενίζειν, Xenoph. μηδὲν δέον, cum minimè oporteret & Lucian. κατὰ δέον, præter causam, ab re, cum ad rem nihil faciat. εἰ δέον ἐστὶ, si opus, si necesse sit, si oporteat. τῷ δέοντι συγχρῆσθαι, Isocr. quod à rei pertinent ad rei pertinet coniecturis assequi. τῷ δέοντι τὸ δέον ἀξιοῦσιν, Nestori consilium dare præstò, id est, quod sit opus, officium an Timon Lucian. τὸ δέοντος μᾶλλον, plus quàm commodum sit. τὸ δέοντος πλείους, plures quàm oporteat. Demosth. τὸ δέοντος πλουτοῦμεν, plus quam par sit, Isocrat. τὸ δέον ποιεῖν, facere quod operæpretium est. δέον ἐμποιεῖν, tum oportet, vel oporteurit, absolutè pro genit. δέον καταπολεμεῖσθαι, cum tempus erat dicumbendi. δέον δ' ἦδη ἀφῖχθαι, tam verò vt erat maturum aggredi. στὶ λοιδορεῖσθαι νῦν δέον, tibi conuitiantur, cum nihil ad rem pertineat. Guza de Scnect. ὃ σώτηρ ἐμοὶ δέοντας ὡς ὁ θεὸς σωτὴρ ἐμοὶ τοιοῦτος ὢν ἐκείνοις τοιοῦτος, cuius corpus à me creatum est, quod contrà decuit, ab illo meum. οὐδὲν δέον γίγνεται, incassum extiti, Herodot. εἰ τὸ δέον μὴ ἀπέλαυσα, si quid, cum oportet, non eroguerit, Aristot. 4. Ethic. δέον ἐστὶ cum Infinitiuo, δέον ὑμᾶς ὑμῖν αὐτοῖς δηλῶσαι πάντα λέγειν, ait à nobis condendam vi bem. δέον μεταπίπτειν τοῦτου βουλεύεται ἡ δῆ, Thucydid. decernite hos reuocandos esse δέον σκοπεῖν ὅπως ἔσται τοῦτο, reliquum quod accedere debeat, Plato in Tim. co. Theophrastus libro tertio, capite 4. de caus. plant. πολὺ δέον διαλυθῆναι τῇ τῶν ἀνέμων κράσει, multo melius est cæli habitum obfuruare εἰ δέον ὄψεται, si oporteat optare votis. Demosthen. ὡς τε δέον ἀκηκόατε. vt oporteat considerare. τὸ δέον καθῆκον ὁλόκληρον, quod fumere oporteat, inueniunt, Xenoph. in OEcon. δέον γίγνεσθαι, quod fieri oporteat, Plato νόμ. ὃ δεῖ ἢ ὡς κομίζειν δέον, nescio bas quod tibi fure rit ad portandum. δέον ἔχω μὴ δακτύζεσθαι, nulla coactus necessitate pecuniam mutuo sumo. ὡς νεῖες δέον, commodè, vt ὡς δέον εἰ γίγνεσθαι, apud Herodot. commodè ei cessit. εἰς δέον ἔρχει, opportunè repit & succedit. εἰς τὸ δέον ἀφῖχθαι ὥρᾳ, ad tempus, ad diem accedentes, Herodot. εἰς δέον ἢ οὐ κομεῖσθαι, Hermog. εἰς δέον ἐγένετο, vtilitatem cepit. εἰς δέον χρῆται, necessariò factum est, seu opportunè. ὡς εἰς δέον παρὼν χωλοῦται, importunè obstrepentes. Bud. in epist. prior. εἰς τὸ δέον, in id quod fieri necesse esset. Aristophan. εἰς δέον ἐλήλυθεν, non rectè consulunt, non bene dicit, Demosthen. Pericles cum esset populo rationem expensæ pecuniæ redditurus, pudereétque palam titulum insumptæ pecuniæ proloqui. rectè significauit, εἰς τὸ δέον inquiens, ἀπὸ ὅσου τοῦτο τάλαντα id est, in vsus necessarios tantum talentorum insumpsi. Aristop. νεφ ὅσου ἀφικνεῖσθε, εἰς τὸ δέον ἀπολαύσεσθε, in id quod esset operæpretium insumpsi. Lucianus, εἰς οὐδὲν δέον, frustra. ἐν δέοντι, opportune, quum opportunum erit, vt tempore, tempestiuè. ἐν δέοντι τίθεμαι τῶν. id probo, seu in bonam partem accipio. Budæus in epistolis priorib. ἐν δέοντι ὑπολαμβάνω, non in tempore rē aggressus: inbauditur enim καιρῷ ἀλλ' τὸ δέον, plusquàm oportet. præter officii plus satis. Plato in Apologia, παρὰ τὸ δέον ἀνέπεσα ἀκούσασιν, præter æquum mortem vertus. παρὰ τὸ δέον, ad virtutem. δέον quoque pro δέοντος legitur. Et δέον pro τὸ δέον, apud Hermogenem, & pro δεῖ apud Philonem de mundi duouiri verbum οὐ subintelligendum. ἐκεῖ τάξιν γὰρ ἀπαξίαν μὴ παθεῖν ἐν δέον, &c. oportet. τὸ δέοντα, necessaria, opportuna, agenda vel faciendæ. τὰ σῴζοντα, quibus opponitur τὰ φαῦλα, & τὰ μὴ δέοντα, id est, quæ mala sunt, & quæ fugienda. Xenoph. ἡδὺ τὸ δέοντων ὕπνου ἐστὶ ἀπολαῦσαι, id est, necessaria cóparare. τὰ δέοντα ποιεῖν, fungi suo officio. Item, ἐτὸς δέοντα ποιεῖν τινα ἢ πάσχειν, eadem loquutio est quæ & Latinis vndequinquaginta. vide in ἀέκων.

Δέονται, ligrunt.

Δέοντως, ὑγροτάτως: decenter, commodè, dignè, iure, meritò, ῥᾳδίως, ἐυκαίρως, λόγου, quum tempus postulat aut res.

Δέος, ε, ὁ, τὸ, timor, metus, formido, pauor. δέους ἀναπίμπλαμαι, metu liberatus sum, Demosthen. ὑπὸ τοῦ δέους, metus nostet Thucydid.

Δέπας, ατος, τὸ, ἀ. ὁ. τὸ, patera, poculum, ἐξ ἑκατὸν ποτήρων ἄλλων ἕτερον ποτικόν. ἀπὸ τοῦ δέχομαι, τὸ πῶμα. Etymolog. Homer. Odyss. ἐξ δέπας λαβὼν ἀμφικύπελλον. Inuentor genitiuus calus pluralis libro secundo Epigrammi ἐπτὰς δ' ἑπτὰν νύκτας ἀνατετάμμεθ' ἕ. & datiuus Iliad χ. ἐν κρητῆρες ἀφυσσάμεθα δέπασιν. Et Odyss. ὃ χρυσοῦν ὡς δέπας in aurea patera. Ibidem ὑφῃ δέπας δὲ πρατήρος ἔδρει, ἐπιπάγα. Giza tamen lib. 2. Gramm. κλιτὸν ἐστὶ inquit. δέπας ὃν καρίκαμ. pro δέπαϊ. loquitur de iis quibus oculi parua pupilla. Contrarius Ibid. πατὰ τὸ δέπαϊ.

Δέρμα, ατος, τὸ, pellis, tergus, cutis, exuuium, crusta, membrana. Crium: proprie dicitur irrationalium. ἀφῇ τὸ δέρμα, τὸ ἀκάνθιον: ququam etiam cutis hominum dicitur, ἀφῇ τὸ πέρμα ἓν τὸ σάκιον ἐξ ἓξ πλέρμασι, Etym. Item putamen, crumena, fasciculus. δέρμα βύσσου, corium bubulum, Hom.

Δερμάτινος, η, ὁ, pellicecus, coriaceus, pelle constans. ξωὸς δερματίνης, ma coriacea, Matth. c. 3.

Δερμ-

ρματοφορεῖ, pellibus amictum esse.
ρματώδης, Δ, ὁ, ἡ cuticularis, coriaceus, cuteus à Politiano vertitur, mollis instar cutis à Gaza.
ρμα, Hesych ὀδῆς, viz: Suidæ abitem πόλις.
ρματος, ὁ, vel ιμα τὸ, vocari Lydas dicit: Arist phan. verò frequentem. est potus animal quod pelles consumit & devorat, Etym. vide. Hesych.
ρμάτιον, τὸ, quibus cutis pro pennis est: licet vespertilioni; quæ pennis cuteis volant.
ρμάλλειν, τὸ θρομβόλλειν, sanguinem bibere αἱματοπιεῖν, excoriare Est etiam θρομβώδη μ. pudendum membrum attrecto & glandē detego quod infra δέρω, Aristoph. Comm.
ρσις, ε, visio, visus, aspectus, Etym.
ρσις, ε, Θ, τὸ, pellis cutuiæ. κάτιον λεπτὸ τὸ δέρας ἰατικὸς ὁ δημοτικὸς, Etym. Apollon. 2. Argo. ἀρκτου φορχὸς ἀμφὶ θ σκαμὶ δέρης δέρει ὑπαιγιδος, pelle intectus.
ρσίδιον, apud Suidam vmbraculum coriaceum.
ρσίδυμοι αὐλοὶ Hesych. sunt αἱ διφθέρες ὑγιεῖς ἀφ' ἑτέρας κεκομμέναι.
ρσιον, ε, τὸ, cilicium.
ρσις εως, ἡ, pellis, vestimentum densum: item velum ex pilis denium, quòd in ianuis aulæ appenderetur, cilicium, Exod 26. Etymolog. fagum denium è pilis contextum, διφθέρα. Vide Στέγασις.
ρσίστρη, monile equi, Hesych.
ρστρον, τὸ à δέρω, sicut à πλήσσω πλῆκτρον, tympanum, omentum pellis, tostrum. Lexicon Rhetor. dicit significare ὑπόπλοιον. Item, pinguedinem sub carne, aut membranulam hæpati subiectam, aut pellem: alij verò id quod medicis dicitur ὑπεζον. Aristarchus verò pellem & omnem cutem quæ sit ante ipsum hepar. Etymolog. Apud Hippocratem est τὸ ὑπὲρ τὸ λεπτὸν. δέρτρον aliqui accipiunt duriorem esse illam rostri partem, qua aues cibum capiunt, quæ aliis cutua, aliis recta est. Homer. Odyssl. 2. ὑπὸ δὲ ὠνὶ κάτω δὲ παρωμίδα ἔπαρ ἑκάστου δέρτρον θ' ὠὸν τὸ vide Comm
ρμα, ρμάτων καὶ. excorio. corium exuo, percutio, cædo, verbero. Actu. Accusat. Iliad. ἀ ἔστρεψεν, ἡ δέιρεσεν, id est, corium extraxerunt, Virgil. tergora diripiunt costis. δέρει εἰς σφέτερον, in fiscum cædit, Paul. c. 11. epist. ad Corinth
σαύντες ἀσκοὶ dicuntur teste Hesych. διὰ τὸ ἐκ τῆς αὐχένος δεδῦσθαι, quoniam è collis lingantur, vel potius quia eis colla ligantur.
σθ, ους, mensis Iunius apud Macedones. In titulo concilij Nicæni, ἐν μηνὶ δίου ἐνίοις ἡ δυάτῃ τοῦ δικαστηρίου πελαιᾶ δὲ ἰουλίου, mense Delio, decimanona die ante X I I. Calendi Iulias.
σις, εως, ἡ, nodus, contunctio, iunctura, δέσις τῆς νεύρων, neruorum nodi, concretiones.
σμα, ατος, τὸ, vinculum, Homer. in Odyss. ac δεσμὰ ὀλ, τὰ, metaplasmo poetico pro δέσμοι dicitur, vt δάκτυλα pro δακτύλοι vtuntur tamen quoque eo proprie scriptores.
σμβτικὸν τηρίον, res nexilis, t. furis, Plato νόμ. π.
σμεῖν, δεσμεύω, ligo, vincio, præpedio, coerceo, in vinculis habeo, δέω. Accusatiuo iungitur. Matth. capite 23. δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα ligant enim onera grauia. Vtuntur Aristot. & Xenoph. alligo, cingo. ἐσδεσμεῖτο ἀλύσεσι, cathenis vinciebatur, c. 8. Euang. Lucæ.
σμὸς, ὁ fasciculus, manipulus, merges, fascis, via. Matth. c. 13. καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δεσμὰς ligate ea in fasciculos.
σμὸς, ὁ, vinctus, δεσμὸς τῶν ligatus. δέσμιος σαρκὸς, in carne vinctus. δέσμιοι τῆς, quos terræ vincula coercent, Nazianzen. δέσμιος σκότους, vinculo tenebrarum compedita, capite decimoseptimo, lib. Sapientiæ.
σμὸς ἰδίως ὁ, manipulus.
σμοὶ οὐ, ὁ, & in plurali οἱ δεσμοὶ, & τὰ δεσμὰ, vinculum, nodus, clausura, carcer, nexus, lorum, connexio Libro primo Epig ammat. δεσμοὶ ζωζώθρων. Sic Philo de mundo, τὰ τ' ἀέρος καὶ τὰ σώματα ἀφύτου ἔθασι, remissis vinculis necessitatis liberum esse fuit. ὅτι γὰρ δεσμοὶ, i. præfectus carceris.
σμοφύλαξ, κος, ὁ, carceris custos, carcerarius, Actorum capite decimosexto.
σμόω, ώσω, σ, ακα, ligo, ei εἰρκτὴν ἐσώζω. Actiu. Accus. conglutino, colligo, vincio, laqueum necto. Alexand. Aphrodis. lib. primo Problem. κωλεῖ μόνα δεσμεύεται χ' τῶν ὀχείων. Ioli canes in coitu colligantur. Idem, ψάμμος ὑγρὸν τὰ δεσμουμένη, arena humore conglutinata.
σμὸς, vinculum Æschyl. Perſ. τῆς ἐπὶ δεσπότου ἰέζει δούλου οὐκ ἀλαμπὴς ἅλυσις φρένων.
σπωτήριον, ου, τὸ, carcer, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλλειν, εἰρύειν, ἀπάγειν, in carcerem conijcere & compi. gere. οἱ ἐμπεσόντες εἰς τὸ δεσμωτήριον, οἱ κεκαταλελειμμένοι, οἱ ἀπαρχόντες, οἱ τῆς εἰρχμοῦ ἢ τῆς φυλακῆς ἐμφρουροι, in carcerem compacti. apud Polucem. ὁ δεσμωτήριος, τὸ δεσμωτήριον. illoqui δεσμωτήριον, εἰρκτὴ, ἢ φύλακὴ ἢ γρηγόρεσις, vt Iones dicunt, φυλακὴ.
σώτης, ου, ligatus, vinctus, captiuus δεσμώτης, custodia, captiui. Sophocl. ὦδῆς Θ- δ' ἔδεσται δεσμώτης ὧδε, ὁ δέσμιος. Sic & Actorum 27. capitur & actiue. ι. ὁ δεσμῶτ. Cratin. ἐξ ιε ὡπὶ ὧν τὸς ἐν τῷ ὠχεῖν αὐξῇ τοῖσι δεσμώτῃσι κατασπᾶν ἐμέλλον.
δεσμωτικὸς, ἡ, ὁν, ligatus. Soph. δεσμώτιν ἀγωλίαν ἢ λυτὸν πόλεμον.
δεσπόζομαι, pareo, obsequor, seruio.
δεσπόζω, μ. ὁσ. ω. ωσα, dominor. Neutr. dominatum habeo, acquiro, polliceor: in sacris literis accipitur pro herum te constituo. δεσποζόμαι pro δέσποζεν dixit Plato, Pollux l. 3.
δέσποινα, ης, ἡ. domina, vxor, hera, regina. Latini dominam dicunt. Virgil. 3. Æneid. dominámque potentem supplicibus supera doris & alibi. Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti.
δεσποσυνάτη, libe ti qui classes conscendebant, Athen.
δεσπότσιμ. ου. ὁ. filius herilis. δεσποσύη, herilis filia, hera, Plutarch. in Lycurgo. δεσποσύαι χρήματα. rerum herilium, Xenophon in Oicon. δεσποσύαια σκεύη, herilia tentoria, Eurip.
δέσποτος, ου, ἡ, δ
δεσπότης, ας, ὁ, dominium, mancipium, potestas, imperium, proprietas. Lucian. de luctu, γὰω δὲ ὅλων δεσπότειαν ἔχειν, rerū summam imperio tenent, apud Polluce m l. 3. δεσπότια.
δεσπότειος, ας, ὁ, ἡ, δεσπότης. Pollux l. 3. δεσπότειος, tamesti apud Soph. & δεσπότη apud Eurip, relpuit.
δεσποτέω, ῶ principatum teneo, Plato in Tim.
δεσπότης, ου, ὁ, herus, dominus relativum est seruiꝰ ὁ μὲν vero liberti possessor, qui imperat. Aristophan. in Pluto, ὁ δημοκρατικὸς ταῖς δεσπότης χρῆσθαι δεσπότης ἐς κύρεθ., Demosth. δεσπότης ἀσίας. Lucian. δεσπότης (inquit Aristotel. Pol capite quarto, libro primo) ἐκεῖνος τῷ κτᾶσθαι δούλου ἀλλ' ἐν τῷ χρῆσθαι αὐτῷ.
δεσπότια, apud Polluce m pro δεσποτεία.
δεσποτικὸς, οῦ, ὁ. herilis, regalis, imperiosus, superbus. δεσποτικώτατος, imperiosissimus. Plato. δεσποτικὸν δικαίωμα, lib. Epigramm. δεσποτικὸν δίκαιον, ius herile, Budæi Pandect. τὸ δεσποτικὸν dominandi potestas.
δεσποτικῶς, quasi heriliter, domini more. δεσποτικῶς ἄρχειν, pro suo arbitrio dominari. Pollux l. 3.
δεσπότις, ιδος, ἡ, domina. δεσπότις αἰδῶς, Plato νόμ. pudor quasi dominus.
δέσσεν Pollux libro primo, ὃ πρίσει τὸ ἄζυγα, ἄταγον, ἢ γόμφον, ἢ δέσσον.
δεσὺ ὃς, ἡ, fax, lampas. vetbale δεσὺ τὸ δῖαι. quod est ligo: faces enim è stupa & papyro compinguntur ac colligantur.
δετὸς, ὁ, vinctus, ligatus.
δέτσειν. Hesych. δέμνια τὰ ἅπατα: quod supra δέρτρον. exponit verò, & δέψαντων. diapsantes, ignitum, pellucidum.
δετσεῖς, eidem est φρυγίσεις: quæ rectius διατρῆσ.
δεῦκα, à Magis dicti θεὸν ἀνάκλησ. δεῦκα Hesych. tradit: quo teste δεῦκα θεὰ dicuntur οἱ Σάτυροι apud Illyrios. Sed & δεῦκαλίδ ej eidem sunt οἱ Σάτυροι.
δεῦλα δεῦκα, dem esse dicit γεύσασθαι. gustare.
δεῦκεις, eidem est φρυγίζεις, curat.
δεῦκας, eidem καμινευτὴν, ὁμοίως. pro quo supra δεικάς.
δεῦλο μ. μόσ. σ. π. κσ. ρ. πτυο, accuſ.
δεῦλος, ὁ, malum, inutile.
δεῦλος κτος, ὁ, rigatio.
δεῦλομαι, μ. δευόσομαι, pro δέομαι, u interpolito poeticè, id est, priuor, careo, indigeo. δεῦλός γ' ὁμοῦμαι. Iliad. γ' ὁμοῦμαι ὑμείων, & Odyss. ξ ὑδὲ τος δεύσεται, vestè carebis, denderabis vestem. δεύεσθαι τεταρίμενος ἐνιαυτὸν. centum esse dempti, quatuor. Apollon. 2. βέβηκε πετρίνοις ἐς ἐνιαυτὸν δεύσε τόλαι, ι. ὑπαὶ χρόνι ἀνδηρύσεις ἐκ τῶν, τεταρίνι δεύσαι.
δεῦλομαι, μ. δευόσομαι, madefio. irrigor. Δευόμενοι τοῦ πατρὸς, irrigatus, Lucian ἐρρυόμενοι & δευτέρις ἐκρεχίς Athenæus. ἀμαστὶ τε δευόμενοι τοῦχει τῆς δυσκεσίας, ὡ ὧν τῷ ὑπὸδεσθαι αὐτῷ ἐλεθερ. est etiam δεύομαι. φορίσκομαι
δεῦλος, huc, pro ἴση, id est age, Nonnus. Dicitur autem δευῆ κατ' ἐπίπαυσιν, vt docet Gaza l. 3. Gram. Aristoph. νεφ ἐξελίσσων δευῆ, huc conuerte oculos.
δεῦρο, ρ. ρ. ἔρχεσθε, ἴτε, ἴσθι, ἐσ, ἔστω, ἔστε, ἔρχεσθε, huc adsis, Adverb. hortandi. Demosthen. ἐκ τῆς οἰκίας ἔρχου δεῦρο ἐδὴ τὸ σφάτευμα ἔχων ἐταῖρε φίλτατε, id est huc ieu illuc, id est, in Phocenſes ἔρχου ἐταῖρε φίλτατε, id est huc ieu illuc, id est, in Phocenſes Homer. Iliad. γ' δεῦρο ἴσι, huc ades, id est, εἰς τόνδε ἢ τόπον, & Aristophan. in Pace. δεῦρο γ' ὦ, huc ades. Euripid. in Med. ἄπαις γ' ὦ δεῦρ' ἀεὶ πόδ' βίσιμος μ' ἔχε νυῖ, hactenus. Plato de Legibus, ζῷ ἀφ' ἑὰν λέγεις οὐ ὦ ἔωδει μ' ἔχε δεῦρ' ἀεὶ διαλυόμενος, id est, ἕως τούτου μ' ἔχε τὸ σωφρονεῖ. Pro hic, Apollon. secundo, δεῦρο δεύμενος ἀθρεῖ βάσσ. hic adfint. Plato in Apolog. καὶ μοι δεῦρο εἶπε. age, mihi responde. δεῦρο κακίστη, vltrò citrόque. δεῦρο μοι δὸς ἔμαπε adeo mihi ad amorem. Musæus, μ' ἔχε τὸ δεῦρο, in hunc diem. Thucydid. μ' ἔχε δεῦρο, in hunc vsque diem. Plut. δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος. huc & illuc iactatus, Idem in Galba.
δεῦρο, idem quod δεῦρ.
Δεῦς ὁ, Ζεὺς Iupiter.
Δεσπότης, ου, ὁ, indelebilis, qui eluinon poteſt, illuibilis Plaut. imbutus, tinctor. δευσπότου φαρμάκων, venenum tinctorium, Plu-

tarchus in Problem. Δευτοπὸς βαφή, tinctura, qua quispiam ast imbutus, quæ quia solet esse δυσκίνητος, Δευτοπὸς ὑπόπιον dicitur, ἡ δεδόβαι firma & constans scientia. Sic Cicer. de Orat. Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, legerit, ista ipsa præcepta acceperit. Δευτοπὸς δίδε, pertinax opinio. Plato in Politicis, Ὅσοις ὑμῖν ὅπ πρώτοις τῶν νόμοις ἀναβάντες ἀξιοῦτε ἀσφαλῶς ἱκανῶς ἀνὴρ ἱκανὸς ἐκ δευτοπὸς αὐτῶν ἡ δίδε γίγνεται ἀφεὶς ἑαυτὸν ἡ ἀφεὶς ἄλλον, vt opinione pertinaci perimbuatur. OEcum. in Acta Apostol. capite quinto. Δυσπαπὸς μανία, deploratus furor. Plut. in Alexan. Τὸ ἡ ὀλιγανὴ φασὶ ἑαυτὸν ἐνδῶναι ἡ δυσπαπὸν ἐγχρίσας τὸ ψυχρὸν τῷ κατασάρκῳ τὸ δίδε.

Δεύπατος, ὁ, secundus, vltimus, ἔσχατος ὕστατος.

Δεῦτε, huc agite, venite. Hortantis aduerb. Δεῦτε δὴ, agedum, Hesiodus, agite, eia accedite. Homer. Iliad. Δεῦτ' ἄγετ' ἀγχίμολον, &c. agedum: vbi Interpres, τὸ αὐτὸ ἐν ἀθηναίοις. Δεῦτε σπεῦμοι, sequimini. Item τὰ δεύτερα, secundæ partes. secundus locus.

Δεύτερος, τὸ, secundæ, secundi partus. Δεύτερος ἡ ἔμβιωσις, secundæ & partus, Dioscl. l. 1. c. 87. Idem c. 59. Δεύτερος ἡ ἔμμηνος, secundæ & menses.

Δεύτερα γωνίων, ὦ, secundas partes fero, secundo loco certo. Sumptum à gladiatoribus. nam par illud gladiatorum, quod progreditur prioribus defatigatis, proprie Δευτερα γωνίων dicitur.

Δεύτερα γωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui secundas partes agit, vel alteri subseruit, scenicus qui secundas fabulæ partes agit. Demosthen. κατὰ Δεπτ. προδότορεμ proditorem quendam alteri subseruiente quasi fidesecundarium, vt dixit Cicero qui & secundarum aut tertiarum etiam extulit lib. de Diuinatione. Δευτερα γωνιστὼ vocat. erant enim scenici primarum partium φωνασκωνισὰ, & secundarij actores Δευτερα γωνισὰ, & τριτα γωνισὰ, histriones qui tertias vltimásque agebant: quod probosè Demosthen. Æschino obiicit. Valer. Max. tertiarium vocat ὁ τριταγωνισὰ.

Δεύτερος, ὁ, secundarius, id est, secundo die aliquid faciens. Δευτεροι ἡλθομεν, postridie venimus. Δευτεροι γίγνεται ἀφὸς τῷ γωνίῳ χρεῖα, Xenoph. 5. Pædiæ, postero die perueniunt ad Gobryæ oppidum.

Δεύτερον, ὁ, secundum præmium, secundarium. τὰ Δευτερεῖα, secundæ partes, secunda palma. Sic Cicero libro tertio de Orat. Huic primas dedisse Demosthenes dicitur, quum rogaretur quid in dicendo esset primum, huic secundas, huic tertias. Δευτερεῖα, τὰ ἡ Δευτέρας τάξεως χάρη. Phalaris in Epistolis. Δευτερεῖα χαίρω τῷ φίλτατῷ κομίζεσθαι, humanitas est malitia inferior. Δεύτερεῖα Hesych. εὖ ἡ δεύτερος, qui Δευτερίας potius dicitur.

Δευτερίαν μ. δύσω. ἄ δύσω, sum secundus, sequor, sum proximus, secundas fero. Δευτερίαν τούτου, secundas ab hoc partes sibi vendicat, Dioscorides libro tertio, capite quinquagesimo septimo. Δευτερεύζειν, idem.

Δεύτερεύζω, Budæus interpretatur secundas partes ago, quasi dicas lampada tibi trado vt mihi in actu succedas: apud Suid.

Δευτερίας οἶνος, vinum secundarium, id est, flora, genus vini quod vigorem suum perdidit & vapescit, ὃ ὑπ' τὸ ἔτος ὄπτε χθῆναι εἰς τὸ ἐμφυλα οἶνος. Dioscl. l. 5. c. 15. Dicitur etiam Polluce auth. li. 6. τρυγηφαίη.

Δεύτερος, ὁ, secundarius ex Cic. dici potest.

Δευτερόβολος, ὁ, dicitur de equo mediæ ætatis, Pollux libro primo, Δευτερόβολος, equos inter pullos & equos τελείους, medios statuit.

Δεύτερος μαῖος, secundò nubere, in Pandect.

Δεύτερος μήτρα, Hieronym. in capite 45. Ezechiel. Μήτρα inquit, decimam partem omnium frugum Leuitice tribui populus ex lege debebat: rursum ex ipsis decimis Leu. τὰ, id est, inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus: & hæc est quæ appellatur Δευτερομήτρα.

Δεύτερος ὑγρος, ὁ, secundæ coniugationis.

Δεύτερος κλιτὸν δίοιμα, nomen per secundam inflexionem declinatũ.

Δεύτερος κάπεω, ὦ, secundus vel secunda cubo, lecti socium habeo. Athen.

Δεύτερος λέω, iterum sermonem habeo, Machab. libro secundo, capite decimotertio. Et Δευτερολογῶ ἡ Δευτεραγωνίζω, est secundas partes in dicendo obtinere, secundam orationem habere in iudicio, vt faciebant subscriptores, & ij quibus in causam subscribendi & incumbendi ficta erat potestas. hinc

Δεύτερος λόγος, ας, ὁ, secunda & dicendi aut agendi vices, secunda actio dicitur Quintilian. peroratio altera seu secunda, Ciceroni subscriptio. φωνασκία, prima: sunt partes agendi, Δευτερολογία secundæ, vel secunda actio. Qualis est actio Demosthenis κατὰ Λεπτίνου. Libanius. Ἔστι δ' ὁλόγος ἔξω Δευτερολογία. ὁ ἀφιλίαν τοῦ ὡς ἀποστόντες ἕλαδε * φωνολόγων.

Δεύτερον, postpositum, posthabitum apud Demosthen. iterum, mox. & δεύτερα, secundo loco, de integro, iterum, Herodot. ἐπὶ δεύτερον, secunda vice. Iliad. ἆψτο δεύτερον αὖτις· τὸ δεύτερον ὕστατόν, secundò consul. Δεύτερον αὖτις, ἐν δευτέρῳ, πάλιν, secundo loco, deinde. Homer.

Δεύτερος νόμος, secunda lex aut posterior lex.

Δευτεροπότμος, ita dicebatur cui iam quasi mortuo iusta celebrabantur, & qui deinde præter omnium opinionem saluus rediret, vt ex bello vel peregrinatione, ὑστεροπότμος.

Δεύτερος πρωτεῖον, secundæ & ἴσε personæ.

Δεύτερος πρώτος, ὁ, secundo primus. Sicut sabbathum Δευτερόπρωτον, vocabant, quod festum aliquod sequeretur. vide in dictione Σάββατον.

Δεύτερος ος, ὁ, secundus, posterior, inferior, alter. Lucian. εἶμι δεύτερος ἀγοὶ ἔμμων, si me minoris ducis Hermone. Aristotel. 2. Oeconom. Τῆ δευτέρᾳ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ὕστ' ἐμφανίσασι, altero abincensionis die, id est, postero die quàm crematus est, Herodot. Δεύτερος τ' ἡ δεύτερος, posthabitus voluptati. πολὺ δευτέρος μ' τῶν ἐχυκὰ τῷ σωθῶν, multo est Scytharum potestate inferior. Δεύτερος ὀθνμι, vltimus, proximus, qui fert secundas partes. Δεύτερ ἐρχόν, qui venit posterior. Δεύτερα φερτὰ ἐπ, posteriores cogitationes. δεύτερῳ ἰδίνεῖ, nemini secundus. τὸ δεύτερον, secundarium. τὰ δεύτερα, secundæ partes. τὰ δεύτερα ἡβῆ βαπχαι ἀφερόμβῳ, inter eunuchos nulli secundus, Herodot. ὁ δεύτερος γονεὰς ἡ παῖδας ἀεὶ ἡβῆ τ' πατρίδι καλὸς πεδίῳμι, patriæ gloriam semper parentibus & filiis præferentes. ἐν δεύτερῳ, item, secundò, rursus, altera vice, in Euangel. Matth. capite vigesimosexto.

Δεύτερος χρόνος, ὁ, secundo loco, sequens secundarius & veluti ἡ δεύτερου ἐγκόμβον.

Δεύτερος υρρία, ὁ, ἡ, ἀνθρωπογενὴ κτήσεις, Platoni νόμοι, sunt secundariæ & primariæ motiones. Pollux libro septimo, ὁ δευτερογενὴς ἄγκμαν εκάλουν ἰωὶ τὸ νῶμα, ὃ τὴν πατρογενὴς, τῶν ταὐτὸν ποιούντας. & apud eundem libro septimo, δευτερογενὲς ἰχνος vocauit Plato τὰς ἐκκαιδεκάπηχες.

Δευτερόγονος, ὁ, ἡ, ἡ, secundo partu editus.

Δευτερογόνος, ὁ, ἡ, quæ bis peperit, quæ secundò parit.

Δευτερόδε μ. ὁύσω, ἰterο, capite 26. lib. 1. Reg. Item secundum idtun ingero.

Δεύω, etiam est ἰλλείπω, deficio, vnde δεύπατος, quasi post quem omnia deficiunt.

Δευτέρως, secundariè, secundo loco, posteriore loco.

Δευτέρωσις, εως, ἡ, secundus ordo, secundæ partes vel vices, capite vigesimosecundo, libro quarto Regum. Δευτερώσεις, traditione hominum & veluti secundariæ leges. Hieronym. in capite 53 Esaiæ.

Δεύω, μ. δύσω, ἀ. εὐκα, irrigo, perfundo, macero, madefacio, effundo oblino, sublino, Actiu. Iliad. Ὁ γλάφε χέρνα δεύει, id est, βρέχει Sophocl. μύρτῳ ἄρα' ἐδίωσα, atrum fudi sanguinem. ἐ δευθὲν ὄξει acceto subactus.

Δέφομαι, excorio. aut vello pudenda, masturbo apud Aristoph. Rana Ἐπιθέμενοι τὸ αἰδοῖον, penem tango.

Δεχάμασπος, ὁ, ἡ, decem habentes maculas. nam Xenophon (inquit Budæus) ἄμασπα pro maculis retinuit accipere videtur: vnde dicit ἀθλοθόμους ἀσπιμμάτους enodes: Pollux autem dicit βεζικὸς, est maculas, ἐν τετράσι ἀμάρτων σωστικὸν, vnde δεχάμασπος ἀσπὶς.

Δεχάμερος, ὁ, decem dies durans. Thucydid. δεχάμερος σπονδὰς, decierũ fœdera. δεχάμερος ἐκεχειρία, decedíales induciæ, id est, δεκαήμερος. Plato epistola septima, δεχάμερος θυσία, sacrum decem dierum. Ibid.

Δέχνυμαι per syncopen pro δεχόμαι dicitur: ab Hesychio vertitur exponitur ὑποσπάδει δέχνυται· quo & Δέκμαι affert pro τίμαμαι, legitimum & vsu receptum.

Δέχομαι, pro δέχεσθαι, λαμβάνειν, accipere, vel pro δείδεσθαι, Ionicè, Iliad. ἀγλαὰ δέχεται ἕπποισι, λαμβάνει.

Δέχομαι, δέχομαι, capio, libro sexto Epigramm. δέχνυτο μετρείῳ, &c.

Δέχομαι, μ. ξομαι, ἐ. χμαι, suscipio, capio, admitto, consentio, excipio probo. Philo de mundo, ὑπ' ἄλλων ἡ ἀδεῶς δέξεσθε διάκωσιν, aliud de dissolutionem nullo modo admittet. δέχομέ σου ἡ πρὸς accipio tuum morem. δέχεται ἡ ἐίνοις, hospites suscipere. Xenophon. δέχεμαί τι ἰκάτων, admitto te supplicem. δέχεσθ' οὖν λόγ Thucydid. ἀδίωσαι ἰδέξατό τι οὖν λόγοις ἡ ὑποσέχειν πῶν γνώμαι. Idem libro quarto Pædiæ. δέχομαι τ' ὄπων, Aristophan. πέσι δ' ὅδιαι ἡ δέχεται, accipere dæréque fidem. Gorg. ὦ πῶ ὑμῖν Πάνμάκιστος, ἡδὲ ἡ μὴ πάνυ πόγιν ὅδιαι ἡ δέξεσθ. δέχεσθ' ἐφ' ἑαυτ recipere, id est præstaturum se promittere: dicitur & κἀπέχεσθ' δέχομαι ἐπὶ κακῷ. volo, lubens admitto, Demosthen. Euripid. χαμαὶ σε χθὼν admitto te in regionem. ὅτι πόσω δέξατ' ἂν, quantũ fecerit, quanti existimauerit. δέχονται αὐτὸν τῇ πόλει, in vrbem recipiunt, Thucydid. ἀφεσμάτων δ' ἐχομένων ἀγωνία, rebus certamen effagitantibus. Plutarchus in Publicola. δέχομαι πρὸς στολὰν, accipio epistolam. δέξεσθ' χάριν, beneficium accepere Plutarchus in Themistocle. δέχεσθ' πιστὴν εἰς σπατιάς, in vibem recipere, Demosthen. δέξεσθ' εἰκαίως, idem Demosthen δέχεσθ' συμφοράς calamitatis loco ponere. Sophocles in Aiace μανὰς συμφορὰς δ' ἔχε ἀ' ἄλλα, noli tibi ab eo viro quicquam accidere. δέχομαι λογεσωῖς, ὑπὸ δ' ἐχόμαι, ἡ φοιτικῶς, ait Thucyd.

interpr. Plato cum infinitiuo lib. 2. de Rep. ἡ αὐτὰ ὧν ἐωνῆσθαι ἕνεκα ὠνεῖται ἄνθρ, ea quidem sui gratia nunquam expetemus. Aliquando malo. Plato in Apolog. πότερον διξάμενοι αὐτοὺς οἴεσθε ἧττον ἂν ἐμοῦ πείθεσθαι ἢ ὑμῖν, si nobis persuadere iustitiæ ἀδικίαν ἀφελεῖν, malo adimere, Hoc. διέχειν τινὰ τοῦ μὴ ἀφέλιμα, expectabatur Dei lenitas, in Epist. Petri cap. 3. διέχειν δόμοις, domo excipere, Apol.

Δέρμα, corium.

Δέρμα, ὁσωμα, κῆρ, subigo, & emollio coriariorum more, vnde διήθησαι. Hesychio μαλάξαι. Suidæ vero ἀπαλῦναι.

Δεσμεῖν, ὁσωμα, vel δέσωμα. διδέκας, ligo, vincio, astringo, conicio in vincula. Lucianus. ἐπὶ μισθῷ ἀδικήσας διδέθαι, dicis te innocentem vinctum esse. Plato 2. de Republ. μετιγάσεται, φρεδιάσεται, διδέσεται, id est, vincietur. ὅσοντες τὸ πέδας, in vincula conicientes. Herodot. ὅσοντας πάντα συωδιφοῦν ἄκριτα, Id. 4. Regum, cap. 12. id est, coniuratuerunt inter se. ὑμεῖς ἐστε καὶ διδοῦσι, ὡς ἐκδέξεσθαι, &c. obstruxit iter ne redeam, quo minus mare fuitcem. Item, δέω cum genitiuo & infinitiuo, absum. Plato in Apologia, πολλοῦ δέω ἐγὼ ὧδ' ἡμαυτὸ καταγελᾶν, multum abest vt pro me ipso defensionem suscipiam. Ibidem, πολλοῦ δέω ἐξαυτὸν γε ἀδικεῖσθαι, &c. multum abest vt mihi ipse iniuriam fim facturus. Lucian. ὀλίγου δέεσι πᾶν ἔπος τὸ παρὸν ὑποπεσεῖν, parum abest quin pueri narem abrodant. ὀλίγου δέω ἀκούειν, parū abest quin plorem, Idem. ὀλίγου δέω ὑπαγειδέναι, parum abest quin lauder, Idem, πολύτιμα δέω ὑφηγεῖσθαι, ὡς ἐγὼ τὰ ἐκείνων ἀξιολογώτερα μνημονεύσασθαι μοι δοκῶ, tantū abest vt cum viruperaturus fim, vt etiam quæ sint ab eo relicta, mihi videar addere debere, Idem Lucian. ἀξιῶ μικρὸν ἐδέησε ὑποδυσεῖν ἀλκαστὴ, Iliocrat. Aristid. πολλοῦ τὸν ἐδέησαι διεξελθεῖν. Iliocrates in Euagora. δέω τοσοῦτο πλουτεῖν ἐπιθυμεῖν τῶν ἐκ τῆς ἐκείνῳ πεφροντικέναι, ὥστε τι καὶ τῶν ὑπαρχόντων τὰ παῦτα, &c. tantū abfum vt de rebus ab eo gestis fingam, vt ex iis quæ inerant huiusmodi quoque præterrmittam, &c. πολλοῦ δέω καὶ δέω, Demosthenes. μικροῦ δέω λέγειν, ὀλίγου, &c. Pharis, parum abest quo minus dicam, propè dixe. τὶ. οἱ δὲ ποτὸν ἀρ' ἐδέησαν μὴ τὰς πολιὰς ἐκείνης ἀγνίας ἀπορυῆξαι, ὡς τι καὶ, &c. at illi tantum aberant vt me pristina liberarent inscitia, vt etiam, &c. ποτοῦτο δέεις οὔτω κηρὸν ἐδέω, &c. Iliocrates. δέω, absens, i. qui abeft. δέων ποτοῦτου ὁρᾷ ἐκείνῳ τῷ νεῖν παρεσκευάσθαι, Lucian. qui tantum aberat vt expeteret. δέοντες δυοῖν τετραμέτροιν, duobus demptis quadringentis. ἔτη δέοντα δυοῖν τετρακοσίοντα, duodequadraginta anni. Herodot. Demofth. δ' ὀυοῖν δέοντα ἑβδομήκοντα ἔτεσι ὕστερον ἢ ἐγὼ τὴν πατρίδα. Idem, πεντήκοντα μνᾶς δεούσας ἑκατὸν τριήρεις. Xenophon, Δυοῖν δέοντας εἴκοσι ναυσί. Dicitur etiam δυοῖν λείποντα. Polyb. τριάκοντ' ἔτεσι λείποντα δυοῖν. δέοντες ὀλίγον ἐπὶ χιλίοις ἀφικέσθαι, qui non multo pauciores octingentis rapuit, Plutarc. in Romulo. δέοντας ὀλίγον ἐκατὸν ἔτη, octo & octoginta hominum milia, idem Plutarch. in Fabio. δέοντος ἐνὸς πέμπτου δέοντες, vndetricesimo anno, Thucyd. ἔτεσι δὲ ὀλίγον ἐπ' ἐκατὸν, vndeuicesimo anno, Idem. δέοντων δὲ λαμπάδων, quum portus deiint, Herodot. δέοντες, qui abfunt. μικροῦ δέοντα τὰ μάλιστα ἀπαρτὶ ἕξω τοῦ μέρους ἡμεῖλιον, Marium authoritate deiecit, à quo parum abfuit quo minus Romana res funditus euersa periret. δέοντας πεσεῖν ὀλίγου, Plutarch. qui à cadendo parum abfuit.

Δῆλε, iam etiam, igitur, certè, age, eampe. vnde δῆλῳ, & verò, denique, & quoque. δῆτα δῆλε, sine igitur, Plutarchus, ἢ δῆλε, atque etiam, nam quoque, & iam, & nque. Interdum pene è contrario est οὐκοῦν φαίνεται, vt quum significat duntaxat. demum. Est etiam οὐχ ὅπως πολλοῦ, id est, tādem, habens vrgens quiddam, vt docet Gaza. vt in τοῦ δῆλῳ apud Plat. Interdum est μεταβατικὸν, & significat porrò. Plato in Tim. τοῦ δὲ τέτου πέρι ἐφεξῆς ἀθρήσαι, vt autem de ipse porrò. Sic οὐδὲ δῆλε, nec verò. item φέρε δῆλε, εἶεν δῆλε, ἴσε δῆλε. Aliquando igitur, pro inde. Iiocrat. ἐκ δὲ τέτων ἐφόδιον κτησεῖν. Xenoph. εἶχε δὲ μοι, & c. age, dic mihi. Aliquando multo magis, vt ἐκ τέτου. Et δὲ pro νῦν. Aristoph. in Nubib. φράσατε δὴ τῷ δήμῳ. Est etiam repetentis, vt inquam. κἀμοὶ μὲν δὴ ἀμφὶ, proinde dicere ipsi aggrediamur. Arist. de mundo, ὧδ' ἂν δὴ, ille ergo δὴ γὰρ, iam enim, etenim, vt Odyss. ξεῖνός γὰρ κακὸν κακῶς πλύει. δῆτα, vtique. δῆλα κρανίον, huc atque illud. Bud. Comment. Item δὴ pro videlicet. Plato in Apolog. Σωκράτης αὐτοῦ πῶς τοῦτο, ἐμοὶ τὶ δοκεῖ δὴ, id vobis cuenire nature sponte, me mori videlicet. δῆτα, tamen, nempe. Bud. in Epist. δηθὰς δέσμ, tamen vtique scilicet. ὅπου δὴ γῆς, vbicunque terrarum. Aristid. δὴ τότε, tum iam. Xenoph. δεῖ δὴ χρημάτων, Demoft. i. certè. δὴ δὲ, vtique, Apollon. in principio sententiæ, vt δὴ δὲ, apud Homer & apud eundem Apoll. δὴ γὰρ δὲ, etenim. τὸν δὴ, atque ita. μιμνήσκομαι δὴ, meminero sanè. τί δὴ; quid ita? δεῖ δὲ, ceu planè. οὐ δεῖ δὴ, caterum non conueuit, sanè. δὴ δὲ εἶσι, longè optimi. δὴ πότε, tandem. σὺ δὴ; tu ne? μὴ δῆτα quare ne? ὃ δὴ. Lucianus. ὅμοιος γὰρ δὴ ὁ ἐν τούτῳ κρίνας τε καὶ κριθεὶς, nimirum.

Δῆν, pro δῆμι, oportet, Aristoph. in Pluto, καὶ δῆν μ' ὑπόδικον εἶναι, αὐτὸς διαφθεῖν παύσας, etsi me mori sit necesse.

Δήμητερ, passeres, σρυσοὶ, Suid. δήμητρες, Hesych.

Δῆμος, ἀπὸ τοῦ δήμεσθαι, id est, morsus, ictus, erosio, mordacitas. δῆμον ἔχειν, mordax. Theophrast. histor. lib. 4. cap. 5. ὅτε δὲ ἀκολεῖ δῆμον ποιεῖ, ἢ δύσοντες ἐσίν, ventrem morsu lædit, excitatque interaneorum tormina.

Δηϊάν, bellare, occidere.

Δηϊος, inuenies, διρήσεις. in Epigram. γραφάμβῳ δῆϊε. δῆϊτε, διρήσοντες, Homer.

Δηθὰ, ὰ τὸ δηλονότι, diu, διὰ πολὺ, seu διὰ πολὺ χρόνου, Iliad. ἐ, δηθὰ μᾶλλον ἔσχηκεν. Apol. 2. lib. ὁ μὲν δηθὰ, non diu post, i. paulò mox. Hesio. δηθὰ μάλ' ἀγχίμολος item δηθὰ vel δηθάκις, sæpius, frequenter. ἢ δηθὰ, atque. Lucian.

Δηθυγέρως, loquax. ab ἀγορεύω & δηθὰ quasi diu loquens.

Δηθύνειν, οἰ, longa cui. μακρύειν.

Δηθύνιος, sæpius sæpissime, πολυετάκις, Suid.

Δῆθεν, quasi, quum verisimilitudinē duntaxat fingimus, tanquam, videlicet, sanè, vt pote, propè, quasi, deinde, velut. ὡς ὑπόκρισιν ἄδ' ἔθν ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, iscilicet, δῆπεθεν, Bud. in epist. prior. ἐς δῆθεν, quasi verò. scilicet. Ironiæ ferait interdum, Sophoc. Trachin. Ἰόλην κρυπτὸν τῆς ἐκείνῳ δόμῳ βλάστας ἐφάπτε, δῆθεν οὐδὲν ἐγορᾶν.

Δηθύνειν, moror, καθὰ τὸ δηθὰ μὴ λιάζε, σῷζε τὸ λίαν, ἐγχρονίζω, ἐμέλεσθαι, diu maneo, ἀγχίμολον, ἐγγὺς εἶναι. Iliad. ἀχὴ νῦν δηθύνεσθαι ἔοικεν, nunc &c. Apol. 2. Argon. ἀλλ' ἴμεν ἐς δηθύνειον, neque eum liebat quiescere & consistere.

Δηθυρᾶν, otiari, feriari, immorari. φρέλεσι, διατρίβειν, Hesych.

Δηϊάασθαι, depopulabantur, Apol. 2. ἀ δηϊάσα

Δηϊάλαιος, captiuus, hostiliter captus, Eurip. ἀχμάλωτος.

Δηϊάνειρα, Herculis vxor. δόντ' ἐκ θήβης & αὐθις διὰ τὸ κρεωσσὸν γηρύειν τοῦ αὐδρὸς, Eust.

Δηϊάω, μ. ἀσω, π. αικα, scindo, comburo, populor agros: Accusatiuo iungitur. Apollon. 2. Argonaut. σαθμοὶ τε καὶ αὖλια δηϊάσσειν.

Δηΐζομαι, ὁσωμαι, κομαι, populor, vasto.

Δηΐθ-ος, ὁ, ἡ, hostis. bellicosus, inimicus, strenuus, fortis. Item vastator Ouid. causticus Plin. ardens. καθὰ τὸ δῆμος, τὸ κάπος, τὸ κῆπος. Hom. Iliad. ἆ φρόνιμα ἢ πυρὸς δῆϊον ὑφιέντες κεντικοῦ, φθερτικὸν, vt sit δῆϊον πῦρ, ignis edax. Idem Iliad. ζ, ὑφόρκους ἐτάξεσ δῆϊοι ἀμφὶ σὺ σῆμα, circum pectora hostium, i. mucrones. Aristophan. περὶ δῆϊον ὄρμαι, dixit Doricè, i. περὶ κῆπον. Sophocl. τὸν δὲ δῆμας ἀπρὶ σοὶ μόχμις, id est, in bellicis pugnis. δῆϊθ' ἄρες, in Epigr. Ibidem, δῆϊθ' ἀσὴρ. εἰς δῆϊον λόχμις, id hostium insidias. δῆϊον θῦμος, trucidata victima, Euripid. οἰ ὄχνον δῆϊα μώμασιν, ἄρια & truculenta & δῆϊα τόλμα, ἄρια audacia & atrox. δῆϊθ' πόλεμος, libro Epigramm. bellum vastatorium. δῆϊα πόλεμα, hostilia arma, Apollon.

Δηϊοπόις, ὁ πος, ἡ, pugna, hostilitas Senec. Hom. Iliad. βρομερὸν ὀτοβέσα ὠὴν δῆϊον ὀτρύνοσα.

Δηϊόω, μ. ὁσω, π. ωσα, debello, depopulor, ferro ignique vasto, hostiliter occido, διακόπτω, ἀφανίζω, φονεύω. vnde δῆϊος, pro eodem, μ. δηΐσω, quo etiam vtuntur oratores.

Δηΐς, ἡ, pugna, πόλεμος, μάχη. vnde ἀμφιδήϊς.

Δήκοκτα, aqua decoctā, vox est Latina à Græcis vsurpata, eo modo quo φάκελλος, ἔξοδος vel ἀξυρίασις, ἄγκλα, & λίτρα vsurpare solent. Athenæus lib. 3. δ ἐστησεφ. ἐπὶ τοῦ τὰς λαχάνας ὁ κωὐκνας πεφ' ὕπνος δήκοκτας, δεῖν λέγων ἀλμυρεῖς ἀκρας γαυλιάν ὑσκολύσας ἀκίμα, Galenus etiam lib. 7. Methodi. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκίων μᾶλλον ἢ μόνον τὸ σφόσρα ἢ δήκοκτα πεφῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ χρόνου ἐψεφθῆναι, ὡς ἐν ὀλίγῳ σκεύαζεν ἔσος ἐξικνεῖσθαι τοῦ φαρμάκου τὴν κατασκεύην ἐν αὐτοῖς σφόσρα γεγονέναι δήκοκτα. vbi Linacer male vertit bis coctā pro decoctam. Quòd autem decoctæ huiusmodi vsus fuerit Romæ, Plinius ita ostendit libro 31. capit. 3. Neronis principis inuentum est decoquere aquam, vitrique demissam in niues refrigerare, ita voluptas frigoris contingit sine vitiis niuis. Omnem vitque decoctam vtiliorem esse conuenit, ita calefactam magis refrigerari subtilissimo inuento. Martialis in Apophoretis: Spoletina bibis vel Marcis condita cellis. Quid tibi decoctæ nobile frigus aquæ? Iuuenalis Satyr. 5. Si stomachus dominī feruet vinóque cibóque Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

Δικτυέρ-ος, ου, mordax. δηκτικὸς κεφάλεος, Euripid. i. τὸν κεφάλαιον δάκνον.

Δίκτης, ου, mordax.

Δικτικὸ-ς, ὴ, mordax, acerbus.

Δίκνυμι, ὕξω, π. ὖκα, mordeo. δάκνω, λυπῶ, inceſſo accuſ. vnde δηκθείς, remorsus, ægre ferens, Epict.

Δηλαδὴ, videlicet, scilicet, haud dubiè, nimirum, profectò. ἢ δηλαδὴ, an liquidò patet. Aliquando ſeiungitur,

videlicet, quippe.

Δηλάομαι, λαδο βλάπτω, item & πάσχω.

Δηλαιτέος, miser.

Δηλαμύης, propalam, ἀγαν φανερῶς.

Δηλέομαι, velle. deliberare.

Δηλεώσω, fut. ἀπὸ τοῦ, lædo. Vox media vsitatior est quàm actiua, iungitur accusatiuo vt Iliad. 1. Καρπὸν ἑδωδὴν πάντα, corruperunt & populati sunt. Βλάπτειν δὲ καὶ κλοπῇ, etiam accipitur, vt tradit Eustat. Odyss. 8. Μή τις τοι κακὸν ὄβριν ἀνὴρ ἀλλοδαπὸς τοι. Est etiam deludo, decipio. Xenoph cum accus.

Δηλη, voluntas, consilium, βουλὴ, Hesych.

Δηλημα, ατος, τὸ, nocumentum, venenum, βλάβη.

Δηλήμων, ον Θ. ὁ, pessimus, nocuus, λυμεὼν, noxius, corruptor, βλαπτικὸς, λυμαντικὸς, λυμαντήριος.

Δήλησις, εως, ἡ, damnum, seditio, ira, contumelia, læsio, veneficium, veneficiorum uoxa, pernicies, ὀργὴ, λύβασις, κακοῦργος πρᾶξις.

Δηλητήριος, qui offendit & lædit. lib Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, venenum, toxicum à Gaza vertitur. Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problemat. ὄργανα σιτοποιᾶς τὰ κνίδη ἔφη, τοὺς ἀσβόλους δηλητήριον, veratro cotumices vescuntur, quod hominibus est toxicum. φάρμακον δηλητήριον, venenosum medicamentum, lethale venenum, mortiferum, veneficum, Dioscor. lib. 4. cap. 134.

Δήλια, τὰ, festa Apollinis in Delo Pollux, lib. 1.

Δήλιας, pro ὁ Δῆλος, Delos insula, Eurip. item oppidum Cariæ.

Δηλιάς, άδος, ἡ, Ceres, & nauis qua in Delum nauigabant, Theori. vade & Δηλιάσ.

Δηλιάσαι, qui Delum proficiscuntur oraculi consulendi gratia.

Δηλιεὺς Θ. ὁ, nomen gentile.

Δήλιος, Hesych οἱ ἀδελφοὶ γεγαμηκότες: qui supra δέλιοι & ἀέλιοι.

Δήλιον, ου, τὸ, vrbs Bœotiæ in Tanagr. Δήλιον τὸ Θηβαῖον, Delium Thebanorum. Est autem supra mare è regione Chalcidis, Herodot. lib 6. puto sic dici templum Apollinis. nam in Delum Apollinis statuam referri iussit Datis dux Darij. Significat τὸ χρεῶδες, i. agrum vrbi Naxiorum adiacentem, Plutarch. de virtut. mul. rum.

Δήλιος, Deliacus: sic dicitur Apollo, à Delo insula. & Δήλιοι, affines, qui duas sorores duxerunt. Δήλιοι χωμῳδεῖς, Delij scopuli, Eurip. Δήλιον καλυμένης, natator Delius: de peritis admodum natandi. Suid. Θέτις τὸν παῖδα ἐμπήξαι νήχεσθαι.

Δήλορος, apud Platonem in Timæo, pro ὁ δῆλος.

Δήλος, τὸ, templum Apollinis.

Δηλοῦσθαι, videl. cer, omnino, πᾶν. Dicitur etiam Atticè ab Aristophane δηλοῦσθαι. δηλοῦσθαι, in respontione post interrogationem, nimirum quòd, palàm est quòd. profectò: quod est affirmatis. δηλοῦσθαι δῆ, Gaza de Senect. esse constat.

Δηλοποιέω, in imprsto. diuulgo, declaro.

Δηλος, ος, ὁ, manifestus φανερὸς, perspicuus, clarus, apertus, patens, compertus, notus, qui est indicio, planus, extans, in conspectum veniens. ἔδηλος τὸ δῆλο τὸ οὐρίσκω, ἢ ἔδηλος τὸ φιλῶ, τὸ φιλῶ ἀπὸ τοῦ πόνου. Xenoph. ἐδήλου ἔζη διαφανέστατα, certum est eum beneficium collaturum esse. Plut. δῆλον ἐστὶ ὅτι φάσεως, &c. mihi dicturus videris. Idem Plato in Epistolis, πάλαι σοὶ δῆλον ἐστὶν, σοῦ μὴ οὐδὲν φροντίζων, &c. iam olim tibi videre nullam tui rationem habere. δῆλον ὡς βαρέως φέρων, planè grauiter tulit, non obscurè molestè tulit, non dissimulanter. Lucian. in Nigrino, δῆλον ὡς τῆς φιλοσόφου κατηγορεῖ, videbatur contemnere philosophos, i. apertè contemnebat. δῆλον ὅτι μεγαλοψύχου, palàm detestabantur. δῆλον ἐστὶ συκοφαντῆσαι, palàm est te sycophantam agere. δῆλον ὡς νικᾶν ἐβούλου ἆθλον, vultu ipso testabatur se iam neque pacem neque quietem acturum. δῆλον ὡς φόνων ἔμπλ, præse ferebat quòd inuideret illi, Plutarch. in Solone. δῆλός ἐστι κἀγὼ μὴ γυναῖκας τῆς ἡδονῆς ἕνεκα, declarat se voluptati gratia, vxorem ducere, Idem in Themistocle. δῆλον ὡς οὐ προῆκτο, constat eum non neglexisse. δῆλον ἦν ποιεῖν, apertè inuitus. Aristophanes. Xenophon libro secundo Pædiæ. δῆλον ὅτι ἐκείνος πάνυ ἀγαπᾷ ἐκ δῆλον ἐγένετο, Idem. δῆλοί ἐσι ἀεὶ ἐγβάντες, videmini fuisse. δῆλόν σ' ἔζει ὅτι ποιήσαντες, &c. δῆλα, manifesta. δῆλα τὰ, indicio est, vilitur, demonstratur. Thucydid. videtur, palàm est. Galen. ad Glauc. ἐκ τῆδε δῆλα μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἐκ δῆλα, δῆλον, apertum & manifestum. δῆλον ποιοῦμαι, declaro, patefacio. dicitur & δῆλον ποιῶ, pro eodem. Demosth. δῆλον ὅτι, videl. cer, affirmatis est. quod & vno verbo δηλονότι. δῆλον ὅτι, palàm fiet, constabit, cópertum erit. δῆλον ὡς, palam est quòd. dubio procul. Cap. 3. Oseæ, septuaginta Interpretes δῆλοις interpretari sunt. pro quibus Aquila φανεροῖς transtulit. Suid. δῆλοις, ὀξέσι, εὐσήμοις vita, somnia, ostenta præsensiones.

Δῆλος, ου, ἡ, insula Delos, sic dicta quòd mari immersam Scabsconditam Iupiter conspicuam reddiderit. vide Etymolog.

Δηλόω, ὦσω, τὸ, manifesto, declaro, significo, explico, præmefero, notum facio, indico, edo, explano, ostendo, demonstro, noto, aperio, detego, argumento fum, renuntio, doceo, expono, testor, pando, planum facio, promo, exprimo, certiorem facio, fidem facio apud Thucydid. præcipio, defero, fateor. δηλῶ πᾶμοὶ, declaro me honorare. Aristophan. πόλεμος δηλόσει μείζων γεγενημένος Θ. bellum ostendet se maius fuisse. Thucyd. ἐδήλου πονηρὰς ἔχων, præ se ferebat quòd mala esset valetudine. τὸ δῆλον δὲ ὅτι ἦσαν, dissimulabant se scire. οὐ δηλῶ δὲ τὸ μὴ, Thucyd. δηλοῖ ἐς αὐτὸν, ipsi patefacio.

Δήλωμα, τος, τὸ, signi ficatio, argumentum, indicium.

Δήλως, palàm, apertè, manifestè vel manifestó.

Δήλωσις, εως, ἡ, declaratio, decretum, edictum, demonstratio.

Δηλωτέον, ostendendum est.

Δηλωτικὸς, ὸν, ὁ, demonstratiuus, significatiuus.

Δῆμα, vinculum, δέσμα.

Δημαγωγέω, ὦσω, τὸ, populum duco, beneuolentia allicio, demereor. factionem facio, popularis fum, & popularem gratiam aucupor. Isocrates ad Nicoclem, πειθὸς δημαγωγήσεις, ἐὰν μὲν τῶν ὄχλων ὑβρίζειν ἐᾷς, μᾶλλον ὑβριζόμενος ἀφέσεται, rempublicam recte & moderaberis, si nec imes vt quis faciat iniuriam alicui, nec patieris iniuria affici quenquam. Popularitet colere & obseruare. τὰ ἐκ χρηστῶν πάντα ἐδημαγώγει, oraculo autem turpius populum mouere est aggressus, Plutarchus in Themistocle. Idem in Camillo, δημαγωγεῖσθαι ἡ σταστικὸν, factionibus fe. ditionibúsque fœdare. Ibidem, δημαγωγῶν εἰς πολλοὺς, vulgus gratia tibi deuinciens, populari gratia in vulgus vtens. Et in Pompeio, ὡς ἀρχὴ δ' ἡ πᾶσι ἦλθεν ἐκ τοῦ μετρίως σωφρονοῦντος, ἡ ἀφυσυχάζοντος ἀπὸ τῆ φωνῆ, Principiò affectum habebat magnopere gratiæ conciliatorem, ac præcurrentem oration blandæ. Synesius, ἡ δὲ τέχνης δεῖ ἡ δημαίνουσης χαρεῖς θέας, εἰ τὸ εἶδ' ἀδρανὲς ἀξιοχρέως ἀναθάλψει, κατὰ μικρὸν ἀγωγὸν σεαυτὸ πλησίους τε καὶ χαρεῖς ἀπὸ βίου, ἀξίωσιν ἄπασιν ἕξῃ, tic demulcere homines, multitudinisque gratiam emereri, vt ab eo diuelli non possint. Δημαγωγοῦντες ἀθλίως, qui Athenis fcem rempublicam administrabant. Eraim. ex Athen.

Δημαγωγία, ἡ, populi ductus & regimen, concio, admioistratio reipublicæ, gratiosa popularisque ratio, magna apud populum authoritas, popularis studium: δημαγωγίας φέρημα, animi elatio ad popularem potentiam capessendam, Plutarchus in Pericle.

Δημαγωγὸς, οῦ, ὁ, administrator reipublicæ, concionator. quod attem est κόλαξ in tyrannide, hoc est δημαγωγὸς in democratia turbulenta. vide Aristot. lib. 5. Polit. Idem lib. 4. Ἐν μὲν γὰρ ταῖς νόμων δυναστευομέναις οὐ γίνεται δημαγωγὸς, ἀλλ' οἱ βέλτιστοι ἐπὶ τῆ πολιτείᾳ εἰσὶν οἱ προεστῶτες. Populi studiosus, qui multitudini inserui orator, ἰσότιμος, ἡ δῆμον νόμοις, à Solone apud Demosthen. dicitur populi princeps, popularis, magnæ ad populum authoritatis, popularis factionis princeps.

Δημάδιον, τὸ, δημάδιον, parum populus, Aristoph.

Δημαρχία, ας, ἡ, tribunus plebis, Gaza de Senect.

Δημαρχία, ας, ἡ, demarchia, tribunatus plebis, ὅτε δῆμος ἀρχὴ: & meum dignitatis, Suid.

Δημαρχικὸς, ὸν, ὁ, tribunitius.

Δήμαρχος, ου, ὁ, tribuum magister & defensor, tribunus plebis, præfectus prouinciæ, & qui per regionem census & facultates populi describebat ad soluenda publica debita. Δήμαρχοι apud Athenienses erant cuiusque municipij principes qui agros describebant, & album asseruabant, & municipes quum oportebat conuocabant, & suffragia dabant, ac pignora capiebant. Suid. Aristoph. περὶ δίκαιον μὲ δ' ἡμερήσιος τῆς. δήμαρχος στρατοῦ, tribunus militum.

Δημεῖον, idem.

Δημεῖα, Hesych. αἱ τῆ δήμου συφάσεις.

Δημελήσας, eidem ἐλεινὸς εἶ: licet tamen potius, cum populum miseritum est, aut miserer.

Δημεσιεύσω, οῦ, ὁ, popularis, amans populi.

Δημεσιότης, ος, ἡ, popularitas.

Δημεύσις, proscriptio, apud Plutarch.

Δήμευστος, ος, ὁ, publicatio, proscriptio, diretio bonorum.

Δημεύω, μ. εὔσω, τὸ, δῆμος, proscribo. φορτικῶς δημεύσας τὰ, bonis multo. commisto vulgo, publica facio. Dionysius Halicarn. libr. 6. δημεύσαν ἡμῶν τὰ ἐκείνου. Accusatur. vnde δημευθεὶς τῶν ὑπὸ Chrysostomo: multctatus bonis. δημευμένῳ Θ. omnibus peruulgatus. δημευθέντας, bonis mulctandum est.

Δημεφελὴς, ὸν, populo inuisus & exosus, ὑπὸ τῶ δήμου μισούμενος Θ. Hesychius.

Δημηγορέω, ὦσω, πᾶν, concionor ad populum, Cæsar, io concione loquor, habeo orationem, λέγω, gratiam concilio apud populum, differo, in concione verba facio, concionem habeo, κλησιάζω. δημηγορεῖν τὸν λόγον ἐν τῆ δήμῳ, Demosth. οἱ δημηγορεῦντες, populi principes.

Δημηγορία, ας, ἡ, concio, deliberatio, seu materia deliberatiua, Aristot. in Rhetor. munus concionandi. Xenoph. oratio, Lucian dicitur etiam κλησία τῶ δήμου, ars studiosa oblectandi potiu quàm

quam commodandi, vt liquet ex verbis Platonis in Gorg.
δημηγορικός, ὁ, concionalis, concionarius. Cic. vel concionatorius. Gel. deliberatiuus. vnde λόγος δημηγορικός, Aristot. oratio in genere dicendi deliberatiuo. Item δημηγορικός, concionandi peritus, & verba apud populum faciendi. Xenoph. ἵνα δημηγορικοὶ ὦσι καὶ δικανικοὶ γίγνωνται. Plato 2. de Rep. σοφισὴ δημηγορικὴ τε καὶ δικανικὴ διδάσκει, scientiam concionalem, i. dicendi in genere concionali, & deliberatiuo, i. apud populum orandi. τὸ δημηγορικὸν, deliberatium genus. vide Πολιτικόν.
δημηγόρος, ὁ, ἡ, concionator, ῥήτωρ, ὑητορικὸς, orator, causarum orator. δημηγόρος πρᾶξις, Euripid. in Hecuba, id est, λόγος τοῦ δήμου συμβαίνουσας τοῖς ῥήτορσι, honores oratorios. In Epigrammat. δημηγόρου κόσμος.
δημήτηρ, ερος, ὁ, & δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, quasi γῆ μήτηρ vt Latinè Ceres, quasi geres, Cic. lib. 2. de Nat. deor. filia vt scribit Hesiod. ἐξ ἔρωτος καὶ Ἰάσιονος, τὴν τοῦ θεοῦ τῆς σοφίας τεκεῖν. Hæc Iasio Heroi peperit πλοῦτον, filium, vt tradit idem Hesiodus. δήμητρος καρπὸς, cerealis fructus, frumentum, Herodot. δήμητρος ἀκτὴ, ἀχθὸς, ἄρτος, pane purus, i. panis expers, Eurip. μὴ τὸν δὴ τὴν δήμητρα, non per Ceterem, Aristoph.
δημητρεῖος, ὁν, ἡ, cerealis.
δημητριακὸς, ὁν, ὁ, cerealis, vt ὁ δημητριακὸς καρπὸς, Alex. Aphr. i. fruges cerealis, vt triticum & huiusmodi.
δημήτριος, ὁν, ὁ, cerealis. δημήτριος καρπὸς, cerealis fructus, fruges.
δήμητρος ἄρτος, panis cerealis.
δήμιος, ον, τὰ τοῦ, à populo donatæ.
δημόβιος, ὁ, ἡ, plebecula, populus, ὄχλος, τὸ δὲ τῶ δημοβίου φάλαντον. Aristophan.
δημόβιος, popularem aurâ capto, decipio. δημοβίου, τὸν δῆμον ἀπατῶ. Aristoph. in Vespis, Σκέλλω πίνων γ' ὡς ὄχλον ὅτι πλουτεῖ τὴν τύχην ἀπατῶν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἐκβιωσόμενον ἐξελθεῖν ὅπως ἡγακλέωνος.
δημοβρόγειος, ὁ, artifex.
δημόβρωτος, publicatus, ὁ δημοσία προσκεκριμένος, Phalaris. τὰ δημόβρωτα τῶν συλῶν, bona publicata, Plutarc. in Crasso.
δήμιος, ὁ, proprie significat publicum, plebeium, popularem: vnde δῆμος, plebs, plebeia multitudo, apud Nonnum. δήμια πίνειν. Homer. Iliad. ῥ, ἠὲ πορεῖν, νὺξ μέλποντες, οἵτε περ Ἀργεῖοι Ἀχαιοὶ μίνυνθά περ Μενελάου δήμια πίνετον, ἠδὲ συμφόρτιον ἔπλεον Ἀχαιῶν. Interpres, τὰ δημόσια τὰ ἔδια τὸ δήμιον ὑζηρέτησε διδοῦμα τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀνδράσι. δήμιος ἀγών, actio popularis, Antiphon: sed accipitur substantiuè pro ministro publico, vt sunt lictores, tortores & quæstionum præsides. δήμιος etiam est carnifex qui & ὑπουργὸς dicitur, & seruus publicus à Valer. Max. cap. de Maiestate. δήμιαι ἀπαρχαὶ τῆς carnifex ingxorabilis, Nizanz.
δημόβριον, τὸ, officina, ἐργαστήριον.
δημουργέω, μήσω, τὸ, compono, facio, molior, effingo, procreo vertit Gaza, inuento, instituo. ὁ δημιουργὸν θεὸς ἐδημούργησε τὸν ἅπαντα κόσμον, vasa expedita ac necessaria fiebant, Plutarch. in Lycurgo. τὰ δημιουργούμενα, quæ per artem conficiuntur. δημιουργήσασα φύσις, natura parens & author. δημιουργέσαι, tibi elaboro. Plato νόμους δημιουργεῖν τοὺς κλύσεις, appellationes struere, Nizanz.
δημόβριμα, ατος, τὸ, opificium, opus, fabricatio.
δημιουργία, ας, ἡ, institutio, rerum popularium administratio. Plato in Apologia ἀμοιβὰς ἐπαγγελῶν τῆς ὁ δημιουργὸς τῆς ὅλων αἰῶνος, &c. artificium, procreatio. Aristot. 5. Polit. τῶν ἀρχῶν οἱ δῆμοι ἐπιζητοῦσιν πολυχρόνιος τὰς δημιουργίας καὶ τὰς στρατείας, antiquitus enim populi constituebant administrationes diuturnas & procurationes. alioqui absolutè δημιουργία, signif. mundi opificium, & δημιουργὸς pro mundi opifice ac conditore. Nizanz.
δημιουργὸς, ὁ, fabrilis. δημιουργικὴ τεχνίτωσις, opificiales artes cerdonicæ, illiberales, sordidæ, Plato νόμ. 8. δημιουργικὰ λόγοι, dictæ sunt ideæ à quibusdam, qui eas tuentur, Philopon. in 2. Poster.
δημιουργικὸς, Aristoph. πατρογενὴς, fabrè. Plut.
δημιουργὸς, ὁ, ἡ, effector, effectrix χρηστὴ τέχνης, artifex, τὰ δημόσια ἐργαζόμενος, opifex. vide in verbo Ποιητὴς, author. Item δημιουργὸς, ἡ, mulier in nuptiis dulciariorum bellariorúmque apparatrix. ἡ τὰ πέμματα μισθοῦσα ἢ τὰ ἐξ αὐτῆς Σωφίλος διοκωμῳδεῖ, Pollux lib. 3. Athenæus lib. 4. In priori significatione, Xenophon, ὅσπερ ταῦτα σοφὸν τὸν δημιουργὸν φιλοῦμεν τεχνίτην. In genere fœminino, Philo de mundo, ἡ αὐτὴ δοκεῖ τῷ δημιουργῷ σωτηρίας δημιουργὸς, virtum rependendarum vicissitudo, artifex est incolumitatis. Item δημιουργὸς mulier, prostibulum publicum. Et δημιουργὸς, ὑποκριτὴς, ποιητὴς ὁ παίζοντος ἐν νυμφῶνι, Interpr. Aristoph. in Equit. Xenoph. ἀσώματος, Aristot. & etiam ψυχοπομπὸς, Latinis pronuba, conciliatrix. uptiarum quæ ἴστ à parte sponsæ: vt qui vitro præsit dicitur νυμφοστόλος ἢ ἀβρωνυμφίος, auspex. Tranquil. in Neronе, dicit ut etiam πάροχος. apud Aristop. in Auib. hic etiam νυμφόστης, vt illa νυμφόστρια nuncupatur. Exponitur etiam δημιουργὸς, fidei, conditor. opifex, artificio intentus, architectus. quæstuosus. δημιουργὸς λόγων, Æschin. ὁ δημιουργὸς δημιουργὸς, id dicit author, Nazian. δημιουργὸς γόμων, legum conditores, Aristot. lib. 2. Politic. δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit, i. practicus. δημιουργὸς τοῦ πανουργήματος, artifex fauri, Lucianus in Nigrino. δημιουργὸς etiam dicebatur, quidem magistratus in Peloponneso apud Demosthenem. vide συνεδημιουργὸς, apud Platonem νόμ. 8. i. administer.
Δημοῖα, populum gubernans.
Δημοκλῆς, Hesych. expon. ἀθεόδωτον celebrem.
Δημοκράτης, ους, ὁ, orator rerum populi, ὁ τὰ δημόσια καπηλεύων. Homil. ἀφ' ἁπλοϊκοῦ ἐς βασιλέα.
Δημογέρων, senior, homo ætate venerandus Iliad. γ, γείᾳ τε δημογέροντες. οἱ τε δ' ἄμου ὕπνου ἀΐξῃ τὸ γῆρας, verbis proceres. lib. 4. Epigr. δημογέρων ἥδε, dicitur, i. popularis.
Δημοδιδάσκαλος, id cuncti concionatores Ecclesiastici Synesio.
Δημοειδὴς, Hesych. expon. δημώδης, ὀχλικὸς, popularis, plebeius.
Δημόδετος, à populo, lib. Epigr. ex plebe, ἀπόλιον.
Δημοθενὴς, ας, ὁ, epulum. Aristot. de mundo, γίνονται ἢ κατ' ἀνακλίσεις νόμοι καὶ πανηγύρεις ἐπαύλεις, &c. epulæ legitimæ, hoc est, populares epulæ. Pollux lib. 6. αἱ ἢ δημοσίᾳ ἑστιάσεις, θοίνας, ἐπὶ δεῖπνα, παιδοτροφίας, δημοθενὴς τὰς ἢ τὰ σπόρια. In Memnonis Ecloga, ἐν δημοθενὴς ἔζω τῆς πόλεως λαμπρυνόμενος ἀξιοπλουτήμασι τοῖς πολίταις. Pro die festo ponitur Theodor. lib. 3. historiæ Ecclesiasticæ, vt alibi sæpius.
Δημόθυσια, Hesych. ἢ τὰ δήμου θυσία.
Δημοκατάρατος, populo inusus, quem populus ditis execrationibus prosequitur, Nazanz.
Δημοκλὰς, plebicola, publicola. Plutarc. in Public. ὥστε πονηρὸν κόλακα καὶ δημοκλὰν αὐτὸν ὁ δῆμος ἐξ ἀπηρῶν ὄντα, σπουδῇ ὁ ποιεῖσθαι, δημοκλὰς, populum reuerenter colentem & officiosè, populares, τὸν δῆμον σεβόμενον, Strabo lib. 14.
Δημοκοινία, ας, ἡ, epulum publicum, teste Polluce.
Δημόκοπος, ὁ, ἡ, idem quod δήμιος, & δημόσιος, minister publicus, lictor, tortor, quæstionum præses, prætor, Etymol. Pollux libro 8.
Δημοκόλαξ, κος, ὁ, adulator populi.
Δημόκομπος, tactator, garrulus, σωμύλος, δημηγόρος, qui populo placet.
Δημοκοπία, popularitas, quæ etiam ὀχλοκοπία vocatur, popularis seditio, Bud. Comment. Plutarc. in Fabio, τοιοῦτον βάρβαρον ἐς τὴν ὑπατείαν ἐσφαρδέτε ὑπὸ ὄχλου ἀσήμου, βίᾳ ἢ διὰ δημοκοπίαν καὶ σοφιστείαν ὑπεισήμου, interpres vertit, Terentius Varro in consulatum prouectus, homo genere sanè obscuro, fed vitæ ex captatione populi & loquēdi scientia insigni, &c. Suidas docet, δημοκοπία, & ὀχλοκοπία, idem esse, i. κενοδοξίαν ἢ δημοκοπίαν pro concione accepit Phalaris in Epist.
Δημοκοπίδης, apud Polluc. lib. 7. genus calciamenti.
Δημοκόπος, ος, ὁ, qui populum velut concuit, ci obrepens arte aliqua. Et δημοκόπου, idem quod δημηγορικοῦ, nisi quòd δημοκόπος legibus agrariis, & muneribus gladiatoriis, & spectaculis multitudini lenociniari & obrepere solent, aut epulum æque præbendo: δημηγορὸς verò concionibus. Et superlat. δημοκοπώτατος, maximè popularis qualis fuisse fertur Asdrubas apud Appian. ἐν Ἰβηρικῷ.
Δημοκοτὸς, populum lenocinijs capto & gratiam populi emereor, popularitate mihi populum seruire cogo. in Epist. Chionis, ὅταν δέ τις δουλοπρεπῶς ὑπὸ τοῦ δήμου θεραπεύηται. Καὶ ἀναρρεῖν ἡγεμόνας, τοὺς ἐκ δήμου ἐγκαταλεγέντας συκοφάντας ἐν ἐκκλησίαις ποιεῖν.
Δημοκρατούμενος, viuo in democratia regor à populo. Plato. ἐν ᾗ δημοκρατουμένῃ τε πόλεως, quum ciuitas sub populari statu esset: popularitèr regor.
Δημοκρατία, ας, ἡ, principatus populi, status popularis. imperiū popularē. ἡ δημοκρατία στρατὸς ἔχει, ἢ μᾶλλον ἀστασίαν ἐπαμφίεσι, Politic. Aristot.
Δημοκρατικὸς, ὁ, ἡ, qui fouet principatum popularem, populari instituto viuens, qui dignitatem in libertate constituit. δημοκρατικοὶ νόμοι, ἴσοι populares, id est, quæ à populo feruntur. Plato libro 1. de Repub. δημοκρατικὴ πολιτεία, populi potestas, Idem de Legibus.
Δημολέλητος, ὁ, peruulgatus, celebris in populo.
Δημοπίσειρον, turpius, indecentius, ὅτι τὸ ἐς ὄψιν παντων γενόμενον, ἀκρωμοτέρον. Hesych.
Δημοπλῆκες, Suidæ δημοκόποις, Hesych. est & δημοφόρημα, δημοθοινούμενα, ἢ μισοῦσι παίζων, θωπεύσι.
Δημοπλῆκες, fraudulentus erga populum ipsum circumscribens & eludens. Aristoph. in Ranis. ἀπόλει ὑβρίζων ὑπὸ χαμαιπετῶν αἰσχυνόμενος, Καὶ δικολογῶν ἐν δημοπλήκοις, ὑξαπατῶν τοὺς ὄχλους ἀεί. Interpr. exponit τὸν συκοφάντην ἀεὶ ἢ δημαγωγὸς τῷ ζῶν ὁ πεδοκὸς, ἢ ἢ δῆμον κολακεύοντας ἢ πείθοντας.
Δημοποίητος, vel Δημοποίητος, ὁ, ἡ, qui in ciuitatem recepti sunt, suffragio populi vrbe donati, Plutarch. in Solone. Pollux lib. 3. οἱ ἢ δημοποίητοι, ὅποτε ὁ δεσμώτης κοινῇ πολιτείας σύγκειται. τῶν ἢ ἀεὶ ποτὲ πεπραγμένων φιλίᾳ καλεῖται, καὶ ἀεὶ οὗτοι ὑπομένουσιν ὑποπολίται, ὑπὸ τῶ Πολίτων.
Δῆμος, ὁ, populus, vulgus, plebs, pagus, plebeia gens, familia, status populatis, πλῆθος, τόπος, πόλις, tribus, multitudo, turba.

τὸ δῆμα, τὸ δεσμώτιον, σωτηρίαν δηλοῖ· ὅχλος· ἡ ἀξιὰ τὸ δῆμος, ἢ ὃν σῶμα ὑπαίχων. δῆμος & φυλὴ non idem apud Athenienses: Plutarchus in Pericle, ἐκεῖνοι γὰρ τὴν μὲν φυλὴν ἀκριβῶς τοῖς, τὴν δὲ δῆμον χαλεπῶς, vbi Lipus. Pericles enim tribu quidem Acamantides, curia verò Cholargenses. φυλὴ καὶ δῆμος, tribus & gens, apud Plat. καὶ φ. δῆμος καὶ οἱ ὀλίγοι καὶ δῆμος, populus & pauci dicuntur. Plutarchus in Pericle ostēdit Thucydidem nobilitati studentem, & Periclem populo, dedisse initium vt altera factio δῆμος, altera οἱ ὀλίγοι, dicerentur. δῆμος ἢ φράτριαι, Plato de Leg. φ. Homer. δῆμος, δῆμοι τε φρήτρη Θ', vocat, Iliad. β. τὸν δ' ἦμυν ὣν σὺν, quum tu de plebe fis. τὸ δῆμος, populatim. δῆμα δὲ πρᾶον, apud Troiam, Hom. Odyss. ἢ οἵτινες ἀνδρῶν τὸ δῆμου, populares, quidam è populo. εἰς ἢ δῆμον, ad vulgus. πᾶς· πᾶς τὸ δῆμου, plebeius quisque, Herodo. τὸ δῆμος ποσπαλέμων, τὰ τὸ δῆμου ἐφρόνουν, factionem populārem sum sectatus, Thucyd. δῆμον καταπαύειν, democratiam, statum populārem dissoluere, statum populi euertere e. Demost. δῆμος ἀξιοῦντες εἶ, populārem vitam agere velle protestantes. δῆμος, factio, ve erant agitatorum 4. factiones, Veneta, Prasina, Albata, & Russata.) No. xvij. in formula mandatorum Inst. δῆμος τῷ πάντων. vbi de factionib. Orcenlib. vt lib. 5. Epigr. Πολλὰ μὲν δῆμος δίκασεν, i. diuersarū factionum fuit. Vide δῆμαται, Populares, factionarij.

Δῆμαρ, ῆ, meretrix corpus passim vulgans populo, prostibulum, Archiloch. apud Eustath. Iliad. φ. δημηγορὲ γυνὴ etiam dicitur apud Athen.

Δημάς, ᾶδος, pinguedo λίπος, σημ. δ. Odyss. ξ, ὡς δὲ τενθὼν σιαδάτας πάντοθεν ἀρχὸς ἄμφω· μελικὸν εἰς πάντα δημάς. ἀδὴ τὸ ἀφ' ἀδὸς βδέλλεται γὰρ τὸ λίπος. Significat & δημάτιον, plebeium, populārem.

Δημόσια, publicè. ἢ publico. propalàm, vulgò. Plutarch. πρὸς ἀργυρίσας, ἢ δημοσίᾳ κερδανῶν, publicè comœdia persstrictus.

Δημοσιακὸς, ἢ, publicus.

Δημοσιεύομαι, οῦμαι, ῶμαι, δημοσιεύσομαι, publicus fum, publico, publicè edo, Aristophanes Achar. Plato in Apologia, pro republicam attingo seu tractoreui oppoinitur ἰδιωτιεῖν. ἀκατηγόρητον ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τὸ δικαίου, ἢ εἰ μόνον ὀλίγοις χρῆναι σωφρονεῖν ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσα καὶ δημοσιεῦσιν, id est. publico non fugi magistratui publico abstinere. δημοσιεῦσαι πάλιν πολιτείαν, empublicam componere, & ad meliorem conditionem redigere. οἱ τὰ πολλὰ μισθὰ δημοσιεύοντες, qui publicè edunt palæstræ certamina. Nazian. in orat. δημοσιεύειν est etiam palàm facere ad ostentationem & δημοσιεύειν χρήματα pecuniam exercere, aut collocare in re aliqua. Bitil.

Δημόσιος, ὁ, publicus, δῆμος, lictor, tortor, popularis, ad rempublicam spectans, ciuitati inseruiens, tribunus plebis, publicatus οἱ δημόσιοι, accensi magistratus, qui reipub. curam gerunt, in Epigram. sacri & deuoti, Aristoph. δημόσια χρήματα πράττεσθαι, pecunias in fiscum redigi, Plato νόμ. θ. δημόσιον ἀδίκημα τὸν γεγραφὼ, Hermog. δημόσιον ἔδοξε Θ', solum publicum. δημόσια ἔσται, proscribatur, Demosth δημόσιον πλοῦτος, publicæ opes, Thucy. δημόσιον γενέσθαι, publicum fiat, Plato νόμ. ἐ. δημόσιον ἀγῶνα, publici & solemnes ludi, Æschin. τὸ δημόσιον, reipub. ærarium fiscus, publicum. τὰ δημόσια, item, respub. negotia ad rempub. pertinentia. Plutarch. in Solone. εἰς τὸ δημόσιον ἐκτίνειν δύο δραχμὰς, ærario duas drachmas soluere. ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, ærarius reipub. debitor populi, Demosth. ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα χρήματα, acta in ærario condita, idem Demosth. εἰς τὸ δημόσιον φορεῖν, in publicum prodire. ἐν δημοσίῳ, publico sumptu. ἐν τῷ δημοσίῳ πρᾶσθαι, publicè alere. εἰς τὸ δημόσιον φορεῖσθαι, in concionem qui prodit. τὰ δημόσια πράττειν, Plato in Apologia, i. rempubl. tractare & administrare. Δημόσιον & pro carcere ex Thucyd. adfertur. lib. ε. ὡς δὲ ἄνδρας, ὅσοι εἰσὶ καὶ ἀμφότεροι, ἐν τῷ δημοσίῳ ἤδη ἐβλωμένων supple ἀποδίδοσαν. Epigram. δημόσιον. exp. præfecti carceris. sub aliis ministri publici. à Dem. autem δημόσιοι vocari ὑ ωπηρεσία, scribit. Bud.

Δημοσίου, μ. οῦ, ῶ, τὸ, publico: Accus.

Δημοσιώνης, ου, ὁ, vilis, plebeius, quasi è populari fece emptus, ὄνταπλ.

Δημοσιώνιον, ν, τὸ, prouentus publicus. τὸ δημοσιώνιον φυλάξαμεν Θ', Plutarch. in Politic. qui publicos prouentus seruauit & auxit.

Δημόσιος, publicè.

Δημόσιος, (per contractionem pro δημόσιος Θ') Hesy. ὁ τὰ δῆμου σώζων vel ὁ δημοδιώκτης. ὁ σῶν.

Δημοσπορεῖν, in populo versari.

Δημοστασία, ᾳ, publicè perficio δημοστασίη ἱερῶν πλοῦν, publicum sacrificium perficere, facere, Demosth.

Δημοστελὴς Θ', ὁ ἢ, publicus, solennis, δημόσιος, populi impensis structus. Συνῆλαν τινὲς δημοστελῆ σφῇ ἐ πόλεος ἔδυσι, sacrificiū quoddam publicum ante vrbem sacrificabat, Plutarch. in Numa. δημοστελὲς ἑορτὴ, Chrysost. ἀδείπνον. δημοστελὲς κρίσις, Aristides. Athenagoras in Apolog. δημοστελὲς ποιεῖσθαι ἐγκώμιον, planctus publicos instituunt. Item Demoteles proprium Somij tyrānī.

Δημότερος, populares. cives. Apollon. δημότερα γωνάμενος, plebeiæ & priuatæ. Aratus, δημοτέρης δ' ἐκέκασο, populares ciuilesque leges.

Δημοτερόπος Θ', ὁ ἢ, populo iucundus.

Δημοτεύεσθαι, agere cum populo aliquo, & quæstum ab eo facere, esse populārem seu gentilem, τὸ μετὰ τὸ δῆμου ἢ πολιτικὸς ἢ νόμου.

Δημότης, ου, ὁ, tribulis, plebeius, gentilis, municeps. curialis. Cicero cives curiales dicuntur 2. Offic. Xenophon, πάντ' ἐκ τῶν δημότας ἢ πάντας. Aristophanes τὸν. τοὺς κακωνύχους εἶναι οἱ ἐμοὶ δημόται, me tribules. δημότης, populāris, id est, eiusdem populi, vt Athenis populāris erat alicui, ὁ μετ' ἐκείνε δημοτεύων ἢ μόνος. Erat enim ciuitas in populos diuisa. vt in tribus vrbs Romana. Item ciues & qui est eiusdem nationis particeps.

Δημοτικὸς, ἢ, ὸν, plebeius. affabilis in populo, publicola, φιλόδημος. Xenophon. δημοτικὸς ἢ φιλάδημος, popularis, populo conueniens. Aristo, lianes, τὸ μὲν σοφιστὰ δημοτικὸν ἢ χρήσιμον. ὁ ἠσυχὰς ἀδόκιμος, ho. mines plebei). Demosth. δημοτικὸς λόγος, Aristophan ὁ δημοτικὰ ἀθροιστὰς, id est, vt ἐγὼ τὰ ὄχλε τῆς δημοκρατίας, Thucydides. χρῆσθ δημοτικὸν, ornatu populāris. Plutarch. in Othone. τὸ δημοτικὸν, popularitas. τῷ δημοτικῷ ἀνὴρ, populare eius ingenium. τὸν δημοτικὸν ὑβρίσατο, populari comitate celsit Piutare in Romulo.

Δημοτικῶς, populariter atque humaniter.

Δημοτίδιον, lu. ere, lætari, δημοσιοπιεῖν, ἀπαπᾷζειν, ὃ. φράσθαι δεῖν, βδέλλεσθαι ἐκπαθεῖν.

Δημοχαρὴς Θ', ὁ ἢ, qui populārem auram captat. τὸ δῆμου χαρίζεσθαι ἐν τῷ λέγειν, Eurip. Λαὸς πάλαι μου τοῦτον ἐκ τοῦ δημοχαρὲς Θ' ἐκείνου

citur potius ὁ ἐμφ.
ἐμφύλιος, Ei ὁ ἔνιος, dimico, Apollonius 1. Argonaut. πεπτήκατο δ' ἐμφυλίοις. Et ἐνιμάομαι, pro eodem, Idem libro 2. κεκοπότε δ' ἐνιμάασθον.
ἐνίσσομαι, contendo. Apollon. lib. 2. Argon. κραιπνὸν ἐνισσόμενοι, pro ἐμφιλοπολεμοῦντες.
ἐνστόμιος, vel ἐνστόμιον, rixor. φιλονεικῶ.
ἔνστασις, ἡ, contentio. μάχη ἀπὸ τοῦ ἐνίστασθαι, τὸ πόλεμα. Hom ὁ δὲ νηλεὲς ἔνστασιν. Idem Iliad. ἐνίσσετο ἴχνεσσι μαχήσασθαι.
ἐνστασιάζω, pugnare : ἀ ἐνστάσιμος, vt vult Interpres Apollonij Rhod.
ἐνσῦ, dis, διὰ μακρὸν, ἐνδὶ πολύ. Homer. Iliad. ἐ, ἐνσὺν δ' ἔ δ' ἔλασθαι, &c. i. ἐνδὶ πολὺ μᾶλλον χρόνον.
ἔνσυος, ὁ, ἡ, ὁ, diutinus. Sophocl. πολλοῦ με διαρύντα ἐνσυοῦ πατρὸς ἀμοῖ πρώτου χρόνου, Dorice, pro ἐνσυοῦ χρόνου. Eurip. ἐνσὺ ἐνσυος, diu, apoll. ἐνδὶ πολὺ μᾶλλον χρόνον: & μὴ ἐνσυος, apud eundem, id est, diu post, multò post.
ἐνσυόω, aligare. εἰ ἐμὲ, θανατώσας ἐν τῷ δι' ἡμοτηκέρι, ἐνσυώσεις, Plutarch. ἐνσυοῦν λατινοι πάλαι μὴν λέγαρε, νῦν δὲ ἀπλῶς κρεμνύουσι.
ἐνσυφελία, ἡ, defensio.
ἐντεῦθεν, quidem. videlicet, omnino, πάντων, igitur, tandem. Xenoph. μᾶλλον δὲ ἐντεῦθεν, nequaquam certè. Aristoph. πάλαι ἐντεῦθεν ἐστὶ τὸ πάλαι, πάνυ. Idem Aristoph. πάνυ ἐντεῦθεν ἐστὶ τὸ ἐμέτρησε, quo pacto tandem id dimensus est. Idem, τί δῆτ' ἐντεῦθεν ἐξεῖ; quidnam videsi? Idem, ἆρ' ἐντεῦθεν ἴσμεν ὃς ἐδὲν λέγεις; vtrum tandem? Sophocl. τί δ' ἦτα πάρεστιν τοῦδ' ὑπεπτηθῆ βάσης quid ita quumobrem? μὴ δῆτα, nequaquam. Aristoph. ne igitur. Demoth. ἢ δῆτα, itaq; nimirū, nam. ἰσως δῆτα, Plato νόμιζ. ἐρυθρὸν δῆτα, erubesco certè, &c. Aristid. πότερα δῆτα? vtrūnne? πού δῆτα? vbinam?
ἔντι, pro ἐστὶ, vt. Plato 2. de Rep. ὡς ἐστὶ τοῦτο εἶ τις ἐχέ γ' ἀλλ' ἢ ἔντι ὅπως ἔλω, & c. porrò autem siquis præter, quòd si quis præter, nam siquis præter.
ἔντιος, posterior.
ἐνυάλιος, iquenian, Etym. ἐνυάλιος ἐνδέλιος. Ἐνυάλιος, Lucian.
ἐνυώ, ὦς, Ceres. ἐνυὼ τὸ ἐνὸν τὸ ἐνιαύσιον ἢ ἐνυὼ τὸ ἐνὸν τὸ πάντα. ὡς γὰρ ἡ δικαιοσύνη ἐστὶν ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἕξις ἢ ἐνυὼ τὸ ἐνὸν, τὸ ἐνιαύσιον, ὅτι μὴ καπνὸν ἐνὼ τὸν ἐνυὸν ἔφερεν. πανὶ δὲ φασιν, ὡς λέγει ὁ Τιμαιος, ὅτι Ἐπικορείοις ἐνὼ τὸν ἐνὸν τὸ ἀφιέντας. vide Ety. κρητὸς δ' ἐνυὼ, leges, Aristoph. in Pluto.
ἐνυὸς, populans, vastans: à ἐνύω, quod à ἐνυέω.
ἐνυωμένη, Helena dicitur, Odyss. 9. vt apud Virgil. dia Camilla. Et Ennius, Constitit inde loci propter dia dearum. id est Dearum, dias, μεγάλων, Schabet vim Superlativi, egregia inter mulieres. Idem Iliad. ἐξ εἰ κε δίας, in mare sacrum. Ionicè. δῖη, pro eodem. Hesiod. δῖη τε νύμφη, & ua Menippe. διὰ δίκη, diuina vitio, dira pœna. vide in dictione Δίκη.
ἐνὸς, Ionem: Accusat. est, ἰόνὰ τὸ ζεύς Est etiam δία nomen insulę in Creta, quæ postea τὰζ Φ- dicta fuit: nam Iupiter in ea educatus fertur.
ἐ, Præpositio, cum Genitiuo, per, à, ex, significat : vt διὰ τοῦ παῖδα ἀδέμενον γέγονεν. Interdum etiam cum Accusat. Xenoph. διὰ νύκτα παρενόμησε, per ignorantiam cōtra legem fecit. & Hom. Odyss. δ, νύκτα δι' ἀμβροσίαν, per almam noctem, &c. i. semper. Stoicum dogma est, Ἔρωτα ἡζ ὑπάρξαι φιλοσοφίας διὰ κάλλος ἐμφανῆ ὄψιν. Cicero Tuscul. 4. Amorem ipsum, cooatum ipsum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie. Interdum inter. Apollon. 2. Arg. ἕνεκ' ἀν φοίτα φύγης ὁλοὰς διὰ πάντας : sic Virgil. via secta per ambas, id est, inter ambas, διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia spectatione dignus, Herodot. διὰ νόσων, inter insulas. Homer. Iliad. γ, in principio versus, διὰ νῦν ἀσπίδος ἔλδε, &c. priori longa. Idem breui, Ibidem mox, ἢ διὰ θώρηκος. διὰ κλεΐος λέγεσι, apud Aristot. i. exquisitè dicere. διὰ λαῶν πρίηται χεῖσθαι, Galenus, i. ex oleo frictionibus vti. διὰ ἀκρίτου πεπονῆσθαι, ex farina compositus. Plutarch in Numa. διὰ μικρῶν χρόνου ἐπὶ τὰ μείζω, atramento leges scribo, Idem in Solone. διὰ πολλοστοῦ ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν ἴδιωτικὸν λόγον, orationem versibus exprimere, Ibidem. Διὰ τοιούτου σχήματος. Significat tropicè & figuratè dictum. Basil. in Hexaem. Πάσαι οὐδ' ἀστολικῶς ὀξήκασιν ἐν τῷ ἀορίστῳ κατηρξάμενοι, suppressa in præsentia omni allegorica enarratione. διὰ χρόνου ἐλθὼν πρὸς ἰδίους, habenas manu tenet. Idem in Numa. διὰ χρόνου ἔχω, in manu habeo, Lucian. διὰ χρόνου, præ manibus. διὰ χρόνου ἔχοντες, manibus tenentes. διὰ τοῦ θυρεοῦ πατάξαι Φ-, impulsis foribus ingressus, Plutar. in Publ. διὰ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμ, qui est ciuitati in ore, Bud. in Epist. Differt διὰ σοῦ ἀ διὰ σὲ, nam cum genitiuo Significat μετὰ σὲ, vt διὰ σοῦ ἐπέμπετ' ἀνδρί, μετὰ σοῦ ἐπέμπετο σοι, at cum accusatiuo causam denotat. δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφ Φ- δέεις, per vtrunque exige gladiū. διὰ μὲν χεῖρ' ἐπάσῃ, cum omnibus armis contendere. διὰ μιᾶς ἐλθὼν διαφάσῃ, cum Danais congressus præho, Kurip. διὰ μιᾶς γένεται γνώμης, vno sit consensu. Isocrat. διὰ πάντος, ad finem vsque. δι' ἡμέρᾳ τ' αὐθανάτοισι θεοῖς ὑσσέσσι, nostra gracia Deus humanam naturam fouit. Nazian. δι' ὅπλ, ideirco. διὰ δραγμῶν μάχεσθαι, cminus pugnare. διὰ πολέμων, multis. διὰ βραχέων, & δι' ὀλίγων, paucis, Polyb. διὰ μακροτέρων λόγος ποιεῖσθαι. Isocrates, pluribus verba facere. διὰ βραχέων ἀκούειν, Demosth. Idem, βούλομαι δ' διὰ βραχέων μεμνῆσθαι πρὸ πεφαγμένων αὐτοῦ διὰ πασῶν, id est, ex omnibus, continentia quæ perfectur ter in dupla ratione. διὰ πάντα, continentia quæ perficitur sesquialtera ratione. διὰ τριῶν, breui. In Euangel. Marci, cap 2. ἢ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς καφαρναοὺμ δι' ἡμερῶν, post dies aliquot: aliquot diebus intercitis. Ita absolutè positum & absque numero rarum est αὖτι τῆ μετὰ. διὰ δ' ὀλίγ' ἡμερῶν ὕστερον τὸ πρῶτον ὕθαμβοῦντες, ἀλλ' exacto biduo aquam mutant, Diodor. lib. 2. cap. 87. δι' ἐνιαύτου ἡμέρας ὑπανιον, nono post die, Budæus in Epistol. δι' ἔτους πρῶτου, post tertium annum. Plutarch. in Cimone, Καὶ τὰ ὀστᾶ κομισθέντα μεγαλοφρονέστερον ἐπιτάξαι εἰς ἃ αὐτὸ δι' ἑβδόμου τεθνεκότος, διὰ πέμπτου ἔθαψαν, quinto quoque anno. Lucian. διὰ τρίτης, tertio die, Galenus. Quod & ἐξ ἑβδόμου. Theophr. de hist. 4. cap. 4. δι' ἔτους πέμπτου ἐχωνεύετο. Aristoph. in Pluto, quinto quoque anno congregare. δι' ἔτους ἑνὸς ἢ κώμιτας τῶν ὑποκριτῶν, hunc vilipirus, quem duodecuigenti mensibus non videtam. διὰ χρόνου λέγειν, per interualium Plin. ex interualio. Cicer. dicere, id est, διαλείποντες, Æschines. δι' ἡμέρας διαχέζειν, Herodot. per totū diem iudicare. διὰ μακροῦ, & διὰ πολλοῦ, non subinde, aut identidem, sed longo interuallo, diu : quod etiam διὰ χρόνου dicitur. Plato lib. 1. de Republica, μὴ διὰ φιλοφρόνως μοι ἐνδέχειν τῷ. διὰ χρόνου δὲ ἐνωσάκεσ αὐτὸν, amdiu enim erat quum eum videram δι' ἡμέρας, per diem, interdiu, Aristoph. νεφ. νεανίσκων δεῖ δι' ἡμέρας λακωνίζειν, &c. Aristoph. in Pluto. ἔτιπε διὰ πολοῦ χρόνου σ' ἐωρακέναι, i. diu est ex quo te non vidit. Idem ibidem, βέλει διὰ χρόνου φέρε μι πάσαι: vis post longum interuallum mecum ludere? id est, tandem. διὰ παντὸς, semper, assidue, perpetuò : διὰ τὸ βίς, per totam vitam. Plutarch. Δικαιότερον ὑμῖν αὐτὸν ἀπολῦσαι διὰ βίου, ἢ δι' αὐτὸν Φ-, per totum τ-tum: vnde ὁ διὰ βίου Φ- σωτηρία, impiterna salus, Aristot. de mundo. Idem ibidem, φυλάττει τὸ σύμπαν δι' ὠῶν Φ-, vniuersitatem tuetur in æuum. Plato 1. de Rep. σκοπεῖν διὰ νυκτὸς ἢ ἡμέρας, die ac nocte consyderare. ὁ διὰ μέσου χρόνου, intercedens tempus. διὰ ἡμερῶν πολὺ πίνειν, Theophrast. de hist. plant. lib. & cap. 4. i. intermissis aliquod diebus bibunt. πολὺ διὰ σίτου τε ἢ διὰ ποτοῦ omnia quæ ori sunt grata, Xenoph. αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, voluptates corporis. apud eundem. & ὁ διὰ βίου χαμαιτυπεῖν ἡδονὴ. voluptas, quæ ex nummis percipitur. διὰ στομφῶν ἀκούσωμέν τε ἀπαθῆ ἐφυτοῦ, inquit Aristot. in per fluuios seu ex fluuiis subuehūtur exhalationes. διὰ τιμῆς ἄγειν, τιμᾶσθαι ὡς τιμὴν, honorare, honorem alicui habere Cicer. Cæsar in honore habere. Synesius, φιλοτιμοῦνται πάσῃ σθένει καὶ ἀφ' ὧν με διὰ πάσης ἄγειν πειθὼς, δι' ἡδονὴς ἄγειν veneratiui, venerationem dignari, Gregor. διὰ μνήμης ἄγειν, memoriam alicuius scriptis mandare. Synesi. διὰ τοῦτο ἀφθόνως μνήμης ἄγ' ἀ τιμὴν φιτοφύτων. διὰ φυλακῆς ἔχω, custodio, Thucydid. Sic διὰ μνήμης ἀ ἐπιμελείας ἔχω, Budæus epist. prior. apud Eutr. δι' ὠμοιμὶς ἔχομαι ἐκ χαὶ τῷ. δι' ἀνορχᾶν, Patusan. διὰ φρόνων γίγνεσθαι, in metu verlari. Plato 7. de Legib. δι' αὐτὸ ποιεῖσθαι, in potestatem redigere suam. Aristid. αἱ δι' ὀλίγου, quaproptè. διὸ, διόπ, quamobrem: Et pro quibus. i. per quæ, vt 2. Epist. Petri, c. 3 & alibi. Cum Accus. verò, propter. & est nota causæ, vt διὰ σὲ τοῦτο πράσω. Quanquam & hoc significatum cum Genitiuo reperiatur, vt tradit Interpres Aristoph. in δι' ἐμὲ, causa vel culpa mea. Plato 1. de Repub. ἐγκαλῶ γε ἐξέαμαι δι' ἡμεῖτον, δι' ἃ διὰ σε, non bene sum pastus culpa mea, non tua. δι' ἐμὲ, quantum in me est. ὑπὲρ δι' ἀλέξωμεν, inceslit per Alexindrum. διὰ τὸ χρόνου, pro temporis ratione. διὰ τὸ ἀσφαλὲς αὐτὸν θεῖν, quòd ibenter exirent. Thucyd. Idem, πολοπιπασιν τῷ μὴ γιάμη δι' ἀδικίαν ἐφυλόνδε μίσος ἔχειν, εἰδὸ πολοπιπασιος ἐμίσος ἐκ μὴ γνώμης προαιρετῆ δὲ ἔσος ἔχειν. εἰδὸ ἀδικίας μᾶλλον ἢ ἀφιλίας ἐμίσος. Valla, iudicio Polponneſium in Athenienſes non conſuetum odium geſſit. διὰ ἀξιτὸν, propter virtutem. virtutis ergò, Lucianus. δι' ὃ δι', quocirca. δι' ἃ, quamobrem. Plato in Epistol. διὰ τοῦτο, ob id. Demosthenes, hæc gratia. διὰ εἰς θεοὺς, deorum beneficiate, pro. διὰ τοῦ θεοῦ, Demosthen. διὰ τὸν μέγας χάρτες, fortunæ beneficio, vel propter fortunam magnus euasit. Demosth. διὰ στεφάνου, Ἐπεὶ διὰ ἐμὲ γε ὑμεῖς αὐτὸν ἐπαινῶ ἀπολουλάτε, Nā quantum in vobis fuit. laudatu peri ſſetis. Isocrates, ἐκ Ἀσχίνου, ὧν ἐδὲν διὰ τὸ φθόνον τὸν αὐξόντα ἔξειν, ὅτιμὰ ἐκ ὧν τὸ τοῦτο μέγος ἀπατᾶτο τὰ φορερμένα πεφεκτα, quantum in eo fuit, & per ipsum. Terentius à le dixit , Narrat vt virgo integra etiam tum fiet à se, ἐφ' ἑαυτῆ. Διὰ enim ἀπὸ de in hac significatione cum accusat. construi ſoler. Demoſt. διὰ στεφάνου. Καὶ διὰ τὸν τοιοῦς τύπους, ἢ διὰ τοῦ αὐτοκαμάτους τοὺς ἡμετέρους βουλήσασιν, ὑμεῖς ἐς ἐυεὶ ἀπολῶ τὸ διὰ τῆς πόλεως. Inde illud Hesiodi in Ergis in principio, Οὔτε διὰ βροτοὶ ἀέρες ὁμοῖς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε. vide Ἔνεργ.
διά, in compositione significat per: vt διαγράφειν, perpurgo : Et per medium, vt in verbis, διαπερᾶσθαι, διαξενολαύειν, διεκπίπτειν, διεξέρχεσθαι, &c. notat & μεταβολὴ & maiorem ἔμφασιν, vt in διαγέλασμαι, διαίσχυνομαι : vt & apud Latinos dis separationem, exprimit.
διαβαθίζω, pertranſeo.

Διαζώματος, genus calciamenti, Pollux. Festúsque exponit diabathri genus soleatum Græcanicarum vade diabathrarios vocari Plaut. in Aul. quæ res eo pertinet.

Διαζώννυμι, cingo, circumdo.

Διαζώννυμι, perimo, transfodio, trucido, trajicio, transfigo, interficio.

Διαθεσπεσιάζω, celebro, prædico, divulgo, in vulgus effero.

Διαθεσπίζω, prædico, divulgo, in vulgus effero.

Διαθέω, transcurro, percurro, transeo, transfugio.

Διαθήγω, acuo, exacuo.

Διαθήκη, testamentum, pactum, fœdus, conventio, pactio, promissum, promissio, lex, ordinatio, dispositio, voluntas, decretum, constitutio, mandatum, præceptum, jussum, edictum, institutum, ritus, consuetudo, mos, instituta, disciplina, doctrina, præscriptum, præscriptio, præscriptum legis, præscriptio legis, præscriptum juris, præscriptio juris, præscriptum legum, præscriptio legum, præscriptum juris civilis, præscriptio juris civilis, præscriptum juris gentium, præscriptio juris gentium, præscriptum juris naturalis, præscriptio juris naturalis, præscriptum juris naturæ, præscriptio juris naturæ, præscriptum juris naturalis gentium, præscriptio juris naturalis gentium, præscriptum juris naturæ gentium, præscriptio juris naturæ gentium, præscriptum juris naturalis civilis, præscriptio juris naturalis civilis, præscriptum juris naturæ civilis, præscriptio juris naturæ civilis, præscriptum juris naturalis gentis, præscriptio juris naturalis gentis, præscriptum juris naturæ gentis, præscriptio juris naturæ gentis, præscriptum juris naturalis civitatis, præscriptio juris naturalis civitatis, præscriptum juris naturæ civitatis, præscriptio juris naturæ civitatis, præscriptum juris naturalis civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentium civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ civilis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturæ gentis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptum juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum, præscriptio juris naturalis civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civitatum civit

διαξηλιάζ. Ἀπὸ ἥλιου, Ecclesiast. cap. 44. ἐν διαξηλίαις, In consiliis. διάξηλος, ου, ὁ, consilium, consultatio, deliberatio, Item malum consilium, errarum ex absurdis cogitationibus. ἐν διαξήλοις, cap. 21. Sapientiæ, in consiliis. τὰ διαβάλλα τῶ πνεύματος ὑμῶν ἐν τοῖ Ῥάκαμαι, consilia Spiritus vestri nou, Ezechiel. c. 11. Polyb. in 5. ὡσθ' ἅπα τοῖς φίλοις διαβούλιον τοῖς χρήσιμον ἐξ αὐτῶν ἀνεύρισκε ἐσφαλῶς, id est, σωφρόνιον, vt alibi dixit, Hesych. διαξηλία, ἐμφυτία.

διάξηλ. Θ, dubius, vel consilij duplicis. Hesych. pro δίξηλ. Θ.

διαξήρ, ῶ, perfundo, aspergo, humecto, irroro.

διαξέσις, grauo.

διαξέω, ῶ, ἤσ, perfusio, inf. ῦσαι vel infusio. Plin. mador. Salust.

διαξέω, ῶ, ὦ ὑ, madidus, vuidus, ebrius, lib. 1. Epigram. ὑδάτινοι διαξέοι Θ, aqui perfusus. Alex. Aphr. Genit. ῦιξιτ, lib. 1. Probl. διάξεον τὸ ὕδατος ἅθρωπον διάζειν τὸ σύνηθες, stupam aqua madefacere. διαξέω Θ τῦ ἔρωτι, amore illaqueatus. διάξεοι οἱ νῆες, i. στεναγμοῖς, naues putefactæ, Thucyd.

διαξήραι, erosio, esus, corrosio: est quando parte aliqua exesa sanguis expuitur. vide Celsium.

διαβρόσιμος, peredo, vt Cic. & Verg. loquuntur vnde διαξεβρόσθαι pereſum esse.

διαζωπλώ, ἀπασρῶλω, diuulgo, denuntio, prodo, refero, significo. Xen. ἐξ ὧν ἀλλοῖοις παράδηλ διαζῶλοιεν τὸ σφῶν διαβόλιμα τῶ ἀρχῶν εἰς τὰς πόλεις, rumor rem petuerem diuulgao. Plut. in Cam. Ité edico. vt ὑπαζῶλω. Herodia. lib. 1. τῦ ὑβρέος διαζῶλα ὑπόσης, &c.

διάζωλ Θ, inter nuntius. διάζωλοι, i. μῶνυτοι, indices, delatores qui certiorem quempiam facere solent. Διάζωλ Θ pro Tesserario (est verò is qui tesseram nunciat per cotubernia mil. tum, aut praetorianorum) vide in Διοπέβρ.

διάγ, pro δίαγε, degebat Doricè.

διαγείρω, colligo, congrego.

διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, Accus. διαγελάσας τὸ ὄχλος, miteſcente tempore, i. vere iam adulto, Theophr. lib. 8. hiſtor. plant. διαγλυκάνθ' ὥρας, hilare tempus, Idem de cauſ. plant. lib. 1. c. 13. διαγλυκάσα ἡ ὥρα, tempus miteſcens, lib. 2. cap. 2. eiuſdem op. 11. διαγλυκάνθ' ὥρας, deriſus.

διαγίνομαι, perſeuero, duro. διαγενόμ, interſum, valeo, vitam produco. Plato in Apologia, ἆρ' οὐκ ἂν ἐμὲ ἱκανῶς ἐπιδεῖξαι ὅτι ἐγὼ ἐν τοῖ τοιούτοι τὰ δικαιότατα διαγεγένημαι; id eſt. tandiu vitam produceret po. inſe, i. διάσειν, Xenoph. διαγεγῶς οὐ δεῖ τὸν αὐτὸν ἀεὶ στρατηγὸν διαγενέσθαι, miror ſi facile eſt ſine crimine in vita permanere. Item, διαγίνομαι pro διάπλεω κατηρῶ, pertolero & tolero vitam: item eundo. διαγένομαι πολλὰς ἐπισκοπάς, διατελῶ, διεξάγω τὸν πόλον ἡδέως σφόλως, nihil quam de Repub. malè meritus, Thucyd. Plato. διαγένεσθαι ἐν τοῖ διαγορεύοντι, ducentis annis interlapſis. διεγένετο ἔτη μεζῶ, inter ſuerunt anni, Gaza de Senect. ἡμισυῶν ποιῶ χρόνον, multo tempore peracto, cap. 27. Act. Apoſt. ἐπὶ πολλοὺς διαγενομένους, ſexcentis pòſt annis, Plutar. in Romulo. ἀπρακῶς διεγένετο, per omne vitam ſecurus fuit, Idem in Fabio. ἅπας διαγενόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐς ἐμὲ ἴδιον ἀπέκλιν, lubenter vtilitati ſuæ inſeruiant, lib. 2. Macchab. c. 11. διαγεγῶσθαι ὑγιαίνῶ, proſperè actum eſſe videtur. Gaza. διαγίνομαι κακοῖς ὡς τὰ πολλὰ, in obitu me honeſtè gero, Plutar. διαγένεται πάντα, &c. Ar ſt. des. διαγίνεσθαι ὑπὸ τὰ τέγνης, Ariſtot. in Polit. Et διαγίνεσθαι eſt διὰ τῶν ὑγρτρεῖν, pertolerare. & tolerare vitâ. Plutar. in Demet. Ὑπὸ τύπων τῶν τῆς κακοσιν χρυσῶν ἐλπίζοντες ἄχρι δικάσασθαι διαγήσεσθαι, vitam tolerare poſſe, quoad per loca ſylueſtria Tauri montis euaſiſſent. Eſt etiam euadere Syneſ. δὶ ὧν ὑφίεμαι ὡς ἕκαστον, οὐ δὲ ἀβρίμεθα ὡς κλίδιον Θ, ὑπὸ τὰς ἐχούσης πολλῶν τῶ ζῆ, etiam ſi ſuperſtites tempeſtati euaderemus.

διγινόσκω, dignoſco, diſcerno, deprehendo, inquiro, internoſco. Pacuuius vide Rhetor. 2. ad Heren. Brutam quia dignum arq. indignum nequeat internoſcere. Ariſtop. διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, dignoſcere iuſtum. Item, διαγινόσκειν, ſtatuere, pro poteſtate iudicare & ius dicere, vt iudex in ſuo prouincia, cenſere, deliberare. Lucian. εἰσὶ κριταὶ μὲ διαγνῶσται, ſi me comburere ſtatuiſtis. Idem, οὐ κλίσει διάγνωσιν, ſi flere in animo habes. διαγινόσκειν τὸ ἐξ εἰρήνης, conſcilere facinus, Bud. διαγνῶναι ἀῦ, nequeã diſcernere. Lucian.

διαγκυλόω, ῶ, διαγκυλίζω, & διαγκυλόω idem ſignificant. ab ἀγκύλη quod eſt λαὸς ἀκοντῖσι, anſa iaculi, lorum in media hſta qua iaciturporro dicitur διαγκυλόσθαι, teſte Heſych. τὸ δὲ ἐπὶ τῶ δακτύλοις τὸ ἀγκύλη τὸ ἀκοντίε digitos amento iaculi intorſiſſe, & generalius etiam τὸ ἐπιμελῶ ἡ, paratum eſſe more nimirum ia culatorum qui immiſſis in amentum haſtæ digitis iaculari parati ſunt. Xenoph. Herod. & alij vtuntur.

διαγκωνίζω, cubito innitor.

διαγκωνισμός, in cubitum reclinatio.

διαγλάγιον, Heſ. διαλυμῶ, ἐσθύω.

διαγλάζω, ἀφω, π. αφα, deſigno, ſculpo.

διαγλαύκιον, collyrium.

διαγλάζω, cauo, ſculpo.

διαγλύφω, διαπεπολῶμαι, inſculpo, Accuſat.

διαγνοέω, ignoro. διάνοια, διανοῶ.

διαγνώμη, ης, ἡ, διάγνωσις, diſcretio, διάκρισις, plebiſcitum, conſilium.

διαγνώστης, ου Θ, ὁ, arbiter, diſceptator, cognitor.

διαγνωρίζω, indico, aperio, diuulgo, notitiam facio Ouid. notifico Gell. & Ouid. Lucæ cap. 2. ἰδοντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τῦ ῥήματος, diuulgauerunt id quod dictum fuerat. Chion in Epiſt. de Xenophonte loquens, ἀλλ' ἐγνώρισα ἀπὸ τοιούτου, ipſe ego illi aperui meæ conditionis ſtatum & quinã eſſem expoſui. Eſt enim γνωρίζειν ſiue διαγνωρίζειν, quod vulgò dicimus ſe faire connoiſtre, i. facere vt innotescamus ſiue vt noſcitemur, cum Catulloquod & adalias perſonas transit.

διάγνωσις, εως, ἡ, iudicium, dignoti o, exploratio, notio, notitia vel notities Vitr. deprehenſio. διάγνωσιν ποιεῖσθαι, internoſco, Thucydid.

διαγνώστης, ου, ὁ, diiudicator, Ἰοὰc.

διαγνωστικός, ὁ, ἡ, diſcernendi potens, qui diſcernit.

διαγρύζω, obmurmuro.

διάγρυμαι, i. διάγω, dego.

διαγορεύω, publico, diſſero, dico, exclamo, profero, concionor, iubeo, veto, iſſco. διαῤῥήδην διαγορεύειν, nominatim excipere, nominatim cauere. ἀμέρει διαγορεύομεν, dies conſtitutus hoc eſt, πανηγύρι, διωρισθὴν συνάγκατοπόμπιν, συγκειμένην, compacta & condicta, Synel. διαγορεύειν etiam opponitur τῦ σιωπᾶν ρεύειν: vt διαφέρειμι τῦ σιωπᾶν ἐρεῖν, & nunc διαγορεύειν ſignif. διαφέρει μὲ ἢ τὰ αὐτὰ λέγειν. διαγορεύειν καὶ πάλιν, Lucian. traducit & infamat. διαγορεύειν ὡς ἀωτοκράτωρ, vt Imperator mandans, pro poteſtate & imperio hoc vetans, Plutar. in Fabio. διαγορεύει τοῖς ἄλλοις μὴ παῤῥησιάζεσθαι, iubet lex ſeruum non amare pueros, Plut. in Solone. Demoſth. μηδὲν ἀπὸκλ ἐῖ διάγειν τὸ ἔτος, lege cautum eſt, Theodoret. διαγορεύειν σκοπὸς ἀρχῶς ἢ ὑβριστὰς ὑποπεσόντας, diſertis verbis cauet. Significat hoc verbum & iubere & vetare. Plutarch. in Gracchо Τῶ μεγαλείω διαγορεύσει ὅτι τάπιτε κρατοῦσι πάλαι καὶ κρατήσαι, ἰσχυρὸς πάξ. Plato lib. 7. Leg. ταῦτα ἡμῖν ὁ τῆς ἐμφρονήσεως διάγειν παντὸς, explicitè dicta ſunt & diſtinctè, explicata ſunt. Et in ſuis καλῶ τὸ ταῦτα διάγειν. Eſt autem in vniuerſum διαγορεύειν, τὸ ἀδιαῤῥήκτως ἢ ὑποθέσεως, tancire & edicere, quę verba ſunt ieg ſlatorum: apud Dionyſ. Areopag. pro tractare, diſſerere. di putare.

διάγραμμα, ατος, τὸ, titulus, inſcriptio libri, deſcriptio. Item ſententia, deci etum, formula, imperium, edictum. δίωτον. Plutarch. in Marcel. quod & διάταγμα dicitur. Idem in Cic. διάγραμμα φῶ-Σκων, ed. xit. Significatur etiam hoc nomine aliquando Geometriã deſignata ſiue quadrangularis, ſiue triangularis deſcripta: bella, pictura geographica, ſiue forma in ſe ętnis demõſtrat uis, quæ elementis conſtant, quales apud Euclidẽ extant. vide ὧν διαγράμματα ſunt ipſa theoremata, circa quorum demonſtrationẽ geometres eſt occupatus, quæ elementis cõpoſita ſunt: in grãmatica veluti ſyllabis conſtant dictiones & ſyllabæ elementis, & dictionib. ortatio. Ariſtot. in Prædicã Ἐν τῶ γῶ τῶν ὑποδιαιρέσεις ὑπερίμως ὑφ' αὐτῶ τὸ ποιότερον καὶ τὸ ὑστερον τὸ πρῶτον ἐξ ἀρχῶ γῶ ἀνάγκη διαγράμμασιν τῶν τὰ τοιαῦτα ἢ ὅσα τοιαῦτα πάθη, τὰ φυσικὰ ποιότερα ἢ συνιόντων, v. Xen. 4. Μνημ. apud Vitr. li. 5. diagrãma eſt deſignatio, deformatio & deſcriptio, vulgò figure ou pourtraict. deſſeing. à Pluta. διαγράμματα χαλάσαι, dicta ſunt, quę ἀφεγγνεται vulgò vocãtur. Eſt etiã διάγραμμα perſcriptio & breuiarium, qualia ſunt quæad collationes publicas fiũt, quũex eẽ ἡ εἰσφορὰ deſcribitur, vt author eſt Suid. Scripturam etiã aliquando Cic vocat, hoc eſt, rationẽ mancipũ, i. eorũ, qui portoria, aut paſcua publica, aut decimas quæſtus ſui cauſa redimebant. αἱ δὲ διαγράμματος, eadem formula, ὁ δὲ μὲ τε note. Eraſm. δήμος ἐπαπλῆξε διαγράμματι τὰ ἀωπαῖα πορεῖ, populus Imperatoris edicto eſt increpatus, Plutar. in Galba. Et imperata pecunia. Suid.

διαγραμμοσύς, ὁ, ἡ, ſpecies ludi teſſarij, in quo adhibebantur nigri & albi calculi, Heſyc. Cælius lib. 11. c. 27. hinc διαγραμμίζειν, vide γραμμισμὸς.

διαγραπ Θ δίκη, interlita lis & inducta, τὸ ὀξυσωμένῳ γλυκεῖ, Bud. Com. Dicitur etiã κατηξωμένον ἢ ἀπαλειμμένον γλυκεῖ, oblitterata intentio vel iudicium obliteratum & cui conducitum.

διαγραφεῖς, qui cenſu conſcribendo præfectus eſt, ὁ κατὰ τοὺς δήμους ἢ τὰς συμμορίας, ὃς τὴν διακρίσιν τόσων ἔκαστ ἐσιν ἔχων ὁ σείλει, Cęl. lib 10. cap. 20.

διαγραφή, ῆς, ἡ, deſcripta tabella, deſcriptio, antiquatio & peremptio rei ceptæ vel iam peractæ conuentio, pactum, σωθῆκη, Heſych. apud Demoſth. id eſt, κλίσεως, Dionyſius Halicarnaſſ. διαγραφὴ τῦ δικάσαι ἢ ἀδικεῖν. Et libro 5. interpretatur edictum, id eſt, διάγραμμα. Apud Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 21. ἡ διαγραφὴ τῶν φύλλων, foliorum deſcriptio, id eſt, figura. Erat etiam

σκευὴ πᾶσα τοῦ παρασκευάζειν μετάλλων. Suid.

Διαγραφικὴ, ἡ, ἡ, diagraphice. Plinius lib. 35. cap. 10. Et huius authoritate effectum eſt Sycione primùm, deinde & in tota Græcia, vt pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc eſt picturam in buxo docerentur, reciperetúrque ars ea in primũ gradum liberalium.

Διαγράφομαι, accuſo, accuſationi non inſto, διαγράφω. Demoſthen. διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, non inſtare accuſationi inſtitutæ. vide in διαγράφω.

Διαγράφω, deſcribo, deſigno, delinio. διαγράφειν τὴν λόγχην, orationem deſcribere, Plato τὸν δῆμον. 5. Idem, ἡ ἀπεικονισσομένη τῶν λόγχων ὡς ἂν ποτὲ διδασκομένων πόλις, ἐς μὲν αὖτὰ διαγράψειν οἱ τῇ τέχνῃ σῴζεσθαι χρὴ μὴ δυνήσεσθαι. Item cenſeo. Item do nomen, profiteor, Item accuſo, reprehendo, præcribo, diem dico. Item prohibeo, noto, reproboꝰ. ἀκυρῶ. hoc eſt, abrogo, antiquo: vnde & accuſator. διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν dicitur, ὅταν ὦι ἐπέρεσις, quando non inſtat accuſationi inſtituræ, quod re integra olim licebat hoc eſt. φεύγειν ἐσοίσειν. αἰωρεῖν τὸ ἐγκλημα, pro eodem dicitur. ἡ διαγραφομένη, ἡ αἰωρουμένη, interlita lis & inducta Ariſtoph. νεφ. διαγράψαντες μοι δίκην, obliterata eſt mihi cauſa ſeu multa. Demoſth. ὃ ὁλυμπιοδώρου, διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, heremodicium pronunciare. donner defaut. Idem, ψηφισάμην ἢ ταῦτα τὴν δικαστὴν, διέγραψεν ὁ ἄρχων τὸν νόμον τὸν περὶ τοῦτου ἀμφισβήτησιν, Hoc quum cenſuiſſent iudices, archon, qui iudiciorum arbiter eſt & moderator, circunduxit, & ex actis exemit iſtius actionem. Quæ dicto manuit à tabulis actuariorum & ſcribarum, in quibus cauſarum & litium conſtitutiones perſcribebantur, vt hodie fit. Et διαγράψαι τὴν ἀμφισβήτησιν Demoſth. de iudice dixit, quod Libanius ἀκυρῶσαι διαδικασίαν vocauit, pro eo quod eſt actionem denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere. vt ſit hodie in litculis exordialibus, quas antegredi principes controuerſias & qua de re agitur, ſæpe contingit: pragmaticis noſtris, *fins de non proceder & de non recevoir*. Aliquando pou tur pro conſcribere, ἐπιγράψαι, deligere, delectum habere, vt διαγράφειν εἰς στρατιάν, ἡ διαλέγειν εἰς στρατείαν. Significat & diſtribuere, & diplomatibus publicis largiri & diuidere. Plutarch. ἡ ἀδικωτάτῳ μὲν διέγραφε χώρας τῆς ἀκμαιοτάτου.

Διαγρηγορέω, οῦ, perui gilo. pro διεγρηγορὼ τῇ νυκτὶ, pernocteiu duco inſomniem.

Διηρεθίζω, irrito, exaſpero, agreſtem facio, exacerbo, efforo. vide διαρρισιόνδυμος, efferatus.

Διαχυντίνω, peruigilo inſomnem noctem tranſigo.

Διαγυμνάζομαι, exerceo, agito. Galen. de parua pila, μὴ πολλὰ διαγυμνάζου, non multum ſe agitauerem.

Διάγυρις, ιδος, fo. ſtrangulo.

Διάγω, lego, διαξῶ. Plato in Epiſt. μὴ φρονήσεως ὑπὸ δικαιοσύνης διάγειν τὸν βίον, vitam degere, vitam traducere. Ariſtoph. νεφ. cum duobus accuſatiuis, τὸν πάππε χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸν ἅπασι βίον διήγαγον διξῆρες, id eſt, omni tempore vitam hominum beatiſſimam degere. ἡδονὴν διάξειν, mihi fore melius ſpero, Demoſt. διάγειν εὖ ὀλιγωρίᾳ, degere in feſtiuitate, Ariſtop. διάγειν ἡδέως ἐπὶ τοῖς ξένοις. Demoſth. διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ. διάγω ἡδέως, hilariter vmo, Demoſth. διάγω τὸ γῆρας, ſenectutem ago, Xenoph. διάγον δὲὶ πολὺ τῆς ἡμέρας, in multum diei fuerunt, Thucydid. Dicitur & voce paſſiua διάγομαι. Plato de Republ. lib 10. πῶς τοῦ βίου διαγαγὼν, ἢ οὐ διαγηδὼν ἔνεστ' ἂν ἡδέως ἐν ἀνθρώποις ἐπὶ γῆς χωρεύσας ἄδειν ζόην. Item trancio. traduco, perduco, adduco. Synel. αἰρῶν διάγειν τὸ καθ' αὐτὸ ὡς στιμὴ ὑμεῖς ἀγνοοῦμεν, ſi quis ad te eum adduxerit, ſi cito ne hoc nos lateat. Xenoph. in 2. ἀκολάσ. πόλις ὀκνεῖτο ἐξ ἧς οἱ βαῤῥαται διῆγον ἐπὶ τριήρεις διφθερῶν ἕνεκα, tranſportabant. Ita διάγω πῶς στρατιὰν, id eſt, tranſmitto, διαβιβάζω. Philoſtratus in Heroicis, διῆγε ἡ στρατὸς τοὺς λαχάνους, ad olera traduxit ſeu deduxit exercitum. διάγειν τὸν χρόνον, Xenoph. tempus tranſigere. διάγειν τὴν ἡμέραν, diem exigere, ducere, idem Xen. διάγειν τὰ ὀλύμπια, agere olympia, Herodot. παῖσι συνῆδε τῶν ἐπὶ ἐκείνου διαγαγόντων, hac portula ſuos traduceus, ſiſcr. in Euag. Plato 1. de Rep. διαβιβάσθαι βίον διαγαγὼν ἢ ἂν διαβιβᾷν ἔνεκεν ἐν ἡμῖν λυσιτελεστάτου ζωὴν ζῶσα, explicare vitæ rationem, quam quiſque noſtrũm tenens viuat commodiſſimè. Item abduco, dirimo, retemoror, detineo, vt διάγω σε τοῦτο, i. ἀφιστῶ. διάγω ἐπὶ τὸν λόγον, ab oratione te abduco, te à dicendo reuoco. διάγειν τὴν ἐπιβολὴν, diuaricaſti curſa tua, Ezech. cap. 17. Item ango vel facio vt vitas, vel traduco. Hoc ratec, χρὴ δὲὶ βασανίζοντας τοὺς ἐν ὀλιγωρίᾳ πεπεῖσθαι διάγειν, ita regere & ducere, vt in concordia viuant.

Διαγωγὴ, produ ctio, traductio, deductio. Plato Epiſt. 7. ἡ διὰ πάντων αὖ ἡ διαγωγὴ, αἷς κρῖναι μετιόντα ἐφ' ἕκαστον, ὡράς ὕδατος μέλιτος ἑκάστου. Item ſtatio. Herodot. lib. 4. νῆας πᾶσας διὰ τῶν ἐπιρρεόντων ἀστομάτων διαγωγὰς τὰς ναῦς χρῆσθαι, naues ad tutas ſtationes dirigit. Item vitæ ſtatus, conſuetudo, inſtitutum vitæ. πολιτικὴ, διαγωγὴ, πρᾶγμα, publicis ſe negotiis implicant, &c. ὀφεῖς ἢ ὧν τῇ κοιλίᾳ διαγωγὴν, ad degendum in otio, Ariſtot. lib. 8. Polit. ὅσοις κρείττονος τῆς ἐν τῷ πολιτικῷ διαγωγῆς, ἡ πᾶς ἐν τῇ ζόῃ, quia melius eſt mortem obire quàm viuere, Plutarch. διαγωγὰς ποιεῖσθαι, id eſt verſantur. Eſt etiam obſectamentum quo tzdium vitatur. vt ſunt ludicræ actiones & πομπαὶ, Ariſtot. Ethi cor. 10. ἐν τῷ παιδιὰν ἢ αἱ ἡδοναὶ τῇ περὶ ταῦτα ἀρετῇ. καὶ παράδηλον ἢ δεῖ τὰς παιδιὰς διαγωγὰς τῷ βίῳ ἀμαυρὰς οὔσας. διὸ ἄξιος τοῖς τυράννοις ὁ δυναμενος οἷα τοῖς τοιαύτοις διαγωγὰς ἥντιναοῦν παρέχειν. & Strabo libro vltimo.

Διαγωνιάω, vel διαγωνίζω, vacillo, anxius ſum. citatur enim ſimplex ἀγωνιᾷ τις ex lib. 2. Macchab. cap. 3. pro trepidantes, Item διαγωνιᾶν μὴ νοεῖσθαι. vide ne quod Suidam.

Διαγωνίζομαι, certo. præſtum conſero, contendo, decerno, μεγάλως decerto. διαγωνίζομαι περὶ τοῦ πολιτεύειν, Xenoph. libro 1. Pædiæ Item. διαγωνίζομαι τοῦ, & περὶ τοῦ, teceum decerto. Lucian. διαγωνίζεσθαι μέγα τι καὶ μικρὸν, magno certamine liberatus.

Διαγωνίζω, conor, διαγωνίζομαι.

Διαγώνιος, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. lib. 9 cap. 1. linea ab angulo ad angulum diagonios perducatur. Ibi dem linea diagonalis & diagonica dicitur. Ibiro etiam 6 ca pite 3. linea diagonij. Martianus Capella lineam vocat angulum.

Διαδάσασθαι, διανέμω, διαδίδωμι, diſpertior. διαδάσαντο τὸ φυλαξ, in tribus coopta eurunt.

Διαδεδειγμένος διὰ τοῦ ἐλκωδοῦς, dictum in eos qui morbo aut mœrore emaciati & macilenti facti ſunt. Suid. ἐπὶ διὰ νόσου ἢ διὰ πόνων ἢ διὰ τοῦ λοιμοῦ ἢ λιμοῦ χαροῦντος.

Διαδέδωκε, dilacero, Homer.

Διαδεδόπομαι, diuido. vide Διαπέμω.

Διαδείκνυμι, oſtendo, do documentum & ſpecimen. Bud. ex Plut.

Διαδείλεν, ἡ διασπᾷ, dilacerare, diloricare.

Διαδέρκομαι, perſpicio. διαδέρκομαι τὴν ὄψιν, perſpicio per nebulam.

Διάδερμα, ατος, τὸ, malua hortenſis.

Διαδέσμιος, μάσω, ligo, colligo, vincio, coagmento, Galen. Glauc.

Διαδέχομαι, διέξομαι, π. ξμαι, διὰ τὸ πολλὰ ἐν χρόνῳ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον ἐμὲ ἐλθὸν διέχομαι, ſuccedo, excipio, facio: vt διαδέχεσθαι τὴν πατρὸς πολιτείαν, ſuccedere in paternas opes. διαδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν ſuccedere in regnum. Lucian. ἀκούσεις ἢ ἴσως οὐδὲ τὸν ἡφαιστίωνος, διαδεξαμένου ποτὲ τὸν ἔπαινον καὶ αὐτοπάσεσθαι φοβῆς ὀλίγου τὸν ἀξιοχρέως ὄντα ἐμὲ τὸν τοσοῦτον ἐπαινοῦντα μὴ ἂν ἐπιτυχεῖν. διαδεξάμενος ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον, qui ſucceſſit ſingno non obſcuro, Plutarc. in Romulo. Idem in Numa, διαδεχόμενος τὴν ἀδέα νύμφην καλλιόπην, Numæ animi tranquillitate ſe laudiffundente. κατακλεῖσαι τὰ πολλὰ τῆς ὁρμῆς διαδεχόμενα τὸν ἀεὶ τοῖς ὀνόμασι, incubat magna autum pars fœminæ mare ſuccedente, Ariſtot. libro 6. Animal διαδεχόμενον, ſucceſſor. διαδεξάμενοι τοὺς ἔσοντας, his ſuccedeat. Idem Politic. lib. 4. διαδέχομαι τὸν νόμον τὸν λόγον, ſermonem ac doctrinam pecuniæ gratia tradere. Idem 2. διαδέχομαι τὴν ναῦν ἐκ τοῦ πολέμου, violentæ motioneres quias imprimunt, idem ex Plutarc. de valetud. διαδεξάμενος πλοῦτον παρ' ἀπροδόκου, ſuccedeas in opes Antiſthenis, Lucia. ἡ δεξαμένη ἡ μαντικὴ, oraculi ſucceſſione capeſſere. Alex. in Pro Καὶ τοῦτο πάσῃ τῇ συγγενείᾳ διαδέχεται τὰ τικτόμενα, liberi ſuccedunt malitis morbis parentum. Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actam excepit, ſi. ſubſeuta eſt. διαδέξασθαι, ὑδέξασθαι, παραδέχεσθαι, ὑδέχεσθαι.

Διαδέω, ω. ῆσω, νέω, π. ηκα, corono, cingo, connecto, alligo, colligo, cumligo, obligo, intertexo. vnde διαδέδεμαι, Accuſ. διαδεδεμένος reuincitus. Lucian. ὁτὲν διαδέσασθαι τὸν κεφαλὸν διαδέσθαι. Galen Glauc. χρῆσις ἡ πρὸς διαδέσεις.

Διαδηλόω, oblido, lædo, premo. Odyſſ. ὀλίγον σε κιόνες διαδηλόσουσι, læſerunt.

Διάδηλος, φανερὸς, apertus, manifeſtus, notus, internoſcendus, cognoſci poteſt, perſpicuus, patens, euidens, κατάφωρος.

Διάδημα, ατος, τὸ, diadema, ornamentum capitis, redimiculum, regum inſigne, quod faſcia erat quædam qua caput cumligabant. ἄβρα τὸ διάδημα. διάδημα βασιλικὸν, inſignia regia candida faſcia.

Διαδιδράσκω, δράσομαι, διέδρᾱν, diffugio, aufugio, euito, effugio, elabor διαδιφασθαι γῆν, decurſa ætas. Politianus. διαδιφασθέντος τοῦ ἔτους, nocte exacta. διαδιδράσκειν τὸν λόγον, turpitudinem ſermonis regere cupientes. Nazan. in orat.

Διαδίδωμι, δώσω, π. δωκα, trado, tranſfundo, diuulgo, diſtribuo, largior, diſtipo, propago. accuſatiuo & datiuo. Plato libro primo de Republica, διαπεπόται ὑγρότης διαδίδουσιν ἀλλήλοις, id eſt, ab aliis ſubinde tradituri ſunt. Chryſoſtom. χαοῦν συναδεῖσιν ὑμῖνος καὶ ἐς ἡμᾶς διῆδωκεν, in nos transfuderunt. διαδίδοται γὰρ ἐκεῖ πᾶς ἀθλιώδης, de Pallade locum fabulæ dederunt. Plutarchus. in Themiſtocle. Idem in Sertorio, λόγους διαδιδόντες ſermones ſerere, & rumores in vulgus diſſeminare. Cice

dare sermonem aliter accipit, pro sermonem hominum excitare, obtrectandique materiam suggerere. Dicitur & φήμιος διαδίδωμι Polyb. in 5. διὰδ᾽ κατὰ τὴς φυλὰς ἤσπι αὐτὸν φήμιος, ὡς ἀσεβῆ μάλιστα ὑπὸ τὸ βασιλέως λογος διαδίδοτο, rumor dissipatur, euulgatus, Isocrates. λόγος διαδίδωσι, fama vulgatum est. λόγος διαδίδοι ὡς τάχ᾽ πόλιν, fama per vrbem volitauit. Plutarch. in Solone. διὰδωσι ἡ γυνὴ ᾧ ὄνειρον, Chi γιοστομ. in nos velut hereditaria successione suum transfuderunt thesaurum.

διαδικάζομαι, litercor, iudicio contendo, litigo, experior, in iudicium voco: & est actoris, qui reum diudicandum in iudicium trahit. iudicium subeo. Xenoph. 5. Ἑλλην. Οἱ δὲ διαδικαζόντων ἐν αὐτῷ τῇ πόλει διαδικάζεσθαι, iudicium subire de iis quorum insimulabantur. Sic Plato in Phæd. φοβοῦ μὴ δικαίως ὑπὸ τὸ κρατὴς κ᾽ ὀσίως βιάσωνται, οἱ μὲ, causam dicunt, διδόωσι τὰ γράμματα δίκην ὑπὸ χρεῶ vel ὑπὸ χρεῶ. Loquitur enim per præteritum, quod Latini per præsens semper dicunt: hoc est, moris est vt causam dicant. Et διαδικαζόμενος, litigatores de quacunque re, tam actores quàm rei. Est etiam tam actorum quàm reorum de re quacunque ambigentium. διαδικάζομαι πρὲς σε, tecum litigo, Demosthen. & διαδικάζονται, qui reum iudicadum in iudicium trahit.

διδικάζομαι ἀσωμ. ακα, diuido, diiudico, discerno, iudico, iudicii fero: & est iudicis. sicut κατὰδικάζομαι: κατὰδικάσθαι verò actoris. Poll. lib. 8. δὶ ὅλης τ᾽ δικῆς διδικάζειν.

διδικαιόω, iustum asserere.

διδικασία, ας, ἡ, iudicium, iudicatio, ciuili, sed non quæuis, imò ardua & ambigua. Etym. apud Lysiam διαδικασία est petitio & actio, hoc est, ἡ γνῶσις, quæ etiam διαδικασμα dicitur. Est etiam ἔσπερις τῶ ὑπόπτων φορὲς τῶν λεπτουργιῶν, quum contentio inter duos oritur pro finctione munerum. Item controuersia, altercatio, controuersiosa duorum alijs de rebus disceptatio. διαδικασίαν γράφω, iudicium dictare, dicã scribere. διαδικασίαν ποιεῖν, iudicium constituere. Demost. Ἐὰν δ᾽ ἀμφισβητῆτ᾽ τ᾽ ποιεῖν, διαδικασίαν, τὸν δ᾽ ἡτ᾽ ἥττω ὄντα τῶν ἀφελεῖν τῇ πόλει, Quòd si de eare controuersia suboriatur, iudicium inter eos ita constituere, vt qui in eo iudicio victus fuerit, in eum mulcta dicatur Reipub. καιρὲν τ᾽ διαδικασίας, actionem denegare, à iudicio dictato repellere. & actionis intentionem circunducere. Æschin. διαδικασίαν ἔρη γράφειν τῇ βίηται πρὲς τὸ στρατηλάτου, inquit iudicium se constituturum & tem intentaturum prætorio nomine suggesti. διαδικασίαν λύσασθαι πρὸς, est restituere actiones iis quorũ petitiones damnatæ sint. aut etiam iis quorum præscriptiones exceptionesque reiectæ sunt, & pro nihilo habitæ à iudicib. πολλὰ μὲν διαδίδωσι, Herodian. lib. 7. ἐπὶ σὺν πόλιν τ᾽ δίλιον. Tranquil. Nam & iis qui apud priuatos iudices plus petendo formula excidissent, restituit actiones.

διδικαμα, peritio & actio, hoc est, ἡ γνῶσις.

διδικασιάζομαι, iurgium, lis, disceptatio.

διδικάσκομαι, discere, litigare. Plut. in Apophth. διδικάσκει ὁ σοφὸς τὰς τῶν ξύλων ὠνὰς τῶν, ἀλλ᾽ οὐ τὰς τῶν λίθων. Ἀριστοφάνης ἀκουσθεὶς ἐφ᾽ διδικωτάτων.

διδικάσκω, ὁ, duplex. διαδίδωμι & πιπράσκω, duplices ciypeoli, duplicia scuta, duplices peltæ. Diosc. lib. 3. c. 105.

διδυλύσσειν, lacerare, & indecenter tractare, Hesy.

διδυμάζω, dispicio, internosco, diudico.

διδυμαστὴς, ὁ, probandi vi præditus.

διδυλὸς, ὁ, falcimentum trahium obliquum, cui reliquæ incumbunt. τῇ δὸκῶν ὑπόθεμα πλάγιον

διδύνη, ἡ, concutio, disturbo. Bud. ex Areop.

διδυσπάομαι, dimico. Polyb. lib. 5. ὑπ᾽ χρεῖ τῆς χρεῖ διαδυσπάζομένης αὐτὸ τὸν ἀνδρὸς, lanchuantes inuicem.

διδυσιος, qui per maous distribuitur, propagatur. Synes.

διδοσις, εως, ἡ, diuisio, distributio. ἡ εἰς διμερὴ σιν ἴση δὸσις, digestio, dematio, transmissio, dispensatio.

διδυτὸς, diuulgandus, Isocr.

διδοχὴ, ἡ, continuatio, exceptio, susceptio & vicissitudo, vices succedendi, series, successio, traditio. Aristot. de mundo, τῇ ἐρυκτικῇ διαδοχὴ συρανυσθῆ, i. ex specula alia atq; alia denceps sublatis ignibus. τῇ διαδοχὴ, vicissim, per vices, apud Alex. Aphrod. ἐκ διαδοχὴ, vicissim, per manus διαδοχὴ κληρων, hæreditatum obuentus.

διδοχὸς, ὁ, ἡ, successor, hæres, substitutus, vicarius. διδόχοι φάσιν, per vices succedebant. διδόχοι πὲς, naues succedentes, Thucyd. ἔργα διδόχα, opera consectanea.

διδραμὰς, ἡ, fabulam ago, Laertius in Platone, aliquod poema ago, aut author sum comœdiarum aut tragœdiarum, aut alterius poematis.

διδραμεῖν, percurrere. Xeno. τὰ ἥδιστα ἐν τῇ νεότητι, διαδραμόντες, quę iucunda fuerunt in iuuentute, percurrentes seu persecuti. διαδραμεῖν, curriculo per transiens, emensus iter vide in διαδρόμω.

διδρασιὰ, ἡ, ἀκουσία, ἀφυγὴ, & διδρασὴς, ὁ, qui per fugit. ὑπὸ τῇ δρησμῷ, dilapsus. ab eodem, διαδρᾶσιν τινα, apud Herodo. diffugient dilabentur. διαδρᾶσιν τινα φύσις, aufugere. Idem.

διδραστοπολιτεία, miseri, timidi, qui reipublicæ administrationem fugiunt. ὁ ἐκλὴ κτὸν διδράσκοντες, ἡ πολιτεία, timidi & fugitiui, Aristoph.

διδρομὰς, ὁ, liscurro. Luciana de Astrolog.

διδρομὴς, ἡ, vitrò citrόque cursitatio, discursitatio, discursus, incursio. διαδρομὴς δὶ τ᾽ πόλιν, necesse est diu iurſum ac deorsum cursitare.

διεδύσα. vide διεδύω.

διεδύω, ὑσω, διεδυσα, fugere, vitare, permeare, perlabi, curriculo pertransire. Bud. Com. Aristot. in 1. de Anima διεδύοντο dixit de atomis, διὰ τὸ μηδὲν ἐν διὰ παντὸς διεδύεσθαι διεδύοντο τοῦ τοιούτου σώματὸς, κενὲν τὸ κοινὸ, permeare, perlabi.

διεδύομαι, ecaudo, trãilio, me insinuo, subeo, per mediam turbam elabor, detrecto munera, & tergiuersatione & frustatoriis delationibus & commentis foreubilus iudicia eludo, & cunctationibus iudificor. Demosth. πάντα ὑπὸδύομαι ἡ διεδὺς, ἡ πάντα ποιεῖν ἐξ ὧν μὴ λειτουργήσω, μηδ᾽ ὀφθῶ. Lysias. διεδὺ τὰς λιποταξίας. item effugio. Demost. ὑπὸ τ᾽ φόβον, Καὶ τὸ δίκλον δοὺς διεδὺς. Plato, κατορῶν ἐν τοῦτ᾽ διεδύοντα, occultus quánam potiſſimum effugiet & elaberetur. Permeo, perlabor, me insinuo. Xenophon, διὰ τοῦ τῶν πάντων ἡ φιλία διεδύομεν, per hæc omnia transiliens. διεδύοντα πρὸς τὸ ἔδαφος, solum lubit, Theophrast. libro secundo, de cauſis plant. Et per mediam turbam elabor, Plutarch.

διεδύσις, effugium, ludificatio & frustratio. Liu. tergiuersatio, certamen rectum legitimúmque detrectantis, detrectatio Vlpia. Plutarch. in Demosthene, ἀγῶνα διαδίζεται, ἡ λογογραφῶν ἐπαυκὲν πολλὰς διαδύσεις ἡ παλαιστὰς ἐμβάσκοντας, cum tutoribus experiri instituit aduersúque eos orationes scribere, cùm actionum restitutiones, iudicisque subterfuga comperissent.

διεδύω, χσω, διέδυσα, transilio, me insinuo, ingredior, penetro, pertransco. διεδύομι pro eodem: vnde διεδύς, subiens, ingrediens. Lucianus, ἡ τὸ δίκλον δοὺς διεδύς, id est, ὑποφυγών, cuadens, pœnas.

διεδύω, dissono: cui opponitur συωιδὼ. Aristot. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συωιδὸν ἡ διᾴδον, &c. dissonans & consonans.

διέδω, διεσπὰδ, δέσω, perfiat, Homer.

διεἰδομαι, μ. διεἰσομαι, appareo, cognosco, iudico, disco, intelligo, ostendo. γναῖζόμενος φανόμενος, διαγιγνώσκω.

διεκπλὴς, transilitus. Apol. 2. Aigou. τιμιώτὸν μύρεται θρέπος διαειδὸς πτέρυγος, ὃ διεκπλὴς ὁρμὴς ἔσων. ἀφῆχ τὸ ἴκια τὸ προβόλεμα, percurro.

διεκπλὴς, Heliyc. est διαλυχεῖν.

διελεγκτὴς, ερτιus. Lucian. Icar. μὴ θαυμάσῃς, εἰ μετέσχε ἡ διαίρεια ἡμῶν τοῦ λόγου.

διεδύτυχὴ, perfruens felicitate.

διεζάω, ζήσω, viuo, vitam ago. διαζῶ ἡ βίον ὁρθὸς, vitam rectè transigere. Eurip.

διεζόλωμα, ατος, τὸ, septum transuersum quo duæ res distinguuntur & se inuicem. Eustat.

διεζῶ, vitam tolerare. Aristop. in Pluto, πὸς ἐωὶ διεζῆς σ᾽ πόδον μισὸν πόνῳ, quomodo vitam degebas. vide χὸν ζῶν.

διεζόγνυμι, distungo. διεζόγνυμαι ἀξιωμ. distunctum proloquium, Gel. lib. 16. c. 8. διεζόγνυμ᾽, dissolutus hulcú que.

διεζόμπισος, ὁ, ἡ, diunctius.

διεζόφις, εως, ἡ, separatio, diuortium, digressus, διαχώρησις, dissunctio corporis & animæ. apud Nazianz. sæpius.

διεζολαττωτὴς, æmulari, inuidere. διεζολαττωτὴ μόνον, φθονερὸς διακεῖσθαι μόνον.

διεζόμα, τὸ σῆμα. apud Suidam legitur sed absque expositione. Pollux suo tempore διεζόμα dictum fuisse tradit quod Attici dixerunt σῆμα ἡ σῆμα ἡ φορεῖον διζόμ, Hesych. sanè imperf. διεζετο pal. exp. διεκίζετο. At αδ. διάζει. Varin. affert pro φυλαχὴ, διλοζεῖ, nugitur, ineptit.

διεζυγία, ας, ἡ, separatio, sefunctio, in Epigr.

διεζύγιος, ν, τὸ, diuortium, dissunctio iugi matrimonialis seu coniugij. Eustat.

διεζωγραφῶ, depingo, describo.

διεζώμα, ατος, τὸ, septum transuersum, cinctus, braca, subligaculũ, subligar, zona. διεζώματα ἐν ὅσι ἀὼν πόνος ὑπέσπευ. Plutar. in Pericl. diazoma præcinctionem ve, & supernas columnas addidit. Nã Vitruv. lib. diazomata dixit, & alibi præcinctiones, i. veluti transuersa cingula, & interiectæ gradibus arcolæ. tametsi alij diazomata nomine intelligant coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quàm alicuius necessitatis gratia addũtur. διεζώμα τὸ διάχωμα, pectoris septũ transuersum. Gaza ad finem lib. 1. de Animal. b. & lib. 2. τὸ διεζώμα ὃ κρὸ ἐστιν, &c. septum transuersum. quod præcordia & cinctus appellatur. Legitur & διεζώματα, munimentum apud Plutarc. διεζώματα etiam erant subligacula quibus vtebantur certatores. vt pudenda tegerent, cæspestria vocat Horat. epist. lib. 1.

διεζωνύω, & διεζώνυμι, μάσω, π. ασα, cingo, præcingo. Actiu.

accusi ung. succingo, munio. διεζευγμένη ἡ ἐδώδιμος, Lucian. Idem, διεζευγμένος βracatus, Thucyd. διεζωσμένοι ἀσπίδας, accincti sumus acinace.

Διεζευγμένα: Vide Διεζευγμένα.

Διεζωσμένος, authore Polluce libro 2. vocatur duodecima vertebra dorsi.

Διεζῶσι, victito, Herodot. διεζῶσαν, viuebant, Apoll.

Διεῖναι, pe. flo, spiro, perrumpo. Hesiod. ἴλυγγες ἐδὲ διεῖσαι διανυσίφρονι, vbi cum Genit. iungitur. Idem, ἡ διὰ παρδίας ἀπαλὸν διεῖσαι, &c. perflat tenerum corpus. Idem cum accusatiuo, πάντα δ' ἔπ' ἄνεμος ἔπνειπαι πρὸς γῆς αὐτὴν, διεῖσαι, vero trãsmittet à διεῖναι poetis vsurpato pro διῆναι.

Διεῖσθαλασσεῖν, vel διεῖσθαλασσοῦσθαι, vnde participium διεισθαλασσούμενος; interualla maris diffunditus apud Alciph.

Διεῖσθαι, foueo, calefacio. Item ex passis alis apricor apud Basilium.

Διεῖσθαι μένη, considero.

Διεῖσθαι, dispicio.

Διεῖτιόν, apud Eustat. compositi. ex θεῖον, sulphure perfumo vel expio.

Διεῖτρωμένη, calefacio, feruefacio. διεῖτρωμένη, incalesco. διεῖτρωμένος, calefactus.

Διεῖτρωσις, ὁ, calor, calfactus, us, Plin.

Διεῖφορος, ὁ, feruens, calidus, feruidus, repidus.

Διεῖδοτα τὰ ἐσυτῆ, suorum bonorum auctionem facere. vide in verbo Διαπίπρημι.

Διεῖσις, εως, ἡ, affectus, affectio, animus, species habitúsque: ἕξις est habitus: διάθεσις vero dispositio: sed vt genus de specie etiã de habitu dicitur etiã διάθεσις. Ammon. in Categor. τὸ τῆς διαθέσεως ὄνομα ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σώμασιν ἐστὶ, ὃ καταρρεῖται κυρίως ἐπὶ τῶν ἕξεως. τὸ δὲ διάθεσθαι, ὃ κατὰ διαφορὰν ἐστὶ τοῦ πρὸς τί ἔξιν. Sic vlurp. uit Aristot. Ethicor. 2. πρῶτον δὲ διαθέσεων ἐστὶν, οἷς ὁ νόμος κεῖται, &c. διάθεσις item, morbus apud Alexand. Aphr. pro tabe, quæ dicitur φθίσις. πάσης etiam ab eodem dicitur. ὁ εἰς διάθεσιν λόγος, sermo animo conceptus. προφορικὸς verò, qui profertur iam audiũrque. διαθέσεις ὄπτων, urium vitia, Dioscor. lib. 2. Idem lib. 1. διαθέσεις βλεφάρων, genarum erosiones. διαθέσεις ὠφελιμαὶ, iecinorum morbi, ieeoris vitia, Galen. ad Glauc. διάθεσις κακὴ, mo. bus intestini, &c. Significat etiam testamentum Lysias. πρὸς δὲ αὐτὰς διαθέσεως τὰ τοιαῦτα ἐπιτήδεια ἡμῖν ὑπῆρξε, ἵνα ἐπέδειξα δίδυμοι. Item venditionem apud Isocrat. & dispensationem apud Antiphont. Suid. διάθεσιν ἡδὺ ἔργων ὠνὶ χρόνων, quum res non haberentur in pretio, vel rebus emptorem non inuenientibus, Plut. arch. in Lycurgo. Idem in Solone, διάθεσις ἐλαίου, olei venditio. ἡ πλάτωνος ὑποθήκης φοβῶν ἐλαίου τινὸς διάθεσιν γίνεσθαι, Platoni quoque olei in Ægyptum exportationem peregrinationis vitiorum fuppeditare fertur: sic interpres. Ibidem, διάθεσιν ἐλαίου μόνου ποιεῖ τοῖς ἔξω ἔθνεσι, solum oleum ad externos exportari permittit. διάθεσις item, conditio & ratio. Lucian. in Alcyone, διαφορὰς τῆς τοῦ γάμου διαθέσεως, differt à nostra ratione. ἡ διάθεσις ὑβρίσθη, quod instituerat differebat, id efferebat adoptionem Othonis. Plutarch. in Galba. διάθεσις τῶν λεγόντων, oratitis actio, idem Plutarchus. διάθεσις τῶν νόμων, legum constitutio, Plato νόμ. διάθεσις ἀγαθὴ ἐγγενέσθαι τῶν ἀρχόντων, in Epistol. Pythagoræ. Item διάθεσις pro testatione. διάθεσις ἐπιθυμίας, testandi cupiditas. Vitruu. lib. 1. cap. 2. Architectura autem consistit ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur. & ex disposítione, hanc autem Græci διάθεσιν vocant. Interdum idem valet quod χῶρος, vt apud Ath. lib. 5. αὐξομένων τυραννικῶς εἰς τραγικὴ διάθεσιν, ὡς φησὶν ὁ

Διεῖθεμοθετέω, μαι, ἡσω, instituo, designo.

Διεῖθετήρ, ῆρος, ὁ, ordinator, Senec. moderator, rector, magister, Plato de Leg.

Διεῖθέτης, ου, ὁ, dispensator, curator. διεῖκητὴς, ζημιωθεὶς διαθέτης χρημάτων ὑπὸ κυρίου, Mosei sortium explanator. Herodot.

Διεῖθετικὸς, efficiendi vim habens. διεῖθετικὰ ὀνόματα, affectiua verba. διεῖθετικὴ κλῆσις ὀνόματος, generica verbi declinatio, quæ de genere tranfiit in genus, Gaza lib. 1. Grammar.

Διεῖθετικῶς, genericè, genere mutato, Erasm.

Διεῖθεω, percurro, excurso, latius euagor, discurro. διεῖθεοντες ἱερὰ λαμπάδας, sacram facem currendo gestantes. Plutar. in Solone. δεῖ διαθεῖσθαι τὰ φόρτια, onus distrahant, Herodot. διεῖθεον τὸ λόγῳ, Xenoph. in OEcon. διεῖθεε πρὸς σε, tecum curíu contendo, Plutarch.

Διεῖθῆκη, & διεῖθῆκαι, Pluraliter, testamentum, tabellæ, hæreditas quæ testimento obuenit. Isocrates. πατὴρ τὴ κατεπολέμησε τὴ διαθήκην ἐμοὶ, καὶ μὴ σοφὸν ἡδυπαθῆ ἀπὸ πυρὸς ἀπέφηνε. Idem pro testamento. εἰς τὰς πατρῴους αὐτοῦ συμβάσεις ἀνέκυψεν, ἡ τοῦ οἴκου ἐγκαταστροφή. Idem in Plurali vius est. Pythagorici sua præcepta διεῖθήκας vocant. διεῖθήκαι νέαι, i. testamentum nouum. id quod dicunt nouum instrumentum vulgò. κτῆμα τε τὸ ἄκυρον ἡ διαθήκης ἔδωκα, fortunas populo ex testamento reliqui, Plutarch. in Romulo. ἡ κύριος διαθήκης κυρίου, arca fœderis Domini, lib. 1. Reg. cap. 5. & cap. 11. διεῖθῆκαι ὑμῖν διεῖθέμην, habe nos confœderatos, libro 2. capite 23. διεῖθήκαι ἐδώδιμοι, pactum mecum iniit. Notandum, inquit Hieronymus, quòd verbum διεῖθήκαι, Aquila συνθήκαι, Symmachus pactum interpretatur: nec voluntatem tantùm defunctorum sonat, sed pactum viuentium. nam vox Hebræa magis sonat pactum aut fœdus quàm testamentum.

Διεῖθηλωθὴς, effœmino.

Διεῖθηλόω, ῶ, effero, as.

Διεῖθηρεύτης, ου, venatores, à διεῖθηρεύω.

Διεῖθλάω, ῶ, perfringo: sic contusione penetro.

Διεῖθλίω, laboro, certo.

Διεῖθολόω, ῶ, perturbo, infuſco, offuſo fc. ὄθλῳ. Plut. de Sol. anim.

Διεῖθορυβέω, ῶ, tumultuor, turbo, expaueficio, attonitum reddo.

Διεῖθραύω, confringo, lacero.

Διεῖθρέω, dispicio, obſeruo. Aristophanes περ. φρόντις δὲ καὶ διεῖθρεα.

Διεῖθρυλλέω, μι, ήσω, π. ικ, tumultuor expon. & tumultuanter denuntio diuulgo.

Διεῖθρυλόω, ῶ, rumore impleo, adfremo. rumore diuulgo, vel diuulgo, rumorem spargo. Xenop. διεῖθρύλλουτο, ὡς φαν σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. Plato de Rep. τὰ ὦτα διεῖθρυλλοῦσι, obtundũt aures, Xenop. διεῖθρυλλημένη ὑπὸ σοῦ, tua loquacitate obtundor.

Διεῖθρύπτω, dissoluo, emollio, frango luxu, deliciis afficio. Xenop. ὑπὸ θωμιστοῦ κολακεύειν διεῖθρυμμένῳ & διεῖθρύπτομαι, deliciis frangor, dissoluor, delicias facio, delicijs fluo. πρυφὼ. Theocrit. διεῖθρύπτεται δόδι, delicatis gestibus & præludijs ad cantandum se parat. Vnde διεῖθρυμμένως, aduerbium, delicatè, molliter. Plato de Leg. διεῖθρυμμένῳ ὄγκῳ. τὸ κράνιον διεῖθρύπτειν, caput cõminuere, apud Lucia. διεῖθρύψεις αὐτὰ κἀσπασία, diuides ea minutatim, cap. 2. Lcuit. διεῖθρυπτόμενοι λίθοι, confracti sunt lapides, cap. 43. Ecclesiastici.

Διεῖθρυφεῖς μαλακῶν, gestus molles apud Chryſost.

Διεῖθρῶν, qui perspexit.

Διεῖθυρος, repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vesti bulo ædium arcet, vel potius quod Gallicè comtehuis. Vitru. lib. 6. cap. 10. Nos autem appellamus prothyra, quo Græcè dicuntur διεῖθυραι.

Διεῖθρίασις, ὁ, serenitas.

Διεῖθρίασμένος, ὁ, ον, sum sub dio. Neutr. absol.

Διεῖθρῶν, ῶ, ὁ, perspicuus, purus, liquidus.

Διεῖθρυος, ὁ, ὁ, ῆ, cruentus, ῆμέρα διεῖθρῶ.

Διεῖθρυσις, μαδεῖσος, & aliquando actiuè pro rigo. βρέχομαι, διεῖθρυσμένος ὕδασι πάντοθεν.

Διεῖθυω, ὑω, irrigo, βρέχω, tango, madefacio: κυρίως τὸ ὑπὸ θεῶν βρέχεσθαι. Hom. Iliad. χ, χέετο δὲ μέλι ὑ ἐδίων, ὑσθρόδοις ὑπὸ ἀνθέμοις. Actiuè accui. prima breui. vide διεῖθυος.

Διεῖθυμέομαι, ούμαι, distinctè dico, commemoro, diuido, desttuo, dico, distraho, tollo, expello, distingo, differo, diputo. Aristot. γυγγενῶν δὲ διεῖθυμηθῶν σφίσιν, ὃν φύσιος ἡ ὑσις ἡ λόγου δὲν ἀμείνω τὸ ἕτερον per partes negotia iuscipiamus. Lucian. ἐπὶ ἴσα μέρη, partes facere. Plato in Leg. διεῖθυμῆσθαι τείχη, muros distruens. hic Valla apud Thucyd. Item, passiuè, diuidor, diducor &c. διεῖθυμῆσθαι κατ' αὐκπυλας, vtrib. quiescentes. Thuc. διεῖθυμημένη σοφιστικὴ ἀκολουθία, discreta aut continua ratio. cum cõparatione. διεῖθυμῆσθαι εἰς ἑ. ἕτερον, simulatè dissidens. διεῖθυμῆσθαι τάττε, ab hoc distinguor. διεῖθυμεῖται εἰς εἰδὴ ἑπτὰ, in septem species distribuitur. διεῖθυμεῖσθαι δὲ ὧνται ἀπὸ διεῖθεν ἐνθεν, viam illi fecerunt vt transiret. διεῖθυμῆσθαι μέρη ἐς ἐς μέρη, vtrunque apud Platonem, i. distribuo in partes.

Διεῖθυσις, εως, ἡ, diuisio, diuisura, Plin. diuiduitas Caio Iurisconsultio, diæresio, partitio, distributio, vel defignatio, genus figura, distinctio, diductio, explicatio, dissociatio, Plin. distractio ruina, dissectio, diseretio, Cic. differentiarúmque annotatio earum rerum quæ ad rem constituendam pertinent, & relatum, Bud. Comm.

Διεῖθυτὸς, diuidendus, assumendus.

Διεῖθυτὴς, ου, ὁ, diuisor, partitor, qui discernit, qui distribuit. Naz.

Διεῖθυτικὸς, ὁ, ὁ, vim habens secandi, seiungendi & separandi.

Διεῖθυτικὸς, diuisim, ex diuisione, discretim & discriminatim, Vsus est separatè vel separatim. Cic.

Διεῖθυτὸς, ὁ, ὁ, ὁ

τὸ πᾶν πλῆθος, in octo partes partitus omnem multitudinem. διαιρεῖν κλῆρον, &c. portiones facere. Plato de Legib. διαιρεῖν δύο μοίρας λυδῶν, Iuidere Lydos in duas partes. Herodot. διαιρεῖν τὴ φλόγα, secare venam, Galenus ad Glauconem.

ἐξαίρω, ἐξαιρῶ, ἐξᾶραι, effero, extollo, erigo, in sublime tollo, eleuo, tollo Gregor. τὰ κεφαλὰν διαίρε. & pro tractatio. Polyb. in primo. Καὶ ἡ τηρὴ τὰ βέλη καὶ μαχαιρίδια, ἐὰν διάγῃ καὶ συνεμβάλῃ τοὺς πρατηρίους. alibi διαιρεῖται τὸ πρᾶγμα. Et τὸ αὐτὸ γένος ἐστὶ καὶ τὸ ἐξαίρειν. Demost. διὸ διόρισε τὸ σῶμα, ne verbum quidem fecit, ne os quidem diduxit, ne hiscere quidem visus est. Chrysost. ἡμεῖς ἢ μὲν χεῖρα διέρρηξε τὸ σῶμα συκοφαντοῦμεν αὐτοὺς, ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis, aut mutiendi, ve est apud Liu. Non hiscere quenquam præmetu potuisse. Plutar. διήρηκε δὲ σὺν ἅπασι dixit, pro διήρκεσε, quemadmodum καθεύδειν δὲ πάντα, αὐτὸ τὸ θεῖον, &c. Aristot. de mudo ab Alex. διαιρεῖν ἀφῆκε τὴ ἐν τῷ ὄντων θέσιν, erecta, sublata. διόρθρας, Hermo. διάφορος ἢ ἔγκλημα ἢ ἔχθρα. Idem, μηδὲν ἐξ ἀπὸ τοιούτου πάθος τὸ ὠὴ τὸ διαίρει τὴ μὴ διενοεῖτο τὸ λόγον, i. τομοφάσκοντας τὸ λόγον, hoc est, grandius pronuntiare. & ore patentioreꝛ διηρθρῶσθαι, sublimis, Idem. διηρῦσθαι ἀφ' ἑτέρου, idem Hermo. διαίσθομαι, percipio, iudico, sentio. Plato 2. de Rep. ὁ δυνὸς διαιρῆς τὰ τε ἀδύνατα ἐν τῇ τύχῃ ἢ τὰ δυνατὰ διαλαμβάνειν, quæ fieri nequeunt, & quæ possunt dignoscit. Arihot. διαίσθομαι τὰς διαφορὰς, differentias sentio, percipio, de Generat. Anim.

ἐλαύνω, ἐλῶ, ἔλᾶσα, impellendo, trasleo, emico, percutro, peragro. διαίσσειν ἀστραπὴ, i. emicans fulgur.

ἐκτείνω, deleo, & extinguo. Sophocl.

ἐκταράσσω, vereor, erubesco.

ἐκτροφὴ, ἡ, viuendi norma, victus ratio, i. modus, seu ratio viuendi ac lex quædam, vitæ instituium seu vitæ genus, victum castigatum, & victus castigationẽ vertit Hieronymus aduersus Iouinianum lib. 2. Χυτὸ τὸ ἐκ τῆς ἀβρότητος, Etym. Vulgò ſ gulam victus vocant. Thucyd. li. 2. ἡ ὑδὼρ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας καὶ κατὰ τοῦτο διαίτα τοῦ σώματος, pro loco, est denique διαίτα victus salubritas, ratio quæ præscribit victum & locum salubrem. Streb. in Ethic. Aristot. Pro apparatu, Xenoph. τὸ πολυτελὲς τῆς διαίτης χάριτος, apparate gaudere sumptuosissimo. Plato epist. 7. μεμισθωμένος τὴ τῆς πόρρω σώματος διαίτας, victum temperatum imitari. διαίτης ἐλαύνειν, i. liberalia studia, Plut. in Rom. πανυδὼρ δὲ ἡ διαίτα, vitã degens, Idem in Numa, cibum capiens, Plato. ὁ τῆς διαίτης τρόπος, victæ ratio, Galen. ἐν διαίτη καλλιεῖται, in ciborum est vsu, Diosc. l. 3. c. 94. διαίτα ἐ ἄρξει τὸ σώματος, victus & vestitus, ea quæ ad corpus attinent, Plutar. in Apophth. διαίτα ἐ ζωῆς, viuendi institutũ, Herodi. l. 1 ἡ κατ' ἡμέραν διαίτα, quotidianus victus, Plat. de Leg. ὁι διαίτας σωματων, in ratione alimentorum corporum, Idem. διαίτας ἀπάντων ἔχοντας, viuo absque ordine, Ibid. Item iudicium seu arbitrium. Lucian. ἐγὼ ἢ ἀπαθῶμαι τὸ διαίτας, ὅπως ἡμᾶς ἀγαπᾷς. διαίτας vel ὀπτροκλῶν ἀρένων dicuntur litigaturi qui cum πρὸς αἱρεῖσθαι διαίτας, arbitrióque honorarios dilectationem controuersiarum contulissent, κατ' ὀπτροκλῶ τὸ δίκης, communi cõsensu, réque adhuc integra, à cõprom ſso vel arbitrio recedunt. Ἐπιτρέψαμεθῶ τὸ διαίτας, vel δικῶν, vel ἀμφισβητῶν, Callistrato Iuris. est compromittarius index. arbiter honorarius ex compromisso litigatorum. Lucia. de Dearum iudicio, Οὐδὲ ἡμεῖς ἂ Κορδάτιος ἢ δίλλαμος, ἀλλ' αὐ ὁ Ἄρης ὁ τῆς ὀπτροκλῶ τὸ δίκαιος, Aristot. pont differentiã eandem inter διαίτας & διαιρέσεων. quam Cicero ponit inter arbitrium & iudicium. Item diuersorium, locus ad degendũ. Aristop. pro cœnaculo & loco, quo excipiuntur hospites, víurpauit. Est itẽ immoratio apud Strab. l. 1. δυὰ τινὰ τὰ μὴ ἀναγκαῖα δεῖ διαίτης. Aristot. de mundo. τοῦτο τὸν ζῶον ὑγιάζουσιν εἰς τ' ἐαυτὸ διαίταν ἀναλέγεται, animal natale eò protilienes enatabit, vbi ei cõmodũ est viuere. Herod. διαίταν ἔχειν ἐν κρίτου, apud Crœsum domicilium habuit, vel degebat apud Crœsum. ἔστι ἐν νέῳ πρὸ πόλεως διαίταν ἔχων, hic à puerilia cum Arunte vixit, Plutarch. in Camil. Idem in Publ. οἱ ἐπὶ διαίταν εἰδὲν ἐαυτὸ ἢ βασιλικὸν ἢ βαλανεῖον ἢ παλαιὸν διαίτας, in Domitiani ædibus vidit porticum, vel basilicam, vel balneum, vel pellicum diætam, &c. διαίτα δ' ἀσυδεῖς ὦν ἔ ἐν ταβernaculum impij non subsistet cap. 8. Iob.

διαιτάομαι, διαιτῶμαι, διαιτᾶσθαι, viuo, verſor, victus ratione vertor, vesor quotidie. Depon. abiol. Xenoph. ὑπὸ δυσὸ τὴ διαιτῶμενος μόνος, domino subditus viuere pergit. Plat. 2. de Rep. ἐγκρὰς ἐν χρείαις ὑσύσας ὑπὸ διαιτώμενος. Idem in Epist. διάτειαι διαιτᾶσθαι μοχθηρὸν, viuens intemperanter. ὁ ἀκρὸς διαιτώμενος, ὁ ἀκρὸς τὰ ἀρετὰ διαίτας, i. homo frugi, qui admiſtrandæ rei familiaris & œconomicæ est peritus, Bud. in Epist. Galen. ἀφυκνοῦντες διαιτᾶσθαι ἑαυτὸν εἰς ἀπαντα ἐμβάλλοντες νόσημα, quum negligentiæ vitæ rationem instituerent, imprudentes in morbum sunt delapsiturι. καὶ ὕδατος διαιτᾶσθαι, quæ degunt in aqua, Lucian. διαιτᾶσθαι ἀρχὸς, ἐπὶ ἀγο. διαιτᾶσθαι ἐπὶ τοῦτο ἐ, apud Proteum diuersatus est. ὁ ἰσοπολὶς διαιτᾶσθαι. Iloc. apud Bœotios degebat. διαίτας ποιεῖ ὀλιγίμας, cibo boni succi cibare, Galen. παῖδας διαιτᾶν, tenuem victus rationem præscribere. tenuiter alere, tenuem cibum adhibere, Idem. Galen. Item διαιτᾶν, vt arbiter iudico, Bud. in Epist. Nec διαιτᾶν solùm arbitrari, sed etiã conciliare & componere discordiam significat. dat. iunctũ. Appian. l. 9. ἦν ἐμοὶ ἰσὼν, ἂν οἱ ἡγεμόνες τὸ στρατὸ πειθαρχήσωσι, διὰ τοῦτο αὐτοὺς ὦ τοιούτῳ συμβόλαιον διαιτᾶν.

διαιτητὴς, ὁ, iudex sum vt arbiter. Vnde διαιτητάω, ea quæ arbitri statuerunt. Plutar. in Camil. Χαιρήσειν τὸ βουλὴς ἐκείνῳ τὸ κρίνειν ἢ διαιτῆσαι ταῦτα, permittente Senatu illi pro animi sententia hæc de re decernere. Nazanz. διαιτᾶν ἀνάγκας τοῖς ὑπὸ νόμον καὶ τοῖς ὑπὸ χάρειν, ψυχῆ ἢ σώματι, Interpres vertit, iura iure dictans, & his qui sub lege, & his qui sub gratia viuunt, tum animæ simul & corpori. διαιτᾶν ὑμῶν, arbiter nobis vacans, Demosth. Item διαιτᾶν, ἀλιγνο, attribuo, Gaza de mesibus: peto, efflagito, Plutarc. in Apophth. accipitur & pro διαιτᾶν. Lucian. διαιτᾶν διαιτᾶντο, Ionicè, i. vitam agebant.

διαίτημα, τὸ, διαίτας, viuendi consuetudo. victus ratio, Xenoph. χαλεπώτερα ποιοῦσιν τὰ ὑπὸ διαιτήματα τῷ σώμ. eodem vtitur & Thucyd. lib. 1.

διαίτημον, apud Ilxum, arbitrarium.

διαιτητήριον, τὸ, locus in quo iudicant arbitri. διαιτητήρια τοῖς οἰκοφόροις, cæ partes domus vbi agunt homines & morantur, Xeno. in Œcon. cœnacula & diuersoria.

διαιτητὴς, ὁ, arbiter datus ἀφ' ἑτέρᾳς διαιρέσεως, vel cognitor. Aristot. in Rhetor. Ὁ δὲ διαιτητὴς τὸ ὁπαιτεῖ ὅσῳ, ὁ δὲ διαιρεῖς ἐ νόμων. ἀλλ' αὐτὸ ἕνεκα διαιτητὴς εἰρήθη, ὅπως τὸ ἐπιεικὲς ἰσχύῃ. tic vocabantur iudices qui per singulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. Vide Pollu. l. 8. & Bud. Com. & Annot. post.

διαιτητικὸ, pars medicinæ, quæ victu morbos curat, Celsius.

διαίτητον, perspicuum, διαπρεπὲς, διαφανὲς, Hesych.

διαιωνίζομαι, æuum.

διαιωνίζω μὲν ἰσόμαι, viuo per secula.

διαιωνίζω, æterno, sempiterno. Naz. διαιωνίζον τοῖς πατρῶις πῦρ, ignis malis sempiternus.

διαιώνιος, ὁ, ἡ, ὐ, æquadratus, perpetuus, æternus.

διακαὴς, ὁ, ἡ, ὐ, ardens, ardens, accensus. Aphrod. διακαῆ πυρετὸν, ardentem febrem creat. τὸ διακαὲς, ardor. Galen. Lucian, in Anachiarſi, τὸ αἰ μὲ ἐπεῖν ἢ διακαῆ, &c. vstum.

διακαθαίρομαι, & διακαθαίρω, repurgo, perpurgo, expurgo. διακαθαίρει, Theophrasto eit putare arbores, & interlucare. ἴσον δ' ὅτι τὸ συκὴ: μὴν ἢ διακαθαίρεται ἀφ' ἑτέρας. Dicitur etiam ἔπτας διαίρειν.

διακαθαίρω, μὲ ἰσῶ τινα, purgo, Accus. Matth. cap. 3. διακαθαίρειν τὸ ἅλωνα αὐτὸ, perpurgabit aream suam.

διακάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, putatio, interlucatio.

διακαλῶ, idem quod κατὰ ἐ, in concilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xenoph.

διακαμάω, passiuum, vror, exardeo.

διακαμὼ, μαίω, accendo, incendo, deuro, torreo, exuro, inflammo. Et transl. πὸ pro vehementer commouere, & concitare, impotenti quadam cupiditate implere, rapere. vrgere, quemadmodum inflammo Latinis. Plutarch. πάσῃ διακαὼ ἢ παθέσιν τὴ κρίσεον.

διακαλύπτομαι, ὑπόμωτ, ὑμμαι, detegor, patefio.

διακαλύπτω, detego, patefacio.

διακαλύπτω, ωσω, ῶ, infexio, curuatio, curuatura vel curuamen. Oui. Nazanz.

διακαρδιὰς, ὁ διακαρδιὰ est, κηρδιακὸν, cordolium Plauto, qui scribit, muheri non est cordolium. nam nulla cordicitus dolet. Iosephus de Antiquit. διακαρδίου ὕγιαν ἐθὼλιον, ex intimis præcordiis indoluit.

διακαρπόομαι, ὑμαι, decerpo.

διακαρτερῶ, ὑμαι, σω, κα. perfero, obdurefco, perduro, tolero, propriè in tolerantia alicuius mali. vide Aristot. διακαρτερῶν, διακαρτερῶν μὴ λέγειν πάλιν, perseuero occultare vera, Aristot. in Rhet. Iosephus de Antiquit. Ἐαυτὸ διακαρτερῶσας ὁ δυσχερὴς, ἀργρὲ ſe constituit, difficiliter & inuitè sibi ipſi temperauit. item mediam perfero, vt apud Herod.

διακαρτερῶ, διακαρτῶ, detineo.

διακαρχὴ, ἧς, ἡ, bonorum poſſeſsio.

διακαρχῶν, ὁ, bonorum poſſeſſor.

διακαυλόομαι, cauleni amittere. decauleſcere. Theophr. de hiſt. plan. lib. 7. c. 2. ὅτι δὲ τὸ ἰαφαὶς τῶτο ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσει, δῆλον, ἀφαιρεθέντων τὸ τῷ φύλλων ἀφ' τὸ διακαυλοῦσθαι. Plin. l. 19. c. 7. Rhaphanus vt. que iucúdior detractis foliis antequam decauleſcat. Gaza vertit perperam excauleſcere.

διακαυχάομαι, sortiri, διακληρῶσαι. κρῶν ἐ λέγεται ὁ ἐλλῆς, Etymolog.

διακεκριμένως, ἀδ. ὑστ. κα. sortior, sorte diuido, Etym.

διακεκριμένως, pro eodem dicitur apud Aristoph. Interpres διακεκριμένῳ exponit.

διακένωσις, εως, ἡ, ardor, exuſtio.

διακεράννυμι, pro διακεκράζω, diſſipo, Apollon. 2. διὰ δύμεται πάντ' ἀνὰ δένος.

Διάκειμαι, ifficior, διάθετον ἔχω, cōstituor, instituor, sequiesco præparor. ὥτως διάκειμαι, sic affectus sum, & animaus, sic me habeo, sic sum constitutus. Lucianus in Caucaso, ᾧ πόνοι αἵρεσιν ἀγωνοθετήσειν διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocrat. ἀεὶ τὰς παιδεύσεις ὁμοιοτέρους ἢ πρὸς ἕκαστον ψυχὴν διηρτῆσθαι, οὕτω διακεῖσθαι τὰ γνώμας, ita sentias, institutionem animum noitrum adiutare posse. Hesiod. ἀεὶ γὰρ οἱ διάκειται, ita ei constitutum erat. πᾶσιν ἁπὼν ᾧ φιλοτέρψιος διακείμῃσι πρὸς αὐτόν, qui summa est erga eum nde & obliteruantia, Putarchus in Fabio. Isoc. Euag. κἀὐ πρὸς ἐν πάντας διακείμῃσι, nihil nisi suo ordine agens μήτως πᾶς πρὸς αὐτὸν διακείμενος, medio quodam modo erga eum affecti. διάκειμαι πρὸς τοῦτο τρόπως, eius rei amore capior, Nazanz. ἀπὸ παρασκευῆς διακείμενος, addictus & ita incumbens vt auelli nequeat, ἰσχυρότατα διακεῖσθαι πρὸς τὸ μαθήματος, lãguebat vehementer, Plutarch. in Pericle. ὑπόφαυλος διάκειται, laborat, in periculo est, Idem in Solone. διάκειται χρήσεως πρὸς αὐτὸν, infensus est ei, Ibidem. εὖ διακείμενος, bene animati. διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, mutua benevolentia afficiuntur, Philostrat. in Heroicis. διακεῖσθαι ὑπόφθονος, inuidiosum esse, inuidiæ esse, Thucyd. διάκειμαι ἀλαζών, religiosè me gero, Demosth. διάκειμαί σοι οἰκείως, sum tibi familiaris & necessarius, idem Demosth. διάκειται ὥστε τὰ πράγματα, res ita se habebant. τὰ ἀφυοῦς διακείμενα, ingenio prædita, quæ ingeniosam naturam sunt fortita. Lucian. in Anchar. διάκειμαι σφόδρα, vehementer perturbor. διάκειμαι φαῦλα, τὸ πρὸς ἡμᾶς πρᾶον ingenio. διακείμενος ἀπὸ δὲ ἐν πλησμονῆς, qui ex ingurgitatione morbũ collegit. διάκειται αἰσχρὰ, turpissimè se gerunt. διάκειμαι φρονίμως, sum prudens, Ilocrat. διάκειμαι τὸ πρᾶγμα, grauiter laboro. οὐ ῥᾳδίως διακείμενος, tu verò ii negligentius, Budæus Ep. ſt. διακείμενος, affectus. ὧδε διακείμενος, dispositus, bene constitutus. ὁ πρὸς τὰ διατρίβας, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Διακίρνημι, circumdo, tondeo: vnde διακεκριμένος, scholiasta Aristoph. διακεῖρον, incidit, Apollon. διακεῖρασθαι, abstergere. Item διακείρειν, discindere, præter gredi.

Διακναίω, ῶ, exterminatus, corruptus, qui defluxit, obscuratus. ἀκμὴ διακναίω. Aristoph. in Neb. Οὐ δῆ αὖ πάλιν ἰδεῖν ἔδι τὸν ἄνδρα τὸ χρῶμα διακναῖον μᾶλλον. Poeticum est, pro διαφθαρμένος, & διακναίου.

Διακνῆσαι, reprobatum est, κἀδόκιμόν ἐδι: nam illegitimum numisma intercidebatur olim.

Διακνηρίζω, discrete. διακνηρεσθῆναι, distincte.

Διακελεύομαι, θυμαῖς ἐμαῖς, horior, iubeo, admoneo, mando. Plat. in Epist. κοινωνεῖν διακελεύεσθαί μοι, me rogatis vt societatem ineam vobiscum. διακελεύομαί σοι ὁρᾶν, admoneo te prouidendum esse, Plutarch. in Public. πολλάκις σοι διακελεύομαι ἀεὶ τῆν αὐτῆν, sæpe te nidem de rebus admoneo, Ilocr. de Euag. πολλοῦ ἐμὲν διακελεύομαι μνημονεύειν, Ilocr. vbi sit sermo ad iudices à litigante. διακελεύομαι κἀκεῖ καὶ τὴν πολιτῶν ἅπασιν, Nazian.

Διακελευσμός, & διακελεύσις, exhortatio.

Διακενῶς, superuacuè Vlpian. frustra, vltra quàm opus sit, inaniter. Suid. κἀδὲ περφάσιν. Dauid. ἀέρι διακενῶς ἀπλοῦσιν οἱ ἀδικοῦντες ἑαυτούς.

Διακενὴς, ὁ, ἡ, ὑς, superuacuus. διακενὴς ὑπομένειν τὸ ὕδωρ εἶναι ἢ ὑπὸ γῆν, præter necessitatem abstinere à cibo & quietem agere. διακενὲς ἐπικαθέσθαι, inanis crepitatio, Thucyd.

Διάκενος, ὁ, ἡ, ὑ, vacuus, inanis, vanus, exhaustus, hians, macilentus, leuis, otiosus, defes, aspernabilis. Gel. Vnde διάκενον δέρκειν dicitur de ira, qui fame aut morbo exhausti sunt. Lucian. de iis quos viderat apud inf. ros φοβερὸν τι (inquit) ᾧ διάκενον διαδιδράσκοντα ᾧ γυμνὸν ἔξω ὀδόντος ἀφιέντα. διάκενον ἴδεῖν, macilentus corporis habitus. Plutarc. in Lycurgo ὡς τὸ διάκενον, incassum. διάκενον, apud Thucyd. exponitur, ἀφύλακτον.

Διακεπάω, perpungo, affigo.

Διακέρασις, inanitas Ciceroni.

Διακήνις, Ciceroni inaniter. Iosephus de Antiquit. ζώνη διακένως ὑφασμένη, ὡς τι πλοκῆσθαι δοκεῖν ὄφεως, singulum duplex contextura inani. Hanc zonam facit decalem, vt loquitur Liuius, Suidas vocat τρόφιν.

Διακερτομέω, improbat.

Διακεχαραγμένος, perstrictus. ξίφεσι πεπληγμένος, Suid.

Διακεχλιάκως, vel διακεχλικώς, diffluens delicijs. βασίζει διακεχλιάδως ἐν ἡμέρᾳ πονήκοντα, in bullat disparigradu & delicato, vestem trahens, Plutarc. in Alcibiade ex Archippo.

Διακεχυμένως, particulatim elocutus.

Διακεχυμένος, ὁ, solutus, fusus.

Διακλαὶ πτάκοι, Pittaci auditor fuit, à διακλέω.

Διακηρυκεύεσθαι, per præcones & interuntios de pactis agere, per præconem denuntiare. διὰ κηρύκων σωθῆναι αἰτιᾶσθαι ᾧ πιείσθαι.

Διακλονίζω, concutio, mouco, διακεδιακλονᾶ, motacilla auicula. vide κιγκλίζω.

Διακλοῦ ωνδίω, idem quod κατὰ ωνδίω, cum periculo probari aut iudicari. Ilocrat. in Busir. Καὶ ἐν τοιαῦτ' ἐξεῖργον ὑπὸ τοῦ δήμου, ὑ διακλοῦ ωνδίω ὑπὸ φαύλοις φαρμάκοις χρωμένους, pharmacis ex periculo petitis, vt Fabius loquitur.

Διακλοῦ ωνδίω, periclitãdi. Plato in Timæo, ὁ διακλοῦ ωνδίω φαῦλον affirmare non dubitandum.

Διακλοῦ ωνδίωμα, ὄδος, τὸ, ὄνος, periclitor, in periculũ venio, periculo capello, damico, cum periculo aduersor, subeo periculum in periculũ descendo, venio in certamen. διακλοῦ ωνδίωσασθαι, τὰ πρὸς ἀλλήλους διακλοῦ ωνδίωσασθαι, periculum facio inter amicos. διακλοῦ ωνδίω πρὸς ἑκατὸν, aduersus illum subeo periculũ. Ilocrat. διακλοῦ ωνδίωμα φάρμακα, medicamenta, quibus summ pris de vita periclitemur.

Διακνίω, permoueo, dimouco, concutio, verso. Aristoph. ᾗ δῆ μήτε ἡ νοῦς αὖθ, incita eius mentem & permoue. διακνίσεις τὸ σῶμα, Idem Aristophan. corpore permotus, de lasciuo & dolefcente. διακνίσῃ τὸ πνεῦμα μέσον, partem affectam permouere.

Διακόλαμμα, ατος, τὸ, frango, Accus.

Διακολεόμαι, inte cludor, intercipior. Polyb. φυσεμένῳ ᾧ τῷ εἰμὶ ἐκ τῶν ὑπὸ διακολεόμενος ᾧ διήκειν ζωγνίων ὁ πίρρη. Idem, ὁ παυσθεὶς ὁ διακολεόπαθῶν.

Διακολεύω, ὑσω, π. ευκα, intercludo, intercipio, Accusatiuo iungitur. διείργω.

Διακολέπτομαι, declino. luco.

Διακολέπτω, suffuror, subduco, supprimo, occulto, furto distraho.

Διακολπίζομαι, ominor, vaticinor.

Διακολπόω, ῶ, ὑσω, ὑκα, ὑμαι, ὑθην, hoc est forte partiri. Philo de mundo, ὁ τῷ κόσμῳ κῷ φύσει ἕκαστα ᾗ μερικῶ διατέτακται τὰ κατὰ μίαν ἑκάστου πάντων χρόας, linguiæ mundi partes naturæ suæ congruenter ordineque descriptæ sunt, regiones sibi familiares fortitæ. Plato lib. 6. Leg. τούτοις ᾧ διακλοῦ ωνδίωται τὰ μέρη τῶν πόλεως. Theophr. 9. de Plantis, ἑκάστης ᾧ τὰ μέρη, διακλοῦ ωνδίωται ᾧ ἐν ἀλλοις διακλοῦ ωνδίωται τὰ ἔθνη, ἃ κατὰ τὰς ἐπαρχίας, fortiti prouincias. Appian. 2. civil bellorum, τὰ ᾧ ἔθνη διακλοῦ ωνδίωται, ᾗ στρατιᾷ αὐτοῦ ὄντα.

Διακλοῦ ωνδίω, διαμερίζω κλῆρον, sorte diuido.

Διακλυμακίζω, lupplanto, supero, vinco, κλίμακες enim & κλιμακίδες palæstræ genus est.

Διακλοῦ ω, commouco, διασείω, dimouco.

Διακλύζω, colluo, diluo, eluo, dystillo. διακλύζεσθαι, verbo vtuntur medici, in iis quæ clystere ad purgationem infunduntur, Marcel. in Dioscor. lib. 2.

Διάκλυσμα, τὸ, collut o, instillatio, infusio. Dioscor. lib. 3. cap. 118. διὰ τῆς ἕδρας διάκλυσμα, ἐγκλυσμὰ τε ὀνομάζεται, in dentium dolore colluitur, dylentericis infunditur clystere.

Διακλυσμός, ὁ, idem quod διάκλυσμα.

Διακναίω, ῶ, pturio, confrico, rado, erado, scarifico, polio: item pungo. ἀδιο affic o contr. sto, accerbo, διαφθείρω. Aristophan. πρὸς μὲν διακναίομαι, colore offuscatus. ὑπομυρομένῳ διακναίομαι ἀγαθῶν, duni calamitate premuntur. διακναίομαι, corpus rabefacio, laceram, ægritudine affici. διακναίομαι, ξέομαι λυπουμένῳ: Aristoph. ἄπτομαι ᾗ ὑ γνωτὰ μοι τὰ πάντα, ὑ μὲ διακναίεται ὑχί.

Διακνίζω, cabo. διακνιζόμενος, scalptus, διακνισθείς, ruptus Gaza Thuhistor. lib. 3. cap. 16 de fructu tiliæ διακνιζόμενος ᾗ ὁ κάρδος, ἐχόμενος ἄκρα ᾗ κατὰ σαπρὰ πρὸς πᾶν. scabendo deratus, excalptus vel culptus.

Διακολίνδος, via Diaccele: fic dicitur via prope Athenas, Herodotus.

Διακοσμοφύλαξ, ὁ σα, π. ηκα, regis seu domini more obeo vel administro. Hesych. διακοσμοφύλακα, βασιλικὸν ὑπηρέτην, ἢ διὰ καθαρτοῦ ὑφάντου, ἢ διὰ πανοπλίαν.

Διακολάω, ῶ, ferrumino, coagmento, conglutino.

Διακολλητικὸν, ὁ ρα, vocat Pollux lib. 8. in quibus vtimur glutinatoris & coagmenti item ferruminationibus & plumbaturis.

Διακολυβίζομαι, ὁ σα, transmato, nato.

Διακομιδὴ, ἡ, ῆς, transportatio, διακομίσεως.

Διακομίζομαι, διὰ χρόμα, traicio, tranfimitto flumen, vel fretum, pud Thucyd. recipior, transporto, me recipio.

Διακομίζομαι, ίσω, π. ικα, transfuebo, perfero, gesto, traho, βασάζω, comporto, deduco, transporto nauib. Accus. iung.

Διακοσμοτὴς, οῦ, ὁ, tabellarius, lator.

Διακοσάομαι, ῶσα, π. ηκα, icuo, Accus.

Διακονεῖον, ὑ, τὸ, diaconium: sacrarium locus vbi diaconi congregantur.

Διακονέομαι, οῦμαι, ἀ, ἄσομαι, ἠσάμην, ἠσθην, ἄκιμαι, apud Nazanz. cum Accus. & Datiuo. Aristoph. ministro. inferuio. διακόνησαι μοι, inserui mihi, Lucian. Idem, αὐτοκράτως διακονίζεσθαι σὺ τινι.

Διακονέομαι, ῶσα, π. ηκα, inseruio, seruio, administro, colo, ministro me præbeo, ancillor, ministro, obsequor, operam alicui nauo. Neutr. cum Datiuo & Accus. ὁ διακονεῖ ᾗ ὠνὸν τι ᾗ ὠφελῆ, emptionem & venditionem ministrare, Plato 2. de Repub. Math Euangel. cap. 4. ἰδοὺ ἄγγελοι προσῆλθον ᾗ διακόνουν αὐτῷ. Et διακονῶ & διακονέομαι, id est ὑπηρετοῦμαι, vtraque voce dicuntur. Laert. in Diogene, ᾗ νίκα τὸ ἐθίσασθαι διακονεῖσθαι, λυπῆσθαι

χωμήσιος. Lucian. τοῖς τε ἐρετικὰ διακονοῦσιν, amorum ministris. Athenæus etiam dixit libro decimoquarto. διακονούμενον μᾶλλον. Matthæi 20. pasſiuè ponitur. Οὗτος τὸ αὐτὸ πάθος ἐκέλευε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. venit non vt tibi ministraretur. Sic seruiri pasſiuè dixit Seneca. Significatque ὑπηρετεῖσθαι, obsequijs & operis obseruari. διακονεῖσθαι τὰ ἔργα, Aristid. διακονεῖν τὰ ἔργα, opera ministrare, Aristot. l. 7. Polit.

διακονιστήριον, τό, ministerium. γυμνάσια διακονίας, ait Aristot. in Polit. quendam Syracusis docuisse pueros.

διακονία, ας, ἡ, ministerium, obsequium, officium, negotium, pronuncia, administratio, functio, opera, curatio. Hinc illud in Ingratos, χρὶς διακονία. Subiidium exponitur capite vndecimo, Actorum Apostol. ἐν ταῖς ἀφῇ βασταὶ διακονίαις, in regijs ministeriis, in iis quæ ad regem pertinent. Thucydides. Plato 2. de Republ. ἐπικεῖσθαι τοῖς τῶν διακονίαν πᾶσιν τούτων, hanc suscipiunt prouinciam.

διακονίζω, idem quod διακονέω.

διακονικὸς, ὸν, ὁ τοῦτο ἐν εἰς τας ὑπηρετικὸς, qui & ὑπηρετικὸς dicitur, expeditus, ad seruiendum, obsequiosus minister, seruilis ad ministrum pertinens, ministratorius Mart. διακονικὴ ἀφῇ ἐστι, seruilia ministeria. Xenoph. τούτων ἀνιπτόφωτα τὰ διακονίας ἀδρηκαζόντα, ἡ πᾶσιν ἡ διακονικὴν ποιησαμένων. διακονικὴ ἀρετὴ, virtus ministratoria, Aristotel. in Polit. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretarium. Hic Canone vigesimoprimo, concilij Laodicensis, & apud Gratianum dist. 23. Aristoph. in Plut. ἐν δὲ τοῖς διακονικοῖς ὑμῖν ἀπαιτεῖ, ad seruiendum expeditus.

διακόνιον, ου, τὸ, diaconatus, sacrarium, placentæ basis, genus bellarij, Athen. l. 14. Hesych.

διακονίς, ἰδος, ἡ, ornatio, textura quædam: item homo gracilis.

διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, ministrator Ciceron. Xenoph. διάκονοι ἢ ἀγοραῖοι τοιοῦτοι ἀφῖκες λαβεῖν, &c. id est, famulum: Mercurij deorum ministri epitheton. Item diaconus, qui septem esse debent in ciuitate, vt habetur cap. Actor. Apostol. & Canon. vlim. concilij Neocæsariensis, in Græco codice. ἡ διάκονος, ministra & ministratrix, Nonn. ex Ciceran. Diaconissa, quæ ἡλεητοσύνης potest, vt habetur Can. decimoquinto, concilij Chalcedonensis. Dicitur & διάκονος, in Epigramm. vbi tamen διάκονος. comparat grad. διακονέστερος expeditior & celerior in ministrando apud Suid. in prouerb. φρυξ αὐτὸ πλαγὶς ἀμείνων, ἡ διακονέστερος.

διακοντίζω, iaculum mitto. Xenop. διακοντισθῶσι, ἢ διατοξευθῶσι, pasſiuè dixit idem Xenoph.

διακοπὴ, ἡς, ἡ, intercisio, separatio, percussio, præcisio. apud Hippoc. sic dicitur omne vulnus quod altè descendit, & impactum est: specialiter verò apud medicos διακοπὴ nominatur soluta in osse capitis continuitas ab aliquo acuto occurſante, & abscindente. νεῦρων διακοπαὶ, neruorum præcisiones, Dioscorides libro tertio, capite 117. Marcellus adnotat medicos διακοπὰς appellare, in nerus priuatim. Plinius præfectiones eas dixit, lib. vndecimo, capite 37. his verbis, Minúmque, vulneratis neruis summus dolor, præsectis nullus. Item διακοπὴ, intermissio, laxamentum: διαῤῥοιαι, διαχωρήσεις.

διακοπὴ, σσίωσ. Sic item vocabantur in aggeribus meatus intercisi, siue incilia hiatoia, per quæ Nilum tranimittebant in aruam remotiora segetibus destinata.

διακοπος τόπος, locus stercorosus, stercore medicatus, Theophr. l. 4. c 13. de cauſ. pl.

διακόπτω, μ. ὄψω, ττ ξω, intercido, disrumpo, pertundo, interseco, erumpo, reprimo atque excutio, retundo, recido, diffcrpo, perfringo penetro, frango, dirimo, diſiungo, interrumpo: item irritum facio, reprobo, reiicio. Ποτωιὸν διακόψαι ἢ ὑγιῆ κρὸς πρᾶξιν, Comment. Aristophan. in Pluto, fluuium abscindere siue diuidere atque alio auertere: flumen arcere dicit Cicero, & obſtruere Cæſar. Polybius in primo, Σπουδάζων διακόψαι τὰς διαλύσεις, dirimere, interpellare. Demoſthen. Ἢ ὃ τὰ λεγεν διανίαμενος, αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς ἀκούοντας αὐτοῦ, διακόπτεται. Gregor. Ὅταν γαλιλαῖον ἐγκωμίον ἐνδυκνὶ τὸ ὕδωρ φέροντας, ὡς τε μὴ ῥᾳδίως οἱ νέοντες τοῦ πνεύματος διακόπτεσθαι. Quod metaphoricè dictum est. Singulus enim qui à statu incluso fit, sermonem interpellat. Basil. de vita solitaria. Ἐστω τοίνυν τὸ χωρεῖν τοιοῦτον κατηλλαγὲς αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῆς ὄψεως τὸ σωμα γε τὸ ἀσυμπαθὲς διακόπτεσθαι. Plutarch. διακόπτει τὸ αὐτὸ ἡ δίκη πολλὰ ἀν ὁ πολιτικὸς ἢ δεινὸς, dirimebat, diſiungebat. vna castra metari vetabat & vires sociare. Galen. διακόπτουσι τὰς ὑγείας τὰ φύσεως, interrupentia & perfectionem actionis. διακοπὴς, ἔσης, diffractus, præcisus, apertus, diuisus, diſiectus. Nazanzen. διακοπὲς τῶν ἀμαρτιῶν διακοπὴς τὸ κακὸν, diſiectus & lea. Interruptio & interpellatio præcipitionum hoc verbo in Paodectis Græcis significatur. διακόπτειν τὴν ἡμέραν, dirimere diem, vel diffundere diem. διακόπτειν τὸν ἀγῶνα, τὸν ἀμφισβήτησιν, dirimere litem, certamen seu controuersiam. Eſt etiam aciem perrumpere, impressionem facere. Xen. in vit. Ἐπειδὴ τοιοῦτον ὕφαλακὸν διακόψαι, διαῤῥήξειν ἔδοκον τὸ τῆς ἐκκλησίας στάτευμα. Item tranſeire, pertundere. Lucian. τὸ ἢ δίκαιον ἐνεῤῥύη δὲ μᾶλλον ἢ ὅτινος ἢ διακόψαι ἀχρεῖ τῷ διελθεῖν.

Item interfari, & interpellare loquentem. Basil. Ἀλλ' ὑμεῖς μὴ χρὴ ἀφιλονείκως, ἀκροώμενοι ἢ ἀφιεντάμενος, μὴ διακόπτετε, παρεδιαλεγόμενον ὅταν χρησιμολογῇ. dicitur & ἐγκόπτειν & ἐνοχλεῖν. Item nouitatem vetuſtis iebus dire. interpolare.

Διακοπίζεσθαι, vt Suid. fine διακοπεῖζεσθαι, vt Hesych. eſt immotis & fixis oculis intueri, ἀπὸ τοῦ βλέπειν, ἀπὸ τοῦ.

διακόπρισις, εως, ἡ, & διακόπρισσις ſtupratum.

διακορὴς, ὁ, ἡ, ἀκόρεστος ſtuprum. διακορὴς μ. ἡσω, π. κα, ἡ, διακορεύω, μ. ὕσω, σ. ὖκα, διαφθείρω, id eſt, captus fatietate affici virginitati vitium, vitium virgini addo, ſtupro, violo, vitio virginem. Terent. imminuere virginitatem, & vitium offerre virginitati dixit: Plaut. pudicitiam imminuere, & vitium addere pudicitiæ: Cicer. offerre ſtuprum: Dicitur & διαπαρθενεύω pro eodem, Actiu. Accuſ. Pol. l. 3. διακορῆσαι τὸ σῶμα τῆς ἀφῆς ἀφιλεῖν. Aristoph. Οὔτοι μὲ διακορῆσει ὅταν ἐπίπλων ἰδῇ, ὅτε τοῦ θέλει apud Herodot.

διακορεῖζω, d. ut gingivas, apud Hesych. enim eſt διακνεύσαι, διαφθαρῆναι, διακορεῖζεσθαι idem Hesych. βλέπειν, ἀπὸ τοῦ.

διακοκκαρύσσω, μ. σω, π. κα, turbo, ſoium cieo, vt quum ventris ſtrepitum edo. Aristoph. περὶ ἐπιτραπέζης ἢ κατὰ σε ἢ κόλπον ὕξαίφνης αὐτοῦ διακορκορύσσεται, ſonare fecit.

διακορὴς, ὁ, ἡ, ὁν, ſatiatus, repletus, expletus.

διακόσιοι, αἱ, ducenti, ducenti. ἐκ ἑλαττους διακοσίων ἢ πεντήκοντα, id eſt, non paucio. es quinquaginta ſupra ducentos. διακοσία ἔτη, ducenti equites, Thucyd.

διακοσιαστὴς, οῦ, ὁ, apud Dionem procurator ducenarius, qui ducenariæ ſiue ducentesimæ colligendæ præerat. De procuratoribus ducenarijs ſit mentio apud Suet. in Claudio.

διακοσιοστὸς, ὴ, ὸν, ducentesimus.

διακοσμέω, μ. ἡσω, σ. κησα, exorno, excolo, adorno, cultum adhibeo, expolio, guberno, recte atque ordine conſtituo, certo ordine deſcribo, fundo, diſtincte compage digero, & coagmento Aristotel. de mundo, τῶν ἐξ ὧν συνέστη ἅπαντα ἐναντιωτάτων φύσεων κράσεως μιᾷ διακόσμησιν ἁρμονίᾳ, vna digeſtit cohærentia & concentu. Idem, ὁ ὅλον ὧδε ὁ διακόσμησε μίᾳ ἢ διὰ πάσης ἁρμονίας διακοσμήσας ἐς ἑνότητα, dixit Homer. Iliad. β. pro in centurias deſcribere. διακοσμεῖ τὴν πόλιν, ſtabilit ciuitatem. τὸν τοῦτον διακεκοσμημένον, hæc quum ita ſe habeant. Plato de Leg. Theophraſt. h. ſtor. libro quarto, capite ſeptimo de plantis quæ cultura exorantur vt in alieno ſolo velint viuere, ὧν τὸ διακοσμηθὲν ἀνάγκη τὴν γένεσιν φθεῖρ.

διακόσμησις, diſpoſitio, coagmentatio, coagmentum, digeſtio, & rata diſtinctio, ordo rerum compoſitè diſtinctarum, deſcriptio. Sic Cicero, Domus ſuis eſt vſus, ad quam accommodanda eſt ædificandi deſcriptio. Idem, deſcripta diſtinctio. Modus, ornatus, concinnitas, ordo & diſpoſitio, exornatio, inſtitutio. διακόσμησις τῆ πόλεως, conſtitutio ciuitatis, administratio, Plato de Leg. Ibidem. διακόσμησις τῆ νόμων, legum conſtitutio. vide διάκοσμος. vertitur διακόσμησις elegantia à Valla Cleomedis interprete.

διάκοσμος, ου, ὁ, apparatus, ordo ornatus, diſtinctio, compoſitio ordinata, διακόσμησις. Ariſtotel. de mundo, ὁ τῶν ὅλων διάκοσμος, dicitur vitæ cultus & nitor. Dionyſ. διακόσμησιν ἐκκλησιαζικὴν vocat, & διάκοσμον, ordinem ſacerdotum, hoc eſt, gradus ſacris ceremonijs operam nauantium & aſcriptorum. In cælo verò διάκοσμον vocat, deſcriptionem mentium beatarum, hoc eſt, nouem illos ordines cælestes.

διακορέζομαι, imbecilli & hebeti viſu ſum, non acutam aciem habeo. αὐτῷ τὸ διάγνωσιν τοῦ κόσμου τῆ ὀφθαλμῆ, ὡς μὴ ὑπ' ἀδήλου βλέπειν, Etym. apud eundem tamen quoque διακορέζεσθαι eſt τὸ ἀπὸ βλέπειν.

διακνέω, audio. Præteriti particip. διακνεύσας Plato de Republ διακόσας ἢ λόγον, ſermonem audire. Idem epiſtola ſeptima, ἅμα τῶν ἐπὶ συγκλήτου ἀκούσαι βίους τε ἅμα διακνεύσας, id eſt, qui nonnulla à Dione fuerant edocti. διάκνει ζωὴν, &c, fuit Zenonis auditor, Plutarchus in Pericle. Idem in Solone, λέγει διάκνει τῆ λογίων, à Tapientibus ſermonem audiuit. ἀκούσαντος διακούσας ἢ θεμιστοκλέα φησὶ, Anaxagoræ diſcipulum fuiſſe Themiſtoclem affirmat. Idem in Themiſt. Ibidem, διακούσας τοιούτου λόγου, interfuiſſe Magorum ſermonibus. διακούσας τῆ ὄψεως, exaudire vota, διακνεῖσθαι ἀκούειν, auditu rarum.

διάκοπος, ἐσης, ἡ, amputatio.

διακραδάινω, quaſſare, mouere.

διακρατέω, pertinaciter obtineo. item conſeruo in rerum natura Dionyſ. Areopag. Accuſat. Item pro manum iniicio & retineo apud Appian. cum de Cæſare loquitur à creditoribus retento, cùm iret in Hiſpaniam.

διακρότησις, εως, ἡ, detentio, retentio.

διακτίκω, pollo cirharam, lib. Fpig.

διακριβολογέομαι, ὁμῶς, exactè & enucleatè diſſero, exquiſitè dicitur.

διακριβόω, ὦ, ὕξω, κεῖκα, ὠκρίβωκα, pro eodem proponuntur, hoc eſt, exactè diſcutio, exactè compono & abſoluo, expriino tyncerè,

affabrè facio, omni ope & exacta diligentia efficio, exequor diligenter, hoc est. ἀπὶ κυείλομαι. Aristoteles Ethicorum libro decimo, Τοσοῦτον γὰ ὡς αὐτῆ ἑκάστης διαφεροῦσης γὰ μείζοσι τὸ ποιεῖσθαι δῆλον. idem quod ἀπακριβοῦσθαι ἀ διακριδοῦσθαι Item diligenter cauco, & exactè stipulor, inquit Bud. Significat etiam exactè respondeo, id est, statis horis cuenio. διακριδωμένῳ δ᾽ ἐ μεχθώ, qui habet formam distinctam.

Διαιρεθῆν, distinctè & distributè, eleganter atque ornatè Cic. egregiè, ex æquo, æquè ecorsum, διαιρεθέντως ἢ ὀκτὰ παγώσης.

Διακεχωρίσθαι, τὰ, separati, diuiti. Etym. Item digressi. Iliad. τάων δ᾽ διακεχωρίσθαι, ὁ μὲν ὧ κλὰν ἀχιλλῆι.

Διακεχωρίσθαι pro διακεχωρίσθαι, Iliad. I, diffungi, & διακεχωρίσθαι, pro διακεχωρίσθαι. separemini, Ibid. διακχωρίσθητε.

Διακερνίζω, elimo, expolio.

Διακρίνομαι, dirimo, diffcedo. Philo de mundo, τῶ ὅλω διακρεθέντ᾽ ὑ συμφυίας, diremptum ab vniuersi compage: item diuidco, Hesiod. decerno. id est. pugno, discepto, ambigo, iudicio contendo, sub iudice certo. Simpliciter pro cõtendo, certo, altercor. Iud. in epist. περὶ διαδόχῳ διακρινόμῳ. Item disceino & dirimo, apud Hesiod. eum Accus. διακρινόμενα νεικεῖ. decidamus litem. διακρίθητι τὴ ἀπορίᾳ, capite quarto Pauli ad Roman. hæsitanit ob incredulitatem, vel diiudicauit, disquisiuit: dispicit enim ac diiudicat, qui non plane confidit. Erasm. διακρεθῶμεν, discrimination esse. διακεθησόμεθα, dirimendus. διακεκριμένες ἐκ τοιαυτης χίνε ἀσκωλιάζοντας, diremptos prelio reiecti sunt διακρεθῶναι μάχη. prælio decernere. διακρίνομαι ὑπὸ σοῦ, ab te deficio, Thucydid. Nazanzen. μηδὲ διακρίνε ἀπὸ ἐκ ἑνὸς τόπε, neque deiectum habe genitorum, seu facias discrimen: de genitoribus baptismatis. διακρίνεσθαι ἀ πόλεμον, bellum esse decernendum. Herodot. l. 7. διακρίνομαι σὺ, aduersus te certo, iudas Apostol. in epistol. sic loquitur. διακρεθῶναι ἐ λόγοις, per turmas distingui, Plutarch. in Camillo. διακρίσεων ὑπὸ χθονίων, imbre diempti sunt. διακρίσεων διαπεφάντε, in aciem sunt digesti, Herodot. διακρίσεων τῆς, naues remearunt, Thucydid. διακρίνεσθαι de cuntur quæ perficiuntur, vt ὑπακρίνεσθαι & opponitur τῶ συγκρίνεσθαι. Aristotel. 4. de generat. ὃν ὑφ᾽ ὧ τῆ μητρὶ ἐ πολεσιν χρόνε διακρίνεται τὸ ἄῤῥεν τῆ ἄῤῥενος. Plato in Phæd. Καὶ εἰ συγκρίνεται ὧν πάντα, διακρίνεται ἢ μὴ, ταχὺ αὖ πε ἀναζήσεται, γιγνὸς αὖ ἐξ ὧν, ὁμοῖ πάντα χθόνα. pro certare & disceptare. Paulan. in Laconicis, ὕπλα μὲν ἀμφὶ σφίσι διόλυσι μὴ κινῆσαι δίκη ἐ ὑβρὶ ἐν ἐγκινῆσαι διακρίνεσθαι. Demosth. ἐν διαιτηθῆν διακρίνασθαι. Plato. ἀγῶν ἐν τῶν ἀθλων βάλοιτ᾽ ἂν διακρεθῶναι, iudicio disceptare. pro discedere & dirimi. Plutarch. ἀλλήλοις διακρεθέντες. Et pro desciscere atque ab amicitia & fœdere discedere, Thucydid. ἀφ᾽ ὧν διακρίνονται. Polyb. διακρεθῶναι ἀφ᾽ τῆ ὅλε. id est, de summa rerum dimicare. quod etiam κίνεν τὸ ὅλα dicitur. Eft & hæsitare. Actor. Apostol. 10. πάρδιον σωὶ αὐτοῖς μηδὲν διακρίνασθαι, sine disceptatione, nihil ad dubitans & hæsitans. qui enim dubitant fecum ipli disputant alternantibus sententiis. Sic Cant. epist. Iacob. αὐτὸς ἂ ἐν πίστει μηδὲν διακρινόμενος.

Διακρίνω, separo, seorno, dirimo, discrimino Cicero. Gell. dispiro, disgrego, diuido. Item considero, diiudico, deprehendo, diiudico, disceptoditinguo, internolco, dcfido. Item perficio, absoluo, vt notat Budæus in Commentar. διακίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, reddere iudicia ciuibus, Plato de Leg. διακρίνειν ἀρέτην, alterum eligere. Herodot. διακρίνειν ἑαυτὸν, i. ὑξαγάζειν. Paulanias.

Διάκριοι οἱ, Diacrij: sic dicti sunt Athenienses, vnius ex tribus factionibus. Plut. in Politic.

Διάκρισις, εως. ἡ, discretio Lactant. Instit. li. vltim. capite vndecimo, distinctio, discrimen, cui opponitur σύγχυσις. Arist. 1. ἢ ὡς τὰ φυσικὰ, τὰ μὲν ἐξ συγκείσει τὰ ἢ διακρίσ᾽ ἐξ ἀλλήλων γίγνεται. Et in 1. περὶ μετεωρολ. ἢ γὰ ὑγρὰ τῶ ὑδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ dissolutio. Et perfectio infantis, sic vocatur in 4. de generat. ἢ διάκρισις πεῖμε ἐξ τὸ πεῖσε ἢ ὃ θερμότης. Διάκρισις etiam iudicium significat, apud Platonem Leg. 6. diiudicatio, fecessus, dilliputatio. διάκρισιν ὑποδύεσθαι, distinguens, diiudicans, Plato de Legibus. Apud Paulum ad Roman. capite 14. διακρίσεις διαλογισμῶν, certamina disputationum, Interpr.

Διακριτέον, discernendum, distinguere oportet. διακριτέα δίκαια αὐ ἐστὶ, iudiciis eos discutere decet, Thucyd.

Διακριτικὸς, ὴ, ὸ, discernendi vim habens, qui discernit, discretus, perspicax, qui disgregit. διακριτικὰ δυνάμις Gal. Alex. 2. Topic. ἐς γὰ τὸ μᾶλλον χρῆσιμα συγκριτικὸν ὄφιος, ἢ τὸ πλὴν χρῆσιμα διακριτικὸν τ᾽ ὄφιος quod Bud. audacter vertit, dissipatiuum, dilcutiuū, discretiuum.

Διακρυόεσσα, πρælium capesso.

Διάκρυσμα, collyrium quod ex croco conflat.

Διακτέτοκε, diuiter. σκληρὸς, ὑπακρύτης.

Διακρίομαι, dispello, differo, reucio. διακρίσασ᾽ ἐ πὰ δίκλω, iudicium repulit & exulit, Plutarch. in Numa. διακρινθεὶς adactus. διακρίσασα τὸ ἄλλο ὑξ ἄλλα χθονίζ. metuistī, &c.

Διακρίτικὸς, ὴ, ὸ, ἀπαθὴς ὁ. διακρυσικὰ ῥήματα, verba, ad impostu ram pertinentia, Gaza l. 4.

Διακρούω μ. ὅσω ω. σα, impedio, interpello, propulso: adigo, summouco, excutio, protelo, repello, diem eximo, dilationes frustratorias quæro, obturbo. Metaphoricè dixit Gregorius Eudoxio scribens, Διὰ πὰ ἐγνωμὴν φύσεως διακρούσθη πὰ λόγου, ὃ ἐς ἡμᾶς αὐτὸν συκαλοῦσι, ὥσπερ ἢ ταυτὸν φασὶν ἡμᾶι ὅταν χθονίζ αὐθάσιστα, id est, orationem inhibere, vt inhibere tela, id est, ὑπείχειν, dixit Liu. alioquin idem διακρούεσθαι, quod propulsare, dispellere. Hermogen. ἐκ μὴ οἷω αὐτὸν εἶπε ἐφαίνετο πὸ ὀφθαλμιατι διακρυσθῆναι, discutiemus.

Διακτορέω, ας, ὦ, administratio, ministerium. dicitur & διακτορία, nuntiatio, mandatum. Theophrast. de histor. plantar. libro quarto, capite duodecimo. συμμένει ἢ πὸ σέλας πῶ ἰωσῆφ, ὁ ἀφὸ τῶ διακτορέω ἐξ χρήτων, id est, ad enuntiatos modulos proferendum accommoda, vel ad concinnam pronunciationem vtilis. Alij vt Scaliger, hac voce adnotant significari nuntiationem, nempe nuntiorum ingressu in scenam, in quo tibiarum contentione opus fuerit. Gaza hoc non est affecutus. vertit enim tibiam theatrorum morib. vtilem.

Διάκτορος, ὁ, ἡ, ὃ, & Διάκτωρ ορος, ὁ, internuntius, ἄγγελ-σπορὸς, κῆρυξ minister: Mercurij epithetum. Iliad. β. ζεὺς δ᾽ ἄμα διάκτορον ἀργεϊφόντην· vbi Interpres, διάκτορον, διάγοντα τὰς ἀγγελίας τὰς πρὸ ἕτερα, ἢ διάκτορον τῶ σαφῶς πῶ τὸ λέγειν, ἢ τῶ διαγγέλλοντα τὰ ἐπιτεταγμένα. Dicitur genere fœminin. apud Nonnum. βίη διάκτορος ἰώνι, capite quarto Ioann. hora vitæ nuntia feu administra. διάκτορος ἐν φορφορῆ, in efferendo positus & enuntiator. διάκτορος πολέμοιο, egregiè canens prælia. διάκτορος ῥώμε, nuntius Mercurius, Plutarchus in Moral. Polybius. ἄμεσ τὴ διάκτορα κατέσκασα ὑπ᾽ ἀχιλλέως. dictatorem, quem alibi vocat αὐτοκράτορα, ὃ δικτάτορα.

Διάκτορος, pacificè, explicuit.

Διακυβερνάω, gubernо. habeo rationem, traduco.

Διακυβεύω, aleam iacto, aleis ludo, ad aleam periclitor διακυβεύσαι, periculum subiturus, aleámque iacturus. διακυβεύσαι, pronolui atque concidere. Erasm ex Plutarch.

Διακυκάω, perturbare. συγχίειν, confundere.

Διακυλινδέω, ὦ, voluto.

Διακυμαίνω, deuoluo, peruoluo. prouoluo.

Διακυμαίνω, concito vndas, & fluctuabundum mare reddo. διακυμαίνω ἢ ἀέρα, Adriam vndis concito, Lucian. pro eo dicitur κυμαίνειν & κυματοῦν.

Διακυκλοπλεκτίζω, impudenter respicere. in faciem procaciter resistere. Hesych. ἐ μπορεῖ πὸς, ἀπαιδεύτως ἀντίβλεπε.

Διακύπτω, μ. ψω & ψα, prospicio per aliquid, transpicio. per clathros vel rimas perspicere. Greg. de Basil. Τὰς ὀ μέλον ἐφαπλὰς φόλ γνώσεως ἢ διὰ μικρᾶς ἐξ τὰ βαθὺ τῆ ἀνθρώπε ἰδέας, Καὶ διὰ πὰ ἡμετέρα πραγίνεται ὁλίγοι ἢ μικρῷ διακύπτοντ. Chrysostom. ἵνα ἢ διακύψαν εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐφορτικὰς, & prospice ad διακύπτειν ἐφ᾽ τὰς ὑσίδας. Xen. perspicere.

Διακυρέτεσθαι, repugnare, obaretare, ἀπαμφίχειλος, κυρίως ὁ κφαλὴ, Hesychius.

Διακυφονίσαι & Διακωφονίζω. diffamo, diuulgo. διακωφονισθέντας, in quit Hesych. διακωφονίσθητε, μὴ ἔξω τὸ πλείονα ἢ ἔξω πῶ διακαμβύλου ἢ χαλινοῦ μήκη καμηλοῦ ἀσιτεῖν. item δὴ μαχῶν, exploro, probo, rem per or. Sumptum ab equis, quos tintinnabulorum strepitu explorari mos erat, fiue ab iis qui ictu cum nolis excubias explorabant. Etymolog. & Erasmus in Chiliadibus. Chrysostom. βελόμενος ὁ σατὰν τὸ διάφορον διῦξαι τ᾽ κεφαλὴ ἢ τ᾽ πολιμίας πολλαχῶ αὐτὸ διατοπίσει ἢ ἀκροδολίσεται ἢ ὁ διακαθίσεται τὰς ἀκμὰς πῶ ἀκέρατ᾽ ἢ ὡς ἀφορμωμένες.

Διακωλύομαι ατος, τὸ, impedimentum, vel impeditio Cicer. inhibitio, Plato.

Διακωλυτὴς, ὁ, qui vetat, qui est impedimento.

Διακωλυτικὸς, prohibitorius, Paul. Iurisconf.

Διακωλύω, prohibeo, veto, refisto, arceo, inhibeo, impedio, interpello. Xenoph. διακωλύειν ἀλλήλους, alterum alteri esse impedimento, id est, ὑμπόδιζειν. Plato in Apolog. διακωλύειν πολλὰ ἀ ἄλλα γίγνεσθαι, prohibens præterea fieri iniusta. διακωλύουσιν αὐτὸν ποιεῖν θεοὶ εἰκαίως ὑμεῖς νομίζειν, Romanos prohibuit existimare Dei imaginem, hominis speciem habere, Plutarch. in Numa. Marth. capite tertio. διακωλύων αὐτὸν, Interp. obnixè probibebar. Hoc enim δια significare contendit.

Διακωμῳδέω, traduco, exaggero, amplifico.

Διακωχὴ, ἧς, ἡ, rem, lio, intermissio rei alicuius, induciæ, cessatio interpositio. ἀπαλοὶ.

Διακωχίζω, ἀόρ. β. διέκαχον, fortior, sorte capio. διελαχχώσαι, interpartiuntur, Herodot. διελαχχεῖν κλῆρε ὡς ἢ ἀδελφὸν, cum fratre sortitum esse. διελαχεῖν τὰς πρὸ τέκνων, de filiis sortitum esse.

Διαλαλέω, rumpor, dilcindor λαλεῖ τὸ τὸ φίλμα, Aristophan. τῆς ὄφιος διαλαλησάσης τοῖς αὐτὸ παρθενικοῖς μου σφυτίλαις, id est διαῤῥαγίσας.

Διαλαλῶ μ. ἤσω, confabulor, diuulgo, dico, loquor.

Διαλαμβάνω, diuulsim capio, diuido, dispono, disserno, distribuo dispesco

dispē̄o, dirimo, diduco, interpono, intersepio, intercipio, interpollo. vt apud Cæsarem legitur. Plato in Sympos. πανηγύρεσιν ἢ ἄλ. τινὰς θυσίας μέσας ἡμῶν διαλύσας, dirimat, dilgreget, diducat. διαλυθὲν εἰς δύο σταῖτε, ἀς τε μηδὲν ἐπαλλήλους μένειν, Aristotel. 4. Politic. Xenoph. 5. ἀναμὴ. Polybius, ὁ δὲ διαλυθὲν τοῦ ὀδίτε φυλακῆς, vias obsedit & transitus stationarijs militibus. διεκπεμφθεὶς τὸ βαθ̄. onus habentes distinctum, Xenoph. διειλημμένοι γένεσι, genicularius, Dioscorides libro tertio, capite quarto. διειλημμένον ἐπὶ ὕδατος τὸ πεπερι, mirrum cum aqua diutium, id est, dilutum, Idem libro quinto, capite 94. Herodotus in Thalia, τοσαῦτα διειλαμμένῳ πανταχοῦ, ἢ διὰ διαστάσιος ἀγκύλης. flumen vbique diuisum & distributum per illices & aquarum diuortia, διειλημμένος ἢ ἐπαφῶν ἐτυτοῦ. διειλημμένοι πύργοις τὰ τείχη, mœnia turribus interpolitis munienda, Aristotel. 7. Polit. διαλαβεῖν τοῖς χῶραι, generatim digerere, Theophrast. libro sexto hist. plant. διαλαμβάνω citam significat consilium agito, consulto. Polyb. in quarto, συμπέρασμα, ἢ διαλαβεῖσθαι περὶ τούτων τὸ διὰ τῶν ἔργων διάλαμβάνειν πῶς ποτ̄, probationem & explorationem capere, & animo concipere. de iis fidem facere: vt ἐξ διαλαμβάνω αὐτὰ τὰ λαμβάνω. Item pro διορίζω vnde διειλημμένος, certè, præcisè Xenophon OEconom. ἢ διειλημμένως ἐκρίνω, & accuratius sum certa & præcisa iudicij formula. Item accipio admiſtrandum & pertracto, administro, rego, διαχρίζω. Plato Polit. τὰ τῶν νόσων διειλημμένα, Aristotel. de mundo, τὰς σύμπασαν ἀρχὰς διειλημμένας ἐκ τῶν ἐναντίων ἢ ἐκ τοιούτων, id est, moderabantur. Ité arbitror, νομίζω, suspicor. καταλαμβάνω, διήκασε ὑποπεπτωκὸς τῷ ἰουδαίῳ, suspicatus est rebellare Iudæam, libro secundo, capite secundo Machabæorum. Refertur etiam ad διαδίδωμι, vt sit διαπεφυλμένη, quum singuli ad mensuram accipunt frumentum, aut vt rilem portionem. Demosthenes, οἱ δ' ἐκ τῆ Πειφωῖ διαλαμβανον κατ' ὀβελὸν ἕν' ἀρτος. Sic διαίνεμομαι, vt διαίνεμοῖς τὰ κοινὰ, apud Andocid. partiri inter se peculatum. διαλαμβάνω etiam iliudico: existimo & statuo, hoc est censeo. Polyb. in 3. Ἀλλ' ἴδῃ αὐτοκράτωρ τὰ πεπόντα μὴ διειληφότων, σὺ δ' τὰ διαφέρειν ἢ πόσον ῥοῦτον αἴτιας. Idem, ὥστε ἀνὸ εἰδὼ ἐδὲ ἴδῃ κατ' ἀλλὸν διαλαμβάνειν. quod etiam διάληψιν ποιεῖσθαι ipſe vocat.

λαμπρὸς, ὁ, ἡ, ἢ, splendens.

λαμπρύνω, perſplendeo, interluceo, diluceo. Aristophan. in Pluto, ἡμέραν ἡλίου λαμπρύνει, dies illuxit.

λανθάνω μ' ὅτω, lateo, delitesco. clam ago. Xenoph. ἅπαξ μανθάνειν ἀλλὰ θεοῖν, deos nihil fugere. Isocrat. ἐδὲ τῷ ἐμὲ ὄντα δύνασθαι, de quo enim id me latuit. διαλαθὼν ἀφικόμενος, latuisse omnes. διέλαθεν ἡμᾶς ἀφέρμα, rem omiſimus, Lucian.

λαὸς, Hesychius exponit τὰς ἔδρας ἢ φωλεὰς: itidémque θάλαμος, φωλεὸς.

λαύρος οἰκία, domus ampla, nullis aliis coniuncta. Latini insulam vocant, Budæus Commentar. at Euſtath. Διαλαυρῶν, à λαύρα. quæ vox vicum ſignificat interpretatur ἢ ἐν τῇ πόλει ἢ ἀμφίοδον οἰκήτηριον ἢ ἐξ ἀπάνθεμον, cuius ianua ex oppoſita vici ædificiorum ſerie noſtræ è regione eſt. Heſych. verò διάλαυρος οἰκία μεγάλη σωμπαχόδη λαύρας διειλημμένη ἢ λεγομένη θεάματροδος.

λαῦω & perdoleo, doleo.

λαυόμενος dolore affectus. Plutar. in Alexand. διαλαῦω γλῶμβῳ.

λαυγάθη, præcipuè, inſigniter.

λαυκόμαι, ſermocinor, commentor, ratiocinor, alloquor, diſſero, dicipto, interrogo, & ad interrogata viciſſim reſpondeo. Xen. 4. Ἀπομνημ. Ἐφ' ᾧ ἢ τὸ διαλαυκῶ ὁμιλεῖσθαι ἢ τὸ σωμὸν τὸ κοινῇ βαλλεῖσθαι, διαλογίσας ἢ γνῶναι ἀφέρμασε, &c. διαλόγομαι ἐφ' ὅτε σε, Xenoph. ἐξιὼν ἢ χ' ἁ ἐφ' ἑαυτῷ σκέψασθαι διελέχθη, id eſt, de quibus cùm Antiphonte diſceptauit. Idem, πειᾶσθαι διαλογίζῳ, talia diſſerens. Idem cum Datiuo & Accuſatiuo, εἶδε ἢ ἁ διαλόγῳ αὐτὸν τοῖσδι διαλεχθέντα, memini eum cum Diodoro ita diſſeruiſſe. βραχέα διειλέχθησαν. paucis ſunt allocuti, Plutarch. in Numa. διειλεχθεὶς ἐφ' ἑνὶ ἀνδρὶ, cum Nicia allocutus, Idem in Alcibiade. ἐφ' ᾧ βαπίσματος βραχέα διαλεχθῆναι, Nazanzen. διαλόγομαι τοῦτ' τὸ ἔπος, hoc verbo vtor, Demoſthen. ἐν τῷ διαλέγεσθαι, in dicendi facultate. διαλεχθέντε etiam Paſſiuè capitur. Philo de mundo, διαπέφυκε διαλεχθέντος ἐφ' ἑαυτὸν σκιαθέον, &c. id eſt, verùm quum de his rebus latis ſit explicatum, &c. Plato cum datiuo ſolo, de Republ. χώρα, διαλογίζῳ ἢ τὸς σφόδρα φαυλοῦντας διαλογίσασθε ἡμῖν ἐφ' ὧν ἐδὲ ἐξίω ἑαυτὸ ἢ, id eſt, inter nos verba facimus. τῆς κλινάτεως διειλέχθη, cum æqualibus contulit.

διαλόγομαι σοι, tecum confabulor. διαλόγομαι σοὶς χάρεν τῷ ὄχλῳ, vulgo ſum gratioſus. ἢ διαλόγεται ἢ ἐπίπληξις. cum quo coit mulier, Plutarchus in Solone: vbi manifeſtè pro commercium veneream habere accipitur. vnde Heſychius obſeruat διαλόγεσθαι ἐπὶ τῶ συμπαίζειν dici διαλόγομαι σοὶ τούτου, de hoc loquor. διαλόγομαι σοὶ ἐρῶντε, de pace ago. Plato ſecunda de Republica, in Præterito, διειλεγμεν. Idem in Apologia. ἐλθὼν γὰρ ἐγὼ διειλεγμένα, paratus inter nos diſſeruimus. Aliquando ſubauditur σοὶ. Idem epiſtola ſeptima, δοκοῦσι μοι διυτοῦσι σκιαθεῖσθαι διαλόγεσθαι πρὸ σοὶ τὰ πεπόντα. pro σοὶ πρὸ, mihi videntur cum Dionyſio de talibus contendiſſe. Ibidem, ἐγὼ ἀεὶ διελέγον σοὶ πρὸ ἐμοῦ σκεψάμενοι, νόθ' ἢ διαλόγεμαι. mihi iam cum eo de rebus Dionis agebam.

διαλέγω, diſcerno, diſcijcio, animaduerto, deligo, Herodot. diſcutio, legrego, Plato de Leg. διαλέγειν etiam diſcernere & incernere, vt apud Xenophont. τὸ πλοῦ εἶδ' ἀσθενὲς διαλέγειν, ariſtas incernit, & à frumento ſecernit. à διαλέγω autem fit διαλέγομαι, vt ex Ariſtot. & Xenoph. liquet. Nam delectus rerum verborúmque, & generum diſtinctio in dialogis habenda ſunt.

διαλείπομαι, reſtagno.

διάλειμμα, interſtitium, intermiſſio. ἐν διαλείμματος, ex interuallo, διαλείπον, τὸ, interceptum. ἐκ τῶ διαλείματος.

διαλείσω μι, εἶλον, ασ. εφα, intermitto, diſto, differo, relinquo ſpatiũ. Lucian. ὁ διαλείπων κατάγνωσε, non intermittitis deſcendere, ſeu deſcenſum. Xenoph. ἀκάματος διαλαπὼν ἢ ζητῶν ἢ μανθάνων, nunquam deſiſt quærere & diſcere. Plato epiſtola ſeptima, ὀ πολὺ χρόνου διαλειπὼν ἐλθὼν τὰ εἶδε, &c. paucis diebus interiectis non iam inebat. Intermitto, interpono, interiicio, intercido, interpello, defino, deficio, aliquandiu dimitto, tempus intermitto, deſero, prætermitto. ceſſo. διαλείπομαι, interquieſco, deficio, intercido, interpellor. διαλειπόνης ἐμέρες, vno die interiecto, id eſt, ἀφαλὲς ὄνος. διαλείπων ἀνυρέτος, intermittens febris, Galenus ad Glaucon. διαλείπτος, intercedebat interuallum. διαλιπὼν ἡμέρας ὀλίγας, & μικρὸν διαλιπὼν χρόνον, pauco tempore interiecto. Æſchin. Theophraſtus libro primo, hiſtor. plantar. διαλείπειν μικρὸν σωὺν χρόνον τῶ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, parum temporis intercipit, quin perpetuò virecant. διαλειπόσας νεῶς ἀπ' ἀλλὸν, id eſt, διὰ σαιδίας. Thucydid. Arrian. διαλιπόντος ὀίσου ἔμμηνον ἐν τῷ σωμᾶτι τὸ ἀλλοῖος ἐξ κατακλεῖσι ἔπτατε, id eſt, ἀλλήλων ἀπήχασα. Suid. διαλειπούσῃ ἢ ὑφειμένῃ ῥωμῇ διὰνδιμ, abrupta ſummiſſaque voce obteſtari. Item cum Participio. Chryſoſtom. ἔτι διαγωνιζόμενον ἁπ' ἐτεφανώμβ. διέλειπε, non deſtitit certare & coronari. διαλείσασα τιμῇ τὸ ἔτον, cleum deſino colere, Plutarchus in Lycurgo. διελέλειπτο ἐπιθυμέων, Demoſth.

διαλείφω, deleo: item perungo vel perlino. Heſych.

διαλείχω, lingo, Ariſtoph.

διάλειψις, εως, ἡ, intermiſſio.

διαλεκμῶζω, traducere, cauillari, Heſych. διασύρειν, διακωκύζειν.

διαλεκτικὸς, ἡ, dialectica, ars diſſerendi, quæ apex omnium artiũ eſt, vt ait Plato de Republ. libro ſeptimo. Ariſtotel. 3. τῆς μὲ τὸ φυσ. ἡ ſummatim definit, ἔτι ἢ ἡ διαλεκτικὴ, πειρατικὴ, φιλοσοφία γυμναστική.

διαλεκτικὸς ὁ, ἡ, dialecticus, hoc eſt (vt interpretatur in Cratyl. Plato) qui interrogare, & ad interrogata aptè reſpondere norit. διαλεκτικὴ ἐρώτησις, dialectica, ſeu diſſerendi interrogatio. διαλεκτικὸν τῶν ὄτι, hoc eſt, ſermonis & linguæ. διαλεκτικώτατος, apud Xen. 4. Ἀπομν.

διάλεκτος, ἡ, idioma ſermonis, & proprietas cuiuſque linguæ. διάλεκτοι δὲ εἰς ἑ ἑπωνυμίαν. Strab. libro octauo, τούτων δ' ἀνῶβ τοσαῦτα γένη, τὰ μὲν ἰδίᾳ τῇ παλαιᾷ, ἀπ' ἐδὲ τῶν αὐτῶν φαμὲν, ἢ γὸ Ἕλληνες ἐκαλοῦντο οἱ πρὸ ἀπίλεως, ἢ ἐπεὶ δὲ ἐσῆλθον, οἱ τῶν ἀσίαν ἐπολέμησαν Ἕλλησι, ἢ χρηπάμενοι τῇ τῶν λεγομένῃ γλώττῃ, ἰδὲ ἀπὸ τῷ ἢ ἀνομάσθησαν τῷ Λιολεῖσι πάντες γὸ οἱ ὑπὸ Ἰάσονα πλῶν, μιγάντων ἢ ἀθώσιν ἢ γῆν ἐδὲ πάρεσαν ὁμοίαν ὑπὰ ἢ γῶν Ἕλλησι ἐκαλοῦντο. Quintil. in 9. In Hero doto verò cùm omnia, vt ego ſentio, leniter fluunt: tum ipſa διάλεκτος habet eam iucunditatem, vt latentes etiam numeros complexa videatur. diſputatio rerum, lingua, genus loquendi, locutio. διάλεκτον ἔχῃ, loqui poteſt, Gaza ex Ariſtotele. Idem Ariſtoteles libro quarto Animal. διάλεκτὸς ἐδὲν ὑ ἐ φωνὴς τῇ γλώττῃ διαφορὰς, locutio eſt vocis per linguam explanatio, quam ait διαφέρειν ἐ φωνὴς ἢ τῷ γόφε.

διαλελαμμένῳ, diſtributus. Ionic. pro διαλελαμμένῳ. Herod. Thal. ἔδν (ποταμὸς) ἀξίοσις διαλελαμμένῳ, comprehenſus, diuiſus & diſtributus. vide διαλαμβάνω.

διαλελυῶ, decidere, tranſigere.

διαλελυσμένῳ, ἀκαθαρδία, corruptus imperitia.

διάλεξις, proprie dicitur hominum ſcita & emendata ſermocinatio, diſceptatio, ediſſertatio, diſputatio, Ariſtoph. νεφ ἀφ' γιάμων ἢ διάλεξιν ἢ νῶ ἡμῖν σαφήνεσι, id eſt, ἡ γνῶμ ἐμοὶ διάλεξιν, dicendi facultatem. Plato epiſtola ſeptima, ἀκούσομεν πάις ἴσα ἐμοὶ διάλεξιν, non obſequentes meis conſiliis & rationibus. διάλεξις ἰδιωτικὴ, vulgaris & vernaculum idioma, Budæus in epiſtolis poſterioribus.

Διλεπτολογέομαι, de rebus paruis subtiliter disputo. Cum Dariuo Aristophan. περὶ διαλεπτολογέομαι τὸ δοκεῖν τ' εἰναι, argutè disceptabo cum trabibus domus.

Διλεπτός, pertenuis, exilis. Aristophan. περὶ ὃ φασιν εἶ πωϊστεροῦ τῆς ἐμπίδος εἶναι, διαλεπτὰ δ' ὄντος αὖπὶ τὴν πτολιν βίᾳ βαδίζειν ἐξὸν τοῦ τοιούτου πωϊστέρου.

Διαλευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, ὁ, ἡ, νιcedio candidus, Plinius libro 21. capite sexto, albescens, albus.

Διαλευκάζω. Eustathius affert ex Acl. Dionysi. pro διαμειδιᾷ τῷ διὰλευκάνσει, διαλευκάνσει. (διαπαίζειν.

Διάλευξις, sortitio, diuisio per sortem. Suid.

Διαλήμμα, ὁ, ὑποκρίσεως πάσης, propositum, inceptum, institutum, disputatio, disceptatio, explicatio rei quæ tractatur. Item opinio, existimatio. Laertio: constitutio. περὶ φύσεως, animi sensus Item, intercapedo, interceptio, Bud. Aristotel. 2. de Partib. Animalium τῇ δὲ φύσει πάντων ἥδιστον τὸ ἀπολαῦσαι χρόνου βέλ, διὰ τὸ ἐλὺ ὑπὸ ἔλπιδος ἔχειν διὰλημμα φιλοῦσαι δὲ καὶ διαλήμματι est, intercapedine venarum διάκλησις ποιεῖσθαι, id est διαλαμβάνειν. dividere: existimare, & statuere, hoc est censere. Polyb. Διέφερε δὲν τὸ δὴν αὐτὸς χαπαλαμβάνειν ἐκάστων τὸ τοιοῦτος ἐλπίδος, τοιοῦτων διάλημμα ποιεῖσθαι πρὸς τὴν κατ' αὐτὸν πραγμάτων. Idem, τίνα χρὴ διάλημμα ποιεῖσθαι περὶ μέλκοτος εὐσεβοῦς καὶ δικαίου. Idem, ὁ τῶν τοιῶν τὸν ἐναντίων ἔχει διάλημμα πρὸς τὴν ὑπεναντίαν, contrarium iudicium atque opinionem. Apud ipsum etiam διάλημμα, est ἄρεσις, προαίρεσις καὶ πρόθεσις, institutio, aliquid agg ediendi, cogitatio *desseing, entreprise*. Et ἀπορία, ἰδέ, ἢ πολλὴ διάλημμα ἐπανίσασ collaudato studio, & proposito. Idē, ἐδεῖτ ἢ ἀέρων δὲν πάντες τὰς πρώτας ὑπολαβὰς ἢ διαλήψεις, primis conatibus inceptique obuiam ire. Albi, τὰ ἐπαρκεῖν ὑπόνοια πρὸ ἐγγὺς ἐξ αὐτῆς πραγμάτων λαμβάνοντα πλὴ δυνατὸν διάλημμα, δικαίως ἐμφύσει τοῖς ἐφεστῶ ἀγῶσιν ἢ διαλήψει, in promptu est iudicare qua voluntate & proposito consilióque quisque fuerit in rebus ipsis agendis. Albi, ὡς τοῦ τὸ ἀρχῆς διαλήψεως, à pristino consilio & proposito non dimouerit. Idem. σωτηρίᾳ ἔπαντες, τοιαύτας πάσῃ ὑποίσωσι πρὸς τὸ κλεοφῶντος διάλημμα, id cit, & disceptationes & ratiocinationes inter deliberand. Cicomenis postulato συλλογισμοὶ ἢ πραγματίσεις. Nam διάλημμα ἢ ὁ ὑποκείμενος σκοπὸς ἢ πραγματίσεως, disputatio, disceptatio, opinio, ratiocinatio explicatio rei quæ tractatur: commentatio, vt scribentis cōmentarios. Polyb. πρὸς ἄλλην ἔννοιαν ἢ πρὸς τὸ ἴδιον διάλημμα commentationes disputationésque inferorum. Apud eundem. Φωκίων ἐκ τῆς παραφορᾶς αὐτὸν διαλήψεως χαιρόντων πᾶς μηχάνης. Sic Linius cæsim & punctim.

Διάλιθος, ὁ ἡ, ἡ gemmatus,

Διαλιμπάνω, idem quod διακόπτω Gal.

Διαλιτάω, de reibus cludo, seu effugio.

Διαλιχμίζω, perlambo.

Διαλογεῖον, ἡ, sententia compromissariorum iudicum, Demosth. ἐν Νεαίρᾳ. Consilium, reconciliatio, pacificatio, gratiæ conciliatio, fœdus, amicitia. Item, differentia Hilicarn. in Isocrate. ὡς ἢ διαλογεῖα ὑφ' ἡμῶν εἰρῆσθαι. Item. consummatio, schema, quum plura argumenta in vnum effectum cōcluduntur. πρὸς αὐτὸν διαλογεῖα ποιοῦνται, cum ipso in gratiam redire. εἰς διαλογεῖα χωρίσαι, in gratiam redire. διαλογεῖα Αἴσωπος, Æsopi, διαλογεῖα σχίζειν inter eos pacificarum. Valla.

Διαλογεῖον ἐρίωσις, compositā discordiā.

Διαλογικός, ὁ, ἡ διαλογικῶς, διαλογικὸς, pacificator, Cicer. pacator Senec. reconciliator, qui studet dirimere lites & bella, arbiter compromissarius dici potest, in quem litigare nolente, compromittunt. Dicitur etiam sequester, qui à Cicer. appellatur ambitus interpres, & corrumpendarum tribuum conductor, Budæus Commentar. Demosthen. διαλογικὸν δόξαν φίλιον, primo cuique arbitrium eius rei permittens. Dicitur etiam διαλογικὸν apud Æschil. ἐν ὑπὲρ τῶν Στρ. διαλογικὸν σῖ, ὡς ἀμφοῖν φίλοις εἶ κρατησόμενοι. Herodot. ἐς ἀμφοῖ Pollux.

Διαλόγιος, α, ον, ὁ, ἡ, texio, immutatio, solutio.

Διαλογίομαι, parco, remitto iniurias, reconcilior, colloquio capior, redeo in gratiam. διαλογίεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, reconciliari cū his qui defecerunt, Isocrat. in Euagora. διαλογίεσθαι τοῖς ἐκπεπτωκόσι, reconciliatus Romanis, Plutarchus in Publicola. διαλογίομαι πρὸς αὐτὸν, eis reconciliatus est, illos sibi reconciliauit, cum eis pepigit, cum eis pacem egit. διαλογίομαι πρὸς τὸν πρὸ ὑγκωμιαστῶν. διαλογίωμαι, inquit Thucydides Interpres. ὅτι τὸ δὲ αὖπὶ τὸ ἑτέρου ἀξιοκλεῖσθαι ἢ ἀκοσθῶναι ἐπὶ ἑτεροκλεῖσθαι ἢ ἀκοσθῶναι ὑπὸ ἑτεροκλεῖσθαι ἢ ἀκοσθῶναι φίλοις εἶς φιλοῦσθαι μετὰ τοῦ ἢ πρὸ τὴν ἑτέρου ὅτου τοῦ ποιεῖσθαι φίλοι. Item permuto. διαλογίομαι Herodot. διαλογάσονται τὰς πόλεις, loca permutabunt. διαλογάσθαι πρὸς ἑαυτὸν, alius modis varia. Thucyd.

Διαλογάω, μέλλω, ἔσχον reconcilio, pacem meo, litem compono, in gratiam recipio, litem inter amicos ex compromisso dirimo, concilio. Demosthen. ἢ Νεαίρᾳ παραγγείλαι διαλογάσαι πρὸς ἑαυτὸν γίγνεσθαι πρὸς ἑαυτὸν τοὺς ἀδικοῦντας. Σπάρτιοι τῷ φεύγοντι, restituere litem & compromissio arbitros fictos de Nexara quæ nunc causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem & Stephanum.

διαλογάσθαι τὰς πόλεις ἀλλήλαις, ciuitates pace amicitiaque coniungit, Plutarchus in Themistocl. Aristid. διάλογε πολεμοῦντας ἀφῆκε ἀλλήλοις. διαλογάσθαι σπεῖσαι, illum tibi reconcilio, Thucyd. Item, differo, discrepo, διαφέρω, Philo de mundo, ἀνυχίδι ἢ φύσεως τρεσὶ διαλογάσθαι ὁ ὑπὸν ὑπόλεις, animam à natura tribus rebus differentem factor ipse finxit. ὁ δὲ διαλογάσθαι, in quibus differimus, dissentimus, Lucian. τὰ διαλογάσθαι, in aliquo differt, Hermogen. διαλογάσοντα εἴδος ἐδὲ ταῖς ὑπάρξαι, nihil à cunctis admodum differentes, Herodot. διαλογάσθαι γνώμης, animo sum discordi, Thucydid διαλογάσθαι πρὸς ἄλλο, ab alio differt, Porphyrius, Euripid. διαφερόμενος τῆς κατὰ νεκρὸν, alium pro re tribues inferis διαλογάσθαι etiam muto. Xenophon. id est. Ἑλλησι, διαφερόντες ἐν ταῖς πολιτείαις, ὅτι λακεδαιμόνιοι μάλιστα ἀξιοπίστους τῶν διαλογάσθαι τὸν τυράννων, in mutandis nauarchis, cum alium alij subinde substituerent, successione magis alium aliúmq; mittererent. Item, permuto, καταλλάσσω μεταβάλλω, commuto, etiam: vt διαλογάσαντες τὰ ὅπλα ὠνοῦντο. Plato 2. de Republ. πῶς ἂν αὐτὰ αὖ μόνον ἀργίας διαλογάσθαι ὅτου τὸ ἥδιστα ἀφίκε ἄν, pretio cum illis permutare & vendere, qui aliquid sunt empturi. Idem libro decimo. τῶν ἐν Ἀχαιοῖσιν ἀνθρώπων ψυχὰς διὰ τὰ πάρα αὐτὰ διαλογάσθαι βίοι, vitam aquilæ humanavita mutasse. Item præterea. ἀμείβω. Item, induo, apud Plutar. in vita Ciceronis. vide καταλλάσσειν.

Διάλογμα, transitio apud Xenoph.

Διάλογος, Hesych. ὁ αὐτὸ ὄμως διακονῶν.

Διάλυσα, απος τὸ, salue.

Διαλυσμὸς διαλογῆς, delectus, dinumeratio cum delectu, secretio damnantium vel absoluentium diutiio, disputatio, eloquiū, Psalmo 9. Aristotel. 2. Politicor. τὰς καὶ ὁ σῆμος ἐγαμβάνεις τῆς ψήφους quis erit modus dinumerandi sententias tam diuersa cententium? vel, quis modus discernendarum sententiarum vel calculorum?

Διαλογίζεσθαι, est rationem inire cum aliquo, & subducere accepta & expensi. Demosthen. ὁ διαλογισμὸς ὡς ἐ πατὴρ ἐμοῦ καὶ αὐτὸν, ut hic positis cum patre meo calculis, & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Item, disserere & disceptare, id est. rationibus ἀξιοῦ, loqui consultare. Xenoph. βέλει οὖν ἐφη ὁ Σωκράτης, διαλογιζώμεθα πρὸς αὐτὸν, σκοπώμεθα ὅπου τὸ δυνατὸν ἔβη. id est διαλογιζόμεθα. Marci capite octauo, διαλογίζονται πρὸς ἀλλήλους & disputabant alij adueisus alios. Item dubitare, cogitare: vt διαλογίζομαι πολλὰ, animo hæc voluo. vide διανοεῖσθαι.

Διαλογικὰ scripta sunt, in quibus personæ introducuntur, vt ἐν τοῖς Πλάτωνος διαλόγοις. ita vt quæ scribuntur, personarum ponantur authoritate, quam scribentis nitantur. Et hæc ὁδὸς πρέπει ἐκ λόγων, quia ad vulgi vtilitatem & institutionem scribebantur non ad lectorum tantùm, discipulorúmque scribentis, & familiarium. Bud. Comm.

Διαλογισμὸς, ὁ, disputatio, disceptatio, sermocinatio, ratiocinatio, reputatio, & consultatio, collocutio, consultatio, ὁ τοῦ διαλέξεις. Lucæ 9 ἐστὼδε ὁ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς. subit autem reputatio inter eos. Item, intestina fermocinatio & cogitatio, scrutatio, γνώμη, νόημα διανόημα ἐνθύμημα mentis conceptus, voluntas & propositum. Lucæ 9 ἰδὼν ὁ διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. Idē capite sexto, αὐτὸς ὁ δὲ ἐδεῖς διαλογισμοὺς αὐτῶν, Interpres ratiocinationes. Item, bilateratio, & vanilouium, dubitatio, perplexus animus, ἀδιάλογος. Hesych.

Διαλογιστικὸν, τὸ, νι. ratiocinari, disputare, διανοεῖσθαι, idem enim esse testatur Laertius. ἐν τοῖς περὶ τὰ μαθηματικοῦ. Albi. Ἡ ὑφήνης πλατὺ δὲ τὸ ποιεῖ ἢ διαλογισμὸν ὑδὲ δύνει λόγον διαμεζόμενον, οὐ δεῖ ἐξὸν φασὶ μὴ πᾶς ψυχὴς πλὴ πέρσεται ἐν τῷ διαλογιστικῷ μόριον αὐδὲ πᾶς φαντάσεις.

Διάλογος, ὁ, sermocinatio. Quintilian. Dialogus, hoc est, sermo interrogatione & responsione compositus, de ea re quæ philosophiam, vel reipubl. partes attingat disceptans, cui appolita verborum personarúmque expressione, Lactius in ita Platonis, & Bud Comm.

Διαλοιδόρημα, Aristoph. διαλοιδόρησα θεοδίκῳ, ᾧ

Διαλοιδορία, maledico, conuitior.

Διαλοιδορισμός, maledictum vel maledictio Cic. maledicentia Gell. o, conuitium, contumelia.

Διάλοιπος, apertus, manifestus φανερὸς. Hesych.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω flecto.

Διαλύσιμος, ὁ, nexus, complicatio. διαπλοκή.

Διαλυσιμάομαι, deltruo, excarnifico. βράθρα ζωνοῦ. Aristoph. in Plato, πᾶς κατὰ μικρὰ ἀεὶ μὲ διαλυσιμάσεται.

Διαλύσιμος, dirimendo, abeo, abloluor, à comitatu dimittor, euanesco, digredior, dilabor. Item, morior, intereo. Item, decido controuertam, tranſigo negotium iudiciale, litem conſenſumque duorum, quod tranſigere plerumque Iuriſconſulti vocant. Et in bellicis rebus ponitur etiam pro dirimere. Isocrates. ὁ διαλυόμενος τὸν πολέμους, καὶ καταδόμενος, non abrumpit. Plato in Gorg. Οὐ δύνασαι ἀνδρὶ ἀξιοπαι ἀεὶ ἐν αὐτῷ χρόνῳ διαλ-

διαλύσεις διορισμὸν ποιῆς δηλῶν, ἢ μετ' ὀλίγα τε καὶ διαλύσῃ τὰς συνουσίας, cum & dicit enim vicissim inter se, & discuerint, non possunt postea non ægrè conuentus & colloquia dirimere. διαλύσῃ τῶν φίλων, amicitiam renuntiare & dissoluere. Arist. in nono Ethic. Item, pacem inter se componere, & fœdus icere: vt διαλύεσθαι ποιῆς τοὺς ὁμόρους, apud Polyb. & Plutarch. διαλύσασθαι ποιῆς αὐτούς, Æschines, decidistis cum eis, composuistis cum eis controuersiam, transegistis, συμλαβόντα, συμπεῖσαι. διαλύσασθαι, & decidere controuersiam & tranigere negotium iudiciale, vel aliàs controuersiosum. Ilocrat. in Panegyr. βουλόμενος μὴ λόγοις, ἀλλὰ μᾶλλον ἔργοις διαλύσασθαι τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν νόμων τοῖς κρίνειν ἐπιτάσασιν. Cicero pro Roscio, vt hanc ei rem priuatim cum Chrylogono tranligeret & decideret. Demosthen. ἐξ Μειδίου. Ἐπειδὴ δ' πλησίος ἐκείνῳ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐκρίθη καὶ πολέμιος, priuatim decisa & tranlacta lite, aliutem multam legibus & vobis dicens, ne iniuriarì quidem experiri institit. διαλύσασθαι διαβολὰ, decidere, seu dissoluere calumnias, Ilocrates. διαλύεσθαι περὶ δικαίων, decidere damnum, Budæus in epistol. διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, diluere crimina, Thucyd. Apud eundem. διαλύεσθαι πρὸς τὴν ἐγκλημάτων. διαλύσασθαι πρὸς πολέμιους, decidimus bella. διαλυσάμενοι τὰς πρὸς ἀλλήλους ὀργὰς, decidentes, &c. Ilocrates in Panegyrico. διαλύσεις τοῦ νόσου, remittente morbo. Et διαλύεσθαι, abire, dimitti à comitatu. διαλύσασθαι ἐξ ἔθνων, in patriam quisque suam digrediscuntur, Thucydides διαλύσασθαι ἐκ εἰναν ἑκάστου, in suam quisq; domum dilapsus est. διαλύσεις τῆς συμφωνίας, corporibus solutis, Plato de Legib. vide διαλύω.

Διάλυσις, εως, ἡ, inducia, fœdus. Item, dissolutio, explicatio, definitio, interitus, rerum compositio ad decessum. ἡ μελλήσεως διάλυσις, interitus Meleagri, apud Lucian. Aliquando ὁ κατὰς ἡ καταβολὴ. Plutarch. ἡ διάλυσις τῆς φιλοτιμοτάτης, solutio, gratiæ relatio. Item, quum acceptilatum est aut decisum, hoc est, ὅταν ἐγκαλῶν λυθῇ, ἢ καὶ ἡ φόρτος τῆς ἐγκλημάτων, ὃν ἐνεκάλει αὐτῇ διαλύσεις ποιῆσαι ὑπὲρ τῆς πολιορκουμένων, fœdera inituros pro quibus, Plutarch. in Numa. Ideò in Public. ποιῆς τὰς διαλύσεις ἴδιοι ἐχειν, ad pacem lubentius spectant. αἱ διαλύσεις ἄδικοι τοῖς ἐγκλήμασιν, multa ex crimibus refellens. Idem in Pericl. διάλυσιν ποιουμένων διασκιατur, abeunt. Thucyd. διάλυσις ἀγορᾶς, à foro discessus. διάλυσις τῆ κοινωνίας, in fimenda locitate, Plato de Repub.

Διαλυτὸς, ὴ, quasi dissolutor.

Διαλυτικὸς, ὴ, ὸν, dissolutorium vim habens, Plin. discutiens, dissolutioni habilis, dissolubilis Cic.

Διάλυτος, ὸ, dissolutus. τὸ διάλυτον, dissolutio, dissolutum, inconstantia, ἀσωμάτητον, genus figuræ.

Διαλυω, ὑσω, ὑκα, dissoluo, discutio, dispergo, rescindo, soluo, absoluo, dirimo. διαλύειν, is dicitur qui inter se contendentes vel litigantes conciliat, aut iis litem componit & discordiam. Polyb. in 5. Ταῦτα ἐμισοπόλιῳ, διέλυεν εὐθὺ μεγαλοπολίτας πρὸς ἴωβέα. Ilocrat. πρὸς φίλους ἔφαλε ἐ κακὸς ἀκούειν, σπεύδειν, ἀδικεῖν δ' διαλύοντας αὐτοὶ διέφασιν, nullo pacificatore. διαλύειν πόλεμον, πόλεμον, dirimere controuersiam. διαλύειν ἡ πόλεμον, bellum finire, seu decidere. διαλύειν τὸν ἡμέραν, dirimere tempus, diffundere diem. Item interrumpere, interpellò. διαλύειν τὸ σύλλογον, cœtum dimittere. διαλύειν τῶν διατάξεων, sumptum suppeditare, Herodot. persoluo, seu dissoluo, Demosthen. διαλύειν τῶν διαβολῶν ἑαυτὸν, pecunia absoluor criminibus, Thucyd. διαλύειν τὰ χρήματα, pecunias dissoluere, id est, reddere, Demosthen διαλύειν κίνδυνον, discutere periculum, Demosthen. id est, περιελεῖν τοῦ διαλύειν χρέα ὑπὲρ τῆ φίλων, æs alienum amicis condono. Demosthen. Οἱ ἐ πειθῆ διαλύειν ἐδύναν οὐς ἠθέλον, ἐξέφευγον ἀπὸ τῶν ὄντων, cùm eo ventum esset vt soluere deberent quod contraxerant, bonis ipsi cesserunt. Dicitur & voce passiua. Arrian. in sexto, Ἐπὶ τῇ χρέα ὧν, ἢ πολυφραγμονήσας ἑῷ ὑπὸ ἐγλίτου, διαλυόμενα πάντα. id est. dissoluo. Creditor etiam qui suum recipit dicitur διαλύεσθαι atque ἀπαλλάττεσθαι, id est, absolui & dimitti Lat. Aristotel. 8. Ethicorum, Οὐχ ὁμοίως ἢ κὴ σωθηφέρας ἢ διαλυόμενος ἐγκρίνειν, id est, Quod nihi vt ftipulatus est, ita absoluatur actione experietur. διαλύειν etiam, liberare, hoc est, ἀπαλλάττειν, item, reconcilio, in gratiam restituo. Est autem vnum ex iis verbis, in hac quidem significatione, quæ Actiua & Passiua voce pro eodem ponuntur, ait Bud. in Comm.

Διαπτύω, μασα, π. ασκα, Farina conspergo: Accuf. Aristoph. νὴ διαλαβεῖν σου κύκλῳ τὴ κεφάλου.

Διαπύω, ὑσω, deprauo. διαπεπυωμένα δόξα, mutilæ opiniones.

Διασβέννυμι, ξω, conspergo, rigo, diluo, ἐξ ὑχω. Suid. enim διαμιγνύναι exponit.

Διασβερίγκνυμι, ξω, mollio, emollio.

Διασκαίνω μι, ξω, contrecto, palpo.

Διασκεδάννυμι, ναω, ἔσω, ἔκα, ἔσμαι, ἐσθην, ἐσθησομαι, dissipo, dissolio, dissolio, dissolio

Διαιτάω μ ήσω, π ησα, scindo, demeto. Homer. Iliad γ, διάμησε χιτῶνα, scicam dissecuit, id est, διέκοψε, διέτεμε διαπλώμασι, id est, διασπάσαντες, effodientes: ὑπὸ τὸ ἄκμα, ὃ δὴ σκαφὶον πλατύ. Interpres Thucyd. διάμησεν, perstrauxit, perfodit. Homer. Polyb. etiam διαμήσασθαι dixit enertare, & accumulare.

Διαμείβω αμ. εἰ ὁμαι. π. εμμαι permuto, commuto: Depon. transmigro, διαπίπτομαι. ὁ διαμείβομαι πλοῦτος ἢ ἀρετὴ πλοῦτον, cum diuitibus non permuto virtute diuitias. Plut. in vita Solonis, δοῦ ἡμεῖς αὐτοὶς ἃ διαμειβόμεθα ἀρετὴν πλοῦτον, ὑπὸ γε βιαῖς δὲ ἐκτιτεμόμενον δεύτερα, Lucianus.

Διαμειδιάω μ άσω π. ασα, subrideo, Neutr. Plutarch. σοὶ ἀρρωστίας de Socrate, ᾧ διαμειδιᾶ τῇ φορσύνῃ.

Διαμεμαχυῖα, μ, lacto me. & glorior adolescentis licentia. Plutar. ὡς τῶν νέων σοφισταὶ διαμεμαχανῶνται Θ, quasi apud sophistas gloriãtur, & lese iactans iuuenili licentia, Bud. Comm.

Διάμειψις εως, ἡ permutatio. Plut. in Fabio, γίγνεσθαι τ κατ' αὖθις ἐκ διαμείψεως, facta virorum permutatione.

Διαμελαίνω, obscuro, nigrefacio.

Διαμελατίδ, membratim. διαμελτὶς τμηθεὶς, membratim dissectus. Lucian.

Διαμελίζω, idem quod μελίζω.

Διαμελισμὸς οὐ, ὁ, diuisio.

Διαμέλπομαι, ει ε, ἡ, mora, cunctatio, Thucyd.

Διαμελητὴς, cunctator, cessator.

Διαμένω αμενῶ, cunctor, differo, moror, fum futurus, tardor, negligentior fio. διαμένω ἐκ τῶν κελεύσεων, Naz. in. ὁ διαμένων, ἀμελὴς.

Διαμεμνῆσθαι memoria tenere, Xenoph. memi nisse.

Διαμένφομαι, valde conqueror, accuso. διαμέμφεσθαι σὺ χαριτίας, accuso te ingrati animi, seu ingratitudinis. διαμέμφεται σὺν φλοσσουσὰς.

Διαμένω μ τῷ, persevero. permaneo, duro, pergo: neutrum absolut. Xenoph. φιλῶ αὐτὸν ὅτι τὰ δυκλοφορεῖσι διατρίβ διαμένει, dico eum in vitæ genere seruili non permansurum. διέμενον εἰς ἡμέρ, ad nostram vsque ætatem obseruatur, perdurat. Plutar. in Public. διαμένει ἐθ, mos obseruatur.

Διαμερίζω, μ. ίσω, π. ισα, diuido, separo. partior. accusat. Διαμεμερίσθαι pal. apud Luc. capite duodecimo, διαμεμερίσθαι, significat in variis actiones velut diuisum & scissum esse, diuidere.

Διαμερισμὸς, οῦ, ὁ, separatio. partitio, diuisio, dissidium.

Διάμετροι, οἱ. mediocris fortunæ homines. Hesych.

Διάμεστ Θ, ὁ, plenus.

Διαμεστόω, μ, ὥσω, impleo.

Διαμετρέω, μ, ήσω, π. ησα, dimetior, admetior vendens vel mutuans, Cicer. Accusatiuo διαμετρησάμην ἡμέρας, dimensa dies, Budæus Comment. Demosthen. τοῦς Νικίᾳ. ἡμέρας ἑπτὰ πολλῷ ὕστερον ἐπιπλεῦσαι εἰς τὸ διαφέρον τοῦς ἡμῖν διαμετρησάμενοι, ᾧ ἐλέγχας αὐτὸν τὰ ψεῦδ ἃ κατηγόρησε, ἢ τὸν ὅρκον ὃν ἐπόμοσε ἀδικεῖσθαι ἐλεύθ, Diebus deinde paucis in iudicium ad diem dimensam congressus, quum liquidò probassem falsam eum in ius vocationem renuntiasse, aliàs que perpetrasse quæ recensui, apud iudices reum peregi, vel condemnaui. dies dimensa verò dicta, quia orabant ad'clep'sydram.

Διαμέτρησις εως, ἡ, dimensio.

Διαμετρητὸς μενsuratus, διαμετρητὸν Θ. Hom Iliad γ, διαμετρητὸν ὠὶ χώρῳ, in descripto loco.

Διάμετρος, ε, ἡ, diameter, linea recta figuram, qua longissimè patet, ex æquo secans, vnde apud Basad Athan. & apud Ath. de Nicena synodo, ᾗ διάμετρος pro longissimè ponitur. Portò illa tantũ linea in partes æquales orbem medium diuidens, quæ à summo in summum ita deducitur, vt necesse sit eam transire per centrum. diametros propriè dicitur vi & auth. Macrob. in Somnium Scipionis. vocatur etiam dimetiens à Plin. libro secũdo, capite vigesimotertio. Videadagium ex diametro apud Erasmum. Alexand. Aphrod. libro secundo Problem. εἰς τ κύκλον τ γεγράφθαι ἐν τ σκιᾷ τ ἥλιε διάμετρος. Luna in turbinem vmbræ incurrit per Solis diametrum ex terra ortæ. Proclus de Sphæra, ἄξιον κἀκεῖνα τῶν πόρων ἡ διάμετρος αὐτῶν ἐφ' ἑαυτὴν τὰ ἐν διαμέτρῳ κεῖσθαι. Nazanzẽ. mala ex contrario. τὰ ἐν διαμέτρῳ φασὶν ἀστραπεύειν. Bud. in epist. Lucian. ἐν διαμέτρῳ δ βιβλίοι βίοι φασὶ, id est, nostra enim & illorum vitæ ex diametro, quemadmodum aiunt, inter se distant. διάμετρ Θ etiam, τὸ ἐλλείπον ὅσα τῷ ἀκμέως μετρηθέντος, authore Dinarcho apud Suidam. Hesychio ᾗ ὄργανον γεωμετρικὸν ᾗ τὸ διὰ μέσου εἰς ὅπουσάς κάτω τοῖς σὺν σπικοῖς καμπυλὸν μετρούσι.

Διαμεσίζω, proprie fœmora diduco, item σωκτιάζω.

Διαμεσμαίνω οὐ, ὁ, coxizatio, coitio, quasi inter fœmineus congressus, diuisio Lat. extat apud Plut. in Symp.

Διαμηχάνομαι machinor, omni studio profequor. conor. διαμεχάνησθαι. Plut. in epist. γ διαμηχανᾶσθαι, τίνα τρόπον κἀκοσόκοι με, cogitans quomodo me cohiberet.

Διαμηχανόομαι, οῦμαι, parum sum solicitus, parui facio.

Διαμιλλάομαι, contendo, certatim aliquid facio. διαμιλλᾶσθαι τῷ κέρνα σοὶ δεῖπνα, de cœnarum apparatu cum Cimone certans, Plutarchus in Themistocle.

Διαμισέω οῦ, odio habeo.

Διαμνημονεύω, in memoriam reduco & reuoco, commemoro. Lucian. ᾗ λόγοις εἰς ἐμαυτὸν αὐτὰς διαμνημονεύσει. & verba tibi dicta in memoriam reuocant. Xenoph. Genitiu. τούτων δὲ χρὴ ἔτι πάσι ἀεὶ διαμνημονεύσι, hæc literis prodam, quæ meam fubiere memoriam. Idem. διαμνημονεύδνται ἔχων. traditur habuisse. Plutarchus in Opusc. σοὶ ἀσφαλείᾳ, συμβαίνει τῶνδε ᾗ διαμνημονεύειν ἕτεροις ὅσα ἐμαυτοῦ, cum animo meo probè recordar. Cicero: vel reminisci animo.

Δι' ἀμοιβῶν, responsiuè. Ascon. Ped. Alternis Virgilio. Theocritus Edyl. ιη, τοῦτα μὲν δὴ δι' ἀμοιβῶν οἱ παῖδες ἔσπυν. Interpr. ᾗ ἀμοιβαῖ ὑπῳδήσαντας γὰ dictum esse ait.

Διαμοιρασμένος ου, ὁ, diuido, distribuo, ἡ τὰς μοίρας μέμφομαι. Odyss ᾗ, ἐ πάντα πάντα διεμμοίρετο δαίζων, id est, omnia in partes scindens. ἐπεμμοίρατο ἐπὶ τὰ μέρη, in Epigr. partiti sunt, Eurip. discerpserunt. πάλιν διαμοιράσαντα, Apoll. i. dirripti sunt.

Διαμονὴ ῆς, ἡ, perseuerantia, incolumitas, permansio Cicer. & perpetuitas, Colum. perennitas.

Διαμορφοποιέω ῶ, formas fpecto inter aliquos, de forma aliquorum ex diligenti inspectione iudex fedeo. Athen. l. ς.

Διαμορφόω, ῶ, ad formam fingo, informo, effingo.

Διαμύω, ὦ, illum linimentum in vulnere condo. Ægineta, ᾗ τ βατιλικὸν ὑπὸν ῥοδίνῳ διαμυόντες, ἀκολούθως δὲ πεσσεπτικῷ. Idem l. ϛ. ᾗ ὑγιεσμένων διαμυόντων ἐρεῖς ἢ κατὰ μίαν ἡμέραν, secundum manualem curationem linamentum siccum inducies, deinde splenium imponentes, &c.

Διαμπὰξ, per vnuersum, vtrinque, semper, διὰν, διὰ παντὸς, ἐξ ὁλου.

Διαμπέρω perforo, διαπερόω.

Διαμπερὲς, vtrinque, per omnia, διὰ τέλους, διὰ τὸ, διάπας, ἀπαρεμφάτως, διαπαντὸς ὑπὸ τὸ διὰ σφ ὑστοσ ᾗ τὸ σῶμα, id est, τὸ δ πλοῦτος ἔχει ἢ ἐν αὐτῷ τὸ μ. Odyss. ἐξέτνυ διαμπερὲς ἐν χρῷ ὠῷ, i. prorsus scitur & διαμπερὲς, Suid. σκαφὶς, τελείως, Hesych.

Διαμπερὴς ους, exactè.

Διαμπερίζω, ἐς μ. ίσω, π. ισα, Apud Hesych. exp. διατρήσεις, διατμήσει, διακόψῃ, fe taste pro διαπερήσεις, ἢ διαπερᾷς.

Διαμπερὲς δέχομαι, vsttare, διαπερὲς δέχομαι.

Διαμυδιάτται, Suid. expon. διαπαντὸς & διαῤῥεῖ: item διαδεῖ.

Διαμύθιστος, deceptio, σοφισμὸς.

Διαμυθολογέομαι, confabulor, & διαμυθολογέω, Plato in Apologia, δὲν καὶ ἐν διαμυθολογῶσι τοῦς ἑμῶν λοις, nos colloqui.

Διαμυθολογικὸς, fabulosè.

Διαμυλάω, fcindo labra, mouco labra. & pro eo interdum citur: torqueo labra in alicuius contemptum, irrideo, Etym. διαμυλᾶσθαι, vulgò *fare la mouc*, id est, διαμυκᾶσθαι τοῖς χείλεσι ἐπὶ τοῦ γελᾶν, Aristophan. in Vespis. Hesych. χλιάζειν. de Σακιάζω.

Διαμυσάω, διάσεο, Herodot. l. i.

Διαμφάδ Θ, vel διαμφίδ Θ, alienus, segregatus.

Διαμφὶς, vtrinque, fcorsum, κεχωρισμένως, δὶς κατέχον μέρος, Dion de situ orbis.

Διαμφισβητέω, μ ήσω π. ησα, discrepo, i. differo, decerto, cõtendo, bigo. διαμφισβητέται, dubitatur passim. Theophrast. hist. διαμφισβητοῦσιν ἔνιοι.

Διαμφοδάω σω, deuiare.

Διαμωκάομαι, ωμαι, illudo, irrideo.

Διαμωκητὴς, Atheuæus, irrisitor, σκώπτης.

Διαμῳλάω, accumulate, euertere. Polyb. in tertio, ἔνιοι γὰς τ πταιόντως ἐλπίδες, ἐσχατοπίδυνοι σοὶ τὴν ἀρχὴν, διαμῳλᾶσθαι ἐκ αὐτῆ χρῆσθαι. Arrian. in 6. Καὶ τούτοις εἶδε ἁλέας ὕδατι ὅλην χρῆσθαι χαλεπῶς διαμωλῶσας ἢ κατέχοντας.

Διαναβαλλάω, differre, prolatare, procrastinare, Suid.

Διανεγκέζω, inuitum cogo.

Διανεκλάω, reflecto, retringo.

Διανεμάομαι, quiesco, requiesco, interquiesco. Cebes Thebanus, κλίνοντι σοὶ διαναπαύσεσθ.

Διαναπαύω, requiesco, intersisto, interquiescere facio, intermitto laborem, interpono quietem. διαναπαύω σὺν πόνοις, recreo boues, Nazan. διαναπαύω μετὰ τῶν παίδων, quum virgineum terim aliquoties interquiescere iussam refocillaret.

Διαναπτύω, penitus transfigo, seu perfuro.

Διανασσάω, assurgere. vide Διαίσσω.

Διαναυμαχέω οῦμαι, pugna nauali decerto, prælium nauale commisi, nauali prælio decerto, ifocr.

Διαναύω, traiicere, διαπλεύσαι, Hesych.

Διαδίδυμα. diuisim Lin. duplicitèr, διπλῶς, in duas partes, διχῇ. Ilias ἀ, διὰ διδύμων μεμέρισε. in quo significatu dixit Virgil. Hæc alternauti, &c. &. Atq; antimum nunc huc celerem nunc diuidit huc, &c. Hesiod. τιτθὸν facit inquiens, διὰ δ' αὖθις ἔνδετ' ἔχ, pro διαδίχα. Homer. διαδίχα δῶκε, id est, πᾶν δυοῖν ἔτερον δέδοται, pro ancipiti liberalitate vel munificentia, hoc est, partim dit, partim negauit.

διανέμησις εως, distributio, dissipatio, Aristot. de mundo.
διανεμητικός, ή, ὸν, distributivus.
διανέμω, i. pro, diuulgor-partior. διανέμειν τὸν δυάνμον ὑπὸ τῶν, copias cum eo est partitus, Plut. in Fabio. διανεμᾶσθαι εἰς τὸ κοινόν, diuulgatur, ferpat, capite quarto Actorũ Apoſtolorum. διανεμῶ τοῖς ἄφροσι, ſententias ſuas ſcripturæ declarent, Herodo. διανεμῶ, μ. vento expono. διανεμωμένης τῆς νεὼς, tubas vento expallas, in Epig.
διανέμω, μ. μοῦ, distribuo. aſſigno, committo, mando, educo, dispenſo, impertio, digero, ſtruo. διανέμειν δίκας ἐθέλοντας, iniuſta pronuntio iudicia. Plato de Leg. b. Item epiſt. 7. τοὺς πολεῖς τὰ αὐτὰ διανέμων ὑπὸ ἀφροσύνων τῶν διανεμόντων, multis bona paucorum per decreta diſtribuens.
διανέμω, ὦ, ὦσω, annuo, innuo, indico, inuerto. διανεύσωμεν, pro eodem in Epigramm. διανεύσαντος ὕδατι, innuens, nutibus indicans. Et διανεύων idem quod δηνεύων, δηνεῦσαι. Diodor. Sicul. de rebus geſtis Philippi, διὰ τῶν μηχανῶν διανεύοντες: vbi malus interpres, Subter mare immittentes. dixerat antea, διὰ τῶν ὀρυγμάτων διανεύοντες, quibuſdam machimis verſantes. & διανεύσας, διανευσάντος.
διανέω, quatro, trano. Ariſtotel. lib. de Admir. audit. loquens de ſerpentib. τὸν ποταμὸν, ᾗ διανέουσι ἐφ' ἑκάτερα.
διανεῳγὸς, apertus, Ariſtot.
διανεωσιμὸς, ὸν, ὁ, ſentaculum. Athen. l. 1. τὸν μὲν ἀκροτηριῶν, διανεωσιμὸν ἔλεγον τὸ δ' ἄρτιον, δηπνεῖν.
διανήχομαι, tranato, tranſcio, pertranſeo, pernato, trano.
διανθέω, perfloreo.
διάνθη, ἡ, habens duplicem florem, qui eſt flore duplici. Theophraſt. lib. 1. hiſt plant. cap. 21. αἱ δὲ διανθεῖς, flores duplices, vt roſa & lilio, quæ in flore medium locum occupant. λέγω δὲ διανθῆ, inquit, ὅτι ὑπέρῳ αὐτῷ ὁ ὁπὸ ἐκ τοῦ μέσου, ὅταν τὸ ἄνθος, &c.
διάνθιμος, ον, ον, floridis coloribus pingo, inquit Bud. Idem interpret. eleganter & variè concinno: item elegantia & varietate diſtinguo, Herod.
διάνθρωπος, ὁ, fur. ſpelunca, Eubul. apud Athen. li. 11. διάνθρωπα δ' ἐδίου σκεύη κατάκοπα.
διάνημι, aſſurgo, excito, cleuo, erigo. διανεῦσαι δὲ εἰς τὸ κυλικεῖον, domum obibo in orbem obambulans. μὴ πατὴρ τὸν ὕπνον διάνευσεν, ne hunc ſomno excitetis. διανύσαμεν Chryſoſtom. χρόνον ἡ διανύσαμεν, ἡ διανύσαμεν τὴν πόδον.
διανέομαι, cogito, excogito, conſtituo, cenſeo, exiſtimo, diſpono animo habeo. διανοήμην δὲ ἐγὼ καὶ τόνδε μοι ἐμὲ τὸν, mecum ipſe reputans, Plutarch. ἐξεῖ διανοητέος τὸ φαίνεσθαι ἐν διανοίᾳ: Lucian. ὁ δὲ λιπὼν διανοούμενος μηχέτι σωκάπειν, de conſilio ſuo cogitabat. Plutarch. in Camillo. Idem in Numa. διανοοῦμαι ταῦτα ἐξεῖ τῇ γῇ, hæc ſenſiſſe de terra. διανοούμαι ἀγνῶς. Thucydid. διανοούμαι ποιεῖν τὰ πρὸ, id cogito, ad id mente intendo & animum. Plato de Leg. b. διανοοῦνται καὶ οὐδὲν ἧττον, Lucian. idem, διανοεῖσθαι τὰ αὐτὰ ἐν τῷ ἐμοὶ. Philo de mundo. ὁ δὲ τῶν ὅλων δημιουργὸς διανοούμενος, &c. vnum idémque ſubiectum animaduertens eſſe, &c. Ariſtotel. de mundo, ταῦτα μὲν ἡμῖν ὁ θεὸς διανοεῖσθαι, hæc de deo ſentire oportet. Idem lib. de mundo, ταῦτα διανοοῦνται, &c. hæc animo voluta. Horat. καλῶς διανοοῦμαι, ὑπὲρ ἐμοῦ δίδου, qui malè de ſuis deliberaut. Plato epiſt 7. ταῦτα δίων διανοεῖται, &c. hæc animo complexus. διανοούμενος, pro diatremens, animo. Plato de Republ. ὅταν πολὺ διανοεῖσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ ὅπως ἂν τις ἀφ' ἑτέρου διανοῆται, &c. eo animo eſſe ſubditos. Et διανοεῖσθαι eſt idem quod διαλογίζεσθαι, hoc eſt, intelligere, animo verſare, & commentari. Ariſtotel. li. πρὶ τῆς ἀφροσύνης, ὅτι ἐπιθυμεῖ μὲν ἡδέος τὸ τοιοῦτον, διανοεῖται δὲ οὐδέν. Hermog. καινὰ νοήματα, peruulgatæ ſententiæ.
διανοέω, ῶ, deliberatio, animaduerſio.
διανόημα, cogitandum eſt.
διανοητικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, intelligendi vi præditus, intelligendi vim habens, intelligentia dignus. αἱ διανοητικαὶ, Ariſtot. 7. Politicon, ingenioſus & commentator. διανοητικὸν τοῦ ψυχικοῦ, ingenio valentior. διανοητικὴ κίνησις, mentis agitatio. διανοητικὰ αἰσθητὰ, virtus quaſi intellectiua. τὸ διανοητικὸν, mens, intellectus, vis animi commentatrix, Nazan.
διάνοια, ας, ἡ, ſententia, intelligentia, ingenium, mens, ſenſus, ſenſum, cogitatio, intellectus. Vna ex quatuor animæ affectionibus, quæ media eſt inter νόησιν & δόξαν, ſiue πίστιν, & circa methaticam verſatur. Philo de mundo, τὸ αἰσθητικὸν γένος ὀλιγίστην ἔσχεν ἐν αὐτοῖς τὴν διάνοιαν, eximio munere, quam mentem appellamus, homo donatus eſt. διάνοιαν ἔχειν, cogitare, Plato de Legib. ſententiæ, ὁ ἡμετέρα εἶναι, id eſt, διανοούμενος. Thucydid. διάνοιαν ἔχω ἐφ' ὃ τὸ κρεῖττον ἐφέξειν, mentem habeo honeſtis intentam ſtudiis. διανοίας σχήματα figuræ ſenſus, ſententiæ vel mentis. Ariſtotel. 6. Ethicor. νοῦς ἢ διάνοια pro intellectu dixit Proclus in Euclidem ex Platone. πρὸς ὃ ὅταν γνώσεις τοῦ, διάνοια. ſtatuens, mathematicis ἡ διάνοια attribuit, medium locum habentem. Item ſententia ſenſus. Plut. διάνοιαν παιδικὴν ἐκ τῶν μυθευμάτων, ſic & apud Rhetores: ſtatus ἴσης ἢ διανοίας inter ſe opponuntur.
διανοια εὐφυὴς, de hominibus inconſtantis & mutabilis ingenij. Suid. διὰ τὸ ῥᾴδια μεταβαλλόμενον καὶ ἀσταθῆ τὴν διάνοιαν.
διανοίγω, adaperio, patefacio, diſſeco. accul.
διανομὴς, ὁ, diſpenſatores.
διανομὴ, ῆς, ἡ, diſtributio, diuiſio, largitio ad populum. διανομαὶ νόμων τῆς πόλεως, æquali ſunt conditione. Lucian. διανομὴν ἐλάσσονται ὁ, largitionibus te placant.
διανομοθετέω, ῶ, & διανομοθετήσω, οἶμαι, determino, ſtatuo, ſero leges. διανομοθετῆσαι νόμους, Plat. de Leg.
διανοσφίζω, διανοσφίξω ſecedo. Dionyſ. de ſitu orbis.
διανυσιάζω, adueriſus, contrarius, lethalis, χρῆσις. Diodorus Sicul. de geſtis Philippi. διὰ τῆς ὁλκάδος διανυσιάζει ὑπὸ κακοῦ, ἡ βαθεῖα νόσος ὑγίειαν διανυσιάζει, aduerſo lethalique inflicto vulnere.
διανύτω μ. νύσω, ω, exhaurio.
διανύτω ι. exantlio.
διανυκτερεύω, μ. εὔσω, & ὦ, κ. pernocto, totam noctem ago, διανεκτερεύω. Eodem modo διημερεύειν Attici dicunt. Neutrum διανυκτερεύσαντες, quum noctem peregriſſent. τῇ νυκτὶ διανυκτερεύσαντι, Phalaris, id eſt, in cruciatu pernoctanti. Lucæ capite ſexto. ἦν ἐν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τῇ θεοῦ, pernoctauit orans Deum.
διανύσιμος, ατος, το, abſolutio, complementum, perfectio, tranctus. Eſt etiam caſtenſe verbum, pro illo itinere quod vno die vel vna nocte milites abſoluunt ſiue viatores: progreſſum illud vocant Latini, hoc manſionem. Plinius libro duodecimo, capite decimoquarto Manſionib. octo diſtat regio thuriſera à monte excelſo, id eſt vulgò huit iournees. In epiſtola Pompei, quæ extat inter Ciceronis familiares Epiſt. Audiui Cæſarem firmo progreſſu in caſtrum Truentinum veniſſe, id eſt vulgò à grand des iournees & en hafte. Et apud Cæſarem de bello ciuili, maximo progreſſu: vbi corrupte legebatur, Auximo progreſſum. dixitque alibi, Magnis itineribus contendit. Polybius. ὁσοὶ τῶν ἡμερῶν ἡ νυκτῶν διανύσασι τὴν ὁδὸν ἐν ἡμέραις ἢ νυξὶ τοσαύταις, cum dierum noctiumque temporibus ſuos progreſſus terra in arive computare. Idem Polybius, ὡς δὲ οὐ πᾶσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι διανύσασι ἡμέρας, ὡς ἢ νυκτερινοῦ, μὴ κατανοῆσαι τὰς πρὸ ἀφορμὰς διαφορὰς. Quid enim iuſti progreſſus modum, itineri que tum diuroi tum nocturni rationem rectè inibit, niſi prædictas differentias perſpectas habuerit? hoc demenſum iter, ſiue progreſſum, iuſtique itineris abſolutionem, id eſt, διανύσιμος, interpres imperitè transfert adimpletionem: ſed ſuo periculo ſtet & mtatur.
διανυτὸς, ex quendum eſt.
διανύτω, ῆς, διανύτω ὁ
διανύω, μ. ὑσω, ω. κ. perficio. tranſigo, peragn, expedio. διανυσθεῖσα ἡλικία, acta ætas, Acculit. Xenoph. ἅ πάλαι διανύσει, quæ pedes perambulauit, aut conficiet, aut luſtrant. Chryſoſtom. ἐφόδιας τὰς ὁδοὺς διανύειν, vias facilè co. ficere. τὴν ὁδὸς ἣν ὁδὸν διανύσαμεν, reliquum viæ peregrinatus, Nazan.
διαξάρω carpo, lanio, ἀπαμῶ. διαξαίνω carmino. διαξανθὲν ἔριον, carpta lana, lana carminata, Diosc l 2.
διαξιφίζομαι ligi. diari, gladio decertare. Ponitur pro pugnare quocunque modo.
διαπαγχρατέω, μ. ἥσω certo pancratio. Quis modo.
διαπαιδαγωγέω, ὦ, uerum dico erudio, rego, dirigo, guberno. διαπαιδαγωγοῦντες τὸ σῶμα αὐτῶν τῷ σκυτάλῃ, Plutarch. in Numa.
διαπαιδαγωγῶ, ὦ, διαπαίδευσις ἡδονῆς τῶν πόλιν, continens ſub ſua diſciplina hyp. ditando voluptat s quaidam. Idem alter in Sertorio, τοιούτοις ὑβρὶ Σερτωρίῳ ἐκέτοντι πόλιν ὅλην ἐνύβριζε πᾶσι βιωθεῖσιν ἡ διαπαιδαγώγει ἡ κακῷ, tempori ſeruiebat, tempori ſe accommodabat.
διαπαιδαγωγῶ τ. κακῷ. tempori ſeruio, tempori me accommodo.
διαπαίδευσις, ὁ, ſtudium. Xenoph.
διαπαίζω, illudo, contemno, ludificor, fruſtror.
διαπαίω, ſuctor, pugno. διαπαίσαλῶσι, tecum luctor, Philoſtr. in Heroicis.
διαπάλη, ἡ, ἴδος, ἡ διαπάλαις χρώμενοι, quum iam colluctari ceſſiſſent.
διαπάλλω, ἀμαι ιο, Accuſ.
διαπανυχίζω pernocto, διαπανυκτερεύω, Pollux 6.
διαπανύς, ὑος, ὁ, ἡ, ὑν, ὑ, ὑσι, ὑσσι, ὑσσα, ὑσσῃ, ὑσσῃσι, ὑσσῃσιν, ὑσσῃσιν, ὑσσῃσιν

Cicer. assiduitas, διδιαίτημα. alij interpret. διαφθορὰ σοφῶν assidui attritus scil. sophistarum quoniam mutuò sese atterunt sophistæ præpositeris studiis & exercitationibus.

Διατρέω, ὑπερ. transfluus, traiectus: à verbo διατρήσω.

Διατρῖβω, ἰω. ἔστερ, πρ. ἔδιτρ. deuirgino, stupro virginem, διακορίζω. accus. διατρῖβω δικὴν, ὄνειδος, στυπτάσω.

Διατρῖμα, τό, munera quæ sponsæ pro delibata virginitate dantur. Pollux. l. 3. διάπαρθένια δόλερ.

Διάτρομος, ατος, τὸ, Latinis etiam diapasma, medicamentum est quod corporibus insp ergitur, præcipuè ad sudores coercendos. Plinius libro 13. capite fecundo, Siccis, inquit, odoribus constant quę diapasmata vocantur. Et libro 21. capite 19. de rosa, diapasmata inde fiunt ad sudores coercendos, ita vt à balneis inarefcât corporibus. deinde frigida abluantur. Dioſc. χρῶνται δὲ καὶ πλείοις ἐν διαπλάσμασι καὶ συνζήσιμον τὸ λυπρὸν καὶ μὴ τυφνωθὲν, ἀπιολλόνιος λυχνὸν. Martialis poeta libro primo Epigrammat. Quid quod olet grauius mixtum diapasmate virus. vbi per diapasma ſuccos odores intelligit, qui in paſtillos inſpergebantur. dixerat enim antea, Paſtillos Coſmi luxuriosa voras. Nec ſolùm διαπάσματα dicuntur, ſed etiam κρασπεδα apud Galen. καὶ τόπος, πάσματα καὶ κρασπεδα. Dioſcorides libro primo, εἰς διαπάσματα χρησιμεύει, in diapaſmata inferitur vtiliter, in puluerem tritum inſpergitur corpori vtiliter. Vide Συμπάσματα & Σπεῖρα, ſiue Σπορὰ.

Διαπάσσω, & Atticè Διαπάττω, inſpergo, cuario. διαπάσειν αὐτὸ τῷ ἰσχνῷ καὶ πικρῷ, Galenus ad Glaucon. inſpergere ſalem, &c. διαπατταμένη γῆ, inſperſa terra vnde διαπασμὸς μέλανος, nigris maculis diſperſis euariant, Ariſtotel. libro 4. Animal. διαπάτταε δὲ καὶ πρόχας τὸ ψῆλμα τὸν, ceines ramentis ſubigens, ſpargens, Herodot.

Διαπατάω, ὦ, decipio, dolo capto, fraudo, falſum habeo, Plato de Legib.

Διαπατάω, ἰω, cluis humi affigo & extendo.

Διάπαυμα, ατος, τὸ, intermiſſio, quies, remiſſio.

Διαπαύομαι, deſiſto, Plat. de Rep. διαπαύεται γινόμενον, fieri deſinit, Idem in Timæo.

Διάπαυσις υος, ἡ, ceſſatio.

Διαπενία, minor, interpono minas, minitor.

Διάπειρα, ἡ, experientia, exploratio, periculum, experimentum. διάπειραν λαβεῖν, periculum facere, Plutarch. in Theſeo. διάπειραν λαβόντα, Theoph. de Cauſ. l. 4. in fine.

Διαπειράζω, tento.

Διαπέμομαι, tento, exploro, experior, periculum facio. διαπεφύκασι τὰ παιδία, tentant filium, Plut. in Fab.

Διαπείρω, μ. πρ. penetro, configo. διαπείρα λίνα, lino traiicio, Dioſc. libro 2.

Διαπελεκίζω, ſecuri ferio.

Διαπέμπω, & διαπομπεύω, tranſmitto, mitto, πινὰ νεὶ τὰ πρὸς πινα νεὶ πνὶ, aliquem vel aliquid ad alium Thucydid. Plutarch. Item dimitto, id eſt, in diuerſas partes mitto Thucydid. l. octauo, ὅπως ἀφῆ ἑλίπεμπτον & libro quarto, καὶ πῶ χάρακι φρυμὰ διέπεμψαν. Item, διαπέμπομαι, dimittor Herod.

Διαπενθέω, ὦ, lugeo, Plutarch. in Publicola. διαπένθησαν ἑκάστου ὅλως ἐπὶ τῇ κοινῇ συμφορᾷ τὸν ἡγεμόνα, ζῆλον ἀντὶ τοῦ τὸν ἐνιαυτὸν ἅπαντα ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἄγειν, ἐν ἐλαχίστοις τιμῶν, ἐν μεγίστοις ἐπαινῶν, summo honore & desiderio virum luxerunt.

Διαπέπω, concoquo.

Διαπεράω, & Διαπερῶ, & περάω, & περαγο, absoluo, conficio, compleo. Plutarch. ἐδὲ ἐν ὀλίγοις χρόνοις διαπεραθὲν, traductum eſt, ſiue exactum eſt tempus. Ariſtotel. de mundo, σπαλιὰν ἐκ μέσου τὸ ὕδωρ διαπεραίνουσαι πύλαι, ſuum orbem luna mente abſoluit. Plutarch. in Numa δὲ ὑδὴ τὸ τοῦ πολέμου ἅπαν τὸ πυθόχρηστον διαπεπερασμένης, per Saliorum carmen ſimul cum Pyrrhi modulo abſolutum. διαπερανθέντα σαφῶς, explicata diſciplina, Plato de Leg. διαπεραίνομαι λόγον, ſermonem expoſuimus, Ibidem.

Διαπερόω, ὦμαι, traiicio, tranſeo, tranſmeo & διαπάω, pro eodem. διαπερασθὲν ξίφει, id eſt, διακλασθὲν, διλασθὲν, ὑφωμένον. Sophoc. διαπερασθὲν ἐκ πονταικῶν, qui ſumen tranſmiſit, tranſmiſſus.

Διαπερόω, μ. ὅσω, tranſmitto. Sophocl. in Aiace, εἰς πανοῦτα ὕδατα δὲ τὰ ἐκ χειρὸς κυκλοῦ ὑμρὰ διαπερασθὲν ξίφει, ἐ. δὲ ὅλη ἐξελικλύσθη, διδάσκομενον, ἐδ vique venerunt, vt mambus è vaginis ſtricti gladij prodierint, i. vt fuerint diſtricti.

Διαπερόω, ὦ, ἐ, tranſfuctio, traiectio Cic. tranſmiſſus & traiectus Liuio, tranſitus.

Διαπερόω traiicio, pertranſeo, Matth. cap. 9. Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον διεπέρασε, Et ingreſſus nauigium, traiecit. Hocrat. πολὺν διαπερᾶν, maria tranſmittere. Chryſoſtom. διαπερᾶν τὰ χρήματα, traducere tempus. διαπερᾶν τὸ βίον, traducere vitam, Xen. in OEcon.

Διαπερδίζω Heſych. eſt διαπλάσσω & διαφυλάσσω.

Διαπέρθω, depopulor. expugno, diripio. Iliad. ἐ, ἡ ἔ διαπέρθωμεν, ἰλίῳ πεδίοιο, in 20. riſt. 2.

Διαπερονάω, fibula connecto, fibulo Colum. infibulo Celſo.

Διαπερόω, μ. ρῶ, tranſeo, traiicio. διαπέρασε εἰς νῆσον, in inſulam traſeuntes, Plut. in Themiſt.

Διαπετάννυμι, ſpe exeiderem, fruſtrarer, Ariſtoph. ἀ διαπέτασε.

Διαπέτομαι, peruolo, volo, præteruolo.

Διαπεττεύω, Heſych. expon. μεταφέρω. Idem, διαπαιδεύω expou, & πεττοὺς ἐκπαίζειν teſſeris ludere addens etiam vſurpari pro σωτηρίᾳ.

Διαπεφάνναι, extremam vocem edidit, expiranit, Chryſoſt.

Διάπερασις, intercolumnia exponitur cap. 7. li. 3. Reg. Ibidem tamen mox. anguli baſis.

Διαπήγνυμι, adapto, conglutino, coniungo, compono, concinno, Lucian.

Διαπηδάω, προſilio, tranſeo ſaltu, exilio, tranſilio. διαπηδᾶσι πρὸς φλόγα, exilit è flamma. Galen. καὶ τότε πλεῖ. lib. ἐ, ὑπὸ τῆ ὁ χιτὼν θλᾶται πρὸς ἐλεβίων ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα, Ibidem. καὶ διαπηδῶσι τὸν χυσὸν χύσιν. Nam διαπήδημα fumit pro ῥῆξιν. id eſt, vaſis alicuius rupturam, à qua ſit ἐκχύμωμα. vide ipſum libro ſeptimo, & 4. Methodi.

Διαπηδύω Heſych. διαπηδᾷ, diſſilit vel tranſilit: ſignificat alioqui ſcaturit, vt διαπηδύει.

Διαπηλεύω, ſiue διαπηλικεύω, fucum facere, deludere, imponere, ἀπατᾶν. nam φιλικὴ, id eſt, φιλάνθρωπος λόγος, coma efficta: capillamentum glericuliſque dicitur apud Suetonium in Caligula & Othone. Διαπηλικεύσας, inquit Heſych διακεφαλαιώσας, ἀπατήσας δὲ γῆν ἐν ἀθεσίᾳ φιλίας. εἰδὲ τὸ ἀπατῶν καὶ δόλῳ θέλγων.

Διαπηνάομαι, ὦ, mutilum & decurtatum Dioſc.

Διαπηνάω μ. ὦ, pinguefco, vel potius pinguefacio Plin.

Διαπηδύω, ſcaturio, perſilio, ſeu perſudo in modum ſalientium fontium.

Διαπηδάω, colludere, ludere inter ſe metaphora à ſimiis quæ animal ſunt φιλοπαίγμονες τάτον.

Διαπηδύσομαι, exacerbor. Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, ἀναβλέψας ἐσόμενος δὲ ἀρχὴ γὰρ μὴ διαπηδήσονται.

Διαπηλόομαι, vnde διαπηλώθη, aduror, vror, Dioſcorides libro ſexto.

Διαπίνω ποτίνω, poto, potioni do operã, interbibo, interporto. διαπιόμενον, epotum.

Διαπερδίκομαι, duendo, Plut. in Sylla.

Διαπίστωμι πιστόω, clabor. interlabor, mo, titubo, Xenoph. libro tertio & quarto, οὗτοι ὑπὸ δὲ ἄλλων ἡδόντο τὸ πρῶτον ἐπιχειρῆσαι ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες. proſternor, ſpe fruſtror, intercido quaſi inter digitos labor, διαλύομαι, & ὑπὸ ἄμοιμι, hoc eſt, diffluo & euaneſco, Plato in Phæd. ὑπεὶ αὐ ἡ ψυχὴ ἀν ὑπὸ τοῦτου ἢ ἀθρόως, ἢ μὴ σώματι ὁδὸν νικᾷ καὶ λύῃ, φθείρεται διαλυόμενη ἡ διαπίπτουσα ὑπὸ τῆς ἐπιτιθεμένης αἰθρ, flores decidui, Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite 22. Eſt etiam aliquando intercipitur. Plutarchus in Apophthegm. διαφεύγει δὲ διαπεσὼν. Item aberro. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ σφάγια μάτα, quum inter exercitus diſperſus eſſet rumor, Plutarch. in Galba. διαπίπτουσι σωτῆρος, tibi excidit ratio, Nazian.

Διαπιστόω, μ. ὦσω, fidei credo, committo, credo, pro vero habeo vnde διαπιστόμενοι, Demoſt. mei fidei credit ur, fidem facio, fidem accipio, mihi creditur.

Διαπίτω μ. πτῶ ω. πεσῶ, diffido, non credo.

Διάπλασις, figura, forma, effigies, ſpecies etiam à Gaza vertitur conformatio. Alexand. Aphrod. λόγος φρενοπλὴξ σφυγμώδης, πάθος, ἢ κίνησις, ἢ ὄρεξις, ἢ διάπλασις τοῦ χρόας, &c.

Διάπλασμα, τό, vnctio aut fomentum, quo totum corpus oblibant. diaplaſma, Hermolaus apud Dioſc. l. 1. vbi tamen alij dices διάπασμα habent.

Διαπλασμός, Formatio, conformatio.

Διαπλαστικὸς, ὴ, ὸν, vim habens formandi & fingendi.

Διαπλάτω conformo, fingo, formo, vt diſcipulus formatur à preceptore, apud Gregor. Dicitur Galeno de membris fiaci quæ fanata reconcinnantur & formæ ſuæ reſtituitur, ὅσοι φυκλίσθησι τῆ διαπλασθῆναι τὴ ὄψει. Sumitur etiam pro illis Theophraſt. ἢ γῆ διαπλάτομένου τοῦ καρποῦ. Et pro διαπλάσσω διαπλάσμα etiam dicitur. Philo de mundo, πλάσματα διαπλάσσειν absoluti ſſimum opus formare.

Διαπλέκω, complico, implico, complector, adnecto, conſtipo vinxo, διαπλῶ diſſipo, perſtringo, perrumpo. Plutarch. in Anton. ἢ πᾶσαι διαπλέξαι μῆν ἐ δυνάσθαι τὸ σχοινίον, ἀλλ διαπλάσσειν τὴν ἕξιν, &c. Item διάγω. διαπλέκειν βίον, vitam texere, vitam agere Plato de Leg. vide Ἀντιπλέκω.

Διάπλεως, ὁ, ἡ, ὸν, plenus.

Διαπλέω, pernauigo, enauigo, nauigio emetior, trano, tranſito. διαπλεῦσαι τριάκοντα ὀβολὸν, tranſiſſimus quatercinguli obolis, Lucian. διαπλεύσαντες τὸν βίον ἐῦ, bene vita defuncti, Herodot.

Διαπλήθω, μ. πόω, impleo, refertio. Nonn. αὐτοῦ πιστώσατο διαπλήσας ἐκείνου ἦθος, &c.

Διαπλακίζομαι, μ. ἰσόμαι, & διαπλακτίζω, decerto, pugno, certendo. Datuo iung. διαμάχῃ γυμνῇ. Cleomed. li. 2. κυκλικῆς διηγήσεως τὸν διαπλακτίζεται καὶ διαπαλαίει.

Διαπλακτικὸς, ἡ, ὸν, certatorius, pugnax, conflictus cum victimis, Baſil. in epiſt.

Διαπλ-

διαπερονάω, perfringo, dissipo. εἰς μικρὰ τήμνω.
διαπίσσω, discedo, dehisco. desilio unde διαπήλιξις Hesych. est διαίθριξις, & διαπτηλιχῆς; eidem διεσὰς κεχηνώς, qui etiam addit πλήγματα esse τὰ βήματα, vide in πλίγμα & πλίξαντα, interp. idem διαπλίσσεται ἢ διάσχισις ἢ διάσευσις, item πλύσσειν, διέσθιον. Eustath. διαπεπλῆχθαι esse dicit σφαλπικεῖν εἰς πόδας.
διαπλοκὴ ῆς, ἡ, sinuitas. διαπλοκὴ τῆς ὑπτιοκοιλίας, occulta quædam sinuitas, Plut.
διάπλοος, ον, ὁ, ἡ, simplicitus, cum datiuo.
διάπλοος, ου, ὁ, ἡ, ἡ διάπλοος, transmissio Cic. traiectus vel traiectio, nauigatio, iter emensum transnando siue transnatando Plin.
διαπλόω, perluo. Poll. li. 2.
διαπλώω, pernauigo, trunco. Apollon. ἀλὸς κυύσεται κέλευθα τοῖ διαπλώσει, διαπλώσας βίον, in Epig.
διαπνέω, perflo, perspiro Catoni, diffio, effio, euanescere facio, flatu dissipo, euaporo. Aristot. de mundo, τὸ πυρώδες διαπνεόμενον, & id ex vi ignea diffiata. Et διαπνεόμενος dicitur, cui facile sucei perspirabili cute digeruntur. Galenus, Τοῦτο ἐκεῖ ἅπαντα διαπνεόμενα τοῖς πόροις τοῦ δέρματος ἐξιδρῶτα ἐν τάχει ἢ κρυόχυμα, qui exhalant per cutis meatus fuliginosa. Dicuntur & διαπνεόμενα. Poetæ διαπνεῖν dicunt pro διαπνεῖν & διαπνεῖσθαι. πυρετὸς euanescit febris, Galen. li. 2 ad Glaucon. & ἐκ τοῦ Suid. Διαψύχω. Item interspiro, i. respiro Philo de vita Mos. li. διαπνεύσαντες, ἢ πνεύσαντες ὀλίγον.
διαπνοή, ῆς, ἡ, expiratio, aura. perflatus Columel. exhalatio. Alexan. Aphrod. libro primo Problem. ὁ ἀὴρ ὁ ἐν θώραξι καὶ σώμασι, τοῦτο ἐστὶ τὸ σώματα διαπνοὴ διὰ τῆς ἀρτηρίας, hoc in corpore per arterias perflatus est.
διαπονέω, exquiro, examino, extorqueo, tormentis exquiro, βασάνῳ τὴν ἀλήθειαν ἐξετάζω.
διαπόνησις, εως, ὁ, genus saltationis.
διαποικίλος, ον, ὁ, ἡ, variego, vario. διαπεποικιλμένος μίλακι maculis nigris distinctus.
διάπορος, versicolor. gemmis distinctus, varius, variegatus.
διαπολέω, debello. decerto. rem gero. Plut. epistol. 8 ὅτε μὴ ὑπὲρ τῶν ἐλθιστίας διαπολέμησαν πρὸς τοὺς πυρσηνίδας, quicunque non pro communi libertate pugnauerunt aduersus tyrannidem. διαπολέμησε τοῦτος, cum his decertauit, Plutarch. in Fabio. Idem in Pericle, διαπολεμῆσαι πρὸς αἰνίδεν, qui cum Annibale pugnauit. Διαπολεμῆσαι τὸ πόλεμος. Thucydid. debellatum erit, id est, ὁ πόλεμος καταγαδώσεται διαπολεμῶ τὸ πόλεμον, gero bellum, pugno vnguam.
διὰ τέμνω, εις, ἡ, quasi debellatio.
διαπολιορκέω, ὦ, ἡσα, obsideo.
διαπολιτεία, ας, ἡ, reipublicæ concertatio. Cic. ad Attic.
διαπολιτεύομαι, dicunturque proprie ciues, quando inter se digladiantur contendúntque, ac bellum agunt interstinum, quod etiam ἐπαπολιτεύεσθαι dicitur Theopompo. Item versari in republicæ administratione, Æschin.
διάπομπος, ον, ὁ, ἡ, interimo.
διαπομπεύω, in pompam progredior, pompam perduco.
διάπομπος, ου, ἡ, dimissio, vel transmissio.
διαπονηθῆσαι, διαπονεῖσθαι, διαπεπόνηται, Hesych.
διαπονέω, & διαπονοῦμαι, ὑπὸ τῶν πόνων exerceo, elaboro. expolio, concio, excolo. Isocrat. τὰ πλείστα τῶν καλῶν ἢ βίον τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα διαπονοῦμεν, id est, conamur. Plato epist. 7. ἐκεῖνος οὐ τοιοῦτος ἦν ἀδυνάτως διαπονεῖν, qui laborem ferre nequeunt, qui operam dare non possunt. Plutarch. in Lycurgo sumpsit pro ἀσκεῖ ἢ γυμνάζει, inquiens, τὰ δ' σώματα τῶν παιδίων ἐκείνως ἢ πάλαις διεπόνουν, corpora exercunt. διαπονεῖ τ' ἀγαθὸν, bonum ago, Aristot. libro nono Ethic. διαπονῶ τ' ἔργοισιν, meo labore victum paro, Lucian. ἐκεῖνοι τὰς ἀρχαιολογίας ἐκ παιδίων ἄχρι διαπονεῖται. Idem, διαπονεῖν τὸ σῶμα κατασκευάζομαι, laborem ferre corpus cogimus. Xenophon, ἔκπλους δὲ πάντα διαπονοῦμεν, summo labore efficiebat. διαπονοῦμαι, id est, σφόδρα τι κατηγόνομαι ἢ ἐπιτηδεύω, ἢ ἀσχολοῦμαι, fatago, cum labore occupor. exerceo. Xenoph. τοιαῦτα δὲ ὄζεται Πασιπτοτα μήγε, τοῦ μισηθέντος κακῶς διαπονεῖσθαι, id est, talia exercuerit & in huiusmodi operam posuerit. διαπονοῦμαι ἐπὶ τι. Plato in epist. εἰς διαφόρους ἢ πόνους ἀφορμὰς ἐπιτηδεύσας, conuinit & veneri operam dare. ἀφροδίτης ἀφθονωτέρως διαπονεῖσθαι ἢ ἀπόνως ἔχειν, Aristoteles affirmat eum apud Pythoclidem musicæ operam dedisse. διαπονῆσαι, pertæsus alij ægre ferens, tædio affectus, molestè ferens, capite decimo sexto, Actor. Apoll. διαπονοῦμαι δὲ τὸ γόνου, prolis causa laborem suscipio. elaboro in prole, Aristotel. 4. de generat. διαπονήσαι τὰ δὲ ἐν κόρης, elaborauit in literis, Gaza de Senect. διαπονεῖται τὴν τροφὴν, cibus concoquitur. διαπονεῖσθαι σώματα, corpora quæ labore exercentur. διαπονεῖσθαι ἐν ἄεθλοις, in armis laborare. Plutarch.
διάπονος, ου, ὁ, exercitatio. ἅπαντα τὸν σώματα διαπονήματα, omnes exercitationes corporis; Plato de Leg.
διάπονος, ου, ἡ, labor, exercitatio, πόνημα τίνι.

διαπονος, ον, laboris patiens, industrius. διαπόνοις canes quosdam vocabant Cretenses, quibus in venando gloria erat plurima, fidei & laboris: quibus noctu etiam laborabant, ἐκφέρειν ferè assidente: dormiebant, mox exorta luce depugnatori, Poll. li. 8.
διαπόντιος, ὁ, ἡ, ἡ, maritimus, mare peragrans. διαπόντιος πόλεμος, bellum maritimum Thucyd.
διαπόνως, difficulter, laboriosè vel laboriositsimè Ciceroni.
διαπορεία, dicitur Græcè, quam vulgò nuncupant oppositionem, Cicer. intercessionem, vnde διαπορεύω, & intercessor, sicut idem libro tertio de Leg. Intercessor rei malæ salutaris ciuis esto, Budæ Annot. & Comment. & διαπορεία, Suid. διαπάρθησις, ἰτιο, seu iter per locum aliquem.
διαπορεύομαι, iter facio. Aristot. 2. OEcon. διαπορεύομαι διὰ τῆς χώρας, &c. Plato in epist. εἰς συμπόσιον διαπορεύθων, me contuli Syracusas. διαπορεύομαι τὴν πόλιν, per vrbem cuntes, Plut. in Numa. Plat. de Leg διαπορεύομαι τὰς ὁδούς.
διαπορθέω, tranicio. Xenophon secundo ἐὰν δὲ ὁ ὑβὸ ποτεμεῖν οἱ ἐπὶ τὰ πανταχόσε διεξέλθοντες εἰ μὴ μόνοι ὑπὸ τοῦ διαπορθοῦσιν.
διαπορέω, ὦ, ἡσα, ἡ σω, dubito, ambigo, quæro, ζητῶ, ἀμφιβάλλω, admiror, interrogo, inquiro cum dubitatione, sum anceps animi, ac consilij inops. Philo, ἐκεῖνο ἢ δεῖον διαπορῶμεν, illud verò quærere operæpretium est. unde διαπορεῖσθαι, quod plus est quàm διαπορεῖν. Plato in Phædr. ὦ ἀρχαῖε διαπορῶμεν, prorsus ad infamiam redigar. unde τὸ διαπορεῖσθαι. apud Philonem de mundo id est, res controuersæ & incertæ, & de quibus dubitatur. διαπορέω, pro egeo, Aristotel. 2. OEconom. ὅπερ διαπορεῖ τὸ σχεπτόμενον, &c. quum se indigere dicit exercitus, sic Bernardinus Donatus. διαπορεῖσθαι ἐφ' αὐτῷ, ambigebam de illis capite 5. Actor. Apostol. διαπορῶμεν, animi dubius. διαπορῶν, dubiũ. διαπορεύομαι ἐφ' αὐτὸ, ipsa nobis in quæstionem venit. Lucæ capite vltimo ἢ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς, id est, dum animi dubiæ hæsitarent: non enim placet quod interpr. dum consternatæ in ea re hæsitarent.
διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio, addubitatio, genus figuræ oratoriæ, quale in Phormione Terentij, Loquar ne? incendam, taceam? insti gem. purgem me? latere me iubem. Hæc figura familiaris est laudantibus, Cicero, Vnde igitur potius incipiam? & Terent. in Eunucho, Quid commemorem primum, aut laudem maximè? Hoc autem fit vbi omnia & magna videtur & paria.
διαπορητικὸς, dubitanter, dubiè Cic.
διαπορθέω, μήσω, euerto, demolior, Homer. Iliad β, in prædam verto, valto, diripio, expugno, depopulor. κυρηναῖοι δὲ διαπορθέσας. Sophocl. οἰχνεῖ, ὅπλα δ' ἀναπορθοῦσι, διαπορθῆσαι, euertere, deuastare, expugnare.
διαπορθμεύω, etiam traduco ab vno sermone ad alium. Areth. in Apocalyps. li. 16. Ἐρμαγελῶν ὁ ἐξηγητὴς λέγει εἰς τὸ ἕλλαδα διαπορθμεύομεν, τοῦτ' ἐστὶ μ' ἑρμηνεύω Elt & idem quod
διαπορθμεύω, trans fero, trancio. transfuho, transmitto διαφορὰς διακαιεῖσθαι. Plato an dæmonem ἑρμηνεύειν ἢ διαπορθμεύειν θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, ἢ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Hoc modo Dionysius ἀναπορθμεύτων pontificem facit, quasi conciliatorem, transmissorem, portitorémque humanarum precationum ad Deum, diuinarúmque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus vltrò citrógue datur. Bud. Comm.
διαπορία, ας, ἡ, dubitatio, hæsitatio, ἀμφιβολία. Ἀπορία.
διαπορητικὸς, dubitabilis, Ouid. dubius.
διαπορίσσω, ὦ, ἡσα, ἡ σσω, stupore attonitus, cunctabundus.
διαπορπολέω, Hesych. est τὸ διὰ πόρπακος πέμπειν ἢ διὰ ἄκρας διανέμειν.
διαπόρφυρος, ον, purpureus, purpurascens, subrutilus, purpura distinctus, purpura tectus, per medium purpureus.
διαπρεσβεύω, hoc est, ἀξιαπρεσβεύω mitto nuncium, & emitto, id est, Xenophon. ἀπὸ τούτου ἐπέμπετο ὅτου διαπρεσβεύοντες, internuntij missio, hoc est, τὸ διαγγέλοιωτος.
διαπρεσβεύω, ad cicatricem perducere, Dioscorides libro quinto, capite 79.
διαπραγματεύομαι, μ, δίσομαι, negotior.
διαπραγδεύω, ὑφ' ἕω.
διαπραξίς, εως, ἡ, confectio, executio negotij, Tacit.
διαπραστὴρ, ῆρος, ὁ, venditor.
διαπραστέομαι, pacisco. Lucian. Necro. ἀργύριον ἢ ὑβρύλιον ἢ ἀξιοῦ πνῦν τοῦτο δὲ ἀφροδίσιος τῶν ἀκολάστων. item conficio, transigo, perficio, & perficio cõtendendo. & assequor, ambitione obtineo, assequi contendo fauore, exequor. obtineo, efficio, perficio. Lysias. ἐγὼ διαπραξάμην, ὡς τὰ τοιαῦτα πεπραγμένα μάλιστα τοῖς πολεμίοις, tanquam pernici. vt me in prima acie pugnante alij fibi ifti stent. Xenoph. τὸν δὲ ἀρχόμενος διαπράξασθαι, hoc peregit. Cum Isminuo. Plato 2. de Republ. ἢ δεῖ διαπράξασθαι ἡβῆ ἀγαθὸν γίγνεσθαι, vt vnus esset nuntiator obtinuisse, curasse vt vnus esset. Item patrare Demosthen. Item enarrare. τὰ δὲ πρῶτα διαπραξάμενος ἐξῆλθε, elaborata latina. ἐδοξε ἢ πρὸς τοὺς διαπραξάμενος ἐξῆλθε, vnus est aliquod in republ cam beneficium contulisse. Plurar. in Themistocle. Ibidem, ἔφασκε μὴ δύνασθαι διαπράξασθαι ἄνευ ἢ πρὸς ἐκείνου, ἀ-

hos quidem pecunia adductus exules reducens. διαφεδράσθαι ἐκβαλεῖν, feci vt eicerem, Gaza de Synect. διαφεδρεύσαι κατὰ τὸν, vi perficio, Xenoph. διαφεδεῖσθαι κτᾶσθαι, bona assequi. διαφεδρεύσαι δ' ὑβρίσαντες, per quos iun quos corruperat exiit, Thucydid. vbi Interpr. διαφεδρεύσαι δ' χρήματα ἡμῶν τὰ λοιπὰ, πότε διαφθερουσιν δ' ἡμῖν τὰ ὑπηρξόμενα, alio loco ait, διαφεδρεύσαι λέγεται τὸ καὶ σπεύδειν ἢ σῴζειν τὸν ἄρχοντα. Plutarchus in Camillo. διαφεδρεύσαι δ' πλείονα μετ' αὐτῶν, qui cum eis plura edidit & fecit. διαφεδρεύσαι φεδρεύσαι. Demosthen. διαφεδρεύσαι τὸ εἰσοδεῖν. seruo consuetudinem. Plato de Republ. Hocrat. διαφεδρεύσαι ἢ τῷ δικάσται. ἀδρᾶ τὸν τρόπον διαφεδρεύσαι τῷ κρείττονι, cum hoc de decisenti pacitor. Plutarchus in Alcibiade. διαφεδρεύσαι τὸν φεδρεύσαι ὁ ὀλίγος ζηλεῖ φεδρεύσαι, cum legatis egit vt secum colloquerentur.

Διαφεδρεύω, idem quod διαφεδρεύσαι, perficio, absoluo, perago, confício, contendo, assequor. Plutarchus in Cæs. διαπίπτειν αὐ ὁ σύλλογος, iam confectum esset bellum. Sic apud Euripid. in Helena διαπεφεδρεύθαι expon. actum est de nobis, perimus ab ea significatione qua διαφεδρεύσαι significat perimo, euerto, cæ & illud Æsch. in Persis ὡς πάντα γ' ἐς ἑλένα διαπεφεδρεύθαι Xenophon. διαφεδρεύσαι μοι ὑφ' ἑαυτοῦ illa mihi confecere, ad quæ agenda veniam, Budæus ibidem.

Διαφεδρής, ῆς, ὁ, ἡ, eximius, excellens, egregius, insignis, præclarus, διαβόητος, σύνηθες. Xeno. ἀπ' ἀγαθοῦ διαφεδρέστερον φανῆναι, bonorum gratia videri illustriorem. τὰ διαφεδρῆ, insignia. τὸ διαφεδρὲς, splendor. διαφεδρὲς δὲ λυγίᾳ fortitudine eximius, Idem.

Διαφεδρεύω μ. ἶδω, perseuero honestè viuens, κράλιστα πρὸς τὸ, ὁ περιπόνως διέγω, excolo, proficio, luceo, remdeo, vt διαφεδρέστω τοῦτος, excello hos eleganter viuendo. Item orno. Plato in Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε μεταχειρίσασθαι πῶς διαφεδρέσει μορφάσιν. Eurip. διαφεδρεῦν πάντων ἀξιοῦσι.

Διαφεδρέω, decenter ac sumptuosè, magnificè.

Διαφεδρεία leg torum interccssio. Polyb. lib. ἐνίσχυσε ὡμ ἐαῦ πάντα ἢ σῴζεσθαι πόσοις τοὺς πλουσίους ὑπ' ἀμφοτέρων ἢ τὰς διαφεδρείας ὑπεφέρετο ἢ ἐδίδου.

Διαφεδρεύομαι, ῶ

Διαφεδρεύω, legatos mitto. διαπεφεδρεύσαι πρὸς τοὺ θεοὺς ἢ πόλιν, Aristid. Polyb. in 5. διὰ τὸ διαπεμπλάθαι πρὸς ἑαυτοὺς ἢ ἀγωνιᾶν, ἐπιστάσαντο πρεσβείας ὑπὲ τὰς ἐναλύσεις ἢ ὑπ' αὐξησιζόμενοι μᾶλλας ἐδίσαν ἀφορμὰς διαφεδρεύθαι πρὸς ἀμφοτέρους τὸν βασιλεῖς εἰς τὸ καλεῖν ἀπαγεφλῶ, vltrò citróque ventitantes ad componendam pacem.

Διαφεδρεύομαι, πρὸς φωνεῖς, Hesych.

Διαφεφεύω, feco, pe. transeo, percurro, διὰ χρώμα, διαφθεῖν, διατεινῶ, perfulco. Odyss. ἔνθ' ἀπὸ διαφεδρέμας κάγωνι ἐμὰ κάδια ὄμματ', ἰ. διὰ δὲ πολλὰ διαφεδρεύσαι, γίνεται δὲ καὶ πεδία Item διαφεδρεύσαι, seu διαφθεῖν, pro διαφεδρεύσαι, id est, peragor, exquor, administro. διαφεφεύσε, executus est, Herodot. Item διαφεφεύσαμαι, idem. Herodot. διαφεφεύσεῖ πανιῶντες, hanc rem conficientes. διαφεφεύσθαι, qui peregerunt, qui transegerunt.

Διαφεφεύω, indicium defero. Herodot. διαφεφεύσθαι πρὸς τοὺ συῦδας, indicium detulit Scythis, indicauit.

Διαφεφεύομαι, fecor. & transitiè vtor, fungor. vt Actor. cap. 5. Οἱ ἀλλεύσαντες διαφεφεύονται, vti Erasm. fecabantur. Alij diruppebantur, vt cap. 7. διαφεφεύοντο τοῖς κρεάτεσι αὐτῶν ἢ ἐβρυχον τοὺ ὀδόντας ἐπ' αὐτῶν, dilacerabantur cordibus suis & stridebant dentibus in eum c. 7. Act. Apost.

Διαφεφεύω μ. σω, feco, defeco, accuſ.

Διαφεφεύω, per totum, omnino, prorsus, Iliad. ἢ, penitus, ὅλῃ, διὰ παντός.

Διὰ φεφεύω ἢ ἑαυτὸν ἢ ἑ. Hesych. interpret. διὰ δὲ ἢ ἑ δι' αὐτῆς.

Διαπρύσιος, ὁ, ἡ, penetrabilis, auditui peruius, perperuus, vehemēs, clarus, omnibus modis commodus & absolutus, διαπρεφεσπρεῖν, μακρὸς. Hom. Iliad. ὃ, τὸν δ' διαπρύσιον δίακτορον γεγωνεῖν. διὰ δὲ πλανῖ, μάχα, ὀξὺ κίκουσιν, διαπρύσιοι κήρυκες, Naz. anz. διαπνοὶ διαπρύσιοι πόλεμος, vehemens, in quo inmirum ferrum & flamma omnia. διαπρεφεύοντας & penetrant.

Διαπρέφω, peruolem. Lucian. ὡς αὐ αὐτοὺ διαπρέφω, ἐδὲ τὰ νόκρα πρὸ ὀφθαλμῶν.

Διαπρόπω, offendo vel titubo exp. & effutio. Lucian. πολλὰ γ' ἂν πρὸ τῶν πολέμων διαπρόπω ἢ βαβαιῶσα.

Διαπρέφω, peruolo. in aor 2, διαπρέφω, peruolaui, transuolaui, euanui. διαπρέφομαι τοῦ σώματος, è corpore euolans, Plut. in Rom. Et in Actuo. ὀφθὲ διαπρέφω ἀέρα, auis quæ aerem transuolat, peruolat, c. 5. Sapient.

Διαπρέφω, μ. ῆσω, transuolo, transmitto, volo, as. διαπρέφοντες κοσκίᾳ pertenui cribro transmittentes, Gaza l. 9. ca. 17. hist. plant. Theophr.

Διαπρεφόω, extendo, propriè alas.

Διαπρέφω, tundo, pinso, Theoph.

Διαπτοέω, μ. ῆσω, terreſcio, perterreo, attonitum reddo, accuſat. Plato l. 1. de Republ. διὰ τινος διαπτοεῖσθαι, metu perculſi fumus. vnde ὁ διαπτοὲ δεὸς, ὄνος, trepidus, attonitus, territus.

Διαπτόησις εως, ἡ, trepidatio, affectio. διαπτόησις ἀφροδισίων, Plato de Leg. vehemens affectus & impotens libido veneris.

Διαπτύξις, εως, ἡ, solutio, explicatio.

Διαπτύσσω, expando, explico, aperio, διαγράω, Gregor. ad Athanaſ. ὅταν οἰωθῶσιν διὰ τὸν λόγον ἢ θεωρίας διακρίνα τὰ ὅλα, ἢ τὰ σπουδαῖα πᾶσι εἶτε νοῦς χρὴ λέγειν, εἴτε σοφίαν λυμᾶσι, διαπτύξαντα, διαπτύξαντα, συμπεφυκότα. Theoph. de hist. c. 9. lib. 4. ἢ ἢ ὁ ἢ ὅλως δὲ ἢ ἀδρὸς ἢ ἀσπὸς ἢ ὅμοιος τοῦ λεπτοῦ (legend. λεπτοῦ, πλεκτὸς (legend. πλεκτὸ) ἢ ἀδρὸς, τοῦ μεγάλου, τὸ παραπλήσιον ἢ ὁμοίως ἑτέρου τὸ δὲ ἀνθρώπου πολυφυλλον, ὥσπερ τὸ δὲ δὸν πᾶσι ἢ μὴ νύκτα συμμένη, ἀλλὰ ἢ τοῦ ἀλλο κίνεται διὰ γυμνοῦ ἐξίας ἢ πολλὰ διαπτύσσεται (legend. διαπτύσσεται) Plinius libro duodecimo, capite 11. In Tylis autem & alia arbor floret albæ violæ specie, sed magnitudine quadruplici, fine odore, quod miremur. in eo traſtu est & alia similis, foliosior tamen roseique floris: quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit.

Διάπτυξις, sparsus, vulgatus Soranus in vita Hippocrat. τὰ ἀπὸ ὀσφύος μέχρι κεφαλῆς διαπτύσσω, ventilatæ & diditæ.

Διαπτύω, despuo, expuo, accipitur pro respuo, reiicio, execror, fastidio, contemno & auerto. Chrysostom. μάλιστα διαπτύεσθε, studet esse alpernabilis.

Διάπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, Cleomedes, ἢ πολέσα γόγνοι ὅλα ἢ τὸ πόσι διαπτώματα.

Διάπτωσις εως, ἡ, dissolutio, ruina, infortunium, opinionis & spei frustratio.

Διαπυΐω ῶ, idem quod διαπυόσκω, vnde verbalia quæ sequuntur.

Διαπυΐωσις, τὸ, collectio puris vnuersi concocto tumore aliquo qui præter naturam est.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio, Galen. ad Glaucon. διαπύησις.

Διαπυοκτικὸς, ὁ, ὀν, pus mouens, suppuratorius Plin. διαπυικὴ ἀγωγὴ, suppurandi ratio & ad maturitatem perducendi, idem Galen. ad Glaucon.

Διαπυΐσθω, putrefacio.

Διαπυόσκω, ad suppurationem perduco, pus moueo, Galenus ad Glaucomem.

Διαπυκτεύω, μ. εὔσω, π. εὐσα, pugnis decerto, Neutrum.

Διαπύλιος, qui porta effertur. Aristot. 2. Oecon. τὸν ἢ τρεκτικὸν ἐν τοῖς τοῦ ὀδόντος διαπύλιον τὸν ἐλεον ἐφέρομεν τὰ σάρκια, &c. quòd quis miles deceſſiſſet, vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. διαπύλιον, vectigalis genus quoddam apud Athenienſes, ſcribit Hesych. fortaſſe quod perſoluebatur quum aliquis portis inferretur, aut in eas inferretur.

Διαπυνθάνομαι, percunctor, ιρωτάω, interrogo, diſquiro, ſciſcitor, rogo, item apud Plat. de Leg. intelligo.

Διάπυον, ὁ, ſuppuratus Hippocr. Aphoriſm. 45. lib. 7. Οὐδεὶς τὸ ὑπὸ διάπυον ὑγιὲς τὸ.

Διαπυρίζομαι, accendor, ita ſcor, διαπυρίζομαι.

Διάπυρος, ὁ, ἡ, ignitus, ardens, candens, feruens, accenſus, feruidus, calidus, ignens, feruefactus, candidus, viuidus, acer. νοῦς μὴ δὲ διάπυρος, candens gleba, Ariſtot. διάπυρος τὸ ἀβρὸς, inflammatus inimicus, capitalis hoſtis. διάπυρον ὕδωρ, ignecum & viridum opus. Lucian.

Διαπυρόω, μ. ῶσω, π. ωκα, accendo.

Διαπυρσεύω vt πυρσεύω, eſt lublato igniculo quippiam ſignifico re. Plut. in Antigonis Apophth. ἐλέγετο τὸν ὑδὲν ὥσπερ ὑπὸ σκοπὸν ἐπὶ τὸν κάδος εἰς τὸν οἰκειόμενον πυρσεύσαι, ait bat gloriam ſic è Grecia in orbem terrarum elucere, vt è ſpecula ignes prenuntiari ſolent. ὅταν ἢ ἐπὶ τὸν Demetrio ita dixit, πρὸς Θῆβας ἐκέλευσε πυρσεῦσαι τὸν οἰκειόμενον πεχὼ τῇ ὑδὲν ἢ ὑπὸ σκοπὸν, ἐνὶ εἰ ἐπὶ τὰς αἰθρίους τὰς ἀφορμὰς, i. conſpicua hominum geſta facere illuſtrare.

Διάπυρος, auditus & intellectus, notus.

Διαπυρόω, ὁ, διὰ τὸ ὁ, ὁμ.

Διαπύω, ὁ, ὁμ, ὁ, aperire. διαφάς, tollens: à verbo διαφέρω, diduco, rigo.

Διαπυρτηρὰ, diſtributus eſt, diſtinctus, Herodot. Atticè ſeu Ionicè

Διαπυρόω, inſpergo. (διαφέρω

Διαφάσσω, ὁ, ἡ, φασῶ, ὁ.

Διαφάσσω, perrumpo, pertundo, perſtringo, Heſiod.

Διαφάσσω, partim albus, partim niger, Suid.

Διαφάω, irrigo: Actiu. Accuſ. iungitur.

Διαφάρθω, articulo Lucret.

Διαφάρθρόω, μ. ῶσω, π. ωκα, confirmor in membris. (membrari dicit Celsorinus) διαφάρθρόω, formam accipit debitā. διαφάρθρόω ἀδύνατος, perfecti digiti, integri, Ariſto. διαφάρθρόω πόρος, filiuſo

Διαφάρθρόω, μ. ῶσω, π. ωκα, affor mo. διαλύσω, polio, formo, in formā digo, per membra cōpono, ordino, trado, exprimo, diſtingo, explico, explano. διαφάρθρόω λέξιν, vocabula reddere articulatim, Gaza. διαφάρθρόω τὰ λογήματα, articulata vocabula edere, Idē ὁμοίως, Hesych.

σφιῶ φορτικὸς ἀθελάζει.

Διαβίβημι, difficio, ἀπατῶ ἐν προιίcio, diſcutio.

Διαβόσκω, ὁ, ἡ, vnde διβόσκα καλέσαι, certæ collyriorum ſpecies, ex roſis compoſitæ Gal.

Διάβρεια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus: item med. cis copioſus alui ſine inflammatione exulcerationéque fluor, profluuium ventris, alui reſolutio, aliusve liquida. Suid. διάβρεια· διὰ τὸ διαβρεῖν· ἀφ' ὧν τὰς ἐξ ὑπόλογων τροφὰς διʼ εἴσω πέμπει. βραδυχωρεῖ ἐν ἰσχίοις.

Διαβρύσσομαι, alui profluuio laboro, mihi fluxus ventris reſultant. Alex. Aphrod. profluuium habeo.

Διαβρύω, diffluo διαῤῥεῖν, διαῤῥυῆναι τὴν ὑγρὰν, diffluere ex manibus, Lucian διαῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, mollitie diffluens, Plutarc. διαῤῥυὴν ὕδωρ, affluens aqua.

Διαβρύνω, pro diffluere, & diſſipari affert Bud. ex Aretha.

Διαβύνω, detergeo, Galen. idem quod ὑπόσσω.

Διάβρυτος, abruptus· διαῤῥηγὸς κυρίως τῶν ὀστῶν, compages fractiõus abruptæ, anfractus, Eurip.

Διαγής, clatio, ſublimitas, ὕψωσις ἐκ διάστασις, è ſublimi. ἐκ διάστασις μεγάλης cum cęlim res gerntur. & ſublatione enſis ad ictum. cum vero punctim infertur plagi dicitur ἐκ κατωθήσεως, vel διωκήσεως & μετωκήσεως. Polyb. ἀφιέλ ἀμβροὺ τῶν ἐκ διάστασις μεγάλων ὕσῶν ἐθνῶν ὀξὺ Γαλατικὸς χρείας, impedientes quominus gladius cæſim vterentur Gallico more pugnandi. alibi dixit ἐκ πρηγεφορᾶς.

Διαγκωνίσσω, diuidere, διπλεῖν κατακλᾶν.

Διαγνάω, μι ὁσω, σ. πρ. ἠ. ſuſpendo, compono. interuallo quodam intercipio, diduco, diſtimo: Actiu. Accuſ. Plutarchus in Timol. βαδίζοντος δὲ διαῤῥάντος ὁδὸν ἡμερῶν ἐκτὰ τῶν διώκων ὑπὸ σῦ σοφοκοινοῦ. Philo de mundo. Ἔσεται ἀσύγκριτον τὸ σῶμα τὸ ὅλον ἐ διαῤῥηθὲν τῷ ἐ ξυμφώνως συνδεδεθῶσι, diſtinctum & non cohærens, διαστᾶν, Suid. διαγνῦναι, κεμεῖν ἡ διαῤῥῆναι, τὸ ὑξαπατᾶσθαι. Et διαγνάομαι, deceptus, fallus, ὑξαπατᾶσθαι.

Διαγρίζω, reformo, fingo, perficio, cõpono, ἀλαπλάττω ἡ τελεῶ. hinc ἀδιάγριτα, ἀδιάπλαστα, Suid.

Διαγύω, μι ὑσω, pertraho, perduco, διωύσαι τὰς νῆας ἡ ἰσθμὸν, per Iſthmum tranſportare, Hierodot.

Διάγυρα, Heſych. teſte ſunt οἱ ἐν ὠιδείαις.

Διαγωγίαις, idem eſſe dicit διαστάσεις: intellige autem τῆς διεξαγωγῆς. quæ à ſe inuicem diruptæ hiaſcunt.

Διαδακνίζομαι, mollem & delicatum eſſe, in deliciis agere. Κατὰ τὸ σαυλοκλόζειν, ὁ ἐξαπλοῦς βαθεῖ, ἡ ὑπνοῖ σὺ ἐπὶ σῶμ ἐξὸν τὸν σόλον. Ariſtophan. in Veſpis, Κυνδύνου· Ὑπὸ ὑγιαίνων· ἐκ ἐστα πλουτεῖς ὧ θεῶν ἐκ ἐς τρυφερὸν τι διαδακνόμενον. Interpr. ἀβρωδύπτι ἡ διαῤῥυθῆναι, vel ἀβρῶς ἡ μαλακῶς σαυτὸν διαιτῆσαι. Nam alioqui σαλακωνίσαι eſt ἐ ῥᾳθύμως ἀσχολεῖν κατὰ τὸ Διασκλάσαι (inquit Heſych.) ἀπὸ τῦ διασαλακινθῆσαι, hoc eſt, τρυφερῶς βαδίσαι. nam σὺν ὅρυπῶμόμενος dictos fuiſſe σαλακώνας, ſcribit Ἀπὸ τὸ σαυλοῦσθαι quod eſt ὀρυπᾶσθαι & σαλάκωνα dici ἐ ἕνα ἐν τῦ διατεταμένα: alij deducunt hanc vocem à Salacone quodam Autolici patre qui fuit μαλακὸς, mollis & effeminatus.

Διασκαλύω, percello, permoueo, molliter moueo. Ariſtophan. agito, commoueo, concito. Lucian. ἐν ὑπνοῖ τῶν ἐ σῶν τῶν πόνων ἡ διεκαλῦσεν ἕπτε, compleuit iſte vibem concitatiq́ue. διασεσαλεῦμθαι τὸ βολεμιχὸν, lubrico affectu.

Διασαπτὸς, putrefactus: à διασάω, Lucian. trabe conſumptus.

Διασκαπτζω, diuulgo, tranſlatio à præconibus.

Διασπαρωνίζω, Sardonium riſum rideo, ſubſanno: aliàs διακαρβωίσαι. id eſt, σκοῤῥατισμὸς γελᾶσαι quod & σκῤῥωίσαι dicitur.

Διασπαράκτισμα, Heſych. eſſe dicit ἀσπλεῖς τι ῥχέιον, cui ſubiungit Διασπαικίσαι eſſe dicens τὸ σκοῤῥατισμὸς γελᾶσαι: quod ipſum & Σαρκωνίσαι dicit, ſed ſunt qui reponendum cenſeant Διασπαρωίσαι & Σαρδωνίσαι, interpretantes Sardonium riſum ridere, & ſubſannare. In his tamen τὸ ω ſuſpectius eſt apud Etymolog. legitur Διασπᾶσωσι exp. διεγλάσαν, ὡς ὅτι διαχύσῃ, ἀλλ' οἱονεὶ Σαρδώνιον γλᾶσαι.

Διασσωλιάζομαι idē Heſ. exp. διακινδυνεύω ἡ εἰς ῥιγινόμενον ἰτὸ διατρέμειν: reſpiciens forſitan ad hunc Ariſtophan. locum, qui ab Etymologo citatur. ὁρῶ δὲ ἀς ἔμφακα διασσωλιάζομαι, atque adeo idem ille Etymologus, διασσωλιάζειν εἶσε dicit ἀβρωδύπτειν, ἡ διαῤῥυθμίζειν: nimirum ἀπὸ τῦ σαύλου, ἡ τρυφερῦ καὶ χαῦρου vt apud Simonidem, ἡ σαύλα βαίνει ἵππος ἐς κριθίνας.

Διασαφίω μᾶλλον, planom facio, declaro, perſpicuè aperto, indico. ἐκ πάντα ἀυτῦ σαφῶς εἰ omnia aperuerunt, cap. de commodato, Euange. Math. διασαφηνίσει, declarerur. διασαφωνῖτε τὰ ῥήματα. Eud. in epiſt.

Διασαφόω, ὦ, explano, declaro, ἑρμηνεύω, Polybius. τῶν εὖ διασαφούμενα.

Διασάφησις, εως, ἡ, declaratio, explicatio, patefactio, Cic.

Διασαφητὸν, perſpicuè diſſerendum eſt, Theoph.

Διασαφητικὸς, ὴ, ὸν, quaſi explicatiuus & declaratiuus.

Διασαφίζω, μ. ἰσω, σ. ιτικ. manifeſtum facio.

Διασείω, μ. εἴσω, σ. ιτικ. concutio, aut vehementer concutio. Interdū metaphoricè, vt apud Lucianum. ἡ ὅλον σε διασεῖσαι παῖς ἐλπίσι, vbi Eudæus vertit labefactans, idem affert διασεῖσω pro concu-

ἀρθρωσις ἐστιν, articulatio Plin explanatio, membratura Vitruu. formatio, commiſſura artuum, rtuum agilitas. Plutarch. οἱ δὲ ἴσχια ἡ διάκενα μᾶλλον ὕζιες ὑπάκουσιν ὡσὲ πρὸς διάῤῥησιν, graciles & macienti corporis habitus, magis cedūt ad artuum conformationem.

Διάρθρωτικὲς, οἱ, ὰ, qui articulat Lucret. Epicterus, πῶτος (τύπος ἐν φαντασίᾳ ὁ ἀυτῷ τὰ ἐν βιεῖ ἀφορίζων καὶ διαῤῥωτικὸς.

Διαριθμέομαι, διῤῥαβδολογίζομαι, enumero.

Διαρίθμιος, ὁ, ἡ, dinumero, enumero, numero perſequor.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, dinumeratio. ſapputatio Vitruu.

Διαρκῶς, interdum ponitur ὑπὸ χρόνου ὀργανικοῦ interdum ὑπὸ τῦ σωιτρέφειν teſte Heſych. infra geminio ρ.

Διάρκιον, ἦναρ· τὸ ὕπνον, Heſych. forſan quia ſua actimonia nares vellicat & mouet.

Διαρκτόμαι, iaculum tranſmitto διακοντίζομαι.

Διαρκὴς, ὁ, ἡ, perpetuitas, continuatio, quaſi ſufficientia.

Διαρκῶ, ὦ, σ. perſeuero, perduro, ſufficio. adiuuo. ſuppedito. Lucian. de luctu, διαρκῶ ὡσὲ τὸ πάντως τὸ μέχρι τοῦδε eſt, ſatem eſſe luctui. Et ὡσὲ ὀλίγον διαρκῶν, parumper durare. Iſocrates, ἵνα δυθυμίας ἔτως ἡ διαρκῆς, id eſt vt patiēr & laudem conſequatis, & facultates ſuppeditent διαρκῶσι εἰς τοσοῦτο, id eſt, ſuppeditō. Æſopus. ἐ μόνος διαρκεῖν. Lucian. ἐ δυνάμενος τῷ βίῳ ὡσὲ τὸ πολέμου τὸν θ-, ad belli exitum vita non ſuperfuit, id eſt, non vixit vſque ad belli exitum, Plutarch. in Fabio. τῶν χειροδυναμεῖς διαρκεῖ, vix agricolis ſuggerit victum, Idem in Solone Lucian. διαρκεῖ ὡσὲ τὸ δίψος Phalaris. διαρκεῖ ὁλοῦ, dolori ferendo ſufficio. διαρκέσαι ὡσὲ τὸ θέλειν εἰ θέλεις, ſi modò velis par eſſe certamini, præmióque tollendo idoneus. διαρκεῖν ἐ τοῖς κεκριμένοις, Lucian. διαρκεῖν ἐκ ἠδυνάμην, impar eram. διαρκεῖ λέγειν, pergo dicere Lucian.

Διαρκὴς, ὁ, ἡ, ὰ, durans, ſufficiens, conſtans, perennis, continuus, perpetuus. ὡσὲ ὕδωρ ἐ ποτιμοὺς ὧν σύνοδος ἡ χρόνε διαρκὲς, non perennibus fluuiis regio abundat. Plutarch. in Solone. διαρκὲς εἰς ἀμφὶ φύσεις, vtrique parti natura ſatisfacere poteſt, Theophraſtus libro ſecundo, capite decimoquarto, de cauſ plant. τὰ ὧν τὸ θέρος διαρκῆ, ἡ τὰ ὡς ἀφ' ὑμῶν, impar eram. διαρκὲ λέγειν, pergo dicere Lucian.

Διαρκῶς, ὁ, ὸν, ὰ, durans, ſufficiens, conſtans, perennis, continuus, perpetuus. ὡσὲ ὕδωρ ἐ ποτιμοὺς ὧν σύνοδος ἡ χρόνε διαρκὲς, non perennibus fluuiis regio abundat. Plutarch. in Solone. διαρκὲς εἰς ἀμφὶ φύσεις, vtrique parti natura ſatisfacere poteſt, Theophraſtus libro ſecundo, capite decimoquarto, de cauſ plant. τὰ ὧν τὸ θέρος διαρκῆ, ἡ τὰ ὡς ἀφ' ὑμῶν, impar eram. διαρκὲ λέγειν, pergo dicere Lucian.

Διαρκῶς, ſufficienter, Portius Latro & Vlpian. etiam διαῤῥωῶς & καθ' ὅλος Æliaus. Καὶ τὰ μάλιστα τὰ πολιτικὰ διαρκῶς ἐπεκρίνετο. Xenoph. ἔφη ζῆν ἐ διαρκῶς, ἐκ ἔχειν ἐ τὰ χρήματα, vixiſſe per ſenectutem ſufficienti ſimè.

Διαρκέστερος, ὁ, ἡ, ὸν, ὰ, elatio, ὄγκος Hermog. ὧν τὸ ἡ κοινῶν κομμικῶν ὅμως λεπτὸν ὅτι ἡ ὡς ἐχ διάμισυ ἐδὲ μικρότερ. apud Strabonem libro quarto, ſumptum eſt pro tractu, Τέττιγες δ' ὧν διάμισυ τε οὖς χρόνου σωιόντως ἐδὲ τὸν ἡμῶν ἐκ ἡ ἐπὶ πόσον, Sic apud Polybium pro tranſitu, διὰ τὸν ποιῶ τὸ ἐ κλοῦς πλοῦ ἡ πολὺν ἐν διάμισυ λίαν διφυὴς κάτω τὸς κερχνόνησος. Interpres ſpatium maritimum vertit parum rectè. Heſych. καὶ φίσιμα.

Διαρμόζομαι, compono, coapto: cum Accuſ.

Διαρμῶ, idem, diſpono.

Διαρπάζω, perturbo, Heſychius enim affert διαῤῥυθμίζω pro διασείω τε.

Διαρπαγὴ, ἡ, rapina, diſtreptio, depopulatio.

Διαρπάζω, rapio, diripio: & διαῤῥυθμίζομαι, pro eodem. Plat. libro primo de Republ. ἢ μὲν ἐν ἡμῖν διαῤῥυθμίζω θ-, in nos inualit, vt diſcerpturus.

Διαρρᾶναι, aſpergo, conſpergo, prouerb. cap. 7.

Διάῤῥαρσις, vaſto, corrumpo, mollio. idem fere cum ῥᾴω. Il. 1. Iliad. β, διαῤῥᾶσαι μενεαίνων ἡ, διαῤῥῆξαι.

Διάῤῥηξις, perfluo, diffluo: vnde apud Ariſt. περὶ ὑγιεινῆς τῆς χειλέων διαῤῥυηκότων, loqui labris diffluentibus & diductis & hiulcis, id eſt, ore hianti. Item pro delabor, defluo, & pereo. Soph. hocl. φεῦ τὸ δαιόντος αἰὲ τακεδὰ τὸς βροτοῖς χρόνος διαῤῥεῖ, id eſt διαῤῥεῖσεται διαῤῥήσεται σαῖς. Galenus ad Glaucon. caro diffluens, id eſt, fungoſa & mollis, item tabeſco Diog. Laert. διαῤῥυηκότα, ἡ λαπθὲν ὑπὸ νόσου.

Διαῤῥήγνυμι, dehiſco, findor, & diſrumpor, confringor. διαῤῥήγνυται ἡ βιβλίον, ἡ ὡς τὰ ἀπὸ ὄξυχέτοῦ, vtero dehiſcente ova emittit.

Διαῤῥήγνυμι, μ. ἄξω, σ. ηχα, interrumpo, dirumpo, per medium rumpo, perfringo. perrumpo. Item, rumpo, id eſt, ſtomachum moueo, diſrumpo, diſcrucio, dolore & indignatione impleo. Cicer. Licentia audaciam, qua ante rumpebar, nunc ne moueor quidem. Sic rumpi dicuntur inuidi. Virgil. rumpantur vt ilia Codro, Demoſthen. τὰ ἀ οὐ διαῤῥήγες ἡ ὑλοδιώθ-, Stomachandi etiam verbum à Latinis in eadem ſignificatione vſurpatur, quod eſt διακνᾶσθαι, πικραίνεσθαι. Actium, Accuſatium.

Διάῤῥηδα, palàm, clarè, apertè. luculenter, σαφῶς, φανερῶς. διαῤῥήδα ἐκφαίνειν, Suid. nominatim diſertis verbis.

Διαῤῥήκτης, inſidiator δολίοκρυφος.

Διάῤῥωσον, rumpo, diſrumpo, διαῤῥῆσον τὰ ὑπνικά, diffringens vinicula, diſrumpens, c. 8. Euang. Lucæ.

Διάῤῥωσίδες, lumbos indecorè citeumagere. Etymolog. τὸ τῶν ὀ-

tio, id eſt, terreo authoritate, ex Pand. Eſſe etiam ait, Vexo, & per magiſtratus licentiam exhaurio redimendis criminibus. & hibus obnoxios, id eſt, τὰς δωρεὰς. Quinetiam verbo διαφθορὰν exponit hoc διασεῖν ſubiungitque verbale nomen διασφμός expoſ. itidem διαφθορὰν. Fluc cenſ pertinet Gallica vox conciuſſion ſeu potius in plurali concuſſions de magiſtratu dicta.

Διασκῶπτω, μ. ἤσω, cribro, incerno. cribro, Dioſc. l. 5. c. 26. Suid. Διαπτῆσαι, διαπτύσαι, ἀπαλεῖψαι, ἐξαφανίσαι.

Διασκώπτω, ferre, contrectare, pondus æſtimare manu, & examinare, διασκέψασθαι τῷ χεῖρε τὸν ὄγκον ψαύσαντα.

Διασημαίνω, do ſignum, indico, oſtendo, manu ſignifico, nota inſignio, ſigno aliquo noto, commonſtro διασημήνας ἀπαγγέλλειν, plenum facio, exprimo & declaro, confirmo, Plutarch. ἢ δηλώσας αὐτὸς τῷ λιμῷ. Διασημήνας τὴν ἀσυχίαν ἢ σιωπήν. Xenoph. σαφῶς οὖν μοι τοῦτο διασήμηνον.

Διάσημος, ὁ, ἡ, intignis, λαμπρὸς διασημότατος, illuſtriſſimus. Nouell. 89. in qua ſecundum d. l. i. φοιτᾷ χρὴ, ἢ ζωγραφεῖν, ἢ σχηματίζειν ἢ διασημοτάτην, perfectiſſimorum, Culacius.

Διασήπω, putrefacio, tabe conſumo.

Διάσπα ἐαν, τὸ, Ioulaha, Ariſtophan νεφ. ἀστεμφὲς ὕπαρξον τοιοῦτόν σοι διάσπα, id mihi accidit in Ioulaihis quæ & διτάλαια vocatur apud eundem, Et apud Pollucem libro primo. πάλιν διτα. Dialia expoſnuntur apud Thucyd. Eſt autem. ἑορτὴ τῷ διὸς ἢ συνδρωποῦς ὑπὸ τῶ ἑορτῶς ἔζ ἐπεπόθειν μετὰ τῶν συγγένεσι, ἢ φίλοις. Heſych.

Διασπιλόω τὸ διμαῦρόν, illuderc, cauillari.

Διστρωτῆρ, idem. διακωμῳδῶν.

Διασπατάω, ὁ, obmutetco, ſilentium teneo.

Διασφενδόνω, ligonibus terram verſo.

Διασφενδόνης apud Ariſtophan. in equitibus, ſchol. expon. Καταδιώκοντες & μετακυλίοντες. Heſych. expon. διώκοντάς τινας quòd Euripides mater σκαίθοντας: quod eſt genus ſylueſtris oleris venditrix, fuerit & λαχανόπωλις.

Διασχίζω, cuerto.

Διατρεχερόσαι, ues deuntur, quum vnguibus terram ſcalpunt, Heſych. Etym. διατρεχερόσαι πάλιν, exp διαλύσαι μὴ ἐπιτρέπειν enim eſſe τὸ κάτερε ἢ φρύγιον δὲ ἀλλύειν atque ita vſurpaſſe Socratem, mirum in Areopag. vbi dicit διατρεχερόσασθαι ἢ διαλύσασθαι τὰς δίκας, vel συκοφαντεῖν eſſe τὸ ὑπισχνεῖσθαι τι πιστεύειν μὴ τῆς ἀφισομένους. Παμμένους. locus Ioeratis hic eſt ἀδίκα χρῆσθαι δικαίοις κρατεῖν δὲ ἰδιωτῶν ὄντα, ἀλλὰ τοῖς διατρεχερόσασθαι. vbi διασκευάζεσθαι ἀκούειν videtur pro diſſipare & diſcere.

Διασκεδάζω μ. άσω, ω. ασα, diſſipo, diſpergo, diuulgo, diſpello, diſſundo, διασκεδασθῆναι ὑπὸ κρασπεδιλάς, diſpergantur in Cappadociam.

Διασκεδάνυμι μ. άσω pro eodem. Vnde διασκεδάνυται, i. diuulgatur, diſſeminatur, diſpatur. Et διασκεδανύσαι pro διασκορπίζοπ.

Διασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, diſſipator, lacerator.

Διασκεδαστικὸς, ὁ, diſſipans, & gerens.

Διασκεδάω μ. άσω, idem quod διασκεδάζω. διασκεδάται, diuulgatur, diſſeminatur, diſſipatur.

Διασκεπτέον, conſiderandum eſt.

Διασκέπτομαι, diſpicio, perſpicio, conſidero, conſulto, contemplor, διασκοπέομαι, inſpecto, diſcepto, perpendo, delibero.

Διασκευάζομαι, ſuperſtruo, lacrimas compono, colligo vaſa, vt qui foro ceſſari ſunt. aut abas migraturi, Demoſthen. ἀφεὶς Λέσβον, διασκευάσασθαι τὴν οἰκίαν, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὴν οἰκίαν Ἀφίδνα, &c. Ité digeror, diſponor ordinibus diſcretis. Grego. εἰς τὰς διασκευασθέντας ὁπλίτας, inſtructis ordinibus diſtinctis διασκευασθῆναι τοῖς φίλαις ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, ſe ad inuadendos cuſtodes parantes. Plutarchus in Camill. Polybius. Διασκευασθὲν δὲ μικρὸν πιὰς ὡς ἐπὶ κινδύνοις δόντες ὑπερφυλὰς διασκευασθῆναι, id eſt, doloſe & fraudulenter compoſiti, ἐξ ὧν ὁ γερμανὸς διασκευάζεται ὡς ἐπὶ κίνδυνος Xenoph. ſolli citare iudices pecunia.

Διασκευάζω, μ. άσω, ω. ασα apparo, inſtruo. orno, adorno, exorno, cõpono Lucian. ἢ ὡς γὰ λαζυῖσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, πάρια ὧν ἔθεσε. Sic apud Plutarch. in Antou. Ἀθῆναι δὲ Σατύρου τε ἢ Πάνας διεσκευασμένους, id eſt, ἐσκευασμένους, ὀνεσκευασμένους, exornati, cõpoſiti. διασκευασάμενος δὲ σφαγεῖα, ſub armis exiſtens, vt Cæſar dixit. & quaſi accinctus, Accuſ. Bud. Comm. ὁ ὑπλῶ, ἐξοῤῥῶς, ἢ ποιμαντικῶ.

Διασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, ornamentum & inſtrumentum, vt lectiſternia, & lecti ſtrati, Athenæo διασκευὴ dicitur apud Rhetores, quum ad rationem modus quoque quo res geſta eſt res, affi rri ab oratore videtur. Hermogen διασκευὴ ἢ διατύπωσις ἐστὶ τὸ σχῆμα τοῦτο ὑπὸ τὴν ποιητικὴν ἢ λεξιθέσεων ἢ ὀνομάτων ἀφήνουσις τὸ ἢ διατύπωσις. Et διασκευὴ, compoſitio. σκευθήκη. Suid. διὸ τῆς ὠδῆς σου γίγνεται μόλις αἰσχρὸν ἢ εἰς διασκευὴν ἢ γεγραμμένον.

Διασκευρίζω, μέλω, ω. ιῶ, affingo, captioſè molior, ſtruo, machinor, capto, tracto per fraudem, Accuſ. iung. Plato in epiſtol. ἀνάγκη δ' ὅτιφερ ὑβρίζ τινας αὐτὸ διασκευρίζειν, audio enim veſtrum quoſdam in iis ſubdole occupari, ea per fraudem tractare, apud eundem 7. de Rep. exp. conſeruare & tueri.

Διάσκεψις, εως, ἡ, conſideratio, λογισμὸς, conſultatio, contemplatio, obſervatio, diſceptatio, inſpectio, perſpectio.

Διασκίλλω ῶ, exorno.

Διασκιλλόω ῶ, diſcumbo, Xenoph.

Διασκιλλόω, caſtramentandum. κρεπαλυτὸν, Xenoph. ἐάσας διασκιλλοτένον ἐῤῥ εἰς τὰς κώμας εἰς σίγας.

Διασκίνημι μ. άσω ω. ησα. diſipo, diffundo διασκιδᾶν Joſephus, οὔτε γῆ ἀναῤῥίπτει διασκιδνῶσιν αὐτὸς ἢ σωματίζει. Accuſ. Lucianus de facrificiis. ἢ ἢ κόνις χαμαὶ κάτω ἢ ἐ αὐτὸν ἢ ἀφανὸν διασκίδναται, per cælum ſpargitur. Hichodus, ἀλλ' ἀέτοι διασκιδνᾶσι τὰς νῆας, illas ſpirant diſſipantque naues. διασκίδναται. ſubuectius diffunditur. διασκίδνᾶσι apud Xenophon. διασκιδάντων, διαπεῤῥέοντος.

Διασκιρτάω, ω, exulto, exilio, commoueo.

Διασκοπέομαι, ſpecto, diſpicio, reſpicio.

Διασκοπέω, deſpicio, reſpicio, ſpecio, circunſpecto, conſidero, perſpicio, ſpeculor, proſpicio. Plato in Apolog διασκοπῶν οὐδ' ὅτιοῦν, hunc contemplans.

Διασκοπίσμαι μ. άσομαι, exploro, ſpeculor, διασκοπῶ.

Διασκορπίζω μ. ίσω, ω. ισα, ſpargo, diſpergo.

Διασκυλόομαι, vide Ἀφελῶ.

Διασκῶ, etiam pro ὑλάσκω, exorno, polio. Athen. διασκευῆσθαι τὰς αὐταλὰς χρυσοῦ κάσμῳ, compti, compoſiti, ornati.

Διασμᾶς, ὁ, τὸ, licium exponitur in Bibliis Iudicum capite decimoſexto, ἑπτὰ ὑφωμὰς τῆς ὑπὸ σειρὰς τ' κεφαλῆς μου μὲ τὸ διάσμα, ſeptem ſeptem crines capitis mei cum licio plexueris. Διάσμα: Etymolog. eſt ὃ φορτὸν τῆ ὑφαντῆ ἐργασίᾳ, ſubiungenti hoc Callimachi hemiſtichium exempli loco. διάσματα φάλης ἀγλῶ dentiarum antem dicit ὑπὸ τ' διάσματος, hoc eſt, τὸ μεσαίτατον, quonium ὀδὼ σύμφυσα διαμεῖζεσι pleonamo nimirum τὸ τ pro διάσματ, ſitamen potius a διάζομαι, hoc autem à διάζομαι. videtur itaque textor διάζειν τὸ ἱστὸν dici quum filis diuiſis explicatiſque telam ordiunt eodem libro Iudic. legitur verbum διάσασθαι de Dalila διάσασον δὲ ὑπὲ βοερύχους τ κεφαλῆς μου ἑπτὰ πλοκὰς εἰς τὸ ἱστὸν: ponito ibi illo διάσασθαι pro διάσματι ſeu licio implicare.

Διασμάω, ῶ, extergo. Herodotus, διασμῶντες πονίκια, pocula abſtergentes.

Διασμήχω, μ. ήξω ω. ηξα, purgo, perfundo, Accuſ. perfico, macero. Ariſto, han. ἐφ ἀλοὶ διασμηχθεὶς ὑπαγ' αὖ ὑπὸ, tale permiſtus hadiuuari poſſit, tale perfectus, maceratus, lotus, deterſus, expurgatus & emundatus. Prouerbialiter dicitur in eos qui ætate vino delirant: tab veribus ſumptum qui ſale macerati fiunt in liores.

Διασοβέω, perturbo, diſcutio. διασοβέομαι, commoucor, feſtino.

Διασπαίζομαι, aſtu vior, Ariſtoph.

Διάσπαν θαι, diſſipare, prodigere. ἀφεὶς ὃς διασπᾶν.

Διασπαθίζω, prodigo, Chryſoſtom. ὑφ' ὧν διασπαθίζοντας τὰ ὑπάρχοντα τοῦ πατρός.

Διασπαράσσω, diſcerpo, dilacero.

Διασπαρείς, έντος, diſperſus, expalans: à verbo διασπείρω.

Διάσπασις, εως, ἡ, diſtractio.

Διασπάσμιος, diſſipabilis Cicer.

Διάσπασμος, ατος, τὸ diſſipatio Cicer. Plutarch. in Lycurgo, διάσπασμα ποιοῦσιν ἐν τῇ φάλαγγι, ordinem phalangis miſcentes.

Διαστροφὸς, ὁ, ἡ, diſſipatio, laceratio, diſſolutio, ſeparatio, ſcrimen.

Διασπεύω διſtrahendum.

Διαστάω μ. άσω ω. ασα duello, diſiungo, amplio, diſtraho, diſtinduco, diſcipo, diſcerpo, perſtringo, interrumpo, opprimo, ſubuerto. perrumpo, & membratim dilanio. Demoſthen. ἀ φιλίσεται. Μὰ τοίνυν ἔγωτέ ὃν τινα ἀδ' ἀνῳλισμὸς ἀμφοτέρους μ σπεῖ, ὧ τοὺς πρὸ ἐκείνης μιᾶς φρονοῦσι διασπάσαι ἀδίκως ἐκκαλέσαι τὴν. Plutar in Cæſare, Ἄλλοι δ' ἐφίεσαν παντοχόσε τὴ πόλιος συλλαβεῖν ἢ διασπάσαι τοὺς αὐθις ζωτικῶτας. Iocrates de Orpheo, διασπασθῆναι ὑπὸ τῶν γυναικῶν τὰς θρᾴττας. Item diſtringo. σφαῖρα. Lucianus, γυναῖκα γάμου τὸ χωλιόν κρέμνον, ἢ ἀφ' ἑτοῦ τὰς ὑπηρεσίας διασπάσθαι τοῦ officiis diſtractus, tot muſteriis implicatus. Idem, καὶ γραῦς μὲ διασπάσασα, diſcerpſerit. διασπάσαι τὸ δόμαρ, fregiſſe limentum, Plutarchus in Camillo. διασπᾶν ὑπὸ τῶν ἵππων διδιungere à toto exercitu copias, Xen. ζ. Paed. διασπᾶν ἀπ' ἀλλήλων, ſegregare, Idem.

Διασπείρομαι, diſſipor, diſpergor. palor.

Διασπείρω, diſpergo, diſſipo, ſpargo, diffundo, diſſicio. διασπείρεσθαι, diſlapſus eſt populus. διασπειρόμενον σπόμος, ventus ſub & ſe infinuans in varias partes. διασπείρω τινὸς μὴς ἀδίκως ſocrates.

Διασπεύω, terebro ſeu attero cocundo, ſubagito, exhautio. Aſtophan. in Pluto. ὡς αὖ διασπεύσειν διασπεύσομεν ὑπὸ μυρίου τ' γὰ ἢ τεχνήσιον, id eſt, colloqui non poſſim cum attrita & vicexhauſt, cerebrata, ſubagitata & inutili facta ad venerem. διασπεύσαι κατατετριμμένην πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τὸ γῆρας. xis autem κρὸ' ὑπόνοιαν ὑπὸ τῆ, ἀνεξέτασίν, ὡς ἀδήλως, vide

terpretem. factum autem est ex διὰ & στηλιτὸς. στηλιτὸω. facta metatheli & addito σ, ex στηλειτὸς quod & significat συωσπάζω coco.

διασπάδιζω, excito.

διασπορᾶς, ᾶδος, ἡ dispersus, us, Cicer. Ioan. 7. μέλει τῶν διασπορῶν τῶν Ἑλλήνων μᾶλλον παρὰ δόξαν, ad dispersos Græcos. Et in epist. Iacobi cap. 1.

διασπορὸς, ὸυ, ὁ, dispersor, vt ita dicam, qui dispargit & dissipat.

διασπορὸω, expeto, do operam, Demost.

διασταδὸν, seorsum, diuisim, separatim, per interualla, distincte, longe. διαχωρισμὸς, τοῦ, ὁ, χωρισμὸς. Apol. 2. Argon. ἐν ἱερῷ διασταδὸν ἡρτωμένα, ἐκτὸς παρ' ἀλλήλων διεστῶτα παρασπάδια τὸ.

διασταθμοφορία, ᾶς, ἡ, dispono, Eurip. διαστὸ, στατὸν, mensatus est, dispositum est.

διασταίρω, dirimerentur, ᾶ διίστημι.

διασταὸς, εῖος, ὁ, ἡ, fœdus. lib. 2. Macchabæorum, τὰς διαστάσεις ἀθετεῖν, fœdera rumpere.

διασταπὸν, distinguendum est.

διαστὰς, ᾶσα, distans, dispositus, diuisus, dissidens, diductus.

διαστάτης, retrocedendo aditum facientes, Aorist. 2. verbi διίστημι.

διαστασιάζω, μ. ἄσω, π. ασα, seditionem ago, ad seditionem & dissidium perpello, dissidere facio, dissidium cieo, in seditionem concito, Plutarch. ὁ ᾶ μᾶλλον διεστασίαζε πρὸ πόλιν, vrbem seditionibus vexabat. Latini solicitare hoc dicunt aliquoties. Liu. Nec solicitare quietę ciuitatis statum. διαστασιάζει αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ ἀπόφασις, eos in seditionem compellit contra opulentos, Aristoteles ꝙ. Policor. διεστασίαζε τοὺς συμβόυλους, in dissensiones Sabinos impulit, Plutarchus in Romulo & alibi, διεστασίωσε πρὸς πόλιν.

διάστασις, Pollux lib. 8. ita dicebatur drachma data arbitris, ab actore ἢ ἀφ' ᾧ κίνησις ἐγένετο ἀπὸ τοῦ γραμματίου τὸ ἐγκλήματος, ἢ τὸ πρᾶγμα. Hesych. διακοπὴς.

διάστασις, ἡ, secretio ac diremptus. Cicer. seiunctio, discessus, distantia, diuisio, interuallum, dimensio, limes. Item distidium, diuortium. Theophrast. histor. libro 1. capite 23. ᾗ ἐκεῖνο διαστάσεις τοῦ τόπου τινὰ μείζων διάστασις, ᾗπερ ᾗ ὅτι πρὸ ἑκάστου, ὅπου τὰ μὲν ὕυδατα, τὰ ᾗ χερσαῖα, dicit. dissidium fuse dissidentia. Plin. Aristor. μεγίστη μὲν οὖν ἐστὶν διάστασις αὐτὴ ἡ ἡμιόλιος, seditionis causa est in ciuitatibus virtus & vitium. ἐν διαστάσει πρὸ συναλλαγὴν, in diuersis syllabis. ἐν διαστάσει κεῖται, dissidet, dirimitur, separatur. Plat. in Timæo, Ἡμιολίων ᾗ διαστάσιον, i. διαπεμπτὸν, interuallorum. Arist. 9. Met. Σώματα γὰρ ἔστι τὰ πάντα ἐχεῖ διάστασιν. ἀπόφασιν ᾗ τὰ ἀποφατικὰς διαστάσεις, corpus quod vndique dimensionem habet. διάστασις etiam idem quod ἕκστασις, mutatio in iis, quæ degenerant & a priore natura desciscunt, οἷς ἐπὶ μεταλλαγὴ ἢ ἀλλοίωσε. Theophrast. de Causis libro 4. capite 6. (cuius codex corruptus ita emaculandus) ἐὰ τὸ ἀπὸ ὑδατοβρώτων μεγάλη ἡ διάστασις εἰ μὴ ἐξ ἀρχῆς τῆς πηγῆς πλείον ἔλκει, βιλεῖ γοῦν χώραν ἀφαλῶν. ὡς ὁ ἐν τῇ Ὀφρυνίᾳ ἢ διάστασις.

διασταὸς, ὸῦ, ἡ, distantia, separatio.

διαστὰω, ᾶ διασπάζω.

διαστὸς, quasi separatiuus.

διαστὸς, separabilis. Cic. distans, & qui metiri potest, cuius contrarium ἀδιάστατος, qui nullam dimensionem habet. Philoponus in Proclum, πηχὺν διαστὸν σῶμα, terna dimensione constat corpus, i. τρισὶ τρισὶ διαστάσεσι ὡρίζομένων.

διστέγω, pertransco, permeo, vado. Euripid. cum Accusat. Andromach. ἀγαμέμνονος ᾗ πᾶς διαστέγων πόλιν. Nonnus Genitiuo iunxit, διάστεγνα γοητὸς δολάσσας, per mare vadentem in Aoristo. β. διαστέγῃς, ᾗ διέστεγάσας, διαπορεύσῃς.

διαστέλλομαι, διαχωρίζομαι, διορίζομαι, διαιρῶμαι, explicor, relaxor: itémando. διαστέλλομαί σοι, tibi imando, cap. 15. Actorum Apostol. διεστέλλοντο ἐν ἑαυτοῖς, iussit non comedere, lib. Iudith. τὸ διαστελλόμενον ὑπ' ἐκείνου, ad Hebræos cap. 12. quod edicebatur non ferebant. διεστείλατο πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, in Euang. Matth. cap. 16. mandauit discipulis, edixit. διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ, præcepit eis vehementer, in Marci Euang. cap. 4. τὰ διεστελμένα ἀπ' ἐκείνου, quæ conuenerant, irrita facit. Lib. 2. Machab. διαστελεῖς, qui diuellus ruit. Gaza. διαστέλλεσθαι, idem quod διορίζεσθαι, διαιρεῖσθαι, vt διαστέλλεσθαι, διορίζεσθαι, διαιρεῖσθαι, hoc est disputare, disceptare, & explicare. Aristot. in 2. Polit. Ἐπεὶ ᾗ τὸν τοιοῦτον μὴ δεῖ μείζω, ἢ τὸν μικρὰ δεῖ ἀπὸ διαστέλλεσθαι βέλτιον Athenæus 12. Diproſoph. pro nominatim excipere dixit, & stipulatione cauere, Ἐπειτα πῶς τὴν φορτηγὸν τὸν ἐν τῷ συμπλοῦν ἀπὸ, λέγων ὅτι ἐὰν μὴ διεστείλωμαι τὸν πορθμὸν, ἵνα ἐξῇ τοῦ γλῶ πλεῖν, διωμολογησάμην φορτηγὸς μισθώσαι, Polyb. ὥσθ' ᾗ σπουδὴς ταραττὶς διαστέλλοντας ἑπτὰς, ὑφ' ὧν τὴν τῶν πολιτῶν ἐπὶ τὰς συνόδους, ὅσα τὰς σπουδὰς ἐκάστῃ παρῳδίαν πέμπει διαστείλας, nominatim cauent quatenus Carthaginenſium imperium & ditio pateat.

διστέλω, μ. ειλῶ, π. ειλα, distinguo, dicuco, διορίζω, διαιρῶ, diſcerno, ſepare, diuido, diſpergo, laxo, aperio, patefacio, relaxo. perſtringo, diſſicio, retraho. διστείλας αὐτοὺς σταυῷ εἰς κληρονομίας ὁκ πάντων τῆδ' ἀκούσῃ τῆς γῆς, cap. 8 lib. 3. Regum, Tu eos ſeparaſti tibi in hæreditatem de vniuerſis populis terræ. διαστείλοι ᾗ μωδὼ ἀφ' ἧς μ, conſtitue mercedem tuam mecum, cap. 37. Geneſeos. διαστείλας ἀγχῶ, votum ſoluens, cap. 21. Leuitici διαστέλλω τοῖς χείλεσι κελοπιπόσι, profetens labris vt bene agat. Ibidem cap. 4. ὅρκους διαστέλλουσι, viſio manifeſta: ſic libro 1. Regum. capite 3. Plutarchus in Theſeo, διαστείλει τὸν πολὺν ἄνυδι, vnguibus locũ ſparg t.

Διάστερος, ſtellatus, Lucianus. στεφάνη λίθοις ἐνδεμένη διάστερος, corona baccis & vnionibus ſtellata.

διάστημα, ατος, τὸ, ſpatium, iotercapedo, dimenſio, interuallum. ἐν διαστήμασι, procul ex ſpatio, ἐκ πολλοῦ τὸ διαστήματος ὑπαίθιος. πολλῷ τῷ μέτρῳ κατὰτὸ ἀφεῖναι, Chryſoſt.

διαστηματικὸς, interualium facio, Gaza lib. 4.

διαστηματικὴ φωνὴ, interuallata vox, hoc eſt, quæ cũ interuallo ſuſpenditur, quemadmodum ſit in cantionibus, & in legendis verſibus heroicis. Huic opponitur σωιχὴς, Cælius lib. 5. cap. 24. Martian. Capella. libro 9. triplicem eſſe vocis rationem ſcribit continuam velut colloquium, diuiſam ſiue diaſtematicam, quam in modulatione ſeruamus, & mixtam, qua carmina recitantur. Et diaſtemata in muſicis interualla ſunt & vocis ſpatia, quibus acuta & grauis includitur, ex iis fiunt ſyſtemata.

διαστηρίζω, fulcio, firmo, ſtabilio.

διαστίκτω, diſtinguo punctis & notis. Ariſtot. exp. & in punctũ deſino apud eundem.

διάστιξις, διαστολὴ. diſtinctio quæ fit punctis & notis.

διαστυβάζω. conſtipo Cæſar. conglutino.

διασυρίζω, diſpono, ordine colloco.

διασυλὸς, ου, ὁ, inſtrumenti. chirurgici nomen quo vtuntur in diducendo ore ægrotantis, aut mattice, aut alius quæ compreſſa diſtendere volunt.

διασυλὴ, ῆς, ἡ, diſtinctio. διάκρισις, διαίρεσις, diſcretio, diſtractio, diuiſio, diparatio, aliquando dilatatio, explicatio: à Gaza etiam intentio vertitur: cui opponitur συσυλὴ. διασυλὴ φθόγγων, vocum diſcrimen Virgil. Paulus 1. ad Corinth. cap. 14. ἐὰ διασυλὴν τοῖς φθόγγοις μὴ ᾗ ᾗ, Interp. niſi diſtinctionem tonis dederint. διασυλὴ, figura, quando dictio à dictione, aut quando ſyllaba contra naturam extenditur: eadem διακοπὴ dicitur διασυλὴ idem quod διάνοιξις, pacificatio, reconciliatio animorum. Poly ἔδωκεν αὐτὸν ὁ νικήσας εἰς πᾶς διασυλὰς ᾗ τὰς ὑπ' ἐκ πίστεων σωθήκης. Et διασυλὴ, Stud. διακρίσεις, ὑβρεῖς.

διασυμῶμαι, ὦσω, diduco, dilato ore patefacio.

διάσυλος, vide Μάλη.

διασύμωσις, ὁ, diductio, oris apertio. Alex. Aphro. lib. 1. Probl. ὑγραινομένη ᾗ πάντως τῇ διασυμώσει ἐὰ μὴ ὑπαρχέσει.

διασυμωτὴς μάλη, melotis, inſtrumentum, quos os clauſum reſeratur. Vide Μάλη.

διαστοχάζομαι, coniecto, auguror.

διασφᾶμ, ῶ, coruſco.

διασφετερῶ, ῶσω, munus imperatoris obeo.

διασχίλιοι, diaſcauſiles, Æſchines.

διασφάω, μ. ἄσω, π. ασα, peruerto, inuerto, diuerto, transuerto, auoco, deterreo, obtorqueo, contorqueo, diſtorqueo, dilato, deprauo, hoc eſt, ex rectis facio flexuoſa. Theop. de materia & lignis loquens quæ deprauantur & obtorquentur. ἀπολύοντα μᾶλλον ἢ ἔχειν φασὶ, χείρεσθαι ᾗ ὑπὸ τῶν ἐργαζόντων. διασφᾶται ᾗ ῥάκιτα, id eſt. ἐξεστράφηται. Vnde διασφαμῶμα, diſtorta & obliqua peruerſa, hoc eſt. minimè ſyncera ac ſimplicia. Et διασφαμῶμοι, ſtrabi quibus oculorum acies eſt peruerſa, aliter quam decet cernẽtes. Et διαστρέφομαι, i. oculi mihi depraunntur, ſum limis oculis, oculis depravor per limitatem: Sic Gaza. Ariſtot. in Probl. διὰ τί πρὸ ὕδατι αἴρουσιν ἢ ὑπὸ ᾗ μάλιστα ἐκ διαστρέφεται. διαστρέφειν τὴ βάριν, ſuccumbere oneri ac diſtorqueri. Pſal. Dauid 17. ὀφθαλμοὶ διαστρέφειν, eam peruerſo peruerteris.

διασφενδὼ, ᾶ, rapido vortice & impetuosè peruado. Plut. Θωὶς ᾗ βολαῖς πέλαγος ἀς διασφενδᾷ.

διασφενόμαι, ὁσω, π. ασα, exagito, diſcutio, Accuſatiuo.

διασφορὴ, ῆς, ἡ, contortio, conuerſio, inuerſio, obliquitas, diſtortio. Theophraſt. de Cauſis, τοῦ ᾗ τὰ ξύλα φῶς τὰς διασφορὰς ἀσφαλέστατα. τῶν διασφορῶν τὰς ὑγιεινὰς. Plinius vulvæ conuerſionem. & vuluam conuerſam ſoler dicere. Paul. Ægineta lib. 3. cap. 01. τὰς ᾗ διασφορὰς ὑγιεινὰς ἐξεδόμεθον. Dioſcor. lib. 1. cap. 38 ἐφ' ὑγιείας μύσεις ἢ διασφορὰς, ad præcluſos & inuerſos mulierum locos. διασφορὰ πρὸ ὀμμάτων, limitas oculorum, Gaza. διασφορὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, Chryſoſtom. pro eodem. peruerſiculi, Cic. διασφορὰς πρὸ ὀμμάτων, rerum iniquitas. Idem ἀδίκως. Item peruerſio. i. ratio nec rectè nec ordine conſtituta. Latini peruerſitatem vocant. Cicer. in oſficiis, Vt ſi quis in foro cãtet, aut in ſunere, aut ſi qua eſt alia magna peruerſitas. διασφορὴ & διασφαμῶμος, Bud. Comm.

Διάστροφος, ὁ, perueríus, i. qui ordine peruerſo & contrà quàm decet, facit: diſtortus, præpoſterus. διάστροφοι φρένες, i. αἱ σφαλεραὶ φρένες, apud Sophoc. inſana mens. διάστροφος μεσῶν, mutata forma. διάστροφοι ὀφθαλμοί, obliqui oculi, ſtrabi, inuerſi, quales ſunt hominis inſani. Et apud Athen. διάστροφος τοῦ ὀφθαλμοῦ, i. διεστραμμένος. Strabo. Et quod Ariſtot. 8. Ethic. dixit διαστρέφειν τὸ ὀφθαλμοῦ, Cic. in Lucullo, torquere oculum. διάστροφοι γλῶσσαι, apud Laſcarim, pro eodem in Epigr. διάστροφος τὸ σῶμα, diſtorto corpore. Lucian.

Διαστρώννυμι, ῶ. Διαστρωνύω, ſterno, paro. διαστρώσας, qui ſtrauit.

Διαστυλόω, ῶ, columnis fulcio. Polyb. δύο πλοῖα τὸν τεῖχος ὑπὸπρῷαν καὶ ὑπόστυλον.

Διάστυλος, ον, ὁ, quum trium columnarum craſſitudinem intercolumnio interponere poſſumus, Vitru. lib. 3. cap. 2.

Διαστύουσι. Heſych. ſunt qui τὴν κόρην quidem & τὴν ἄλλην (pupillam & areolam) nigram habent, at τὴν ἴριν γλαυκήν. Iridem viridantem.

Διασυρίσσω, διαφωνῶ. Tarentinis. Heſ.

Διασυρίζω, ſibilum edo. διασυρίζον πνεῦμα, ſtans ſpiritus, capite 4. Danielis.

Διασυρμός, eleuatio, irriſio, obtrectatio. Item diſtractio. Item figura, quando dictio ad duo diuerſa ſignificata trahitur. vt, ſtrepit anſer inter olores, pro eo quod eſt, ineptus poeta inter doctos, Bud. Comm.

Διασυρτικός, quaſi obtrectatorius, maledicus, famoſus. διασυρτικὸν ὑπόγραμμα, epigramma mordax, & carmen famoſum quo quis alicuius ſe calumniatorem & obtrectatorem oſtendit. in Epigrammat.

Διασύρω, μ. υρῶ, π. υρηα, detraho, conuitior, inſector, accuſo. detrecto laudes alicuius: vel obtrecto laudibus. Item diſtraho, id eſt, ægrè traho, vt ὀδόντων. In Hippiat. ὅταν πρὸς γόνυ ὀλισθήσῃ, ἢ σπᾶσθαι διασυρῇ, quum membris diſtractis agitatur, vt rana innatantes. ſequitur, καὶ ὁ λίγνυπ βαπχιζητῶν τοῦ διασύρεις, cur tu detrahis.

Διασυστῆσαι, conſtituere, inſtituere.

Διασφαγή, ῆς, interruptio, duorſum. Eſdræ lib. 2. ἤρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀκούεσθαι, cœperunt interrupta concludi, de muris Hieruſalem.

Διασφάγξαι, ὁ, aliàs διασφάξαι, diſtantia loci, interuallum, locus inter duas rupes profundus. διασφάγες, anfractus, intercilliones. Herodot. in Thalia πολλαὶ διαλαμβάνουσι παντοκηποὶ, διὰ διασφάγας ἀφάλῳ. διασφάγες, Suid. διεξόδους πέτρας.

Διασφαιπῶ, ῶ, ῆς, iugulum alicui aperiens feu reſoluens, διασφαιπῶσι τὸν ἄθρωπον, i. enſi ſeu gladio, in Epigr.

Διασφαλίζομαι, munio, tutum reddo, Plaut.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. διασφαλλῶσι τὸν συμμαχίας, id eſt, διαμαρτεῖν, ὑποτυχεῖν, Æſchines διέσφηλε τῶν τεχνῶν, artem fefellit.

Διασφενδονάω, μ. άσω, π. ασα, grauiſſimo cruciatu diſſipo, torqueo tali ſupplicio, quale deſcribit Plutarc. in Alex. vbi de Beſſo qui Darium interfecerat, meminit. Nam proceris in vnum curuatis arboribus quum vtrinque corporis beſſi partes alligaſſet Alexander, eas tanto concitatas impetu remiſit, vt laniata paſſim membra diſiecerint. Eius verba ſunt, διασφενδονῶ ὀρῶν δενδρέων εἰς ταυτὸ κεκλιμένων, ἑκατέρου μέρος σφοῦ τῶν τοῦ σώματος, εἶτα μετὰ ἐλάτερος ἀφ' ἁρμονίᾳ βίᾳ φερόμενον τὸ σφοῦ καὶ αὖθις μέρος νεύσαι δίω.

Διασφετερίσασθαι, ſibi vendicare ſeu retinere. in ſuos & proprios vſus conuertere. Plilo in vita M. lib. 1. τῶν λείων ἴσως διασφετερίσασθαι δυνάμενον. vbi Turneb. vertit intercipere prædam.

Διασφενδονῶ, in veſpam conuerto. Ariſt.

Διασφῆλαι, ῶ, diſcutere, adacto, impactóque cuneo dirimo & diffindo.

Διασφίγξαι, perſtringo, cohibeo, colligo.

Διασχηματίζω, formam induco, formo & figuro. Cic. exorno figuris. Lucian. in Cauc. σπαλιάδας μὴ ἰχθύι, ὄφιν δὲ πάντα ἢ μάνδραν τὸν διασχηματίσαι τὸν πρόσπον.

Διασχίζω, μ. ίσω, π. ισα, ſcindo, diſſeco, perrumpo, Accuſ. Dionyſius Poeta, Αὐλῶνας ὀπτιδώκοι διαχίζοντες ἀϊόνες.

Διάσχισμα, τος, τὸ, eſt in muſcis dimidium ſemitonij minoris quæ δίεσις etiam vocat Boeth. ἢ λεῖμμα. Et apud eundem libro 2. cap. 27. Philolaus definit Comma ſpatium quo maior eſt ſeſquioctaua proportio duabus diebus, id eſt, duobus ſemitonijs minoribus χῆμα verò dimidium eſt commatis. διάχισμα dimidium dieſeos, id eſt, ſemitonij minoris. nam maior δίεσις, dicitur.

Διασχολάω, ῶ, occupo, intentus ſum. Herodian. διαχολούμενος, occupatus.

Διασχοῦν, diſtans, procedens, διαχοῦσι verbo διέχω.

Διασῴζομαι, ſernor, euado, peruenio. Cebes. ὦ διασωθῆναι δεῖ, illuc aſpiraueriut. διασωθεῖς εἰς γῆν, qui in columis euaſit in terram. διασῴζεται, extat. διασῳθῆναι, ſaluti ſunt conſuleré. διασῴσαντο εἰς τοὺς πόλεις, ſalutem ſibi ad vrbem peperierunt. διέσωσαν ἐς κυρίους, Cyrenem incolumes peruenerunt, Thucyd. Cæſa, αὐτὸν τὰ εἰς ἑαυτὸ διασῴζειν, Cicer. tenebat authoritatem in ſuos. Xenoph. ἅπαντα διασῴζων ὅπως διασωθῇ, operam dare vt conualeſcat.

Διασώζω, μ. σω, π. σωσα, conſeruo, teneo, tueor, cuſtodio, ſoſpitem reddo, libero. Liertius in Platone, γεγράφασι δέ τινες ὡς ἄρα ἐπὶ σοφίᾳ διασώζων, παραπέπαικε, ἢ διέσωζεν εἰς ἀδύτους, incolumem eluxit vel remiſit. διασῴζω παρεμίαν, ſeruo prouerbium, Plato 1. de Republ. Iſocrat. οἱ νόμοι οἱ πατρίδιοι διασῴζουσι, amicos à periculo vindicant.

Διάταγμα, τος, τὸ, ordinatio. Plin. Suet. diſpoſitio, διάθεσις, ἢ διάταξις τῶν δήτορος, exemplar epiſtolæ, Eſdræ lib. 2.

Διάταγμα, ατος, τὸ, præceptum, ἢ διάγραμμα, τὸ αὐχωνος, edictum interpretatur à Plutar. in Marcello. Gregor. τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ἢ τὰ ἐξαίφνης διατάγματα, i. conſtitutiones monaſticæ.

Διατάκτης, ὁ, ἡγεμὼν, dux, ordinator. Senec.

Διατακτικώτερον, ordini aptius, ordinatius. Polyb. τῶν δ' ἡμετέρων ὁπλομαχούντων τὸ διατακτικώτερον.

Διατάκτωρ, ὁ, ὁ τοῦ, herus, dominus.

Διαταλαιπωρέω, ῶ, æruminis & laboribus vſque premor, labores & æruminas perfero.

Διαταμιεύω, in penu cuſtodio, Plato de Leg.

Διατάμνω, diſſeco.

Διάταξις, εως, ἡ, conſtitutio, edictum, digeſtio, deſcriptio. Cic. me ſunt ordines, mea deſcriptio. Item διακοσμῶ, diſpoſitio. διάταξις νομικὴ, legales conſtitutiones Nazanz. Sic etiam διατάξεις conſtitutiones & edicta principum quæ proſcribuntur, à Syntaſſio dicuntur.

Διαταράσσομαι, percellor, commouéor, perturbor, fluctuo. Lucian τὸν ὃν οὐ διαταραχθήσομαι, quis non turbaretur?

Διατεκταίνομαι, conturbo, diſturbo, turbo, commoueo.

Διατεκταγμένος, perturbatio. turbidus motus.

Διάτασις, εως, ἡ, extenſio, vehemens commotio. contentio. Ariſto 9. Ethic. οὐ γὰρ ἐκ διατάσεως ὄψεως, vocis & virium contentio Ariſtot. πᾶς ἡ διατάσεις τῆς πολιτείας ὠφελοῦσι ἐν οἰκίᾳ ἀπορροὴν. διάτασιν ποιεῖ, diſtendit. pro inuectiua. Synetius in Epiſt. Diodorum, αἱ φρὸς τὰ φρέσπατα διατάσεις, πῶς μὴν σωκράφαι διαπίσαι, in perſonas inuectiuæ orationis filum & continuitate abſcindunt. apud Galen. 7. κῦ τόπος ἐν Atticace Thatice corruptè legitur φρὸς φρικῆς, πᾶς ὁν διαφάσεως ἀδιακόπῳ. pro diſtantia.

Διατάσσω, ῶ, διατάξω, π. ξα, ξω, π. αχα, colloco, præcipio, mando, iupero, edico, duco exercitum, delcribo, i. digero, in ordinem decurias diſtinguo, ἀφορίζω, digero & compono in ordinem. Heſiod. ὧν ὃ ἕκαστα διατάσσει διάπαξ, i. digeſſit in ordinem & ſpoſuit. Vude σφαγὴν διατεταῖσθαι, agmine compoſito impendentes, vel ſtationibus & vigilijs diſpoſitis, apud Xenop. & Polyb. Accuſ. διατάξειν τὸν φρατὸν, in ordines digerere. Herod. διατεταγένες πεφυκότα, ſunt in aciem digeſti. διατεταῖσθαι diſpoſiti, collocati, Ariſtoph. διατάγματ' ἐφρῆν, Herodotus mihi imunctis eſt vt inſpiciam. pro conſtituere & ſtatuere. riſtotel. in Problemat. Κατασφῆσαι οὖν πᾶς τῆν χρημάτων ἀξίωσιν ὅπως ἐκ τοῦ ὑπαινεσθῆναι ἢ σπουδάσαι ἢ αὐτὸ ἢ πάντ' ὑφ' αὐτοῦ διατέτακται. apud Plin. 2. de bello ciuili, ἢ ὅσα ὅμα τὰ θ' ὅτα φρεσπάμοι τὰ ἑαυτοῦ διατάσσειν. Significat etiam edicere Plutarcho, quo Lucas voce actiua dixit Actor. cap. 18. διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας ἐκ Ῥώμης ἰουδαίους. Eo quòd edixit Claudius. Synel. Theophilo, διὸ δέομαι χάρετ, ἢ διατάξαι μοι μανδύη ἰζάτιον τῶν πουδῶν.

Διατεφρόω, fulla dirimo, diſcindo.

Διατέχνως, aduerb. repente, ſtatim, Plato in Apolog. Aliàs ſubitò. διὰ ταχέων. pro eodem etiam dicitur διὰ ταχέος, & διὰ χρόος, item διατρέχων, repente, quàm celerrimè. διατρέχ. Helych.

Διατίλλω, rigo. Euripi.

Διατόρυμνος, inuehor, obnixè contendo, nitor, vt διατίνομαι τὰ κὰ ἀφαίρεσιν, ad agendas res præclaras contendo, Ariſtotel. Et Sic Iaſe è contendo efficere. Huic opponitur, τὸ χαῦδα θυμὸν ἐπιδιεῖναι, ſſcuero, affirmo apud Ariſtotelem. & Cicinum Item intento, ἢ σφοτείνομαι, Xenoph. διατανύομαι τὰ πακτὰ, οἱ ἢ τὸ ζ. ἀπὸ τῆ πάλαι δ' ἐν τοῖς, prominens, laté diſtendens. διατινόμενος, line fine occlamans. οἱ διατίνοντες τινες, vt nõnli contendunt, volunt, vt quidam affirmant, Theoph. lib. 5. ſtor. plant. & lib. 3. cap. 18. Plin. Iunior lib. Epiſt. 2. epiſt. vlt. διατίνομαι, in ea ciuitate. &c. vbi Interp. extendo ſermonem plura dico quàm opus ſit διατίνοντα ὀλέθες, venæ intumeſcit atque diſtenduntur.

Διατίνω, μ. ινῶ, π. ινα, pertendo, permeo, contẽdo, extendo, diſtendo, diſpendo, adhio. continuo loquor, i. voce contendo, vt quitur Cellus. λίγωι διαῤῥήδην, aggredior, peruado, porrigo, pertinco, i. διήκω ἢ διάκειμαι, Theoph. hiſtor. lib. 2. cap. 8. τὸ

λάσια ὁ τῶν μ ἡχιτ. ἐδὺ σύρειν, ὁ ὴ διατι. ει διὰ τῆς ασάδος μ ἡχι τῆς ιρωδρας διελάνεις, quia pertinet, vt loquitur Cæsar Aristot. καὶ ἐφ' ὅσον δὲ διατείνει ἡ ἁπλῆ, etiam pertinet ac pertendit beatitudo. Actu. Accus. Plutarch. in Lycurg. διατείνει μέχρι τῆς ἐπιλήσεως ἡ ἀναισθησία, eruditebantur vsque ad pubertatis annos, disciplina perdurabat vsque ad. &c. διατείνει δὲ τὸ πάσχειν εἰς τὸ ποιεῖν, attingit à fine in finem, cap. 8. Sapient. διατείνουσιν ὁδοὶ πολλαὶ, late patet, longè se extendit. διατείνουσι κύκλῳ ἀπὸ σταδίων, tendunt in omnes corporis partes, Aristotel. διατείνει παῦλα διὰ παντὸς βίου, comitantur hæc tota in vita, Aristot. Ethic. lib. 6. διατείνω τὴν βακτηρίαν, portrigo baculum, Diog. Laert. ἡ διατείνει ἀμαυρὸς, non spectat ad harmoniam.

διαχίζω, μ ἴσω, τ. κ. ξ, murum duco, muro munio, diuido, intercipio, obstruo. Acc. iung. διατειχίζω, dicunt Attici, inquit Phrynicus, non διατειχίζω.

διατειμάνω, τὸ, murus interspiés, munitio, vallum muris vrbem intercipiens. Nazanz. pro interstructura in fauis apum, quibus hexagoni faui distinguntur.

διαμόρυμαι, σ χιέζομαι, σμαι, μαι, conficio, significo. demonstro. Hesiod. ἤδη ἀνδρότητα θεὸς διάτμηξε φρενῶν, per signa demonstrauit, vt coniectare iit facile.

διαίνω, μ ἴσω, τ. κ. ξ, perficio, perfeuero, compleo. Quando perseuero significat, neutr. absol. efficit alias verò Act. & Accus. iung. vt ἡ βίον διατεῖναι, vitam traducto. Isocrates in Busirid. ἔκφευε τὸ αὐτῷ ἔχοντες, δὲ αἰῶνα τὸν βίον διατεῖναι βούλῃ, feliciter vitam traduceremus. Xenophon. αὐτοῖς πᾶσι ἡ ἀχίτων διατείνειν, sine calceis & tunica esse pergis seu permanes, Iiocr. αὐτὸν ἔτι πάντα διατεῖναι δοκῶν, semper admonitore carent. ἐ τι ἐπὶ πλ ἡκας ὁ διτίλιος, centum & septem compleuit annos, Gaza de Senect. διατεῖναι πεμπτκαιδέκατος ἐτος, quadragesimum ætatis annum agit, Plutarc. in Numa. Iúctum autem cum participiis aliorum verborum vacare ferè videtur in oratione, quantum ad significationem, vt διατεῖναι πονῶν, ἀπὸ τοῦ. Sic quod Cic. d xit, Nec enim exturbone vteretur, Gaza transtulit. ὡδὶ γὰ ὀνήσομαι χρήσιμος ἀν ὑπὲρ διατείνων διατελῶν τοῖς λόγοις ἐμαυτοῦ φιλοτιμίᾳ, si tam operam iuuare perger. εἰς πᾶσαι δ' οἶσιν θαυμάζοιτ' ἐ διατείνων, in omni admiratione ac beneuolentia perstiterunt, Plutarc. in Romulo. διατείνων ὁ διδάσκοντες, iedulo docebant. διατέλει χρόμβῳ ἡ ἀρωμὴ, claua deinceps perpetuò vsus est, Idem Plutarc. in Theseo. διατελῶ ὁμοιῶ, similis sibi constat. ἐ διατ ὁ ωὐτὸς μεν ἀεὶ δ' ὑμοιωμένος, eodem affectu quem perseuerem, Thucyd. διατελῶ πολὺ, sedulò seu perpetuò facio, perfacere, facio, Demosth. perseuero facere dixit Quintil. διατείνομαι μὴ παυσάμενος, perseueraste, Plato de Leg. διατελῶ λέγων τὰ ἐγκώμια, indefessus laudes prædico. διατέλεσι πανηγυρίζοντες, festos dies ad extremum vitæ agebant. διατέλει φίλος τὸ λοιπὸν, perpetuò colebat eius amicitiam qui acceperisset. διατελεῖ τὰ φιλοσοφίαν τῷ κηδεστῇ χρ, exequi officia. διατέλει διαιτῶν χρόνῳ, semper deinceps pro aduitore est vsus.

τέλος, cum vnico accentu, siue διὰ τέλους, continenter assiduè. Sophocl. διαντὸς γοᾶσι δ' ἔχρυ, iugiter precare.

τέμνω, disseco, perrumpo, diuello, discindo, διατμάω. Vnde διατμητὸν, incisus, præcisus διατετμημένῳ ἡ πολιτείᾳ, Æschines. διατμαθῆν, discindere, minutatim concidere. διατμῆσαι χοιρίδι, dilinguo, separo à Plato de Leg.

τνάω, ὁ, ὦ, ἡ, intentus, qui contendit. διατνῶ πρὸς τὸν πολέμιον, quod ad rei perfectionem spectatissimum est, lib. 2. cap. 20. de caus. plant. Theophrast.

τροφίω, exicco, ξηραίνω.

τονάω, Symphoniarum differentiæ sunt diatessaron, diapente, diapason, diapason & diatessaron, diapason & diapente, & diapason, hoc est ratione interualli, sesquitertia, sesquialtera, lupla, dupla sesquitertia, dupla sesquialtera, & quadrupla. His septis claudebant Pythagorei vocum concentum. Quicquid supra esset, putauerunt ftridorem. vide Boethium lib. 1. de Musica & Plutarch. de Musica. Recentiores adduerunt di. diapason cum diapente. Diatessaron recipit sonos 4. spatia 3. tonos 2. cum semisse. Diapente sonos 5. spatia 4. tonos 3. cum semisse. Diapason sonos 8. spat. 7. tonos 6. Diapason & diatessaron sonos 11. spat. 10. tonos 8. & semissem. Diapason & diapente sonos 12. spat. 11. tonos 9. cum semisse. Di. diapason sonos 15. spatia 14. tonos 10. Symphonia autem διὰ πασῶν, constat de duobus tonis & semitono & fit de hemiolio. Διὰ πασῶν, constat de sex tonis & fit de duplari. Plin. tamen lib. 2. cap. 22. Ita septem tonos effici, inquit, quam diapason harmoniam vocant, hoc est vniuersitatem concentus) Sed διὰ πασῶν ἡ διὰ πέντε constat ex 9. tonis & hemitono, & fit de triplari numero. διὰ διὰ πασῶν continet tonos 12. & fit ex quadruplo. Vide Macrob. libro 2. in Somnium Scip.

τυπάω, ὁ, distentus. διατείνω, vide διατυπόω, impensè, admodum vehementer. Et διατυπώσεις, obnixè, vt ἡ μεθηρίαι διατυπωμένης φιλοτίμου, contento curfu & intentis viribus fugiendi, Aristotel. 9. Ethicor.

διατερατεύεσθαι. perfora. es, vt possis perforare, apud Herodotum à verbo διατερατόω, quod significidem quod διατορᾶω.

διατερηφόω, pro διατρήω. à verbo διατρήω.

διατίθημι, diuido.

διατήκω, μ. ξω, liquefacio, liquo Aristoph. κοὐδὲ διατῆξαι, &c. διατήκομαι, Demosth. deliquesco. Cic. liquesco.

διατίλλω, ἡ, ὦ, conseruatio, obseruatio, tucor. διατηρῶ τοὺς νόμους, Æschines.

διατηρητὴς, ὦ, ὁ, conseruatio, obseruatio.

διατὴ, cur, quid ita, quid est, quamobrem, quam causam esse dicemus. ἐπὶ τί διατὴ, ideo, τὸ διατὴ, causa cur ita. Matth. cap. 9. διατὴ μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει, Cicer. ad verbum dixit, Adquid. In Epist. ad Attic. Quid mihi hoc monimentum proderit? Adquid laboramus ita, Romanæ?

διατίθημαι, bene aut secus de re aliqua statuo vt ὀρθῶς, dispono, administro, tracto, dispensio. Gregor. ἐ πὼ φυγεῖν ὡς κρίσιν διατίθεται, de exilio suo commoditime statuit, calamitatem in bonu commodissimè vertit. διατίθεμαι τὰ ὄντα, formam concentes. τὰ ὄντα διατίθεμαι, administro. διατίθεμαι τὰ ἰδιώτεια, imperium administrans, Bud. ex Plutarch. διατίθεμαι ἀεὶ μακρὸν λόγον, longiorem semper deducens orationem. διατίθεμαι τοὺς λόγους, versor in facere. Polyb. in 3 ἐξ αὐτοπαθῶν λόγων διατίθεμαι τοὺς λόγους. Idem, ἀδὲ ὑπερθεσιμάτων ἐγὰ ποιῶ τοὺς λόγους διαθέμενος λόγου. Sic Appianus, ὁ δὲ οὐ κρίσιν ὑπαναιτίαν διατίθεμένος ἐπ' βουλῇ ἀφεὶ ὑμοίως διέθηκε, orationem in senatu habuit, verba fecit. διατίθεμαι πρὸς τὰ πράξαντα, resp cio ad ques, Plato de Rep. διατίθεμαι ἐπαινοῦν οὐ ποιῆσαι ἀφεὶ ἡ ἀνδρόπου, meis verbibus mulierem commendo, Phalaris in Epist. Idem, διατίθεμαι πολιτῶν ἔπαινον ἐλκνίας ἐαυτῷ, conilium fuum magnis extollentes laudibus. Significat etiam placare, fatisfacere alicui. Appian. in 2. bell. ciuil. Ἐπεὶ ὁ πρὸς τῷ χηρσῷ διακεκτῆσθαι ὑπὸ μὴ πολὺ πλέονας τῆς ἀξιωσίας ἔφυκεν, διαθέμενος ἐδὲν ὑποκλωπίας ὁ ἐδώκατο, τῆς ἐδοξίας ἐπῖδι, manum inficiendi tibus credidorbus vt potuit fatisfaciens. διατίθεμαι νόμιος, condo leges, Plato in Leg. διατίθεμαι βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, gradus seu assensus in corde luscitans fui disponens. Nazan. διατίθεμαι ὑμῖν, κρεῖσσόν ἐστι μοι ὁ πατὴρ μου βασιλεὺς, dispono vobis, licut disposuit mihi pater meus regnum. cap. 22. Euang Lucæ Plutarch. in Pericle. ὡς ἔνιοι φ δὲ τοὺς ὑῖσι διέθετο, οὐδὲν ἐμὲ ὀφαμμὸν ἡ ἀείαι τὸ πόσει μείζονα, ex iis quæ propter liberos nonnulli faciunt, ille patrimonium ne vna quidem drachma cumulauit. διατίθεμαι χαλεπῶς ἐπὶ τοῖς ὑπαρξάσι, Iocr. acerbior, &c. διατίθεσθαι ἀεὶ ἡ ἀδρᾶς, munifico in virum amore est redditus, Interp. Plutar. in Lycur. διατίθεμαι ὑποκλοπὰς ἐαυτοῦ, &c. animum infensum habeo, Iiocr. διατιθεῖς ἑαυτὸν, gratuiti affectus, Æsopus. διατίθησαι χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς, Iiocr. διατίθησαι αἰσχρῶς ὑπὸ λύπης, turpiter in dolore se habuerunt, Iutarchus in Solone. Xenoph. τὸν ἀέρα ἡ σοφία διατίθησιν, Xenoph διωίσεται ἡ ἐ ἔρη ἀλύπως διατίθεσθαι, litem possunt citra noxam componere, finire. καλῶς διατίθεις, bene constitutus, dispositus. Dicitur hoc etiam, ὑπὸ θανάτου. Item testor, aut testamento meo aliquid mando hæredibus. πάντα διατίθημαι, qui hæc testatus est, seu per testamentum reliquit, Iiocr. διὰ τοῦτο διαθήκην, testatus est testamentum. διαθήκην ποιεῖσθαι ἡ διαθήκην, condam testamentum, Paul. ad Hebr. διαθέμενος τὰ ἑαυτοῦ, condere testamentum, testari, fi. cere testamentum de suis facultatib. in bonis testari, vel ex bonis. Plat. 11. de Leg. τὸν νόμον ἐᾶν ὅτου τὰν θέλῃ διατίθεσθαι ἁπλῶς, ὁπως ἂν τις ἐθέλῃ παραδῷ τινι. Item venales merces expono, vendo διαθησόμεθα τὰ ὄντων, aliquid rerum vendamus, Nazan. in orat. πωλῶ, διὰ τοῦτο σημεῖον σοι ὀνεῖδος, ἡ ὄνημα πιᾶ εἰς μέσον πάντων, venalia expono. Arrianus lib. 1. ἐν ὑπαγορᾷ ἡ ἐν ἀγορᾷ ὑπὸ σωλητῶν πωλούμενα ἡ φιλοτέχνως κατεσκευασμένα διατίθεσθαι, vt venundarent. Demosth. Ἐπειδὰν ὁ διαθήκας τὰ φερτὰ, postquam vendiderit. διατίθεσθαι ἐδὲν ἧττον ἡ Xenoph. lib. 4. παρὰ πολεῖν ὁ ἐδὲ κατὰ νόμος ἡ ἐμπορεύεσθαι ἐξὸν ἦν ἐκάστῳ πρὸς πάντα διαθεῖσθαι ὅτῳ ἄγων. Item pacisco. Aristoph. ὡς διὰ διαθήκας διαθέσθαι ἐμοί, nihi stipulanti promittant. διαθέσθαι ὑμῖν διαθήκην, habe nos consfederatos. cap. 11. lib 1. Reg. feriæ nobiles fœdus. διαθέσθαι διαθήκην ἀεὶ μέσον αὐτοῦ, fœdus inter se percussuerunt, cap. 5. lib. 3. Regum. διατίθεμαι πρὸς τὸν ἀνθρωπον, in hominem ad hoc appello.

διατίθημι, ἡ σω, π εἰκ. ξ, officio, tale aut tale reddo. Xenoph. οἱ σῶφρονες τοῦ διὰ βίου τὰ ὄντα, διαγίγνεται μετ' ἀλυπίας, quales dij res ipsas condide. unt, tales memorabo & referam. Et in Iocr. ὅπως ἂν ἐδὲ ὅλους ὡς σεαυτὸν διαθῇς, ὅπως ἂν ὑπ' ἐκείνων ὦμεν ὡς ἔχομεν, quales in te redideris. διάθεσις χείρων. penes animi aute, deteriori affectu imbuit. Idem Demosth. καλῶς διατίθεσθαι, malè tractarunt, Idem. διατίθεσθαι τὰ χρήσεις, pessimè tractabant, Æsopus. Item dispono, preparo, κατασκευάζω, οἰκονομῶ, moderor, guberno, cōstituo, compono. διατίθεσθαι εἰς καλὰ, in re honesta colloco. Lucian. in Anacharf. ἄξια τοῖς διαθέσι ἀπὰ φιλοπαιδείας, digna quæ ab iis

qui instituerant ea magni fiant. διατίθημι τὸν νόμον, condo leges. διατίθημι τὸν ἀγῶνα, certamen proponere, seu disponere. Aristid. Lucian. σὺ διατίθεσι τὰ βάθρα. Idem de ludis, διάθεσις ἑτέρα, ludos nonnulli instituerunt. Chrysostom. cum duobus accusat. τὸ δὲ διαθέσθαι γίνεται αὐτὸ καὶ τῷ κρίνοντι τὸν αὐτὸν φόβον διαθέσεως, qui fratrem tali incommodo affecit. Item, τὸ δοκεῖν τὴν ἀπορίαν ἔχειν, officio, reddo. Demosth. τὰς ἅπασι ἀπορίας ποιῶ· ἐγὼ δὲ διαδίδωμι, omnes insidos nobis reddamus. τὸν ὦν αὖ μοι δοκοῦντα διακεῖσθαι πρὸς τὸ σῶμα, ἢ τὴν ψυχὴν : quis non sit & corpore & animo inquinato? Isocrat. οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ τὴν γνώμην διατιθέντες, &c. ex animo esse affectum, ita esse animatum, ὥστε διακεῖσθαι.

Διάπλεκτος, τὸ, peculiis, in Epigr.

Διαπλέκω, cacare, excernere stercora, in Hippiatr.

Διαπνέω, ῶ, ῶσω. Æschyl. 3. ὅθι θάλασσ', ἡ πνεῖ τὸ δὴ οὐ διατέμνον πνεῦμα.

Διαπίστις, εως, ἡ, ἀστιματio, vt litis.

Διαπτικὸς, ἡ, όν, indicatorius, indicandi vim habens. i. rei venali pretium constituendi.

Διαπυέσω, με ξω, quatio, vibro, Eurip. discutio.

Διαπυρόω, ῶ, ῶσω, calidus, ardens. διαπυρώσει κεκαυμένῃ. i. διαθερμαίνῃ. Aristoph.

Διαπτάω, perforo, Theophr. lib. 1. cap. 11. de caus. plant.

Διαπτῶ, pertundo, torno, διαπτῶσι, sicut διαπτοῦσι, & διαπτῶ.

Διατλάω, perfero, patior.

Διατμάω, ῶ, ῶσω, ξω, vnde διάτμησις, με ῆξις, σ. κτις, diuidio, sulco, scindo, διατμῶσι, διατμῆξαι, διατμῆσαι κάρηα διατμηξας, vulcanis. διατμῆξαι ἀέρα ὀρύσσει, Apollon.

Διατνχεῖν, in hoc atque illud latus nauis iactari, vt in tempestate fieri solet, Pollux lib. 1.

Διάτνχοι, Hesych. lunt οἱ κατὰ πάχος ὠθὶ πῦχος, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατυπῶ, vulnus, Æschyl. 3. ὅθι θάλασσ' ὁμῶς πεφυτευμένα δόρατα διατυπῶ τοῦ φίλους.

Διάτυπος, ἡ, ἐν διχότυπος luna dicitur, id est, diuidua siue æqua portione diuisa, quum absest partes 90. quadrangulamque cum sole figuram efficit. Et ἀμφίκυρτος, id est, dimidio orbe maior, quum 120. partes à sole absuerit, & triangulam facit mundi ad ipsum figuram. πανσέληνος, id est, plena & sinuata in orbem, quod fit quum est in diametro cum sole, abestque 180. partes. Quum verò luna in eadē parte in qua sol, fit τὸ κατὰ σύνοδον, hoc illuuis Plin. τὸ μὲν γὰρ συνάγεσθαι καὶ ἑνοῦσθαι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐν τοῖς ἀστρολογικοῖς ὀνόμασι διατυπῶν ἐστι, alicui moram facere, sic Cicero: & Liu. nam facile libidini dixit: Dicitur & moram afferre vehiculo, siue intercere. Cicer. Plutarch. οὐκ ἀσυμφόρως, χρόνον τινὰ παθεῖν διατυπῶσι, μᾶλλον ἐκλύσεσι διατρίβουσι συνοῦσαν, dego, mor. διατυπῶσι τὸ γραμμικὸν κρουπὶ συνόψωσ, otium ad literarum studia conuertens. διατυπῶσι δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ θεάματα, loci. tes. τρεῖς ποιεῖσθαι τὰς μακάρισας, tempus terere, Plato de Leg. δ. τρεῖς ποιεῖσθαι, verlari, Lucianus. τὸ πολέμου διατρῖψαι, bellum trahere. Gaza. quid. locus in quo diseritur, tempus quod in diseritur, ἡ διαλεκτὸς φιλόσοφος, ἡ τὸ ὀπτικὸν μέρος, ἡ τὸ ἀκριβὲς διατρίβουσα μέρος.

Διατρίβομαι, ῶ, ῶσομαι, ou, tempus terere cum Genitiuo. Apollon. διατρεῖβόμενοι πόρρω, vbi ἐνεργ. subaudiendū. i. ne tempus tetmus in faciendo periculo.

Διατρέω, μι, ἔτρεσα, ἐφ, contero, catteto, absumo, tero. affi go, diuor. cunctor, commorot, moras traho, διατρέλλομαι, πρὸς λύπῃ, spem sum teneo, fruftror, motor, maneo, impedio, veto : nisi in aliquo me exercco, vel for. laboro, operam impendo, τὰ ἐμποδίζω, ἀφῶ τρόμαι. Plato identidem pro exercere, atque in teris diuiduae vtitur. Isocrat. τὰ δὲ κατ' ἐκεῖνον λέγοντα διατρέβουσι attinet recensendis singulis immorari; διατρέβειν χρόνον, Xenoph. tempus extrahere, tempus terere, Isocrat. πόσον ἤδη διατρέψας, iam sex annos contempsit. Idem in Paneg. διατρέβειν τὸν βίον, ætatem consumere. Plato in Epistol. τὸν λοιπὸν διατρεῖψαι τὸν βίον, nobiscum vitæ fuæ partem contriuere. Xenoph. τὰς ὁδοὺς πρὸν χρόνον διατρέβειν, &c. Plato 2. de Rep. μόσης τῶν χρόνου ἤδη τοῦ τῆς εἰδίας ἀφροσύνης διατρέβειν, tempris partem in structuram domus consumere. διατρέβειν τὰ ἡμέρας absumo vel remoror, Hom. Odyss. διατρέβειν τὰς ἀφορμὰς res per moram & cunctationem conficit, Plutarch. in Fabio. διατρέβειν ἐν τοῖς, aliquo versari & agere, Aristoph. ἐν γυμνασίοις διατρέβειν. Plato in Apolog. ἐν τῇ ζητήσει διατρέβειν, in inquisitione versari. Idem dixit, διατρέβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ νεμόμενοι rei pecuariæ operam dantes, Plutarc. in Solone. διατρέβειν τοῖς ἔργοις, rebus vacare, Demosth. διατρέβειν ἐπὶ ἀκροάσεσι, in pulsis immorari. Isocrat. διατρέβειν ὑπὸ τὰς σκοπιὰς, in regione versari, Gaza. Cum σὺν, Philo de mundo, ἡμῖν σὺν τοῖς μαθήμασι διατρέβοντων, eorum qui in studio artium mathematicarum peram ponunt διατρέβειν σὺν τοῖς φιλοσόφοις, Æschin. Isocrat. ἐκάστου τῶν φιλοσόφων διατρέβοντος, διατρέβειν σὺν τοῖς ἔργοις, idem fecrat. Cum σὺν διατρέβειν τοῖς θυσίαις, circa sacrificia versatur, Plutarch. in Numa.

Διατρέμασθαι μηρῶν, femorum inter trigines.

Δι

Διατρέφω, enutrio, Xenoph. ἀπὸ ἀρπαστικῆς καὶ ἀνδρικῆς διατρέφει, familiariter pascit ex panificio.

Διατρέχω, percurrere, discurrere, transilire, διατρέχειν, persequi, διαθρομεῖν.

Διατρομέω, ῶ, ῶσω, intremisco, terresco : item tremefactus seu perterrefactus diffugio. vt apud Hom. Iliad. λ. Τρῶες δὲ διατρομέουσιν ἰδόντες ἀλλοι.

Διατρύω, diffigo, confringo, Oppian. fortasse autem possit esse a ορ. n. coniuncti modi a themate διατρέω, id est, perforo pre διατρήσω, foramen, apud Heliodor.

Διάτρητος, & τρητὸς, τὸ, perforatile, pertusum, tornatile, aut torno factum, a verbis διατρήσω, siue διατετρήμενα & τρέχω. Vide διάτρητοι, calices caelati, tornatile, quæ roreumata vocantur Latinitati interpretantur pertusi & fracti.

Διατριβή, ῆς, ἡ, conuerlatio, confuetudo. Lucianus in Gal. ὑδὲν τῶν διατριβῆς, iucundissima quædam erat vita. Item exercitatio, institutum vitæ, studium, γένος, conditum, disputatio, confabulatio, collatio, congressus. Pro loco disputat ons siue audirorio apud Gellium libro primo cap 16. διατριβὴ συνόδους confuetì amicorum congressus. τοῦτο ἐν τοῖς διαφέρει ἡ διατριβὴ, hac in re iudicium cognitio versatur. εἶναι δὲ τὰ μὲν διατριβῇ, quibus rebus tempus iucundissimè trahigitur. τὰ δὲ εἰς αὐξησιν διατριβῆς, numerorum cognitio sue studium, Plato de Legib. τὰ δὲ μουσικὰ διατριβῆς, carmen, Idem ibidem. ἐν δὲ τῇδε διαλύσει ἀπόνοιαν, melioribus moribus institutur, Aristot. ἐν οἷς ἄγουσι διατριβὴν, vbris confilio, Plutarch. in Numa. ἐν τῇ κλίσει διατριβὴ ἐν ἀσκήσει πυρρίχης διατριβῆς, in us exercitationibus qui liberales ac vrbanæ dicuntur, Plutarch. in Themistocle. διατριβὴ τοῦ διόρους ἐν γυμνασίοις, studia circa venationes & gymnasia. Idem in Lycurgo. διατριβὴ παρέχει, Plutarc. in Alcibiade. διατριβὴ σπουδαίου ἐν τοῖς θεάτροις παρέχει τοῖς κωμικοῖς, in theatris dum dicteris impetitur. materiam Comicis præbebat. Idem in Pericle. σκέμματα καὶ διατριβὰς ἀγοντα παρέχει, occupato negotia & impedimenta inficit. διατριβὴν ἔχειν. τοσοῦτον ἔργων διατριβὴν ἔχοντας, institutiones multi temporis multæ operæ indigentes. Idem in Pericle. διατριβὴν οὐκ ἔχειν πολλὴν, retardetur sic Lupus in Lycurgo Plutarch. διατριβὰς ἔχειν, tempi transfigere, Lucianus. τὸν μὲν πολλὸν ἐγὼ τῶν διατριβῶν. διατριβὴν ἐμποιεῖν τινί, alicui moram facere, sic Cicero & Liu. nam facile libidini dixit: Dicitur & moram afferre vehiculo, siue intercere. Cicer. Plutarch. οὐκ ἀσυμφόρως, χρόνον τινὰ παθεῖν διατριβὴν ἐκλύσεσι διατριβῶν συνοῦσαν, dego, mor. διατριβὴν ἐν γραμμικῷ καὶ σπουδῇ, otium ad literarum studia conuertens. διατριβὴ δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ θεάματα, loci. tes. τρεῖς ποιεῖσθαι τὰς μακάρισας, tempus terere, Plato de Leg. δ. τρεῖς ποιεῖσθαι, verlari, Lucianus. τὸ πολέμου διατρῖψαι, bellum trahere. Gaza. quid. locus in quo diseritur, tempus quod in diseritur, ἡ διαλεκτὸς φιλόσοφος, ἡ τὸ ὀπτικὸν μέρος, ἡ τὸ ἀκριβὲς διατριβῆς μέρος.

Διατρίβομαι, ῶ, ῶσομαι, ou, tempus terere cum Genitiuo. Apollon. διατρεῖβόμενοι πόρρω, vbi ἐνεργ. subaudiendū. i. ne tempus tetmus in faciendo periculo.

Διατρέω, μι, ἔτρεσα, ἐφ, contero, catteto, absumo, tero. affi go, diuor. cunctor, commorot, moras traho, διατρέλλομαι, πρὸς λύπῃ, spem sum teneo, fruftror, motor, maneo, impedio, veto : nisi in aliquo me exercco, vel for. laboro, operam impendo, τὰ ἐμποδίζω, ἀφῶ τρόμαι. Plato identidem pro exercere, atque in teris diuiduae vtitur. Isocrat. τὰ δὲ κατ' ἐκεῖνον λέγοντα διατρέβουσι attinet recensendis singulis immorari; διατρέβειν χρόνον, Xenoph. tempus extrahere, tempus terere, Isocrat. πόσον ἤδη διατρέψας, iam sex annos contempsit. Idem in Paneg. διατρέβειν τὸν βίον, ætatem consumere. Plato in Epistol. τὸν λοιπὸν διατρεῖψαι τὸν βίον, nobiscum vitæ fuæ partem contriuere. Xenoph. τὰς ὁδοὺς πρὸν χρόνον διατρέβειν, &c. Plato 2. de Rep. μόσης τῶν χρόνου ἤδη τοῦ τῆς εἰδίας ἀφροσύνης διατρέβειν, tempris partem in structuram domus consumere. διατρέβειν τὰ ἡμέρας absumo vel remoror, Hom. Odyss. διατρέβειν τὰς ἀφορμὰς res per moram & cunctationem conficit, Plutarch. in Fabio. διατρέβειν ἐν τοῖς, aliquo versari & agere, Aristoph. ἐν γυμνασίοις διατρέβειν. Plato in Apolog. ἐν τῇ ζητήσει διατρέβειν, in inquisitione versari. Idem dixit, διατρέβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ νεμόμενοι rei pecuariæ operam dantes, Plutarc. in Solone. διατρέβειν τοῖς ἔργοις, rebus vacare, Demosth. διατρέβειν ἐπὶ ἀκροάσεσι, in pulsis immorari. Isocrat. διατρέβειν ὑπὸ τὰς σκοπιὰς, in regione versari, Gaza. Cum σὺν, Philo de mundo, ἡμῖν σὺν τοῖς μαθήμασι διατρέβοντων, eorum qui in studio artium mathematicarum peram ponunt διατρέβειν σὺν τοῖς φιλοσόφοις, Æschin. Isocrat. ἐκάστου τῶν φιλοσόφων διατρέβοντος, διατρέβειν σὺν τοῖς ἔργοις, idem fecrat. Cum σὺν διατρέβειν τοῖς θυσίαις, circa sacrificia versatur, Plutarch. in Numa.

Διατρέμασθαι μηρῶν, femorum inter trigines.

ἴπποις, ὁ, Gorthæo exp. tridui media: qui empiricorum esse nuentum ait, à Thessalo primùm excogitatum. Budæo est accessio morbi seu febris tertia die: ex Galeno.

τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, appellat Homer. in Catalogo, quasi capilli studiotam.

τριχάϊξ, triplicitet, τρίχα, τριχός, τριχά. Apollon. 2. κεκριμένως ἔχοντα διάστιχα, distincte in gentes tribus iam. Hom. Iliad. β. ἐπὶ τριχὰ κομᾶν ἔθηκεν, 3. τριχὸς διαπεφύτευε.

τρόπη, ὁ ἐστρεπτὸν, pudor, confusa facies, confusio & perturbatio. Polybius in Epitome, εἰς τοιαύτην ὄκνου διατροπὴν ὧστε καὶ τὸν κοινὸν αὐτῶν ἀφανίζειν λόγον, in talem adduxit confusionem & confilij perturbationem. Et alibi, τοιαυτὴν ὑποπεσοῦσαν τοῖς ἐναντίοις διατροπὴν καὶ φόβον, &c. terrorem, animi abiectionem. Suid. συμπάθειαν, ἔλεον.

τρόπος, ὁ διαπεπλεγμένος, seu qui solet διατρίπτεσθαι apud Eurip. in Iphigen. Aul. διὰ τοῦτο τοὺς ἐρετὰς ἐκ τῶν ἐναντίων ἀεὶ μεταβάλλειν, nautas ex contrario semper mutabiles.

τροφὴ, ἡ, ος, ὁ, alimentum, cibus, victus, βρῶσις.

τρύβη, ὁ, vt διατρύβη. ὄρχηθ. Odyss. ἢ, locus inter vitium ordines consitus frumento aliove cerealium frugum genere, vel vitis cuius vuæ & fructus non vno tempore matureſcunt.

τρύβης, frugifer, ὁ αὐτὸς τρύβην ἔχων, τρυγήσιμος, ἔγκαρπος.

τρυπάω, ῶ, penetro, perforo, excauo, transfigo.

τρυφάω, ῶ, luxu diffluo. deliciis vaco. διατρυφᾶν παιδιᾶς πόρρωθεν, ἀφ' ὧν ἐτρυφήθη, Plato de Leg.

τρυφερὸς, διάρρυτος, diruptum, in fruſta diminutum: à διαῤῥύπτω. Hom. Iliad. γ, τεύχεα τὰ μὲν τετορῆσθαι διατρυφὰ ἐκπεσόντα ἔγγεος δε gladio.

τρώγω, manduco, rodo.

τῦφ, ὁ, in infinitiuo. διαπεφυκὼς, incernere, cribrare, σήθειν, κοσκινεύειν ἢ κόσκινον. & διάπτω, incerniculum, cribrum. Gal. lib. 2. ad Glauc. διαπτὸν κόσκινόν τὸ πίτυρον. Ibidem lib. 3. ἢ τόποις, κοιλοῦσθαι καὶ διαπεφυκόσι τὸ διαπίπτειν, ἢ λεπτύνειν. vbi tamen corrupte legitur διαπεφύσθαι.

τύπτω, cum impetu percurro: item mordeo, profilio, huc illuc que detilio, & emico, accelero, meo, quod διαπέπτωκε, quasi aptim eldi, Plato in Cratyl. τὸ δὲ διαπέπτωκεν ἢ τὸ διαπέφυκεν, πηδᾶν ἀπήγημα δῆλα dixit. διαπέπτοντες τῷ ἀμφοτέρω, sanguine turgescente, Gaza in Problem. Arist. Arist. ἀεὶ κάμνου, ἐν ᾧ τὰ συρίσκια διὰ πάντα τὰ διάπτει, ἢ φλοιὸς ἀκοντίζοντος. Gregor. ἢ Ιουλ. ὡς θολὴ βορυτὸς, ἀς ἀτρεμῆ διάπτουσα, emicans. Item Arist. de mundo, κατ' ἀμφισβήτησιν, ἢ βαδίζοντα, ἢ τὰ πλοῖα, ἢ διάπτοντες, ἢ κουφίζοντα, id est, eorum quæ in aere apparent, ipreciem quidem tantum exhibent arcus cælestes, & virgulæ, aliáque huiusmodi. naturæ verò subsistentiam habent fulgores cælestes, & quos emicantes vocamus, & crinitæ stellæ: vbi διάπτοντες ἀστῆρες, igniculi sunt in cælo leu aere emicantes & exilientes. Sic etiam in Probl. ἀστέρες διάπτοντες dixit, pro traiectionibus ignium. & alibi διάπτοντας. Hesych. διαπέτει, ὄρνυται.

τῦφ, incerniculum, cribrum, κόσκινον, κριβέρτινος, Hesych.

τυπόω, μ. ἀσω, τ. ωκα, dispono, constituo, conformo, informo, animo concipio & fingo. describo, exprimo. λογισμοῖς διατυπώσεις, cogitatione finge. διατυπωσάτω τὸν νόμον, leges instituere, sancire, Lucianus.

τύπωσις, εως, ἡ, informatio. Basilius de vita solitaria, Ἀναξῆν χρὴ ἐν τῇ πόλει αἱρουμένους διδασκάλους, ὑπομένειν δὲ καὶ τὴν παρ' ἐκείνοις τῶν δογμάτων ἀγνοουμένην διατύπωσιν. constitutio, statutum, lineamentum, descriptio: item testamentum Damasceno.

τύφω, Hesych. διὰ γονῆ διοδεύειν.

ὑάφω, perarefacio, desicco. Suid.

ὑγρόω, diffulgeo, transparco, splendeo, illustro, illucesco. & διαυγάζω, Alexand. Aphrod. πλέον διαυγάζεται, magis resplendet. διαυγάσει, φωτίσει, 2. Petri cap. 1. ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, illucescat.

ὑγιαρὸς, ὑγιὴς, &
ὑγιαρὸς, ὑγιὴς, &
ὑγιὲς, τὸ σκευάσιον vel σκεύασμα Æginetæ & Aëtio, i. lapis specularis. Plin. vide Σπυρίδιον.

ὑγρὸς, ὰ, ὸν, ἢ, fulgor transluceus, splendor. διαυγὲς λίθων, gemmarum splendor. bus, Nazian. ἐλλαμψις.

ὑγρὸς, ὰ, ὸν, ἢ, pellucidus, transluciduς, Quintil. (vt vertit Plin. lib. 16. cap. 7. ex Theophr. hist. cap. 10. lib. 3.) διαφανὴς, clarus, lympidus. vnde ὕδατα διαυγέα. Apollon. altra lucida. & διαυγὲς ὕδωρ, aqua lympida & διαυγὲς κάναξ. Idem. Lucianus de fonte, διαυγὴς τε δὴ ἢ διὰ κρυστάλλου ἀκριβῶς. καμοφεγγὲς, φωτεινὸς.

ὑδραλίζω, πέραω.

ὑλάειν, vel διαύλειν, ν, τὸ, dicebatur quum in scena tacentibus omnibus, solus unus caneret tibicen, Aristoph. Com. in Ranis. μεσαύλιον etiam Hesych.

ὑλάω, ῶ, duorum concentus. Hesych.

ὑλίζω, produco, profunda facio, augeo.

Διαυλοπλόος, ὁ, est in dioptris velut canaliculus quo visus dirigitur, vulgò *la mire*. Polybius, ὅτι δὲν μὴ ταχέως διόπτευσιν ἔχειν ἀναυλοπλόος ἔχουσαν ὄψιν τὸ τῆς μίλωνος ἀστρολογεῖον, τῷ μὴ τὸ διῆκον τοῦτον, τῇ ὄψει τὸν ἀλύπητον ἀναδιδόναι δυνάμει. hoc quid esset ignorauit Interpres.

Διαυλοδρομεῖν, est quum ad calcem peruenerit, rursus ad carceres curiu redire. Aristot. in secundo de Generat. Συμβέβηκε δ' ἐπὶ πάντων τὸ τελευταῖον γινόμενον, φαυλότερον ὑπολείπεσθαι, τὸ δὲ φαῦλον ἀεὶ τελευταῖον. ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης, ἢ κύκλου περιμένης ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀεὶ ἥκειν πάλιν.

Διαυλοδρόμοι, sunt qui cursum circenſem peragunt, id est, διῆκόν, qui quum ad metam peruenerant, flectentes eò rursus recurrebant vnde cursum inierant, Budæ. in Annotat. Commentar.

Δίαυλος, ὁ, cursus reciprocus seu duplicatus, obeundi scilicet stadium, ac mox redeundi. Aristoph. in Auib. Η ἐπ' ὀλυμπιακὸν δίαυλον; Interpret. Διαυλος δὲ διδόναι λέγεται ὁ δρόμος ὅταν τὸ πρῶτον πλοῦτος τὸ στάδιον ᾖ ὑποτρέχῃ. vide cætera. Διαυλος κυμάτων, Euripid. id est, reciprocis fluctuum cursibus. Διαυλος autem dicebatur in stadio, qui ab eo qui præcrat iussus currebat ad aliquid nuntiandum, recurſurus ſtatim eò vnde cœperat. ἀλλ' ὃς ἀκριβέστερον, quòd bis in eodem ſtaret, Vitruu. lib. 5. cap. 11. In palæstris perſtylia quadrata ſue oblonga ita fiunt faciendа, vti duorum ſtadiorum habeant ambulationes circuitionē, quod Græci vocant δίαυλον. Philo de mundo, Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ σταδίῳ ἀφετήριόν ἐστιν ἑκατέρωθεν ἐκ τοῦ μέσου ἴσον ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπὸ τοῦ πέρατος ἑκατέρου φῦσαν ἢ ἄνεμος ἐπιφανὲς ἀνακεκμπτὸν πάλιν ἀφῆκε ἐπὶ τὸν ἀντικρὺ ὁρμισθὲν, οὕτως ὁ σοφὸς ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἐπὶ τὸν δυτικὸν ἀφῆκε καὶ ἀνακεκμπτὸν ἐπὶ τὸν ἀνατολικὸν ἀεὶ δίαυλον, habitus est tenor ſpiritualis, qui à mediis ad extrema extenius, eò tandem vnde prodierat reuertitur. Item ſpatium ducentorum & mille pedum in longitudinem. Euſtat. δίαυλος, inquit, τὸ διαπεπταμένον εἰς δύο ὑπτιὰ σχῆμα, ὑπλοῦν τὸ στάδιον, Octo erant genera certaminum, στάδιον, δίαυλος, ὁπλίτης, πυγμὴ, πάλη, πένταθλον, ἢ ὅπλα. Interpres Ariſtophanis in Auib. eo nomine intelligit locum qui duo contineat ſtadia, aut menſuram cubitorum ducentorum. Pollux lib. 3. δίαυλος, ὃ ἐπὶ διαύλου ἀγωνιστὴς, ὁ ἀγωνὶς ἐκ δύο διπλοῦ σταδίου.

Διαυλωνία, locorum anguſtiæ & fauces in quibus cohortes aliæque aues illaqueantur, vt inquit Euſtat.

Διαυλωνίζειν, per angustum fluere, ventum vtrinque excipere, perflare. Bud. Com. Athen. lib. 2. διαυλωνίζειν φασὶν τὸ διχόμηνον ὡς ἐκπνέον πνεῦμα χρεῖον. Suid. διὰ στενοῦ πνέον.

Διαυχενίζω, ἐπῃ, cernicem attollere.

Διαυχένιος, ὁ, ad cernicem pertinens. διαυχένιον μυελός, medulla cernicis. Plato in Timæo.

Διαφάω, exedo, absumo. Galen. lib. 3. τῷ πόσει, ὁ ἕως ἂν τὸ ἰκμαδίζον διαφάγῃ. vbi tamen legit διαφθείρῃ.

Διαφαίνομαι, perluceo, interluceo, illuceo, videor, cernor, conſtat me eſſe, appareo, in conſpicuo ſum. Hom. Iliad. Σ, διαφαίνετο χρόες, apparebat. Philo de mundo, αἰθέρος διαφαίνεται, exiſtere cœperunt & conſpici. διαφανέσθαι σωίστρῳ, prudētia perſpicuè excellentiſſima. διαφαίνεται ἡ ὀσμὴ, odor ſentitur, Dioſc. libro ſexto, capite 10. διαφαίνουσιν ἑαυτὰς αἱ τῶν πεδίων ἀναθυμιάσεις, nullum præ ſe ferebat roboris debilitatiſve diſcrimen: ſic Valla.

Διαφαίνω, μ. ανῶ, interluceo, transluceo, pellucco, præluceo. Lucian. ὁ χιτὼν διαφαίνει τὰ ἐπιπόδια, ſic melius euenit. Item oſtendo, dilucidè aperio, præ me fero. οἷς διαφαίνει τὸ νοῦν, qualem eſſe te conijcimus.

Διαφανὴς, ὲς, perſpicuitas, perluciditas. Vitru. lib. 2. cap. 8. ita rectoris operibus expoſiti, vt vitri perluciditatem habere videantur.

Διαφανὴς, ὲς, vestes quæ fœminam denudant, vt bombycinæ.

Διαφανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, transparens, lucidus perſpicuus, inſignis, manifeſtus, emicans. διαφανὲς τοῦ πυρὸς, ignis perſpicuus. Sic etiam lapis quidam vocatur, quòd tranſluceat. Ariſtoph. ἢ λίθον παῦγλον ἐκόρης, ἢ κρυστὸν ἢ διαφανὲς, ἀφ' ὃς τὸ πῦρ ἀΐπτεται.

Διάφανον, quid ſit explicat. Cæl. lib. 6. cap. 22.

Διαφανὼς, σσ, ος, ὑπερτὲ, manifeſtè, ſplendidè. Gaza de Senect. διαφανῶς χρῶσθαι τοῖς τῶν ἀξιωμάτων γένεσι, vti ſplendidè præmiis authoritatiue.

Διάφασις, ως, ἡ, quaſi transparentia, διόψις, transpectus. Lucret. feneſtra. Cic. ad Attic.

Διαφάσκειν, cauillari, διασπιλοῦσθαι.

Διαφαυλίζω, ſoccifacio, paruipendo.

Διαφαύσκω, illucco. διὰ φωνῶν αὐτοῖς, eis dies illuxit, c. 2. lib. 2. Reg. & lib. 1. cap. 4. ἵνες διαφαύσκῃ ἡμέρᾳ, donec illuxerit dies.

Διαφέρομαι, diſſideo, contendo. ἐρίζω, φιλονεικῶ, κατὰ μόνας ἑαυτοῦμαι, æmuli ſumus, inſenſibus, ambigo, litigo, diſcrepo, contradico. τῷ διαφερομένῳ κατὰ τοῦτο ἔγνωσε, aduerſæ fictionis ſuperrandæ ſpe confirmati, Plutarch. in Solone. Athenæus de Platone & Xenophonte, καὶ ἴσως ἦ φίλω ἀνδρὸν διαφέροντε, contendebant; æmuli erant. διαφέρομαι σοὶ ἐπὶ φίλοις, diſſideo

cum amicis. Plato in Hippia minore pro opinione differentes, ἢ δ' ὃς νῦν ἃ σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁμολογοῦσι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, vehementer à te dissentio. Invento apud, contendo, Demosth. ἀμφισβητοῦ, Hermog. διαφέρεται γοῦν ἡ ἀξία, opinio differt ab intellectu, Plato ὑγιαινόντε. Aristot. de mundo cōtraria facit συμφερόμενόν τι διαφερόμενοι, συμφέροντα καὶ ἀσύμφορα, &c. consentiens & dissentiens. Plato primo de Republ. ὅτου ἂν σοι μὴ διαφέρωμαι, nè à te dissideam. διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, non constantanea dicere, secum discrepare. Antiphon, de Testibus. Οἱ γὰρ ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις λέγοντες, πότερον τῷ διαφερομένῳ σφίσι αὐτοῖς, dissentientia testificantibus. Plutarch. διαφέρειν τῷ λογισμῷ, de homine dixit inerti proposito. Pomitur etiam pro iactor, huc & illuc temerè ferri: ἀνω, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι, nè à te dissideam. διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, non constantanea dicere, secum discrepare. Antiphon, de Testibus. Οἱ γὰρ ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις λέγοντες, πότερον τῷ διαφερομένῳ σφίσι αὐτοῖς, dissentientia testificantibus. Plutarch. διαφέρεσθαι

exdi volunt. διαφέρει ἰδία τι ἑκάστῳ, aliquid sua interesse putat, Thucyd. ὡς ἑαυτῷ διαφέροντας, tanquam quæ sua interessent, id est sad se pertinerent, Nazianz. διαφέροντες μισθοῦ τινὸς, quum mihi tale interfit. διαφέρει οὐ τοῦτο τὴ πόλει ἀλλὰ, non tam magnopere populoru interesse videbatur. διαφέρει τῶν ἀεὶ κουφότητος, hoc ad leuitatem refert, Theophr. lib. 4 cap. 10. de caus. plantar.

Δ φυγή, effugio, enito, accus. fugor. πᾶν συμφορὰν διαφύγειν. Aristoph. τὸ σῶσαι τὰ χρέα διαφυγόμενα, si ære alieno liberabor. πᾶν σκύλλει διαπεφθαρμένα ἐσεναγκόμενος ἀδιέξοδος πάθη, nequiunt effugere afflictionem, Plut. in Romulo. διαφυγὼν τὸν θάνατον ὑπ' Ἀλεξάνδρου εὐεῖλε, Dario elapsus est ac vitæ cessit ultus, Herodot. διάφυγόν μὲ ἐ σὺ τὸν ὅπ, &c. excidit nobis dicere, Bud. sic ἴδοτ. διαφεύγειν ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθὸν, ex malo bonū sequor, Plat. de Leg. διαφέγγειν χαφῶν, liberor ab accusatione, Chrysost. διαφεύγειν τὰς δίωξεις, Plat.

Δ φλαπτέος, fugax.

Δ φύκτος, diuulsi.

Δ φοιλῶς, μ ἴσως, τὸ κοιν, diuulgo, diffamo. Math. cap. vlt. Καὶ διεφοιλώθη ὁ λόγος ἐσὰ, & diuulgatus est ille sermo. Dionys. de Situ orbis. βιβλίοι διαφοιλούμενοι, differuntur.

Δ φθείρω, corrumpo. Libefacio, constupro. νέ διαφθείρειν πῶν κόρων, supiare & vitiare, διαπεφθάρθαι & λιμῷ διαφθείρεσθαι, fame consabescere & perire. Plato in Epist. πολλὰ ἔσαι τὰ τῆς διαφθορᾶς ἀφορμάτα, magnus est materiæ ne es dilabantur. Item de tuno, liserrpo, interimo, sperdo. Plutarch. in Apoph. συμβολὴ οἰκοφθορὰ ἡ διὰ ξένου τινὸς. διαφθορεῖς, corruptus, deploratus, inutil ὁ διαφθαρτὸς, inutilis erat. διαφθαρῆναι & ἀκολάστου, auditu capru. διαφθεῖρε φύσκα, panos dissuit, Diocles lib. 4. cap. 21. πολλοὶ γὰρ ἐλάθασιν διαφθαρικὸς αὐτὸ τῶν γαμούντων ἢ διεφθαρμένοι ὑπ' ἐκείνης, per multum temporis horum maritus amor & consuetudo latuit, Plutarch. in Camillo, is clam omnibus diu stupratus est eius vxorem, & ab illa stupratus est. διεφθάρη, oppressus est, nostrum oppetit. διαφθορὰ ἐ νόσε, morbo interceptus, διάφθαρται πῶν δίξεων, opinione excidit. διεφθαρμένοι ὑπὸ τῶν πυρῶν, Socrat.

Δ φθονέω, inuideo, Chrysost.

Δ φθορὰ, ἄς, ῆ, probrum, stuprum, corruptio, more, pestis, lues, cor upteia, pernicies. Xenophon. ὅστις μὲν τὰς εἰς τοὺς διαφθορὰν ἀσκήσας, qui adolescentium corruptelæ. διαφθορὰ κριτῶν, tuum corruptelæ, Aristotel. in Rhetoric. Sopho. l. ἀφθόνου ἐσὶ ἡδύτων διαφθορὰν, id est, εἰς ἀπόλεσιν καὶ βλάβην, prædam, scam.

Δ διαφθόνδην, διὰ ξερπυς. διαφερβόμενον ὑπὸ κυνῶν, à canibus lacerpus, Herodot.

Δ φίημι, dimitto. Basil. Hom. 9. ἐὰν τὸ ὕρος διαφῆ, ἢ διανύσῃ τὸ σύνορον, si vos dimittam.

Δ φιπτοῦμαι, contendo. & magno studio conor quippiam efficere, Bud. Comment. Theophrast. Καὶ τοῦτο διεφιπτοῦσιν Ἀστασεῖς τὰς ἀεὶ βαλανώδας φυτοῦσιν πολλαὶς ἢ ἀφαμαι δὲ ὑμῶν δ', ὅτι ἀπὸ τοῦ πλέον. histor. lib. 20. & cap. 4. hoc Plutarchus in Sympos. hoc recitans φιλονεικεῖ dicit. Plinius lib. 16. cap. 34. dicit Harpalum omni modo laborasse vt fereret eam, sed frustra: item e alto sign. mihi placet vt ῥιοπομῆμαι Bud.

Δ διαφθείρω, perturbatus, tempestuosus.

Δ διαβάλλομαι, pro μάνομαι. Sophocl. in Aiace. ἀλλὰ λύσσης πῶν τ' αὖ διαπροβάλλει κακοῖς, id est, ἐκμανησίας, diuino furore correctum, malis elle conflictatum. ἀβλῆ τὸν φίλτον, ὃν ὅσο γῆν φιλεμάνην ἢ ἐκδυσπάτων. ἢ γὰ ἐκείνου μανίᾳ, τὸν ὑμῶν πάρουσα πάλαι, inquit Iterpr.

Δ διαπεφάλλω, percrebresco, celebris fio. διεφοίτων ἡ φήμη, fama inebuit. διεφοίτα λόγος εἰς ῥώμην, Romam rumor peruagatus, Plutarch. in Fabio.

Δ φοιτάω, passim vadentes, Herodot.

Δ φορὰ, impensæ, sumptus, κἀκλήματα.

Δ φορὰ, differentia, discrimen, distidium. lis, μάχη, discordia, ἔχθρα, odium. Plato, ἀφ' ὧν αὖ ταύτην τὴν ἀφορὰν ἐμὲ διαφορὰς ποιεῖσθαι, hanc in me odij præcendens occasionem. Plato Camillo, διαφορὰς ἀφ' αὑτῶν ἐχούσης, exorta inter eos alteratione. διαφορὰς ἐχὰ πολλὰς, multiplici differentia cuariat. διαφορὰ ἐχα σε, tecum discordo. Eurip.

Δ διαφόω, distraho, diuello, perdo, vexo, excerno, digero, dissipo, reboluo, discutio, exhaurio, egero. Accusat. Aristoph. in Equit. διαφθείρων σ' εἰ τι χρῆσθε, Interpres, διαφθείρων, διαπάτα χρῆσθαι, disipasse. Alexand. Aphrod. ὁ τύπος δηλοῖ διαφορὰ τὰ φερεπαιόνια ἐπὶ ἄκρα, id est, discurit. διαφορεῖσθε πῶν ὑγρότητα ἀπὸ τῆ ἰδίᾳ ὠμᾳ, ab eodem dicitur, cui humor per sudorem est abluptus. ἐὰν διαφορῇ μὲν ἐσ immodico sudore exhaurior & resoluor, ἐὰν μὴ μέτρα ἢ ἀπὸ διαφορεῖσθαι ὑπὸ τῆ ξηροῦ ἄλμυ, & præsertim si in Laconico ficco non distabuerint immodica sudatione, vel sudoribus immodicis exhausti sint. διαφορεμένοῦ σώματος, hebes vi olfaciendi, Alexand. Aphrod. Plato Epist. 7. συκῆν τῆς πῶν διαφόρων, id est, disturbauit, dissecit. Suid. οἱ ἵππους ἢ) ἀγρίους ὑπὸ τε τὸ αἵδεα τὸ δισμοῦ ἢ ὑπὸ τὸ ἀπιστικοῦ διαφορεῖν μέλλων ὑμασθαὶ ὄντας διαφοράσειν αὐτὸν, excussisse, deiecisse. Ibidem, διαφορεῖν τὰ πάντων χρήματα, homim pecunias rapere. Διαφορῆσθαι ὀργὰς τὸ φόλεμα, vigues pituitam excutunt, Alexand. in Problemat. ἐὰν διαφορηθῶσιν ὑπὸ τὸ ὑγροῦ, ἢ ab humore resoluantur, id est, si non tabeant humore. διαφορηθῶσι πῶν ὑγρῶν τινα, eis humor fuerit abluptus. διαφορεῖ δὲ τὰς αὐτὰ τάξεως, è suo ordine dimouet, Plato in Timæo. διαφορῆσθαι τὰς ψυχὰς γνώμαις, Idem de Legib. deturbatus est. διαφορῆν ἐλαφρῶς τὸ πνεῦμα, leuiter excitans spiritum. διαφερομένων ὑμῶν τὰς ἐπιστήμας, crudeliter vexantes prouincias, Plutarchus in Galba. Galenus pro discutere, digere e, dissare. καυτὴ ἢ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον, calidum oleum discutit. Idem lib. 3. Therapeut. Ἐὰ ἢ ἰκανῶν ποτὲ τὰ φλέγματα ὑπὸ τῶν πλάνων ἢ πάνυ ἢ σφόδρα μὲ ἐωσὰ ῥᾴστα διαφορῆσαι πάντα τὰ μέτρα χρὴ. διαφορεῖσθαι Dioscorides dicuntur, qui multo sudore diffluunt, sudatores, libro nono, cap 13. Item porro, διαπαίζω. διαφορεμένῳ ἀφόδους, obuenient reditus seu prouentus, Thucyd. id est, πυκνοῦμένῳ, διέλυσεν ὁ φορυμὸν. Item dirpio. compilo, spolio vnde Demosth. διαφορεμένῳ τ' ἀπὸ χρέως ὑπὸ τῆ λόγου.

Διαφόρησις, iudicium, πάψησις. Suidæ.

Διαφόρησις, ἐως, ἡ, dissolutio, resolutio, Galen.

Διαφορητικὸς, ὸν, dissentiens. διαφορητικὰ μελάγματα, quæ discutiendi vim habent, dissipantia seu euaporantia & digerentia non autem quæ alium subducunt læuigantque vt Cælius sentit. διαφορητικὰ φάρμακα, medicamenta discutioria. ὁ διαφορητικὸς δύναμις, vis discutioria. Plin.

Διάφορον, τὸ, ἀσύλλαμα, expensa, Thucydid. item vectigal. τῆ διαφόρων ἀφορᾶς, exactio vectigalium, libro secundo Mach. b.

Διαφορὸς, ἡ, ὸν, præcipuus, præstans. Gaza, ὑδὲ διαφορώτερος πῶν ἀνθρώπων, nemo pietate præstantior. in Epistol. ad Hebræ. cap. 1. ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτὸν κεκληρονόμηκεν ὄνομα, quanto excellentius præ illis fortius est nomen. διάφορος ἑτέρων ἀφ' ἀρετῆς, magis quàm altera conferunt ad virtutem, Plato de Legibus. διάφορος ἀφ' σωτηρίας, commodissimus ad salutem, Ibidem. Item, ὑβρεως, duerlus, dissentiens, Demosth. ὡ ἢ τῆ ὑπαρχῆς διαφορος ἐγκρίνειν Plato Epist. 8. φορμαλίμου γὰρ ἐλαιος ἢ διαφορος ἐσ πλακοῦς ἰπιτανίας & amicos & inimicos molliter. Idem Plato secundo de Republ. ὑδὲν αὐ διάφορον τὸ ἕτερον τοιοῦ, nihil ab altero diuersum faciat. Aristot. de mundo, ὑδὲν διαφορον ἢ ἑτερίας οὐσίας, &c. quum sit differens & diuersa vis, &c. vbi generis est femin. Et διαφόρος συκῆς meminit Aristoph. ὁ ἐκκλησιάζ' ὑμῶς δὲ γ' ὡς ὄρια καλεῖτε διαφόρου συκῆς. Vide Athen. libro 3. Item διάφορον ὀφείλειν, res controuersa. Et διάφορον, quod interscribente. non conuenit, Paulus. ἐφ' ᾧ διαφόρου ἢ λογοχρέος. διάφορον εἶναί τινι, interesse alicuius. Aristoteles secundo Oeconom. τὸν γὰ αὐτὸν τὸ διάφορον ἔχ' ὄφελος, tanti enim sua diceb at interesse. τὰ διάφορα, omnia essent, simultates, res controuersiæ, fictiones. odia. διάφορος ἑαυτοῖς ἐγένετο, inter se dissidebant. διάφορος σὺν μεμφῖτα πολῖ, inimicissimo ciuo. Apud Polybium in Epitome, διάφορον κατηγορᾶ, Lascaris vertit ancipitem mucionem.

Διαφόρτης, pro διάφορος, dixit Plato.

Διάφορος, multi-farium Cicero, multifariè Plinio, Tetent. diuersè, diuersi natura. varié. ἢ διαφόρως, eodem tenore.

Διάφορμα, ατος, τὸ, interstitium, lepes, quicquid in aliqua re medium est, vbi. est nacium interseptum: vnde & membrana illa quæ partietis instar, cor & pulmonem à iecinore & lene distinguit, hoc appellatur nomine. Cellus vocat septum transuersum, alij præcordia. id est ὠκεανὸς δίαφ, & Poetæ φρένα teste Eustathio. Plinius narrat gladiatores vulneratos dum phragmate mortuos esse: sin, id ὄφος quod Gaza cicium vertit. Hippocrates & Galenus φρένας, Cælius Aurelius Chronicis lib. 2. capite duodecimo diuersorium vocat, & capite decimotertio, diuersimen. Pollux lib. 10 secundo. de natis partibus, τὸ δὲ περιπεφυκὸς ὑμῖν ὑπὸ τοῖς πλεύροις ἐπὶ τὰ κοῖλα, τοῦτο ἢ ὑπόζωμα, τινὲς ἔνιοι ἢ τὸ μέσον ἢ δοι διατείχισμα, διάφραγμα λέγουσιν. Apud Dioscoridem libro tertio c. pio. 63. de meconio. hoc herba, διάφραγμα vertunt Interpretes: inter cui lantes membranæ, & cuticulæ distinctio est, totorum, & seu tenues veluti cancelli. διάφραγμα τῆς καρδίας, præcordia.

Διαφράγνυμι, obstruo. διαφράγνυσι τὰ ὄλοις πολλοὺς τὸ σφυγμοῦ, cadere diuinulis obstruebant. Plut. in Camil.

Διάφραστος, interleptus.

Διαφράσσω, obstruo, sepio, interlepio, distinguo.

Διαφρονῶν, Hel. διανοούμενος, cogitans, mente volutans.

Διαφρουτίζω, curo. ἐυιαυ λοῦσ & διὰ φρουτίδος λοῦσαι, pro ἐλούσαντο, ἐσκεπτο Aelian. Ὁ ἢ διὸ τάγε ἐκείνοις μὲ πολυφραγμοῦσι, αὐτὸ γὰ ἢ διὰ φρουτίδος.

Διὰ φρυκτοῦ, for. κλαίειν: nam φρυκτὸς fabam significat, quibus in sortibus & suffragijs vtebantur. Hesychius

Διαφαρκιῶν, fortiri, sorte diu'dere, διαψηφίζειν. Suid.

Διαφορὰ, perfectio, διαπαυσίς, accessum & exitum præbeo. ἐρπτὰ τῇ διαφορᾷ. vide Etym.

Διαφυὴ, σάθρωμα, ruina, scissura, διάφυσις.

Διαφυγέειν, fugio, elabor, delitesco, perfugio. Thucyd. διαφύγειν τὸν τῆς διωκομένου, absolue bantur.

Διαφυγγάνειν, præter ipsum euadere, παρ ἐλπίδα σωθῆναι.

Διαφυγὴ, εως, effugium, apud Plat. de Leg. lib. 5. de vi & ratione & modo, ἅλλη δὲ ἐστὶν οὐ διαφυγὴ, οὐδὲ ἐστὶν τῶν τοιούτων μηχανὴς διαφυγὴ. Διαφυὴ, vide in Διάφυσις.

Διαφυλακτέος, ἡ, ον, seruandus.

Διαφυλακτικὸς, ἡ, ὸν, conseruator, qui seruat.

Διαφυλάττω, μ. ξω, π. αξα, seruo, asseruo, custodio, tueor, conseruo, obseruo. tutor. Accusat. διαφυλάξασθαι πόλιν, Euripid. διαφυλάξαι παρ' ἄνδρα, vi ginem septam custodia tenere atque tueri. Xenoph. lib. 1. Commentar. ἀ δυνατὸς παρ' ἄλλα διαφυλάξαι. Anaximenes Lampsacenus in lib. de Ratione dicendi ad Alexandrum, ἅλλ' ὅτῳ χρὴ ἐγὼ τοι πᾶσιν ἀλλήλοις διαφυλάττειν οὕτω τὸν λόγον ἐς τοὺς πολεμίους ἅπαντας ἐπιστήσασθαι, ὅπως μηδενὸς χρήματος διαφθαρήσονται τοσούτου ἄξιοι ὅσου ἐγὼ συμβουλεύσω ὑμῖν. ἐὰν δὲ ταῦτα ποιῆτε, ἐγὼ ὑμᾶς ἀπολείψω τοῦ πολέμου. Sic Cicero ita imitatus est, Nos autem Brute, quoniam post Hortensij clarissimi oratoris mortem, orbæ eloquentiæ quasi tutores relicti sumus, domi teneamus eam septam liberali custodiæ & hos ignotos atque inpudentes procos repudiemus, tueamúrque vt adultam virginem caste, & ab amatorum impetu quantum possimus, prohibeamus. διαφυλάττομαι, incolumis euado.

Διαφωνὴ, διαίτησις, διαίτημα.

Διαφώνημα, pullulo, prouemo, crumpo.

Διαφωνέω, fubigo, pinso.

Διαφυσάω, perflo, flatu discindo. Galen. ad Glaucon. ὑπερηφάνια διαφυσᾷ, præcordia flatu discindebantur, apud Theophr. histor. lib. 3. cap. 17. ὅταν δὲν διαφυσήσωσιν ἀμ iam intumescat.

Διαφύσησις, ως, ἡ, flatus.

Διαφύσις, εως, ἡ, diuisio, res interc urrens, & discriminans. διαφύσεις λέοντος ἐγγὺς, Dioscor. lib. 1. cap. 130. de ebeno arbore, candidas habet venas, lineas, segmenta, interualla, pectines, pectinum modo venas & diuisiones, maculas. διάφυσιν μέσῳ ὄρχι ὁ βολβὸς, bulbus fissuram medi am habet, diuisionem, rimam. Idem lib. 4. c. 84. Gaza apud Theophr. vertit septum, discrimen, septum medium, rima, corpusculum. Dicitur & διαφυὴ, i. rima, fissum, fissura, χάσμα. Xenoph. κάρυα πλατέα καὶ χοιτὸς διαφυάς. Plut. in Cicerone, κρανίῳ δὲ τοῦ πλάτους ὀφθαλμοὶ διαφυὰς εἶχεν, ὥσπερ ἐφεστῶτα διαφυλάξ ἐς ἑκάστοτε τῶν ὑπνωόντων. Διάφυσις ab Hipp. vocatur in commissura genu corpus quoddam σύμφυσιν δίδηε quod in media commissura eminet & processus femoris, qui in tibiam inferuntur distinguit, vt annotat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν Gor.

Διαφύσσω, exhaurio, separo, διαπηλύχνειζω.

Διάφυσμα, ὸ

Διαφύω, μ. ύσω, π. ὖκα, inhæreo, Herodot. ὑπολέλοιπε ἀπὸ, χρόνῳ διύσας, Interpres sic, non ita multo intercesto tempore: vide num ita fit verendum, ne multis agam, tempus erupit. διαφύσας, διαλείς.

Διαφωνέω, μ. ήσω, π. ησα, dissono. Neut. dissideo, discordo, diserepo. διαφωνεῖ τοῦτο πολλοῖς, inter se hæc dissident, Aristot. lib. 7. Politic. Phalaris in Epistol. ἀχυρὸς τὰ τῶν διαφωνούσῃ, principia finibus non consentiunt. Cap. 37. Ezechiel. vbi Latinè desperauimus, Græcè est, διαπεφωνήκασιν: Hesych. habet διαπεφωνῆκα μᾶλλον ἢ πακλίμαδα & lib. 1. Reg. c. 3. οὐ διέφωνησαν αὐτοῖς, Latinè habet, nihil defuit eis. Interdum & de iis dicitur qui vocem vltra vires contendere volentes stupefacti postea obmutescût vt nehiscere quidem possint teste Moschopulo. διαφωνῆσαι vero dicitur de quo inter aliquos controuertitur: vnde διαπεφωνῆσθαι apud Gal. exponitur controuersum est & διαφωνηθῆναι in controuersiam adductum.

Διαφώνησις, fec lamatio.

Διαφωνία, ας, ἡ, dissentio, discordia, discrepantia. Cic. vide Συμφωνία.

Διαφωνικὸς, διαφορικὸς, dissidialis, Plinio. qui est ingenio ad dissidendum propensio.

Διάφωνος, ὁ, ἡ, dissentiens, dissidens, discors, disconus, discordiosus. Salust.

Διαφώσκω, illucco. διαφωσκούσης ἡμέρας, die illucescente, simul atque illuxit, Herodot. vide Φώσκω.

Διαφωτίζω, μ. ίσω, π. ισα, illumino, reuelo, Accus. iungitur.

Διαχάσκω, hisco, magno hiatu diducor.

Διαχαυλόω, μ. ώσω, π. ωσα, resoluo, dissipo, aperio, Eurip. Accusat.

Διαχαυνόω, μ. ώξω, σ. ωξα, exaro, insculpo. Accus.

Διαχάσκω, dehisco, hio.

Διαχειμάζω, hyberno, hyemo, sum in hybernis, apud Dionem.

Διαχείρεσις, dispensatio, administratio. διαχείρεσις πραγμάτων, agendarum rerum studium, Thucyd. Interp. διοίκησις.

Διαχειρίζομαι, interficio. φονεῦσι ἢ βίᾳ τινὰ, manibus violentis occido, cædo, interimo. occido, obtrunco, iniecta manu violo. Herodi. in 4. ὃν διαχειρίσασθαι βουλόμενος. Plutar μόνους Πέρσων διαχειρίζεσθαι, αἴρειν τὸν, &c. διαχειρίζεσθαι, διαγράζεσθαι. ὑμεῖς δὲ ὑπὸ σπουδῆς διαχειρίσασθαι πειρώμενοι, qui est ita à natura institutus, vt sua diligentia omnia incommoda sopire possit & tollere, Plutarch. in Per cl.

Διαχείρισις, pertracto. in manibus habeo, administro, διοικῶ, χειρίζω, regogo. cero. διαχείρισις χρήματος, pertracto pecunias, Isocrat. Demoith. πάντων ἂν διαχειρίσασθαι ἡγούμενος, Aristot. 6. Politic. διαχείρισιν ποιεῖσθαι τῶν κοινῶν.

Διαχειροτονία, est duarum rerum propositarum discceptationé conscitu tere atque diiudicare in concilio aut concione, vbi multitudo est conscntium, apud Demosthenem κῦρ διάγνω. vel est per manum eleuationem aliquo decretum facere aut sciscere. χειροτονίαν enim est τὰς χεῖρας τείνειν, vel αἴρειν. Differt à διαφηφίζειν, quod fiebat calculis in hydriam comectis. διαχειροτονεῖν, apud Xenoph. Omissor, libro 1. pro διαχειροτονίαν πιεῖν. videlatius Bud. Comm.

Διαχειροτονία, est diiudicatio, quasi suffragiorum diuisio. vt si latum sit vtrum vetus lex retinenda, an illa abrogata noua ferenda: vt illum peccatum in hunc aut illum vsum vertenda. διάκειται τὸ πλῆθος χειροτονίας. διαχειροτονίαν διδόναι, vt Demosth. vel δοῦναι καὶ διδόναι, vt Plutarc. dicitur pro eo quod est populum in suffragia mittere, hoc est, rogationé vel rem de qua cõsulitur, populi suffragiis permittere. διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, Æschines, de re suffragiis, & ad populum referre, Demosth. κῦρ διαχειροτονίαν ἐφ' ὑμῖν ὑποίησαν διαχειροτονίας, &c.

Διαχειρόω, vna dictione, i. διὰ χειρὸς, Aristot. 5. Politic. διαχειρώσασθαι μόλον ἢ πολιτείαν, vigilantius intendunt ad reipublicæ custodiã. Hesych. διὰ χειρὸς ἔχει. διαφυλάττει.

Διαχέομαι, diffluo, profluo, Thucydid. item lætor, lætitia perfundor, διδύμαις χύσεσι, cui opponitur συστέλλομαι. Sic Cic. in Lælio, Vt ex bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahaur vide Διαχύνομαι.

Διαχέω, diffundo, transfundo, spargo, dissipo, resoluo, discutio, irritum reddo, confundo: item exhilaro. διαχεῖν φύματα, tubercul dissipare, Dioscor. lib. 3. cap. 170. aliquando in fructa seco. Odyss ξεῖπα δ' ἐμὸν διὰ χεῦμα, μὴ διὰ θεῖλον, μετακφέρωμαι κ. τῷδ' ὀχῆι.

Διαχόω, ὦσω, iggerem perduco, διαχωμάτωσεν, exaggerent, cetus aggeribus arceant, Phalaris in Epist. διαχωμᾶ χώμα, aggerem adnecto, Herodot.

Διαχρέομαι, ἡ σημαίνει πρᾶσιν, interficio, obtrunco, fuppliciis afficio. Accusat τόσους διαχρήσθαι τῶν σοφιστῶν, morbus cõficiens corpus Plutarc. in Pericle. διαχρᾶσθαι ὀλέθρῳ, exitio occubuisse, Herodot. διαχρᾶσθαι τοιούτῳ μόρῳ, hac morte sunt affecti, lib 1. Item pro vtor apud eundem, διαχρᾶσθαι οἴνῳ, vini potu tuntur. διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ, eodé instituto vsum esse. διχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. διαχρώμενοι οἴνῳ ἀφθόνῳ, effuso fletu tebantur διαχρώμενοι συμφορᾷ μεγάλῃ, afficiuntur permagno malo. διαχρώμενοι ἐσθῆτι, veste vtentes. διαχρᾶσθαι ἐσθῆτι ἑτερομήκει, res externo. sectatus est. πᾶσι ἀνωπίοις τὸ δίκαιον διαχρᾶσθαι, propere vsus incommodo. hæc Herodot.

Διαχρῆσθαι, tolerare & subsistentare se. Arrianus in expeditione Alexandri, Καὶ τοῦτοις ἐδὸ ἐλπίδας ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι, χαλεπὸν μεμφόμενοι κακὸν, ὃ τοῦτο μὲν πάντῃ γλυκὺ τοῦ ὕδατι, τενμὴ ἐπιστάρεσθαι ἀφθόνῳ, ὃ τοῦτο μὲν πάντῃ γλυκὺ τοῦ ὕδατι, renuntiant piscatores aqua percolata propter cœnum & glaream, quæ tamẽ non admodum dulci ægrè se tolerare atque sustentare. Interpres hunc locum non videtur intellexisse.

Διάχρισμα, ατος, τὸ, peruncti o, Plin. vnguentum.

Διαχρίσμα, ἰσος, oblino, illino, fublino.

Διαχρὸς, τερίδιος, χρυσοῦς.

Διαχρύσμα, ὦσω, π. ωκα, tingo, Accus.

Διάχρυσος, ὁ, ἡ, deauratus, ἠ auratus. διάχρυσον πιεῖν, Insuro.

Διαχρύνομι & διαχρυνόω, idem quod simplicia χρύνομι, & χρυνόω.

Διαχύνομαι, διαχύνωμι, diffundor, resoluor, effundor, soluor, exhilaror. διαχυθεὶς τῷ προσώπῳ, læta & hilari facie, serena fronte exporrecta, Plutarc. Et διαχυθεὶς, exhilarantur, Lucian. διαχυμένοι, effusi, soluti, qui molliter educati sunt, diffusi, Chrysostomus in Epist. ἢ τὸς ἅπως ἐμεθύσθη δεῖ ὡς μὴ διαχυθῆναι γέλωτι διφundatur. Contrarium συστέλλεσθαι. Vide Διαχέομαι.

Διάχυσις, εως, ἡ, diffusio, effusio, χαρᾶς τερπνὸν, lætitia, obiectatio, διάχυσις τῶν ὀμμάτων, oculorum fcstiuitas. Bud διάχυσις, Hesych. ἔκστασις ὕδατος. Celsus Aurel. medicus Chronicis lib. 3. c. 7. διάχυσις, vertit animi laxationem, Seneca Græcorum imitator dixit animi diffusionem.

Διαχυτικὸς, ἡ, ὸν, prodigus, discutiens, dissipans, diffundens.

Διαχυτικῶς, commoueo, dilato, humecto, eluo.

Διαχύω, diffundo, dissoluo, exhilaro, aperio, sereno. vide passiuu, Διαχύνομαι.

Διαχυνόω, seu διαχυνῶ, idem quod διαχύω.

Διαχωρέω, ῶ, peregrinor, penetro, transmitto, Lucian. τὸ νέμα διαχω

διαχαρᾶ ὦ ζῶ τοὺς κάτω, numisma ambulat apud inferos, sic Eralmius, id. peruagatur. διαχρεῖα ὀθόνια, cruda egerere. Galen ex Aristot. lib. 3. de part. Animal. διαχωρέοντα, τὰ ὅσα καμόντα, ἢ καὶ ὑπομεμψάμενα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἢ καὶ ἄλλως ἐκκρινόμενα, ἢ καὶ ἐκκρινόμενα, ἢ καὶ ἐκκρινόμενα, ἢ καὶ

esse διδάσκειν, per se: διδάσκεσθαι, per alium. Similis: est vsus in διδάσκομαι διδάσκω atque in παιτεύομαι παιτεύω, & αἰκεύομαι αἰκεύω Homero, Gaza quod Cic. dixit disco & addisco, per διδάσκω transtulit διδάσκομαι etiam pro docebo. Lucia de luctu, φῆς τινὶ νίκῃ, ἐπειδὴ διδάσκῃ σε ἀγωνίζεσθαι, διδάσκομαι σε ἀγωνιζόμενον, quoniam ignorare videris, lugere te docebo. Et διδάσκομαι, docui, Aristoph. πρὸ. ἐγὼ δὲ διδάσκομαι σ' ὑπηρετοῦντα τοῖσιν θεοῖς, διδάσκομαι καὶ τὴν βασιλέως τὴν ὀργὴν πεῖραν, ipsemet docebo. Pro euro docendum, Idem ibidem, διδάσκομαι ὑμᾶς ὑβρίζειν ὡς οὐδὲν ἀδικοῦντας, διδάσκω δὲ, Hesiod ἐπὶ δὲ δίκῃσι κότον ἔχειν ἀδικώτατον ἀνδρί, διδάσκει δὲ Περσέα, Hesiod διδάσκει δὲ Ἀθηναίους ἔργα ἀγαθά.

Δ διάσκομαι, ἀξέομαι, ἀσχέομαι, docco, præcipio, planum facio. cum duobus Accusat. Xenoph. τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Aristoph. πρὸ. aliter, νῦν τοι σοὶ τὰ παιτύρια τῆς βορτῆς μ' ἐδίδαξας, nondum me de fragore docuisti. διδάσκω, cum Gentiuo pretij. Plato in Apolog. Socr. πόσου διδάσκει, quanti docet. διδάσκω τὰ δίκαια, mercede doceo, Lucian. ἐ διδάσκειν τοῦ κωμῳδεῖν ἡ τραγῳδεῖν, ἢ ὁρᾶν, ἃ, Comœdiam & Tragœdiam aut fabulam agere. ἐβουλεύσατο γνώμῃ, curare agendam, publicare, Athen. τὸ συγγνωμικὸν ἐβουλεύσατο γεγραφέναι, ὥσθ' ὑπὲ δίκαιον ἀντιγνῶναι τὸ δίκαιον τὸ πεπραγμένον. Ibid. διδάξομεν ἢ τὸ δρᾶμα τὸν φυσήτην τὸν Ἀριστοφάνους. Sic Cicer. dixit docere fibulam, pro edere leu agere fabulam. Idem fabulam dare dixit, pro eodem. Hinc κωμῳδιδασκαλεῖον, poetæ dicti, & τραγῳδιδασκαλεῖον, & ὀρχηστοδιδασκαλεῖον.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina, præceptum, admonitio. διδαχὴν ποιεῖσθαι, docco. Epistol. ad Hebr. cap. vlt. διδαχῶν παιλαίων ἢ ἔξίωις ἀπεκφέρεσθαι, doctrinis variis ac peregrinis ne circumferamini. διδαχὴ ὀδυναμ, sum admonendus, Thucyd.

Δίδυμα, ἴτιρος Chrysostomi lacus puniceæ similis. vide Theophr. lib. 4. περὶ φυτῶν, & Athen. δ. ἐν τοῖς δείπν. lib. ιδ.

Διδύμειος, ἢ, ὁν, ligabat, vide διδύμη, ἢ δὲ ἐ, ut ἐδέδεν.

Διδύμονες, Hesych. δίδυμοι, ἀδελφοὶ, timidi, miseri.

Διδύσκω, idem exp. ἐκκαθαίρω & διδύσκεται, φοβεῖται, pro δειδίσσεται.

Διδυτὸν, dant, pro, δύδιον, Hesiod. δίκας ξείνων καὶ ἐπιδήμων ἀνδρῶν, Sic Hom. Iliad β.

Διδύω, μι ἔστω, τ ωκτ, do, permitto. Hesiod. τοῦ μὲν γὰρ δίδοσαν ἀλφηστῆσι βροτοῖσι ζῆν, ei das opes. Isocrat. δίδου παῤῥησίαν τοῖς ἐθέλουσιν, permitte pro lentibus liberè loquendi libertatem, vt tit δίδε, pro δίδου.

Διδρᾶσκω, ἀπέραμ, τ. ἀορ. ἔδρᾱ, δίδρᾶκα, fugio.

Δίδραχμον, ου, τὸ, nummus duas drachmas continens. Item δίδραχμον, quod duabus drachmis venditur, Arist. 2. Oecon.

Διδράχμων, dicuntur qui duabus drachmis conducti sunt, Thuc. δίδραχμοι δ' ἦσαν τῶν ἐρετῶν, qui de conflarunt milites, binas drachmas singulis diebus accepterunt.

Διδυμάζω, πάρτο, pario geminos.

Διδυματόκος, ον, geminos enixa.

Διδυμογενὴς, ὁ, ἡ, primis breuibus. διδυμόνες, gemini, i. fratres vno partu & die editi. Iliad ι. διδυμόνες παῖδι γλυκὺν ὄλεθρον, capitur etiam pro gemino & duplici: vnde Nonnus, διδυμόνες ἐχθέσιν, i. duo pisces.

Διδυμόσπορα, quæ fœtibus est gemellis, cap. 4. Cant.

Διδύμη, τὸ radix herbæ dicitur à gemmis bulbis apud Hippocr. ea herba est Dioscoridi ὄφεις, Plinio Cynoforchis & orchis. vide de Galin glottis Plinio.

Διδυμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, duplex sonus & sententia. Nonnus.

Δίδυμος, μὴ ὁ, ἡ, geminus, duplex, dubius. δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius, Nazian. δίδυμοι χεῖρες, duplicium manuum. Sophocl. i. manuum Ægysti & Clytemnestræ. τὰ δίδυμα, gemini, gemelli. Item δίδυμοι dicuntur gemelli, qui in ea zio sunt, Lucia. de Astrol. Item ζηλευσαι duplici sinu testiculos continens, mutuò eorum contactum cohibensne si oblæditur alter, in alterum quoque transeat vitium. Item δίδυμοι, gemini, eodem partu editi, quasi coniunctis corporibus. δίδυμοι verò, diuaricatis seiunctisque, de quibus Cæl. libro 2. capit. 55. Item δίδυμοι, seminaria vasa, testes, seu testiculi, coles. Alex. Aphr. lib. 1. Probl. δίδυμοι αὐξάνονται ἀπὸ τῶν τοῦ σπέρματος πόντων ἢ μυϊλοῦ. δίδυμον σκληκὲς, furitiæ testium Diosc. lib. 1. cap. 136. δίδυμον γλαγμοῦ, tumores testium. lib. 1. cap 156. vnde Didymon tibicen in adulterio deprehensus. ὃν τῷ δίδυμε ὑπερηφάνῳ, hoc est, ὃν τῷ δίδυμον, hoc est testibus δίδυμον ξύλον, furca, Suidæ.

Διδυμώτης, ητος, ἡ, geminatio.

Διδυμωτὸς, ὁ, ἡ, geminos parit, διδυμοτοκύμενοι, qui gemini prodeunt. Aristotel. lib. περὶ ἀναπνοῆς ἀνθρώπων, βραδύτερα τὰ διδυμοτοκύμενα τῶν μὴ τοιούτων.

Διδυματόκα, geminos im parit.

Διδυωδὴς, ὁ, ἡ, bicolor, gemini coloris.

Δίδωμι, μ δώσω, τ ωκα, δο. co. credo, permitto, trado, præsto, adiudico, adhibeo, propono, ostendo, condono, exhibeo. dedo, lego, subministro, assigno. δίδωμι δίκην τοῖς τὰ δικαιοῦσιν, & δίκην τοῖς τὰ ἐναντία, ἢ τὰ πεπραγμένα δίκαια δικαιοῦσιν.

Διδωματικὰ, geminos im parit.

Διδωνὶς, ὁδος, ἡ, bicolor, gemini coloris.

Δίδωμι, μ δώσω, τ ωκα, δο. co. credo, permitto, trado, præsto, adiudico, adhibeo, propono, ostendo, condono. exhibeo. dedo, lego, subministro, assigno. δίδωμι δίκην τοῖς τὰ δικαιοῦσιν, & δίκην τοῖς τὰ ἐναντία, ἢ τὰ πεπραγμένα δίκαια δικαιοῦσιν. Apud eundem cum Infinit. Aristoph. δίδωμι καταφαγεῖν Lucian. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτὸ πάγνυκτα ἢ δίδωμι μὴ ἐκδιδύσασθαι, do vobis consultandi tempus, Xeno. in Pæd. δίδωμι σοι πλοῦτον. Aristoph. Plato de Leg. δίδωμι σοφίαν, tradere sapientiam, Ibidem, δίδωμι πληγὰς, verbera infligo. δίδωμι πῦρ ὕδατι, huc afferat ignem, Aristoph. δίδωμί σοι τιμωρίαν, do tibi pœnas. Lucian. δίδωμι σοι ὀνόματι, tibi vltionem infligo. φαρμάκοισι πληγὰς ἐδίδουν, ἐφ' ἑκατέρῳ τὸ ἕλκος ἐπιδοῦναι, ei sapientiæ præmium dederunt, Idem in Themist. Ilocin Euag. ἐπάρχοντι δίδοσαι τὰ αἰκεῖα δίδωμι χαλεπὰ, malum facere. Demosth δίδωμι τὰ ὄρκια, deferre iusiurandum δίδοσαν δὲ δώσειν, ita dicunt, vt ὀφλεῖν δίδωμι, i. pœnam pendere, & rationem reddere. δίδωμι πίστιν ἢ πίστεις, est iurare & fidem dare, quod etiam πιστὰ δίδωμι significat. Ilocr. pro fidem facere dixit, & documenta dare, quod & πιστὰ ποιεῖσθαι dicitur. δίδωμι τὰ λόγια, memoriæ prodere, scribere. Gregor. τοῦτο δ' ἀπὸ τῆς λήθης, hoc ego scribam. apud Plutarch. in Sertorio, δίδωμι λόγους, sermones ferere, rumores in vulgus disseminare. δίδωμι σφισι λόγους, inire se colloquentes. Thucyd. λόγον δίδωμι & λαμβάνω, est rationem reddere, cauſam dicere. ὁ δικαζόμενος, κελεύσας δίδωσι δικάζεσθαι, Demosth. εἰς ἐτέρους, Μάνιον ἢ τὸν τοιοῦτον πάντας, ἀξιώσας λόγον ἐπιδοῦναι καὶ δέξασθαι. διδόναι λόγον, dare vices loquendi & percunctandi, & vicissim respondere percunctanti Plato in Prot. φ. ὁ ἐπιτιθεὶς ἐρώτησιν, τοῦτον δίδωσι λόγον, ἐμοὶ ὃν ἐπηρώτησεν. Λόγον ἑαυτῷ δίδωμι, i. cum reputare, apud se rationem inire, rem tecum æstimare & perpendere. Andocid. λόγον δ' ἐμαυτῷ δίδωμι, διδόασιν, &c. Ego vero inita apud me ratione inueniо. Alibi δίδοσαν ἑαυτὸν λόγον, ἢ, secum ipsi ratiocinari & correctura colligere cœperunt. Λόγον δίδωμι, aliquando est verba facere, & λόγον λαμβάνειν est suas aures accommodare Synesius, μανθάνῃ λόγον δίδ. cum nemine collocutus. δοῦναι λόγον & cendi copiam facere. Cicer. quod dare copiam Findi Virgil Xenoph. Ἑλληνικῶν lib. 5. p. 378. 40. λεχθέντων δ' ταῦτα, τοῖς δικαιολογουμένοις τοὺς συμμάχους λόγον, i. ad verbum, locius orationem dederunt. Sic enim & Plautus in Rud. Gripe animum adiuorte ac tace: vt istic prius dicat, audi: loquere tu. Galtenoi' prius Quàm tuo dabis orationem? Dicit & Cicero sermonem dare sed alio sensu, pro loquendi materiam rumoréque ferendi figere. διδόναι item pro immittere Aristot. de mundo. τοῦτο δ' ἐκεῖνο εἰς τὸ σωμάτων δίδωσι, vim in ea quæ sunt contigua immittit. δίδωμι εἰς τὸν πάντας, ἀφείλεν in ciuem, Aristot. δίδωμι εἰς χεῖρας, trado in manus, Aristoph. τὸ θέαμα δίδωσιν, Hom. tradidit. doloribus, vulneraut. Item. δίδωμι, do in matrimonium, ἐδίδουν, δίδωμι τὰ αὐτῆς τῷ ἀνδρὶ, filiam viro nuptui do. δίδωσι τὴν κόρην τῷ ἀνδρὶ, vtrò citrò que inter eos matrimonia contrahebantur, Herodot. δίδωμι τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν χάριν, cuidam cuium nubere, Plut. in Solon. Odyss. ὁ δὲ οἱ ὀπυίει σάμῳ ἢ δίδοῖ μυρὶ' ἄνυτα, illam nuptum dederunt apud Samen. φόβῳ δίδωμι, idem quod superius λόγοις δίδωμι, famam rumoréque spargere. Polyb. in ἐ. δίδωμι τὰς ἐυνοίας, filiam viro nuptui do. δίδωμι μόνων ὕδωρ τῷ βασιλῆος Ἀσσύριον δίδωμι γῆ ὑπὸς ἕιε ὑποτρέφειν, dotamentarium fuse indicem bonorum, vulgò inuentaire. Dei φοβῆ φαντασίαν, ἢ μισεῖ τὸν ὑπόφαντα δίδωμι μεὶ ἐ ὑπὸς. Vide δίδωμι δίδ ωσιν, ὁ, ἡ, qui duorum palmorum est.

Δὶς vide δίω.

Διὸς ἴλιος, Aor. 2. ἀ διεκλάμ, transmisi, transsui.

Διὸς ἴκω, vixit. ἐι διὸς ἴκω, ἢ vixissem, Gaza de Senect. & διὸς ἴκασι, extremum vixerunt.

Διπγῆς, ὁ, ἡ, fidiciſſio. διπγῆς τοῦ σφῆνος.

Διπγῶ, ῶσω, ῶ, fideiubeo. Thucyd. Ὀκταετῶν πολιτῶν τοῦ σφέτερος διπγῶν ἐμβῶσι, i. hospiti spōſione in octaginta talenta dimissi. Et διπγῶσασθαι, spondere, cum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri suo periculo recipit. Synes. εἰ ἢ σφῆτε γωνιάσῃς ἢ τὸ παθὸν ἀπτυκτὸς ἐσομαι, τοῦτο ἢ διπγῶσομαι, magnopere futurum spondeo, vt cum ab vxore & filio diuelar & abripiar, lachrymis ego temperem. Et διπγῶσάμενος ἢ ἐγγυᾶς, cit repignerare, Dionysius Halicarnaſſ. lib. 7. διπγῶσε τὰς τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata, vel cum pecunia vadis loco data corpora redemisset.

Διπγῶσία, oppignero, lib. 2. ἐδίπγε, tit. 14. Bud. ait διπγῶσία, & διπγῶσιμι, significare, spōſione & fideiuſſione aliquem liberare: interdum idem quod ſimplex verbum quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri suo periculo recipit. ἢ pro πγῶσία, despondeo, Poll 3.

Διπγῶσις. fideiuſſoris intercesſio, ὑπογρὰ τινὸς ἐις τὸ δημοσιώσεις παρεμβῆναι, fideiuſſio, intercesſio, ſponſio. Interdum ſimpliciter. ἐφεκτικὸς κἀκεῖθεν, quum rem te præstaturum promittis, & fectum iri tuo periculo.

Διπγίνομαι, ἀφεῖμαι, ἔσομαι, ſuſcito, facio furgere, concito, excito, inuito eximulo. διπγερθεὶς, excitatus, experrectus, expergefactus inv tam reuocatus. Matt. c. 1. διπγερθεὶς ἢ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, experrectus: Alij, excitatus. Experrectus verò dicitur, qui per se vigilare cœpit: Excitatus, & in alterius motu atque excitatione. hoc visum altero natura.

Διπγερσις, εως, ἡ, excitatio:

ωρ, ἡ πικός, ὦ, ὸν concitandi vim habens.
διγνωσταμένη, Hesychio sunt διακινοῦντες infra διδιγνωστάμενοι.
δίδιγμαι, diudicaui, decreui; dignum duxi. Et δίδιγμαι in Aor. 2. pro eodem: à verbo δικαιόω.
δίδιξε, cordi fuit, iudicauit, apud Herodot. pro δίδοξε δι. δοκεῖν ὑπὸ ἀς δίδιξε, vt audiunt, vbi accepit. ἀς δίδιξε τάδε ὑχ ἥκιστα, postquam huic non minimum cordi fuit. tunc ἐπὶ à διαδίγω. δίδιξε ἐν τύπῳ, vide datur intelligi.
δίδρα, effugit.
δίδρια, ὰ, diuisio in augurum disciplina.
δίδριον, ὸ, τὸ, sellula.
δίδυλος, ὁ, ἡ, perspicuus.
δίδυον, ὸ, ὸν, bisellium, sellæ genus.
δίδυος, ὁ, qui diuidet, cui opponitur σωιδίδυος: erat autem verbum augurale apud Aristot. histor. animal. lib. 9. expon. etiam substituit διαφανὴς ἢ λαμπρὸς κατὰ δρα apud Hesych. citat Bud. ex Athen. lib. 5.
δίδυς, ingressus est: à verbo διάδυμι.
δίζαγμένος, disiunctum.
δίζα, ὁ, degebat, viuebat. à verbo διαζάω.
δίζωνος, ὁ, ἡ, brachati.
δίζυς, ὑτος, ὁ, ἡ, dilutus, maceratus. διεδὶς ὑδρηλάμβ. hydrelæo, maceratus. Diosc. lib. 3. cap. 10. Idem lib. 2. διεδὶς ὕδατι, aqua dilutum. διεδὶς λύκνιος, lycium dilutum, madefactum. Idem lib. 1. διεδὶς ἐλαίῳ, oleo dilutus, oleo subactus, madefactus, idem Diosc. lib. 3. à δίδυμι. Aor. 2. pass. διεδύθη.
δίδυτα, madefieri, diluiri: à verbo δίδυμι.
δίδυτος, quod Hesych. exp. διακλάσιν διηρῆσθαι est aor. 2. pass. ab act. them. διαδύνω, differiogo in f usta diminuo.
δίδυτος, tumultuabatur.
δίεγκα, ἀπὸ τοῦ δίεγκ, διένεγκ, Aristoph. Sic ἔξεγκα pro ἤνεγκα, μεθέσει pro μέτρῃ.
δίεδμαι, dispexit, & pernouisse, perspicere.
δίεδνος, ὁ, ἡ, nitidus, liquidus, limpidus, clarus, apertus. διεδὶς ὕδωρ, aqua fyncera, vel διαφανὲς, Theophrast. lib. 6. de caus. plantarum cap. 28.
δίεδμα, allocutus fum: à διαλέγομαι.
δίεδμαι, ὁ, interceptus, distinctus, aliquo interualloditcretus. διεκπεμψίμβ. κεκλῆῖδες φυτοῖς, prata consita arboribus. Lucian. διήκπεμψίμβ. πολλὰς ὁδοὺς κόρος, fermo multis viis inuolutus, obsitus. Idem ἐξεκπεμψίμβ. γράμμα, gemiculatus, geniculis interseptus seu interfectus, Diosc. lib. 2. 2. à verbo διακαμβάνομαι.
δίεκπεμψίμβ, præcise, definite, διεκπερεμψίμβ. Xenoph. in Œcon. Η δὲ ἐφ' ἃ Σώκρατες ἠ διεκπεμψίμβ πολλὰς ἐπιδίδω, ὃ, τι χρὴ παιδὶ ἢ δοῦλον σῶσαι, Iam vero ὃ Socrates & sæpe ipse ita causam dixi, & accusatus sum certa & præcisa hac iudicij formula, quonam sue supplicio, quáue mulcta affici oporteret.
δίεκτος, turbo, conuolutio, Plato de Leg.
δίελκε, vide διαλκύω.
δίελον, diuisi: à διαιρέω.
δίελομαι πάσας, Hesyc. affert pro σκιᾷ ὑ κάματοῦ ἔξ καταπάσας, quo figuratu supra διαλκύω καταπάσας.
δίεμι, διέξειμι, prosequor. διέρχομαι, percurro, refero, transeo, transmitto, penetro: item narro, percenseo, progredior. Præsens huius accipitur in significatione futuri. δίεισι εἰς βάθος, ille descendit, Theophr. de caus. plant. lib. 2. δίεισι ὕδωρ, erumpit. δίεισι πνεῦμα, transmittit alimentum, Ibidem lib. 5. δίεισι διὰ τῶν νεφοσκοπῶν, in morbidum influit, ingreditur. διῆσαν pro συγχωρῆσαν: διελθεῖν ἢ διαβῆναι. Sed δίεισι à verbo δίειμι quod significat ἀκροᾶσθαι ἢ ἀφηρῆμαι. Lucian. ὅπως ἐσπιλθοι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι, iam tibi narrabo.
δίεμβ, à verbo δίδυμι, i. dilutus, διεδὶς. διεμβῦσ οἶνῳ, vino maceratus, dilutus, Dioscor id lib. 2. διεμβῦ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου, qui dilutus albescit. Idem lib. 3.
δίεξις, interualium, διάστασις.
δίεπαίμβ, lingua nuocupaui. Aristot. 2. Œcono. διεπαίμβ ὃ ὡς χρέον παλαι αὐτοῖς ὑπὸ θεῶν.
δίεσπον, vulgaui. πάντα διέσπε, ἢ πάντων ὑπέκοπτος ὧν ἄυπῃ φειδίας, iis omnibus dispenendis moderator Phidias, ἢ spectator ei interfuit, Plut. in Pericle. διάπα τῶν ἀγῶνα, imperium gubernabat. hoc διέπα à διάπω, alterum vero est aor. 2. verbi διαρρδέω. διέπον, διεπόμην, enarra mihi, Homer.
διέρχομαι εἴρξω, π. εἶρχα, prohibeo, coerceo, diduco, distinguo. dirimo, interlepio, distinguo Polyuius. ὑβρίκεται μὴ τῇ μονδίᾳ, διερρύηκε αὐτοῦ τὰς αἰδὰ μέσον κεκλῆῖδες ὀρεινὰς διείργουσι τὸν ἀγῶνα, ἢ τῶν ἀμφιβάτων, dirimere controuersiam, certamen seu litem. βοσκεῖ πόρω διείργεται τὸς ἀπίκας ἢ νῆσος, breui freto insula distinguitur ab Attica. Plutar. in Themist.
διέκκα, disseruit, dixit. Demosth. διεξήνατ, disputatum est, renuntiatum est, διήγηται, διεγρμβῦ, dictus.
διέρομαι, inquiro, interrogo. Nonnus, ὃ πάτερ ᾗ πίζων σε διέρομαι, ex te peto & oro: διείρεο, interroga, αἰτήσατα. Hom. Iliad. ὦμοι τί διείρεαι, i. μυθήσωμαι ἀπρῶτα.

Διεσύω Hes. est διεσήνατ, ἢ σκύω, forsan poetic. epenthesi τῦ ι. p. o διεύσω.
Διείρω, traiicio, transeo, insero, innecto, denso. ἢ διείρε κατὰ τὸ ἐφεξῆς νησὸς, vt διείρει, παραπλεῖσα, ἢ σωιείρει. διείρε λίνῳ, traiiciens lino, Dioscor. lib. 5. cap. 27. filo suspendens, lino confuens: funiculo traiiciens, alij exponunt. διείρηται τὸ παιδάλιον, adigentium paxillos, lib. 2. de causis plantarum Theoph.
Διεραπόξενος, ὁ, ἡ, inhospitalis, simulatè hospitalitatem exercens, per simulationem fallens hospitum. Comici hac appellatione dedecorosa fœdant Spartanos. Aristoph. in Pace de Spartanis loquēs, Οἱ δ' ἀπ' ἄντης ἀσχέτως ἐρεθίζ ἢ διεραπόξενοι, Τῶν δ' ὑπερβάλλοντες. Interpr. Ὑβριστικῶς τὸ ξένιον ἢ ἀφιλόξενοι διὰ ἐφυσίαν, ἢ ὑπεροψίαν. Nec mirum hoc à Spartanis fieri, apud quos lex erat τὸς ξενικὰς.
Διεσίς, ἴντος, ὁ, ἡ ἴσιμι, vel à δίνω, madefaciés. διεσὶς ὕδατι, qui aqua madefecerit, qui diluerit, Dioscor. lib. 4. διεσὶς τὰς πίτυρας αὐτῇ, διεδὶς ἐκ αὐτῆς, i. alas suas expandens, assumpsit eos. cap. 31. Deut. διεσὶς οἶνῳ πᾶν σμύρνιον, subigens vino myrrham, vino myrrham soluës seu diluens. Dioscor. lib. 1. cap. 66.
Διεσοβώω, subeo, intro. Alexand. Aphrod. αὐτὴ διεσοβώων εἰς τὸν πόρος ἢ ἐπὶ σωιὸν ἀ, &c. Idem libro 1. Problem. πῶς γλὼ διεσοβώων.
Διεσθάω, pertransisse.
Διεσθάω, in seditione etat.
Δι' ὧν πέτρας ἐλάσεται, petras transmitteret, inter petras transiret, Apoll. 2. Argon.
Διεκβάλλω, per medium emitto, traiicio. Galen. Δεῖ ἢ διεκβαλεῖν ἢ διείρειν ἢ βελόνῃ ἢ τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλειν ἢ διὰ τὸ πλησίον διάρματος, ὁπόθεν ἐξ αὖ σπλὴν εἰ ἐν διείρειν, ἰ. introrsus extrorsusque penetrare & transfuere, i. ὠθεῖν ἔξωθεν ἔσω ἢ ἔσωθεν ἔξω. διεκβάλλει τὸ ὄρθιον ὅπῃ καιροῦ ἕφυς, transit terminus per verticem mõtis, cap. 15. Iosue.
Διεκβολὴ, ἧσδος, eruptio, & exitus per locum angustum & interseptum. Diodorus, ἐπισωθέντο αὖθις ἐπὶ ἐγχωρίων μὴ τὴς ὑπὸς ὃδι διεκβολὴ. Plutarch. in Demetrio, τὰς εἰς συρίαν ἀπεπειρᾶτ ὀκβολὰς, exitus.
Διεκδικεῖν, persequi, iniuriam alicui illatam vlcisci, tueri: vnde διεκδικεῖν τὰς τύπων ὑσίας, asserere, vendicare. διεκδικεῖν quod & ἐκδικεῖν dicitur. In Pandectis pro tueri & defendere, vt Τὸν ὃ κλήσαντα ἐαυτὸν ἀκεπίνε διεκδικεῖν πᾶς ἐξεσι ρονθέσιν. Alibi, Δῶλαι ἢ μὴ διεκδικεῖν ὑμᾶς ὑπὸ τῆς δικαιοσύης, σωματικὰς τιμωρίαις τας quos dominus non vt suos defendit in iudicio, & pro quibus iudicium noxale subire noluit.
Διεκθρώω, ὦ, excurfus.
Διέκδυσις, ambages, & strophæ tergiuersationum. Plutarc. in Sertorio πλείοις ἢ χρείᾳ διέκδυσι ἀεὶ ἢ μιμηταῖς ὑπὸ φοβδίας, πάσης διεκδύσεως φύγοντα, ἢ δύσκολον κυκλώσεως, ἐμπεσεῖν ὠφοστα ἢ φοβ.
Διεκθέω, d fcurro, excurro. Aristot. de mundo, ἀ χρὴ γὰς διὰ σκοτὸς, ad terram vsque curfim illifum, &c.
Διεκκύπτω, perspicio. διεκκύπτω διὰ τῆ θυρίδι, aspicio per fenestrã, cap. 3. lib. 2. Machab.
Διεκπαίω, μ. ἀορ. ω. π. αἰσα, intercido.
Διεκπεραίω, absoluo rem institutam, & cœptum prosequor ad vltimum, persequor, percurro. Xenophon in Œcon. Σὺ δ' ἢ ὡς ὃ ἐδὲν λέγων πρὸς οἰκονομίας ἀπίλπις, περᾷ τὰ τάσσε ἐ χρήμα διεκπεραίνειν.
Διεκπέμπω, transmitto. Apol. ἀχέ ἐγοντα διὰ ξεφόντων ἐρετμοῖς, Aristop. pro traiicio. πολλὰ θυμῶν δίξας διεκπεμπόντες i. transfigentes ceparum radices. διεκπεμπόντες, transfuellã. διακπέμψ ἐ τὸν ποτισμὸν, humen transmittere, traiicere.
Διεκπερᾶσαι, effugisse, decepisse, ὅπ τὸ σφῶ ἐ κες παυόμενον. Suid.
Διεκπίπτω, per medium elabor & euado, per rimam vel foramen elabor. Capitur etiam pro intercido. διεκπίπτω ὑκ ἐξὸ γραπτὸν ἀνθ, ἢ castris effugio. Plutarc. in Public. Idem de pugna Actiaca, ἀφ' ἢ Κλεοπάτρας ὑξικόντα νῆες ἀφράγμα τὰ ἰσθμὸ ἔπρο διεκπλεῦσαι, ἢ διεκπίπτουσαι, παρεχώρ ὑπόπλουν. Idem in Camillo, διεξέπεσον ὅπ τὸ πλοῖ εἰς τὴν πόλιν οἱ πολλοί, hinc multi in vrbem dilapsi sunt. διεκπίπτω τὴ ὁμίλῳ, per turbam transeo, Philostrat. διεκπίπτει ἐξὸ πόρων, per foramina exit, Plutarch.
Διεκπλέω, per mediam hostium classem enumpere, enauigare, elabi. διεκπλεῖν ἀνολὶ τὸ τειχίσματον ἢ τοῦτον ἐξὸ ἐναυτίων εἰς τοὐπίσω γενέσθαι, Interp. Thucyd.
Διέκπλοος, ὁ, ἡ, οὐς, ὃ, transitus, e-luctio, enauigatio, oppressio nautica, exitus, eruptio per medium hostium classem. διέκπλους ἐξὸν αὐτὸς, eis potestas est naues educendi. Thucyd. Idem, διέκπλους ἢ ὃν ἔσαν, ὑπὸ θυμοῦ ἢ ἰσίμη τὸ πλοῖον ἐαυτοῦ χρῶν ἢ ὑπερφέρω, eis eumpere non licebat. διέκπλουν ποιεῖσθαι, nauigare, Xenoph. in primo. Ἐκλιμένων, Οὕτω ἢ ἐκλέγοντι ἵνα μὴ διέκπλουν σβλίσι, χείρον γὰ ὄπλων. αἱ ἢ ἐξὸ διαλαβόμενοι ἀπίστασιν μὴ ἔσαν ἀπόσας ὅπ μιᾶς, ὡς ἐκεῖς διέκπλουν ἐς ἐφέμενον.
Διεκπλώω, enauigare, cursum tenere.
Διεκπνέω, expiro, exhalo, flo. spiro. Aristot. de mundo, διεκπνέοντα ἐκεῖσε κατ' ἀνάγκας, rectis lineis ἐαπε.

Διεκπεραίωσις, spiraculum, exhalatio, expiratio.
Διεκπρόθυμος, progredior.
Διέκπτωσις, καιρός, elapsus, effugium.
Διεκπρίων, pro διαπρίων. Iliad. β.
Διέκπτωσις, defluxus meatus.
Διεκτελέστερον, magis absolutè, perfectius, διακριβέστερον.
Διεκτέμνω, disseco.
Διεκφαίνω, transparere.
Διεκφεύγω, clam subterfugio.
Διελαύνω, decurso militaris, ἀπὸ πασιᾶ.
Διέλασις, ἡ, ὁ, dem quod διελασία. Xenoph. in Hipparch. Ἐπειδὰν δ' ἐς τάχος διελάσωσι κέλευσι, ἢ ὅπλων δόσιν κελεύσῃ, ἢ ἵππων ἀφ' ἵππου ἐπιβασίαν, & al. am decurrionem compositio gressu instaurare.
Διελαύνω, μάσω, σα, decurro in armis. Accusat. διελαύνω etiam τὸ διείρω, significat, transfigo, traiicio. Lucian. Κλαῖτε ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὦ τὸν θρῆνον διέλασας. Idem ἀκκαλέσαντας δὲ ὁ Ἀρτάκης ἐς ἡ ἀκούδασα διαμαστίζας ἔχει ὑπὸ πυγὴν. Plutarch. Πομπηΐῳ δ' αὐτὸν ἐκ χερῶν διελάσαντι ἀσκὸν ἐπὶ κεφαλὴν πολλῷ ὕδατι, multis iter perequito, equitando, perago. item transfigo, traucio, Lucian. Xenophon.
Διελέγχομαι, ξόμαι, σ. ξάμην, cõuincor in causa, reus fio, redarguor & refutor. Διελεγχμῷ· ποτὲ μὲν ὑπ' ἀσθενείας, defectionis acculatus à quibusdam, Plut. in Fabio.
Διελέγχω, redarguo, coarguo, reuinco, detego, confuto, Accus. ἐπειδὰν τὰς ὑπάρσεις αὐτῶν εἰς ὀλίγον διελέγξωμεν, vbi obiectiones eorum pro viribus confutauerimus, Naz. inz διελέγχειν εἰς μάτην φέρε ἴδωμεν quod ἀβασκανέστερον ἐλέγχωμεν, & ἀβασκάνδην, tectes refutare & refellere, rencere & repudiare.
Διελεεινολογῶ, ὦ, captans misericordiam oratione.
Διελεῖν, partiri, diuidere, distinguere, discernere, διαίρεσις, aperire, patefacere. τὸ διαῤῥῆξαι.
Διελήλυθα, transeo, percurri. διελήλυθε δὲ ὁ ἀφανισμὸς, penetrans cælos. διελήλυθε γὰρ ἡμῶν ἡ ὁδὸς, viam confecisse. διελήλυθε τὸ ἐνιαυτὸν, anno consumpto. διελήλυθε ἡ λόγος, sermonem habui.
Διελθεῖν, trangere, percurrere, discrere. Plato 2. de Republica, διὰ τοῦ διελθεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ ἐπιπόνῳ λόγῳ, 1. verba facere, orationes habere seu orationem. διελθεῖν τὸ βίον, vitã traducere, Plato 2. de Rep. εἰς τὸ ἐπαίδια φήμα διελθεῖν ἔσται, videtur rumor permanasse in Græciam, Plut. in Camil. διελθοῦσαν ἀσυνθήτως τὴν ἰδέαν, vbi sponsionis tempus exiit. διελθόντος χρόνου, tempore interiecto. διελθόντων ἡμῶν, innorum spatio, Lucian. in Anachar. τὰ μὲν πάντα διῆλθον διελθεῖν ὃ βούλομαι.
Διελκυστίνδα, ἡ, ludus puerorum, quum duæ inter se diuisæ partes, alter alteram manibus iunctis ad se retrahere contendit. Pollux lib. 9. Ἡ δὲ διελκυστίνδα, παῖζεται μὲν ὡς δύο πόποιν ὑπὸ παῖδες σπουδάζουσι. ἕλκουσι δὲ ἀλλήλους ἕνα μεταστήσωσι παρ' αὐτοὺς οἱ κρατοῦντες. vulgò vocamus iouer aux bastres.
Διελκύω, ὑσω, τ. ὑκα, distraho, traicio. Accus. Aristoph. διελκυσθῆναι μᾶλλον ἢ ἰκάγ' ἀπ' ἀλλήλοιν, per annulum trahere me possis, transire facias.
Διελλὸς, dirringens, aperiens. διελλὸν πυλίδα, portula perfracta, Iso. in Euag. διελλὸν τὸ περιόδοιον, dissecto pallio demolitus.
Διέμαι, voce passiua significationem habet sui Act. δίνω, madefacio. perfundo, diluo. βρέχω, δύῤῥαμαι. percolo. Aristoph. in Plut. συμπεζωμένων ὅπως ἢ χίτων, εἶτ' ἔξει διέμενον, aceto diluens. Significat etiam aliquando perfequi. ἄδην τὸ δίεσι, ἀοιδὴν, poeticè. Iliad. χ. Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ δρόμον ἵπποι ἀγερμένοι ἠὲ φέρησι δίεται. Alibi, δεινὸν μὲ δίεται ἵππος ἀρηϊφίλου Διομήδεος. Ἕκτορα δ' οὐ δύναμαι διώκειν, ἐπεὶ ἀθάνατοι Μενέλαον ἔτραπε πόδε, πρὸσθεν δ' ἔδιεσι. Iliad. ψ. ἀμ δὲ τ' αὖθ' ὅτε ἵπποι ἀερσίποδες πολὺ θᾶσσον δίωσι, pro fugitantes currunt. Item Pafiué. Dioſc. lib. 3. cap. 55. διέμβρυ· πεφθὲν, qui cito diluitur: vnde διεμβρῦ & διεσθὲ, de quibus iam dictum est. διεμβρύει ἀδ' ὕδατι Θ', aqua soluitis leu madefactis, lib. 8. Dioſc. cap. 63. sed hoc διέμβρυ Θ· potest etiam esse aor. 2. medium à themat. act. δίνω.
Διεμαρτύρω, testificatus sit, cap. 23. Act. Apoſt.
Διεμβλάπτω, inficio.
Διεμβρύω, permanco.
Διεμπαπάω, seu διεμπατάω aut διεμπίπτω, impleo, differcio, vnde pass. præter. διεμπέπλωτο, Hesychius εἰσῤῥέοντο sibi ingerebant.
Διεμπολάω, coemere, mercari. Aristophan. in Acharnens. ὑμπορεῖς χρήματα διεμπολᾶν, Suid. τὰ ἐκ τῆς ἐσχηματισμένης ὑποκρίσεως ἐμπορεύεται.
Διεμφαίνω, inter ostendere. Luci. ἐφαίνετο πολὺ χρῦσὸν ἡ ἔνδυσις διεμφαίνουσα.
Διενέγκας, præstans & διενεγκὼν, eximius à διαφέρω, Ifocr. δίξας καλὸν ὧν οὐδὲν ἦν· ἀλλ' ἐκ δίεσις, κἀπτοσὲς κἀπόσεσθαι. διενέγκαι σκεῦος, deportaret vas. cap. 11. Euang. Marci.
Διενεχθεῖς, ὁπὸς, disidens. διενεχθέντες γνώμῃ, sententiis discrepantes: à διαφέρομαι. Item ratus. διενεχθέντα τὰ μάτηρα, mediocria adueterati. ὑπὲρ ἐμπορίων, Thucyd.
Διενιαυτίζω, totum annum alicui rei incumbo, immoror, perennis ſic Varia.
Διενίσσομαι, obsisto, insto ἐνίσσομαι, inficior, contradico, refragor dissc en lo. Basilius, σφὲ μεταυλίας, Οὐ γὰ τὰ δίκαια δεῖ ἐκ ἐγκλήσεως ἀπάλαγεν, ἀλλ' ἐκεῖ αὐτὰ τὰ δικαιώματα ἐγκρεῖσθαι ἐν τῷ ἐκατὸν λόγῳ, διενίσσεσθαι.
Διενῶ, pro διενίω, bimus. δίενα ἀπέρασπα, bima semiœa. Theophr. de hist l. 7. cap. 1.
Διενοχλέω, perturbo, Chrysost.
Διεντερόνεκρος, τὸ, quæstio de intestino, vel commentum, vel solutio. Aristoph. τὸ δὲ ἐρώτημα ἐκεῖθεν· τὸ διεντερόν μητρὸς.
Διέντρεπομαι, pertendes, diluenter. vide Διεΐς.
Διέξ' ἐλθὼν, Apollon. l. Arg. ἐκεῖνος δ' ἐξ ἀλὸς οὐδμὸν ἱκάνει, maritus ad nuptias reuersus. Item διέξ' ἀλὸς αἰόσσοντα, per currentem mare. Item. κοῖλον δὲ δι' ἐξ ἀλὸς ἔδυνεν ἱκὰς ἐκ mari nauem asperfit. Idem, ἵκα δ' ἐκ πόντου σφυν μέσην, nauem per medium pelagus impellebat & dirigebat. Idem, ἔκα δι' ἐξ αἴσας βεβρῦχαν ἐνοσίχθονι, si per barathra orci iter contenderem.
Διεξάγω, tempero, rego, moneo, transfigo, ago, dirigo. Basil. ἄσπερ ἐν πόντῳ ὁρμὴ διεξάγων τὸν βίον, vitam traducens, Plutarch. εἰμαρμένῃ δὲ νόμως ἀκολουθῶ τῷ τῶν πάντων φύσει, καὶ οὐ διεξάγεται τὸ γενόμενα, per rerum naturam agantur & traducuntur. Gregor. de Deo, ὁ πᾶσι λόγον ἐνδύεις καὶ οὐ τὸ πᾶν φέρεται τῷ διεξάγοντι. Idem ad Basil. πάντα βίον ἡμῖν διεξαγόμενα σοφὸς τὸ νυστάζειν, vitam nostram traducas ac perducas eò quò maximè nostrę salutis interest. Διεξάγω etiam τὸ διαλύω, Item & contrò uerſiam dirimo. Polybius lib. quinto. ἀπηγωνίσατο τὰς φοβερὰς ἐκ τῆς λόγῳ διεξάγων τῶν ὄχλῳ ἐκ πάλιος συρίσεις ἀμφισβητήσεων. Idem libro 1. διεξάγειν τὸ βίον pro vitam tolerare & vitam agere victi tarèque dixit.
Διεξαγωγὴ, transactio, pacificatio, διάλυσις. Polyb. διὰ λόγου πολίτου διεξαγωγῆς. alibi, ἀξιώσαντες αὐθαιρέτους διεξαγωγὰς, ἵνα καταλύσεις ἐκ χρὴ γεγονέναι τὰς τῷ σφέρματα τῆ αἰωνίσεως διεξαγωγὰς. Et διεξαγωγὰ vita, & mora in rerum natura. Damasc. de prouidentia Θεοῦ καὶ βέλτιστ Θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τῇ σοφίᾳ διεξαγόμενα λαμβάνει. Basil. homil. 8. in hexaem. βίου διεξαγωγὰ.
Διεξάδω, raptim enico, & erumpo, profilio, ὑξορμῶ ὑξάλλομαι. Aristotel. de mundo, ὑ ὠὸν κέλυφον διεξάδοντες αὐτῶν, ἐγκαλπίσαν γοντα.
Διέξειμι, narro, transcurro, commemoro, edisſero. Διέξειμι σφέρμανῶν, necum ipſe reputo & mente reuoluo. Hocrat. ad Philipp. διεξέλθω ὅμως τὰ τῶν σφέρμανῶν. Et in Bosir. Σκέψαι δὲ καὶ κεῖνο ὑ διέξεισι σοὶ αὐτὸν, & tecum ipſe pertracto, percenſeque. pro recitare & memoriter proferre. Plutarc. λόγον διεξέλθοντα σφέρων. Διέξειμι etiam ſit transeo, per medium eo, permeo. Paufan. Καὶ ἡ γῆλ Ἀ σωλωσσῶν σπλατὸς πετρώδες διέξεισι. Εἰς δὲ λαπίαν διέξεις, Plutarc. per rum pens, irrumpens.
Διεξελαύνω, peragro, vector, cum copis & exercitu perrumpo, transeo per medium, copias & exercitum duco. διεξελάσαι πρὸς ἵππας, equo fluuium transalle, Plutarc. in Publ. διεξελάσαντες τὸ ἀπύδρον, vbi ficcanea peragrarunt. διεξελάσας ὑ ποταμὸν πεσῶν, equo vectum flumina tranſiliiſſe. Significat etiam poſſe victorium fugientes hoſtes perſequor, & victis inſto. Accuſ.
Διεξελθεῖν, explicare, referre. Plato. σφέρμαμαι δ' ὑξ ἀρχῆς αὐτῶν σε ὑμᾶς διεξελθεῖν, vobis nitar enarrare.
Διεξελῶν, percurrens, incursationibus vastabunt.
Διεξέπρασαν ἐρετμοῖς, remis traiecerunt: cum Accusatiuo, Apoll. lib. 2.
Διεξερέομαι, interrogo, διερωτάω.
Διεξέρπω ζω, perrepo, gradior, erepo. Suet. Horat. Aristot. de mundo, εἰς ὑλικὰς διεξερπύσεις, in palcua erepet, dicitur ab eodem διέρπω, ibidem.
Διεξερεύνομαι, rimor, perſcrutigo. διεξερευνᾶσθαι χρὴ, regio perluſtrans, Plato de Legib.
Διεξέρχομαι, narro, percurro, recenſeo, perſequor, examino, peragro, interſicio, perrumpo, pergo, ad finem vſque perſequor. Aristot. de mundo, μέχρις οὗ διὰ τῶ πάντες διέλεξθεν, quoad per vniuerſum peruſerit. Philo de mundo διεξελθόντες πᾶν ὅλον μετρήσωμεν οἱ κόσμοι φυτῆς, διέρχομαι, & c. quum ſuper præcipuis montibus commentati ſimus, viderimus, & c. id eſt, quum diſſuerimus de plantis, & c. Demoſth. pro Creſiphon. Κἀπ' ἀρχῆς διέλεξθεν τὰ πεπραγμένα, ab ouo ad malum omnia ſum perſecutus. διεξελθεῖν eſt verbis exequi Varroni, vnde Gelius memoriarum veterum exequentiſſimum, dixit Gregorius ὅλης κρίσεως διεξελθόντες, ἡ ὅλῃ κρίσει ἀπευθύνοντες, Omne genus vitij vſquequaque exercentes, & malitiam affectantes. Idem. Τίνος ἕνεκα ἀκροᾶ ἡ ἀκούῃ ἐν διεξέλθοι; non exercuerunt planè conſectari ſunt? Plato 2. de Repub. Ἵνα μὴ συχνὸν λόγον διεξιόντες, vt ne ſuperuacaneum ſermonẽ perſequamur. διεξιὼν τὸν λόγον, eſt oratione perſequi, & enarrare, explicare & commentari: in quo ſignificatur copioſa enarratio. Xenophon, Οὔπω τὸν λόγον διεξέρχει, ἀλλ' πάντων μᾶλλον ἀπὸ ὁμολογουμένων ὑποδείκτε. διεξέρχομαι χρόνον, per regionem iter facio, Plut.

Lycurg

Lycurgo. διεξέρχομαι τὴν ὁδὸν, iter perago, Budæus, διεξελαύνω ἅπαν τὸ ζῶον, per omnia supplicia tum est, Thucydid. διεξέρχομαι, pro διεξέειμι propriè percurrendo enarrabamus. Plato epist. 7. πλοιοκτησίαι διεξέρχομαι.

διεξίημι, pro διεξίεμι, perrumpeus, irrumpens, Plutarch.

διεξίημι, percurro, conficio, narro. Accusat. Iocrat. ὡστε τοσοῦτον διεξῆσαι ὅσον ὑμᾶς αὐτὸς ἐθέλει animo vestro talia expendentibus. οὐκ ἐπιτρέπει τὸ διεξιέναι, de republica quid narrans, Lucianus in Anacharsi. πολλὰ διεξιόντα τοὺς τῶν χρόνων ἀνθρώπους, de temporib. hisce haud incommodè in vsum venire queant, Plut. in Politic.

διεξίπω, exponendum est.

διεξοδικὸς οὐ, ὁ, latus, spatiosus, fusus, plenus. διεξοδικώτερος, latior, κατοπτικώτερος διεξοδικὰς γενέσθαι ἱστορίας, Plutarchus in Fabio. Athen. λόγους διεξοδικοὺς εἶπεν διεξοδικώτατα, latissimè. Budæus in epistolis priorib. τὸ διεξοδικὸν, pars excretoria, id est, per quam corporis excrementa transeunt, & emittuntur. Gaza ex Aristot. de partibus.

διεξόδως, vagè, fusè. latè. plenè. Dionys. Theologus, διὰ τοῦ δεῖν σοφίαν ἢ ψυχὴν τὸ λογικὸν ἔχειν διεξόδως μὲν ἡμῖν καὶ οὐκ ὀλίγα δεδήλωται τοῖς ὀπτικὰ καὶ θεατικὰ πεπραγμένοις, non compendiosè, sed expatiantèr, inquit Budæus: & quod dicitur longè latéque. Alexand. in 1. Topic. πολλοὶ διεξόδως λόγοις, ἢ διεξόδως γε, & quidem fusè ac copiosè. Suid. πλατέως. Hesych. πλατέως.

διεξόδος, ὁ, digressus, decursus, exitus, transitus. Aristotel. de mundo, διεξόδους τοῦ φωτὸς appellat cursus Lunæ. & aliarum erratium quasi perineationes. Item reputatio, mètis agitatio & impulsus, recitatio, enarratio fusa, & explicatio. διδασκαλία καὶ διέξοδος, docendi ratio perfecta & absoluta. Galen. ὁ τῆς διηγήσεως παύσας τὸν λόγον. Plato in Epinomide, & διηγήσεις & διαπορίαι vocat, διέξοδος ἡδὺ ἐγκωμιαστὸν, expostulationum seu criminationum verbosa explicatio, & copiosa commemoratio, Budæus in epistol. prior. διεξόδους βαλόμενοι τῶν λόγων, ſcis quò tendant eorū consilia. διέξοδοι πολεμικαὶ, acierum ordinationes, agminum ordines. acies lustrationes, recensiones. Plato, μιμεῖσθαι καὶ πᾶσαν διέξοδον, castra mouere, Idem Suid. διέξοδοι, ἐκπνοαὶ ἐκδύσεως· ἀπὸ τοῦ διεξοδεῖν. Sophocl. Dauid in Psalm διεξόδους νύκτων κατεῖδον οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐγρηγορὸς pro κεφαλῆς· φύλαγμα τοῦ ὕπνου.

διεξοδεύω, celebro festum, dem cum. ἑορτάζω.

διεξοδεύω, pro διέρχομαι, dissèri, dixi, in secundo Aoristo: ἀ διαφορᾷ.

διεξοδεύω, diripui. διεξεπόρησα, Iliad ἀπὸ διαφθορᾶς. Et διεφθορέμην, pro διηπορηθὴν. Odyss. ὁ. διεφθορέτην πόλις, direpta est vibs.

διεξοδεύω, dispenso, administro, obeo, moderor, dispono, guberno, curo, rego. vnde οἱ ὕπατοι αἰχμὴν διέξοδευτε, consules. Aristotel. de mundo, ὥσπερ ἐν ᾗ ὅλῃ τῷ τοῦ σώματι διέξοδευτε διοδεύται σε res habet etiam in deo, qui mundum vniuersum moderatur. διέξοδος ἀ ἀγῶνα, certamini præsum. διέξοδευτες ἢ ὕπατοι αἰχμὴν, consules, cōsulatum gerentes. Hom. Iliad. α. τὸ μὲν ἀκέλευστον πολεμοιο χάρις ἐμοὶ διέξοδευτε, ὁ στρατιώτης.

διεξοδεύω, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀκριβῶς διεξοδεύειν τὸν πόλεμον, elaboro, excolo, vt διεξεξεύσατο τὴν γῆν, colo terram & subigo: item, destruo, conficio, occido, interimo, Plutarch. φαρμάκοις ὑπεξέφησε διεξεξεύσας τὸ κοινὸν σῶμα. nam διεξεξεύσας id est, διαχεύσας ἢ διαχεισθέντας φοινὸν ἢ δυσκρινῆ, subigo. Depon. Accul. αὐτὸν ὑπὸ τῶ βιαίῳ διεξεξεύσασθαι, quum sibi ob vim acceptam mortem conciuisſet. Plutarchus in Public. διεξεξεύσατο τὴν γῆν, culta terra, Theophrast. διεξεξεύσατο ἀπὸ τοῦ ἀρότου τὴν γῆν, actum fuisset de rebus Persarum, Herodot.

διεξέω, irrito, excito.

διεξέω, suffulcio, firmo, στηρίζω, ἀσφαλίζω διερείδομαι σκίπωνι χερὶ, baculo innitor, Euripid. Aristophan. in Concion. Ἀγ' ἰοὺ ἰοὺ ἀνὴρ ἀνὴρ ἐρετὰς διερείσωμεν τὸ κρῆμα τῇ βακτηρίᾳ, ἰδιατακτικῶς, ἀντὶ τοῦ κατασκευάζειν.

διεξοπλίζω, remigo. Odyss. ξ. χρηστὰ διήρεσσα ἀμφίτριτον νηχεύμενον· κατεπλάτυνα.

διεξοδεύω, expendo, exquiro. διεξετάζω, exploro: vt διεξέξεξεν τὸν λόγον, disputationem excutere, Philoni. Plato 2. de Republic. διεξέξεξεν τὸ ὅλον ἐκτετηκὸς, perfrutari quid sit vtrunque διεξέξεξεν, perfrucor, ὀξετάζω. Chrysost. διεξετασθῆναι πάντα.

διεξεξεύσαι οἱ, perfruteratores.

διεξεκοπὸν pro ἐκκεκοπὸν. Nam ἐκκόπτω, id est, curuitas, κεκυφὸς, κόπτος, ob idque incurua fenectus εἰκὼν γήρως dicitur. Alij exponunt ἐκκοπὸν τὰς ὀρχεῖς ἀφῃρημένας ὀρχεῖς, Hesych.

διεξεκοπὸς, οὐ, ὁ, interpr. Paul. ad Corinth. c. 14.

διεξεκοπὸν, interpretor, σαφηνίζω. Paul. ad Corinth. c. 14. ἢ εἴς διερμηνευόμενα.

διερὸς, ὰ, ὸν, humidus, madidus, ὑγρὸς. recens, splendidus, vegetus: ὰ ἐκ γῆς ἀναχθὲν, humida terra, Theophrastus de causis plantar. libro tertio, διερὸς μᾶλλον, Aristophanes, id est, ὑγρὸς ἐκ τοῦ δακρύων, sic Interpres. διερὸν κλέος, humida via, apollon. διερὸν ῥῆμα, in Epigrammat. σκώμματ' ἀνέρος διερὸν, ibidem, mento madido. Et διερὰ dicuntur auth. Suid. τὰ χείλη τῶν ποτηρίων ἃ ἐδέησεν διὰ τὸ ἢ ὑγρὰ εἶναι ἢ διερά.

διερύω, gradior.

διερράχωται, ὁ, qui rupit: & in Medio διερράγη, dirutus, lacer, corruptus: a verbo διαῤῥήγνυμι διῤῥῆχα, fuere quod disruptū est, Chrysostom. ἱμάτια διῤῥηγότα vestes lessæ, capite quarto, libro primo Reg. διῤῥηγότα χείλη, rimosa labia, fissa labia, Diofcl. 1.

διερρωγὸς, ὸς, ὸν, fortuitò, incōsultò, temerè, perfunctoriè. Polyb. ὧν οὐ παρέργων ἢ διερρωγὸς, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀσφαλοῦς, I terpres non præter intentorem & caiu, sed consulto.

διερρυηκὸς, ὸς, ὸν, fluens, incōsultè. διερρυηκὸς ὑδὼρ πλέτου, diffluens diffluens.

διερυθρῶ, ὼ, rubro distinctus, rubeus.

διερυκωμαι, ὦμαι, ὰ, ὸμαι, prohibeo, separo, interpello, dirimo, id est, impedio aut, veto ne fiat, & in aliud tempus reiicio.

διέρχομαι, intercedo. prætereo, perago, pertransigo, emetior, pertraneo, absolvo, pertequor, percenseo, persuado, permeo, lego, percurro, perlustro. τὰ βιβλία διέρχεσθαι, libros perlegere & explicare. Isocrat. καλὸν ἢ ἡδὺ ὑπόπτευσιν ἐμοὶ μὲν ἐχέτω διέρχεσθαι, id est, enarrare. Idem, παῦτα διέλθειν, hæc dixi, hæc dīserui. διέρχομαι τὸν πλοῦν, tranimitto planitiem. διέρχομαι λόγον, orationem habeo. διέρχομαι τὸν βίον, vitam ago, Plato de Republ. διέρχομαι, pro enumero, cum Accus. & Dativo. Plato 1. de Republ. πάντας ὅσα ἀξιοῦ διεξέρχομαι· ἀρα δεῖ τοῦ διεξιέναι διεξιέναι, quæ de iustis oratione est persecutus. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam transigere, Plato 2. de Republ. πάντα τὸν βίον ἡδὺν ὄντα σκοτῶν διελθόντας. Item. διέρχεσθαι λόγος, dimanare fama dicitur à Plat. in epist. οὐκ ἐμοὶ διῆλθε λόγος περὶ σε συφρονήσαντος τοιοῦτος εἶναι, Syracusis de me fama exorta est, quòd essem mortuus.

διέρχομαι, differam, sed magis est vsitatum præt. διέρχομαι tanquam à διερῶ differui, item enarrari, distinctè commemorari apud Plat.

διερωτάω, μ. ἀσκέω, ξω, interrogo, Accusat. Plato. διερωτῶν αὐτὸν τὸ λεγόμενον.

διεσθίω, rodo, exedo, corrodo διεσθίουσιν, dentibus lacero.

διεσις, perfusio, Plin. mador, Saluft. immissio, Budæus madefactio & percolatio, Sed latiùs transfusio. vide διάχυσις, missio: à δίημι, & hoc à διέημι. Dioscorides de Croco βάπτων ὁ σίτος τας χῆρας, cum madefit & perfunditur aqua. Est etiam verbum nucum: significat enim quum sonus primùm sensū percipi potest, principiúmque est musicis & elementum, vt punctum, & monas arithmeticis. Aristotel. in nono τῆς μὴ τῆ φυσικῆ, ἢ ἐν μουσικῇ δίεσις, ὅτι ἐλάχιστον, ἢ ἐν φωνῇ σύμχυσις. Vitruuius libro quinto, capite quarto, Diesis autem est toni pars quarta. ita in hemitonio duæ dieses sunt collocatæ. Tamen vt author Macrobius in Somnium Scipion. libro secundo, semitonium Pythagorici veteres nominabant diesin: sed sequens vsus sonum semitonio minorem diesin confit uit nominandum. Plato semitonum λεῖμμα vocauit. Apud Boethium libro secundo, capite vigesimo septimo, δίεσις dicitur semitonium minus. vt διτονία, semitonium maius. Apud eundem musices libro quinto, capite quarto Philolaus ἡμιτόνιον esse ait quo duobus tonis maior est sesquialtera proportio, id est, hemitonium minus, cuius dimidium vocatur διάστημα: quanquam in æquas duas partes diuidi non posset re ipsa, quum contineat diesis supra tria cōmata fere dimidium. Hemitonium autem maius, quæ διτονία dicitur, est hemitonium cum commate in superparticulare proportione obseruatum. δίεσις, Suid. ἡ ἐφ' ἑκάτερα τῆς κίνησις ἀπὸ χρωματικοῦ, ἢ ἐπὶ τὸ χρῶμα.

διεσκεμμένως, prudenter, Xen.

διεσκεμμένως, περιέλογος δὲ ἐστιν ὁ ἐπὶ τοῦ ἑρμηνεύοντος ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων, considerare perge. διατηρέσεις, à futuro ἔσομαι ab εἶμι, ἴσυμ.

διεσκεδασμένως, Catul. effusus, subagitata. vide διασκεδάω.

διέσκεδασε. Attice pro διέσκασε aditus per quē nauis intratur. Scholiast. Thucydid. libro quarto, διέσκασε ἀπὸ τοῦ λιμένος ἐπὶ τὰ σώματα τὸν πλοῦν· ὀστία & aditus portus.

διεσκεπὸν κεῖνο ἔχωμεν, Homer. Ilia. C. per usq. Iuuet populum, id est διῆκε, διήγαγετο, διέσωσε τὸ φῶς, extra fl. ssum exiuit, traiecit, prodiit. Homer.

διέσκηκα, disto, diduco. sum discretus, dissideo.

διεσκορακισμένοι, mulieres fricatrices & τριβάδες, quæ prurientibus aliis hominū vicem supplent, Hesych.

διεσκορακίσμεν, afferui, affer eram. διαφθορᾶ ἀπὸ τοῦ.

διεσπες, ὸ ἐς, ὁ, bimus, qui duos annos natus est. διετὴς ηλικ. Bud. in epistol. poster. capite secundo Euangel Matthæi. Νῆπ θε διετοὺς ἢ κατωτέρω παῖδας ἀπέκτα, pueros qui bimuli essent, & minores occidit. διετὴς ὁ τοκος ἢ ὁ ἐλεφαντος ἐστι, biennio vterum gerunt elephantes, libro quarto, de generat. Animal. Aristotel. διετὴς χρόνος, bimatus tempus. τὸ διετὲς, bimatus, spatium duorum annorum. ἔστι δὲ διετὲς τέρας, qui supra biennium sunt pu-

beres, i, iam biennium agunt supra pubertatem, qui sextum decimum annum attingunt, Æschin.

Διετὴς, ὁ, ἡ, anno durans, annuer sarius, ἐπετήσιος, Hom.

Διετία, ας, ἡ, biennium.

Διετίζω, annuum tempus compleo, & viuo in toto anno. Theophrastus libro primo, de histor. plantar. capite tertio, ὅσα δ' ἐπετειόκαρπα ἢ ὅσα διετίζει κ διὰ τοῦ χειμῶνος ὁλοκληρεῖ, biennio durant. ὁ διετίζει ὁ σπόρος, lacerti vita annum non complet, Aristoteles libro Animal. sic Goza, & rectè: nam sextum sequitur, λέγεται γὰρ ὑξάμηνον ἢ ὁ σπόρος, id est, dicitur enim semestris vitæ esse. aliàs vertit, non complet bimatum, sed puto significare, annuum non viuit tempus: quod ex verbis Aristotelis colligere licet, libro nono, capite 37. apud eundem libro nono, c. 41. de vespis, διετῆς vertit, viuit toto anno.

Διέτμηξα, diuisi sunt, ὅσῳ τὸ τμῆμα διετμηξέθησαν, Homerus Iliad. π. τὸν γ' ὡς βλαδέσθαι διέτμηξεν, pro διετμήγησεν Et lib. ψ. ἡ δ' αὖτ' ἐν χρὸς τὸν διέτμηξεν κἠξιώσατο, separati sunt discessérèque concordes & vnanimes.

Διατίθεμαι compono, digero, cõcinno, suo vnumquodq; loco collo co, boni consulo. Idem significat quod διάκειμαι. Lucian. σαίρειν τὸ συμπόσιον ἐκ ἐᾶτε διατίθεσθαι ἕκαστα, σκώπτειν ἀναγκάζει.

Διαθύομαι, idē quod διθύομαι, gaudeo, alacri sum animo & gaudio perfusus, hilaritèr viuo. Basil. ὡς ἂν χάρεσι ἢ διαθυομένοις πλέον ἀδιάστον.

Διθύω, μι. ω, dirigo, guberno, corrigo, persequor. Accus. διθύω τὸν λόγον, corrigere orationem, Lucian. in Anacharsi.

Διθύωντης, ου, ὁ, gubernator.

Διεκκεκώδ. explico, Xenophon, τίς ἐστιν ὧν νῦν ἐπιμνησις, φοβοῦσθαι, ἐὰν μὴ διδιακρινῶμεν ἕκαστα; id est ordines distinctos & explicatos, διακατασχόντες τινὰ μέρη ἕκαστος. Idem, ἀκριβέστερον ἢ πρότερον μεταβολὴς ἐγένετο· ἀλλὰ πάντων διδιακεκινεῖται λόγος, id est, enucleatè disputatur & explicate. Cicero ad Attic. Et simul illud ἀφέλκυσα διδιακρίνεσθαι πολιτικὸν, id est, discuties & enucleabis. διδιακεκώδ apud Polyb. libro tertio, pro discepto & exactè examino. Est & dignoscо, differno, diudico, distinguo. Laert. in Xenone de Dialectica, τὸ ἀληθὲς ἢ τὸ ψεῦδος διμωνύσεσθαι ὑπ' αὐτῆς μὴ τὸ πιθανὸν τὸ τὰ ἀμφίδοξον λεγόμενον διδιλήπτεσθαι. Chrysost. διδιακρίνασθαι τὰ κλίνα τῶν αὐχρῶν.

Διδιμέτρησις, εως, ἡ, dicretio.

Διδιαθέρμαι, cauco, vito, tempero. διδιαλεύομαι κινεῖν, mouere temperotiè Goza. Plato epistol. διανυκτιώσῃς ἀπ παιδιᾶς, cauens ne paruerit, cauens ne quid accidat. Item reuereor, colo. διανυκτίζειν, vereri, vt in Memnonis Eclogis διανυκτίζειν μεμφόμενοι. repreheditionem metuere.

Διανυστίζω, hac & illuc vagor, in modum Eurip. διανυστίζει ὁ ἀὴρ, aer ventilatur ac reciprocatur, Goza.

Διανυτίνω, dilato, inflo.

Διανυτόνω, vires habeo. Apud Theophrast. libro de sensu ἀφ' ἁπλῆς ἕξεως διανυτόνει, τὰ δ' ὅλως εἰσκλίνει ὑ διαίρεσις.

Διανυτύχω, prosperè rem gero, felicitate fruor, viuo feliciter.

Διαφθορὰ, ἡ, corruptio, corruptionem: ἡ διαφθορὰ διαφθορὰ ἅιμα, sanguis corruptus.

Διέψω, ὁ, decoctus, concoctus.

Διαφθείρω pro διαφθορὰν usurpauit Ibycus exempto ν & transposito ρ, teste Etym. pertinet igitur ad διαφθίνω.

Διαφίγγομαι, ἐκ τῆς διαφεύγω, absoluebantur.

Διαχὴς ὁ ἢ ἀδιαιρὴς, διαιρετὸς. duarum partium, distinus, discretus, distinctus, opponuntur apud Platon. διαχὴς & συνεχὴς.

Διαχθάλω, inimicus fum, inimicitias gero, cum decimo apud Athenæum.

Διέκνημι ζω, τὸ κνημὸν diuido, transfigo, disto, cedo, pateo. Xenoph. τὰ πλοῖα ὑρμεῖ διέκνηται, quæ amplius quàm passum vnum distant. Item τὰ πλοῖα διέκνηται, passum vnum distantia. διακνὴς ἔσται πικρὸς ἐσομένοις, epellens diuites amatores, Plutarchus in Alcibiade. διέκνη τὸν φίλων, mediam nubem penetrauit, Nazanzen. Item aperior, diuinor, vt acies rupta, apud Arrian. item diriuo, vel summouco cum Accus. apud Gregor. apud Plutarch. in Anton. διακνῶσι τὰς χεῖρας, expon. brachia expandens. διακρύπτει τὸ γύαμμα ὡ ὑπὸ πλευμόνων, intra literæ velamen ingressi: sic Mosch. apud Nazanzen. διακνῶμι τὸ σφιγκτὸν κ πεπίεσμα, τὸ διυτῆρα σκοτὸν διωθῶ, transemus primum, &c. Idem. διέκνη τὸ ἐπίπεδον. distet ab Epito, Thucydid. διέκνη πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, id est, διέστηκε, magno distiti erant interualllo, Idem. διέκνα διὰ πάντος ἰέναι transigit. Aristotel. libro primo Animal. διέκνασι εἰς κάπτα, ad sinum pertingens, Herodot. διέκνα ὑ ἡ φάρυγξ, fugienti terra hiatu didncta est, & viuum absorbuit: sic in Cõment. Aristoph.

Διαυρίω, ὦ, percolo, διαθῶ, Plut. 6. συμπος.

Διεύκτωτος, repudiabant.

Διΐξα, capra apud Spartanos, αἴξ, Hesych.

Δίζημαι, & δίζημι, & δίζωμι, quæro. Accus. vt Odyss. ο, πατὴρ αἰνότατον δίζηαι φῶτ· & indago, perscrutor, sector, exquiro, scrutor, posco.

Δίζημων, ονος, vestigator, Nonnus.

Δίζημαι, quæro. Item Nonnus, πυμὸν δ' ἢ μετέρῳ ὑ δίζημαι. Accus. δίζηται ποιεῖν, do operam vt faciam.

Δίζω, apud Theoph. alicubi pro δίεζω.

Δίζυξος, biiugus, duplex. Iliad. ε. δίζυγες ἵπποι, biiuges. δίζυξ ἀνὴρ, ἀνὰ δύο ἐζευγμένοι, & libro primo Epigramm. δίζυξ βύστις, duplex eloquium, dicitur etiam δίζυγος apud Nonn. ἢ μετ' δίζυγον ἦμαρ, post biduum.

Δίζω, μι. σω, ω. κω. dubito, curo, exploro, φροντίζω, ἐρεύνω, ζητῶ.

Διηγέομαι, μι. ήσομαι, ω. ημαι, narro, enarro, commemoro, declaro, expono, interpretor. Accus.

Διήγημα, ατος, τὸ. narratio, narratus Ouid. Aphthonius in progymn. διήγημα ἐστὶν λόγος σαφὴς μετὰ ἐπιτροπῆς ἀγωγὸς ἐπὶ πρᾶγμα γεγονὸς ἢ ὡς γεγονός· ἢ πλάσεως πρόσωπα ἀφίησι μὴ γὰρ πάσα ἡ ἰλιὰς ἀφήγημα ἐστὶν, ἀλλ' ἡ περὶ ἀχιλλέως ἢ ὀδυσσέως κ πατρόκλου.

Διηγητικὸς, ἡ, qui narrationibus delectatur, quasi narratiuus.

Διηγητικὸς, quasi narratiuè.

Διήγησις, εως, ἡ, narratio, enarratio, historia. Sunt qui volunt διήγησιν dici poesin prolixiùs rem absoluentem: διήγησις verò quæ breuiùs ac succinctiùs. Sed hoc quoque ab ἔκφρασις differt. nam διήγησις nouam habet rerum expositionem: ἔκφρασις autem fere oculis audientium etiam subiicit. Illud item κβ' ὅλως ἐν πάσῃ ποιήσει, id est, vniuersum inquirit, sicut in Athenienses à Lacedæmoniis esse bellatum: ἔκφρασις autem per partes, vti quæ genere belli, quibúsque machinarum tormentis.

Διηγνοημένως, τὸ, ignoratum.

Διίεμαι, πτέσθαι, volant per aerem, Apoll. 2. Arg.

Διΐεσθαι, percolandum est.

Διΐημι, μι. ήσω, ω. κα, transmitto & liquo, percolo, διηθῶ, purgo incerniculo. incerniculum autem est cribri genus, ab incendo nominatum, sed dicitur de siccis Horat. fatyr. libro secundo. Primus & inueni piper album cum sale nigro incretum, Alexand. Aphrodis. libro primo Problema. τὸ κιττόμμι ἐστὶ γῆ ὑ διὰ τῆς πόρου τῆς διηθέτας, id est, per terræ foramina transmittitur. διηθέτω γάλα, lac transmissum elicitur. διηθῆ οἶνον vino expleo, Herodot. οἶνον διηθεῖς πυρέσσοντα, vinum stillas fibricitanti. Plutarch.

Διήθω, μι. ήσω. ω. κα. stillo, colo, transcolo, transmitto, διυλίζω, erecto, dist. illo, propino. hinc

Διήθησις, εως, ἡ percolatio, vt ita dicam, Plin. transfusio, διύλισις, ὁ ρωσις, ἔκκρισις.

Διΐειν, ει, dixi, percurri, Nonn.

Διικνοειδῶς, exactè, Aristot. in Rheth.

Διΐκω, tendo, peruado, penetro, peruenio, pertineo, transeo, c porrigo, transmeo, dirimo. Aristote. de mundo, ἐδήμιε εἰς ἅπαντον διΐκνουσα, ad pontum pertinet. Ibidem, ὁ πᾶν μέχρι διὰ πάντων διΐκνουσα διώκουσα διικόμενος, id est, vniuersitatem ipsa vis vper omnia pertinens certo ordine. διΐκνων ὡς αὐτὸν ἀπέρμων ὑ τῆς αὐτοῦ, id est, pertinens. Deus scilicet, ab auo sempiterno ad vltimum æuum, descripsit. Proclus, ὁ μέχρι σ' ἀπὸ ἀπέρμονος τέρμονος σφόδρα διΐκνων. id est, pertinens ad globum sixatum & ruinosum. ἐδὲν διΐκει σφῶν. ex eis percipitur voluptas, Philostr. διΐκε τὸ δῆμον ὀργὴ· πολὺ, ἐπρεπτυς & acclamatio populi secuta est. Plut. in Fabio. Bud. in epist. post. διΐκειν εἰς οὖς ἀφανοε. Eurip διΐκε φήμη, fama peruolauit, fama increbruit.

Διΐκων· vide Διάκων.

Διικάσια, δύος, transitus, traiectus.

Διικάνω, peruasi, accusat. Sophocl. διικνεῖ ἀχμαιὸς πάντας, ad Græcos omnes peruenit. vide Διέρχομαι. διικνεῖν ὁ λόγος, palàm factus est, exortus est rumor fcu fama.

Διικάτης, Hesych. κακοῦργος, ἀπατεών.

Διίκνυσις, separatio, διιαχωρισμὸς ἢ διήθησις. Hesych. διίσθη, χωρισθήσομαι

Διικνωθείς, ἔντος, insolatus, Theophrastus libro quarto, histor. plantar.

Διικνωμβάς, τὰ, varia.

Διιμερόω, totum diem aliquid facere.

Διιμεύω, mitigo, emollio.

Διιμερόω, μι. ώσω, ω. κα, diem totum exerceo. Neut. absol.

Διιπαω, aperio, madefacio, perfundo. διυηχέω. Theophr. οἶνον κατὰ διεῖς, perfundens & percolans. vide διεῖς.

Διιωνεύς, ὁ, ὁ ἢ ἡ continuus, longus, μακρὸς. Odyss. ξ, νάνεσιν ἢ δύσπλοα διιωνέσσι χάραμβ· διιωνὸς καμπὸς, fructus restibilis. διιωνὸς, assiduè, iugiter. Apollon. 2. Argonaut. φάσα διιωνὲς εἰ διιωνὲς. in perpetuum continenter, perpetuò. In epist. ad Hec. 7. πρὸς τὸ διιωνὲς τῆς πνοῆς. Nazan.

Διιωνίκως, identidem, assiduè, continuè. Hesiod. ἅπαντα διιωνίκως τάνεσι, ἡ prolixè omnia recensiut.

Διιπέχθω, differi à διαφέρομαι διιωνέχθη θεὸς ἐ ἀνθρώπῳ, aduersus fecerunt, Plutarch. in Numa. διιωνέχθησαν πρὸς τὸν κλῆσιν, nomine differnerunt, Nazanz. διιωνέχθη ἀπὸ, dissensit ab eo Thucydid.

Διιωσιωθῶ, μι, ὁ, fiotens: à διαιθέζω.

Διίωνι

διαπονέω, peregrè ſic dicitur. διαπόνω.

διάπορος, vel ἄπορος, vaſto, deuaſto, depopulor.

διαπτοέω, decepti ſunt: à διαπτάω.

διαπτύω, minabatur: à διαπτύω.

διαπτύω, ὦ, ὅσον, in continentem redigo, in Epigr. διαπτύσαντες δὲ λεπτὰ, i. fecit vt eſſet continens.

διαρέω, ἀνδρὸς διανέξεται. Heſych.

διαρθρόω, ἀορ. 1. act. verb. διαρθρώσω. Διάρθρωσι χρησὶ τοῖς χυμοῖς ὁ κύαθος ἐκπεμπόμενος.

διαρὸς, τὸ, cœnaculum, ſcala. Heſych. διαρὸν ὦον, ἢ κλιμακίδ.

διαρρήδην, diſtinctus, diuiſus, ſeparatus. διαρρήδην ἢ κλῆσιν, id eſt, partiti hæreditatem. διαρρωπᾶται διαρρήδην τὸ σῶμα, perſonæ diuiſo rictu.

διαρρήδης, diuiſim, diſtinctè. διαρρηδὸν, κατακεκλιδ.

διάρρις, πᾶς ἰὼν ἢ ἄπλοκτος κρηδεῖσιν Heſych. bipennis nauis quæ binis remis agitur.

διαρρίπτω, pro διαρρήσσω, apud Platon. & Ariſtotel. Bud. Comm.

διαρτάω, διαστάσεται, apud Hippocrat. διαρτᾶ γὰρ μᾶλλ. lib. 2. id eſt, διανθάνει ἢ τὸ διαλεῖν.

διάρτης, Apollon. ſecundo Argonaut. διὸ ἢ δι' αὐτῆς πετρώδη πόντου ἢ σὺν πέτρησι δίοπας: vbi Interpr. διάπτης διαρρήκτης πεπαλεύων. Homerus Iliad. 4, aliter, κρὰς τε μὲ βίπτε ἑκὰς πέλαγος διάπτης, pro ἐκφοβέσας, διώξας, vt interpr. exp.

διαπτείς, τὸ, protenſum, ſubtile, διαπτεμμένον λεπτὸν, Heſych.

διάρσια, feminiedimnus.

διάρτηται, idem quod ὑξύλωται, id eſt, ἀχρείωται, λέγεται ἢ ὁ ὑξύλωται κατὰ τὸν γλωσσίδων τρόπον τοῖς ὠδοῖς.

διάρτια, ſanauit: à διάρτιος. Nicand. in Theriac. ῥηγνυμένων ὀλοργυδὲς δὴ φύσι πικρὸ χυμέτλα. Heſych. ὑξῦλωται. Etymolog. verbo διάκλασ quoniam ὁ ἀφύσσων ἢ αὐτὸν διακόπτει τὸ αὐτοῦ ὑλῶδον, verbo proculdubio reſpiciens ad hunc locum, Homeri Odyſſ. τ. ὃ δέμνι φθαλῶν ὃ ἔλαστι σὺς Ἰσμοῖο ὑφὴ πολλὸν ἢ διάρτια σαρκὸς ὀδὼν multum carnis exhauſit, ſeu extraxit veluti hauſtu vel diſcidit.

διάρτιλλ, quidam Ariſtotelici Interpretes vocant facultatem, qua ſtreptus ad auditum producitur, quaſi perſoniam dixeris. Cęl. libro octauo, capite vigeſimoquinto. διάρτ Suid. ἢ ὀβελὸς διαπεφραγμένος ἀνάμεσα ἢ δύο ἢ πλείονας ἢ τὸ αὐτὸ μέρος ἐστρωμένα.

διάρτη, panis ſpecies, teſte Heſych.

διάρτιον, τὸ, perſonans.

διάρτιος, ὁ, ἢ, bimaris, qui vtrinque mari alluitur. Actor 27. ἐις τόπον δίθαλασσον ἐπέκειλαν τὴν ναῦν.

διάρτιος, ὁ, cui victus geminus eſt, qui eſt victus gemini, Ariſtot. l. 9. Anim. c. 17.

διάρτιος, ὁ, duplex numen.

διάρτιος, οἱ, qui duplex numen aſſerunt in diuinitate: ſicut τρίθεοι, qui tertionem in eadem adſtruunt, Nazian.

διάρτιος, ὁ, oliua maior.

διάρτιος, ὁ, ἢ, diſſidium, diſſenſio, διχοστασία.

διάρτιος, ὁ, ἢ, ἐπιτριταῖος, ἢ ἀντιπαπῆς, bacchica.

διάρτιος, ὁ, furo Athen.

διάρτιος, ὁ, in Epigrammat. quaſi duabus ianuis in lucem editus: à διάρτιος & βαίνω, vel quòd in dithyro antro ἢ νύμφης nutritus ſit.

διάρτιος, qui Dithyrambos faciunt, Dithyramborũ poetæ. coſ ti dictionibus πολυπλόκοις, Ariſtophanis interpres ſcribit, apud quem carpuntur. Idem dicuntur ab eodem Ariſtophane, κυκλοδιδάσκαλοι & διθυραμβοδιδάσκαλοι. Eorum argumẽtum erat liber pater: eorúmque chori κυκλικοὶ dicebantur, ad diſcrimen tragicorum, & comicorum, qui quadrati, perpetua comprehenſione verſiculo, contexebant, quod docet Ariſtot. in Rhetth. & in Probl.

διθύραμβος, ὁ, ἢ, metri genus in honorem Bacchi decantari ſolitum. Xenoph. ὅθι ἢ διθύραμβος μελανιππίδου μεγίστα τὰ θαύματα. Item cognomen Bacchi. ἀφ' τὸ δύο θύρας ἔχειν, quòd bis natus duas veluti ianuas penetrarit. Dithyrambum prius omnium fertur Arion Corinthi fec ſſe, nominaſſe & docuiſſe, Herodot. l. 1.

διθύραμβος τοιοῦτος ἔλεγε πολλὰ ἢ ἄτοπα, de ſtultis ἢ ἀδόλεσχον dicitur.

διθυραμβώδης, dithyrambicum tumorem oratione ſpirans.

διθύρεος, ὁ, ἢ, ὁ, duplex, ἀπὸ τῶν δύο θυρῶν, qui duplici corpore clauditur: bipatulus. διθύρεος πόλις, templum duarum ianuarum. apud Pollucem & Heſych. διθύρεον ἑκατομπέδιον appellatur τὸ ἀπὸ τῶν δύο πλέθρων ἢ κυάμων, biualuis ſtatuæ ſtrues, Ariſtoteles libro tertio, de generatione Animal διθύρεον, quoddam genus cõcharum appellat idem Ariſtotel. lib. 4. Anim. Gaza biualue interpretatur.

διός, Ioui, à nominatiuo Ζεὺς· ἀπὸ συγκοπῆς, ἀφ' ὃ πίπτουσι τὰ ἀπὸ τοῦ συμφώνου.

διόσμος, genus pedis, ὃ duplicato iambo conſtans. Interp. Hermogen.

διόσσομαι, ἀναγνώσεσθαι ἢ διηγήσεσθαι, & commemorare, & orationem habere. Iſocrat. Λοιπὸν οὖν ἐστὶν ὧν ἐφ' ἡμῖν διόσσομαι τοὺς διαλόγους βίου, vitam degere. Plato in Gorg.

διόσπορος, apud Hippocr. ποτηρὸν ἢ διόσπορον.

διόσσυτος, ſimul euntium.

διόσσω, διώσω, transmitto Xenophon. κ. ἐδίωξε τὸ φορτηγὸν διὰ τῆς χώρας, ἐξέπεμψε διὰ τῆς χώρας, διέπεμψε. ſic Theodor. libro 6. de cauſ. & Ariſtotel. de Anim. 3 Item dimitto, ἀφίημι, ἀπολύω τινα. Plutarchus in Demetrio, λυσίμαχον ἐδίωξε διαπεμψάμενος. διώκω verò à διά & ἴκω, vado, diſcurro, percurro. Item κατανοέω, narro, commemoro, orationem habeo. Item διώκω, aſpergo, perfundo, diluo. vnde διώκομαι, paſſiuum, & διώξις· διώκτων ὑγρότητα, humorem tranſmittit, Ariſtoteles libro nono Animal. διώκτας ἐκ τῆ σάλπιγξ ex caudice excerpitur, Theophraſtus libro quinto, capite quarto hiſtor. plantar. διώκουσι σπυρίμα αἰσθητὰ, ſpiritum rotum ad ſe recipit, libro quinto hiſtor. plantar. Theophraſtus. διώκουσι ποδὸς ἢ βλάστησιν, quæ tranſeurrit in germen. Idem 1. 6. c. 16. de cauſ. pl.

διώκτωρ, ὁ, gubernator, διώκτωρ, ὁ, διώκτης, ἢ διοικητής.

διώκω, dirimo, gubernare, rego.

διώκτης Suidæ ὁ διαδιώκων.

διώκω, perhumecto. διώκεται ζοφώδης ἢ γῆς, ſolo humeſcente, Theophraſt. l. 5. de cauſ. pl.

διώκω, μιξόμεν, μιξόμεν, ὁμιλῶ, permiſceo, pertranſeo, pertingo, permeo, pertendo, tranſigo, percurro, cedſſero. Iliad 1, πάντα διέξεμι, pro permeo, Ariſtoteles de mundo, ὅθεν πᾶν διέκειται, id eſt, per vniuerſum peruadere.

διώκω, permeabile, Gaza.

διώκω, Ioualis.

διώκω, ὁ, ἢ, propriè idem quod à Ioue delapſus, vel cælitus, fluens à Ioue vel ab imbre, turgens ſrapidus. Homer. διόπετες vocat fluuios, non torrentes ſolùm, verumetiam omnia flumina, quòd imbribus aquæ pluuiæ omnia complentur. τὰ διόπετα σαθρὰ, i. ὑσατόβλητα ſtatua ſub dio. Eurip.

διόπολια, τὰ feſtum Athenis, priſcum, dictum quòd in eo Ioui πολιεῖ ſacrificaretur: eadem διάσια dicuntur. Hinc διοπολιάδαι apud Ariſtophan. νεφ. ἀς ἀφ' ἁ ἢ διοπολιάδη, &c. pro priſcis & obſoletis.

διόσπασις, æqueſte certamen, Suid. διόσπασία, ἢ αἰσθασία, ἀφ' ὑ ἴσως ἄωμαι. ſed corrigendum διόσπασία ἢ αἰσθασία.

διόσπαμαι, diſſideo ſic διέχομαι. Demoſthen. ἀεὶ στρατιᾶς, ὅτ' ἐτὸ ἢ Πελοποννήσου ἅπασα διεῖκτο. Sic in illo Homerico, Ἐξ ἧ διέκριθεν ἔριδος, Iliad. 4, diſcedere Latinè id dicitur. Liuius libro nono ab vrbe. Ex eo tempore in duas partes diſceſſit ciuitas, &c. διέκριμαι, diſcrepo, differo Ariſtotel 4. de generat. διέκρικε μὲν ὠὸν ὅλως ποιῆσαι πολλὰ τῶ τὸ ὅλον ἢ τὸ ἀρρεν, natura diuerſa fuit. Polyb. ἢ πλεονεξία τὴν δικαιοσύνη πολιτεύμα τὰ πεμέμιον ὀρθῶς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς, ἀπλῶς δὲ, οὐς ἔπρε, ἐπῶν, διαφέρει. Διέκριμαι, diuiſus ſum & diremptus diſtractuſque Ariſtotel. διέκριμαι ἢ ἀδιαθέν ἢν μεγάλη φλὴξ ἢ ἰσχὺς κατὰ ἢ ἐκαπέλασεν ἐκ ἐκ τὸ σῶμα. Idem, Ὁ ἢ ἀνέμων ἐν τοῖς ὑστάτοις τοσοῦτον διέχειν ἀλ τὸ δυνατὸν ὁ ἐν ἐχεῖ τοῦτο ἀνέμους. Plutarch. ἐξ ἐκεῖ ἅπαξ ὁ δῆμος διέστη, Poſtquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit. Sic Latinè diſcedere ἠγνυθὴ ſignificat, & hiare. Cicero ſecundo de Diuinat. Quum duo ſoles viſi eſſent, & cælum diſceſſiſſe viſum eſſet. Hinc cæli diſceſſus, vel terræ, id eſt, ῥῆγμάτης Ariſtoteli. Dicitur etiam ἢ γῆ διέστη, pro χάσκη, diſceſſit. Liban. τοῦτο ἐφορᾶτος ἐλλὴ, γῆς διαστῆναι βωμοὺς; διέστηκεν, πῆς ἐφ' ὧ διέστηκε, ἢ ὅθι διέη, ἢ ὅθι πάτια, σώμα ἔσχ Η πε διέστασε, interualluum. Actiuè Plato ſecundo de Republ. dixit, ἵνα διαστησόμεθα τὸν τε ἢ ἀκμὴ τοῦτο ἢ ἀδικώτατον, ſeiungamus & ſeiunxerimus. Lucæ capite vltim. διέστησε αὐτὸ, ab eis diſceſſit. Interpr. diſiunctus eſt.

διέχαω ſeparo.

διέχω, μι πῆσα σάκκα, diſtingo, diuido, rumpo, ſeiungo. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀσφαλείας, ἢ ὅ τίς ἐκ αὐτῆς διέστησε τὸν τοίχους κεκραγώς, Quis noſtrum non rupſſet parietes clamore? Item diſcrepo, diſſideo, diſcordo, differo. Ariſtotel. διέχειν ὧν ἐοικε ποιῆσαι πολλὰ τῶ τὸ ὅλον ἢ τὸ ἄρρεν, natura diuerſa fuit, διέστη τὸ πλῆθ populus ſeditione agitatus eſt Ioſeph. Item diſſecio, dirimo, ad diſſidium impello. διέχειμι τὴν ἡμέραν, dirimere tempus, Budæus Commentar. διέχειμαι τῆ ἀρχῆς, ab imperio diſtat, differt, Ariſtoteles libro ſeptimo Politic. διαστάσας μικρὸν χρόνον, aliquantulum temporis immoratus. Plutarch. διέχειν ἀφ' τὸ μέρος, à parte diſtat. Idem, διέστάσαι ἀλλοις ἡμῖν, à nobis alios diſſociare. Thucydid διέχειν ὑπὸ στασεως, terræ motu diſcuſſa.

διέχομαι, ἢ διέχομαι. affirmo, contendo dicendo. Plato in epiſtol. ἀλλὰ διέχομαι οὐ ἐχ εἷς τ' ἄλλο αὐτοκράτωρ τοῖς διαβάλλουσι ἡμᾶς, fortiter diebam te parem non fore, &c.

assequebar. pro αὐτὸς ἐμαυτῷ ἐπιλύω.

Δικάζω, ἰῶ Δίκῃ, superior ium virtus. Genit.

Δικαιόω, inveniet gire, in Galeomyomachia.

Δικαζόδικος, iudicio premi, iudicio circumueniri, iudicium subire: item cuius & priuato iure agere, lites agere, certare, ambigere, vt Cicer. loquitur, hoc est, ἀγχιβασιλεύειν. ius vocare, rem diudicandum in iudicium trahere. ὁ δικαζόμενος & δικάζων fiue accusator sit, siue defensor, siue reus, vt Rom in vnico vocabulo reos appellabant, quicunq; habebat causam quæ in iudicio agebatur, Cic. reos autem appello non eos modo qui arguuntur, sed omnes quorum de re disceptatur. Lucian. ἐξὸν μισθὸν τῇ μαθητῇ δικαζέσθω. de mercede discipulum in ius vocans. Aristophan. νῦν αὖτε ἀκαρὴ δικαιοσύνη δικάζομεν id est, crimen obiicio, & accuso, postulo, defero. δικαζόμενος τὸν θεὸν κρίνομαι. Aristophan. νῦν δικάζεται ἐμοὶ καὶ τοῦ κήπου. Aristophan. νῦν δικάζεται ἐμοὶ καὶ τοῦ κήπου. pugnantur de re in iudicium me vocatores. Odyss. λ. Τὼ μὲν ἔπειτ' ἐνίκησα δικαζόμενος· ἐξῇ μοι τὸ ἔτι νῦν ἀμφ' ἀγελάων. contendes iudicio. ἢ ποτὲ δὴν ἐν δικασπόλοις ἀγορᾶφι δικάζων. in quo Tullius non Diomedes, aduersarius exstitit, Plutarchus in Alcibiade. δικαζόμενος πρὸς τὸ δῆμος. Nazianzen. τὰς δίκας δικαζούσης, iudicii exercere, Aristoteli. in Politic. δικάζομαι πρὸς τὰς σωφρονικὰς, iudicio contendo. &c. Æschin. in epistol. Οὐ τοῖς τῆδε πολιτικοῖς δικαίοις δικάζεσθαι, καλοῖς ἀγαθοῖς. Hesiod. δικάζεσθαι ἀξιοῦν, iudicium subire volens. δικαζόμενος τῇ ψυχῇ κακόπους, animum in ius voco ob munus male administratum. Plutarchus. Sicut δικαζόμενος, διαδικαζόμενος. Demosthen. καὶ Νικιᾶ οἰόν τ' ἦν τῶν ἐν τοῖς φίλοις διαδικαζομένῳ τὰ πρέποντα, oportere de rebus inter me & illum controuersis arbitrium amicis permittere. hoc est, iudices amicos conferre. Xenoph. ἐπιλαμβανόμενος τῶν ἀμελούντων ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ οὐ διαγιγνώσκειν ἐν αὐτῇ τὰ πολεμιώτατα ἢ δικαζόμενος, id est, iudicium subire. Plato in Phædo. ἐπειδὴ δ' ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ πεπρωμένον τοῦτο ἡ ὁ δαίμων ἄγοντος κοῦζει, ὥσπερ τὸν ὑφ' ἡδονῆς ἀνιαρὸν οἱ τῶν κρανίων ἐξ ὀστῶν ἁπάντων ἐξ οἵων ἦν, id est, ciuitam dicunt, διὸ σώφρων γε καὶ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος ἐγένετο. Loquitur enim per præterituin, quod Latini per præsens tempus: hoc est, mortis vt causam dicant. Dinarch. aliter vsus κρίνεσθαι. δικάζεσθαι δὲ ὅταν τοῦ ἀρχεῖν πάρεσμεν βουλομένοις ἀλλ' ἀναγκαίως ἢ δικαιοσύνης, in diferimen iudicii quæ vocatur, an vera nec ne renuntiarit, quum τὸ κλῆρον iudicibus faceret.

Δικαζόμενος, ου, ὁ, iudicio pertiquor, iudicandi munus obeo, de eo sententiam, iudico causam, quæstionem ago, discepto. Apollon. 2. δίκας καὶ τὰς δίκας ζητοῦσι, populorum disceptat controuersias. δικάζω τὴν γεροντικὴν ἀξιοῦσιν Æschin. δικάζω ἐνδίκως, vnicuique quod suum. Herodot. δίκας διοίζεται, ius dicunt, feruntsententiam. δικάζειν τοὺς ἀδικοῦντας, ius dicere, Demosthen. δικάζειν τοῦ ἀδικήσαι φάσκοντι, dico ius, &c. Plato de Leg. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει, de homicidiis causas iudicat, Lucianus in Anacharsi.

Δικαιάρχης, ου, ὁ, Pureoli, vibs.

Δικαίαρχος, ὁ, Dicæarchus, proprium, historici, Plut

Δικαιοδοσία, ἡ, locus causæ: item iurisdictio. Polyb. ὅταν ὁ τὸ δίκαιον ὑπολαβὼν ἄδηλος τῇ δίκαιον οὗτον ἢ ἐξ ὑμοῖς, καὶ τινες ἄλλας ὑποκειμένης δικαιοδοσίας, αἱρῇ τὸν βλάπτοις ἀφορμὰς

Δικαιοδότης, ου, ὁ, iuris dator. Qui recturus prouinciam mittitur, is in viciem principis obtinet: sub eo est qui δικαιοδότης dicitur. i. iura reddens, & iurisdictionem habens, Budæus in Annot. δικαστής, Suid.

Δικαιοδοτεῖν, ius dicere, in Pandect.

Δικαιοπρακτικὰ, ἡ, ius sum & rectum iudicium. Paulus 1. c. ad Rom. δικαιοπραξία τὸ ἔθος.

Δικαιοπράκτης, iustus iudex.

Δικαιορρόω, ὦ, declamo, causas ago seu oro, iura dico, accuso, respondeo, iure contendo. Aristot. in Rhetoric. καὶ ὑπὲρ ἀὐτὸν ὅταν ἀπὸν ἢ ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἐπιβουλεύειν, ὅσῳ ἰσοψηφίας ἔσται, διὰ τὸν ἀσυμβούλευτον τὸ δικαιορρόω.

Δικαιορρόος, iura allegare, & in iure disceptare, partes suas defendere, quod canfitiferi Plautus dixit. Quintilian. & Iurisc. allegire appellant, hoc est, φοιτητεῖν, σοφίζεσθαι, & παρέχεσθαι, & σοφίσεσθαι: hæc enim omni fere de eodem dicuntur. Accipitur & pro ἀμφισβητεῖν, & διαξέσθαι, contendere, litigare. Athen. ἐδικαιορρόησεν ἐκεῖ με, mecum amice expostulabat, quod iniuriã ei intulissem. Lucian. in Prometh. ἀδίκως αὖ σοι ἡ δίκαιος ὀφειλόμενα ἐξῆ πρὸ ἐγκλημάτων, & de criminibus obrectis iubens tecum disceptatum. Idem de sacrificiis, χρύσεα δὲ αὖ ἡ σοφὰ σὰ ἐπιλοιπὰ τῶν χάρεν, δικαιορρόησεν ἡ ἀπωτὴ τῶν ἀμείλιχα, id est, causificatur sua beneficia commemorans. δικαιολογεῖσθαι πρὸς τὴν πόλιν, de iniuria tecum discepto, Plutarch. in Apoph. h. δικαιολογήσασθαι πρὸς αὐτὸν, ipsi respondebo. In Pandectis. τὰ δικαιολογηθέντα, quæ in iudicio sunt allegata, & quæ vtrinque disceptata sunt à litigatoribus, Budæus in Annotat. & Comment.

Δικαιολογία, idem quod δικαίωμα.

Δικαιολογία, est causæ defensio, iuris sui in medium prolatio, quod pro causæ firmamento dici potest. Libanius, καιρὸς μὲν ἦν ἡ εἰπεῖν τοὺς δικαιολογίας ἐχομένους· ἐγὼ δὲ ἡμῖν ἐπιτρέψατε τὸν συμβουλεύσασθαι τῇ πόλει, id est, mittitur præcipuè vtilitate & iustitia Plutarch. ἀδεὲς ἀσφαλείας, τοῦ μὴ ἀκαιρολεξίας τῷ καλεῖσθαι τὴν δικαιολογίαν, εἰς ὃ δὲ ἡμῖν ἐμπεσεῖν τῷ καλεῖσθαι τὴν δικαιολογίαν, τὸ ἀδικεῖν. Δικαιολογία, æquitatis ratio, iurisdictiis materia, Aristotel. in Rhetoric. Dicæologia apud Rhetium Lupum, est quum æquitatem causæ quàm maximè breui sententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, iurisdicialis.

Δικαιολόγος, aduocatus, causidicus, δικαιολόγος βασιλικὸς, regius aduocatus. Budæus epist. prior.

Δικαιολογοῦμαι, ὦμαι, ὁ, vocans in ius.

Δικαιόομαι, ὦμαι, multor. ἐδικαιώθην, ius dicundo, ius pati quod suum est, auferre cui opp. ἀδικεῖσθαι Budæus. Aristot. δικαιοῦσθαι ex Nazanzen. affertur pro emendari, corrigi, subesse alterius imperio κρατεῖσθαι.

Δικαιοπραγῶ, leges seruo, iusté ago, vitam innocuam ago, ab aliorum iniuriis abstineo. Aristot.

Δικαιοπραξία, ἡ, ἀπὸ τοῦ, iuris actio, iusta actio, Aristot. l. 5. Ethic. opponitur ἀδικήματι.

Δικαιοπραξιακὸς, iustitiæ operatio, iuris actio, Ibid.

Δικαιοπραγῶν, ὦν, est ex bono & æquo agere, opponitur τῷ ἁμαρτάνειν.

Δικαιοπραγῶν, iusté agere, æquum facere, Terent. cuius contrarium est ἀδικεῖν, iniuriam facere.

Δίκαιος, ὁ, ἡ, iustus. Aliquando dicitur non ob vnam illam virtutem, quæ prima est inter morales, hoc est δικαιοσύνην, sed ob absolutam omnibus numeris probitatem. Sic Aristoteles in Ethic. dicit δικαιοσύνην virtutem in se complexam omnem, vt δίκαιον idem sit quod bonus & probus, quod est frequens in Iberis literis, quæ & ἀδίκεια pro quouis accipiunt peccato. Item veius. vt apud Sophocl. δίκαιος γὰρ, pro vero: quod imitantur & Latini, Cicer. in Salust. Quem honorem ita cepi, vt nihil non æquum atque verum duxerim, quod ei facere collibuisset. Significat etiã idé quod ἄξιος. vt δίκαιος ὑπομεῖναι τυχεῖν, ἀνάτι τοῦ ἄξιος, dignus iudex. δίκαιος ὑπολαβεῖν, dignus qui pereat. Aristophan. ὡς ὑπολαβεῖν γ' ἄμεινον δίκαιος εἶ, ἢ dignus es qui argumentum recipias. Idem ibidem. οὐ μὴ δικαίᾳ εἶμ' ἐγὼ καλεῖσθαι, te cattigare debeo Plato. δίκαιός εἰμι ὑπολογίσασθαι, æquum est rationem dari. δίκαιός εἰμι συγχωρεῖσθαι, in epistol. Dionis ad Perdiccam. δίκαιος δ' ἐστὶν εἰμὶ πολιτεύειν, iustum est me verum facere. δίκαιός εἰμι πειθεσθαι, æquum est vt dicam. Æschin. δίκαιοί εἰσι δόξαντα ἐξ ἀρχῆς διαφέρειν, id est, πολίται μὴ πεθέσθαι τοῖς διαφέρουσι θεοῖς, Thucydid. libro quarto. δίκαιός εἰμι ἰέναι, debeo re, Herodot. mitte fecero si eam. δίκαιόν ἐστι, iustum imperat Horat. δίκαιόν κρίνει, æquum iudicium. δίκαιαι πάλαι, Horat. τὰ δίκαια, ius, iustitia, iustum, æquum & bonum. Item pœna Æchil. à gamemn. εἰδὼς ἐμοὶ μεταίτιος νόμου δικαίων δ' ἐν ἐφορᾷ πόλιν σφαλοῦμαι. τὰ δίκαια leges, ius. μηδὲν δίκαιον ὑπερβῆναι δόλῳ, beneuolentia maximas necessitudines producturas, Plutarch in Romulo. νικᾷ δίκαια καὶ δίκαιος, quo iure quoque iniuria, Aristophan. id est, ἡ δικαίως καὶ δικαίᾳ τῇ δικαίᾳ χρῆσθαι, ius vsurpare iure vti. τῷ ἐμὸν τὸ δίκαιον κομίζεσθαι, ius tenere. Lat. id dicitur, est, sufferre quod sibi in iudicio debetur. ἀσκεῖν τὸ παρεῖναι τὸ ἐκ τοῦ δίκαιος τῷ δικαίᾳ ἐξ ἀδίκου, minæ & vitiorum expectatio. continuum hominem ad iustitiam. ἐξ τὸ δίκαιον, quia iustus est. Thucydid. τὰ ξυγγράμματα δίκαια, iura continguinitatis, est, τὰ γενομένα ἐξ ἀδικίας ἀνδρὸς, iudicare, Phalaris. Stoicum dogma, μηδὲν ἐξ ἀδίκου ἀνδρὸς πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. Cicero, Hominum iuris est cum bestiis, le Frinb. 3. τῷ δικαίων τυγχάνειν, ius sum obtinere seu retinere. τοιμὲν τῷ δικαίου ἐμοὶ λέγειν χρεὼν, Euripi quod ad me pertinet negotijsid memetipsum postulare cogitabam. χωρεῖς εἰς τὸ δίκαιον, accedis ad id quod iustum est. τὸ κατὰ τὸ τεῖχος, patris officia, Phalaris in epistolis. τὰ δίκαια ἀπολαβεῖν ἐξ, ea vindicabat, iustum pretium pendere, Xenophon. Nam τὰ δίκαια iura, id est quæ conquiruntur & citantur ad iudicium. Lucian. μὴ κακοῦσθε τὸ τῷ δικαίου τὸ πατρὸς, de meritis patris iure quod tueri possis, decedas. ἐκ τῷ δικαίου ἀφαιρεῖσθαι τὸ μεριτὸ iniuste. Aristophan. μεμῶμαι τὸ τοῦδ' ἐχεῖν ἀφειλὸς ἐκ δικαίου, si quo commodo priuarint eorum præter merita Plato in Apologia dixit, ἐξ τὸ δίκαιον ἐ ἄξιας: & ibidem ἐξ τῷ δίκαιον pro eodem. ἐκ τὸ δικαίου, iustè, iure. Aristoph. in Pluto, ὡς ἐν δικαίῳ ἡ βίον κατεσκεῦσθαι, id est, per iniuriam ob affecuti. δίκαιος ἐχεῖν, ius sum obtinere. δίκαιον ἀφεῖσθαι, iustum est. δίκαιον ἀφεῖσθαι τοῦ, vel ἀφεστὶ τοῦ, duplici se iure tueri. τῷ δικαίου ἀφεῖσθαι τῷ ἀδικεῖν, de iure suo discedere. Menander apud Pollu. libro primo, δίκαιον γάθου, vocauit agellum illud quod præter semen proferentem: & δίκαιος γῆ dicitur ager sertilis. ἀφορος ἐς δικαιοσύνην.

Δικαιοσύνη, ης, iustitia. Ἀπὸ ἡμῶν δὲ ἀφεστὼν, ἡ ὀλιγαδικία, ἡ δὲ ὀλίγη τοιαῦτα λέγει ἐστ & iusta petitio, ἡ δικαία αἴτησις. In Psalm. δίκαιοσύνη κυρία δικαιοσύνης ἀπὸ.

Δικαιοτήριον, τὸ, locus iudicij. forum. κριτήριον. Naz.

Δικαιόω, ὦ, ὁ, ω, ωσω, iustum puto, iustificio, iudico, censeo, sy-

Acti-

Actiu. Accul. Soph. in Aiace cum infinitiuo posuit, μισεῖν δικαίων τὸν ἐφιέσθαι κλύειν, nō cēsere principes esse audiendos. Ite ampliciter censeo, iudico Thucydid. Item purgo, & excuso. Bud. Item condemno Suid. Item punio Hesych. & Poll. In biblijs, δικαιώσατε χηρας, defendite viduam μὴ δικαιῶ ἀζημίῳ, subesse designor δικαιοῦσθαι αὐγὴ ὑπὲιμι θύειν, Herodotus, ius est Ægyptijs sacrificare, & quum censent Ægyptij sacra facere. ἐδικαίωσε γὰρ με, ducendam sibi vxorem putauit. ἐδικαιοῦτο τὴν ἔρχειν μετιεναι ἐφ' ἑρμῖμῳ vt erat, ita refipsa Phrommaē le præstitit neuercam. δίκαιμα απες, τὸ δικαιολόγημα, ius, iusta cauſa, iuſtē ac iure facta. mos. inſtitutum, decretum, præceptum, lex, officium, ritus. δικαιώματα νόμου, præceptum legis, capite 31. Numeror. In epiſtol. ad Hebr. capite nono, δικαιώματα λατρείας, conſtituti religionis ritus. τὰ δικαιώματα, allegata & probata ad cauſæ defenſionem. iuſque noſtrum conſeruandum. δικαιολογέω, δικαιολογοῦμαι. & firmamenta cauſæ apud Ariſtotel. Item de Cælo. denique δικαιώματα dicuntur τὰ δίκαια, quæcunque profert aliquis, vt ius & cauſam ſuam tueatur. Thucydid. libro primo, δικαιώματα μὲν οὖν πὰ ἐς ἀρχὴν ὑμᾶς ἐγχωλῦν ἐκεινα ἦν, οὓς ὑφ' ἑαυτῶν νόμοις, iu ſacris literis ſacros ritus, & legem certim ontalem ſignificat, quanquam Græci bibliorum interpretes hoc vocabulum poſtea ad totam legem Dei ac præſertim ad ſacros ritus transtulerunt.

δικαιοῦσθε, iure. δικαίως καὶ δίκαιος, i. παντὶ τρόπῳ. Ariſtophan, hoc Latinē, quo iure, quaque iniuria dicitur. μᾶλα δικαίως, iure optimo.

δίκαιος, ως ἡ, quaſi iuſtificatio, ratio, ius, πρακτικὴ κόλασις, imperium, iuſſum.

δικαστήριον, iudicia. δικαστήρια καὶ κλαυθμοί.

δικαστὰς. Hel. οὐκοῦν ὁ δύο πρεσβεῖς ὑποπέμπας.

δίκᾳ, pro δικάζειν. Herodorus libro primo. Οὐδὲ κατίζειν ἔτι ἦν ἐπὶ τὰς ἐπὶ τοῦ ἄστεος ἀφικνεομένους δίκας, ἐπ' ἔξω δικᾷ ἐ'π, negauiſque vltra iudicaturum.

δικεα, variegata veſtimenta, vt erant nutricum apud Plautum, Heſych.

δικαιδ, οῦδ, iudicialis, ὁ δεῖ τὰς δίκας διατρίβων, legulejus, cauſidicus, iuris peritus. Xenoph. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γίγνωνται. Plato in Apologi. κατὰ τὴν φρονεῖν μᾶλλον ἢ δικαιεῖν, ἀκαιδὴς ἦ, molestia vobis dicam & iudicialiaſed ve. δικανικὴ τέχνη, iudiciariæ artes. Plutarchus in Themiſtocle. δικανικὸς λόγος, iudicialis oratio. Ariſtoteles libro decimo Ethic. forenſis. Differt τῶν συμβουλευτικῶν, Halicarnaſſ. δικανικὸς, ars oratoria, Plato libro tertio de Repub.

δικαιδ, ὁ cauſidicus, ὁ δεῖ τὰς δίκας διατρίβων, Heſych.

δίκαιδ, ὁ, ἡ, ὁ δ, ἡ, biceps.

δικαῖν, bis fructum ferre, tam de arbore quam de fructu apud Theoph. in de cauſſ. pl.

δικαιφόρος ὁ ἢ ἡ biferus. bis fructifer. Strabo, πεὶς δὲ αὐτὸν ἡ ἄμπελος δικαιφόρος γίνεται. vide Theoph. hiſtor. libro tertio, c. 6. Et in dict. πρὶκαρπος.

δικαρπεῖν, bifera vertit Gaza.

δικαπολίμερος. faltus dies. ὁ δὶς ἡμέρας. Heſych. δικαίπολεῖ, menſes ita dicebantur quibus iuri dicundo occupabantur, Heſych.

δικαπολίμερος, tempus iudicio præſtitutum.

δικασία, ας ἡ, iuſtitia, lis, controuerſia, in Epigramm. iudicium, forum.

δικαστὴν, ὁ, ἡ, qui verſatur in iudicio, qui circa iura reddenda verſatur, Iliad. ἀ ὃ πολλάμης φορῖσιν ἐνικαιολοι, οἱ δὲ τὰς δίκας ἢ νόμιος πολλάμενι ἢ ἀκαιρεφόμενοι βασιλῆς, iudices.

δικαστήριον, τὸ, forum iudiciale, iudicum conſeſſus, iuriſdictio, conſilium. Lucian. δικαστήρια, profenatu, id eſt, ipſis iudicibus vſurpat δικαστήριον πὶ κατίζειν, accuſare. Liban. in Declam. Ὁ ἢ Κῦρος πεισθεὶς τῇ γνώμῃ τὸ κρῖναι ἢ δικαστήριον κατῃ θεῶν id eſt, iudices illi deos feriſſe, & cum apud deos accuſare, vt tunque enim ſignificat. Apud Athenienſes locus erat in quo populus ipſe, non αἰχεῖ, id eſt, magiſtratus iudicabat, Plutarchus in Solone. Ariſtotel. 2. Polit. at quoſdam ſucceſſiſſe Soloni, quòd ſoluerit Areopagum, & omnem traduxerit authoritatem εἰς τὰ δικαστήρια, quæ conſtant ἐκ τῶ δήμου. ἐκ δικαστήριον ὀνομάγειν, concilium inire. Lucian. pro iudicibus. ἀφῖς ὅστι δικαστήριοι καθιδῖσαι.

δικαστὴς, οῦ, ὁ, iudex. δικαστῶν πεισθεῖς, Lucian. iudicem facere, iudicium deferre. δικαστῶ, rerum capitalium permulti erant iudices. Mille & quingenti fuerunt in iudicio, accuſante Dinatcho Demoſthenem: interdum mille & vnus erant, ex Demoſthen. δικαιῶ δικαστήριον δίκης, iudicium peritus Xenoph. χρατνῶ ἢ δικαιοσύνῃ ἢ πολιτικῇ ἐαυτὼν δύνηθ ἢ ἐμ, & τὸ δικαιοῦν dicebatur mereꝰ quæ iudicibus dabatur pro opera iudicandis controuerſiis impenſa, hoc eſt, ſportulæ iudiciales, ſportularis pecunia. Budæus in annot. at poſter. δικαστικὸν λαμβάνειν, iudici mercedem capiunt, Ariſtotel 6. Pol. t. δικαστικὸν βῆμα, iudiciale verbum, Budæus in epiſtol. δικαστικὸ χρῆμα, Ariſtoph.

δικαστικῶς, more iudiciario. Lucian.

δικάστρια, ὰ, iudex, Lucian.

δικαπλασιῶ, duplicitèr deſinens.

δίκειν, facere, βάλλειν, ἵπτειν, vnde δίκωρ, ἢ δίσκος.

Δικελιεῖς, dicecantur apud Lacones, qui comicos luſus obibant, Cælius libro tertio, capite 31. quanquam ſcribitur potius Δεκελιεῖς, ex δεκάς.

Δικελικὰ ας ἡ Ι go, onis, bidens, Phocylid. νὴ δί' ὃς τις ἢ διδάσκα τέχνιμ, σκαπάνῃτὸ δικελικὸν, vide Σκαφεῖς.

Δικελίτης, qui Ι gone vitur, foſſor.

Δικλάγειν, iactus quidam in taxillorum ludo fic dictus Heſych.

Δικλάρχω & Δικαρχεύω, ὁ, ἡ, bicornis. & Διπλασιῶ. In Epigramm at. Δίρμα δ' ἢ δικάρμῳ ὑπὸ σφόδρα μετάδωκεν Σπασιμῶν κεύρᾳ ἤτο πὰρ ἀκρωτῆ.

Διπέλεκυς, ὁ, biceps.

Δικη δίκλω ὑπατε ἢ βαλδὴν βλάξλω, paræmia communis in litigioſorum, ὅτε τῶν φιλοδίκων ἢ σωκοφάντων δίκας διώκεις. Eſt & alia de his qui οὐ rem exigui momenti in ſermonem incurrunt obtrectationémque calumniatorum. ἢ δίκλω ὑφίξεις, κἀνὲν δάκνῃ κωΐα. Suid. ὅτὰ τῆς δίκης μακρὸς (legendum μικρὸς) συκοφαντῶν. Et δίκης διωκτὴς per hypertolem dicitur de iuſt iſſimis & leriſſimis ꝛquat, vt dixit Porta. Sic & δίκη ὀφθαλμὸς apud Heſiodor. dicitur aduerſus iuſtitiæ contemptores.

Δίκη, ης, ἡ, cauſa quæ apud iudicem agitur, iudicium, ſententia, poena, lis, publica actio, ius, ritus, mos, officium, iuſtitia. Odyſſ. ξ. ἐπ' ὀλ δημοῦ δίκη βῇ, id eſt, ratio & mos. Pro ſententia, Xenophon ἡ δίκη κατ' ἀμφοῖν, ſententia pronuntiata eſt. A poetis dea fingitur eſſe iudicitorum, inde dicta quòd lites & contentiones dirimat. Hanc virginem credi ſcribit Proclus, quoniam dicaſticum genus decear eſſe καθαρῷ, id eſt, integrum purúmque. Heſiod. ὃ δὲ τὰ παρθένῳ δίκη δίκη δὲ ὑκηχαίρ, virgo iuſtitia eſt, rogante Ioue. Iuſt. th. δίκλω & δίκῃ idem eſſe putat, Ariſtotel. de mundo, τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῷ κοσμοποιοῦντι τοῦ ἀπὸ νόμου τιμωρός, Deus è veſtigio comitè habet iuſtitiæ præſidem, quam δίκλω nominant, duúmque legis vindicem, ſimul vt quicquam ſanctionum eius præterm iſiim eſt ὃν δίκῃ, id eſt, iure & merito. Ar ſtophan. νεφ ὁ δίκῃ σ' ἔτυσθεν, iure te cædebam. Plato epiſtola ſeptima, ἢλθον ἐς λόγον, εἰ δίκῃ τι, &c. acceſſi rationabili iuſtaique de cauſa. δίκλω, iuſtè Ibidem, διαγεμῶν μὲ ἐξ δίκλω, in iuſtè diſtribuere. Item δίκλω, inſtar, per ἔκλειμ τὸ κῦ, quaſi dicas, ſecundùm ritum, in modum, in morem. Ariſtotel. de mundo. ἐς ἓν ἐκ πολλᾶς ποικιλῆς δίκλω, ſæpe fluunt fluuiorum modo. Poteſt etiam verti inſtar fluuiorum, vt ibidem, à Bud. ἀνὰ πὰν γλῶ φέρεσθ χρημάτῃς δίκλω, vertitur, torrentis inſtar graſſari χρεὼς δίκης, indicta cauſa. δίκλω, præter ius. Plutarchus in Camillo. οὐ δίκῃ, iure, Herodot. item ſine præpoſitione, δίκῃ, id eſt iure, meritò. iuſtè, Sophocl. δίκλω ἀπαισθεν ὑζηπόατο, præter religionem iudicij Aſpaſiam impetrauit, Plutarch. δίκῃ κατηγωνίμην, cauſa damnata. Antiph. Αὐτὴ ἢ δίκη μὲ ὀρθῶς κατεγνώθ ἐπὶ τοῦ μητέρος ἐδὲ τὸ ἐμαίνε, ἢ τὰ ἀληθοῦς, ſententia qua iniuſte ieus damnatus eſt. δίκη ἀδικίας, controuerſia recta, le principal de la cauſe ερημδίκη. indicta cauſa, vadimonium deſertum. δίκη δίας, diuina vltio, diuinum ſupplicium, Æſop. decretum diuinum, Plutarch. δίκας ἰσας ἢ ὁμοίας δίδωσι, æquis conditionibus viuit, Thucydid. δίκη ἢ βλάξ, actio damni dati, quæ eſt ex lege Aquilia contra eum qui damnum intulit. βλάξ δίκη δίδ πᾶρ πατρὸς ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα ἢ ἀμαλρυφε factam: quam legem tulit Solon authore Plutarcho in eius vita. δίκη κακηγορίας, & δίκη κακηγορίᾶς, iniuriarum actio. αἰκίας δίκη, actio iniuriarum ob verbera. δίκη ἀποστασίου, ἐρημα, pœna in ipſos futura eſt. Philoſtrat. δίκην γνῶναι, de cauſa pronunciatur: dicitur etiam δίκλω σωστικὸν ἐπὶ τῷ πρὸς ἑαυτὸν reum peregiſſe aliquem. Thucydid. δίκῶν ἐς κοῦν, id eſt, quod Latini dicunt iuſtitium. μὴ ἔσε δίκη, iudicium nullum. cui ſimilis eſt & fortaſſe eadem ἀπὸ δίκος δίκη, id eſt, nulla & irrita. Andocid. ὅσοι μυρηθῶν, τὰς δ' δίκας, τὰς διώτας ὑποπέσοντα κυρίας εἶ, διόσαν ἐν δικάσκῃ πευθῆμ τοῦ ἐξ ἐξ ἐνόντο, ὥσπερ μετ' χρῆν ἀπακτεῖ εἶν, μᾶλλ' ἐν ἀγαθὸν χρῆναι, ἀλλ' ἀφ' ἰδίων συμβολῶν ἀγ' ἀφάξετε εἶν, vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatæ reſcinderentur, ſed ex pactionibus priuatis & nominibus experiri liceret. Demoſt. πὲν δίκλω πανὶ ἐν, ἐφεῖ τε νῦν διηκέρμεμ. ἀπόδικος ὑποίσιν, id eſt, denuo iudicandam. & iudicium nullum. Quid verò ſit propriè ἢ μὴ ἔσε, vide multis apud Pollucem libro octauo, capite primo, hoc enim frigidius Bud. attigiſſe videtur in Comment. conſer locus, δίκλω ὑπόσεως, multclari, incidere in fraudem vertit Bud. δίκλω ὑπόσε, pœnas luiſti, Lucian. δίκη διαξίωμῃ, litis acti o. δίκας διαξίωσι, ius dicunt aguntque iudicia, apud Herodot. δικλ δίκας ἐκδῦναι, ſubire iudicium. Thucydid. ἐπὶ δίκλω ἐλθεῖν, iudicio profecutus, qui in ius vocauit, Plutarchus in Camillo. ἐπὶ δίκῃ διαδῦναι, iudicio ſe committere. δίκλω ὑπόκρῃ, iudicij ſiue pœnas ſubire, Idem Plutarchus in Solone. πὰ δίκλω ἐκ τῶ νόμων ὑπόκρῃ. Demoſthen. δίκη ευσεβεῖ ἐδὲ πὰ νόμ, Ils hac de re commentà, Plutarchus in Alcibiade. ἐσπεδεῖ τὸ ἀφῶνει δίκας ὁ ξεῖ ἐφεῖν, vt primùm Iupiter pro tribunali ſedem ceperit. δίκας ἐδ' αἰτησάτ' ἐς ἄτης, ad cauſam dicendam aduerſarios vocabat. δίκλω ἐπιτιθῆναι, tibi pœnam irrogat, Herodot. δίκλω δῦν-

πῶς· ἐκ τοῦ δ᾽ἀκούσεσθε, poena. m vnicuiq; irroguns, Lucian. δίκη δίκην κάκ᾽ἔχετ᾽, le ode mato nemine. numere ſupplicium Thucyd. ἡ δίκη κατ᾽αὐτοῦ, die ſententiam, Lucian. ἀ παντῶν ἔστι τῶν δίκῶν, id ved. ino nium occurre e δίκῶν καὶ ἀφορῶν. mihi dare poenas, Euripid. δίκην ἀφεῖναί τ᾽ ὑποτέσσειν, impetratis poenas luere. Alex ind. Aphrod. 2. Proole. ἡ δίκην διδόναι, dare poenas Plutarch. in Public. δίκην μὲ δοῦναι χρεώσεις ὦ ὕβριζοντ. κρατιδζοντες. ἀγῶ ἐ ferentes Romanos, eorum quæ inimi a patrafſent ſupplicium non luere. δίκας δοῦναι ἡ λαζεῖν ἀδικῶ τοὶς ἀδικοῦντας, Athen. conſilium iudicium permittere, idem in Pericl. δίκας δοῦναι ἡ δίξασθαι ἐσσε ἡ ὁμοίως, iudicio inuicem ſtare. Thucyd. δίκας ἐδίδοσαν τε ἡ ἐλάμβανον παρ᾽ἀλλήλων, id eſt, in ſtibus erant inter ſe vel actores vel rei, Dies agunt inter ſe vel actore vel rei. Herodo. δίκας δοῦναι ἡ ποινας, iudicio ſe offerens. Thucyd. δίκας διδόναι ὑμῖς· ἐγὼ, vo cauſam dicere nobis deferebat ibus, Thucyd. δίκαιος δίκην τοῦτον. Arift. plian. & Demoſth. δίκην διδόναι ἡδὲ ἀδικημάτων δίκας διδόναι eſt quod Cicero pœnas pendere dixit, hoc eſt vindictam permittere, dedere reum, vtin eum animadvertatur. δίκας ἀπαιτεῖν, Liuo, pœnas expetere. Pauſanias in primo, Ηλιακῶν· Οἱ πλεῖοι δίκας τῶ φεύγ. ἐδῶν ἀφεῖναι τὸν, δίκην γραφὴν ποιεῖσθαι, actionem alicui intendere, Ariſtoph. veg. εἰ συγχώρουν ποιεῖ τὰς τὰς δίκας, ſi tibi dicterur iudicium, ſi tibi dica impingitur, Plutarch. in Camillo. δίκας ἀφορμὰς ἐμβάλλειν ἀπὸ quum ei eſſet indicta accuſatio ſic interpres. εἰς δίκας ἄγειν, in ius vocare, Xenoph. τινὰ ἐμὲ πιὸς εἰς δίκας ἄγουσιν, &c. δίκην ἔχειν. litem habere cum aliquo, Cicero Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀφορμῆς Ἀριστοτέλης ἐ ἱστορῆ Σατύρῳ ἐὸν φίλοις ἐφορᾶζειν τοῦ ἴσα κεφὶ δίκην ἔχοντας. δίκην ἔχειν, latiſſ. ſtionem recipere. Plato in epiſtol. εἰ ὁμῖς μὲ ἐφικεῖ ἐφικεῖς ταῦτα ἔχω δίκην, id eſt, mihi latisfit. δίκας ἔχειν, pro pœnas iubere, Idem epiſtola ſeptima. εἰ δὲ τὰ μετανοεῖσα χρόνῳ ἡ τυραννὶς ὡς ὀφθὲς τῷ ἑ πόλεως ἀφεῖσα κρατικρατεῖ τοὺτων δίκας τοὶς ἀφ᾽ὑχε, τας ἡ τοιοῦτον, id eſt, ſi quid poſtea tyrannis ipſa municre ciuitatis abutens patrauit, ſceleris quidem ſui pœnarum partem luit, partem etiam perſoluat. τῶν δίκην ὀφλεῖν, in inanibus iudicium haber, Plutarch. in Camillo, de dictatore. δίκην ὀφλὼν, caulam dicere. Idem in Numa, Xenoph. ἀ Σόκρατ. de Socrate, τῶν τὰ δίκην τοῦτον ἀφῶναι. ἀπολέσασα ἡ ἐλευθερίαν ἡ δικαίαν ἐὸν, δίκην ἐφεύγων, intendere actionem, in iudicio experiri, vocare in iudicium, iudicio perſequi. Cicero pro Quintio, Si quid in controuerſiam veniret, inter patietes aut ſummo iure experiretur. Dicitur etiam ἀγωνίζεσθαι τινὰν ἐπὶ ζημίᾳ τῶν δίκην, Latini actione reſtituere dicunt. τῶν δίκην ὑφυδῆναι ἡ δίκην κλοπῆς γράψαι quaſi iudicium promittere. δίκας λαμβάνειν, ſuſcipere controuerſias. Demoſthen. ſumere pœnas δίκην λαμβάνειν ἀφ᾽ ἑαυτῶν. Idem. δίκη κρίνεσθαι, iudicio diſceptare, Thucyd. δίκην ὀφλεῖν, damnari Attic. tam de accuſatore quàm de reo, Sic Virgilius 4 Æneidos, Pœna inimico à fratre recepi. Et 2. Iudicium ſumite pœnas, Priſcian. libro decimooctauo. δίκην ὑπέχειν, eſt litem. vel crimen, vel dicam impingere. Demoſthen. ἀμφισβητοῦσιν ἀκὶς δίκης ὑπέχοντες, non δίκην ὑπὲρ δίκης τινὶ, pro diuſtis, non ſtare. Xenoph. ἐὰν τις γονεῖς μὴ θεραπεύῃ τοὺτον δίκην ἀ πολις ὑπεύθυνον, in hunc animaduertat δίκην ὑπὲρ δίκης, pœnas ſumere. Xenoph. τοὺτον δίκην ὑπεύθυνοι, id eſt, διαζέξει τῶν, de hoc iudicium exercet. Apud Plutarch. δίκαι ἀφορμὰς, τῶν δίκην κολάζειν. interpres, pœnis ſumere: ſed ſubaudiri puto κῦ δίκην λαγχάνω, litem intendo, dicto iudicium, appello. actionem dico, dicam impingo, edo iudicium & actionem, quod etiam ſubſcribere iudicium dicitur. Demoſthen. κῦ μεσῖται ἰώνικὰς δίκας ὑλαχοι ἀφ᾽ ἑαυτῶν τοὶς ὀθτερόστοις μεθ᾽ ἡλικίαν ὦ κωμῆ ἔ, quum primum tutelæ experiri cum tutoribus meis cepiſſem adhuc adoleſcentulus exiſtens. In cauſis etiam capitalibus ſignifice e poſtulare & accuſare. Ad verbum ſonat ſortiri iudicium. Sorte enim cognoſcebarum cauſarum dicm capiebant, auctore Seruio in id Virgil. Æneid. 6. Nec verò hæc ſine ſorte datæ. Cicero in Verr. act. 3. dicas ſortiturum dixit, pro ſortitione cauſas cognituram. δίκην ὀθτερογενὴς εἰσαγωγὴ, actionem tutelæ intendendi. δίκην φεύγειν, crimen deprecari, vt. δίκην ἄφλειν μεγάλην, magnæ mulctæ damnatus eſt. δίκην ἀφλεῖν, rei iudicatæ debitor ſum. Ariſtoph. κῦ δίκας ἤρπαζε Qui autem rem iudicatam debebat, ſi non ſoluebat intra terminum rei iudicatæ, nec patiebatur bona ſua poſſideri, tunc ei res etiam erat cum republica, non tantùm cum creditore. inquit Bud. Idem Ariſtophan. δίκην μέλλων ἀφλεῖν, futurus rei iudicatæ debitor. Χοηφόρων δίκην ἡ γραφὴ & δικαίρεσις, defertæ accuſare, ἐπάγειν, καταγορεύειν, μένειν, ὑπόκεισθαι. Æſch. κῦ κτείνῃ. Ἀσκληπιὸν ἡδὲ κῦ κῦ τοῦτ᾽ ἐὸ φαρμακὸς γεγραμ, &c. δίκας σεσκευασμένας, eſt litem conteſtari. in Pandectis Græcis. λάζεις δίκας quod ait, ita tradit Poll. l. 8. ὅτι δὲ τὸς μὲ λάζεις δίκας, ἡ δίκην λαμβάνειν & ſubinde. ἡ δίκας ὧδε λάζεις εἰ᾽ν αὖ ὑπὸ κρεῖσσον τὰ τῶν αὐτῶν ἡ τὰς λάζεις οἱ ἀρχοντες.

Δικαιοπολεῖς, ἡ, ἐῖς, ἡ, ἐῖς, irritores Cicer. imitatores. Athenæus libro 1. & Cælius libro ſexto, capite 38. genus erat Comœdiæ, Suid.

Δίκαιος, imago, μίμημα. ἐὸ καὶ ἀκ, quaſi δὶ ἐὸ ἕκαιος, & κατα χρησικὸς πῶς ἀκείωσις, Suid. Heſych. ἀ ἀκαιμένος ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐ ἐὸ ἕκαιον, ὑποτάσσων, φαρμακῦδι. Apud Herodot. ſcribitur δίκαιον. vide ſupra δέκαιος.

Δικαίδιον, ὰ, τὸ, liticula, controuerſiola, Ariſtophanes veg. diminutiue.

Δικαιεῖδες, vrinque clauſus, ἡ φυλῆς, ἐς ἡ ἀφῶσα τῶ κρίτα μέρος κλεισιάρχης ἀνεῖξε. Hippocr.

Δικαιεῖδες, ἡ, ν. Ion ἁ foris, ἡ δίθυρος, Commentar. Ariſtophan. Equitibus. In Epigrammat. δικαιδὰς ἀμφιπίπτειν ἐμοὶς μαλάττειν φρεσὶ τοις.

Δικαιογραφία ας ἡ, ſcriptio cauſarum, Ifocr.

Δικαιόδοσία, ας ἡ, cauſæ dictio Cæſari, δικαιολογία. Polyb. οὐδ᾽ Χπορεῖα ἐὸ κατηξίου ἐὸ ἐγκαλοῦντας· ἀλλ᾽ ἡ φερσηφδιαζον εἰ᾽ τις αὐτὸν εἰς δικαιόδοσιας φρεκαλέστο πρὸ ἡδ᾽ γενοτοῦν.

Δικαιοκρίτης, ἐῦ, ἐῖτ, ἁ, ἐῦν, qui diuerſa & contraria cauſidicus, iudex in Epigr.

Δικαιολογία, ἡ, iudiciales præceptiones trado, Ariſt. in Reth.

Δικαιολόγος, ὁ, orator, in cauſa aduocatus.

Δίκαιομος, ὁ, ἡ, duos ſinus habens de vtero muliebri, apud Praxagoram & Philotimum.

Δικόδυος, duos nodos habens, qui binis nodis adducitur, vt ſunt digiti præter pollicem.

Δικοῦμαι, corum eſt qui ſeribunt actiones forenſes, cauſas conſarcinare, & iudicis compendium quærere. Ariſtot. ἡ τοῦ ἐὸ ἐὸ δικάζεσθαι νόμον ſinens cauſas & lites conſuere. δίκας συβάλλειν, ἐ τοὺς δικαστηρίους ἀπαρτρέσθαι.

Δικοῦφος, ὁ, ἡ, aquila, conſarcinator, Ammianus.

Δικέφαλος, ὁ, ἡ, biceps.

Δικόκκυος, quibus duplex eſt in capite vertex, bicortices, qui duplici ſunt capillorum diſcrimine & æquamento. Ariſtot. Poll l. 2. ἐκλίβεται ἡ ἡ δικόκκυοι τινες, οἱ ἡ κρικώδεις τοιοῦτοι.

Δικότομος, ὁ, ἡ, quæ geminis acetabulis ferrem habet ordinatam, ἐὸ κότυλοι ἐσὶ δύο, bichia binis acetabulotum ordinibus.

Δικυησεῖος, ὁ, ἡ, ὰ, Δικυᾶς, ὁ, ἡ, ὰ, biceps, δικέφαλος.

Δικώνυμος, ὁ, ἡ, ὰ, Δικώνυμον, idem quod δικωμῶν, id eſt, ſupplicio affici κολάζω.

Δίκελλα, ἁς, Æſchilo ἐὸ τριφοῖς, eſt δικᾶς vt annotat Heſych.

Δικελᾶ vel δικελᾶς, Xen. vocat bicornes furcas ſeu bifurca ligna.

Δικελᾶδες, ἡ, ἐῖς, ἡ, ἐῖς, ἁ, ἐῦν, vt apud Heſych. δίκελλα, ἐὸ τριφοῖς, ἐὸ δύο κλάδους ἔχων.

Δικερία, ἡ, onda Tritonis.

Δικερᾶς, ὁ, ἡ, ὰ, ὁ, bicornis, b. furcus Hipp.

Δικερᾶς, ὁ, ὁ, ὁ

τής. Dictæus & Cretensis. δικταῖοι κορυβάντες, Corybantes Dictæi δικταῖον ἄντρον, Lucian. antrum in Creta.

δικτυάω, νίνum ex dictamno confectum.

δίκταμνον, τό, dictamnum, herba est Cretensis quam ostendere ceruæ vulneratæ pastæ, ftatim decidentibus telis. ipsa acris est gustu & fermens, leuis, pulegium referens ob ἰδque à nonnullis γλήχων ὀρεία, vocata, sed maioribus constat foliis pubescentibus lanuginoso tomento. flos nullus ei aut semen aut caulis: sed rami tantum prætenues. A Theophrasto etiam ὁ δίκταμνος, dicitur, id est, dictamnus Ciceroni, Virgil. dictamnum. De eius viribus & vsu in medicina vide Dioscorid. libro tertio, capite 37. Plin. vigesimoquinto, c. octauo. Alexand. Aphrod. vlt. Problem. lib. primo, δίκταμνον ἡνίκα τοῦτο καρδίᾳ, ᾗ ταῦτὸν δύναται ᾗ διατάξει, dictamum cordi accommodatum est, ipsum confirmans atque conseruans, &c.

δίκταμνος, ὁ, dictaturam exercco, dictator fum.

δικτατεία, dictatura.

δίκτατος, dictator.

δίκτη, mons in Creta.

δικτεύω, piscator, qui retia iacit.

δίκτυς, feræ in Africa, Herodot.

δικτυάζω, piscator, dicitur etiam δικτυεύω & ὁ δίκτυοκλώς, Pollux septimo.

δίκτυον, ου, Diana cognomen: ἀπὸ τοῦ δικτύου. Hoc item cognomine βριτομάρτιδος, deam appellant Cretenses, quòd quum ob Minos amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit.

δικτυόεσσα, vide δικτυωτός.

δίκτυον, ου, τό, rete, cassis. δίκτυα sunt maiores tantùm plagæ: οἱ ἀμφίβληστρες tamen vt ceruorum & aprorum, Sic etiam minorum sunt ferarum, veluti reticula leporaria & cuniculariа, vt adnotat Bud. in Comm. & Hesychio δίκτυον cribri medium in quo foramina. apud Xen. Philelphus sagenas interpretatur. δικτύιον, reticulum, facculus ad panem ferendum. Pollux libro septimo.

δικτυοπλόκος, qui retia nectit seu connectit Poll.

δικτυοποιός, ὁ, ἡ, qui retia conficit. Idem.

δικτυοκλώς, ὁ, ἡ, qui rete trahit: piscator retiarius. Poll. Idem.

δικτύου, ὁμαι, ὥσομαι, ad retis formam compono aut fabricor, vide δικτυωτὸς ὄργανον quos reticulatum. Bud. ex lib. Reg.

δικτυωτός, in modum retis distinctus, cancellatus. αἱ θυρίδες δικτυωτοὶ, fenestræ in modum retis factæ, capite 41. Ezechiel. δικτυωτὸν ἐκ τοῦ ὑπερῴου πτῶμα, per cancellos cœnaculi cadit, capite primo, libro quarto Reg. θυρὶς δικτυωτὴ, Itidem capite quinto exponitur, fenestra cancellis distincta. πᾶ δίκτυωτὰ, opera etiam dicuntur in structuris reticulata. Vitruu. l. secundo, capite octauo. structurarum genera sunt hæc reticulatũ, &c. Plin. vero libro 36. capite vigesimosecundo sic vocat, Dictyotheton, inquit, vocant reticulatam structuram quã frequentissimè Romæ struunt, rimis opportunam. Suid. δικτυωτὸν, κεκλωσμένον ᾗ πολύπλοκον.

δίκωλος, oues gemelliparæ, διδυματόκος ἀφίξασα, Suid.

δικ, acio, vulnero.

δικ, ὁ, bimembris. δίκωλον ἀερόπλοιον, locusta bipes, duplici crure diuaricata, Diosc. l. 2. c. 119.

δικώπα, remigium, (capha. Lucian. de quo Bayf. de re naut. δικώπιος ἐρέτης, vtrinque remigat.

δικωπος, remos duos habens. σκάφος δίκωπον, scapha duorum remorum, Eurip.

δίκη, arbor quæ & ἀείρα, dicitur. Spartan. Hesych.

δίλημμα, ατος, τό, dilemma, syllogismus vtrinque vinciens & constringens, confessionem quæ exprimens. Complexio à Cicerone in Rhetoricis dicitur, ab Hermogen. libro quarto, de inuentione, δίλημματος, vocatur, quod quomodo fiat & quando vtendum, vide ibidem. Suid. δίλημμα, τὸ διττὸς λαμβανόμενον φόρτημα: Et δίλημμα τοῦτο, ᾧ χεῖρον οὐδέν.

δίλογος, idem quod διττολογῶν, &
δίλογία, ταυτολογία, bis idem dicere, Xenoph.

δίλογία, sermonis ambiguitas. Est etiam figura, quando anceps est significatio in vtranque partem, Asconius in Verr.

δίλογίζομαι, verba dicuntur, quæ efferuntur bifariam, vt δίμοιρα, quod & δίμοιρα τὰ δίκαια dicitur, ψυχρὸν καὶ θερμὸν & ψυχρολουτὸς. vide Διπλοῦς.

δίλογος, ὁ, bilinguis, duplex in sermone. δίλογοι Diaconos esse prohibet Apostolus 1. ad Timoth. cap. 3.

δίλοφος, Dianæ vel Lunæ epit. vel quòd venatrix quum sit duplicem hastam ferat, vel à duplici lumine, sito & Solis.

δίλοφος, ὁ φοινικόπτερος ἰέραξ, hæfitator, qui sese reuocat subinde, offensator in legendo vel pronuntiando, Quintil.

δίλοχία, ας, ἡ, duplaris decuria, Gaza interprete. Suid. δίλοχία, δύο λόχοι, & qui his præerat, δίλοχίτης.

δίμιτος, equites, qui vtroque, pro loci opportunitate, peditis & equitis munere fungebantur, Pollux 1. vide Δίμιτοι.

δίμοιρος, Hesych. μέτρον χωρητικὸν δύο modiorũ, mensura capiés duos δίμοιρος, ὁ, ἡ, ὃ, bipartitus, binicmbris. (modios.

Δίμοιρος, bipartito, Aduerb. (Appianum.

δίμυτος, τος, ὁ, bifons, ος, ἡ, μία τοῦτος, ὀξυστόμη, anceps mumio, apud

δίμυκλος, labra mouco, labra distorqueo: nam μύκλα etiam labra vocantur, Pollux l. 2.

δίμυλος, ὁ, bimestris. τὸ δίμυλον, duorum mensium spatium.

δίμυτος, Dionysius dictus est, Diodor. li. 5.

δίμιτος, ν, τὸ, ligamen duplex. sonat tamen potius, duplicem zonã vel tæniã vinctum.

δίμνας, duarum minarum. Aristot. 2. OEcon. τὸ σῶμα δίμναν πεπιστάσθαι, corpus duabus minis taxari.

δίμοιρος, ας, ὁ, diuisio in duo tantùm, est item vocabulum militare figni. ἡμιλοχία: cuius dux ἡμιλοχίτης dicitur. Et δίμοιρος est bes, vt ὁ δὲ καλῆς, as bereditatis dicitur, cuius partes ἡμικλασίαι ἢ, δίμοιρος ἢ, semis, τριτημόριον triens, τεταρτημόριον quadrans, δίμοιρος bes & τεμμοιρὶς dodrans. δίμοιρίδιον, vt & πενταμοιρὶς, apud Xenoph. pro duplici stipendio.

δίμοιρος, ὁ, τὸ, dupla pars, duæ totius partes. Plutarch. in Tiberio, καὶ κεφαλὴ ζωγοῦ καμπύλοντος, ὀστοῦ ὄντα, λήκυθος ἐπιμανθάνουσα ᾗ δίμοιρον ἑλκυστὴ, vbi libræ dimidium vertit Aretinus, at Bud. bessem significat δίμοιρος.

δίμοιρος, bessis, Vitruuius.

δίμορφος, ν, ὁ, bifor mis, bifrons.

δίμυξος, ος, ὁ, ἡ, ὃ, de lucerna duorum ellychniorum. δίμυξος λύχνος ὁ δύο μύξας ἢ τὰς δύο μυκτηρας ἔχων teste Eustath. id est, duos habẽs fungos siue duo ellychnia.

Δίνδυμα, τὰ, Phrygiæ mons.

Δινδύω, μι, δύσω, π δύκω, verto, conuerto. Accusatiuo iungitur. δίνδυε Homerus, id est, κυκλοῖσι ἐστρόφα τε, ὠρχοῦντο, saltabant, choream peritè ducebant. δινδύω χόλον in Epigramm. ὃν χρὴ δινδύειν, tripudiare, Apollon. idem Apollon. libro tertio, ἠδὲ σὺ γὰρ ποτὲ πατρὸς ἐν ἀφνειοῦ κόλπῳ δινδύσασα: vbi pro circumagi accipi videtur. Superius δινεῖσθαι per ei scribitur. Aratus dixit, Πλάτωνα εἰδάκαν δυσηχέα δινδύοντα, versantur, voluuntur.

Δινέω, με, ἐσω, κα, circumago, circumuerto, voluo, κυκλῶ, mouco, verso, verto, tero, id est, tritu ro. Accus. Hesiod. Ponitur aliquando absolutè pro ire circumcirca. Apollon. 2. αἰὲ νῶιν ὑδίνεον, id est, ἐστρέφοντο, passim palabantur. Aristot. de mundo, πάντα ᾗ ὑφ ἑτὰ σημαίνοντα δινεῖται, omnia sub vno ductore mouentur.

Δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, aqua fluctuans, gurges. Hinc ἀργυρᾶδινος, χρυσοδίνης, βαθυδίνης, fluminum epitheta. Plutarchus in Publicola. βίᾳ πολὺ ᾗ δίνας βαθείας, multos fluctus & profundos vortices. Sunt autem δίναι, αἱ τὸ ὑδάτων συστροφαὶ. Item aeris turbo, Arist. ph. id est, συστροφὴ ἀέρων, δίνη φλογμοειδὴς ἀξιόμισθος, πυρώδης.

Δπῆεις, εσσα, ὁ, vorticibus plenus, mixtus, varius, vorticolor, vndosus. Iliad. ε. σκολοῦ δὲ λυκὶν ἐειδομένῃ δπήεντι, i. δίναις ᾗ συστροφαῖς ποικίλοις τὸ κατωφερὲς ἔχοντι, vorticoso.

Δπτώδης, ὁ, ἡ, τὸ, reuoluti o, mixtio.

Δίπηες, εσσα, ἡ, versatio, vortex.

Δινοβάτας συμβάσεως εἰς τὸ Καλλικλέους χωρίον dicit Liban. in argumentum orat. Demosthenis ὡς Καλλικλέα προ ἐμβολῆς ὕδατος ἐπαμβαίνοντα, vt ex orat. ipsa apparet. Bud. forsan igitur δινοβάτας vocat δίνων ὑδάτων violentum vorticem aquæ plurialis. vide & χαραδρα.

Δῖνος, ου, ὁ aeris turbo vert go, capitis, saltationis quædam species, tornus, poculum. Ab Aristophan. ἀπὸ δίνου, deus fingitur qui pro ioue regnet. πρὶν μ' ἐλελίζειν, ὁ ζεὺς ὢν θεὸς, ἀλλ' αὐτὶ πάπᾶ δῖνος βασιλεύειν: vbi interpr. δῖνος ἡ δίνησις ἐστὶ ᾗ κορυμβώδη βαθὺ ποτήριον ὥσπερ κῶνος βρύτεργον ὄντα ἐπὶ τοῦ λόγου. Δῖνος, vortex. Comm. Arati. δῖνος, κυκλοτερὲς τὸ ὕδατος φορᾷ ᾗ σεῖσμον δῖνος, vortex etherius, idem Aristophan. Δῖνος etiam poculum erat in quo erat meracum ob idque. ἀκρατοφόρος dictum erat ἀπὸ τοῦ μέθυ, ἔχων ἀσκωλιάσματος. dicebatur etiam ψυχὴν ᾗ ψυκτήρ. Athen. lib. 11. Pollux libro sexto, Aristophan. in Vespis βρομοστόλμῳ τῷ ἀπὸ δίνου, μάχρι ᾗ σκύφου κατέφαγεν. interpr. δῖνος δὲ ὅταν ἀγγεῖόν τι κεκλασμένον βάσιν ἐν ἔχον, ἀλλὰ σφηνοειδὲς πάτω. Quidam δίνον volunt esse vinum Latinè apud Virg. & Plautum fieri que commutatione literarum, nempe d in l. vt ἐδωδὴ pro ἐσωδὴ, ὁδμὴ ὀσμὴ. Nos sinum vulgò dicimus sinot. sed δῖνος vas est potorium.

Δινοχλεύω, obturbare, molestum esse.

Δινόω, & Δίνω, reuoluo, verso, torno. Hesiod. δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν δινήμῃσι, i. ἀλοᾶσι, terere, triturare.

Δινώδης, ες, ὁ, ἡ, vorticosus.

Δίνων, Dino, proprium Tarentini ducis peritissimi, ob cuius optimam sententiam in concessu recitatam, natum est prouerbium αὐτὸν κυρίως, Hæc præcipua, Plut. in Probl.

Δίνος τὸ, οὖ, ὁ versatilis, rotundus, tornatilis, torno factus. Hom. Iliad. γ, 44. Θαυμάσια ᾗ ἐπιστάμενος τεχνήσασθαι, id est, πεποιημένος, ἢ ᾗ σφόλλα τετραπλᾶ ἄξονες. Aratus. Δίνοισι κύκλοι ἑξαγώνῳ εἰλίσσονται. Comm. περιγεγραμμένοι εἰς κύκλον.

Δίπεύθ-ηδος, ἡ ἐλάτη, bipartita abies, Theophr. l. 5. c. 2. histor. plant.

Δίχ-ᾶ-ᾰ, διφάριος, duplex, anceps. Δίχᾶ ἑστίᾳ, binæ ædes. Δίχᾶ, dupliciter. Herodot. οἱ δίχᾶ νοφέλεια ἰσθυσάμενοι ἑκατέρωθεν, qui bifariã Herculis templa colenda censuerunt. Δίχᾶ ὑφαίνεσθαι, gemini postes, Idem. Ionicè autem Δίχθα dicitur pro διοσσὲ.

Δία. ἰδεὸ, propterea, idcirco, quapropter, ex quo, τ. δ' ὁ, Plato de Leg. δία ὃ, τι αque, atque etiam, proinde, itaque, διὰ δή.

Διάκαπτος, ὁ, fulmine ictus, Plut. in Sympos.

Διάπεμπτος, à Iove missus, Eurip.

Διογένης, ὁ, Diogenes Cynicus, Sinopensis. Item alius Stoicus, Babylonius.

Διογένης, ἡ, ὁ, ᾰ, prima longa, generosus, διογενὴς, διογένεστερος, ὑπὸ δίος ἔχων τὸ γένος. Hom. Iliad. ε. διογενὲς πατρόκλεες ὄλεσα κουρίδιον θάλαμον τέκνων, Soph. de Pallade. διογένης φάος, Eurip.

Διόγκωμα, ατος, τὸ, tumefactio. Διογκαίνω, tumefacio, tumesco, bat, Plut. augeo, maius & grandius facio, extollo. Hermog. ἡ ἀβρολόγος σοφιστὴς τὴν ποιητὴν ἢ διογκωτέρᾳ τῇ φωνῇ χρῆσθαι τὸ σῶμα, ors grandiore & aspertiore pronunciando. Idem, λέξις ὑ σημνὴ, πᾶσα ὠφ' ἡ σκληρὰ καὶ ἢ διεγκεκόπε ἢ ὁ ἀφορῶσα τὸ σῶμα, ὥσε σεμνοφαίνειν.

Διόγκωσις, μεγάλη, distentio, tumor, ἔπαρσις. Methodici ita vocabant corporum distinctionem, vel à co. cernentis excrementis factã, vel diffusis humoribus ac veluti inundantibus: vnde & μὴ δεῖν facere dicebatur: cui opponitur σύγκρισις, apud Galen.

Διγάμπτης, genitus à Ioue, generosus, vel cognitus Iouì. Syncopa est, id est, διογλύπτης, ἡ ὁ χιὼν ὑδὲ, ἢ χρυσὸς χρυσὸς τῇ διὶ. Heliod. διογένης ἰόλαος, &c. Item dux Erythræorum.

Διοδεύσιμος, η, ὁ, peruius.

Διοδεύω μι εὐσω, σ. διῶκ, erumpo, transeo, traiicio. Accus. iungitur. διοδεύειν τὴν Ἰταλίαν, iter facio per Italiam. ποταμὸν ἢ διοδεύσας, tantam viam permensus. Lucæ c. 8. διοδεύειν ἢ πόλιν, iter faciebat per ciuitatem.

Διοδεπτόω, ὦ, permeo.

Διόδιος, α, ὁν, transitus, aditus, biuium. διόδιος ὀδὸς τῇ ὕδατος ἐς τὸ πέλαγος, rectos aquæ exitus in pelagus, Thucyd. ex dicuntur etiã διόδιαι εἰς θάλασσαν, ad traiiciendas paludes.

Διόζ-ᾶ, ὁ, ἡ, binos habens nodo. apud Theophrast histor. libro primo, capite secundo & decimotertio. δύο ἢ τριόζε, πρίόζε, ἢ πεντεόζε dicuntur à nodorum serie duplici, tuplici, & quintuplici.

Διπλοδίδαχ, dicitur quod in duos veluti ramos finditur seu diuiditur apud Hippocrat. denat. infant.

Διόσ-υ, à Ioue. Apollon. διόσ-υ γεγονὼς, Iouis filius, apud Eurip. in Electra cælitus ex aere.

Διόστομος, apertio.

Διοστρωμάτ, ciuilatus Æschyl. χρησφόρ ἢ ὑπὸ-ᾶ διοστρωτὸν βόσκεται κάρᾳ.

Διοτέγω, aperio. Soph. ἰδὲ ἢ διοτέγω μ. ὑπὸ-ῶ. Actiu. accul. laxo, diduco, patefacio.

Δίοτος, cognitum habeo, dignosco. Aristoph. πῶ ἔστιν ἢ διοῖδ' ὑπὸ πάντων ἐγὼ ἢ ὑπὸ δοτ.

Διοτέτανα, & Διοτέτρημα, μ. ἀτος, μα. πρᾶγ, intumeco. Lucian. ἢ διοῖδ' ὑπὸ ἐκ τ' φαυμακοποσίας τὰ σκέλη, intumescunt exhausto veneno crura. Item, stomachor, indignor. Herodian. οἱ ὑφ' τοῦ στρατιώτου διοῖδ-ούντα τὰς ψυχὰς, &c. malè cogitabant. Idem, ἢ διοῖδ-ούντων αὐτῶν αἱ ψυχαὶ, &c. omnes animi erant exulceratis: vbi agit de conspiratione in Maximum.

Διοικέω μι ήσω, σ. ηκα, guberno, administro, dispenso, tueor, tracto de re aliqua, feorsum habito. Ifocr. διὰ ταῦτα τὸν διόκει ἢ βίον, neque enim contemptè vitam instituit. Idem, σκόπει σὺς ὑμᾶς ἢ ἄμεινον διοικεῖν. vide quomodo sua constituit. Plato in epist. τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, temp. gerere & gubernare. διοικητὴς ἱερᾶς ἱερατοσύνας, Bud. in Epist. διοικεῖν οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes habens & domicilia, Plato in Tim. σκόπει σὺς ὑμᾶς ἢ ὑπὸ διοικεῖν, Ifocr. cõsydera quomodo de rebus suis disponãt. διοικεῖν τὴν πόλιν, ciuitatem moderari, Idem. διοικεῖν ὑμᾶς ἢ ὑπὸ ἄλλων, Idem. διοικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, tibi incumbit, Demosth. Item digero. Alexand. Aphr. τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, humor qui non digeritur. διοικούμενα, pro διοικεῖν. Aristotel. Ὁ Economos. οἰκονόμ διοικήσασθαι ἐβούλετο Γοργ. ἢ Ixion. Τοῖς ἢ σοφιστὰς λόγοις ἐκ ἐμβαίνοντας, ἐν ἢ ὑπὸ ἐσκεπτομένοις πολλὰς τὰ βελτίω διοικεῖν, ita administrantis res humanas, vt ex contrariis meliora eliciat & enenire faciat.

Διοίκησις, εως, ἡ dispositio, dispensatio, administratio. διοίκησις ἢ χρημάτων διοικητὴς ἢ πόλεως, ciuitatis administratio, Æschin. διοικήσεις ἰδίαι, priuata administratio. Plato de Leg. διοίκησις τῶ ὅλων, rerus status populares. ὁ ἢ ὑπὸ διοικήσας. Demosthen. id est, διοικητὴς. Latini quoque vtuntur hoc vocabulo de cæcesis vocantes, quandam qui in minores prouincias quas aliquis qui eis præfectus est administrat & in quibus ius dicit, vnde & pontificum διοικήσεις apud recentiores. Cicero libro tertio, epist. ad famil. vt me omnium illarum dioecesium quæ cis Taurum sunt omniumque illarum ciuitatum magistratus legationesque conueniret.

Διοικητὴς, οῦ, ὁ, negotiorum gestor, in Pandect. dispensator, procurator, præfectus, le bailly. vnde διοικητικὸς, supp. præfectus à Bud. dicitur.

Διοικητικὸς, ἡ, administrativus Quintil. dispensatoris atque administrationis officio fungens.

Διοικίζω μι ίσω σ. ικα, sparsim colloco, & habitantes dispergo, dirimo. dicello, dic. co sodalitatem & contubernium: νῦν οἱ κακοὶ ἀθροίσαντες ἑαυτοὺς ἐμεγάλυναν πολὺν σύλλογον, ἵνα κἀμὲ νικᾶν δύνωνται, Aristotel Demosthen. οἰκεῖ τὴν οἰκίαν, τὴν ἢ διοικῆσαι πολὺν διαμένει, id est, dispiarutum. Vbi futurum est Atticum. Idem οἷς ἐξῆν ἀεὶ διοικεῖν ἑαυτοὺς οἱ ἄπαντες οἰκοῦντες οἱ διοικοῦντες ὑπ' ἀρχὴν τὴν λόγῳ. Διοικίζω, dissocio & diuino coniunctionem. Plato in Sympos. νυνὶ ἢ διὰ τὴν ἀδικίαν διοικισθέν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, diuulsi sumus, & contuberrium nostrum diremptum. Synes. οἱ διοικισμὸς γεγραμμένοι, si diuisissem separatim scribendo.

Διοικισμός, οῦ, ὁ ciuium dissociatio Plin. habitationis diuisio.

Διοικοδομέω, ὦ, extruo.

Διοικονομέω, perficio regendo. Aristot. ἀγορομίᾳ ἢ τοῦτ' ἐκ διοικονομεῖται ἀσώμ-ῶς.

Διοινῶω vino refertio: vnde διοινωθῶ-ῶν, vino refertus, Plato.

Διοινόχωμ. mifceo, vinum fundo: Actiuum Athenæus, διοινοχοῦντες ἢ οἰνόμελι.

Διοίσιος, α, ὁν, patefactio Cicer.

Διόπομπος, exportabor, Sophocl. in Aiace, σὺ δ' εἰσέτ' ἐμὴν ὑπ' ἀφωσιωθῆναι μὴ φίλων, id est, κωλυθῆναι ἀπὸ τῆς φιλίας, ἐκβάσεται, exportabitur educandus.

Διόρ-δόω μι, εὔσω, iaculo, pertranseo, legitam mitto per.

Διόρισμα, differam: Futurum verbi Διαφέρω. Arist. ἢ νῦν διάφερε χαμαιρωῶντες τὴν φύσιν, nihil à Charephonte alienus eris natura ratione.

Διόρισμος, pereo, perij, diffluo, diffabesco. Sophoc. αἷμ' ἐκ διόρισται, ἀπὸ φθαρτὰ.

Διόσκορ-ος, ὁν, ἡ, ᾰb Ammonio exponitur διάλεκτος πε ἢ ἀθῆσις, vt ὁ ἀκακ-ός.

Διόφλ-ῶ, & Διόφλεκα, perdere, euertere, Plato secundo de Republ. cum Accus.

Διόφλεγμα, disperdi, disperire. Plato Epistola septima. διόφλεγμα ὑπὸ κύκλου κυφωθῆναι ἐς τὸ τυραννικὸν ἦθος ἢ τὸ δημοτικὸν γῆθος, in periculum veniet & tyrannicum genus & popularе, ac ab hoc orbe disperdatur.

Διόφλυρ, in vicinia non longè. Thucyd. ἐκ ἢ ἦλθ' ἀφ' ἡμῶν ὅ τι τῶν διόφλυρ ἢ ἀδικεῖν, &c. ex propinquis turribus.

Διόφλυσ-άω, elabor, effugio. διόφλυσάνειν, interlabi. Nazanz. in oratione τὰ φύσει τῷ ὕδατι ὧν διόφλυσάζ-ειν. natatilem piscium naturquæ per aquas labitur. Sic apud Aristoph. pro dilabi è manu, res lubrica quum attrectatur.

Διόφλυσίνδ-έω, pro eodem dicitur. Aristoph. διόφλυσίνδεῖν τὸν χρόνον, ἀναμένειν τὸν ἄφνω ἥκοντα.

Διόφλυσις, ὁ, ἡ, διόφλυσθ-ός. Διόφλυσθ-ός, tractus per spatium inter duo littora, seu per aliquod intermedium, vt per Isthmum, quum naues ὑπὸ πολεμικῶν ἀπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἐς τὸν Κορινθιακὸν πόντον διόφλυσθ-ούσαι, Scribo libro octauo. apud Hesych. scribitur διόφλυσθ-ός ὑπὸ πλοῖον ἢ κατὰ γῆν πόντος.

Διόφλυσμα, disperdo. Eutipid. in Helen. cum Accus. Διόφλυσμα, disperco. Plato 3 de Republ. ἐὰν πᾶς ἀπὸ πᾶσαν ἡδονὴν κομῇ. διόφλυσται, disperit. Sophocl. διόφλυσμαι ἀφ' ἧς ἐξηνεῖδε, interimor ab ἢ tridis.

Διόφλω, opposcè, in totum, omnino, in vniuersum, Theophr. histo l. 4 c. 10.

Διοφθείρ, diuellere, subfannare. διαπίλλειν ἢ διασπάφειν.

Διοφλογίζ-ω, ἴσω σ. ικα, sterno, demulceo, explano æqualiter, plane habeo.

Διοχλάω, ὦ, ησ. ηκα, explano. Accus.

Διόχλος, ὁ, ἡ, ὄ permadens, plenè madefacens, Atist. in Probl.

Διόχνιος, Hesych. Ὑπὸ δίος μαρὴ ὄμῳ.

Διοχλόω, ὦ, ησ. ἠκα, tentoria louis.

Διοχλόω-ος, ὁν, Diomedeus. διομήδ-ειος ἀφάγκη, de qua vide Suid. & Hesych.

Διόμνυμι μ. ίσω, σ. ικα, & Διόμνυμαι, iuro, iurando affirmo. deiero. ὁ μνύω. Plato in Apologia, ἐγ τοῦτο ἢ διομόσω ὦ σὺ ἀπιστεῖν, ἢ, iureiurando affirmo quæ verba sunt rei. διομνυμένων τῶν δικαστῶν αὐτὸν πεῖσαι μὲ ἀγῶνα ζημιῶσαι, iureiurando astrictibus cum le quinque argentinyriadibus multaturos, Plutarchus in Camillo. διομόσαν ὁμολογεῖν ἰδίᾳ, iureiurando affirmauit Romulũ dixisse, Idem in Numa, Soph. ἐτὸ στρατηγὸς ἐστι καὶ ἀγορεύειν ὑμᾶς ἃ ἀγνῶν, ὅτε τὸ διομόσω, id est, διωμόσω. διεξβάλλειν affuerabas.

Διομολογέομαι, ὠμην, confiteor. Hermog. de inuentione, ἄξιον ἐν τούτῳ διομολογήσασθαι μᾶλλον ὑμᾶς, Item constituere, affirmare transigere, decidere: νῦν ἔγνω διωμολογησάμενος, nonne ita inre

ne

nos conuenit? Plato I de Republ. διωμολογήσαμεν τῶν διηγουμένων ἀρτίως ἴδῃ, inter nos conuenit iustitiam virtutem esse. διωμολογῆσθαι αὐτῷ, pactum est cum eo, id est pacto promissum, &c. Æschin. Vnde διωμολογημένα, certa, stabilita, iam non controuersa. Est etiã stipulor, id est, caueo, paciscor, contendo à te hoc vt faceare Plato de Republ. libro sexto, Ἀλλ' ἴσως λέγει διομολογησάμενος ὑμῖν ἐγώ, ἡ αἰκίσηται ὑπὲς τὰ ὁμολογηθέντα, dicam equidem inquam, si hæc à vobis dicta sunt, vt te licet tata maneant, nec in controuersiam referantur. Hinc enim διωμολογημένον non spondeo tis est, sed stipulantis ἡ παρασυγγράφου. vnde

Διωμολόγημα, huiusce modi constitutio, atque παρασυγγραφὴ, Budæus Commentar. Item sponsio, pactum, Aristoteles libro nono Ethicorum.

Διωμοσία, iureiurando in iudicio affirmare. Lysiæ περὶ μὴ μᾶλλον ὄρκων διωμοσάμενος.

Διώνη, de omino, appello, Gaza de mensibus.

Διὸς, mulierbris, Sãlis, & diminutiuum à Διόνυσος, ὁ γυναικείας ἢ ἀνδρώδους ἐσθῆτος Et Διονύς, vestis muliebris.

Διονύσια, τὰ, Bacchanalia, quæ celebrabantur Athenis desinente hyeme & vere ineunte, vt annotat Aristophanis interpres. Διονύσια μικρὰ καὶ μείζω, Dionysia erant maiora & minora agebãtur pridie Idus Nouembr. Thucyd. ea vocat ἀρχαιότερα. libro secundo, maiora vero agebantur vere ineunte cum tributa pendebantur Athenienses, auctor interpres Aristophan. ὦ κεχαρισμένοι: idem ait altera Διονύσια λῶια appellata ἢ ἀγῶνα δεῖ λῶιον ὄντα ξένοι ἰδεσθαι καὶ ἀκοῦσαι. Sic enim Aristophan. in ea tragœdia ὁ γὰρ μὴ τὰς διπλᾶς καλουῦσι ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγειν, αὐτοὶ γὸ ἐσιόν, ὁ ὑπὸ λῶιμὸς τ' ἀγών. εἶσιν ξένοι πάρεστι δ' ἐς γὸ φόρος ἡμῶν, εἶτε καὶ πόλεως οἱ σύμμαχοι, in magnis agebantur fibulæ tragœdiæ, coniœdiæ in paruis non item, & maiora Thucyd vocat τὰ ἀρχαῖα Διόνυσα.

Διονύσιος Bacchanalia celebro, Lucian. ebrietati indulgeo. Διονυσιάζειν ἀγορὰν, Plato.

Διονυσιακὸς τόμος, lex Dionysiaca, Æschines Διονυσιακοὶ τεχνῖται, Aristoteles in Problem. histriones, Dionysiaci artifices, Budæus in Pandect. Aristotel. libro sexto Polit. Διονυσιακὸν θέατρον, Dionysiacum theatrum, quod prope Pyræum fuit Athenien sium, Thucyd. did. Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, certamina quæ & σκηνικοὶ ἀγῶνες dicuntur, Pollux libro tertio de his intellexit Aristophan. in Acharnen. inquiens, Οὐ νῦν λῶιμὸς τ' ἀγὼν. Vide Commentar.

Διονυσιὰς, Dionysias, dicitur à quibusdam planta, quæ & ἀμπέλεμων, Dioscorides libro tertio. Item Adiectiuè, Dieta de Leg. Διονυσιακὴ σκηνὴ.

Διονυσοκόλακες, assentatores impudentissimi Dionysij, aulici assentatores, Cæl. l. 12. c. 17.

Διόνυσος, τὸ, ædes Bacchis Thucyd.

Διονύσου κισσὸς, hedera Dioscoridis. Bacchica, Dioscor. lib. 2. Διονύσου, Dionysius nomen proprium.

Διονύσου, οἱ, ossea tubercula quæ circa tempora prominent & ἀκρόται, id est, cornua dicuntur, metaphora à cornigeris animantibus author Definit. apud Galenum, Διονύσιοι εἰσὶν ὀστώδεις ὄγκοι καὶ ὀξεῖς κεφαλῆς ἐκφύσεις γιγνόμενοι, λέγονται δὲ κέρατα ὑπὸ τῶν μεταφερόντων ζῴων καλούμενα.

Διονυσος, ὁ, Bacchus, & Διόνυσ-: quasi à διὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς γονεῖς, hunc Hesiod. Iouis facit filium & Semeles: ab eodem Hesiodo Διώνυσος dicitur.

Διοφαὴς, ἀδος, epitheton Apollinis, in Epig.

Διόφρ, quare, proinde.

Διπετὴς, ἐς, τὸ, cælo delapsum, à Ioue delapsum, simulachrum Dianæ dicitur, quod à Ioue delapsum fit, aut è cælo venerit. Olim enim opifices simulachrorum, quò maior esset superstitio vulgi, fingebant ea cælitus delapsa, hoc est, ἀπόπετα. Herodianus libro primo, αὐτὸ δὴ ἄγαλμα διοπετὲς, οὐκ ἀνθρώπων. Et in Actis Apostolorum capite decimonono, τὸ μεγάλης ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς, quo loco subaudiitur ἀγάλματος. Hom. hoc cognomen tribuit regibus, veluti à Ioue profectis. Composita autem dictio est à ζεὺς & πίπτω: διοπτὴς πλατὺς, cælestis pelta, è cælo missa, Plut. in Numa, de ancili cæltus Romanis demisso. διοπτὴς ἄγγελος, Eurip. à Ioue missum simulachrum.

Διπτύω, d. citur & Διοπτεύω, curam gero, prospicio, σημεῖα δὲ ταῦτα νικᾶν, &c. ἡ, genus inauris. (Hesych.

Δοκιμαστὴς, purgari, lustrari, Δοκιμαστήριον, Δοκιμαστικὸν δεῖπνον.

Δοκὸς, ὁ, ἡ, qui habet duo foramina Athen. dispensator, præfectus, rusticus. Item, curator nauis, nauis inspector custosque ὁ δοκὸς τῶν νεῶν, ναῦς φύλακ. Æschylus in Persis indicat Reges & Principes rectè hoc nomine appellari, ab δοκεῖν τὸ βλέπειν. Alij deducunt ἀπὸ τοῦ δόκεσιν, id est, ordinando. Cæl. l. 1. c. 24. & l. 5 c. 1. & l. 7. c. 9. Lapus in Romulo Plutarchi vertit legatos, βουκόλους, δήμους βασιλικοὺς, ἡ σχολάρχους, præfectos, legatos, ac regij pecoris magistros.

Δοκέω, μ. δόξα, π. δόγμα, video, speculor, exploro: Accu. Soph. ἡ σκέψασθαι ἃ τις ἐστὶ, ὡς ἔστι, ὡς ἔσται, ὡς ἐγένετο, ὡς ἂν γένοιτο, ἡ ὅπως ἂν ἔχοι, ἡ ὅπως

Διορισμός, ὁ, distinctio, diuisio, discrimen, ... rerum explicatio. Galen. l. 1. ad Glaucon. ὅσα ἐν τῇ πίστει τῇ διορισμοῦ χάριν, παρὰ τοῖς ἐξηγηταῖς ὀνόματα μόνα vocat Cicero determinationem. l. 4. de Finib. Expositā igitur determinatione rerum expectandarum, cuiusmodi sit ea, ... exhibeat, deinceps demonstrandum est.

Διόρνυμι, excito: & διέρνυμαι prodeo, procedo. Nonnus: ἀκοντὶ μὲν ἔγωνε γονῆος ἀντιθεὸς διόρνυμαι prodiens à patre Ipritus, id est, ὑπορροιζῶν.

Διορρὼς. Hesych. exponit, διαστῆναι διαπεμφθέντα, distermināto mense, vide ἐφιδρωσμός.

Διόρυξ, duplici tecto, δίστεγος.

Διπίτνωδαι, vel διεφθοῖδαι, ſarescere Plin. id est, in serum abire, & liquescere, alioqui ſerescere poetis vt Lucret. pro ſerenum fieri. Recarnque accipitur. A Dioscor διαβίβρωσθαι dicitur. διαβρῶσται τὸ ὦμα, sanguis serescit, diluitur in serum, degenerat. Aristotel. ἰχῶρ δ' ἐστὶν ἀπεπτον αἷμα ἢ τῆς μίσης πεπέψεως, ἢ τῆς διαφθορᾶς.

Διορυχὴ ῆς, ἡ. fossa.

Διόρυσμα, ατος, τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυκτοὶ, effractores, τῶν χρημάτων.

Διορύττω μ. ὤσσω, τ. ὤρυξα, fodio, fossas duco, id est, cauo, effringo. Aristophan. τοῦ τοίχους διορύττειν, parietes perfodere: διορύττω πάροδον, duco fossas. Matth. capite sexto, κλέπται διορύσσουσι, fures perfodiunt.

Διορχόομαι, perfalto, ad finem salto.

Διόρχωσις, apud Hippocr. est cum lac ſeresci et abit in serum, in serum mutatio ἐν τῇ διορίζεσθαι ἢ διῃρῆσθαι siue διορρόησις Galen. in Gloss. τὸ ὀρόδης καὶ ὠλιώδεσθαι μεταβολὴ, mutatio in serosam aquosámque iubstantiam.

Δίος, ὁ, ἡ. generosus, διογενὴς, dius, διῖος, bonus, δ' διῖος, ὄνημος, ἢ ὅσα διὸς ἔχων τὸ γένος. Homer. ἢ δῖος ἀχαιὸς. & in fœminino posteriore breui, & Ionicè δῖη. Hesio. δῖη τε ὀβίνη, διάμορ Menippe vel vs Virgil. dia Camilla dixit. δῖα γυναικῶν, pro διοτίμη, Homer. Iliad β, hic dicta est ἀλκήτης, ἢ δίη διηθήκατο ἢ σωφρεσύνῃ. δῖος κυρεσὸς τοπιαῖος, id est, θαυμαστός, Homer. Iliad. β. δῖος γὰρ ὄρνις ἦλθε, id est, διὸς θυγάτηρ, Idem Διῖος magnus, μέγας. Aratus. κόσμος δίοις σκαλαμοις φανὴν ἐμμαίνοντο: Theon exponit μεγάλοις: & sic accipit apud Homer. εἰς ἅλα δῖαν καταδύεται ἠέλιος, i. μεγάλην, Idem in Odyss.

Διός, Iouis: aeris: vnde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluuiales aquæ. Plato de Legib. Διὸς αἴθριος. vide Περφύρεον. Διὸς ἐγκάρσιον, παρσημία inquit Hesych. ὡς καλεσχρῶνται ἔρη τινὲς ἀπὸ τῆς τὰ αὐτὰ λεγούσης ἢ σκοπεύσης ὡς ὁ πίνδαρος φησίν.

Διοσημεία, seu διοσημία, ας, ἡ, signum, à Ioue prodigiosa tempestas, vel simpliciter tempestas, quum vitium obuenit in aëre, & quum obseruantiant augures non addicentibus auibus. Plutarch. in genere fœminino dicit, μεγάλαι ὑφ' ὑετῶν διοσημίαι παρκολούθουν, id est, excuntem continuò magni nimbi secuti sunt, interpres sic vertit, in Romulo. Idem in Problem. διοσημίαις ἢ ἄλλαις κατασχεθεῖσα, aliis tempestatibus opprimi. Commentar. Aristophan. in illud Acharn. Ἀλλ' ἀπαγορεύει τὰ σπονδὰ ἐκλοπάσας, τοῖς θεοῖς σοὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι διοσημία δεῖ. ἢ μετὰ βίᾳ ἐκλοπὴ μετ' ἀφροσύνης ἐποιήσατο, inquit, οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς τῶν θεῶν λιβάτας, ἢ δίκλινον τὰς ἐκλοπὰς διοσημίας γίνεσθαι, ἢ ἀλλό τι μήνυσιν εἶναι. Διοσημία δὲ ἔστι ὁ ὄζος καθ' ὑγρὰν ἀέρα, tempestas intempesta. Suid. θορυβία. Hesych. habet Διοσημίαι, ταραχαὶ σημεῖοι.

Διοσκορεῖδαι, Dioscoridæ: sic appellati sunt Castor & Pollux à Plut. in Theseo.

Διοσκορεῖον, τὸ, templum Castoris & Pollucis, Dem.

Διόσκορος, vel διόσκουρος, Castor & Pollux, quasi διὸς, id est, Iouis κόρη. id est, filij, Ambo Castores interdum vocantur, quum alteri duntaxat id nominis fuerit. Cælius libro decimo, capite sexto, Antiquitas credidit hos salutares esse nauigantibus, si simul apparerent (apparent autem ignis specie malo aut antennæ insidentes): contrà duros, si singuli aut solitarij: cuius rei mentio fit in Act. capite vltimo.

Διόσκω, diligenter perſpicio, corrumpo, animo deficio, διαβλέπω σημεῖά τινα ὄφεων ἐπιπολάζοντα, διαδύομαι, Hesychius, idem, διόσκω δὲ τὸ διαφορεῖσθαι τοῦ σώματος ἢ τῆ ψυχῆ.

Διοσκώλιον, idem scribit dictum esse ἐπειδὴ ἐν ᾧ οἱ κριθαμβίζοντες ἐσκώπτων τὸν ἀγωνοθέτην, Polemon τὰ δὲ τοιαῦτα ἱερεῖα: ἀλλ' τὸ μικρὰ καὶ τέλειον.

Διόσμη, apud Theophrast. vis est illa quæ odorum ſenſum ad odoratum transmittit, ἡ δ' ὀσμὴ πορ ξυμπνοὴ τῆ ὀσφρήσει. nec verò odorandi instrumentum ἡ αἰσθητήριον est naris, ſed cerebri ἡ μαγουεὶ δὲ λέγουσι τὴν ὀσφρησιν.

Διοσπολιτικὸν φάρμακον, Galen. l. 1. ad Glauc. Dioſpoliticum medicamentum: vbi confectionem eius docet.

Διόσπυρος vel διόσπυρον, genus est Cerasi. de quo ita Theophrast. de histor. plantar. libro tertio, capite decimotertio, de Cerasio loquens, Ὁ δ' κιμπὸς ἐρυθρὸς ὀλιγίστῳ διαπύρῳ τὸ χρῶμα. τὸ δ' μέγεθος πλίνθῳ κύρωμα πλὴν τῷ διαπύρου ὑφ' ὁ σαρκὶν σκληρὸς, τὸ δ' κάρπιμον μαλακὸς. est etiam Dioſpyron herba alio nomine lithoſpermon dicta Plin. l. 27. c. 11.

Διόσφορος, fructus de quibus Gal. 2. de alimentis: eadem esse cum διοπώρῳ puto.

Δίοσφυρος, gemino conſtans osse.

Διότε &

Διότι quia, quòd, quoniam, ideò, quapropter, propterea, propterea quòd, eo quòd. Et interrogatiuè, cur quamobrem? qua de causa? λέγω δίοτι ἀφαιρεῖσθαι, Xen. dico quod obruunt, &c.

Διοτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, à Ioue nutritus, Iouis alumnus, διογλυκὺς, ὑπὸ διὸς τεθραμμένος. Regum Epitheta, Iliad. ἀ, ἦ ῥέα σ' ὄφρα θεὸς διοτρεφὲς ἔμμορε βασιλῆος, id est, ἦ δίος γενομένη τῷ ἐκγόνῳ ἔσται ἐκ αὐτοῦ σεσεισμένος φοβερὸς ἀνθρώποις, ἐπεὶ καὶ μουσικὴν ἡ ἐκπόλεμον Ἀθήνη σφόδρα ἀσπάζεται· ἔρωτι ἡ μάλιστα ἐχρῶντο οἱ διὸς βασιλῆες. Virgil. in Buco. Chara deum soboles, magnum Iouis incrementum.

Διοτροπεύω, ἐσω, ὁ, ἡ στροφὴν ἐποιησάμην αἰζῶν. Iliad. ζ. ἀλλ' ἴθι δεῦρο τάχιστα διοτρεφὲς ἔκγονε πατρὸς.

Διτρόμαιος, ἐσσα, ἐον, famiosus. vrinâque fiunt, Aristoteles libro tertio de generat. & nimalium.

Διφρακὸς, vi vrinam mouendi præditus: vnde τὰ διφρακὰ, medicamenta quæ vrinam cient. Dioscorides libro tertio, capite 76. eadem Galeno διφρακὰ φάρμακα dicuntur, Cælius Aurelius medicus, libro primo Chron. ὀδ, capite quarto, vrinalia medicamenta vocat.

Διφρίζω, ι. διφρίζω, distermino, distinguo.

Διοχετεύω, aquam per canales aut alueos deriuare.

Διοχὴ διφρὸς, sella & lectica duorum capax. Pollux l. 7.

Διοχλὸς μ. ἡσσ. σ. ἀκ. turbo, molestus ſum & interpello. Dem. si Accuſ. iungit. Et δίοχλον apud Aristoph. κίνδυνος.

Διοχλίζω, dimouco. Hesych. expoſ. & diduco. ostapud Nicand. Alexipharm.

Δίπλ, ὁ, dispenſator, præfectus.

Δίπλαι, ων, stranſpectus. Lucret. perſpicuitas, perſpicientia Cicer. Into in Timæo. Τὸ λέγειν αἰεὶ διὰ μιᾶς τούτων οὐ τῇ μιμηθῆναι, μᾶλλον δὲ οὐ τὴν φύσιν, Cicero, ſi verbis explicare conemur, nullo posito sub oculos ſimulachro earum rerum, fruſtra ſuſcipitur labor. Hesych. δίπλαι, κρατῆσαι· ἢ δὲ ὅλως ὄψεις ἢ φαντάσματα.

Διπλάσιος, ὁ, duorum palmorum, bipalmus. Varroni. Theophraſtus, libro quarto, capite duodecimo, τὰ μὲν τὰ πόντων ἐστὶ διπλάσια ἢ ἐλάτη.

Δίπαλτος, tenens bina tela & vibrans, ambidexter, vtrinque acutus. Sophocl. in Aiace, πᾶς ἢ κρατῶν δίπαλτος· οὐ μὲν χερὶ σθένει, ἐν δὲ ἐρ. δίπαλτος φονέων, ἀμφοτέρας ταῖς χεροῖν. οὗ φειδόμενος μὲν νόμοι, πανοῦ δὲ νέων, ἢ ὁ κρατῶς μὲν φονέων καλῶν τὰ δίπαλτα θορύβῳ δίπαλτα ἔφη. Euripides enſes vtrinque vibrati, id est, ciprites.

Δίπαλτος, vtrinque mouendo, ambabus manibus, totis viribus.

Διπηχυαῖος, ὁ, ἡ, interſcalmium. Vitruu. l. 1.

Διπηχυῆς, ὁ, ἡ, bicubitalis, Dioſc. li. 4. duorum cubitorum, duo bita æquans.

Διπηχυτὸς, bicubitalis Plin. διπηχυῆς. ὑψόμετρος δίπηχυς, Theophrast. l. 3. c. 21.

Δίπλαξ μ. ἄπλ. σ. ακ. gemino, duplico, ſum duplex. Soph. in Electra, τοῦτο δίπλακες ἢ γνώμαι μέτριον κεκοσμήκασι, δίπτυχον.

Δίπλαξ, diplois, veſtis duplicata: Hom. Iliad γ, ἢ δ' μέγαν ἱστὸν ἔτιθη δίπλακα, id est δίπτυχον, ἡμίτομον, ἢ ἓξ χαμαὶ ἔβα: pallam Valla vertit, acceſſum quoque & receſſum ſtuctuum interpretantur. hoc loco Æſchyli in Perſic. πλαγκτὰς ἐν διπλάκεσιν.

Διπλασιάζω, duplico, conduplico, coogemino, itero. dicitur & διπλοῦζω.

Διπλασιολογία, ας, γ. vox Sophiſtarum ex Platone Phædro.

Διπλάσιος, ὁ, ἡ, duplus, duplo maior ſpatio altero, tanto maior. Lucian. in Alcyone, διπλασίαν ἐχῇ τῷ ἀζῷ κλῆρον. dicitur & πλασίων, ονος, pro eodem. Aristoteles de mundo, ἐν διπλασίοις τῶν χρόνων. Plato epiſtola ſeptima, dixit διπλασίων τῷ σπουδῇ χρῷ ποιεῖν, duplicare paternum principatum. σῳῶ διπλασίων λαβὼν cum olei patribus duobus. πλέον ἢ διπλασίας τιμὰς ἀξίᾳ. plici honore aut eò amplius dignus, Plato de Leg. διπλασίων ὀπτήσειν, duplum reſtituere, Ibidem.

Διπλασίων, dupliciter. διπλασίως ἐλαττῶ, duplo inferiora, duplo minora, Plato de Legib.

Διπλᾶ nota eſt ὡς ἡμιπεπλασμὸς in Comœdiis atque tragœdiis & ὑπολήψεις dicitur aut ὄζῳ βλέπουσα figura eſt trianguli obliti ſine baſi. vide Ephciſtionem de ratione verſuum. Et Comment. Ariſtoph. in Plutum. vide ἀζῷ χαρακτῆρ, κορωνὶς.

Διπλᾶ, dupliciter. Plato l. 1. de Republ. διπλᾶ ἢ οἱ ἄνδρες ἀσπάζονται αὐτὰ, du. lo amplius ea quàm cæteri amplectuntur.

Διπλακίδες, veſtes quas etiã Attici ἀζῷλαια ἢ διπλακὰ vocãt. Pollux l. 7.

Διπλακὸς, ἡ, ὁν, tus, verſutia, deceptio, ἀπάτη. Nazianzen. ἢ πανοῦργα καὶ διπλακὰ νόμος, ſiue verſutiæ finem non imponet. apud eundem Nazian. διπλακὸν ἢ βάθος τινωθῆ, pro alta & multiplici Scripturæ ... tel-

elligentia in lege Mosis accipitur: vt τὸ θεὲ φιλοπρόκριες, εἰ τῷ πᾶ ἀδικεκριμένων ἀπηρέτων ἡ ἐκαθάπερον, οἷα τὰ πολλὰ τῶ νομικοῦ Δεύτ. ἡ τὸ διπλόον ὃν ἐωὺν πᾶτο ενδύειν, ἀλλὰ τὰ θεῖα ἐρευνᾶντος καὶ γινώσκοντος τοῦ μόνου. item duplicitas, Themistocl. in prin. de anima. ἐξὶ ὁ τῆδ' ἐπιπλοκῆς τῆς διπλόου, ἡ ὡῷ τὸ φρόνιμον, ἡ ὃ διττὸν ἐστι, &c. Opponitur ἀπλότης.

Διπλοΐς, ίδος, duplex genus vestis vilis, ab Horat. libro primo, epistol. pannus duplex dicitur. Contra quem duplici panno patiens vel iater, &c. tunica & pallium in sacris Bibliis exponitur. Item chlamys, vestis militaris, 1. Reg. c. 24.

Δίπλοος, & Διπλοῦς, ὁ. duplus. In plurali. διπλοῖ, id est, δύο, Sophoc. ἵπποι βασιλεὺς κλυόντες ἀτρεῖδαι διπλοῦν κόκκυνον, coccinum bis tinctum. Exod. capite vigesimoquinto, Marcell. notat interdum διπλοῦν non significare duplicem modum, sed latum & grandē, vt apud Dionem libro secundo, capite 213. quemadmodum etiam duplex apud Latinos: vt apud Virgil. in Georg. Duplicem ait pertinere dentalia dorso: & paulò post, Duplex per lumbos gerit spina. διπλόπτερος, duplicibus, duplo maius, vel adverbialiter duplo magis, in Euangel. Matth. capite vigesimoterti. διπλοῦς οὖν, vir duplex id est, versutus, & tectus, occultus, dissimulatus, Euripid. Item, secundus. διπλοῦς αὖρας, id est, δυτικὸς, Sophocl. τὸ μάγαθος ἄνεμος ἀρχαῖος μεκλίνας, duplo maior quam apes frugi, Gaza διπλοῦς λόγος, duplaris proportio. ἀπὸ διπλόου ἐπὶ ἡμιόλιον, ἤτοι duplex quam papaueris. Theophrastus libro quarto, capite decimo histor. plantar. διπλοῦν ὄνομα, compositum nomen, Aristotel. in Log. διπλοῦν γάμμα, geminor, Hermog. διπλόα ἡήματα, duo dies, Apollon.

Διπλόω, τῶ, duas habens significationes, Aristotel. & interpr. Aristophan. in Nebul. τὸ ἀνεξεργαστὸν τὸ ἀκατασκεύαστον & ὑφ' ἑρμοῦ μὴ πεπερασμένον significans.

Διπλασιάζω, duplico. κεφαλὴν διπλασιάζ ἀνδρὸς ἡ διπλοῦσθαι, Plut. in Camillo insidiati fratrum & duplicem.

Διπλοῦς, τὸ, vas est duplex, quod & ἀγγεῖον διπλοῦν, ἡ διπλοῦν καλεῖν dicitur, hoc est, ἡ duplex dicatur, geminum tamen nō sit, sed ex duobus vasis constat, vno alteri imposito. subiectum vas calidam continet, inquam alterum vas imponitur, vt conceata in secundo, calefiant. Balneum Mariæ vocant pharmacopolæ. Galenus libro septimo, τῶ τόπου id explicat, vbi Arteriacas compositiones in vase duplici coqui præcipit: scilicet vt rare medicamenta continens, in lebetem aqua plenum imponatur, cui prunæ subiectæ sint. hæc ipsius dictio, ἵνα διπλασιάσῃς ἕψων, ὅπερ ὅταν ἐπ' ἀγγεῖα διπλοῦ, καθάπερ οἱ μυρεψοὶ τὰ μέλιτα σκευάζουσιν εἰς μίγα πυρὶ λέβητα θερμὸν ὕδωρ ἐγχέοντες, δεύτερον ἑτέρωθι τοῦ χύτρου ἐν ἄκρῳ τὸ ἐξωθούμενον σκέπασον, εἶτα ἀφεψήσας μάλιστα ἀφαίρει, ἐν ξύλοις ἀκμάσαις ὑποκαίοντες. de quo vale intelligenda aut hæc ipsius Galeni verba libro quinto τῶ τόπου. ἐκεῖ δὲ ὁ τὸ ἀγγεῖον ἐν τῷ θερμάστρᾳ τὸ μὲν ἕτερα μείζοσι, θερμοῖς ἱκανῶς ὕδατι ἔψων. Dioscorides de curandi medulli libro secundo, Ἔσωτα διπλοῦσθαι παλεῖ, id est, postea in duplici vase liquefacta. Quæ nullus interpres affectus est præter doctiss. Coroarium medicum. Ita etiam intelligendus Ægineta cum inquit libro primo, capite 83. de ouis σκευάζεται. Ταῦτα ἐν χύτρᾳ αἰθέλῃ ὄπτα τὸ μὲν ὑπ' ἀέρᾳ ἡ εἶναι ἐν ὕδατι ἡ ἐν διπλοῦσθαι συμμίσγειν σκεύεσθαι. Quod quidem vas etia in significauit Galenus inquiens libro 3. de Alimentis, αὐτικα τῇ σκόλοψ ἐστὶ τὸ ἐν τῷ τέρητι, ἀναδιδόντες αὐτὸ μετ' ὀλίγα ἡ ἀέρᾳ, ἡ ἐν ἐμβρύοις ὑπὸ θεῶν τὸ ἀγγεῖον ὕδωρ ἡ χλιαρὸν κατέχοντι θέρμι. εἶτα σκωλᾶς αὐτὸ ἐν ὅλῳ αὐτῷ, ὑποκαίοντες μέχρις οὗ συφέσωσι μυσγίας, &c. vide & quem authorem 4. de Sanitate tuenda. διπλοῦσθαι verò ita vocat idem Galenus libro primo τῶ τόπου, Λαβὼν ὃ τὴν ἡ διπλοῦσθαι ἀγγεῖον ὁλονόη. Cornarius vir insigniter doctus & cui multa debemus, contendit Plinium libro decimotertio, capite secundo, διπλοῦσθαι τὸ cassè vasa duplicia, vbi inquit de vnguentis, Solinimicus his, quamobrem in vmbra coquuntur duplicibus vasis. Tametsi corruptè legatur in Pliniano codice, plumbeis vasis. Est & Διπλοῦσθαι. Latinis etiam diploma, id est, literæ principum signis obsignatæ quas vulgò vocant *patentes*. Cicero ad Balbum, Diploma itaque non est datum de literis Cæsaris intelligit quibus Balbus restituebatur. Suetonius in vita Augusti, In diplomatibus, libellis, & epistolis signaodis initio Sphingē vsus est mox imagine magni Alexandri.

Διπόδης, bipedaneus, bipedalis, Xen. Οἰκον.

Διπόρια calciamenti genera, vel sculponeæ, aut socculi lanei. Pollux libro septimo. ἃ ὑπόδια καλεῖς καλεῖ τὰ πίλινα ἃπερ οἱ ὀπίσω, εἶτα θερμοτικὰ ἐστι. ποδῶν, ποῦσα πελωτὸν καλεῖ ἐν ἐρωτήσεσι. Ἀριστοφ. Πελωτὸν ἔχειν δ' ὑπνοῦ ἐν ἀβύλαις· τὰ δ' ὑπόπτερα, ἅτινες ὑποδύνατο, ἅπερ αὐτοπέδιλα ταυτὸν ἐῶ πᾶς ἀποζεύειν ἀς σκελέας ὑπὸ ὁμοιάζουσι. Κεφτης δ' ἐν ἑορταῖς ἔφη, ἡ δ' ὑπόδια τρίμιτα ποδία ἐστὶ, ἡ genus saltationis Laconicæ, bipedatio, bipedis ratio, Poilux l. 4. vide διπόδια.

Διποδιαῖος, bipedaneus, bipedalis, Xen.

Διποδία, ἡ διπόδια, ἡ stum quoddam Athenis, teste Hesych. qui & Laconicæ saltationis genus esse tradit.

Δίπολις, ἡ Lemnus sic vocatur: habet enim in se Hephæstiam & Myrinam, Etym.

Δίπολος, ὁ, γῆ terra bis aratro proscissa, terra quæ bis versatur & aratur, Hesiod. δὶς ἀρωτῶσιν, νέ τρὶς ἀπολον dixit Hom.

Δίπους, duos pedes habens.

Διπρόσωπος, biceps, bifrons, anceps, duplex. διπροσώπους, ἡ μπλαγός, biforme cum plasma, Galen. ad Glauc. διπρόσωπος εἰκών, imago ancipitis affectus, Lucian.

Δίπυρμος, ὁ & ἡ, duplicem puppim habens.

Δίπτερος, ὁ, bipennis, binis pennis præditus, cui binæ pennæ: item additi genus. τὸ διπτέρου, bipennia.

Διπτέρυξ, γος, ὁ, duplices alas habens, in Epig.

Διπτυξ, υχος, duplex, adiectiuum. Apollon. Rhod. l. 2. Argon. διπτύχα κάσσυμα. διπτύλοι χλαῖδαι.

Δίπτυχος, ὁ & ἡ, ὁ & ἡ geminus. τὸ διπτυχές, geminum se porrigens.

Διπτυχίζω, duplico. Hesych.

Δίπτυχος, ὁ, duplicatus, διπλοῦς, duplex, geminus: vnde διπτύχοι ναυῖαι, duo iuuenes, apud Euripidem declinatur etiam διπτύξ, ὑχος, Apollon. libro secundo Argonaut. διπτύχα κάσσυμα κρόκεα, id est, διπλᾶ χλαῖνα, διπτύχα, duplicia. Hom. Iliad. διπτύχα πυκάσσατο, ἡ δυπλέκοντες, i. duplicantes. Et διπτύχες, duplicitter, Aduerb.

Δίπυρον, Hesych. est ὄψαριον sonat tamen potius, duas pottas habens.

Διπύρηνον, vide Κοπάριον, Dicitur &

Διπύρηνα μῆλα, specilum quod duos nucleos habet, vel capitula, & vtrinque culpidatum est. instrumentum est chirurgicum simplicitérque dicitur διπύρηνον, vel in plurali διπύρηνα. Galenus libro secundo de semine, μυρίως οὖν ἔδει σαφῶς ὑπὸδεῖξαι τὰ κεκλιμένα διπύρηνα, διωλεκλιμένα δυὸ ἄκρα πεπερασμένα ἐχόντων. Idem lib. nono Anatom. ἔστω σοὶ τὰ περισκελῆ καὶ μὴ σφῦρα κεφάλας, ἡ σφύρωσις, οἷα τὰ διπύρηνα κεκλιμένα. Et paulò post, εἰ ὃ μὲν ἀφεῖς τὸν διπύρηνον, ἡ σμίλην, ἡ ἀπατωμῆλιν, ἡ τὸ ἕτερον ἄκρας, ἐν ᾧ τὸ σκεπαρνικὸν κυκλοῦνται ἔχει, vide Μῆλα.

Δίπυρος ἄρτος, ὁ ἐν δυτέρου ὀπτηθεὶς ἄρτος, panis bis coctus, panis nauticus, buccellatum Spart. anno, & vt volunt aliqui, rubidus panis apud Plautum, Festus tamen panem parum coctum interpretatur Aristotel. in Problem. διπυρίας λοιμικὰς, id est, διπλᾶς, Aristophan. Athenæus pro pane delicato etiam accepit, libro tertio.

Διρκαία ας, ἡ, dirceæ, herba quæ & μυρσίνη, Dioscorides libro tertio, cap. 134.

Δίρκαιον: vide in dictione Δαῖκας.

Δίρκαιος, ὁ, apollinaris minor.

Δίρκη, fons Thebis.

Δίρκιον, auth. Euft. ex Paulanie Lexico, κάδος ἢ πίτυος ἢ ὑζαποθήκατος ὁμοίως ὁ Θεόφρ.

Δίρρυτος, dupliciter fluens. Nazianzen.

Δὶς, bis, item, syncopa est pro δύσκις. Etymolog. cum Genitiuo, Plutarch. epist. δὶς ἢ ἡμέρας ἐμπατικὸν ζῶν, bis die impleri & ambulari δὶς ἑπτὰ, bis septem. δὶς κάρις, bis coruus, Lucian. Δὶς ἑπτὰ πλοκτὰς ποι ὑπὸτε πλοκάμους, de his qui animaduersione digni sunt. Suid. δὶς ἑπτὰ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Et δὶς οἱ τρὶς τὸ καλόν: pulchra fœpius posse inculcari & repeti. Et δὶς παῖδες, οἱ γέροντες, in scenes delirantes dicta parœmia ἡ Δὶς ἀφὸς ἢ αὖ τὸ αὖ φῦναι προσαμφίλεγε, de his qui bis in eundem ceno em inpinguntur. δὶς διὰ πασῶν, concentus quidam, quasi dicat, bis per omnes, nempe chordas, octo nimirum. Nam olim tot dem chordas musica vetus habuit. Cestin in prouerbium de rebus inter se multum distantibus, à musicis sumptum. vide διὰ πασῶν.

Δίσαλλα, Hesych. ἀσέλβαρσία, immunditia, sordes &

Δισαλὲς, sordidus πρόσωπος.

Δισεγχρὸν, ater, ptis.

Δισήγρυπνος, ὁ, ἀτρεπος.

Δισιγλῶσσος, fidem fponsione libero.

Δίσιμος, bissextus, Gaza de mensibus. ita dicitur ἡ ἐνδεκαμὴν ἡμέρα intercalaris dies qui singulis quadriennis intercalatur post 6. cal. Martij.

Δισιδελφὸς, frat ris sororisque abnepos: sexto gradu est cognationis.

Δίσκος, ὁ & ἡ, bis coctus, recoctus.

Δισκαθέες, τὸ, genus herbæ, apud Nicandrum, Etym.

Δισκαίνης, ὁ, ὁ, ἡ, morti bis patens, bis moriens.

Δισκαίζεται, Hesych. est διασείεται.

Δισκάλκα, sporta, ἀπωρεῖα Hesych.

Δίσκελλα, discus ludo, discusi iaculor.

Δισκελλόκυκλος, discum, id est, lapidem rotundum ac pertusum, vt ioquit Ammon. in sublime iaculantes.

Δισκοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, disco similis, qui est lenticulæ vasis effigie. prima interpretatio Marcello placet, non aliæ, hiro secundo Dioscorid.

Δίσκος, ὁ, discus, massa ferri, corpus solis, lapis grauis, qui exercendi causa corporis ad auras proiiciebatur. Alexander Aphr.

libro secundo Problemat. ἡλιάπιν ὁ σεληνιὼν τῇ ἥλιε τυγχάνοσα τῇ μικρᾷ ὄψει ἐ δύναται καθ' ὑπόνοιαν ἐ ὁρᾶσθαι, luna cùm sole minor fit, eius orbem totum obtegente nequit. Hoc rotundum Solis Corpus Latini totam vocant. Lucretius, Nam neque tum Solis rota cernit lumine largo. Cicero in Arat. Cedens postremum tãgit rota Solis. Homer. Iliad. ζ. δίσκοισι πέρσοντο κ' ἀρητῆρε, difcis se obiectabãt, id est, iactu grauium lapidum: vbi interpres, δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος· ὃν ἐβάλλοσιν οἱ γυμναζόμενοι· τὸ δὲ σχῆμα· ὁλογύφου σκληρὸν λίθου ἐβάλλοσιν, ᾗ ἐκ σκαφὴν ἢ πυρῶν ἢ κριθῶν ἐκπεσοῦσε, de arte conficiendi: vbi interpres, fragores dilcorum, lucem ficularum, obumbrationes gnomonum: deinde sequitur, quorum vnumquodque ex principio quodam & causa cuiusdam rei signum est factum. δίσκοι γὰρ ὑπὸ ἐκ τυγχάνοσι, solis aspectum nubes adimunt. δίσκοι etiam coenarum dici Apuleio, vel κύκλοι, id est, orbes & quadræ. Pollux libro sexto, τὰ δ' ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ κοινὰ μὲν τὰ τοῦ χρόνου ἥδεα ἀγυρδε ἢ χρυσᾶ· καὶ ἔνεσαν ἢ οἷς μὲν δίσκοις καλοῦσιν, εἴδεις κύκλοις ἀργυρᾶς, ἢ χύλικα τὰ ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας κοινοῖς.

Διαφορέω, ῶ, ῶς, ἡ. discum ferens.

Διακυρὸν, quantum quis iecit discum eiaculando, i. ὅσον ὦ τις βάλοι δίσκον Hesych.

Διηκόσιοι, bis decies mille. διηκόσιοι ὁπλῖται, viginti armatorũ millia. Plutarchus in Camill. διηκόσια ἔτη, viginti annorum milia. ἡμιτέλεις διηκόσιοι, id est, vtrinque vicies millenos. διηκόσιοι πεζοί, vicies mille pedites.

Δίκαπτος, attaurus.

Διπλάσιος, ὁ, ἡ, ἐν, dodrantalis, sesquipedalis: alij semipedalis: quidam duos palmos alios. διπλάσιον ἡμιποδιαῖον, Diosc. l. 2. c. 177. Plin. semipedalis, de ornithogalo.

Διπλάσιος, ὁ, ἡ, ἐν, sesquipedalis, binorum cubitorum, Vatro bipalmis dicit, longitudine duorum dodrantum, pedalis, binos palmos altus, altitudine octo digitorum: sic Dioscoridis interpr. libro tertio, capite 84. διπλάσιος ὑψηλὸς, frutex duorum palmorum altitudine, frutex altitudine quantùm bis patet à summo pollice ad extremum minimum digitum explicita humana manus, Marcellus apud Dioscoridem libro tertio capite 109.

Διασπὶς, genus saltationis.

Διασπόνδειος, duplex spondæus, pes quatuor longis syllabis constãs: vt πρηκτικείδης.

Διὰσσας bis, apud Aratum διὰσσε φωνῆ, congemina voce.

Δικέτας βασιλεύς, duos reges, Sophocl. de Menelao & Agamemnone.

Διοτρέω fut. ὄτσω, duplex fum Eust.

Διοσολογέω, ὦ, sive διπλολογέω & δὶλογέω, geminato verbo loquor, ité bis dico. διπλολογοῦμαι, dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Διοτὸς οὐ, ὁ, duplex, geminus. Sophocl. διοτοὶ ἀηγόδες κτίνοι, duos Actidas interficere. διὸτοὶ θεοὶ, duo dij, in Epigr.

Διοῦλκας, duarum syllabarum.

Διοσυμφωνίε, duarum esse consonantium.

Διοσύμφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, qui est duarum consonantium.

Διοχαμαὶ, ε. ambi guitas, dubitatio, hæsitatio.

Διοχάζε, μ. ἄσω, σ. ἄσα, dubito, duplicia intelligo, ambigo, vacillo, διχονοέω, διχορρονέω, ἀμφιβάλλω. Matth. capite 14. ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίσασας; cur dubitasti.

Διοχαζόλογος, incertum, dubitatum, dubium.

Διοχάσιος, pondere duplo.

Διόχασις, τος, ἡ. dubitatio, dissensio.

Διοχαπικός, ὁ, ἡ, quasi discretiuus διοχαπικὴ λύκησις, modus discretiuus seu conditionalis. Dicitur ἡ ὑποτακτικὴ à Gaza l. 4.

Διοχατικός σωδίωμαι, ὁ ἐκ, Gaza, dubitatiuus.

Διοχαφεὲς, bis sepulti.

Διοχίκιας, ἡ. domicilium duæ contignationes seu tecta habens.

Διόχιτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, habens duplex tectum, duas habẽs contignationes, binis tectis opertus.

Διοχιχία, ας, ἡ, seu διοχιχάσις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali, alius ordo pilorum præter naturam succeffit. Author. defin. medic.

Διοίχιος, duo versus.

Διοίχος, μ, ὁ, binis versibus constans, duorum versuum. διοίχοι κιθῶνα, ordeaceæ spicæ, binis granorum versibus constantes.

Διοιχία, ας, ἡ, ordo binus, bina series. Theophrastus histor. libro quarto, capite nono, ὁ ἀσφάλακα τὰ φύλλα κρέμαται ἐν διοιχίᾳ, & folia velut bina serie sibi ex aduerso respondentia.

Διοιχὶς, ὁ, ordinis duplicis. διοιχὶς ὁδόντος ἄνω, duplicem dentium ordinem habet, Aristot.

Δίοκοτος quæ bis peperit.

Δίοξυμος, ὁ, ἡ, ὁ, anceps, id est, vtrinque acutus, vtrinque incidens. δίοξυμος ἐμβολεύς, Paulus capite quarto, ad Hebr. gladius vtrinque incidens, siue vtrinque acutus, quod Hieronym. compluribus locis vertit biceps gladius.

Δισύπατος, ὁ, ὁ, iterum consul.

Δισχιδὴς, bifidus, bifulcus.

Δισχίριος, numerus bis mille contineus.

Δισχίλιοι, duo millia, βοῦς δισχίλιος, duo boum millia, Plutarchus in Fabio.

Δίσχαμος ὁ, ὁ, vtroque claudicans pede.

Διτάλαντος σταθμὸς, duorum talentorum pondo.

Διτοκῶν, ὦ gemellos pario, bina pario, Gaza libro sexto, de histor. Animal.

Δίτρεφος, apud Anacreont. id est, δὶς πεπαιδευμένος, quæ bis peperit. dicitur & δίτοκος.

Δίπλεχμος, dupliciter.

Δίπλοχλωτία, duplex lingua.

Δίπλοχλωτος, ὁ, ἡ, ὁ, duplicis linguæ. δίπλόχλωτος παίδευσις, duplex linguæ eruditio, Bud. in Epist.

Δίπλογονέω, ῶ, parturn geminos.

Δίπλολογῶ, & δὶλογῶ, geminato verbo loquor: vt σιφλῶς σιφλώσας, apud Aristophan. Item bis dico, reuoco. Synes. de quodam moriter pronuntiante carmina, πάντως σὺν σίγκλῳ ἐπαίδευτο, ᾧ ἐ πάντων, ἢ διπλολογῶν, μὲ ἐ ὑφεώμην, ἢ ἐ τῶν αἰσχύνην ἀξίων, non offendens, non sese reuocans, non refistens & hæsitans a memoriam recolligendam. Sic Cicero pro domo sua, Quem admodum iste præpositeris verbis, omnibus obscœnis identice se ipse reuocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiauit seipsum reuocando, id est, διπλολογῶν, ἐνοχλούμενος, ἐκαυτὸν κωλυόμενον. Διπλολογούμενα δήματα vel διλογούμενα, vocant Grammatici, verba quæ bis farum enuntiantur, vt πάππ ὦ πάππαξ coquenfu, vel πάππαι ὦ πάππαι. Et διλογούμενα etiam sunt quæ duplicter scribuntur, id est, δίσσην ἐκφέρεται, vt ζωγκλωτοῦ, vel ζωγκλωτοῦ, πρωῖ, πρωΐκωθεν & πρωΐκοθεν.

Δίπλος, duplex, bifulcus, ambiguus. Plato epistola septima, ἀναγκάζεν αὐτὸν χρῆσθαι τοῖς νόμοις δὶπλοῖς ὄσοις ἀναγκαίε, ἀφ' ὧν ἡ ἐυδαιμονία πλεονέκτατα. Idem 8. βασιλέα ἐυδαίμονα, ὃς ἂν ἐκ ἡμῖν ὁ χαίτων ἔνεκα ἐυδαίμων, τὰ τε παῖ ἡμεῖ ὦ τὰ παῖ ἡμεῖ παιδεῖ, regem constituite, primùm quidem filium meum gratia duplici, mea & mei patris.

Δῦῤῥαίνω, perfundo, madefacio, exrolo, diluo.

Δίυγρος, ὁ, ἡ, ὁ, humidus, vliginosus, infirmus, mollis.

Δυὰλόμαι, in materiam abeo. Plato in Timæo, δι' ὧν καθαρμῶν ἀφ' ὑγῶν causarum genera vim materiæ præparatæ obtunentia, Ficinus.

Δυὰλίζω, μ. ἴσω, σ. ιζα, defeco, excolo, percolo, colo, deliquo, percolum trancio, colo transfundo, expurgo, δι' ὅλ. Matth. ca. 23. δ' λίζετε τὸν κώνωπα.

Δυὰλιτος ιος, ὁ. pericolatio.

Δὶυλισερ, ῆρος, colum idem cum ὑλιστῆρ.

Δυυπαίζω, μ. ίσω, σ. ιξα, expergefacio, excito.

Δυϋφάω, ῶ. τεχο, intertexo.

Δίφακλαγία, ἡ, species certa, & ordo quidam instruendæ aciei. ἐν λαγμὸς Suidæ αὐτὸς φασὶ, δι' πε μὲν ἡγεμόνας ἐν μέσοις τεταγμένοις, ᾗ ἐκατέρωθεν ὧν ἐκ ἡσσᾶν ἢ ἐκ μερῶν ἐν ἀδρανεῖ τεταγμένοις μὴ ἐν πλάγιᾳ, οἷς ᾗ ὧν δυνάμεως, εἶναι ᾗ κατρὶς ἐν μέσῳ τεταγμένοις.

Δίφασις, ἡ, ἀμφιβολία. διφασιῶν Suid. Hefych. duobus modis dici. διφασῆ ἐκ τὸ μὲν συμφωνεῖν τὸ δὲ διαφωνεῖν.

Δίφάσιος, ὁ, ἡ, ὁ, alteruter, bifarius, duplex, anceps. διφασίαι αἰτίαι, altrutra causa. Herodotus. Idem διφάσια τρώματα, duo vulnera. Sych. διφασιος, ᾗ διφάσιον. διφασίως διπλῶς.

Δίφασε, μ. ἄσω σ. ἄκα, inquiro, ζητῶ, φανερῶ, κρίνω. accus. Hesiodus διφᾶν καλῶ τὸν μαντεύεσθαι. Apud Theophrast. in tract. cap. περὶ Μακεδονίας διφᾶν τὰ καλύμματα.

Δίφεγγα δένδρα, arbores bifetæ. Theophrastus, τὸ δὲ ἐλάτινον διφεγγὲς τὸν δένδρον, ἐμμονὴν πιᾶ τὸ ἔτη τῆ ἐπὶ τῆ ἐπὶ τῆ φορβάσιν ἢ μόνον.

Δίφεγγος, ὁ, ἡ, ὁ, indagator, poeticum, prima breui.

Δίφθέρα, ας, ἡ. pellis amalthex caprx, in quares humanas scribi dicitur Iupiter. Item operculum libri, membraoa. Est & stortium ex pellibus indumentum, quod quidam vocãt Romanum, sigum pelliceum. Aristophan. πρ. ὥσπερ ὁ σπανὸς ἐν φθέρᾳ ἐνημμένος. penulam, pelliceam indutus. διφθέρα πορφυρᾶ purpureum tegmen, Lucian. pro tegumento libri. ὦ διφθέρα χαλκῆ, in pellibus æreis, Plutarch. in Problemat. διφθέρα λεοντῆ, exuuium leonis. De pelle canis, idem Plutarch. in Problem. dicit. Scribit Herodot. Ionas βίβλοι dicere διφθέρας, quia aliquando ob penuriam papyri pellibus vterentur, tum caprinis tum ouillis. βοᾶτας φοιῶσε διφθέρας esse quidam scribunt. Vide quoque proueibia, Diphtheram ferìò Iupiter inspexit. Antiquiora diphthera. Polluci διφθέρα, σκυτικὸς χιτών.

Διφθερίας, ὁ, ὁ, qui gestat ei usmodi pelliceam, seu coriaceam tunicam Luc.

Διφθέριον, dicitur vlcus quod dam in Hippiat.

Διφθερίτης, ὁ, ὁ, idem quod διφθερίας, vnde fœm. gen. διφθερίτις.

Διφθερῶν, corio obtego, Plutarch. in Sympof. pro eodem πεδιφθερῶμαι.

ρὸν ῥοῦς, ὁ ὁ, duarum vocum fons.

ῥοῦς, biferum esse, bis ferre. δίφορέτης, duplex est, Gaza libro 3.

φόρος, bis anno fructum ferens, biferus. cap. 19. Leuit. τὰ δένδρα σου οὐ κατασπερεῖς δίφορον, vbi Latinè, ingrum tuum non seres diuerso semine. δίφορον συκῆς, biferæ ficij. Aristot.

φορεύς, metaplasmo generis poetæ in primis dicunt pro δίφορος ἁμάξης. Hesych. teste sunt τινὲς ἑρατικῶν τοῦ ἁβροῦ πάρους τεκεῖν.

φορὸς, cella, currus lectica, ὀρνὺς γυναικεία. Hesych.

ρήτης, ὁ, aurigatio, currus, circumagitatio. Suid. ἡ τῶν ἁμάτων ἀσφάλεια.

ρηλάτης, οὐ, ἡ, auriga, rector plaustri. Sophocl. τὸν διφροδιώκτην ἅλιον ἀφορυτὸν πᾶ.

ρηλάτω, infideo, aurigor, moderor currum.

ρηλασία, ας, ἡ, aurigatio Gelio 3, ἰδιώτικοτερος ἐν ἰωνικοῖς. Pindarus in Olymp. διὰ τῶν διφρηλασιῶν. Dicitur & διφρεία.

ρηλατὴς, auriga, gubernator currus, Lucian. vnde & verbum διφρηλατῶ. Sophocl. in Aiace, οὐ μὴ δῶ τον αἰτιῶ ἐφορτὸν διφρηλατῆν ἅλιν, &c. ἀμαξηλατῆν, per currus, lustrans, aurigans.

ρήσιος, iners, otiosus, desides, ἀφῆρες (q. d. sellularius) qui ita effœminatus est vt lecticaria sella gestari semper velit. Hesych.

ρίσκος, ου, ὁ, curticulum, Aristophan. τρεῖς μισῆ διφρίσκους καὶ πεντήκοντα.

φροποιία, ας, ἡ, vectabulorum fabrica.

ρος, ου, ὁ, & apud Suid. δίφορον, & in plurali τὰ δίφορα, biga, sedes, sella, subsellium, σωμάτιον. Eustathio dicitur pars in curru, vbi cum parabate verfatur auriga, quasi duos ferens, aurigam & pugnatorem. Pro curru seu bigis, Homer. Iliad. γ, ἀκέοντα δίφρου δίφορον, i. τὸ ἅμαξα, perpulchras bigas consendit. δίφρος ὃ ἁρπαγὴ ὅτι διέφερε τὸν γὰρ φέρεις ὅ τι πλίνθους ἢ λίθους φέρει. Pro sella. Hom. Iliad. γ, δίφρον ἑλίσσε, &c. Plato lib. 1. de Rep. καθῆστο δὲ ὁ δίφρος, sedebat in sella. δίφρος ὀκνωμικὸς, sella curulis, Plutarc. Ité etiam leamnum quo gestantur infirmi.

φρυλάω, curram traho. in Epigr. αἴτημα διφρυλλεῖ.

φρυλλία, ας, ἡ, subsellium confectio, Theophrast. histor. lib. 13. cap. 14.

φρυφαντεύω, ἐφαντευ, gestari sella, aut lectica vehi, quemadmodum Romæ magistratus sella curuli. διφροφορῶμαι, sellis sebuectis, Herodot. apud Persas διφροφορούμενοι, sellis subuecti, magnæ fuere authoritatis.

φορεῖον, οἱ, ferentes sellas curules.

φυγος, τὸ, diphryges, cuius origo triplex. Fit enim in Cypro ex luto cuiusdam speeus arefacto prius & sole siccato, mox paulatim circundatis sarmentis vito. diphryges ideo vocatũ quòd bis torreatur, ᾗ διὰ τὸ ὑπὸ πλίνου ᾗ τῇ φρυγάνων καθέσθαι μὴ ἐκφυσᾶσθαι, ὀυνεῖ φρύγεσθαι. Fit & in fornacibus æris fæce subiudente. Tertio modo fieri traditur ex lapide pyrite cremato in caminis, donec excoquatur in rubricam. vide Dioscor. lib. 5. c. 120. Plin. lib. 37. cap. 13.

φυιος, ὁ ὁ ἡ, geminus, biformis, bipertito distinctus. bifidus, bipertitus, ancipitis & duplicis naturæ. Est & Cecropis epitheton, qui primus coniugium instituit Athenis. τὸ διφυὲς, bipartita compactio, Gaz. 4. de Anim.

φυὴς, ες, ὁ, bifida diuisio. Aristot. lib. 3. de partib. Animal. de duabus venis primarijs loquens, φερίσσεσθαι γὰρ ἀξίουσαι καὶ τὸ διφυὲς καὶ κοῖλον, ἥτις διφυὲς ἔτερον partitionis, Gaza.

φυὼς, ὁ, ἡ, ὁν, bina fronde foliatus.

χαλκος, ὁ, bilinguis, δίγλωσσος.

χα, duplicitèr, bipartitò, bifariam, diuisim. Odyss. ὃ, δίχα δὲ σφιν πάντα δέδαεται. Item absque, sine, citra. genitiuo, Hesiod. τοὶ δ' ἐξ ἀνδρῶν βίοτοι ἠδὲ δίχ' ὀδύνης, &c. Sophocl. ἐγὼ δ' ἡ δίχα ἐκείνων πεπουθὼς τῶν ξυναπάντων πλέον. Item seorsum, semotim. δίχα θυμὸν ἔχω, sum animo ambiguo, habeo animum ad diuersa intentum. δίχα πάμπαν τὸ ἕτερον, alter ab altero dissidet. Thucyd. δίχα φρόντιστες, geminas in partes quum ferrauissent. δίχα μεγένηνται, bifariam agitantes, diuisi, diducti. δίχα τὰ ὄντος, exteriora duplicia, Aristot. lib. 2. Animal. ἐπὶ δίχα ῥηθεὶς διαφέρειν, si iudi ium æqualiter in duo diuidatur, Aristotel. lib. 6. Polit. δίχα ἀφιέναι, Xenophon, δίχα ἐφαίνοντο, in diuersa trahentes, Thucyd. δίχα ὄντας, separatos, Idem. δίχα ποιεῖν, diuisim facere. Xenoph. in OEconom. Postponitur etiam, vt αὖθι, Gaza. σώματος δίχα χίνεται, separata à corpore, ex corpore euadit.

χάδε, idem quod δίχα. Plato in Sympos. de silenis δίχαδε αὐοχβίττες, in duas partes expansi.

χάζομαι, ἀσαμην aor. 2. diuido in duo, diduco quæ prius erant coniuncta, dissidere facio. accus. Matth. cap. 10. δῆλον γὰρ δίχασαὐτὸν ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, vt dissidere faciam.

χαλκον, æreo duo: pro mensura lib. 4. Dioscor. cap. 145. Est oboli quarta pars Polluci lib. 9.

χας, ὁ, vtrinque cauus, bifulcus. τὰ δίχηλα, pedes habentia bifulcos, Aristot. lib. 2. Anim. pro δίχηλα.

δίχηρες, οἱ, vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio constituti, sic dicti, ὅτι τὰ δίχηζει, quòd cibum diuidant comminuantque: vnde & τομεῖς appellantur, ᾗ κτίνες ᾗ γλαφυροί, Pollux lib. 2.

δίχθα, diuisim, bifariam, dupliciter, bipertitò, duabus partibus.

δίχηλον, ου, ὁ, ἡ, vngulam fcissam habeo. cap. 11. Leuitic. δίχηλον καὶ ὁπλὸν, diuidens vngulam.

δίχηλος, ὁ, pro eodem, Leuit. cap. 11. κτῆν δίχηλον ὁπλὸν, pecus diuisam habens vngulam. & paulò post, δίχηλοῦντα τὰς ὁπλὰς, diuidentium vngulas. Ibidem, δίχηλα ὁπλὸν, vngulam diuidit, in duas partes diuidit vngulam.

δίχηλος, ου, ὁ, ἡ, habens vngulam fcissam, bifulcus, bifidus.

δίχθα, Dorice, bifariam, dupliciter, δίχθις εἰς δύο. Odyss. δ, δίχθα δὲ δάσσατο δῆριν ἀοιδῶν.

δίχθάδιος, duplex, διττὸς, anceps, vterque. δίχθαδίας κόρης, id est, δύο μοίρας. Homer. δίχθάδιοι κῆλοι, in vtroque membrorum pede.

δίχθάδα, pro eodem. δίχθάδι χθονὸς, duplici terra & ancipiti, bifida terra, Mulæus.

δίχιτων, ωνος, dubus tunicis distinctus.

δίχογνώμων, & δίχογνωμονέω, ῶ, dissentio animo, duplici sententia distrahor, Cic. dissideo. Xenoph. δίχογνωμονοῦντες ἐκαστοῦ τὰ γιγνόμενα, ὑπερῳδεῖν ἢ ἐκαπᾶν φρονεῖν.

δίχογνώμων, ονος, ancipiti tractus sententia.

δίχόθεν, a duabus partibus.

δίχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas partes fcissum habet.

δίχοίνικον, τὸ, mensura continens duas chœnicas. Aristoph. νὴ τὸν ἀφροδισίαν δίχοίνικον ἢ χοινίκιον, ἰδοὺ χοινίκι.

δίχόνη, Dioscor. lib. 3. cap. 158. bifidus exortus, bifor cipes cauliculi, diuaricati cauliculi.

δίχόλωτος αἰδὼς, ἡ, in Epigr. necessitas diuisæ iræ.

δίχομηνία, ἡ, semestre tempus, plenilunium. Suid. τὸ μὲν ὅλον τοῦ μηνὸς, ἡ δίχομηνία, πανσέληνος δὲ κυρίως τοῦ μηνὸς ἡ τῆς σελήνης.

δίχόμηνος, ἡ, semiplena luna, quum dimidio globo splendet luna. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. ἀπὸ δίχομήνου σχήματος ἡ σελήνη ὑγρὰ ᾗ θερμὴ πως δεῖ, quum luna æqua portione diuita est, humida & aliquantum calida est. Dicitur & Ἀδιεζευγμένη σελήνη apud Aratum, δίχομήνιδι Com. Est enim metaplasmus, ου εἰς ᾱ, inquit. ἀπὸ τῶν παπαικοπῶν τὰς ἀθήνας ὀπτήσετε.

δίχομυθία, contentio duplicis consilij & diuersi, i. anceps & dubia.

δίχονέω, ῶ, dissentio, διεσάζω.

δίχόνοια, ας, ἡ, dissentio.

δίχορεύω, Dichoreus, pes constans ex duobus choreis, Quintilia. libro 9.

δίχοτομία, ας, ἡ, diuisio chori. ᾗ διχορεύζειν τὸ δύο χορεῦς ἄδειν.

δίχοφάγος, ὁ, ἡ, duplicem rupturam habens. Eurip.

δίχόστασία, ας, ἡ, diuisio, seditio, discordia, dissidium, dissensio, factio, contentio, diuersitas, seditio, quoties scinditur studia in contraria vulgus, vt inquit Virgil. ambiguitas. Paulus ad Rom. cap. vlt. σκοπεῖν τὰς δίχοστασίας ᾗ τὰ σκάνδαλα ἀπὸ τῶν διδαχῶν, speculari dissidiorum & scandalorum authores. Appian. in Iberica, Γαιτιλίους δίχοστασία τότε μάλιστα ἔσπε.

δίχοστατέω, μ, σω, π, κα, dissicordo, dissentio, scditionem facio, contendo, ambigo, dubito. δίχοστατῶ σοῦ σι, Eurip.

δίχοτομέω, μ, σω, π, κα, dissecio, in duo seco, diuido in duas partes. accusat. Proclus in libello de Sphæra capit pro in duas partes æquas secare. Polyb. τῶν φερεσπομένων ἀδύτων δίχοτομούσαντες, τὸν τότε τῶ σεμνῶ σοῦ ὀρθοῦ τὸ χεμμα, τοῦ ἐπὶ τὰ αὐτὰ μὲν ἀεὶ ἐκατέρου τῶ σχοινοτόῦ παραμβλύοντα. Matth. cap. 24. de malo seruo, δίχοτομήσει αὐτὸν, vbi significat ἀφορίσει, separabit nempe è bonorum cœtu & numero. Sic docet Beza Homerum vsurpasse διατμῆσεν quod idem est atque δίχοτομῆσαι, Iliad. τὸν γ' ὡς βουλόμενον διέτμαγον, id est, διχομοιδῆσαι quum propriè alias διατμήγειν declaret τὸ δίχοτομεῖν, διακόπτειν ᾗ διαιρεῖν.

δίχοτόμημα, τος, τὸ, bipartitæ diuisionis frusta vel partes. Theon in Aratum, κ τῷ ὑπὸ τὸ δίχοτόμημα ταύρῳ ὄζῃ.

δίχοτομία, ας, ἡ, diuisio in duas æquales partes, bipartita sectio.

δίχοτόμιος, ὁ, ὁ, in duo diuidens.

δίχότομος, ὁ, ἡ, dissectus, in duo diuisus, bipartito distinctus tramite. δίχότομος σελήνη, luna dimidio orbe cæsa, vel diuidua, luna semiplena.

δίχους, mensuræ genus. Dioscorid. lib. 3. cap. 59. ἀπὸ δίχους γλεύκους κάδες, in duos musti congios demitte.

δίχοφρεῖ, in duo discindit ur.

δίχοφορσωνία, ᾱ, discordia, inimicitiæ, seditio, factio.

δίχόφρων, discors. λέγει. ζ ὅτι δ' ἕτερος ἀφαίρει τ' ὀπ πατρὸς δίχόφρων τοτμος.

δίχροια, ᾱς, ἡ, duplex color, color geminus.

Δισχιλιάς, ά, duorum sum temporum. Graza lib. 4.

Δισχρονοτεμάκιστος, ον incipitem delinens.

Δίχρον Θ-ιλέξις, lectio duorum temporum. Ibidem, anceps.

Δίχρο Θ-ος, bicolor.

Δίχρωμος, fuorum colorum. *δίχρωμος ἔμπλαστρον*, bicolor emplastrum, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Δίχρ Θ-ος, bifariam.

Δίψα, ης, ἡ, itis, de siderium bibendi. *ἡ δίψα ὑπὸ ξηρότητος*, inquit Alex. Aphrod. libr. 1. Probl. Idem lib. 2 *γίγνεται ἡ δίψα ἐκ πολλῆς θερμότητος ἢ ἐκ πολλῆς ξηρότητος ἐκθυσιασμένης τῆς ὑγρᾶς*, oritur sitis vel ex multo calore, vel multa siccitate humorem depasta. *δίψας πᾶσαι ἐμαυτὸν πλῆσαι δροσίζουσαι*, sitim quandam sibi comparant, Aristot. libro 7. Ethic. cap. vlt. *δίψη σωτὴρ χρήΘ-η*, siti corruptus, Æsop.

Δίψαι, Hesych. *βλάψαι*. offert idem & *δίψαι* pro *βλαπτικὸν* fortassis. à themate *δίπτω* idem significante quod *ῥίπτω*

Δίψιος, ου, Ὁ, vocatur à medicis tenuis affectio quædam, quam matellæ intercutem nonnulli vocant, vrinæ profluuium alij: sic dicta quòd maximam inducat sitim. Ab Ægineta libro 3. definitur, *παρέχει τὴν πιοτέρων διέξοδον*: vnde & *διαδίτης* nuncupatur, velut transitus. Est etiam nomen herbæ, quam Latini labrum Veneris vocant. Dicitur autem *δίψακος* à siti. nam in causis alarum finibus ex roribus aut pluuius collectos humores ferunt. Diosc. lib. 3. cap 12.

Δίψαλ Θ-ος, ὁ, sit bundus, siticulosus: & *δίψαλέων, οντος*, apud Nonnum, *δῶκεν δίψαλέοντι πιεῖν, δίψαλέ Θ' ἕρπε, μιθὶ sitienti.*

Δίψαλέος, ἁ, ὁν, ἡ, ὁ, plenus, serpens sic dictus, quod ij quos mordicus apprehenderit, siti inardescant vehementius, ad porúmque efferuescant, ac inde inceflanter haurientes, illisiliant mox. Significat etiam dolorem quem infligit hic serpens, Lucian. Item *δίψαλος* pro genere quodam spinæ, Theophrast. libro 4. hiſtor. plantar. Est item *δίψαλος*, hepatis signum quod iam. Item adiectiuè, *δίψαλος ποιμήν*, lib. 1. Argon. Apollon. *αὐτὸ τὸ ξηρὸ*. & *δίψαλος σποδιή*, lib. 1. Epigra. n. aridus & bibulus cinis. Et *δίψαλος ἔχιδνα*, vipera siticulosa, lib. 3. Epigr. *δίψαλος ἐλκωτικὸν*, contumum siticulosum, Nonn.

Δίψάω, ω, ἀποκεκ. ησα, fitio, sitim sentio. Item *ἐπιθυμῶ*, concupisco. vnde in personis prioribus indicatiui pro *δίψάομεν*, *δίψάει*, Doricè *δίψᾶμες*, *δίψᾶ*. & infinitiuo *δίψᾶν*, pro *δίψᾶν*. Lucian. *τὸ μὲ δίψᾶν σπολυ κρέλλον τὸ πιεῖν*. *δίψᾶν ὑδάτων ἀκόλαστα*, maxima siti affici, Herodot. *δίψᾶ τὸ βλέπειν*, *ποτίζει ἐσὺ πιεῖν ὁ θέλοντας*, Nazianz. in orat. de Baptism. Deus (supple) sitit itum, præbet potum bibere volentibus. *δίψᾶ χρεμέσθαι*, cupio gr aticari, Xenophon. *δίψᾶν* est etiam sum, nopere cupere. Artemidor. *τὸ γὰρ δίψᾶν οὐδὲν διμνᾶται, ἀ δὲ θυμεῖται*. Venetus. *πόθ' οἷες μὲ δίψᾶνε τᾶς ἀδάμας ἐστοναι ἐστετυχκατι* Latini sitire in eadem significatione. Cicero Phil pp. 5 & pro Plancio, Stientem me virtutis tuæ dete usti. Sic cum g nuino conſtruxit Plaut libro 8 de Republ. *ὅταν δὲ ἡμερας ἐνυμῆν πόλις ἐλεύθερίας δίψῶσα, κακῶν οἰνοχόον τὸν τύραν.*

Δίψηδες, ης id est, *κατάξηρος*, siticulosus, aridus, Dionys. de situ orbis.

Δίψητικός, ὸν, ὸς, sitim afferens, sitim augens. *δίψητικώτατος ἔλαφ Θ-ος* sitientissimus cervus, Nazianz.

Δίψιᾶκάνες ξηρὸς, pulvis aridus.

Δίψιᾶ Θ-ος, ὁ, ἡ, ῶτον faciens: vnde *δίψιᾶ Θ-ῶσιν*, sitim afferens hora seu tempus, apud Nonnum.

Δίψιος ἄγρ Θ-ος, ὁ, ἀπὸ δὲ τοῦ τὸ αὖθηρὸν, Ἀρίσταρχ Θ- τὸ πολυπόδιον, ἢ ἁλιᾶ γὰρ τὸ ὄστρακον, ἢ ὑπὸ σπόγγου διελκομένων ὑγρᾶ γὰρ τὸ βλάβας Hesych.

Δίψητικός, ὸν, sitis. Xenophon, *σπουδαιότατος ἐστὶ πολέμου ἡ δίψη*.

Δίψυχ Θ-ος, ον, ὁ, ἡ, lupleris animi homo, dubius, animo duplex. *διὰ τὸ δίψυχ Θ- γὰρ animo duplici*, cap. 1. Epist Iacobi g. bianimis, vt dicitur, biling uis, Adimantus in Phytiogn. *ἑτέρα ἡ αὐτὴ καὶ ἑαυτὰ τετριχημένα δρῆξαι ἀμφιαφέσθ*, *διερμαδυοῦσις καὶ διψύχοις λόγοις*.

Δίψώδης, Θ-ος, ὁ, ἡ, sitim mouens, sitim gignens, siticulosus, Diosc. lib. 2.

Δίω, expello, perfequor. Et *δίω*, idem quod *δίω*, *φοβοῦμαι*. Homer. Iliad. ε, *οὐδὲ τὸ δίει πταιῶν λαιὸν*, id est, *φοβέεται*, non ilis est fecundus.

Διωδέκλινος, duo trientes, duo æra minuta, lib. 2. Politic. cap. 5. sic Faber & Aretius.

Διώδεκον, duo oboli, quos populus quum ad concionem venerat, accipiebat. Diobolarem vocamus hominem minimi pretij. Erasm. Chiliad.

Δίωγμα, & Δίωσμα, mysticum quoddam sacrum, & arcanũ, quod in Thesmophoris so æ mulieres obibant, dictum fortè quòd arcerent inde viros. *διώγματα ποικίλα*, equorum inflectationes, i. cursus.

Διωγμὸς, οὐ, ὁ, persecutio. Cic. exagitatio, fuga. *διωγμὸς τῶν πλάσμενος*, persecutio quam patitur creatura, Nazian. *ἀ φύσει τὸν διωγμὸν*, persecutionem non fert de Diabolo.

Διωδῦσμα, ὁ, ὁ, ὁ, &

Διωθάω, ὁ, epello, perpello, propulso, impello, reticio, protrudo. Actiuè vel passiuè accipitur. *διωπάμβ Θ- βία*, violéter vrgens. Plut. in Fabio. Idem in Public. *διωκάθομαι τὸν ὄχλον*, vbi turbam repulerint. *διωχθεὶς*, fugatus. *διωπάμβ Θ- τὰς ἐκ ταχέλεως*, promissiones reticere, Aristid. *διωθάω κρίσιν*, detrudo, deiicio Demosth. pro republ. de probi legatis loquens, *ταῦτα πάντα διωκάθωπον ἡμᾶς ἀφεῖναι φοβεῖσθαι ἑαυτοὺς*. sic Plutarc. *διωπάμβ Θ- τὸν ἀγῶνα*, repudiare. Idem, *οἱ διωθεῖσι τὰς χάριτας*, qui repudiant.

Διωθήπειρος, ὁ, ἡ, pulsus, impressio, Plut. in Camillo. *σπῆλον μέχρι διωθήσεως ἐκάτερος ἡμῶν διωθήσεμβ*, coeperunt vtrinque gladios stringere & inuicem propellere.

Διωκάθω, idem quod *διώκω*, vt *κάπωκάθω* pro *κάπωκω*. accuso vel potius to alicuius criminis, Bud. Com. Aristoph. *πῶς μὲν γὰρ ἐβούλοντ' ἂν αὐτὸν γραφὰς διωκάθω γραφάς Θ-*, εἰς *ὃ τι σε δικάσει*, vtrum accusem eos. Plato in Euthyph. *φοβοῦμαι τὸν πατέρα διωκάθειν φόνου*.

Διώκομαι, quæ tor ad fupplicium, perfecutionem patior. *φάγγανα περιφορήμαι*. Xenoph. in Apolog. Socratis, *διακαίτου ὑπὸ τοῦ δίκαιου*, capitis rem abs te fieri. Paſſiuum eſt. ſed actiuè aliquoties vſurpatur. Interdum curro, Lucar. in Epigr. *κραιπνὸ διώκομβ Θ-*.

Διωκτέ Θ-, infequendus, quærendus.

Διώκτης, ὁ, quaſi perſecutor, actor. *διώκτης τῶ φωτὸς*, Iucis perſector, Nazanz.

Διωκτικός, ὸν, expetendus, apud Sophoc. Poll. lib. 9.

Διώκω, ἐκ ἀφῶ. ἔφυγ, impello, expello, fugo, abigo, exigo, conciito cuſu impe. o, lubmoueo, vrgeo. Æſchyl. *ὁ δὲ διώκων κλέος ἀέρων πόδα διώξομαι*. Item perſequor, lequor, quæro. confector volo aſſequi, veſtigo, apprehendo fugientem: vnde & pro expeto, magno ſtudio annitor vt aſſequar. Ariſtot. in primo Ethicorum. *τῶν χρῶν κακέλεια διώκεται*, has ob cauſas illa quoque expetuntur. Xenophon, *χρὴ σκοπεῖσθαι τοὺς τὰ φιλαπίας φεύγοντας, ἢ τοὺς δηγιώμενος διώκοντας*, mites inſectari ſeu ſequi. Item curro. Laicrtius, *ὧς τε διώκειν ὁ τὸν πολιορκίαν*, vt currit & recurrit. *διώκειν λαμπρὸν τῆς ἀληθείας*, claritatem pomnis conſectari. *διώκειν τὰ μεῖζον*, ucupor honores. Thucydid. *διώκειν ἐκ τῆς γῆς*, exilio mulcto. *διωκθῆναι τῆς βασιλείας*, expulſus baptimate. *διώκειν γῆν ὁ γῆς*, vbique quærere & exagitare, Ariſtoph. *διώκειν τὸ σοφὸν χρὼν* placere ſtudeo. *αἰεὶ διώκουσιν*, vt capiat inſectans, Lucian. *διώκειν τὸς οἰκίας*, expello te domo. Item venor apud iudicem, actor iſtum, litem intendo, accuſo & reum ago. Accuſatiu gitur cum genitiuo. vt *διώκω σε εὐνου*, accuſo te cædis, vpoſitulo lege Cornelia de ſicariis. *διώκω σε γραφὴ ταύτης*, reu te criminis huius facio. *διώκω σε πλημμελῆς ἢ βλαβῆς*, agoteo iniuriarum ob verbera, & damni dati. Capitur etiam propriè ſequor. Xenoph. *ὅτε πᾶς διώκει φοβίαιος ἢ ὑπ' αὐτῆς δρόμου πάρβωπον*, oratione profequitur & deſcribit. Phocyl. *φόρτον ἀμφιπολεῖν διώκει*, ſequitur. Vnde *διώκων*, accuſator, actor: cui opponitur *φεύγων*, & *δικαζόμ Θ-ος*, reus. *οἱ ξένιος διωκόμενοι*, ſeu *φεύγοντες* rei peregrinitatis. *διώκων τυραννίδος*, occupatæ tyrannidis accuſo. Cum duobus accuſativis, hoc. *διώκω σε τὸ δίκαιον*. Idem, *διώκω σε ἱερωσυλίας*. *διώκω τὸν φόνον*, accuſator cædis, Ariſtot. lib. 2. Plit. actor cædis. *διώκω γραφὴν*, eum criminis facio, intendo actio em. Demoſth

Διωκύλ Θ-ιος, ὁ, ἡ, ῥ, oliosus, ingẽs, qui quam diutiſſimè durat. *διώκύλιον στόλωμα*, in Epigr. ſtatus magnus. *διωκύλιαι φορβάμαται*, aridiæ. *διωκύλιον*, inquit H. ſych. *τὸ χειμῶ δὲ πολὺ, μόνα, ἢ τὸ θέρος, διατετακμένον*

Διωλοσία, iuſtuirandum de calumnia, ὅρκος *τῶ διώκοντος*. *αὐτὸμωτὸ* idem: ſed à parte *τῶ φεύγοντος* Suid. *διωλοσία, ὅρκος οἱ ὑπὸ τῶ διώκοντος γεγόμενος, τὸ ὦ ὀμνύειν ὅτι πάσων ἐγκλημάτων, ἢ ὧν ἂν ἔτιμος*. Poll. lib. 8. *διωμοσία, ὁ παρ' ἑκατέρου ὅρκος*. vide *ἀδιωμοσία*.

Διώνυμος, Dion. hoc nomine vtuntur philoſophi peculiatiter exemplis. vt legulei nomine Titij.

Διωνάη, ἡ, *ἀφροδίτη*, Venus apud Dionyſ. de ſitu orbis, *ἔνθα ευπαμ σι διωνάῃ ἱλάσκονται*.

Διώνη, ης, ἡ, Dione, mater Veneris.

Διωνύσια, ων, denominati ſunt.

Διωνυσιακὸς, ὸν, celebris, nominatus, Ariſtot. lib. 1. Meteor. *διωνύσιος, ἀνωφερὴς, ἀπλέμενος*

Διώνυσος, ου, ὁ, famoſus, bi nominis, duo habens nomina.

Διώνυσος, ὁ, Bacchus, pro *διόνυσος*, Atticè ſin ω conuerſo. Heſic. *δῶρα διωνύσου πολυγηθέ Θ-*.

Διόξιλα δῶρα *κέντρα*, calcaria viatoria, in Epigram. quæ velut perſi quuntur viam, i. vrgent.

Διόξιππος, ὁ, ἡς, Mars equos inſequens & hoſtes, in Epigr.

Διώξις, ἡ, perſecutio, inſectatio. & quaſi fugatio, expulſio, acuſatio, actio, lis. *διώξις κλοπῆς*, lis furti, actio furti, Plutarc. in Decle. *διώξιν ποιῶμαι*, fugæ ſe mandantes, Thucyd. *διώξις ὁ ἐξ ἀνῆ*, nemo eſt cum ſecutus.

Διω-

ρέλας, ας, ὁ, Suidæ est αἰακωχή, dilatio, aliis, spatium, interuallum.

δρασμός, ἐορτὴ παντελής.

δρεπτος, ὁ, inconueniens, dissimilis.

δρίκρανος, ὁ, duo habens culmina, habens duo tabulata, seu duas coangustationes.

δρύξ, ὑκτος, ἡ, fossa per muros aut aggeres ad cogendos metu hostes facta, cuniculus, riuus, fluentiū cuuortium aquæ, alueus.

δυσμὸς, ὁ, æstuaria. Theophr. in Hist. lib. 4. cap. 8. καὶ καπνίσπονται, φάσι τινες διάφυσιν, ἐπ' ὧν ἡ ἀσπὶς νοσεῖ καὶ ἡ ἐπὶ τὸ σκελετόν. In ea significatione etiam aliquando dicitur πλημμυρίς.

δύομαι, perfodi.

δυχὴ, hurusmodi perfossio, effossio.

δωτὸς, ἡ, ὸν, in Epigram. Demetrius, rude donatus, cumulans, id est, σωρευόμενος.

δωτὸς, est per interstitium vi impellere & propellere, & intra quippiam diffundere. Item vi inducere.

δωσις, prorrutio, propulsio. Bud. de Iactatio. Aristot. in Probl. Η ὠὴ κατὰ φύσιν ἐστὶ τοῦ ὠοῦ ἡ ἀπόπτωσις συμφυοῦς.

δωτὴρ, instrumentum chirurgicum, apud Paulum Ægin. et. Cap. 36. Exodi exponitur vectis, qui ligno seu fuste in circulo ponitur ad portandam arcā fœderis, διωτῆρας τοὺς ἀνὰ δύο ἐν τοῖς τετράγωνοις, vectes arcæ & mensæ fecit pro eodem ibidem ponitur ὠοχλός. Hesych. ἀπαφορεῖς.

δωτὸς, genus vasis, diotas a duab. auribus, hoc est, ansis appellatum.

δωτὴς, sectator, Hesychio. ἑρμηνεύτης. sed vid. scrib. potius διώκτης.

δύλλει, Hesych. est perfodere.

δύμος, ὁ, ἡ, ὁ δύο οἶδ' ἔχων, alij scribunt δίωγμος.

δύω, ὑσω, ὑσας τὸ δόμῳ καὶ συγκαπλῶ, domo, subiicio, vinco, Hesiod. in Theog. ἐπεὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι πέσον, Rhea à Saturno subacta & compressa inde δμηθεῖσα, Hesychio pro δμηρεῖσα.

δώνη, Oceani & Cereris filia.

δώσις, ὠσεως, ἡ, δόμησις.

δώτωρ, ορος, ὁ, homitrix: Cereris epitheton, Etym.

δῶ, domitus, subiectus, adificatus.

δῶ, ὦς, ἡ, ὦ, quasi dom a feru tute. Odyss. ο, ἀλλ' ἔχε, ἡ δ' ὦ μάλα κλέπτει. Homer. δόμοις τε γυναῖκας ἐῢ σώζουσι δὲ τοὐλίθες

δῶς, ἴδος, ἡ, idem quod δόμος.

δῶς, ὦος, ὁ, seruus, minister, Homer. οὔτ' ἀβλωβὴς δμωὸς, &c. i. ἀπλοῦς, ἁπλοῦς δμωὸς, ὁ, ἐπιτήδειος, ἀναγκαῖος, ἐγγενὴς, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἐπιμέλειος, ἐπιμελητὴς, ἐπιμελητικὸς, ἐπιμελητικὸν, ἐπιμελητικὸν, ἐπιμελητικὸν

locis dicit: videtur fortasse, fieri potest, non quod dubiter sed quod ab Academicis qui nihil affirmabant, fuit eruditus. δοκήσω, in futuro, pro δόξω, Aristoph. τὸ δ' ὑφηγεῖσθ' δόκησεν, videbimini fapere. δόκει φρένας, esse videtur, Xenop. κἀκεῖνο πάντως ἔμοιγε δοκεῖ τὸ κάλλιστον εἶναι τῆ ἡμετέρα πόλει ὃ τῆς δίκης φαίνεσθαι, ita ve aibior & rubicundior quam re vera esset, esse videretur. δοκεῖ ἐστιν, ἐσσε videtur. Xenoph. ἐν δικαίῳ σοι τοῦτο φαίνεται ἔχειν ἐπὶ δικαίῳ δοκεῖν pro apparere solum, Xenoph. ἐκ τῶν ἐφανίσθη ὑδὸς ἐπὶ δικαίῳ ἢ δὲ ἄλ. ὡς τὰς κεφαλὰς τι γιγνόντι, δὲ καὶ μὴ δοκεῖν βούλεσθαι. δοκεῖν, impersona iter cum infinit uo. Plato lib. 1. de Republ. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῷ τοῦτο διαπονεῖσθαι, videtur mihi ex his audiendum esse, id est, pulchre intelligendum. δοκῶ pro ἐνδοξῶ γίγνομαι, videor esse aliquid, sed aliqua existimatione præditus sum, vt Latinè censeor, cui adsunt opponitur. Plato in Apologia, οἶσθ' ὅτι ἐγὼ πολλοῖς ἤδη ἔσχημα ἐποίησα τοιοῦτον, δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ἐναντία τοῖς ἐμοὶ δοκοῦσι λέγω,

ces, bolides. Plin. lib. 2. cap. 26. Emicant & trabes simili modo, quas docos vocant, &c. Et δολοὶ, Hesych. exponit ἢ αἰχμάτιον, vt sit illud Virgil. in Æneid. Et nodum infoluis letho trabe nec cidit ab alta. Et δολοὶ, σκοπιὰ, κρηπὶς δόμου. Idem Hesych. δόλιοι· ἀπὸ τῆς εἴδους ἀφείρων ὀδόντων ἢ πυρηνίνων ὀστῶν.

ως, ωος, ὁ δόλωσις, confideratio, apparatus, opinio.

ωῶν ἐμοὶ λόγος, i. αἰσίωσιν. Sophoc. πυ. τὴν χρεὼν τοῦτο δ' αὐτὸ λύσασιν λόγῳ με δόκωσ' τ' εἶναι δόκωσιν τυχεῖν, magnæ authoritatis, nominatissimi Plinio, honorati, i. δοκιμωτάτης, qui existimationem præditi sunt, vel qui aliquo in numero habentur, peritissimi, Politiano interprete. δόκεω absolutè i. quum videatur aut videretur. Plato in Epist. 3. ἡγεμονικὸν δὲ τὸ ἐλεύθερον, οὗτοι συμπαν ὅσοι δοκοῦσι θεμένοις, ἢ τ' ἐμοὶ, i. manifestè, vt videbatur Syracusanis atque mihi.

ωσις, τὸ δόκωμα, tectum, contignatio.

ωτὸς, Hesych. est μισητός.

ώφρος, ὁ, ἡ, dolosus, fraudulentus. Adamantius in Physiog. δολιοπρεπὴς εἶναι αἱ quibus ἴσως ὑπόκωσιν ἀπεικάζωται. de oculis loquitur.

ῶδης, dolosè, ὑπούλως, δολίως.

ῶδιον, Hesych. ὁ δόλιον, furunculus.

ῶδιον, ἐλλο.

ίζω, adultero, vitio.

ικτὴς, ὁ, dolosio pede gradiens.

ιος, ος, ὁ, ἡ, fraudulentus, verutpellis. Sophocl. in Aiace, νὺκτερ ὀ' ὑμῖν δόλιον ἐρημώσασ, pro δολίως, dolosè. Apud Aristoph. in Pluto, epitheton Mercurij. pro πανοῦργος.

ίος, ου, ὁ, dolus.

ίφρων, ὁ ἡ, fraudulentus. Eurip. ἀπατεφρονεῖν.

όω, ῶ, dolosè ago. Psalm. 5. Dauid, τὸν δόλιον σὺ πᾶς γλώσσας αὐτῶν, linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad dolum vsi sunt: & Paulus cap. 3. ad Rom.

ος, ὁ Hesych. δόλων, δόλιος, dolon, pugio.

ος, ὁ, siccarius, latro.

χαυλὸς, ὁ, ἡ, longa foramina habens: δόλιόπτερ τὲς ὑπὸ ἐρεχτίδος ἐν μακροῖς αὐλοῖς εἰς κύρους.

χαυλὸς αὐκὸς, cygnus porrecta ceruice superbiens, Euripides.

χηρὴς, ὁ, ἡ, habens longam hastam.

χθίων, curium plenum implere, & cursus orbem peragere, ἐκκυκλίων. Philo de mundo, δόλιχ δίων τὸν τῆ φύσεως δρόμον, naturæ curriculum quali circense peragit.

χος, ὁ, Doliche, insula.

χόστομος, οι, qui longis remis navigant, vel qui prolixæ nauigationi sufficiunt. δόλιχρήστωμοι νηυσὶ, i. μεγάλαις, ὑπηκόοις, μακρόπτερος. Hom. in Odyss.

χοτροφία, prolixitas scriptorum, in Epigr.

χόφευρος, habens longam ceruicem, procerum collum habès, μακρόσαρκος.

χρόθριος, qui sexies. vt quidam putant, stadium curriculo obiacet. δόλιχρόθριμοι ἀνδρὲς. Plato de Legib.

χώνιον, ὁ, taculum longum caulem habens, dicitur de hasta siue iaculo aut spiculo in quo lignum quod cuspidi inseritur, longum est.

ώτερον, ὁ, diuturnius, diu, multo & longo tempore.

ώτερος, ον, dicitur proprietas quædam versuum, quando versuum iquis pedum numerum vna syllaba excedit, & caudam longiorem habet, vt est ille versus. Iliad. ϗ. Κάτοσσα δὲ ἵππόβοτον ἀμφὶς ἔασιν ἄστεα δῆθεν πολυδίψια, tales etiam alio nomine ὑφήμετρα appellantur. Eustath.

ώτερος, ον, ὁ, prolixus, longus, habens lanceam erectam. δολιχὸς ἀκωτὴς, in Epigram. Ibidem. δολιχὰς ἐλπὶς. δολιχὰ φρονήσασ, Idem. δολιχὸς τόλμ. δολιχὸς χρόνος, iridem in Epigr. δολιχὸς ἀγὼν, longis remis, Apol. δολιχὸς πλοῦς, Homer. in Odyss. id est. μακρὸς.

ώτερος, vel δολιχὸς, accentu in prima, curriculum spatij continès duodecim stadia, vel secundum Suidam, vigintiquatuor. Varius fuit plenus & maior diaulo. Gaza de Senect. δολιχὸν δὴ πᾶ ἐκδρομὴν οἱ τὴν πέμπτης καὶ δέκα ἐπὶ τὸν βωμὸν μεταγκλιθῆναι, vbi dicero. Quali excurso Ipatio è calce ad carceres reuocari. δόλιχος τῶν πολλῶν τὸν δόλιχον, metuete belli exitum. Metaphorius ab Epicrate comico, dicitur δολιχὸς τοῖς ἔτεσι τριήρης vt & latini dicunt, vitam decurrere & decurfum vitæ spatium. Item δολιχὸς, legumi nis genus, phaselus nempe aut pisum fecudum Suidam.

ώτοκος, ον, ὁ, habens longam vmbram, aut longè iens. δολιχὸς τοῦ ἔτους, Hom. Ilia. ϗ. ἀφορίσει δ' ἀνὴρ ἔτεα πολλὰ πολυδουρὸς, longam hastam quæ longitudine sua longam vmbram facit.

ώτατος, dolis insignis.

ώφρων, ὁ, dolosus, subdolus, perfidus, cautus. Apoll. lib. 2. Argon. μὴ φίλοι φροξέσθαι θεὸς δόλοφρονα φάρμακα, ἱστutum auxilium.

ώτης, ὁ, qui dolos meditatur.

ώτης, ου, ὁ ἡ, ὁ, dolosus. Iliad. α. τίς σ' αὖ τοι ἔθηκε θεῶν ἔριδα δολόμητα, &c. i. δόλια βουλεύσασαν, versute, δολιόφρονα.

δολομήχανος, doli machinator.

δολοποιὸς, fraudem meditor, insidior.

δολοπλοκία, fraudes, versutiæ in verbis.

δολοπλόκος, dolo nectens, versutus. lib. 4. Epigram. Ὑμᾶς δ' ἐγὼ ὁ δόλιος δολοπλόκος ἀνὴρ πλίκω. Et φωνὴ δολοπλόκος, apud Nonnum, dolosa vox: a nomine πλοκὴ.

δολοφάσκης, dolosus. vnde δολοφασκία & δολοφασκίη, versutia, commentum, lib. 7. Epigr. ἢ φάσκε πᾶσι δολοφρονεῖν.

δόλος, ὁ, dolus, fraus, Hesych. δόλοι, οἱ σοφισμοὶ ἢ κρατηνήματα.

δολοφονέω, μι ἀπω, τὸ κω, dolo occido, incautum conficio. Acculat. dolosè obtruncat. per insidias interimo ὑπολοφονήσαι, dolo interemptus fum. ὑπὸ δολοφονήσαι, insidijs fubiatus eft.

δολοφονία, ας, ἡ, cædes cum dolo, dolofa necatio.

δολοφονόω, μι ἀπω, τὸ κω, caliide ago. ὑπερφρόνως πάντας δόλοις δολοφονῶ. Iliad. γ. δολοφονήσας παρίστης, i. aliute cogitans, Actiu. Accuf.

δολοφροσύνη, ης, ἡ, dolus, aftutia.

δόλιτ ος, explorator, insidiator, leno.

δολόω, μι ὤσω, τὸ κω, dolosè ago, decipio, vitio, adultero, fraude corrumpo. Accuiat. Ariftoph. in Equitib. ἐρέσσω μὴ δολόσῃ. μωστ δόλως ὑπολύσῃ, i. circumeuiat. παῖδα μου τὸν πακτωλὸν, σὺς δόλωσαντες γάμοις, id eft, ad dolum, tuarum nuptiarum nomine abufi.

Δόλων, ωνος, ὁ Dolon, viri nomen. Doloncm etiam minimum in nau velum vocari refert Pollux, ve maximum, acatium, & tertium quod retro panditur, epidromon. Sic verò libro primo. ὁ μὲν μέσας ἢ γνώσῃ ἴσως ἀκάτιον, ὁ δ' κατὰ πὶ δὴ φέρωσας ὃ δόλωνα, δόλων. Sic vlurpauit Liuius lib. 4. belli Macedon. Et erat fecundus petentib. Ephesum vētus, capessunt fugam fublatis raptim dolonibus. Ibidem lib. 6. Dolonibus erectis altum petere intendit. Δόλων etiam pro fica latronum. gladiolo, seu pugione occulto, quo nimirum dolosè aliquem petimus. Plutar. in Tiberio, ὡς τε κελεύων νεῦρος αἰροῦντος ὑπὸ μάντιδος ἐφορᾶσθαι πεφυκὼς ὁ δόλωνα καλοῦσι, Virgil. 7. Æneid. Pila manu, sæuóque gerunt in bella dolones. vbi Seruius ait, Dolonem flagellum esse, intra cuius virgam lateat pugio.

δολόω, ῶ, fut. ώσω, dolo ago cum aliquo, decipio. Item adultero vt δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. dicuntur & δόλων qui lanas tingunt teste, Polluce.

δόλωσις, εως, ἡ, deceptio, Xenoph.

δόμα, ατος, τὸ, donatio, donum. Differt à δώρημα: nam δόμα, significat donum quocunque modo datum: δώρημα verò gratuitum. Matt. capit 7. οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, bona dona conferre. Hesych. δόμημα, τεῖχος.

δομὰς, ὁ λᾶας, lapis ad domus ædificium pertinens, in Epigr.

δοιὼ, pro δοιοὶ, Hesiod. ἢ δοιὼ γὰρ ὅδοι· vbi Infinitiuus pro Indicatiuo ponitur: & δοιὼ, ἡ, pro eodem. Iliad. α. πατρὶ φίλῳ δόμεναι, &c.

δόμος, ὁ, fundamentum & basis ædificij.

δομέω, μι ήσω, τὸ κω, ædifico, condo, struo, Actiu. Accuf.

δομὸς, murus, forma, aſpectus, corpus, ædificium.

δόμωσις, εως, ἡ, structura.

δόμος, ὁ, domus, οἴκος, structura. διὰ πρὸ κάντα δόμον πλήσει, per tricesimum quemque laterum ordinem, per structuram laterum, Herodotus.

δοναξ, ακος, ὁ, arundinetum.

δοναξήφορος, arundines nutriens, Euripid.

δοναξοβόσκος, ὁ, arundinosus: vnde δοναξοβόσκος πόταμος, secundo Apolloni.

δόνακες, ὁ, fistula, calamus piscatorius, arundo, tibia, ᾠδῆ τὸ ἔδος δόνεσθαι, Odyss. ἢ, ἀδ δόνακες ἢ ἴλη, inter arundines & in limo. δόναξ, arundo eft craffa & concaua ad amnes nascens, quæ ab aliquibus arundo Cypria dicitur, Dioscor. lib. 1. ea eft fragilis & inanis, qua piscantur appenso hamo: canam Gaza exponit lib. 4. cap. 12. hiſtor. plant. Theophra. δόναξ πλινθώδης eſt, fagitta, in Epigram. alicubi libr. eodem δόναξ pro calamo scriptorio accipitur. δόναξ etiam inter organorum muſicorum partes, dicére Pollucelib. 4. ἢ δόναξ δὲ τὸ πᾶν ὑπολύρειον εἰ κοινικὸν αὐλούμενον, ὡς πάλαι καὶ ναόστων ὑπὸ τῶν ἀμφὶ τὴν λύρας vnde dixit Sophocl. ὑφ' ἡρεῖ δὲ σὺν κελαινῶν αἱμασσόντ ἀνὰ λύρας.

δόνακες, spices sunt duabus tectis velut imbricibus contenti, quos mutulos oblongos poſſis imitginari. vulgò dicuntur manfotrin Oceano Northmanico, Plin. lib. 32. cap. vlt. folen, siue aulos, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Athen. lib. 3. Οἱ γ' σκαλμοὶ μᾶλ ὥσπερ πίπεν κεκολλημένοι, ὥσπερ πίνων τὸ ἢ αὐλοὶ ἢ δόνακες ἢ ὄνυχες πολύχυλοι ἢ κεκολλημένοι, &c.

δονέω ἢ δονάω, μι πήσω, σω, κω, mouco. commouco, verto, agito, turbo. acto, vibro, quatio. ὥσπερ ἐκδίωκε αὐτὰ τοῖς αὐλοῖς δονεῖν, καὶ διαπαλᾶν. Et δονεῖν, κινεῖν. Aristoph. πάντα μὲν πέρασι δονεῖ πᾶν ἢ βορβόρῳ. Dionys. Ποσειδῶν τὴν γῆν Δὸς ἅμα σεισμὸν δονεῖται νιν, concutiunt crepitantes.

δόνημα, τὸ, ἡ, gitatio, motus: (paſſign.) vt apud Luc. δόνημα δίνημα.

δόνησις, εως, ἡ, motus, agitatio.

Δόξα,ης.ἡ,majestas,splendor,gloria,dignitas,existimatio,sententia, opinio celebris,mens. Plato in Epistolis, ὃς ἂ ἐμὴ δόξα κρατυνεῖ, vt præsignit meus animus. Nominatiui δόξα posterior syllaba brevis est. Plato 2. de Republic. ἐν μεγίστῃ δόξῃ αὐτὴ παρασκεύασαν εἰς θεμιστοσύλην, iustitiæ famam sibi peperit. Idem ibid. δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀθλίας, opinionem obtineat maximam iniustitiæ. Idem ibidem in plurali, τὰ τῆ δόξῃ λόγουτ, gloriæ præmia commemorant. Plato 2. de Repub εἰς κακὰς δόξας ἀλῆν. dicit pro infamare. ἐπὶ ᾗ ζώπυρος ἐς κακὰς δόξας ἄγων. δόξαν ἔχω ὑπὲ ἀνδρὶ μεγίστων, rumor mei roboris vehemens est. Plutarch. in Theseo. Est enim δόξα ἰσχὺ etiam τὸ δοκεῖν, τοῦ δοκεῖν putari. Athenagoras in Apolog. δόξαν ἔχειν ἢ θεοὶ, ἢ habiti sunt.

Δόξα συμπεπληγμένη, οὐ ἐπιστήμη, οὐ ἄνοια: vt αἱ αἰρέσεις προ οὐ αἱρόντες δόξας ἀ τῆ ἐμοῦ βλασφημιῶντας, gloria præcellentes non verentur conuitiis incessere, cap. 2. Epistol. 2. Petrificiæ Erasmus, & in Epistol. Iudæ, κυριότητα ἢ ἀθετοῦσι, δόξας ἢ βλασφημοῦσι, dominationem verò spernunt, glorias autem blasphemant, i. in gloria celebres & maiestate præditos. δόξαν λαμβάνειν, gloriam reportare, libertates. Æschines, δόξαν λαμβάνων, sum in opinione, existimor, capio opinionem seu sententiam. δόξαν παρέχειν τοῖς ἐκεῖ ὁρῶσι ἢ ὑπὸ ἀνθρώπων ἀκουόμενον διαλέγειν, existimatus est ab iis qui fores erant, de rebus Græcorum commentari, Plutarch. in Themistocle. δόξαν ἔχειν ἐκ τῆ θεῆ γεγονέναι, existimati sunt a diis geniti esse, Idem in Theseo. δόξῃ ἔγκ σώσας βασιλέα, visus est regem seruare, Idem in Solone. γίγνεσθαι δόξῃ δόξαν τοῦ σώματος, cauillo præter expectationem incidente. Idem in Fabio. ἐκοινώνουν δ' οἱ ὁρκοι τοῖς παρὰ τῆς δόξης ἐπ' ἀμφότερα, Idem in Lycurg. fiebant autem amatores vnà puerorũ famæ infamiæque participes. Pro suspicione, Chrysost. σὲ ἱερωσυνὴ τὸς ἀδῆ τῆ δόξαν θεῖ δόξης φροντίζων, curans & rationem habès suspicionis extenuorum. δόξαν τῶν ἰμίλιὰ ὄγδ ἀσθ'. formido. Plato in Epist. μὴ ζωὴ τὰ δόξας τὰς τῶν, maior opinione de hoc concepta, Demost. δόξα χρηστὴ, ἡ. δυθλῆα, Idem. ὡς δόξῃ μοὶ ἔχει, quum videretur fugere & imitare, Hermogen. Pontur pro axiomate, vel propositione rata, Aristot. lib. 3. Metaph. ἢ μὴν ὡσὶ βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὰ ὡσὶ ἢ ἀληθὴς ἀεὶ τὰς ἀπκειμένας φάσεις. alibi βεβαιοτάτη τῶν ἀρχῶν dixit. Vnde & κύριαι δόξαι. Epicuri apud Cic. lib. 2. de Finib. Quis enim vestrũm nõ edidicit Epicuri κυρίας doxas, i. maximè ratas, quia grauissimæ sint ad beatè viuendum, breuiter enunciatæ sententiæ. σὲκὶ τὰ δόξας. ita Suid. τὸ λεγόμενον ἢ γνησίως μέσης φύσεως σημεῖον τὰ εἰ γονῆ, διαίτοις, δόξαις, ἢ ὡρ ὠσὶ δόξα καταίνεται τὸ καλὸν ὁ τοῖς αἰσθητοῖς εἶναι τὸ ὅπ τὸ κάλλος διαφερειν ὅμως ἢ ὅπ τὰ ἀνθρωπος ἅ ἐστι. ἐπ γε μὲν ἢ διανοῆ οὐδὲν αὐτὸ λόγω τὰ συμφώνημα τὸ ὅπ ἡ ψυχὴ ἀσθένεσ, διὰ τὸ ἢ ἐν σῶμ. ὅσα δόξασά ἐστι τὸ τε εἶναι τὰ ἀνθρωπος καλὰ ἢ ἡ ἢ διανοῆ τὰ συμβάσματα ἢ τῆ ὄβῆ ἢ δόξης γνῶσις ἢ διὰ τὸ αὐθάνεσ ἢ ψυχὴ, ὃ διανοίας ἔργον, ἢ ἐλεῖ οὐδὲν ἢ δόξα.

Δόξα ζώων, existimati. i. qui tales esse creduntur: & ἄνδρῶν, celebrati. Polyb. τὰς τῆ ἐπ' ἀρίστῳ δόξας ἡγῶν ὑπὸ οἰ εἰδότες ἰδίᾳ. τὸ δοξαζόμενον, opinatum, Plato in Philebo.

Δοξάζομαι. ασω, τι. ασα, opinor, existimo. sentio. Plat. lib. 1. de Rep. κακῶς δοξάζεις, non malè conticis. Xenop. ἃ πάντα δοξάζειν ἀλλήλοις, non eandem habere opinionem. Philo de mundo. πάντα ὅπ δοξάζειν, de rebus verè opinari Plato 2. de Rep. σὲκὶ τῆ δικαίων δοξαζόμενον ἀδίκων, pu iniusti esse censentur & habentur. δοξαζόμενοι, mente agito. Herodot. ἐδοξάσθη ὑπ' ἐμοῦ, celebratus est prudentissimus. δοξάζειν ὑπὲ πάντων τὰ αὐτὸν, plus quidem spei sibi proponit, Thucyd. δοξάζω σὲκὶ ψυχῆς ἔτος, ita sentio de animo, Plato de Leg. opinionem habeo. δοξάζειν φιλοσοφώτερον, acrius philosophari. δοξάζομαι ἀδίκως, videor iniustus, Plato de Rep. δοξάζειν τοῦ θεοῦ, pro laudibus cumulare, colere atque illustrare, κυδαίνειν, hoc est, δοξολογεῖν, dicunt Gregorius & alij scriptores Christiani post Lucam & Paulum, vt notat Budæus. Naz. to orat. ὑπὲ τὰ δοξάζειν θεὸς, non vt gloriæ ei quid accedat Deo. Et δοξάζειν pro sentire de se magnificè. Thucyd. ἡ μὴ πάντων ἐκκλησιῶν ἀλογίστως ὑπολύσῃ τὰ ἐδέξαντο ὑμῶν, Accedit his omnibus quod vnusquisque stultitia & temeritate agitur, vt plus æquo de se sentiat. Basil. homil. 10. ὡσὶ δοξάζῃ σεαυτὸν, μηδὲ μέγα τι ἐφ' ἑαυτῷ σεαυτὸν. In epist. ad Hebr. ε. ὑπὲ ἑαυτὸν ἐδόξασε γνῶθι σεαυτὸν, non ipse sibi arrogauit, vel non sibi hunc honorem tribuit vt fieret Pontifex. Etiam verbum est philosophicum Aristotel. Τὰ ἀπειλούμενα τῆ δοξάζουσι ἀηδίως οἱ διεξιόντες ἢ ἀκηδῶς τε.

Δόξαι, absolutè, quum visum esset, quum placuisset. participium est verbi impersonalis, ἔδοξε, Gaza lib. 2. Gram. In gentiuo item absolutè. Plutarch. in Theseo, δόξαντος τῆ αὐθρῶν δοκιμάσαι δύναμ, quum inuitus esset opimo Androgeum dolo esse fuolatum. τὰ δόξαντα τοῖς πόλεμοις ἔξαγε, i. prudentum responsa, Herodot. δόξαντος ἢ σφι, ἐποίεον τοιόνδε, is visum est ita esse faciendum. Idem, δόξαν δὲ σφι ἐποίησαν λαβόμενον, ex eo placito fecerunt labyrinthum. ὅπερ τὸ δόξαν ἐποίει, quod aliud ei visum esset, Thucyd. ἡ δόξα αὐτοῖς ναυμαχεῖν, quum decertam lum censuissent, &c. Idem ἡ δόξα αὐ. εἰς ἡμᾶς ἐλθεῖν ἐς τὸ τεῖχος, ex placito vrbem adierunt, Idem Plato in Protag. δόξαν ἢ ἐμῶν παῦτα ἐποιήσαμεν, Cui hæc inter nos conuenissent. Xenoph. 3 ἑλληνικῶν, δόξαντα ἢ τα ἢ ἐμοὶ δόξαντα, τὰ μὲν στρατεύεσθαι ἀπῆλθε. Xenoph. 4 συλλέξαι δόξαν ἢ τὰ πλοῖα, ἐπιμαρῶν ἕκαστον ἐποίησαν. Sic Liuius, Et ne ibi quidem nunciato quo peregerunt, tantùm conuocatos milites monuia omnes erant, nec diuerti quenquam, aut excedere ordine paterentur, i. ubi τότε δέξαι ἐλθὸν ὅπου πορεύεται.

Δοξάριον, gloriola, διτταὶς δόξαις, Epictet.

Δόξασμα, apud Platon. id quod alicui videtur faciendum, opinidem quod δόγμα, apud Thucyd.

Δοξαστὴς, οῦ, ὁ, rotter, iudex.

Δοξαστικὸς αὐτὸ, qui vi opinandi præditus est, δοξαστικὸν τ ψυχῆς μέρος, animæ pars opinatiua, pars animi deliberatiua, Aristot. Ethic. δοξαστικὰ βήματα, verba opinandi, Gaza lib. 4.

Δοξαστὸς, opinabilis, qui & δοξαζόμενος dicitur. Plato in Timæo. Τὸ μὲν δὴ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστὸν γεγονὸς ἢ ὁπωλύμενον, τόδε ὃ γέγονεν, Cicero, Alterum quod affert opinionem pensus, rationis expers, quod totum opinabile est, id gignit & internit, nec vnquam esse verè potest.

Δοξοκαλία, ας, ἡ, opinio pulchritudinis suæ, Plat. in Philebo, τὸ τῶν δοξοσόφων ἢ δοξοκαλίαν, ὃ ὅπε καὶ δίκαιον μῖγνυται, Aristot. ἢ δοξομανία, ἡ, fama & gloria laboro, ambio. Plutarc. in Pericle ἐν ᾗ τὸ πολιτεύεσθαι τοῖς στρατηγοῖς ἢ τὸ τῶν λόγων ἀκροατὰς ζήλων παρεσκεύασε ἢ αὐτοὶ τ τοῦτον δοξομανεῖν, i. eos autè e Pericles fecerit atem & gratitatem elatæ opinionis & inflationis nomine criminantur, hortatur Zeno, vt eiusmodi aliqu insitionem pergant parare.

Δοξομανία, ας, ἡ, iactatio, δοξομανία, elata opinio. κενοδοξία, ἢ δημοκοπία. Suidas. Significat auræ popularis captationem. Appian. in Annibal. ἀφ' ὧν δοξομανίας ἡρημῶν.

Δοξόμαχος, apud Basilium, i. δοξάζων, ἢ μανίαν, laudibus cumulare gloriosa celebratione colere. vide

Δοξολογία, quasi glorificatio, collaudatio, Basil. in Epistol. pro celebratione rerum diuinarum.

Δοξόμανὸς ὁ φιλόσοφος, insaniens honoris amore. Athen. lib. 11. τὲς ἢ δοξομανεῖς ἡκολούθει ὁ φιλόδοξος, ἡ δὲ φιλόσοφος οὐ φιλοψυχώς, ναμαγινητὲς, &c.

Δοξομανία, ας, ἡ, insanus amor gloriæ, Plutarch.

Δοξομαχητὴς ὁ, apud Athen. lib. 4. dicitur οἱ φιλόσοφοι, ob inanem de sua sapientia conceptam opinionem.

Δοξοσοφία, opinio scientiæ, quam falsò homines aucupantur. σοφίαι μᾶλλον ἢ ἀλήθειαι ἐπαυθάνεται, i. scientiæ opinionem præ tantes, veritatis negligentes, Galen.

Δοξόσοφοι, qui sapientes videri volunt, Plato in Phædro, δόξασγορῶντε αὐτὲ σοφῶν.

Δοξοῦσθαι, videri, imaginari, κατοπτεύεσθαι, ἐ κατοπτεύεσθαι.

Δοράς, ᾶδ, ὁ, pellis, cortex. Theophr. de hist. plant. lib. 9. c. 2. Pol. lib. 2. ὑπὸ ᾗ τῆ βήματος ὑπόμα τὰ δοράς, ὑφ' ᾗ δέρεται. Etenim pellis λέοντος δορᾶ dicitur vel λεοντῆ, vt pardi παρδαλῆ ἢ αἰγὸς, vulpis ἀλωπεκῆ, lupi λυκῆ, vituli μοσχῆ, canis κυνῆ, cervi ἐλαφείᾳ, capræ αἰγείᾳ, & pecudis κωδίῳ.

Δορεύω, pungo, hastis pugno.

Δόρκων, apud Hesych. κέρας ὁ ὠὸν τὸν γλαῦκα φέρουσιν οἱ ζῶγραφεῖς ἐπὶ τῆ ἁμάξῃ. cornu seu pyxis in qua aurigæ sub curru axungia ferunt.

Δορκηδόνιος, ad hastam pertinens. δορκηδόνιον μάγειρος, hastæ genitudo.

Δορκηδόνιος, hastis pugnare.

Δόρκιον, ου, τὸ, hasta, iaculum.

Δορκοπωλεῖον, ου, τὸ, haltirum dimicatio.

Δορκοθήκη, ης, repositorium hastarum.

Δορκοπαγεῖος, crassitudinem hastæ habentes, Xenoph.

Δορκοφόρος, ους, ὁ, hastatus, hastifer.

Δορός, τὸ, pro δόρατος, dandi casu. vide Δόρυ.

Δορυάλωτος, ἢ, ον, ἁλωτὸς, ὑπὸ δορὸς, Soph. hoc. λέγω δὲ ἐκ τῆ στρατοῦ.

Δορύφιλος, ου, ὁ, qui affinitate inita bellum parit Æschyl. Amator δορυφιλοῦσιν ἀμφικτιονικῶν ἐπέπλων.

Δορύλεος, ου, culteri quibus vruntur coqui ad excortiandum, Pollux lib. 6. & 10.

Δορυσθήκατος, hasta captus, Euripid.

Δορυσσὸς, lancea cælus. Æschyl. χρυσήρεος δορυσσὸς τὰ λαῷ.

Δορύτητος, ὁ, ἡ, bello captus, hasta acquisitus.

Δορύληπτος, captus. δορύληπτ' ἐτ' ἰωλκοῖσι, restabat capienda, Eurip.

Δόρυλος, apud Suid. & Hesych. pudendum muliebre, τὸ γὰρ ὠὸν αἰδοῖον. καὶ Ὅμηρος Dorylli tragici, vt Suidas tradit, apud Aristot. in Rauis δορίλαν, quod in Concionat. vocat φορμίσκον ἢ γάστραν, in Pace βύσσον.

Δορυμανὴς, ὁ, ὁ, ἡ, bellandi auidissimus, Euripid.

Δορυμανὴς, ὁ, hasta machinandi aliquid peritus, bellicosus, artis epitheton.

Δορυπετὴς, ὁ, ὁ, ἡ, qui hasti cecidit. i. hasta peremptus. Eurip.

Δορυπόνος, labor ostus in bello. δορυπόνος ἀσπὶς, fortis. clypeus in-

Δορύσσω

Δ πΘ., oppidum Thraciæ & ager.
Δ πολμιος, bellator audax, fortis, in Epigr.
Δ δόρκα Θος, ὁ, qui dorcadis est seu è dorcade, vt δορκαδείαι ἀσκά-ναι apud Athen.
Δ δρύζων σφυγμός, species pulsûs de quo ita Galen. in Isagoge ulsuum, καὶ ὅταν ὁ μεγέθει μὴ πάνυ διακεκριμένῳ σφυγμῷ ἐπεσθῇ ὁ δορκαδίζων. Sic verò hoc pulsus genus definit author Dem. apud Gal. δορκαδίζων δὲ σφυγμὸς ὅταν ἡ αὐτηρεία διεξόδευσα διε-λθοῦσα μὴ σπανιῶς διεσκληκυῖ-ᾳ ἐπίκειται πλὴν οὐκ ἀφ' ὑψηλοῦ, ὡσπερ ὁ σφυγμὸς παρήκει, βαιότερα δ' ἢ ὑπὸ τὸ ὄρος πλήρη.
Δ δάμαλις, τὸ, damula, parua caprea, Esaiæ. cap. 13.
Δ δάρος, circuitus, pscio, δαρεῖν τινα. Hesych.
Δ δαί, Hesychio sunt κάνθαροι, lendes.
Δ δαίες, tormenti genus. Suid. δορυφορικὸν γράμμα ἐστὶ κολαστικὸν τι, ἢ μάστιγες αἱ διὰ ἱμάντων δορυφόρων.
Δ δρὰξ, Hesych. Cretensibus esse dicit ἀκρόδρυα.
Δ δρὰς, ἄδος, caprea, dama. ἄδος τὸ δόρκας, τὸ βάλιαν· ὀξυδορκὰς γὰρ τὸ ζῶον. Dicitur etiam δορκὰς, Græcè, quærdam puella, quæ Heraïcè τραγίδιον, vel, vt Capnion cenſet, Thalita dicitur, quam etrus Apoſtolus ſuſcitauit, cap. 9. Actor. Apoſtol. pro puel-amica. in Epigramm. Et parœmia, de his qui viribus ſunt nparcs, ὦν ὀφρὺς λέοντα δορκὰς ἀΐσσουσα μὴ χρεί. Suid. ὅτι τῆς τῶν ἰ-ων κύπρου.
Δ δόρκιον Athen. δορκύδιον, apud Actium herba quæ naribus polypo bborantibus bene facit & fœtidis, ob odoris iucunditatem. adem quæ δίκτυμνον.
Δ δορκὰς, dorcas, fera quædam, Dioſcorid. lib. 2.
Δ δορκὰς, caprea, cap. 2. Cantici Solom.
Δ δορκὰς, ἡ, idem, Alex. Aphr. lib. 1. Probl. ἢ τῆς δορκαδικὰς κόπρος εὐωμα-τέρα, damarum ſtercus aromata redolet.
Δ δόρκες, apud Suid. τὸ ὑποδύτιον χρῶμα τῆς αἰσίας τοῦ ἔφορ. vt ſunt co-lumnæ vel trabes.
Δ δορκὰς, ἡ, vter, culeus, ſaccus. Φύλακος, κυρικὰς, Euſtath. δορκὶς, in penitiuo, haſtæ, & aliquando πολέμου, ἰ. bcll. Sophocl. in Aia-ξ ὑπαντᾶ σὺ αἰμάξειν ὦ χρὰξ δορός, ἰ. bello vrgente. fit ex δόρκα-ος, ἡ, δόρυ.
Δ δορὰ, ἀπατῶν, cœno. Odyſſ. ὁ δὲ ὑσπλὶξ ὡς ὅτ' ἂν ὑφορβὸς ἀμρπάσῃ ἰμά-δας. Athen. lib. 1. tradit veteres τὸ δὲ ἄριστον, δορπεῶν vocaſſe. pud Pollux. lib. 6. ſcribitur δορπεῶν, ſed δόρπεον apud Heſyc. Suid. τὸ δὲ τὸ δόρπου. Apud Homer. δόρπου, adiectiuè, quod d cœnam ſpectat.
Δ δόρπα, primus dies feſti cuiuſdam apud Athenienſes, quod ἀπα-νῦσθαι vocant: dictus quòd qui ex eadem tribu eſſent, ad cœ-nam conuenirent. δόρπα τὰς ἑορτὰς, feſti cœna. δόρπα ſcribitur pud Pollucem & apud Suid. δόπασα.
Δ δορὰ, τὸ, & δόρπος, ὁ, cœna, veſpertinæ epulæ. ἔδωδὰ τὸ δόρυ πωϊέν, ib haſta ſcilicet iam deponendo. Odyſſ. ἕ, δόρπου ἐλούσης, ἰ. cœnaut. Apollon. 2. Argon. genere neutro, μετὰ δόρπον ἐφαλίσιον. ρπου ἐλιάδι, ite cœnatum, cœnate, Homer. iliad. κ. Apud Plu-arch. ἀπὸ δείπνου verſus, δόρπα δ' ἐν αὐτοῖς σχίζεσιν ὄψῳ γά-μου: cui ſimile apud Hom. Iliad. κ. quod & Odyſſ. Σ. ὀΐσῃ δ' ἀμ-ὰς ἑδόλης ἔσεται ἠδὲ, ὅτε τὰ χρύσεια πέπα.
Δ δόρυ, ατος, τὸ, haſta, haſtile, iaculum, arma, lignum. Cæl. lib. 5. cap. 5. δύο δορατίων μὴ ἔχοντα, eminus pugnare. Odyſſ. ξ. δόρυ δ' ἐκλα-ε ἔκπυτα χεῖρε, haſtam è manu abiecit, τοῦ δόρατος, haſtæ quæ à aculis, quæ ἀκόντια dicuntur, differunt. Xenoph. ἐλαὶ, qui irmis ſe cepit, qui vi occupauit. δόρυ κηρύκειον, de his qui ſimul : hortantur & minitantur. Suid. ὅτι τῷ ἅμα βαδιζολοῦντων ἀ ἐπιτελούντων. hoc πανδαισίᾳ χίλια vocant. apud Heſych. ſcribitur δόρυ ἀ κηρύκιον: ſed apud vtrunque authorem legend. κηρυκεῖον, i. caduceum. δόρυ, inquit. Heſych. ἔπλαγ, ὁτὲ χαλκόπεπλον ἐγ πάσῃ ξύ-λου, ἢ δύκας.
Δ δυάλωσος, ὁ, ἡ, captiuus, bello captus ſeu haſta, mancipium. δραυλωσίας τοὺς πατρίκιους, vi redegit in ſeruitutē, Iſocrat. idem quod ἀνδραποδισμός.
Δ δυράτινος, falces præcutæ, in ſertæ infixæque longuriis. non abſimili forma muralium falcium.
Δ δυπαρὸς, ὁ, ἡ, haſta audax, in Epigr.
Δ δύκη, pharetra, vas in quo iacula reponuntur. Heſych.
Δ δύκιος, idem qui φορέας. Panſan. Att.
Δ δύκητος, ὁ, haſta clarus. ἔδωδὰ τὸ δόρυ ἠνδυξῆ.
Δ δύκνον, ου τὸ, Dioſcoridi & Nicandro Galeno lib. ſimplic. fru-tex oleæ inper prodeūti ſimilis naſcitur in petris locis ma-ritimis, ramis infra cubiti alt itudinem, foliis forma coloréque oleæ, ſed minoribus firmioribuſque, ſcabris admodum: flos illi candidus, folliculos vt cicer profert ſpiſſe, quinis ſe, nſue intus contentis ſeminibus erui magnitudine, læuibus, firmis, verſicolorib. radici digitalis eſt craſſitudo, lon-gitudo cubitalis. Id ſomniferum eſſe conſtat, copioſiuſque hauſtum lethale. Crateuas ἀλικακάβου ἢ κριθὴ ἀ vocauit, doryenion venenum dictum, ab eo, quòd cuipides in præliis tin-gerentur illo paſſim naſcente. vide Dioſcorid. libro quarto, capite 75. Plinium libro vigeſimo primo, capit. 31. Nicander in Alexiphar. Αλλ' ἄγε δ' ἀ φοίζιον δούκιον οὐτα γάλακτι ξυνὸν βρύσει τὰ σὲ σοφὸς πάντα ἴκτινος. vide interpret. δρυόχιον, e-tiam dicitur apud Sudam & apud Heſych. corrupte δρύ-μιον.
Δορυφανον, apud Strabon. Galea ex pellibus ferarum.
Δορύκτητος, ὁ, ἡ, captus in bello. δορύκτητος γὰρ, ager bello partus. Plutar. in Lycurg. κλιδίας δορύκτητος, Apol. δορύκτητον ἔδωτ' ἐγ ὑφ' ἑαυτῶν, eorum veſtitum non eſt aſpernatus, quos ſuæ ditionis fecerat, Budæus.
Δορύλλιος, ὁ, ἡ, captiuus, vnde κλᾶς δορύλλιος, ſeu ἀφελλιος, ὁ κλῶθ' ἑέσσε ὑπὸ τὸ δόκτητος.
Δορυμαχος, bellicus, haſta decertans.
Δορυμάχας, ου, ὁ, peritus rei militaris. Heſych.
Δορύξενος, ὁ, amicus in bello ex hoſte factus, cuiuſmodi Glaucus & Diomedes apud Homerum. Pollux lib. 3. ἐκαλεῖτο δ' ἐν πολέμοις ξεινοῦσίαι ἢ γνῶσις πατρικιῶν. Item legatus de redimendis captiuis, Cæl. lib. 6. c. 32. Item ſimpliciter hoſpes, amicus, apud Sophocl.
Δορύξεον, ου, τὸ, locus vbi haſtæ raduntur, aut poliuntur.
Δορυξόος, ου, ὁ, haſtæ politor, haſtarum artifex, & per ſyncopen δορυξόος. Ariſtoph.
Δορυπλῆσιπτος, ὁ, ἡ, haſta percuſſus, in Epigramm. δορυπλῆσιπτα πεπτὸν ὀ-τέα.
Δορύσσειος, ὁ, ἡ, igneam haſtam habens apud Demet. Phaler.
Δορυσθενὴς, ὁ, ἡ, haſta inuictus, marte potens.
Δορυσσόος, & Δορυσσὸς, fortis, bellicoſus, haſtam vibrans vel haſta territans. Heſiod. δορυσσόον ἀμφιφορῆα: verbo σείω, ſiue σεύω. Δο-ρυσσὸν (inquit Heſyc.) ἀέρα ἢ δορύμαχον, ἢ δέρμα φίλιππα, ἢ σπε-δαῖα.
Δορύσσω, ω, ὄζω, π. υχα, pugno. Vnde δορύσσοντε μάχεσθαι, apud Sophoc. in Aiace, ἰ. οἰκῷ πολεμοι, οἱ πολεμικοὶ, bellici labores: & apud eun-dem, δηϊοῦσσιν πόνοι.
Δορυφορέω, ω, ἤσω, π. κα, lanceam fero, ſatellitis munus obeo, mu-nio ſatellite, ſtipo, tueor, σὲ δορυφορήσω, aſſector, φορυφορεῖ-σι τὸν βασιλέα, circa regem ſatellitum munere funguntur. He-rodotus, δορυφορῶ σὲν ἐφεδείς, ephebis ſtipatus incedo. Lucian. Athen. δορυφορεῖν ὦ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ἔδωδ τῷ ἀγῶνι δικαιώτατον. Iſocrat. de Theſeo, τῇ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως δορυφορεῖσθαι, pro tueri ac protegere, σὲ δορυφορεῖ, ſartum tectum ab omni violentia in-iuriaq; præbere. Demoſt. κ. Τιμοκρατ. λιπόσιμῷ ὡς ἔοικε μισθοφόρων ἔσῃ καὶ ἀσφάλων πειοώτης, ἢ ἔσῃ σου σωτηρίας τῶν δορυφορούντων. Xenop. δορυφορεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἄλλως ἀέλει μισθοφόρῳ ἔσῃ δυνάμει. Pro ſer-uio ſeu ſubſeruio, Baſilius, πάσης ἀνάπαυσις δορυφορεῖσθαι ἡμῖν.
Δορυφορικὸς, αἱ, τὸ, ſatellitium quod ad tutelam corporis adhi-betur.
Δορυφορίτης, ου, ὁ, comitatus ſatell tum, ſatellitium. ὅτι τὸ δορυφορεῖν ἀ ὀπτιολῆς ἡγεμὼν, ridebant quòd armati ferrent epiſtolam.
Δορυφορικὸς, haſtatorius. δορυφορικὴ οἰκησις, habitatio haſtatorum, Plato in Timæo. τὸ δορυφορικὸν, fatē litium.
Δορυφόρος, ὁ, ſatelles, qui ſatellitio fungitur, prætorianus miles, ſpiculator, haſtarius ſatelles. Herodian. lib. 5. Σκιρτοφυλάκιος, ὁ δορυφόρος, οἷς ἡ ἀκροατηριακοὶς κρατοῦσι.
Δορυφορούμενος, ſtipatus, comitatu ſuccinctus.
Δορύχιον, vide Δορύκιον.
Δόρων, δόρατων.
Δός, pro δόσι. Ariſtoph. τὸν χρῆσον δὸς τῷ δικῇ ἀ.
Δόσκειν, libenter dare, liberalem eſſe, δόσκως ἔχειν. Heſ.
Δοσίδεια, ὁ, ἡ, poenam pro delicto pendens. ἴσα δοσίδεια εἶπε, Herod. vt traderentur ij qui iniurias intuliſſent: ita Valla.
Δόσις, εως, ἡ, datio, donatio, vſus, remuneratio, donū. Plato in Apolog. ὧν ἕξω μάστ' ἀν σοὶ τῶν δίδων ὑμῖν, ne quid ſecus ad-mittaris aduerſus munus à deo vobis conceſſum. ſic pro mu-nere & dono Iacobi cap. 1. Item congiarium, Herodian. δόσις, ὁ, ἡ, ἡ. Horat. εἰ δόσις ἀ ἐλάρα τι φίλα τε. Ariſtot. κ. Nicocl. δό-σιν ποιεῖσθαι, dare munus. κ' δόσιν ἀδρομετέλλει, ex teſtamento ad ſe pertinere contendit, i. non ab inteſtato, ſed ſecundū tabu-las, apud Iſæ. ὑπὲρ τῆς νίκης. κλέψου. Ibid. κ' δόσιν χαμιόταν ἢ κλέψου ἀμειοβαίην, hæredem ſe vel legatarium prætendere. δόσι γὰρ κ' φύσιν τὸ κ' φιλοψηφεστέρου cui opponitur κ' τὸ γῆθεν, ibi. identidem.
Δόσπεκ. do, δίδωμι.
Δόστ μειλιχίοιλιον, parœmia de iratis, ſimulatibuſq. bile incitari ad vomendum. Suid. δόστ ὀργιζομένων ἢ φαρμακωμένῳ ἀπὸ ὑπὸ χολῆς ἡμεῖν.
Δόστερκας, ακος, ἡ, dorcix.
Δοστοι, dandum eſt. δὶ τίνα χρὴ ἄνδρα τις, dandæ pecuniæ.
Δοστωρ, ῆρος, ὁ, &
Δόστης, ου, ὁ, dator. Chryſoſt. de precatione, φορτικῶς ἢ τοιοῦτον ἀ-γαθὸν θεὸν κ' χορηγὸν. Paulus 2. ad Corinth. cap. 9. ἱλαρὸν γὰρ δό-τὴν ἀγαπᾷ ὁ θεός, nam hilarem datorem diligit Deus.
Δοστικὸς, ὁ, ἡ, ad dandum pronus. Ariſtotel. εἰ γὰρ πλοῦ φαινομένῳ μᾶλλον ἢ ἀπλοίᾳ.

Δοπιμοφειλής, ὁ, Datiuo similis, Gaza.

Δοτός, ὁ, deditus, datus.

Δουλαγωγέω, μ. πσω, πσω, in seruitutem redigo, Accusf. Paulus 1 ad Corinth. capte nono, ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, id est, in seruitutē redigo. οἱ δουλαγωγοῦ μβροι, seu οἱ δουλείας θύσαντες, qui in seruitutem asseruntur, id est, qui status controuersiam patiuntur: sic enim Latinè, vt annotat Budæus, dicuntur.

Δουλαπατέια, ας, ἡ, seruorum seductio. Argyrop. Aretin. δολαπατέια, legere videtur, qui dolum & fraudem vertit. Aristotel. 5. Ethic. δουλαπατείας δίκη, actio serui corrupti.

Δουλάριον, τὸ, seruulus.

Δουλεία, ας, ἡ, seruitus, seruorum turba. Thucyd. σθύγαν δουλείας, qui status controuersiam patitur, qui reus de assertione libertatis agitur. δουλείας κρεῖσσόν ἐστιν ὑπόμενον, potētioribus seruire sustinebant, Thucyd. Idem, ἐπὶ δουλείᾳ τε αὐτῶν, Valla, pro sua ipsorum seruitute. vide num significet, ad ipsis seruiendum. δουλείαν πατρὸς φθύγειν, fugere patris imperium, Plato de Leg. ἡ ἐπὶ δουλείᾳ, seruitus, quæ deo exhibetur, Plato in Epist.

Δουλείδιον, ου, ὁ, idē quod σπυρίον, vt Athen. lib. 6. tradit. est autem σπυρίον, Hesychio ἀσκὸς ὀδόντων seu δοῦλον.

Δούλειος, ὁ, ἡ, ὸν, seruilis. Nonnus, ἠδ' ἀσπὶς δούλειον ἀδώνιμον. Plato in Epist. 8. φόβητος τὸν δούλειον ζυγὸν, seruile iugum fugientes.

Δουλεῖον, seruitus. δούλειος vel δουλοσύνη, ministerium. Euripid. in Oreste, ἀδὺ τὸ δουλεῖον ἐδύ.

Δουλευτέον, inseruiendum est.

Δουλεύω, μ. εὐσω, π. δωκα, seruio, addictus sum, & valde colo, inseruio, moreṁ gero, necessitate alicuius obseruationis me astringo. Neut. Datiuo. Xenoph. τοῖς ἀδύνασι δουλεύειν, seruiens & indulgens voluptatibus. Plato Epist. 7. τοῖς νόμοις δουλεύειν, legibus seruire. δουλεύειν ἀπὸ ζυγόν, Nazanz. τῷ καιρῷ δουλεύειν, inseruire tempori. Demosth. οὐκ ἀξιοῦσι τὸ ἐπὶ τοῖς ὁ δουλεύειν ὑ σεδεῖν ἡ μοῖς τοῖς ἐπὶ τῆς εἰρήνης λυπτελοῦσιν ὑ μῖν. Proinde ille erat commoda pacis capturus: commodis pacis inseruiturus. hoc est longe magis interest eius pacem colere & componere, quàm vestra. κακῶς δουλεύω, duram seruio seruitutem.

Δούλη, ης, ἡ, ancilla. τὴν δούλην ὄντιε ὑποψίαν, vereè seruilem cogitationem, Nazanz.

Δουλικὸν, seruitus, pro δουλεία, Herodot.

Δουλικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, seruilis, pro δούλειος.

Δουλικῶς, seruilis. δουλικῶτατος, Xenoph. vnde δουλικῶς, seruiliter, vt seruus.

Δούλιος, ὁ, ἡ, ὸν, seruilis: vnde δούλιον ἦμαρ, Homero, i. τὴν ἀρχομένου ἡμέραν, interp. Hesych cui opponit ἐλεύθερον ἦμαρ. & δούλιον πρόφῶς, seruilis cibatus, δίαιτα δουλική, Sophocl.

Δοῦλις, ίδος, ἡ, serua.

Δουλίχιος, vrbs Cephalleniæ.

Δουλιχόσειρος, ου, ὁ, habens longum collum.

Δουλογράφιον, in Pandect. videtur esse assertio in seruitutem.

Δουλοδιδάσκαλος, seruorum magister comœdia Pherecratis, Athenæus.

Δουλοκρατέω, est seruorum potestas & imperium. Suid. γράῦν ἔφασκε δουλοκρατεῖσθαι νοσοῦντασπὸς ἑαυτὸς ἐκ κατηρρεῖν πρὸ ἀποστρῦ, εἶ πα σὰ ἐς δίκην αὐτοῖς πολιμεῖνας.

Δουλοπολιτεύω, seruorum ciuitas, & proprium nomen ciuitatis in Creta.

Δουλοποίησις, ας, ἡ, seruilitas, humilitas.

Δουλοποιητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ, seruilis, illiberalis, degener, αἰσχρὸς καὶ φθόνος: cui opponitur ἐλευθέριος, Xenoph. Adamantius in Physiognom. δουλοφυΐας, ἡ, ὑβρὶς ἐπὶ δ ἀνάγκαι, seruiles & potentiorum adulatores.

Δοῦλος, ὁ, ἡ, seruus, obnoxius, seruilis. ἔφῃ τὸ δῦλος, ἡ ἔφῃ τὸ δῦναι τὸ σῆμα, φῦλος χαιρῆ, seruiens tempori: quod dicitur & αἰμυθόμυθος ἡ μεδαμοσθόμυθος ἐφῃ πάντα χρόνον, δουλοσύνη. Separatium format, δουλόπερος, i. in arctiorem seruitutem redactus. δοῦλος ἐκυμήσαν, cui verba spiritus adimunt & libertatem, Bud. δοῦλος ἀνὴρ μῦλιν ἔφῃς, de his qui præter decorum supráque conditionem aliquid faciunt. erat enim ingenuorum comam alere. Suid.

Δουλοστάσια, τὰ, apud Pol. legitur exposītum. σώματα εἰκαῖα, i. māscipia famuli seu serui.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, seruitus. δουλοσύλιν ἐκεῖς ἐπιπολάζει ἀπόφυγε, Hippocratis effugit dominationem. dicitur etiam δουλωσις, Pollux lib. 3.

Δουλοφανὴς, ὁ, ἡ, ὸν, qui videtur esse seruus. τὸ δουλοφανὲς, forma seruilis.

Δοῦλόω, μ. ώσω, π. ωσα, ἡ, δουλεύμαι, subiicio, subigo, in seruitutem redigo, obnoxium reddo, & libertate mulcto. Plat. 1. de Rep. πόλιν φαῦ αἰ ἄλλην ἡ, ἢ ὅτῳ πόλεις ὑπηκόους ἑαυτῇ δουλοῖ, αὐτὴ ἢ κατασκευάζουσα, πολὺ ἢ ἧ ὑφ' ἑαυτῇ ἦγε δουλωπαιρόλιν. Idem Epist. 7. δουλοῦσθαι σικελίαν ὑπὸ τὰ μαις. Siciliam subiicere legibus. δουλοῦν ἀπάτῃ εἰς πολεμίους, artificiosa calliditate hostes circumuenire, Plutarch. in Fabio. Paulus cap. 6. ad Rom. δουλωθέντα δ ἀνομοσύνῃ, serui facti estis iustitiæ & addicti. δουλοῦν τὲ μ χείας, apros in potestatem & seruitutem redigere, Xenophl. lib. 1. Pædiæ. δουλοῦ πόλιν, in seruitutem redigo. δουλωμένος ἐκ do tibi, Plato in Epist. 7. ὦ τε τοῖς δουλουμένοις, ὦ τε τοῖς δουλουμένοις ἀμεινον αὐτοῖς, neque dominantibus, neque seruientibus prædest. δουλωτέα, amittit animum, seruilis efficitur. δουλωθῆναι γνώμῃ, qui animo frangitur, Thucyd. δουλωμένοι τὸ πλῆθος ἀναγκάσαι τ astringo, & seruire cogo honesto. δουλοῦσθαι ὑπὸ ἀφρόνων, Herodot. à Persis in seruitutem redigi.

Δουλόπολις, ἡ, seu δοῦλον πόλις, dictum oppidum quoddam quoniam si seruus, etiam peregrinus lapidem eo f. rat manumittitur & liber fit. Hesych. eam dicit esse in Creta vel Libya. vnde δουλοπολίτης. Dulopolitanus, dulopoli oriundus vel habitans: vt de Steph.

Δούλωσις, ως, ἡ, subactio in seruitutem, captiuitas.

Δοῦμος, pro δῶμος, in Epigram.

Δοιώσις φάσεως, δοιώσις δίκης κατὰ τινῶν, est institutere accusationem contra aliquem, & eum deferre. Demost. δοιώσις ἐ φάσεως, appellare, Aristid. in Panath. & prouocare. δοιώσις χρήσ, obsequi, gratificari. ἡ χάριν φέρειν, Andoc.

Δυπτωμ. ησω, π. ηκα, in Medio perfecto, δέδυπτα, ftrepo, ψοφῶ, tinnio, obstrepo, sono cadendo, fictum ad sonum à poeta, Homer. Iliad. ὁ, δοὺπησεν ὑ πεσών. Apoll. 2. παταγὴν ὠὶ χερσὶ πέσων δόνει, cebat sonitum.

Δοῦπος, ου, ὁ, sonitus, fragor, vide Ἐρέδυπος.

Δοῦρ, ατος, τὰ, trabes, ξύλα, Odyss. ἡμιτάμῳ ὁ τίμνετο δοῦρα, i. ligna: alii quando δοῦρα, hastæ & in Duāli, ὦ δοῦρε. Odyss. ἀμῷ δ' ὁ δοῦρε ἐκ ἐβαν, hastilia duo & tela.

Δόρατα, τὰ, ligna, ligna, hastæ, trabes.

Δορατίτης, ὁ

Δόρειος, ligneus. Hinc Homero δόρειος ἵππος, & δουρατὸς ἵππος, Apollonio, lignea turris, 2. Argon. δόρειαι ἀκωκαὶ, spicula, Nonnus.

Δορυμανὲς, τὸ, tanto interuallo, quanto iaculum proiici potest vel ad hastæ longitudinem.

Δορυξάνες, idem quod δορυξάωτος, apud Hesych.

Δορὶ, pro δόρατι. Iliad. ἐ, τρώσε σὺν δορί.

Δορυκλυτὸς, hasta infignis, i. bellator præclarus. Odyss. ὁ, πάρα δορυκλυτὸς αἰτίου ἦνδα. Dicitur & δορυκλυτὸς, vt Iliad. δ' δορυκλυτὸς ὠδυσσεύς, i. ὁ σὺν τῷ δόρυ ὠδυξᾶν, πολεμικὸς, hasta inclytus fortis.

Δορυφόρος, ου, ὁ, ἡ, captiuus & captiua, hasta captus, i. bello. Suphocl. τὸ δορυφόρητον ὠδύσμεσον νύμφιον ὁρῶ.

Δορυφορικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ, hastæ longitudinem æquans.

Δορυφορητὸς, hasta cadens.

Δορυστρεπὴς, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ, lignum tundens. δορυστρεπὲς σφύραι, in Epi. malleum ad ligna tundenda.

Δορυδόκιον, ου, τὸ, locus vbi lancea locatur.

Δορυδόκος, ου, ὁ, armarium hastæ.

Δορύκτητος, ου, ὁ, ἡ, captiuus & captiua: poeticum.

Δόρυ, ατος, τὸ, lignum.

Δορυσσὸς, apud Oppia. ligno stratus, contignatione compacta.

Δορύχιον, δουλεῖον, pro δόρυ, ὦ, δόρατα. δόρυ.

Δόρυξ, idem quod δόρυ, ὦ ὠν apud Pollucem lib. 8. à δέρω, i. vinco, ligare.

Δορυξὸς, capax, capere potens, vel f. hol. Nic. in Theriac. expon. ἀσκὸς ἢ ὁ, ἡ, ὸν, vas, receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphr. παρὰ τὸ αὐτοῦ ἐκ πολεμικὸν ἐδὲ δόρατον μόνον.

Δορυξόος, ου, ὁ, contiuium, dictum quòd accipiantur inuitati, cap. Euang. Lucæ. Et pro epulo apud Athenæum lib. 1.

Δορυξόον, ου, ὁ, receptaculum, pro δόχεῖον, in Epigr.

Δορυφάνες μέτρον, dicitur metrum dochmio pede constans, apud Hephæstion.

Δορυφάνος, humilis, Hesych. ταπεινὸς, χαμαίζηλος.

Δορυφόνος, ὁ, palmus, σπιθαμὴ. vide παλαιστὴ. Pollux lib. 2. δορυφόνος συγκλεισθέντος οἱ σπόγγος ὀδακτύλοις, ὀδακτυλοδύχων. τὸ δ' αὐτὸ, παλαιστὴ ὀδακτύλοις, παλαιστὴ ἀφεσιπλὲς.

Δόχμος, obliquè.

Δοχμὸς, ὁ, ἡ, ὸν, obliquus, transuersus. διὰ δοχμίων κλιτύων, per obliquas deuexitates, Eurip. δοχμίαι κλιτύες, apud eundē. Nonnus autem δοχμίων ὠμῶν vocat perplexa & ambiguam. Ita δοχμὸς, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens. Quitil. vid. & schol. Hephæstion.

Δοχμωδρασὶ, Hesych. πλαγιοχώρασι, qui comia sunt obliqua seu tortuosa ad differentiam τῶν ὀρθοτρίχων.

Δοχμολόφου, eidem Hesych. οἱ ἐκ πλαγίᾳ ἐδὲ λόφου ὀχοντες.

Δόχμος, ὁ, obliquus, πλαγιος.

Δοχμόω, μ. ώσω, obliquo, flecto. Non. αὐχένα δοχμώσαντες, curuatis ceruicem. Idem, αὐχένα δοχμώσαντες, &c. Hesiod. ὄφρα δίκας κακὸν ὀδόντα κάρηος δοχμώσωσι, in obliquum actus & incuruus.

Δοχεῖον, ὁ, ἡ, capax: cum Genitiuo, Theophrast. lib. 2. cap. 6. caus. plant. Hesych. expon. δοχεῖα, δόχῃσα χωρήσας.

Δρακόντιον, drabe, genus est herbæ, de qua Dioscorid. lib.2.cap. 9 vbi arabis a Ruellio & Marcello, à Barbaro araba vel braba exponitur.

Δρμαπας, τό, rapina, manipulus, donarium. Plut.in Public. Ἐν τοῖς ἐπιφανέσι καὶ μεγίστοις τῶν τοῦ ἑκηβόλου δρμαπάτων, super fuerat delectus, accentibus adhuc manipulis. Ἡ συνοικὶς τῷ κρίνῳ συναγωγὴ, συνειλὸς εἰς πλόκος ὥσπερ ἐφ' ὧν, πτυὸν dicitur. τὸ δρυόπτιον, ὄρμημα. vnde spicarium ἀσταχυολόγιον & ἀσταχυοδόκη, Pollux. Δρόμια (inquit Hesych.) ὅσοι ἀθλοποιοὶ περὶ τὸν αὐτοτρόχειον περιέλκουσι ἑκήβολα δίσκημα ἢ ὅπλα ἢ χεῖρα ἐκβάλλοντα.

Δρομικὸν, ventriculus, vel concautitas cerebri.

Δρομίσκιον, τό, ὀλίγον πτύον, scolhgo, manipulos.

Δρομιλακρεκτὴς, ὁ, spicilegus, manipulorum collector.

Δρυμὸς, multitudo stipis & partæ pecuniæ, vt obolorii, Ety.

Δρύθω, dormire, vide Etym.

Δρύω, possum facere ἐφικτὸς ἐγώ, vnde ὀλιγοδρυεῖν, parum posse ῥᾳθύμως (inquit Hesych.) ἀπὸ τοῦ ὠκυαίνω, ἀκύλεως, ἀπεργῶς, ἀκυλέως, ὑμαλῶς.

Δρύς, longus.

Δρυσκάμινος, ἡ, dracæna, draco fœmina. Athenagoras in Apolog. ἐκκαγὴ τὸ δρ. αὐτὸς γὰρ ἐμῦς.

Δρυῖνοι, dracunculi pisces, qui similes sunt graculo pisci, hemolaus.

Δρυὸψ, eubria, ὑδρυδρόδανον, Dioscor.

Δρύπτειν, oculi, ὁρᾶν παλαιοὶ. Nicander in Alexiphar. πᾶς δ' ἀβλὰς ὀφθαλμὸς ἐνὶ ῥωγὶ ὑδρύπτεται ἐλκεῖ.

Δρύπτειν, videre, ὁρᾶν.

Δρῦς, ὁ, nomen proprium. ἀπὸ τοῦ δρύπτω, Etym.

Δρῦτται, dicitur ab Athenæo lib.3 genus cucumeris, quasi dracunculus, qui & Latinè anguinus cucumis dicitur, Marcellus lib.2. Dioscor. Ἐδρακοντίας πυρὸς, triticum draconitas appellatum, Theoph. lib.3.cap. 26. de cauſis plantat.

Δρυτίδη, τὸν κάμπτα. Ἀριστοφάνης, ὑπειδὴ τὰ χρήματα ὀβριστὰ εἰς γῆν.

Δρύτιον, etiam morbus est qui cum ita de scribit Pollux libro 4. ἐφάπτεται δὲ τῆς ὀφρὺς κατὰ μικρὸν ἡ μικρὸν ἐλκώδη ἕκτησιν ἢ μικρὸν ἐπὶ τὸν κρόταφον ἢ τὸν ὀφθαλμὸν ἐφιστάμενον. rarò exteris gentibus hic morbus accidit, solis Æthiopis familiaris. Est & dracunculus herba fuse proſerpinans Apuleio. de ſcribit Dioſcor. lib.2. cap. 196. Plin. lib. 24. c. 16. ie vocatur etiam genus cucumeris apud Athen. lib.3. & apud Solum. lib.3. genus vitis præcocis. Δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ ſit è cerebro draconum.

Δρύτων, ωνος ὁ, ἡ, draconteus, ſerpentinus.

Δρυτογλυφὶς, ἡ, anguigena. epitheton Thebanorum.

Δρυοπάτης, ὁ, interfector draconis, Apollonis epitheton.

Δρυτοφόνος, ὁ, ἡ, draconibus ſeu anguibus plenus. Eurip. Dr.

Δρυὼν, οντος, ὁ, draco. Item cohors Parthorum. Item aſpiciens: ἀπὸ τοῦ δέρκω, τὸ μετάθεσιν ὁ ἐκκαὶ δρακοντόφθαλμος, draco marinus, genus piſcis littoralis, Dioſcor. lib.2. cap. 16. Plin. lib. 32. cap. 1. Item ὁ ἐκκαὶ, Draco, legiſlator Athenienſis ante Solonem, Plutarch. in Solone. ὁ ἐκκαὶ τος ἐκκαὶ, lictus Draconis in Thracia: lictū etiam ἀλφιτα ἀκκὶ ὁ ἐκκαὶ etiam dictus eſt quidam Mulctus Athenienſis Platonis præceptor. Δρόμοντες, Polybio, σπάκαι, ἡ, ὁ ἐκκαὶ ἐκκαὶ, aliis βραχίονιστῆρες, catellæ, armillæ, ſpitheres Feſto, brachialia Plinio. qui & ſpiras dixit lib.19. cap.35. Lucian. in Amorib. ὅθεν ἀπὸ ἐκκαὶ τοῦ ἡ βραχίονα ὁ ἐκκαὶ τας, ἀς οἱ νῦν ὄντως καὶ χαυνὸν ὁ ἐκκαὶ τὸν ἐκκαὶ. Tertullianus de cultu fœminarum videtur vocare ſpathalium. Neſcio, inquit, an manus pathalio circundari ſolita, in duritia catenæ ſtupeſcere ſutineat. Et lib. de Corona. militis dracontariū ſumit pro monilib. ſuæ armillis illis caput exornātibus. Quid caput ſtrophiolo aut dracontario damnas diadēmati deſtinatum. Hieronymus nurenulas vocauit. Vide Σπαπάλαι. Δρόμων, laqueo quoque nomē ab Oribaſio deſcripti ad talium fuo loco motum. dicuntur eodem authore & dracones in machinamentis qui in vicē manubrioli ductarij fabricantur. Item draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribuſque induratum annis.

Δρυόω, ωσω, τὸ, rei repræſentatio, actus comœdiarum vel tragœdiarum, drama, fabula, figmentum. Item factum, facinus: ἐξ ἧς τὸ φθορὰ τὸ ὀπτρχὸ. τῆς κακῆς τὸ δράματος, bonorum opera, Gregor. Theolog. ἐκκαὶ τὰς ἀσεβείας, actus impietatis, apud eundem de Iuliano. Δράματα, Heſ. πτωχεῖα, πορεῖα ὁ λόγος ἐκκαὶ χαι τῶν σκηνικῶν πάντα.

Δρυματίζω, ἀγῶ διαθραματίζω, ago fabulam, Laert. in Platone.

Δρυματικὸς, ὁ, actuus, poeticus, fabuloſus: vnde ὁ δραματικὸς διήγημα, τὸ πλάσμα ὑβρεως, ficta narratio. Aplithenius. ὁ δραματικὸς μῦθος, poetica fabula. τὸ ὁ δραματικὸν, opus vel poema, in quo ſolæ perſonæ agunt abſque poetæ interlocutione.

Δραματοδιδάσκαλος, qui fabulas conſcribit & colligit.

Δραματοποιὸς, ὁ, actor fabularum, Lucian.

Δραματοποιὸς, ὁ, comicum opus edo, δραματουργῶ, dramaticum opus ſcribo, τὸ καπηλικὸν διδάσκειν, Athen. docco fabulam, Cicero. Ariſtot. ὡδὲ ποιητικὴ ἐγένετο ἐκ τῶν αὐτοσχεδιαστικῶν ἡ μὲν ἐκκαὶ τῶν ἐκκαὶ τῶν ἐκκαὶ ἐκκαὶ τῶν ἐκκαὶ τῶν ἐκκαὶ τῶν

Δ ράτις, ιως, ſericum, byſſus: & qui eam operatur. Δραστιωρ̃γος.

Δ ραστήριον, vel Δραστήρικον, ita comœdi vocabant vas in quo hiſtrionum ſuppellex. Pollux lib. 10. vide Σκήνικα.

Δρακτὸς, excoriatus: pro Δερτὸς, & Δρακτὸς, oculi.

Δρακτόρομαι. Δρέμομαι, ἁρπάζω, apprehendo, rapio, carpo, pugnum impleo. Depon. Genit. Ὁ δὲ δρακτόρου & τοῦ σκευοῦ ἐν τῇ παροιμίᾳ αὐτοῦ, comprehendens ſapientes in ſtultitia ſpiritum, cap. 3 epiſt. 1. ad Corinth. Nazian. Ἡ δρακτόρου τῆς χρισοῦ παιδίας. vide Δρᾶξ.

Δρακυφίλη, Ariſtoph. per iocum dicit, pro Δρύμη. Ἀλλ' ἐγὼ δὲ ταχαντὸν ἐνίκα Acharnenſes vt ἀρτιμᾶς σκληρὸν. Suid. rectius apud Heſyc. Δρακχμὸν, ſtudemque apud Etymologon.

Δράκτυλος, τὸ, botrus, dactylus, Heſychius. Δράκτυλος idem ſuadet.

Δράχμη, ης, ἡ, drachma, nummi genus ſex continens obolos, quæ pars eſt minæ Atticæ centeſima. Vide Polluc. lib. 9. Ariſtoph. in Pluto, ἀργύριον δραχμῆς dixit. Hieronym. in cap. 4. Ezech. annotat drachmas octo vnciam Latinam facere: & Bud. Atticam minam centenas drachmas. Δράχμαι (inquit Heſych. τὸ δ' ὄγδοον τῆς τοῦ ὑγίεος ἡ χαλκοῦ ἢ σιδήρου ζυγοῦ, ἢ ἀργύρου ὀγδοηκοστὸν ὀνόματι ὑγίεως. οὕτω γὰρ διῴκουντο οἱ ἐπὶ τοῦ ὀλοκλ διὰ δραχμαὶ ἐν λεπτοῖς. Interpres Ariſtop. ait drachmam ſex obolos cõtinere. eſt etiam ponderis nomen.

Δραχμιᾶ Θ-ῆς, ἡ, valens pretium drachmæ, habens pondus drachmæ, drachmæ pondus æquans.

Δραχμιάδιον, drachmæ pretij. Ariſtoph. Pollux lib. 9.

Δράσσω, δράττω, ſicio, perpetro, exequor, efficio, gero, tranſigo. Thucydid. πολὺ δ' ἂν ἧσσον γνωροῖ ἄξιον ἂν τι ἀφ' ἑνὸς ἢ πολλῶν δράσειεν ἀνὴρ ἐν ἑνὶ μάλιστα γνώμῃ ἢ ἐν πολλοῖς. quo modo viri agricolæ bellum egregiè gererent? Antiquis etiam ponebatur pro θύειν, ſacrificare: vt tradit Athenæus lib. 14. οἱ παλαιοὶ, φησὶ, τὸ θύειν ἐφρῆν ἀντὶ τοῦ δρᾶν, &c. ita Latinis facere. Plautus in Aulul. O fides, nullú congialem plenam faciam tibi fideliam. Iuuenal. Pro populo quantum Laſcla bibebat. Sic Virgil. Quum faciam vitula pro frugibus ipſe venito. εὖ δρᾶσαι, beneficio aliquo te afficio. αὐτὸ τὸ δρᾶσαι. Sic καλῶς δρᾶν pro κακοποιεῖν, malo afficio. Ariſtophanes cum duobus Accuſativis. Δίκαιόν τ' εἶ δρᾶν φαῦλ' ἐμοῖς, aliique in nos ſe dicit beneficia conferre. Plato Epiſt. 7. τοσαῦτα κακὰ δρᾶν τὸν ἄνδρα, aliis plurimùm nocere. Vnde οὐ διὰ δρᾶσαι, benefacta. Thucyd. κακῶς δρᾶν, malo afficio. Sophoc. ἐπεὶ δρᾷ τὸν τεθνηκότας κακῶς, noli de mortuis malè mereri. οὐ δρᾶν ἐθέλω, vt par erat, vt debebat. Δράσαι ἀμαρτήματα καὶ ἀδικήματα ſ. facere, Plato Epiſt. 7. τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα τοιαῦτα ἐστὶ μάλιστα ἀνθρώπους ἀναγκάζειν δρᾶν. minus malum exiſtimandum eſt, perperi grauiſſimas iniurias ab aliis illatas, quàm inferre. pro facere & perpetrare. Demoſth. Κἂν ὦσι τὰς ὀφλημένας ἀδικίας ἐξιοῦν ἐξ, ſi cum interfici vt qui impunè per legem interfici poteſt. Idem, Τοῦ δ' ἀφέντα ἀκούειν ἐστὶν ἐν τούτοις. Pro ὑπηρέτης, διακόνος, ὑπουργός, famulor, miniſtro. Odyſſ. ὁ, τι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖσι τοῖσιν ἀρωγὸς γένωμαι: Ibidem, οἱ μὲν δὴ τὸν δίκαι' ἔτελλα μυρί' Ἀχαιῶν, Ἀλλὰ καὶ οὐ δρώοιμι νόῳ σπίτνοι δ', ἢ δικάσειεν, pro διακονοῖμι. vnde Δρᾶτρα, miniſter. τὸ δρῶν ᾧτινος, cauſa efficiens. τὸ δρώμενον ἢ πραχθὲν, afficiens aut patiens. Δράστης τὰ λοιδορήσεις, celebrat in Lupercalia, Plutar. in Romulo. Δρᾶν πολὺν καὶ ὄλεθρον, acta agere aggredior, Plato de Legib. δεῖν δρᾶν εὖ φίλοις, item facientes inuicem Thucyd. Δρᾶν χάριν, beneficium confero, Idem. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς δρᾶσθαι, defiant mei arbitrio. Plato de Rep. lib. 1. τὰ δρώμενα ὑμῖν, veſtri fiducia, quæ faciatis, veſtra conſilia. Item fugio, in qua ſignif. Δρᾶν ipſum eſt infinitatum: ſed vſitata ab eo formata tempora ſtudemque derivata & compoſita nonnulla.

Δείπνοις, Heſych. ſunt οἱ νεῦροι, hinnuli.

Δρέμμις, eidem eſt κλάσμα: aliis κλάσμα fructum quod vid. ablatum eſt τοῦ φύτου.

Δρέμω, fut. Δρεμῶ, præt. διὰ δρέμωκα, præt. med. διὰ δρυμαι, curro, præſens temp. eſt inuſitatum. cætera vero ſunt in vſu.

Δρεπανηφόρος, falx. Heſiodus. οἱ δ' ὑπερῶιον ὄνασ, ἃ δρεπάνας ἐκ χειρὸς ἔχοντες.

Δρεπανηφόρος, ὁ, ἡ, falcifer. Ξιφηφόρος, falcatus, epitheto currus apud Lucian. Δρεπανηφόρον ἅρμα, currus falcatus. Sic de Dario legitur, qui iumentis δρεπανηφόροις vtebatur quæ in exercitum immittens, ordines militum perturbabat, lædebátque obuios. Suid. Δρεπανηφόρα τάγματα.

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, alia ſpecies, falcula ſiue riparia, Gaza de Aniſſud. drepanis etiam à Plinio dicitur lib. 11. cap. 47. Qui negant volucrem villam ſine pedib. eſſe, confirmant & apodas hibere, & ocen & drepanim in eis quæ rariſſimè apparêt. Δρεπανὶς etiam dicitur mulium. Heſych. κλάγγη.

Δρεπανοειδὴς, ὁ, ἡ, falcatus, ſpecies falcis.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx, ἄρπη, farculum. Heſiod. πρῶτα μάλα δρέπανον. In Epigramm pro marra, de falce hortenſi: item pro enſe falcato quo vſus eſt Perſeus, i. harpe.

Δρεπανοφόρος, falx.

Δρεπανουργὸς, falcifex.

Δρεπτὸς, οἱ, meliores, vir demiatores. Δρεπτῶν. Heſych. iidem.

Δρέπομαι, ἑλόμαι, ἡ ἡμαι, &

Δρέπω, ἐδρεψα, ἐδρεπον. decerpo, colligo, vindemio, meto. Δρέπεται ἡ ἀνθέων, decerpo de floribus. Στέφανον μὴ δρέπεσθαι, coronâ ne carpſeris. Adag. um. Baſil. Libanio, Ὃ τῶν ἐκδεδρεφότων τὰ κτίσματα τοῖς ἐσχατιὰς λαπίζουσι καὶ ἀπὸ ὕδατος ἀφορῶσι, ἐκφέρει πάντα τὸν τοῦ κτίσαντος ἔπαινον. Ὑπὸ δρεπάνου, decerpentes aculeis ſubirritans & inſtigans, transfertur & ad alia. Baſ. σοφίας δρέπεσθαι, item decerpi vel percipi. In Ep. gam. Δρεπτόμενος χρώτατά τε καὶ ἀνυπτιὰ ἀφροδίσια. ab Heſychio ἐκπεπόνηται exp. etiam Νοσκωίνης, item καμπύλουται. Ideſt δρέπεται inter alia eſſe ἀφελὲς & ἀκατέργαστον. vide & Δρέπανον vnde & retuainm: Euſtath. ait δρέπανον, vetuſtorium, at δρέπεσθαι recentiorum ſcriptorum eſſe: diſtinmque videri tradit quaſi τὸ δρέπανον ἐπὶ ξύλου.

Δρέμω, quod a Δρέπω ſit) inuſitatum eſt in præſenti cuius hæc compoſita tempora ſunt in vſu, Κατὰ δρέμω, & διὰ δρέμω: & participium Κατὰ δρέμων, διὰ δρεμὼν, cæs, affertur & aor. ἐκατὰ δρᾶν & διὰ δρᾶν vt & Κατὰ δρᾶσαι & διὰ δρᾶσαι.

Δρεπὸς, ου, τὸ, vindemiale quo aliquis fruitur.

Δρησμὸς, pro Φυγὴ, fuga, Herodot.

Δρησμοσυνάτης, miniſterium.

Δρηστεραμάω, ſt. eſt nunc miniſtrare, Hom. Odyſſ. κ, Δρηστόπολος δ' ἐξ ἔπρο τι μοῦ ἐπὶ μεγέθουσι πίνυτα Τέκτασι, μοὶ δ' ὀλίγα κατὰ δρήστειρα ἔασι.

Δρηστῆρες, οἱ, famuli, miniſtri, Κατὰ δρηστῆρες, Heſyc. ὑφιστοὶ, μαθηταὶ & ὑπηρέται dicuntur. Et Δρηστῆρες, ὑπουργοὶ & ὑπηρέται.

Δρηστήριον ἔργον, ſeruile opus. Nonnus.

Δρήστης, idem ac ὑπηρέτης vnde plur. Δρῆσται, quod Heſych. expon. nec ſolum ὑπηρέται. ἀκολούθοις, (& Suid. αὐλέταις) ſed etiam ὑπουργοῖς.

Δρησυσωλήνης, ὁ, ἡ, cunitas, ſedulitas, ἢ ὅτι τὴν διακονίαν ἐπέχρεια, miniſterium. Odyſſ. οὐ μετρέομαι ἐπὶ δαῖ καὶ μὴ ἐείσεται ὄφρ' ἂν ἐγὼ. Heſych. Δρησυσωλήνη, Ὑπουργία.

Δρῖα, plur. num. à ſingul. Δρῖον.

Δρία, Heſych. συνόδους ἐν τόποις, καὶ χοροὺς ἐν ὄρεσι.

Δρίδες, viridis, herboſus.

Δριάσπαστος, Heſych. tanquam à Δρίαξ quod ſit à Δρίον.

Δρίβδω, ῶ, ἡ, lumbricus in Epigr. alij δρίδω. ω. ι. Intruduem expon. Eleorum lingua, alij cæcum.

Δριμάω, idem quod Δριμύνω, Suid.

Δριμεῖα, idem.

Δρίμειμι, Heſych. ψύχω, frigus.

Δριμὺς, ἰκτίρ. acutum. Δριμὺν ἐπὶ ἀνθρώπου, torue intuens. Δριμὺ λάπτειν, criter & torue, Ariſtoph. (Epi

Δριμύδωρος, ὁ, ἰκτὶς, Δριμεῖς, acutus. Δριμύλα ὄμματα, aëres oculi

Δριμὺς, ἡ, ὸν, acris, acutus in ſapore, qui acri eſt ſapore, guſtu boni pungentem, Heſych. ὀξὺς, ψυχρὸς, παρὰ τὸν ὄξος, δριμύς. Χεῖμ ἐπὶ ἀν ἀβρόσιτε ἰὼ γλυκὺν ἢ δριμὺν ἢ πάντων διὰ γουσητὸν ἐὶ καὶ γλυκὺς τὸν τόπον γνώμων ἐστὶ γλυκὺν. Caput etiam pro vehementi, aſperò & difficili. Dicitur etiam ἐπὶ τῶ τὰς χύμας μέση. Ηρακλῆς δριμὺς ἐ ὄντο, pugnam acerbam commiſerunt. Δριμὺς ἐστὶ, cura fluxio, acris, Dioſcor. lib. 4. δριμὺς κατὰ, Ariſtot. δριμὺς περὶ τὸ, acris febris, Galen. ad Glauc. δριμὺς χυλὸς, acrior, δριμὺς πόνημα, in Epigrammat. Δριμεῖα μοῖρα, ὑπὸ τριμοῖρα ὑπὸ Heſyc. Δριμὺς etiam ὅτι σωστὸς & pro prudente atque acuto homine apud Euripidem ſumitur vt adnotauit Ariſtoph. maticus. apud Herodianum. Δριμύτερον δ' ἐὸν ἐοῦ πᾶς ἐπὶ ἐὸν τὸν ἀκαπαλὸν ἀΐζων πο, exp. ac ſunt ferme ad orientem tales acerrimi ingenij.

Δριμύσαρκος, ὁ, ἡ, nec mordaci humore afficio, vt Bud. interpretat. à Gregor.

Δριμύτερος, acrius, vehementius. Ariſtop. in Pluto, Ὑπὸ τῶ δίκης ἐστὶ δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, ητος, ἡ, acrimonia, acritudo. Gell. Vitru. acor. Quinterias. Pomp. Mel. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. Γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ πλείονος ἢ ἐλάττονος, acritudo ex caloris & ſiccitatis copia prodit cur. Plutarc. in Camillo, βάσις τῆς τόχος ἀξιοῦντα ἢ δριμύτητι φαίνων ὑπὸ πεδιμότητον ἢ καμμάτων ὑπαθῶν, ἐλυμαίνετο τὸ σῶμα διὰ τὸ ἀκαπνὸν, altitudo cineris per squalore & acritudine vitiatum, propter flatus & æſtus caniis, ex reſpiratione corpora corrupebat. Δριμύτης ἡδυσμάτων, Lucian actimonia & mordacitas. Δριμύτης συμπτ. ſ. acerbitas, i. πικρότητος, Galen.

Δριμυφαγέω, ῶ, acribus cibis veſcor.

Δριμυφαγία, ας, ἡ, eſus ciborum acrium Ægineta, φυλακτήριμα ἐκ μυφαγίας ἢ ψυχρὰς πλῆσις, talia allij, ſinapi, piper. Et curatio acria. Dioſc. lib. 1. c. 32. εἰς τὰς ἐκ δριμυφαγίας ἀπὸ ἐξ ἀδ vomitio quę ciborum acritudine quę vtur accommodatur. quæ ſitio ſ. frequentiſſima fuit Empiricæ ſectæ medicis. de Dietophagia vide apud Cæl. Aurelianum medicum.

Δριμὺς, ὁ, ἡ, ὸν, ſylua, locus arboribus conſitus. Odyſſ. ξ, ἔστι δ' ἐν ἠιὼ πεδίον τι ὑλῆεν ἐ ὄρεσσι δριμὺ ἀνάπαυ ἢ σύσκιον πόντοι. ab aliis δρυμὸς interpretatur. Heſych. συμφυτος τόπος, ἢ σωδένδρεα ἢ χλοιὰ, ἢ ὕλη, ἢ χῶρος ἐ ἢ δρυμὸς ὕλη.

ος, ὁ, virtus. δ ἀνδρεῖος.

ρτις, ιδος, ἡ, scyphus, vrna, & saltationis genus, Hesychius. vide ἀρτίς.

ρτος, ου, ὁ, currus, sedes: pro ἅρμα.

ρτος, ου, ὁ, olium, vas balneatorum. ἀρύτ ἐν ᾧ σκάφη. Nicander in Alexiph. Ἄκρατα δ' ἐν ἀρύτῃ κεράσαι ἐμέεσπιτο σάκρα. Ἀλλα δὲ τὴν δικαίαν ἐπαοιδὴν ἀπὸ τοῦ ἀρύτου. apud Hesych. scribitur ἀρυτόν. Et ἀρύτης, vrna mortui, πύελος. Θάπτω τὸν τεθνεῶτα λαβὼν ἀρύτῃ, apud Æschil. in Agamemnone.

ρυσίδες, ων, ὁ, ἡ, cursu valentes. δ ἐρρωδηκὼς καμήλων, apud Strab. Ité Dromones pisces, de quib. Plin. lib. 23. cap. vlt.

ρυσσίδιον, cursim.

ρυσσῶ, ῶ, ττω, ἡ, velox, cursu valens, cursorve. δ ἀρυσσῶν ἱππάριος, cursim ire & festinanter. εἰσπηδῆσαι δ' ἀρυσσῶν, cursim introibit, Nazanzen. ἀεὶ τὸν βασίλ. δ ἀρυσσῶν ἀφίξας, cursu accessisse, Lucian. δ ἀρυσσῶν πόδας, Aristoph. han. δ ἀρυσσῶν πῦρὸς, Idem. Ἱππὸς δ' ἀρυσσῶν, stirum curriculo venit. δ ἀρυσσῶν ἦει, curre bat, Æsopus.

ρυσσώδης, ες, ἡ, ὁ, velox, cursu valens, cursorve: δ ἀρυσσῶν ἱππάριος, curriculo venire & festinanter. εἰσπηδῆσαι δ' ἀρυσσῶν, cursim introibit, Nazanzen. ἀεὶ τὸν βασίλ. δ ἀρυσσῶν ἀφίξας, cursu accessisse, Lucian. δ ἀρυσσῶν πόδας, Aristoph. han. δ ἀρυσσῶν πῦρὸς, Idem. Ἱππὸς δ' ἀρυσσῶν ἦει, stirum curriculo venit. δ ἀρυσσῶν ἦει, curre bat, Æsopus.

ρυσσώνιον, cursim.

ρωδηλός, ὁ, lepus, λαγωὸς ὁ ἐν δρόμοις ἀλιπορώτατος. Ἱππὸς δ' ἡ ἐν κοίτῃ, Hesych.

ρωξις, ἡ, vaga. cursor. piscis, scortum, ἡ ἑταῖρα δ' ἀρωξὶς καμήλου, camelus dromedarius sic Guarinus. Livius libro 7. belli Maced. ante hunc equitatum faleatæ quadrigæ, & cameli, quos appellant dromadas.

ρωσία, ἡ, τὸ ἀρωσεν, πτῶσις.

ρωσίς, ὁ, ἡ, ὁ, cursor.

ρωμος, ου, ὁ, cursus.

ρωμοφιον, ου, τὸ, ἀμφιδρομὸς. ἔστι δὲ ἱμάτιον ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα ὃ ἡ τοῦ βρέφους ἐκπαίζοντες ἀεὶ ἐπίτηδες γυμνοὶ περίκεινται.

ρωμος, ου, ὁ, aptus ad cursum, curior velox. δ ἀρωμαῖος δ' ἀσκηθὴς, Lucian.

ρωνὸς, cursim.

ρωσκηρυκες, nuntij excursores, apud Dionem, ἀγγελιαφόροι, ἡμερόδρομοι.

ρωσις, ὁ, ἡ, δρόμος, cursus, curriculum. δ ἀρωσις χωρὶς, cursim pergo. ἀεὶ ταῦτός ἀ δρόμου θέοντες, omnes iam cursu currentes, Herodot. δ ἀρωσις τῆς ἡμέρας, iter diei. δ ἀρωσις ἡμέρας, Homer. δ ἀρωσις τοῦ ἀεὶ ἰμάχης πρίχειν, Budæus τὸν δ ἀρωσις κατασῴζειν ὅθι δικαιοσύνη, ejus cursu, Demosth.

ρωσκος, author Hesyc. est paruus cancer, ὁ μικρὸς καρκῖνος, qui à meis chrocete vulgò dicitur. Capitur in muris arturis. fagittæ in modum per aquæ summum decurrit, vnde nomen adeptus est. dromonum etiam meminit Plin. lib 32. cap. vlt.

ρτὰ, Hesych. ex Æschyl. affert pro ἀρσιτὰ.

ρτὰς, eidem. Hesych. est πυγμὴ, vindemia.

ρτὰσθαι, eidem est κάλασθαι, sortiri quia in eum ἐφίστανται οἱ κρῆται ad decerpti imponuntur.

ρτὰσιγλ. δ ἐρρος, τος.

ρτοσερός, ὁ, ἡ, roscidus.

ρτοῦμαι, ῶμαι, ττομαι, irro. ror. aspergo.

ρτοῦσθαι, ῶ, ἡ, roscidus. δ ἐρτοῦσθαι ἀὴρ, aer roscidus, Theophr. lib 3. cap. vlt. de caus. plant. δ ἐρτῶδες χῶρος, torulenti agri, Idē. δ ἐρτοῦδες ἀνεμος, rorifer ventus.

ρτώδες, ους, τὸ, rorulentus, roscidus, Apollon.

ρτωγμος, ου, ὁ, ἡ, pruinosus seu pruina roscida. δ ἐρτοστάγμα λέγεται ὑπὸ τινων δ' ἐρος, Aristot. de mundo, i. drosopachne, compositio nomine ex rore & pruina dicta est. ros semiconcretus.

ρτος, ου, ὁ, ἡ, ος. Aristot. de mund. δ ἐρος ὅταν ὑγρὸν ὂν ἀθρίως κ' σύκαπνλθῇ φέρηται, i. ros est humidum quid & ferentate concretum, minutatimque delabens. est autem generis fœmin. Ibidem, πάχνη δ' ἐρος πεπηγώς. vnde δ ερσοπαγνη. Item δ ἐρσὶ, lachrymæ. Sophoc. δ ἐκ πυκτιὰς δ' ἐρσοις τεγγόμεν δ' πόμας λυγραῖς. δ ἐρσοις κρίνωμις, fontium scatebris, Euripid. pro spermate item Aristop. dixit ἐκκύλα δ ἐρσοις, Eurip.

ρσοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ, roscidus.

ρσώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, rorulentus.

ρσώδιον, Hesych. eodem quæ & ἁμαδρυάδες.

ρυζειν, ῶ, ξω, ξομαι, ξάμην, ξα, ξάμενος, ξαι, ξθην, ξθησομαι, nugari, ἐλυδρίζειν, δ ῥυσᾶσθαι, πεπακολυμβῆσαι. subire aquas & mergi.

ρυκες, eidem sunt ligna quæ carinam baiulant.

ρυόμαντις, Dryidæ. apud Gallos οἱ ἀρυόμαντις ἀγαθοὶ θεοῦ. Suid.

ρυόν, ῶ, ὁ, quernus, roboreus, robustus. Item venenatus serpens, dictus a quercubus. χαλκοῦν δ'. Vide Diosc. lib. 7. cap. 12. δ ἀρυὸν μέλι, in Epigr.

ρύπης λίθος, dryites lapis seu gemma è truncis arborum ligni modo ardens. Plin. lib. 37. cap. 11.

ρύπις, Hesychio herba quædam.

ρυκαρπα, τὰ, eadem quæ & ἀκρόδρυα, i. οἱ τῆς φερόφορου δρυὸς καρποί.

ρυκαρπα, τὰ, omnes fructus arborum.

ρυκξεις, Hes. propriè quidē esse ait ἀπακάξεις: sed vsurpari etiam pro συνόδῳ ἢ φορτωλῆσῃ consuetudinem & commercium habe-

bisse: idē ἀρυσόνειον est non solùm τὸ τύφειν ξύλοις, sed etiā πρίσαι

Δρυσώνη, Hesych. ἐστὶ dicit ἐὰν μ' τ χρεῶν κεκοπιακότας forsan ob sufficitonem quercuum seu arborum.

Δρυωδες, ους, ὁ, sylua condensa, nemus, saltus, locus arborosus, arboribus ac fruticibus densus mons omni stirpe sylvuolus locus. Aristot. de mundo, ὄρη πετρώδη, τὰ δὲ βαθύξυλα ἄρυωδες, id est. opacis nemoribus. Plutar. in Fabio, ἀέρας ἢ πεδία ἢ ἄρυωδες ὕλης ἐπιτηδειότερα, πολύσπορα, &c. paludes, campos, litus exercitum cadaueribus refertos. ἄρυωδ χῆ ἐστι, luci vidit, scilicet arboribus illis, vnde nauis ea conflata est, in Epigrammat. Apud Dionysium de situ orbis in genere neutro, ἄρυωδ καμάνια, montes & saltus.

Δρυωδέσσης, ὁ, ἡ, ὁ, nemorosus, sylvuosus, stirpibus & arboribus confertus.

Δρυωνιος, ὁ, ὁ, quercetum.

Δρυοκάμπης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, picus cortice tinctus.

Δρυόκης, ητος, ὁ, Hesych. affert pro δρυοκάπος.

Δρυοκάπης, epitheton cicadæ, in Epigram. quasi dicas in quercu cubans.

Δρυοκολάπτης, ὁ, picus arborarius. Plin. picus martius, auis nomen, Theophrast. δοκεῖ τὰ πικὰ ἐκ τῶν δρυῶν κολάπτειν.

Δρυοπάτιοι, aues roborieæ generis, roborisceti.

Δρύον, ου, τὸ, nemus. Hesiod. αἰεὶ δ' ὑλᾶ βυρσίνοντα.

Δρυοπαγὴ σόλον, vocat Soph. in Philoc. τὸν σιδηρᾶν vt tradit Hesyc. vel potius ciasi m è quercubus compactam.

Δρυοπτέρις, ιδος, ἡ, herba est filici similis, multò minore foliorum incisura, radicibus inuicem implexis, hirsutis, gustu acerbo declinantéque ad dulcedinem: vis ei cauſtica est: ideo pilothum est radix tusa. masticatur in vietis roboribus & musc osis. vide Dioscor. lib. 4. capite 189. Plinium lib. 27. cap. 9. Galen. lib. 6. Simplicium. δ' ὑκάμινος δ' ὑκᾶ, inquit, ἐπιπλεῖν (legendum ἐπιπλεῦν) δένδρα ἢ πλοῖα ἢ λέμβους. apud Hesych. est δρυπτέρις.

Δρυοτομία, ας, ἡ, sectio materiæ, Plato de Legib.

Δρυοτομικὴ, ἡ, ἀρετὴ ξύλινα τὰ χρήσιμα σπαίρειν τεκτονικὴ.

Δρυοτόμος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀρυότομος, Ignator, Ignarius. faber Ciceroni materiarius Plauto.

Δρύς, ὑός, ἡ, ὁ, carina, quæ propriè id significat quod vulgò Venetiis columba dicitur. Polyb. libr. 1. ἀδύνατον ἦν ναυσὶ δι' ἀρυὸς εἶναι τὴν διάκρισιν ἀνεπηρέαστον σκάφη, i. rursus decreuerunt a fundamentis ducentas & viginti naues ædificare. Quod autem est fundamentum in domo, i. ἀρυὸς ἐν ναυὶ: sic dictus quòd omnem ἀρυὸν, i. materiam naues contineat. Bayf. de re naut. Plato in Timæo. κρανὸν πρῆνα δῆ ὃν ἀρυὸν ὧν ἔχουσα ἀεὶ γεγόνε, Ficinus vertit, nouo. velut ex ligneo quæm contextu triangulos habens. Sunt autem ἀρυὸς τὰ συζεύγματα τῶν πεντημέρων νεῶν, statumina vocat Cæsar. Item ἀρυὸς pro ἀρυᾶς, in Epigram. Est etiam aliquando foramen securis in quod manubrium inseritur. liquando procemium. Aristoph. in Thesmo. ἀρυὸς πᾶσιν ἀρχὴ ἀρέσκειν ἀρχεῖ.

Δρυὸς, ὁ, nomen auis. Aristoph.

Δρυπετὴς, vel ἀρυπετὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, drupa, Plinius libro 15 capite primo, de oliuis. Optima autem æstas ad decerpendum inter copiam bonitatemque, incipiente bacca nigrescere. Nostri vocant drupas, Græci verò dryppetas. Et libro duodecimo capite 27. Olea adhuc alba expressa. deterius ex drupa: ita vocatur iam tum colorem mutans. Athenæus libro βελτίονα δὲ τὰς ἀρυπετὰς ἐλάας ἢ ἀγλαΐας ἢ μελαγκρίμους, ὧς φησιν ὁ μῦθος. ἢ χαιρὶς ἢ τοῦ φοίνικος ἐλάας αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐλλόγιμον μόνον ἢ ἀρυπετὰς, &c. ἀρυπετὰς δικρίδας, Diosc. in lib. 1. drupæ lauri baccæ. sic Marcellus. Idem capite 50. libri eiusdem, τὸ δ' ἀφόρητον ἕλκος σκόλιζεται ἀεὶ δὲ τῷ διαφθορᾷ, ὅταν ὥσπερ ἀρυπετὴς, &c. laurinum oleum è baccis, iam colorem mutantibus fit. hoc est, è drupis. Hermol. notat drupas non oleum modò, sed alias quoque baccas vocari, quæ mutare colorē incipiunt. Suidas habet ἀρυπέτης, id est, ὁ πέπειρος καὶ τὸν ἀρὸν ἔχων. ἢ ὅτι ἀεὶ δένδρων πίπτει ὁπόταν ἐλαίας ὡσαύτως καὶ ἡ ἰχὰς ἢ ἀρυπετὰς. ἢ ὅτι ἀεὶ πίπτουσιν ἀρυπετὰς, τουτέστιν ἐλαίας.

Δρύπτης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, in arbore coctus seu maturatus, ὁ ὅτι ἐν δένδρῳ πέπων ἐστὶ.

Δρυπὶς, drypis. frutex pro foliis spinas habens. Theophrast. de hist. plant. lib. 1. cap 16. συνὸ σκεπτέον δ' ὅτι καὶ ἐν μιᾷ τῇ αὐτῇ χώρᾳ ἐν δένδρῳ ἀνήμερος ἐστὶν ὁ μὲν ἡμερὸς ἐξαν ἀφῇ ὕπτιος ἀκάνθας, οἷ δ' ἀρυπὶς, οἷ δ' ἀκάνθας, &c.

Δρυπτάλιον, oberon in montibus, calamitosè viuo. πελαργὸς δ', ὄρεσι ἐναυλιζόμενος πολλοῖς δρυπτάλιον. Suidæ autem est τὸ ξύλινος πολεμικὸν, lignis circumuallatum obsidere: vt Eustath. quoque ex veteribus esse dicit τὸ ξύλοις ἀπολέμου πολεμεῖν, ὑποκρουσθεῖ ζεύγεσι.

Δρύπτιλον, Hesych. ἐστὶ dicit αὐλητήριον.

Δρύπτομαι, ῶμαι, ττομαι, ττωμαι.

Δρύπτομαι, ῶμαι, ττομαι, ττωμαι, lacero vngubus præ dolore animi. Apollon. 2. Argon. δ' ῥά μὲ δὴ οἱ βελέεσσι δ' ἀρυπτέεις, ἅπερ ἀφ' ἕλκεσι ἔχεσι χαλεπὴν ὀδύνην δρύπτει.

Δρυόφυτος, quercus, arbor, robur, est etiam Theophrast. marinum quiddam petris adnatum. Ponitur pro quauis arbore, sed & vitem poetæ δρυὸς οἰνωπὸν appellant. Hesiod. δρυὸς ἔλυμα, in principio vestis, alibi corruptum. δρυὸς ἐπιστέλεσιν, apud eundem. δρυὸς ὑγρὸς, vide ὑφάω. δρυὶ ἐοικὸς, marina quercus. vide in Commentariolo addito Dioscoridis operibus. ἄλιος δρυὸς, satis quercus, adagium. κατὰ δρυὸς βυσσήεντα, per nemora densissima seu densa, Hesiodus. Ab hoc nomine Dryades Gallorum facerdotes appellati sunt, vt author est Plin. li. 16. qui Druidæ à Cæsare dicuntur. Ἀπὸ δρυὸς, id est robore, nempe natus vt Dryades Nymphæ credebantur. Homerus in Odyss. Οὐδὲ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης: Ad quod allusit Maro in Æneid. Haec nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant: Gens quæ virum truncis & duro robore natâ. Cicero, de fixo sculptus aut robore dolatus.

Δρύτης, Eustat. est ὁ τύπος ὁ ξύλινος ὡς ὑπὸ δρυὸς. apud Æschyl. in Agam.

Δρυτόμος, ὁ, arborator. Plin. putator. Virg. materiarius. Plaut. lignarius faber. Cic. ὁ λιθοτόμος, ὁ ξυλοτόμος.

Δρυφάδες, vngues, tamenta, dolores, vlcera.

Δρύφακτος, ὁ, tabulatum, sepes cum palis, fudes, cancellus, τὸ παρεκτεταμένον ξύλον περὶς διηρκὲς, locus in quo sunt Senatores. Xenoph. Pollux lib. 8. τὸ ἢ διηρκὲς μεσῦν, ἐφ' ᾧ ἐκάθηντο οἱ ἄρχοντες, ὃ καὶ ὑπερ. Aristoph. in Equ. τὸ. vocat ταυλόφακτα τὰ ἐπὶ οἰκοδομημάτων ὑψηλὰ ξύλα ὑπὸ τὰς στέγας. Suidas ξύλινοι διφυεῖς, τὰ διαφράγματα ἢ ὑφάσματα, ταυλωτά. quasi δρυόφρακτοι. leu δρυόφρακτα ἀφ' ὧν τὰς ὕδρυσι ἐφίστασθαι, τατέσι ξύλοις.

Δρύφειν, σφάγειν.

Δρύφη, Suid. ξύσματα, Hesych. δρυφοί & δρυφῆ, ἀνωχὴ, κατάχυσμα.

Δρύψαι, Hesychio sunt μέτοπα δρυφῆσαι pro quo Etymolog. habet Δρύπτειν, εἶδος ἐστὶ ξύσεως, λέπασμα, φλοιὸς seu τὸ ὑπερβολικῶς ἐφοιὸς ἀφεῖναι τὸ δρύπτειν quod est κατέσειν vt apud Parth. Οὐδὲ πορεῖ ἔξω δρύπτεια ποντιάδες, sed abusiuè & φύλλον δρύπτειν dixisse eudem Parthenium δῆλόν ἐστι σκάλιν.

Δρυπὴ, tuis genus.

Δρυπτόμαδα, Hesyc. esse dicit τὰ κλαυσμυρίαλι verò ἀπαλάπαθα.

Δρυπτοφόρημα, Hesych. teste vocant τὸ ἀπόπατον φορεῖσθαι ἢ οἰονεὶ ἀφ' ὧν, ab scindo. (ἀπὸ μοιος.

Δρυσὴ πεῦς, ὁ, ἡ, ὁ, ἢ, oboreus, quernus.

Δρύσσω, obirem, facerem. Odyss. ὁ, ἐρύσσω μ' ὄφρα ὑπὸ γαῖαν ὀρύξω, ἰ. διακωλύειν, ἀποκρατεῖν, administratem, pro ἐρύσσω.

Δρυσσάζειν, Hesych. est ἐμβολίσπειν, ἐνεβόλισπεν inip cere seu inspectare, intueri.

Δρυσσέω, curro. Hesych.

Δρυσσόω, curro, seu cursito.

Δρυπαλίζειν, πτίσσειν, picare, vngaeti genere corpus illinire, vt glabrum fiat à pilis. Vide apud Lucia. in Demonacte. Et in πτίσσω.

Δρυπαπαμὸς, ὁ, διὸ πρὸς ἀσιμὸς, dropacis conspersio, Diosc. li. 7. c. 4.

Δρύπτης, ὁ, erro, mendicus, πτωχὸς, πτωχὸς, Hesychio ὁ ῥάπτης, codex Suidæ.

Δρύπτω, τὸ decimentum fuit, vel ὑπὲρ que picatio, qua molles ad vulsa corpora efficiendа vrebantur, constabat ex pice ficca & oleo paucissimo liquata, velut Aetius 3. cap. 190. & Paulus lib 7. cap. 19. prodidit. Latiùs hæc vox sumitur pro omni pilothro. Martialis libro 10. Iquis dropace tu quotidiano, Hirsutis ego cruribus geniisque. Et lib. 3. Pulothro faciémque laua & dropace calu m. in summa hoc nomine veteribus cunctа illa intelliguntur, quibus in balneo antiquitas ad depilanda corpora vtebatur. vide Πιτῶν. Item ὁ κηρωπεπυρωμένος κηρὸς Suid.

Δύ, ingressus est, subiit. pro ἔδυ.

Δυάζειν, dissentire, negari. δυαζέτω, φανερὸν.

Δυαὶ, ὁ, ἡ, quasi duales, binarius.

Δυαμὸς, ὁ, coitus.

Δυάνη, ὁ, ἡ, ὁ, miseri & afficio, in calamitatem inicio, à δύη, seu δέα. Hesych. φυσηρὸν, ἀνεγρὸν.

Δυγρὸς, ὁ, ἡ, δυγρὸν, animal quod & chalcidam appellant.

Δύειν, δῦναι, ἢ δῦσαι, mergere, immergere, occidere de sole dici maximè solent. Bud. Comm. Lylius, ἐδύσε δὲ ὑκόνος. Æschin. ἐφ' ᾧ δῦναι ὑκόντος Aristot. in Problem. διὰ τὶς αἰτίας δυόμενος ἢ ἀνατέλλων ἥλιος, ἀτιᾶ ὑ pro mergere, immergere. Theophr. παρεμβάλλει γὰ ξύλα, ὅσα βάθει πάντα δύοντος ὑ ὄκλα πᾶς. δύειν, δῦναι, mergi, latere. Idem, πάντων ἢ τὰ ἐφ' ᾧ ἥλιος δύεται δύεσθαι μᾶλλον ἢ ἀνίσχειν κάλλιον, fidunt. & deo. sum versu. fiuntant.

Δύεσθαι, Suidæ. δύασθαι, ἐνδύεσθαι, apud Hesych. oxymore Δύεσθαι expositum non solum ἐνδύεσθαι sed etiam πολεμεῖσθαι à δύη.

Δύζω, vide συνεχῶς.

Δύη, ἡ, dolor, mœror, anxietas, λύπη, πολυπραγμοσύνη, πόνος, πολυπραγμοσύνη, ἀπὸ τοῦ ἐνδύειν ἢ δυσυχία. Odyss. ὃ ἦ γὰρ μιν ἔπειτα δύη, priore breui, indigentia, infortunium, mala affectio. Calimach ἢ δύλω ἀπόπτυε καλλικέλω ὑδὲ ὑδεῖς πόθει. Etym. vnde ἀνδύνειν & ἐνδύνειν.

Δυδάλη, Hesych. sunt διαλλαγὴ παθήσεως at pro ἀνθρώπου, quod idem exponit ἀδύσεια, καταστροφὴς, ambiguum reponendumne ἀνθρώπου, an ἀνθρώπου.

Δυσπαθὴς, ἐὴς, ὁ, ἡ, ὁ, χρεστερὸς, robustus, malorum patiens.

Δυσπαθίζειν, ὁ, dolor, cruciatus, in Epigr.

Δύσπις, poetice, pro δύο, more verborum in ω.

Δυσπὶς, ὁ, ἡ, ὁ, lualis.

Δύσις, ὁ, ἡ, ὁ, sic apud Cyraenæos dicitur piscis qui & ἱππόρυπος. Aristotele vocatur, & erythrinus à Plinio, tamenti mendose erythinus passim in eius codice legatur. vide Athenæum 1 bro 5.

Δύσκαμος, δύσκηπτος, de qua Pollux lib. 4.

Δύσκης, ὁ, ἡ, ὁ, nomen proprium, Etym.

Δύσκω, verbis Achaiæ, Etym.

Δύσκω, fusco, ingredior. vide δύσκομαι, vnde δύσκω εἴσκω, induere vestimenta, Apol. & δύσκω δύσκω, Iliad. χ, pro κατὰδύσκω, subito δύσκω τὸν ἄνδρα, solem occidere. τὸν δύσκω γάμον, ingressi sunt terram, Homer. ἐφὶν δὲ δύσκω σὺκας, ante solis occasum.

Δυσκόμαμαι, ἐδύσκομαι, κέκομαι, possum, video. Xenoph. ἀφ' ὧν δύσκομαι ἐπὶ τὸ ἔργον, possum agere. Idem, νῦν αὖτε δύσκομαι, nulli placere potest. δύσκομαι δύσκω, fecundia praditus, Æschines. ἐν δύσκομαι βιοτεύειν, non iustinco viuere, Thucyd. τὸν δύσκομαι ἐπιγελᾶν, non possum non ridere, Aristoph. δύσκομαι μὴ οὐ κακὸν ποιῆσαι, possum non punire, Demosth. δύσκομαι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τοῦ δύσκω, obnoxius ob cuitio, in quem conuitum aliquod vicissim torqueri possit. δύσκεται καὶ ἀκίνητον γενέσθαι καὶ μένειν αὐτὸν, fieri potest vt virtutis absque materia sit & maneat, Plutarchus de virtut. morum. Cum accusatuo pretij, Aristotel. 2. Oeconom. τοῦτο δύσκομαι τοῦ δύσκω μὲν δύσκω δύσκομαι, drachmam quadrantem, drachmis valeret, addit. Lucian. ὅσα πάντα εἰ δύσκεται ἐν ὀκτὼ ἡμέραις ὁδεύειν. Aristophan. in Pluto, μείζων, seu μεῖζον δύσκομαι dixit. pro plus posse, maiorem habere potestatem. Herodot. δύσκεται μυρίας ἐξοδιάσκοντα, septuaginta minas valet. Nazanzen. ἐξὸν τοῦ δύσκειν ἡμᾶς ἢ τῶν σωτηρίων χρεῶν δύσκεται ἢ potest, id est, præstat. Homer. δύσκεται ἢ ἄπασιν, nam omnia potest. μέγα δύσκεται, potentia præcello. δύσκεδὲς μέγιστον, qui plurimum valuit. τὰ δύσκεται, quid libi vult Aristoph. in Piute. τὸ δύσκειν ἢ τὰ δύσκεται: ἐς τὸ δύσκειν πᾶς χρῆσθαι potuit celerrime, Xenoph. ὅπως ἔσεσθε τὰ κρείσσω δύσκεται, quam maximè possit. dem, δύσκεδὲς δύσκ, opus est viribus. μὲ δύσκεδὲν μείζων, ne pertentiores fierent, Thucydid. ἐς ἀφ' δύσκεμαι, quoad potero. ἀφ' δύσκεται, quatenus licuit.

Δυσκαμικὸς, ὁ, ἡ, validus, efficax. δύσκεμακάτερος, valentior, Plutarchus.

Δυσκάμις, ἰσος, ἡ, potentia, virtus, imperium, magistratus, vis & facultas. ἐφ' ᾧ δύσκεμι ἢ δύσκεται ἢ διεξόδου τὸ αὐτοκράτορι. Accipere ex exercitu & copijs. Et δύσκεμ δύσκεμι eleganter dicunt Graeci, quod Latini suas copias ostentare aduersario. Demosth. Cresiph. de incursione Philippi regis in Græciam loquens οὐ βεβαίως ἢ πίστις ὄντες τῶν ἐλάττεσιν κτησάμενοι, πλήσιοι δύσκεμεῖς ἢ ἐφ' ἑκάστοις τὰ ὅπλα, εἰς μὴν ἰσότης φίλοις, στρατεύειν ἐπιτάττομεν. εἰς δὲ ἐκπατικὸν ἐκ κατασκοπῆς. Liuius lib. 34. ab vbe condita, is cum superedio hanc procul distantis tumuli ab instructam aciem ostendisset, &c. Cæsar ita extulit libro mo de bello ciuili, Equites ab eo missi flumen transeunt quum de tertia vigilia Petreius atque Afranius castra mouent, repente sese ad nouissimum agmen ostendunt, & multitudine circunfusa morari atque impedire incipiunt. Iust. de bello Iugurthæ, Modo se Metello, modò Mario offerre. Graeci dicunt. δύσκεμαι ἢ, quod actu non sit, sed quod possit. vt semen est quidem exiguum. δύσκεμαι verò magnæ arboris. vt annotat Erasm. ὁ δύσκεμαι ἢ, posse. Plato de Repub ἐγὼ ὅτι ὁ δύσκεμαι ἰδὼ τὸ πορεύεσθαι ἐφοβούμην τὸ λέγειν. δύσκεμαι μεν ὁρᾶν, oculorum medicamenta. δύσκεμαι ὁ λίγιον τοῦ νομίσματος ἢ, fecit vt nummus parum valeret, Plutarch. in Lycurgo. τὰ μὲν δύσκεμαι ἐν τοῖς πᾶσι, Hocrates. εἰς δύσκεμαι, pro viribus. pro viribus, Nazanz. & Plato in Epist. Galenus, μέχρι τὸ ποσὸν ἐστὶ δύσκεμαι εἰς δύσκεμαι. εἰς δύσκεμαι ἐφ' ἑαυτοῦ ago pro viribus, vsque ad Senectutem. ἐφ' δύσκεμαι ὁ ποσὸς, quoad potero non deficiam. ἐφ' δύσκεμαι ὅλου δύσκεμαι, potentia ipsa declaratur. ἐφ' δύσκεμαι, ἢ virtus. τὸ δύσκεμαι πρῶτοι, potentissimi, Thucyd. γνώμῃ ἢ δύσκεμει, ἐργῳ, verbo vel facto, Idem.

Δυσκάμεις, artes & facultates, Aristoteles in Topicis, libro 2. & quædam ἀλογοι δύσκεμεις, & quædam μὴ λόγοι, Idem libro 8. Metaphysices. Dicuntur etiam quatuor primæ qualitates & proferentiæ. Idem in principio libri secundi de partibus Animium. δύσκεμεις etiam dicebantur à medicis compositiones medicamentorum, vt πεπραγμένας δύσκεμεις, compositio exactior medicamentis. vide Galeni libro 6. Method. Cornarii in libr. prim. de compositi. medic. sec. loc. Ibidem. δύσκεμεις πάντως, ἀμείνους τὰς ἀπλᾶς ἐστι, certa compositio & comparatæ facultatis.

Δυσκαμόω, μ. ὦσω, ω, confirmo, validus fio.

Δυσκάτης, ὁ, ἡ, potestas, Eurip.

Δυσκάτης, ὁ, ἡ, ὁ, potentarus, potentia, regnum. Polybio imperium. δύσκεμεῖ ἢ ἐφ' ὅτῳ ἐμάχης, imperium habet dici, de Is

Naz i

Nazian. τὸ δὲ τὰ βήματα δυναστείαν, Isocrates, authoritatem pro tribunali concionandi.

δυναστεία, ας, τὸ, præfectura.

δυναστικός, ὸν, ὁ, imperiosus, tyrannicus. δυναστεῖα, ἡ, ἰατρεία, medela potentiæ rerum immutatarum. τὰς μὲ δυναστείας quis me ibi subiiciet? Ecclesiast. rapite quinto. δυναστεύειν ὑπό τινος, esse sub imperio, Galen. δυναστεύειν μοναρχίαν sum monarcha, Plato de Leg. δυναστεύω δυναστείαν, Ibidem. δυναστεύουσης, dominor, Idem.

δυάστης, ὁ, dynasta, magistratus, qui potestate fungitur in ciuitate, qui plurimum pollet, veluti hi qui sunt in imperio; optimates primas, præfectus, præpotens. Cicer. ad Attic. libro secundo, si erit nebulo iste cum iis dynastis in gratia, & in Ant. x. Philip. Si cæteri reges Tetrarchæ dynastæque fecissent. sic & lacta scriptura τὰ δυάδεινον vocauit, dicente Dauide in Psalm. ὅτι ἐρυσατο πόν χριὸν δυάστας.

δυατικός, Aristo. in 6. Polit. τῇ δυναστικῇ πάντη ἢ τυραννικωτάτῃ τῆς ὀλιγαρχίας.

δυατὸς, ὸν, ὁ, possibilis, sufficiens, idoneus, valens, potens. οἱ δυατοὶ proceres, potentiores. τὰ δυατὰ, pro virili. δυατὸς χρήσασθαι opibus potens, Plutar. ibidem. δυατὰ σοι ἐδέκα εἰδέναι πια παῦτα. quæ nam sunt ista quæ potestati perm ssa cupio cognoscere. δυατὸς λέγειν, acer in dicendo, dicendi præditus facultate, Æschines. ὁ γὰρ δυατὸς ἀγαθὸς, Isocrates, imperium quod esse non possit. ὡς τοῖς δυατοῖς, in iis quæ præstare possum. Τὸ δυατὸν, possibile Quintil. Theophrast. histor. libro secundo, capite primo, τὸ δὲ ἐκ τῶν δυατῶν ἀπλῶς ἢ δυατὸν ἢ ἀδύατον σκέψεται, quid in quoque præstari possit considera. Aristotel. hæc tria distinguit. τὸ δυατὸν, τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν, id est, τὸ κυρίως. possibile, contingens & arbitrarium. τὰ μὲ δυατὰ, quantum ficultas ferret. ἃ μὴ δυατὰ, quæ meæ sunt facultatis. ὡ δυατὰ ἦςι, fieri potest. ὡς δυατὸν τὸ βέλτιςον, quamoptimus fieri potest, Xenophon. ὅσως γίγνεται ὡς δυατὸν βέλτιςα, Isocrat. cum datiuo & infinitiuo. μὴ φαίνε ἐλογιμώτερῳ ὑπὸ τοῖς τοῦτος ἃ ἢ τοῖς κρείσσι διαφερόντως δυατὸν ἦςι, quæ mali quoque efficere queunt. κῆ τὸ δυατὸν, Plato, quoad fieri potest, Cicero. εἰς τὸ δυατὸν, pro viribus & εἰς δυάμιν αὐξησάτω, vt est capus hominum, Plato in epist. ὡς δυατὸν σώζειν, Plutarchus in Themistocle, pro viribi seruare, vt facultas est seruare. ὡς τὸ δυατὸν ἐφέλεσθαι τὸ νόμοι, in lege ferenda eius, quoad fieri possit, habere rationem, Idem in Solone. ὡ δυατὸν ἦν ἐκεῖνον ἀγῶνα τὸν γεγραμμένον, quod factum est ne à diis quidem iste ciutum fieri potest, Plut. οὐ τῆς δυατῆς, pro facultate.

δυατῶς, fortiter, potenter, quasi posibiliter. Ἰκμενίδης, ἀσφαλῶς δυατῶς ἔχω. possum.

ὡὴ, pro δυάσεαι, sicut πάθῃ pro πάθησαι, μίμνῃ pro μίμησαι.

δυάσης, apud Basil. in Hexaem. pollens, potens.

δυω, occido, condor, iugredior, subeo, mergo. Odyss. ὁ δυὼς κατὰ πόν, pro ὁ εἰς ὕδατος, in du t. & Iliad. γ. Θάνατος ἐκέ σ' ἐφέπεται ἑ δυάς, pectus lorice induit. vide δύνω.

δύαδιν, vt ἄμαχος, ἀμάχητος, inuincibilis, etiam δύσ indeclinabile, & ἄπτωτον. δύσ. Chrysostom. ὁ δὲ τῆ δύσ λεπτὸν ἐλεημοσύνῃ. δύσει σοφὸς ἐξέτασ ἀξίαν, duarum pecudum pretium. Plutarchus in Publicola. εἰς δύσιν ἤγαγε σωισεάσης πόλεως, vrbe ex duobus generibus constante. Liem in Numa. δύσιν ἡμερῶν, duorum dierum. Ibidem. δύσ δύσ. id est, bini, capite sexto, Euangelij Matei. δύσει ἀλύσεσι, cathenis duabus, Actorum Apostolorum capite duodecimo. δυσὶ μοίραις μεγάλαις, duob. magnis præliis. δύσ ἢ δυὲν ἡμέραις, diebus iniquis anchoris in portu, Eraſm. in Chiliad. δύο κορακίνῳ δύο, à binis antemnis. Thucydid. In genere fœminino, δύσιν ἀκαινάσιν, Idem. Ibidem, δυσὶν ναυμαχίαις ἢ δυσὶ πόλεσι, à duidunt ciuitatem, Aristotel. 5. Politic. δυοῖν θάτερον, alterum de duobus. Plato in Apologia Socratis, Ὡς πολλὰ ἐλπὶς ἔςι ἀγαθὸν αὐτὸ εἶ· δυοῖν ἢ θάτερόν ἐςι τὸ τεθνάναι· ὅ γὰρ εἰ μηδὲν ἦ. μηδὲ αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν· ἢ τὸ τεθνᾶτα ἢ, &c. Cicero Tusculanar. 1. Magna me spes tenet iudices, bene mihi euenire quod mittar ad mortem. necesse est enim sit alterum de duobus: vt aut sensus omnino mors omnes auferat, aut &c. Theophrast. πάντα ἢ διαμένει δυοῖν θάτερον, ἢ ὅλῳ ὡς ἑαυτῷ, ἢ διὰ βραχέος, id est, κῆ vel διὰ δυοῖν θάτερον· est enim indigens supplemone locutio. Interdum aliud quippiam subaudiendum, quum tamen nihil plus significent hæc duo verba quàm ὁ. id est, vel. Synes. μὴ ᾖτει μεγάλα ὧν δυοῖν θάτερον ἢ μὴ τυγχάνει λυπῶν, ἢ τυγχάνων λυπῇ. δηλο interdum duplices significat, Aristoteles de mundo. δύο γὰρ δὴ τινες ἀὲ αὐτὸς ἀνεδυόμενος ἀεὶ ἐφέρεται. id est, exhalationum genera. οἱ κῆ δύο, gemini, bini, δυοῖν δόντα εἶναι, duodeuiginti. Demosth. dicitur etiam δυοῖν λείποντα. vide δέω.

Δύο τρίχας ἀλλὰ νέφας παρεσπειρα apud Græcos, vt in epist Cicer. duos parietes ex eadem fidelia dealbare. Sunt δὲ τῆ ἐπιμφοτερίζοντων ἢ διὰ μέσου χωρούντων τὸ μὴ χαίρειν ἢ φιλεῖν.

Δυοδέκας, duodecim.

Δυοδεκαμηνιαῖος, duodecim mensium.

Δυοδεκαετὴς, duodecim dies vel annos natus.

Δυοδέκατος duodecimus.

Δυοκαιδέκα duodecim Odyss ξ.

Δύομαι, ὑσῦμαι, ingredior, submergor, mergor, fido, deorsum fluito. Philo de mundo ὡσανεὶ κῆ ὁ ὀκεανὸς ἢ ἐδὲ ὑκεται, hæ mari submergæ fuerant. Idem, νόσος δύεται κῆ ὁ ὀκεανὸς ἠρωϊδίαν, insula deorsum sidens absorpta est à mari. atque conuerse. Idem induo. Homer. Iliad. γ. ἅμα δ' ἄμοσαν ἐδύσαν τὸν σύρα, humeros armis induit. δύεσθαι ἢ ἡλίῳ, soli occidens, Plutarch. in Solon. ἐδὲ ὡς γῆ ἐκτεταμένη δύεται, Xenoph. δύεται ὁ ἀκεανὸς, mare subiens. δύσεται ἀγῶνα, Homer.

Δύσσον, semis quinque, Budæus Commentar. αἱ δὲ ὑτεραι ὀδὲ μοῖραι· eiusdem formæ est cum πολυσόν, ὀλιγοσόν, μυριοσόν. vtitur Schol. Euripid. & responderi ad ποσημόεσθα annotat: vt interroganti, ποσημόεσον respondeatur τὸ δύσσον τὸ τρίτον, &c.

Δυοτάλαντ. ὦ, duo pario.

Δυοχώσαι, Hesychio est σωμῆσαι: qui itidem ex Democrito δυοχῶ affert pro σωμῆζ' ἀναιαπῆζει, σκεπάζει, operculat, integit.

Δύπτης, ὁ, urinator. & δύπται, mergi aues: ἀφ' οὗ τὸ δύειν ἐκαιῶν εἰς τὰ ὕδατα λέγει, Etymol.

Δύπτω, mergo, δύω, aquas subeo, κολυμβῶ.

Δύρεσθαι, pro ὀδύρεσθαι, lamentari, Etym.

Δυβρα χιον, τὸ, vrbs Epiri, quæ postea vocata est Epidamnus, ἐκλήθη βαρχίων ἢ δύορμον ὕστερ ἐνόμισεν, Etym.

Δῦς, particula est quæ solùm in compositione inuenitur, & maluni, vel magnam difficultatem significat, interdum etiam pro ιν Latinorum redditur quod aliquoi respondet τὸ ἐπίρρημα κακῶς. Alicubi vero etiam epitaticon est & significationem intendit. Est & εἰ τὸ αὐτὸ participium αὐτὸ ἑὰ, ἁ, δῦμα.

Δύσαγνος, ὁ, ἡ, ὄν, spurcus, impurus.

Δυσαγρία, ας, ἡ, parum felix venatio.

Δυσαγρεύω, infelici captura vtus, pro malè & infeliciter piscante, Plutar. de Autonio Alexandriæ piscante.

Δυσάγωγος, ον, intractabilis, qui difficile educitur. δυσάγωγος ἴασπις, qui tractatu difficilis est.

Δυσαιρεῖα, intemperies & cælum pestilens. Strabo de Rauenna, ἐν ὑπὸ πταμῶν ἐσκυλυζόμενον τὸ βοερὸν ὑδάτων πᾶν, ἰᾶται ἡ δυσαιρεῖα. & δυσαέρος apud eundem.

Δυσαὴς, ὁ, ἡ, grauiter spirans, ἡ ὑπὸ φύσιος ἄνεμος, epitheton Zephyri. Etymologi. Homer. Odyss ε. ζωὸ δ' ὀλίγῃ τι νόσῳ ἐπισχεθὲς ἐν δυσηὲς ἧσται. Interp. δ' ὑσατικῶς, ἡ ὑπὸ δυσπνοΐᾳ κατέχει.

Δύσαι, subire; vnde δύσαι, exuere. Hesiod. ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι, arma eripere.

Δυσαλγέω, lugubris, ὁ δυσηλγέωτος, vel qui non facile luget, ἀσυμπαθὴς. Libro tertio Machab. αἰτῶ πεμφθῆναι ὁ δυσαλγέτον μόνον: vbi tamen δυσπάκτον.

Δυσαλθέωτος, stupens, hebes, vnde δυσαλθέωτον ἄθημα, Alex. Aphr. cutis hebetior. τὸ δυσαλθέωτον, hebetudo, hebetatio.

Δυσαισθησία, vt ἀμαθησία, inter morbos ponitur à Gal.

Δυσαίων, ὁ βίος, vita æruminosa.

Δυσακὴς, ὁ, ἡ, ὄν, ὁ curatu vel sanatu difficilis.

Δυσαλγὴς, ὁ, ἡ, ὄν, ægrè tolerabilis, qui dolorem difficilem affert. Hesychio est qui ægrè afficitur dolore alterius.

Δυσάλγητος, ὁ, difficilis ad dolendum, ἀσυμπαθὴς.

Δυσάλγητος, Hesych. exp δυσπαθὴς, ἀσυμπάθητος.

Δυσαλθὴς, ὁ, ἡ, ἀνεμ, ἀδιλις, sanatu difficilis, ὁ δυσάτης, ἀπεριπύτος: vnde γάλα δυσαλθὲς, libro primo Epigrammar, dicitur. δυσαλθὴ τὰ ἐν κυήμαις ἢ βρώματικὰ, deplorata ferè tibiarum vlcera, insanabilia & distillantia tibiarum vlcera, vicera tibiarum fluida, nec facilè in cicatricem coeuntia, libro primo, Dioscorid. δυσαλθῶν ἢ γαδυρροῶν ἑλκῶν, vlcerum humentium & quæ non facilè sanantur, cicatrici repugnantium. Idem libro quarto, δυσαλθεῖς νόσοι, morbi sanatu difficiles. δυσαλθὲς εἶδος, dolor insanabilis, in Epigramm. pro eodem δυσαλθόπος apud Nonnum, ἀδ' ὁ θεὸς, curo, sano.

Δυσάλια, quicquid nausiam facit & vomitum.

Δυσαλλοίωτος, mutari contumax. Alex. Aphr.

Δυσάλωτος, ineuitabilis, qui effugi nequit.

Δυσάλωτος, ὁ, ἡ, difficilis captu, δυσχερὴς κατοπτεύσιν. δυσάλωτος ταῖς νόσοις, qui difficile morbis tentatur, Dioscorides libro septimo, capite 1.

Δυσαμερίαι στάγγα. Aristophan. importunam, pro δυσημερίαι, infelicem afferentem diem.

Δυσάμερος, ὁ, ἡ, infelix, δυσημερος. Apoll. ε. Arg. ἡδυσάθη δυσάμερος αἰσχρὸν κύμα.

Δυσάμιστος, Hesych. χαλεπός.

Δυσαναγωγὸς, difficilis persuasu, qui ægrè reiicitur, non facilè ex-

cre. bilis, δυσχερὴς, ἀνωφελὴς, Dioſc.

Δυσανάβατος, qui difficulter digeritur, cont. Δυσανάβατος.

Δυσανάκλητος, ὁ, difficilis mitigatu, qui ægrè revocatur, qui difficile conuenit.

Δυσανακτῶ, ῶ, ἡ, qui ægrè fero. Δυσανακτοῦσι τοῖς θαλάσσαις, à mari abhorreo; Plut. in Rom.

Δυσανάκλητος, ὁ, ἡ, captu difficilis. Δυσανάκλητον ὑπόθεσιν, diſciplina res eſt difficilis conceptu, Alcidamas. Item qui difficile recreari ſeu refocillari poteſt.

Δυσανάλυτος, ὁ, ἡ, ὁ, insolubilis, qui diſſolui nequit, Nazanz.

Δυσαπάτητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui vix diſſuaderi poteſt, & ab opinione deduci.

Δυσαπάτητος, ὁ, ἡ, ægrè ad ſpirationem aptatus, vt putidus.

Δυσαπαχθέω μέν, ῶ, graviter fero, iniquo animo fero. Δυσαπαχθοῦντες τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν, moleſtè ferentes ea quæ facta erant, Plut. in Camillo. ὡδὲ δυσάπτε δυσαπαχθεῖ, Phalar. in Epiſt. 1. βαρέως φέρω. δυσάπτομαι, ὁ, χω.

Δυσαπάχθητος, ὁ, ἡ, ὁ, intolerabilis, ſegnis, morоſus, difficilis.

Δυσαπαχθέως, pigrè, morоſè, iniquè & graviter, moleſtè atque impatienter, ὀκνηρῶς καὶ σκέπτικῶς. Suid. ὁ δὲ δυσαπαχθέως εἶχε πρὸς τὰ βασιλικὰ διάταγμα.

Δυσαπόκριτος, ὁ, ἡ, qui nequit euerti aut perimi.

Δυσαποφοβέω, ὁ, qui difficulter excreat. Heſychio δυσαλλοιωθῆναι· ἢ δυσαποφορῆσαι· aut δυσαποφορῆσαι ὕπνους Bud. ex Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος: addens oppoſitum ei eſſe τὸ εὐφορητὸν: alij apud Batilum βαρεῖς ὕπνους καὶ δυσαποφορήτους, interpretantur δυσαπόκριτοι somni graues & vnde quis non facilè expergiſcitur, aut exurgit.

Δυσαπόστατος, ὁ, ἡ, difficilis toleratu, ὑπόφορος, Xenoph.

Δυσαπόνως, qui angitur re exigua. Galeno, ὃς πρὸς τὰς σμικρὰς αὐτῶν ἀπάτας ἢ πρὸς τὰς μεγάλας μᾶλλον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δυσαπόνως ἔχουσιν.

Δυσαπόρητος, ὁ, ἡ, anxius, moleſtus, triſtis: opponitur, τῷ εὐθύμῳ, Ariſtot. in Phyſiog.

Δυσαπόρθητος, aſcenſu difficilis, arduus, acceliuis. Δυσαπόρθητος τόπος, locus ad quem non ſit tutum accedere.

Δυσαπτέω, ῶ, moleſtus, aduerſarius.

Δυσαπτόητος, ὁ, ἡ, inſuſpicatus, inuerlandis, ocurſu infauſtus, obſæuus, δυσαρέστους. Dicitur etiam δυσαπτὸς à Nonno. Δυσαπτόητον θέαμα, occurſu infauſtum ſpectaculum, Lucianus. dicitur & Δυσαπτὴς.

Δυσαπτύστως, ὁ, ἡ, ὁ, ſpectu terribilis, Plutarch. φοβερῶς.

Δυσαπτίστως, ὁ, ἡ, ὁ, qui vix refutabilis.

Δυσαπτήρητος, ita vt vix contradici queat. Polyb. τοιαῦτα διαλογισμοὶ ἢ λόγοι δυσαπτήρητοι ἐφηκίλιμ κρατήσωσι τὸ λόγον.

Δυσαρέστος, qui non facilè exoratur. Bud.

Δυσπαπάλακτος, ὁ, ἡ, vix liberabilis, qui difficulter abiici poteſt. qui non facilè profligatur. Ariſt. li. 7. Anim. Δυσαπαλλακτίαν κτᾶσθαι γήρως ἢ ἰσχύος, difficilius partu liberantur. Δυσαπαλλακτία, Plato in Phlebo.

Δυσαπάτητος, ὁ, difficilis deceptu.

Δυσαπιστέω, ῶ, ἡ, ἐῖς, ἐῖ, ἐῖ, ἐῖ

δυσάκεστος, ὁ, ἡ, He ych. κακῶς ἔτι καὶ πλησθεὶς γὰρ τὸ κακὸν πάσχω.

δυσβάκτιος, ὁ, ἡ, ic vocatur genus phalangiorum. Nicin Ther. Ὑγρὸν γὰρ μᾶλλον ἀμφοῖν ἐστι τὸ σφηκιῶδες τοῦτο γένος.

δυσβάστακτος, ὁ, ἡ, quod ægrè componitur. Plur. in Cæsiū; ὧν δυσβάστακτον ἀεὶ τὸ οἶκον εἶναι δικαιοσύνῃ, ἢ πλούτου κτᾶσθαι.

δυσβιάμαχος, ὁ, ἡ, quidiuingi facilè nequit, diuidi contumax.

δυσβίαστος, ὁ, ἡ, difficilis iudicatu.

δυσβιώμαστον, transportatu difficile. Hesych.

δυσβίωτος, ὁ, ἡ, qui diuidicari & discerni difficilè potest apud Athen. lib. 14.

δυσδιάλυτος, ὁ, ἡ, difficilis reconciliatu, implacabilis.

δυσδιάλυτος, ὁ, ἡ, qui ægrè dissoluitur, nisi pertinacis, qui difficulter placatur, Aristoteles libro quarto Ethic. καὶ ἡ πικρὰ, δυσδιάλυτοι, ὡς πολὺ χρόνῳ ὀργίζονται, non facilè iram deponunt, & iræ sunt tenacissimi.

δυσδιαπέδητος, ὁ, ἡ, cui spiritus difficile à corpore discutitur. δυσδιάπνευστος, ὁ, ἡ, cui vinum quod ægrè resoluitur, quòd difficile à corpore excutitur, vinum quod ægrè diffluat si, euaporatur, Diocor. l. 5. c. 15.

δυσδιάτρωτος, ὁ, ἡ, qui vix ad bonos mores formari potest.

δυσδιάφατος, inenitabile, δύσγνωστος, Suid.

δυσδιάφορος, cui non facilè iucci perspirabili cute digeruntur, digestu difficilis, digerendi vim impediens, cuius excrementa non facilè discutiuntur. Galen. τὰ ἰσχνὰ καὶ γάλακτα καὶ ὑγρὰ, δυσδιαφόρησιν ἔχει vide δυσδιαφόρητος.

δυσδιαφόρητος, ὁ, ἡ, difficilis cutis oditu.

δυσδιαχώριστος, ὁ, ἡ, separatu difficilis. Gaza alicubi exponit, minus aluum subducens leuigásíque, qui difficulter exerit, qui est aluo astricta, qui difficilè deiicit, qui astricta & dura est aluo, Alexand. Aphrod. Problem. 90. l. 1. δυσδιαχώρητα, quæ aluum astringunt.

δυσδιέξιτητος, ὁ, ἡ, accessu difficilis, aut transitu, δυσπέρατος. item qui percurrendo vix exponi potest aut explicari apud Synes.

δυσδιέξοδος, cuius exitus ægrè reperiri potest. δυσδιέξοδος λαβύρινθος, labyrinthus inexplicabili ambage & perplexitate inuolutus, Nazan. irremeabilis & inextricabilis error, Virg.

δυσδιήνυτος, ὁ, ἡ, difficilis scrutatu.

δυσδιήνυτος, ὁ, ἡ, inenarrabilis.

δυσδιόλυτος, difficulter peruius.

δυσδιάπτος, ὁ, ἡ, difficilis ad disp ensandum.

δυσδιώδητος, Suid. ἀδιέξοδος, incorrectus Ouid. inemendabilis Quintilian.

δυσδιόρατος, cuius experimentum difficile, probatu difficilis.

δυσείδεια ας ἡ, deformitas.

δυσειδὴς, ὁ, ἡ, ἐς, fœdus, turpis, deformis. Chrysost. ἡ ἀφ' ὑμῶν δυσειδὴς ἡδονὴ ἀφανισθεῖσα δ' ἡμῖν.

δυσείρατος, ὁ, ἡ, infeliciter expressus, coniectu difficilis.

δυσεκπλήστως, lugubri veste vtentes.

δυσέκπωτος, idem quod δυσέμπωτος.

δυσέμπωτος, malè vestitus, pannosus. ἀμπέχεται, δυσέμπωτος, καὶ τὰ κελεπτικὰ, Nazan. pro accurate cultos inculitus.

δυσεμφασία, ας, ἡ, difficilis, vel mala remigatio, aut etiam infausta, Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

δυσέμπλοτος, nauigatu difficilis.

δυσεπίβατος, ὁ, ἡ, difficilis ad cogendum.

δυσέκδυτος, ὁ, ἡ, illocabilis Terent.

δυσεκθέρμαντος, qui ægrè incalescit, apud Galen. πυρετὸς δυσεκθέρμαντος, febris in qua cum difficulrate calor accenditur.

δυσέκθυτος, τὰ, dira sacra. δυσέκθυτα σφαγεῖα ἢ ποινὴ, Plutarchus tristitiæ xta.

δυσεκκλήστος, expurgatu difficilis.

δυσεκλεπτὸν, indefinens.

δυσεκλόγιστος, cognitu iudicatúque difficilis, inexpurabilis Gellio Suid. δυσεκλογιστὸν, ἄδηλον.

δυσέκλυτος, inexplicabilis, indissolubilis. δυσχερὴς λυόμενον.

δυσεκνέμητος, ὁ, ἡ, difficilis laustu, illubilis Plaut. Plato de Republ. 2. ἀσπαλιεῖν ὡς ἐν ταῖς δίζαις, δυσέκνεμτα ἢ ἀμάτιστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, actiùs ea inhærent & difficilius eluuntur.

δυσεκπέρατος, ὁ, ἡ, cuius finis & exitus grauis est.

δυσεκπλωτος, & δυσέκπλυτος, qui non facilè elui potest, indelebilis, illubilis Plauto.

δυσεκπυόνητος, ὁ, ἡ, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

δυσεκτατος, ὁ, ἡ, δύσεκτος, compertu & iudicatu difficilis.

δυσεκτον, Suid. δυσγνωμον.

δυσέλενα, iosulta Helena Eurip.

δυσέλικτος, circumactu difficilis. Nazan. δυσέλικτος λαβύρινθος, labyrinthus circumactu difficilis.

δυσελκὴς, ὁ, ἐς, cuius difficiliter curantur vulnera, cui contrarium βραδυκὴς. Hippocr.

δυσελπία, ὁ, δεsperatio, remissio, diffidentia.

δυσελπὶς, ἰδος, abiectæ spei, desperanæ, desponsens animum: item in spem non cadens, sperata difficilis. Aristoteles libro tertio Ethic. ὁ δ' ἀπὸ τῆς ὁ θεωρὸς ἡ &c.

δυσεμπέρατος, ὁ, ἡ, non bene spero propriè despero. Polybius libro secundo & 5.

δυσέλπιστος, ὁ, ἡ, diffidens, insperatus.

δυσελπιστεῖν ἔχει, animum desponderе abiecta & fracta spe esse Basil.

δυσεμβατεῖν propriè qui inambulari, seu in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus & calcari nequit, asper, alijs inaccessus inuius. Dionysius de situ orbis, Αἱμάθιος τὰ χωρία δυσεμβατεῖν οἰκοῦσιν.

δυσεμβολος, ὁ, ἡ, difficilis accessu, δυσπρόσιτος. Aristotel. in 7. Polit. χρὴ τὴν χώραν οὕτω τὴν πολιτικὴν εἶ δυσέμβολον, αὐτοῖς δ' ἐλεύθερον, in quam difficilis sit accessus hostibus, δυσεμβατον. contrarium εὐέμβολον. ὁ δυσεφόδευτος.

δυσεμεσῖν, ægrè vomere, Areth. in Apocalyps.

δυσεμὴς ας. ὁ, ἡ, qui ægrè vomit, Dioscorides libro quarto, idem quod δυσέμετος. contrar. εὐεμὴς, Hippocr.

δυσέμφατος, malæ significationis. Damascen. ὑπωσοῦν δὲ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύσσημαῖνον, primore significatu adscendum.

δυσεντερία, ας, ἡ, dysenteria Celsus libro quarto, capite decimoquinto, inter intestinorum mala tormina esse consueuerunt, δυσεντερία Græcè vocatur, intus intestina exulcerantur. Ex his cruor manat, isque modò cum stercore aliquo semper liquido, modò cum quibusdam quasi musculis excernitur, interdū simul quædam carnosa defenduntur, &c. Author definition. apud Galen. δυσεντερία ἐστὶ κάκωσις ὀπτήρων μετ' ἐλαιμώδους ἢ ὑποκρίσεως αἵματος δῆλον, ἢ πρωτοπαθῶν, ἢ διὰ κοπρωμόρου τινὸς μετὰ σπασμῶδους, καὶ ἐλκῶν τῶν κολίκων, καὶ τὰ ἑξῆς. Actorum Apostolorum capite 28. ἐγένετο δὲ πάτερα τὸν πατρὸς πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι.

δυσεντερικὸς, οὐ, intestinorum difficultate laborans, cui aluus suppressa nihil reddit. vt vertit Gaza apud Alexandr. Aphrod. Problemat 93. libro primo, dysentericus, qui intestinorum tormínibus laborat, exulceratis intestinis, Dioscorides libro primo, δυσεντερικὰ πάθη, viscerum morbos vertit Cicero. Dicitur δυσεντερικὸς, id est, dysentericus Plinio, & δυσέντερος. Nicander in Alexipharmach. πίνουσιν δ' αἰθῆτα δυσέντερος ἀχρόμενος φάσ.

δυσέντευκτος, ὁ, ἡ, Polybius libro quinto, qui sui conueniendi copiam non faciat, non affabilis Virgilio, δυσπρόσιτος, alias δυσπρόσοδος, contrar. εὐπρόσιτος & εὐπρόσοδος.

δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, qui difficilè educ tur, qui vix educi potest.

δυσεξάλειπτος, qui difficilior obliteratur, indelebilis. Herodianus libro secu do ἐν φαύλῃ δημηγορίᾳ εὐφράσας, τὰ μὲν δεινὰ ἀεὶ ἔργων αἰεὶ μνημονεύεται τὸ δὲ λυσῆσαι δυσεξάλειπτον ἐστὶ τῇ λήθῃ.

δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis seu commutabilis, qui vix in aliam naturam verti potest.

δυσεξαναλώτος, ὁ, qui difficilè consumitur.

δυσεξαπάτητος, idem quod δύσπατότατος.

δυσεξαπίδιος, ὁ, ἡ, qui ægrè accenditur.

δυσεξέλικτος, difficilis explicatu, & euolutu. Halicarn. de Thucydide, τὰ τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα.

δυσεξεύρετος, ὁ, ἡ, difficilis inuentu.

δυσεξήμερος, ὁ, ἡ, difficilis ad eicurandum.

δυσεξιλύτος, ὁ, ἡ, vix enodabilis, inenodabilis Cic. δυσεξιλύτους ἅτοπος, nexus explicatu difficilis. Eurip.

δυσεξίπτασος, ὁ, ἡ, qui difficulter aboletur, qui ægrè dilabitur, Diosc. l. 7.

δυσεξίτητος, ægrè peruius, vel tractabilis.

δυσεξοδος, locus imperuius Tacito, τόπος ἀδιέξοδος, Suid.

δυσεξοδία, exitu difficilis, inuius.

δυσεξοιστος, elatu vel interpellatu difficilis, δυσκίνητος, δυσπρομήθητος.

δυσεπέκτατος, qui difficulter extenditur.

δυσεπακολούθητος, coniectu difficilis. Suid. ὁ σωμασζέτων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τοῖς λόγοις ἀκροώμενος (leg. ἀκροώμενον) δυσεπακολούθητον τὸ δυσεπιτέλεστον. quod est qui difficile.

δυσεπιβούλευτος, cui non facilè fiunt insidiæ, cui difficilè imponitur, Xenoph.

δυσεπικούρητος, ὁ, ἡ, cui vix auxilium afferri potest. δυσεπικούρητος ἔσται, non facilis suppeditu penuria, Alcidamas.

δυσεπιλεκτος, ὁ, ἡ, iudicatu difficilis, Apollon.

δυσεπίμικτος, qui excogitari difficulter potest, qui cogitatione vel mente comprehendi vix potest Budæus epist.

δυσεπίξεστος ἀμφοῖν ἐστι, quæ cohiberi nequit, Galen.

δυσεπιχείρητος, ὁ, ἡ, ἡ, qui non facilè capitur, inexpugnabilis, munitus, intractabilis, nullarum perlequenti simus. Et δυσεπιχείρητος cui opponitur εὐεπιχείρητος Aristotel. 8. Topicorum, σῶμα καὶ λαβεῖν ὅταν δυσεπιχείρητος ᾖ ἢ ὄδης. Nam δυσεπιχείρητα σφάλματα, ἅμαρτα ægrè aft u & corrigi possunt. vide δύσπιχείρητος.

δυσεπούλωτος, idem ac δυσεπούλωτος vt δυσεπούλωτα ἕλκη, ulcera quæ cicatricem ægrè recipiunt.

δυσερμήνευτος, ὁ, ἡ, ἐς, inexplicabilis, torpescens.

δυσερμήνευτος, ὁ, ἡ, ἐς, inets, torpescens.

Δυσπεμπε, ας, ἡ, difficultes, καὶ δύσπορος, ἡ δυσχέρεια contrar.

Δύσπορος, ὁ ἡ ἡ, difficil s ad opus. δύσπορος ὕλη. Theophr. l. 5. in primo tractatu difficilis ad fabricam, ad ui operis, inutilis. δύσπορον δ' ὑμᾶς ἐκ δύσκολον.

Δυσπρόσπτος, ὁ ἡ ἡ, inconsultabilis, inuius, difficilis interpretatu.

Δυσπρωτος, ὁ ἡ ἡ, desertus, desolatus.

Δυσπραγία, ας, ἡ, infortuniu m καὶ δύσπραγμα, Hesych.

Δύσπραμος, infelix δύσκλημος Suid.

Δύσερως, ωτος, ὁ ἡ ἡ, difficilis in amorem, infelicis amoris, perdite amans. Lucian. ὥσπερ ἐσοπτρον χρυσοῦ εἰς τὸ πρόσω ὥσπερ οἱ δύσερωτες, id est, qui ab amoribus abire nequeunt, oculósque auertere. Basil. λυσσᾶσι δὲ ὑπ' αὐτῶν οἱ ἐρωτικὰ δυσκίνητοι, καὶ ἡ μανία τοὺς δυσέρωτας ἐκπαιδεύουσι. Idem Eustathio, Λὰν ὕπνα δ' ὀδύσσεως ὧς τε πάλι ὕπνα φέρουσι βαθεῖαν, vsque adeò molesto amore tui tenebar. δύσερως καὶ δύσπονος ἔρως, mala & infausta cupiditas, Plutarchus in Pericle. δυστυχεῖς ἔρωτες, amores perditissimi, Basil. in epist. δύσερως χρῆτε, Chelys amore infano perdita & misera. δυσέρωτες ἀφροδίσιων, perdito amore rei veneræ capti, Xenophon. dicitur δύσερως καὶ δυσερωτικὸς, δυσερωτικὴ, ἐρωτομανὴς καὶ ὁ ἐρωτομανὲς. Pollux lib. 6.

Δυσερᾶτος, morosè in amando. δυσερήτως διακεῖσθαι morosè amare, auersò cupidine amare. Budæus in epistolis posterioribus. Lucian ὡς ὁλόρια καὶ ἴδιά ὕπνα σε δυσέρατος ὄντας, non paucos iplorum ita te perditè amantes, ita tui perditos amatores, ita te miserè depereuntes. &c.

Δυσέτηλος, ον, inacceſſus. Atticè pro δυσεισβόλος.

Δυσετηρία ας, ἡ sterilitas anni.

Δύσετος, occidebat. εἰς ἥλιον ὑφ' ἑσπέρα. Odyss. ὃ, δύσετο δ' ἠέλιος : à Futuro δύσομαι, quod in tempus præsens transfertur, inquit Etym. scribitur δ' δύσετο, per ω.

Δυσετυμολόγητος ὄνομα, cuius etymologia vix reddi potest.

Δυσθυμόβατος, ὁ ἡ ἡ, illubribis, Plaut.

Δυσθυμος ὁ ἡ ἡ, captu difficilis, δυσκατάληπτος, inacceſſus, aditu difficilis. Isyodo δυσεικότερος. Nizan. captu difficilior, comprehensu difficilis. δυσνόητος, vix assequendus.

Δυσθρητος, inuentu difficilis. δυσεύρετον χρῆμα, res inuentu difficilis, Lucian.

Δύσζηλος, ον, ἡ, ſuſpicioſus, inuidioſus, φονευφάτους τὸ δύσζηλον, ἐχόμενος φύσεις, in degenere affectatio. Plutarc. πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσι φύσεις, in degeneres quandam affectationem deprauata natura. Bud. de eo qui alienæ bona admiratur, & suæ fortunæ succenſet.

Δυσζυλία, pro zelotypia, Athen. in malam partem æmulatio.

Δυσζήτητος, ὁ ἡ ἡ, quaſi imperueſtigabilis.

Δυσζυξ βίζ, in Epigrammat. vita difficilis, vita cum difficultate acta.

Δυσήλιος, Hesych. δυσαίλιος.

Δυσηκοος, incurabilis.

Δυσηκοία ας, ἡ, grauitas auditus, aurium grauitas, aurium tarditas. δυσηκοίαις βοηθεῖ, medetur audiendi difficultati, Dioſcorides libro ſecundo. eſt etiam δυσηκοία, obſtinatio animi Cicer. ὃ δ' ἀληκὼς ἐς id eſt, obediens tiæ Cicer. contrarium ἀπιθεία. Plutarc. ἐν τῷ εἰς φοιτῆν πολίτευτ. μηδὲ μειράκιον ὑπομείνῃς δυσηκοίαν ἢ σωφροσύνην ἀσκεῖσθαι ἢ δυσηκοίας.

Δυσηκοος, grauiter audiens, difficilè audiens.

Δυσικοῦντες, difficulter audientes.

Δυσικατος, ὁ ἡ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis Curt. δυσικαπάτευτον πεδίον, campus equitatu difficilior.

Δυσκατηφὴς ἐ, ὁ, ἡ, grauis, molestus. κακόηχος, κακοπνεῖος, δυσκάτης, ἡ δυσκηχὴς καὶ κακόκλητος, epith. mortis: maledicus Lascar. exposuit, quasi δυσκηχὴς. Sunt qui deducant à verbo ἀλύω, i. curo, quòd molestum curam afferat. δυσκλεὴς ἀνηρ ἄδης, ἡ κακῶς φρονῆσαι πεδίον καὶ δυσκλεὲς ἔργον.

Δυσκλεὴς, ὁ, ἡ, famosus, infelix. Athen. ἀδελφὸν τῷ ποιητῇ δυσκλεᾶ σπουδὴ καὶ ἐσυλλόντο ἐξ ἅπαντος ἐλλάδος γάλα σκαμανδρίαν φόβαν, &c. significare videtur victo in certamine, vel exacto ex theatro. Alibi δύσκλεια dixerat, de agone tragico loquens.

Δυσκλεια ας, ἡ. aduerſitas.

Δυσκλεὴς, ὁ ἡ ἡ, idem quod δυσκλεὴς. item

Δυσκλυδων, idem quod δυσκλεὴς, ægrè vomo Hippoc.

Δυσκλινεῖς, ὁ ἡ ἡ, gravi vento agitatus : aliquando grauiter olens & fœtens. δυσκλινὲς χρῶν, regio ventis vexata, Dionyſ. de ſitu orbis.

Δυσκλυδων, ὁ ἡ ἡ, eſt æratus Cicer. δυσκολάβεις, ἀκυπόπεπτος, δυσπάγορος, Gal. no ὁ μὴ βυάλως ἀπέμπων, ἢ ὃ ὁ δυσκολαίνων, ἢ ὁ δύσκολος ἄπτος.

Δυσκλωίχητος gubernatu difficilis.

Δυσκλώκης, eſt æratè, Cicer.

Δυσκλώνυστος, inextricabilis & ſed δυσκλώκητος, δυσκατόρθωτος.

Δυσκορης, εος, ὁ ἡ, moleſtus. δύσκρατος.

Δυσκράστος, ὁ ἡ ἡ, æratu difficilis.

Δυσκτορ, triſtis.

Δυσκηχὲς, ὁ, ἡ, malè ſonans. κακόηχος. κακόφωνος. δυσηχὴς πόνος. μισεῖ κακὸν ἦχον Ἀπόλλων, bellum horriſonum, Iliad. ἡ.

Δύσκηχος, d. ſonus, Hermogenes.

Δυσκλαιτος, infeliciter aut ſero germinans, δυσαυξὴς.

Δυσκλακτὸς, ὁ ἡ ἡ, frigidus, qui vix calefit.

Δυσκλιατέω, ῶ, ἡ, crucior moriendo, anxiè morior, certe de vita, βιαίως ἢ μὴν κατασφέρω. Plato de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad ſenectutem vſque perduxit ſub cura medicorum viuens, quod ipſe reprehendit, δυσθανατῆ· τὸν σφῶν ἐπὶ γήρως ἀφικνεῖσθαι.

Δυσθάνατος, ὁ καὶ ἡ, mortifer, δυσθάνατον σύνδρον, arbor mortifera. Theophr. l. 3. hiſt. plant. c. 10.

Δυσθανὴς, ὁ, ἡ, infeliciter mortuus, malè periens.

Δυσθανατος, mortuus morte difficili.

Δυσθάνατος, ὁ ἡ ἡ, inuiſus, non viſus, horribilis aſpectu. Sophocl. ὦ δυσθάνατον ὄμμα, ὃ dirum ſpectaculum.

Δυσθεὴς, ὁ ἡ ἡ, odioſus Deo. ἀσεβὴς.

Δυσθεμάπτος, ὁ ἡ ἡ, immedicabilis, deploratus, difficulter medicabilis. Ita apud Sophoclem vocatur Ajax: quòd ægrè auelli poterat à ſententia de conſciſcenda ſibi morte, καὶ μὴ δυσθεμάπτους αὐτὰς ξύνεσιν φύσεως, i. δυσιάτους.

Δυσθερὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.

Δυσθετὸς, ὁ, ἡ, malè affectus ſum, ſeu animo ſum malè affecto & alienato. & paſſ. δυσθετήσομαι pro eodem, apud Suid.

Δυσθετήθυμος, animi anxius, perplexus. Polyb. in epiſt. ἵνα ἐμὲ δυσθετήθυμον ἰώσαγκάθοι λαθεῖν νυκτὸς ὑπηνοσωδέσι πῦρ ἐξ ἀγγελῶν.

Δυσθεωρητος, ὁ, ἡ, ἡ, difficilis contemplatu, viſum fallens, occultus & continuo difficilis.

Δυσθήρατος, difficilis venatu & captu. δοκεῖ σωτὴν χαλεπὸν εἶ ἡ δυσθήρατον ἰσορίαι τὰληθὲς, perdifficile valdèque laboriosum videtur hiſtoria veritatem ipſam conſequi, Plutarchus in Pericle. Ita difficilis intellectu, Baſil de Parabol. Salomonis loquens, δυσθήρατος ὁ τῆς ἕξεως ταύτης ὁ νοῦς.

Δύσθηρος, ὁ, ἡ, ἡ, cui parum ſuccedit venatio.

Δυσθησαύριστος, ὁ, ἡ, ἡ, qui difficulter aſſeruatur, fugax.

Δυσθνῆσκω, malè morior & ingloriè, Euripid. vnde δυσθνὴς, ægrè mortuus.

Δυσθραυστος, ὁ ἡ ἡ, qui non facilè frangitur, ægrè fragilis, frat pernicax, lentus, fugax, fugenti contumax.

Δυσθυμέω, animum deiicio, δυσθυμῶν μὴ δυσθύμει, animo ne c ſternere. δυσθυμεῖμαι, ſum animo ægro, Eurip.

Δυσθυμία, ας, ἡ, triſtitia, mœror animi, anxietas: cui εὐθυμία oppo tur ab Arſt. in Probl.

Δύσθυμος, ὁ, ἡ, triſtis, mali conſilij, qui eſt animo elanguescente. κάλλιον δύσθυμος ἢ δύσνους πε ab Ariſtotel. in Problem. pro dem ferme ponuntur, quaſi anxius & diſſidẽs fortunæ. vel m rore vitiens, vt δύσθυμος, remiſſus, κακόνους, animo conſternatus δύσθυμον, animi iniquitas, Budæus.

Δυσθύμως, laniguidè.

Δυσὶ, duobus, δυοῖν: vide Δύο.

Δυσίατος, ὁ ἡ ἡ, incurabilis, ſeu curatu difficilis, difficulter tu bilis. Galenus ad Glaucon. εἰς αἰῶνον ἢ καὶ ἔσεως δυσίατον Ἐπιτέχνησια.

Δύσιδρος, ὁ, ἡ, cui difficulter elicitur ſudor, qui ægrè ſudat. Ap Theoph. κλεῖ ἰδρῶτον. Πᾶσῆς ἥδ' αἰδηλὸν μὴ λόον δυσίδρατος.

Δυσιερέω μ. ἱσω. π. κα. malè ſacrificco, Plutarchus in Phocione. σπερμάτις quibus ſacrificia dira portendunt.

Δυσιόδελεσον, mare fubiens: retis epitheton.

Δυσίμερος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, ingratus, inſuauis.

Δύσιππος, ὁ καὶ ἡ, equitatui minus idoneus, Xenoph.

Δύσις ἑως, ἡ, occaſus, ingreſſus. Eſt autem triplex occaſus, vt tra Ar ſtotel. de mundo. ἐκ δὲ θερεῖν ἡ δύσις. ἡ ἐ ἰσημερινὴ, ἡ ἐ χειμε id eſt, alius occaſus ſolſtitialis, alius æquinoctialis, alius brum lis. Aratus, μισγομένῳ δύσεις τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλοισι, Cicero, Oc vbi atque obitus partem miſcentur in vnam.

Δυσὶχνευτος, ὁ ἡ καὶ ἡ, inueſtigatu difficilis.

Δυσκαθάρτος, ad deiiciendum euertendúmque difficilis, qual Regulum (propter potentiam) fuiſſe dicit Plin. 7. in epiſt.

Δυσκαθάρτος, ὁ, ἡ, pernicioſus, immundus, pollutus.

Δυσκαθέκτος, ὁ, ἡ, contentu ſeu retentu difficilis, δυσεχέκτητος δυσκαθέκτου ὑμῶς, indomitus, inſolens, effrenatus, qui continere poteſt, temeritas, præceps. δυσκαθέκτε καὶ δυσμάρτε πλευθ, frænes difficilèſque multitudines. Plutarch. in Numa δύσκατε καὶ ἄν του, equi irrequieti, Nazanzen. vbi tamen δυσκάθετα gitur. δυσηχὲς ἔκτατ ἔρωτι, indomiti impetus, Baſilius in epiſt. δυσκαθέκτου Suid. δυσνόητος, ἀκατάληπτος.

δύσκωφος ὁ ἢ ἡ, fumosus. δύσκωφα ξύλα apud Theophr. de hist. plant. lib. 5. capite vltimo. δύσκωφος, inquit Hesych. ὁ ῥᾳδίως ὑπὸ πνεύματος κινούμενος.

δυσκώφωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis. (Στασιάζουσι δυσκώφωτοι, expugnatu difficilis. δυσκωφώτητος τῆς στρατιᾶς, qui non facilè cura expugnatur.

δύσκωτος, ον, fractu difficilis.

δυσκώτωτος, difficilis fractu apud Dioſc.

δυσκωτώτατος, ον, ὁ καὶ ἡ, difficilis reconciliatu, difficilis mutatu.

δυσκωτώτατος, inexpugnabilis.

δυσμαθέστατος, ον, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad diſcendum.

δυσμαθέστατος ὄνομα, intellectu difficile eſſe, Iſocrat.

δυσμαθέστατος, ον, varij ingenij homo. difficilis intellectu.

δυσμάπαυστος, ον, ὁ καὶ ἡ, qui nequit ſedari, implacabilis, inquies, frequietus, Euripides. Adamantius in Phyſiognom. κεκλεισμένοι ὀφθαλμοὶ, δυσκρίτως ἀπαυστοι, ægrè incipientes, & cum difficultate quieſcentes & deſiſtentes.

δυσπάτητος, vix potabiles.

δυσπάτητος ἔγερσις, cibus qui difficulter aut moleſtè deuoratur, Ariſtotel.

δυσπάρτης, in Hippiatr. ἔστω δὲ δυσκατάρτιτα τὰ ὀδόντα ὅσα ἂν πολλὴν ἔχωσι τὴν ὀδόντασιν ἢ πλανᾶσθαι, videtur ſignificare eos qui conceptum non perficiunt.

δυσπάρτος, emendatu difficilis, ſedatu difficilis. δυσκατάστατος ἀεὶ καὶ ὁ, tumultus qui ægrè ſedatur, Xenophon libro quinto Pædiæ

δυσπαφόρητος, ον, ὁ καὶ ἡ, contemptibilis.

δυσπάρατος, ον, ὁ καὶ ἡ, confici contumax, difficilis ad perficientium, difficilis confectu. δυσπαράτατα φάρμακα, moleſti dolore, indomitæ dolorum vexationes, Dioſcorides libro octauo, capite quarto. Plutarchus Opuſc. περὶ ἀοργησίας, λίθος δυσκατέργαστος, lapis in opere difficilis, qui non facilè cæditur.

δυσπαθής, obſcurus. Heſych. δυσπάρητος.

δυσπάρθητος, corrigi contumax, què difficulter aſſequaris. Galenus ad Glauconem, ἕτερα ἢ συμπτώματα ἢ ἁμαρτήματα αὐτὰ δυσκατάρθητα.

δυσπαθέστατος, ægrè cicatricem ducens, Dioſcorides libro tertio capite 87.

δυσπάθης, ὁ ὁ ἡ, malè & grauiter ſonans, κακόκηχος, κακόφθογγος, maledicus. Heſiodus, δυσπάλαθος ξύλον.

δυσπάθητος, ὁ ὁ ἡ, habens graues curas. expon. & δυσπόνητος ab Heſych.

δυσπάθεια, ſtultus, inauſpicatus.

δυσπαθία, difficultas mouendi, torpor, ſegnities.

δυσπαθής, ὁ ὁ ἡ, difficilis motu, piger, torpens, ad motum tardus, ſeu ſegnis. ἀμάλικτος, δυσπαθὴς ὄντος. δυσκίνητος ἢ δύσκολος. in Epigr. δυσκίνητο λόγῳ δήμαι, Nazanz. quod oratione facilè conueniri non poteſt.

δυσπαθέω, ον, infamia. κακὴ φήμη, dedecus.

δυσπαθής, ὁ ὁ ἡ, infamis, ignobilis, ἀδοξος. ἄτιμος. ἀφανὴς, κακόδοξος. Dicitur & δύσκλυτος. Iliad. δυσκλέα ἄεθλα ἐπίθεσαν, pro δυσκλέα.

δυσπάθης, malè ominatus, inominatus Horat. diuiſtre famæ & φήμῃ.

δυσπάθια, ἡ σὰ ἐμὲ πάθη, infortunatus ſum.

δυσπαθία, ας, ἡ, infortunium.

δυσπαθής, quem difficilis fors premit, infortunatus.

δυσπάθος, ὁ, idem ac δυσκλεής. Heſych. ἄτιμος, ἀδοξος.

δυσπάθησον, Suidæ δυσπόκτατον.

δυσπάλης, ὁ, cui aluus eſt aſtrictior, Cælius libro ſexto, capite viſimoſecundo.

δυσπάτος, apud Hippocr. ægrè cubo, moleſtè iacco.

δυσπάτος, ας, ὁ, difficultas cubandi.

δυσπάθω μι ἀιδῶν κε, grauiter fero, indignor, ἀχανακτῶ φορτίζων, ὑποφέρω, ſuccenſeo, moleſtia & difficultate impliciti ſum, vnce τὸ δυσκολαίνω, moleſtia. Xenophon, τὴν φωνὴν ἢ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνειν. Ariſtophan. τί δυσκολαίνεις quid conquereris? δυσκολαίνειν etiam dicitur author Suidæ. ὁ μὲ διὰ φορτικωτέρων λόγων ἢ πραγμάτων ἐξαναγκάζων ἀγωνίζεσθαι καὶ κάμνειν γένεσθαι φησὶν ὑγιαίνειν. δυσκολαίνειν μὲν ὀργίλως. Λυτ. δύσκ. συμπτώματα μᾶλλον ἀπειλεῖται ἢ δ' ἐδυσκόλαινε.

δυσκολία, ας, ἡ, difficultas, moroſitas, moleſtia, offenſio, ſimultas, iuritia, ὀργὴ· ἀθυμία· ἢ ἀγανάκτησις, & ſecundum Ariſtotelem, κάθεσις ἀπὸ τῆς ἀναπαύσεως ἐπὶ τὰς ἀναπαύσεις συλλογισμοῦ Φαφιπὴ.

δυσκόλυντος, ὁ, ἡ, qui difficulter coalefcit, Gal. ad Glauc. incoibilis Gell. infociabilis Plin.

δυσκόμμωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, flexu difficilis, Ariſtoph. de cantu molli & lacto, i. non ſeuero flexu vocis, vtitur.

δυσκοίμητος, ον, ὁ καὶ ἡ, incommodè cubans ſeu cubare ſineus: curæ pitheton. Ariſtoph. πεφόβημαι γὰρ ψυχῆς στάσιας δυσκοιμήτους τε μερίμνας, curæ acres.

δυσκολος, ον, ὁ, difficilis, moroſus, qui facilè afficitur tædio, ἀχθηδόνι, ὀργαῖος δύσκολος καὶ ὀργίλος, Plutarchus in Fabio. δύσκολος βίος, vita inſerabilis, difficilis atque acerba, Ariſtophan. δύσκολος τὴν ἐπιμέλειαν, moroſus, Æſchin. ſoſpelus etiam pro inhoſpitali & qui extraneum non admittit, de Spartanis loquens ob ξενηλασίαν. hryſoſtom. In genere fœminino, δύσκολος φύλακη, δύσκολον ἐρίμμιον, δύσκολον κτῆνος, Plato de Peg. δύσκολος ψυχὴ, peruerſa animi, peruerſitas. Idem Ariſtoteles. 4. Ethic. opponit δύσκολον τῷ ἡδίστῳ, ei qui dedere ſe aliis nouit inter diſſerendum & in conuictu. Athenæus lib. 5. φιλοῦ γὰρ ὄντος ἡδέως καὶ ὁ δύσκολος, ἐὰν ὦσιν ἀνεκτοὶ καὶ σπουδαῖοι. Item Dyſcolus Apollonius dictus eſt, quòd difficili phraſi vtitur ſit.

δυσκόλως, moroſè, difficulter. δυσκόλως πεφυκὼς, natura ſunt depraua ta, Iſocrat. in Areop. δυσκόλως ἔχω πρός τινα, Demoſth. δυσκόλως διατιθέμενος πρός τινα, &c. Iſocrat. ſtum infeſtus, ægrè fero, non facilè probo.

δυσκόλως ποτὲ, Soph. in Antigon. ἀφόρητος, ſeu δυσφόρητος, ægrè tolerabilis.

δυσκρασία ας, ἡ, intemperies, aduerſa conſtitutio ſeu habitudo, mala temperies. ſic Gaza vertit.

δύσκρατος, ον, ὁ καὶ ἡ, intemperatus, immodicè temperatus. τὰ δύσκρατα in quibus vna vel duæ qualitates ſimul excellunt.

δύσκριτος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, difficilis iudicatu.

δυσκρίτως, difficili iudicio. δυσκρίτως ἔχειν, aucipitis ſum iudicij, Ariſtophanes.

δύσκτητος, vix parabilis, paratu difficilis, Polybius, δύσκτητος καὶ δύσεργέστος.

δυσκυβεία, cui opponitur εὐκυβεία, verbum eſt talarij ludi, cum teſſera aleatori non reſpondet, ſed infelici caſu ceu tactu exit aalea, vt cum iaciuntur canes damnoſi, qui bolus eſt infelix. δύσβολον, ob id vocant cui hæc fors obtigerit, vt ἄξιολον, qui veneream iecerit. Vide Pollucem l. 9.

δύσκωφος, ον, ὁ, ſurdaſter, labor ans aurium grauitate.

δύσκωπος, incomprehenſibilis, captu difficilis. Lucian. ἀκατάληπτος, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄβακτος καὶ δύσκωπος καὶ ἀσυλλόγιστος, in Anacharſi.

δυσλογιστος, improuſus, iudicatu difficilis, cuius ratio difficulter initur. Soph. hoc. καὶ σοφὸς τὰ δυσλόγιστα ὧδ' ἤξει χρόνῳ, id eſt, δυσαπαντόητα, ἀσκεπτα.

δύσλογος, apud Æſch. operoſum. δύσκολον, δυσχερὲς, ἢ τὸ χαλεπὸς φερόμενον, nam λόγος, ὁ τροχὸς καὶ.

δύσλυτος, ὁ καὶ ἡ, inſolubilis, ſolutu difficilis.

δυσλύτως, inſolubili nexu.

δυσμαθὴς, ἐος, qui non facilè addiſcit, hebes, rudis. Plato ſecundo de Republ. ἀλλ' ἐγὼ τὰς μὲ ἕσεις, δυσμαθὲς ἢ, i. tardus. δυσμαθὴς ἰδεῖν, viſu difficilis, i. δυσεπόπτους. Euripid.

δυσμαθία, ingenij tarditas, hebetatio animi. Plato in epiſt. δύσμαθίαι πάντων.

δύσμαιμος, Heſych. ſunt οἱ ἐν σαφῆ χωρὶς πλὴν βάκχαι.

δυσμαπὴ ὕδατα, aquæ tarefactu difficiles, Theophraſt. lib. 7. cap. 5. hiſt. plant.

δυσμαχέω, pro ægrè repugnare, laborare in pugna, in pugna conflictari. Plutarchus in 4. Sympoſ. ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι, φθείρονται ταχέως ὑφ' ἑτέρου.

δυσμάχητος, ον, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, inuictus.

δύσμαχος, ὁ καὶ ἡ, difficulter expugnabilis, inuictus, indomitus, i. δύσκαταγώνιστος, præfractus.

δυσμείλικτος, ον, ὁ καὶ ἡ, inexorabilis.

δυσμίαινω μι αἰνῶ, inimicor Cicer. διὰ ῥᾳδιότητα, πολεμῶ. Neutr. Dat. πλουσίοις καὶ ἐνίοις καὶ δυσμίαινον ὅτι τοῖς κοινοῖς οὐκ ἐπῆτο ἀεὶ γιγνόμενον.

δυσμίσεια, ας, ἡ, inimicitia, odium, inuidia, maleuolentia, hoſtilitas Senec. δυσμίσεια, δυσμίσητος, ſimultates gerens vel exercens.

δυσμίσης, inficilis, hoſtis, ἐχθρὸς, ἀπέχθεια δυσμίσητα quidam propriè volunt eſſe eum qui exercet inimicitias cum eo qui prius fuit amicus, hoſtis ex amico factus, qui in gratiam redire non vult.

δυσμίσης, inimicè. hoſt liter Liu. apud Pollucem l. 3.

δυσμυκλάομαι, ον, ὁ, qui ægrè mutatur & coquitur in ventriculo, mutatu difficilis.

δυσμετάβλητος, difficilis eſ largitu. qui ægrè impertitur.

δυσμετάβλητος, ὁ καὶ ἡ, incommutabilis, Hygin.

δυσμετακίνητος, ὁ καὶ ἡ, immobilis.

δυσμετακρέσιος, ον, ὁ καὶ ἡ, difficilis expugnatu, inaceſſu, qui vix contrectari poteſt, inexpugnabilis.

δυσμήκητος, immenſus, quem metiri non eſt facile. Pollux libro quarto.

δύσμηλ, ος, ἡ, occaſus, obitus ſolis, veſpera. metaph. δυσμὰ βίου, finis vitæ.

δύσμιλος, ὁ, inimicus.

δύσμιλος, qui implacabiliter Tacit. iraſcitur. δύσμιλος χόλος, in Epigramm. δύσμιλοι ἀνδρῶν μυθολογικοὶ ὀργῆλοι.

δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater. Odyſſ. 4. Telemachus ad Penelopeo, quum ipſa non ſatis agnoſceret Ulyſſem, μήτηρ ἐμὴ δύσμητερ ἀτάρ σε ὦνωγα θυμὸν ἔχεσθαι. ſic in Iliade Hector ad Paridem. δύσμαχε, ὠλοὲ θυμὸν ἔχεσθαι.

δύσμητος, doloſus, malarum artium, κακότεχνος κακόβουλος.

δυσμικός, ὁ, occidentalis apud Ptolem.

δύσμικτος, ον ὁ καὶ ἡ, commiſtu difficilis, natura diuerſus, commiſtioni repugnans, incoibilis Gel. infociabilis Plin. Plato in Timæo, τῶν ὄντων ἡ φύσις δύσμικτον ἦσαν ἐν ταυτὸ ξυναμφοῖν βίᾳ,

Cicero naturámque alterius vel cum eadem conitnxit fi-
gientem & ejus copulationis alienam.

Δυσμίμητος, ὁ ἡ ἡ, imitari difficilis.

Δυσμίσητος, ὁ, ος ὅσιος, ὡν ἀπηχθείωθη.

Δύ σμοιρος, ὁ, infelix, ὁ δύσμορος, male morieus, infortunatus.

Δυσμορία, ας, ἡ, mors infelix, in Epigrammat.

Δύσμορος, ὁ, ἡ, ὁ, infelix, δύσυχὴς, κακοδάιμων. Lucian. ἄθλιον Κο-
κκάλε ἡ δύσμορον.

Δυσμορφίας, ας, ἡ, deformitas.

Δύσμορφος, ὁ, ἡ, ἡ, deformis, ἄδρημος, δύσυχὴς.

Δύσνηπ, ος, qui vix elui potest, illuibilis Plauto. apud Sophoclem
in Trach. ὁ δύσνιπτος γραφὴ, scriptura indelebilis Ouid. quæ vix
expungi & obliterari potest, δύσσπαλεπτος.

Δυσνόω, ὁ, malevolentia prosequor, infensus sum.

Δυσνόητος, ὁ, ἡ, ὁ, intelle ctu difficilis, 2. Petri capite vltim.

Δυσνομία, ας, ἡ, malarum legum institutio.

Δύσνος, ὁ, νόστος, reditus æger & gravis, Euripid.

Δύσνους, infensus, inimicus, ἐχθρὸς. Suid. ὁ ἰδιόδυσνος τὴ βασικὴ ἡ
βαμιλικὴν. Et δύσνοια, κακοδαιμία, Hesych.

Δυσνύμφευτος, ὁ, ὁν, terr ; gravis nuptiis, id est sponsis.

Δύσνυμφος, ὁ, ἡ, ὁν, qui inausipicatas fecit nuptias, Euripid.

Δυσζήρατος, ὁ, ἡ, ὁν, qui difficile exiccatur.

Δυσζήλωτος, ὁ, ἡ, ὁν, ἡ, δυσνόητος, δύσπηγνος, morosus in conui-
ctu, cum quo nec facilè nec commodè pacta ineuntur. Xe-
noph. πολλὰ χρήματων ὀπιθυμεῖ, ἡ διὰ τὸν δυσζήλωτον δὲ δύ-
ξειλλοι γίγνεται. Gaza ex Ciceron. difficiles senes.

Δυσζήτητος, imprudens, vel intellectu difficilis, difficulter intel-
ligens, Genit. δυσζωΐτα διαγράμματα ἡ γνωμητίας, Xenophon.

Δύσηχθες, ὁ, ος, onustus.

Δυσθίης, ὁ, ἡς, ἀγρὸς iter fatio: seu malâ & difficilem viâ nactus sum.

Δυσθλία, ας, ἡ, iter iniuum, anceps via, χαλεπὴ ὁδός.

Δύσθολος, ὁ, ἡ, ὁν, asper, difficilis & iniuus, difficilis ad transeundum, ὁδὸς
τραχεῖα, ἡ ὑψηλὴ διάβασιν ἔχουσα. dicitur & δύσοδος.

Δυσθυμῶ τες, ἀγρὸς facientes iter.

Δυσιάζω, indignari, suspicari, timere, ὑποπτεύω, δυσχεραίνω.

Δυσπίκτητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xen.
Fæd. 8.

Δυσκικτος, difpensatu difficilis, item cibus δύσπικτος ἡ πικτὸς dici-
tur pro digestu difficilis apud Athen. libro tertio.

Δύσκικτος, immisericors, δυσοἰκτιμος.

Δύσκιμος, infasste veniens, ἀπὸ κακοῦ ἄλουσης, ἡ δύσοδος.

Δύσκιος, apud Pollucem significare videtur, malum vinũ pro-
ducensvel parum ferax vini.

Δύσκις, ος, ὁ, ἡ, tolerati difficilis, intolerabilis, δύσυπομόνητος, δύσυ-
σφόρητος.

Δυσκιτόμενος, infausti occursus, inauspicati augurij.

Δύσκικτος, qui nõ facile aliquid aggredi tur, sed semper cũctatur.

Δύσκικως, grauatim, ægrè, difficile. δύσκικως τὸ δύσυπομόνως κα-
τακόπτειν τὰ πάκια ἡ πᾶς γωνιᾶκας.

Δυσκνήσκω, ὁ, ἡ, ὁ, ægrè moriens & tabescens, Theophrastus libro
tertio, histor. plantar. capite octauo, τὸν καυμηλίκα, id est, pru-
num, βαδύζωον ἡ δύσβιον ἡ δύσβιον, dixit, id est, cito mori contumacem,
quæ vivax est, & difficulter interit: ex Theophrasti capite de-
cimonono, libro tertio histor. inexturpabilem vertit Plin. li-
bro decimoquinto, capite vigesimo.

Δυσκολῶ, cuius difficilis est consuetudo, δυσσυνήθης.

Δυσκύμων, ος, ὁ, inæqualis, κύμασι.

Δυσνιφεῖς, insomnioſus Car. tumultuosa somnia gignens, in-
somnia præbẽs imaginosa & mala, grauia & tumultuosa in-
somnia patiens. δυσνιφεῖς ὕπνον, somnus somnias interpella-
tus, irrequietus.

Δυσνοτάλας, infortunatus sum, δυσυχέω.

Δύσοπος, ἐ, feuerus, ira cundus, infaustus. δύσοπτος, δυσόρατος.

Δυσόρατος, ὁ, ἡ, ὁ, difficili s visu, δύσοπτος ὀφθτὸς, Xenoph. 1. Pæ-
diæ. Hesych. ἀπίθεις ἀκόλουθος. Δυσόρατος, cuius aspectum vix fu-
stinemus. Appianus in Iber. de Numantinis, δυσόρατοι τὸ ἡ ἀλ-
λήκατοι πάμπαν ὀφθῆναι.

Δύσοργος, ὁ, ἡ, ὁ, iracundus, ὀξύχολος, πάνυ ὀργίλος. Sophocl. τοιαῦτ'
ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς φέρει, &c. Hesych. κακόοργος. Dicitur et-
iam δύσοργος, vbi δυς malignitatem ira notat, vel difficultat-
em in sedando.

Δυσόρατος, ὁ, ὁν, ἡ, difficilis definitu. Δυσόρατα, quibus opponuntur
εὐόρατα, id est, facile speciem accipientia, ratione quæ for-
mã, ἐν τῇ μορφῇ τὸ εἶδος ἀπάντων ἐν
τοῖς ὅροις. Aristotel. 4. Meteor. τὸ μὲν ὑγρὸν εὐόριστον, τὸ ξηρὸν δυ-
σόριστον, vbi δυσόριστον vocat ὃ χαλεπῶς συγκλείεται: vt δυσόριστον
τὸ διαπλάττον ἡ ῥᾳδίως σωίεσθαι, facilè concrescens & consistens.

Δύσπους, per quem difficulter fit impetus vel transitus & cru-
ptio: dicitur locus difficilis ſtationis, vbi naues ſtationem ha
bere nequeunt, ἡ ὁρμεῖν οὐ δεκτικὸς. Plutarchus in Fabio, id est, lit
tus inportuosum & inhospitale Plin.

Δύσπους, infelix, augurium, Euripid. pro infausto & triſti,
Plutarchus. δυσόρμητος ὀρνὶς ἀπὸ κακοῦ ἐσθιόμενος, fadueri, auſpicijs
renuntiati consules.

Δυσόρφνος, niger, obscurus. vnde Hesych. δυσόρφνια, μέλαινα, ἀφνεὰ,
gra, obscura, tenebricosa, caliginosa.

Δυσοσμία, grauis odor, δυσωδία, fœtor.

Δύσοσμος, ὁ, mali odoris, ὁ δυσώδης, inquit Suidas. Sic tamẽ Poll
libro quinto. ὄζει τις ἰχὼρ, dicũturque οὐ δεσμὸς ἡ δύσοσμος, id e
δυσώδεσμος, ὁ ὑποπίπτα πυθόμενα ἡδὺ ἰχνίον, non autem τὰ δύσκι
ἡ τὰ δύ Χυπνώτα.

Δυσοργάω, laboro difficultate vrinæ, ægrè vrinã reddo, torque
vrinæ difficultate, ægrè lotium reddo, difficilè meio.

Δυσουρία, ας, ἡ, vrinæ difficultas, stranguria, Ægin. libro ter
δύσουρια καὶ στραγγουρία, difficultas & ſtillicidiũ vrinæ dicit,
quod quidem fine calculis & inflammatione poteſt accide,
hoc Cato ſignificat cum ait, quibus ægrè lotium it. Cic
Epiſtolarum 7. Gallo, Epicurum tuum Stoici malè accipi
quia dicat, δυσουρικὰ καὶ δυσστραμμάτα, ſibi moleſta el
quorum alterum, morbum educiatis eſſe putant, alterum
tiam turpioris intemperantiæ. Galen. ἀ στραγγουρία diſtinxit
δυσουρία ſolũ ſit ἡ δυσχέρεια τὰ οὐρεῖν στραγγώδεια vero ἡ στραγγώδης ρο
Δυσουρέω, ὁ, lotium ægrè reddo, δυσουρῶ, δυσουρώντες, ij quibus
rina difficile tranſit. Dioſcorides libro primo, capite 39.

Δυσόφερος, ὁ, ρα, ὁν, ἡ, infelix, qui vento ſecundo non prouehi
ab ὄφελος, id eſt, ventus ſecundus.

Δύσοφρος, difficilis cuſtoditu.

Δυσπαθέια, ας, ἡ, κακοπαθέια, propriè δυσπάθεια eſt is habitus q
fit vt quis non facilè aliquid mali, damni ſeu iniuriæ pat
tur. Item ſimpliciter firmitas & robur. Plut. in Demetr.&
lexand. Item ſignificat ægritudo affectus, nimia anxietas.
lexand. Aphr. libro primo Problem. pro repugnantia. μὴ
πεμνὸν ὄπλον ὡς δυσπάθειαν ἡ σωὴν θέσα, id eſt, iuuat autẽp
rimum ad reſiſtendum conſuetudo, ſeu nos multum com
nit aduerſus affectus & iniurias.

Δυσπαθῶ, ὁ, propriè non facilè patior, ſeu afficior ob ſirm
tem, item ægrè fero. δυσπαθοῦντες ὡς τὰ γινόμενα, rem ir
gne ferentes, Plutarch. in Pericl. δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφο
calamitates ægrè fero. δυσπαθῶν, ægrè affici dolore & la
re, hoc eſt, ægritudine, Nazan.

Δυσπαθὴς, ὁ, ός, qui non facilè afficitur, qui durus eſt contra
dicamenta, inoſſenſus, vitiis non obnoxius aut iniuriæ,
ter modum affectus. Plutarch. opponit τῷ ἀπαθεῖ. Aliqua
qui ægrè fert, δυσπαθίσκος καὶ καρτερώτερος τὰ σώματα, Lu
inoſſenſa.

Δυσπάλαιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, asper, difficilis aſcenſu. τραχὺς, δύσβατος.

Δυσπάλαιστος, ὁ, ἡ, ὁν, ſuperatu difficilis. δυσπάλαιστος τύχη, difficil
eluctabilis fortuna, id eſt, ineluctabilis, Euripid. δυσπάλαιστος
ος δυσπάλαιστον σοφίσμα, apud Æſchyl. opus arduum at
difficile.

Δυσπαλὴς, ὁ, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ, difficilis, durus, infelix, δυσχερὴς, δυσυχὴς.

Δυσπαραβόλαντος, incomparabilis, δωμίσσατος. Plutarch. τὸ κρίνειν τὸ
δυσπαραβόλαντον καὶ ἡδὺ ἐκπλήξας εἰς ἀδόνας.

Δυσπαρόητος, ὁ, ἡ, ὁν, difficulter perceptus, ſeu admiſſus.

Δυσπάρυντος, ὁ, ἡ, ὁν, inexcuſabilis. δυσπαρύντως ὀργιζόμενος, in
cabilis ira, Plutarchus in Fabio.

Δυσπαρακολούθητος, obſcurus, Quintil. 4. quem difficulter quis
ſequi poteſt. δυσπαρακολούθητον ἀφήγημα, res quam haud
lè aſſequaris. Fabius ponit inter genera cauſarum δ
ρακολούθητον.

Δυσπαρακώλυτος, tranſitu traiectúque difficilis. Polyb. πολὺς μὲν
καὶ δυσπαρακώλυτος, nauigatio longa atque difficilis.

Δυσπαρκιμύθητος, ὁ, καὶ ἡ, implacabilis, qui verbis flecti non po
qui hortamenta non admittit & ſuaſiones. Platõ in Tim
ὄμιλος τὸ δυσπαρκιμύθητον, ὑπίθεια δ' ἀνεβίγμονη, ἀφόβιστος, id el
gre placabilem, vix dicto audientem, vel ægrè auſcult
Vnde ἀπαρκιμύθητος, Idem de Legib. 5. τὸ δ' ἀκόρεστον καὶ ἀπ
μύθητον πλημμελὲς καὶ κακοῦ ταιόνος ἀεὶ πᾶν ὀργιλὸ, iram autẽ c
cere oportet in eum qui à malo reuocari oratione nõ p
Δυσπαρκόρητος, difficilis conſolatu, inconſolabilis Ouid. in t
biliter dolens Horat.

Δυσπᾶς, ὁ, ἡ, ὁν, virgo miſera in Epigrammat.

Δυσπαρῶ, infeſto, inſauſte Pari. Hom. Iliad. γ. δύσπαρε, ἐλέγξ ἀλλ' id
eſt, κακὸν τάδε, ἀλλὰ κακῶ ὀπιπαρῶμι πάρε· ἀεὶ enim miſeriam & i
commodi tatem inferens, cum propriis nominibus exi
ponitur. Sic δύσπαλις de Helena. Euripid. αἰσχύνομαι δ' ἀφύσσω
vocat.

Δυσπάρυτον χωρίον, apud Xenophont. locus tranſitu difficilis
σπόρητον, δέβατον.

Δυσπαθὴς, ὁ, ἡ, ὁν, cui ægrè perſuaderi poteſt, refractarius
obſequens Senec. differt ab ἀπειθὴς. Xenoph. de canibus c
natoriis malè inſtitutis, qui non parent venatori. hinc δ
σπειθέια: δυσπειθὴς δὲ δυσπειθὴς νόμων Plato dixit.

Δυσπειθὼς, incredibiliter. δυσπειθῶς ἔχει πρὸς πάντα, ad hæc incr
fu ſa

lus est, Plutarchus in Galba, vel potius ægrè obsequitur.

δυσπειθής, ές, ὁ καὶ ἡ, difficilis persuasu.

δυσπλοΐα, ας, ἡ, tempestuositas, δυσεφικτος, δυσχείμερος, δυσπλοος, navigationis & maris epitheton, quòd citra periculum transiniti non possit. δύσπλοια δὲ καὶ ἡ ποίησις dicitur ὁ πόνος & ὁ διάλογος, quoniam δι' αὐτῆς δυσχερὴς ἡ ναῦς πέμπεται. Hesiod. ναυτιλίη δ' οὐκέτι πλοία ἴμερ. &c. i. difficilis. Interdum δύσπλοος & δυσπέρατος, impacidus, morosus. Idem, καὶ πολυπλοῦν ἄνεμος δυσπλοφιλὴς ἦεν, id est, ne sis morosus continui cursu, quod amici multi apparent. Idem in Theog. οἱ γλαυκὴν δ' ὑπέπλω φάος ἐρχόμενοι.

δυσπλώω, vehementer lugeo, etiam in luctu conflictor, Plut.

δυσπλωτέω, ὦ, difficilè concoquo. δυσπλωτίαι, ægrè cibum concoquentes. δυσαπέπτους, qui difficilè concoquitur, Diosc. li. 4. Est & δυσπαρεκτείνειν, περιτείνειν. Sic non coquere vi turpant Latini, pro non ferre & pati. Liuius l. 4. ab vrbe Cond. vt quę Senatorem concoquere ciuitas vix posset, regem ferret. Sic apud Cicer. κρίσις, quam Diodorus nō concoquebat, ὡὶ δυσπεπῆ πωμπεῖν.

δυσπνευμονία, difficilis concoctu. Dioscor. l. 1. c. 182. δυσπνεῦσαι διαφερόντως, suppurationes difficiles, & quæ ægrè maturantur dysentes. δύσπεπτα δὲ λοιπὸν ἐστὶ τὰ, absolescens concoctioni repugnantes. Idem l. 4. δύσπεπτα φύλλα, tuberculæ morosæ suppurationis, pari difficilè suppurantes, qui ægrè ad cōcoctionem perducuntur.

δυσπρεπὴς ὤον, ἄτας quæ difficulter transigitur, Eurip. vbi & legitur δυσπέρατος.

δυσπρόσρητος, inextricabilis. Theophrastus de histor. plantar. libro quinto, capite primo, φλοιὸς δύσπρόσρηκτος. Plinius libro decimosexto, capite 39. cortex inextricabilis: cui apud undam Græcum authorem opponitur εὐπρόσρηκτος: Sed loco citato mendosè legitur δυσπρόσρατος.

δυσραπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, cir cundatu difficilis, incomprehensibilis, qui difficulter capitur & tenetur.

δυσρίπτητος, qui vix perfrigerari potest, difficulter perfrigerens. Diosc. l. 1. δύσρικτον τὸ σάλιν φυλάσσει, tuetur corpus ne facilè perfrigefcat vel à perfrictionibus tuetur.

δύσπυρος, ὁ, ἡ, infortunatus, δυσπόνηρος.

δυσπόνια, ας, res mihi malè cadunt aduersis casibus agor Suid. itē difficulter & ægre fero. Cyril.

δύσπονος, ατος, ὁ, malum, aduersitas.

δυσπορία, ας, ἡ, malè cadens, aduersus. Item difficilis, δυσχωρίας. Sophocl. ὁρῶ, κἀκεῖνο γὼ ἐξῆλθ' ὃ μὴ δυσπόρως, cognitu non est difficilis.

δυσπρόσδεκτος, difficilis concoctio, mala concoctio.

δυσπρόσδορος, ὁ, ἡ, sordidus, ἀφ' ὧν ὑμᾶς δυσπρόσδορον ἔσεσθαι. enim sordes significat. Aristoph. Acharn. κἀνὴ δ' ὑπὸ δυσπρόσδορος ἔλκει πεπληγυῖα πέτρα, ursus, ἢ ὗν ἀγριόπλευρος ἐγὼ ἐς.

δυσπρόσπτος, incredulus, infelix, superstitiosus: item creditu difficilis, δ ἐπιδέχεται μυθολογίαν ἢ ἀπιστίαν.

δύσπλεκτος, qui ægrè obstupescit, ὁ δύσπληκτος ὑπὸ φόβων.

δυσπλήστος, impletu difficilis seu perfectu.

δυσπλοῦς apud Suidam legitur sine expositione. forsan pro δυσχερὴς πλεῦσαι.

δυσπλώω, infel. citer nauigo, iactor in mari.

δύσπλοος, difficilis nauigatu.

δυσπνοΐα, spiritus angustiis laboro. δυσπνοῶντες, suspirioli, Diosc. l. 4. ægrè spirantes.

δύσπνοια, ας, spirandi difficultas, angustia spiritus, dyspnœa & suspirium Plinio, vt ἄσθμα, anhelatio. Celsus lib. 4. capite 4. Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud ræi aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. sed hęc dum modica est, neque ex toto strā gulat, δύσπνοια appellatur. Cùm vehementior est, vt spirare ægrè sine sono & anhelatione non possit, ἄσθμα. Cū accessit id quoque, ne nisi rectà spiritus trahatur, ὀρθόπνοια.

δυσπνοϊώδης, ὁ, ἡ, suspirioſus & dyspnoicus Plinio.

δύσπνοος, & ὁ δύσπνους, qui ægrè spirat, spirandi, seu respirandi difficultate laborans, Hippocr.

δύσπλεκτος, ὁ, ἡ, inexpugnabilis.

δυσπολιόρκητος, vix expugnabilis, inexpugnabilis.

δυσπονέω, ὦ, ὁ, ἡ, anxius, i. χαλεπῶς πονῶν, πράγμασι.

δυσπόρευτος, ὁ, ἡ, inuentu difficilis, δυσεύρετος, Ponitur pro difficilis simpliciter. το δυσπόρευτον, penuria, conquisitu difficile.

δυσπορία, difficultas transitus & viæ, Xenophon.

δυσπορος, ὁ, ἡ, difficilis transitu vel accessu. δύσπορος ὁδός, inaccessa via, Lucianus. δυσπόρατος, χαλεπός.

δυσπραμία, δυσπραξία, infeliciter ago. Polyb. ἐς ἀξιόπιστον διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐκ τῶν πολεμίων ἀρίστοις δ' ὑπαδήμασιν, inflici fato aduersitatis.

δυσπραμία, ας, ἡ, infelicitas, δυσπραξία.

δύσπραμος, ὁ δὲ ἡ, infelix, miser, calamitosus, δύσλιθος, δυσδαίμων, δύσμοιρος, δύσποτμος, χλιδὴς, Soph. i. αἰσθῆ· πυφὰ, & pensanda. vide βαιοὶ πάτμοι.

δυσπραγμα, ατος, τὸ, ἀκ. infelix fum. Neut. absol. πρακτὸς ἀφεῖναι, μακρὸς ἔλκων, δυσεγκλὴς. Plutarch. Τὸ γὰρ πανικὸν ἐν καιρῷ δύσπραγμον αὐτὸν ἀπέφηνεν & Αντώνιον τὸ πλῆμμ' ἀφοσίωσεν.

δυσπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, infelicitas, importunitas.

δυσπραγματευτικὸς, difficulter tractabilis: seu cum quo rem habere difficile est: idcòque difficilis, morosus apud Plut.

δύσπραγμος, ὁ, ἡ, factu difficilis.

δυσπραξία, ας, ἡ, infelicitas proprièin rebus gerendis, sors aspera. Appianus ἐν ἱστορίᾳ. Soph. in Aiace, πάσῃσι βαρείαις ἀρῇς θεὰν δυσπραξίαις, in calamitates incidere. δυσπραξίας λαφύσσειν, in malis sitire.

δυσπρεπὴς, turpis, indecorus, δύσμορφος.

δυσπρὸς, ὁ, ἡ, sectu difficilis.

δυσπτώτητος, difficulter labens & cadens, Galenus.

δυσπρόδεκτος, ὁ, ἡ, qui difficulter admittitur. Et apud Plut. δυσπροσδεκτότερον, ingratum & molestū, quod inuiti admittimus, aut audimus.

δυσπρόσηγορος, non affabilis, δυσπρόσιτος, δυσξύμβολος, δυσπροσήγορος, δυσπρόσιτικτος, δύσμικτος, cui contrar. εὐπροσήγορος, εὐπροσόμιλος. hinc & aduerb. δυσπροσηγόρως, vide Pollucem l. 5.

δυσπρόσιτος, & δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ferox, superbus, inaccessus. Appian. in Iber. de Scipione, Ἐπῆλθεν ἤδη ἐς αὐθάδη φόβον, δυσπρόσιτος ὢν, καὶ δυσχερὴς ἐς τὰς χάριτας, οἰκίᾳ δυσπρόσοδος πολλαῖς, domus difficilis accessu. Plut. in Publ. τὸ δυσπρόσοδον, quod ægrè redditur aut exit. Arist. l. 7. Polit. δυσπρόσοδον χρήματος πολλοῖς, καὶ δυσήλατον, pro eodem dicit. Et aduerb. δυσπροσίτως apud Pollux. l. 5.

δυσπροσβολαστὸς, locus validus, accessu & obsessu difficilis, Plut.

δυσπρόσπτος, ὁ, ἡ, difficilis visu, mali aspectus.

δυσπρόσωπος, deformis.

δυσπυητος, ὁ, ἡ, suppuratu difficilis, Galen. ad Glauc.

δυσρηγής, ὁ, ἡ, ruptu difficilis. δυσρηγέα σκύτη, pelles rumpi contumaciores, Lucian.

δύρητος, qui ægrè dici potest, vel difficulter dicendus, non facilè dicendus Demet. Phaler. pro difficilis enunciatu seu prolatu apud Gal. quum dicit δύρητα φωνὰ, quales sunt γράξ, σφεῖξ.

δυσρινὴς, ὁ, ἡ, alsiosus, vel à graui frigore illatus, vt quum Aristoph. schol. dicit pastores vti stercore humano σφηκίσκους τὰ δυσρινῆ τῶν τοιχῶν πιαμμένα ἐπεὶ αὐ οἱ τοιχοι ψυχρὰν ἔχουσι τὴν σύσιν.

δυσρινὴς, ὁ, ἡ, qui perpetuò friget, alsiosus, frigoris impatiens, Gaza. Pollux l. 4. ἐὰν δ' ἀεὶ ῥιγῶντας ὁ πατὴρ ἐν τρισὶ βλέπῃ παισὶν, ὃς οὐ νοῦ, δυσρινέστερος. Aristot. de asino, ἡ δυσρινία πάσιν γὰρ ὄζει τοῦτο τὸ ζῷον. Cæl. l. 13. c. 37. Item exposuit, frigus vehementer sentiens, stringens: item & apud Aristot. in Problem. sect. 5. qui difficulter frigore afficitur: quærit enim, διὰ τί οἱ ἀθλητὰ ἡ δυσρινὴς ἐν χειμῶνι; vbi athletarum habitum, ἕξιν, esse ἀπαθῆ καὶ ἀνωμαλῶν ὑπὸ τῶν ἀέρων ait. δυσρινὴς ὑπὸ τοῦ ψύχους, frigus acriùs sentiens, Idem Aristotel. in Probl. Suidæ ἀφεικνιδίστατος.

δυσσεβέω, ὦ, ago impiè.

δυσσεβὴς, ὁ, ἡ, impius, ἀσεβὴς.

δυσσεβία, ἡ, δυσσέβεια, Nonnus. ἐπὶ τῇ δυσσεβίᾳ.

δύσσεπτος, inconcussus, δυσχερὴς, σειόμενος.

δυσσὼς, indue. Hesiod. ἀλλ' ἄγε δύσσεο τεύχε' ἀνάκτων.

δύσσετο, accidebat. Odyss. ὁ, ἡ δύσσετο δὴ ἅλιος, vt ἐδύσετο, apud eundem. Imperf. à δύσομαι δυσσόμενον, occidens apud Hesiod. ἀφ' ἑσπερίου δ' ἠέλιος δύσσετο.

δύσσω, quem difficulter persequi possumus qui vix abigi potest Theoer. Item qui difficulter seruatur adcóque κακοδαίμων apud eundem Theocr.

δυσσωκτον, τὸ, quod difficulter colligi potest.

δύσταπτος, ὁ, ἡ, ordinati difficilis, Plato de Legib. & Hesych. κακόδαιμονος, καὶ κακόπαπτος, alterum à πάσσω, alterum à σάω, quod est interdum lachrymas fundo, lachrymis stillo.

δυστᾶλας, ὁ, ἡ, miser tristibus fatis natus. Fœmin. δυστάλαινα, miser. Soph. ὦ δυστάλαινα.

δυστάλης, fordidè, δυσκόλως.

δυστάμαστος, ὁ, ἡ, difficilis coniectu, δυσσυμπλήπτ.

δυστενία, ὁ, orbitas.

δυστοκία, Hesych. ὠδινόρρηξις, πολυωδινία.

δύστολος, ὁ, ἡ, infelix, miser, πολυπόνηρος, ἄθλιος, δυστυχὴς, κακοδαίμων. nempe quòd multum suspiret, vel ἀφ' τὸ στένειν, quòd stulum. non habeat vbi stare possit. δύστολα λογεῖα, orationes miseræ: Demosthen. Soph. ἰὼ πατὶ δ' ἐγκαταπέπλακται πλάκτρα μαντεῖᾳ, i. peritissimæ. ἐξοικεῖ γὰρ ἐξ ἴσου δὴ τὸ κλῆρος positum.

δύστομος, τὸ, contumax, quod ægrè cedit, & alterando colliquescit.

δυστμητος, ὁ, ἡ, seruatu difficilis, Phocylid.

δυστόβολος, indagationi sine indagini minus idoneus, Plutarch.

chus in causis naturalibus,de venatione loquens.

Δύσκατος,ὁ ἡ ὁ,tolerati difficilis , in Epigr.

Δυσκολί,difficulter partum edere.Aristophan.Ran.tranſlatè poſuit, ὁ πόλεμος γὰρ δυσκολὰ κακοῖς πάσχει.δυσκολὰ ἡ πόλις,Lucian.infelices partus edit,difficulter parit.

Δυσοκία, ας,ἡ,difficultas pariendi,difficilis partus.

Δύσορμος,ος,ὁ ἡ ὁ,cæſu difficilis.Item δύσορμος γῆθι , i. maxilla malis oriſs,in Epig.

Δύσοτος, καθὰ ἡ δύσετα.Αἰσχύλ. ζ.ὅθι δὰ ἕλκος. mala grauiter gemenda ibid.paulò inferius δύσετα κακά.

Δυσόπασος,ος,ὁ ἡ ὁ,difficilis coniectu,quem non facilè coniectura poſſis aſſequi. ἄζῳ τὸ ποπάζω,diuino.Suid.κακοῦπονόητος,Heſych.δυσπαπάληπτ ,δυσυπονόητος,δυσήκοος .

Δύσοπος,difficilis,ab ſurdus,δύσηκρος,Suid.

Δυσοχὰς ,ὁ ἡ ὁ,qui non facili coniectura colligitur.

Δυσπαπάλα,ἡ,morositas,ruſticitas.

Δυσπαπὰς ,ὁ ἡ ὁ,difficilis motu,durus,rigidus,Suid.δυσπίνυστος, ἀμπάτητ ,δυσμενὰ δεῖσος,ἀτρέπτ .τὸ δυσράπιλον τὸ νόσῳ,κακοήθεια,Chryſoſt.

Δυσρᾴπλως , implacidè . contumaciter , inconcinnè , ruſticè, moroſè.

Δυσρᾳπία , apud Polluccm libro quinto,malignitas , morositas, morum pertinritas , κακοήθεια.hinc δυσρᾴπως,adverb.& apud Suid.δυσρᾳπία,id eſt,κακόηθος γνώμη,Heſych.κακοτροπία,Et δύσροπος,malè moratus.

Δύσροπος,ος,ὁ ἡ ὁ,difficilis,inexorabilis. Suid.ὁ ἀχρὴς ,ὁ μογιλάλος, ἡ σκολιὸς ἡ δυσάκρ .

Δύσρ ,ος,ὁ,Martius Menſis apud Macedones.

Δύσρφος,ος,ὁ ἡ ὁ,qui difficilè nutricatur.

Δυσρωσπτος,terebratu difficilis,Theophr.de hiſt.plantar.libro 5. cap.8.

Δυσυχίω,ω,σω,σ.κᾳ,infeliciter ago,aduerſa fortuna vtor,infelix ſum,res mihi ſunt aduerſæ, Neutr.abſol Interdum cum Accuſ. Lucian. βέλομαι εἰπεῖν ὑχ᾽ σπερ πρὸς σὸν ἑρατὰς ἰδυσύχησε, dicere volo non quæcunque tulit in amoribus infortunia. τὰ δυσυχηθέντα,aduerſa,Plutarchus in Romulo.ὁ δυσυχίσας πρὸς πολὺ μᾳχίων,qui malè pugnauit,idem in Camillo. δυσυχὴς πολὺ γανάᾳ,intelix in vxore,in Epigrammat.Hermogen.δυσυχὼ σπαφῶν .δυσυχῶ ἀπὸ πολὺ ἀξίων , indignam fortunæ iniuriam patior.δυσυχὲ ὦ πῶς ῥᾳπικῶς.Lucian.

Δυσυχίκως,κτος,ως,infortunium.

Δυσυχὴς ,ὁ ἡ ὁ,infortunatus,infer,ca lamitoſus , aduerſam paſſus fortunam,afflictus.

Δυσυχία,ας,ἡ,infelicitas,calamitas,clades,afflictio Cic. δυσυχία πάσσει,aduerſus rei euentus.

Δυσύπατος,bis conſul.

Δυσυωνέω,ῶ,ᾶσω,ἀgrè dormio,Plato l.6.de Legib.

Δύσυπνος,ος,ὁ ἡ ὁ,qui difficulter ſomnium capit , ægrè obdormiſcens.

Δυσυποβίβαϛος,ſubductu difficilis cibus : δυσυποβίβαϛος dicitur qui ægrè per alium ſubduci poteſt.

Δυσύπτος ,intolerabilis,δυσύποχρητος,ægrè cedens.

Δυσυπύστατος , ν , ὁ , inſuperabilis , cuius impetus vix ſuſtinebantur.

Δυσφαὴς,ὁ ἡ ὁ,obſcurus. (ri poteſt.

Δύσφατος,tacendus,nefandus.

Δυσφημίομαι,μ , σύμαι,σ.σμαι, ſum infamis.

Δυσφημίω,μ.σω,σ.σκᾳ,maledico, infamo Cicer. famam ſpargo, malè ominor,quaſi ominoſè loquor,vel odioſe, infami appellatio ne noto. τὰ δυσφημῆς φρονιᾶ μοι κακὰ , αὐτὰ τὰ ἐλεεινολογίᾳ Euripid.in Hecub. cur male ominaris his exordiis? cur ſermonum exordia mecum diro ſumis ab omine?

Δυσφημίᾳ,quaſi βλασφημίᾳ,accipit OEcumen.in Acta Apoſtol.de Caiafa,cùm Chr.ſtus ſe filium Dei dixiſſet , διακελεύϛᾳς τὸ κῆ λέγων ὅτι ὑδυσφήμησε , πῶς ὑδὲν τὰ ἀφελήσᾳς, & δύσφημος, τᾷ,Ibidem pro blaſphemia accipit.

Δυσφημίᾳ,ας,ἡ,infamia,maledicentia,conuitium . Et apud Suid. κακὰ ἀγγελία,malus nuntius.Ὁ ὁ σρατηγὸς σωσὰς πῶς ὑπὸ τὸ σρατῶπεδὸν ὑδυσφημίᾳ ὑπαρχήσετο.Heſych.κακοφημία,ſiniſtra fama.

Δύσφημος,ος,ὁ,maledicus , horrendus,infandus,funeſtus,vnde δύσφημος τᾳφὴ.Heſiodo.

Δύσφθαρτος,ὁ ἡ ὁ,difficilis corruptu,deleri contumax.

Δυσφόρϛος , apud Suid.expon. δυσκίνητ· ἐλαχυσθῆϛ , qui difficiliter deprehenditur , & arguitur. Item Actiuè ὁ κακῶς ὑφιαμβῶν ὑποπιῶν.

Δυσφορέομαι,μ.σέω,σ.σομαι,σ.σημαι,dilcruciar,angor,Depon. iniquè fero. Xenophon 2. παιδί . Οἵ᾽ ἐπ αὐτὰ λυπῶν τὸ ἐμὰ πᾶϑᾳι,τὸ πᾶσας ὑπὸ τὸ ἐκπλῆϗεν ἡ ὑρχίϛᾳι τὸ πῦχι δυσφορωῦν ,ἀναπεπλέϗϑαι paulo poſt,Καὶ ὁ μὲν ὑδὲν ἀλλυχρὸς ἀπεχθάνεϗϑαι ὑδυσφορέτο, ἡ ὑλεγρε.

Δυσφορίᾳ,μ.σία,σ.σκᾳ,moleſtè fero,implacidè affectus ſum , βαρυαθυμίᾳ,πᾶμᾳ,ἀνίᾳ,δυχερᾴᾳ,Vnde Galeno δυσφορῶντες,ægroti implacidi & inquieti : quibus opponit ἐῦ διάϑεσ ἔχοντας, Heſiod. δυσφορίᾳν ὀπλιϛέτερ,inœrens obliuiſcitur. δυσφορεῖ ὡῦ τὸν κύκπ,quum vterum fert,ægreſcit,Ariſtotel. lib.4.de gener.Animal.alio loco.δυσφορεῖ ὡῦ τὸν κύκπν,Plutarch.de tranquill.δυσφορὴς πᾶς πορεύϗᾳ , inopiam æquo ferre animo nequis.

Δυσφορὴς,ὁ ἡ ὁ,grauis,intolerabilis.

Δυσφόρϗος,intolerabilis,δυσφόρϗακτος·δυσφόρϗος ὄγκος,tumor,qui non facilè reſolvitur,Galen.ad Glauc.l.2.

Δυσφορᾴᾳ,ας,ἡ,tolerandi difficultas.

Δύσφορτος,ος,moleſtus,grauis,portatu difficilis,χαλεπὸς.Sophocl. Aiacc.ὁ δυσφόρϗος γνώμας λέγειν τὰς κακὰς φρενῶν ,ὦῤῥφορᾶς,ὑβρίζων & erroneas opiniones,& vecordes mentes.

Δυσφύλως,iniquo animo.

Δύσφυκτος,ὁ ἡ ὁ,vix explicabilis.

Δυσφρονέω,animum abiicio,ægrè fero. Heſiod. ἆῤ᾽ ὄφρ᾽ ὑδυσφρονῇϗι κὰν ὀδύνᾳ.

Δυσφρόνημα,τος,τὸ,angor,ægritudo , Heſiod.ὁ ἐλεεινὸς ὑδυσφρόνημα liberauit ſolicitudinibus.

Δύσφρων,ων,ὁ ἡ ὁ,cui mens malè ſe habet,anxius,triſtis. Heſiod. Item triſtitiam afferens:vt δύσφρονα ὕπνον, apud Euripid.in Andromach.

Δυσφυὴς,ὁ ἡ ὁ,prouentu difficilis , difficilè naſcens. τὸ δύσφυὲς,naſcendi difficultas.

Δυσφυία,ας,ἡ,prouenienda difficultas,opponitur τῇ παχυλαϗία Theophraſt.

Δυσφύλακτος,vitatu difficilis,ἀσθύκπος,difficilis fernatu,qui difficilè cauetur. δυσφύλακτος μᾶλλον πις, Alcidamas.δυσφύλακτος ὁ ὅμιλος ὑπνος,id eſt,quod difficulter ab iracundia defendi poteſt.

Δύσφυσις,ὁ,ingenium improbum,praua natura.κακὴ φύσις.

Δυσφωνία,aſperitas vocis.Hæc orationi plerumque magnificentiam conciliat,vt apud Hom. ἀλλᾳ σ᾽ ὁ μέγας φόβος ἐῤῥύπερχε κεκευϑ᾽,ſic apud Virgil.fremet horridus ore cruento.

Δύσφωνος,ὁ ἡ ὁ,diſſonus.τὸ δύσφωνον,incommoditas vocis.

Δυσφώκτος,ὁ,difficilis deprehenſu. δύσκολ· ὡς ἐλαχυσθῆϗον ὑμὶν τὸ ἐκβύλιον ,ἡ δυσάλωϗον.

Δυχαλέ,nervus,κκρατε.item Improbus,moleſtus.

Δυχάρης,ὁ,ingratus,ἀχάριϗος.

Δυχείμερ ,ος,ὁ ἡ ὁ,tempeſtuoſus. δυχείμερ χρόν, ager frigidi in tractu perfrigido ſitus.Homerus ilud.ἐῖ πῆρ ἐνὶ πῶλι ἡ κραπαιῷ,id eſt, κακὸν χειμῶνα ἐχ᾽ σαν.item frigidus & algoris patiens.vt Gaza exponit.

Δυχείμερ ,ὁ ἡ ὁ,idem quod δυχείμερ ,Euripid.

Δυχεπὰς ,ος,ὁ,difficilis captu ſeu tractu, ferus & immanſuetus intractabilis,Demoſth.

Δυχερᾴνομαι,& Δυχερᾴνω,ῶ,ᾶσω,ἀ.grauor,indignor,improbo,grauiter & ægrè fero,inuitus facio,aduerſor. Lucianus. ᾧ δὲ ἐν βίᾳ μετέχᾳσι ὁ δυχέρᾳνε, non enim ex vita migrare ægrè ferret.Plato ſecundo de Republ. ὡὶ δυχερᾴνει τὸ ἀδικεῖν, ἡ abhorret ab iniuria.Idem epiſtola ſeptima , ἐ ἐν πάντα Sταὶ δυχερᾴνει , quæ quidem omnia intuens grauiter animo tuli. Plato in epiſtol. ὡὶ ὡῦ πολὺ ἀχηϑόμᾳι, ἀ᾽ πὶ ἀὶ δυχερᾴνοιμι, quis improbarer.Item indignabundè audio. Plutarch.in Tiberio. τὸ δ᾽ ἐπαινεῖϗαι ἀεὶ,ἡ μεγαλωσιν ὡύσις ἑαυπὸν ὑσὸ πολλῶν δυχερᾴνόμᾳν . Vbi paſſiue dixit,quaſi qui ægrè ab hominibus audiebatur, & inuiſus erat. Iſt etiam addubito , hæſito , difficilem eſſe cenſeo,Ariſtot. πῆ μ᾽ φυσ. Cenſt. conſtruit Atticè, ſed communiter Datiuo & actiuè Accuſat. ὑληρὰ δυχερώνων , paucorum principatui ſunt infenſi,Plutarch in Themiſt. δυχερᾴνοντες τῇ τε ὑσῇ,moræ pertæſi,Plutarch in Pericle. δυχερᾴνει κᾳ᾽ ἡδονὴν,es nobis infenſus,Lucian. ἐχθρὸν ἐπὶ φᾳῦλα,ægrè fero factum eſſe,Ariſtot. 3. Ethic. ἐχθρὰ ἐχεῖ ἐι πᾶλλα καινοῖϗι,facit vt pueri abhorreãt.Plato in Lucan Accuſat. δυχερᾴνουϗι οἱ ὑσιῶϗες ἢ βιαιῷϗαν τὰ κᾳὶ πᾳπᾳ,oderunt ægroti cibos puriſſimos,Plutarchus de virtute & vitio. δυχερᾴνουσι δᾶλοι,æſtum grauiter ferre,Lucian. ἐχθρὸν τὸ ἀδικεῖν , Plato. δυχερᾴνομᾳι τὸν ὑ μακᾳρίᾳς ὑδὲν ἐμοῦ ὑπιόν ἐϗιν ἐλεύϑερον ,ne grauiter feratis. δυχερᾴνομαι ἢ συμπᾶϑεϗαι,Lucianus.δυχερᾴνων τὸ ϑεῖον,Demoſthenes. ἐχθρὸς ἐϗὶν ὁ δυχερᾴνων τὸ ϑεῖον , odioſus,inuidioſus.Δυσχερὲς ,eſt etiam adhibito,hæſito,rem difficilem eſſe cenſeo.Ariſtotel. in 1. ἥ τὸ φυσικὸν, Οἱ μὲν ὡῦν πᾶυσιν ὑδὲν ἀχθόμενοι ἀ᾽ ὑδὲν ἢ μεδὲν ὑδ᾽ ἁπλῶς πᾶντᾳς, ἐν φόβοις εἶ τὸ ὑπολείπειν, ὑδὲν ἂν δυχερᾶναι ἑαυπῖς, ni difficultatis in ea commentatione ſibi excitauerunt;& vel rem planam tranſmiſerunt,hoc eſt,ὡὶ διαπορῶν πὲ τυχεῖν.

Δυχέρϗακτος,πτος,τὸ,idem quod δυχέρεια , Plat.in Phlebo reprehendit Pollux. l.3.

Δυχέρεια,ας,ἡ,moleſtia,difficultas,tædium,atrocitas , indignatio,incommoditas.Theophr.in Char.ἐϗὶ ὁ δυχέρεια,ἀπαράϗᾳϗος σωμᾳϗος,νύσσι ὀφθαλμᾳσιλ.Item δυχέρεια dicitur διαπορία, arguationes, & ἀπηπορία.Ariſt.in Metaph.διὸ δὴ πᾳὶ ἐν σχολαῖς τὸ διωρικέϗαι πᾶσας ἀφεϗῶϗας,διὰ τὸ ἐν ἑαῖς ἀϗόις τὰ διαπορᾶν πρῶτον,ὁμοίως ἐῖ τοῖς πᾳὶ ἑαῖς ἀδίζι ἀέσι π. Ιδὲ,ὅϑεν καὶ δυσχερῆ ἀπὸ τᾶς λεγικᾶς δυχερείας,i. obiectiones & argumenta neg

ia exhibentes diſſerentibus.

Δ ὑστηρεμη, tristitius, molestius.

Δ ὑστηρός, ὸν, ὁ, ἡ, difficilis, ardius, molestus, teter, gravis, foetus, ὁ δυσπάλαιος ὑπο τῆς χθονὸς κατηρχμένος ἀμ᾽ ἀνδρὶ τὸν πολὺ ὑστερον, quippiam ingratum defuncto facit. πα δυσχερὴ, molestiæ, difficultates. Aristotel. 10. Metaph. ἐν ᾧ ὁ ἀλληλοφαγρὸς αἱ μονάδες, ἡ ὅταν συμβαίνῃ τὰ δυσχερῆ, ne hic quidē erit ansa argutiarum facēdi & obiectionum logicarum. Xenoph. δυσχερὲς ποιοῦμαι, id est, indigne fero. δυσχερὲς λέγει, Demosthenes.

Δ ὑσχερὴς, gravis, difficulter. δυσχερὲς ἔχω, me difficilem molestū habeo, Demosthen.

Δ ὑσχέρης, ὁ, ἡ, qui difficulter formatur.

Δ ὑσχής, ὁ, ἡ, scissu difficilis.

Δ ὑσχημία, squalida vestis & pannosa, Euripid. δυσχημία τ᾽ ἀμφὶ σῶ.

Δ ὑσχὴς, ὁ, ἡ, Hesych. δυσχερὴς, δυσχερὴς, ἀκληρος, inutilis, squalidus, male tinctus.

Δ υσχρήσιμος, ὐσμὴ, ὸν, vsu rei cuiuspiam offendor. Aristo. libro tertio. δυσχρήσιμόν οὖν τὸ βράδει, ἡ ὐσωιεῖν πάντων τὸ πρὸς ὕπνος, ἐστὶ, τὸ φάγμα μακρὸν. Item incommode imperitè versor, inextricabili difficultate opprimor. Polyb. συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς καταιδείας, δυσχρήσαντες ἐν τοῖς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἴδιοις τόποις. διατίμητος, &c. Athenæus, ἴδιον δὲ μάλιστα ἐν δυσχρήσι λέγεται τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχιτέκτονος κατασκευασμάτων, id est, vexationibus, conflictatus, impeditus. Polybius, ἐν δυσχρήσοις τοῖς ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν, nullius aut difficilis erant vsus.

Δ υσχρηστος, ὸν, incommodum. Cicero libro tertio, de Finib. commoda inquit, & commoda sic enim δυσχρηστα & δυσχρήστα appellō) communia esse volucrunt.

Δ υσχρηστος, offenso & incommoditas in vsu atque tractatione. In re versurae faciendae difficultas Cicer. ad Atticum decimo-sexto. Mirifica enim est δυσχρηστία propter metum armorum. Idio a verbo κεχρῆσθαι deriuata. Budæus ibidem. Significat enim anxietatem & difficultatem inextricabilem. Polyb. in istor. ἡ πολλὴ ἀπορία καὶ δυσχρηστία αὐτοῖς. Idem opponit τῇ δυσχρηστίᾳ, id est, incommoditati, τῷ εὐχρήστῳ, id est, commoditatem & facilem vsum.

Δ υσχρηστος, ὁ, ἡ, inutilis, vtu abdicatus, in vsu damnatus, & cui vsus ac tractatio difficilis est, vt Horat. πὰν ὑξιτάκα δύσχρηστον appellat, quia pauci imperio & dominatu rectè vtuntur. δύσχρηστος ἵππος, equus rebellis, & δύσχρηστ Ὀ-Suid. ὁ κακόμαντις.

Δ υσχροιεῖν, decoloratio Cicer.

Δ ύσχρους & δύσχρως, malè coloratus. δυσχρούστερος, minùs colorosus, magis decolor vel decoloratus.

Δ υσχυλία, saporis prauitas, cui contrarium εὐχυλία, Theophrastus causis plant. libro sexto, capite decimonono.

Δ υσχυλος, ὁ, ἡ, difficili & molesto sapore, saporis ingrati. δυσχυλία, deterior sapore, Theoph. l. 3. de caus. plant.

Δ υσχὴς, ὁ, ἡ, insipidus, malè sapidus.

Δ υσωδης, claudicans.

Δ υσωδία, difficultas regionis aut locorum, συνοχωρία. αἱ δυσωδίαι, salebræ & loca confragosa. apud Artianum 6.

Δ υσωδὴς, qui difficilè separatur.

Δ υσωδὴς, ὁ, ἡ, putridus, graue olens, virus respiens, pernisus, fœtidus, virus olens, fœdum reddens odorem. δυσώδης τόπος, auster fœtidi halitus causa. δυσωδέστερος ὁ νότος, graue olentem & aeram spiritum ructantes.

Δ υσωδία, malus odor, fœtor, grauecolentia halitus, Plin. odor gratus, grauis halitus.

Δ υσωδιᾶν, morosum esse in emendo, & nolle tantum dare quàm petitur: sed ad alios venditores subinde se conferre, vt ἴδιος ematur, in Epig.

Δ υσωμοσία, tenaciter mercor illiberali adiectione pretij. Arcan. l. 8. ᾧ ὅτε οἱ πραπλεῖτες ἐν τῷ πάνυ ἐμπορίῳ, ἐπεὶ ἂν τὸν σκοῦλον πλέῃ τὸν ἐν τῷ ἀγορᾷ ὠνίου, πλεονάζοντα πλειωγρᾶ δύσωμος, ὁ, ἡ, difficilis emptor, Pollux l. 3.

Δ υσωνέω, ὁ, ἡ, inominatus Horat. malus, infaustus, infamis, alii nominis, execrandus, detestabilis. Iliad. Ζ. δυσώνυμοι ὑῖες σοῦ, κακόδαιμον. Sophocl. κακὸν δυσώνυμον ἄγος, id est, δυσφημον ὄνομα ἔχων δυσώνυμος etiam, exponitur δ τὸ ὄνομα ἔχων δὲ οἱ αὐτοματα δίζυγα ἐστιν ἁβὰτ τὸ μὲν ἕτερα ἔχειν κακὸν αὐτὸν, κλεπτὰ δυσώνυμος ὁ ἐπιλοιπός.

Δ υσωπέομαι, αἰσχύνομαι, αἰσχύνω, pudore vehementer afficior, ὀκνέομαι pudore contusus sum, vereor, sum fusipiciosus, me pudet, auerfor, reiicio, sum auersus, præ verecundia oculos arcto, seu attollere non audeo, σεβόμαι, repudio, hæreo, fugor, restito, reuerentiam habeo, turpiter metuo, vereconor, irascor. Nam hoc vultu ostendimus, qui veluti speculi animi. Veteres pro fusipicere tantum vsurpabant, sicut ato, in Phædro. Basilius, ἐπὶ τῇ φοσσῦπατοι ἐλθὼν, ἀλλὰ δυσωπήσας ἀπὸ τῆς φοσσέως, id est, αἰσχύνθεις. Pro pudore vehementer affici ᾧ ἐπιτίθεσθαι, Plutarch. κεἰ δυσωπίας, ὑσῤῥολὴ ὁ τὸ αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι. Demosth. quarto τῷ ἐξ φιλίας. Καὶ ἐδὺ εἰς τὸ δ᾽ ἀδυσώπητον ὑμῖς ὀφθῆναι, ἀλλὰ δυσωπήσαι, sed pudore confusus sum. Pro visum perstringere, Hlutarch. δυσωπεῖσθαι δ᾽ ἐμοὶ ποιεῖ τὸν λαμπρότητα. Dicitur etiam δυσωπεῖσθαι αὐτὸ τὸ σῶμα. Et pro hærere, fusipicere, restito, Xenoph. in 2. δὲ ἀμνημ. Καὶ τῷ ζῶν δ᾽ οὐ τὰ μὲν χαρὰ δὲ καὶ ἀγάθημα, μὴ δὲ ἔνια δυσωπούμενα, ἐμοὶ τὰ ἐπιθυμίας τὰ φαγὼν ἀφῆκα, ἀφεῖς τὰ δὲ λυπεῖ, ἀλύσκεται. Chrysostom. Ὁ ὃ ἰδιώτης δυσωπεῖται πρὸς ἡδονὴν τοῦτος, ἀλλὰ ὁ πλοῦτος δὲ κἀκεῖνο τὸ ἀκαταγώνιστον ἀφροντιστεῖν δυσωπούμενος ἐστ exoror & animo flector. Constituitur cum accusatiuo. διὰ πολλὰ μὲν δυσωπεῖται τὸν μισανθρωπίαν, ob nomen perhorrescit tyrannidem, Plutarchus in Solone. τὸ δυσωπούμενον, verecundia. Pollux 2. δυσωπεῖσθαι, τὸ ὑποπτεύειν τὸ ἐπαίδεσθαι.

Δ υσωπέω, ὦσα, ὦσω, exoro, placo, dutè loquor, flecto, persuadeo, quod & κατὰ δυσωπεῖ dicitur. Synesius, ὡς ἐπὶ τοῦτο ἐμὲ χρὴ σοὶ λέγειν τῷ ἐδιώτῃ τὸ δυσωπεῖν ἢ ὄχι. Basil. us Gregorio, Καὶ τοῦτο ἐνίοις αὐτοῖς ἢ ἀγανακτῶν ὑπεδέξατο ἀδιαλείπτως ἡμῖν τῶν σημειῶν φεύγειν, ὁ δυσωπῶν ἐμὲ, πᾶσι τοῖς ὑφ᾽ ἡμῶν ἐκμηχανωμένοις ἢ πειθόμενος ἐπιδείκνυμι, oratum misimus & exoratum veneramur vestram grauitatem, Translata est significatio à more eorum qui pudore impediuntur quominus negent quod rogantur. Quare etiam αἰδεῖν ἐπιτρέπων ponitur, ὁ καταμηδιῶν, pudore afficio. Plutarchus in Homero, ὁ ἢ διομήδης σωφρὼν ἀξιώσας τὸ βασιλέως ὄνειδος, τῶν ἑταίρων τοὺς ἀγαμέμνονα, ὡς ὑπὸ φιλαρχίας συμβαλόντα φεύγειν, ἡ αὐτὸν δυσωπήσαντας μηχανῆ αὖθις εἰ βέλεται μάχεσθαι. Dicitur etiam δυσκαν pro hæreo & hesitabundè aspicio. Xenophon in tertio Κύρου παιδ. πρὸς θεὸν ἔφη μὴ πάνυ δύσκολον ἡμῖν εἶναι ἡμῖν ὁν πάντ᾽ αὖξειν τοῦ πάνυ βλιττεῖν ἐπεὶ ἢ ὁ γλαῦκος δυσωπεῖται, ὡς εἰ τῷ σκοπὸν ὑπόθες αἴγυπτε. Ponitur & pro suspicor & vereor, vt δυσωπούμαι. Halicarnasseus in vita Lysiæ, Ἐπὶ ἢ μισθίων ἀδικῶν μοθῆ ἀφορᾷ τὸν ὁ τὰ ἄλλως χαρακτὴρ ἔχων δυσωπεῖν ἡ ὑποπτεύειν μὴ ὑπ᾽ τὸ λόγου ἕλκε. Est & visum præstingo, horribili specie terreo, male inspicio, grauiter inspicio, tristitiam vultus præ me fero. δυσωπῶν τὸ θεὸν, Deum exoro, Basilius. Plutarchus in Lycurgo, ὥσπαπε δυσωπῶντα τῶν ὄψιν ἡ αἰσχύνης πλῆθος, id est, aquæ à quibus visus abhorret. Idem in Fabio, κινήσας τῷ συμμάχων ἡ πᾶς ἴσως ἀφοβος εἰσὶν γε ἡ δυσωπεῖ, defectiones vrbium clementibus colloquiis sedans & fopiens. τὸ δυσωπεῖν, pudor.

Δ υσώπησις, εως, ὁ, placatio.

Δ υσωπία, ὁ, vitiosus pudor, immodica verecundia, inutile & pernitiosum silentium. πλάτταρχος ὡς ὁ τῶν κατηφείαν ὀφλίσκοντα λύσεῖν κάτω δεδίπλευν πουδοῦσι ὥστε τῶν αἰχμαλωτίλαι μέχρι τῷ μηδὲ ἀπτολέπειν τοῖς ἀναῤῥῶσι δυσωπίαν ἀνώνυμον. Dicitur etiam difficultas aliquid certò comprehendēdi, recurrente semper addubitatione, vt eueuit in rebus dubiis. Philo de mundo, τοὺς δυσωπίας οὐκ ἐᾷ τὰς ἀσυλλογίστους ἐνίοτο τοὺς ἀπὸ τῆς φαντασίας λέγειν, &c. id est, quasi si cui effugere propositum est identidē recurrantes huius quæstionis difficultates dicat, &c. pro vehementi oris confusione. Plutarch. ὃς ὁ τῶν κατηφείαν ὀφλίσκοντα λύσεῖν κάτω δεδίπλευν πουδοῦσι, ὥστε τῶν αἰχμαλωτίλαι μέχρι τῷ μηδὲ ἀπτολέπειν τοῖς ἀναῤῥῶσι δυσωπίαν ἀνώνυμον.

Δ υσωπιάς, ὰδος, ὁ, grauis, acerbus, durus.

Δ υσωπικὸς, grauiter, durè, acerbè, Aristoph. Pro suspicioſè. Eius Comment. in Pluto, in illum versum, Οὐ γὰρ μὲ τυφλὸν ἐς, γε φανεῖ ὄντα γ᾽ ἐμοὶ, ὑπαρῶ ὃ ἄλλα χαρίεντας ἡ δυσωπικὸς.

Δ υσωρέω, ὦσα, ὦσω, ἡκα, difficuler custodio, duram noctem ago, insomnem noctem ac sollicitam ago, vel malam horam ago, κακοπαθῶ φυλάττων. δυσωρέσταμαι πᾶσι μᾶλλα, noctumam & laboriosam agent otium custodiam. vide Ὠρέω.

Δ υσωχεῖν, indignari. δυσωχεῖν.

Δ ύτης, vrinator, natator, ὑφυφὴν, vel βύτης καλυμβητὴς, Bud. Com. Herodot. in Vrania, ὁ ὑτης τῆς τῶν αἰχμάτων ἀρετῆς.

Δ υτικὸς, ὸν, ὁ, occidentalis, vt ὑτικὸς ὠκεῖαν, apud Alex. Aphr. Aristot. vocat ὑτικὴ ζόα, quæ demergi in aquam solent.

Δ υτοβόρος, ὁ, ἡ, noxius.

Δύο, Attice pro δ᾽ ὑο, duo. Hesio. ἐπὶ δύω, ἡ μᾶλλον ὀκτὼ σὺν ἐννέα.

Δύω, & εἰσ᾽ δύω, & δύω, ω, ὑσω, ὑσομαι, ingredior, demitto, demergo, cingo, circundo. Item occido, Hesiod. αὐτὰρ ὑπεὶκα δύῃ, vbi occiderit, sol videlicet. ἄσσα δ᾽ ὑσουσι τὸ φέγγος αὐγῆς, scilicet occident. sol videlicet. ἄσσα δ᾽ ὑσουσι τὸ φέγγος αὐγῆς, scilicet ἄλλα

& pro δόμος, Hesiod. τάϊ κρύσια δῶ. χαλκοδαπὲς δῶ, id est, ærea domus.

δωδέκας, duodecim. Odyss. ξ. δωδέκα δ' ἐκ πάντα ἀρίηλα. Sic Aristotel. de mundo, διηρημένῳ δ' εἰς δώδεκα ζωδίων χῶρας.

δωδεκάβοιος, ος, ον, duodecim boum pretium valens.

δωδεκάδακτυλον, τό, intestinum statim ex pyloro exortum, quod Galen. etiam ἔκφυτον vocat, & δωδεκαδάκτυλον ἔκφυτον, Herophil. proprie sonat duodecim digitos habens.

δωδεκάδαρχος, ος, qui duodecim præfectus est, duodenarius præfectus.

δωδεκάδαρχοι, duodenarii, qui duodecim præsunt, Xenoph.

δωδεκάδεθλος, ος, ον, sacrificia, quæ duodecim animalibus constabant, sicut τριέθλους, quæ tribus, Hesych.

δωδεκάεθλος, ος, ον, in Epigrammat. duodecim palmorum: δίσκος enim idem quod παλαιστιαῖος. sic apud Homerum Iliad. 4. τὸν οὔτε κε καλὸν ἐκκαυλιχίσσασθαι πορύσσει.

δωδεκάεδρος, ος, ον, in duodenos situs sessilis. Plutarchus de Placit. ἐν τῷ δωδεκαέδρῳ, ait Pythagoram sensisse mundum factum.

δωδεκαετὴς, οῦς, ές, duodecim annos natus.

δωδεκαετία, ας, ἡ, duodecim annorum spatium. In Memnonis Eclogis, δωδεκαετίας δὲ τὰ ὠνὰ περιφέρειν διαπεφοίτησε, vtitur & Cleomedes libro primo.

δωδεκάθεος, herba à duodecim diis maioribus dicta.

δωδεκάθεον, medicamentum, cuius meminit Ægin. inter antidota compositum ex duodecim rebus: Apud Actium autem & alios δωδεκάθεον dicitur de sale quodam æmulis speciebus composito: est & herbæ nomen sic appellatæ quod omnium deorum maiestatem commendet.

δωδεκάθεοι, di maiores dicuntur, nempe Iupiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerua, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus; qui & dij maiorum gentium vocantur.

δωδεκάκωλος, duodecies.

δωδεκάκρουνος, ος, ὁ, ἡ, habens duodecim fistulas & scaturigines. Athenienses fontem eo nomine appellant, quòd δώδεκα κρουνοὶ dixere, & κρουνίζειν. (annus.

δωδεκάμηνος, ος, ὁ, ἡ, duodecim mensium. δωδεκάμηνον χρόνον, id est,

δωδεκατεχνία, ας, ἡ, duodecim artium, versutus. δωδεκατεχνὰς χρὴ πόριν, vt dicta est Cyrene famosum scortum διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. Suid. δωδεκατεχνίτου dictum ait, ὅτι τῶν τυδαίων, ἢ πολιτικῶν ἦν τὰ χαρίσματα.

δωδεκάμετρος, ον, in duodecim partes diuisus, in Epigramm.

δωδεκάπηχυς, ος, ον, duodecim cubitorum, Theophr.

δωδεκάπους, duodecim pedum. δωδεκάποδος vero ἐλαιοπώλης συκέαι ἢ σκιαί dicebant. ὅταν γὴ, inquit Hesych. σωσιπάτρης ὅτι ἀπὸ τοῦ πάτου ἤρξεν τὸ σωζειν ὄντος δωδεκάποδος. ὡς νῦν ὠρῶν ὡσῶν ἀναπλέει. constat tamen velut hora præstituta cœnis, δεῖπνος σκιά, vt adnotat Suid. & testis Aristophan. in Concionatr. inquiens, ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ, ὅταν τὸ δεῖπνόν τὸ σωζόμενον, λύσαμαι χαιρὼν ἐπὶ δεῖπνον. Nam veteres umbris notabant horas dici. Lucian. ob id in Gallo dixit, Χαιρεκράτης ἀπὸ σπυρίδων ὁπόσα πόδια τὸ σωζόμενόν ἐστιν.

δωδεκάπτυχος σφαῖρα, Plato in Phædro, ex duodecim coriis confecta.

δωδεκατὴ διάθεσις, die ab interitu duodecimo sepelitur, Plato de Republ.

δωδέκατος, festum quoddam Athenis. quod & χόες vocabant.

δωδεκατημόριον, ου, τό, duodecima pars. δωδεκατημόριον τῆς ὅλης, pro vncia, Plato de Legibus.

δωδέκατος, duodecimus, tliad. α.

δωδεκάφυλλος, duodecim foliorum. δωδεκάφυλλα ῥόδια, rosæ quib. duodena folia insunt.

δωδεκάφυλος, ον, duodecim tribus, capite vigesimosexto, Actorum Apostolorum.

δωδεκέτης, duodecim annorum.

δωδεκὰς, Hesych. est χοεὶς, congius.

δωδεκεὶς, ίδος, ἡ, sacrificium ex duodecim animalibus.

Δωδωναῖος, ου, ὁ, Iupiter in Dodone regione Hiperboreorum cultus. δωδωναῖος δρυὸς κληρόεσσα, Nazanzen. δωδωναῖον χαλκεῖον, æs Dodoneum. Suid. δῆτα ἐξ μικροτερομόνων. Pollux libro sexto, τὸ ἐν δωδώνῃ χαλκεῖον in loquaces vsitatum, qui ita ftreperi, vt Tot pariter pelues, tot tinnitabula credas pulsari, vt dixit Iuuenalis.

Δωδώνη, ης, ἡ, Dodona, fylua Epiri, & vrbs. Homerus Iliad. β. οἱ ἔκεα δωδώνδε θεοπρόπιον ἱερεύουσι, &c. vbi Interpres, ἐξεβδὰν χαμάδι δὲ ὑδρεῖον ἐνθεῖσαι ἱερὸν δύος, ὕδωρ τὸ ἐκ τῆ δρυὸς μαντικὸν τῷ δωδώνῃ δύο.

Δωδωνίδες ἱέρειαι, Dodonæ sacerdotes, Herodot.

δῶη, pro δῷ, dederit, Odyss. ξ. οἱ τ' ἔδυ χαίρε δίκαιος, ἐμοὶ σφιν ζῷός τε δόλος τε. Hesiod. ὄφρ' ἔκατι μάχης δύσις, χάρις τοῦ ἄνδρα. Et δόῃσι pro eodem. Iliad. α. εἰ δέ κε καὶ μὴ ἄνδρα, ἢ νῦν δώσει, ἢ μὴ δόῃσι, ἢ μὴ δόσῃσιν.

δώλιον, pro δῶμα darem. per ectasin.

δώλιος, pro δῶρος, Sophocl. δώλιον κάπνα δόξειν ἐπικαλεῖσθαι χθονός.

δωνάκισεις, Hesych. οἱ ἐκτόποις ὑστραι. videtur ῥοῦαι legi quasi seu familiari domestici, Doricè pro δωλοδόμοις.

Δωλωνία, & Δωλώνιον, antiquè, clancularia & nocturna cædes.

δῶμα, ατος, τὸ, domus, structura, cubiculum, tectum, pro δῶμα, tectum planum, vt in Palæstina. Matth. 10. Prædicare in tectis, ἐπὶ δωμάτων. Romanis solaria & meniana tecta plaudicuntur, non culminata, quæ transuersis trabibus sustentantur. Hieronymus annotat δῶμα esse quod Latine tectum dicitur, id est, excelsus & secretus locus, capite vigesimo. Frouerb. Solomonis, Melius est sedere in angulo domatis, quàm cum muliere litigiosa in domo communi. capite decimo, Actorum Apostolorum, ἐπὶ τὸ δῶμα ἀνέβη, ascendit superiora domus: aliàs exponit tecti solarium. & capite Dan. δῶμα τὰ, μνημεῖα, vel tecta, siue solaria.

δωμάτιον, ου, τὸ, thalamus, domicilium, cubiculum, Nazanzen. epistol. ὑπερῷα καὶ δωμάτια.

δωμάω, ῶ, ἄσω, extruo, ædifico. Libro tertio Epigrammat. τὴν ἀγορὰν δώμασιν. & libro secundo corundem, τοῦτ' ἐπικαλέσαι ἐν μετάλλοις, condere & strue re.

δώματος, ædificium, οἰκοδόμημα, καθίδρυμα.

Δωμάτιος, ος, ον, ædificator.

δωμάτιον, τὸ, apparatus, κατασκεύη.

δωμεῖν, demus, Iliad. ι. ἢ ὅσα δ' ἀγὴ ἀλλάλοισι πέλεται τὰ δόμεν ἠμὲν καὶ ἀπουρᾶσαι.

δώμεσσι, Spleni, Macedonibus.

δωρεὰ, ᾶς, ἡ, donum gratia, dos, largitio. βασιλεὺς δωρεὰς πέμπει, τετραπαιπαιμόσιος πυκὰ μεδέων ἐν, quum rex missilet quatuorlia medimnorum frumenti. Plutarch. Nazanzen. τὸ ἐξ ἀρχῆς δωρεὰν ἀρίστως τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπονημένοις, quàm gratissimis conferre, τὸ πλῆθος ἐκ τῶν δωρεῶν, dono. Matth. capite decimo, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε, dono accepistis, dono date. οὐκ ἔδοσεν δωρεὰν Demosthen. Idem, ἔδωκαν δωρεὰν τὰ λυτρικὰ δωρεὰ ἐφοίτησεν, Idem, gratis habeo collectam. δωρεὰς ὑπὸ μεγαλοφρόνως, plus simo donatiuo eos proseruare, Herodian. δωρεὰν, gr. dono gratuito, frustra, Aristotel. 2. Oeconom. πρίαμαι δωρεὰν ἢ ἀπὸ τοῦ δήμου.

δωρήμαμαι, σομαι, σάμην, dono, largior, elargior, χαρίζομαι, donero, siue munero, dono do. Datiu. vel Accusiungitur. Ace Actiua dixit Hesiod. ὅθεν οἱ δόσαμεν, donum dederunt δωρήσθαι, donarus sum. Sophocl. in Aiace, ὃ δὲ τῷ σῷ οἱ ἔδωκε ζώσαν σεμνὸν, &c. balteo districtus, quem ab hoc ceperat. Plato in epistol. μαγίοις κεχρῆσθαι τοῖς αὐτοῖς ἃ δήλους ἐστὲ, videris humanè ipsis esse vsus, ac muneribus prouentus. Ἵππον ἐδωρήσατο, equum dedit, Plutarchus in Fabio. in Othone, ἐδωρήσατο δὲ ἑκατὸν καὶ εἴκοσι μυριάσι δραχμῶν, largitione in omnes vsus viritim nummis mille. δωρήσασθαι τινὰ, hæc tibi dono do, Herodot. & Pausiæ, ἐδωρήσατο ἄρα αὐτὸν, Sophocl. sum donatus & accepi, ἐδεξάμενος δωρεὰν τὰ ἐμὰ, Euripid. δωρεῖσθαι χειρόνοιαν, donant auaritiam. in grammat. Plato in Timæo, ὧν ἐν ὑποφαίνεται φιλοσοφίας, ἃ μόλις ἀγαθοὶ δαίμονες ἐδωρήσαντο. Cicero, Quibus ex rebus philosophiam adepti sumus, o bono nullum optabilius, nullum præstantius neque dis est mortalium generi deorum conceſſu atque munere quæ dabitur.

δώρημα, ατος, τὸ, donum. Aristophan. πρὸς ἀνθρώπους τι θεοῦ δώρημα. Aristotel. τὸ δὲ ἀμοιρεῖν θεῶν δώρημα.

δωρησαπαῖς, ῆδος, ἡ, munificus.

δωρητὸς, ὸν, ὸς, muneribus placabilis seu corruptus.

δωρεύειν, niuari: ductum à Spartanis puellis, quæ quum lutarent aut exercerentur, veste pellucida tegebantur, vt rè totum corpus transpararet. διὰ τὸ εἶδος ἐπὶ δωρεᾶς χεῖσθαι.

Δωριακὸς, ὸν, Doriacus, Doricus, Thucyd.

Δωριεὺς, ῆος, ὁ, Dorienſis.

Δωρίζειν, Dorico modo canere.

Δωρικὴ, armatura genus.

Δώριον, ου, τὸ, Dorium, cantilena ad virtutem incitans. Item tumen cuitatis.

Δώριος, Doricus. Δώριος ἁρμονία, Dorica harmonia, cuius pro ſt, τὸ σεμνὸν, Lucian. δώριον μέλος, in Epigrammat. δώριος δὲ, Dorius tonus, Plutarchus de Muſica. Δώριος, Doricus odus, harmoniæ genus temperatum. Suid. πᾶσι ἡ προφὴ ἐμφατικὴ μεγέθει τινὰ ἐν ἀξιωματικοῖς καὶ κεκραμένοις διὰ πνεύματος ἐν τῷ πλοῦτον ἐπικαίνουσι, καὶ ἁλὸς μέσιον ἐν μετακιὰ ἐ δωρίου τοῦ ἐν τῷ ἀκούειν. ἡρμοσμένοις, & parcitia, λέγει δ' ὁμοίως διὰ ἐν ὁμοίοις.

Δωρίσκος, ου, ὁ, proprium nomen fœminæ. vide Etymolog.

Δωρισὶς, ίδος, ἡ, Doris regio. δωρὶς εἶπαι dicitur pseudoanchuse echion, vt auth. Plin. libro vigesimosecundo, capite gesimo. At echion siue Alcibiadion vel alcilion etiam Pamphileta vocari tradit δωρὶς, quo modo legendum apud Theocrit. libro quarto, capite de Echio, vbi falsò scriptum δωρίδα. Dorieus ager, lingua Dorica. Est & nymphæ nomen, ex Oceani & vxoris Nerei, Hesiod. in Theog. δωρὶς, aut διὰ τὸ ἐν ἐλαττόνεσσι καὶ ἐν ἀγαθοῖσι δωρίζειν δεῖν, vestis Dei, Hercu-

Herodot. δωρὶς ἁλτὴ, Dorica pyxis, Theocritus. Et δωρὶς ecclesipta Suetonio, cultet doricus emi cerandis excoriandisque victimis accommodus, Euripid. in Electra, ὃ δ' ἀκέστω δωρὶς ἀφῆκε χερί.

Δωρὶς, Doricè. ἡ δωριστὶ ἁρμονία, Dorica harmonia, Aristotel. 8. Polit. δωριστὶ ζῆν, Doricè vivere, pro sobriè, Plato epistola septima. Idem in Lachete, ὧν ἆρα που καὶ τὸ σὸν λογον δωριστὶ ἡρμόσθαι γῶ τε καὶ σὺ, ἀλλ' ἐκ τοῦ δ' ὑρᾶν συμφωνεῖ ἡμῖν τοὺς λόγους, Dorica harmonia, concors est & temperata inter Lydium & Phrygium modum. Vide δώριος. Δωριστὶ pro δωρηδὸν. Aristophan. τὼν δωριστὶ μόνων ἁρμονίαν ἁρμοττόντων θοιμὶ τὼν λύρᾳ, ἁπλῶς δ' ὃν ἐν ἁπλοῖς λεγέιν. Nã Aristophanes in Equitibus iocatur in Cleonem, quòd nullam aliam musicam discere potuerit quàm Doricam, videliceet alludens ad notissimas harmoniarũ species, Doricam, Lydiam, Phrygiam, & Bœotiean: in quo ipsum vt δωρηδὸν caxat, inquiens, ἐᾶν κ' ἀνωάτᾳ κιθῶν ἢ μὺ δωριστὶ, oportebat autem dicere δωρηδὸν, sed ὡς δ' ὡρηδὸν, id est, fordes munerumque corruptionem. vide δωρηδοκοπία. fine & δωρικὴ μοῦσα, de munerum auidis.

Δωρο-γνώμων, dominortus, princeps corruptè iudicans, Hesiodus.

Δωρο-δοκία, crimen iudiciũmque ob fordes munerumque corruptelam, in eos qui se largitione corrumpi sinebant in administratione reipublicæ. dicebatur & δωρηδοκία, δικάσασις ἢ ἀρὰν δίκασις, Thucyd. ἢ δῶρων γνῶσις. vide Suid.

Δωρο-δόκημα, muneribus allicior, corrumpor largitionibus. Item δικαίωμα, accipio munera corrumpentia & sordida. Demosthen. οὐδὲ τ' ἀδῶρα σεισθ. Οὔτω δ' χρῆμα τὸ γνῶσι τοῦ τοῦτο, ἢ μέγα τ' ἀδίκημα ἢ ἀδίκασιν· ὅτι δ ταῦθ' ἁπλῶς δίδόμενα δικάσασι, ἢ ἁμαρτὶ ἔχοντι ἀπόντων τούτων ἅπαν, πολλαχῶν μὴ ἐγὼ γ' ἴσως ἄλλον οὐδὲν οἶμαι εἶ πάντ. Et Dinarchus contra Demosthenem, ὠρηδοκεῖν φησὶν vocat, quod sordidè acceptum est. δωρηδοκεῖ ὑπὲρ ἀρχῆς, manifestè deprehenditur corruptus esse, Demosth. Iudæus in Pandect. δωρηδοκεῖν φησὶ ἢ κατηγορεῖν φησὶ πολλὰ ἢ ἀπὸ, id est, multa sordidè & ambitiosè administrantes. τὸ ὠρηδοκεῖν τε σὺ, quæ muneribus corruptus fecisti, Æschines, ὠρηδοκεῖσθαι ἢ διαφθειρόμενον ὑπὸ χρήματ, Demosthen. id est, recipientium munera, &c. δῶρηδόκησε κυμέρνων πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit, Herodot. sic Æschines alicubi δωρηδοκεῖ ἀδῶρ σοῦ, Demosthen. δῶρ ὠρηδόκητα ταῦτα, ac sordidis corrupti muneribus fecerunt, Idem.

Δωρο-δόκημα, ατος, τὸ, susceptio & do munera in corruptionem, corrumpo muneribus. δωρηδοκῶ pro δῶρα λαμβάνω, Demosth. in Orat. τοῦ ἀδῶρ ὠρηδοκῶ. Οἱ δωρηδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες, δικαίων, pro δικαίζων, quod & κατὰ δωρηδοκεῖ dicitur, id est, corrumpo fordidis muneribus. Lactius in Xenocrat. τὸν ὑφ' ὧν ἐπὶ δωρηδοκήσεσιν ὁ φίλιππος, ἡμὶ ἢ μισθοῖ λόγῳ ἐπαναγέτο δίκ τας δικαστὰς, ας ἐδωρηδόκησεν, per largitiones quibus corruperunt illos, Æschin. Item, δωρηδοκεῖ exponit, μισθοφορεῖ, χρηματίζομαι, πραξέμενος, ἐφρύκασε, κερδαίνω, μισθαίνω.

Δωρο-δόκημα, ατος, τὸ, corruptio, fordes, fordidum munus, merces. μισθὸν τοῖς δωρηδόκημα, Demosthenis corruptela, id est, munus fordidum per quod ipse corruptus erat, Æschin. Et Dinarchus contra Dem. vocat δικὴ δωρηδοκημάτων χρυσίον, per corruptionem acceptum.

Δωρο-δόκος, ὁ, ἡ, ον, tam est munertun acceptio, quàm ipsa largitio in corruptionem judicis, teste Ammonio. Item accusatio contra corruptos magistratus, iudicéque nummarios & fordidos, apud Lysiam. Sic Vlpianus, Si per gratiam aut fordes magistratus ius non dixerit. Æschines, τῶν ἐπὶ τῇ στεφάνῃ δωρηδόκων· δωρηδοκεῖν δ' ὠρηδόκημα ἐδῶρ συμέσχων, Plutarchus in Orhone. interpres vertit, corruptibiles sociorum pecuniæ. Interpres Thucydidis annotat ob dorodociam si quis deprehensus fuisset, mulctatum fuisse.

Δωρο-δοκεῖ, vide δωρεῖ.

Δωρο-δόκης, ου, ὁ, quæstui & muneribus inhians, corrumpens & corruptus muneribus, fordidus. δωρηδόκαις ἀφῆμασι, nummariis rebus & fordidis, Aristophan. Cicer. orat. in L. Pisonem. cùius mens oppressa est præmio, lingua astricta mercede.

Δωρο-δοκίς, exponitur capite 33. Ecclesiastici, munera pratu offerre. δεῖ ὠρηδοκημάτων εἰς μικκιλὸ τ' ἐκφυγῆς, libro tertio Machab. 1. muneribus corrupti molientæ fugæ gratia.

Δωρο-λάπης, ου, ὁ, munerum susceptor, auarus.

Δῶρον, ου, τὸ, donum. Plato tertio Polit. δῶρα θεοῖς πέμπει ἢ ἀφίδιος βασιλέας. Sic Ouid. Munera (credo mihi) capitunt hominésque deósque: Placatur donis Iupiter ipse datis. Et Euripid. in Medea, πείθειν, δῶρα δ' ἀγαθὸ λόγου χωρεῖ ἢ κεἰσαναμύθων λύπαν ἔχοντι. Item apud veteres palmus minor qui & quaternùm digitorum, id est, πυγμὴν. Vnde δικαιδώρῳ ἡμέᾳ, apud Hesiod. pro eurru decem palmorum. Nicander. in Ther. de Basilisco. ὃπὶ πῆα δ' ὀλοὸς φέρεται μικὸς τε κ' ἰδωλ. Vitruuius libro secundo, capite tertio, fiunt autem laterum genera tria: vnum quod Græcè διδώρον appellatur, id est, quo nostri vtuntur, longũ pede, latum semipede: cæteris duobus Græcorum ædificia struuntur. Ex his vnum pentadoron, alterum tetradoron dicitur. Doron autem Græci appellant palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem semper geritur per manus palmum, &c. Plinius libro 35. capite decimoquarto, de lateribus loquens, Cenera eorum tria, Didoron quo vtimur, longum sesquipede, latum pede, alterum tetradorum. Tertium pentadorum. Græci enim antiqui doron palmũ vocabant, & ideo dora muneri, quia mani darentur. Ergo à quatuor & quinque palmis, prout sunt, nominantur. Item rami in cornibus ceruorum δῶρα dicuntur, vulgò andouillers. Hinc apud Homerum Iliad. 4. τὸ πέμπε δὲ πεφαλὴς ἐκαρφιδιὰ δῶρα πορέκειν. vide Κάπρος. δῶρον διάτρε, actio ambitus, Plutarchus in Per icle. δίδωμι δῶρα, Thucydid. δίδωμι δῶρα Sophoc.

Δωρο-ξενία, est quum quis peregrinitatis accusatus, & dona offerens calumnias deuitat & effugit. Aristotel. de Athenien. republica loquens, εἰσὶ ἢ γραφαὶ ταύτῃ· αἰῶν δὲ ἀδῆσασις τὸ θέτειν ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἀπὸ τοῦ δῶρα δίδ Κάπρου ἢ συκοφαντίαν. vnde etiam δωροξενίας γραφὴν, & δίκην. Pollux libro tertio, κ' ἢ πρὸ πατέρα μαθόντων ξενίας γραφὴν, ἢ δωροξενίας, ἀπ' ἀπαθήσαν εἰσ' ἀκ δικάζοντας. Et lib. octauo, Δωροξενίας ἢ τὰ ξενίας κρεινούσῃ, δῶρα δίδ Κάπροφύσεν. vide Harpocr.

Δωροφόρος, ὁ, ἡ, doniferus. Item palam decoctor. Epitheton regis apud Hesiod. id est, iudicis. κυδάλιμ βασιλῆας δωροφάγους, sic enim iudices olim vocabantur, vt inquit Proclus interpr.

Δωροφορέω, largiri, donum conferre. Nazanzen. δωροφόρουν χρυσὸν ἢ σιδήρεα, μὴ βασιλεῖ, ἢ ὡς θεῷ, ἀλ' ἀπὸ τοῦ νικητ.

Δωροφορεῖα, ας, ἡ, munerum oblatio.

Δωροφόρος vocati sunt Mariandyni, ἀφ' ὧν ἢ δεσπολεωτὴν ἀφηγεῖσθαι τὸ πικρὸν ἢ ὠμὸν ἢ δεσποτικῆς, vide Athen. lib. 6.

Δωρόω, ῶμαι, Doricè pro δωρέομαι, donor.

Δάις, ἡ, datio, de Eit autem indeclinabile, vt scribit Constant. Lascar. Hesiod. ἢ δὲ ἀρὰ θ', ἅτ' ἐπ' ἢ καὶ θνητὸν ἀνθρώπων ἀτίεται.

Δάν, pro δέ, det. Homer. Iliad. ἀχλὺν πὰρ ἀμ' ἢ κὲ πὰν ἔχειέ οἱ ὄπ πόλιν, id est, ἀφ' ἧς μ, dederit.

Δαπάτης, intaustus, καὶ ἀδηδόνα, malorum seu dirorum datrix.

Δαπάτιος, multatus, qui luit pœnas, plexus, ἐκδοτος τῇ δίκῃ, Suid. vel qui iudicio se permittit.

Δάστας, cognominatus fuit Antiochus, ex Macedonum regibus quidam, quòd multa promitteret, pauca impleret: quasi da turus.

Δαστὴρ, Hesych. πρεδιτή.

Δαστὴρ, ῆρος, ὁ, dator. Hesiod. δ' ἀστὴρ ὑφ' τε ἔδωκεν, pro ἔδοσεν, Atticè, vt inquit interpres. Et ἔδοστὸ pro ἔδωκε. Idem Hesiodus in Theogonia, θεοὶ ἔδωκαν ἐκ ἐὼν, largitores bonorum.

Δασπιάζω, bona accipio, Herodot. apud Hesych. δῶρα πιάζει, ὁ δῶρα θεοσεβίζων.

Δαστὴν, ῆνος, ὁ, munus, & proprie quod consumitur, & non longo tempore seruatur, vt vinum, vestis. ἢ μὲν δαστὴν, dono dedit, Theocrit.

Δαστὸν πεδίον, Dorius campus, apud quem Amiaces habitarunt, Plutarchus in Problem.

Δαστήριον, receptaculum, χωρίον δικαστικὸν, Hesych.

Δάω, pro δέω, id est, dedidem, poeticè dicitur, vt σάω, pro σῶ. & δείω, pro δῶ, Gaza libro secundo Grammat.

Δαωτὲ, ὦ δῶτ, ci bus, τροφεῦ.

Δαωτῆρες, ὁ, dator. munificus, Homer. Odyss. ἀ' ἡμεῖα διὸς ὑὶ διάκτορε δῶτορ ἑῶν, δώτωρ, Suid.

Δάωται, pro δῶσι, Iliad. σ, εἰ δὲ καὶ ὧ δάωσι, id est, ἀφ' ἡμῶν, de, derint.

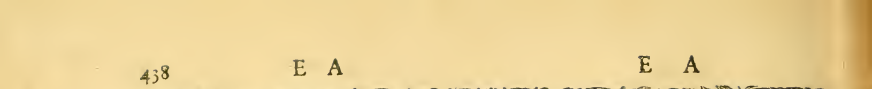

E

ΕΑΥΤΟΝΜΕΝΟΝ & declinatum, pronomen est tertiæ personæ αὐτου, id est, ipsum significans: ἑῳ τοντὸν ἀμῶν vero ἑαυτὸν, id est, seipsum. Encliticum est & tribus personis deficit. accusativus est. ἑός, ἑοῖ, ὑ, enim dicitur, modóque sine reciprocat. sumitur, modò reciprocè. περιμένω ἑ, se expectare, Plato de Republ.

Ἑᾷ, ἑᾷς, dolentis, Euripid. vnde ἕλεγος, Æsc. in Prometheo, ἀλυὸν δ' ἀμέλαν ἑᾷ πίνει εἰ, ἑῖ, εἶ ὑγιᾶ, ἱκεροσὸν, vbi ἑᾷ πόνικα κρεπτικὸν, vt Latini hę hei, & fere simile oh oh oh, apud Plaut. & apud Æschyl. ibid. ἰὼ ἰὼ ἑᾷ ἑᾷ.

Ἑᾶ, ἑᾶς, hæc, ἑκπαπικὸν ἑᾶ ἑᾶ ἑᾶ, stuporis Aduerbium siue Interiectio: vt capite primo, Euangel. Marci, ἑᾶ, τί ἡμῖν καὶ σοι; hę, quid nobis tecum? ab Imperatiuo ἑᾶ, id est, sine & dimitte. Aristophan. πρὸς δικαιοσύνην, ἑᾶ τὸν ὑπερπατ' ἐδίδου ἑ ὑρίωνα, id est, ah. Æschyl. in Prometh. ὑὰ ὑᾶ ὑᾶ ἑᾶ ἑᾶ

ἄρσει, τῷ, vernum, rosa.
ἄρσις, pelvis. Hesych. ἀφὴ, λαπὴ ἐκ, ἀφῆ κιον.
ἄσις, lætum reddidisti: ὅτι τῷ ἠδὲ σῷ ἔσπε ἐν διεφέρουσι, Etym.
ἄσῃ, Ionice, pro εἰσῃ, sunt. Odyss. οἷσί μοι ἄσῃ, qui mihi adsunt, ὑπάρχουσι.
ἄσκε, dimittebat, pro εἴα, ἰ. σιωπᾷσκε, Homer.
ἄται, sedent, pro ἵανται, Ionice, ἰκνέομαι ἕζομαι. Hom. Iliad. 3. οἳ δ' ὑμῶ ἕαται στῆ.
ἄτιον, omittendum est & dimittendum, finere oportet: ab ἐάω.
αὐτὸς, sui ipsius. ἑαυτοῦ, sibi ipsi, & ἑαυτὸν, se ipsum, semet. Pronomen compositum ab ἑ, id est, ὃς & αὐτὸς, ipse, & caret Nominatiuo. Inue nitur etiam in secunda persona. Isocrat. ἑαυτοῦ ἢ σωιεῖ ὑ σεις, ἑαυτοῦ, tibi conscius eris. Idem, ἃ πᾶς παισὶ πὶς ἑαυτῶ συμβουλεύσειας τοῦτος ἑ ἐμοὶ ἐν ἀξὶν. ἑαυτὸς φρονεῖν, mutua inuidia flagrare, Xenoph. φθονεῖσιτες ἑαυτὸς μισοῦσιν ὠλέκους. Idé, ἐκεῖνος ὁ ὁρῶσαι κρὸ ἑαυτοῦς, Ilæ te videntes propter se mœstum esse: vbi dici poterat, κρὸ ἐμοῦ ὁρᾶ αὐτὸς. Nam idem paulò post hoc modo scribit, ἐκεῖναι θ' ἃ ἀγανῶσουσι, ἀδὸ ἐμοῦ χάριτος σι αὐτὰς, sentientes & intelligentes te ipsis obiectaris, ipsis. Æschines, σῦ δὲ τοιὲ τὸ κακῶ ῥοῖν ἑαυτῷ φθονεῖ, inuidia intra sese. ἑαυτὸν ἄ ἐστι λέγων, melius quàm vnquam aliàs differens, Philostrat. ἑαυτὸς ἄ ἐστι ἀλαζὼν, illa scilicet eximia bonitate vicit. ἑαυτὸς ἐκρῶσας, se maximè superando. In Plurali ἑαυτοῦ, ἑαυτοῖς, ἑαυτοὺς, ἐφ' ἑαυτοῦ ῆσαν, residerunt lib. 2. Machab. cap. 10. ὅσοι ἑαυτοῖς, quantum in se fuit, Aristot. in Polit. ἑαυτοῦ ὁπλίτας χιλίας, mille armatis suorum populariũ, Thucydid. suũ corporis, ex suis. De prima persona etiam dicitur, ἑαυτὸν ὑπερφυᾶ παῖδας, &c. nos ipsos credebamus filios, &c. Plutarch. in Romulo. ἑαυτὸς φαῖνοιμ' ἂν γνώσεσι, nobis ipsis illuminemus lumen scientiæ, Nazian. τοῦτα μὲν ἐκεῖ ἑαυτὸν λέγοντά σοι, hæc abs te contra me dicta sunt, Lucian. Cb seruandum verò composita pronomina pro simplicibus, & simplicia pro compositis sæpe accipi, vt apud Demosth. ὡς ὀπεισὼν ἐν ἐμοὶ ἑαυτὸν πωεῖν, tanquam sibi ipsi quicquid libet, liceat. vbi pro ἐμοὶ ponitur. Gregor. ἐμοὶ οὐ τῶν τὸ ὃ ἐμοῦ μόνον ἐν αὐτὸς, ἀρκτὸν βελεῖται. Hic é diuerso relativum pro reciproco ponit. Aristot. 10. Ethicor. σωρηθέντα ἐξ ἑωυτὸν πας ἐξ ἧς ἀυτὸς, secundum se, pro καθ' ἑαυτὸ. Demost. ὠδὲ ἐσ' ἐν ἐν ἑαυτῷ καταμόνῳ ὠμῷ, nemo seiturus est, quis vestrum sibi gratia conulerit. vbi pro αὐτῷ, alioquin ἑαυτοῦ χρείαν est suo animo inclulgere atque obsequi. Idem alibi dixit ingratos Thebanos ἀχαρὶς, ἐξ μὲν ἑαυτὸς ἀγαθὸν τι ποιῶντας, μὰτ πρὸ ἐκεῖνος, ὑπὸ δικαιοῦντα. Sic & Latini loquuntur. Cicero in Caton. Hic Tito rarte suo Cæsore, qui proximus ante me fuerat, elapsus est. bi suo dixit pro eius. Et ad Lent. Virum enim excellentem c tibi deuinctum nonnihil suspicantem propter aliquorum opinionem suæ cupiditatis, te abs se alienatum retinuisti. ot huius obseruationis in vtraque lingua exempla sunt, vt perstitiosa Grammaticorum præceptio de reciprocis ac elatiuis mihi videatur. Sed & de his alio loco.

Ἐᾶ θη, coniunctum est: ἀ ἄπομαι. ἰάφθη. Hesych. ἐκᾶμφθη, ἐκλάθη.

Ἐᾶμαι, ἀσω, ἀθὴ, ἀμαι, ἀσθην, π. ἀσμαι, sino, patior, συγχωρῶ, permitto. ἐᾶ ἐγειν, omitto. Odyss. ἓξ, ἔτις ἓ τι μὴν ὄφελε, τὸ ἐᾶσαι, id est, ὑπὲρ ἐμοῦ ἐᾶσαι, id est, iussum faciet. Al. quando significat negletui habere, præmittere. Isocrat. αὐ τι ἃ ἐχὼν ὑ ἐζήτουν ἐᾶ ἐμοῦ τὸ ὑ ἐξεβρόμουν πεῖσαι, id est, neque populum iniuriam facere, neque iniuria ffici sinas. ἐᾶν χαίρειν, dimittere, Plato 2. de Republ. ἐᾶ σὺ δὲ ἐν τῷ τε secundo loco habeo, Plato de Legib. ἐᾶσον ἐίνα, omittere, Herodot. ἐᾶ πολλὰ ἐν, i. ἀρίσω. ἐᾶ σὺ τὸ ἐν τοῦτο ἐν ἐν τῷ ἐῶ, dissuadeo, chortor. ἐᾶ ἐᾶ σοιεῖν, Xenoph. Thucyd. libr. 1. κρίσθε τῶ πρὸ ἐμοῦ ἐᾶ ἐᾶν τε ὀργίζεσθε, Euripid. in Iphigen. ἐᾶ Αὐλιδ' ἐᾶ ἐᾶ ἐζέναι ἐκεῖν.

Ἐᾶν, τὸ, abs'ὲ Nominat. plur. bonorum. ἐᾶν πρες ἐᾶν, epithetum eorum. frequens. Homer. vide ἐᾶ.

Ἐᾶνὰ τῶ ἐᾶ, sine: sic enim Lacones & Syracusij ἐᾶ κῦ πλοιοκαμῶν interponunt, Etymol. Item ἐᾶκρο ἐ ἐᾶν, cum Accus. Aristoph. ἐᾶ ἐᾶκρο ἐᾶ μεῖ. κατὰ ἐᾶ ἐμ.

Ἐᾶκρο ἐ ἐᾶκαι. Hom. Iliad. χὸς δ' ἐᾶκαι αὐτὸ, id est, ὑ ἐᾶλλον, exierunt.

Ἐᾶκον, αὐτὸ τοῦ ἐᾶσαι, πλεοναστικῶ τοῦ β, λακαπικὸς ἐ συγκοπικοῦτος, Emmolog.

Ἐᾶναι, αὐτὸ τῶ ἐᾶται. vide Etym.

Ἐᾶλω, tinctus fum: ἐ βάπτω.

Ἑβδομος, ὁ ἑβδόμος, septimanus, septimo die aduenies. vt πρῖος, tertio. ἑβδομος ἦλθ, septimo die venit. ἑβδομᾶς ἔτεκε, septimo die peperit. ἑβδομαίος ἰδεῖν αὐδεῖν, eos septimo die disse, Lucian. ἑβδομᾶς πορεῖσθε, septimana febris, in Probl. Alexand.

Ἑβδομάς, ἡ, septenarius, septem dierũ, & numerus septenarius. ἀ γειν ἑβδομάδα, sabbati diem celebrare, lib. 2. Machab.

Ἑβδομαῖος, ὁ, septenarius, septimanus, Nazanz.

Ἑβδόματος, ὁ, septimus. Odyss. ἓξ ἑβδόματῃ ἐ αὖσαν.

Ἑβδομικὸς, ἡ, septuaginta.

Ἑβδομηκοντάετης, septuagies.

Ἑβδομηκοντούτης, ὁ, septuagenarius. & Ἑβδομηκοντοῦτος γυνὴ, Dion Coccei.

Ἑβδομηκοστὸς, ὁ, septuagesimus.

Ἑβδόμος, ὁ, septimus. ἑβδόμου ἐπὶ ἀνακάντων, talenta sex & semis, Bud. de Asse. ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, septima die, quæ erat sacra, Apollon. ἑβδόμου μὲν, September mensis, Plutar. in Numa. τὰ ἑβδόμῃ, i. die septimo post natum puerum, ei nomen imponebatur, vt adnotat Interp. Aristoph.

Ἑβένη, ebenus arbor, ὁ ἑβενῶ. Theophr. histor. lib. 4. cap. 5. de India loquens, ἰδίου ἢ ἡ ἑβένη τῆς χρόας τοιαύτης.

Ἑβένινος, ὁ, ebeninus.

Ἑβενῶς, ὁ, ἡ ἑβενῶ. Suid. ebenus siue ebenum teste Seruio Mauro, vel vt etiam scribitur, hebenus & hebenum, arbor est solius Indiæ vt voluit Virg. 12. Georg. inquiens, Sola India nigrũ Fert ebenum: sed Herodot. eam Æthiopiæ intelligi maluit, à quo non discedit Virgilius, omnem Æthiopiæ plagam Indiæ nomine complexus. Lucanus lib. 10. inquiens. Hebenus Mareotica vastos Non operit postes, etiam Ægyptiam videtur ostendisse. Dioscorides Æthiopicam nigram absque venarum discursibus, politi cornus læuore, densam, mordentis subastringentisque gustus, & dum suffitur odoratam neque fumosam, bonitate præstulit Indicæ. Hebenus cariem vetustatémque non sentit, vti nec cupressus, cedrus, lotos, buxũ, taxus, iuniperus, olcaster & olea. Spississima ex omni materie, ideo & grauissima iudicatur ebenus, & buxus, quarum neutra in aquis fluitat. Romæ eam Pompeius in triumpho Mithridatico ostendit, vt author Plin. apud quem Fabianus eam accendi negane, vti tamen odore iucundo, Dioscoridis authoritate fulti ex parte, coniunctur, ἐ δὲ, φησι, πεῖσθαι διὰ τὴν πυκνὴν ἀπάτησιν πυρὶ πεῖσθαι δύνασθαι. Lege si placet Dioscorid. lib. 1. cap. 130. Galen. in Simpl. Plin. lib. 12. cap. 4. Seru. in 2. Georg. & Theocrit. Edyl. 15.

Ἐβενίσκειν, dici à quibusdam τὸ ἀδίκαιον, refert Gorthæ. ex Dioscorid.

Ἐβέσατο, pro ἔβαινε, imperfect. à futuro poeticè factum, quo passim vtitur Homer. Item Hesiodus, ἐς δίφρον ἐβέσατο, currum conscendit.

Ἑβένος, Galeno, & Dioscoridi ἰβίσκος, Plinio hibiscum, quæ & ἀλθὲα, id est, althea vocatur & aristalthea, ab excellentiæ effectu: eadem & κρία κελάχη, cui folia vt cyclamino orbiculata, lanuginosa tamen, flos rosaceus, bicubitalis caulis, radix quæ lenta introrsus aloa. adi Dioscorid. libro tertio, capite 163.

Ἑβραΐζειν, loquor, siue viuo more Hebræorum.

Ἑβραϊκὸς, ὁ, ἡ, Hebraicus.

Ἑβραῖος, ὁ, ἡ, Hebræus.

Ἑβραϊς διάλεκτος, Hebraica lingua.

Ἑβραϊστὶ, Hebraicè.

Ἑβρος, ὁ, sonui, Iliad. σὺν δ' ἑβρος χαλκὸς, id est, ἦχος. Apollon. 1. Argon. ὡς δ' ἀπὸ πὸ ἑβρος ὕδωρ. Idem libro 2. proclamauit. ἑβρος δ' αὐτὸς πρὸς ἱρτοτέμψαν, id est, hortatus est: à verbo βοάω.

Ἕβρος, Ebrus, fluuius Thraciæ, è Rhodope monte ortus.

Ἐγανὸν ὕδωρ, gauisus fuit: à verbo γάνυμαι, Aristop. in Acharn.

Ἐγκέφαλος λίθος, lapis qui & γογγίτης dicitur, quia in Gange reperitur apud Lyciam. magnus est & viridis, igne non accenditur, sed expirationem bituminosam exhalat. Nicander in Ther. ὅμοτε δ' ἀζαλέῳ κρίνῃ ὑφέρπεται πόντῳ. Dioscoridis gagatè esse malè credidit Loniccrus. Vide Scholia Nicandri.

Ἔγγαιος, ὁ, ἡ, ὁ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Ἔγγαιος, ὁ ὑγρὸς, ὡς ὑπὸ σπόγγος τὰ δ' ἀμέλγει πάντα ἐγγαῖα ἔλαι: ὑγρὸν etiam est, quod in terra defossum latet.

Ἐγγαλακτόωσις, idem quod γαλακτόωμα.

Ἔγγαλον σκόλυμος, τὸ, ouis lac habens. pro ὑγρὸν γαλακτον apud Hesychium.

Ἐγγαμίζω, μι, ἴσω, π. σα, nuptui trado, despondeo. γαμῶσαι enim est γυναῖκα λαβεῖν. γαμίσαι est γυναῖκα δοῦναι, quod recentiores ἐγγαμίσαι dixerunt.

Ἐγγαστρίται, δι' ὑστέρας, Hesych.

Ἐγγαστρίμυθος, ὁ, ἐγγαστρίμαντις, authore Suida, quem alij πύθωνα appellant, & Sophocl. εἰσπνεύμονα, ventriloquus in decretis Gratiani dicitur. Hoc autẽ nomine significatur, qui è pelui, vel ex alto genere vasis, vaticinia capit. γάστρα enim genus vasis est: aut certè, qui in ventre dæmonem habet, responsa interrogantibus dantem, Cælius lib. 5. cap. 10. huiusmodi ven-

triloqui etiam dicebantur ἐγγαστρίται, ἢ ὡσὰ θυρωκλεῖς ἐγγαστριμύθους, dicti etiam sunt θυρωκλεῖς, vide Comment. Aristophan. in hos versus in Vespis, Ἀδικεῖ δῆτα γὰρ φασὶ, φοβοῦμαι γὰρ μὴ ὁ πυτώνικος. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μύρεται, δοκῶ δ' ὑπὸ σαυρῶν κρύβδιν ἐνέργειν τινὰ τέχνῃ, Μιμεῖσθαι δ' αὖ τὴν θυρωκλεῖος μανίαν, ἢ διαδύναι. Εἰς δημοτικὰς γαστέρας ἐνδύει, κἀμοιβαῖα πολλὰ χρῆσθαι. Galen. in glossis Hippocr. Ἐγγαστριμύθοι, οἱ κεκλεισμένῳ τῷ στόματι φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ὡς τὰς γαστέρας φθέγγεσθαι. In Bibliis, οὓς ἐγγαστριμύθους ἢ ἐγγώνους, exponit magos & ariolos, & eos qui Pythones habebant in ventre. ἐγγαστρίμυθος γυνὴ, mulier habens Pythonem. & Ibidem, μάντευσαί μοι ἐν τῇ ἐγγαστριμύθῳ, divina mihi in Pythone. ἐγγαστρίμυθοι ἢ ἐπαοιδοὶ, magi & arioli, Leuitici cap. 19.

Ἐγγαστρίται, vide ἐγγαστρίμυθοι.

Ἔγδωρος, humidus, recens, immaturus.

Ἐγδύτερα, Præteritum medium ab ἐγδύομαι, inanatus sum.

Ἐγδυμνασμένος, exercitatus, probatus.

Ἐγδεῖς πα, τά, merulæ & engibata, de genere sunt hydraularum, quorum illis quidem reddebantur voces humanarum imitatrices, & cantus auium effectrices: his autem mouebantur scinculæ (vt loquitur Sueton.) tanquam viuerent. Vitruu. lib. 10. cap. 12. Nec tamen hæc sola ratio Ctesibij fertur exquisita, sed etiam plures & variis generibus aliæ, quæ ab eo liquore pressionibus coacto, spiritu efferre à natura mutuatos effectus ostenduntur: vti merularum, quæ motu voces edunt, atque engibata, quæ bibentia tandem mouent figilla exteriaque quæ delectationibus oculorum & aurium sensus eblandiuntur.

Ἐγδεινᾶμαι, Hesych. expon. ἐγδυνήσασθαι, ingenerent.

Ἔγδηθ-ος, ὁ, terrenus. ἔγδηθ- φόβ-ος, metus qui fit in terra, ficut θαλάσσ-ης, qui in mari. Aristid. τὰ ἔγδεια, Gaza exponit, plantæ lib. 2. cap. 7. hist. or. plant. Theophra. ἐγδείους πηγὰς ἔχων, ipso in solo fontes habens. ἔγδειον. Studæ est etiam ἀσφαλές.

Ἐγδειότοκος, ον, in ipsa terra nascitur. Athen.

Ἐγδιάφωδ-ος, ὁ, humi habens serpentia folia, Theophr. de hist. plant. lib. 6. cap. 4.

Ἐγδιαίρ-ω, irridere. ἐγδιᾷ σοι, tibi in sulto, te irrideo.

Ἐγγάμβρ-ος, ὁ, ἡ, consanguineus, innatus, incola, inquilinus, ciuis. φεῦε θεοὺς τοὺς ἐγγάμβρους, Sophocl. per deos penates, per deos gentilitios.

Ἐγγήρασκ-ος, ατος, τὸ, id cui insenescitur. Plut.

Ἐγγηράσκ-ω, insenesco.

Ἐγγηρόω, idem.

Ἐγγίζ-ω, μείων, ατ-ωτερ, appropinquo, insto, adsum. Neutr. Dativo. Ité cum Accusat. & præpositione πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τοῦ κρατοῦντος σωφρόνως, propius accedentes.

Ἐγγινόμαι, innascor, insum, intus gencror. Depon. Dativo. χρόνον ἐγχρονίζων, interiectis temporibus. Æschin. ἐγίνεται ὄρ-ος, odium excitatur. θυμάριος μείζων ἐγγινόμενος, Thucyd. vires augescentes. ἐγγίνεται λύπη, licet, permittitur, Aristotel. ἐπεὶ μηδὲ ποτ' τὸ γάλα ξυλῶν πλοῖον ἐγγενέσθαι, ipsi nunquam licere prope Calbam stare, Plutarchus in Galba. ὡς ἐγγίνεται τοῦ αὐθις συμβαίνειν, vt vir pactionem inire possit, Idem in Alcibiade. ἵνα μηδὲς χρόν-ῳ ἐγγίνεται ἀκρίμασιν, Demosthen. vt nullum temporis spatium rebus interiaceretur. ἐγγίνεται ἀδικία ἀγωνιζομένοις, nulli certare permittitur. ἐγγίνεται ἀδικία δικαίῳ, in ignauum cadit. ἐγγιγνόμενον αὐτοῖς ἀχεῖν, &c. Ilocr. Xenop. ὁρῶ γὰρ ἐνίοις ἐπεισακτικὸν λύπην τοῖς ἀμείνοσι παθήμασι ἐγινομένην, video illos qui præceptorum admonitiones negligunt, in earum venire oblutionem. Pro accidere & euenire, Plato 1. de Rep. ἵνα μὴ αὖσις ἡμῖν τοιοῦτο ἐγγένηται, διέρεις μοι πότερον λέγεις. ἐγγίνομαι cum ἐν præpositione & Dativo, Plato 1. de Repub. ἐν ἐλαθ-έρῳ ἢ δούλῳ ἐγγινομένη ἡ ἀδικία ποσὴν ποιεῖ δυνάμει, &c. i. si insit liberis & seruis. Idem in Epist. ὁ παῖ ἐν τούτοις καιροῖς αὖθ' ἡκιὸς τε ἢ ἀγαθὸς ἐγγίνεται μεγάλων διάφορα ἔχων, quum in talibus temporibus vir bonus & laudabilis extiterit, magna præditus authoritate. ἐγγινόμενος, ingenitus, ingcitus.

Ἐγγιος, propius, ἐγγύτερ-ος. Aristot. de mundo, ὅσ- τὸ ἐγγὺς ἢ πορρώτερ-ος ἀπὸ, i. pro eo quantus quantus & accessus ad Deum, vel absessus ab eo. ἔγγιον κνήμ-ης χθονὸς, genu sura propius.

Ἔγγισα, proxime.

Ἐγγίτων, cngisoma, est caluæ ictus, in quo offensum os ad interiorem cerebri membranam descenderit: sic dictum quod nullo relicto inter os caluæ & cerebri membranam spatio, duo illa corpora sibi inuicem propinquant. Marcel. in 4. Dioscor. librum. ita verò author definit. apud Galen. Ἐγγίτωμά ἐστιν ὀστοῦ διάστασιν μὴ τὸ διακείμενον εἰς τὸ βάθος ὑπομεμενηκὸς, ἢ ὀλίγον ἀπέχῃ τοῦ ἅπτεσθαι ὀστ-ῶν. Sic etiam scribitur apud ipsum Galen. Therap. lib. 6.

Ἐγλαυκάω, inspicio.

Ἐγλιχ-ρός, ὁ, glutinosus, lentus, viscosus.

Ἔγλυκος, οὖν, vinum dulce, Dioscorid. lib. 5.

Ἐγλύσατο, Hesych. expon. ἐγλανκάζετο procludubit respiciens ad hunc locum Herodoti lib. 2. de loto. ἔστι δὲ ἡ ῥίζα τὸ κατὰ τὰ ἑλώδεμα καὶ ἐγγὺς ὄσπεια ἐόν, στρογγύλον, μέγαθος ἐκ μῆλου.

Ἐγλύφω, insculpo, exculpo.

Ἐγξιφοστυπῶν, huc ἐγγραφοστυπῶν, est gloriosè prædicare, in ore semper habere quædam facinora. πλαγιάζειν τυπτὸς ἢ φασὶ τὰ κατηχήματα, σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων ἢ αὐτὸν γλυφεῖς ἢγλ. Aristophan. in Equit. κνώσσει, ἢ μὴν μεγάλως ἐγγλυπτοστυπῶν παρέσκευε.

Ἐγγλωττόφωνος, qui linguam habet venalem & pro censu linguæ artificio vicitat, casuistica. ea figura dictum, qua ἐγγλώττως: Aristoph. in Auib. Ἔφυ σ' ἐγὼ φασκόντων, ὅσοι τὰ Κλεψύδρα παίουσ' ἐγγλωττόφωνοι ῥήτορ' ὄντ', Οἱ θορίζουσιν τε καὶ σπερμοῦσι καὶ πυχάζουσι γλῶτταν, συκοζουσί τε.

Ἐγδομφωσις, compages, commissura. Galenus de dentibus loquitur libro 5. καὶ τοῖς χαλκωτήρασι ἐγγομφώσεις ὁμοίως. loquitur de compage quam dentes habent cum suis loculamentis. dicitur & γόμφωσις ἢ γομφίασις. Dioscorid. lib. 2. διακυκλοῦμεν παρὰ γόμφιασεις, collutum dentium compagines mitigat. Sic Cornarius.

Ἐγδυνεῖ, ἐνεργεῖ, σθένει.

Ἔγδυνος, ὁ, neptis.

Ἔγδυν-ος, ὁ, nepos, oriundus, posterus, μον-ὸς, filius. Plat. 2. de Repub. βέλτιον ὁπωσδὴν ποτὲ χρῆναι μουσικὴ ᾗ φρέαρ ἀναλῶσι τε καὶ σωθῆ ἐγγόνων ἀλ- ἐκ ἐσ-ι, id est, lunæ & musarum filiorum, sic Ficinus: vel oriundorum à luna, & musis. ἔγγονα, τὸ, fœtus, fœtura.

Ἐγδύτερον, ὁ, aspectu truci, truculentus.

Ἐγδόμιμος τὸ, ὁ, ἡ, scriptus, literatus. ἐγγράμματος φωνή.

Ἔγδοκτ-ος, ὁ, ἡ, conscriptus.

Ἐγδρυλλίζ-ομαι, piscis ex aphyorum genere, qui & ἀφύη. Comment. Aristoph. in Equit.

Ἐγδρωδ-ής, ὁ, inscriptio. vide Ἐγγράφω.

Ἐγδρώδδομαι, dicuntur qui publice mulctantur, i. οἱ ὀφλοντες. Demosth. ἀπὸς μοι χθὲς ἄμμες ἐγγεγραμμένοι τὸ ἐπιπλοῦν τοῦ ἀμυσίου, quo altero tanto mulctatus sim ob culpam nō solutæ intra diepœnnis, quam reip. debebam ex conductione. ἐγγεγράφθαι αὖ ἔφασ, est quod Romani vocant virilem togam sumere. Plutar. in Public. τὸν δὲ ἐγγεγράπτας ὑπ' αὐτοῦ λόγου ὀκτὼ δέκα τοῦ ἢ πεντε καὶ χιλίους, qui verò ab eo adscripti sunt, centum sexaginta quatuor millia tradunt, id est, in adiectos in numerum aliorum, scilicet senatorum. Ἐγγεγράφω, est intra scribere sed inter Geometras ἐγγεγραφόμενον χῶρ-ον dicitur quod intra comprehensum est, vt tamen angulis lineam comprehendentem stringat. vt τὸ δι' ὑπομέμμων intra circulum, ἐγγράφεσθαι dicitur ὅταν ἑκάστ-ην γωνίαν αὐτὸ ἅπτηται τ- περιφερείας τοῦ κύκλου. cum verò extra circulum prominent eius anguli, τὰ δὲ περιγεγραμμένα, dicitur, si eius latera omnia attingant extrinsecus lineam circumcurrentem. ἐγγεγραμμένον, dicuntur σίκ-οι ἀπὸ τοιούτ-ων σωμάτων, inquit Pollux. ἐγγεγραμμένοι θεοὶ, dij munerum gentium, quasi iam inde ab initio in deorum albo connumerati. ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀμφόδοις, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Atinis in ærario relati, Budæus in Annot. & Comment. Ἐγγράφεσθαι ἐς ἀνδρας, Romani cum dicebant, qui virilem togam mebat. hoc & εἰς ἀνδρώδεσιν dicebatur. Aristot. ro. Ethic. ἐγγίγνεται ἐκ νέοις ὕπνος ὑπομονῆς καὶ τυχεῖν ἐθέλ-ος, ὅταν ἐκ αὐτῶν θάνατος ὑπάρχῃ αὐτοῖς. dicitur & δικαιοσύνη δὲ αὖ ἐν ἀνδρασι. Lysiæ ἔστιν γὰρ χρόνον τινὰ ἐν τῇ πόλει ἐδικαιολόγησαν ἐγγεγραμμένος, inde παρεγγράφω, inscribo, vel adscribo & subdole interfero & interpono. παρεγγραφὴ, adscriptitius, non germanus. Port.

Ἔγγραφ-ος, ὁ, ἡ, scriptus. ἐγγραφὸν ἢ τοῦ πτώματος δύτης, in Scriptura celebris Spiritus deitas. Nazan. ἐγγραφὸν νόμος, lex impra. Plutare in Lycurg. ἐγγράφως ἀπάγεσθαι, inscriptis necessitatibus, Ibidem. ἐγγραφὸν αἰτιάζεσθαι, Lucianus, scripto teneri dixit libras.

Ἐγδοκόω, inscribo, quo vtebantur in liberorum professione. quod enim ex Demosth. ἐγγεγράφθαι fuisse professionem & phratoras & apud populares: Sic enim in Orat. φεῦε βιαίων ἢ δίξεσθε, μὴ μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐκ τοῦ φράτερας ἐμοὶ τοῦ πατρὸς ἐξ ἀπ- ὧν, id est, ἀς ἢ τῶν ἑταίρων, ἐκ τῶν εἰς τοὺς ἐπὶ ἀσ, &c. Et paulò pōst, ἵνα τὸν μέσον σωτῆρα, ἐγγεγράφθαι ἀπαντεῖον τοῦτο ἐμοὶ βοηθοῦν, &c. Significat etiam τὸ σωσαι ἐγγράφεσθαι, ἢ κατακρίνειν, hoc est, in numerum militares referre, aut inter clas siarios. Idem φεῦε βιαίων ἢ δ' οἱ στρατηγοὶ τριπλοῦν ἐγγεγράφουσι, τῶν εἰς συμμορίαν ἐγγεγραμμένων. Accipitur etiam pro ζωιωσαι, multa damnari & iudicariiue ἐγγεγράφθαι. Et pro inscribo, id est, scarificare, ἀμύσσω. Theophr. lib. 5. πολλοὶ ὑπὸ τῶν φλοιῶν ὑπορύσσουσι ἢ ἀμύσσουσιν. Hoc Catullus conscribillare vocat, Inusta turpitudine flagella conscribillent. ἐγγεγράφθαι ἐς οὖν λευκοτυμπανίσας dicit Aristot. lib. 2. Œconom. eorum numero adscribi, qui munera publica obiissent. ἐς ἀνδρας ἐγγεγράφθαι ἢ τελεῖν ἢ παιδοποιεῖν τοῦ γαμεῖν. ἐγγεγράφεσθαι, τὰ δεῖν, μὴ πολίταν. Lanuginem quæ αὐτὸς εἰς οὖν πάλαι σωιθῆναι, τὸν ἀνδρα οὐ ἐγγεγράφθαι.

χεσθαι τὰ ἐν αὐτῷ, Thucy. hvec in ea erant scripta. ἐγγράφω εἰς τὸ ψήφισμα, Demosth. ἐγγεγραφέναι αὐτὸν τοῖς, hominibus inscribi & coalescere. Xenoph. ἐγγεγράφθαι εἰς βιβλίον, libro complexus. ἐγγράφω εἰς τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo. ἐγγράφειν, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγγεγάασθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα. ἐγκυμονέω, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγκύπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus. ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

ἐγχειρίζω, μίζω, trado in manus, infero, præbeo, figo in membris, Homer. Iliad. 6. ὃ δ' ὄπιθεν ἐγχειρίζει δολίην, libro complexus.

ἐγχειρίζειν, ἐγχειρίζειν τὰ ναυτικὰ, cititare dono, ciuitati ascribo.

ἐγχέω, Aduerbial. cum scriptis.

ἐγχέλυσθαι, exequias obire mortuis. ἐναγίζω τινὶ, τελεῖν τινὶ τὰ ἐναγίσματα.

ἐγχιμάει, Hesych. est παχύνομαι.

ἐγχρίμπτειν, adem Lacedæmonios esse dicit Ephorus.

Ἐγίγνω, pro ἐγίγνῶσκ.

Ἐγερκεῖ, Hesych. est γεγηρεῖ, expergiscitur vel cuigilar.

Ἐγερσικόκκυξ ἀλέκτωρ, gallus sua voce excitans, Nonn.

Ἐγέρτιμος ὕπνος, somnus excitabilis, Nonnus.

Ἐγερσίνοος, mentem excitans, Nonn.

Ἐγερσις, εως, ἡ, excitatio, concitatio, resurrectio, extructio, apud Matth. cap. 27. αὐτὴ ἡ ἀπάτη ἔσεται, resurrectio.

Ἐγκαπανεῖς πέτροι, lapis ignarius, in Epigram.

Ἐγκαπῆ, vigilanter, Eurip.

Ἐγκαπεῖς, excitatius, ἐγκαπέστερον, vim habens eliciendi. Ἐγκαπὲς θυμοῦ, qui vim animi incitat. Ἐγκαπικὲς μανίας, in furorem concitans, insaniam prouocans.

Ἔγκαρσα, vallum, & munimentum, quod in bello lapidibus, lignis, & puluere congestis excitatur, alij pluteos, alij musculos vertunt. Stiid. Ἔγκαρσα, πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων ἢ ξύλων ἢ χοὸς ἐγειρόμενον, τύπτῃ δὲ ὑπὸ ἐρμάτων ἄμμοι ἀφιεμένων πέτραι.

Ἐγκάρσιος, & ἐγκάρσιῶς, Suid. hilaris, lætus, σπηχνῶς. Hesych. est & σπήχαρσος.

Ἐγκαρσίῶδ, surgens, ἀναισχύντως.

Ἐγκαυδιχ vxorem, indefinit. primum ἀγαμίαν. Aristoph. ἀδελφιδοῦν ἔγημε μεγαλοῖος.

Ἐγκαχάζειν, illudere, cachinnari.

Ἐγκαθείργνυμι, includo, coercco, inhibeo. Plutarch. in Opusc. περὶ ἀθυμησίας, ἕλιξ τῷ πτηλίματος τὸ ἐαγὲν ἐγκαθέιρξε.

Ἐγκαθελεῖν, capere, deiicere.

Ἐγκαθέπτης, ὁ, insidiator, δόλων, κρυπτοπότης, emissarius Ciceroni. Lucæ cap. 20. ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι.

Ἐγκαθεύδω, cubo, indormio, incumbo. ἐγκαθεύδει τοῖς τοίχοις, ad muros dormit, Plutarc. in Apophth.

Ἐγκαθιζάνω, qui incoquitur.

Ἐγκαθιλλάς, ὁ, pubescens, vel pubesco, vel pubescere consumo in Euripid. ἐς ἐγκαθιλλὰς πολὺ ἔτος διδάσκα quam multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Ἐγκαθίημι, insideo, item obsertio, insidior. Æsch. cõtrà Ctesiph. ἐγκαθίῶσι, ἢ ὡς ἀβέβαιόν τε ὂν τὸ ἀκριβέστερον ἐξετάζειν αὐτοὺς, ἐᾶν ἀφεθέντας λόγοις attente eum audientes, & instantes siquid extrà materiam aberraueritá Suida quoque ἐγκαθέτου exponitur ἐγκαθιεμένου δὲ τοῦ, quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκαθίωσιν.

Ἐγκαθοικοδομῶ, impono, colloco, ędifico. ἐγκαθιδρύσω, ędem habens. Aristot. de mundo, ἀκρατὴς πυρὸς τὸ σύμπαντος ἐγκαθιδρυθεὶς ὄφανὸς, i. in summo cæli culmine suum habens domicilium situm & collocatum.

Ἐγκαθίζω, insideo, assideo dicendi gratia. Item submitto, cap. 30. lib. 3. Regum. ἐγκαθιζόμενα εἶζαι καταμήνια αὖτου, Dioscor. lib. 3. id est, radices insessione menstrua pellunt. ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνου, in tribunali sedens. ἐγκαθίσαι, Eurip. insistuit, posuit, fundauit.

Ἐγκαθίημι, dimitto, immitto, submitto.

Ἐγκαθίσματα, τὰ, τῶν ἐγκαθιζόντων, à medicis dicuntur insessiones vel insessus, sunt autem decocta ex herbis, radicibus, atque id genus medicamentis, quib. insidetur, vt fotu, sedis procidentiæ, vt loquitur. Plin. vel procidunæ ceu procidenti vulnę succurratur, alij quę malis vt renum, coli, vesicæ, supplent balneorum vicem, cum hæc desunt, aut cum præ imbecillitate æger horum vsum ferre non poteſt. Dioscor. lib. 1. εἰς ἐγκαθίσματα τὰ σὺν ὑπάρχῃ μόνον αἱμάζει, in mulieres insessus additum vulnæ & vesicæ vitiis conuenit, ad insidendum vulnæ vesicæque vitiis conuenit. Idem lib. 2. εἰς ἐγκαθίσματα ὑστερικὰς ἀφόδους, dysentericis prodeſt si in defidentium fotus adiiciatur. ποιεῖ δὲ καὶ ἐγκαθίσματα τὸ δόκος ὧν, &c. decoctum quibus insidere expedit, efficax eſt, Idem lib. 1. ἐγκαθίσματα δὲ, vtile eſt assessui, in insessus adiicitur, in sesio eſt, deseſsio eſt. εἰς ἐγκαθίσματα δυσεντερικὰς αἱμάζει, dysentericis insidetur, insidétibus contra intestinorum tormina prodeſt, ad deseſsus dysentericorum vtilis eſt, ad deseſsiones conuenit, &c. Ibidem.

Ἐγκαθίστημι, interſum, conſtituo, interpono, inſtituo, induco. ἐγκαθιστὰς, interpoſitus. τύραννον ἑαυτῷ ἐγκαθίστασθαι πόλει, patiuntur tyrannum conſtituì in ciuitate. πνεύματα ἐγκαθίστησιν, Demoſt. conſtituit, effecit. φρουρὸν ἐγκαθίστασθαι, præſidium collocare vel imponere Liuio. In Memnonis Eclogis, φρουρὲς τοῖς πύλαις ἐγκαθίστασθαι.

Ἐγκαθορμίζομαι, ſubeo portum.

Ἐγκαίνια, ων, τὰ, dedicatio cuiuſcunque rei, vel feſtum, quo res qualiſcunque innouatur, cæcænia, quaſi dicas, initialia: à καινὸν, nouum: facer apud Iudæos dies ob memoriam inſtauratæ templi poſt diutinam in Perſide captiuitate imò poſt quàm profanatum fuiſſet ab Antiocho Epiphane Syriæ rege collocato in eo idolo quod illic fuit annos tres, & menſes ſex. vid. lib. 1. Macchab. cap. 4. ἐκάθιζε ἐς ἐκαίνια τὸ εἰκὸν, venire ad dedicationem imaginis, cap. 4. Danielis. Apud Quint. τὰ καίνια, quaſi tyrocinia. Nec pro cæcænio, ducendũ ſcelus primum.

Ἐγκαινίζω, μίσω, π. πσ. innouo, dedico, cap. 9. Epiſtol. ad Hebræos. χωρὶς οὗ πρῶτος ἐγκεκαίνισται, dedicatum fuit. ἐκεκαίνιστο τὸ οἶκον τοῦ βασιλεὺς, dedicauit templum Dominì rex, capite 8. lib. 3. Regum.

Ἐγκαινισμὸς, ὁ, dedicatio, innouatio. cap. 4. Danielis, pro ἐγκαίνια.

Ἐγκαινόω, innouo, initio, dedico.

Ἐγκαίρω, inuro, item exuro, vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à ſole uſti quì æſtuantur: item encauſtica pingendi ἐγκαυστικὴ, & inuſtio, inuſtione & encauſi pictus.

Ἐγκαιρος, opportunus, tempeſtiuus, fructuoſus, non abſurdus Plato de Legib. ἐγκαιρος, opportunitas, opportitur apud eundem in Politic. τὸ ἀκαιρὲς.

Ἐγκαίρως, opportunè.

Ἐγκαλέω, μ. ἔσω, π. ἐκάλεσα, accuſo, actione peto, in ius voco, crimen infero. Plato in Apologia, ὧν τοῦτό μοι ἐγκαλεῖς, quę mihi obiicis. Eſt etiam aliquando extra forum quoniis modo expoſtulare, criminari, conqueri, vitio vertere. Ἐγκαλεῖν, quaſi idem quod ἀδικοκλητεῖν. vbi de priuato iudicio dicitur, cum datiuo & accuſatiuo iunctum. Demoſt. ταῦτά πάντα ἐγκαλοῦσιν ἐμοὶ, φράζετε, &c. Iſocrat. in Trapez. ἅμα δὲλων ὑπὲρ τοιούτων ἀδικημάτων ἐγκαλούσης μοι χαριζόμενον, verum hoc magis feſtum, quòd id rogatus à me fecit, vt treceritas drachmarum me peteret, nempe vt inopiæ fidem faceret. Interdum eum genitiuo loco accuſatiui. Demoſth. σχεδὸν ὧν οὐ τούτου χάριν πάντες ἔσμεν αὐτοὶ ἐγκαλοῦντες ἀλλ' ὑπὲρ ἐκείνου. Interdum ἐγκαλεῖν minus quàm διαβάλλειν, & leuius. Demoſth. ὡσὲ Αἰσχύνῃ. μὴ ὑπὲρ ἐκείνου σπεύδῃς, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐγκαλέσωμεί τοῦτο μόνον, ne appellare quidem meã de re quoquo modo aufus eſt, nedum mecum experiri. Item ἐγκαλεῖν, eſt obiicere, vitio vertere. Ariſtot. 4. Ethicor. ἐγκαλεῖται τῷ τύχῃ ὅτι οἱ μὲλιτται ἀξιοὶ πίνετα πλουτεῖν. Eſt etiam ἐγκαλεῖν, quotiès nodo expoſtulare. Ariſtot. 8. Ethicor. γνώμη δ' αὐ ἐφίεται ὁ ἐπιεικὴς ἧβ μὴ τέρποτα φίλοις, ὕβρι μὴ συμπαρέλθειν. Dicunt etiam ἐγκαλεῖν, improbare & reprehendere. Demoſth. τούτοις τοῖς ἐγκλήμασιν ἐγκαλεῖν ἐστὶ βελτίωσι, vnde ἐγκαλέσθαι, puſillus, pro in iudicium vocari, actione conueniri, Demoſth. φόρμιον τοῦ ἐγκαλουμένου, & ἐγκαλεῖσθαι ὑφ' ἑτέρων. Item inculpo, reprobrium pati. Gregor. ἐγκαλεῖ τοῖς ἀδικοῦσι, accuſat Athenienſes. Plutarc. in Pericl. ἀφοβοῦσα ὑπεκαλεῖν ἀνάγκη, cum protionis accuſabant, in Lycurgo, In Alcibiade, ἑτοῖ χαῖν ἐγκαλοῦ τοῖς πολίταις εἶδον, ei cum publicanis priuatæ ſimultates intercedebant. ἐγκαλοῦσι τὰ ἐπὶ τραπέζαις ἐμοὶ, Bud. in Epiſt. poſterior. ἐγκαλοῦσι πλησίον ἢ ἀλλοις ἐς πλησίον, igo tecum iniuria ἐγκαλέσασθαι δικέσας, accuſent inuicem, cap. 19. Actor. Apoſt. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Ἰουδαίοις τοῦτο, iniuſtitiam crimini Lycurgi legibus, Plutarc. in Lycurgo. ἐγκαλέσομαι, paulò poſt futurum. id eſt, crimini mihi dabitur, Bud. in Epiſt. ἐγκαλεῖν τῇ τύχῃ, accuſatur fortuna, Iſocrates in Trapez. εἰ δ' ἐγὼ μὲν ἐφεσσάμην τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖδαι, ἀλλὰ ἀδίκως οὐ τοῦ πατρὸς χρέσιν, vbi pro ἐγκαλεῖν, ἐγκαλοῦσι μαχαίρᾳ, Hermogenes. κακὸν εἶναι τῷ κρίνοντι, prouocare iudicium, à ſententia appellare. ἐγκαλούμενος, reus, φεύγων, διωκόμενος. Ἐγκαλεῖν interdum accipitur pro ὀνειδίζειν, Apollon. libro 1. ἐγκαλέσαι δ' ἀθρόμιλοι πάντες ἐγκαλέοντες.

Ἐγκαλινδέω, μ. ἤσω, π. ησα, inuoluto, operio, tego, obuoluo. ἐγκαλινδοῦμαι πάνυ ἀκριβῶς, culta ſumo ſtudio. Chryſoſtom. βιωτικοὶς ἀδίκως ἐγκαλινδοῦσθαι, lubenter in rebus huius ſeculi verſari.

Ἐγκαλοκάγαθία, ας, ἡ, glorior, arrogo, mihi placeo. Plutarch. in Antonio, ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλοκαγαθεῖν τοῖς αἰχμάλωτοις, inter bus turpibus ſibi placere, ac ſeſe oſtentare. Idem, Ἀνδρὶ ἀγαθῷ καὶ πάνυ καλῷ δοκοῦντι εἶναι ἐμαυτῷ καὶ μάλιστ, ἢ κακοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἐγκαλοκαγαθεῖν, inter bonos & graues ſpectandum præbere. Idem propemodum per ὠφελίμως, ſignificatur, Bud. in Comment.

Ἐγκαλόκαγαθία, τὸ, ornamentum, Thuc. ἐγκαλοκάγαθία πλάτει, id eſt πλάτος ᾧ ἐγκαλοκαγαθίζομεν.

Ἐγκάλον, ου, τὸ, inſtrumentum ad colligandos fontium pedes cippus.

Ἐγκαλύπτελεῖν, qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, qui crura habent inclusa lignis ſeu nunnellis. Hesych.

Ἐγκαλύφθω, reus.

Ἐγκάλυμμα, velamentum. Liu. Velamen. Virg.

Ἐγκαλυπτὸς, verecundia commouendus.

Ἐγκαλυπτόμενα, τὰ, videntur dici quæ dantur quum puella obduxit, nolit videri, quod ſanè congruit deformi, Cælius lib. cap. 60.

Ἐγκαλύπτομαι, μ. ψομαι, π. ψάμην, occulto intimè, velor, os obuelo præ pudore, manum ori admouco, præ pudore auertor, pudore afficior. Æſchin. σὲ δ' ἐγκαλύπτομαι ὑπὲρ οἷς οἱ συμφορήσεις ἐνεκάλυψεν, id eſt, ἐγκαλοῦσιν, cui contrar. ἀνακαλύπτω, ob quæ lege pudore affecti ſunt. Sumptum ab iis, quos quum pudet, ſub

cic

ciem tegere manu, vel perfricare frontem solent, id quod proprie hoc verbum significat, vt Plut. de Pompeio morien-
te, ἐνίοτε ἢ μηδὲν, ἢ ἐγκαλυπτόμενον, πυνθάνεσθαι ἑαυτον. Bud. Com.
Aristoph. ηφ. ὦ ἐγκαλυπτόμενε τοιχίον τι φροντίζεις, non verecundans statum quippiam animo versas. Hesych. ἐγκαλύπτεσθαι, ἀπορεῖσθαι, αἰσχύνεσθαι, συμκρύπτεσθαι.

ἐγκάλυπτος, intego, obtecto, ἐγκαλύπτομαι.

ἐγκάλυψις, ως, ἡ, quasi velatio.

ἐγκαμπή, inflectio. Gal. in Lex. Hippoc. ἐγκαμψμένοι exp. ἐπικεκλιμένοι ἢ κυπτοί, de vngubius dici annotans.

ἐγκαγχάζειν, cum cachinno insonare, seu cachinnos emittere ob, vt apud Theoc. Idyl. 9. Menalcas κόγχλα Daphnide sibi donato ἐγκαγχάσατο pro τὸν κόγχλακα ἔδωκε τῇ αὐτοῦ ἑδαίρᾳ, ἐγκαγχάσατο, vt schol. expon. vel etiam præ lætitia insonuit, lætus inflauit & resonare fecit.

ἐγκάγχαζε, infunde. Aristoph. in Equitib. ἴσθι νεῦν ἄκρατον ἐγκάγχαζον ἐκ τοῦ πίθου, ἐγκέρασον, φόρτισον, ἔγκλυσον, ἐγκύκησον, ἔκπιε. Interpres, ἐγκάνασον, λίγνευε ἢ ὅλη σὺ ἀδρὰς πνοὰς, ἅμιλλα δὲ τοῦ ῥοῦ τοῦ πνεύματος τούτου, ὥστε τοῦ κακκλίου, vt sic μὴ φθόνει ἐγκλυσαι.

ἐγκάθαρσις, est quum maioris anguli seu canthi caruncula excreſcit iusto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipue patiuntur οἱ διακεκαυτορμένοι. Paulus lib. 3. Galen. 4. καθ' ὅτου, Vocant etiam ἐγκάνθιδας, canthorum radices, qui etiam ἔσω-καθίδες. Caterùm qui prope nasum adiacent, rhanteres vocitatur ab humoris inspersione: aut σκιρὰ, i. lachrymarum fontes quidam. Ita verò tradit Iulius Pollux Onomastici lib. 2. ὧν ἢ ἐγκεφάλου τῆς βλεφάρων ἄκρα, καθάπερ ἄν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες, ἃ καὶ ῥαγάδες, &c.

ἐγκάθω, aude deuoro, Aristoph.

ἐγκάρδιος, cerebrum, pediculus. Homerus. Iliad. τ. τὸν δ' ὧμον ἐγκάρδιον, valde contemno, sicut pediculus sum, aut cerebrū contemnuntur. Nam Athenienses omnino ab eo abstinent, præcertim suillo. Alij legunt ἐγκαρδίῳ & κάρα, quoque pediculum exponunt, aut κάρᾳ τῷ σῷ θυμικῷ. Cælius libro 2. capit. 24. meus est distinguere vt sit ὁ κάρδιος ἀὴρ. apud Lycophr. ἔγκαρδος, cerebrum.

ἔγκαρπος, quod medium in lignis est, & quasi medulla. Theop. ist. lib. 3. cap. 12. pinorum fœminæ τῷ κώνῳ tribuit, aitque, τὸ δὲ τὸ ἐγκάρδιον αὐτοῦ, id est, medullam intestinam siue interiorem. ἐγκάρδιον τὸ φυόμενον, medulla caudicis, Dioscor. lib. 1. cap. 51. cor siue medulla trunci, medulla siue cerebrum, illud est quod tertium à cortice in medio ineſt, velut in ossibus medullas deo ab aliquibus, medullas, ab aliis cor nūcupatur.

ἐγκαρπόδιτας, Hesych. expon. ἐγκαρδίτας, ἐγκαρπίτας, ἐγκαρπίους.

ἔγκαρπος, ferax, fœcundus.

ἔγκαρπος, ὁ, ἡ, fructuosus, baccifer, fœcundus. Item prægnās, fœtuosa. Suid. ἔγκαρπον. vt ὁ δὲ φίλιππος ἐγκάρπους ἔτι τὰς αὐτοῦ τίτθας ἐγκαρπον. Apud Vitruuium libro 4. capite prime, scarpos inter Ionicę columnæ ornamenta legimus. Baſis, nitil, spiram supposuerunt pro calceo, capitulo volutas, vti spillamēto concrispatos cincinnos propendentes dextra & sinistra collocauerunt, & cymatiis & encarpiis pro crimbus spositis frontes ornauerunt. vulgò festons & guirlandes. vide ἐνκαπτος.

ἔγκαρσιος, ὁ, ἡ, ον, in obliquum porrectus, obliquus, tranuersus. ἐγκάρσιον. Aristot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωόφορος κύκλος ἐγκάρσιος. Interpres fœminino dixit Philo de mundo, αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παρκλοι, &c. linex obliquæ & parallelæ. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί, obqui impetus, Philostrat. in Heroicis.

ἐγκαρτερέω, patienter fero, me constantem tolerantémque præsorti animo fero, tolero, perfero. Xenoph. τῶν δὲ ἀρκων ἐφεστώτων ἠκουμβήκει ἐγκαρτερῶν ἑαυτῷ, id est, se continere & ipi temperare. ἐγκαρτερεῖν δεῖ ἀνθρ. Euripid. manes mortem, expectas. ἐγκαρτερῆναι αἰσχύνης, Aristot. 1. Rhetoric. ferre necessitates. ἐγκαρτερεῖ τοῖς ἀληθέσιν, forti animo dolorem perfero, Xenoph.

ἔγκαρτος, Hesych. expon. ἐξὸν κακουργεῖν οὕτως, detonsa fruticenta.

ἐγκάτια, vlnas. Alij ἐγκᾶς adueribum scribunt, ὡσὶ τὸ ἐν βάθει, apud Hippocr. exponit Galen. in Glossis.

ἔγκατα, ων, τὰ, viscera, exta, interanea, intestina. Lucian. in Cau. ἔγκατα αἰ σπλῆνες σὺ τὰ ἔγκατα ἐξαρῆναντας, Hesiodus, σπέρμα τε καὶ ἔγκατα, i. ἔντερα, σπλάγχνα, dat. ἔγκασι, Etymolog. vult συγκαίειν τὰ τῶν ἐγκάτων τε καὶ σφάζειν ἐκ σφαζάτων.

ἐγκατδύειν, vixisse. ἐγκατέδυσαν, intus ad extremum viuens, vt Tyrannus in arce, Plutarch.

ἐγκατεῖδω, illigo, Plato in Phæd. de anima loquens ὑπὸ λύπαις πάσαις ἐγκατειδῆ.

ἐγκατηλασ, ridiculus, Æschines.

ἐγκατηφέσκω, consenesco in Bud. ex Diitarcho.

ἐγκατθύω, dimittere.

ἐγκατθύω, ingredior. ἐγκατέβυν ὕδατι, in Epigram.

ἐγκατζεύγνυμι, ζεύξω, ζεύγνυμι, iungo, accōmodo, adiungo, adapto. Actius. Accus. Sophocl. πέδας βαρὰς γένυσι ἐγκαπεζεῦξε πρόσωπα, i. ἐφώμοσας, συνθήκας.

ἐγκαπτοπέω, intus sepelire. Athenagoras in Apologia, αὐτὸς ἐγκαπτοδομεῖ αὐτοῖς, intra sua viscera condit. i. deuorauit, quod etiam extulit per ἑαυτὸν παρὰ φύσιν.

ἐγκαπτύειν, decumbo, lacco, accumbo. Aristoph. in Plut. οἱ δὲ ἐγκαπτύειμοι παρ' αὐτὸ, qui adiacebant ei.

ἐγκαπτεύω, inter cludo, concludo. Author, lib. ἀνεκδότων, ἐγκαπτευσάμενος ἐν οἴκῳ τῷ θεμιστοῦ.

ἐγκαπτλήμαι, reclino, recumbo. Aristoph. in Nebul. ὡν' ἐγκαπτλιθὴ δυσεῖν in Auib. εἰ σπιρτσιτοῦσι ἐγκαπτλιθῶμεν μελοδικῶν.

ἐγκαπτλίνω, ω, πῶ, σ, πικα, inclino.

ἐγκαπτεύω, pulso, mouco, Aristoph.

ἐγκαπτλαμβάνω, circunuenio, concludo, contineo, intercludo, intercipio, irretio, deprehendo, teneo. οἷς ἐλέγχων, αἰρῶ. ἐγκαπτλαμβάνω καὶ' ἀνάγκην ὅρκου, ad iusiurandum adigo, Thucy did. ἐγκαπτλαμβάνομαι ὑπὸ τείχεσι, intra mœnia coactis, Herodot.

ἐγκαπτλέγω, ἐξω, σ, κα, reduco in numerum, accenseo, refero in album, adscribo numero, & ordini, cum datiu. & accus. ἐγκαπτλέγειν τοῖς πολεῖς, ἐγκαπτλέγειν τοῖς τυχοῦσι, in ordinem cogere, i. inter plebeios annumerare, in ordinem redigere, Bud. in Epistolis. ἐγκαπτλέγεσθαι λόγῳ, Suid. pro ἐγκαπτοκοδομᾶσθαι: vt Homer. ὠμῶσπας τ' ἐλέγων.

ἐγκαπτλεῖμμα, τὸ, reliquiæ, monumentum, μνημεῖον ὠμοῦ.

ἐγκαπτλεκμμβάνω, pro derelicto habitum.

ἐγκαπτλοκή, comprehensio, Mosch.

ἐγκαπτλείπω, ω, εἶ, ψω, εἶπα, &

ἐγκαπτλιμπάνω, relinquo, in discrimine defero, derelinquo: Accusat. ἐγκαπτλείπω φέρουσιν. Thucyd. τὰ χάρακα ἃ ἐπουυμᾶσι ἐγκαπτλείπουσι, cognomen regioni reliquit. Thucyd.

ἐγκαπτμένω, permaneo, mānco in, infideo.

ἐγκαπτμίγνυμι, &

ἐγκαπτμίγνυμαι, ἐξω, σ. ιχα, misceo, immisceo. ἐγκαπτεμιγμένοι τοῖς πόνοις, admixtum laboribus, Lucian. in Anacharsi.

ἐγκαπτπαίγνιον, ligo, confligo, præfligo: vnde ὁ ἐγκαπτπᾶς, qui infixit.

ἐγκαπτπλέκω, insero.

ἐγκαπτπαύω, extinguattur ab ἐγκαπτσβέννυσθαι.

ἐγκαπτσκευάζω, intus conficio & condo & perficio. Themist. in 2. Poster. analytic. οἷς ἢ ὁ φοῦτος, ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐγκεκαπτσκευάσθω τὸ λεγικὸν ζῶον. alibi voce passiua visus est in actiua significatione, ὅτι ἢ τοῖς ὄβνοι τὰς καθόλου ἢ ἀμέσως φερούσας ἐγκαπτσκευαζόμεθα, ἢ διδαξόμεθα διανοίας, ὃ πλοι κατ' ἐπιδύσεν.

ἐγκαπτσκεύω, ὁ, ἡ, concinnus, locuples, instructus, ἐγκαπτσκεύω φιλοσοφίᾳ, absoluta quædam & omnibus suis numeris instructa & conferta philosophia, accumulata & ornata, Budæus in Epistol. prior. ἐγκαπτσκευον εἶδος διηγήσεως, genus narrationis cum ratione solum, Trapezunt. vide Hermogen. libro secundo, ἐγκαπτσκεύων λόγος, oratio concinna & composita, & opificij Rhetorici plena: hoc est certam quandam structuram habens, periodisque circunscripta: cui opponitur ἀκαπτσκεύαστος.

ἐγκαπτσκήπτειν, grassari, incumbere, impendere. vide ἐγκαπτσκαπτω.

ἐγκαπτσκαπτω, grassatio. Plin. ἐγκαπτσκαπτις τῶν πάθων, morbi aggressio & intuitio, quum incumbit morbus excrcétque. Dioscorid. lib. 7. cap. 4. διὰ ζωπύσεως ὅτι ἢ τῶν ὑφορροϊκῶν παθῶν ἐγκαπτσκαπτις, νῦν φεύγει μᾶλλον ἢ ἐγκαθεύδειν, nosse conuenit, paucorem aquæ non stato definitoque tempore incumbere & aggredi. Hoc enim significat ἐγκαπτσκήπτ ἢ, Thucyd in 2. de morbo pestifero. λεγόμενον ἢ ἐκεῖθεν πολλαχοῦ τε ἐγκαπτσκήπτ ἢ, ἢ ἐπὶ Λῆμνον, ἢ ἐς ἄλλους χωρεῖς, ν μὴ τοι τοσοῦτος γ' λοιμός. Vide καπτσκήπτ ἢ.

ἐγκαπτσπείρω, μ. ερῶ, dispergo, fero. Bud. interpretat semen alicuius rei ingenero, in hoc loco. Plut. ὧν ὁ θεὸς ἐγκαπτσπείρει φῶ' ἑαυτὸν τὴν ἀγκῶν κατίωξε. At Herodianus dicit φθόνον ἐγκαπτσπείρας ὅτι δὴ ἀριστέως πεπαλυπκοι, rumorem disseminare in vrbe.

ἐγκαπτσχεύομαι ὅσων τι. ικα, infigo elementum, imprimo principium. ἐγκαπτσκευάσθω τοῖς ἡθεσι πολυτρόπως, inserta moribus ciuilium, Plutarch. in Lycurgo.

ἐγκαπτσκάζομαι, scarifico, fodio. ἐγκαπτσκάζω, pro eodem apud Dioscor. lib. 8. cap. 15.

ἐγκαπτστήθημι, constituo, reponō. Hesiod. in Theog. ἴδιῳ ἐγκέφαλον ἐνθυμῷ, id est, in sua aluo condidit: vbi tamen etiam legitur. ἴδιῳ ἐνκαθέτῳ ἐνθυμῷ.

ἐγκατάδηλος, apud Diodor. Sicul. de rebus gestis Philippi, i. δόλιος, insidiose & fraudulenter. Et Hesych. ἐγκάτεισι, δόλῳ. Ieg. ἐγκαθέτως.

ἐγκατανέμω, inuoluo, implico. σπέρμα ἐγκατανεῖθ' ἁπάντως τῆς κοιλίας, extrinsecus ventus se insinuauit in terræ cauernas.

ἐγκατανεμιόν, i. πνεῦμα ἐν. Attice pro ἐγκατανεμόμενον.

Ἐγκατειλιγμένος, inuoluo, implico.

Ἐγκατέλλω, perfequi, tonibus.

Ἐγκατέρχομαι, inſiſtere, ducere.

Ἐγκατοικίζω, trideré, ſubſanare, Heſych. Ἐγκατοικίσαι, πεπλῆσαι.

Ἐγκατοικέω, ἐνοικέω, inhabito, Plin. incumbo. ἐγκατοικῶ σι αὐτοῖς, inter illos habitans, 2. Petri cap. 2.

Ἐγκατοικίζω, intro duceré. ἐγκατοικίζειν ἑαυτὸν, ſe inſinuare, Bud. in Epiſt. ἐγκατοικισθεῖσαι φύλακες, domeſticus cuſtos.

Ἐγκατοικοδομέω, κατασκευάζω, intus muro ædifico. Actiu. Accuſat. Item tecto me includo. ἐγκατοικοδομοῦμαι ὑπαιθρίοις, opes quæ domi concludúntur, Plutarch. in Lycurg.

Ἐγκατοπτρώ, ὦ, ἡ, interior.

Ἐγκαυλέω, eſt cauleſcere, vt Κατακαυλοῦσιν, decauleſcere, Plinio. Theophraſt. de hiſt. lib. 1. cap. 3. ὅταν τὸ σπέρμα προερεῖ μᾶλλον τοῦ ἐγκαυλοῦσι.

Ἐγκαύσματα, inuſtiones, puſtulæ, ſcoria argenti.

Ἐγκαυσπεσία, ἡ, ἔστω, æſtuatio, feruor, ardor. ἐγκαυσπεσίᾳ καρδίης, ardores captis, Dioſcorides libro quinto, capite 23. ceris olim pingebant (vnde κηρογραφία dicta eſt, vt ait Callixenus apud Athen. lib. 5.) vt ex Vitruuio intelligitur qui lib. 4. cap. 2. inquit, tignorum præciſiones in fronte ſixerunt, & eas cera cæculea depinxerunt. eam picturam inurebant pictorii cauteriis (de quib. Martian. in Pandectis lib. 30. de fundo inſtructo) hinc que ἐγκαυστὴ dicta & ἐγκαυστὸν, i. incauſtum Martiali, opus ita pictum, vel materia inuſta ad hāc picturam Plinio, quæ non ſolùm in cera fiebat, ſed etiam in ebore, ceſtro, i. viriculo (vel vt lego apud Plin. veruculo) vnde ἐγκαυστικὴ, i. encauſtice Apuleio, & inurendi ars dicta: hinc & encauſtę. Vitr. Pro Encauſtice ſucceſſit ea ratio, quam vulgò dicimus ſmalt: vnde eſmailler: Et quæ vrendo ſit plumbo in vaſis figlinis: hoc vulgò *plomb* & *varnir, eſtamer*. Smaltum dicit Cælius. vide Κηρογραφία, & Καῦσις.

Ἐγκαύστης, ου, ὁ, pictor, ſculptor, inuſtor, encauſtes. Vitr.

Ἐγκαυστικὴ, encauſtica pictura, Plin.

Ἐγκαυστὸν, genus picturæ dictum ab vrendo, Cælius lib. 4. cap. 31. encauſtum. Plin. lib. 36.

Ἐγκαύτημα, ατος, τὸ, pictura inuſta, Plin. libro 35. cap. 10. Picturæ ſuę inſcripſit encauſtem. alij legunt encauſen.

Ἐγκαυχάομαι, ἐσομαι, κα, glorior: Datiuo.

Ἔγκαφος, bolus, fruſtulum, quod ore accipitur: ἀπὸ τοῦ ἐγκαφᾶν, verò Suidæ, τὸ ἐλάχιστον. Eupolis, οὐ γὰρ λέληθεν ἡμᾶς ἐγκαφὸν οὐδὲ ἓν καφᾶν.

Ἐγκαφᾶν, incumbo, ſitus ſum & locatus, imponor. Item impendo, ingruo, concupiſco, vrgeo, inſto. Sicut Terent. Ille inſtat factum. Vnde ὁ ἐγκείμενος, moleſtus, moleſtia afficiens. Ariſtoteles de mundo, πάντα στοιχεῖα ταῦτα ὄντα ἐν τόποις χωρίς ὁρισμένοις, ἐγκάφαρα, &c. Heſiod. ὀφθαλμὸς οὐδενὸς μᾶλλον ἐγκάφαρα, in fronte erat ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἑφύλλοισι αὐτοῦ, ſemen floccis quibuſdam inuolutum, Dioſc. lib. 3. βέλη οὐδὲ τοῖς πραύτερον ἐγκειμένοις, telis inhærentibus vulneribus, Plutarch. in Fabio. ἐγκειμένη μοῖρα, conſtituti dies, Herodot. ἐγκείσεται ἐς τοὺς σέρτους, præcordiis inſidebit. ἐγκειται τῇ πολεμίᾳ, inuadendis hoſtibus animum ſtitim adiicit, Phutarch. in Fabio. ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολεμικῶν σφόδρα διάθλῳ τὸν αὐτοκράτορα, frequens apud populum inſtabat, ne Minutij ſalutem proiecerent, ibidem. ἐγκειμαι φεύγων, effuſa fuga feror, Thucyd. ἐγκειμαι κεκραγὼς, clamori incumbo. ἐκέλευε τὸ ἐγκείμενον, Æginetæ, moleſta depellere.

Ἐγκεκαυμένος, apud Hippocr. inuitentes, inflexi, proprie de vnguib. Gal. in Gloſſis.

Ἐγκαυμβώ, depictus, inuſtus.

Ἐγκαυλιμβῶ, ὁ, ſurreptus.

Ἐγκεκοσυρμβῶ, ὁ, ὑδρηφανειλιγμβῶ, ὁ, θρασὺς κακοσμιβῶ, nimis accuratè ornatus & delicatus. Κότ τὰς κουσάας, quadam diuite, & maximè molliter viuente Alcmæonis vxore.

Ἐγκεκοσυρμβῶ, inuolutus, contortus, plagis conſutus. Ariſtoph. περὶ πάντα στρόφος ἐγκεκορδυλιμβῶ, quinque ſtragulis intectus. ἀ κορδύλη, quod Cypris tegumentum capitis ſonat, cinicinnum. Nonnulli vibicem atque tumorem interpretantur, vt Suid.

Ἐγκεκυφότες, obſtipo capite: ἀ κύπτω.

Ἐγκέλαδος, apud Ariſtoph. in Nebulis, eſt de genere inſectorum quæ Græcè βομβοῦσα ἢ ὑπτιοπὰ καλεῖται, ζωΐδιόν ἐ διὰ τὸ σπίσιε τὰ φωνὴν φοβῆται, & quib. ſpina ſecta & diuiſa eſt vt cicadis, ſcarabeis, veſpis & id genus. ita dicuntur. ὅτι ὁ αὐτὸς κελάδω ἔχει: Comment. ſignificat & vocalem ad quod alludit Virg. 4. Æneid. de fama loquens.

Ἐγκέλαδα τὰ ζῶα, animalia de genere inſectorum, Ariſtot.

Ἐγκελεύσμα, ατος, τὸ, adhortatio, inhortamentum.

Ἐγκελεύω, ἐγκελεύσω, iuſſus, Xenoph.

Ἐγκελεύω, horror, incito, Xenoph. ἐν κώμῃ, ἐξ ἧς πάντα ἐγκελεύει τοῖς κυσὶν ἡ χρόνος πρὸς ἄκεσιν ἕρπειν. Idem, ὑπλοῦσι τὰς κώμας, ἡ ὑπλισμένοις, Dicitur ἐγκελεύεσθαι etiam voce paſſiua. Plutar. in Public. ἐγκελευσθῆναι τῇ δήμῳ, alias adhortata.

Ἐγκελλω, inſiſto, incumbo. Hippoc.

Ἐγκελεύω, obliquæ tabulæ.

Ἐγκεντεῖν, eſt ἐμβάλλειν φυτὰ τοῖς κλαδίοις ἄγριων φυτῶν.

Ἐγκεντρίζω, ἐνκεντρίσω, πτικα, inſero arbores, Dicitur etiam ἐμβάλλειν φυτὰ, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν, & ἐπιφυλλίζειν. Accuſ. Theophr. de hiſt. plant. lib. 2. cap. 3. χρὴν ὃ ἐν αὐγῇ βάλλειν, ἢ χυλοῦ ἢ τῆς σκληρότητος τοῦ κλάδου. Αἰὸ ἡ μὲν ἀμυγδαλὴ ἐγκεντρίζεται καλῶς τοῦτο, ἡ δὲ συκῆ, τὸ μὲν μόρον μὴ πανυπνεῖν τοῦτο πλάττει. Translatè dixit Paulus cap. 11. ad Rom. ἀφ' ἧς ἀφῆ ἐγκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς, inſitus es.

Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, ſtimulus, aculeus, calcar, retinaculum ferreum quo qui ſcandit vti aliquando ſolet. Erat & in foreníi ſupellectili ἐγκεντρὶς ἢ ἔλλαν τῶν γεωμέτρων. Pollux lib. 8. graphium ſtylus.

Ἐγκέντριστος, ος, ὁ, inſitio. Columel.

Ἐγκεντρῶ, aculeatus.

Ἐγκεντρῶ, ὦ, aculeum infigo.

Ἐγκεντρῶσις. Heſych. & Suid. ἀστραπὴ δεῖς.

Ἐγκεραννύω, attempero, immiſceo, commiſceo, confundo. Ariſtotel. de mundo, τὰ στοιχεῖα ἐγκεκραμένα ἀλλήλοις, &c. eſt, elementis inter ſe mixtis. Idem ibid. χρωμάτων ἐγκεκραμένων ζωγράφια, id eſt, colores attemperans, id eſt, ξαπτὰ.

Ἐγκερτομέω, ὦ, dolis cludo, illudo, Eurip.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, cerebrum, ὄργανον τὸ ἀρχικώτατον, dicitur ab Alex. Aphrod. lib. 2. Problem. Ariſtoph. in Ranis, Ἀλλ' ἀναπεπταμένον ἐγκέφαλον ὁρᾶν ὅ δύο. Sic enim cerebri menyngas vocat à folium ſicus ſimilitudine. Ἐγκέφαλος, vertex ejam & ſummum palmæ ita dicitur. Plinius cerebrum vocant. Galen. de Alimentis. ἐδίδουν τῶν καρυΐνων τὸ φύτιμον, ὃ ὀνομάζουσι ἐγκέφαλον. Theophr. de palma loquens, ἐν ᾧ ὁμοῦ δύο τὸ καρδιῶδες τοιοῦτόν τι, ἃ δ' ἀπ' αὐτοῦ ἀναπεπταμένα τὸ αὐτὸ ὃ ἐστὶ ὁ ἐγκέφαλος. Xenoph. lib. 2. κακὸν ἐστὶ τὸ ἐγκέφαλον τὸ φοίνικος φύσεως φαῦλον ἐστὶ τὸ γλυκὺ, & c. Nicander in Georg. Apud Athen. libr. 3. Σκόλ. ὁ φοίνιξ πλεῖστα ἐκκέφαλα ἔχει τὰ ἐγκέφαλον φύσεως νέος ἐστὶν ἑβδομὰς. vide plura ibid. differt Κότ τὸ ἐγκεφάλῳ μυελῷ. Dioſcor. lib. 1. cap. 151.

Ἐγκεφάλη, Suid. affert pro ἐγκεφάλῳ.

Ἐγκέφαλος, Heſych. ſiue ὁ ἔνδον mortale: obnoxij vid. τῷ πάντα, ſeu morti ſic idem ἐγκέφαλος μοῖρα affert pro ὀλέθρῳ μοῖρα.

Ἐγκεχάδω, cacaui, Præter. med. Κότ τὸ χέζω.

Ἐγκεχαλίσθαι, apud Plutarc. videtur dictio facta eſſe ex his verbis ἐν κύλῳ τῆς. Apud Ceos autem mos fuit, vt qui magiſtratui inirent, epulum exhiberent populo. Quòd ſi quando plures eſſent magiſtratus, dies inter ſe ſic diſtribuebant: itaque ſi occurrentes rogabant, quis dies? ea vox poſtea in vſu cum ceſſit.

Ἐγκεχέλη, Hippocr. incero Iuuenali.

Ἐγκεχολῶμαι, morioſus ſum, moribus Cilicum vtor, ἐπιτύμνω.

Ἐγκεχυσμένα, θεραπείματα, Heſych.

Ἐγκεχωκώς, & Ἐγκεχώκοφος, eidem. Heſych. eſt cauda.

Ἐγκεχυλῶθαι, impedieri.

Ἐγκεχυσμένος, coitum & conceptum appeto, catullio. σπεῦζε, Gen. 30. ἐγκεχυσμένα τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους, cóciperant oues inſpectu virgarum. Ibidem. ἐκκέκαυσαι τὰ πρόβατα ἐν τοῖς ποιμνίοις. Ibidem, τὸ γὰρ ἐγκύημα τὰ πρόβατα κρ τὰς ῥάβδους. Theod. ἃ exponens illa verba, quicunque aſpiciet mulierem, vt ſi cupiat, & c. Mac. 5. v. 28. ait, totum autem illud Græci vocabuli dicunt ἐγκεκυσμένον δὲ ἐπὶ φθορᾷ, de libidinoſo eorum aſpectu quorum pupillæ πέρας ἔχουσι, non κενὰ.

Ἐγκεκυφὸς ἐστὶν, ἐνίδεσθαι, inſtar hederæ connolui atque impliti apud Hippocr. & Galen. ἐκκέκυφε ἐπὶ τὸν.

Ἐγκύησις, coitus, conceptio, catullitio. Plin.

Ἐγκεκρίδια, τὰ, genus ornamenti muliebris.

Ἐγκελεύω, ἐγκεκλεύσω, πτικα, incitando. Accuſ. Sophoc. ἐγκέλευσε τοῖς ἐμοῖς ἀνδράσι, dixit, ſeptis includi, ἐν ὑπὸ τῷ ἐρύμνῳ, ἐγκεκλεῖσθαι εἰς αὐτὸ δὲ includi, Dioſc. lib. 4. Salſolam Attice. ἐρύκει τὸ ὑγρὸν ἐγκεκλεισμένος, ἐν ὑπὸ τῷ πίνακι καλούμενος ἐγκεκλεισμένος ἀργυρίδιον argenti habens.

Ἐγκεκτησάμην, ἐγκεκτήσομαι, desiderium. Heſych.

Ἐγκεκτῶ, eidem eſt ἐπιθυμητικόν.

Ἐγκελώνιος, contentioſus, rabula.

Ἐγκελόνιος, accuſatiuus. verbo ἐγκαλῶ.

Ἐγκλημα, ατος, τὸ, culpa, crimen, atrox injuria, ob quam alius in ius vocari poſſit, criminatio, accuſatio, actio, petitio. Δικαστὴς ἐγκλήματος, lib. Illus actoris, ἐγκλήματος, ἀφ' ἧς que iudiciaria perſecutio dicitur. Vnde ὁ ἐγκαλῶν πρὸς τινα dicitur, vt ὁ ἁμαρτάνων, i. crimina & controuerſias pati. Ariſtot. Ethi. Οὔτοι μὲν οὖν ὧν ἐλάχιστα ἁμαρτάνουσι τῶν πολιτευομένων ἐστί. de ſophiſtis loquitur qui reprærenari ſibi mercedem à diſcipulis rubebant. διὸ ὑπέδυσε τὰ ἐγκλήματα decide & tranſige

transigere causam. φέρειν ἔγκλημα τῆς διαίτας, in suspicionem vel reprehensionem timiditatis venire. ἀπαίτησιν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἐγκλήματος, τὸ αἰτίαν ἐπιφέρειν, i. in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam & se mandatores profiteri. Demosth. τοῦ σῶσαι τι ἢ τὸ κρῖναι τὸν τὸ ἔγκλημα ἐπενεγκόντα, &c. in bonum & honestum, seu in æquum & bonum actio concipercur. Bud. in Pandect. ἐγκλήματα γίνεσθαι, accusari, Aristot. lib. 9. Ethicor. τὰ ἐγκλήματα ποιεῖσθαι, crimina obicio. Thuc. τὸ ἔγκλημα ἔχειν, do crimini, Idem. Item habeo crimina quæ obiiciam. τῷ ἐγκλήματα ποιεῖσθαι τὰ ἀεὶ εὖ πεπραγότα, ociorum querelas aduersus Athenienses. Thucyd. αἰσχρὸν τὸ ἔγκλημα, idem quod ὄνειδος ἀκοῦσαι τῶν πατρικίων. Et ὕστερον ἔγκλημα dicitur ἡ διαγραφομένη δίκη, ἡ ἀπρεπῶς ἐπιοῦσα, interlita lis & indicta. Et πατρικῶν & ἀπαλημνίων ἔγκλημα, obliterata intentio vel iudicium obliteratum & circumductum.

Ἐγκλητὸς αὖθ, querulus, expostulator, litigiosus. Aristotel. Ethicor. Ἡ διὰ τὸ χρήσιμον φιλία ἐγκλητικὰ ἴσως ἐστὶ φιλικὰ τὸ ἀφελεῖν ἀεὶ μεμνῆσθαι, ἐγκλητικὰ δόξειεν ἄν, epistola obiurgatoria, Bud. in Epist. ἐγκλητικὴ φιλία, amicitia in qua locum habent querelæ.

Ἐγκλητὸς, farmentis sylueſcere, Theophraſt. lib. 3. cap. 20. de aufs. plantar. ἐγκλητοῦσα πέτρα, vitis frondosa, capite 10. Dsc.

Ἔγκληρος, hereditarius, diues. ἐγκληρος ἴδιος, lectus eius quæ habeat dotem præcipuam. Eurip.

Ἔγκλιμα, ατος, τὸ, expostulatio, ἔγκλιμα.

Ἐγκλισις, reprehensione dignus, ἐγκλιμματῶ ὑβρίσθη.

Ἔγκλισις, τὸ, inclinatio, tractus. Proclus, ἔγκλισις ἐστὶ συνέλασις τοῦ χρωτὸς, in omni plaga eandem seruant intercapedinem. Item locus in natu, cui immititur gubernator. Pollux lib. 1. ἡ μεσόπλευρα ἡ κυβέρνητος ἔγκλισις.

Ἐγκλίνω, ατῶ, inclino, declino, Aristot. 2. de Cœlo. αὐτὸς τὸ σῶμα τὸ ἐγκλίνας, ad eos Remp. inclinare. ἐγκλιναμένη τοῦ σώματος, ἰσχαelis inuixi. Plut. in Camillo. τὰ ἐγκλινόμενα, quæ inclinantur, Gaza lib. 4. ὅμως τῶν ἐγκλινεσι, vobis incumbit, labor vobis datus est & acclinatus, Hem. ἐγκεκλιμμένος, pendulus, denexus. Theophrastus ait lib. 3. hiſtor. cap. de Cercide, τὴν τοῦ φύλλου ἐκ ὑρὸς μάλα ἐγκεκλιμένην, i. folium pendulum. Data inflexum. item ἐγκλίνω absolute posita significat propensio sum & inclinato animo. Plut. πάντες ἐπὶ πονοῖς ἐγκλινόμεθα, aliquando in fugam inclino. apud Xeno. Polyb. & Plutarcin Fab.

Ἔγκλισις, ιως, ἡ, inclinatio, & vnum ex verbi accidentibus, inclinatus & inclinamentum. Gellio, apud Suid. ἔγκλισις, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, poſi inclinatio, cui contrar. ἔστησε siue ἐπαγωγὴ siue ὄρθωσις. Straboni.

Ἐγκλύζω, ἡ alligo, proprie τὰς κλοιὰς ἐγκλύσασα τῷ πραχήλῳ, circunda collo tuo. cap. 6. Prouerb.

Ἐγκλύζω, clystere infundo, in do in alum, immergo, proluo, inundo. ἐγκλύζουσι οἱ ἰητροὶ τοὺς, &c. ischiadicis clystere inundunt.

Ἔγκλυσμα, ατος, τὸ, infusus vel infusio. Plin. quod infunditur per sperna in aluũ, τὸ ἐγκλυζόμενον ἢ τὸ ἐνιέμενον, clyster. lib. 11. Dioc. Ἔγκλυσμα συντιτῆναι δεῖ τὸ ὕδωρ, decoctum vtile est dysentericis infusione, instillatur dysentericis, infunditur clystere. Idem li. 3. ὅσον πάχος διάκλυσμα, ἕκλυσμα ἐκ δυσεντερικοῖς βοηθεῖ, in dctium dolore vtiliter colluitur, dysentericis infundit ur.

Ἔγκλυτος, vel ἐγκλυστὸς, intero, (radẽdo nimirum) vngue vel radula carptum intero.

Ἔγκλυσμα, ατος, τὸ, encnisma: sic dicitur apud Argiuos caro quam coco hordei à faccerdote Apollinis acceptam concoquunt, qui familiares aut cognatos lugent, Plut. in Probl.

Ἐγκοίλιον, Hesych. est ἐγχύλωμα clara clam infundere.

Ἐγκοιλόω, cauo, exinanio, incauo. Columel. vnde ἐγκοίλωσις, excauatio. Senec.

Ἔγκοιλια, τὰ, ἔγκατα, ἔντερα, intestina, interanea. Plin. viscera. Pollux 2. διεῤῥωγυῖα τῶν πλευρῶν συνέχουσα ἐγκοίλια κοιλότατα, vlunt eam ἐγκοίλια, nanium costæ. Theophr. de hist. lib. 4. cap. 3. de pina nigra, ἡ μέλαινα ὑγροτέρα τε ἡ ὀστοῦν, διὸ καὶ τὰς ταινιώδεις, χρώνται οὖσα τὰ ἐγκοίλια αὐτῆ. Plin. ex hoc loco lib. 13. ca. 9. Nec minùs spina celebratur in eadem gente duntaxat nigra, quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id vtilissima nauium costis. Pollux lib. 2. ὀστεοπλόα ζ, τὰ κατοικοῦντα ἐγκοίλια τῇ νεῷ, Aeschrio ἀπὸ κλάδων. Dicuntur etiam ὠμὰ, ambore Hesych. cuius codex mendosus ἐγκοίλια habet ἀπὸ τῶν ἐξοίδια.

Ἔγκοιλος, introrsus cauus. vt apud Athen. lib. 11. ἔγκοιλον τυρίον apud Hippoc. ὀδοῦσι μὲν ἐγκοίλοισι γίνονται oculi qui vehementer subsidentur.

Ἐγκοιλόω, ἡ, idem quod ἐγκοιλαίνω vnde

Ἐγκοίλωσις, excauatio.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, dormio.

Ἐγκοιτάομαι, ἀσω, ἀμαι, ambitiosè orno. Actiu. Aristoph. ἐγκοιτάμενος, τῷ φάσματι, ἐγκοιμιτηρισμένος. vide Κωνεῖον.

Ἐγκολαμμα, ατος, τὸ, sculptura, siue scalptura.

Ἐγκολαπτός, ὸν, ὁ, ca latus, sculptus.

Ἐγκολάπτω, ἀψω, τ. ψα, insculpo, incido. Plutarc. in Pericle, φορμὰς ἐντειναντες τῷ μέτωπῳ τῷ χαλκοῦ λύκου ἐγκολαπτες, primas in confulendo oraculo partes in fronte erei lupi incidit. ἐγκεκολαμμένον ἐν πέτρᾳ, in petris incisus. Herodot. αὐτὸ ἐγκεκολαμμένον, ouum excalptum, Theoph. hist. lib. 3. cap. de Arbuto.

Ἐγκολάπτω, Hel. & Suid. ες τὸν κολεὸν κατέντες, sub. τὸ ξιφος enscm in vaginam reposuit.

Ἐγκολεάζω, instar κολεοῦ deglutio, seu in os inge:o, Eustath.

Ἐγκολπίζω, infinuo, seu continco. Philo de mundo, πῶς ἂν ἦν ὠκεανὸς τὰς οἰκείας ἐγκολπίσας μέρη, i. aliorum corporum congeriem in suo sinu, tanquam proprias partes gerit.

Ἐγκολπίω, ώσω, enti qui è mari veniunt per fines, i. vt scribit Arist. de mundo, οἱ ἐκ πλόων διεξιόντες, qui è finibus profiſiunt, quasi finuales.

Ἐγκολπόω, insinuo, Aristot. de mũdo, φασὶν μὲν ἔνιοι λέγειν τὴν ἐγκολπώσασθαι τὰς ἐγκολπώσεις εὐρέσεις, de mari Mediterraneo.

Ἐγκομβόομαι, ώσομαι, ώσαμαι, alligo, quasi dicas, innodo. ca. 5. primæ Epist. Petri Apostol. ἐγκομβώσασθε τὴν ταπεινοφροσύνην, i. inuinitatem animi vobis infixam habete. Vulgatus interp. habet, infinuate. vnde ἐγκομβωθεὶς, ligatus, illigatus. Alij melius exponunt. Modestia intus sitis ornati. est enim

Ἐγκόμβωμα, ατος, τὸ, genus vestis, qua sertu vtebantur. ἐνδυμασίᾳ τῇδε χρέεσθον. Athenienses ὀγδοεῖς vocant, alij κοσυμβίνους. Vnde & ἐγκομβώσασθαι, solẽdum, Pollux lib. 4. τῷ δ' ἠδὲ δούλων ὑξωμάδες, καὶ ἐμπεδίοι τε σφέσιν ἐπιπλόκιόν τε ἐγκόμβωμα (nam ibi corrupte ἐγκάλυμμα) κέκρανται, ἐσθὴς ἐλαφρά.

Ἔγκομμα, ατος, τὸ, offensio, σκόνμμα.

Ἐγκονέω, μ. ἔσω, τ. νησα, accelero, studeo, σπεύδω, σπεύδω, pulueris impleor. Inde sumptum, quòd properantes pulueris inficiunt pedes. Neutr. absol. Aristoph. δεῖ ἐγκονεῖν, id est, σπεύδειν. Idem in Auibus, σὺ δὲ πῶν ἐγκονήσεις. Sophocl. χρὴ σὲ, ἐγκονεῖν, οὐχ ὕβρις ἐκὼν, id est, eamus properemus, non est sedendi tempus.

Ἔγκοπτα, cum labore.

Ἐγκοπίδιον, familiæ δόπτ τὸ κοπίδιον. vide Ἀγκοπίδιον.

Ἐγκόπτω, ἐκοψ, pulueres. ἐγκόπτει γραμμὰς, describitæ in puluere linea.

Ἐγκόπτω, festinanter, celeriter, ταχέως, ὑπεβρίμως, Hesyc.

Ἐγκοπίς, ὸς, ὁ, celtes, scalpellium, cælum, instrumentum incidendis rebus accommodatum. δόπτ τὸ κοπίδιον.

Ἔγκοπτος, incisio, Colum. incisura vel incisus. Plin. ὑπερβῆναι μετὰ δίσιν, interruptio, offensio, offendiculum. vide Πρόκοπτον.

Ἐγκόπτω, εσω, ἡ, offensio. Hieron. in Oseam adductus, eam nos iracundiam vel memoriam doloris Latinè posse dicere.

Ἐγκοπος, ὁ, ἡ, laboriosus, δύσκοπος, difficilis, afflictus. ἔγκοπον ἴχνος, vestigium fessum. in Epigram.

Ἐγκόπτω, ἀψω, τ. ψα, impedio, retraho, obsto, indo, interpello loquentem, quod & interfari dicitur: interrumpo rem cœptam. Paul. ad Roman. ις. ἐνεκόπτόμην τε πολλάκις τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, id est, præpeditus sum sæpe quominus venirem ad vos. Actorum Apostol. capite 24. ἵνα μὴ ἐγκόπτωσιν οἱ ἐγκόπτω, παρεκκλῖναι κράσπεδα τῆς ἱμάτιᾳ σωστήμως τῇ σῇ ἀγνοίᾳ, ne autẽ te diutius interpelleam, hoc est ab aliis actionibus auocem, ἵνα μὴ σὺ πολὺς χρόνον παρυσχὼν σοι χαρίσωμαι. Gregor. ἐγκαινας ὅλως ἐπιμέλειας, ἢ αὐτὰς, ὁ δρόμος ἐμὲ, vide ὁδὸν ὁμαλὴν ἐγκοπὰ πάλαιον, palum infige, cuneum inpingo, Theophrast. lib. 2. hist. plant. cap. 10.

Ἐγκαρδυλίω, ώσω, τ. νησα, inuolno, Accus.

Ἐγκορύσσω, obarieto, τοῖς κέρασι πλήσσω.

Ἐγκοσμέω, ὁρῶ, ὁρῶμαι, dispono in. Odyss. ὁ ἐγκοσμεῖτο πυρὶ ἐτάρῳ, i. ὁ τάξει ποιεῖται, in naue disponite.

Ἐγκοσμος, ὁ, ἡ, qui est in mundo: sicut ὑφοράνιος, supra mundũ, Nazanz.

Ἐγκοσμιογλωσσος, Hesyc. esse dicit εὖ λέγειν τοῦ κόσμου ἐγκρατῶς.

Ἐγκόσμιος, decenter, decenter, distinctè & compositè. Nazan.

Ἐγκοτέω, ὁσω, τ. νησα, molestus fum, grauiter irascor, Neutr. Datiuo.

Ἐγκότημα, ἰρα, insania, φόρτημα, μανία.

Ἔγκοτος, ὁ, inimicus, irascundus. ἔγκοτον ἔχοντες, infensi. cum datiuo, odium concipientes. Herodot. ἐγκοτὲς σφι ἐμφοτέροισι ἔχοντες, ob hæc ambo ipsis infensi. Idem, ἔγκοτος φθόνῳ, grauis inuidia in Epigram. Adamantius in Physiognom. ἔγκοτοι εἰσι, οἱ μᾶλλον ἀγρίου ἢ ἡμεμένου ἔχοντι, Iracundi sunt, & iram feram ac implacabilem habent.

Ἐγκότως, ιατέ, iracundè, ὀργίλως, Hesych.

Ἐγκοτύλη, lusus nomen est, quo yicti victorum genua manuum

excipientes cauitate gestabãt. Athenæus lib. 11. ἐγκοτύλη δέ τις παρὰ τοῖς κεραμεῦσιν, ἐν ᾗ κοιλάνοντες τὰς χύσεις ἀνέχονται τὰ γράμματα τῷ τετμῆσθαι οἱονεὶ κιονίσκῳ τινὶ καταζώσῃ αὐτοὺς. vide κοτύλη.

Ἐγκαυσθρίδες, cicatrices faciei. Hesych. πανὸς τὰ σφυσόμενα ἐγκαύματα, ᾗ οἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς χρηστοὶ σφυσόμενοι πίνακες. Hesych. nam κανοῦς est ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ χαπὶς πᾶσα. & ἐγκαύσεις apud Æschylũm ὁ ἐγκεκαμμένος pictus.

Ἐγκαχάζοντες, οἱ, inclamantes, & μεγάλως βοᾶν ἐπικαλούμενοι.

Κεκαγέναι, ἀόρ. πρ. καχ. inclamo, vociferor, clamo, neutrum, Dattiuo.

Ἐγκεκαλλιγρᾶν, bilioſus, iracundus. Item piſcium genus, lib. 6. Animal. cap. 15. Athen. lib. 7. ὅτι καὶ τῶν τοῦ ἐγκεκαλλιγρᾶν ἐστὶ καὶ ὁ ἀφύης ἀποχρώντως ἔχων τρόπος.

Ἐκκράτεια, ας, ἡ ἐγκράτεια, temperantia, moderatio. Xenoph. lib. 1. Κύρου. ἐγκράτειαν δὲ τοῦ ἡδέος καὶ ἀπόνοιαν ὑπὸ τῶν κρατεῖσθαι ἀναγκαζόντων ἥκιστα ἂν ἐπιδεῖξαι, i. his omnib. abſtine, hęc omnia reprime & contine te ab his. Pro ditione & imperio etiam ſumitur. ἐγκράτειαι τῆς ἀρχῆς, i. his omnib. abſtinere, hęc omnia repr

ferentiam terræ motuum, eorúmque affectuum qui causas habent abditas, & rariùs accidunt, paucisque in locis. Et in 2. Oeconom. τὰς ἡ πολιτικὴ εἰλιγμὰς ἀρετῶν μὴ ἀφ' ὑποθέσεως λέγει· ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν ὧν τὴ χάρα χειροβίων, φύσιν ἔχ ἄλλο ἐμπεφυὴ ἢ δι' ἀγωνίαν (legendum γ' ἀγωνίαν) εἶται ἐ λέγ τὸ ἐγκύκλιον, hoc est, à domestica parsimonia & labore, & iis quæ domi aluntur. Ibidem verò pro eodem sibi ungit, φύσιν ἔχ ἄλλο ἐμπεφυὴ ἐγκυκλιάται. Ifocr. in Nicocle. Οὐ μόνον ἡ τοὺς ἐγκυκλίους, ἡ τοὺς καθ' ἡμέραν γεγονότας ἀλιτανεχῆν διαφέρουσιν, ἀλλὰ πολὺ καὶ πλουσιότητας πάσας ὑπερέχουσιν. Et de Pace, πολλῶν τούτων τῇ ἐγκυκλίων παρὰ πολεμίων καθ' ἑκάστου ἐπιπονῶν, id est, τῇ πυρὸν καὶ ἀνθρώπων. Plutarch. περὶ τῶ ἀκούειν, εἰκότα ὑβρὴ γὰρ ἢ δὲν ἢ σοφὸς εἶν ὅλως ἀπὸ τυχόντος ἀκούειν, ἀσπερ ἐγκύκλια κ) κοινὰ πάσης ἀκροάσεως, vulgaria, trivialia. Aristotel. τ. de Cœlo, κρίνειν ἢ ὧν τοῖς ἐγκυκλίοις φιλοσοφήσασι ὠφέλ τὰ ὄντα πολλάκις ἀναφαίνεται τοῖς λόγοις, ὅτι τὸ θεῖον ἀμεταδόκητον ἀναγκαῖόν ἢ πᾶν, &c. Et 3. Ethicor. ἢ ὥσπερ μὴν τοὺς ἀνθρ. ἐκ τῶν ἐγκυκλίων λόγων εἴρηται. in sexto autem sic scribit, πεφύκαμεν ἢ ὠφέλ αὐτοῖς τὰ τοῖς ὕστερον λόγοις, id est, disputationibus vel libris qui differunt τῇ ἀκροαματικῇ. ἐγκύκλιοι autem παιδεῖαι appellant encyclopædiam & liberales artes, Virtuiius literaturam encyclionque doctrinarum omnium disciplinam dixit in præfat. 6. & encyclion disciplinam simpliciter, primo lib. Athenæ. libro quarto, Ἑλευσῖνόθεν ἤθ' ἀπὸ ἐγκυκλίου παιδίας, ἀπὸ τῆς γήμου βίας σωκρ. κωνίασε, &c. mox, ἐγένετο τοῦ ἀπείρατος πάσων παιδίας ἄπασης. Gregorius ἐγκύκλιος παίδευσιν vocat.

ἐγκύκλιος, τὸ, vestis quædam muliebris, Pollux lib. 7.

ἐγκυκλίως, ὁ, ἡ, idem quod ἐγκύκλιος.

ἐγκυκλίω, ὦσα, circumago. ἐγκυκλίωμ, ἐγκυκλίωθ, inclusus.

ἐγκυλίζω, inuoluo, implico. ἐγκυλίζω εἰς ἔρωτας, Xen.

ἐγκυλίω, idem quod ἐγκυλίω, ἐγκυκλίομαι, & ἐγκυκλιόομαι, inuolor, implicor, volutor. Cyril. & ἐγκύκλισμα. Aristoph. in Ranis.

ἐγκυλίσπασις, ἡ, volutatio. Cic. Plutar. in Otho.

ἐγκυλίω, inuoluo, implico, deuoluo. Xenophon, εἰς ἔρωτας ἐγκυλιόμενος, in amores delapsi, vel potius in amoribus volutati. Perdicium herbam dici ait Theophrast. histor. lib. 1. cap. xj. ὑπὸ perdices in ea voluentur, atque ipsam ἐρυᾶται: ait enim, φασὶ ἢ ἀβδίκιον, διὰ τὸ εἶν ἀβδίκιος ἐγκυλίεσθαι, ἡ ἀφύτειαν. Cõfer lin. lib. 21. cap. 17.

ἐγκύμων, ὠσα, ον, ικα, prægnans sum, fero vterum, Neu.

ἐγκυμοσύνη, ὁ, ἡ, gratius, plenus, prægnans, grauidus. Nonnus, μπακίης ἐγκύμοσα μάσμον ἀκίγχω, peccato grauem & refertũ. Ihocyl. μηδὲ τι ἐ ἀλόχῳ ἐγκύμοσι χέσσε βάλητα, id est, grauidæ vxori manus nullus iniiciat. ἐγκύμων θοῦς, bos horda seu iuuaca. Dioscor. lib. 1. ἐγκύμονα τῇ σπερμάτων, in seminibus prægnantia. ἐγκύμοσα μᾶσσα ἀνίων, grauidum vterum subiès, Nonnus.

ἐγκύμων, ὁ, ἡ. prægnans, vterum ferens. vt κύων ἔγκυος, grauida canis. in Epigr. & alibi libr. eodem, ἐξ ἐπὶ πολλῶν δὲ πλέον ἀνικαῦν ἐγκύμονι δούχιδος, plenum.

ἐγκύω, incúbo, sum pronus & incurtuus, vergo, d. missus sum, ibsido, resipicio, conspicio. ἐγκυφέτης, obstipo capite proni, ernui.

ἐγκύπτω, Erot. in suo Lexic. Hippocr. exp. ἐπὶ τοῦλον δεῖν, κατελωδεῖν cicatricem perducatur.

ἐγκύρω, & ἐγκύλιμ, υνῶ, & ὑρσω, incido, obuio, Hesiodus, ἐαρὰ δὲ ἐπ' αὐ τὸ ἐγκύρσας ἀτηρὸν, in infortunia incidens. Herodot. ἐκύρσατ ἀλωρὴς, contemptui habuit. Idem, ἐνίκυρσαν τοῖς ἐνίοις, illos offenderunt, id est, intulerunt, inciderunt in los.

ἐγκυρτόω, gibbus, conuexus. ἐγκύρτα δίπλα, gibbi gemini, duæ conuexitates, conuexa. Suid. ἐγκύρτα esse dicit τὰ ὲν τοῖς κύρτοις ὑφαίνομενα.

ἐγκυρτος, incurtus.

ἐγκυσις, εως, ἡ, partus.

ἐγκυσκάω, Hesych. est ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κύσι χωλός. vt Ety. quoque ὑπὸ τὸ εὐ ὁ ἐν χωλὸς ἢ ὑπὸ τῆς κοτύλης.

ἐγκυτος, cute tenus, in cute, vel ad prope cutem, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τὸ κύτος quod & σκύτος dicitur.

ἐγκυτος, idem. Hesych. Laconibus esse dicit ἐγκυτον intestinum teraneum. quod vid est ὁ τὸ κύτος τὸ σάκματος.

ἐγκύω, idem quod κύω: vnde ἐγκύωσα apud Aristot. quę & ἐγκυῶσα.

ἐγκωμιάζω, τ. ασα, laudo, laudibus effero, honoro, exorno, celebro. Accusat. Plato 2. de Repub. ποιητὰς ἢ ἐγκωμιάσοντας διαμισοῦσι, hæc talia institiam laudibus extollunt. ἐγκωμιάζουσι δὲ τοὺς τῶν ἀρετῶν ἢ virtutis præconia concinentes, Plutarchus Lycurgo αὐτὸς ἀρετὴν θαῦ λόγων ἐγκωμιάζων, viri virtutem ipse laudare, Isocrates in Euag. ἐγκωμιάζ εἰς ἐπ' ἀνδράγαθίαις, laudatus probitatis nomine, Idem, Plutar. in Lycurg. ἐγκωμιάκα τῶν δημιαπάνων, Isocr.

ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, laudatior.

ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, laudatiuus. ἐγκωμιαστικὸν ἰδέα, genus demonstrationum, Hermog.

ἐγκώμιον, ου, τὸ, laus, præconium, elogium: & differt ab ἔπαινος. Nam hoc testimonium significat à singulari virtute, veluti quum Aristidem iusti cognomento decoramus: ἐγκώμιον verò ex virtutibus compingitur omnibus. sic etiam laudatio dicitur, i. oratio aut carmen de laudibus. Aristoph. πρὸς ἐμὲ ποιήσατον ἢ τὸν ὑμὸν τουτονὶ τὸν ἀντιλοιπὸν ἀγῶνα μοι τῷ κωμικῷ, i. mihi canendum est carmen de meis & filij laudibus. ἔθλοντ' ἐγκώμιόν, præconium laudis, Bud. in Epistol. διὰ σ' ἔκατ λόγος, ὃν εἶπεν ὲν τῇ δήμῳ τῷ παιδὸς ἀπὸ τῶν ὑπατείων κτοδικούντος ἐγκώμιον, extat oratio laudatiua, quam apud populum in funere filij post consulatum habuit, Plutarc. in Fabio, ἐγκώμια θεῶν, deorum laudes, Plato de Legib. ἐγκώμια ποιεῖ. laudo, Ibidem, ἐγκώμιος καθ' ἡμᾶς ἐδέξω, Demosth. Encomia (vt annotauit Franciscus Portus) proprie sunt operum, vt Labyrinthi pyramidum, Mausolei colossi, statuarum, & item rerum gestarum, vt cum facta virorum fortium extolluntur, & splendore orationis exornantur κατὰ τῇ καιρῶν, à vicis vbi olim rectè prauéque facta prædicabantur & canebantur, vnde etiam comœdia nomen inuenit. & Aristot. Rhetor. α. δεῖ δ' ἐ ἐπαίνου λόγος ἐμφανίζειν μόνον ἀρετὰς οἷός τίς ἐστι οὐδ' πρὸς ἀφελείας ὑποθήκας ἐστὶν, τὸ δ' ἐγκώμιον τῇ ἔργων ἐστὶν. ex his efficitur laudè esse virtutis encomium factorum, honorem beneficij diuini, ὅτιον τῷ σφόδρ' ἀπαῖ ponitur tamen interdum generaliter pro laude, vt ex exemplis supra allatis liquet.

ἔγκωπη, Hesych. ἐμπόδιον.

ἔγκωπον, τὸ, ea pars nauis, qua remi sunt collocati, Bayfius.

ἔγκωρ, Hesych. ὀχύρωμα, σύλλ.

ἔγκωρος, Hesych. esse dicit ἔγκρατ Ionica syncope pro ἐχέφρ.

ἐγξέω, intus rado, item insculpo seu insculpo.

ἐγρεκύδιμος, ου, ὁ, ἡ, tumultum excitans, epitheton Minervæ apud Hesiodum.

ἐγρεμάχ, incitans ad pugnam, ἐγρεμαχέτ.

ἔγρεο, surge. Ionic. syncop. pro ἔγειρο.

ἐγρεσίκομος, epitheton Bacchi. in Epigram.

ἐγρήγορα, vigilo, Medium perfectum à γρηγορέω: vnde ἐγρηγόρει, Plusquamperfectum. Aristoph. in Plut. ἢ νυχὶ ὅλων ἐγρηγόρσι, totam noctem duxerunt insomnem.

ἐγρήγορσι, Præteritum med. ab ἐγείρω, suscitaui.

ἐγρηγορεκὰς dicitur σπουδὰ Basil. vigil seu pertuigil. apud Aristot. ἐγρηγορικὰ ἀφέξεις dicuntur quę sunt à dormientibus tãquam vigilantibus.

ἐγρηγορέτω, vigilanter, Bud. in Epist. prior.

ἐγρηγορτὴς, somnum arcens, vigilias citans.

ἐγρήγορσις, ως, ἡ, vigilantia, vigilia, excubitus. Hirt. excubiæ, excitatio à somno. hoc nomine vtitur Gaza in versione de Senectute. ἐγρήγορσις ὕπνου λύσις, Nazanz. cuigilatio est somni solutio. ἐγρήγορσις authori dest. apud Galen. δεῖν ἐπασπᾶ ψυχὰς ἀπὸ τῆ κόπτε εἰς πάντα τὰ μέρη τὸ σώματος.

ἐγρηγορτὶ, vigilanter. Odyss. ὃν ἐγρηγορτὶ σωὶ τοὶ χεῖσι εἴκατο πάντες, Interp. ἐγρηγόρως.

ἐγρηγορῶ, vigilo, excpergiscor, expergefio. Sueton. ab ἐγείρω ἐγρηκὼ, præter med. ἐγρηγὼ & Attice ἐγηγερκα & mutatione ι in ὃ, & pleonasmo ῥιγεγόρασι, à quo fit ἐγρηγορίαν, ἠσω, vt à πάσσω, ἔπασσα, πεπάσσακα, est ἐγρηγόρακα, med. ἐγρηγόρᾶμαι. apud Homer. Iliad. ἡ. Καὶ φυλακὰς μενοπόνας, ἢ γρηγορῶσι ἑκάστ. vbi ἐγρηγορᾶν dixit pro γρηγορεῖν.

ἐγρηγορώς, ότος, ὁ, vigilans. Plato Epist. ιι. ἐνίοτε ἀπὸ τῶν ὕπνου ἐγρηγορότι, diuina insomnia vigilantibus superuenientia. ἐγρηγορὸς κύρτος ἢ ὀδόντι, nassis diurnis & nocturnis, Plato de Legib.

ἐγρηγορος, Aduerb. vide ἐγρηγορτὶ.

ἔγρησις, vigilia, ἐγρήγορσις, apud Hippocrat.

ἐγρήσσω, μ. ἔξω, τ. ηξα, vigilo, γρηγορέω, Neutrum, Apollon. 2. Argon.

ἔγρομαι, syncopa ab ἐγείρομαι, surgo. Odyss. ἐκ δὲ νεοσσίδιος surgo, & Iliad. ς. ἔγρετο δ' ὣς ὕπνου.

ἐγρύπτω. Hesych. expouit ἀσφαλῶς πολλὰ ἢ δίκης ἢ κρίσεως.

ἐγρυπνέω, vigilo.

ἐγχαλίς, Hesych. est τέτ, ἄκρατον.

ἐγχαλινόω, infræno. ἐγχαλινωμένοι τὰ σόματα, frænata ora habentes.

ἐγχάλκεος, ον, æreus.

ἐγχανών, inhians, os operiens. Aristoph ἐγχανὼν τοιούτοις, ore aperto morieris. Idem in Vespis, ἓν ἐγχανεῖν σ' ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ὑδρόκολον, Interp. ὡς ἐγκλάσει σοι, non te irridebit. Et in Equitib. Οὐ γὰρ ἡδονῇ γε χρὴ σκῶν ἐγχανὸν ταῦτ' ἢ πάνυ: Interpr. ἐνυδόξειν, χαρᾶ πᾶσιν.

ἐγχανόω, τοις, ἡ, insculptura.

ἐγχαράσσω, ξω, τ. αχα, inscribo, incido, scarifico. ἐγχαράττειν εἰς χαλκεῖα λύκον κ) ἢ πλοῦτ ἐνεχάραξε, primas confulendi oraculi partes in lupi ærei dextro latere incidit, Plutarc. in Pericl. ἢ αὐτὸν ἐγκεχαράχθαι εἰκόνα, &c. eadem imagine imprimantur, insculpantur, Nazanz.

ἐγχάσμα, τος, τὸ, lacuna, concauitas effecta torrentis impetu.

χαισὲ ἐφ, καὶλιμνε φαραξάδηε. Polybius, τὸ γὸ λοιπὸ τῆθ ὁρῶν χωρίων ἐπὶ τὰ κατὰ τὰ φύση πιεσὶ ἐγχαράττειν μετὰ τὴ μόδοσ enim ibi legitur ἐγκοπὴ μετὰ) καὶ τὸ πεδίον, ὥστε ἢ τῆθ ὁδοῦ, ἢ τῶν ὑφ-γμῶν διαβαίνοντων ἢ ἄρων τὸ πλείστοσ ἐν τοῖς τοιούτοις κοίλοισιν. Interpr. vertit malè paludes, fossas dicere debuit, vel expressius terræ fistulosas fissiones Quintil. Cursus, torrentesque atque eluuies iter morabantur. Idem, ab altera parte voragines eluuiésque præruptæ sunt.

Ἔγχαος, genus coloris fucatorij. vide ἄγχουσα.

Ἐγχάνειν, inhiare, irridere. ἐγχάσκειν τινί, ἐκπαγλῶν τινα, te deridere. Aristot.

Ἐγχέλυε, caco, excerno, & ἐγχύσεα præter. med. apud Aristophan. in Ranis.

Ἐγχεῖα, ὰ, ὴ, hasta. Iliad. ζ, μακρὸν ἐγχείην σχεθὼν ταλαγχέα, longis telis & hastis δεδεγμένοι. Idem Iliad. β. ἐγχείῃ σ' ἐνικήσω πανίλαον, id est, τῷ διὰ δόξης μάχῃ, iaculatione teli scu scientia hastam iaculandi.

Ἐγχεσάκορυς, ὁ, qui bello & hasta viuit.

Ἐγχειμάζω, hyberno, hyemo, contineo me in hybernis. vide ἐπιχείμαζειν.

Ἐγχείμαρρος, ὁ, ἡ, hasta furens, bellator.

Ἐγχείρα, μάτων, ατος, manũ inicio, tracto, aggredior, experior, i incipio, πόλιν ἐγχειρεῖν. Xenoph. ἐγχειρεῖ χρῆσθαι, vti aggreditur. Idẽ, ὥσπερ ἐγχειρεῖ βάπτειν ἐπὶ ἀγαθῷ, prior incipio curare. ἐγχειρεῖ μάχεσθαι, tento pugnam, Thucyd. ἐγχειρεῖ τοῦτον ὀδόντα ὁμόσαι, ἔφασκον, tantum opus aggredior. Plato in Timæo, μικτὸν ἐκ τούτων ὅλον ἐξ ἑνὸς λέγειν, οὐτ' ἀκριβῶς αὖ πάντων ἔχειν τὸν εἶδος ἀκριβῶς ὁρᾷ τὸ ἐγχειρεῖν αὖ τοῦτον ὀδόντα ἐκκαλούμενος ἔφην. Et ἐγχειρεῖν, pro ὑπάρχειν. Aristot. in 5. Pol. ἢ ὅτι τοὺς μονάρχους ἐγχειρεῖσιν, ἢ κτίσεσθαι βουλόμενοι μοναρχίαν, ἢ μὴ δύνειν. Et ἐγχειρούμενον ἔργον τὸ ὑπαρχούμενον. Synes. Οὐπω δὲ τοῦτ ἐγὼ ἐπικαιρεπτῶ.

Ἐγχείρημα, ατος, τὸ, aggressio. Cic. conatus, ausus. Isocr. τὸ γὲ χείρημα καλὸν ἐστὶ, conatus laudandus est. Appianus in Annib. εἰ ἢ τύχοι πάρτας, ὅτε ἐγχείρημα εἶναι μεγάλων αὐτοῦ δύξειν, hunc conatum ipsi laudis plurimum allaturũ esse, etiam si minus res succederet.

Ἐγχείρησις, conatus, tractatio vel tractatus. Nazan. executio. Plin. ἐγχείρησις ἀνατομικὴ, tractatio anatomica seu dissectionis, Galenus.

Ἐγχωπτήσοῦ, ὁ, qui aliquid aggreditur seu molitur, exequitor. Suet. Aristoph.

Ἐγχώριος, folers in rebus, vel hominibus aggrediendis. Xenophon, ὡσ ἂν ἐγχωριώτατα ἡ κῶν ἦν θυμόρων, μᾶλλον ἢ σωστικῶν ἢ ἐγχωριώτερος στρατηγὸς ἢ πολίουσιν ἢ πολιόρκοις, ὑπηκόοις μᾶλλον.

Ἐγχειδίον, τὸ, gladiolus, cultellus, pugio, gladius qui adiacet ensi, sica. Item libelli genus brucioris, quod & Latini enchiridion vocant, & omne instrumentum quod manu tenetur. Plutarch. in Numa, ἐγχειδίοις ἢ μικροῖς πεπλα κρώντες, gladiis veró brevibus arma pulsantes. Idem in Camil. τὰς νῦν ὑπὸ σφενδόνας καὶ ἐγχειδίοις τῆθ πολεμίοις, cæteras quidem hostibus gladios subduxisse, ensesque quoscunque. ἐγχείδιον μικρὸν pugiunculus. Item capulus, manubrium, Bayfius de nauibus. Plinius lib. 13. cap. 17. ἐγχειδία apud Theophrast. histor. lib. & cap. 4. exposuit cultellorum capulos. Pollux lib. 1. author est remi manubrium ἐγχείδιον dici, vt medium vocatur ἐγκάκις, & extremitas, id est palmula. Virgil. πέσσε δ' ἐγχειδι.

Ἐγχειζόμαι, ὥπτεσθαι, administro, in manus sumo, commissum habeo. Gregorius, ἢ μέσῃ ἐκ οἴκου ἐγχειζόμενος τὴς οἰκουμένης, pars non contemnenda orbis terrarum cius imperio creditur. Herodian. τῶν νυκτερινῶν φρουρῶν ἐκ ἐφείδου ἐγχειζόμενος. Lucianus in Prometheo, τοῦ γομοῦ τ χρεῶν ἐγχειζόμενος, id est, distributionem carnis commissam & demandatã habens. ἐγκεχειρισμένη οἰκονομίαν, suæ curæ commissam habet terram. ἐγχειζόμαι γυμνασίοις, præsum exercitibus, mihi commissos habeo exercitus, Lucianus. ἐγχειζόμενος τὸν ἀνδριάντα, adeo periculosa. Thucydid. νέων σφισὶ ἐγχειζόμενοι ἐγχειδίων ἄξιοι, iuuenibus præfici dignus. τὰ ἐγκεχειρισμένα, demandata munia.

Ἐγχειζῶ, ὡ, ἐσω, πτω, porrigo, in manus do, in manus trado, dedo vt hostes victi, dicmando, trado, concredo: Actiuum, Accusat. & Dativo. Ιsocr. αὐτοῖς χρήματα ἢ δόξαν ἢ φίλους ἐνεχείρει, i. præbuit. Plutar. in Fabio, ἐνεχείρισεν αὐτὰ ἢ γνώμῃ, ei mulierẽ tradidit. ἐνεχείρισε ἑνὶ, in vnius manum porrexit. Herodot. Demost. ἐγχειζῶν τοῖς πολεμ. ἐγχείρισε τούτοις ἑαυτὸν, his vbi memet docendum tradidissem.

Ἐγχείρισις, in potestatem redactus.

Ἐγχείρισμός, οὐ, ὁ, commissio, Theoph. in Instit. ciuilibus.

Ἐγχειρίτης, apud Adamant. in Phyhog. idem quod ἐγχειρητὴς.

Ἐγχειρόεργος, ος, qui manuum labore viuit.

Ἐγχέσπονος, ον, inter alios creo. Pol.

Ἐγχεσφόρος, ον, idem quod χαλκήρης. Greg.

Ἐγχέτης, pro ἐγχέλεια χείρ. 1. ἐγχέλεις, anguillę. Aristop. in Achar. Ὦ πάτ τὰ τὰ ἐγχέτεια.

Ἐγχελιοτρόφος, vel ἐγχελυοτρόφος. Athen. lib. 8. qui anguillariis viuit is daut operam.

Ἐγχελυών, ῶνος, piscina, vtiarium anguillarium.

Ἔγχελυς & εως, ὁ & ἐγχέλις. Aristot. anguilla. Aristop. τὸ πάχος καὶς τῆθ ἐγχέλεως τὰς ὀφρὺς μειρύμενος. Lucia. ἄσπερ οἱ ἐγχέλεις τῆθ χθὼν διολισθαίνοντες: vbi generis est masculini. alio loco. ἐγχέλυσιν ἐπέκρεις, ἀτε τὰς ὑγρὰς, apud eundem. Apud Aristo ἐγχέλεις, & in Acharn. Σκιλλαῖος παῖδις ἐ αἰτῶν ἐγχέλεων. vbi Interpr. notat Atticè ἐγχέλεων dici, quũ Bœotij dicant ἐγχέλυν. τὸ πευτακαιεικοσάγχελυς, anguilla cum bctis cocta, vel ἐκ πεντακαιεικοσάμβων. Ibi. Ἐγχέλεις δορίαλῶν dicitur πατρικιακῶν, de eo qui priuati compendij causa tumultus excitat. turbata enim aqua facile capiuntur anguillæ. Aristoph. in Equit. Οὗτος γὰρ τὰς ἐγχέλεις δορίαλῶν πατρώνων, ὅταν ὦσι ἢ λίμνη κατεσταλμένα. ὅταν δὲ θολῇ, δι' ἀλλᾶντα τ ἢ κάπια ἢ βάρβιτος κυκῶσιν, λάβωσι τὰς ἐγχέλεις, ὧν τ ποιῶν παράβασις. Suid. vfurpat etiam ὅτι τῆθ δια κάρδιαν πάσχας ποιοῦσιν.

Ἐγχελυωπὸς, ὁ, ἡ, anguillæ aspectum habens.

Ἐγχεσίφορος, ος, ἐγχείφορος. Hesych.

Ἐγχεσίωμος, ος, ὁ, ἡ, bellicosus, hasta exercitatus, Hom Iliad. β. ἀφὰς τὰ ἐγχεα μεμερμηκὼς ἢ ἰὼν ὁλισθῶν, πολεμικὸς. vel ὁ ἐγχέων ὠθῶν, hoc est φρυάττων, ἐγκω. at in Epig. lib. 2. quidam iocosè dixit ὁ ὦ Θεοκλεὶς ἐγχεσίπωμος, deducẽs à μωρὸς quod stultum significat, & ita vocans pugnatores stultos seu fatuos.

Ἐγχέσπολος, ὁ, ἡ, hastam vibrans. Iliad. β, ἐγχέσπαλοι αἰδὼ μεδέοντε i. οἱ τὰ ἔγχη πάλλοντες ἢ τὰ βέλεα μενοῦντες.

Ἐγχέσφιλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἐγχέσφιλος, ὁ, ἡ, Æolicè, infundibulo. Aristot. 2. OEc. καὶ δόλπας ἐγχέφιλ. Aristop. in Pluto, δολπάς νεχέες, infundebas Thasiũ vinum. Æsch. ἐγχέαι τὸ οὖδὲν ἀπηρῶν. ἐγχέφιλ ἀφῶν, ἐγχέας, infundens. Xen. ἐγχέων σφ πίεσι, Ildẽ

Ἐγχηθῶ, Hesych. ἐκ τροιος, ἐγκάρδιος.

Ἐγχθόνιος, terrenus, testaceus, in Epigr.

Ἐγχίθιον, propius.

Ἐγχλὴν, luxurior in Hesych.

Ἐγχλαδάσαι, eidem est ἐμφῶσαι.

Ἐγχλωδὴς, ὴς, qui est viridi colore, propè viridis, Nicander vi ἰσεῖς, vt flos mespili ἐγχλοερ αἴσσει ἰῷ fertur à Th. hift. l. 3. c

Ἔγχνωθ, sive Ἐγχνίας, lanuginosus.

Ἐγχνώδης, cartilagineus, grumosus. ἐγχνώδες λίχνῳθ, thus cartilagineum vertitur Hermolao, quod Marcello non placuit Dioscor. intelligat grumolum, libi.

Ἐγχνώδεσθαι, est χόνδρον ὑπάπτειν, aut καταπλάσσειν, chondros facit. Interpres, aut ipsam cataplasmatis modo imponere. Vel ἐγχνοδεῖσθαι est ἢ χόνδρον ἐπιμάσσειν, cartilaginem coaptare. Archigenes apud Galen. lib. 3. ἐκ τούτου, ἢ χόνδρος ἐστὶν ὑπὸ ἀγκυλείσου, cartilagine probè coaptata fibulas imponite

Ἐγχορδίω, salto, seu tripudio in.

Ἔγχος, ους, τὸ. hasta, telum, lancea: tragula. Odyss. ο, αὐτὰρ ἐπὶ καλὸν ἔγχος. Significat & gladium, i. τὸ ξίφος. Sophoc. ἄμφὶ καδὲν μαίνετ' ἔγχος, &c. πάντ' ἀμωσγέως ὁ ἄρμ ἐγχος ἐστὶ καὶ πεφυκέν. Idem, σφοιτᾶλε ἐγχος, i. δόκησα.

Ἔγχυσις, fucus, Atticè dicitur pro ἄγχουσα, anchusa herba. ἐγχύσεις τὸ ὦ τὰ βάμ ἐρυθρὸν.

Ἐγχυσοῦμαι, fuco colorari.

Ἐγχώ, terra aggesta, impleo. Ap.

Ἐγχωνίω, siue Ἐγχώνω, infligo, impingo, infringo.

Ἐγχωπεύομαι, insuio, exsero. in Lucian.

Ἐγχώμιον, ατος, τὸ, dicitur quum alicui insuimus, seu in alio exsercamus. Plut. ἐγκώμιόν τι ὀφθνες, ἢ κακωσύνης.

Ἐγχωπόμοιος, hæreo, sum contiguus. Ho. Iliad. ι, ἐγχωμοβόσιν ἐπὶ σὺν σφὶ καὶ ὀτέοισι. ἐμπαγέσιν, ἐγκεκολλημένοι σφ. Et Iliad. ν, ἀσπὶς ἐγχωμοῖσις, ἐκκεκολλημένοι, ἐρήρεισι, Euripides. ἐγχώμιος ἐμβολὰς, canes ceruis hærentes, à tergo mox sequentes. Ι Lafcaris, ἐγὼ ἐγκώμιος ἢ μὴ ἐγχώμιος, hæc quidem, herba videlicet me vngo & infrico.

Ἐγχωμόω, ὦ, ἐσω, φασφοσειλάζω, ὀρίζω, admoueo, tãgo, infra ὀφορίζω, rapio, cassibus impleo, pungo, adiungo, applico, propinquo, πελάζω. Soph. in Electr, μὰ τὸν τὰς ὁμογλῶσσ ἐγχώμιος βορᾶς, i. πλησιάζ. Apol. 2. Arg. ὧν μυχὰν ἐνεχώμιον ὁπλὰ ἀφικνοῦσ, accesserit is. ἐγχώμιος τῆς ὄλει, admouet formine. rod. lungitur & Acc. ἐγχώμιος βαίη τῇ γ, nauim appel

Ἔγχωσις, ἐως, ἡ, inunctio, illitio. (τὸ, ἡ)

Ἐγχωσ ὁ, ἡ, illitus, inunctus, τὰ ἐγχωτα, liquida medicamenta, quæ illinuntur, apud Galenum.

Ἐγχώω, alicubi ἐκ ripterum reperitur pro ἐγχώμιω, appropinquare, incidere.

Ἐγχώω, illino, inungo. Cap. 3. Apocal. Ioan. κολλύριον ἐγχίσαι σὺ ὀφθαλμοὶ, collyrio inunge oculos. ἐγχώω etiã ferio, pungo, vt ille vespa aut scorpius aculeo hominem percutiens dicitur teste Æolio Dionysio.

Ἐγχρονίζω, ἐσω, ἐσῶμαι, ἐπμορον, diu manco, prorogo. Neutriuo. capitur etiam pro differo & prorogo. Dicitur & ἐλλείπειν, apud Theophr. lib. de Odoriis.

Ἐγ-

χρωδ,ου,ὸ,tem porarius,adhuc durans & conſtans.Appianus, κατασφίσιν τῆς σποδιᾶς ὑπὸ τῶν ἐγχώριων ὠσθῆ,ι.10 ὡς πολὺν χρόνον σωμ-τοῦτο Heſych.ἐγχρονῶ,ὡσαύτως.

ἐγχρόω,idem quod ἐγχρίω.

ἐγχρῶ,ῶ ſeu Ἐγχρώνυμι,vel Ἐγχρωννύω,colore imbuo,item imbuo velut colore vt πάσης ἐδωκρυσμένου τοῦ βίου apud Ariſtot. ethic.2.

ἔγχρωτος,ὁ,inauratus.

ἐγχυδὲς tenus,ad vitium. Interdũ propè pro ἐγχεῖ,χεῖ autem pro χεῖν accipitur,per ὑπόπαιδ.

ἐγχυΐζω,ſuccum exprello.

ἐγχυλισμα,τὸ,ſticcus,expreſſus.

ἔγχυλος,ου,ὁ ἢ ὁ,ſuccoſus,ſucco lacteſcens vel madeſcens,ſuculentus,vegetus. Theophr.hiſtor.lib.3.cap. 8. Δένδρα ἐγχύλ-ετα ἢ ἄγχυλα τῶν dixit,i.vegetiorem & ſuccoſiorem.

ἐγχυμα,τὸ,fluidum,placenta.ἐγχύμα τι,ſiue ἔγχυτα,medicamenta ſunt liquida quæ ſtillatim guttatimque in dolentes aures, oculos, narésve inſtillantur: ſucci ac liquores quorum infuſione & inſtillatione, vt loquitur Plinius, quibuſdam ægris partibus ſuccurrimus.apud Galen. ἐφὲ ὑποφώσεων,i.de parabilibus,comperies,ἐγχύμα τε εἰς τὰ ὦτα.& Ibid.ἐγχυτὸν εἰς τοὺς ῥι-νας.ea medicamenta in partem affectã iubet ἐγχυματίζειν, ἐγ-χύειν,ἢ διαςάζειν,i.inſtillare,atque infundere,τὸ ἐγχυμα de placenta genere,vide ἐγχυτὸν.

ἐγχυματίζω,infundo, inſtillo. ἐγχυματίζειν εἰς τὰ ὀφθαλμὰ,oculis infuſius,Dioſc.lib.2.Idem lib.1.ἐγχυματίζεται ὑφὲς μαλακοῦ ῥιπ-κὸς,infunditur ad capilli nigritiem,inſtillatur,&c.v.ſurpatur etiam de his quæ per clyſterem infunduntur atque inficiuntur in aluum, Dioſcor.lib.2. διαπεφθὸν cap.56.

ἐγχυσεύς,lapidus,ſuccelentus,ſucci plenus,fluidus.

ἐγχυτὰ, eſt quando caſu aliquo aut pondere caro fracta ſanguinem attrit.

ἐγχύματα ἢ ἐγχύμενα,humoris in vaſa affluxus & infuſio, qua cruléæ pleniores redduntur, corpúſque coloratius euadit. Hippocr. Epidemiõn 2. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὑμένιν ἐγκατοικεόντων ἐγχυμάτων iubet,quem locum etiam eo ſenſu exponit.Gal.lib.3.de ſpirandi difficultate.Contrarium eſt ἐκχύμενα ἢ ἐκχύσεσι.vide ſuo loco.

ἐγχῡῶ,μι,σω,π,πκα,ε,oppignero, & pignora capio, pignoro. Neutr.Accuſ.τὸ ἐγχυρωκαμένον dicitur ὁ ὀφθαλμὸς teſte Budæo.

ἐγχυρίζω,eſt τὸ ἐκφέρειν.Demoſtheni, ὑποπίζειν, ἢ τὰ ὑπὸ τινα λαμ-βάνειν, Cicer pignerari & pignora auferre, vel pignerare Iu-lien.Joſeph.de Antiquit.αὐτῷ ἀναμνήσαντα τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς, καὶ φρέ-ρ ὁπόσα βαδίσοιντες ἐγχυρίζειν φοιτᾶ δίκη ἐφὲ πάντων χρήτων. apud eundem ὁ εἰς χρεωπαιδῶ,qui oppignerauit.

ἔγχυτον,ὰ,τὸ,pignus,pro ἐνέχυρον.

ἔγχυτος,ὁ,ἡ,infuſio.

ἔγχυτον,infundendum.

ἔγχυτος,infuſus. ἐγχύτων πλακοιδίων fit mentio apud Athenæum & Heſych. Earum opermentum κρωτὶς. Heſych. λέγεται καὶ τὸ τὴν κεφὴν ἐγχύτων πλακοιδίων.Dicitur & ἐγχύτος vulgò *pâte à la ſauce-chaude*.Ab infuſione vnguinis dictum.

ἐγχυτρίζω,in vrnam condo,occido,σφάδω.Ariſtoph.in Veſpis,δὴ πάντ' ἀρχιωνίδ',ἐγχυτρεύεῖ,Interpr.φονεύεις.vide κατακυτρίσαι.

ἐγχυτρισμὸς,ὁ,diceb atur,τὸ βρέφος ἐκ πύου.Bud.

ἐγχυτρισμὸς,ὁ,& Ἐγχύτρια,præfica,id eſt,mulier cuilæ quæ in funere conductæ plorant, & exequias ſepulchris, aquam aut ſanguinem fundentes,peragunt,Plato Min.ſunt item & quæ infantes vndis exponunt. & Ariſtoph. Comment. in Veſpis. Ἐγχυτρίας ἐλέγεσθαι φησὶ,ἢ ὅτας οὓς ἐκαγεῖς κεκόνδυρτοι ἄμυα ἐθάπτ-τας ἱερεῖα, ἢ τὰς ὀρνιθρίας, ὅτι μὲν ὑμῖ ἢ τὰς μάμας τὰς ἐκπεθύσας ἐν χυτρῶι τὰ βρέφη.

ἐγχυτὸν,ὰ,ὸν,infundo. Apol. ἐγκέχυται ὀδύνη, aggeſtum eſt ſepulchrum,ex aggeſta huno factum eſt.

ἐγχώνιον,ſeu Ἐγχωνιὸν,aggeſta terra impleo,ἐγχώ.

ἐγχωρέω,ῶ ἐπιτρέπω,ῶ,concedo, admitto, tanquam locum dans. Dioſcorides libro 9.ἐὰ ἐπιτρέψ ἐγχωρεῖν, ſi locus patiatur. Bud. in Epiſtolis, ἐπειδὴν πάντα ἐγχωρῇ ἢ ὅσα τούτου πρωτ, ſimulatque tempus id facere permiſerit. Idem,ἐγχωρούσης δὲ τῆς ἀσφα-λείας,ſimul atque occaſio tulerit.ὅσον οὐκ ἐμοὶ ἢ δικαίᾳ,ad quod faciendum ſufficeret decima, Herodotus. ἐγχωρεῖ, poſſibile eſt,tempus ſupereſt, locus eſt capax. εἰ ἐγχωρεῖ,ſi locum habeat.ὅτε πάντα ἐγχωρεῖ,primo quoque tempore, prima quaque die,prima quaque occaſione,id eſt, ἢ τὸν ὑπὲρ χώμ-ρον,ἐπειδὴ ἢ πρώτη ἐγχωρῇ ἀσφαλὴ, Budæus in Epiſtolis. ὅπη καὶ ἐγχωρεῖν,vtcunque ſors tulerit,quatenus liceret. ὡς ἐδὲ χθονὶ ἐγχωρεῖν,ſi ὡς τὸ χθόνιον, tanquam non ſit poſſibile genera-re,niſi ita genuit. ὡς ἐκ χάρεν μόνον,non licebat manere,Xe-nopho.κατὰ πόντ' ἐγχωρεῖ,quantum fieri poteſt,Ariſtid. ἐξ' τὸ ἐγ-χωροῦν,quoad eius fieri poteſt, Hermogen. ἐγκέχωκα νικῶ ταυτὸν καὶ ἐγχωρεῖ. Galen. ad Glauc. ſcribendi de omnibus & ſingulis otium non eſt,ſeu non vacat. ὡς ἐγχωρεῖ πόρῳ τῷ χάρατι ἐξ,ἀ ſe-nectute non poteſt longè abeſſe,Gaza de Senectute.

ἔγχωρεῖον,ὰ,τὸ,pignus. v ſtura,τόκος,ἐδάνειον.Heſych.

ἐγχωρέω,ου,ὁ ἢ ὁ,ὲκ loco,indigena,incola loci, ἐνέχυρον. vnde κεφὴν ἐγχώριον,domeſticum,negotium apud Heſiod. ἐγχώριος πεφυκὼς,cum ia vici ſeu pagi,Canone 17.concilij Calchedonẽſis.Item ἐγχωρίη ἐδάνεῖ,id eſt,locus veſtis. ἐγχώριοι θεοὶ, dij indigenæ,Thucyd.

ἔγχωρος,ὁ,patrius. νόμοις ὑπαιθρίοις τοῖσιν ἐγχωρίοις κρινόν,& 1-pud Lycophr.inquilinus,vel ἐγχώριος.

ἔγχωσις,exaggeratio,cum obducto limo fluminis alueus completur,aut loci cauitas terra aggeſta, τὸ κοπώσασθαι ἐκπλήρωσις, ἀσφάκτου,Ioſephus,& ἀσφάκτου. Æſchyl.Polyb. φαιδρὸν δὲ χώνυσθαι ἢ πᾶλαι ἢ γνῶ τὸν πάντα χρόνον ὃ μὴ ὀλυμπίοις ἐγχωδὲς ἐστὶ, ἢ πᾶν ὑπὸν τῆς ἐγχώσεως ἐπεργασιναι πρὸ τοῦ σπαρῆναι.

Ἐγὼ, ego, Pronomen primæ perſonæ. ἐδικὸν ἔτι παῖδα ἐγὼ πεποίκειν,dicit me fecille, Demoſth. ἐγὼγε, ego quidẽ,equidem, ego veró. Xenoph. in reſponſione vtitur poſt interrogationem. ἐγωγε,ἤσν,id eſt,ναί.Interdum vim habet diminuentem. vt Gaza lib.2.Grammat. ἐγωγέ τοι,equidem,Ariſtoph. ἐγωγέτοι διὰ μακρὸν ἀπῳκίσθον δὴδὸν ὁ χρόνος. ἐγὼ τοι,pro ἐγωγε,equidem. Xenophõ,ὦ σώκρατες, ἐγὼ τοι τὰ μὲν δίκαια ἴσμεν,&c. ἐγὼ ὦν,ego quoque.

Ἐγωγυον,vetuſtum, ἀρχαῖον,ἀρχαῖον.

Ἐγώδιμι,per ſpectaſin & craſin,pro ἐγὼ οἶδα.

Ἐγώδομαι,ὰ οἶμαι,opinor,dixit Xenoph.lib.2.κύρου.& Plato lib.1. de Repub.

Ἐγὼθ,ωὐτὸς ἐγὼ,ego ipſe,Doricé. Iliad.ὃ γοῦν ἐγὼ ἐγὼ ἐρέω.

Ἐγωκὶ,Doricè,ego:vt τύνη,pro σὺ,i.sù.

Ἐδάκνω,ἔδρ.ξ.ἐ δάκω,didici,cognoui, noui,ſenſi, intellexi,certior ſum factus,ἐγνόσθην,ἔγνωσμαι,σωνῆκα.

Ἔδακον,momordi,in Aoriſt.2.ἐδακνον vel ἔδακα.

Ἐδάμασα,domui,& ἐδάμασθαι, domitus ſum,in Aoriſt.ἔδ.vnde δαμάσ-Homer.Iliad.ἔ,αἰδὲ ἐδάμασ κρατερῷ,id eſt,νῦν τῶ αἰδὲ ὀφεὶλ verbo δαμάσθαι.

Ἐδανὸς,ὰ,ὸν,ς,dulcis,ſuaueolens,lenis. ἐδὼ τὸ ἔδω,τὸ δὲ φράγμα,ὰ, Etym.ἐ δανὲ,ἢ ἐδάδμαι,βρώσιμος,Heſchyl.

Ἠδάνθην,ὠ,τὸ,pro δάπτω,ὁ,ſolum,pauimentum.

Ἔδαρ,ατος,τὸ, cibus, ferculum, eſca, ἔδ.ῶμα, ἔδεσμ etiam dicitur, βρῶμα.

Ἔδαρθον,dormiui.Aoriſt.2.ἁ δαρθάνω.

Ἐδάδερον,membrana in teſticulis.

Ἐδὲς,nomen Mercurij apud Gortynios : ἐδὼ τὸ ἐὰ,ἐάων ἔξ,ἢ δ' ἀπὶ-ενγ,ὸ πλουτομῷ τὸ ὰ,Etym.

Ἐδέσπετο,ὠμεῖσπετο.

Ἐδέσπετο,κατέφαγε,ἐλευρόκατε.

Ἐδαφίζω,μέσω,π.κα,prosterno,allido terræ,ſolo adæquo, complano,patio pauimento, Accuſ. Theophr.de cauſis libro 4. cap.5.κατὰ τὰς ἐδαφιζόμενας τῶν γῶν,patito ſolo. Lucæ cap.19. καὶ ἐδαφιοῦσι σε,te ſolo adæquabunt. & Syneſ.ep.57. ἡσυχίαν ὃ ἐδα-φιοῦσι τὰ νῦν πᾶσι ὠσὶν ὑπὸ τῶν πόνων.

Ἔδαφος,ὁ,ὸν,ſolum,pauimentum. ἔδαφος τῆς νεὼς, fundum nauis,Plutarch.in Theſeo,alueus. Ariſtot. lib. 4. Animal. ὁσοῖς τὸ ἔδαφος τῆς δυσὶ ἀόσις πεποιῶται τὰς διαγωγὰς, in gurgitibus verſari ſolent.τοῦ ἔδαφ.ὃ κατεφαντικῶν ἀμφὶ δύο,Galenus,i.ſolum ſternere roſis.

Ἐδέατος,ὰ,ὸν,præguſtator, præfectus ciborum miniſterio & apparatui. Ita vocat Sext.Pompeius : nã alio nomine ἐδεάτης dicitur. Cæl.lib. 13. cap. 54. Suidæ ἀκουγλύσης ἢ ὁ ἐδέατος τ' ἔδω διακονίας ἀ ἀδρασιβὴν τὸ ἐπιμελητὴς δίκην,Heſych.

Ἔδ' ἔσεσι, ἀόρ. pro ἔδ' ἔσεσι, duplici ὃ δ',ἁ δὲ ἔδ' ἔσι,timuit. Iliad. ἀ, ἔδ' ἔσεσιν δ' ὁ γάρ, id eſt, ἐφοβήθη. Vnde & ἐδδίες, Plusquamperfectum, pro Imperfecto timebat. & apud Homer. ἐδδίσατο,id eſt,ὑξεφόβει,& ἐδδίσεσι pro ἐφοβήθησαν.& ὁ δδίσατο pro ἐφοβήθη.

Ἐδέδμητο, apparatum eſt,ædificatum eſt, extructum eſt, ἐδδ' τὸ δέμω,ὰ,ἐδέδμητο,Etym.ἀκοδόμητο,apud Hom.

Ἐδέδλεκεν,titnebamus ἐδέδοικα,pro timeo.

Ἐδέδλω,indigui,petebam.

Ἐδέισα,abſuit,opus fuit.ἐὸ ἄλλου ἐδέισεν ἀνελεῖν τὸν πόλιν,vt parum abſuerit,quin,ſeu quo minus ciuitas fuiſſet interfectus.

Ἐδέδηλος,& Ἐδήδηλος,ſolum,ἔδδω,ὃ,ſedes,ἐδέσμα,poetic.Diony.

Poeta,ſi vera ſcriptura)Romam dixit ἐδώσιον ἐδήδηλον.

Ἔδει,oportebat,ligabat,atque ἔδει αὐτὸ τὸ δεῖ ponitur, vt ἐχέλλ & χέλλ pro χρῆ,& ἔφερε ἄλλ pro ἐφέρετο.

Ἐδείματο,ædificabat,κατεσκεύαζε, ἀ δείμω, ὶ, κατασκεύαζε, & ἐφαδόμησ.

Ἐδεμνήσαν,terre faciebant:vt ἐδμισχάτων εἶν ἔοντες,apud Herodotum,ὑξεφόβουν,εἰς πᾶσιν ἄρον ἢ δέδ.

Ἐδέσ,ὸ,ſacer dotes.

Ἔδεκτο,ſuſcepit,pro ἐδέξατο. Apoll.2.ἢ μὲν ὃ Ἄκτο αὐτὸς μαράσκιον ἔδεκτο,quod eius ſuſcepit hoſpitio.

Ἔδεκτον,ὸ,τὸ,ſedes.vide ἔδδλον.

Ἐδέσματα,τὸ,edulium,ferculum,cibus.

Ἐδέσσεν,comedendum eſt.

ἔδηδε, οὗ, ὁ, quasi comestor. ἐδητὰ καὶ ἐδώδιμα, carnibus crudis vescentes.

ἔδηλμα τὸ ἄνω, instrumentum vel locus in quo cibi asseruantur, cella penaria, vel penaria Varronis, in qua penum siue penus reconditur. κυμίνου ἔδηλμα etiam dicitur & κυμινοδέηκτον, vel κυμινοδέηκτρια, vide Pollucem lib. 10.

ἔδητώδης, ὁ, vescus, delicatus. ἐδώδιμα, edulia, κρέατα καὶ τραγήματα. & ἔδιστον, ἔδεστον.

ἔδιτόν, τὸν Θ, sodalitium.

ἐδίτδηκτρα, comedia. ἐδίτδηκτρα Νέων, ἢ Νέου, ἢ Νέων, & Atticè, ἐδιτδήκτρια. ἐδιτδηκτικὸν, qui comedit.

ἔδιτδοῦ, ὁ, ἡ, serpigo, phagedæna. sic dicta ab exedenda carne.

ἔδιτος, ὑ Θ, ὁ, esca, cibus. Odyss. ἔδιτος ἢ ἐδητύς. ὦ ἔδιτος ἔτι. ἔρωσις, τροφή.

ἐδίτδιον, τὸ Θ, sodalitium.

ἐδίτδηκτρα, comedia. ἐδίτδηκτρα Νέων, ἢ Νέου, ἢ Νέων, & Atticè, ἐδιτδήκτρια. ἐδιτδηκτικὸν, qui comedit.

ἔδιτδοῦ, ὁ, ἡ, serpigo, phagedæna. sic dicta ab exedenda carne.

ἔδιτος, ὑ Θ, ὁ, esca, cibus. Odyss. ἔδιτος ἢ ἐδητύς. ὦ ἔδιτος ἔτι. ἔρωσις, τροφή.

ἐδίδωμι, ἐδίδου, ἐδίδοσις, apud Andocid. pro ἐδίδουν, ἐδίδασις, ἐδίδασ, dabam, &c. vnde ἐδεδίδουν apud Demosth. i. locabam. & ἀπεδίδασις, ἀπεδίδασ apud Thucyd. & ἐπεδίδην, & ἐξεδίδου apud Lucian. ἐδίδει etiam pro ἐδίδουν Theophr. 4. de cau.

ἐδίτια, τὰ, plur. numero comiuia publica, & συσσίτια à Lycurgo Spartæ instituta, quæ φειδίτια nominabantur vel quasi φειδίτια, ὡς φειδιας ἢ φειδοφαγίαν ὑποτίθηνται: vel quasi φειδίτια, ὡς οἱ ἀπὸ τελείων ἢ φειδὼ σωτηρίζοντες. Plut. in Lycurg. scribit ἐδίτια etiam appellari posse ἀφὸ τοῦ ἐδίεσθαι καὶ τοῦ ἐδωδίμου.

ἐδίτδομαι, pro ἐδίδομαι, ἔδεσθαι, comedere. ab ἔδω. Odyss. ἔδ, ἔδεσται ἢ αὐτὰς ἀπὸ πάλιν ἐδίδομαι.

ἔδνα, τὰ, dicuntur munera quæ sponsæ dantur à sponso. Latinè dona sponsalia, quæ ab Ouidio dona iugalia dicuntur. ἔδνα (inquit Hesych.) φασὶ τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τοῖς μνηστευομένοις δίδυμα. μείλια δὲ τὰ ὑπὸ τῶν γονέων τοῖς γαμουμένοις. ἔδνα Etymolog. & Eustath. ἀφὸ τοῦ ἔδω dici volunt quasi ἤδυσμα, quòd iis exhilaretur & concilietur sponsa sponso vel ἀφὸ τοῦ ἕζω. quasi ἵδρυμα & ἐκθρέμματα τὰ γάμου.

ἔδνάω, Suid. & κατέδνάω: nimirum ab ἔζευ.

ἔδνίνεον. Hesych. exp. ἐπεγγυᾶτο.

ἔδνιΘ, sponsalis, nuptialis.

ἔδνον, ου, τὸ, cum denso spiritu, propriè quod à marito donatur. ἔδνα γὰρ αὖτ' ἐπὶ τοῖσ' ἢ γάμων ὑπὸ τῶ ὑμφίου δίδόμενα ἄδοξα τῇ νύμφῃ, dona iugalia Ouidio dicuntur. pro eis quæ sponsus dat sponsæ: dotalia munera. ἔδνα γάμων ἐξαίτετοι, in Epigram. in libris βασιλικῶν Iuriscōsulti. τὰ ἔδνα exponunt, donationem propter nuptias, non dotem.

ἐδνόομαι, ἐδνώμαι, ἀόμαι, dotem do vxorem tradens. τὰς ἐδνώσατο γυναῖκας, in Epigr.

ἐδνοπαλίζω, ἐδνοπαλίζω, interpr. Hesych. αἴρει, αἰσχύνει, ἐφύλλωσεν ἐπελπίδας, ἐχειροποίησατο, ἐπαίνεσεν, ἔλεγεν.

ἐδνωτής, ὁ, ἐδνωτίς, ὁ, ἐδνωτικὸν, ὑμφίος, ἐδνωτικὸς, ὁ, socer. Hesych. ἐδνωτὴν, ἐχθρὸν ὑμφίον.

ἔδοιμι, edam, comedam. Plato 2. de Rep. ἐδοίμεν ἢ ἂν τῷ ὄντι βοσκήματα, εἰ τις αὐτὰ ἴδοι τοιαῦτα, ἢ quis hisce vescatur. Aristoph. ὡς ἄδα τῷ γ' ἐμῷ ἐδοῖσι, non de meis comedes. ἀμβροσίου ἔδοι, ἢ νέκταρ πι, Plato de Repub.

ἔδον, pro ἔδοσαν. Hesiod. in Theog. κρὶ μὲν σκιῆφιν ἔδον, id est, dederunt.

ἔδός, visum est.

ἕδος, ὁ Θ, τὸ, sedes, pauimentum, solum, templum, simulachrum, & ædicula Vitru. (qui & sessimonium dixit in Præfat. lib. 17.) ἅμαυρὸν ἢ ὁ πάπος ἐν ἕδει ἵζησεν. Iliad. 4. κείμενον ἐν ἕδει, id est, ἐν τῷ καθέδρᾳ. ab Hesiodo in Theogon. dicitur, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, sedes semper tuta. Plutarchus in Solone, ἱδρύσατο τῶ ἕδους κρύπτου, simulachri vestem sibi adnectentes. ὁ φονέας εἰρξάτω τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος. Phidias fecit aureum deæ signum. τὰ τῶν θεῶν ἕδη, deorum sedes & delubra, Isocrates.

ἔδός, ὁ, vorax, ἔδιμε, comedo.

ἔδρίδμαι, ἐδοῦ, ἐδῆ ται, pro καθέδρᾳμαι, sedebo.

ἕδρα, ας, ἡ, sedes, basis, subsellium, sella magistratus, honor. Item πυγὴ, podex. ἔδακτύλιθ. σφυρὸ πρ, anus, quæ etiam sedes à Plinio dicitur. Item stabilitas & firmitas Cicer. Item ἕδρα pro ἕδρα, Hesiod. in Theog. ἕδρᾳ ναύοχοι, apud Sophocl. i. nauium stationes. ὑφ' ἑδρῆς ἐξ στρατῆ μὰ ἔρχεσθαι, Herodotus, id est, non opus est exercitui consistere. ἕδρα etiam apud Galenum de causis: morborum lib. 2. idem quod ἔγκατα siue σπλάγχνα, id est, incisio vel incisitura, vulnúque in capitis ossibus, quod acuta alicuius & scindentis casu infligitur. significat item cōsellum Odyss. ἷζεν δ' ἐς πυλῶν αἰδρῆ ἔζοντ' ἐπὶ λᾶ ἕδρᾳς, id est, σωλήρια. item sessionem & stationem, cunctationem & moram. Soph. χωρεῖ μόλις γὰρ ἀνδρὸς ἕδρας ἀκμὴ & Athen. li. 14. ἀχ' ἑδρας ὄρμος δ' ἐμέλετας. Sic & apud Thucyd. lib. 5. πρὸ στρατοπέδου ἀρβωλῶν τὸ ἕδρα schol. exponit. ἀφοσμενὸς, διατριβὴ ἀργὰς.

ἐδράζω, colloco, fundo, firmo, stabilio. Athenagoras in Apolog. πάντα γὰρ αὐτὸν ἐδράσατο, terram centri instar constabilivit.

ἔδραθον, dormiui. Aor. 2. ἀπὸ τοῦ ἔδω, pro ἐκάθευδον.

ἐδραῖος, stabilis. ἐδραῖα ζῶα, stabilem vitam agentia, quibus opponuntur νοσώδη, quæ necesse habēt pabulari, vt apes, Theop.

ἐδρᾶῶ, ῶ, firmus, στασιάζειν ἀπαλλότριος, ἀκίνδυνος, fundatus, fellul rius, sessilis, qui vitam otiosam & sellularem degit, sedentarius, stabilis. ἐδρᾶῶ βίον, stabilem vitam agens. ἐδρᾶῶ βίος, sedentaria vita. σωματώδων τὸ ἐδρᾶῶ ἢ, in eadem sede permanentes, libro 2. OEconom. ἐδρᾶῶ μᾶλλον φιλοπονίας, studium sedentarium, Budæus in Epist. poster. ἐδρᾶῶς, Varro operas sedentarias vocat, quæ sedendo exercentur, Hermol. in Plin.

ἐδρᾶίωμα, ατος, τὸ, fundamentum, fulcimen, στήριγμα, ἐδράσωμα τῆς ἀληθείας, Paul. 1. ad Timoth. cap. 3. id est, veritatis stabilimen vel stabilimen.

ἔδρακον, vidi. pro ἑώρακον: à ὄπτω, transpositis literis.

ἐδρακυῖα, ὁ, ἐδρακὸς τὸ ἐδρᾶμα, cuèurri.

ἐδρᾶμων, ὁ, ἐδρᾶΘ, firmamentum, fulcimentum, ὀρεῖδ Θ, sedimanfio, secunda breui, Sophocl. δεῖ γὰρ ἀεὶ τὸ ὀρεῖον ὅπου μακρὰ σταθεῖσα χρεία, & in Epigram. νεῶν ἐδρᾶμον ἀσφαλὲς ἀγκυραν, ἐδρᾶμα. ab ἕζω fit ἕδανον & ἐδρᾶμον.

ἐδρᾶσμα, ατος, τὸ, sedes, ὀρεῖδ Θ.

ἐδρᾶόλιμα, ἐδρᾶόλιμαι, sedeo, sisto.

ἐδρᾶρες, stabilis, sessilis, sedentarius, ἐδρᾶίαια, Fœminino, sedoria.

ἐδρᾶσμα, ἀσμαι, τὸ, ατος, sedeo. Hesiod. in Theog. πολὺ ζωὴ βροτοῖσιν ἐδρᾶσμα, i. sedem habent.

ἐδρᾶσμα ἔλκειν dicuntur ab Ægin. quæ sedi adnascuntur.

ἐδρᾶσμὸς, consessus, σωμάτων.

ἐδρᾶστὴς, οῦ, ὁ, ἐπιστὰς, supplices, οἰκέται, οἱ τὸ κατοφύγιον ἔδος τοῦ σίτου. Suid.

ἐδρᾶσφακτικὸς, ὁ Θ, instrumentum est medicinalis fupelleftilis quo compreſſus anus, ſede aliquando ita inflammata & augustata, vt per ipſam non tranſmittantur alui recrementa diducitur. ſic enim vocatur à Galeno & ab Hippocrate κατὰ πᾶν, vt matricis præcluſæ, vt vocant, ſpeculum, ab ipſo nominatur διὸτὸ ὀρεῖ, i. γυναικεῖα διασκολίς.

ἔδ' ὡς, ſubijunctiua ſine πὰ Θ ὡν, Iliad. ἐμὲ λύσουσιν ἔδ' ὡς χόλος, i. κατέλαβε, impleuit. Item pro occid. Odyſſ. γ, κέτα δ' ἔδ' ὡς. Item ἔδ' ὡς pro ὅτε ὄυσαν, ἐπὶ ὄυσαν, more Beotico. Iliad. οἱ δ' ὡς τε πῦρ τοῖς ἐδὶ inducerunt.

ἔδ' ὡς, σασ, τὸ, ἄκος, vel ἔδ' ὡς κος, epenthesi ἐδ' ὡς ἔδ' ὡς ος edo: Neutrū Accipit Odyſſ. ἔρωσις μὴ πόδας ἐδ' ὡς τὸν, ἔδ' ὡς θυμὸν, τοδο animum, Apol.

ἐδ' ὡς Θ, Heſych. ἢ τροφὴ, cibus, edulia.

ἐδ' ὡς θ' ὡς, Θ, cibus, nutrimentum, ἐρωσις, τροφὴ. Odyſſ. ἐξ ἐπὶ δ' ὡς θ' ὡς τοῦ ἐδ' ὡς θ' ὡς. Plato l. b. 1. de Repub. ἐν τῇ ἐδ' ὡς θ' ὡς πόνοι πόνοι πᾶν, in cibo & potu plus habere. Gal. ad Glauc. ὁ τῷ ἐχίτῶν ἐδ' ὡς θ' ὡς ὑσις viperarum, i. quum eduntur viperæ. ἐδ' ὡς θ' ὡς τὸ Plato de Repub.

ἐδ' ὡς μος, ος, εσculentus, ἐρώσιμος, veſcus, πράκτικος, in cibos receptibilis, eſui aptus. ἐδ' ὡς μον ῥίζα, radix eſculenta, Dioſc. lib. 3. cap. Capite tamen 66. dicit ῥίζα ἐδ' ὡς μος. ἐδ' ὡς μος ἐπ' αὐτὸν ἐδ' ὡς Lucian.

ἐδ' ὡς δὸς, edax. Hippoc.

ἐδ' ὡλιος, ὁ, τὸ, transſtrum, claſſis, nauigium, baſis ſtatuis aut nouiſſuppoſita ne tangat terram: fori nauis à Valla. Item gradus theatri. Pollux lib. 1. ἔδη δὲ τὰ ἐδ' ὡλια τοῦ θεάτρου, ὃ δ' ἀκρόδρομος & lib. 4. de theatro, recenſet ἀσκὰ ἐμαιῶν, βάθρα, ἢ ἐδ' ὡς ἐδ' ὡλια, cuneos vocant Latini. Ariſtotel. τῶν μηχανικῶν. Quæſtione 7. διὰ τί δύσκολόν ἐστι κινῆσαι πλοῖα τὰ μέγα ἢ τὰ μικρὰ κύοντος ἢ ὄχι; ὅτι ἐν μὲν τοῖς μικροῖς, ὅταν ἐπιβῶσι τὸ ἐδ' ὡλιον, ὃ ἐμπίπτουσι, τῷ ὑγρῷ ὑπὸ τὸ πλοῖον, ὥστε συμβαίνει τὸ ἐπιβῆναι ὀλίγον ὕδωρ ἐμπίπτειν. Vnde ſumpſit Vitru. inquiens lib. 10. cap. 8. vela cum ſint per altitudinem mediam mali pēdentia, non poteſt habere nauis celerem curſum, quum autem in ſummo cacumine antennæ ſubducātse ſint, tunc velamentiori progreditur impetu, quod non proximè calcet mali, quod eſt loco cētri, ſed in ſummo longiùs, & ab eo progreſſa recipiunt in ſe vela ventum: vbi calcem mali vocat quod Ariſtotel. ἐδ' ὡλιον. Suid. ἐδ' ὡλια exponit, τὰ σανιδώματα πλοίων ἐφ' ὧν ναῦται καθέζονται, καθέδρας, ἐδ' ὡλήματα. in Aiacl. phoc. σχεδὸν πλοῖα πάντ' ὀκ ἐδ' ὡλια, ἀλλ' ἀκάτια σανιδώτα. Idem, ἐδ' ὡλον ναυτικὸς ἢ ὡλίας συμβῆ φόρτον, & lib. 1. apud Herodotum ἐδ' ὡλιοσι, i. ὑποτρόμοισι πόδ. ab ἕζω fit ἐζόμενος, & Doricè ἐδ' ὡλος, inuenitur que ἐδ' ὡλίη, i. πόδ ζωή. & ναῦτρα.

ἐδ' ὡλίζειν, considere in theatro, συγκαθίζειν, Pol. lib. 4.

ἐδ' ὡλίδ', tuis ſpecies, εἰ ἐδ' ὡλιδ' etiam Ariſtophanis comment in Auib. putatur eadem eſſe quæ ἐρεθίδ'.

ἐδ' ὡλος, diccbatur quidam λέχῶ. Laocdæmoniorum teſte Heſychio.

ἐδ' ὡνὸ, eidem Heſych. ſunt ζωὴ & ζόλος νόσ: quæ ſupra ἐδ' ὡλος.

ἐδ' ὡντας, comedant, φάγῶσι. Item pro edantur, Phocyl. Σαρδὼν Σάρδ: ἐδ' ὡντες, à feris feræ comedantur: vbi ἐδ' ὡντας, etiam legitur, i. edentur.

ἐξ, Aduerbium exclamandi ὦ χτιλιαστικόν.

ἐξ, cum ipſum.

ἐξ ὡνὰ, ὡν, τὰ, dotes, ſponſalia.

ἐξ ὡνόομαι, ὦμαι, tradò vxorem dotem recipiendo. apud Hom. Od. 6. ἐκ γὰρ ἐξ ὡνώσατο θύγατρα, Interp. ἐδ' ὡνὰ δόντος

vbi adnotat κατ᾽ἀρχαϊσμὸν ſumi: nam ἐὼν, propriè ſponſæ munera ſunt à marito collata. ἐὺνετὸς ἀγὼν igitur αὐτὸ τὸ χρήσιμον ἐνδιάτητον.

ἑὸς τε, οὐ, ὁ, ἐὼ πατὴρ, ſocer, affinis, θεοῖκειος, ὁμόφυλος.

εἰδώ, poetice pleonaſmo dicitur pro εἶδον. εἰδόμαι, aſſimilor, videor. εἰδέτω ἀγὼν ἐλίσσων, videbatur, in Epigramm.

εἰκατόμβοια, ſacrificia viginti botum. εἰκοσάβοια ἔδωκεν, Hom. Od. εἴκοσι βοῶν ἄξια.

εἴκοσι, poetic. pro εἴκοσιν, viginti: vnde ἐξηκοντάεικοσι.

εἰκοσπέντε, vigintiquinque.

εἰκοσσεύω, vigeſſimus.

εἰκτὸς, ſimilis eſt, ὁμοιότατος.

εἰκὼ, pro εἴκω.

εἴκοσι, pro εἴ τοι, ἀόρ. 2. ἀφ᾽ ὧν ἔωσι, cum duobus Accuſ. addita Præpoſitione ἀφ᾽ vt Odyſſ. ὁ, κὰι μὲν ἀφ᾽ ὃ μοῦνοι ἔσσι, eum eſt allocutus.

εἰμὶ, interrogo. Nazanzen. κοῖ μοι ἐσεφορμᾶν πάντες ἐπ᾽ ἀνδρὶ εἰσὶ, γυναῖκες.

εἰς, pro ἑὸς, i. vnus. Heſiod. ὁδὸς ἀλλὰς ἔεις.

εἰς, eras, pro ἦς, Herodot. εἰ μὴ ἔεις, niſi eſſes.

εἰσάδω, quoque, quod Heſych. expon. ἀφίημι, ἐσπέμπω, pleonaſmo τῦ ἐ dicitur pro εἰσάδω, vt & ἐ εἰσάγω pro εἰσάγω in aor. 1. à them. εἴσω, Eo, vado. Itidémque ἐείσατο δὲ εἰσάδω pro εἴσατο, & εἰσάδω ab εἴδω.

εἰσάδω, εἰσάδω, aſſimilatus ab εἴδω, εἴσαδον, εἰσάδω vel ἐεισάδω. Homerus Iliad. β, τὸν μὲν ἐεισάδω ἀφορμήσαι, id eſt, ὁμοιοῦσθαι.

εἰσάμω, cupio, ἐπιθυμῶ, curo, pro ἐλάομαι: Genit. Odyſſ. ξ, κεῖνον ἐεισάμενος πεν ἐδώσεις, &c. & cum Infinit. Odyſſ. ξ, ὄφρα μὲν ἐεισάμην ἀγαγέσθαι δ᾽ ἀλόχου, i. ἐπιθυμῶ. Cum Accuſ. Odyſſ. ω, ἦ τὸν ὃν ἐεισάμενος πόσιν ἀκοίτην.

εἰσαφορέω, τῶ, deſy derinti, ἐπιθυμέω, βούλομαι. Homer. Iliad. α, τὸ δ᾽ ἐμὸν κρείων ἐνὶ λαὸν ἀγείρειν ἐεισαφορέει ἠδὲ καὶ ἐπιτάρροθον εἶναι. à Chryſſolora ſcribitur cum denſo ſpiritu. Item donum fortunatum, pro ἐλάσιος, Etym.

εἴσω, poëtico pleonaſmo τῦ ἐ dicitur etiam ipſium pro ἔλασιν, coërcere, concludere, vel etiam compellere: volunt enim ἔλασιν alij eſſe pro ἐλαύνειν & σωιεῖδαι alij pro ἐλάσαι per ſyncopen. Hom. Iliad. φ, φαεὶν κατ᾽ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαοὺς ἐλάσαι πρωῒ μάλα, antequàm intra Ilij muros populum Troianum compelleris, ſeu concluſeris, vnde prætæ. paſſ. ἐέλμαι & ἐλμένος, clauſi ſumus: vnde ἐπιλμένοι, συγκεκλεισμένοι, τεῖχος ἐπ᾽ ἦ, Etym. Laſcar. ſperatum expoſuit in Epigrammat. ἐπιλμένος ἀμφασίης, detentus, tractus profundo ſilentio, in Epigram.

ἑκάτομαι, pro ἐπάομαι, puto, ſpero.

ἐκγαθὼ, abſcidi, ſeparari, ἀπόκοπὰ ἀλλοφέσσα, ab ἐγγάθεν.

ἐγγαθὼ, ſeptus, anguſtatus. Apollon. 2. Argonaut. ἀπὸ ἀθέσσαι ἐγγαθόωσα verbo ἐέργω, vt notat interpres. ἐέργαθον χάρακι, ἀπεφραγμένοι, ἀσφαλεστέρως ἐέργαθον, ἐέργαθόωσι, pontes concatenati & contabulati, præſtructi, præmuniti.

ἐέργω, prohibeo, contineo, ſtringo: vnde σωιέργω, arcto, contineo. Heſiod. ἀϊδὴν πόλις ἐπτὰ ἐέργει, in ſe complectitur & habet. Idem, σὺ δ᾽ ἦλθ μὴν πάμπαν ἐέργ᾽ ἀπὸ φῶτα ὁμοῖ, id eſt, κωλυε, aiterte ab his animum. ἐπὶ τὸ ἐέργειν, τὸ σωθεῖν ἀπὸ κακῶν, intra ſe continet, Homer.

ἐέρση, pro ἔρσην, ἐέρος. ἀφ᾽ ὧν τὸ ἔρσωσι, τὸ ποτίσαι· ποτίζει γὰρ τὰ φυτὰ ἡ ἔρσις, φησὶ.

ἐέρσης, ἐέντος, ὁ, roſcidus, pulcher.

ἐέτης, legitur Odyſſ. ὀ, χρύσειον ὄρυμα ἑ᾽ χωμένῳ δ᾽ ἐλικτρόσιον ἐέρτο, id eſt, monile habens aureum, gemmis autem concluſum erat & exornatum, σωιλέπτὸ, σωικλείεσθαι, σωιπίπλεκτο, ἐέρτασθαι ἐ ἐ᾽ ἀφ᾽ ἑέρω, pro ἔρτο.

ἐέσατο, induit, ἐπιέ ὕπτιος, θεὸς ἐέλετο. Odyſſ. ξ, ἀμφὶ δ᾽ ἄρα χλαῖναν ἑέσατο, veſtiuit. Accipitur & pro ὑπόδησιν, σανδάλιον, colloauit. Od. ξ, ὃς λεῦ ὑπὸ πόδας ἑέσατο, impoſuit me in nauem proficiſcentem in Aphricam.

ἐέχατο, pro ἐέχατο, hoc autem Ionicè pro ἐέργαθον ἐέσω, concluſi erant, ab ἐέργω, ſeu ἐέργω. Homer. Odyſſ. κ, ὡς εἰ μὴν κλαῖονται ἐέχατο· nam eos Circe ἐέλξε πτερύγεσσι ὧν σωφελίων ἐέργων.

ἐέσατο, induitus erat, ſedere fecit: ab ἑέω, i. εἰσ᾽ ὕμας, quod in Præter. perf. paſſ. ἕσμαι facit: & in Pluſquamperf. ἕσμην vel ἐέσμην, ἔσο, ἔστο, & pleonaſmo ipſius ἑ, ἔστο.

ἐεύς, facile, ἀγαθὸς, δυνατὸς.

ἐεύσαι quod Heſych. expon. σωιεχωθῆναι habet primum pleonaſmum τῦ ε. deinde ſyncopen pro ἐχεμῆναι.

ἐή, Ionicè pro ἔζη, vitebat. Sophocl. ἔδδ᾽ ἐ ἀε ἔζη, id eſt, hic autem viueret: à ζάω. Imperfectum ἔζων. Demoſth. κεἰ ἀε ἔζων, ne viuerem quidem. ἀφ᾽ ἑ ἔζησα, vixi.

ἐεωσία, ignominia notati, κατάκριτοι.

ἐή, Heſych. affert pro νέων καὶ ἀκμαίων iuuenum.

ἐήμαι, ἐδόμαι, ſedeo: Depon. abſol. ἐκ τοῦ ἔζομαι.

ἐήμι, ἔσω, ἀόρ. ἀ. εἶσα, ſedere facio, loco, i. pono.

ἐῆσαν, viuebant, Herodot. pro ἔζων.

ἐῆσαν, exuti.

ἐῆς, fuia. vide ἐός.

ἐῆφι, καὶ ἐρ. pro ἔ᾽ῳ, mihi: ab ἐός.

ἐιδόμενος, placuit, placebat: ab εἰδάνω.

ἐῖδῆς, ſui, propri. Exponitur etiam boni, manſueti. illiad. ἀ, ἐῖδὲ μοι ἀνέρε ἐπὶ ἐμοὶ ἐπὶ τῷ πεῖθ᾽ ἀλ᾽ ἀκαδὸς, ἀφρεσύνησιν, ἰδίῃσι, vt exponit interpres. Item Homer. Odyſſ. ξ, ἐῖ ἐπατὴρ ἀγαθὸς ἐῆς ἐπὶ φρεσὶ ἔσθη, cum tenui ſpiritu: & Odyſſ. ο, παῖδα γὰρ αὐτὸς ἐῆν ἐὺ μεμαῶτε ἀπάλεσ᾽, filium viri boni & diuitis alo. Apollon. Rhod. 1. Arg. pro ſui accepit, μεμνῆσθαι ἀνάγκης ἰφθίμου πάλαι, θύμιος ἐὼν πατρὸς ἐῆς ἐὺ μεμιλῆσθαι, cum ſpiritu aſpero: vbi tamen etiam ἐοῦ legitur.

ἐῆσθα, eras, es, ὑπαιτικῶς, ἔσθα, in ſecunda perſona imperfecti. Heſiod. ἐπὶ μὲν ἐῆσθ᾽ ἐπὶ ἐνθάδ᾽, &c. ἐ. cuiuſcunque ſis conditionis ſeu ſexus: pro præſenti tempore.

ἐῆτες, pro ἐ ſeu ἐῆσθα, eras, Herodot.

ἐῆτ, ſit, pro ᾖ. Odyſſ. ὀ, ἐῆτ᾽ ἐγὼ ἔσσι.

ἐῆτις, agathotes, bonitas.

ἐθαγενὴς, indigena, ἐγχώριος, ἐντόπιος pro quo infrà ἐθαγὴς.

ἐθαιτὸς, genus poculi.

ἐθὰς, ἀδύς, ὁ, ἡ, aſſuetus, amicus, σωιήθης, φίλος, ἐθισμένος. Plutarchus in Othone, τῶ πάμπαν ἐθάδες ὄντες, aſſueti laboribus. ἐθάδες πολλὰν ἀνίαν, multis præliis aſſueti. Idem, Galen. καὶ ὅσοις ἐθάδες εἰσὶ, vacuationibus ſunt aſſueti. ἐθάδες μιᾶς διαίτης, vni viuendi rationi aſſueti. ἐθάδες τῆς σοφίας, aſſueti philoſophiæ.

ἐθειρὸς, ὁ, ἡ, ἐθειρὸν, coma, capillus comptus. ἐθὰ τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἐξειλγμένον. vide Etymolog. ἐθίρης ἐ ἐστιν ἐθειρὸν, in Epigrammat. iuba, de iubis equi. Ibidem, πτόλεμος ἐθείρης. Homer. Iliad. δ, ὑπ᾽ ἐγχος σῳ πεύκινον ἐσσυμένως ἐθείρῃ. Ἰπποκόμοι ἐθείρησι κομόωντα. Pollux libro ſecundo, πλόκος, πρόσθεσις, πρόκομμα, χαίτη, λάκη, φόβη, ἐθειρὴ, σωιφορὰ ἐ ἄλλως.

ἐθειόκομος, ἐθειοκόμης, comam comptam habeo. Theocrit. πῶ ἐ εἰ αὖθις καλὸν ἐθειόκομος, comantes. Interpr. κόμαι τε φοντες. πᾶ ἐθειόκομος, idem eſt quod πομᾶν.

ἐθείραι, ἄνδρες, cæſaries, coma, in Epigramm.

ἐθείρομαι, comam comptam habeo.

ἐθείρω, ex conſuetudine curo capillos & comam: ἀφ᾽ τὸ ἔθος, Etymolog. ἐθείρῃ Heſych. expon. ἐθισμένοις ἀξιώμασι afferens & ἐθειρώμενον pro κοσμούμενον, σχολιάζοντα.

ἐθέλγηθρον, ὁ, ἡ, auidus exercendæ ſimultatis. qua voce Demoſthen. ἐπὶ τῶ φθόνῳ βοιωτὸς, Μῦ᾽ ἐχ᾽ ἔτα φθόνῳ ἐθέλγηθρος, ἐπὶ ἐπὶ τὰ ἐπὶ cupidè noſtras inimicitias appetas.

ἐθέλμος, ὁ, ἐ, voluntarius, vltroneus Senec. ἐθελούσιος, quietus, ἥσυχος. Apoll. 2. Arg. μήτηρ σωιωφόσιν ἐθέλμοις, lubens. Heſiod. εἰ δ᾽ ἐθέλοιμι ἑ συχνὸν ἔργα ἰδέμεν.

ἐθελοπρόμος, promptè, voluntariè, ἑκουσίως.

ἐθέλω, velis. Iliad. ἐ, ἐθέλω ἰὼ ἐθελοῦσα, pro ἐὰν βάλῃ.

ἐθελοδουλία, ἐ, ἡ voluntaria ſeruitus, Plato in Symp.

ἐθελόθρησκος, ὁ, voluntaria ſeruitus, Plato in Symp.

ἐθελόθρησκος, ὁ, ἡ, ſuperſtitio, ἐθελοσέβεια, voluntarius cultus, quũ quis fingit ſanctimoniam, falſa religio. Dicũo ſonat quaſi ſpontanea religio, quum quis vltrò ſibi fingit religionem. Vnde ἐθελοθρησκεία, nouam fingere religionem ſuo arbitratu. Paulus capite ſecundo ad Coloſſ. ἅπινά ἐ λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ, quæ ſpeciem quidem habent ſapientiæ in voluntario cultu.

ἐθελοκακία, ſeu ἐθελοκάκωσις, dicitur quum milites Imperatori infenſi, vincere nolunt ob indigniationem vel proditionem, κακουργία, κακοπραγία, στάσις.

ἐθελόκακος, malè voluim.

ἐθελοκακὼ, ſponte malus ſum, conſulta ignauia fugio, perfidè ago. Quod verbum de militibus proprie dicitur. Pauſanias, Καταγνόντες ἐθελοκακῆσαι φάσ᾽ ἐ τὰ πολέμῳ τὸ σῶς κρίναι ἐ ἐγγὺς, quod vinci ſe ignauiter non voluiſſent. Herodian. εἰ δ᾽ ὅτι μὲν ἀεὶ ἦν βωβὰ ἐ ἐσσα κἀκηρύττων, ἐθελοκακεῖν, cum barbari ſoliti ſemper ſint fatiſcere facilimè, & quaſi ſponte cedere. Aliquando etiam ſignificat ſponte deteriora conſectari & caliquando etiam ſignificat ſponte deteriora conſectari & caliquando etiam ſignificat ἐθελοκακεῖ· ἀφ᾽ ὧν τὰ ὕπτια pe ſcere. Lucian. εἰ τις αὖ ἦν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, ἀφ᾽ ὧν τὰ ὕπτια κτλίνει. Pauſan. etiam pro κακουργεῖν καὶ ἁμαρτάνειν, id eſt, malè cogitare & reip. mala moliri, ἐθελοκακεῖν δὲ καὶ κακουργεῖν ἐθέλειν Polybius. Dicimus etiam ἐθελοκακεῖν ἢ δίκαιον ἢ κατηργμένον, præuaricari, Bud. Comm.

ἐθελοκάκως, de induſtria perperam & ignauitor. Appian. ἐθελοκάκως ἠγωνίζοντο καὶ ἐφθάρησαν.

ἐθελοντήθω, qui ſua ſponte ſe periculis obiicit, nulla neceſſitate poſtulante, ideóque temerarius, audax, ſynonimum τῷ θρασεῖ καὶ δι᾽ ἀλόγιστον ἐ δίκαιον τῷ ἀκατηρχθαι, præuaricari, Bud. Comm.

ἐθελοντὴς, obauidè, non libenter audio. ἐθελοκαφῶν, non volens audire.

ἐθελοντὴς, qui & θελητὴς, φασκοφόρος de quibus vide Athen. lib. ιϛ.

ἐθελοντὸς, & ἐθελοντὶ, voluntariè, vltrò, Thucydid. Folybius,

ὲκ σκευτὸς ἐ πάϊ· ἐξε τῦ σρατεύμασος ἑ θελοντὶ ἐδ᾽ ἀρίσοις.

E Θελοντήρ, ῆ ρος, &

E Θελοντὴς, οῦ, ὁ, ἡ, voluntarius, propensus, ἑοῦ θυμος, Xenophon. ἑ θελοντὲς ἐδ᾽ πόνε ὑπομεμήνασι, ἢ τρὸ labores perfero. ἑ θελοντικὸ τῦ ὄζε ὅ θ ἐυμένειν, in sententia exeundi permanserunt. αὐτοπαγγέλτος ἑ θελοντὲς, Demosthen. E Θελοντὶ, apud Suidam ferui ad Cannas qui pro cæsis dominis voluntarie dimicarunt.

E Θελοντὶ, Aduerb. i. sponte, co vtitur Plut. in Periel. vbi τρὸ, Thucydid. Inuenitur etiam ἑ θελοντὶ, pro eodem.

E Θελοντὸς, οῦ, ὁ, voluntarius, ὁ θελοντὸ αὐτῦ. Herodot. voluntarii ipsam. Dicitur & ἑ θελόντ Θ, Suid.

E Θελοξενῶ, qui voluntarie peregrinatur, vt qui legatione liberata olim apud Romanos regiones exteras inuisebant, apud Thucydid.

E Θελό πονΘ, laboris cupidus, de officio so milite & impigro, Xenophon.

E ΘελοπορΘ, ῶ, ῶ, qui sponte sua corpus suum prostituit, & quæstui habet.

E Θελοσφέζ Θ, ῶ, ῶ, voluntarius hospes, qui vltrò non iussus hospites excipit. σφέζοι enim sunt, qui è rep. ad hoc munus administrandum sunt destinati. vide in dict. σφέζι Θ, & Pollucem lib. 3.

E ΘελόσρατΘ, cuius voluntas mutabilis est, Damasc.

E Θελοῤῥοῦς, οῦ, ὁ, ἡ, sponte sua faciens, laborans libenter. Philo de mundo, ἀδρωπος ἑ θελορρυὴ ἡ αὐτοπαθὴς γνώμης ἀκρὶς, homo mentem arbitrij sui prærogatiua & sua sponte præditam, fortitus &c. Xenophon in laude equi ponit.

E Θελοῦς Θ, ῶ, ῶ, voluntarius. ἑ θελόσΘ· ἑ σπεμὴς, vltrò & volès sequor, Xen. l. 5. Pæd.

E Θελοσπεὶς, vltrò, libenter, sponte, ἑ πεσίως.

E Θελωνὶς, densus, ἀυσιὼς.

E Θέλω, μ. ἤσω, θέλω, volo, statuo, constituo, destino, ὁρίζομαι, βέλομαι, ὅ τι θυμὸ ἡ λίκιωσι, φίνομαι, τισὶ. Æschines, ἐπιχαίρει ἑ θελήσει, pòteris aggredi, cupies incipere. Plato in Timæo, ἐ σῶ ἅμα συμπίπτειν ἑ θελησάσῃσι, si vnà concurrere potuissent. ἑ θέλω ἀρχεθῆ, lubens pareo, Idem de Legib. ἑ θέλω ἀδρᾶ χεῖ, ἑ θέλω πίπτειν, ἑ θέλω αὐτολάτῃ, Demosthenes. ἑ θέλω, ἐ ωὸμαι ἀπλιὸς, apud Homer. in Odyss. ἑ θέλ᾽ ἑ θέλω σφρίειν, Et Aristoph. ὡς ἑ θέλοσι μᾶλλον, pro ὡ ἐ ωὸμενῆ.

E Θὲς, ῆσι, Genit. Atticus singul. à Pronomine ὅς, ἥ, ὅ. Capitur etiam pro αὐτὸ seu αὐτὸς, vt Iliad. ἀ ὠχ ὑδὲ δὴ χρείων, id est, αὐτὸς, ea non est inferior. Ibid. lib. ζ, ὅθ᾽ ἀνὴρ ὅδ᾽ ἐν ἀνσιὸ χθονὶ, à se depulit & reiecit manu. ὑδὲν εἵνεκα, sui causa.

E Θὲν Hesych. exp. ἑκαὸ, αὖ θ᾽ ἐν.

E Θὴ, τὸ, instituta prouinciæ, Politiano interprete.

E Θιὰ, τὸ, inspiciebant. ἐθιάτο πάντα, pontum oculis subiiciebat. ἀ-θιάσαντο, inspexerunt, apud Herodot. pro ἐ θιάσ ατο & ἐ θιάσαντο. ἀ θιάσομαι.

E Θιασεύω, consuetudo, assuetudo Liuius. σωὴθεια, ἑ θισμὲς, Suid.

E Θίσμιος, ὁ, ἡ, assuetus, solitus, Nonnus.

E Θίζω, μ. ίσω, σ. ικα, assuefacio, instituo. Est vnum ex verbis quæ assumunt ι, & incrementum faciunt per ει diphthongum. Alexand. Aphrod. libro primo Problem. absolutè dixit pro assuesco. εἰ ὅσα γὰ ἀ ὁ ἡλὶς ἀεὶ τοῖ αὐτοῖ ἀποσωμάσι, facies aeris mutationibus assuescit. Idem libro secundo, τὰ συνήθεσα τῷ γίγνεθαι ἐ σεζικώσι, ὰ τοιῦτον λυπήσειν φύσι, quum quid crebrius fieri solet, &c. Idem. ὁ ἵσαντες αὐτὸ ὡς ἐ τὰ ἀ ἐ παύσομεθα αὐτὸ θνητὸ, assuescentes ut non calidum sentimus. Plato in Apolog. ὡς εἰ ὅτι μὴ ἐμαυτὸν ἀξιοῦ κακοῦ ἐθίσαι, non foleo me malo aliquo dignari. εἰθίζω ἔκαθ᾽ ἑ τὰς κρείας ὡς αὐτὰς, quum vitia virtutum nominibus laudantur, Plutarch. ἀφὲς εἰθ᾽ πόνε τὰ σώματα ἐθίζοντες, Lucian. in Anacharsi. κακὸς ἐθέθεις, malè assuetus. ἐθίζω φυὰ αὔξεσθαι, diluculo surgere assuefacio, Xenophon libro primo Pæd. Ibidem. σὺ τοῦτον ἐθέθεις ἐθίσας, tali more assuefacti. ἐθίζω σε ἐθ Θ, assuefacio te moribus, Plato de Leg. ἐθίζεσθαι ἥδεσθαι, soles lætari. Aristophan. εἰθισμένῳ ἐ χὸ πολέμων βροτοῖσι, assuetus ex bello viuere, Xenoph. 3. Pæd. εἰθίζομαι τῶν, Plato de Legib. in hoc me assuefacio. τῷ ἐ ἐθίζε opponitur ξενίζει.

F Σιλεύς, ῆ, ὁ, consuetus.

F Σιμος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, consuetudo, institutum, receipi mores, Plato de Legib.

E Θισμὸς, οῦ, ὁ, consuetudo, Plutarchus in Opuscul. ἀεὶ ἀφορμὰς παύσων ἢ τῷ πα θῶν ἢ σπουδῶν ἐ σουσῶν, cum omnes affectus egeant assuetudine.

E Θσέω, assuefacere oportet. Xen. πᾶ γυμνῷ ὑπηρετῶν ἐ σιτέον τὸ σῶμα, corpus assuefaciendum est animo vt seruiat.

E Θσὸς, assuetus, qui assuetudini acquiri potest, seu cui assuetudinis vide. Θσὸς, ὁ, exhalatio, vapor ἀτμὶς, vel ἀτμὸ, κατὰ τὸ λεπτὸς, Hesych.

E Θσὸς, vinculum. Hesych. ὁ Θσὶ, ὁ μοὶ, πλοκωνὸς.

E Θυγάτριος, ὁ πατρῴκια.

E Θνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus. ἑ θνάρχης τῦ ἰουδαίων. Simon, in li Machabæor. ἑ θνάρχης, pro Angelis apud Areopag. ἑ θναρχὶ tiam di cuntur.

E Θνικὸς, ὁ, ἡ, gentilis, ethnicus, gentilitius. ἑ θνικὸ ὶ ὁ ὄμα, nomi nationibus quibusque familiaria, Quintil. ἑ θνικὴ λέξις, Hic moge n.

E Θνικῶς, gentico more Corn. Tacit.

E Θνὶς, ὁ, ἡ, gentilis, ein sem gentis. Et ἑ θνίκε, Stud.

E ΘνΘ, ος, τὸ, gens, natio. Accipitur pro ordine & societate & nere hominum. Aristoteles i. Metaphy. ἐκεῖ γὰ ἐ σι ἑ θνος τὸ τῆ ἰδέαν ἑ θνΘ, illic enim licuit facerdotum nationi ferri. Plato in Gorg. ὅταν σὲ ἰατρὸν αἱρῇσθαι ἢ τὸ πολε σὺ λογεῖς, ἢ ἀλλ᾽ ὅτ ινος τῶν ἐ σιωρημάδ Θ ἐ νος. Sic Cicero pro Mure Quid si illa officiosissima natio candidatorum obuiam v nit? ἢ ἔ νος, Herodot. nationam Valla vertit, per regionem ἑ νΘ. de porcis, Odyss. ζ, ὃ δὲ ἑ θνεα ἔ χετο χοίρων. Et Iliados Η ὑπὲ ἑ θνία εἴσ᾽ μελιτόεσσιν ἀέσιλαον. Et ibid. Η τε μελίων ἀδινῶν ἕνεκα πολλά. Sic apud Latinos gens vsurpatur. Columell. lib. nono, capite nono de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Virgil. 4. Georg. de piscib. Quum Proteus e sueta petens e fluctibus antra ibat, cum vasti circum gregis humida ponti, &c. Iul. Pollux lib. 9. ἀ μὴ πολλῷ πόλῃ εἰς ἑ νος πεσῶσι, ἑ νΘ. Atque vt Cicero nationem dicit candidatorum, publicanorum, optimatium, id est, τὸ ἑ νΘ. Sic & philosphorum familiam, quod in Elenchis Aristoteles ὁμῶς, vocauit. Nam & ἑ νΘ· αὐτὰ τὰ γένΘ, ponit Xenoph. in Œcon. ὡς τ ἐκ αὐ ἐ χοις διελεῖν ποτερ᾽ τὸ ἑ νΘ· τὸ ὅλον, ἢ τὸ ἄρχειν πολλοὺς, Et ἑ νΘ· Suidæ, vulgus, numerus, τὸ πλῆθος. Et prouincia: unde ὑπαρχικὸς ἑ θνικὸ, prouinciale munus, in Nuell. Græcis.

E Θος, ὁ, τὸ, mos, consuetudo, institutum, assuetudo. ἢ τὸ ἔ θος, consuetudine. ἐν ἔ θει ὁ, in more esse. Thucydid. ἐν ὅσοι ἢ μὴ ἔ θ ἐ ἔ θασι· insuetus aspectui. ὅσοι μὴ ὄψεσι τοῖς συνήθεσι, qui est tyrannis, Hoerat. ὅσοι ἐ χσιν, assolent. ὅσοι Suid. σκιμῖνοι, μοὶ ἀγωγὸ Θ.

F Θύσιμος, acuitas ὁ, est, cuius primitium non est in vsu, ὄζιμος.

E Θρέφ Θ, ὦ, nutritus sum. Hesiod. ἢ δ᾽ ἐν πάρι ἑ θρέφθ᾽, puella educata est.

E Θρέψ ω, alui, ἀ τρέφω, & ἑ θρέψάμην, pro eodem. vnde ὀζεθρέψ ὦ enutriui apud Homerum.

E Θρὸς, ὁ, veruex, τριῶς.

E Θω, σ. ἐ σθα, consuesco, ex consuetudine facio.

Ei, ἢ, vtinam. Accipitur etiam pro ἐάν & ὅταν. Item pro vtrùnam, nunquid πότερον ei; Matth. capite duodecimo, Καὶ ἐ σιν ὧδε ἀνθ᾽ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃ ἔ ξει ἓ, ἢ οὐ, hicètne? Ei pro ἆρ᾽ ἄρ᾽ aliquando ponitur, quod Latini imitantur in subiectione tantùm apud Terent. vifam si domis est. Constructur autem cum Indicativo. Πόθ᾽ εἶξι διδοὺς εἰ ὀ λόγον καλαζεῖς, documentis pbens an rectè puniret, Plutarchus in Lycurg. Idem in Timoleone, εἰ δὲ ὁ ὑδὲν ἡ σύνοιδε τῷ πολεις βάτως φέρων, grauiter fesi per ciuitates dissolunatur. εἰ καλὸς καὶ ἀγαθὸς νέος τυγχάνει ῶν τοῦ, rogauit an pulchrè latæ leges essent, Plutarchus in eurgo. ἐπηρώτα εἰ ἐ λέξει, an dixisset, interrogabat, Xenophon. ἐκεῖ ἐ θαύμαζον· οὔτε γὰ ἐ γνώριζον εἰ ἐ μελόν τε ἢ ἐ μὴ ἐ λόγον. Hic non ἐ σθα πατικῶ sed ἀοέξου vius est, quod idem Demosthen. Οὐ τῷ ἀδικημάτων εἰ ἐ μεμνη σθῷ ἑ αὐτὸ, ἀλλ᾽ εἰ ἐ γέγραφε. Hic ὑπερσυνικὸ, vius est σιωὸ τῷ ἐ χειρίδιον, sed ἐ vim habet τῷ ἐ σθα πατικοῦ. Sic Quintilian. in quinto. Sed nihil naturæ intuenti nemo non vir spadone formosior erit. que tam auersa vnquam videbitur ab opere suo prouident ve debilitas inter optima inuenta fit, nec id ferro speciosi fieri putabo, quod si nasceretur, monstrum erat. ὃ δὲ ἐ ιτο, πόρισ᾽ αἰ ἰῶ. Idem in sexto, si pulsasses, defendi non poteras: vulnerasti, ei ὠθῷ ὁ ὀ ιῶς ἐ ιῶλας, ὡς αὖ ὠθῷ ἢ σιωξομαι. ἐ σὶν αἰ σοι σιωεσπὸν νὺ ωὸ Θ᾽. Idem in octauo. Quòd si dicat fieret vt semper optimis vterentur, abominanda tamen ea infelicitas erat, id est, fuisset. Cum Optatiuo, Plutarch. Romulo, ἐβρώθη· ei κατα βάλοι τῷ δὶ φέρων ἀπὸ ὑσεως αὐτὸ ὅπλα τὸν ἀ ελφὸ, &c. votis nuncupatis, si hostem fuderit, spolius arma ferentem Ioui delaturum. ei γλύκατο, vtinam daret, Xenoph. ei πως καθοιεν ἀπέκτειναν, si quem nanciscerentur, ciderunt. Thucydid. vbi interpres. κατὰ τὸ ἀδύν. εἰ ἢ ὑπὸ ἀ ἀχαιῶν, si abuno regeretur, Herodot. εἰ θελήσαμεν ἀπολύσαι ὁ μετιμφεσῆ, Lucian. si velim trahere, vos sublimes rapiam. ἐ ιτόλμων, εἰ φανῶμι μειονοῦ Θ, veritus essem, si viderer imitari. Ponitur etiam pro ὑπ᾽ ἐ ὰν. Demosthen. ἀεὶ ἐ σθρωσὸ, ἀ ἀ Κρησίας ὑμῖν ἀ ωὸ τῶν ἐ λων, ὰ ἐ ἔχομεν εἰ ποσὶν ἢ τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἀ ἡ ἀ

ς ἢ Ἀλκιβιάδου πόλ. Idem. Οὐδ' ἐπιλαμπτὸν δὴ ταύτας Αἰσχίνης πῶς ἂν ἀδεᾶς, ἢ ὃς τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων ὑβρίζοντας. Synes. ἐπιφορὰν δὲ τὴ πεπτωκότι μὴ, ἀλλ' εἰ ὁ θρᾷξ ὄντος ἰσοτιμοῦσι τῷ χρωμένων. Et t. Petri capræ primo, εἰ Νον ὠδι, quoniam expedit, Livius ita, ſi, poſuit in ſecundo ab vrbe cond. Delatam rem ordine conſulere non licuit. adeò tumultuoſe excepta eſt clamoribus vndique & indignatione primum: ſi quod imperio conſulari exequendum eſſet, inuidiam eius conſules ad ſenatum reicerent. Cum Subiunctiuo, εἰ πε ἐκ' αὐτὸν ἰὼ βοηθήσων. Æſchines. εἰ γὰμμμ σῖμων, vtinam ſim ille Simon, Plutarchus in Moral. ei, ſine verbo, Thucydid. εἰ μὴ συρκεκοῖτο πᾶσι γνώσιν, ἢ τὸ ἐπικαίριος, ἢ τὸ ἀδικ ἀπειθωὶ τὰν ἀρμλιαν, id eſt, Sy iacuſij quidem Gylippi Hermocratis, & ſi cuius alterius exhortationibus inducti, ſe accingebant. εἰ in abiuratione, Pausias capite tertio ad Hebræos, ὡς ὄμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου, ſicut iuraui in ira mea, ſi ingreſſuri ſunt in requiem meam. Latini addunt, emoriar ſeu diſpeream, aut ſimile quippiam: quaſi dicat utraui eos non ingreſſuros in requiem meam. εἰ & ἀ, cum indicatiuo. Plato in Apologia. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολωλεκὼς ἦ, ſi olim rempubl. tractaſſem, iampridem periſſem. εἰ ὑποφωρᾶτε νὺ' αὐ ὑποφῆτε τοιοῦτος τῷ ὄθμιμ, Æſchin. i cum Optatiuo, & cum indicatiuo. Ariſtophan. in Pluto. ἐλυπεμμῆλιμ γ' ἀξιωστὸ μ, ιτεπρὸν αὖ κ βάπτον ὑπεκκρίζετο, ſi triſtè me eſſe ſenſiſſet, Nitarium & Batium per blanditias appellabat. Xenoph. libro primo, Νόημμ, εἰ δὲ τι δύζειε αὐτῷ σημαίνειν θεὸς, ἢ τὸν αὖ ὑπείδη ἀξιῶ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. & cũ Optatiuo, itidem εἰ, Plutarchus in Romulo, μᾶλλον δ' αὖ τις ὀργᾶσι τὸ κάντος, εἰ νομίζοι τ ἰσμιλον ὃ τὸς ὀνομάσαι, illud probabilius videbitur, ſi quis opinetur Romulum ſic nominaſſe. εἰ δέρα, ſi fortè. εἰ βιλκεῖ, aut ſi mauis, ſæpe, ἀπὸ, unde vtrò. εἰ γὰρ ἐθέτρθ, vtinam enim. Odyſſ. γ, εἰ γὰρ ἐμοὶ τόσσμ ὃ θεὸς ἐπιμμίαιμ ἀξιβρθέειν, &c. Lucianus in Cauc. εἰ γὰρ ἐβούετο πεῖσαι, vtinam hæc fiant. εἰ τύχοι. verbi gratia, ſi, quidem, quum quidem, vtique. εἰ ἄρ. Plutarchus in Romulo, εἰς μὲν πόλεμον, ἂν ἐπὶ ἀνδρὶ, ſi tamen. εἰς μὲ πόλεμ ἐπὶ τὸν ἀνδρὶ ἀπ', & ni magnopere illum fuiſſet deprecatus. εἰς ἐκείνοί εἰσι, quidem illi ſunt, Lucian. ἀτ' ἀμμ, ſi ſaltem. εἰ δ' ἄγαγε dum, ge Atticè dicitur κ' ἐλλειφὸν, cum Imperatiuo. Homerus Iliad. δ, εἰδ' ἄγε μὲν πόρεσαι, αὐτὸ τὸ ἐρέω, εἰ δὲ δόλος, ἐπεχεῖσθε, quòd ſi vis, vel quòd ſi non credis, fac periculum. & cum Futurali. Iliad. δ, εἰδ' ἄγε σκοπιὰν θεὸς, &c. quòd ſi vobis ſidem ari vultis, experimini. Et cum futuro Indicatiui. Iliad. δ, εἰδὲ ἄγε τὸ κφαλῆ κατανεύσομαι, id eſt, quòd ſi non credis, age, am tibi capite annuam. Item cum Subiunctiuo. Apollon. 2. εἰλαγεδὸ ἄγε δὴ ὠμοσεκὲ ἀδοξε πομνῶμ κίβδαν, agedum præeamus. Dicitur & pro eodem, εἰ ἄγε, vt libro primo Epigrammat. εἰδ' ἄγετε ξυσὸν σμιξλείδε ἀκοχ μάλιστα φρέξαθε. εἰ δὴ, in autem. Math. capite duodecimo. εἰ δὲ μὴ γε, aliquoſi, ſin vero minus, ſin ſecus. εἰ δὲ, ſiquidem quin, quidem, ſi modò, ſi am. Apollon. 2. Argonaut. εἰδ' ὀϊστεοὶ ἀλκαιρλίσσοντιν ὀϊστες, εἰ δὲ γαῖ ὁ φὼν πατ' ὄθτιλοτος αἰόρρεται φνιὸς, &c. εἰ δ' ἡ πᾶ, ſi quempiã, Plutarchus in Lycurgo. εἰ δ' τε, ſicui. εἰ δ' οὖ, Plato epiſtola ſeptima ad Dionis propinquos, εἰδ' οὖ ταῦτα μὴν ὑσέρα χρόνῳ ἡμεῖς πεπίρυσθ' ὑμῖς, αἰ δὲ σάσαν πολλὰ διαφορὰ, ſi igitur ita acturi eſtis, ſubaudi, hæc poſteriora fiant, &c. εἰδ' οὖ ἀλλ' ἀμ, in minùs, ſaltem ne, Nazanzen. εἰ δ' ὅπτοτε, εἰ δ' ὅπτοτε, Homer. εἰ γ' ὁμανὶς. εἰ δὲ μὴ, ſin minus, ſi non. Ariſtotel. de mundo, εἰ δὲ μὴ ἀκριβέστερ, ἀλλ' οὖν ἀς εἰς τοσοῦτ' γε μὴ ἔπεσιν, id eſt, ſi minus accurate, at certè formula doctrinæ craſſiori. εἴπερ, vtique cũ Subiunctiuo. Odyſſ. ξ, εἰ μὴ κατηγεφὴν αἴαξ, dicit ſe per εἴπερ, ibidem mox, εἰ δὲ κε μὴ ἔλθωσι, &c. εἴπου, ſicubi. Aratus, εἰδέλεν ἐπιφλοιὸς ὑφ' ἀλὸς κανταίσιμον ἀπὶλη ζῶμεν, Cicero. Sin humeros meos filio in cælo Centaurus habebit. Plato in Apolog. Socrat. εἰ γὰρ ἐθὺ δόκοῦ κμισσὶ ἔδιν ὁ διάκαιος, Cicero, 1. Tuſculanar. ſin vera ſint quæ dicuntur migrationem eſſe mortem. εἰ μὴτοι geninatum cum Indicatiuo. apud Xenoph. lib. ſecundo. Νόημμ, uorum prius per ſi, ſecundum per ſin, exponere poſſis. εἰ ωὶ, i non, niſi, an non, quin. Xenoph. lib. primo, Νόημμ. ἐκ ἂν ἀφεῖτ' ἐγὼμ, εἰ μὴ ὑπῆρξεν ἀληθὺσεσ, niſi crederet ſeu credidiſſet ſe vera dicturum. Idem ibidem, φθὴν ὑφεὶς ὃ ὑπὸς ὄντες ὃ, εἰ μὴ ἀφεῖτε ἡμῶν τοὺς πατρίδος, Plutarchus in Publicola, εἰ μὴ πρὸ ἦτε πάντε ἀφεῖτε ἐν ἐκκλησίᾳ πατρίδος, ſi non perſuaſum fuiſſet cum omnia patriæ cauſa facere, ſe ſenatu abdicaſſet. πῖ ἢ εἰ ὠὶ, quid aliud niſi. Xenoph. ἢ πῶς ἔφμ ἐγὼ, διέπαξας αὐτὸς; πῖ ἢ εἰ ὠὶ τὰ αὐτὰς πῶ ἐνόμιμ ὠὶδὲ ἐμὲ ἐπιδείξειμ αὐτῷ; Idem Τί ἢ εἰ μὴ ὑπηγεόντο μ ἐπιμελόντεσθαι; Quid aliud tandem niſi ſe accuraturum pollicebatur? Sic Cicero in Tuſcul. Nam quid aliud gimus cum ab omni negocio ſeuocamus animum, niſi ani- num ad ſeipſum vocamus? εἰ μὴτε λέγειν ἀλαθὲς ἔξχον ἀδεᾶ αὐτῷ, d eſt, quum tamen nihil poſſem veri dicere, Iſocrates. εἰ μὴ ἦκε θέλωμ, ὠὶ ἀγαπᾶ, Æſchin. non eſt contentus quòd non edit pœnas. ἀφεῖ δ' ἁλον ὧδ ὑσρώμενος, εἰ μὴ ὑμεῖς κελύσετε, niſi vos prohibuiſſetis. Idem. εἰ μὰ ἀφεῖμεθ ἡμῶμ, διεχθὴς ἂ ἦμεμ, niſi Alexander eſſem, Diogenes eſſe vellem. εἰ μὲ πωὶ σταμνᾶ πτίλοσε, minatus ſit. nisi ceſſaret, &c. capite vigeſimotertio Eccleſiaſtici, πλὴσσε εἰ μὰ ἐγὼ σε, volueris non eſſe natus. μηδὲ ἄλλο εἰ μὰ ἔδειν, ſolum comede, niſi aliud agas, nihil aliud quam comede, Ariſtophan. Latini μηδὲν ἄλλο εἰ μὰ, dicunt nihil aliud niſi. Cicero, Ego quoque hoc tempore nihil aliud agerem, niſi cum qui accuſatus eſſet defenderem. Celſus, Itaque nihil niſi continendus eſt æger. Liuius, Itaque illa nocte nihil aliud prætercquam vigilatum eſt. id. m, claſſis ad inſulam ſe recepit, nihil aliud quàm depopulato hoſtium agro. εἰ μὴ, cum Optatiuo: ſequente ἀλ' cum eodem modo. Xenoph. ἐμοὶ γὰρ εἰ μὴ ἐγὼ ἀφεφκάθοιμι ὑμῶμ, ὑθὲ' ἂ ἐπιμέλειμ ὑμῶμ, nihi vos ego cuſtodirem, nequaquam paſci quiretis. ὀδὲν ἂν μᾶσσ ἐμὲ ἀφεσθξαιτο, & Æſchines. Libanius, εἰ μὴ σοι ἀβρᾶτος, ὕσαβρῶ διαγράφοιμι, in epiſt. Gaza de Senectute, εἰ μὴ μᾶλλ ἀφεῖτεν ἑκάτος τὴν, quin nihil facere poſſet. Interdum inter εἰ & μὴ ponitur dictio. Ariſtotel. de mundo, κἀκὸμμασσες ἀφοκτα εἶτα μὴ κ' τὰς ἴσας ὧδ, niſi quod horis matutinis apparet, &c. ἐκτὸς εἰ μὴ, pro niſi verò. Lucian. de luctu, ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ σοδὸν ἡμᾶς ὁ στενὸς πτυσσόμενος. εἰ μὴ, poſt verbum δύναμ. Plato de Repub. libro primo, ἐμοὶ μὲ δύκοῦ, εἰ μὴ σοφίτερος ἐκεῖνός αὐτὸν ἢ ἐγὼ ἦν ἐμοὶ, ἀφεσθξ ἂ ἀμυνθῶμ, ac mihi videor, niſi prior eum vidiſſem, mutus fuiſſe futurus: vbi notandum particulam εἰ poni cum Infinitiuo præcedente εἰ μὴ. Idem ibidem præcedente εἰ μὴ ὃ ἢ οἶς, εἰ ὑφ' χρυσίου ἐξεπλαφθ. ὃκ ἂ ποτε ἦμεσ ὑπακούσαλιπόντες ἀλλήλους ἐν τῷ ξυπίσειν, neque non putes quòd ſi aurum quæreremus, ſponte inuicem in inquiſitione cederemus. εἰ μὴ, pro ſed, vide annotat. Theodor. Eczæ in Matth. capite 12. verſic. quarto, & Gal. 2. 16. εἰ δ μὴ, ſi minùs, alioqui. Demoſth. οὐκ ἐξῆμεσσ. γράψας μὴ ἀγνεῖ τὸ τῷ πολιτῶμ φίλτατον ὕπλα, εἰ δ μὴ, ἀ ὠὰτὸ ζημιώδεσμ. Hoc loco εἰ δ μὴ ſignificat, εἰ δ μὴ ἀπεδεχήκει, quòd ſi non pareat. apud Gregor. κ' Εὐτυχιανὸν, πάσσες οὖ ὀδὺτιον ἢ πνας ἡγὲ ὀδὲν τοῦτον· εἰ μὴ ὀδύντ, ἢ αὐτὸν πασσε εἰ δ μὴ, ὃτ πολίτας, ſin minùs quamplurimas. Plenus eſt ſermo apud Ariſtotel. 8. Politic. εἰ δ φύσις ὁμοίως, εἰ δ μὲ ὅτως γέγοτας, & c. quod alibi εἰ δ μὴ, &c. quod niſi verum eſt, vel quod ſi negemus. Ei δὲ μὴ γε, ſin minus, apud Matt. capite ſexto, ſcriptum vnica dictione capite nono, εἰ δ μὴ γε, εἰ μὴ ὠδεῖγε, niſi verò. Ariſtophan. νεφ. χρὼν αἰ γὰρ ἐτε φιλοσοφεῖ μὴ ὠδ' γ' ἄμεσ αὐτὸ γενετο χρώς τε ἡ νέα χωὶ, id eſt, niſi forte, vel niſi tamen. Xenophon Œconom. ἐμμμ μὲ τὰ ἐπαγγέλματα ἄξια, εἰ μὴ ὠδὲν ἂ ἐν τῇ σμλιαὶ κρμαι μᾶλλα ἐσ' ἐπαγγέλματα ἀξίως ἔργας ἐφέτασε. εἰ μὲν, cum verbo iuramdi. lib. Iudith. ὄμοσε κ' τὸ θρόνε, εἰ μὲν ὑκδικήσεσ αὐτὸ σάσπα τὰ ὄξμα τ' πλευρας, iuravit per thronum ſe vlturum de omnibus finibus Cilicię. εἰ μοσν, ſi modò. εἴπερ, ſi certè, quandoquidem. βιβλίομμ ἐπιβρήκεις, volo, ſi dicas, Ariſtophan. εἰ ἔπερ ἀφεῖ, ſi quidem. vide Εἴσθε, huc ordine. Εἰ βύλει ἄ, aut ſi mauis, atque adeo, immo vero. Iulian. Auguſt. de Phœda, ἀλλ' ἢ τὸν πέτρτα φασι αὐτὸν, ἢ τὰν μὰ πέτραν, εἰ δ βύλει ἢ τὰν μῦρ ἢ. Homerus ſine verbo protulit. Iliad. 9. Εἰ δ, σὺ μὲν μὰ ἀκουσὸν ἐγὼ ἢ κμὶ τὸ κρατικέρδε. Εἰ δ' ὅτω τύχοι, Tacitus, ſi ita ferret. εἴσ', ſicubi, ſiquo, εἴπου τ', ſiquo ex loco. εἴποῖ, ſi aliquò. εἴποτε, ſi aliquando, ſi vnquam. εἴποτε χαλιὸν εἶσ, ſi quando tranquillitas fuerit, Lucian. εἴπου, ſicubi. εἴπως, ſi qua ratione, ſi quo modo. εἴσοι ἤδιον, ſi ita mauis. εἴσοι φίλον, ſi moleſtum non eſt. εἴτε, ſiue. εἴτε ἤκουσ, εἴτε μὴ, an audiuit, nec ne. εἴτ', num. εἴτ' ἐδὲ πνοὺς, deinde. εἴ τις ἀφ' ὧ, ſi quis alius. Ariſtophan. in Plut. ἄγοντες αἰόρας, εἰ τὴν ἄλλον μισθῳδοῦ, adducentes virum ſi quem alium beatum, id eſt, ſi quis alius. εἴ τις, ſi cuius. εἴ τως, ſi cui. εἰ ὄφελος, ὁ ſi, vtinam, pro εἴθε ὄφελος, Platon 4. de Rep.

Εἰ ὠὶ, ne, attamen, ſi, Iacob 2. cepit.

Εἶ interdum ſignific. πρὸν· interdum ὑσαύριος, teſte Heſych. illud ab εἶμι, vade, eo, hoc ab εἰμὶ, ſum, pro quo & εἶς dicitur: at Εἶ. Suid eſſe dicit ἔκπλη, & κμὶ ὁ πίπτων dici etiam εἶσθ, vt apud Piſidem εἰ γὰρ ἀὐ τὸ φρόσωπος ἔσθιες ὑφάσης. ſic Heſych. εἰ γὰρ aſſert pro εἶσθ γὰρ.

Εἶαμ, ας, ἡ herba, gramen.

Εἶας, ατ ſi verbum tertiæ perſ. ſing. præt. imp. pro σωιηχώει à theme εἴαω, ſino, ἔεἶας, εἶα, ὠδμμεν ὔτιτεν ὔτιτε ἴσμεσ, aduerb. hortandi. Ariſtophan. in Plut. ἀλλ' εἶ ἀπεξαιτεῖς οὖς ἐνὸς λόγου ὀργιθόν. vnde Εἰαῖσμ ſignificans εἶσ ὑπακοὺσμ Heſych. ex Eurip. Chryſippo.

Εἰαὶ, Heſychio ἄγγελος, ἢ ἅλιος, ἢ τὸ ὑσερμὸν τὰ ὑπκρὸ ἀφίωσα leguminum purgamenta.

Εἰαμὰμ, ὁ, ἡ, ρ, locus humidus, paſcuus, pratum, ſolum irriguum, herboſum, virétum amœnum. Apollon. 2. βαθυβρέεσσσες ἀϊόν, herboſum, Homer. Iliad. δ, χωιαὶ σὸον ἀὐγέσες ὧ, ἢ ἔβ' ὑὸ εἰαμῷσι νέεσσιμ, ἢ ἐν μεγάλοιο σπρόκει, in viginoſo & herboſo loco. εἰαμῷ τ' ἄλσ ἔφ μεγάλοιο σπρόκει, in viginoſo & herboſo loco. Interp. ἐκ μὲν ἔφ ἀφ ἢ βρετ ὠὸ ἐν σσπρόκ. Et lib. 20. Iliad. λέσσε ὁλοόφρων βροτ ὠὸ ἐν εἰαμῷσι ἔλσ ἐν μεγάλοιο νέμοντας.

Εἰαιὸς, ὁ ἐαὸς, tenuis, amabilis, perſpicuus. Item peplum. ſignific. etiam auth. Heſych. Ἐείαμχυτο fuſile, vt quum eſt epitheton τῷ

κροσπίφου.

Εἶαρ, εἴαρος, τό, pro ἔαρ, ἔστας, ver. ab Ἥσ, id est, ἀπὸ τοῦ ἑπιπέμπειν τὰ οἰκεῖα πᾶσι, est etiam sanguis ἔαρ τὸ εἶδος τὸ παρέλαμψε, Etymolog. Nicander in Alexipharm. Ἡμοὶ πικρὰ μὲν εἴρινες κρυόφρονα εἶαρ, vbi Interpr. εἶαρ ἢ τὸ αἷμα, ἀφ' ὃ τὸ ἐν ἐαρ πλημμυρεῖν, καὶ πλεονάζειν. Idem author in eodem opere εἶαρ, pro pinguitudine sumpsit, vt est idem quod λίπος, inquiens, ἢ ἔργασθε εἶαρ ἐλαίης, vbi Interpr. εἶαρ ὑφ' ἡμῶν τοιοῦτον τὸ αἷμα· ἢ Καλλίμαχος· ἐλαίης τὸ αἷμα τὸ θαλλοῦ ἐστὶ πολλάκις ἢ ἐκ λίχνα ποιεῖ ἔλαιον εἶαρ. Hesych. εἶαρ etiam anima.

Εἶαρινός, ἡ, ὸν, vernus. Hesiod. εἴαρον αὖ τότε πίειν ἐπιειρυῶσι, floribus vernis coronabant. Idem ἀλλ' ἢ τ' ἠέριον ἐς πέλεται πλόον.

Εἰαρίτης λίθος, idem quod ἀφυσπίτης vt Nicand. schol. docet.

Εἰαρόμαζος, ὁ, ἡ, vernantibus mammis præditus, in Epig.

Εἰαροπότης, ὁ, sanguipotus, ἀμφοπότης, ψυχροπότης Hesych.

Εἴασπον, finebam.

Εἴατας, pro κεκλῆσται, Iliad. ἕ, εἵατας ἐν μεγάροις, pro ἵδρυται. κεῖθι εἵατας, Homer. i. ἱδρίεται, ἵζει, & apud Lucian. εἵατας τὰ ἴδια positæ sunt ædiculæ.

Εἵατο, sedebat, ἀπὸ ἧσθαι. Hom. Iliad. γ', εἵατο δ' ἡνιόχοντες, id est, ἐκαθέζοντο, pro ἵδρυτο.

Εἰάω, pro ἔαω, id est, συγχωρῶ, sino, Homer.

Εἴβιμος, ὁ, ἡ, ἡ, stillatitius, stillans Eustath.

Εἴβω, pro λείβω, libo, perfundo: vnde εἴβομαι, diffluo, distillo, lachrymor, Apollon. z. Argonaut. Ἄσπετος ἱδρὼς εἴβεται ἐκ λαγόνων. Hesiod. Λευκὸν ἔλεφαντα δροσερὸς εἴβετο, amor ex oculis fluebat. Θάνατον εἴβει, flebat, Hom. in Odyss.

Εἶβμα, ατος, τὸ, imago, similitudo.

Εἶβε, ἄγε μέν, age verò, age modò, agesis, ἄγε δὴ, εἶγε μὴν βάλει. Homer. Iliad. ε. Εἶβ' ἄγε μὴν πάρεσαι, tac si vis periculum experiare modo, νῦν δ' ἐλάθη σε ἐοικότα.

Εἰδαίνομαι, formam rei alicuius accipio, similis fio, vnde apud Nicand. μολίζδῳ εἰδαίνατο χρῶτα.

Εἰδάλιμος, ὁ, ἡ, specio sus, ἀμορφοβλωσσώδης.

Εἰδάλις, ἄιος nomen, de qua Hesych.

Εἰδάλλεται, apparet, videtur, φαίνεται.

Εἴδαρ, ατος, τὸ, esca, pro ἔδεσμα, βρῶμα, τρόφη, pabulum. Odyss. ι. εἴδατα πολλὰ ἐπὶ εἶσεν, i. fercula, epulas, dapes. Ἐρώμεθα σπόνδειόν τε καὶ εἶδαρ, Hesych.

Εἰδαμῶν, prudens, doctus, λόγιος.

Εἰδέα, forma, species, pulchritudo, idea, Cælius libro decimoquinto, cap. 12. pro ἰδέα.

Εἰδέλλω, videre. m. vide Εἰδομαι, & οἶδα.

Εἰδέναι, nosse: per syncopen, pro εἰδικέναι.

Εἰδεχθέστατος, ὁ, maxime deformis.

Εἰδεχθής, ὁ, ἡ, ὄ, turpis, deformis, δυσείδης.

Εἰδέωμαι, scio. Iliad. ε. Ἀτὰρ ἔπειτα μύθοισι εἰδέωσιν, id est, ὑφηλοῦσθαι, ne speres te cognituram. Et lib. ζ. Πείσου, γύναι καὶ τοι εἰδέναι χρεών ἔπειτα σεωύτῃ, tibi gratiam habebo, interp. γνώσομαι καὶ ὑφορεσομένη σου χάριν. Ifocr. ad Demonicum, ὁ μὲν δὲ τούτων χρείαν ἔμοιγε εἰδέναι, &c. cognoscas.

Εἰδή, pro ἴσασθε. Iliad. α, ἀσὶ δ' ἐμεῖ πόλεμός τε δαμὰς καὶ λοιμὸς ἀχαιοῖς.

Εἰδῆν, Hesych. idem quod εἶδος, καλὸν, χρῶμα, σῶμα, δόξαν, φόρεσιν. Idem εἶδη παντοῖα affert pro ὅλη παντοία: addens Æoles & Iones εἶδας vocare τὰς ὕλας.

Εἰδήθμιος, conuersio, fuga, conuulsio, συστροφὴ, συμφή.

Εἰδήμων, ὁ, ἡ, ὄν, scien, peritus. Hesych. γνωσικὸς: vnde εἰδήμονες, scientes, perites, ἔμπειρικοὶ. poetice dicitur ἰδήμων. Pollux li. 9. hanc vocem respuit.

Εἰδήλατος, assimilis erat, ὅμοιος, ἀπαραλλάκτως. Nicand. in Alexiph. γάλα κε πάντεσσιν ἀφρίζεσθαι, γάλα εἰδήλατος χροιῇ. Et alibi, αὐτὰρ ποιμὴν ἐπὶ ἠλέβῳ εἰδήλατος χροιῆς.

Εἰδήμης, cognitio, scientia, peritia, γνῶσις.

Εἰδήλος, ὁ, ἡ, specialis, formalis. εἰδικὸς αἴτιος, causa formalis.

Εἰδήλως, specialiter, speciatim.

Εἰδίδω, humidus.

Εἰδίον, sudo, anxius sum, ἱδρῶ, ἀγωνιῶ.

Εἰδογραφία. Nazanzen. de fucatis mulieribus dixit, παῦσ' εἰδογραφοῦσα καναυχήθη.

Εἴδιος, Idus, nomen est Latinum. εἰδοῖς σεπτεμβρίοις, Idibus Septembris, Plutarchus in Publicola. Idem in Camillo, ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον κυιννίοις εἰδοῖς, paucis diebus post Iulias Idus, ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου, ad Februarias Idus, Ibidem.

Εἰδόμαι, videor, appareor, assimilor. Depon. Aratus, Τῶν εἰ καμάτῳ ὑπαλύξομαι, ἀγλαὸν ἄλσος εἰδόντα, apparent. Homer. Iliad. κ, τὸ δὲ τοι κῆρ εἴδεται ἦβῃ, id est, δοκεῖ, φαίνεται, & Ilia. β, εἰδόμενον κήρυκι, præconi similis, ὁμοιούμενον.

Εἰδομαλίδιος, dicitur ὁ κρόκος πίζων τὸ μᾶλλον τὸ ὄφιμος vt Eustath. refert ex veteribus.

Εἶδον, vidi, noui. Aorist. 2. à verbo εἴδω, Xenoph. Ἀπεκτονηκὼς δὲ ἐκεῖνος τοὺς ἑαυτοῦ ἐς τοσοῦτον ἦλθεν ὑπερηφανίας, ὥστε οὐδὲ τὸν θεὸν ἐνόμιζε, οὐδὲν ἄλογον ἔργον ἢ κυνὸς, nemo Socratem nec vidit nec audiuit quicquam impium fa-

cientem: vbi οὐδὲ cum Genit. ponitur, mea quidem sententia absoluto. Nam hoc verbum alioqui regit Accusatiuum vel εἰδώλου, vidimus, quod dixit Sophocles, ἢ μὴν ἐγὼ σὲ καὶ πρὸ τοῦδε εἶδον, Homer. Iliad. α, οὔτε σώμασι, μὴ εἶδος ἀμύμονα.

Εἰδοποιέω, formo, Nazanzen. constituo speciem. Philop. in Praedicamenta εἰδοποιοῦμεν vocat quæ in formam & speciem aliquid ὄντων producta est: ea autem quæ σκευασμὰ sunt, non εἰδοποιά.

Εἰδοποιὸς, speciei efficiens, specificum vertit Argyrop.

Εἶδος, ους, τὸ, species, μορφὴ, facies, forma, res, statura, Paulus cinnda ad Corinth. capite quinto, Δια πίστιν γὰρ περιπατοῦμεν, διὰ εἴδους, id est, nō aspectu, οὐ φαινομένῳ. videmus enim nunc ænigmare: tunc autem facie ad faciem, vt prima ad Corinth. capite decimoterrio. Plat. aliquando pro ἰδέᾳ ponitur. Ἀλλ' ἐπήμμεσα δ' ἐγὼ σωῖ ἑτέρᾳ τοι εἴδεϊ, cum re alia quadam. εἶδος ψυχῆς, animæ forma. εἶδος σώματος, corporis robur, Philostr. in Heroicis, τὸ εἶδος ἰσχυρὸς, corpore robustus, Cæsar ex Aristide ἐν ταῖς τάξεις ὑπερέπεσε τοῖς, in artibus locū inferum minister obtinet, Aristot. t. Polit. ὃν εἶδεσι συνακόλουθος ἀσκήσεις. qui syllabæ locum vicémque tenet, Plato in Timæo, ὧν ὁ εἶδος ἐστὶν, quo pacto fecerunt, Thucydid. εἶδος, pro statura, Hesiod. in Theog. ἀγακλειτὴ μεγάλου διὸς εἴδεϊ, in ingenti statu Lucian. ὅταν ἴδῃ τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑφορώμενος τὸ σωματικὸν εἶδος, ad staturam. Hesych. εἶδος, χρῶμα, σῶμα, σχῆμα, Eustath. liad. ν, diminandi quoque peritiam & prælagitionem signi care oftendit, vnde πολυείδεια, ὁ σοφὸς ἐπὶ μαντείᾳ. Et apud Pindarum videtur accipi pro carminis certo quoque genere, quo admodum Odę apud Horat. Hinc etiam ὑποκριτικὸς εἶδος, id est, poematium appellauit Theocr. Est & εἶδος, acetum. Pollux, ὃ ἔξεσι ἢ ἐν εἴδει ὀξυδόκου.

Εἰδότως, scienter à Cenitiuo, εἰδότων.

Εἰδοφορέω, repræsento, refero.

Εἰδυλίς, scien, peritus. Etym. at Suid. habet εἰδυλίστα.

Εἰδύλιον, ὁ, idyllium, parui poema, cuiusmodi sunt apud Theocrit. à nomine εἶδος, vt ἀστύλιον, à nomine ἄστυ.

Εἰδύσκομαι, dormio.

Εἴδω, μι, εἴσομαι, ἔσω, π. εἶδα, ὑσάρασιστ. ἤδειν pro εἴδειν, in Imperatiuo εἴδη, in Optat. εἰδείην, & Subiunct. εἰδῶ. Odyss. ξ, ἔφρ' εἴδῃ, certò sciam, cognoscam, intelligam, videam. vide οἶδα. Εἶδον pro ὁράω, video, verbum antiquatum, cuius tempora manserunt.

Εἰδώς, prudentia, aspectus, pro εἰδοποίησις, vt notat interpr. Aristo Hesych. φρόνησις, ὄψις.

Εἰδωλεῖον, τὸ, templum idolorum, capite primo Esdræ, aut ea sa in qua carnes sacræ proponebantur. ἐν εἰδωλείῳ κρεάσιν, in epulo simulachrorum accumbo, t. Corinth. ca. octauo. veteres idolorum sacrificios, intra templum solēnia conuiuia celebrabant, vt habet apud Aristophanem, in Pluto, Hērodotum in Clio in Bitonis & Cleob. historia.

Εἰδωλεῖος, ὁ, τὸ, effigies idoli, Suid. addit autem significare etiam ζωγράφου τινος quod supra εἰδώλιον sine diphthongo. dicuntur quæ εἴδωλα formæ ac species rei in animo conceptæ apud Homer. & Plut. apud Ecclesiasticos scriptores εἰδώλα Latinorum etiam idola peculiari significatione vocantur simulachra. Sed nomen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficiunt.

Εἰδωλόθυτος, τὸ, idolothyton, sacratum idolis.

Εἰδωλολατρεία, ας, ἡ, idololatria, idolorum cultus.

Εἰδωλολάτρης, idololatra, i. idolorum cultor.

Εἴδωλον, τὸ, simulachrum, spectrum, effigies, imago Virgil. Homer. Odyss. λ. Ἦ τί μοι εἰδωλον πεφιδέσθαι Περσεφόνεια, Πέρσευ. terp. εἶδωλ' εἰς τὸ εἰδέναι μόνον εἰκάσμα ἢ ὕλῃ τοιᾷ ἃς ἀπλῶς φαίνεται. Cicero etiam idolum dixit, ad Cassium. exponunt εἴδωλα, τὰ φαντάσματα ἐν τῷ ἀέρι φαινόμενα, ὅπερ ἄλλοι τὰ φαινόμενα ἀφαιδρύνεται, ἀφανίζονται ἢ ἀδύνατα, de vmbra Herculis apud inferos dixit Lucianus. Hesych. εἴδωλον, ὁμοίωμα, εἰκὼν, σημεῖον, χαρακτὴρ, μορφὴ.

Εἰδωλοποιὸς, simulachri fictio, imaginum repræsentatio: figura est quum introducitur persona nota, fed mortua, & quę non qui defierit. Sicut apud Euripid. in Hecub. Polydori imago introducitur idolum. Priscianus, Est præterea simulachri fictio (quam Græci εἰδωλοποιΐαν vocant) quando mortuis verba dicuntur, quod facit Cicero pro Cælio, verba dans Appio Cæco contra Clodiam.

Εἰδωλοποιός, οὐ, simulachri spe ciem habentes.

Εἰδώς, sciens doctus: intelligens, quamodo Cicero ait, existimat doctus, & intelligens, sit ab οἶδα. Iung. interdum genit. Iliad. β, πάντων δ' εἰδὼς ἐπιτάρροθος ἔμμορε νίκης, gnarus, peritus pro ἢ τοξεύειν, vt notat Gaza. μάχης δὲ εἰδότι πάσης, id est, ἔμπειρος. εἰδὼς ἵππων ἀφορμᾶσθαι, Homer. Iliad. α, id est, ἐμπείρως ἔχων ἵππων εἰδὼς ἀγορᾶσθαι, iusta cogitans, id est, iustus Homer. εἰδότες ἀλλήλοις, amico & eodem animo præditi, Idem. εἰδὼς ἀφορμᾶσθαι, sciens & prudens se recte atque ordine in ius vocarum esse. Budæus ex Demosthen. εἰδὼς σιωπᾶν, tacendi gnarus. ὃν εἰδὼς

inco

uuentus. Dicitur etiam εἰδήκις, peritus, doctus, ἔμπειρος, ὁ δὲ ἀπειρος. Hesych. στρεβλός, vertigo, seu vortex.

Fessus, sit ita, sane, age, sic fiat: Aduerbium concedentis & pernitentis, & ad alia properantis, id est, at pergamus, perge porrò. Plato i. de Republic. εἰ μή σοι, ὥσπερ πρὸς ἡμᾶς ἐσὺ μυθολογεῖς, εἶεν τοῦτ', ἢ κατὰ σεαυτὸν ἀναπεσεῖ, id est, sit ita sane, dicam. Aristophan. εἶεν, τί οὖν ἀφ' ἡδονῆς ἀπολαύσεται. Idem, εἶεν, παρεὶς ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς φύσεως αἰσχρὰ, id est, hæc sinamus, transeo hinc, &c. Plato in Sympos. εἶεν δὴ ἐγὼ ἐξελθὼν καθεδοῦμαι παρὰ τὸν λέγοντα· τοιοῦτος δ' ὁ ἔρως τοῖς ἐρῶσι ἔοικε vide φίλε δὴ, ἄνδρε ἑταῖρε. Sic Latini vtuntur verbo esto, Cicer. 5. in Verr. Esto: alsam de illis habuit opinionem, malam de vobis: verum tamen cum de Siculis male mereretur, ciues Rom. coluit, his indulsit, eorum voluntati & gratiæ deditus fuit, Teren. Esto: certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantisper.

Est, cat, πορίζοιτο. Odyss. ξ. ἀλλ' ἦ τε εἰσὶ θεοὶ, &c. Et pro γένεται, fiat.

Est, sequi, assimilari, ἐκλαλεῖσθαι, μιμεῖσθαι.

Est, poeticum, statim. Iliad. α, εἴδωρ ἥ σε ἴσεται ἀπὸ πάντων, ἡ. Οὐκ ἔστ' ἀθέμιστα δίκαια.

Estivum. Xenoph. cum Indicat. εἶπέ σοι τότε συμβούλιον, ὅτι εἰσὶ πόροι σωτὴρ τοῦτο ἔσται, vtinam tecum tum verfatus esset, &c. Aristophan. Lucian. ἐξ ἔτους κεν ἐκείνης ἐς κόρον ἷμ πεῖν ἔσται, vtinam licuisset. Plutarchus in Bruto, τῷ μὲν γὰρ ἀδελφοὶ τὸν ἀφανισθέντες βορὸν τοῖς ὀπτηχόροις, εἰδὲ τοῦ Βρούτου, ἡ φύσις ζῆν ἐφύτευε, εἰ ἐφιλ' ἡ σοφία τὸ ἀνδρεῖον κρεῖττ' εἶδε μὴ τοῦ σωφρονεῖν, vtinam me contemplisses, Chrysostom. εἶδε μὲν οὖν μᾶλλον ἔδεισας, εἶδ' ὀλίγου ἔσπασε. Aristophan. id est, ὄφειλον ἐκκεκόφθαι, ἵνα μὴ ὧδε ἔπασχον, bene ageretur. Item cum Optat. Lucian. εἶθε ἦ γαμετὴ αὐτὸν ἐμοὶ ἔτικτεν, vtinam duxisses ipsum vxoris loco. Plato in Phædro, ἀ γένοιτο, εἴ τι γε ἔχει τῶν μύθων ἢ πλάττω, ἀ φασὶ θαυμάσιε, vtinam scriberent pauperi magis quàm diuiti indulgendum. & Thocyl. εἶσι ἢ μὴ χρῆσιν, vtinam nõegeas. Odyss. ξ. εἰ δὲ σὺ ἔλθοιμι, vtinam ita floremem ætate. Item cum infinit. Idem, εἴθε σε μὴ ὀπτῆσιν ἰχθύσιν πῆκε ποθεινὸν, vtinam non esset mortalibus malum optabile. εἴθε μοι πλεῖόν ἔμεν, in pigr. vtinam ego errassem.

Est, ἀγαθὸν, iustitia, ἐκκαιοσύνη. Hesych.

Est, ἀκούειν, discere, obedire.

Est, ἀκοῦσαι, consuesui, soleo: ab ἐθίζω. Aristot. ἃ κακὸν εἰσήμαινε, quod ocare solemus. In Pythagoræ carmine aureo ἐθίζομαι, dicitur pro ἐθίζομαι· κακὸν δ' ἐθίζειν πρῶτα, hæc cohibere assuesce. Idem ἐθισθῆναι, assuetus, vulgatus.

Est, ἐθωὼν, salax, lasciuus, ἀσελγὴς, Cælius libro quarto, capite octauo sexto. Hesych. ἐθυδρεῖν, membrum arrigens & laborans tentigine, τὸ ὀπτᾶσθαι ὑπ' αἰδοῦς. ita etiã vocantur carmina in Priapum, scilicet ὅτι πρὸ ἐρασμίων φαλλοὶ ἀδίδοντο. Demosth. quosdam iuuenes lasciuos & libidinosos, ἰθυφάλλους vocauit, id est, ἀσελγεῖς.

Est, impetu feror, desydero.

Est, ἰθύχνεις, viginti virorum ordinis præfectus.

Est, ἰθῦς nomen proprium Etym.

Est, ἰθωταί, Epicuri dicti sunt, quoniam ἐνεδέσατ, hoc est, vigesimum diẽ cuiusque mensis colerent, quo natus Epicurus creabatur, Cæl. l. 11. c. 32.

Est, ἰκάζω, assimilo, comparo, confero, simile esse dico, imaginor, ago, conicio, suspicor, figuratè loquor, vtuam formam primo, repræsento. Aristophan. περὶ κινταύρου ἐἰκασεν αὐτὰς, similarunt sese centauris. ἐἰκάζω πρὸς τὸ ἄμεινον αὐτὸν, affero in sam probabiliorem, Plutarchus in Romulo. τὰ εἰκασθέντα, quæ conferuntur imagines. Nazanzen. ἐἰκὼ δὲ ἐν ὃν τῷ εἰκασθέντι· ἐἰκὼ γὰρ ἐν ὃν τῷ εἰκασθέντι, neque enim vlla imago tam perfecta, quæ per omnia veram illam & primam rei formam referat. εἰκάζειν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ἄλλα, ex meo ingenio, & ex mea sententia. Plutarchus in Romulo. Idem in Galba, εἰκάζε πρὸς ἀρχαῖον σχῆμα τὸ ὑπτιοκλινὲς τοῦ κύκνου, similem esse dicebat exercitum Macedonum excæcato Cyclopi. εἰκάζειν δὲ εἶχε τοῖς ἀφροδίτοις, licet conijcere ex iis quæ acta sunt, quomodo res se habuerit, Plutarchus in Public. εἰκασμένη γυνὴ εἰκὼν, imago, pictura adumbrata. εἰκασμένος τῷ ὑπάτῳ, imitatus arma, εἰκασμένος ἐς ἀκριβὲς ἔστιν, expressus ad viuam formam, absolutissimo artificio. εἰκασμένος ἀφανῆ τὰ ὄντα ἀφ' ἑαυτοῦ, adumbratus picturis prisciorum. ἐκ εἰκόνων εἰς ἔσ' ἀνάγκης, conicturam istam ad seruos refere, Plato in epistol. ἐκ εἰκάζειν, ἀλλ' ἐξ εἰδότος σαφῶς, &c. non vt coniicens, non vt coniecturam faciens. nonnunquam etiam ἐξ εἰκάσεως vel ὅσον εἰκάσαι, pro vt conijcere licet, aut licebat, vel licuit, Synes. Est & Hesych. σκάπτω.

Est, δίδωμι, cedo, pareo. Datiuo & Genit. libro primo, Arrian. Apoll. ὁ αὖ κρίνῳ εἰ κατὰ τιμὴν, ipse quidem honore cessi Saturno.

Est, quanuis.

Est, ἑκὼν ἐμοὶ δόντα: prouerbium de his qui de improuiso interueniunt sermoni & de se ipsis colloquio. Suid. ἐκὼν γὰρ ὧν κἀμοὶ δόντα τις, ἢ ἐκὼν ἐξηγορεύμενον. Sic apud Homer. Iliad. α, Οὔτε μ' ἔπειτα ἔτος ὅτ' ἀφ' ἵππων ἀν τοῖ. Statius in Sticho, Atque eccum tibi lupus, in sermone præsens esurigus adest. Cicero ad Attic. libro decimotertio. De Varrone loquebamur. lupus in fabula. Venit enim ad me, quod sumpserat ex Terentio in Adelphis Cicero.

Est, ἐκκαλεῖσθαι, vana consultatio, stoliditas, ματαιοφρονεῖν.

Est, ἐκκαμὼν δικαῖσιν, sum vaniloquus Liu. vana loquor Virg. stultè & ineptè loquor, blatero.

Est, ἐκκαμὼν παραφθέγγεσθαι, loquendi temeritas, vaniloquentia Liu. orationis vanitas Cic. φλυαρία ἐἰκαμυθήμασιν, ματαιολογία.

Est, ἐκκαμῳδοποιεῖν, ὦμ, σαι, ἐκκαμῳδοποίημα, ἐκκαμῳδοποιία.

Est, ἐκκαμῳδοποιός, ἐκκαμῳδοποιΐα.

Est, ἐκκαμῳδός, vanus, ματαιόφρων, ὠφελιμος, communis, leuis, sine prærogatiua, vulgaris, ὁ τυχὼν, quilibet, in ordinem cogendus, temerarius, stultus. ὁ ἐκκαμῳδὸς ἀκροατὴς, lector quilibet, id est, vulgaris & tritialis doctrinæ. ἐκκαὶ ὠδαὶ, in Epigrammat. ἐκκαὶ σμάτα. Quintilianus libro quinto, capite nono, Alia sunt signa non necessaria, quæ ἐκκαὶ Græci vocant. ἐκκαὶ νόμοι συνήκαται, temerè disceptæ comæ, in Epigramm. τὸ ἐκκαῖον, temeritas, vanitas.

Est, ἐκμωρία, ἐκμωρός, futilitas, vanitas.

Est, ἐκνήτης, ἐκνητικὸς, ἐκνήδαν.

Est, ἐκκαιδεκάς, ἐκ, numerus vicenus siue vicenarius, vigesima dies mẽsis. Aristophan. in Nebulis, ἐκ δὲ ἐκκαιδεκάς τὸν σπουδαῖον ἐκκαδίας, vbi ἐκκαδίας, dies vigesimos intelligit tertiam mẽsis decadã, quæ est à vigesimo die ad trigesimum. est etiam nomen festi Apollinis. Etym.

Est, ἐκκάπελος, ἐκ, ἐκ, similitudo, repræsentatio & assimilatio Plin. comparatio, coniectura, Nazanzen. ὁμοίωσις, Hesych. Callistratus, ἐἰδὲς αὐτὸ ἢ φύσις οὐ τὴς τοῦ θάλλω ἐκφασιν ἐμακάρισεν: Horat. Et molles imitabitur ære capillos. Ausonius, Excudent alij spirantia mollius æra.

Est, ἐκφασμα, ατος, τὸ, coniectura, simulachrum, effigies.

Est, ἐκφασῶ, ἐκφασίς.

Est, ἐκφασμός, οῦ, ὁ, coniectura, euentus, coniectatio Plin.

Est, ἐκφασις, εως, ὁ, coniector.

Est, ἐκφασικὸς, ἡ, ὁ, coniecturabilis, dubitatiuus: vnde ἐκφασικῶς Adueruia, id est, dubitandi, ἴσως, & similia, Gaza libro quarto ἐκφασικὴ τέχνη, artes similium effectrices seu repræsentatiuæ, at tes quibus similia effinguntur. Plato πολιτ. δ. πᾶσαι ταῦται μιμήσεται εἰσὶ τῶν ἄλλων γεγονότων κλίσεις, τοῦτοι μὲν ἐπὶ τῇ αἰσθάσει, διάνοιαν δ' ὅτι πρὸ ἀληθείας· τῇ τρίτῃ ἡ τῶν ὄντων ἐπιβολὴ, ἐς τὸ ἀληθείᾳ ἐἰκασται, & postremò imaginationem, vt loquitur Plin. cui statuaria, ἡ εἰκαστικὴ τέχνη. Plato de Legib. εἰκαστικὰ λόγοι, rationes verisimiles atque opinabiles ad exẽplar effictæ, Bud. Comm. εἰκαστικὴ τέχνη (quæ pars τῆ μιμητικῆς) Plinius statuaria. Plato in Sophista, οἷον μὲν τῶν εἰκαστικῶν ὁρᾷ τι αὐτῷ τεχνῶν· ὅταν δ' αὖτη μάλιστα, ὑπόταν ἔτ' ἀπὸ τῶν ἀξιολόγων συμμετρίας, τὰς ἐν μήκει ἢ βάθει ἢ πλάτει, ἢ ἀφῇ τούτοις ἐπὶ χρῶμα τὸ δίκαιον τοῦ καλοῦ ἐνδιδῷ τὰ φαντάσματα ἐκάστοις, ἢ τὰν μηδὲν τούτοις ἐπὶ χρῶμα ἀφορᾶσαι.

Est, ἐκφασις, Dorice pro εἰκασις, vigintii. Item εἰκασις. i. causa gratia. Lasci ἐκφασις κελεύσασ, &c. i. Calliopes beneficio.

Est, videtur, decet, εἰκασεῖ, φαίνεται, κοσμεῖ.

Est, εἰκοσάς, άδος, decens.

Est, ἐκλαλονεφρεγγυός, somno similis, vanus.

Est, ἐκλεσθ, ὁ, ἡ, similis. dicitur & ἐκλεσθ. Lascar. ἐκλεσθ αὐθὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, &c. Genere fœmin. vocem humanæ similem.

Est, ἐκλεσθ, ἐκ, ἐκ, ἐκ

vocant: vbi leg. iconicas.

Εἰκόνιον, exigua statua, parvum signum, Plutarchus in Themistocle. Tranquillus in Nerone ecunculam, vel vt alij scribunt icunculam dixit: pro summo, inquit, numine tribuisque in die sacrificiis colere perseuerauit ecunculam puellarem.

Εἰκονιστικός, effigies, imago. Commentar. Aratiꝰ, ἡ εἰκονιστικὴ τῶν ἵππων δύναμις τοιαύτη. Est etiam figura quæ effictio authori Rhetor. ad Heren. cùm effingitur: & exprimitur verbis alicuius forma quoad intelligendum facis fit. Homerus Odyss. τ, ὁ τὸν τοῦ μνηστῆρας οἷος ἦλθ' ἴδῃ, Γυρεὺς ἐι ὁμοιοτ, μελας ἀγχιβ, κυλοκῶλαι: vbi interp. σχῆμα εἰκονοποιητικὸν εἶδε ἀρτ.

Εἰκονοσχία, imaginum oppugnatio, quas qui è templis detrahebant aut deturbandas censent κακονοιοῦντες dicuntur.

Εἰκός, ός, ὸ, imago, εἰκών, Aristoph.

Εἰκώς, ότος, τό, par, decens, consentaneum, vero proximum. σφίσιν ἀπέκτανον, ὥς τοῦτο ἦν, τάχα. est participium neut. ὑπὸ τὸ εἶκος. Rhethores etiam ἀπὸ τῆς τύχης, forsan eu citò vtuntur Etymolog. ὡς εἰκὸς, non mirum, verisimile est, vt conicio. ὡς τὸ εἰκὸς, id quod apparet, vt par est. καὶ τὸ εἰκὸς, id est, commode. Pro mirum dixit Aristotel. de mundo, καὶ τὸ εἰκὸς ὡ τῆς πολλῶν ἀπιστίας σωλίσαται ἀφ' τὸ εἰκὸς, suprà quàm par sit. Plutarch. in Romulo, ἀφ' τὸ εἰκὸς τ φύσεως, suprà naturam suam. ὡς τὸ εἰκότος, meritò, vt fides est, vt credere oportet. ὡς ἔστι εἰκάσαι, pro eodem. ὡς τῷ εἰκότι, meritò, iure optimo, Demosth. probabili ratione. Cicero in Partit. τὰ εἰκότα, verisimilia vocat. Plato in Timæo, ἀδύνατον ὄντ, θεὸν σαφηνῆ ἀπ' ἀρχῆς, κόσμον αὖθις τὸ εἰκότων τὰς ἀποδείξεις παραβάλλεται λόγους, ξυνιέναι ἐστὶν ἀνθρώποις, &c. Idem secundo de Republ. ὑπερῳ αὖ ὁ τῷ εἰκότων σοφὸς ἐκαστον διχεῖται ἐπὶ σεαυτὸν τὰς ἀποδείξεις ποιεμένοις λόγους, ξυνιέναι ἐστὶν ἀνθρώποις, &c. Idem secundo de Republ. ὑπερῳ αὖ ὁ τῷ εἰκότων σοφὸς ἑαυτὸν, dixerit enim secum vt credibile est. ὡς εἰκὸς ἔστι, vt est consentaneum, Plutarchus in Camillo. ὁ ἢ κρώνδ ἐξεπλάσθη, ὡς εἰκὸς ἦν ἐ ἀπολαλίας ἐκπίπτ παρῆσθε γλώσσης, Camillus triumphauit, vt par erat partim amissæ seruatorem. πᾶν εἰκὸς ἦν τὸ πολέμιον, omnia licere bello, Thucydid. τῶν εἰκότα πάσης ἐπὶ ἀδ ἀζωλῆς, totius Græciæ, vt credibile est, imperium naneisce mur, Thucydid. τὰ εἰκότα πάντ φαίνεσθαι, ciuitatibus pro ciuiusque merito profsum, Thucydid. ὡς εἰκὸς ὡι ἀφῆκεν ἀμύνεσθαι, non possum agere, Gaza de Sencct. τὸ εἰκὸς τῆ ὀθνείᾳ φορτηγῶν, arte negotium reddens probabilius. εἰκότα ἐκπίζων, haud absurda sperans. Suid. τὰ εἰκότα, τὰ ἐπιχειρήσιμα, κἀκὸς, æquum bonum. Item quod durioribus cedit, & tanquam parct, εἰκὼ enim ἀσχαρῶς, cedo.

Εἰκοσάδειος, ος, quod boum viginti pretium valet.

Εἰκοσάδ ος, vicenis constans basib. siue fedibus superficiebusq; ex qua forma Pythagoras factam aquam censebat, Plutarch. de Placitis.

Εἰκοσαετής, viginti annorum, natus viginti annos, εἰκοσαετὴς ὑπαρξεία, viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόν ᾧ, tempus viginti annorum. Εἰκοσαετία vicennium, vt δεκαετία decennium. Bud. in epist. Latin. ad Erasm.

Εἰκοσάδιος, vicies.

Εἰκοσάκις ος, εἰκοσάκις μύριοι.

Εἰκοσάλιτρος, ον, in Epig. viginti mensium.

Εἰκοσαπρωτος, viginti primi, Bud. in Annot.

Εἰκοσάφυλλα ὁδὸς, rosæ quibus insunt vicena folia, Theophrast. libro sexto.

Εἰκοσέτης, ὁ, qui est viginti annorum.

Εἰκοσήρεις, ες, viginti ordinum nauis.

Εἴκοσι, viginti.

Εἰκοσίδραχμος, ον, dignus pretio viginti boum.

Εἰκοσιέτης, ὁ, ἡ, quæ est viginti annorum.

Εἰκόσιμνος, viginti minarum. Lysias, τὸν τύραννον δίκαιον ὄντ ἐκόσιμνον ἔφυγον. sic apud Herodot. l. 5. πεντάμνους, quinque minarum, vt semis, ἡμίμναν dicitur.

Εἰκοσιπέντε, ὁ, ἡ, de quo viginti inter se contendant Iliad. χ, ὃς δ' εἶεν ἐν ἀριθμῷ, ὃς ἐκατὸν ἦεν δ' ὑπὸν Σπίσιν, i. ὃς ἐκατὸν ἔσεσθαι, vel ἐκατὸν εἶεν ἔσεσθαι ὑπὸ Σπίσιν vt Eustath. exp.

Εἰκοστικός, viginti octo.

Εἰκοστόπεντε, viginti quinque, & εἰκοσιπέντε, viginti sex.

Εἰκοστόκυκλος, qui est viginti cubitorum.

Εἰκοστόστεγος, viginti quatuor.

Εἰκοστοφόρος, actuarium, quod viginti remis agebatur. εἰκοστόκωπος.

Εἰκοστός, ὴ, ὸ, vigesimo die prouenens.

Εἰκοστοῦμαι, qui vigesimam partem bonorum colligit à subditis, more tyrannico. probrosum id habebatur: vnde Aristophan. Ran. δημοτικὸν ὡς, εἰκοστοῦ ὄρος, κακοδαίμων, ὃ, τὰ ὑποστὰ δὲ τὴ κίστη σωκάγων, ait interp. vigesimam partem punctorum in Iudicio referens.

Εἰκοστὸς, ὴ, ὸν, vigesimus.

Εἰκοστόπολις, τά, viginti yallos habentia.

Εἰκοστολογῶ, ex coniecturis dicere, ὅσα κατ' ἀριθμὸν ἐστὶ.

Εἰκότως, δεσμιος, σωφρονεῖν, φιλοδίκαιος, meritò, quum in fine alicuius dicti ponitur & deinde alia sententia sequitur, vt apud Demosthen. Item pro rite & rectè apud Lucian. quasi κατὰ τὸ εἰκότων, nequaquam iure, indecenter. ἡ μᾶλλα εἰκότως, necessitudinem, itaque iure optimo. εἰκότως ἔφερε, non mirum fuit.

Εἰκότως, ὁμοιοδόξους, similes erant. Homerus Iliad. ἀζῶσι ἡ οἱ ἐκ λαμπτῆρος ἐκτὸς ἐκείλει. Hesiod. his verbis totidem vtitur ὡς ἀσπὶς ἐκείλει vbi εἰκείλει pro assimilantur capiturab ἐοὶ ὡ, ἴσα, ἔοικε, & Pr. plusquam perfect. εἰκεκείνδε tertia persona dual. εἰκείνδην, ἡ syncopa ἐκείνδων, dialysi verò, ἐκείνδων.

Εἴκειν, videbatur, ἐοικυῖ, ἴσα, ἐοικει, Apollon. 2. χαίρε ἡ ἔικτο πάλαι, καὶ significat etiam similis erat, cum datiuo, lib. 3. Epig. μὰλ ἔικτο πατρὸς ἔικειν.

Ἔικτος, similis.

Εἰλαμψίξω, ω, χω, a Similor. Aristophan. πεῦ. πὰς ἐκπαυκρίτας ἰόντας, Hippocratis filiis futurus ex similis. Ité conueniens sum, contentio, ὡ ἄχαρις ἐ, cedo, locum do, obedio, ὑπείκω, Phocyl. genit. & dat. εἶκειν ἡ χάρυσιν ἠδρις, cedere sede senioribus. εἶκε ὁδοῦ, cedo via. & cum dat. εἶκω σοι, tibi cedo. Herodot. εἶκε ζοιάσας, detrimentis se submittere. εἶκω, similis ero, assimilabor, videbor, Aristophan. Eutipid. εἶκασε θυμῷ, Odyss. ἐπὶ θυσασε, alias εἶξε τῷ θυμῷ, exponitur, τὴν δεῖκε ὑπὸ ἰδίας ἐπιθυμίας cedens ire fuæ. εἶκειν ἐπιθέσει ἐσ, ἐκιὼν, pigritia detentus, pecunia lum id agens. Idem Homer. εἶκειν βίᾳ, id est, κακὸν ἀμύνειν βίᾳ, Odyss. impotens violentiæ. Odyss. ὃς πανὶ θέκειν ἀπὸ λιμὸν βαζῶν, paupertate victus, paupertati cedens & succumbens. ὕδωρ εἴκειν, ibidem, est insolenter agere, ab intemperantia impelli. ἔασ τὸ ὕδωρ εἴκειν ἐᾷ.

Εἴκελος, pass. similis sum. Homer. Xenoph. Demosthen. præterea med. ἔοικα, ἰοίδειν pro similis sum apud eosdem. Item deor Aristophan. ὡ ἔοικας, vt videris. & cum infin. vt Plat. Legibus. ἔοικα τυχεῖν videor mihi consecuturus. ἔοικα impossibile nasciter sumptum, videtur, vt ὡ ἔοικε, vt videtur Plat. Item sententiam est, par est, æquum est. Odyss. ἐ, ἐοὶ ἔοικε τοῦτο ἐοὶ ἐκ τῶν ἐμὸν, item decet cum dat. Plat. de Legib. ἔοικε ἡ ἡμῖν τὸ ὑπὸ γέροντος πλουτῆν ἡδύμως ὑγιῶς ὑπάρχειν.

Εἰκών, όνος, ἡ, imago, similitudo, statua, simulachrum, effigies, fena: pro argumento & coniectura, Alexand. Aphrodis. Problem. εἰκόνα λαμβάνω τῆς αὐξήσ τὰς ὁσιὰς, ex tibiarum fibus argumentum accipe. Inuenitur εἰκὼ pro εἰκόνι, ἔ κοὺς pro εἰκόσι. Aristophan. νεφ. τὰς εἰκὼς τῆδ' ἐγχέλεων τὰς ἡ μισυλήμους εἰκόνας χαλκᾶς δύο, æreas imagines duas. Plutarch. in Numa. εἰκόνας ἔχουσιν, Æschin. εἰκὼν μαμακὴν, in Epigram. imago, seu res apparens. γεγραμμένην εἰκὼν ἐ σανίδ ἐ ἐπὶ μου, vclut depictam imaginem stare, Aristophan. εἰκόνα ἐ lus capite decimo ad Hebræos accipit pro vera & expressa imagine, quæ rem totam vt est repræsentat: vnde & Christum imagnem Dei vocat. Est etiam εἰκὼν, figura orationis, icon, cum formæ ad formam cum quadam similitudine collatio, aut laudis aut vituperationis causa: vt cùm dicitore inquit Homerus Iliad. ϑ, τοῦρῳ ἴμασε ἀχαιῶν ἡδὲ ἀρῆϊ. vide in Rhetoricis authorem ad Herennium. Quintilian. libro quinto, capite vndecimo, vbi admonetrius esse in oratione illud genus quod εἰκόνα Græci vocant, quo exprimitur rerum aut personarum imago. Εἰκονίστ, obediens, ὑποτακτικὸς.

Εἰκὼς, ότος, similis, decens, consentaneus. ἀφ' τὸ εἰκὸς, τὸ ὅμοιον ὑφ' ἑαυτ. Item probabilis, verisimilis, Plut. in Romul. κλοδὸν ἀφ' τὸ εἰκότα λόγον, vt veritas & ratio dictat. τὸ εἰκὸς, decens, pro loco.

Εἶλα, legumen, calamus, ὄσπριον, κεχαλάμη, Hesych.

Εἰλαδὸν, in gyrum, simul, vniuersim, καὶ συσφοβῶν, ἀθρόως. ἐ ἐλαδὸν.

Εἰλαμάδες, ὡ, panniculi in quibus continetur cerebrum, qui ὁ sunt, & alio nomine μήνιγγες appellantur. Pollux libro decimo, de cerebro loquens, ὅσειον ὑφασι ὁ ἀϊτὸν μήνιγγες δ' ἀ μὲν ὑπὸν τὸν ὀστέον, ἡ ὁ ὑζωδὴν περιεκτὸς μηλωτὰ ὁ ἡ ὑπὸ δὲς, ἡ ὁ ἐπὶ σφὶ μυελὸν ἐιλουμένη.

Εἰλαπιάζομαι, ἀπὸ, σημαίνω δὲ κραιπάλῃ, sum in conuiuio, conuiuor magnificè. Homerus Odyss. β, βοῦς ἱερεύσαντες, ἡμὲ ἐ πότον ἐπὶ ἐλαπιάζοι, id est, ὡς ἀ ἑορτάσωσι δαιτρυμόνες ἡ ἑορταζόντες lantur. & Iliad. ξ, τὸν καὶ ὑπηρόνη λαοτρὸς πόδας ἠὐκόμοιο ἐλαπιάζον.

Εἰλαπιάσεις, οὐ, ὁ, conuiua. δαιτυμόνες, συμπότης, comessator, Hesych.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ, ἐν χρῖα, conuiuium magnifice instructum, epulum, compotatio. Iliad. κ. Homer. Αἰνείᾳ ἐ ἐδείπνησε ἡ εἰλαπίνην ἐπὶ σῆμα, Interpr. ἑορτὴς, ὅτι ἐ ἐπὶ τοῖς πένησιν ἑόρτασε ἡ ἐλεημοσύνην ἐπὶ ἄνδρας τοὺ δαιτυμόνας τὰς ὃ ἐξ ἐπὶ ταφὰς ἐποίησε. & Odyss. ἐλαπὴ ὑπὸν μοι, ἐπὶ ἐν ἑορτῇ ἡ πάντ' ἐδίν. Vbi duas conuiuiorum species complectitur: εἰλαπίνην enim, quòd ad splendorem magnificentiam e

tiámque eſſet apparatum, appellabant antiqui, ciúſque conuiuas εἰλαπιστὰς ἀφ᾽ τῷ ἑλίσσειν εἰς τὸ σωλῆνα τὸν ὄλον πλοῦτον, ἁπλῶς δὲ ἴλην, id eſt, turma & agmen, quaſi pecturmas diſtinctibant in ciuſmodi conuiuiis quæ hunt copioſiore conuiuiarũ numero & conuiuatore aliquo diu te præbente: ἀπὸ τοῦ λάσθαι, ὃ καθ᾽ ἕλξιν, quod ligurire ſignificat, & cõcoquere, ἢ ἀπὸ τοῦ γρῦς πλουτεῖν, Etym. ἔρανον verò ad quod plurimi, ſed ſino quiſque ſumptu conueniunt. Athenæus libro ꝛ. & Cęlio decimoquarto, capite 57. εἰλαπίνην χορίαις, conuiualibus ſaltationibus.

Ἐρύκακτης, propugnaculũ, cuſtodia, defenſio, φύλαγμα, φύλαξις, ἀπόσκεπασμα, κάλυμμα, σκέπασμα. ἀφ᾽ τὸ εἴλω, τὸ συγκλείω, Etymologi. Homerus Odyſſ. ι, κύκλωπος εἴλαρ ἐρύκω, id eſt, κλεῖσαι, βοηθῆσαι.

Εἴρκος, ordinium præſecti, iidem qui Ἰλάρχαι.

Εἴρκω, vide Ηλάσκω.

Εἴρω, pro ἐλαύνω, abiegnus. Odyſſ. ὁ, ἐσὶν δ᾽ ἐλάτινον ἕδρανον, &c. ἐλάτινος, Heſych. ἀ᾽ ἔλατος, χλωρὸς, δρυμώδης, φιλικὸς, ἀγρίας.

Εἶρος, pro ἐλαύνεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω, Etymologi. Homerus Odyſſ. ι, κύμασι τ᾽ εἶραρ ἐρύκω, id eſt, κλείσω, βοηθήσω.

Εἴρχος, ordinium præfecti, iidem qui Ἰλάρχαι.

Εἴρω, vide Ηλάσκω.

Εἴρων, pro ἐλαύνων, abiegnus. Odyſſ. ὁ, ἐσὶν δ᾽ ἐλάτινον ἕδρανον, &c. ἐλάτινος, Heſych. ἀ᾽ ἔλατος, χλωρὸς, δρυμώδης, φιλικὸς, ἀγρίας. Atticè.

Εἶρος, vinculum, δεσμός, Suid.

Εἶρω, ſtabat.

Εἰσάγειν, ſeruì, qui ſolent vocare conuiuas, qui & vocatores ſeu appellantur, & cibario præfecti miniſterio, Cælius lib. 1. cap. 4. vide Θεσμοθέτης.

Εἰσθήματος, ὁ, Lucina, dea parturientibus propitia, filia Iunonis & Iouis, vt ſcribit Heſiod. Iuno Lucina dicitur à Terentio, Cicerone etiam Natio. Ariſtophan. in Concion. τῷ ποτνὶ εἰσθήματι μὲ θεοῖσιν. Homerus in plurali dixit, Iliad. ϒ, Ἥν δ᾽ ὅτε μέλλοι σὺν ὠκὺν βέλος ἐξιὸν γωμάξας δέμειν, τὰ θεοῖσι συμπορέσθαι λιθέτω Ἥρης ὀυγατέρες πάσαι ὀδίνας ὀξυτόκους. ὃ δὲ ἑρμηνεὺς Ἡσύχιος ἐφορεῖ, vocantur etiam εἰλείθυιαι, niſi mendũ Theophr. exemplar ſubeſt) τὰ ἐκ τῆς ἕλκειν ἐκφοίβημα ἢ μᾶλλον ἕλατικὸν, ſed Ἐλλάδιος quoque vocatur dea lucina, vnde in Epigramm. ἀρὴν Ἐλλάδιος ἔκφυσε: dicitur autem vtroque nomine ab ἐλεύθω, id eſt, venio, quòd inuocetur vt fœtus ſuperueniat in lucem.

Εἰσθήσαι, circumplicari & obuolui, vt terra circa axem mundi. Dicitur & εἰλίσσεσθαι, vt Ariſtot. ὕπερθεν εἰλυομένου, dicit, involutum & conuolutum. εἰλεῖσθαι ἰλιάδων, in arctum cogi, στενοχωρεῖσθαι. Herodot. εἰ καὶ τὰ κύρε ἐμοὶ, circum fata feruntur, pro λοιμῶται. Item verſari Herod. Euter. de altera ibis ſpecie ὅτι οἱ ποσὶ κατὰ τοὺς ἑλικοειδεῖς τόπους αὐτῶν ποιεῦνται carum vero quæ hominibus magis obuerſantur.

Εἰσκεκλιμένος, accepit, deſtruxit, vicit.

Εἰσκλίνω, εἰσκλινῶ, coactus, conſtrictus, compactus, concluſus. vt ex Platone exponit Galen. vide Εἰλέω.

Εἰσκλείειν, ſileos Plinio, vnde ileoſi ab ipſo dicuntur, qui eo nomine inteſtini morbo grauiſſimo laborant. eſt autem εἰλεός, morbus inteſtinorum in quo flatus frigidus in inteſtina inſpiratus, nec per ſuperiora, nec per inferiora egredi poteſt, ἀ μέντοι ὄπισθεν ὑπὸ εἰλικτοῦ ἢ ἑλίγγου ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ πάθους ἐπέχει αὐλὸν τὸ κλύσμ. vt docet Arrianus. Diocles Caryſtius tenuioris inteſtini morbum χόρδαπλον, plenioris εἰλὸν nominauit. à pleriſque video nunc illum priorem εἴλεόν, hunc κωλικὸν nominari. Vide Galen. Aphoriſm. 6. Comment. 4. & de locis affectis libro ſexto, capite primo, Aetiũ Serm. 3. Paul. libro tertio, capite 44. Dioſc. lib. tertio, ποτίζεται πρὸς ἀνειλιμματώσεις ἢ εἰλεοὺς, adueríus inflationes & ileitormina, & torſiones inteſtinorũ. ileos vocatas vertit Barbarus: Marſilius, ileoſis potu datur, &c. vide χόρδαπλον. Εἰλεός, mensa quinaria pro ἑλεός. Item, εἰλεοὶ, ἢ χόαι, feceſſus, latebra ferarum, ſed propriè anguium, Pollux libro quinto, apud quem εἰλεός, mensa ſcenica libro quarto. Eſt & vitis ſpecies, quam Hippias Rheginus βολίαν nominari tradit apud Athen. libro primo, & Παλὸς idẽ quod εἰλεός, ſeu vt Heſych. exponit ὃ τῶν ἀμπέλων ἀσκεπὲς ὀφθαλμὸς. Item vuæ ſpecies quædam eidem Heſych.

Εἰλεός, maledicus, δλάσφημος, Heſych.

Εἰλέω, ὦσω, σα, σκα, verto, voluto, ἀποστρέφω, implico, inſinuo, agito. Item, indito, tego, claudo. συγκλείω, Accuſ. vnde ἐλίκα.

Εἰλέω, cum tenuì, in anguſtum cogo, & in arctum redigo στενοχωρῶ. Hom. Iliad. 2. σωὶ πολυδώρῳ, ὦ ἄφ᾽ ἕτι νῆα Χειμεριὴν εἰλήσαι, ἀνοδίην τε θάλασσαν, & pro congrego, aggero, & vuas vel olis exprimo, Euſt. Iliad. ν.

Εἰλεός, ὁ, ἡ, ileo gracilioris inteſtini morbo laborans, iſoſus dicitur à Plin. l. 20. cap. 4. τὰ εἰλεοῦντα, torſiones inteſtini tacilioris, ilei cruciatus, ileoſa.

Εἰλή, ſolis ſplendor, aut calor. ἀ τῶ ἥλιο αὐγὴ, ἢ θερμασία. Ariſtoph. ὁ Ὑεσπ. ἢν ὄζῃς εἰλικρινῆ ὀδὸν, κλάσει ταῖς ἥλιον. vnde ἀφίσεσθαι εἰλῆ, ἐκ τῆς ἥλιον τετραμμένης.

Εἰλή, ſpiritu tenui, ordo, multitudo, cohors, turma, Xen. ἢ ὁπλῖ, ἀγέλαι, ἴλαι, ἴσπικαι, ordines equitum, Plut. ἢ ἵππος, ἢ ἀγέλαι, ἢ ἀγέλαι, regatim, Herodot.

Εἰλήθρα, edita actio dicitur. Demoſt. εἰλιγγιᾷν τὸ δικαστήριον, ἢ ἄλλως, ἀγχόλιν. qua ſignifie. γίγνεσθαι λύσιν τῶ κλήσου hæreditatis petitione experiri. vide Bud.

Εἰλεός, Suid. σωιστρεμμένος. Εἰλεόφρυς, &

Εἰλεόφρυσται, apticari. ἀφ᾽ τὸ ὀφρύσσω ἐν τῷ ἥλιο. Galen. 8. Therapeut. εἰρξαιμὶ δ᾽ ἢ τὰ εἰλικρινῶς τε καὶ ὑγιῶς ἀμέσως, ἢ τὰ μόνα χυλίσματα. Athen. autem vtitur voce paſſiua, etiam pro ἥλιαζομαι ἢ πρὸς τῷ ἥλιο θερμῷ: εἰλικρινεῖσθαι ſcribitum apud Hippocr. quod Galen. exponit per ἡλιοῦσθαι. Et εἰλικρινὲς, per, τὸ ἀεὶ ὑπὸ ἡλίου θερμὸν, id eſt, inſolatum, vt εἰλικρινῆν, inſolare apud Columnam & inſolationem dixit Plin.

Εἴλικτος, Heſych. exponit ἴλεως γῆν, quod infra ἴλικτος, per is, ſimplex & ſauitas.

Εἰλίνιον, το, in ſole calefactum. ἀπὸ τῆς θερμασίας ἀπὸ τοῦ ἥλιο.

Εἰλίποδας, Perſ. med. ab ἑλίσσω, Ionice pro ἑλικώδης, veni. Odyſſ. ε, ἐκ σὺ λιπὼν εἰλίποδας.

Εἴλιμμα, inuolucrum, integumentum. ἀφ᾽ εἰλύμαι, ἀνειλύμην, σπέπασμα. Apol. ſecundo, ἀνώμαι ὅσσα δ᾽ εἰλύμασι θεῖα χρῆτε, corporis tegmen.

Εἰλιμιῶν, contiictus, deprehenſus, captus: à verbo λαμβάνομαι. Ariſtophan. Pluto, ἐὰν αὐτοφῶρ ἅπαξ ἁφῶ τιν᾽ εἰλιμιῶν, id eſt, in ipſo actu deprehenſi indigna facientes. Item, acceptus, conceptus. εἰλιμιῶν, γάνα ὑξ ἑτέρου ὄρνιθος, concepta ex femine maris diuerſi, Gaza.

Εἰλιπᾶν, conceſſum eſt à λαμβάνομαι.

Εἴλις, propitius. Εἵλεως εἶ. Heſych. affert pro ἴλεως propitius es.

Εἰλιπὲς, ους, ὁ, conuolutio, motio, color, σχῆμα. Plato libro ſecundo de Republ. Item æſtus. ἐκκαυσις. Plato de Republ. libro ſecundo, ἢ πᾶν τοῦτο ὕδωρ εἰληθούν τε ἢ αὖ πάλιν ἢ ἀπὸ τούτων πάθημάτων ἀλλοιούμενον, i. ab æſtu, vertit Ficinus & Bud.

Εἰλικτὸς, οὐ, ὁ, conuolutus, vel conuolubilis, vt quum Ariſtophan. ſcholiaſt. dicit. ἢ εἴλικτος ἀ τῆς ὑπτέρου, ὅθι χρὸὰ ὁ ὠὸ εἰλικτὸν καλοῦμεν.

Εἰλιπιδὸς, ὁ, tractilis. ſic dicuntur animalia, quæ tractim ambulant, id eſt, quæ ſeſe voluunt, & trahunt inter incedendum.

Εἰλικρὲς, accepi, Perfect. Atticum à λαμβάνω. Ariſtophan. πάλαι τὰ πολλὰ εἰλκρὲς.

Εἰλκὲς, ſortitus ſum, obtineo: Atticum perfect. à λαγχάνω ſeu λάχω, Sophocl. ὦ δ᾽ ἐξ εἰλκὲς τύχῃ, quam hic fortunam ſortitus eſt: vnde εἰλκρὲς, ſortitus, Budæus in epiſtol. ἀ᾽ ἔλαχε ὁ τοῦτο φεύγειν θ᾽ ἁλίσκεσθαι, &c. Demoſt. δικάσαντες εἰλκρὲς, iudices ceſſis defignati.

Εἰλιγγιᾶ, quod & εἰλιγγῶ, tentor vertigine σκοτοδινιῶμαι, ὑπὸ τῆς γαστρὸς σωὶ χόμαι. hoc Syracuſij εἰλιοὶ vocant, inquit Commentat. Ariſtophan' in illud Acharn. ὑσσὸν δίοιτο δ᾽ ὧν τῆδ᾽ ὁπλιτῶν ἐλιγγιῶν τιν᾽ ἀλλ᾽ ἐπεὶ τὸν παῖδα τὸν ἐμὸν ὀφθῶν γλύπτα, ἀπεκολουθεῖ σπόδος, & hunc affectum vocant ἴλιγγον. ſcribitur & εἰλιγγος apud Nicand. in Alexipharmach. pro termine inteſtinorum. Πεσόντος δ᾽ αἰκιλίστοντα κατ᾽ ὀφθαλμὸν βαρμὸν Οἰάπερ εἰλίγγου ἀμοιρεῖ δ᾽ ἐξ τὸ σαφὲς ἐκ ἀ᾽ ὑφῆκες ἀσφαρὲς ἀπὸ τοῦ ἐπιπλαγὰν ὀδοῦσιν. Vide ἐλιγγεῖ.

Εἰλιγγεῖ, ὦ, i. σκοτοδινιᾶ.

Εἰλιγγῶ, ὦ, σκάτωσι, ὀφθῶ, vertigo, vide ſupra.

Εἰλιμμα, inuolutio, Vitruv. συστροφὴ, inuoluerum.

Εἰλιματόδης, tortuoſus, flexuoſus, clauiculæ & capreoli inſtar conuolutus, ἑλικοειδὲς.

Εἰλιμβῶδης, qui flexuoſis orbibus eſt conuolutus.

Εἰλόδιν, quaſi plexim, vel implicatim, in Epigrammat. flexuoſe Plin.

Εἰλιδόης, Heſych. ἀ πλατυκὰς ὑπόγυιος. infra autem ἑλιδόεις, eſt dementia.

Εἰλικοειδὴς, flexuoſus, anfractus.

Εἰλικίνεια, σος, ὁ, ſyncerita, χρῶσις ἀφῆς τοῦ ἥλιο.

Εἰλικρινὲς, ſyncerum reddo. Ariſtot. de mundo, τῆς ϒ ὄψεως ἀναμιμνήσκει αὐτοὺς, τὰ τὸ ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ὑφ᾽ αὐτοῦ εἰλικρινεῖται, i. quum auris tellus perſpiratur, ad ſyncerioremſtatum tum conſtituum ſuper ſubtérque redicitur.

Εἰλικρινὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ſyncerus, καθαρὸς, ἀμιγὴς, ἀδόλωτος, φανερὸς, verus, non fictus, perſpicuus, purus, manifeſtus. quaſi dicas τῇ εἶμι κρινὸς ὑφῶ, quoniam ad ſplendorem ſolis, id eſt, τῶν ἥλιον, τὰ μεμιγμένα ἢ τὰ φωτὶ facilè ἀκκαίνεται. Xenophon, εἰλικρινὴς τὸ μὲ ἀδίκειν ἢ ἐγκράτεια, mera & indubitata iniuſtitia.

Εἰλινδύμαι, inuoluo, εἰλινδοῦμαι apud Hippocr. quod ἀλινδύμαι, κυλινδοῦμαι, ἢ κυλίομαι, verſor, inuoluor, σειραδύμαι, σειραλιδύμαι, ἢ κυλισμὸν, χαλινδύμαι.

Εἰλινύω, quieſco.

Εἴλιον, Heſych. ὄζος φόρτου.

Εἰλὶξ, ος ὁ, ὁλὸν, ὁ, vortex, flexus vel flexura Columellæ. vide ἕλιξ.

Εἰλίοντες, οἱ, apud Poetas, aſſines qui duas ſorores duxerunt, ὁμόγαμβροι, σύγγαμοι, ἐπίγαμοι, Pollux l. 3.

Εἰλίπους, ὁδὸς, ὁ καὶ ὁ, vertens & curtans pedes inter eundum, boũ epitheturn. Heſiod. εἰλίποδες ἕλικας βοῦς. Homerus Iliados ζ, βοσὶν ἐπ᾽ εἰλιπόδεσσι. Interpres, εἰλιποδὲς, ὅτι ἐπικὸς λέγει τὰς βοὰς, ὀξὺν, ἑλικοειδῆ ἔχοντας τοὺς πόδας καὶ τῶν ὀπισθεν. Et εἰλίποδες γωνιάκας, Pauſania teſte apud Eupolid. dicuntur διὰ τὰς ἐν ἀγορᾷ γωνίας.

quod fascientur,vt loquitur Spartian.vel fasciolis femora im plicent.Seru.Gramm. enarrans illud Virgilij,Errabunda bo uis vestigia,Illud expellit,inquit, quod vno verbo Hom.ait, εἰλίπο δαι βοῦς,i.flexiv pedibus incedentes.

Εἰλισκόπους,vertigo,εἰλίγγους,στρόβους,σκότασις, vel σκοτοδινίασις, Hesych.

Εἰλίσσω,μ.ἰξω,σω,σχω,implico;voluo,inuoluo,εἰλέω,torqueo , agglomero.In Apocal.capite sexto,ᾧ ἥρωες ἀπεκρύβησαν ἀς βάθιλον εἰσισόμενοι,& cælum recessit,vt libellus qui conuoluitur. τὶ κίνδυνος τὸ σμιλίον,Aristotel.libro quinto de apibus , capite 22. Caza vertit vindemiantur aliqui.Herodot.εἰλίγξαι ὠρηΐην,mitris sunt rediuiti.εἰλίσσεσθαι εἰλικόδην , circumuerti & conuoluiεἰ & Aristotel.ἔντερα εἰλιγμένα, dicit inuolutum & conuolutum.vide ἑλίσσω.

Εἰλιτενής,ής,ὁ ὴ ὸν, conuolutus qui volutatim in altum extendirur Theocr.idyll.13.

Εἰλκαῖς.Hesych.ἑλκηθῶ.

Εἰλκωμένῳ,exulceratus.

Εἴλω,prohibeo,εἴργω,κωλύω.Aristophanes in Nebulis,μὴ νῦν ἐᾶν σαυτὸν εἶναι τῶν γνωρίμων αὖ,id est,ὑπακούειν,vel ἑφίεσθαι.vnde εἰλάσεται,& in compositione εἴκειν apud Thucydidem.vide infer rius εἶλω. apud Suid.εἰλῶν scripsrum.

Εἴλων,κέρ.ὁ,conuici, reui peregrinab ἀρέω.Aristoph.νεφ.κλέπτα τὸ κλέος ὑμῶν ἐλόντες ἡ κλοπὴς,furti reum peragentes & condemnantes.εἰλίμῶν ὄψπον.vide Εἰλίμῶν · εἰλίμῶν ἄλκατος.telum accepi.Odyss.ξ,εἰλέτο δ' ὀξὺν ἄκοντα.

Εἰλόπεδιον,campus apricus.

Εἶλός,ὁ,ὴ,Hesychio, ϖαῖ τὸ ϖαπίϖειν βρέφ ϖ ἢ τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐϖαπίϖειν ξύλον.

Εἴλυγα,legi.a λέγω.vnde συνείλυγα,collegi.

Εἰλυπόδες,inatres,ὠνάτα.

Εἰλυφώδες,ὸδ,ὁ,fecessus interior,spelunca,κατάδυσις,εἰλύός. Hesyc. ἕλκος,τρῶμα.

Εἰλύϊ Ϟ,ὄνδιον νέον φρυγάνων συλλογὴ δδὸς χρώτων ἀφὲς δλκαι,Hesyc.

Εἴλυμα,ατος,τὸ,vestis,ἱμάτιον,ἔνδυμα,ἔνδυμα,velamen , integumentum.ἀφ' τὸ εἴλω.

Εἰλυός,ὸῦ,latibulum,φωλεός,lustrum, ἡ κατάδυσις τῆῦ θηρίῦ.

Εἰλύς,ὑ Ϟ,ὁ,limus,cœnum.μὰλλας ἰλὺς,πάμμ.

Εἰλυσπᾶσθαι,ad modum serpentis aut vermis moueri, συσπᾶσθαι, Tractu se colligit anguis,Virgil.Pollux libro sexto reponit inter hæc verba συσπᾶ ἓφ τὸ σῶμα,κάπαχαγεῖν, σωκλάσαι, σωκαραγεῖν,σωκαβρέσαι,συσείσαι,συπαιπάσαι, συσπείσθαι, συγκλώμενοι quibus opponit κίνεῖσθαι τὸ σῶμα,ϖερτίθεσθαι τὰ κῶλα,ἀϖλῶς δὲ ϖαι, χαλάσαι,διαχαλάσαι,&c.

Εἰλύσσω,cum denso spiritu,vt scribuntChrysoloras & Gaza,protego,voluo,implico.

Εἰλυφάζω,μ.άσω,σαμαι,ξ.& Εἰλυφάω,torqueo , circumuoluio , πῶϊ φόλγα συρίγων.Hesiod.in Theogonia,πρῶῦ φόλγα εἰλυφόωντες. εἰλιγκάζω pro κλίνω,mico,splendeo.Ilesiod.in Scuto Herculis, πάλι δ' ἀϖ' ἀϖτυχίων ἐκείθεν σέλας εἰλυφοᾶς.

Εἰλύφιες,Hesych. est πτύσεις τῶν φλόγων:item ἐφιέμενοι.

Εἰλυφῶν,poetico & Ionico pleonasmo ϖο.vel διακύσει τῶ ὦ, dicitur pro εἰλυφᾷ ab εἰλυφάω.

Εἰλύω,seu εἴλλω,fut.ύσω,verso,voluo,vt εἴλοι βίβλον in Epigram. volue librum fc. legendo.Εἰλύομαι volnor,repto , de homine qui quum sentedere nequit,repit,vt apud Sophoc.Philoctetes dicit αὐτὸς ἀϖ' ἀκτῆς Εἰλυόμην δύσλυσ Ϟ ὀζέλκων ϖόδα ϖρὸς τὸν ἀεὶ.Ibid.ἑρπετὸν γὰ ἕλκοτ ἄλφα τὸν' ἀϖ εἰλυόμ Ϟ, ϖᾶς ἀϖὸ εἰς ἕλος ϖόλιν:item εἰλύω significabsconds,in limo inuoluo : vnde εἰλυσῶ Ϟ.Iliad.ὀ,ϖερὶ ἢν εἰλυμβρῶ Ϟ ὠμοῖς,id est,σκεδάσω,κακωμβρῶ Ϟ,Horat.Nube candentes humeros amictus:& Od. ξ,ἐμὲ μὲν ὦδ εἰλυμβρῶ ϖολλὸν.Chrysoloras εἰλύω scribit cum denso spiritu.εἰλυμβρῶ Ϟ ϖάφω.fimo inuolutus,Philostrat.in Heroicis.

Εἶλω,verto,circumago,conuoluo, contorqueo , σωκαβρέσαι. in angustum cogo.Homer.Iliad.ϑ,Πλῆθεν ὁμοῦ ἵππων τε,καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλυμβρῶν'εἶλεν ἕ ϖοῦ ἀ ϖάλαντος Α'ρεί Ε'κτωρ.Aristophan. νεφ.σὲ σαυτὸν εἶλε τῶν γνωρίμων ἀεί,id est,volue & agita mentem. vnde εἴλωμαι,coeo,commisceor,conuerfor,conuoluor,συστρέφομαι,συγκυλίομαι. scribitur & εἴλλω,& εἰλλῶ,& εἰλλύω.vide Suid.& Comm.Aristoph.significat quoque arceo,prohibeo,vnde εἰλύσσω Hesyc'. exponit εἰργάθων ex Æschyli Bassaris & εἴλω apud eundem εἴργω,κωλύω.

Εἰλωτεία,idem quod εἰλωτεῖα,θεὸς ἑορτή,Plato de Legib.εἰλωτεία ἡ κακοδαιμονία,helotia,seruitus,seu seruilis turba, seruitia, mancipia,sertii.

Εἰλωτεύω,seruio.Isocrat.τῇ μὲν αὐτῇ πόλει οὐ ὁμόρως εἰλωτεύειν ἀναλαμβάνουσι.

Εἴλως,ωτος,ὁ,siue Εἰλώτης,ου,ὁ, helos siue helota. ita apud Lacedæmonios dicebatur seruus,minister quoniam totum ferè seruitium quo vtebatur erat ex captis in bello aduersus Helotas vicinos quibus cum bello diu dimicarunt,alij quæuis mancipia, sic ab iis appellata volunt in contumeliam Helotarum, quibus cum semper eis erant bella & dissidia, sed verior est opinio prior,nam legimus apud Athen.lς.Lacedæmonios Thessalos κατασκευάσασθαι τῶν δουλείων ἐκ τῆῦ Ε'λλάδος τῇ οἰκουμένῃ ϖοφέροντες τῶν χωρίων,illos,ex Δ'χαΐς,hos ex Perrhæbis & Βοιωτίοις,de illos cū κατασκευάσαντας appellasse εἴλωτας,hos autem ϖενέστας.Porro οἱ Εἵλωτες (inquit Plutarchus in Lycurgo αὐτοὶς ἐργαζόμενοι τοὶς γῆν , καὶ τοῖς ϖροφέρειν τοῖς ἐν μοίραν ἐκτελοῦντες necessaro in agris solum colendis eos occupabant , sed etiam operis eorum in bellis vtebantur , ac si strenuos se præstitissent manumittebant,vt disceimus ex Thucyd.l.4. erant igitur hi nostræ media quædam hominū fortuna, & conditio apud Lacedæmonios , vt testatur etiam Iul.Poll.libro tertio , capite octauo , μεταξὺ ϑ ἐλευθέρων,ἡ δοῦλων οἱ καλῶ μενοι εἵλωτες ϑεσσαλοὶ ϖαῖ ϑ σαμ,ὴ κμηθῆ καὶ αὐτοὶ ϑ μενέτας,ἡ ϖερσενοβιωνῶν ϑ μνῶν ἐργάζεσθαι γεωργοῦντες,ὁ ϑ σκυτάλιον κομιοφόρος: εἶν οὖν τοὶς εἰλωτεύειν ἀφενοῦμεν ϖῶ εἵλωτοι οἱ καλῶ μενοι νεοδμωδὲς ἐς κλοιόν.

Εἰλώτης,ου,ὁ,familitium Spartanorum.

Εἰλωτικὸς,ἀδ helotas pertinens,seruilis.εἰλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum,id est,seruorum,Plutarchus in Solone de seruis Lacedæmonis. τὸ εἰλωτικὸν ἀφιστάντες , seruos ad liberteni vocantes. εἰλωτικὸς πόλεμος,seruile bellum , Plut.de vitand. mulier.]

Εἰλωτὶς,ίδος,ἡ,serua.

Εἶμα,ατος,τὸ,vestis,amiculum,ἔνδυμα,generale nomen. Odyss. Εἵ τις τοι χλαῖναὶ τε χιτῶνά τε εἵματα δείη , id est , indumenta vestimenta.

Εἰμαδίη,ἡ,casa,tuguria,ποιμένων οἰκίαι,Hesych.

Εἴμαι,indutus sumutem collocatus sum.

Εἱμαρμένη μοῖρα,fato destinatus:Atticè pro μεμαρμένος. Vide μαρμάρ Ϟ,fatalis,i.ato in Timæo, εἱμαρμένος νόμος , leges fatales. Cicero de Vniuerso. ἅϖᾶς εἱμαρμένον ἡμῖν , τουτέστιν , ἕως διεγηκόσμηται ὑϖὸ τῆς ϖρονοίας τῆς ἐν τῷ κόσμῳ,Bud. ad Ludot. fratrem.

Εἱμαρμένη,ης,ἡ,fatum,fors , fatalis cursus. Cicer. libro de Natura deorum , primo : Hinc volois extitit primum illa fatalis necessitas,quam εἱμαρμένην dicitis,vt quicquid accidat,id ex æterna veritate causarumque continuatione fluxisse dicatis. Seneca de Diuin.libro primo.Fatum appello,quod Græci εἱμαρμένην, id est,ordinem seriémque causarum , quum causa causæ ex rem ex se gignat,Gellius lib. sexto,capite secundo. Ϟ εἱμαρμένη,ᾗπὰ τῆῦ ὅλου εἰρμὸς ἐκ λόγου κρεμάμενος ἀϖέρρ Ϟ ὸς ἐν τοῖς τῆς ϖροφορᾶς ἀϖόῤῥητος,ὅ ἐστιν ἀϖαράβατος,ὅ ἐστιν ἀϖαράϖοδιστος,νόμος κτιστὸς ϑ ὅλης ἑμοὶς ϑ Χρυσὸς ϑεὸς ὁμολογοῦσιν ϑ διοικεῖν τὰ ϖάντα: nóque fatuas philosophorum sententias de ineuitabili fato respuimus,& huic præ sententiæ , omnia a Iesu Christo seruatore nostro ætérnoque Deo gubernari , subscribimus. Εἱμαρμένη de fato mortéque naturali,quæ violenter præter naturam & fatum opponitur , vt & fatum apud Virgilium ponitur Æneid.4.sub finem,Nam quia nec fato,& c.Alexander Aphr. Α'είϖοτε ἀϖὰ τῆῦ εἱμαρμένῃ μηδὲν ἄλλο, ϑ τῦῦ οἰκείου ϑ φύσιν ἐκάστου.Iterum, ϖᾶν τὸ εἱμαρμένῃ τὸ ϑ φύσις ἢ κατὰ φύσιν. Idem Ϟ igitur(vt ipse testatur)τὸ ϑ φύσιν ᾗ τὸ κατ' εἱμαρμένην.Sic etiam alibi, φασὶ ϖάντα ϑ Θεόφρασ Ϟ δίκαιον ταῦτ ϑ ὃ κατ' εἱμαρμένην ϖᾷ τῇ φύσει , ὡ τῇ Καλλιδάνει. Cicero in 1. Philipp. vtrum ne coniunxit per naturam atque fatum vnum idémque fingens.Multa autem,inquit,impendere videntur præter naturam præterique fatum.Et in orat.pro Cælio , Nolite hunc aut hinc iam natura ipsa occidentem , velle manu extingui vulnere vestro, quàm suo fato.Dion in histor. ἐκ καὶ ϖάνϖωϑεν ἀϖάγκη σωζόντας,ἀμὴ ϖῶϊ εἱμαρμένην ἀϖαίτιον ϑ ϖροσωζόντα ϑεσπέσιον χρῆσαι.

Εἱμαρτὸν,fatum est mihi.Cic.de Fato, Si fatum est sibi nō naufragium facere.&c.

Εἱμαρτὸς,fato decretum erat.Hesiod. ἐκ γὰ ϑ ἑαυτὸν ϑεὸς ἔφυσε κακὸν ϖῆμα ϑ χρέος ϑ,Fatale tempus,Phrase Alexand.

Εἰμείρομαι,cupio,vide ἱμείρομαι.

Εἰμῆν,pro ἰσῆν,ἰσῶς,Homerus Iliad.ί, θεοὶ ϖοτὶ ϖόλιν εἰμῆν , ἠδὲ ϖοτὶ λαὸν ἔϑοντα. Et εἰμῆν ϖρὸ ὑϖαχρειμῆν.Idem Odyss.ὁ, ἀτὰρ ϑ ἐϖὶ νῆας ἐλεύ Ϟ εἰμῆν.

Εἰμῆν Ϟ,ὁ,indutus,inuolutus:ἐνὶ ϖῆ ἕωσ,εἵμασι.Odyss.ὁ,σὺν χλαῖ ϑ εἰμῆνος,ἰ.ἐνδεδυμένος,ἐμπεπλεγμένος.

Εἰμὶ,μ.ἔσομαι,sum,ver.for.Item sum in vita,Euripid. ἕως ϖᾶ ϖνεῖ Infinit.εἶναι id est,esse,quod aliquando licere significat.Lucilius ἐὰ γὰ ϑ ἀληθείας ἄλλως δόξης χρέος,εἰμὶ σοφὸς τὸ ϖρῶτον ϑ ἀϖοφάντης ϑ ϖοντὰς , quoniam non aliter ipsam veritatem assequi datur quàm si ad primum exemplar intueamur. Sic Cicer. Quum enim deprecari esset,quum omnes essent fordidati,lœti in Orat.pro Sextio.Gellius libro duodecimo , Est tamen inuenire nonnusquam ita scripsisse quosdam non ignobiles,ἔξεστι,ἐξῆν,ἐξῆναι.Lucret.Est quoque vti possit magnus gestus arenæ Fuctibus aduersis opilare ostia contra Æsium. ἐσθὲ ϖαῖ σοφὸς ὢν,ϖαῖ ϑ ϖοιητὴς,ἐϖὶ ϖᾶσι ϑ ὠφέλιμος,ὡς ὦν ϑ ὑϖὸ τῆῦ ϖαγκάλου ἀκούειν ϑ,vt postea audiebamus vt

udire vnusquisque poterat. vbi ἐῖ, id est, γίγνεται, πιμὶ ὧν, honori erat, Thucydid. Cum genitiuo. Aristophan. in Pluto, τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ἐστὶ ἀεί; quomodo sum horum mortum? Modus est loquendi, pro sum his moribus prædirus, vel maximus. ἐῖ ἐστὶ, sui iuris esse, id est, αὐτεξούσιον εἶ. Basil. ad Frumin, μηδὲς σε ἀδεξιακολούθως, ἐπὶ τὸ ὑποδεέστερον ἐστὶ τοῦ καὶ τοῦ ἐστὶ ἀνοίας, ἀναπλάσαι τὸν ἀπὸ τοῦ

Epigrammat. Aratus, Οἱ φωῖτα κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο μόχλευον Εἰνάλιον, viatorium ensem: ἀμνοὶ εἰσάδιοι πωΐζοντι, agnelli in itinere ludant, id est, ὁι ποῖς τρεχάδοις, in trituis.

Εἰνοσί, ος, ὁ, Ionice, ὁ ἐνοσίς.

Εἰνοσίγαιος, ου, ὁ, Enosigæus, mouens terram, Neptuni epitheton.

Εἶνοσις, motus, κίνησις.

Εἰνοσίφυλλος, ου, ὁ, ἡ, altus, ventis afflatus. confirtus arboribus, frondosus. Iliad. βῆ γὰρ ὑπὲκ νέφεος εἰνοσίφυλλον, id est, γυμνοφυλλον, ἡ πολύφυλλον. ἔρρε δὲ κατὰ μέσον ἡ ὑψηλὸν, ἔνθεν ἐκ τὸ κίνησις.

Εἶνω, tego. & εἰνῶ ab εἶω significantiæ κρύπτω: vnde compos. κατεἰνύω, in Iliad. Eustath.

Εἶξαση, pro εἴκασι, similes sunt: ἐκ τῦ εἶκω τὸ ὁμοιῶ, similes sunt: Dativo. Aristoph, νεφ. ὀνηπάλε εἴξασι γυναῖξι. Eurip, μισεῖ δὲν γάμους ἰὼ ὄντας ὁὺ εἴξασι, concilio falsas nuptias, vt videtur.

Εἶδ, ὡὶ τῦ εἶμαι, inei. Apoll. 2. Arg. εἶο μὴν ἐδὲ ἡδομὲν ἀτύζομαι, pro ἰέμαι τὸ, ἐδὲ τυγχάνω ποιήμασι φρενῖτιδι, de me nihil sum solicitus: πρίτον ἀφέσωσιν αὐτὸ φρενῖτι.

Εἶδει, ὑσρίων τὰ καὶ Θάμνα, Hesych. cui supra ejaj fuerant πῦ ἀσπερῶν τὰ λίνοις θάμνοις, purgamenta leguminum, vt sunt glumæ & acera, & εἰλαὶ pro eodem.

Εἶπα, ἀορ. 2, & εἶπον, ἀόρ. 2, ab ἔω, dixi. Xenophon cum duobus Accusat. ἔδει πάντοτε αὐτὰ ὑπ' εἶπε, ὕτ' ὑπόπιστ ἐκ ἐν ἡμῖν, nihil ei dixi probrosum, &c. Imperatiuus εἰπὲ, die, veni. In Imperatiuo acuitur εἶπον, εἰπὲ, δὸς, ἰδὲ & λαβὲ, Attice. Aristophan. εἰπὲ μοι, φιλεῖς ἡμᾶς infinitiuus εἰπεῖν, dicere, narrare, commemorare. Xenophon ἐπεῖν οἷος διαπόνεῖσθαι, domino dixille. εἰπὸν σε κακὸν ἐδίν, nullo maledicto te affatus sum, Idem. κακὸν ὑμῶς εἶπων, vos laudauerint, capite sexto Euangel. Lucæ. ἐνὶ ζ ἔπεσι πάντα συνλαβόντα εἰπεῖν, vtque in summa colligam, Herodot. ἡ τὸ σύμπαν εἰπεῖν, denique vt paucis omnia absoluam, Thucydid. ἁπλῶ εἰπεῖν, est casum dicere, ad verbum. Xenoph. Ἀπομνημ. de Socrate, τῶν ζ ἄγνωῶν ἀυτὸν ἀπαν ἀλληθέσατα ἡ ἁπλῶ εἰπεῖν ἐ ἡ δικαιότατα εἰπεῖν, ἡ τῶν κατήγορων τὸ ἀναίτιον ἀποφαίνεται ἀπ' ὧν ἐπεῖν ὁ νόμιος ἐκ ἐν ἔδοξ, omnis prope Græcia cõmota est, Idem. ἡς ἐ ταυρεῖς εἰπεῖν, ἰῶς ἀπλῶ δ' εἰπεῖν. Idem, ἀτρίως τὸ ἐνγενιὲ loquar. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Lucian. vt ita dixerim. διαπλοῦς ὡς εἰπεῖν, semper ferè, Gaza. ὡς ἔπος τὸν εἰπεῖν. dixerim in vniuersum, Idem ὡς ἔπος εἰπεῖν, Herodotus, ὡς ἔπος εἰπεῖν μέρος τ ἔσρπῆς ἀγων, nullam propemodum partem copiarum ducens. εἶ πολὺ ζ εἰπεῖν, vt paucis absoluam. ὡς εἰπεῖν λόγω, vt sic dicam, propemodum dixerim. τὸ ζ σύμπαν εἰπεῖν, & vt semel dicam, propemodum. σωκιλῶν ζ εἰπεῖν & σωκιλῶν τ ζ ῥαψεῖ, & ἓν ζ λόγω εἰπεῖν, vt vno verbo dicam, Terent. vel absolutum. quod etiam sine verbo effertur: Gregorius Basilio, ἀλλ' ἐκεῖνο ὑπόμνησον, τὸ ἀφεκτέον κρὸ ἀηδονίδ. & post multa enumerata subdit, ἐνὶ λόγω πασῶν εἰς ἄκοιαν ὧδε ἐξ ἔρχεσθαι τοφὸν ἀκουλζοντ' ἀεὶ ὡς εἰπεῖν πᾶσαν, Demosthen. εἰπὲ μὲν ἔδει, dixit, his verbis locutus est. εἰπὸν σφοδρότερον, qui vehementius dicendo laborauit ἀπὸ μὲν, cedo.

Εἰσῆρ, certè, ἐ ἀληθῶς, si, siquidem. Homer. Iliad. ἀ, εἰ ἐσῆρ γὰρ δὴ χόλοιο, &c. pro ἐ ἀληθῶ γὰρ, si certè, vel, etsi certè. Item pro etsi. Idem Iliad. γ. μάλα γάρ τε κακὸν ἔθηκε, εἰ ἐσῆρ ἀὐ καὶ σὺν σύνεστιν, etiasi ipsum agitent. ἀλλ' εἰσῆρ τὸ συνοφέρῃ, Aristotel. Ethic. libro nono, id est, nisi vtile. ἀλλ' εἰσῆρ βλάπτεται μόνον, sed certè læditur folum, Aristotel. quinto Ethicor. Theophrastus secundo, σὲν φυτῷ, εἰ δ' ἀμπελον ἡ φασι δὴν ἀ ὑπονοήσειν, ἡ ὅλως ἀπτεσθαι ἀφικτέζοντες τὰ βότρυδ, ἀλλ' εἰσῆρ, ὅταν κτομισθῇ, quod si quando id faciendum sit, tum certè demum cum nigra iam vua fuerit. Et in sexto de Causis, ὅλως ὡῖ γὰ ὠδὲν ἡ βρεχρὸν παπαυθεῖ ἐκ τὰς ἀλκὰς ζώσις, τὰ τῶν δυσθέσι ἀνθρώπων ἀκρεῖ, ἀλλ' εἰσῆρ ζ συμέλεσθε, ὥσ ἡ τεφρὰ πεσῶσι, quod si quoddam est animal huiusmodi appetens, id per accidens est non per se. Aristotel. in secundo Politic. χρώμεθα δ' ὅσης ἡ θεραπεύπαις ἀφ' ἑδὲν τῶ ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἰσῆρ ἀφ' ἑ πόλεων, nisi fortè, ei id non, ἐκ ἡ'. εἰσῆρ ἡ μὴ, nisi. εἰσῆρ ἡ μὴ ἀφορωλαξεύθης τὸ ἀφρτίτε ναι, nisi quis sibi præcauerit, prior patietur. ἀλλ' εἰσῆρ δὴ, quãquam, attamen, quando, quandoquidem. εἰσῆρ ποτὲ, si vnquam aliàs. εἰσῆρ γὰ, siquidem. εἰσῆρ ἀὐ, καὶ, etsi, licet. Homerus Iliad. εἰσῆρ ἔεχε, siquidem. σπλάγχνε ἀκαίνων, εἰσῆρ ἄρα, tubam audiens, si modò audieris. Synesius, τῶν μὲν ὠὖ ἐκ ἔστιν ὅλως φοίνικα ἀφεωτῆν, ἀλλ' ἐκβρὸν ἀνεσπὸν ὁρκεῖ γὰ εἰσῆρ αὖε, τῶ ἐκ σωκιλεῖσθαι, siquidem id erat faciendum. Aristoteles secundo de Cælo, εἰ ἐ τοῦ ἰδίου ἄκρου ἐστὶν ἀλλ' ἐκ ἐν ὕλη, sed materia tantum. Demosthen. aliter ἐ τοιοῦς. ἄξιον ζ εἰσῆρ εἶναι τῶ ἡ ἄλλου, ἡ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, si de quoquam alio, & de hoc quoque dicendum. Sic Gregor. χρὴ ζ εἰσῆρ ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν, τὰ πάντα ἡ ἕξει τὸ λόγον ὁ νόμος, vt si quid aliud. Et εἰσῆρ pro ἐπειδήπερ, quandoquidem. Aristotel. 6. Polit. ἐν ζ τῷ τὸν ἐξῆς ἐκ βέλτιστ' εἶναι τὸν τὸ τῆς ἐκλογῆς ἔργον ἔχ' ἀπὸ, εἰσῆρ πᾶσ' ἐλε ὄντες τὸ ζῆν μὴ ὡς βέλτιστ' εἰσῆρ πῖ, pro ὡς ἐκ ἀλλ' ὄντες. Soph. in Aiace. ἀλλ' ὑμεῖς ὧν ὕξεσθω σπατεῖς εἰσῆρ πνῦ ἐδ' ὄντος ἐν πόντῳ, φαίνῃ, si fuis est Ilius Phrygium.

Εἰσπεσία, ἴος, ἡ, pro εἴσ, Iliad. γ. ζῆδ' ἐν πις εἰσπεσία.

Εἰσπίδα, Æolicè, pro εἴσπις dixeris. Εἰσπάλιω, sequebar.

Εἶσπον, dic, Imperatiuo: ab εἶπα priori Aoristo. εἶπον autem dix Aoristi. secundi Indicat.

Εἶσος, laqueus, παρὰ τὸ βαίω, ab ἴπτα, lædo, Cælius libro octa capite 8.

Εἰ σοφὸς, si quo modo, si fortè. Odyss. ἔ, εἰ σως οἱ ἐκὶ τὸ χλῆνον πόρ Plat. εἰσὼς εἰς ὀπθυμίαν ἐλθὼν τῶν φιλοσόφων ζωὴς, si fortè ad philosophicæ vitæ studium perduxeritur.

Εἶρ, procella, fulgor. Suid. εἶρ, λαῖλαψ, ἀναμισθόν.

Εἰσφορίτης, ὁ, Dionysius. ἐξῶ τὸ ὑπερκόσθαι τὸν μυρὸν τὸ θεὸς. Epith ton Bacchi assutitius.

Εἰρῶ ἔω, prohibeo, fatio, distraho, interceclo.

Εἰρασμῶν ἔω, Accusatiuo. Xenoph. αὐδεμίας καλὼς εἰρασμένον, & qui statuas rectè effecerit seu finxerit. εἰρασμῶν τῶ, terra ct ta. Pausanias in i. Eliacon, ζώδ τε ἐσ' αὐτὸ χεαρὸ μεμμενάφα, ἡ χάλκασα ἔδει εἰρασμῶν, affabre facta Cic. artificiosè cælata. de ἐρασίζομαι.

Εἰρμῶνιος, ου, vincli, & ergastularij serui, ergastula etiam sic appe lantur, vt custodia οἱ ἐν τῶ φυλακὰς, ἡ οἱ φυλακίται, vt in Pand ctis legitur. Xenoph. ἐν ᾧ ἀρχμάλωτοι οἱ συρκαιόσιοι, εἰργόμενοι περιῶν ἐν λίθοτομίαις.

Εἰργμός, οῦ, ὁ, vinculum, κάθυσις, δεσμὸς, σωκίχεσις, carcer, prohibitio, adulteri deprehensi detentio, quæ lege licita erat, nisi vbi ipse daret.

Εἴργνυμι, ἐξῶ, ἐρξα, ἴργμαι, idem quod εἴργω, coerceo, carcere d tineo.

Εἴργομαι, facesso, abeo, submotteo. εἰργόσθαι τυφὸς ἡ ὕδατος ἡ εἴρ de proscriptis dicebant, id est, aqua & igni & tecto inter ei. Plutarc. ἀφεῖρται ἕσως αὐτοῖς ἡ ὕδατος ἡ στέγης εἴργεται μέ νῶ, τ vt aqua & igni Metello interdicretur, & ne quis e domo tectóue exciperet. Isocrates, πῶς βωβῶσιν εἰργόσθαι πᾶ ρῶν σφαγμάτων, præconio eliciunt, vt barbari à sacris fac sant. Dicunt quoque εἴργόσθαι τ ἀγορᾶς, ἡ τῶ ἱερῶν, (quo vsus Lysias) & εἴργόσθαι πατρὸς, pro eodem. In aureo carmine Pyth gorææ, εἴργου βρωτῶν, abstine edulijs. εἰργόμενοι τ δικαίων, Th cydides, mari non vtentes. ἐκ γραμμ ἡ ὄψεως, abstineo à cc tumelia. εἰργόσθαι γελοίων, à risu abstinere, Plato de Legib. c tera vide in proximo verbo.

Εἴργω, denso spiritu, in carcerem coniicio, custodio, custo trado, σφικκλείω, coercreo, claudo, detineo carcere. Plutar τὸ ζ εἴργειν ἡ τὸ δικαιοῦν ἀφὸ ἄλλης, ἡ ἀναπαύσασθαι ὕπνου, dictar indicta causa prehendere ius est) in carcerémque coniec morte multare. Æschines, Χαιρωνέα τὸν ἔνδικα ἡμέρας μ δίκων ὄντα ἡ τὸν ἀποτίσαι ἐκρόντα, inter custodias sit & in ne detineatur. Demosthen. κῦ Νεαίρας, ἐκεῖ τὰς ἀδίκους ἔφη μας γραφὰς ἀφ' ἑὸ ἀπαμβάνειν ἀδίκως εἰργθείας. Cum tenui aut Εἴργω, veto, prohibeo, simpliciter, & prohibeo transitum. Greg ritus, τὲς ἡμῶν ποτὲ λαθόντας τῶ αὐλὸς ἰδίαν ὁδὸν ἐδίωτος εἴργων τὸν φοῖτον. Xenophon, ἐὰν ἡμεῖς οἱ πατέρες εἴργωσι κὸν τῶν ἀπ ἀφρόνων, liberos arcent ab improborum contubernio. Stoteles de mundo, σφίσιος συχνὰς εἰργούσης σαθίας ἀπ λίνων, id est, vestibula multorum stadiorum spatio inter dirempta. Galenus, ἐὰξαμῶν ζ ἡ εἰλικρινῶς καὶ ἰσχύ τῶ κόνει χεώμενον, Eum qui quotidie apricari instituerat, & thletico more puluere aspergi, vltrà id agere vetuimus. si dicerer, ἐ ζ ἀλιεζόμενόν τε καὶ κονιόμενον καὶ ἐκ ἐᾶν ἐπεκ μῶν, (ad superiora pertinet εἰργόσθαι τῶν νομίμων, ἡ τῶν νομ Antiphon. Ὁ γὰ λόμος ὥσπερ ἐκ' ἐσικὼς τὸ Ἀσκληπιῶ φοτε κλιν εἰργόσθαι τῶν νομίμων, Lex enim in hæc verba concepta simul atque quispiam ob eædem admissam reus factus sue Romanorum more, cum primùm lege Cornelia de cariis postulatus est, arceri cum & priuari ijs quę ad ius ci pertinent, id est, εἰργόσθαι ἡ πόλεως, ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνω φασὶ, μήτρας καὶ παλαίστρας τῆς ἀνδρείας. εἴργειν κόπ τῶν ἀπαθῶν, à cõmunibus arcere incontinentiam, Plutarchu Lycurgo. εἴργω τ δικαίας, à mari arceo, idem in Camil. εἴργειν οἴνω, à vino arcere, Galenus libro primo, ad Gl conem: εἰργόντων μὲ κακῶν, Plato de Legibus, gustare p hibeat. Cum duobus Accusat. Aristophanes, ἐ εἴργω τὸν ἀ talibus te arceo. Vnde composita, κωλύεργυμι, & τέργυμι.

Εἰρία, exp. concio, cœtus, apud Hesiod. in Theogon.

Εἰρβάδη, Hesych. expon. εἰς ἡφαῖ Θ., habet autem poeticam penthesim τὸ.

Εἰρὸν δρυν, cardo ianuæ, ἰρὸν δύρας, ἐρεφείς.

Εἰρεναρχίες, magistratus, in L. Diuus de custod. & exibi. reo. Ir narchæ, inquit Vlpianus. Lunuerum ff. de muneribus & nor. sunt qui disciplinæ publicæ & corrigendis moribus pr ficiuntur.

Εἴρεσε, interroga. in Odyss. ὧν τὸ ἡ ἐρεσ νέσσεαι, pete à Nestore. In nitur etiam pro interrogasti.

Εἴρετο, interrogabam: ab εἴρεσω, pro ἐρώτα, poetic.

Εἴρεσις, ος, τὸ, & εἰρεσσύη, seruitus, captiuitas, Hesych.

Ἐιρεσιώνη, remigatio, remigium. Idem significare & ἔιρεσις quidam putant.

Ἐιρεσίς, ἡ remigatio Cicer. Virgil. remigium, κατακλεία. Apollon. 2. Argonaut. θεσπέσιον πνέοντο ἐιρεσίῃσι, id est, remigatione, ἐιρεσίαι ἐχρυσωμέναι nauem mancates, Thucyd. ἐιρεσία τῆς νεὼς, remigium alarum, Lucian. ἐιρεσίαι πέτηξ, vide Comm. Aristoph. in Equitib.

Ἐιρεσιών, ὁ ramus oleaginus lana obuolutus, arborum fructibus circumpendentibus, qui ante ianuas ædium suspendi erat solitus in honorem Apollinis, ad famem arcendam ex oraculi præcepto. Aristoph. in Plut. ἐὰν γὸ πλοῦτῳ εἰς μὲν ὀφθαλμὸς ἐπιπορῇ, ἢ πόρτι παλαιὸν ἐιρεσιώνιον καὶ πτερά. Et in Equitib. πλὴν ἐιρεσιῶνός μου κρεῖττ' οὐδὲν ἔφυσα. Et in Vespis, ἡ τάκις φυλάσσει παῖς. Ἡ ἐπὶ σφοδρὸν ἀπαρκεσιτὴ, πλουσίῳ ταῖς ἐιρεσιώναις. Vide Comment. idam & Plutarchum in Theseo. Huc arbitror pertinere, uod de Locrensium legatis Liuius ait, qui in velamentis pplicium ramos olcæ, more Græcorum porrigentes, cum ebili vociferatione humi procubuerunt.

ω, dico, Herodot. Item interrogo. Hesych. Idem ἐίρειν affert ro συηγεν suffocas, strangulas.

ἰρίς, ἰδος, ἡ, ecclesia, concio. Apud Hesiod. in Theogon. legitur, ἔπειτα αὖτις ἐρίδας ἀέξεσκεν, pro ἐιρεσίας, adhibetur in concionibus. ἐίρειαι (inquit Hesych.) ἐκκλησίαι· οὕτω γὸ ἐίρεσιν εἰ αὐταὶς ἠ ἔγειρ.

Ἐίριος, ἰδος, ἡ ἐίριος, ἰδος, ἡ ἐίριος, ἰδος, ἡ

Εἰμάρτειν, ἁμάρτων, Imperf. ἁμάρτανε, ὃς pro ἥμαρτον. Odyss. ὃς ἁμάρτε ὃς ἁμάρτειε, πί εἶπ, πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν.

Εἰμαρτεπίθηοι, εἰς, interrogati apud Herodot.

Εἰμαρτεπόντες, interrogantes, apud eundem.

Εἰν, ἐπ, ad, ob, per. Pro per, Odyss. Ἐμπίπλα τελεσσφόρον ἐς ὀπανυτὸν, πᾶσι per totum annum. Ibidem, ἐκδίεται ἐς ὀπόρμου, per autumnū. ἐς ἕκτον ἦμαρ ἐκ θεσπεσίοιο, intra sextum diem fiet, Æschin. Aratus, πάντας ἀμπίλεται ἐς ὀπωρινὸν ἠέλιθον, omnes sol anno permeat. εἰς ἐσπέραθεν, ad vesperam eo, Aristophan. τὰ εἰς νύκτωρ, res nocturnæ, id est, noctu agendæ, Xenoph. εἰς πᾶν τὸ χρόνον, per id tempus, Idem. εἰς τὴν ἡμέραν, in quem diem? Aristophan. εἰς τὸ διὰ παντός, perpetuò. Paulus capite decimo ad Hebræos, ἅπαξ ἐνιαυτὸν εἰς τὸ διὰ παντός. Item vsque ad, Homer. πάντα δὲν ἀφίκεθαι μελέων εἰς πόνον ἀνιῆν. Item ad, Hesiodus, ἔκειτο δ' εἰς ἡμόνιον, se contulit ad Creonta. Aristophan. ἦλθεν δ' ἐπ' ἐκείνον, reuertor ad linguam. Sophocl. πρὶν γὸ μολεῖν μιν ὃ πικρὸς, εἰς πόνους βροτοὺς, ad quos mortales? εἰς πλῆρες ἦλθεν ἐκείνος, in colloquium illorum venit, Plutarchus in Publicola. εἰς ὃ πλοῦτος χρυσὸν ἐκύκων, ad Græcos aurum importauit. εἰς ὁμὸν ἦκεν, ad me venit seu peruenit. Aristophan. εἰς φείδωλον οἰσήσομεν, in parci domum ingredior, Idem. εἰς δόμον πάρεμι, ad inferorum, scilicet domum seu locum accessisti, Lucian. εἰς τὸ βουλευτήριον ἀπέρχεθαι, in senatu pronuntiari, Æschines. εἰς σῆλιν χάρασσε, id est, in cippo scribere, Idem. Demosth. in 3. Philipp. γεγράμματα πρὸ ἀφηγόνων πρὸ ἡμετέρων ἀνηγόνων ἐς ἐκείνοι κατέθεντο, εἰς σῆλιν χαλκῆν γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν ἔστησαν ἀνεῖναι πάντα πανταπάσιν, loco sui substituere, locupletiorem. εἰζωτὸν κατὰ δόξαν, vide suo loco. ἕσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, erunt duo in carnem vnam, id est, ex duobus hominibus vnus fient, id est, erunt indissolubili nodo coniuncti. Est autem hic sermo Hebraïs familiaris, Erit mihi in patrem, id est, erit mihi pater, vel vice patris. εἰς κεφαλὴν χωνὸς χλοάζει, factus caput anguli, capite quarto Actorum Apostolorum, εἰς θεὸν ἐπείτοσε ἔσταμεν, illis ero Deus, Paulus capite septimo ad Hebr. εἰς τὸν ἐξελήλυθα, ad hoc exij, sunt hæc, gratia, Marci Enäg. c. primo, εἰς ἐδὸ ἀπίκεις αὐτὸν χρέος, infamia eum notat, Plutarchus in Themistocle. εἰς ἃ δῆλον κρακὸς, contra populum improbus & nocens, Æschines. εἰς ἐν ἐλθεῖν, est conuenire, consentire, φιμὸν εἰς, apud Homer. εἰς δύο ἄγειν ἐ λόχον, manipulum per binos agere & ducere, Xenoph. εἰς πανσιρὰς ἔρχεται ὁ λόχος, Idem, id est, graditur per quaternos manipulos. εἰς ἐνα παρίσταται ἀνδρὸς, Xenoph. 2. Parad. figillatim seu singulatim proficiscitur. εἰς ὑμᾶς λέγω, Æschines. εἰς τὸν μυρεῖνε, ad decem milia. πρὸ εἰς δυοῖν ἢ πολλὰ ὑφ' ἑνὸς ἁθροισθῆναι, multa puto reliquisse, quæ de Euagora memorari quirent. Isocrat. in Euagora. Εἰς pro ἐνιαυτοῦς. propter, ob, Athenagoras in Apologia, εἰς σπερμάτων πρὸ ἀνομὲ εἰ ἀνόμεται παρασχόντα, id est, σπερμάτων χάριν, explanationis gratia. εἰς δυσχρήσεως λοιδορεῖν τινὰ τινὶ, ob ignobilitatem irridere, vel mordere, Plutarch. εἰς δυσχρήσεως ἀπολλυθρεῦθ', quod ad ignobilitatem spectat, vel pertinet: cui simile est Odyss. 1. Οὐ μὴν τάρ τι κακῶς εἰς ἔπος ἐκέκει. Polyb. in 5. ἡ σπόντα ἡ θερμὴ χρὼ παρ' ἕκαστον εἰς ἀπίβειαν ἡ δεξιότητα ὠφελοῦσα, Plutarchus in Demetr. & Antonio. εἰ παρήμαται μεγάλους χρησόντες ἀπόβασεις εἰς κρίσιν. Εἰς βασιλέου λέγειν, in laudem Basil. scribere, Greg. εἰς πόλιμον παίζειν χρήματα. Isoc. εἰς, apud. εἰς βελτίονας μεταβάλλειν, apud meliores mentionem habere, Thucydid. Pausanias, διαβάλλειν εἰς τὸν κοινὸν, apud Macedonas infamis, vel laborans infamia. Idem, εἰς ἀπαντας γνῆσιος, in vulgus notum. vide εἰς. pro circiter, vt Latinè, εἰς τεσσαράκοντα σχοίνοι σωσιμὸς ἐσι, ad trecentos coniurationem fecerunt, Idem. εἰς ὀπηρεσιῶν ἐσαφεῖ τιν. ob iustitiam laudatur, Aristoteles libro quarto, τὸ εἰς ἡμᾶς, quod ad me attinet, fors mea, Euripid. Alia loquendi genera sunt vbi εἰς pro intra, in, σοφὸς, vt apud Polyb. ἡ μὲν εἰς ἀπόδοσιν εἰς σφετέρους. Iseus, ἐπήκοῦ εἰς τὸ πολιτικὸν, pro ἐπακμάζειν εἰς πολιτικὸν μέρος εἰς τὴν τῶ πολιτικὸν. Laertius in Platone, γεγράφασι δὲ αὐτὸν εἰς ἀθήνας, φασὶ, σοφιστὴν, ἢ διέσω τὸ εἰς ἀθήνας εἰς ἕνα βάκχον μεγίστωσθαι, cum solo Bacchо commiscemur, in Epigrammat. εἰς ἀκάμαντα κίμαν, cogor, Euripid. εἰς ἀεὶ, semper, ἀεὶ εἰς ἀεί. Sed ἀεὶ tribus temporibus indifferenter iungitur: εἰς ἀεὶ, verò, futuro solum. Dicitur & per εἰς αὖθις. Apollon. 2. ἐπέμενεν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς αὖθις ἐς ἀπαξ ἢ δεύτερον ἐλθεῖν, semel. Demosthen. εἰς ὑμᾶς ἅπαξ ἢ δεύτερον χρόνον εἰς αὖθις, id est, εἰσαῦθις, posst. Thucydid. εἰς αὖθις ἀπελαύειν, in aliud tempus differamus. εἰς αὖριον, cras, in crastinum. εἰς βάθος, profunde. εἰς δίον, tempore necessario. δεῖ δικάσαι, & εἰς δικαστὰς, pro tribus, quam potuit maximè. Plato in epist. 7. νοῦς σωτῆνον ὃ ἐν μοῖρας εἰς δύναμιν ἀπόπλειν, mens cõtenduam quàm accerrimè, vt est captus & potestas hominum. Ibidem, μανθάνειν εἰς ἀπόδειαν ἀρετὴν εἰς τὸ δίκαιον, id est, quo ad eius fieri potest. εἰς ὑμᾶς, vsque in ætatem meam. Paulan. ἡ εἰς ἐμὲ σῶσις, ad ætatem vsque meam erant domus. εἰς ἐτῶν, in vnum simul, Apollon. 2. Argonaut. εἰς ἐτῶν, deinde. τὰ εἰς ἔπειτα futura. εἰς ἔπειθεν, in posterum. εἰς ἔτι, adhuc. εἰς ἐωθινὸν, sub auroram. εἰς καιρὸν, opportunè. εἰς κοινὸν, communiter. εἰς μέσον, proculdiu. εἰς μακρὸν, breui, Demosthen. εἰς ὀλίγας πάνυ τινὰς, adagium de iis qui amissam conditionem recuperant vel ad pristinum statum redeunt tanquam animalia ad desuetam præsepia. Suidas, ἐπὶ τοῦ κατηλαύσαντος τινὸς ἐκ πολλοῦ εἰς αὖθις ἐπανελθόντος. Plautus in Curcul. tormento non queri potuit ferreo, quin reciperet se huc e tum ad præsepi suam. εἰς μάλα, valde, excellenter, πάνυ μάλα. εἰς ὀνίαν, ad dei cepsin futurum, in sequentem annum, siue nouo ineunte anno. εἰς ὀπίσω, retrorsum. εἰς ὅσον, quandiu. εἰς ὅτε, vsque quo dones, dum. εἰς τὰ μάλιστα, maximè, præsertim, potissimum. Plutarchus in Galba. εἰς τὰ πάντα, ad hæc. εἰς ταὐτὸ, breuiter, celeriùs. εἰς τὸ πᾶν, omnino. εἰς τετράπτωσιν, die quarto. εἰς τί, quid? cur? εἰς τὸ δυνατὸν, pro viribus, Plato, & εἰς τὸ δύναμιν, quoad fieri potest, apud eundem sæpius. εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς τὸν κλῶ, Lucian. sunnnè. εἰς τὸ ὄψιαπὸ, ad summum discrimen. εἰς τὸ ὀπίσω, & εἰς τὰ πρόσω, in posterum, in futurum. εἰς τὸ πρόσθεν, præsens, Plato in epistol. τὸ μὲν οὖν εἰς τὸ πρόσθεν ἐχέτω κρυφὴ, quidem in præsens bene se habent, id est, nunc in præsentia. Cicer. & in præsenti, εἰς τὸ παρόν. nam εἰς pro ἐν ponitur, quidicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio inst. Andocid. τῷ Ἀνδροκλέους, ὃς εἰς μὲν γραῦς τύραν ὢν οὐδ' ὅπλα ἐπήρατο λέγειν ἐπὶ τοῦ παρόντος πολιτικὸς ἦν. Demosth. τὰ εἰς τὸ παρὸν πᾶσι σοφιζόμενος, εἰς τὸ αὖθις ἀγνοεῖ. Plato dixit in de Legibus. Sic dicitur εἰς δὲς & εἰς δίον. Iulianch. τὰ δὲ εἰς χεῖρας συφέρουσιν εἰς δέον ἢ ὥρας πόλιν, id est, opportuna fuit: opportunè accidit. Simile est εἰς κλέος, quod & εἰς κομιδὴ dicitur commodè & auspicatò. Xenoph. in Sympos. εἰς κλέος ἐ σωστὸν χρησθέντα μᾶλλον ἀνθρώπων. Inde εἰς τὰ μάλιστα εἰς πάντα. vt εἰς τὰς μάλιστας, εἰς τὰ ἄγαπε, summè. Xenoph. πάντας ἐ μᾶζας εἰς τὰ ἄγαπε μᾶλα συρὸν ἀγοῦμαι. Demosthen. εἰς πλεῖστα πάλαι, summe diuites. Vide ἐκ. Sic Latini vtuntur præpos. in, vt Cicer. in dialogos, in societatem, in diffinitione, impias fabulas includere dixit: & in dotem esse & deti e Iulian. turisc. Cicer. in publicum proponere, in tabulas scribere, & in mentem esse & in potestatem esse, vt ade t Gellius. Plato. εἰς τὸ σοφίζεσθαι εἰς τὸ δύμαλιν, in contrarium. εἰς οἰκεῖον μέρος, pr virili. εἰς τὸ πρόσθεν, in tantum, eo vsque, Sophocles. εἰς τοσοῦτον κλίνων ὦμ τὸ μὴ χρῶν πειναλῶν ἐρυσὰ διαθήκας ἐφ' ἐμὸ venerunt, vt vaginis eductis sint gladij. εἰς τὸν, hactenus. εἰς τὸ φανερὸν, apertè, in lucem. εἰς τόδε χρόνε, in hunc diem. εἰς τὸ μέσον, in propatulum. εἰς τοιοῦτο χωρεῖν, pro viribus. εἰς τοῦτο, retro. εἰς ὥρας, ad maturitatem. εἰς ὥρας ὑφαίνειν, d Menandr. vt teftis Stud. 1. εἰς τὸν ὥρας ἐκφέρειν τὰ ὑφασμάτ

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὸν, vnus aliquando supprimitur Attico more. Xeno ἑ πεπαιδεύνων ἀν, &c. vnus ex triginta. εἷς ἑκαστος, vnusquis c κἀξιοῦμεν αὐτὸ εἷς ἑκάστου, accipiamus singuli vnam traber ἑ αὐτὸ ἑνὸς πολῖν, alter alterius loco cedens, promiscuo ab t trius vsu. Diosscorides libro tertio, εἷς χρίεται νπίτυρ. εἷς ἀνὴρ pud Arist idem, eo modo quo Gallicè dicimus, vn homm r de Eὖ & Ἐὖ. εἷς καὶ εἷς, ἑνὸς αὖτε, solus vir, nemo, πᾶς ἕσης, in t Suid. οὐ ἑνὸς ἑνὸν πεπροῦσθαι. id voluit Euripid. inquie Herael. ὡς γὰρ ἑνὸν ἀδινὸς μόχθε. &, εἷς ἀνὴρ ὁ πάντ' ὄφελ. N ci capite decimoquarto, εἷς κρὸ εἷς expon. singulatim. apud r tarch. ἓν παρ' ἓν, expon. vicissim. οὐ ἓν apud Dioscorid. ex a figillatim à grammaticis vero dicuntur ὑφ' ἓν αἴσχιστον ἐ quæ velut vniuntur in pronunciatione quum alioquid ê sint. in nouo testamento. aliquando ponitur εἷς pro τὶς. r quis. cum fœminino ἰᾶς, interdum varia subflantiua fu diuntur. vt Iliad. ἥμαι βελέεσι sub. βελῶ Aristophan. ἡ πάσαμεν sub. δίκλιν. apud hunc eundem μίαν νευροσφόρον ἰᾶν γαυναρχίαν & similia.

Εἶς, venis, sub εἶμι. Odyss. ἓς πόθεν εἶς ἀλφηδ; vnde gentium vide item venies. Hesiodus, σὺ δ' εἶς ἢ σ' ἐγὼ, venies eò quo ego que te agam.

Εἶ'ις pro εἷς, vnus. Lascar. in Epigrammat. σαὶς ἢ κατακρίνει εἶ'ις γ φόβας, vbi etiam cum tenui spiritu scribitur.

Εἶσα, collocaui, sedere iussi. Odyss. ὄφρα δ' οἱ αὖτὸ εἶσα θρόνον, id est, εἶσα θρόνον; & Iliad. γυναῖκ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ, id est, θαλάμου locauit in cubiculo. Herodot. εἶσε ἄγων ἐς Σχύθας, in ius mi perduxit. εἶσον λόχον, Homer. id est, ἐκάθισαν λοχαγόν.

Εἰσαγγελεὺς, ἕως, qui nũtiat aduentum alicuius, peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principem hoc munere ingitur: nuntiandi & alicuius aduentum, & illum ad eum ad mittendi Budæ. admissionalem vocat Herodot.

Εἰσαγγελία

πρέσβεις, ὁ Θ, ὁ, delator, accusator in senatu. ὁ τῇ δ ημοσίαν ἢ μεγάλαν μίασιν.

εἰσφάσις, εως, ἡ, nunciatio. Cicer. nuntium, vel nuntius, delatio, postulatio, accusatio publica, crimen læsæ maiestatis. vindicta. Pollux lib. 8. εἰσαγγελία, τὸ πακτεῖ ὅτι τὸ ἀρχεῖον ἢ μόσιον ἀδικεῖται παρ' τῶν νόμων τὸν εἰσαγγελτικόν. vide Plura, Ibid. Hesych. εἰσαγγελεῖς, μηνυταὶ τῶν ἀδικούντων. εἰσαγγελεῖς dicunt de rebus perperam factis, γραφὰς, de legibus perperam latis. Ifæus, Οὐκοῦν τὸ ἐπιμὴν τοὺς ἀρχοντας εἰσαγγελίας ὑπεῖναι, ἢ δ' ὑ δήμῳ τῷ ἀφεῖναι εἰ εἰσαγγελίαν μεταλαβόντα. Εἰσαγγελία (vt annotauit Franc. Portus) ἢ μοσία τινὸς δίκης ὄνομα, huius tria erant genera (vt refert Harpocration) vnum in eos qui magna aliqua iniuria rempub. affecissent, qui læsisset maiestatem, hoc autem neque temporis dilationem patiebatur neque certas leges, nec certos habebat iudices, apud quos ea de re agëdum esset, sed continuo vel ad senatum, vel ad populum crimen deferebatur, & si damnatus fuisset reus, extremis afficiebatur supplicijs, accusator nisi quintam suffragiorum partem obtinuisset millenis drachmis multabatur (τοῦ πεμπτεῖν, inquit ἀπτικ.) ἢ ὅτι μείζονος ἐκεκλέχοτο. Alterum genus erat in eos qui priuatum aliquem iniuria affecissent: hoc autem genus ad αἰχρὰ deferebatur & accusator tum etiam si quintam partem suffragiorum non obtinuisset, nulla afficiebatur multa: tertium & postremum erat in arbitros qui perperam sententiam tulissent, qui si damnabantur, infamia notati ita amittebant publica.

προσκαλῶ, μ. κλῶ, π. κλησα, annuntio, Cicer. Plin. defero, accuso aliquem reipublicæ causa, εἰσαγγέλλω σε, tibi dicam impingo, te defero, Æschi. εἰσαγγέλλω εἰς τὴν βουλὴν, nuntio, Iocr. Demosth. ἐκεῖ τοιοῦτο, Οὐκοῦν τὸ μὲν εἰς τὸ ληϊκὸν ὑμῖν ὅτι ἀπεψηφίζεθ' μεν, τότε ἀψηφίζεσθε τοῦ ἀρχεῖά μεν ἀφεῖναι. Plutarch. ἐκεῖ δ' εἰσαγγέλλειν ἢ διεκδικᾶν ἐκεῖ τῶν σύγκλητον, vnde οἱ εἰσαγγέλλοντες, delatores. Ifæus.

εἰσαγωγεύς, ὁ, introducens.

εἰσάγωγος, initiatrix, insimulata.

εἰσαγωγὴ, & Εἰσαγωγικὸς, ἡ, introduco. Polyb. lib. 2. εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγώγιμον, οὐδὲν ἀπέλιπον τῶν ἢ δ ηλίων φιλοτιμιῶν. Aristot. ἴδιμα μὲν εἰσάγονταί γε εἰφ' ἑαυτὸν οἱ ἰατροὶ κρίνοντες τοῦ ἄλλου ἰατροῦ, ἀλείφουσι, accersunt. instituo, induco, vt εἰσάγω λόγους, dicentem facio. Aliquādo defero, infero, inueho. Ifocr. ad Nicoclem, ἐὰν σὺ δ' ὀρθῶς εἰσάγητε, &c. tibi munera adducentes. εἰσάγειν τὰς δ' ωρεὰς, munera afferre, Idem. εἰσάγειν εἰς δικαστήριον, Platoni, ἢ. adducere in iudicium. Refertur autē tam ad actorem quām ad iudicem. Et ὁ εἰσάγων, dicebatur is, cuius de ea re notio erat. Aristoph. πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο ἐστὶ τὸ πολιτικὸν εἰσάξει δίκην, nemo mortuum me in iudicium vocabit, Plato in Apolog. εἰσὶ δ' εἰσάγες τοιοῦτοί τινες ἐν καπηρεῖα, ad hos me iudices adducis, & reum defers. οἱ εἰσάγοντες τῶν δίκων, ἢ χρεῶν, hoc est, iudicium huius rei constituere, vt Cicero loquitur, & rei actionem dare. Et εἰσάγειν ἢ ὑπολῦσαι. Demosth. ὑπὸ τοιοῦτο. Νὰ δ' ἵνα, ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ρξε. ἐξ ἐπὶ παρὰ δ' ἑτέ εἰσῆγεν οἱ λοιποὶ, τὸ ἐκατὸν ἡμέρας. at enim ego perperam magistratu functus sum: ita ne vero cum tute adesses, non mihi crimina obiecisti, coram rationem præfectis à quibus rationem gesti & administrationis reposcebar? vel Quin igitur cum tu adesses, mihi crimina obiecisti? ἢ Ὀλυμπιοδώρου, ἢ μὴ ταῦτα ἀ δ' ἀν αἰκεῖν παρὰ ἡμῶν, ἢ ἀδικεῖσθαι ἐσ ἡ ηγῶ, ἐκ τοῦ δικαστηρίου, causam audire cœpit. hic de iudice dixit, alioi de accusatore in eadem, Ἀλλ' ἐν μὲν ἀγορᾷ φοβοῦ δ' ἂν εἰσάγων, ὡς ἀδικοῦντος νόμους, neque te nunc pudet iudicium mihi dictare atque constituere, non criminis alicuius, sed litoris & inuidiæ. Andocid. πρὸς δὲ μυσελῶν, Ἐγὼ δ' οὐ μὰ τοὺς θεοὺς ἐπαίδευ τὰ τε ταῦτα πεποιηκὼς, ἢ βιαίτως παρεῖχε, ἢ εἰς ἡμᾶς εἰσαγαγὼν, καλέσειν ἐδὲ ἀ δικοῦντας αὐτὸ, delaturū polliceor, & vt puniātur curaturum. vbi iudicum partes, vt sunt εἰσάγειν & κολάζειν, sibi accusatori assumit, eo modo scilicet quo actor damnare reum dicitur. Plin. in Epist. εἰσάγειν, inducere Latinè sæpe dixit, vt lib. 5. Inductus est nominatus: egit ipse pro se, nullo accusante, & lib. 6. Tertio die inducta cognitio est Iulij Tyronis, &c. εἰσάγειν εἰς εἰς θρόπους, profiteri liberos. εἰσάγειν εἰς εἰς γραπτὰς, profiteri gentiles. εἰσάγειν παῖδα τῷ δίκῳ, actionem restituere, Ifæus & Demosth. Lucas Euangel. cap. 2. ὡς τῇ εἰσαγαγεῖν εἰς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν, & cum introduceret puerum Iesum parentes. τοῖς κρίνουσι ἰατροὺς εἰσάγειν, dixit Xenoph. pro ægrotantibus adhibere medicos.

εἰσάγειν, apud Home. pro εἰς ἕνα γῆν in vnum adducere vt exponit Eustath. in hoc loco. Hom. Iliad. μ, ποτὲ μὲν μήν Θ' εἰσαγάγοντες. Idem εἰσάγειν (positum pro εἰσαγειν) accipi ait pro θεῖναι vel ἐκβάλειν in hoc versu. Iliad. σ. λαοῖσιν ἐκείνοισι ξυναγειν ἐδὲ ἐθέλειν, pro ἀγορυσὰ ἐς λαοῖλιν proficiscens ad Laodicem, nam & brenium schol. author habet ἐσῆς λαοδίκιον πορευθῆν.

εἰσαγωγεύς, ὁ, qui actionem rei dare poteſt, & lege agere iubere, qui intrò admittit. Demosth. οἱ δ' ὑμεῖς ἢ τοῦτον δίδοσαν ἐξαγωγεῖς ἀπαγγελίαν πρὸς δ' ὧν ἐκ ἂν εἰσῆγον εἰσαγωγεῖς, Legib. autem exceptiones dātur, earum rerum, quarum actiones apud iudices proditæ non sunt. Idem alibi, Οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῇ δημοσιονόμῳ ὧν οὐ λεγ χέων, cum The ſmothetarum cognitio non ſit earum rerum, quarum nomine hic iudicium intendit. εἰσαγωγὰς τῇ κλωσὶν, ductus fontium.

Εἰσαγωγὴ, induco, viam doceo.

Εἰσαγωγὴ, εως, ἡ, introductio, Ciceroni. eſt & traditio, rudimentū, principium, vt quum res à primis initiis & rudimentis traditur. Latinielementa dicimus. εἰσαγωγὴ τῇ δικαίᾳ, vocationes in ius, Aristotel. 8. Politicor. εἰσαγωγὴ αἱ πίστεις, conſtitutiones.

Εἰσαγωγικὰ, τὰ, commentarium.

Εἰσαγωγικὸς, ὁ, ἡ, quaſi introductorius. τὸ εἰσαγωγικὸ, id quod datur pro importatione. εἰσαγωγικὸ, docendi ratio ſummaria, ſeu elementaria, cum res breuiter & ſummatim tantùm ſine per capita traſluntur.

Εἰσαγώγιμος, importatus, importandus. Aristot. 2. Oecon. τὰ εἰσαγώγιμα, res importandæ. εἰσαγώγιμος δίκη dicitur, contra cuius exordium præſcriptio iure obiici non poteſt. εἰσαγώγιμος ἢ δίκη, cauſæ quæ agitantur, & quas intendere licet per leges, ſeu lege agere, Lucian. Demoſt. ὑπὲρ φορμίων Θ, ὧδ' ἐν δ' ὀδ' ὁ πὶ τὰ τότε συκοφαντία φαίνεσ χθόνιος, ἢ ἀς' ἐκ εἰσαγώγιμος ἢ δίκη, γνώσεσθ' ἅμα παῦτ' ἀκούσαντες. Ifocr. in Paragraph. ἐφεσβαλεμένου δ' ἡμεῖ μάρτυρες ἀς' ἐκ εἰσαγώγιμος ἢ δίκη, διὰ τὰς γεγραμμένας, ἐκείνη ἐκ ἐπῆλθε. Dinarch. contra Demoſth. πολλοὶ, ὦ ἄνδρες, πολλοὶ τῇ συλλήβδην ὑμᾶς, φαίνεσθαι τοῦτον δικάζειν τὸν ἀγῶνα, ἢ πότερον εἰσαγώγιμος τὰς τῇ ὕβρεως δικαίας πράξεσι, ἢ κατὰ τὸν ὄρκον ἃ δίκας καμὲ ἀκεῖσθαι κεῖ' ὑμᾶς, ἢ. ſi per vos lege agere licebit aduerſus fordes magiſtratuum, ſi intendere crimina licebit aduerſus fordides magiſtratus. εἰσαγώγιμος πέφυκα, vi & actio natiua. externa, Plato in Legib. εἰσαγώγιμος πεφυκὼς, vi & actus quo aliūde importatur, Ariſtot. in Rhet.

Εἰσαεί, ſemper. Futuro tantùm iungitur, vt notat Gaza lib. 4. Æſchines tamen cum participio præſenti iunxit. Vnde ὁ εἰσαεί, ſempiternus, Sophocl. ἢ τὸν εἰσαεὶ λαλαπτισεῖ χρόνον; an ſemper præ dabitur?

Εἰσαίρω, ἐξαίρω. Hom. Iliad. β, ὧδ' ὅπ οἱ εἴ' σατο, &c. quod ei viſum eſſet & placuiſſet.

Εἰσαμόω, μ. ἐσάω, irruo. Ariſtoph. πεῖ. νεφ. ἐ σᾶξε δ' ἅδης ἔχουσα, neque inſilit, impetum fecit. vide Αἴσσω.

Εἰσάω, audio, lib. 1. Arg. Apol. κἀσαεῖσ' ὅπος χθονὸς εἰσαΐων. cum Accuſat. lib. 4. Epigramm. πτίγων εἰσαΐων τε μὲν Θ, cum Genitiuo, libro 1. Argon. Apollon. εἰσαΐων κλυοῦ, &c. Nonnus, φθογγὴν εἰσαΐοντα.

Εἰσακοντίζω, iaculis inceſſo, miſſilia ingero.

Εἰσακούω, μ. ἀκοῦσ. π. κουσα, inaudio, Cicer. exaudio, Genit. Sophocl. τῶν ἐσσένων τὰν ὀρθὰν εἰ. ἄκουε, & c. εἰσπεκούσθη ἐς exauditus. εἰσπεκούσεν κυρίου, qui Domino obedit, cap. 3. Eccleſiaſtici, dicto audiens, qui imperata facit.

Εἰσάλλομαι, μ. ᾶμαι, inſilio, Depon.

Εἰς ἄλμενος πατρὸς, luſus de quo ita Iulius Pollux libro nono. Οἱ ὑῶ ὧν κύκλου ἀφεστηκότες, ἀφίενται ἀρχάλεν ἐς ὁ χάζοντα τῶ μίαν τοι ἑλκθέντα ἐκ τῇ κύκλῳ. ταύτην ἐς ἄλμενα τῶν παιδιᾶ ὀνομάζου.

Εἰσάω, ἀ themare inuſitato ἔω, ſedeo, ſedere facio, καθίζομαι, καθίζω, ἕδω ἕδῃ ἕδρῃσ, apud Hom. Et Iliad. σ. Λ' αἰνηχωλίᾳ συκεῖον λόχον εἰσαΐσσοντες, ὁ δ' ἔβραν ἐπὶ δ' ἔπεσεν, inſidiati ſunt. Et lib. 5. εἰσὶ λόχοις, appoſuit inſidias.

Εἰσαναβαίνω, inſcendo, aſcendo, Acculſ. Homer. ἐμὲ νὺ χθ' εἰσαπεβαίνες.

Εἰσαναγκάζω, pro αἰναγκάζω, ſiue φοσταγκάζω.

Εἰσανίσχω, inſurgo, exurgo. Dionyſius Pocta, ὅπ ἐπῶ ζεφύρου εἰσανίσχε.

Εἰσανιὼν, όντος, ὁ, aſcendens. Heſiod. ἐσχάρεν εἰσανιόν.

Εἰσάπαξ, proſus, Plinio de mundo, εἰσάπαξ ἢ κατέστη.

Εἰσάπασι, ſimpliciter, omnino, ſemel, ſimul & ſemel. εἰσάπασι ἐκ νοῦ, Galen. τ. ἀφρόνες, ἢ εἰσάπασι ἀφρόνες, tam eadem emiſſio, tum diuerſa, Gaza.

Εἰσαπάω, aſſimulatus eſt. ἀμοιβὰν, viſus eſt, apparuit, innotuit. Odyſ. εἰσάπατο δ' χθὲν. Iungitur & cum Infinit. Heſiod. in Theog. εἰσάπατο δ' αὖτα ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, i. conſtrinxit oculis videre, i. quaſque ſibi videre viſus eſt.

Εἰσαπίνω, εἰσαπιὼν, ingredi, inſilire.

Εἰσαπίσω, & εἰσαπίσσω, iterum, aliàs, amplius, poſthac. Plat. lib. 1. de Repub. ὑμᾶ πάντο ἢ δ' ἡμῖν εἰσαπίσω σκιᾷ ἐβίβα, poſtea id videbimus. Plutarch. in Romulo Θ εἰ πολέμου ἀποίας πνεῦ, futuræ benemulentiæ fons. πάνω τῇ ἐχωρίων ἢ τῇ εἰσπίσω, laborum præteritorum & futurorum. Bud. in Epiſt. ὁ εἰσαπίσω, qui cuenierit in poſterum, deinceps.

Εἰσαπατάω, laccratio, εἰσαπήκασ, ὥπ τὸ εἰσαφίνωμ vel εἰσάφεγμα, apud Æſchyl in Prom.

Εἰσαπφίνω, introduco, Xenoph.

Εἰσαφικνέω, adeo, accedo, redeo. Heſiod. εἰὸν ἥβωμ εἰσαφίκω, do-

mum se recepit. εἰσεφοίτων, πόλιν, in vrbem appulsus est.
Εἰσεφοιτῶ, ῶμαι, ῶσομαι, ῶμην, accedo, aduenio: de peregrinis dicitur. Odyss. ὃς κεν τῶν εἰσεφοιτᾷσθαι, bubulcum adire.
Εἰσεφυλάσσω, accusari, sciari.
Εἰσφέρω, ingredior.
Εἰσφέρω, μ, μαλῶ, π, ηκα, inuado, ingredior, aggredior, adorior, irruo, prodeo in expeditionem, incurro, arma suno aduersus, pro inuadere & aggredi. τὰ παρεσκευάσθαι, Galen. 10. Therap. εἰ ὡς ἐυῶ ἔχ τοιαυτας στρατιώτας οἱ ἐφίεμενοι εἰσφέρειν, ἀτυχήσαντες μὴν ἀπῆσαν, ὅθεν πόνους τινὰς τῇ πόλει παρέσχον, διὰ ῥᾳστου. Et ad Glaucon. Καὶ εἰ κελεύοι ἢ πόλις ἐμὲ μέρος ἄλγους συμφορᾶς ἐλθεῖν, &c. pro ἐμβαλεῖν, introire, ingredi. Theophr. 9. εἰσβάλουσι ἢ ἐς τὸν βλίτα ἢ ὁμοῖα σφοδρὰ λύει. εἰσβάλλειν etiam dicuntur fluuij influentes, vt ἐκβάλλειν. Polybius in 4. τῷ δ ἴσῳ πλείοσι σταδίοις ὕδα τῆς θυμάτας εἰς τ τὸν τοῦ εἰσβάλλοντος, &c. εἰσβάλλειν ες. ὑδάτων, τ, καβάλλειν τὸ βέεθρον, emittere flumen, Herodot. de confluente. εἰσβάλλων ες τὸν ἀπικόμενος, Thucyd. βοεὶς τὸν τὸν εἰσβαλόμενον, in mare boues mittebamus, ducebamus, Euripid.
Εἴσβασις, ιος, ἡ, ascensus, ingressus.
Εἴσβατος, ος, quod adiri potest.
Εἰσβιάζομαι, ασάμην, auxilior.
Εἰσβολή, ἡ, expeditio. ἐκστρατία, militaris peregrinatio, impetus, concursus, insultus, incursio, & incursus. Plin. aggressio. Cic. locus ad inuadendum opportunus, Herodot. Item apotheca, commeatus. ἡ εἰσβολὴ τῷ πυρετῷ, accessiones febrium, Galen. pro ingressu & ostio, Polybius. τῷ δ ἐναντίων ἡ φοβερὰ ῥητὸν, παρ ὡντὰς τὰς εἰσβολὰς οἱ ἔπηε σωμῖς ἀεὶ. Idem, ἡ γὰ τε τυχόντα τόπε πρὸ εἰσβολὴ ἔποιοῦν ὀλιγοστάσιον τὰ κύματος ἐξ πὸν εἰσβολῶν, φερομένων τῶν χοῶν ἐς ὀλίγα πάντων. pro hostili ingressu, ἡ ἀπὸ τὰς ἐμβολὰς etiam sumitur. Dicitúrque εἰσβολὴ τῦ πυρετῦ, ἡ σφύζομένε, pro transitu ἡ ἀπὸ τὰς σῶν ἀλῆς. Polyb. ὡς δ τὸν εἰσβολῶν κατεπαυόμενον ὑπὸ αὐτῶν τῶν παρόντων πρὸ ἀλπέων. post transitum siue descensum, subsidit in radicib. Alpium λόγων εἰσβολὰ, procœmia. Dionys. Halicarnas. in Lysia, φωνὴ δὲ πάντων διζήσεται ἐν τῷ ἐντοσῷ ἐξ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων, ἡ χαρακτῆρα, &c. Sic Quintil. dixit ingressum operis. Suid. εἰσβολὰς, exponit εἰς τόπους ἐν ὧν εἰσβάλλουσι εἰς τὴν πολεμίαν, καὶ τὰς ὁπὰ τῆς πολεμίας χώρας ὑφόδους: καὶ εἰσβολὰς ἀλφίτων, τὰ σπορφλάκια, &c. ὅ ἐστι.
Εἰσβρέκω, intueor, inspicio.
Εἰσβρύχομαι, μ. ἐξομαι, π. ξημαι, admitto. Accusat. σφοσύγας, παρέσεως.
Εἰσδοχή, ἡ, susceptio, admissio, Alexand. Aphrod.
Εἰσδρομὴ, incursus, impressio.
Εἰσδύω, subeo, ingredior, penetro. Alex. Aphrod. εἰσδύοντα ἐξ πόρες, &c. εἰσδύσαι ὡς σφισι δοκοῦντα, considerarunt rem esse indignam, Herodot.
Εἴσδυσις, introitus, ingressus, os speluncæ, Aristotel. de Achantill. ἡ ἡ γνοῖα σπήλαιος σφάγκ κλῆ, ὄχρυσα εἴσδυσιν ὠκεῖαν.
Εἰσδύομαι, & Εἰσδύνομαι, σ. ὑσομαι, ingredior, subeo. εἰσδυόμενος ὑπὸ ὑμῶν, nos subiens, τοὺς εἰσδύομαι.
Εἰσεγείρω, incito, seu incitando compello intro.
Εἴσει, vide εἶσαι.
Εἴσειμι, intro, adsum. capitur etiam pro futuro. Aristoph. ἰὼ ἰὼ σεσιμ, σοῦ δ ἡ φορτὸ, adibo. εἴσειμι, ingreditur, subit. εἰσιένες τῷ χεφάλῳ, causam dicere, κρίνεσθαι, in ius vocari, Æschin. vide Εἰσπίνω. εἰσιὼν, ingressus. ὡς ἐσιὼν ἐς αὐτὸν, &c. τοῦ ἐσιένες ἐς τὸν ἀγῶνα, ingressus ad aues, ad auium pugnas. Demosthen. ἐσιόντι μοι ἄλγος, dolor me incessit, Eurip. ἐσιόντα τὰ πρᾶγματα, res adij, ad res agendas me applicaui, Demost.
Εἰσιτητικὸν, apud Plin. ad Traian. & ἀγὼν εἰσιτητικὸς, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. vbi Plinius, Nomine itaque eorum vehementer addubitem, an sit potius id tempus quo εἰσιτήριον, intuendum. Idem, Iselasticum tunc primum mihi videtur incipere deberi, cum quis in ciuitatem suã ipse εἰσπλεύσει. Vide Vitr. in præfat. libri 9. vbi confirmat, eorum ludorũ & certaminum victores triumphali pompa inuchi in patriam, ἐ réque publica perpetua vita constituris vectigalib. frui consueuisse. Sibilla, μέχρις ὃ ἀγὼν εἰσιτητικὸς ἔσται. Et quadrigis inuchi, εἰσελαύνειν. ad quem morem sic alludit Iustinus Martyr, Καὶ οἱ μὲν εἰσελαύνοντες, εἰς τὸν ἀγαπηθέντα πόλιν τῶ πατρὸς, γάμες ἀέιδοι μεταλήψονται.
Εἰσεπαίνω, & Εἰσεπάω, duco, insequor, inequito. Item ingredior & subeo. Apoll. 2. Argon. λιμῆν εἰσεπάσαντες, & lib. 6. Epigramm. εἰσεπάσαν σὲ Ἴδην, subire inferos. pro ingredior equo vel curru inuehor. Plutarch. Ὁ δ τοιαυτὸς ἅπαν πάνυ γθονίως εἰσέλασιν τ πόλιν ἐφιμαιδίου. Herodi. Ὁ δ αὐτανὸς ἀκωλύτως εἰσελάσας εἰς τὴν πατρίδα γῆν, cum exercitu & equitatu ingressus. ἐλάσας τὸ ἅρμα, inuectus curru quadriuugo, Plutarch. in Pub. & in Romul. εἰσελάσαντα τὸ ἅρμα τετρώρυγα, quadriuugo curru inuectum. εἰσελάσαι διὰ σαρδέων, incedit per Sardes, Plutar. in Themist. εἰσελάσας διὰ τῆς κοιλίης συκῆς, ingressus per portã Collinam. εἰσελάσαντα μέσον τὸν πολεμίων, insilut in medios hostes. ἐλαύνειν, etiam est irrumpere, irruere, quo cunque modo quis intuehatur. Plutarc. in Phocione, ὡσῶπες εἰσελάσας τῇ τριήρει, βιαζόμενος τὰς τῶν Λακεδαιμονίων.
Εἰσελαύνω εἰκλια, retum agi, vel litem incipere. Et εἰσελαύνω τὸν χῶν, ad iudicium venire. Demost. τὸν ἀγῶνα τῶνον ἀξιοῦμεν, σὺ δὲ τὸν ἀγῶνα, ingressi sunt certamen violatarum legum. causam dixerunt. vide Εἰσέρχομαι.
Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causa se conferre aliquo. Hesych. exponit ὡς ἐς πολέμιους ἐμπορίας χάριν ἀπέναι.
Εἰσεπείθω, intro ferat, Aristoph. in Pluto. ab ἐσώμηχος, intuli. Vide Εἰσφέρω.
Εἰσεπιγείρω, inducere.
Εἰσεπιδημέω, aduenio, aduena sum in aliena vrbe, Plato libro 1 de Leg.
Εἰσερχομαι, μ. ἐλεύσομαι, ἀόρ. β, εἰσῆλθον, ingredior, subeo. Plaut. lib. de Rep. εἰσέρχεται κατὰ ῥόος, incessit eum timor. Idẽ lib. 8. de Leg. εἰσῆλθε δέ μοι ἔθος, φοβοῦμαι, ξυμπάσχοντα τὰ τῆς χώρας τῷ τοιαύτῃ πάθει, incessit animum meum timor, reputans quid fiet eiusmodi ciuitate. Demosth. datiue, ὧν τῷ σῶν ἀξιόλογοι ὅλοι τῷ ὧν τοῦ μὴ δόλωκάλυπτα, σαγῆν ὑξέρκες, τῷ ᾧ μηδὲν σῶμ σῶμα δόντ ἐνοῦν ἐστιγεῖ, τὰ πονηρὰ ἢ χρηστὰ ἔργ ἀν δύξει κατεῖσιν τῷ σώμασιν, vehemens & acer metus incessit, ne silent. o indicare sententiam. Et facile est cernere videntibus. Sic Latini dicunt incessit mihi. εἰσέρχεται βουλόμενός εἰς το βουλεύσεσθαι, adoptatur in ordinem. senator eligitur, Æschin. εἰσῆλθε δ ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἡμᾶς. incessit, perpetuam vitæ consuetudinem egit nobiscum: Prouisionem. ἡ εἰσῆλθε δ ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἡμᾶς. incessit, intrauit & exiuit ad nos. Plutarch. in Galba, σπουδῆς ὄντος, ἐ εἰσιόντος ἐξ ἀγορὰν ἀφ' αὐτοῦ, vbi hæc illi audisset, grauitate & odio immanisque sunt accensi. εἰσέρχομαι εἰς σπουδὰς, fœdera habeo, admitto fœdera. εἰσῆλθέ μοι ἔρως, incessit mihi. Plutarchus, Chrysippi ἐρωτικὰς γραφὰς, accusari coram iudice, Ἰσοκράτης εἰς ὄψιν ἐρχόμενος, apud vos causam dixit, Demost. εἰσέρχομαι γέροντας, ἐ εἰσὶν ἀμφὶ ἐμὲ, postulo, persequor iudicio. Idem, ὁ μὲ εἰσέρχεται, quod mihi in mentem venit, Eurip. εἰσῆλθεν αὐτὸς νόος, libidinem inuasisse, Herodot. τὰ εἰσόντα. Aristotel. cibum & potum vocat in 4. de gener. anim. πεσσὰ δ ἡ πρώτη χώρα ἐν ᾗ τὸ σώματος διαίτησις, διὰ τὰ τῶν κράσιν τὸ ἐδεσμάτων ἐν ᾗ ἀφ' εἰσιόντων. Εἰσιέναι τὸν Δία, significat ὑσκυκλεῖσθαι, subire personam Iouis, & Iouem agere. Demosth. σὺ δ ἐσῆλθες τοῦτον τὸν τρόπον, ὅτι οὐ πάντ τοῖς ἀρκοῦσι τὰς πραγμάτας ὑξιῶτον ὄντων ἐν χρόνῳ τὸ τοῖς ἀγῶσι αἰρεῖς ἡ τοῦ τυχόντος ἡ τοῦ τὰ σκιαπτρα ἔχοντος εἰσιέναι. Vide εἰσιένες.
Εἰσενεκτέον, inferendum. Nazar. εἰσενεκτέον ὑμῖν τοῦτο πᾶσιν σαφῶς, in hoc omnis diligentia adhibenda est.
Εἰσέοδμαι, ingrediamur, Doricè, pro εἰσέλθωμεν.
Εἰσέτασις, in posterum: vnde τὸ εἰσέτασιτα, i. sequentia & futura. Sophocl. in Aiacem τὰ πάροντα, i. præterita.
Εἰσεύδω, influx. τὸ εἰσεύδειν ὑπνώσας ἐς τὰ ὦτα πάρ ἄλλου, influxit mihi somnus in Spartam, Plutar. in Lycurg. Idem in Numa, ἐ εἰσεύδει πάσης τὰς ὄψεις ἡμέρας, in omnes desyderium paceis influxit.
Εἰσέτι, adhuc, ἀγνῶ, nunc, interdum dicitur pro adhuc in posterum. Plut. in Apophth. τὸ δὲ πλεῖον ὄχρι τὸ νῦν ἐστιν ἀγνοεῖται, ἐ ἐς τὸ ἔπειτα.
Εἰσεφίημι, intromitto: vnde ἐσεφέθη, admisit.
Εἰσεχθῆ, pro ἐσεσχέθη, ingredi, Herodot. εἰσέχθη εἰς τὸν οἶκον ἢ ἡ ἡλίου ἢ ἐ ἐμμίνει. ἐσεσχόντων κάλπων ὑπὸ τὸν ὄλεθρον θανάτου, Aristid. sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum tumpentium.
Εἰσήγειρεν, ab ἐσαγείρω, detulit, calumniatus est.
Εἰσηγέομαι, ῆμαι, hortor, moneo, doceo, auctor sum & suasor. cuius rei noue, eamque introduco, συμβουλεύω, παραινῶ, διδάσκω τὰ δέον. Xenoph. ὡς δὲ καὶ ταῦτα εἰσηγεῖται αὐτοῖς, hæc ipsis suadere & consulere ne dubites. Isocr. πρὸς δ πολλοὺς, τοὺς τοιαῦτα συμβουλεύοντας καὶ μὴ δ' ὧν τῶν δ ἐνόντα τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκοῦντας, qui adolescentibus præmonstrant, non quibus vehementia in dicendo assequantur. εἰσηγήσατο τὸν ῥωμαίοις δοῦλοι, Romanis persuasit vt darent, Plutarch. in Public. Idem in Themist. ἐν τῇ ἀμφιπτυοῦσι συνέβησις τῷ καλῶ ἀμείνων εἰσηγεμόνησεν, ἐ ἀπίστρεται τὴς ἀμφικτυονίας, ἀφ' ἡ συμμαχήσασα τῷ καλῶ μάλιστα, &c. in Amphictyonicis consiliis fuadentibus Lacedæmonios, vt ciuitates, quæ sociectatem aduersus Medum reliquissent, eo honore priuarentur, &c. id est, de ea re referentibus, & ita dicam, in medium poncentibus. εἰσηγεμόνευον γνώμην, quam sent-

sententiam diceret, Plutarc. in Pericle. Ibidem, εἰσηγήσατο νυμφίῳ τὸν υἱὸν ἡβῶντα νόμον, author fuit legis de nothis abrogandæ. εἰσηγεῖσθαι πόλεμον, sum belli author, suadeo, Demosth. ὁ εἰσηγούμενος ὁ ῥήτωρ, suasor legis & lator rogationis. Luci. in Timone, εἰσηγήσατο τὸν νόμον.

εἰσηγησις, εως, ἡ, doctrina, adhortatio, suasio, διδασκαλία, παράνεσις.

εἰσηγητέον, commemorandum, suadendum.

εἰσηγητὴς, magistratus, vel facerdotij exordium.

εἰσηγητὴς, διδάσκαλος, suasor & author, qui aliquid nouii introducit, designator. παρὰ τῆς, ἐξ ὅτου πόλις, ὁ μὲν δημιουργὸς, εἰσηγητὴς ἐδικαίωσε τῶν ἀρετῶν, institutor vtilium studiorum, Lucianus in Anachar. εἰσηγητὴς νόμου, suasor legis, Gaza de Senect.

εἰσήγησις, ἡ, accusatio, κατηγορία, εἰ πηγορία, μέμψις, λοιδορία.

εἰσήθη, in memoriam veniebat, subibat, incessebat, Dat.

εἰσῆκα, vel εἰσῆκω, per colum instillo, vel colando infundo.

εἰσήκω, ingredior: vnde εἰσῆκα, apud Aristop. in Ecclesiaz.

εἰσῆλθον παρ' αὐτὸν, Plato in Epist. i. adij ad eum.

εἰσήλυσιον, τὸ, vectigal pro introitu, τίμημα εἰσόδου, ἢ τέλος. Hesychius.

εἰσήνεγκα, intuli, intro tuli. Aristoph. in Pluto, τοῦτο τὸ κριθάριον εἰσενεγκάτω λαβών, intro auferat.

εἰσῆξε, ἐπὶ τὸν, intrauit. vide Εἰσάγω.

εἰσήπτε, pro εἰσήγετο, Aristophan. in Ranis, χ' ἡ πράπις ἐισήπτετο.

εἰσήρπασε, pro εἰσήρπαζεν. Aristoph. ἐφ' ὃ γὰρ εἰσήρπασεν εἰς τὴν εἰρήνην, irrepsit, εἰσῆλθεν, εἰσυπήδησεν.

εἶσι, is, vel ibis, pro εἶ, Atticè. Iliad. 10. ἕνθα δὲ καὶ εἶσι πάσας ἐχαίρω.

εἶσις, vt εἴδεσις τῶν σχημάτων & εἴδεσις χορῶν principium chori prima constitutio, ingressus interp. Aristoph.

εἰσῆσι, insilio.

εἶσιν, venit, περὶ ἧς ἔτος, ἡ, ἐνιαυτὸς ἔρχεται, ibit, vel veniet Apol. 2. Argo. ὃ ἔτος ἐνιαυτὸς· ὃς ἀεὶ ἐστι.

εἶσί δ' οἱ, sunt qui, i. sunt aliqui. Xenoph. εἰσὶν ὑβριζεῖν οἱ πάνυ ἀφιλαμπεῖν φίλον σοι χρῆσθαι.

εἴσιτον, ingrediuntur.

εἰσῆλθε Ianus Lascaris, εἰσῆσαν πρὸς ἐμέ.

εἴσιμι, inire: vt εἰσίτω εἰς τὰς ἀρχὰς, inire magistratus. Isocrates. Et etiam subire. hoc est, εἰς νοῦν ἐρχέσθαι. Thucyd. εἰσίασι τὰ θεῖα· ἐπὶ αὐτὸν. Quintil. obuenire, Cicero occurrere id vocat, incesserе. Liu. Plutarch. ἐλογισμὸς αὐτὸν εἰσῆλθε τῆς δόξης, subit reputatio: quod etiam ὑπεισέρχεσθαι dicitur. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν λόγον, conuenire eum de rebus. Lys. Item in iudicium venire & experiri aliquo. Demosth. pro coron. ὧν γὰρ ἂν ἀγῶνα, ὧν τε ἂν ἀγῶνα ἀγωνίσηται, ἢ ἐν ἄλλοις ἐν ἐκείνοις ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐπὶ τούτοις εἰσιόντας ἀξιοῦσθαι ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, κἀ· ὑπὲρ τούτων εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, εἰσίτω δὲ χαλεπὸς, εἰ ποιητὴς τοιούτων ἐστὶν

Εἰσειμι, donec, vſque adeò, dum, & εἰσόκα, ὅφρα, ἕως κέ. Cum Subiunct. Odyſſ. ἐμείνατε φίλοι ἕως ἂν ἔλθω. &c. cum Indicat. lib. 1. Argon. Apoll. Εἰσεῖδε τὸ θεὸς ἀλλοῖος ἐν ἀνδράσι θάρσος.

Εἴσημι, ἠπίστημαι, καὶ ἔπιστημαι, intelligam, ſciam, cognoſcam, certior fiam: ab εἶδον. Sophocl. εἰσήμασα μὴ θεὸς σ' ἔκανε. Plato Epiſt. 6. ὃν αὐτὸς τοῦτο φιλοσοφῶν, ἐγὼ μάλα πάντες σοφὸς, &c. Plut. in Apoph. εἴσῃ τι οὐ γὰρ εἰδέναι, diſces, quid emeris. Xenophon. εἰσημασμένου χάριν. ὃν οὐκ ἐστιν τῷ ἀγγέλῳ, effugiet iram, Plato de Leg.

Εἰσημι, pro περεῖσημι. Odyſſ. ἐμοὶ τὸς καλέων ἀνδρ' ἔφατο, huc aderit vocans, id eſt, huc veniet vt vocet, ſeu ad vocandum: à verbo εἶμι, παρεῖμαι, εἴσιμαι, ibo, Iliad. vlt. ἀνὴρ ὅτοι ὧδε ἐπὶμοι εἴσιμεν.

Εἰσημι, pro condam, ſtatuam: Datiuo & Accuſat. Apollon. εἰσάμει ἐσχυτῷ, pro ἰσάζω, κάτοπτρον. vnde in Aoriſt. εἰσάμενος. Plut. in Themiſtocle, εἰσάμενος ἐσχύν τ' ἀετώνιον, qui Dianæ templum dedicauit, qui collocauit, qui fanum poſuit.

Εἰσόπιημι ſeu ἐσόπιομαι inſpicio. Eurip.

Εἴσοπτ-ος, qui inſpectus eſt, vel inſpici poteſt. Pol.

Εἰσοπτρ-ον, τὸ ſpeculum.

Εἰσορόω, inſpicio, aſpicio. Odyſſ. ὁ, ἴσα θεῷ ἐπικάτοτε εἰσορόωσι, pro ſuſpiciunt & admirantur.

Εἰσπερόω, μ. ὤσω, adeo, incurro, impetum facio.

Εἴσος, & dialyſi. εἴσσος, ὁ, congruus, æqualis, οὐ ἴσου πᾶσι μερίζόμενον. Odyſſ. ὃ, κἀπόρσω νιὸς ἐ ἴσος, id eſt, ἰσοτιμχου, & Iliad. α. ἀνδυὸτο δ' αὖτε ἐ ἴσος, id eſt, ἐσωμένου, ἴσος, πᾶσιν ὁμόλως μερεῖτε. Vnde & ἴσαι φρένες, ὅμοιαι τε, ἀρᾳδαὶ, animus moderatus, conſtans, neque ſtupidè abiectus, neque effœtus. Odyſſ. ξ, Τοῦδέ τις ἀδυνάτων βιᾷ μὴ φρένας οὐδὲν ἐ ἴσας, i. ἴπας, æquabiles, vel πεχείας: οὗτ' ἐν τοῖναι, & Iliad. β. ἀν' ὑμῖν τρεῖς ἐ νῆας ἴσας, ἰσοπλύκους, habentes pares inter ſe parietes.

Εἰσότη, vſquequo, donec.

Εἰσοχ, opponitur τῷ ὄξυχ. Nazan. ἄσπερ ἐν σώμασι τὰς ὀξυχεῖς τὰ μὲν εἰσοχὰς, μειζόνων τὰ δ' σμικροτέρας, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ὄφεως τὸ μὲν ὀξὺ τὸ κεῖλος.

Εἰσπαίω, ingredior, inſilio, εἰσέρχομαι.

Εἰσπέμπω, accerſo, ſuppono, immitto, induco, inporto.

Εἰσπερόω, adeo. Heſiod. χρυσείδα τ' εἰσπερόασα, &c.

Εἰσπερτάω, reuoloo, redeo, Ariſtot. lib. 5. Anim. εἰσπερπαῖσι εἰς σμῖν, in aluetum redierat, de ape.

Εἰσπερτάω, inuolo, volo.

Εἰσπεσάω, inſilio, introſilio, irruo, irrumpo. εἰσπεσόντας ἀφεῖες μι, Demoſt. irrumpens, inſiliens, impetum faciens.

Εἰσπίπτω, irruo, irrumpo, inſeror, cũ feſtinatione ingredior, cado, fluo, ſubeo. εἰσπίπτω εἰς τὴν οἰκητῆν. in carcerem conijcior, Thucyd. εἰσπίπτω εἰς τὴν πόλιν, irrumpo, irruo, impetum do, Herodot.

Εἰσπλέω, μ. πλεύσομαι, ὁ, ἀνάκτ. ἐκ τῆς πλέω, adnauigo, mare intro, à littore ſoluo: Accuſ. Ariſtot. de mundo, λέγεται ἐ κλειστὸν εἶναι τὸν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους στήλας, dicitur infinuari dextrorſus ab Herculis columnis intrò nauiganti. εἰσπλεῖν εἰς τὸν λιμένα, in portum inuchebatur, Plutarch. in Lycurgo.

Εἴσπλοος, ὁ, ἀνάκτ. nauigatio, nauium acceſſus, aditus, locus per quẽ intrent naues in portum, Thucyd.

Εἰσπνέω, inſpiro, ſpiritum dueo, attraho ſpiritum. ὃ εἰσπνεύσας ἀὴρ, aer qui attrahitur, apud Alexand. Aphrod. Pro affio cum Accuſ. Ariſtop. in Ranis, ἡδὺ δ' ἀν γὰ μ' αὖ ἐπὶ τοῦτο εἰσπνεύσαντα, mihi affluit. vnde εἰσπνεῖν, amare. apud Laconcs, quòd inſpiretur amor. Etym.

Εἰσπνήλης, ὁ, apud Callimach. Κύπρ τῷ εἰσπνήλῃ. ἐ ἐρᾷ, ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, amator apud Lacedæmonios: ſicut apud Theſſalos αἴτης, amaſius, Thœocrit. Edyl. 12. dicitur & εἰσπνήλης, & εἰσπνεῖν.

Εἰσπνοή, inſpiratio.

Εἰσποιέω, με, ήσω, σ. πεφ, ἀλείſco, accerſo, acquiro, & pro κληρονομέω, Suid. adopto, accipio in adoptionem, coarcto, Accuſ. Plutarc. in Numa, τοῦ δ' ἑφεξῆς μέλλως Δομιτιανὸς εἰσποίησε τοῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίοις, reliquos autem deinceps menſes Domitianus ſuis ſibi cognomentis aſciuitic: adoptare herbam dixit. Plin. pro de ſuo nomine nuncupare. Lib. 35. cap. 7. Inuenit & Lyſimachus herbam Lyſimachiam, quæ ab eo nomen retinet. Mulieres quoque hanc gloriam affectauere: in quib. Artemiſia vxor Mauſoli, adoptata hero à, quæ antea parthenis vocabatur. pro adoptare εἰσποιεῖν dicitur & εἰσποιεῖσθαι πάϊδα, apud Iſocr. quod πάϊδα ποιεῖσθαι, Demoſt. & πάϊδα θέσθαι, Plutarc. εἰσποιεῖν, etiam eſt εἰκειοῦν, & aſciſcere. Plutarc. δεῖ τοὺς ὦν τυράννους, Ἀττικὸς εἰσποιεῖ ἑαυτὸν εἰς τοὺς ἀνίκιστα ἀπὸ, ſemetipſum aſciuit & adoptauit in eius locum & potentiam. Dinarchus contra Demoſt. οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσποιεῖ καινὸν αὐτόν. Sic Plin. lib. 12. Sed qui ſe potentiæ Cæſaris libertis adoptaſſet, ſpado Theſſalicus, prædixit. Pauſan. in Meſſen. Μεσσήνιοι γὰρ ὡς ἐκακοῦτο ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἐπεμψαν ἐς Ἀθήνας ἀνδρας ἱκέτας, ἐ ἅμα μὲν ἱκετηρίαν ἀπάγοντες, εἰσποιούμενοι ἑαυτὸν τῇ πόλει. Ariſtid. εἰσποιεῖ τοίνυν ἐς ὁμοίαν τάξιν, mea comparanda duco, mea in comparationem accerſo. Lucian. ὁ τῆς τύχης ὑμᾶς υἱὸν εἰσποίησε, meipſum artis auxilio in nuam. Vide εἰκειοῦν.

Εἰσποίησις, εως, ἡ, adoptio & adoptatio. Gel. εἰσποίησις ὑπὸ τοῦ ἀλεξάνδρου, Alexander accerſebatur. Ὕστερ. Appian.

Εἰσποίητ-ος, ὁ, aſciſitius, adoptitius, Plaut. adoptiuus Gell. ad prattis, ὑὸς ὕστερος, ὅτ' ἐσ.

Εἰσπομπή, ἡ, intromiſſio.

Εἰσπορεύομαι, ingredior, ineędo. Cebes Thebanus.

Εἰσπορεύω, ſuppedito.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, ὁ πράτης.

Εἴσπραξις, εως, ἡ, exactio, vltio, ἀπαίτησις.

Εἰσπρεσβεύω, & εἰσπρεσβεύομαι, ἀξία, π. σχ. cum duob. accuſat. exigo ad diſſolutionem cego, εἰσπρέσβευε τινὰ ὑφ' ἡμῶν, de eo dicit qui acerbè, hoc eſt, παρὼν εἰσπρεσβεύεται, εἰσπρεσβεύω & εἰσπρεσβεύομαι, apud Demoſt. pro exigo ſponſionem. εἰσπρεσβεύομαι τὰ χρήματα, exigo pecunjam à te: quod etiam Latini dicunt, ego te pecuniam. paſſiuè etiam ponitur Gregor. ὁ σωφρονιστὴς ἀνὴρ, ὁ τῆς βλασφεσίας φόβος, τοῦτο εἰσπρεσβεύεται τῷ δίκῃ, ὀρθαὶ τοῦ νόου ἔργα ἡμῶν ἐμβάλλει, hanc pœnam ipſe pendere cogitur. εἰσπρεσβεύεσθαι δίκην, exagitatur, Gaza εἰσπρεσβεύομαι τὸ φόρον, redimo à tributo. εἰσπρεσβεύομαι ἀργύριον, exigor argentum, à me exigitur: lege Gellium lib. 15. cap. 14.

Εἴσπτάμαι, volo in, Ariſtoph.

Εἰσπτύω, inſpuo.

Εἰσρέω, influere, interlabi.

Εἴσρυσ-ις & Εἰσρυσ-ις, influxus, Ariſtot. de mundo, ἡ θάλασσα πᾶσι τοῖς ἐκ τοῦ πελάγους εἰσρυσεῖ, influit in mediterraneum mare.

Εἰσρύω, influxiſſe: vnde εἰσρυεῖς, ingreſſus. ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες τῶν πολιτῶν, quicunque ingreſſi vrbes fuerant.

Εἴσρυσις, εως, ἡ, influxus.

Εἰστήκειν, ſteteram, ſeu ſtabam: ab ἔστηκα. Heſiod. ὄφρ' ἂ' οἱ εἰστήκειν. vnde κατεστήκειν eram conſtitutus: de quo vide loco.

Εἰσυδύω, intrò condo. Pauſan. in Acharn. Καὶ αὐτῶν ὁ ἀλιτήριος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς πομπῆς ἐς θάλασσαν, Appian. in quo bellorum ciuilium, ἐς φρέαρ ἐ ἐδύσας τὸν κεκρυμμένον, αὖθις ὁ θάλασσαν ἤγαγε, indentes in vehiculum.

Εἰσφέρομαι ὑπὸ, vertor in ſeu intra, verto me intra, recipio intra ſeu intus. Ariſtot. lib. 9. Anim.

Εἰστρυπάω, τρυπήσω, terebro intro, terebrando penetro. Item inſinuo, clam me ingero. Suid.

Εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco, intrò admitto, præmedium affero, introduco. Halicarnaſſ. de Lyſia, τὴν ἐ μὲν χαριστήριον λόγων τῶν πάνυ ἀρχαίων ἐσενήνοχεν, ἐ δὲ παρασκευὴν πρὸς ἐσφέρεσθαι ἐ intrò admitto, Ariſtotel. ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐ ἐχρῶ, ὁ ποιεῖ ἐ τῶν πεῖσμάτων κρατεῖς, τοῖς μὲν ἐ ἐσφερόμοις ὑφ' ὕδατος. Idem lib. 4. de gener. Anim. διὰ τὸ ὑγρὸν τροφῆς. πάντα γὰρ ἐ σα ἐσφέρονται, ὡς ἐ πᾶσῖ ἔξι πάντ' τροφὴ, haurunt, ὁ ἀναφέρεται. Idem 3. de partibus animal. pro ingerere. καθαπερ ἐ ἐν τοῖς θερμοῖς ὕδασι τὰ πλάσματα ὑφ' ὕδατος ὅλου τοῦ ἐσφερομένου πρὸς τὸ ἐσφέρεσθαι μόνα τροφὰς πλείονας, Herodian. largius cibum capientes.

Εἰσφέρω, tributum pendo, confero, quod Plin. in Panegyr. Caeſarem more inferre tributum dixit. Plutarch. ὅσοι μικρὰ δοῦναι εἰσενήκει, ita vt populus pendere tributum deſierit. εἰσφέρειν κατ' ἐνιαυτὸν τῷ δεῖ obſequium & cultum deo præſtare. Nazar. Dicitur & de priuata benignitate, & de annua mentruis priuatis hominibus collatis. πᾶ φορὲς πολλοὺς εἰσφέρωμεν, impenſæ belli, Plutarch. in Pericle. εἰσενήνοχέναι σωμάτων τοῖς ὠνίοις πάσαις, cunctas facultates ſoluendis tributis contuliſſe. Ariſtot. 5. Politicor. Plato pro ſpondere, lib. 4. de Rep. per futurum dixit, πάντες ἡμεῖς σκοπάτει εἰσοίσομεν, pro Socrate reſpondebimus. Eſt etiam cibum ſumo, ſicut ſuum paſſiuè. Ariſtot. lib. 4. de partib. Anim. καθαπερεῖ ὁ πίνων ἐ τὸν πλοῦτος ἐ ὑφ' ὕδατος τὸν ἐσφερομένης τροφῆς. hic enim ſigni cibum ſumptum. Item effero, induco, ad populum ferre in medium adduco, ingero, fero, introduco, intrò porto, copero. Plut. in Public. ὃ δὲ χρήσεται εἰς τὸν πόλεμον εἰσενηνεγκέναι ἐν ὅπλοις εἰς πολίτας. opus erat ad bellũ pecunias pro facultatibus conferre. εἰσενήνοχε τοὺς βαρβάρους ἀνυχίας, attulit barbaris infortunia, Idem in Camillo. εἰσφέρω τὸν νόμον εἰς ταύτας τὰς ἐκκλησίας, Chryſoſt. εἰσφέρειν τοὺς γράμμασι εἰς τὴν βουλὴν, eſt in medium afferre ſententiam, palàm cenſere aliquid faciendum, & ſi thorem eſſe alicuius ſententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι eſt ſententiam dicere quoquo modo. Thucyd. εἰσενηνεγκέναι τὸν ἐ ὁ δῆμον, rogationem ad populum ferre. εἰσφέρειν ἐς τὸν ἐκκλησίαν ferre decretum. Æſchi. εἰσφέρειν εἰς ἐσ τοὺς ἡμιθεάτορας, referre de legum cuſtodes, Plat. de Legib. εἰσοίσομεν σκοπάτει, ad Socratem referemus. εἰσενήνοχε τὸν λόγον εἰς τὸ πτωκεῖον αὐτὸ σφετέρων, Demoſth. εἰσφέρειν τὸν νόμον, eſt legem ferre & rogare ad populum ferre, cum populo agere, Bud. ibid. Demoſt. ἐ τοῦ μὲν ἐ ὑμᾶς ἀποπαίειν οἱ νόμοι διαχρῆσθαι, πότερον εἰσφέρουσι νόμους καινοὺς, ἢ δοκοῦσι κρεῖττ εἶναι μένειν, & primum quidem leges abrogi vestri esse voluerunt, vtrum lex nouas ferendas sua

quæ iam lacæ sunt sufficiant.

φ-πίεμμι, cum certa permicie irrepo, me insinuo & introduco pernicioſe. Greg. ad Athan. ἀφ' οὗ ὁ ἀὴρ ὅπου γλώσσα ἢ ἀπὸ τ πόσεως ὅπου ἢ κακοδοξ, τὰς ἀκοὰς πᾶσι ἢ ἐπὶ ἐστεφάνωται, καὶ ἡ ὁμολία πάθους ἔδυζε, εἰς εὐσέβειαν ἀνω δικαιοῦσθαι ἢ λέγειν τ ἢ ἀκούειν ἀσέπτως, i. cum certa pernicie irrepſit & introducta eſt: vt ὀλίγα ἔφθαρται τὸ ἀπὸ κακοῦ ζύμη. vide παρεισφέρομαι.

τφατος, ὁ, ἡτο, ας, ſæpe adeo, Euripid.

φορά, ας, ἡ, tributum, ſtipendium, penſio, vectigal, penſitatio, collatio. Plutar. in Publ. αἱ δὲ ὅσαι τὰς εἰσφορὰς ὀφειλοὺς παῦσι, remiſſo tributo orphanis pueris, i. facta vacatione à ſoluendo. ἐπὶ τοῖς ἴδιοις εἰσφορὰ κατεβολὴ εἰς ἢν pendendis tributis, Chryſoſtom. ἐπὶ τοῖς ἴδιοις πολῶν, tributorum penſio, Ariſtot. ſ. Politic. βουλὴν ἐπὶ εἰσφορὰς ἵστασθαι, inter ſe quantum quiſque poſſit conferre perpendunt, Thucyd. Idem, ἐπινενοήκατε εἰσφορὰς διαιτᾶσθαι πάντα, penſitantes. Demoſth. ἀφεὶ εἰσφαίνω, χορηγεῖν, παρασκεύ, ἀναβιώσας φιλοτιμίας μᾶλλ ἰδίας ἢ μὴ ὀνομάσας ἀναλεῖσθαι, in publicum pro modo cenſus conferre. apud ipſum dicitur & de priuata benignitate. & de annuis aut menſtruis. priuatis honoribus collatis, vt ipſum verbum vſurpat. ἀφεὶ σιφαίνω, τὸ πόπτ ἀφ' ἁθλιῶν εἰσπίνησας; ἐ πάνε δὲ πεπόνηκας; Idem, εἰσφορὰ χρημάτων. εἰσφορὰ νόμου, promulgatio legis. εἰσφορὰς χρημάτων ποιεῖσθαι, pecunias exactione congerere. Pro oblatione & conſecrata re in Bibliis accipitur Exodi cap. 30. τὸ χρυσὸν τὸ διδραχμον εἰσφορὰ τῷ κυρίῳ, media pars ſicli offerenda Domino.

ρεαῖος, obſtruo intra.

ρρυσδαι, recipere, admittere.

ρυσις, εἰσφόρησα, per ſyncopen ἀπὸ τοῦ φέρω natum eſſe videtur. ſignificat autem irrumpo, impetum facio. Laſcar. κρίσεις εἰσφύσεις ψυχῶν σώμασι ἐν ρεθῆναι. προ εἰσέρχομαι, admitto. Demoſth. ὥσπερ Λυπίνῃ εἰσφορῶν τὸ πράττειν, ἢ δικάσειν ἢ ὑμᾶς καὶ τὸ συμπλέκειν, admiſerunt, ſuſceperunt, ſe obſtrinxerunt. Ariſtoph. in Veſpis, τὰς δὲ δυσμενεῖς ἡμῖν ὁ, βούλομαι δ' ἐγὼ ὑμῖν ἐν ὀλίγοις, ὡς εἰσφορήσω, nam cum cauſæ orari cœptæ fuerint, iam neminem admittemus intro. Laert. in Anacharſide, ὃ ἢ κραπαλῇ εἰς τὴν πυμότητα, εἰσφύσεις αὐτῶν, ἢ μίγεσθαι φίλοις ἐπιτίθεται. Demoſth. aſſita voce dixit, ἀφεὶ τοῦ μὴ χρῆν τὸν ἀρχὴν ἐπὶ τοῦ πόλεμον ἀπόσαι ἢ ὑμᾶς, ἢ τοὺς εἰσφορὰς ἀεὶ μᾶλλον ἐκείνῳ ἀξιοῦντ' εἰσφέρειν τοῦ πόλεμον, ἀεὶ δὲ μὴ δόσιν λαβεῖν αὐτοῖς, an potius admiſſuros in vrbem Byzantios exiſtimatis, aut illi vrbem tradituros? Ariſtoteles aliter ἀφεὶ τοῦ δικαιοσκαινομάτ. φασὶ εἰς πολεμίους τὰς ὠὶς τοὺς πολεμίους χώραν ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς

ἀβροκολπίου, ἐστ' ἀεὶ σπίλου, ex geminatione, quoniam quum duo verba idem significatia iungantur, ἐκ ἀβροκόλπων posita dicuntur, quasi sensu geminato, apud Hom. βάκτ. ἴση. ἐκ ἀβροδόρυ, ex asperato. ἐκ ἀβροτάκτως ἠκεῖν, instructa acie. Polybius. ἐκ παιγρόου, ex diuerticulo, extra propositum. ἐκ ἀβυσσόπας, ex copia, ex abundantia, ex abundanti. Quintil. Demost. ἀβυσ στεφ. ἐὰν δ' ἐκ ἀβυσσόπας μη κατηγορῇ, isti tantum est otij, vt ex abundanti vacet ei me criminari. ἐκ ἀβυσπᾶς ὑφῇ, limis oculis videre. ἐκ πλαγίου, à latere ex transuerso, Virg. transuersa ex obliquo, Plin. ἐκ ποδ ὦν, procul : sic exemplaria antiqua ferè habent pro ἐκ τοδ' ὦν, ex proximo, iandiu. ἐκ πολοῦ δὲ πεφρῖτ' ἠὼ πάλαι, iandiu ciuitatem solicitabat, Plutarch. in Solone. ἤδη ἐκ πολοῦ, iandiu. Gaza. ἐκ πολοῦ δέον, iampridem. ἐκ πολοῦ πλείονος, i. ἐκ πολοῦ χρόνου. ἐκ σκεμματόσιος, consulto, ἐκ σκεμματόσιας, ἐκ σκεμάσεως, dedita opera, σκεμάτως. ἐκ σκοπτος πλαίας, à iuuentute, ab adolescentia. Dicitur etiam ἐκ πάϊ ὦν & ἐκ νηπίου, ἐκ ὀίζης, ab radice, ab initio. ἐκ πόθεν, postea, ἐκ ποθ' ὕπα. Apollon. 2. Argon. ἐκ ὁ πόθεν, & ἐκ ὁτόπ, ex eo tempore. Hanc vocem respuit Phrynichus, ἐκ τότ', inquit, ἐκ μηδεὶς πρότερον εἴπῃς, μηδ' ὕς ἐκείνου. Idē Lucianus ait : ac pro eo dicendum ἐκ ἀφυπ. Aristot. tamen lib. 3. Animal. ἀφ' ὧν τότε κάτοψόμεθ. ἐκ τῦ, quòd, propterea quòd. ἐκ τῦ ἀφ' αὐτοῦ, ex improuiso. ἐκ τῦ ἀβροτυχόντος λεγειν, ex tempore dicere. ἐκ τῦ ἀβροχάτως, ex tempore. ἐκ τῦ παρελκυσθέντος χρόνου, antehac, ex tempore antè acto, Demosth. ἐκ τῦ τότε διέτρεφ σκεσθαι τῦ πλῆθ, vt trinque murum subibat, Thucyd. ἐκ τῦ τότε πλῆσον, longo æuo, longissimo tempore, Idem. ἐκ τῦ πορίτου, pro præsenti copia. ἐκ τοσύτου, ex illo tempore, Plato de Legib. ἐκ τῦ σκοφοίσεως, ex professo. ἐκ τῦ σκοπίκιστος, confidenter. ἐκ τῦ σκοδείς, de proximo. ἐκ τῦ πρόσω, de more. Æschines. ἐκ τῦ φανεροῦ, aperto. ἐκ φέρτοπτ' ἐς apud Polyb. ἐκ φεύδου, in orbē. Basil. Homil. 8. πάς ὡν ἀι γένεσι τὰς συνυπὶ φυλακας ἐκ φέρτοπτ' ὑπσέχοντας. Liu. Cum priores decem viri ferussent, vt vnus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem suam cuiusque vicem per omnes iret. ἐκ σκοφορίσεως ὑζείζειν, & κ' σκοφόρισεν, τὸ ἐκ σκοφόρισεως qui modi loquendi apud Demost. Consulto, ex destinato, Suet. ex proposito, Senec. ex industria, Liu. ἐκ σκοφυγωγῆς aliquid fieri dicitur, cùm accessione fit sensim crescente. Arist. Polit. 5. ἐκ σκοφυγωγῆς ἐς κ' μικρὸν γινομένης τῆς μετοδολῆς ἡ ἀκιδατότης, Idem in 7. πάντα γὸ ὅσα δ' ὀλιγατὰ ὑζείζει, διὸ ἐκ ἀρχομένη δέκτον μὴν ὑζείζει. ἐκ σκοφυγωγῆς δ' ὑζείζει. vide σκοφυγωγὴ. dicitur & ἐκ σκοφότατος, apud Arist. ἐκ σκοφπελῶς, Sophoc. ex composito, & compositò, Virgil. ἐκ τῦ ἀπαι πεφ. ἐ regione. ἐκ τότ', deinceps, postea, deinde, ex hoc tempore. ἐκ τότων, deinde, posthac, ex eo tempore, Xenoph. καὶ ἐκ τότων ἀδολφόσκοτο ἀρχὴ πᾶσι, Xenoph. 2. Κύπαιδ. ἐκ ὃ τοὐτου ὡς ἐκ ἀρίτων ἐ εἰναν ὧδ : vbi tamen Bessario, his de causis Critonis amicorum vnus erat. Dicitur & ἐκ τοὐτου τὸ χρόνου, eidem. ἐκ τυχης, forte fortuna. ἐκ τῦ δ' υνατῦ, quoad licet, quoad fieri potest, Thucyd. ἐκ χειρὸς θουδῆ, totis viribus, omni conatu. ἐκ χειρὸς κατιναξ ζειν, dixit Sophoc. in Aiace, id est, manu occidere. ἐκ ὡμ ὧν, vel ἐκ ὃ ὧν, pro οὗ ὧν, vel ἀφ' ὧν. Herodian. ἐκ ὧν ὧν τὸς ὁμικτικὰ σκοφ ὑμᾶς ἀμυνίσθαι δίκαια εἰκότως ἠλπιζ, ex eo fore, ex quo. Thucyd. ἐκ χρόνου, ex tempore. ἐκ χρόνου, ex longo tempore, Plin. ἐκ χρόνου σκοφ ὑμᾶς ἀμυνίσθαι δίκαια εἰκότως ἠλπιζ, ex eo fore, ex quo. Thucyd. ὡς ἐκ χρόνου πάρεσι σθαι, non diu differet ingredi, Herodotus. χρόνου οὐχ ἡκέ σπι ἀσίας, locus non longè distitus ab Asia.

Ἐκάστατα, longissimè, πρόσω πάτω, ἐκάστατος τῆς λιδύης, in Africam longissimè, Herodot.

Ἑκαστάχη, procul, vbiuis, in singulis partibus, παν πρόσω.

Ἑκαστάχθεν, vndique, à singulis partibus.

Ἑκαστάχοι, quocunque, quoquo versum, ad singula loca, ad singulas partes.

Ἑκαστάχοι, passim, vbique gentium, Dion.

Ἑκαστάχοῦ, vbilibet, vbique.

Ἑκαστέρω, vlterius. Apol. 2. δεῖ δ' ἡῶν μεῖρ' ἐ' τι ναυτίλοισδεμὴ ἐκαστέρω. ἐκαστέρω τῦ σφοῦ. longius à Persis.

Ἑκαστόθι, ἐκάστοτε, vbique.

Ἑκαστος, siue Ἕκαστος, vnusquisque, quilibet, πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, singuli. Sic & πᾶς τις, pro vnoquoque. Libanius apud Demost. ἀρέσθαι αὐρίς δίκα φυλὴς ἑκάστης, ex omni tribu viri decem sunt delecti. ἐκάστα δέδμαι, viritim distribuo. ἐκ ἑκάστου σεσυλλόντες, in omni re intercedentes, Thucyd. apud eundem ἐκ ἕκαστοι, id est, vt quibusque commodum erat. Val qui aliàs vertit, ferè omnes : vbi tamen significare videtur pro sua cuiusque copia. ἑκατοντάτη πόδε τὸ σφοῦκος ἐκάστους, pro dignitatate cuiusque. Idem, πλὴ ἢ κατ' ἀξίαν ἕκαστον πρεσ πολαζειν, ὡς ἕκαστος ἔτυχεν, vt fors tulit. ὡς ἕκαστοι ὑπλοκάθησαν passim erruerunt, Thucyd. οἱ καθ' ἕκαστος, singuli. ἡ καθ' ἕκαστος, Gregor. Aristotel. in neutro genere, τὸ καθ' ἕκαστον, & καθ' ἕκαστα, & τὰ καθ' ἕκαστα, singula : quod & καθ' ἕκαστ, pro τὰ καθ' ἕκαστα, τὸ ἐν μέρει & pro ἕκαστοι, οἱ καθ' ἕκα. Ita & fœminino genere οἱ καθ' ἑκάστας. Plutarc. τὰς καθ' ἑκάστας πράξεις. Isocrates ad Nicoclem, ἡ τὰ δίκαι καθ' ἕκαστον κέρτος διαπρέπειν, & quid attinet recensendis singulis immorari ? καθ' ἕκαστος, singillatim, particularim. οἱ καθ' ἑκάστους, per singulos, per singularia. καθ' ἑκάστου, singulatim, quotidie, Gaza de Senect. τε καθ' ἕκαστον ὕδε πάρεσι, id est, singula, Demosthen. dicitur πᾶς ἕκαστος, vnusquisque. Basil. Demetiano, ὁ πάϊ ἕλυσε πᾶσι πόλεσιν, ἡ πᾶσ' ἕκαστα ἐπέβλεπεν, καὶ σαφῶς ἐδει ἕκαστα. Et ad Firmum, ὅτ' ἂν ἡ δοῦ ἀδικα πᾶσ' ἕκαστα μὴ δύνειν αὐτοῖ σιν. Dicitur & τὰς ἕκαστος, singularia. ἐκ τῦ ἕκαστος ἐαυτῦ σφοῦ ἡγέσεται, Demosth. ἐξεῖ συμμερεῖν. Thucyd. in 2. μέχρι μὲν τῶν ἐπὶ τοῖ ἔπαι οἱ αὐτοὶ ἕκαστοι ἐτέρων λεγόντων, ἡ δοκοῦν αὐτῷ ἕκαστος εἰπεῖν κατὸς ἐξ ἁρασθαι τὰ ἐν κίνδυνοι. pro vnoquoque etiam πᾶς τις dicitur ab Iamblico.

Ἑκάστοτε, quotidie, semper, vbique, quotannis, crebrò.

Ἑκάστοτε, frequenter, vbilibet, passim, vndique, vbique, singulatim, Herodotus. ὅπ' ἀσοῦν τῶν πόλεων. ἡ ἑκάστοτε ἐλαύνων πρὸς ἰπνίουσης ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti palerent.

Ἑκάτω, longissimè, πρόσω πάτω, pro ἑκάστατω. Herod. ἐξ ἐαυτῦ τῶν οἰκημάτων, procul à se habitantes.

Ἑκατάτη, ης, τὸ, terriculum, terror ex laruis, Cœlius lib. 6. c. 38. riftophanis interpres in Vespis in illud, ἅσπερ ἑκατᾶν παῖ χρὸ σοῦ τῦ θυρῶν, interpretatur ἐφ' ἑκάστας, vel ἑκάστοτε ἄρα vel ἑκατὸν σοι quod & ἑκατᾶν dicitur.

Ἑκατερικὸς, alterutra seu vtraque vice, bis.

Ἑκατέρωθι, pro ἑκατέρωθεν, vtrinque, ex vtraque parte. Cum Gr apud Herod. Hom. Iliad. γ. ἑκάτερθε δ' ὁμίλε θωρηχθησι, ἰδὲ ἐ τέρω πλόσσε, πρὸ δ' ὁ μερδὸς. Hesych.

Ἑκατερίδες, αἱ, genus saltationis, in qua manus alternatim mo re assuescebant. Pollux libro quarto, ἑκατερίδες καὶ θρυμ δες, ἐπποι ορχήσεις, τὸ μὲν χαλὰ μίμησι ἀσκοῦσαι, ἡ δ' θρυμερὶς, δ σπιδεῖ.

Ἑκατερογενὴς καὶ γητὼ, ὁ, ἡ, μορφὴ καὶ θ. : cui opponitur ἑτερογενὴς καὶ θ. vide suprà, & apud Pollucem lib. 2.

Ἑκατερόφυλ, ὁ, ἡ, vterque, alteruter, εἰς ἑκάτερον μέρος, vtroque vergens. παρ' ἑκάτερον καθίζειν αὐτοπερμάθους, Budæus in Epist. ἀλτρινὶ ἐ assessores adhibere. ἐφ' ἑκάτερα, vtrinque. ἀφ' ἑκατέρου prodem etiam dicitur. Est autem adiectiuum, ἑκατέρος, ἑκατέρα, ἑκάτερον, & Singulariter & Pluraliter profertur. Basil. ἐ ἐμὶ ὑδὲν ἀμοιῶ τῶν ἀρετῶν. Arist. 6. Ethic. αἱ πᾶς ἡ οὖσες ἐκ ἑκατέρου μεῖου, πτῆς ἑκατέρα ὑπερόχεις, tria vtrinque in ualla, Plato in Tim. ἑκατέρα διδυάμου, inuicem dantes. Thu πᾶν ἑκατέρων ἐλέσθαι τὸ λυπτικώτερον, Phalaris, ex vtrisque gere quod fit commoditus. ἑκατέρας ὁ ὑμνοῦσες, vtrinque vi millenos. ἑκατέρας (annotauit Portus) vterque : Gramm. i præcipiunt ἑκατέρου significare ex duobus vtrumque : præterea, sed sciendum est hoc interesse inter ἑκατέρος & φότερος, quod ἑκατέρος dicitur propriè de iis, qui diuerso li, è diuerso tempore aliquid agunt, ἀμφότερος de iis qui eo t loco & eodem tempore agunt. exemp. grat. ἑκάτερος αὐ σαν τὰν ὑπισολὰν, vtrique etiã nõ eodem tempore : potest t dici non eodem loco : ἀμφότερος contra, ἀμφότεροι πρὸ χιον

Ἑκατέρως, in vtramque partem. Galen. ἑκατέρω τὸ μεῖζον δῦ, c tera parte cœnaculi, Herodot.

Ἑκατέρωθεν, vtrinque : dicitur & παρ' ἑκάτερα pro eodem.

Ἑκατέρωτι, vtroque versus.

Ἑκατέρως, vtrobique, vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in vtramque partem.

Ἑκάτη, ης, ἡ, Hecatè, filia Asteriæ & Persei, Hesiodus a Theogon. ἑκάτη πρηξαντίν, vide Athenæum libro 6. H chio ἑκάτην, ξύλον ἐκ τοῦ φυκαλοῦς τῦ θεῦ κρεμάμενον σφοῦ ἐμαῦτῷ ἐμοιγίνων.

Ἑκατηβόλος, ὁ, longè iaciens, iaculans procul, promptus iac tor, peritus iaculandi. καθ' ὃ τὸ ἑκατηβόλ, ἡ πλειοναζὸν σωλακῆς. Iliad. α. μὴν ἀπόλλωνα ἑκατηβόλ πα ἄνακτα, i. ἀπ δὲ βέλοντος, δ' σχοῦ, πεῦτου. Nonnulli ab ἑκατὸν, à centùm d ἑκατὸν βέλεα τὸν φαρέτραν τὸν ἐν σπυδῆ ἀνέλα.

Ἑκατηβολέτης, ου, ὁ, &

Ἑκατηβόλος, à longè iaculans, epitheton Apollinis.

Ἑκατήσια, sacrificia Hecates, Pollux lib. 4. ἑκατήσιον. Aristoph in terp. in Vespis, ἑκατήσιον, ὃ ἑκάτης ἄγαλμα.

Ἑκάτη, ἑκάτη, causa, propter, gratia. ἕκατ γάμου τῦ ἀδοπόν, propter nuptias Iasonis, Eurip. in Medæa, ἕνεκα. Pro procul. Lu

τῶν ὠὰ ἔκφατα ἐκφέρεται τὰ κτένια μ, nũc igitur seimotis verbis seu
posthabitis, interficite mesic puto exponendum.
ἑκατοχείρετος, ὁ, ἡ, ἑκατοχείρετον, τὸ, ὁ, centimanus: Ægeonis vel Briarei epitheton,
ἑκατόμβαια, τὰ, festa & certamina apud Græcos olim.
ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ, valens centum boues. Erat autem βοεῖς, monetę
genus apud Athenienses, à bouis effigie, quam in ea incide-
rat Theseus: valebat duas & septuaginta sil'quas. Inde apud
Hom. hecatombœa & enneabœa arma.
ἑκατομβοτεύς, ὁ, ὁ, Aprilis, Attica lingua, propter Apollinis sa-
crificia: prius κρονίων, siue κρόνιος propter Saturni sacra di-
ctus, Etymolog. Cælius. libro 10. cap. 6. Hic mensis ab aliis
dicitur ἑκατομβεών, vt est apud Plut. in Camillo. Gaza, Iunius
exponit, apud Aristot. lib. 5. Anim. cap. 11. & lib. 6. cap. 17. & a-
pud Theophr. cap. 12. lib. 4. hist. plant. Plutar. ἐσκαθόρμισε μῆνας ἑ-
κατομβαιῶνα, ὃν μακεδόνες λῶον καλοῦσι, ἔστι, Interpres vertit,
circa Idus Augusti.
ἑκατόμβη, ἡ, hecatombe, solennes hostiæ, sacrificium solenne
centum boum. ὁ πολυτελὴς καὶ πανδαὴς θυσία. Ilia. α, ἄλγεα δ' ὀπιπεύ-
σασα, οἷσ' ἑκατόμβας, id est, πανδαὲς θυσίας, ἵνα τοὺς πρὸ ἑκατὸ βοῦς,
τοὺς βασιλεῖς δῶρα δέκα πόντε ἔδων, inquit interpres, vel à cen-
tum bobus, vel à centum pedibus, hoc est, à viginti quin-
que bobus.
ἑκατόμβοιον, τὸ, monetæ genus.
ἑκατόμβοιος, ὁ, centum boum pretio dignus, aut centum aureo
um nummũm. ἑκατόμβοια τάλαντα, ἑκατὸν βοῶν ἄξια, i. arma ce-
ænaria, cœtum bobus æstimata. Antiqui enim multis de cau-
sis boum honore afficientes, in nummi altera parte bouis
effigiem, altera regis imprimebant. Hom. Iliad. β, ἑκατόμβοιον
ἕκασσε.
ἑκατόμπολις, ἡ, τὸ, templum Athenis, ab omni latere centum pe-
les patens, quod & à nonnullis παρθενὼν vocatur. Plutarch. in
Pericle, τὸ ἑκατόμπεδον παρθενὼ α κρόκινος ἑστὼς ἡ ἑκατὸν ποδῶν,
quod enim vocant Hecatompedum Parthenona, Callierates
fecit & Ictinus. Est & nomen regionis, Cælius lib. 10. cap. 6.
Hesychius ἑκατόμπεδα dicit esse τὰ ἄστεα, ὁ ἑκατὸν ποδῶν.
ἑκατόμπλασιος, ὁ, ὁ, centuplus, centuplicatus.
ἑκατόμπολις, ἡ, ἑως, habens centum ciuitates, Cretæ insulæ epi-
theton.
ἑκατόμπους, ὁδος, ὁ, ἡ, centipes.
ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ, habens centum portas.
ἑκατόν, centum. ἑξὸν τὸ ἑκατὸν ἐπίρρω. sumitur etiam infinitè pro
magno & multo. Hesiod. ἑκατὸν δ' ἐκ θυέλησι' ἀμοιβὲς.
ἑκατόντορος, ὁ, ἡ, ἡ, centiremis, centum transtrorum.
ἑκατόνυμον, multum, magnum, augustum, Hesych. est πολὺ &
ἅγα.
ἑκατονταέτης, centum annorum, centenarius.
ἑκατονταπρόβλακες, centum capita habens, Aristoph. τὸ φ. πλειόμου δ'
ἑκατονταπλόκλακα τυφῶ, &c. Genit. est Doricus, sic apud Horat.
bellua centiceps.
ἑκατοντάκις, centies.
ἑκατονταλεκτόν, centum lectis instructus. Athen.
ἑκατονταπάλαιος, apud Pollux. lib. 9. vt ἑκατοντακτάλαιος, ἡ, ἡ πεντακοντα-
ετὴς, apud Demost.
ἑκατονταπήχυς, ὁ, ἡ, ἡ, centum cubitorum.
ἑκατονταπλάσιος, ὁ, ἡ, centuplus, vel centuplex Plauto. Matth.
cap. 19. ἑκατονταπλασίονα λήψεται.
ἑκατόνταπυλος, centum portarum. ἑκατονταπύλου Θήβης, in Epi-
grammat.
ἑκατόνταρχος, ὁ, centurio, tribunus. ἑκατόνταρχος ἢ ἱππάρχου, centu-
riones equitum, Xenoph.
ἑκατοντάς, άδος, centuria, id. numerus centum continens. ἑκατοντὰς
δὲ ἑκατόνδυο, mille sexcenti. ἑκατοντάδες δ' δυο, ducenti. ἑκατοντὰ-
δα Σηφλων, centum bestias.
ἑκατοντάφυλλος, ὁ, ἡ, ἡ, centum folia habens: ἑκατοντάφυλλα ῥόδα,
rosæ centifoliæ, Theophrastus libro sexto, cap. 6. hist.
plantar.
ἑκατοστύειος, propriè signif. cum centesimo fundens, id est, cen-
es auctum sese in horreum refundens, Theoph. histor. plan.
b. 8. de frumentis aliis quæ seminibus, γίνεται ἢ ὡς κελεὸς ἑκα-
μβρίως, ἢ τὸ κοντὸ χρα τῶν δ' ὑπερκαλὲς ἑκατοντάχρα. sic Plinius. cũ
centesimo quidem & Leontini Siciliæ campi fundunt.
ἑκατοστόχειρος, ου, centimanus, Iliad. ἁ, Æolice pro ἑκατοντοχειρ. A-
ud Horat. Carm. lib. 2. Nec si resurgat centimanus Gyges, i.
riarcus.
ἑκάτος, ου, ὁ, Apollo, πυθικὸς, ὁ μακρὸν βάλων. Iliad. ἁ, σὺν δὲ ἑ Στο-
ρόπιος ἑκάτοιο, qui longè sagittas iaculatur: ab ἑκάς. form. ἑκά-
ιος pro Diana ponitur vt φοῖβος & φοῖβη dicitur.
ἑκατοῦδιος κρεῶς, centuplicatum hordeum.
ἑκατοστάρχης, ὁ, centuria, Plutarch. in Romulo.

ἑκατοστὸς, ὁ, centesimus, centuplus. ἐν ἑκατοστῷ, ad centena, i.
centuplum, Herodot. ἑκατοστὸ, centesima vsura, Bud. de Asse.
Aristophanes in Vespis. κεῖσε πολλοὶ τὰ τῆλε χρῆδε ἡ τὰ πολλὰ ἑ-
κατοστὰ, Interpret. ἀφικνεῖται ὥσπερ πρὸ τῆλος χρησμῳδὸς ἐπὶ πᾶσι
πόλεσι.
ἑκατοστεύς, ὁ, ordo centenus, centuria.
ἐκβεβαιόω, commonisfacere, executere, ἐκβεβαιῶσαι, Sophocl.
ἐκβιάω, μ. ἰσόμαι, ἀόρ. ἐξεβίασα, cuemio, elabor, exeo, discedo, euado, excedo, egredior, præcedo. Iliad. α, ἐκ δ' ἡ γε πάντ' ἐκβεβιήκει θαλάσσης, in litus egredi cœperant. Cum Genit. Ibidem, ἐκ δ' ἡμῶν νῶϊ βῆ, de naue exit. Chrysostomus τὴν γλῶτ. ἐκπεφυκυῖαν ἐκ νεότητος μηχανὴν, ἀφ' ἧς πολλὰ ἐκβεβιάσθαι, &c. ἐκβιάσεται νέας, confensa naue. πνεῦμα ἐκβιάσαι ἐκ τοῦ πνεῖν, Theyd. ἐκβιάσεται τῆς φύσεως, a natura discedit. ἐκβιασάμενος τὸν κύδεος τῆς γῆς, humo temperiem sentiente ac intumescente, Caza ex lib. 3. Theophrast. de caus. plant. ἐκβιασμὸν ἐκ τῆς ἐκμελότητος, à fœtidis legibus me vindico, euado, defungor, eluor. à Platone. ἐκβιασμὸν, pro defilio & defœndo ex equo. Homer. Iliad. γ, ἐκ δ' ἔβαν αὖτοί. Pro transgredior, Plato de Rep. lib. 1. cum Accusat. τὸν ἀντὸ ἐκβιάσοντα κολάζουσι, in eum qui hoc ius violat, animadvertunt. Idem 2. de Repub. τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐκβιάσειν dixit, pro de sua specie exire, suam formam reliquere, id est, ἀξιόπιστον τὸν αὐτοῦ λόγον. Item exitum habeo, euenio, item euado Dem. Clynt. 1. σοφὸς γὰρ τὸ πολιτικὸν ἐκβιάζεται. Item educo q. d. egredi facio. Odys. α, οἱ δ' ἐκβιάσαντες ἔλασσαν.
ἐκβακχεύω, μ, ὦσομαι, σ. ὦμαι, debacchor, perterrefacio, celebro festum indecorè.
ἐκβακχεύω, incito, rapio, Plutar. cum Accusat. ἐκπεφόρκασι, ἀσέβειας ἐφορτίζω, Hesych.
ἐκβαλοῦμαι, iacturam leuandæ nauis causa facio. In Actis Apost. ἐκβολὰς ὑμῶν ἐστιν. Basilius vocc actiua vsus est, ὅτε οὐ πλέοντες ἐκουσίως ἐκβαλούμεθα τὰ ἀγαθὰ, ἀλλ' ὅταν ἡμᾶς ὁ χειμὼν βιάσηται τοῦτο ποιεῖν. Aristot. 1. de Cœlo, ἀπειρηκέναι τὸν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ μέσου ἐκβαλεῖν ἀφ', linear à centro egredientes ad cœli ambitum. Item rideor, ἐκβαλεῖται ὑπὸ τῆς ἁμάρτων, explodi, irrideri à nostris.
ἐκβάλλω, μ. σαλῶ, π. βέβληκα, profero, educo, emitto, edo, exprimo, ablego, excio, expello. Plato Epist. 7. αὐτὸ τοῦτο μόνον εἰς εὐαμαρτησίαν ἡμῖν ἀπορέπειαν ἐκβάλλει, hæc temere edendo ausus absurditati & diserepantiæ subiicere. Et aliquando in exilium expello. Demosth. ἐκβαλὼν ὧν τὸν πατρίδος. Isocrat. ἐκβαλὼν ἐκ τῆς αὐτοῦ, imperio deturbo. Item erumpo, exco, vt ἐκβαλὼν πολεμεῖ τοῖς τῶν ἐναντίων, pro ἐμπίπτει ἢ εἰσπίπτει, id est, ἐκδιώκων. Polyb. lib. 4. εἰς τὰ φανερώτερα κεκινῆσθαι τὸν ὠὸν ἡ μεγάλα πεπαρῆσθαι τὰ ἀσπίδα ἐκβαλόντων. Idem partum abigo, abortum paric, Plutarch. τὰ σπαργὰ αἱ τῶν γυναικῶν ἐξέβαλον ἀώρατα, pro τὰ παιδία διεφθαρμένα παιδία, ἢ ἐξέμβρυα ὄντα. Theophr. lib. 9. de silice ita fumpsit. Latinis quoque eiicere idem dicitur. Vlpian. Si mulier pugno, vel equa ictu à te percussa eiecerit. ἐκβάλοι εἰς τὸ τῶν μαχῶν, in aciem educere, in argumento lib. 2. Iliad. ἐκβαλεῖν, pro resicere & repudiare, Plato 2. de Rep. ὧν ἡ γυνὴ λέγουσι μύθων ἔξω πόλεως ἐκβαλεῖν, reiicere oportet. ἐκβεβλημένη πόλεις, vrbes desertæ, id est, ἀνάστατοι, vnde cities eiectæ sunt, Plato Epist. 7. ἐκβαλεῖν, inquit Suid. ἀδίκως λέγουσι τὸ κύδεος τῶν νεωτέρων. ἐκβεβλῆσθαι τῆς χρείας ἢ τῆς μόνης ἐπιθέσεως apud Naza. absolutè sumitur pro excidere à Christo.
ἐκβαρβαρόω, ἡ, βαρβαρώσω, barbarum reddere & efficere. Isocrates in Euagor. τῶν ἡμῖν ἐξέβαρβαρωσε. Athen. ὑπεὶ δ' τὰ θέατρα ἐκβεβαρβάωται. vnde ἐκβαρβάωσις, pafsiuè apud Strab. barbariores fieri. Plato Epist. 8. κίνδυνον ἐγκίνει σπαλιὰ τὰ τῆς ἐπιλίων ὑπὸ καρχηδονίων νικᾶσθαι ὅλων ἐκβεβαρβάωται γὰρ ἤδη ἐξέβαρβαρωται τῶν πόλη, ciuitatem effecit barbaram, Isocrates in Euagora. Ibidem legitur ἐκβεβαρβαρωμένῳ, id est, barbaræ effectus.
ἔκβασις, εως, ἡ, prouentus, euentus, egressio, exitus, cebasis, dissessus, Apol. 2. ὧν ἡ πομπὴ ἐπὶ τοῦτο ἐπαρκὰ ἐγένετο εἰς ἔκβασιν, ad euadendum, ad id vt euadamus. Hesych. ἔκβασιν, οἱ μὲν τοὺς ὑποθέσεως, ἡ ἐκβολὰ σημεῖα. In Epistol. ad Hebr. capite vlt. αἰσθανόμενοι τῆς ἐκβάσεως τῆς αἰκείας, considerantes exitum commentationis. Est etiam ἔκβασις figura quæ authore Sergio in 10. Æneid. à Latinis excursus dicitur. aliter accepit Quintil. inquiens, libro 5. cap. de Argumentis: Quidam hæc quæ vel ex causis, vel ex efficientibus diximus, alieno nomine vocant ἐκβάσεις, id est, exitus.
ἐκβάτης, Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum. Apol. lib. 1.
ἐκβεβαιόω, confirmo, constabilio, assero.
ἐκβέβηκα, exp. exrusio apud Galen.
ἐκβιάζομαι, μ. ἀσόμαι, σ. ασάμην, vim facio, compello, vicio, vi perrumpo, vi reiicio, extorqueo, vi exprimo, elaboro, exprimo. vnde ἐκβιασθείς, passiuè, vi reiectus: & ἐκβιαζόμενοι, vi oppressi. ἐκβιάζεσθαι, ex Theophrast. histor. lib. 1. cap. 13. videtur expo-

fuisse. Plin. lib. 16. cap. 37. per eualescere.

Ἐκβλίζω, ἐξέω, π. ἐκβλίσω, celuco & emitto, exire facio. Accusat. ἐκβλίζειν τὸν ἥλιον. Thucydid. Ἐκβλίζειν τὸ πρόσχημα. Bud. in Pand. exponit exequi.

Ἐκβλαστὴς, οὗ, ὁ, exactor rei iudicatæ, executor sententiæ. Bud. in Pandect. in fragmentis Pandectarum inueni τὰς σωμάτων ἀπαριτορίβους dari solere, τοῖς ἐκβλασταῖς. quanquam τὸ ἐκβλαστικὸν, vocetur eorum mores.

Ἐκβλύζειν, vlulare, ὀρμιεῖν μὴ κωκυῆς.

Ἐκβλαστάνω, ὦ

Ἐκβλαστάνω, ὦ, germino. Numer. cap. 7. ἐκβλαστήσει βλάστος, germinabit virga. ἐκβλαστάνειν τὰς σπερμάς, ex carne germinatit.

Ἐκβλάστημα, ατος, τὸ, germen.

Ἐκβλάστης, ου, ὁ, furculus, germinatio. ἐκβλάστης σφάντου, prima germinis eruptio, prima germinatio. Diofcorid. lib. 1. & ibid. ἐκβλάστης τῆς φύλλου, primus foliorum partus, prima foliorum germinatio.

Ἔκβλαστος, cieciitius. βρέφος ἔκβλαστον, infans expositus vel expofititius, vt expofitiitiam puellam dixit Plautus. & ἔκβλαστον, τὸ ἀπόβλαστον. τοῦ δικαίου ἔκβλαστα, id est, ἐκβεβλημένα, maris cieciamenta. Corn. Tacit. in Epigram. νήσους κατοικεῖν ἐκβλάστους, reiectiores.

Ἐκβλίζω, clido, exprimo.

Ἔκβλυστος, ἐκβλυσθῆς, apud Hesych.

Ἐκβλύζω, effundo, emano, scaturio, redundo, abundo.

Ἐκβοάω, ῶ, proclamo. vnde ἐκβόητος, celebris, diuulgatus, famosus. ἐκβόητότερος ὁν τῆς μεγάλης, cum vociferatione procurrentes.

Ἐκβοήθεια, adiumentum. Cic. adiutorium. Quintil.

Ἐκβοηθέω, ῶ, subsidium fero, accurro, auxilior, ad vim arcendam procurro. ἐκβοηθεῖν παρὰ τὰ ἔθνεα, Thucyd.

Ἐκβόησις, εως, ἡ, exclamatio. Synes.

Ἐκβολαῖος, ἄδος, abortus. Item purgamentum argenti, apud Strabonem. Item tumultus.

Ἐκβολάδιον, radicitus, & cum bulbo euellere, ὡς ἐπὶ τῶν αἰκασμάτων, Hesych. Aristoph. in Pace, καὶ τὸν ἔκφυτον ἐκβολάδιον.

Ἐκβολή, ῆς, ἡ, eiectio. Cic. expulsio, iactus, iactura, prædа. ἐκβολαὶ τῶν σπωμάτων, iactura facit. Dicuntur etiam ἐκβολαὶ τῆς σπωμῆς, ostia fluminum, Aristot. de mundo, παρὰν αἰσθάνεσθαι ἡ σπωμὴ τὰς ἐκβολάς, &c. ἐκβολαὶ τῶν τέλεως, Nili fauces. Item præter exitum fluminis, etiam quemcunque exitum significat per loca anguita & intercepta, vt Plutar. in Demet. ἅμα ἡ πᾶς εἰς σωρὸν ἀπεστείχθησαν ἐκβολαί. Diofc. lib. 3. cap. 129. ἐκβολὰ τῶ κωλικοῦ, imus caulis, eruptio caulis. ἅμα σὺν ἐκβολαῖς, quum frumenta iam exstant in spicis, Thucyd. vbi Interp. σὺν ἐκβολαῖς, τῶν ἤδη ἐξαχθέντων ἐκ τῆς καλύκων ἡδυσὶν ὄντι. ἐκβολὰ τῶ λόγω, orationis digreſſio, Philoſtrat. Thucyd. ἐκβολὰ τῶ λόγου ἐ ποιητικῶν, ab inſtituto ſermone ſum egreſſus, ἡ τῶν ἐκτοπισμῶν, ἀφ' ὧν ἐκπεπτώκαμεν.

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, exemptilis, abiectus, eiectus, cieciticius, abortiuus. vt ἐκβόλιμα ἀλᾶ, cieciitia oua. Ariſtot. 3. de partib. animal. φαίνεται δὲ οὐ μόνον τοῖς ὠοῖς τρυγόνος ὧν σημεῖόν ἐστι τὸ μὴ γόνιμα, πολλὰ γὰρ ἡ ἐν τῷ τοῖς ἐκβολίμοις ἡδὺ γίνεται. Cui opponitur ἐκβόλιμος. Et Pli. Ægyptus ceboliman habet vuam abortiuos facientem. ἐκβόλιμοι ἄμπελοι, partus abortiuus.

Ἐκβόλιος, ὁ, medicamentum, quo medici vtuntur abigendis infantibus in vtero enectis, quod & φθορεῖον dicitur. Diofc. lib. 2. cap. 80. ἐκβόλιον τῆς ἐμβρύων πτώσεως, abortus eiiciens, cieciiones exinaniens. Idem lib. 4. ca. 280. ἐκβόλιος χαμαίμηλος, 1. veneficiis vtentes, quibus abortum faciant. Hinc & ἐκβόλιον εἶδος, vinum quo partus eiicitur.

Ἔκβολος πόντου, Eurip. ἐκβολὴ, eiectio, vt & portus, quo naues eiiciuntur & emiſtuntur. item ἔκβολος, ὁ ὕδρας βοτάνη, profligatus, eiectus.

Ἐκβόσκω, depaſci, diuoꝛꝺiꝛe, conſumere, ἐκβεβοσκῶσιν.

Ἐκβόσκω, conſumo. Alex. Aphrod. ἐκ τοῦ πολὺς ἐμφύτους ἐκβοσκηθέντος τὸ ὑγρὸν, γίνεται ὁ ἰκμάς. Idem, ὑγροτέρας ἐκβοσκούμενος ἀλίης, &c. humorem exhauriens.

Ἐκβοῶ, ῶμαι, ῶμαι, emitto, eiicio, ebullio, ebullire facio, Eſdr. lib. 2. cap. vlt. ἐξεβόησαν αὐτὸ ἀπ' ἐμοῦ, fugaui à me.

Ἐκβράζω, ἐξέω, ebullio, efferuio. metaph. Chryſoſt. ὡς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβρασθῆναι.

Ἔκβρασμα, τὸ, naufragium, reliquiæ nauis in littus reiectæ. ἐκβράσματα ἐκβοσκημάτων, maris cieciamenta. Tacit. ἔκβλητα. Item ebullitio, eiectio, Diofc. lib. 5. αὐτοφάτος γίνεται οἶονεὶ ἔκβρασμα ἀν ἐνδικοῦ καλάμου, ſponte naſcitur tâquam ſpuma germinatione ex Indicis arundinibus exiens, ſponte naſcitur in arundinibus ſpumæ modo crumpens. ἐκβράσματα, etiam Galeno & Paulo Æginet. ardentes papulæ Virgilio, ἐκβράσματα, etiam dicta.

Ἐκβρασμὸς, οὗ, ὁ, ebulli itio, tumultus. ἔκβρασις, ταραχὴ, ὄρμος, παραγμός. Hieron. in cap. 2. Naum, ἐκβρασμὸς, ebullitio, quæ ſignificantius in Græco dicitur. Siquidem ἐκβρασμὸς in iſtiuſmodi rebus ponitur quum quod latebat intrinſecus, erumpit in faciem: vnde papulæ quoque, quæ poſt ægrotationem nascuntur in labiis vocantur ἐκβρασματα.

Ἐκβρασσω, ἐξέω, ebullio, expello. ἐκβράσσεται ἐξ τὰς ψάμμας, æſtuat in littus expulſum, erumpit in littora, Dioſcor. lib. 1. cap. 101 Chryſoſt. πικροὶς οὖν εἰς σὲ ἀμαλοὶ ἐκβρασσόμενοι, ciecios. apud Hippocrat. ἐκβράσσει, ἐκβράσσεται. Plutar. in Opuſc. ἐκ ἀφρὸς ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβράσσεται ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλὰ σὺν τῷ πνεύματι, quæ vero iracundia exæſtuando egerit.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, rugio.

Ἐκβρωμα, τὸ, proprie edulium, quod editur metaphor. ſcobs, vt ſcobes, τὸ φρόνημα, ἡ βρῶσις. Sophocl. in Thrac. φίλον ἐκβρώμα αἱ βλέφαρα ἐν τομῇ ξύλου.

Ἐκβωλὰς, terra egeſta vel aggeſta, ἡ χωρὶς ἀνάμ aggeſtum arenæ etiam dixit Lucret. Heſych. fort. leg. ἐκβωλάς.

Ἐκγαλακτόω, ῶ, lacteſco.

Ἐκγαλακτόω, in lac redigo.

Ἐκγαμίζω, cubere, Stud. ὅτε μὲν εἰς ἕτερον γῆμον ἐκδιδοῖ δὲ παρθένον, μὴ νεῖ τοῖς ἀμφοτέροις τὸν ἐκγαμίζοντα λέγεται.

Ἐκγαμίζω, cloco nuptum. ἐκγαμίζεσθαι, elocari, nuptum vel nupti dari, cap. 22. Euang. Matth. ἐκγαμίζειν, i. dare nuptui, ad ſocerr & ſocrus pertinet.

Ἐκγαμίσκομαι, dantur nuptui, cap. 12. Euang. Marc. & Luc. 20.

Ἐκγαυρόομαι, ῶμαι, iacto. ἐκγαυροῦσθαι τ' ἀξίωμα τ' αἰδοῖ, dignitate viri exaggero, Euripid.

Ἐκγεγαμῆ, τῆσε, ortum eſſe. Hom. ἔκγεγαε ἐκγεγαῶτι, pro γεγηθὼς verbo γεγάασι, γέγηθε, & infinit. γεγάαι, & Dorice γεγάμεν, vt τὸ τέθνηκα, τὸ θέθηκα.

Ἐκγεγαώς, progenitus, Genit. Apol. 2. κακκέφαλον ἐγκέλευθον ἐκγεγαῶτες. Hoc ἐκγεγαῶτες, Heſiod. διὸς ἐκγεγαῶτα, Iouis filia, i. ἐκ διὸς τῶν θεῶν γεγονότα. ἐκγεγαὼς θεῶν. ἐκγεγαῶτων, nati ſunt. Apol. ἐκγεγαὼς ἐκ θεοῦ, ex Deo genitus. οἱ ἐκγεγαῶτες, cognati.

Ἐκγελάω, effuse rideo, arrideo. Hippocr. ἀνικανὸν τοῦ, ὦ ὁ ἀνθρώπου κοιῶναι τὰ ἰδιῶ, μεσίδια, τὰ ὑ ὑστέρα.

Ἐκγελασμός, γέλως ἄσβεστος, Homero, risus effusus, πλατὺς γέλως, apud Pollux. lib. 8.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, ortus, oriundus. ἐκγενὴς τὴν λεκκὲ ἀμφοτέρω, nati Lacedæmone, Eurip.

Ἐκγεγυμνόω, eximo vinacea. ἐκγεγυμνῶσθαι τοὺς σταφίδας, vuæ paſſæ eximo vinacea, eximo nucleos. Dioſc. lib. 1. cap. 14. & ibidem, γεγυμνωμένης σταφίδος, vuæ paſſæ quibus exempta ſunt vinacea vuæ paſſæ acinis ſuis purgatæ.

Ἐκγένομαι, naſcor ex, cnaſcor, ἡ τῆς ὑστερήσεως. ἐκγένεται ὑμῖν πάντα ἐκτείχειν ἐκδοκεῖ Dioſc. lib. 3. cap. 129. ἐκδοκεῖ τῶ κωλικοῦ, imus cauliſ, eruptio caulis. ἅμα σὺν ἐκδοκεῖ, quum frumenta iam exſtant in ſpicis, Thucyd. vbi Interp. σὺν ἐκδοκεῖ, τῶν ἤδη ἐξαχθέντων ἐκ τῆς καλύκων ἡδυσὶν ὄντι. ἐκδοκεῖ τῶ λόγω, orationis digreſſio, Philoſtrat. Thucyd. ἐκδοκεῖ τῶ λόγου ἐ ποιητικῶν, ab inſtituto ſermone ſum egreſſus, ἡ τῶν ἐκτοπισμῶν, ἀφ' ὧν ἐκπεπτώκαμεν.

Ἐκγένομαι, ἀφ' ὅτου, π. ἔλκα, circunuenio verbis, præſtigiis illudo. Accuſ.

Ἔκγονος, ου, τὸ, ſoboles, progenies, fœtus, filius. ſic Ianus Lascin. Naz. φοῖς τὸ τῶ πικροῦ πυρὸς ἔκγονος, lumen amari ignis fœtus.

Ἔκγονος, ου, ὁ, ἡ, filius, filia, nepos, & neptis, χαλκοῦ, ſatu ſcupitu editus. Odyſſ. ὁ χθονίων γὰ μαλλιστοδὸς ἔκγονος ἦεν, i. Melampus de origine. Plato 2. de Rep. φησὶ τελευτῶντες ὄντων τοὺς τῶν ἐκγόνες ἄξιους ἀσκεῖσθαι, liberis tradent ſeu poſteris. Idem Ἐ γὰρ ἐμοὶ αὐτοῖς ἡ παῖς πάντων τὸ ἔκγονος, non expedit ipſi filiis & filiorum natis. Iſocrates in Euagora, ἀμαχὸς ὁ διὸς γονῆς, Eacus Ioue ſatus, id eſt, filius. ἔκγονος ἀ ἀρκαδίας, ortus nem ab Hercule ducens, Iſocrat. ἔκγονοι μουσῶν, muſarum lumen i, Plato de Leg. ἔκγονοι χθονὸς πρεχέως, in regione aſſignati, Idem. ἔκγονοι ἀ ἐκείνης αἰχμῆς, ignatiia parti inertiam, Idem ἔκγονοι ἀ παιδείας, diſciplinis imbutus, Idem Plato de Leg. γονοι, Idem in Timæo, πειθοῦς ἢ τῆς εἰρηκότος μακροθυμίας, ἐκγεγῶς δὲν οὐδὲ ὁ ἐφιστὰν, Cicero, Credendum nimirum eſſe teribus & priſcis, vt aiunt, viris, qui ſe progeniem deorũ ſi dicebant. Ibidem, ἡ πάντες ὄσοι ἔσμεν πάντες ἀδελφοὶ κεχρῆσθαι αὐτῷ, ἢ τὸ τῶν τοιούτων ἐκγόνοις, idem Cicero, Reliquos qui fratres inter ſe agnatoſque vſurpare atque appellare ſolemus, & eorum, vt vtamur veteri verbo, proſapiam.

Ἔκγονος, ου, ὁ, ἡ, qui monſtrat quibus argumentis datio circulo (v bi gratia) imperatum trigonum, vel quid aliud poſſum conuenienter aferibere, Capel.

Ἐκγράφω, ῶ, ψω, exſcribo.

Ἐκγυρεύω, ſcrutor. Heſych. ὀξυφόρος.

Ἐκδάκρυσις, ου, τὸ, lachryma ſtillans, gutta dum cadit.

Ἐκδακρύω, ύσω, illachrymor.

Ἐκδανείζω, fœnero, mutuo. Ariſtot. 2. OEcon. τῷ πολιτικῷ ἐκδανείζειν χρήματα, vt ciuitati pecuniam poſſent priuati credere. Exod. cap. 22. ἐὰν ἐκδανείσῃς ἀργύριον τῷ ἀδελφῷ, ſi pecuniam mutuam dederis fratri. cap. 22. Deuter. ἐὰν ἐκδανείσῃς τῷ ὁμογενῆ ἐκτὸς, ſi fœnerabis, alieno fœnerabis, ſeu ad vſuram commodabis.

Ἐκδαπανάω, ῶ, conſumo, expendo.

Ἐκ-

licentiosè viuens, qui ordinato victu non vsitur.

si aliquid deest, imperfectus.

inopia, Interpres. Thucyd. ἐνδεᾶ τὰ οἰκεῖα, ἐνδεᾶ τὰ ἀλλότρια, ἔνδειαν, ἐνδεεῖς, πενίαν, Lucian. ἐνδεᾶ ἐμοὶ τὰ ἐπιτήδεια, Suid. ἔνδεια, ἡ κεκτημένων ἀπορία. ἔνδεια γὰρ ἔστι, τὸ μὴ ἐξεῖ κατὰ χεῖρας ὧν ὑπάρχει τι καὶ πᾶ, non in solidum plenaque solutio, sed ex particula reliquatorum more. ἔνδεια ἔστι μενῶν ὅλως κατάλειμμα, quum quis soluendo non est. ἐνδεᾶ ἐμοὶ ἔστι τὸ ἀργύριον καὶ τὰ κατὰ ἀλλον, quum debitor malæ fidei crediторem non absolutum ἐνδεᾶ ἐμοὶ ἔχειν, ὡς ἔστι τὸ μὴ ἐξεῖναι ἐμοὶ, τὸ ἀπολύειν.

ostendo.

ἐνδεικτικὸν, ἐνδεικτικὸς, ἐνδεικτικὴ,

Εκδιφάω, ῶ, ἐξιῦν.

Εκδικαστέον, propulsare oportet.

Εκδιώκω, μι, ὤξεω, π. ωκα, expello, pellio, persequor, exporto, i. mittio in exilium, Accul.

Εκδύσις, εως, ἡ, insectatio, expulsio.

Εκδυσμός, ὁ, quasi excoriatio, eulsio. ὁ ἐκ βοὸς λεπισμὸς, ad evellendas lepras, ad exterendas lepras, Dioſc. lib. 5. cap. 129.

Εκδύσματα, τὰ, desquammatoria, sive eraſoria, vt vocant, medicamenta, quæ cutis continuitatem ſoluunt, vrendique vi & poteſtate cutis eius aliquam partem auferunt. Dioſcor. lib. 3. cap. 70. αἱ γὰρ τῶν ἀκροδρυῶν ἐκδύσεις ποιοῦσι τὰς ἀπὸ τῶν ἀκρωτηρίων δυσουρίας, miſcetur decurentibus cantharidum medicamentis, quæ ecdoria vocant, vt inde exortis vrinæ difficultatibus reſiſtat, ſic Ruellius. Marcell. autem, miſcetur & iis, quæ à deſquammando Græci cedoria cantharidibus facta appellant, vt vrinæ difficultatibus quæ ex illorum vſu ſuperaccedunt, adueriatur. à verbo ἐκδύρω, i. excorio, dicta ſunt, quòd exulceratam cutem auferant.

Εκδοσις, εως, ἡ, erogatio, expenſa, editio, locatio, traditio in matrimonii, deſcriptio, traditio. ἔκδοσις εἰς θυμέλας τὰς, locatio, Bud. in Epiſtol. ἐκδόσεις παρθένων, ayunium locationes, Lucian. ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι, filias collocare, Plato de Legibus. Demoſthenes contra Aphobon. ἔκδοσιν vocat τὸ δάνειον ναυτικὸν, fœnus nauticum, de quo titul. in Pandect. lib. 22. Paulus appellat vſuras maritimas, Modeſtinus pecuniam traiecticiam. Idem titulus eſt in Cod. lib. 4. Et apud Iuriſconſultos vſuræ nauticæ dicuntur centeſimæ magnæque. Atque hoc genus negotiationis quod ſit vtriuſque periculo ἀμφοτεροπλοῦν dicitur.

Εκδοτέον, cuulgandum.

Εκδοτος, ὁ, ἡ, ὁ, deditus, dedititius, Datiuo. ἐκδότους ποιῆσαι τοὺς βαρβάρους, dedo barbaris, Iſocrat. προδιδοὺς Θ.

Εκδοτος ἑαυτὸν παρέχω vel ἐπιτρέπω, in fidem ſe permittere, Bud. in Comment.

Εκδοχεῖον, τὸ, promptuarium, ciſterna, receptaculum Ioſephus, ἢ ὑπὸ ἐκδοχείων πλανᾶσθαι τὸ ὕδατος, ciſternis aqua oppletis. Suid. ταμιεῖον.

Εκδοχή, exceptio, expectatio, ſucceſſus, ſuſceptio, ſubſecutio, ſequela, κακὰς ἔχειν ἐκδοχὰς δοκῶ.

Εκδρομὰς, excurrens, erumpens. ἐκδρομὰς δοιλιχὸν, qui ſpatium decurrit, ſpatio decurſo, Gaza de Senectut. ἐκδρομεῖς, excurrere. ἐκδραμεῖν μοι, excurram ab Aoriſt. 2. verbi ἐκτρέχω, ἐξέδραμον.

Εκδραὶ, effugiens, clapſus: ab eiuſdem Aor. 1. ἐξέδρα.

Εκδραχμον, ſex drachmarum, ἐξάδραχμον.

Εκδρεπτομαι, decerpo.

Εκδρομὴ, εως, ἡ, & Εκδρομος, ὁ, excurſio & excurſus. Item ἔκδρομοι, peruius, excurſor. Cic.

Εκδυμα, ατος, τὸ, exuuium, exuuiæ.

Εκδυνω μαι, exuo, Hom. Iliad. τὸν χεῖρας ἐξέδυνεν, i. ἀπεδύσατο. ὀπὸ δυσεμὸν ἔσυλω, habitu poſito.

Εκδυσις, εως, ἡ, emerſio, tergiuerſatio.

Εκδυσιτέομαι, ἀπαναίομαι, nimium, in contrarium diſſuadeor.

Εκδυτὸς, & ἐκδύομαι, &

Εκδύω, exuo, excutio, exco. Plutarch. in Pomp. Καὶ Ἡρόδικ διαῤῥῆκε καυσικαῦσι τὰ ἐκδύεται τὸ σῶμα τὸ χαλκοῦν, hoc eſt, ἰδιομορφῶσαι. Idem, εἰ μεσίτου παύσομαι ςρατευόμενος, ἐν ᾧ τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύσω ἀρχῆ διαῤῥήσομαι τῷ γνωμικῷ, pro excutere à ſe, Ariſtotel. ὅτῳ ἡ φολιδωτὴν τὴν τὸ κελεύθου χρῶς ἐκδύουσι, ſenium vernationémque exuunt. & in octauo hiſtoriar. animal. ἐκδύουσι ἡ τὸ χρῶς μηκίσκε πάντων οἱ ὄφεις, comprimis angues ſqualentes annos exuuiaſque deponunt. Odyſſ. ξ, ὧν μὴ μὲν ἐγὼν ἐκδύσομαι, veſtemque ſpoliarunt. δίκῃ δ' ἐκ δήσας ἐκδύσω, iuſtus de anguſtia liberatur, Salomon Prouerbiorum 11. ἐξέδυσαι αὐτὸ πᾶν χαλκοῦσθαι, exuerunt eum chlamyde, capite 27. Euang. Matth. ἐκδὺς μὴ κακὸν, emergere à malis, Euripid. ἐκδὺναι ἐλέσθαι, exuere perniciem, effugere. ἐκδὺσαὶς τὰ δεσμὰ, vinculis exutus.

Εκεῖ, illic, ibi. adueribium eſt τοπικὸν αἰνιγματικὸν, ad quod ἀπαιτεῖται, ὁ δεῖξις. Et ad τοῦ ἐρωτηματικὸν, reſpondetur ἐκεῖ: vt ad ἐκεῖ, eſt αἰτηματικὸν τὸ ποῦ ἐστὶν. Plato εἰσὶ γὰρ ἐκεῖ, ſunt enim ibi. Interdũ pro illuc, illó. ἐκεῖσε ἥκω, ἐξέλαυνε, illuc nos ſecuturos. Chryſoſtom. οἱ ἐκεῖ, qui eam incolunt partem, incolæ.

Εκεῖ, pro ἐκεῖσε, ὁμωνυμὸν, πρῶτον. apud Heſych. falſò cum tenui ſpiritu.

Εκεῖθεν, illinc, iſtinc. Nam Græci carent hac proprietate Aduerbiorum, quæ eſt apud Latinos, vt hinc ad primam perſonam referatur, hoc eſt, loquentis iſthinc ad ſecundam illinc & inde, ad tertiam. οἱ ἐκεῖθεν, hinc.

Εκεῖθι, illic, loci illius.

Εκείνη, illuc. ἐκεῖνα ἐκείνη, ſi illic habiteret, ſi illuc cõmigraſſet, Herodot.

Εκείνου, τοῦ ὑξ ἐκείνου πεπιωμένου: ſicut Cicero dixit Lentulitate & Appietatem, & Syllaturire, pro eo quod eſt pro ſcripturit Ariſtot. 8. τῶν μὴ τὰ φυσικὰ ἕνεκα ἢ κεκτημένων, ἢ ὑπὸ τύχης, ἢ διὰ ἐκείνου ἢ τὸ μέσον πεπονηκότων ἕνεκα, διὰ τὸ ἐκείνου ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον ἢ ἴσως, ἢ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ ἴσως λεγόμενα ἐκείνου, τοῦ σωφρονεῖν ὅλη.

Εκείνος, ὁ, illic & ἐκεῖνος. Æolicè, & ἐκεινοῦ: vnde Apud Ariſtophanem, ὁ τοιοῦτος γοῦν οὐδ' ὑγιὰ κακεινοῦ. ὑπὸ ἐκείνων ὄχλοις κινδυνεύσειν, pro ſua libertate poſtulant. vbi ἐκείνων ponitur pro reo proco, Thucydides. ἐκείνῳ φάσκων αὐτὸ τῷ πόλεμῳ, illi qui pro ſeu facit & putat, Plato de Leg. τῇ ἐκείνου συμβουλῇ αὐτὸμος, à ſi conſilio, idem. Ariſtophanes in Nebul. λαν' εἶσθ' ἕνα μὲν κἀκεῖνον ἄνδρα μόνον θεοῦ. & ἕνα μὲν κἀκεῖνον, vbi interpr. oſtendit hæc pronomina ἐκεῖνος, αὐτὸς, nonnunquam vice vſurpari. nam & apud Homer. Theocrit, πόθι μ' ἐκεῖνος ἄεσκε μέλος θεός. Et Pythagoricis ἐκεῖνος ἔφα σωμάτιος. Sic apud Ariſtophan. ἐκεῖνος & αὐτὸς ἐκεῖνος.

Εκεινοσι, ἡ ἐκεινοῖ, pro ἐκεῖσε & ἐκείνοι, Atticè, Ariſtoph.

Εκείνως, illo modo, ὑξ' τῶν τὸ τρόπον.

Εκεῖσε, illuc, illo. Sophocl. ἐμὲ ἐκεῖσε ὅπου πορεύσεις, εἰ vado quò eundum. Aliquando etiam pro illic. τοῖς πᾶσι ἐκεῖσε πανταχοῦ ἐκπεφύκασι, iis qui cœleſti illa republ. digni habiti ſunt, Nazanze. Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἀπικομένου μοι φοίτησιν ἐξέλιπε, redad illam narrationem, vnde mihi diſceſſum eſt. ἐκεῖσε εἶσι χεῖρας, Demoſt. διὸ καὶ κἀκεῖσε, vltrò citróque.

Εκέκασε: à verbo κάζω, id eſt, inſtructus erat, ſuperabat, præſtabat. οὐκ ἐκεῖ πάντας ἐκέκασο, qui omnes ſuperabat, Apollon. τὰ πάντες ἐκέκασο ὁμοῖος, præditus erat. Homer. Iliad. 1. Οὐδὲ τὰ ἐκέκασο τὸ φύσιν ἐκέκασο. Interpr. ἐκκεκόσμησο, εὐῆκες, ἢ ἐδέξασο.

Εκελαστο, pro ἐκέλετο, πλεοναζοντὸς τὸ κ. Odyſſ. ξ, ὑπέρειον ἐκέλασσ, i. μικελεύετο, iubebar: à τῷ κέλω.

Εκερτε, totondi, incidi: à κείρω. Apollon. 2. ἐκάρη τ' ἔκερτε.

Εκεχειρία, ἡ, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ χεῖρας, φιλιάζομαι ὅλον τὸν πόλεμον, ἀπὸλυ ἀπόσις, ἐξ ὧν ἐκ: induciæ, belli feriæ, vacatio, ſpatium temporis remiſſio: ab abſtinendis manibus dicta, Gellius libro 1. c. 25. ὀλυμπιακὴ ἐκεχειρία, Olympiacæ feriæ. Plutarchus in Lycurgo. ἐκεχειρίαν οἰκεῖσθαι ποιήσαντο, annuas inducias fecere, Thucydid. ἐκεχειρία, ait Interpres, ἡ ὅταν χρόνον τὸν πολέμου ἀπολήγῃ τινὰς: ἀπὸ τοῦ μὴ τὰς χεῖρας, οἷονεὶ ἀνοχὴ ἐστὶ. ἐκεχειρίαν ἀγαγεῖν, inducias ago, abſtineóque à bello. ἐκεχειρίαν ἄγω ἔως σε, Lucinus Ariſtophanes τοὺς πρυτάνεις, qui magiſtratus erant Athenis, fordes ἀγοραίους ἀνὴρ exprobrans, ἄμοι ἢ ὡς ἐκεῖσ' ἀπέπλω ἢ πρὸς λιμένος, τὴς ἐκεχειρίας vocem accipit ἀπὸ τῆς ἀνοχῆς, quasi ſe feris inducii ſque accipiendi munera, ἀφ' ὧν τὰς χεῖρας ὅτι τοῦ λαβεῖν, καὶ καίπερ ἀγαθὸν ὄντα, βδελύττεται. Sic enim ſpeciem ſe τῷ ὁρίζειν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τὰ χείρω, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ἀγαθὰ τὰ πολλὰ ἐκεχείρια. Eſt verò propriè, ἐκεχειρία, ἀπὸ τοῦ πολέμου, ἀφ' ὧν τὰ ὅπλα καὶ χεῖρες, vt inquit Comment. Iophilus, ὥσπερ τοὺς ὁπλίτας συμπεφωνῆσθαι, ἐξ ἧττον τὰς ἀσπίδας καμπτεύοντι ἐκεχείρας.

Εκεχλεν, argentum, Heſych.

Εκεχειρομένος, ὁ, ἐξεcialis.

Εκ'κλησις, &

Εκζεσμα, τὸ, fermida eruptio. ἐκζέσματα, papularum eruptiones ferunidæ eruptiones, prurigines, Dioſc. lib. 2. Ἐκζέσματα, ἃ Gale. lib. 1. ἐκ' τῶν πύος cap. 8. ferunidæ papulæ, quæ etiam abij Galeno, Actio, ac Paulo ἐκζεσμάτα.

Εκζυσις, eruptio, ἐκζεσμὸς, ἔκζεσις ὄλκων, vlcer um eruptio.

Εκζέω, efferueo, feruco, item pro ſcateo, ſicut ζέω ſupra ἐκζέων, vermibus computruit, Herodo. Suid. φασὶ ἢ αὐτὸν ὀφ σὸν ἐκζέσαι.

Εκζητέω, ἡ, quæro, exquiro, requiro, Nazanz. ἐκζητεῖσθαι τὸ ζῶν τοῖς νεκροῖς, ex Iſaia, i. viuentia inter mortuos inquiri.

Εκζωόομαι, animal fio. Theophr. cap. 9. lib. 4. de cauſis plan de cicer. ἐκζώσασθαι ἢ ἐκζώσεσθαι, Gaza vertit, perit atque vertit animalia.

Εξωσυρίσαι excito. ἐξωσυρῆσαι συρίσασαι, renouare neceſſitudines Plutarc. in Romulo.

Εξωτήρασις, εως, ἡ, exſuſcitatio ſeu accenſio, ſucceſſio: vt ἐκζωπύρησις apud eundem Plutarchum.

Εκηα, pro ἔκαυσα Iliad. α, ἠδ' πίνα μοῖ' ἔκηα, adoleui. ἀπὸ τοῦ βοὸς ἔκαυσα, τὰ τέρατα ἐκάπτωσα. vnde πῦρ κάω, accendere ignem, & ωες. de quibus infrà.

Εκηβολίας, ὁ, iaculatio, ἔυσοχ. τέχνη. Hom. Iliad. ι, ἀλλ' οὐ τί τ' ἐμοὶ γ' ἀέτιμος ἐκηβολίαφιν ἔυσοχ' ἐπέπιθμεν τὸ φρὶν ἔ ἐκάκησεν, ſagittarij. Dυσοχίαι.

Εκηβόλος, ὁ, procul iaciens. ſagittarius. Epitheton Apollinis, radiorum ſolis in terras immiſsione. Iliad. α, ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος, ι. ἑκατὸν ἢ ἐξ πάρεσιν βαλλοντος, ἀπὸ τοῦ χέω, τοξεύω. ἐκηβόλος ἀφ', haſta longè ferions. Apollon. ἐκηβόλος ἠδὲ, Nonnus. ἐκηβόλον ὅπλον, Lucian. ἐκηβόλαι μαχηταὶ, apud Diony. Halic. decentiones in opibus eminus pugnatur, ὅτε ὠθίζεται ἀφὲ χεῖρας ἴσας, vt in oppugnatione turrus.

Εκηλας, quietè.

κολίκ, quies, benigna tractatio, ραστώνη, εὐρώνη.
κοῦ Θ, ὑγὸς, quietus, securus, pacificus, otiosus, ἀσυχ Θ, ἡσυχ Θ, Odyss. ξ. ἐν ἐκηλοι κτήματα ἐπάσσουσι.
κεν, causa, voluntate, ἕνεκα, χάριν, τὸ βουλόμενον, τὸ βουλ. Hesiod. διὸς μεγάλου ἕκατι. Homer. Odyss. δ. ἀλλοσυνὸν ἕμμεναι ἄλλοτι, gratia Mercurii, per Mercurium. Ponitur aliquando pro fine, ι. χαρίεν, longè, procul a.
κπλαγέω, μ. πσω, π. πηχα, obstupeo, Neutr. absol. Marci cap. 14. καὶ ἐκπλαγέντες ἐξέθαμβ ὑ ἐφ ἡμοιείν, capiuntur expauescere, & grauissimè angi.
κπλαγ Θ, ὑς, ὴ, stupefactus, admiratione perculsus, Actor. cap. 3.
κπαλίζω, apud Æschylum, extirpare.
κπαλοῦμαι, οῦμαι, in fruticem transeo, fruticor. Cic. fruticescо. Plin.
κπαίνω, mori, ἐκθανεῖν, emori.
κπαίνω, seu ἐκβεβαιόω, confirmior, fiducia vtor, audeo, confido, confidenter ago, ἐκπεποιθέναι τοῖς φρονήμασι, elati rebus secundis, Plutarc. in Romulo. ἐκπεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς ἔσεσθαι, quibus firmam ipse iniiciat fiduciam, Idem in Galba. Vnde ἐκθαρσέω, benè animatus, qui est fortissimo animo.
κπαιδεύω, celebrare, publicare, traducere, extollere. Polybius, σφόδρα ὑπὸ πάντων ἐκπεπαίδευται καὶ πολυπόθητος αἰσχυνθέντε συμπεφορήσθαι, πρὸς ἃς ὑξεθέτησαν αὐτοῖς. apud Suid. pro ὑξαίνχυσι, vt, εἰ μὴ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα ὑβρίζουσι, τὰ δὲ ὀνόματα ἐκπεπαίδευται. τὰ ἀπρεπῆ ζηλωτὰ τὲς ἐκπαιδεύουσι τὰ ἐθνη ὑβρίσεσι. Item explodere, eiicere, ἐκπεπαιδεῦσθαι λέγειν.
κπαίζω, in religionem traho, ad diuinitatis indicium traho, diuinum esse existimo, diuinitatis argumentum puto. Herodian. ὅσοι ἢ τὸ σὸν ἔργον ὑξεπαίδευσαν, vnde res tota in religionem tracta est. Est etiam consecro, & Deo dico, diis imputo, inter diuos refero, ἐκπαιδ. vt, γένος δὲ ἐμὸν μοιρῶν ὑπεπαίδευσεν βασιλέας, Herodian. ὑπεπαίδευσεν πᾶν πρᾶγμ ὑ ἐς τὸν πατέρα. Idem, id est, patrem consecrant. ὑξεπαίδευσε, diis imputatus est: vel inter deos relatus est, diuinis affectus est honoribus, diuinitate donatus est. Plutarch. in Alexandro, σοφὸς ὢν τὸ βάρβαρον σοβαρὸς ὢν, ἢ σφόδρα πιστεύων ἑαυτ ῷ γόνιτσιν ὑπεπαίδευσε Θ ἑαυτὸν ὑξεθείσον, naturam sibi diuinam tribuebat & asserebat subuerecundè. Appian. ὑπὸ ἐμοιλίων, Οἱ ὑπὸ τῶν σφετέρων ἐξίωσιν ἀδικήτων ἢ χαίτος αὐτὲς ὑμοίως, ὑξεθείασεν αὐτὸς, id est, vt deum colebant & observabant.
κπαίω, μάω, consecro, vt Deum colo. Philo de mundo, κόσμους ἐκθεάσονται. i. mundos totos velut deos consecrarũt. κθῆσαι, θεσπίσαι.
κπας, titulus, inscriptio, tabula publicè proposita, prostitutio, prostibulum, expositio. Hanc vocem reiicit Phrynichus, ἀκθησὶ (inquit) βάρβαρον, σὺ ἢ τὰ ἀφ ὑρισμένα.
κπαω, deifico, deum efficio, ἐκθεάσαι deum fieri.
κπέφη, ex deo, Hesiod. in Theog.
κπελῶ, colo, concilio. ὀλίγον ὑξεθεράπευσε δ' ὄρεις, muneribus ibi conciliarit, Flutar. in Calba. Item sano, Galen. Item protero, τὸ ἀφ ὑσιν ὑκθεραπεύειν πάντα, Galen.
κπείζω, meto, Demosth.
κπεμάομαι, exæstuo, incalesco.
κπεμαίνω, μ. ανῶ, exalfacio.
κπέσις, ως, ἡ, expositio, explicatio, designatio. Alexander Aprod. ἐν ταῖς τῶν ἐκθέσεων ποιήσεσθαι, quæ explicabimus. ἔκθεσις τοῦ ῥήματος ὁ ἢ τὸ λόγος ἐκφέτω, Aristophanis Interpres. Et ἔκθεσις, editio alicuius dogmatis. Theodoretus in 2. histor. Eccle. ὁμο, ὑπεὶ ἐκ τῆς πίστεως διακρίνωσιν βουλῇ βασιλεῖ, ὁ δὲ ἀσεβὴς φήφῳ τὰς κρ Θ μοιογνωρίζ βλασφημίας ὑπὸ βλοῦζις τυποῦμένας. ἢ ἔμε λέγων ὑπὲρ σωτ ἔκθεσιν, ἢ φησὶ τὸ ἄδηλε ὑ ὑσέζειν, ἢ ταῦτα φρονέκτο. ἔκθεσιν appellat, editum & promulgatum dogma Christianismi. Hesyc. ἔκθεσις, ὀφειλὴ, παλαιὰ νομοθεσία, συγγραφὴ, ὁμολογία.
κπετός Θ, ὸς, ἡ, ἢ, nefandus, iniquus, nefarius. Philo de mundo, τὸ ἢ ἔσιν ἔκθετον ἢ ἀσέβημα κὲ ἀνόσιον.
κπεφαντός, ὸν, scientia diuina.
κπικός, expositiuus, expresiuus.
κπίτης, ὸς, ὁ, ἢ, expositus. ἔκθετος γὸς, filius expositus, Eurip. τὰ κθέτα, ὀνειροπόλημα. ἐν ὄρεσι βρέφη, infantes expositi, Act. cap. 7.
κπίω, excurro, propero.
κπλάζω, exiigo.
κπλέομαι, fum effœminatus.
κπλαίω, mollem facio, effœmino, enervo.
κπνέω, venor, capto. ibi. σὲ δωμ. ἀκυιμάτων.
κπρήθω, effero, exalpero.
κπρεσκω, effero, as.
κπτυσσέζω, condo. Phalaris in Epist.
κρις, Hesi. est τὸ λάμπ τῶ χιτῶν, fimbria tunicę seu ora. sed addit quosdam scribere ἔκθριδ. infra ὄβριδ Θ- pro eodem.
κτλιβής, ὴς, afflictio, tribulatio, sonat potius clisio.
κτύπωμι, ὦ, π. ωσα, exprimo, clido, excludo, extundo: vnde ἐκτύπωμ Θ, cap. 21. Leuitici, qui cõtusis est testiculis, quem offerri Domino Moses vetat. Attero, emitto premendo, extringo, extrudo, elicio.
Ἐλαῖος, ὁ, ἢ, clisio: figura est, vbi consonans aliqua inter primam & vltimam syllabam clauditur, vt σκάπ Θ, pro σκάπτω.
Ἐκδύνω, emorior, Hermog. ὑξέδυσεν ἡ μάντις.
Ἐκδρέω, exilio, effugio, proripio me, repente abeo, ἐκπηδῶ, ἐκφεύγω. Hesiod. ὑξέδραμε χειμῶνα, promicuit Chrysaor. τὸ λέκτρου ἐκδρομὴ, exiliens, Eurid. in Epist. ἐκδρᾶναι ὑπὸ τὸ ὄπτιον, ὑξ ὄσπιον exilire, Lucian.
Ἐκθρομίζω, ὦ, in grumos cogo, congelo & concrescere facio.
Ἐκθρομίζομαι, ὑγ, concretio. ἐκθρομίζωσι αἷμα τε, sanguis in grumos concretus, Dioscor. lib. 1.
Ἐκθρόσκω, idem est quòd ἐκθρορέω. Adamantius in Physiognom. ὅσοι ἢ ὦσιν ἐκθρόσκοντες πλέον τοῦ, de oculis loquitur qui velut exilientes palpitant.
Ἐκθύζω, ebullio, cuomo, ἐκζύω, ὑξέμυσ. Hesych.
Ἐκθύμημα, apud Hippoc. Epidem. lib. 5 sunt ὑξυθυμήματα, quas pustulas interpretes vocant, Plinius papulas, & pituitæ eruptiones. dicuntur verò ἐκθύματα ἀφ ὧ τὸ ἐκθύειν, quòd sponte sua per cutem erumpant, & quòd in ea effloreant ὑξανθήματα, vide ὑξανθήματα.
Ἐκθύνω, Hesy. ἐκθύναι, κλαῦσαι (quod paulo ante ἐκλαῦσαι) item πρὸς celer, velox.
Ἐκθυμία, ας, ἡ, promptitudo, ἀφορμὴ, vnde.
Ἐκθυσιάω, ῶ, suffitu egero, suffio, accendo, vro. ἐκθυμιάσθαι, Cleomed. quæ in vaporem exhalant.
Ἐκθυμος, ου, ὁ, ἡ, promptus, alacris, intentus, iratus, animo exasperatus.
Ἐκθυμως, ex animo, acriter, prompte, auidè, ἀφορμῶς, animosè, apud Appian. in Annib. ἐκθύμως ἀγωνιζόμενοι ἑκάτεροι.
Ἐκθύω, concilior, ὑξιλάσκομαι, sacrificiis obsero, expio.
Ἐκθύω, ὑς, ὁ, expiandus.
Ἐκθύω, efferuco, excido, sacrifico, ἐκζέω, ἐκπέπω.
Ἐκιάσιν, iui.
Ἐκιδον. Aduerb. anteronatim. Theophrast. lib. 3. hist. plantar. ἐκεῖ πέφυκε ἢ ὁ φοινὸς οὔτε ὀρθοφυὴς οὔτε κύκλῳ κατ ἴσον, διὸ ἐκιδὸν περιέληφε κάνθον ἐπ' ἐκεῖ σκοπαγμ, i. cortex neque recto meatu ascendit, neque gyro pariter obducit, sed mucronatim ambit, &c. Gaza. sed ἀπιδὸν legendum est.
Ἔκιον, iui, ἐπορθρίσκω. Hom. Odyss. ὁ, ἐὺ ἢ μετ' ἀγορεῖσθε ἔκιε, i. adit. Hesiod. ἑκίοντο ἄζηοι ἔκιον, venerunt, i. veniunt. Item ἀφῖκε ἔκιον, prædant.
Ἐκκαγχάζω, effusim rideo, ἐκγελῶ. Xenoph. in Sympofio, κρὶ ἐκκαγχάζω Θ ἢ ὑξεκαγχάσειν. vide κατχαλάω.
Ἐκκαθαίρω, expurgo, repurgo. Iliad. β, ἀγορὶ σ' ὑξεκάθαιρεν. Plato 2. de Rep. ὡς ὑρίσθημεν ἐκκαίειν ὥσπερ αἰσθητὰς εἰς τὴ κρισιν ἐκκαθάρσεις, disturis & exprimis. ἐκκαθαίρειν τὸν βίον, è vita tollere.
Ἐκκαθέζομαι, sedecim.
Ἐκκαθεδωσεις, sedecim palmos longus. Hom. Iliad. δ, Τοῦ μὲν ἐν καφαλῆς ἐκκαθεδωσὶ πάχεα. Interp. ἐκκαθέδωσι παλαιστὰς. vide ὑσέζω, & Pollux. lib. 2.
Ἐκκαθεκάτιος, ου, ὁ, ἡ, sedecim annorum circulus, vt ἐννεακαιδεκατιαῖος ἐκκαθεκάτιος, sedecim & nouem annorum.
Ἐκκαθεκάτος, ου, sedecim annorum. Dicitur & ἐκκαθέκατος.
Ἐκκαθίκορος sub. ναῦς, nauis sexdecim ordinum.
Ἐκκαίριος, intempestiuus. τὸ ἐκκαιρον, exoletum, in Epig.
Ἐκκαίω, & Ἐκκάω, Attice ξω, αὐτοκατ. καυσ, exuro, incendo, inflammo, comburo: Accus. Plato 2. de Repub. ἐκκαυθήσεται τὸν ὀφθαλμὸν, oculi ci eruentur. ἐκκαίομαι, exardesco, Plutar. ἐξεὶ περιστάσεις διελόγων πολλῶν ἐκκαιόμ Θ, ad iram exardescens. ὀξέκαυθ πόλεμος, bellum exarsit, i. σωιεις πόλεμ. Nam ἐκκαίειν πόλεμον ἢ σωιεῖ αἰσχ, pro eodem ponitur à Polyb. lib. 2. ἢ φασὶ πάντες οἱ μυθοφόροι φεῦε τὸν καχλιόνιος, τὸν φερομενρμβέτα τὸν λέοντα πόλεμον ὑξέκαυσαν.
Ἐκκακῶν, malis succumbere, animo concidere, malis cedere, Polyb. deficere, ἐκκάμνειν. Paul. ad Ephes. μὴ ἐκκακεῖν ταῖς θλίψεσιν. Et 2. ad Thes. cap. vlt. μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες, ne benefaciendo segnescatis. vide ἀθυμεῖν & ὀκνηρὸς ὢν.
Ἐκκαλαμάζω, expiscari, extrahere, spolare fortunis. Aristop. in Vespis, ἢ πανταπᾶσι ἁμαρτῶ γλαῦκ ἡ πρίασθαι ἐκκαλαμάζ Θ ταχέως. Interpr. ἐκκαλαμάζ Θ ἀπὸ τῆς διὰ καλάμου σὺ ἢ ὑθμὸς ἀγροῖκ ὄντων. In eadem Comœdia, ἐκπίπτουσι μ' ἐκκαλαμάζ Θ καὶ κατασπῶσι πάντες. Interp. αἰσχύνομαι ὅτι ἀγροῖκοι ἐκκαλαμάζ Θ καὶ σπῶσι τὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτόνων, ὑγκα σῴζ τῆς ἐπικλήσεως τὸν ἐν αὐτῷ ἀγρὸν, ὃ ἐστὶ λήθειν ἀπέκοντες.
Ἐκκαλέω, ὦ, vela summittere, κάλῳ τὸ ἱστίον. Hesych.
Ἐκκαλέομαι, ἐκκαλέω μαι Θ.
Ἐκκαλέω, cuoco, accerso, cõuoco, appello, prouoco ad certamẽ. ἐκκαλεῖσθαι πρὸς κρίσιν, appellare, quasi citocare. ἐκκαλεῖται φησὶ τὰ τείχη τὸν πολεμίων, ad muros hostes euocat, Plutarchus in Camillo. ἐκκαλεῖσθαι, prouocare & pellicere. Polybius in primo, ὁ ἢ κιμάλιδ ἔτιμησὲν αὐτὸν κὲ πατὸν ἐξήκοντα, ἢ σπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι πρὸς ὁμιλὸν αὐτὸ, συμπαρακαλῶν τὸν ἔθραυσε ἐκτὸς σῴζ πανοπλίαν

Idem, φθείρωσε ἢ ἐὸ κερπσὶς ἀπὸ μέρες ἵπς πόλεως ἐ μόνε ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπομενούσης: γνώμη ὁ κελεύσθω, εἶναι αὐτὸν ἐξεικαλέσασθαι ἢ τὸ κοσμοῦντας πόλεως σώματων. ἐκκαλεῖσθαι citiari pro ἐπικαλεῖσθαι, i. pronoutare, & superiorem appellare, appellare magistratum: & ἐκκαλοῦμαι is qui appellatur & à quem pronocatur, apud Plutar. qui etiam ἐκκαλεῖσθαι τὸν ἀδικῶν dixit, pro ἐφορᾶν. litem ab vno iudice ad alium transferre: item significat elicere, irritare, Æsch. τὸν ὑμετέρων ὀργὴν ἐκκαλούμενος βλάπτειν.

Ἐκκαλύπτομαι, faciem detego. Plato, ἢ ἐκκαλυψάμενος θ (ἐκκαλέσαντος δ) ἐστιν ὁ δὴ τὸ τελευταῖον ἐρήτησε.

Ἐκκαλύπτω, detego faciem, φανερῶ πιεῖ. Huic contrarium est ἐγκαλύπτω, de quo diximus. Sophoc. τὸν ἐκκαλυφθέντα δὲ τὸ πᾶν κακὸν, age denuda, detege.

Ἐκκάμνειν, deficere, fathiscere: idem quod ἐκλείπειν, cedere labori, perlacessere. Gregor. εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Plutarch. ἢ σῶμα ἐξεκαμε πληγαῖς.

Ἐκκαυλᾶν, Pollux lib. 10. τὰ μὴ κρίνεσθαι, φυλλάδες τινὲς πτηλίσεως ἢ δοκοῦσι οἱ δὲ ἢ τὸ ἐκκαυλᾶν ἐπὶ τῶν ἐκ μεγάλης ἀξίας ἐς μικρὰν ἢ ἐκκαπᾶν. & citat authorem Eupolim. ita vt ἐκκαυλᾶν signif. euacuare & ebibere.

Ἐκκαπηλεύειν, decipere, δολοῦν, adulterare cauponum more.

Ἐκκαρπίζειν, fignif. decerpere fructus. Bud.

Ἐκκαπτόμαι, defrugo, defrugor. ἐκκαπτίζειν τὰ ὕδατα, cõsumit solum, i. macerat. Theophr ἐκκαπτίζομαι θ, defrugatus. idẽ quod ἐξηκαπτίζομαι & καπτίζομαι.

Ἐκκαρπίμαι, fructus & prouentus accipio, vtor & fruor, commodum consequor: vnde ἐκκαρπωτὰ ἀφωνῆ, qui rem ampliarũt, Thucyd. Naz. in. ἐκκαρπούμενθ τῶν ἀγίων αὐτῶν: exhaurio & extenuo facultates alicuius. Demoſth. ἐξ ἡμερῶν. ἵνα μὴ πολυχρόνιον ὕμῖν τινὲς ἐκκαρπωμένοι, ἢ πολλὰ ἢ ὑμετέρων ὑπηρετικὰ ὀν, ρυσῆ κελεύσατε φανερὸν ἐλθεῖν ἅπασι, καὶ τὰ ὧν. Sic Gregor. τὸ ἄγιον ἐκκαρπούσθαι μεγα ἐ τὸ τὸ. quæſtus habere res ſacras ac diuinas.

Ἐκκάρπωσις, fructuum & commodorum perceptio, & vſus rei fructuoſus, Bud. Comment. ὑπηρεσία.

Ἐκκαταλλᾶν, denuntio, indico, is. ἐκκαταλλᾶσας κἀγὼ. qui ludos indixit, Plutarch. in Romulo.

Ἐκκαταλείπω, relinquo.

Ἐκκαταπέμπω, exturbo, commoueo. Alexand. Aphrod. Accuſ. lib. 1. Problem.

Ἐκκατατίθημι, ἀπὸ, π. ακ, ω, adſcribo, adindico.

Ἐκκαυλόω, cauleſco, erumpo in caulem. Theoph. eſt & contrariæ ſignificationis, vt Pollux indicat lib. 6. dicitur, enim καυλοῦν quorum caules marceſcunt.

Ἐκκαύλωσις, caulis emiſſio. ἐκκαύλησις τῶ σώματος, Interpr. Ariſtoph. ſcapus, caulis.

Ἐκκαύλωσις, caulis emiſſio.

Ἐκκαυλίζω, caulem emitto, creſco. Item frango. ἐκκαυλίζων καὶλα ἐ, caules defringens. Ariſtoph. in Equit. ὁ τὸν μαχαιρᾶ, ἢ τὸν καυλὸς ἢδὲ δυσῶν ἐκκαυλίζων. Interpr. τὸ ἢδ κάλαμα διακόπτων τῶ μεταφορᾶ ἐχρήσατο. ἢ κατατιθὶ ἢ ἀφιεῖ.

Ἐκκαυμάτης, τὸ, exuſtio, inuſtio.

Ἐκκαυστὸς, ardor, exuſtio. ἐκκαυστὸς ἡλίου, feruor ſolis, Alex. Aphro. lib. 1. Probl.

Ἐκκαχλάζω, grana eximo excutio, contero. Heſych. ἐκκαχλάζω σου, ἐκπυλίζω, ἐκκοκκίζω, ἢ σιωπῆ ζω.

Ἐκκαιδέκατος, ſexdecim ordinum nauis, apud Bayfium.

Ἐκκεκαμμένος, in medio ponor ſiue exponor, opportunus exponor & proſcribor. Item exiſto. Proclus, τὸ πλοῖος αὐτῆ ἐκκεκαιδέκατος, eorum numerum eſſe. Et cum Datiuo, ſpero, vt ἐκκεκαμένος, id eſt, pendeo à te. ἐκκείμενθ, expoſitus, proclius. ἐκκείμενθ ἢ τῆς, puer expoſitus, Herodot. dicitur & ſcopus ἐκκείσθαι, expoſitus eſſe oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plut. vnde metaphor. dicitur aliquis ἐκκείσθαι rebus aduerſis, i. expoſitus eſſe & quaſi obnoxius. Syneſ. ἐκκείσθαι, interdum expoſitum eſſe & patere idem Syn. author ſed & amicis ἐκκείσθαι dicimur itidem pro expoſiti eſſe & prompti. ſicut Cic. dicit fide ſuam alicui promptam expoſitamque præbere. Et ἐκκείμενθι, φανερόμενθι, hoc eſt, rei, qui pendentes à Latinis appellantur. Budæ. Commen. Demoſt. in Orat. κῆ Μειδίου, ἢ δ' ἐστὶ ἀδικὸς ἕνεκα αὐτοῦ ἐκκείσθαι τοῦ πλοῦτ. i. ἐκκλυτὸς σοὶ ἢδὲ ἐπαι ὑμῶν, ἢ πάντες ὁρῶσι Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐχρήματο δημοσθένει πυκνὰ λεπτοῖσιν. vbi ἐκκείσται, i. expoſitum eſſet & proſcriptum. Sic Pendere Latinis. Plin. in epiſt. de Iunio Baſſo, accuſatus eſt ſub Veſpaſiano à priuatis duobus: ad ſenatum remiſſus diu pependit: tandem abſolutus, vindicatuſque eſt. Tranquil. in Domitiano, Reos qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependiſſent, vniuerſos diſcrimine liberauit, &c. Cicero etiam, hęrebãt in tabulis publicis reus & accuſator, dixit pro Cluẽtio.

Ἐκκεκλιμένες, τὸ, quod deflorat, Pollux libro ſexto, καὶ πάντ ἢ τὸ ὑπηρέξιωσιν, ὅταν ἐκκεκλιμένος ἢ παλαιστὴν, ὀρθῶμεν ἀνάμεζον. Vide Ορθῶ θ.

Ἐκκεκλημένος, fœminæ impos animi & commotæ mentis, ἐκπλαγῆναι, ὕζειν τῆς ψυχῆς γαρ ἐστιν. Heſych. vide Κεκλιδῶσθαι.

Ἐκκεκλιμένος, ὁ, qui inter aleas bona ſua profudit, quem vulgaris lingua ἐκκεκοπίσεμένον vocat, ἢ ὅσπερ χρεωκοπῶν. Heſych. participii eſt verbi ἐκκατέρω, id eſt, abſcindor, extirpor. vnde ἐκκεκαμμένθ ἐ ὀφθαλμὸν, oculo capta altero. fed & apud Syneſ. dicitur τῶ πατρῴων ἐκκοπὴς, i. bonis paternis excifus, vel euerſus bonis omnibus.

Ἐκκεκαυδᾶσθαι, redactum eſſe in cineres, vel εἰς πανῶν κἀκαλὸν ὕδατος.

Ἐκκεκλᾶφθαι, obſurdiit.

Ἐκκελλόσσης, deuius, Lycophr.

Ἐκκέλσθ, apud ſuidam legitur ſine expoſitione, tantum adferri hoc exemplum ex Syneſ. deſumptum. ἢ κατὰ χρεος ἐκκέλσθ, ὃν ἢ ἀν ἐκ γραῦς ὑπαγ ὠδῶν ὑμεναῖος, ἐκέλσαμεν. ſunt qui interpretentur inuitus, alij ſubornatus.

Ἐκκελεύζω, euoco, Heſych. enim ἐκκελεύσεται adfert pro ἐκκαλεῖται.

Ἐκκελύω, μόσω, π. ακα, exhaurio, ἐκκένω, exinanio. Accuſ. ἐκκελύσα μεχρῖσεν, nudabo enſem, Ezechiel, cap. 5.

Ἐκκεντέω, μ. ίσω, π. ηκα, & ἐκκεντίζω, μ. ίσω, π. ικα, pungo, ſtimulo, compungo, tranſſigo. in Apocalypſi Ioan. cap. 1. ἢ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν.

Ἐκκένωσις, ἡ, ἐξεστὸς, exinanitio.

Ἐκκερκίζω, dirripio, populor. in Epigram.

Ἐκκεχυμένως, effuſè, ſparſim, paſſim, profuſè. Plato in Dialogo ὅσα γ' ἂν ἢ φοῖνιξ μὲν ὑπὸ φιλοκερδείας ὅσα ἢ αὐτὸς ὁ πρόβλημα, ἐκκεχυμένως ποιεῖ ὠδρὶ λέγειν.

Ἐκκήρυκτος, κόν, proprie voce præconis extermiatus, præconis voce publicè expulſus & exactus ſed metaph. ſimpliciter pro expulſus, eiectus, κῶθ ἄκων.

Ἐκκηρύττω, μ. ύξω, π. υκα, pello, in exilium mitto, edicto exigo, pro clamando expellõ, abſego, ſeparo, excommunico, Accuſ. Eum Præpoſitione ἐξεκηρύξαν ἐκ τῆ πόλεως, præconis voce eiecerunt, Æſchines.

Ἐκκλείω, μ. είσω, π. εικα, ſecludo. Accuſ. ἐκκλεῖσε σε τὸ οἰκήματος, excludo te à domicilio.

Ἐκκλέπτω, ſurripio, furto ſubduco, clàm tollo. Xen. in Apol. Soc. ἢδ ὅταν μὲν ἐκκλέψω δυναμένων αὐτοὺ ἐκ ἐφέπτω. Plutarc. in Periclem ἐκκλεπτὸν αὐτοῖς εἰς ὁμήρους, obſides eis quum furtim ſubripui.

Ἐκκλησίζω, excludo, cicio, Herodot. ἐκκλησίζομεν τῆ θύρη, excludo tempore.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, cœtus, concilium, concio, congregatio, comitia ciuium, ſenatus, ſodalitas, ſynagoga, conuentus, collegium. Athenien ſic vocant conuentum ciuium, i. ſenatum ἢδ κῆ τὸν πλῆν. Nam quoties ad magnæ alicuius rei ſpectaculum homines ex agro accerſebant, ἀγέλαιον appellabant. σύγκλητος autem de conſulibus dicebatur. Pontifex etiam pro loco ipſo in quem conuenitur. Luc. ἢ διατάσσονται τὰ ἐκκλησίαι, vbi curiam in qua conſultant vnc que ſtruero. Eſt autem ἐκκλησία τῶ δήμου, vt βουλευτήριον τῆ βουλῆς, vt indicat alicubi. Demoſt. ἐκκλησίαν ποιεῖν, concionem adnocare, ſeu cogere, Ariſtot. 2. Oeconom. ἐκκλησίαν ποιήσαι: σὺν ἐκκλησίνα ἢ δυνάτερος, &c. ἐκκλησίαι συνάγειν. Ariſtoph. in Plut. ἐκκλησία δ' ὑγῖ ἐδὲ τῶν γάμων, concio non propter hunc ἐκκλησίαν συνάγομεν, adnoco concionem Thucyd. ἐκκλησίαν ἢ μῆνις, coacta concione, Thucy. Καθιδὼν ἀγ ἐκκλησίαν, Demo concionem adnocare, εἰς ἐκκλησίαν καθίζω, comitia ingredi in concionem aſcendere, ἰσοκρατ. ἐκκλησίαν ποιεῖσθαι, concionem adnocare, Demoſth. dixit etiam ἐκκλησίαν ποιεῖ, ῥήτορα κακὸν, trinundinum, Demoſth. Idem, τῆ ἐκκλησίᾳ τῆ σφετερᾶ. In Chriſtianorum ſcriptis ſignificat cœtum vniuerſum vitam æternam euocatum, qui veram Chriſti religionẽ profitetur: item particulares cœtus, in quos ille vniuerſus diſtribuitur. 1. Corint. 1. reſtringitur & ad quampiam familiam quæ Chriſtum profitetur, aut ad eos qui in illa Chriſti profitentur. Rom. 16. reſtringitur & ad ſynedrium ſeu presbyterium 31. ſeniorum collegium. Matth. 18. tandem & vſurpari cœpit de loco in quo cogitur.

Ἐκκλησιάζω, μ. άσω, π. ακα, concionor, conuentum celebro, ad concionem voco, Neutr. habeo concionem, concionor, di munus obeo, in concionem aduoco. πωῶτα ἐν ἀγορᾶς ἐκκλησιάζοντες, ita ſe mutuò in concione alloquentes, Thucyd. ἐκκλησιάσατε τὸν λαὸν, populum in vnum congregate, Exod. 31. Deuter.

Ἐκκλησιαστήριον, minuſculum theatrum. Παυσανίας, author Varro ne. Vitr. lib. 7. cap. 2. Trallibus eum Apaturius Alabandus ſequenti manu finxiſſet ſcenam in minuſculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocitatur, &c.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui loquitur ad populum. Lucian. in Necyo. vſurpauit pro eo qui audit concionem. Ariſtot. 1. Rhetor. aliter accepit, ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς ἢ δικαστὴς ἢ βουλευτὴς ἢ ἀφορισμῶν κρίνει.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens, concionalis, deliberatiuus, eccleſiaſticus. ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, merces concionis, Ariſtot. ἐκκλησιαστικὴ χρῆσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν, i. τὸ πρωΐθεν, quidam

dabatur iis qui concioni interfuissent.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, euocatio, prouocatio.

Ἐκκλητεύειν, vocare in ius. εἰς κρίσιν ἄγειν, & ἐκκλητεύεσθαι dicitur cui testimonium denuntiatur. Bud. Comm.

Ἐκκλητύεσθαι, τὸ οὖν μὴ μαρτυρεῖσθαι ἢ κλητεύεσθαι, ἐκκλητεύειν, id est, testimonium denuntiabant. Quem oportebat post denuntiationem vel testificari vel eiurare testimonium, hoc est, iureiurando excusare quapropter testificari non poterat: alioqui pœna erat mille dragmarum: eáque eiuratio ἔξωσις dicebatur. & verbū ἐξέρνυσθαι, iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum, & similia. Quibus autem denuntiabatur, ij ἐκκλητεύεσθαι ἢ ἐκκλητεύεσθαι dicebantur. Æschin. καὶ τίμιος ἐστὶ οὐδὲ ἐκλύση ὁ ὑποῤῥήσας ἀνέξεσθαι, τ' ἀλλὰ μαρτυρεῖν, ὑμεῖς τὸ δίκαια ποιοῦντες, ἐὰν ὁ φεύγων τὰ ἐκκλητεύδιμα μὴ λύσῃ τ' ἀλλὰ μαρτυρεῖν, ὑμεῖς τὸ ὅλον πράγμα σωίδετε.

Ἐκκλησίς, adducendi vi præditus. ἐκκλητικὸς ἀφέξεως, appetentiam incitans, Diosc. l. 2.

Ἐκλητὸς, ὁ, ἡ, ν, is dicitur qui appellatur, ad quem pronocatur. Plutarch. ἀδίωκτον ἀφῆς αὐτὸν ἀφεῖναι ὃν ἐγὼ φεύγω ἀλλὰ τοὺς ἐκλητοὺς τῶν ἀφῆ μεγίστων πόλιν ἐκλιπὸν λαμβάνειν, ad Megarenſium ciuitatem prouocantes, ad ites iudicandas Megarenſium ciuitatem accipientes, in Apophthegm. Vnde & ἐκλητὸς πόλις legitur apud Æſchin. Item magiſtratus quidam, ἐκλητοὶ etiam dicuntur. Xenophon libro ſecundo Omiſſor. ἀπόσπασατε ἢ σκάπτων αὐτῶν οἱ ἔφορος καὶ οἱ ἐκλητοὶ ἐξέπιμψαν πάντα καὶ ἄλλα ἀάβρας.

Ἐκλογιστὴς, Etymolog. expon. ἀναγνώστης καὶ διαρίθμητης: nam κλῆρος, inſtrumentum eſt, quo tortores à fontibus verum extorquent.

Ἐκλοιδορῶ, ὁ, ἡ, decliuis vel procliuis, item propenſus.

Ἐκλοιμώδης, ης, ες, declino, effugio, auerſor, defecto, vibro, prætermitto, Herodot. ἐξεκλινε κὴ σφῶν, ab ipſis declinabat. ἐκκλίνειν ἢ φεύγειν, Xenoph. libro primo Pædiæ, inclinata acie verterunt in fugam. ἐξέκλιναν ἢ τοὐτοις, hos non ſuſtinuerunt, Xenoph.

Ἔκλυσις, declinatio: cui opponitur ὄρθωσις. ἔκκλισις τῶ κακοῦ, vitatio mali, Baſilius in epiſtolis. Ex hac definitione Stoicorum, ἀλλόδοξος, ἔκκλησις, dixit Cicero Tuſcul. 4. à malis natura declinamus: quæ declinatio ſi cum ratione fiet, cauſio appelletur.

Ἐκλύζω, ω, σω, σομαι, σκω, eluo, effundo, humore cluo, abluo, reprimo, ἐκκλύζειν τὸ κοινὸν, cluo lixiuio, Galenus ad Glaucon. ἢ τὸν ἐμφυσῶντων ἐκκλύζειν, animæ fordes eluere Lucian. Ariſtot. ἐκκλύζεται εἰς τὸ ἔσω ὑπὸ τοῦ κυμάτων, fluctibus iactatus in arium eliditur.

Ἐκλοχίζειν, exbilare, explodere: eſt enim κλωμὸς, ſtrepitus & ſibilus oris.

Ἐκμαιεύω, τι, ſchol. Theoc. Idem idyl. 15. expon. διαλέγουσι.

Ἐκμάω, idem quod κνάω, rado, vt expon. Valla.

Ἐκνίζω, excido, expungo, excerpo, euello. Ariſtotel. hiſtor. Animalium. lib. 7.

Ἐκπαιπάζω, circumuenire, aſtutè furari, Ariſtophanes Equitibus.

Ἐκπάσσω, Heſyc. ſunt σὺ φασι μηλοὶ ἀδρὴν, ſed pro eo Euſt. habet ἐκκαίπισι, ſcribendum itaque ἐκκυλισι.

Ἐκπεμφάμω, μόσομαι, edormio. ἐκκοιμᾶσθαι, ſomno excitatus, qui edormiuit, Plato.

Ἐκπέτασθαι, οἱ, exeubantes.

Ἐκπέτω, excindo, deleo, erado, inſculpo, excludo, de ouis Ariſtot. l. 9. Anim.

Ἐκπλαγὲς ἢ δὲ ὠὸν, excluſo ouorum. ἐκπλαγὲς τῶ νεοσσῶ, pulli excluſio, Ariſt. 6. Anim.

Ἐκπλυμένη, & Ἐκκλυμένη, ὑσω, enato.

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, exportatio, euectio, elatio, ſpecialit. elatio funeris, ἐπιτάφιος. Gregor. ἡ ἐπὶ τοῦ παντρικοῦ ἐξ πάλιν ἢ ἐκκομιδὴ τὸ τοῦ σώματος.

Ἐκπομπεύομαι, eſt exporto, vt ἐκκωμάζομαι, inporto. Thucyd. Πλαταιεῖς ἢ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὸν ἀχρεωδοτάτους ἐκπεμπομένους ἐπὶ τὰς ἀθήνας, & ἐκκομίζεσθαι eſt efferri & ſepeliri, ἀκφέρεσθαι ἢ καὶ ἐξάγεσθαι. Plutarchus in Timoleone, ἢ ὀβολὸν αὐτὸν καλεῖν ἢ τὸν ἀχάρα ἐλλάδα κατὴγ ἀφανισμένοις ἀνάγκασθαι ἐξάγειν, ante elatus & ſepultus, quem mors futuris mox calamitatibus ſubduxit.

Ἐκπορίζω, ἰσω, σα, σμαι, σθην, exporto, Thucydid. exigo, egero, me recipio: ἐκκομίζομαι, importo. Item effero mortuum, κεκπορίσθαι, κηδεύειν. ἐκκεκομίζεται νεκρὸς, cadauer effertur, Plutarchus in Romulo. Herodot. ἐκκομίσαι ἀδηλώσαντα εἴη αὐτὸν ἀνδρὸς αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐνεγκόντος ἀφῆκματος, præſtare non poteſt homo, vt alterum hominem impendente fato eripiat. Idem, ἐκκομίσας ἐμαυτὸν ἢ χρήματα, meipſum recipiens & pecunias.

Ἐκπωμάζω, ὁ, ἡ, exportatio. Strabo, διπλασιάζεται τὰ ὄντα χρήματα παρὰ τὴν ἐκκομιδὴν, geminantur hæc commoditates exportatione.

Ἐκπωμάζω, efferor, inſolefco, Sophocl.

Ἐκκονίζω, in pulverem redigi.

Ἐκκοπτίζω, ὁ, apud Æginet. ὁ σιμὸς τὸν, ſcalper exciſorius, Celſ. vulgò ciſſean.

Ἐκκοπὴ, ῆς, excifio, excẽtio, Cicer. impedimentum: caluæ diuiſio eſt, in qua offenſum os diſruptum fuerit.

Ἐκκοπος, feſſus.

Ἐκκόπτω, excudo, refringo, intercipio, peritus extirpo, prorſus abrogo, ſeparo, excido, Galen. 10. Methodi, ἀφ' ὧν τὸ συρίττειν ἔθος μόνων ἐστὶν, ἀμοιρώτατα τ' ἀρτίως τῶν ὠτίων ἐκκοπέντες, ἀκούουσι τὰ σφυρτὰ. Ariſtophan. εἰ δ' ἐξέκοπτον σφόντερον ἢ σφακελιὰν λιθῶν, vtinam oculus prius mihi erutus fuiſſet lapide & excuſſus. ἐκκοπεῖς ὀμμάτων ἑαυτὸν, altero oculo orbatus, Plutarchus in Publicol. τῶν φακῶν ἐξέκοπτον. Lucianus. ἐκκόπτειν ἑαυτὸ τὰ εἶπαν, à nobis opinionem abſcindere. ἐκκόπτειν proprie eſt excidere, vt ἐκτάμνειν excindere. Matth. capite quinto, καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν.

Ἐκκορδύλιζειν Suidæ eſt abigere, aliis eiicere & iubere faceſſere, εἰς ἀδρκίας.

Ἐκκορέω, ὁ, enarro, excutio, orno, corrumpo. ἐκκορεῖ, etiã pro κορεύω, τὸ κοιλιώντι ἢ σαρεῖν τὸ ἔδαφος ἢ κηδεύειν, eſterrere, excutere. Syneſ. εἰ ἐκκορήσειας ἢ θυμάδους. Alciphron, βοηθήσατε ἀθρόοι, ὦ πολλοὶ ἐμοὶ τύφοι, ἀλλ' οὐδὲ ἢ πᾶν κατηπλῶ ἐκκορήσειεν.

Ἐκκορυθίω, ω, σω, explico, ἐκπτύω, ſummatim dico, à principio expono. Heſiod. ἐκτερὸν τοὶ τ' ἀρὴν ἐκκορυθάσω.

Ἐκκύμασις, εως, ἡ, honeſtamentum.

Ἐκκυφίζω, extollo, effero.

Ἐκκωκύζω, ἐκκωκυτίζω, Heſych.

Ἐκκωκύω, eidem Heſych. eſt exclamare.

Ἐκκρεμάζω, pendeo, dependeo, ἐκκρεμᾶσθαι ἐν τῶ λαύσῃ, Ariſtoph.

Ἐκκρέμαμαι, pendeo, ἐκκρέμασται ἐλπὶς, in Epigrammat. ἐκκεκρέμασται τὰ σώματα, de corpore pendentes. ἐκκρεμᾶσθαι τὰ μέλλοντος futuro dependentes. Lucæ capite decimonono, ὁ λαὸς πᾶς ἦν ἐκκρεμόμενος αὐτοῦ, totus enim populus pendebat ab ipſo.

Ἐκκρεμάννυμαι, pendeo, dependeo, apud Thucyd.

Ἐκκρεμὴς, ὁ, ἡ, ὀν, pendulus, dependens, penſiſs. ἐκκρεμὲς σάγος, pera ab humeris ſuſpenſa, pendulata. ἐκκρεμὲς ἐκμανὲς, Adamant. in Phyſiognom. ventres prominentes.

Ἐκκρεπαλὼ, crapulor, exatturor.

Ἐκκρίνομαι, ſegregor, dirimor à cœtu aliquo. Opponitur autem τῶ σωματόμαι, Ariſtotel. de Animal. 6. ἀλλ' ἐκκρίνεται ὅταν εἰς ἐλάτιον ἐλθωσιν. Idem dicitur de vomitu & excrementis alui, quemadmodum excernere Latinis. Gelen. ἢ ὃ βέρμα τὰς ὠῤῥὰ ἢ ἕβρας ἐκκεχθισθέσθαι μέλλεται, ὑπὸ ἢ μικρὸν ἐγκύστεως, dicitur etiam ὑποκλύσθαι, Heſych. ἐκκρίνεσθαι, μέσεως, ἐκφέρεσθαι, ἐκκενοῦσθαι, excretus.

Ἐκκρίτω, μόσω, σω, approbo, longo tempore dubito, hæreo, itẽ expello, extrudo, ſecerno, ſeparo, ſegrego. Ariſtotel. ἐκκρίνεται ἢ τῆς καυλικὸν ἰνιώτιον ἢ ἔκρτον, abſtrahunt, ablactant. Item ordine mouco, numeróque eximo, expungo. Xenoph. libro primo παρὰ, κ' ὡς τὸ πρὸ ἐφίλει ἐν ὑπάτοις ἢ τῆς νομίμων, ἀφεῖσι ὡῶ φύλ ακτες, κ' τῆς ἀπὸ ων ὁ βουλεύ ων. εἰ ὁ γνησίτερος ἑαυτὸ ἐκκεκρινοῦσι. ὁ ἐκκεκριὸς ἀπ' ἐμοὶ τὸ λοιπὸ βίου διατελεῖ. Item ὑποδικμάζω, vt ὑποκίνω, reprobo, reiicio, ὦ ἀφεσθέλγμαι. Item, egero, excerno, exhaurio, & eximo. Theoph. 6. de Cauſis, ἅσα τὸ σωκιπέτεδον ἢ σωσικμάσθαι τὸ πικρὸν ὑπὸ τὸ πλέω. Idem, ὑπὸ ἢ τῆ θερμασπεψις ἀφομβρῶν, τὰ μὴ ἐκκρίνει ἢ διατρῖβει, τὰ ἢ σηκωμὲ ἢ συνίσησι. vnde φύσαι ἐκκρίνει, apud Alexand. Aphrod. id eſt, flatum ventris extrudere. Galenus ad Glaucon. ὅτε δὲ ἀπὸ γαστρὸς ἐκκρίνεται, excernuntur, purgantur. ἐκκρίνει ἱδρῶτα, ſudorem mouet.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, ſecretio, Cicer. deiectio, Celſ. egeſtio, Plin. egeſtus, Senec. Budæo exhauſtio, excretio, excutio. Theophraſt. ἅτε τῆς σίτητος ἀεὶ κρὰ ἀφιστερὸς γινομένης, vtpote quum ſenſim ſuccus excutior matureſcendo fiat. Galen. ἔκκρισιν ἀφωσε ὁ πρὸ ἰσὸν πλὴ ἀμαξίαν vocat. ἡ κατὰ ἔκκρισιν, egeſtio quæ fit per alium. Galen. ἔκκρισιν λεβεῖν ἐνώπιον, crumpere poteſt. Item ſelectio, Cicer. ἔκκρισιν etiam eſt ἀπὸ τοὺς ἀνεθυμίασις, ex qua fiunt & generantur ea quæ ἐν τῆ μετεώρῳ concrefcunt, & μετεωρολογικὰ vocantur. & in terra eadem ratione συγκρίνεται πᾶν ὁρυκτὸν ἢ τὰ μεταλλευτὰ, vt Ariſtoteles in fine 3. τῆς μετεώρου.

Ἐκκριτὸς, excernens, excretorius.

Ἔκκριτος, præcipuus, egregius, ſelectus, κάλλιστος. Sophocl. ἔκκριτον ὄχθον ἀφικνεῖ κάτω δ' ἄλλων ἀκμὴνας χθόνῳ, illi eximium mucronis iam dedit Hercules. ἔκκριτον ἱερεῖον, eximia victima, Plutarchus in Solone. ἐκκριτὸς, ſelecti indices & præcipui, ἐπιλέκτοι, ἢ ἐκλεκτοὶ. Plato de Legib. κεγνῦσθαι ὁ οὐ τῆ πρῶ ἐκκλησίᾳ δικαστηρίου. Horum nongenti erant, ad cuſtodienda ſuffragiorum ſcita in comitiis: numero exempti dicuntur Quintiliano. His opponuntur ἀπερκρίτοι, & ἔγκριτοι, id eſt, in ordine numerúmque redacti, quos & ἐγκυκλίους dicunt, id eſt, circu-

lares viles, & vulgares. τὰ ἐκκεχυμένα, dicuntur quæ dicata sunt, vt eximia & egregia, & ἐξαίρετα, Bud. Comm. τὰ ἐκκεχυμένα etiam excreta Columel.

Ἐκκεχυμένως, ἀσκόπως, ἀπλῶς, fugo, clido, libero, missum facio, expello, eiicio, excutio, Accusat. ἐκκέχυται τὸ σῶμα, eximo tempus rei conficiendæ, Budæus in epistol. ἐκκεχύσθαι τὸν σίδηρον ἀπὸ τοῦ πυρὸς, dimouet Solonem de sententia, Plutarchus in Solone. ἐκκεχυμένας ἀεὶ τὰς ὑγρότητας, extrudens in diem sequentem, Demosth. ἐκκεχυμένα τὰ καιρῶν, tempus tero. ἐκκεχύσθαι τὰ παρόντα ἐμαυτῷ, me à præsenti abducam, Demosthen. Ἐκκεχυμένη ἡ φωνὴ, inuidiam depellere, extinguere dicit Cicero & à se remouere Ouid. In Mennonis Eclogis, ἡ τοῦ πλάτους φύσις ἐκκεχυμένη.

Ἐκκυβεύω, periclitor, aleæ me committo, ἐπὶ δὲ ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον. Polyb. εἰσπέμψαν καὶ ἐκκυβεύσαντες ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔκρινεν ἐκκυβεύειν ὑπὲρ ἀνδρῶν πολλῶν τοὺς ὅλους. Νῦν δὲ τὴν ἀτυχίαν ὅτι τῇ χάρᾳ. & rursus, ἐκβὰς τὰς κεφαλονίτικὰς ἐκκυβεύειν ἐξ ἀδραλλαξίας. Vide κύβος.

Ἐκκυβιστάω, ὦ, præceps in caput desilio Eurip.

Ἐκκυέω, litigare, ἐξεκύησεν ὑπὲρ τοῦ πατέρος. Hesych.

Ἐκκυκλέω, reuoluo, Hesych. ἐκκεκυκλῆσθαι.

Ἐκκύκλημα, τὸ, machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Pollux libro quarto, ᾗ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ὅτι ξύλων ὑφηνὸν βάθρον, ὃ ὠθίεται ὑφ' ἑαυτοῦ. Φίλωνος δὲ ἡ τὸ ὕφος τῶν σκιμπόδων ἐπὶ τοῖς εἰκόσι λόφοσιν ἀφεῖσθαι. ᾗ τὸ ῥῆμα τὸ ἔργου κρυπτόντος, ἐγκυκλεῖν ἐρεῖ ἑτέρᾳ τῶν ἐγκυκλημάτων, εἰσπέμπειν dicitur, quam & ἐξάγειν tradit vocari apud Euftath. in Iliad. ἐγκύκλημα ἔργον. vide supra τὸ ἐκκύκλημα.

Ἐκκυκλεῖν, Euftath. ex Pausania ait esse γυμνάσιον φύσημα, idem quod ἐγκυκλεῖν.

Ἐκκυκλίζω, & Ἐκκυκλίδω, & Ἐκκυκλῶ, μι. ἴσον ᾧ κυκλῶ, euoluo, euerto, prosterno, demolior, reuoluo, Accusat. Iliad. ἐκ δίφρου αὖθι τροχῷ ἐξεκυκλίσθη, cecidit, præcipitatus est.

Ἐκκυλίστοι στέφανοι idem quod πολυσύστοιχοι tortiles corollæ seu in orbem. Euftath. ex Nic. Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίστοι φησὶ στέφανοι, οἱ πολλὰ τὰ οἱονεὶ ἐξὸ ἑνὸς ἀνεῖσθαι δ' ἀπὸ τούτου ὄντες οἱ ἀπὸ μέρους ἕκαστοι ἐξ ἑνὸς ὄντες καὶ ἀφ' ὅτου τὰ ὑπὸ τοῦ κυκλοῦ ἀποτελούμενα. vide supra ἐκκυκλίσκος ex Hesych.

Ἐκκυμαίνω, μαι, ανῶ, ανθω, exundo, Neutr. absol. metaph. dicitur acies ἐκκυμαινόντων fluctuare Xenoph.

Ἐκκύμασμα, ἐξανθήματα, Hesych.

Ἐκκυμίς, Hesychio teste est νόσημα τι κυνῶν, morbus quidam seu vitium canum: cuius Xenop. meminit in Cyn. his verbis ὡς δὲ κίνημά ἐστι τὸ ζῆν ἅπασι, πολλοῦτον μᾶλλον ἐγκυμίοις, πονηροῖς μᾶλλον δηλονότι.

Ἐκκυπτάω, ῶ, ῶσω, φω, prospicio, appareo, progredior.

Ἐκκωφεύω, ῶ, procax excedo, Eurip.

Ἐκκωφάω, ῶ, seu Ἐκκωφόω, exurdo, Horat. Plin. surdum reddo. ἐκκεκώφωται, surdus factus est. Sic exurdari Passiue dixit Valerius Max. ἐκκωφῶται, obtunditur & obsurdescere. apud Eurip. in Oreste metaph. ὡς ἐσπανκύσητον πάλαι ἐμὰ κακὰ ἀξ' ἐς τὸ κλύειν ἐκκεκῶφθαι τὸ μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τὰ

ἢ οἱ ἐκ ἀγρῶν μὴ ἐθελοῦσι πολὺ διαπεπεμμένων· μᾶλλον δὲ τὸ ζῆσθαι τοῦτο σωτηρίαν ἐστὶ, ἢ ὅλην τὴν ἀρχὴν, ὥσπερ ὅτι ἀφειλόμενοι τοῦ αὐτοὺς τιμᾶν κινδυνεύει, Cicero apud Columell. lib. duodecimo, capite primo. Maritale coniugium sic comparatum est naturæ, vt non solum iucundissima, verumetiam vtilissima vitæ societas initerturi sequitur, ἀφῶσιν ὡς τὸ βοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζεύγη γῆν, ὥστε τὸ ζεύγος κοῖναι μετ' ἀλλήλων τὸν πολιτικὸν βίον, & nec genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina est coniunctus. & ἐκλείπω, præstare nō possum, suppeditare nequeo, relinquo, intermitto, μᾶλλον δὲ διὰ τοῦτο ὑζέλιπε, reliquit cœnarum inuitationes, Plutarchus in Pericle. πολὺ τὸ ἐκλείπειν, ordinem deserens, in Fabio, τὸ ἐκλείπειν τὸν ἐκπνοῆς, spem relinquere, in Galba. ὑζέλιπε τὸν βίον, vitam reliquit, Idem in Apophthegm. ἐκλείπων τὴν τοιμένα, delinquo quippiam aduersus legem, Xenoph. vbi quidam legunt, ἐκλείπειν. Aristophan. ἡ τοῦ λιὸς δ' ὑζέλιπε τὰς ἕδρας, vias reliquit. Xenoph. ἐκεῖνος μὲν πολλὰ ἂν βέλτιστα ἐκλείποιεν, id est, deserere seu omittere. Ponitur & absolutè pro desino, desum, decresco, euanesco, exoleſco, oblateror, deficio. νομοθέτας ἐκλείπουσι δ' ἀγῶνας, legumlatoribus ignorantia ali quid omittentibus, Plutarchus in Numa. ἐκλείπειν ἐς τὴν πόλιν, qui in vrbē abscessit, Herodot. ἐκλιπόντων τὴν βαρβάρων, Thucydid. id est, φυγοδίκησαν, dilapsi barbaris. ὑζέλιπε ὁ ἥλιος, deliquium sol passus est, Hermogen. ἐκλιπόντα σωφρονεῖσθαι, in demortui locum deligere alium, Plato in Legib. ἐκλιπόντων πολιτῶν, demortuorum hæres, Ibidem. ἐκλειποῦς ἐκ τοῦ βίου, è vita fublatum.

ἐκλιχμῶ, delingo, deuoro, lambo, in eclegmate sumo. vnde ἐκλιχμήσεις, in eclegmate sumptus, delinctus, in linctum datus.

ἔκλειψις, defectio, eclipsis, defectus: vnde αἱ σεληνιακαὶ ἢ ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, lunæ & solis defectus: Quintilian. obscurationem appellat. ἡλίου ἔκλειψις, Thucydid. est etiam inter figuras ἔκλειψις. Quintilianus libro octauo, capite sexto: verbum enim ex verbo intelligitur, quod inter vitia ἐκλείψεις vocatur.

ἐκλικτὸς, aperiendum, colligendum, eligendum est.

ἐκλεκτικὸς, Philosophi quidam ita dicti sunt sui arbitrij & flosculos legentes philosophiæ sectarum. Laert. ἐπὶ τῷ σοφιστῇ ἢ αἱρέσις τις ἐστὶ λόγῳ ἐπὶ πάσιν ἢ τὸ ἀληθεύειν· ἐκλεκτικὸς δὲ ἕκαστος τῶν αἱρέσεων τὰ αἱρέσιμα. dicti etiam ἐκλογικοὶ, vide Laer. libro primo.

ἐκλεκτὸς, ὁ, delectus, qui etiam ἐπίλεκτος dicitur, ἢ ἔκκριτος eximius. ἐπίλεκτος, ἢ ὑζαιρετὸς, vnde ἐκλεκτοὶ δίκαι, apud Platonē de Leg. xii. κρινέσθω ἢ ὧν τῷ τῶν ἐκλεκτῶν δικαστηρίῳ. & libro duodecimo, ἢ τις ἀ' αὖ τῶν ἀρχῶν ἢ τὸ μέγιστον ἀναιρῇ δικαίως, εἰς εἷς ἐκλεκτὸν δικαστὰς εἰσαγέτω τὸν ἐθνῶσιος.

ἔκλογὴ, excerpta. fic legi debet in epistolis Plinij, vbi vitam aunculi scripsit: vbi tamen habetur, Electorum commentarios.

ἐκλοβῶν μὲν ἐγὼ, ἰὸν πλὰ δὲ θεὸς ἐπέπνευσε, Iliad. ὃ, citharædice mo dula tionis obliuiscī fecerunt.

ἐκλυσιμελὴς, ἔκκριτος, egregius.

ἔκλοιπος, qui defecit, qui euanuit, qui decreuit, intermissus.

ἐκλυμῆναι, remisse, cessare, Cicer.

ἔκλιπτος, pullorum ex clusio, pullario, Colum.

ἐκκλείω excludo, aperio, detego. ἐκκλῆσαι τὰ θεὰ, oua excludit. Aristotel. de Animal. libro quinto, ἐκκλίσται τὰ ὠὰ, oua excluduntur. ἐκκλείζω pro eodem apud Basil. ἐκκλίπειν, dempto corice expolire, λεπίζειν.

ἐκλευκος, ὁ, candidus, intensè albus. Aristotel. de mundo, ἡράκλειτος ὁ κατὰ τὸ ἀφυδὲς ὁ ἥλιος, efficit contusio spumæ speciem exactúmque candorem. Sic exalbidum vinum vocauit Plin. eadem qua Græci compositione, sed significatione diuerſa, vt in exalbescere, id est, pallere: nam ex, ibi significationem non auget, sed minuit, sensisse tamen diuersum deprehenditur doctiſſ. Bud. in Comment. Theophrast. histor. libro tertio, de coryli nucibus, τὸ καρυον ἐκκλαίσπερ τὸ περσικὸν.

ἐκλύω, desino ab. Soph.

ἐκνωστὸς, obliuionem inducere.

ἐκπίπτειν, absuſnendum est.

ἔκποτος, o bliuio.

ἔκπτωσις, ἡ, exceptio, collectio, susceptio.

ἐκπυδίζω, lapide ferio. ἐκπυδίζειν ἢ λίθον εἰς τὸ ὄνδ' ἐγχ, lapidem arbori inculcarit, Theophrastus libro quinto, histor. plantar. capite tertio.

ἐκπυρόω, ὦ, lapides lego, Theophrastus libro tertio, de causis plantar.

ἐκπυρωτὸν, est lapides legere, & propriè ex agris, cum lapidorum solum lapidibus purgatur, quod Latini dicunt elapidare. Theophrastus de causis plantar. libro tertio, capite vigesimo quinto, ὅσῳ ἐπὶ πλεῖον ἐκ συρρεύσας τὸ κοιλότερον, ἢ ἕκαστος τῶν ὀστέων μεταφέρων, ὡς ἂν ἐξῇ τὸ χωρεῖσθαι τὸ ἐκκοιλον ἀραιὸν ἐκκλυδωνίζεσθαι διὰ ῥοῆς. ὑζεστέγνωται γοῦν ὁ ἅπος, ἐπὶ χῶν ἐθνῶν ἀναστρεφόντων, ὑζορυσσόντων τὴν λίθων (sic enim restituendus hic locus depraua tus) Hoc ita Plinius retulit libro decimoseptimo, capite quarto. At in Syracusano agro aduena cultor elapidato loco, sole perdidit fruges, donec regessit lapides (ita etiam emaculandus codex Plinij) Theoph. pro ἐκκλυδωνίζειν dixit l. 3. de caus. c. 7. λίθους ἐκκλίνειν.

ἔκκλιμος, ὁ, ventilo.

ἐκκλισις, ἡ ἀχρηστοσία, ca. 28. Deuteron. τὸ δὲ ἐκκλιμα, famem & esuriem.

ἔκκλυστος, ὁ, praecipuus, exuccus. Theophrastus de causis plantar. libro secundo, capite sexto, τὰ τῷ φύσει κοῖλα πεπέφεις τερπτὰ σίνεται, ἢ τῷ αὐτῷ τῶν ὑδάτων ἐκκλυστὰ χώραν μᾶλλον ταύτην λέγουσι.

ἔκκλινες, inclinati sunt, terga dederunt.

ἔκκλυσις, est periculum effugere, vt pisces lina, i. λίνα & retia: apud Eust. in 3. Iliad. σφυρηλατικὸν, ponitur.

ἐκλιπαίνω, fagino, pinguefacio, Plin. vnde ἐκλιπαίνω βλάβῃ & ἐκλιπαίνεσθαι, pinguescere.

ἐκκλιπαρέω, ὦ, σῶ, π. κῆσ, deprecor, impense rogo, obtestor, Neut. Accus. τὸ δίκαιον ἐκκλιπαρεῖσθαι μεταπεῖσαι ποῖ αὐτὸ, Epistolem citharœdum rogat, vt artem apud se exerceat, Plutarchus in Themistocl. apud eundem authorem dicebat Cato, magistratum aut iudicem μηδὲν ὑζὸ τῷ δικαίων λιπαρεῖσθαι, μᾶλλ τὸ ὑζὸ τῷ δίκαιον ἐκλιπαρεῖσθαι, vbi ἐκλιπαρεῖν, signifie. exoro, ἐκλιπαρῶμαι verò exoror.

ἔκλιπτις, mori.

ἔκλειπτος, ὁ, ἡ, deficiens. τὸ ἔκλειπτὸ, prætermissum, quod deest. ἐκλείπει ἔως ἄπαρ, ab omnibus erat derelictum, prætermissum erat omnibus, Thucyd. τὸ ἔκλειπτὸ τῆ ἡλίῳ, solis defectio.

ἐκλιχάζειν, ἐξέρμαι ποιεῖ, ἐκκοπεῖ.

ἔκλογὸς, ἀδίκημα, quod ex multis selectum est seu excerptum.

ἐκλεγάω, seligere.

ἐκλογεύομαι, vide in ἐκλογίμαι.

ἐκλογεῖον, ἡ ἐκλογὰς.

ἐκλογεὺς, ὁ σοφιστὴς, coactor, qui tributum exigit, Budæus Commentar.

ἐκλογὴ, electio, delectus, separatio, secretio, explanatio, annotatio. ἐκλογὸς σωιδῶν, electum vas seu organum, capite nono, Actor. Apostol. καὶ ἐκλογὴν λαμβάνω, seligo, secerno. & idē quod διαλογὴν, dinumeratio cum defectu. Aristotel. in Physiognom. εἰ ἢ τὸν ἀνθρώπων φυσιογνωμονίας πεῖσιν ὁρᾶσι, τῶν ἐκλογὴν τῆ σημείων πειρῶνται, id est, notationem. Alexand. Aphrodis. διὰ ἢ ἐκλογὴν πειθόμενος, μὴ πορφυρίῳ ἀλλὰ τῷ θαμνάφαι, collectionem & adnotationem locorum & authoritatum. ἐκλογὴ τῆ φορᾶς, vectigalium exactio.

ἐκλογίζομαι, ratiocinor, numero reputo. ἐκλογιδίοις, in rationes dictus, libro quarto Reg. capite vigesimo secundo, ὡς ἐκλογίζονται αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, non supputabant eis argentum, id est, non exigebant acceptæ pecuniæ rationem. Item subductis rationibus expendo, perpendo, confidero, æstimo, Thucyd. οἱ σωφρονίσας πρὸς τὰ πολεμικὰ ἐκλογίζοντο. sic & apud Demosthen. contra Mid. Item consilium reuocandæ ineo apud Thucydid. libro primo.

ἐκλογισμὸς, οὐ, ὁ, ratio, cogitatio.

ἐκλογισμὸς, etiam extrema exactio, Ciceron. vel extremus exactus, Quintilian. exacta ratio, subductaque summa, ad numerum vique inita & subducta ratio exquisitissimè, ἄκρας πῶς ἢ ἀξίας. Pluratchus in Catone Vticens. σκαιὰ κατάπτυστα εἰς ἀκρατὰ τιμὴν, ἢ σωφρονίσειν ἢ ἕκαστα ἐκλογισμὸν, ad summam indicaturæ & extremam licitationem rem pertrahere.

ἐκλογισία, ας, ἡ, enumeratio, ἀριθμησις.

ἔκλογος, τὸ μεταξὺ λόγων.

ἔκλογος, apud Æschyl. in Salaminis, narratio, recitatio, διήγησις, author Hesychius, apud quem ἔκλογοι est etiam τὸ ἐν μεταξὺ λόγων.

ἐκλογοῦμαι, excuso, crimen diluo, ἀπολογοῦμαι, Appianus libro 5. τῆ φυσιλίων, Ὁ ἢ Καῖσαρ σὺν φίλοις ἢ ὀλίγοις ὑπαπαισίας ἐς μέσους ἦλθε· ἐντυχεῖν βεκλῶμβ ἢ τῷ μέμφει ἐκλογήσασθαι, diluere crimen. Idem, ὁ ἢ Καῖσαρ ταῖς πάντα ὀξεωρῶτο τῶν αἰκλημάτων ἢ ὑβρεῶν ἐξ ἐκείνου, excusabat necessitatem. Idem in Mithridate, ὁ ἢ ἐλθὼν ὑξεκλογεῖτο ὡς τῆ χρόνου.

ἐκλύω, abluo, lauo, cluo.

ἔκλυτος, partu edo, enitor, Poll.

ἐκλοχίζω, e cohorte seligo, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυρίων, electus ex millibus, c. 5. Canti. Solom. exp. etiam in cohortes distribuo.

ἐκλυσμὸς, ἡ, fyncscit, Theophrastus de causis libro tertio, capite secundo.

ἔκλυσις σώματος, ex ore Lupi, prouerbium vbi inopinato ac præter spem recipitur quod pro desperato fuit. Suid. ἐπὶ τῆ ἀπὸ τῶν παρὰ δοκίαν τι γινομένων, ἢ ἀπὸ τῶν λύκου ἢ ἀρνὸς ἐκ τοῦ Horat. in Odis: Vel hœdus ereptus lupo.

ἐκλύω, ὦμαι, ὑσαι, π. υμαι, defeci, dissilio, dissoluo, seluo, enervor. pro liberto & seruo, Sophocl. actiuè, φιλίαν γ' ἔστι ἐξε-

λυσάμην, id est, ἐξεπορισάμην, ἐκτησάμην, eum eduxi seruare volens, id est, ἐλυσιτέλησέ μοι, ἐκέρδησα, eripui. Plato Legum 12. πολλὰ ζῷα ἀποσπερδόμενα χρήματα ἢ μεγάλα σῴζει ὀλίγα καὶ πολλὰ βραχέα, à mulctis & noxis eos expediunt & exoluunt. ἐκλύομαι ψυχὴν, animo deficior, exanimor, animo consternor, defatigor, viribus deficior, fugi, cócido animo. ἐκλελυμένος ὑπὸ τῶν πολεμίων, viribus defectus, solutus, dissolutus. ἐκλελυμένος τὰ κάτω πλέον, splendore diturus, sic Budæus. Matt. c. 9. ἐκλελυμένοι, ἠφανισμένοι, dissipati, & discẽti.

Ἔκλυδρον, ὑγρὸν, ὑγρὸς, ἄβρωμος, Hesych.

Ἔκλυσις, ἡ, dissolutio, imbecillitas, solutio, discussio, resolutio. ὀφθαλμῶν ἔκλυσιν ἡδὺ καταβάλλει, ad discutiendam venerem, id est, debilitandam & eneruandam. Dioscorides libro tertio, ἔκλυσις τοῦ δήσαντος, solutio vinculorum, Nazanzenus. λεπτυσμὸς ἢ ἔκλυσις, exanimatio, Galeno. animi delquium & virium defectio, seu animi languor & desponsio.

Ἐκλυσιᾶν, rabido impetu feror, rabie agor.

Ἔκλυτέριον, τὸ, solutio.

Ἔκλυτος, ὁ ἢ ἡ, viribus fractus, languidus, remissus. ἔκλυτοι ἐν θριμμβίῳ ἢ τῇ ἐδῶτι φοβοῦσι, soluti in vestibus, & fracti incessus, sic in Canon. vltim. Concilij Gangrensis. & apud Hesych. inclitus, ἔνδοξος, σημεῖ.

Ἐκλυτεῖν, idem quod λυτρεῖν.

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, Plin. lumori, redemptio, Numerorum capite tertio.

Ἐκλύτως, solutè, expeditè. Plutarchus in Lycurgo. σώματος ἐκλύτως, ἢ ῥᾳδίως ἐσθιόντος, expeditè, facileque corporis crescentis.

Ἔκλυτος, libero, dissoluto, debilito, hebeto, absumo, retundo, remitto, exoluo, & à Gaza, languidum reddo. ἐκλύειν τύφος, os aperire, verba facere. Sophocl. ὅλῳ δι μοι τὸ στόμ᾽ ἐκλύσαι τύφος, id est, κακοῖς λόγοις φέρομαι. Cebes Thebanus, ἐξ ὧν ἡ δίψυχα ἐκλύσαι ἐπιθυμίας, quibus se nequeunt expedire. ἐκλύειν κοιλίαν, resoluunt ventrem, Dioscorides libro quarto, capite 266. Galenus ad Glauconem, ἐκλύων ὄξει θερμοπότῳ, id est, macerans aceto & diluens. In Bibliis accipitur pro discedo, Machabeorum libro secundo, ἐξέλυσαν βιαιοφόνοι, recesserunt, rem feliciter gerentes. Item absoluo decido. Κύπριν ἐκλύων τε κἀκῶς, absoluo te malitia, Eurip.

Ἐκλωπίζω, veste exuo, κατεδύτου, item excorio, ἐκδέρω. Suid. sed in ea significe. forsan scribendum esset ἐκλεπίζε, ἐκλωπίζεται Achæus in Oedip. vsurpat pro ἐξαπίζεται, Hesych.

Ἔκμαγεῖον, τὸ, forma impressa, imago, expressum simulachrũ. ἐκμαγεῖον σωτὴρ κἀπὸ, omni fictioni subiicitur, Plato in Timæo. Nazanzen. de Christo, ἐκμαγεῖον τῆς ἀχρήτου σου. Gregor. de duobus annulis, ἐπεὶ τί μᾶλλον τοῦ ἀγροῦ, τί δὲ τοῦτο τὸ ἐκμαγεῖον σημεῖον; id est, ἐκτύπωμα, ἐκτυπωσις. vide ἔκμαγμα. ἐκμαγεῖον, est etiam mantile. Pollux libro sexto, Κύπριδος ἔμαθεν τὸ μὴ πλὴν τοῦ σφόλου, ὅτου δὴ ἕνεκα, τὸν ἀποκλασθέντα, ἢ ἁπομοχλευθέντα, ἢ ἀφασισθέντα τῆς ἐκπαιτείου, ἢ χθὲς ἁπαντῶν.

Ἔκμαγμα, exprimo, effingo.

Ἔκμαγμα, ατος, τὸ, magma, fæces & ſtrigmenta vnguentorũ. Hippocrat. ἐκ ἀφόρμου, ἢ ἐρυθροῦ ἢ ὠχροῦ κολλᾶται, ἢ διασέσαρε χωρὶς, καὶ περὶ τὸ ὦτον, ἢ ἔκμαγμα ὅσον ποιεῖται οἷον ἀκανθώδη θείειαι, vbi Cornarius crocomagma reddidit. fit autem crocomagma Dioscorid. libro primo, capite vigesimo sexto, ex crocino vnguento aromatib. expressus & in formas digestus. Aliàs ἔκμαγμα, massam coactam significat, à verbo, ἐκμάσσω, τὸ ἀκάθαρτον, velut Galenus in glossemat. ibus exponit: & μαγίδα. idem μάγμα ἢ φύσαγμα, ἢ πᾶν τὸ ῥέον τὸ ἢ παχυ-λαῖον. dicitur etiam expressum alicuius simulachrum ἔκμαγμα, ἢ τύπος, ἢ μίμημα, ἢ ἐκτύπωμα, ἢ τύφωσις, ἢ ἐκμαγεῖον, ἢ ἐκμαγτήριον, vt vocauit Cratinus apud Poll. Aristophan. in Thesmophor. λίνοι γὰρ γένει αὐτὸ ἔκμαγμα, ponitur. Theophrastus de causis plantarum libro & capite vltimo, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθάπερ κόπρισματα τῷ δακτυλίῳ, id est, magmata & ſtrigmenta paſtillorum (nam ἐκ τούτου apud Hippocrat. ἐκ ἀφόρμου, sunt trochisci & pastilli) vel annulorum expressa simulachra, id est, ἐκτυπώσεις. Gaza autem vertit minus bene & sanè non Latinè, abstergmenta digitorum. vide pluribus in κόπρισμα.

Ἔκμαγδάλιον, addiscendum est.

Ἐκμαίνομαι, furio, Depo. absol. vnde ἐκμανὴς, vesanus, insanus.

Ἐκμαίνω, in amire facio, furio, in furorem ago. Ὑβρίμοις εἰς εἰδωλοκτυπεῖον, in idololatriam impulit, ac veluti transuersos rapuit Basil. ἐκμανῆναι σὺκ ἐθέλω, filium deperiſſe.

Ἐκμακαρίζω, beatum prædico.

Ἐκμαλάττω, emollio.

Ἐκμαλθακύνω, mollem & effœminatum reddere.

Ἐκμανὴς, ὁ, ἡ, furiosus, vesanus, ἐκστατικὸς, ὁ, ἡ ἐξεστηκώς.

Ἐκμανθάνω, perdisco, edisco, percipio, comperio, cognosco. ἐκμανθάνειν σου, ex te cognosco, Sophocles. ἐκμανθάνειν πᾶν γλῶσσαν, linguam discere, Herodotus. & ἐκμανθάνειν, ad vngue tenere, κἀκεῖνός ἐξεπίστατο. Plato μισεῖν ἢ φιλεῖν τὰ μὴ γεγραμμένα, ἀλλ᾽ ἐκμανθάνειν.

Ἐκμαρτυρέω, extersio, apud Aristot. σὺν ἐνυπνίῳ.

Ἐκμαφάσσω, marcesco facio, in Epig.

Ἐκμαρτυρέω, testimonio suo prodere & efferre palàm testificat, & in publicum efferre. Æschin. εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρήσαι, Budæus. ἐκμαρτυρεῖν dicitur etiam de testificatione absentis a iudicio: pro absens testor, sta Budæ. accipit apud Æschin. p. 32.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, testimonium absentis a iudicio, apud Isæum. ἐκμαρτυρία ἢ μαρτυρίας διαφέρει, inquit Harpocration, μαρτυρία μὲν γὰρ τὴν παρόντων ὄν. ἢ ἐκμαρτυρία τὴν ἀπόντων. sic Hesych. Ammon autem, ἐκμαρτυρίαν, exterorum testimonium esse dicit, τὰ ἐκμαρτυρία, testificationes, in Pandectis.

Ἐκμάσσω, ἐκμάξω, σα, ἔκμαχα, tergo, ficco, extergo, abstergo Aristotele libro nono Animalium de apibus legentibus flores, ἐκμάττουσι, σφόδρα τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς μασταῖς, pedes priores in medios abstergunt. Item, fingo, exprimo, effigiem figurámque exprimo vnde ἔκμαγμα, ἡ, ἔκκυλα. ἐκμάττομαι εἰκόνα, expressam esse imaginem, Lucianus. Galen. ἐκμάξαι, apud Hippocrat. ἐκκαθαίρειν καὶ ἐκμάξειν, id est, ἀφέλειν, ἀπαντλεῖν καὶ ἐκμάξειν, idẽ ἄν τὸ κυκλίσκον ἀπομάξαι, & pro ἐπιθλίψαι l. 1. ἐκ τούτου. Nic. in Th. ἐκμάσσεται ἐκ τοῦ. Interpr. ἐκτυπώσεται. Themist. in secundo de anima, ἀλλ᾽ ἐκμάττεται μὲν ἀδύνατος τὸ εἶδος τῆς ὕλης, ὥσπερ ὅταν τὸ εἶδος τὸ χρυσοῦ σφραγίδος, ἀλλ᾽ οὐ χρυσὸς ὁ ἐκτυπούμενος ἀλλὰ χαλκὸς ἢ ἄργυρος. ἐκτυποῦν καὶ ἐκτυπώσειν, ἐκτύπωμα καὶ ἔκτυπωσις καὶ ἐκμαγεῖον, ἐκμαγτήριον.

Ἐκμαυλίσομαι, ἐκμαυλισθήσομαι, fruſtror, vanus & superuacaneus fio.

Ἐκμετρέω, exquiro, exactè, Hippocr. ἀκριβῶς, Galen.

Ἐκμεθύσκω, inebrio, humore redundanti vitio & corrũpo. Theophraſt. in 5. de causis, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὅταν τὴν πλῆσιν ἐκμεθύσῃ, ὥσπερ καὶ τὴν βίβλον καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὸν. Aristot. Ὅμοιον γὰρ ὁ ἀκρατὴς τῷ παχὺ μεθυσθέντι, καὶ ὑπὸ ὀλίγου εἶναι.

Ἐκμειλισσομαι, μειλίσσω, σομαι, mitigo.

Ἐκμελετάω, meditor, calleo, exerceo, disco, ediſco. ἐκμεμελετῆσθαι ἢ λόγῳ ἢ ἔργοις ἐπὶ τοσοῦτον, meditatus fuerat oratoncm libere ad inimicos, Plutarchus in Calba. exerceo diſcipulum Plato in Hippian. ἵνα ὅτι μάλιστα μὲ ἐκμελετήσεις. πολιτικῶν ἀρίστων ἐκμελετήσομαι, reipublicam optimam meditarer, Iucianus.

Ἐκμελὴς, ὁ, ἡ, ἡ, inconcinnus, ἀπάρμοστος, ἄτακτος, ἀκόλουθος, absonus, discrepans. Aristides, ἐκ λύκων ἀμνοὺς ἢ ἐκμελῆ ἔξω τῶν καθηκόντων ἢ πάντα ἢ μάλιστα ἢ μουσικῇ. Aristides in Encomio vrbis Romæ, ἡμεῖς ἢ ἐκ λύκων ταῦτ᾽ ἂν ποιήσαιμεν ἢ ἐκ ἀμνοὺς ἐκμελῆ, ἢ καὶ πάχυνε. Item, ἐκμελὴς ὁ ἦχος, nomen quodemina refpuit, pro grauiet etiam & ingrato accipitur. Item ἐκμανθάνω, dissoluitus, fecors, iners. Synes. ὡς δὲ νεφαῖν ἐστὶ τὰ ἐκμελῆ καὶ ἀνάρμοστα, φιλόσοφον καὶ λακωνικὸν ὑπάρχειν ἐκμελὲς etiam ἀφ᾽ ἑνὸς μόνου γεγονὸς dicitur. Vide ἐκμέλω.

Ἐκμιάνω, maſtigia, Plauto, verbere, κατάγω, apud Aristoph. Ran. hoc epitheton Herculi tribuitur, pro ἀλεξίκακος. Nam Melita ita indigetant Herculem.

Ἐκμικὴς, infirmus, ἀδύναμος, Hesych.

Ἐκμιστόω, μόσω, σα, μαι, dimetior, Accuſ. ἐκμιστῆσαι τόλεν, classi trahere, Eurip.

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ, modum excedens, apud Lucian. in imagin. fenſione, ἐκμετρα ἢ ὑπὲρ τὴν πόδα, enormia, modulum pedẽ excedentia.

Ἐκμήκυνσις, τὸ ἐκ τινος, Bud. in epiſt.

Ἐκμηκύνω, elongo, in longum extendo.

Ἐκμηνύω, indignor.

Ἐκμηνύω, indico, enuntio.

Ἐκμῆνω, ὦ, semeſtre, ſpatium. Polybius, χρὴ δὲ ὑπὸ τὸ σφᾶς αὐτοὺς ἐκμῆνον μέρος ἐκμένειν, ἢ ἀνακωχὴν ἄγειν.

Ἐκμηρύομαι, explico, euolvo, Suid. ἐκμηρυσάμενος exponit ἐκνύσας, σπασάμενος, addens esse metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυομένων, hoc quæ exemplum adfert, ὁ δ᾽ ἐκμηρυσάμενος πᾶν ἀνωμένου ἐκ δυσχερείας κατερροπθέντος, & hoc ἐκμηρυσάμενος τὸν πλοῦν ἀπὸ προ σπαθέσας, emenſus item & hoc δυσχερὲς ἐκμηρυσάμενος ἐκ κρίσεως τὰς δυσχερείας, quod exponit πλακηρώμενος.

Ἐκμηχάομαι, pollu. Ἀποπειρᾶται ὁ ἀσεβὴς οὗτος καὶ ἐνειρατεύεται Aristoph. βατραχ.

Ἐκμιαίνομαι, ὀμοῦμαι, imitor, exprimo.

Ἐκμίξις, εως, ἡ, mixtio.

Ἐκμισθόω, ὦ, mercedis expers, ſtipendio priuatus.

Ἐκμισθόω, ὦσω, loco mercede, vendo. Hermog. ἐκμισθῶσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, &c.

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, conductio, locatio.

Ἐκμόλις, exibat, ἀδ ἐκμολεῖν.

Ἐκμύρνυμαι, exprimo, ἐκμύρνα, ἐκσφραγίζομαι, ἐκτυποῦμαι, ἀπομάττομαι. Plato libro sexto de Legibus, de temulenti hominis combitu loquens, ἐκεῖ τὰς τῶν ψυχῶν ἕξεις ἐκμύρνυται καὶ ἐκτυποῦται, καὶ πίκτειν οὐ πάνυ φαύλοις ἐστὶ, id est, ἐκμολεῖται vitium in animabus infantium exprimentes & insti-

insculpentem, signere deteriores.
Ἐκμορφόσαι, exprimere. ἐκμιμεῖσθαι καὶ διατυποῦσθαι, Plutarchus. Ideę, ἃς ὁ θεὸς, πρὸ τοῦ σώματος ἐκμέλει, πολυμερεῖς καὶ σχεδὸν ὑφ' ἓν ἐκμορφοῦσι.
Ἐκνεύειν, exantlo. ἐκμοχθῆσαι καὶ πεπεῖν, in vinculis laborarũt, Plut. vexati sunt.
Ἐκνικᾶν, excutio, extirpo, emouco, euerto, reiicio, Accusatiuo, propriè vectibus emouco, vel excutio.
Ἐκολοκύνται, siue ἐκμυζῶ, μ. ὠσω, σ. κα, ξω, lugo. βόλον ἐ. μύζω exugo, exprimo, abstergo. Alexander Aphrodisiẽus lib. secundo Problem. τὸ σφόδρα ἐκμυζῶντας ἐλκαμμὸν τ' οἴδιον, &c. id est, vinum per ipsum exugendo attrahimus. Lucianus in Timone, εἰ τὸ κῶλον τοῦ αἰῶνος ἐκμυζήσαντες ἡ πόνου. Homerus Iliados δ. de Machaone, Αἶμα ἐκμυζήσας, id est, ἐκπιὼν σφαγὴν ἐλκέος. vide ἐκμύσσω.
Ἐκπεῖσις, ἐως, ἡ, excuſtio, ſuctio, fuctus, Plinio. Dioſcorides, ὠφελεῖ ἀπὸ τῶν πλυμῶν ἰεροῦλκα αἵματα ἢ διὰ τῶν σίτων ἐκμυζῶσι, διὸ ἓ μὴ ἀπαιτεῖ ἡ ἐκμυζῶντα.
Ἐκπετρίζω, ω. ἴσω, σ. κα, derideo, naſo ſuſpendo, dicterius inceſſo, ἐκμυκτηρίζει, βδελύσσεται, Studias, Lucæ c. 16. ἢ ἐξεμυκτήρισέν αὐτὸν, ſannis excipiebant eum, Interp.
Ἐκπετρισμός, οῦ, ὁ, cauilla, Plaut. ſanna, Perſ.
Ἐκπεύθειν, υνω hauſtu & ſpiritu ebibere. Plato Comicus apud Athen. ὥσπερ ἄκοντιν ἀ ἐπεταρταιώθη σοῦ πίνε κἀξέμυσσεν. vide Eustath. in Iliad. χ. ſed videtur poſſe exponi etiam exſorbillatis, labris aliquantum compreſſis ebibit eum non dicat ἐξαυτίζειν, ſed ἐκμυσίζειν, quod eſt potius μεμυκότι χείλεσιν ἐκπίνειν.
Ἐκπλύνω, more reſolutorum & rigentium mẽborum torpeo.
Ἐκπωδάω, ῶ, naulo accepto exporto impropriè aliquis dicitur fluctibus ἐκπωδωλυθῆναι apud Lycoph. πλήσιαι δ' εἰς πρεσβεῖα ἐκπωδᾶσ' ἐπτερ.
Ἐκρᾶ, quaſi dicas iuueniliter excreſco. Luc. σπόρῳ σωροῦ κρατῆσας ἐκπέζοντας, inſtaurabilem, renouabilem.
Ἐκρᾶν, ferat, pro αἴτησιν ἔχειν, Theocrit.
Ἐκρύδειν, depaſci, conſumere, ἐκπεπωκὼς ἐκπεπώκασι ſint depaſti. ἐκπεφυκὼς, educes. Sophocl. in Aiace, ὃς ἐκπεῖς, ὃν ἀ ῥᾴθυμον ἐκπεφυκὼς πόνον ſit metaph. a grege, qui paſtum educitur & apud Hesych. leg. ἐκπεπεφυκὼς ἐξεπεπόκει, ἐξέκτηκε.
Ἐκρύειν, ἴσω, σ. ῦσω, ενεγκω. ἐκπεπωκὼς: & per metaphoram, ἐκπεφυκὼς, ſubſidia tollere & pecunias quæ ſunt πρὸ πολεμικῶν ἐκπεφυκὼς. Demoſthen. ἐκπεπωκότα μέρη, ἢ πεπερασμένα χρήματα ἢ συμμέτρα, vide Νεῦρον.
Ἐκρύκκω, ῶ, ξω, ἢ, neruica ullis, Gaza.
Ἐκρύσις, εως, ἡ, declinatio ictum vitantis, Plat. ἐκκλίσεις πρὸ ὁδῶν, dicit articula viarum, id eſt, ἐκτροπαί, deflexus. Item nutus.
Ἐκρύω, ῶ, ἴσω, σ. ῦκα, ξ, emineo, propendeo, proiectus ſum, conuertor, innuo, enato. pro mutare ſententiam, Euripides in Hœnif. ἀλλ' ὁ δ' ὢν ἔτ' αὐτὸς ἐκπέλει τὸν πάλαι. Ibidem, εἰς ἅπαντα ἐκπέφυκα, mortis vicini. Idem in Iphig. Taurica, ὀζύλοφ' ὑπτιόωσι σῶμα, nutu iuſſit procul abſiſtere, pro declino etiam apud Xenoph. capite declinato effugio, item auerſor, deteſtor. Auertit in Zenone, ἐκπέλειαι τῷ θεῷ ὁ ἀμφιτίμητος. Euripides in Hippolyto coron. εἰς ἓ τὴν σὴν Πιτθέα, ὃ σὸν σὺ σκῆς αὐ ἐκπεφυκὼς δόκεις, vbi tranſlatè ponitur pro ex re difficili ſe expedire atque euaderе. Ioann. Euangeliſt. capite quinto, ὁ δ' Ἰησοῦς εἰδὼς ὅτι ἐγκλινὸν ἐν τῷ τόπῳ, ſus ſe expedierat quaſi quæ emerſerat è turba, &c. Interpres euaſerat. Sic & ſimplex ponitur. Plato libro quinto de Rep. ἐκκεκλῖσθαι καὶ ἀναπεπτῶσθαι ἐκ τοῦ λόγου, Sic Cicer. ſumpſit enatare Tuſculanarum l. 5. reliqui ſe habere vi-entur angustiis, enatant tamen &c.
Ἐκφαίνω, ῶ nube prorumpens, ἐκπεφασμένος ἡλίῳ διαπόλωσι, ſol ex nube interimit. Theophraſtus libro tertio, hiſtoriæ plantarum, capite decimo. Plinius libro de cimoctauo, capite 17. ſol e nube, &c.
Ἐκφάσις, εως, procella, ventus procelloſus, ventus è nube erumpens. ἐκπεφασμένοι, Ariſtotel. de mund. εἰς ἓ ῥᾴξει νέφος ἀνεμοφάσεως, ἢ κατιόντι τῷ πάχει ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσῃ, ἐκπεφασμένῳ, id eſt, qui in fractura nubis reſoluendãque eius craſtudine colli duntur inter ſe, quaſi quidam nubigenæ, ὀνειρώδη dicuntur. Plinius libro ſecundo, capite 48. de repentiis flatibus, Maiore verò illati pondere incurſuque, ſi latè ecam ruperint nubem, procellam gignunt quæ à Græcis ocatur ecnephias. ἐκπεφασμένος ὄμβρος, Hippocrat. Galenus, ὁ ὑπὸ νέφους ἐκφυσῶν, ἐκπεφασμένος σφοδρὸς, Hippocrat. Galen. ὁ ὑγρὸς ἀὴρ ὑπὸ σφοδρῆς ἐκφάσεως ἢ ἡλίου ἐκπεφάσεως.
Ἐκφεμνίζω, σ. ισω, σ. ισα, cuigilo, reſipiſco. ἐξέκφλεν ἀπὸ τοῦ οἴνου, vinum igeſſit, libro primo, Regum, capite vigeſimoquinto. Paulus prima ad Corinthios, capite decimoquinto, ἐκπέφανε δικαίως ἢ μὴ ἁμαρτάνετε, ab erroris quaſi quæ ignorantiæ ebriate reſipiſcite. Alij, ſobrij eſtote & expergiſcamini.
Ἐκφυμαίνω, σ. ηνω, ἢ, enato. Depencus. Ariſtot. de mundo, ὡς πᾶν ἑαυτῷ σῆμα ἐκνήξεται, eò enatabit, vbi commodum eſt ei viuere.
Ἔκφυξις, εως, ἡ, vigilia, requies. πρὸ μὲν ἔκφυξιν, quia non eſſet requies, c. 3. Thren. Ierem.
Ἐκνικάω, obtineo, intuleſco, etiinco. Accuſat, ἐκνικᾶσθαι δόσει, id eſt, πλείοις ὑπερκρατεῖσθαι, obtinere, Thucydides. Idem, ἐκνικᾶσθαι ὑπὸ χωδωδῆς, in fabulam profeciſſe. Item ἐκνικᾶσθαι, tandem euenire. apud Pauſaniam. Idem in Meſſeniis de bello Troiano, καλῶς μὲν πρωτεῖα ἢ ἄχ' ἑλλανικὸν ὑπέκνικα, appellatione obtinuit, ita inualuit vt diceretur. Sic idem in Laconicis, ὕστερον δὲ ἐκνικῶσι μικροῖσιν ὄντας ὁπορμαθοῦσι ἢ τούτοις ὑξεκίκησι τὴν πατρίδα. vide Κρατῶ.
Ἐκνίκησις, euictio, in Pand.
Ἐκνίκμασις, id quod vincendo comparatur. Nazar. ἐμαῖς ὁ πόλεως ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐκνίκμασι.
Ἐκνίπτω, eluo, purgo, expio. Plat. epiſtola octaua, Ταῦτα δὲ ἀπάτας, ἢ ὡς ἀληθῶς τις αὐτὰ ἐκνίψει, nec ea vllus expurgauerit. Demoſthenes, ἐκνίπτειν ἐκείνῃ σοῦ τὰλλ' πεφαγμένα σαυτῷ, nunquam dilues quæ ille feciſti.
Ἐκνιτρόω, ῶ, lauo nitro, nitro perfrico. εἰ ἐκνιτρωθήσεται, nitro perfricti.
Ἔκνιψις, εως, ἡ, ablutio, Macrobio, expurgatio, Plauto, & quaſi abſtertio, ὑπόσμυξις, κάθαρσις.
Ἔκνοια, ας, ἡ, mentis lapſus, delirium.
Ἐκνομίς, vel ἐκνόμως, ὑπερφυῶς. ὑπερβαλλόντως, μεγάλως, magnoperè, inuſitatè, enormiter Etymolog. Plin. Ariſtophan. Pluto, ἢ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠχθέσθη, id eſt, me ſummopere reuerebatur. & ἐκνομώτατα, vehementiſſimè, ſupra modum, impotentiſſimè. Ibidem, λέγεις σφόδρ' ἀδρότατ' ἐκνομώτατα, memoras hominem amantem perditiſſimè.
Ἔκνομος, exlex, ας, ἐ. ἔκνομος, item ſceleſtus, nefandus.
Ἔκνοος, excors, demens, ſtultus, ἔκνοον ὄπασθε. animo ſeductus ab affectione.
Ἐκνοσπλίζω, curo, medeor, ἐκνεκραπεύω, ægrum diligenti cura, & obſequiis neceſſariis è morbo ad priſtinam valetudinem reduco.
Ἐκνοσφίζω, alieno, reiicio.
Ἐκνύειν, appud Hippocratem ſtrepebat, ſtridebat, ἰύσθ' verbum fictum eſt ἀπὸ τοῦ ἰύω.
Ἐκνύειν, apud Hipp. pro ὑπεπλαμψῆν.
Ἐκξυλοῦσθαι, & ξυλοῦσθαι, lignum fieri, in lignum mutari. Theophraſtus, ὡς ἐνυθῆ, οὐ κατὰ τοὺς φοίνικας ἢ τὰς ὄχνας, ἀ ἐπὶ πλεῖον ἐκξυλοῦται.
Ἐκολόω, perturbauit, ὑπόρθεσε, ὑπὸ τοῦ πελοσοῦ.
Ἐκμαστοδάκνων, magnifica & ſuperba verba crepabam, Ariſtoph. Ranis.
Ἐκοντί, ſponte, vltrò, ἑκουσίως. Phocylides, μὴ δ' ὑπορκύσῃς μὴτ' ἀγνὸς, μήτε ἑκοντί, id eſt, ἑκουσίῳ, voluntariè. Cæſar dicitur & ἑκοντίλιν. Arrianus, πλὴ μόσιμον πρὸ τοῦ μὴ γὰρ ἑκοντὶ ἐκδιδόντων πρὸ ἑτοιμασάντων κατέχειν.
Ἐκουσαζόμαι, ſponte offero, ἐθελοντὴν ἐκουσαζόμαι.
Ἐκουσασμός, οῦ, oblatio voluntaria.
Ἑκούσιος, ὁ, ἡ, ὁ, voluntarius. Philo de mundo, ἐκοῦσι θεοῦ πᾶσι ἑκούσιον πλησιάζουσι ἑλιαφόις, &c. id eſt, qui diuinitus motum accepit voluntarium. τὸ ἑκούσιον, liberum arbitrium appellat Philo de mundo. ἑκουσία etiam in fœminino, apud Dioſcoridem libro ſexto, capite primo, ἑκουσία γνώμη ἀποστέρεται, ſuapte ſponte ſumit. τὰ ἑκούσια, quæ ſponte aguntur, quę ſponte noſtra comparantur. ἄκων τὸ ἑκούσιον, inuitus illis. ἑκούσιοι συμφορᾶς, Ariſtides. & Thucydides, ἑκούσιοι συμφορᾷ. Plato de Legibus, ἑκούσιοι φυγὴ, exilium voluntarium. ἑκούσια ἀδικήματα, ſponte factæ iniuriæ. Plato τὸμ. ὃ. ἑκούσιοι φόνοι, ἰδοσ. ἑκούσιον ἀποθανεῖν, ſponte obiit, Thucyd.
Ἑκουσίως, vltrò, ſponte, prima Petri capite quinto, ὑπερκαπωῶντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, ſed voluntariè, Cæſar.
Ἐκπαγλέω, pro ἐκπάγλως, vehementiſſimè. Homer. Iliad. γ, νεῖ ὑπαγλ' ὀφέλπεται, ἐκπλαίπαδος ἐξέχει.
Ἐκπαγλῶ, pro ἐκπάγλως, id eſt, ἐκπλακτικῶς, ἐκπληκτικῶς, ἢ ὑπερβολικῶς. Iliados α, ἢ τ' οὐ σπουδῇ ἀπὸ σπάσι ἀνοπαγλόπτει αἰδοῖος, id eſt, perueracciſſime, aut vehementiſſimo animo prædite, præcipuóque furore nate.
Ἐκπαγλοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ſtupeo, terreor, admirationi ſum. ἐκπαγλεῖ ὄψει, ἢ θαυμαζόντες, ἐκπλαγέντες, ſtupentes, admirabundi.
Ἐκπάγλως, pro ἐκπάγως, ἐκπλακτικῶς, ὑπερβολικῶς, μεγάλως, θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς, ferociter, ἰσχυρῶς, ἐκ παρασκευῆς, egregiè, mirificè. Homerus, ἐκπαγλοις ἀσπίεσσιν, pro κοπίσι, Iliad. α. vehementer. & Odyſſ. ὁ, ἐκπαγλως ἐδύμησθη dixit, mirum in modum, ſupra modum lamentari.
Ἐκπαθής, ὁ, ὁ, ἢ, illæſus, ſanus & incolumis, ἐκ ἐκπὸς πάθοις. Iten, immodicè affectus. Alciphr. Μὰ τὴν ἡδονὴν ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γέγονα.
Ἐκπαιδεύω, edocco, erudio, & de equis dicitur ἐκπαιδεύσαι, pro ἁμιλλᾶσθαι καὶ ἀλύσαι, παυλεύσαμεν ἐν ἡμιόλῳ καὶ ἐν ἀκαλάνθῳ.

Ἐκπαφάσω, insanio, furio, ὠθοσπὶ, κ̓ ὄρφνεσι, ἀλλοφάσω, Hippocr. κ̓ ὄρφνασθ. Hom. Iliad. ἐ, πολεμίζειν ὠὐ ἐέσσιον, Odyſſ. ἐκπαφάσσω, Interpr. ὠὐσυπὰν.

Ἐκπαίω, pro ſerio. Hermes Triſineg. apud Lactant. libro vltimo, Inſtitut. capite decimooctauo, ϗ κείμενοι ἐκπαίσας, morbis pe ſtilentibus feriens, vt legendum apud Apuleium eius interpret.

Ἐκπαλαι, vide in Ἐκ, ſtio ordine.

Ἐκπαλαίειν, præter gymnaſticas leges agere, cluctari.

Ἐκπάλαξ, grauis, ſuperbus, ἀὐαυθρὸς. ἰτὲ ἐκπαλαρὰ ἐπὶ ἀὐαυθρόπα, grauia, ſuperba. Heſych.

Ἐκπαλὲς, ἐξαρθρον. forſan quaſi emotum è compage ſua ἀὐ̓ ἐκπάλω ἐὐαι, quod ſit ἐκπαίειν. Heſych.

Ἐκπαλιν κοτεῖν, eodem teſte eſt ὠὐαπιοσχεῖν.

Ἐκπάλιν, idem exp ἐκλήρατον, nam πάλ̓ ἐſt καῦρος.

Ἐκπαλκαμίδιος, ſpurij, nati vid. ἐκ παλκαμίδος.

Ἐκπαλπεῖν Heſych. eſſe dicit ἐξαλοᾶν ϗ ὄμοιον.

Ἐκπαντὸς, omnino, prorſus, ὅλως, Suid.

Ἐκπαπποῦσθαι, in pappos abire. vnde ὁ ἐκπαπποῦμ̓ενος, papporum lanuginem emittens, in pappos euaneſcens. Dioſcorides libro tertio, capite 133. αὖτος ἐκπαπποῦται, ἤ κρηδύοῦσιν ἔτιοι ἀνθίλλω, flos qui in pappos ſolutur, euadés in lanuginẽ, in pappum abiens. ἐκπαπποῦσθαι ἤ καρπὸν, Theophraſtus libro tertio, hiſtoriæ Plantarum Gaza vertit, fructum lanugine pappo dicta perire. & libro ſexto. ἐκπαπποῦται τὸ ἄνθος, flos in pappum conuertitur, pappo vitiatur.

Ἐκπαρίσημαι, propè adſto, aſſiſto. ἐκ̓ ἐξεστὼς ἀὐτῷ ἐν τῇ γράμμ, ad animum eius ſubire, Demoſt.

Ἐκπαταίω, ſtrepitu aures alicuius percello : item attonitũ reddo, perterrefacio. ἐκπατάσσομαι attonitus reddor. Odyſſ. ϗ ἐκπατασσόμ̓ ὠὐ φρένας, qui mente non conſtat.

Ἐκπατεῖν, euagari, inambulare, ſpatiari, Lacr. in Epimenide.

Ἐκπάτιος, Heſych. eſſe dicit ἤ ἔξω πάτου deuium.

Ἐκπάτριος, diſſimile, non paternum.

Ἐκπαυμός, quies, καὶ παυμὸς.

Ἐκπαύομαι, quieſco.

Ἐκπαχύω, craſſum facio. (χειρὸν.

Ἐκπεισέχω, tento, idem quod διαπειράω μηδὲ ἐκπειρᾶζωσὶν τὸν

Ἐκπειράομαι, experior, tento, facio periculum. ἐξεπειρᾶζλω τέκνων, expertus ſum filios.

Ἐκπεκτίω, pecto, vello. Heſych. Ἐκπέκτιζεν Heſych. licet.

Ἐκπελάει, Heſych. ἐξωσὶ, extrudit, expellit.

Ἐκπελεύω, ſecuri detraho, vel excutio, dedolo.

Ἐκπελεκάσαι apud Suidam, ſupplantare Cicer. aut plantas pedis atterere.

Ἐκπέλω, exto, Homerus.

Ἐκπέμπω, ἐύλω, ἀμφ. emitto, allego, & amando, ὑποπέλλω, ἐλαύνω, ὑποπέλλω, cicio, relego in exitium, repudio, diuulgo, Accuſatiuo. Lucianus, ἐὸν πομπεῖ ἐς τὸ πρὸ ἀσεβῶν χρέων ἐκπέμπουσι, emittunt improbos in impiorum locum. ἐκπέμπω ναῦς, naues emitto, Thucydides. ἐκπέμπω ἀποικίας, ducem mitto. ἐκπέμπω ἀποικίας, colonias deduco. Idem Thucydid. ἐκπέμπειν ἐὸν στρατιάρχας, emitterè in expeditionem milites. ἐκπέμπειν πρεσβείας, mittere legationem, Idem Thucydides. ἐκπεμφθεὶς & ἐκπέμπειν, & ἐκλελοιπὼ πλῆ γωνίαν, pro repudiare, apud Demoſthen.

Ἐκπεμψις, ως ἡ, emiſſio, dimiſſio, miſſio, ἀποστολή.

Ἐκπεπαικὼς, maturo, percoquo, ad maturitatem perduco Theophraſtus.

Ἐκπεπληγμένος, attonitus, animo perculſus, inſanus, Ariſtophan. ἐν φ. vide ἐκπλήσσω.

Ἐκπεπλωμένος, effuſe, explicatè, expanſè.

Ἐκπέπτω, ad maturitatem perduco, excoquo. Theophr. l. 2. ἐκπέπεπται καρπὸν.

Ἐκπεφύκασι, καὶ, efficio, concludo, comprehendo. Plato epiſtola ſeptima, ἵνα δ̓ ἐκπέφυκεν ὧν ὀλίγα περὶ ἅπαντα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, vt autem multas res præſtemus breui tempore.

Ἐκπεράσω, transeo, traduco. Numeror. vndecimo, ἐξεπέρασεν ὁ στρατὸς ὠὐτῶν διὰ τῆς θαλάσσης τὸ πορθμὸν, ventus abreptas tras mare coturnices detulit. ἐκπνεῖ βίαι, ἄωυμ transmitto, Eurip. ἐκπνεῖ τὸν ἐκπνεῖ, exit ab ædibus, Idem.

Ἐκπεφυλίσσω, & ἐκπεφύκασι, clabi aſtutè, & periculum declinare. Ductum à pardicibus, quas mirãe callidi tatis eſſe, vt manus aucupum effugiant, ſcribit Plutarchus, Cælius libro decimoſexto, capite vigeſimoſexto, & Eraſmus Chiliad. Ariſtophanis Commentarius in illud Aubus, ἵ̓ ἐπεὶ ἐὸν κάλὸν ἀφ̓ ἑῆς ὅτι ἐκπεφύκασι, id eſt, διαλαθεῖν ϗ διαφυγεῖν. Heſych.

Ἐκπέφυκα, σω, deſtruo, depopulor, diripio. deuaſto. Iliad. ϗ ἐκπέφυκα ἀφειδέως πόλιν, ὑπορρήξας κρατερῷ βίᾳ.

Ἐκπεφυκέναι, circundo, cingo, vnde &

Ἐκπεφυκέναι, ambire, & vſque quaque circundare. Herodianus libro ſexto, ὁ σοφοβδέλλιος τῆς σφετὴς ἐκπέφυκε δόξης ϗ σφίσι στεγανώσας, ἵνα τὰ χρόνῳ τε τεβδόμης ἡμέρης τὴν βασιλείαν ἤξει Γαμήλιον. Xenophon de venatore implicita & perplexa leporis veſtigi perſequer te, τ̓ σοφὸν ἐ τὰ ἴχνη ἀφεὶς τοιαῦτα φέρηι, μὴ ἀφανίσας μὲν ὑπτίαν ϗ ἁλὰ κύκλῳ ἐκπέφυκεν.

Ἐκπεφυλαμένως, circumplector, vndique comprehendo. Baſilius in Hexaem. hemiſſia quarta, ἀὐ ὁ αὐτὸ διήρτηται μήν ὠὐ ἐξ ὑκεῖ ϗ ἀφέσεως ὠὐ ἐ σφέγγεσι ἐκπεφυλαγμένος τόπος.

Ἐκπεφυλίω, circumnauigo. Arrianus libro ſexto, ἐκπεφυλίσθαι κόλπον ἐ πρωτὸν. Cleomedes de mari loquens, κυκλῳ πᾶσαν ἐκπεφυλίσθαι.

Ἐκπεφυσισις, vel per compoſit. apud Suidam, eſt apud Ariſtotelem, quod ex abundanti, vt loquitur Quintilianus. τὸ ἐκπεφυσῆσθαι πολλοῦ τὸ ἀέρος τοῦ ἐκ πλησίος ἐκ τῶν ὑγρῶν ἔχοντος. Eſt verò, οὗ ϗ ὠὐσίας, ſi. ex neceſſitate, vt viuere, ἀὐ τὸ ἁλ̓ ἐκ ἀέρος, vt ne viuere.

Ἐκπέρατος, peragro. Syneſ. ἐκπερέλοντον ἀὐ ἐκπέρατον ἀὐ ϗ ὑλάδα.

Ἐκπέρασμος, plus eſt quàm ἀέρασμός. Nam ἀέρασμὸς eſt quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorũ ora in partem potestiorẽ ſpectent : ἐκπέρασμος verò eſt plenior coacturio, triplici flexione cõſtitans : quod fit quum poſt ἐκπερασμὸν, rurſus in haſtam conuertuntur, ſiquidem in hac mouenti primùm coeperuntur aut in læuam, ſi læuorſum ſecutum fuit prima inflexio, Bud. Comm. ex Æliano.

Ἐκπέτασε, maturo, concoquo, vide Ἐκπέπω.

Ἐκπετάω, & Ἐκπετάννυμι, extendo, explico, aperio.

Ἐκπέτηλος, ἐ ἔρατα ἤγουν πέτηλα, Athen. Item vocabant pocula quædam latiora. πέτηλα enim folia peramplà dicuntur. Cæl. l. 15. c. 6.

Ἐκπέτομαι, ecto.

Ἐκπετταύω, expando, Lucian. in Prometh.

Ἐκπέτομος, ὁ, ὀ, expreſſio, volatilis.

Ἐκπεύσομαι, πάσθου μαι, audiam : vbi ἀὐ ἐκ, θεύσομαι. Soph. ἀκούσας ἐκπεύσομαι, audies morti par malum.

Ἐκπεφυκότες, οἱ, enati.

Ἐκπεφυκὼς φρονῶ, ὦ, ἐς, condemnatus. ἀπεφρισμένος, κπεπισθεὶς, Poll. libro tertio, ἀὐ ἐκφυλακτοφρῶ, quod interpretatur ſenatu vel ordine aliquem mouco, & cicio, ſeu obreptitio tribu vel è populo eicio dictum à folijs ſeu frondibus cibus ſuffragiorum loco vtebantur.

Ἐκπήγνυμι, denſo, congelo. ἐκπήγνυμαι, concreſco.

Ἐκπηδάω, μάομαι, ἐκπεσῶ, ἐκπεπήκα, exilio, proſilio, defilio, Herodot. ἐκπηδᾶν εἰς ἤ θαλάσσαν.

Ἐκπηδήσεις, ἐκ, ἐς, ſaltus.

Ἐκπηκτικὸς, congelans, vim habens denſandi.

Ἐκπηλεύω, ſtamen deducere, filum ducere, ὑφαίνω τὸ νῆμα, ῥύθμιζω, ἐ τὸ πηλίον ἐφέλκειν, vt bombyces ſericum trahunt, quæ nent, vel telam arachnea. futurum eſt ἐκπηλώσω, & ἐκπεύσω, & futurum medium ἐκπηλώσομαι, Ariſtophanes Ranis, ἀλλ̓ ἐμὲ δεῖ ἤ κλέους γε ἀπὸ τῆμερον ἐκπηλωτὴν ταπεισκαλέμβου. Interpr. ἀέφαρμα ἐμβῆ ἀφηλώσεις, ὅπου τῆμ τῶν κλωμερονόμων ἐς πήλια, pro quo Homer. dixit, πήλια ὀξέλκειν. de Comm.

Ἐκπήγνυμι, congelatio Plin. concretio.

Ἐκπηχυς, ex cubitorum, ſic dicendum non ὀξάπηχυς docet Tymachus.

Ἐκπίαρ, pingue, πιαρὸν, Heſych.

Ἐκπίζω, ω, σω, ἀνω, ξω, exprimo, deprimo, Accuſ. impreſſio magis, apud Polyb.

Ἐκπίεσις, ως, ἡ, expreſſio, Plin. ἐκπίεσμα ἀφ̓ ἑκπίσεως, ad emendum. λαβὲς, ἡ ἐκπίεσις, comprehenſio, & compreſſio Ariſtot. περὶ μορίων 4.

Ἐκπίεσμος, ὁ, expreſſio. Ariſtot. de mundo, ὄμβρος γίνεται κατὰ τὸν ἀέρος ἐκπίεσμον, imber fit expreſſione nubis.

Ἐκπίνω, ὁ ὐνω, lignei cunei, Gaza ex Arſt. in Probl.

Ἐκπίεσμα, τὸ, fractura caluæ in multas partes, in qua ofundius oſſa deſcenderunt, vt cerebri membranam ſuo tactu premat, in Definit. verò apud Galenum ita legitur ἐκπίεσμα ὀξὺν ὀξοῦ πορυμὴς διακοπὴ ἰσχυρὸν ἀλλ̓ ἐκ ὁλόσης ὀφῆς, ἀλλ̓ ὀξοῦ τὸ βάθος ὑπακουσάσης, ἢ ὀλίβειν τὴν μήνιγγα. Ἐκπίεσμα autem vel σπασμὸς ἢ ὑποθλιμμὸς, tum etiam eſt expreſſio, ſiue ſuccus expreſſus, tum magna ſiue fex & retrimentum, reliqui ſuci rei expreſſæ, pro retrimentis, Dioſcorides libro quarto, capite 23. τὸ δ̓ ἐκπατίεσις ἐκ ὑκλείσεως ἐκπίεσμα ὑγρότητος ἀφέσεως, tuíæ autem & expreſſæ recrementum, id eſt, quod exſpreſſaque ſupereſt, pro ſucco, libro ſecundo ἀλ̓ πὸ πόμφιλος ἐκπίεσμα, pro quo Dioſcorides habet πίεσμα, Ludechis lauri. vide ὑποθλιμμὸς.

Ἐκπιερίσσω, præſtum, torcular in quo aliquid exprimere ſolemus, Poll. l. 10.

Ἐκπικάω, exacerbo, καίσπερο.

Ἐκπικρῶ, vehementer amaris, ἐκπικρεῖ ὑπερχολεῖ, altius amaſcedit. Gaz. ex Probl. Alexandri.

Ἐκπικράω, δω, amarum reddo, exacerbo, amarum efficio, πικρόω, amarus ho, amareſco, Palladius apud Hippocr. ἐκ-

τμα εκπεφάγοι, os amarescens.
Ἐκπάλμω, expleo.
Ἐκπαν.μ.πεν.πωκα, cbibo, exhaurio, ebibendo consumo. Aristophan. πεῖν, ἐκ ψυχὴν ἐκπέπωκα, ab orbent animum.
Ἐκπέπτω, κπεσοῦμαι, ἐκπέπτωκα, decido, excido, elabor Homerus Odyss. ἐξέπεσε χάρις, emanu excidit. ἐκπεσὼν dixit Theophr. histor. 4. capite 1. ejusmodi de alga: folis in maris fundo, quum radunt ab radice, & cecidere excidunt. Item, pro μεταπίπτω, degenero, desicio a pristino instituto, & mutor. Plato, εἰς αὐλοῦ γένος ἐκπεσεῖν, Idem sexto de Republica, ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς ὑποπτευούσης, desciscendi ab instituto. Unde ἐκπίπτειν τοῦ λόγου, deficere. me oratio, id est, non habeo vltrà quod dicam, desinitor memoriæ, σφὲ ὀξὺς ἐκπεσὼν τοῦ λόγου, Æschin. Item, emanco, exeo, & prodeo foras, & ad vulgus emano, Plut. in epist. ad Dionys. ἐλαβεῖν ὧν τε ὑπῆρχεν ἐκπεσὼν τοῦ τε εἰς ἀυδρώσεις ἀναβιβάσαι· ἐκπεσὼν φανῶ εἰς ἄλυσιν, ex luco vocem editam esse, Plutarchus in Publicola. εἰς ἔτερον τρόπον, in opus erupit, Idem in Romulo. ἐξέπεσε τὸ κέρδος ἄρπαξ, cursu è foro elapsus est, dem in Lycurgo. ἐκπίπτει τὴν πόλεως, ex vrbe abit, in Camillo. ἡ οὐ συεχωρούσης τάσης ἐς φιλίαν ἔξπεσεῖν ἄκει, seditio illa propter syracusanos in gratiam rediit, Thucydyd. ἐκπεπλακὼς ἐκ οἴκου τῶν, pristinis bonis delapsus. ἐκπίπτω ἐκ τῆ δίκης, Isocrates. ἀπόπτε βασιλεῖς, exacti reges. ἐκπεσὼν πατρὶ ἡμῖν, a nobis patria ejectus, relegatus, Isocrat. Ex Epicuri selectis sententiis, ὁ φόβος πόσου τις ἡ ὄψεως ἐξ ὅπου ἐξέπεσε, ὁ τῆς μονὴ διέξω, ἐς ἀσυχίαν ἐκπίπτει, Cicero de Finibus primo, Ipsa natura divitias quibus contenta est, & parabiles & terminatas habet: manium autem cupiditatum nec modus vllus, nec finis inveniri potest. Item emano ad vulgus, id est, ἐκφέρομαι ἐς ἔπος ὄψιμαι. Plato Dionysiodoro, ἵνα μὴ σοτε ἐκπίπτα τὰ εἰς αὐτὸν ἀπαιδεύτως. Idem μείζονα ὁ φυλακὴ τὸ ὠφελεῖν, ἀλλ' ἐκπίπτειν, ἢ γὰρ ἔξω τὰ γεγενέναι μὴ ὡς ἐκπεσεῖν. Item ἐκβάλλομαι, ejicior, expellor, & explodor, vt ἐξέπεσον ἀφ' Ἀθλωνος, pulsus est Athenis, Plutarch. in Sophoel. ἀ ὄσπ ἔ ἐκπίπτει χθὼν, de terra ejiciatur, Demosthen. κἀξ σφῶν ἐστρατηγούντων, ἵνα δ' ἐξέπεσεν, ἵνα δ' ἐσῴζετο, explodebaris. Sic etiam comœdia aut tragœdia quæ stare non potuit dicitur ἐκπίπτειν, quando exitur exploditurque à spectatoribus: contrà ἐσπίπτειν, quando placet, quemadmodum Latinis. Aristot. ἀεὶ ποιητικὸς, τὸ δ' ὅλον τοῦτο πλημμελὲς ἐκπίπτει ταῖς τραγῳδίαις, id est, fatisfacit vt exigantur. alibi, ἡ ἐκπίπτουσα χρεῶν ἀργυρίοντων.
Ἐκπίνω, pitissando exhaurio, Athen.
Ἔκπληκτος, horribilis, stupendus, φοβερὸς, vehemens, mirabilis, ὠργὴ, ἐκπλακτικὸς, poeticum, vnde ἐκπλήττομαι & ἔκπληξις, id est, ἐκπλαπτικὸς, ἐκπληκτικὸς, ἔξοχος, attonitè, Phin. vehementer, mirificè, ἐκ κατάπτα verbo ἐκπλήττω. Aratus, Μὴ ἢ ἔδιω ἐκπλαγῇ, id est, μηδὲ ἴδῃ κατασκιὰ ἢ ὄξυχος. Scribitur & ἔκπαγλος per metathesin. apud Hesych. ἐκπίπτει ἐκπλαγῆς.
Ἔκπαγλος, stupor, magnitudo.
Ἔκπαγλος, admirari, stupere.
Ἐκπαίζω, est genus quoddam exercitationis obire, idque in præscripta terræ dimensione centum pedum: ἀπὸ πλέθρου, quod est mensura centum pedum, & sexta pars stadii, vel iugerũ. Galenus de fanitate libro secundo, τὸ δ' ἐκπαίζειν ὕδατι, σπεῖραί τις ἐν πλέθρῳ σφόδρα τεθέναι ἢ ὅπως διαῖθοι τὸ μέρει πολλάκις ἢ ἑκάστοτε χρεὼς κεμοῦσ, καφωνεῖ τῷ μάκαις ἡ κάστοτε βραχὺ ἢ τελθῶσι ἐν ἑκατοντὸ ὅρμα.
Ἐκπεδάω, ἐκβάλλω, ἐκβάλλω πλέθρα μέτρον. Eurip.
Ἐκπελεκάζω, redundo.
Ἔκπεδος, sex laterum: sic dici vult Phrynichus, non ἑξάπλευρον.
Ἐκπέλω, μέδομαι, δύομαι, enatigo, è portu discedo. Sic Thucydides, ἀναπτὸς ὀξυπόλεως ἀν αὖτὸ κεκτῆσθ, nonne ipse vela fecit? ἐξεπέλασαν ἐκ αὐλοῦ, aduersus cos classem duxit, Plutarchus in Pericle. ἐκπλεῖν δὲ τὸ πάντ, ad vicinos commeare, Thucydid. ἐκπλεῖν τῆς τῶν βραχέων τὰς ἐξ πολεμίων ναῦς βελτίονας, hostile classem in apertum mare vitare volentes, id est, ἐκπλεῖν ὅτι διαφυγεῖν. Idem cum Datiuo, οἱς ἐκ πολεμεῖ ἐξεπέλασεν, iis qui apud vrbem erant, exierant auxilio ἐκπλεῖν τὰ πόλεις, naues abeũt, Plato in epistolis: apud Suid. ἐκπλέουσιν τῆς φρενῶν metaphor. dicuntur mente alienati, & ab ea egressi tanquam è portu aut statione aliqua.
Ἔκπλεως, plenè, cumulatissimè.
Ἔκπλεως, ὁ ἡ ἡ, expletus cumulatè, non enim plenum significat, sed expletum. Xenophon libro sexto, σαφῶς μὲν τὰ ἀμαρτὰ τὰ ἀξιοπλεκφόρα ἐκπλεω δὲν ὧν, currus vehendis faleibus accommodi iam tum expleti erant. Apud eundem ἔκπλεω ἡ πάντα διατονόμενος, pro cumulate. ἔκπλεω κάσπε ἐσπέχειν, omnia abidè suppetere, apud Demosthenem, commeatu abundare. ἔκπλεως, τὸ, abundantia, completa, πλῆρ. Æ lianus, ἐδόκιας ὁ ἡ τὰ ἐκπλεῖσθαι ἐκπλεω παρεσχηκὸς. Idem, ὁ ἡ κατάμαντις εἰς αὐτὸν ἡ φιλοφρόνως ἐκπλέας ἔσπλαύσαντος. vbi ἐκπλέας fœminium est.
Ἐκπλήθω, attonitè, Plinio, ἐκπληκτικῶς.
Ἐκπλήγνυμαι apud Suid. est ἐκπλήττεσθαι, percelli, exterreri, obstupefieri: apud Hesych. Ἐκπλαγγύσθαι legitur pro situm ἐκπλήττεσθαι φόβῳ.
Ἐκπλήθω, μ.ησω σ.πκα, suppleo, expleo. ἐκπλήσαι ἢ νόμιν, legi satisfaccre, Herodotus. πλήσωσι ἐκπλήσας, perfunctus periculo, Euripid. Ἐξέπλησε τὸν ἀμαυρὸν θάνατον, crimen luit, Herodotus.
Ἐκπληκτικὸς, ὸν, ὁ, terribilis, horribilis.
Ἐκπλήσσω, εἰς τύπορε, attonite, Phin. ὡς ἐκπλησσόμενα, quàm tumultuosissime, Bud.
Ἐκπλησσω, νεσσω, νεσπκα, suppleo, Sophocl. τινὶ δὲ ὧρτις φίτις ἐκπλησσε βροτῶν.
Ἐκπλυμμὸς, ὁ, ὄς, ἄστυ exundo, restagno.
Ἐκπνεῦσις, νεως, ἡ, stupor, pauor, syderatio, cogitationis stupor ex repentina consternatione extrinsecus adueniens, consternatio, terror, admiratio. ἐξέπνευσις κατὰ τινα περὶ τερρεο id est, εἰς φόβον μεβλῆσθαι ἐκπλαγὴν παρέχα, metum incutio, ἔκπνευσιν ἔχω, sum terrore perculsus. ἐκπνεύσεις τῶ βαρβάρῳ, Aristides, timor barbari: actius, id est, quem barbarus incutit. ἐκπνεῦσι ποιῶ τοὺς πολεμίους, horribilis, terrorem incutiens audientibus. Item ἔκπνευσις, apud Theophrastum historiæ libro quinto, capite decimoseptimo, & Plinium libro decimotertio, capite vigesimoquarto, tabes arborum, quum stirpes exarescunt, eo modo quo homines ægri longa tabe deficiũt: authori Definitionium apud Galenum, ἔνπνευσις, ἕξις φυσιώδες ἔκτασις διὰ τὰ παρηχῶ ἀφιδίου ὑζῶσιν. Aristot. 4. Topic. δυκὶ ἡ ἐκπνεῦσις θαυμαστόν τὸ ὑζῶσιν.
Ἐκπολέω, μ.σω, σ.κα, expleo, cumulo, complee, Accus. Aristid. ἐκπεπλήρωται ἀκτὶ ἀξιολόγων πόλεων. Ἐκπληρωσὶ τῶν χρεῶν, vsum præbere, παρεσκευάζω, preces fundere.
Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, supplementum, complementum.
Ἐκπλήττομαι, μ.ξομαι, π.πγμαι, stupeo, cum stupore admiror, attonitus fio: Deponens, Accusatiuo. Aristoteles de mundo, τὰ τυχόντα ἐκπεπλήχθαι, & c. id est, res quaslibet & vulgò expositas summa admiratione prosecutus. Absolutè, Plato prime de Republica, ἐγὼ ἀκούσας ὑξεπεπλάγη, ἢ σχεδὸν ἐλεγεν αὐτὸ ἐρωτήμενος, obstupui. ἐκπλήττομαι ἐκὸς πῶς ἔμ ἀσρεῖν obstupeo, Plutarch. in Theseo. ἐκπεπλαγμένοι ἐκὸς τοῦδε ἀκούσας, ad tantam multitudinem perculsi, in Camillo, ἐκπεπλαγμένῳ ὑκὸ τῆ συμφορᾶς, id est, calamitate perculsus. ἐκπεπλῆχθαι ἐνίοις, arboresquæ tabuere, Theophrastus historiæ libro quarto. ἐκπλήττομαι ὅτι τὸ κρεῖν, in stuporem abeo propter formam, Xenophon ἐκπεπληγμένῳ ὄψεσι, commotus oculis, id est, habens oculos commotos amore, Xenophon. ἐκπεπλῆχθαι ψυχὴν ἔρωτι consternata animum amore. τῶν λαμπρότητα ἔρωτες ἐκπεπληγμένοι, splendorem eximiamque pulchritudinem admirati, Plutarchus in Alcibiade. Sopheocles, πᾶ δ' ἐκπέπληγμαι, alia autem stupens sum admiratus. ἑκασταις ἡβῆ ἢ, ἐρῶμενόν τὸ καλὸν ὄν, perterritus multitudine natium, quæ in fronte erant, in Themistocle. ἐκπεπληγμένῳ ἢ πάνδεινα, periculi metu perculsus. ἐκπεπληγμένοι τὸν μὲν, audaciam reformidet, Thucydides. Idem cum Datiuo ἐκπεπλῆσθαι τῷ κάλλει, i. multitudinem expauescere.
Ἐκπλήσσω, μ.ξω, σ.ιχα, perterrefacio, in stuporem præ admiratione redigo, stupefacio. Æschines, χ' τιμαίχῳ, ἐκὶ κρίνει ἐξ ὧν ἐκ ἀκούσας ἐκπεπλῆχθαι τινες ἐξ ἀφνιῶν χρῆται ὄξ ἔρωτος χρώνται, τοῦτοις ἀπιθέσιν, qui sua specie & forma homines in stuporé agunt, & certamen amatorium. & ἐκπλήσσει, ἵνα τὸ ἔρωτος ἐκπλήσσει τινας

Ἐκπλώσαι, enauigasse, elapsum esse, metaphor. ὑκπλόσαντες ὑκ τοῦ νότου, mente capti, Herodot.

Ἐκπνευματόω, ὦ, in spiritum verto, in flatum conuerto. ὑκπνευματοῦμαι, in spumam excrescо, inflor. ὑκπνεύματωμένη θάλασσα, freta spirantia, Virgil.

Ἐκπνοή, ἧς, expiratio, quum aerem reddimus respirando. Huic contraria est ἀνάσπασις. ἐκπνοὴν ἢ ἀναπνοὴν, reciprocatio spiritus, Plin.

Ἐκπνέω, ὦ, ἐκπνεύσω, expiro, exhalo, animam duco. Aristot. de mundo, ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχοῦται τὰ ζῶα, id est, spiritum ducunt & animam. Item morior, Neut. Sophocl. τῷ δὲ φωτὶ· ἀεὶ δ' ἐκπνεῖ θάνατος, id est quo ense occisus est. Soph. ἐκπνεῦσε μέγας χθονί.

Ἔκπνοη, expiratio, flatus, exhalatio. Aristot. de mundo, αὖραι κεκολυμμέναι ὑπὸ γῆς ἐκπνοαί, auras dicimus expirationes ex humore prodeuntes.

Ἐκπόδιος, ἅτιμη, ἧκετ, actutum, è-vestigio, ὑκπόδι' ἐπιδαι, Dionys. Halicarn. expedite sequi.

Ἐκπόδων, eminus, procul, longè. Aristophan. in Ran. ἔπαγε σαυτὸν ἐκπόδων, εἰ σωφρονεῖς. Sophocl. ἐκπόδων ὠθῶ τὸν ὑπερήνορα, procul semotus gemiscebam. ἐκπόδων ἑστὼς, è medio colletur. Plutarchus in Lycurgo. οἶδεν ἰὼ ἐκπόδων ἑλκόμενος, Aristid. ἐκπόδων ἦ νέος, à iuuenum abesse conspectu, Plutarchus in Opuscul. ἐκπόδων ἦ βαπόμην, illinc migrare cupiens. ὡσπὲκπόδων γίνοιτο, eo è medio fublato, in Pericle. ἐκπόδων γενέσθαι ἡμᾶς τὸ δεῦρο ἧκον ἀλλοτρίαις ἀδίκοις ἐφιέσθαι, Xenophon, longe absumus ab eo vt videamur, &c. Padias 3. βελόμενος τὰ ὄντα ἐκπόδων ποιεῖσθαι, studens res suas amouere. ἐκπόδων ποιεῖσθαι, amoliri, amouere nequid obstet. ἐκπόδ' ὧν ποιησάμενος τὴν πλοκήν, Plutarchus in Numa, habendi cupiditatem ab se amouens. ἐκπόδ' ὧν ποιεῖσθαι, pro exportare dixit Xenophon in OEconom. Idem Plutarchus in Othone, ἕλκεται δ' ὑπ' ἐτέρων δυρῶν ἐκπόδ' ὧν ποιήσας ἑαυτὸν, claim per alias fores è medio se abstulit. ἐκπόδ' ὧν ποιεῖν, auferre, Dionys. Halicarnass. Isocrat. in Euagora, ἐκεῖνοι ἐκπόδ' ὧν ποιήσονται, illum è medio tolleret, id est, occideret. ἐκπόδ' ὧν ἐκφέρειν καὶ φέρειν, Xenophon in OEconom. singulis distinctis suo loco. Euripides, χρεμπὰ δ' ἐκπόδ' ὧν χωρίτιμα ἐκφέρομαι, ab Hecuba paululum absceedam, sic Eraſm. χωρεῖν δ' ἐκπόδ' ὧν procul abeamus, Aristophan. ἐκπόδ' ὧν ἴσως δεῦρ' ἐκπόδ' ὧν πάντας ἑαυτὸν, è medio tolli priuatum hominem, Plutarchus in Galba. ἐκπόδ' ὧν ἀπελθεῖν, longè abire in Solonc. ἐκπόδ' ὧν οἴχεται, procul abit, Nazanzenus. ἐκπόδ' ὧν εἶναι ἀμφοτέρους, Thucyd. ἐκπόδ' ὧν ἀπηλλάγησαν, illinc abeunt, abscedunt. ἐκπόδ' ὧν ἀπαλλαγῆναι τὰ τῶν ἀνθρώπων, de medio tollantur res Dionis, Plato in epist. exemplaria manu scripta habent ἐκ ποδῶν. Cum Genitiuo, Xen. Symp. τάχιστ' ἐκπόδ' ὧν ἦμεν, ab his longè aberamus. & parœmia, τὸ δὲ ἐς χεῖλος ἐκφέρειν τὸ ἐκπόδ' ὧν φίλει, Suid. Aristophan. ἔξω δ' ἐξιὼν ἐγὼ ἐκπόδ' ὧν ἀπὸ τῆς ἐκπόδ' ὧν. apud Dionys. Halicarnass. ἐκπόδ' ὧν ἦ, obstaculo esse libro nono.

Ἐκπόδιον, alicunde, cum Genitiuo. Apoll. 2. Arg. ἐκπόδιον ἀφορᾶσθαι καταισχυνόμενοι ὀλέθρου.

Ἐκποιέω, alienare, id est, vendere, vel donare, in Pandect. emancipare.

Ἐκποίητος, ὁ, in adoptionem datus, adoptiuus vel adoptatus, ὁδοῖς εἰς ὑοθεσίαν, à familia sua alienatus, & in adoptionem alienæ familiæ datus: atque vbi id factum esset, ἐκποίητος, iam diceba tur eius familiæ, in quam ascitus erat. Iſæus, ᾧ τοῖς λόγοις χρῶνται τοιούτοις, ὡς αὐτοῖς ὄλη τῇ κλήρου λαπτέον, ὅτι Θορικίωνι ἐκποίητος τῶ εἰς τὴ οἶκον ἢ τοιοσδὶ γέγονε, dicitiantæque in totum assem hæreditatis agere se debere, vel bonorū possessionē totius hæreditatis agnoscere. Idē, μητρὶ δ' ἰδίᾳ ἐξῆν ἐκποίητος, ὡν' ὁμοίως ὥσπερ τῷ πατρὶ τῷ αὐτῶν ἦ μητρὶ, καὶ ἐκ τοῦ πατρὸς μόνοι τῆς οἰκείας ἐκποίητοι ἦσαν, matri autem nullus per adoptionem alienus esse poterit, neque matrem habere poterit nisi propriam, siue in gētilitate maneat, siue inde migret. Dicitur etiam υἱὸς τοῦ υἱοῦς, ὃ δὲ υἱὸς τοῦ ποιεῖν, quasi filius factitius. Differt autem τοῦ ὄντως. ὑκπτ. non is dicitur qui ob scelera è familia reiectus est a patre. Latini abdicatum appellant. ἐκποίητος γὴ εἶθαι, adoptari, idari in adoptionem, Æschines κῇ Κτησιφῶντος.

Ἐκποίησις, mare traiicio.

Ἐκποιῶ, vello crines, & Ἐκποιῶμαι τὰς τρίχας ὑκπεσθαι. Aristoph. ἐκποιοῦμαι σὺ τὰς σαυτοῦ θρίξας, ἐκπιλῶ.

Ἐκπολεμέω, μ. ἐσα, σ. ησα, vinco, debello, bello persequor.

Ἐκπολεμόω, μ. ὁσα, σ. ωσα, reddo inimicum, Accusat. ἐκπεπολεμῶσθαι σοὶς αὐτοῖς, ipsis factis hostes, Flutarchus in Pericle. ὑπολαμβάνειν σοὶς ἐξ ὑπαρχῆς πολεμίους ἐσ ὑπαρχῆς, milites in sturrexerunt ad bella contra milites concitati fuerunt. ἐκπεπολεμῶσθαι πρὸς ἀλλήλους, τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις ἐκπεπολεμῶσθαι πρὸς ἀλλήλους.

Ἐκπολίμιος, ος, ον, debellatio.

Ἐκπολίζω, vrbem extruo, vrbem efficio Aristid.

Ἐκπολιορκέω, μ. ησα, σ. ησα, per obsidionem capio. Actiu. Accusat. Xeno. ἐκπολιορκηθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων, vter verò citius fidione capiatur, & c. lib. 1. κτησιν. vbi de milite agitur. Interpr. Thucydid. πολιορκῆσαι exponit, πολίας καταλαβεῖν τῶν πολεμίων ἐσιὰ δεῖν, obsidione euertere, obsidendo capere, expugnare, obsidione citiere, τῆ πολιορκίᾳ ἑλεῖν.

Ἐκπομπεύω, vel Ἐκπομπεύσω, cum ω, πεσῶ, pando secreta, conuitior, Accusat. Iterum fastu incedo, glorior. Lucian. ἐκπομπεύειν τῷ κάλλει, fe ostentare, speciem miraturi: de pauone.

Ἐκπομπή, repudium, relegatio in exilium, ὑπόλειψις, emissio, cursus. & Hesych. Κτησιφῶν ληστὴς, latronum exactiones, Thucyd. ἐκπομπὴ ἀπὸ πολέμου, deductio colōniarum, Plato de Legib. ἐκπομπὰς ἐξ εἰσπομπῆ opponuntur.

Ἐκπονέω, ὦ, εἰσω, ὁ, ἐξ, ὁ, ἐκπονήσω, elaboro, labore quæro, laborando conficio, colo, excolo, exerceo, meditor. ἐκπονεῖν τὸ, ὑπὸ, exculti, elaborati. ἐκπεπονημένοι ὑπὸ σοφῶν, qui pedibus iter fatere studuerunt, Xenoph. lib. primo Padiæ. ἐγὼ ἐμαυτὸν ἐκπονήσω, vires labore collectæ, Bud. in epist. τῶν ὕλων ἐκπονεῖν τέχνας, materiam exercentes artes, Plutarchus in Pericle. πονεῖν καὶ ἐκπονεῖν, exercere studium, Budæus in epistol. ἐκπονεῖν τὸ περιβόλι, labore cibum conficio: Cicero dicit, cibum concere ambulatione. Aristotel. Problem. sect. 4. ὑπὸ τῆ πλησμονῆς ἐκπονεῖται σάρκινα τὰ ζῶα ὑπ' ἀθροισθῆς, ἢ ὑπ' ἄλλας ἐκπονεῖ τῶν φλῶ. Idem in 9. de hist. de hirundine, ὅτι ὑπὸ τῆ περιβόλου πλήκιαι ἐκπονεῖται, vbi ἐκπονεῖσθαι, id est, laborare, fatagere, & studere. Xenoph. Οὐχ ἅς μοι χρήματα μᾶλλον τε παύσονται τῶν ἐπιτηδευμάτων, hoc mediocritatur & exercent. Idem 3. Pæd. εἰσαγαγεῖν ἐπὶ τοῦτο, ὅπερ τὸ ἐκπονεῖσθαι τὰ σώματα, propter corpora labore assuefacta. Idem, Μαθοῦσα δ' ἡ μητέρας διαίτας αὐτὴ, ἡ νοῦς ἐπιτηδεύσῃ τοῖς δίαιταις, id est, quod cultum vel moderatum genus teneant & labore exercitatum. Synesius, ὃν ἐγὼ ἐκπονεῖ. Sic Iosephus contra Appion. χρῆται δ' ἀκριβῶς τοῖς παρὰ τῶν ἐκπονούντων, ἐκπονῶ τὰ χαλκᾶ, Xenoph. 5. Pædiæ adhibe consequenda labora: ἐκπονεῖν τὰ νεῦρα, nouales elaborant, Theocrit. ἐκπόνησε παιδευτικὸν ἢ μεσικὸς τέχνη, qui capesse disciplinæ musicæ curam adhibuit. ἐκπονεῖμοι τοῖς φοιτηταῖς ἐκ ἐκ ἐκ

ἀκ, τὸν ἐκπυεῖν ἐκπυρεῖν εἰς πῦλ γωλεῦμ. Basil.

Ἔκπυτον, fiue ἐκπύτον, fibula, fibula subnecto: vnde ἐκπυτοπώλα vel fine augmento.

Ἐκπώματα, ὁ, fibulatius, annectens fibulas.

Ἔκπωμα, vel ἐκπότωμα, idem cum ἐκπώματα vel ἐκπότωμα, vtunt Hom. & Theoc.

Ἐκραδαίνω pro ἐκτραχηλίζω ab ἐκ & τρᾶχηλος.

Ἔκρασις, vlasfor, vltionē exigo, sumo pœnas. Herod. ἐκρασάμενος δικαίως ἐκείνου φόνου, vltionem necis Doris de illis exegerit quod eidem dicitur, ἐκρᾶσθαι τὰ δικαίως φοίνου, vltionem de nece Doriana exigo.

Ἐκρασσοποιεῖσθαι, officio, operor. Sophocl. in Aiace, σὺ δ' ἐξέκρασο, ἐξεργάσω τάχα. & perficisset, si neglexissem, Ionice, ἐκρᾶσσω. Item exigo. ἐκρᾶσθαι τὰ χρήματα exigo pecunias. Thucyd. ἐκρᾶσθαι μητρὸς φόνον, exigo supplicium de cæde matris. Item Euripid. δυσαεῖς ἐκρᾶσθαι φόνου, filiam cæde immolatam. Item διαπράσσω, Sophocl. κρᾶτ' ἐξέκρασε, cædem perpetrasset: tamen alii legunt, ἐξέπραξε. Interimo. Soph. in OEdip. Κολων. γράπτε αὐτὸ ὡς τὸ πρᾶγμα δεῦρ' ἀναπομπὸν ἐξέπραξεν.

Ἐκρασσω, ἀνῶ, τ. ψ. ἐκ. manufacio, Accusl. lenio, delinio, mollio, placidiorem reddo, placo.

Ἐκρᾶτίζω, & ἐκριζόω, extirpare, radicitus euellere. vide Etym. in Adag.

Ἔκρατος, ὁ, ἡ, ἤ, elegans, insignis, δῆλος, διάδηλος, conspicuus. Iliad. β. ἐκ φατὸ οἱ τοῦ εἶς ἐκκαπτὸς ἐ χρόνος αἰὲν ἄεσται, Machab. Plut. in Solone, ὡς κοσμοῦ ἐκκαπτὸς ἐ φᾶσ τὸ ψῦχη ortu magnificum & excellens. ἄδος ἐκκαπτὸς ἐ τὸ, speciosissima, Eurip. ἐκκαπτὸς δ' ἦτε, fuistis insignis, egregia species. Refertur & pro indecens & indignus, ἐκκαπτὸς, apud Thucydid. ὃ, ἀ μὴ τὸ πρῶτα μὲν ἀδὲν ἐκκαπτὸς ἐφαν ὑπὸ ὕβρ ὑπ ἐπιθέτ, ἐμαυτοῦ. vbi schol. expon. ἐξὸν τὸ φρόντος, alij immaturum portunius.

Ἔκρεμὲς, perpulchrè, καλόν.

Ἐκρεμὲς, idem cum αἰκαπτὸν.

Ἔκρεμὲς, excutio, incensio. Cic. ἐκκαπτώσις.

Ἐκρεμόω, Ionicè pro ἐκκαπτόμαι, vide Ἐκκαπτόμαι.

Ἐκρεμῶ, ἐκπτώσω, eximo, Lysias τὸν μὲ δυνοῦ ἐκ ἐξοίσετο, de pecunia sese criminibus eximebant: exp. & pecunia corpo: apud eun dem ἐκκαπτώσω τὸν κατηγόρος μοδὲν ἀδίκ ἐπ.

Ἐκρεμῶ, ἐσω, discedo, execo, excindo.

Ἐκρεμῶν in Prouerb. Salomonis, redimo, & apud Chrysostom. ἐκρεμῶν πτενιοῦσθαι τὰ καιρὸν, redimere occisos ue cessos. & apud Hesych. ἐκρεμῶν, ἀφ' ἡμέρου λόγου, quæ quidem sunt a verbo ἐκρεμῶ.

Ἐκρεμῶν, antiquitus, ἐκ πάλαι. Hesych.

Ἐκρεμῶν, μόνῃ in mora esse: verbum est in Pædictis Græcis, id est, abitorem esse fugæ & diem præstitutum. ὑπὸ ἡμέρας ἐκ ἐκρεμῶσας ἡδὲ κεχρεωκόπηκ, id est, debitor, Eud. in epist. prior.

Ἐκρεμῶν, ἐκπεσεῖσθαι, venire vltra diem præstitum condictumve.

Ἐκρεμῶσις, cuius dies & tempus præteritum non sit o tempore alterius intempestivius, & qui ante fieri debuit. vide ἐκκαπτόμαι μετοικεσία, sera m peenitentiam agere, serò pœnitere. ἐκρεμῶσις τὸ ἐφ' ἡμέρας ἢ ὑποχρέωσις, qui ad diem præcipitò fit solut debitum, aut non implet quod promittebatur. Latinè, qui in mora est. O δ' ἐκρεμῶσις, ὁ ἐκ ὑπομένων ἐδὲ ἐκ ἐκρεμῶσιν τὸ ἐφ' ἡμέρας, vltra condictum diem debiti, Lucanus. dicitur & ὑπερῳδέτησις, cui contrar. ἐκπροθέσμος. ἐκπρόθεσμα φασι πάλαι τα, Luciani. ius excedentia. ἐκπρόθεσμος ἡμέρα χρόνος, ius horum excedo.

Ἐκρεμῶσις, non ad diem constitutum, Eud. in epist.

Ἐκρεμῶσις, prorumpens Hesych. ἐκρώσας.

Ἐκρεμῶσις, doto, seu dote data eloco.

Ἐκρεμῶσις, ὁμῶ, accerso. Hom. 2. Odyss. ἐκκεκλημένοι δῆμον μετὰ κήρυκας, citocans extra ædes.

Ἐκρεμῶσις, relinquo, Phocylid. μετὰ δ' ἐκκαπτόλιπε, matrem ipsam facias.

Ἐκρεμῶσις, effluo, effundo.

Ἐκρεμῶσις, palam.

Ἐκρεμῶσις, ὁμῶ, effundo.

Ἐκρεμῶσις, ὁμῶ, cuolo.

Ἐκρεμῶσις, alas concutio & volo, excutio pennas.

Ἐκρεμῶσις, alas moto ac verberito, vt musca in sole. Lucian. in comio musca, μικρὸν δίλιτρον ἐξ' ἐκ πολλοῦ, εἰ τις ἀτενὲς βλέψειε ἀστῖλ, ὁπόταν ἐκπυπόσεται φορεῖ ἢ λιπὸ ἐκπίνουσιν, & quidem pauonum instar variegata est, si quis attentius in eam oculos defigat, quum expanfis ad solem alis sese verberitat.

Ἐκρεμῶσις, exterreo. ἐκπεφόβηκε, καπλήξθαι, obstupefieri, esse impotem animi, animi pendere.

Ἐκρεμῶσις, expuo, respuo, abhorreo, cum Accus.

Ἐκρεμῶσις, τὰ ἐκπάτωσις, prolapsiones, luxationes, ὑξαρθρήσεις ἢ ἀρθρώσεως, apud Galen. ossium transmutationes ex propria sede & positione tamen absque fractura: atque articuli qui suis sedibus excidunt.

Ἐκπάσσω, ἐσω, ἢ, lapsus, casus, calamitas. Cebes Thebanus, ἐκπάσσεις δὲ μεγάλας ἢ σκληρὰς γίγνονται. Strabo l. 10. εἰ τις ἐκπάσσις ἐστὶ τὸ χείρον γίγνεται ἢ μουσικὴ, si cubi musica abutantur & in deteriorem vsum conuertant. Item ingressus, eruptio, & luxatio apud Galen.

Ἐκπάτως, sine casu. Aliquando enim ἐκ priuationis signum, & proditus, prolapsus. Gregor. ὁ γὰρ φρονεῖν ἐκπάσσει ἢ ἀλόγιστος, ab instituto prolapsi. Nazanzen. ἐκπάσσει γὰρ φρονεῖν, à propositis recedentes a propositis excidentes.

Ἐκπαυσία, μ. ἡσσ, ad suppurationem pertinens.

Ἐκπαύλιον, τὸ, vniuersi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est concocto.

Ἐκπάθεις, ἐσω, ἢ, suppuratio.

Ἐκπαυτικὸς, ὁ, ἡ, pus mouens, qui ad suppurationem perducere potest. Galen. ἐκπαυτικὸν ἐλθεῖν πύρεσσ.

Ἐκπαύω, ad suppurationem perduco, suppuro, pus mouco.

Ἐκπαυθάομαι, μ. ἐσθόμαι, ω. δόμαι, interrogo, percipio, audio, explora. ἐκπαυθάμ ὑμῶν ὄνειρ, somnium nomen.

Ἐκπαύω, pus mouco, Diosc. l. 2. ἐκπαυεῖ ἐλκώδεις, furunculos concoquit, emittit, absumit.

Ἐκπαυμίζω, enucleo, extraho, clido. Alex. Aphr. l. 1. Problemat. τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ἢ αὖ ἐκπολίτεται ἢ ἐκπαυμίζεται, exprimitur & educitur: quanquam Poltianus pro ἐκπαυμίζεται, ignescit, & Gaza, euanescit, vertunt: est enim à nucleo, qui αὐμὸν dicitur metaphora.

Ἐκπαυρεύομαι, μ. εὔσομαι, exardeo, recalesco, ardeo, exardesco, fercsco. Depon. ἐκπαυρεύμ ὑμῶν. Gal. inflammatus.

Ἐκπαυρὸς, ὁ, ἡ, feruidus, æstuosus, ardens.

Ἐκπαυρόω, μ. ὤσω, πω, incendo, accendo, inflammo, in ignem conuerto, feruefacio.

Ἐκπαυρτύω, igni lucco ex aliquo loco.

Ἐκπαυσις, ἰος, ὁ, exustio, conflagratio, ardor, æstus. Proclus in Platonis Timæum, διὰ τῆ ὑποκλίσεως τῆ πλὶ ἐκπύρωσιν γίγνεται. Ibid. δεῖν δαιμόσιον τῆ φλέξαντι ἐκπύρωσιν ἐγκαταδῦναι τοιαύτην.

Ἐκπαυσθ, auditus, cognitus, perceptus, diuulgatus, manifestus. ἐκπαυσθ τεκμηρ, ὁ, ἡ, ἤ, σ, Bud. in epist. τὸ ἐκπυσθ, quod ità clarum & diuulgatum est, extra auditum atque famam. ἐκπαυσθ γίγνεσθαι, famam præuertere, Thucydides. Plutarchus in Camillo, ὥστε κρίνειν ἐκπυσθ γίγνεσθαι τὸ σὸν πλὶ λιμένι πόδ, vt illis quoque quod paludi acciderat, manifestè cognitum fit. ἐκπυσθ τοῖς πολλοῖς τὰ γινόμενα γίγνεσθαι, quæ scripta essent à multitudine audiri. ἐκπυσθ γοιμίσθαι, palam fit quemadmodum apud nos agatur, Thucyd. Idem, οὐν ἐκπύσθ γίγνεσθαι ὅπερ ἐχρῆν. τὰ ἐκπυσθα, διήκουσα, ἀκόρατα, ἀκάπυστα, audita, decantata & hominum sermone peruagata. Herodian. ὡς ἀν διὰ θέσται γ γάμ, ἐκπυσθα ἢ φαιδρὰ ποιῆ τὰ ἐκ τῆ γάμ, ὁ πλήθ.

Ἐκπάθ, cui barba excreuit, barbatus.

Ἐκπαυθ, vendere.

Ἐκπαυμα, ατος, τὸ, poculum, cyathus.

Ἐκπαυμαι, idem quod ἐκπτόμαι.

Ἐκπαυχ, ὁ, ἡ, idem quod ἐκπηχὺς.

Ἐκπαυχὲς, qui erupit. vide Ἐκπήγνυμι.

Ἐκπαυχὲς, clamauit, Indef. ἐκπαυθ. a ἐκφθέγ.

Ἐκπαυθ, Hesych. ἐκχηρῆ ὑπνοῦσα.

Ἐκπία, decido, effluo, profluo, obsolesco, desuesco.

Ἐκπήγνυμι, falebra, præceps locus & abruptus. Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Hippoc. ὁ κήπημα, Galen. ὑπὸ χεῦμα ῥώμ. Suid. ἐκπήγματα, τὰ ἐν τῇ χειμέρῳ γινόμενα σὺ τοῖς ποδίοις καταβάμασι. Hom. χαλεπὰ δὲ ἐκπήγματα. Theophr. l. 1. de causis, ἔτι δὲ οἱ ποταμοὶ ἢ αἱ συῤῥοαὶ ἢ ἐκπήγματα τῇ ὕδατος ποιοῦσι σῶμα ἢ σῦν ἐκπήγματος ἢ ὑγιάσματος.

Ἐκπήγνυμι, erumpo. Plut. νότος ἐκπηγὲς ἀπ' ὄσ τὸ μέγεθος, ventus ineredibili magnitudine coortus. κινουμένων πᾶς ἵππος αἵμα ἐκπήγνυται, sanguis erumpit ac profluit, Gal. ad Glauc. Herodot. in Erato, dixit pro excandescere & in iram præcipitem erumpere, ὀργισθῆναι ἀπὸ, de Hippoclide) κατῆχε δ' αὐτὸν, ἢ βουλόμ ἐκφθέγξασθαι ἐς αὐτὸν, &c. Gregor. de Iuliano tyranno loquens, iamdiu impiam vexationem parturiente, & tandem edente, ὥστε ἡ ὠδὶς ἐκράτει, ἢ ὁ στόμαχος ὑξέπήγνυτο. Idem de partu Virgil. τῷ δὲ ὠδὶς ἐκ ἐκπήγνυ βίᾳ. ἀναπλήρωσις μητρικὴ ἐς σπλὸν ὑξέσω. Plut. de liaris aeris loquens, & cum cælum discessit, ἢ ἀέρος κατῆχε ῥῶστε ἐμπὶ φορφυρίδι σώμα. Aristot. pro ὑξανθεῖν de morbis veternorum loquens, χαλεπώτερον ὁ δῆμα ἢ μυχάλης, καὶ κύστ δύκη ἐκρήγνυται γὰ αἱ ἑλκώσεις.

Ἐκπήγνυμι, μ. πξω, πα, scindo, impresiionem facio, Act. Accusat. pro erumpo. Soph. in Aiace, κακὸν ἡμᾶς δ' ὅπου ἐκφέρει ἐκπήγνυ, aduersus nos nunquam erumpet pugna. ἐκπήγνυμι ἀσπρίᾳ, vinculis erumpens. Nazan. ἐκπήγνυμι ἐς αὐτὸν, in eum irrumpere, Thucyd. ἐκπήγνυσα ὀργῆς, erumpens cogitatio.

Ἐκπήμι, pro ἐκμῖμι, impleuit. ἐκπήμι εἰδωλ, impleuit desiderium.

Ἐκπηξὶς, ἐσω, ἢ, vociferatio, effractura, Paul. Iurisconf. diruptio,

Ἐκριζόω, ῶσω, cradico, radicitus euello, extirpo. Iudæ Apostol. in epistol. Δένδρα ἐκριζούμενα, arbores eradicatæ. Metaph. capite decimotertio, ἐκριζοῦσθαι ἀπὸ αὐτοῦ ἢ ἀπὸ, ne eradicetis.

Ἐκριζωτὴς, qui eradicat & extirpat, quasi extirpator (vt ἐκριζώσης, extirpatio Columellæ) profligator. Iosephus in Machabæis, ἡγεμόνα τοῦ διὰ τῆς ἐνδυναμούσης ἐνεργείας τοῦ παντὸς ὀλοθρεύσοντος ὄφιν ἀλλ' αὐτομάτως, non enim affectus, extirpat ratio, sed cum his colluctatur.

Ἐκρομῆσαι, ἀπὸ, τὸ, purgamentum, id quod elicitur, vel eiectū est.

Ἐκρυλίζω, μωκτηρίζω, Lucian. irrideo, naso suspendo.

Ἐκρυπίω, proiicio, dissicio, Nazian.

Ἐκρυπίζω, ignem fuscito, sollibus accendo. Dioscorides libro quinto, effo, emitto. Plutarchus in Othone, πνεύμασι ἐκρυπίσαν ἐφ' ἑαυτὸν ἀφρὸν καὶ κύματα διαῤῥήσσοντα, illa spiritus ventus subitò paratam materiā in hostes immittebat, &c. de incendio pontis cuiusdam. ἐκρυπίζειν πόλεμον, bellum accendere, Appian.

Ἐκρυφὶς, eiectio & exactio, Cicer. vt ἡ θαλάσσης ἐκβολὴ καὶ ἐκρυπίασις, maris eiectamenta dixit Tacitus. Theophrastus de Silphio libro sexto histor. capite tertio, inquit, ὃ ἐπιβλύζει φύσημα μετὰ πολλῆς ἐκρυφῆς, id est, simulatque in solum eiectum & decussum prouenire, quo loco διαῤῥιπίσεως verbo vsus est, id est, deiicere & decutere: sed ita tamen in eius codice mendosè legitur. τοῦτον δ' ἐῷ (legend. τοῦτο δ' ἐῷ) σαῤῥεῖν· ἢ ὅταν τοῦτος καμόντος ἀνέμου μὴ κύρια διαῤῥίπτεται (legend. διαῤῥιπτεσθαι), τοῖς ὦν (legend. ἐξ ὧν) φύεσθαι τὸ σίλφιον.

Ἐκρυὴς, ῆος, ὁ, fluentum, alueus, meatus, effluuium: emissarium, Cicer. coquinæ fusorium: Palladio libro primo, capite 37. id est, τὸ ὑγρὸν ἐκρεῖ, ποταμοῦ ἐκρυὴ, fluuiorum lapsus & cursus, Aristot. de mundo. ἐκρυὲς τοῦ σεσήμου τινος, vocat Alexan. Aphrod. in Problem. meatus & canales vacantis materiæ secessui deputatos. ἐῶνα ἢ σῖμα ἢ ὀφθαλμοῖς, nares, os, & oculos. Apud Hesych. ἐκρεῖς scribitur, id est, τέρματα. Iolentum autem est pro ἐκρεῖα.

Ἐκρυῶν, οῦ, ὁ, ἐκρεὶς, effluxus. Herodot. ἄκρον δ' ἔχει ἐς θάλασσαν, euadunt in mare.

Ἐκρυόω, οῦμαι, exorbeo.

Ἐκρυόω, ῶ, exorbeo.

Ἐκρυόω, effluo. Plutarch. in Themistocle, ἐξεῤῥύηκαν οἱ θησαυροὶ τοῖς ἑλληνικοῖς, Themistoclis monita exciderunt à Græcis, ἐκρυεῖς, effusus, ἐμπίπτει τοῖς ὄπλοις, ab armis delapsi, defluentes, apud Hesych. ἐκρυείλιον expon. σκαῦκαβδον, ἀφ' ὃ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρεον.

Ἐκρυσις, εως, ἡ, effluxio, effluxus, profluuium, profusio. Aristoteles libro septimo, de histor. Animal. tradit vocari τὰς ἐκρύσεις, hoc est, eas conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt: abortiones verò ἐκτρώσεις vsque ad quadragesimum vocitari.

Ἐκρυφὴ, pro κέκρυφα, occultaui, in Epigr.

Ἐκσαγιλεύω, ῶ, sagena seu reti explico. Plut.

Ἐκσαμίζω, excarnifico, carnem separo. Ezech. c. 29. ἐκσεσαρκισμένον ὑπὸ τῶν ὀστῶν, separatus carnes ab ossibus.

Ἐκσαρκόω, ῶ, carnem ingenero.

Ἐκσάρκωμα, ατος, τὸ, apud Dioscor. & apud Gal. ὑσάρκωσις ἢ ὑσάρκωμα, est luxuriantis carnis superfluitas, siue excrescentis carnis vitium: quod in ossibus quum euenit post fracturam fanatam, dicitur ὑσάρκωσις, Paul. Ægin.

Ἐκσαῦζω, cripio, seruo. Apoll. 2. ἀπὸ τῆς σφετέρας ἐξεσάωσε.

Ἐκσείω, ἐσω, ἐκσω, concutio, excutio.

Ἐκσημαίνω, αὐῶ, declaro, aperio.

Ἐκσήπω, ομαι, putrefacio.

Ἐκσιφωνίζω, per siphonem euacuo. Iob ca. 5. ὑπισφωνιδίῳ αὐτῆς ἀ ἰχμὲ, ὑ. ἐπασκηπτοῦντι, dissipatur.

Ἐκσκεδάζω, μι, άσω, dispergo, διασκορπίζω.

Ἐκσκεδα, Hesych. τὰ σκεπτικὰ, ἃ σκεύασται ἵνα τὰ σκιωῖ.

Ἐκσκεδάζομαι, exporto, ἐκφορῶ. Strabo libro decimoquinto, τὰ πρὸς τὴν Περσίδ' χρήματα ὑζεσκεδάσατο εἰς τὰ Σούσα, ἢ τοῦτα θησαυροῦ ἢ κτησισβλῆς μισέδ.

Ἐκσκώλω, extergo Herodot.

Ἐκστέλω, ὦ, expello, abigo foras.

Ἐκστοιζω, quoque dicitur, inde enim est participium ἐκστοιζομένου, quod Hesych. exp. ἐκστεφομβῶν

Ἐκστόλωμα, ατος, ατος, euello, Accusat.

Ἐκστρεμματίζω, semen emitto, cap. 5. Num. in Bibliis, ὀναπεμπεῖ σαῤῥυα ἐγκωῖ, mulier facit liberos.

Ἐκσπερματόω, ἀῶ, ad semen peruenire, semen reddere. ἐκσαῤῥυτῶσαι, semen reddit.

Ἐκσπονδίζω, ὦ ἢ ῆς, excluſus à fœdere vel à societate, fœdifragus, à fœderis societate reiectus, qui nullo fœdere tenetur.

Ἐκστάδιον, ὁ ἢ ὄ, sex stadiorum.

Ἐκστάζω, πτω, discedens, egrediens. vide Ἐξίεναι.

Ἐκστασις, εως, ἡ, mentis commotio, Cicer. fluor, mentis alienatio ex pauore aliquo repentiuo. Suidæ ἔκστασις, θαυμασμὸς, ἢ ἀλλοίωσις. ἐκστασιν ποιεῖσθαι, Alexand. Aphrod. libro 1. Probl.

Ἐκστατικὸς, ὁ, mente commotus, Plin. qui mente facilè commouetur, attonitus, fanaticus, ὄνειρος, numine afflatus. Iterqui in furorem agitur, ὁ ὀξυκίνητος, ὁ ὀξυκίνητος, furiosus, opponitur τῷ ἐμμανετικῷ, Aristotel. lib. 7. Ethic. in Problem. Seg. de Aiace, ὁ μὲν ἐκστατικὸς ἐγρήγορε σωτικῶς. Idem, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς θυμοειδοῦς ἐκστατικοί. Interdum ἐκστατὸς, pro eo cipitur qui à mente discessit, vt Cicero loquitur, seu qui lienatus est mente. vt Plinius, & aliquando furiosus, ὁ ἐμμανὴς, vide Budæ. Plutarch. de lib. educ. μειρύλιον ἐκστατικὸν ἐφεφρενεῖ, puerum mente alienatum & desipientem. ἐκστατικὰ Grammatici vocant verba emouendi. Gaza libro. Item ἐκστατικὸς, mentem emouens, ad insaniam agens, furiosus faciens. ἐκστατικὸς χυμὸς, apor insaniam pariens, Theoph. 6. de caus. plantar. Dionysius, ὅτου δ' ἐκστατικὸς ὁ ὀπὸς ἔφυ ἐν ὕδατι ἢ ἐν ὄξει ἢ ἐν ἐσκετῷ, ἀλλὰ σῷ ἐρωμένῳ. Idem, διὸ καὶ τοῦ μέγας ἐν κραιπάλῃ τὸν γεγηθὸς ὄρπετος, ὃ ἐκστατικὸς αὐτῷ ἅμα. μετειλαφὼς ἐν θείῳ σόμεσι, ζώων, φασιν, ὠὰ ἐ πλέξῃ ὃ ἐ ἐμὲ Χε. vbi ἐκστατικὸς ἔφυς, & ἐκστατικὸ φιλάωμ, id est, amor & vis hominem commouent, abstrahunt & extra se rapiunt. ἐκστατικὴ μετάβολὴ, mutatio quæ facit vt aliquid à sua natura sensu, & degenerer. Themist. 4. Physic. μεταβολὴ γὰρ πᾶσα ἐκστατικὴ. ἢ γὰρ ἡ κίνησις ἢ ἡ μεταβολὴ, ἀφ' αὐτοῦ μὴ ἔξω τοῦ φύσει χρῆσθ' ἐκστατικὸς etiam dicitur qui prorius est ad iram diam furibundam, & qui facilè ad impotentiam animi pit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt quos cero effrænatos appellauit. Aristot. 2. de Partib. τὰ ζῶα χοντα ἢ σπ χεῖα ἔτας, θυμικὸν τὸ ἔθνος ἢ ἐκστατικὸν ἢ ἀγριωμοῦ, mentis rationi sque impos, qui rationis fines excu Idem Ethic. 7. ἢ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς ἢ ἐμμενετικὸς τοῦ λογισμοῦ, κρατὴς ἢ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item ἐκστατικὸς, alienans mutque mentem, Virgil. faciens vt quis non sit suæ mentis (quitur Cicero) quod dementare dixit Apuleius. Theoph libro nono, ἐγίνεται δέ τινες τοῦ γλυκέως, αἱ μὴ ἐκστατικῆς ἐξεὶ τεχέιν, ἰωὶ ἢ αἰσθανόμενοι φαγὼν ἐρασζέλῃ. ὃ ἐν τοῖ ἱερεῖς ἢ id est, emouentes mentem. Cic. lib. 3. quæst. Qui igitur ex potestate dicuntur idcirco dicuntur, quia non sunt in testate mensis: cui regnum totius animi à natura tribuit est, & alibi. Iraque iratos propriè dicimus exisse de potestate, id est, de consilio, de ratione, de mente, horum enim testas in totum animum esse debet: his autem sunt subiicendi, in quos impetum conantur facere dum seipsi colligere nisi dissipatas animi tes rursus in suum locum cogere. Hinc Aduerb.

Ἐκστατικῶς. Plut. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων ἢ θεδυκὸς, mente excluſus, atque exanimatus metu.

Ἐκστέλλω, κελῶ, πκωσω, extra mitto, Accus.

Ἐκστέμβω, idem quod ἐκστρέφω. Pausan. expon. etiam inanio, evacuo, ἐκστέμβω enim & ἐκστέμβομαι, ibi opponuntur: hoc enim στέμβω significat πληρῶσαι πνεῦ, illud autem ἐκστέμβομαι contra ἐνδεὴς εἶναι πάντων, euacuare, deplere: quo referendum quod

apud Hesych. legitur, ἐκπέφλασ λόγῳ γυμνάσας, ἐκπαίδευσας. Item corona exorno, seu general. exorno, vt apud Sophocl. τῶν τοῦ ἄθλου τας δι μοι σοὶ ξένοι ἐκπεπόνηνται ἐξεστεμμένα. schol. exp. κεκοσμημένοι.

ἐκπαγλίζω, exceolo, stillarim exhaurio, exstillo, idem quod ἐκπαγλέω.

ἐκπαιτεύω, ω, prosectio militaris, expeditio, ἐκπάτυσις. Greg. lib. ἐκ στρατείας ἀρτίως.

ἐκπαιτύομαι, produco exercitum, instruo aciem, educo exercitum, exeo in expeditionem, sum in exercitu, in expeditionem eo aduersus hostes, exercitum educo, Xen. in hostium agrum irruo, & idem quod ἐκστρατεύω.

ἐκπάτυσις, εως, expeditio militaris, & peregrinatio, prosectio militaris, στρατοῦ, στρατιᾶς, ἐκστρατία.

ἐκπαιτύω, infesto exercitu, exeo & inuado, prodeo cum exercitu, eo in expeditionem, Budæus Commentar. Aristotel. secundo OEconom. ἐκστρατεύει τὸν Ἀ χρέως, id est, extra fines ducere exercitum. Polybius in quinto, ὅξ ἐκστρατεύοντι τῷ πρὸς αὐτοὺς, & extra patriam in expeditione agentium. Gregor. de Iuliano in Constantinum insurgente, ὁ δ' εἰς αὐτὸν ἐκστρατεύων ἐν δύσεσι ἐπαίρεται. Thucyd. ἐκστρατεύοντας ἐπ' αὐτοὺς πεζοὺς ὁπλίτας.

ἐκπαιτύω, ἐκπαίσμαι, π. ὁμαι, ἐκπαίστεον, ἐκπαιστὸς, ἐκπαιστέος, ἐκπαιστικὸς, ἐκπαιστὴ, ἐκπαιστὴρ, ἐκπαιστὴς, ἐκπαιστὴ, ἐκπαιστὴ, ἐκπαιστὴ

Item ἑκτὸς ὄνομα, nomen vſurpatum. ἑκτᾶσθαι, habere, parare. ἑκτικὸς, dominus. ἑκτικὸν, ἡ κῆπος, hortos poſſidentes. ἑκτᾶσθαι τῶν ἀφελῶς ζώντων, hoc verum eſſe exiſtimauit, Herodotus.

Ἑκτημόριον, dicebantur Athenis plebeij, quòd ſextam fructuum partem diuitibus ſoluerent, qui & alio nomine θῆτες dicebantur, Plutarchus in Solone: ſcribitur & ἑκτήμορος quaſi per ſyncopen apud Heſych. οἱ ἕκτῳ μέρει τῶν γῆν γεωργοῦντες.

Ἑκτημόριον, τὸ, ſextans, ſexta pars. Poll. l. 4. ἐκ τριῶν ἑνὸς, οἱ πολιτικοὶ ἀσσὸν τῶν ἀπίκων.

Ἐκπαίδευω, εὐσω, εὐσα, ἐκπαίδευμαι. Actotum capite vltimo, οἱ ἐξεπαίδευτον διαμαρτυρόμενοι τῷ βασιλέως τῷ θεοῦ, quibus cum teſtificatione exponebat regnum Dei. Iuſtinus in Parænetic. de Ariſtotel. σωφρονῶν πιστὸν ἑαυτὸν φιλοσοφίᾳ ἐκπαίδευε δόξῃ, &c. Idem, Μανόσσης ὑπ' ἀπόρου ἀζιστηκὼν πορ' ὑῶν μαντείας ἐκπαίδευσε, id eſt, ἐξεβασίλευσε, ἐκβαλὼν ἀκοῦσι. & de Platone, τὸ ἡ κακιὰς ἐφυμῶσαι ἐκπαίδευσε Μούσας, ἐχ ἅς παρ' ἑκάστου μαθὼν, μάλιστ' ἐαυτὸν ἐκπαίδευμ' ἀδέκα, &c.

Ἐκπαίδευω, cnutrio, educo.

Ἐκπάϊσμα, exporon velut puerum. Lucian. ζεὶ ἐς τὰ μάλιστα ἐκπαίδεις, & c. in Cretam expoſitus. Ariſtophan. νεᾶνα παρδίνδ' ὑπ' ἐπιῶν, ἡ ἐκ ὀζῶν μοι σα τέκνον, ἐξεπάϊσε παῖδ', ἕτερα τε καδοῦσα, ἀσεβέστατ', expoſitum ſuſtulit: pro exponere in terram, id eſt, ἐξ naui educere in littus. Syneſ. τὰ πιμφθέντα ὑφ' ὧν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ ἐκπαίδευτα δεῖ ἐ δυσχεραίνειν κόπλοιων. Item, depono, colloco, deſigno. ἐκπάθημα αἴτιας, expono cauſam, cauſam dico, ἐκπλεονάζομαι, Ariſtoph. ἐκπάϊσον ὑμῶν μητρὸς εἰς ἡ ἐδίαν, Hoc r.

Ἐκπαϊωλεύω, enutrio.

Ἔκπαλ, vel ἑκπαλὲς ἀνωρτὸς, febris genus eſt, vt tradit Galenus, de differentfebr. cùm in ſolidis corporis partibus calor præter naturam accenditur: hæc cùm totum corpus obſeſſerit, ita vt ſolidas partes, id eſt, τὰ στερεὰ μέρη, colliquet & abſumat, tum ῥαιχρωὼς dicitur. ἑκπαὶ verò dicta eſt, quod totum corporis habitum corripiat. & ἑκπαλὲς ἀνωρτὸς, id eſt, hectica febris, ex habitus firmitate nominata, à Gaza vertitur apud Alexand. Aphr.

Ἐκπαλὸς, qui hectica febre laborat, Gal. ἑκπαλὸς. Suid. ϗ ἑκπαλές. & ἑκπαλεῖ. ϗ ἑκπαλὸς ἡ ἕξις.

Ἐκπάλτω, edo in lucem, depono partum, ouaexcludo, foetum edo. Plato in Theæteto, ὥσω ἔτι κυοῦμ' τι ἡ κυοῦμ' τι ἡ ὦδῖνα, οὐκ ὄντος μοι, ἡ πάντα ἔτι πάλμαι. Theoph. hiſt. l. 4. c. 13. ἐκπάλει κριὸν ἀσὰ ἐτῶν.

Ἐκπαλὸς, pro habitudine, in modum affectus. ἑκπαλῶς ἔφερε αἰτίαν διάκειμαι, ad habitum vſque in virtute profeci, Baſilius in Epiſtolis.

Ἐκπάλλω, cuello, expilo.

Ἐκπαλλύσσω, ſignificat puellam demulcere, atque ita demùm cõciliare, vt vxorem ducas: à κάλλ-, quod arietem ſignificat mitem ac manſuetum. Herodot. ἐκπαλλύσσουσι τὰς λοιπὰς ἀγῶ ἀργύριον. Hinc ἐκπαλλύσσω, Pauſan. qui cupiam familiaris eſt factus.

Ἐκπαμάζω, liceri, ſed propriè magno, id eſt, ὑπερπωλέω. Ariſtot. 2. Oeconom. ἀπὸ τέλας δὲ τῶν ἐπὶ ἀγορᾷ πραττομένων ἐκπαμάζων ἔτι κάλλιον ἐπὶ τὰ ὑγρὰ, αὐτὸ ϗ μᾶλλον ἐπὶ τὰ ἡμερήσια λεγόμενα, probè intelligens quòd ea quæ vili emerat, pernagno erat imputaturus. Item ἐκπαμάζω, valde honoratur, Bud. Comm.

Ἐκπαμάω, colo, exorno, æſtimo, Plato epiſtola ſeptima, πάλιστα γὰρ ὧδε ἐκ ἐκπαίσῃ, ἀν ἐκπαμᾷ τις ἐρθῶς, ἐκ ἀπὸ τοῦ ἐπαίνου ἐκπαίσῃ, ſi quis rectè æſtimet.

Ἐκπαμαίσσω, ὁ, ἡ, expers honoris, ἐ ἐκ τιμῆς.

Ἐκπαναίσσω, ὁ, ἡ, concuſſio, excuſſio.

Ἐκπάνσασθαι, ἐκδύω, χω, excutio, amolior, extraho, expello. ἐκπαξάξαμ' τὰ ἱμάτια, qui veſtimenta excuſſit. Epictetus, ἐκπαναβάσσοντας σοι ἀὸ ὄψεως, fores tibi excutientur, id eſt, patebunt. Matth. capite decimo, ἐκπαξάσατε ἀ κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν, excutite pulueremm.

Ἐκπανύω, & Ἐκπάνω, μόσω, σω, σκω, reddo, retribuo, redimo, rependo, exoluo, reſtituo, pœnas do & pendo. Accuſat. χάρα ἐκπίνειν, referre gratiam, Plato de Republic. libro primo, id eſt, χάριν ἀποδιδόναι. ἐκπίνειν ἐκ τοσοῦ ὁ ἀκμαῖος εἰς τὸ ἡμέσιον, ærario centum drachmas ſoluere, Plutarchus in Solone. ἔξεστιν τίσιν αὐτοῖ, ei pœnas pependit. ἐκπίνω διὰ γενέσιας, gratiam refero. ἐκπίνεσ δίκλω, Idem Plat. in Leg. ἐκπίνειν ἐ τροφῶ, impendium alimentorum ſoluere.

Ἐκπάνσασθαι, pœnas exigere, vel ſumere. ἐκπάσθαι ὧζαν, contumeliarum pœnas exigere. Sophocl. in Aiace, ἄλλως κατ' αὐτῷ ὧζαν ἐκπάσαι ἐάν, quantas de ipſis pœnas ſumpſuſſet. Et pro pœnam luere, vel pœnas dare. Herodot. ἐμοὶ ϗ δοκέει πὸν ταῦτα Κλεομένης δαιμονίως τε ἐκπάσθαι.

Ἐκπάσσω, exolutio, ſolutio, reſtitutio, reparatio. Ariſtotel. 2. Oeconom. ἐκ ὅσης αὐτῆς ἐκπάσεως, quum ipſi ſoluendo non eſſent. Plutarchus in Cimone, πάντ' ἐκπατᾶ πολλάκτων, ὥφλων δίκλω, ϗ ὅσος τῶν ἐκπάσιν εἰσφέρει, ὑπολύσεσι ἐκ τῆ δήμου τροφίᾳ, quinquaginta talentis multatus, vt indicatum ſolueret in cuſtodiam traditus, in carcere diem ſuum obiit. dicitur & ἐκπομπ.

Ἐκπάσσω, mulcta, iudicatum, ἐκπάσσει. Dionyſius Halicarnaſſeus libro decimo, ἀφίμαι τῷ ἐκπομπάτων ὑπὸ τῆ δίκη, iudicatum remitto & condono.

Ἐκπάσσω, qui ſoluit, item exactor. Baſilius, χ' τῷ ἐργάζωμαι, de vindicta loquens, μικρὸν πονηρὸν ἡμερὸν ἐκπάσσει, vindex.

Ἐκπατάσσω, μ. ἐκπατήσω, σ. σκω, pario abortum, facio abortum, abortio, Neutr. abſol. πᾶσα ἡ βρέφη ἐκπατήσκει, id abortum facit, Dioſc. l. 5.

Ἐκπάσσω, τόσω, π. μ. ῥ. reddo, trado, perſoluo, rependo. Item condo, exTruo. Accuſat. ὧζ' ἐπίσω τῶν βασιλέων τὰς ἀμοιβὰς, Chryſoſtomus. ὧζ' ἐπὶ πόνῳ, pœnas rependit, ἐκπίσει ζημίαν, mulctare pecunia, Plato νόμ. ϗ ἐκπίνειν ζημίαν μεγάλαν, Iſocrat. t. magnam iacturam diſſoluere: refarcire quidam exponunt.

Ἐκπαστὴς, ὁ, ἡ, caſtratio.

Ἐκπαμάσσω ἡ ὄρος, ſegmenta, zonæ. Ariſtotel. in Meteor.

Ἐκπάσθη, extrinſecus, extra. Genit. iungitur pro ἐκπὸς, carminis cauſa: ſicut ὄπισθεν pro ὄπισθ-.

Ἐκπόθη, extrà, Genit. Nnonus, ἀλέξαρ ἔπαθε τύμβε ἐκπὸς ὁ ἐκέκευ, ἐκπὸς σου, abſque te, Apoll.

Ἐκ πὸς, ſubaud. χρήνε, ex eo tempore. ὧζ ἐκείνε τῷ χρόνῳ, Homerus Iliad. ἀ.

Ἐκπολίω, fœnero, Deuteronom. capite vigeſimotertio, vide in dictione Τόκος.

Ἐκπολπόσας, elaborare, perficere, πληρῶσαι, ἐξεργάζεσθαι. Heſiodus, χαλκεῖον πόνον ἐκπολπόσας, magno labore defunctus.

Ἐκπολὸς, ὁ, ἡ, ſculptor, excifor, γλυπτὸς, γλυπτής.

Ἐκπολὸς, ὁ, ἡ, excifio, exactio, id eſt, caſtratio. ἐκπομὲς γεγραμμένον ὑπὸ πάϊς τερπόμενος, ὅπου μαλακώτερον ἐγγεγλύφθαι, Plutarchus in Alcibiade. tabulata nauis longo foramine excifa ſeu inciſa. Dioſcorides libro quinto, capite 77. accipito pro feneſtra ſeu foramine. τὰ δὲ καρπὸν πῦρ ψυχρὸς ἐ ἐκπομὰ, incurabilis animę excifio, Nazan.

Ἐκπομίας, ὁ, ἡ, exactus, caſtratus, διὰ τὸ ἐκπόμαι παῖδας, pueri caſtrati, ſpadones. Herodot. πατέρα ἐκπομίαν ἐποίησαν, patrem excui. Heſych. ἐκπομὶς, εὐνοῦχος.

Ἐκπομὶς, dicitur de vulta porcorum, quam Latini eiectitiam vocant, ὡὸς ἐκ ἐσκληκός. vide Athen. l. 3.

Ἐκπομὶς, εἴδος, ſectrix.

Ἐκπόμπων, vel Ἐκπώμων, veratrum, helleborum nigrum, apud Hipocrat. σὺν γλυκυπίκρῳ libro primo, vbi adhibet eius radicem. σοφὸς τὸ ἐκζέοντ, vide Galen. in gloſſ. apud Heſych. ſcribit ἐκπώμων, id eſt, ἐλλέβορ-, ϗ ἄγμαν ὁ λεῖμων τὸν.

Ἐκπτόλεμος, ὁ, ἡ, ὁ, ση, ον, exhaurio. Ariſtophan. πᾶν νωῖζων ἐκπτόλεμος βίον, id eſt, ἐκκενοῦσθαι, vitam exhauſtam eſſe, conſtam & exactam. Sumptum eſt vel à pharetra ſagittis exhauſta, vel ab iis quæ ſagittis confecta perunt. Accuſat. Herodot. πὰ βέλη πλέον τεξεύσαν, ſagittæ abſumebantur.

Ἐκπτοέζω, exigo procul, ſubmouco, transfero, μακρὰν ἀφίσκω, ſedemuto. Theophraſtus hiſtor. libro & capite quarto, ἀλλὰ πὰ μὲν ἀδένδρα, εἰ ἐκπτοέζει σπουσὶ ὕδωρ, an aliquo emigrent & cedant. ἐξεπτόζον ἐαυτὸν, ſe ſubtrahebant. ἐκπτοέζω μακρὸν, longe peto longinqua, peregrè proficiſcor, migro. Ariſtotel. ἐκπτοέζω χθονὸς ἐ οἴκοι, domo abſum. Idem 3. Politic. ἐκπτοέζω σπου, cum aliquem peto. ἐκπτοέζω, Suidas, πόρρω διάγω, ϗ πολιτεῖ ἐκπτοέζων ἐκ ἀγαθὸν μέρος διάγειν. & ἐκπτοέζω, μακρὰν κατασκάπτω.

Ἐκπτόπος, ὁ, ἡ, peregrinus, abſurdus. Sophocl. ὧδ' ὕστατ' ἐκπτόπε φῶτ' πλωτῆς, ἐξέλυσ', ἀλλ' ἐκ ἐκοντ, i. amoliti eſtis flammam dan hinc procul.

Ἐκπτοπισὸς, ὁ, ἡ, diſceſſus, ſedis vel loci mutatio. Strabo lib. quarto, οἷσι ϗ ὁ Ῥοδανὸς ἐκ μέλλον ἀσυρὸς ἐ ἐσυρὸς διὰ τὰ ἐκπτοπισὸς, quia ſubmoti ſunt magis ab hominum commercio: ſignificat enim locorũ & hominum mutationem: cui συμμῖξία opponitur. Theophr. de cauſ. l. 6. cap. 28. χωρὶς ἐκπτοπισὸς, hyt vehemens.

Ἐκπύσως, indecenter, ineptè, grauiter, ſupra modum, imperanter. ἀφυσωθὲς ὑξ' ἑλλήνων ἐστ' ἀνομάλως, περιὼν ἀγνώμως, ἀφυσάντως.

Ἔκπυστ, Heſych. πύσασθαι ὁ ἀκούειν, i. temonis claui.

Ἐκπωμὰν, excurrere præſcriptum terminum, Varin.

Ἔκπτος, ὁ, ἐκτὸς, ἐκτὸν, ἐκτὸν, ſextilis menſis, qui & αὔγουστος, Auguſtus dicitur. Plutarch. in Numa. ἔκπτον τῷ μεῖμνον, ὁκτὼ χειμῶνες: vt ἡμίκπτον.

Ἐκτὸς, extrà, ſine, præter, foras ſeu foris, extrinſecus, πάνυ, ἐξ, ὁ ἔξω. Odyſſ. ἔξ, σαωσέε δ' ἐκτὸς ἐλάσσαι. Lucianus de luctu, ἐκτὸς μὲν ἀπὸ ἀνοῦν ἐ ἐξῆς σπουδῆς ἐστὶν ὁ ἐκτὸς, niſi fortè nos cinere veſci perſuaſum habet is: niſi verò. ἐκτὸς γίγνομαι, abſtineo. Ita apud Platonem in epiſt. ἐκτὸς αὐ γίγνοτο τῷ δεῖ ἐμὲ ἡ πάντα ἐκ ἐλλᾶς, abſtineret omni de me, rebuſque meis conſilio. ἐκτὸς οὐδὲν πέτεται, ſine doloribus pariet, Dioſcorides lib. quinto

ὠν τὸ λόγων ἄ τοις, homines illiterati & imperiti: quemadmodum ἰδιῶτις, literati & periti. Plutar. in Ho. τῷ ἰδιωτικῷ λόγου χρῆναι ἢ τῷ νόμων ὀθνείων, ἢ αὐθαιρέτως ἐκτὸς τοῦ ὁμοίου ὧν αἰσθάνεσθαι. vide ἐντός. οἱ ἐκτὸς, exteri. τὰ ἐκτὸς τοῦ μέσου, partes exteriores. ὁ ἐκτὸς αἰτὴς, extra culpam positus, culpam deuitans. κατὰ τὸ μὴ διημαρτηκότα, nisi interpretetur. χάριν ἐκτὸς ἢ ῥοδίνας. Eurip. ἐκτὸς πολλοῦ πλοῦτος ἔχειν, extra ocnium populi esse debere: indagade his qui extra periculum positi sunt. Suid. ὀπὶ τῶν ἔξω καὶ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπεστώτων.

Ἔκτοσθεν, extra. Hom. Odyss. ξ. ὕδωρ δ' ἔκτοσθεν ἄκοπον χεροῖν, è manu procul.

Ἔκτοσθε, & Ἔκποθεν, & Ἔκπωθεν, extra, ἔξωθεν. Hesiod. καὶ ἐκποθεν ἐπιστάντων, i. circa omnia incommoda, & extra.

Ἔκτυπον, vel potius ἐκ τύπου, ex tunc: id est, ex eo tempore. Aristote. histor. anim. lib. 3. ἐκ τούτου δὲ τὸν ὀνον ἐκτυπον. Budæus scribit ἔκπαλαι contractim & proparoxytonos ex Athenæo.

Ἐκτύπωμα, Hesych. expon. ἐκ τοῦ ἀνωτέρω, ex contrario itidémque quid.

Ἐκτραγῳδεῖν, & Ἐκτραγῳδία, tragicè aliquid narro, hoc est, cum amplificatione & commiseratione augeo, pro magnifice & hyperbolicè scribo, vel narro. Et idem quod ἐπιτραγῳδεῖν. Polybius de religionibus Romanorum loquens ἅπαντ' ἀμείνων vocat, ἐπιτραγῳδῶν τὰ ἐπιφερόμενα ἢ παρεκτραγῳδῶν τῶν τοῦ μέρους παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ θεῖον καὶ τὴν ἰδίαν βίωσιν, καὶ τὰ καινὰ τῶν τοιούτων, ὅπερ ἐστὶ καὶ παντελῶς ὑπερβολῆς. i. in admirationem & terrorem vertitur, & mirificè commemoratur ab iis qui ea tractauerunt quæ ad cultum & ceremonias deorum attinent. Hesych. ἐκτραγῳδεῖν, ὑπερμεγεθύνειν, ὑπερβάλλειν.

Ἐκτραγῳδία, ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ nō interfuit. Luc. de Pythagora ὅθεν δὴ μετιόντα ἡμᾶς ἐκτραπέσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ μὴ ἐκτραγῳδεῖν, interdicens mihi fabę esu, quæ mihi inter cętera obsonia est grattissima.

Ἐκτραγῳδος, monstruosus, σκληρὸς, ἀγρίως ἔχων, ὑπέρμετρος, apud Aristoph. vide Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. quum de fitmentis poeticis agit. σωθεὶς ὑπὸ τινος ἐκτραγῳδος ἀνθρώπου, ἀφ' ὑπερβολῆς γοητείας ἢ κέντρων ἢ σοφισμάτων. Plin. lib. 7. cap. 16. de monstro-sis puerorum incrementis loquens, Ἐκτραγέλους (ait) Græci vocant eos: in Latino non habent nomen. item horrendus, terrandus vt apud Suid. πῦ εἶδεν ἐκτραγῳδον ἢ τὸ χείμων δηλοκαὶ τὸ ἀπειλοῦν. item actiuè horrens, auersans, apud eundem Suid.

Ἐκτραχηλίζω, ἐκ τραχήλου, excido, præcipito, cernicem frango. Actor. ἐκτραχηλιεῖ σε ὁ πατὴρ, lapsus mihi cernicem fregero. Aristoph. τοῦ δὲ equo excutiente & sessorem sternente. Plutarc. ὑπὸ τῆς ἐκτραχηλίζει τὸν ἡνίοχον ἀπειρίας ἐξέβαλε τοὺς ἐπὶ τοῦ πυλίου. item ἐκτραχηλίζειν, pro efferre, extollere, id est, in superbiam vel altos sensus, sermonémque eiatum agere, apud Hermog. περὶ σημάτων, de sophistarum oratione tumida loquens, & insolenter figurata. Hesych. ἐκτραχηλιάσαι, ἐξεπτῆσθαι. vide Τραχηλίζω.

Ἐκτραχυνεῖν, exasperare, exacerbo, Plutar.

Ἐκτρεπομένως ἐκ τῆς ὁδοῦ ἴσαμεν, diuerto, abduco à via, digredior, deflecto iter, à via militari & plausitraria digredior. Plutach. in comunio τῷ ὑπὲρ, ἐξαδίκημα ἐκτρεπόμενοι διὰ τὸ χρεῶν ἐξ' ἀνυχίαν. Ponitur pro vito, declino, auersor & fugio vt ab ominandum. Lucian. ἡ ἐκτρέπουσα ἢ ὑποπίπτουσα τῶν δίκαιων. ἐκτρέπεσθαι τοῦ ἀπαντᾶν τινας, conspectum occurrentium fugere. Hesych. ἐκτρεπτόμενον, Futur. deflectam, alio me conuertam, Lucian. ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ, excedere de via, Bud. in Epist. Item excedo via, non tamen honoris causa, vt quum alicui occurre nolumus, quod & ἐξίστασθαι dicitur & ὑπεξίστασθαι. Demos. ἐκ ἐκτρέπεται μὲν ἀπαντῶν, i. qui obuiam mihi factus est conuiuio auertitur alio. Aristoph. in Plut. οἱ δ' ἐξετρέποντο πάνυ ἐκεῖσε ὁρᾶν μ' ὄντα, illi autem deflectebant de via, nec videbantur videre me. i. fingebant se me non videre: vel, oculis alio conuersis transmittebant me, paulùm via decedentes, pro vire & fugere, vsus est Plato in Philebo. Sic & Cæsar, Quibus a interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonémque desugiunt, πᾶσι τοῖς τότε ἐκτρέπεται. Item mutuor, ὑξίσασθαι, μεταδάνειζω, & degenero. ἐξ ὁλιγαρχίας ἐκτρέπονται, Chrysost. πεπαιδευμένοι πολιτεῖαι, resp. mutata: vbi de mutata in meli⁹ requitur. ἐκτρέπομαι τὰ ὀπτὰ ἐκτὸς, cuomo foras mea interiora. Hist. lib. 9. Anim.

Ἐκτρέπω, ἐκτρέψω, ἔκτροπα, conuerto, detorqueo, inuerto, abduco à deflecto, auerto. Sophoc. πρὸς πόλιν τε ἐκτρέπω, auerto, ad urbem conuerto, ad ciuitatem. Aristoph. ἐκτρέπω τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἀστεως εἰς ἄγρους, ἐκτρέψω τὸν ὁδοιπόρον. Xenophon. πορεύεσθαι, vt improbi viatores inter se occurrētes: quod iam παρὰ δόξαν dicitur, hoc est, ὡς οὐ βαδίζοντων ὁδὸν ἀπὸ ὁδοῦ. Sophocl. in Aiace, χωρεῖν παρὰ δόξαν τινὸς, pro ἐκτρέπεσθαι, cedere non via cogentes. Idem in Oedipode, Κέαρ τὸν ἐκτρέποντα τὴν ψυχὴν τῶν πάλαι δι' ὀργὴν, qui me è via summouit, quasi ἀποστρέφοντα. Plutar. de Homero, Οὐ μόνον ἢ τὰ παράλογα μετιοῦσι, ἢ τὰ ἐκτρέποντα τὴν ψυχὴν τῶν πολλῶν, ἢ ὀργὴν, qui me è via summouit, quasi ἀποστρέφοντα. Plutar. de Homero, Οὐ μόνον ἢ τὰ παράλογα μετιοῦσι, ἢ τὰ ἐκτρέποντα τὴν σωτηρίαν, ἢ τὰ ἐκτρέποντα τῆς σωτηρίας, ἀφυλακτοῦντα, ἢ ἀπρονόητα, ἢ ἀπροσδόκητα, ἢ ἀπροσδιόρθωτα, ἢ ἀπροσδιόρθωτα, ἢ ἀπροσδιόρθωτ

Ἔκτυπτοι, obstrepitu personati. Apollon. 2. ἔκτυπτε δ᾽ ἀθρόῳ. Hesiod. γόνῳ δ᾽ ἔκτυπτον ἄκμες ἵππων Νύκτωνες χηλῇσι. in Aoristo 2. à κτυπτω.

Ἔκτυπτος, νοῦ ἡγ, informis, informatus. Hesych. ἐκτυπτόσαρξ exponit, ἀμορφοσαρκυσμένος, τὸ ἔκτυπτον, delineatio, exemplum. ἐκτυπτος δηλόπαντα, imaginum exemplis docet. Nazan. Τὰ ἔκτυπτα: in plastice cuius artifices plastę fictoréque dicuntur, primùm finguntur rerum similitudines atque imagines ex argilla, gypso & id genus: atque hæc sunt εἰ τύποι, quorum quæ prima πρωτότυποι, cæterarum figurarum efficiarum exemplaria: ex appressis typis autem sunt ἔκτυπτα, quæ sunt typorum conceptacula, formæ Plinio, siue in scalptura cęlypsæ scalpturæ. Sic & de signis effigiem exprimere inuentum atque efficta & expressa simulachra, ἀπεικάσματα: vt & de signatoriis annulis & scyphis gemmis exfignantur ἐκτροχίσματα & ἐγκολάμματα dicta. Plin. libro 25. cap. 12. de Dibutade, Primúsque personas tegularum extremis imbricibus impositis quæ inter initia protypa vocauit. Postea idem ectypa fecit. & c. Idem 37. cap. 10. vbi censum gemmarum exequitur, hę sunt gemmæ, inquit, quæ ad cętypas scalpturas aptantur. Seneca de Beneficiis lib. 4. Paulus, inquit, prætoritis in conuiuio quodam Tiberij Cæsaris habens imaginem cętypa & eminente gemma.

Ἐκτυπόω, ἀσιμίλο, exprimo, effingo, formo. ἐκτυπωθὲς κηρῷ, in ceram exprimo. Bud. ex Plutare de Placit. Nazan. ἐκτυπωθὲν τοῦτο κηρῷ, ceram informient, cera imprimant. ἐκτυπώμα, effingo, informo. ἐκτυπωθὲν. ἐκτυπτον οἱῷ ἐν τῷ ἐπάλξει, imagine percussus. ἐκτυπώδη, σῶμα ἢ ἐπιφάνεια, εἰκασμένη ἢ σκιᾷ ἢ εἴδει, ὅπερ μέ ἐστιν ἡ ἐπιφανεία ἢ ἐπιφάνεια ἢ ἐκτυπωθεῖσα ἢ ἐκμαγεῖον ἢ ἐκμάγματα dicta. Plin. libro 25. cap. 12. de Dibutade, Primúsque personas tegularum extremis imbricibus impositis quæ inter initia protypa vocauit. Postea idem ectypa fecit. & c. Idem 37. cap. 10. vbi censum gemmarum exequitur, hę sunt gemmæ, inquit, quæ ad cętypas scalpturas aptantur. Seneca de Beneficiis lib. 4. Paulus, inquit, prætoritis in conuiuio quodam Tiberij Cæsaris habens imaginem cętypa & eminente gemma.

Ἐκτυπώδης, similo, exprimo, effingo, formo. ἐκτυπτοειδὲς κηρῷ, in ceram exprimo. Bud. ex Plutare de Placit. Nazan. ἐκτυπτοειδὲς κηρῷ, ceram informient, cera imprimant. ἐκτυπώμα, effingo, informo. ἐκτυπτοῦ. ἐκτυπτον οἱῷ ἐν τῷ ἐπάλξει, imagine percussus. ἐκτυπτοειδὲς, ὁλόμοιον, ἀπεικασμένον, εἰκασμένον ἢ σκιᾷ ἢ εἴδει, ὅπερ μέ ἐστιν ἡ ἐπιφάνεια ἢ ἐπιφανεία ἢ ἐκτυπωθεῖσα ἢ ἐκμαγεῖον ἢ ἐκμάγματα dicitur.

Ἐκτύπωμα, το, effigies, expressio ὁλόμοιον, εἰκόνισμα, ἢ ἀπείδες, clypei expressio.

Ἔκτυπτος, expressę vnde ἐκτυπτώτερον, expressius, perfectius, apud Gregor.

Ἐκτυφλόω, ὦσω, ἐκτυφλωμένος, excæco, eruo oculum. ἐκτετυφλωμένη τύχη, exoculata fortuna, Apul.

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, oculorum ereptio.

Ἐκτύφωμαι, in fumum euanesco, Dioscor. lib. 1.

Ἐκτυφόομαι, οῦμαι, euanesco. ἐκτυφοῦται τὰ κατιόν, in fumum exoluitur, Dioscorid. libro 1. Hesych. ἐκτυφῶσθαι expon. ἐκτυφωθῆναι.

Ἐκτυχῶ, assecutus: à συγχάω. Nazan. iunxit cum Accusat. θεὸς ἄπλουν ἡ ἀσύμετον ἐκ φύσεως ἐκτυχῶ, Deus à natura obtinens vt sit fine corpore. videndum tamen ne ἄπλουν & ἀσύμετον nominatiui potius casus sint, & ἐκτυχῶν accipiatur pro fum & existo.

Ἐκυρσεύω, ἡ, ἐcurso, περιτρέχω.

Ἐκυσᾶ, σῶ, ἐcoco, ἐκτήκω. Homer. Iliad. γ, μὴ δὲ τις τε ἀεὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἐκυσᾶ δενδρεῖ τε, ἰ. πυθμὴν. ἐκυσᾶς ἢ ἐκκαλύπτω ἢ ἀφῶ τις αἰχμὴν ὁ τὸ ἀδρὸς πατήρ.

Ἐκφαδίω, manifestè, ἐναργῶς.

Ἐκφαιδρύνω, ἐκφαιδρύνομαι, πλανῶμαι, eluco. Depon.

Ἐκφαίνω, ἀνῶ, πλανῶμαι, exero, patefacio, ἐκδικῶ, φανερωτικῶ, promo, edo, occultum prodo. Gregor. ἐξέφηνε πνεῦμα τινες, Ὀρέας φαντασιασὶ ἐξ μέρος ἀνατολὴν πλανώμενος, ὡς πᾶσι θεολόγοις, ὡς ἡμῖν: περὶ ἀ μεινον, μᾶλλον ἐξ φάσις ἐκφανεστέρας, μᾶλλον ἐξ τέλος ἀμφίβολος ἐναντιαντες confertim, & effantes mysteria. ἐκφάνειν τίνι, pro portendere, Plutarch. Hesiod. in Theog. ἐκ δὲ τε πάσσαι φάτις βίλων, vim totam exercebat. φάτις τὸν λόγον, fero sententiam, Herod. ἐκφάτης ἡ δὲ ἀδὲ, apud vos efferre, Idem. Ἐκφάτις, pro οὐ ἐκφάσις, apparuerunt.

Ἐκφατὲς, ἐς, ὁ, ἡ, infignis, illustris, manifestus, πανσοφὸς, φανερὸς. Polyb. τὸ γὰρ μεθ᾽ ἕν κυτοῦ καὶ τὸ ἐξ ὧν χειρὸν ὄντων ἐκφανὲς ἀπαντᾷ τοῖς χαρὲς. ἐκφατὲ φύσια. apud Theoph. r. histor. lib. 1. cap. 16. folia visui patentia. ἀγχίλ. ἀφ᾽ ἑαυ. ἐκφατὲς ἡ πάντες ὅσοι ἐκφανεῖς ἐσίν.

Ἐκφαῦσις, indico, κλινῶ.

Ἐκφαύσω, ἡ, percello. Hesyc. enim ἐκ πράσσω exp. Κατέπληκτος γέγονεν, & ἐκπεπληγμένος, κατέπληκτος.

Ἔκφασις, ἴδος, ἡ, ἐκθέσεις, narratio, exhibitio, significatio, & idem quod ἐκφαντασία apud Dionys. Areop.

Ἐκφαντικὸς, manifestum, enunciatum, iudicatu. Et ἐκφαντικὸς idem qui ἐκφαντασικὸς apud Dionys. de cœlesti hierarch. εἰ καὶ τὸ ἀνομοειδὲς ἡμῖν ἐκ τῶν ἱερῶν ἐστι τῆς ὑφ᾽ ἡμῶν ἐκφαντικῆς ἀναπλάσεως.

Ἐκφαντικῶ, expressè, significanter.

Ἐκφαντοι, multi. ἐκφαντοι, φανεροὶ. & ἔκφαντα, πολλά.

Ἐκφαντορ, ἡ, ἐκφαντόρος, apud Arcop. & ἐκφαντορικὸς dicitur interpres, enarrator: & ἐκφαντορικὴ, ὑποφαντικαὶ τάξεις dicuntur angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere fungũtur, quæ deinceps infimis ordinibus quasi per manus tradunt, Bud. Comment. Idem Dionysius Polycarp. πρωτίστων οἶμαι δεῖ τῆς ἀληθείας ἐκφάντορα πρὸς τοῦτοις ἡ ἐκείνοις ἁπλῶς χρῆσθαι.

Ἐκφαντικὸς, ἡ, significatiuum: vt sunt τύποι in sacris literis, ὑφηγητικὸν. Et ἐκφαντικὸς, enuntiatiuus, Senec. & ἐκφαντικὸς, enuntiatrix, Quintil effatrix. Bud. quod nondum legi. Damascius de patre loquens, πάτερ γεννήτωρ, ἡ δικαίου πρόξου, ἐκφαντικὸς πάσμασι, Idem, τὸ ἀνέκφατον τὸ ἄρρητον, ἐκφαντικὸν τὸ κρυφίου τῆς ἀπορρήτου συνάψεως. Dionys. Magnus, ἡ πρὸς πᾶν ἐκφαντικὸν καὶ τῆ ἀκαίνου, ὡς ἐφη τὸν αἰῶνα τοις, ἀκατειλόγιστον, ad enuntiatrem eorum similitudinem. vt est captus humanus, silatum.

Ἐκφαντορικὸς, ἡ, doctrina rerum reconditarum mysticarum, interpres, & enuntiatrix. Dionys. Arcopag. Ἐξῆς ἡ τῆς ἱερᾶς ἐκφαντορικὸς μάθησις, ἡ τῶν αἰῶν ἐν τοὺς λογίους ἐκφαντορικὰς.

Ἐκφανῶ, palam, aperté.

Ἐκφαπεσεις, ἡ, ædi tum, φωνήματος.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, purgamenta, quæ abiiciuntur, τὰ ἐκκαλλύσματα καὶ βάμματα τῆς φάτνης, Hesych. cuius tamen mendosius index habet ἐκφατνίσματα. Achen. li. 5. accepit pro reliquiis ligni, quæ exquirimentur canibus, ἡ ἄμμε γραφεῖς σοφὸς τὸν ἔλαιον, λέβητα ἔφη, καὶ ἐκφατνίσματα τῶν ἀρτῶν ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσὶ, Cynicè videlicet philosophis.

Ἐκφατο μῦσαι, dixit Apollon. Rhod. vnde ἐκφάσθαι, id est, εἰπεῖν, eiulare.

Ἐκφαυλίζω, ἐκφαυλίσω, πω, ἐκφαυλίσθην, siue ἐκφαυλίζομαι, apud Plutarc. parui fio, extenuo, εὐτελίζω.

Ἐκφέρομαι, fero, aufero, id est, mereor, reporto, ἐκκαλίζομαι, φημι. Demosthen. ἐξέκ συμφορᾶς, ἀπὸ τῆ σκεμμάτων ὀνήσεως: λέγειν. αὐτοὶ μὴ τὸ δικαίῳ δ᾽ ἐξ λόγου δ᾽ ἐξ ἐκφέρεται, ἐκφέρεσθαι ἐξ αὐτὸ τὸ ἐκφέρει dicitur, vt ἐκφέρεσθαι αἰτί τὸ ἑτεροῖον. Xenoph. Οἱ δὲ οἱ τοῦτοι ἐμεγάλυνον ἐξ ἐκφέρονται τὰ ὅπλα εἰς ἀρετὴ, ἐκφέρεσθαι πᾶν φρενῖδα, studio feruntur, cogitandi efferor, cogito, Lucian. ἐκφέρομαι γνώμῃ τῷ ἀνῶ, attentior. ἐκφέρομαι τῷ ἀπόφευκτον, od reporto, Demosthen. Et aliquando passiuè pro rapior, transfertur agor, vt qui fluctibus & vndis æstuque raruntur. Aristotel. ἐκφερόμεθα ὧν ἅπαν τῷ σκέμματος, qui ipsa transferimur agitur. ἐκφερόμεθα μετ᾽ ὀργὴς εἰς τὰ μὴ χαλῶ. candefcentes feruntur in pugnam, Plutarchus in Oth. ἐκφερόμεθα ὑπὸς πλείονος, ὑποφερόμενα ἀπὸ ἀνέμου, Thucydid. ἐφέρομαι ὑπὸς ἐχθρᾶ, irascor, Sopho. ἐκφέρομαι σπουδῇ, efferor dio. ἐκφέρομαι ὑπὸς φυγῆ, ad fugam erumpo, Æsopus. ἐξέφρα dicuntur, ea quæ in vulgus efferuntur, vt loqui Plinius.

Ἐκφερῶ, ἐσσω, ἐσθην, ἐνεγκῶ, ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι, ἐνηνέχθην, ἐνεχθήσομαι, ἐνεγκῶμαι, ἐνεγκάμην, ἐνεγκάμενος, ἐνεγκεῖν, ἐνεγκὼν, ἐνεγκοῦσα, ἐνεγκὸν, ἐνεγκοῦσα, ἐνεγκὸν, ἐνεγκοῦσα, ἐνεγκὸ

ξιον ἀυτὸ εἰς τὸ φῦς, εἰ τα ωὶ. Demoſt. πρὸὶ ἀζημίωσιν. pro edere & proferre vſus eſt, ἡ τὸν τὸ ὅτιμα ἐξετάσαι χρόνον ἀφεὶ ἑαυτὸν, & hoc de ſe ſpecimen edente. ἐκφέρειν ἡ τὴν ποινὴν τῶν, etiam fœminæ dicuntur apud Ariſtot. lib. 7. de natura Anim. quæ vterum ad exactos menſes perferunt. εἰσὶ ἡ οἳ γνώμῃν τινες, ἀὶ μόνον ὠφελοῦσιν, ἀλὶ ἡ συνλέξαντες, ἐκφέρουσι. Inde illud Plutarchi in Demetrio, Ἀνδρὶ ῥᾳδίως ἐδὴ τὸ πλάτανον ἐκφερομένῳ, ὅτι ἡ κατὰς μεγάλας ὥσπερ ἀτὰς ἀὶ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι, i. educunt & pariunt. ἐκφέρειν γεκφέω, poſtulare aliquem, & idem quod ἀποφέρειν γεκφέω. ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, inferre bellum, Iſocr. ἐκφέρειν τὸν πρὸς ἑαυτὸν πόλεμον, regi bellum inferre, Lucian. πόλεμον ἐκφέρειν πρὸς τὸν θεὸν, ἐκφέρειν δίκην. Iſocrat. δίκην ἡ τὴς τοιαύτης φύσεως πᾶν ὀξυτονοῦ χωρῶν. ἐκφέρειν πᾶν ὁτιδ᾽ οὖν, edere pecuniam, Lucian.

Ἐκφαγεῖν, ἐκφλὶς ἀμαι, π. ἄπαξ, effugio, elabor: cum Accuſat. Plato in Apolog. πᾶ ἀποδυσεῖ ῥᾳδίως ἀὶ τὴς ἐκφύγει. Dioſcorid. lib. 6. ἐκφυτον πᾶν ὀξύτητα τὴς ἐνεργείας τὴ φλέγμασ, venena quæ præcipitem cum impetu perdiderunt. ἐκπηγῶν ὀλέκτρον, ἡ cæde elapſus. Ariſtoph. in Opuſc. πᾶ ἀορτοπόλας, ἀυτὸν ἡ ἡμᾶς ἀ πολλὰς ἐκφέλασι τὸ καλὸν ἀ πλημμελὲς ἀσκὶ τὰ θυλίον, nonne nos ipſos fugit ſæpe caſſio veliſcendi ſertum qui deliquit? φεύγων ἐκφέλγω, fugere me mando, fuga euado. ἐκφυγὼν νόσον, ex morbo conualeſcens. Item cum Genit. Heſiod. τὰ μὲν ἀὶ ἐτάσπα ἐκφεύγει χειρὸς, a non fruſtra è manu elapſa ſunt.

Ἐκφαίνω, apparuiſſe: a verbo ἐκφάω, Ariſt. i.

Ἐκφαῖος, cicctus, ὁ ἀὶ ἡκαὼ ὀξὺς ἀὶ ἀμβλύς.

Ἐκφαμμαι, inauſpicatè, & in pernicicm, & in malam rem exco. ud. in Epiſt. i. ἀὶ κακὰ ὀξὺλόγου πνῦ.

Ἐκφάμαμαι, deſtruo.

Ἐκφάνται, Galen. in ſno Lex. Hipp. exp. ὄξυμῶς pro quo apud ipam Hippoc. ſcriptum eſt ἐκφαυλάνειν vt in libro quem ἀφεὶ ἀὐτῶν πάθων, inſcripſit. ἡ ἔλκεα ἐκφαυλάνειν ὑπὸ τὴς ὀσχᾶς & liquanto poſt ἀὐτὸ ἡ ἡ ἀὶ σὴ σκεπεῖαν τὰ ἕλκεα ἐκφαυλάνει.

Ἐκφαυλίζω, idem ſignifie. quod ἐκφαυλίζω. & hoc idem quod φαῦλον facere, flocci facio, vili pendo, pro vili habeo.

Ἐκφαυλίσμαι, in phlegmata c uerti. Hi, poc. de victu in morbis acutis τὰ μὲν γὸ πεφὶ ἀκαλύπτειν ἡ ἐκφεμμάτων ἐδὴ.

Ἐκφαγγάνω, incendo: eo Ariſtoph. vtitur.

Ἐκφλέγω, inflammo, flammam eiaculor. ἐκφλογοῦμαι, inflammatus, fligrãs. Libro πεφὶ ὄφυμῆσα ἀκαιμάτων ἐπειδὰ ἡ ἕλκεα ὄπταται ἐπ᾽ αὐτῶ ἐκφλογοῦται.

Ἐκφλύζω, ebullire.

Ἐκφλυδάω, crumpo, vt apud Hippoc. ἡ ἕλκεα ἐκφλυδάνει ὑπὸ τῆς φλοῦ.

Ἐκφοβέω, Apollon. Rhod.

Ἐκφορέω, ἐκφόρω, π. ἀκαῆ, exterreo. ἀ ὅσ᾽ ἀὐ ποιεῖς ἐκφοβεῖ, Galen. perrefaciunt. ἐκφοβεῖσθαι, timeo. Et ἐκπροφοβεῖσθαι, ἐδὲ ἐμπαίζεσθαι, ἐκπαγίωμ, σωιστικὸν δ᾽ ἀὶ.

Ἐκφόρημ, terriculamentum, ſpectrum.

Ἐκφόρ, ἡ, exterritus, expauefcens. In epiſtol. ad Hebr. cap. 12. ροῖσεται ἡ ἔντρομος, expauefactus ſum ac tremebundus.

Ἐκφύω, cruento, rubefacio, Eurip.

Ἐκφοιτάω, μ, ὁ ὠ, π. ἀκαῆ, procedo, egredior. ἐκφοῖτ᾽ ἂς γυμνικὰς ἀφόρτων λόγοι, verba à muliere efferebantur, Plutarc. in Lycurgo. ὄξεφοίτα ὠ τὸ ἀκρόπολιν, ex arce progrediebatur, prodebat.

Ἐκφώνησις, ἡ, pronunciatio, enunciatio. Item elatio funeris, ἐκκομιδὴ. Ariſtophan. in Pluto, ἐπ᾽ ἐκφορὰ τὸ ἐδίῳ, ibat ad funus, vtar chus in Solone, κελεύσαν πᾶς ἰὼ ἡ ἐκφορὰ clatum eſt adoleſcentis cuiuſdam funus. nec ſolum de funeribus ἐκφορὰ citur, ſed & ἀφεὶ σκιὰν. Thucyd. lib. 2. ἐπειδὰ ἡ ἐκφορὰ γένοιτο ἀκαὶ κατάσκιάσας ἀ ρυτὸν ἁμάξῃ. Et ἐκφορὰ dicitur quaſi peruultio. vnde illud Periandri, λόγων ὠπῆρ᾽ ἐκφορὰν μὴ ποιεῖσθαι, arma ne in vulgus efferas. ἐκφορὰ ἐπὶ ἵππων, hoc eſt, qui in alterum tantum latus ſtuntur propter oris contumaciam, πᾶν οἱ γὰ ὠκ ἐγχειρεῖν ἐκφορεῖ, ὡ ὠκ ἄμαξ σωμᾶς ὄντε ἀδίκως γράτος ἡ ἡ ἀφεὶ οἰκειν ἐκφορᾶ. Item expreſſio, exhortatio. ἐκφορὰ νόμων, cui opponitur λύσις. Apud Increpret. Aphthon. Item ἐκφορὰ, in columnis proiectura. Vitr. lib. 3. cap. 3. proiecturamque quam Græci ἐκφορὰν vocant, habeantque quadrantem. Et lib. 6. cap. 2. Quemadmodum etiam in ſcenis pictis videntur columnarum proiecturæ, mutulorum cephoræ, id eſt vulgò ſaillies de modillons. am proiecturæ ſunt ſaillies de moulures, & d'autres choſes en ifices.

Ἐκφέρω, ἐκφόρω, π. ἀκαῆ, effero, ἐκφόρω, deporto, exporto, compilo. rodian. τὰ μὲν ἐκφορῆσαντες, τὰ ἡ κατακαύσαντες. Lucia. Σὺ ἡ κ᾽ ἐγὼ ἐκφόρτον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τὴς οἰκίας. Ἐκφορῆσαθαι ἀὶ ἐξω. Demoſthenes pro pignerari: & ἐκπροφορῆσθαι pignora ota dixit, πᾶ ὁκ τὴς ὕλης οἰκίας ὄξεφορῆσαντο σκεῦη, απαρρεῦσθαι ἀὶ ωκιακὸς μὴ ἀπέσθαι αὐτῶ. Et ἐκφορεῖσθαι pro ἐκφορεῖν apud Syſium, ἐκφορᾶ μισθὸν, mercedem capiat, Ariſtoph.

Ἐκφόρημα, ατος, τὸ, &

Ἐκφορία, ας, ἡ, &

Ἐκφορεών, ῶνος, τὸ, quod pro ſolo penſitatur, fructus, ἀ ἀπὸ γῆς ὠφέλημα, cenſus, ἡ ὠφορτοφορία. Ariſtot. 2. Oec. lib. 2. αὐτὸς ἡ ὁ ἵππων, πωλᾶτ ἡ κατέσθ᾽ ὑπὸ τὴς γῆς, ωὶ ἐν δὲ ὄξυ, ὧν ωὶ μὴ ἐκφέρειν, ὠ ἡ ἐκφόρων ὠφελεῖν. Capite 1. Aggæi Propheta, ἐκφορία πᾶ γῆς, gramina ſeu fructus terræ.

Ἐκφορος, ου, ὁ ἡ, aberrans, ἀβῆτος, impos animi. Item exportãdus, vulgatus, peruulgandus. Item præter modum concitatus, percitus, Syneſ. ἀφεὶ κέντρων γίγνεσθαι ὠ ὑπὸ πᾶ πόνου ἐκφόρους, hoc eſt ἀβῆτους. Ariſtophan. in Pluto, de carne & pane dixit, ὑπὸ ἐδ᾽ ἐκφορὰ, at non ſunt exportanda. μηδὶ ἐκφορὰ τὰς ὕβρεις πᾶ ποιεῖ᾽ ἀφεὶ ἑμέτερων μυσερίων, Nazianz. Idem ἀφεὶ τὸ βαπτισμὸ, γκεις πᾶ μυστηρίᾳ τὰ ἐκφορὰ, habes quæ ex myſterio prodere licet. Idem, ὡὶ ἐπῖσ εἰς βίβλους ἀκαὶς τὰ μὴ ἐκφορὰ, non prodenda, τὰ μυστικὰ, μὴ ὀξακούσαμεν ἐκφάντας, ὡὶ ἐκπύσαμ, ἀπόστατα. Ἐκφορος συμφορᾶ, calamitas quæ vulgari poſſit, Euripid. Ἐκφορον κακὸν, οἰκαικὸν, ὄχλοις, fimes nauci qui primi ſedata tempeſtate de prora laxantur: Interp. Ariſtoph. in Equitib.

Ἐκφορεῦλίθους, ex inaniti, ὁκκενοῦν ὠλίθους, Suid.

Ἐκφορτίζεσθαι, eſt exonerari: fed metaphoricè capitur pro prodi & exponi hominum fraudi. Euripid. in Antigon. ὄξεμπόλημα κάπηφόρημα πόλαι, me venditum eſſe ſentio olim, & prodigium.

Ἐκφράζω, μ. ἀσω, deſcribo, exprimo, eloquor.

Ἐκφρακτικὰ, medicamenta apud Galen. quæ farctos obſtructóſq; meatus expediunt, quæ & ἐκκαθαρτικὰ τόπων. Quibus contraria, ἐμπλαστικὰ ſiue ὠμπακτικὰ ἡ ἐμφρακτικὰ.

Ἐκφρασις, εως, ἡ, deſcriptio, enarratio ſeu explicatio. Heſyc. λόγων ἐναγῶν, euidentem ſermonem interpretatur. Cæliius lib. 7. ca. 40. Hermogẽn. in præfat. ait purum ſignificare nẽ amque enarrationem.

Ἐκφρασικὸς, τὸ, elocutio, interpretatio.

Ἐκφράτω, aperio: item obſtructiones amoueo. Dioſc. lib. 3. opponitur τῶ ἐμφράττειν.

Ἐκφρέω, & φρέω, per ſyncopam, ἀπὸ τᾶ φρὸ. Ariſtoph. in Veſpis, πᾶ δ᾽ ἐκφυτεῖ; ὡὶ ἐκφράττε; non emittetis? id eſt, ου κρύπτουσι; Nam φρὸ ἡ φρυμὸ, τὸ ἀφράττειν. Idem Ariſtophan. ὡὶ ἐτ᾽ ἀυτὸν ὄξεφρέσθαι, ἀπὸ τοῦ ὄξεἰέναι. Vide ἐπιφρέω, ἐκφρυδεῖς, ciecitus, ὁκλαδεῖς, Suid.

Ἐκφρυγίζω, excogito, diſpicio. Ariſtophan. ἐκφρύπτοσι τι πρὸ σταυτὸ ἀφρήματον, incumbe in curam alicuius rerum tuarum, ἀπὸ πᾶ σκέψας ἡ διανοηθῆ πᾶ πρὸ ἰδίᾳ σοι συμφόρων ἀφρημάτων. Item ἐκφρυγίζω, ὄξεω φρυπόδης τὸ μῶμ, non curo.

Ἐκφρόνως, ἀπαίτως, citra mentem, ſtultè.

Ἐκφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, amens, ὄξεικὼς, inſanus, exors, ἀβῆτος παίων.

Ἐκφυας, άδος, ἡ, appendix.

Ἐκφυγή, ῆς, ἡ, effugium, fuga, euitatio, Quintil.

Ἐκφυής, ὁ, ὁ ἡ, præſtans ingenio.

Ἐκφυλοφορέω, ἡ, remotiones, eiectiones è tribu, è populo, è ſenatu, quæ frondium ſuffragiis fiebant, Et, m.

Ἐκφυλλοφορῶ, ſenatu aliquem vel ordine moueo & eiicio, obreptitium è tribu vel populo eiicio. Dictum à frondibus, quibus ſuffragiorum loco vtebantur. Æſchin. κᾷ πμήσχουσ᾽ αν μὴ ἡ δοῦλοι κατηγοῦσι τουτοὶ ἀδικεῖν, ἡ ἐκφυλοφορήσεται ὑπ᾽ ἀκείνω ἀβῆτοῦ, ὅσοι πᾶν ὠ ωορεὰ αὐτοῖς. Idem, ἐκ᾽ ταῦτα σὶ ἐπαδικᾶν ἡ ἐβουλῆ εἰς τὸ βουλευτήριον, ὄξεφυλλοφόρησεν αὐτὸν, id eſt, è ſenatu mouendum eiiciendumque cenſuit & iudicauit. οὐδεὶς γὸ ἐφοίζοντο οἱ ὑ᾽ ἡμῶν δικᾶζόντες, ὡὶς ἐπιφαυλεῖ πε ὡὶ ωαρὶ ἐκείνῳ ἐκφύλλοφορῶ, καὶ τὸ κεφαλὴ ὄλως ἐκκλείσ ἐπειν ἐκφυλλοφορῶ, vt inquit Pollux libro octauo, hoc eſt, vt obreptitium è tribu vel populo eiicere.

Ἐκφυλῶ, ου, ὁ κὰὶ ἡ, diuerſi generis, alienus, barbarus, ἀνόμαλος, ἀξένος, παρακεκλημένος. Æliãnus, πόλεμος οὐκ ἐκφυλῶ ἐγίνατο.

Ἐκφύμημα, ατος, τὸ, ὄξεἀνσμα.

Ἐκφύσαμαι, cnaſcor, pullulo, extubero, coaleſco.

Ἐκφυσάω, ἡσω, π. ἀκαῆ, efflo, expiro, follibus ventilo. Actiu. Accuſat. Ariſtoph. per tranſlationem dixit in Pace, Ἐμπλοῦν ἀκπνεῦσ᾽ ἐπὶ τὸν ωοιητὴν πόλεμον, ὡὶς τῷ μικρὸν μεγαλωὶ ψηφίσματος ὄξεφύσησε τὸ ωοιητὴν πόλεμον, ὡὶς τῷ κρατῆ Παίπες ἑλλὰς δακῶδος ἡ. bellum excitauit, ὄξεώρισεν, ἐτάραξεν.

Ἐκφύσημα, ατος, τὸ, efflatio, venti ſibilus: & inflatio, morbus. Polluci.

Ἐκφύσησις, apud Galen. lib. 5. de cauſis Symptom. magna & vehemens expiratio, βίαιος ἡ μεγάλη ἐκπνοὴ.

Ἔκφυσις, εως, ἡ, germinatio, gignatio, ortus, eruptio, Gaza. Ariſtot. de mundo, ἀνάδυσιν ἐκφύσεις, id eſt, arborum cnaſcentium incrementa. Dioſcorid. libro 4. ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζας, radix crementa. Dioſcorid. libro 4. ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζας, radix multis capillamentis fibrata. ἔκφυσις etiam procreatio. Cicer. generatio, γενὴ, ἑλάτησις, Theophr. hiſtor. lib. 8. cap. 11. ἀσύμφυτα

ἀρίστα ποῦ; ἔκφυσι γὰρ πᾶσα ἐστὶ καὶ ἀπόφυσις, i. processus Celsi lib. 2. histor. c. 4. p. 8. ἔκφυσις αὐτὴ τῶν ἀποφύσεων, i. processus Celsi lib. 6. et est pars procedens & enata ab alia. Idem Theoph. histor. 4. cap. 7. καὶ ἀκόλουθος ἡ τοιαύτη. Et mox dicit, οἱ δὲ ἐκδύντων ἢ τῶν ὑπερμάτων τὰ τοιαῦτα. ἔκφυσις etiam Galeno de vsu partium est exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit: & ἔκφυσιν ἐνδυνόσθε τοῦτον vocant. Sic emendatur Hesych. ἔντερον εἶδος πλεκτόν.

Ἐκφυτεύω, infero. ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, in ficum insero, Aristotel. in Problem.

Ἔκφυω, produco, germino, Accus. Aristor. de mundo, ἅπαξ μὲν ἐκφῦσαι πάντα, omnia suo tempore edit. Dioscor. lib. 2. ἐκπέφυκεν ἀπὸ πλευτίνου, exit à ramulis. ἐκπεφυκὼς μαινὰς, Euripides, ex matre natum esse.

Ἐκφωνέω, πῶ, σ. πᾶσα, pronuntio, promulgo, Accusat. Item pronunciare, est, exprelle & nominatim prædicere, profarique bona fide in rebus contrahendis. Item nomine dono, nuncupo. φωνὰς ἐκφωνεῖν, voces mittere, dixit Galenus in libello de ludo pilæ.

Ἐκφώνησις, ἐως, ἡ, pronunciatio, enunciatio, exclamatio. Macrob. lib. 4. cap. 5. Exclamatio, quæ apud Græcos ἐκφώνησις dicitur, habet pathos.

Ἐκχαλάζω, seu ἐκχαλάω, demitto, deiicio.

Ἐκχειμάῤῥοος, ὁ, ἡ, excauo in torrentis alueum, cauernosum & salebrosum reddo. Polyb. lib. 4.

Ἐκχαυνόω, ῶ, emollio.

Ἐκχαυνοῦσθαι, negligere, parui pendere, ἢ πεοίζειν, apud Paulan. vid. ἐκχαλοῦσθαι.

Ἐκχέω, ῶ, stadacia, πόλια.

Ἐκχέω, χεῖν, fabricare. nam χάλκευμα, apud Platon. in Politico, opificium, seu artificium manus. Idem in Atlantico, οὐ δὲ πολλὰ μὴ ἐκ χαλκοῦ θεῶν, πολλὰ δ' ἐκ τοῦ, καὶ πολλὰ χωνευτὰ ἐκκεχεσμένα: vbi sane multa fana complurium deorum, multique horti, & multa gymnasia ædificata, vel fabricata erant.

Ἐκχέω, χέω, σ. χύκα, effundo, exhaurio, diffundo, vulgo, Accus. καὶ μόνῳ τὰ θέρματα ἐκχεῖται, per solam cutem diffunditur, Galen. ad Glaucon. Item exhilaro, Aristophan.

Ἐκχεόω, ῶσω, vnde passiuum ἐκχεοῦσθαι, ex quo præt. perf. participip. ἐκκεχεωμένος δεσολatus versus velut in locum in quo nihil aliud quam χολὴ hoc est pabulum iumentorum nascitur. ἐκκεχεῶσθαι φύσιν, ὑπέκκαυσθαι, καχεξίαν ἐμποιεῖσθαι ὑγιείας φύσιν τοῦ δὲ ἐστι χολέσαι.

Ἐκχοΐζω, fodio, σκαπτῶ, humum ego.

Ἐκχολόω, bile impleri, & in bilem conuerti: vt apud Gale. lib. 5. de Alimentis: μᾶλλον ἐκχολοῦται ἢ τὰ ἄλλα πάντα, mel in caridis corporib. facile mutatur in bilem. Paul. lib. 7. τὸ δ' ἐὰν ἀπὸ ταύτης ἐκχολωθῇ, ὀξύτερος ἐκχολοῦται.

Ἐκχρεμπίζομαι, σομαι, ὄμην, ἀγρυλεύω, exigo pecuniam, Thucyd. li. 8. ἐκχρεμπίσασθαι ἀφεῖς.

Ἐκχρῆ, ἰσθιεῖ. vt apud Herodot. ἐκ ἐξ ἐκχρῆ σφι ἡ ἡμέρα, non sufficit eis dies, defecit eos dies. item

Ἐκχύσιον, vtile erit. Herodot. ἐκ χρᾶ σφι ἐκκυλίσθαι τάδε, ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Ἐκχυλόω, liquant humorem.

Ἐκχυλίζω, exiugo, ἐκπιλίζω, claquo.

Ἐκχυμάζω, euaporo, exugo, saporibus perfruor.

Ἐκχυμοῦσθαι, est humorem extra vasa effundi. Hippocrat. σφὶ ἀγμοῦ, γραεῖα ἐκχυμοῦνται.

Ἐκχύμωσις & ἐκχύμωσιτ apud Galenum lib. 5. καὶ πάσεις, est ἡγὶ χυμοῦ ἔκχυσις, hoc est, humorum effusio sub contusum locum. fit autem contusione & ruptione, aliquando etiam iuxta osculorum apertionem, ἀνοίγνυσθαι: & per διαπίδησιν, vt 4. Methodi Galenus ostendit. & lib. 5. καὶ πάσεις. vbi male scriptum ἐγχυμάτων, pro ἐκχυμάτων. Est autem ἐκχύμωσις ἢ ἐκχύμωσις contrarium ἐγχυμώσεως ἢ ἐγχυμώσεως. vide suo loco. Falsa scriptura etiam imposuit Budæo in suis Commentariis, in explicatione huius vocis.

Ἐκχυμώσατα, ἡ πᾶσα ἐκ συλεγὴ, cesspites vel collectiones herbarum. ita apud Hesych. sed fortasse scribend. ἐκχυμώσατα & συλάδες.

Ἔκχυσι, ἐως, ἡ, effusio, fluxus, resolutio, profusio, Nazan. ἡ ἐκκένωσις· πάντως δ' ἔκχυσιν, effusæ ciuitatis multitudinem.

Ἐκχύτης, ὁ, ἡ, effusor, profusor vel profusus, effusus. Lucian. in auctione vitarum.

Ἔκχυτος, ὁ, ἡ, genus potionis seu edulij liquidi, in Epigr.

Ἔκχυτος, ὁ, ἡ, effusus. ἔκχυτον πόρμα, in Epigr.

Ἐκχυτρόω, prop. ex olla effundo vel eximo: vel simplic. effundo. Hesych. ἐκχύτρισεν, ἔκκαυσα.

Ἐκχυω, circunfundo. to Sesph. lib. 2. τὸ ἰουδαϊκὸν πᾶν ὄχλῳ περὶ τὸ θεῖον ἐκκέχυτο, Iudæorum multitudo circunfusa properabat visendi eius studio. Plutarch. in Camullo, ἐφρόντιζε τὰ μὲν πρῶτον ἐκχυσθῆναι, fudores statuis effusos: præterea qui amore captus est alicuius rei ἐκχύδην dicitur, vel qui summa lætitia affectus veluti cor suum effundit. Aristo. Ve'p. ἐκπεφυκὼς ἢ ὑπερχύδην ἐκκεχυμένος ὑπὸ τῆς πόλεως, vrbe augestu terræ sublimi, sferoidem ἐκκεχυμένῳ τὰ πολλὰ μὲς, manus solutas, effusas, langudas Apollon.

Ἐκχωρέω, ῶσω, σ. κηκα, cedo, i. ἀπέναι, separor, amoueor, discedo, Datiuo. Sophocl. χρωὶ τε ἐκχωρῶσι δυσάπτω θέρει, hyemi cedunt feraci æstati. ἐκχωρεῖ τὸ τοῦτο, migro sedibus, Plutarch. Apophth. ἐκχωρήσας τῆς φυγαδὸς ἐξῆλθε· κατεβάλοντο, cui cessit sunt actiones, in Pandect.

Ἐκχωρίζω, ῶ, ἴσω, excerno.

Ἐκλείχω, ῶ, ἴξω, τὸ, ἐκλιχεῖν, separor, amoueor, discedo, Datiuo. Sophocl. χρωὶ τε ἐκχωρῶσι δυσάπτω θέρει, hyemi cedunt feraci æstati. ἐκχωρεῖ τὸ τοῦτο, migro sedibus, Plutarch. Apophth. ἐκχωρήσας τῆς φυγαδὸς ἐξῆλθε· κατεβάλοντο, cui cessit sunt actiones, in Pandect.

Ἐκψύχω, ῶ, ἴξω, τὸ, ἐκψυχεῖν, exanimo, exspiro, animo deficio, ἐκπνέω, ἐκπνεύσω, exanimor, refrigeror, Neutr. absol. Actorum capit. ὅπως ἡ ἀδρὰ ψυχὴ μὴ ἀδρῶς ἐκψύχῃ τοῦ σώματος, ἢ ὑγρὰ ὑγρῶς, illico verò cecidit ad pedes eius exanimata.

Ἑκὰν, ὄντος, voluntarius, consultus, vltroneus, sciens prudensque: vt ἑκὰν κατὰ θεὸν, i. certo proposito rectè ago, i. ἐκ προνοίας. Plato in Apolog. τὰ μὲν ἁμαρτήματα ἃ ἐγὼ ἑκὰν ἢ μανθάνω ἁμαρτάνων, persuasum habeo me nemini vltro fecisse iniuriam: vbi τὸ ἑκὰν ἁμαρτάνειν Xenoph. in Tyran. καὶ σὺ, ὦ τύραννε, ἀφ' ἑκὰν ἀγαθῶν πάντων ἐκπεπτωκὼς ἐφθόνεις. & in 2. σωφρόνως, οὐδὲ μὲν φίλους γε οὐδὲ ἑκόντας ἐᾷ γίγνεσθαι σοι ἐκ ἐξ. quod & in Plurali dicitur. Idem in 5. οἱ δὲ ἑκόντες ἐκ ἐθέλουσι, οὐ τοὺς ἀβούλους ἑκόντας ἐᾷ. ἑκόντος ἑκοῦ, emeritus. Sophocl. in Aiace, ὑπομεῖναι γὰρ ἐκπεφυκότες, ἑκοῦ μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὁμοῦ. ἑκόντων δ' οὐ συμβαίνει, lubentibus ciis, Thucyd. ἐκ ἐκὼν ἐκὼν, noleus volens, sic Ἄκων, ἄκοντος dixit Æschil. Demosth. ἐκὼν ἀφέσθαι τοῦ ἐλευθέρου τὸν ἄκοντα, volente ciuitate, Plato in Epist. ἑκὼν δ' οὖν συμπέπτωκεν ἡμῖν ἀμαρτεῖν μᾶλλον ἢ ἀναγκασθῆναι παθεῖν. Thucy. ἃ ἐν τῇ κάτω ἑκὼν ἐδρᾶν ἐπιτήδεια.

Ἑλάα, ας, ἡ, fructus olearum. ἐλαία verò arbor. Plato de Republ. ἐξεύσαι σ' ἐκ τὸ ἐλαόφυτον ἐλάας τινός.

Ἐλάαι pro ἐλαῖ poetice.

Ἐλαδιὸν, parum oleij, Epidict. ἐκχεῖ τι τὸ ἐλάδιον.

Ἐλάζω, gradior.

Ἐλαθόεις, ἔντος, transfixus.

Ἐλαθόρεος, calefactus à sole, Doricè pro ἠλιόθερμος, ἠλιοθαλής.

Ἐλαθρεῖ, Hesych. ἐλαθρεῖ, vel ἐκ ἐλαθρὸ ἐφθεῖ.

Ἐλαία, ας, ἡ, oliua arbor, siue olea: & in Plurali ἐλάδες. ὄρος τῆς ἐλαίας mons oliuarium. ἐλαία δύσιν, olea non oleaster, Herodot. ὁ quibusdam accentu notatur acuto, ἐλάα. ἐλαία ξυλὴ. i. oliua dicitur, quia folij posterior pars porracei coloris, vt Com. Æschyli in illud in Perfis, Ξυλὴν ἐλαίας κλῶνα δεδορκὼς πάσσε. Virgil. in Æneid. Flauaque caput nectentur oliua.

Ἐλαιάζω, ῶ, ἴσω, oliuum agrestè, Suid.

Ἐλαιάδ' ὄντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Sophoc. idem quòd ἐλαιώδης. ἐλαιὰς ἀνὴρ apud Sophocl. in Vlyss. ἀλκμὴ δ' ὑπόκρυς ἐστὶ τῶν ἐν λευκῷ, ἢ τοι λιμένες, ἀντὶ τ' ἀκμὴ ἀκρέα ἢ δὴ τὸ λιπόξυλον πάντα ζοφῶν ἢ κατεδύσατο. Hesych.

Ἐλαίαγνος, ὁ, ἡ, oleagnus, planta in lacu Orchomenio nascens, oleæ americanæ speciem præfert, Theophrast. lib. 4. c. Marcellus adnotat hanc plantam esse viticem, i. ἄγνον & γνον, de qua Dioscorides lib. 1. dicique ἐλαίαγνον, quòd oleę gerat.

Ἐλαιολογέω, oliuarum fructus colligere, Deuter. cap. 24. Plin. nare. Sed ἐλαιολογεῖν legend. potius, vt ἐλαιολόγει. dicitur ἐλαιοῦν.

Ἐλαιόω, ex cito. Suid.

Ἐλαιόμορος, qui olearium mercaturam exercet.

Ἐλαΐς, ἄδος, ἡ, oleæ arbores, oliuæ.

Ἐλαΐσω, oleas colere, Etymol. circa oleas laborare. ἐλαΐζω, colore oleæ, ἐλαΐζειν.

Ἐλαιηρὸ ἐρέσσω, i. oleum, in Epigr.

Ἐλαίνεος, ὁ, ἡ, ἐλαίνεε, oleaginus ex olea arbore factus.

Ἐλαΐνεος, ὁ, ἡ, ἡ, oleo tinctus, seu imbutus, oleo irrigatus. Athen.

Ἐλαιόδυτος, ὁ, ἡ, oleo irrigatus.

Ἐλαιοδόκος, ὁ, ἡ, vel ἐλαιοδόχος, oleum continens.

Ἐλαιοκομέω, oleas curare.

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ, cultores olearum.

Ἐλαιοκόρος, olearum collector. Aristoph. in Vespis, νεῶ δ' ἐπελογίσω, χορὸς δ' ἄμα τοῖ τὸν ὠδῖνα δ' ἐχοτα. Plin. ἐλαιολόγοις olivetes vocat. Sic scribitur apud Suid. non ἐλαιόκορος.

Ἐλαιόμελι, ελαιομελι, quod in Palmyris Syriæ ex arboris tru quodam, melle crassius oleum sponte manat, sapore di Dioscor. lib. 1.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, oliuum. ἔλαιον ἄλλου, oleum insulsum, Galen. πᾶσα, lib. 1. Eustat. annotat. Homer. ἔλαιμ vocare inguenta, vt Odyss. ἔλαιον, eodem Eustath. teste ἔλαιον centioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oli vendebatur sicut ἰχθύες locus vbi pisces apud Hippocr. pro ὕειον σίαμ, adeps suillus vt annotat. Erot.

Ἐλαιοπάλιον, ου, τὸ, vbi oleum venditur. dicitur & ἐλαιοπωλεῖον.

ελαιος, masculo & agrestis oliua: apud Iones vt annotat Eustath. ελαιος, ου, ὁ, milceus venenum, φαρμακικὸς, apud Rhodios, Hesych. ἐλαιος etiam, vt inquit Athen. libro β, auis de ficedularum genere. Nam vt Alexander Myndius prodidit, ἄπτεροι γάρ αἱ ὀνόμαζομένου ὑφ' ἡμῶν ἐλαιοκράκται· ταῦτα δὲ πιαίνονται μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀκράδος τὰ σύκα, &c. vide Συκοκλίς.

ελαιοσ, apud Hesych. expon. ἐλαιοβαθεῖ, forſ. pro ἐλαιωτὸ & ἐλαιοβαφεῖ

ελαιοτριβεῖον, vbi oleum conficitur.

ελαιοφορον, ſex oleis amurca, ἀμόργη, apud Hesych. corruptè legitur ἐλαιόφορον.

ελαιργια, oleæ confectio.

ελαιουσα, Iouis in Cypro cognomentum, Heſych.

ελαιοφορος, ου, τὸ, omne vas olearium.

ελαιοφορος, ου, ὁ & ἡ, ferens oleas, oliuifer, Ouid. Mart. ἐλαιοφόρος χώρα, regio fertilis oleis, Theoph. lib. 2. de cauſ. plant.

ελαιωνιον, ου, τὸ, oliuctum, Columel. olētum, Varro.

ελαιωρα, oliuas colligo, ὀρέ τρωμαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν. Pol. vnde ἐλαιωρᾶν, legulus qui oliuas colligit. ſed apud Heſyc. eſt ἐλαιοῦται δρέπεται· σφακίοι. ἀρίστας χειρὶ μὴ πέρεται, βέλτιον ἢ λαμβανώσιτιαι. Ariſtarchus interpret. ſordeſcit ſed præſtat reddere, nitet.

ελαιόλεος, oleæ, Ariſtoph. Heſych. ἀμόλεως.

ελαιόπιος, pinguis, oleoſus etiam à Gaza vertitur: oleaginus, abunde oleum ferens. ἐλαιώδης φύλλα, oleæ folium.

ελαιών, ῶνος, cella olearia, oliuetum, Exodi 23. ſic etiam mons dicitur propè Hieruſalem.

ελαιόπυρος, oleo perunctus vel imbutus.

ελαιῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, ἡ ἄγρια, ſeu ἐλάφασον.

ελαμίται, οι, Elamitæ, Parthi.

ελαμνια, ὁ ὁδός, Heſych.

ελαμνις, ιδος, fax apud Athen. lib. 15.

ελαφος, ὑπὸ τῶν, Heſych.

ελαφρὸς, ρὰ, ρὸν, profectus.

ἐλαφρὸς, impulit, conturbauit. Accuſat.

ελαφρὸς ἐλαύνω, expeditionem affecto & molior apparóque, cupio equitare ſeu incurrere. Lucian. in Charonte, ἢ νῦν ἐλαφρότατα ὑπὸ λυδίαν ἐοίκαμεν, & nunc moliri expeditionem videtur in Lydiam: vbi ἐλαφρὸς, ἐλαύνειν ὑπὸ θυμοῦ, vt ὀργὴν, ὁρμὴ βουλόμενος ὑπὸ θυμοῦμαι.

ελαφρασμὸς, impulſio, ὁπλίτης, expulſio, perſecutio. Item vectatio, equitatio. Bud. Com. Xenoph. in Hippar. εἰ τινες ὑπὸ πόνου τινὸς ἢ ἀσθενείας ἢ ἐλασίας πιεζόμενοι.

ελαφρὸς, ου, ὁ, tonitru agitatus, more tonitrus impulſus, magnificus. ἐλαφρὸς ἔπος, Ariſtophan. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐκπαταγοῦμαι.

ελασις, ελάσεως, tranſmiſſio, expiatio, impulſio, ablatio, amotio, equitatio, aurigatio. Xenoph. ἐλασμὸς, ὁ, τὸ τῶν τοῦ κύρου κομάτων πλατύτατον καὶ μὴ γιὰ διαῤῥοὴ ἢ βασιλικὸς. Et ἐλασις, expeditio. Arrianus lib. 6. ἐθέντο ἢ ὑπὸ βεζυκῶν· ἐλασις βοσκημάτων, pulſa iumentas abacta pecora. ἢ ἐλασις ὕδατος ἔστι, quæ ad tranſmittendum pertinent exponit, Herodot. ἐλασις τῆς ἀγωγῆς, tractulorum procuratio & ſublatio, Thucydid. ἐλασις ἵππων, equitatio.

ελασμα, laminæ ductiles, quas Homerus de Achillis armis loquens, illiad. σ, μὴ ὄχεα, dicit. ἐλάσματα ἢ πέτηλα μολυβδου, laminæ plumbi. Dioſc. lib. 5. ἐλάσματα χρυσᾶ, cap. 22. Habacuc Prophe. productio auri. Heſych. ἐλάσματα, ὑφάσματα.

ελασμὸς, ου, ὁ, lamina, fruſtum. Suid. οἱ ἐλασμοὶ μολύβδου χάρτης.

ελάτη, ſeu ἐλάτινος, diminuo.

ελάττωσις, ατος, τὸ, diminutio, accepta clades, vitium, detrimentum.

ελάττων, ὁ & ἡ, minor: ad numerum aliquando refertur, pauciori, humiliori, deteriori, inferiori, Atticè ἐλάσσων. ἢ ἐλάττων, propinquiore ſpatio, per fragiliorem partem. Thucyd. ἐλάσσων ἢ γ', non minus valet. ἐλάσσους ἑπτακοσίων, non minus quam ſeptingentis. ἐλάσσονι χίλιοι, minus millia. ἐλάσσων ἀπόπειρος, propius, Thucy. ἐλάσσονι νίφεται, minus ingit. ἐλάσσονος πλήθει πολλῷ, multo inferiores numero.

ελάσσων, ον, τὸ, minus. ἐλάσσων μοίρᾳ πᾶσιν ἢ δυοῖν ψυχαῖν, non pauciores duobus ponamus, Plato de Legib.

ελάσσων, ονος, ὁ, minuo, ſum inferior, amitto. ἐλαττόω, ἐλασσόμενος πολέμῳ, bello impares, Thucyd. ἐλασσούμαι τῆς τιμῆς, honor mihi imminuitur. Idem.

ελαυνω, impulſor, agitator, Etym.

ελαύνω, ὁ, pro ἐλατὸ, ago, pello, Herodot. ἐλαυνόμενος ὁμοῦ τε ἵππος αὖς ὁμοῦ pariter agitantur. Idem, ἐλαυνομένης πρηνέας, trireres actas. ἐλαυνόμενος, ὑπὸ, agitatus.

ελαυνος, τὸ, quo impellitur, ſiue quod impellit. Ety.

ελαυσα, ὁ, vrbs Phocidis.

ελαυτὴρ, expultrix, ὁπλίτης, palmæ cortex, qui elateri dicitur: palmæ abies, alius vertit. Eſt verò ἐλατὴρ, id corticoſum quod in ſumma palmula enaſcitur, quod & σπάθη dicitur, & à Dioſcoride φοινικος σπαργάνωμα, Galeno 8. Simplic. ἀμφίσμα, & ab Archigene apud ipſum lib. 2. τὸ πτιλωμα τοῦ φοίνικος. Dioſcor. ἡ ἐλάτη ἐμβρύῳ ἔοικε τῷ κατὰ τὸν φοίνικα καλουμένῳ, ὃ ἐπὶ πλεῖστον ἐλάτη καλεῖται, contentus in ipſo cortice fructus itidem elate dicitur. & Dioſcor. lib. 2. Marcellus ädnotat hanc dictionem ſecundum veteres Grammaticos tria ſignificare: ait enim: item extremam & latiorem remi partem in nautigio, quæ & palmula dicitur, non à palma manus, ſed à palmæ arboris parte: tertio nouis & iam-iam nascentis in palma fructus inuolucrum & folliculum, Idem Dioſc. lib. 1. cap. 151. φοίνικος ἔνιοι ἐλάτην ἀπὸ τῶν καλουμένων ἐλατῶν τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος ἀκμὴν αὐξομένων: Hermolaus vertit. Palma, quam modò elaten, modò ſpathen vocant, inuolucrum eſt fructus e palma naſcentis cum ſtatu integro, & c. vbi Marcellus notat elaten eſſe corticoſum palmæ adhuc florentis experimentum, quem palmæ corticem vocat. Columella. Apud Apollonium pro remo: à palmula Virgilio. Homer. Iliad. ἐλάτην καλαμοῦσιν ὑπὸ χεῖρα τροπεῖ, τῷ δ' ὀπάζει. Ité pro haſta. ἐλάτη δίκωπος, pro cymba apud Euripidem. Eſt etiã planta: ſed idem maritimæ ſpecies, quæ petris adnaſcitur. ἐλάτη τὸ ἐλάϊον. Etym. vide ἐλάτινον.

ελατὴρ, ῆρος, ὁ, auriga, remex, in Epigr. ἐλατὴρ λύρης, pulſator lyrę. Item expulſor: ἐλάτειρα, expultrix: ἡ διάπτειρα καὶ πνικτική. & ἐλατὴρ, genus placentæ latæ, de qua Ariſtophan. in Achar. & Equitib. meminit.

ελατήριον, apud Hippocrat. non ſolùm eſt elaterium de quo mox ſubiungam: ſed & authore Galeno in gloſſis, eſt omne medicamentum alium purgans præ cæteris partes. Alioquin Pollux lib. 5. ἐλατήρια φάρμακα, τὰ διὰ κυκεῶνος αἰσιρούντα, vt aconitum, helleborum. ἐλατήριον, elaterium. Item lib. 20. cap. 1. Cucumis ſylueſtrem eſſe diximus multo infra magnitudinem ſatiui, ex eo fit medicamẽtum, quod vocatur elaterium, ſuccoexpreſſo & ſemine, vbi ex fructu dicere debuit. nam authore Dioſcoride lib. 4. cap. 155. τὸ ζ λεγόμενον ἐλατήριον, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς σικύου σκολαζόντος. vide ibidem parandi artificium: & expende quod ait Dioſcorides, τὸ μὲν προσκρέμενον οὐκ αἴρεται. vbi ὡς ἄκρατος, vel δύσκολος legend. ait enim Theophr. lib. 9. hiſtor. cap. 14. ἀλλ' ἐκ πεπόνθασι τὰ ἐν τοῖς ὀπίοσιν ἀφεστηκότα ἧττον οὐ αὐχμοῖ, & ex eo Plin. citato loco, Et vſque ad quinquageſimum annum incernarum lumina extinguit. Nec vllum ex medicamentis longiore æuo durat. melius quo vetuſtius, id eſt Theophraſto, πάντων ἢ ὅλως τῶν φαρμάκων πλέον διαμένει χρόνον, τὸ ἐλατήριον, ἢ τὸ πεπανθὲν, ἀλλ' ἰσχυρότερον. ſuntque iam ducẽtis annis ſeruatum, vt author eſt idem Theophraſtus. meminit etiam elateri Aristot. in Probl. Galen. Simpl. libr. ϛ. Σικύα ἀγρία, ἡ ὁ τὸν καρπὸν χυλὸς ὃν ἐλατήριον ὀνομάζουσι, &c.

ελάτης, ου, ὁ, Neptunus dicebatur apud Athenienſes Item extrema & latior pars remi in nauigio, ſignificatione à palmæ arboris parte potius, quàm à palma manus ducta. Palmulam Latini vocant: vnde Maro, & læuas ſtringat ſine palmula cautes. Item, nouus & iam-iam naſcens in palma fructus. vide ἐλάτη & ἐλάτινον.

ελάτικος, venatorius.

ελάτινον, elatine herba. folia habet Helxinæ, minora quidem & rotundiora, piloſa, dodrantalibus ramulis quinis ſenſve, à radice ſtatim foliоſis. guſtu acerba eſt, naſcitur que in ſegetibus & cultis. de eius viribus in medicina, vide Dioſco. lib. 4. cap. 40. Plin. lib. 27. cap. 9.

ελάτινον μύρον, ἡ ἔλαιος, clarinum vnguentum ſiue oleum, quod fit ἐκ τῆς ἐλάτης. quid verò ſit ἐλάτη, oſtendit Dioſcorid. libro primo, cap. 15. inquiens, φοίνικι ἔνιοι ἐλάτην ἐπάγουσι καλοῦσι, φοινικάμυμοῦ ἐστὶ τὸ καρποῦ τῆς φοινίκων ἀκμὴν αὐξομένων. χρῶνται ἢ ἀντὶ οἱ μυρεψοὶ εἰς τὰς σὺν μύρων σύνθεσιν· ἐστὶ δὲ, palma, quam elaten aut ſpathen aliqui vocant, fructus palmarum adhuc florentium, inuolucrum eſt & integumentum, quo in ſpiſſamenta vnguentarij vtuntur. Huius olei compoſitionem docet idem Dioſcorides libro primo, capite 55. vide etiam Plin. libro 12. capite vlt. vbi inquit, Eſt præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alij elaten vocant, quod nos abietem, alij palmam, alij ſpathen. Calen. Simpl. libro ϛ. ὁ καλούσι ἐλάτην, τὸ ἀπαλὸν ὀλκάσιμον τοῦ φοίνικος, &c. vide ἐλάτη.

ελάτινος, ου, ὁ, abiegnus, & poeticè Ελάτινος.

ελατὸς, ὁ, ductilis. τὸ ἐλατὸ μέλισσα, ſenſus mente tractandi & capeſſendi, obſcuri, in Epigram.

ελάτρα, Heſych. ſunt τίμιοντα θεοῦ θυσίαι, & πλασίδρομα.

ελάτρειον, & ἐλατρεῖον idem expon. ἐλάτινον.

ελαφβόλος, eodem teſte apud metallicos dicitur ὁ σφῖτιν πῦρωσιν ἔχων τὸν σὰθηρον.

ελαφος, indumentum ſuccedaneum, ἐνδύμασι κεκαλυμμένος.

Ε λαττότης, minus. Plato Ep. ist. 7. τὰ λοιπὰ γὰρ ἴσως δῆλα· ἐκ τῶν λαττόνων, οἷς ἐκπρέπει τὸ ὀρθῶς, ἐγκεῖται τὸ ἀδίκως· ἀνία, id est, patrimonii enim Dionisii non pauciorum quàm centum talentorum, si quis rectè æstimet, censebitur; ἀλλ' ἐλάττων ἢ πέντε, non pauciores, quam quinque, Plato de Legib. ἐκ τῆς γεωργίας ἀπ' ἐλάττων ἢ πεντήκοντα. Idem, ibidem, ἀπ' ἐλαττόνων ἢ ἐτῶν γεγονότα, id est, non pauciores quam decem annos nati. ἀπ' ἐλαττόνων τριάκοντα ἐτῶν, Ibidem. ἐλάττων ἢ πενταέτων τὰ γεωργὰ ἐσθῇ, pauciores annos quam quinquaginta natus. Ibidem. vide Ελάττων.

Ελαττότης, minus, rarius.

Ελαττόω, μειόω, σμικρύνω, minuo, minorem reddo, diminuo, deteriorem, Accusat. ἐλαττοῦσι etiam opponitur πλουτίζειν: & minus habere significat. Paulus 2. ad Corinth. cap. 8. ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασεν, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε, Qui multum, non habuit amplius: & qui paulum, non habuit minus.

Ελαττόω, minus, Plato.

Ελαττώομαι, σβέννυμαι, imminutus fio, detrimentum facio seu accipio, pauperior fio, cedo, inferior sum. Genit. ἐλαττοῦμαι χρημάτων, pecuniæ mihi desunt. ἐλαττοῦσθαι τοῦ δικαίου, Dionisio inferior. Philostrat. ἐλαττωθῆναι παντὸς βίου, Isocrat. tota vita vilior es, deteriores. Demosthenes, τῶν δ' εἰς ἐξουσίαν ἐκπεσόντων ἐλαττοῦσθαι, οὐκ ἀξιοῦσιν ἐλαττοῦσθαι τοὺς τοῦ ὑμᾶς ἢ ὑμᾶς ἀδικοῦντας. cui contrar. πλουτεῖν· & idem in voce & significatione Passiua πλουτεῖσθαι quod ἐπλουτίσθη. vide suo loco in πλουτεῖν.

Ελαττόω, μειόω, τανύω, imminuo, inferiorem facio, detero, Act. Accusat. ἐλαττοῦν τοὺς πόνους, ciuitatis commodis detrahere, Isocrat.

Ελάττωμα, ατος, τό, vitium, defectus, imbecillitas, Chrysostom. τὸ τῆς φύσεως· ἐλάττωμα, naturæ incommodum. ἐλαττώματα ἐν τοῖς πολέμοις, Aristid. τὰ δὲ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia, Nazianz. & ἐλάττωμα apud Poll. βοὴ ἡ ἀπὸ ἐλαττόνων· parcentis causa, omnia inferiora, μειονέκτημα, cui contrar. πλεονέκτημα.

Ελάττων, comparatiuum, à μικρὸς, minor, paucior. οἱ ἐλάττονες ποιηταί, posteriores. ἐλαττον φέρομαι, posteriores partes fero, alios cedo. ἐλάττων ἴσχω, vincor & superor in ludo vel alia re, pejus mecum agitur, deteriore conditione vito. οἱ ἐλάττονες ποιηταί, a' pernari, parcitfacere: cui simile, οἱ ἐλάττους, vt contrar. οἱ πλείους & οἱ οὐκ ὀλίγοι. Demosth. τῶν ἐαυτῶν συνόντων αὐτοῖς οὐκ ἐλάττονα πολεμεῖν ἢ τῶν ἐναντίων, pluris quàm leges ducere & facere. Lysias, ἡ τῶν νόμων ἀβρωστία, ὧν σὺ οὐκ ἐλάττων & τῆς ἀδικίας ἐπῆπται, præ voluptatib. contemptui habuisti. Isocrat. οὐκ ἐλάττων & ὁμοίως ποιεῖ ἡμῖν τοῖς ζωγράφοις, τοῖς παῖδ' ὑμῶν διδοκιμάζουσι. sic dicitur οἱ ἐλάττονες, ἐν τοῖς φέρουσι, posteriores fero. Gregor. ἡμῖν καὶ τοῦ πολεμεῖν ἐν τοῖς ἰωτηρίοις, nō quod cuiquam in hisce rebus cesseri. fic ἐλάττων ἔχειν, est vinci & superari in re aliqua. Demosth. οὐδὲν λεπτὸν, τῶν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν εἶναι τὸν τοιοῦτον, ἢ οὐ πολὺ ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ἐλάττων ἔχειν, ne fit hoc in causa vt imperiti & populares homines deteriore conditione viuant, quàm oratores qui legum omnium peritiam habuerint. contr. πλεονεκτεῖν καὶ πολὺ ἔχειν. Isocr. in Busiride, ἐλάττω νομίσας τῶν ἀγκλῶν, οἷς ἔχ' ἕκαστος ἔχων, ne s

φίτος, ὁ, hinnulus, πῶλος.

Ἐλαδάνον, elaphoboscon, herba quam ceruæ monstrauere. Quippe fama est, hoc pabulo ceruos resistere serpentibus.

Ἐλάδιον, caulis est ferulaceus, fœniculo aut rori marino similis, geniculatus: foliis duûm digitorum latitudine satis oblongis terebinthi instar, circunfractis, aliquantum asperis. canalis atris multa habet adnata quibus vmbellæ anethi, flos subluteus, & semen quale est anethi, radix ternûm est digitorum longitudinis, crassitudinis vnius, candida, dulcis & vesca. Nâ & ipse caulis dum tener est, stitur oleris modo. Vide Dios. l. 3. c. 80. Plin. l. 22. c. 22. cui Elaphoboscon etiam ferulaceum est, geniculatum, sed digiti magnitudine, semine corymbis dependentibus simili effigie, sed non amaris, foliis oluscatri: & hoc laudatum in cibis: Sic. dicitur & ἐλαφοζόπος, Hesych.

Ἐλαφρός, ὰ, ὸν, ceruus, cerua, quasi ἐλαφρὸς ἀπὸ τὸ ἑλεῖν τὸ ἀσιτεῖν ἢ ἀπὸ μακροχρονίαν ἢ τὸ ἕλκειν εὐθὺ ὅρεις. vide Etym. Home. κραιπάλη ἐφοπλίζει ὁ χρόνος, τὸν τεῖον, ὁ ἐπὶ ἀσιτίᾳ.

Ἐλαφρόπους, genus allij, de quo Dioſc. libr. 2. cap. 185. dicitur ὁ παπάρδιον.

Ἐλαφρός, alueo.

Ἐλαφρός, ὰ, ὸν, leuitas & ſtultitia, à ceruo dicta vox, ob celeritatem autandi conſilij. Stud. ἡ ἐλαφρότης. παυσέτω μηχανὴ, Heſyc. Paulus ad Corinth. cap. 1. μὴ τῇ ἀρᾷ τῇ ἐλαφρᾷ ἐχρησάμην; nunquid leuitate vſus ſum?

Ἐλαφρός, leuo. Suid. αἰσχυνῶ. lib. 1. Epigramm. ἐλαφρίζων δὲ γάμης ἐγκλίνει.

Ἐλαφρός, ὸ, leuis, agilis, facilis portatu, καὶ ῥᾳδιοδιάδεκτος. Plato, ἐλαφρὸς ἢ πρὸς ἡδονάς, facilis & leuis petitio. ἐλαφρὸν σῦρ, lentus ignis, leuis tepor. Dioſcorid. lib. 2. ὁ ἐλαφρὸς ποιοτάμενος, minimi faciens, facilè ferens. Crotenſibus etiam Iupiter ſic dicetur. ἐλαφρός, parcus, modicus, ὀλίγος. Aratus, Ἀλλ' ἔμπας κἀκείνῳ ἐπὶ μοιρῃ γε ὁ ἐλαφρός.

Ἐλαφρότερος, pro manifeſtiſsimo veteres dixerunt. Etym.

Ἐλαφρότης, leuius, facilius.

Ἐλαφρύνω, ὦ, ὕνω, ὑνῶ, alleuo, Accuſ.

Ἐλαφρός, cito, leuiter, Hom.

Ἐλάχιστα, minimè. ὡς ἐλαχίστα, imprimis.

Ἐλάχιστος, ὴ, ὸν, minimus, pauciſſimus, breuiſſimus, poſtremus, exiguus numero, infimus. τὸ ἐλάχιστον, minimûm, minimè. τὸ δ' ἐλάχιστον, quod minimum eſt. ἐλάχιστον αὐξηθήσομαι, Thucyd. πάνυ δ' ὀλίγοι ἐλαχίστου χρηστὸν ἐγκυπτόμενοι. ὡς ἐλαχίστου ἐπαλύσαι, vt retuſiſsimè demonſtrem. ἐλαχίστοις δυσὶ τετμῆσθαι, in duobus Item conficitur. ἐλαχίστους πᾶσιν, ad minimum in 4. Aristot. lib. 4. Ethic. δι' ἐλαχίστου, breui. δι' ἐλαχίστης βοιᾶς καὶ πόσου ἀφικνεῖσθαι, ad ſubitos caſus conſilij præſtantiſſimi, Thucyd. εἰς ἐλαχιστὸν δὴ, pro minimo eſt. Paul. ad Corinth. 1. cap. 4. ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλαχιστόν ἐστιν ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ, Interp. Mihi verò pro minimo eſt quòd à vobis diiudicer. εἰ τὸ ἐλάχιστον αἰσπίπτων, vel minimum animo conſternantur. Thucyd.

Ἐλάχιστος, infimior. i. infimus, poſtremus.

Ἐλάχιστος, minor, vilior, pauperior, Etymol.

Ἐλάχιστος, ſortitus ſum. Indefin. primum, à verbo λαγχάνω.

Ἐλάχιστος, vilis, parvus, pauper: ἀπὸ τοῦ ἐλαττοῦσθαι ἀφαιρεῖ, Etymol. ἐλαχὺ ἀφ', in Epigr. brevis ſcapha.

Ἐλάχιστος, vilior, minor, pauperior, Etym.

Ἐλαύνω, ἐλάσσω, ἔλασα, ſaturo, remigo, ferio, impello, produco, &c. Iuuenalis, Odyſſ. ὃ, ἢ πως δύνη ἐπεσπερμῶνις ἀρ' ἐθέλοι, Νυκτὸς διὰ μεσηβολὰ ἐλάσας, i. currum per viam agitare. Idem ibidem, ἔλασεν ἀνὰ ὑψηχῆσε ἵππους, equos incitauit, Ariſtophan. πόσους ἁβρόμους ἐλάσαι πολεμικὰ ἔθεα, quot curſu agût polemiſteria. Accipitur etiam pro abigere & abducere. Ibidem, ἐλάσατε βοῦς ἐρυμάκους. Pro ago. Apol. 2. Argon. ἔπηλάδων ἐλάοντε. Item pro deiicere. Idem, χαμάδις ἢ οἱ ἔπαε' ὀδόντας, dentes humi fudit & deiecit. Hom. Iliad. δ', ἔλασμ, pro ἐλάσαι dixit. Pro percutere. Iliad. ε, σκόπελον ἐλάσασα, ἐπλήγη. Item pro vehi curru. Ariſtophan. φ. ὡς ἐλᾷς δ' σεμνοφρενῶν, ἔγνως, agis, trahis. ἐλᾷν autem Infinitiuum non ἐλαύνειν, ſed pro ἐλάειν, Ionum more, in futuri ſignificatione vſurpatur, de quo Bud. Com.

Ἐλαύνω, ὁ, inſequens.

Ἐλαύνω, ὁ. ὁ, oliuetum. pro ἐλαιών.

Ἐλαύνω, cupio, curo, σπεύδω. Euſtath. hoc verbum ceritari ait ab ἔλω quod eſt αἱρῶ ideoque διαιωλεῖσθαι.

Ἐλαύνω, ſplendidam & amabile reddo, cupio.

Ἐλαφηβόλος, ὁ, deſyderium, σπουδαῖα.

Ἐλαφηβολεῖα, Elea, vrbs Italiæ, Phocenſium colonia, Zenonis patria, ſui Eleates dictus eſt.

Ἐλαφηβολιῶν, miſereòr, ἐλεῶ, εἰκτίρω, a, Neutrum, Accuſat. Et hic caſu etiam ponitur. Iliad. ζ. ἀλλ' ἄγε νῶϊ ἐλεήσατε, &c. Odyſſ. ἐλεήσατε δ' ἄνδρας ἐλεύμε.

Ἐλαφηβολιῶν, auis apud Ariſtoph. in Auib. Vide Ἐλεάς.

Ἐλαφηβολιῶν, Eleatæ incolæ Laconici oppidi quod Ἐλος olim vocatur & poſt modum in feruitutem fuit redactum à Spartiis: Suidas tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuiſſe πόλεις ἰφυμμένας ὑπ' ἄλσει.

Ἐλεαπάρες, oliuantes. Plin. ἐλαιάζοντι, qui ſtringunt oleas. Poll. li. 7. τὸ μὴ δὴ ἀφίεσθαι τοῦ τῆς ἐλαίας κάρπου, ἐλεοῦν ἔλεγον, ᾧ οὐ πάνυ ποιοῦμεν τὰ ἐλαιοκόπα, potius dicendi, ἐλαιοπάρες.

Ἐλεάτης, œconomiæ totius præfectus, vulgò maiſtre d'hoſtel. ὅλως διοικητὴς ὑπηρέτης, Athen. lib. 4. apud quem etiam ἐλεάρτα vocantur, οἱ δὲ τὰ βασιλικὰ κελεύοντες τῇ ἀπὸ τοῦ ἐλεοῦ. Artemidorus, ὁ ἐστιατορικὸς ἀρχιτέκτων, i. vocatores appellauit. Vide ἐλεάρτης. apud Heſyc. mendosè legitur ἐλέαρτος.

Ἐλεαίνειν, vel Ἐλεαίρειν, deſipere, intemperanter agere, ἀσελγαίνειν.

Ἐλεεινός, ὸ, molestus, lugubris.

Ἐλεῖον, ὸν, elegia, elegiacum carmen, mœſtum poema. ἐλεῖα πάσχειν, τὰ ἐλεῖα, elegi verſus, elegiaca carmina.

Ἐλεγειοποιός, ὸ, ſ, conficior elegiarum.

Ἐλεγεῖος, ὸ, verſus ad mœſtitiam: ab ἐλεγος, vel ab ε ι, quod in luctu dici ſolet, & λέγω: vel ab ἐλεεῖν & λέγω, quòd mortuis bene precari ſoleant.

Ἐλεγεῖος, οἱ, elegini, piſces gregales, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Ἐλεγκτικός, quì redarguit & refutat. ἐλεγκτικὴ τις ἡ δι' ἐπιστολῆς εἰς ὄνησιν κατασκευὴ λόγου, ars quædam reprehendendi, reuincendique. ἐλεγκτικὸν, τὸ ἀπομνημονευτικόν. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, ſermones ad coarguêdos qui contra diſputât. Quint. l. 2. c. 16.

Ἐλεγκτός, ὸν, ὁ, reprehenſione dignus.

Ἐλεγμός, ὁ, refutatio. μίμημα, ἀπάτη.

Ἐλεεινός, ὸ, luctus, lamentatio, Apol. 2. οἰκτίρους ἐλέησιν οὐδυρεται. Ariſtoph. in Auib. φεῦ φεῦ ἀλαλαὶ τῶν σῶν ἑλέησιν ἀπ' ἀμάχων, i. τῶν ὁρλωσῶν, ὅσοι τοὺς ἐλέησιν, inquit Interp. τοῖς δ' ἐλέησιν ὦ τοῖς ὀπταφίοις ἐχθίστοι εἰ παλαιοὶ ἐλεεῖς, ὁρλῶν ὅσοι τοὺς ἐλέησιν.

Ἐλεεῖσθαι, ὦ, ἐλεήσομαι. ἐλεγξεῖν ἔχει, redarguitus eſt. Petrus Apoſtol. cap. 2. epiſt. 2.

Ἐλεγξίας, ὁ, increpatio, ὄνειδος, ἐπείδησις, ὕβρις.

Ἐλεγχεῖνος, dedecus, probrium, opprobrium. Odyſſ. ξ, ἤ κέν μοι ἐλεγχείνω κεφαλὴν καὶ χεῖρας, mihi crimen imposſuiſſes, mihi notam infixiſſes, me reprehendiſſes.

Ἐλεγχέως, vituperandus, ὀνειδιστός, indecorus, reprehendendus. Hom. Iliad. γ, Λεγχέως ὁμωμαρτὸς ἐλεγχέως, ὃ τοι σύνεσθε.

Ἐλέγχιστος, ὴ, ὸν, maximè redarguendus. ἐλέγχεα, ὁ, ὀνειδισμός, extrema notatus ignominia. Iliad. ζ. Ἀλλ' ἐπεὶ ἦ μὴν δὴ σε αἰζὸς ὄλεσσεν Ἀχαιοὶ, Πάσιν ἐλέγχιστον θέσθαι μεζόπασι βροτοῖσι.

Ἐλέγχομαι, arguo, ἐλέγχω, reprehendo.

Ἔλεγξις, ὁ, refutatio, reprehenſio: item argumentum, probatio, examen, pro eo quod vulgò tabulam vocant, index, deprehenſio. Ἴσος δὲ τὸ ὁμολογούμενον ἐλύσιτα λαμβάνει ἀλλ' ἀμφισβητούμενον τὸν ἔλεγξιν, ad id quod certum eſt accedere, & ad eius rationem ea de quibus dubitatur explorare. ἔλεγξιν ἐδόμεν ἐ αὐτῷ ἀρετῆς, fuæ virtutis argumentum dederunt, i. oſtenderunt, Iſocrat. ἐλέγχων ἀπάτησις, Hermog. i. apertorum argumentorum & demonſtrationum ſeu teſtium petitio. διδόναι ἐλέγχον τοῦ βίου, rationem reddere vitæ, Plato in Apolog. εἰς ἔλεγχον λόγοις διδόναι, apud eundem in Epiſt. i. demonſtrare argumentis. Plutarc. in Public. κινήσαντα ζ' ἕξῆς πρὸς ἀρχὴν ἐπίπονον, εἰ ἀξιοῖ χρῆσθαι τῷ ἀδικήματος τοῖς ἐλέγχοις, percuſſorem crimine cedis expiatum voluit, ſi probationes iniuriæ attuliſſet. Plutar. in Publ. κατέστησεν εἰς ἐλεγχον, tormentis quærere ſtatuit. Pluta. in Romulo, ἐλέγχων ποιούμενος πρὸς, hoc coarguo. ἐλεγχόμενοι γάρ τοι τὰς ἀπαιδευσίας, ignorantiam arguit, Lucian. ἐλεγχον ἐχθρὸς coarguit, Thucyd. ἐ ἐλεγχον, ad cauſam dicendam, Herodo. τὸ ἔλεγχον τοῦτο λαβεῖν, i. examinare, Plat. in Epiſt. ἐλεγχοι, πίστεις, Νόσιδίξεν. δεῖσθαι εἰς ἔλεγχον. Sophoc. Phil. πάνυ δ' ἀεὶ ἐς ἔλεγχον ἔρχομαι βροτῶν.

Ἔλεγχος, ὸν, τὸ, ὀνειδος, probrum, dedecus, Hom. Iliad. βῶν πίονες καὶ ἐλέγχεα, &c. i. κακὰ ὀνείδη.

Ἐλέγχω, ὦ, ἐξῶ, ἔ, ἐγχα, arguo, argumentis conuinco, reuinco, confuto, refello, argumentis oſtendo, & probo, inueſtigo, deprehendo, coarguo, coerceo, exploro valorem, Accuſat. Pro reprehendo, Xenoph. ἐξὸν ὧν ἡμᾶς μανόντας ἐλεγχόμενα ἥδεσθαι, de erratis ſuis reprehenſi, moleſte ferebant, i. ſi redarguerentur & increparentur, Pro comperio. Xenoph. βλᾶς ἐλεγχέσταται γελοῖοι ὦσι, inuenietur ridiculus. Item premo, Alex. Aphro. τὸ σῶμα τῷ ὑλαίῳ βαρεῖ ἐλεγχόμενον κατασπᾶται, id eſt, ſuo pondere preſſum & victum labitur. Chryſoſtom. φοιτῶντα τὸ τυφῶς ὑμᾶς ἐλεγχεῖ, i. deprecatio vim ignis repreſſit & coercuit. ἐλέγχειν σὲ τοῦ πόνου, de hoc te retinco, Ariſtoph. in Plut. σὺν ἐλέγχῃ μὲ ὅπως ὑμᾶς σὲ τοῦ πόνου, & ἐλέγχει, pro comitiari, καμαλεγχεῖν, apud Suid. νυκτὶ δ' ὅλῃ βασπάλας ἐλέγχομεν. & pro ſcrutari & ſciſcitari. Arrian. in expeditione Alex. ποσαχοῦ ἐλέγχει, εἰ ὅπῃ τις εἰδείη ὑπερβατὸν ὄρος, ſciſcitatus eſt & exquiſiuit, noſcent-ne viam compendioſiorem. pro arguere, oſtendere, vt ὅρα ὁ χείσας ἐλέγχει, Suid. ἐλεγχεῖν ἔργῳ, re demonſtrare. Plat. de Leg. ἐλεγχθεὶς ὑπ' ἀβίου μου, ego conuictus mendacij, Xeno.

Ἐλεδανός, ſimplici ν ſecundum Suidam, i. ἐλεδανός. ὁ ἱερὸς νιφόλευκος.

Ἐλαδόμενος βοᾶ, clamor ingens & formidabilis, qui è lecto cubantes excitat. Æschul. ℌ. ὅτι ὅτ᾽ ἄνδρας ἐλαδόμενος πεδιοπλόκτυπος ἵγχειπὲτας βοᾷ.

Ἑλεδώνη, ης, ἡ, heledona, polypi species, vnam habens κατοδόντα, & septem pedes, vt Suidas ex Æliano tradit & Athen. ex Aristot. lib. de Anim. Athen. lib. ℌ. scribitur & per ὁ, spiritu leni.

Ἑλεῖν, pro ἑλεῖν, amplecti, capere. Hesiodus, ἵπποις ἑλέειν, id est, ἁρπάζειν.

Ἐλεεινός, miserabilit er. Cic. miseranter. Gel.

Ἐλεεινολογέομαι, conqueror, oratione vtor lugubri, flecto, capio misericordia, commiserationem in epilogo cieo. Hermo. de epilogo loquens, ἐλεεινολογοῦμαι τε ἢ πάθη κινοῦντων. Idem, ἢ ἐλεεινολογήσαντας ἢ ἀκαδὲ πλέον ἀφελακόλιθος ℌ, &c.

Ἐλεεινολογίης, ἡ, lugubris oratio, oratio miserabilis, sic Quintil. commiseratio.

Ἐλεεινός, ἡ, ὁ, miserabilis: vnde Plato in Apologia, ἐλεεινὰ δ᾽ ἐφάνετο, fabula: miserabiles. ἐλεεινὸς ἐγίγετο τῆς ὄψεως ἀπόνοιας, miserandus erro factus est, Nazanz. de Bapt. τὸ ἐλεεινὸν, miseria, miserabile.

Ἐλεεινῶς, εἰκῶς, miseraliter, deplorate, ἐλεεινῶς διάκεινται, Demosth.

Ἐλεήμων, ων, ονος, prosequor misericordia, miseresco, miserecor, Accus. Odyss. ξ. ἡ μ᾽ ἐλέησον, mei est misertus, ἐλεήμων, misericordiam consequor. ἐλεήμων ὑπὸ σοῦ, mei misereris, misericordiam consequor. ἐλεημόνων τυγχάνω τινός, Nazanz.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia. Chrysost. τὰ χρήματα ἀφωρίζεις, ἀλλ᾽ χρεῶν ῥύσιμα ποιεῖς τῶν ἐλεημοσύνων, ineptus fio ad pauperibus erogandum. dicitur & de omni beneficij genere quo calamitosos prosequimur. Matt. 6. idque proprie, fic enim dicitur quod ἐλεεινὸς ac miseris tribuatur.

Ἐλεήμων, ων, ὁ, ἡ, misericors, clemens, qui commiseratione afficitur. Aristoph. in Pace, οἵμ᾽ ὡς ἐλεήμων εἶμ᾽ ἀεὶ τῷ χειμῶνι. Ἐλεήμων, misericorditer Lactant. Instit. lib. 6. cap. 18.

Ἐλεημοσύνη, Budin epistol. ad misericordiam propensus, misericors.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia. ἐλεημοσύνη, Odyss. ξ. ὑπὸ φρένας ἔφθιτο ἐσθλὸν ἐταίρου.

Ἐλεηφορέω, Hesych. exponit ἐλεωλατέω, lasciuiens, incontinentius. & petulantius se gerens: quo significatu supra ἐλεηλατέων, Etymol. enim quum ἐλεηλατέων esse dixisset τὸ ἀποφέρεσθαι, subiungit veterum quosdam ita vocasse τὸ ὅπως ἐδ᾽ ποτὲ ἀκλασταίνει.

Ἐλεηπόρος, calidus, insolatus, βδ ℌ, apricus.

Ἐλεία, & ἔλη, ἡ, splendor, aut calor solis. apud Hesych. ἐλεία. idem quòd ἔλη, siue εἴλη, sed addit, τινὲς δὲ καὶ ἄλσος ἔλεον, ἢ δὲ ἔλη τὸ μέλαν. præterea sic nominari tradit inopem in Cypro, & Dianam apud Messenios.

Ἐλεαῖος, alius apud Callimach. apud Aristophan. in Auib. ἐλεαῖος, vid. interpret.

Ἐλεάζοντας, qui per paludes graditur. Suid.

Ἐλεῖν, assequi, conuicisse, Aor. posterioris Infinit. ab εἶλον. ἐλεῖν ἐρήμην δίκην, causa indicta damnare. Demosth. δίκην ἢ τούτων ἀραχνὲ ὕστερον τῆς κακηγορίας εἶλον ἐρήμην, cum autem iniuriarum cum eo ob maledicta expertus essem, indicta causa damnasti, hoc est, cum ille ad iudicium non affuisset. ἐλεῖν ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ, manifestè tenere in noxa, Plautus.

Ἐλεινύειν, Hesych. expon. σροβολεῖσθαι.

Ἐλεισγώδης, ὁ, ἡ, ἡ, in paludtribus locis natus τὸ ἐλεισγῶδες, oryza. Hesych.

Ἔλειος, ab Hesych. dicitur species accipitris.

Ἔλειον, ου, τὸ, helium, genus herbæ paluitris, Theophr. lib. 4. cap. 9. histor. plant.

Ἐλειόπολις, qui in paludibus seu in locis paluitribus pascitur. Sui.

Ἐλειώδης, ὁ, ἡ, ἡ, in palude agens. Apol. 2. νύμφαι ἐλειώδεις, ἰωὴ ὦ τοὺς ἔλεσι διατρίβουσαι, paluitres, seu lacustres.

Ἑλειός, ὁ, ἡ, paluitris. Aristoph. in Auib. ἑλείας πας᾽ αὐλῶνας. interp. ἐλώδεις τόπους ἔγουσι, ἢ ἐλεῶδ᾽ ἀφ᾽ ἑαυτῶν, paluitris rana. ἐλειὸν ἄσπαράγειον, asparagus nascens in vliginosis locis, vt distinguatur ab hortensi & altili, Dioscor. lib. 2. vide Ἑλεῖος, ἐλειὸν ὄβριθος vita paluitris, Aristot.

Ἐλειοτόπιον, τὸ, paludapium. apium paluitre.

Ἐλειοτροφεῖον, idem ac ἐλειόβοτον.

Ἐλειόχαρος, ὁ, aurelia, flos agrestis, herbæ genus, de qua Theoph. lib. 4. hist. plant.

Ἐλειπαστιμάς, ὁ, legitur alicubi apud Lucian. vbi puto legendũ ἐλλιπαστικός, i. faginatio, à λιπαίνω, pinguefacio. Lasc. ἐλειπαστικός, i. reliquiæ, legit.

Ἐλειπάτα, τὰ, ἀκαπέλων κλίματα.

Ἐλειπτο, concutiuerat, pro ἐλελάκειν, in Plusquam perfecto, ἀλέγχειμαι, Hesio. ἐλειπτο σιὼ ἀφθίτῳ ἀφθόγγῳ, dormiunt cum vxore.

Ἐλειτόβοτον, ου, τὸ, siue (vt Suidas) ὄνομα πολεως, acclamatio bellica, qua in preparatione ac bellicis præmbus vti solent, Plutar. in Thes. Suid. ita citat Aristop. in Auibus, ὁ ἐλεῦ, χάιρε κάδες τὸ δοῦρ᾽ ἀ᾽ ὑμῖμέν᾽ ἀγέλων. Sed ipsius Aristoph. codice correctiore ita restituendus hic locus, ὁ ἐλεῦ, χάιρε κάδες τὸ δοῦχ᾽ ἁ᾽ μέλιον ἐγέχων. Apud Æschyl. in Prometheo, ἐλελελελεῦ, lamentationis & ὀλολυγῆς ὄνομα.

Ἐλελίζω, ἐλίξω, τ. σχ. clamo in bello, ἀλαλάζω, Xeno. ἀλαλάζουσι ἐλελίζουσι. & ἐλελίζομαι, pro ὀλολύζομαι, lamentor, Aristoph. in Auib. πολυϑρηνεῖται ἴτυν ἐλελίζομένην διηνεκὲς μέλεσι. item ἐλελίζω, torqueo pro ἐλαύνω, in Fut. ἐλελίξω. Nonn. ἐλελίζεται ἀξονα πυρὸς.

Ἐλειοτρατίνης οἶνος, vinum saluiatum, Dioscor. lib. 5.

Ἐλελίσφακος, ου, τὸ, ὁ.

Ἐλελίσφακος, ὁ, ἡ, saluia. Vide Dioscoridem libro 3. cap. 40. Et voce Σφάκελος.

Ἐλελίτυω, ὑξω, τ. σχ. inuerto, conuoluo, implico, circumago, σκαιὸν συρίσσων. Iliad. οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν ἢ ἐπαύσαν ὀϊστεύοντες. Odyss. ἢ δ᾽ ἐλελίχθη πᾶσα, tota tremefacta est & concussa. & Iliad. μέγας δ᾽ ἐλελίχθη ὄλυμπος, tremefecit. Gaza lib. 2. Grammat. τὸ ἐλελίζε dicit factum esse ἐξ ἀδιάπλα σπασμόν. Hinc ἐλελιχθμὸς, σεισμὸς, rapidus motus & concussio, seu conquassatio, & ἐλελιχθμὸν, ὃ, qui terram rapido motu concutit, & commouet, ὁ σείων γῆν. Sophocl.

Ἐλέλιγμα, ατος, τὸ, quo ita Pollux lib. 10. ἔστι ἢ ἡ ἐλέλιξ πλεκτὸν, γέλιγμα, ἀμάπυος, τὸ χείλη οἱ σύνου, ὃ ἢ φέρουσι ἐκ ἀξίπλατα τοῖς ἐνοπλίοις. Apud Hesych. ἐλέλιγμα, κλαυθμὸς, θρῆνος, sed legend. ἐλέλιγμα, θρῆνος. Vide ἐλέλιξ.

Ἐλένιον, helenium quod è lachrymis Helenæ dicitur natum. habe quidem est à Latinis Inula vocata. duplex autem est, vi vulgò cognitum folijs verbafei angustioris folij: alterum Aegyptiacum ramulis per terram serpylli modo sese spargentibus. De quibus vide Dioscor. lib. 3. cap. 27. & 28. Plin. lib. 21. cap. 10. renibus mirè auxiliatur, vt scribit Alex. Aphrod. Problemate vltimo lib. 1. τὸ ἐλένιον teste Hesy. dicebatur festũ in honorem Helenæ, ἀφ᾽ ὅτου ὑπὸ λακκιῶν.

Ἐλενοῦ, Hesychio κόλπωσα τῇ ἀμπίσει.

Ἐλεοδότης, ου, ὁ, mensæ minister. Athen. lib. 4.

Ἐλεοκάπτω, Lysias dixit εὖ ἐλεοκάπτοντας. Suid.

Ἐλεόκτιστος, ὁ, ἡ, ἡ, nutritus in palude. Iliad. β, ἰλεόκτιστοι τε λιμνῆς, οἳ ἐλεα τεθραμμένοι, ὃ δὲ φυσήμων, i. quod nascitur & alitur in paludibus & locis humidis, à δὲ ἔλος, licet non aspiretur: virus rei causam dicunt, quia tertia syllaba ἐστ κάθωφ: alij mologiam tantùm, non deriuationem esse volunt.

Ἐλεόν, mensa coquinaria, vt cũ Plinio loquar, μαγειρικὴ τράπεζα. Hesych. ἱερεῖον κριὸς. Poll. li. 6. ὁ δὲ ἐπὶ κωμῳδίᾳ ὀπτικὸς κριὸς, ἀὼ τῷ ἀφθῷ τοῖς σκευασίοις, ἐλεόν. vide ἐλεὸς, & ὀπτίων. Aristoph. quit. ἴσως δ᾽ ἀμέλει ἀπὸ τελεόν. vbi Interp. τὸ πραπέζιον.

Ἐλεός, pro ἐλεεινός, miseraliter, miserè. Hesiod. μοίρῃ τῇδ᾽ ἐλεὸς lamentabili comploratione lugebat.

Ἐλεοσγεῖον, τὸ, ἐλεημοσύνη, &

Ἐλεόσγιος, ὁ, misericordia, commiseratio. Item pro stipe, Phil. ἔλεον χρήζοντι ἀδόσγιος, egenti stipem eroga. Plutar. in Thes. πολλοὶ διὰ χρῆσιν δόξαν μαλλον ἢ ἔλεον ἔχον, digni misericordiam erant. ἐλέου τυγχάνω, veniam impetro, Demosth. ἐ᾽ ἐλεον μὲν, misericordiam seu miseraliter lugebat. Hesiod. Plato de Leg. τὰς ὀρφανίας τύχη τὰς χρυσόβρυσος ὀρφανὸς ἀς ἡμῖσε ἔλεον ἔχ᾽ τὰ τροφεῖα, priuati parentibus quàm mini mè miserabili caritate premuntur.

Ἐλεόσιτος, auis proprium, & etiam fluuij. Ponitur interdum o mensa coquinaria, vt Hom. ἀὐ ἐπ᾽ ἐλεόσιν ἑχόων, & Odyss. ἐλεὸν δ᾽ εἰν ἐλεόσιν. Idem, αὐτὰρ ἐπεὶ ἢ ὦπασε ἢ ἀπ᾽ ἐλεόσιν ὀπτὰ ἰόντα δαιτὸς, & Athen. lib. 4.

Ἐλεοσέλινον, apium paluitre, heleoselinum, tametsi corruptè à Plinium scriptum sit heliosellium, quod lib. 19. cap. 8. à paludibus sponte nasci, vno folio nec hirsutum. Hom Iliad. ἢ ἐλεοσέλινον dixit ἐλεόβροτόν τε σέλινον. Vide Dioscor. lib. 3. cap. 75.

Ἐλεοῦσθαι, eleas stringere, ἐλεοῦσθαι: oliuantes, etiam dixit. Plato ἐλεαστὰς τὰς ἐλαιοπώλας. Pol. li. 7. τὸ μὴ τὰ ὀφθαλμῷ ἢ τὸ ἀνθρώπου, ἐλεοῦσθαι λέγει, ἢ πῶν τοιοῦτόν ἐστι ἐλεαστῆρες. sed verendum perperam scriptum sit pro ἐλαιῶσι, quod Latini ad verbum iecunt oleare.

Ἐλέπολις, machina obsidionalis. ab euertendis capiendisque vrbibus sic dicta: cuius structuram vid. apud Ammian. Marcel. lib. 23. & de eadem apud Vitr. li. 10. c. 22. inter ὀξυβόλους, recitatur à Diod. Sicul. li. 20. Ioseph. de Antiq. non pro peculiari vocabulo machinæ sumpsit ἐκ τῆ ἑπώνυμου. Vide κρίος.

Ἐλεπόλις, ιος, ὁ, vrbis vastatrix. Senec. Eurip. ἐλεπόλεως ἀφ᾽ ἧς Iphigenia diuendis Ilij mœnibus destinata victima.

Ἐλεπόρα τ᾽ ὄργα, Stud. φόνια, χαλεπὰ, μιαρά.

Ἐλεῦσθαι, capere, capessere, Hesiod. κερδάσσῃ τε ἢ ἰλαθῆ σθαι ἐλεύσθαι μάλιστα. Soph. in Imper. ἐλεῦσθ᾽ ὡς τάχιστα, accipite me hilarem. ἐλεύσθαι etiam θέλειν, σπουδάζειν.

Ἐλεσσαῖος, ὁ, ἡ, loci paluitres, aut potius petrosi. Etym.

Ἐλεσσεύς, ὁ, qui capi potest, φάσκτος.

Ἐλευθερίας, ὁ, ἡ, libertas, liberalitas. Charisius vindicias expiit ἐλευθερίαν.

Ἐλευθεριάζω, liberè ago, libertatem sumo seu vsurpo, siue

bertati, liberè loquor, libertate fruor. Crates Diogeni, Κτῆσαι πλοῦτον ἵνα μὴ ἐλεύθερος ᾖς, ἢ ἄλλως ἡμῖν οὐδὲν ὄντι καὶ τοῖς πλουσίοις, à diuitiis quidem ne bis conflat libertas, non etiam planè à gloriæ cupiditate. ἐλευθεριάζειν etiam dicuntur erronces & fugitiui, ὅταν διαπίσωσι ἢ πλανῶνται, Bud. comment.

Ελευθερος, τα, libertatis solennia. Plautus in Persa, basilicè agito eutheria.

Ελευθεριακος, liberè loquens seu agens.

Ελευθεριος, ου, ὁ, liber, eo Plat. de Leg. vtitur.

Ελευθερος, ου, ὁ, ἡ, liberalis, libero homine dignus, generosus, genuus. Xenoph. γυμνάσασι τὴν ἐλευθερίαν φύσιν, mulier liberali ingenio. Idem, οἱ φιλόσοφοι τῶν ἄλλων ἐστὶν ἐλευθεριώτεροι. Plat. lib. 7. ἐλευθέριον ἡγοῦμαι τῆς πολιτείας vocat, liberam formam ciuitatis. ἐλευθερίου διατρίβειν, studia liberalia, Plutarch. in Rom. ἐλευθέριος, liberalis gratia. ἐλευθερίοις ἐπαίκειν, eiusmodi, qui liberalem perfolitit mulctam, id de re liberali & ingenuo homine digna, Plutarch. in Lycur. Idem in Camil. ἐλευθέριος, ingenuus, ἐλευθερίοις πᾶσι καὶ μεγαλοις ἐν τοῖς ἔθεσιν ἐλευθέριος, ancillare ætate florenti, & liberali facie. ἐλευθερία βίου, vita liberalis. Xenoph. ἐλευθέρια ἐπιδείκνυσθαι, Bud. ἐλευθέριον ποτιμος, liberalis ortis, in Epigram. ἐλευθέριος τὸν μάλιστα, membris liberalibus & ingenuis, Plut. in Lycurg. ξένε ἐλευθερίῃ δ', Iupiter assertor seu liberator, ὁ ἀπὸ ἐλευθερίας ὅρους θεός. τὸ ἐλευθέριον, magnificentia, dignitas, liberalitas.

Ελευθεριωτατος, liberalitas.

Ελευθερος, liberaliter, ingenuè. vnde apud Xenoph. ἐλευθερίως παιδευθῆναι, ingenuè educatus, liberaliter eruditus.

Ελευθεροω, ὡσῆς, qui liberos reddit.

Ελευθεροι, propriè cui filij sunt liberi, & per consequens qui ingenuè est liber. ἐλευθερότατος ὁ δῆμος, liber populus in Epigr.

Ελευθεροστομος, ου, ὁ, liberorum venditio. vnde ἐλευθεροστομία, actio quę in eum instituebatur qui liberum vel etiam seruum alienum vendidisset. crimen plagij. Poll. lib. 3. ᾗ δίκαι ᾗ ἐξ ἀνδραποδίσεως, ἐλευθεροστομίας.

Ελευθεροτης, ητος, ἡ, munificus, liberalis.

Ελευθεροτης, liberaliter, vt decet hominem liberum & ingenuum.

Ελευθερος, ου, ὁ, ἡ, ingenuus, liber, liberalis, Fœm. genere Nonnus tulit, ἐλεύθερος ἐκ φωτῶν. Genere fœminino, ἐλεύθερα διαφέρειν, liberales exercitationes, Flur. in Themist. ἐλεύθερα παιδεία, apud Platonem Epist. 7. liberalis doctrina. ἐλεύθερος ἀνὴρ καὶ ἄρχων, Epist. 8. viuendi libertatem sectari. ἐλεύθεροι ἀγῶνες ἀγῶνες, quæ immunes aratri, prouerb. Suid. ὅτι τῷ βωμῷ πᾶς ὁ κατάπτυγμα. ἐλεύθερος τῷ δικαιοσύνῃ ὢν, Paul. ad Rom. liberatus iustitia eratis. ἐλεύθερα ἀγορά, forum in Thessalia huius nominis. Aristot. in Polit. ἐλεύθερος τυραννικῶς, à tyrannis liberatus. ἐλεύθερον ποιεῖν ὅστις βαδίζειν, Plato Epist. 7. à barbaris liberum reddere. ἐλεύθερος φόνου, metu liberatus seu immunis. ἔθος ἐλεύθερον, mores generosi, Plato de Leg. ἐλεύθερος πατρίδος, ἐπὶ πατρίδος, pro patria ab obsidione liberata. Homer. Iliad. ζ. τεῦξ' ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπουρίσας, ἀλλ' ἀνὰ ἴσον κρατέουσι θεὸς ἀμφὶς ἀρήγῃσι πᾶσιν ἐπισσεῦσαι ἐλεύθερον ἦμαρ ἐόντα, ἐλεύθερον ἦμαρ, inquit Interpres. ἐλεύθερον τὸ δὲ ζάβρ ἐλευθερίας ἐρᾶσθαι κατὰ τοὺς πολεμίους ἀπωθεῖσθαι. ἐλεύθερον ἦμαρ, pro ἐλεύθερία. Iliad. ζ. ἐλεύθερον ἦμαρ ὄπυιον: cui apud eundem contrarium δούλιον ἦμαρ.

Ελευθερος, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι.

Ελευθερω, ὡσῶ, ἡ, libertas loquendi.

Ελευθερωμα, ατος, τὸ, liberum facio, affero, liberũ reddo, in libertatẽ vendico, & iureac mancipio vendico in libertatem, seruitio eximo, liberum præsto, ad pileum voco, mamitto. ἐλευθερώσαι τὴν πόλιν, Euripides. Plato Epist. 8. ὅσοι βαρβάρων ἐλεύθερον ἐποίησαν τὸν πόλιν, à barbaris vrbem liberauit. Xenoph. φίλους ἐλευθεροῦν. Philo de mund. διατοῦτο χαλεπὸς ἐλεύθερος, & grauis domina in libertatem vindicatus. Xenoph. Pæd. ἐλευθερῶ γ', ὅτι ἐγὼ τὸ σῶμα μὴ πεπράσθαι ὑπὸ σοῦ ἀλλὰ τῷ θεῷ δοῦναι, ἢ τὴν αἰσθάνεσθαι ψυχὴν τοῦ ἀθρόου ζητεῖ τὸ κατασφάλειαν, ἢ τὸν ἐμὲ μελλόντων φεύγειν. τὸν γὰρ, ἀλ' ἐνικᾶ, μᾶλλον ἐλευθεροῦται. Cic. Senect. Iam verò videtis nihil morti esse tam simile quam somnum. Atqui dormientium animi maximè declarant diuinitatem suam. Multa enim quũ remissi & libera sunt, futuraprospiciunt.

Ελεύθερος, liberaliter, ingenuè. ἐλεύθερος κεκοσμημένος, cultu liberali natus, Cebes Theb.

Ελευθερωσις, liberatio, redemptio.

Ελευθερωτὴς, ὁ ἐλευθεροῦντὸς. Luc. ἐλεύθερωτὴς ἐμοὶ ἀλλ' οὐ δεσπότης homines heros facio.

Ελυ, ὦ, Lucina, à veniendo sic dicta, quòd inuocetur vt puer luciter veniat in lucem. in Epigrammat. μέχρι ἐλευθοῦς ἔκτος.

Ελθω, ἐλθοῦσομαι, μεσ. σ. ἦλυθον, & Attice ἐλήλυθον, ἀόρ. β. ἦλυθον & ἧα, quod magis est in vsu: venio, ἔρχομαι. Vnde ἐλθὼν, Imperat. veni, & ἐλθέτω, Infin. venire, vt ἐλθέτω εἰς χεῖρας, ad manus venire, purgare.

Ελθοστο, bryonia, herba, βρυωνία, Hesych.

Ελθοσπόρος, ὁ, Eleusinius, ὁ ἐλευσίνιος, sic dicti sunt versus quidam, seu opus Æschyli, Plutar. in Theseo.

Ελευσίνια, τὰ, sacra Cereris quærentis filiam Proserpinam, quæ Athenienses magnis ceremoniis arcanisque celebrabant.

Ελθσινόθεν, ex Eleusine.

Ελθσὶς, ίδος, ἡ, aduentus, ἀφῖξις.

Ελθσὶνι, ῖνος, ὁ, Eleusis, vrbs. Aristides, ὡς δ' ἦσαν ἐλυσῖνι, vbi fuerunt apud Eleusin.

Ελθσόμαι, veniam. Odyss. ξ. ἐλθέσται εἰσάπαξ' οἱ δ' ἅμα πάντες. Herodot. ἐλθόντας πάντες διὰ μάχης, omnino prælio decernent.

Ελθσὶς, vicus Atticus, vbi sacra Cereris celebrabantur, quæ vocabantur ἐλευσίνια.

Ελευσίος, eundum.

Ελεφαίνω, ἰσῶ fit ὄρτυξ, decipio, ἀπατῶ, noceo, afficio iniuria. Hesiod. in Theog. δῖος ἀφ' ὑγιείων ἐλεφαίρετο φῶς αἰσχίονα, ἰλιάπ. Hesych. ἐλεφήρατο, ἐξεπέρασμένος exponit non solùm ἐκλελυσάμενος sed etiam βλαβέντας.

Ελεφαντα ωρὸς, τὸ, ὁ, qui elephantem agit, Poll. lib. 1.

Ελεφαντάρχης, ου, dux eorum qui pugnant ex elephante. οἱ ἐλεφαντάρχαι, elephantorum præfecti, qui sexdecim præsunt elephantis, Poll. lib. 1.

Ελεφαντάρχις, ασς, ἡ, præfectura elephanti, imperium in belluas, Terent.

Ελεφάντειος, ου, ὁ, ἡ, elephantinus.

Ελεφαντίασις, ιος, ἡ, genus lepræ, qua cutis aspera & elephanti corio similis efficitur. Dicitur à nonnullis etiam λεοντιασις, & ἐλεφαντία. Celsus lib. 3. cap. 25. Ignotus pene in Italia, frequentissimus in quibusdam regionibus morbus est, quem ἐλεφαντίαν Græci vocant, ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος, quòd elephanti simili modo afficitur ita vt ossa quoque vitiari dicantur. Summa pars corporis crebras maculas, crebrósque tumores habet. Rubor harum paulatim in atrum colorem conuertitur. Summa cutis inæqualiter crassa, tenuis, dura, & mollissimæ quasi squamis quibusdam exasperatur, corpus emarescit, os, suræ, pedes intumescunt, &c. Plinius vocat elephantiasin elephantem. Lucr. lib. 6. Est elephas morbus qui propter flumina Nili Cognitus, Ægypti in medio neque præterea vsquam. & Q. Serenus Samonicus, Est elephas morbus cui nisi quoque nomine dirus, Nõ solum turpans infandis oras papillis, Sed cita præcipitans funesto fata veneno. ἐλέφας ita accipitur à Diocorid. lib. 2. Cassiodorus, cutis elephãti animalis vlceribus vallibus exaratur, à qua transportanteorum nefanda passio nomen accepit. Vide Σατυρίασις.

Ελεφαντίνη, ὁ, elephantia labore, Diosc. lib. 1. elephantiacus fum, ἐλεφαντιῶ, πᾶθος, elephantica vlcera, vlcera quæ ad elephantiam accedunt, Idem lib. 2.

Ελεφαντίνη, ης, ἡ, vrbs Ægypti.

Ελεφάντινος, ου, ὁ, ἡ, eburneus, candidus, eboreus. Quint. ἐλεφάντινα ταῦρος, de quo vide apud Aristoph. in Σφηξὶ. & Athen. 3.

Ελεφαντιστὴς, ου, ὁ, ἑctor elephanti. Aristot. 2. Anim.

Ελεφαντόπυτος, ὁ, ἡ, ebore retunctus. ἐλεφαντοθήκαι δόμοι, ædium eburneis tectis superbarum, ebore obductarum, Eurip.

Ελεφαντόκοπος, ὁ, ἡ, vnde ἐλεφαντόκοπία ἐδία, eburneum capulum habens.

Ελεφαντόπλους ναυτίλος, dixit Athen. lib. 12. mensasque debitos eburneis. nom. singul. est ἐλεφαντόπους.

Ελέφας, αντος, ὁ, elephas animal, & ebur. Lucian. ὅτι τὸν ὀδόντα ἐλέφαντα ἐν οἴοντα ὑγιᾶ. Indictum ebur. & ἐλέφας, genus poculi de quo Athen. lib. 11. Item elephas morbi genus, Diosc. lib. 2. vide ἐλεφαντίασις. apud Aristotel. pro elephante fœmina legitur generis fœminini, lib. 5. Animal. in Epigrammat. μισέσαν ἃ δὲ ἐλέφαντος ἔφυ, non ex natus per cornua elephantis, id est, emissus per portam eburneam. ἐλέφαντα ὁκ μιᾶς ποιεῖν, cx musca elephantum facere. Lucian. in musce encomio, πολλὰ δὲ ἑτέρων ἐστὶν, κατασπούδασε ὁ λόγον καὶ ὁ ποιητὴς, ἐλέφαντα ἐκ μιᾶς ποιεῖν, i. ne videar rem exaggerare, atque verbortum magnificentia supra modum attollere. Suid. ὅτι τῷ τὰ ἐλάχιστα σπουδῆναι τὰ μεγάλα, ἢ μεγάλα ποιεῖν.

Ελέφθω, annumeratus sum. Iliad. γ. ὡς τὸν ἐλέφθω, i. κατεγέλων, συγκατεκλάσθω, ἐλέγχομαι.

Ελεων, Bœotiæ vrbs, fructex & arbusti um, serpens alias σαυτάλη dicta.

Ελεωτερον pro ἐλεεινότερον. Hesyc.

Ελεωτις, piscis, de quo Athen. lib. 7.

Ελη, ἐλλης, ἡ, (vtrumque enim apud veteres, in vsu fuisse tradit Eustath. ex lexic. rhetoric. calor ex sole prodiens, calor solaris. Item solis splendor. Aristoph. in Vesp. ὡὸ ἔτι ἔχει ἔλλη κατ' ὄρθρον ἡλίου τε πρὸς ἕῳαν.

Ελληρεις, ἡ, Cereris epitheton, ἀπὸ τοῦ τὰς τῆς ἐλεύσεως γραφὰς. vid. Eustath.

Ελιτρέχω, ſtipulo. Ἑλίττομαι.

Ελικτήρ, Gal. expon. τὸ πλευρὸν θηρίου.

Ελικλακες, Atticum praterit. pro ἐλακον, ab ἐλαύνω.

Ελικμαιν, ductus ſum, immitto ſum: ab ἐλαύνω. Heſiodus, τὸν πρὸς χεῖλος ἔρεες ἐλικμαίνει, agitatur. ἐλικμᾶβρος, cuius, μετ' ἀλκυονίδῃσι. Sophoc. αὐτὴν πᾶς ὄλβος ἐλικμᾷ κακῶς, mœrore afficitur. Apollon. 2. Argonaut. οὐσῇ εἰ οἱ ἀδάμαντος ἐλικμᾶβρου κλῆρος, cor ex adamante ductum ſit & cuſum. ἐλικμᾶβρ & χνοῦς, loricatus, Herodot.

Ελιλυθα, iui, veni, med. Perfectum Atticum, ab ἐλεύθω, verbo antiquo. Ariſtoph. ὅτι μ' ἐκπέφυγας ὧν ἀφ' ἡμέρ' ἐλήλυθα.

Ελθεῖν, venire, vel venille, ab ἔρχον. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ, iube ad me venire. ἐλθεῖν διὰ μαχῶν τῶν πολεμίων, cum hoſtibus præliu miſe, Thucyd. vide Ἐρχομαι. ἐλθὼν εἰς ἀνάκτορα, poteſtatem nactus, Plaro 2. de Rep. Neutrum τὸ ἐλθόν. Ariſtid. τὸ πάντας ἐν ὑπηκόοις ἐλθόν, τὸ ἐπιπλεῖσον αὐτῆς τῆς δυνάμεως ἀφικέσθαι, quantum ad homines ſpectat.

Ελθετός, ἀπὸ τοῦ ἔλθε σταλμένος.

Ελιαδδα ελιάδας, ἐστιν ἀφυῆ, φυῖῳ, ὠλεσρῷ, πίσιν, ἀπιστοῦσιν, Heſyc.

Ελιδνίτης, eidem eſt vitis quædam nigra.

Ελιδρίεσθαι, apud poetas dicuntur linea & rugæ quædam in palpebris, χαμαιμελῶν ὑπνώδεις ἐν βολοφρίαις, Pollux lib. 1.

Ελίγδην, volutim, conuolutim, volubiliter. Æſchyl. in Prometh.

Ελιγμα, ſiue ἕλιγμος, volutatio, Cicer. verſio, Vitruuio, conuerſio, ἕλιγγος, συστροφή. & ἑλίγματα, monilia, ψέλια, Heſych.

Ελιγμός, vertex, conuerſio, gyrus, replicatio, regreſſus, anfractus, verſio, Vitr.

Ελιγρός, humidus.

Ελικες, οἱ, cincinni, crinium annuli, Martial. cirri, Pollux libro 2. inaures.

Ελικη, ης, ab Arcadibus ſalix dicitur κατ' ἐξοχὴν τὸ ἐλικοειδὲς, eſt enim tortilis & plexilis Theoph. hiſtor. plant. lib. 3. cap. 13.

Ελικηβολος, Helice, Achaiæ vrbs, terræ motu ſublata. Item inter aſtra, maior vrſa. Nam arcti duæ ſunt: ἑλίκη, helice ſiue vrſa maior, & κυνόσουρα, ſiue vrſa minor. ἑλίκη dicta κατὰ τὸ ἐλικοειδὲς, ἢ τρέφεσθαι κατὰ τὸν πόλον ἢ ἐπὶ ἀξονος. Lucanus lib. 2. Parrhaſis obliquos Helice quum verteret axes. Ouid. 3. Faſt. Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur Sidonis, Helicen Graia carina notat. Vitruu. lib. 9. cap. 6. Namque Septentrio quem Græci nominant ἄρκτον ſiue ἑλίκην, habet poſt ſe collocatum cuſtodem. vide Aratum, Baſsi Commin. Germanici verſion. Higinum. Heſiod. & in dictione ἄρκτος. Pachymerius ἐν φορικοῖς μέσοις ἐν φιλοσοφίᾳ, Ἰλὰς ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω legend. συμπεπλεγμένη τοῖς ἄστροις τῇ τοῦ ἑλίκης ἀστρῳ.

Ελικοειδὴς, volutatim Plaut. in orbem, Nonnus, Apud Theoph. reſtitui 3. hiſtor. lib. cap. 21. ἑλικοειδῶν φύσεων ἐστὶ, volutatim circunuolutur: ſiue capreolorum modo, ἑλικοειδῶς.

Ελικοῦν, Heſych. κυκλοειδὲς ἢ συστροφὴ.

Ελίκιος, πεπωμένη λέγονται οἱ γκμμοὶ δὲ τοιχόβολοι, inquit Ariſtot. de mundi. 1. Helicis dicuntur, ſi lineari ſpecie fulmina ſunt conformata, ſic exponit Bud.

Ελικοκέφαλος, ὁ ἢ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ, Veneris epitheton.

Ελικοειδὴς, ὁ, ἡ, ἢ, clauiculatus, rotundus, reuolutus, circunuolutus, tectus. ἑλικοειδὲς γραμμὴ, linea tortuoſa, tortilis, Plutar. in Numa. De Luna dicitur, quòd obliquo incedat curſu.

Ελικοειδὲς, quaſi clauiculatim, capreolorum modo, volutatim, Plaut. κυλοειδῶς, Heſych. Cleomed: lib. 1. ἑλικοειδῶς ἐν ἀυτῷ κινεῖσθαι, Interp. obliquè.

Ελικόεις, όεσσα, volubilis, tortuoſus tortilis, vorticoſus. niger, Cælius lib. 7. cap. 29. ἑλικοειδοφθείρων, Heſych.

Ελικώπεις, οἱ, inaures, ἐπὶ τῶν ἑλίκων, Pollux lib. 2.

Ελικτος, ὁ, ἡ, volubilis, ſe voluens, qui ſe glomerat, intortus, inuolutus, Theophr. hiſtor. 3. capit. vlt. Lib. 3. Reg. cap. 6. ἑλικτὸν ἀνάβασιν εἰς τὸ μέσον, Latinè eſt, Per cochleam aſcenditur in medium.

Ελικτὸν, ὀργάνου, inſtrumentum muſicum, ἐστὶ χορδῶν, apud Ptolemæum in muſicis. vide etiam Proclum in Heſiod. Hinc ἑλικτοειδὴς, nouem muſæ. Heſych. ἑλίκτον, πᾶν χρῆσιμον τὸ περιφερὲς ἐν τῷ σπάρτῳ δεῖ ἢ γλῶ. i. filum quod manu e colo ducitur fuſque torture & circumactum in terram defertur.

Ελικωνιάδες μοῦσαι, Heliconiades muſæ, ſic dictæ ab Helicone monte Bœotiæ. vide Proclum in Heſiod.

Ελικωπες, ὁδοὶ, ad ſeſe hominum vertens oculos, vel nigris oculis decoras, ac per hoc formoſa. Hom. Iliad. ἀλλ' ἑλικώπιδα νεῦσον, ἑλικωφ θαλαμοῦ, ἢ ἔξ ἀφορτὸν ἑλικων τὸ μὲν καὶ, inquit Interp.

Ελικωψ, ωπος, nigris oculis præditus, i. κατὰ ἐξοχὴν circunſpectus. Hoc nomine & Græci appellabantur, quòd (vt tradidit Theon. in Arat.) helicen vrſam inter nauigandum obſeruarent. Vel τὸ ἑλίσσειν πάς κυνόσε, ἀ τρέπις circunagendis vel quaſſ ἀξονθέτοις, vt qui oculos hominum in ſe conuerterent. Sunt qui ad oculorum relatant celeritatem, qui frequenter, prout neceſſe fuerit, hucuſque conuertantur. Homer. Iliad. ἑλίκωπις ἀχαιάς, &c. 1. μελανὸς φθαλμὸς ἢ ἑλικοειδὴς ὃς εὖ ἔπ' ἀμφοτέροις, τουτέστιν ὑφ' ὁφθαλμοὶ εὐσεσῆς, inquit Interp.

Ελινδεῖν, Stud. σπαρῆδειν.

Ελίνη, ἀ Laconibus dicitur ἡ μελίνη, Heſych.

Ελίξ-ικος, κλάδος. Nicander in Alexiphar. ἰμπαλὶν ἑδώνιος κλῶν φύσιος ἑλίκιος.

Ελιξ-ικος apud Athen. lib. 3. ὁ ἐξὸ τὸ ἕλκω ἰσοσυρροικτὰν, οἱ ἀπὸ πλακούντων, ἰουλᾶς.

Ελιόω, vel ἑλιῶ, ἑλιῶσω, σχολάζω, λήγω, οκιῶ, κάπαύομαι, διατρίζω, mutuæ ſine ſenſu ſum. Item tardus ſum, torpeſco, moror. Item ceſco, meridior, i. ſomnum meridianum capio. Plutarc. in Numa, ἑλιῶσιν καλοῦντες ἢ πᾶσ' ὀργὰ κατοπαύοντες, quieſcere & alteribus deſiſtere iubentes. Herodo. ἑλιῶσας οὐδένα χρόνον, ſilium tempus intermittens. Idem alio loco, ἑλιῶνον οὐδὲν χρόνον, nullo temporis momento intermittebant, ſcilicet operatem, milito, στρατεύω. Heſych. Sund. πᾶν συχάζω, βοσκέω οἰῶ.

Ελίσσειν, circunuolutio, anfractus, ἀπειλή, ſpira, volumen, vegos, circunuoluta implexaque linea. Ἕλικες στεφάνες, fulgetortuoſa Æſchyl. ἕσσομαι, in fine. Dicitur & de capreolis vitis, qui vt vitem natura caducam erigant & teneant, ad locupiendum ſerpunt. quæ Cicer. & Plinio clauiculæ quæ repût vites velutique manibus vtuntur. κελίσσειν tranſlate caunit. Theophr. hiſtor. lib. 2. cap. 9. & ἕλιον vocauit item μορφοκὸν in ſimilace aſpera hiſtor. lib. 3. cap. vlt. vbi ἑλίσσεται. Dicuntur & βοτρυόχαλα, ἑλικες ἀμπέλων ὅσα ἀπὸ πυρηνῆς ἴσασι, ἢ ἐμφύχειν ἢ τοιοῦτ. inquit Aphrod. Dioſcor. lib. 4. c. 4. ſic de radice, ἑλικας ὠμῷ πρόσφαγε, adhærent exigui pampini, clauiculæ, viticulæ, ſic Interpretes. Marcellus notat à Plin. pampinos, quos Dioſcorides ἕλικας vocat in vite. Sunt autem viticulorum in plantis extremæ partes, in quibus clauiculæ ſunt & folia quibus aduoluunt & implicant ſe propinquis plantis. Dioſcorid. genere maſculino dicit οἱ ἕλικες, lib. 4. c. 180 & mox τὰς ἑλικιαλὰς fœminino. Ibidem cap. 180. τὰ ἑλικιαλὰ & lib. 5. cap. 2. ἀμπέλων τὰ φύλλα ἢ οἱ ἕλικες, & c. i. vitis folia & preoli. vide Στρύχνον. ἕλικες in architectura ſunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta, quæ volutæ & helicesciturá ſimilitudine clauicarum & capreolorum, id eſt, liculorum viteorum intortorũ vt cincinnus, interpretatione libri. de re Ruſtic. qui helices nominantur ἀπὸ ἕλικος, hoc eſt, à circumuoledno. Vitr. lib. 4. c. 1. cauiculi eandem beant altitudinem, è quibus folia naſcuntur proiecta, tabacum excipiant: quæ ex cauliculorum foliis natæ prorant ad extremos angulos volutæ, minoréſque helicetribus (qui intra medium frontium abaci ſunt) ſubiecti pantur. vulgò volutes, tortiles, limaces & contornoyemens, en de cartoeches. ἕλικ etiam eſt pala annuli apud Ioſeph. de quit. ſ. σφενδόνη, φορβειὰν τοῦ ὄφεως, vulgò bande de l'anneau. ἕλικες etiam geometris ſunt ſpiræ ſiue ἑλικοειδὴς γραμμὴ ἢ κύκλου, linea ſiue circuli tortilis pampini circundutis, nec in ſeſe redeuntes. ſic ἑλικοειδὲς complitudens, & in ſpiram atque orbes ſe colligit anguis. ἕλικες terea etiam auris circumactum, vt verbo Plinij vtar, ſicati, ἢ πᾶσαι σφαιρογραφίαι ἢ σφαιρικὴ τοῦ σώματος ἐπὶ τὸ πλεῖστον pars oppoſita αὐτὸς ἐξῆς dicitur. vide etiam ἑλικες, & Pollucſt etiam nomen tertiæ ſpeciei hederarum, de qua Dioſcor. κισσὸν. ἕλικ etiam adiectiuè capitur pro intorto & impl libro 1. Epigrammat. πλόκαμος τῷ ἕλικ ὑπὸ δροσερὴν ὠμοιος 28 retortus. ἕλικ χρίνω, à Nonno dicitur, volubile tempus fiod. ἕλικες βοῶν, dixit, i. μάλιστα ἢ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντ id eſt, cornua retorta habentes. nam ἑλικος μέλας, niger, vibit Homeri Interpr. in illud. Iliad. π. Θησέ μοι χρύσεον ἕλικα ἀμφὶ φορῆσιν.

Ελιθ-, genus quoddam muſcarum, à paludibus, quas ἕλη vocis & in quibus obuerſantur dictum. Cel. lib. 3. c. 49.

Ελικόκερως, ωτος, ὁ ἢ ἡ tortuoſa ſiue retorta cornua habens. Ex & Heſych.

Ελικόστασις, ιος, ἡ, vertigo tenebricoſa.

Ελικωδὴς, ὁ, ἡ, error. ſic apud Plutar. in Theſeo, exponitur, εἰς τὸ λαβυρίνθου errores Labyrinthi, vnde & ἑλικώπιος λαβύρινθος dicitur.

Ελίσσω, μ. ἑξω σω, ιξω, verto, voluo, torqueo, ἀνεστρέφω, συστρέφω, circumago, circumuoluo, roto, inuoluo, implico, complico, ſtringo, circumflecto, cuoluo, Acc. Apol. 2. Argonaut. ἑλίσσεται ἐς ἅλας, cuoluitur in mare. Sophocl. ἑλίσσει πάντα κἀπὶ καὶ ἐς αὖθις, agitans remum. Aratus, μάλιστα, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἔργων ἑλίσσονται, i. operibus occupatur, ἀνεστράφονται, ἑλίσσονται μᾶλλον ἢ τῷ ἔργων φορτίσματα.

Ελίχρυσος, quod & ἑλίχρυσον, vel cum aſpiratione, & diphthongo ἑλεί χρυσος, Theoph. lib. 9. de hiſt. plant. cap. 21. διὸ δεῖ ἢ τὸ πολλοχρύσου τῷ δίσει στεφανοῦσθαι, μᾶλλον δὲ ἰάσιν ἐκ κεφάλου ἀπωθεῖν ἔχει δὲ ὁ ἑλίχρυσος, τὸ μὲν ἄνθος χρυσοειδὲς φυλλοὶ ἢ λεπτοὶ (alii legitur λαύκοι) ἢ τὸν κεφαλὸν (vitiosè ſcribitur κεφαλὴ) ἢ ὁ σωληνὸν. Cæta hanc plantam inepte tranſtulit aurcum in

Plin. ita ex Theophrasto exposuit quid esset heliechrysus, lib.21.cap.21.heliochrysos floré habet auro similem, folium tenue, cauliculum quoque gracilem, sed durum, hoc coronàt magi, si & unguenta fumantur ex auro, quod apyron, ad gratiam quoque & vitæ gloriam pertinere arbitrantur. Dioscor. describit lib.4. cap.57. sed vocat ἑλίχρυσον, & tradit χρυσόκομον, ab aliis etiam appellari. Nam & Galen. de elichryso nihil tradit, sed amaranto tribuit, quæ Dioscor. helichryso. Theocrit. κυνὸς ἑλιχρύσου κακοτεχνήμονα. Interp. εἶδός φυτοῦ τὸ αὐτὸ ὅμοιον κρόκῳ ἢ ὑῇ χρυσοειδές. ὄφεις δ βοτανίαν τινὰ χρυσοῦ ὑῇ χρυσίζουσαν (legendum χρυσίζουσαν) hederæ florem etiam ἑλίχρυσον vocat Suidas.

Ελκος. Hesych. sunt πραύσματα, vulnera.

Ελκοσιδεμ affert pro ἑλκεσίβιον seu ἑλκοποιητικόν.

Ελκοσπάθη, ἡ. Ἑλκεχάτων, ὁ, ὁ ἡ ἑλκόμενος, vestem trahens, i. habens longam vestem, discinctus. vestem fluxam habens apud Homerum larpisimé.

Ελκω, ὁ, vel ἕλκυσω, traho, vim facio, priuo, abripio.

Ελκω, ὁ, tractim, trahendo. Hesiodus. οἱ δ' ἐμάχοντο πυῤῥὲ τὸ ἡμέλκετο δίῳ.

Ελκωδὲς, ὁ, tractio, laniatio. Hom. Iliad. ζ. Ἀλλά με τὸ τεθνεῶτα χυτλὸν γήμα κελύσσαι, Πρὶν δ' ἔτι σὰς τι βιῶς, σοῦδ' ἑλκωδμὸν πυθέσθαι, ἰλκυσμὸν. vide ἑλκυσμός.

Ελκυστὴρ, ὁ, traha, buris aratri, Theophrast. de hist. plantarum 5. cap. 8.

Ελκὺς, Hesych. ὁλκὰς, ὁ ἑργάτης.

Ελκὺς πάνυ, nauis subducta, apud Homerum ἑλκεσίπεπλος, cui simile ἑλκεσίτροπος Θύμβρης, πλοῖα ὅσσα ἐν ἑλεῖ μὴ ἐξεπαναβῆναι δύναται. Nam ἑλκὺς, ἑλκόσιμος, id est τὸ διαξέραντον, unde fit ἑλκυσμός. Odyss. lib. κατὰ δ' ἑλκυσε, vbi ἑλκυ βεβαυτὸν νοητέον. Itaque est ἑλκὺς διορυκτὸν. Siquidem ἑλκω non solùm βαρύτων enunciat, sed etiam ἐξεπαναβῆναι vt ὀπηλάσαι κριὸν ὀπισθοπόρον, & ὄμμα ἡ αἰδὼμαι, inter quæ etiam est ἔξοχόμαι. Dicitur enim ἀφ' ἑαυτὴν, & ἔξόχεσθαι τὸν πάγωνα: de his apud Athenæum in contextu.

Ελκόω, ὁ, exulcero, ἑλκὸν.

Ελκος, ὁ, ἡ, vulnificus, vulnus inferens, ἑλκοποιὸς, Hesyc. est antharis quia caustica vi prædita est & exulcerat teste Plin.

Ελκος, τὸ, vlcus, papula, vomica, tuber, ἔξοχὰ τὸ ἀνακαλύπτει ἀπὸ τοῦ ἐλκύειν, ἕλκος αἴσιον, lethale vulnus. Plato de Legib. Itémque Hom. ἀλλ' ἐ ἑλκος ἐξ' ἐστὶ θάνατος ἀνέτοιμος.

Ελκος, μάτος, τὸ, vlcero, exulcero. Accus. ἑλκοῦν, vlcerosus, ceratus, Participium passiuum præteriti temporis, ab ἑλκόω, i. vulnus accipio, exulceror. ἑλκωθὴν ἐγίνετο, in matrice aut alia vlcus contraxit, in Epigram.

Ελκυσμὸς, ὁ, attractiuus, vim habens attrahendi. ἑλκτικὴ δύναμις, virtus attractrix, apud Medicos. apud Dioscor. lib. 1. cap. 184. ἑλκτικὸς legitur pro ἑλκωτικὸς. vide Οπὸς. ἑλκτικὸ ἔργαλα, tractoræ machinæ, Vitr.

Ελκτὸς, ὁ, ἡ, ductilis.

Ελκύδριον, ὁ, vlcusculum. Aristophan. Equitib. ἑλκυδρία ἀθεραπεύτου. Ελκυδρία, apud Galen. lib. 1. κῆ τοῦτο, pustularum genus, quod ita Paulus libro 3. capite tertio describit, ὁποῖ τὰ οἱ τῇ καλῇ ἑλκυδρία πυκνὰ καὶ ἐρυθρὰ μικρὰ ἀθροπτόμενα ὀνομάζεσθαι ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς τὰ τοιαῦτα, ὁποῖα τοῖς κεκαλλωκόσι, &c. pustulæ ad papillam similitudinem, denfar ac rubræ, à quibus fanies eliquatur, &c. Celsus libro quinto, nonnunquam maiores pustulæ uidæ, aut pallidæ, aut nigræ, aut aliter naturali colore mutato, subéstque his humor: vbi hę sunt ruptæ, infra quasi ceratæ caro apparet, ἑλκυδρία græcè nominantur. Sic enim legend. non ἑλκώδεα. expon. & ab Etymologo. ὁ κηδὼς ὅτι αἰσχύνει τὸ ὕδωρ. reperitur & ἑλκύδιον, sine p. vt apud Plutarc. in quæstion. Græcan. ὁπὸ τυχόντος ἑλκυδίου τοσήσας.

Ελκυδρὸς, ὁ, ὁ, tractio, laceratio, ἑλκυσμὸς, ἀθροπτόμενος, vide ἑλκυδρία. Est verò ἑλκυδρὸς, vis, violentia, ἡ βία fit que ἀπὸ τοῦ ἑλκύω, ἑλκύσω, quo verbo vsus est poeta in Odyss. κατὰ δ' ἑλκυσον νοandum autem non solùm ἕλκω ἡ ἑλκύω dici, verumetiam ἑλκύσσω, ἑλκυσσάμενος.

Ελκυστὴρ, tractus Plinio, attractio vel attractus Varroni. Theophrastus de Causis lib. 1. cap. 6. Οἱ δ' χύτραι σφοδρῶς ἑλκυστὴρ (legendum σφοδραλκῶσιν) ὅταν ἐ, ὅσον ἡ μικρὸν ὑπηρέτη. ἀναζηράνεται γὰρ ἀεὶ ἀπὸ μὲν ἔχει ὑγρότητα, διὰ τὸ μηδὲν ἐκκύσασθαι (legendum) ἐκκύσασθαι.

Ελκυσμὸς, etiam argenti scoria, ἀπὸ ἀργύρου σκωρία, ὅ γκωμα. Dioscorides libro quinto capite 101. ἡ δὲ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἑλκυσμὸς, ἢ ὄγκωσις, &c. Plinius libri tricesimitertij capite sexto, coriam in argento Græci vocant helcysma. Galenus sexto implicium, τὴν δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρίαν ἰδίως σκοραργύρωσιν ἑλκυσμα, &c.

Ελκυστὸς, ὁ, ὁ, tractus, attractio.

Ελλάβω, ἐλάβον, τὸ, ἔλκω, traho lacerando, Accusat. ἑλκυσ' ἔζευε, tres habet deductiones, ὁπὸ τοῦ ἕλκω, vnde ἑλκύω, à quo ἑλκυσῶ, & hinc ἑλκυσάζω, πυτίζει ἕλκων ἢ ἀζάσσῃσι.

Ελκυστὴρ, ῆρος, ὁ, capistrum, tractor, hausitorius. vide ἐμζυοδόκος.

Ελκυστικὸς, ὁ, ὁ, vim habens trahendi. tractorius, Vitr.

Ελκυστίνδα, ludi genus cuius pars erat τὸ σκαφίδιον ἕλκειν. vide Iustath.

Ελκύω, μ, υσα, σ. υκ, traho, eruo, protraho, produco, vexo. Ex verbis ius est, quæ in præteritis per ει diphthongon augentur, sicut ἑλκύζω, ἑλκύσει πλέον, præponderat. Aristot. in Politic. ἐν ἑλκυσμῷ πνεύματος, spiritum hauriasNanzen. ἑλκύσαι πνεῦσαι, lateres ducere, Herodot. ἑλκύσαντες λίθους ὑπαγάγε, anchora à lapidem trahentes, Apollonius.

Ελαυμ, ὁξ, π. χα, traho. vnde & ἕλκειν τὸ ἔγχος, exterere gladium dicunt, & per verbum medium, Iliados. ἐλκύσατ' ἐκ κολεοῖο μάχαιραν. id est, ἕλκειν, educebat. Item dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua gratiuitate trahunt quod pendere Bud. interpret. vnde & ἕλκει deriuatur vt à pendeo pondus. Plato τὰ πλείω ἕλκοντα βαίνειν νομίζεται, ἕλκειδαι ab Arato dicitur Argo sidus cæleste quod Cicero interpr. verti, item præfabi: ἕλκεσθαι ἐκ τινὸς. Luc. πυθόμενοι τὸ θεοῦ τοῦ γλυκέος ἀκέρατος ἐκείνης ἑλκομένης αὐτὸν ἐπιστήσαι id est, Bud. interp. per tusa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab eius summo finxit.

Ελκεσίπεπλος, ὁ, ὁ, dicitur ij qui vt explorentur modo huc modo illuc traducuntur. Plato lib. 11. de Repub. ἑλκόμενον δίκην, ἀπορούμενον, hasta pendens ex vulnere, Homerus. Incrementum facit per ει. Pro vleero, Alex. Aphrod. lib. 1. Problematû. ὅσοι δὲ ὑδρωπικοὶ ἢ ἕλκεσιν αὖτοι, item Galen. ad Glauconem. ἑλκεσίβιος, Theophrast. de hi stor. plantar. lib. 5. cap. 6. inquit buxum & abietem lignorum omnium minimè ἑλκεσίβια, ἐ' ἐστὶ γὰρ τὸ ἑλκεσίβιον τὸ συμβλεπόμενον κινούμενόν τι ὑπὸ μόχλου. ζῇ γὰρ ὡς ἐσπανιώτατα χρόνον πολύ. & paulò pòst, διατί φασὶ ἑλκεμβῶν τὰ ἕλκη, videtur significare torqueri. cùm enim sucçù attrahat medulla ex circumstantibus partibus exugendo, extrema adduci, & ita materiam perinertiæ, ob id ibidè inquit, ὅτι ὁ μὲν χυλὸς ἕλκει, τοῖς στρόβιλοις δ' ὑπὸ τοῦ μόχλου ἀνάπαλιν, ὡς μὲν ἕλκει ὕξασθαι δῆλον ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξονικοῖς, ὡς δὲ ἕλκεται ἐν τῷ συμβλεπομένῳ κινουμένῳ τὸ μόχλου. ζῇ γὰρ ὡς ἐσπανιώτατα χρόνον πολύ. & paulò pòst, διατί φασὶ ἑλκεμβῶν τὰ ἕλκη, videtur significare torqueri. cùm enim succ

Lanicus: proprium nomen historici: cuius meminit Plutarch. in Theseo.

Ἑλλὰς, ἀδος, terra Græca, id est Græcia, Sophoc. in Aiace.

Ἑλλανοδίκαι, præfecti aut iudices in Olympiaco certamine. sacrorum certaminum iudices. ἀγωνοθέται. Pausan. 4.

Ἑλλανοδικεῖν, iudicem esse sacrorum certaminum. Pausan. 1. Eliac. ὅτινες ἢ τοῖς ἑλληνοδικοῖσιν ἐπλέκοι φᾶκα κρὸ τέττιγα.

Ἑλλὰς, ἄδος, ἡ, Græcia vsurpatur aliquando Adiectiuum, vt ἑλλὰς φωνὴ. Apud Homer. ἑλλὰς ἢ φθία, πόλεις τὸ Θεσσαλίας. Iliad. 2. ἑλλὰς χθών, Græcia. Herodot. lib. 1.

Ἑλλάσαι, concludere, prohibere, Hesych.

Ἕλλαχεν, pro ἔλαχον, sortitus sum, poetic.

Ἑλλεβορᾶν, & Ἑλλεβορίζειν, insanire, elleboro sum esse, Plauto, elleboro indigere, Vide prouerb. Bibe elleborum, πῖθι ἑλλέβορον, apud Aristophan. in Vespis. Scribitur etiam cum aspiratione.

Ἑλλεβορίζω, purgo elleboro.

Ἑλλέβορος, herba de qua Dioscor. ita lib. 4. cap. 109. Διττὸν πᾶς, οἱ δὲ ἑλλεβορίνην, ὀμωνύμως δ' ἑκατέρας φυλλάρια ἔχων. ἐοικε τὰ βλαστάνειν ἢ πόντα ἢ ἐοικε τὰ οὐ πάπα πάσιν. Plin. lib. 27. c. 9. Epicactis (legendum epipactis: nam epipactis frutex de quo lib. 13. cap. 20.) ab aliis elleborine vocatur, parua herba, exiguis foliis, iocinoris vitiis vtilissima, & contra venena pota.

Ἑλλεβορισμὸς, ὁ, purgatio quæ veratro fit, elleborismus.

Ἑλλεβορίτης οἶνος, elleboritis vinum, id est, ex elleboro confectum.

Ἑλλέβορος, siue ἑλλέβορον, vel cum tenui spiritu, helleborum, veratrum. duplex autem est, album quod folia habet plantaginis, siue betæ sylvestris: alterum nigrum foliis platani minoribus, quod μελαμπόδιον dicitur ab muentore, & apud Hippo. ἔκτιτον, tamctsi apud Dioscoridem scribatur perperam ἔκτομον dicitur & πολύφυλλον. Vide Dioscor. lib. 4. cap. 151. Plin. 35. cap. 5. meminit etiam Alex. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. Hesych. ἑλλέβορος est non solum ὁ τανῶν, sed κόμβι· γυμναστὴρ ἡρωίδος.

Ἑλλιάζειν, ὁ, ἡ, fascis, nodus, vinculum. Hesiod. οἱ δ' ἅμ' ὃν ἑλλιάζειν δέσμῃ, alij manipulos ligabant seu mergites: vbi interpres, ἑλλιάζειν ὁ δεσμὸς· ὅπου τὰ ἄλωα, τὰ κριθὰ, ἢ τὰ δέλτα τὰ δεσμά.

Ἑλλιμμα, ατος, τὸ, ielectio, delictum, erratum. ἐκλείμματα reliqua, hoc est, quod reliquum est pensionis non persolutæ. Synes. Πυθαγόρου, ὅτι ἀδρὸς ἐκπέμπει ὀδησίας, ἃς ἢ ἡ μάτην ὥσπερ φόρων ἐκλείμματα ἀποδίδωσι, μεμπτὸν δ' οὐδὲν ἐν θεσπεσίῳ κάθ' ἑλικίαν, ὃ. tanquam tributorum reliqua.

Ἐλλιπὴς, ὁ, ἡ, mutilus, cui non satis est, Nazanz. ἐλλιπὴς θεὸς, non Deus egens est. ἐλλιπέστερος, iciunior. Polyb. ἐλλιπέστερον τῆς ἀληθείας ἐφερεῖνο, minus quam ferat ipsa veritas, minus quàm pro rei veritate. ἐλλιπεῖς τῇ γνώμῃ, quos ingenium seu memoria deficit, Thucyd. ἐλλιπεῖς τοῦ θυμοῦ ὄντες, cos deerat alacritas, Idem. τὰ ἐλλιπῆ, σέρματα, defectus, inopia, Thucyd. εἰς τὸ ἀπὸ τῆς ἀφορμῆς ἀεὶ ἐλλιπὲς ὧν τῆς δυνάτου τὸ σωζέσθαι, qui quoties aliquid non aggrediebantur: toties id non aggrediebantur. quòd id sibi effectum non videbantur, sic Valla.

Ἐλλίπημα, ἀτος, τὸ, ἔλλειμμα, assequi nequeo, efficere non possum. Xenoph. ἐφεῖ ἐπιπλεῖν, ἢ πολὺ γὰρ οὐ δύνατο ἐμὲ διώκειν, ἡμᾶς δὲ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν εὖ, τῶν δ' ἐλλίπεσθαι, follam feilicet, persultare nequeunt & in tumulos affilire, quia inassuëti. Item cedo, & paria facere non possum, desum. Xenoph. φιλόνεικος εἰς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι, οὗ πονῶν τοῦ βιαιρανοῦ πας ἑαυτὸν, ne cuiquam cedat de se bene merentium contendit. Galenus de parua pila, οὐδεὶ ἢ πάντων ἡττᾶσθαι ἐλλίπεται, nihil cuiusque ex omnibus cedit: vbi Datuio iungitur.

Ἐλλίπων, οντος, τὸ, Participium neutrum præsentis temporis ab ἐλλείπω, deficies, pro ἀσθένεια accipitur. τὸ ἐλλίπον τῆς ὑπερόμας, peritiæ defectus, Thucyd.

Ἐλλείπω, μ. ψω, π. εσοραι τὸ ἐλλείπειμαι, ῥ. σεσίκειμαι, ῥ. ἐκλέλειμμαι, ῥ. ἐκλέλειμμαι, ῥ. ἐκλείφθην, ἐλλείπεσθαι, ῥ. ἐλλειπτέος, ἐλλείπων, ἐλλειπόμενος, ἐλλειπόμενος, ἐλλειπόμενος

μοῦ, celebro, ὠμοῦ, apud Suid.

Ἐλάτιος, ὁ, ἡ, non integer, imperfectus. vide Ἐλάτιος, non plene. ἐλάτιον τὸ πλωμάριον, defectus viribus, Phalar.

Ἔλαιον, τὸ, ornamentum ab aure dependens, διὰ τὸ ὡς λόβιος τῆς ὠτὸς εἶναι, inauris, ἐλακτὸν, ἐνώτιον.

Ἐλαιόθριξ, ὁ, ἡ, florem in filiqua edens.

Ἐλαιόκαρπος, siliquatus, in folliculis conceptus, fructus in filiqua, item arbor siliqua. Theophr. ὁ δὲ καρπὸς ἐλαιόκαρπος ἢ ἐλαιοπρόσωπος, siliquatus vt leguminum.

Ἐλαιόκαρπα, τὰ, quæ semen siliqua habent inclusum.

Ἐλαιόκαρπα, τὰ, quæ siliquantur, siliquata vel siliquas ferentia. Theophrast. de histor. plantar. libro octauo, ἡ γὰρ αὐξησις τῆς μὲν ἀμυγδαλῆς αὐξάνει τὸν ἀπὸ τοῦ ἐλοβοειδοῦς καὶ χειλεγρωδοῦς φυομένου κατὰ μῆκος.

Ἐναντία ζωὴ ὀλιγαρκία, opponit Aristot. τοῖς ἁλίσκεσθαι.

Ἐνδεής, imputare, expensum ferre. Paul. in epistol. ad Philem. εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλόγεσον, hoc mihi imputato. Et addit, τὸ γὰρ ἀποτίσω.

Ἐνδοξος, ὁ, ἡ, ὁ, eximius, clarus, insignis, elegans, eloquens, robus, cordatus, præstans pretio dignus. vide ἐλλόγιμος. ἀνὴρ, vir laudabilis & spectabilis, vir pretij magni. ἐλλόγιμος ῥῆτωρ, Plat. in Phædr.

Ἔμψυχα, vel cum tenui spiritu, à poetis pisces vocantur διὰ τὸ ἀναπνεῖν ὑφ', velut ἐλαπτὰ, διὰ τὸ εἰς χεῖρας φοιτᾶν, ab ἐλλεῖσθαι & ὑφ': vel quod ἐλοπτὰ, id est, λεπτὰ ὀπτὰ, squamati, Athen. libro ζ. Vide ἐλοφ.

Ἔμψυχα πτῆσις, muti, squamati, ἄφωνα, λεπτόφωνα.

Ἔμψυχα πτῆσις, piscari, ἁλιεύειν, Theocrit. Callimachus, ἐλλοπεύς, piscator.

Ἔμψυχα πτῆσις, Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur factam ab ἐὰν ἐλλοις ; nonnulli autem ita vocari τὴν νέφρα ὑπὸ τῶν ἁλιέων. Etymolog. habet ἐλοπόδες.

Ἔμψυχα πτῆσις, gratiosa, decora, βλέφαρα ἐλεμένα, χαρακτά.

Ἔμφορτον, idem exp. ἀγαθὸν, bonam.

Ἔναγχος, ceruus. Homerus Odyss. τ, ἔναγχος δ' ἐχε ποικίλον ἔλαφος ἀνὴρ τὰ πλάγια κάων, Interpr. ἐναγχος δ' ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐσχάρας. Item ἐλλὸς, mutus. Schol. ἐφοινικοῦν λόγον ἐμβάλων διαφθορᾷ, ἀφανοῦς, in Aiace Mastigophora. Athen. l. ζ.

Ἐνδυμάτιον, ἡ, Diana, ab occidendis ceruis.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, insidior, delitesco. Philo de mundo, ἀλλ' ὅσα μὴ ὑπὸ ὄψιν γωνίας, οὐ πέφυκεν ὄψεως ἀνάλημπτικὰς προσβολὰς ἢ ἐλοχᾶν δίκας, &c. id est, tanquam in specu latet & quasi locum insidiæ vsquequaque, &c. Accusatiuo iungitur & actiuum est ἐνεδρεύειν. Plato in Sypos. ὦ Ἡφαιστε, τοῦτ' ἦ τί ἐστὶ, ζωκράτης σε ἐλοχᾷ ἐν ἀμφόδοις κατέλεσεν, &c. Dicitur etiam ἐλοχᾶν. Alciphron. in epist. Menandri, ὁ ἢ Νέλλη ἔδη κάπηβ ἀν κατέλαβ' ἐλοχῶσα, ὡς ἐν θεῷ φορτικὸν αὐτ' εἶναι ἐλοχᾶν μὴ τοσούτῳ κακεῖ, id est, in quo tot monstra insidiosa sunt. vide ἐλοχᾶ.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, piscis: eò quòd muti sint pisces: nam Cretenses ἔλασσα mutos vocant : vel κατὰ τὸ ἐλλείπειν τῶν ὄσσα. Hesiod. ἐλλείπει ὀστίων λοπὰς ἐμβύθιος ἐλλοῦ, etiam peculiariter piscis, qui & ἰερὸς ἰχθὺς dicitur, & ἀφύας ὃ καλούμενος, vt scribit Athenæus l. ζ. Ibidem Appion Grammaticus, ἢ ἐλλοπα καλοῦμεν ἀκανθοπτερα εἶναι φησὶν ἐλλοπεύς. Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ἐλλοπεύς, ἁλιεύς, piscator.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur factam ab ἐὰν ἐλλοις ; nonnulli autem ita vocari τὴν νέφρα ὑπὸ τῶν ἁλιέων. Etymolog. habet ἐλοπόδες.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, gratiosa, decora, βλέφαρα ἐλεμένα, χαρακτά.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, idem exp. ἀγαθὸν, bonam.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ceruus. Homerus Odyss. τ, ἔναγχος δ' ἐχε ποικίλον ἔλαφος ἀνὴρ τὰ πλάγια κάων, Interpr. ἐναγχος δ' ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐσχάρας. Item ἐλλὸς, mutus. Schol. ἐφοινικοῦν λόγον ἐμβάλων διαφθορᾷ, ἀφανοῦς, in Aiace Mastigophora. Athen. l. ζ.

Ἐνδυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν

ελπὶς ἐλπὶς ὁ τοῦ ἐχειν τῆ ἀπόντων, vltionis expectatio, &c ἐλπίδα ὑποφαίνει, Demosthen. εἰ ἐλπίδα ἄχω, Homer. spem facio. εἰ ἐλπὶς ἄλλου τὸ ἐλεῖν, in spem venerunt capiendi, Thucyd. ἐλπίδα κατὰ πάντα, spem eripere, idem. παρὰ ἐλπίδα, spe frustrante. τὰς ἐλπίδας ἀβεβαίους, spes ostendere, Demosthen. τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἀποβάλειν, Idem. ἐλπίδα ἀφεῖλε καὶ, Hermog. ἐλπίδα τινὰ λαμβάνειν τῆ σωθῆ ιμηχείας ἀπὸ τῆ τυχαίε, spero mihi fore vt filij vltionem assequar, Xenoph. ἐλπὶς κρείσσ, Aristophanes. ἐλπὶς μεγάλας, Plato. ἐλπίδας μείζονας αἰωρίσειν, Xenophon. προσδιδόναι τὰς ἐλπίδας, fallere spem, Aristophanes. ἐλπίδα ἔσπηλε, spem implere. Plato epistola septima, νῦν ἐλπὶς πᾶσα ἔσπηλε θῆναι τὸν θεὸν αὐ ὃν φιλοσόφοις τε καὶ πόλιν αὖχοντας μεγάλων ξυμβάσεων ξυμφέρειν, nunc spes summa implebitur eosdem fore, &c. Pro opinione & metu, Plato in Epistolis, πολλὴ δὴν ἐλπὶς ἐκφοβεῖσθαι μὴ διαφθαρῶσιν τὰ πεφραγμένα, multa est suspicio & opinio res periturus esse, metus est magnus ne res dilabantur: dicitur & καὶ ἐλπὶς ἡ ποιεῖ ἐλπὶς: ἐλπὶς etiã αὐτὴ τὸ ἀνδρεῖον ἡ φύσις, vt author interpr. Pindari in illud in Pythiis, Θεὸς ἀπανθεῖ ἐλπίδ ἔχειν τὸν μὴ σθένει, vide ἐλπίζω.

Ἐλπισόμοιος, ὁ, ἡ, quod spe præsumi potest.

Ἐλπομαι, spero, existimo. Homerus Iliad. γ, ἐλπόμενοι ἀναίξειν, id est, ἐλπίζοντες. Spero. Spero facio. Aliquando timeo. ἐλπόμενος, i. δι ἐλπίδος ἀρώμενος. Hom.

Ἔλυσθ, ἐλθ, τὸ, oleum, pingue, ἔλαιον, στέαρ, ἀλοιφὴ, Hesych.

Ἐλπαίνειν, poetice, sperantes.

Ἔλπω, sperare facio, spero.

Ἔλπωρη, ῥος, ἡ, poetice Spes, fiducia, ἐλπὶς, εὔελπις, Hesych.

Ἔλσαι, pro ἑλάσαι. Iliad. ά, ἠμὲ ἄμαθ' ἅλαδ' ἐλσαι ἀχαιούς, id est, σωκελάσαι, σωμηχανήσαι, compellere: alij ab ἕλκειν deductum putant.

Ἐλυγρὸς, ὁ, ἡ, spira, ἕλιξ.

Ἐλύεσθαι, medium aratri, vbi clauus crassior dentale connectit cum temone. Pollux libro secundo, ὃ δὲ ὑπὸ ζυγὸν ἐνδιδόμενον ἔλυμα. vide num buris à Virgilio dicatur. Hesiodus, ἐν ἐλύματι πᾶζαι τόμφωσιν πλάσεας σφηκώθρανα ἰσοζύγα. Item indumentum, σκέπασμα. Hesychio τὸ τῆ αὐχένος ἔδεον, ἢ ὕασα, τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐ εἶνον.

Ἔλυμοῖοι, apud Pollucem sunt lepores quidam vulpibus ferè nõ minores, & nigricantes, corpore oblongo, albicante macula, prope summam caudam largiore.

Ἔλυμος, ὁ, panicum.

Ἔλυμος, ὁ, tibia è buxo, theca citharæ, Pollux. libro quarto, Hesych. Item, σπυρὶς ἐ σφίνα, leguminis genus quo vescebantur Lacones. Suid. apud Dioscorid. libro secundo, capite 122. in fœminino genere pro panico dicitur, quam μιλίνην alij dicunt.

Ἔλυσαι, volio, vnde

Ἐλυσθεὶς, ἴσσε, inuolutus, tectus.

Ἔλυστρον, vel Ἐλυτρον, ῥου, τὸ, velamen, integumentum, inuoluctrũ, σκέπασμα, κάλυμμα, apud Hippocr. ἐλυτρώσασα, receptaculum, putamen, armamentum, vtriculus, apud Dioscorid. Nam quos vtriculos Plin. vocat, ἐλύτρα Dioscorid. libro secundo, capite 114. dicuntur, id est, seminum in frugibus inuoluera & operimenta, quæ trita & cribro excussa glumæ seu acus dicuntur. Idem libro quarto, capite 263. ἐλύτροις διεφρυῶσιν, membranis distincta, vtriculis discreta. Sic istæ crustam vocant pennis superuenientem, quasi vagina inclusis, vt in scarabeis. Vnde αἱ ἐλύτρα, quæ detectas habent pennas, vt apes, Aristotel. 4. Animal. ἐλυτρα τὰς πτερύγας ἔχῃ, pennas crusta obtectas gerunt. alio loco, ἐλύτρους τὰς πτερύγας ἔχῃ, pennas crusta superuenientes, quasi vagina inclusas gerit. & ἐλυτρα, partes à quibus palpebræ oriuntur. Poll. libro secundo, ὧν ὃ μεσὸν ἀφ' ἑκατέρας ἐκπεφύκασι κρωτῶνα τὰ ἐλυτρα, ἢ ὑπερῳάκαια, ἢ ὀρχὶς, ἢ παρσὶ.

Ἐλυτρόω, obuoluere, obtegere Bud.

Ἐλύω, siue Ἐλύω, inuoluo, implico, vt ἐλυδεὶς Iliad. ω. Item intego κελυφῶ, apud Gramm.

Ἔλφ, Cypriis, butyrum, βούτυρον, Hesych.

Ἔλω, in Aoristo secundo Subiunctiuũ, ab ὄλλυ, Aristophan. πρὶν ἀσπίσῃ ξβραιίας αὐτὸν ἐπιπτῆναι ὄλω, vtrum litem dedi rationis intendens, eum peragam reum, feu conuincam.

Ἑλώδης, ἐ, ἐς, palustris, humidus. ἑλώδ ἐ σώμα, plena impuraque corpora, Aristot. in Probl.

Ἐλῶμαι, pro ἀφέλωμαι, auferam, in Aorist. 2. Subiunctiui, ab ἑλόμαι, Hom. Iliad. ά, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Ἑλὼν, qui conuicit vel damnauit, ab ἅλλυν. 2. Aorist. Item λαῶν, qui cepit. Iliad. ά, ἀζῳ ἑλὼν.

Ἕλως, ῳος, ὁ, Ἐλώριον, τὸ, laniatus, & laceratio, Cicer. prædа, ἅλωσμα, σπάσιμα, ἁρπαγμα, ἀφάσμα, ἀσύλημα, prædа exposita lacerationi, cibus discerptus. Homerus Iliados ά, αὐτὸν δ' ἑλώρια τεύχε κύνεσσι, vbi à vim habet duplicis consonantis, vt in nomine μέλως, alij ἑλώρια legunt. Apollonius secundo Argonaut. corripit, λοίδορον ἀμ' ἀτάρτην ἑλάσειν. Sophocl. in Aiace, ῥιφθὰ κυσὶ καὶ οἰωνοῖσι βλαπτὸς εἶναι σὺ δ' ἕλως. Phocyl. Μασὶ πικαίσπα κυσὶ βίλῃ ᾗ γύψιν ἕλωρ, i. laniatus, & prædam.

Ἐλώριον, Hesych. immanis mulier.

Ἐλώριον, ὁ, τὸ, idem quod ἕλως. Iliad. ά.

Ἐλώριος ἀγὼν, Hesych. teste dicitur ὁ πολύμοχθος καὶ Ἐλέφου σπουδή.

Ἐλώπες, idem Hesych. sunt ὠδοποιοὶ οἱ τὰς ὁδοὺς ἐργαζόμενοι. sed fallis scribendum fuerit Ἐλάπτες vt inde sint οἱ Ἐλάπτε.

ΕΜΑΥΤΟΥ, meiipsius, compositum ab ἐμὲ, & αὐτὸς, nonnatiuo caret, & singulariter tantum declinatur.

Ἐμαίεσθαι, vide ἐμάεσθαι.

Ἐμάδιον, ὁ, τὸ, ἐμάδιος, genus calceamenti tragici. Poll. libro secundo, ἐμάδιος, ὑπολὴ μόνη ὑποδήματος, ἐφ' ἑκάτερα τὸ ἐλάττω τῶν ἀμφὶ κάλυπτος τὰ σκέλη ἐσθίει. & libro quarto, ἢ τὰ ὑποδήματα, καθ' ἃ μόνη τὰ σκέλη ἐκάλυπτε. ἐμάδιον δὲ τὰ κωμικά. Aristophanes Vesp. Λέγε νυν ὅσοι ὑμῶν τὰς κεφαλὰς ἐμάδιος. Polybius vocat spatium quadratum, quod est circa signum quod ponebat vbi castrametaturi erant. Aristophan. in Plut. pro calceo, τὰ δὲ ἐμάδια.

Ἐμβαδὸν, quod & χωρίον dixere Geometriæ, spatium κρίματος, figuræ vt τρίγωνον ὀρθογώνιον Pythagorici, cuius vnum latus cludens angulum rectum pedum 3. & alterum 4. hoc iam habebit tertium ἐ ὑποτείνουσα τὰ ὀρθὰ 5. & capiet duodecim. Sit vnum de includentibus angulum rectum lateribus pedum 5. alterum 12. erit τὸ ὑποτείνουσα 13. & τὸ ἐμβαδὸν 30. Galeni libro primo Methodi, ὡς γὰρ καὶ γελοῖ ἐ τὸν πάσσαλον ὀρθογωνίου μὲν ὑπάρχειν τοῦ κεῖ τῶν ὀρθῶν γωνιῶν πεντάπουσ, οἱ ὕστερ ἡ συγκείσας χοῖνιξ ἡ ἕτέρας, διαδιγκυπτὸν ἐ, τριάκοντα ποδῶν γίγνεσθαι τὸ ἐμβαδὸν (scribitur ἐμβαδὸν) καὶ τετράγωνα. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, τῶν τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

Ἐμβαδὸν, pedes, pedestentim, βαίδιον, ὁ, πεζῇ. Homerus Iliad. ά, ἐμβαδὸν ἰέναι, ὡς στηρίδε γαίαν ἔβην ἐ, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam. Suid. ἐμβαδὸν, πεζὸ τὸ εἰς τοὺς ἐμβάδας ἐμβαδὸν, id est, ἐμβαδὸν ἐ τὸ ἐμβαδὸν ἐν τῆ πεζῇ ἀναπατεῖν. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, ὑπὸ τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

Ἐμβαδὸν, pedes, pedestentim, βαίδιον, ὁ, πεζῇ. Homerus Iliad. ά, ἐμβαδὸν ἰέναι, ὡς στηρίδε γαίαν ἔβην ἐ, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam. Suid. ἐμβαδὸν, πεζὸ τὸ εἰς τοὺς ἐμβάδας ἐμβαδὸν, id est, ἐμβαδὸν ἐ τὸ ἐμβαδὸν ἐν τῆ πεζῇ ἀναπατεῖν. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, ὑπὸ τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

Ἐμβαδὸν, pedes, pedestentim, βαίδιον, ὁ, πεζῇ. Homerus Iliad. ά, ἐμβαδὸν ἰέναι, ὡς στηρίδε γαίαν ἔβην ἐ, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam. Suid. ἐμβαδὸν, πεζὸ τὸ εἰς τοὺς ἐμβάδας ἐμβαδὸν, id est, ἐμβαδὸν ἐ τὸ ἐμβαδὸν ἐν τῆ πεζῇ ἀναπατεῖν. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, ὑπὸ τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

Ἐμβαδὸν, pedes, pedestentim, βαίδιον, ὁ, πεζῇ. Homerus Iliad. ά, ἐμβαδὸν ἰέναι, ὡς στηρίδε γαίαν ἔβην ἐ, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam. Suid. ἐμβαδὸν, πεζὸ τὸ εἰς τοὺς ἐμβάδας ἐμβαδὸν, id est, ἐμβαδὸν ἐ τὸ ἐμβαδὸν ἐν τῆ πεζῇ ἀναπατεῖν. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, ὑπὸ τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

Ἐμβαδὸν, pedes, pedestentim, βαίδιον, ὁ, πεζῇ. Homerus Iliad. ά, ἐμβαδὸν ἰέναι, ὡς στηρίδε γαίαν ἔβην ἐ, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam. Suid. ἐμβαδὸν, πεζὸ τὸ εἰς τοὺς ἐμβάδας ἐμβαδὸν, id est, ἐμβαδὸν ἐ τὸ ἐμβαδὸν ἐν τῆ πεζῇ ἀναπατεῖν. Ibid. ὡσὰς ὧν τὸ πεδιχώριον χωρίον, ὑπὸ τε πανταπόδων, &c. vide locum integrum. Lege etiam Quintil. libro primo, capite decimooctauo, quorum locorum extremæ linæ eandem mensuram circumligunt, &c.

φιλοσοφημασιῶν ταῦ τῶν ἐμβαλεῖν σιλίσεων. Sic Cicer. dixit pro Milone, mentem iniicere & iniicere amentiam pro ἐμβαλλ. Ifocrat. ad Philipp. ἐμποιεῖν ὕπνους posuit, vt mentem dare pro iniicere, etiam Cicero pro Milone. Et ἐμβάλλω πληγὰς, incutio plagam, vulnus infligo, ictum adigo, id est, δίνω. Plutarchus in Cæsare, βουβῶνι αὐτοῦ μέσῳ ἐνβαλὼν πληγὴν εἰς τὸ ἔνδον, vulnus inflixit, ictum adegit. Idem in Opusc. δεῖ ἀφορμὰς, ὃ ἔφεσθαι, ἢ τὰ διαλλάττη τίγματα ἢ πληγὰς ἐνβάλλει, stigmata & plagas inculsit. Aliquando significat impello, iniicio. Ifocrat. οἱ ἢ τῷ τεῦχον αἰτεῖν τακνοῦτον ἀυθρίας χαυακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνβαλεῖν, &c. quorum rebus gestis tantum laudis insigne adiecit, seu signum impressit. ἐνβαλὼν δὲ ὕπνῳ ἢ Θεμιστοκλέα χρήματά τινα, quædam epistolæ in suspicionem Themistoclem adduxerunt, sic Æschin. ἐμβαλὼν σε εἰς ἀτυχίαν. ἐμβαλλω σε εἰς τὸ δίκτυα, Xenoph. & Aristophan. ἐμβάλλω σε εἰς τὸ βάραθρον. Plutarchus in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς ἐυ τέως, allocutus est iuuenes. ἐμβάλλειν ἐκ τῦμιν ἐραστοὺς, iniicere alacres animos, Xenoph. ἐμβάλλειν κῦμβαλα, pecuniam iacere & dare, Herodot. ἐμβάλλω σῦβ, Thucydid. ἐμβάλλω σοι τῦτο, hoc tibi iniicio, fuggero, immitto, Demosthen. ἐνέβαλλον etiam dicuntur flumina in mare, vt ἐνβάλλειν, Demosthen. ἢ δὴ κ῎ τῶν τῷ χωείων ἡμιῶμῖς ἐπιμβρίας συμβᾶς τὸ ὕδωρ ἐμβάλλειν. Sic Strabo, ὁ ῦδ πασᾶς εἰς τὸν μεγαπόταμ ἐμβάλλειν φᾶσι, ἢ ἰσιφράγια mittere. ἐμβαλλειν λόγοι, vel βυλὰς εἰς τὸ δῆμον, rem ad populum referre, rem consulendam proponere, Xenoph. ἐμβαλὼ σὲ τοῦτο, referto de hoc, id est, pone in consultationem. ἐμβαλέιν κάκῳσι, dixit Apollon. fecundo Argon. pro incumbere remis. nam ἐμβάλλειν est τὸ κρύπτειν τῶν ναῦν ἢ κωπας. Odyss. 10. Αἶψα δ' ἐμοὶς ἑτάροισιν ὑποτρομὸς ὑπέδυσε θυμὸς Ἐμβαλέειν κώπησι· ἴν' ὑπεκφυγόντα φύγοιμεν. ἐμβάλλειν λόγον, Plato primo de Republ. sermonem iniicere, id est, in medium afferre. ἐμβάλλειν ἴχνος, id est, δίδωμι ἴχνος, hoc est, in suffragia mittere. Xenoph. κρηςὸν σωῖ δόκει εἶῃ δίκη ἐμβάλλειν σῷ τύπῳ ἴχνος. Ἐμβάλλω, etiam impello, & iniicio, Dinar. κ῎ ἐσωλ. Οὐκ ἐπιτήνετε ὦ Ἀθηναῖοι, πᾶσιτε ἐιωθυμεῖσθαι, τῷ εἰς πατρῴων ἀρχαῖων ἢ ἀδικίαν πολλοὶς ἐμβαλλόντα. Dicitur quoque voce passiua ἐμβάλλομαι εἰς τοιῦ, pro in animum inducere, animo concipere, Demosthen. σὲ τεφανᾶζειν τὸς τῷ ἑλλήνων ἀρχὰς ὑπὸ θυμοῦμαι· ἢ τῦτ' εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι. Sic Plutarch. εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι πολιωτὴν κακὸν, & cum Datuo, ἀξιῶν αὐτὸς ἐμβαλέσθαι σωθυμίαν ταῖς ψυχαῖς, Plutarchus in Lucul. & ἐμβάλλομαι ἢ ἐπιμβάλλομαι, deuoro, ἐφεστὸς ἐρμαμματίνῳ, ἐφορμῶμαι, Basil. ἢ τὸ κηρὸν τῷ ὠῷ στιων τὰ βλαβερὰ διωθύεται. τῷ ἢ μισθηματῶν ἀπὸ ψυχῶν ἡμῖν τέ ἐσι, μηδὲν λόγον ἔχειν, ἀλλ' ἀσπερ χρυσέοις ὅπλοις ἐφεστῶτας ἄσως τὸ σφέτερον ἐμβάλλεσθαι. ἐμβάλλομαι etiam impono, ἐπίθημαι. Lucianus libro secundo, σὲ ἀληθῶς ἰσχυρὸς, Καὶ πᾶν ναῦν ἐπισκάζουσ, ὁῦ ωρ τὸ ἔπ κάκεσιν ἐμβαλλόμενος ἀνὴ τὰλα ὑπνῶ ἐκα. Idem libro primo, πύτου χ' τει καπατολλα στᾶς ἐνβαλλόμενος, ἴκαιόν ἢ κ῎ ὕδωρ ἐκεθέμεν. ἐμβάλλομαι μαρτυρίαν, testimonium profero. Dem. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ἢ δίκῃ, κ῎ ὑπερῴοται μαρτύρας αὐτοπάτοις οἷς ἢ ὑμεῖς ἀγνῶσεσιν οὖσιμ, profert falsum testimonium, testesque laudat quorum testimonio vsus est. Idem Demosthen. κ῎ ἀφῆκ μαρτυρίαν ἐνβαλέσθαι τεκμηρίων, σὲ δὲ ἐφερόντοι τὰ λέγειν. Idem, ἐς μαρτυρίαν μὴ μοῦνον ἐνβαλεῖν ὁ παῦτ' ἐστὶν ἀξιῶσας, ἐμβάλλεσθαι τῷ λαγῶν, aggredimini lepores, id est, carnes leporis. Aristophan. δ' ἐμβαλλεσθαι λόγοι pro ἐμβάλλειν. ὅταν δὴ συωτέλκει, τότε σι τῷ σώλῳ, ἐμβαλέσθαι σὲ τῶν τῦτων λόγον, de eorum sententia qui aderant, visum est rem per disquisitionem exagitandam, vt decretum de omnium sententiis fieret. & ἐμβιβλικῷ pro ἐμβιβλικὸς. Dinarc. κ῎ ἀνικοῦ, ἢ εἰς τὰς ἐνιυτὰς ἀτυχίας ἐμβιβλικῷ ἐν τῶν πόλιν.

Ἐμβαμισχατες, τὸ, embamma, Columell. Plin. liquamen, intinctus, quando intinginus vel panem vel opsonium in vasculla re liquida impleta, inrulentum quod ad intinctus paratur, sic Barbarus libro secundo Dioscorid. Galen. libro primo κ῎ τόποις.

Ἐμβαπίζω, μίσω, σ. ιξα, & Ἐμβάπτω, μ. ἅλω, σ. αφα, intingo, immergo, Accusat. Aristophan. νεφ. εἰς ἅλα εἰς τὸ κῦμ' αὐτὸς τὸ πόδ', ἵν' ἐν ἅλμῃ πεντάκυπτα ἐμβεβάσω, ὡς ἐπὶ ταῦρον pro eodem.

Ἐμβάρβ, ρ, ὁ, ftultus, ftolidus, πλήθ ῳ μωρός, ὃ ὑνιυχὸς, Menander apud Hesych. Suidas quoque ἐμβαρὸς εἶναι, quum expostulet τὸ ωνηχὸς, φρένιμος subiungit in fine prouerbialiter dici ἐπὶ τῷ ἀβρῶς ζῶντων ἢ μεμῳήτων ab Embaro quodam qui vt Munichię Artemidis sacerdotium posteris suis acquireret filiam suam dęæ iratæ sacrificaiut, quia de re plura apud eundem.

Ἐμβαῖ, ἀδὸς, ἡ, folea, calceus, crepida, cothurnus, calceamentum tragicum. Aristophan. νεφ. φορυῦδ' ἀπ' ἐμβάδος, calceus attritus, subaudi, perit.

Ἐμβαπαίτες, ᾳ, poculi genus, apud Athen. l. ια, ἀφ' ὃ τὸ ἐμβάψαι εἰς κοτύλιν ἐδὲ πίνειας.

Ἐμβασιλᾶω, regem ago, Datiuo. Homerus Odyss. ὁ, ἐμβασιλεύων τῶν, in illis regnabas. Hesiodus, ἡμιῶν ἐμβασιλῆν.

Ἐμβάσιος ὄνομα, Apollo cognomento Embasius, in littore cōsecratus, qui coleretur, ab iis qui nauem conscenderent. Apoll. Rhod.

Ἐμβασις, ιως, ἡ, introitus, ingressus, labrum, solium, id est, vas quo in balneo ad lauandum vtuntur, Alexander Aphrodis. Dioscorides libro sexto, capite decimoquinto, τὸ σῶμα λεῖον κατάντας εἰς ἔμβασιν, corpus in solium descendentes lauare.

Ἐμβάτια, socci, calceamenta comica. vide Ἐμβάδες.

Ἐμβατᾶι, τὰ κωμικὸ ὑπόδημα τι Pollux. Bud. ἐμβάτης, dixit fuisse calceos præaltos.

Ἐμβατεύω, μ. ἐύσω, π. εὐκα, ineo, intro, incedo, id est, fastu quodam ingredior, irruo, irrumpo, inambulo, accedo. ἐμβατεύειν εἰς τὴ κληρονομίαν, τὸ εἰς τὸν ὄσιαν, significat cernere & adire hæreditatem, vel iminiscere se hæreditati & bonis, ire in possessionem bonorum. Demosthenes ὑφὸς Διονυσίῳ, τῷ ὃ ὑφορνικῷ τὴ τῷ πραγμάτων ἐκ τῦ αὐθὶ χρόνῳ, ἢ τὴν ἐμβιβαστικὴν εἰς τοῦ ὄσιαν, τὸν τοῦ πατρικοῦ χρήματος, φάσουν κληρονομεῖν. Idem, ὡς ἐπὶ βάτευσεν ὄντας εἰς τοῦ ὄσιαν, ὡς ὑσ' ἐκείνῳ ζῶντος ἢ τὰ ἐποπόνθει. & pro ire in possessionem bonorum. Idem ὑφὸς Ἀπατούριον, ὃ ὃ χρόνῳ κατὰ τὴν αὐτὸν ἐκ Σκιωθοῦτος, ἢ ἐνβατεύσει εἰς τοῦ ναῦν ἐκληφότος τὴ ὑσίαν αὐτῦ, creditores autem hominem iniquè vrgebant, in possessionem nauis euntes ob moram diuoluendi. Erant autem creditores pignoratitij, quibus ille nauem cum mercibus oppignetauerat, id est, ὃ τυχὴν αὐτὸς ὀφείλων ὅδι τῇ νηῒ. Ifæus, μιᾶ ὃ ὑπὸ ἡμῶν τὸς ἐνβάτευσιν εἰς τὸ χωρίον, id est, ἐκχωρήσατε, possidere pro suo cœpit. Paulus ad Colosf. capite secundo, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, εἰκῆ φυσιῦμενος ὑπὸ τῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτῦ, in eorum quæ non vidit possessionem ingrediēs, vel pedem ponens: in ea quæ non vidit se ingerens. Gregorius, τὰ Σολομὼν ὁ σοφὸς ἐιῶθ σῶσα, ὅσα πλέον ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσῦτο πλέον ἐλιγρᾶ, Quo magis in altum pedem ponit, eo magis vertigine laborat, & aſſtuat. Idem in Iulian. πῆς ὃ τ' ἀφενίας λόγος, ὃν ἐμβατεύουσι τε, ὡς τῷ ἐκατὸν πολλάκις τὰ βεπτὰ διοικοῦμῖν, non penetrantes in consilia prouidentię. Chrysostom. ἐμβατεύειν εἰς ψυχᾶς, in animos irruptiones facere. Idem σὲ ἀφεσυχῆς ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς τὰς ἀθίωσιν, dæmonibus concedere irruptionem in animas, Nazanzenus, ὁ τὰς ἀσκητὰν ἐμβατεύων χαίρεται.

Ἐμβατὴ, ἐμβασις, solium, ωνεῖον.

Ἐμβατήριος, ν, τὸ, genus cantus ad tibiam. vide ἐμβατὴν. Item ingressus: vt apud Philostrat. ἐμβατήρια τῦ λόγου, ingressus orationis.

Ἐμβατηγῶν, ῶ, ὁ, quasi ingressiuus, non saltans. ἐμβατηγὸν ῥυθμὸν, sensim procedentes numeri, Plutarchus in Lycurgo. & ibidem, ἐμβατηγὸν ασμα ὑ ἕξαρχε, canere incipiebat Pæana sensim procedentem. eiusmodi vtebantur in tripudiis. ἐμβατήριοι αὐλοὶ, οἱ τὸν τοῖς ασροσόποις, Poll. l. 4. Athen. l. ιδ. πολεμικοὶ δ' εἰσὶ οἱ αλικωτες, ὧν ἢ ὑοὶ τὰ ἐμβατήρια μᾶλα αἰακλαίωσι, ἀφ' ἡ ὑσ' πλεμ ηλεῖται.

Ἐμβάτης, ᾳ, ὁ, sessor, equitator, miles classiarius, modulus, Vitruuio interprete. ile enim libro quarto, capite tertio, ex his pars vna erit modulus, qui Græcè ἐμβάτης dicitur, cuius modi constitutione rationibus efficiuntur omnis operis distributiones. Ἐμβατὴρ verò, id est, embater, aliud est, nempe balistę foramen, quod & ἐσκόπευτον dicitur, ipso authore, libro primo, capite secundo. Hesych. ἐμβατὴρ ὄξυς τῆς ἀρχιτατῶν τόπος, legend. ὁσπᾶς. Item calceus. ἐμβάται χρυσῆ, aurei calcei, cothurni, Lucianus, pro sessore. Euripides, ἐμβάτης ἀρχάτων. vide Ἐμβάδες.

Ἐμβατὸς, ὁ, ὁ, pertuis, accessus.

Ἐμβαφεῖα, πλοπολᾶς, βαθεῖα, ὑπὸ τῦ βάπτειν ἐς βάθος, inquit Hesych.

Ἐμβαφίον, ν, τὸ, acetabulum. Pollux ἐμβαφεῖα ἢ καλάθια ἢ λεκάνας, ἢ πρῖβλια, ἢ ὄξυβαφα, ἀγγεῖα ἐν εἷς τὰ ὀ ὄξυμα τε, ἢ βρῶματα. apud Hippocr. ἐμβαφεῖον, Galen. ἐξυβάφιον exponit.

Ἐμβάφιον, bibulus.

Ἐμβεβαιῶ, ῶσ, & Ἐμβεβαίωμαι, ῶμαι, confirmo, confirmabilio, confirmo. ἐμβεβαιῶσθαι τὸ νίκημα, confirmare victoriam, Plutarchus in Lycurgo.

Ἐμβέβασαι, pro ἐνβεβήκεισαι, ingressi erant. Homerus Iliad. βεβήκασι δ' ἐν ἀκρίῃ πεντήκοντα ἐμβεβασαι, pro ἐνβεβήκεισαι, sic

Ἐμβεβασὼς, pro ἐμβεβηκὼς, ingressus. Datiuo. l. 3. Epigr. πᾶρα λείμων ἐμβεβασὸς, sepulchrum ingressus.

Ἐμβεβρωτθωμένος, attonitus, stupefactus, ωὰ ὑπνος, ἐμβρίτατος.

Ἐμβεπὲς διάστημα, intercapedo & spatium intra teli iactum. Polybius, ὁ ἢ αἰχμὴ ὃς ἐξ ἐπιβολῆς τὸ ὄργανα ὡς ἐς ἄσαν ἐμβεπὲς διάστημα.

Ἐμβεπίζω, μι. άσω, σ. ικα, induco, ingredi facio. Item immitto, impono, iniicio, inclamo, ἐμβοάω, apud Hipponactem, Etymologum. Dioscorides libro secundo, capite 189. ἐμβιβαζόμενον ἐν βαλανείῳ, descendantur in balneum. Galenus ad Glauconem, libro primo, ἐμβιβάζων σι τὸ ὕδωρ, te in aquam impono. ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὸ πλοῖον, te conicio in nauigium, Plato in epist.

Ε μβ Ο Ν, μ. ά σω, τ. α τε, ascendere facio.
Ε μβι Ο ς, ου, ὁ, vitalis, vitus, animatus. Antiphon, ἐμψύχῳ πνεύματι ζώσης ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ ἐμβίου τάφου. Item, solidus, robustus, conualescés, viuax, diu viuens, ἐμβιότερος, vinacior.
Ε μβιώ μ ατος, ὁ, viuo, conualesco, adolesco, ἐμβιώσιμος τῇ γῇ, in terra viuam. diuturnitatem temporis significat ex vi præpositionis Ἐν. Theophrastus histor. libro tertio, capite septimo, ἐνίοις τε γὰρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόσῳ κρείττων τὰς ῥίζας, vbi diutius vixerint.
Ε μβίω σις, εως, ἡ, vita, victus.
Ε μβλ ε πτ ικ ὸς, ἡ, ὸν, ἐφ ᾧ ἀφ ικ ται, aspicio, intueor, Datiuo. Plato epistola septima, ἐμβλεπτικὸς μὲν ἦ μᾶλλον τυραννικὸς, intuitus me tyrannico vultu.
Ε μβλ ημ α, ατος, τὸ, ab ἐμβάλλω, significat ἔνθημα, insitum, Columel. insertum quid & insitum inuinctumque. Vnde pro institione mitioris surculi in syluestrem, ponitur. Item ornamenta vaforum, dicta ὅτι τὰ ἐπιβλήματα, quod vasis adiicerentur, & reuellerentur quum libitum erat. Huiusmodi quoque sunt, quæ in parietibus vermiculata, siue musiuata dicuntur: in lignis segmentata, & in pauimentis tessellata, Cæl. l. 6. c. 19. & Bud. in Annot. prior.
Ε μβλ ητὸν, iniciendum est.
Ε μβοάω, inclamo. Lucian. de luctu, μείζονι ἐμβοᾶν τῷ σύντροφῳ, inuiori voce clamare quàm Stentor solebat.
Ε μβοη θέω, ῶ, procurro, incurro, auxilium & opem affero.
Ε μβοηθ ὸς, foucam habens, qui est in fouea.
Ε μβολ ά, ἡ, arbor insita, quæ poma fert insitiua, vt pyra insitiua. dixit Hort. i. infititia. Et Aristoph. ἐμβολαῖαι κἀποιῆ, ὑπαλλαττομένῃσι καὶ ἐμβιβωμέναις.
Ε μβολ ιαῖ ος, α, ον, ὁ, quasi aggressor & inuasor, in Epigrammat.
Ε μβολ ὰ κράμβης πάσσαλον, palum seu stipitem acutum brassicæ depactorem, i. quo prius terram aperiente, facto foramine brassica deponitur & pangitur.
Ε μβολ ε ύς, ὁ, ab ἐμβάλλω, aggressus, impetus, iniectio, adiectio, incursus, incursio, ictus, machina, admensus. ἐμβολὴ ἐτιαμ, quod & ἔμβολον dicitur, est rostrum nauis, Xenophon 4. Ἑλλ. ἐμβολαὶ ἐχίσης τῶν πλοίων, naui rostrata. Thucydides libro septimo, περὶ ἐμβολῶν τὰ ἀρχαιοπρεπῆ αὐτῶν γενόμενα τῆς περὶ ἀλλήλους ναυς ὀλίγοις πάνυ τισὶ ἐφαμίλλους ἐποιήσατο, rostrorum apparatione iuxta remigia, naues Atheniensium pertundebat. ἐμβολὴ τὸ ἐρᾶν, hostilis inuasio & conflictus acies instructæ, impressio in hostes facta. Aristoteles secundo Polit. ἐδόλωσαν δὲ ὅτι περὶ Θηβαίους ἐμβολῆς. Θήβαιοι γὰρ σφᾶς ἐχρῶντο πρὸς πολεμίους. ἐμβολὴ περὶ πνῶν, id est, συμβολὴ, σύρραξις, conflictus classis, apud Plutarch. Poly bius libro primo, τὸ ἢ λαττον πλῆθος περὶ κερκυραίων ἑπτακὶς τὸ τότ ἐπὶ πλοίων ἐς ἐμβολάς. Idem, πεθόμενος ἢ τοῦ πεμψαντος, εἰ μὴ ἐν πλοίοις, οἱ ἢ ξ ἀφίκοντο ἐν ὀκτὼ ἡμέραις ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ στόματος ἐμβολῆς. ἐμβολὰς ἔχοντα, aggressi sunt, Plutarchus in Camillo, ἐμβολὴ περὶ πεζοῦ, incursus fluuiorum, Aristid. ostia, vt apud Theophrast. histor. libro quarto, capite duodecimo, ῥοβολοὶ τῶ κηφισοῦ, amnis Cephisi ostium, i. σόνος, ἐμβολαὶ περὶ λίμνην, articulorum iniectio seu repositio. ἐμβολὴ χαλκῆς, Aristid. Est etiam caput arietis machinarij. Thucydid. ἢ ὀκτὼ ῥύμη ἐπιπέπτωκε, ἀπεκαυλίζετο τοῦ ἐρετικοῦ τὸ ἐμβολάς. Item ostium fluminis, vt εὐδοκῶ.
Ε μβολ ίδες, Hesych. ἡ σκεῦος τι, scitiliæ, appositiliæ.
Ε μβολ ιμαῖ ος, interiectitius, intercalaris.
Ε μβόλ ιμος, ος, infertus, intercalatus, intercalaris', sæpius inculcatus, Hippocrat. imperfectus. ἐμβόλιμα ἔτη, notha reiectaque carmina, intercalata ac velut insitiua. Plutarchus in Numa, ὁ σύνταγμα τῶν ἐπῶν τῶν περὶ φρεγουκίου μόνῳ τῷ ἐμβολίμῳ ὄνῳ ἐοικότων μεμιχθὲν καλεῖσθαι, εἶναι δὲ θυσίν ἡμερῶν ὀπτὰ, id est, adiecit ad annum in mense Februario embolimon, id est, intercalarem, quem mercedinum Romani vocant, qui erat vigintiduorum dierum, apud Macrob. Satur. libro primo, capite decimotertio, falso legitur ἐμβολισμοῦ, dici hos menses, pro ἐμβολίμους. Aristotel. 6. Anim. de fœtu, ἐμβόλιμον ὄν, abortiuum est. Et ἐμβόλιμα dicta sunt pars quædam tragœdiæ, carmina quædam vel cantica intercalaria, Agathonis inuentum. Aristot. περὶ ποιητικῆς, διὸ ἐμβόλιμα ἂ θυσι, οἷον τὸ ἆδειν τὸν ἀγάθωνα τὰ πάντου, ἐφεξῆς διαφορεῖ ὁ ἐμβόλιμα ἆδειν, ἢ μῦθον ὅλον, vt fortasse, inquit Bud. apud Ciceronem pro Sextio legendum sit, Non solùm spectator, sed actor & acroama, qui omnia fororis embolima nouit. Et ad Quintil. fratrem, lib. 3. epist. 1. Itaque mirificum ἐμβόλιμον cogito.
Ε μβόλιον, ου, interpositum. Cicer. ad Atticum Embolion (inquit) cogito, quasi argumentum & ingressum quendam scenicũ. ἐμβόλια, ρετια. Pollux lib. quinto, ταῦτα ἢ τὰ μεσὰ δίκτυα quidam venatores vocant, vt infititia, ἢ σκεπαστὰ ὕφα πᾶ τὸ σεργάνη σῴζει.
Ε μβολ ισμα τα, diuersi panni hinc inde consuti. Hieronym. annotat in cap. decimo sexto Ezechielis, Aquilam & Theodotionem transtulisse ἐμβολίσματα, pro consutis & versicoloribus & excelsis siue idolis, quod significat diuersos pannos hinc inde consutos, & instar emplastri factum idolum, quasi πανὶ λυβάκῳ vestimentum.
Ε μβολισμὸς, οὐ, ὁ, embolismus, intercalatio.
Ε μβολοτόμος, vide Ε μβολᾶς.
Ε μβολωτὸς, ἡ, vide Ε μβολᾶς.
Ε μβολ ωτὸς, ὁ, vecūs, repagulum, custodia. Apud Pindarum in Pythis anchora reponitur ἐμβολὼ ὑδρᾶς, quum trabem interponitur tantur eminentem in rostris, quæ anchoram sustineret. Apud Euripid. in Phœnissis portarum χαλκόδετα ἔμβολα, id est vectes reuincti ære, vel trabes æratæ, quæ soleremt de muro ante portas demitti. Item mentula, Aristophan. in Thesmophor. Item confluens. Herodotus libro quarto, ἐμβολὼ χώρης μεταξὺ τῆς στομαθῆς, quod intercapedinis est. τὰ ἐμβολὰ, Cæza de Senect. dixit rostra, de Curię rostris. Plutarchus in Antonio, τοὺς ἐμβόλους τοῦ κοσμήτορος, vide Ε μβολον. Ε μβολον etiam instrumentum rusticum vt pastinum, vel paxillus quo semina depanguntur. Theophrast. de institutione libro secundo, capite quinto, φακελὸς ὁ σὺν ἀδρίοις γινόμενος, τοῦτο ὑσὶν ἐμβόλιμα. Sic enim ipsi authoris codex emaculanda.
Ε μβολ ὼ, ῶ, ὁ, rostrum nauis. Polybius, ἐφ ᾧ τοῦ καταφράκτου ἐμβολεῖ τὸ ἀφ ρᾶξ, ad locum qui rostra dicitur in foro Romano tem locus concionis ad populum, sicut rostra Latinis, Polybius. Est etiam ἔμβολον apud Ælian. acies cuneata & directa tam pedestrium quàm equestrium copiarum: ἀφ ὧν ἀπόσ ἐμβάλλουσιν, Etymolog. Polybius libro primo histor. clasem describens trigonam & cuneatam, ἦν συμπεπλεγμένην τὴν τῶν πλοίων τρίγωνον, τὸ μὲν ὅλον ἐπιτελοῦσιν οἱ πλοῖα τρία ἔχοντες, ἓν ἐμβολὸν ἐπὶ τῆς πρῳρᾶς ἕκαστον, τὸ δὲ μὴ ὅλον ἐπὶ τῶν πρυμνῶν μόνον ἐκλείπουσι. τὸ ἢ σφῆνα τὸ βαθύτερον. τὸ ἢ σύμπαν ὑπερῳκοδομημένον. Idem, ἐφεδρεῦσαι ἢ τὸ φάσσαν τῷ δεινῷ τὸν ἀπὸ τοῦ ἐμβόλου ἄπαλε εἰς ἐμβολὸν ἔπεσε, ὑπέβαλον τοὺς ἐπὶ μάλιστα ναῦν τὸ τῶν ἐναντίων δυν. Vnde ἐμβολοειδὲς ὀστοῦν, est in pressio agminis in cuneum aut rostrum conformati. Item pars machinæ, qua machina ingruit. ἐμβολὴ τοῦτο φορτικὸν τοῦ ἄλλου φάλαγγος χρησιμόν, hoc velut rostro ante requam acies protenso vsus est, Plutarchus in Fabio. ἐμβολὴ πάγκαλος, crassis rostris, Thucydides Ε μβολον etiam siue Ἐν ᾧ ἐξέρχονται, in curru pars illa dicitur quæ axi inserta tam continet ne excidat, eiúsque vinculum ἐμβολοδέσμη vocatur, Pollux libro primo. Hermolaus Barbarus in Plin. ipsum quoque fibulam rotarum axibus firmandis immitti solitam quibusdam rusticis clauiculam appellant, Græcè nomen habere ἐμβόλιον tradidit: sed hoc sine authore. nam ἐμβόλιον dici certum est, & ἐμβόλιον aliud esse. Item ἔμβολον in Crepidicis machinis atq; id genus, est embolus masculus dictus, quia mediis in ipsi: prefiionibus aquam per fistularum nares extrudit. lege Vitruu. l. 12. c. 10.
Ε μβολ ύω, ἐρεσονῶ, & bombos edo in Synes. ἐμβολεῖ μοι τὰς κώπας ἡ θαυμαστὴ σὴ σὺν λόγῳ ψυχή.
Ε μβ ρ ιμ ά ω, ῶ, immoror, vt ἐμβριμᾶσθαι τῇ σωφρᾳ.
Ε μβρ ιμ ή σ ασθαι, fatum, ἢ εἱμαρμένη, ὑπὸ θεσπεσίου τινὸς καὶ πλειόνων τῶν ἐμβριμησάντων τῷ, apud Sophronem est, & Lacones sic dicunt Etymolog. Hesych. ἐμβριμᾶται ἐκφέρεται.
Ε μβρ ιμ ᾶ ται, bruiter, ἐνσωπῶσι, ὁ ἐρχτὴς, ὁ πλοῦς, ὁ καφαλαίος.
Ε μβρ ιμ ή μ ατος, τὸ, liquor, infersio, succus, asperso, liquidi quodcunque inspergitur, seu humidum quod corpori applicatur linteolis aut lana stuppíque exceptum.
Ε μβρ ί μ ομαι, fremo.
Ε μβρ ι σ ὸς, stultus, mutus.
Ε μβρ ύκω, perfundo, demergo vndis, immergo.
Ε μβρ ύθ ι ος, ος, ὁ, gratuitas.
Ε μβρ υ θ ὲς, τὸ, libramentum. Item adiectiuè robustum, graue, ἐσοχυρίσατο. Κοπ τὸ ὀβελίσκου, Etym.
Ε μβρ υ θ ὴς, ὁ, ἡ, ὸ, constans, solidus, grauis, onustus, vehemens molestus, horridus. ἐμβρυθὴς κλισίας, τὰς grauior, constantiores consistens. ὅσος φύσει ἐμβρυθὴς, mores natura graues, ad epistola septima. Plutarchus in Romulo, ἐμβρυθὴς, ὁ, ἢ κλίνης αὐαθυίασης, onusta atque caliginosa euaporatio. idem in Pericle, φρόνιμα ἐμβρυθέστερον, grauior elatio, ἐμβρυθὲς ὁ ἐν σωμάτων τὸ τοῦ σκήματ ἀκαιρεῖ, sic Planudes in Catone vertit, Constans & lenis, &c.
Ε μβρυθ ίζ ομαι, duriter, ferociter, asperè.
Ε μβρυμ ά ομαι, ὑμ. ῶ, ῆ Ε μβριμᾶσθαι, minaciter mando, acriter velut iracunde comminor & cum austeritate. Matth. cap. 9. ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς, grauiter interminatus est eis: plus quàm ὀπτιμᾶν. In Euangel. Ioann. capite vndecimo, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, ἐτάραξεν ἑαυτὸν, infremuit spiritu, & seipsum turbauit. ἐνεβριμῶντο αὐτῷ, infremuerunt aduersus eam, Matth. 14. ἐμβριμώμενος ὁ ἐν αὐτῷ, in seipso frendens, Ioann. 11. Hesych. ἐνεβριμήσαντο, μετ ἀσκηθῆς ὀργῆς ὑμῶν.
Γ μβριμ ῶ, ῶ, & Ε μβριμᾶσθαι, infremo. ἐμβριμᾶσθαι, ἢ αὐτοῖς τότε ἐ πνεῦ. ἐμβριμώσατο μετ ὀργῆς λαλῆσαι. Ε μβριμώσ ὀπτιμῶσαι, λέ,

ὀδύνας, ποιεῖ δὲ ἀνωρεξίαν, Hesych.

Ἐμβδωμικτος, ὁ, ἡ, τὸ, comminatio cum austeritate, mitigatus, indignatio, τὸ μετ' ὀργῆς καλεῖσθαι.

Ἐμβδωρεῖν, Hesych. ὀπίσω δὲ μεβειν, Stud. ἀεὶ ἐς βάσις ὀπίσω ἰέναι.

Ἐμβεργτικός, ὁ, attonitum reddo. ἐμβλήττομαι, attonitum esse, Demosthen.

Ἐμβεργτισμός, ἡ, stupor, delirium, μανία, φρενοβλαβία, ἀφροσύνη.

Ἐμβέργτος, ὁ, attonitus, aut ictu fulminis, aut morbo dicitur. & ἐμβεβροντημένος: Lucianus in Icaromenippo: εἰς ἀκεανὸν ἢ ὅμως ἀχανὲς, ἢ ὑπὸ τὸ μεγαλοφυὲς ἐμβεβροντημένος. stupidum, atque animi impotentem plerúmque significat, Mosco pulsus, ὁ ἐμβεβροντημένος, ὃ ὅλως φρενοβλαβὴς ἢ ἀνόητος ἢ ἀνοήτων σκιαπόδ. Demosthen. pro corona, ἐνεβρόντησε, εἶτα νυὶ γέγηθε. Apud Flaccum, Hunc circuntonuit gaudens Bellona cruentis, id est, ἐμβεβροντημένος ἔστ, insanus & furiosus. Dixitque Ouidius in Metamorphosi. Et humanas mouit tonitrua mentes: vbi ex parte sequi videtur Pythagoreorum sententiam, quam Aristoteles retulit Analyt. poster. lib. 2.

Ἐμβεχρισμός, infusio, irrigatio, in sperma.

Ἐμβεχρισμένος, illaqueati, capti, qui per insidias verborum capti detinentur.

Ἐμβιβάζειν, Vncus est medicinalis & spiculum ad educendos fœtus mortuos præsertim. de eius vsu atque ministerio, vide Cornel. Celsum libro septimo, capite secundo ab Hippocrat. de superfœtatione etiam dicitur ὄγκος δὲ σαρκικὸν πύωσις, quod Galen. exponit ἐμβρυοβλάστησις vocaturque ὑδάτιος, ἀσπιδίσκος, ἢ ἐμβρυικός. vide omnia suis locis. Tertullianus libro de Anima, Est etiam æneum spiculum quo iugulatio ipsa dirigitur cæco latrocinio ἐμβιβαστήριον appellant (legend. ἐμβρυοβλάστιον) de infanticidij officio vtique vitiantis infantis peremptorium. hoc & Hippocrates habuit & Asclepiades, & Erasistratus, maiorum quoque professor Herophilus.

Ἔμβιον, ἡ, τὸ, embryon, infans in vtero, fœtus, partus imperfectus, ἀφ' οὗ τὸ ἐν γαστρὶ αὔξεσθαι. βρέφος, enim pullo, germino & fœturio significat. Galen. συμπτωμάτων, κύησις, vocat fœtum adhuc imbecillem, vt bimestrem: τὸ ἔμβρυον autem iam validiorem. Phocilides, Μήτε γυνὴ φθείρεσθαι ἐν ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός. Notat Marcellus in fœtura hominis ἔμβρυον dici, quod à prægnante in vtero geritur, & quandiu in o geritur. πτῶσις τὲ ἐμβρυϊκὴ, abortus, Dioscorides libro secundo, capite 80. Idem libro primo, capite 105. ἔμβρυα κατακτᾶ, emortuos partus detrahit, partus in vtero cæctos exrahit. ἔμβρυα ἄγειν, fœtus trahere. Idem libro tertio, ἐμβρυον ἐν ὑπνῳ ἐκβάλλει, partum emortuum eiicit, Ibidem. ἔμβρυα πίνειν, Idem libro quarto, partus necat. De fœtu animantium tiam ratione carentium dicitur. Aristotel. 4. περὶ ζῴων γενέσεως, ἐφ' αὑτοῦ ἔμβρυον ὀλίγον μέχρι εἶναι φησὶ, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἐλέφαντος ὃν vituli magnitudine. Homerus Odyss. 1. ἔμβρυον appellat ærum qui à paucis diebus ex vtero prodiit, ἐκ ζόφου δ' ἀνέμυλον ἐὼς ἐς μυκηθμὸν ἄγῃσι, πιόντα κὴ μάτηρ ἐὸν ἔμβρυον ἦκα νόησεν. de pullo gallinæ, Aristotel. sexto Animal. capite tertio, De cruis, Ibidem, capite vigesimonono, & de auibus itidem pasm, etiam exclusis. ἔμβρυον ἄπαλόν, partus iam inchoatus. Theophrastus de causis plantar. libro quinto, capite quarto, σπέρμα ἔμβρυον ἐν σίνδῳ, semen vocat illapsum & concretum intra arborem, quod hoc conceptaculo tanquam vtero receptum, & postea vegetale redditum fœtificat, & in ii generis plantam adolescit, non aliter quàm si in terra epactum fuisset, arbore terræ vicem subeunte. Et ἔμβρυον inter aratri vocabula. Pollux libro primo de iugali loro loquens quod ἐχέβοιον, ἢ μεσόβοιον dicitur, μεταμαίεται ἢ αὐτὸ, ἕως ἂν σβεσθῇ ὅλον εἰς τὸ ὑπὸ γόνυ πάνυ, καιρίᾳ ξυλίνῳ ἐμβαλόντες, ἢ ἀροτῆρα ἔμβρυον, ἢ δίσβυον.

Ἔμβυος, adiect. in conceptaculo continens, id est, prægnans: el in conceptaculo, quasi ἐμβύσιος locis contentus & conceptus, genitalis. Theophrastus de causis plantar. libro capite primo, ἀεὶ γὰρ τὸ μᾶλλον βλασταῖνεν, χάριτι δὲ τῷ ἔμβρυον ὑγρότητα, ἢ ἀέρα τὸν ἀνωθεν ἀναδιδόναι πηρεῖ, intra se conceptum humorem habere semper contenit quicquid germen est editurum: Bud. vertit humorem prolificum, vel σύμφυτον, ingenitum vertit Gaza. Idem Theophrast. lib. eiusdem capite quarto, ἢ γὰρ ταῦτά ἢ ἡ κατὰ σπέρμα βῶλος ἐν τῷ βλαστῷ, ὥσπερ ὁ μῦθός ἐστ, ἔξω γὸ ἀεὶ γλιαῖ ὅλως ἔμβρυον, ἢ ἐνδυόμενον ἐστ αὐτὸ τὰ σίνδεσι, ἐν τῇ γῇ ὑπολαμβ. quemadmodum hedera. hæc enim comprimis omni ex parte genitalis est. Nam vt docet Plinius, hedera, t rubus, ex sese nascitur iterum, seipsamq. sua fœcunditate propagat. est itaque hoc loco ἔμβρυον, genitalis fœcunda: nõ ero vitiax, vt perperam transtulit, Gaza.

Ἐμβυστιάς, ἡ, apud Pollucem libro quarto, est ὀμφαλοτμίς, mbilici sectio actiõque ἡ ὀμφαλοτόμος ἢ μαῖ ρήσις, ἢ ἐπὶ ὀμφαλὸν τοῦ ἐμβρύου ἢ τοῦ βρέφους ἐπίθεσις instrumento quidem quod ὀμφαλιστὴρ dicitur.

Ἐμβρυσιᾶν, ἐπιθεῖναι, imponere, Etym.

Ἐμβρωμα, ατος, τὸ, solio. ἐμβρώματα ὀδόντων, calla dentium, Dioscorid. dentes cani & corrosi. Et ἔμβρωμα auth. Eust. Iliad. 2. est icentaculum, τὸ σκωληκῶδες ἕδεσμον.

Ἐμβρωματίζω, cibum edo, quod ἐμβρωματίζω.

Ἐμβύθιος, profundus, immersus. ἐμβυθὸν πέτρος, petra sub undis, in Epig.

Ἐμβύλια, Hesych. ἀγγεῖα ὑμέναια, & lumbrici, γῆς ἔντερα.

Ἐμβύνω, idem quod βύω.

Ἐμὲ ἔν, Attice pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. Iliad. ἐμέ, τὸν γὸ ὦξε ἐμεῖο.

Ἐμεῖο, pro ἐμοῦ. Iliad. ἐμεῖο αἴτιος ἔμμεν. mea causa.

Ἐμέλλων, futurus eram. Attici cum Præsenti, aut Futuro construunt, & cum nullo alio tempori: vt ἐμέλλον ἡσθεὶς, ἢ γέγαθεν. Et μέλλει apud Hom. pro ἔφυκεν.

Ἐμὲν, ponere, ab ἴσιμι.

Ἐμὲν, & ἔ ὔμεν, Ionicè pro ἐῶ, esse.

Ἐμέο, pro ἐμοῦ, mei.

Ἐμέσια, vomitu Hippocrat.

Ἐμετήρια, τὰ, ea quæ ad vomitum ciendum induntur. pharmaca vomitoria, Plin.

Ἐμετᾶν, ῶ, enonio. ἐμετῶν ποιεῖν, prouocat vomitum.

Ἐμετικός, ὴ, ὸν, vomitorius, Plin. vomitionem mouens. ἐμετικὴ φάρμακον, vomitorium medicamentum, Dioscorides. Item ad vomitum propensus.

Ἐμετός, ὸ, vomitus eiectus.

Ἐμετοποιός, ὸ, ὸν, vomitiones mouens, vomitorius.

Ἔμετος, ὸ, ὁ, vomitus, vomitio, Plin.

Ἐμεύδ, Doricè pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. Iliad. ἐμεῦ μὲν ἔτι ἕλυες.

Ἐμέω, μέσω, σω, ἐκ, ω, vomo, cibum & potum reddo, Neutrum, Accusatiuus.

Ἐμήσατο, ἐβουλεύσατο, in animo voluebat. Iliad. ζ, ἀτὰρ οἱ φρεσὶ ἦσιν ἐμήσατο θυμῷ, id est, ἐβουλεύσατο, ἐφρόντισε, ἐπενόησεν.

Ἔμια, apud Hippocr. Atticè pro ἔμετα, vomitus. sed forf. scribèd. ἐμέσια.

Ἐμὶν, Doricè pro ἐμοὶ, mihi. frequens apud Pindarum, quem irridens Aristophan. in Auibus ἀκούεις inquit, ἀδὲ ἐμὶν ὅτι πρὸ τοῦ κεφαλὴ δῆλος Πέρσαρτ δύσβλεπτος τὸν. Et μὲν, pro ἐμὶν ἔσεσθαι, Hom. Iliad. 7. mixti sunt.

Ἔμμορε, Ælicè pro ἔμορε, vestis, Hesych. ἐμμορεῖν, κτᾶσθαι ὀφθῆναι, ἀπολαμβάνειν.

Ἐμμῑνόμαι, insanio. ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, insaniens in eos, cap. 26. Act. Apost.

Ἐμμισάλεσι, Hesych. ἐπὶ τῷ ἀβέλτερα δίδυμα.

Ἐμμισέσασα ἐρῶντες, deperentes amore.

Ἐμμισές, ὴ, ὸν, ὁ, furens, furibundus, rabie agitatus.

Ἐμμανής, furibundè, furenter, μετὰ μανίας ὀθύμως.

Ἐμπεπόνως, prompte, studiosè. Poetica metatheſis pro ἐσπεπόνως, γρηγόρως ἔχειν ἢ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἀττικοῖς. Odyss. ζ. ὃς δ' ἂ' ἐμπεπόνως ὑπακούσῃ, dicto citius audierit. ἐπιτίμιος, ἀφεσιμος, ἐνέχυρος, ἀποδιδόμενος, ὦν σπουδῆς. inde Ἐμπεπονημένα dicto citius aliquid facere. Nicand. Theriac. 5. de apì, κέντρον γὸ πλησὶ πέφυκεν ἐμπεπόνως, vbi schol. exp. ὀξυτρόπως.

Ἐμπίσσω, fulcire, ἐπισφίγγειν.

Ἐμπισταζω, stulta blatero, ἀναπολογῶ. sic scriptum apud Suid. sed apud Hesych. verior lectio ἐμπισταρίζω.

Ἐμπιστάω, attrecto, palpo, ψηλαφῶ, rixor, concito, ἐκλονοῦμαι, ὀρνυμ. Nicanderin Alexipharmach. Ἐμπιστάων, τ' ἐπιπλὰ σφίλη μιμασμάτα δίρπα. vbi vult poeta vt immissis in os digitis vomatur. Nã ὑμισπᾶν, vt inquit interpr. τὸ κρύπτειν εἰς διακτύλους εἰς τὸ κοῖλον πάπο. Alibi dixit, χεῖρα κατημπασίαν (legend. κατημπετῶν) ἐρύκειν λοιβάνοις κήεσι, κηδεῖς ὅθι τὸ ἐμίσα.

Ἐμπλοκὸς, artificiosus. Philo de mundo, λογικὸς φύσει τὸ ἐμπλοκὸν ἐπιτέτευχε, quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. Ἐμπλοκῶς, artificialiter, methodice, Cleomed. libro 2.

Ἐμπροθύσκομαι, ebrius sum. ἐμπροθυσκόμενοι τοῖς ἁγίοις, ebrius intersancta.

Ἐμπροθύσκομαι, subridere.

Ἐμμέλεια, ας, ἡ, ἐμμελία, id est, βαυθμία, modulatio, concinnitas, quoddam sedatum genus saltationis, à congrua ac decenti motione corporis appellatum, id est, ὅτι γίνεται ἐν μετρίοις ὑπὸ τοὺς τόπους. Plato libro tertio de Legib. ἐρέμωσιν ἐμμέλειαν, honestam hanc saltationem vocat & pacatam. Pollux libro quarto ait esse tragicorum, quemadmodum κρᾶσιν comicorum, & satyricorum σκιπτ. vide Athen. l. 1. & 14. & Comm. Aristoph. in Nebul.

Ἐμμελετᾶω, μέσω, meditor, exercitatio.

Ἐμμελέτημα, ατος, τὸ, meditatio, exercitatio.

Ἐμμελίως, concinnè. ἐμμελέστερον ᾄδειν, apud Apoll. Rhod. harmonicè canere & ἠμελημένως.

Ἐμμελὴς, ὲς, ὁ, ἡ, consonans, concinnus, argutus, canorus, acquabilis, conueniens, decens. & ἐμμελὲς ἀκουστικὸν, bonus, diligens, mitis. ἐμμελὼς ἐμμελοῖς, pacificatio & composita fœde-

ra. Ælianus, Οἱ ἐμμελεῖς ἐμμελεῖς πυκνόμβροι, ὁρᾷς τὸ ἐμμέλεια τὸ ἐν ἀμελείᾳ ἐκούσιον. τὸ ἐμμελές, modulatio æquabilis, canora vox vertitur à Chalcidio, modis numerisque composita. ἐμμέλεια ἀνὴρ, vir exactissimus, Plut. in Lycurg. ἐμμελέστερα πάντα ἄλλων, Aristot. 7. Polit.

Ἐμμελῶς, ἐμμελέως, id est, scitè, compositè, aptè, æquabiliter, moderatè, σωστῶς, ὀρθῶς ἐμμέλ. Plutarchus in Publicola, ἐμμελῶς ὑφορᾶσθαι τὸν ἀνεκτὸν ἄνδρα, virum inuictum placans. ἐμμελῶς ἔχει, concinnè, perbellè, eleganter: cui opponitur πλημμελῶς. ἐμμελῶς ἔτιαμ αὐτῷ τὰ σφαῖρ. πλάτων λέγει, ὃς ἐγὼ τὸ ὄνειρον ὑμερώρησα εἰ οὐ σαλῶδες χρὴ ταῦτα πιὸ τὸ χεῖλος ἢ ὅτως ἐμμελῶς διδάσκειν, ὡς σπουδῇ τῶν μείζονα μυστικῶν.

Ἐμμιαίνεις, gliscens, cupiens. Hesiod. ἐπὶ τὸν ἀεὶ ἔρχεται ἐμμιαίνων, tragor autem venit gliscens, & vlterius pergere cupiens, læpius significat ira accensus, iracundo impetu concitatus. Ilia. ♦, νῦν δὲ Ἀχιλλεὺς Ἐμμιαίνων ὑπόρνυ. Apollon. Argonaut. libro secundo, ἐπὶ δὲ μᾶλλον Ἐμμιαίνων βιβρυχᾶ, ira concitatus aduersus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐ μμιμνησπόλῳ ☞ Luc. Gallo. Ἐμμιμνῆσθ, modum seruans, mediocris βίου, χρήσεως, ὑποθυμίας συστατικὸς ἐμμιμνησθ βίῳ, vita naturalibus cupiditatibus, & vsibus circumscripta.

Ἐ μνῆμαι, pro ὦι. Homer. τίνες ἐμμένει ὄλυχ τόνοτο.

Ἐ μμένεια, ας, constantia. Et Aduerb. pro ἐμμενίως, constanter. Aratus, σκιμπόντως ἐμμένεως αἰεί.

Ἐ μμενιτέα, perseuerandum est, insistendum est.

Ἐ μμενιτικὸς, præstans, perseuerans. ἐμμενητικὸς τῆ λογικῆ, in ratione persistens, Aristot. 7. Ethic.

Ἐ μμένεις, constanter, alacriter. Hesiod. ἐμμένως ἐμάχοντο, ὑβριμάνως, σιωνχόλως, ἀθλαλέως τε.

Ἐ μένης, ὁ, ἡ, permanens.

Ἐ μμένω, μενῶ, immoror, insto, sto, persto, persisto, sequor, acquiesco, obtempero. Vnde ἐμμένειν τοῖς λεγομένοις, stare dictis, manere dictis, seruare quæ quis dixerit. Et τοῖς αὐθεντίοις πάσιν ἐμμένειν, Lucian. id est, humanis adhuc affectibus moueri. Isocrat. τοῖς ὅρκοις ἐμμένων, iusiurandum non violans. Item sustinco, duco. ἐμμένειν τοῖς νόμοις, legibus insistere. ἐμμένω τοῖς συνθήκαις, sto pactionibus, Thucydid. ἐμμένω τοῖς ὅρκοις, iusiurandum seruo, Idem. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει, perdurans in ordine, Plato de Legib. ἐμμένειν τοῖς κρείττοσι, id est, σώζειν τοὺς ἀρίστους ὑπὸ τῶ δικαίζοντος, πᾶς γνωδείσιν ἐφεσυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐκπονεῖν, τοῖς ἀεὶ δοκοῦσιν ἐκπαιδεύειν, acquiescere rebus iudicatis, & re iudicata, vt Cicero locutus est.

Ἐ μμεσος, ὁ, ἡ, ὄν, intermedius.

Ἐ μμεσος, plenus. Genit. Plat. epistola septima, ἀλλὰ ἐξηκουσμένα τὰ πολὺ ἐμμεσα ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφίαν, alij qui plurima in philosophia audierunt.

Ἐ μμετος, saltat, Hesych.

Ἐ μμετρος, ὁ, ὸν, metricus, modicus, mediocris, moderatus, modum seruans.

Ἐ μμέτρως, ἐγκωμιαστικῶς, carminibus loqui.

Ἐ μμηλάδας, Hesych. dici scribit ἀφ' ὧν ἐμμηλὰς τὰς ἀρχὰς ποιοῦνται ῥηνιμῆρες, id est, capras natas cum ouibus seu natas inter oues.

Ἐ μμήλιος, ὁ, ἡ, ὸν, & Ἐ μμηλος, menstruus. ἐμμηλιος ῥοος, opus mẽstruum. Plato duodecimo de Legibus, ψόφοι ἢ ὠκτὼ ἐμμηλιος ῥοος γυναικὸς μιᾶς ἐμμήνου, Cicero secundo de Leg. Textile, ne operosius quàm mulieris opus menstruum. πᾶν ἐμμήλιον, menstrua, menses, purgationes fœminarum. eadem τὰ ἐμμήνια dicuntur, Dioscorides libro quinto. ἐμμήλιος ἔπηξις, mensibus retardatis, Galen. ἐμμήλιοι κενὴ αὐταῖς, menses ipsis mulieribus mouere. Idem quod ἔμμηνα, ἐμμηνα καθάρσεις, id est, καταμηνία, & Hippocrates, τὰ γυναικεῖα. à quibus diuersum ἔοδε γυναικεῖ. vide ibi loco. ἐμμηνα ἱερὰ, sacra menstrua, id est, quæ per singulos menses, Sophocl. ἐμμηνοι δίκαι, apud Pol luc. & Stud. ἀφ' ἧς ἐμμηναγὼ ἐς ἐρανισμὸν.

Ἐ μμηνοι, obsides, οἱ οὐ ὁμηρεία ὄντες Hesych.

Ἐ μμηρος, ὁ, ἡ, cui inest medulla. Gaza ex Theophrast. histor. libro primo, capite nono, ἐμμηρα ξύλα, ligna quæ vidnata non sunt medullata, vel quæ non sunt emedullata, vt Plin. loquitur.

Ἐ μμίσγω, μίξω, immisceo: vnde ἐμμιγμῶδ, commixtus, concretus.

Ἐ μμιτος, ὁ, ἡ, ὸν, fucatus rubrica, rubricæ colore rubens, Dioscorid. l. 5.

Ἐ μμόδ, ὁ, conductus mercede, qui stipendium accipit, lucrum facien: vt ἐμμὸδ λόγος, oratio mercenaria. Plutarchus in Pericle, ἐμμισθοι πειθὴ τῶν πλήν, mercedem affert ciuitati.

Ἐ μμίσιαι, fœdera, pacta, σωθῆκαι, Hesyc. αἷς τὸ ἐμμένειν quibus vtraque pars ἐμμένει.

Ἐ μμονος, ου, stabilis, permanens, diuturnus, perseuerans, tolerans.

Ἐ μμορος, ου, sortitus sum: vel potius à μείρομαι, μορος & per liter. ψιλ. transpositionem, ἔμμορος. Hesiod. ἔμμορε πασῶν, honorem est sortitus. Hom. Iliad. ἀ, ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, id est, ἴσ' ἔλαχεν, ἐτύχησ.

Ἐ μμόρων, quod Hesych. expon. πεπύκασι, doricum est pro ἐμμόρασιν.

Ἐ μμορεῖσθ, adueniæ, coloni.

Ἐ μμορος, ὁ, ἡ, ὸν, fatum.

Ἐ μμορος, ὁ, ἡ, participes.

Ἐ μμορφ ὁ, ἡ, formæ speciem habens. ἔμμορφον ἄγαλμα, simulachrum corporeum.

Ἐ μμοτα, medicamenta sunt liquida, quæ linteolis conceptis ex cipiuntur, intràque vlcera conduntur, linamenta, penici li. Galen. ἐμμότου ἐμμάσσων τὸ διαπυοῦν τὰ ἐμμότου ἐπιτίθει, ἀπὸ δὲ τῶν ἐμμότων ἐπιτίθ. Dioscorid. σκαμμωνία ἢ τὸ ἀπὸ δικτύλιον λο πὰ μὴν κεκαλῶ ἐμμοτ Θ λέθ σιῶ γαλακτι. vide μοτὸς, ἐμμοτὰς ἐξ, ficca linamenta, Galen. vulgò *charpie, plumaceaux.*

Ἐ μμοτος, cui μοτὸς & penicilli inditi sunt, πεμματίας, vulneratu linamento impositus.

Ἐ μμουσος, ὁ, musicus. τὸ ἐμμουσον, ex musica compositum.

Ἐ μμόβ Θ, ὁ, ἡ, ἀνάρτυμος, Eurip.

Ἐ μμύλων, ωνθ, ὁ, mola. Num. capite vndecimo, ᾧ ἦλθον αὐτὸ ὁ ἐμμύλων.

Ἐ μοὶ, mihi. ἐμοὶ δοκεῖν, vt mihi videtur, mea opinione, aſsi de ὦν, vel simile quippiam ἔστιν, mihi quidem, ab ὁ γε. Hom ras Iliad. ἐ, πατὴ ἐμοὶ γε ἄλλοι, apud me & alij. τὸ ἐμὸν ἐμοὶ, p mea virili parte, quantum in me fuit, τὸ κατ' ἐμαυτὸν μέρος, τὸ ἐμὸν, τοὐμόν, ὁ ἐμὸς ὅδε, ἡ ἐμὴ τοῦτο ἐγὼ αὐτὸς ἡμεῖς μέρος, τὸ εἰς ἐμὲ πᾶ εἰς ὅσον ἐμὸν δίωκμαι μισος.

Ἐ μόθην, Doricè, mihi.

Ἐ μόις, Ionicè ab ἐμοὶ, pro ἐμοῖ.

Ἐ μπιτεν, Hesych. ἀπὸ σιωπῆς.

Ἐ μὸς, ὁ, ἡ, meus. τὸν ἐμὸν, quantum ad me attinet, quantum me est. Synesius, Κεῖνα τὸν ἐμὸν εἶπ' ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτὸν, ego qui ad me pertinet, valere cum fiuisſem. Plato in Timæo, ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὸν θαυμαστὸν, ἀλλὰ πλὴν αὐτῶν ὑμῖν εἶναι ἐμὸν ἐξ ἀρχῆς τὰ λαχ γιγνόμενα ἐμοῦ θεοῦ ὄντων ποιητῶν, & quidem quod ad me pertinet, nihil mirum est hoc me effecere non posse, id est, μὰν μέρος. Idem τὸ ἐμὸν σκέμμα, pro eodem dixit in Hipp crat. maiore, φαῦλον γὰρ ἐστὶ τὸ ἐμὸν σκέμμα ἐμοὶ ἰδιωτικὸν, qui ineptus esſem, ſimilisque idiotæ. Et apud Euripidem in refte, ἐκβλῆθ' ἐμοὶ τὸν ἐμὸν, δοκῶ πιστὸν σε. αὐτὸ τὸ ἐμὸν τὸ, hoc est, μὸν μέρος. Τὰ ἐμὰ, res meæ, mea ratio. Synesius, Ἄκοιτος πάντ ἐμὰ ταμᾶ. Et τὸ ἐμὸν dicitur αὐτὸ τὸ ἐγὼ, vt τὸ ἐμὸν ἐγὼ id est, Homerus Iliad. ἰ, ὁ γὰρ ἐμὸν πολυπενθέστερον, ἠδ' ἀπατηλότερ. Οὐδ' ἀλλότριόν γ' ὄψει, ἐμὸν ἐμὸν ἐγὼ αὐτὸν τῶ, ὁ γὰρ ἐγὼ ἐμὸν ἀπατηλός. Plato de Leg. τὰ μὲν πάντων ἡμῖν ἀφεκτέον, ἀπάντων δὲ ἐστὶν ἐμὸν αὐτὸν, τὰ δὲ ἐμοῦ, βουλεθεὶς ὧδε, ἔστω ἐμὸν. ἐμὸν ἐδωκα ὑ σοὶ δίκαια, vos quidem igitur audire, vt videtur, parati. ego autē le quidem promptus: sed non perinde posse facilis. Inte τοῦμὸν ᾧ τὸ σὸν, Significat commodum meum & tuum. phec. in Electra, ἐγὼ μὲν ὦ πατὴρ, τὸ σὸν σεβίζουσ' ἐμὸν ᾧ τὸ αὐτὸ ξυνὸν, id est, τὸ συμφέρον σοὶ καὶ ἐμοὶ, causa tua, meaque ni. vide Διὸς τοῦ ἐμοῦ, ὁ μοῦσ ἐστὶν ἐμὸς, quod Latini dicunt, me quidem, & non obsto quo minus. Plaut. at tu ægrota i vis per me quidem, ætatem: ἐμοῦ γ' ἕνεκα νόσει ὅλον ἢ βίον, ἐμὸν ἢ μὴ, amore mei. Xen.

Ἐ μπα, tamen, itaque, vide Ἐ μπαω.

Ἐ μπαζομαι, μ. ἐσπμαι, σ. ασμαι, & Ἐ μπάζωμ, σ. ασω, σ. αχα, curo, ἐμ nem habeo. ἐμπάζομαι διαφερόντως, id est, ἀντποιοῦμαι, moueor ticinio. Homerus Odyſſ. ἐπεὶ τοῦτ' ἐμπάζεται, αἰκαλόν μιν ὀνομάζω. ὀνομάζω. cander in Alexipharmach. Ὑγιεῖ ὁ σφαλερὸ τε ᾧ ἐμπάζεται γυῖα. Idem ibidem, τὸ ὁ οἱ ἐμπάζεται ἄτερ Λυσσήος, turbatu nimisque anxius est. Hesych. ἐμπαζόμενος, σπουδαῖος πολλὰ δεδιὼς, φροντίζων.

Ἐ μπάθεια, affectus, commotio, affectio.

Ἐ μπαθὴς, ὁ, ἡ, affectus, ægrotus, affectu percitus, affect s deditus, indulgens, in quem cadūt affectiones, affectibus noxius.

Ἐ μπαθίζ, cum affectu. ἐμπαθῶς ἔχω, Hermogen. afficior, affe bus moueor.

Ἐ μπαιγμα, ατος, τὸ, illusio, Cic. deridiculum, Tacit.

Ἐ μπαιγμὸς, ὁ, ludibrium, derisus, Quintil. illusio.

Ἐ μπαίγμων, ονος, ὁ, idem. In capite Heb. capite vndecimo, ἐμπαιγμὸν ᾧ μασήμων πάρει ὄλαδος, ludibria & flagella sunt expe

Ἐ μπαίζω, μαίξω, σ. αιξα, illudo, irrideo, ludibrio habeo. ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ μάγου illusus est à Magis. οὐ καιξεν αὐτοῖς, capite qui to, libro primo Reg. exponitur, percussit eos. Et Exod pite decimo, vbi inquit Dominus, ὅσως δὴ γνῶσθι εἰς τὸ ἐμ τέκνων μου, ᾧ τοῖς τέκνοις τῶν υἱῶν ὅσα ἐμπέπαιχα πᾶν πίοις, Hesych. οὐ καιξεν, χλευάζει.

Ἐ μπαίκτης, ὁ, derisor, Plin. Horat. μῶμος, irrisor. in 2. epist. I c. 3. ἐμπαίκτης, & in epist. Indæ.

Ἐ μπαῖος, ὁ, peritus, expertus, ἔμπειρος, Suid.

Ἐ μπαιος, ὁ, ἡ, gravida, prægnans, ἐγκύμων.

Ἐ μπα-

πτω, i mprimo seu incudo, i. percussu imprimo. Eust.
ἐμπρεπτική γραφή, ars excudendi seu imprimendi apud Athen. libro vndecimo.
ἔμπρηστος, contra, viceuerſa, ex aduerſo, ſecus, retro, è diuerſo, retrorſus, ἀνάπαλιν, εἰς τοὐπίσω, οὐ ὅπως τάδε, ἀλλὰ τὰ ἕτερα. ἔμπαλιν ἐλαύνειν τινὰ ἢ, retrorſu currere, Herod. τὸ ἔμπαλιν, & ἐκ παλιν, pro eodem, contrà, & ἐ μπαλιν. Heliod. Ἐ μπαλὶν ὁ ἀνεμος αὐρᾳ καμακοῦσι διδησιν, contra intuens. εἰς τοὔμπαλιν ἐξερᾶσθαι, diuerſa quàm quis conſenderant parte. ἔμπαλιν ἄλλως, aliter quàm alij, Herodot. Idem, ἐμῶσιν ἔγὼ ὁ νεὶλος τὰ ἐμπαλιν πεφυκεναι ἢ ὅλλων ποταμῶν, vim habet Nilus natura diuerſam à cæteris fluminibus.
ἐμπαλισμός, Thucyd. Οἱ ἐμπαλασσόμενοι κατέβησαν ἐς τοὔπιον ὀυδέτερα τῶ στρατοῦ, ſchol. exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον mutuo ſibi implexi: de Athenienſium agmine propetamer transire compulſo.
ἐμπάλλω, vibro, ἀμῶ.
ἐμπαντᾶν, tanen, omnino.
ἐμπαντοῦσθαι, conuentui orno. Plut. in Fabio, ἐμπαντοῦσθαι ἢ πόλη, ciuitatem publicis conuentibus exornat.
ἐμπᾶρος, ὁ, curator, tutor. Sophocl. πῶς ἐστ ἀρσὶ τοὶ λείπω τροφὸς ἀνεν ἐμπαρος, id eſt, impigrum educatorem, ἐγρητίω, ἀδρᾶ τὸ ἐμπεδῶν.
ἐμπαρασκευή, apparatus, ὑπηρεσία, ἐνδρασκασία. Basil. in Hom. 6. ἐμπαρασκευὴ τῆς ἀκροάτης, ἢ ἀρέτων τῆ πληρώματι τῆ σωμοῦ τοῦτο ἢ μαρεῖν ἀνάγκη.
ἐμπαρθενεύειν, morigerum ſe præbere. Lucian. Sympoſ. ἢ ἀ ἐμπαρθενεύειν ἑαυτὸν τοῖς τοιούτοις. Aoriſt. 2. verbi ἐμπαρῆναι. Thucydid. ἐμπαρόντες ἀσφαλῶς ἐωιόσῃ τῆ πόλιν, vrbe periculo exponêtes.
ἐμπαρῆναι, fractus, debilitatus. Gregor. Nazanzen. in tragœdia, δάκνει τ ἐμπαρεῖσθαι, reſoluta partus doloribus.
ἐμπαρῆναι, præbeo, permitto, concedo.
ἐμπαρόντες, μόνοι, π. ἀσφ, inſulto, ludibrio habeo, per vinum & temulentiam aliquem iniuria & probro afficio. Neut. Datiuo & Accuſ. Iud. Comm. Ioſeph. Ὅτως ἐμπαρεῖνοῦσι τοῖς ἀφθέγμασιν, ὑβρίζουσιν.
ἐμπαρόντας, id eſt, contumelia & probro affectus eſt per vinum & petulantiam, ὑβρίσθη, ὑποπλησθεὶς. τὰ ἐμπαροινικὰ, contumeliæ & probra ſic petulanter admiſſa.
ἐμπαρτᾶν, ſlide dignus teſtis, Heſych.
ἐμπας, tamen. Soph. κἀκ᾽ αὖπὸν ἔμπας ὑντ᾽ ἐγὼ τοιόνδ᾽ ἐμοὶ ὄκαμον ἀπάλαμα, & ſed ipſum tamen, & c. κατὰκαὶ ἔμπας φιλῶ ἢ ἔμπα. ἴσως δ᾽ ἔμπας, vt notat Soph. Interp.
ἐμπάσσω, ſeu πάμασσω, inſpergo. Galen. l. 2. ad Glauc. ἐμπάσσω τι μέλιτι ἢ ἄλλῳ τινὶ φαρμάκῳ, aliquot ex iam dictis medicamentis meli inſpergo, & pro inducto, ἐπιπάσσω. Nicander in Alexipharmach. de ceruſa, σφῆς ἐπιπασσων ἐμπάσσεται, ita, pingo, intexo, textilibus picturis de Troiano Homer. Iliad. 3. de Helena quæ Troiani belli longum argumentum intexebat, ὃ μέγα ἐ ὸν ὑφαινε Δαναὰς, μαρμαρέην, πτύχας δ᾽ ἐύπλοκον εἰδαλον ἐπάσσε, & id eſt, ἐπιπλεκεν, vnde πολυπλα ἐμπαστὸς ἄσπος, dicuntur.
ἐμπάσθαι, vel ἐμπᾶμαι, vinco pedibus, firmo, ligo, aſtringo. Item paciſcor. Interdum docco. Accuſatiuum τὸν δεσπότην βασιλέα ἐμπασθῆναι τῆ ἀπάτῃ, deo ei regnum conſirmante, Plutar. in Numa. potest tamen referri ad ἐμπεδῶν.
ἐμπεδοκλεὶς, ἔους, de diuturna gratiq́ue ſimilitate dicitur. Lyſias, ἀμίλια δ᾽ ἔγωγε πάντ᾽ ἀν ἐμοὶ ἐμπεδοκλεὶς εἶναι ἐδόκει, ὡς ἐγὼ ἐμπεδοκλεὶς ὑβρικὰ ἐμπιὸ ὧν ἤλιν ἔγνεσθαι. Suid. ὅτι γὰρ ὀπωσιάτες ἐξεροδοῦσαν τοῖς πλείοσι.
ἐμπεδοῦν, ὁ χρὸν, tempus quod in orbem firmiter & ingiter voluitur, Nonn.
ἐμπεδῶμητε αἰώνιον, neceſſitas ſe lidi conſilij.
ἐμπεδώκρ, perpetuò miſer & laboriosus, πλείονας μόχθοις. Pindar. in Olymp. ἐγὼ δ᾽ ἀσπάσιμον βίον πάντων, ἐμπεδόμοχθον.
ἐμπεδῶμος, qui firmi eſt ſermonis, Nonn.
ἐμπεδῶν, firmè, conſtanter, ſolidè. Iliad. ὁ δ᾽ ἐμπεδὸν ἠνίπαπε μῦθον ἐσθλὸν, id eſt, ἀσφαλῶς. Dicitur etiam ἐμπεδῶν. Nicander in Theriac. ἐ μπεδῶν φαίνεται, ἀσφαλῶς ἢ ἀπεῖσιν ὑπομένειν. Suid. etiam ἐμπεδῶσαι.
ἐμπεδῶσαι, ſtabilio, firmo.
ἐμπεδορκεῖν, ſtare pactis, inſiurandum ſeruare. ἐμπεδοῦς πορεῖν τὸ ὅρκια, δοφορεῖν. Herodot. in Melpom. κατηρῶντο ἢ τῶδι ἐνεκα ἢ ἐπόμοσαν ἵνα μὴ ἐμπεδορκέωσι, i. fœdera ſoluerent, exponunt.
ἐμπεδοῦν, ὁ ἢ, firmus, ſtabilis, ſtatus. ἀμφοῖς, ἀσφαλὲς, βέβαιος, ἀμετάλλακτος. vnde βίη ἐ μπεδὸς, Odyſſ. 5. firmæ vires. ἐμπεδοῦν γὰρ λέγεται ὁ ἐν τῆ πέδῃ δέ ἐκμὸ ὁδὸς βεβαίως: cui opponitur ἀσπεδοῦν.
ἐμπεδόφρων, prudens, Phalaris in epiſt.
ἐμπεδόφυλλος, ὁ, perpetuò virens frondibus, palmæ epitheton.
ἐμπεδῶ, μάσω, π. ωσα, confirmo, conſtanter, obſtruo, ἀσφαλίζω, βεβαιῶ, διδάσκω, πιστόω, νόμους ἐμπεδῶσαι, leges ratas eſſe habituros, Plut. in Solonc. τὰς ὡφελείσας ὁμολογίας ἐμπεδῶ θεὸς, Naz. i. pacta cum hominibus confirmat Deus. Furip. in Iphigenia Taurica, τὸ δ᾽ ὅρκου, ὃν κατώμοσ᾽, ἐμπεδώσωμ᾽, iuſiurandum firmum ratumque præſtabimus.
ἔμπεδος, ὁ μος pro ἔμπειρος, expertus, in Epig. & in fœm. ἡ πόλης ἔμπεδος, ἀπὸ ἐμπόρου, apud Lycophr.
ἔμπειρος, expertus ſum, πάσχω, ἔμαθον. Suid. πόσος χρονίσας πλείονα χρόνον εἰ ἢ Σαφῶν ἢ ὧν τόπων ἐμπειρία.
ἐμπειρία, ας, ἡ, experientia, peritia, ſpecimen, vſus, notitia, facultas, ſcientia, vſus rerum. ἐμπειρία τῶν λόγων, eruditio, Æſchin. ἐμπειρία ναυτικὴ, diſciplina nautica, Plutar. in Periclc. ὁ δὲ πολλὴν ἐμπειρίαν, Thucyd. veteranæ exercitatio, longumq́ue tèporis vſus & periclitatio, Cic.
ἐμπειρικὸς, ὁ, empiricus, medicorum ſecta.
ἐμπειρικὸς, ὁ, ἡ, medicus qui per experientiam medicinam tractat, qui experientia tantùm vtitur.
ἔμπειρος, ὁ, ἡ, expertus, vſu medicus, vſu peritus, peritus, prudens. ἐμπειρος πολέμου, qui callet bellum, Thucyd.
ἐμπίπρα, infigo, trajicio. Alex. Aphr. τὰ τοῖβρι θεὶ ἐμπαναμφίᾳ κεντοῦσι, quæ imis ſunt infixa, cuellunt. Ilia. ἕπλαγχα δ᾽ ἀ᾽ ἐμπίπρατες.
ἐμπίπρα, prudenter. ἐμπίπρας ἔχων, expertus. Genit. Cebes Thebanus, χρῶδαι πάντ᾽ ἢ ἐμπίπρα, rectè & apte vti, i. ſcitè. ἐμπίπρα, peritè. ὀπτικῶς.
ἐμπιπρᾶσθαι, propè. Heſiod. ἐμπιπρᾶσθ᾽ ἐκφοβέων. Et ἐμπιπράθω, quaſi ἐμπιπρακίσκω, ὀμπικὸς, inquit Scholiaſt. Nicand. in illud in Theriacis, Δικόπιν δ᾽ ἀχρὸν ἐ θοὰ ἀπὸ ἐμπιπράθω φάος. Ἐμπίπρα, appropinquo, me admoueo. Ariſtot. de mundo, ἐπειδὰ ἐμπίπρα τῆ ἀκοῆ, quum auribus appulſum fuerit, quum ad aures accidérit. Aliquando committo congredi facio. Heſiod. ἐμπιπρᾶσ᾽ ἀέκοντες, cursus admouentes inter ſe.
ἐμπλαια, Heſych. πλάσια.
ἐμπλακίστειρα, ἡ, meretrix ſic dicta, quòd corpus corpori admoueat, ſeu quod omnibus appropinquet, Etym. ex Callim.
ἐμπλᾶς, ὁ, ἡ, ludibus, Nicander.
ἐμπλεμες, σγενὲς, Lacon. Heſych.
ἐμπλᾶς, placentæ genus, de qua Athen. lib. 14.
ἐμπλεγμὸς, vectior, ἔμπλεος. Callim. νεὸν ἐμπλεμὲς dixit.
ἐμπλεμὲς, ἐμπλεμὲς, peritè, Callimach.
ἐμπλέκω, circundo.
ἐμπλέκω, ὁ λόγος, vt ἐνήρμοσται, ἐνδιάκειται, ornata & artificioſa. Hermog. ἐμπλέκεται ἢ τῆ αἰτιάσει ἡ κατὰ τέχνη, ἢ μᾶλλον πειθὴ ἐμπλέκεται.
ἐμπλέκω, ἐρῶ, cripto comprehendo.
ἐμπλεκτικὸς, continens, capax, ἐμπλεκτικώτερον ἢ κυριώτερον, quæ plura complectuntur, & ſunt magis propria, Nazan.
ἐμπλεκτὸν, τὸ, integumentum, inuoluerum. de ſeminibus loquiès Theophraſt. hiſtor. li. 1. cap. 18. πλείονα τοῖς τὰ ἐμπλεκτὰ χοντα. vide ἐσκεπασμένον.
ἐμπλέκω, intus contineo, circundo, intus cohibeo. Ariſtotel. de mundo, τῆ μὲν γὰρ ἐμπλέκεται χωρὶς τὸ ὑγρὸν, τὰ δ᾽ ἀπτὰ, &c. & Cleomedes τὰ ἐμπλεκόμενα χώρᾳ, contenta.
ἐμπλέκω ἀμφὶ τινα, complector, contineo, comprehendo, excipio, Ariſtot. 2. Meteor. ἐπὶ δ᾽ οὐδ᾽ ἐπεκτείνεται θερμότερος ἢ ἄνω θέσεσθαι τόπον, ὅσον ἀ᾽ ἐμπλεκόμενα τὰ ἄνω ἀναθυμιάσεις, ὡς τὸ μετοβολὰ ψυχρούσης τῶν ἀέρος, αὖτη συμβαίνει τὸν ὑγρὸν ἐκφέρεται. Idem de fulgure loquens, καὶ τὰ πύκνα ἐγκυκλοῦται εἰς τὰς νεφέλας ἐγχύεται σαῦ. τῶν δ᾽ ἐμπεδοκλεῖς μὴ φασιν εἰς τὸ περιέχον ἀμφιδιώκειν τὸ δ᾽ ὅλον ἀκτῖνα. Plutarch. in Opuſc. σέλ ἀφροσύνης, πολλῶν πολλὰ ἐμπλεκόμενα σφάλματα, multam licent. am circunſepire manſuetudine.
ἐμπλεκτὸς, complexus quo aliquid intra nos continemus. Ariſtot. ἀ᾽ ἀνάγκη ἢ πᾶσιν ἐμπλεκτὸν εἶναι. poſtea vtitur pro ea dict.
ἐμπλεκτὸν, inſtomachari, indolere. (ἀπὸ Κελτικῆς voce.
ἐμπλεκτικὸν, imbulo, incedo.
ἐμπλεκτὸς, diplois, veſtis duplicata.
ἐμπλεκτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, π. ωσα, fibula inſigo.
ἐμπλεκτὸς, edulium ex caſeo paratum, Heſych. ſic dictum putatur quoniam ſolis obductum coqui ſolebat.
ἐμπλεκτὸν, ὁ μῶ, π. ωσα, extendo, explico, appendo cortinam, Actiu. Accuſ.
ἐμπλεκτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, expanſus, explicatus, à πίπτω, vel πετάννυμι. Naz.
ἐμπλεκτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, empetron, genus herbæ quæ & φυσσαλὶς dicitur, Dioſcorides libro quarto, ca. 120. & vt habet Galen. in Simpl. φυσσαλὶς naſcitur in montibus, & maritimis, hic enim legendi. apud Plin. non montibus maritimis. habet enim Dioſc. ἐν ὄρεσι λοις ἢ ὀρεινοῖς, ſaſſo guſtu ſed quo propius terreno fuerit, amarius ſentitur. ii. Dioſcoridi, τὸ ἢ φυσσαλὶς, πικρὸν ἔστι, quod tamè ita extulit Plin. quo propius mari fuit minus ſalſa eſt. & paucis interiectis, quo longius magiſque terrena, amarior, ſentitur, trahit bile, pituitam & aquam ex hidrome lite aut nire pota. Vide ipſum Dioſcoridem libro 4. capite 181. & Plinium lib. 27. cap. 9. qui Latinis ἔμπετρον calcitrapã tradit appellari, atque de ſuo, ipſius deco ctum calculos frã-

gere. Nec tamen Plin. empetron confundit cum saxifrago, vt criminatur Mathiolus Senensis in Dioscorid. sed disertis verbis distinguit, lib.22.cap.21.inquiens saxifragum adianti genus exsitere.

Ε μπυκνός, ὁ, ἡ, amarus.

Ε μφύσα, innatus sum, inhæreo: vnde ἐμπεφυὼς & ἐμπεφυῶτα. Homer. Iliad. α. ὣς ἔφατ' ἐμπεφυῶτα, i. amplexa, ἐμκαλίξασα τοῦ χεῖρας, ἰκμάδι κραπάσσα.

Ε μπήγνυμι, μ. πῆξω, σ. χα, infigo, affigo, gelo, concresco re facio, cogo. ἐμπηγνυμι, concresco, congelor, gelu concresco, hæreo, configor.

Ε μπηδάω, insilio, irruo.

Ε μπίκτης, qui forenses legaléſue tabulas à legislatore accipit, & in libellos compingit, Hesych. ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια ἀξιῶν τὸν θεσμοθέτην καμβάλαι ὑσπρέτης, ἢ ἀπόσαν εἰς τὴν κιννιβάδα.

Ε μπλώς, οῦ, ὁ, clauis, κλεῖς, Hesych.

Ε μπαξις, εως, ἡ, quasi infixio.

Ε μπαγερός, ὸν, ὁ, ἡ, nutilus, mutilatus, monstruosus, membro aliquo captus, obſes. ἐμπαγερὸν, πεπωρωμένον. Suid. ἀφ' ὃ γωνιῶ· ἔστι τὸν ἐμπαγῆ ἢ πεπηγότα: apud Hesychium ἐμπάγειος, ἀνιαυτὸς, ὁ σκαληνὸς καὶ εὐθυμένιος εἰδ ηβῆδ τὸ τοῖχο κατέβαλον ἢ τὰς τριήρεις ἔλαβον ὅτανε μηκέτι ὄκκαλοποιεῖν τὸ πελοποννησίους, ἐμπαγεῖ οὖν οἱ ὁ ἀριστοφάνης τοῦτο δὲ τὸ συμβάσεα δὶδ ἡμῶν ἀπὸ τοῦ κοσμοῦ ἡδὺ ἀμελοημένον ἐν ὕστερ ὁμοίως λέγεται.

Ε μπης, Ionicè, ἐμῶς, tamen. Odyſſ. ξ. μὰν' ἔμπης, &c. ſed tamen aliquando denotat, σπάτως. ibidem, ἐκ φάγειν ἀγαπόμβρ ἔμπης, id eſt, prorſus. Aliquando, ὦ σφ. Dicunt autem Iones ἔμπης, & Atticè ἤμπαε & ἤμπα, inquit Interpres Sophoclis. ὃκ σοφοκλῆς dixit Sophocl. in Aiace, ἐφοικτίρω δ' ὧν δ' ὑζίωσιν' ἔμπης κοὐδὲν ὄντα δ' ὑσθένη, quanquam inimicum. ἔμπαπε cum particula μὰν. Odyſſ. ὁ, μὰν γὸ κηχλάσπτας ἔμπαπε, i. peruehementer irascetur. Cum ὦφ. ibidem, κείτο εἶμι, ἐχθρὸς ὦφ' ἔμπης, quanquam graviter mœrens.

Ε μπακίων χάλα, colostrum, Dioſc. l.2.

Ε μπεφάγω, exacerbo, offendo. ἐμπεφάγωμαι, infensus sum, Datino.

Ε μπικές, ὸ ἢ ὸν, amarulentus, amarus, subamarus.

Ε μπιλέω, ὦμ. πσω, constipo, condenso, constringo.

Ε μπίμ. Θ. ς, ὸ ἢ ὸν, perpinguis, subpinguis.

Ε μπίμπλαμαι, impleor, satior, Genitiuo. πλησθῆμαι, χορτάζομαι.

Ε μπίμπλημι, & Ε μπιπλάω, & Ε μπιμπλάω, μ. ασω, σασα, impleo, Genitiuo & Accusat. φαῦμ' ὃν οὐ πίμπλασαν αἱ κλισταὶ, Fabium non expleuerant expilationes, Plut. in Othone. Aristides, ἐμπιπλάντες φυγὰς τῶν ὑπλασων.

Ε μπίνω, imbibo, cbibo. ἐμπίνει τὸ ὕμφορος, sanguinem potat, Herodot. ὃς ὠὶ ἐμπίνωσι. vt bibamus, Aristoph.

Ε μπίνον, pro πόσιον, da in potu. Et apud Nicand. in Alexipharm. Κισσίδι κιὴ ἐν ὑδρηλὸν ἐμπίνον μύρτιον. Et alibi, Οἶνε δὲ ἐμπίνων. τῷ δ' ἀδρὸν ὕδατι μίξας: Interpr. αντὶ τῦ βρῖσον, ἢ δὸς πεῖν. Alibi, ἢ ἀλὸς ἀχνὸν ἐμπίνων: Interpr. ἐρμῦσον.

Ε μπίπλη, Atticè pro ἐμπίπλασι, tertia persona τῦ ἀοῦ. ἐμπίπλημι, & ἐμπίπλασι.

Ι μπυνέω, irruo, ἐμπίπτω, Soph. incendor, accendor, inflammor.

Ε μπίφημι, μ. νέω, σ. νεκα, incendo, κάω. Aristoph. περὶ ἐμπεφάνθαι τὰν οἰκίαν, comburete ædes: & ἐμπέφασμαι, incendor, κάομαι, ἐμπυρίζομαι.

Ε μπί πτω, μ. ἐμπεσοῦμαι, σ. ἐμπέπτωκα, ἀόρ. β, οἰκτεσον, innuado, irruo, προσβάλλω, ὁρμῶ, ἐπιπέσωμαι τοῖς κακοῖς τινι, εἰς πράγματα κακὰ ἐνδύομαι, obruam flo, in aliquem incido, præcipitor, illabor, incutior, interlabor, interuenio. Plato primo de Republ. ἐμπεσόντος αὖ τῦ ἕρκους, ὅπι λυπτικὸν ἐστιν ἡ ἀδικία ἐν ἀρχομένοις. Aristophan. περὶ εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτεσι, in se mutuò incurrunt. Plato epistola septima, ἀλληθεὲς τὸ ἐμπεσὸν αἰσιμὸ, homo facer quispiam in iniquitatem delapsus. οἱ ἐκ πόντου ὑφῆ ἢ βασιλεὺς, qui transfugerunt ad regem, libri 4. Reg. capite vigesimoquarto. Ibidem, τὸν ἐμπεπωκότα, id eſt, transfugas, ὃ ἐπὶ τοὺς ἀδυμίας τοὺς ἰωνικοὺς, animi Romanorum concidunt, Plutar. in Publ. ἐμπεσεῖν εἰς σκαλμὸν, in Salamina delatum esse, Idem in Themiſtocle. ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς δὸν δικασὰς, refertur controuerſia ad iudices, Idem in Solone. ἐμπίπτει εἰς ἐκείνον ἡ χρωσία, illi demandatur imperium, Idem in Themiſtocle. εἰς ἢ νῦν ἐμπίπτει, Galen. ad Glaucon. ἐμπίπτει εἰς πυρετὸς, in hæc incidit, Hermogen. ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, cadere in foſſas, Xenoph. Idem, ἐμπίπτειν εἰς τὰς φρουλακὰς ἐμπεπτωκὸς θρήνος, Euripid. ἐμπεσὼν λόγοις, congreſſus cum præſtantiſſimis, conſerens manus cum eis. ἐμπίπτω ςοχασμὸς, incidens coniectura, Hermogen. ἐμπίπτειν εἰς λόγους, vel εἰς λόγον incidere in ſermonem, & vt πᾶν τὸ ἐμπίπτον quicquid occurrerat, ſic πάντα ἢ ἐμπίπτοντα, obuium quemque dixit Herod.

Ε μπὶς, ίδος, ὁ, culex, κώνωψ, vel animal de genere culicis. Aristophan. in Nebul. Socratem irridens, Ἀνάβλ' αὖ τὸν χαμαιρδὸν ὁ σφῆκ. Θ. ὁπόταν ςοχάσ. τὴν γνώμην ἔχῃ, τας ἐμπίδ' ἐς Κατὰ τὸ σῶμ' ἀφεὶς, ἢ ὧν πυρῶσιν, &c. Interpr. ἐμπίδας ζῷόν ἐστι κοίλας κεκολυμβῶν, οἱ ζῶσιν ἐν ὕσατι ὥζ ἀπόταμον ζώνην ὁ χοιρ. Idem Aristoph. in Auib. τὰς ὀζυόλους ἐμπίδας Κάμπλ. & dixit: vbi Interpr. exponit ζῷόν ὕδατι γινόμενον ὁμοιον τῦ κώνωπι. μείζον δ' τὸ ἀδιολγῆς δ' τῦ μὰν γὰρ αἷμα ἐκπιὸν ἐκπετᾶται μόνον, Hesychio, ἐμπὶς βύτινος.

Ε μπιςεύομαι, creditum habeo, fidem adhibeo, Bud. Commen. Galen. Ἀλλ' ὕστερον μὴν ὑπιπεδόνη τὴν ἀπιςίαν, ὃ δὴ ἡμεῖς ἔγραψαμεν, ἢ ἄλλη concredita & demandata erat curatio.

Ε μπιςόω, credo, committo. Alex. Aphr. li. 2. Probl. πάντας ταῖς δ. νάμεσι ἡ φύσις ἐπιπίςευσι κρατικὰς ἐν τοῖς σφοδῖς, in ſolidis colligendis. Paralip. lib. 2. c. 8. ἐμπιςεύσασα ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, ἢ ἐμπιςοσύνῃ, credite in domino Deo noſtro. & ſecuri eritis, ἐμπιςόσυνος τῶν κύπρων, creditam ſibi Cyprum habens, li. 2. Machab. capite decimo.

Ε μπιτέω, pro ἐμπίπτω, Soph. in Aiace, irruo. Aliquando ſeparatur Præpoſitio. Idem ibidem, ὃν πάμμαχοι πι πταῖ, pro ἐμπιτοῖ.

Ε μπυτεύω, coagulo. ἐμπυτιωδὲς γάλα, lac cui admixtum eſt coagulum, Dioſc. l. 3. ſed legendum Ε μπυτάζω, & ἐμπυτιωδὲς.

Ε μπολάομαι, vagor.

Ε μπλοτέω, pro, id eſt, ἐπιμβαίνοντες, συβλογίζομαι. Æſian. τῆς φιλονεικίας ἐμπλοκὴν ἢ, ἀπόρριπτον αὐτὸ δὲς πολεμίους. Et ἐμπλεκόμενοι, ὑποσκοποῦντες, ὑποσκελίζοντες. Suid. οἱ ἢ καρχηδόνιοι ἀλλὰ ἐμπλακόμενοι ἢ ἐξεπίποντες τοῖς θηρίοις, ἀπέθνησκον.

Ε μπλακὸς, ὁ & Ε μπλασικὸς ad illinendum aptus, vel ad illitum comparatus. Galen.

Ε μπλαςικὰ φάρμακα, sunt quæ vim habent obſtruendi meatus cutis & corporis, quali tectoria, & ad illitum comparata. ἐμπλαςικὴ διαθέσεις, meatus obſtruentia medicamenta. Galen. libro decimoquarto, Therapeut. ἢ μὴν ἀκριβῶς ἐν τῷ ἀφαίρεσι ἐμπλαςικὰς ἐσθίει.

Ε μπλαςὸν φάρμακον, pharmacum quod cutis meatus conſtipat & oppilandi, ſiue obſtruendi & obturandi vim habet. ἐμπλάσσει verò ὁ ἢ ἐμπλαςρ. Θ. διάθεσία ὃκ ἢδὴ ἐμπλαςικὸν ἐμφρακτικὸν, id eſt, compoſitio ex emplaſticis, quæ præmolita & ſubacta huſcerib. vulneribuſque imponi ſolet, differt quæ vt ex Ga eno apparet 13. Therapeut. τὸ ἐμπλάσσον ἢ τὸ καρπασικὸν, ἐμπλάσσει ἐμφράττει, Dioſcorides libro I. cundo, emplaſtris ſcabiem extenuantibus. ἐμπλάσσει κηρὸν, emplaſtrum quod in vſum capitis eſt, Idem libro tertio. τῆς σκὸς τὰ ἡδύσματα μελλοκοὶς ἐμπλάσσειν δεῖ χρῆσθαι, Galen libro ſecundo ad Glaucon. ἐμπλάσσει φάρμακα, medicamenta quæ emplaſta dicuntur, ſiue ἐμπλαςικὰ ἢ ἐμφρακτικὰ, quibus contraria ἀναςατικὰ ἢ ὑκτροφαντικὰ πάσι, ἐμπλάσσει autem ſunt ἐμπλάδοντα ἢ ἀβρωκάδοντα, corporis meatus obſtruunt inducunt, ſuntque omnis acrimoniæ expertia, terreſtris ſubſtantiæ, aut planè viſcoſæ & tenacis, velut amylum, pompholix, cerusa, calx lota, cimolia & id genus, de quibus Galen. Simpl. libro quarto & quinto. Ex his ſunt emplaſtra, ἢ ἐμπλάσσει compoſitionis rationem obtinet, ἐμπλάσσει vero materiæ, rameſti multi vocabula confundant, aut neſciant diſtinguere. De emplaſtris, vide Celſ. l. 5. c. 17.

Ε μπλασρόδης, ὲς, ὁ, ἡ, emplaſtrum referens, ſimilis emplaſtri. ἐμπλασρώδης μετάβασις γίνεται, illinitur emplaſtri modo. Dioſcorides li. 1. ca. 189. ἐμπλασρώδης σύσασις, emplaſtri craſſamentum, Galen.

Ε μπλάσσω, μάσω, ſubigo & verſando mollio, in maſſam formo, illino, infarcio, ferumino, locum obſtruo, oppleo, impleo, ſpiramenta obſtruo. Item cutem reſtituo, locum vlceratum integrè & in integrum reſtituo, quod inducere nos dicimus. Iuuenalis, Sed quæ mutatis inducitur, atque fouetur Tela medicaminibus. Vnde in medicina ea dicuntur ἐμπλαςικὰ παρεμβολικὰ, quæ tenacia & glutinoſa multiplices habent vſus, vnguinéque ſuo corpori illita meatus opplent & conſtruunt, quales adipes aliquot, oleum, & plura alia. Dioſcorides libro quinto, ἐμπλάσσει τὸ ἡμιόλιον, inſpergito eeruſam. ἐμπλάσσε κηρῷ εἰς ἄκμα, extrema cera margino, Theophraſt. ἐμπλάσσε σμύρνῃ, myrrha inducito, Herodot. pro illinere & infarcire. Ariſtotel. Problemat. ſectio 29. ἢ οἱ πας' σύραγξ ἀμφοτέρων, εἰς τὸν ὠτὰ πλάσσε ἄκμα ἢ κηρῷ ἐμπλάσσει, pro obſtruere, implere. Theophraſt. de ſecanda materie loquens, ſi, quin de cauſis, τὰ χλοώλια συμμένει, ὁ ὐδίχεται ἐν τοῖς ὑδιδοῖς πάσμασι, ἢ ἐμπλάσσει, inter dentes ſerræ ſcobem retinent, crenas obſtruunt, ſecturámque morantur. Gal. 8. Therapeut. τὸ ὁ ἐμπλάσσοντα εἰς τὸν πόρον, ἐπὶ τὰς διαφυσὰς, vide διαφυσᾶν & μεμπλάσθαι.

Ε μπλεως, ὼς, plenus, pro ἔμπλεος. Plato 2. de Rep. δυοῖ πίσιν ὁρῶ, ἔμπλεω.

Ε μπλεκτὸς, ὸ, ἡ, ſtructuræ genus, de quo Plin. li. 36. c. 22. Vitruuius li. 2. cap. 8.

Ε μπλόκιον, μος, ἡ, quæ intorquet. Etym. exp. κεφαλόταινα, quæ capillos fucat.

Ε μπλύνω, inſero, inuolito, contexo, immiſceo, confundo, connecto, permiſceo. Ariſto. 10. Ethic. ἡ διὰ τῶν πάντων ἢ ἀνθίνων οἴοντα ἡδέμαι βίον ἀνὺ ἢ, ὁ ἐμπλύνων τὴν ὑδονὴν εἰς τὸν βίον ἀνὺ

ν, πλέκω, connectunt & permiscent. tracta metaphorâ à ultiplici filo texturæ. Ἐμπλέκεσθαι τοῖς πράγμασι, id est, agnopere occupari, & extricare se non posse, vel etiam ma iopere incumbere in aliquod inceptum. Poly. in 1. hist. Οἱ δὲ χρήσιμοι διαφωνοῦσι τὴν φωνὴν τὸ ὀργανικὸν μόριον εἶς πα ῥαὶ τοῖς σκεπτικοῖς, ὑπὸ λόγου βαρυτέρας προσβολῆς ἀξιοπιστίας, ὅ ἐς αὐ τὸν μὲν ὅλως συναπτὰς τὰς πολεμικὰς ἐμπλοκὰς πόνους, laboribus plicatus, Plut. de Leg.

ε, πλέως, plenus, Alex. Aphr. in Probl.

ε, ὑγρότης, εἶσα ἔμπλεσις. Et πλεως, πλήρης, μεστός.

ε, μασσω, κνεω, impleo, farcio, refercio.

ε, ἀφρός, insili in latus, ab ἐμπλάσσω, Hesych. ex Soph.

ε, ναυτίαγο, innato, fluto. Philo de mundo, χρῆσις θαλασσῶν μεγεθοφόρος ναυσὶ πλατύπλοις, terra mari submersa onera ntibus nauigatur. ἐμπλοῦς, pro fluito & innato. Alexand. phr. ἐμπλοῦς ἐν τῇ ὑγρᾷ περιφορᾷ, &c. ὑπάρχειν τὸ ἐπίπλευτον τῶν πυ nauibus vehebantur, Herodot.

ε, ἀβουλία, temere, sine iudicio, sine industria, ἀπείρατος, δίκλως ἐμ πτωσις, stupide attonite Plinio, ἐμπληκτικὸς & Hesych. ἀμαθὴς δόλως.

ε, πλέω, plenè. Nicand. in Alexipharmach. Ἐμπλήθει κυκλοῦσθαι ρεῖς ὑπὸ πύρδεσι τοῖχος. Interp. πλήρωσις δίδου.

ε, δέω, impleo, satio, Genit. & Accusat. Plato epistola septi ῥᾷ ἢ ἀβουλίᾳ ἢ χαλίνῃ ἐλπίδος ἐμπλήσας, alios inani spe inflata ibidem, καλῶν πάντα ἐμπεπλήκεσθαι, omnia malis impleruerit. ιστοφάνη. in Pluto, διαψήφισις ἀνδρὸς ἐμπεπλησμένου, nulla re latus. Plutarc. in Pericle, ἐμπεπλησμένος τοῦ τότε χρωμένου, qui bem pecuniis locupletatus. ἐμπλησμονὴ ὕπνου, impleor, seu ior venationibus, Xenophon. πλῆ ἀνοδίᾳ γαμήλου ἐπιθυμίας libidinem animi satiant. ut, Demosth. ἔμπλεως λόγων, verbis atia, Aristoph.

ος, ηδὲ, ὁ, insulsus, stolidus, μωλώδης, κωφὸς Θ, μωρός. ἔκπτυστος πτυστὸς Θ, qui est temerario ingenio, attentus, an , Plutarchus in Romulo. Idem in Othone, ὡς ἔμπληκτα καὶ ρὰ τὸ θῆλυ πολεμικὸν, res hostium furore & temeritate age ιτυρα. ἀμπλακτος ὁρμὴ, consternatus impetus, Basil. in epistol. hocl. Τυφοῖς ὑπὸ πνεύσεως ἔμπλακτος βορυβῶ, id est, Studi. οἱ μὲν ψυχῆς τὸ ἀγχιβὲς φίλαι ἐμ αὐτῇ.

ικτος, ἔμπλην, δίως, stolide, μωλωδέ, μανικῶς.

ος, πρόπλεος, πλέστος, Genit. Iliad. β. Βοιωτῶν δ' ἦν ἔμπλεο, propè l otos legitur & apud Hippocrat. Stud. δρμὸς, Hesych. χρείας ὁ.

ος, σεως, terror, stupor, temeritas. ἐμπλοκίαι ὁ δύσκολος, pavor, d imiditas, Æschin.

ε, πλέκω, implendus, Genitivo, Plat. 2. de Rep.

ε, πλέω, ferio, ingruo. Apoll. 1. Arg. ἐμπλεύσεις ἐμπλέξασα ἑκατέρῳ, f nutuo concursu & impetu cellidentes. Aratus, ἐπὶ δὲ κα τῆ ὑδρὸς ἐμπλεῖ ἐνὶ καὶ μέσῳ θυμῷ, Cicero, sin grauis in cerit vehementi flamine ventus. Aristophan. in Plut. ἐμπλεῖ ἢ σκώπτει, ἐμπίπτει γὰρ σοι, turris in te ruit & incidat. Xenop Ἑλλην. ἀμέσως ἐπὶ τὸν ἀκοντιστὴν ἐμπίπτουσι, fulmine tacta cõ grauit ædes Mineruæ. Item obstipescatio, attonitum red d. Euripid. in Alc. ἢ κηρ τὸ σὸν μὲ θεὸς τὸ σὸν ἐμπλῆσαι χαρᾶ;

ος, ὁ, ἡ, implicatio Cicer. Vide Πλοκή.

ε, μώω, μωσῶ, eluo.

ε, μάσσω, inflo, tumefacio, Alexan. Aphr. flatus excito, inflatines pario, spiritus flatusque ingenero.

ος, ὁ, ἡ, ἐμπνοή, flatus motiens.

ε, κνάω, κνεω, ὁ, inflatio, inspiratio.

ε, πνέω, ὁ, inflandi vi præditus, inflans apud Dioscor.

ε, πνοος, ὁ, inspiratio, fufflatio.

ε, σκευάζω, ἐμπλώω, organa quæ spiritu inflantur, vt πᾶσα quę in tione perficiuntur de quibus apud Athen. l. 4.

ος, ὁ, ἡ, ἐμπλυσμός, stultus, cuanidus, ἀφρων, ἀφυής.

ε, πνέω, & Ἐμπνεῖα, poeticè, μ. δίσσα, ἀνεμος, inspiro. Iliadis ὑπὸ πνοιὴ ἀμφὶς ἄμφ vires inspirauit, animum addidit. Pro vino. Plato de Republ. ἐμπνεῖν ἐπὶ ἐμπόνοια καὶ ἀναισθησίαν ἐγγυᾶσθαι. Item in Apologia, ἐγὼ δὲ οὐδ' ὑπὸ τούτων ὧν ἐγὼ κατηγορῶ ἐμπνέω ἐπὶ ἀδικίαν. Euripid. in Alcestide moribunda, σκοπεῖν ἐμπνέει τὸν. Spirare apud Latinos pro viuere. ἐμπνεῖν ἀπειλὴς καὶ φόνου tirans minas, c. 9. Act. Apost. ἐμπνεῖν μυρίοις ἐσόμενος, vel πυδὶ μι, Hesych.

ε, πνέω, μι, ἔξω, suffoco. Nazanzen. vnde ἔμπνικτος, id est, ἐμπνευ σθὲν τῷ χύτρᾳ, in olla furno inclusa suffocatus apud Athen. ro decimoquarto, ὀξίοις ἐπικαιρεῖν ἔμπνικτον vide σπικτός.

ε, πνέω, εἰς, ἀέσω, εἶν, Hesych.

ος, ὁ, ἡ, ἔμπνους, ὁ, ἡ, spirans, anhelus, viuus. ἔμπνοος Θ, ὁ, ἡ, viuens, dum vim & spiritum duet. Plat. epist. 8.

ε, πνέω, ἐπὶ ἀνεμοῖς, ἐπὶ ὁ, ἡ, ὁ ἐφόρμοις, Hesych.

ε, πνέω, ἐμπνεύσω, ἐμπνεῦσαι, inspiraui, ad se rtdit, ἀνεθυμοσα.

ε, πλέκω, μι, ἔξω, ἐμπλέξω, impedie, intercedo, interpello, implico, dn impedimento. ὅσοις ἐμπεδίζει τὸ ὄφελος, quibus causa impedimento est, Aristoteles libro tertio, de generatione Animal. ἐμπεδίζουσι πλοῦς, se mutuò impeditint, libro quarto Politic. ὦν ἐμπεδίζει φρόνησις, prudentiam non impedit, Aristoteles septimo Ethicorum. Aristophan. in Equitib. Κέζωνες ἀσσᾶν ἐμπεδίζουσι τὰς ἐχθάδας, hianti ore stat populus, puerorum more, qui laqueo appensas ficus aperto ore excipiunt. ἐμπεδίζει, Aristarcho, id est, μακρύνῃ Θ, ἐμφερεσμῷ Θ. Vide Commentar. Ἐμπεδίζειν, inquit Hesych. μονοειδῶς, οἱ δ' ἐχάδες μακρύνδην ταῖς μελίσσαις, ὁ δὲ πεδὰς εἶδός ἐστι πλοῦ τοῦ παρὰ τὴν ἰσχάδα.

ε, πόδιος, ὁ, τὸ, obstaculum. Aristoteles de mundo, ὅσῳ γὰρ πλείονος ἔδει ἐμπόδιον εἶναι ἐκείνῳ φορᾷ τὸ ὄφλον, τῶν ἡμῖν φορᾷ τὸ πνεῦμα, id est, nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad fidem accommodandum.

Ἐμπόδιος, ος, ὁ, ἡ, obstuis, qui est impedimento. ἐμπόδιον φορᾷ τῶν ἀγγίων, aduersantes magistratui, Aristotel. quinto Politic. μανικὸν ἐμπόδιον χρωμένῳ πονηρῷ, interpellante hoc oraculo, Herodot. ἐμπόδιος ἔστω, impedit, Plat. in Leg.

Ἐμπόδισμα, ατος, τὸ, ὁ, ἡ Ἐμπόδισμος, ου, ὁ, impedimentum, obstaculum.

Ἐμποδιστικός, ὁ, ἡ, qui est impedimento.

Ἐμποδιστὴς, ου, qui est impedimento & obstaculo, ὁ ἐμποδίζων, Suid.

Ἐμποδοποδίσκη, βιβαμβίδιον, ἀσσαλίζουσα. Hesyc. forsan pro ἐμποδιστήρ.

Ἐμποδών, Aduerbium, impedimento. Aliquando manifestè, in manu, prompte, facilè. Vnde quæ in medio posita sunt, τὰ ἐμποδὼν, καὶ τὰ ἐν ποσὶ, dicuntur. διὸ καὶ χαίτωνι ἐφ' ἑαυτοῦ ποιοῦνται, ἵνα ἀπαραπόδιστα ᾖ, πάντ' ἐξ χαίτωνος ἴδιον, id est, in media vrbe constituunt, & in loco patenti, Ethicor. quinto, Aristoteles. Ἐν ἐμποδὼν ᾖ, ἐν ποσὶ γίνεσθαι, obstuis. ἐμποδὼν ἔχειν, offendere. ἐμποδὼν γίνεσθαι, impedit. ἐξ' ἐμποδὼν ἀφέσκειν, quæ instarent certamina, Plutarchus in Theseo. πάντες ἐμποδὼν γίνονται, his fum impedimento, Idem in Romulo. ἐμποδὼν εἶναι, id est, κωλύω, remoror. Plutarchus in Themistocle, ἐμποδὼν ἦν τοῖς ἄλλοις τὰ διαξέειν, μαχόμενον αὐτοῖς κατὰ νῶτα, Mardonium, vt Græcos à persequendo auerteret, reliquit. Idem in Camillo, κἀδὲν ἐμποδὼν ἐποιοῦντο τῇ σπουδῇ, ἀλλ' ἐχώρουν σπεύδοντες, nullo omni impedimento quàm citissime concedebant. τὸ ἐμποδὼν τοῦ ἔργου Θ, κατασκευὴ Θ, omnes gentes, vt in quanque incidebat, fubigens, Herodot. ἐμποδὼν ἵστασθαι, obsistit. ἐμποδὼν οἱ ἔστησε, illi fuit impedimento, eum remoratus est. ἐμποδὼν ἵστασθαι μοι, nobis estis impedimento, Thucydid. ἐμποδὼν ἔσεσθαι χρώμενοι, apud singulos intercedens, Idem Thucydid. τὸ μὴ ἐμποδὼν δὲ, id est, τὸ κωλῦν ἔχον ἐκαστον. ἐμποδὼν πρόσωπα, Aristophan. ἐμποδὼν ἐποιοῦντο μὴ θεοὶ τοῦ τοιούτου κακοῦ, ὑφ' ἡμῶν δὲ καὶ θεοῖς, Dein.

Ἐμποιέω, ῶ, πάσω, μνω, innasci facio, induco, infero, genero. Xenophon, ὁ δὲ μὴ ἀκούων ἐν τούτῳ ἀναισθησίαν, indiderunt. Idem, ἐμοὶ ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, animæ fcientiam præstare, id est, ἐπιθυμεῖν. Ifocrat. τὸν δὲ ἐμποιοῦντα τῇ ἐκείνου σωφροσύνῃ, ἐμποιεῖν φόβον, terrorem incutere. ἐμποιεῖν νόσον, afferre morbum, Plato primo de Republ. νῦν ἐμποιεῖ, odium gignere, Ibidem. ἐν εὐνοίαν ποιεῖ ἐμποιεῖν, beneuolentia eos inter se deuinxit. ἐν ἐμποιοῦμεν ἡμῖν πόνους, fingentes faecerdotio, libro primo Esdræ. Plutarchus in Romulo, ἐμποιεῖ τὸ πατρίους τοῖς ἀγροῖς, id agit vt quibus imperat, ab iis odio habeatur. ἐμποιεῖ ποίησιν τοῖς ἔργοις, inferit disciplinam dignis viris, Idem in Numa. ἐμποιῶ τὸν κίνδυνον, motum excito. ἐμποιεῖ ἢ ἰδιώτης, moueo studorem, Aristotel. in Problem. ἐμποιεῖν ἐπιθέσεις, inicere spes, Xenophon. ἐμποιῶ ἐκ τὰ παυσεῖν χρωμένῳ, inter Musæi fores hanc inserene. Herodot. ἐμποιεῖν στάσεις, excitare seditiones, Thucydides. οἱ αὐτῶν σιωπὴν ἐποιοῦντο, Demosthen. ὀργὴν σοι ἐμποιῶ, τε ad iram prouoco, Plato de Leg.

Ἐμποιπάω, ῶ, σω, ἐμποιπήσω, ἐμποιπήκα, ἐμποίπημαι, ἐμποιπήθην, ἐμποιπητέος, ἐμποιπητὸς, ἐμποιπητικὸς, ἐμποιπητὴς, ἐμποίπησις, ἐμποιπητικὸν, ἐμποιπητικῶς, ἐμποιπητικώτερον, ἐμποιπητικώτατον, ἐμποιπητικῶτατος, ἐμποιπητικώτατον, ἐμποιπητικώτατος, ἐμποιπητικώτατον, ἐμποιπητικώτατος, ἐμποιπητικώτατον, ἐμποιπητικώ

κὴ κερδῶ, ne obolum quidem lucrifecimus. ἐμπολήσας, ἐμπαμα, qui contraxit notas, idem Lucian.

Ἐμπολῶ μεω, debello, vasto, expugno, ἐκπορθῶ. ἐμπολεμέω verò, est in sensum & hostem reddere, πολέμιον ποιῆσαι, ἢ τὰ πολεμίων τινα πραγματεύεσθαι.

Ἐμπολεμῶν, ῶντος, bellicosius, bello accommodus.

Ἐμπολῆσαι, τὸ ἐς πόλεμον ὑπηνέσθαι ἢ ἄρξασθαι. Suid. codex corruptè ἐμπολημῆσαι.

Ἐμπολις, ῖδος, ὁ, mercator, in Epig.

Ἐμπολᾶ, ᾶς, ἡ, &

Ἐμπόλημα, ατος, τὸ, negotiatio, lucrum. ἐμπολή, apud Aristophan. exponitur, τὸ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν κέρδος: vbi puto accipi pro merce empta. huius hæc verba in Acharnen. Ἐνέπεσον ἃ βλέπετε τῇ ξένῃ κελεύς· Τῶν ἐμπολῶν γ' ἕνεκ' ἔστιν ἃ καὶ φέρων κατέβη. Plato τῷ ἐμπολᾶν δὴ τὰ ἀγορᾶζειν posuit. Comm. Aristoph. in Pace, ἀπὸ πολε, inquit, φυσίου, ἢ σιωπᾶν τὰ κέρδη.

Ἐμπολις, εως, cui patria & certa est ciuitas in qua habitat: cum dat. significat, eandem ciuitatem incolens. Sophocl. in OEdip. Colon.

Ἐμπολιτεύομαι, εὔσω, rempub. rego.

Ἐμπολιτεύω, μ. εὔσω, rempub. rego.

Ἐμπομπεύω, pompatice iacto & ostento me aliqua re. θεαματίζεσθαι, ὑπερφέρομαι. ἐμπομπεύω τὴν κατάρᾳ, ostento. ἐμπομπεύω τὴν κατοφέᾳ, in feruitute pompam duco. ἐμπομπεύει τοῖς κεφαλαίοις, celebrat & commemorat clara facinora, Demosthen. Basil. σκευωρικῶς ἐμπομπεύει τὰς ἐγκωμίους τῆς μαιρίας, iactant se in laudationibus defunctorum.

Ἐμπόνημα, ατος, τὸ, labor, exercitamentum.

Ἐμπονος, ου, ὁ, laborum patiens.

Ἐμπορία, ας, τὸ, negotiatio, ἐμπορικὴ τέχνη, Hesych.

Ἐμπορεύομαι, εὔσομαι, ευμαι, negotiationem suscipio, mercaturam facio, negotior, ad mercatum proficiscor. Chion in epist. Ἀφ' ὑμῶν ἐπολιτευσάμην· ἐμπορεύομαι δὲ εἰς ἅπαντας ἐθνῶν μου ὅσους αὐτὸν εὐσεβεῖν θέλει. Ibid. πίνημα ὃ μὲν μέγεθος ἐμπορεῖ. ὁ γὰρ φιλοσοφίσας σοφὸς ἐστιν, ἢ καὶ ἐμπορεύεται. pro mercari. Aristophan. in Acharn. ὦ θῦμ' ἀεὶ σκεύεσαι ἐμπορεύτια. Et αὐτὸ τὸ πορεύεσθαι, proficisci. Euripid. Ὅστις δ' ἀφ' ἑστίας πάρεστιν ἐμπορεύεται Κύπρου ἢ Φοίνικος, πεντηκοντόρου πλοὸς, capite secundo, epistola secunda Petri, ἐμπορεύεσθαι ὑμᾶς, vobis ad quæstum abutentur, Erasm. Plinius libro vigesimonono, capite primo, de medicis loquens: Nec dubium est, omnes istos famam nouitate aliqua aucupantes, animas statim nostras negotiari. Plato in Epistolis, ἐμπορεύομαι δὲ ἤδη πόλιν, cum lucro vt mercator redibit.

Ἐμπορικὸς, ὸν, ὸ, pertinens ad mercatores, vnde Plinio dicitur emporetica charta inutilis ad scribendum, qua vtuntur mercatores inuoluclis mercium.

Ἐμπόριον, μ. ου, ου, ων, κα, lucror, negotior, mercor.

Ἐμπορία, ας, ἡ, negotiatio, mercatura, nundinatio. Hesiod. ὄψιμος ἐσσ' ἐμπορίῃσι τρέψαι. ἐμπορίαν ποιεῖσθαι, negotium exercere, apud Isocratem ad Nicoclem, mercaturam facere. ἐμπορίαι ἐμπορεύεσθαι, apud Platon. & ἐμπορεῖν εἰς λειτουργίας per ea, lucrū, quæstus Basil.

Ἐμπορικὸς, ὸν, ὸ, nundinarius Plin. & quasi mercatorius, negotiatorius, negotiosus, mercator: vnde ἐμπορικὴ δίκη, apud Demosthen. actiones mercatoriæ, promercales. ἐμπορικὰ τέλη. Pollux libro octauo, τέλη δ' ἐστὶ τὰ ὠνεῖσθαί τι καὶ πωλεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐμπορεύεσθαι. ἐλαιουργίας. πωλῶν δ' ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλαιουργεῖν τι, ἢ ἐμπορικὸς. Ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura, Plato in Theæteto.

Ἐμπόριον, ου, τὸ, locus vbi merces venduntur, mercatus, forum, locus vbi mercatus agitur, conuentus mercatorum, nundinæ: *Gallis* dicitur. Vnde apud Thucydid. ἐμπόριον σκαρίζει, emporion apud Liu. & Plaut. Ioan. c. 2. οἶκος ἐμπορίς: Interp. do mus negotiationis.

Ἐμπορίτης, ὁ, Hesych. μυτικευτὴς, ἢ ἀθέτης.

Ἔμπορος, ου, ὁ, mercator, negotiator. Proprie is dicitur ἔμπορος, & ἐμπορεύεσθαι, qui conducta vehitur naui, quos ὑπηρέτας appellant, id est, vectores. Καὶ τὸ πέρυ, quod iter id significat quod mari conficitur, Porphyrius prima quæstione in Homerum. Homer. Odyss. 2. Εἶμι ὑπὸ, ἐς ἄλλην ἰδὲ ἔσσεται ἠμὲν ἀγορῆσθαι Ἔμπορος, id est, ἵνα ἐπὶ τὰ ἀλλότρια νῆας ἢ πλοῖα πορεύθῃ, εἰς ἐμπορίαν. Et ἔμπορος ὁ ἀγοράζων καὶ ἵνα ξένος σκαλεύῃ, ἢ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν κεκτημένων αὐτὸν, ἢ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἐμπορίων ἀγοράζων. Pro mercatore, Plato 2. de Republ. Αὐτὸ τὸ πόλει ἢ ἄλλων διακονεῖν ἕνεκα τοῦ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐν ἄστει. Ἔστι δ' εἰσὶ ἔμποροι. Vide in verbo Κάπηλος. Ἔμπορος ὁ ἔνδον, id est, ἐμπορικὸς, mercatorum. Nonnus. Ἔμπορες οἱμωσιπόλοι. Adagio de his qui præmetu & ignauia falsam causam prætexunt, vt qui causantur se mercatores esse, cùm militiæ oportet nomina profiteri, vt facit ille apud Aristoph. in Concionant. inquens cùm eundum ad bellum, Ἀλλ' ἐμπορεύεσθ' ἔξω σκέψομαι. Idem Aristophan. in Pluto, Γεωργὸς εἶ; Μάλα γὰρ μ' ἄκαιρος εἶσι. Ἀλλ' ἔμπορος; Νὴ, σκεπτόμενός γ' ὅπως πύρα. Nullo cultor agri es? Mène sic furere putas? Negociator? Simulquando est opus. Suid. ὅτι τὸ ἀφορμεῖσθαι ἐμφαίνει. ἐμπορεῖσθαι δὲ ἀπὸ ἄνου.

Ἐμπορπάω, ῶ, coniungo, connecto fibula, instibulo. Cels. Herodotus libro septimo, ἐνεπορπῶντο σφέας, vestes fibulis subtectas gestabant. Appianus in Iber. ἐνεπορπῶντο σφῶν ἱδρῶτα, ἐμπορπῶ, Suid. συμβάλλω, ἐμπορπόω, Hesychio φιβλόω, ci ἐμπόρπησε, ἢ σφήματος ἔδυσε.

Ἐμπορφύρης, ὁ, ἡ, induitus purpura, item quasi purpureus, purpureus, ad purpureum inclinans.

Ἐμφάσσω, τω, ἐ, spectrum, larua, phantasma, quod ab Hecate emitti soleat videndum miseris & calamitosis. Sic dictum puto Eustathius, quòd vno incedat pede: alij, quòd alterum pedem habeat æneum, Cælius libro sexto, capite 38. & Erasmus proverb. Proteo mutabilior. Commentar. Aristophan. in lud. in βατρ. χ. Ἐμφάσσω πάνυ γ' ἔδοι, σοφὸς γοῦν λάμπτειν δᾴδα ἐσθόσπορ, ὁ σκιὰν χαλκοῦν ἔχ. & in Concionant. Ἐμφασσόμενος, ὁ ἄμικτος φλύκταινα ἡμερησίαν. Vocatur etiam ὀνοκοίτης.

Ἐμφασκάνδυος, ὁ, efficiens, efficax, actuosus. Comparatiuum, ὑπερεμφασκάνδυος, efficacior.

Ἐμφασκάνδυος, ὁ, efficax. ἐμφασκάνδυος, efficacior. Ἐμφασκάνδυος, compos, qui rem efficit, cui opponitur ἀφασκάνδυος. In Memnone Ecloga, ὁ ἐμφασκάνδυος αἰσθησιν ἐμφασκάνδυος, legatio renuntiare peracta.

Ἐμφασκάνδυος, efficaciter Plinio, strenuè, ἐγεργικῶς ipsa.

Ἐμφασκάνδυος, Hesych. ἐκφασκάνδυος.

Ἐμφασκάνδυος, decorus, similis, conueniens.

Ἐμφασκάνδυος, cum decori, conuenio, cum conspicuus, deceo, Dat. Aristophan. βακχεῖε διφθόνῳ ἐμφασκάνδυος, inter Bacchas decoris & præstans. Plutarchus in Alcibiade, τῇ φωνῇ ἢ τῷ σχήματι ἐμφασκάνδυος λέγοντα. voci etiam balbutiem splendorem adiisse & gratiam ferunt. ἐμφασκάνδυος ἀλγεῖν, ἐδέφιμα ὄσα, σφόβος. ἐμφασκάνδυος, impersonaliter, decori est, decet.

Ἐμφασκάνδυος, incēdo, inuro, Accus. Aristophan. ἐμφασκάνδυος ὅπτ' ἐγὼ εἶμον' ἐνέφασκάνδυος, non incedat Simonem?

Ἐμφασκάνδυος, & Ἐμφασκάνδυος, incendium, deflagratio, & censio Ciceroni, ἐμφασκάνδυος ἀφασκάνδυος.

Ἐμφασκάνδυος, incendiarius, Tacit. Suet.

Ἐμφασκάνδυος, seco ferra, item serratis incisuris sim Nicanor in Theriacis, ἐμφασκάνδυος ὀνύχων, dixit pro ἐμφασκάνδυος ἢ τὰ φύκια, ideóque τεμνω, vt tradit schol. ἐμφασκάνδυος οὐ δύνατο frendo dentibus. Suid. Οἱ ἐμφασκάνδυος οὐ δύνατο τὸ ἐξαπατᾶσθαι, γνῶναι κρίνασθαι, ἐπισπᾶσθαι, φασκάνδυος.

Ἐμφασκάνδυος, intra præscriptum diem aliquid faciens, cui opponitur ὑπερθέσμιος, qui est in mora, qui elapso tempore aliquid præstat quod spopondit, & ad diem non satisfacit, quæ ὑπερθέσμιος ἢ ὑπέρθεσμος dicitur. Lucian. ἐμφασκάνδυος ἢ ἐμφασκάνδυος ἐκπέμψειν ὃν ἐπόνου, τὰ ὑπόνου μόνα ἐμφασκάνδυος ὄντας.

Ἐμφασκάνδυος, ὁ, ἐστὶ ὁ ὑπερθέσμιος τὸ σωθῆναι, intra dies statutum aliquid facere. Opponitur τῷ ὑπερθέσμιος, quod in mora esse, Bud. Comm.

Ἐμφασκάνδυος, Hesych. exp. πρόσω, sonat tamen potius, immittens, seu demittentem.

Ἐμφασκάνδυος, ante, antea, olim, coràm, in conspectu, in oculis: ἐμφασκάνδυος ἢ τῷ σφραγίσματι, Demosthen. antecurtere seu præmire res ipsas, ἐμφασκάνδυος τῷ σφραγίσματι, præcedere, Plato de legibus: cui opponitur, ἀκολουθεῖν τοῖς σφραγισταῖς, & ὑστερίζειν τῷ σφραγίσματι. ἐμφασκάνδυος ἐκείνου τὰ δεινὰ, illis præponere, Plato Legib. ἐμφασκάνδυος νομοθετῶν, id est, φησι, ἐς τὸ ἐμφασκάνδυος, prius leges ponamus, Idem ibidem. ἐμφασκάνδυος φασὶ δεῖν, opponitur & quasi σφαλλόμενος, τὰ ἐμφασκάνδυος, quæ antè sunt, antecedunt. Xenophon, Æschines, ἀμφασκάνδυος τῷ νόμῳ, ἀλλ' ὑστερήσαντα τούτῳ, noli te præferre legibus, sed fis eis secundus. τὰ ἐμφασκάνδυος ἡμέρας, dies priores, Plutarchus in Galba. Idem in Pericle, ὁ νόμος ἔχει τὰ πολλὰ ἐμφασκάνδυος ἢ λαλεῖ τὰ δεῖ σύμπαν πολλάκις ἢ ἐμφασκάνδυος natur multis ante Samium bellum seculis. ἐμφασκάνδυος ἐκφασκάνδυος, opponere, & quasi σφαλλόμενος. Xenoph. 4. Ἐλληνικῶν. ἐμφασκάνδυος μὴ τοὺς ἀδύνατος κατεσκευασμένους πολεμίους τῷ σφραγίσματι, hoc est, post eluuiem castra metati. εἰ ἐμφασκάνδυος, priores, qui præcedunt. ἐμφασκάνδυος τὰ πλοῖα, in anteriore parte nauis. ἐμφασκάνδυος, coram te. ἐμφασκάνδυος κατεσκευασμένος, apud Aristotelem Argyropilus vertit, tempore post contentionem. ἐμφασκάνδυος τὰ τοιαῦτα δεδόσθαι, quæ in superiore libro dicta sunt, loco de Rep. εἰς τὸ μέσον εἶπεν, ante se protulit. εἰς τὸ μέσον κομίζειν, Arist. 2. Anim. vbi Caza, in auersum flectit: sed videtur. alias vertit, in priorem partem, in id quæ anteceedit. εἰς τὸ ἐμφασκάνδυος ἢ ἄνω καταδύσεις, ad vlteriorem aliam acquirendam possessionem, ad vlterius aliquid acquirendum. Plat. de Leg. ἀφαίρει τὸ τέμνεσθαι, perducere in priora, seu anteriora, Idem. εἰς τὸ ἐμφασκάνδυος ἐφιέναι, præmittere ἐμφασκάνδυος, paulò ante, Plat. epist. 7.

Ἐμπρόσθιος, ω, ὁ, prior, anterior. vnde οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες, Philoni de mundo, pedes priores. & τὸ ἐμπροσθιαῖον τῆς κεφαλῆς, prior capitis pars. Alexandro Aphrodis. οἱ ἐμπρόσθιοι, primores. Pollux libro primo de currus partibus loquens, τὸ δ' ὑπὲρ τὸν ἡνίοχον ἐπίδικος, καλεῖται δὲ ὑπ' αἰσθανομένων ἐμπρόσθιον.

Ἐμπρόσθιόωτος, ὁ, ἡ, cui est aculeus in ore.

Ἐμπροσθιουρικός, morbi genus, inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem, siue strictu ram, vt contra ὀπισθίουρον, est inuoluntaria refractio colli ob nimiã strictu ram siue tumorem, qui vero iis vitiis laborant dicuntur. Ἐμπροσθιουρικοί, & ὀπισθιουρικοί.

Ἐμπροσθότονος, ὁ & ἡ, in pectus rigens: sicut ὀπισθότονος, in scapullas rigens.

Ἔμπροσθυμαῖος ἵππος, animalia ex aduerso mingentia.

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ, propriè quem in oculis gerimus. Ἐμπρόσωπος ἀλκυών, qui alias est exemplo & spectaculo, Phalaris.

Ἐμπρῳρίς, ὁ, ἡ, qui est in proa. Ἐμπρῳρα τὰ σκάφη, naues inclinatæ in proram, Bayfius.

Ἐμπυησιογενής, numeratur inter ἄμματα φορὰς ἀπὸ διὰ κόμματος apud Aret.

Ἔμπυημα, ατος, τὸ, sputum.

Ἐμπύημα, ατος, ὁ, ἡ, ἐμπύησις, ἐμπυητικός, ἐμπυικός, ἐμπυώδης, ἐμπυώδεις, ἐμπυώδη, ἐμπυώδεα, ἐμπυώδεσι, ἐμπυώδεσιν, ἐμπυώδεστερος, ἐμπυώδεστατος

tacita quædam significatio & vis, veluti si dicas, Tu Cretensi fidem habes: non significat simpliciter hominem in Creta natum, sed pro gentis illius ingenio perfidum. Quintilianus libro nono, capite secundo. Est emphasis etiam inter figuras, cum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur: vt apud Virgil. non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more feræ, &c. Ibid. quarum prior desiderat illam pluſquã dixeris significationem, id est, ἔμφασιν, & superlationem veritatis, & traiectionem, &c. Et libro octauo, capite tertio. Amplior virtus est ἔμφασις, altiorem præbens intellectum, quàm quem verba per se ipsa declarant. Eius duæ sunt species: altera, quæ plus significat quàm dicit: altera quæ etiam id quod non dicit, &c.

Ἐμφατικός, halens emphasin.

Ἐμφατικάτερον, expressius, significantius.

Ἐμφατίσματα, Polluci libro decimo, οἱ σαιλὲς, οἱ ἀμφιρρύθμους ἢ τὸ φάντασμα, καθοπλίσεις τὰ σκάπτα. puto legend. ἐκφατίσματα. vide superius.

Ἔμφατον, τὸ, per emphasin dictum. ἐμφατικὸν, Hesychius.

Ἐμφορέα, ας, ἡ, effigies, similitudo, cognatio. ὁμοίωσις.

Ἔμφορος, ὁ, ἡ, ὁ, similis, ὅμοιος, assimilis, æmulus, Datius, Sophocl. ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργὴν ὁ ὅμοιος. ἐμφερέστατος τὸν τρόπον. Aristoph. Vesp.

Ἐμφέρομαι, deferor. ἐμφέρεσθαι ἐν πλάγει, per mare delatus, Philostratus in Heroicis.

Ἐμφιλοκαλέω, studio rei honestæ immorari & versari, studio honesto deditum esse. Plutar. in Philopœm. ὅσοι γὰρ αὐτὸς, ὁ καὶ πρωτεῖον τὸ αὐτὸ καὶ ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατηγικοῖς, καὶ τὸ πολεμεῖν ὡς πολιτικὸν εἶναι ὑπόθεσιν τῆς ἀρετῆς ἀπασάσθω. studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Ἐμφιλοπονέω, laborem studiumque in re aliqua ponere. ἐμφιλοπονοῦσι τοῖς κρωλίσεσι, Bud. in epist.

Ἐμφιλοτεχνέω, in re aliqua studium operámque colloco: cum Datiuo.

Ἐμφιλοσοφήσαντος, τοῦ, dissertatio philosophica, studium philosophicum, Nazan.

Ἐμφιλοχωέω, ἀκέω, ἀκέσω. inhabito, libenter moror, τῷ χώρῳ ἀγαπᾶν, ἐθοικεῖν. Neutr. absol. vnde ὁ ἐμφιλόχωρος, amans loci seu regionis.

Ἐμφλέγω, comburo, inflammo.

Ἔμφλοιος, ος, ον, ὁ, ἡ, cortice prædituς.

Ἐμφλοιόσαρκος, quæ semen cortice obductum habent.

Ἐμφλοξόρος, ignitus, in Epig.

Ἐμφοβέομαι, οῦμαι, timeo, metuo. ἐμφοβέσθαντα θεὸ αὐτὸν de his timebunt, Plut. in Othone.

Ἔμφοβος, ος, ον, terrefactus, territus, timore correptus, exterritus, ἐντρόμος. Apoc. capite vndecimo, τὸ μεμβρανᾶς βιβλία. Ἔμφοβα, Hesych. περισφόβωθρα, item σῦλαι παρβάτων pro quo forsan scribend. ἐμφιβα. vt sint pecora quæ aliquo in loco pascuntur.

Ἐμφόβιον, quod depascitur, quod absumit. Nicand. in Theriac. Σκαμμέσα ζώοντο κρηπὶς ἐμφόβια νοσῳ. Interpr. οἰονεὶ ἐν ἀκαπτοῖς τ' νόσου. πρῶμ δὲ ὃν ἡ ὕσις ἐδίστασι, ἢ ὅσα θερπετὰ.

Ἐμφορείδιον, seu ἐμφορβείδιον, capistro, capistrum inicio, Aristoph. vide φορβεία.

Ἐμφορέομαι, ἐμπίμπλαμαι, ἐμπίμπλασθαι, satior, impleor, exaturor, χρῆσθαι: vt ἐμφορεῖσθαι τῆς ἡδονῆς, ingurgitari opsoniis. Lucian. τὸ ἐμφορεῖσθαι ἐμφορεῖσθαι, ambrosia repleri, id est, ἐμπίμπλασθαι. Idem, τῶν δὲ πιεῖν τὸ μισητὸν τὸ πότος, ἢ τὸ ἄρα τὸ κελεῦσ' γρεῖος ἐμφορεῖσθαι τὸ ἀκέρασον. Translatè pro insolenter & immodicè vti & exercere. Plutarchus, τὸ ἔξεσθαι ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, insolenter exercere imperium. Item pro frui in vtranque partem, vt Xenophon. Iulian. August. ἐμὲ δ' ἐκὶ τοῦ σου μυστικῆς ἐμορφυσάμενος ἡγεμεῖν. Phalaris in malam partem vsus est. ἐμφορεῖσθαι χαρᾶς, gaudium haurire, Budæus in epistol. ἐμφορεῖσθαι τῆ ὀλιγρίᾳ ταύτης ἐπιθυμίας, Chrysostom. ἐκεῖ ἐστιασ. ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀφθονίου, abundè potior, Gaza de Senect. ἐπιφησαντο ὀλέθρῳ, mortem luerunt, Phalaris.

Ἐμφορέω, ῶ, infligo, incutio, ἐπιπίνω, infundo, impleo, κατακορὴς γίνομαι, vt πολλαῖς ἐνεφόρει τοῦ ποστάσιν πλαγαῖς, Plutarchus. Item importo, vt ἐμφορεῖς ἐξporto. Idem, ἐπαύσθη γὰρ βασιλικὴ ἐπιφορὰ τὰ πλείστης ἐξία κατὰ ἔτος ἐς ἑλλάδα ἐμφορούμενα, passiuum verbum. Odyss. ἐξ ἠνίκα σιν ἐμφορέσιν, vndis ferebantur.

Ἔμφραγμα, ατος, τὸ, cancellus, septum.

Ἐμφραγμίδες, οἱ, ὁ, obturamentum, Plin.

Ἐμφρακτικὴ φάμακος, medicamenta quæ facultatem habent obturandi cutis meatus, quæ & ἐμπλαστικὰ καὶ ἐμπαστικὰ dicuntur: quibus opponuntur ἀνοικτικὰ ἢ ἕλκη θεραπικὰ ἢ πόρων. passim apud Galen. vide & ἔμπλασμα.

Ἐμφραξις, εως, ἡ, obstructio, Cic. Hesych. πυκνώσεων.

Ἐμφρακτὸς, ὸς, ὸν, septus, munitus.

Ἐμφράσσω, ξω, σα, κα, oppilo, obsepio, interlepio, claudo, obstruo, farcio, præcludo, oppleo, iter obsto aliquo stipo; Accusatiuum. ἐμφράττειν τι ἢ διαβιβάσειν τι χυμοῦ, interspire, Galen ad Glaucon. Dioscorid. ἐμφραττομένων τὰ στόμα αἱμάτων ἐκ τῶν μυκτήρων ἀιμορραγίας, sanguinis profluuio sistuenit, si nares herba obturentur, inserta naribus.

Ἐμφραγμός, inter custodias ago. ἐμφράξειν σύμφ, apud Demost. τὸν ἐξαφορισθ. os obturare.

Ἐμφρουρῶ, ὁ, ἡ, custoditus, præsidiarius. ἐμφρουρεῖν τὸν ταῦρον, taurum conicci, Phalaris. τὸν ἐμφρουρεῖν πιεῖν vrbem præsidio firmare.

Ἐμφρων, ὁ, ἡ, ὁ, φρονέω, prudens, ἐχέφρων, σωφρὼν, φρόνιμος, mitis compos, sapiens, maturus, acutus, peritus, πυκτὸς, πάνυ ὀξὺς ἦσθαι, apud Aristote. in Rhetor. apud quem ἐμφρονεῖς ἐκ τέχνης id est, ars acutior & subtilior. ἐμφρων σωφρονῶν, prudens modestia, Thucydid. Sophocl. ὁ μὲν μάλις πως ἐξωλῶς καθέστατο, vix tandem ad se redit. Plato in Timæo, αὐτὸ τοῦτο φρονῶν, θεῖαι ἀρχὴ ὄξασθ' ἀσάσθ' ὃς ἐμφρονῶν. Cic. θεὸς ἐξόμαντα χρῆσθ, scl. quæ ipse (animus) verfans, diuinæ, seu piternæ, sapientisque vitæ induxit exordium. Cicero. Ideo Plato ibidem, τὸ γὰρ νοῦ ἢ φρόνησις ἐσχεῖν, ἀνάγκη τὰς τὸ ἐμφρονοῦσας ἀπὸς φρῶτας μεταθιώκειν: Cicero, illum qui intelligenti sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligi sapientiquæ naturæ primas causas conquirere.

Ἐμφρονέω, prudenter.

Ἐμφυλιόγενὴς, ὁ, ἡ, consanguineus. συγγενικὸς, τὸ αὐτὸς φυλῆς, instinctus, contribuis. vnde ἐμφύλιον αἷμα, apud Apoll. Rhod. Guis gentilitus. & ἐμφύλιος πόλεμος, apud Plut. ciuile bellum & intestinum.

Ἐμφυλλίζειν, inserere arbores, ὑποβαλλίζειν, ἐμφυτεύειν, ἐγκεντρίζειν, ἐμβάλλειν.

Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, tribulis, ciuis, gentilis. Odyss. ὃ αὖθ' ἑκατέρωθεν φυλοῦ, id est, ὁμόφυλον, ἔμφυλος πόλεμος, bellum intestinum & ἔμφυλος σάσις, apud Demosthenem, fœditio ciuilis. ἔμφυλος μοιρίας, gentilia eadem appellatio. Bud. in epist.

Ἐμφυσιάνειρον, ἐμφυσᾶν ταῖς ναυσὶ, naues conscendere, Plutarch. in Themistocle. Hom. Iliad. ὦ, - Θέτις ἢ ὡς ἔφατο φρονὶν ὄρτ' ἐμπνοιοῦσα, ἐμπλέσαμε, vnde ἐμφυσίωτος. Participium. Inuitus, inhærens: & ἡ ἐμφύσα, fœminninum.

Ἐμφύω, inhæreo, ingeneror, innascor, amplector. Plato in Republ. ταῖς πόλεσιν ἐμφυόμενοι. ἐμφυόμενοι αὐτοῖς τὴν συνηθείαν amplectentibus Sutrinis, Plutarchus in Camillo. Idem Fabio, συμφύοντα τὸ ἀνθρώπους καὶ καταφίλουσι, amplexi inuicem gebant oscula. Plut. in Opusc. ἀδύνατος ἀσχησίας, τὸ ἐμφυῆναι ἡ κίνησιν μυκτικὴν ἢ μυῖδες, inhærere.

Ἐμφυσάω, ἐμφυσήσω, insufflo, inspiro, flatu impello, inflo, flo, flatu accendo, spiritu oris inicio. Ioan. capite vigesimo, τὸ τῶν ἐπιστολῶν ἐπεφύσησε, λέγει αὐτοῖς, inflauit. ἐμφυσᾶν τὰ κάμινον, spiritus qui inspiratur, Nazanzenus de spiritu sancto. Idem, ἐμφυσᾶν ὑμᾶς ἐκ τὸ πνεῦμα ἅγιον, sancto Spiritu afflati.

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ, inflatio, afflatus & oculorum morbus. Marcellus apud Dioscorid. ἐμφυσήματα exponit omnes oculorum tumoribus similes excrescentias: atque differre ἐμφύσημα ἐμπυήματος quòd ἐμπύημα sit flatus in interiore parte collectio: ἐμφύσημα verò non collectio flatus, sed incrementum tumori simile, quod non aliter fiat, quàm si oris spiritu impletur aliquid. Vide eius annotationem ad Dioscor. l. 3. c. 163.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ, sufflatio Plinio, & quasi inspiratio, vel insufflatio.

Ἐμφυσητὸς, ἡ, ὸν, idem quod simplex φυσητὸς, inflor, tumeo perbio.

Ἐμφυσιάω, exortus.

Ἐμφυτίζω, ἐμφυτεύω, instio, Cicer. Theophrast. histor. libro secundo capite primo, ὡς γὰρ ἐμφυτεία (scribo ἐμφυτία) ἢ οἱ ἀφθονίαι, καὶ ἀκάνθαι μὴ ἐξεις πᾶς εἰσὶ, inftitiones, & inoculationes, & emplastrationes Columellæ. ἐμφυτικὰ etiam dicitur ab ἐγκεντρίσασθαι.

Ἐμφύτευσις, plantatio, ἐμφυτία: vnde prædia quædam dari inphiteusin dicuntur, vt scribit Bud. in Annot. in Pand. in l. Stichaec, 5. primo.

Ἐμφυτεύω, ἐμφύσω, ἐμφυσέω, ἐμφυτεύσω, infero, ἐμφυτίζω, ὑποβαλλίζω, ἐμβάλλω, ἐγκεντρίζω, ingenero: Accus.

Ἔμφυτος, ος, ον, ὁ, ἡ, innatus, genitus, naturalis, infitus, natiuus. ἔμφυτον, Suid.

Ἐμφύω, ἐμφύσω, ingenero, indo, produco. Xenoph. ἐμφῦσαι ἐς ψυχὴν παιδοποιίας, ἐμφῦσαι ἐς παῖς γενεᾶς ἔρωτα τὸ ἐκπρέπειν. Idem ἐμφυόμενος, infertus, confertus, qui infixus coharet. ἐμφυόμενοι ἀνθρώποι ἐς ἀλλήλους, Lucian. πάσιν ἐμπέφυκε πόθος, id omnibus ita insitum est, Furip.

Ἐμφωνέω, ῶ, ἡ, canorus, vocalis.

Ἐμφωτίζω, splendida vestis, Naz. de veste quæ fumel ur

ab eo qui baptizabatur : nam baptisma etiam dicitur φώτισμα.

ἐμψυχρύνω, τὸ, cum sonitu factum.

ἐμψυχρυσμός, ὁ, refrigeratio. Cic.

ἔμψυχος, ὁ, ἡ, ἀνίματus, vivus, aspirans, animæ compos, animans, animal. τὸ ἔμψυχον, animantes. Plato in Phædro, πᾶν δὲ σῶμα ᾧ αὐτὸ αὐτὸ τὸ κινεῖσθαι ἄνωθεν ἔμψυχον. ὁ δὲ ὄνομα αὐτοῦ τοῦτο ἐστὶν, ἔμψυχον, οὐ τοῦτος ἕνεκα φύσεως ψυχῆς. Cicero Tuscul. 1. Animum esse inim omne quod pulsu agitatur extero. quod autem animatum est, id motu cietur interiore & suo, nã hæc est propria natura animi atque vis. in Timæo, δημιουργὸς ἐμψύχους σώματα ἐποίησε.

ἐμψυχόω, ὦσω, animo, vivifico, in Epigr.

ἐμψύχρυντος, ον, refrigero, Accus. Alexand. Aphrod. in Problem. Galen. ad Glaucon. ἐμψύχρυντα τὰ ὑγρὰ τοιοῦσι δυνάμεις, quæ refrigerare possunt.

ἐμψυχρύνω, ὑνῶ, ὑνεῖν, ὑνθῆναι, ὑνθεὶς, ὑνεῖς, ὑνθῆτε, ὑνθέντες, ὑνθείς, ὑνθέντος, ὑνθέντι, ὑνθέντα, ὑνθέντων, ὑνθεῖσι, ὑνθέντας, ὑνθεῖσα, ὑνθεῖσαν, ὑνθείσης, ὑνθείσῃ, ὑνθείσαν, ὑνθείσαις, ὑνθείσαιν, ὑνθεῖσαι, ὑνθείσας, ὑνθεῖ

exponitur. Prouerb. Solom. cap. 6. Nazanz. ὦ σημεῖα ἐναγχισμοῦ ἐσόμενα, in vinas stimpsimus. ἐναγκαλίζομαι, amplexans.

Ἐναγκαλίζω, declino, inclino, cubito incumbo.

Ἔναγχος, nuper, paulò antè, modò, recens, propè, ἐφ' ὀλίγον, σφόδρα, σφοδρότατα, σφὸ μικροῦ, ἄρτι, Aristoph. πρ. ἐναγχὸς γὰρ ποτὲ τὸν ἀκριτομυθὸν βοῦ παροινοῦντα, ἐναγχὸς ἐγὼ δι' ὀλίγου, apud Dionys. Haliciarn. lib. 6. nunc autem. Interp.

Ἐνάγω, ω, ἄξω, π. ἀγαγὼν, induco, fuadeo, iubeo, monco, adigo, solicito, impello, incito, vrgeo, adduco, vt ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐνάγεσθαι, Plutarch. ἐνάγω τὸν πόλεμον, ad mouêdum bellum incumbo, Thucydid. ἐνάγω εἰς φόβον τινὰ μὴ ἀκριβῆ λόγον, Chrysostom. προτρέπεσθαι. Plutarc. in Camillo, πολλοὶ τῶν φαύλων πεπηγότων, ἐξ ὧν ἰσχύουσι καὶ κλώμενοι φιλοκλεεῖς ὄντες ὑπὸ θεοῦ ἄγονται, vrgebant, incitabát rem in religionem vertentes. & ἐνάγω, accuso, defero. Basilius, ἐναγεῖν τῷ δικαίῳ τὸν ἀναγνώμονα.

Ἔναγωγή, ῆς, ἡ, delatio, accusatio, ἔγκλησις.

Ἐναγωνίζομαι, refragor, certamen facio, certo, elaboro.

Ἐναγωνιστὴς, ὁ, certaminum præfectus. Mercurij epitheton apud Aristoph. in Pluto, quòd ludis præsit, id est, palæstricis. ἐναγώνιος ἔμπνους, æmulatio ac certamen. Plutar. in Solone. ἐναγώνια ὄργανα, instrumenta quibus in bello vtuntur. Bud. in epist. poster. ἐναγώνιος λόγος, id est, συμπτωτικὸς, certatiua oratio, sic Sulpitius Victor. Polybius, ἀβρακολόμοις ἐξ ἀμφοῖν ἐναγωνίοις, certatim vtrinque adhortatio. Synesius, ἦλιξ καὶ κυρίας, ἢ ὁ δῆμος παρῇ πᾶλιν ἐκάστας ἐς ἀναγώνια, reclamare intercederé que paratus, & certamini accinctus, ad certamen compositus & comparatus.

Ἐνάγων, anniculus, idem quod ἔνος, Bud. Comment. Theophr. de histor. plant. lib. 8. ὡσεὶ ἔκφυτον ἢ ἡ ὀλίγα ἐποίσει ἄρτια δοκεῖ τὰ ἐνάγια, σπέρμασι τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐκ γῆς ἀναφυόμενα.

Ἐναέρια, τά, quæ sunt in aere, aeria.

Ἐναερίζω, apud Hesych. μετεωρίζω, in aërem subucho.

Ἐναίζω, in templis vota facio, supplico, precor, dona offero. Etym. ἐναίζω, Hesych. ἐνίστασθαι ὡσὲ τοῖς ναοῖς.

Ἐναθρεῖν, προσηλοῦν, fixis oculis intueri.

Ἐναίσιμος, qui est sub dio, apricus. ἐναίσιμοι τόποι, loca suda & subdialia, Theophr. lib. 5. de causis plant. cap. 20.

Ἐναθύοντες, ludentes in Hesych. ἐναθύοντες qui & ἐναθύσασι, affert pro ἐμπαίζοντες. sed fort. leg. ἐμπαίζας.

Ἔναιμα, τὰ, emplastra quæ cruentis vulneribus imponuntur. τραυματικὰ vocat etiam Paulus, Theoph. histor. lib. 4. cap. 8. de ceIeæ marinæ lachryma, ἀφίησι ἢ ἐκ δάκρυον, ὃ ἔστι οἱ ἰατροὶ φαύλοις ἔναιμοι σωτὴρ δέδοται, id est, medicamentum quod cruentis vulneribus iniicitur. Celsus lib. 5. cap. 19. Ex emplastris autem nulla maiorem vsum præstant, quam quæ cruentis protinus vulneribus iniiciuntur, ἔναιμα Gra ci vocant.

Ἐναίμιος, sanguine præditus, viuus. Herodot. τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἐναίμιοι τε ἢ σαρκώδεις. ἔναιμα τραύματα, cruenta vulnera, Dioscor. lib. 1. ἐναίμων κολυτικὸν, sanguinolenta glutinans, cruenta vulnera glutinans, Idem lib. 4. τὸ ἔναιμον, quod vulneribus cruentis iniicitur.

Ἐναίρω, μ. ἐνάρω, occido, spolio, destruo. ἐναίρειν τὸν ἄξιον τὸν πόλεμον: vel à spoliis quæ ἔνατα dicuntur. Hesiod. Καὶ τὰ μὲν διοξύεις ἐναίρετο τοῦδε χαλκῷ, ἠφύσιον, Etym. Accusatiuo.

Ἐναίσκομαι, perire, senescere.

Ἔναισιμα, ostentum, prodigium, σύσημα.

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, ἀδόκητος, decens, vtilis, suatuis, verax, sciens officij, κεδνὸν, ἐπιτήδειον, ἔνδικον, ἐναίσιμον, æquus & verax, δίκαιον, φιλανθρωπὸς, conueniens, auspicatus, fauitus. vnde ἄσιτος, ἐναίσιμος, anes prępetes & fauitæ. Odyss. β, & ἐναίσιμος αἶσα, Iliad. ζ, æquus rerum æstimator. ἐναίσιμος μῦθος, oratio fausta, conueniens & vtilis, Apollon. ἐναίσιμος ὄσσα, id est, κεδνὰ εἰδυῖα φαίνῃ, Idem. εὐφήμει, τὸ κεδνὸν καὶ ἐναίσιμον. Odyss. ο. ἦ τοι μὲν τὸν τὸν γ' ἐναίσιμα εἰδότα πάμπαν.

Ἐναίσιμος, κεδνὸς ὢν τὰ, commodè: pro quo etiam ἐναίσιμον dicitur, i. αἰσίως, συμπόντως. Homer.

Ἐναισιμοζοιλάσκομαι, Hesych. est ἐκυκησόσθαι, præliari in.

Ἐναισιμοπλοΐα, ας, τὸ, sic dicitur ab Alexand. Aphrod. Problem. 20. libro secundo, id quod in vrina sublime supernatat specie aranea.

Ἐναισιμόω, adolesco, inualesco, ἐνισχύω, Stud.

Ἐναισίμως, ὁ, ἡ, vigens.

Ἐναισιμώτατος, robustus.

Ἐναισχύνω, ἐναισχυνῶ, ἐνήσχυνα, ἐνήσχυμμαι, ἐνησχύνθην, ἐνησχυντέον, ἐνησχυντικὸς, ἐνησχυντικῶς, ἐνησχυντικώτερον, ἐνησχυντικώτατον, ἐνησχυντικῶτατα, ἐνησχυντικὸν

huic rei aduersatus. Plutarch. in Pericle. Idem in Camil. ἐναντιοῦσθαι ταῖς αὐθρώποις, aduersari hominibus. ἐναντιοῦσθαι πάσταις τύχαις, &c. vsquequaque aduersabatur, Thucyd. ἐναντιοῦσθαι ἐκείνοις χρόνοις, contra illius commodum venisse, Idem Thucyd.

ἀντίον, coram. ἐνώπιον, contrà, Genitiuo. Iliad. ἀ, πάρος, ἐναντίον, id est, ἐναντίος ἐμοῦ, me præsente. Plato in Epist. καὶ μὴ τοὺτων ἐναντίον δημόσιος ἐποιήσατο, i. in horum conspectu me interrogasti. Plutar. in Solone. τοσούτων ἐναντίον, tot præsentibus. ἐναντίον ἔχων, contrà affectus. ἐναντίος βαίνειν, ἐς regione aspicere, Demost. ἐναντίον ὀφθῆναι, coram ipsis, Plato de Legib. μηδενὸς ἐναντίου, nemine audiente, Idem. οὐδεὶς πώς σ' ἐναντία λέγει, nemo istis contradicit, Euripid.

ἀντι-ος, contrarius, inimicus, hostis, Xenophon. οἱ τὰ ἐναντία κρατοῦντα τῆς γῆς. vnde ἐναντίστερος & ἐναντιώτατος, Idem. πᾶν τὸ ἐναντιωτατον ὄν, ἐναντίον- interdum Genitiuo. Idem, τοὐτων τὰ ἐναντία νομίζεται, quæ sunt his contraria in more sunt posita. Idem, ὁς τὰ ἐναντία τοὐτων, ἡγεμονίας μὴ ὄζι. τῷ δὲ τὰ ἐναντία ἐθιζόντι, i. contrà quàm isti. Idem, τοιοῦτον τὸ συμφέρον ἐφύρατο, contrà quàm vtile est, dixisti. τὰ ἐναντία τῇ καλῇ, contraria honestis, Æschin. ὅτι συμβαίνει τοιοῦτον τῷ νομοθέτῃ τὸ φοβεῖσθαι, vt contra eueniat quàm legislator velit. Aristot. 2. Politic. Ibidem, δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τῷ νομοθέτῃ τὸ συμβαίνειν, legislatori vsu venit contrà quàm commodum est. τοιοῦτον τὸ συμβαῖνον, aliter quàm corpora, Aristot. Plato 1. de Republ. τῇ ἀδίκῳ πάντα τοὐτων ταναντία ὠφελεῖ, homini iniusto contingunt quæ sunt his contraria. Interdum cum Datiuo, τὰναντία ἀφέλειν ἐκείνοις, ab illorum exemplo diuersa facere, Isocr. Aristophan. idem dicit in Genitiuo, τοὐτων ταναντία ἀφέλειν. Idem ἐναντία ἐπράττον τὴν πόλιν. Dioscorid. lib. 4. ἐναντία δηλοῖ φύλλα, aduersa inter se folia. ἐναντία θεοῖσιν βουλή, Thucydid. contra Thebanos adiuuo. ἐναντία τοῖς χρείοις, Plato de Leg. Construitur sequente ἤ. Demosth. ἐναντία ἢ ἔβη. Aristophan. τοιοῦτον ἄρ' ἦν ἀφροσκελὲς ἐναντίας, ex aduerso, ἐς τοιοῦτον ἐλθεῖν, Xenoph. ἐκ τῶ ἐναντίου, ex aduerso. τὰναντία, contraria, aduersa, Cicer. dicuntur. δεῖ τὰναντία χρᾶσθαι, in contrariam partem vti, Aristotel. in Poltic. κ' τὰ ἐναντία, contrarié. Plato in Timæo, τὰναντα γὰ ἐξ κυκλοις αὐτῆ ςρέφουσι. ἑλίττ, ἵνα τὸ ὄπιςθ ἔχῃ τὰ ἐναντία ἄνω φερόμενα, Cicero, omnes enim orbes eorum quasi Helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrariè simul procedentia, &c. Ibidem dixit, moueri iustit contrariis inter se curribus, i. Plato. κ' τὰναντία μὴ ὀκνήλος ἀφιέτω ἐπὶ τὰ ἐναντία τοῦ κύκλους.

ἐνάντιος, ατος, ὁ, contrarictas.

ἐνάντιφωνος, contrariæ vocis.

ἐνάντιόω, dixit Aristotel. de his qui mutuis inter se beneficiis certant alter alterum afficientes domisque renouerantes.

ἐνάντιωμα, ατος, τὸ, ἐναντίωσις, Theoph. lib. de Sensu, μίγνυον ἐναντίωμα, ἢ κακὸν ὀδὲ πάγτον.

ἐνάντιωτικός, aduersarius, contrarius.

ἐνάντιως, modo contrario. ἐναντίως τοῖς φθίνουσι χώραις, fugientibus prodit obuius, Plutarch. in Romulo. ἐναντίως ἀκούειν, iniquo animo audire, Demosthen. ἐναντιωτικὸς ἦχθ, ἀπάτησεν, Hermogenes. Cum Genitiuo Aristot. in Problem. ἐναντίως αὐτῆ ἦ, contrà quàm ipsi, habet.

ἐνάντιωσις, ωσεως, repugnantia, aduersitas. Plin. Senec. hostilitas, iniuria, noxa, offensa, impedimentum, interfectio, obiectio. Theophrast. histor. lib. 2. cap. 3. ἄλυκρον ξηλήμοτόρως συμεξήγεν κ' τοῖς ἐναντίωσις.

ἐναπαρτάω, μι, πασμαι, πμαι, pendeo.

ἐναπεργάζομαι, facio, fabricor, conficio.

ἐναπερείδομαι, firmo, innitor. ἐναπερείσασθαι τῷ κριλίῳ εἰς τὸν Ἴουδαίους, id est, retorquere iniuriam in Iudæos, lib. 2. Macch. Cic. ad Attic. lib. 1. Ego autè ipse, diboni, quomodo ἐναπερείσωμαι. nouerunt auditorij Pompeio. Si vnquam mihi ἐπαρήσασθαι suppediterunt, illo tempore, est autem ἐναπερείδομαι, idem ferè quod ἐπαποκεῖσθαι.

ἐναπερίδω, infigo, inhæreo.

ἐναπερρέω, apud Herodot. pro ἐναφίημι, ab ἐναπορρέω, madefacio, macero. ἐναπερρέχειν τῷ ἐν ὕδατι ῥόδα, ocos rosas macero. ἐναπερρέχειν μελικράτῳ, macerare aqua mulsa.

ἐναπερτάω, inferuefacio.

ἐναπεθνήσκω, emorior, immorior. Aristot. poster. ἐναπέθανε, vita functus est, occubuit. Theophr. histor. lib. 4. cap. 5. εἴ τις ἵππος ἐναπόθανε ἐναποθνήσκει, interit, pabulo inmoritur.

ἐναπομυλιόομαι, δύομαι, λύομαι, blanditiis delimio in.

ἐναπορέομαι, deficio, & frangor animo.

ἐναπορέω, insum. ἐναπορεῖσθαι σπουδῇ τοῦ ἐπιτηδείου, spiritus includitus inteſt inis, Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

ἐναπορράσσω, intus ſcabinteriori parte defringo, effringo. vnde ἐναπόρραξος,

ἐναπολείω, intus includo, Alex. Aphrod.

ἐναπολύω, immergo, demergo, aſpergo.

ἐναπομύομαι, μύσομαι, μυσθῆναι, vicina parti ſum, Neut. abſol.

ἐναπολαμβάνω, cohibeo, admitto, Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. ὥτε τρῆμα τῷ κρίνι ἐναπολαμβάνειν τὴν πνοὴν κάῤῥου, dum carnes teruntur, admittitur ſetus ſpiritus, Ariſtot. Problem. ſection. 2. ὁμοίως οὐ πολλὰς κινήσεσιν οὔσης, τὸ πνεῦμα ἐναπολαμβάνεται, ἐναπόκλειστος includitur. Itè coerceo, teneo, occupo, inoluſum obtineo, intercipio.

ἐναπολείπομαι, deſtituor, remaneo.

ἐναπολείπω, μι, ψω, relinquo.

ἐναπόλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ.

ἐναπόληξις, intercluſio, cohibitio, concluſio. Theophr. 2. de Cauſis, ἐναπόληψις ὁ γὰρ κατὰ μὲν φύσιν πάντων σωμάτων ἀπομάλαξις, διὰ τὴν ἐναπόληψιν ὑγρότητος τινὸς καὶ πνεύματος.

ἐναπομάσσω, imprimo, exprimo, Philo de mundo. ἐναπομάξασθαι τὸν αἰσθητὸν χαρακτῆρα, notam ſuam impreſſit. Baſilius, ἃ δὴ σκότεια ὠφελεῖ σίδηρος, μᾶλλον ἡμῖν ἐναπομάσσεται τὴν τῶν ἀγωνίων ταύτην ἀδρολίζειν ὀδηγεσύδην. Heſychius. ἐναπομᾶ· πιέζει, ἀναλαμβάνει, παραδέχεται. apud quem etiam ἐναπομάξεσθαι, τὸ τὺπον ἀναλαβεῖν.

ἐναπομήθω, μέθω, abſtergo. item exprimo, id eſt, ad viuum effingo.

ἐναπομένω, μενῶ, π. ἔνεκα, perſiſto, immineo, inſideo, inhabito. Nazian. ἐναπομήνης τοῖς ὀφυσσοῖς, circa quæ oculis ſunt expoſita, ſubſiſtas. vide ἐναπομυομαι.

ἐναπομόργνυμι, detergo, Bul. Com. ἐναπομόξασθαι Polluct, τὸ λοπίζεσθαι, id eſt, detergere, ἢ τὸ ἐκπατυπώσαι, quod etiam ἀναμόργνυσθαι dicitur. ἀναπομόργνυται, etiam vt ἀναμόργνυμαι, & ἐπομόργνυμαι, ſignificant imprimo, inuro, quaſi tergendo premendóque imbuo, Syneſius Ioanni, Οὐδὲ ἐμπλεκομένῳ σοι δίξιαν ὀδὲ ἀδὸν τῆς αὐτῆς στιγοσύδης. Στρέφει· τὸ ἡδὺ ἐναπομόξῃ τῇ φορτροπλοῖ· ſi enim me tangeres contagione reatus me infieeres & contaminares.

ἐναπόμορξις, abſterſio ſeu deterſio in qua vid. aliquid in aliud detergitur. Theophr. hiſtor. plant. lib. 6. cap. 1. χυλὸς μὴν ἐν τῷ ξύλῳ ἢ γαλάκτος τοῦ ἐρίφου ἐναπόμορξις ἐν τῷ ξηρῷ ἀνὰ τὸ ὑγρὸν ἀνέρπουσα, vbi tamen ſunt qui legendum putant ἐναπόκλεις.

ἐναπονίζομαι, abluo, Herodot. ἐναπονίζασθαι, abluebant.

ἐναποπλύνω, eluo.

ἐναποτήκω, expiro. ἐναποτήκω ασιδῆ, in ſtudio morior, Gaza de Senectute.

ἐναποθνήσκω, intus extingui. Archegoras in Apolog. ἐναποθνήσκειν ἢ τῷ σώματι ἢ τῷ ψυχῷ ἢ ἀμφοτέροις νοσοῦντα.

ἐναποφορεύω, intus obſtinare. Athenag. in Apolog. ὅταν ἡ ψυχὴ ἐναποφορήσαντα ψεύδει, ἀεὶ αὐτῆς δίξας, intus obſtinata fuerit de ſe falſis opinionibus.

ἐναποτελέω, effico, reddo, Alexand. Aphrodiſ. libro primo, Problemat.

ἐναποτίθεμαι, ibi depono, relinquo, Bud. Com. Galen. 12. Methodi, ἐδεῖ γὰρ κεφαλαίῳ λοφεῖς, τὰ μὴ πλείστῳ ἔγκοτα τῆς κεφαλῆς τον, διδάσκειν μὴ ἐν τῇ ἀξιοπίτῳ μέρει, ἐφ' ᾧ ἢ δύσκολον ἐναποτίθεσθαι ψέξιν ἐν τῇ μέμνοντι, i. ἐγκατελιμπάνει. ἐναποτίθεσθαι τὴ τιμίαν recondere in cellam penuariam in Basil.

ἐναποτύω, foluo.

ἐναπορύω, crepitum ventris emitto, effio, excrementa ventris eiicio, δόσπατος, caco, Heſiod. -μὰ δ' ἐναπορύων, &c. Item animo deficio, expiro, morior, immorior. ἐναποῤῥέω δὶς δακτύλοις ἐν τοὐτοις. Bud. in Epiſt. decreui his immori.

ἐναπόρνυμαι, induor. Lucian. in Tim. ἐναπορνύσθαι τὸν διφθέρην, τὸν γλαῦκα ἐργάζεται. Ariſtophan. ἀφθέρην ἐπιπωνῆσθαι, id eſt, ἐπιβῆναι ἢ ἐπιφοινῆσθαι, rhenone indutus. Lucian. ἢ γὸ τῶν διφθερῶν ἐσθῆτα τὸν τὸ λέοντος. ἐπιπρῶν etiam ſignificat accenſum & ardentem. Ariſtoph. ἢ χίτὰ γοῦν ἐπιπρῶν ἀνάῤῥηξιν ἔξει etiam ἅπτεσθαι, tangere ἐναπτέσθαι. Ariſtot. τὰς τοιαύτας αἰτίας ἐπιπρῶσθαι, id eſt, ἀμφίβολοι καὶ ἀσυλλόγιστοι. eſt etiam alligari, annectori, item committor, coagmentor. vnde apud Ariſtoph. ὑπόρνυσι κύτὸν ἐπιπρῶσθαι, commiſſo & coagmentato.

ἐναπτάω, ſiſpendo, alligo, ἐκκρεμῶ, apud Suid. κεφαλίζοντο ἢ τὰς φρίδας τὰς ὑπὸ τῆς γῆς ὀδηγούσας. εἰς τὰ ὀδὲ τὸ χεῖρ ἐναπτόμενος τὴν ὀδὸν ἀνάπτοντες ἀφὸς τὸ συμπόσιον.

ἔναρ, Lacones εἰς πρῖνων, Heſych.

ἐναραπά, arma, ſkeuæ, λάφυρα, ſcutuiæ, ſpolia: ἀπὸ τῶ αἴρεῖν, ἢ ἀπὸ τῶ ἄρω τὸ αἶμα ἀπὸ ὄπλων καὶ τῶν σώματων, Etym. Hom. Iliad. ζ. ἀνέρι δ' ἔνεστι βροτόεντα κτένεα ἠμὲν ἀόρα. Et lib. 9. Χαλκὸς ὁ γὰρ ἐστὶ ἄναρα βροτόεντα φέρουσι, ἔναρα βροτόεντα, (inquit Heſych.) τὰ σκῦλα τὰ αἱρόμενα ἀπὸ μεταφορᾶς.

ἐναρβάω, ſeu ἐναρβόομαι, illido. Patuſin. Meſſen. οἱ κεῖσθαι τὸν βωμὸν αὐτῶν τοῖς βέλα τὰ λέρνα ἐναρβόμενος ὑπὸ θνήσκοντας. Bud.

ἐναρβόης, ὁ, ſpolia gerens, ſpuloſus.

ἐναργεια, ας, ἡ, illuſtratio, Cic. euidentia, expreſſio & ſignificatio. Quintil. proprié ſermonis perſpicuitas eſt puritas. vide lib. 8. cap. 3.

Ενσχίος, cuidenter, Lin. ἐναργὴς.

Ενσκηπτος, ὁ, ἡ, manifestus, cuidens, dilucidus, indubius, patens, ἢ ὅλως ἀνενεχύραστος, ἀσφαλὴς, τὸ αὐχμὸν, τὸ κλοιὸν ἢ φανερὸν, ἀναρχὸς ἢ ἀσφὲς. Demoft. ἀναρχὲς λέγεις. σημεῖα πικὸτερα, πλεονεκτικὰ, quæ feriunt, Hermog.

Ενσκοπος, manifeste, palàm, ἐναργῶς ἰδεῖν, exactè videre, Basilius in epist. Theoph. hist. l. 3. cap. 7. olera dicit ἐναργῆ φυτοειδῆ quę fata cuidèter, i. in superficie ἢ ἐπιπολαίως, ita vt videri possint, non alcè demersa.

Ενσκοτος, Hesych. κεκλεισμένος, ἀποκεκρυμμένος.

Ενσκοτος, occidere, perdere, inuidere, frui, Χανδάνειν, φθονεῖν, ἐφιδεῖν, Χανδάνειν. Hesych. sed non sine suspicione mendi.

Ενσθενος, ος, ὁ, ἡ, virtute præditus, fortis præclarus.

Ενσκυτος, infertus, adoptatus. ἐσθ' ὑπερίας Scythæ vocant qui feminum morbo à Venere immisso laborant, Herodot. libro 1. & libro 4.

Ενσμος, Hesych. ἐνσμασθῆ Φ.

Ενσταφὲς, ἐπιγραφὲς, exuuiæ, in Epigram.

Ενστεφὴς, ος, ὁ, ἡ, articulatus, pertectus, ἁρμὸς Φ.

Ενστεφὴς, articulatè, exquisitè, πεπερασμένως.

Ενστὴς, ὁ, ἡ, imistes, spoliorum detractores, apud Herod. in Melp. Scythæ ἐνστὰς dicuntur ἡ ἀνδρόγυνοι, qui asserunt se à Venere habere vaticinandi munus.

Ενστὶζω, μιζῶ, π. ιγκα, occido, armis spolio, σκυλεύω, Accusat. Iliad. ἡ, δηλοῖ δὲ ἐπιβίζει ἡ, ἐφονεύσω, & Iliad. δ, - σμοὶ σὺν ὀξυτέρῳ ἔστιζε, vnde κατενεστὶζω, trucido, & συνεστὶκατω, calumnior, Hesych.

Ενστὶχιον, annumero.

Ενστὶχμητὸς, ὁ, ἡ, annumerarius.

Ενστὶχωος, numeratus inter, Datiuo lib. 1. Argon. Apol. Ἥρῃ δ' ὑπ' ἀνίοχοι ἐνστίχιος ἦεν, Hom. Iliad. β, - ὑπὸ πολέμῳ ἐναρίθμιος Φ. Hesyc. φίλος, συμπόσιος, συνεμφυσίοις, καὶ παιζήμιος τις.

Ενστὸς, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur.

Ενστρεβλωτὴς, ὁ, ἡ, interfector seu interfectrix hominũ. νὺ ἐκφόβητος τὴν ὑπὸ.

Ενσφαὶ, sufficiens vel idoneum est, fieri potest, ἀνδύναται.

Ενσφατεῦσι, occidere, φονεύειν, κτείνειν.

Ενσφυλὸω, admoueo, accommodo, idoneum reddo, dispono, congruo.

Ενσφωνιὰν, ita dictum modulationum genus in musicis. Melodiæ enim musicæ tria ab antiquis statuuntur genera, ἐναρμονιὸν quod & ἁρμονίαν vocãt, διάτονον ἢ χρωματικὸν, hinc χρώμα. Horum primum quidem (id est harmoniæ modulatio ab arte concepta, cuius ea re cantio maxime grauem & egregiam habebat authoritatem) propter nimiam sui difficultatem ab vsu recessit. tertium (i. χρῶμα quod aliqui secundum faciunt, subtili solertia ac crebritate modulorum suauiorem habuit delectationem) est insame mollitie. Medium est Diatonon mundanæ musicæ doctrinâ Platonis ascriptum. hoc, quod naturæ est facilius in interuallorum distantia. De his Ptolemæus in musicis, Plutare. Vitru. lib. 5. cap. 4. Macrob. in Somnium Scipionis lib. 2. cap. 4.

Ενσφυρὸς, ὁ, ἡ, concinnus, ἐμμελὴς. Philo de mundo, τῶν ἐναρμονίων τὰ τῶν μὲν μερῶν ἐναρμονίως, i. continuum digestionem & coharrentem partes mundi sortitæ sunt, ἐναρμονία μόλις, moduli enarmonij, concinni.

Ενσφυρὸς, concinnus, compositus.

Ενσφυρὸω, apto, congruo, conuenio, insero, Datiuo. ἐνσφυρίζει τοῖς πολλοῖς, gratus est multitudini, Plutarch. in Themist.

Ενσφυρτὰς διάτασις, mors interfectrix, ex ἐνσφύω, & κτείνω.

Ενσφυρὸς, ος, ὁ, ἡ, execratus, diris deuotus, ἔνοχος, ὑπόπτως ἐχόμενος.

Ενσφυρὸς, bellicosus, ἀπὸ τῶ φέρειν τὰ ἔνυαρα, Etym. per iyncop. pro ἐναφορόφερος.

Ενσίχομαι, auspicor, incipio, ἐνάρχομαι δὲ πορεῖσθαι, Bud. in Epist. Euripid, ἐναρχόμενος τις καιρὰ, rite auspicetur canistra, id est, aliquis auspicetur tollere è corbe frondes: sic Erasmus. ἐνάρχεσθαι μελλοντες, quum dicendi principium aggressurus esset, Plutarch. in Camillo. ἐνάρχεται κτίσεως, inchoat possessionem. Idem in Cicerone, de iudicio Miloniano, ἡ μὲν ἐπιρξατο τῆ λόγου, κοσμῶ ἀνθεῖν δὲ τὸ σῶμα, καὶ τῶν φωνῶν ἐκινεῖτο δ' Φ. Synchius, ἡ δηλοῖ, ὅτι φιλοσοφίᾳ συγχωρεῖσθαι, τοῖς ἐναγομένοις φρόνησιν ἐπικαλοῦσιν ἐναρξαι τῶν ἔργων. Ecclesiastici capite 36. & 38. ἐναρχομαι καλῶς ὧν, Philostratus.

Ενσὶς, ἡ Ενσὶς, ἡ, ἐνσιὰς.

Ενσὶς, ἁδὸς, ἡ, vnitas.

Ενσιτολογὲω δαι, idem quod ἀπορρημέω δαι, petulanter & improbè tractari, per petulantiam à quopiam pulsari, aut cõuitio affici. Et contumeliæ ipsæ τὰ εἰσιτολογούμενα ἢ ἐσιτολογούμενα, ἢ ἡνίκα γνώμενα dicuntur, Demosth. πρὸ Μειδίε.

Ενσιτολογὲω, ἰcortor, πορνεύω. Hesych.

Ενσὶθενὲω, σῶ, debilitor, infirmus sum.

Ενσὶδυμαι, habitari. ἐνσὶδυται, θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἐνοικεῖ.

Ενσισκὲμαι, ἐνεσκεψάμην, κεσκεμμαι, excæcor, μανσυνγία ἢ γοητεία ἐνεσκεύασε, Lucian.

Ενσιτιμὸω, libenter delector, oblecto me in re aliqua. Datiuo. ἐνσιτιμῶμαι συμπότοις, conuiuijs delector, Gaza de Senectute. ἐνσιτιμῶμαι στίχι τε acquiesco, i. affectum sisto & oblector, ἀφ' οὗ σκιαὶ σοι, ὑπενεπτύοντο σοι, Bud. in Epist. addidit ἐνῆπε, τὸ δὲ ἄλλο κλοιὸν αἰ ἐνσιτιμῶμαι ἐμαυτῷ, i. acquiescere. Idem, ἐνσιτιμῶμαι τῶν τοῦ σοφῶ ὑπάρξεως.

Ενσπασιδὸμιον, armor.

Ενσπασιδὸω, clypeo armo apud Phau.

Ενσασσαὶο, Homer. ἐκάσσατο.

Ενσασσὲζομαι, inhabito.

Ενσαφὰ σπαμα, ἁδὸς, τ. αφος, interno splendore radio.

Ενσαφὴς, ος, ὁ, ἡ, altris apertus. ἔνσαφὴς Φ, Theophr. de Causis libro 3. cap. 18.

Ενσαφολόγημα, εὐλογία, μὸς πνευμ. π. ημα, occupor. Depon. Datiuo. ἐνσαφολογοῦμαι τοῖς μαθήμασι, &c. Bud. in Epistol. Idem ἐσθ' ὅτε ἐσθ' ὅτε ἐνσαφολογεῖται.

Ενσαφὴς, nono die adueniens, nonum diem agens, intra nonum diem.

Ενσαφὸω, μι, ίσω, τ. ηκα, intentè respicio, Datiu. ἐνσαφίσας τῷ ἀληθείᾳ i. veritatem exquisitè cernere, Basil. in Epist.

Ενσαφὸς, nonus. Hesiodus. - ὃν θάπτει τ' ἐκ τε πᾶ, &c. & Homer. 1 liad. θ.

Ενσαφίζομαι, Atticè loquor, vel cantillo. Philostrat. in Heroic. ἐν ἀπὸ ἐνίζουσι τὸ χωρεῖν ἡ ἀηδόνες, prato accinunt philomelæ.

Ενσαφὸς, vitus, vocalis, ἐμπνους, φωνίεις.

Ενσαφὸω, authoritate valere, authoritatem obtinere interalios. Gregor. δείδιον τὲ πολὺ τὸ ἐναφόωσιν ὑπ' ἀνοίας τῆς ἀνωφερὲς dabat hoc senectuti tam canæ, vt authoritate non minus inter exteros quàm inter ciues suos valeret.

Ενσαφὰ, quæ sunt in vestibulo & ante oculos.

Ενσαφὴκια, οἰκίαν, ἡ, domicilium. ἡ ἐναφήκια, ἡ ἐλαία ἡ ἀγριέλαια, Suid.

Ενσαφὶζομαι, μ. ίσομαι, σ. σμαι, tendo, in habito, considero, immoror. ἐνδιαιτᾶσθαι, ἐνοικεῖσθαι, Depon. Absolutum. ἐναφιζάνειν τοῖς ἔργοις, in locis considentes, Statius habentes, Thucydid.

Εναύλιον, τὸ, domicilium, ἐναύλισμα, ἐνοίκησις.

Εναύλισμα, τὸ, domicilium, Suid.

Ενσυτὸς, ἡ, ὸν, ἀγρὸς, antrum stabulare, i. lustrum.

Ενσαυλὸς, ὁ, ἡ, stabulum, μυχὸς, σπήλαιον. Hesiod. Τείγετὸ σ' ὄρεα ἰκτῖνος χαλεπὸς ἐναύλιος Νυμφέων, id est, antra & speluncas stabula. Item trames, torrens, flumen per angustum iens, fossa angusta. Item infonans, personans, quod recens infonat aut memoratum est, inhabitans, Lycophr. Suid. ἐναυλίζεται ἐν τῷ ἐσχατιαῖ ἔνων. Φ. ἐπ. ἐ. αυλεν, Suid. ἐναυλίσασθαι μεμηνότα δὲ ἄφρονα, ἐπὶ κρύμνων. Pifid. ἀεὶ γὰ ὡς ἑοῖσιν ἐν σπείρασι ἐς ἐν τῷ ἐναύλιον ἐρέθει νων πόνον πίκτυπτον ὁρμὰς ἐκτείνοις ἐκυκλιόμενον. ἐναυλιον ἔζην. Plin. in libello quomodo adolescentibus legendi poetæ, σφῆς τε τὰ ἐ ἀ πάντα ἀξιόπιστα ἐναυλιζόμενα. Φ. Θὺς δὲ αἰγὸς ἐ ἔχει ἐ. αυλιον, ὅπ πιαίνεται ὑπὸ σὺ πάνυ μὰ ἐνδεῖ τὰ σκιαδίας. Cicero aures personare dicit in Epistol. ad Leptam. Plato 3. de Repub. πᾶν φόβῳ ἐναυλίζεται. Aristotel. in Problemat. διὰ τί ἔναυλον ἐστὶ τὸ ἐν αὐλῶνι. Isthmius αὐλὸς ἐξ ἐπόντ ἐνεοὶς σπαμοὶ. Studas ἐσθ' χειμερινὸς ποσαμοὶ ἐξ ἀπὸ τὸ αὐλὼν. Hesych. τὰς ἐπὶ τῷ χειμέρῳ ποταμῷ τακέσεις.

Ενωσρὸς, ὁ, ἡ, auris apertus. Theoph. de hist. lib. 8. cap. 11. χρὸ δὲ πολὺ ἡ ἐναφρὸς ἐστὶ.

Ενασμα, ατος, τὸ, ἐρυθρόβαμα, ὑπόκαυμα, fomes, fax, igniculus, ignis incitamentum, fuscitabulum, vt Nonius quitur, Herodian. τοιαῦτα ἔγωγε ἐναύσματα εἰς φιλοτιμίαν ἐπιδημοῦ Idem, ἅτε οὖν ἐκείνοις ἀπὸ τῆ φιλονεικίᾳ, ἐναύσματα ἔρεθίζοντ λόγους παρῆκε.

Εναυχὴν Φ, ad cervicem pertinens. ἐναυχένιος βρόχος, ἡ pigrammate.

Ενανω, accendo, ignis participem facio. πυρὸς μεταδίδωμι, ἡ noph. 2. ἐπιμανέσθαι, ἡ τῆ γείτονι βοηθεῖ σοῦ αἴθουσιν ἐν πυρὶ ὅτου δέη. Lucian. τὸ κεφαλαιῶν ἐναυσμῶ Φ ὁ τῆς Οἴτης. Idem πρὸ ὡς ὑπεσβέννυται ἐναυσμῶν πυρὸς, ignis non extinguitur quis ignem accendat. ἐναύεσθαι ὑπὸ ἑτέρου πυρὸς, ex altero ignis accendere, Plut. in Numa. Herodot. in Vrania de ignominia publica Spartanorum loquens, οὐ πώποτε δὲ τοιαῦτα, νήμονται, οὔτε πῶ οὐδὲς ἔναυε, οὔτε διελέγετο, Dio. καὶ Αρετὴν. οὔτε ἐκείνοις ἐναύεσθαι, οὔτε πῶ ἀναίδεια τοιαῦτα, οἷα συνεστὶν μανία, οἷα ὑβρὶς ἐνοικοῦσα κεκωκεν. Inde illud Euripid. in Oreste, Ἐλθὲ δ' ὦ πᾶ τὸν, ὡς ἐμὲ σὺν μὶ πυρὶ διχόθεν, μάτε φερσφονίᾳ πᾶ, μάτε τοξοπόντος.

Εναφορὸμαι, οὐμαι, detrahor.

Ενεφὴς, ος, ὁ Ενεφὴς, ος, ὁ, incoquo. ἐνεφὴς, qui incoxit. ἐνεφὴς, cum aliquo coctus, Galen. ad Glaucon. libro primo. αὐτὸν ἐνεφὴς ἡμῖνον ὄν, i. in ipso anethum coctum est. Idem eodem loco. καὶ ἐ ἥτιον πολλὰ ἐνεφὴς μείναντα τὸν ἐνδεῖσι πίνειν. pud eundem lib. 2. ἐνεφὴς. Alicubi apud eundem legitur ἀπὸ ἡμέτου.

Ενεφὶπτω, insero, immitto, inicio. ἐνεφὶπτουσι, instillãt fœturæ. Basilius

Basilius, ὅτιωε ἡ σοφὴ τὰ φαῦλα συμπάθεια μεγάλα κακὰ τοῖς ψυχῆς ἐφάπτει.

ἐνδεικνυμαι, (quo nomine dicitur ab Arato, & ἐνδείκνυμι ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸν κακὸν ἐπιόντων εἰδὲ ὀλιγοστὸν ἐπιόντος εἰδὲ κακοῦ. Sic dicitur Stel ea quam ful. Firmicus ingeniculum vocat, Olii. 8. Metamor. h. nixum genu, Vitru. nixtim in genibus, Cicer. nixum, Ma. ilius, nixam genu speciem: sic dicitur ab Eratosthene Her. rules, in cælo supra draconẽ, collocatus. Alij Thamyrin esse iunt à musis excæcatum, vt suppliciam ad genua iacentem, lij Cæteum esse affirmant. vide apud Higinum. & in voce ἐγείρω.

ἐνδεδώς, τædam habens, τædam in se gerens, tæda refertus, Theoph. lib. 1. de hist. cap. 8. & lib. 3. cap. 10.

ἐνδέω, idem quod ἐνδέω, seu ἐνδέκω reddo, apud eundem. Theophr.

ἔνδιος, ὁ, ἡ, bellicosus, trucidatus.

ἐνδιπετὴς, μ. ἐνδιπετὴς, conuiuor, Depon.

ἐνδακρυὸς, ὁ, ἡ, lachrymosus.

ἔνδεης, ὁ, indigena, patrius, ἐγγενὴς, ἐγχώριος. Polluci lro 3.

ἔνδεκτος, hirsutus, hirsutulus.

ἐνδέκω, vorare, heluari, partiri, conuitiari, Soph. in Trachin.

ἐνδεικνύομαι λέγειν ἐνδεικτικῶς: Interpr. σημαίνειν δείκνυσι γὰρ τὸ σημαῖνον ἑαυτὸ μᾶλλον· ἐκφαίνειν δὲ τὸ μᾶλλον ἄλλο· ἐνδεικνύειν δὲ τὸ μεμφόμενον ἐπὶ τῷ μὴ μεμφθῆναι· ἐνδεικνύειν δὲ τὸ μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ δημηγοροῦντος, translatio à conuiuantibus.

ἔνδεος, ὁ, ἡ, pilosus, denſus, ὑλώδης, δασύς.

ἐνδεύεσθαι, ſuppeditare. in Pand. ἐνδεῖν τὸ ἐνδεύεσθαι ἐστὶ χρῆν δὲ καὶ ἀδεῶς ἐνδεύεσθαι, adhuc ſuppetit tempus bibendi.

ἐνδέχεται, ὁ, ἡ, τὸ, ἐνδέχομαι, ἐνδέχεται, ἐνδέχεσθαι, ἐνδεχόμενος, ἐνδεχομένη, ἐνδεχόμενον, interim, ἐνδέχεται τοῦτο, ἢ οὐ τοῦτο δή. Herodot. ἐνδέχεται ὦ ξεῖνε ἀγαθὸς μὲν ἐν ἡμῖν ἀνὴρ ἐνδέχεται δὲ καὶ κακὸς εἶναι, ἐνδέχεται δὲ καὶ πολυπράγμων ἐνδέχεται δὲ καὶ ἀπράγμων, erant ei quum alia bona infinita, in vero peluis aurea. Idem, ἐνδέχεται πολλὰ ἐγίνετο ἐν ἡμῖν ἀγαθὰ καὶ ἀλλήλοις. quum alia multa geſta ſunt tum illud quod Alcæus, &c.

ἐνδεὴς, ὁ, ἡ, ἐνδεὲς, ἐνδεῆ, ἐνδεοῦς, ἐνδεᾶ, ἐνδεοῖν, ἐνδεέοιν, ἐνδεεῖς, ἐνδεέων, ἐνδεέσσι, ἐνδεᾶς, ἐνδεέας, ἐνδεῆσι, ἐνδεέσσιν, ἐνδεᾶ, ἐνδεῆ, ἐνδεέε, ἐνδεᾶ, ἐνδεέοιν, ἐνδεέσσιν

Ενδιπλόω, ῶ, inuoluo, illigo, colligo, irretior.

Ἐνδιπλωσις, colligatio, conuingatio, iunctura, fasciculus, vinculũ: pro inuolucro & linteo, Dioscor. lib. 7. cap. 97. in Prou. Solo. ἐνδιπλωσις δ' ἀγγείου, fasculus pectinæ.

Ἐνδιπλοῦς, ῆ, ῆ, ῆ, similis, ἡμιφερὴς, ὁμοιοῦ.

Ἐνδέχεται, licet, fieri potest, facultatis est nostræ, probabile est, viu venit. Xenoph. ἐνδέχεται σωφρονίσαντα σφᾶς αὖθις ἀπὸ τοῦ κακοῦ ἀγαθοὺς ποιῆσαι. πολλοὶ ἐνδέχεται τὰ τυχόντα ἁμαρτάνειν, i. licet & accessum est. οὐκ ἐνδέχεται ἀδίκως ἀρχόντος ἐκεῖνον, quam maxime fieri potest, ciuibus occulentes. Plutarch. in Solone. Lucr. cap. 13. ὡς ἐνδέχεται τοιαῦτα καὶ τοιοῦτον, fieri non potest vt Prophieta pereat, quasi dicat, ipsa rerum natura non fert. De nostris. Act. ἀφεῖς ὃν ἐνδέχεται σφᾶς τὸ αὐτὸ ὕδωρ σπεῖραι. Tertul. lib. 5. contra Marcionem, quod si non capit, alterius omnia deputari, id est, ὡς ἐνδέχεται, si res non permittit. ἐνδέχεται ζῆν, datur vitendi facultas, Aristot. τ. Anim. lit, vĩu venit, fieri potest vt viuat.

Ἐνδέχομαι, προίεμαι, ὑπόχομαι, libens admitto, ἀσμενίζω, ἀποδέχομαι, πείθομαι, ἐνδέχεται τῶν αὐτῶν τοῦτο, αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα, recipio in me crimen, & culpam præstare volo. Demosth. πάντα γ' ἐνδέξεται ἐφ' ἑαυτὸν τὰ φορτικώτατα, omnia in se recepit, sese reum omnium fecit, Aristotel. Ethic. lib. 6. ἐνδέχεται μὲ ἀρχὴ ὄντως ἔχειν, possunt aliter principia se habere. ἐνδέχομαι λόγον, incorationem, Herodot. ἐνδέχομαι ἐκ τύχης μεσότητος, eius mediocritatis quam vnusquisque assequi possit. vide Ἐνδέχομαι.

Ἐνδεχόμενος, ἡ, ον, possibilis, contingens, Theoph. de histor. plant. lib. 8. ἀπὸ τούτου οὐκ ἐνδεχόμενον κακὸν εἶναι διὰ τὸ ἀσαπὲς, verum hæc quia rara sunt, pro contingentibus accipienda. Idem lib. 5. τὸ γὰρ εἶδος ἐνδεχόμενον ἡμῖν, δηλ. ἐστὶ διὰ τὸ μὴ σπείρεσθαι μηδένα μετὰ φυτείαν, non quia non possit & aliomodo fieri. τὸ ἐνδεχόμενον impossibile & accessario opponitur, quod cum necessarium non sit, si tamen ponatur ieu fiat, nihil sequitur impossibile, vt ait Aristotel. lib. 1. priorum ἀναλυτικῶν. Syne. ἐπὶ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Antiph. τοῖς ἐνδεχομένοις πιμωρίαις ἐκόλασαν, iis supplicijs afficerunt, quorum res ipsa facultatem eis dedit. lungitur etiam cum Superlat. Aristot. 7. Polit. ἡ πόλις κοινωνία τῆς ὅτι μάλιστα, ἑνώσει γ' τῆς ζωῆς τὸ ἐνδεχομένης φύσεως, quàm fieri potest optimæ, quam humana natura capit optimæ. τὸ ἐνδεχόμενον χρέος, pro re nata, prout res ferret, Bud. in Epist. τὸ ἐνδεχόμενα ξένια, iusta hospitalia, ἀναλόγως, vel χρεών, Bud. in Epist. ἐνδεχομένῳ ἐ κακῷ, primum quod que tempus, Idem. ἐνδεχομένων ἀμαρτιῶν τὸ ἀμείνω, quum fieri possit ne aliquando semen maris superet, Aristot. τ. de Generatione. ἐπὶ τῷ ἐνδεχομένῳ, quod eius fieri potest, Thucydid. ἐνδεχόμενον ἐπὶ τῷ ὑπαρχόντων, his quæ adsunt vti potens, Aristotel. τῷ ἐνδεχομένῳ νόμῳ αἴσιος, legibus optimis quantum fieri potest. quid autem τὸ ἐνδεχόμενον differat, τὸ δυνατὸν, vide Plutarch. ἐνδεχόμενος, Theoph. histor. lib. 2. cap. 2. τὸ ἐνδεχόμενον, ὡς ἂν δυνατὸν λαμβάνοι, Gaza, Contingens autem pro possibili accipi ratio est.

Ἐνδεχομένως, quo ad eius potest Liuio, vel quoad eius fieri potest, κατὰ δυνατὸν, τὸ ἐνδεχόμενον, Synes. ἐπὶ τῷ ἐνδεχομένῳ, Idem. Polyb. lib. 5. Ὁ γὰρ σφοδρότερος ἐπὶ θάτερα τῶν ἐσχάτων ἐκβαίνων ἐπὶ τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ μέσου ἐκβαίνει μᾶλλον ἢ ὁ ἧττον, quam fieri potuit maximè. Demosth. οὐκέτ' ἐνδέχεται πείσασι θεοὺς τοὺς ἀναγκαίους καὶ ἐνδεχομένους ὑμῖν ὁ δῆμος βοηθεῖν σπουδαίως. Franc. Portus interpretatus est, vt numpto ad deliberandum spatio statuar.

Ἐνδέω, ῶ, ἐνδέομαι, implico, illigo, item desum. Iliados ὃς τε τοσοῦτον ἐνδεὴς, id est, ὀλίγος, ἐλάχιστος, noxa grauis irretinit, & inuoluit. τὸ ἐνδέον, quod deest, ἐνδέον πλέονος, pericli tor. ἐνδέκας μικρὸν, admodum partim indigens, ἐνδέων τῷ ἀριθμῷ, deerat numero, Lucia. τὸ ἐνδέον σπουδῆς, quod defuit, inopia. ἐνδεὴς ὢν μεγάλου ὑμπεδίμνου, deuincitus magnis obsidibus, Plutarch. in Romulo. ἐνδεῖν εἰς νόμον, includo lege, Plato de Legib. ἐνδεῖσθαι ἐρίνεως, iureiurando deuinctum esse.

Ἐνδεής, parum, tenuiter, minus, ἐλαττούμενος, ἐνδεὴς γενόμενος, minorem nostrum habere, Thucyd. ἐνδεὴς ἔχω τῆς ὁμοιωσύνης, careo epulis, Gaza. ἐνδεέστερον quod & ἐνδεεστέρως, inferius, minus. ἐνδεέστερον παρέχω, parcius, præbeo, ὠὰ ἐνδεὴς, plenè, Plato de Legib. ἐνδεὴς ἀφεῖσθαι, tenuiter ageus, pauper. ἐνδεὴς ἔχω, indigeo, κακόπορος. Plutarch. in Lycurgo, ἐνδεὴς ἔχων τοῦ ἀναγκαίου, parum instructus ad iustitiam. ἐνδεέστερος τῶν ἀφορμῶν, minus quàm decens. latò, δυσὶ, παν ἐνδεεστέρως τῶν ἄκρων ἐστὶ τὸ ἁμάρτημα.

Ἔνδηλος, ἡ, manifestus, euidens, notus, infignis, patens.

Ἐνδημέω, ῶ, ἐνδημῶ, τ. παρ. præsens sum, domi ago, venio, moror. ἐνδημεῖν τῇ πόλει, ægere in vrbe: opponitur ἀποδημεῖν.

Ἐνδημία, præsentia, παρουσία, Hesych.

Ἔνδημος, ἡ, ὁ, ἡ, publicus. vnde ἐνδημοι ἀγχοὶ, Tribuni plebis. & ἐνδημοι ἀρχαὶ, Aristot. 1. ciuiles administrationes. Item, ἔνδημοι, ciuis, Hesiod. δῆμος ξυνάσι κ' ἐνδήμοισι δίδοῦσι, i. τοῖς πολίταις. ἔνδημος ὁ νυμφίος, sponsus qui adest, Nazar. ἡ δημαρχία, οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου τεταγμένοι, Tribuni plebis, Thucyd.

Ἐνδιάπτω, verberatur. Dionysius Poeta, Αἰσχύλου ἀπαίθου ἐνδιάπτων ἐνδιάσσων.

Ἐνδιαβάλλω, criminor, Areth. plus tamen est quàm διαβάλλω.

Ἐνδιαιρεῖσθαι dicitur ἀ Ἀριστοτέλους τοῦτο Hesychio: quoniam in agritudinibus locis degit: eandem ob rem ἀρρωστήμα vocat poëtis.

Ἐνδιάγω, degoo, verfor.

Ἐνδιάγειν dicuntur ἀ dithyrambicis ὠὰ νυκτός, quod suas sedes domicilia habeant in aere.

Ἐνδιάζω, ῶ, ἀτος, ασα, sum tranquillus, dormio in meridie, midior, Neutr. Absol. ἐνδιάζοντο ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν ὑρημένην, grex quæ illuc ob frigora captanda coguntur: sic Interp. Plutarch. in Romulo.

Ἔνδιάθετος, ου, ον, ἡ, internus: ex animi sententia prolatus, nõ scriptus, mente conceptus, τὸ λόγος ἐν τῇ ψυχῇ λεγόμενος, Hesych. διάθετος λόγος, Interpr. Aphthonij, index affectus. τὸ ἐνδιάθετον animi habitus. Ἐνδιάθετος λόγος, dicitur mentis conceptus quod quis intus sentit, & fermo quem in corde loquimur: διαφέρει τὸ προφορικὸν λόγου. Damascen. λόγος δέ ἐστι διπλοῦς, περὶ μὲν τὰ ἀναπόδεικτα, verbum diuinum, λόγος πάλιν δέ ἐστιν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ καὶ ψυχῇ ὢν, καὶ πάλιν λόγος δέ ἐστι ἄγγελος θεοβουλίας. Plutarch. δύο λόγοι εἰσὶν, οἱ μὲν ἐνδιάθετοι, ἐγκείμενοι ἐμοὶ δ' αὐτῷ, ἐν ἢ ἐν σπερμᾷ, διανοητικὸς ἢ γραπτικὸς, & paulò post, ὃ τὰ τῆς ἐνδιαθέτου νοῦ καὶ προφορικοῦ φωνὴ πλέον δέ, τὸ μὲν ποιεῖ ἐμαυτὸν, τὸ δ' ποιεῖ ἕτερον. Est etiam ἐνδιάθετος λόγος, Hermog. qui ex sententia animi profertur, hoc est non fallax & simulatus, lib. 2. Ὁ ἐνδιάθετος λόγος ἐστὶν, ὃς ἐστὶ τῆς ψυχῆς λόγος, &c. Damascenus ita definit, ὁ ἐνδιάθετος λόγος κατὰ τὴν ψυχὴς, ἐν τῇ διανοητικῇ γλώσσῃ ἀπὸ νοὸς ἐκφαινόμενος.

Ἐνδιάθετως, ἀμεταβόλως, ἐνδιαπεφωνῶς, animosè, cum affectu, ὀλοψύχως, ἐνδιάθετος λόγων ἐστὶ ἡ sententia animi loqui, vt quidem ipse præ se ferat, cum orator ita sibi oratoria solertia fidem struit, vt ita affectus animo existimetur à iudicibus, vt ea enunciata significat. Quare & ἐμαυτῷ δοκεῖ διέρε & δοκεῖν ἐνδιάθετος ἐμοὶ, Ὁ ὦν ἐπιτιμῶμεν λοιδορίαις τῷ ῥήτορι, ἢ ἀπιστίαις, ἢ ὑβρεσιν, ἢ ὀλιγωρίαις, ἢ ὑπὸ πάθους, δεῖται πιθανότητος ἐνδιαθέτου, μηδὲ ἐμφατικῶς λέγειν, ὁ γὰρ ἐνδιατεθρυλλεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ γοῦν πιστεύειν δόκει, διὸ ἐν πάθεσι δεῖ.

Ἐνδιάκονος λόγος, Hesyc. πῶς ἐγγεγραπτὸν.

Ἐνδιαμπέλιον, Indibrium & delitias facere ἐνδιαμπελίζειν, τρυφᾶν.

Ἐνδιαπερᾶν, foramen in nati, per quod aqua emittitur.

Ἐνδιατρίβω, ἐνδιάτριμμα, τρησις, διατρησις, insum. inhabito, verfipitor.

Ἐνδιατριμμένος, ἡ, ον, ἐνδιατρίβειν, fabulum, ἐνδιατριβὴ, ὁμιλητὴς, Basil. πάντων ἥδ' ὁ πόλεμος ἐν φορᾷ ὑπεπέσει ἐνδιατριμμένος.

Ἐνδιαυλίζω, ἄσω, ἄκα, immitto, Aristot. Ὅσα ἢ πεδίλοις ἢ ὑπηνέμοις τὴν ψυχὴν ἐνδιαυλίζουσιν ἀπὸ τοῦ σώματος, τὰ ὃν τῷ σώματι μὴ χρῆται ὀργάνοις, ἃ αὐτὸν τὸν τρόπον γινόμενα τῇ πτέρυγι.

Ἐνδιαυλισμὸν, vide ἐγκαταμεῖσθαι.

Ἐνδιαπαίω, differo, & diffemino in: vel incerfero, interfego. Ἐνδιαπεφραγμένη, aff. interfero, interfergor. Plut. in Numa ἐνδιαπεφυσῶσι δὲ φασῆς.

Ἐνδιακατάκω, ἄκω, ἄκα, ingero, ordino.

Ἐνδιατείνω, verfe, tempus tero, & immoror circa aliquid Xenoph. Ceb. Theb. καὶ δὴ καὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου τινὰ ἐνδιατείβειν, iubet aliquantisper immorari. ἐνδιατείνειν τῷ ἔργῳ ἐδὲν βίας ἀναγκαίας ἡγεῖται, Plutarch. in Periel. ἐνδιατείνειν ὥρα τὸ χωρὶς Βυδ. in Epist. ἐνδιατείνειν τῷ ἔλπιδι τοῖς ἀγκλείς, intueri pu Xenoph. lib. 5. Ped. ἐνδιατείνειν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, nen exigunt tempus, Thuc. ᾧ ὄντως ἐνδιατείνειν χρόνον ἀδεῶς αὐτοῖς.

Ἐνδιαυλίζω, illuo, oblino.

Ἐνδιαύλιος, ἐνδιαυλισμὸς, meridior, μεσημεριάζω, insideo, niteo, affulgeo.

Ἐνδιδάσκω, doceo, erudio.

Ἐνδιδόω, ἐνδώσω, ἐνδῶκα, ἐνδίδωμαι, consentio, indulgeo. Arist. ἀνα Plutarch. ἐνδιδοῦν τοῖς πονηροῖς ἐνδίδωμι, me ipsum improbe mittebam, in fulgebam.

Ἐνδιδύσκω, induo.

Ἐνδίδωμι, ἐνδώσω, ἐνδῶκα, do tergum, remitto, concedo, incli dedo, Accipitel. Hermog. λόγος ἐνδίδωσι ἀναγκαίοις ἐνδιώκειν, vel præbere occasiones. Plutarch. in Camillo, ἐνδιδοὺς ἀφορμὰς γραφῆς τοῖς πολεμίοις ἐνδιώκειν initia dabant & ansa populares autem conciliandam his, qui ad gratiam ejus fiunt affueti. idem in Periele, ἐνδιδοὺς διαβολὰς ἀφορμὰς ὑβρεῖς, dans occasionem calumniæ inimicis, ἐνδίδωμι τοῖς πονηροῖς, Aristoph. ἐνδίδωμι τὸν σκέψασθαι, causam præbeo, occasionem, Thucydid. ἐνδίδοσθαι ἑαυτὸν, sese dedidere, mosth. ἐνδίδωμι ἐμαυτὸν, ἐπίτροπον, Plato de Leg. ἐνδίδου ἐμαυτὸν λαβεῖν, do anfam, Aristophan. ἐνδιδόντες ὀρθοὺς τοὺς πολλῷ ἀφορήματος αἰχμὰς, audaciæ ac contumaciæ initia, in Romulo, ἐνδιδοὺς σφᾶν αὐτὰ ἐπιθέσθαι, spem salutis ac ibidem. ἐνδίδωμι τοῦ ἐν τῇ πόλει σφαλήματος, id est, ἁμαρτάνειν.

ὠδίνουσα ταραχαῖς, spasmum ciens. αὐτοῖς ἐπιπόδοις ἐπικαλεῖται ἐνδίδυσι πλανωμένοις, ipsis ſpem elementiæ ſuis lachrymis afferebat, Plutarch. in Public. Euripid. ἐνδίδυσι τὰς μετρίας ἐπιῤῥώσεις, mihi ſulcientem porrigat aliquis manum, Idem ἵνα σοι μηδὲν ἐνδέῃ πόνου, ne quid tibi moleſtiæ afferrem. ἐνδίδωσιν ὑπὸ τοῦ ἐπιπόνου ἀμυσίου, id deorum metum ac religionem eſt conſeruſus, Plutarch. in Numa. ἐνδίδωμι ſum cedo, cum Dativo. ἐνδιδόντων τοῖς ἀγομένοις ἡμῖν καθ' ἡσυχίαν εἰς βάθος ἄγειν τὰ ἔργα, locis apud vrbem locu foſſis cedentibus & patientibus in profundum opera deduci. ἐνδίδυτος τῷ πνεύματι, fluuio influente, in interiora fluente am. Herodot. ἐνδίδωμι τῇ ἡδονῇ, voluptati ſum deditus. ἐνδίδωμι τῷ πάθει, apud Dioſcorid. lib. 1. cap. 4. exponitur, morbo cor. ripi. ἐνδίδωσι ὑπὸ μικρὸν ὀσταδίου, dum mollitur digitis cedens ſeu conſentiens. ἐνδίδωσι οὐδὲν τοῖς τε πάθεσι, dolore nihilo remiſſior actus. οὐχὶ τὸ ἐνδίδωμι ὑπὸ τοῖς πόνοις, Lucian. aduerſus animi de. fectionem in laboribus. ἐνδίδωμι οὐχὶ τῇ ἡδονῇ, voluptati ſuccum bens, Ariſtot. 2. magnorum Moral. Thucydid. εἰ ἐνδίδοτ μᾶλλον, quid humilius ſentirent. οὐδ' ὅσοντι νῦν, nihil aninos demi. erunt, Thucydid. εἰ καὶ ἐνδίδωμι χαμῇ, ſi tempus dederit. Demoſth. ἐνδίδου τὰ μαλακὰ, molliter & remiſſè agere. Ariſtoph. in Plu. τὰ μαλακὰ δὴ ἐνδίδοτε μᾶλλον, nihil remittetis, μᾶλλον αὐστηροὶ, animos non remittetis, nihil molle admittetis, quaſi dicat, opus ſit virtiliter agere. Artian. lib. 1. τῆς αἰδοῦς. αὐτὸς μὲν ὁ ἀμφὶ μάχεσθαι τόπος ὑποκείσεται τῷ τείχει. ἀεὶ ἢ ἐνδίδου ἐνδίδοτο κάτω πρὸ ἑνὸς ὑποφερόμενος πρὸ μειωδίων τῶν φίλων. Idem alibi, ἢ παρ' ὀλίγον ἤλιον ἀνίσχοντος ἢ πάντες ἐπὶ τὰ Ἀλεξάνδρου κίνησιν τὸ πρᾶτυμα, ὃν διασώσαντα ἤλιον τῶν ἀλκιμῶν ἐπαστὸς ἐγείρει τὸ φίλιον ἐνδίδοσιν ἐς τὸ ἀπαναγκάσαι. ἐνδίδωμι enim verbum ſignificat ἐνδύσασθαι ordiri & auſpicari. Ariſtot. libro tertio, Rhetoric. καὶ γὰρ οἱ αὐτηταὶ δῆτα οἱ ἐχμοὶ αὐλῆται, καὶ τὰ πεφαλαίωτες σωφῶν τῷ ἐνδιδόμῳ. καὶ ἐν πᾶς ἐπὶ ἐκ πάντες ὀρχῆς ἀλλ' αὐτὰ χρέφειν. ὃ, τι γὰ αὐδοκιμεῖ, ἐνδιδὲ εἰπόντα, ἐνδυσάμῳ σωφέλῳ, ὃ δὲ πάντες πυοῦσι. ἀξιῶ δ' ἐγὼ ἐς ξυνεδρίου ἐλεγεῖν πεφαλαίωσιν, ἐνδυσάμῳ, porrigere, εἰς τὰν χεῖρα ἐνδιδόναι, & ἐνδίδεσθαι, remiſſus agere, non reniti vel obniti. Syneſius, εἰ σοφὸς τὸν ὀρθὸν ἐνδιδόντα ἐν ἡμῖν ἐνδίδοσθαι, ſi tibi in hac diſputatione cedamus. Idem, ὁ γὰρ ἐνδιδοὺς ἐνδιδόναι ἀνάγκη καὶ συμαχόμενος, & ἐνδιδόμενος, ſedare vel dedere, Plutarchus, ἢ γὰρ ὁ Μέτων ἐνδιδοὺς ἐκ ἂν τῆς αὐτῆς, ὑφ' ἑτέρου τῷ βίῳ καιῷ ἐνδιδόμενος τοῖς ἡμῖν ἐνδιδοὺς ἐκ ἂν. Idem, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνδιδόναι τοῖς ἔθεσι ἐνδιδόντων τῶν ἀνδρῶν, ἢ ὑρωσυνῶν τὸν λοιπὸν, ἐς ἀσυετιδιν indulgentib. ἐνδιδόναι, porrigere, permittere, condonare, alicuius rei gratiam facere. Thucydid. ἢ ἐρεῖν τὰ ἀρῶν ἐκ ἐκ ἐνδιδόναι, ἐτεμέτοντο καὶ ἡδονὰς τῷ ὁράματα ἐνδιδόναι, & populo rerum fumnam permittere & condonare. ἐνδιδόναι etiam αἰτὰ τὰ αἰτεῖσθαι ἢ χρῆσθαι ſumitur, & ceſſat. iungitur. Gregorius καὶ αὐξητοῦ, οὔτε γὰ ὁ γῆ τῆς ἰδίας πατρὸς μεταπίθεται, οὔτε κρατὸς ποτὲ τὸ σφυὸ ἐγὼ ἐνδιδόμενος ὑπὸ χαλὰ τῆς κτήσεως.

Ἐνδιάζομαι, iudicio contendo, ſeu diſcepto. Poll.

Ἐνδιαιμάω, ὦσα, iuſtum facio.

Ἐνδικάζω, iuſtus, ἐνδίκως δ' ἐξέβη δίκαιος, καὶ ὁσίως. Sophocles. ἐπὶ πᾶσι ἐνδικάσας πρὸ ἐνδίκως, καὶ ἐπικαίως. ἐνδίκως ἡμέρᾳ, iuſtus dies, ἐνικάσιμος. ἐνδίκως ὄρκος, iuramentum in litem. ἐνδίκως κάλαμος, Nazanzen. iudicialis pœna, Interpres dignum ſuppliciun tertii.

Ἐνδίκως, inſtar verticis, aut turbinis circumago.

Ἐνδικτος, iure, meritò, ritè, iuſtè, ἐνδικώτερος, δικαιότερος.

Ἐνδικτος, quaſi ἔνδον ἡμῖν ἐνὼν ὄντα, inteſtina, quòd illinc ſint torina ventris.

Ἐνδιορισμός, diuerſorium, domicilium, ſedes, Nonn. μεταπίθεσθαι ἐνδιαμένοις. manna opidi ſeu caſtelli. ἐνδιαν δ' ἀφορμαῖος, in Epigr. i. renitas. ἐνδιαν, τὸ ἄλσος, locus in quo meridio nantur, i. diuertuntur ſpectra. ἐνδιαῖος, domus, habitaculum. ἐ ἐνδιαῖς, ἐνδιαῖος μαντεῖος. Apollon.

Ἐνδιανός, ὁ, humidus, meridianus, μεσημβρινός. Hom. Odyſſ. ἀ, Ἐνδιανὸς ἐ ἡμῖν ἐλὸ ὡς ἀλοὸς, ὧδε ἢ φάωσε. Interp. μεσημβρινὸς, τοῦτ' ἐστὶ τὸν λοιπὸν ἐνδίαν ἢ ὅλην ὅση ὁ ἀκτὶς ἡλίου. Aratus, αὐτὰρ ὁ ἴτης ἐνδίαν ἐν ἔτεσι, in cælo verſatur. Com. ἐν τῷ τὸ διὸς εἶναι, ἢ ἔρωτι ἀφρικῶ. vel ὁ μεσημβρινός. Idem, ὕδατος ἐνδίου, pluuiæ cæleſtis. apud Heſychium.

Ἐνδιαμεσημβρία, meridior, μεσημβρίαζω.

Ἐνδιατος, Heſych. ἐνδιαίσιματα.

Ἐνδιγενής, ὁ, ἢ, intus, genitus, domi natus.

Ἐνδοθι, intus, ἔνδοθεν, ex loco interiori, domo: aliquando domi. ſcitur & ἔνδοθε, ἐνδοθεν ἐόντες, pro ἐν τοῖς ἐόντες, ex tecto dixit Phocl. in Aiace. καὶ ἔνδοθεν, res vrbanæ, Thucyd.

Ἔνδον, intus, domi, interius, ἔνδοθεν. Genit. interdum iungitur, pro ἐντὸς in. οἱ ἔνδον, domeſtici qui ſunt intus, Ariſtoph. in Plut. ἔνδον intra ſcipſum. Iliad. καμὸν δ' ἔνδοθε θυμὸν ἀμύσσει. ſic Oſil. 9.

Ἔνδοθι, pro ἔνδον, intus.

Ἐνδοιαστικός, ἀ, ὁν, dubito, διστάζω. Cebes Theban. ἐν ἀπιστίᾳ καὶ ἐνδοίᾳ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐκ ἐνδιάζῃ, ſed animi pendeat. Appianus in Iber. διὸ ἐς μέσας πως ἐνδοιάζῃ, ἢ μᾶλλον ἐς τὰ κρατοῦντα, ambigebat alternante ſententia. vnde ἐνδοιαστὸς, ſcrupulatus, dubius. ἐνδοιαστικῶς λέγω, oratione agitare, ſic Valla: conſideratè, in dubium venire, Thucydid.

Ἐνδοιασμός, dubius, anceps, incertus.

Ἐνδοιασμὸς, pro ἐνδοιαστὴς. Ioſeph. de Antiquit. ἐνδοιασμὸς ἦν, alternabat ſententiam, erat animi dubius.

Ἐνδοίαστος, ον, ἢ, addubitatio. Herm.

Ἐνδοιαστὸς, ὁ, ἢ, dubitatio.

Ἐνδοιαστὸς, ὁ, ἢ, idem quod ἐνδοιαστικὸς, ἀμφίβολος, ἀμφίβολος.

Ἐνδοιάστως, ambigendo, dubiè. ἐκ ἐν ἐνδοιαστῶς, nihil ambigendo, ſi Cæſar.

Ἔνδοιδ, ὁ, ἢ, ὀστεμμὸς δὲ. Heſ.

Ἐνδοιάς, apud Athen. ἡ αὐτὴ. Heſyc.

Ἔνδοικος, eidem eſt ἐνέδρα, inſidiæ ab ἐνδύκω.

Ἔνδομα, ατος, τὸ, addubitatio, reniſſio, laxatio.

Ἐνδοχμίς, poſſeſſio, ſupellex, κτῆσις, κτῆσος ἐνδοχμὸς, Heſych. Pollux reicit.

Ἐνδόμυχος, ſtructura. Apocal. cap. 21. ὁ ἐνδόμυχος τῷ τείχους. apud Ioſeph. ἐνδόμυχος, eſt moles iacta ad reddendum nauale portuoſum, pila dicitur Latiné. Virgil. Saxea piſa cadit, &c. vocatur etiam ὀχυρωμάτων ab arcendis frangendiſque fluctibus, vbi ſunt cothones: ναὸς χρῆσιν τὰ λιμένες, artificiales & manufacti portus, ſic vocantur a Sertio.

Ἐνδόμυχος, ὁ, ἢ, ὁ, ἢ, inteſtinus, intus latens, internus, κρυπτὸς, abditus. κρατῆρες. ἐνδόμυχοι κρατῆρ, cæcum malum, vnde τοῖς ἐνδόμυχος, aduerb. occultè, ſecretò. Damaſcen. οὗτος ἐνδόμυχος ἐγκρύπτει καὶ σπαπάλῃ ὅσα τοιοῦτος ἐ ἐδικαίωσεν, ὅσα οὐδὲ ὁρᾶσθαι τοῦ μετὰ λέγειν ὅπα ἀπίστ, occultus & abditus, conſilium tegens & intus occultans, vilgo *homme couuert & ſecret.*

Ἐνδόμυχος, intus lateo, penitus inſideo, οἰκουρῶ. vnde ἐνδόμυχος κακὸν, cæcum malum, Bud. Com.

Ἔνδον, intus, domi. vide Ἔσω. Xenoph. Ἔνδου δὲ μὴ διὰ ψύχος ἔνδοι. τὰ ἔνδον, interna. Xenoph. in Oeconom. καὶ τῶν φυτῶν φάσις, ἢ δὲ τὰ παρισθάνοντα ὁ θεὸς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῶν μὲν τὰ γωμαῖκὰς, ἐδὲ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, τῶν δὲ τὰ ἀνδρεῖα, ἐδὲ τὰ ἔξω ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. Cicero apud Columellam libro 12. capite primo, à natura comparata eſt opera mulieris ad domeſticam diligentiam, viri autem ad exercitationem forenſem & externam. ἔνδον ἔδη, Ariſtoph. ἔνδον, pro iatra ædes dicit Xenoph. Plutarch. ἔνδον κρατεῖν τῶν ἐαυτῶν, intus ſe occultans. εἰ ἔνδον, inteſtini, domeſtici.

Ἐνδοξολογία, gloriam aucupari. Laertius in Diogene vocat ῥήτορες ἐνδοξολογοῦντας, gloriam in ſermone aucupantes.

Ἔνδοξος, ὁ, ἢ, ἔνδοξος, ὁ, ἢ, ἔνδοξος, opinabilis, clarus, ſplendidus, nobilis. ἐνδόξως πᾶσιν ἐκ ἐδόκουν ὑπαντᾶν ἐπαίνοις, & funebris honorificentiſſime funus curauit faciendum, Plutarch. in Pericle. Philoponus dicit argumenta dialectica ἐνδόξα καὶ πιθανὰ. ἐνδόξος ἐς τὰς πολεμικὰς, Xenophon. τὸ ἔνδοξον, gloria, fama, honeſtum, dignitas. pro opinabili. Ariſtotel. Metaphyſicor. 2. ὁπόσα οἱ διαλεκτικοὶ πειρῶνται συνπεῖν, ἐκ τῶν ἐνδόξων πιθανῶν ἐ φαίνεται.

Ἐνδόξως, honorificè, ἐνδοξότατα, glorioſiſſimè.

Ἐνδόσθια, inteſtina, viſcera, intima. pro σπλάγχνα ſcribit tradit Etymol. & Ἐνδυσθίδια pro eodem.

Ἐνδρομος, ου, τὸ, ἀνσα, τὸ ἀΐρ τῆς κοιλίας ἄπνον, τὸ φορὸ τῆς ὠδῖς καθάρσιον, Heſychio ἀώδικλος. Eſt (inquit Bud. Commentar.) auſpicatus rhythmi vel melodiæ & præſcriptum quod datur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat: quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideò factum, vt pro inuitamento & occaſione data poueretur. Ariſtotel. de mundo, κ' γὰ τὰ ἄνω ἐνδύσιμα ὑπὸ τὸ φαινόμενος αἱ κορυφαῖον φορυσταρόλοντος κινεῖσθαι μὴ τὰ ἄστρα, id eſt, ſydera mouentem ad eos numeros quos deus ſurſum quaſi in auſpicando præcinendoque modulatur, quem κορυφαῖον, ſtundi quaſi præcluſorem & chori magiſtrum appellare poſſis. οἱ ἢ καλοῦσιν τοὺς ἑρέτας τὸ ἐνδόσιμον ἐνδίδοται, οἱ ἢ δὲ τὴν ἐνδόσει ἀστρὸς τοῦ ἐν ὑπηκόοις ἀναγκάσεις. ἢ εἰ ἐσθμὸν κινοῦσιν ἢ ἀρχὴς ἄπνον. ὁ ἢ ἐκκλησίας ἐδ' ἐν ἡδυπάθεις ἢ τὰ ὦ ἢ ἡμέρου. τὸ ἀφ' τῆς αὐτῆς κινδέρμα. Iulianus ad Iamblicum, pro inuitamento & fiducia ſcribendi data, ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἡμῖν τοῦ ἐνδύσιμος μηνύσεως, καὶ τοῦ ῥᾳδίᾳ ἡμεῖς καὶ διηγήσεις κεφαλαίωσιν, φῆμι σὺ κρίνειν ὁ ἐμοὶ ἐκ τῶν ἐνδόσεων τὸν ἐνδόσιμον μηνύσεως, καὶ τοῦ ῥᾳδίᾳ ἡμεῖς καὶ διηγήσεις κεφαλαίωσιν, φῆμι σὺ κρίνειν τὸ

σθαι ἢ μουσικῆς ὅτε μὲν τοῦ λόγου ἢ ᾠδῆς περὶ αὐτῶν, καὶ ὡς δ' ἔχει ἢ τίνα κίνησιν ἔχει καὶ δεόντως αὐτὰ προσαγορεύει, ἵνα ἄσπερ ὑπόθεσιν ἡγήσηται τῆς λόγου τοῦ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ συνόντος ἀκροατοῦ. ὑπόθεσις αὐτή, vt velut exordium & præludium sit, & prouocatio disputationis. Arrian. lib. 1. ἡ τοιαύτου ὑπόθεσις ὑπόθεσιν τῷ ἀσκεῖσθαι ἔχει τὸ ἔμπαλιν ἐπὶ τοῦ ἀσκεῖσθαι τὴν ὑπόθεσιν. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀσκεῖσθαι τὴν ὑπόθεσιν ἔλθῃς, ἔσῃ ἀλαζὼν καὶ ὑλῆρις, ἐὰν δὲ τὰ ἐπὶ τοῖς ἀσκεῖσθαι ἔλθῃς, ἔσῃ ἀπόνοια καὶ ἀναισθησία. ἐπὶ τοῦ ἀσκεῖσθαι τὴν ὑπόθεσιν, tantum abfuit vt authores esse videremur conciliandæ pacis, & ansam præbere ad conditiones defendendi. Et ὑπόθεσις dictum, carminis vel orationis, siue cantionis exordium. ὑπόθεσις enim Aristotel. proœmium appellat, διὰ τί, inquit, ἡ ὑπόκρισις ἔχουσα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου. Est enim ὑπόθεσις ἡ ἀνάδυσις ἀφ' ἧς ὁ ῥυθμὸς ἢ ἁρμονία, impulsus & incitatio, vis impellès, impulsio, & inductio. Basil. in Hexaem. homil. 4. enarrans illa verba. σπασμὸν τὸ ὕδατα εἰς σωτηρίαν μίαν, ἐκεῖσε, inquit, σὺ πρόχειρον τῷ ὕδατι τὸ ἀνάδυσιν, inde aquæ impetus ad cursum naturalis, & fluxæ constitutionis incitatio. Synesius, ἰσχὺν ἴσχυε τὸ ὑπόθεσιν τὸ κατάσεως. ὑπόθεσιν etiam ponitur pro argumento, & materia, & authoritate. Plutarch. in Homero, ἅμα εἰ μὴ σαφηνείᾳ τὰ αἰτιῶν ἀδιάφορα ἡγησάμενοι ᾠδῆς διὰ μουσικὴν, λαθόντες τὸ ὑπόθεσιν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν τούτων, authorem Homerum secuti in his versibus, occasionem inde nacti, vt ipse alibi dixit, παρ' Ὁμήρου τὸ ἀφορμὴν λαβόντες. τὸ ὑπόθεσιν δυσὶν, Cic. ansas dare, pro Sextio. Gregor. in patris epitaphio, οὐδὲ μὴν ἐκδικήσειν κύδος ἀφ' ὧν κατηλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ὑπόθεσιν τὸ κατάσεως ἀφ' ὧν ὑπόθεσιν, ἀφ' ὧν παντὸς συγχωρεῖ τοῖς ἁμαρτάνουσι, ἵνα μὴ τῇ χρηστότητι χρήσεσι γένωται. Vbi ὑπόθεσιν, ἀπὸ τοῦ συγχωρητικοῦ. Nam quod & cedit ὑπόθεσιν dicitur, συγχωρητικὸν, cui contrarium κατάσεως, ἡ σκληρότης, ἡ αὐτότυπος, quod reluctatur & obnititur. vide ἀπάλειαν.

Ὑπόθεσις, ὑπόθεσις, gratuitus. Aristoph. τὸ ὑπόθεσιν τριακοσίων, quæ de gratia conceditur. τὸ ὑπόθεσιν, incitamentum. Aristotel. libro 8. Politicor. ὥσπερ ὑπόθεσιν ἡγούμενοι τοῖς λόγοις, & c. velut prouocatio & incitamentum exordiumque eorum quę dicere quis potest.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, remissio, indulgentia, obsequium: interdum idem quod ὑπόθεσιν. Aristot. de mundi motu, ἡ δὲ φύσις ἀπὸ τινος ἀπλῆς συνθέσεως τὸ ποιότου τῶν ἀναίων εἰς τὰ πρὸς τόπον, μέχρις οὗ διὰ τὸ πάντος διῆλθε θάνατον. ὅθεν δὴ ὑπὸ ἑτέρου ἡ ὑπὸ τῶν ἐκλύσεων ὅπου σωθῆναι δύναται μὴ πάντων ἀκλῆς τὰς σφετέρας κατασκευάς, ἢ τ' αὐτὸς ἢ ὅθεν πόσιν ἔσται, ὅπως διαφόρου ἀ ἐπεφάσεται ὁ ὅλος ἡ ἀνατίας, καὶ τὰ φαίνεσθαι οἷον ὑπόθεσιν ἀεὶ κίνησιν αἰῶν ὁμοιοῦται, i. ametfi primus ille velut ad concentum & æquabilitatem auspicatus natura fit comparatus ad vnum motum. ὑπόθεσις, inclinatio, Aristotel. de mundo, ὧν τοῖς ἀκλίσοι οἱ μέσοι λίθοι κείμενοι ἐξ ὑπόθεσις ἐπ' ἐκείνου μέρος ὑπόθεσιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ ἐκ τοῦ τὸ πᾶν ἡ κίνησις ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ ἀκίνητον, vbi Bud. In operibus fornicatis lapides in medio collocati, qua parte fcilicet vtroque verfus ftructura arcuata pandatur, quasique oneri cedit, in cohærentia continent.

Ἐνδότατος, ὑ, ὁ, intimus, penitiffimus.

Ἐνδότερον, interius.

Ἐνδυπίαν, ſonum edo. Odyſſ. ὠϊτάλαμ' ἐνδυπίαν πεποίθει, inſonuit lapſa.

Ἐνδραστὴς, efficax, ἐνεργικὸς, Suid.

Ἐνδέγματα, τὰ ἐκδεδαρμένα, excoriata cum capite pedibúſque, Heſychius.

Ἐνέρριον, ὁ, certamen eſt, de quo Plutarch. de Muſica, incurſus, inſultus.

Ἐνέρριος, ὁ, ὠ, vincula.

Ἐνέρριος, ἰδος, ἡ, calciamẽti genus quo vtebantur curſores in certamine, & veſtis genus villoſæ & hirſutæ, cuius meminit Martialis. Item vinculum. Vide Pollucem lib. 3.

Ἐνέρρον, ἡ, genus ſaltationis.

Ἐνέρρος, ὁ, roſcidus, aſperginoſus, rorulentus.

Ἐνέρριον, τὸ ἐγκρέδιον, Heſych. κυρίως δὲ τὸ μέσον, cor arboris & matrix. pars etiam aratri. Pollux lib. 1. ὁ δὲ ἱστὸς ἱκὰς, ὁ δὲ ζυγὸν ἐξέρχεται μέχρι ἡ χέλωνι, ἡ μεσόλιον ἡ μεσόλιον κρέατα, καταμαλακύνεται ἡ αὐτὸ, ὅταν σκευαλῶσι εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, κεφαλὴ δὲ ξυλίνων ἐφελκύοντες, ἡ κρανέᾳ ὑμέρου, ὁ ὑγρὸν, ὁ ὑγρὸν. ſic tamen alij.

Ἐνέρριον, ὁ, ὠ, temo, ὅρμος, ἰσοσκελὲς, medium, cor arboris. pro aratro, Heſiod. βοῦν δὲ τὸ νῶτον ἔλκειν ἔνερριον ἐλάστων μεσαίων.

Ἐνδοιάζω, dubito, ambigo, hæſito, Heſ.

Ἐνδοιαστικὸς, dubitatio, ἀμφιβολία, διαπορία, Ἀπορία.

Ἐνδοιάζω, τὸ, quod multo labore incundum efficitur, diligens, tutum: à nomine ἐνδοιαστικὸς τὸ κάθ' ὑμᾶς, inquit Heſych. σωτηρίᾳ, item ἀσφάλεια, γλυκὺ, ἕμπνουν nec non σωτηρία, ἀφόβημα, ἀμέλεια, item πίστον, κατοχή.

Ἐνδοιάζω, accuratè, ὑπομονῆς, ἀπιδάμας, φιλοφρόνως, magnoperè, in primis, Hom. Iliad. ξ. ὅσσα τ' ἐν ἐνδοιάζω ἐφίκει, qui magnoperè me complecteretur.

Ἐνδύμιον, τὸ, gratum, tutum, fidele, ſimile, occultum. Heſ.

Ἐνδύματα, τὰ, indumentum, veſtimentum, pallium. ἐνδύμια ἀφθαρσίας, dicitur baptiſma apud Nazanz. ἐνδύνοια ἐν πρεγνῆ, i. cilicium Cicer. cilicina veſtis: vt quod vulgò vocamus camoc, quod ex pilis camelorum conficitur: tale & quod vocamus velours d'Amiens. Matth. c. 3. αὐτὸς ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα τῶν ἀπὸ τριχῶν καμήλου.

Ἐνδυμίδιον, amictus, veſtitus, Polyb. καὶ ἡ ἐδόκει ἡ ἀπλῶς ἐσθῆτα ἐπιστρώσασα ἐπὶ τὸ ἐνδυμίδιον, ἡ ἐνδυμίδιον.

Ἐνδυμάτια, τὰ, leges muſicæ ſunt Argis, ſiue Argolica celeiptas, & ſaltatio.

Ἐνδυνωσάω, confirmo. ἐνδυναμώμαι, conualeſco. ἐνδυναμωθῆναι, validi facti ſunt.

Ἐνδυναστεύω, authoritate valeo. Æſchyl. Perſis ὅρκοις ἀ' ἐκείνα ἐνδυναστεύσας ἐγ, ſignificat igitur ἐνδυναστεύω, præcipuæ authoritatis fum, imperioſe me gero, primas partes obtineo.

Ἐνδυνόνη, induunt, Herodet. pro ἐνδύνωσι.

Ἐνδύνω, induo, Iliad. ξ. μετὰκεν δ' ἐνδύνω χεῖρ δία, ι. ἐνεδύσατο.

Ἐνδυσκελιστὴς, celeriter, ocyus, citò. Menander teſte Suid. in Epheſic. ῥέπτασμα γὰ ἐνδυσκελιστὴς τὰχος ἐστὶ.

Ἐνδύομαι, ingredior, Plutarch. Καὶ ἐνδύσῃ ἡ ὁ ποντικὸς τύφεν ἐνδύσωσι ἐνδύσωμεν, ὅσπερ ἔφις ἐκαλεῖτο. & Ariſtotel. de Anim. ἄσπερ ἐνδύσῃ ὑδρίου ἡ ἐξ ὑδατρεφικὸς μύσεις τῶν τυχόντων ἡ ἐκ τοῦ τυχόν ἐνδύσεσθαι σώμα. In quo ſignificatu datiuo vtitur Xenoph. Theorph. hiſt. li. 3. cap. 18. de cedera, ὥσπερ εἰδύσεις ἐνδρόμας ἡ τοῖς πεφυκόσι, irrepit, ſubit. Plato pro ſubire dixit in Accuſat. primo de Leg. τοιοῦτο τὸ αἰτίαν ἐν νέοις ἐνδύεσθαι ἐστὶ ἡ ἐνδύσεσθαι τὴν ἀπόνοιαν. ſic ἐνδύσαι ἡμᾶς ἐ δίνοις, ſubire beneuolentia in animos noſtros illatior. Plat. Et ἐνδύνειν, pro induere ſe laqueis, vel retibus dixit Xenoph. ἐνδύσε ἐ. ſic Cicero in Verrem, Sua confeſſione induatur guleturque neceſſe eſt. & in Academ. in ipſum ſe induit quimebat. Cæſar lib. 7. bell. Gallici, ſe ipſi acutiſſimis valduebant. alibi, ſeſe ſtimulis inopinantes induebant. Aude mundo, ὁ ἐνδύσεις ἐνδύσεσι, loricam ille induit. Plat. de Republica, Paſſius, πλάσσεται ἡ ἐνδύσεσι τυπες, fingitur & figitur nota & effigies, ſi imprimitur.

Ἐνδύσις, ἡ, ingreſſus, veſtiarium, veſtitus, in Pandect. χεῖρ ἐνδύσεις τῶν τριχῶν ἡ τῶν ἡ ἐνδυσιν ἡ σεγανώσας. Heſ. κατάδυσις.

Ἐνδυτικὸν, ὁ, incommoda affero. Plutarch. in Fabio, ἐνδύτικον πόλει κακῶν βουλευτικῶν, detrimentum re malè conſuetudinem inuehit. alij ſimpliciter reddunt miſer & infeliin ciuitate.

Ἐνδυτὰ, τὰ, integumenta, ἐνδύματα in Epigr. ἐνδυτὰ ἡ ζωὸς ἐρματα πλουμίσιος. ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα.

Ἐνδύτας, Heſychio eſt αὐλωτὰς ταμιῶν.

Ἐνδυτὴρ, inducula. Plaut. ἐνδυτὴρ πτίλη, Sophocl. in Trach. replus quo quis indui & amiciri poteſt.

Ἐνδύω, & Ἐνδύομαι, ὑσω, induo. ἐνδύσασθαι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, rerunt eum veſtimentis ſuis, Matth. Euangel. cap. 27. ἐνδύσασθαι ἱμάτιον, induti tunicis, Plutarc. in Numa. ἐνδύσασθαι ἐκ δέρματος, pelle includens, Dioſc. lib. 2. cap. 60. ἐνδύσασθαι ἐσθῆτα, vestimictu. ἐνδύσασθαι τὰ ὅπλα, armis induti, Herodot. ἐνδύσασθαι ὀρνεοπτυρυγίδα, purpuream veſtem induitus, Xenophon. Item ingredior, ſubeo. ἐνδύσασθαι τὸν πόνον ἡ φορτοῦσθαι. Item in Solone. infunditur quiddam & inſeritur. In Publicola, ἐνδύσασθαι ἐνὸς συμβάτης, naſi depreſſi ac demiſſi ſimitas. ἐνδύσασθαι, Ariſtoph. ἐνδύσασθαι ἡ ἐνδύσασθαι, & ingrediens.

Ἐνδώσει, crudus, intemperans. Heſych. ἐνδώσει ἡ ἀκρατεσταγον.

Ἐνεαίζω, in vere ago, ver illic tranſigo, Nazan. vide Ἐαρίζω

Ἐνεγκλήμασι, idem quod ἐγκαλήμασι, ἐνεγκαλήμασι τὸν φίλον, ſpondeo amico, & ἐνεγκάτω αὐτοῖς, ἵστω, & ἐνεγκόντων ſæpius reperi nunquam in plurali legitur aliquid Demoſth. ἐνεγκάτω, & ἐνεγκεῖν ſæpius apud Iſæum.

Ἐνεγκεῖν, propè.

Ἐνεγκάμενος, qui tulit. Laſcaris, Καὶ ἐνεγκὼν ἐν πολέμων ἐσσὶν ἐνεγκὼν, ἐνεγκάμενος τὰ ὠδία, ferens quæ nothis ſunt leges. Budæus.

Ἐνεγκεῖν, afferat, in imperatiuo Aoriſti 1. Actiui, ab ἐνέγκω & Infinitiuus aoriſt. primi voc. med. ἐνεγκάσθαι, tuliſſe. ἐνεγκάσθαι χάριν αὐτῷ πάντων, tuliſſe ſeu iniuiſſe grat am omnium. Bud. in Epiſt.

Ἐνεγκών, qui tulit. ἐνεγκούσα, patria, πατρὶς ἡ ἡ μητὴρ, Bud. Corpus patria. Baſilius τὰ μὲν τοῦ γῆς ἐσθίον. Οὗτοι γὰρ ἐξέλαβον τὴν ἀμοιβὴν τῆς αἰσθήσεως, τὴν ἐνεγκούσαν ἡ ὀφειλομένην, τὴν αἰκίαν ἐπιστάσας καμοῦσι τῶν ἀπὸ ἐνεγκόντων ἐγκράτειαν. ἐνεγκὼν χαριτῶν ἡ ἐνεγκὼν ferens. Thucyd. ἐνεγκὼν ἡ μεταβολὴν, patiens mutationem. ἐνεγκὼν πόλεμον, bellum ſuſtinere, Thucyd.

Ἐνέδρας, ας, ἡ, inſidiæ. λόχος. Homero. ἐνέδρας δεδόμεν αὐτοῖς, turum eis poſuiſſet inſidias, Plutarchus in Romulo. Idem Publicola, κρεῖττον τὸ ἐνεδρεύειν τὸ ἀγρυπνεῖν τὸ πόλεμος, quum ellis ducentibus inſidias locaſſent. ἐνέδρας τινὶ ποιεῖσθαι, alicui inſidias.

Ἐνεδρεύω, ὁ, ὁ τὸν, ὁ ὁ ὁ, inſidior, locor in inſidiis, Accuſatur cap. 11. Euang. Lucæ. ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, ἐκ tendentes i

lutarch.in Pabio, ἐκέλευ ἐνεβίβασε αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, ei insi-
as ſecus vrbem collocans,cap.27. Eccleſiaſt. ἐνεβίβασε θήραν,
ſi.hiatur venationi,Xenophon. τὰ ἐν ἥβῃ ζώων τοὺς ἐνεβιβάζοντας,
ou captantur.
ω, ἐνίσθιον, inſidiæ in Actis Apoſt. cap.23.& 14.Sapientiæ. Item
h.3.Reg.cap.21. τὰ ἔνεδρα παρ᾽ ἐμοὶ ἐνεδρεύοντες. Suid. ἐνέδρευ, ἐγ-
μα ἀληθῆ. Sed melius apud Heſych. ἐγκαμψις, δόλος ἐν τοπικῇ
ησει, i. ἔνεδρα.
, apud Sophoclem in Philoct. αὐλὰς ποίας ἔνεδρ ἐνίεις.in-
, vel vt alij,inquilinus.apud Hippocratem ἀφὶ ἀέρων Scy-
ἔνεδροι dicuntur,vt ἔδιοι apud Homet. qui firmiter equis in-
ent,alij tamen legunt ἔδιοφοι.
, pro ἐνέκαμψεν, ſeu ἐνεκαμψ pleon.τῶν. Sic ἐνέκαμψεν pro ἰώπεκεν. ſcu
ρεν, Heſych.
, infuſus, dilutus:ab ἐνίπτω. Dioſco.lib.1.cap.81. ἐνίπτον
ατον, ieiuni hominis ſaliua dilutum. Idem, σωὶ ἐνίπτον
ῶν ἐνίπτον, cum oleo decoctum & infuſum.ἐνίπτος, ὑδὸ ὕδα-
, aqua dilutus,aqua reſolutus,idem Dioſcor. lib.3. & lib.5.
ν ὕδατι aqua dilutum.
ω, aſſuefacio,conſuefco.ἐνεθίσθη· ἐσυνήθισεν, ἐνεκτησάμην, af-
uetus.Iacrt.Datiuo.
, vidi. Plato, ἐνθυμηθέντα ἐνείδη, ἐν ἐμοὶ ἐνόησε στ, in me abs te
idiſti diſſociationem.
, attulit, Odyſſ.ξ, ἐνῆκε δὲ δῶ ἔγκυα. ab ἐνίκω quod Ioniçũ
t pro ἐνήνοχα.
, ἐνέμ,πλω,πτ.ηκα, inuoluo, plico. Et paſſiuè ἐνειλοῦμαι, verſor,
uolutor. Plutarch. de cæde Cæſar. ὀθόνιον ἐνείλησε ἄπιτρ θηρίον
ενὸν τοῖς παῖσι χρησὸν. Thuc.ἐνειλημένοι, λειοπῆ, pelle leonis in-
lutus. Artemidor.in ὀνειρογν.αἰχμὴ γὰρ τὰ βρέφη ἢ ὄνειρ ἐμφανὲ τὰς
ἐχεσι τυγχάνει. dicitur & ἐκκυλίεδαι.
ος, ὸν
νιμμ,πος, τὸ, volumen, inuolucrum, Ioſeph. τῇ βιβλίων ἐπι-
λίξασε τὰ ἐνειλήματα, intoluera & integumenta.
ω, ὸ, voluo, voluto. Syneſ
ἐνειλεῖ ἐν, inuoluo. ἐνειλοῦντες· πολὺ, cœnum ſubigentes, i. ἐμ-
ἐντες.
, πτ.ηκα, infuſum. Dioſc.lib.2. cap.147. ἐκ ἐνείωτα τοῦ ὀ-
ὐ ὄντων αἰωλίδια, prodeſt eroſionibus inteſtinorum clyſte-
infuſum. Legendum puto ἔνιωτα.
, infum, ſum intus. Xenop. ὡς ἔνεσεν ἐν τὰ ἐμᾷ ὑπηρέμᾳ τὸ πουεῖ,
c.Ariſtoph.in Pluto, τ᾽ χρεὸς ἔξωπολὺς ἔνεσεν ὢ χ᾽ ἥτερ ὢ, ſuper ve-
lam inſunt ollæ. ἐνέσεσαι ἐν τοῦτοις, inter hos ero. ἐνέσεσι χρόνοι,
us erit tempore, tempus extrahetur, longum erit, Thucy.
ς πολλὴν, datum eſt. dabi dicere, Ariſtoph. ἐνῆσαι ἐν τῇ πό-
, in vrbe erant.
ν, mutus apud Suid.pro ἐνεὸς.
ν, minæ. ἀπειλὴ, apud Homer.
ω, ὸ, prohibeo:ab ἐν ρχω ἐνέλεγ ω, ab ἔγρ ω, i. includo. Phalaris, ἐν-
ὸν τὸν ταῦρ, includere tauro.
ω, inſibulo, traiicio, ἐμπερονῶ, infero, innecto, apto. Dioſco-
. libro 5. capite 73. ἐνείρειν εἰς λίνον κυμινοειδῆ, ſcribitan lino tra-
cito.
ω, ὸ, Ἐνεκεν, cauſa, propter. Genit. Xenoph. δέησθαι περιῶντος θε-
πεῖσαι τὸν κερτομέ ἕνεκεν, fructus cauſa i. χάριν. ἕνεκα etiam pro
ἕ ſignificat, ſeu quãtum attinet ad. Sic ſumitur apud Iuuì.
ad Cotint.cap.3. Herodot.in Clio, σὺκ ἐμοὶ δοκοῦντος ἐνέκεν, quod
ὶ cuſtodem attinet. Xenoph. ὅσῳ ἔξεστιν ἡμῖν ἐκ ἐνὸς ἕνεκα ἐν
ίστῃ συμφέρειν πάντα τὰ ἀνθρωπ.quantum ad illum attinet.li-
bit nobis omnia ẽre mea conſtituere. Ariſtoph. ἕνεκεν ὑμῶν
ς, quantum ad animum pertinet, quantum per animum
cebit. ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα ἔξεσ᾽ σοι, per me tibi licebit. Euæ⁹us
Epiſtol. ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα ὑσεύλου τὸν βίον, tu ſi vis, per me qui-
em ætatem ægrotã.non te moror quominus ægretes. hoc
ἕνεκα cauſa dicunt Latini. Sophoc. νῦν δ᾽ ἐκκλε σε τῆδ᾽ τῆς δ᾽
ἕνεκ᾽ ὄκνῳ ἡμᾶς ὠθίζει. ſic Cic. Trahantur per me pedibus
mnes rei. lib.7.epiſt.famil. Æſchin. ἀνέσκυλμαι ἀπ᾽ σὺ τοῦ δ᾽ ἕνεκ᾽
ῆδ᾽ ὀνόμ, ne beſtiæ ſubeant. Ariſtot.9. Anim. ἐκείνου ἕνεκα
ἕνεκα ἡμῖν, per illum nobis licebit, Xenoph.3. Pædiæ. παιδὸς
ἕνεκα, per omnia.ab omnibus, Demoſt. ἀκ᾽ τοῦ᾽ ἕνεκα ου σφαγῆ-
, hanc quidem quod ad rem attinet,non macſabitur, Eu-
pid. τὸ σῶ ἕνεκα, id cuius gratia, cuius cauſa: finem ſignificat,
e eſt, actum. Aliquando ſubauditur, vt τὸς μὲ τὸς, ὡσὶ τὸ ἐνέ-
ς τῆς ἀρετῆς. Sed ἐνέκα, ἕνεκεν, ἡ ἕνεκα, apud poetas in vſu ſunt.
ud. Comm.
ς, πος, τὸ, immiſſio, iniectio. Dioſcor.i. ἐγκαταχωρίσας· παῖσι ἐν ὀ-
ματι, vrinæ ſtillicidium ſedat iniectione. malim legere
ματι.
ω, ὸ, inclamaui. Ariſtoph.in Pluto, πεσοντοι ὐ ἐκέκραγες ἐμοῖ, tan-
im nobis inclamaſti.
ω, ὸ, alligauit, fibula annexuit, ἐνέδησε.
ω, offenderunt. Datiuo.
ν, referendum eſſtà φέρω.
ς, hinnulus, νεβρίς, Heſych.
ν, ἐνήμα, clyſter, Ægineræ ἀπὸ ἐνίων, vt ὑδρήμα, id quod immittitur:
τὸ ἐγκλυσμα, i. quod infunditur per interna in alui. Id etiam
τὸ ἐνιέμενον dicitur. Celſus & Plinius infuſum vocant, i. τὸ ἐγ-
κλυζόμενον. Calen. τῶν διὰ κλυστῆρος κένωσιν, ἢ τὸ διὰ κλυστῆρος ἐνή-
μα dicere ſolet. dicitur & κλύσμα ἢ κλυσμὸς & Hippocrat. κλυ-
σμάτιον.
ω, cuomo.
ω, tributus ſum, à νέμω.
ν, φυμα, innatſcor, ingenitus ſum: Datiuo.
ν, πα, nonaginta, Iliad.β. pro ἐννενήκοντα.
ν, πατος, nonagenarius.
ν, κος, nonagenarius.
ν, pro ſyncopen pro ἐνιαύσιον apud Heſych. pro quo infra
ἐνίαυτον.
ω, increpuit, reprehendit, dixit, poeticum. dicitur & ἐνέ-
νετο,
ν, ἐνίαυτος, apud Herodot. leguntur Ionica contractione
pro ἐνιαυτὸς & ἐννεὰς ἐτῶν, vt ἐνέαυτο ἐτραπέζευ. Itidem, idem dicit
ἐνιαύτου τοιαῦτα πυθόμενοι ad talia patranda animati erant, ſeu a-
nimus eis erat talia facere pro ἐνιαύτου quod eſt præt.pluſqu.
paſſ.à themate actiuo νέω.
ω, ὸ, ἐνέζομαι, mihi poſtea ſtatuam aſſumo.
ς, mutus, ſurdus, ſtultus. ἐνεοὶ ἢ κωφοὶ ἐγένοντο, ſurdi fiunt. Ariſt.
in Problem.
ς, πος, ὁ, mutitas, Gaza ex Ariſtot.
ω, ὸ, peregrinor in, ſeu vt peregrinus commoror in.
ω, incumbo. ἐνεπνύπτω τῇ λόγῳ, do operam literis. Bud.
in Epiſt. propr. inclinato capite intueor.
ω, peicrare, Æſchin. de Minetua, ἐκ αὐτῆ ὑπορκεῖν. ἐνεπορ-
κεῖν autem vt ἐνορκᾶσθαι verbum eſt implicitam habens lecti
reique ſignificationem cum ipſa actione vel paſſione.
ω, vide ſequens verbum.
ω, dicebãtur creditores, qui publicatis bonis cuiuſ-
piam, experiebantur contra populum, vt hodi e contra fiſcũ,
actione pignoratitia in pignora incumbentes, Bud. Com. De-
moſth. φοῦ παιδίον, Πάτροκλ γὰρ ἀνὴρ ἐμὸς ἦν, τῇ πατρὶ, ὁ πρόδοτα-
των ἅπ᾽ αὐτομάτως ἐνεπισκήψαδαι ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴ ἐκείνε, ὑφερεπόδιόν
ἀυτὸ τῶν τὸ αὐγόμενοι, εἰσὶν ἀτιμοι χρὴ ἐξελαύνεσθαι, ἐὰ μὴ μὲν ὑπὸτ ἄδοκ
τύπτω πεισθῶσι ἥμιλλαι ἀπορῆσαι τος, ὅτε κ᾽ τολμᾷ ἐλπίδας σωτηρίας
ἔχειν ἐν ἐκείνε τῇ χρόνῳ, verum exiſtimatis expeditius
patri meo fuiſſe cum bona Antimachi publicarentur, in cre-
ditam antea ipſi pecuniam agere, in bonaque ipſi oppigne-
rata incumbere, ſiquidem reuera Antimacho, non Timo-
theo crediderat: an expectare in longam diem, cum ab iſto
iam locupletato creditum ſeruaturus foret, qui eo tempore
exigtam ſpem ſalutis ſuæ habebat. Idem, ὥστε τί αὖ ποτε βουλεύ-
μῶν ὁ πατὴρ, ὁ ἐξελαύνει τιμῶσιν χρεῶν· ἐφερεπόδια ἡμῖν καὶ πολιτικὰ,
ἄλλ᾽ μὴ ἀ᾽ ἐκεῖνα τοῦτο τὸ αὐγόμενοι, μᾶλλον ἢ εἰς ὀβολὸν ἀπιμῆσ᾽ χου ὁ ἐμεῖ-
ὸς ἐπιτροπ᾽ ἐνεπεπλήκ᾽ ὑμῶν κατὰ τοῦτο. Et turſus, ἢ μὲν ἐπιτροπ᾽ ἐμεί-
νη ἐ᾽ ἀπ᾽ ἀδικημάτων ἐλεύθ᾽ ὑπόροτ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἀπὸ τοῦ ὑφ᾽ ἑρμῆ-
πά. τε γὰρ ἐτ᾽ αὐτὸν ἀπ᾽ ὀμοσίαν ἀδίκως ὀφλημένον, ἐνεπιμπλάμην. Atqui ſi ad
pigneranda bona publicata incubuiſſet, in pigneratitiamque
actionem ſponſione contendere inſtituiſſet, vt aſſolet fieri, ea
vtique pecunia defici non potuiſſet, quam ſponſione prouo-
cantem depenere oportebat: neque vos non illi fidem ha-
buiſſetis, quem publicorum iniuſte cupidum non eſſe no-
uiſtis, Poll. libro 8. ἀπὸτιμήσ᾽ χαδαι ᾗ λῶ, ὁπότε τ᾽ ἐ τὸ τοῦ ὁμιλοῦν-
ἐνεπιμπλ᾽ τὸ ὀφείλοδαι ᾗ ὠφεσῆκεναι λέγῃ, ἢ τὸ ὠφέλημα ἐπιπίπτειμαι
ἐκκλείτε.
ω, ὸ, ἐνέπω, dico, narro. Hom. Odyſſ. ἀ᾽ ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα, i. λέγε, dic muſa, ſignificat etiam calumnior, ψεκολο-
γῶ. Pſeudo. item ſequor, in ſequor.
ω, ὸ, ἐνεγκέσθαι, onero, induco, efficio. Xenoph. γλῶτ᾽ ἀν τὰν ἀν γνώμαν
ἐνεγκ᾽ ἀσθῆλεῖα eſt. Plutarch. in Numa, ἐνεγκάζεται παῖδας ἀπὸ δα-
σὶν ὑποκείσε, hunc affectum ſubditis inſerit. ἐνεγκάζεται τοὺς ἔρωτες
ὑποδύεσθαι τὸ ἀξιοῦν, cupidos reddit eos, vt à ſe regi velint, i-
dem in Lycurgo.
ω, ὸ, ἐνέργεια, ας, ἡ, actus, actio, efficacia, ἐνεῖ, vis agens, perfun-
ctio muneris, opera vis occulta. differt τῆς ἐνεργείας, vt doc-
et Ariſtotel. in octauo. Metaphyſicor. Chryſoſtomus. ἐνεργεῖ
κεῖνον αὐδρωτὸν ἐκ ἀνθρώπῳ δύνῃ ἐνεργεῖν ἀνθρ᾽ τὸν ἐνεργείας
τὸν πολλ᾽ κατος, non poteſt homo ferre cum Deo colloquium,
niſi adſit vis & actus ſancti Spiritus. Nazanenus. ἐνεργεῖ
μῷ τοῦ ῥήματος γίγνεσ᾽ ταῦτα, facta ſunt hæc, opera & fa-
cultate geniti. Gaza libro quarto, Grammat. ἐνέργεια μεῖζον,
νε πρῶτ᾽ σκαφὲ τὸν: ἔκαστον, vt ἐγὼ τὰ δίοτα. καὶ ἐνεργεῖαι, ἀ-
ctu. Figura item eſt, vel potius ornamentum orationis, e-
nergia verè ab agendo dicta, & cuius propria ſit virtus, non
eſſe quæ dicuntur, otioſa, vide Quintilian. libro octauo, ca-
pite 3.
ω, ὸ, ἐνεργάζομαι. πεσω, σ. πκα, ago, operor, efficio, vnde ἐνεργάσιμον, opus.
Ariſtotel. de mundo, ἀπὸ ἢ ὅσοις ἐνεργάσιμα, &c. alia ab aliis
facta. Alexand. Aphrodiſ. in Problem. ἐνεργεῖν, actui eſſe vertit,

Argyrop. ex Aristot. πάντ᾽ οὖν ἀναπόδ᾽ ἀεὶ ἐνεργεῖ, non semper actu est. ἐνεργοῦσι ἢ ὑπάρχουσιν, quasi cupiunt non agunt. ἐνεργοῦμεν ἀνάπ. efficax deprecatio, in Epist. D. Iacobi. ἐνεργεῖ τῷ ὄντι παγίως, subiectos facere, quasi subiectionem moliri, Nazanz. Idem, ἐνεργάσασθαι, ὡς ἐνεργάσει, agetur, nō aget, Idem, οὕτω δ᾽ οὐ πᾶν ἀφορᾷ δεῖσ᾽, ἢ οἱ τὰ τοιαῦτα ἐνεργούμενοι, nonnit ipse Propheta rum Deus, & si qui eo diuini numinis afflatu prouehuntur, ἐνεργεῖ τὸ ὑπ᾽ ἀμφ., scientiam exercet, Aristot. lib. 2. Magnorum moral. exercetur scientia. ἐνεργεῖ τὸ πνεῦμα, spirare potest, Aristot. lib. 2. Anim. ἐνεργεῖν δύναμ. & κάμπτειν, ad curandū finum facere, Galen. ἐνεργεῖν, miracula facere, Chrysost. in Epis. 2. ad Corinth.

Ἐνέργημα, τό, effectus, vis & efficacia, accipitur & pro vexatione dæmonum, vel pro afflatione numinis Spiritus in bonam partem, Areth. in Apocalyp. cap. 3.

Ἐνεργικός, ὁ, ἡ, ὸν, efficax, operosus, actutor, valens, validus, potens, δυνατὸς, ἱκανὸς, ἐνεργητὸς, ἐνεργετέος χάρις, regio cultior, Plutarchus.

Ἐνεργητικός, ὸν, ἡ, actiuus, efficax.

Ἐνεργὶς, ἡ ἐς, γλωσσ. πρὸς ἔθος χρῶν, Hesych.

Ἔνεργμος, siue Ἔνεργις, pulsus citaræ, aut clauus in medio citharæ, vnde chorda alligatur.

Ἐνεργολαβεῖν, ὦ, mutor in, cedo in, Lucian.

Ἐνεργολαβεία, ἡ, in aliqua re quæstum facio, τὸν παρὰ ἐνεργολαβίαν Θεοφρ. Ἐνεργολαβεῖν, τὸ ἐνεργολαβεῖσθαι, bona aliena aut agricolas alienos defendendos suscipere mercede constituta. Nou. Iustinia. 17. ἐπὶ ἑτέρου βίου. ἐνεργολαβεῖν, aliorum bona patrocinio suo defendendo redimere. Et No. Tiberij de diuinis domib. χωρισθὲν ἀπὸ λοιπῆς ἐνεργολαβείας ἢ προφασέως αὐτοῖς διακειμ. Quod leges vetant l. 1. & 2. Cut nemo ad suum pat. fusc. vic. vide ἐργολαβεῖν.

Ἐνεργός, ὸν, ἡ, laboratus, strenuus, efficax. Xenoph. ζῶα ἐμφρονα τε καὶ ἐνεργὰ, ἐνεργότατος τὴν χεῖρα, laboriosissimus artifex, Plutar. in Peric. ἐνεργὸς καὶ ἐρρωμένος, ornatissimus. ἐνεργὸς πορεία, firmus progressus, contentum iter. ἐνεργότατα πεπῆχθαι σωμάτια. Polyb. οἱ γῆν ἐργαζόμενοι καὶ ἐνεργοὶ, ἐπιπολαιότερον τὰ προσόντα ἢ ἧττον ἐφορῶντες. ἐνεργὸς γῆ, terra quæ colitur. Xenoph. ἐνεργὸν γῆν εἶναι, coli. ἐνεργὸς ὤν, suo munere fungens, Plato de Legib. ἐνεργὰ χρήματα, quæ ftutus se fœnusque pẽ stantes pecuniæ, Latinè dicitur pecunia fœnore occupata, Demost. καθ᾽ ἁρπάζου. Καὶ ταῦτα ὑμῖν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὡς ἡ οὐσία ὁμολογήσει. & κατ᾽ ἀνοσιουδέστερον, οἱ γὰ ὀκ τῆς αὐγυπτίᾳ δανείσαντες σύτοις ἐνεργὰ σῶν πάντων ἐγένετο εἰς ἀβίωσιν, ὡς ἀφίκοντο εἰς τὴν ἀρχὴν, ἢ πάλι ταῦθ᾽ ἑκάστῳ σῦτοι κατεκώσαντο, ἡνίκ᾽ οἴομαι διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων, ἢ κομιζομένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ ἀρχῇ. πᾶσιν ἐνεργὸν ποιεῖν εἰς τὸν αὖριον, Nā qui ex Ægypto pecuniam traiectitiam fœnerati fuerant in vnum tantum commeatum, ij vt Rhodum peruenerunt, quo isti nauem appulerant, nimirum nihil iam sua interesse ducebant, simul vt pecuniam suam vna cum fœnore ibidem acceperant, missos istos facere cautione traiectitia antiqua, retróque in Ægyptum rursus pecuniam occupare. Contrarium autem otiosa pecunia. Cic. nūmi vacui Sæuiolæ iuris consulto, ἰ. αἰγὰ χρήματα, δέκα αἰγά.

Ἐνεργῶς, cum labore & efficacia. ἰσχνεῦσι, ἐνεργῶς μαχεῖται, Xenop. strenue & viriliter dimicabit.

Ἐνεργοῦμενος, obsessi à dæmonibus. vide Χειμάζομαι.

Ἐνεργεῖσθαι, inhærco, impingo, vnde ἐνηρεικότα σωμάτων, &c. quæ hærent stomacho, Dioscor. lib. 13. cap. 26. ἐνηρεῖσται γάμῳ, per terrā stratus est, Apol.

Ἐνερείγομαι, εἶδος, pro ἐνερείσομαι, cructo, Ictructo, Plaut. in Pseud. vn de in Aorist. ἀνήρυγεν, Aristoph. in Vespis τυφλὸ κάκιστ᾽ ἀπάτας ἐνήρυγε.

Ἐνερυθριᾶν, ὦ, ἐνερύθρωσε, ruber, rubicundus, ἐρυθρὸς, Strabo. Suid. κράματα ἠρυθριῶν ἐνερυθρᾶ.

Ἔνερθε, infrà, intrà, inferius, ὑπονοήσαντων, Hom. ὑπὸ γῆς θ᾽.

Ἔνερος, inferus, mortuus, quasi ὁ ἐρὰ, i. in terra positus, Hesiodus. Τρίτον αἰδὼς ἐνέρεσι κατεκθίμενον αἰσχυνῇ, i. νεκύεσσι ἢ ὑποχθονίοις.

Ἐνεσάρκωτος, habentes colorem qualem mortui obtinent, luridi.

Ἐνεσκληκώς, inalsi, infrixi. Aristoph. in Plut. scrib. ἐνεψυγ.

Ἐνεσπόρησε σῦκα, os rescissum.

Ἔνερσις, συμπλοκὴ, series, religatio: ab ἐνείρω, quod significat consero, apto, vt lorica hamis conserta. & ἐνειρόμενος, consertum & aptum. Thucyd. in t. charta, ἐ πολὺ χρὼν ἐ τεθέν χρώτας τὰ λεπτὰ ἐπάνωπτο ἀλλήλοις, ἢ χρῶν ὑπ᾽ ἀπτήνων ὑπρέσι καρδίλων ἀναβιβάζεται. πᾶν ἐν τῷ κεφαλῇ πτίλοι, aureum fibularum serie cincinnos colligentes, vel aurearum fibularum nexu cōserto. Suid. ἐνειρόμενος, συμπλεκόμ.

Ἐνέρτερος, τὰ ἐνέρτερα, ἡ ἐνέρτερα ὑπὸ πᾶσιν, διὰ τὸ τὰ πατρῷδια, Hesych.

Ἔνεσις, ἡ, iussus, immissio, consilium, voluntas. συμβουλὴ, vide ἔνεσις.

Ἐνεσπερίδαι, incrustari, fordidari.

Ἐνέσσυμαι, vide Ἔνεμαι.

Ἔνεστα, pro ἐνεστηκα per syncopen.

Ἐνέστακται, instillatum est, Odyss. C. ab ἐνστάζω.

Ἔνεστι, obsistebat.

Ἐνέστηκε τὸ κακὸν, commissum est bellum, Demost. & Isocrat. Et σκέπτε πόλεμον dicunt, pro nondum finito, & adhuc vrgente, durante quæ. ἐνεστηκὸς ἄγκλ, lis contestata, Bud. Com. vide ἐνίσταμαι.

Ἐνεστὼς, ὼσα, ὸς, licet, inest. Aristophanes, ἔνεστ᾽ ἐμὲ λέγειν, dat licet tibi dicere. inuenitur etiam personale. Xenophon, ὡς ἐνῆν ἐμοὶ ὑπάρχοντα τὸ ποιεῖν, &c. non est situm in mea arte. Aristophan. in Pluto, ἔλαττ᾽ ὀκ ἔνεστιν ἐν τῇ θυλάκῳ, farinæ non insunt in sacco. vt autem dicunt ἔξεστι, ἐνέστω, ἐξήστω, licet, facultas est, ἐνῆν ἐστι, sic ἐξῆκεν, ἐξεκίνησαν, & pro ἐξῆκεν, ἐξῆ, quæ imitatus Cicero dixit, pro Sext. quem enim deprecari est, cum omnes essent fordidati? Luer. Est quoque vti potius magnus congestus arenæ, Fluctibus aduersis oppilare os contra.

Ἐνέστιος, ὁ, ἡ, domesticus.

Ἐνεστὸς, ὼτος, ὸν, præsens, instans, Gen. masculi. & Neut.

Ἐνέστομος, ἡ, fibula, ab immittendo, ἐνίημι, Hesychius. pen. acuit lij scribunt ἐνέστ. apud eundem Hesych. est ἐνέστησι pro ἐνίησι.

Ἐνεστηκὸς, ὸτος, instrumentum est medicinale, quo ἐνίεμεν, i. infuperficiturque, sud & κωστὸν, dicitur, clyster. atque his vocibus non solum τὸ ὄργανον significatur. sed etiam τὸ ἐγκλυσμα, ἡ ἔγκλυσις. Alex. Trallian. ἔστω δ᾽ ὁ τοῦτο τὸ χρήσιμος ὕτως. καλὸν αὐλὸν ἰατρικὸν ἐφόμενον αὐτὸν τῷ καλαμωτικῷ ῥύσει, ᾧ ὕτως τὸν πυὸν διαχεῦσι αὐτὸν ὅως ἢ διὰ τῶν πάσων πλωμάδίσων ἀνώμαλα ᾖ, ἢ λοιπὸν ὡς ὅτι ἐνεστὸς ῥέσται τὸ πνεῦμα συσείλας τὸν ἀσκόν. Ibitamussat Interp. & dicenda tacet, quæ profectò præuaricatus est, si credimus. Plin.

Ἐνέστρεις, Hesych. dici scribit πῶλοις στρωνοφόρους ὑπὸ τῆς σέλ᾽ πι. Ἐνέστρεις, ἐνέστρεσις, apud eundem mox. Ἔνεστρε πολέων, ἢ ὧν γῆν ὑμέων.

Ἐνετὰς, ὰς, ὁ, Venetia, ὁ.

Ἐνετὸς, ὴ, ὸν, Venetus. sine aspiratione, apud Suid.

Ἐνθὰ, acclamatio quædam.

Ἐνθάδ᾽ ἀμείνων, felix viuo, felíxque morior. Thucydides. in cimdo, ὃ εἰς ὀλίγ᾽ ἀμείνους τὸ βίῳ καὶ ὀντελῶς ἐνθάδ᾽ ἐμ ἀγῶν.

Ἐνθάδ᾽ ἐλύω, tranquillus, Apol. 2. quietus.

Ἐνθαδὶ μεμόλυσμαι, inclaresco aliqua in re, ἰ dem mihi vendico, alicubi apud Lucian. pro laudibus proquor. Demosth. ἐκεῖ γέγραπται, καὶ τοῦτο τὸ ἐνθάδ᾽ ὀλίγων ἐσθὶν ἀπόκειτο, κἀποκλαίομαι μόνον ὑμῖν ὅτι δίκαιόν ἐ κατηγορεῖν ὕστερον. τοῦτ᾽ ἐνθαδὶ μεμόλυσμαι ἐν τοῖς ἀτυχήμασι. cuius ita constituta ratione vt in rerum aduersarum quæ Græcis impendebant eueprem ipse repositam habeat sui nominis illustrandi, I Gregor. τοῦτ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐνθυμήμιόν ἐσθ᾽ ὅτου.

Ἐνθάδε, indormio.

Ἐνθάδωμαι, abundo, ἐνθάδωκέσθαι αὐτοῖς, affluere plantis, Attiph. Interp.

Ἐνθαμίρκης πῆς δένρου, excelluit in reddēda tuberum causa. Pl

Ἐνθαμίρκια, benedico.

Ἐνθάνω, & ἐνθάνθω, in lecto positus. ἐνθάνων ἤδομαι, i. γκαίπω, pro quæ sternitur in cubili Hom. Odyss. ξ, apud eundem v Odyss. ἀ. χρῆται ἐνθάνθαι, pro incubantium, vide Eu stath.

Ἐνθαρσαινόμην, ὡ, decenter me gero.

Ἐνθασσεύειν, suaniter cantillare, & garritu perstrepere. Philost de Autib. Ioquens, ὡς ἐνθασσεύειν τοῖς ἄλλοις ἐ δοκεῖ, quæ solent moribus oria concinna melodia perstrepere. emodulari xit, Ouid.

Ἐνθαυμάζω, ὦ, in re quapiam feliciter ago & viuo. Aristid. ἐν χρόνῳ τοῦ αὐτοῦ ἐνθαυμάζησαν, τοῖς ἄλλοις πόλεως ἀμείνοσι διάκ. ἢ χρείαι ἀπρεπωδεσθαι, i. quæ aliquando se Græcis decitendam, ita vt in ea feliciter agerent & viuerent.

Ἐνθέλγομαι, obsecro. ἐνθέλγομαι, Synes. ἐμοὶ δ᾽ ἐτι μετεῖσ᾽ ἀλέγειν ὑπὲρ ἀναδῶν αὐτῶν χειμαζόντων ἐν μέσῳ τῷ πλοίῳ, ἢ ἐνθέλγεσθαι ἐτι καὶ αὖτὸ τοῦτον αἰσχυνοῦμαι.

Ἐνθεμαχίζω, commiuari, conuiuiis indulgere. Synes. π᾽ ἢ ἐνθεμαχίζω τοῖς ἐν ἅπασι φίλοις, ἢ τὰ χρήσιμα, ἢ τὰ σώφρονα, βαυθυμεῖν τὸν ἀδιάφορον κεχύσθαι, conuiuiis autem indulgere, iisque pœniis ea comparare, quas qui peccant in iniuriam absfulit, atque eo corpore quod iniuriam intulit, grauius afficit eā quiuria affectus est.

Ἐνθέμιος, ὁ, ἡ, ὸν, ἐνθέμιον, ἐνθέμιος, ὁ, ἡ, ὸν, ab ἐνίημι. Aoristo priore Passiuo vbi ῥηρο. i. fero, aufero. ἐνεθέλησε μοι ἢ κελεύω, album suffragium auferre, i. si mihi contingat auffere suffragium. Lucian. ἐνεθέκη αὐτὸν, surfum feratur.

Ἐνθέρμαινομαι, ὦ, ἐξομαι, reus vel obnoxius fio, obstringor, vinciorr, χρεῖ εἶμι, implicor, illaqueor, inhæreo, teneor. vnde ἐνεχόμενοι τοῖς ὑπάρχασι, qui practiqū admisit in Deum, ἀκατέχ, ἀκόλ. Et ἐνεχόμενοι τὸ ἀδᾶ, diris imprecationibus deuotus, detestandus. ἐνέχ. ἐν ἀλυσσὶ, alligari furti, obstringi. Bud. in Epist. ἐνέ

...νία διὰ τοῦ μητέρα, non legitimus erat ob matrem, Plutar. in Themist. ἐνεχύραμεν ἀπὸ τῆς τοιαύτης κώμης, pauperum obnoxius ecessitati. ἐνέχυρα ἐν θαύματι, admiratio me subit. ἀπορίαν ἐνέπιπτον, inops consilij erat, Herodotus. ἐνέχυρα τῇ παγίδι, laqueo retior, Idem Herodot. ἐνέχυρα τῇ ἀνάγκῃ, in necessitate sum edactus, Lucia. ἐνέχυρα ὀνείδεσι, opprobrio subiicior, premor, lato de Legib. ἐνέχεται ἐν νόμοις, legibus reus est, Idem ibidē. Eἐμπίπτω, sc. reabat, Lucian. in Galba.

Eνεχύρασμα, mea pignora capiuntur, pignoribus captis coercet, Cicer. & Actiuè, pignora capio, pigneror. Aristophan. φ. χ' ἁπερ τινὲς ἐνεχυράσασθαί φασιν, & alij vsurpe nomine se pignora minantur ablaturos, Ibidem, ὑπὸ τῶν χρήστων τὰ ὑποκείμενα τοῖς ἀγροῖς, τὰ χρέωστ' ἐνεχυράζομεν, res meæ pignori accipiuntur, Synes. ἐνεχύρασε, pignori oppositum iterat, & ἐνεχυρασάμενος, oppigneratus, Cicero.

Eνέχυρα, pigneror, pignora capio. ἐνεπάθομεν ἐνέχυρα λαμβάνοντες. cut. cap. 24. διὰ ἐνεχύρασε μόλων, non accipies loco pignoris olam. Ibidem, ἐνεχύρασε τὸ ἐνέχυρον, auferre pignus. Ibidem, ἐνεχύρασε ἱμάτιον· χρήσε, non auferes loco pignoris, vidua stimentum. Ezechiel cap. 20. ἐνεχύρασμόν ἐστιν ἐνέχυρα, pignus timuit. Iob cap. 22. ἐνεχύρασε τὸν ἀδελφὸν σου, abstulisti pignus fratrum. Ibidem, βοῦν ἐνέχυρασε, bouem pro pignore stulerunt. ἐνεχύρασε & ἐνεχυρασθαι non modo ἐπὶ χρεσι λαμβάνειν, pignari & pignora capere, quod prætor iubere solet, sed iam ὑποθήκῃ τι, pignori opponere & pignerare Sueton. & oppignerare Senec.

Eνέχυρασμα, ατος, τ. ασε, alieno, pignero Suetonio. pignori pono aut oppignero Senec. ἐνεχύρασε, pigneror, pignori accipio. Esch. ὁ δικαιοδότης ὠφελῶ λαβεῖν ἐνεχυράζεσθαι.

Eνεχυρασμὸς, οῦ, ὁ, corporum pigneratio, apud Iurisconsultos, iam Demost. ἀνδραποδισμὸν ἢ ἀνδραποδίαν vocat. in Græcis constitutionib. Iustinia. principis, ἀφεὶ τὸ μὴτε ἐνεχύρασμον, μήτε ἀφαιρεῖσθαι, μήτε χρυσὸν ἢ ἄλλο τι ἐνεχύρασμον ἐνεχυράζεσθαι, pro pignore. ecc. cap. 20. ἐνεχύρασμον ἐνεχύρασε.

Eνέχυρον, τὸ, pignus, arrhabo. Ἰούσιον. Lucian. de Luct. πολλάκις δὲ καὶ ὑμῶν χρωμένων αὐτῇ ἀγωνίᾳ ἔλυσε τὰ ὑπόπεδα, ἐνέχυρον δ' ὁ ἀδελφὸς πιστὴν ὑμῖν ἀφῆκεν, i. pignerat, pignori dat, pignori opponit, alienat. τὴν χώραν λαμβάνειν, pignora capere, Eud. in Pandect. ἀπὸ τοῦ ἐνέχυρον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀσπαστοῦ τὰ κατεχόμενα, ablatis pignoribus percere qui iudicatum non fecerit. ἐνέχυρον τὸν νεκρὸν τὸ πορεῖον, patris cadaver pignori tradens, Herodot. Plato de ...μολίτου κεφαλῆς ἐνέχυρον λύσασε ἐκ τῶν ὑμῶν πολιτῶν, ſanciant, sed ea conditione, vt ſoluì à reliquo diſciplinæ ciuilis rdine poſsint, ſic Ficinus. ἐνέχυρα πᾶσιν ταῦτα, pignori oppo., Ariſtoph. τὸ ἐνέχυρον τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον ὀφείλομα. Chryſo. 1. ad Corinth. εἰ ἔπλεον μὴ πᾶς σχεδὸν ἀπὸ τοῦ ἐνεχύρου ἐπὶ τὰ μυριάδας ἀπόλλυσθε χρέεται, ἢ ὅτι χρὴ τὰς ἀπὸ τῶν ἐλαιῶν, ἵνα μὴ σχεδὸν ἢ ἐπιχορήσω, δὺ' ἀεὶ ὀνοῦσθαι ταῦτα πρὸ ὠνίου τοῦ, Hech. ἐνέχυρα, ἀδανίσματα.

Eνεγκίσιον, adduco, infidior, ſimul ligo, tenax ſum iniuriarū, ſſeco, infundo. ἐνέγκαι ἄνεμον, inſidabatur ci, ipſi erat infeſta, p. 6. Euang. Marci. Alij vertunt imminere, vt & Lucæ cap. ἐνέγκασθαι τὸ γραμματεῖς καὶ φαρισαίοι ἐνεῖχον, vehementer uminerē. Heſych. ἐνέχειν inter alia vult eſſe μανθάνειν, ἐγχωδεῖν.

Eνεγκαμάτης, τὸ, id cui ἐνεγκαμόβοια, ἡ ἔμφυσις, πάσχειν, Niander in Alexiphar. πιὰς ἀφ' ὕδατος ἐπειτα φορεῖον ἐνεγκαμάτης ὑδρωπος.

Eνεγκόω, ω. δέξω, π. δεχα, iungo, necto.

Eνέτος, τριεσφιμus dies menſis. Dicitur etiam νέα, Bud. Com. Heſiod. Μηδὲ ἀποδαλλόμενος ἐς τ' αὖριον ἐς τ' ἔννεφ, πλὴ ἰοχέτιον τὸ νέον, τὸ πρακτικὸν, vt exponit Interpres. Ariſtoph. cā diem vocant ἔνην ἢ νέαν, veterem lunam & nouam, i. interlunium ſeu ntermeſtrem lunam, quod eſt confinium deficientis lunæ & naſcentis, id eſt, veteris & nouæ. Nonnulli ἔνην ἢ νέαν accipiunt pro calendis, qui dies dicitur etiam νουμηνία. Var. l. 1. de ruſt. Dies lunares quoque obſeruandi, qui quodammodo partiti, quòd à noua luna creſcit ad plenam: & inde rurſus à nouam lunam decreſcit, quoad veniat ad intermeſtrui, quo die dicitur luna eſſe extrema & prima, à quo Athenis im appellant ἔνην ἢ νέαν πρωτομηνίδα. Eo die cedebat fœnorum titio. ἐνεσπείρατο apud Ariſtoph. Alij ſcribunt eum tenui piritu ἀολικῶς, ſed geminato ν, vt ait Moſcopulus. ἔνιον. Hedo. vocat. τὸ νουμηνιαῖον, i. τὸ νέον τὸ μηνὸς, τὸ νέον ἐν τοῖς τῆς τε ἡμέρας. &c. Ab Ariſtoph. τὸ ἔνιον, vltimus dies menſis, i. trieſſimus dietur. ἔνη δὲ νέα, δι' ἣς μὲν παύεται ἡ δύσις ἐπὶ τὴν ἡ νέα, i. πρωτὴ, quaſi cas, vetus & noua deſinit, & luna vetus & noua incipit renari. Ἔνη, ἡ παλαιὰ σημαίνει. κατ' Ἀριστοφάνην. πάλαι ἔνας ἀρχαὶ τοῖς ἐπιτήδειοις,

Eνῆν, in Subiunctiuo, inſit. Plato de Reſpubl. τῶν ἄρχοντα ἀδικίας μέσας ἐμπεσεῖν ὅπου αἱ ὦσι, vbicunque fuerit.

Eνηβητήρια, τὰ, res iuueniles, dicuntur loca vbi iuuenes eruditur. ἥβητῆρες enim & ἥβηταὶ, ſunt pueres. Ità cœnacula, ἐνδιαιτητήρια. nam Athen. lib. 10. ἐνδιαίτια vocata dicit τὰ συμπόσια. Herodot. in Euterpe, ἐνηβητήρια loca ſunt amœna & apta ſtudiis voluptatibus. Plutarch. antem in Pomp. ſcnicl atque iterum poſuit ἥβητήρια nomen quaſi in ſignificatione villarum, quæ tamen illi ſunt alibi ἐπαύλεις.

Eνήδυον, voluptuarium, dclicatum.

Eνήδυω, ω, deliclo, voluptate afficio.

Eνηδυπαθεῖν, ſe oblectare. Chryſoſto. πῶς σωφρονεῖν ἐνήδυπαθεῖν φιλοσοφίαν, in rebus præſentibus libenter acquieſcere.

Eνθεσία, ας, ἡ, manſuetude, ἡμερότης.

Eνθήκη, inerat, Iliad. ά. ἐν δὲ ἑκάστῃ ἔνθεσαν, pro ἐνῖσαν.

Eνθης, ὁ, ἡ, ὃ, prudens, mitis, σοφὸς καὶ ἐμβριθὴς, ἀγαθὸς, Apol. l. ἐνθεν ἀοιδὸς, &c. Heſiod. μνησαμένῳ φιλότητος ἐνηθέος, memor amicitiæ placidæ: à verbo ἔθω.

Eνθηκα, inſerui.

Eνθλαπ, τὸ, Euripid. ſchol. eſſe dicit τὸ ὀρθὸν ξύλα ἐνδεπήγυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῶν κλίμακος ligna recta in quæ defiguntur & adiguntur gradus ſcalæ. Euſtat. verò ἐνθλαπ appellat. ipſa βάθρα ſine βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις: rurſum ἐνθλαπ ſchol. Euripidis dici ait paxillos ſeu clauos qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeat. in Hippol. coron. οὐ σφῦρες τ' ἄξονα πρὸς ἐπιπόδων ἀξόνια τ' ἐνήλατα. Heſych. ἐνθλατος eſt pars nauis.

Eνθλικος, ου, ὁ, puber, adultus, pubeſcens. Plutar. in Pericle, ἐνθλικοις παισὶ, adultis pueris.

Eνθλιπαμβίως, vic iſſim, ordine commutato, contrà. Nazanz. πολλοὶ τῶν χρωικῶς μεμιμῆσθαι δοκούντων, ἐνθλιπαμβίως καὶ ἐναλλὰξ multa quæ temporaliter dicuntur, permutatis temporibus enunciantur, i. permutatione temporum.

Eνθλιπτος, attonitus, fulmine ictus, ἐμβεβρόντητος, κεκεραυνωμένος. Idem ἐνθλιπτα dici tradit τὰ κεκτησάμενα τύπτα χαρέα ſecundum alios ita dici τὰ ἐλλιπτα. ἄλλῳ δ' ἐνθλιπτα: ſecundum alios τὰς ὑπὸ δεδάπας χωρεούσας ἀφιεμένας ὑμένας.

Eνθμαι, inſideo.

Eνθμαρ, nouem dies, ἐννῆμαρ, Hom. Iliad. ά.

Eνθμιβῶ, ῶ, ὁ, indutus tabi ἐνδεδημένος, vt ἐνθμιβῶν δίφθοκα, Ariſtoph. & Lucian. Item accenſus, ardeus. Ariſtoph. ἡ σχίζα γοῦν ἐνθμιβῶν, Bud. Comm.

Eνθμίσω, accumulabant.

Eνθνδω, floruì, per metathe ſim, ab ἀνθάω.

Eνοιχα, tuli, med. Perfect. Attica. οἶχα.

Eνόρμη, ῆς, ἡ, nauis inſtructa, & parata in aqua, Plut. in Antonio. de qua Bayius de re nauali. ἐνόρμη nauicula quaſi vnius mensis, ἡ μίαν ἐφ' ἑαυτὸν ἔχουσα, nauigium. Pachymerius, ei μὴ ἀπλοῦς πλοῦς πέντε, ἐφ' ἑαυτὸν ἔχοντας τὸν τῆς ζωῆς καὶ τὸν τῆς λιμενάδι τυχεῖν ἐπίδοσις πρέπει.

Eνόρυσσε, pro ἐνόρυξαν. vide ἐνερύκω.

Eνσολημόνιος, contumeliæ. vide ἐνσολημόνως.

Eνσοις, εἰς πρίτου, in perendium, in nouilunium, Heſych. Suid. εἰς πρίτου. Heſiod. Μηδ' ἀπόλλυσθαι ἐς τ' αὖριον ἐς τ' ἔννεφ. Item ille. Ade ibidem, ὃς ὁ μὲν ἐν δ' ὑπόλλυσι, ille peri t, ſeu amittit, ὃν δ' αὖτ' ὀπίσω in eade ſententia, ὃς τὸ ἀπόλλυσιν. Od. ξ. ἔνθα μὲν ἐπέστεος μὴν αὐτὸν ἐνέσι, ille ſeu ibi. ἔνθα cum morti, i. huc. Hoſſia. ἐνῆ μὲν ἐ ἔνθα ἄλις πετοτάται, μιδὲ τὸ ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc volant. ἔνθα geminatum, in loco priori, vbi & quum ſignificat, in ſecundo tunc. Heſiod. ἔνθα καὶ ἡμῶν ἔπνα πάσει· ὅτε δ' ἀμβολίοιο ὀφθαλμοῖσιν σιν ἴδῃ κύνα Σείριον ὀξέα γαυκὸν, vbi cum nudatū viderit, ibi cum percut as. ἔνθα δ' ἔνθα, Ho. Ilia. ἔνθα μὲν, ἔνθα δ', alibi quidem, alibi verò. Plato de Leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μεταπίπτουσι, hoc vel illo modo commutata. ἔνθατε pro ἔνθα, vbi, in quo loco. Hoc. Iliad. β. ἐν δ' ἄρα οἱ ἔνθατε καὶ ἔνθα Αὐτόμεδων, &c.

Eνθαδὶ, hic, huc. Odyſſ. ξ. ἐνθαδὶ δ' ἀπικέζεο ἄλοχον, hic. Odyſſ. ὁ ξένος ἐνθαδὶ ἱκάνει, huc venio. Plato Epiſt. 4. τὰ δ' ἐνθαδὶ ἐξαπατῶσιν ἔτι καθεύδοντα καὶ ὑμᾶς παρόντων, rerum ſtatus hic perinde ſe habet, atque ſe habebat dum præſentes eſſetis. ἐνθαδὶ αὖτε, hic iterabam, Ariſtophan.

Eνθαδὶ, hic, huc. Ariſtoph. ἄλλὰ μ' ἐνθαδὶ, huc venit nobiſcum.

Eνθαδὶ θ, ἐκτοπῶ.

Eνθαλέω, ῶ, inſideo,

Ἐνθώκιστις, ἕδες, sessio. Sophoc. in Philoctet.

Ἔνθηκα, τά, placentæ & papauere & sesamo, Hesyc.

Ἔνθηκαπέδιον, idem quod θηκαπέδιον.

Ἔνθηκεῖν, vbi.

Ἐνθηκῶμαι, ἀ. ἆμαι, ῶσ. αομαι, sepelio.

Ἐνθυμεῖσθαι, confidere. Asdocyl. ὅτε δ' οὐδέ τε ᾗ πόρον μνᾶσαι ἔ' ἐπ' ὠϊὸν μοι ἐνθυμεῖσθαι.

Ἐνθυμία, numine afflor. vnde ἐνθεαζόντες, dicuntur vates, diuinaculi, quasi deo pleni.

Ἐνθυμιακός, ή, numine afflatus. ἐνθουσιαστικός, fanaticus. Plat. lib. 3. de Legib. ἐνθουσιαστικὸν ποιητήν.

Ἔνθυμος, dicitur, quod inditum & insertum est, insitum, Columel. furculus insitus, Theoph. 1. de causis δύο ἢ ἀμφὰ τηρεῖν ἢ ὁ θαλαμεὺς ἢ ἔνθυμος, &c. vbi ἔνθυμος vocat partem furculi quæ in filluram immittitur. Idem, ἢ ὅταν κλίσωσιν ἐπὶ θάτερα τὸ ἔνθυμον, σχίσωσιν δὲ ποιήσωσι τὸ ἐλαίωσιν ὡς σφῦρα.

Ἐνθύμιον, τό, interior pars puppis. Pol l. 1. τὸ μέσον ᾗ τὸ φρύμνης, ἀσπιδοειδὲς, ἢ τὸ ἐντὸς ἐνθύμιον.

Ἔνθυμος, hinc, indeque ἔνθυμθεν, hinc illinc. ἔνθυμος ἐνδυ τῆς ἀκμένδος, in spinæ latus vtrumque. Aristot. ἔνθυμος αὐτῆς. Aristid. ἐνθυμος δὲ πόθεν σπληρὰ διάτασις, ἢ σοκ. ἐνθυμος δὲ ἢ, ex altera parte. ἐνθυμθεν, ex hac ipsa regione.

Ἔνθυμος, pro ἔνδυμος, ponas, seu ἐνδυμος, imposuisti. Hom. Ili. δ. -καὶ μοι πατέρος πάρ' ὀλιγὴν ἔνθυμος πρεῖν, in æquali nobis honore ne ponas patres nostros.

Ἐνθυμος, ή, ὁ, diuinus, numine afflatus, Dei Spiritu instinctus. ἔνθυμος βιοτὴ, vita diuina, Nazanz. ἔνθυμος κλαυσμὸς de scriptorio calamo, in Epigr.

Ἐνθυσία, per æstatem moror. vide ἐνσία.

Ἔνθυσος, ος, ὁ, ή, caldus, tepens.

Ἐνθύσις, εως, ή, interpositio. Item ἡ προφὴ Atticis. Significat etiam fructum in os inditum, id est, ψωμὸν & κράσπεδον, quod pueris à nutricibus datur, id est, manfum, vt Cicero vocat: & quasi turundam. Vide ψωμὸς, & ψωμίζω. Lucian. Κροῦλλιος, ὅτε τὸ σῦκον φορεῖται τῷ βρέφει ἀπὸ τῆς μητρὸς, ὃν δὲ προσφέρεται μὴ ἀμεσὶ τοῖς δακτύλοις, σκοπεῖ ἢ τὰς ἐνθύσεις ἐν ἐπ' ἀμφοτέρας ἀφῇ δύεται τὰ γνάθους, i. compositè buccas in alteram tantùm buccam inferit. Pollux lib. 6. πρὸ ᾗ ἄρτου οἱ ψωμοὶ κελεύεται ἐνθύσεις. Idem, ὁ ᾗ μέγας ψωμὸς ἐπικαλεῖται θυτλακικὸς ἐνθύσεις. Athen. διὰ τῶν ᾗ πάλι θυτλακικὸν ἢ θύσιν εἶπον, ἀντὶ τοῦ μεγάλων. de Theffalis polyphagis loquens, lib. 1. Hermippus, Οἷσιν ᾗ τὰ τοιαῦτα δῶν ἐνθυμεύθην θ' μύρων, ξυνάπλασιν θυτλακικὸν ἢ ἐνθύσιν, i. ψωμὸν ᾗ ἀκέλευ, ingentem bolum, & fructum. id enim ἐνθύσεις significat. Antiphanes, -θη' ὅταν τὸ ἐνθύσιν ἔντὸς ἢ δῶν ἢ ἀδύνατον τυγχάνη κατεπανιὸς, Τὰν' ἐκ ἀσφαλὲς νόμιζε ᾗ ὅπου χ' ἑτῶν μόνον. Aristop. in Equit. Εἶτ' ἀνὴρ ἀπὸ ἀπορεῖς ἐνθύσεως τῷ ἐνθύσεις quod & proucrbij loco à Suida citatur ὅτι ᾗ ἀφῇ προσδοκᾶτε θυλακιμπάτων.

Ἐνθύσιμος, ή, proprie qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis & ex eo nō egreditur. item legitimus, νόμιμος, ὁ κύριος. vero illicitus, Synes.

Ἐνθύσιμος, legitimè, iure.

Ἔνθητος, insitus, insitiuus, insititius, & qui inseri poteſt. Theognis, Εἰδὼς ὡς πάντων τε ᾗ ἐν ἀνθρὶ νόμος, Οὐ πᾶσι τῷ ἀγαθῷ πατρὸς ἐγχρῶ κακός.

Ἐνθύτης, pro ἐνθυτῆρ, apud Herodot. i. dehinc, illinc, præterea, posthodum, deinceps. vt ἐνθυτα, pro ἐνταῦθα, apud eundem.

Ἐνθυτάπτας, adueʀb. diuisiuum, Nazanz.

Ἐνθύτης, dicuntur instrumenta in fundū illata, dotes prædiorum ait Iurisconsultus est etiam hæc voce Cyrillus.

Ἐνθυλυπεῖν, ῶ, ήσω, π. αω, muliebri libidine tabefco vel muliebriā patior in.

Ἔνθυρος, ferinus. Ἐνθηρες θρυμὲς, sylua feris abundans, Euripid. ἐνθήρ νησος, insula, in qua versantur feræ.

Ἐνθλάσις, cautitas in capite facta ex contusione. Galenus. lib. 2. de causis morborum.

Ἐνθλάω, ῶ, infringo.

Ἐνθλίβω, opprimo, infringo, abduco, exprimo.

Ἐνθλήσω, immorior.

Ἐνθορεῖν, insilire, impetum facere, ἐνορμᾶσθαι. Apollon. 2. Argon. ἔνθορε μέλαν, profiliit in medium.

Ἔνθυιε ᾗ ἐνθουσιαστὴς, numine afflatus, ἐνθεῖ, ἐνθουσιαστικός.

Ἐνθουσία, ας, ή, Hesych. ἐκπλῆξις.

Ἐνθουσιάζω, ἀσω, π. ασα, afflor numine, rapior, insanio, furore concitor, diuino numine ducor, bacchor, Neutr. Plato in Apologia dicit, τοιοῦτοί ἐνθουσιάζουσιν.

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, furor, i. afflatio numinis. dicitur & ἐνθουσίασις, Plato in Phædro.

Ἐνθουσιαστικὸς, diuinus, animos rapiens siue incitans. Plato in Epist. πρὸς τὲς ἀνθρώπους θνητικοτέρους ἢ ἐνθουσιαστικώτερος. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur, Plutar. in Solon. ἐνθουσιαστικὴ διανοία, Arist. 8. Pol. harmonia quæ corripit animos.

Ἐνθουσιάω, μ. ήσω, π. ησα, ἐνθουσιάζω, insanio, fanatico furore afcior. Aristot. τὸ de mundo, τὰ μὴ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ ἐδὲ ἐμπαθὲς ἔχοντας homines propius accedentes diuino furore corripiunt.

Ἐνθουσιασκὸν, τὸ, enthusticon, oleris genus, Theophr. de histor. lib. cap. 7.

Ἐνθουσιάστης, ου, ὁ, ή, instinctus, insanus, furens.

Ἐνθρίζειν, Hesychio ζᾶδιν. at Ἐνθριάζειν eidem est ἀσχολεῖσθαι, ἢ μεντηκὴ δρῖον, vnde &

Ἐνθριακτὴς, apud Sophocl. furens, numine instinctus & afflatus, ἐνθουσιαστὴς, ἐκθακτὴς.

Ἐνθρίζειν, Hesych. ἐνπατεῖζειν, ὑβάζειν.

Ἐνθρύπτω, siculneis folis inuoluor. Suid.

Ἐνθρυλλᾶν, fede colloco, ἐνβρονίδειν, cap. 2. l. Efter, sedit in solio..

Ἐνθυμικὸς, idem quod θρυμικὸς. Aristoph.

Ἐνθρυπτὸν, τὸ, intrium, placenta. Apollo etiam apud Athenien.

Ἔνθρυπτὸν dictus est.

Ἐνθρυπτὸν, imminuo, Daniel. cap. vlt. ἐνθρυψεν ἀρτον εἰς σκάφην, imbuit panem in alueolo.

Ἐνθρυσκὸν, Hesychio genus oleris, cuius codex sic habet, ἔνθρυσκὸν κρῶν ὄμειος, φέρει ᾗ ἡ αὐτὸς ὡς τε ἐῦ ᾗ βοωτὸν ᾗ σφόμενον, fed legend. ἄθρυσκον ex Theophrasto, i. Plin. anthriscum siue thriscus.

Ἐνθυμεῖζω, incido, irruo, ἐμπίπτω, ἐσπορμῶ.

Ἐνθυμίομαι, μισάμην, ισσομαι, animaduerto, intelligo, animo corpio. Depon. Accusat. Xenoph. etiam cum Genitiuo vtitur l. Κύπριε, ὅστε ᾗ σὺ τὰς ἀνθρώπου ἐνθυμούμενος, τὰ τούτων ἐνθυμῆσαι, amo ea voluturunt, animo conceperunt & viderunt. & libr. τοῖς ᾗ οὐκ ἀξίοις ἐνθυμεμμένοις τύτων, &c. Ifocrat. ὅτε ἐνθυμήμεχρὴ φορτίζειν τὸν νοῦν, &c. haec reputantẽm niti decet. Cūcusat. Idem, ἐπειδὴ ἐνθυμηθῶσι τὸ φθόνε ᾗ τὸν κινδύνων, qui animo voluratint formidines & pericula. Item cum partula δῶν. Idem, ἐνθυμοῦ ᾗ ἐπὶ πᾶς ὧν φαύλως ἐνοῖ χεται τὰ πράγματα, i. aduerte quod abiectis licet quæliber facere. In cum particula ᾗ, ilato Epistol. 4. ὁ θυμὸς ᾗ ἀ ὑπάρξει, ἐνθυμοῦμαι τὸ φοβερώτατον ἔξ ἀπάντων ἔξ, i. καὶ ἀνθυμοῦμαι τὸ ὅτι, ἐνθυμοῦμαι τὸ φοβερώτατον ἔξ ἀπάντων ἔξ, i. καὶ ἀνθυμοῦμαι τὸ ὅτι.

Ἐνθύμημα, τος, τὸ, cogitatio, inuentum, conceptus animi, hoc, sensus, & sensum, νόημα, διάνοια, διανόημα, ἐπιχείρημα, & propositum. commentatio apud Gellium lib. 12. cap. 2. & argu- apud eundem lib. 6. cap. 13. Quæ ebantur autem nec ga nec verecunda, sed ἐνθυμήματα quædam lepida & min &c. Est etiam argumentum & sententia oratoria. Cicer Topic. Ex hoc illa Rhetorum sint ex contrariis concl quæ ipsi ἐνθυμήματα appellant: non quòd non omnis sen tia proprio nomine ἐνθύμημα dicatur: sed, vt Homerus pter excellentiam commune poetarum nomen effecit Græcos sium, sic cum omnis sententia ἐνθύμημα dicatur, videtur ea quæ ex contrariis cōficiatur, acutissima, sola prie nomen commune possidet. Quintil. lib. 5. ἐνθύμημα, commentum siue commentationem interpreteninr quiliter non possumus: idem, ἐνθύμημα varie accipitur vno lectu, quo omnia mente concepta significat, altero, quotentiam cum ratione, tertio, quo certam quandam argui conclusionem. Aristot. in Probl. sect. 18. διὰ τί πᾶς ἄνθρωπος χαίρουσι αἱ ἀρπαγαὶ ἐν ταῖς ἡττοχίαις, ἢ τοῖς λόγοις μᾶλλον ἐνθύμημα; item, τὸ ᾗ ἐνθύμημα ἐκ δύο εἰζὶ δῶν ἐν ἢ ἐλάττων ἐστὶν ἢ τὰ μέσα. inde ἐνθυμηματικὲ. Idem primo Rhet. ἔστι ᾗ λόγος εἶδος ἐπιχειρήσεως ἐνθύμημα. Alibi, καλῶ ᾗ ἐνθύμημα τοιοῦτον συλλογισμὸν, ὃς ἐξ ὀλίγων ᾗ ὑπαρχόντων ἐπιχειρεῖ. Videl- mogen. lib. 3. & à Quintilian. lib. 6. cap. vlt. enthymema, logismus rhetorius dicitur: cuius exemplum ex cōfectibus: Bonum est virtus, qua nemo malè vti poteſt, & hic pugnantibus, An bonum est pecunia, qua quisque poteſt vti? quid differat à syllogismo vide ibidem. ἐνθύμημα, rhetoricus syllogismus etiam vocatus ab Alexand. t. Τὸ μετολήμματος συλλογισμὸς. vide μετολήμματος. & ὑπὸ ἐνθύμημα, ὁ χείρων. ἐνθύμημα pro conceptu animi. i. sensu, siue sensicid. τῶν ᾗ λόγων χρεπτοὶ χαφόντων, εἶπεν μᾶλλ' ὃ ἐκ τοῦ σῶματος ἐπὶ τὸ ἀξιόπιστον ὑπεκῶ, καὶ τὰ χείρω χείρω ἐποίησε μᾶλλον καὶ τῷ ἐνθυμήματι ὑπερέβαλε, καὶ τὸ καιρῷ τῷ σφαλματα τὰ φύσεως ἄτοπα, εἴτε παρθένε τῆς τυχούσης ὄδι. Idem, σὺ ᾗ οὐκ αὐτοχειρίασαι, ἀλλ' ἢ ἐνθυμήματον ἀπὶ μόνων τῶν γραφείων, τῶν ᾗ ἀνδρῶν ἐπὶ ἀξιωτέρα ἐκλεκτῶν. Sic Halicarnas. & Ifocrates sæpe pro sensis & sententiis vtuntur, id est, ἐνθυμήμασι.

Ἐνθυμηματικὸς, acer in argumentationibus, & argutus orator de Aristide legimus, ὧν ἐνθυμηματικὸς τοῦ χαίρει ὁ ῥήτωρ, τὸ πᾶν ἐνθυμήματα πυκνότητα ἀμιγῆ ἔχοντα. vide Aristot. Rhet. Item enthymemate concluſus. ἐνθυμηματικὴ ᾠδὴ, Hesych. ἐνθυμηματικὴ ἱστορία, Aristot. 1. Rhetor.

Ἐνθυμηματίον, commentatiuncula. Gell. lib. 11. cap. 1.

Ἐνθυμηματοδεῖς, οῦ, commentationibus plenus.

Ἐνθύμησις, εως, ή, cogitatio, inuentum, inuentio. Matthiæ 9. Καὶ ἴδων ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, eorum cogitationes. N.

ἐν

ὦν ἢ μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως ἢ ψυχῆς διαφορὰν ὑπέθηκθωΐδης περὶ τῶν παθῶν.

Ἐνθυμητικός, ἡ, ὁ, τὸ, ἐνθυμητικὸς, ἡ, ὁν, ὁ, τὸ, ἐνθύμιος, ἀτερ, ἡ, ον

πρὸ φεύγοντων, τοῦ ἔχοντος τὴν πολυχρόνιον ἀδικίαν, de bello ciuili loquens. Hermogenes, τῶν κατηγορικῶν ὑποκειμένων ἐστὶ τὸ, in eũ accusationem instituisse. ἐνίστασθαι, Suid. ἐνίστησι, ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλει, ἀπαιτεῖ, καταναλίσκει, vt ἐδ ὑγιάνειν ἡ πολὺ πλείων ὠφελία τοῦ πολέμου ἐνίστασθαι. ὑπόκειται, ὑπάρχει, instituere defentionem, Bud. in epist. ἐνίστασθαι τῇ τυραννίδι, inuaderes tyrannidem, Herodot. ἐνίστασθαι δίκῃ, est iudicium dictare, actionem vel crimen intendere. Antiphon, ἐφ' ᾧ δικάζειν τοὺς κρίσεις ἐνίστασθαι, ἡ μὴ συκοφαντῶντας ἔδει, τοιαύτα τοιοῦτος φαίνεσθαι ποιοῦντας. Demosthen. ἐν τῷ εἰσάγειν in proœmio, τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ δικάζειν ἔχειν, ὁ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὑποκρίνων, sic Vlpian. accusationem instituere dixit. Item incipio, i I est, ineo. Theophrast. φ. ἔστιν ἐνίστασθαι, æstate ineunte. ἐνίστασθαι νεῖ, νεὶ ἐνίστασθαι χρόνῳ, præsens tempus, siue instans, vel extans. Martianus Capella in musica seri bit tripoda, trini eursus præsagia pollicieri, hoc est, extantis instantis & rapti: quibus verbis patet extans tempus præsens, & instans futurum dici. Quare, inquit Bapt. Egnatius in Lucretium barbarè balbutiunt recentiores philosophi, qui instans pro præsenti dicant, cum extans dici debeat. sed ipse toto cælo aberrat Egnatius, nam & instans pro præsenti sumitur. Quintilianus libro quinto, capite decimo, præteritum, instans, futurum. Tacitus, præterita, instantia, futura pari oblitione dimiserat. Et repugno, obsisto, renitor, ἀνθίστασμαι. Aristotel. in 10. Metaphys. accusatiuo iunxit, κίνησιν ἀεὶ τὸ ἀκίνητον ὧν ἢ τοιοῦτον ἐνίστασθαι. dicitur etiam ἐνίστασθαι. Plutarchus in Lycurgo, ἐφεῖς τῷ αὔξεσθαι ἐπὶ νέοι ἐνίστασθαι, quòd in incrementis iuuenis sit, moliuntur ci indias. Idem in Romulo, ἐνίστασθαι τὰ αὐξήσει, crescentem molem opprimere. Idem Plutarchus in Themistocle, ἐνίστασθαι ἐπὶ ἐφεῖς τῇ αὐξήσει, cius crescentem potentiam cohibens. Dioscorides libro decimoquinto, ἐνίστανται ἐμπνίγεσθαι, sacris ignibus aduersantur. Idem libro septimo, ἐνίστασθαι τοῖς νοσήμασι τὸν ἀγκῶνα, ἡ καρπὸν τὸν ἐφεῖς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ καμπὴν τοῦ ἐφεῖς τοῦ ἀνθρώπου, nego esse bonum quod omnes appetunt. ἐνίστασθαι τοῖς πονηροῖς, ad res quæ geruntur resisto: sic Valla ex Thucydid. Item intercedo, vt ἐνίστασθαι τῷ νόμῳ, Plutarch. id est, legi se opponere, legi intercedere. Item immineo, insto, ἐφεδρεύω, obsero, & quasi capto. Plutarch. οἱ ἐνιστάμενοι τὸ φυγεῖν ἀπὸ τῆς ἁλώσεως, quem ob id miserat, vt imminerent cius fugæ. Item consisto, Alexand. Aphrodis. libro secundo Problem. ἔκλειν ἐνίστασθαι, illic remanet. Item incumbo. Idem, ἐφεῖς τοῦ ἔθνους ἐνίστασθαι, ad hanc incumbit. Item aduenio, adsum. Hermogenes, ὁ καιρὸς ἐνίστη τῶν μυρίων, dies initiorum aderat. Dioscorides libro sexto, ἐνίστασθαι γάλα ἐπὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ στόματος, ἐπὶ τὰ ὀφθαλμιῶντα αὐτῶν, concretum lac sese in stomachi angustias insinuans strangulat.

E'νίστημι, ὁ, ἐνέστησα, ἐνεστηκα, insto, instare facio, sicut ἐνίστασμαι. Plato in Phæd. ἐὰν ἔτι ἐνίστωμεν ἢ ἐμὲ δὴ λέγειν, ἐλέγχειν, sed adhuc controuersum manet. Plutarch. in Demetr. ὡς οὐδὲν πάλιν αὐτομάτως μάχεσθαι καὶ ἑκόντων, ἀλλ' ἀρχὴν, non restitit, vel obstitit. Non dicitur ait Nazanzen. τὸ παρελθὸν οὐδέποτε, præterium instat. οὐσίᾳ καὶ ἐφεῖς τῶν πλουσίων, instare aduersus immodicam habendi cupiditatem, Plutarch. in Numa, ἐνίστησε τὸ χρεῶν, inito odio & iam conflato, Demosthen. Interdum colloco. Xenophon, ἐν τούτοις δὲ τὴν ἐμὴν ἐνίστησιν, in loco lapide strato æquum collocare interim dum confricatur. Interdum interfero, allego, interpono. Xenophon, οὐκοῦν ἐνίστησιν εἰς εἶδος ἐπὶ τὸ ἐνίστησιν, si equisones inter equites inferas, id est, σφαιβαλοῦς, ἐν ἱππεῖς, σφενδονήτας. Aliquando etiam animo incumbere, φροντίζειν ἢ νοεῖν. Aristoteles septimo Ethicorum. Νοῦν ἔχῃ οὐδ' ὅλην σὺν ὀλίγῃ σοφίᾳ πεποιῆσθαι ἢ λέγειν, ὕστερον δ' ἐνίστασθαι διὰ διορίσαι μᾶλλον, id est, ἐπισκέπτεσθαι. ἐνίστημι ἐν δίκῃ, lis contestata est. Ilæus, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν τοῦ ἐκπεπτωκότος υἱέος, ἡ ψευδομαρτυρεῖν ἐνίστασθαι δίκῃ, ἀλλὰ τὰς μαρτυρίας. Demosthen. ἐφεῖς λαχεῖ. ἐλθεῖν ἐπὶ κλῆρον διαδικασίας ἐνεστηκυίας, iudicio iam constituto, disceptatis præceptionibus huius auspicatum morantibus, Cicero pro Roscio, lite contestata, indicio damni inimicia constituto. Et rursus, cum eo litem contestandam habebat. Polyb. lib. 2.

E'νίστημαι νίσσαμαι, ἐνέστην, ἐνέστηκα, ἐνίστασμαι, ἐνεστάθην, ἐνεστήσομαι, ἐνεστατικὸς, ἐνεστατικῶς, ἐνεστατικῶς, ἐνεστατικῶ

ἐπάχυια, nouem millia. ἐννακισχίλιοι. ἐνεάχρηος ἀδρός, nouem
hominum millia.
Ἐνεάχρηος, ὁ ἡ ὁ ἡ, nouem ẽhordas habens, nouem intentus fi-
libus.
Ἐνέμω, pascor.
Ἐνέπαντα ἔννεα σφάζαντα, nonaginta nouem oues, cap. 18. Euang.
Matthæi.
Ἐνέπασσα, nouerunt.
Ἐνέργυιον, nouem vlnas longus. Odyss. λ.
Ἐνέσσυδις, mutus, fatuus, stupefactus. pro surdo, Xenophon εἰκ
ἐπεσ. apud quem corruptus locus ita legend. πᾶς ὃ φωνὴν ὑ-
πωπτεύων οὐσαν ἐνίοις ὅτι ἄλλοι ποιεῖν, id est, κωφοῖς. pro muto, A-
ristot. in Problemat. ἢ τὸ γλῶσσαν ποιεῖ χρῆσθαι ἐνίοις ἐνεὸν ἐποίησε
τὸ ποιεῖ ψελλίζουσθαι, a prima origine mutui sumus, atque vix
nidem balbutimus. Plato in Cratylo, ἀλλ' ὡς ἐμοὶ φαίνεται τὸ ἐν-
ἐσθηκέμενον τὰ σημαινόμενα τοῖς χρῶσιν, ὃ κεφαλὴ, ἢ τὸ ἄλλο σῶ-
μα;
Ἐνεοττεύω, nidifico in, in nido nutrio.
Ἐνεσσι, pro ἐνέσσαι, dico, memoro. Hesiodus, Δεῦτε δὴ ὠνείπατε
Μοῦσαι πατρὶ ὑμετέρῳ, Agedum dicite vestrum patrem ce-
lebrantes.
Ἐνέσσια, pro ἐνίσκια, consilium, βουλὴ, ἔννοια, ξύλλογος, ὑποθήκαι. Hesiod.
Ἐνίσκιος ἐνισήσιον. Apollonius Rhod. libro primo, Μοῖραι μάλα συχε-
ρὸν δ' αἴνεσσε, ἔνθα ἰδίοτο Δαιώδην εἰσπέδιλον ὃν' ἐνίσκιον ἄλλυσιν
ἄλλοι, proprie consilium significat immissum ab aliquo, & fit
ἐνίσκιος.
Ἐνεσσιννυω. capite primo, Euangel. Lucæ, ἐνένδυσαν τοῦ πατρὸς, &c.
Ἐνεσσίφυλλος, ὁ, nouennis, natus annis nouem, ἐνιαύσιος. Homer. O-
dyss. ξ. Μίνως Ἐνέσσιφυλλος βασιλεὺς διὸς μεγάλου ἐφοιτιζε, ὃς ἐς ὃ
αὖτις, inquit Hesiodus. Ἀτ ἐννεσφὺς Hesych. Δέσπις.
Ἐνεσφὺς, νέον σπιλωῖον ἐπὶ ἔτεσιν ἐννέα ἢ μέρεσι. Hesych.
Ἐνεστηκὼς, ὁ, ἡ, ὁ, ἐνεστηκὸς, ὁ, ἡ, ὁ, veterem & nouam lunam vocari
solon instituit, ciusque partem ante coitum eius cum sole
desinentem mensem, & quæ supereslet ad venientem ac
stantem mensem spectare, Plutarchus in Solone. ἔννη ἢ
ἑβδόμη, prima & nouissima, a Plinius libro secundo, capite deci-
moseptimo, ἔννη ἢ φθίνουσα μὲν ἢ νεομηνία. Hesiod. τὴν δ' ἐς ἔννη-
στὸν ἐλθεῖν, id est, μάχεσθαι τὴν μὲν ἐννέας ἢ φθίνουσαν τὴν δ' ἀπὸ νεομηνίας ἐπὶ τὴν
ἕβδομην, ὅμως δὲ πλεονεκτεῖσθαι τὴν ἑβδόμην. ἐς ἔννη-
στὸν, aspiratur. ἔννη tenuatur more Æolic. vide ἔνη.
Ἐνεστὸς, ὁ, nouem diebus. Odyss. ξ. ἐννήμαρ φερέμεν ἐπὶ ἔννεα ἢ μέρας.
Ἐνεστὸς, natus quæ nouem ramis agitur, apud Bayfium.
Ἐνέστη, pars remi quæ intra nauem ἐπὶ τὸ σκάλμιον, Hesych.
Ἐνέσυρον, anchoræ iactus, ἀγκυροβόλιον.
Ἐνέτμω, &
Ἐνέτω, ὁ, ἡ, ὁ, ἐνέτω, ἐνέτω, ἐνέτω, ἐνέτω, cogito, ἐνθυμοῦμαι, mecum reputo, memini,
cognosco, recordor, perspicio, considero, meditor, intelli-
gnosco, animaduerto: Accusat. Plato in Apolog. ἐπιδεῖξαι
ἐνέτω τοῦτο ἐννοεῖ, quidnam sibi velit, quid innuat, quid signi-
et. Xenophon quinto, σκαφίδας, ἃς ὁ ἐσω ἢ ἐνεῖνο ἐννοεῖται,
ἐνὶ μὲν σοφὸς ἢ ἐσθ' ἀφροσύνῃ, &c. Idem in sexto, τοῦτο ἐφ' ἑνὶ
ἐννοῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἐνέτω. Herodot. in Polymnia, ἐνενόητο ἢ αὐτοῖ
ἐνέτω τοιαῦτα ποιήσειν, pro recordor, in mentem mihi venit, a-
nimo volito. Plato in Philebo, λόγων ποτὲ τινῶν πάντα πάνυ καλῶς ἐν-
ενέτω ἐγκεχειρήκασι τοῦ ἐννεῖ, εἰδεῖ τὴ δύνης ἢ ὀρθῶς ἐνέτω. Plut. Μὴ δ' ὅπ
ἐνέτω Μάγνη ἐννοῦν, oblitus se esse Magnum.
Ἐνέτω, τὸ, ἐνθύμημα, notio, mentis conceptus, intellectus, sensus
communis, apud Aristot.
Ἐνέτω, ἐν cogitatione admittendum est.
Ἐνέτω, ἐνέτω, ἐνέτω, cogitatio, intelligentia vel notitia, notio, intentio,
speculatio, animi conceptio, λογισμὸς, διάνοια, γνῶσις, sensus, id
est, sententia, prudentia, cognitio, intellectus, sensus, animad-
uersio. Cicer. in Topic. notionem appello quod Græci tum
ἔννοιαν, tum πρόληψιν appellant. ea est infita & ante præcepta
cuiusque formæ cognitio, enodationis indigens, item infi-
nita & quasi consignata in animis rerum notio. in Academi-
corum ἐννοίας notitias conuertit. Plutarchus in Camill. ἐὰν ἢ τῷ
ἀρίστῳ τῶν πόλεμον ἐννοίᾳ καὶ δόξαν παρὰ φωνὴς ἔχωμεν, ὁ
μὲν ἀπὸ τύχης, στοχασάμενος τοῦ θεοῦ, πορεύσεται πρὸς ἑαυτὸν γράμμας,
ἀπορίᾳ occasionem sequutus Lucretius, & futurorum pre-
nsionis, & ignotæ voci exauditæ suam ipsius sententiam ad-
ere se, dixit. Liuius dixit, omen accipere: vt τὸ σὺν τῷ μέλλοντι
ἔννοια dicatur futuri significatio & omen. pro sensu suæ sen-
tentiæ ἢ αὐτὴ τῶν νοημάτων. Hermogenes, Ἡ πάντων χορηγὸς θεωρη-
τικὴ ἀρχὴ ἐν λόγοις ἢ ἐν μέθοδῳ, ἢ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννέαις, εἰ μὴ τις
ἀπὸ τῆς ἐξέσεως τὴν νοημάτων χορηγὰ λάβοι, ubi νόησις & ἔννοια pro eodem
dit. apud eundem ἔννοιαι κοιναὶ, communes animi notiones
& conceptiones. Cicer. 9. Thusc. libro primo, nec verò fieri
modo posse, vt à pueris tot rerum atque tantarum in-
sin, & quasi consignatas in animis notiones, quas ἐννοίας vo-
t, haberemus, nisi animus ante quam corpus intraflet, in
rum cognitione viguisset. ἔννοιαν λαβεῖν, conciturum cape-
re. Polyb. in 1. ἔννοιαν λαβεῖν ὑπὸ μέρους τῆς ὅλων.
Ἐνέτω, ὁ, ἡ, legitimus, iustus, intra certam legem & præscri-
ptionem coercitus, νόμιμος, νενομισμένος.
Ἐνέτω, ὁ, ἡ, sapiens, per contractionem. ἔννους.
Ἐνέτω, ὁ, ἡ, vetus. Plato in Cratylo, νέον δὲ σπου ἢ ἔννον ἀεὶ δεῖ σκεῖ τῶν
σκιλλίων τοῦτο τὸ φῶς κύκλῳ γὰρ που ἀεὶ αὐτὸ φωτίσαν, νεον δεῖ σπεῖλαι.
ἔννον ὃ ὡσαύτως τὸ τῶ ἀρχαίου μῦθος: & mox ὅπ ὃ σέλας νέον τε
ἢ ἔννον ἢ ἀεὶ σκιαιτυποῦσα μὴ διαμένεται. αὖ τῶν ὀνομάτων κρόκεται.
συγκεκρυμμένον ἢ σπιλαῖα κέκλησαι, & apud Hesych. ἔννοις ὁ πρω-
παιος αὖχενος, qui superiori anno magistratum gesserunt, vt su-
pra ἔννη αὖχαι, sunt ἢ παροχρημένοι. Itidem ἔννη ἢ ἡ ἰα dicitur vl-
tima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ, seu
mensis finis est, & initium nouæ: qua de re vide plura in Ἐνέα.
Ἐνοσίδης, Hesych. expon. ὑπηλιάτης videtur esse pro ἐνόσιμος po-
situm.
Ἐνοσία, ἡ, inertia, ἀλεξία, ἀργία.
Ἐνοσίγαιος, ὁ, ἐνοσίχθων, ὁ, Neptuni epithet. propter terræ motum
qui fit ab aquis. Hesiod. -ᾧ πεμφθεὶς ὑπὸ σπήγαιος. Hom. Iliad. ν.
Ἀλλὰ ποσειδάων γαιήοχος ἐνοσίγαιος ἐκ κυμάτων ἐλάασε. Nã
ἔνοσις, est seismos.
Ἐνοσσυόεις, μ. οὖσα, nidifico.
Ἐνόσσισις, seismos, κίνησις. vide ἔνοσις.
Ἐνόσφισις, ἄπλους ἐχων νοῦν, vt ἔμφρων, mentis compos. Vtuntur &
ἐπὶ σωμάτων. Plutarch. τῶν ἢ ἔνους χθονίους, tunc ad mentem &
ad se reuersus, hoc est, animi compos factus. Synesius, εἰ μὴ τις
ἐν κρατεσικρασίᾳ δ' ἔνους τε, ὡς ἀφὸς πᾶσιν γλυκὺ θυμῷ καὶ ἀδύ-
νατος, κἀπὶ τὸ σωστὸς cautus & circumspectus.
Ἐνοσφρης, ὁ, ἡ, prudens.
Ἐνοσφῶνω, docco, castigo, q. mentem impono.
Ἐνυκτηρεύω, pernocto, per noctem quiesco.
Ἐνυός, ὁ, ἡ, nurus, Pollux I. 3.
Ἐνυσσεύω, induere. Odyss. ξ. -ὡσδὲ ἑ ἔνυσσεν, ὡς δὲ ἑ ἔδυσε: vnde ἐξέ-
νυτο, deponebat.
Ἐνυτο, induit, ἐνέδυτο. Et ἐνύετο, Hesych. ἐνδύετο.
Ἐνυχάω τῇ γῇ, in terra pernocto, Philostrat. in Heroicis.
Ἐνύχειος, ὁ, ἡ, nocturnus. Odyss. γ. 46 ἢ γέφυσαι ἀνύγειαι καὶ ταφαὶ, id
est, νυκτιφανεῖαι νῆες. Soph. ἐνυχίαις πηγὰν ἐν ὑδάτοις, nocturnam delecta
tionem capere, i. noctu quiescere.
Ἐνυχος, ὁ, ἡ, crepusculum, quum adhuc aliquantum est noctis.
Marci I. ὠρθρίζει ἔννυχον λίαν ἀναστάς, &c. & mane multa adhuc
nocte quum surrexisset: nam id sonat ἔννυχον, quum adhuc
aliquantum est noctis. Alij Aduerb. esse volunt pro ἔνυχα,
quod in quibusdam exemplaribus legitur.
Ἐνυχος, ὁ, νυκτερινὸς, κωπόνυχος, nocturnus. Aratus, Οὐδ' αὖ ἔτι φύ-
κασι φύλαξ εἰς πολιὸς ἀμφιπέρηται. Μείων ἡμέρης, τὸ δ' ὑπὸ πλέον ἔννυ-
χον ἄδην, Cicero, Iam verò arctophylax non æqua parte secà-
tur. Nam breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infer
nas depulsus possidet vmbras.
Ἐνυχτέριος, magis de nocte.
Ἐνυώ, dea bellica, Bellona, & Iunonis epitheton.
Ἐνυωδος, ὁ, ἡ, ὁ, veterno laborans, torpens, torpidus.
Ἐνοδία, ἡ, Diana, aut Hecate.
Ἐνόδιος, ὁ, ἡ, ὁ, cafles. δίκτυα ἐνόδια, id est, τὰ ἐν τοῖς ὁδοῖς: vt ἰχνεύμενα dici-
buntur, τὰ ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς ἐπεσίδια, Pollux I. 5.
Ἐνόδιος, ὁ, ἡ, ὁ, in via positus. & τὰ ἐνόδια, quod incidit, seu of-
fertur in via: vt εἰδώλια ἐνόδια, diuinatio de eo quod in itl-
nere obseruatur. θεοὶ ἐνόδιοι, Lemures viales Plauto.
Ἐνοικίδιος, ὁ, ἡ, ὁ, inhabito, Accusat.
Ἐνοίκιος, ὁ, ἡ, ὁ, inhabitatio.
Ἐνοικίζω, in domum introduco, iligredi facio. ἐνοίκισον ἀλλότριον,
domo excipe alienum, Eccles. c. 11.
Ἐνοίκιον, τὸ, pretium conductæ domus. Demosth. contra Olym-
piod. ἐπεὶ τι σοι ὠδέπω ποτὲ μοι ἐδώκατε ἐνοίκια δίκλω σ' ἐπιλαζῆς ἔφε-
σιμος μισθώσασθαι ἃς σωτὴν ἔσω Luc. ἀπὸ τοῦ ἐνοίκου ἀφαίρεσις, ἢ mer-
ces conductæ domus à nobis exigatur: metaphor. autem
Theoph. apud Plut. in præcept. sanit. dicit ποτὲ τοῦ σώματος πλη-
σθέντος ἐνοίκου τῶν ψυχῶν. Pollux ἐνοίκιον videtur accipere etiam
pro ea mercede, quæ hospiti datur ad quem diuertimus ait
enim lib. I. ὁ ξένος ἢ κρατούμενος μισθὸν, τὸ ἐνοίκιον.
Ἐνοικιστὴς, proprie ipsa actio collocandi aliquem in ædibus,
vel introductio in ædes pro συνοικισμὸς: sicut ἐνοικίζω, pro ἐσοι-
κίζω ponitur, est & inquilinatus. Hermog. pro instauratione
ædificiorum & mœnium accipit.
Ἐνοικοδόμος, ὁ, inædifico.
Ἐνοικος, ὁ, ἡ, ὁ, incola, inquilinus, qui in aliena & conducta do-
mo habitat, domesticus, domi existens, amicus, necessarius.
ἔνοικος πάθη, domesticæ perturbationes, Basil. in epist.
Ἐνοικοφύλαξ, ὁ, domum custodio, domi maneo.
Ἐνολισθαίνω, laboro, seu lapso in ἡ κεφαλὴ τοῖς ἀσσυβύλοις ἐνολισθαίνουσα,
caput nutans super humeros, aut vertebras colli, Bas.
Ἐνόμιος, ὁ, diuinus vates, Apollon.
Ἐνομιλέω, conuersor, Actiu. Datiu.
Ἐνόν, quum iceat, pro σὺ ἐνόν, ἐνὸν σὺ ἐκεῖ. Lucian. ὡς ἐκ ἐνὸν ἐσκεψα-
μένοις ἐπορᾶσαι tamen non licebat citra negotium facile ha-
bere. ἐνὸν ὑμῖν, Demosthen. ἐνὸν, aliquando quod inest. Idem,

ἐνοπλίζω, ἐνόπλιος, &c. quum vobis insse
ἐνόπλιος, ἐνοπλία, τὰ ἐνόπλια, τὰ ὅπλα, τὰ ἀρμάτα, bo
ἐνόπλιος, quæ militaribus ἐν ὅπλοις ἐόντων, pro virili parte. Lucæ ca-
pite vndecimo, πλὴν τὰ ἐνόντα, ἤτοι ἐλεημοσύνην, cæterum pro
facultatibus, id est, pro præsentibus copiis, date eleemo-
synam. Interpres tamen, date igitur ea quæ intus sunt in e-
leemosynam: quæ expositio mihi non probatur, subaudi-
tur χ'.

Ἐνοπή, ῆς, ἡ, vox, clamor, κέλευσμα, φωνή, tumultus, πόλεμος, μάχη, πα-
ρὰ τὸ ἐνέπειν, ὁ δὲ λέγειν. Homer. Iliad. γ, Τρῶες μὲν ἀκαχητὶ ἐ-
νοπὴν ἔχον.

Ἔνοπλιον, carminis species, constans duobus dactylis, spondæo,
& rursus dactylis duobus. Item ἔνοπλος ῥυθμὸς παρὰ τὸν ἐν ἀρχαιοῖσι
σύνοπλα τὰ ὅπλα. Aristophan. περὶ ἐπαίνου δὲ τῆς ἐνοπλίου μετ' ἐνό-
πλιον χορείαν ἀῦ τῆς ἐπικτήτου. Sunt qui interpretentur, ἐνόπλιον
ἐμφύλιον κορυθὸς ὃ ἐς κεπυλὸς κελεύεται, quo pede constantibus ver-
sibus armati Curetes vtebantur, Alij ῥυθμὸν εἶδε dicunt ἐ ἐν ἀ-
μοιβαίῳ τῷ ὁμοίῳ ποδὶ τὰ δύο βραχέα ἴσον ἔχῃ ῥυθμὸν ἑκατερο-
ποδίνε αἰωνομυκικὸς ὃς ἐλέγετο εἶδε ὃ ὑποῦκλάδειος πόδος.

Ἐνόπλιος, ὁ, ἡ, & &
Ἔνοπλος, ου, armatus, armiger, ἐνόπλιος ὄργανα, saltatio quæ fit in
armis, saltatio armata, hic Plin. ἔνοπλος χορεία, Bud. in e-
pist. ἐνόπλια παίγνια, ludi armatorum, Plato de Legib. ἐνόπλιος
ὑποδιδὸς, Aristoph.

Ἐνοπτεύομαι, inspicio seu video in.
Ἐνοπτρίζομαι, intueor in speculum.
Ἐνοπτρίζω, speculi in modum illumino.
Ἐνοπτρίζομαι, intueor veluti in speculo. Cyrill. εἰ ἐσόπτρου λόγῳ ἐ τῶν
ἐνοπτριζόντων ἡ διάλεκτος.
Ἔνοπτρον, ου, τὸ, Eurip.
Ἐνοράω, intueor, inspicio. ἐνορᾷ σε, te intueor, Xenoph. Plutarch.
in Romulo, ἐνορᾷ τῷ θεσσαλῷ τὸ διαβρεκτόν, id est, ex ore atque
vultu perspicuus animi magnitudinem. Idem in Publicola,
ἀεινόν ἐνορᾷ κολαζομένους τοὺς παῖδι, supplicij filiorum se præ-
buisse spectatorem. ἀνεώρα τοὺς ὁμοδεπίμους τύφων, fastum in-
tuebatur in institutis, Plut. in Lycurg.
Ἐνορία, dicitur νῦ ἐκκλησία. Iustin. in Nouell. ἐν τῇ βασιλικῇ πόλει ἕτε
τὴν τοιάυτης ἐνορίας συγχώρησε: albi dicit τὴν τοιάυτας ἐκκλησίαν.
Ἐνόρκιος, qui intra terminos nostros est, Poll.
Ἐνόρκιον, τὸ, iusiurandum, res iurata, capite quinto Numerorum,
ὅταν σε κύριος ὁ θεὸς ἐπίορκον ἐν μέσῳ τῷ λαῷ σου, vbi Latine
est, Det te Deus in maledictiones exemplúmque cunctorum in populo tuo.
Ἔνορκος, ου, ὁ, ἡ λόγος, sermo iureiurando confirmatus, Pindarus.
Ἐνορκόω, ῶ, iureiurando comprobatus. qui comprehensus est in
fœdere. Plutarchus in Romulo, τῇ δὲ γενομένῃ ὑπὸ τῶν ὅρκων ἱερᾷ ἀλλ-
μίᾳ, id est, qui iuratus est maximum sanctissimúmque iusi-
iurandum. ἐνόρκων φιλίαι ἐπιόντα, iureiurando firmarunt a-
micitiam, Idem in Theseo. ἐνορκίζεται, contineor fœderibus.
Æschin. ἐπομνύειν κελεύει ἐ ὅ ὅμοι, iuratum fœderatum. Idem, ἔ-
νορκος ὢν θεῶν, iureiurando à diis firmatus, & Plut. in The-
seo, ἐνόρκοι φιλίαι ἐπομόσαντο.
Ἐνορκωτὴς, iureiurando, Soph.
Ἐνορμίζω, applico, portum teneo Virgilio, portum capio Cæsari.
Synesius, ἀκάλυπτος ὁ γραδίου πλοῦς ἐ πανπόμενος γῆλῳ ὁ γαῦλος ἐνο-
μίζει λιμένιον χαλινὸν, ᾗ ἡμᾶς ὅτι πάνυ ἀπιθάνη. vide ὁρμίζω,
ὁρμιεῖν & ὁρμισμός.
Ἐνορμίτης, qui in portu stationem habet.
Ἐνορύω, irruo.
Ἐνόρχης, ου, ὁ, cum aspiratione, vnicum habens testiculum, Cyrill.
Ἐνόρχης, ου, ὁ, ἡ Ἐνορχὴς, ους, ὁ, testiculatus, vt τρέχειν ἐνόρχης.
Aristophan. in Equitib. ἡ παῖδα ἐνόρχην, in Auibus. σέρνη ἔνορ-
χον σεμνάζειν. Herodot. Ἐκπτὴ, παῖδ' ἀς τὸ δεξιὸν ὄρχιν ὂν ἐκ-
μηκάζεται, ἡ ἀπόπικον εἶπ ἔνορχον ἢ δίνηχον. Gellius libro 9.
capite nono, refert Virgilium caprum dixisse, quē Theo-
crit. ἔνορχα, id est, coleatum appellauit: quum auth. Varr. is
demum Latinè caper dicatur, qui excastratus.
Ἐνόσσω, incito, impello, excito in vel inter Homer. Iliad. σ, μάντιν
δ' οὔτις ἐνόσσατο. Iliad. ε, Ἄρηα δ' οὐκ ἐνόησε μιαιφόνον, ὃς ἐπὶ
ἐπ exp. etiam irruit, seu impetum dedit in.
Ἐνός, τὸ, tempus, annus, annuus, ὁ ἐνιαυτὸς, in quit Mosc populus In-
terpres Hesiod. in Theogon. vnde ἔφηβος, annus rediens.
Theophrast. quarto de plantis, ἀφίησι ἡ ἄζαιρὸν ἐκ τῆς γόνυ, γῆλ
ἔνεκ, ἡ ἐπ πολυφόρων, ex annicilis & hornotinis, Bud. idē,
histlib. 1. cap. 23. ἐκ τῆς ἐνιαυ ἔλαστῶν, ex annotinis germinibus,
Gaza.
Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, Neptuni epith. ab ἔνοσις, id est, κίνησις, & χαῖα, quod
terram quatiat, Gellius libro secundo, capite vigesimooctā-
to, id est, σείων ἡ κινῶν πᾶν γῆλῳ, vide Interp. Pomp. Mela. ἐνοσί-
τυπ dicitur ab Hom. in Odyss.
Ἔνοσις, εως, ἡ, motus, concussio. Hesiod. ἔνοσις δ' ἔκαιε βαρεῖα.
Ἐνοσίφυλλος, ὁ, ἡ, folia mouens.
Ἐνοσίφυλλος, ου, ὁ, Neptunus, ἐνοσίγαιος, Hesiod. id est, ὁ πᾶν γῆλῳ κι-

νῶν. ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις Interp. Hesiod. aliquando ca
Neptuni, Hom. Odyss. aliquando pro Neptuno.
Ἐνότης, νητας, Apoll. in epist.
Ἔνωτον, τὸ, gingiua, caro interior. Pollux lib. 2. ἔνεκα ἡ τοῦ ὀδόν-
τῶν τὰ ὑπὸ σάρκα.
Ἐνουράνιος, ου, τὸ, cælestis, in epist.
Ἐνουρέω, vrinam non continere. Dioscorides libro tertio, cap.
53. ἐνουροῦντα δὲ σίτιον σάρκας, &c. contra incontinentiam vri
da portui semen, &c.
Ἔνυδρος, ματula siue matella, ἐνύδρη, ἀμίς. Poll. libro decimo,
μὲν ἰδὼ ἡ Σοφοκλῆς ἐν πανδόκαι, ὑπερδέπαι κρατῆρ, ἡ ἀφυκτὸν ἔνυδρον
Sed legend. κεφάλαιον, vt suo loco dicetur.
Ἐνύδριος, quasi subsantialis, cum omnibus subsantiæ propri
consistens, innatus, diues, συμφυὴς, πολυκτήμων.
Ἐνυδρόω, quod contracta hypotheca concreditum est. Et
Comment. Demosthen. ὁ δὲ ἀδελφὸς ὁ αὐτοῦ ἐνύδρωσε τοῦτο ἐν
ἀπέδοσθαι τὸ πεδίον, ἡ ὑποθεκαῖον ἀπὸ τοῦ χωρίου, fratrem autem
itus Artheusium interedere quo minus aut emeret aliq
id prædium, aut in eo pignus contraheret, videlicet quod
ta pecunia obnoxium iam haberet. Idem ὁρος Τιμοθέου, Πα
ἐκ γὰρ οὐδενὸς ἄξιον ἦν τῆς πατρῴας οὐσίας, ἀλλ' ἐν τῇ ὑποθήκῃ ἐνύσα
φειλόμενον ἀπὸ τοῦ χωρίου vide Σύμβολον.
Ἐνυφθαλμόω, oculos rei alicui adiicio: seu oculos in aliquā re
comicio frui ea desiderans. Plutarch. ἐνοφθαλμῶν, id est, ὑ
νοῦν, inuidens, zemulus, inuidus. & ἐνοφθαλμία est cupere
ὀθῆναι τινὸ, & apud Hyperid. ἐνοφθαλμιάσαι, ὑπεξαιρεῖσθαι,
appeti.
Ἐνόφθαλμος, ου, ὁ, oculus qui in cortice depangitur.
Ἐνοφθαλμίζω, infero, ἐμβαλόω ἡ ἐμφυτεύω, ἡ καταρίζω ἡ ἐμφυ
inoculo gemmam cum exiguo cortice in delibratam ar
ris partem infero: vel aperto in arborem oculo semen
cludo. Theophr. l. 5. de caus. ἐνοφθαλμίσαι εἰ πᾶς ἐνοφθαλμίσαι δύνα
ὑπὸ πᾶ εὐθὺ διαφύσει.
Ἐνοφθαλμισμός, inoculatio, siue emplastratio Columellæ: dif
guitur tamen à Plin. libro decimoseptimo, capite empl
ratio ab inoculatione, ex qua nata videri potest, vt ait,
plastratio. Theophrast. in fecunda histor. plantar. capite
mo, αἱ δὲ ἐφυτεύσαι ἡ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μέσης πάσης εἰς τ
κατ' ἄλλον τρόπον χλωσεως, insitiones & inoculationes.
Ἐνοχή, ῆς, ἡ, obligatio, nexus, noxa.
Ἐνόχλησις, ου, τὸ, pretium pensionis.
Ἐνοχλέω, ῶ, σω, ωσα, turbo, fatigo, infesto, obsto, comit
σκάζω, σκάσω, molestiam exhibeo. ἐνοχλούμαι, mihi est
lestum, infestor, conflictor. Item, ἐνοχλεῖσθαι, ægrotare, c
decimonono, libro primo Regum. Et ἐνοχλῶ, pro inte
lo, σκαιτοχλῶ ἡ ἐγκόπτω, διακόπτω. Dinarch. ἀμισθὶ. Οὐ
ἐνοχλοῦν ἡμᾶς, ἅτε οὐδὲν ἡμῖν αὐτὸν ἐρευνῶν. Galen. t. ad Glau
Οὗτοι γὰρ ἡ ἀρχαιοτέρα σφῶν ἐρᾷ ἡ ἐθέλουσα συμπονεῖ ἐοχλεῖν ἐ
σωῖν τε, φυλακτὸν ἀθρόως τι ἡ πολλὰς κινήσεις, Si molesti
ægroto.
Ἐνόχλησις, εως, ἡ, molestiæ exhibitio, interturbatio.
Ἔνοχος, ου, ὁ, obnoxius, reus, χρεώστης, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος, ὁ
phon, ἔνοχος εἰμὶ ἔνοχος· εἰ ἐν τῷ γραφῇ, quo pacto debuit ac
ri. Aristotel. secundo, Oeconomiorum in Genit. ἔνοχοι τ
ἐν ὀφειλαῖς ἐ ἐπίδαι. Datiu. Ifocrat. λέγω πᾶσι τοῖς ἡ σφετέροις ἀ
ἡβῶ τοῖς εἰρημένοις ἐνόχοις εἶναι, id est, qui his quæ dicimus
obnoxij. ἔνοχος ἡ νόμοις, Aristotel. ἐπ' ἀκύρῳ ἐνόχοι ἦ
in Epigrammat. ad anchoram pondus detentum, id est, a
xam anchoram & detentam. πᾶσι ἀεχὴ ἔνοχος, Demosth.
execrabilis, facer & intestabilis, ἐπικατάρατος, ἀλιτήριος
γὰρ, ἵλεως ἔνοχος γίνῃ σε πᾶσι. Phalaris, νῦν οὐκ ἀναβολὰς ἐ
piendis muneribus obnoxij. Plato de Legib. πᾶν βιάσῃ ἐ
ἔσω, vim intulisse videatur. τοῦ ὑγιαίνειν ἡ πᾶσι ἀεχὴ ἔνοχος, i
culares & diris obnoxios, Æschines. ἔνοχοι ἔσαι θυσίαις, i
noxij erant seruituti, ad Hebr. capite secundo, ἔνοχοι ἦ τῆ
κίσει, obnoxius erit iudicio, capite quinto Euangel. M
Plutarchus in Pericle, πᾶ ἀγορᾷ μετηρῶν τῶ σκευαίους ἡμῖν ἐ
νοχον, piaculo erat obnoxium genus maternum Periclis
Bud. in epist. poster.
Ἐνόω, ῶσω, ωσα, ωκα, quasi vnio, aduno Plin. Accus. vnde ἑνώσεις
continuus.
Ἐνόω, ῶσω, ωσα, ωκα, quatio. Accus. eum tenui, Cyrill.
Ἐνοχέω, ῶ, ἐλῶ, ησα, ηκα, infuo, includo. ἐντρίλαφα ἐ ἡ μεῖρ, ἡ ἐ
more infuit, Herodot.
Ἐνρέω, ῥυω, impressionem facio, ἡ ὁρμητικὸς ἐφορμῶ. Iosep
ὁ δ' αὖ μεμφὼν ὀργὴν τοῖς αὐτομολοῦσι ἡ φλοῖς ἡ μεγάλῃ, ἐ τῷ
ἀλλὰ ἐπὶ αὐτοῖς ὧν ἐβλάπτει. Sic Lucanus dixit vi portas per
gere. Virg. Arietat in portas & duros obice postes. Te
insultare fores calcibus.
Ἐνρεγκαιεῖν, Hesych. ὀφρυοῦν rigere, seu algere.
Ἐνρυθμικὸς, ὁ, quæ ratione certa ordinem seruant, M. Cap
Ἐμρυθμος, participes rhythmi & numerorum, Plato de Leg
tamen ἐῤῥυθμοὺς legendum.

E ιωδης, extinctus.
E ιω, μι, σω, ενεκ, traho, inducio, Accusat. ενσιὼ, σου φόβον, incutio tibi terrorem.
E ικνυμι, significo. ἐσημειώνατο τὸν τόπον, præscribit formulas. Nazanzen. Plato secundo de Republ. τοῖς πλάττεσι καὶ γράφουσι τύπος, ἐν οἷς δεῖ βάλλειν ἑκάστῳ καὶ ἐνεμπλάσσειν, velit imprimere.
E νσείω, insigno, significo, & intelligendum præbeo, adnoto, exprimo legendo vel dicendo. Xenophon, σαφῶς 8. Δύναται δὲ καὶ τούτοις οἷς ἐγὼ δεῖκνυμι, ἢ ἐν θυμοειδεῖ, ἢ ἐν ἀφ' ἡσυχίας πραΰτητι, ἐνσημαίνεσθαι τοῦτο, ὅτι καὶ ἐκεῖνα χαρίζεσθαι ἐπιθυμεῖ, hoc significantis & intelligendum præbens. Themistius secundo de anima, Οὕτω γὰρ ἂν μόνως ἐφεστικὸς, ἢ τὸ τί μάνον ἐνόλῃ, ὑπερ πλεῖστου τῶν ὄντων ποιοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἢ αὐτὰς ἐνσημαίνεσθαι. vide κατασημαίνομαι.
E νσθνω, insuo.
E νσκευάζω, compilo, interuerto, ἐνσκευάζομαι, Plutarch. de Syllanis. ἐνσκευάσασθαι καὶ ἀνεξεύρεσιν, paratus stibligaculis, Idem in Ocione. Pro indui, Aristophan. in Acharnenl. τῶν ἀνθρώπων ἐνδεδυκότων ἐγὼ λέγειν, ἑκάστου ἐνσκευάσασθαι μ' ἂν ἀδυνάμενον, finite me admirari & amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi. Plato in Critone, Σκευὰς τινα ἐκεκτήμην, ἢ διὸ θᾶττον ἂν δοῦναί τινα ἐνσκευάζεσθαι οἱ δυνάμενοι ἐξάγειν. Et pro ἐνσκευάζεσθαι, id est, compilare, interuertere. Plutarchus in Alexandro, Τυραννίδων ἢ χρημάτων ἐνσκευάζεσθαι τὰ πολλά.
E νσκευάζομαι, σω, σ. ασκ. insimulo, orno, adorno, induo, Accusat. ἐπὶ ἐνδρείᾳ ἢ ὑποθήκαις ἐνσκευάζεσθαι, virili amictu calceamentique instruit. Plut. in Lyc. Lucian. Ἐμοὶ δὲ πυτίνιον φίλτρον ἐνεβάσατο, τῷ λιστῷ, ἢ τὰ λύρα.
E νσκιμβάτιζω, ω, & pass. Ἐνσκίμβαζόμενος, ὠλύμπ, in proscenium prodeo.
E νσκιρτάω, μ. ἤσω, σ. ησα, irruo, infringo, inuado, innitor, aggrauo, præcipito, ingruo, βακχεύσας ἐμπίπτω, Herodot. Thal. Interdum ὁ ἐμπεσὼν ὀμμάτων. Idem libro ἀ, ἢ τοῖσι πυτίναι ἐκχύσασι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς ἐπὶ ἀλλοίους νοῦσον. Pro decumbo & irruo, Alexander Aphrodiseus in Problemat. πτυάλῳ ἢ κωφοὶ ἐσκήψαι εἰς ἑαυτούς, &c. in sam irrumpens. Et ἐσκηπτέι κρεανομεῖς, ἐσκεπτόν τὸ πάθος ἢ σώματος.
E νσκιρτάφορι, εἶ, deliciis & vmbratili vita nutriti.
E νσκίπτω, laniare, dispergere. σκῶλα ἐνσκίπτειν, Hesych.
E νσκλάζω, σ, sepelio, sepulturæ trado: ἁ σκέζε.
E νσκληκώς, ὼ, qui copioso est semine, Dioscorides libro tertio, spite 28.
E νσκληρός, ὰ ὸν, ἢ, cineritius, pulueriulentus. ἐνσκληρὸς τῇ χρόᾳ, qui lore est cinereo, Dioscor. l. 1. c. 95.
E νσκληρύνω, ὼ ὑνῶ, ἢ, ἐνσκλήρυνα, ἢ ὑνθην, ἢ ὑνθην, ἢ ὑνθην

Ἐνταφεῖς, sepultus: ab ἐν & θάπτω.

Ἐνταφιάζω, μ. ἄσω, ἐνταφιασμός, parento, funero, Accusat. Ioann. capite decimonono, ἐνταφιάζειν μύρεσι καὶ τοῖς ἐνταφίοις, unguentis eũ delibutum funera. Nazanzen. Et Genes. capite vltim. Matth. capite vigesimosexto, περὶ τοῦ ἐνταφιάσαι μὲ ἐπίσιτον, ad funerandum me hoc fecit, rectè enim monet doctissimus Beza aliud esse θάπτειν quàm ἐνταφιάζειν, vt Latinis sepelire est sepulchro condere, fimerare vero, vel pollinere, eadauer sepulchro mandandum prius curare, vnde pollinctores à libitinariis distin ctι.

Ἐνταφιασμός, οῦ, ὁ, sepultura, Marci c. 14.

Ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ, vespillo, pollinctor. Genes. capite 50. Καὶ ἐνετείλατο ἰωσὴφ τοῖς ἐνταφιασταῖς τοῖς ἰατροῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοὺς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Ἐνταφίων, ῳ, τὸ, sepultura, ἀπὸ τοῦ ἐνταφίου ὄφελον θῆναι, Naz. Interpr. vertit à funeralibus absolutus es.

Ἐνταφιστώνης, libitinarius, Vlpian. πανδοκτ.

Ἐνταφιώδης, ες, funereus, funeralis, feralis, sepulchralis.

Ἔντεα, τὰ, arma. Κἂν τὸ ἔντος ἀφελῇς, ᾖ σκέπη τὸ σῶμα. Homerus Iliad. γ. ἐνθάδε κε θῆκα· ἀφὲλ ἔντεα εἴλυε. sic etiam dicuntur vasa, id est, τὰ ἀφὲ τῶν ἄλλων ζῴων σκεῦη ἐπὶ σοῦ: μονοῦμαι δ' ἀπιστούμενος ἔντεα ἀφῖπε. dicitur & ἔντεα. vide Athen. lib. ι.

Ἐντείνομαι, acriter & cum contentione dico: vnde ἐντατικῶς, intentus. Herodot. Plato libro septimo de Republ. Ἐπλατύνθημεν ὧν δὴ ἐγὼ, ὃ τὰ πολλοῦ δεῖν μᾶλλον ἐντεινάμενοι ἔπεσι, id est, θυμοδακέσι, contentiosius dixi. Æschin. ἐπεπλατύνθη τῷ φωνῷ, sublata voce. Aristophan. νὴ, ἐντεινοῦμαι τῷ ἀμοιβαίῳ, intendentes con centum siue citharam. ἐντείνομαι τόξον, arcum intendo, Xenophon.

Ἐντείνω, μ. νῶ, πτ. ἔντεινα, intendo. Item pulso, cedo, ferio, ἢ πλην ἀπὸ ἐπὶ ἄκρου, interposito. ἐντείνω πληγὰς, infligo verbera, Lucian. Plato in Minoe, οὐκοῦν ὃ τὸ ποιοῦσα· ὃ μωσικὴ πρὸς τὸν ἐν τῇ ψυχῇ θυμὸν ἐντείνεται· ἡμεῖς δ' Μίνω, τῷμοιρύμενα αὐτῷ ἔν τε ἡμῖν ἐμὰ γυμναστικὴ ἐν δικαιοσύνῃ παιδεία ἐκείνοις: Quod dixit propter tragicos qui consuetis concidebant Minoe, αὐτὸν δὲ χαλεπὸν καὶ ἄγριον κληροῦσι κρεῶν. Synesius, Οὐ δῆλον ἦμιν κἀπὸ τῶν σβόλων ὅτι τὰ σφαιρὰ ἰωνικῶν ἢ λιπαρῶν, ὑπὸ αὐτῷ ἔντεινεν, ὑπὸ δὲ ἐκκλίνων ἦν ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Xenophon, τοὺς ἐμοὶ ἐπιχειρήσοντας ἐντείνας εἰς ἑαυτὸν ὀξέως ἀνῆν, leges edere verbibus tentauit. γνώμας ἐντείνει φιλοσόφους, sententias adiecit philosophicas, Plutarchus in Solone. ἐντείνει ἐν τῇ ποιήσει. Plato in poesi ingenij nertuos intendere, id est, valdè in ea elaborare.

Ἐντειχίζω, μ. ίσω, πτ. ισα, circumuallo, muro circundo.

Ἐντείχισμα, τὸ, locus cinctus mœnibus. Pollux 9. lib.

Ἐντείχισις, εως, ἡ, muri extructio.

Ἐντελεῖν, parere. Plutarchus in Numa, ὡς γυναικὶ μὴ ἐκ ἀδικίαν ἀνεῖμεν πλειόνων θεῶν καὶ πίστεως ἐντελεῖν αἰχὲ γῦν σοι, quod mulieri quidem Spiritus Dei admoueri potest & quædam sobolis principia ingignere.

Ἔντελλω, μ. ίσω, vitam finio, defino, cesso, finio.

Ἐντελέχεια, ας, ἡ, perfectio. ἐνέργεια, vis ex se mouens, agitatio, τελειότης, λογικὴ ψυχὴ. Porphyr. Cicero Quæst. Tuscul. l. Quintum genus adhibet vacans nomine, & sic ipsum animum ἐντελέχειαν appellat nouo nomine, quasi quandam continuram motionem & perennem. Sunt autem qui ἐνδελέχειαν, scribi volunt, sed ῥ scriptum pluribus probatur, de quo Budæus in Asse: qui dici putat quasi τὸ ἀπλοῦς σωῳζῶν, id est, perfecti corporis comprehensionem. ἐπιπλεκτέα ὦν, qui in actu est. Aristotel. libro secundo de Generat. Animal. capite primo, σωμάζεται ἢ τὸ μὴ ἐντελεχείᾳ ἢ πάση ἢ τινι, confert etiam intermissio vel omnibus, vel certè aliquibus, Gaza libro secundo, capite decimosexto, de caus. plant. ἅμωμος δ' ὡς ἓν ἐκ ἐστὶ ἐντελέχεια, ἀλλὰ δύναμις, potentia etiam quemadmodum ad actum se habeat. Arist. I. de partib. Anim.

Ἐντελεχὴς, ὁ, ἡ, perfectus.

Ἐντελεχίζω, Plato de Legib, itigiter, assiduè.

Ἐντελὴς, ὁ, ἡ, finalis, absolutus, solidus, legitimus, idoneus. ἐντελὲς ὠφελεῖσθαι, perfolutum stipendium: perfectus. Lucian. de sacrific. εὐφυΐᾳ καὶ τῷ ζῴῳ ᾧ πολὺ γε φέρτερον ὑπεπάντες οἱ ἐντελὲς εἶναι, integrum sit & iustum. ἐπιλὴ πᾶσαν ἀνάγκην, absolutas omnes copias & integras. vnde σφενδήτην ὅμως, Xenophon, dicuntur & viri ἐντελεῖς, seu ij qui iam adulti sunt, vt in hoc Synesij loco, οἱ ὡμὶ ἐντελεῖς μυρίαις ἀφ' ἡδονῶν ἀκολάστοις ἀφορμαῖς ἐπεσπόμενοι τοῖς τῇ μεγίστῃ κακίᾳ δυτυχέσι ἀνθρώποις: præterea ἐντελὲς expon. οἱ σῶφρονες, item σωσπλὰς ἐντελεῖς expol. αἰχυντικὰς, habes apud Suid. quem vide: huc certè pertinet vox ἐντέλεα quam Hesych. expon. πεῖς αἰχυντικὰ: sunt autem hæc referenda ad τὰ & significans τάγματα ἐντελεῖς principes quoque dicuntur & ordines superiores.

Ἐντέλομαι, μ. ελοῦμαι, mando, do mandatum, præcipio. τὰ ἐντεταλμένα, mandata, Xenoph. libro ἐντέλεσθαι, præcipies. ἐντέταλται ἡμῖν, nobis præceptum est.

Ἐντέλλω, ξω, ειλα, ἐντέταλκα, ἐντέταλμαι, ἐντάλην, ἐντελῶ, mando, præcipio. τὰ ἐντεταλμένα, mandata, Xenophon. libro ἐντέλλεσθαι, præcipies. ἐντέταλται ἡμῖν, nobis præceptum est.

Ἐντέλεια, ας, ἡ, perfectio, absolutè, τελείως.

Ἐντέμνω, incido, excido, parento, id est, ἐναίρω, ἐναρίσμαι τε θεοὶ μοῦσιν. Thucydid. vbi interpres & Valla, delico fanum, lucan. Datuo quo eodem significato libro tertio de part. animal. ἐντεμὼν σφαγὰς ἀξιοθέατα, Periphemo hostias mactat Plutarchus in Solone. ἐντέμνοντες ἢ ᾗ ἐναγίσματα, &c. vbi machinationem atque expiationem peregisse nt. Philostrat. in Heroicis: vnde ἐντετμημένος, incisus. ἐντετμημένος τὰ ἀξιοθέατα, infus per oras, in ambitu sectus.

Ἐντενεῖς, intentè, στιωπὴ, vehementer, Apoll. 2.

Ἐντερβιεῖν καθέζεσθαι, apud Athen. exenterare luyum piscem.

Ἐντερικὸς, intestinalis, Gaza.

Ἐντερόκνη, medulla, μυελὸς, τὸ μέσου ἔχων καρδίαν ἢ μύτερον, cor ligni rum siue matrix, interna pars cuiusque rei, τὸ ἐντὸς, sic ἐγκεφάλου σκύλν, καλοκυάθου ἢ σκίλλης vocat Galen. vt Celsus: ternam scillæ partem dixit, id est, τὸ λευκότατον ἢ ἐντερώδεις. chigenes apud Galen. libro octauo, χρῶ τὸ πιὸς palmularum siculum siue nucleum, id est, Dioscoridi τοῦ πυρήνα χρῶ φοίνικος, ἐντέρωνα vocauit inquiens, φοίνικα δίκαι ἢ ἐντερώδεις κόκκους. Ita & Marcellus Empiricus capite 31. oliuæ medium dixit, id est, τὸ ἐλαίας πυρῆνα ἢ ἐντερώδιον, vide Theophr. libro tertio, capite octauo histor. plantar. Item libro tertio, capite vndecimo, eiusdem. Dioscorid. libro tertio, capite de medulla dipsaci herbæ. ἐντερώδιον ἔχων μακάλιον, medullam molli constans, ibidem c. 13.

Ἔντερον, τὸ, ἐλίττει, ἐντερόνιον, nauium interna aut ligna intestinæ quæ à carina consurgunt. Aristophan. τὰ ἐγκοίλια, τὰ πρὸ νεὼς, ἢτε nauium, Pollux l. 2. c. 4. σώνιες, statumina. ἐντερον.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ, rami ex intestinorum, desœnsus intestini in ramum naturæ locum. ἐντερόκηλας, Dioscorides libro primo, pite 103. hernias interanei Hermol. vertit: hernias intestinorum Rucellius: ramices intestinorum, Marcellus. ἐντὸς τοῦ κοιλιακοῦ τόνου, Dioscorides libro quarto, capite decimo, teroecelas cohibet, intestinorum ramices coercet. Celsus septimo, capite decimo octauo, de scroto loquens q Græcis ὄσχεον, interdum vel ex morbo primùm inflamatur. deinde postea pondere abrumpitur, vel ictu aliquo tinus rumpitur tunica. quæ diducere ab inferioribus p bus intestina debuit, tum pondere eò deuoluitur, aut omtum, aut etiam intestinum. Atque ibi reperta via, paula ab inguinibus inferiores quoque partes demissum sub nerusosas tunicas, & ob id eius rei patientes diducit. ἐν κήλαι ἢ ἐπιπλοκήλαι Græci vocant, apud nos indecorum, I com mu ne his hernia: nomen est: & composita voce ἐνπιπλοκήλη, apud Galen. intuenitur quam definiunt tumo serori intestino simul & omento in ipsum deuoluris. Pli τὰς ἐντερογκήλας enterocelas, & ramices vocant, ἢ τὰς ἐγκοιλιακὰς, enterocelices, & ramicosos. De herniarum, id ἢ κήλαι, generibus 8. vide Galen. de Tumorib. præter. Aniceu. 22. capite 2. Actium Serm. 14. capite 22. Pollux libro quarto, cui ἐντεροκήλαν, διλόδημος ἐντέρου εἰς τὸ ὄσχεον, ἐπικον ἀφορῦωμον.

Ἐντεροκηλικὸς, cui hernia intestini erumpit. Dioscorides l. 2. c. 1. disruptus, qui vitio herniæ laborat, ramosus, ent celicus Plin.

Ἔντερον, τὸ, intestinum. Aristophan. ὑφαντὴν δ' ποιοῦσιν τὰ δὲ τενὸς, culices intestinum strictum esse dicebat. γῆ ἐν, terræ intestina dicuntur vermes terreni, Ruell. & Barb: lumbrici Marcell. libro secundo, Dioscorid. capite 72. de ἰὸν.

Ἐντερόπλοια, ας, ὁ, meditullium nauis, carina, τὸ μεσαίτατον ἢ νεὼς.

Ἐντερόν. idem Aristophan. in Equitib. ἀλλ' ἢ τοῦτο χρὴ τὸ ἐντέρου. Ἀλ. ἐντέτηκε ὦ τ' ἐπιμελὲς σοι, εἰς τας περιόδους ἐντιεῖ ἢ δεῖ. dicitur & μάτια auth. Comment.

Ἐντερόνιον, Hesych. αἰχυδία.

Ἐντεσιπλάσμερος, ὁ, armorum peritus, legitur & Ἐντομιδεσμῆτης, taris disciplinæ peritus, ὅπλων ἔμπειρος, Hesych.

Ἐντεσπορίζομαι, ὁ, armorum opifex. Homerus Iliad. ἀμφὶδὲ νιν ἐντεσπορίζε vocat, currum trahentes: quasi τοῖς ἐντεσι ὅπλ ἁρμόζουσιν, vel ad opera destinatos. Eustath. Iliad. ἐντεσπορίζε, interpret. Hesych. ἐπὶ μὲ φιλίας ἰατροῦ ἔρως, ἐπὶ δ' ἐμφέλκοντας.

Ἐντεταγμένως, gregarij, in ordinem redacti. vide Ἔ πάτα.

Ἐντεταμένως, constanter, intensè, impensè.

Ἐντεταλτικὸς, ὁ, ἡ, ὑποτακτικὸς ἐφιδίτης, Aristoph. interpr.

Ἐντεταμένως, χρῶτο δὲ τοῖς κ' ἐφωμολόγησε, Aristophan. interpr. cui quæ peperit.

Ἐντετὰ, ων, τὰ, ἐμῶν, id cui ἐντοχαλῶμεν.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἐκ τούτου, ex eo, ex eo loco, de hinc: proprie de eo, in quo est qui loquitur. Pro hic, Nazanzen. & Chrysostom. ἀφὲ ἐκείνου. inde ἐτῦν, Xenoph. Item hic ex Greg. Eu ἐντεῦθεν χρεσθαι μετρίωτερ τὸ δὲ ἀμείνων.

Ἐνώτιον, Aristoph. in didem.
Ἔνωχλος, ον, ὁ, congressus, aditus, ὁμιλία, ἡ πρὸς κοῦσον ἔντευξις, cum Crœso congressus & colloquium, Plut. in Solone.
Ἐνωχλητικός, ἡ, ὁν, interpellatio, quum querimur de his qui nos lædunt, precatio, consuetudo. Hac voce Alex. Arist. Interp. & Suid. significari putant τὰς πρὸς τὸ πολιτικὸν συμπτώσεις, conuersationes, congressus, colloquia, quæ cum vulgo & multitudine. Ἰσοκρατ. τὰς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ πολλοὺς ὁμιλίας, Plut. in Alcibiade.
Ἔνωμα, apparo, σκευάζω, Hesych.
Ἔνωμος, ος, ὁ, cinc. eus, ο. cinerulentus.
Ἐνωμός, ὁ, ἡ, callidus, artibus instructus, artificiosus Nazanz. commentitius, artificialis. Ἔντεχνος & δεξιωσοφὸς, peritus artifex, Plato de Leg. & probationes Ἔντεχνοι, sunt artificiales. τὸ ἔντεχνον, ars.
Ἔντεχνος, non dicunt Attici, sed τεχνικὸς, Phrynichus, affabre, artificiose Cic. artificialiter Plin.
Ἐνῶσσω, instillo, illiquo, inuro, infligo. Accepit ἐνέπηκεν, pro imprimere seu inurere, id est, πεποίηκεν, Budæus in epist. post. Hinc ἐνώσσω, insultum, inexpiabile. Soph. in Electra, ὑμῖν τι γὰρ παλαιὸν ἔτι κακὸν μένει, matrem inexpiabili odio prosequar, quasi ἀνήκεστον, Iulian. Cæsar. Ἐκ δὲ πλείω, Ἐ ωσσε δ βιβλίων κτήσεις ἐν σωφρονεῖν ἀφ' ὧν ἀπέτεκε τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν, ἀνόσιον καὶ ἀκόλαστον ἐνώσατο. Ἔνωτον, illiquo, utar. οὐ τὸν ἐν ὠδῖσι ἔνωτον ἢ καφαλὴ, illiquefecit.
Ἐνώτιος, Dorice, pro ὠτὶ.
Ἐνώω, indo, insero, Athen. lib. 10. Οὔτε ὁ ἐπὶ θεῷ τῇ σοφίᾳ γινόμενος, ἐπαυσεν ἕως τοῦ νῦν, ὃν ἐγὼ ἐπεισῆλθε. vide fit Attici hoc verbo ὧν τεῦχος ἐνώντων, vt inquit Fust. Aristoran, ἐπιπόνων, Ἐπὶ καμοὶ τῷ αὐτὸν εἰς φιλοσοφίαν ἐνώσατο, ἀφ' ἧς ἐπιζῆς ἐκαλεῖτο, σοφιστὴς δὲ ἐκ τοῦ πλήθους ἀπεκαλεῖτο. Vide Ἐνῶσις, Aristoph. Ibidem.
Ἐνώσιμος, ἔτερος, ὁ, ἡ, τερέθονον. Ἐ ωσίμων ἐ ὑπὲκ ὁρίων ἐ πόρων ἐ ἀγρῶν, Lucian. dixit, καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς θαλάσσης, etiam dicuntur negotiatores qui naues implent mercibus. Demost. καθίσαντος τὸν κύριον αὐτοῦ καὶ ἐνώσαντος τὸ χρήματα. Idem, Οὗτοι τὰ χρήματα ἐνέπεμψαν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐ συγκεκομισμένα ἐκ τῆς ἐπιπλοῦς. Idem, ἐνώσατο χρήματα. Theophr. in γνῶ αὐτὶ ὁπόσα ἐνώσ. εἰς τὰ πλοῖα λαμβάνειν ἐκ θαλάσσης τὰ λιβανωτὸν ἢ σμύρνης. Cic. ad verbum imponere cauet ad Atticum, Signa nostra, vt scribi, quum commodissime poteris, velim imponas. Idem, Si Lentuli nauis nō est, quo tibi placebit imponito. Liu. alterum postulatum remptorum fuit, vt quæ nauibus imposuissent, ab hostium impetu atque vi publico periculo essent. Plu. 3. epist. erat censurus nauem. Arria milites orabat vt simul imponerent. Ἐνώσασθαι in os indere. Galen. τῶν ἐκλελοιπότων σπλάγχνων ἐνώσασθαι τοῖς σωματικοῖς, ἐν ἀρχῇ μὲν τῶν πεδοῦ γινομένοις, ἐπὶ θαλάσσης τὸν ἀνθρώπων. Alex. Aphr. l. 1. Probl. ἐ διὰτου ἐκλελοιπότων ἐνώσασθαι τοῖς σωματικοῖς, ori admotus digitus. ἐνῶσ, imponetibi & iume. Odyss. ἐνῶσαι τῇ ψυχῇ, ἐ σωμάτων ἐπὶ θεμῆ ἐ ος, malium impono & diriho. Homer. Odyss. ἐνῶσαι εἰς τὸ πλοῖον, Xen. χρυσὸν ἐ ἄργυρον ἐνῶσαι θωμῷ, om. Odyss. ἐ ratus est.
Ἐνώω, impono, ingero, inicio, indo, insero, Aristotel. infero, imprimo. ἐνῶσθαι, ὑπὸ ὀργῆς, Aristoph. Interpr. calceo. ἐμπαιδεύω τοῦτο ἐ ἐν τοῖς ἔθεσι, ἵνα ὥσπερ ἐν κηρῷ ἐ τὰ δόγματα τύπου. Item inculco. Lucian. de Bacchо loquens, μανθάνει μὲν ἀεὶ καὶ ἐπακούει ἀεὶ τῶν ἐνῶσ ἐ τὰ αὐτὰ πρὸς ἐ ἐρβυον, ἐπαναλαμβάνοντος, ἐ τοτὲ μὲ ὑπὸ τοῦ μισθοῦ, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ὁλίγα ἐ πολλάκις ἐνῶσθαι, ὡς μὴ ἐπιλαθέσθαι. Ἐ ἐνῶσθαι in animum induco, Plut. in Demetr. Οὐ μὰ Δία ἐπιλαθεῖς δικαιοσύνης, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐνῶσθαι μηκέτι ἀδικεῖν. Ἐ ἐνῶσθαι ἐν ἀνάγκῃ ἐ ἐν ἀπορίᾳ, Iul. l. 1. Hom. συ δ' ἰλαος ἐνῶσο θυμῷ, intus animū acabilem habeto vel accipito. Ilia. 6. Δαμόνι, μὴ δὴ κεῖνα χόλον ἐνῶσ ἐ θυμῷ, ὃν ἐνῶσατο κραιπὴ ὀργῖζ. Hesiod. ἐνῶσθαι ὁ χρὴ ἀρῶσθαι, manum falsem impoſuit.
Ἔντα, intus pario, ingenero, Datiu. & Accuſ. fœtifico, Plato de leg. ἐντάτω, ἐ μπαιδ, vt epiſt. 7. μόνῃς δὲ ἐπιστρῳῶν ἐ ἐντα.
Ἐντᾶ, ſtercus elidere, incacare. Ariſtoph. Acharn. ὑπὸ τῶ δέους ὁ ἀφεδὼς ἐκεῖ συχνὸν ὁ λαὸς ἐντᾶ πλὴν ὁ ἀγὸρ σκῶμα.
Ἐντάδιος, inquit Iul. Poll. l. 8. ἐδὲν ὁ ταὶ τὸς φοῦκας διδιὰς, πιὸ σπαπὶ ὁ σπόνδυλ.
Ἔντᾶς, ος, ὁ, ἡ, honorabilis, pretioſus, ἐ σιμὸς, honeſtus, clarus, aggiſtratu fungens. Ἔντιμος χώρα, honeſtus locus, Xen. οἱ ἔντ. optimates. Ἔντιμα σκάμματα, Demoſthen. res honorifica. τὰ ἔντιμα, res quæ honorantur. ἐπιμῶνται ποιεῖν, pluri facere, maximo in honore habere, Cæſar. βασιλεὰ βασιλέα ἔντ. ὁ θυλεὶς, honorata ſeruitus regnum dixit quidam.
Ἐντιμος, honorifice, ἐπίμως, Plato de Leg.
Ἐντιμάζω, inciſſio. Ἐντιμάσω, incutio.
Ἔντιμος, incifura.
Ἔντιπος, vindicandus.
Ἔντιτο, miſertunt. Odyſſ. ὄφρ' ἔντιτο, id eſt, depoſuerunt. ὀβελὸν ἐ τέρματα, ἐ πλευρὰ ἐ τὰ ὑπὸ ὀπὸ ὠμὰ, ab ὀπίνω, cicio, dopono.
Ἔντολή, ἡ, mandatum, præceptum, iuſſus. ἐντολὲ ὁ ποτὲ θεοῦ, ἐ πιστὶ. loan. c. 2.
Ἔντομος, ὁ, ἡ, ἐδὲ, minuta & imperfecta animalia, apud Ariſtotelem. τὰ ἔντομα ζῶα, dicit Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. ἐ ἐντόμων, interpr. Ariſtophan. in Nebul. Interpres Heſiodi, ἔντομα ποιεῖσθαι, inciſiones facientes. ἔντομα μέλαν, Apollon. l. 1. id eſt, ex pendibus caſtrati marcs, qui inferis Manibus ſacrificantur vt inſœcundi, quales ſunt verueces. ἔντομα σφαὶ ἐ τοῦτον, haruſpicinam fecit, Herodot. Heſych. ἔντομον, ὄρνεον κ. κρεῖ ἀδύνατον.
Ἔντομὴ, inciſio Cæſar. diuiſura, Ariſtophan. inciſura, & inciſus Plin. Item immolatio ſeu ſacrificium quod cæſa ſeu inciſa vi ctima fit: vnde ἔντομος ποιῆσαι, idem quod ἐντέμνειν apud Plut. de Herodot.
Ἐντομίας, ος, ὁ, cunuchus, excſtus Cic. caſtratus.
Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, inciſio, τῶν χαλκείων, laceratio corporis quæ ab Ethnicis in luctu fiebat, ſectio. ἐντομὰς ποιεῖσθαι. Et ἐντομὶς ὰς, qui ad eum modum ſe laniabant, apud Suid. ἐντομὶς ὰν enim interp. cuius facies, aut cutis ſecta eſt κοπτοῖς aut ξυστοῖς.
Ἔντομος, excſtus. Herodotus, λαβὼν δὲ ὁ ὠνὴρ ἐ ἐντομὶς, ἐ τοὺς σπέρματα ἔπεμψε, ſumptis enim duobus pueris excſtisque, haruſpicinam fecit. Ἔντομος θεσπιῳδὸς, Nazanzen. præſagitio præſenſioque extiſpicum, diuinatio haruſpicum ex fibris pecorum hoſtiarumque ſectione.
Ἔντονία, intentio. ἐντονία τῆς πλευρᾶς, laterum firmitas.
Ἔντονος, ὁ, ἡ, ἡ, intentus, valens, ἰσχυρὸς. αὐτὸς ἐντονώτατος ἐ βρέξ, infeſtiſſimus illis hoſtis, Plut. in Publ. ἐντονοι ἐ φιλόπονοι, dicuntur viri fortes, Poll. Platoni in Thæteto, ἐντονὰ ἐ ἐρμεῖς, rigidi & acres.
Ἐντονως, acriter, enixè, intentè.
Ἐντοπίζω, in loco & ſede mea ne contineo, ſedem non muto, apud Suid.
Ἔντοπος, ος, ὁ, indigena, illius loci. ὁ ἐντόπιος, qui locum habitant, incolæ indigetes, Act. c. 21.
Ἐντορνόω, incido, idem quod τορδίω, torno, inſculpo, apud Athen.
Ἔντορος, ος, ὁ, tornatus. ἐντορὸς κύκλος, circulus torno confectus, Plato de Leg.
Ἔντος, intus, in interioribus, cis, intrinſecus, interne, Valla in medio, in medium, infrà, inferius, intrà, citrà. Refertur ad tempus & locum. ὡς τὸ ὦ, internus, inteſtinus, penitior, apud Ariſtotel. ὁπὸς ποιοῦμαι, in medium recipio, Thucyd. ὡς τὸ πόσω, includo, Idem. ὡς τὸς ἐ ιρεῖς ἰδιαδος β, id eſt. ἐ σω δὲ ἐ ἐαυτὸν. Cum Cœuitiuo, Apollonius Rhod. ἐντὸς ἐ σθ', in vrbe. ἐντὸς ἐ σπέλαγχνος, in farcina, Budæus in epiſtol. poſter. ἐντὸς τῶ ποταμοῦ, fluuio tenus, circa fluuium. ὧν ἐντὸς, intus quæis, Thucydid. pro inter. ἐντὸς σφῶν ἀπαλλεῖν, Demoſthen. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati & peritiores ὡς τὸς λόγους, homines illiterati & literarum experteſ. Plutarchus, οἱ ἐ πολιτικὸς λόγος ἐδὲν ὁ τὸ ἐντὸς ἐ κὴ τέχνη, ἢ ἐ ὡς ὅμηρος ὠνόμασε γόητα, οὐ φαίνεται. Et alibi, πλὴν ἐ ὁ πείσεται τῆς ἀρετῆς ὡς ἀκριβὸς ὑπολαμβάνει, φαίη τὰ πάσης ὑπομνήματα λογικῆς ἐ τέχνης ἐντὸς γεγράφθαι, compos & præditus. vide ἐκτὸς, ἐντὸς ἐ ἐδὲν. ὁ λόγος dicitur qui intra teli iactum eſt, vt ἐκτὸς ἐ βολῆς. contrar. vide ἐκτὸς, ἐντὸς γίνεσθαι, apud me. ἐντὸς τῶ ἀκριβοῦς, intra limites diligentiæ, Thucydid. ἐντὸς τῶ ἐτῶν, cis Iſtrum. ἐντὸς χρόνου, certum intra tempus. ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, intra tres annos, ἐντὸς τεσσάρων ἐ πέντε χρόνων, Plato de Legib. ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, circa triduum, Idem de Legib. Nazanzen. τῶν τριῶν μόνων τὰς ἡμικυκλίους ἐντὸς τοῦτου ἢ ὑβρίσατο, triennium expectantes, vel paulò minus, vel paulò plus. ἐς τὸ ἐντὸς εἰσιέναι, ſe intro verti. τὰ ἐντὸς, intestina, interiora, intima, τὰ ἔσω ἐ ἐδὼν.
Ἐντοσθίδιον, Hom. Od. ἐ, intra ſeptum, ἐ ἔσω δὲ, dicitur & ἐντοσθίδιον. Heſiod. πολὺς ἐντοσθίδιον σωτῆρα.
Ἔντοσθιος, Heſiod. ὀδυνηρὸν ἐντοσθίων ἐ δίβιος, intus.
Ἐντόσθιος, τὰ, interanea, inteſtina, interiores partes. ἐντόσθια τῆς ἐ ρμαῖα, inteſtina victimarum. ἐντόσθια τὰ κάμινος, Lucian. ex inteſtinis laborans, Naz.
Ἐντοσθίδιον, vel ἐντοσθίδιε, quæ pectore continentur. Pollux libro ſecundo, τὸ ἡ ὑπὸ τὰς κλειδὰς, σπλὴν ἐ τοῦτο τὰ ὀπτοῦ ἐ τὰ ἐντοσθίδια.
Ἐντοσπλίδια, τὰ, intima pectoris, interiora, σπλάγχνα.
Ἔντευξις, Ariſtoph. in Equitib. ἐνδυ, μόνον, ἔντευξιν. Interp. ὅτω τὰ ἀκκαπέζον. Menander, λαὸ τὰς ἐντεύξεις. Suid. ἐντευκτὰ, ἐ κτὰ, φαμιλιάσματα. Et ἐντευκτούμενοι, μισούμενοι.
Ἔντευκτὸς, ὁ, parasitus: munus affecta, & fcom. ἐντευκτίζειν, ὦδες, quæ in mensa nostra alitur.
Ἐντευκτὸς, asper.
Ἐντεύπτομαι, ἐ ἀμυνῶ, ἐ αμαι, curo, curâ habeo, verſor in aliqua re cum ſolicitudine, φροντίζω, ὁ πτεσθαμαι, ἐ κατανοῦμαι, vereor, quaſi præ pudore auctior, pudore iuſſundor, rubore ſuf-

fundor. Ἐντρέπομαι, idem quod διατρέπομαι, verecundor, αἰδοῦμαι, ἐγκαυσοῦμαι, αἰχύνομαι. ὅταν τοιαῦτα cum Accusativo iungitur, vt φιλοῦνας, & significat reuerentiam significationem ex eo quod ij quos pudet, oleant facies ab illis auertere, quorum aspectum non sustinent. Iuratchus in Apophthegmat. Lacon. nicis, ἡ οὐ νικᾷς ἢ ἔδεισε μόνον εἰς ἀθλίας ἀπῆρας, ἡ ὑπανικώς αὐτὸς εἶ. ἀλλ᾽ ἅπαντες ὑπ᾽ ἀνοησίας ἐντρέπεσθε, καὶ ἀδικοῦσιν ἐρυθριᾶτε καὶ μὴ δρᾶτε ὑπαίτιοι ὄφλοντες. idem, ἐντρεπόμενοι πολλὰ τῶν αἰσχίστων ἐποίουν. παράπαν ἀνοήτου καὶ ἀναιδοῦς. Iungitur & Gen. & significat ὑπαπροφασίζομαι, ὑπαναδύομαι, ὑπολοχῶ. quod Attice ὀκνῶ dicitur. Gentiuo iungitur. Sophocl. πῶς ἐντραπεῖν ἐχθρᾶς φίλους ἀνομβρίας; quid ita parum sociam tuam curas: id est, vela laxari, ἐγὼ δ᾽ ἐντραπεῖν ἐχθρὰ τὰ ἐμὰ συμπλεκόμενος πολλῷ πολὺ ἐδόκουν πόνων. πάντως λίαν ἀφρόνως μοι Xenophon. Ὅσοι γὰρ μὴ φασὶ δεῖν ἐντρέπεσθαι ἀεὶ ὀπτικοῖς ὄμμασι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἀλλὰ μᾶλλον ἀεὶ ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐντρέπεσθαι, φανερός ἐστι πολὺ ἀπολείπων τοῦ μὴ ἀεὶ ἐντρέπεσθαι. Plato in Phædro, Οὐ τὰ κάτωθεν ἰώμενοι, ἀλλ᾽ τὰ μέσα ἐν τῷ ἐντρέπεσθαι. capite sexto, lib. Sapientiæ. ἀνάκειται ἐντρεπτὰ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ ἐπιφάνεια. reuereantur filium meum, cap. vigesimoprimo, Euang. Matth. & cap. duodecimo Marci. Homer. Odyss. ἀλλ᾽ ἐν τοι σὺ γε ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, cor tuum non mouetur, non curas. Vnde ἀντρέπομαι, humiliatus es, c. 22. l. 4. Reg. & ἀνεντρέπτως, reuerenter erubescant. ἀντρέπεται, reuereantini.

Ἐντροπὴ καὶ ὄρος, pudore reprehensum afficiens, ὁ ἐπιτιμητικὸς, ὁ ἐπιπληκτικός. Chrysostom. ad Corinth. ii. enarrans illa verba, ἐγὼ πατὴρ γέγονα ὑμῶν διὰ τοῦ εὐαγγελίου, inquit, ἐντροπὴν λέγει καὶ ἐπιτίμησιν τοῦτο καὶ ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, ἀλλὰ πολὺ ἐντροπὴν μᾶλλον ἐστὶν ἡ πατὴρ γεγονὼς ἀκούειν, ἢ τὸν παιδαγωγὸν ἐπιτιμῶντα. Ἐντροπικώτερον. Ἐντροπικῶς, ἐπιπληκτικῶς.

Ἐντρύπωσις, pudore afficio, pudorem ac ruborem inicio, Plutarch. in Homero, de oratione Nestoris loquens in Iliad. ὁ πολιὸς ἐκεῖνος ἐντρύπησε τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῷ μὴ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῆς ὀλιγωρίας εἰς ἐλπίδα τῶν μειζόνων ἀναφέρειν, ὧν πολλοὶ ἐντρέπεται, id est, a diffendi contentia præ rubore auertit, διὰ τῆς ἐντροπῆς τοιοῦτοι. Paul. i. ad Corinth. cap. 4. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ᾽ ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. I do not write these things to confound you, but as my beloued children I admonish you. Iuratchus in Apophthegmat. Lacon. ἐντρέπεσθε ἀκερσεκόμαι ὄντες καὶ χλιανοῦ καὶ χθιζινοῦ κείρεσθαι. Idem cap. 10. τὴν δὲ μανίαν ἐποίησεν, ἵνα μὴ ἐξίσωται τοῖς σώφροσιν ἡ ἀπόνοια τῶν ἀφρόνων, ἀλλ᾽ ἐντροπὴν ἔχῃ τὸ μετὰ τοῦ ἐναντίου ἀγωνίζεσθαι. Plutarchus in Sertorio, ἐντρεπὴς δὲ ἦν καὶ μετριοπαθὴς ἐν τοῖς ἐπιτιμήμασι καὶ ἀπειλαῖς. Plutarchus in Alcibiade, Lucian. κοσμίου τινὸς ἐντροπὴν ἔχοντος ἀνδρὸς καὶ σώφρονος. Idem in iudicio deorum, ἐντρέπεσθαι τὸν δικαστὴν καὶ νικᾶν μὴ δεινὸν ἡγούμενος. Plut. in Apophthegm. ἔφασκον δεῖν ἐντρέπεσθαι τοὺς ἀκούοντας, καὶ μὴ διδασκαλεῖν ἀναισθήτους ὄντας, καὶ μὴ διδάσκαλον μηδὲν ἔχειν ὅ τι μὴ ἐντρέπεται. Ἐντρεπτικὸς, reuerens, Ἐντρεπτικῶς, reuerenter. Ἐντρεπτικώτερος, reuerentior.

Ἐντρεπτικὸς λόγος, pudore reprehensum afficiens, ὁ ἐπιπληκτικὸς, ὁ ἀποπληκτικός. Chrysostom. ad Corinth. ii. enarrans illa verba, ἐγὼ πατὴρ γέγονα ὑμῶν διὰ τοῦ εὐαγγελίου, inquit, ἐντροπὴν λέγει καὶ ἐπιτίμησιν τοῦτο καὶ ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, ἀλλὰ πολὺ ἐντροπὴν μᾶλλον ἐστὶν ἡ πατὴρ γεγονὼς ἀκούειν, ἢ τὸν παιδαγωγὸν ἐπιτιμῶντα. Ἐντρεπτικῶς, ἐπιπληκτικῶς.

Ἐντρεφὴς, ὁ, ἡ, ἐντρεφὲς, τὸ, ἐντρεφῆς, ἐντρεφὲς, τὸ, ἐντρεφὴς, ἐντρεφὲς, τὸ, ἐντρεφὴς, ἐντρεφὲς, τὸ, ἐντρεφὴ

ιο, φησουσι δ' φησοδικῶ ὁμοιως, φασὶ καλεῖ, conuenio aliquem, a-
ρ cum, συμπίπτω, sum obuius, accurro, κοπλαζόμαι, appello,
loquor, insuesco, adeo, coco. Vude ἐντυχία, colloquium,
ατιο iungitur. ἐντυχεῖν τοῖς γεγραμμένοις κειμήλιοις, inuenit li-
ras reliquias, Bud. epistol. poster. ἐνεπίπτησε μοι ἐντυχόντι φυ-
ῶν, in bapti zatas animas incidit. Nazanzen. οἷοι τὸ βαπτίζειν.
ὸς ποιεῖ ἐντυχεῖν, qui legit poemata, Plutarchus in Lycurgo.
ὸς συμβῆναι αὐτυχεῖν ἐπὶ τὸν ἄμιλλαν ἐπὶ τοῖς ἔπαθλα, legat os, quam
ti simè poteft, appellar. Plato libro de Republ. ὁπότ' ἐγὼ
ὰ τὰς ἐγνοεῖ ἡ ἄλλως, id eft, ver fatus fum, ἐὰν τῷ χάνει τῷ θεῷ ἐγ-
ιτυχεῖν, Paulus capite vndecimo ad Romanos, Eraſmus, in-
rpellat apud Deum aduerſus Iſrael. Ambroſius legit, po-
llat. πλησιάζω, ὁμιλῶ, accedo, Galenus ad Glaucon. ἐντυγχάνειν
ὸς αὐτὸν, cum adiens, Plutarchus in Fabio. ἐπὶ τῷ ἐντυχεῖν ὁμοῦ
ὸ μὴ ἐλίπαι, patica quidem nunc de Deo loquemur, Nazan-
n. ἐντυχεῖν σοι διὰ λόγων, tecum colloquor, Pudæus in epi-
ol. poſter. ἐντυχεῖν ὁμηρῳ κατ' ὄψιν, vidiſſe Homerum, Plutar-
us in Lycurgo. Plato in Apologia Socratis, ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ τῷ
θανατῷ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι ἐντυχεῖν παλαιοῦ τινὸς ἀνδρὸς τῶν τελαμῶνα
Αἴαντα τοῦ Τελαμῶνος ἢ ἄλλου τινὸς ἥτις ἂν ἄλλος τοιοῦτος ἐπολεμήθη διὰ χρόνου
ἐντυχεῖν, Cicero primo Tuſcul. Quanta deléctatione autem af
ecerem cum Palamedè quum Aiacem cum alios indicio in-
iorum circumuentos commemorem, Xenoph. pro incido. ἐν-
χεῖν ἐδὲ αὐτῷ, id eſt, ἐν ἐπιβεῖλει, pro illis interpellat, orat, ca
e ſeptimo ad Hebr. vide Nazanzen. qui hoc verbum ex-
cat. Xenoph. ὁ τοῖς ὑφεστικοῖς ἐντυχάνειν ἀκουώτως χαίρων, qui
ous maximè parabilibus vtitur moderatè & inuentu fa-
limis. ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ μὴ λόγου καὶ ἔργου κρίσιν, vt ſeſe offerat
npus vel narrandi vel imitandi, Thucyd.

Ἐ ἐντωμίζω, ω. ιχω, inuoluo, Ariſtophan. ῥῆ. Σὺ δ' ἐκεῖ νυῦ δι-
ὸν ἐντετιλῆσθαι ὑπὸ τοῦ ἐντυλίγ. cui contrar. γυμνὸν δέμας ἐν-
λεῖ σινδὼν, inuoluit findone, capite vigeſimo ſeptimo, E-
ng. Matth.

Ἐ ω, callum obduco, ἐντετωμωμένος, calloſus.

Ἐ ωμαίνω, paro, adorno, diſpono, κεκόσμηται ζῶα, κρατοσκέ-
ασμένα, ὑπηρετῆ ζῷ, attingo, in Epigramm. inſtruo. vnde ἐντε-
ίνω, præparo. Heſiod. ἐντύνατ', ἐπὶ μοι ζυγὸν ἄρμασι δῖε ἑλέσθαι. Iliad. ι. δό-
ς δ' ἔντυνον ὑπέρτερα, pro eodem. Odyſſ. ο. -δίεσσιν δ' ἐντύνοντο, apud Apol.
od. t. Argonaut. paſſiue cum Accuſ. ὑπατικὰ σαῦτ' ἐντύνεται, ἀσφ' ἐντυνόμενα ὑπατικὰ ἐπὶ δεῖπνόν ἐσε, quibus inſtruuntur. ἐντυ-
ῦσι, ὑπηρετῆ ἐμοι, ἀφροδισιάζουσι, parantes, Hom. Odyſſ.

Ἐ ω, apparatus, ornatus, κόσμος, Heſych.

Ἐ πάδια, ὅτια τοῦ ἱκετῆρ τοῦ χεῖρε ἀμφὶ σφοῖσι κρατειφερέσσε
ίστρ.

Ἐ ς, impreſſo corporis veſtigio ; eſt autem aduerbium. A-
llo. primo, Ἐντυπὲς ὡς ἐκ γλυφίδος ἐκπεφυκὸς τοῖς ἄκοις Homer.
ad. α. Εἶναι τ' ἔφερε, δόξ' ἐκ μίμουσι γεγῶτε Ἐντυπὲς ὡς χαλκὸς κα-
υμένῳ δ', interpr. ὥστε φῶσι αὐτὸν κινηλογῆσαι τὰ χλωΐδι ἐντε-
πεμένες ἐκ τοῦ σώνη, ἄτε μίτον ἢ ἄλλ μιλαὶ τύπτει φαίνε-
ται τοῦτο Suid. ἐπακολουθῶν ἐπὶ Heſych. ὀπτητοκαλῶν, πτυῶν-
ὸς ἐντυπὲς etiam expon. γλυπτὸν καὶ ἐμφερὲς τῷ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ
ἐδὲν ἔχει πρὸς τὸ φανόμενον ἢ κενόφωνον.

Ἐ ος, legitimum de numiſmate.

Ἐ πόω, imprimo, formam exprimo, informo, inſculpo. Et ἐν-
πόω, pro eodem. Ariſtoteles de mundo, φασὶ δ' φησὶν τὸν
ὸν θεὸν τὸν αὐτὸν σπείρειν, faciem ſuam expreſſiſſe. ἐντύ-
ται τῶν ὠλῶν τὸ μικρὸν, femori cicatricem habet impreſſam.

Ἐ ωμος, ὁ, ἡ, humeri acetabulum, vbi humerus brachio coa-
ſcit & committitur. Iul. Pollux libro octauo, κἂν ὁ ὦμος ὁ-
μα ἢ ὁ ὦλενὸς ἢ ὁ ἀγκὼν τὸ ὠλένιον, ὅταν ὁ ὦμος ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα
τυπώσει κρούσας τις, ὁ ἀγκὼν τὸν ὦμον. ὁ ὦμος ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα
τυπώσει κρούσας τις, ὁ ἀγκὼν τὸν ὦμον.

Ἐ πάτης, ου, ὁ, impreſſor, ὁ χαλκογράφος.

Ἐ ραννεύσας, tyranno ſubiectum eſſe.

Ἐ φάω, ὑφάνω, ἐφῆν, idem quod ὑφαίνω, incendo, foueo, intus fo-
ο. ἔντοιβ' ὑφῆν ἀπὸ δὲ, Chryſeſt. ἐνέπλησεν. Philo de mundo,
ὡς μὲν ἀπειρίᾳ ζήσεται τὸ κόσμον ἀλλ' εὐ, μανθάνει ἐντυφομένῳ σοφίᾳ-
ὰ λόγου, quum ſeminali nulla ratione foueatur.

Ἐ γέω, congreſſus.

Ἐ ω, ἐντεῦ πῶ. Apol. Rhod. ἔντυε breui, para, in Epig. ὁ
ρπολίζε, Homer.

Ἐ ω, τυφάω, delicias facere Plaut. Heſyc.

Ἐ ος, ὁ, ἡ, Mars bellicus, Macrobius libro primo, ca. 19. Mars
Quirinus. Xenoph. κἀπβασ. ἀ, ἐνυαλίῳ ἐλκλίζοι. Arrianus, ἐνυα-
ίῳ καλῶ ζωστῆρι ἐναπίοι ἐφόρτο. Homer. Iliad. β, ἀπάλαντ' ἐνυα-
λίῳ ἀνδρειφόντῃ. ἐνυαλίῳ ἄνακτι, Mars bellicoſus, qui Latinis κυρί-
ος, Quirinus, Plutarch. in Romul. ἐνυάλιος τ' ἄρης, id eſt, πολεμικὸς
ἄνθρωπος, Dionyſ. de ſitu orbis, ἐνυαλίῳ Θεραπόντι, Idem, id eſt,
artius. Heſiod. in ſcuto Herculis, eundem facit ἐνυαλίου &
ὸς. Nam ἐνυάλιος, quem Hercules interfecit, nunc filium ἄρεως,
inc ἐνυαλίος, dicit. Sophocles in Aiace, ἐπεὶ σὺ τοῦτ' ἐνυάλιος ἐπὶ τοῖς
ὑαλίοις ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς

dictum quidam existimant.

Ἐνυφαίνω, intexo: vnde ἐνυφασμὸς, intertextus, & ἐνυφαντὸς, intextus, Herodot.

Ἐνυώ, ὦς, ἡ Bellona, pugna, ὁ πολεμικὸς θεός.

Ἐνῳκειῶσθαι adhærere & ita coniungi, vt duo in vnum coalescant, vt si quis dicat πόλυπον ὀρυσσω τῷ πέτρᾳ aut infantem collo matris ἐνυσπασπάσας ἔχειν.

Ἐνχίμελας Hesych. ἐμπαλάσσει, afferens, & ἐνχιμαθίσαι pro ἐμπαλάσθησαι.

Ἐνωμος, ὁ, crudus, acerbus, crudiusculus. Ἔνωμος καρπὸς, acerbus fructus, Diosc. l. 1.

Ἐνωπαῖ· μάτεος ὄτευ αὐτῷ σταχύων μαστιόωντα, ἕβ᾽ εἰ ἀπαντικρὺ πούλωρος, ἐν ὁμαδῷ λήϊοντα μαστιόωσιν ἀ᾽ ἐσαμώοντα. Hesych.

Ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ, ordinis militaris ductor & imperator: decanus apud Thucyd. l. 6. Valla exponit, proprium erat magistratus apud Lacedæmonios.

Ἐνωμοτία, ας, ἡ, turma ex quatuor & viginti militibus. Ἐνωμοτία, τάξις τις διὰ σταχίων διάκοσμος Hesych.

Ἐνωμοτὶς, ὁ, ordo militaris apud Lacedæmonios, quòd iurarint illi se non desertoros ordinem.

Ἐνώμοτος, ου, ὁ, iurans, obnoxius iuramento. Θεὸν ἐνώμοτον, deos iuratus, Euripid. Ἐνωμοτὸν, idem Hesyc. interp. ὁμοσωμένον ἢ ποιὸς ἔρκος ἐσχηκεν.

Ἐνὼν, ὀντος, contentus, insitus, inditus, inclusus, qui inest, & in fœmin. ἐνοῦσα, & in neutro τὸ ἐνὸν. Xenoph. πολὺ δὲ δικαίως ἂν εἰκότως ἐπὶ κακίας αὖθις γένοιτο, κομιδῇ φαῦλοι ἐνόντες. Plato de Repub. ἐν ὑγιοῦς τρόπου, quam fieri potest maximè.

Ἐνωπὴς, ὁ, ἡ, spectus.

Ἐνωπτὸς, coràm. (Homer.

Ἐνωπὼ, manifestè, palàm, coram, in conspectu, ὡς ἔφει, φωτερῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, vel Ἐνωπαδίως, claré.

Ἐνώπιον, ante, coràm, in conspectu.

Ἐνώπιος, ου, ὁ, paries iuxta viam, locus primus occurrens in domo. Homerus Iliad. 9. Κέκασται δ᾽ ἐκάστου θυρέων ἐνώπια πυκνὰ δόμοιο. Interpr. θυρέων τὸν τῆς εἰσόδου τοῖχον. διὰ τὸ φανερῶς ἔχειν τὴν θύραν. Poll. τὰ ἐντὸς τῆς θύρας, ἐνώπια, quidam interpretantur parietes domus, qui sunt è regione ianuæ, vel ad vtrumque eius latus: quod præterea vtrum oculis expositi sint, Hesych. autem ἐνώπια interpret. τὰ κατάπαντες τὸ συνεχὲς φαινόμενα μέρη ἀ᾽ ἀ᾽ διειδόμενα ὄντως τῆς παρόδου.

Ἐνώπτερ, ex aduerso positus, qui est in conspectu. Exod. c. 33. ἐλάλει κύριος θεὸς μωϋσῆν ἐνώπτερ, loquebatur Dominus ad Moysen facie ad faciem.

Ἐνωπτὶς, famula.

Ἐνωπτὼ, manifestè, ἐμφανῶς, Hesych.

Ἐνωρχέομαι, ἐγκαπηδέομαι, παγκαλίζομαι, Homero. Lucian. ἐνωφρύς ἐπωρχούμενος.

Ἐνωρος, tempestiuus in vigore.

Ἐνωρυτὸς, excitatus, Iliad. ζ, ἐνιετὸς, διήγειρον.

Ἐνωρτο, excitatus est. Iliad. ἀ, Λοιβὴν θ᾽ ἁρπάξαντο χύλας μακάρεσσιν, ἐπιπλήσσων, εἰς ἅπας: ab ὄρω.

Ἕνωσις, εως, ὁ, vnitas, coniunctio, concursus in vnum, μίξις, σύζυξις.

Ἐνωτὶς, inauris.

Ἐνωτία, negligentia, ἀμέλεια, Hesych.

Ἐνωτίζομαι, κοσμοῦμαι, auribus percipio, præbeo aures. Act. capite secundo, ἐνωτιζόμενοι τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ. Sumptum ex Hebræo. imitatione.

Ἐνωτικὸς, ὁ, ἡ, vim habens copulandi.

Ἐνώτιος, ου, ὁ, inauris. Polluci libro secundo, τὰ ἐνώτια, τὰ ὀλόκλωρα ἐλικτήρες.

Ἐνωτοκεῖται, populus quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, vt totum corpus iis contegatur.

Ἐνωχὸς, pallens, pallidus, exalbidus.

Ἐξ, ex, Genitiuo iungitur. ἐξ αὐτοῦ καὶ χάρισαι, ex eo recesserunt, Thucydid. ἐξ ἧς ἀρεὶς πόρον βουλὴ, Æschines, Areopagiticus enarratus. ἐξ ἧς ἐκείνε, id est, ἐξ ἐκείνου, nepotes, idem. οἱ ἐξ ἐκείνου, posteri illorum, Demosthen. ἐξ ἀκροτάτου εἰλικρινεῖς, ex arte expinctis, vt Latine, eximere ex ærariis. ἐξ ἑξῆς, vel ἐξ᾽ ἑξῆς πλεῖν, vento ferente, & obsecundante nauigare, κελεύσαντες πλεῖν, ἐφ᾽ οὗ ἂν ἐξ ἑξῆς ἔχωσι πνεύματος. Aristot. in Mechan. διὰ τὸ ὅταν ἐξ ἑξῆς βάλλωσιν ἀεὶ ἐκπίπτειν μὴ ἐξ ἑξῆς τὸν ἀνθρωπον τὸν ἐντὸς, τὸ ὠθοῦν ἐκ τοῦ κυβερνήτου τὸν ἐσχάτου μέρος εἰς τὸν ἀνεμον. Synesius, μετὰ φορμικτῶν, ἐν ᾧ ἐξ ἑξῆς πλοῖα πλοῖα ἡ ζωὴ νῆες, ἡ πάντα ἡ ἀέριον λιμήν. Sic Gregor. εἰς ἀγιον βαπτισμα, ἐν ᾧ ἐως ἂν ἐξ ἑξῆς πλεῖς, φαῦλα ὄψει τὰ παράκτια, id est, ἐν πνεῦς ἀνέμοις. ἐξ ἐρεβέων, pro ἐξ ἐρεβεώς, è tenebris. ἐξ ὑποβεβλήκων, ex eduo loco. ἐξ ἀριστερῶν, à sinistris. ἐξ ἐναντίας, è regione. ἐξ ἀναγκαίου, à sinistris. ἐξ ἀρχῆς, ab æterno. ἐξ ἀρχῆς, à principio. ἐξ ὧν ἀρχῆς, idem quod ἐξ ἀρχῆς, ἀπ᾽ ἀρχῆς. Aristotel. 4. de Partib. πολὺ ἐξ ὧν ἀρχὴς ἀρεὶ τὴν ἐναμίαν ὑπεκκαπίσειν, Rursus ab integro, denuo ab exordio. Lucian. Καὶ τ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναζώσωμαι, denuo reuixit. ἐξ ἐκείνου, ex eo tempore. ἐξ ἐκείνου, multo inde tempore. ἐξ ὀλίγου, e propinquo, è breui spatio. ἐξ ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου τινὸς, ex quo, supple, χρόνου, id est, tempus. ἐξ ὧν τούτων, ex eo tempore. ἐξ ὑπογυίου γενόμενα, præsentè facta. ἐξ ὧν, vnde, ex quo. Xenophon, ἐξ ὧν δὴ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ συνεστάλην. Alter Thucydid. ἐξ ὧν ἐφθέγγετο, quibus pabant. ἐξ ὧν, ideo quòd, idcirco quòd, ex eo quòd. Hermotomo primo, ἐπὶ νεὼς δὲ ἀσπίδες αὐτῶν ὑποπίπτουσι, φαιμὶ ὑπὸ θεοῦ ἐλαυνόμενοι ἡ ὑφ᾽ ἑαυτῶν ἡμέτερον λόγων, ὃν εἰσὶν ἀσπίδες, ὡς ἐναγεστάτης ἐπὶ τὸν καρπὸν ἀνθρώπῳ ἢ γῆ. Demosthen. ἐξ ὧν ἐπιδηλότατ᾽ μὲν, ἐξ ὧν μάλιστα ἐπιστῆναι δεῖ τοῖς ἀκροωμένοις, quibus præpistis. ἐξ ἐμαυτοῦ ἐγὼ, ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ, à me, id est, à meis ædibus, Aristophan. ἐξ ἐμοῦ γε τοῦτο, de me nomine quidem cognouerunt, Chrysostom. ἐξ ἀπόνοιας, ex improuiso, ἐξ ἀπόνοιαν, ex inopinato. ἐξ ὑπογυίου, raptim, festinanter, cursim. ἐξ ὑπερδεξίου, in superficie, in summo, summatim. ἐξ ἐπιδρομῆς, ex industria. ἐξ ἐρημίας ἐλκόμενος, indicta causa damnatus. ἐξ ὀνύχων, alacriter & facilè, prompte & expeditè, parate Coro vt Plin. paratissimè. ἐξ ἑτοίμου, primo impetu, ex itinere Polybius, ἐγκαταλήφθησαν ἐξ ἑτοίμου τῇ παρόδῳ. vt apud Plin. ἐκ παρασκευῆς καὶ ἐξ ἑτοίμου τῆς ἀπορίας

Ε γοράζομαι, & Ε ξαγοράζω, μ. ασα, σ. ασμαι, redimo, mercor, emo. Ε ξαγορᾶσαι κόσμου μεγάλου πωλεῖς, redimit mundum magno pretio, Nazar.

Ε γρήδιον, commemoratio, confessio, ὄνομα ὀνήσεως, ἔκφωνσις, ἀναπαῦσις, ἀναλύσεις quasi effutitio. nam Ε ξαγρεύειν est effutire, ἀναλύειν, ἐκλέγειν, ἐκφέρειν, ἢ ἐκφάσεις, ἔκφορος ποιεῖν, vide Pollucem lib. 5.

Ε γρήδομαι, δύσα, σ. δυσμαι, occulta omnibus prodo, effutio, reuelo, exanto vt præconer faciunt. Ε ξαγρηδόμενοι τοὺς ἁμαρτίας αὐτῶν, confitebuntur peccata sua, Lenit. cap. 26. καὶ ἀπαξίωσης Ε ξαγρηδιάσαι τὸν πλησίον σου, ne dedigneris prodere tuum peccatum Nazar. σὺ δὲ βαπτίσμα.

Ε γείρω, educere. Ε ξάγειν, Ε ξάρειν.

Ε γερμόμανος, ἀνδ., ferocio, efferor, exaspero, Accus. Plato de Republ. Ἐὰν τῷ λόγῳ ἡδέσθαι Ε ξαγερμανέσθαι, ab oratione cœpit exacerbari.

Ε γείδω, μ. ὄσω, σ. ωσα, facio aliquem agrestem, irrito, inmitem reddo, Accusat. effero, exacerbo. Theophrast. histor. libro 3. cap. de histor. plantar. Ἀσκεῖ τὸ Ε ξαγριόμορφον, efferatum, effetum sylueſtre.

Ε γω, μ. ἄξω, σ. ᾶξα, educo, exporto, produco, abduco. Homer. Iliad. 8. πατρηΐδα δὲ Ε ξάγε κώπην, id eſt, Ἕλκε τὸ σκῶλον ἐξ αὐλῆς, proripe, educ. Ἐξάγειν σῖτον, exportare frumentum, Demoſthen. ὡς τοῦτ' ἐπιλαμβάνει διάλεκτον Ε ξάγειν ποιῶν τινα, in Græcam linguã omen deducere, id eſt, referre. Ε ξάγω δὲ τὸν ὄφιν, educo ad vexationem, Xenoph. Ε ξάγουσι μυσικὰς ἀσκήσεις, Plutarchus in Catillo, Interpres vertit, clàm Bacchi, ſacrificia peragunt. Ἐξάγω, qui in certamen venit. Ε ξάγων ὁ ἀθλοθέτης, murus excitatus eſt, Thucydid. Item cogo, exigo, elicio, παροξύνω, ſtimulo, vehementer commouco. Dinarch. κ' ὀνειδῶν. Ε ξάγομαι τῷ, intra modum concitatus ſum. Aliquando expello, depello, ἀβαίνω. Iſæus, πάλιν τὸ δυοῖν οἰκίοιν Ἓν ὃν τύχοις δίν κακοήθεις, καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς τὸν ὄνειρον ἐμοὶ ἐξ ὧν Ε ξάγομαι, διδάσκω δὲ ἀφανῶς δίκας. Ἐξάγειν ἑαυτὸν, eſt vim ſibi afferre, vel citium conſciſcere, Syneſius Anaſtaſio, ſi ἑαυτὸν ἢ μὴ συωίστημι ἐκβιάζειν τῆς σωφροσύνῃ τὸ φίλτατον, καὶ ἐξάγειν ἐμαυτὸν, κρατηθεὶς τοῦ πάθους. Plato in Phædone, οὐδὲ γὰρ ἔστι φεύγειν ἑαυτὸν οὐδ' ἀξιόφευκτον, ἡ δὲ ἀπόκτασις οὐ ταύτης ἐξάγειν, οὐδὲ ἀποδιδρᾶσκειν. vnde hauſit Cicero inquiens in Somnio Scipionis, Quare & tibi Publi, piis omnibus retinendus animus eſt in cuſtodia corporis, nec iniuſſu eius, à quo ille eſt vobis datus, ex hominum vita migrandum eſt, &c. vide Ἐξάγω. Ἐξάγει τὸ ζῷον, vitam adimit, Dioſcorides libro quarto, capite 76. ponitur etiam ἐκπέττειν, pro exeo, egredior. Iliad. 4. ἐτύπεσε δ' ἀμφὶ ἐκυτῷ ἕπλετο φάρμακον ἐξάγοντες, id eſt, ἐξελκύοντες, ἐκτραβίζοντες. Xen. ἐπόμν. 6. ἐπὶ τὸ ἐξάκτιον ἦλθ' ἐπ' ἀγχίστου ἐπὶ τὸ κόλπου.

Ε γωγεύς, ὁ, ἡ, ὑ, dux eorum qui proficiſcuntur in coloniam vel quoquo modo emittuntur.

Ε γωγή, ἧς, ἡ, exportatio. σύκων Ε ξαγωγὴ ficuum exportatio, Plut. in Solone. Ἐξαγωγὴ σίτου, exportatio frumenti, Iſocrat. Ἐξαγωγὴ βίλους, mortem ſibi conſciſcendi iuſta occaſio: vt dixit Cicer. Tuſcul. libro primo, Cato autem ſic abiit è vita, vt caum moriendi nactum ſe eſſe gauderet. Alexand. Aphrodiſ. τὸ εἰ βλοπρεπὲς ὑπ' ἐξαγωγὴ καλοῦσιν οἱ ἀξάγειν ἑαυτὸν τινὲς, οὐ εἰς ἀθλιότ' ἢ βίβ., &c. Cic. 3. de Finib. μετὰ τὸν περὶ βίου ἢ ἐξαγωγῆς interpretatur manſionem in vita & exceſſum è vita.

Ε γωγιμος, η, exportabilis, exportandus, vtè σῖτος ἐξώνιος, qui importatur, Ariſt. l. 2. OEcon.

Ε γώνιος, qui extra cauſam & concertationem adferuntur, qualia Græci etiam ἀγῶνος ἀθέσιμα, nuncupauere, quæ ad causam non pertinent, Lucian.

Ε γών, ῶνος, ὁ, ſexangulus Plin. & ſexangulatus Solino, hexagonus Columel.

Ε γώνιος, ἀδ ος & ὁ, ἡ, ὑν, extra cauſam, excedens propoſitum argumentum. Suid. Ἐξώνιος τῶν ἀγώνων. Athenagoras in Apolog. ἐξώνιον δὲ τὸ ποιεῖν τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἐξώνιοι τοῦ προκειμένου ἐκφέρωνται διηγήμασι λόγοις, ne extra orationis propoſitum euagari ideamur.

Ε γων ὁ-ἑξτans, Bud. de Aſſe: ſexangulus, Naz.

Ε δάκτυλος, ὁ, qui ſex digitos habet,

Ε δεκάγ., ὁ, ἡ, ſex virum præfectus.

Ε δέων, excantare, carmine obligatum alio carmine liberare & olucre, vel ægrum carmine ſanare. Contrar. ἐπὶ τὸ ἐπᾴδειν.

Ε δίδιος, ὁ, ἡ, patruelis, ab Atticis non dicitur, ſed ἀνεψιός, ait Phrynich. Ἐξάδελφοι ἢ ἔγγονοι τῶν θείων ἢ τῶν θειῶν, in Pandect. vnde ὑποξάδελφοι, qui ſub ſobrinos vide Ἀνεψιός.

Ε δράχμιος, ὁ, ἡ, qui ſex drachmis venditur, Ariſtoteles. l. 2. OEconom.

Ε δρώδην, ad perfectam venire granditatem, ſeu maturitatẽ. Hippocr. ἐκφοβεῖσθαι ἢ τὰ πεπονθότα ἐξαδρωνθῆναι ἢ κρατῆσαι.

Ε δυπάτος, ὁ, ἡ, clangueo, deficio, ἐξαδυνῶ, ad languorem vſque debilitor. Diodor. ὁπόταν ἡ πόλις ἐξαδυπατήσῃ ὑπὸ τῶν ἐπιπολαίων, ἀναλάβωσι τὸ πρᾶγμα, & prælanguentes. Ariſtot. ἐὰν δ' ἀμφοτέρων ἐκνοσηθῇ τὸ σῶμα, ὅταν τοῦ κινηροῦ τὰς, ἢ τῶν κινῶν κρατοῦντος ἡ ὑγίεια, ἐξαδυπατοῦν τὸν λαγαὸν ἰχθύον. Plutarch. ἐξαδυπατῆ τὸ σῶμα καὶ, ὁ σύνηρος ὤν. Polyb. ἐξαδυπατοῦντες ἢ ἀσθενοῦντες, fracti & male vexati, contrarium ἀπαθεῖς ἢ ἀσθήτους.

Ε ξαίρω, extollo, elcuo. Hippoc. de fract. τὸ δὲ ὀδοῦς ὄντας ἐξαείρειν ἐς τὰ ἄνω τὸ & aliquanto poſt τὸ δὲ ἐξαίρεται κατ' ὀλίγον ἢ κατὰ τὸ ἕλκος ἐξαιρεθῆναι ὀδόντα τὸν πιέζειν, διέφασιν πολλοῖσι συμφέρειν ἐξαείρεσθαι καταθήκην. Ἐξαειρεθῆναι a Gal. exp. Ἐξαιρεθῆναι.

Ε ξαέρω, ὦμ. ἀέρω, in aerem concurro, in aerem verto, extenuo. Ἐξαερεύεται, exarefcit. Ἐξαερῶσθαι, in aerem ceſſit, abiit in aerem. Ἐξαερωθῆναι, euaneſcere, vt ὁμοιωθῆναι in Probl.

Ε ξαετίας, ἐξενnius Plinio, Ἐξαετίς, ἐξennium, Hom.

Ε ξαετίας, ἐξ, ὁ, ſexennium.

Ε ξαετός, id eſt, degenerans aquila, Gaza libro ſexto Animal. cap. 6. reddidit, ibi tamen non Ἐξαετος, reperitur, verum ἀπαιτος quod & ſuſpectum eſt cum in veter. edit. Aldin. pro eo habeatur ἀσκαιτός, reponendum itaque videtur ἀπαιτος ex Plinio: is enim verba iſta, ἀετὸς ὁ λεγόμενος ἐξαέτης, οὐ πρὸ τοῦ πρὸ ἀπαιτος γίνεται ὁ ἀετὸς μὴ πτηνὸν τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἢ ἀετὸς μὴ πτηνὸν τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν, ſic interpretat. libro deciano, capite tertio, eo tempore ipſis cibũ negauit natura, proſpiciens ne omnium ferarum fœtus rarefcerentur.

Ε ξάμηνος, ὁ, ἡ, ſex dies habens: ſic dicitur opus quoddam Faſtilj.

Ε ξαθλιάω, paulo plus eſt quam ἀθλιάω.

Ε ξαθρέω, μ. ἐσω, ſperno, deſpicio, idem quod ἀπαθέω.

Ε ξαθυμέω, deficere animo, ὁ ἐξαθυμῶν examinatus.

Ε ξαίγιος, populum albam in nigram (quæ αἰγιες dicitur) mutari, Theophraſtus libro ſecundo, cap. 21. de cauſ. plant.

Ε ξαιθριάζω, ad ſolem expono, inſolo Columel. Ἐξαθριασθεὶς, refrigeratum ſub dio. Dioſc. l. 3. c. 53.

Ε ξαιμάτωμι, ἀσω, in ſanguinem verto. Alex. Aphr. in Probl. vnde ἐξαιμάτωσις, ſanguinis confectio ſeu generatio, apud eundẽ. ſanguificatio à Gaza etiam vertitur ſanguinis euocatio. Καὶ πυρία ἢ βλάβη ἐξαιματώσεως, fruſtratio & larſio facultatis quæ ſanguinem generat, ex qua cõſequitur ἐξάβασις. Eſt & ἐξαιμάτωσις non ſolùm ipſa hepatis ἀζύο chylum in ſanguinem commutantis, ſed etiam ſymptoma prædicti vitij. & ſanguinis per ſedem excretio, vt vſurpat Actius.

Ε ξαιματόω, μ. ἀξω, σ. αχα, cruento.

Ε ξαιματώδης, ἑωδικὸς, ſanguinis effectrix vis & potentia. Alex. Aphr. l. 2. Probl. quæſt. 63.

Ε ξαίνω, ὁ, ἡ, exanguis, Stud. ἀφαιμος, πάλλιον ἐξαιν κατώτας.

Ε ξαίνω, αὐτόρ, priuo, ἀφαιρῶμαι, ἐξαιρεύμαι, ἐξελύω. Apud Homer. Ἐξαίνυτο θυμὸν, animam abſtulit. ſit ab αἴνυμαι, quod ita deducunt à κατὰ τὸ φονίδιν: vnde κτείνω (vt βαίνω Ἔκβηνα abiecto τ τὸ κτάπω ex quo αἴνω & αἰνύω, καὶ παραγωγῶν!) cuius ἔκβαγωγὴν eſt αἴνυμι & in Paſſ. αἴνυμαι.

Ε ξαιρέω, μ. ὁσομαι, σ. ησα, eligo, recupero, eripio, aufero, eruo, ſubtraho, ſeruo, capio, libero, retrahо, eximo, ſicut ἐξαιρεῖσθαι. Ἐξαιρεῖσθαι, prò eligere, ſeccernere, Ἐξαιρεῖσθαι λαμβάνειν ἀφ' ὧν πολλῶν ἐκλέγεσθαι. Homerus Odyſſ. 13. καὶ μὲν ἐλάα τύχυιτε πάσσε, τῶν Ἐξαιρεῖμεν ὁμοκλέα. Xenophon quinto, σαφῶς, ἐὰν ἐξαιρεῖμεν σου αὐτὸν, præcipuam tibi mulierem deligebam: quod & per Ἐξαίρειν dicitur, id eſt, τὸ διαφέρειν λαμβάνειν. Ἐξαιρεῖσθαι etiam eſt efferre & exponere Demoſthen. Διονυσόδῳ φεύγοντα τὰς πύλας ἐνδοθεὶς τῷ σίτου κριθοπώλῃ, ἐξαιρεῖται τὸν τῆς ῥόδου, καὶ πολλοῖς. Idem, πάλιν ἐὰν εἷς ἐκδοὺ κατακείμενος, ἢ τῶν ἐκείσε ἐξελοῦμεν, κἀπόδοτε αὖθις πάλιν συνέχεσθαι. Ἐξαιρεῖσθαι etiam pro eximo & demo dicitur. Theophraſt. ἐπὶ τῷ κορπῶν ἐξαιρέσεσθαι πάλιν γλυκύτητα, διατιλῶν τὰ σπέρα ἢ ὀξύ. & ἐπὶ δὲ ἐξαιρημένου αὐτὸ τὸ ἀφαίρημα, καὶ ἐξαιρημένου cum Accuſat. conſtruitur, Plato in Ione, ἀνὰ πᾶν ὃ ὅτι ἐξαιρεῖμεν τοῦτο ποιεῖ, τοῦτο ἐκεῖνα ἀφαιρέτας ἢ χρημοσθίτας, &c. Idem in Gorgia, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνου ἢ ἀνδρὸς ἑνὸς μόνου, ἐξαιρεῖσθαι πάλιν ἀδικεῖν τοὺς ἀδικοῦντας. Iſocrat. τοῦ ἐξαιρεῖσθαι τὸν πολίτην, metus eximebat ciuibus. Cebes Thebanus, ᾗ τῶν τὸ φορτὶα ἐξελόμενοι, naues exonerat mercibus. Ἐξαιρεῖσθαι τὸν κίνν, ab illo eiectus, Herodot. Ἐξαιρεῖσθαι ἀπὸ, cum putamine recto excreta. ἀπὸ ἐξαιρεῖσθαι τὸ κόκκοδ, Ariſtid. Iliad. 6. τῶν ἀκληρόσσου ἐξέλοντο, quidam exponunt quam abduxit captiuam. βίᾳ ἐξαιρεῖσθαι ἐξ ἀδικημάτων, ab iniquè oppreſſis iniurias propulſare, Plutarchus in Romulo. Ἐξαιρεῖσθαι τὰ πολέμου, res bellicas abſtulit & amouit, Plutarchus in Numa. Ἐξαιρεῖσθαι ἐς ἐλευθερίαν, dixit Philo de mundo, pro vendicare in libertatem, liberare. Lyſias, ἅπαν δ' ὅτι πρὸς σοῦ ἐπαίνου, ὅτι ἐν ἀπορίᾳ ἀνδρὸς ἐξαιρήσασθαι αὐτὸν εἰς ἐλευθερίαν. Idem, ὃν ἀδίκως τὸν ἀρπασθέντ' αὐτὸν, dicitur & ἐξαιρεῖσθαι ἐξ ἐξαιρέσεως. Ἐξαιρεῖσθαι ἐπιβουλῆς, animus in libertatem aſſertus, Budæus ex Philone de mundo. Plato epiſt. 7. τὸ ἐξαιρεῖσθαι πόλεμον λεγόμενον, ὡς ἀφαιρεῖται ὅτου πόλεμον τὸ ἐξαιρεῖσθαι id eſt, auolhor, detrahо, aufero, eruo, purgo. vide Ἐξαιρεῖ.

Ἐξαίρεσιμος, qui tolli potest, Hermolaus, id est, exemptilis, ita ἐξαίρεσιμον ἡμέραν vocantur dies, qui ex mense apud Græcos exim solebant, vt congruerent cum solis lunæque ratione, vt Cicer. in Verr. actione. 4. Arist otel. secundo, de Œconomicorum.

Ἐξαίρεσις, ως, ἡ, locus in portu vbi onera deponuntur. Iul. Poll. libro nono, ex Hyperide, ἐξαίρεσις ὕπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. ἐξαίρεσις etiam intestina, eaque omnia quæ exenterando eximuntur. Athen lib. ιϛ. πασῶν τῶν ἐντοσθίδιων ψ ϛ ἀφαιρέσεως (ἤφυτα γὰρ ἃ ἐξαίρεσις ὧ σαμενος ὕφαρ ἡ ἡμετερεῖς) διακυλίσας ὅτι μάλιστα οὗτα πολλακις. Item detractio, euulsio, delectus. ἐξαίρεσις δίκη, actio qua quis experiebatur. aduersus eum qui seruum abduxisset, & liberum asseruisset: ea petebat actor à prætore: vt vindicias secundum seruitutem decerneret. Suid. ὅπου τὸ πρὸ μὴ πίπα ἐς δουλον, ἀλλο δὲ τις αὐτὸν ἐς ἐλευθερον ἐξαιρεῖτο, ἐξέλκε ἡ ἀντιποιέμενον τῶ ἀνδρὸπον ἀφ' οὗ ἐλκύσαι καχλάνει ἐξαίρεσιν ἐδικλω, τῆς ἐις ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαγωγῆς.

Ἐξαιρετέον, expellere oportet, Plat. de Legib.

Ἐξαιρετὸν, ὸν ἡ, ὴ, & ἐξαίρετος, ειίciendus, excipiendus.

Ἐξαίρετικος, ὴ, exceptiuus.

Ἐξαίρετος, ὸς ἡ, ὴ, eximius: electus, exemptilis, exceptus, eiiciendus, & eximêdus, ἐξαίρετος, ὸν, ἀκριτος, ἐκκλητὸς, ὑφ' ὧν. Plutarchus, κάτων ὁ ἐδὸν ἐξαίρετος στρατηγὸς, prætura extra ordinem data. Xenophon αὐτὸ ἐγὼ σὺ τοῦτο αὐδρας γενέσθαι ἐκ τῆς φαύλης ἐξαίρετος εἶδ, id est, ἐξαιρετους. ἐξαίρετος λίθος, lapis exemptilis, Herodot. receptitius seruus etiam ἐξαιρετος dicitur, qui est seruus mulieris proprius quem cum pecunia reliqua mulier recepit, neque dixit doti, sed retinuit. Budæus in annotationibus etiam mulier captiua honoris gratia alicui addicta & attributa dicitur. ἐξαίρετοι πολεῖς, eximere. Aristotel. & Plato ἐξαίρετοι τοὺς μὴ σεpono, Thucyd. οἱ ἐξαίρετοι, primores. ἐξαίρετον αὐτὸ τῶν ἴδια σωφρονισμῶν, peculiarem sibi tyrannidem comparans, Æschin. ἐξαίρετος ἡδὸ ἥλιος δυσμῶν, exemptûs à solis occasu, Artstid. Suid. ἐξαίρετος, eximius, φίλιππος, Macrobius libro tertio Saturn. eximij, quoque in sacrificiis vocabulum non poeticum epitheton, sed sacerdotale nomen est. Veracius enim in pontificialibus quæstionibus docet eximias dictas hostias, quæ ad sacrificium destinatæ exinanturque grege, vel quod eximia specie quasi offerendæ nominibus eligantur: hinc ait Vergil. Quatuor eximios præstanti corpore tauros, vbi quod eximantur, eximios, quod eligantur præstanti corpore monstrauit. ἐξαιρετὸς vero ὡσαυτως, electus, ἐκλελοίδορ. Et ἐξαιρετὸν ευertendus, abolendus, ἐξιδ' ἡ κατασκαφὴ ὠδαι. Polyb. ἡ κωρχὴ δὲ πολλὰς μοιρῶν ἐξαιρετὰς ἐδέκει ἔχ)...

Ἐξαιρετικὸς, πρæsertim, maximê, in primis, potissimùm.

Ἐξαιρέω, μ. ἀσω, ω, κα, ἀφ' ὃ, ὠξελον, ὠξασα, excipio, eſcligo, eruo, expungo, euerto, expugno, recipio, exero, submoueo, lego, diſcutio, peculiariter do, extorqueo, educo. pro ſecernere, ἡ τὸ διαφέρον λαμβάνειν. Xenoph. 4. σωφίλας, de manubiarum diuiſione loquens, σφόνον μὴ τοὺς θεοὺς ἐξαιρεῖτε ὁ, τι αὐ οἱ μάχροι ἐπιγνῶται, ἵσασα ἡ μυαζόμεν ὀξέλατο ὑπὸν αὐ ὑπὸν μᾶλιϛ' αὐτὰ χαρίζεδαι. Idem, νῶν μὴν ὁ ἐξαιρεῖμεν αὐρῖτε σὲφ ὃ ἱδεῖται τὸ ὑπὸ ἐκεῖνα χείρων, ὥτε πὼ γνῶμαι. Homerus Iliad. 4. ὑπὸ δ' ἔλεο ατρεὶδ' χεινόιδε, id est, ὡς ἐξαιρετον ἐλαδὸν ἡ δὸ ἀνακ. ἐξαιρεῖν, pro excipere, & eximere. Syneſius, ἐξαιρῶδαι τὸ λόγου ὅτας ἡ αὐδρόπων ὃ, quod & ἐξαιρεῖν dicitur.

Ἐξαιρεῖν, etiam populari ac diripere, πρὸ τῶν, Demoſthen. vide συνεξαιρεῖ. Plato in epiſtol. ὧν ἐι μὰ πὸς ἐξαιρεθόσεται, &c. quam niſi quis eruat. Lucian. in Cauſaſo. γυναῖς αἰχμητικοῖ σοι πὰ ὄγκατα τὰ ἐξαιρέσιμα, extracturos.

Ἐξαιρεῦδαι, in lolium degenerare, in lolium tranſire. Theophraſtus de cauſis plantarum libro quarto, capite primo, σπορὲς ἡ κεῖδι ὡδὰ ἐξαιρεῦδαι. Idem, ἀ τοπος ὃ ἡ λόγου ἀεὶ ὠξῶν, εἰ ἡ τὸ λίνον ἐξαιρεῦται. μεγάλα γὰ ἡ διάφορος, abſurdum autem & euitandæ diſputationis indigens, ſi etiam linum in lolium degeneret.

Ἐξαίρω, ἐξαρῶ, ἄρ. πρ. ᾶ, vnde & Latinè exero: augeo, tollo, educo, effero, conuello, amplico, Hermogen. eximo, extraho, excito, deprimo, excipio, ſeerno, eximium ſumo & deligo. Xenoph. ἐξαιρῶσιν ὧδε μάχεδαι ἀσπίδι, Ariſtid. ἐξαιρεῖ θανεῖν, efferte ad morientum, Euripid. Idem, ἔπδρος ὠξαίρει χθονὸς, a terra feras excitat. ὠξαιρ τὸν ὄχλον ἐς τὸν ἀγῶνα, Plutarchus in Romulo, triumphos ad hanc formam extuliſſe. Ariſtotel. de mundo, ὠξαίρει τὰ γῆς, de terra tollere, id eſt, extollere. Sophocl. μηδὲν ἄτιμον ἐξαίρε μὴν ἐ, ne vim inferam intentes. διὰ φορτάματος πυρὶ σαπνιβαλοῦσι ἡ διὰ φορτάματος πυρὶ ὠξαιρῶσι, per verbum Domini ſigent tentoria, & per verbum illius proficiſcentur, capite nono Numeror. Plat. σωκράτωδ' ὠξαιρῶ τὸ λόγον, Socratem eximo ab hoc ſermone, id eſt, excipio. Opponitur autem τῶ ἐμβάλλειν, vt apud Xenoph. ὠξαίρει τὸν ἵππον ἡ χαλιν, id eſt, eximere frenum. contrà, ἐμβάλλειν ἡ χαλινὸν, inſerere ſeu immittere. Plat. in Prot. voce paſ. vſus eſt, ἀλλὰ κρεμμάδαι ἡ ἄφυλοδῆναι ὑπὸ τοῦ ἀ ἀὐτὸς ὄντος ἡ ὑπηρχῶν λαβόντος ἐξαιρεῖδαι ἡ ἀποθανεῖν, ἡ τὸ δέον καὶ τὸν ἀφελῆσαι, ἡ ὠξαιρεῖσθαι μᾶλλον ἡ ἀφελεῖσθαι, detrahant & inde auferant. ὠξαίρω etiam reuoco caſtra ſignificat. Polybius in ſecunda hiſtor. αὐτὸς ὠξέρατες φασι τὴ σρατηγὸν κατασκαφικὸς ὁρμῆσαι, σοφὸν τῶν πραξέων ὠξεῖδαι πυρίλιαιος. ὠξαίρω, elector, erigor, & ὠξαίρ id eſt, elcuatus, erectus. ὠξαίρω ἐλπίδι, Sophocl. ὠξαίρ ὃν μὴ ἐντυγχάνει, diſcutiendum. ὠξαιρεῖς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Euripid. elatus, Plato de Legib. εἰς ὄγκον ὠξαιρεῖς, in faſtum adducis. Plutarchus in Camillo. Baſil. ὠξαῖρται χαρὰ ἡ βλεφσωὶς ὁ σώματος, ſublatum eſt gaudium.

Ἐξαίσιος, ὸς ἡ, ὸν ἡ μάλιϛ' ὠξ' ὧν αἰσίως, exuperans mediocritatem, indecens, ἀδίκως, ὠξ' ὧν τὸ καθήκοντος, decorum excedens, immitte, ὠξ' ὕπνου εἰς ἡ, ἀπνοββλοντες. Ariſtotel. de mundo, ὄμβρον ἡ χιόνα. ὠξαίσιον, id eſt, pluuiis atque procellis ſtupens ſubitos fragores edentibus: ſic exponit Bud. ὠξαίσ πλοῦ, Polybius res ampla. Plato epiſtola ſeptima, χειμασὶ ἡ ὑσσιν ἡ ἀνέμοις δύωνται μεγάλοις, tempeſtatum inuſitata & inopita vis. ὠξαίσια μεγάλα αἴρεται, Lucian. ὠξαίσιοι ὄμβροι, imbres tempeſti, Xenophon in Œconom. ὠξαίσ νότος, notus lidius, Herodot. Homerus Iliad. 6. ἴνα ὑὸν δὸς ἐὴ ὠξαίσιον πᾶσι δὲ πόνοισιν. Interpr. ὠξαίσ τὸν κάθαρσιν ἡμερῶλιν μεγαλῶν ἡ ἀχαλλὰ ἐκσπαν ἡ ἀκχλ. ὠξαίσ οἰωνὸς, augurium inauſpicatum ἡ ἀνύμφορος, ἡ ἀλάτεσ.

Ἐξαίσιος, irruo, ingruo, ὠξεκμάω, exilio. dicitur & ὠξάομαι. Ariſtophan. in Pluto, ὠξερχάτω σοῦ δ' ὑὸ ἐφέκαστ' ἐκ τῶ νέω, i. proſiruunt de tempio.

Ἐξαιτέω, ῶ, depoſco, expoſco aliquem ad pœnam, deprecor reo Cicer. Liu. Legatos deinde miſit ad depoſcendos authores fectionis. ſocrat. in Trapez. πῶτος ἐκλει ἡ τὸς ὑὸδὲ δὲ ἐπάτερ ἡ ὠὸ τὸ πόνου, τὰ χρήματα τοῦ εἰμεὶ ἐξαιτεῖδαι ἡ, ἡ αὐτὸν σὺ ἐπιπαιλέσειν, ἐὰ δὲ μὴ δὲ πυνιαν ποιεῖ, τοῦ ὑμᾶν ὠξαιτῆς. Quòd ſi pecuniam tradere illicque nuntiare recuſarem, vt me à vobis deditum ſtularent. & ὠξαιτεῖν ἡ παῖδα, ſeruum ad quæſtionem exigere: ειὶ ἐξαιτεῖδαι ἡ ἐκδοῦναι, id eſt, offerre & dedere reddere. Demoſthen. φεύξ Ἀφοῦδ, ἐτ' ἡ τὸ φοβῆμ' αὐ ὑξαιτῆξ ἡ ὠὸ ὑὸπτου αὐ μὲ τ' παῖδα ἡ γοῆφοτια παῖ μαστυρίας, ἵν' ἐι σαφεῖς, μηδὴ δίκαιον λίγειν ὑδὲκαιω. Iam verò ſi rei veritatem repetitam petitumque ſeruum me vtique exhibere torquendum ſtulaſſet, qui teſtificationes ipſas ſeripſerat: vt ſi dediſſem veritate per tormenta comperta, nec ius ego in hac cauſa æquum poſſulare viderer, qui ſcilicet ὑμῶν μαρτυρῶν ἀγωνιούτες θανάτες δὲ δὸν ὠξαιτῆ πόλιν, veni vt impetratem à ciue mortuos ſepelire. ὠξαιτῆ δὲ τὴν ἡμερῆν, petens ad ſupplicium, verò contraria m ſignificationem habet, ponit pro reorum pœnam deprecor, gratia vel authoritate. precibus reum noxæ ex periculo eximo, Demoſthen. ὠξ' ὧν, σωφία ἡ ὠξαιτῆσεται, ἡ κλαύσει, ἡ τοὺτοις αὐτὸν ὠξαιτήσει, pueros enim ſuos producet lachrymabundus, eorúmque ſericordia ſeipſum à vobis ſeruabit, id eſt, eorumque lacrimis ſeſe condonari poſtulabit. Valerius libro nono de Popeio, ille verò non etiam in foro eruibuit, & Scipionem cerum ſuum legibus noxium quas ipſe tulerat, munerio eò à iudicibus depoſcere. Lyſias, τοὺτους ἡ ἀφεῖται αὐτὸν ὠξαιμῶν. Æſchin. ὠξαιτοῦσιν γεροντας τῶν ἀδικημάτων, poſtulant reos delationes precibus ſuis condonari. ὠξαιτῆσεται τὼὸδὲ ὑπὸν ὑὸς τῶν ἀδικημάτων, à iudicibus exorauit Aſpaſiam, id eſt, petrauit, Plutarchus in Pericle. ὠξαιτησάμεν οὖν κατὰ δίκην, veniam à diis inferisimpetrauit, Euripid. ὠξαιτοῦμαι ὑὸ τὸ μεγαλα, Idem, erratorum veniam impetrans ſeu expoſcens. πάδαι, etiam ſignificat expoſci aut ſupplicium, ἀπωδὲν ἡ φαῖ. ἀλλοὶ γὰ δὲ σὺ μὴν ἀλγεῖ δὲ τὸς συμβεβικότων λίγειν, ἡ ὑπὸ ἀδικίας ἐκεῖς ἐκπίκασα ἐχων ἐσ τῆ βοιωτία, ἡ μεγυῶν τὰ ὄπτια γὰ χαρὰ, ὅτ' ἐκδὲκ ἐκπνεύμεν ὑδὲ τὰ πάτα ὠξαίτατο.

Ἐξαίτησις, ἀφαίτησις, qui aufert & eripit, q. creptor.

Ἐξαίτησις, deprecatio pro reo, Demoſt. ᾗ ἔτε τῶν συγγνώμ, ἔδ' ὁ φίλων ὠξαίτησις ἀφέλησι αὐτὸν.

Ἐξαιτος, ὸς, ὴ, eximius, delectus, pro ὠξαίρετος.

Ἐξαίφνης, τε pente, repentino Cicer. ὠξαπίνης, Ariſtophan. & Plutarch. repentino impetu. κακὸ ἐξαίφνης φύσις, repentina natura, Gell. 7. cap. 13.

Ἐξαιφνίδιος, ὸς, ὴ, repentinus.

Ἐξακανθίζω, ſpinis priuo, ſpinas euello.

Ἐξακανθόω, ὠσω, idem quod ἀκανθῶ. ὠξακανθούμαι, aculeis ſereo ſuntur & metaphor. Aut apud Baſil. in epiſtol. ad Libanium. μὴμῖμοι δὲ τοι μὴ ἐκ νῦκησοι τὰ γεμμοτὰ σου ὠξηκάνθατο.

Ἐξακαστήριος, ὸς, ὴ, ὸ, expiatorius, exitialia depellens, louis thetori, & iunonis.

Ἐξακόντιος, ſano, curo, metaphor. dicitur χέλων ὠξακόντιος Iliad. & Odyſſ. 23. placare iram, & pro ſarcire Euſtath. inuenitur idem ſignificat. in Pyth. carm. aur. κρατήσει ζωὸς κακὸς, ἐκ κακὸς.

ωι, sexies. Ἑξάκις πάντα, sex tantę partes, Cicer. apud Aratum, Ὅσσοι δ' ὑφαιμαῖοι βεβλῆς ὑποπτερίσιν αὐτῇ, Ἑξάκις αὖ πάσῃ ἡμῖν ὑποτρόμεται.

Ἑξακισμύριοι, sexagies mille, sexaginta millia.

Ἑξακισχίλιοι, sexies mille. Ἑξακοσιοπλάσιον πάντων, sex millium talentorum, Thucyd. Ἑξακοσιοστὸν αἰθρίῳ πάρμα. legio. Glosſ.

Ἑξακισχίλιοστος, sexies milleſimus.

Ἑξάκτις, ὁ ἡ, sex lectulos habens. Etym.

Ἑξακτίζω, ἑξάκτιος, ἑξάζω, vigere defino.

Ἑξάκτινος, ὁ ἡ, sex radios habens.

Ἑξάκυλος, ὁ, ἡμ. ν σος, ſequor, Datiuo.

Ἑξακτὴς, ciaculor, contis incido, iaculis ferio.

Ἑξαπήνα, ης, ἡ, Ἑξαπηνάριος, Cicer. emiſſio teli, q. eiaculatio. Ariſtot. de mundo, fulgoris genus eſt in aere. Eſt item ſcateorae κυνὸς ☞, ſanguinis ductus apud Euripid. in Iphigen. vide Euſtath. Iliad. ρ.

Ἑξαπενταί, ῶν, ἑξεκεντοι, ſexcenti.

Ἑξαπλάσιος, ἑξαπλάσιος, exagesſimus.

Ἑξαπύω, exaudio. Xenop. Ἑξαπαύσαντες τὸ φωνῆς ὑπ ἀκριβῶς, non accurate vocem intelligentes, Plurar. in Fabio.

Ἑξαπύω, q. audibilis, celebris, ἑξάφημος, ἑξεβόητος. Ἑξάπυος ☞ φωνὴ, vox quæ poſſit audiri Plutarc. in Numa.

Ἑξαρκέω, inteſtigo, ἑξάρκεσις, ἑξάρκημα ἑξ.

Ἑξαρτίζω, κτικὸς, ἑξαρτισμὸς, exacte facio & abſoluo, omni ope & exacta diligentia efficio, ἀπαρτιζομαι, ἐξετρόνάω, exquiſitius ſe fequor atque obſeruo, Ariſto. Ethic. 10. Ἑξαρτίζωσαι ἢ διδόναι ὧν ἔπι τὸ κρὸ ὑπάρχοντος ἰδίας τῆς ἑταιρείας ὠφελείας. Interdum ro exa ctè reſpondeo, id eſt, ſtatis horis euenio, Idem de iſtor. Animal. 7. καὶ μὴ τόκους ἢ καὶ ἀναβάρρειν βουλόμενα τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποδιδόναι τούτων. οὐ μόνον Ἑξαρτίβιοῦσι γε πάσας ἐμοίως, non amen exactè tricesſimo die menſtruæ purgationes reddunt omnibus.

Ἑξαρτίω, ad verticem pertingo. Ἑξαρτίζειν, τὸ ἀκρον ὑπερβάλλειν, in acumen euadere. Euripid.

Ἑξαρτιόφωτος, labor, laberis, Neutrum.

Ἑξαρτίω, educendum. Bud. in Epiſt.

Ἑξαρτὴς, exactor, quæſtor, ὁ ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα, Heſych.

Ἑξαρτὸς, quæ mari prominent, vide Ἑξαλὸς.

Ἑξάσαμαι, ἀσαμαι, ἀσμαι, excæco.

Ἑξάπαξ, ἁπλῶς, ὁπαξ, populor, ἐκπορθῶ, expugno, ἐκπορίζω, euerto, excido, euacuo, vt ſit quum vrbs aliqua vi capitur & egeruntur bona ciuium. Accuſ. Heſiod. ἐπεσεν δ' ὑπὸ τείχη καὶ Ἑξαπαξεν, Ἑξαπαξὸς μὲν πόλιν, in vnam vrbem tranſiens habitationem, migrans, μετοικήσας εἰς ἑνὸς τόπον. ἐκ τῶν πολλῶν εἰς ἕνα τόπον.

Ἑξάρια, germino, ἐκθάσσω, Heſych.

Ἑξάσαι, fugere, euitare. Heſiod. Accuſat. διὸς νόος Ἑξάσαι, Cum euituo. Apol. 2. Argon. Ἑξαλύσαι παιν, ex his euadere ὡ σώσαι ἐκλύσειν.

Ἑξασπάω, πω, alabaſtrum, vas vnguētarium. Iob. cap. 21. Iul. Pol. 6. τὸ ἀγγεῖον, ὃ τὸ μύρον ἐκλύω, φιάλη μυροτευικὸς Ἑξάλειπτον ἐκαστον. Suid. exponit, πλὴν τῶ μυρίου λύκνου, τὸ ἀλαβάστρου ὃς οὐ ἀλείφονται οἱ ἐσπουδότες. Ariſtoph. an. ὑπὸς ἄδη ἀδὴ φεύγω τοὐξαλείπτου ὦ ὠμοι.

Ἑξαφανίζω, ἐξάφασα, illino, oblitero, extinguo, expungo, Acciſſoctat. πᾶς ἢ πρὸ σπουδαίου φεύγας ἰδ' ἀν ὑπὸς αὐτοῦ Ἑξαλείφεται, obliteratit. Ἑξαλειφουσι ἢ οἰκίας, domum luto linent, Leuit. cap. & cap. vlt. Paralipom. Ἑξαλειφθῆναι ὑπ αὐτῶν τὸν τείχους, ad liendos parietes. ὑπ Ἑξαλειμμένον τὸ πίσσῃ. ὑπ κεχρισμένον, Thud. lib. 3. Valla, murus tectorio carens. Ἑξαλειμμένον ὄνομα, nomen deletum. Bud. Ἑξαλειμμένον, ex ærariis exempti, Idem in indeſt. oblitetati, deleti. Ἑξαλείφειν θέσπισμα, oracula placare. Euripid. ἰ. πανὶ, ſimplere & perficere. Ἑξαλείφειν δάκρυα, lachrymas abſtergere, vel ſiccare. Ouid. In Apocal. cap. 7. Καὶ Ἑξαλείφειν ὁ θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Ἑξαλείς, τος, ὁ, obliteratio. Plin. deletio. Lucil. internecio.

Ἑξαλοιφὴ, cuites, effugies, Apol. Rhod.

Ἑξάλοιμαι, cuito. Sophocl. ὃς μὲν βαρεῖαν Ἑξαλεῖσθαι μάχας θεὰς, i. φυγεῖν καὶ ἐκφυγεῖν, ἐκκλίνω.

Ἑξάλσεις, Hippocr. ἐκκνησμὸς. interp. Gal.

Ἑξάλτης, Hippocr. κοιλάτης, χρὼς ἑξ. qui calce vel alio tectorio illitet ſeu pellinit.

Ἑξαλὸς, κυλίστρα, ἡ ἁλίστρα, volutabrum, Virg. locus vbi ſe voluerit. ἁλίσσω ἢ Ἑξαλίσσω ἢ κυλίω veterina confuecuerunt. voluta autem ſiue volutatione & cubilibus oblectantur muli accipuē aut equi. Vide Poll. lib. 1. qui Ἑξαλίσω idem eſſe tradit quod ἁλίσω, ſeu κυλίσω.

Ἑξάπτης, penderis nomen ἀφ ἑξ σκελετὸς, i. duo calchi ſiue 6. oboli, Pollux lib. 4.

Ἑξαυλίσω, ciicio, extraho, euolno, effero, Ariſtoph. περ. ἄπαρχ. ἐξαυλίσαι τὸ ἐκλίσαι ἐξαφὴ, id eſt, euoluens, volutans, ἐκκυλισθῆναι ἐκ. ſic vſus eſt hoc verbo Xenoph. in Oec. ὁ πᾶς Ἑξαλίσας ὑπὸ ὀλιγοῦ ἀπόχρη, è volutabro domum ducit poſtquam eum ſeſe in volutabro euoluere ſeu euoluere ſuiit. Idem ibidem, Ἑξαλίσας ἐμαυτὸν ἐν τῷ ῥύπῳ, me euoluiſti & euertiſti meis bonis.

Ἑξαμαγὴ, μετάβολὴ, immutatio, vt tritici in ſolium : varietas; diſcrimen. Theophr. lib. 4. de Cauſis, ἀεὶ ἢ ἡ Ἑξαμαγὴς ἐν ὑπερῳ ῥύθῳ, ὥσπερ ἐν πυρῷ εἰς ἀρχεσμὸν ὑπὸ αὐτῷ τῷ συμβαίνοντι. idem ἐνεστος.

Ἑξάμαξις, ιος, ἡ, deflexio, alternatio, diuerſitas apud Strabonem.

Ἑξαναθνήσκω, diſcedere, defungi. Datiuo. Sophocl. καπεῖσι, μικρὸν Ἑξαναθνήσκω, id eſt, ex malis non diſcedere, malis non defungi. Item pro euariare capitur. Ἑξαμακτὰ τῷ παντὶ τὸν ἡμέραν, ἢ ſatiua prorſus abhorret. Dioſcor. lib. 2. cap. 14. Ἑξαναγμῶν, τὸ παρηλλαγμένον, peregrinum, inuſitatum, & inauditum. Diodor. ἔρχα ἢ χρόνον ἐ ἐπὶ πλέονες, ἐκκριτὰ ἐν τοῖς μεγίστοις, τῶν ἢ πικιλίας Ἑξαναγῶν, variecate inuſitata & inaudita. Theophr. hiſtor. 4. cap. 5. Φασὶ τὸν ἐν τῷ φυσῷῶν, ἢ πλέον Ἑξαναγῶν ὄφεις πάλλα τὰ δ' ὄφεις, τὰ δὲ Λιβύῃ, inuſitata, & ab aliis nobis notis diuerſi. Iſocr. ἐξεις ἐμοὶ. Γ' σοι εἰ' ἀν ἀκουσαιτο ὑμῶν ἑνὸς ἢ διέξει, ἢ ἀδ ἄπαν τῶν ὄφεων Ἑξαναγῶν ὀφιοειδὲς, abhorrens & alienū. Ἑξαναγῶν ἢ πολὺν ἀπαπαῖ ἐχοντα σμίλιν, prodigia extranea atque horrenda, Plutar. in Fabio.

Ἑξαναλίσκω, μόω, ἡ, ὠθῶ, alterno, immutor, trān ſeo ad aliū habitum, & degenero. Ponitur enim & tranſitiuè & abſolutè, vt Ἑξαναλίσκω τὸ χρῶμα, & τὸ χρῶμα Ἑξαναλίσκει, color ipſe mutatur. Iulian. Iambico, Πρωτεὺς μὲν τὸν ἀγυπτίου φύσιν σοιλιαὶ μορφὰς ἑαυτὸν Ἑξαναλίσκει, immutare ſeſe. Galen. εἰ ἢ ἀξιοῦντο τῇ σωμικῇ τῆς ὕδατος τοῦ ἐξαμιλτοῦ, Ἑξαναλίσκειν μὲν ὅτι τὸ μολιβδαινον tranſeundum ad mulſum. Theoph. in ☞. ὡσὶ φυτὸν pro immutari & degenerare poſuit abſolutè, ῥύθῳ δ' ὅλον Ἑξαναλίσκει εἰς ἕτερον, ὃ δὲν ἕτερον ὄφιν πάλιν τὸ φῆ, &c. vbi pro μεταβάλλει ſimutur. Ἑξαναλίσκω etiam αὐτὸ τὸ διαφέρω, vt διαλλάσσω. Themiſt. in Ide animalμένοις μὲν γὰρ μέρη ἐξ τὸ ὑπολειφθὲν ὅλον Ἑξαναλίσκει, δύναμις ἢ δυναμένοις τὸ διαφορὰ ἑτέρων διαλυομένων. Ἑξαναλίσκειν τῷ ὁμοίων τὸ ἑαυτῶ γιγνόμενον, nudam ſui partem ab hoſte ſubducere, Thucydid. Ἑξαναλίσκω τὸς αἰχμὰς μορφὴς, à priſtina forma diſcedo, Ariſtotel. libro 4. de generat. Animalium, Ἑξαναλίσκω ἀνὴρ ὑπὸ τῆς νόσε, à naue, hoc abſcedo, Philoſtrat. Vide Ἑξαλλαγμῶν.

Ἑξαναλόω, ὠμαι, ὠσα, altero.

Ἑξάλμαμαι, exilio, ἀναπηδῶ, Depon. Gen. μ. Ἑξάλοῦμαι, exiliam. Ioſeph. ὡς ἀξίως ἢ σωτηρίας πόρων φιλοχρήμων ἀν αὐτοὺς τῆς σπαρίδος Ἑξαλλομένους.

Ἑξαναλὸς, ὁ, ὁ, clarus, præſtans, exemptus numero, διάφορος, ἔξοχος, ὑπέρφυος.

Ἑξανδροποιὸς, alieno, id eſt, emancipo, vendo. Strabo, ἐσὶ ἢ Ἑλλεσμὸν Ἑξανδροποιὸν, ἔτα μόνοι ἀδρῶνον αὐτοῖς τὸ μισθοῦ ῥύθῳ τῷ ὕπνου.

Ἑξάλλομαι, aliter, alio modo, inſitatè, νῦ ὄψιν πρέπει, ἀδρὸν ἰδεῖν κρὸ ὑδρογλύ. Polyb. τὸ δὲ ἄλμα τὸ ὄψεν ἐν Ἑξαλλόσαι ὄψιν διὸι φοσσυνεωῦσα τὸ λιπαρῶσα τοῦ ὑμεναῖ Ἑξαλλοις, ὑφ' ἑῶν τὸ φορμίσας ὁ βλεπικὸς τοιεῖν γραπτῶν ἢ γυμνασιζόμενος, &c.

Ἑξαλμα, ατος, τὸ, impetus, ſaltus, ἐν Ἑξαλμάρι τῆς λαμπάδος, vna ſplendoris eruptio, Nazan. πρὸ ὁρμῆς.

Ἑξάλυδ, exiliens, Genitiuo, 2. Arg. Apol.

Ἑξαλῶ, ὁ, ἡ, mari exemptus, extra mare poſitus. Ἑξαλὸν πλοῦν, vulnus extra aquam acceptum, Polyb. Δευτέρας μὲν ἐκ ἐκπλοῦ συμπεσὼν, αὐτὸς μὲν Ἑξαλὸν ἔλαβε ἢ πλοῦν, ἀνασεῖρας τὸ νεὼς ὅσης, octo ordinum claſſe congreſſus, ſupra vndas plagam accepit, quod eſſet nauis erecta. contrar. ὑφαλὸν πλοῦν, quæ καμεῖα πλοῦ ab ipſo dicitur, ἢ ὑφαλὸν ὄπτα πραύματα. & Ἑξαλὸν, mari exiliens, Oppian. de piſcib. Ἑξαλὰ ὀλίσθοντα.

Ἑξαλύσω, effugere, ſubterfugere, deuitare, pro quo dixit etiam voce media Ἑξαλύξασθαι. Soph.

Ἑξαλφὴς, βλέσκος. Heſych. Ἑξαλφὸς ἐσὶ, ὅπερ μὴ ὄψιν μηρίνος, ὃν τοῦ ἀλφάνει ἢ γὰ ἀλφὸς, ἢ ἐντίμους, πιεῖς ἢ ἐκλαμβάνει. Heſyc.

Ἑξεμπλόω, conuitior, maledicor, quaſi de plauſtro conuitia fundo.

Ἑξεμαρταίνω, pecco, aberro, lingua & verbo labor, Antiph. aberrare facio, propriè palam delinquo. Plato 1. de Repub. Ἑξαμαρτάνομεν ὃ τὸ γῆ λόγων σκέψεις, in rationum veſtigatione erramus. Idem ibidem, ἑτερὸν κακὸν σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοτα πᾶσι τοῖς κρίνουσιν, ἐφ' ὧ τὸ τοῦτο ὁ ἐξαμαρτάνειν; medicum vocas circa ægrotantes errantem, quatenus errat? Accuſat. Ἑξαμαρτάνα τρίτας ἐπὶ ὑμᾶς, tribus incommodis vos affecit, Æſchines. vnde aties ὑμᾶς, tribus incommodis vos affecit, Æſchines. vnde apud Galenum, lib. 1. ad Glauconem. κρὸν ἢ ὑπὸ φορτίσματος ἐξαμαρτάνει ὑπὸ αὐτὸ, ἐν eum delinquit, Iſocr. in Euagora, ἐξαμαρτάνω ἐς σε, Demoſt.

Ἑξαυσμὸς, obſcuro, oblitero.

Ἑξαυχάνω, ἐξαύχησις, repente, Heſych.

Ἑξαυξάω, demeto, excco, Soph. γῆν ἀπαντες ἐξ ὧν ἐξημερώμενος, generis totius radicem habent exectam

Ἐξαμβλόπους, abortio. Plin. abortum facio, ἐκπτῶσιν. Ælian. ὁ ἢ τῇ ἐκ τοιούτου τεχθέντι ἐξαμβλόπουν ἐφάσκων.

Ἐξαμβλωμα, ατος, τό, abortivū pario, ἀμβλίσκω, ὁμοτικῶς, abortio. Plin. de prægnante, conceptum abigo, Sueton. aliquando excutio. Arist. ἐκ τοῦ μεταφέρειν δ, ἢ φορτία· ἐξαμβλωμας ὑξέβραμβον, i. excussiti mihi conceptam speculatio. nem; q d. abortus conceptus mentis, ὑξίωσαι, ὑξέβαλες. Plut. in Theæteto, ἐπαμβλ ἢ κατεργάσασθαι, ἢ ὡσπερ ἐκ ἄνδρα πεπεῖσθαι, κατὰ τὸν παροιμιάτεργον τῶν ἰδίοντος. ἀπαλλάττεις ἢ πάντ λοιπὰ ὑξαμβλοῦσι διὰ τοιαύτην συνουσιν, ἢ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιθέντα καὶ ὑπ' ἄλλων, ἐπαλάσαν. Dicitur quoque de vitium oculis adustione excæcatis. Ælian. λεγὰ ἢ αὐτὸν γὴ ἐπὶ τῆς ὑξέβλεψεν, id est, ἀπανῆ ἐγδύτη, Aristophan. λεγ εἰπεῖ μοι τὸ σκόλιον τοὐξημελλοῦ μύρου, id est, ἄνθρ πολιὸς, καὶ διεφθορώμένου.

Ἐξαμβλὸς ἢ τὸ σῖτ, triticum effœtum ac degenerans, vel quod antequam plenè adoleuisset ac maturuisset excussum est. Theoph. de caus. lib. 4. cap. 6. πυρὸς εἰς πόρω ἐ μαιαζόμενα ἢ ζέα ὑξαμβλὰ λέγ ϑ., id Gaza transtulit.

Ἐξαμβλώω, hebeto, abundo.

Ἐξάμβλωπος, ος, ὁ, abortus. ὑξάμβλωμα idem, Artemid. abortio. Cic. vide ἀμβλωπίδιον.

Ἐξαμβλόω, facio abortum seu infero, Dioscor.

Ἐξαμβόσκει Ἡσ., Hesyc. est ἐκλύεται ἀπὸ τῶ ἀμβόσκειν, quod est κατρεύει.

Ἐξαμείβω, abeo, muto, perficio, ὑξαμείβομαι, transeo. apud Eurip. in Phœnic. item rependo, retribuo. Æschyl. in Prom. κρεμᾶσι πολιᾶς τῆς ὑδὲ μὴ ὑξαμείψαι.

Ἐξαμειβὲς, ους, ὁ, immutatio. item vicissitudo vt apud Plut. de defectu oracul. ἀφ' ἑκατὸν ὑξαμείβες ἢ ἀβέλτου exp. cælestes vicissitudines & conuersiones.

Ἐξαμελέομαι, negligor. Plutarch. in Camillo, ὑξημέλητο τὰ τῆδ θεῶν αὐτοῖς, eis negligebantur fuerunt res deorum. ὁ ὑξαμελούμ ϑ., negligens, torpore affectus: item qui neghgitur. ὑξημέλητα ἀφὲ τῆδ τοιούτων, talia negliguntur.

Ἐξαμελὴς, contemno, negligo.

Ἐξαμελὴ ϑ., ὑ, ὁ, negligens, torpore affectus.

Ἐξάμε ϑ., hexameter, versus sex pedum, Aristotel. ἀφὲ ποιητικῆς.

Ἐξάμηνος, ὁ, ἡ, qui sex menses viuit.

Ἐξάμηνο ϑ., semestris. τὸ ὑξάμηνον, semestre. ἐντὸς ὑξαμηνίου, intra sex menses, Plato de Legib. τὸν ὑξάμηνον κρεῖσσόν ϑουν, senos menses consopiuntur. Herodot.

Ἐξαμήτεσθαι, demetere, Plat. in Demetr. εἰς πὸν οὐχ ἥτ ϑ τὸ χρυσοῦ θέρος ὑξαμησόμ ϑ.

Ἐξαμήχανος, ὑξάμηχανος, repentè.

Ἐξαναλίσκω, ἀναλώσω, ἐξανάλωκα, exigito, per contentionem, insequor, vexo, Eurip. πᾶς ἐξαναλίσκων ἀφ' ἑαυτὸν ἐξ γάος.

Ἐξαναμύνομαι, defendo, tueor, Eurip.

Ἐξανασύω, hausim potare, sine respiratione, ἀμυστὶ ϑ ἀπιδεῖν, ϑ ἀδὲ καὶ παύσασθαι πίνειν.

Ἐξαπορέω, dubito, dubium facio, item vtraque re excido.

Ἐξ ναῦσθαι, naubus auehi. Thucydides. καὶ ὑξεναρτᾶσι ἐκ τῆς φύσεως.

Ἐξαναγκάσαι, perlego, Plutarch. in Catone Vticensi, ὑξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.

Ἐξαναγκάζω, exco. to, cogo, vrgeo, premò, Xenoph. τῶν ἀρχόντων πληγὰς ὑξαναγκάζειν, i. instigant.

Ἐξανάγομαι, digredior.

Ἐξαναδύομαι, & Ἐξαναδύω, με, ὑσω, π. υκα, idem quod ἀναδύϑαι, fugere, detrectare, retractare, & mutare pactum. Plutarc. in Sert. ὁ δὲ ἐξ ἀγὼν ὁ Μέτελλ ϑ. ἢ πρόφασιν, ὡσοντιοῦ πλῆθι τολμητὸ πάσσε ὑξαναδυομένου φυσρᾶς μάχης, πᾶσαν ἢ μετελλοῦφὼ μετεδολλὰν δύναμιν ἐ ρᾶτιας. vide ἀναδύϑαι emergere, & exsittere, quod & ὑξαναδύεσθαι dicitur, ὑξεκολυμβᾶσι ἢ ἀνεκύπτεν.

Ἐξαναιρέω ζω, spinas cuello.

Ἐξαναιωλύομαι, ὦ, emergo, orior, ὑξαναδύομαι, ἀναλύπ ω vrinor.

Ἐξαναιρέω, retrahо.

Ἐξαναλίσκω, absumo, exhaurio. ὑξαναλίσκεται ὁ πόνος. Chrysosto. ἀφὲ ἱερουσαλ. ὑξαναλωφόρ, Æschin. i. πάντα διδέπαυπημένα ἐ ἐκπτε exhausti.

Ἐξαναλύομαι, plenius resoluor, prorsus euanidus abeo. plus est quàm ἀναλύεσθαι. Philo de mundo, λέγων οἱ κρατῆ πατὴ ὦ ἢ μυδδὲν τῆ γὴ πάντα, ἢ ὁρυπὸ ὑφὸι ὦ, ἡ γὴ τες ἐς κεπῆ ω τὸ φρόνον ἀναλύσεται κόνις, ἐϑ' ὕστερ διαπαντὸς ὑξαναλύεται.

Ἐξανανδρόω, refupifco, ad me redeo.

Ἐξαναπλέκω, ὦ, repleo, compleo. Theophr. hist. lib. 3. cap. 16. ὑξαναπλεχϑῆναι πάλιν.

Ἐξαναπτω, appendo, annecto. ἐπαὶ ἐωὶ ὑξαναπτόν ἀγκύρας, Euripides. ex auriculis nauis ancloras suspendebant, appendebant.

Ἐξανασσόω, demolior, amolior.

Ἐξανάστασις, ὁ, qui surrexit: ab ὑξίστημι.

Ἐξανάστασις, à Paulo dicitur resurrectio, qua iusti assumuntur in occursum Domini à terra. Nam peccatores resurgèt quidem ex sepulchris in terram: de terra autem non in aerem recipient, inquit Theophylact. Ἐξανάστασις, eiusdem ἐ sedibus rectio. Polyb. in 2. hist. τ. πολίτας οὐχ ὑπὲρ ὑμονοίας ἐπὶ πᾶν μεμον ἐφ' αὐ ἐν ποιήσαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοκληρίας ὑξαναστάσεως αὐ ἐφ' ἡ κατὰ πόλεις.

Ἐξαναστόμωμαι, ὑξαναστώ, orior, produco, exorior. ὑξαίρεσιν πολυανθρωπίας εἰς magnum tumulum excitat, Plut. in Pericle.

Ἐξανασῶ, clarè.

Ἐξαναφέρω, recreor, conualesco, respiro, in pristinum statum restituor. vires & spiritum recipio, ἀπὸ μικρῦ αὖτος ὑξαναφέρειν ἐφοβ. τὸ ἀδυνάτοτα καὶ πόλεις ἢ μικαλάσπατο τοὺς ἀφὲ ἀπὸ ἐνδοκιμοῦντας videtur etiam ipse olim ob imperitiam & mollitiem, ἀπὲ iam ferre, neque sustinere suis cogitatibus rem incertam, Plutarc. in Sympofio ἐπὶ σοφοῦ, Πτολεμαῖ ϑ. ὁ εἰκὼν ὡς οὐ τοῦ πατρὸς τὸ συγκινεῖν κατεκλιμμένῳ ϑ. ἢ φαύλως ὑξαναφέρειν ἐχόντ ϑ διαλύσεις ὑγιεινὰς ἄρχει τε νοῦ, ϑ σωμάτ ϑ αὐδρὸς τῆδ νοῦ ἐχόντ ϑ ἐπαναχώρ ϑ., vbi ὑξαναφέρειν, pro melius fuisse valere, conualescere ac recreari, βάλξειν ἢ ἀναλαμβάνειν.

Ἐξανεχνόω, abscedo, vt hi qui littore soluunt: tergiuersor. ὑξανχνόω ἢ σπαιλῶ, moueo castra, Herodot.

Ἐξανιέμαι, ὑξανίεμαι, refrigero, vel recreo aut respiro.

Ἐξανὶ ημι, Hesych. ὑξανίεμαι.

Ἐξανδραποδίζομαι, ὑξανδραποδίσομαι, δουλαγωγῶ, dirimo, captiuos diuendo seruitutem abripio, mancipio, diripio, expugno, Herodotus, vsurpatur & metapho. vt apud Plutarc. in Antonio ὑξανδραποδίσασθαι μόνον κοινὸ ἢ ῥωμύοις πολιτείας, magnopere de pollicitatione Ptolemæi regis & velut ipsi mancipatum

Ἐξανδραποδισμὸς, direptio, mancipatio.

Ἐξανδρόομαι, ὑξάνδρωμαι, in virum euado. πλὴν ϑ' ὁ' ὀδόντων ὅσους ὑξέβαλε ὑξανδρ ϑ. armati viri è dentibus serpentis, Eurip. ὁ ὑξανδρ ϑ., qui vir factus est, Aristoph. adultus, virilis ætatis.

Ἐξανεμι, exco, egredior: unde ὑξάνειμι, egrediar, Genit. Apoll.

Ἐξανεμοῦσθαι, dicuntur segetes cum iam matureſcentes nec perflatu exinaniuntur, & quasi euantillantur, quod eas barbarè dixit Gaza apud Theophrast. lib. de hist. 8. cap. 1. pud quem locus corruptus ita legendus: κτίνυται ϑ ἢ ὑ τῶ πνεύματ τῶν, ἢ πυρὸς ἢ κριθῆς ὅταν ἀ αὐσῶ τὰ λοβία, ἀ αἴ τὰ πάνικα ἢ ἀδρὰ, μᾶλλον ἢ ἀκριβῆ. πνέοντος ϑ ἢ τὸ τοῦ ἀδρωμένου χ ῥάσσα, ἢ ἐὰν αὐτὸς μεγάλη ἢ πλέον χρόνον ὀπτηχύσαι, ἔπειτα ἢ ἀσωμάτες, ὁ κραδὺς τῆς ὑξέβαμεσθοῦσι. Quæ ex parte attingit lib. 18. in principio cap. 7. ὑξωμεσθοῦσι, Suid. ἐ πάμεσθαι, & ἐξαμέσθαι ἢ μετεωρίζεσθαι.

Ἐξανήρασος, ος, ὁ, ἡ, indigestus.

Ἐξανήρετο, apud Platon. in Timæo, deprehendere.

Ἐξανθίσκομαι, comperio.

Ἐξανθρακόω, tolero, perfero, Euripid. ἀϹ. ὑξανθρακ exto superinco. Apol. Rhod. Arg. lib. 2. κύδει ϑ ἀφοτέρωσε μέγας ἢ ὕσσε θάλαγκὼν, ὑξεθυμόχαλκος, ὁ κείετα εἰς τὸ θάλασσαν, inquit schol.

Ἐξανθρωπίζειν, ex patre con'obrini, ὧν οἱ πατέρες ἀνηλικωμένοι πατρὸς τε. Iul. Poll. lib. 3. οἱ ϑ ἐκ τῆδ ἀνεψιοὶ ὧν ἀνηλικες ὑξανθρωπίζουσι.

Ἐξανθὲς, μήσω, effloresco. ὑξέωθησεν αὖ ϑ ἡ ὑ ἐλάσσων κάρπασος. 7. Numer. vbi Latinè eſt, Turgentibus foliis eruperant ſ quasi foliis dilatatis in amygdalas deformati sunt ὑξέωθησεν, papulis ſcatens. Valla ex Thucyd. ὑξεωθησεν ἀφ' ἡμῶν ἐκτιxerunt vitia, Plut. in Thes. Item defloresco, marcesco re exuor. κρικοῖς ὑξεωθῆν, vitiligine laborare, Nazan. Interpret. malè pullulare, ὑξέωθ ϑ ἐπιξύσῃ.

Ἐξανθήματα, pustulæ, ἐξανθῆσαι ὁ κεκαλὸς λόθον, cutis vitium ad vitilago appellatur. Aristot. 3. Anim. & quoniam turger ma ad florem gemmarum in plantis modo tumentibus, ideo dicuntur ἐξανθήματα. sic Diogen. apud Laert. l. 7. coronas vocat exanthemata. Plin. nunc papulas nunc pituitæ eruptiones, exanthemata vocat. Marcel. in lib. 1. Dioſc. ἄφεε αὐθήματα ὁ σσον τὸ tollit papulas in facie. Idem Dioſc. lib. 4. cap. 250. dicuntur etiam ἐξανθήσεις. vide ὑξάνθεμα ἢ ὑξάνθεσμος.

Ἐξανθίζω, coloro, βάπτω, βάπτομαι. ἐξανθίζωται ϑπὸ ξ, fulvus cap. 15. Leuitic. 11. ibidem mox dicitur, ἐξανθίζωται τρὶξ.

Ἐξανθρωπόω, ὦ, eruptio pustularum: cerago vertit Marcerithace Barbarus.

Ἐξανθρωπόσω, ad humanum cultum traduco, Plutarc. de Socr. demonio, ὑπαυξήσοντα σωφρόνες αὐδρὸς ἐ ὑγιὲς ἢ ἀσελγὲς ἢ ἀνήμερον ἢ ἐλευθερίου ἐξανθρωπίσαντος, qui mansuetâ reddidisset & leuem humanitatis philosophiam.

Ἐξανθρωπίζω, ex humana forma mutari, ex homine in aliud quasi naturam verti & ex hominum numero eximi.

Ἐξανθρωπος, inhumanus, ἀπάνθρωπος, ferus, Athen. ἐξανθρωπος συμφορὰ, calamitas hominem reddens efferum, de qua loquitur.

Ἐξανίημι, emitto, ἀπαντῶ, ὑξανῆς ἀφ' ἧς, qui iram remisit, qui ira liberauit. ἐξανῆσεν, dimittet, Idem. apud Hippocr. ἐξανῆκεν, exolui & liberari laboribus, & τὰ τῶ ὑφ' ἡμῶν ἐξανῆκται

mittit & diſſoluitur frigus.

ἐξανα-στάμαι, exturgo, ſurgo. Plato lib.1.de Repub. ἐξαναστὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, de mensa, ſponte, de meo coenam ſurgemus. Item demigro.

ἐξαναγκάζει σοι, tibi aſſurgo, honoris videlicet gratia, Plutar.in Apophtheg. ἐξαναστὰς νυκτὸς, de nocte ſurgere, Xenoph. φύσις ἐξαναγκάζει σοῦ τὸ χρὴ ἐσθίειν, natura, quæ ad id quod deterius eſt, ſertur. Plut. in Themiſt.

ἐξανα-ω.ῶσω, π.ωκα, facio exurgere, excito, ſuſcito, erigo, tollo in altum, exſuſcito, transfero, ſubmouco, demolior, auerſor, Herodot. 1. Alexand. Aphred. lib. 1. Problemat. οὐ μὲν ἐξανέστησε γε ἀνωτέω ἢ λυπεῖσθαι, muſculos excitari ad noxia depellenda, &c. Iſocr. ἐξανίστασο ὦ μέλης, exurge priuſquam lis ebrius. ἐξανιστῶσι βάθρα λίθου, eiuerſens illum à fundamentis, Eurip. ἐξανάστασις ἐξ οἰκίου, & ſedibus transferre. ἐξάνω αὖτις ἐξ ἑδράνων ἐξ ἑδράνων ἐξ ἕδρας ἀνάστασις, ſedibus emoti, exacti, abducti. ἐξανίστασαι σὺδὲν ἐκ γῆς ἀέρα, ex inſulis eos eiecerunt, Diodor. lib. 1. ἐξανίσταμαι, ſubimis ſum & erectus. Polyb. lib. 1. ἐστι γὰρ ἔφη ἀνίσταμαι, ἐξανίστασις ἀπὸ σκεκεμμένης χρήσεως εἰς ὕλῆν ἀκμὴν.

ἀνίσταμαι, oriri, proprie de ſole.

ἐξανίσταμαι, explico. Ariſtoph. aperio.

ἐξανίσταμαι, obſecro, oro. Heſych. expon. ἐξανίστασθαι τῆς κέρσης ἢ ἐπιορκίας ἐμοῦ.

ἐξανύω, ἐξανύσω, ἐξανύσω, ἐξανύσ

τέρα τὰς εὐχὰς ἀξιοῦσι τοῦ ναοῦ εἰσθεῖναι ποιήσεως.

Ἐξακόντιον, pulso, quatio, conuitior. Ἀναστρηνιᾷ, inceſſo. Ariſtopha. νεφ. Ἐξακοντίσθω πολλὰς κλοιὸς ἡμῶν ἡμέρας, λαιμῷ δ', πλὴν σὺ τὸν πολοῦν κρούσῃς ἡ κρίκε. Ἐξακοντᾶν etiam effringo. Suid. ἡ δὲ μέλλουσα ἐξακοντᾶν τὸ εἰς ὀργὴν ἡ πτεροῦσθαι τοὺς θύρσους ἐξακοντίζειν, minabantur ſe fores effracturos, ſi σωφρονίζειν τὰς κραιπάλας.

Ἐξαμάνασα, πᾶν τὸ μεταπεφυκὸς μόριον, mutilatæ partes extremæ caluariæ hominis dolo interfecti, quæ eius collo appendebantur piaculi cauſa. Vide interpr. Apoll. Argon. lib. 4. in hunc verſum Ἥρως δ' ἀμφὶδὶς ἐξάμασα πάμπαν ἀνώνυτο.

Ἐξαγυιεῖσθαι, ἀπὸ τῶν πλατειῶν περιπατεῖν, conſto, redigo in argêtum vel pecuniam, venundo, Thucydid. ἀπὸ τῶν ἐξαγυιεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἐπρίαντο, ἐπωλοῦντο, vendo.

Ἐξαγορεύω, adxero, id eſt, aere æſtimo, Budæus de Aſſe, & Annot. poſterior. ex lib. vnica de Collatione donatorum lib. 10. Cod. in qua perperam adhæro ſcribi ait per h, ab imperitis linguæ Latinæ. vide Etymol. Ἐξαγορᾶσαι qui in pecuniam redegit, Herodotus. Ἐξαγορᾶσαι non ἀγορεῦσαι, inquit Suidas. Thucydides, ἡ, οὐσῆ ὧν ἐπὶ πολλοῦτῶν τῶν ἐαυτῶν ἐγκυκλίου ἐξαγορώσας.

Ἐξαγιστεύομαι, ἀδύτομαι, δέομαι, &

Ἐξαγορεύομαι, placo. Demoſthenes, ἐὰν δὲ κυρίως ἐξαγόρευται. Xenophon datiuo iunxit in OEconom. Καὶ γὰρ ἐκεῖνα τὰ θεοῖς ἐξαγορευόμενα τύχην σωτηρίαν ἡ νίκην ἡ, ὅτε ἐχθροὶ ἡ τοῖς θεοῖς ἐξαγορεύουσι θύοντες ἡ αὐτοὶ χρήσθαι.

Ἐξαθρίως, in altum euectus, ſublimis: ab ἐξαίρω.

Ἐξαθρώματα, luxationes, luxata, ἐκπτώσεις ἀρθρων. vide ἀθρώσασθαι, ἡ λίγυπνος.

Ἐξάθρωτος, luxatio, quum membra ſuis ſedibus emota ſunt, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. articulorum fractio.

Ἐξ ἀθρώων, ὁ, debilitatis membris impotens, ὀλιγοσθενὴς, ἀμηχανὸς. ſignificat etiam eum cui naturaliter articuli extant & prominent. Hip. & Galen.

Ἐξαθρώσαι, deartuare apud Plautum: artus loco mouere.

Ἐξαιβάμιδα, &

Ἐξαιβαμίδωμαι, ἐξαιβαμίδωμαι, Bud. in epiſt. ſed alicubi legitur. Ἐξαιβαμίδωμαι πολλοὶ ἀριθμοὶ, ſi tot numero, recenſeo. Chryſoſtomus, εἰ τις πάντας ἐξαιβαμίδωσθαι βούλοιτο, ſi omnium vellit numerum inire. ἐξαιβαμίδωμαι σταγόνας ὑετοῦ, guttas pluuiæ numerare, Nazanzenus. Iſocrates de Pace, Κτησιφῶντος τὰς αἰτίας ἐξαιβαμίδωσεν; Themiſtius in Sophiſtà, αὐτὰ γὰρ μοι φαῖεν χρίνων, ἐξαιβαμίδωμαι ὑπομένων, &c.

Ἐξαίβασις, ἐως, ἡ, enumeratio.

Ἐξαιβάμιδωμαι, &

Ἐξαιμάκτατος, τον, ὁ, ἡ, ſatiffacio, ſufficio, ὑκπιῶ, par ſum, ſuccurro. Xenophon, τοῦτο ὁ φίλος ἐφ' ᾧ ἐστὶ ἐξαιμάκτατος, hæc amicus amicis abunde ſuppeditauit. Idem, ἐξαμάκτατος ἐστὶ τοῖς ἀρχομένοις τὰ ἐπιτήδεια, eadem ſcientia mihi ſatis erit ad bonos. Plato cum infinit. libro 1. de Republica, Ἐξαρκεῖ σώματι ἡ ψυχῇ, corpori ſatis eſt corpus eſſe. Idem libro ſecundo de Rep. ib. aliter Antiphon, Καὶ ὧν ἐξαρκοῦν αὐτῷ τοσαῦτα ἡ τοιαῦτα τὴν φύσιν ἐπιτήδεια ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ, ad varietatem iuſticit, Dioſc. lib. 5. cap. 101. ὧν ἐξήκει μοι χολὴ ἐς τὸ αὐτὸ πίνειν, &c. Bud. in Epiſtolis prioribus. Ἐξαρκεῖ ὑμῖν, vobis ſit eſt, vobis ſatis ſit, Demoſt. Ἐξαρκεῖ σοῦτος τοῦτο, Xenophon, ὧν ἐξήρκουν ἐς αὐτὸ πάλαι μέγας, Ariſt. ſ.

Ἐξαρκὴς ἐσ, ὁ ἡ, ſufficiens.

Ἐξαρκοῦντως, ſufficienter Vlpiano, μετρίως, ἠκανῶς, ἐξαρκούντως ἔχειν, abundè eſſe. Iſocrat. Ἐξαρκοῦντας δὲ ἀνθ' ὧν τα.

Ἔξαρμος, τὸ, impetus. Item altitudo in globo poli, eleuationem vocant. elationem Latinè, quam ἔντασιν vel ἔπαρσιν dixit Ptolomeus, aliique ἔξαρσιν: cui contrarium ἔγκλισις, i. inclinatio ſiue poli, ſiue ſolis: vt πόλων ἔξαρσις τὰ: ἡ ἔξαρσις τοῦ ἡλίου τὰ ἀπὸ τῆς μεσουρανήσεως, i. ſolis meridiana elatio, quum medium tenet cælum, apud Strabonem.

Ἐξαμάζω, auello, diſiungo. Ἐξαμάσας, ἡ, τὰ ἁμαξία ἡ συμφυῆ καὶ παλαιὰ, propriè in fidibus ſociatam neruorum conco. diã, vt loquitur Quintilianus, diſſoluere, intentionem concentũmque neruorum ex diſparibus conſtantem, contentis laxatiſue chordis perturbare atque confundere, vulgò deſcorder, cui ἐφαρμόττω opponitur. Hinc tranſlationes petuntur, vſuſque mutui plex huius verbi exiſtit. Sed hoc loco monendum eſt, conſideratæ oportere quæ ſimplicis vocis natura ſit, ex qua præcipuè pendeat compoſiti ratio: quæ ἁρμὸς συμφυὴς, quæ ſecundæ & tertiæ atque deinceps prout vocabuli accepto litteris exemplorum in ſuque quid ἁμῶνας, & quid μεταφορικὸς dicatur. Proponam exemplum obiter & in tranſcurſu, ἁρμάζειν ſcilicet quod & ἁρμόττειν dicitur, muſices vocabulum eſt propriè, vnde ἁρμονία: vt dicitur harmonia Doric Lydia & Phrygia, id eſt, ἁρμολεκτὸς, καὶ συμφωνία, modulatio, v cumque concentus ὁ τῶν φθόγγων temperatione concin Hæc eſt prima ſignificatio & propria: huic verbo domi lium eſt proprium in muſica ratione, deinde migratur in alienum multæ, quarum cauſa tranſlatio: ſiquidem o nisapta & conſonans conuenientia etiam ἁρμονίαι ſibi n men adoptat. Frit igitur & aſſerum apta compages & c gmentatio ἁρμοὶ καὶ ἁρμονία: ob idque dictum à poeta. dyſl. ſ.

Τέκτονι δ' ἐν πάντα τὰ ἡ ἥρμοσεν δηλήσειν.

Τόμφιοι δ' ἄκρα τῶν χε ἡ ἁρμονίαν ἔσσην.

Ἐξαπατέομαι, ἀπάσμαι, π. ημαι, abnego. ὡς Ἐξαρνούμαι, ἀφοῦμαι, non ne quin faciam, Æſchines.

Ἐξάπινης, ἐως, ἡ, iuſticiatio.

Ἐξαρνητὴς, inficiator, ἀρνέσθαι ἐθελήμων. Ariſtop. in nubibus, μὴν γ' ἐλθὼν ἐς φράτορ' ἐξαρνήσεις, κἀπολεῖς.

Ἐξαρνῶ, ου, ὁ, negans, qui it inficias. Ἐξαρνεῖ εἶναι, nego, inficior. l cianus. Ἐξαρνῶ ἐγὼ, μὴ εἰσγεγάθαι αὐτὸς, ea te feciſſe negas. Ἐξαρνῶ, ὡς σὺ ἀνδειάνεις, negauit ſe poſſuiſſe. Demoſthen. ἐγὼ δὲ ἀνοῦ ἀσπασάμενος ἐξαρνῶ, ὡς μὴ ἀπόκτεινα σμῆρδιν, Ἐrexaſpes vſ penregabat, ſe fuiſſe Smerdim interfectum, Herodot. ὁ γὰρ γένημαι, ὡς ἐγ ὕτω ταῦτα ἐ'γὼ, Ariſtides. Ἐξαρνεῖσθαι εἶναι ἀδ μάτων, Iſocrat. τὰ ἡ τὴν ἀπὸ αὐτὸν Ἐξαρνῶ γιτεῖν, Ἐξαρνεῖς εἶναι τ ται, inficior arbitrium, Idem.

Ἐξαρπάζω, diripio, eripio, diſcerpo, aufero, abripio, extorque Ἐξαπτόσεις αὐτῶν ἀπέκειμαι, ab Annibale liberans Minutium, P in Fabio. Iliad. γ, πεῖ' Ἐξάρπασε ἀφροδίτη, ἰ. ἐξαρπάσαι ὑπόκειτ. Chr τὸν τὸ δημοκρατικὸν σύνταγμα τῆς πλαικῆς Ἐξάπασι, carceris cuſtod ab errore eripiit.

Ἐξάρσεως, ὁ, ἡ, ademptio, emulſio, ἔτασμος, elatio, euectio vel ſ uectio. Stud. ἡ ἀ, ἔρασθύτερον σφοδρὸν, Ἐξάρσεις τὰ ἀβ πόδων ἡ ἐπὶ τὰς ἄνω ποιήσεις, βάλλει πρὸς τὰ ἐπάνω τὸν βίον.

Ἐξαρτάομαι, dependeo, id eſt, ſuſpenſus ſum & pendeo, id eſt, g noperè dedituſum, Ἐξαρτάμαι, ἐξ' ἐχεμα. Athenæus libr. Οὔτω ὁ Ἐξάρτωτος τῷ ἡ ἐυποδοῦσθαι τὸ τε, ἀεὶ ἡ κρωπίῳ βρ τὴν ἱερὸν ἐφυσοῦσθαι. Ἐξάρτηται, dependet, appendix & co quens eſt, ὁ ἡ τούτου Ἐξάρτησα, πᾶν σκεῦος, id eſt, ὁ τοῦτ χρήμασι ἔδει, Ariſtides in Panat. Ἐξαρτᾶσθαι τοῦ ἰχυθ, pendet ivinibus, & ſuſtentabitur, Xenophon libro 5. Pædiæ. Ἐξάρ ται τῶν ἀπὸ πεδίου, pendent ab cuentu. ἐνὸς Ἐξαρτωμένα στε μάτα, ab vno ſuſtentati ex ercitus, Plutarch. in Galba. Ἐξα μαι ὑμῶν cum Genitiuo & Datiuo ſignificationem hab ctiuum, quaſi Ἐξαρτῶμαι κρεμοῦ, deuincio mihi amicitia & ſeo, vt ἀπαστάμαι. Synſ. Olympio, Καὶ ἐφ' οἷς οὗτοι χρήσονται , Ἐξαρτῶσι σεν οἱ, ἡ σπένσει ἡ δ' σοὶ. Idem, διαφέρουσι ἡ ἐξ ὧν ἐμ γονέας Ἐξάρτυτο, τὰ τε εἰς ἅπαντα ἀσεμὰ, πᾶς ἔστιν ἐλαῖ Ἐξαρτω ὧν ἡ δακτύλων, Æſchines. ἐνος ἀεὶ ἡ ἐξάδες ἐξαστάμενοι, pen tes ἐ gloria vnius viri, Ariſtides. Ἐξάρτηται χωρίου, arduus et cus, Thucyd. Plutarchus in Anton. τὰ γὰ μεγάλα πρὸ ἡ κόρου πάντων Ἐξάρτηται, ingens planicies his collibus ſub t adhærétque. Ἐξάρτημαι, coniunctus ſum, coniunctam h rationem. Plato de Legib. libro 1. πάντ' ἀνὴρ ἀνὴρ τὸν πλησιον ἀ ἅπαντα Ἐξάρτηται, Ἐξάρτηται τούτου, ſum comes, cingo, & ἅμιλ Plutarchus, Ἐξαρτώμενον ὄφλους ἀεὶ τὸ πλῆθος, videntes bem cum cingentem & conſectantem. Idem in Cæſa Pompeio, βασιλέα βασιλέων Χαιρεκλούτας, ἀς δὲ ἀγαπολέ γαλέων πατρῶν Ἐξαρτωμένων ἀεὶ, ἡ ὑπερπατόντων ὅτι τῶν σκλω. ἐστὶ, θαυμαζομένων. Baſilius, ἐπειδὴ ἀπολούθων πλήθη, ἡ μ αὐτοῦ σκλων Ἐξαρτωμένοι συνήκατα. de ambitioſis magiſtr Ἐξαρτῶνται ἡ χάριτος ἀφ' ἑαυτῶν. Strab. 7. attolluntur, aſſurgit. ἐξάρτηται.

Ἐξαρτάω, μι, σω, π. μαι, cleuo, tollo ſurſum, μετεωρίζω. Item ſuſ do, allego, adiungo, ſtringo, annecto, religo, connecto. τὰ ἑαυτῶν, quaſi Ἐξ ἑαυτοῦ κρεμῶ, deuincio mihi amicitiã ſcifco, Herodian. Ἐξαρτήσασα ἐς ὑπερηφάνου ζόνης τὸ τερέμνιον χιτῶνα, τοῦ βίου ἀναπνοὴν, laqueo de zona ſe ſuſpendit. Vnd Ἐξαρτᾶν χρεῶν dicuntur, qui torquem collo circundant. deuincio, amicitia coniungo, ἀφάπτω. Syneſius, ἀφαμμ γῆς ἔτι ρίοι, ἀλλ' ἐν ἡ ἀνθρώπου ἐξαρτῆσθαι, καθάπερ ἡμῖν ἐκ καθαπτόμενον τοιχρεσμὸν ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὀπτικοῦ ἐξ. Idem, τοσοῦτον ἡμῖν αὐτῶν κρεῖττ οἱ σοὶς δέδεμαι ἡ ἔξω ζωῆ αἰσχυνόμενος, adeò pen ces ex tot homum iudicio faciunt. ἀ ἡ τούτων ἐξαρτώμενα θυμήματα πλάττονται, δοκεῖ χρηματίζειν, Plutarc. in Themiſt le num ſit ſenſus, quæ verò ex his nonnulli contexunt cõfi taria fingentes, ea falſa videntur.

Ἐξαρτηθῆ, He ſy chio eſt μὴ τὸ ὑπερβῆναι.

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix. Hermogenes.

Ἐξάρτησις, ιος, ἡ, ſuſpenſio. Ἐξαρτᾶσθαι ἔχω, dependet.

Ἐξαρτίζω, perficio, præparo, apparo, ἀξιοπρεπῶ, ἐτοιμάζω, π τελευτῶ, ἐξαρτίσω τὰς ὑμέτερ, dies expleriſſe, 2 1. Act. Apoſt. ad Timoth. cap. 3. in fine, ἵνα ἡ πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξαρτισμένος ἡ, in u ctus, vel paratus, vel potius abſolutus.

q-

τυρομαι, compono, condio, instruo, moderor, apparo, protinus adhibeo remedium. Ὑβρύτυται τοῖς ὅπλοις, fumit arma, Thucydid. Ὑβρυτυφῶν ὀντιος, cibariis instructus, Plutarch. in Pericle. τὰ μὲν τοι ἀρκεῖ τὸν βίον κατασκευάζειν, ἢ τὰ μηχάνεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον ἀσπίδα ὁρμεῖν ἢ ὅπλα τοιαῦτα, παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐν ἀπόρῳ φέρεται. Ὑβρυτυσπεδῶν πάντα μηλίδι, Aristid. Thucyd. τῶν ἐφύτευτο πολύτιμα, ναυσὶν ἢ ὅπλοις, aliis omnibus instructi sunt. Idem l. 2. ταῖς τε ἀφεκτέλευσ ἐξ πόλεως, ἢ πᾶς ἀφοῦ παρχώσεις ὑβρυτύοντο ἐς τὸν ἀεὶ παυσόχρον, Idem. Ὑβρυτύοντο παντικῶν ἐλπαῖς, Græcia rei nauticæ incumbebat.

Ὑβρυτης, ου, ὁ, apparatus, instructio, σκεύασκευή. Suidas, συσκευῶν τὸ Ὑβρυτυτον τὸ σκάλυ.

Ὑβρυτυόμαι, idem quod Ὑβρυτύομαι, instruo, apparo. Herodian. ὁ δὲ ἐκ Νίκης Θ ἐσπ Ὑβρυτυτα τὰ κατ' ἐαυτὸν φρονιδόντα ἢ ἀσφαλέστατα ἐς τ' τα. Idem, ὅσοις ἐν παύτα Ὑβρυτυτο ὅσα συνίσταν ἐμαλλον. Polyb. ἀσκητὸ μὲν ὑπ' αὐτῶν τὸ ὁρᾶσθαι, ἢ παύτας Ὑβρυτῦτο πᾶς σκῦβαλ. Ὑβρύτυτο τὸν ἀφεῖλον, rem confecit, Plutarch. in Fabio, & μηδεσκεύ, Hesych.

Ὑβρος, Hippocr. haustus, ἀπαύτλησις ab Ὑβρύω.

Ὑβρυ, exhaurio, ἐκπίνω, ἐκ πίνω. Ὑβρυαται apud Hippocr. Galenus exponit ὀλιγάκις ταμ, ὀλιγάκις ταμ.

Ὑβρις, vetbum est mulicum, vt Latinis incipere. Virgil. Incipe Dælnalios mecum mea tibia versus: auspicari & præludere, φθεγμάζειν, ἢ βαλλάδειν. Homero. Hesiodus, ὁ ἀοιδὸς, ὅταν δ' ἀρχὴ ἀοιδῆς ἢ μολπῆς. Et Stesichorus vocat μολπὴν ἀρχεσίμολπον. Unde apud Pindarum proœmia dicuntur ἀρχομένοις. eadē est significatio simplicis ἄρχειν, vt in illo Theocriti, Ἄρχετε βυκολικᾶς μύσας φίλαι, ἀρχετε κωμάδος. cum accusatiuo conſtruuntur interdum. Iliad. ἢ Ὑβρυκὰς ἀγάδας πολεμίζειν τε κορύσσειν, & riſtot. in poetic. Νόμ ἡβρὶ Ὑβρυχ ὑπτων τον δυθύσωμεζων, cum accusatiuo & dativo, Sophocl. ἡλεκτρα, Καμέλων φήμ', εἰ δὲ μ' ὦ ἢ ὁ λόγος Ἐζέρχεν, ὡς ἀπ' ἀδδα λυπηρὰ κλύουσ.

Ἐξ, ab initio, deinde. Plato libro 1. de Repub. Κτκίνας ἡμῖν ἀρχὴν, dicitur & ἐξ ἀρχῆς. ἢ ἐξαυτῆς τάξις, primus, originis ordo. Ὑβρυχὴς ἀρχομαι, Aristophanes. Ὑβρυχὴς παλιν, Idem. Ὑβρυχὴς λεγε, Demosthen. τὸ Ὑβρυχὴς ἐτιam pro eodem citur.

Ἐξομαι, ζετiam in voce passiua, tametsi Budæus in Comment. ἀρχὴ actiua tantùm voce dici affirmauerit: Suidas, auſpicari. Ὑβρυχομαι, canere incipio. Ὑβρυχομαι παιᾶνα canere incipiam, Xenophon lib. 3. Cmilier. Ὑβρυχομαι κρούειν, primus auſpicari cauiſtra, primus coronam è calatho carpe, vt vertit Erasmus ex Eurip. Ὑβρυχόμαι αὐθάδως, incipio certare. seu certamē ire. Apollon. vide Ὑβρυχομ.

Ἐξ, ουος, dux, princeps, præſultor, cantor, καρυφᾶς, χορεγάτης. Ὑβρυχος ἡβρὶ ἱερῶν, sacrorum princeps, Plutarc. in Numa. ὁ ἡβρὶ Ὑβρυχος, dux ſolennitatis, Nazanzen. Ὑβρυχος etiam pro authore & principe alicuius rei conficiendæ vel conſtituendæ. Basil. τοῖς διαφέρουσις, de damnatione quorundam hæreticorum loquens, ἡσαν ἢ Ὑβρυχοι τῆβ κακοδοξίαν αὐτῶν οὗτοι Ἐζ Θ, δέκα, Terent. in Eunuch. ô Parmeno, mihi, ô meorum voluptum omnium inuentor, inceptor, perfector.

Ἐξω, ω. ἄρχα, canere incipio, vel alterius rei author fio, Odyſſ. 3. μοκτὸς ὑβρύχοντες, &c. id eſt, cantus auſpices, id cantum præcuntes & auſpicantes. Lucianus de luctu, ὁπόταν ἀκούσῃς ὑβρυχομένου τοῦ μικῦ ὑπαιτίζοντος, vbicunque auſpicatus ſit, ad melos ciuiatu respondent. Ὑβρύχειν ὑπνίων παιᾶνα, ſapiens victoriæ pæana, Plutarch. in Romule. Ὑβρύχειν ἐμβατηρίου σκοπῶ, incipiebat canere pæana ad inuadendum, Idem Lycurgo. Cum Accusatiuo, Gregorius Nazanzen. ἐκεῖνον ἐγὼ ὧν ὅτι ὅσιν ὁ ἱσοδὰς τοὺς ἀγωνίτιους. Ὑβρυχόσης Μούσας, καὶ ἐκρυθῆμε τὸ τυρσιτικὸν. Xenophon libro tertio, παρῆλθεν ἡ τὸν ὁ δὲ τὸ σωθῆναι αὐτοπροθύμιον, Ὑβρύχειν ἐδ ἀσυκοῦ ἐρις παιᾶνα τοιοῦτόμενον. Idem, Ὑβρύχειν ἐκ ἰώνιν αἰ κηδὸς ἔχεσθαι. Interim pro incipio ſolùm. Iliad. ἢ βουλὴ ἐξέρχε νέεδς, l. ex consilio cœpit abire. Ὑβρύχῃ παυτὸς δίκματος, omnium ſententiæ ſequeſt. Plutarchus in Galba. de Nymphidio loquens, ἃ δ' ἡ κρίνοντες ἐς πολλὰ ἐφορᾶτε αὐτὸ, σιωπᾷ χρυσὰ κρὸ ἀμέρων δῆτ δύσεις παυτὸς ἐξάγεν δίκματος ἀξιοῦσα ἢ βιαιοσύνῃ τὸν ἀφαιρεῖσθαι πλέον ἀνῆρ αὐτοῦ, authorem fieri & confirmatorem ſenatuſconſultorum. Xenophon primo, πολλάκις, Ἀλλ' ἀφ' ὧν ἐδεῖ σωπῆσθαι ὅντα, ταῦτα ἐξάρχε, φάσκων ἑαυτὸν κρῆναι αὐτῆ συμβουλῆ, ὁ cunque ſciebat certaminesſe inferiorem eſſe, ſo cocios quocabat, aiens ſe ſuperiorem futurum. ἐξάρχοντες φρατῆς, ἐξ ἐφαρίνε compellentes ad fugam. Cum Accusatiuo: ὃν ἐξάρχων ἀγαθὸς, author conſiliorum, Homer. βουλαὶ ἐξάρχων ἀγαθὸς, ἐφ' ἐσ τὸν πόλεμον, conſilia excogitās bona ad bellū gerendum, Plutarch. in Opuſcul. ἐξάρχε ὄρκου, iurare incipio, Euripid. Ὑβρύχῃ παιᾶνα, hæc auſpicor, ab his auſpicor, Xenoph. Sophocl. εἰ δὲ μ' ὦ Ὑβρύχῃς λόγοις, ſi me huiuſmodi verbis aggreſſa fuiſſes.

Ἐξαγόνως, ἡ, ſenarius numerus.

Ἐξαγρέω, ῶ, ad ſanguorem uſque debilitor, viribus deficior. Philo de mundo, ἐξαθλιᾶς δ' ἡ ἄγαν, dicere nequit, Herodianus, ἐξαθλιωσοις τε τῆς Μακεδόνων φωμαμοις, id eſt, ἐξαθυπούσης.

Ἐξαθενίζω, μι, ἴσω, τ. μκα, debilito, Accuſat.

Ἐξαίνω, exercco, condo, affabrefacio. ἐξαπήσασ ἐξεν δὲ ἐκπολογίας ἐὰ· Σοφιζόμ κατασκεύουσιν, edocens autem, quæ ex contradictione in ambigutate concludit, Plutarch. in Pericle. Athenæus, εὐτως ὑξοπλωτο ὡς τὰς τὸ ὑσταδίας, ſic eruditi & edocti erant in luxu, & rebus voluptuariis. Xenophon, ὡς παῦτα πάντα ὑξεπεπηγῶτι ὧσι εἰς πᾶς. Significat etiā exorne, como. Athenæus, Πέρσαι σκηνάσποι πορφυρᾶς ἢ μιλήτου ἐξεσθῆσι ὑξεπεπηγότοι. Idem, ἐξ' οἷω Θυμοτόκα ὡσὶ μυσθίωντες γοῖς λοιποῖς πᾶσι ὑξεπεπηγότοις ἐλθεῖν, ἢ κρωὶ τας τὰς κλισίας. Significat & elaboro, abſoluo, perpolio, affabre facio. Lucianus de Mauſoleo, μάγαν πρῶν, καὶ ἐς κελὸν ὑξεπεπηγότον. Gregor. de autum nidis dixit. dicitur & ἐκπονῶ. ὁ ὑξεπεπηγὼς, affabre factus, elaboratus.

Ἐξάκπασις, εως, ἡ, expolitio, Bud. in Epiſt.

Ἐξάκτιας vocat Hippocrates, villos & flocculos pannorum vel textilium, τὰ ἐπαιρόμενα ἐξ ἀκρου ἡβρὶ κλίνοντα ὁπνίον κλιν, καὶ κόπ ἡ ἁκὸν τὰς πρόκας, ἢ τε ὁφν ἡβρὶ ἐλῶ ἀφρὸν γον τα. vid. Galen. in glossis. ἐξάκτις apud Hippocr. dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ὀδήμασις ἢ τὰς ἐλικας ἀρκαι. in vulgatis editionibus Hippocr. & in comment. Gal. legitur ἐξάτιαι.

Ἐξάκτιχ, ὁ κλὴ ἡ, ſenis conſtans verſibus vel ordinibus: vnde hexaſtichum hordeum apud Columellam dicitur, lib. 2. capite 9.

Ἐξαπάπω, effulgeo, fulgur ex me mitto. Lucæ cap. 9. ὁ ἀμαπρὸς ἀυτὸ ἀστράπτει, ἐξαστράπτων, emicans.

Ἐξάστυλ, ὁ, ἡ, ὁν, ſex columnas habens. Vitru.

Ἐξασφαλίζω, μι, ἴσω, τ. μκα, munio, tutum reddo.

Ἐξαπατάω, infamo, parum facio, flocci pendo.

Ἐξαπαίω, μι, σω, deſpicio.

Ἐξατμίζω, vaporem elicere, Bud. ex Ariſtot. expon. exhalationem ſubducere.

Ἐξατμίζομαι, expiro, euaporor, exhalo, exitcus fio, areſco, in vaporē conuertor, in vaporem abſumo. ἐξατμιδεῖς, cuaporatus. Ariſtot eles ἐξατμίζειν & ἐξατμίζεσθαι pro eodem poſuit, lib. 4. de generatione Animal. Οὐδὲ γὰ τὸ πῦρ θερμαίνει μᾶλλον ὕδωρ ἢ πλέον, ἀλλ' ἐσι ὅρος τῆς θερμότητος, ἢς ὑσαγκούσης ἐὰ αὔξησιν τὸ πῦρ, θερμὸν μᾶν οὐ γίνεται μᾶλλον, ἐξατμίζει δ' μᾶλλον, ἢ τᾶλ Θ ἀφανίζεται, ἢ γίνεται ἔλαφ. Idem in Problemat. ſectione trigeſima ſexta, τὸ μὲν γὰ ὑπὸ ὑγρον, δηλοῦσι. τὸ δ' ὑπτοπλὴς, ἀπαλὸν, ἀπίτασα ἐξατμιζόμ ον. Et libro quinto de generatione Animalium, Σκληρὸν μὲν οὖν κρὶ τὸ ψυχρὸν, ἐξατμίζον γὰ ὑπ' ἀμφοτέρων συμβαίνει.

Ἐξατπόω, defetiſci. Terent. Phorm. hæc res mihi ſollicitudini eſt, neque defetiſcar vnquam ego experiri & donec tibi id quod ego ſum pollicitus cſiecero.

Ἐξαυτῆς, ῆ, ὁ, magnus, impetuoſus.

Ἐξάτια, exilio, Budæus in Epiſtol. ἐξάπεσον ἐν τοῖς ὑπνοις, in ſomnis excitantur, Gaza. ἐξαπρίβη συπήρια κρ μυάδας πόλεις ἀρίζιν ἐμφερὸς, Dioſcorid. libro quinto, ſigillatim in capillamenta quædam caneſcentia dehiſcens, Ruellius: diuiſim Marcellus vertit.

Ἐξαυτωρέω, exauthoratio, commeatus, Suid. ὁλοθρία ὧσι ἐρατείας. vox ex Latino facta.

Ἐξαυάω, areſacio, exſicco, Ariſtot. σὰ ζῶα ὑ δικάτα, de interitu arborum loquens, ὡ ὃ τὸ σὰ χεῖ ὑβῆ ἐλλιψ ψυχρὸν ἐὰ τὸ ὠφρ. ἰχῶρ ὃν γλοιώδων ἡβρὶ πάχυν, ἐξαυάνται, &c.

Ἐξαυγής, splendens, candens, Euripid.

Ἐξαυδάω, ῶ, ἠσω, ω. ηκα, eloquor, alloquor. Iliad. σ', ὃ ἐξαύδα μὰ καὶ θεὰ, ι, λ ἐξει, ἐξέπει, ἐκφανεῖς, ἐμφανεῖς.

Ἐξαυλίω, ὁ, propriè extibio vnde ἐξαυλιμὸν, q. d. extibiatus metaph. de inuetetatis rebus dicitur vt docet. Etym.

Ἐξαυλ Θ, cui tibia exempta aut effracta eſt, qui tibiæ ſonum amplius non edit.

Ἐξαυξάω, μ, σω, augeo immodicè, excreſcere facio. Pro excreſco. Theophraſt. hiſt. lib. 1. cap. 14. ἅπαντα ὁ ὑ τοῖς οἰκείοις τόποις ὑξαυξεῖ, omnia locis aptis & debitis excreſcunt.

Ἐξαύω, extraheres, ἐξελκῶ, Pollux lib. 6. vnde

Ἐξαυσθηρός, fuſcina, lupus ferreus, l. iu. harpax ſiue harpago, inſtrumentum coquinarium ad extrahendas carnes, quod & κεράστρα ἢ ἀστάφη, ἢ νύσσ dicitur, Pollux lib. 6.

Ἐξαυτῆς, continuò, ſtatim, citò, confeſtim, αὐτοῦ τὸ κα, ἐξ αὐτῶν, capite 21. Actorum. vid. ſubaud. ὥρας quum diuinctè legitur.

Ἐξαύτις, rurſus, pòſt, denuò. Apol. 2. ἐξαῦτις μὲν ἀμείλατο, i. ἐκ ἀυτίσου, δ. θέν. ἀκούσασα. Homer. iliad. γ. ἐξαῦτις μαχήσασθαι. Heſiod. Π. ἔφατο πάνδ' ἐξαῦτις ἀμείλιτο κεῖθ' ἰ. viciſſim reſpondebat.

Ἐξαυτομολέω, effugio, tranſfugio, perfugio, Ariſtoph. νῦφ. δ' ἐξαῦτόμου σπουδᾷ πάντας ἐξαυτομολῶ ὡς ὑμᾶς.

Ἐξαυχενισμός, οῦ, ὁ, exceruicatio, Hieron. in cap. 3. lib. 2. Nahum

Propheræ: contumacia pertinax.
Ἐξωμολογέω, dicto, ὅπερ σὺν σημαινόμενα.
Ἐξωμολόγημα, ατος, τὸ, idem.
Ἐξωμολόγησις, εως, ἡ, idem.
Ἐξωμολογητέος, exfiteatur.
Ἐξαίνω, torqueo, affligo, ἀπὸ τοῦ ξαίνω. Plato, ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξαίνας καὶ ἀπὸ τῆς ῥινὸς ἀπορρέων, alius qui spiam cerebrum affatum exforbet.
Ἐξαιρέω, ἐξελῶ, ἐξεῖλον, ἐξῄρηκα, ἐξῄρημαι, ἐξῃρέθην, ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρετέος, ἐξαιρετός, ἐξαίρεσις, ἐξαιρετικός, ἐξαιρετικῶς, ἐξαιρετικὸν, ἐξαιρετικὴ, ἐξαιρετικὸν, ἐξαιρετικὴ, ἐξαιρετικὸν, ἐξαιρετικὴ

Ἐξίστημι, excidit, expunxit, ἐξέπεσεν, Herodot. διαπόντιος ἐπὶ ψυχρὸν καὶ ἀνυδρον τόπον ἐξέστησεν.

Ἔξιτον, reddo.

Ἔξιτον, in oleum verto. Theophr. lib. 6. cap. 9. de caus. plant.

Ἐξιτῆρια, ἐξιτήριος, ἐξιτηριάζω, ἐξιτηριασμός, ἐξιτηριάσιμος, ἐξιτηριώδης, ἐξιτηριῶδες, ἐξιτηριῶδες ποιῶ, ἐξιτηριῶδες ποιοῦμαι, ire pergo.

Ἐξαπτῶ, expellendus.

Ἐξαυτῶ, μι. ἀτσω, τ. αρκα, ω.

Ἐξελαύνω, effero, expello, mitto in exilium, erumpo equo, emitto equum, Xenoph. educo ex, Odyss. ὅτε σ' ἐξέπασαν θεοὶ οὐρίῳ, è vestibulo egerunt, eduxerunt. Et ἐξελάσας pro ἐξελάσασα ἢ ἀποπέμψασα. Idem Iliad. ὃν ἐξελάσας ἐν δήμῳ πώσας κερτομίησι, exigere expellere. Hesiod. οἱ τὸν ἐξελόωσιν, qui eam expellunt. ἐξελαύνειν πολεμοῦντα τὴν χώραν, Æschin. Aristoph. νεφ. δεῖ ἐξελάσαι τοὺς ἀρχαίους ἐκ τῆς οἰκίας pro ἐκβαλεῖν ἢ διώξειν, eiiciam te domo. ἐξελᾶν γῆν, exterminare, Idem. ἵππους ἐξελᾶν ἐπὶ τὸν ἀέθλου μεγάλου, quo insidens, subditis calcaribus, irruit aduersus virum intentem, Plutarc. in Camillo. ἐξελαύνειν ἐς ὄπαν τὸν ἀέρα τῶν ἀνέμων, is rates ex portu reddit, Herodot. ἐξελάσας οὖν ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ὁδὸν, è via duxisse agros. ὁδὸν ἐξελάσαι εἰς, exactus, expulsus.

Ἐξελέγχω, ἐξέλεγξα, continuo, φωτιῶ, redarguo, falsum ostendo, exquiro, exploro valorem, manifestum facio, refello. ἐξελέγχειν δόκον τινὸς, Demosthen. Plato in Apolog. cum duos Accusat. οὐ σοι δοκῶ μετὰ ταῦτα αὖ τούτων εἷς σφῶν, ἃ δὴ ἄρτι ἐξελήλεγκται, quibus alim refellam. Idem in Epist. ἐξέλεγξε αὐτὸν ἐκεῖνα ἐξελεγχόμενα, nullius eorum sponte ceditsi. vincitur. Idem. ἐπὶ οὐδὲν τοῦτο ἐξελεγχθησόμενος, ἀπορήσεις ποτὲ ἐξ οὗ, id accuratissimè examinandum, vtro tandem modo se habuerit.

Ἐξελεήμων, ἐξελεήμονος, placo, vel potius misericordiam conseruor.

Ἐξελεύθερος, ὁ, liberti, filius liberti. Hesych. οἱ δὲ ἐξελεύθερον ἀπελεύθερον καλοῦσιν, vocantur ἐξελεύθεροι. Vide Ammonium in verbo Ἀπελεύθερος. Pollux lib. 3. ὁ δὲ τοῦ δούλου ἀφειμένου ἔκγονος, ἀπελεύθερος, ἢ ἐλεύθερος, ἢ ἀπελεύθερος ἀφ' ὧν. apud Demosth. etiam ἐξελεύθερος νόμος, l. ἀπελεύθερος ἐκ τοῦ νόμου.

Ἐξερεύγομαι, ν. σω, π. κα, ξ. audacter loquor. Neutr. absolutè. Phocyl. ἀνερεύγου ἐξέρεξις κατὰ δὲ περισσεύεις, liberè verba facis.

Ἐξέρχομαι, exibit, educetur: ab ἐξέρχομαι, Futurum.

Ἔξιτος, ος, ὁ, exitus.

Ἐξεσμένος, extuli. Atticum Præter. Actiu. ab ἐξελάω. Aristoph. νεφ. ἐξελήλακεν, qui Iouem eiecit. ἐξελελακὼς ποιήματα, ductiopera, Herodot.

Ἐξηλυθα, exii. Aristoph. in Pluto, ἐγὼ γὰρ αὖτὸς ἐξελήλυθα. ἐξελήλυθεν, egressi estis. ἐξελήλυθέναι, excesisse, completum esse, exiam habuisse, euasisse. ἐξελελυθότες, perfuncti magistratu, Arist. in Polit.

Ἐξεμὶ, ἐξεῖμι, ἐξῆα, exeo, ἐξεῖμι ἐς τάξεως στρατικῆς. Suid. οἱ ἐξ ἀστοῦ ζωὴν ἐξελόμενοι στρατηγοὶ ἐπεσθαι ὅτῳ ἂν ἐθέλῃ Κυπαρίσσῳ, βουλομένῳ τις τὰ κάρτα κρατεῖν. ἐξεῖσιεν ὁ ἀδελφὸς. Hesych. ἐξείλημαι, κέκριμαι τῷ ὄζῳ τοῦ πακτοῦ. ἐξόπλου, vulgò limax, on.

Ἐξελίσσω, ἐξέλιξα, euoluo, expando, explico, voluo, verto, Actiue. ἐξελίσσειν, excalceo.

Ἐξελκόω, ὦ μαι, ωσα, ὠσθην, ἐξελκωμένος ὑπὸ τῆς ὀπῆρασίας εἰς τὸ βάσος, ulcer Definition. apud Galen.

Ἐξελκύω, extraho, educo.

Ἐξέλκω, ἐξέλκυσμαι, extraho, extrudo. Aristoph. νεφ. ἐξέλκει τοῦ ὄρχεος ἐξελκυσμὸν, abstraho. Dicitur & pro eodem ἐξελκύειν. Gregor. de Corinth. ὁ σπόνδυλος ἀπὸ τοῦ ἄτακτος ἀκαταπαύστως ἐξελκόμενος καὶ ὑποτήκων, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐπὶ τὸ ἧττον ἐξελκύσας καὶ ὑποτήκων. ἐξελκύσαι τὸν ἀδελφὸν, induce, sollicito, allicio, quod & extrahere dixit Liu. Plin. Iacobi cap. 1. ὑπὸ τῆς ἰδίας ὀπῆρασίας ἐξελκωθῆναι ὑπὸ τοῦ φλεγμονῆς.

Ἐξελκτικὸς, ἡ, ὀν, ad Græcorum literaturam transfero. Gregor. de festo Pascha. τὴν δὲ σωτηρίαν πᾶσιν ἐξελκτικὴν οὖσαν τῆς ἐξελκομένης τοῦ φωτὸς, ἧς τὸ μὲν ὃ ἐστὶ τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ μεταπίπτον, τὸ δὲ ἐστὶ τὸ ἀμέσως ἀφωρισμένον. Et ἐξ Βασιλειων, τῆς ἐξ ἀγγελικῶν πνευμάτων ἐξελκυσθείσης, καὶ ἰσοστεῖον σωμάτων, ἢ μέτριος ὄντος καὶ νομοθετοῦ ποιήματος; id est, Græca facundia enunciari nequit. ἐξελκυσίου τοὐνόματος, è Græco nomen deducere. Plutarchus in Numa: vel potius Græcum facere. Vide Ἑλκύζω.

Ἐξελκύω, pro ἐξελκόω ἢ ἐξέλκω, expellam, Aristoph.

Ἐξέλκω, deligam, eximam: ab ἐξελκόμαι.

Ἐξελόντες, scripiens, eiiciens. ἐξέλοντο, amoliti fuissent. ἐξελόντες ἐκ τῆς νήσου, ex insula submouentes.

Ἐξελοῦν, pro ἐξελάσειν, abducent, eximét, Plato in Apolog. ἐπεὶ μὲ οὐκ ἐξελοῦσιν, pro expellent & abigent.

Ἐξεμὶ, ἐξῆα, dimittere, significat & retinere custodiréque: ὃν τῷ ἴσῳ, ὁ ἐξεῖναι. Hesych. ἐξαφεῖναι.

Ἐξεῖναι, pro ἐξεῖναι, habiturum esse, σωληνεῖν, συμπεκοιμῆσθαι, συναλεῖν.

Ἐξεμέω, μι. ἐσω, π. κα, euomo, reddo vomitione. Aristoph. μὰ δι' ἐκεῖνόν γ', πλεῖν' ὃν μέλλω ἐξεμεῖν, βᾶττ' ἂν ἐμέσαιμι, hoc quæso ne dixeris, nisi quum vomiturus sim.

Ἐξεμπλὸς, exosus sum.

Ἐξεμῶμαι, seu

Ἐξέμωμαι, exire, pro ἐξεῖναι, Æolicé. Homer. ἐξέμωμαι θεὰς, ἵ. ἐξεῖναι, ἐκφεύγειν.

Ἐξέμμορεν, sortitus sum. Homer. ἐξέμμορε πάντ', id est, μοῖραν ἔσχε πάντ.

Ἐξεμπαλὶς, ἐπαοιδός.

Ἐξεμπλακίαι, ὦν, ἡ, diuenditi.

Ἐξενάγω, educo, Appian. in Annib. τὸν στρατὸν ὑπὸ τὴν ἐξενάγησιν ἐκ τῆς κλιτύος.

Ἐξενάριον, interficio, σω ἐνάω. Hesiod. κύκνου τ' ἐξενάριον, &c. in Aoristo poster.

Ἐξεναντίος, adiuersum, ex aduerso, cum Genitiuo. Aristoteles de mundo, ἡ ὑπὸ ἥλιος ἐξεναντίος φαίνεται πλίου τε καὶ σελήνης, id est, è regione Solis, &c. sic latini vsurpant ex aduersum Terent. in Phormion. ei loco ex aduersum tonstrina erat quædam: dicitur & ἐξ ἐναντίας, diuisim. ἐξ ἐναντίας σφίσιν, ex aduerso procedens. ἐξεναντίας τοῦ ἡλίου δύναι, contrà quàm virorum, ἐξεναντίας τινὸς, contra hæc, idem Aristot. lib. 8. Ethic.

Ἐξενάριξα, μι. ἔω, π. σα, interficio; armis spolio. Iliad. σπουδῇ ἐξενάριξε, l. ἐφόνευσε.

Ἐξενίγκω, ἐξήνεγκα, qui transportauit.

Ἐξενίγκας, αντος, efferens; qui extulit. Xenoph. lib. 1. Κύρου, τὸ σῶμα τοῦ οἰκειοτάτου αὐτῷ πάντων ἐξενίγκαντος ἐς ἀσαπίζων, corpus hominis familiarissimi efferunt & sepeliunt.

Ἐξένιγκα, de prome, Aristoph. ab ἐξένεγκον.

Ἐξενιγκεῖν, exportasse: ab ἐξένεγκον, ἐξενεγκεῖν ἐς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, leges edere verbis, Plutarc. in Solone.

Ἐξενίγκαμαι κλέος, reportauero gloriam, Sophocles ab ἐξένεγκον.

Ἐξενιγκὼν, όντος, qui exportauit. Participium ab ἐξένεγκον. Aristop. in Pluto, μανδύᾳ ἐξενεγκάντ' εἰκαῖον, domo nihil efferentem, expromentem.

Ἐξένεγκα, pro ἐξένεγκα, τυλί, extuli. ἐξένεκα σφι, porrexit eis, Herodot. ἐξενείκαμεν, ferre, extulisse. ἐξενείκαντες ἐς πανήγυριν, qui extulerunt ad famæ celebritatem, Idem Herodot. ἐξενείκασθαι τὸν πρὸ ἀδελφοῦ, id transtulisse in fratrem muneris gratia, Idem. ἐξενείκασθαι χρήματα, pecunias expilasse, Idem.

Ἐξενίπω, edico, eloco, loco, Apollon. ἐξενίσπωμι, eloquar. Dionysius.

Ἐξένισα, cap. 5. Euang. Ioannis, ὁ Ἰησοῦς ἐξενίσθησαν ὄχλον ὄντος ἐν τῷ τόπῳ, Iesus autem se subduxit, quòd turba esset in eo loco: vbi Erasmus adnotat incertum esse, an sit à νίζειν: à quo posterlori verbo magis deductum censet, velut peregrinum & ignotum fieri. Vulgaris Interpres vertit, declinauit. Potius sit ὃν τῷ ἐκνίσω. vide ἐκνίζω.

Ἐξενηνεγμένος, delatus, euectus. ἐξενηνειγμένος δόγματος, facto decreto, Plutarchus in Solone. ἐξενηνειγμένος ὑπὸ φόνου, inuidia impulsus, Plutar. in Fabio. ἐξενηνειγμένος εἰς τὴν γῆν, ad terram appulsus.

Ἐξενιχνεύω, pigneror, pignora capio, ἐξηνιχνεύσω ἢ κατεκράτησα. Diogen. Laertius in Menippo, φασὶ δ' αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐξενιχνεύσαι ἐπὶ τοῦ χρυσίου, ἢ ἐξηνιχνεύσαι ἢ ἐξενιχνεύσεν.

Ἐξενίωχα, exstuli, sustuli, protuli. ἐξενίωχεν ὑπὸ θεῶν ἀϊδὲ πόλεμον, qui bellum eis intulit. Plutar. in Numa.

Ἐξένυμαι, exuo, depono. Odyss. ὀ. ὅτε σὺ ἀνύμην ἐξένυτο κρύπτα δόκε, i. in puppem exponebat seu deponebat. quanquam & ibi alij legunt ἐξέψυτο.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina, medullam eximo. ἐξεντερίζεται ἐπὶ ἔλαττον ἢ ἐπὶ τὸ ὄφρυς, vt ratum emedullatur, i. ex eo eximitur medulla, Dioscor. lib. 4. cap. 142.

Ἐξεντερισμὸς, Galenus καρυδάμωμον ἐξεντερισμὸν dixit in confectione Pamphyli. lib. 7. de compos. medic. κῆτος, vbi Cornarius reddidit exenteratum: sed tametsi Plautus in Edip. dixerit exèterare marsupium, mallem emedullatũ dicere cum Plinio: de Limonio enim inquit, Item alarum graueolètiam Plinio: de Limonio enim inquit, Item alarum graueolètiam emendat radicis emedullatę vncia. Emedullare etiam vsus est Plautus. Apud Scribonium Largum & Marcellum Empiricum ἐξεντερισμὸν vox, redditur per animarum. narii & nasturtium animatum, & cachry animatum, & mixy animatum habent. deprauata lectione: inanimatum enim legendum (quavoce etiam vtitur Cicero) & his locis vsurpatur pro emedullato, vel exinanito: cui contrarium animatũ, quod integrum ac plenũ est. Iita & glycyrrhiza Galeno dicitur ἐξεντερισμένη, quod nihil aliud significat quàm quod idẽ 2. de Antid. dixit, χωρὶς τῆς ἐντερώσεως. Et Aetius libr. 12. cap. 47. inquit, καρυδάμωμον χωρὶς τῆς ἐντερώσεως, quod ablati dixisse videtur Galenus καρυδάμωμον κεκοπισμένον.

Ἐξεντο, ademerunt, Odyss. ο. ὅ, Ἰξ ἐσχ' ἔντο, exmerunt desyderium.

Ἐξαὶ, pro ἔξεστι, quum licet. ἔξεσθ' ὑπὲρ κεφαλῆς τῶν μεγίστων, cum ipso possum pugnæ adesse, Herodot.

Ἐξαγάλλεσθαι, excantari, demulceri & deliniri, mitigari, σοφοκλῆς. Sophocles in OEdipo Coloneo, φίλαι ὑπακοαὶ τῶν ἐξαγαλλομένων, blanda amicorum oratione, quasi cantione siue cantu leniūtur & acquiescunt.

Ἐξαείρω, ex tollo, effero, subuecho in altum. Item effero animo. Plut. ex poëta μικρὸν ἐπὶ χρυσῷ μικρὸν ἐξαίρει βίον, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τύραννον μείζον.

Ἐξαίπνης, ex illiis.

Ἐξαίρεσις, excidium. Ἐξαφανίζει, ἐξολοθρεύει. Hesych.

Ἐξαίρεσθαι, excurrit, pro præsenti usu est Aratus, Λεπτὴ γὰρ τὸ πάρος περὶ γαῖαν ἐξαίρεται ἄγκη, hinc inde exit splendor. Est verò à ἔρεμνα inusitato præteritum med.

Ἐξαίπολος, in superficie, in summo, ἄνωθεν. Lucianus de luctu, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξαίπολος ἀμύσσειν, faciem per summa dilaniare.

Ἐξαίρεσις, ἡμῶν, ὁ, optimè cognosco. Aphthon. in Progymn. Μόνῳ σοφίᾳ γὰρ ὄντων, ἑκατέραν κρατεῖν δεῖ· ἐπὸς ἐξαίρεσιν, sola autem omnium rerum sapientia vtroque tempore præstare edidicit. Athen. de equis, ἡ δὲ πρὸ σπουδῶν παιδιὰ ἐξαίρεσις, ἀσκοῦσα τὸν ἐξαίρετον ἀνδρα ἀκλινῆ καὶ ἀκίνητα. Sic Demosthen. ἀκριβῶς ἐξαίρεσιν ἔχων, memoriter tenens. Aristophanes sæpe pro ad vnguē tenere vtitur: quod & ἐκκεκολάφθαι dicitur, animaduerto. ἐξαίρετα τὰ ὀνόματα, percepissem nomina, Hedroot.

Ἐξαίτησις, &c

Ἐξαπάτιδιος, consultò, de industria, frustra, ex necessitate. Aristop. in Pluto, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἐξαπάτιδιος ἡ πόλις ἀφῆκε κἀπέφυσ', pro ἐξαπάτησε δ' ἡμᾶς, ἀφῆκε δ' εὐτυχῆ οὐδ' ἐπίδα. Theophr. de Cauſis libr. & cap. τὸ ἐξαπάτιδιος ἢ ποιεῖσθαι, i. de industria & adhibita cura quid fieri, opponitur ei quod ἐκ τοῦ αὐτομάτου.

Ἐξάπλω, enauigauimus, Apollon. πόρος πλωτὸς ἐξάπλωμι. πόδα ἐξάπλωσε πρὸ φρενῶν, quid non ſenſus amiſit? Herodot. eſt autor. ἐξάπλωσε ἐκ πλοῦ. quod formet hoc tempus tanquam ab ἔκπλωσις.

Ἐξαπορῶ, expugnauimus, ἐξαπορῶ δόκιμον, diripuimus, Iliad. ι, ὅτι πόλιν ἔπραθε.

Ἐξέπλωσε, euolauit. Heſiod. ἀπὸ δ' ἐξέπλω ὀϊστός.

Ἐξέρασμα, τὸ, ἡ

Ἐξέρασμα, ατος, τὸ, vomitus, κύων ὑπερφίαλος ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέρασμα, canis reuerſus ad proprium vomitum, Petrus Apoſtol. cap. 2. Epiſt. 2. ſic in quibuſdam codicibus, in aliis ἐξέρασμα: malim legere ἐξέραυσμα, quod vomitum ſignificat ἀπὸ τῆς θυμηρεσίας ἐπιπλοκῆς. Proverb. cap. 26. habetur κύων ἐπιστρέφεται ἐπὶ τὸν ἰδίον ἔμετον.

Ἐξέρασις, ἐκκοῖσις, proprie e terra. ἐξέρασις, ἐναυσία, Dioſcorid. lib. 6. cap. 10. ἐξέρασις, qui propellendo extruſit, Ariſtotel. in Problemat. Ariſtophan. in Acharnenſ. ἐξέραυε μοι λίθον ἐκ χάους ὁ φαλὸς ἐξέρασται, id eſt, ἐκκεκόφασται, ἐκβέβοπται, ἐκπέφυκεν.

Ἐξεργάζομαι, vnum eſt ex iis verbis quæ ſub eadem voce Actiuam & Paſſiuam ſignificationem habent, vt ἐργάζομαί τι καὶ ἐργάζεσθαί τινα καὶ ἐπὶ τινὸς τιν Θ. Demoſt. ἡ μὲν μὴ τὰ πάντα τὰ καλὰ ἐξεργάζεσθαι τοῖς πόνοις, ἀλλὰ καὶ γράμματα κακὰ εἰδέναι. Andocid. τῶν ποτὲ ἀγαθῶν τὰ μὲν ἐργάζεσθαι, aliquo beneficio ciuitatem affeciſſe. Significat etiam excolo, conſtruo, excito, efficio, perpetro, perficio, exacte tracto, exequor. Ariſtophan. πρ. πεπάτηκα γ' ἐξαρτήματ' ἐξ Θ, hic tali exultus diſciplina, vel qui excoluit talem artem. ἐξεργάζεσθαι δ' τὰ πρὸς τὸν θεὸν, qui conſecit facinora pulcherrima. Ariſtot. de mundo paſſiue accipit, γένεσις ἡ ἀπερίκτου ἐξεργασμένου, filium fuiſſe peractum. ἐξεργάζεσθαι τὸν ἀμφιτρύωνα, ab Æmylio extructus eſt. Plutarch. in Numa. ἐξεργάσασθαι, periimus, actum eſt de nobis, Eurip. πεπεργασμένου, apud Sophoc. in Aiace, pro τὸ γεγλυμμένον. ἐξεργάζομαι cum duobus Accuſat. Plato in epiſt. παύσασ ξυμβουλεύειν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ πολεμεῖν τοὺς πλείους καὶ μεγίστους ἐργάσεται, quæ multis malis hoſtes afficient. ἐξεργάζεσθαι, effecta reddere. Ibidem.

Ἐξεργασία, ας, ἡ, diligentia in efficiendo opere, executio. Quintil. effectio, abſolutio. πῶς ἐξεργασώμεθα τὰς τοιαύτας ἐξεργασίας, qui ſubtilius planiuſque diſputare geſtiunt, Nazanzenus. Quintil. libro 8. capite 3. φαντασία in concipiendis viſionibus: ἐξεργασία in efficiendo, velut opere propoſito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiuſdem, & cumulus ex abundanti.

Ἐξεργαστικός, ὁ, ἡ, acer, actuoſus, effector. τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς θερμασίας, effectio rei, cap. 2. lib. 2. Machab.

Ἐξερῆς, enarras.

Ἐξερίσσω, interrogo, ἐξερήσω, ſcifcitor, ſcrutor.

Ἐξερίζω, irrito, ira affico.

Ἐξερόω, roboro.

Ἐξερύτω, ruo. Heſio. l. Τὰς οἳ δόσεσι φέρεις, τὸ δ' ὑφ' ὅτου ἐξερύεται, illo ex alto proruente. Idem, οἱ δ' αὖ χείρας ἐξερύοντες κίοντο, hi autem deproſis cernicibus incedunt.

Ἐξερύομαι, interrogo, ἐξέρυσαι. Odyſſ. γηλῷ ἐπὶ δ' αὖ νέον κέρας γεράιτερον ἐξερύσαι.

Ἐξέρυμα, τὸ, vomitus. vide ἐξέραυσμα.

Ἐξεσθίομαι, ἐξεσθίσμαι, τ. ὑπερμῶ, eructo, prorumpo, effundo, hi

Ἐξέρυσμα, τὸ, verbale id quod ructu ciectum eſt quod erum eſt & ἐξερύγω apud 70. interpret. Pſalm. 43. & apud yrillum.

Ἐξερευνάω, ἐξερεύνησα, τ. νεκρ, ſcrutor, quæro, excutio.

Ἐξερώπησε, ιος, inueſtigatio, conquiſitio. Cicero. ſcrutinium. Apul.

Ἐξεραστής, οῦ, ὁ, Euripid. indagator. Columel. inueſtigator. Cic. ſcrutator. Stat.

Ἐξερέω, indago, ἐξερεωσὰ. Odyſſ. ξ, τὰ ἤκασα παρὰ μοῖραν ἐξερέων, percunctantur. capitur & pro dicam, ἰρὸ, λέξω, Iliad. ἀ. ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, tibi eloquar. vndè μνήμων, memoraturus. Apollonius 2. Argonaut. θεμιστοπόλους ἐξερέων.

Ἐξερημόω, ω. ὦσω, τ. ωκα, deſolo, denaſto, Plato in Epiſt. πόλεις ἐξερημώσας πόλεις καὶ πανταχοῦ, deſtructas vrbes inſtaurare.

Ἐξεραδιόομαι, quaſi in ereede allicio, Suidas. expon. redimo toro.

Ἐξέρομαι, interrogo. Sophoc. in Aiace, ἢ τυπτὶ ἱκετῆν κίνησιν ἐξερόμαι σου;

Ἐξέρπω, ζω, repo, prorepo, ſubrepo, elabor, erepo.

Ἐξέρπω, ψω, crepo, prorepo. Ariſtophanes. τὰ φίλαις· ἐὰν δ' ἐκ σε ἀδικοῦντ' ἐξέρπωσιν οἱ κρεμνῶσι, e grabato crepentes.

Ἐξέρρι, γαίης, ex de terra, abi in malam rem, Eurip.

Ἐξερυκάκης, ότος, effatus, effutus. ἐξερύκακα τὰ χαίμωτα, literæ leſcentes, quæ vetuſtati cedunt, quaſi defluentes, dilabſque, veluti quum membranæ præpingues literas non nent, ἀφιλόπονα.

Ἐξερύκακα, effluxi.

Ἐξερυθρόω, erubeſcens, ruber admodum. Galen. τὰς μὴ χίμωνος ἀὸν ἐξερυθρὰς ὄσιν. ἃ δ' ὀλίγω πυῖ τὰς ἐξ ὑστέρας ἐρυθρότερας hiſt. lib. 4. cap. 7. χρῶμα ὑπερυθρὸν τὸ σφόδρα, καὶ φοινικοῦν, i. cmente, rubrum.

Ἐξερύομαι, vnde ἐξεξέρυσμαι, cripio. Apollon. 2. πάτερ ὑμᾶς ὧδε ἐπὶ φάτιδι.

Ἐξερύσσω, detrahe bat.

Ἐξεύομαι, extraho, ἐξέλκω, Apollon. 2. ἐξ τοῦ μὴ ὑπέρτατον. Heſiod. ἐξ ἐρεῦ τὸν.

Ἐξέρχομαι, ἐξελήλυθα, exeo, diuagor, tranſeo, proficiſcor. deo, digredior, enado, exeo in expeditionem, emano, ed Depon. genitiuo: progredior, erumpo, effluo, prodeo diſcedo. ἐξέρχεται ἐς ἐξ ἐφόβους, inter adoleſcentes euado tranſeunt, Xenoph. t. Pædiæ. ὅτ' ἢ λθεν ὁ ἐναυτὸς, annus eſt Demoſt. ἐξέρχομαι ὑπὸ τῶν πολεμίων, exeo aduerſus h Idem Xenophon κτωμένων. ad Prodico philoſopho, ἐξ Ἡρακλέα, φησὶ, τὸν παῖδα εἰς ἥβην ὁρμᾶσθαι (ὡς ὁ αὐτὸς ἐξ γεγηθότα μὲν, ὅταν εἰς τὰ ἔργα καλὰ καὶ ἀγαθὰ ὁδὸν τὸν βίον τῶν διὰ κακίας ἡδέως ἀπιόντας ἡσυχίᾳ καθ' ἡδονὴν, ὑποφαίνεσθαι ὅτι ἐπὶ τὰ ἔργα ἐπιτηδείως, Cicero Officior. i. Namque Herculem dicus dicit, quum primùm pubeſceret (quod tempus natura ad deligendum quam quiſque viuendi viam ſiti furus, datum eſt) exiſſe in ſolitudinem, atque ibi ſitem, diu ſecum multumque dubitaſſe, quum duas cet vias, vnam voluptatis, alteram virtutis, vtram ingredi lius eſſet.

Ἐξεπάνομαι, liberaui, poeticum.

Ἐξεπίνω, excedo, erodo, comedo.

Ἐξεπίτας, ας, ὁ, legitio, ἐφεσιάδης, iter quod inſumitur in obeun gatione, ὁδὸς τὸ ἴπιον. Homer. Il. ad. ἀ. ἐξεπίτας δ' ἐλθὼν, leg nem obeunti vel profecto in. ἐξεπίτα, (inquit Heſychius φασιφόβιον ὁδοῦς, & paulò poſt ἐξεπίτας, ἀναπαίοντας ἐκπομπούς, γραὶ ἀπὸ τῶν ἐξόδων χρώμενα.

Ἐξεσκληκώς, induratus, qui exaruit, ſeu induruit.

Ἐξεστραμμένη ἐγκύκλιος dicitur ἡ διαγεγραμμένη δίκη, ἡ αἰφνιδίως territa lis & inducta. Et κατεξεσμένη & ἀπεκλιμμένη ἐγκύκλιος obliterata intentio vel iudicium obliteratum & citu dium.

Ἐξέσμαι, deprompti, abſtergunt, poliunt. ἐσμηγεν. ἐξέσμησαν, Herodotus.

Ἐξεσύθλω, impulſus ſum. pro ὑξεσύθλω.

Ἐξέστατο, exiit, ἐξέλθε. Hom. Iliad. βᾶσε δ' ἐκ ἔσυτο κλισ, id eſt, ἐξεκ ἐξέμησεν, ἐξέρχεται.

Ἐξεστεφάμενοι, ornati, κλεοσπινθῆρα, nam στέφειν pro κοσμεῖν. Sopho κεκτημένος κλέα ἔσω ἐξεστεφάμενα.

Ἐξεστικὸς, ὁ, ἡ, mente commotus. Ab ἐξίστημι τὸ ἐκπλήττω. ἐξεστικὸς οἶνος, vinum fugiens & degenerans, οἶνος, vappa. o mittur τὸ παντελῶς. ἐξεστικὸν δέος τῆς ψυχῆς τῷ θεοῦ κεφάλαιον, cor patiens pro arca Domini, cap. 4. libro 1. Regum. ἐξεστὸς ὄσσων, mutatus vultus, vt triſtibus accidit & metu animatis, Xenoph. παῤῥίνης ſ. apud Heſych. legitur ἐξεστικὸς ἐκ ἀνθλιμ ἀκπικῶς.

Ἐξεστὸς, licet, & ἐξεστὸν ἡ ἔνεστι, ἐξεστὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ, facultas eſt, ius eſt, ſi in

ed in τέλεσι & πολιτείαις plenior significatio. πᾶς ἀεὶ ἐν λόγοις ὧν ἔζεστι ἢ δίκαιον, oratoribus nihil tale conceditur, Hocrates in Euagora. ὑπὸ ἔζεστι ἢ ὑγίαινε ἐς ἀγαθοδαίμονα, quoties liceret posita decerta ea, Thucyd. vbi ἔζεσαν ἀφανῶς, superfluum. ἔζεν ἐμοὶ ἀφροῖς, Aristoph. ἔζεστι μοι τοῦθ' ἁμαρτεῖν, ἢ ἑκόντι, Demosthen. licet beatis esse. vnde ἔζεν, licebat. Xenophon. ἐξὸν τοῖς κρατοῦσι, καὶ ἀναγράφειν ὅτι ἂν βούλωνται, &c. licebat præsta. itiffimis, inita societate, contra literatores terri. Et ἔζεστι, licebit, Idem. Xenoph. ἐξέσται καὶ τοῖς ἐκείνων ἀπογόνοις τὴν ἀρετὴν, Demosth. ei stare licebit eodem sensu dicitur γίνεσθαι τὰ δίκαια. ἐξὸν ἐγκαλεῖν, τὸ δίκαιον ἐγένετο τὸ μὴ ἐγκαλεῖν. ἐξὸν ἐπιδείκνυσθαι τὸ πάντας ἐλευθέρους εἶναι, ἢ δικάζειν, neque licebat de suo iure disceptare & liberius.

Ἔξα, ὁ, ἡ, ἐξάτιον, τό, ἐξάκις, ἐξάτιος, ἐξάκις.

Ἐξαγγέλλω, etiam actiue positum pro ἐξαγγέλλομαι, apud Demosth. in epist. ἐξαγγελεῖλαι ὑμῖν, alioquin ἐξαγγέλλω est προαγορεύω, διαπομπεύω, ἐκφαυλίζω. ἐξαγγελεῖλαι ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ut ἐκ φανεροῦ μηνύειν, ἐξαγγελεῖλαι ἐκ τοῦ φανεροῦ μηνύειν, ἐξαγγελεῖλαι ἐκ τοῦ φανεροῦ μηνύειν.

Ἐξαγγελία, ἡ, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι.

Ἐξαγγελεύς, ὁ, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι, ἐξαγγελεῖλαι

Ἐξήγησις, εως, ἡ, expositio, explanatio. Cicer. commentarium. Differt ἔξήγησις & ὑπόμνημα, quemadmodum à poeti poema: fiquidem poema dicitur, panoplix Achillis descriptio: poefis vero, ipfa tota Ilias. Interp. Sophocl. ἐξήγησις, inquit, ὅτι ὅλων ἐμιμεῖτο τὴν τοῦ γυμνάσιου.

Ἐξηγητής, οῦ, ὁ, præceptor, explanator. Cicer. interpres, commentator, glofsularius, Bud. ἐξηγητὰ τῶν νομίμων, cauſarum actores, Plutarch. in Romulo. ἐξηγητὴς τῶν ἑλλήνων ὑπόμνημα, Ariſtid ἐξηγητὴς γνώμης, expon's. ἐξηγητὰ τοῦ νομίμου, iuris consulti, Gaza de Senectu. ἐξηγητὰι, Athenis facrorum interpretes, Demoſth. contra Euergum & Muſebulum, ἐπειδὴ ἐπὶ πολλοῖς ἅπασιν ἦλθον οἱ τῶν ἐξηγητῶν, mortua illa acceſſi ad interpretes. Plato νόμων lib. 12. ἀεὶ τελοῦντα ταῦτα· ἀλλ' εἰ τι ἀβέλτιον, ἢ τις θάλαττα ἢ, τὰ μὲν ἀεὶ τὰ θεῖα νόμιμα τοῦ τε ὑποχθονίου καὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν ἐξηγηταὶ ἔσονται, τοῦ ἐξηγήσεως χάριν ἀεὶ ἐν τῷ βίῳ πᾶσι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐξηγηταὶ γίγνεσθαι τοὺς ἀεὶ κρατίστους, i. religionum interpretes. Cicero 2. de Legib. sed videamus Platonem, qui iuſta funerum reiicit ad interpretes religionum. alter Herodot. σὺ δὲ εἰς οἶκον τὸν βατιάδεω ἐξηγητὴν γένεω θεσπιῳδέων ἀγαθὸν, ὃς πάντα ἐπ' ἐμοὶ ἐσόμενα ἐξηγήσεται. apud Platonẽ etiam absolute ſumitur pro publico quouis interprete.

Ἐξηγητικός, τή, libri pontificales, vel libri de iure pontificio.

Ἐξηγήσασθαι, accuſatio, ἐπαγγελία.

Ἐξηγητὸν ὄν, ſelleratus eſt.

Ἐξηγερθῆναι, excurrexi, expergefactus ſum, αἴσθομαι, pro ἐξηγειρόμην, Ariſtophan.

Ἐξήλιος, Heſych. ſuffitus, θυμιάματα.

Ἐξέλασις, ἡ, ineritorius puer, ὑπαγωγικὸς, ſic & podex dicitur, i. φραγμὸς, Heſych.

Ἐξόπισε, τὸ ὀφθαλμόν. Æliamus, ὁ τὸν μὲν φάσμα μέγιστος ἔξπισεν περὶ τὴν ἀναστήλην τοῦ ἵππου.

Ἑξάγιος, ἑξαγιντα, οἱ ἐξακόσιοι ἄνδρες παρ' ἀθηναίοις, Interpres Demoſthenis.

Ἑξηκοντατὴς, ſexagenarius.

Ἑξηκοντατέτης, ſexaginta quinque.

Ἑξηκονταπέντε, ſexaginta quatuor.

Ἑξηκοστὸς, ſexageſimus, Thucyd.

Ἐξηκοστιαῖος, idem quod ἑπταετὴς ὢν τὴν ἡλικίαν.

Ἐξόδιος, diſcedo, præterea: tempus, παρῳχημένον. Idem, σταθὲν ἐξόδιον τὸν χρόνον ἐν τῷ ὁμίλῳ. ἐξόδιον τὸ χρῆναι ὕδωρ ἐπιτιθέναι, ſed tum ἐπιτίθεσθαι, ἐπὶ τὸν πρῶτον ἄγχουσι, ſuccedo tempore.

Ἐξόδιατος, ὁ, ἡ, ὁ, cicoſtus, Cicer. duoſtus.

Ἐξόδιος, ὁ, ἡ, extenſus, διὰ πίνακος, ſcutiformis. Item ἐξόδιος ἀπὸ τοῦ πρώτου συγγενὴς ὢν ὁ, ἡ, τὸ.

Ἐξόδιος, cum à ſero ἐξόδιος ἔχω ἐξόδιον. Heſych.

Ἐξόδιος, ἐξοδία, ἐξόδιον, Bud. ἐξόδιος ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ab exoriente ſole.

Ἐξοδιάζειν, ab ἐξοδιάζω, peregrinum, inſtitutum, apud Diodor. & ide in quod παρωνομάζειν. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 6. ἐξετάσεται δὲ τοῦ φυσικοῦ, ἢ πλεῖστον ἐξοδιάζει ὕδωρ ποῖα τὰ ὄμβρια, odores multò prx cæteris rationes magis peregrinæ nec vulgares.

Ἔξοδος, ὁ, ἡ, exitus, ἐξόδιος, Herodot.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, de curru delapſus.

Ἐξόδιμος, per ſex dies, Odyſſ.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, faliò, per eam, Plato de legib.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, cicuro, manu ſuefacio. ἐξοδιάζειν τὰς κοπίους εἰς ἐλαίαν, oleaſtros in olcas molliendo tranſiciendo, Plutarc. in Fabio. ἐξοδιάζειν αὐτὸ δὲ ταμίαις, per diſciplinam cum excolui, Plut. in Numa. Vide apud Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 3. τὸ ἄγριον ἐξοδιάζεται, ſylueſtre miteſcit. vbi τὸ morum tranſcumque δὲ τὸ ἀγρίου deſignat.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, manſuetudo. Cicer.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, Sophocl. ἐξοδιάζειν ἀπὸ τοῦ δ' ἐξοδιάζειν, ab ἐξοδιάζω, quaſi demeſſus.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, ab ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, pendentem habens peram, Lucianus.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, q. mutatorius. ἐξοδιάζειν, τὸ ἐξοδιάζειν, permutata, alternata, Odyſſ. ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν.

Ἐξοδιάζειν, pro ἐξοδιάζειν, ſæpe apud Platonem. τὰ γὰρ ἐξοδιάζειν ἀλλήλοις ὄντα, ἐξοδιάζειν ὅταν ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν αὖ τοῦ, nam quæ pelagus ſpectant, non ſunt talia vnde illi ſuis adeſſe poſsint, Thucy- (did. lib. 4.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, rotuli, extuli.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, authoratus, obnoxius.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, floribus ornatus.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, effrenis. αἰνοπαικίος, ἐξοδιάζω ζυγοῦ.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, ἐξοδιάζω, ſeu ἐξοδιάζω quod eſt profilio alicunde, & cũ impetu prodeo. Ariſtoph. in Pluto. ἐξοδιάζειν οὐκ ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, decepit, Odyſſ. ἐξοδιάζειν μὴ ἐξοδιάζειν ἀπάτῃσι.

Ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζω, exuli, ſuſtuli, ab ἐξοδιάζω. ἐξοδιάζειν ὀλυμπιάδα, olympiada inſtituit, Herodotus.

Ἐξοδιάζειν, electas ſum, eximius factus ſum, ablatus ſum. ἐξοδιάζειν τοῦ, muros excitarat. Herodot. ἐξοδιάζειν τὰ τοῦ πολέμου, Plut. in Numa, interpres bellibus abſtulit & amouit. ἐξοδιάζειν, excepti eſt, electus eſt.

Ἐξοδιάζειν ὁ, ἡ, ὁ, ἐξοδιάζω, licitur quum familia deleta nomen gentis teritt. inde lex illa, ὁ ἀφ' ἑνὸς ὀνόματος ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν, ἐξοδιάζειν ἐξοδιάζειν.

Ἐξόδιος, ἐξοδιάζω, naus ſex remorum: hexeres à Liuio etiam dicitur.

Ἐξόδιος, interrogaſti. vide ἐξόδιος.

Ἐξόδιος, dcinceps, ἐξοδιάζω, ordine, poſt, gradatim. τὸν ἐξοδιάζειν, proximum quenque locum, Plato de Leg. τὰ ἐξῆς, id, quod ſequitur. Hermog. ſequentia. τὰ ἐξῆς, die ſequenti, capit. 25. Apoſt. l. 27. ἐξῆς ἔτεσι, ſubſequenti anno, Plutarc. ἐξῆς τὸ ἐξῆς, ordinatim, Alexand. Aphrod. Conſtruitur eleganter cum Genitiuo, vt ἐξῆς δὲ τὸ πλοῦτον ἐξῆς, proximus locus à Plutarcho Phan. ἐξῆς τὸ πλοῦτον ὅρους λαμβάνει, id eſt, ἐξῆς τὸ πλοῦτον. καὶ τὸ ζῆλος. Ariſtot. de mundo, ὁ ὃ σύμπασα τὸ ὑγρὸν εἰς ἐξῆς τὸ ἀὴρ τὸ ἀέριον μέλαινα δύπασ, vniuerſi humoris naturi finitimam meritò eſſe cenſeas aeriæ naturæ. ἐξῆς πολλοὶ πάσαι ἡμέραι, in multos dies, quotidie, Plutarch. τὸ ἐξῆς τῆς reliquum viæ, Nazanz. Et quum tempus continuum, & ininterrallo ſignificare volumus, vt ἐξῆς ὑμῶν ἐξῆς, tres repetitos dies. Item cum Datiuo, Ariſtot. de mundo, ὁ ἐξῆς τὸν ἀέρα, &c. qui à Coro deinceps ſpirat, Philo de mundo, ὁ μὲν ἐξῆς τὴν ἡμέραν καλεῖται βορέας, is qui Cæciæ coniunctus, Aquilo dicitur, i. qui Cæciam ſtatim excipit. ἐξῆς τὰ πάντα λέγεται τοῖς ζῶσι, deinceps genera affectus ipſi ſequuntur, Plato in Tim. eo. Idem epiſt. 7. ὁ ἐξῆς τὰ τοιαῦτα, πάνυ νεανικὸς εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, i. poſtea.

Ἐξαπαρθμία, elaboratum. Lucia. de Mauſoleo, μέχρι τοῦ ἐξῆς ἐλθεῖν ἐπὸ κορυφῆς, fabrefactum, ἐξεργασμένον.

Ἐξαπατεσθῆναι, qui eſt ſpectata virtute, ἀδιάφθορος.

Ἐξαπλασίαν, extrinſecus, etiam dius: quaſi dicas, extibiatus. Poſſ. in 4. ἐξαπλασίαν γλαῦκας πεπομφὼς. Proprie ſunt τὰ ἐξαπλασίαν, ἀλαβαστρα γλαυκίδος τοῦ μύρου, & per tranſlationem πάντα τὰ τοιαῦτα, τὰ ἐξῆς τοῦ μύρου, Etym.

Ἐξηγησάμενον, apud Hippocrat. i. ſubtili & tenui panno vel amine percolatum, τὸ διὰ τοῦ ἡγεμόνος δηλώσαι. Nam τὸ ἡγεμόνος τὸ ὕφασμα exponit Galenus.

Ἐξηγεῖσθαι, refenare.

Ἐξηγεῖσθαι, paſsiua voce, ſed actiua ſignificatione, perſonam ſuſtinere. ἐξηγεῖσθαι τὸν ἀνθρώπον, Paulus 1. ad Theſſ. cap. 1. ἐφ' ᾧ ὑμῶν ἐξήγησται ὁ λόγος τοῦ κυρίου, ſermo domini perſonuit. Gregorius de pentecoſte loquens, ὅτε γὰρ ἦλθον τὰ ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἐξηγεῖσθαι φησὶν, μέλλει μὴν ἐξηγεῖσθαι φωνὰς, πολλὰς ἡ ἀκοὴ οὐδὲν τὸ κτυποῦμενον τῶν ἀκουόντων.

Ἐξαιλεῖν, cicere, ἐκκαθαίρειν.

Ἐξαίρομαι, μᾶσθαι, & ἀσθαι, medeor, curo, reſarcio, ſatisfacio. ὁ ἐξαίρομαι μὴν, qui medicatus eſt. Item ἐξαίρεσθαι, qui ſanatus eſt, cum Accuſatiuo. Herodot. apud eundem, ἐξαίρεσθαι, ſanatus eſt.

Ἐξάιτα, cicinunt, emittunt: ἐξάιτα vero accentu acuto, ἐξάιτα, exeunt.

Ἐξαιτεῖς, Heſych. ἐκβυθοῖς.

Ἐξαίνειν, ἐξαίνω, ἐξαίνω, dicũt Attici, ait Phrynicus, proprium ſonum & mihi vendito, occupo, S. rabo libro vlt. ἐξαίνω τὸ σὸν ἀναλοῦμαι. Ποσείδιππος, ὁ τὸ Λάτμου Ποσειδῶν, καταπεπλουτηκὼς ἐξαίνων, ὃς ἐπιτετύμβου ταῦτα κ' πλουτεῖται ἐξαίνειν ἐξαίνειν ἐξαίνειν, etiam eſt ſibi peculiarem amicum reddere autem ſibi familiarem facere, φίλον ἐξαίνειν, Xenoph. 7. παιδίας ἐξαίνω τι ἐξαίνειν μικρὰ, ἀξιῶ σοι ἐκὼ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἀξιῶσαι ὑμᾶς ὅτι μὴ σου ἀξιοῖς ἢ ἄπιστος ὑπομένειν.

Ἐξαίνομαι, idem Xeno. Pæd. l. 7. ἐπὶ γὰρ τοι ἐξαίνομαι μᾶλλον ἐκὼ ἐκείνοις ἐξαίνειν ὑμῶν peculiare tibi feciſti & priuatim familiam.

Ἐξαίνος, habitus, diminutiuium, Etym.

Ἐξαίνομαι, mihi vẽdico, occupo. Athen. Ὁρῶν αὐτὸν ἐξαίνομενον ἐν μονῳ χίων, ἀπικτίνει. Idem lib. 15. λαβὼν ὁ παρ' ἐμοῦ ἀπὸ πλοίου ἐνεθίζει ἀφροίνος, ἐξαίνομαι τὸν πλοῦτον, καὶ σύμφορος ἐκείνου ἔσχε δεῖ τὸν παρ' αἰνικίου λογίου σε φαῦλον, tanquam ille inuetum ediderit, ac ſibi laudem tribuit libro edito, ἐκείνου ἐπιτιθέντος.

Ἐξαίνω, exudo, apud Ariſtoph. in Auibus. ἐξαίνω εἰς σκιμᾶσιν cocſe dicitur pro ἐξαίνω, ἀπαίνω liquidã emiſit ſterc. veluti ſudorem.

Ἐξαίρω, exudo, Alex. Aphrod. ὕδωρ ἐξαίρω.

Ἐξαίρω, excutit.

Ἐξαίρω, pro ἐξαίρω, Bud. Comment.

Ἐξαιρῶ, conſecrare.

Ἐξαίνω, exeo, prodeo, excedo, & ἐξαίνω, eiicio, emitto, vnde ἐξαίνω pro ἐξαίνω, defideriũ eiecerunt, exemerũt. ἐξαίνω ὀλίγον, mari infundarur. ἐξαίνω ὑπὸ γῆν, ſemẽ deprimũt, Plut. Ant. ἐξαίνω ὡς θάλασσαν, in mare euadit, exit in mare, Thucyd. ἐξαίνω, exilet ſtercus, Alex. Aphr. ἐξαίνω, de futuro, Eud. Epiſtor. ὅσον ἐξαίνω ἐς ἔπειτα ἐξαίνω τι, i. nunquam in villã exuro.

Ἐξ-

Ἐξανύω, dirigo, Apollon. Et Hippocrati ἐξηνυσμένος, extendi & ἐξανυσμένος, præcor, Sophocl.

Ἐξαντλέω, ὦ. ἐξαντλήσω, ἐξάντλησα, π. ἐξαντλημένος, ἐξαντλεῖσθαι, exsicco, arefacio, exuo, exhaurio, consumo, exeo quo, evaporo, exhalo. ἐξαντλεῖσθαι τὸ ὑδωρ τὸ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, aquæ inter cutem humores exuunt, reprimunt atque siccant, Dioscorid. lib. 2. cap. 11. ἐξαντλητικὰ ἔντερα, exuctus. ἐξαντλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, sole exsiccari, Theoph. lib. 3. cap. 7. de caus. plantarum. Aristot. 8. historiæ. Συκοφόρα ἐστὶ τὰ ὀφείλοντα ἐξαντλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν καρπὸν ἀποτελεῖν. Et 3. de partib. Ἐξαντλεῖ τὰ ἐσπιπτόμενα τροφῶν, καὶ τὰ ἐπιρρέοντα ὑγρὰ ἐξαντλεῖται ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Plato in Timæo, ὡσὰν ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ὑγρῶν ἐγγίγνηται, ἅ δὴ μὴ εἰς ἑαυτὸ τροφὴν ἕλξαντα, ἐπὶ τὸ πρόσθεν ἐκπίπτοντα ἐξαντλεῖται, Cicero, Nec verò desiderabat ut alimenta corporis, aut detrahendo confecti & consumpti cibi, &c.

Ἐξαπτός, pertinio, attingo, penetro, Depon. ἐφὴν ἐπὶ τὸ τέρμα ἐξαπτὸς ἔσεσθαι, ante fagittæ ictum, Lucian. οὐδὲ τὰ ἀκρα τῶν ὀξυκάλαμων ἐξαπτόμενος, Interp. Thucydid. exponit, ἀφικόμενος, id est, nec ad necessaria efficere, Xenoph. ἔμοιγε δοκεῖ δῆλα ποιεῖ σάφα ὀξυκινέῖσθαι, vim ad multa proferri ftadia. Idem, ὀφθαλμὸς διακοῦσαι σπουδῆ ὀξυκινέῖσθαι, quorum acies & visus longissimè videtur pertingere. Nazanzen. οὐδὲν γὰρ οὕτω τῆς ἐπιστολῆς ὀξυκινέῖσθαι οὐδὲν ἐφ' ἑτέρων ἔσεσθαι τῶν ἀλλήλων, neque enim vlla imago tam perfecta est, quæ per omnia veram illam & primam rei formam retinet. ὀξυκόος ἐστὶ βυσσοῦ, ad fundum detuenisse, Herodotus. Cui cuit. Idem, ὀξυκόωτερ κατεδεῖν ἐγωνὶ ὀξυκινέῖσθαι, ad res bonas & præclaras afcendere. Cum Dation. ὀξυκόως ἀκούσαντες, assentiendo. ὅσον οἷόν τε ὀξυκόωτερ ἀκοὴ ὀξυκινέῖσθαι, quantum nos intuebimur potuimus, Herodotus. πρίστεσθαι γὰρ ὀξυκινέῖται τὰς ῥίζας, longius enim protendit radices, Iutarchus in Solone. Cum Accusat. Hom. Odyss. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπὶ πολὺ ὀξυκινέῖσθαι βασιλεύοντα, id est, ego verò accessissem ad alium, &c. vbi tamen mox ἐπὶ πολὺ ἐλθεῖν, exponit, Hesiod. ἀφ' ὧν ἔβλαστ' ὀλύμπιος ἐς πατέρ' εἶσι, id est, ad Olympum. Item pro ὀξυκινέῖσθαι, perseguor verbis. Sophocles in Aiace, καὶ τὴν ἀναγκαίαν μοῖραν ἀεὶ ὀξυκινέῖσθαι λέγει, id est, & fortè & ob malos ridens, dicat quæ quidem vir imperitus diceret, id est, δύσκολα, ἴσως. ὀξυκινέῖσθαι ὀξυτὴς, canalis productus, Herodotus.

Ἐξαπόλλυμι, perueni, consequitus sum.

Ἐξαρκέω, propitio. Suetonius, placo, pacifico, vel pacifior, Accusat. Futur. ὀξαρκέσομαι, deprecabor, placabo. ὑπὲρ ἐμοῦ τοῖς θεοῖς ὀξαρκέσειν ἐγωμαι, Ecclesiastic. cætera trigesimo secundo, altissimus in multitudine victimarum non remittet peccata. ὀξαρκέσει ὁ θεὸς περὶ τοῦ μὴ ἐπιστρέψαι τὸν θυμὸν αὐτοῦ, pro eo qui mundatur ἢ ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀποθάνῃ ἐξαίφνης, Lenit. capite 14. & capite 16. καὶ ὀξαρκέσεται περὶ αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, expiabit sanctuarium & tabernaculum.

Ἐξαρκής, ής, ές, expiatio, pacificatio. Cic.

Ἐξαρτία, ας, ἡ, placatio, munus, oblatio, expiatio, reconciliatio, ὁ δὲ τῶν ἀρχόντων ἐξαρτίας, ἀπὸ τῆς ὁσίας, ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἀπὸ τῆς ἀγάπης.

Ἐξαρτάω, ὦ. ἐξαρτήσω, ἐξάρτησα, π. ἐξαρτημένος, ἐξαρτᾶσθαι, exoratio, placatio, deprecatio, expiatio.

Ἐξαρτάω, concilio, ἐξυσαίνω.

Ἐξαρτάω, reconcilio. ὀξαρτᾶσθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους ἔχοντας.

Ἐξαρτίζω, ἐξαρτίσω, ἐξάρτισα, ἐξαρτίσθην, ἐξαρτισμένος, ἐξαρτίζεσθαι, consummo, perficio, absolvo, ἀπαρτίζω, ἀπαρτίσω, ἀπάρτισα, ἀπαρτίσθην, ἀπηρτισμένος, ἀπαρτίζεσθαι, vocabulum antiquum tostæ Etym. vide supra ἀπαρτίζω.

Ἐξαρτάω, purgationibus eua uare. ὀξυαίνω ὀξύω, purgatus. Pollux in τῷ κατὰ τὰ διὰ κάθαρσιν, ἢ ὀξυσμὸν λέγουσι. Hesych. ὀξυναμένη, διακαθαίρουσα, ὑπεκχεομένη. λέγεται ἡ ὀξὺ τῆς χολῆς κάθαρσις.

Ἐξάσιος, exiui.

Ἐξαστάω, fiue ὀξυστίζω, πρίζω, ὀξυδίδωμι nam ἰὸς ὀξὺς, radix pilorum, ὀξυστίχια. Hesych. ὀξυστίζει· ἐπὶ ἰὸς ὀξὺς ἐπιτείνει· id est, limam pilorum lanuginem. cam enim ἰὸς ὀξὺς vocant.

Ἐξαυαίνω, exprimo, excolo, ἐκπιέζω, π. Hesych. ὀξαίνει, ἐξαίνει τὸ ὕδωρ, aquam exprimito, aquam per colum trancetam abiicito, libro quinto. Dioscorides. ὀξαίνεται, amorem exprimens, per colum trancients. ὀξαίνεται ἐπὶ ἰοῦ, rosæ expressæ, Dioscorides libro primo. Galenus libro primo, καὶ ἐπὶ πιτύος, in Andreæ malagmate, δύναμις ὀξυαντικὴ ἐφ' ἃ βούλει καταχέειν, διαλύειν, ὀξαίνειν (legend. ὀξαίνειν) expurgare ac velut excolare, Cornarius. Idem libro primo, eiusdem operis, Σκίλλαν δὲ ἐκλεπίσαντες ἐν ὄξει λεπτῷ, ἀποξηράνωμεν, ὅταν μηκαὶ γλυκαὶ ὀξαίνωνται, scillam in fornace vel cucurbitam emere obruito, quousque mollis fiet expritto. Actuarius 13. capite secundo, de emplastris ad demorsos canes, &c. ἢ τὸν ἰὸν ἢ χυμὸν ὀξαίνοντι ἐκ σκυτάλου τὸν τῆς ὀθόνης πυρὸν, id est, καθαίρουσι ἢ ἐκπιέζουσι, venenosum humorem expurgant, ac veluti excolant & exprimunt. hinc ὀξαίνω ἢ ὀξαντικὸς φάρμακος, medicamenta quæ vt diaphoretica, discussoriam vim habent humoris fusi atque concreti, remissiora tamen sunt, nec validè ac confertim vt illa, hoc ipsum exequuntur, Galen. γ. ἀγ. ὄψις, ὀξαπατᾶται, inquit, τοῦτο διὰ φαρμάκων ἀκριβοῦται μᾶλλον τὸ παχυμερὲς ὑγρὸν, ὡς μὴ λανθάνειν ἔτι σπόνδυλον τὸν πυελικὸν, ἢ διαφορητικὸν πυελικὸν ἀφιγκάμενον ἢ ὀξαντικὸν ἢ ἡμῖν ὀξυκινητικὰ τοιοῦτα. Apud Hesych. ita scriptum, ὀξαντικὸν, καθαρτικόν. Et ὀξαπατᾶται, μεταβάλλει· χαλᾶται ἢ ὀξυβόλῳ ἐκρίνει.

Ἐξαυτάζομαι, equo euchor, seu equo exeo. Plutarc. ὀξαπατᾶσθαι διὰ τῆς πυλῆς.

Ἑξάπους, τὸ, citrus in quo sunt sex equi.

Ἐξαπτὸς, vide in Ἐξαπόω.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, corporis constitutio sine animi, ἦθος, mores, affluctudo, assuefactio. Plato in Timæo, εἰς τὸ τῆς φρόνησεως ἀφίκεσθαι ἀσκοῦντα ἐθεσι ἕξεσι, Cicero, ad primam atque optimam affectionem animi perueniet. Idem Plato Epistola septima, τὸς οὐσιώδεις τε ἡμῖν ὄλβιους ἅπασι καὶ τῆς διαίτης ἕνεκα τοῖς γεγονόσι, ingenium & mores & vitam probè cognoscens. Item valetudo, Gaza interprete, habitudo, Philo de mundo, ἕξεις δὲ ἐν σώμασιν ἀναστάσεις τε ἐκ νούσου· ἀλγεινὰ μὲν ἐν ἀρχῇ μίσους ἔθη τὰ πρώτα τίκτουσι· φύσεων γ' ἀλλας ὑπάρχειν ἀπεκμαίνει πάλιν, ἐς ἃς αὖθις τὸ αὐτὸ ἀφίκεται πάσιν, ἐφ' οὗ τὸ πρῶτον ἀρχὴ ἐν ὀλίγοις ἐσωμοίχθη ἔπειτ' ἐθισμὸς, id est, habitus est spiritus seu tenor spiritualis in seipsum reuertens. incipiens enim à medio in extrema tenditur: cumque supremam attigerit superficiem, reflectitur rursus, quoad eodem loci perueneriat. vnde primùm profectus erat continens cursus habitus. Idem ibidem, ἕξεις δὲ ἐξ ἐπιθυμιῶν τινῶν, διαφθείκαι ἀρέναι, ἀναλώσει ὑποδιάκυτος, id est, habitus autem tenor est spiritualis, vinculumque fracturæ non immune, tametsi ægrè est solubile. authori Diffinition. apud Calen. ἕξις δὲ ἐστὶν ὑπόστασις συνέχουσα καὶ συγκρατοῦσα τὰ μέρη. Galen o οὖσαν, Methodi ἕξις, id est, habitus & firma affectio, διαθεσις δὲ χρόνῳ ἢ συνήθει, ἢ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ ἐν οὐ χρόνῳ. aliis ἕξις διάθεσις δὲ ὑπιεσθύτητος ἢ ὑπολειπόντος τοῦτο· sed διάθεσις ἢ ἕξις ὑμεταβλητοι. Vide Σχέσις. ἕξις ἐστὶν, ars armorum. Plato de Legibus. ἕξις ἀθεσιουῦν πάσσεις, superabundantia peccilentorum, Plato in Timæo. κακὴ ἕξις, apud Hippocratem, ἡ κατ' ἰσότητα, Galen. ad Glauc.

Ἐξισάζω, ad æquo & æquiparo. vnde ἐξισάσιμος Dialectici dicuntur quasi adæquantia, quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. quæ & ἀντιστρέφοντα ἢ ἀντικατηγορούμενα dicuntur. Philoponus in Poster. Analyt. Aristotelis, ἅτε τὸν τοῦ τυχόντος ἢ ἐξισαζόντων ὁμοίως ὄντων ἀεὶ πάντας. Alibi, ὥστε μὴ ἐξισαζόντων τῶν, τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ κατηγορούμενον, τότε τὸ ὑποκείμενον ἔσται ὅλον ἢ τὸ κατηγορούμενον.

Ἐξίσης, æqualiter, ex æquo, ἐξίσου.

Ἐξισοτιμία, ας, ἡ, æqualitas honorum, ἐξίσωσις, exæquatio. Liuio.

Ἐξίσου, æqualiter, ex æquo, tantundem. ἐξίσου ποιεῖν, idem facere, exæquare, Demosthenes. ἐξίσου κατασκευασθαι πρὸς φιλοσοφίαν, in eodem quo philosophi ordine habebuntur, Lucianus. ἐξίσου σοι γενομένῳ, Aristid. ὁ ἐξίσου, æqualis, æquiparcs, Plato de Legibus.

Ἐξισόω, ὦσω, π. ωκα, adæquo, confero, æquiparo, Datiu. & Accusf. Sophocles, μήτηρ κελεύει μ', μητρὶ δ' ἴσον ἐξίστασι, nihil matris nomini respondet, nec quicquam matre dignum facit, ὡς ἴσα σφισὶ τοῖς τοῦ μητρὸς ὄνομα. τοῖς βαρβάροις ἐξίσου μάχει τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero, Plutarch. in Themistoc. Iud. Achiæ dixit, in Epist. poster. ἐξισοῦσι γὰρ ὅμοιος, eodem quo cæteri modo facio. ὅπως ἐξισωθείη, vt par redderetur. ἐξισοῦμεν τῷ μεχίμῳ, æquati numero pugnatorum.

Ἐξίστημι, μεκστήσω, hoc verbum significat vehementem admirationem, quum homo præ admiratione non sit apud se, stupens admirot, in animo, sum attonitus, extra me rapior, ὁ πολὺς λεὼς ἐξίστατο ἐπὶ τῷ λεγομένῳ, διατρεφόμενος γνώμῃ, ἀκούοντες ἐξίσταντο, mens labat, alienatur, Diofcor. libro 5. Plato in Phæd. ἐξίστασθε, ἢ γὰρ αὐξομένων ἀποδεσμεύσει, ἢ σφᾶς τοῦ ὕπνου χαριοῦσιν, τοῦτο τοίνυν ὡσὰν ὅταν ἡμῖν ἐκ τοῦ πολέμου ὡς οἰκοῦμενοι, ὑπνοῦσιν ἢ γλυκὺ ἐστὶ πολλοῖς, quibus verbis describit quos cestali conceptos dicimus. ἐξίστασθαι τοῦ γένους, degenerat, Theophrastus de causis plantar ἐξίστασθαι τοῦ φυσικοῦ τρόπου, de more suo deceditie, decedere suo instituto, Nazanzen. ἐξίστασθαι τῶν πατρίων αὐτοῖς εἰς ἔθη διαστῆσαι, Plato de Legibus, id est, transire à suis moribus ad disciplinas, Plato de Legibus, id est, transire à suis moribus ad disciplinas, Plato de Legibus, id est, transire à suis moribus ad pios. ἐξίστασθαι pro obliuisci & prorsus abdicere alienatque accipit Xenophon, δοκεῖν δ' εἰς μαχίμω σωῖ ὑπὸ πολλῶν ἀγαθῶν μεθυόντων ἐξίστασθαι, quæ didicerunt obliuiscerunt. ἐξίστασθαι τῶν πατρίων, à patre discede, Aristoph. ἐξίστάμην ἐκ φύσεως, à natura degenerans, Gaza. ἐξίστασθαι εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & transit, Aristot. 4. de Gener. at. Sophocles in Antigona, ὠιμοῖ δ' ἐς οὐδὲν ἐξιστᾶς, ὅμως Νιόβῃ τοῖς κρείσσοσι σπουδὴν, ὦ ἐξίστασθαι vbi ait eorum animum qui cum malis consistentem, non vertentes constare & consistere, sed mutari commotumque à sese discedere. Idem ibidem, κρείσσοι δ' ἐξίστασθαι τὸ φρὲν, hoc

perpetrare animus refugit atque abstitit. Ἐξίσταντο εἰς ὀκνηρὰς πολιτείας. in rerpubl. contrarias conuertuntur, id est, transeunt, Aristot. lib. 5. Polit. Ἐξίστ᾽ ἀμέμφτ᾽ οὐ᾽ ὃν vinum fugiens. Ἐξίστ᾽ ἀμέμφεις οὐ᾽ ὃν γραῦς πεῖ, vinum defluens senescit, Theophr. lib. 6. capite 10. de caus. plant. Aliquando est sententiam muto, aliud propositum sequor. Thucyd. ἔγα μὲν αὐτός οἶμαι, οὐ τὰ Ἐξίσταμαι. ὁμοίᾳ ᾗ μετεδίδαξα. Aliquando abstineo, vito, cauco, Galenus. ᾗ τῶν τοῦ τρόπου ᾗ ἡμεῖς αὐτοὶ, χρῆσι Ἐξίσ᾽ ἀμέμφει μᾶλιστα χρῶνται τοῖς κακοπαθοῦς φαρμάκοις. Plutarch. cum accusatiuo iunxit, ἐκεῖνα κινῶν ὑπὲρ ἐκείνης Ἐξίστο, vitauit, subterfugit. Interdum cedo, vt Ἐξίσταμαι τῆ ὄντως, & ἀφίσταμαι, bonis cedo, Demost. Ἐξίσ᾽ φορμὸν. Οἱ ὑπεναντία δόξαντα διαλύσεις ἄφεσιν, Ἐξίστασιν παντων τῶν ὄντων. Et cedo tibi hac in re, id est, ἀφίεμαι σου τούτου τῆ ἀφορματος. Plutarch. de proscriptione triumuirali, Κικέρωνα μὲν Ἀντωνίῳ Κάτσαν Ἐξίστε, τὸν Ἀντώνιον Λαβιήνῳ Κοίσαρι. Cicerone quidem Cæsar Antonio cessit. In hac significatione Datiuum ferè habet personæ cum Genit. rei: vt Ἐξίσταμαι σου τῆς σπουδῆς. Et cedo, id est, concedo, hoc est, me submitto. Iulianus Iambico, ἐπὶ ᾗ Πανὶ μὲν᾽ ἀγνοεῖν ἀχρώμτα πᾶσι τὰ ἐκ σφῶν, καὶ Κρίσαῖ᾽ ᾗ. Ἐξίσασθαι τῆς ὁδοῦ βαδίζουσι γυναιξὶ, mulieribus transeuntibus via cedere, Plutarch. in Romulo, quod & ὑπαίξασθαι dicitur, Chrysostom. ἐπίσης τῆς κρατηθέντος ἀφορμὴ, aliis cesserit fructuum prouentu. Ἐξίσ᾽ ἀμέμφ᾽ ἀμπελῶν ἀφοβοῦτερα τῆς ἡμετέρων πατέρας πάσιας, ci, vt potest seniori, loco prius cedens, Plutarch. in Public. Ἐξίσασθαι χρεῖος cedere, procul abesse, abstinere, Aristoph. Sophoc. in Aiace, Ἐξίσταται ᾗ τινὸς αμαξικλέος, τὸ δὲ λιπαρὲς φίλῳ ἡμέρᾳ φλίγειν, noctis tenebrosæ circulus cedit die, &c. Ἐξίσατο τῆς γυναικὸς, vxore cedebat, id est, alteri dabat, Plutarch. in Numa. Ἐξίσασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδίας, Plato 2. de Republ. docuit pro exire de sua forma, speciem suam relinquere. Ἐξίσασθαι, Latinè à se discedere dicitur: & à mente discedere. Cicero 2. de Diuinat. ille autem Græcus quid mirum si magnitudine timoris, vt plerunque fit, à constantia atque mente, atque à se ipse discesit. quod & pro degenerare vsurpauit in Bruto, quod quodammodo est mente alienari: hic autem (inquit Cicero) cum summa voluntate bonorum ædilis curulis factus esset, nescio quomodo discessi meo, discessit à sese. Nam παρίσασθαι dicuntur quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt, quasi consistere & absolui. Post quem statum iam Ἐξίσασθαι dicuntur quasi exolescere & fugere, & à natura sua descíscere siue degenerare. Theophrastus 6. de Causis, ᾗσίσεα ᾗ τῶν ἀδήλων τοῦ τοῦ εἴνου, ᾗ γὰ σεισιάζ᾽ ὃν, καὶ Ἐξίσ᾽ ἀμέμφ᾽ ᾗ ἡ γραφικὴ ἰὼ ὥστε μόνας ποὶ μεταβάλει χυλοῖς, etenim perruegetum ac vigens, deinde à se ipso deficiens, & veluti senescens, in certis quibusdam saporibus mutationem sentit. Idem historiæ 2. ἀκόμη ᾗ μεταστυφόμενα ᾗ μυρίνου διαφέρει ποτὲ φασι, ὡς ἐπὶ πολὺ δ᾽ Ἐξίσασθαι, ᾗ ὑδὲ τὸ χυλῶς ἀπολέγειν.

Ἐξίστανω, mente alienor, mentis alienationem affero.

Ἐξίστημι, ἐξιστήσω, τ. ἐξέστηκα, desistere facio, aterro. Demosth. νῦν ᾗ ἐκεῖνος πὶς σφᾶς καὶ φυγικὰς ὁδοὺ, id est, à via recta defectens. παῖδες μὰ γὰρ εἰς ἀκαλησίαν Ἐξίστασι τῶν ψυχῶν, calamitatis magnitudo sensum doloris animo eripuit, in Publicola Plutarchus. Ibidem, ὡμὶ τὸ ὑφ᾽ εἰς ἀπόθεσιν Ἐξίστασι τῶν ψυχῶν, virtutis celsitudo sedatum animum præbuit. ἐκεῖνα τὰς αἰχὰς, ab imperio discedere, Thucydid. libro secundo. ἐκεῖνας τὴς ἀπονοίας, non ingenitus, Nazanzen. Ἐξίστασθε τῆς βεβαίτητος παῖδες, ab optimo statu digredimus, Aristotel. in Politicor. γνόμης Ἐξίστω, mente errati, Euripid. Ifocrat. φοῖς φίλτατ, μὴ δὲ τὸ γῆρας Ἐξίστησι τοῦ φρονεῖν, ne fortè è potestate exissem, nec mentis essem compos præ senio. ἐκεῖνας ἦδὲ ἀκρωμάτων, qui à rebus abstinuit, Demosthenes κοὐπὰς ἐκεῖνων τῆς στρατιᾶς, imperij nauus sponte recusasse. Plutarchus. ἐκεῖνας τῆς ὁδοῦ, à via fecedentes. ἐκεῖνων τῆ στεφάνου ὑπερὰ, coronam alteri cedere, Philostratus in Heroicis. ἐκεῖνας πόλεως, qui vrbe cesserunt, pro ἐκπολίπω, deterreo, Suid. οὗτα δὲ Ἐξίστην αὐτοῦ, οὗτα ἐκπολίναν, οὗτα πόν. Interdum pro corrumpo, immuto, degenerare facio, Aristot. Ethicor. 3. ᾗ ἡ ἡδὺ λύπη Ἐξίστη τῆ φθορὰ τῆ ἕξεως ἢ φύσιν. ᾗ ἡ ἡδονὴ οὐδὲν πᾶσι ποιεῖ. Idem, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐνοίοσι ᾗ ἕτεροι τῆ πᾶς ἡδὺ ἕκαστον αὐτῶν μὴν ἡδὺ ἀλυπὸν, τοῦτο δ᾽ ἀνάγκη ἐκεῖνα ᾗ διὰ λύπην Ἐξίστασι, ὡς τὰ ὑπὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὑπὰ ἀκρασιῶν. 2. degenerem animum reddunt hominis timidi. Et Ἐξίστασι, ad tabem & interitum perduco, Aristotel. 4. Physicorum, φθορὰς γὰ ἀπ᾽ ἐκ καὶ αὖπο μᾶλον ὁ χρόνῳ. ἀμάθυος ᾗ πάντες. ᾗ ἀπὸ τῆς Ἐξίστη τὸ ὑσαγόμ. Ἐξίστασθε οὖν᾽, vappa, ὄξινι. Vide Ἐξίστασθε. Et Ἐξίστασι τὸ ἐκπλήττω, ἢ εἰς θυσίνας ἐκάγω, mente emouco, & alieno, in furorem & mentis alienationem ago. Demosthenes ᾗ Μενδίνου τοῦτο καὶ, τοῦτο Ἐξίστασι ἀνθρώπους αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ὅτι ὑπὸ τῆ φορτικοῦ ἐκάσθαι, hæc permouent homines, vel, vt Cicero dixit animum loco & certo de statu dimouent: cui & Ἐξίστασθαι est è potestate exire, mentis scilicet, cui regimen totius animi à natura tributum est. vnde Ἐξίστάφρω, immutatum, quod degenerauit, quod naturam suam non asseruat. Magis pertinet hoc verbum ad epitasin admiratio, quam timoris. Xenoph. ἐπηρίσει ἐπὶ αὐθρώπους ᾗ τὰ φρονεῖν ὑπὸ, &c. Et Lucæ cap. vltimo, ἀνὴ᾽ ᾗ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, sed & mulieres quidam à nobis nos alienarunt, i. ad stuporem vsque pertulerunt. Ἐξίστ᾽ ἀπὸν ἐκ ἀπιστῶ, vel ἐκ ἀπιστῶ διὰ τὸ ἀκοῦσ. Ἐξίστασθαι ἐπὶ, illos dementasse, in Actis Apost. Ἐξίστασαι ἐκ τοῦ μεγάλ, stupuerunt stupore magno, cap. 5. Euang. Marci. Et ἐκ ἐξίστασι, in admirationem traducere, Aristot. in Rhet. 3. διὰ ᾗ σφόδρ᾽ ἡγιάζθαι ᾗ ἐκ ἐπὶ σοῦ, Cicero in Orator. plenam esse grauitatis: eos qui audient, ad maiorem admirationem posse trahere. Sophocl. in Aiace, Ἀλ᾽ μαίνωμ᾽ ὦ᾽ αὐθρ᾽ ἐκ φανῆς ὅπως ἰδὼ ἐξίστ᾽ ὃν. Ὁ φρονῶν γὰρ νῦν ἐκ ἀπ᾽ ἐξέλω ἐκεῖ, i. mentis compotes ipsi non refugerem metu.

Ἐξίστωρ, inuisum, ᾗ ἄρτιος, Hesych.

Ἐξιστορέω, expiscari, exquirere, enarrare, scisciatari: item cognoscere. Suidas. τοὺτοις οἱ ἐν ὕλαις Ἐξιστορήσαντες ἀ ἐβούλοντο. Διόδωρ. λιὸ τὸ ἐξέρου σφᾶς Χίονα πέμπουσι διὰ τὸ ἐξιστορῆσαι, id est, ἀκοῦσαι τὰς.

Ἐξισόω, μ. ὐσω, π. ωκα, possum, Accus.

Ἐξίστωρ, ος, censor, speculator, arbiter rerum sacrarum, ἐπόπτης. Suidas.

Ἐξίτηλ᾽ ος, ὁ ᾗ ὁ, exilis, elutus, euanidus, & ὁ ἀμυδρὸς, ἀδύνατος, ἀσθενὴς, fugiens, hoc est, exolescens, ᾗ διαῤῥυὲς, in obscurum abiens, euanescens, ᾗ ᾗ τὸ Ἐξίτηλ᾽ τῶ ἀδήλου, Etym. ἀπὸ τοῦ ἐξίεται πᾶ χρῶμα τῆ καλὰ, ne bona temporis iniuria deliterentur, Nazanzen. Ἐξίτηλον γὰρ γένεται, genus labefactum. ἐξίτηλος ᾗ τῆς φυσεῖ, pilos obliterat, pilos renasci non patitur, Dioscorid. lib. 2. cap. 97. Ἰὼς crates, ὥσ᾽ ἐξίτηλ᾽ ἐν μνήμῃσι Ἐξίτηλος ἔῃ τὰς συμφορὰς τὰς δ᾽ ἀκέσεις τὰς πόλεμον ἐς τὰς ἀναγκαίας γίνωμβρας, ita vt ne nunc quidem exoleuerint. Plutarch. in Cæsare. Οἱ ἄμμοι τὰ χρὰ ᾗ ἀλκαλικὰ τὰν ἐξίτηλ᾽ τὰ ὁ ἀνθρώπ᾽ ἐκ γὰρ ἀνθρώπους, euanidam abire. Idem in Lycurgo, Ἐξίτηλ᾽ τὰ ναῦλ᾽ ἐν κατανάγκ, inuerecundis congressibus, ab affectu recessens. σκεῦος γὰ Ἐξίτηλ᾽ ὃν γένεται, citò enim exolescit, citò enim fuam bonitatem amittit, Dioscorid. libro 5. capite 83. etiam ἀδήλους, adulterinus, non germanus, nec sincerus. Xenophon, εἰ πειρῶμεν ὃν ἐξαπατᾶν, ᾗ σαυτὸ ἀγνοεῖ κἀξίτηλ᾽ ὃν ὅμοιος ὑπὸ ἐκείνοις, ᾗ πορφυρίδας Ἐξίτηλας φαῖνα ἀληθὰς ἢ, Trilate, pro inerte & fecorde, defide, ignauo, & (vt cum Horatio dicam) vappa, qui Græcè Ἐξίτηλος μῶ᾽ ᾗ Ἐξίτηλος. Dioscor. σὺν τῆς συνόνης τῆ φαιμένων loquens in præfat. φοιτῶ φρονεῖν τῆς Χοῦσος ᾗ συλογὴς ἐπέσου ᾗ ἐξ οἰκείου ᾗ ὁ σφρένος. ἀλλ᾽ γὰ ἀφ᾽ τοῦτο ἢ ὑπερὰ ἢ Ἐξίτηλα γένεται τὰ φάρμακα. adeo enim in colligendis & reponendis tempus interest, inde vel frentum vim vel inertem accipiant. Suid. Ἐξίτ᾽, τὰ ἀσαπὴ, ἄτηλα, χαῦνα, Hesych. Ἐξίτηλον, ὑξαῤῥοφῶν, βλαβὲς, φθαρμένον.

Ἐξίτηρία, ἐξεσταλία, dies qua quis magistratum Athenis deposuit. Suid. τὰ ὑξαῤῥ᾽ τὰς ἐξέδου πασαγόμ.

Ἐξεπίκλοιος, salutationes in discessu, verba quæ fiunt in discessu. ἀφ᾽ τὸ ἴσιω, ᾗ ἴσιω τὸ πορεύομαι. Etym. Ἐξιτήριοι ἢ χαιρέσθοι ἐκ ἐκ ἔρχεσθον ἰόντων, ἢ ἀφ᾽ ἐς ἐκ ἴσιωτο, Suidas.

Ἐξιτυπόω, ος, ἀνθρώπου, prodeundum in hominum cœtum, vel cum hominibus oportet, Xenoph.

Ἐξίτυπος, discedens, fugiens, euanidus, ἀπορρέων ὑγρὸν.

Ἐξίτυπ᾽, exeundum. Hesiod. in Theog. πὶς ἐκ ἔξιτύπ᾽ ὃν.

Ἐξοχηθμαμ. ισμαμ. τ. σμαι, exeo orbitam.

Ἐξοχιάτεω, inuestigandum. Ἐξιχνιάτου τὰ ἴνδικα, inuestigande ferae, Lucian.

Ἐξιχνεύω, vestigio, peruestigo, inuestigo. Plutarch. in libell. de vtilitate capienda ab inimico, Ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτάδας, pec. à inuestigat.

Ἐξιχνεύω, μ. εὐσω, π. ευκα, inuestigo, scrutor.

Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, inuestigatio.

Ἐξιχνοκατοπεύω, inuestigo, quæro per vestigia. Sophocles in Oce, διὰκων κᾀξιχνοκατοπεύμ᾽ ὃν, κατ᾽ ἰχνῦ᾽ ἀκολουθοῦν, inuigans.

Ἐξιχνοκλέω, exprimo, ἐκπλέω, exprimo faniem. Suid. Ἐξιχνοκλέ᾽ ἐκπλέ᾽ ἐξέλω, ἐξαλείφει τὸν ἰχνέα.

Ἐξιώμαι, idem quod ἰάομαι, sano vel potius idem quod perfanauit. apud Herodotum tamen Ἐξιάσατο sanauit & Ἐξιασάμενος, infanauit. item pro farcio apud Platonem.

Ἐξολεθρος, exterminatus, abiectus, Ἐξόλεθρ᾽ ὃν, χαῖλεπτος.

Ἐξοχρέωμαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, tumeo, turgesco, Neutr. ὄγκωται μὲν ὑ νυδί, onusta facta est mihi aluus, Herodotus. ὠγκωτο, onustus erat. Ἐξώγκωθαι πάχρη, familiæ elaritate inconfidentes, Idem Herodotus. Ἐξογκάσεται, crescet, Eudes apud eundem. ἐξωγκωθῶ, inflati: & τὰ ἐξωγκωμένα, ἐξ prosperi.

Ἐξογκόω, τιμε facio, onero.

Ἐξοδεύω, exire, Polyb. lib. 5. ἐ ὄρθ᾽ ἀχανὸν ναύσιον ᾗ ἐξοδεύοσες ἀπὸ λαγύρα, profectus Molycriam, vel copijs adductis. Item ire

lere ex corpore & vita sic Canon 13. concilij Niceni. Furip. u Cyclope, μὴ πα θ' ὑβριζεῖν γ' ὀφθαλμὸν τὸν κρύπτειν, distrahere, rendere, ἐσθίειν.

Ἐξωσμένος, deuiare, ἐξοδεύων.

Ἔξοδος, ἡ, ὁδὸς ἐξ, egressio, expeditio. aliàs legitur ὁδοιπορία. Hesych. ὁδοιπορία, ἐπιστροφή. Deuteronom. decimosexto, ἐὰν μὲν δικαίαν ὁ ἄνθρωπος ὁδοιπορίαν ἐν γῇ σῇ πῇ.

Ἐξοδιάσιμος, ἡ, ὁ, ἐξοδιάσιμος, ἡ, ὁν, Ἐξοδιαστικὸς, ἡ, ὁν, Ἐξοδικὸς, ἡ, ὁν, Ἐξόδιος, ἡ, ον, Ἐξοδιώτικος, ἡ, ον, Ἐξοδιωτικὸς, ἡ, ὁν, Ἐξοδίσιμος, ἡ, ον, Ἐξοδίσιος, ἡ, ον, Ἐξοδιαστικὸς, ἡ, ὁν, Ἐξοδιαστικὸς, ἡ, ὁν, Ἐξοδιαστικὸς, ἡ, ὁν

Νεφ, κρ. δ δ' ἐσαεργον ὑμῖν ᾖ αἰκαγκάζειν μαρτυρεῖν, ἢ ὄζομνυσθαι κ' τ' νομον, ἢ κλητεύειν αὐτ', denunciatione testimonij obstringa & damnabo apud vos. Et in voce actiua. Idem οὐκ ἐτεσαις, ᾗ παῦ' ὑπ' ἀκλήτων ἀγ, πρώτον μὲν ὑμῖν μαρτυρησει ὀβ' τοὺς πο-ρόντων ἑβδ τις, γ' ὀζομνύμι ὑ θεὸν τὸν αὐτὸν ὀῖμαι, & pro abiurare aique inficiari, Plato Leg. 12. ᾗβ' ὃ ἐστιν ὄζωμοσ ἐνδν ᾗ ὀζομοσ-μένον κἀζδος μὴ ἐμα φαινεῖ τῇ δικῇ Item ciuro magistratum, hoc est, repudio. ὄζωμοσ δω τῷ ἀρχ ῷ, repudiare magistratum, Aristotel. quarto Politic. οἷς ἐ πᾶς ἀμᾶς πᾶσ συφ ζονται, μὴ ὀξέως ὄζομνύωσιν τοὺς ἐχοντ τ' τιμας, magistratu se abdicare. Synel. ὄζωμοσια τῷ ἰερασκῷω. quod & Σπονδικὸν dicitur. Item, τῷ ἀληθεια, ciurare testimonium, cum iuramento affirmare se veritatem nõ nosse, apud Æschin. οἷς ἀβ' ὑποσβ. Sic ὄζοιτουμαι τῷ ἀφοσβείαν, ciuro legitimem, hoc est, iureiurando affirmo obire me legationem non posse. Ibid. ἀμ' ὑστ ρ' ἐχον, τῷ μὴ ἀφοσβέσειν ὡς ὀῖωμαι τάχιον, ἀλλ' ὑστερ χρόνω ἀφοσβήσ ἐκεῖ ὃ ὠμοκα τοῦ. Liban. ἀφοσβδικὸν ἀφ' ἐ ἰσπουδ ἐγω ᾗ βδιε ὠμῖ ὀζωμοτάμην, ᾗ ὃκα-σπλ ᾖ, ᾗ ἀπ' ποιησειν ἀφ' ἑαυτ ν ἀν, id est, confestim ciurare coe pi huius legationis munus. ὄζομνυσθαι ὕστερ, est inteirando excusare eum qui iudicio non adest, aut euocatus praesto non est : cui verbo etiam vernacula lingua alludit, exonner. ὄζωμόσια τὸ ὑ ἐσ ἐστ τουτοι, id est, excusauit, iurans eum aegrotare, vel ὄζωμόσατο τὴ τῇ ἀρχ ία. Demosthen. ᾗ κεθὼ τ' ἐστεον ὁ ἀνδρὸς ἀπὸ ᾗ φερεδικὸν τ' βελ, ὄζωμόσατο ἀρῶσεῖν τουτοι, excusauit quod diceret se aegrotare. Liban. τ' ἐστεν ὑπεμφ ει ὄζωμοκότ ν ἐ, ἀλλ' ὑπ' ἀσθ ειας ὠυ ὃ πλοῖσται. Cicero in priuata epist. ad Atticum ciurare morbum dixit. & alibi, ciurare iniquum iudicem. ὄζωμόσατο τὸν ἀρχὸν, magistratum deposuit, Plutarchus in Camillo. ὄζωνίον, vulgò dicitur renuntiare. Dicitur etiam pro eodem, ᾗ ἀφ' ὑδ ῳ, Budæus in Epist. post.

Ε ζωμος ν, ὅμοῦ, ὁμοῦ, similiter.

Ε ζωμόν, ασσιμίλο, effingo : vis præpositionis ὄξ perfectionem significat, vt ὄξ ὠμοκοῦ plane similem reddere Theophrast. histor. libro secundo & cap. Κπ ρυτευ ικῶν πρυτευμ , ταυτα δὲκεῖ εὖ καρπὸς ὄξ ὁ οἶνος, plantis ista videntur prorsus similes fructus efficere. vnde ὄζωμοῦμαι, similitudinem refero, cum Datiuo. Philo. ὄζωμοῦσθαι, pro ὄζομοῦ, Sophocl. αὐτὸ ὃ νόσος πατρὸς δεῖ σκοπελαστ κἀξωμοῦσθαι φυσιῳ, ὄζωμοῦσ αὐτον ᾗ φυσιν. vide σωπξομεῦ, & Παρομοῦ.

Ε ζωμοσ πεφ ως, ᾗ, efficies, species. ᾗ ἐφ' ὃ ὄζομοίωσις, alimenti in corporis similitudinem transformatio.

Ε ζωμ ν ῳ, ingenue loqui.

Ε ζωνοφ ζομαι, μ. ὑπορωσ, ν. μαι, confiteor. ὄζωμολ ζομαι, Deponens, Datiuo. item palam profiteor, & prædico, ingenue profiteor & prædico, Eli. 45. Psalm. de cunoc tauo. Item spondeo, id est, dico me facturum, pollicer. Lucæ 12.

Ε ζωμολ γη σις, ᾗ, confessio. ὄζωμολ γησις ἁ ἁμ ειας, confessio impeccilitatis, Plutarchus in Pericle. ὄζωμολ γεῖσθαι, ἀφ' ὑσις ᾗβ' βεβαιωθ ναι.

Ε ζοισ ρ ν μαι, transfero, imprimo, infundo, μι. ὄζωμόξ ρμαι, abstergam, Euripid. Aristophan. Acharn. Οὐ ᾗ' ὄζωμόξ ρεται σοι τὸ πικὸν ὄμμ πρωκτὸν σοι, id est, ἐκπ ήσ ται, ἐκπ μφ ται. Suid. ὄζωμόξ γνυται, ὄκτοιχ ται, ἀφ ισται δ' τα : vide ὀμόργνυμι supra suo loco.

Ε ζομοφ ῶ, qui prominenti est vmbilico, cui procidit vmbilicus, Dioscor. l. 4. c. 70. ὄζομφαλοπ τ ς, quum prominet vmbilicus.

Ε ξοι, dum licet, quum liceret, quum liceat. ὄξὸν αὐ ὸς κατασρ φαδεν, quasi penes eos fuisset subigere, Thucydid. ὄξὸν ἀσ ρεμ, quum licetet abire, Demosthen. ὠ τοῦ δὲ σφ νε λόγ , vbi ὄξὸν iungitur perfecto, ἀφ ῆσθ , & indefinito primo, σθαι. Sunt vero impersonalia, ὄξὸν ὀῖ, ποσπ ν, πεῖν, δεν, &c. Iosephus. νῦν ᾗ ταδ ίας ἐλπ ας ὑ σωσασθ ναι ὃ τ ν ῳκουσ, ὄξὸν ὠπ δλεις, ᾗ ὑ-νατὸν ὄντος. Petrus Apostol. αὐθρ ς ἀλ ῳ φ ὄξὸν ἐσπ ν μ πολ τ ας σοφ ς ὑ μῦθ.

Ε ξοκ δίζω, exprobro, increpo, conuicior, impropero aliquid.

Ε ξονειδισμὸ, ὁ, ὁ, exprobratio.

Ε ξοντ δίζειν πι, dentes euellere alicui, dentes excutere, edentare Plaut. porius ὄξοδόντ.

Ε ξοντεωγμοσ, ὁ, ὁ, seminis profluuium inter dormiendum. ὄξοντεραγμοι γενονται, &c. semen dormientibus profluit, Aristot. in Problem.

Ε ξοντ ρ ῶ, pollui de nocte. ὄξὸ ἐφ' ὅσων αὐτοὶ, id est, eis per somnium profluit genitura. Aristotel. in Problem. sectio tertia, quæst. 12. eis per somnium excrementum erumpit. πῶ ὄξὸντ ρ ται κ κεῖθρ , quod vocant pollutionem, quæ fit per noctem, Arist. l. 2. de Gen. Anim.

Ε ξοντ ρ τικὸσ, cui in somnis genitura profluere solet, incontinens seminis. In Problemat. sectio quinta, διὰ τ ὄξοντ ρ τικοι εἰσ τ ς κατ δ τ ς ᾗ φ τ ς ; ᾗ ὅτ ὅλως ὄξοντ ρ τικοὶ οἱ ὕπνοι;

Ε ξορ ζω, noto, & appellanda do vocabula, refero, resero, alloquor, Euripid. Homer. Iliad. ἀ, ὅτ π' ἔφα τ' ἴκ τ' ὀν μ ξ ἐστ, τὸ μὲν ἄπτε τὸ πόρυ ὀνξ ἐλὸς, inquit Interpr. ὀξ ὀνομ ἐλὸ ξε.

Ε ξονομαστὸσ, nominatim indico. Hom. Il. γαῖά ᾗ πικάρσι ὀξονο-ρ σι. ὀξ ὀνομ στος εἰ αμι.

Ε ξονομαστὶ δω, nominatim. Homerus Odyss. 4. Ἐκ δ' ὀνομα-δὶ ω δωκεν ὀνομ ζε σφίσι. In Epigramm. Critiæ contra pinnatic nes, quod refertur ab Athenæo, libro decimo, tertio hendiitur, ὀνομαστὶ δω ὀξονομαστὶ δω, ἐ σωπεῖν ἐ δ λει, nominatim pronuncare, cui propinaturus sis.

Ε ξονομ ν, nominare.

Ε ξουγ ζω & ὀυγ ζω, est vngues præcidere, vnguibus exarrare, quod exunguläre dixit Plaut. vnde apud Galen. & Ἀξ γινετ. ὀνυχ τομία & ὄξουνχισμὰ ὀίδα, rosæ quibus κλεῖ ὀυγ ζ, id est, extremitates vnguéque resecti sunt. pro ὄξουγ ζειν, ὀπουγ ζειν dixit Aristophan. in Equitibus. Est & ὄξουγ ζειν, cultello vngues purgare, vt dixit Horat. vnde factum vt & αἱ τὰ ἀκρέλαι ὄξυ ζειν sumatur, id est, adunguem egere. Artemidorus libro quarto, ὡκοῖ μὲν ᾗ ὑ πολ ᾗ ἄξιοι ἐ πόνοι, ὅμοιοι δ ᾗ ὀπ τουσιν ὑπ ὀυχ ζόντων πατ. Et libro primo, capite decimo septimo, βλαβὼ πια νομίζομεν κειλαὶ, ᾗ ὑ ἐξ ἐκεῖ ἐκ ἀκειλοιεν ᾗ ὑ ἐξ ὄξουγ ζειν, quod & δ' ὀυχ ζβατζειν ἀκειλοιεῖ dicitur, κ πόλογοι ᾗ ἀκειλολογ ῖται. Athen. tertio, ᾗ ὑ Κωκυλ ὀγχ ῆσεῖς, γάστρα ἐφ ᾗ κοιλειμων ὠμῶν, ὠδὲ ἄλλο σὺ ὑδὲν ᾗ λόγος διεξοδικαὶ εἰπεῖ, ἢ χ ὑσοῦς μηδὲ ᾗ τ ὰ λόγοις χαεῖτε ἀπηξ κδ ποτ, ἀλλ' ἀ λόγοι ὁ σωπ τοῦτα μετηρ ῆσθε ζητῆ, κεῖται, ἐρπτ ὰ ὑ εἰρυται, ὄξουνχῆσ σκαπτα τα ὑροσπίπτοντα τοῖς σωθλακηροῦσι, πὰ ἀκλ ὰ σιωπ. Budæus ita transfulit caullanter, & sophisticè verías quid a quoquam dicatur, & in vnum quoque verbum a ferente profatum inquiris caullosa subtilitate : omnia di sputationem reuocas & velut ad vnguem vis omnia exacta inter loquendum, vt ne scrupulus quidem vllus neat.

Ε ξοδ μαι, acesco.

Ε ξοπ σθεν, post tergum. ὄπισθεν, à tergo.

Ε ξόπισθεν, a tergo, Plut. in Lycurg. retrò, in posterum, ὄξὸπ σθεν μου, Aristoph. τὸ ὄξόπισθεν τ κεφαλ , sinciput, Gaz. τὸ ὄξόπισθεν, a tergo.

Ε ξόπισθ , posteà, retrorsum. Hesiod. ἀλλ' ὑπ πμπειν ὄξόπισθ .

Ε ξοπλίζω, ἰσω, σ. ν. κα, penitus armis instruo : armo : item e mo. Appian. ὄξοπλισμὸ ᾗ σφίξ, malleus bene instructus & paratus, sic Bud. ex Aristoph.

Ε ξόπλισμα, ατος, ᾗ, armatura, armatus, Liu. & q. armatio. ὠ τῇ ὄξόπλισ σε, in precinctu, Xen. in 1. ἀ βασ.

Ε ξόπλισις, εως, ᾗ, armorum instructio. Est item fundi instructum in Pand. ὑπλισις, σεῶ, σκεῦ πλειων.

Ε ξοπλιτικὸσ, armatura. ὄξὸπλιτικὸ τ ἀχεῖ ἡ εἶναι, suppellex.

Ε ξόπλ σ, armatus. Polyb. ἀκρ ᾗ λαισειον, ὄξοπλοις εὖ πλειστ ᾗ ὑ ὑπ ἐσ μπελθοντ ᾗ φοβ ν.

Ε ξοπτάω, μ. ἠσ, excoquo, incendo, aslo, Aristoph.

Ε ξοπτ ῶ, ᾗ, insallatus, allus.

Ε ξορμ ζειν, est ad ergi intrare, componere animum ad rei diuinarum meditationes, ad sacra peragenda paratum dere. ἐ ᾗ τὸ ὄξορμ ζειν τὴ ψυχὴ χρόν, Aristoteles quarto Politic. capite septimo, sacris vtuntur à furoribus animi expiantibus. Idem Polit. 3. ἐκ τ ᾗ ἱερῶ μελῶ ᾗ ὠδ , ποτ τὸν χρόνσιν τοὺς ὄξορμ ζειν τὴ ψυχὴ μ λεσι, φαντασιαζόμενοι ἰσχειος συχάτοις ἐκ κ βάσεσι.

Ε ξορ ζω, incito ad iram, pronoco & irrito, εἰς ὀργὴ ὠδ βλω noph. Suid. πω τὰ ᾗ μ ικ δεν ὁ πάτ ᾗ ὑ, ὅτ κατασπ ζειν αὐτὸ ὅτ ὄξορμεῖν κα τοῦτο φοβασθ τ πολ ων λυ φλαβ.

Ε ξορ ῶμαι, σ, ῦ, vel Ἐξορ χμαι, fossio, vel fossura, q. effossio, ὁ, Suid. sine author.

Ε ξοσσος, ερ ειος, plenus & persolutus.

Ε ξοτ νω. ὁσω, ῖρω, Pasil. in epistol. corrigo, attollo, Sopl Antig. σὺ σὸν ὄξορθὸ βιοτυαμι vitam erige, i. stabili & comma. ποιῶσιν, instaurare.

Ε ξορ α, ας, ᾗ, exilium. In Cteſiæ Persicis, πέντ διατρίψας ὠ τ ς ἐκεῖα ἔτ.

Ε ξορίζω, ἰσω, σ. μαι, extermino, ablego in exilium, elimino, trudo, Actiu. Accuſ.

Ε ξορισμὸ, ὁ, exilium, interdictio finium Liu.

Ε ξόρι σ, ᾗ, exul, exortis, φυγας ὄξέχοντ ς σὺμπ δας, Demo.

Ε ξορκίζω, & Ἐξορκιόω, μ. ἰσω, σ. μαι, abiuro, iusiurandum confirmo, adigo sacramento seu iureiurando. Proprie est religionibus iusiurandi obstringere, id est, metu religionis temeritatem cello : quod & religionis implere dicitur. Priori vtitur Hedot. & Thucydid. posteriùs sacris literis vsi partim. ὄξωμ σ ὑ σ, adigens ad iusiurandum per aquam Stygis. ὄξ ῶμαι, adiurat eum, iureiurando astringit, Herodot. capite vi finoſexto Euangel. Matth. ὄξ, κέω σ ᾗ τ θεὸ τ ζῶντ, ἵ ὑρο te per Deum viuentem. ὄξορκίω etiam pro religiose

ari Basil.
E ἀσώδης, οὐς, quasi adiuratio. μὰ Δία πύρ᾽ ὑγροκίμενοῦ ἀσκεπτίας, c reticus ex orcisimi medelam, Naz. περὶ τῆς Καπίωνος.
E ἀσκεῦος, οὐ, ὁ, q. adiurator, ex orcista.
E ἀσκος, ὁ, sacramento adigo, iureiurando obstringo.
E ἀσκρεύω, exeo. Sophocl. ἀσκρεῦν εἶκαι δοῦλα ἐξορμωμένῳ ᾠδῇ, &c. ex ædibus egredi ens.
E ἀσκυμάτιστος, hostiliter ingredior, ἐπιτίθεμαι, ἐκπολεμῶ, irruo, inadio: ficut leo quum irruit in venatores, aut aliam feram. ἐκ συμπόσου taurus, & aper συὸς ἐγγυνόμενος. Item crumpo, scateo. Xenophon OEconom. Aliquando, viam inco, proficiscor, adeundem κίνημι. 2. ἐξορμᾶν εἰς ἀσκῆν, proficisci, Æschin. ἀσκεῖ ἐξορμῶσα. Item excito, incendo, impello, exacue, induco. ἐξορμᾶν quoque dicitur eques calcaribus equum ciens: & equus dicitur ὁρμᾶν, quum ad cursum citetur, ac profilit reuente. Item ἐξορμᾶν, solueresportu excedere, Euripid. ἐξορμᾶν πλοῦτον, Idem, exi sou prodeas ex septis. ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πύλης, Æschin. ex vrbe proficiscens, ἐξέρχῃ, ἀπάγῃ, exis. ταῦτα ἐξορμῶσι χαλινοὶ, frena reflectes, Euripid. ἐξορμῶντες ναῦς, qui ornant nauem, Thucyd.
E ἀσκυτίζω, i. ἀφίεμαι εἰσὶ ἡ ἐξαυδῶ. Phrynich. Polluci libro sexto, τὸ δὲ ἀσκῆν τὴν ῥῆσιν ἔσχε ἀφιέτα: est itaque ἐξορμᾶν ἔσχε, defloscere, & caulem amittere, vide in voce ῥῆμβος.
E ἀσκῶ, vel ἐξαυδῶ, κατὰ τὸ αὐτὸν καὶ ἀσκῶμαι. vt ἐξορμᾶν τὸ ναῦν, soluere e littore. ἐξορμῶσι τὸ ναῦν ἐκ τῆς λιμνῆς, deducere e portu, Demosthen. Polluci l. 1. τὸ φανερὸν δὲ ποιεῖ που, ἐξορμᾶν ἀφορᾶν.
E ἀσκωλής, qui e statione soluit, τὸ ἄλυε τὸ ὅμμα ἐκ τοῦ ἀνεπιλύτου γαλάου, vt Eustath. exponit: ἐξορμᾶν ἡ γαλῆ ἐκ τοῦ σώματος, procax terrenum i. e corpore, Caza apud Aristot. lib. 4. de partibus animal. reddidit.
E ἀσκωτία, concito, incito, στασιάζω Hesych.
E ἀσκώτης, exul, ἐξορᾶν ὑφορᾶν.
E ἀσκωτος, exilie. Hom. Ilia. γ, τάφος δ᾽ ἡνδε ἐκ κλῆρος ἔσται, pro ἐξίστασθαι ὁ κλῆρος.
E ἀσκῶω, serum lactis excolare, vel serum a caseo exprimere, vel ἐκπιέζειν τυρόν. Hesych.
E ἀσμός, οῦ, ὁ, effossio.
E ἀσπάω, ω. σῶσον ἀσπᾶν, e fodio, perfodio, cuello. Marci capite cundo, πτερύγας τῶν στεγῶν ἡ ἐξερύσαντες χαλκοῦν ἡ κεκλεμμένον, & antum perfodissent. Pro effodere libro περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων.
E ἀσπάω, significat, exultare seu illudere Hesych. enim exp. σκώπτομαι χλευάζω, ὑβρίζω apud Plutarch. ἐξερχόμενος τὸν ἀληθινὸν, a veritate desultare, item, enuntiare tacenda, prodere mysteria: quasi extra saltare aut saltationes in sacris ritibus virtutes foras efferre. Lucian. Ἕκαστος ἡ πάντες ἀκούσαντες, ὅτι ἐξερρήθη ὑπὸ τὰ μυστήρια, ἐξερχόμενος περιφοιτᾷ πολλοὶ. Idem Dialogo ἀλιεὺς ὁ κωφὸς ἰωὶ τινα ἐκ ἡδὲ μεμυημένῳ ἰδὼν ἐξορχούμενον, ἡ ἐξερρήθη ὑπὸ τῶν ἀπόρρητα ἡ ἐξερχόμενον, ἀχανέστατα ἡ ἐξ ἀπόρρητα ἡ ἐπιτίθεται ἡ ἐπιτίθεται ἡ ἐξερχόμενος. Synesius Herculiano, ὅτι γοῦν γέγονε ἐξω σοῦ ἐν ὄψει χρεπάμενα τὰ τοῦ αἰσχυσμένα, ἡ ἐξ ὀφθαλμῶν τὰ τοῦ Περσῶν ἐπικαλῶμεν πάχνης, ἐγὼ δὲν ἡγοῦμαι τὸ ἐξορχεῖσθαι λοιδορεῖσθαι. quando igitur fuit hic quidam, cui ego prodidi ea quæ prius ant inaudita, & immenior ego fui prudentis artis Protei, ni ciuiliter tantum eum ciuibus verbatarpur, nō vt commercia rerum diuinarum iniret, huius rei causam diuino ipsi nutu inii attribuendam censeo. Dionys. Areopag. ἀλλ᾽ ἐγὼ ὑμᾶς οὐκ ἐξορχοῦμαι τὰ ἀγια ἡδὲ ἀγίων.
E ἀσχᾶν, strationibus celebro, foris salto. Accipitur pro salto replicter. ἐξορχησταὶ ἡ apud Demost. ἡ αὐλῆ ἐξορχοῦσι, i. ἐκυῶν κυσῶν.
E ἀσχᾶν, excito: vnde ἐξάρτα νεκύων apud Apol. excitatus est ad eum, seu irecepit.
E ἀσχεσμός, ἀσμα, expio, sanctum facio: vnde εἰ ἐξοσπάμενοι, expiati ἐξοσπάσαι ἡ φορμὸν ἀκάθαρτον τὸ σῶμ, Plutarchus in Camillo, de ne Vestalium, id est, ignem sacrum habere, ac perpetua vitalia seruare.
E ἀσῖξις, exossio, ossa eximo, luxo, ossibus exuo.
E ἀσῖον, idem.
E ἀσος, os superuacaneum. vide Παεροῦμαι.
E ἀσχίζω, ἀσω, ἀσμαι, mitto in exilium. Lapsus vertit, testarum suffragio ciuitate ciecio. ἐξοστρακισθῆναι ὑπὸ τοῦ δήμου, à populo ciectus in exilium. φοβούμενοι ἐξοστρακισθῆναι, Plut. timens exilium. vide Polluc. l. 8. vide Ὀστρακισθῆναι.
E ἀστρακισμός, οῦ, ὁ, exilium, ἐξορισμός. Est propriè relegatio temporaria in locum certum, quæ bona non adimit. Plutarchus Themist. ait Exoftracismum non fuisse κόλασιν, animadvertionem, sed mitigationem inuidiæ quæ veliet eximos deprimere, & in ignominiam eorum odium efflare: & Pericle docet, exilium eiusmodi decennij: fuisse legis scripto. Plutarchus in Themistocle, ὁ ἐξοστρακισμὸς ἐπὶ τῶν κατ᾽ αὐτὸ, ceslularum suffragio eum e ciuitate eiecerût.

E ἀστε, ὅστε, ex quo, ex quo tempore. l. 2. Epig.
E ἐξότε γὰ ἡ τοῦτο ὀνεκ κελεύσῃ χρῆσθ᾽ ἡμῖν.
E ἐξοτου, ex quo, Arist. ορ. & ἐξότου ἀφ᾽, apud Xen. pro eodem, & apud Aristoph.
E ἐξοτρύνω, exacuo, Thucyd. exhortor Eurip.
E ἐξουδενῶ, &
E ἐξουδενόμενος, π. ος, in nihilum redigo, sperno, pro nihilo habeo, nihili pendo Teren. nihili facio Plaut. κἀνὸν ἐξουδενόμενος. Est enim vox ex nihili compolita: Accus. ἐξουδένισεν με, spernes me, Ecclesiastic. c. 34. ἐξουδένωσ, & contemptus, nihili habitus.
E ἐξουδένησις, εως, ἡ, contemptus, aspernatio, nihili æstimatio.
E ἐξουδενητής, ὁ, contemptor.
E ἐξουδενόω, ω. ἀσω, ω. ωσις, nihili facio, abiicio. Marci cap. nono, ὅτα πολλὰ τάδ᾽ ἡμᾶς ἐξουδενῆ, pro nihilo habeatur.
E ἐξουδενοπιεῖν, ὁ, ος contemptus.
E ἐξοῦθενῶ, ἡ, ος, ecifacio, in nihilum redigo.
E ἐξουθενισμός, οῦ, ὁ, extenuatio, Iulius Firmianus: figura est quum rem aliquam contemptam facimus.
E ἐξοῦλεω, ω. ησα, ω. ησις, expello.
E ἐξόλη, ἡ, ciectio. ἐξόλης δίκη, interdictum vnde vi, & iudicium de vi. Erat enim ἐξόλη, quasi vis publicæ iudicium: non quòd publicum per se crimen esset, sed quòd mulcta in publicum committebatur: nam pecuniæ damnato tempus rei iudicatæ faciendæ præstituebatur: quo elapso, si iudicatum non faciebat is, secundum quem iudicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur: Qui si inde vi expelleretur, iudicium iam non priuatum, sed publicum esse incipiebat, hoc est, ἐξόλης δίκη, quæ actio erat pœnalis. ἐξόλης λαχὼν τινι, cum aliquo de vi agere. Deducitur autem ab ἐξέλλω, quod de possessione eicio significat. Hesych. ἐξέλλω. Demosthen. κατὰ Μειδίου, Τί γὰρ δὴ ποτ᾽ αὖτὸς ἐξόλαι εἶπεν μὲ ἐκπίσησιν ὑπάνων ἡ ἐξόλης δίκην ἐφύγ, καὶ ἀκ ἀφεστμένος πατρὸς τοῦ πωστίς. Quinam enim de causa si quis debitor est ob rem iudicatam, & non soluerit, lex iudicium de vi non iam priuatum esse voluit, sed in eum animaduertendum esse mulcta iussit in publicum cessura? Basilius in Olympio, Οἷα πυεῖς ὁ θαυμάσιος, τὸν ἰδίων ἡμῶν πανῶν ἡ συοσφόρος τεχνῶν, τί γὰρ πατὴς ἀπολαύων. αἴμαχθ᾽ αὖτὸς ἡ ἐξόλης γεγραφὼς ὑπ᾽ αὐτῆς σοβίγειν, ἡ πε αὐτὸ ἀνεγθῆναι λόγος. Aristid. in Panegyr. metaphorice vsus est, Ουκοῦν ἐξόλης μοι μοιεῖς ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἔδιν εἶπεῖν, ἡμᾶ εἰς λαγοτὸ γᾶς, ἡ ἀξιόλογον γε ἡ ἐπ᾽ μηδεὶς τιμῆ, Proinde vnis nobis hoc contigit, vt iure nemo ipsis intendere iudicium vnde vi possit, nō magis quàm cuipiam ob id quòd in possessione matris fuæ sit, id est cæteri mortales ita vrbes suas & agros ab se denominatos possident, vt tamen in agrum alienum olim venerint, indéque antiquiores possessores eiecerint: Athenienses soli vt αὐτόχθονες & indigenæ, ita solo suo incumbunt, vt vetero materno, quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi iniuria occupauerint: non vt idem conqueri possit, quemuis nobilissimo vetero editum, primum eam sortem occupasse, vide Polluc. lib. 8. & Suid.
E ἔξοχα, angusta, conniuentia, εἰς σπὸν σωκτικῶν. Hippocr. μύωπα vocat Calen.
E ἐξορέω, ω. σω, vrinam reddendo ciicio, excerno: vnde ἐξορέσθαι λίθους, calculos cum lotio pelli, Dioscorides libro secundo, capite 58. ὄζων, ἐπ τῶν γονῶν, reiicit semen, eeminat genitura, Aristot. de asinis.
E ἐξορίας, siue ἐξορίων, pro ἐξορίας, scil. πνοῦς, vel ἐξ ὀρίων scilicet σπειῶν.
E ἐξορίσαντα ὠὰ, apud Alex. Aphr. li. 1. Probl. oua ventosa, spiritu repleta, vt sunt quæ iam putruerunt, κρωσσοὶ πα, vrina oua, irrita. vide ὄρνια.
E ἐξουία, ας, ἡ, potestas, libertas, licentia, facultas, potentia, vires, authoritas, ius, dtatio, libido, insolentia. Quoc Stoicis, πολιτεία, ἕξις ἐξουσία αὐτοκρατίας, Ciceroni in Paradox. libertas, & potestas viuendi vt velis. Matth. septimo, ὡς γὰ διδάσκων ὡς ἐξουσίαν ἔχων, erat enim veluti iure suo docens. Xenoph. οἱ πρᾶξαι τι ἡ μὴ χὰ ἐξουσιαστῆς, ἡ ἐξουσίαν ἔχουσι χρῆσται καὶ ἐπὶ ἡ αὐχμοῖς βιαζέσθαι, id est, vt possint pecuniam interuertere. Idem, τὸ δὲ ἐξουσίαν δῶ τινὶ ἡ, &c. Plato de Rep. permitto facere. ἐξουσία ἀφίημι, potestas dimittendi, Aristoteles libro octauo Ethic. ἐξουσίαν ἀφίησι μαχέσθαι, potestatem pugnandi facere. Xenophon, ἐξουσία τῆς ἀσεργασίας, necessariarū rerum copia, Plat. de Leg. ἐξουσία πάντων, Thucydid. τὸ ἐξ ἐλπίδος ἐξουσία, pacis permissione, quum licet per pacem, Demosth. ἐξουσία ἐστὶ, licet, facile est. τὸ ἐξουσίας ἐνδώσομεν, a Plat. dicitur, epistola tertia, ὡς κακὸν ὑβὲν μείζον γὰρ πολιτεῖς τι ἡ ὑπ᾽ ἀλλοις οὕτω ἐξουσίας ἐνδώσαι, quo nihil perniciosius gigni opulentia aliusque licentiæ potestas, siue alius dominij. κατ᾽ ἐξουσίαν ἡ ἐξουσιαστῆς. vide κατ᾽ ἐξουσίαν. dicitur hoc & per ὑπὸ. Herodian. in 1. πανσὶ-

μοῖς τε πᾶ[illegible] apud Ciceronem, ubi nunc [illegible] Æschinem, Demosthenem, [illegible] Ἐξουσιαστὴς, μάλιστα, καὶ ἐξουσιαστικὸς, habeo potestatem, dominor, in potestatem redigo, iusbeo. Paul. ad Corinth. cap. 8. sexto loquens τοῦτο δὲ ἀδύνατόν ἐστιν, ἵνα μὴ ἐξουσιάσω τὸν εὐαγγελισμόν μου, omnia mihi licent, at ego non rediqar sub vllius rei potestatem. ὁ ἐξουσιάσας αὐτῷ, qui potestatem habent super eos, capite vigesimo nono cap. 10. Euangel. Lucæ. in Ecclesiaste Simon. ἐξουσιάσω ἐν τῷ κόσμῳ, concessit ei vt vesceretur, id est, potestatem ei tribuit. sed capite sexto, libro iudeum, sic hoc effertur. ἐξουσίαν ἔπιφ θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, nam deditei Deus potestatem vt comederet ex eis. ἐξουσίαζω σοι, do potestatem tibi, Eccles.

Ἐξουσιαστὴς, libe, qui authoritate valet, principalis. Ἐξουσιαστικὸς λόγος, id est, βασιλικὸς, Bud. Ἐξουσιαστικὰ ῥήματα sunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω & id genus. Ἐξουσιαστικώτερον, licentius. Polyb. σωμάτων ἢ πόλεων τὸ ποιεῖσθαι τοὺς ἐν χειρὶ διαγραῦλ, ἐξουσιαστικώτερον ἢ κατὰ νόμους.

Ἐξουσιαστικὸς, imperiose, Polyb.

Ἐξουσιάσω, οὐ, Dominus, c. 6. Eliæ.

Ἐξοφείλω, μ. ἐλω, augeo, αὔξω, adaugeo, cumulo, Odyss. ἐξόφελλον ἐτάφῳ.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: contrarium κοιλόφθαλμος, concavios habens oculos. Xenophon de forma equi loquens, ἢ γὰρ τὸ ἐξόφθαλμον ἢ ὀγκῶδες μᾶλλον φαίνεται τῆς κοιλοφθάλμου, ἐξόφθαλμος etiam inconsideratus. Polybius, ἐκφαῦλοι ἢ παλιοὶ καὶ χρόνον πόρρω ἐκ τοῦ τὸ δοκεῖν ἐξοφθαλμεῖν τῶν ἀναλογιῶν βουλόμενος, hoc lib. 1. dictum, alij ad eundem iam trāslatum esse volunt.

Ἐξοφύλλω μαι, ὥλην, ἐξ, ἐπ, ere lium tollo seu alleuo. Suid.

Ἐξόχως, minium egregie, pro ἐξαίρετα, vehementer, ἐξόχως ἐπτόηται. Iliad. 1. ἐξόχως γὰρ μιλλοῦσιν ἐπὶ πολλοί. fugitur superlatiuo. Iliad. 1. ἐπὶ πατρὶ χολῷ ἔχεις ἄρωγα, longe optimus, pro supra modū & nimis. Odyss. ὃ δὲ ἐξόχως ὑπὸ φίλοις ἦεν ἠδὲ δημότῃσι. Cum Genit. pro supra. Apoll. Rhod. l. 1. ἐξόχως δὲ ἄλλων ἀναβαίνων, &c. id est, præ cæteris.

Ἐξοχάδες, apud Æginetam, sunt sedis tumores quasi quæ excrescentiæ, ani & exuberationes Plin.

Ἐξοχαυδὴς, deriuata, ἐξαίρομαι, Suid. Hesych. ὁ ἐκτὸς ἔχοντα ἐξόγκωσιν.

Ἐξοχὴ, excellentia, acies, exuberantia, extremitas, fastigium: ab ἐκ & χέω, id est, ex minere, emicare. τὰς ἀκρολοφίας ἐξοχὰς, excrescentias, Dioscorides libro tertio apud Galen. πᾶν τὸ πρὸς ὑμᾶς ἐξοχὴν, membranarum extuberationes, vt cum Plinio dicam, φυσητικὴν ἐπιπολάσεως, pustularum siue papularum eruptiones. κατ' ἐξοχὴν, mirum in modum, egregie.

Ἐξοχὴ, ῆς, ἡ ἐν ἕνεμιναι, excellens, ἐνδοξότης, ἐπιφάνεια. Vim habet superlatiui cum Gen. Lascaris, πᾶσι τοῖς ἐξοχωτάτοις, unde alius præstantiorem. Homerus Iliados γ. cum Genit. & Accusat. ἐξοχὴν ἀχαιῶν κεφαλὴ, id est, ἐξοχώτατος ἢ ὑπέροχος, capite Argiuos superans. ἐξοχώτατος, ὑπερτάτη.

Ἐξοχυρόω, ὦ, in turo collocari. τὰ πολεμικὰ κατηρτῆσθαι καὶ ἐξοχυρῶσθαι πεφύκασι, obsidionem continebant, quòd ea vndique munitos confiderent, Plutarchus in Camillo.

Ἐξόχως, egregiè, supra fidem, mirè, ὑπερβαλόντως, ἐξαίρετα, præstabilius.

Ἐξυβρίζω, ἄω, ἀγιτum committo, efferor superbia, lasciuio, luxurio. ἐξυβρίζων εἰς ἀνῳγέ τινα, Lucian. ἐξυβρίζειν item pro euagari petulanter, vt solent flumina extra alueos erumpentia. ἐξυβρίζειν τοῦ θαλάσσου Herod. debacchari. ἐξυβρίζειν dicitur segetes vel stirpes quum nimia fucci vbertate lasciuiunt, Theophr. de caus. plant.

Ἐξύβρισμα, lasciuia, luxuria in segetibus.

Ἐξυγιάω, ὦσω, ὀμιtari restituo, stomach. ἅτε μὴ ὑγιαίνοντα πρὸς ὃν προσφέρεται ἐσθίειν, ἀλλ' ἐξυγιάοντα.

Ἐξυγίασμα, ατος, ἡ, lenitio, languidum reddo. ἐξυγιασθὲς, humectatus.

Ἐξυδατόω, ὦ, ὦσω, in aquam conuerto, Alexand. Aphrodis. tabefacio. ἐξυδατοῦσθαι τὰ ὑγρὰ, humiditates tabere & inflare, sic Gaza. ἐξυδατοῦσθαι, in aquam abiens, in aquam conuertitur.

Ἐξυδατόω, ῶ, aquefacere, mutari in aquam. ἐξυδατοῦσθαι liquefieri in aquam, aquefieri, diluntur, Dioscorides libro primo capite 88.

Ἐξυδάτωσις, vide ἐξαιμάτωσις. vt ἐξυδάτωσις τῶ ἅιματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam.

Ἐξυδρία αἱ ἐκ τοῦ μητραγύρτου ἐξυδρίαι ἐπιχεῖται πάθεσις καὶ ἕλξιν ἐξαφανίζουσι, quas Aristoteles de mundo ait vim aquæ [illegible] quasi aquarum quædam.

Ἐξυδρωπιάω, aqua intercute laborare, ἐξυδρωπιῶντες ἢ ἐξυδρωπιῶσαι μόνον, quidam cum ω legunt, ἐξυδρώπωσις, id est, aqua in cute oculorum excæcat mortiuntur. Iustus reliesius, quinto, Amanal. capite vigesimo, de infectoribus interitu sequens.

Ἐξυδατόω, latratum emitto, vel in latratum erūpo, Plut. de el.

Ἐξυδωμάζω, ἄσω, ἐξ, ἐπ, ἐξ, ἐπ, ἐξ, ἐπ

ocat. Ductum autē hoc videtur ex eo quod Christus Marci
pite quarto dixit ἐλεύσεσθε ἐ τοὺς ἔξωθεν τὰ πάντα
ντες. Dicuntur & οἱ ἔξω σοφοὶ ab Apostolo. Sic autem dicti
int, quia ἔξω λόγου τ ἀκριβείας εἰσί. Basil. in hexaemer. homil.
ὅτι τοὺς ἔξωθεν τῆς τῶν κεφαλαίων τάξεως, μᾶλλον δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἀκριβείας λόγους. idem in Euangel. Ioan. ἀκούσατέ μου ὁ λόγος. τοῦτο
τοὺς ἔξωθεν οἱ τῆς ἔξω τ ἀκριβείας ὀνομάζουσιν ἐγκρατεῖς τοῦ λόγου
τος. Cur sic dicantur docet, Chrysostom. ad Colossl. vltim.
ιαρτανς illud, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω. ἔξωθεν λόγος,
ermo prolatus, vt εἰ ἔνδιαθετος, termo interior, i. mentis con-
ptus, Themist. vide λόγος.

πίσω, ἐκκεῖσθαι, ἐκκεῖσθαι, &c
ω, ἀπώσω, ἀπέκκρουσα, &
ω, ἀπώσω, ἀπέκκρουσα, &
ω, ἀπώσω, ἀπέκκρουσα, &

ρ'ος, ſic, ſyllicium, Homer. πέπλος ἀμφιέχυτο.

Ε'ουρίμ, pro εἰσίμ, per ſyncopen, & conuerſionem τοῦ ε, in ϒ, ſi-ραφικῶς, videmur, Soph. in Aiace.

Ε'ωρα, pro οἶκας Attice, Medium perfectum ab οἶκα, cum Datiuo, ſignificat ſum ſimilis, conuenio, imaginem refero, ſum comparandus. Per ἔοικε apud Græcos modus eſt loquendi pro Latinis nominibus in bundus. ἔοικε ἀλαζονευόμενος, gloriabundus ſum. Budæus in epiſtol. ὁ βασιλεὺς ὑπιστεύετο ἔοικα μὴ ἄν αὐτὸς πεῖσ σωθῆναι ἡμᾶς ἐμμένειν ὁμολογηθεῖσι, ἐοικὸς ἀπιστοῦσι, palabundus, errabundus, ſimilis aberranti, Idem Ibid. ἔοικα κακὸς λέγειν, ſimilis eſt rectè dicenti, videtur rectè dicere. Plato de Legib. νῦν δὲ λεγομένων ἔοικα κατὰ σκότος, nunc enim obſcurius dicta videntur, ſic Ficinus ἔοικεν Χαρμίδη: ἐλαφρότερος ἔοικε. Ariſtotel. primo Ethic. Nicom. quod Streb. vertit quaſi leuiores, facilioréſque, & addit, illud ἔοικεν comparat leuitatem cum pondere: propterea addidi, quaſi, vt eam redderem comparationem. Idem ἔοικας κύνα ὁμοιοῦται, id eſt, ἔμοιγε εἶ, Homer. σπᾶς εἰς ἔμε ἔοικε, ſimilis eſt, ἔμοιγε ἔδοκει, Idem. Xenoph. cum Infinitiuo. ἀμήχανόν ἐοικας βασιλεῖ ἓν ἐπίσκοπον ἀφεῖσθαι, videntur præceſſuri. Lucian. ἔοικε τυχεῖν, viſus ſum mihi eſſe conſecuturus, Plato de Leg. Ariſtophan. δῆλον ὅτι νῦν χρησθῶ τις ἐοικὸς ἔοικε, certè ex probris quiſpiam es, vt videris, vel vt præfers. Ariſtophan. in Plut. ἐοικέναι δοκεῖ, eſſe videtur. Xenoph. δοκεῖ σοι σοφώτερον ἔφορον ἐοικέναι, ἔοικε, decet, videtur, conſentaneum eſt. Apollon. lib. ſecundo, Argonaut. ἰδεῖφθαι ἔοικε ἔοικε, vos decet ſcire. ἔοικε τω, id eſt, πρέπει σοι ἔδειν, Homer. ἔοικεν ἀλγηκότι, ſcd ſentaneum eſt beneuolentia, reſpondet, Demoſthen. ἐοικότως, vt conſtat: & eſt affirmantis. vt quod ait Bud. videlicet, certè, vt fertur. nimirum ſcil. Δικαιοσύνη, ἅπερ ἐγὼ μόλιον ἢ τῶν ἰδίων βίᾳ σωτὴς οὐ ἔοικε λόγον διδόναι πάντεσσιν, ἀφ' ἧς κοινὴ πέφυκεν ὠφέλησις, ſæpe vacat in oratione. ἐοικότως, ſimilis, reſpondens, cógruens, conſentaneus. Fœmin. ἐοικυῖα, ἐοικυίας. Homer. Odyſſ ξ, τῳ ἔοικας ἐοικυῖα θεοῖσιν, feris ſimiles. ἐοικὼς ὑβρεῖ φίβδ-, metus erat, vt nemini tantus, Thucydid. ἐοικότες ἀλλήλοις, inter ſe conuenientes. μύθοις ἐοικότες πῶς αὐτοῖς λόγοις, abſurdi rumores & fabulis quam ſimil imi, Plutarch. in Numa. ἐοικὸς ἔλεγχον, meritamors. Homerus Odyſſ. α, Καὶ λίαν αὖτ- γε ἐοικότα κάτθανε δῖον. Neut. τὸ ἐοικὸς, ſimile conſentaneum, πρέπον, δικαιῶ: vnde τὸ ἐοικότα, quæ congruere & conuenire videntur.

Ε'οικότως, conſimiliter, eodem modo.

Ε'οϊν, ἰὼν, ἰόντ- ἰόντος, Apollon.

Ε'ολητος, Heſych. πεπλεγμένος, ὑφ' ὑπάντων, vt & Etymolog. ἐόλητο expoſ. λελήθηται, ἢ ἐπεπόρπηται afferens hoc ex Apollon. hexametrum ἢ ῥᾳδ' ἀφ' ὧν ἐόλητο ἐπὶ μεσὸν ἔμπεσε κοῦρη, ſed annotat idem Etymolog. ſcribi etiam per diphthongum αι.

Ε'ολος, vtile, lucroſum, ὠφέλιμος, χρήσιμος, Heſych.

Ε'ολπα, poeticè, Præterit. medium pro ἔλπω: ab ἔολπα, ſuſpicor, ſpero. Heſiod. ἀλλ' ἡ τάχ' ἔσω ἔολπα τελεῖν δίκ-, non arbitror Iotem hæc facere.

Ε'ὸν, ἴσιν, τό, pro ἐὸν id quod eſt. res vt ſe habet, ὡς ἐόντ-, tanquam reuera eſſet. Herodot. ἐν τῷ ἐόντων ἐπιπλοκὰς, bonis priſtinais delapſus. legitur & apud eundem ἐόντων pro ἐοντων, ſinentiis: & ἐόντος pro ἐόντος, ſinentis. Iliad. Οἳ δ' ἂν τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ἰ. τὰ ἐσόμενα, ἀ τὰ γέγονόμενα, τὰ πρόγονόντα.

Ε'ὸν, ſtum, τὸ ἐὸν.

Ε'ος, filius, conſobrinus, θυγάτηρ, υἱὸς, Heſych. item apud eundem Ε'ορες pro προσήκοντες, συγγενεῖς conſanguinei, cognati.

Ε'ορτα, Præterit. medium pro ἔρτω: ἀπὸ ῥίζης, vel ἔρτω, feci, compoſui. Hom. Iliad. ᾧ δ' αὐτοὶ ἐὺ τά ἔορτα, pro εὐρτά. & cum duobus Accuſ. ὡς σφίσιν κακὰ ἔορτα, pro εὐρτάτω, qui me ptior malis affecit: vnde ἔόρτα, fecit, apud Herodotum.

Ε'ρπης, ητος, cochlea, τροχιὰν, δίρυγμ, vnde τροχιᾶν εἰ eſt, cochleari mouere, ἑρπύσαι dicitur, Pollux libro ſexto. Heſych. verò ita habet, ἑρπύσεται, τρέχειται. ἕρπει γὰρ ὁ τροχιὸς, pro quo alibi habet ἑλκύσεται: aliſ ἑόρτων tudiculam interpretantur. Et ἑόρτησαι ſiue ἐορτίζεσθαι tudicula commouere, quod & tudiculare dicitur apud Nonium ex Varrone: quod & Titimius trua conſtare dixit. ἑρτάζει verò aliud, nimirum lutum turbare & ſubigere.

Ε'ορτάζω, ω. ἀσω, ασα, celebro, epulor, feſtum diem ago, ſum feſtuus ſeu feſtiuus. Hieronym. in Ioel prophetam. ἑορτάσω δὲ ἐμπανηγύρει τῇ πόλει, cuiuſtatem celebritatibus publicisque conuentibus exornare. Plut. in Fabio. Ε'ορτάσ-, ν, feſtus.

Ε'ορτάσιμος, ε, ὁ, ἡ, τὸ ἐορτάσ-, res ad feſtum inſtructæ.

Ε'ορτασ-έον, feſtus, indictus eſt, agenda eſt ſolennitas.

Ε'ορτασ-ικὸς, ſolennis, feſtus. ἑορτασικὰ μαχαίρια, ſolennes pugnæ: Plat. de l. eg. feſtæ pugnæ.

Ε'ορτὴ, ῆς, ἡ, dies feſtus, dici celebratio, celebritas, feſtum, ἅπερ τὸ ἑορτὴ τὸ ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ἑορτὴν πάντες, Etymolog. ſolennis dies Quintilian. tonice ἑορτὴ tenui ſpiritu proferrtur. ἑορτὴν ποιεῖ, celebritatem ago, Plato de Rep. dicitur & paulò pòſt pro eodem, ἄγων τ' ἑορτάς.

Ε'ρτ-ιος, ὁ, ἡ, feſtiuus, ſolennis. ἑόρτιον δῶρον, donum ſolenne & feſtiuum, Nazanzenus.

Ε'ρτολόγιον, codicillus feſtorum, faſti, id eſt, liber in quo feſtis lennia ſignata ſunt.

Ε'ὸς, ὑ, ὁ, ſuus, ἰδιῶ-, ἰδίᾳ δόμος eius, Odyſſ. ἑός, ὁὸς δόμος αὐτοῦ καλεῖται μὲ γενέσιμα, ὁὸς ἀπὸ τῆ ἰδίας, Apollon. ſecundo gonaut. ἑοῖσι λελεῖφθαι ἐν μεγεθίσιν, id eſt, meis. Item ὡς σφ ἑστερέφε. Ibidem, ᾧ πάντα περαίνει ὁπὶ χερσὶ ἑῇσι σφετερ- ἰδίᾳσιν, id eſt, σφετέραις. Item αὐτὸ τὸ ἡμέτερ-. Idem Argon ecundo, κατ' ἰθὺς αὐτὸς ἰὼν ἐπὶ χεῖρ' ἑτέρας τέκνα ἄλλες στυγεῖ, id eſt, veſtris manibus. Item, αὐτὸ τὸ σὸν, τὸ ὑμ. Idem ibidem. ἀμέλιος ἀγρῴδιος ἧ τῆς ψυχῆς ἀκέλευσ ὑφ'. Declinatur autem ἑός, ἑόν, & abſque ὁ ἑός, ἡ ὁός, pro eodem. εἰς ἐὸν τὸν δῶμ, in domum ſuam ſe recipere, Apoll.

Ε'ποκτὴς, adiutor, vindex, pro ἀδικτὴς, κτίνουσ-.

Ε Π Α Β Ο Λ Ο Σ, compoſ. ἔπτυχ, Heſychius. Dorice pro ἑβουλ-.

Ε'παγγέλλ, ω, ἔφ-ν, cenſere, iubere, ſi. opinari, vt nunc dicunt, p pono tere calculum, Bud. Annot.

Ε'παγμαι, ζομ, Heſych. eſt ἔσθ-χάρμ-.

Ε'παγκάλομαι, exulto, efferor, ſuperbio, Datiuo. Phocylides τ' οἰκῷ ἐπαγκάλει χαρμὴ.

Ε'πάγμαι, admiror, affecto.

Ε'παγπαικτέω, indignor.

Ε'παγπασαυλῶν, Heſych. ὑπηνεμίζει, ab ἐπαυλίζομαι.

Ε'παγγελία, ας, ἡ, pollicitatio vel promiſſio Cicer. ὑπόσχεσις, ntiatio, nuntius, Ioan. epiſtol. capite primo, ᾗ αὐτὸ τὸ ἐπαγγελ- ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' ἀρχῆς, & hic nuntius quem audiuimus ab io. ἐπαγγελίαι τ' ᾗ μηχαναὶ ἐπὶ σφίσι, Plutarchus in Ly gg. exhortatio & incitatio ad virtutem: ſic Lapus. ἐπαγγελία τ- tæ erant accuſationes. pro pollicitatione, id eſt, promiſſi berali, & voluntario in 2. cap. epiſt. Ioannis, ἡ αὕτη ἐστὶν ἐπαγγελία ἣν ἐπηγγείλατο ἡμῖν, & hæc eſt pollicitatio quæ ſ licitus eſt vobis. ad Hebræos 6. ὠμνυσεν ἐφ' ἑαυτῷ ὀμνύων, ἐπ ἀναθυμίας κληρονομίσωσι τὰς ἐπαγγελίας, qui hæredes fiunt lli- citationum.

Ε'παγγέλομαι, ομ, ω, edico, promitto, pollicor, vltrò offe, ennuntio, nemen defero, mando, profiteor, condico. It di- ulgo, denuntio, indico, vt quum indictimus, ſolennis ni, iubeo, poſtulo. ὡστῶ ἐπαγγέλομαι, dixit Xenoph. pro em tem profiteor, id eſt, promitto me poſſe virtutem d re. Herodot. in Euterpe, ἐπαγγέλλεσθαι δόσεσι τὸ διδῆτα ᾗ ὑπισθήκῃσιν, pronunciari curaſſe, ſe impunitatem (& multa promittere. τοῖς φοιτῶσιν ἐπαγγέλλετο, denuncia ur, vel etiam promittebatur, Demoſthen. ἐπαγγέλλομαι ἢ, Xenoph. pollicetor me doctorum. ἐπαγγέλλομαι ἐπαγγελ ὡς ζωλῶ τῶν ἀρίστων, figura dicendi Attica, id eſt, promitto p ſionem vobis, vitam æternam, capite ſecundo, prim. Ioannis. Polybius libro quinto, ἐπηγγείλατο ἢ πᾶσιν αὐτοῖς ἀζημίᾳ πᾶσι τὰ τριακόσια, illis pollicitus eſt. ἐπαγγ profiteor. Paulus ad Timoth. primæ, capite tertio, ἐ ἀνα γωνίσεται ἐπαγγελίᾳ ἀγαθῇ. Θεοσέβειαν δι' ἐπαγγελιῶν, id eſt, oſ- tentibus pictatem. Et capite ſexto, ὧν τινες ἐπαγγελιόμ- interpres tamen hic & illic ſpondere expoſuit. πιὰ ἐπαγ ἐπαγγελίας: quam artem profiteur: Lucian. Xenoph. Œ- conom. ἐπαγγέλλετο ἐδέλη ἢ τὸν δῆμον τὸν χώρας ἐνέρχεσθαι, ἐπὶ πολεμικαῖς ἐξ, profitebatur. Cœna condicta, ἀρίστου ἐπὶ ἡμέ. Demoſthen. ὧν ἐς λεπτὸν ἀπὸ γῆ εἰς κεῖνα ἐπαγγέλλομαι πάντες ἀφ' ἡμέρας ἐκείνου θαυμάσιον, ἀλλ' ἃ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τὸ αὐτὸ ἐπαγγελλόμενον ποιεῖν, vltro hoc feciſſe, quod pollicitus ſit. E ναι dicitur etiam eſt poſſe vere vel ſignificare potius quid nc opus ſit, quod vim habet vereccundæ petitionis. Idem, σκευασθῆ, εἰς ἢ τῶν θυσιῶν ταύτων ἢ ἀπαίνυσιν πάντας εἶναι ἐπ σωσιλήσῃ, ἐσιὼν ἢ αὐτὸς ἢ στρατιὰν εἶναι νικησόντας, ἤπερ ὑφ' ἑαυτοῦ τὸ κακὸν ὑπεκπεσεῖν, ἢ δι' ἐμὲ ἐπαγγέλλεται ἐμοὶ δὲ λὸ ῥᾴδ, ἐπεὶν δὲ φασι ἐκ Σάπυρος, ὅτι οὐκ μὴ ἄλλοι ἀδοντες ἐ ἐν μέσῃ τυγχάνει, ἀλ' ἢ αὐτὸς ἐπαγγέλλεται ἡδέως ἐρεῖν μ- κίπαπε δύνωμαι χαρίσασθαι πάντων, ἀδυνάτοις ἢ ὧν διαμάρτ. ἐπαγγέλω ἐμαυτὸν τούτοις, vendito me, glorior Xenoph. ἐ μῆδ-, ὁ ὕστερος χαιρήδη: ᾗ ἐπαγγελιάδη-. & πεπάγηκ ὑπόσχεσθαι. Greg. Οὗτε τοῖς ἐπηγγελμένοις, οὔτε τὰ ἡσυχιάσθαι πί- ζει & nunæ.

Ε'παγγέλω, narro, annuntio, denuntio, edico, κελεύω, condi, pol liceor, profiteor, iubeo, Xenoph. in σαφῆ. ὁ ποιῶν ἐπαγγελίαν οἱ φίλοις τοῖς ἑπαίροις, ſæpe amici in rebus p riis non implorant amicorum opem, vel non ſignifcant quid ſibi opus ſit, quod & voce paſſiua dicitur. Item ctor; commendo. ἐπαγγέλλω πόλιν, Demoſthen. indico lli, Polybius in quarto, ἐπὶ μὲν τοῦτο φοβῆς ἀπολύσεις φιλίας ἄρτι μηχανὴ, ἢ πόλεμον τοῦτο ἀγαιὸς ἐπαγγελον. Demoſthen. ἐπὶ μὲν ἀγορᾷ αὐτὸς ἀπαγγέλλεται ὁ δήμαρχ- τοῖς ἀκούσι ἀπαγγείλ ᾗ ἀπόπεμ, denunciet & edicat. δικαιοσύνη ἐπ- γελ- λειν, cenſuram denunciare, vt indignum & probroſi cu- ciendumque poſtulare: eſt enim genus accuſationis τρο- τικὸν

tulationis, cum aliquem nec rectè nec ordine probatum
sse contendunt, sed vel gratia, vel fordibus, vel obrepti-
equalis est accusatio Æschinis & Timarchi, quem eiusmodi
robrit orator contaminatum esse dicebat, eáque in se admi
sse, vt ei nec publicè concionari, nec cum populo agere
uoquo modo liceret: à quo munere imprimis arcebantur
gibus qui aut patrimonium turpiter consumpserant, aut
ulicebria passi erant. Æschin. in exordio contra Timarch.
ὅσοι ἢ αὐτοὶ ἐτοχρονήτασι οἷς ὀλίγῳ πρότερον παρητήσαντο
ὑ ἐκκλησιαστικῶν, ὑπῆρξεν ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων ταυτῶν. vide Δικαιωμα-
ν. Et ἐγγλήσει pro indicare & deferre apud Demost. ἐπαγ-
ων τοῦτο τὸ ὄνομα ὀδόντας.

Ε γγλιο, professio, in Euthydemo Platonis. Item promissum,
institutum, idies statutus & constitutus, pollicitatio, ἐπάγ-
λιμα, vt in Pandect. tit. de Pollicitationibus.

Ε γγελιαφόρος, nuntius, adiect. vt Ouid, nuntia verba.

Ε γκομιδεῖν, per promissionem. Arist. z. Rhetor. ὁ δὲ Λυσίστρατος
ὑς πλάτανα ἐπαγγελιαφόρει τὸ σῶμα ἀπεργάσασθαι quidpiam
ccentem & iactantem.

Ε λίγω, congrego, Iliad. ἀ- πανὶν ἐπαγείρει, ἠ ἀδροίζει, ὑπάσωια-
ρίζει.

Ε ρανος, collectio, congregatio, coactura Columel. ἐπάγρεσι τὰ
ρὰ τοῖς πένησι, copias contrahit, Herodot.

Ε ρείνω, adducere, admouere. ἐπαγείνει σφισι ἄγρας, ipsis capras
i mouere, Herodot.

Ε κωλίδωμι, ἐπακάλεσι, Hesych.

Ε γκρατεύομαι, ἰσθμοῖς, σ. ἰσθμοῖς, exulto, intemperanter ago, ostē-
or mihi placeo, ἐγκωμιάζουσι, ὡς ἐγκρατεῖς ἐγκωμιοῦσι, Ho-
er. Iliad. 5, de armis Patrocli loquens, - τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕ-
τωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγαλλόμενος, ἐδὲ ἑ φωτὶ Δυσφόρῳ ἐπαλαίσθης,
ὃ φόνῳ ἐγχρύσῃ ἀσπίδι.

Ε γκλείω, oblecto, Aristoph.

Ε γκλῆ, Hesych. κατ᾽ ἔρεξιν.

Ε γκλίνων, pro ἐπαγκλίνων, alliciens, ἐπαγκλίνη εἰδικῶς. forma alli-
ens, Herodot. l. i.

Ε γκομιάζω, adduco. ἐπαγκόμισον τὸν ἐξ ἄλλους ἀνδρὸς, fecum alios etiam
os adducentem. Item ascisco, allicio, hoc est, ἐπὶ σύμμαχον, ἐ-
καλοῦμαι. Demost. Λυσιθείτου τοῦ πάππου ἐπαγομένου δυσκολίας, ponte sua
i seruitutem ascisceret. Paulanias in Messen. βασιλέα ἐπα-
γόμενος πόντιον, vltrò accersunt, ἐπάγομαι, superduco. Pla
Leg. 11. ἐὰν δέ τινα τῶν γονέων κατακτείνῃ παῖδας, συμβολαῖσιν
ὑτὸν ὁ τῶν ἀφῶν ἐγγὺς ἀναγκασθεὶς, τρίτων, ἐὰν δ᾽ ὑπὸ πάσῃ
ῆμᾳ μὴ ἐπαρέσθων. Lucian. ἀλλὰ κόσμιον ἀφίστορ οἷς δυκεῖσα-
φανοῦσθαι, ἢ πλείους ἐπάγεται. Item cito authorē & lau-
estem, Arist. de part. Anim. 3. τὸν δὲ λέγουσι τινες, ἐπαγόμενοι
Ὅμηρον. Plato 2. de Rep. μύθους δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅτῳ τρόπῳ ἐκόντας πο-
ς ἐπάγεται, ad hos omnes sermones testes citant. Xenoph.
Apolog. Socratis, ἐγὼ ἐπαγόμενος, dixit, i. inuidiam in se
rtens. Aristoph. τοῦ πάππου τοῦ ἐπαγόμενος λαβεῖν βούλει ἐ- ἐμοῦ,
mecum ducere filium. ἐπάγεται τὸν μόλωνα, ponsam duxit, à Lā
de Leg. πᾶν ὠχλῶν ἐπαγόμενος ἐ- ἐξ οὐ πολλοὺς, qui dominatum in
pulares induxit, Thucyd. ἐπάγεται αὐτοὺς, ab ipsis accersitur,
ucyd. vel cum eis educitur, Aristot. ἐπάγει τοὺς ἐφηλίδας, e-
ndat vitia cutis in facie, Gaza ex Theophr. ἐπαγάγεται συ-
ας, ascisceturint in consortium, ἐ ἐπαλλάσσεται, Lucian. Suid.
ὁ δὲ αὐτῶν ἑκαστὸς ἐπαγαγόμενος τὸ ἔθνος, ἐ. ἐξῆρε πόλεσι.

Ε πάδειν, superdicere Cic. dictis adducere, & quod ἐπάγεται. nam
ὰ τὸν πύτον λέγω, vt fit in ἐπυχρωμῷ. Arrian. li. 6. de Ale-
ndro Hephestionem lugente, συνῆγεν ἢ ἅπαν κοῦ ἐδύνατο ὄπαδεῖν
ὐ ἀφίσει, ἀλλ᾽ ἐπάδουσα ἀνῆκε αὐτοῖς Ἀλεξάνδρου κωμάζειν τὸ ἀσκλη-
ὸν, ἐ ἐπεσπάσατο πάντα καὶ ἀφῆκε ἐπὶ ἀκολουθίαν τοῦ ἐ σώ-
ος μετὰ ἐπαίρεν. Aphth. in Progym. Διόφυλος μεσήκοντα ἐδὼ ἀπα-
ῶν, ἢ παρὰ κοῦ ἐπαινεῖν, ἐ πειθοῖ, τὸ ῥᾳδίως ἐπαινεῖν.

Ε πάρα, accusatio, culpa. ἐπάρχειν ἔγκλημα, ὀδύρεσθαι ὅτι, Hesyc. Do
ἐπάρχεια dicitur pro ἐγκλήσει.

Ε πειρος, id est, ἀγρεῖος, agrestis, ferox, in Epigrammat. efferus,
feratus.

Ε πείρομαι, ἀπόλλωνος, agreste reddo, effero Liu. Theophr. hist. l. 2. c.
ρὰ τὸ ἐπιμηκύνειν τὴν ὥραν ἐπιγεγωθότα τῇ ἡμέρᾳ, efferantur syl-
i, strélque fiunt.

Ε πήβολος, venatorius, felix in venationibus.

Ε πηνὸς, inuigilo, excubo.

Ε πηκάσαι, Hesych. ἐπὶ πικχαρίσασι poëtica syncop. pro ἐπαικα-
σασθαι ab ἐπαικαχέομαι, retrocedo.

Ε πιμύλιον, κα, induco, inueho, ἐπιφέρω, importo, attraho, ὑπο-
ω, Xen. applico, subdo, subinde infero, ἢ ὅτι ποσῆρες ἄγων
δα atque alia addo. vnde ἐπιμύλημα, consequentia. ἐπιμύται
ὁ πολεμίοις, congrediuntur cum hostibus, Plutarchus in Ly-
rg. ἐπαγαγὼν τὸν λόγον ἐπ᾽ ὄρκον, volens quæ dixerat exequi, Plut.
Lycurg. ἐπάγειν τοῖς ψηφοις, mittere in concilium, dare suf-
gium. τοῖς θεάτροις ἐπάγειν δεῖ θεάματα, &c. animum ad spectā-
a intendere oportet, Plutarchus in Pericle. Demosthen.
ὁ δὲ ἐπάγω τοῦτο ῥᾴδιον. Aliquando, ὥζειν ἄγειν, importare,
afferre, inuehere. Vnde ἐπακτὸς, ἐπάλξ λίθοις, porto lapides, Thu
cyd. ἐπαγωγὴ, κατηγορεῖν, κρίνειν, δικάσειν, ὥσπερ ἐπὶ δίκλου καὶ ἔρκους, in
ρίφειν. Nam ἐπαγωγὴ ψηφοῦ ὁ δίκλου ἢ τίμημα, & similia, est im
pingere & intendere. Demosthen. ζ᾽ μισθὸς, ὃν ἐπαπατεῖσθε
νὸς μὲ φόνου, ἢ τοιοῦτο σκῆμμα ἐπαγωγὴν, ἐάσει με ἀσυτηρᾶσαι ὑπὲρ τῆς
βουλῆς ἐφ᾽ ὑμῖν σῶσαι. Sic ἐπάγειν κίνδυνον. Gregor. τίνι ἐ αἰεὶ ψυχῆς
ἐπαγάγῃμεν κινδύνους, cui vitę periculum attulimus, vel creauimus, vt Cic. loquitur. ἐπάγειν πληγὰς, plagas infligere. Theo
doret. histor. eccles. Καὶ ἐς τὸν εἰκόνα ὁ πανὺ ἀπαγαγὼν, φησὶν
ἀπὸ μᾶς ἐπαγαγεῖν σαμπόνακα ἐπάγαγε. Sic pro impingere & illi
dere. Aristophan. Vesp. ἀλλ᾽ ἔσαγε πῶς σῶμ γνάθοι, impinge den
tes tuos molares. Aliquando στίρος, obstruo, vt ἐπάζειτε τὴ
ὕλη, Theophrast. Interdum allicio, impello, incito, irrito, sti
mulo. Aristotel. Ethic. quinto, ἀδικεῖν ἀναγκάζει loquens, τὰ μὲν
ἰδία συκοφαντοῦντες εἰς τὰς ἐσπερίας συκοφαντοῦσι αὐτούς. τὰ δὲ
κοινὰ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. ἐπάγειν etiam ὑπαγειν, attrahere &
adducere. Xenophon de plagis venatoriis, πυκνοῦσι δὲ διὰ τοῦ
φελίδας ὑπ᾽ ἴσας, ἀσὶ ἐπαγόμεναι ἔχουσι τὸ σῶμα τοῦ, figendi autē
sunt vari supini, quibus plagæ attolluntur, vt quum arrecti
fuerint & adducti, contentionem maiorem habeant. ἐπάγειν
etiam est flectere, persuadere, vt adducere Latinè. Odyss. ζ. Ἦ
μέλα τίς σε θυμὸς εἰς ἀπόνοιαν ἐπάγει, Οἷον σ᾽ ἐξ᾽ ἐμοῦ ἐπάγει χαριζόμενον ἐπὶ πᾶσι. ἐπάγειν καλέειν, aliquem ciet, deiicit, Dioscorides libro quarto, capite 250. Item intercalo, ἐπάγειν ἐξελάσιμον τὸν ἔτη τῇ ἑπτεσπαγίσι μῆνι ἢ ἐμβόλιμον, ad annum adiecit in mense Februario ambolimum, id est, intercalationem, Plutarch. in Numa. Herodot. in Euterpe, ἐπάγειν δ᾽ ὑμᾶς ἢ πεκμαντηρίοις ἀρτιτε τοῦ δυσάλεα μὴ ἐπάγῃ ἐπὶ ἀσεβείᾳ τοῦ πίτε ὑμῖν ἐφαίτε τῶν ἀξιωμάτων. Inde ἐπακτικὸ μέρος, intercalari dicsy, vide Iuo loco. ἐπάγειν pro inferre, inuehere. Plat. in Timæo, φαινόμενον ὡς ἀ συνιστᾷ τὸ σῶμα τὸ θερμὸ ἢ ψυχρὸ ἢ ξηρὰ τὸ ὑγρὰ ὅμοιόν τε ἀλλήλοις ἐκ μιᾶς ἐγὼ ἀφῃρεῖτο ἀλλήλοις, ἢ ἐπάγοντα ἐπὶ τὰ ἀφῃρημένα ἐκ ἐπὶ τὰ ἐπάγοντα φθίνει πολὺ, Cicero, omnis enim coagmentatio corporis, vel calore, vel frigore, vel aliqua impulsione vehementi labefactatur & frangitur, & ad morbos senectutémq; compellitur. Theophrastus histor. libro tertio, capite secundo, ἔοικε ἢ μᾶλλον τοῦ πνεύματος ἐφοδὸς ἐπάγειν σώματα, inferre vel inuehere semina.

Ε πάγωγὴ, ἧς, ἢ ingressus, inductio, subuectio, receptio. Thucyd. ἐπαγωγαὶ συμμαχίας αὐτοῖς ἐποιοῦντο, facilè ad incundam focietatem inducebantur. ἐπαγωγὰς ποιεῖσθαι, se recipere, Thucydid. διὰ τὰν καρυδίων ἐκείνη ἐπαγωγὴν, non instantibus vltra Corinthiis, id est, διὰ τὸ μὴ ἐπανάγκασθαι ἐκ καρυδίας, idem. ὦ ἐ- ἐπαγωγὴν ὀργῆς ποιεῖται, subsidens coit, Aristotel. 6. Animal. capite vigesimonono. ἐπαγωγὴ γῆς ὕδατος ἅλατι, comportatio, commeatus, Thucydid. Item inuasio, tentatio aut pœna, aut capitulatis seu captio, aut quodcunque illatum malum. διὰ τὰν τῆς ἀδωνιάσι ἐπαγωγὴν, id est, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι αὐτοῖς φάντας ἐδὲ ἀδωνιᾶσθαι, quia eos nuper Athenienses inuaserant, Thucydid. Item pellacia, impulsio, illecebra. Plato de Republic. 2. ἐπαγωγὰς τοῦ κρατεῖσθαι ἐξ ἐκ θεοῦ, ἐξ ἀνθρώπου σφίσι ὑπάρχειν τιν, id est, illicius. Suid. ἐπαγωγὴ, πειθανάγκη, ζημία, μάχη καὶ κτῆσις. Et ἐπαγωγὴ, quod vulgò emprisonnement, assertatio in custodia, & quasi abductio in carcerem. Polybius, ὥσπερ ἀδὲ ὁ τὸ πατρίδα τῶν ἐπαγωγὴν τὸν Λεοντίδη. ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, τὸ ἀναστῶ κακῶς ἐπαγόμενον. Est & ordinum series, & consequutio deinceps continuata, vt in exercitu compositio agmine procedente, quum ordines deinceps ali post alios procedunt: vt docet Suidas: ab ἐπάγω, quum pro stibnium inferre ponitur. Ex quo & ἐπαγωγὴ, dicta est argumentatio, quæ ex concessis fensim laqueos texit, ad irretiendum cum qui semel se interrogandum præbuit. deinceps enim aliæ alias pereunte actiones excipiunt & illationes. Cicer. & Quintil. inductionē vocant. Est verò Aristotel. ἐπαγωγὴ, ὁ λόγος ὅτῳ ὑπάρχει τὰ τρίτα τῷ μέσῳ ὅροις. Eius duo sunt genera, ἐπαγωγὴ ἐξ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους, vide Aristot. in 2. prior. Analyt. vbi ἐπαγωγὴ μὲν ἐν ὧν ἐξ ἀ ὁ ὅτι ἐπαγωγὴ συλλογισμὸς, τὸ διὰ τῶν ἐπέρου ὅρου τὸ μέσον συλλογίζεσθαι.

Ε παγωγεῖς, apud Pollucem l. 8. εἰ τὰ ἐμπόρια εἶπε τὰ ἐπ᾽ ἀγρίτης. ἢ ἔσω ἢ ἀφοικεῖς ἐφκυκλεῖ, ἐμπορικά.

Ε παγωγὸς, τὸ, præputium & ἀκροποθίον. ἐπαγωγὰ σαῦλα ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἀβρωπολικὰ, disrupta infantibus iungit, rupta infantium puerorum præputia, Diosc. l. 3. c. 25. Marcellus adnotat, ἐπαγωγὰ, præputia significare, dicta quòd ducuntur & reducuntur: putat tamen Dioscoridis hunc locum vitiatum. Idem Dioscor. l. 4. c. 247. χρησμοὶ φασὶ τὰ ἐπαγωγὰς, ὅτι ἐπὶ μὲν ἀφοῦσιν λεπτοτέρων, valet ad integendam cutis glandem, iis qui natura, non circuncisione curti sunt, Ruellius: in apellis, sed non circuncisione, præputii vitio est, Marcellus. ἐπαγωγὸν Hesych. αἰσχρὸν μέρος.

Ε παγωγὸς, ὁ, ἡ, inutilabilis Cell. blandus, πιθανὸς, ἐπαπατηλὸς, δελεαστικὸς, illecebrosus, φιλοξενωτικὸς, pellax, appositus ad persuadendum, allicien, probabilis, illex, ad inducendum apposi-

tus, τῷ τεῖχει. ἐπαγωγὰ ὠφέλη μὴ, ἰσυκὰ ἡ, interpr. Thucydid. ἐπαγωγὰς ἀδουλ, voluptas illicibilis, Lactant. lib. vltim. Instirut. capite vigesimo tertio. ἐπαγωγὸς ἐδονὴ, inducens voluptatem. ἐπαγωγὰ ἐπαινῶ, verba ad persuadendum apposita locutus. ἐπαγωγὰ ὁ δῆμος χρώμενος, ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ, Plut. in Publ.

Ἐπάγων, οντος, attemo, sive trochlea, quæ in machina sive erecti tigni radice collocata est. Vitruvius architecturæ libro duodecimo, capite quinto, in radice autem machinæ collocatur tertia trochlea. Eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri artemonem appellant. lege cætera, vt Hermolai in Plinium erratum deprehendes, qui artemonem eam ergata instrumento & machina de qua nos post. ac, confundit inquiens, Epagon verò, id est, artemo, genus est trochleæ: quod & ergata dicitur Vitruvio, idque vernacula simplicitas vocat *arganum*. vide ἐργάτη.

Ἐπαγωνίζομαι, post alium certo, Greg. Item secundo loco causam oro vel peroro. ἐπαγωνίζονται τοῖς ἐξέδραι παιδίοις ἐ ἀδελφὸ τοῦ αὐτῷ συμπεπεισμένοις, externis coniecituris enituntur qui virū alterū alteri familiarem fuisse volunt, Plut. in Numa, ἐπαγωνιζόμενος τοῦ κτήσεως, cum Annibale repetens certamen, iterum cum Annibale certans, Plutarch. in Fabio. In epist. Indæ, συναγωνίσασθαι ἐπαγωνίζεσθαι, τῇ ἅπαξ ἔξω δόξῃ τῶν ἁγίων πίστει, adhortans, vt decertetis pro fide sanctis semel tradita.

Ἐπαγωνίζω, contendo, rixor. Item incumbo, perseuero. Ité peroro apud Liban. in Arg.

Ἐπᾴδω, ἐπάσω, ἦκα, accino, incanto, cantu prosequor, carmine obligo. Huic contrarium est ἐξᾴδειν, quod est, carmine obligatum, alio carmine liberare & soluere. ἀ ὑὸς μὴν ἐπᾴδουσιν οἱ γάμοις, Hymenæum inuocant in nuptiis, Plutarchus in Romulo. Xenophon, ἐᾷ ὡς πνας φασὶν ἐπᾴδας, ἃς οἱ ἐπᾴδοντες, οἷς ἂν βούλονται, φίλους ἑαυτοὺς ποιοῦσι, esse quædam carmina tradunt, quę qui nouerunt, incantantes quoscunque velint, sibi reddunt amicos. Idem paulò post, ἀ ὡς ψ σοφὸς ἐπᾴδει τῷ ἰδρωτᾷ, Datino & Accusat. Idem, τοῦτο μὲν τὸν ἐπᾴδειν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐπιδυσωπᾶν τε, &c. hoc carmen certiam alijs hominibus incinentes eos retinebant, &c. Et ἐπᾴδουσα ἡσυχία, in Thœæteto, carminibus lenientes dolores atq; accelerantes partum graui darum mulierum. ἐπᾴδομαι, incantor. Idem mox, ὥσπερ μὴ ἐπᾴειν ἀ αὐτῷ τοῦ ἐπᾴδεσθαι, vt ab ipsis non dig redantur carmine illecti. ἐπᾴδει ἐς αὐτὸ, in acutum cantans aberrat, Arist. in Probl.

Ἐπᾴδω, incino, ἐπᾴσω.

Ἐπαείρω, fòlicio, erigo, item superattollo, attollendo impono. Herodot. ἐπαείρειν ἀμαξᾶσιν, ἡ ἁμάξῃς ἐπαίρεσθαι, Hom. carris imponebant.

Ἐπάθλιος, ος, ῐ, præmium certaminis, γυμνάσιον, βραβεῖον. accipitur pro præmio simpliciter & emolumento.

Ἐπαείδω, accino lugens, adlamentor, illachrymor. Lucianus de luctu, ὅπου αἱ ἐκεῖ Φ ὀξέως ἐπᾴδουσιν τὸ μέλος ἐ ἀμφὶ ζοντες, vbicunq; ille sit au spicatus, ad melos eiulatu respondentes.

Ἐπαείρω, impetuose spiro, ἔπαρσε πανὶ ἐν, cum turbine afflo & irruo, turbo, agito. nā ἀείρω, turbo est venti. ll. β, ῥ λαῖλαψ ἐ ἀείρουσα ζέφυρος, ἰσχάλεος ἡ σφοδρὸς πνέων.

Ἐπαίρω, in superficie tantum, leui attactu, ἡ ἐπὶ σπ ὀδῶ σαι figuratè est tum impetu, impetuosè.

Ἐπαισχύνομαι, ἐπάσομαι, erubesco, vereeundia afficior, ἐπαισθάνεσθαι, reuerituri, Plato de Leg. ἐπαισθάνασθαι, me pudebit, Euripid.

Ἐπαίσιος, τά, & Ἐπαίκια, τὰ, cdulia quæ à cœna apponuntur, siue ea sint bellaria, ab ἄρτος, & ἄειρω, cdulium, Eustath. Iliad. 6. pocœnia, Hermol. Barb. apud Athen. l. 4. ἐπαίκλα. Perseus ibid. ἡ δὲ τοῦ τοῦ μὴ ἐπῖπρος ζωμοῦ εἰς ἐπαίκλα, ταῦτα δὴ δὲ ὑς δύσπνοι πεκτήμασα.

Ἐπαίσιος, filij, nepotes, Κτήσονοι, Hesych.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudandus, laudabilis Cicer.

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, laudatius, Quintil.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Xen. ἐπαινέτης δ' ὧν ἔπος τοῦτου, hoc carmen laudabat.

Ἐπαινετικὸς, laudator, ad laudandum propensus.

Ἐπαινετὸς, οὸ, laudatus, admirandus, laudabilis, laude dignus. ἐπαινετὸς τῷ ὄντι, ex moribus laudabilis. τὸ ἐπαινετὸν laudabile. ἐπαινετὰ ἐ ἀφ' ὑμῶν ἀρέσεις, admiranda quod inter se conueniant, Nazauzen. ἐπαινετὸν τ κὰ ὑ ἑαυτῶν δυνάμεις, idem. ἐπαινετὸς παρρησία, laudatum prouerbium, Gaza de Senect. Chrysippus, τὸ ἀγαθὸν, ἀμέτρον. τὸ δ' ἀρετὸν, αἱρετὸν. τὸ δ' αἱρετὸν, ἐπαινετὸν. τὸ δ' ἐπαινετὸν, μακάριον. Cicero quarto de Finib. Quod bonum est, id esse optabile: quod optabile, id esse expetendum: quod expetendum laudabile.

Ἐπαινετὸς, laudabiliter Cic. ἐπαινετῶς Diodor.

Ἐπαινέω, ἐσω, & ἐσομαι, ἐσα, ἡκα, ἐσθαι, laudo, approbo. Homer. Iliad. β, μῦθον ἐπαινέσαντες, id est, συγκατατίθεμαι τῷ γνώμῃ αὐτοῦ. ἐπαινεῖν, pro agere gratias. Thucydid. libro octauo, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπαινέσας αὐτὸν. Plato de Republ. 7. ἐπαινέσομαι, futurū facit ferè semper. Gregor. αἰνεῖαι ὁ ἐπαινῶν, θεὸν ἐ ἐπαινέσομαι. ὃ ὅρκον ἡ σπονδὰν σὺν ὅρκοις ἐπαινέσαντα, κἀκεῖνος ἐπαινεῖ, Aristot. in Rams. l. 1. Ait tamen μετακαινῶς dictum: sunt enim verba renuentis, sic & αἰνεῖν vsurpatur. Hesiod. de ἔργ. Νὸν ὅλως αὖτε, μεγαλῃ δ' οὐ σοι φρεσὶ δώσω. Sicque Virgilius in Georg. Iudato ingenia rura, Exiguum colito. Horatius, At tu quitumus tolle: benigne, subaudi respondet, i. blandè recusat. Et ita apud Terentium recèdo, recusantis est. vide αἰνῶ. ἐπαινεῖ σε πολίτας, in his te laudo, Plato de Legib. ἐπαινῶ πᾶν τοῦτο, inquit Archytas in Fabio. ἐπαινῶ, cum duobus Accusat. & Dat. Sophocles, ἐπαινῶ σ' ἐκ ἀπάντων λόγων, pro ἐξ πάντων, in omnibus per omnia re possum verbis laudare. ἐπαινῶ πάντ' τὸν κρινῆ, Iau latur ob pulchritudinem, Lucian. ἐπαινῶμεν πᾶν ναυτικὸν, nauigandi peritia laudem consequor, Philostr. in Heroic. ἐπαινῶ δὲ ὅσοι ἐς τὸν πυρετὸν, Gal. ad Glauc.

Ἐπαιρῶ, Persephone, Proclus interp. Hesiod. Homer. Iliad. ἐπαίρω Ἥφαιστον, interp. ὁπόταν ἐξ ἑνὸς αἰὼν γῆ, τὸ ὁ σὸν. ὧν ἐκ ἐπαμύνεται, τὰ ὑπερφυσικὰ πράττοντες, ὑπερβατικῶς: ὧν αὐ τὸς φησὶν ἐπαίρειν ἐ ἀδικεῖν πάντα.

Ἐπαινῶ, ῶ, ῶ, laus, laudatio, oratio de laudibus, commendatio. Plutarch. in Lycurg. ἐπιφέρειν τῷ δικαίῳ τὸν ἄτοπον ἐπαινῶ ἐπὶ πᾶσι, ῥᾳδίως λέγεσθαι ἐ αἴσιον ἔ σαι, id est, decretuit (senatus) post mortem quemadmodum pro viris, ita pro fœminis in funere celebrandis ornationem haberi. Xenoph. οἱ ὧν νέοι τῇ ἐπιθυμίαι ἐπαίνοις χαίρουσιν, id est, iuuenes se à senioribus laudari gaudent. ἐ ἔ σαι ἐπαίνου ἐ ἀκούειν, ἐ ἔ σαι ψόγου, laudari, & de Legib.

Ἔπαινος, οὸ, ὁ, gratis. Hesiod. ἐπαινῶς ἀφροσύνης.

Ἐπαινῶ, ῶ, ῶ, apud Diod. Sic, laudabiliter Cic. ἐπαινετῶς.

Ἐπαινῶ, ῶ, ῶ, in littore lauari, ἐν νεῶν λιμένας, & pro lauari in plic. Nic. in Alexiph. λιμένα δὲ τὸν θαλάσσιον ἐπαινῶσι λιτερῷ quis calidis abluaris.

Ἐπαίρομαι, & ἐπαίρω, μαι, σ, ῥαι, ἔρθην, effero, impello, καρίζομαι, excito ad superbiam, in eandem inducō & inflo. φυσῶν ὑπερηφανίαν ἐπαιρόμενος ἐπὶ ἀμετρίαν ὑβρεως, sensus saxum ambabus arrollentis, Plutarch. in Pericle. ἐπαίρουσι ἐν τοιαῦτα μῶν, mammas à parti tumentes, Dioscorid. l. 4. cā. 69. ἐπαίρω τοὺς, Demosth. ἐπαίρε σεαυτὸν, rige teipsum, Arist. ἐπαίρεται Μενέδημος de diuitiis, ἀ νῦν ἐπαίρει αὐτὰ ζεσι, ἀκατέσθεσι, incitant, erigunt, perpellunt, σφοδρὰ ἐπαίρει με. Idem, τὰ σφ' αὐτῶν πολιτεύ Φ σφοδρὸς ἐπαιρόμενος τε πλεονεξίᾳ. Et σὲ ἐπαίρω, Οὐτε ἔπεισ' ἐκ φόβ Φ, τε χάρεις, ὅτι ἄλλοι ἐπαίρεις, sic Pyes erigit Latinè. Et ἐπαιρόμενοι τὸ ῥόπαλον, ἀπὸ πρακίνης. Et Xen. ἐπαιρόμενος ὑπὸ πλούτου, elatus ob opes. Aristot. μᾶς με γαλ' ἐπαίρει τῶν ἄλλα μυπερεχ, quæ mihi author fuit, ut matrem vxorem ducerem: νῦν δὲ ἐπαιρόμενος, apud eleg. vir ardore animi concitatus. ἐ ἀεροις ἐπαίρεσθαι, donis ad ornandum excitari. ἐπαίρεσθαι ἐ ἀνδρὶ, erigor voluptate Cypridis. ἐπαιρόμενος ὑπὸ νίκης, victoria ferox. ἐπαιρόμενος τοῖς λόγοις, dicendi facultate fubnixus, Thucydid. euocatus facundia. ἐπαίρεσθαι ἐπὶ μισθῷ, mercede allectus, Thucydid. ἐπαιρόμενος ἀπὸ, ſpe ſolicitus, ſpe ſubleuatus, Idem Thucydid. pro turi, Polyb. l. 1. ὁ δὲ γεγονὼς ἀφ' ὑπερβολῆς ἐπαιρόμενος, ſucceſſu elatus. vide ὑπεραίρομαι.

Ἐπαισθάνομαι, ſentio, intelligo. Alex. Aphr. ἐπαισθάνεται τῷ ὁ νῶν ἐς ſentit adueſſus, Soph. ἐὰν τῷ δ' ἐπαισθάνηται κακὰ, μολεῖ. ἐ σὺ οὐς ἐπαισθόμενοι μάχῃ, i. ἀκουσάμενοι, vt audiui ea mortem, i. te mortuum.

Ἐπαίσθησις, τὸ, ſenſus.

Ἐπαίσσω, ἐπάξω, ἐπαξα, incito, irruo, cum impetu aliquid facio. Dyſſ. Ἥ ὥμι μοι μᾶλα πολλὰ ἐπαίσσουσι μελίῃσι, id eſt, in me ruebant & haſtis petebant. Et Iliad. γ, ἦκα ἐπαίξας κόρυθι, impetum faciens, ἐπαίσσων ξίφ ἐ, enſem incitans & mouens. Apollonius, ἐγγὺ ἐπαίσσων, haſta minitans, vel in haſtam iacens, Homer. ἐπαίξαι ἐνίσσων, αἰνῶ τὸ ἐπάλιξαι, Apoll.

Ἐπαίσιος, ος, ῐ, manifeſtus, φανερὸς, ἐπαίσιος ἐγένετο ἐμοὶ ἐπιφανὴς, quod vbi eum feciſſe reſcitum, Herodotus. ἐπαίσια τὰ ἐπαίσια ἐγένετο ὑπὸ κεμβύσεω, poſtquam à Cambyſe coniectus eſt, Herodotus. ἐπαίσιον γίγνεσθαι κακοῦ τινος ἐ δημόσιον, δῆμῳ ἕλαβε, eum ſubit metus iam manifeſtum, leſtici in Demaratum excogitati, Herodot. apud eundem. ἐπαίσιος ἐγένετο, ſunt deprehenſi.

Ἐπαρρής, ὁ, ἡ, ῥ, pudendus, infamis.

Ἐπαρχωλιαστὴς, erubeſco, reuereor, pudeſco. ἐπαρχωλιάσας κατὰ τοῦ care erubeſco. Hoc verbum Accuſatiuo iungitur, capitolium Marci, ὃ ἐπαρχωλιάσῃ μ, quemcunque enim pudet mei, quicunque me erubuerit. & paulò poſt, ὃς ἐπαρχωλιάσῃ τοῦ ἐπαρχωλιάσεται αὐτὸν, & filium hominis pudebit illius. & filius hominis erubeſcet eum. Cic. in Saluſt. Non erubescam vestra. Virgilius Æneid. ſecundo, ſed iura fidesque Supplicis erubuit. Sophocles, ὡς ἐπαρχωλιάσῃ λεγων, quę te pudet loqui. ὡς ἐπαρχωλιάσει τὸ θεολογίαν, non me pudet Euangelij, Paul. ad Rom. cap. 1. ἐπαρχωλιάσῃ τῷ ὀνόματι, non imitabi

usa pudore afficior, Herodot.

Ε πάνω, ὁ, ἡ, ἐπάνω, ἐπάνω, emendico Sueton. Accusat. insimulo, incuso, increpo. Ε πάνω, ὁ, ἡ, ἐπάνω, ἐπάνω, burgo. Lucæ capite decimoquinto, ἐπαγγελία ἐπαγγελία, mendicare erubesco.

Ε πάνω, ὁ, ἡ, ἐπάνω, ἐπάνω, mendicus, ἐπάνω. item circulator, & ἐπαγγελία, aud Chrysost.

Ε πάνω, ὁ, ἡ, ἐπάνω, ἐπάνω, mendicitas Cic.

Ε πάνω, τό, multitudo, ἐπάνω, sic enim vocatit Solon authore Polluce li. 8.

Ε πάνω, ἐπάνω, ἐπάνω, incuso, increpo, accuso, affero: vt affero culpam, assigno. Plato epistola septima, ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω, ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω, ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω

επακειφειν ὠσῆς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, nos cera aures oblinere, Philostr. in Heroicis. Item acuo, strito, incito, solicito, exhorto, excito, exerceo, ἀκόνη ἐφω ἢ ὑπερίφω ἢ ἄκονι. Basil. ὠξεῖ ἐπιτάσει, Ἡ γὰρ ἀναβολὴ ἀντιτείνεις ἀλείφειν ἢ ἀναθιτερβάινει ἑωυτὸν ὡσὲ ἔδη ὑπὸ πέφρασμένις ἀγῶνας, id est, ὑπακούειν. Theodoret. in hist. eccles. ἐπαλείφοντες ἑωυτοῖς τοῖς πατράσιν διὰ τῆς θείας λογίας πρὸς ἀνδρηίαν βοήθειαν, sese acuentes & accingentes. Appianus in tertio τὴν ἐμφυλίαν, αὐξανομένην ἢ τῇ ἐχθρᾷ ἢ θρασύτει ἐς συμέτρι βιαζομένην, ἢ τ βαλὼν σοι δέκιμον ἐπακειφέσης, senatu Decimum ni te vrgente & stimulante. Polyb. βλακίαν δ' αὐτὸν ἐπαλείφειν ὅτι τ αἰτιαθέν, volens ipsum offensum reddere Antigono. Vnde ἀλείπτης excitator, cohortator, vnctor. Gregorius de Cypriano exulante Aphrica, & per literas Christianos ad martyrium animante. καλέσπης ὑπὸρ ἐκ γίνεται, ὅδ' ὠφεγεσπικὸς συγγράμα, ἢ λογραφικὸν ἢ ὑποτελείν.

Ε ἐπαλείφω, adiuturus, βοηθήσων, ὑπηκουήσων, ab ἐπαλεξέω opem fero.

Ε ἐπαλεξέω, idem quod ἀλεξέω Apol. Rhod.

Ε ἐπαλιτρόω, vertum reddo, διεξαμψύχω, verum declaro.

Ε ἐπαλήτης, Odyss. ὃ, πολλὰ πάθων ἢ πόλλ' ἐπαλήτης εἰσχεδὸν νοήσεις: ab ἐπαλάομαι peruagor, peragro.

Ε ἐπαλοάω, μ. ὤσω, ἄσω, ἀνω, lano, curo.

Ε ἐπαλλαξὶς pro ἐναλλαξὶς, apud Xenoph.

Ε ἐπάλλαξις, permutatio, vicissitudo, mutatæ vices. est indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita vt oculum fallat. ἐπάλλαξις τῆς δακτύλων, digitorum micatio, qui ludus est. ἡ ἐπάλλαξις τῶν δάκτυλοι, digiti mutatis vicibus implicati. Aristoteles in Problemat. sectio 31. Τί ὅτε φοβοῦνται οἱ δῖς ὁρᾶν οὔτε τὴ ὀψιχὴ, ὁμοίως ἢ ὅτὶ τῆς δακτύλων ἡ ἐπαλλάξεως, &c. Quibus verbis significat celerrimũ motum duorum digitorum cum alternos tollimus & demittimus. Idem ὅθεν ἐνωνίων, καὶ τὴ ἐπαλλάξει τῆς δακτύλων τὸ ἓν δύο φαίνεται. Attice dicitur ὥσπερ ἀλλαξὶς, ἐναλλαξὶς, pro ὠφελαγὶς, ἐναλλαγὶς, ἐπαλλαγὶ.

Ε ἐπαλλάσσω, εἰτὶ τὸ ἐπαλλάω ἢ, ἢ ἐπάω, πα ἔχαδον. Xenoph. in Hipparch. Οὐδὲ βέρτα μὲν σαφὲς ἐλεῖν, οἷς χρὴ ἀν ἀλλήλοις ἐπαλλάττειν, ne illud quidem præter mittendum dux it, vt videãt ne haftæ ita gestentur vt aliæ aliis incumbant. ἐπαλλάσσομαι τῆς ὀνομάτων, nominibus significandi rationem variantibus, Nazianzen.

Ε ἐπαλλάτομαι, ἀξομαι, αχα, ἢ ἐπαμφοτερίζω, permuto alterum pro altero accipio, vel ipse loco alterius habeor. Actiue enim & Passiue accipitur, sicut euario, alterno, desino, Latinis. Significat etiam aliquando varius sum, non eodem tenore procedo, var ẽ existo, dissentio. Aristoteles de generatione Anim. 4. ὡς ἐν συμεύσει ἢ ἐπαλλάττειν τὰ μόρια, cuenit vt membra coalescant atque diuidentur, de generatione monstrorum loquens. ἐπαλλάττειν ὀμήλους, inter se non cohærescunt. Aristotel. in Problem. ἐπαλλάττει τὴ χρῶτα τῆ ὑφάσματι, affinis est generi piscium. Aristotel. Animal. Aliquando ἐναλλάξαμι, ἐναλλάξομαι ἐπαλλάττω, vicissim hoc atque illo modo procedo, vt dentes ferrati, qui pectinatim (inquit Plinius) cocunt, alternis bretiores & longiores, ne contrario occursu attenuentur. Aristoteles de partibus Animal. ἐπαλλάττει τὰ καρχαρόδοντα ὁδόντας τοῖς ὀξέσι ὁμοίως, quorum sunt dentes ferrati, series autorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat, Gaza libro secundo Animal. Aliquando affine aliquid cum altero habeo, vt ἡ ὄφις ὡς ἐπαλλάττει τῆ ὄφεσι τῆ ὑδάτων, quasi à piscium natura multum habeus. Aristotel. in 1. poster. Analyt. φθονερὸν ἢ τὸν ἐν τῇ συμβάλλοντα ὅτι μὲν ἐπαλλάττειν ἀληθὲς. Gregor. ὁ μὲν μελιτᾶ πείσει τα κηρία, τοῖς ὄφεσιν ἐπαλλάττων. ὁ δὲ ἐνδεῖ τοῖς ὀξέσι ὁμοίως, quorum sunt dentes ferrati, series autorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat, Gaza libro secundo Animal. Aliquando affine aliquid cum altero habeo, vt ὁ

…πορεῖα πᾶσι φύσιν τοῦ εἴδους ἔχατε, natura ancipite hominem imitatur, Aristotel. 2. Anim. Idem, ὁ ἢ ἀδρόπαις ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, cum omnibus generibus ambigit. Sic Luius de Hermaphrodito, Sinuessiæ natum ambiguo inter marem & feminam sexus infantem, quos Andrógynos vulgus appellat. Plutarch. libro quinto de Repub. ὧν γὰρ ἐπαμφοτερίζειν, καὶ τοῦτο μὴ τῷ σῶμα αὐτῶν ἀπαμαυροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ ἐμφαίνειν, ὅτε ἄνδρες, ὅτε γυναῖκες ἐκ ἀμφίλογον. Significat etiam ambigi, idem esse & controversia, in veram partem magis vergant. Aristotel. 4. de partibus, ὁ ἢ πόδας διὰ τὸ μεσεῖν ἐπαμφοτερίζειν πρὸς μηδέτερον τῶν ἄκρων. &c. Simia verò ob id quòd in medio posita sit bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Significat etiam vtrique sufficere. Idem 4. de generat. ἐπεὶ καθάπερ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐπαμφοτερίζει τὸ γένος διὰ τὸ μὴ ἀμείνω εἶναι τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἢ ἧττον ἐπαμφοτερίζειν. Significat etiam alternare. Plutarch. ἐπαμφοτερίζον τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. Construitur etiam cum ἢ vel ὁποῖος, vt ἐπαὶ ἄνθρ. Aristotel. ethic. Ἐπεὶ γὰρ ὁ ἢ διὰ τὸ φύσιν ἐπαμφοτερίζειν διὰ τὸ ἡδύ, ἢ διὰ τὸ βίαιον ἢ τὸ χαλεπόν, ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius. Significat etiam in neutras partes transire, integrum & medium præbere. Plut. Τοὺς ἐν βασιλέως ὄφλι ἐπαμφοτερίζοντας ἢ ἧττον ἢ χάριν ἀποδιδόντας, &c.

ἐπεί vel ἐπεὶ οὖ, quum, quando, postquam, cum Subiunctiuo. exand. Aphrodis. libro primo Problem. ἐπεὶ ἢ θυρὶς εἰσκυκλεῖ, &c. vbi ianua aperta fuerit, &c. postquam. Phocylid. Ἐπεὶ τὰ ἀνὰ ὄρον, ἐπαὶ μεξέει ὁ ἐπίκλυδα, ἐπαὶ πὴ μοδυήσει, vbi laberit, emoritur, Diosl. l. 4. c. 82.

ἐπιβαίνω, ascendo, superuenio & supero, conscendo, superindico. Aristophan. Ἐπαναβαίνει τὰ φροντιστήρια, super scholam ascendens. ἐπαναβαίνουσιν ἡ ναυδικὴ αἰτία, suprema & vniuersalis causa, Diosc. l. 7. c. 1.

ἐπάδελφος, amicior, superinduo, induo in modum amiculi. idem ἐπαναβαλλόμενοι, affert pro ἀφελούμενοι: item differo, procrastino.

ἐπάδω, in superiora recipio: Accusl.

ἐπάδων, quasi circuniectim & obuolutim. vt διὰ τούτων εἰρήκασι λόγοι ἐπαναλαμβάνουσι, Herodotus libro 2. est, superinduunt in modum amiculi; circumiiciunt & obuoluunt.

ἐπαείδω, μ. ησω, μ. ᾖσα, acclamo, Aristophan. in Pluto. Neutr. Solut.

ἐπαίρω, reuocaui. Particip. ἐπαναιρόν, qui reuocauit: ab ἀναιρῶ.

ἐπαιρόμαι, relego, lego, ὑπεξαναγινώσκω. Epictetus. ἐπαναγνῶναι ἐστιν.

ἐπάγχω, vrgeo, cõpello, cogo, impello, lacesso. Aristoph. ἐπαναγκάζουσι, arare coactus.

ἐπάναγκες, necesse, ἀναγκαῖον, pro necesse est, subaudito verbo. ἐπάναγκες οὖν ἐστι, necessario eligitur. πλὴν ἀλλ' ἐπαναγκὲς ταῦτα, præterquam hæc necessaria, capite decimoquinto Actorum Apostolorum. Plutarchus in Solone, ἐπάναγκες μὲν οὖν οὐ πέφευγε πάντες, necesse non esse filio patrem alere. Demosthen. ἐπαναγκὲς ἐστὶ φεύγειν ἐπαναγκὲς. Et ex verbis Legis, ἐὰν δὲ ἐπάναγκες χρηματίζεσθαι ἐπαναγκὲς. Idem alibi, καὶ ἐὰν ἐπάναγκες ἢ συγγραφὴ ἐπιδεῖσθαι τοῦ χρήματος ἐπαναγκὲς.

ἐπάγω, reduco, adduco, subduco, duco, restituo, retracto, rego, redeo. Plato epistola septima, ἐπαναγαγὼν ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα κακὸν, meipsum recepi ex illis malis, ne reuocauit à me quæ tum erant. ἐπαναλαμβάνω διὰ τῶν εἰρημένων, &c. Æschin. ἐπαναγαγὼν ἐπὶ τὸ φῶς, in lucem eduere seu restituere, Plato Legib. ἐπαναγόμαι, prouehor. ἐπαναχθέντες ἐπὶ τὸ ἔρμα, se ex aduersa parte recipientes. ἐπαναχθέντες ἐπὶ τὸ ἔρμα, se ex aduersa parte recipientes obuiam, Herodot. ἐπαναχθεὶς, aggressus, Herodot. ἐπαναχθέντες αὖθις ἐξέδησαν, in altum procedentes subuersi ferunt, spite duodecimo, libro 2. Machab. Ἐπαναγόμενοι αὖθις τὰ αὐτὰ ἐποίουν, maiorem potestatem reiicere. Aristotel. quarto Politic. ἢ τὸ αὐτοκίνητον ἢ τὸ τοῖς πολίτοις μισθοὺς διὰ πάντ' ἢ τὸ πλῆθος ἐπαναφερόμενον ἢ μὴ κύριον, ἀλλ' ἐπαναγόμενον πάλιν διὰ τῶν ἀρχαιοτέρων. ἐπὶ τοῖς πολίτοις αὐτοφυομένοις πανδήμοις, sed reiicianturne plebiscita ad magistratus, vt authoritatem præstent, vtilia videantur: aut plebiscita emendent, si è Repub. non ne appareat. Item positum ἐπαναγόμενος pro redire Hesych. ἐπαναγὼν, ἐπάνοδος, ὑπέρφυσ. Ἐπαναγόμενος, idem quod ἀπαναγόμενος exponitur enim à Budæo è portu erumpo in hostem, vt cum conflictuus. Polyb. l. 1. ὧν δὲ διὰ κρημνῶν ἢ καὶ χρημνώνων ἢ παράλιος ἐπάνοδος ἦν τοῖς ἐναντίοις, sic & apud Herodot.

ἐπαδιπλόω, replico.

ἐπαδίπλωσις, ἀπος, τὸ, replicamentum, Gaza. Aristotel. libro 2. ἐπαναδίπλωσιν ἔχ τὴν χολὴν, fel replicatum reuersum ne habet.

ἐπαδίπλωσις, eiusdem verbi repetitio, geminatio: vt λαλήσαι, ἐπαναλάλησαι, replicatio Cicer.

ἐπαζύδω Hesych. est ἐπαναλάζω, reuerti.

ἐπαθυμιάομαι, ἀσομαι, ἀσάμην, ſpecto, Depon. Accuſ.

ἐπαθυμιόομαι, capio, recipio, periculum facio. ἐπαναιρεῖσθαι, ſuſcipere, capeſſere, exeſcere. ἐπαναιρόμενοι τὸν ἐπὶ βίου, hanc vitam deligo, Phalaris in epiſtol. ἐπαναιρόμενοι καθεῖλε, vltro ſcrutitem ſuſcipio, Lucian. ἐπαναιρεῖσθαι ctiam eſt de medio tollere & necare. Polyb. l. 3. ὧν οὐ μόνον ἀναιρεῖται τὰ παρόντα ἀγαθὰ τὴν ἐπιοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπιπλησσούσας φιλοτιμίας ἐπαναιρήσει. Idem, πολλοὺς μὲν ὁ κλαῖος φίλους ἐπαναιρεῖται μεταλλάξαντας τῷ πατρίδι, ἐπαναιρόμενος δὲ ἀδελφοὺς μόνος ἡ ὁσ τοῦ τὸ σωφρονοῦντας, παρελθὼν τῷ ἀγῶνι ἀξιωματικῷ. Ἐπαναιρεῖσθαι apud Herodotum Ionice pro ἐπαναιρεῖσθαι ſignificat. paſſiua, vltra concipi de fœtu dictum, ita enim de leporibus loquês ſcribit, ἢ τὸ μὲν ἄρσεν ἀεὶ τίκτει ὧν ἢ γαστρὶ, ὁ δὲ θῆλυ, τὸ δὲ ἀπὸ τῆσι μήτρησι πλαστὸν τὸ δὲ ἐπαναγόμενον, quem locum Euſtat. affert, ἐπαναιρόμενον exponens, ἐπαναλαμβανόμενον ἢ ὅτι τὰς ἀεὶ ἀπὸ τελευτῆσις κύησιν σφίγγεσθαι συλλαμβάνοντα.

ἐπαθυμίσιον, occiſio, cædes. Polybius, ἐπαναίρεσις ἢ παῖδι ἀπ' ἢ τ' Ἀγησέχων τοὺς αὐτοὺς τούτους ἀεὶ βλαβέντας, ἢ θεῖναι καιρὸς ἀπὸ τοῦ ἐπαναιρεῖσθαι, πέντε μῆνας ἐπαλλάσσοντα τὰ ἀπὸ τοῦ ὑπηρετοῦντας τῷ παιδὶ, κυρίως ὑπάτους ἢ ἀρχάς.

ἐπαθυμόω, eluo, attollo, Thucyd. libro ſeptimo, ἐπαναιρεῖται τὸν βακτηριώντα quod ſchol. expon. ἐπαναστήσατο πλήξων.

ἐπαναβαλόω, idem quod ἀπαναλόω, reuoco.

ἐπαναβάμπτω, μ. ἄμψω, ἀμφα, redeo, reflecto, reineo, caput repeto.

ἐπαναείμαι, repoſitus ſum Xenoph. Pæd. 3. hoc in loco τῶν ἐπαναίων παιδικῶν τὰ ἡ ἀληθινὸς ἢ βίβλιατος ὁ αἰὼν ἐπαναλύσεται ἢ vbi Eud. interprete, inſinguetur, incumbet, reponetur.

ἐπαναλαφαμόω, ſummatim enumero iam dicta, & quaſi in ſummam colligo.

ἐπαναλήπτω, turſus miſceri & confundi quæ deſcripta fuerunt.

ἐπαναλλήπτω, ιῶς, ἢ, reuocatio. ἐπαναλλήπτη θέρμης πυρετῶν, calorem reuocari, Gal. ad Glauc.

ἐπαναλαγγάνω, Xen. in Κυνηγετικῷ, de reuerſione canum clamantium, dixit. & apud Pollucem, ἐπαναλαγγάνω ὕλῃ.

ἐπαναλίσκω, ſ. retrocellio, inclinatio aciei ad ſiniſtram.

ἐπαναπτόω, μ. ωσω, communico, conſilium habeo: Datiuo, Plato de Legib.

ἐπαναλόω, aſſector.

ἐπαναπτίω, refero.

ἐπαναρτάομαι, ſuſpendor, cohibeor, compeſcor, Ariſtotel. libro 6. Politic.

ἐπαναρῆμι ἀπὸ τοῦ ἀέκμηνον. Dionyſ. ad Demoph. ἢ ἐκ ἢ ἀχρὸς διακρινῶ τὰ πάντα ἢ κατεδικάζοντα πασιφανῶς τῶν ἀπὸ τοῦ τὰ πόρρωθεν ὑπαναμίσειν ἐπιλήμονι, ἄμμα ἢ ἢ ἀχρὸς ἐκβαλὼν ἐνέδρας, ἢ percunctari aut ſus eller, & cauſam ſententiæ ſuæ rogare.

ἐπαναρρύω, repercutio, reflecto. de nauigantibus & nauigiis proprie dicitur, Etymologi. inhibere. Ariſtophan. in Arh. Ἀπαῦ τὸ δεῖν ἐπαναπαρσαι πάλιν, Interp. ἐπαναλάμψαι. ἢ μετεφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων τῶν ἐπὶ τὰς ἰδίας ἀναμιγνύμενοι τὰς ναῦς. αὖ ὑπερῆφαν, ἐπαναδέδοκται, ναὶ ἐπαναίρεσις τὸ ὑπερῆφαν ἢ ὑπερχώρησον ἐμοῦ ἢ μεταμέλεια ἐς τὸ ἄμεινον, ἵνα μὴ ὑποφανῶ τοῦτο ὁρᾶσθαι.

ἐπαναίρεσις, reflexio, retentio, inhibitio, ἐπαχή. Proprie quum nauis manu repellitur, ne in littore alliadatur.

ἐπαναρμόω, ὦσω, farcio, reparo: vide ſimplex, & ἀπαναλύομαι, ἢ ἀπαναμόω.

ἐπαναπτόμαι μεμπτῆ αὖω ἢ λόγον reuocanda mihi paulo altius oratio Syneſ.

ἐπαναπτολεύω, ſ. reuoluo vel repeto.

ἐπαναπτολόω, repeto, inculco, Eud. in epiſt.

ἐπαναπτολόω, ſ. quaſi reuoluitio. in Timæo Platonis, ταῦ ἀπὸ κυκλικῶν ἀρχῆς ἐπὶ τὸν ἐπαναπτολόω, Cicer. vrbium conuerſiones.

ἐπαναπτόπτω, reſpecto, aſpecto, ſuſpecto.

ἐπαναπτολόω, ſuperbus ſum & contumax.

ἐπαναμάρόω, repeto, itero, reuoco, & emendo. Et ἐπαναλαμβάνω, epilogum facio, ἐπαναλαμβάνομαι, vnde ἐπαναλήψις, ἐπίλογος. Plutarchus in Homero, ἐπίσταται ἢ ποιητὴς ἢ διὰ πολλῶν λέγειν, ἢ διὰ ὀλίγων ἐπαναλαμβάνειν. ὁσῶν καὶ τὰ ἀναφερόμενα ἐπαναλαμβάνει ἑαυτὸν, in integrum reſtituere ſe, & in gradum reponere. vide Ἀναλαμβάνω.

ἐπαναπτάπω, commuto, commiſceo.

ἐπαναπτολόω, repetitio, reſumptio, Rutil. Lup. de figur. Et ἐπαναλήψις Ἕλλογος.

ἐπαναπτόω & ἐπαναλόω, inſumo.

ἐπαναπτόω, redeo, ἐπαναστρέφω.

ἐπαναπτόω, expecto, cunctor. Accuſ. Ariſtoph. τοῦ ἐπαναμένου μὲ ὀλίγον ἐσυνθῶν χρόνον, expecta me pauliſper.

ἐπαναμιμνήσκω, ſæpe repheo, reminiſci facio. commoneſacio, admoneo, Genit. & Accuſ. iungitur. Paul. ad Rom. c. 15. ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς, tanquam vos commoneſaciens.

ἐπαναπτόω, ἀσω, πασα, renouo, inſtauro, & ἐπαναπτόομαι. Plat. 2. de Rep. ἐπαναπτόόμαι ἢ δεξαμενὴ χρόνον, orationē redintegrabo.

Ε῎παναγκον, neceſſarium. vide ſimplex.

Ε῎παπαιόμαι, acquieſco, id eſt, obtector, requieſco, in te acquieſco, ſic enim Cicero, pro affectum ſiſto & obtector. Pro Deiotaro, In tuis oculis vultúque acquieſco. Pro quo etiam dicitur ἀφίσταμαί σοι & ὕπαγε μὴν ἴζω. ἐπαπαύομαί σοι, tibi acquieſco, στέργω, φρονῶ ἐμοὶ γνώμῃ, Bud. in epiſtol. Luce capite decimo, ἐπαναπαύεται ἐπ' αὐτὸν ἐκ φιλίας ὁμῶς, requieſcet ſuper eum pax veſtra. Paulus ad Roman. capite ſecundo, ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ, acquieſcis in lege.

Ε῎παναπμαι, reduco.

Ε῎παναπλέω, inſilio, inſurgo, Ariſtoph. πεφ.

Ε῎παναπλέω, contra nauigo, rurſus prodeo, reuanigo, Demoſt.

Ε῎παναστέω, inſuper reſpiro, ἐπαναπνέει τὰ ἕλκη, Herodot. effundere verba.

Ε῎πανεξετάζω, vt ἀναπτεῖν, eſt curioſè examino, ὦ ταῦτα πολλάκις λέγων, ὦ ἀκριβῶς ἐξετάζων. Ariſtotel. primo, ἀεὶ γὰρ ἔοικεν ὁ φρονεῖν ὃ μὴ τοῦτον ἀπορεῖν ἀφωνεῖν καὶ θαυμάζειν, πάντα ἐπαναπορεῖσθαι, ὅθεν ἔδει ἀπλῶς ἴζηναι, quod igitur his ita conſtitutis admirandam diſputationem mouet, rurſus in medium reuocandum eſt.

Ε῎πανεπτενύω, etiam interficio.

Ε῎πανεπλέω, repeto, memoriam renouo, Plat. de Leg.

Ε῎πανεφόμαι, Pollu. libro quinto, τὸ ἐξῆς παρὼν ἐπανεφόμενος ἀκαλύπτω τὸν ἀέρα.

Ε῎πανῃμπτω, ὦ πίω, ὁσω, ἔπανεψα, iacto, in ſublime iaculor, vnum ſuper alium reiicio: vide ἀναῤῥίπτω.

Ε῎πανιστεωθείς, vibratus.

Ε῎πανίσταμαι, crepitatio, concuſſio. ἐπανάστασις ὄπλων, ἁρμορum crepitatio, Thucyd.

Ε῎πανιστέω, concutio, vibrando aduerſus aliquem.

Ε῎πανιστάμαι, rebellans. ἐπανεστηκὼς, vi occupans.

Ε῎πανίστασις, ὡς, ἡ ἐπανάστασις, rebellio, inſultus, inſolentia. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, cruptio puſtularum, Dioſcorides libro octauo, capite ſexto, ἐπανάστασις ἔσθ', ὅταν πυὸς περιεκθεῖν ὦ μηδὲν δὶ νοῦ κρῦμα φαπάσαν ἢ ἐῤῥῆξαν ποι μηδὲν ἀδικήσαν, Thucydides libro tertio, & eius interpres. & ὄχλος ἐπανάστασις, eminentia montis. ἐπαναστάσεις ὄφεων, inſidias regni dixit, Sophocl. in Antig.

Ε῎πανατέλλω, compeſco, inhibeo, reprimo. Ariſtoteles de mundo, ὦ γὴν ὄσεις ἐπαναστέλλει τὰς φύσεις, cohibent interitus.

Ε῎πανθημα, eruptio. ἐπανάστασις, ἐπαναστάσιμα apud Ariſtoph. expo nunt bullam & papulas, φλυκταίνας.

Ε῎πανστρέφω, ſubuerto, reuertor, redeo, refero pedem. ἐπαναστρέφω, reuerteris. pro ἐπαναχωρεῖν, Xenoph. ἐπαναστρεφομένους τοῖς πολεμίοις ἐφεπόμην, fugientibus, terga dantibus. ἐπαναστρέφειν, retrorſus agere, reuocare, & veluti ἀναπολίζειν.

Ε῎πανστροφὴ, reuerſio, in concilio Sardinienſi, pro vita & moribus, conuerſatione. & ἐπαναστροφὴ reflexio, & ſchema, ὅταν τὸ τέλος τῶν κώλων ἑτέρου κώλου ἀρχὴ ποιηταὶ εἶον, Οὐ γὰρ ἀ σπουδαῖος μᾶλλον ἀμύνειν δύναται ἢ ὁ μὴ ἀγαθός· ἀλλ' οὐ γὰρ ὁ ἀγαθὸς ἀδικεῖν ἐθέλει, ἐνταῦθ' ἐξεπέχηκε ἐνθυμεῖν αὐτὸν, ὡς ἐγχωρεῖ αὐτῷ. Illud autem Homericum, Τοῦ δ' ἐγὼ αὖτὸν εἶμι, ὦ εἰ αὖθις ἀπὸ ἔσσεται, Εἰ συμβήσεται ὕστερα ἐμοῦ ἀξιωθῆναι σπουδῆς ἐπαναστροφὴν, eſt diſſimilis priori διὰ (vt inquit Hermogen.) μὴ συλλαβάζειν ἁπλῶς μεμφομένου τὸ ὕστερα ἐπανίστασθαι.

Ε῎πανάστασις, ἡ, ὡς, extenſio. ἐπαναστάσεις τῶν σκηπτρων, ſceptri porrectio ſeu eleuatio, Ariſt. l. 3. Politic.

Ε῎πανστέω, ὦ

Ε῎πανατόνομαι, intendo, extollo, vibro in aliquem. ἐπανατόνομαι Σκυτικὸν, intendo baculum ſublatum, Bud. in epiſt. Xen. ἐπανατείνοντο δὲ μείζοσι τιμῆσθαι τοῖς ἀξίοις ἑαυτοὶ τε ὦ εἶν τὸ τὴν ὀθνεῖαν χεῖρα ἀγαθὸν ἔθ' μείζον φαίνεσθαι, ἰὸν ἐφεστῶσα ἀσωμῶν ἀΰλευτον, ἐπιμαλλωσύνη.

Ε῎πανατέλλω, με, ελῶ, orior, Neut. abſolut.

Ε῎πανατημαι, attribuo, acceptum refero. Aphthonius in Progymnaſm. τιμὰν ἀξίων ἐσθ' ὑβρίσας τὰ χρήσιμα, ὦς ἐπορίσαντο κοινεῖ, ὦ τὸ ἐπαίνου φωνὴν ἀναπατῆσθαι δίκαιος τοῖς δίκαιοις.

Ε῎πανκτήομαι, transpono, impono.

Ε῎πανκτρέχω, redeo, in ſublime creſco, de arboribus: vt ἀνατρέχω. Virgil. inbiicere dixit Baſil. πόσα τῶν γλυκὺ φυτῶν ἐπανέβραμε.

Ε῎πανκτρυάω, poſt vindemiam quæ ſuperſunt colligo, Leuitic. capite decimonono, ὡς ἐπαναπρυάσεις τὰ ἀμπελῶνά σου, νὸν τας βότρυς τῶ ἀμπελῶν σου, in Latino eſt, in vinea tua racemos & grana decidentia non congregabis. Eſt etiam capite vigeſimoquarto Deuteronom. ἐὰν πρυάσῃς τὰ ἀμπελῶνά σου, ὀπίσω ἐπαναπρυάσεις τὰ ὀπίσω σου, ſi vindemiaueris vineam tuam, non colliges remanentes racemos.

Ε῎πανκφορὰ, crimen vel culpam, vel criminis cauſam, vel actionem in aliam reiicio, ſiue tranſfero. Ariſtophan. μοιχὸς ὢν τὸν γὰμον ἄλλοις, τοῦ' αὐτοῖς σοῦ ὠπτὸν, ὡς νῦν ἠδικοῦμεν, ἐπὶ σὲ τὴν δίκην ἐπανενεγκάμενος. ἄπαντ' ἐφροτὸς δῆτ' ὦ γυναικὸν exemplum facti authoritatémque in ſouem reiiciendum. Demoſthen. 2. ὦ Ἀεῖβες, ἃ τοῖς ὦμ' ἐκ αἰσχίοις ἀναῤῥίπτει, id eſt, transfertis. ἐπανενέγκειν etiam repetere & conduplicare ſignificat: vnde ſchema ἐπανακφορὰ. & ἀναῤῥίπτειν, referre. Hermogen. ἐπαίρεσθαι τὸ αὐτὸ μέρος τὸν λόγου, &c. Eſt etiam refero, renuntio, λέγειν ὁ ἐφεσθεὶς ἐπανατεθῆναι παῖδα εἰς ἀθλήσεις.

Ε῎πανακρέω, ὦ, repetitio, relatio, red uctio. Plutarchus in Homero, ἐπανακφορὰς ὀνομάζει τὰς ἀπὸ πλείων κώλων τὸ αὐτὸ μέρον ἐπαναβαίνοντας, vt apud Homer. Νέμεσ' ἐπ' repetitum in principio verſus. vide ὄπνος παρὰ φύσιν.

Ε῎πανακχωρέω, ἀναχωρέω, reuertor domum, vel ad me, confido, me recipio.

Ε῎πανακχώρησις, ἐως, ἡ, reuerſio, reditus. ἐπανακχώρησις τῶν ὑμέναιος, reſtagnatio.

Ε῎πανδρος, ὁ, ἡ, virilis, virilitatem præ ſe ferens. Palæph de Minerua, διὰ ταῦτην ἡ τῶν ἀμφόρων ὦ γρῆγαπος τῆς ἐπαπθέσπ πολὺ ἔγγυ.

Ε῎πανεγείρω, excito, exuſcito.

Ε῎πανεγείρω, idem quod ἀνάστασις.

Ε῎πανείειμι, redeo, reuertor, regredior, repeto, recenſeo, rurſus ſiſſero, iterum explico, denuò diſputo. ἀεὶ γὰρ τοῦτον ἀδικεῖν νεμιω, Galen. rurſus differam. in qua ſignificatione non ſolum ἐπαναείμι, ſed & ἐπαναδῦν dicitur. Lucian. τὰ ἐκείνοις γὰρ ἐπανειμι, redeo enim ad eos. Plato, ἐπανιὼν ἐξ λόγους, αὖ τοῦτον ἐξιών, repetens, recenſens. Interdum aſcendo, Plato Symſ. & Xenoph. Tædr. ἴσα ὦ σωσέσεσθ ἐκλοῦθ πάσα ἀφορῶν τοῦ μικρὸν ἐπαίσειμι, aliquantum aſcendo, & rem altius repeto. Plutarchus in Lycurgo, ἐδὲν μετανενεῖν, ἐὰν ἐπίσειεν οὐ ἐλιφθέσα, nihil mouetur, quoad ex Delphis ipſe reuerterit. Et ἐπαναείειμι dicitur adoptiuus, qui è familia aſcitica, ad ſuam, naturalem reuertitur. Demoſthen. τῶν ποιηθέντων ὦ ὕζὸν διαθέσθαι τοῦ ζῶντας χαπαλιπόντας ὑὸν γνήσιον, ἐπανίειμι, &c. ſed viuentium familiam ſuam redire, ſi tamen filium legitimum è ſe ipſum in adoptiua familia relinquant.

Ε῎πανειπον, declaraui, denuntiaui. ἐπανειπον τὸν ἀγῶνα τῶ Ἀπολλωνι, mercedem propoſuerunt præconis voce ei qui occiderit, id eſt, ἐὰν τοῦτο ὦ ἐπκλρύξω, Thucyd.

Ε῎πανειδῶν, redi ſile.

Ε῎πανείλω, tollam, aufe ram.

Ε῎πανείλομαι, abroger.

Ε῎πανεκχεῖν, reiecciſſe. vide ἐπανεφέρω.

Ε῎πανέρομαι, rurſus interrogo. Apoll. ἐπανήρμην, neque interroges me, Ariſtoph.

Ε῎πανέρομαι, redeo, ἐπανέρχομαι. Et ἐπανειδῶν vt ἐπανείειμι, I am differere, iterum explicare. Ariſtoteles in primo, τῶν φύσεων, ἀεὶ ὡς ὦ τοῦτον διὰ ὅλου ἀφίστεφ, τοῦτ' ἀεὶ ζητοῦμεν ἐπανειδῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τέλος, denuò diſputemus. ἐπανιὼν ἐπὶ τὸ ἀρχῆς. Plato in Timæo, τὰς εἰκότας μύθους ἐπανιὼν ἐπὶ velut ſummaria quadam repetitione proſequi, quaſi ea ſint ἐξ ἀνακεφαλαιώσεως. vide ἐπανοδος.

Ε῎πανίσταμαι, pro ὑπανίσταμαι, ſurrexerunt.

Ε῎πανστέω, qui rebellauit, qui inſurrexit, pro ὑπανιστηκὼς, I. dot. arrectus, eminens, ſublimus.

Ε῎πανίστημι, exurgens, ſublimis.

Ε῎πανίχω, præſto, antecello, extollo, reſiſto. ἐπανέχω τὰ πάντα, ſpe attollor, ſpem habeo. ità acquieſco, complectior. Alciph. Et ἐπαναίχω, τὸ ὑψῶ, & ſuſcipio, id eſt, αἰωρῶμαι, ὑπὸ ſcipere bellum. Stud. Ὁ γὰρ κρίτας πολλῶν ἐστιν ὑπὲρ τὸν ἀπόντων ἐχθρὸν ἐπανέχων, id eſt, ἐπαδικάζετο. ἐπανέχω etiam incumbo intendo, confido, que. Artemidor. ἐν τῷ σφῶτε ἀβὸ σπερμὰ φυὶ δὴν εἶναι δὲν ἀβρασιδαπεδίων, ὦ οἰκία σωίσεσ χρήσιμ, ἐπανέχοντα, μὴ μόνον τὰ βιβλίοις ἐπανέχω, sola præceptorum teneti & acquieſcere, ὥσθ' ὁ ἰωνὸς ἐφεστηχώντα. Demoſth. τῶ δὲ ἐπὶ ἀφορῶν ἐπανεῖ ἀεὶ αὐτὸ κεῖνο οἱ φιλίας ἔσθ' παρ' ὑμῖν ἐπανέχειν, id eſt, ἐπαίρωσι τε, ἐμμένετε, ὑπάρχει αὐτὸ ἐμμένειν, ἐπιμένειν, ἐπιμένειν. ἐπανέχειν etiam interpretantur poſtponere, poſtponendo, in hoc Plutarchi loco vbi de Demoſthene literatum, qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit, οὐκοῦν τὸν ἐν ἀφῶμαι τὰ πικοτοῖς ἐπανέχοντα τοῖς ἀξίοις cauſa ſuæ domeſticos publicis negotiis poſtponere.

Ε῎πανδιαίνω, redeo, Neutr. ἐπανδιαίνω ἐς ἐκ τὸ ἄστυ Heſych.

Ε῎πανδιαίνω, ſuperfluo, emineo, effloreſco, emico, ſcateo, βλαστάνω. aliquando πλουτέω & ἀκμάζω. Ariſtophan. νεφ. τὰς μὲν ἐπανδιαίνει χρηδ, pomis languo ſuperfloreſcebat. Ibidem. τὸν τύπτοντα δὲ τοῦτ' ἐπανδιαίνει, id eſt, πλουτέζει, ἀκμαζέζει, ἐπὶ τοῖς ἐξ ὦμ, exudans falſugo, Herodot. Lucian. τῶν δὲ τοιούτων ἀπόδασι τὴν ἕλκωσι, &c. ἐξ ἕλκος ἐπανδιαίνει, rubor exiſtit, emicat, prorumpit, Gal. ad Glauc.

Ε῎πανθησις, ἐως, ἡ, cad. ſuperfloreſcentia.

Ε῎πανθίζομαι, ἐσθίσομαι, effloreo, Neut. floridis coloribus illuſtro, Naz. pro exornare, Lucian. οἱ δ' ἔφασαν ὑλέφαντας ὦ ἔζειν ἐπανθίζεσθαι ὦ ἐῤῥυθμίζειν, ὦ ἐπλοκίζειν, κρύσῳ.

Ε῎πανθος, ὁ, ἡ, ἐπινος, quaſi effloreſcentia. ἐπανθισμὸς πορφύρας flos purpuræ, Dioſc. l. 5.

ψαλίς, ίδ, pisciculi in prunis assati, Aristophanes in Lysis.

ψαμμος, ὁ, ἡ, redeo, remitto impetum & contentionem, duo, pro remittere & condonare, quomodo Latini dicunt, mittere pensionem vectigalium, Hermog. παλαιὸν τὰ τοιαῦτα, ἡ γλῶσσα τις παρ' ἀθηναίοις ἐπαπειλεῖ τὸν φόρον. ἐπαπειλοῦντες τοῖς νόοις τε σκληρὸν πατρὸς ἐπαγωγὸς, remittentes duriſſimum patris genus ipſis iuuentibus, Plutarchus in Lycurgo. pro remittere impetum & contentionem, Xenoph. ἀνὴρ ἀτρεκὴς δὲ ἐν ἅπασι καὶ μὴ ἐπαινέσαι, σιωπῇ ποιεῖ πλαγίᾳ, profequantur autem renuę cum multo clamore, nec vnquam relanguescat impetus. Lucianꝰ pro eo quod est vultus frontisque seueritas remittere, Μειδιάσας ὁ ζεὺς, ἡμικὸν ἐποιήσατο τὸ ὀφρύων.

ψεδνὸς, ἡ, ὸν, rarꝰ, rediꝰ.

ψεκάς, ἀδος, ἡ, æquo, Plato de Legib.

ψεκάζω, ἀσω, ἀσθω, coæquo, compenſo, ad æqualitatem redigo. Et apud Theoph. lib. de Senſu, ἐπαναψεκάζω, adæquari.

ψελλίζω, ἰσω, ἰσθω, π. πνευμ. ἀσθμαίνω, π. πνευμ. ἀσθμαίνω, aſſurgo, inſurgo, impetū facio in, tumultum excito, deficio à, immineo, incumbo, ſeditionē moueo, Depon. Datiuo. ἐπανεστηκὼς ταῖς πραξόυλοις, ſurgentibus bullcorumpentibus, Diodꝰ. l. 5. c. 77. Matth. cap. 10. καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, inſurgent liberi in parentes.

ψεκτὸς, ὸν, ἡ, excito, Bud. in Epiſt.

ψηφίζω, ἰσω, π. σημ. excito, ſtrigo, inſtigo aduerſus, aggredior. antepono, præfero, tranſitiue cum datiuo & accuſatiuo ἐψηφισμένον τὸν λαὸν τοῖς ἱεροῖς, inſtigo populum aduerſus ſacerdotes. Baſil. ἐπαναψηφίζω τὸ ἡγεμονεύειν τοῦ φόβου, Bud. in Epiſt. ἐπανέψηφισμένοι, in Tarquinium inſurrexit, Plutarch. in Publicol. cum pro poſtea ſurgo, vt Iliad. ἢ οἱ ἐπαναψήσωσι, alij autem ἐπανέσωσι. inde ſurrexerunt. ἐπαναστικὸς λαὸς ἢ πόλεμος, criſta pennarum eminentia quadam extructa, Ariſtotel. lib. 2. Animal. a quo eundem. ὡς τὰ ἐπαναστικὰ τῶν ἀνέμων, aures erectæ. ἐπαναστάντες ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, ad ſeditionem inter ſe concitati. Thucyd. lib. 8. καὶ ἐπαναστάσεις αὐτῶν ἀνθρώπων. Herodot. Thalia. οἱ μάγοι εἰσὶ τοιοῦτοι ἐπαναστάται, Magi ſunt qui à te defecerunt, & tibi bellum inferunt. Xenoph. ἄλλως δὲ Ἀλεξιβιάδης ἐπαναστὰς τοῖς τὰ καταπράττουσι, conſiſtens in tranſitiuis, Demoſt. ἀεὶ ἄρα ποιοῦσι τοιαῦτα ἐπαναστάντες ἀεὶ ἀποκρίνεσθαι, poſtea ſurgens. ἐπαναστῆναι οὐ ῥᾴδιον αὐτοῖς, caligrant oculi eius, cap. 4. lib. 1. Regum.

ψηφίζω, pro ἐπανίσταμαι, ſurgo, Ariſtoph. in Plut.

ψηφίζω, ἰσω, reprimo, reſiſto.

ψηφιστὸς, ὸν, ἡ, redundum, Hermogen.

ψηφιστὸς, redundum, Bud. in Epiſt.

ψιάω, ἰσω, ἰσθω, ἐπαναψιάω, reuerſus, ἐπανιὼν ἀεὶ φύσεως, de natura ſua ſerens diligentius, Plato de Legib. ἐπανιὼν υἱός, filius eſt actus. Et ἐπανιὼν ἡ familia aſcitia ad ſuam naturalémque retinentiam, Vide ἐπανεσις.

ψόδος, ὁ, ἡ, reditus, aſcenſus, reuerſio, regreſſus, renouatio, ἐπανόδους ποιεῖσθαι, repetitio, peroratio. Plato in Phædro, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ λόγου καλοῦσι πάντες ἕνιοι συνδέσμους λόγων εἶναι, ἐπανόδους δὲ ἄλλοι ἄλλως τοῦτο ὀνομάζουσι.

ψοφάω, intumeſco, ἐπαναιθῆ τὰς σαρκὰς, carne intumeſcit, Ariſt. in Problem.

ψορέω, ἠσω, ἠσθω, ἐπαναψορέω, ſurſum feram, efferam, referam: ab ἐπαναφέρω.

ψορθόω, ὠσω, π. ωσις, ἡ, ἐπαναψορθόω, corrigo, vt Terent. Quod ceatum à nobis ortum eſt, corrigo: reſtituo, inſtauro, edendo, recta via deduco. Ifocrat. ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥσπερ ἐπαναψορθοῦσθαι. Plato 2. de Repub. ἢ τὴν ἀρχὴ σφαλὴ μικροῦ ἐπαναψορθοῦσθαι, ſicuti lapſus ſit, errattim poteſt emendare. ἐπαναψορθοῦν δὲ πολίτου, ἐνοικοῦντος προσήκει, Ariſtoteles in Rhetoricis. ἐπαναψορθώσασθαι δὲ ἐν ὀλίγῳ τὸν δῆμον, populi difficultatibus proſpiciens, Plutarch in Petricle. Cum duobus Accuſatiuis, Xenoph. σφαλομένους ἐπαναψορθοῦν, cadentes plurimis ſubleuat adiumento. Ariſtoteles. ὃ ἐστι ἔναπλοῦς ἔργον ἐπαναψορθοῦσαι τὴν πολιτείαν, ἢ ἐπαναβιβάζειν εἰς ἀρχάς, lapſam & diſſolutam conſtituere. Idem. ἐπαναψορθοῦσθαι τὰ ἐν τῷ δήμῳ. Et ἐπαναψορθοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἐπαναψορθοῦν

ιδεσθαι δ᾽ ἡ ἐπάρκεια τὸ ὠφελεῖν. ἐπαρκέσαι, succurrere, succurrere ac dirus portus.

Ἐπάργεμα, ατος, ἡ, qui oculorum vitio laborat, quod ἀργεμον, hoc est, albugo dicitur: nubeculam vertit Gaza. ἐπάργεμος, ὁ ὑπὸ ἀργέμου, nubeculam nec valens acie oculorum. Aristot. 9. Anim. ἐπάργεμοι δὲ καὶ οἱ παίδων τοῦ χαλκοῦ, parum oculis valetnubecula enim oculos habet, Iosephe, Gaza libro eodem, Pollux lib. 2. ἀργεῖος, τὸ λεύκωμα, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀργέμου. Hesych. ἐπάργωσε. Σκτε ἀκμυλῶν δ᾽ ἐμὶ τοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Et ἐπάργωσε ἐμακτε, id est, leucomate laborantes oculi, τὸ φῶς ἀρὰ ὑπὸ λευκωμάτων, omnique cæca & obscura, ὁ τυφλὸς ἀφ᾽ οὗ πέφυκε, ita dicuntur.

Ἐπὶ γυρος, argenteus, inargentatus. Plin. κλίνας ἐπαργύρους, apud Herodorum de Delphicis donariis, lectos argento constratos. Hesych. ἐπάργυρος, mercenarius, μισθωτός.

Ἐπάρδω, irrigo, vt ἀρδω. Arrian. de Euphrate lib. 6.

Ἐπαρεσιμαῖος, ἐπίκλησις, reconcilio.

Ἐπάρχιος, ἀ, iuratores, Apollon.

Ἐπαρόμαι, ἀρξεται, ἀρξαμαι, adiuuo, ὑπίσχνοῦμαι, Actiu. Dariuo. Homer. Iliad. κἀδὲ πρώτιστ᾽ ἀρῆξω, ὑπισχνοῦμαι πρώτος ποιήσειν.

Ἐπαρσοξύνομαι σιώπην, Homer.

Ἐπαρθεῖς, ἔντες, ὁ, erectus animo. ἐπαρθεὶς τιμᾷ, honore elatus. ἐπαρθεὶς διὰ ἀμενίαν, magnitudine opum inflatus. ἐπαρθεὶς ἀξιολόγῳ, elatus vecordia. ἐπαρθέντες τῇ ὄψει, visione animos habentes sublatos. ἐπαρθεὶς τοῖς δωρήμασι, propter munera elato animo. ἐπαρθεὶς, ἐλευερ, in Subiun. Actiuo, ab eodem verbo. ἀπαρθῆς, ne spiritus tollas.

Ἐπαρτιεῖς, νὸς, ὁ, ἡ, siniſter, ineptus. Atticis dicitur σκαιὸς, ait Phrynichus.

Ἐπαρτιότης, ineptia, ruditas : siniſteritas Plin. in libello de virtut. qui Aristot. aſcribitur.

Ἐπαρτίως, siniſtrè. Horat.

Ἐπαρυσιμαι, ἀρύσεται, auxilium, βοήθεια. Euripid. in Hecuba, ᾗ δὲι τὸ ἐμοῖς εἰς ἐπάρκειαν κλαίειν. Polybius idem dixit αὐτὸ τὸ χρησίμως. & pro ſuppeditatione vtitur, vt in quinto, τὸ ᾗ μίμησιν πόρισιν τοῦ μέλους τὸ εἰς μῆθεται πάνυ δυνατὸν συνεκβιβάσθαι, ἡ πᾶς ὀλίγον ἐκείνων ἐξ τόπων ἐπαρκίας, ſuppeditatione & commeatu ſupplementóque excuſſum ire.

Ἐπάρκεος, ὁ, ἡ, expertus, auxiliator.

Ἐπαρκέω, ἐσω, ἡσω, ἐκα, ſuggero, erogo, elargior, ſuffictor, id eſt, ſumptus adminiſtro, παρέχω, ὑπαρκτῶ, ſubuenio, auxilior, ſuppedito, ſumptum opibus meis ſuſtento, Neutrum datiuo & Accuſatiuo. Xenophon, Σκληρὸς γὸ ἔδε πᾶς ὃ ἐγὼ οὗτον τὸν πλοῦτον ἐκτησάμην, ὥτ᾽ ἀρίσμοῦ ὄντ᾽ ἐκ ἐμοῦ ἐπαρκεῖμοι, ἀλλ᾽ ὅσοιον ἐδυνάμην ὠφελεῖν. Ariſtot. 6. Ethic. Οἱ δ᾽ ὧν ποιοῦντες οὐ ἐμαυτοῦ ἐπαρκεῖν ἐπιμελῆ τοῦ ἐμαυτοῦ πονεῖται ὅπως μὴ τοῦ ἐπαρκεῖν τοῖς πόροις τοῦ πονεῖν, alimentum parentibus ſuppeditat, 9. Ethicor. ἐπαρκεῖν, pro ſubuenio & opibus meis ſuſtento, Xenoph. πᾶσιν ἀφθόνως ἐπαρκεῖν ἔφη ἐαυτῷ, de ſuo omnibus abunde ſuppeditabat. Item poſſum, eum Infinitiuo. Alexander Aphrodiſ. ὡς ἐπαρκεῖ τῇ ψυχῇ τροφὴ, conequere ventriculus nequit. ἐπαρκέσαι, αὐτὰ τοῦ βοηθῆσαι τοῖς ἀφ᾽ ὧν. Euripides in Oreſte, ὠφελῆσαι δὲις ὀφείλω, πρὸς δ᾽ ὧν θελῶν οἶδ᾽ ἐγὼ σε καὶ δεηθέντα δύναμαι ἐπαρκέσαι. verba ſunt Pyladis ad Oreſtem, & humeris eum geſtaturum dicentis. In Hecuba verò Dariuo iunxit pro ſuppedito, χρὴ τοὺς δ᾽ εὖ ποιοῦντας εὖ φίλους ἐπαρκεῖν, οἷς ἔστιμος αἰεὶ τῦχε. Aliquando adiutando arcere. Apollonius 2. ἐπαρκέσαι κακότητα, arumnam propulſare ſeu defendere, vel ſubleuare calamitatem. Hom. Iliad. 8, νεῦ τοι τὸν ἐπάρκεσον λυγρὸν ὄλεθρον, neque id ab eo remouit periculem, nec id ipſum ab exitio defendit, Ἰδὲ Ζεὺς. Pro optulor, Sophocl. οἱ τοι μέτον δ᾽ ἔδρακε πειρῶν᾽ ἐπαρκέσαι τι. ὧν, τί πόνοντα, opem laturum.

Ἐπαρκὲς, idoneus, ſufficiens, ἀπαρκὲς.

Ἐπάρκη, ſufficiens, Lib. 1. Epigram. πολῦτοι ἐχῇ ἐδὲλα τὸν ἐπάρκιον. apud Heſych. ἐπάρκιοις, ἱκανοῖς, βοηθοῖς.

Ἐπαρκούντως, ſufficienter. Port. Latr. ἐπαρκούντως ὠὶ, mihi ſatis, Sophocl.

Ἐπάρμα, ατος, τὸ, latitudo, eleuatio, extuberatio, grumus, Galenus. παρὰ παρμὰ δεῖ ἐπάρμα ἐξ τὸν τῆς πάρης τόπον ἡμέρας ἑκάστου σκυβάλε.

Ἐπάρμενος, aptus, aptatus, congruens, ἁρμόδιος. Heſiod. πάντα δίου κατὰ μοῖραν ἐπάρμενα, & ἐπ᾽ ἄρμῳ ἐτέθμα, corona accommodata, ἐπίτηδειον. in Epigram.

Ἐπαρούτια, τὰ μια ἀρχαιόλιθ᾽ μεχμιὰ πατοῦσι, οἱ ὄξω αὐτῆς ἐπιδιδόσοι φύλακες. Heſych.

Ἐπάγρυσος, ὁ, ἡ, ruſticus, terreſtris, ἀγρεύω, agreſtis, aut hortulanus mercenarius, κηπουρὸς, ἐπιδιδόσοι. Heſych.

Ἔπασος, ἠσε, ἡ, elatio, gaudium, eleuatio, vt in voluptatis definitione, ἡδονὴ ἔξα. ἄλογος ἔπασις ἐφ᾽ ἁρπαγῇ ἀκαιρῷ τὸ ὑπερῆφ. Cicer. libido vel cupiditas effrenata, quæ aduerſa ratione incitata eſt vehementius. Item, tumor, extuberatio. ἔπασσε μασθὸν, extuberatio mammarum, quod Latinè frattare dicitur, authore Feſto, ſororientes etiam mammas dixit Plinius. Heſych. ἔπασις, ὑπερηφανία.

Ἐπαρπάσιμος, ὁ, ἡ, adapto.

Ἐπαρτάω, ἀσω, ἡσω, ἐκα, ἐπαρτῶμαι, ἀσομαι, ἐπαρτήσομαι, ἐπαρτῶμαι, ἐπαρτήσομαι, ἐπαρτῶμαι, ἐπαρτήσομαι, ἐπαρτῶμ

erba in suis Commentariis.

λίζομαι, stabulor, in statiis fum, & in loco immoror, Thucyd. ἢ μᾶλλον ἐχώρει, ὅθεν δ' ἂν ἔλαυνον ἐ χρῆτε εἰ Mitylenaios ut ἐπαναπτηῖ, ὑπὲ ὅθεν ὅσον ὁρίσει αὐτοῖς. Lucian. προῆλθ τὰ νυκτὸς ἀλλοτε ἀλλοῦ, & Dat. adiunxit, ἐκείνῳ μὲν οὖν τῷ ὕμνῳ ἐνέμενεν, ἡ νυκτὸς ἐπαναβαίνοντα τὴν μάχην, in statuis nos consistamus, extra vallum on egressi sumus. Plutarc. Datuno etiam, sed non eode mo pio in Antonio. Οὕτως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡ νίκη, ἡ τοσοῦτο πρωῒ κατορθωτικὸν, ὡς τὴ νυκτὸς ἐπαυλίσαι ὅπη τοῦ στρατοπέδ ᾳ, vt pernoctaret ad castra Romanorum. Thucyd. interpr. exponit, τὸ παλιν τοῦ πολεμίων νυκτὸς αὐλίζεσθαι.

ἔπαυλις, ὁ, ἡ, villa, ἐπαυλία, ἀγροικία. A Schin. ἡ κατοικία ἐπικαθημένη ἐπαύλεις, i. stabula. ἐπαυλις verò pluraliter, secunda diepartiarum, i. repotia, ἡ αὔλεσις μετὰ χορὸν, quo die dona ab amb & necessarius mittebantur sponso & sponsæ. dicitur etiam ἐπαυλία, idem significans, Etymo. Aliquando propriè dom ie, alias magnificis muneribus accipiuntur. Acron ἐπαυλία optimum diem esse dicit, quo nupta ad parentes redire fo bat, quemadmodum τὰ ἐρεθίσια pridie nuptiarum vocabar. Pollux l. 3. ἐρεθίσια δ', ἃ ἐπὶ τοῖ γάμοι ἐλίσκεν, ἐπαυλια δ', μεθ' ἡμέ. Hesych. Ἐπαυλια, ἡ δι' ὅλης τῆ γάμου ἡμέρ ας οὐδὲν ἐχρεῖ ιαι, ἢ καμίζεται δ' ὅτε οἱ αὐλοὶ τὸ γαμικὸν μέλος ἐπὶ τῆ τρίτῃ, ἴσως δὲ τὸ ἐ ἐπαυλίσαι τῶ ὑμέναι τὸ αὔρι quod sponsa pernoctaret apud amicum.

ἔπαυλος, ὁ, ἡ, cortis, χωρίον ἔρκ βοῦν ἢ ποιμένων ἢ αὐλῆ, stabulū, boum numque cauſa, cubile, casa, villa, ἀγρεῖκία, agus, vicus, a tum, habitatio. vt cap. 1. Actor. χθονὸς ὅπου ἂν ἔπαυλος ἀπὸ ὄμιλο.. i. male commoratio, quæ actus est. habitatio verò rem ſignificat, illocum atque ædes. βασιλικὸν ἔπαυλος, domum regam, I ſtarch. in Public. τῶν χρωτῶ τὰ ἐπαυλεῖς ἐπιδίωσι τῷ ἀε, agrum & villas ciuitati dona, Plutarch. in Pericl. Idem piratis, ὧν ἐξῆς τὰ ἐπαυλεῖς ἐξέκαυσ.. τοὺς ἐπαυ. cap. 2. Numer. Latine est, vrbes quæ in extremis regni ibus erant.

ἐπαυλιαῖον, apud Theophraſt. de hiſtor. plant. 2. cap. 18. de he ra, Gaza exponit ample xicaulis, ſed alibi oſtendam. ἐπαυλιον vt ἐπαυλιόκαυτον Legendum eſſe: vt ibidem voi legitur ruptè ἐπαυλόκαυτον συλλαβ. ἔπαυλόκαυτα verò dicuntur & καλέκαυλα quæ aliarum plantarum ſulta ſuſtentacula cauemittunt, fructuſque ſuos edunt, in quorum ſenſu hedeſimilax.

ἐπαυλοῦ, Heſ. ch. ἐπαυλοῦ, ἐπαυλεῖ, χαλεῖ, idem tamen ſubiecit, αυλοῦ, ἐπαυλεῖς, αὐλῶρας.

ἐπαυλοῦσθαι, τὸ ἐπαυλεῖν, in Epigram.

ἐπαύξησις, accreſco.

ἐπαύξω, augmentum, Plato de Legib.

ἐπαύσις, acceſſio, incrementum.

ἐπαύω, adaugeo, amplifico, Demoſt. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, glorium atque augere, Thucyd. Ex ſententiis Epicuri, ὅσα τὰ μεγάλα ἐ ἐλινδεῖ ἢ πάντὸς τῦ ἀκροῦντος ἐπιτέρπετα. Et alibi, Οὐκ ἐπαυξεῖ ἡδονὴ ἐν τῷ σκευῇ ἐπαυξεῖ τὸ κατ' ἐνδεια ἀλγηδόνα ἢ μόνον ποιμένεται τὸ. Vnde Cicer. l. de Finib. Omnis autem priſtione doloris terminari ſummam voluptatem : vt poſtea riari voluptas diſtinguique poſſit, augeri amplificariique n poſſit. Idem l. 2. Quum omnis dolor detractus ſit, riari non augeri voluptatem. Idem Tuſcul. 3. non ereſcere luptatem dolore detracto: ſummamque voluptatem, nil t dolere.

ἐπαφάομαι, fruor, ἐπαπολαύω.

ἐπαφρισις, ἐπαφρισεως, ἡ, fruitio, voluptas, gaudium.

ἐπαφρίω, fruor. Heſio. πολλὰς κακὸς ἀνθρὸς ἐπαυσεν, i. pœnas luit mali ri cauſa, interdum eum Accular. Odyſ. 2. ὡς τε πατὴρ ἐὸ μέλ ἐπαύσῃς, ne forte & mihi damnum capias. Idem, πολὺν τοκ ἐπαυσῃς, plus noctis capit. attingit. ἐπαυσεν, τύχῃ, affectus . Apol. 2. Argon. ἐπ ἐδόλοι κυβερνήτῃ ἐς ἐπαυρε, i. τυχῃ. Apud icand. in Theriacis, ὅστις ἐπαυσῃ, ſi attrectet vel attingat, Inrp. ὧ τις ἐφάπτει. Heſych. ἐπαυσεν, τὸ ἐφάπτεσθαι expon. Νόσων ἐπαυσῃ, ὑπὸ ἐπαυρῃ, ὑπὸ λάβῃ item ἐπαυρῃ, ὑπὸ τύχῃ, ὑπὸ λάβοι δὲ ἐπαυρῃ, πολάβοι, μεταλάβοι.

ἐπαυρεσις, ἐπαυρεσεως, fruitio. ἐπαυρέσεις πειθόμεν, fructus percipe apud Thucydid. exponitur Κτῆσιν τε ἢ ὑπόθεσε : vbi in d cibus manu ſcriptis legitur ἐπαυρησις.

ἐπαύρω, ἐπαυρ.σω, ἐπαυρ.κα, leniter ſpiro, ἐπαυρίσαι.

ἐπαυριον, poſtridie, ſiue poſtero die. dicitur etiam ἐπαυριον. Poſtero, ſiue ἐπαυριον, poſtero die.

ἐπαυχέομαι, & ἐπαυχομαι, fruor, ἐπιτυγχάνω, glorior. Genit. Homer. ἐπαυχέω πάντες ἐπαυχοντες βασιλῆ ὃν, i. Κπλωτον τὸς αἰολικὰς ἐ quid eſt, ἐπὶ τὸ αὐτὸν Κπλωτον, vt regis cauſa luant pœnas; vt ις luant ſtultitiam. ἐπαυχῆσαι βιότῳ, Apollon. ἐπαυχῆσαι κατ frui.

ἐπαυω, torrens. Heſych.

ἐπαφᾶν, in conſpectu.

ἐπαφάρω, Aduerb. in ipſo furto. Vnde ἐπαυτοφώρῳ ἁλοὺς, in ipſo actu deprehenſus, manifeſtus, qui inſiciando non eſt : Plato lib. 2. de Repub. ἐπαυτοφώρῳ καλεῖσθαι ὃν τὸν δίκαιον τὸ ἀδικον ὃς ταυτὸν ἐν ὁ, deprehendimus iuſtum ad idem cum iniuſto ſe conferentem, idem in Apologia, ἐὰν ἐπαυτοφώρῳ καταληφθῶσιν ἕκαστοι ἀκροώμενοι ἐκείνων ὅτων, tanquam manifeſto me comperturus imperitioremillis eſſe. Ariſtoph. in Pluto, ἐπαυτοφώρῳ ἅπαν ἁρπάσ' εἰληφότα, in ipſo actu indigna c mittentes deprehenſi. ἅπαν γ' ὑμῶν κατεσκεψάμ ἐπαυτοφώρῳ μεγάλῃ καὶ καλῇ, cap. 8. Euang. Ioannis, ha c mulier deprehenſa eſt in ipſo adulterio. ἐπαυτοφώρῳ κλέπτω, Æſchin. in ſu tu ipſo & mani feſtario fures. ἐπ' αὐτοφώρῳ ὃ (inquit Heſychius ὁ φωρὸς κατὰ φθόν, ὡς εἴρηται· γλωσσῶ· ἢ ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέπτειν ἢ ὀρύττειν. Transfertur & ad alia pro manifeſte. ἐπαυτοφώρῳ καθελεῖν καινοφωνίας, ſi ſocrat. ἐπαυτοφώρῳ ἐν τῷ ἁμαρτάνειν, deprehenſibus in ipſo actu, Demoſthen. ἐπαυτοφώρῳ ὀφλεκγκεῖν, idem.

ἐπαυχένιος, ſiue bio, glorior, μεγαλοφρονῶ, ὑπερφρονῶ, τὸ ὀπίσω λόγοις. Ariſt. phan. id cſt, μεγαλορρημονεῖν διὰ τὸ ὑπὸ λόγων, &c. ad Sophocl. ἐπαυχένιον πρὸ βίβλου· οἴδεις, ὡς κἀμὲ ἐπαυχεῖν τι, ἢ τὸ σῶμα ὄντα ἐπιδεᾶ καὶ ὀρθρεῖν ἀεὶν ὡς λάμψειν ἕω. Et in Electra, ὡ. κ' ἐμὲ ἐπαυχεῖν vt mihi polliceor, vt ſpero & confido, ſhitci pr. μενὰ πιστόν.

ἐπαυχηνίζω, inſuper adimere, ſeu detrahere. Galen. in 9. Therapeu. κελεύσαι δ' ἡ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αὖχητε. idem, ἐπαυχηνίζειν δὲς ἢ τρίς.

ἐπαφάομαι, μάμην. ἁπτομαι, ψαμαι, ἡ ἐπαφάω, μὶ, ἅπτω, ἄπτω, contrecto, diſcerno. καλακαὶ ἐπαφώμενοι, molliter & tractantes, Nazianzen. ἐπαφᾶσθαι ἁπτεσθαι.

ἐπαφαυδάω, vhcc, ὑποκρίνομαι. Ariſtoph. in Ranis, ὃς ἐπαφαυδᾶν ἀκαιρότατα ἐμοὶ γελᾶν.

ἐπαφάω, attactus, contrectatio, contactus. Plato in Timæo, ἀεὶ δ' ἡ ἐπαφὴ τοῦ ποιοῦντος ὅτου τοῖς ἐπιπολῆς μέρεσι τοῦ ἐ ἐπιπολῆς ἐπὶ τὸ πάσχοντος ὅτου τὸ ἐφαπτόμενον. Cicero, Dextra autem vtiontur quæ æqua ſunt, quia contrariis partibus oculorum, contrariasque partes attingunt.

ἐπαφὴ, ἧς, immiſſio, ἐπαφὴ ἡ ἐπὶ τὰς ἀκοὰς ἐπίδοσις, immiſſit in eū tegulam, Plutar. in Apophth. Lacon.

ἐπαφίεμαι, ἐπαφ' ἧμαι, ſubtactus ſenſum cadens: tactioni obnoxius. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 19. ἐπ ἀκμῆς, ἐπαφίεσθαι.

ἐπαφιημι, ἐπαφ.σω, ἐπαφ.κα, ἐπαφεῖμαι, ἐπαφ.θην, immitto, ſubeimo, immitto, vt ſcient qui canes in quempiam incitant, Budin Epiſtol. ſuper Pandc, admitto. τὰ ἀκόλουθα ἐπαφιέναι, tragitulas immittere, Xenoph. l. b. 4. Pardiar. ἐπαφιέσθαι τὰ ἀφέλκοντα, pecora admittunt, Theophr. l. 4. cap. 7. hiſtor. plant. ἐπαφιέναι ὕδωρ, aquam ſuper fundere, Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 9. ἐπαφιεμαι plus eſt quam ἐφιεμαι. Naziān. ἐπαφιεὶς αὐτοὺς ἀφόβως, ἢ ἐπαφεὶς, ventos emiſit, ſed ne i ple nè laxauit ac proiecit.

ἐπαφρόζομαι, ἐπαφ.σομαι, deſipumo: Acciſ ludas Apoſt. in Epiſt. ἐπαφριζόντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας, deſpumantes ſua pr bra. Sic Seneca vſurpat.

ἐπαφρόδιτος, venuſtas, lepos, elegantia. Appianus, ἧς τὸ εὐπρεπὲς ἐπαφροδίτου ὑβρισμένον ἐστὶ καὶ ὑπὸ τῶν.

ἐπαφρόδιτος, ὁ, ἡ, & ἐπαφρόδιτος, venuſtus, amcundus, ἐπαίχαρις, ἡδύς. ἐπαφροδίτατος, venuſtior. ἐπ χαιτότερος.

ἐπαφρίας, ἐπαφρίαδος, ἡ, molſtia, ff. n. 2. Chryſoſt. ἐπὶ πᾶσι.

ἐπαχθὴς, ἐπαχθὲς, ὁ, ἡ, grauis, moleſtus, onerosus, Æſchin. οὐδὲ ἐπαχθὲς πολεμεῖν τοῖς ἐπαμυνομένοις ἐπαχθὲς, inultus erat in laudando, & ineptus, inuidiæ obnoxius. τοῖς συμμάχοις ἐπαχθὴς, premebatur ſociorum inuidia, Plutar. in Themiſt.

ἐπαχθομαι, vide Κχθομαι ſimplex.

ἐπαχθηδὼν, moleſti. ἐπὶ σοι δ' ἐστὶν ἐκείνως ἐδία, infenſus illis viuebat, Plato in Epiſt.

ἐπαχθῶ, moleſtiæ, ἐπὶ σοι δ' ἐστὶν ἐκείνως ἐδία, infenſus illis viuebat, Plato in Epiſt.

ἐπαχλύω, ἐπαχλύ.σω, mox, pòſt, iterum, retrò.

ἐπαχρὶ, ἐπαχρὶς, ἐπαχρὶ, ἐπαχρὶς, ἐπαχρὶ, ἐπαχρὶς,

Επεγκρούω, infringo, inflectlo, & κατ-αγ mordicus petere, ore hiãti rapere. Aristoph. in Equit. Ἴχνη τοῦ, ὑπέγκρουε λαβὲν πεδί. καὶ ἁ κρὰ φάγε.

Επεγκεκαυλωμένος, immiscens, Plato, ἡ σμικρὰ μὴ ἀγαθὰ, πολλῶ ἧττ ἡδὺ ὄντ᾽ἐπὶ κέντρ᾽ ἐκφερόμενα τὸν ἄνδρ᾽ἄ.

Επεγκολάπτω, ἀ-ψα, pr. ἀφ-ψα, insculpo.

Επεγχέω, iuliare, irridere, cachinnari. ab ἐπὶ χάνω, κατα-χέω, κατα-γελάσω, ind. Οὐμᾶλ᾽ ἐπιμωθῇ δίκη τὸν ὕβριστὸν ἢ ὑπερπλοῦν ἐπ᾽ αὐτὸν ἐπιγχέασα τὸν τῦ μάκιστος ὀκκὰ τρ.

Επέγχυσις, ατος, ἡ, idem quod ἔγχυσις.

Επεγχυτίζω, instillo. ἐπεγχυματίζων γάλακτι, ex lacte instillare, lac superfundere, sic Ruellius & Marcel. apud Dioscor. vide num sit exponendum, super lac, aut cum lacte infundere.

Επέγχυτος, ου, ὁ, idem quod εἰν χύδην, pincerna, Cælius libro 15. cap. 16.

Επέθαμαι, incurri, impetum feci, incusãui, inuasi. ἐπέθραμον τούτων, in Epigram. accurri ad mare.

Επεί, quum, postquam, posteaquam, nam, deinde, quãdoquidem, quoniam, verumenimuero, etsi. ἐπεὶ cum Indicativuo, interdũ cum Optativo, Goza lib. 4. Plato in Apologia Socratis, ἐπεὶ ἡ τοῦτο γέ μοι δοκεῖ κακὸν εἶ, quanquã id quoque mihi pulchrum videtur. Ilocrates ad Nicocl. ἐπὶ καὶκεῖνό μοι σκέψασθον, &c. id est nam & illud sciebam. Plato 2. de Republ. πολὺ δὲ κάλλιον ἀρ᾽ ὁ τοῦ ἀδίκου ὁ τὸ δικαίῳ βίῳ ἄ, λέγουσιν. ἐπεὶ ἐμοιγε οὐ δοκεῖ ὑγιαίνειν, ἐπεὶ ἐδὲ ὕπνος, id est, ἐὐδὲ γὰ ὀφίσεις. Homer. Interdum pro εἰ ἢ καὶ, quòd nisi, quòd si non, alioqui, Plato in Gorgia, Οὐκ ἂν ἐδὲ πλεῖν ἔχοι, ὁ Σωκρατες, ἢ ὅταν τοιοῦτο λίγηε ἀ οὐδὲν ὦ ὠφελοῦν ἀνθρώπους, ἐπεὶ, ἐγὼ πᾶ τὰ τοιαῦτα, quod si mihi non credas, percunctare. Idem in Hippia minore, πῶς σκέψαι, ἢ τὰ ἀρχαῖα ὁ ὁμῆρος χαρίεις ὁ μιμεῖσθαι, δῶ ἐγὼ ἐδόκησεν, ὦ ἑταῖρ. οὐ γὰρ δὴν. ἐπεὶ, σὺ εἶ τῆς ἢ ἐπὶ ποιεῖν ἐξεῖναι, ἀλλὰ ἐπὶ ἐκεῖνο, ἐπεὶ ἐδὲ ἐξεῖναι, ἢ

δ ωκεν, χρησον εκατὸν πας ὸδ ὐμῖν ὡς ἀφ ἑσπέρας ἐπὶ τοὺς πατὼν.

Ε πρασσω, ἀπαbrefactus. Cicer. Paufanias, ὃτν ἡ τῆς νίκης τὸ ἔλλειμμα ἀπὸ ἀκάκου καὶ χρυσῆ, μάδυσιν τὴν γοργόνα ἔχουσα ἐπειρᾶτο ἀφῦσαι.

Ε πεσπατεῖν, irrumpere tentaueruntJ Ioaner.

Ε ρόμαι, πρ ερτογ, ἐπήσθημαι. ὡνίατ ἐπείρατο, priuſquam exploauerit, Herodot. πειρόμενος, interrogabo, Idem lib. 1. ἐπερωῶν & συνειλοῦντα, conſulturus, i. interrogaturus.

Ε πιπτεύω & πίω λοιπὸν, leonis pellem ſubtrahens.

Ε πισκάζω & σκαυίλλω, cauillans.

Ε πιτίθημαι, ἡ ἐπιτιθεῖσα, derideo, χλευάζω, ὑποτρέπω. Appian. in ratione quam habuit Caſſius ad Archelaum Rhodiorum legatum, πειρᾶται ὡῷ ὁ κόσμος & ἐπειρωνεῖ. τοῦτον ἀκούκων ἀπέλυσεν, cum quadam ironia & ſimulatione dicens, vel ironica oratione vtens.

Ε πιφορά, πε, τὸ, acceſſio, προσθήκη, ἐπίσωσις, inuaſio, aggreſſio, Cicero Sophocl. in Philoctete, δεινὸν γε τουτὶ τὸ πρᾶγμα τοῦ νοσήματος.

Ε πιφέρω, ἀξω, π. αχα, ſuperinduco, ſuccidaneam legem fero. ἐπιφέρειν γυμφίον τῇ τῆ παρὸς εἰκὰς τὸν σὸν, ſecundum ſtinduceret maritum in tui patris domum, Chryſoſtom. de ſtic. Epiſcoporum. Baſilius in epiſt. ad Diodorum, ὁτε ἡ αὐτὰ ἀσέβεια ἐπέφερε τοῖς διακόνοις, τ μὴ διαφορὰς ἔνειναι τῷ ἀναγινώσκεσθαι τὰς ἀποστολικὰς γραφὰς, inducit.

Ε πιφορὰ, ἡ, receptaculum, Thucydid. introductio. In Epiſt. ad Hebræ. cap. 7. ἐπαγωγὴ ἡ κρείττων ἐλπίδος, ſed aſcita ſpes melior.

Ε πιφόρημος, ὁ, ἡ, q. ſuperinductiuus. τὰ ἐπισκαγόμενα, onerces quę importantur, Plato lib. 2. de Republ.

Ε πήλυς, ὑδος, alienigena, peregr. nus, ὁ ἡ, ἡ, aliunde inductus, ſuentitious, aſcititius. ἐπισκτικὸν σπέρμα, importato aliunde fruento, Demoſth.

Ε πάβλητος, οἱ, adſciti.

Ε πάων, ingredior, Xenoph. ἐπισπᾶσθαι τὸ ὕπνον ὅτι τ ὑκλαπῆσαι κρεμάσαι ἰών.

Ε πέρχομαι, inſinuer admittere & recipere intro.

Ε πεισέρχομαι, idem quod ἐπεισκλθω, prorumpo, importor, inducer, inuado, accedo, induco. ἐπεισκλθων ὠῶν, nos inuaſores, Nazanz. Et Plutarch. in Sympoſ. lib. 2. ο. τὸν ὠῶν, ὰ νεμίσεις ὀξέπνουν ὁτ ἐπεισκλθον ἀφ πολυτελῆ τοῖς δεῖπνοις. καὶ ἐπεισέρχεται πάντα, importantur. vt ἐπεῖχε διεῖπε τὸ ὑπεξέρχομαι, ita τοῦτο τὸ ἐπεισέρχομαι, vnde ἐπεισόδιον.

Ε πήχω, orno, celebro.

Ε πὶ, τὸ ὑπέρχεται ἡ πάϊς ἀταῦ ὑπὸ νοῶν.

Ε πιτὸν, qualiculus. ima ventris pars in pudendum deſinens. apud Lycoph. ſcholiaſt. expon. τὸ ἡβεῖον.

Ε πικαλῶ, ῶ, acceſſo.

Ε πεισέρχομαι, ingreſſor, vt ἐπέρχομαι. Heſych.

Ε πικαλῶ, ῶ, vel Ε πεισκαλῶ, τὸ, τὰ πρὸς ἡρεμοῦντα, ἐσφίγγειν, ὑπεισκαλέσθαι, id. adiuuare, attexere, annectere, addere, adaptare. Baſil. in Iſ. ad Diodor. ὑπὸ ἡδονῆς ἀσθενεῖς ἀσθενεῖς ἐπεισκλῶσι τοῖς διαλόγοις, τ ὠφελοῦντες ἔνειναι τῷ ἀκροωμένων, κέκρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις. τὸν ἡ ἕτερον ὠῶν ἀκροατῶν ὑπεισκλῶσι τοῖς ὑπὸ τέτων, nihil addit ex perſonis ſumptum attexit argumentis. hinc ἐπεισκλωσις, ἡ ἀκαιρολογία.

Ε πικωμάζω, impudenter me & velut temulenter infero, & inſinuo in alicuius ſocietatem, & vel in collegium & nationem. ician. ἐπεισκωμάσαι αὐτοῖς, quum ad eos ſaltauit, tranſtauit, venit. Inde Ε πεισκωμαστὴς, qui impudenter & immeritò ſe intulit: item irrupit, vel irrepſit in aliquem ordinem, ſtato ſexto, de Repub. Ab hoc eodem verbo, ἐπεισκώμαζον, vt συνκωμάζειν, Athen. ἡ δὲ λίκλα ἡ ἐν σκορδωνῇ ἡ ἐγκαπία ἐπεισκωμάσασα.

Ε πόδιον, ου, τὸ, ἀὸ ὑπόεσιμι, pars fabulæ. Ariſtot. ἐσὶ ποιητικὴ, ἡ μὲν ἁπλῆ ἡ δὲ πεπλεγμένη, ἡ δὲ ἠθικὴ, ἡ δὲ παθητική. λέγω δὲ ἁπλῆν μὲν καὶ ἐπεισόδιον ἐπεισόδιον μέρος ὅλης τραγῳδίας, μέρος ὅλου πραγμάτος τὸ ὡς χρεοῦ πάθος. ἐπεισόδιον ἐσὶ μέρος ὅλου πραγμάτος τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μέλων, &c. Ponitur autem pro omni aduentitio acroamate, incunabque. Plutarch. in Homer. ἔτι ἡ σαὶ ὁ μὲν ἐπεισόδιά τινα γέγραπται ποιητὰ, ἃς Ἡσιόδῳ χαλεῖσιν οἱ διορθωτὲς. & de Thereſ. lib. 2. Iliad. quo loco, inquit interpres, ὅρκιτος κατ ἐπεισόδιον ἐρίκτα φησὶ τὸ ὠὸ συνῆφθαι τὰς ψυχὰς ἀναγκαίῳ. regor. Ἡφαιστο μὲν ἀὸ τῶν ἐν ὠῷ ὠλέων τοῖς ἀλοιεῖς ἐπεισόδιον, id eſt, aoama, extrinſecus & obiter aſſumptum & inductum. Eſt ium ἐπεισόδιον, id quod adiicitur præter legitimam fabulam endi riſus gratia. τὸ εἰσφερόμενον ὀρκιτικὸν γέλωτος χάριν, ὅζον τ ἐπὶ πᾶσιν ὁ, & in vniuerſum πᾶν τὸ ὑζεγόμενον σεφάνε. Atheus lib. 10. ἡ δὲ τὸν μεταξὺ λόγοις φιλοδύλου καὶ ἐπεισόδιον μεταβαίνον λόγον, ὡς ἀνήκεσεν παρεμβάλει ἡ πολλὰς ὠαρκότα τὸ δεῖπνον, μὴ ἡδὲ ἐπιπαρῶσιν ὑζὲς ποιεῖν τὸν λόγον, i. vt in alio libro, tasi in alio actu, aliud genus differendi affert, vel aliud artimentum ſermonis diſpoſophiſtarum, introductis aliis retis, quaſi nouis ferculis aliunde acceſſris. Sic Plutarchus 2. Sympoſiacôn, ἡδὲ ἐν τὰ δεῖπνα ἡ τὰ συμπόσια ἐξεπεισοδιάζοντα, ὥ σάσις στιπλώσι, τὰ μὲν ἀπὸ μακροῦ ἡ τὰ ὑπὸ τῶν ὑποφερόντων ἡ κυσὶν ἡ ὄψα ἡ ὀψαρτυσία, τὰ δὲ ἡ ἐπὶ τοῖς γόνοις ἡδὺ τὸ ἐπεκαθέζεσθαι καὶ σιωπᾶν ἡδὺ, ὅσπερ ἀκολουθεῖ τῷ πίνειν τὰ, ἡ μὴ λαμπρὸς τὰ, ἡ μὴ λαμπρὸς τὰ, ἡ ἐπὶ τοῖς ἐπεισοδίοις ἐπαίνοις ἡ ἐπὶ τοῖς ἐπεισοδίοις ἐπαίνοις. etiam apud Ciceronem poetas, ſunt digreſſiones iucundæ, vt in Iliade nauium enumeratio, & alia quibus Homerus poeticis longas diſtinxit. Ariſtot. in Poetica, διὸ καὶ ταῦτη ἐκπίπτουσι οἱ φαῦλοι ὁμηρικοὶ ὄντες ὑπὸ τὸν ὅμηρον, τὸ μεθὸ τὸ τὸν ὅμηρον, τὸ μεθὸ τὸ τὸν ὅμηρον, τὸ μεθὸ τ

ἔσεται, posteri. Homer. τὸ ἔπειτα, posteritas. ὀ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus, Xenoph. τὰ ἔπειτα μέλλοντα, futura, Thucyd. ἔπειτ' ἔφυσεν, post iusiurandum, deinceps à iureiurando. Est etiam interrogantis cum indignatione, vt ἔπ ειτα, itane verò, vel sine interrogatione, sed increpatione. Xenoph. ἔπειτ' ὦν οἷεσ φρονῆζειν σὸν θεοὶς σὴν αὐρὰν πιστεύειν; Tu igitur non credis? Demosth. pro coron. ἔπειτα ὁ μὲν τὰ πρὸς ἡμᾶς γεγραμμένα φων. est nonnunquam παρεκπλεονασμὸς τοῦ ἀρχίου, vt Eust. testatur (quemadmodum & ἔπειτ' Iliad. κ. καὶ δ' αὖ ἔπειτ' ἐδύσετ' ἐγὼ δίπλακα καὶ σάκος μέγα, dicitur & ἔπειτα pro ἔσεται metri causa, & in verso Iliad. υ.

Ἐσπέτω χρόσ, simulatque, Lucian. vt ὅπωπτέχρσ.

Ἐ'σπέτε γὰρ, siquidem. ἔσπετε γὰρ πάχρσα κάμοι ἐπίκλυσε, námque vbi primum illuxit. ἔσπετέ γε δὴ, alioqui, Lucian. significat, & postquam Paufan.

Ἐσπέτω, alioqui. εἰ δὲ καὶ ἐσπέτω τις, quandoquidem eni, Demosth. interdum postquam.

Ἐσπεδάω, testinare, ἐσπέδαῦσον, σπεύδεσθω. ab ἐσπέρμαι.

Ἐσπεδάω, cogredi, descendo.

Ἐσπεδέω δὲ, subsidio veniо, ad succurrendum veni, ὀκτὴ χρὰ εἰς βοήθειαν.

Ἐσπεδιάσκω, edoceo, amplius doceo & demonstro, Plutarch. in Solone & Plato in Protag.

Ἐσπεδιχίομαι, insuper explico, ampliúsque edissero. Plato in Phædr. εἶμεν ὁ φαῖσσιν αὐτὸν, πάντορ μὴν, πάντορ μὴ ὁ ξῆ πάντα ἐσπεδιχίομαι ἐσσεῖν ὃ ἐρεχθέλα, ἐσσεῖ δ' ὁ φοῖσσιν ἐσπεδιχήσεδαι τὸ αὐτὸν καὶ ἢ αὐτὸν κλω. Idem, ὃ δ' ὦ μέσον φαῖνεῖ, ἔπειτ διηγήσεδαι ὧ ἀμέρον ὧν αὐτὸν ὁ μέσον ἔδῖ. insuper explicare, eo amplius differere, quod verbum tertiam assumit præpositionem.

Ἐσπεδιήγησις, generalis narratio. Basilius in Hexaem. Homil. 4. ὁ γὰρ πᾶ ὁ τῶν παῖρηλικιωτῶν τὸ ἐπὶ ἡλίκῖτο ὄντος, ὁ δὲ αὐτὸ πάλιν ἐσπεδιήγησις.

Ἐσπεδιώω, insuper elargiri.

Ἐσπεδρομέω, excurrere aduersum. Plut. in amat. narr. ἐσπεδρομεώσαντ ὃ ἡ χθὼ χαιτόνιον ὃ αὐτοκλάντων, populari, prædonum more percurfare, Pansan. Accusat.

Ἐσπεδρωῶς, ὦ, eruptio.

Ἐσπέκεια, pro ὅτι ἐκεῖνα, aduerbium & loci & temporis: interdum vero illic vt Politian. apud Herodian. lib. 6. ὠνῶτος Ἀρτάκης λέγεται τὸ χθὲ ἐσπ. ἀφ' ἡμᾶσ ἀμαυρόσ ἐσὺ ἐπέκεια βαρβάρως ἐστρώσιμα. Manilius, illarum regionum barbaris, idem lib. 7. τὸ τε σπατᾶλὺν πᾶν τὸ σὸν αὐτῷ ὅτι ἐπέκεια πάντες αὖρα πᾶν ὁ γνωσιν cuncti illius regionis mortales, interdum significat vltra. idem Herod. lib. 4. τὰ ὃ ἐπέκεια μᾶλλον ἀκτολὲς quæ vero vltra eas partes extenduntur, vsque ad orientem: in qua significat. nonnunquam casus additur & præpositio. vim obtinet cui opponitur ὅδε τῆδε citra. Item lib. 2. ὅτι ἐπέκεια πόρεῖδε ἡ Εὐφράτασ πολῆτασ, farrapæ trans Euphratem Tigrimque habitantes apud Aristid. ὧν τοῖς ἐπέκεια πάσης δημοκρατίας ταῦτα expon. hæc sunt supra omnem democratiam. est etiam aduerbium temporis. Iosef. ὁ χθὲ τοῖς ἐπέκεια χρόνοις: νῦνδε πάντα πεπόηκεν; ἐμοὶ δὲ εἰς ταῦτὸν ὁ χρόνος ἐστέλκων, id est, Bud. interp. ante illud tempus, ante huius cladis tempora, retro. actis temporibus.

Ἐ'πεκτέω, vt ἐπεξελαύνω, excurro, impetum facio, incurso, prodeo, contrà crumpo, Datiuo.

Ἐπέλπις, apud interpret. Aristoph. in Nubibus.

Ἐπεκκλέω, cuado, deuito, declino.

Ἐπεκλύω, extinguo, infringo, debilito.

Ἐπεκκόπτης, ὁ, obiurgator.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego. Paufan. τὰ ὃ μὴν ὕπνος ἔχον τὰ ἐπεξελέξαμεν, perlegimus. Ἐπεκλέγομαι etiam dicitur vt ἐπιλέγομαι. Paufanias in Corinth. τὰδὲ μὴν ὕπνος ἔχοντα ἐπεξελέξαμεν, αὐτὰ τὰ ἐπεξήλθομεν, ἐπεξῆλθον, percensui, perlegi. Et in Messen. Ἐπεξελέξαμεν τὰς τῶν ἰδίως κρωνοφύλακας, ἢ τὰ ὕπνα τὰ καυτὰ πάλαι. alibi ἐκλέξαμεν pro eodem dixit. Significat etiam recensere, recognoscere. vide ὑπολέγομαι.

Ἐπεκλάσις, ὁ, enauigatio, egressus.

Ἐπέκπασις, εως, ὁ, porrectio, pro ductio, ἐ ὕπποιν τάσις.

Ἐπεκτείνομαι, contendo, enitor.

Ἐπεκτείνω μι, ενδ, σω, ασα, porrigo, extendo, dilato, protendo, distendo. Accusat. ἐπ. τὰς ὠκὰς ἐσκεκτάνεν, in longum producere, Alex Aphrod. εἰ ὃ ὄρος ἐσκεκτάνεν, pro eodem apud eundem.

Ἐσκεκτέχω, cursu inuado.

Ἐσκεκρεκῶ, clatio, i. pronunciatio.

Ἐσκεχύω, fuperinfundo.

Ἐπελάσεις, impulsio, impetus, expeditio, ἐσβολὴ, ἐκστρατεία, militaris profectio, Bud. in Epist.

Ἐπέλασ τος, perparuum, minusculum. paulò minus. Theodor. ἐπέλασ τον συμβάντων, rarius contingens. opponitur τῷ ὑπερβάσει, vel τῷ πολὺ, & ὑπέρβασις, medium est vtriusque.

Ἐπελαύνω, vt ἐπελαύνω, vel ἐξελαύνω, inuado, infesto incursu in aliquem feror, aduento, ἐπεστρατεύω, Apol. 2. ἐπελάσας αὖπα βιζάντιν pro ἐπεστρατεύσας, inculisse bellum. ἐπελαύνω τὸ στρατὸν, admouco copias seu promouco. Herodot. Xenoph. χθὲ τάχρσα ἀγελέως ἐπελαύνων, de cursu equestri loquens. Alibi, ἀφεστηλαύνω ἀπὸ σώματος ἀηλίας.

Ἐπελκυσῶ, sursum tollo, eleuo, suspendo.

Ἐπέλεγχος, elenchus sequens, vt ὕπνος ὄνειρος, sunt verba Rhetoris. Plato in Phædr. ἡ ἔλεγχος ἡ ἐπέλεγχος ὡς πιστὸν ὦ κατηγορία ἢ ὃ ψεῦδος.

Ἐπελύσατο σθαι, reuerfus.

Ἐπελυσία, aduentus, vt ἐπέλευσία.

Ἐπελεύσεις, accessus, impetus, hostilis expeditio, ingressus hostium. Lucian.

Ἐπελεύσιμος, ὁ, aduentitius, supernienicus. Vnde ἐπελεύσιμος, ἡ, tio, de qua Cæl. lib. 1. cap. 46.

Ἐπελεύω δὲ μοι, mihi subit, Demosth.

Ἐπελεύσιν, accedens. Odyss. ἕ, ὡς ἐπελεύσιν ὃ αὖρα ὃ κρωσέτω δόμα τον ὄλβῳ ἐς οἶκον χρόος ἀίασ ἠσιος, vbi de nulla hostilitate agitur. ἐπελεύσιντα τῷ μνημῷ ἐ ἡ χαοῖω, scribendo in mentem venitia, Plutarch. in Pericle. τὸ ἐπελεύσιν ἐσσεῖν ὃ τὸ οἶσεῖ, ὃ αμοῖ. τοις, ὃ ἐκ χαεροῦ λέγων, ὃ αὐτοχεδιάζειν, quod in mentem est, subitóque & ex tempore dicere, ἐκ τὸ παρισκρίνου λέγειν. ἐπελεύσιν ἐσσεῖν, quod mihi venit in mêtem dicere. Herm. ἐπελθεῖν αὐτοῖς, ad eos venire, ipsis accedere, Thucyd.

Ἐπέλικος, ἡ, Ionicè pro ὑέλικος.

Ἐπελικόζω, in spem erigo, bona spe esse iubeo, in spem addu. εἰς ἐλπίδας ἄγω, Suid. τὸ μὴν αὐτὸν ἐπελπίζων τοῖς ὑπαχαίοις, τὴν ὑποσπόρων αὐτοῖς ὀλβοκόρδιν, ἐπιλπιστὸς με, mihi spem dedit, Dauid Psalmo 118. ὠ ἐπελπιζ' ἐπ ὑμᾶς ἐλπίδας ὃ πὸ νεύοντε ἐκciam vobis tribuat Ezechias super Dominum, cap. 18. libr. Regum. Item falsa spe allicio, Lucian. ἐκεῖνον δὲ ἡμᾶς ἀπελπὶ αὐτὸν ἡ ἐπεπλίζει. ἡ κατεπαμῶν ἐμᾶς ἐλπίδας, Polyb. accipit etiam absolutè. vt ἐπέπλιζε τὰ ἀγαθὰ πᾶ τὸ θεοῦ, bene spe & confide in bonitate domini. Basil.

Ἐσπιμεδάω, ascendendo, in Epigr.

Ἐσπιμέω, vt ἀπαλέω, inco, ingredior. πὼς ἐσπιμέω, nauer gredi, dixit Nonnus. & apud Demosthen. ἐσπιμεῖσθαι dicit de nautæ & remiges. ἐσπιμέσ ἡ μὲς πατρῷ, in patriam ibis. Eur. d. Sophocl. in Electra, ἐγὼ μὲν οὖν ἐμοὶ ἐσπιμεῖσθαι πόδι, vt in hostibus pede insultet suo, dixit verò in Aiace, ὃ δὲ ὧν ἡ ἀφορμεῖσθαι σκοῖ, ἐπιμεῖσθαι transfiate, incessere, inuchi. ctari, insultare. Plutarch. ἀφεῖ ἀορμησάς, ἔχαι δὲ μεν ἡμᾶς ἐφ νεν ἡ κωλύειν, videtur supra modum nos incessere atque ircere. Significat etiam ἐφέδρευμι, quod & significat interdum insulto in metaphor. significat.

Ἐσπιμελόομαι, deuoro, Basil. homil. xi. ἀφ' ἑαυτοῦ χιλίοῖ ἀφοσ ὃ λέξεις τῶν προφῶν ἐσπιμελόεται, ἅσπερ ὕπνοι πιζόμενοι ἀφ' ἑαυσι ἑαυτῶν. Et ἀφ' ἑαυ νῶνοι, ἡ ὃ ἀπὸ σκοῦ ἀφ' μὴν ἀπὸ τὰ βιβ ἀπαβιβάσεται. πῶ ὃ ἡ ἀφορμηθῶσι ἀ ἢ ἀνχλὼ ἡ μὴν τῆφε, μνήσει ἡ ἐφ' ἑαυ ἅσπερ χρωμένοι ἀφ' ἑαυ ἀφορμᾶσ ἀπαν τὸ ἀφοσ ἡ ἀφορμᾶσ ἐπ ἑαυτοῦ, quasi ἀφορμᾶσθαι dixit. ἡ ἀφ πάντων ἡ ἐμορφεῖσθαι.

Ἐσπιμελόω, infero, adiicio, insperge, introduco, ἐμπιτῶ πιεμελόω, pro inferere, Lucian. πολλὰ ἡμεῖς τῷ μετρῷ ἑαυτῷ ἐσπιμέλομεν ἀπὸ τῶν ἀφορμῶν. Item aliam super aliam immitto. in Timæo, Οὐτε ὠῶ ἀπ' τὸ πᾶρ ἐσ' κρίτον ἀφ' ἀδίκησον ἀφίτα. φαῖνε διάγνωσιν ἀφορμᾶν ἐ' ἀχ' ὕτας. ὕτε δὲ μικεὶ λόγου πᾶρερχόμενος ὃ ἐσπιμελόπιεν, Atqui neque præsentem quæstionem dign. existimamus quam citra disceptationem iudiciúmque instituamus, vt ita esse affirmemus: nec rursus hic locus vt disputationi per se longæ obiter aliam æquè longam examus. significat etiam & super alium ingredior, vt νε fluuius in alium fluuium influens. Xenoph. in 4. Οἱ ὃ μὴν πολλοὶ ἀφ' μὴν τὰς πηγὰς ὑ μεγάλοι ἀσσι, ἀπ' ἐλάττων ἀπ' ἀπ' πόρου ἀφ' γίνονται, ὃ ἐσπιμελόοντε ἀπερ ποταμοὶ, ἰσχυρὸν τὸ ἐσ' ὦα ποιῶσι. est etiam τὸ ὕπνεσθαι, audaciam addo, μὴν ἀφορμᾶσθαι ἀφορμᾶσ ἀφ' ἡμᾶς ἐσπιμελόεται. & ἐπιμελόομαι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπιμελόομαι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπιμελόομαι ἀφ' ἑαυτοῦ,

ωμος, superior tunica, superindumentum, Hieron.

πενδύω, superinduo, Suet. vel superinduor. Plutarch. in Pelop.

ῶπας ἐπενδεδυμένους γυναικείας τοῖς σώμασι. Paulus 2. ad Corint.

πέ-πλος, ὁ, pallium, penula, toga, quòd superne induatur. Ab Pollucem lib. 7. Sophoc. πέπλοι τινὲς ἀγναπλωσίας ἐπιφανεῖς. Thespiis ἔφη τοὺς ἱερέας ἐν τοῖς ἐπενδύταις. Nicochares, ἐν τῷ παγκρατιαστῇ ἐπενδύτῃ. & tamen hoc vocabulum se reipsa Pollux. Suidas pro indusio sumpsit: ἐπενδύτης, indusium, ἢ ἐσθὴς ἐπὶ τοῖς ὠμοπλάταις ἐνημμένη, tunica capit. vlt. Angel. Ioan. vertitur ab antiquo Interprete, de indumento sacatoris. Nam vt Romæ populus tunicatus appellatur a Flaccum, quòd pro toga tunicis vteretur: ita verisimile pisicatoribus tunicam fuisse summam vestem. verba sunt angelistæ, πὶ ἐπενδύτου διεζώσατο τὸν χιτῶνα. vbi alij amiculum alij indusium vertunt.

ω, infero similmotio, infigo. Cyril.

κείν, inferre, emittere, accumulare, damnare, ἐπεγκαλῶ κρίσει ἐπιφέρω, impingere notam maledicti. Et ἐπενεγκεῖν pro κρῖναι. Procopius, ἐπενεγκεῖν τὰ ἀληθῆ ἢ ἃ ἤκουσα ἀληθῆ ἔφασκον γάρ ἀπόφασιν.

γεῖ, illatio, Etym.

κος, pro ἐπήλυτος, ποτος, qui intulit, adscribens. ἐπηνέγκαντές ἡμῖν, illis dementiæ dantes, adscribentes. ἐπενέγκασι τὰ οἰκεῖα σώμασιν, impudicitiam ei impingēs. ἐπενεγκόντες αὐτῷ, obiecta pa, Herodot. ἐπενέγκας αἰτίαν, is imulans.

ρός, at, inerat, efflorescebat. ἐνῆν ὄσα, ἐνῆν τὸν τοῦ ὑπαίθρου. ῶν, ὃ σωμάτων ἐνῆν ὄσα ἐνῆν ὅσα. Cuius medium Perfectum. ν, & Attice ἐξεῖνον. vnde ἐνῆν ὅσα, ineram. alij exponunt, ἐνῆν ὅσα ἐπῆν ὅσα, ἐπῆσαν, ab ἐπεῖναι, vnde permutatis literis, ἐνῆν ὅσα. Alij deducunt à verbo ἐνέω, vide κατενῆν ὅτι.

ῖνος, figura cum in med o dictionis litera inseritur aut ἡ λέξις, vt ἀνὴρ ἀνακτορίνης: imperator, inducperator.

ρίτης, iurator, Patrio in Epigr.

νω, insilit. Sophocl.

μνίδιον, vel cat Hermogenes cùm enthymemati enthymeme superadditur. Idem ἐπὶ τοῖς ἐπιφωνήμασι τοῖς ἐνθυμήμασι, &c.

μνος, est σύλληψις ἐνθυμίων ἐπιφορὰ ἐνθυμίων ἐπιφερομένων, g. lib. 3. ἐπιφώνημα δὲ κυρίως, ὅταν φθόγγον ἐνθυμήματι ἐπιφέρῃ ὁ ὑπόκριτης ἐνθύμιον, enthymema præcedens altero enthymemate postea excogitato cumulare.

μνιον, idem quod ἐπενδύμνιον. Hermog. ὃ ἐπενδύμνιόν ἐστι ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ σφόδρα τὸν μῦθον ἐπιδείκνυται, φορτικὸν δὲ, πάνυ ἀνεῖ.

ω, idem quod κατασκευάζω, Suid. delicias facio, illudo, illudo, fruor, in malam partem, Dariuo. vide simplex Ἐπαίρω.

ω, apparo, & Ἐπισκευάω, accingo, instruo. Sophocl. δόμοι ἐπὶ σοῖς κῆδεσι πᾶσιν ἐμοῖς, in eos manum præparantem.

ις, significat progressionem exercitus composito agmine. Bud. Sud. ἐμφερόμενον ἐπὶ τὰ ἐπέραγκα ἐπιφερόμενον. quo loco videtur simplic. significare productionem in pugnam.

ω, Thucyd. educo exercitū. dicitur item de exercitu viam tenente composito agmine, vt φορέω, Plutar.

ω, irruo, crumpo, ingruo, adorior, aggredior ἐπίεσαν τῇ διώξει, persequens altercationem. Bud. in Epist. ἐπίεζέπαι πὰς πόλεις, premas irrogarunt, Thucyd. ἐπέζευ, differite.

ω, inire bellum, egredi, item ἐπεζεύειν, in ius aliquem rapere, iudicium dictare, & cum eo experiri, non tamen tam rem agere, quàm reum peragere, ac conuincere, hoc est, ἀμύνεσθαι & κατασκευάζεσθαι. Dem. ἢ Μενέδημος οὐ πάντα ἀπαντᾶτε ἐπεχειρήσατε, ὅπως ἐπίεζε τὸ μισθοφορικὸν τοῦτο (sic enim legend. non ἐξαίρειν) ἐν δικαστηρίῳ, vide vt istum scelestū in ius rapias, & cum acriter agas, ne ἐξαιρεῖν permittas vt transactione litem finias. Et autem ἐπέζευ secunda persona præsentis temporis inuecta est in secunda futuri, ἐπέζεις τὸν δικαιότατον, quia significationem habet futuri. iungit autem sibi in hac significatione datiuū persequens, & genitiuum criminis. ait absolute, aut cum proposito τοῦ νὰ ἐπιζεύσῃ τὴν φύσιν, aut τοῦ φόνου, Plat. Est etiam ἐπιζεύειν irrepere infesto exercitu, ἐπιεζεύσατε ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Hoc idem ἐπιστρατεύειν & ἐπιφέρειν dicitur. Item ingredi hostiliter, εἰσβάλλειν, διαπορθεῖν, Thucyd. Pausan. Ifocr. Item perlegere, Basil. Est & ἐπιζητεῖν, & percurrere populabundè. Suspicatur etiam stylo percussi, cōmemorare. Pausan. πάντα ἐμοὶ ἐπιζέοντα τὰ ἐν ὀλυμπίᾳ, pro vt ferè in ore tam. Herodian. ἐπὶ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἐπιζεύξαντες μέρη τῆς φύσεως τοῦ βασιλικοῦ ἐπιζεύγνυσι πανί. vide ἐπιζεύγνυμι. Demosthen. ἐπιζεύξαντες τὴν Νεκρὸ ἄμου τὴν ἐπὶ τὴν ἡμῖν διατάττειν ὅπου ἀφίστ ἄχος. ἐπιζεῦξαι τὴν φύσιν τὸν αἴσχιστον. vbi ἐπιζεῦξαι dixit Atticè ἀντὶ τοῦ ἐπεζεῦξθαι. per syncopam. Item cū dat. phoperam uatuo, vel exeqtior apud Thucyd. lib. 1. πᾶς ἂν πολεμίοις ἔζευξαν ἐπιζεύξαι.

Ἐπιζεύξαι, τὸ ἐπεξέρχεσθαι, perlequi, enumerari & excurrere: vt fit in populatione agrorum. ἐπεζεῦχθαι τὰ πολλὰ τῆς πόλεως, Thucyd. εἰσβάλλειν, διαπορθεῖν. Item legere & explicare. ἐπεζεῦχθαι τὸ λόγον οὐδ' ἐγκατέρρη βιβλιοπώλιον, id est, verbis enarrare. Plat. 2. de Republ. Item vleisci, Herodian. de cæde Pertinacis, ὡπότε πᾶσα πολεμίων ἐπεζεύχθη πᾶν τὸν βασιλέως αἷμα. ἐπεζεύχθη τὸν γενέα, vleisci homicidam. vide ἐπεζέχρημαι.

Ἐπεξελαύνειν, progredi seu prouchi equo immittere, οἱ ὁλκάδια ἐπεξελαύνουσι τοῦ ἱππέως. Xenoph. in Σ. ἱππικῶν. de equitatu progrediente fic dicitur, vt ἐπεξέρχεσθαι, de peditatu. ibidem.

Ἐπεξέλεσις, vindicta, vltio, ἐπεξελέγκησις, pœna, executio.

Ἐπεξεργάζομαι, σώματα, πρόσωπα, expolio, elaboro, perimo, euerto. Æschyl. ἐξέσω ὀστέα μου ὡμὸς ἐπεξεργάζομένους. ἐπεξεργάζεσθαι, pro absoluere. Basilius de eorum incœpto loquens, qui conjungere mare Ægyptium volebant cum Indico, in quo Erythrum mare, διὸ δὴ ἐπεῖχον ἢ ἐπεξεῖργον, φοβούμενοι σύγχυσιν ὁ ἀμφοτέρων ἐξ αὐτῶν βουλομένων ἐπεξεργάσασθαι διορύξαι τὸ μέσον, opus absoluere, ἐπεξεῖναι τὸ ἔργον.

Ἐπεξεργασία est operis consummatio & absolutio, expolitio, & apud Quintil. 8. cap. 3. est repetitio propositionis, & cumulus ex abundanti.

Ἐπεξεργαστικὸν τέχνη, absolutius, exactius & perfectius. Basil. in Hexaem. διὰ τὸ ἐκεῖ μὲν ὁ κεραλαίῳ ἀδρῶς δεῖν ἐκεῖνα ἡγεῖσθαι ἢ γῆς σύλωσιν, ἢ πλάσιν ἢ ἐπεξεργασικώτερον τὸ περὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος γέγονε ἢ χρηματίζων ἐν ἕξ ἡμέραις.

Ἐπεξέρχομαι, prosequor, incurso, irruo, colluctuo, circūeo, reum perago, vlciscor, Phalar. τὸν λόγον ἐπεξέρχεσθαι, oratione persequi, Plato 1. de Rep. Aoristus ἐπεξῆλθον, de quo suo loco. Ἐπεξελθεῖν αὐτὸ τὸ πρωτεῖον, ἃς ἐδωκάμεν ἡμῖν ἀγῶνι ἄγειν, plectere, vlcisci, damnare reum. Athenagoras in Apologia, ἐπεξέρχεται ἢ τοῖς ἀδικήμασι, flagitia autem vindicare. τὸ ὠμὸν τοῦ ἐπιξελθεῖν τοῖς εἰς κίνδυνόν με ἀγαγοῦσιν, est reum conuincere, & peragere. Antiph. ἐπεξελθεῖν τὸν φονέα τῷ πατρί. Thucyd. in 3. ὃ δὲ ὅσον τὸ σῶμα τοῦ ἀρχαίου ἀμύνεται ἢ τῆς ὀργῆς ἐπεξέρχεται, Quibus verbis significat. vltionis mora intercedente, vt torum iram sensim hebescere, ὡς μᾶλλον ἐκλείπειν τὸ ἀδικοῦν. vide Ἐπεξελθεῖν.

Ἐπεξέρισσεω, ad nuenio, innenio, re perio.

Ἐπεξήγησις, ἐως, ἡ, enarratio, figura etiam est, quæ idem variis verbis explicat aut ornandi, aut diluendius explicandi gratia.

Ἐπεξέλθω, exortus sum, euasi, persecutus sum. ἐφ' ὅσον ἐπεξέλθῃ; quousque procesisti? Thucyd. ἐπεξελθὼν δίκην. Isocrat. ἐπεξελθὼν τοῦτο, hæc percurrimus, hæc commemoratimus. & ἐπεξελθεῖν, inuestigans, ἐξελθὼν, progressus colluctrans. Thucyd. ἐπεξελθόντων τῶν ἀναγκαίων τὰ ἐπεξελθόντα ἐξ ἐπιστολῆς ἐπεξελθεῖν, reum damnaui, reum peregi & connici. Demosthen. ἐπεξελθὼν, ἀφίει ἢ τῶν ἀκόντων ἀπέλυεν, ὡς ἂν πρὸς σε πάντες ἀγαθὰ ἐμοὶ γενόμενοι ἐπεξέλθωσιν. Et ἐπεξελθὼν pro effugi, euasi, κατέφυγον, Herodot. ἐξ ἢ τὸν ἐπὶ σῶμα σύρον ἐπεξελθόντα.

Ἐπεξῆς, deinde, deinceps, Herod. Ionicè pro ἑφεξῆς.

Ἐπεξίτιον, siue ἐπεξιτητήριον, pro sequendum, Datiuo, Bud. in Epist.

Ἐπεξόδιος, ἡ, eruptio, exitus aduersus aliquem.

Ἐπ' ἐξουσίᾳ Synes. κωμῳδία ἢ ἐκείνα τὰ ἐπ' ἐξουσίας ἐγκωμιάζοντα πάντα ἐῤῥᾴθυμα.

Ἐπέοικα, decet, πρέπει, πρόσηκόν ἐστιν. Aliquando impersonale cum Dat. Hom. Iliad. ἀ, Σοὶ δ' οὐκ ἐπέοικε μάχεσθαι θεοῖσι θεοῦσιν. Aliquando cum Genit. & Accus. vt Odyss. ξ, νῦν δ' ἐξῆπτε φιλοσόφου, ἓν τοῦ λόγου, ὧν ἐπέοικε ἐπεῖναι, quæ supplici conueniunt. Interdum cum Infinit. & Accus. vt Iliad. α, Λαὸς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίντονα τοῖς ἐπέεσσι, &c. idonea est.

Ἐπεοικέζ, decorum, Arrian. lib. 6. Οὐδὲ τὸ ἐπεοικὲς ἐποιεῖτο μᾶλλον ἢ τὸ ἐπεοικὲς ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐφυλάσσετο.

Ἐπεόν, quod inest.

Ἐπεπήνην μύθῳ, verbo parebat, Nonnus & Hom. Iliad. α, φίλῳ ἐπεπείθετ' ὑπάρμῳ.

Ἐπεπειράτο, experti fuerant, Herodot. Ionicè pro ἐπεπείρωντο ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ.

Ἐπέπλωσε, pro ἐπεπλώθη, per syncopen & reduplicationem, Iliad. β, ἐβδόμῃ δὲ ἐπέπλωθεν, quibus creditimus.

Ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Odyss. ε, per humidas maris vias ferebantur, & nauigabant, i. ἔπλεον.

Ἐπέπληγον, percūli, percussi, Atticum Aoristum β, καὶ ἀπεπλάγησαν, inquit Gaza, pro ἐπλάγησαν, ἀπλῶς.

Ἐπέπλωσαν, ἐς, ω, nauigauit: à verbo πλέω, vel à πλώω. Est autem 2. Aoristus. vide Etym. Apol. 2. Arg. πάντες ἐπέπλωσαν ἅμα, i. ἔπλεύσαμεν. Hesiod. οὐδ' ἐπέπλων ἔργα πόντων, i. ἔπλεόμαι.

Ἐπέπνευσε Διὸς, fatatum ei erat.

Ἐπέπτατο, aduolauit. Odyss. ἐπέπτατο δηλόος ὄρνις, ei aduolauit auis. ab ἵπταμαι.

Ἐπεπωλεῖτο, verbatur, Iliad. δ.

Ἐπεραστὸς, ὁ, ἡ, perabilis, expetendus, amabilis. ἐφεσμός.

Ἐπεράω, ῶς, ὦ, perpetro, exerceo, Nazar. ἐπεράσθητε τὰ πλείονα, Idē operetur talentum. Et ἐπεράζεσθαι, colere & arare. Pausanias

in Phocicis, ὥσπ ἢ τὸ ἀγαλμα ἀνφικτιόναν ὄζν ἕτη φακιόσι ἐσφορεζομένους τὸ θεοῦ τῶ μγάφορι ἐπτάλαον ζηιλας χρυσᾶσαι. Plato 8.de Legib. ἐσφορᾶ ἔσθαι pro eo accipere videtur quod est plus equo pro suo arare, de iis loquens, qui terminos mouent, & fines suos iniuria promouent, Οἵ σ' ἂν ἐσφορζόντα τὰ τῶ γείτονος ἀνδρὸς Ἀφῶν ἐσθ' ὁρρίσαι, τῷ βολέσθ' Ἀπόλλωνι πίστε. ab Æschine autem poni ait Budæus, pro colere vel iterum colere, affert præterea ex Pausania pro sculpere, seu in summo sculpere, & ἐπεφρασμένον pro affabrefacto.

Ἐσφρᾶσαι, ius arandi inter se, vt ὑπουλία pascendi. Xenoph. 3. παιδ. σωκρέτεσθαι, ὑπηκοίας ἢ ἢ ἐσφρᾶσας, ἢ ὑπουλίας, &c. vide ὑπουλία. Plato 8. Legum, ὅτι γὰρ πάντως βολεζόθαμ γείτοσι χρῆσθ μᾶλλον ποιῆν ἐμὲ ὁρρίσοις, τῷ ὑ ὄμμν ἐκεῖ, ἢ ὁ ἐμὲ ἐσφρᾶσθαι ξύμπασιν σφίσθαι οἷ διδιαζεθέμοι. & simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐσφρζόμαι pro aro colo) apud Thucyd. lib. 1. ὑπερχολοῦσι ἐσφρᾶσθαι Μεγαρέῖς τὰ γᾶς πεῖ. ἰσοφ. obiicitées Megarensibus culturam agri sacri.

Ἐσφρᾶσμαι, οῦ, irritamentum.

Ἐσφρίδυαι, innitor, conor, tento, excutio, obnitor, allido, insisto, gradum firmo, seu tendo, incumbo, & nitor, ἐς ἰσχυρὸν φρᾶ. Galen. οἷ' ἢ ἢ ἢ ἀναίσχυτ ἐσφρᾶμθαι, ὥσπ βουλόμθοι τέντες, ad quod nos mente incubuimus, in quo mentem vehementer applicamus, mente firmiter hæremus.

Ἐσφρίδω, firmo, stabilio, fulcio, sustineo. & ἐσφρίδυμαι, nitor, Hermog. τὸν τὰ λόγν ἐσφρίδοντα, hac ratione nititur.

Ἐσφρεσις, ἐπιφορὰ, ἐπιπορεζις, Hom. κατέπηζε, impegit.

Ἐσφρεσις, affirmatio, innixus, allisus, illisus. ἐσφρεσις ὀδόντων, dentium appressus, Diosc. l. 5. cap. 80. ἐλέγχεται πλατυσφύρων αὐ'ῖζ ταῖς πρὸ ὀδόντων ἐσφρεσιν, quum dentium illisu dilatantur, deprehenduntur. Idem Οὐ μὴν ὁμοῖ ἀ διὰ πρὸ ὀδόντων ἐσφρεσιν κατπλαμβάνεσθαι, dentium appressu vel illisu hoc deprehendimus. Themistius, σκέψεται τὸ τοῦ κ τῆς ὠδόντος, ἐ ὡὸ κατ' ἐσφρεσιν αὐ'ῖζ ὀδοὺς, ἀπὸ ἔζ ἀιαχύσεως γιομθμ. vbi ἐσφρεσιν quasi impressionem vocat, ὠδόντων & applicationem intellectus quasique incubitum in rem intelligibilem.

Ἐσφρᾶσσω, ἢ ἢ, coopertus, altus.

Ἐσφρᾶ, intego, te & tum impono.

Ἐσφρᾶμαι, pro quo ἐσφρίσμαι & ἐπείσμαι magis sunt in vsu μ. ἐσφρᾶσμαι, interrogo, Xenophon, σκωπτὴς ἐπήρετο αὐτὸ, cos interrogauit.

Ἐπήρεσθαι, χρᾶται, λπὸ μεταφορᾶς τῶ ἤχου ἢ ὑδάτ ἢ πῦρ κυμάτων, Eurip. fremuerunt.

Ἐπέρρωσε, animo sunt confirmati, i. θεζέρθησαν. ἐπέρρωσο ἐς τὰ ἀλλ' κα, in alia incumbunt.

Ἐπείκ ἐν, connalui.

Ἐπείκοντο, ἐπερρώοντο ἐπάτησι, remis incumbebant, Apollon. 2. Argon. id est, ἐπικωπάκ ἐσαν. Ibidem, πᾶ ἔκμεν βοτρυόεντες ἐπείκοντο πόδτι, id est, moucbantur ab ἐπρόκα, ι. παιᾶ ᾗ σώμ, ἐπρόκοντο ᾗ ποσὶ, i. tripudiarunt pedibus.

Ἐπέρρωσαν, animum addiderunt, ab ἐπερρώοντο.

Ἐπέρρόσαντο, concussi sunt, Iliad. β. χῶ ἀγορὴ ἐπέρρόσαντο ἀνακτες, i. ἐσεσείσθησαν verbo δόω, moueo. Apollon. lib. 1. ἔσθ' ἢ ἐδόκησεν πόδτι, pedibus sunt innixi. item lib. 3. ᾗ ἢ ἐκάτερ ἔ, χέρες ἐπερρόσαντο vbi schol. interpr. ἐξέρρμβον ἑαυτοὺς.

Ἐπέρρόσθησαν, animo sunt confirmati. ab ἐπερρώοντο.

Ἐσφέρχομαι, superuenio, aduenio, irruo, insto, illabor, inuado, punio, aggredior, adorior, accedo. Odyss. ὃ, ἀχρὸ δ' ἐσελθόντα μ ἐδὲ βοτήρες, eius accedam & ad pastores. Item auleo, & recognosco, illustro, edisero, recenseo exercitum. οἷ ἐσ ἐσφέρχομθ, iter facien. ἐσφέρχεται ἰοὶ ποιεῖν, Demosth ἐπεὶ ἐλυδε πάντες, recensuit & dixit. πᾶ δὲ σ' ἐπᾶδον, his tecum egi, his te sum aggressus. Eurip. ἐφασαν ὑπεσπαμένην τὸ θαμώνιον μεγάλοι τινὶ ἢ κακῶ τῶ χεζομθμίλιω ἐξφερομένω ἐσχιμόν, Plutarch. in Numa, prætendere significaréque dicebant, vt magno quodam & nouo malo, numen, admissum scelus & impietatem vlciscereturἐσφερόσαμθα οἷ ἐζῶν, disseremus de radicibus, Dioscorid. libro 3. cap. 1. ἐπεξέρχομαι τᾷ ὀργᾷ, iram exerceo, Thucydid. ἐσφέρομαι pro ὀργωμ. Sophocl. τὸν αὐτὸν εἰ τὸ τὸν πρόπας ἐσελθὸν δόκ, &c. id est, ἐπλῆξεν. Aliquando absolutè ponitur. Odyss. ἐ, νύξ ἢ' ἀφ' ἑσπέρα ἔλθ, id est, interuenit & superuenit. Item Odyss. ὡς μὲν ἐγὼ ἐσ ἐλθὼ, pro ex inopinato venit. ἐπὶ δὲ πολλὸν, petit Lycium, Plutarc. in Lycurgo. ἐπολλὸν ἐλθὼν, regionem peragrantes, Dioscorid. lib. 1. in præfatione. ἐσφέρχεται μοι γλῶσ, Aristid. ἐσφερχομένῳ ὁ ἔρ, id est, ἀσχάλλοντι, vere ineunte, Aristoph. Item Lucian. ἀναμιμνήσκει γάρ σου ἢ δ' ἐπᾶδον, recordantè memetus subiret. ἐσφέρχεται ὁ ὕδωρ ὑπερῤῥέχεται ὁ πόλεμος, ait Interpres Thucydid. ἐσφέρχομαι δὲ καὶ, lachryma exiens, distillans, Dioscorid. libro 4. cap 65. ἐπᾶδον, in mentem venit. ἐσφέρχεταί μοι διανοήσαι, Aristid. in animum mihi subit ostendere. ἐσφέρχεταί μοι τῶν εἰπεῖν, Idem. Nam ἐσφέρχεται pro incessit, hoc est, εἰς νοῦν ἔρχεται, Demosthen. ὁ τοιοῦτος ἐπ' ἐκεῖνα ἐλθὼν ἐκεῖνα ἐσκόπει ἐφ' ἑαυτῷ τίς ποτ' ἐστὶν ὁ τρόπος, ὃν ἐσέρχεται εἰς τὰς ἀνθρώπων ψυχὰς, in mentem venit, cupido incessit. Plato accuratiuo iunxit lib. Leg. 12. ᾗ δ' ἢ κυθερνήσεις ἐπᾶλθον πάντας ἢ φιλοσοφοῦντας, &c. animo autem incessunt vel animum, πᾶ δ' ἐκ, id est, ἐσέρχεται, vt idem Plato lib. 7. de Legibus. καὶπερ ἐ' ἰσχυρὸς ἢ πόλει μηδὲ εἷς τὸ. ὃ' ἀρχὴ ἐπὶ τὸν τοῦ ἀ ἀφαθῆναι, μηδ' ἢ πᾶσιν ἢ ἔρως, ἀμοῦ ἢ ἔρως, ἢ σφόδρα ἐπιθυμῆσθ, ἐπᾶλθεν πιθανῶς Latinis, cupido incessit animo vel animum. Plutarch. ἐσεῖρησίας, ἐσέρχεται καὶ τοῖς θυμῶ εἰσεῖν subit animum dicere vel subit in animo dicere.

Ἐσφέρω, interrogo, ὑφαιρῶ. Et ἐσπερόμθ, ἐσπερόμθ, Suid.

Ἐσφέρωμαι, ὥσα, quaro, interrogo, addo interrogationem, Aristoph. ἐσφέρετ' ἐπὶ θεοῦ, Deum consulit, cap. 11. lib. 1. Regum. ἐσφέρεσθαι, τοῖς ἱερεῦσι τοῖς ἐσφέρετ' ἐν τῷ θεῷ, Deum consulo, Tacydid. ἐσφέρεσθαι, rogare, petere. Matth. cap. 16. Περὶ ζητήσεως ἐσφέρεσθαι αὐ'ὸν σημεῖον ἐκ τῶ ἀφανοῦς, rogarunt eum vt signum.

Ἐσφέρησις, ἡ, ἐσφέρησης, ὡς, interrogatio, stipulatio, inquisitio. ἐσφέρησις σωτῆρ ἐστὶ πᾶσ ἀρχὰς ἐς θεὸν, quo fit vt bona conscientia be ne respondeat apud Deum sic Erasm. cap. 3. Epist. Petri. Alius, vt bona conscientia Deum interroget, vt interpretentur aut inquirat, aut consulat. Hæc ille. Sed ego sic eum deprauatum esse arbitror & scriptum fuisse ἐπάρτησιν, i. ἐπαγωγὴν.

Ἐπεσβαίνω, ingredior, consecndo. ἐπεσβαίνειν τῷ διδασκάλω, Thucydides.

Ἐπεσβάλλω, itidem pro ἐπεισβάλλω, insuper seu denuo irrupt facio. Thucyd.

Ἐπεσβάλλω, ῶ, verbis probrosis impeto. ἐπεσβολῶν idem ac ὀσβολῶ.

Ἐπεσβολία, ας ἡ, iactatio, nugæ, maledicentia, conuitium, ῥῆσις ἢ ὕβρεσι βάλλειν, mordacitas, insectatio, insultatio, λοιδορία. Hom. Odyss. δ. Ἀλλ' ἐπίσχεσθ' ἐπεσβολίας, ἡμεσσοὶ τε δ' ὠὴ θυμῷ ἔλασθε τὸ φρονέοντ, ἐπεσβολίας ἀἰσφάμεν Ἄτρε σόθν. Interpr. ἀπιστίας ἀἰσεσφάμεν, τὴν ζημιώδης ἢ μισητὴν εἰς αὐτὸν ἐλυμαίνε, ἢ τὰς ἐπὶ ἐλέσει παρὰ φυσεῖας ἢ λυσῳδίας διεξέναι, ἢ φοβ σωφρονισμὸς οὐδὲν ἂν φοβερὰ παρχίδυσι λόγων. ἐπεσβολίας ἐπὶ πᾶν πᾶς ἢ ἐπὶ ὕβρεσι βάλλειν. Et in Epigram. φθόνω τὰς ὠδ' ἐπεσβολίης. Helychio ἐπαλοιδολοιδορίας, ὑπόπτωσεις legend. ὑπαιφασεις, increpationes) ὀνειδισμοὺς, λοιδορίας.

Ἐπεσβολεύω, conuitiator, ὀλοθρεύτωρ, nugator, ἀφύλακτος, ἀεργὸς, quum quis verbis impetit & inccilit quasi ὕπνοι βαλιλιαδ. β. μακάτερος ἐπεσβόλλε ἑῷ ἀρχόμω, id est, κλάθρῳ, ὑπὸ, ὑπὸ, κόρος βαλιόντες, verbis lacessentem & incessentem alterotem.

Ἐπεδίω, superedo, Plinius, subinde comedo, insuper edo, p. aliud edo. ἐπεδίω μικρὸ ὕπο πολὺ ἔλεο, Xenoph. comedo mpane. τὰ ἐπεδιόμθμα, quæ vltimò eduntur, ὀδοβρῶσματα, ἡ ὑπὸ, ὀδοφόρηματα, Athen.

Ἐπεκιδάω, dilapidabat, Iliad. σ.

Ἐπεκσεμφύω, ς, futurus, ab ἔπεσον.

Ἐπεκφέρω, insequebantur, cum impetu ferebantur, in Imperfecto, pro ἐπεσεύοντο, contendebant. Nonnus, ἐπεσεύοντο ὧ, iter accelerabant. Idem, ἐπεκφέροντο, super mare ferebant

Ἐπέκσομαι, pro ἐπέσομαι, superero, apud Poetas. ἐπεσσύμθ ἐδ τὸ ἔσ, ἐς τοῦτο ἐλθὼν, fu turus, consequens.

Ἐπέκωμεν, ἐφορμᾶ, impellor, Iliad. α. εἰ τοι θυμὸς ἐπέκωτος, sit animus est impulsus, ἐφορμᾶται, ἐσθ' χεται, ὅπ θυμὸς, incessit. ἐπέκωτος, ἐφορμᾶς, incessit, ἐπεσσύμθ, pro ὑπεσσυμθ, conc. Hom. Iliad. ὁ ὑπεσσυμθμ. Odyss.

Ἐπέσσω, adstiti, cohstitutus sum. ἐπεσάθης μοι βαρέα, mihi aduiter incubuisti, ingruisti, Euripid.

Ἐπέσω, aderit, inerit, posthac crit. Sophocl. τὰς ἐπ' οὐδ' ἔρ. ἐσαι, à verbo ἔπειμι.

Ἐπέσχε, pro ἐπεσάθ, stans, qui adstitit. ἐπεσώτες τὸ ζωῆς ἐπ, qui iungendo fluuio propositi sunt, Herodot. ἐπεσώτες ὠγυῖαι, præpositi Ægyptiorum, Idem Herodot. ἐπεσὼν ὀπτῶν, præpositi his, Idem.

Ἐπίσω, adstiti, ἐπέστησαν αὐτοῖς, superuenerunt eis, cap. 4. Act. ἐπέστη μοι, mihi adfuit, seu apparuit, Bud. in Epist. Æschinis περὶ τῆς ὑμῶν κατηφορείς, i. κατέπτη. ἐπέστησαν ὀπτῶν ἀκίνη, adfuerunt in acubus, in Actis Apost. ἐκεῖσ' ἐπέστ, ibi vero fubstitit, ἐπέστη μοι, adiit me, mihi adstitit vel insti tit, y exponit acolatinus Interpres, Honter.

Ἐπεσχ, immanet, præst, superest, licet, inest, Sophocl. Persiste. ὃ' ὁλεῖ ἐστὶ πάντα σφζόμενα, vbi sy luosum est, promotum maris, i. ἐξ. ἐ' ἐστὶ μοι, volo, possum, in me situ est. ἐπεσ' ἐστὶ μοὶ ποιεῖν τόδ', μ ἐστὶ τὸ ἐνυπάρχ ἢ ὑξοσιν ἔδ, i. ἐξ ἐστὶ πᾶσ' ἀκολάτω, supernatat. i. exiftit superne, Aristoph.

Ἐπέσ', ὃ, Ioniee pro ἐσέσ, ὃ, ς, domesticus, familiaris.

Ἐπεσφαμένος & ὑπερῳὼς, contortè, obtortè, peruerse.

Ἐπέσω, ὁ. tumuli, ἀλλεπαχυλοῦσι, ὀκρόποτοις. Hesych. Et ἐπ, ὁ, pedisequa. Apoll. σὺ δ' ἐπέσθω.

Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ, ὁ, vno anno fructificans, Theophrast. libro primo.

Ἐπετηρίζω, ὁ, ἡ, ὁ, singulis annis caulem mutans, Theop

Ἐπε

μαι, καθιστᾶ ὅπλων ὁλίγον, ὁ δημαγωγὸς ἐρεμεῖ. εἰς αὖθις ἀκριβῶς διελεύσεται, ὅταν δέ ἐρωμαι. Interdum eſt morer, inhibeo, retro ago, actionem ſuſpendo, remoror, ſiſto, cohibeo, ἀνέχω. Herodotus de clade ab Alexandro accepta in Perſide, μηνὸς τοῦτο συμφορὴ οὐ ἐλάσσω μνημονεύεται, ὑμῖν δὲ ἐστὶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μείζονα ἐκείνων ἑαυτοὺς ἀνέχειν, &c. retro egit Romanorum ſucceſſum & fortunam. Plutarch. τὸν δ' ἐν ὕπνῳ μεγαλεῖόν τι καὶ θεῖον ἐπιφαίνεσθαι καὶ προτρέπεσθαι καὶ ἀνέχειν τῶν ἐπιβουλῶν τὰς ὁρμάς, putatis ſi homines interfecerint, quempiam, ne probro vos afficiat, vos eſſe repreſſuros? pro ἐφίεσθαι. ἐπέχειν χαλινῷ, reprimo manum, Sophocl. ἐπέχω τοῦτο τὸ δίδυμον κέλευθον, ἐς ἀμφοτέρας ὁδοὺς ἔχειν. ἐφίεσθαι γνώμῃ τὰς ἀδικίας ἀνεχόντων, cohibiturum eſſe literis iniurias hominum, Plutarc. in Solone. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἀμαρτεῖν, τὸ ἀνέχεσθαι καὶ ἀνέχειν ἑαυτοὺς ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις ἀνθρώπους, cohibiturum eſſe literis iniurias hominum, Plutarc. in Solone. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἀμαρτεῖν, τὸ ἀνέχεσθαι καὶ ἀνέχειν ἑαυτοὺς ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις ἀνθρώπους. ἐπέχω τὰς ἀκοὰς, inter Perſas recenſentur. ἐπέχω, ὁ, annuus, durans toto anno, Hom. ἐπέτειος. ἐπέχω, ὁ, pediſequa, Apollon. ἐπέχω, ὁ, præſens ami tempus. ἐπέχω, nactus ſum, ab ἔτυχον, χάνω, ἐπέτυχα τ' ἔτυχον, λήθω, promiſcue in conſequutus eſt, Paulus ad Hebræos. ἐπεύχομαι, ὁ, ἀκολουθεῖν. ἐπεύχομαι, ὁ, animo ſum æquo. ἐπεύχω, litigo, conſtituo, rego vel ἀπευθύνω. ἐπεύχω, ὁ, optabilis, voto dignus. ἐπευκτὴ ἡμέρα, ἐφ' ἣν ἐπεύχονται, ἢ χρὴ ἐλθεῖν. ἐπέχω concubinus, ἐπικοινωνός, Heſychio ſunt οἱ συγκοιμώμενοι. ἐπέχω, vel ἐπευφημῶ, omine bono proſequor, bene ominor, laudo, approbo, fauſtum precor, ſalutem & felicitatem precor, ſecundo clamore laudo. Iliad. ἀ. ἐπευφήμησαν ἀχαιοὶ υἱέϊ Πηλῆος δῖ' ἀγορεύσαντος, &c. id eſt, aſſenſi ſunt, οὐ διαφωνήσαντες ἐδοκίμασαν. ἐπευφημεῖν τὸ μὴ συμφορᾷ θεὸς κορέσαι σθένος, Euripi. bene ominantes Artemidi filiæ iouis pœana canite de mea calamitate, Laſcaris ſubintelligit κτ. ἐπευφημήσαι δυκ ἔξῃν κόσι τυραννίδι, Idem Euripides fauſto pæane proſequebantur preces cellæ. ἐπεύχομαι, preces, Plato in Leg. precatio, votum, q. appreciatio, ἐπευχή. ἐπεύχομαι, δέομαι, ὀφείλω, veneo, votis proſequor quæ dicta ſunt, appreco. Horat. ἐπευχόμενος. Eurip. in Hecuba, ποσσὶ ἐπεύχεται προσπεσεῖν, verba precanti. Neoptolemi, exercitus votis proſequutus eſt: ad cius verba vota concepit, ἐπεύχεται αὐτὸν ἐν ἀγαθῷ εὐχαῖς, opto, oro, ſolicito, precesque fundo. Anni οὐ. Depon. ἀπὸ τῶ ἐπαμύνω. Odyſſ. ἐπεύχεο πᾶσι θεοῖσι, iacto me audacter, Euripid. ἐπεύχεσθαι πόλιν ἐχθρὰν ἐλεῖν, laudem præripere prior iaculatus, Homer. ἐπεύχομαι τῷ Διΐ, Deum invoco, Herodot. ἐπεύχεσθαι θεοῖσι, deorum pacem ex ſoſcentes, Plutarc. in Camillo. ἐπεύχεται τῶν θεῶν, παχὺ ἐκμαίνει μεταπόνου, deos precatus eſt, vt ex Romanorum animos pœnitentia ſubiret, Plutarch. in Camillo. ἐπεύχομαι τοῖς ἐπιχωρίοις τοῦ αὐτοκράτορος, felicitatem imperatori precantibus, Plutar. in Galba. ἐπεύχω, ἐσω, ἐπαύξω, vilem reddo vel viliorem reddo. Plutar. in Cæſ. ἐπεύχεσθαι κόσμῳ, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ ἐπιτιμᾶν καὶ ἀποκλείειν τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀκαθάρτους, ἀπορρίπτειν τὸ σωφρονεῖν vt annonam viliorem redderet. Budæ. interpretem ἐπεύχεσθαι

φωτὶ λύει τὸ σκότος, ἢ ὑπέχουσαν τὸν ἀκροτήριον ἢ ἀπαίξιον, omnia obtinentem & præualentem. Demosth. ἅπαξ στιφοῦσι, ἢ βρι πᾶν τὸ κάτωθεν ἀφ' ἑαυτοῦ τύχῃ ἢ νικῶ ὑπερχόμενα τὰ ἢ ἑαυτῶν ἀγρόμενα, id πάντα κρατοῦσαν, ἢ ἅπαντα κρατοῦσαν, qua homines feruntur & aguntur.

Ἕπεσι, qui ineſt, pro ὄντων, ab ἔπειμι, ἔπειν κατ' ἐξ, fructus qui ineſt.

Ἑπηλάτης, vectis.

Ἐπηλεαλῆς, ἐς, ὁ, obiectaculum. Varron.

Ἐπήλεος Θ, ος, ὁ, ἢ, ab ἔπος ἕλκω quaſi ἐπὶ ἕλκω Θ, compos, qui aliquid eſt aſſecutus & adeptus. Odyſſ. ἕ, ψ ὃ μὲν ἐπήλεος ἐν δεξιτερῇ ἐπὶ ἐν ἐμοὶ γένομαι, ἢ ὑπὸ τυχὸς ἐγκρατὴς. Ἐπὶ δ' βιαίως ἢ τὸ βιάζειν, ὃ ἐξ ἢ σπουδῇ τυγχάνειν, inquit Didymus. ApolIon. 2. ἐπήλεον Θ ἐστιν ὁρμὴ, id eſt, κατορθῶς, ſecundus a ſtus, & felix. Sophoc. in Antigona, ὑσὶ ἐπήλεον φρενῶν, nec compotem mentis. Nonnus, ἐ ἐκφασιν μὴ εἰ ἐν ἔπος ἐπήλεος, & id eſt, certam occaſionem. ἐπήλεοι Θ ἐ τινῶν, horum compos, Herodot. ἐπήλεοι τῆ χρώ ἀν κεκραμένῃ Θ, honeſtorum & bonorum compotes, Ariſtoteles lib. 1. Ethicor. ἐπήλεοι ἐκ τοῦ θεοῦ, diis obnoxij, Herodot. ἐπήλεοι Θ μεγάλων, qui magna nanciſcitur. ἐπήλεον Θ ἐστὶ τὸ ἐπήλεον τὸ ὑπὸ τυχῆς σωζόμενον, hic dicitur de eo qui cum ſucceſſu in aliquod theorema incumbit, ὁ ἐξ ἐπὶ ἐκ ἢ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

ὑμᾶς· ὑπόμενες, κ' ἀπ' ἄλλων ἀδυπόετες. ad quod illusit Aristoph. in Achar. σφῶν ὡς ἰσοτιμίας, ἐπ' ἀκμὴν τῆς πυρίδων ἐκλήθης, sum m is natibus insitebatis. vbi laudiecmos inanisque gloriæ a uidos sale defricat Attico. Vide Comment. & in verbo πατυκίζειν. ἐπὶ ἐτιαμ TEMPVS significat, vt ἐπὶ ἀρχοντος ἐλυμπιάδος ἐνίκησε. ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, præsidente Athenis Pythodoro. ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro. ἐπ' ἐμοῦ γέροντος, tempore meo, mea ætate Demosth. ἐπὶ κρόνου, regnante Saturno. ἐπὶ καιροῦ, subito ex tempore, ἐκ καιροῦ, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἐπ' ἄλλων, alias. Item pro PENES ἐπὶ τούτων λέγειν, de vrbibus dicitur. ἐπὶ τῆς φυλακῆς κατεστάθη, de cæde inducies constituti. ἐπὶ λογείᾳ, feræ de more, Eurip. ἐπὶ ὕδατι νεῖν, ad similitudinem ὄρνιθος, suis nomen imposuit, Herodotus. Item CIRCA ALIQVID, aut per aliquid: vt ἐπὶ πολλὰ μοχθεῖν τις τὰ λεγόμενα, id est, multis, vel per multa cogitosa et aliquis quæ dicuntur. ἐφ' ὧν ἐπὶ, quibus insistit, Demosthen. ἐφ' ἑαυτῷ πλεῖν, per scipsos navigare, i. μὴ ἐπ' ἄλλοις. Thucydid. ἐφ' ἑαυτοῦ ἐμαυτῷ ἐγὼ, per se partitus agrum; Plutarchus in Romulo. ἐφ' αὐτῷ μοχθεῖν ὁρᾶν βίβλους. ἐφ' οἷς ἄγειν, sigillatim ducere, Xenoph. dicitur & ἐπὶ ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν κλοθῶν ἀμ, ob id dici, Herodotus. Item IVXTA, pro. situs, ante: vt Lucianus, ἐπὶ ποσὶν τοῦ μαντόμου, delirans apud testes tam multos. ἐπὶ τῇ ὁδῷ, ad viam. ἐπὶ θυρεοῦ, pro foribus. ἐπὶ σοῦ λόγου, apud te sum dicturus, in Acta Apostolorum. Item pro ERGA. Chrysostomus, ἐπὶ τῷ ἀδικεῖν χρῆσθαι ἡ πρᾷότης. in precantes benignus. Idem, πόθεν φιλανθρωπίαν ἐφ' ἡμᾶς ὁ θεὸς ἐπιδείξεται? quantam erga nos exhibebit humanitatem? Item SVPER. Aristophanes. ἐφ' ἑνὸς ξύλου καθεύδειν, super lignum sedens dormio. Idem in Pluto, τὰς χυτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε, fer super caput. ἐπὶ χείλεσι μὴ καθεύδειν, super chorum nice non sedendum, Plutar. in Publ. Aristot. 9. Animal. ἐπὶ ἐφ' ᾧ τὰ ἀ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφ' ᾧ τὸ β γ: Gaza, fit a oculus, β γ, oculi, &c. Odyf. ἔχεν ἀγκυλον κεφαλὴν ἐπὶ δι, super cubitum. ἐπὶ βαίοντος κραδίαν, pro tribunali sedet, Matth. Euange. cap. 27. ἐπὶ σκληρᾷ, in tellure, in terra. οἱ ἐπὶ σοῦ τῶν πλείστων, toti vrbi præfectus erat, in Act. Apostolorum. ἐπὶ κέρμι, dicitur quim aliquem in malam cædimus, Eudæus in Annota. poster. ἐπὶ ξένιος, in agro exteno. Item pro DOMI, & in, cum vebo motus. ἐπ' οἴκου ὀπίσω, domum abisse, Herodotus. ἐπ' οἴκου ἐλαύνειν, domum versus agitatse, Idem Herodotus. ἐπ' οἴκου ἀπικνεῖσθαι, domum se receperunt. Thucydides. Odyss. ὃς τὸν κεν ἀγυιᾶ ἐπ' οἶκον, hunc ad nanum duxerim. Et Iliados ἀ, ἐπ' ὑπείροια ἔμυσαν. ἰω ἐπὶ γῆς φύγειν, in terram si fugias, in Epigrammat. ἐπὶ ἐκείνοι ἐλθεῖν, ad illum ire, Aristophanes. ἐπὶ θρᾴκης ἀφικνεῖσθαι, peruenisse in Thraciam, Thucyd. ἐπὶ θρᾴκης ἐρατίλαν ἀξιωσεθῆναι, in Thraciam comparat exercitum, Idem. ἐπὶ σάμου πλεῖσται, ad insulcs Samum nauigantes, figura Attica, Idem. ἐπὶ συρίης ὑφαν, ferens in Syriam, Herodotus. ἐπ' ἀγῶνα ἰέναι, Agyptum versus fluere, Idem. Et ita CORAM. Plato libro 8. de Legib. ἀνέχειν ἢ σὲ ἐπὶ δικῇ, ἢ σοσκαλοῦσι, ἢ κλητῆραι, εἴτ' ἐπὶ δυνὶῃ, εἴτ' ἐφ' ὁπόσον δεῖ κελεύσωσι, ἢ πάντα ὅπα τιαῦτά ἐσθι, &c. de fortitionibus causarum : de in ius vocationibus : de iis quos attestari oporter, siue binos esse, siue plures necesse sit, quibus coram vadimonium denuntiatur. Synesius, ἐφ' ὧι ἀπαθῶν κάμοὶ οἱ ὑβρισθέντων, quibus meetum adhibitis testibus, in quo um præsenta. Lucian. πυρὸν ὅτι μεγίστων νήσας, ὑπ' ἀδ' ἐπὶ δυνὶῃ τοσούτων μαρτύρων. Dicitur & de iudicibus apud quos causæ aguntur. Item Lucian. χρὴ φοιτᾷ σε ἀθρώπων ἐπὶ τοῦ βήματος ἀκροῦσθαι. Idem, σοσκαμφθῆς εἰς φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν ἀφ' ἑσπέρας ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς ἀρετῆς ἡ φιλοσοφίας, discepatrice virtute & philosophia. Sic in Act. Apost. capite 25. ἐπὶ τοῦ βήματος κατ' ἐμὲ ἑστὼς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι, ad tribunal vel apud. &, ἔθνεσι εἰς ἐσχάτου γῆς ἀπελθὼ, ἐπὶ σοῦ τούτων κρίνεσθαι ἐμὲ ἰμοὶ; causam apud me & discepiante me dicere? vertebas sunt Festi ad Apostolum. Basil. in Homil. σοῦ φοβοῦμαι, τὰ παῦτα λοιδορέμενον ἐξεν ἐπὶ τῷ κρινὶ τῆς καθολικῆς πίστεως. Et in Homil. περὶ τὰ πεσόντα σοιῶν, de Christo loquens, ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐσταῦτα ἐν χρίματι ἐκρεμάμην. Galenus tamen Latino iunxit in t. Therapeut. fi non mendose legitur. μὴ ἐξὸ ὁμολογήσετε ἐπὶ τοῦτο ἐκείνοις ἀναθέντες, ἰατροὶ παληρρήσαντες θεραπεύειν, νήπιοις γὸ ἐν αὐτοῖς ἢ κεῖ ἐπὶ τοσοῦτον ἐλεγχον. vbi ex autori. legi potest. Et etiam OFFICIVM significat eo modo quo Latini dicunt à secretis, ab epistolis, & id genus. Polybius, ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἀπελλοπλῶ, Λεύτιος ἐπ' ἐκείνῳ ἐπὶ τοῦ πραγμοῦ. Μιχαίας ἐπὶ τοῦ γραμματεῖ, ἢ scriptura, vel scripturæ magister. Idem, Ἀλέξανδρος ἐπὶ τοῦ τῆς θεραπείας. Εἰσὶ, pro ἐξ, aduersus in vt adagium ἐπὶ τῷ ἀκαζόνων. Plutarch. σοὶ ἀφρονεῖας, ἐπὶ τῷ φιλεῖν τὰς εἴπη. Interpr. tamen De Philippo. ΕΠΙ CONTRARIVM τῷ ὕξω; nam vt Gregorius dixit, τὸ σὺν καιρῷ τῷ λογισμῷ. Quis adeò stolidus? Sic ἐπὶ λογισμῷ εἶ, id est, mentis rationisque compotem esse. Basilius, ὅτι χρὴ μὴ κ' ἀφρων τοῦτ'. ἐπὶ τῷ λογισμῷ ὑπάρχον τῇ ἐκείνου νόῳ εἶδε τοῦτο τοσοῦτον. Item ἐπὶ pro εἰς vel ὀξὺ τὸν ἀδικεῖ, directè vel directò. vbi intelligitur χεμπρὸς, ἐπ' ἀδικίαν εἶ, directè ftare, Aristotel. Strabo libro primo, ἀμφὶ μὲν γὰρ ἀδικοπία ἐπ' ἀδικίας δεῖ τῷ ἀρχαίῳ, rectus lineis

oppolita eſt Ægypto. τὸ μέρος, ſingulatim. τὰ ϗ μέρη, ἢ τὰ κατὰ μέρη, ſingularia, vulgò particularia. Ἐφ' ὅσον πᾶν μέρος, ſigillatim inſtructi à fronte ad tergum. Sic Xenophon I. Ἑλληνικῶν, οἱ Σάμιοι ἔκριναν τὸν ἴσον τῶν πᾶν μέρος, Samij autem in eo preſlio nauibus decem inſtructi fuerunt, ita vt vnica in fronte eſſet, quam reliquæ deinceps ſequerentur in verſum porrectæ. ἄγειν τὸν φάλαγγα, in phalangem compoſito agmine incedere, Xenoph. I. παρ. vt apud eundem τὸν ἀστράτευτον ἀγὼν dicitur quum exporrecta fronte & directa agmen procedit. τὸν τῶν ἀστράτων τάλαντον, idem Xenophon. Sic τὸν κύριος παρέδωκεν apud Æliauum, eſt cùm cornua protenduntur exercitu procedente, τὸν κύριος ἄγειν ἢ ἀγ μέσης. Dicitur etiam τὸν ἀρχὴς εἶδ, otioſum eſſe: Et τὸν ἀδρὸς ἐφ ἀσκᾶν, benè æſtimari, (vt nos vul gò eſtre en bonne reputation) apud Appian. in Iberica. DATIVO iuncta cauſſe eſt nota, & PROPTER ſignificat, ait pro: vt Xenophon, πάντα ποιεῖν τὸν τοῦ κέρδει, hæc lucri cauſa facere. τὸν μεγάλη σπήρᾳ, magnis de cauſis. τὸν μισθῷ, pro mercede, Xenophon. τὸν χρόνι ἀγαυρύθη, propter genus inflatus. τὸν πάντα ἀγ τὸν ἀγ ἐπιφανέα, ob id iudex ſedet. τὸν τοῦτον ἢ ὑπαρξίαμαι πᾶς ἀρχῆς, ἐὼ ὦ τὰ ἐτ ἴδιος ὑμέων ἀρξόμαι, & hac lege eedo vobis ius meum imperij, vt nulli ipſe ſubſim, Herodotus. τὸν μισοῦς κλέπτων, propter paruos quæſtus, Idem. τὸν πᾶσι δικαίως ποιεῦσθαι λόγο. τὸν τῷ καύρᾳ χρὸν ἄμας ἐκλύσεις, exulcerationes tondendi occaſione factas, Dioſcorides. ἐπ' αἰσχρῷ τὸ ἀκλεῖ ἐγὼ ἀδικῆ, Ariſtophanes in Pluto. non eſtus boni cauſa hic cuiquam. Et Stoicorum definition. Ἐλεῶ, λύπη ἐπ' ἀναξίᾳ κακοπαθοῦντι. Cic. 3. Tuſcul. miſericordia eſt ægritudo ex miſeria alteriùs iniuria laborantis: Et φθόνῳ, λύπη ἐπ' ἀγαθοῖς ἀμαθῶς, ibidem, inuidentia eſt ægritudo ſuſcepta propter alte rius res fecundas. Item. ζῆλῳ, λύπη τὸν τῷ μὴ παρεῖναι ἀγαθὸν ἑαυτῷ γενέσθαι, ἢ ἀκ ἔχ. ζηλοτυπίᾳ, λύπη τὸν τῷ μὴ παρεῖναι ἀγαθὸν ἑαυτῷ ἐπὶ τῷ γίνεσθαι ἢ ἔχ, Cicero, æmulatio, ægritudo, ſi eo quod concupierit, alius potiatur, ipſe careat. Obtrectatio autem eſt ea quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo, quod ille ipſe concupierit. τὸν τοῦ ἀνδρὸς χρηστοῦ λαλεῖν, ſub nomine Chriſti loqui, capite quinto Actor. Apoſtol. τὸν τοῦ νεὸς, inter hæc, ob hæc, poſt hæc, his pactionibus, Plutarchus: hac conditione, vel his conditionibus. dicitur & per τὸν τοῦ. Plato in Apologia, ἀφίεῦσι σε τὸν τοῦ, ἐφ' ὥτε μηκέτι σε ταύτ τῇ ζητήσει διατρίβειν, hac conditione vt in iſta inquiſitione verſari deſinas. τὸν τοῦ δὲ ὑπόσει ἔρασται, ἐφ' ὥτε πάσχειν ἰσα, hac lege ſe conceſſuros dixerunt, ſi facta auferrent. Herodotus. ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖσι τὰ ὅπλ χρήσιμ ἐὼ, ſic ſuo arbitratu aggiedi poſſe. ἐφ οἷς, propterea quòd, ob quæ, pro eo quòd, ex eo quòd, Demoſthenes. ἐφ ᾧ, pro ἐφ ὥτε, more Ionico, id eſt, ἐφ ᾧτε, ἐφ ὅτῳ, & ἐφ ᾧ, cur, quare, ob quam cauſam. Et hoc modo cum Præterito conſtruitur. ἐφ ᾧ ἐχάρε, cuius gratia veniret, Thucydides. ἐφ ᾧτε διατελεῖν διδυτυχοῦντα ἐὼ ἐγένου, id eſt, ea lege natus es, vt ſemper infelicitate perpetuò fruaris, Plutarchus. Cum verò IN OVO ſignificat, cum Infinitiuo ἐφ ᾧ τεωνεῖν, vt vendant, Ariſtophanes. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ἀποκαὶ ἰσηφ διδὸν χρῆσθαι τὸν ἑτέρᾳ, ἐφ' ᾧ ἀπὸ τὰ προϕάσεμα ἐγκαλεῖν, affirmans ſibi alteros pecuniam pollicentes ſi rempublicam ad ipſos inclinare mallet, &c. Plato in Apologia, ἐφ ᾧμᾶς ἐᾶν τὸν πόνο τοῦτ, ἐφ' ὥτε μηκέτι σε ταύτ τῇ ζητήσει διατρίβειν, dimittimus te, ea tamen conditione, vt in iſta inquiſitione verſari deſinas. Ariſtophanes in Pluto, ἀρκεῖται τὰ σωφρονίσματ ἡμῶν τουτονί, ἐφ' ὥτε ἐκείνοι μηδὲν τοῦτ ἢ ἐλθεῖν, id eſt, ne illuc amplius iren. Ibidem, Ἐρέγχων κατέφαγεν ὑποίσων ἀεὶ, κἀ. ἐφ' ὥτε μετ ἐμοῦ αὐτὸ ἔχ, vt ipſe particeps eſſes. Pro ὅτε, cum FVTVRO ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν πεισόμενοι, ne quid ſceleris admitterent. Thucydides. ἐφ' ᾧ παρέσονται, ea lege vt cuſtodiant, Idem ἐν CVM PRÆSENTI, ἐφ' ᾧ ὄφεσ ἐφυτευκέναι αὐτὸ μᾶ, doleo æſtatem veniſſe, Gaza de Senectute. ἐφ' ᾧ πάρει; ad quid ades? capite 26. Euangel. Matth. ἐφ ᾧ μὴ ὄλεσε, τὸν θυτῆσαι ἢ ἄλλον ὑποκαῖσε, in altero fœmina incubat, in altero mas, Ariſtoteles ſexto Animal. vide ἐὼ ἄ. ἐφ' ᾧτε, in adoleſcentia. Item pro IN, id eſt ἐν, Xenophon, τὸν τὸν ἐπ' τοῦ βίου χρώμεθα. τὸν φησὶ Θάλ, id eſt, ἐχ νοιῶ, Homerus. τὸν πάντες μόνοι, in his aqcuiſeſcere, Demoſthenes. τὸν τοιοῦς βλαβέα ἄλλα Θάλασ, in mortuis ratum eſt teſtamentum, ad Hebræos capite nono, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐλήφθη, manifeſto deprehenſus. Lyſias. εἰ ἄ μὴ, ἐπιστεροῦσιν ἐγὼ αὐτὸν ἐλέγξω. Iſocr. πρὸς μὲν κέκτησθε τὸν τοῖς οἰκέταισιν ἰμέλεια θαυλόγ, πρὸς ἐχεῖν σοφὸς ἐδὲ φαύλοις ἐχ τοῖς σοφοῖ ἀρὸς ἐφ' αὐτοῦτων, in familiariſsimis demonſtraſſe quo ſint affectu in malos & bonos homines. Ariſtophanes in Pluto, τὸν τοῖν κυρείαιν τῷ κεφαλῷν, in conſtrictis ſcendinium. Item ϖῷ apud Homerum, κρητὴρ ἀργύφεον τὸν ϖοιέμαιο δύεσθαι, ad fores Priami. τὸν τῶν θυρᾶς, ad fores, Ariſtophanes. ὦ τὸν πατρικῷ, apud fluuium ſicus erat, id eſt, ϖῷ ποταμῷ, Thucydides libro tertio. Item EX. τὸν ἐὸν χρηστοῦ, ex ſententia res ſuccedunt, Plato epiſtola octaua. Item AD: Plato ſecundo de Republic. ἔστι δὲ ποι ὁ τὸν τὸν ἀνὴρ ταμεῖα γυμναστικὴ, diſciplina quidem ad exercenda corpora, gymnaſtica. Idem epiſtola octaua cum Accuſatiuo, & mox cum Da. cum eodem verbo, ἐὼ τὸν διονύσιον μὴν ὡς νέον ἢ πολιτικὸν τὸν τοῦ σκολιμοὺ ϖοιᾶξεις, συμβουλὸν ἢ ὡς ϖοισθύτερον τὸν στρατηγὸν πολεμικᾶς ἀρὸς bellicas gerendas, & ad Siciliæ conſertationem. Item POTESTATEM & ARBITRIVM. τὸν βασιλεῖ ἐφ' ἑαυτοῦ, id eſt in poteſtate regis ſubiectorum ſunt bona. Idem ſecundo de Republic. ἐὼ τὸν ἐμοὶ εἶ, ſi in me ſitum eſt. τὸν σοὶ ἐπ, tibi licet. Idem τὸν σοὶ, quantum ad te pertinet, Latinus. ἐφ' ὑμῖν ἐπ, ſitum eſt in veſtro arbitrio & poteſtate, Demoſthenes. ἐπ' ἐμοῖς κείτα τὸ τὸν ἀγαθὸν, in aliorum arbitrium poteſtate tuum bonum conſiſtit, Nazanzenus. ἐπ' ἐκείνοῖ ϖοιήμασι εἶ, ſub illo res eſſe, Herodotus. ἐπ' ἐμοὶ ἔδρ ὁ δῆμος, penes me eſt arbitrium manus conſerendi, Thucyd. ἐπ' ἐμοὶ ϖοιέσται, penes me eſt, id eſt, in poteſtate mea. πὶ ἐμοὶ ἢ τὸ κρὶ ἐμὶ, quantum in me ſitum fuit. Vide μέρος. τὸν τοῦ παῖδ ἐ ἀρχὴν ϖεπεμφθῆ, qui ad filium peregrinum, gentium detulit, Plutarchus in Theſeo. Eſt etiam PACTVM denotat. Demoſthenes ἐὰν ὦσιν ἄρ, ὥσαῦ ὁ δῆμ ϖοιῶσιν ἀγῶν, magnæ vſturæ nomine. τὸν ἴσῃ ἢ ὁμοία, æqua conditio, Thucydides, δίκαι ἢ ἐχ συνθήκαις ἐσμεν εἶ διαλύεσθαι ὅτ' ἂν κομιζώμεθ τὸν ἴσῃ ἢ ὁμοίᾳ, id eſt æquali vtriusque condition iris ſiu obtinendi, ἢ τοῦ δικαιοκρινέσθαι. his enim verbis ſignificatur æquabilitas conditionis in diſceptando. Idem, σπονδᾶζειν σφισὶ, ἢ ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις εἰς ἢ ὅτι ἂν μέσοι ὑμῖν ἢ βουλώμεθ εἶναι. Xenophon ſeptimo. ἐκλιπεῖν, ὅτι ἐὰ τὸν τοῖς ἴσοισιν ὁμοίοις ἐ ξυμμαχίαν ἢ, æquis conditionibus tem CORAM, Odyſſ. ὁ δὲ ϖρὸς ἐκείνοις ἐκ κτείνεται ὅτι κτεῖνε τὸν ἢ, cuſtodem rebus meis præfeci. Item TEMPVS. ἐφ' ἡμέραις τισίδες, τοῖς ἐφ' ἁλῶν χωμασιοῖς ἐκ ἀξιόλογοῖς ἀντυχήσασιν ἡμέρᾳ, puto ſic exponendum, Certaminum exercitationes in grauiate ferimus, diem de die producentes. τὸν κωῖ, tempus caniculæ. τὸν τῶν πανηλικῶν μειωδόμενοι, præteritis temporibus, Demoſthenes. ἐπ' ὀλίγοι, intra vnum diem. item modie: Apollonius, σονέσεσι ἐπ' ἡμέρᾳ νυκτὶ φυλάσσω, id eſt, ὁ ἡμέρᾳ ἢ διὰ νυκτὸς τὰ ἐὸ ὑφύλαξ, id eſt, ἡμέρᾳ ἢ νυκτὶ ἐκ ἐν λύπῃ διάγω, Homer. Iliad. τ, Νηλεὰ θυμὸν ἔχοντε ἐπ' ἀμαχήσασθαι, id eſt, μέχρ ἡμέρας κλίσασιτες, Cicero Tuſ. 3. Firmo animo, & luctum lachrymis fiuire diurnis. τὸν τελεῖ τῷ αἰῶνι, ſub conſummationem ſeculorum, ſeu in tempore conſummationis. τὸν τέλει, nouiſſimè. ἐπ' αὐτῷ ἡμέρᾳ νεμοδήτῃ, per hoc faeerdotium legem acceperat, ad Hebræos. Item POST, præter, ſupra, vltra. τὸν πᾶσι, poſt omnia. τὸν τοῖς, poſt hæc. τὸν τοῖς συμβεβηκόσι, poſt euenta. Demoſth. τὸν πᾶσι, denique, poſtremò, Plutarch. τὸν πᾶσι τοῦτ, in extrema agmiſſis patre collocati. Appianus in Iber. οἱ τὸν πολὺ ἀπὸ μᾶς χρὸς αὐτοὺς ἐ τὸν ἐπὶ ἰουλίου, id eſt, poſt Romanos ſubiatis Romanis. ἐπ' αὐτοῖς, ſub hæc, cum his, ad hæc, Lycyd. τὸν τοῦ σοῦ ἀδὶ ὄλῳ ἐχεῖ, præter victum, Xenophon. τὸν σοῦ ἔξω ἰόντα, cum pane obſonium edo. νεφὴ τρωκτικὸν ἐμὶ λίου ἐ μυρίοις, caduc rum vndecim millia & trecenta. Item Public. Item SVPER. τὸν κρατεῖν ὁ τοῖχ ὑστέρου ἰσχυ id eſt, ſuper crepidine forti conſiſtebat murus. Homer. Ilia. τὸν χθονὸς ἀθρωποῦσιν, pro τὸν τῆς χθονὸς, ſuper terram. Item PRAE: vt Iliad. ἐ πὶ ντνεται ἐπ' ἀϊδῆσι, volant ſupra flores, ad flores. Item, A DIVS, cum verbo motus. τὸν τινα φησὶ, huc delatus, Iſtar. in Romul. τὸν σφιν χεῖρες ἀέιρατ, ἐ manu intulerunt, Apollo. ἐπ' ἀνδρὶ ἐ ἀδὲς, via ad gloriam ſenoph. ἐπ' ἀγαθοῖσιν ἐδὲς τὸν ἀνδρὶ, &c. Hom. Iliad. ε, ἐ τὸν ἐλθεῖν τὸν ἐπμεῖν ἐκ ἀδύνατ, &c. Hom. Iliad. ε, ἐ τὸν ἐλθεῖν τὸν ἐπμεῖν ἐκ ἀδύνατ. Item CONTRA: que infidias, τὸν τοῦ ὁ ἄμμι, contra populum. τὸν ἀρμοῦ τὸν ἐμ τὸν, Hom. Sic Lucæ c. 11. ἐμὲ τὸν πατρὶ aduerſus. τὸν αὐτὸν τὸν Theophr. de Platano Cretenſi hiſtor. lib. 1. cap. 15. μυθολογῶ ἀς τὸν τοῦτ ἐγὼ ἐγὼ τῷ ὀλυμπῷ ἐζέις, Iouem ſub ea cum Europa concubuiſſe. Plin. lib. 12. c. 1. Accuſatiuum verò habet A CI IN ſignificat motumque aliquò. τὸν ἐ ἀπελθὼ ἀπορῆσαι, Lucæ. ἐπ' ἐκείνοις ἐπάγειν, ad illos reuertor, Plato in Epiſt. τὸν ἐπ' ἐμὲ ἀκόμιον σ' ἐπμενον, ad aliquem hominem mittebant. Idem τὸν τοιοῦτο ἐκ ἐρχομαι, ad tale non accedo. Ibidem, τὸν ἐμὲ πρίμ, triremen ad me miſit. Ariſtoph. Pluto, τὸν ἐ ἐδὲ ἐλθεῖν, ad iannam ibat. τὸν τὸ αὐτὸ, in vnum, vel ad vnum. τὸν ἐ κεφαλῇ δὲ ἐδε, Ariſtoph. de Hercule. τὸν ἀρισταῖ, ſimul ipſum: vt τὸν ἐδὲ ἐλθεῖ, dextrorſum: & τὸν δεξιτερὸ, ad alterantem. Etiam δύο πλοῖς, ἐ τὸν ἰδίαν πλοῖς, ſunt verba eaſtilia militaris diſciplinæ. Polyb. πᾶσαν ἢ κατίσεις ἀς ὀσυνάμβολ σὺς πάντα καλῶν ἀϕικέζειν, ὡς ἐδεὶ σωμαθίζωσ τὸν ἱππικὸν, αὐτοφρὸ τὸν ὡϕ πλαγιοῖς ἐφ' ἑκάτερα τὸν ἐδὲ δύρυ: hoc eſt, flexus in ſiniſtram & in dextram. habena enim ſiniſtra tenetur, & haſtiteratia. dicitúrque ἐν ἀσπίδα κλίνε, αὐτὶ τὸ ἐφ' ἑκάτερα, & ἐν ἀσπίδα. τὸν δὲ ὁ ὑπερέφερη, & τὸν δόρυ ἀφεικασίᾳ, & ἐν ἀσπίδα. ἔπειτ δὲ ἐπὶ ἐκλίνεν, τοῦτ ὁ ὀρθὸν dicitur, ad rectã lineam, intelligitur impetum. Polyb. πᾶσαν ἢ τὰς τῶν σκλινὰς τὸν μέν ἐπὶ τὸ ἐπὶ ἐκλίνεν ἀϕικέζειν, ad aram ſtare propter ius aſyli. Thucyd.

ὁ ἐ γωνιακὸς ἑκάτερος ἡμιόλιος, διπλασιασταὶ ἑκάτερος αὐτῶν ἐπὶ τὰ πλάγια. Elegantèr etiam dixit. Ἐπὶ μεγέθους ἐκλείπειν ἀπὸ τοῦ ἀπείρου τὸ μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ ὄν, Paulsan. Idem, ἐπὶ μῆκος συντεταμένος ἀφορίζεται. & ἐλλείπειν ἐπὶ μῆκος ἀπεφάσκειν. Sic Livius, in immensum altitudinis decrcit. alibi, ad incerta fortunæ: Et pri mis tenebris tranquillo perueetus Chalcidem, ȝ qua infrequentissima urbis iunt, turrim scalis capit. Item cONTRA. ἐφ' ὑμᾶς ἀφορισθὲν ἐστὶ, contra vos, Demosthen. Isocrat. ἐπὶ τοῦ αἰσχρῶς ἀκούειν, aduersus æmulos exercere sc. ἐπὶ πόντον ἀφορίζειν, super mare vehentes, Homer. ἐπὶ βασιλέως κεφαλὴν ἀφορίζειν, præfecti sunt consiliariis, Aristoteles libro quarto Politic. ἐπὶ τὰ κατὰ τὰς βασιλείας, qui præsit cubiculo regis, in Act. Apost. Et TEMPVS. ἐπὶ χρόνον ad tempus, Homer. Iliad. β', μένατ' ἐπὶ χρόνῳ, manete ad tempus. ἀπ' ἐπὶ νύκτας ἀχνυμένην ἐχέτην, seprem noctes transegit insomnes, Herodot. ἐπὶ πλεῖον, sub exercitum autorar, Thucydid. ἐπὶ χρόνον, aliquandiu, ad tempus. ἐπὶ πλεῖ χρόνον, aliquandiu. ἐπὶ τὸ αὐτό, eodem tempore, in eodem loco. ἐπὶ πλεῖον, diutius, amplius, plenius. Aratus, κατέλειπε ἡμῖν ἐπὶ πλεῖον, Cicero, longius exoritur. Idem, μείων ἐπὶ πλεῖον, τὸ δ' ἐπὶ πλεῖον ὑπνῷ. Amplior infernas depulsus possidet vmbras. Actorum capite vigesimoquarto, ἵνα ȝ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, ne vero te diutius interpellem. Dicitur & ἐπὶ πλέον. Item pro APVD, fuse INTER, Odyss. ξ, ὕτω γὸ κἀγὼ μετὰ φωσὶ αὐτοῖ τε εἶδ' ἐπ' αἰθριστοις, &c. ἐπὶ δῆμον πλαζόμενος, vagor in populo, seu per populum. Homerus Odyss. ξ', πόλλ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰάζεται ἄνδρα τὸν τε πολίτη. Item pro SVPER, Odyss. ζ, ἔμῳ πολλῷ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἰέτην facere super terram. Ité, ibique motu vel cu motu pro IN: Hesiod. κλέος ἐσθλὸν ἐπ' χθόνα πολυδέιρειραν. ἐπὶ aliter etiam ponitur ἐπ' ἀμέλειαν est atque ossium: nam pro αἰθρίστοις dicitur ἐπ' αἰθρίστοις siue ἐπ' αἰθρίστου. Aratus, πτοι λέγω ὅσα πέλονται ἐπὶ πάσῃ ἄνακτι. Quid tiorenumero quot sint hominibus indicia. ἐπὶ μικοῖν, paulumsoponitur ἐπὶ πολύ. ἐφ' ᾧ, ad quæ, quorum causa. ἐφ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι, seu ἐφ' ἑαυτοῖς, suæ potestatis facere, Aristot. l. 1. OEconom. πᾶν δὲ ἐφ' ἑαυτοῖς ποιοῦσι δικαίως ἐφ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι, temeriam aggressionem controuersiarum in suam potestatem adigens. ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξιέναι, ad seipsos potentiam instituere, id est, ad suum præfidium, Aristotel. sexto Politic. ἀποδοῦναι εἰς ὀλιγαρχίαν ἢ πάλιν ἐπ' ὀλιγαρχίαν, in ſuã potestate redire, & ſuæ ditionis facere. Herodianus libro primo, πανάφθαρτον τὸ αὐτῶν εἶναι ἐπιβάλλειν τῷ ἀρχῷ τοῦ θυέτους, in diersum, in alteram partem. Syncsius, ἐκείνοι μὲν ἐκείνοις τὰ αὐτὰ φέρουσιν, ἡ μετ' ἐκείνους ἡμῖς τοῖς αὐτοῖς τοῦ θυέτους τρεπόμεθα. Xenoph. ſolutè dixit, τὰ ἐπὶ ἔτερα, pro τὰ πέτερα μέρη. Et ro hinc atque hinc, Plato in Protag. ἐπ' ὠφ τὸ αὐτὸ ἔρχεται, ὁπ ȝ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πορεύεται. Et Polybius, τοῖς ἐπὶ μέρη, ἐπ' ἐκείνα δέ: & τοῖς ἐπὶ τὰ ἐναντία ὠθῆναι, vel τοῖς ἐπὶ τὰ ἕτερα ȝ, pro citra & vltra. Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς opponitur ἀφ' ἡμῶν, Polybius. vide Hᾶρα, ἐφ' ἑκάτερα, in vtrunque latus, crinque. διὰ πάντων τοῦ ἐφ' ἑκάτερα ὑπερβολῶν, propter casoris & frigoris excessum, Plato in Timæo. Ἐφ' ὅσον, pro ἐφ' ᾧ, ἐπ' ἐμοὶ τοσοῦτον, vno modo præsenti, Aristotel. ἐφ' ὅσον χρόνον, quoad, quandiu, quatenus. & correlatiuum eius, ἐπὶ τοσοῦτον, tantum, quod etiam ἐφ' ὅσον ἐστὶ χρόνον, quoad, quandiu. ἐφ' ὅσον ζῇ, diutiὁ est vixit, quoad vixit, in honore habuit, Pluta. chus in Solonc. ἐφ' ὅσον ἐξεστὶ καὶ δύναται ὑπὸ φωνῆ ὑπηχεῖν ἀνθρώπῳ, quanta maxima potuit voce exclamauit, idem ibidem. ἐφ' ἡμέραν, in diem. ἐφ' ἑαυτοῦ εἶναι, in diem viuebant, Thucydid. ἐπὶ πολὺ, cessim. ἐπὶ πολύ, quamplurimum, diu. ἐπ' ὀλίγον, paucis. ἐπὶ τοσοῦτο, tandiu. ἐπὶ τοσοῦτον, ad vtilitatem. ἐπὶ πλέον, maiore ex parte, Theophrast. histor. libro tertio, capite decimo. Dicitur & ἐπὶ πλέον. ἐπὶ πολλῶν, plerunque, plurimum, amplius. ἐπὶ τὸ πολύ, ma na ex parte. ἐπὶ μιᾶς ἐκρίσεως ἐλάβον τὸ νίκητες, separatim ponenes virgas singulas, Herod. ἐπὶ δύο πεπηγότων ἐν τοιούτοις, otonis ordimbus instructus exercitus, Thucydid. Item Ἐπὶ, sque ad. Dion, νοσήσαντα ἐπὶ τὸ θάνατον, ἔν τε σωματοῖς κατασταγα ἐπὶ τὰ γεγονότα ἐπιθύμειαν, vsque ad mortem ægrotantem. Item ΡROPTER, de, ob. ἐφ' ᾧ μὴ ἐξαιτεῖσθαι δεῖν, super vos innocatum, labi epistol. capite primo, ἐπὶ τῷ θυραπίσκε ἔβαλε ἄλεσσιν πεμφθεὶς ad Amasim super filia misit, Herodot. ἐπὶ τῇ quamobrem? Aristophan. Item supra, præter. ἐπὶ ἐμοὶ καὶ supra vires. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς, ad tenus. Aratus, ἐπὶ χερὸς ἐπ' ἰξύος, Cicero, Lumborum nus a palma. ἐπὶ, in tra: super. Aratus, ἀνὸ δὲ πλεωρὸς τε ἠ ὦμος ἐπὶ τοῦ ὠλεκράνοιο. Comm. ἐπὶ ταῖς πλούσιος. Interp. tamen in latera & armos.

E fine casu, de super. Apollonius secundo, ἐπὶ γὰρ ἐσείσατο. E ȝ, super autem, superuè verò, deinde, denique, præterea. ἐπὶ τρίτον, tertiò, capite decimo Actorum Apostolorum. ἐπὶ δεκάτῃ, simul quidem, in vnum, Thucydid. ἐπὶ τε, ad hæcque. ἐπὶ πλέον, magis potius. Quando postponitur suo casui, mutat accentum: vt Iliad. ἀλλ' ἔτι πολὺ ἔμοιγε. propter quod multa labores fuſtinui, id est, ἐφ' ᾧ. ἀσαφῶς δ' ἑτέρωθι, quoque patitur, si inter duo nomina ponatur, ait Gaza libro quarto, Significat etiam tempus, vt ἐπὶ τριετίαν, id est, succedo, succeſſeo, ſuccedo. ſi poſt ſio. In compoſitione ſignificat aut impoſitionem, vt ἐπίτασις: aut augeo, vt ἐπίδοσις, addo interrogationem, ἐπίκυρσις: aut ἀκολουθίαν, ὑπόφορα, πάροχος, indicat: aut poteſtatem. nam ante prandium Joſeph. ἐρώσια πυχρὰ dicit: poſt prandium, σπύχρωμα. Significat etiam additionem, inſuper vel ſuper. nam vt ſuperedere Ciceroni, & ſuperedere Pliniodicit Graecis ἐπαίρειν ἢ ἐπιπείθειν, & ἐπεδίειν.

E'πι, ineſt, adeſt, poteſtas & arbitrium eſt. Odyſſ. ξ, ὧδέ τοι ἐπὶ φόβος, pro ὄπτος γὰρ ἀνὴρ. & Iliad. ἀμφὶ δὲ οἱ ὦμοι ἐπὶ, non eſt tibi metus. & lib. ἐχαλκήνευε δ' ἄρα οἱ ἐπὶ μοῦσα, ἐπὶ χάρις, ſunt manus, Herodot.

E'παγάπητὸς, chariſſimus, perquàm charus.

E'παινὸς, Heſych. ὁ τῆς τε ἐφέλας τὴν, quem Aeoles ἐφέλιον alij ἔπαλλιον & ἐπαρέλιον appellant, eidem ἔπαλος eſt proximus, iucundus, delectabile.

E'παλλήλων, ὁ, inſiliens per ſyncopen pro ἐπαλλόμενος.

E'παλλοτριόμενος, inimitto, Ariſtophan. Nubib. & apud Thucydidin ſecunde quodam ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπαλλοτριοῦσθαι τοῖς ξυμμάχοις ὑπηκόοις ἔπαλλον, domum mittere, id eſt, domum miſſis literis nunciſque ſignificare. ſcholiaſt. ex pon. ἐπαλλάσσειν, σύμμιγνυσθαι ſed ſcribitur, etiam ibi ἀπαλλάσσειν.

E'παλτες, ὁ, vide Ἐφιάλτης. ἐνυοσιγαῖος.

E'παλφάλεις, complacet, Terent.

E'παινῶ, Heſych. ἐπαινῶ ἐσθαι, permitto. Ionicum eſt pro ἐπαινῶ, ab ἔπαινος.

E'παισα, inuadent, Xen. ſignificat & ἐφῆκε χεῖρα cum Accuſ. vel Dativ. ἡ ἐπαισα, irruunt.

E'παιωλ, ἀφιάντιον. Hom. Odyſſ. ἀ, ἔστ συβάλας ἐδάλος ἐν ὀδοῖσιν, ἀπὸ ἐπαιωλ περνεκέβατο, ἀγέβατο.

E'πάγα, acclamo. Hom. Iliad. ἡ, τὰς ἔφαθ' οἱ δ' ἀρ' ἐπαίτες ὑπὸ χθονὸς ἐξ ἔκρυφίν, Μάσσον ἐγαροέμενοι.

E'πβαδεγγες, ὁ,

E'πβαθεγγες, ὁ, τὸ, ſcala, nautica, pons Virgil. Joſephus de Antiquitat. κρημνὸν ȝ τὸν πύνυ χάλαν, ὑπβαίνουσι τῆς ἀρχαιομένης βολιπαπίνοις, gradum & aſcenſum: parcfactum admum ad peccandũ: velut Cicero, rudimentum peccandi. Ἐπβαθεγκε etiam machina eſt obſidionalis, vel vt alij codices habent, ἐπβαδεγκ, id eſt, Joſepho, ὑπβαπόμενα μηχανὴ, apud Vitruium libro decimo, capite decimo nono, (vbi agit de ariete machina, id eſt, ἀβολ κριοῦ, quæ omnia ad verbum tranſcripta ex his authoribus, ex quibus etiam deſumpſit Athenæus) De aceſſu, qui ἐπβαθεγκ Græce dicitur: ſed legendum de aſcenſu qui ἐπβάθρα. ſuperius enim vocauit aſcendentem machinam, qua ad murum plano pede tranſitus eſſe poteſt, &c. Qui aceſſium legunt, machinam fuiſſe interpretantur, quæ occulto quodam artificio & expeditis machinationibus in ſublime creſceret, & in eã altitudinem eſudtas, qua ojus erat retinaculis ſuſteretur. tollenonemque dici apud Vegetium arbitrantur. vide ἐπβαπίρεα. vt Joſephus, ἐπβαθρα voce μετα φορικὸς etiam vſus eſt Polybius, ἐπ' αὐτὰ πρᾶτα διαβαίνειν αὐτοὺς εἰς τὰ ἄστυ, ἐπβάθρᾳ, ἐχωὶ τῶν ἀδύτων. ἐπβάθρον etiam ναύλον, nauſum. Odyſſ. ξ, καὶ δίκαν ἀπὸ ἐπβάτερον ἐγὼν ὀνήνημι τε θύλλω, &c. μισθὸν δ' ἐπβάσιος τ' ὠνείῃ, ὃς ναύλον, inquit Didymus. ἐπβαθρα, præmia ingreſſus, Aſchellon. Item ἐπβάτερ, ſedes, ſuggeſtum.

E'πβαίνω, πέσω, πηκα, inuado, conſcendo, aduenio, ineo, ingredior. Verbo ἐπβαίνειν vtuntur Græci pro venio, quando morã præſertim futura eſt poſt aceſſum. Conſtruitur cum Genitiuo. ἐπβαίνειν ἵππων, aſcendo equos, Homer. ἐπβαίνειν γαίης, incurſare agros, hoſtiliter ingredi. Ody. ξ, οὐτ' ἐπὶ γαίης ἀνὸ πτείης βαίνω, & c. id eſt, ὑπβαίνω, ἐπὶ γαῖαν, ἐπὶ θάλασσαν, ἐπὶ πλοῖα, nauigium ingreſſus, Lucian. ἐπὶ ξένια κλίνας. Demoſthen. ὑπβαίνει ἡ λακωνικὴ, adit Laconicam, Plutarchus in Lycurgo. ὑπβὰς ἡ ἀθήνας, qui ingreſſus fuerit Atticam, in Pericle. ὑπβαίνες ἡ σήτας, ſaxum conſcendentes, Idem in Camillo. ὑπβαίνειν ἐπ' αὐτὴν τειχομαχῶν, immiret corum triremi, id eſt, ſubit & ingreditur, in eam, immiret corum triremi, id eſt, ſubit & ingreditur, in eam, Themiſtocle. ὑπβαίνω ὑπὸ πνεφάκεντρα, Pluto de Leibo. ἐπὶ σαν ἀφιπλοῦν ἐκλιῶ, ad telorum iactum peruenerunt, ſeu intra iactum, Xeno. Heſiod. in Theogonia, πάντες ὁ γιγάντειοι ὑπβαίνειν, quæ ἀνὴρ dixit, pro ad honorem & dona aſcenſurum eſſe. Item cũ Datiuo, Homerus Il. ἐβαίνομεν ἐν' ἀκυπόροισι ἑβαίνομεν, ingrediebatur nauès, id eſt, ἐπὶ ἐβαίνομεν, ἐσίσιμεν, πεῖς ἀνὴλεων ναυσὶν ὑπβαίνομεν ἐπὶ ἀσφαλτὸν, conabantur vtrique in alienam tranſgredi nauem, Thucydid. ὑπβὰς τῆς σχεδίας, qui inſcendit ſtatu, Flutarchus in Apophthegm. ὑπβὰ νῦν σε, te inuado, Xenophon ὑπβαίνειν τὴν ἀρχὴν, ſuſcipiens prouinciam, in Actis Apoſtol. Cum Acſatiſtio, Apollonius ſecundo μελχίδην ὑπβάντες, naucm cuſtatiuo, Colchicam ingreſſi. Sopheel. in Aiace, σὺ δ' ὅταν πηγὴν ὑπβῇς, vbi te tranſieris, vbi te inceſſerit. Idem, σὺ δ' ἐς τὸν πυμὴν λιμένα ὑπβαίνεις, &c. te pratum ingreſſum. Philo de mundo, ἐφεξῆς ὑπβαίνει τὰ, &c. te pratum ingreſſum.

ποσὶν ἐπιβαστὰς ἐς ἁρμὸν ἀληθέϊ χῷ, id est, oculi cò vsque surſum colluntur, vt ad cœlum exeurſent: ſic vertit Budæus. ἐπιβὰς πυρίλλου, ingreſſus Pieriam, Homer. ἐπιβαίνω σι, tibi ingruit, inuadit, Sophocl. Item Præpoſitione intercedente. ἐπιβὰς ἵππου, conſcendens equum. ἐπιβάντες δὲ καὶ ταῖς ναυσὶ, naues ingreſſi, Thucydid. ἐπιβεβηκὼς δὲ δίφρου, ſedens ſuper aſſiuũ, capite vigeſſimoprimo Euangel. Matthæi. ἐπιβὰς δὲ νεὸς, naue conſcendens, Herodot. ἐπιβαίνω ἐς λόγον, ingredior, Plato de Legibus. ἐπιβαίνοντες ῥυθμῷ ποδὸς τ' ἀοιδῆς, numero ad tibiam incedentes, Plutarchus in Lycurgo οἱ ἐπιβεβηκότες, inſidentes, vecti.

Ἐπιβάλλομαι eſt idem quod ἀρχομαι, φθάνω, ἐπιχειρῶ, cœpi, incepto, aggredior, auſpicor, affecto vnam ad aliquid, & inſiſto, in animum induco, propono, id eſt, cœptum eſt mihi facere. Apud Demoſthen. in quodam pſephiſmate ita legitur, ᾧ δὲ ὑβρικὸν ἐπιβάλλεται μ εἰρώνων. Et rurſus, ἐφεσὶ τὸ φιλιππικὸν τοῦ Δημάδους ἐς ἀλιτροῦσθαι ἐπιβάλλεται κατασκευὴ, conatur, aggreditur. Baſilius, ἐπιβαλὼν δὲ τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἐθνους, quod vtinam Deo beneuolente auſpicatus ſim. ἐπιβαλλόμενος τὴν μείζονα. Ariſtoteles ſecundo Politic. ἀλλ' ὅτι μὲν ἐκ μιᾶς ἔχρῃ ταύτας τὰς ὑπερβολὰς, δῆλον ἐκ τῶν ταῦτα διαλεγομένων ἐπιβαλλόμενοι μ' ἐν τοῖς πρώτοις. Ἐπιβάλλεται ἔργου, opus aggredi. Plato in Timæo, ὥστε οὐδὲ ἐπιβάλλειν ἐμοὶ λόγειν. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐπίσταμαι ἐμαυτὸν εἰλικρινῶς, ὡς ὀφθῶς ἐγχείρειν ἐπὶ τοιοῦτον ἐπιβαλόμενον ἔργον. ἐγχείρειν & ἐπιβάλλειν pro eodem dixit per Accuſat. quaſi ἀναγκάζω, μείζονα ἐπιβαλλόμενος, maiora tentare & ſuſcipere, maius opus moliri, Virgil. Plato 10. Leg. φυλάττωμεν δὴ μὴ φοβούμενοι ἡμᾶς ὄντας ποσαπασοῦν λόγου ἀξίους πάντ' ἐπιβάλλειν μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, ᾗ πᾶν συμπεσὸν δύναται. Conſtruitur etiam cum Genitiuo, vt ἀρχομαι. Lucianus in Prometheo, τῶν ἀδίκων ἀξιοῦμεν ἐκλέξας σωφρόνως βασιλεῦσαι μὴ τὸ ἔργου, vna auſpicari & tentare, σωφρόνως ἢ σωφρονίζειν. ἐπιβάλλεται ἑνὸς, ſpolia afferre. Iliad. 6. μὴ τις νῶϊν ἔναιρε ἐπιβαλλόμενος μετὰ πολὺ Μιμαίτερ, ἀπὸ τὸ ἐπιβάλλω ἢ γαλιχίσθω. ᾗ πᾶν σπεῦ. Et pro cupere & affectare. in 1. Polit. Ariſt. ὅσοι δ' ἢ δι' ἄλλ ἐπιβαλλονται, τὸ ποιεῖ τὰς ἐπιβολὰς τοῦ σωτηρικοῦ ζωῆσιν. quod & ἐπιβάλλω dicitur. Cum Datiuo conor, ἐγχείρω. Polybius, ᾗ γὰ τὸ φοβερὸν ἐπιβαλλόμενον ἐμφανὲς ποιεῖ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐπιτίθεσθαι, μᾶλλον τὸ γένος. σωθῇ ἢ πάντα ᾗ μηδὲν ᾗ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐπιβεβληκέναι τῷ τῇ καθόλου φοβερὰ σωπᾶσαι, quòd nemo conatus ſit & aggreſſus rerum vniuerſam compoſitionem & ferrem. Sic & libro quinto, ᾗ ἐμοὶ τῶν τοιούτων αἰτιολογεῖ μὴν, ὡς ἀναίσχυντόν ἐπιβάλλειν πόλιν ᾗ ἀρχὴν, aggreſſus eſt facinus. βίου ἐπιβάλλειν ὑγιεινὴν, aggredere, capeſſe ſtiuam boum, id eſt, arratrum. Cum Accuſatiu. ἐπιβαλεῖν ἀνδρεῖον αὐθαίρετον, id eſt, ἑλεύθερα ſua ſponte ſeruitutem ſuſcipiet, Thucydid. ἐπιβαλὼν τὸν ναυπηγέα, animum æſtificandis nauibus adiecit, Plutarch. in Theſeo. ἐπιβάλλειν βλυσμὸ πάλιν, regerminare, repullulare, redauſpicari germinationem Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 6. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλοις βλαστοῖς αὖ ἄλλας ἢ καρυδὰς, denuo oritur & inſtaurat. Et πάλιν τὸ πρῖνον ἐπιβάλλεται βλαστοῖς, tertio germina reparat. Cum infinitiuo, ἐπιβάλλομαι φοβεῖσθαι, fabreagere dior, Lucianus. ἐπιβάλλομαι χρᾶσθαι, id eſt, ἀρχομαι, Bud. ἐπιβάλλ ἀρᾶσθαι, negare inſiſtis, aggrederis, in Epigrammat. ἐπιβάλλομαι πᾶζε ὁδοιπορεῖν, pedibus ingredior. Caza de Scnect. Ariſtotel. κλῆρος ἐπιβαλλόμενος, ſortem mittere. Odyſſ. ξ. ἐπικλήρῳ. ἐς Cæſ. ντη. ἐπιβαλλόντες, iniectus, ἐπιβάλλω & etiam ἢ ἐπιταβάλλω eſt amiciri, indui, vel indurere, ἐνδύεσθαι Ariſtotel. πλέγια ᾗ ὑγατῶν ἐπιβεβλημένα, Galen. ὑμᾶς μωμεύεσθαι, ἀλλ' ἐπιβεβλημένους ἐπιθύρα μὲ ὑμῖν ἀχρεῖα ἢ ὄφελος ἐπιβάλλειν.

Ἐπιβάλλω, μαι, ω. ἐπιβεβλημαι, τὸ ἀορίστικὸν, ᾗ διαφέρει, vt ἐπιβάλλει μοὶ τὸ δὴ τὸ ἀορίστικὸν, hæc res ad me pertinet. ſicut διαφέρει μοὶ τῶν, de quo antea. Demoſth. σὲ ἐγὼ ἐπιβαλὼν, τὸ ὑφορμοῦσθαι, ᾗ μὴ πάντ' ἀεὶ ἐπιβαλλόμενος ἀλλ' ἐμοὶ συμβεβηκὸς, ἢ τῷ ἄλλων ἀνθρώπων τύχῃς τὸ ἐπιβάλλειν ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τῶν πόλεων. Quod autem noſtra ciuitas alioqui felix, in paucis inceœptis offendit, nec omnia nobis ex animi ſententia ſucceſſerunt, in eo ego vero ratam quandam partem ad noſſque pertinentem tuliſſe exiſtimo communis aliorum mortalium fortunæ. ac ſi diceret, τὸ καθ' ἕκαστον μέρος. Conſtruitur etiam cum Datiuo. Ariſtoteles tertio Politic. Οὐ μὴν ἀλλ' ἢ τὸ καλῶ συμφέρον σκοπεῖν, καθ' ὅτου ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, verumtamen communis vtilitas cogit ciuitates, pro ea parte vtilitatis quæ ad vnumquemque attinet ad commodius viuendum. vel vnumquemque contingit, vt loquitur Cicero in ſomnio Scipion. ἐπιβάλλει σκεψαμένῳ τὸ ποιεῖν, ἡκούσῃ πάντα τὰ ἐπιτ. debent conſideranda qualitate, magnum ſenſum ſtatuere, & cadem quarto Politic. ἐπιβάλλει σοὶ ἢ κληρονομία αὐτῆς, tibi debetur omnis ſubſtantia eius: in lib. Tobiæ. Et Lucæ decimoquinto, πάτερ δὸς μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τ' οὐσίας, da mihi ſtatinentem ad me partem bonorum: vel mihi contingentem partem, vt Cauis Iuriſconſ. τὰς ἐπιβαλλούσας ἀφῇς τὰς ὑπὲρ ἀφορμὰς, pertinentes ad ſacra ſumptus, libro ſecun lo Machab. ἐπιβαλλοντα δὲ τῷ λόγῳ, id eſt, pertinentia ad, &c. Budæus in epiſtol. ᾗ δὲ τὸν λόγον τοῦτον ἐπιβαλόντων, id eſt, τῶν ἐπικαίρων, pertinentium ad hanc tionem. τὸ ἐπιβάλλον ἀεὶ κεκτημένων ἀπολλούντες, portionem q ipſos contingebat accipientes. Herodotus, ἐπιβάλλοσι μυριάδες κατὰ χιλιάδας, ſtadiis quæ me contigerunt abuſi eſtis, fuit, vel eſt, Budæus in epiſtol. κακῶ γάρ σοι ἐπιβάλλον, quantum in fuit, vel eſt, Budæus in epiſtol. κακῶ γάρ σοι ἐπιβάλλον, κρατηλοῦσαι ᾗ ὁμιλία ἀνοικείαν, attaque quatenus ad te pertinet, ſolúta eſſe noſtra amicitia videri poſſit. Huic non diſſide, quum pro ἀδύτῳ ſiue ἐφορμεῖσθαι ponitur. Baſilius ἀνεμος, Εὖρος ὅλως ἐπιβαλλόμενος ὑμῖν διαλύσεσι ἀδιαπόνοις, ᾗ ἀφορμὰς ἀφιείσας, ſi nimino res ipſa poſcit, & officio noſtro occuenit in homines inuchi, & interim ob id à propoſito gredi. Ariſtotel. in Polit. διὸ ἢ ἀρχὴν τὰ πλείω δεῖ πῶς ἐπιβάλλειν ἀεὶ τοῦ, τὸ δὲ ἔργον δεῖν ἀπολύειν τὸ ἀρχόντων. ὃ δὲ λόγος ἀρχόντων. ᾗ δ' ἀπὸ τοῦ ἔχειν ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, aliorum autem numquenque pro eo quantum eſt quod ad functionem es attinet, vel quatenus functioni ciuis congruit & conuc Sic autem dicitur ἐπιβάλλοι ἀφ' ἑκάστου τῶν, τὸ ἐφορμεῖσθαι. Ἐπιβάλλ pro quadrare. Ariſtotel. 9. Metaphyſ. ᾗ πᾶν ἐπιβαλλόμενον μ ᾗ ἀφορμάτων ἀγαθῶν ᾗ πᾶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὅτε γινεσθαι αὐτοῖς. τοῦ μετρουμένου μεγέθους ᾗ μετρητοῦ, ἀλλὰ συμβαίνει ἡμῖν ἐπιβαλλόμενον ἐν ἀγοραῖς ἀπὸ κλεισίου ἐπὶ τὸ ᾗ ἀφορμὴ ὅτι τοιοῦτον ἡμῖν ἐπιβάλλειν. Et ſcientiam & ſenſum menſur ob eandem cauſam rerum dicimus, quòd per ea aliquid n ſe nobis contingit, quum alioquin non tam metiantur, menſuram admittant. Sed ſcilicet nobis per ea itidem cedit, acque ſi alio non metiente, quanti ſumus ex eo feeremus, quod quotæ magnitudinis noſtræ parti cubi quadret, perciperemus. vel ex eo diſceremus, quòd ad tot magnitudinis noſtræ partem cubitus pertinerct. Idem primo de Generat. Animal. εἰδέᾳ ᾗ πᾶν ἄλλων ζώων γίγνεσθαι κ ᾗ τὸ ἐπιβάλλοντα λόγον κατ' ἕκαστον αὐτῆς, pro vt cuiuſque tulerit: quod verbum etiam ratam portionem denotat t Cato, Ad minores ab hoc pro ratione indito, id eſt, pro portione. ᾗ τὸ ἐπιβάλλον ἀπὸ λογον ἐγένετο. Vide ἐπιβάλλω, dicitur. Cum Datiuo conor, ἐγχείρω. Polybius, ᾗ γὰ τὸ φοβερὸν ἐπιβαλλόμενον ἐμφανὲς ποιεῖ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐπιτίθεσθαι, μᾶλλον τὸ γένος. σωθῇ ἢ πάντα ᾗ μηδὲν ᾗ τῇ καθόλου φοβερὰ σωπᾶσαι, quòd nemo conatus ſit & aggreſſus rerum vniuerſam compoſitionem & ferrem. Sic & libro quinto, ᾗ ἐμοὶ τῶν τοιούτων αἰτιολογεῖ μὴν, ὡς ἀναίσχυντόν ἐπιβάλλειν πόλιν ᾗ ἀρχὴν, aggreſſus eſt facinus. βίου ἐπιβάλλειν ὑγιεινὴν, aggredere, capeſſe ſtiuam boum, id eſt, arratrum. Cum Accuſatiu. ἐπιβαλεῖν ἀνδρεῖον αὐθαίρετον, id eſt, ἑλεύθερα ſua ſponte ſeruitutem ſuſcipiet, Thucydid. ἐπιβαλὼν τὸν ναυπηγέα, animum æſtificandis nauibus adiecit, Plutarch. in Theſeo. ἐπιβάλλειν βλυσμὸ πάλιν, regerminare, repullulare, redauſpicari germinationem Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 6. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλοις βλαστοῖς αὖ ἄλλας ἢ καρυδὰς, denuo oritur & inſtaurat. Et πάλιν τὸ πρῖνον ἐπιβάλλεται βλαστοῖς, tertio germina reparat. Cum infinitiuo, ἐπιβάλλομαι φοβεῖσθαι, fabreagere dior, Lucianus. ἐπιβάλλομαι χρᾶσθαι, id eſt, ἀρχομαι, Bud. ἐπιβάλλ ἀρᾶσθαι, negare inſiſtis, aggrederis, in Epigrammat. ἐπιβάλλομαι πᾶζε ὁδοιπορεῖν, pedibus ingredior. Caza de Sen

ιωχ ἐ ὠθῶσι τρέπον ἐκείνως ὀπτᾶν ἐλ ἢ αἰκᾶ πύσεται, τᾷ ὀξίδι δ τῶ
ανθίμωτος ἢ τὸ ἐσθίειν ἀκαπνοσώμως, quenia dmodum illis quæ
arteriam habent & pulmonem, claudiatur & aperitur pul
no aspirando & respirando. vide ὄπλακς. Significat etiam
prorogo, id est, spatium addo. Plutarchus in Apophthegm.
τᾷ ἢ ἐν τ' λακωνικὴ ἱστορίας ἐ ἔφορος ὄνομα ἐπιβάλλειν τοῖς συσσι
τίοις, ὡς ὀπτᾶν ἀπὸ βωμοῦ τὸ κρέας ἀ νόμον ποιοῦσας μᾶλλον, ἢ ὅτι
ἀ σωμάτων ἐνέλειαι ἀκαφόρειαι εἰς ἑαυτὰς τοῦ αἵματος ὡς ἐνδεεῖς ὄν
τας. Et quod Celsus dixit, inferiora ossa superioribus leniter
insidunt, id est, ὀπτᾶν λέγει. Et ὀπτᾶλέγειν, adluere. Matthæi 9.
Οὐδεὶς ἢ ὑπτᾶλον ὀπτᾶβλημα ἐπὶ ἀκὸς ἀγνάφε ἐπὶ ἱματίε παλαιῶ. Nemo
adhibit adtamentum panniculi impoliti vesti vetustæ. vide
ὀπτᾶνιον, ita quidem Budæus: sed ab eo dissentit Theodor.
Gaza, & malueit reddere indit, & immittit cum ὀπτᾶν in eo loco
non sit nota adiectionis ad iusta mensuram, sed supplemẽ
tum potius declaret eius cui decerat aliquid: denique & ὀπτᾶ
λέγειν eo loco idem valere censet quod ἐμβάλλειν. Aliquan
do est imponere vectigal, & statuere. Aristotel. Oeconom. 2.
Ἐπὶ τῦ ὀπτᾶ τοῦτο ἐπέζευε. Ἐ πεδίλλειν ᾠρεν, indicare tributum, re
petere iterum indicare. Plutarchus in Antonio, πολ ζ ἐπὶς
ολιν ἀνὴρ ὀπτᾶλέγειν τοῖς ἀνδράσι τῶν ἐπὶ ἀσίας λι
ῶπαν. Et in Catone, Ὅτως βαρυνόμενοι ταῖς ὀπτᾶολαῖς, ἐξὸν ἀν
ἀπὸς ἢ λιτὸν ὀρύττειν κὰτὰ τῦ ἰσαν ἐπαπὸν πολίτας εἰς τὸ δημόσιον,
παγρόσωπα. Eldrax capite septimo, ὥσπερ μηδεμιᾶ φορολογίᾳ μηδὲ
πω ἐπᾶλλον ἡμᾶς τοὺς ἀ ἠ ὀξυτάτων μηδὲν ἐχᾷ ὀπτᾶλέγειν ἢ πρὸ
ς, indictionem indicendi facerdotibus. Aliquando ag
redior, capesso incepto, ὀπτᾶρχῶ, irruo, irrumpo, infesto, siest
us passuum ὀπτᾶλέγομαι. Plutarchus τῶν κοινοὶ ὀπτᾶλέγειν σκᾶ
μασιν, id est, πολιτικὰς ἀπὸδέξεις. Frequentius tamen voce pas
siua dicitur, vt dictum Ptolem. in Geograph. libro primo,
ἐκεῖ ἢ μᾶλλον ὁ τόπος ὑπερπο ἢ πρὸ ἡμέρας ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀπὸ
τοῦ ἰσημερινοῦ ὀπτᾶλεγόμενος. Ἐ μέρι τούτου, hanc partem tractandam fusce
pisse. Idem, ὧν ζ γένοιτο ἀ βασιλεὺς τῦ ὀπτᾶλέγοντος τῶν ἐσο
μένων ἴσως τῦ μισθὸν τὸ σκεῦος κρατεῖν φᾶσι τ μὴ ὄντα πικπτά
ς ὀπτᾶλέγει, κινᾶται ὀπτᾶλέγει εἰς τὸ πλοῖον, fluctus irruebant in
tuem. ὀπτᾶλον ἐλαιᾶς, crumpens fleuit, seu subito fleuit, capi
decimoquarto Euang. Marci, vbi alij exponunt, animum
liciens fleuit. Ego puto nihil aliud significare quàm oc
pit flere. Est enim Atticismus pro ὀπτᾶλλε κλαίειν. ποικίλις
ὀπᾶσαι φαντασίαις, variis turbans imaginibus, Dioscorides
pro sexto capite duodecimo. σφοῦδρα ὀπτᾶλε, sigillum im
ressit, Herodot. ὀπτᾶλέγειν χαρακτῆρα, notam imprimere, A
ristoteles in Politic. ὀπτᾶλέγειν πᾶν χεῖρα, iniicere manum, Ari
ophan. ὀπτᾶλέγειν χείρας, est manus iniicere, sibi vendicare,
πυιᾶσθαι. Polybius in quinto, τ δ' ἀπτοχὴν παρῆσαν σωσι
ὰς, ὡσῦ δ' ἢν ὀπτᾶλέγειν ταῖς χεῖρας τοῖς τῶ πόλιν αὐξῆσ
σῦσιν, vide Χεῖρ. ὀπτᾶλέγειν κύμασι, fluctibus infestare & in
adere, Apollon. Aliquando addo, ἐπὶ, vicio. Aristotel. Poli
orum 1. de numismate, χαρακτῆρα ὀπτᾶλέγοντας. Et ἐπὶ τὰ φύ
μαθν ἐ μικρῶ ὀπτᾶλέγειν τὴ ἐπιστροφὴν, ὀπτᾶλέγειν αὐτοῖς τοῖς σκαλ
ὰς φάρμακα, extis ipsis medicamenta imponere, Galenus
oto secundo ad Glaucon. Alexand. Aphrodisiæ Problemat.
ἐλαφρὸν αὐχένι ὀπτᾶλλόμενον λυχνίᾳ ἐλεγ, ὀφίνεσθαι αὐτὸ, oleum
lucernæ flammam infusum. ὀπτᾶλέγειν ἀκανθώδη μέτα, suppedi
re sumptus, capite tertio, libro secundo Machabæorum.
ὃς pertinet quod est apud Plutarch. in Apophthegmat. ὡς
ρᾶλλον τῆ βουλομένῃ χίᾳ, &c. vbi pro prorogare ponitur, quod
t spatium addere. Ἐ πεδίλλω, τὸ πεδίλλω ἢ ἐ χρωμαὶ ἢ σωφέτο
ς, vestigio sequor, vestigiis hæreo. Plutarchus in Æmyl.
Ὑπὲς τοῦ πάππου τὸ αἴσιμα τῦ βασιλέως, quasi incumbebat, Polyb.
τοῦτο, ὡς ἢν ὠῶ τῶν ἀκονιτοφόνων τῶν ἐπὶ τοῦ ὀπτᾶκτόνε. τοὺνιε δὲ
ὀνυμένων ὀπτᾶδόσιν κέρας, continuò assequitur. Aliquando
gnificat immittere, quale est apud Cicer. de Senect. Sar
nentorum ea, quam dixi, aliorum amputatio, aliorum
nmissio: vt κληρικὸν ὀπτᾶλλειν, subimittere palmites Colu
ell. Theophrastus in quarto, de vite senescente, ὅταν ζ ἅμ
ὰς καταφύσεως, κλίματα τ' ὀπτᾶλέγειν ἢ καρπὸν ἐκφέρειν. Et
quinto de Causis, τὰ κλήματα ὀπτᾶκόμα ἢ ὑπὸ κατάρυμα
ὀπτᾶμα, sarmenta euocata, & subinsilia, in depressumque
ucum deiecta. Item insternere super, iniicere. Aristophan.
ὰ δ' ὀπτᾶδόκει τῦ κρανίῳ γνάθων ὑποφαίνεσθαι. Idem τὸ
χεῖ ὀπτᾶλέγειν, manum iniicis, scilicet tuum afferens. ὀπτᾶ
λέγειν τῷ σώματι, extendit se ad personas, Gaza libro quar
o Grammat. id est, quadrat, incidit, pertinet ad personas. A
quando mulcto: vt ὀπτᾶλέγοντες τὸ ἀργύριον, mulctantes pe
nia, ὀπτᾶκλᾶν φυγῆ, exilio mulcto, Lucian. ὀπτᾶλέγειν ζημίᾳ,
ulcta iniuncta est, Herodotus. Et ὀπτᾶκλᾶν ὀπτᾶκλᾶν
ulcto, mulctam indico ni pareatur imperio, ζημιῶ. Lysias,
ὑ πλουσίου, Οὔτος ζ ὑπ' ἐμοῦ ἠλέγχθη τὰ κεκλεμμένα, ἀλλ' ὠ
ὐκ ἀγκάσθη, ὀπτᾶλλόμενος ἢ ζημιωθῆναι. Idem, ὀπτᾶλέγοντες
ιγαντες. Idem, ὀπτᾶκλέγεται ζ ἢ ἀργύριον ὀπτᾶβολαὶ, ἢ ἐσπρ
ται εἰς τὸ δημόσιον, ἐκ πέλαση ἀζημίωτος. Idem, ὀπτᾶλέγοντες
ιγνύειν, ἀναζεύξαι ὠῶ ἐκ πόλεως ὁ, ἐξελάσης ζ τὸ ἀργύρε, χρέμα
τες εἰς τὸ λόγον ἀναφέρειν πὶ πεμπὶς πενθ' ἡμέρας, quum mulctam mihi
dixissent exigere tamen non conati sunt, quippe nec recte,
nec ordine irrogaram. Xenophon primo, Ἐπ' ἰωνίαν, Ἐ ἐκπλεῖν
νίδ' ἐπὶ πόλιν ὀπτᾶκλαυ, κατηγόρει ὁ Δικαιόπολις, quum diem dixis
set, postulato mulctam irrogauit: nam hoc interdum & ac
cusatoris est. Ἐ πιβάλλειν πληγὰς, plagas infligere. Xenoph.
τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ τὸ κλαῦσαι ἀχρεῖον ἐκείνῳ, ὅτι μὲ πληγὰς ἐπιβαλὼν τῦ
ἀλικοῦ ἔμ', cur lege sanxit vt in furto deprehensum cædere
ad multas plagas vsque liceret, & virgis lacerare? Ἐ πιβάλλω etiam liceor, Aristotel. in Politic. de Thalete, Συνεθ' ἐοντων
ζ ἀπὸ δίκ τῶν πλῦ ὡς ἀπορίαν ὀφλεῖν ὁ φιλοσοφίας ὄνος, κατ' ἄνειν τ
τὰ φασι ἀπὸ τῶν πλῦ ὡς ἐερὰν ἐσπρᾶσθαι ἐν τ ἀγορᾷ τοῦτο, ἐπ' χρείᾳ ὀνό
μα, ἐπορήσαν δ' αὐτὸ χρημάτων ὀλίγων, ἀβάσβολα διαθεῖναι ἀφ' ὁ πλωτ
γίαν ἀφ' ὧ ὠκὶ τῶν τεκτόνων, ὀλίγου ὠὐκ ἀπὸ ἀξίου, ἀτ' ἀδίκως ὀπτᾶβάλοντ
θ, nemine plurisliceute. Sic Cicero in 2. de Oratore, de
ambiguis iocis loquens, nihil addo, ducas licet, ἀδίκ ὀπτᾶκλᾶν,
ἀζημίωῦ ου ἔξεστι. Ab Homero capitur pro præterea &
transmitto. Odyss. ὦ ζ φορεῖς ἐπιβολὴν, pro σαυτῷ. ὀπτᾶβάλλειν
αὐτὰς, apud Platonem in epistola septima, id est, culpam con
ferre, obiicere crimen. ὀπτᾶβάλλειν τὰ ὦτα, obturare aures, de
mittere, πεφράχθαι τὰ ὦτα, vt dicitur apud Pollucem 2. lib.
Ἐπίβουλος, Scabellum, ὑποπόδιον, Hesych. cui vid. pedes ὀπτᾶκλιμβᾶν
& superimponimus.
Ἐπίβολοι, calces, calcaneas, πέρναι, ὀπτᾶβάται.
Ἐ πιβατίζω, immergo.
Ἐπιβάτ ω, intingo.
Ἐ πιβάτεύω, ὦ, sum onri, onero, tristitia vel graui damno afficio,
Areopag. Datiuo.
Ἐ πίβασις, ὁ, ἡ, intuasio, occupatio rei alienæ. βάσις enim ingressionem notat. Hyperides quoque ὀπτᾶβασίαν actionem appellauit, authore Polluce libro secundo, cui & ὀπτᾶβασία ἢ ἐπαλλότριον εἶναι αἰσχῦ ἐ σπλεῖσις.
Ἐπίβασις, ὁ, ἡ, balis, fundamentum, aditus, ascensus, iter, αἰσθάνεσθαι βάσεως. Philo de mundo, ὥσπερ ὀπτᾶβᾶσι τοῖς ἐμπορεύσασι πόδ ας ὅτις, id est, pedes anteriores qui ita fecit, vt ceruicionis vicem obtineant. Idem ibid. pro incremento, χωμᾶρίου ἢ πλημμυρούσης τοῦ ἰνίου, ὃν ἀφ' ἡ κατὰ τὸ κερατοειδὲς καλούμενον ἢ ὀπτᾶστομον, torrentibus non solùm alueos supergredientibus, sed vltra etiam institutum morem incrementi exundantibus, Lucianus in Cauc.
Ἐπιβάσιμος, pro ἐμβάσιμος, ascensum præbeo, prouecho. Homerus Iliados, β, ὦ ὑμῖν ἔοικεν Ἀργείοισι κακὸν ὀπᾶκακὸν ὅσε ἀχαιοῖ, non decet, inquit Theristes, principem virtum subditos quasi posito gradu & ascensu, suo exemplo ad peccandum promouere, id est, ἐμβιβάζειν seu ὀπτᾶζειν κακοῖς. Alij interpretatur inducere in extitum, quasi dicas imponere super extitū, quasi ascensum dando ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.
Ἐ πιβατεύω, μ, ὀῶσω, σ. ὀλῶ, aggredior, nauem ascendo, in naui mi lito, nauem capio. Apud Herodotum in Thalia, ὀπᾶκτινῶν τῶ σμῆδι ἐνώμοτον, vendicans sibi nomen Smerdis, hoc dicit de Mago, qui haberi volebat pro fratre Cambysis. ὀπᾶκτανόντι τὸ Βῶλιδι ἐνέντατον, id est, quod se filium Euenij, cuius non esset, nuncuparet, Idem Athenagoras in Apologia, ὀμνύ ὦ δ' λόγῳ νομίζεται ἰσχύειν τὰ εἰ ὄμοια, ἢ πίνες οἱ ὑπερβαίνοντες ὀπᾶκτανόντες αὐτῶν τοὺς ὁμόμοσεν, ὑπ' ἀκεβείᾳ ὑξετάζωμεν (sic enim emendo) eorum vsurpato nomine. Xenophon in Sympos. ὅτι οἰ τὰ μὲ βιβλία ἐμβατεύοντ ες, si quando in vno libro percurritis aliquid: vel lectioni insistitis. ὀπᾶβατεύων τοῦτο τὸ ἐπίμετρον, huic verbo insistens, idem Herodotus. Ἐ πιβατεύειν etiam est inire, & salire. transfatum à brutis animantibus, quæ saliendo fœminas incunt. Aristophanes in Ranis, ὀπᾶβατεύοντ κλειδίον. vide Commentar. Et Ἐ πιβατεύειν, anquirere, dubitare, ζητεῖν, ἀμφισβητεῖν.
Ἐπιβατήρια, τὰ, machinæ ad inuadendos muros, videlicet scalę & ligneæ turres. Ἐ πιβατήρια ζ ῥάπα dicuntur à Xenoph. apud Iosephum, ὀπᾶβατήρια μηχανικὰ, ἢ pontes vel tollenones obsidionales. vide ὀπᾶβατήριον. Suid. Ἐ πιβατήρια, τὰ ὅπλα πρὸ τειχῶν μηχανήματα.
Ἐπιβατήριον, ὁ, ἡ, adiuuans ascensum. vide ὀπᾶβατήρια.
Ἐ πιβάτης, qui & ἔμπορος, Homero ὀχεσφόρος, vector. Est etiam classiarius miles, epibata Hircio, & Vitruuio. Et inscensor Lampridio, ὀπᾶβάτης ὁ ὀπᾶβατεύειν τινί. Et eques qui equo vehitur. Gregorius, μανὶς κάθαιρε ἴσπει, ἀφιμαὶ ἢ ὑποπλάτιοι ἐ ὀπᾶβάτης, λογισμὸν ὑπερβάλλεται. Hesychio etiam ὀπᾶβάτης, calx siue calcaneum, τὸ πόδος πέρνα. Et ὦ μικαπαλάτης ἀφὰ πλάτει μαχητὴς. Ἐ πιβάται, nauibus propriè conscensores, vt equorum ἀναβάται: in nauibus quidem ὀπᾶβάται dicebantur, qui aut fua, aut βάται in nauibus quidem ὀπᾶβάται dicebantur, qui aut fua, aut conducta naui vterentur. Itémque copiæ nauales, & qui non essent, secundum Thucydidem, ναύσιμοι, id est, remiges. οἱ ὡς τ ἀργοὺς ὀπᾶβάται, Argonautæ. τὸ πλῆθος τῦ ὀπᾶβατῦ, Polybius. multitudo propugnantium. defensores videtur Cæsar intellexisse εἰν ὀπᾶβάτας, cum remigibus defensoribusque suis.

Ε᾽πιβατικὸς, ὸν, ὁ, q. afcenſibilis, ſcanſilis Plin. ſcanſorius Vitruuio: & ἐπιβατικὰ, quas appellant πατρικίους ἢ ἀπὸ τῆς ἐμπορικῆς πλοΐσεως, Heſych. ἐπιβάται, propugnatores in naues impoſiti, apud Ariſt. 5. Polit.

Ε᾽πιβατὸς, ὸν, ὁ, vadens, viator, vector: Paſſiuè. τὸ ἐπιβατὸν, per quod afcenditur, Herodot. aditus peruius, aditum præbere. Et apud Plut. ἐπιβατὸν τεῖχος dicitur murus, q. afcenſibilis ſen facilis afcenſu.

Ε᾽πιβάς, ſic dicitur dies quarta, & vltima feſti cuiuſdam apud Athenienſes quod ἀπατούρια vocabant, cuius prima dicta eſt ὀθόνεια, ſecunda ἀναῤῥύσις, tertia κουρεῶτις, Heſychio autem & Suidæ ἐπιβάς ſiue ἀναβάσεως ἡμέρα: nominis rationem ille hanc adfert ὅτι τὰ ἐπιβάδην παῖδες ὑπεραίσιοι ὄντες ἀνῆσαν, vel ὅτι τότε τὰ ἀμφὶ τὰς ἐφορὰς ἀγόμενα αὐτοῖς ἐξῆν θεᾶσθαι τῶν β. Suidas autem hanc appellationis cauſam eſſe ait διὰ τὸ φοιτᾶν τοὺς ἐφήβους πρὸς ἀναβάσεις ἡμέρας ὡρισμένας ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ex Pind. quoque ἐπιβᾶσι ἀνέρτυρ pro poſtridiana feriarum die.

Ε᾽πιβεβαιόω, ῶ, confirmans.

Ε᾽πιβεβάμεν, ἀφ, ascendarmus, Ionica δυναύτου fit ἐπιβείομεν ex ἐπιβεβάμεν.

Ε᾽πιβεβάμεν, ἰηγrediamur. Herodot. pro ἐπιβεβῶμεν.

Ε᾽πιβεβαυῖα, ſpecies ſaltationis. ἐδίδαξε χορεύειν ὀρχήσεις, Heſych.

Ε᾽πιβεβήκει, ἐπιβαίνω, ingreſſum eſſe.

Ε᾽πιβέβηκε, pro ἐπιβεβίωκε ἀπώνησε. ἐπιβέσεται μεταβήσεται, pro admittere, traducere aut perducere. Homerus Odyſſ. ϛ, ἀλλ᾽ ἔπιον, ὅφρα σφωϊν ὑφέρτερονὸς ἐπιβήσετον. Ἀμφοτέρων φίλον ἦτορ, ſequere, vt iam ambo ad lætitiam adducatis animum veſtrum, id eſt, vt exhilaretis animum. Apollonius, τῷ δ᾽ ὑπὸ φρένας ἔπτατο θυμὸς, cornum quemcunque in puppim imponemus. Homerus ilud, Θ, ἐπὶ δοιὰς ἐβήσατο, ἰδὲ ἐς ἐπιβώμιον πάσσοι, fac vt gloriam aſſequatur. Heſiod. ἐπίβαση καλὸν ἐπὶ ἀκρόπουσι, ἰ. ἐπιβώμιον ἐπίπονον, ſecit viam inire. Idem, ἐνθα μὲ τὸ ἀνάτων ἀγορὴς ἐπεβήσεν ἀοιδάς, i. me cantem ire fecerunt & docuerunt.

Ε᾽πιβέτωρ, ορος, ὁ, ἐπιβάτης, vector qui eſt in nauiIdem ἐπιβάτωρ, qui adit: vt ἐπιβάτωρ πάτρης apud Non. i. qui patriam adit. & ἐπιβάτωρ, ἀπὸ βάτου, inſenſor, Lamprid. Hom. Od. ϕ, ἐνὶ ἐπιβάτορα μῆλα νέεσθαι. Item pro mobili & agili.

Ε᾽πιβαύζω, ἐπιβαύσω, ἐπιβαύσας, impono, id eſt, aſcendere facio, refero. Neuter tum, Accuſat. Plato epiſtola ſeptima, σωμάτων εἰς πλοῖον ἐπιβαύζειν ὑβρίζειν ἀπίμεν, in nauiculam impoſitum eiecit, cum ignominia. Lucæ capite decimo, ἐπιβιβάσας ἰ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, & ipſum impoſitum in ſuum iumentum, &c.

Ε᾽πιβιβῶ, attollo, ἀναφέρω, Heſych. ab ἐπιβαίνω & ἐπιβιβάζω.

Ε᾽πιβίειν, τὸ σπαδίειν, puer, lſæus, Pollux l. 3.

Ε᾽πιβίειν, ὁ, ἐπιβίειν, ὁ, ἐπιβίειν, ὁ, ἐπ

os sedentibus. Ε᾽πιβολὴ præterea est mulcta: Lysias: ἐπιβολὴν ἐπιτιθέναι τοῖς ἀστοῖς, mulctam irrogantes. Aristophanes in Vespis, Οὐ πολὺ ὑμῖν αἰσχίων ἡ σοὶ λελεγμένη τὴν ἐπιβολὴν ἐμοὶ φορεῖν μικρὰ μόνον, id est, ἐπιτίμιον ζημιοῦν, mulctam vnius drachmæ irrogat. Ε᾽πιβολή, tributum, vectigal, εἰσφορά. μισθωτὸς ὀρυγμάτων ἀπὸ ἔτους ἐπιβολὴ γίγνεται, nullum tributum, neque vlla alia indictio irrogetur, libro primo Efdræ, lit. ζ. Item, obstaculum.

Ε᾽πιβόσκω, ε, cminens, compos, de quo Budæus Comm. Ε᾽πιβοσίβula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat, dicitur quæ ἐξαρτῶσι. ἡ ἔμβολη, authore Iulio Polluce Onomastici l. 2.

Ε᾽πίβουλος, ingeniosè, apte, sapienter, φρονίμως, Hesych.

Ε᾽πιβρέμβομβος edo, & strepitum facio.

Ε᾽πιβοᾶν, ὁ καὶ τὸ βοᾶν θυσίαν.

Ε᾽πίβουτος, ου, ὁ, depastior Theophrast. de caus. libro quinto, capite 25.

Ε᾽πιβραβεύειν, promuscis, Atistoteles libro quarto de partibus animalium.

Ε᾽πιβρασμὸς, depascor, depopulor, vt ἐπιμέμυκα. Herodianus de incendio dixit. Homer. βροτὸς κατὰ πύλτους χλωρὸς ἐπιβόσκομαι, hicitur etiam passiuè, vt apud Theophrast. hilitor. libro tertio, capite septimo de depastis segetibus. κἀν κολοβωθῇ τὰ φύλλα, ἐπιβόσκεται τοῖς ἐπιβοσκομένοις.

Ε᾽πιβρασμὸς, idem quod βυκασμὸς, nam ἐπὶ πλουσίοις, Bud.

Ε᾽πιβρασμὸς, ἐπιβουλὴ, aggressio, conatus. Iosephus de Antiquita. ἐξέρχεται ἐπιβρασμὸς κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ χεῖρας, χρῆσθαι τοῖς πολεμίοις. Ε᾽πιβρασμὸς enim tacitus aggressus es, quam in tuum istam tatem cadat. Ε᾽πιβρασμὸς, ἐπιβουλὴ, ἐπιβρασμὸς, Appianus in Annib. τῶν δὲ ἐφ᾽ ἑαυτοῖς ἐπιβρασμὸς, ἢ ἐπὶ τὴν ἀμφοῖν ἐπὶ τῆς χώρας ἐπιβρασμὸς.

Ε᾽πιβουλεύω, insidiis appetor. Chrysostom. μυρίοις ἐπιβουλεύομαι, quamplurimis petitus insidiis. ἐπιβουλεύομαι ὑπὸ σοῦ, insidiis sum obnoxius, Xenop. petor abs te insidiis, Thucydides. mihi tendis insidias. Ε᾽πιβουλεύεται τοῖς θεοῖς, Aristophanes. Ε᾽πιβουλὴ τοῖς, insidiis petitus. Ε᾽πιβουλεύομαι σικελία, insidiis petita Sicilia, Thucydides. ἐπιβουλεύομαι ἡμῖν, nobis insidiatur, id est, ἐπιτίθεμαι, ἐπιβρασμὸς, ἐπιβρασμὸς λόγος, oratio captiosa, interpr. Hermogen. Ε᾽πιβουλεύεσθαι alicubi apud ermogen. exponitur, συκοφαντεῖσθαι, id est, anxie elaboratum, seu excogitatum esse.

Ε᾽πίβουλος, ου, ὁ, insidiæ, deliberatio, Platoni de Legibus. ἐπιβουλεύσεις, βουλὰς φονῶν, cædes consilio insidiisque illata.

Ε᾽πιβουλεύω, insidiator, ἐπίβουλος. Sophocl. τὰ μαίνεσθε κατεπιβουλεύσοντα βουλαῖσιν ὑμῖν κἀπιτηδεύσοντες, fratrem furiosi & eius qui cereitui insidietur fratrem vocantes.

Ε᾽πιβουλοπάτης, Superlatiuus quo vtitur Lucianus: Διὸ σὺ μὲν πάφλαζε καὶ ἀνθρωπιεῖ τὸν τε ἐπιβουλοπάτην τὸν τε ἐμὸν παῖδα. verba sunt Cyclopis.

Ε᾽πιβουλὴ, ἐπιβουλὸς, ἐπιβουλεύω, cogito, cõsilium ineo, molior insidias, ter insidias tento & molior. Cum Accusatiuo. Ε᾽πιβουλεύω ἐπανάστασιν, rebellionem molior, Herodot. Ε᾽πιβουλεύω πόλιν, de abeundo delibero, Thucydid. Cum Dativo Plato epistola septima, Ε᾽πιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, affectare. Ε᾽πιβουλεύω σφίσι μεγάλοις, res excellentes agito, Herodot. Cum Accusatiuo & Dativo. Ε᾽πιβουλεύειν δικαίοις τοῦτο, de hoc truncidando conspirant. Ε᾽πιβουλεύειν δικαίοις τινὶ, de me interficiendo cogitet. Ε᾽πιβουλεύω τῷ κτήσασθαι, id est, καθέξειν τὴν τοῦ κτήσασθαι, ad effectionem induco, Thucydid. Ε᾽πιβουλεύειν τῷ κρατῆσαι τυραννίδος, Idem Thucydid. insidias tendo ad destruendam tyrannidem. Ε᾽πιβουλεύω ἐπάνοδον, furtiuam abitionem molior, Idē. Cum infinitiuo, Ε᾽πιβουλεύειν ποιεῖν, Aristophan. intendo facere, insidias molior. Ε᾽πιβουλεύειν τῶν πορτιῶν αὐλεῖν, statuens Porcnam occidere, Plutarchus in Public. Ε᾽πιβουλεύειν γένεσθαι τύραννος, appeto tyrannidem, Plato epistola septima. Aristophanin Pluto, ταῦτ᾽ ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, facere intendit seu parat. Ε᾽πιβουλεύειν γίγνεσθαι τυράννοις, tyrannidem affectans, Plato in epist. Ε᾽πιβουλεύειν καθεῖρ, Demosthen. & alib loco, ἐπιβουλεύσασθαι ἀφίστασθαι, ἐπιβουλεύειν pro deliberare, in Συμβολικῷ.

Ε᾽πίβουλος, ὁ, insidiæ, malum consilium, accusatio, damnum. ἐπίβουλος ἐπὶ τῷ ἐπιβουλεύειν, dicitur à Iustino Martyre, id est, Ioui instructæ insidiæ. Plato libro primo de Republic. ὦ ἐπίβουλε, ἐς τοὺς λόγους ἐκκαυχᾷ, malitiosè atque consulto disceptare. μετ᾽ ἐπιβουλίας, cum deliberatione, consultè, Plato. τὰ ἐπίβουλα, consilio, id est, consultò, Plato in Legibus. ἐπίβουλα τὸ λόγου, subdoratio.

Ε᾽πίβουλος, ὁ, insidiator, inimicus, insidiosus, perfidus. ἐπίβουλος ἀνθρώπου ἐπιτηδεύματα, insidiator occultè faciens insidias.

Ε᾽πίβουλος, dolose, insidiosè.

Ε᾽πιβοᾶω, implorо auxilium, Basil. Homer. Odyss. β, ἐγὼ δ᾽ ἔτι μᾶλλον ἐπιβοήσομαι ἠδ᾽ ἐπέεσσι, deorum auxilium implorabo, deos adprecabo. Ponitur & pro celebro, & in ore habeo, Alexand. Aphrodis.

Ε᾽πιβοώμενος, inclamans. Ἐπιβοᾶν ἐᾶν ἐπιβοήσεις τὰ κοινὰ, τὰ δημόσια ὀνόματα, communes cultus & publica Græcæ deorum nomina inuocantes, Thucydides libro tertio. Idem libro quinto, ἢ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοήσομαι θεούς, quum propria hæc mea in hominum sermones incurrantiam τὰ κατὰ τὰ ἐπιβοήσεις, ἐπιβοήσεις τὰ ἴδια.

Ε᾽πιβοαὶ ὦμον, cunctor, immoror vt διαμένω Luciano. ἢ μὲν ἀπὸ μικρῶν ἐπιβοαὶ ὠδῖνες φῶς τάχα φερεῖς κτλ. interimam, nisi hinc citò abieris.

Ε᾽πιβραχύω, parumper, ad tempotis momentum.

Ε᾽πιβρέμω, vt ἐπιχαμψίσονο, constrepo, adfremo, sed Iliados ρ, in hoc versu, Εν σάκει μεγάλῳ τοῦ ἐπιβρέμει ἔς αἰσυίης, actiuè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam fufflando fremere seu stridere facit.

Ε᾽πιβρίχω, ἐπιβρέξω, ἐπιβρέξομαι, pluo, irroro, infundo, perfundo, inspergo. ἐπιβρέχω σώματι τινὶ ἀφῆρας, perfundere oleo absinthino, Dioscorid. πῦρ ἐπιβρέχομαι πάσαι ἀμαρτωλοὶ ἐπιβρέχῃ, ignis Sodomiticus pluit super omnes peccatores, Naz.

Ε᾽πιβρίθω, μι. ἐπίβρισα, ἐπιβρίσω, pregrauo Horat. degrauo, premo, ingruo, adorior. Homer. Ilia. ἐφ᾽ ἑτέρῳ ἐπιβρίσει δίος ὀϊλεύς, id est, ἐπιβρίσεται στρατῷ ὁ ἐπίλοιπος. Apollonius secundo, πάντα ἐπιβρίσειεν ἀέλλαι, quæ ponto ingruerint procellæ. Homerus Iliad. κῦμα τοτ᾽ ἐπιβρίσαν πόλεμος, ac quando bellum ingruat & prægraueт. & αὐτὰ τὰ βρίθειν, impressionem facere. Appianus quarto, de bello ciuili, Καπιτωνίς τοῦ πας᾽ αὐτὰς ὕστατος ὠφελεῖ ἐπιβρίσας, τοῦ ἑνὸς ἐπιβρίσαντος ἐπὶ τοῖς ὠθισθεῖσιν εἰς ἀπορίαν, multis autem vna impressionem facientibus oppressus.

Ε᾽πιβρόντητος, ου, ὁ, tonans, attonitus. Sophocl. ὁ σκηπτοῦχος ὁ ἐπιβρόντητος μόλοι, &c. ὁ ἐπιβρόντητος τῷ φρενῶν ὑπὸ ἔχει βροντῆς, i. vecors, velamus.

Ε᾽πίβρυχος, ὁ, ἡ, perfusio, Galenus.

Ε᾽πιβρύχω, infremo. ἐπιβρύχω ὀδόντα, fremo dente, in Epigrammat.

Ε᾽πιβρύω, fcateo, Alciphr. pro βρύω.

Ε᾽πιβρωθεῖν, postea in cibo sumptus.

Ε᾽πιβύτ᾽ρα, obthuramentum, vel obthuratrix, obstructrix Luc.

Ε᾽πιβύω, μ. ὑσω, ω. υσα, tego, munio, obturo, infarcio, ἐμφράττω. Accusat. Aristophan. τὸ σῶμ᾽ ἐπιβύσας κἀμπασὶ τῶν ἐντέρων, os obstruens pecunia oratorum, id est, accusatorum. Procop. ἐπιβύσαντες ἐαυτῶν ἐκείνοις χώματα, τὸ ὕδωρ μετέχειν οὐδενί, ἐπικωλύσαντες, σκεπάσαντες.

Ε᾽πιβωμίτης, sacrificо ad aras, Hesych.

Ε᾽πιβωμὸς, ὁ, super aram positus, altari impositus. τὸ ἐπιβώμιον, sacrificium, seu quicquid altari imponitur. ἐπιβώμιον αἷμα, sanguis per aram fusus, Naz. in zen. ἐπιβώμια ξαίνειν, idem. Memimit Paulan. in Lacon. Ε᾽πιβώμιον μῆδ᾽, quod & σπονδεῖον, dicitur apud Poll. l. 4.

Ε᾽πικαλέσομαι, acclamabo, inuocabo, ἐπικαλέσαμαι, pro ἐπιβοήσομαι, vt ait Varinus. ἐπικαλοῦσιν ἑαυτοὺς, equites inclamarunt, Herodot. Odyss. l. 2. ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπικαλέσομαι οἳ τῶνδε τάδε, deos adhuc adhoc deorum opem implorabo.

Ε᾽πίβροτος, ὁ, ἡ, lenis, æqualis, λεῖος, ὁμαλὸς, apud Anacreont. infamis, διαβεβλημένος.

Ε᾽πιβουκόλος, ου, ὁ, pastor. ἐπιβούκολος μόλων, id est, opilio, apud Homerum, ἐπιβούκολος μόλων, id est, βουκόλος ἐπὶ τοῦ πεμαίνοντος τὴν ἀγέλην, ἐπὶ τοῦ ποιμένος. Nam regij pueri primum arietibus non equis discebant equitare.

Ε᾽πίγαιος, ὁ, ἡ, qui super terram est, humi repens.

Ε᾽πιγαμβρεύω, spondeo te mihi generum futurum, fum gener, iungo matrimonium. Ε᾽πιγαμβρεύσω σοι, ero tibi gener. capite decimo, libro primo Machabæor. & mox pro ἐπονδεσθῆναι τιβὶ, id est, dabo filiam vxorem. Ε᾽πιγαμβρεύσεις μοι, mihi gener eris, capite decimo octauo, libro primo Reg. Apud Matth. capite vigesimo secundo, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, affinitatis iure ducet vxorem eius. Nam γαμβρὸς etiam non modo gener, sed etiam affinis: & apud Sophocl. in tyranno de vxoris fratre ponitur. vide Κηδεῦω.

Ε᾽πιγαμβρία, Eustat. quę vox significare videtur affinitatem quæ est ex iuncto matrimonio.

Ε᾽πιγαμίλιος, superducto vxorem, vel vitum. Plutarchus, ἐκ τῆς ἐπιγαμβρίσεως γίγνεσθαι ἐκ fecunda vxore natus. Ε᾽πιγαμεῖ ἐπιγαμίαν, Euripid.

Ε᾽πιγαμία, ας, ἡ, connubium, ius connubiale, ius contrahendi matrimonii. Xenophon tertio, σφαδίας, ἃ τὴν πόντις ἐδόσαν σύνεσις ἐξ ἐλαβίν τα πισὰς, ἐξ ἐλαβίν ἔρως ἐμὲ ἀμφοτέρως ἀπ᾽ ἀλλαλῶν ἐξ συνεζεύνυ, ἐπιγαμίας ἐξ ἐξ ἡ ἐφ᾽ γάμους ἐξ ἐπιθυμίας ἐμὲ συμπεφύκασι ἐ κοινωνίαι, εἰς ἀδικεῖν ὑποπτεύουσιν, ius esse contrahendi connubiales necessitudines. ἐπιγαμίας ἀπ᾽ ἄλλοις ποιεῖσθαι, Xenophon. ἐπιγαμίαν ποιεῖσθαι, Bud. in epist.

Ε᾽πίγαμος, nubilis. Demosthenes ad Bœotum, ᾧ διὰ ποτὲ μὲν ἐξ θυγατέρα ἐπίγαμον, de viris etiam dicitur. Herodotus κατεῖδε οὐδὲν ὑγιὲς ὑπὸ ἐπίγαμον ἐξ βαδίζοντα ἐπὶ ἀγορὴν. vbi alij calibes vertunt.

Ε τρυκίνημμι, lætor, alienis malis insulto.

Ε πτερύγιον, ν, τό, pars ventris circa umbilicum, epigastrium, venter exterior vel summus, Gal. l. 2. ad Glauc.

Ε στυγανόεσσα, ή, ά σσα, ν. σσα, exulto, lætor, animo efferor. Deponens Dorium. Ὀτρύνω δὲ τὸν ἑτοῖμον Κύρον, lætatus Cyri præcepto, Xen. l. 1. Pæd.

Ε πυγαιος, ία, τὰ lambundus, fortis. Hesychius affert ὀθύναιον pro ἰσχυρόν.

Ε πυγχρηστός, ὸν, suprà scriptus. Synes. de epistola.

Ε στρεπτικὸν, lumicanalis, Gaza. herba quæ caulem rectum nō habet, sed huni stratum, quę ob id ὀρθοκλινὲς Theophrasti septimo: μὴ ὀρθόκλινον, quasi sessilis. ὀθρυοειδὲς καὶ θαμνῶδες, frutex teretinervus, idem l. 9. de caus. plant.

Ε θρόνος, apud Ptolomæum dicitur absis ima Planetarum, & in circulis qui eccentrici vel eccentrici dicūtur, pars terris citima, in cuius curuatura atque margine cū planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tum comparet, vt remotissimus cum euagatione ὑπερίγειος in summaq; absside constiterit. vulgō Augem vocant.

Ε πιγεῖος, α, ὸν, terrestris, repens in terram, humi prostratus, terræ proximus, humi repens. vnde φυτὸν ἐπίγειον, planta terrena apud Philonem. τὰ ἐπίγεια, terrestria, Budæus in epistol. prior. ἐπίγειος etiam Suidæ ὁ γῆθεν, id est, terrenus, è terra factus, vt apud Paulum 2. ad Corinth. capite quinto, ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία, nō terrestris, vt interpr. sed terrena: corpora enim nostra terreno principiorum genere constant. vide Οἰκοδομὴ, & Κοιλίαι ἐπίγειαι, rudentes dicuntur, φοινικοῦσαι, funes, quib. nauis litori alligatur.

Ε πιγεῖφυλλος, ab radice tantùm foliatus, sparsa humi folia habens, herba sessilis & humilis. differt ab ὀπποκαυκαλίδος.

Ε πιχαλάω, ἀσω, ἀσα, insulto, irrideo, vt ἐφιδίομαι. sic Lucianus in Prometh. aliquando tamen simpliciter rideo & arrideo, seu postea rideo. Xenophon in Apologia Socrat. ἐπιχαίρειν καταφανὲς ἐποίησε τοῖς ἀκροωμένοις. Item sum festiuus & liberalis, arrideo. ἐπιχαλῶ τὸ παρόν, ridens Sardonicè, Lucianus. ἐπιχαλᾷ τὸ κῦμα, Arist. in Probl. Gaza vertit fluctus superfringitur.

Ε πιχθόνιος, ία, ὸν, agnatus, consectariúsque affectus. ἐπιχθόνιος νόσος dicitur, affectus morbi qui ex primatio; consequitur, τὰ σύμπτωματα. Polybius, ἐπὶ τοῦ φθόνου βουλευομένου οὐδὲ τὸ πολέμου, κακὸν ἐπιχθόνιον ἐν τοῖς ἀρίστοις, μᾶλλον δὲ τὸν ἅπαντα βίον ἐπιχθόνιον τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχειν. Suid. ἐπιχθόνιμα, τὰ ὑπὸ γῆν ἐντὸς τοῦ τάφου κείμενα σώματα.

Ε πιχθόνιος, ία, ὸν, indigena.

Ε πιγονάδων, adgenero.

Ε πιγονιαῖος, agnatus, id est, ἐπιγενὴς ὢν, postea natus, Nazanzenus. ἐπιγονιαῖοι παῖδες, posterum & consequens. Cicero tertio de Finibus, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandum est, quod illi ἐπιγονικὸν appellant: vbi tamen scribitur cum simplici ν.

Ε πιγράφω, insuper præmio afficio vel honore. Accusat. Xenophon.

Ε πιγηθέω, gaudeo, χαίρω.

Ε πιθυμητικὸς, epigetis, herba quæ & κυνηγὸς, Dioscoridi libro quarto, sic dicta, quod humilis sit, & per terram spargatur.

Ε πίγονοι, seu Ε πιγενεαὶ, supernascor, seu postnascor, vnde οἱ ἐπιγενόμενοι dicuntur posteri. Ilocrat. in Helena, τοιούτοις ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἀγῶσι τοὺς ἐπιγενομένους ἀξιωτέον ἆθλα τιθέναι. Sic apud Thucydid. non semel. Est item adnascor, vt Theophrast. de caul. 6. ξυλώδεις αἱ τε διὰ τοῦ ὅλου εἰσὶ τεγγίνεσαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων. ἐπιγίνομαι, succedo, subsequor, sequor apud Thucydidem, sępe vt τὸ ἐπιγιγνόμενον θέρος, & χρόνῳ ὕστερον. Item, τὰ ἐπιγιγνόμενα ἡμέρᾳ, idem ὡ ὕστερον πάσας ἅμα ναυσὶ ἐπιενοι ὑπηρετοῦσαι, id est, ipsum subsequi, vt interpret. Bud. qui & pro interim venire sumi ait, pro superueniō certè cum alibi apud eundem Thucydid. accipitur tum hic, οἱ ἐν τῷ ἐπιόντι ἀκαμπεῖς ὑπομένουσι αὐτοὺς ἐξ ὑπνου. Philo de mundo, ζῴοις ὑπνίοις τὰ παλαιὰ ἐπιγίνεται καὶ ἐπιόντα. idem de vita Mosis libro primo, ἐπιμηθεῖ δὲ μελλόντων, σαμεῖον ὑπηγήσατο πεπτωκὸς ἔτος, superuenit, magis tamen propriè accidit: ὑπηγήσατο porrò, opponitur τῷ ὑπηρξέθαι & ὑπεπέπειτο: & apud Gregor. ὑπηγήσατο, & ὑπηγήσαντο ponuntur pro accedere seu adiuuire & abscedere.

Ε πιγνώσκω, cognosco, exploratum & cognitum habeo, agnosco, μεθ' ὅτου, γνωρίζω, Hesychius. Matth. capite vndecimo, compositum ponitur pro sito simplici: ἐπέγνω, excogito, decerno, agnosco tanquam debitum, deprehendo, intelligo. ἐπιγνῶναι τὸ πρᾶγμα, partum agnoscere, quod turis peritorū verbum est. Ἐπίγνωσιν ἀπὸ κίνδυνου, agnoscere periculum, quod vendituri facit ante rei traditionem vel admensionem, vel appensionem specierum: cui diuersum, per aduersionem vendere. In Pandect. Græcis, ὁ τὰ τῶν πωλουμένων ἐπιγνώσεσιν αἰσχρὰ ζητῶν καὶ τυχηρὰ μισθούμενος, Qui abientis negotia gerit, agnoscere interdum casum fortuitum cogitur. Synesius, ἐπεὶ ὅτῳ μὴ μόρος ἐπικεῖται ὅπου καὶ ποῦ φιλοσοφοῦντι, ὑπηγνώσκειν τὸν θρυλούμενον, ὑπηγνόησεν pro agnoscere, id est, noscitare, γνωρίσαι. Basil. de vita solitaria, ἐπίγνωσιν σοῦ τῶν ὑπηκόων ἔλαβον παιδός, ὅτι τὸ ὑπηφανεύεσθαι αὐτοὺς ἐμοὶ ὄντας ἐκ σοῦ τοῦ πατρὸς ὑπηγνόησαν.

Ε πιγλυκαίνω, dulce reddo, dulcesco.

Ε πιγλυκὴς, ὲς, subdulcis Plin. καρπὸς ὑπηγλυκὴς, Theophrast. h. l. lib. 3. cap. 18.

Ε πιγελαστίζομαι, conuitium facio Aristophan. Lysistr. ἐπιγελᾶν ὑμῶν ἢ καὶ ὑπηγλακτίσθαι μοι, id est, κολοβρίσαι μοι, vt Poll. exponit. ἐπιγελᾶν, seu ἐπιλοιδορεῖσθαι, vt Suid. apud quem ὑπηγλακτίσθαι μοι per nōbis scribitur, quasi ab ὑπηγλακτίσμοι, ὑπηγλακτισμῶν: & apud Pollucem reperitur, quod iridem exponit conuitia: & verbo λοιδορεῖσθαι, quo pertinet & ὑπηγλακτίσθαι apud Hesych. id est, ὑπακούσαι, quasi ab ὑπηγλακτίσμοι, cuiusmodi quidem diuersa tamen significat. est & ὑπηγλάκτισα, quod idem Hesych. ex Æschyli Hera clidis citat, pro ὑπωνίσθε δὲ γλώσσῃ.

Ε πιγλωττὶς, ίδος, lingula siue ligula, minor lingua. Plinius libro quinto, capite 37. de lingua loquens, sub ea minor lingua epiglossis appellata, nulli ea generantium, opinor, cius gemina, duabus interposita fistulis. Interior earum appellatur arteria, ad pulmonem atque ad cor pertinens: superior in epulando, ne spiritu ac voce illac meante, sibi potus cibúsue in alienū deerrauerit tramitem, torqueat. Alterius interior appellatur sanè gula, qua cibus atque potus deuotur. Tendit hæc ad stomachum: is in ventrem. Hanc perces operit, cum spiritus tantum aut vox commeat, ne regnatio intempestiua alui obstrepat. Vide Macrob. Saturn. lib. 7. cap. 15.

Ε πιγναμπτὸς, inflecto, intorqueo, ἐπιγναμπτὼ. Iliad. β, ἐπίγναμψαν ἅπαντας ὁμοιοφρονῆσαι, ἐθέλειν, induxit & persuasit.

Ε πιγνάμψασα, male affecta, confracta.

Ε πίγναθος, interpolitus, innouatus, Suid.

Ε πιγνώμη, cognitio, venia, συγγνώμη, διάγνωσις.

Ε πιγνώμων, ονος, ὁ, arbiter, iudex, explorator, scitus, prudens, peritus, qui cum consilio agit, disceptator, inspectator, vt σκοπὸς, Plato de Leg. 8. ἐπιγνώμονες ἢ βέλτιστοι τῆς ἀμπελουργίας, coptores ac iudices caulārum, Plut. in Camil. i. exploratores & ἀκριβεῖς θεωρήσαντες, Naz.

Ε πιγνώναι, cognoscere.

Ε πίγνωσις, ως, ἡ, cognitio, agnitio, scientia, ὑπίγνωσις τοῦ θεοῦ, in cognitio, 2. Pet. c. 1.

Ε πιγονικὸς, ἰδης, ὸς, genti contegens, μῦν, ὑπηγωνὶς, dicitur & κάγχρη & κάγχρος. & Poll. l. 2. ὑπμωλὶς Hippocr. μυλακρὶς Hipnact. vide ὑπηγωνίς.

Ε πιγώνιον, organum musicum, de authore sic dictum, fidibus quadraginta constans, vt Simicon triginta quinque. Illud adinuenit Epigonus auth. Poll. l. 4.

Ε πιγονὸς, ὸ, ἡ, fœtus, fœtura, Lucian. de diluuio, & arca.

Ε πίγονος, ου, ὁ, ἡ, posti natus. Et ἐπίγονοι, posteri, Platoni de Legibro quinto, i. fœtus succidanei, liberi, significat etiam secundis nuptiis natum, Pollux. 2.

Ε πιγωνιαῖον ἔδος, apud Pindarum σφέτερον 8. puer impositus nibus. nam ὑπηγωνίδια genu vocat Apollonius Argonaut. inquit fimulas Medeæ fistulisse vestes vsque ad genua, ἡ δὲ χιτῶνας ἀσυφοῦς ἐπὶ γόνασι ὑπηγωνίδ' ἄχρις ἔτειρεν.

Ε πιγωνὶς, ίδος, ἡ, μῦν, ὑπηγωνὶς, os proprie nertuosum & carginosum est quod genu operit & contegit à priore parte commissuræ, femurque ipsum in priora prolabi impedit: secundum eas maximè figuras quæ Græcis γνῦς & ὀκλάζουσι cuntur. Patellam vocant profectores: vulgò la paleta genouil. Quin & pro genu sumitur, vt vertit apud Aratum Cicero, Ἄγγι δὲ σείων ὑπηγωνὶ ἢ γλῶσσα πάσσῃ. At propter ipsum genu omni ex parte locatas: Et ἐπέστρωσε πανέλλασι κατὰ γραικὸν ἄγαις ἀεὶ γνῦξ. Et corpulentiam, vt loquitur Plin. vel corporaturæ amplitudinem vt Columella, indicare lens Homerus inquit Odyss. ρ, Καί κεν ὀφὴ πίων μηρὸν ὑπηγωνίδα θείη, atque seruim lactis bibens genua promet, nāmque & firmam corporis habitudinem assequeretur, & τὰ σάρκινα & ἄκρα, à parte vel in corpulentiam excrescere: sętque robustus & valdus, roboris autem indicium fert rum genuque amplitudo, vt Odyss. Σ, Οὔτω ἐπ' ἀκόμοιο ὑπηγωνίδε φαίνει, quasi dixisset vt Virgil. Æneid. 5. Et magis membrorum artus, magna ossa, lacertósq: Exuit. vide etiam ὑπηγωνίας, & Μυκηνίς.

Ε πιγράβδην, in superficie, strictim. ἐπιγράβδην, ὑπηγραβδὸν, & ὑπηγράβδα, ἐπιγραβδὸν, & ὑπηγράβδα.

Ε πίγραμμα, το, epigramma, inscriptio, cuiusliber rei, ὑπήγραφος, Hesych. Lucian. ἐπίλογος ἢ ὑπηγόρημα ἐφ' ὅλοις διακωμῳδοῦσι, τοῖς ἐπὶ τέλει, ad breue tempus. Item libellus & intentio accusatoris, Alex. in Rhetor.

Ε πιγραφεὺς, quæstor, qui munere fungitur describendi ærarii, vide

ide eiωιπιγεσεσεί. Isocrates in Trapezitico, Καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιστεύθην μηδὲν. Ὑδὲ ἐν Παιανιᾶι ἐδικάσθην ὑπὲρ ἐμοῦ

bo, demonstro, & specimen præbeo, & documentum industriæ aut ingenij ant artis edo, facio, exhibeo. Accusat. Naxianzenus, ὁ δὲ σοφὸς μᾶλλον ἀπασῶν, τὰ ἑαυτοῦ σοφίσματα ἐπιδείκνυται, ἐπιδείξεις οὖν ἐν τῷ πονηρῷ. Isocr. Idem, ἐν δὲ τῷ εὐαγωνίστῳ ἐμαυτὸν ἐπιδείξειν, τοῦ ἑαυτοῦ βίου διῆλθον τὰ διαφορώτατα. Athenæus de ludis Pythijs loquens, ὡσὰν νῦν δὲ ἐπιδείκνυνται οἱ ποιηταὶ, id est, poemata sua recitabant publice. Et 12. de nuptijs Alexandri loquens, ἐν τούτοις ἐπιδείκνυντο τοὺς ἀκροατὰς οἱ φιλόσοφοι, ἐν οἷς ἐπιδείξεσι τὰ ἐρωτικὰ ἔλεγον. Ἐπιδείκνυσθαι, etiam dicuntur recitantes, & prælectores atque artium præceptores doctrinæ suæ publicè specimen dantes. Plato in Hippia maiore, ἀλλὰ σοὶ γε μειρακίῳ τι χαίρουσιν ἀκούοντες ἰόντι, ἐὰν μάθῃς ὅτι νῦν ἀρχόμενον ἐκείνοις ἃ ὅτε ἐπεδείκνυτο ἐπίστασαι. Ἐπειδὴ πολὺ οὐ δέομαι ἐγὼ γε λόγου μᾶλλον ἐπιχειρεῖν σοὶ ἐπιδείκνυσθαι, quod & ἐπιδείξεις ποιεῖσθαι dicitur. vide ἐπιδείξεις. Alibi vtraque voce vsus est. ἔστι μοι σοὶ αὐτῷ παρακαθῆσθαι συγκείμενον τοῦτον ἡμῖν ἐπιδείξασθαι, ἐὰν μάλα μὲν ἐπιδεικνύμενος εἰς τὰ τῶν ἡμέρων ἐπὶ τοῦ φοίνικος ἀφικόμενος, hanc orationem Lacedæmone recitaui, & hic perendie recitaturus sum. Plato in Gorgia de sophisticis recitationibus dixit, & oratoribus ad ostentationem comparatis, ἀκούω ὅταν βούλωσθε παῖ ἐμὸ ἥκειν εἰς ἐπίδειξιν τοῦ λόγου τινὰ ἐπιδείξασθαι. Ἐπιδεικτικὸν, demonstro, expono, Xenoph. μακρηγορίαν ἐπιδείκνυε. Item ἐπιδείξεις φιλαδελφίᾳ & τῇ, te ostendes fratris esse studiosum. Aristophan. κᾆτ' ἐγὼ τὸν γνώμῃσι χἠτορεμπολικὸν, σὲ, τὸν ἐπίδειξον αὐτὸν, ostende ipsum, commonstra. Dicitur etiam voce passiua pro eodem ibidem. ἀλλ' ἐπιδεῖξον σὺ τε, γνῶ σφατέρους ἀτ' ἐδίδασκες σύ τε τὸν κηρὸν πάϊ σπὰν, ἐπιδείξῃ βουδέωμ, opem adferre, Plato de Leg.

Ἐπιδεικνάω, ostento, κατοδεῖξαι.

Ἐπιδεικτικὸς, τὸ, ostentatio.

Ἐπιδεικτικὸς, ὴ, ὸν, demonstratiuus, laudatiuus. ἐπιδεικτικὸν γένος τοῦ λόγου est demonstratiuum & ostentationi natum, vt inquit Quintil. Epicletus. ἀφορίκες ἀνθυπαχθῆναι σωφρόνες τὸ ἐπιδεικτικὸν, ostentationem.

Ἐπιδεικτικὰ ἀκρόασις, auscultatio sese ostentans: sic apud Gellium libro secundo, capite vigesimo secundo, τὸ ἐπιδεικτικὸν, ostentatio, Epict.

Ἐπιδεικτικῶς, ostendendo, q. ostentabundè, apertè, in propatulo.

Ἐπιδεῖν, vidisse: ab ἐπιδὼ Aor. β.

Ἐπιδειξις, ostentatio, demonstratio, specimen, indicium, illustratio nominis suæ laudatio, indoles, testimonium. ἐπιδεῖξαι ἐαυτὸν, cupere, specimen, Lucian. ἀφεὶς ἐπιδεῖξαι αὐτὸν, ad virtutē illustrandum. ἐπιδείξεις ποιεῖ, me ostento, Isocrat. ἐπιδείξεις ποιεῖσθαι τὰ σοφίσματα, Aristotel. in Politic. ἐπιδείξεις ποιεῖσθαι τῶν συμφορῶν, specimen & documentum daturi, Æschin. Plato de Gorgia loquens in Hippia maiore, ἡ ἐν τῷ δήμῳ ἐπίδειξιν ἐρίσεται εἰπεῖν, ἢ ἐπὶ βασιλέως πεπλωμένῳ, ἢ σταθεὶς τοῖς νόμοις, χρήματα πολλὰ εἰσράξασθαι ἢ ἁλῶναι ὧν τῇ ἢ τῇ πόλει. Dicitur etiam equitum ludicra decursio & transuectio, πομπὴ τῆς ἱππάδος. Xenophon, ἱππασίαν. Ὅταν γε μὲν ἐν τῷ ἱππικῷ ὄχλῳ ἐπίδειξίν τινα ἐν τῷ καλῷ τοῦ πεδίου ποιῶνται. Tranquillus in Augusto transuectionem appellauit.

Ἐπίδειπνα, τά, τὰ ἐπιδεῖπνα, ἐπιδορπίσματα, ὄψοφορήματα, quæ vltimo loco edunter.

Ἐπιδειπνίς, & ἐπιδείσιμον, idem quod ἐπιδόσιμον, procœnium, ὑποδιμentum oppiparum, κατακλυσμὸς κάθων, μετὰ τὸν ἐπιδειπνίδα, apud Athen. li. iij. Martialis libro vndecimo. Hinc feras epidipnidas parabit.

Ἐπιδέκατος, ὴ, ὸν, decimus, τὸ ἐπιδέκατον, decima pars bonorum, Xenoph. in Omissis, decimatio, decimæ, cap. 6. Efaiæ. ἐπιδεκάτους τόκους πικρὸν, usuras decimas pendere, Arist. 2. Œconom. & τὰ πικρὰς δίδοναι τῶν ἐπιδεκάτων, decimam partem pretij præbere, Isæus.

Ἐπιδεκτικὸς, Hesych. exp. ἐπίδεκτος.

Ἐπίδεκτος, magnus, insignis, ὑπέρογκος, μέγας.

Ἐπιδέμιος, ὁ, ἡ, ὸν, in strato positus, Eurip.

Ἐπιδέξιος, ἐπιδέξιον, ωτερος, dextrè, ingeniosè, ad manum dextram, Hom. Iliad. β. apud Plat. in Thæteto, ἀκριβολογίαν ἐμ' ἐν ὑπερβολῇ ἐπιδέξιος ἐκδιδόμενος. Et vt apud Hom. Iliad. α, ἐπιδέξια εἰδυῖαν, sic apud Athen. lib. ιδ. ἐπιδέξια πάντα. Hom. Iliad. β, ἐπιδέξιοι ἐπὶ ἐπιδέξι, οἰωνίσασθε σάφα φάνεν, At lib. ι, ζεὺς δ' ἐφάνη κεραυνὸν ἐπιδέξιον ἐσσάμενος σάφα φάνεν. Ciceroque de Diuinat. 2. Prosperaliupiter his dextris fulgoribus edit.

Ἐπιδεξιόω, ὦ, ὦσω, quasi dicas dextrè & ingenuè apud Suid. ex Platone.

Ἐπιδέξιος, ὴ, ὸν, dexter, expeditus, factus, δεξιόπους, Arist. in Ethicis. ἐπιδέξιον ἐπὶ τὰ ἐμὰ πράγματα ἐποιήσατο φάνεν, fulgurans dextra parte. ἔργον ἐπιδέξιον γίνεται, opus diligenter extruitur. li. 2. Esd. τὰ ἐπιδέξια, dextra pars. Ἐπιδεξιότης, ὴ, dexteritas.

Ἐπιδεξίως, scitè, conuenienter, decenter, lepidè, cui opponitur ἀπειρέσιος, Budæus Athen.

Ἐπιδεσμεῖν, insuper indigeo, Genit. Plat. in Timæo, ἐμπόδων τὸ ἐπιδεῖν τὸ ὑδὸν, ὅσα τὸν τῷ ὄδὸν ὀφθαλείπετο τὸ ἐπιδεῖν, Cicero, Nec eum oculis egebat, quia nihil extra quod cerni posset relictum erat.

Ἐπιδέσμιος, carunculæ in pudendo & genitali muliebri, τὸ ἐπίσημα τῶν σκέμεν σαρκίων, νύμφη, ἢ κλειτορὶς, Pollux li. 2. secundo.

Ἐπιδέσμιος, inspicio, Accusf. Apollon. secundo, ζητῶ καὶ τὰς τοῦ ἐπιδέσμιος.

Ἐπιδερμὶς, ίδος, ἡ, sic dicitur pellis quæ est inter digitos anseris & cygnorum, & huiusmodi auium. Arist. τὰ χαμαιδύτῃσι ὠὰ ἡ, φησὶ, τὰ ἐπιδερμίδα ἔχοντα σωματικώτερα ἐκλέπουσι.

Ἐπιδερμὶς, summa cuticula. Linacer ex Galen. lib. decimoquarto Therapeut.

Ἐπιδεσις, εως, ἡ, alligatio. Galen. dixit de obligatione spongiarum vulnus.

Ἐπιδεσμεύω, illigo.

Ἐπιδεσμὶς, μ. ἐσ. ω, alligo.

Ἐπιδεσμὸς, ὁ, & ἐπιδέσμιον, τὸ, fascia qua vulnus obligatur, pulvinum, ligamen. Aristophan. in Vespis, εἰ νὰ τὰ καμὰ τοῦ μεγάλου τοὺς ἐπιδεσμοὺς ἐσεῖς, ἐὶ τὰς ἐπιδέσμιος ἐφίαι, νοιώ ἀὶ ἐχ ες πλεῖς interp. τὰ ἐπὶ τῷ πληγῷ δεσμὰ.

Ἐπιδεσμὸς, ὁ, ὁ, ἡ, indigens. Odyss. ὁ, ουρεῦ ἡ κεφὰν ἐπιδεσμὸς id est, ὀδυνᾶ. aliquando ἐπιδεσμὸς αἰνὸ τὸ μὴ τελεῖν, imperfectus.

Ἐπιδέσμιος, indigeo. Odyss. ὁ, τοῦτον ἐπιδεσμὸς, his careo, εἰμὶ. Et Iliad. β, χρυσοῦ ἐπιδεῖν ἐπιδεῖται, cum Accusat. Apollonius, ἐπὶ τῇ δεῖ ἀλκὴ ἐπιδεῖται, &c. neque robore sic nobis opus, &c.

Ἐπιδεῦτερον, iterum, sæpius occurrit διπροσθεν.

Ἐπιδεῦω, ego. Phocyl. ἀρχὸν ἐπιδεῦ φαίνων, μὴ πάμπ' ἐπιδεῦ, ne ad postremum indigeas: vbi tamen vide num ἐπιδεῖ egendum sit.

Ἐπιδέω, δέσω, ἐδησα, ligo, obligo. Galen. ἐπιδῆσαι τὸ ἀλκωθὲν μέρος.

Ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, obligatus vulnera, Xenoph. quo Tædiar.

Ἐπιδέχομαι, accipio, expecto, admitto, recipio, cum Accusf.

Ἐπιδηλὸς, non satis, non sufficienter, Plato.

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ, manifestus, illustris. Item similis, cum Dativo. Aristophan. in Pluto, βέλομ' ἐὼν ἐπίδηλόν τι πανθυμηνικὴν, vt sit est illi consimilis qui fœderis aliquid admisit. Galen. in hoc rism. libro secundo Hippocrat. τῷ ἐπὶ τὰ ἐν τῷ ἐπιδηλότατα ὀδηλεῖς, inquit, ᾧ θεωρτὰς εἶναι δὲ ὁ ἐκπυρικὸς τὸ ὀτοιοκόζειν ἡμῖν ἐπὶ ἃς τὰ σημεῖον φαίνεται δηλωτικὸς σ' ὁσυμβὰς κίνους ὁ ἐπιμανὴς γενεσθαι ἐμμανῆ.

Ἐπιδιαστόλιος, Aristotel.

Ἐπιδιαφυλὴ, in populo versor.

Ἐπιδιαιτῶμαι, ῶ, idem quod ἐπιδημεῖ, adsum in vrbe, domi in hesum, domi sum. Xenoph. cunus oppositum, κατοδημῶν, & nupliciter præsens sum, vt apud Synef. ἐμοὶ δὲ ἐξ ἀεὶ ἐπιδιαιτᾶσθαι τὰ μάλιμ. Sic apud Callimach. in hymno Apoll. dicitur illo in reddendis oraculis ἐπιδημεῖ, id est, præsens esse: in hoc significat accedo, proficiscor, peregrè ago, sum aduena vinua, sum peregrinus, prædeo in publicum, ago in, vt ὁπὸ τὴν πόντον diuersans in Ponto. οἱ ἐπιδημοῦντες, aduenæ, Acti in capite fecundo. Xenophon. οὐν ἐπιδημοῦντας οὐ λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοὺς ἰδιώτας, externos qui Lacedæmone peregrè agerent, ἀπαγορεύομεν νῦν ἐπιδημεῖν, τὰ σώματα ἐργαζόμενοι τὰ ἐπὶ τοῦτο ἐξιέντ, qui hic diuersor, qui huc accessi seu aduenio, &c. ἐπιδημοῦντες ἐν μεγαλοπόλει φιλίστου, ἐδὲ ἐν τῇ ὀλιγάνδρῳ πόρῃ ἐν σκιᾷ ἀμαχεῖ δύνησθε, Xenophon. Nazanzen. de spirit. sancto, τὰς μὲ ὑπὸ τῆς καταμόρους ἐπιδημεῖ, per gradus discipulatingit, eos adit. ἐπιδημοῦσι τῶν πόλιν, venio in ciuitatē festiu. ἐπιδημοῦ τὰ ἐδημος, diuerto ad Isthmia, Lucian. ἐπιδημοῦσι, domo aberat, Thucydid. etiam de domesticis. Imin populo grassor, seu popu latim grassor, vt ἐπιδημοῦσι τῶν νόσων, Galen. ad Glaucon. ἐπιδημεῖν, est in publicum fuc in medium prodire, se publico committere, cuius contrarium est οἰκεῖν, Tranquil. in Nerone: vt dixit in Claudio, pu co abstinere. Demosthen. χρὴ Μενδέας μυσηρὰς ἐπιδημοῦντας ἐν ἀστει: vnde dicuntur οἱ ἐπιδημοῦντες, fatellites, Aristotel. qto Politic. Datiuo iungitur. ἐπιδημεῖ in Præter. ἐπιδεδήμηκα. Cinim ex verbis quæ intus augentur, licet themata fim cia non habeant, vt ἐπιδημοῦ ὑπιόρκησα, ὑπεσκάτηκα.

Ἐπιδημητὴς, ου, ὁ, aduentus. Plat. epist. 7. ὁ σωθὲς δ' ἀχρὸν ἐπιδημητὴς ἐμοὶ ἐπιδημήσεως, & c. meæ in Siciliam profectionis tum.

Ἐπιδημητικὸς, ὴ, ὸν, domi, & quasi intra populi fui fines, mere fedentis, vel lubenter manens, fed nunquam mutans, Galen. ἐπιδημητικοὺς ὁρίσθε ἐγχωρίους opponuntur τοῖς ἐπιπορικοῖς Basilius.

Ἐπιδημία, ας, ἡ, συγκατάβασις, aduentus, παρουσία, præsentia: cessus ad ciuitatem plerunque obseruari solitus. In Panegyr. ex Iobseruare, de Officio Proconsulis, hoc etiam obsecare oportet,

portet,vt per eam partem prouinciam ingrediatur,per quã gredi moris est,& quas Graeci ὁδοὶ νόμιμοι appellant, siue κατὰνομον, obseruare:item mansio,habitatio,ἐν τῷ ὑπὸ μόνῃ, quũ tessem.ὁ ἐν βραχέων θεοῦ σοφὸς ἡμῖν ἐξήτα σοφὸς θεὸν ἐνδημοῦσαν, Nanzen.Dei accessum ad homines, vt & nos ad Deum accerennus.

ιμος,commune,publicum.ὑπὸ ἡμεινὸν σύνημος, Plut. & Galen. ltis quæ passim innadit homines.

ιμος,ος,ὁ,ἡ,adueniens,prænsens,popularis,intestinus,pu- icus,κοινὸς,ὁ κοινὸν δ.ἐμφύλιος,ὑπὸ ἡμεῖς πολιτικὸς, bel- m ciuile,ι. ἐμφύλιος,ὁ μὲ σοφὸς πολιτικὸς γεγονὼς,ὁ, ἡμᾶ σοφὸς inio.Hom.Iliad.ι. Κρηΐφιον, ἀ δεῖμος ὃν, χαίτεσσι ὃν ὀνείρῳ Ὃς ν ὑμιν ἐσ τεῖ ὑπὸ μὲ ὀφρυόντες.& Odyss.ν. ἑῶμαι ὑπὸ ὑμιν ἰδ πατρὶ, ὑπὸ ἡμετὶν, aduentare,σωφρίνα. interdum esse præsen ν.ὑπὸ ὑμῖν ἀνὴρ,vir popularis seu ciuis,apud Nonn.Apoll. ἡ ἀὶ τε αἰδὼς ὑπὸ ὑμῖν ., neque conen bitus reuerentia pu- ca est,i.non verentur publicè concumbere.ὑπὸ ἡμῶν νόσος blice grassans morbus,nam ὑπὸ μείν,id etiam est.

μίφεκτος,ος,ὁ,opifex:item & nomen magistratus apud Co- th.Thucyd.l.1.τοὶς τε ὑπὸ πολίτοις ἐπίμαινον,vbi adnotant ὑπὸ lundare.Damiurgos Doricè vocat Liuius. Vegetius Damurgis ciuitatum,qui summus est magistratus.Apud Doriẽ- (teste Hesych.) sunt qui publica negotia rẽsque ciuitatis stant,ὑπάρχειν Athenienssib. 1. Tribum.

αβαίνω,traiicio,incurso,transgredior,pertranseo.

ιγορεύω,μι,σω,ν.ος,diserno,Accuſ.

ιγυάω,cmico, eluceo , perlueeo vt flamma per rimas, cophr. 9.

ιδρύω,permaneo,persisto.

ιδρυμα,insuper distribuo.

ιπάω,traiicio,Xen.

ιπιτίθημι,apud Hippoc.recognitio & retractatio,ι. ἀναθεα- ὡς apud B.Hieronymum l.2.aduersus Rufinum. Calen. τὲ annotat ὑπὸ τοῦτο δὲ λέγει dici βιβλίον ὑπὸ τῷ σοφίᾳ ἐρμῆ- ῥω τὸ δεύτερον γεγραῖ,ὅτων τῶν ὑπὸ θεν ἔχων τῶν ἀϊτῶν ὃ τὰς ἐξ ἀρχῆς βίβλων τοῦ αὐτοῦ τινὰ μὲν ἀφορισμῶν τῷ ὡς τὸ σοφίᾳ ῥ ἀφορισμῶν τινὰ δ' ὑπομνήματα.

ιπίτασσω,addo aliquid,insuper dispono,vltrà ordino.Paul ad Galatas c.3.κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται,pactionem authoritate confirmatam nemo abrogat, superaddit.

ιπιτίθημι,insuper paciscor,depono.vt qui contendentes pe- ciam apud aliquem deponunt,qui pestea victor accipiat. mosth. ὃς ἐν Ἀπατοῦρι, Ἐπιτιθεὶς μὲ ἑ τὸ δίκας δίδωσι ὁ πεφῦκον ὑμῖν ἐν πάντα σοὶ πιθὴν ἐγὼ καὶ ἐξέλεγχε, ὑπὸ τὸ δὲ ἀγῶνα ἀγῶνα ἐπιτίθεμαι ἀὐτῷ ; Lite autem contestata Parmenio huic iusandum de quibusdam actionibus defert : quod iste statim epit,atque eo amplius pecuniam certam depactus est nisi aller,in quæ verba erat concepta delatio.

ιπιτίθεμι,interquiesco,tero tempus,Herodot.μετὰ ταῦ ὑπὸ θεσθαι.

ιπίορκος,ος,ὁ,ἡ,(inquit Gorrhæus)est propria & intima testium ntica,& illis omni ex parte contigua,dura,crassa,& admo- m valida eius superuæ parti vena atq; arteria sanguinem ritimque testi deferentia inferũtur & multi ab iis ramu- ntra testis corpus peruadunt:huic alia tunica superpe sita ἐπίορκος δὲ dicta,non eadem modo verùm totum etiam te m comprehendens,dicitur ὑπὸ ὠμὸς, quòd testiculo quẽ ρωμεν vocant,superinducta est,ita Gorrhæus . verumtamen Galenus de semine libro primo,ὑπὸ ὠμὸν esse ait, μέχρι ἂν ὑμένος κρ κιφαλὴ ὄρχεως encnon in lexic.Hippoc.annotat m μεταξὺ Hippocrati esse ὑμένα μὲ ἓξ ἑνὸς τ quæ & ὑπὸ ὠμὸς vocetur: ele autem περιέχει πᾶν ὅγκον κ ἢ κεφαλὴν ἐκείνων τοῦ ὑπὸ ὑμὸς.Galen.ἐπεὶ ἐνίοτε μὲ ὑπὸ ὑμὸς μόριον εἶναι ὠμὸν κ ἀναλαμβάνει ἐχεῖ.Idem tamen in Glossis ἀσκέτατος per ὑπὸ ὠμὸς exponit. vide μητρ.

ιπόσπερμος,ος,ὁ,ἡ,ν.σπερμ.creſco,augeſco,procedo in,progredior, ιπλήσσω,ξω,ν.σσω,opifex:item & nomen magistratus apud Co- ith.Thucyd.l.1.τοὶς τε ὑπὸ πολίτοις ἐπίμαινον,vbi adnotant ὑπὸ lundare.Damiurgos Doricè vocat Liuius. Vegetius Damurgis ciuitatum,qui summus est magistratus.Apud Doriẽ- (teste Hesych.) sunt qui publica negotia rẽsque ciuitatis stant,ὑπάρχειν Athenienssib. 1. Tribum.

ιπόσπερμος,ος,ὁ,ἡ,ν.σπερμ.creſco,augeſco,procedo in,progredior, ιπόσπορος,ος,ὁ,ἡ,ν.σπορ.insuper pecuniam pactus,Demoſt.

ιπόστασις,ως,ἡ,posterius testamentum.

ιπόστασις,ως,ἡ,dispensatio,victus ratio,Dioſc.l.4.

ιπουργέω,acquiesco.

ιπουργέω,ν.σω,diserno,Accuſ.

ιπύω,ν.σω,cmico, eluceo , perlueeo vt flamma per rimas, cophr. 9.

ιρέω,ῶ,permaneo,persisto.

ιρρέω,insuper distribuo.

ιρρίπτω,traiicio,Xen.

ιτίθημι,apud Hippoc.recognitio & retractatio,ι. ἀναθεα- ὡς apud B.Hieronymum l.2.aduersus Rufinum. Calen. τὲ annotat ὑπὸ τοῦτο δὲ λέγει dici βιβλίον ὑπὸ τῷ σοφίᾳ ἐρμῆ- ῥω τὸ δεύτερον γεγραῖ,ὅτων τῶν ὑπὸ θεν ἔχων τῶν ἀϊτῶν ὃ τὰς ἐξ ἀρχῆς βίβλων τοῦ αὐτοῦ τινὰ μὲν ἀφορισμῶν τινὰ δ' ὑπομνήματα.

ιτίθημι,ν.σω,insuper pacisco,depono.vt qui contendentes pe- ciam apud aliquem deponunt,qui pestea victor accipiat. mosth. ὃς Ἀπατοῦρι, Ἐπιτιθεὶς μὲ ἑ τὸ δίκας δίδωσι ὁ πεφῦκον ὑμῖν ἐν πάντα σοὶ πιθὴν ἐγὼ καὶ ἐξέλεγχε, ὑπὸ τὸ δὲ ἀγῶνα ἀγῶνα ἐπιτίθεμαι ἀὐτῷ ; Lite autem contestata Parmenio huic iusandum de quibusdam actionibus defert : quod iste statim epit,atque eo amplius pecuniam certam depactus est nisi aller,in quæ verba erat concepta delatio.

ιτρίβω,interquiesco,tero tempus,Herodot.μετὰ ταῦ ὑπὸ θεσθαι.

ιφυάω,ῶ,(inquit Gorrhæus)est propria & intima testium ntica,& illis omni ex parte contigua,dura,crassa,& admo- m valida eius superuæ parti vena atq; arteria sanguinem ritimque testi deferentia inferũtur & multi ab iis ramu- ntra testis corpus peruadunt:huic alia tunica superpe sita ἐπίορκος δὲ dicta,non eadem modo verùm totum etiam te m comprehendens,dicitur ὑπὸ ὠμὸς, quòd testiculo quẽ ρωμεν vocant,superinducta est,ita Gorrhæus . verumtamen Galenus de semine libro primo,ὑπὸ ὠμὸν esse ait, μέχρι ἂν ὑμένος κρ κιφαλὴ ὄρχεως encnon in lexic.Hippoc.annotat m μεταξὺ Hippocrati esse ὑμένα μὲ ἓξ ἑνὸς τ quæ & ὑπὸ ὠμὸς vocetur: ele autem περιέχει πᾶν ὅγκον κ ἢ κεφαλὴν ἐκείνων τοῦ ὑπὸ ὠμὸς.Galen.ἐπεὶ ἐνίοτε μὲ ὑπὸ ὠμὸς μόριον εἶναι ὠμὸν κ ἀναλαμβάνει ἐχεῖ.Idem tamen in Glossis ἀσκέτατος per ὑπὸ ὠμὸς exponit. vide μητρ.

ιφύομαι,ν.σπερμ.creſco,augeſco,procedo in,progredior, ιφλίσκω,insuper distribuo.

ιφρίσσω,ξω,ν.σσω,opifex:item & nomen magistratus apud Co- ith.Thucyd.l.1.τοὶς τε ὑπὸ πολίτοις ἐπίμαινον,vbi adnotant ὑπὸ lundare.Damiurgos Doricè vocat Liuius. Vegetius Damurgis ciuitatum,qui summus est magistratus.Apud Doriẽ- (teste Hesych.) sunt qui publica negotia rẽsque ciuitatis stant,ὑπάρχειν Athenienssib. 1. Tribum.

ιφύω,ν.σπερμ.creſco,augeſco,procedo in,progredior, ιφωνέω,ῶ,ν.σω,ν.ος,diserno,Accuſ.

ιχαίνω,cmico, eluceo , perlueeo vt flamma per rimas, cophr. 9.

ιχέω,permaneo,persisto.

ιχορεύω,insuper distribuo.

ιχρίμπτω,traiicio,Xen.

ιχρί

Ε'πόλιτικός, legis actio de hæreditate controuersa. vide superius.

Ε πάντι σημεῖ, γος, auxilians in iudiciis. Lucian. de præstanti oratore, φίλους ἐπὶ κρίσιν ποιεῖσθαι, φιλικὸς ἐπὶ δίκῃ, quidam ἐπὶ τὰ κρίσιμα τοὺς φίλους appellari putant cum qui propensius est ad adiudicandum sua sententia amicis id quod petunt.

Ε πάλωξ, γος ὁ, ἡ, litigiosus, contentiosus, ἐπὶ ἴσας κλῆρος, hæreditas controuersa, vel quæ in controuersiam iure deduci potest, ἀμφισβητούμενος ἐπ': sicut contrà ἀπεπάλωξ, pura, & controuersia vacua. Ilæus, ὁ πάλαι ἀπαμπτυρόσας μὲν ἐπὶ πλεῖστον τὸ ἡμέτερον μητρὶ δὲ φιλικὸν κλῆρον εἰς ἑξ ἔτος θυγατρὸς γνησίας Πύῤῥης, non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere: vel non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. γωνὶ ἐπάλωξ dicitur, cuius quis nuptias petit, vt iure ciuili ad se delatas, quæ alio nomine ἐπὶ κληρος & ἐπικλωξίς dicitur: & quæ eum hæreditate sola relicta est sine fratre. Plutarchus metaphoricè ἐπάλωξιν νίκων ἢ ἀμφιδέξιον dixit ancipiti marte dimeptam, seu de qua ambigitur inter partes, dubiam & incertam. τὸ ἐπάλωξ, res adhuc sub iudice. Est enim ἐπάλωξ ἀφεῖμα, ἢ ἀπόπειρα ἀμφισβητοῦντι. vide Pollucem libro 3.

Ε πάλωξις, Vitruu. libro tertio, capite primo, duabus partibus additis & decussi facto, besalterum, quem ἐπάλωξιν vocant. antiqui verò besalterum vocarunt denarium numerum cuius nota figura decussata pingitur.

Ε πάντίλω, μι, σω, σε, ξε, verso, ἐπιστρέφω, torqueo, implico, inuoluo gyro, voluto. Accusat. Aratus, νυξ ἐπιντέλλει, nox obuoluit.

Ε πάντροπος, quod per correctionem superiorum dictorum adiicitur, τὸ ἀνθρωπόπαιδες. Hermogen. ἐ μὲν γε τῶν ἐπ' ἀξιώματι ὀνομάτων, ἢ ἐπάρχοντα ἢ ἐπιδημοῦντα ἢ τοιούτων ἐστὶν ἐπάντροπος.

Ε πάρθω, μι, σω, pergo corrigere, super corrigo, dirigo, emendo Hermog.

Ε πάρθωσις, εως, ἡ, subsequens correctio, Hermogen, vel eorum quæ dicta sunt quædam emendatio cum attemperatione, quasi oxymori dicti interpretatio, Chrysostom. prima Corinth. dicitur & ἐπάρθωσις πασῶν ἢ ἐπιδιόρθωσις: opponitur quæ διορθώσει, προεπιδιορθώσει ἢ ἐπιδιόρθωσις, quorum vsus in præfatione veniæ vitij crimen deprecando. Est & ἐπάρθωσις, cùm ea cum nos ipsos reprehendimus & corrigimus. Hermogen. ἔτι δὲ καὶ ἐπάρθωσις, ὡς ἔστιν εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ ἀναμφιλέκτου. ἔμοιγε δοκεῖ γάρ τισι. ἐμὲ λέγω: χρὴ μᾶλλον ὧδ' ἢ φράσαι. Et rursus, οὐ ἐπὶ τῷ ὀρθῷ μᾶλλον ἢ τῷ ἀμέσῳ.

Ε πάπλα, πλῶ, duplico, &

Ε πάπλόω, ὦσω, duplico, ingemino.

Ε'πάρ ἐρχεῖς, ἄδος, ἡ, vltima pars bigæ, Homer. circulus vel circumferentia ad extremam currus partem: vnde religabantur equi ingo soluti. vide Etymolog. Homer. Iliad. κ, πὰρ δίπῳ ἐ' ἀνίκες ἵσπον Ἐξ ἐπάρ ἐρχεῖ ἀνὴρ ἐὺ πυμάτης ἐμάσσῃ ἀΐδηλον, ἐν τῷ ἐγγὺς τέρμα τοῦ ἁρματείου δίφρου τὸ ἐφεστρέλες, qui & αὐτὸς & ἐπάρθρος vocatur.

Ε πάρος, ος, ὁ, delicatus, piger, αἰχμὰ ἐρωμενικὸς ἢ, qui semper lecticæ insidet, mollis, muliebris. ὁπὶ ἢ δίφρῳ πλήθει, ἢ τὸ ἅρμα. Odyss. ὁ, ἐδαίνα πλῆρες φέρων ἐπάρθρος, in currum impositum.

Ε πάρω, persequor, à tergo insector, sector, Xen. pero, quæro, sequor, insequor.

Ε πάρωμαι vocat Isæus teste Polluce libro octauo. τὸ τῶλον δικάζεσθαι, id est, iudicium resortiri, secundoque experiri atque ambigere.

Ε'πάρωμαι, ῶσε, probo, defendo.

Ε πάτμος, ου, τὸ, adiectio quę supra iustam mensuram datur emptori, ἐπάτμος τι.

Ε'πάτρέπτος, opinor, honore affecio. ἐπάτρέπτος ὑπὸ τῶν ἐφόρων, id loco opinionis cuiusdam adiectitiæ dictum putetis, Gaza ex Theophrasto.

Ε πάτρέπτος, ος, ὁ, vt ἐνδόξος, φροντιστικὸς, celebris, cogitabundus, probatus, verisimilis, inclytus, illustris, gloriosus, honestus, euidens, patens, opinabilis, de quo est opinio in futurum, probabilis. ἐπάτρέπτος γράμματα ποιεῖσθαι, qui videtur malus futurus, Isocrates. Sic. vtendum docet Phrynichus, non pro illustri. ἐπάτρέπτοι τῶν ποιούντων, idem pasturi videntur, Herodot. ἐπάτρέπτος ἐ βουλόμενον ἀυτοῦ. Budæus in epistolis prioribus veteris mihi ci opem laturus, πάντα γὰ ποιεῖ ἐπάτρέπτος ἢ, &c. Ibidem, ἐπάτρέπτος ὡς τυχὸν τ' πᾶσι, qui in opinione erat honorasse aliquendi, Hocra. ἐπάτρέπτος ὦ ἀνὴρ, id est, φροντιστικὸν ὦ, &c. Æschin. μᾶλλον ὡ' ἐπάτρέπτος ὦ ὁ δῆμος ἕνα χρηστὸν σκοτοῦν, quàm diu opinio fuit populum esse creaturum ducem vnum, Plutarchus in Public. κατέσκευε. ἐπάτρέπτος ὃν τῇ χρηστικῇ, omnium suffragiis obtenturus esse putatur, Plutarch. in Themistocl. ἐπάτρέπτος ὦ ὁ δῆμος ἀφέσεσθαι βασιλέα, Plutarchus in Numa, regem à populo creandum expectatio fuerat. Idem in Cæsare, ἐπάτρέπτος ὦ ἐπιδιόρθωσιν αἰκαφρόσυνον, existimabatur successorem declaraturus esse.

Ε πάτρεπτικῶς, ῆς, claritudo.

Ε πάτρεπτικῶς, ῶτερος, ἐπάτρεπτικῶτατος

τατ, quod in prora ponitur. Ἐπὶ πρῴρας etiam plagarum differens. Iunctius, quo retia panduntur contracta, & retractu ex parte, apud Polluc. libro quinto. Plinius libro octauo, capite quinto, vidit nus plagas tantæ tenuitatis, vt annonæ hominis cum epidromis transirent. Dicitur ἐφέτης, ονος, vide suo loco. Καὶ ἐπὶ ξύλης, vnde sumpserit Herclaus ab ipso positularim.

ἐπάνασσε, in regnum succede. Synes. τὴν ὑφ' ἑαυτὸν ἐξαναστήσασθαι τύραννον, qui simul regnauit & post eum.

ἐπανῶν, vel ἐπανέων, superoccido, vt ἀνὼν dicitur ὑπὸ νέον τὸν ὁρίζοντα, id est, occidere super ira alicuius, quum post solis occasum iram retinet, sic & Ephes. 4.

ἐπανοκτάζω, grauiter audio.

ἐπαντία, nullam appellatione noto, Accus. Aristot lib. 7. Ethic. ἐπὶ δὲ τοῦ κακίας ὑπερβολὴ τοιοῦτος, ὁ τὸν ὑπὸ τοῦ κακίου ἐπαντία.

ἐπαντέλλω, superoccido, subeo, ingredior. Ἐπὶ δύσει καὶ ἐπ. ὡς cidet, cap. 24. Deut. ἐπὶ δύσει μοὶ ὁ ἥλιος, &c. nobis occidere solet, Nazar.

ἐπαντλέω, inspexero, seu inspexerim, in Aoristo 2. subiunctiuo ἐπαντλήσω.

ἐπαντλητὴς, conspiciamus. Aristoph. περὶ ἐπαντλητοῦ.

ἐπαντὸς, ὴ, ὸν, mansuetudo, æquitas, æquum & bonum, τὸ ἐπιεικὲς, moderatio, ἐπιγνωμοσύνη, lenitas, modestia, facilitas, patientia, reuerentia, studium. Τὸ ἐπιεικὲς ἡ ἀφέλκυσις αὐτῆ θυμοῦ, vir admiranda mansuetudine & clementia, Plutarchus Cricle. ἐπιεικὲς ἐστι, Clementiæ fanum Cæsari dicatum, ἐπιεικὲς τυχεῖν, humaniter tractari, iuris æquitatè assequi. Demosthen. ἐπιεικίας τυγχάνειν ἀφεῖς ἐς, veniam abs te consequor, Aristotel. in Rhetor. & bona fides, est ἐπιείκεια ἡ χρῆσις τοῦ δικαίου. Thucyd. lib. tertio accepit pro æquitate iuris & iniuris remissione, πρὸς ὀργὴν καὶ ἁμαρτάδα, Isocrat. ἐπιείκεια, opponit Hermogen. τῷ βίαιον. & Aristoteles τὸ ἐπιεικὲς τοῦ ἀκριβοῦς. Paulus secunda ad Corinth. capite 10. rogat διὰ τῆς πραότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ χριστοῦ, per clementiam & æquitatem Christi.

ἐπαξιόω, æqualis immortalibus, Odyss. ι. & Ilia. 4. vt ἀξιόω.

ἐπαρκέω, μῦσαι, mite seco, mitis sum.

ἐπαρκὴς, ὸς ἡ, ὸν, ἐπιτηδειος - σπουδαῖος, cui μαρβῆς ἐ φαῦλος ponitur: mitis, æquus, mansuetus, lenis, laudabilis, sedatus, moratus, frugi & modestus, ciuilis, probus, vt ἐπιεικὴς δικαίος, frugi, famulus. ἐπιεικὴς πόλις, finis amitis, nō acerb. nec ciuilis, in Pub. ἐπὶ τὸ ἐπιεικὲς, ide in Pub. αἱρεῖν τὰ πόλις ἐπιεικεῖς εἶναι δικαιοσύνῃ, ἢ ἐπὶ ἰσχύι clemētiæ fois lachrymis afferebat. ἐπιεικὴς γνώμη, mollis animus, Aristop. ἐπιεικὴς λόγος, ratio probabilis, ἰ lato in Timæo. aliter Polybius, ἐπιεικέστατος ἡ πάντων μισθαρνίας ὁ οὐδὲν τοῦτων λόγου, ἀκεστίσιμα fertur bula, Plato Politicor. id est, ὁ τὸ ἐπιεικὲς ἀεὶ τοῦ ἀκριβέστατος γίνεσθαι τοῦ νόμου, ὁ μὴ ἐπιεικὴς πικτησας, ὁλκοῖς ποτ' ἂν ἐπιχώσαι, Cicer. de Senect. nec enim in summa inopia leuis & senectus potest, ne sapienti quidem nec infirmiti, etiam summa copia, non grauis. Cum Accusat. subaudito κρῖνε ἐπιεικῶς, qui miti est ingenio. Cum φεῦ, ἐπιεικὲς σοῦ τὰς ὀργὰς, τὸ ἀδικεῖν, quam inimicitias clemens, Plutarchus in Solone. Cum ἐπιεικὲς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, probis moribus præditus, Plato de Legibus. Item consentaneus cum Datiuo, Aristophanes ἐπιεικὲς συγγραφεῖ δοκεῖ τυπτεῖσι πάσχειν, id est, τὸ φρέσκιον τῷ ἀκόλουθον, consentanea, Aristophan. interpres. ἐπιεικὲς ἀδίκῳ ἀρχιμοσπόλῳ, nihil mutus captiuitate. Plutarchus Romulo, ἐπιεικὴς ἐλάττοις, frugi bonæ seruus, Plaut. Isocrat. Areopa. οἱ κεκαλλιέρηκε ὃ φαυλότατα πεῖν, ἀδικεῖν, ἐπιεικὴς πάντα, in caupona esse aut perpotare nemo ne seruus quidem ausus, dum taxat frugi bonæ. de antiquis Athenien sium moribus loquitur. κρεῖττ' ἐπιεικὴς, iudex æquus & bonus. Aristotel. ὁ μὲν τοιοῦτον θεωρητικὸς, ὁ μὲν ἀκριβολογικὸς ὁ δὲ τὸ χρήσιμον ἐν τοῖς νόμοις δυνάμενος ἐπιεικὴς ἐστι. Apud Plautum, οἱ ἐπιεικέστατοι, id est, homines honestissimi siue probissimi, & οἱ ἐπιεικέστατοι δικάζουσι, opponuntur inter se, id est, illiteratissimi. τὸ ἐπιεικὲς, æqualitas laudabilis, Plato. τὸ ἐπιεικὲς, æquum & bonum, æquitas. ἐπιείκειαν. Aristot. & τὸ φαῦλον, κακόηθες, decens, lliados ἐ, ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, id est, πρέπον. τὸ ἐπιεικὲς τυχεῖν, humaniter tractari, Demosthenes in is æquitatem & rigoris remissionem impetrare, Aristoteles in Rhethoricis. & ἐπιεικὲς, τὸ ἱκανὸν, sufficiens, Hesych.

ἐπαρκὴς, τος, ὴ, pictus, Heronymus in Ca. 5. Amos Prophetæ.

ἐπαρξεῖν, ide bonæ ex æquo & bono statuere, vel arbitrari, inferre, æstimare, Budæi Annot.

ἐπαρὸς, ὁ, subditus, cedens. ἐπαρὸς εἶναι, ὑπείκειν, φροντὶς, δικαστὴς, καταφρονητὴς, ὑπερόπτης, ὁ ἐπιεικὴς, ὁ δὲ ἐπαρὸς ἐστὶν, ὁ ἐπιεικὴς, Homer.

ἐπαρὸς, medio-criter, præter expectationem, ad vota, abunde, minimè, sufficienter. ἐπιεικὼς ἀκροᾶται, humaniter viuere, & moderate, Isocrates. ad Nicoclem. ἐπιεικῶς, vel κατὰ τὸν σωφρονοῦντα, bona fide paciscī, Aristotel. & bona fide aliquid facere. ἐπὶ ἀγνοίαν πράττειν ἢ ἐπιεικῶς. ἐπιεικῶς ἐπιδόσεως, probe noui fi, Aristophan. ἐπιεικῶς γνώσεσθαι, probe noscet. lato in epistol. Plutarchus in Romulo, ἐπὶ τοῖς παρὰ λόγου ἢ μὴ δίκαιον ὄφελον ὀργὴν ἀφιέντες ὅτι ἐπὶ τοῖς ἐπιεικὲς πάσχειν, σωφρονεῖν παρὰ τὸν ἀμυνόμενον, quod in conturbato animo hominibus & per metum auti ram quippiam facientibus cuenire solet, id tum Amulio cōtigit. ἐπιεικὼς ἀμαχεῖ συμβεβλῆσθαι, valde opitulantur, Plato de Legib. ἐπιεικὴς ἀκαπφορεῖ, admodum fructificat, Gaza ex Theophrasto, miré fructificat. Cum nominibus, ἐπιεικὲς σὺ τοῦτ' εἶπες, Demosthen. id est, valdè sufficientes. ἐπιεικὲς μάτιον, planè stultum, Nazanzen. Item cum superlatiuo apud Demosthen. pro scite & rectè, Plato de Legib. Suid. ἐπιεικὲς πάνυ, ἄξιος δίδαξαι, καὶ πεῖσθαι τοῦ μὴ ἐπιεικέστερος ἢ χρειότερος, ἢ τὸ μέτριον, ἵνα συμμέτρους ἢ τὰ ἐκάστοις.

ἐπιεμμένος, ὸ, indutus, Iliad. ἀ ὧ μοι αἰνὰ πάθε ἐπιεμμένε, id est, ἠμφισμένε, ἐφαβλεβλημένε, a verbo ἔω, id est, induo: dicitur & ἐπιμπλῶ.

ἐπίλπομαι, spero, ἐλπίζω, Iliad. ἀ μοι ἐπίλπετο μύσις εἰσίνεν, ἐλπίζε, spera.

ἐπίνω, hoc est, εἰσβιβάζειν, ἐσπορεύειν, cuius exempla sunt apud Thucyd. Fauſ. & Isoc. ἐπίνω ἀεὶ etiam est percenſere, percurrere, recenſere. vide ἐφέρομαι.

ἐπινύσθω, induti sumus, in Epig.

ἐπίπομαι, pro ἐφίπομαι sequor. vide ἐφίπομαι.

ἐπίσαι, induere, circumponere indumentum, Hom.

ἐπίσσαδον γλῶ, Xen. 6. Paed.

ἐπιστρατ, incidet, deuenie t & sequetur.

ἐπίσκαζ, ſiniſtrorſum, in rectum, proxima via, ex obliquo. Hesychio, ἐπίσκαζε ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἢ ἐκ εὐθείας, ἢ ἐπὶ τὰ στόμωμα ἢ ἐπὶ τινὸς ἐπὶ πλαγίου ἢ στόμωμα, Athenienſ.

ἐπίσκαρ, ὸς, ὁ, contumax, vehemens, Hesych. ἐπίσκαρσις, συμβολὴ, ὀργὴ ὁ χαλεπὸν μάχεσθαι ὀργὴν ἔχων.

ἐπίσκοπλος, id est, ὀργίλος, χαλεπός, Hesych. ἐπὶ σκοπὸν ἐγεῖρε. Hom. Iliad. 9. Ἀτρεΐδης, ὃς μέγ' ὀβριμοεργὸς χαλεπαίνει, ſi continenter ardentéque ira ſci perſtaret, Didymus. ἐπιμένει, λυσσᾷ μάλ', ἐπὶ ὄζεμα μάλα. a verbo σκέλλω.

ἐπίσχω, ſum ſuperſtes. Plato de Leg. ἐπίσχον ἡ κτῆσις, id. largè & opulenter viuere. ἐπίσχων φθονῶ, inuidia ſuperſtites, Plutarchus in Numa.

ἐπίσχω, legitur libro quinto Dioſcorid. capite 77. & exponitur interueſcit: ſed legendum fortè ἐπίσχει, aut ἐπίσχῃ exponendum eſt, inſidet.

ἐπίσχυνον, deſuper innecto, indo, attribuo, adſcribo, coniungo, connecto, continuo, Arist. de mundo, ἐπὶ τοῖσαμῷ ἐπιζήμιον ἐ θεῖαι, &c. ſi lineam rectam intellexerimus cōtinuatam ſeu protentam.

ἐπίσχ γράφον, vide διεζέγραφον. puto legendum potius eſſe ἐπιζέγραφον.

ἐπίσχολος, ſeries, catena, ἀπὸ ἐ σειρᾷ, Hesych.

ἐπίσχυσις, ως, ἡ, coniunctio, adiunctio Cicer. Theophraſt. hiſtor. libro ſecundo, capite octauo, de palmarum nucleis in ſatione coniunctis, ἢ ὅτι τὴ ἐπίσχυσιν τῆ ἐπιπροθέσιν. Nazanzenus, ἢ ἀφ' ὁνομάτων ἐπίσχεσις, vbi interpres, iteratio, nominum.

ἐπίσχω μι, ἐσω, σα, ἐπιχω, inſerue ſco, cbullio, inſeruefacio Columel. item attollor, augeor, Etym. Neut.

ἐπίσχω, inuidendus, æmulandus.

ἐπίσχυστικὸν, ζελοτυπία laboro.

ἐπίσχυμος, ὁ ἡ, ὁ, inuidioſus, βλακίσεις, noxius, mulctatitius, mulctæ obnoxius, Plato, Xenoph. κρινὼν ἐπίσχυμος αὐτὰς ὀζημίοις ἢ σωστὰ, putans illas tibi eſſe detrimento. ἐπίσχυμός ἐσι, mulcta eſt conſtituta.

ἐπίσχωμος, ὁ, ἡ, mulctarid propter quod mulcta inſligitur, aut damnum vel ſuccidaneum.

ἐπισχοπέω, ἐσω, σα, inquiro, requiro, vltro quæro, ὑπισθοδεſydero, indago, ſcifſagito, ἐπίσχοπος ὁ σκοπὸς τοῦτος, Ariſtotel. in Politic. τὸν ἀεὶ ὄντα σωζηγεσίαις τὸν πλείστοις τῆ ἀσφαλεστάτῃ σώζεται ὑπὸ τοῦτον, id eſt, opem implorantis, baſilius ad Nazanzenum, Diodor. ὁ βασιλεὺς ἀπεγνω τὸν ὑπόστολον, χαλεπώτερος ἦν ἰωσίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐς τὸν θεὸν, ἀπόστολος ἐπισχόμενος. Dicunt vero Graeci, ἐς παρὰ τὸ χρεμπλῶ, ἐπὶ τὸ

capite decimoquinto, & decimoseptimo, epizygis vulgò *la cha nbrett-os mo. tasse uis enchasse la noix* & epitoxis *la noix*. Apud Heronem est axiculus fuse cuncolus qui ballistæ nervos vertit & tendit. Sic enim scribit, τὸ ὑπερφέρτατα τὸν τόρνον αξίωμα ἐκάλουσι οἱ τεχνίται.

Ἐπιζύγιον, navis pars quædam, Hesych.

Ἐπιζυγιάν, oculis diuidis connivere, ἐπιπαρθενεύειν, ὑπεστένειν, ὑπιάζειν.

Ἐπίζυγος, claudo, Synes. ἐπιζυγωθεὶς θύρας, pessulum ostio obderes, transuersarium obiis, munire fores. Poll. l. 10. ἐπεὶ δ τοὺς κωμικοὺς, τὸ ἐπιζυγώσας, τὸν τοῦ κλείθρου σημεῖον, ἐπεὶ τὸ τοῦ κλεῖθρου ἐπίζυγον, ἢ τὸ ζυγόξεστον δ, ὅτι τὸ κλεῖθρον ἐξύεται εἰς αὐτό. Dicuntur etiam βαλὼν ὕπτα & ὄψιμα.

Ἐπίζυξαι, apud Sophocl. pro balteo, qui & ζωστὴρ, ἡ χρυσᾶς ἐπίζυξις ἔστιν ὁ ἱμὰς τῶν ἐπιζωστρων. vide Poll. li. 7.

Ἐπίηρος, gratificari. τὰ δυσκολα σωφρονῶν πᾶσι μὴ ἐπίηρος ἐφάνου. Ilia la, μαντεῖ φίλῳ ἐπίηρος φάνου. vt lit ἐπήρεος pro ἐπιήρων, amabilis, dignus qui a lametur. Nonnus videtur declinare, ἐπίηρος, capite octuo Ioannis, Τίς βορὸς ὑμέναιον ἐπιήρεος ἀμφιβαλὼν αὐτὸς ἐπλέξας ἁμπλεκέος ὀπάσσας αὐτὸ τὸ ἐπιήρεος. vide Etym. He sych. ἐπιήρους, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπὶ ὑμεναίου.

Ἐπήρμενος, gratus, iucundus.

Ἐπίηρος, auxiliator, ἐπίκουρος, βοηθός, gratus, χάρις ἐπιτήδειος.

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, ὑ, ingalis, ἐπιθαλάμιος λόγος, interp. Aphthon. τὸ ἐπιθαλάμιον, carmen nuptiale.

Ἐπιθαλασσίδιος, ὁ, ἡ, ὑ, ἐπιθαλάσσιος, ὁ, ἡ, ὑ, maritimus, apud Pollucem libro primo, ἐπιθαλασσίδιος χωρίς.

Ἐπιθαλὴς, calidus, iucundus, τερπνός.

Ἐπιθαμβὴς, admiror, cum Accusat. Nonn. καὶ μιν ἰωὴ πάλιν ἐπεθάμβεεν ἔσωθε.

Ἐπιθανάτιος, morti addictus, morti obnoxius, Paulus prima ad Corinth. capite quarto, ἀπόδειξιν ὡς ἐπιθανάτιος, velut morti destinatus.

Ἐπιθάνατος, ος, ὁ, ἡ, idem quod θανατηφόρος, lethifer, morti destinatus. ἐπιθάνατος χυμὸς, sapor lethalis, Theophrastus libro sexto capite quarto de causis plantar. Demosthen. ἢ μὴν μόνῳ ἔγραπται ἡ ἐπιθανάτου ἕως ἂν ἐμοὶ δοκῇ πεποιῆσθαι. apud Hesych. φαρμακὸν ἐπιθάνατον, fed corruptè ibi legitur.

Ἐπιθανατιᾶν ἔχειν, laborare cum mortis periculo, Pollux libro tertio.

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ, morti propinquus, ἐγγίζων τῷ θανάτῳ.

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ, ὑ, ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ, ὑ, confido.

Ἐπιθαρσαλέως, audax. Accusat. animo, audaciam adiicio, cohortor, ἐπιθαρσύνω.

Ἐπιθαρσύνω, ἐπιθαρσυνῶ, Accusat. animo, audaciam adiicio, cohortor, ἐπιθαρσύνω.

Ἐπιθάτερα, id est, τὴν θατέρᾳ, parte altera, in diuersum, ἐς τὰ ἑτέρα, Thucydid. in alterum latus. Laertius de Zenone, τὰ περὶ χρόνου ἐπιθάτερα τοιαῦτα λέγει, dicitur & ἐπὶ τὰ ἕτερα, Xen. ἐξὸ ἀλλείς ἐπὶ τὸ ἕλος· ἐπὶ τὰ ἕτερα ἢ πόλις φερούσης, in alteram vrbis partem.

Ἐπιθαυμάζειν, donis honorare, ἀνδρὸς τιμᾶν. Aristoph. Σωκράτης φησὶ γὰρ μᾶλλον ἀποζώσεσθαι, ἢ κέγωγε σὺ, ὅσῳ τοῦτοι πρώτου καθεῖ δεῖ γὰ ἐπιθαυμάζειν τὰ τὰ ἀθάλαττον.

Ἐπιθεάζειν, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor, annotat enim Eustath. ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐφιέσθαι ἀράδεσθαι τὸ ὅλως θεὸν τινα, vel κατασκάδειν, citans ex Phereerate ὕστερον ἀφικνεῖ τὸ ἐπιθεάζει τοῦ πατρί. Plato Phædr. ἀγαπᾶσθαι δ' ὑπ' ἐπιθεάζων ad imprecationes deuotionésq; conuerfus Bud.

Ἐπιθεάζειν, numine diuino afflor, inflinctu diuino corripior, vt sit idem quod ἐπιθεάζω apud Philon. ἢ ὅτε ὁ τῷ λαῷ ἐπιθεάσας. Pollux quoque ἐπιθεάσαι coniungit cum κατακληθῆναι, ἐπιθουσιάσαι, item vaticinor apud Iosephapud Thucydid. vero πεπλῆσθαι ἐπιθεάσεως his deos obtestatus, apud Plutarch. in hoc Camilli loco, τῷ ἱερέων οἱ κεχρῶσι φοιτᾶλέες ὑπ' ἐπιθεάζοντες, Budæus reddit religionem animi obiicitées: apud Gregor. idem quodam in loco ἐπιθεάζειν, vult esse per Deū exhortans, vel diuinæ voluntatis, aut oraculi admonens, aut citans diuina opacula. Suid. asseit ἐπιθεάσαι pro ὑφηλεῖν, at particip. ἐπιθεασάμενος, Pollux iungit cum θεοπλῆς, θεολοπήσας, ὑφηγεμόνι θ.

Ἐπιθεασμὸς, οὗ, ὁ, obtestatio, id est, θείων ἐπίκλησις. vnde οἱ ἐπιθεασμοὶ, supplicationes, ἐφῆς θεοὶ ἱκασίαι, θείων ἐπικλήσεις, obtestationes.

Ἐπίθεμα, ατος, τὸ, additamentum, τὸ ἐπὶ τοῖς ἄνθρωπον, appositio. quod suppontur, vt in columna tegmen, coronis. ἐπίθεμα τῶν δυνάμεων, epithemata erodentia, medicamenta quæ impolita erodunt, Dioscor. l. 7. c. 1.

Ἐπιθεσπεύω, rectè disponо, prospicio, corrigo, præsentio, curo, id est, οὗ θεσπῳδὸς ἢ οἰωνομαντικὸς φερομένου ὁμιλῶ, obliequor, φημὶ θεσπιῳδιῶ, διαθεσπίζω. Thucydides, Ὁ ἀλκιβιάδης ἐπιθεσπεύων πᾶσι ἐκ τῶν κρίνειν εἰς τὴν πατρίδα. εἰδὼς ὡς εἰ μὴ διαφθερεῖ αὐτὸν ὕστερον ὁ δῆμος.

Ἐπίθεσις, ὁ, ἡ, aggressus, impositio, Plin. occupatio, inuasio, admonitio, conatus, impetus. ἐπίθεσις τυραννική, inuasio tyrannidis, affectatio, Alexand. Aphrodis. ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει τὸ δέος τὸ ἀνθρώπινον δίδωσι καμόν· ἀπὸ τὸ ἀρᾶν τὸν δρμίσει. ἐπίθεσις ἐστι συγκρίσεως, id est, aggressus & conatus, Hermogen. ἀπικεῖται τὸν γεγραφότα τυραννίδι ἐπίθεσιν, μετενέγκαι δ' δίκης ἕσης, κρίσεως αὐτοῦ ἀφιγμένος ἐς τὸν γέρας ἀναβῆναι τὸ Σοφοκλέα. Idem, τὸ ἐπίθεσιν ἐπὶ πάντας τοῦ δυνάμεως. ὁ τύραννος ἐπίθεσιν ἔχει. Polybius, ἐφεσις τὰς ἐπιθέσεις ἢ ὁρμὰς ἐπιθέσεις, synonymos ibi fluo coniungentur.

Ἐπιθεσπίζω, approbo, vitho r rei sum, reddo oraculum.

Ἐπίθεσπισμὸς, ὁ, ἡ, oraculum.

Ἐπίθετος, ος, ὁ, pro simulato & importuno mendico accipe videtur Chrysostom. cum alibi sæpe tum in epistol. ad Hebr. ἀπὸ τῶν ἀπόστολον τοὺς δοκοῦντας εἶναι μεγάλα βαδίζειν ἢ μικρὰ ἀπαιτοῦντας· εἰς τὸ ἐρωτᾶν ἢ βαπτίζειν μεμνημένους, ἢ ἐπὶ τοῖς ἀπαιτοῦσι, ἢ ἀπαιτοῦντας, ἢ σφόδρα κολακεύοντας τὸ ἐπίθετος ἅπαντας & ἐφεστῶτας nymia elle videantur.

Ἐπιθετικὸς, ὁ, ἡ, ὑ, aptus ad inuadendum, audax ad res nouandas, ad aggrediendam rerum summam, ad tentandam tyrannem, Arist. c. Ethic.

Ἐπίθετος, ος, ὁ, ἡ, impositus Vlpian. q. adiectitius, additus, adnexus. Item decretus, afcitus. Item appositus, adiunctus. ἐπίθετον κακὸν, Hermogen. id est, κακοπαθητικὸν. ἐπίθετα ὀνόματα, Hermogen appolita, ad nomen adiuncta, Quintilian, ὀνόματος ἴσῳ τας dixit Horat. peregrina festa, & aliunde hæc a conlensit tamen Areopagitici senatus approbata. ἐπίθετον φωνὴ, Lyl. dixit, quæ alicui ad transportandum tradatur. τὸ ἐπίθετον, a dicitum, quod rectè dicimus appolitum, cui nullis sequens dicitur. Macrobius libro primo, capite tundo Saturn. A dicitiuum, quod Græci ἐπίθετον vocant. ἐπίθετα etiam dicuntur affictitia Varr. afficta & commentitia apud Gaza adiectitia noué maluit dicere. Theophrast. herum rum varitatem recitans hist. libro primo, & capite nono, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα πᾶσι ἐπίθετα ἢ πρόσθετα. Et in fine capit. idem, πᾶσιν ὡς οὐδὲν ἐπίθετον ἔοικεν, ὡς ἐφυτὸν, sed hæc quidem ex adiectione fictéque dici videntur, vt dictum.

Ἐπιθέτως, q. adiectiuè, fictè. vide superius.

Ἐπιθέω, accurro, irruo, inuado, incurro, Aristid.

Ἐπιθεωρέω, prospicio, aspicio.

Ἐπιθήγω, acuo, παροξύνω, irrito, ἐρεθίζω.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, appositio, Cicer. adiectio vel adiectus, cumulus, accessio, ἐπίθεσις. Hesiodus, πλείων οὐδ' πλείων μοίρης, ἢ ἡ ἐπιθήκη ὁ ἐπιθήκη τ' ἀρκεῖ, Aristi. in Vespis, ἀρκεῖ δὲ ἐμοὶ καὶ ἐπιθήκη, τὰ ἀναγκαῖα. apud Hesych. Hesych. φορτικὸν, ἐπιθήκη.

Ἐπιθήκιος, ατος, τὸ, operculum, additamentum. Item dorium, ἀπὸ ἐπιθήκης, Etym. Ἐπιθήκιον, integumentum, operculum, quicquid superpositum est. Paulus, in Achaicis, ἐπιθήκιος δ' μικρὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπιπλοκῆς, idem. ἐπιθήκιος δ' ἐς ἐμὲ ἔσ τι τοῦ ἐπὶ τὸ χείλωτ ὁ ἐφ' ἑκάστῳ ἐπιφερόμενον. Ἐπιθήκια autem vocat dicitur vt ὁ φαρμακοπώλης, ἢ ἐπώνης. Aristoph. εἰρήνῃ δ' ἡ πόλις, ἢ πάντα τὰ ἐρίατα ἔοικε δι' ἐκεῖ.

Ἐπιθηρεύω, ὁ, ἡ, dici videtur de eo qui τὸ θηρᾶσθαι seu : ἐπιθηρεύειν præcst, qui quatuor elephantis dominatur, ; fera ferarius, Gaza interprete. vide ἐπιθηρεύειν, dupliciter ap Ælian.

Ἐπίθιος, incumbe.

Ἐπιθίγγω, ἐπιθίξω, τὸ, ἐπιθιγὼν, tango, Genit.

Ἐπιθιγγάνω, attingo, ἐφάπτομαι. Suid.

Ἐπιθολάσας, συντάραξας εἰπεῖν, Hesych, qui breuiter locutus est, sed mendi suspectum est illud participium.

Ἐπιθολόω, ἐπιθολῶ, ἐπιθολώσω, premo, seco, Genit.

Ἐπιθολόω, infideo, assideo. ἐπιθολόω μυρτοφόρῳ ἐπιθολοῦσα, incrip. id est, κατέθηκα, incumbo.

Ἐπιθολόω, confundo, perturbo, ὑποκωκύω, πατάσσω, Alex. Aphrod. turbo, i. turbidum reddo.

Ἐπιθόλωμα, paruità πόσημα. Odyss. ὀφρύων ἐπὶ θόλωτο.

Ἐπιθορέω, assilio, insilio vel superfilio.

Ἐπιθορυμνάω, inco (ca fignificatione qua mas inire fœminam dicitur) Luc. Erot. πολλοὶ ἀγαλλόμενοι βοιῶν ἐπιθορυνταὶ ἢ κριῶν ἐπὶ πόκοισιν ἢ ἵππων ἐπὶ σφόμασι. Et ἐπιθορμάω, σφόμασι, ἢ ζωογονοῦσι, nam σφὸς, semen, σφόμας.

Ἐπιθορυμνάω, insilio.

Ἐπιθορυβέω, ὦ, ὦσω, tumultuor, instrepo, admurmuro. Xoph. ἐπιθορύβουν πολλοὶ ὄχλοι, admurmurauit, approbans fe conciunatis dict um.

Ἐπιθράνιον, pars nauis, Hesych.

Ἐπιθρώσω, effringo, in Epig.

Ἐπιθρώσκω, ὁ, persurrens, attingens, superueniens. ἐπιθρώσκω, cuius est Futurum, ἐπιθρῶ, i. cutram.

Ἐπιθρώσκω, altrisle, educatrisle.

Ἐπιθρώσκω, flebiliter fuccumbo.

Ἐπιθρύπτομαι, orno, polio.

Ἐπίθυμα,

Επιβάσιος, infilio. Ἐπιβάσιον νεώς, infilio in nauem. Ἐπιβαθίζω, ἐφίλο-
μαι, insulte, de super lascivio. Hesiod. μηκέτ' ἐπὶ δηθὰ σκαίρετε κυ-
σὶν ἀνδρῶν, καὶ ὦπα. Hom. Odyss. ἀλλ' ἐμὲ γ' ἢ κεφαλὴν ἐπιβαθίσει πα
ὁδοῦ. Hesiod.

Ἐπιβολὴ, genus alij. Athenæus lib. 5. ἐμοὶ δοκεῖ ὀφεῖν εἶδ τὰ σκάφη τὰς
ἐπιβολὰς ἁμαξιλαφρούσας, τὰ δ' αὖ τὰ καὶ ἐπιθυμίδας λέγειν. vide
Athen.

Ἐπιβουλεύω, expetor, πεδύμαι, vnde αἱ ἐπιπεφυμέναι apud Xe-
nophon item redamor.

Ἐπιθυμία, ἡ, ἐπιθυμέω, concupisco, desydero, Genit. ex Stoicorũ
dogmat. ζῴων ἡ ἐπιθυμία ἐστὶ τοῦ ὑπὸ τῆς φαντασίας ὀρεχθέντος ἡμῶν ἐπὶ
τι, Cicero Tuscul. 4. Æmulatio, ægritudo ficoquod con-
spicerit, alius potiatur, ipse careat. Aliquando cum Infiniti-
uo. Plato 2. de Republ. ἐπιθυμεῖ γὰρ ἀκούσαι τί ἔστι ἐγκράτεια, cupio
audire. ἐπιθυμεῖ σφαγῆναι, Xenoph. ἐπιθυμῶ μαθεῖν, cupio di-
cere, Idem. ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, videre cupio, idem Xenoph. Cum
articipio, ἐπιθυμῶ ὤν, apud Platonem de Legibus, id est, cu-
io esse. Xenophon, εἰς τὸ φίλων τε κτᾶσθαι εἶδος ὑπ' αὐτῶν, ἡ πο-
λὺ ἐπιθυμεῖν ἄδικα, ἢ ἐπιθυμεῖν σωθῆναι, καὶ ἀπεπλεῖν ἐπιθυμοῦσα τὸ σωθῆ-
ναι. Isocrates, ἐκπλαῦσαι, ἢ οὐ πολιτεῦσαι τὴν πόλιν ἐπιθύμει.
Idem ὁμῶς ἐπιθυμῶ ἀεὶ τὸ ἐπιπονὸ ἀφέμενον τοῦ πατρὸς διελθεῖν
εἰς ὑμᾶς.

Ἐπιθυμία, ατος, τὸ, apud Platon. & apud Isæum. ἐπιθύμησις
εκοῦ.

Ἐπιθυμητὸς, ὸν, ὁ, desiderium, cupiditas, affectatio.

Ἐπιθυμητὴς, οῦ, ὁ, affector. Quint. qui de syderat, prõptus, alacri
animo. Xenophon. πολλοὶ ἐπιθυμηταὶ ἡμῶν ἐγένοντο ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, &c.
Idem in Apolog. Socrat. cum Gentiuo, ἐπιθυμητὴς ἀπὸ, eius
studiosus. Suidas ἐραστής.

Ἐπιθυμητὸς, ὴ, ὸν, cupidus, Genit. τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, cupiditas, li-
dine, ex Plat. 9. Policie. ea pars animi quæ voluptate alitur,
icer. 1. de Finibus.

Ἐπιθυμητικὸς, cupide, auido animo, ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τῶ ἀκούσαι, Bu-
dæus epist. prioribus. Pollux lib. 5. βάδισμα, ὁ ἀλυκὸς, ἢ ἀκρατὴς, ἢ ἐπι-
θυμητικὸς δὲ, ἐπιθυμοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμεῖν τὰ ἀφροδίσια, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμεῖν τοῦ ἀφροδισίων πράττειν. ὁρίγνομαι, βουλομαι
ὀρέγομαι, τὸ δὲ ὁρμᾶν & ἵεσθαι ποιητικόν. ὁρίγνομαι, βουλομαι
ὀρέγομαι, ἐπιθυμητικῶς ἔχειν.

Ἐπιθυμητὸς, οῦ, ὁ, desydera bilis, cupitus.

Ἐπιθυμία, ας, ἡ, libido, auiditas, cupiditas, δι' ἐπιθυμίας δεῖ εἶναι, Apol-
lonius in Epistol. πᾶν σπουδὴν δι' ἐπιθυμίας εἶναι, σὺ δὲ διαπεπραγμένος μὲ ἡ ὑπ'
ἀνδρὸς διαβεβλῆσθαι. ἐπιθυμία γιγνομένη φιλοσοφίας, ὃ lato in Epist. Idẽ
Epistol. 7. ἐπιθυμίας φιλοσοφίας οὐ ἐπιθυμία γιγνεσθαι, incredibili
hilosophiæ desyderio teneri. Ibidem, ἐπιθυμίαν παρέδωκε πᾶσι τοῖς
ἐπιθυμίαν τῆς ἀνωτάτω φιλοσοφίας, videbam quo animo Dionys
us in philosophiam esset affectus. ἡ ἀγνοημένη ἡ ὑπὸ ἐπιθυμίας, Nazanz. de Christo, ille qui est dulcedo & totus desyde-
bilis. ἐπιθυμίᾳ πρὸς αὐτὸν αὖπαῖς, ὦ καὶ ἐπιθυμεῖν, eis erat desyde-
um viros recipiendi, Thucydid. ἐπιθυμίαν χρεῶν, Arist. tel. in
hetor. Ex Stoicorum definit. βούλησίς ἐστιν ὀρεκτὸν. ἐπιθυμία,
ρεκτὸν ἄλογον, Cic. Tusc. 4. voluntas quæ quid cum ratione de-
derat. Libido, vel cupiditas effrenata, quæ aduersa ratione
ecitata est vehementius. Ibidem, ὀρεκτὸν, ὑπακουστὸν λόγου. ἐπιθυ-
ία δὲ, ἀδιακόλουθον καὶ ἀφρόνιμόν τε. Cicero. Ira, libido puniendi
ius qui videatur læsisse iniuriã. ἡ ἐπιθυμία τοῦ πίνειν, ὀδὲν, cibi
ondimentum fames, ex Xenophonte & Cicerone: vide ὀ-
ν. Ex Epicuri select. Sentent. πᾶσα ἐπιθυμία οὐ μᾶλλον ἐπὶ τὴν φυσικὴν
ν ἀναγκαίαν, ἀφ' ἧς φυσικαὶ μὲν αἱ ἀναγκαῖαι, ἀλλὰ σῶμα καὶλὸν ἀλλ' οὐ ἐπὶ τὴν φυσικὴν

...Thucyd. Item appello in iudicio, insi-
... ἐγκαταγορεῖ. Datiuo cum Accusat. ἐπικαλεῖ
... conuocat, conuocat in cōcionem, conuocat in cōcionem, Thucydid.
... ἐπικαλούμενος τὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς. Lucian. εἰσιὼν ἐς ἀγῶνα
... ἐπικαλεῖσθαι τὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς. Xenophon. ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἀδικοῦντα
... ἐπὶ τὸν ἄρχοντα. Herodian. ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἀμφισβητοῦντα φίλιον
... Nigri. Item vendico, peto, accerso. Thucydides. ἐπικαλεῖσθαι τὸν Νικίου
... ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς πολέμου ἀρχὴν αἰτίαν ἔχοντα, non imi-
... nimicitias belli causam in illos conferentes. ἐπικαλῶ σοι τοῦτο,
... haec tibi in crimen verto, Plato de Legib. οἱ ἐπικαλοῦντες τοῖς κλοπίμοις, qui furtis obiiciunt. Idem de Legib. ἐπικαλοῦντες ἀσεβείαις, qui impietatis damnant. Idem de Legib. ἐπικαλεῖσθαι ἀσεβείας, vbi Praepositio ἐπὶ abiudicat. Idem. quam loque datiuo simpliciter iungitur, vt ἐπικαλεῖσθαι αὐτῷ τὸ σφάλμα, damno & incusso rem ipsam. Plato.

Ἐπικάλυμμα, τος, τὸ, operculum, testa cancrorum, praetextus, velamen. operimentum. In 1. Epist. Pet. c. 2. ἡ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, Ac non veluti velamen habentes malitiae libertatem.

Ἐπικαλυπτήριον, operimentum.

Ἐπικαλύπτω, operio, velo, tego, obscuro. Hesiod. κεῦθε δ' ὑπὸ πόλλα κορύσσει.

Ἐπικάλυψις, τεως, ἡ, velamen, operculum, tegumentum, ἐπικάλυμμα τοῦ ἁμαρτοῦ, occultatio, Nazanz.

Ἐπικαμπὴς, ἐς, ἡ, adunctus, inflexus, incurvus.

Ἐπίκαμπτος, ὁ, ἡ, ἐπίκαμπτον, inflexa antica. ἐπίκαμπτον ὀπισθία, inflexa postica, Gaza interprete: quia ductis cornibus in partem priorem in signum se circuna git, flexúmque imitatur. ἐπίκαμπτον πυῖον apud Diodor. Siculum, est acies incurua facie instruere, qualis est Lunae figura in secunda quadra, post coitū: id fit quum producta acie media, reductisque cornibus pugnatur: quae denominatione vsum esse ad Cannas Annibalem scribit Frontinus. dicitur & ἐπικαμπὴς τάξις, ἐπὶ τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις στρεφομένη, τὰ δ' ἄκρα ἐπὶ ὀπίσω μᾶλλον ἄρσα ἐφ' ἑαυτὰ ἔχη τὰ παρόντα, quod & ipse Diodorus λοξὸν πυῖον τοῦ τάξιν dixit. ἐμβολὴ verò Aeliano est acies cuneata, vt τάξις ἐν πλαισίῳ, ἐν πλαισίῳ, acies in latercuti formam. Frontino acies quadrata.

Ἐπικαμπῶς, φως, τὸ, flecto, replico. Accusat. ὁ ἐπικαμψὰς θ', arcuatus.

Ἐπικαμπύλος, incurtus. Hesiod. πολὺ ὑπικαμπύλα κῶλα.

Ἐπικαυλίδες, & ἐγκαυλίδες, canthorum radices. Pollux lib. 2. τὰ ἐγκαυλίδια τῆς βλεφάρων ἄκρα. κανθοὶ δὲ ἐγκαυλίδες, ἢ ἐπικαυλίδες.

Ἐπικάρα, Aluei b. ad verticem, in caput.

Ἐπικαρπία, ας, ἡ, remuneratio, καρπὸς, ἴος, fructus lucelli, fructuum & commodorum percepsio, & vsus rei fructuosus. ἐπικάρπωσις, fœnus, quaestus, fruges, me sis, vectigal quod ex fructibus percipitur. Dem. sthen. ἐξ ἀοφόρων, ἢ τῶν ἀφ' ἑστίας ἐπικαρπίας αὐτῷ ὑπάρχειν ἐπὶ τῷ παρεῖναι δικάσασθαι, ἢ τῶν ἄλλα τῷ ὑπαρχόντων ἐν τῷ ἐμῷ πολλῷ μείζω ἐπιπορίσασθαι. Plato. 12. Leg. χρημάτων εἰσφορὰς πρὸς τῷ κατὰ τὴν οὐσίαν, ἐὰν τε τῶν κτήσεως, ἐὰν τε τῶν ἐπικαρπίας, ἢ τῶν ἐπὶ τέχνῃ τινὶ ἢ γεγενημένων, ὑποφέρειν ἀξιονόμως φυλέτας, & census fui annuum redditum profiteri in commentarios relatum fuae tribus apud agronomos. Aristotel. ἐπικαρπία quaestum appellat, & fruges messésque ὑπικαρπίας vocat Aristotel. 2. Oeconom. τὸ πραθὲν ἢ τῶν ὑπικαρπίων λεγόμενον ἀπάντα, exigebat enutrium & lucrum quod inde prouenisset. ὑπικαρπίας λαμβάνειν, emolumenta percipere, lsocrates. σιτῶ ὑπικαρπία ἀμείβεσθαι, id est, fœnerato reddere. Sic Plautus in Mencch. Ne illam m'eastor fœnerato abstuleris, hoc furtum cum fœnore reddes.

Ἐπικαρπίζεσθαι, ἐπικαρπιζόμαι idem quod καρπίζεσθαι τῶν γῆν ὑπικαρπίζεσθαι, terram exinanire & exhaurire, defrugare et Plinio. Theophrast. ὑπικαρπίζεται ὁ σφόδρα ὁ αὐχμὸς.

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ, ἢ, fructifer. Aratus, αἴξουσα πάσῃ ὑπικάρπιοι ὥρῃ, frugiferae cumpestates. ὑπικάρπιος Ζεύς, Iupiter frugiporens. ὑπὸ τῷ καρπῶν, à fructibus: cuius meminit Aristoteles de mundo.

Ἐπικάρσιον, communi appellatione dicitur, quicquid semen aliquod continet, vt notat Marcellus lib. 3. Dioscor. Athen. lib. 2. de Sycomoro loquens, εἰδίσῃ pomis, ἐφ' οἷς ἡ πικρὰ τῶν σύκων ἡ ἀγριάδα συκῆ ἐν ὑπὸ τῷ ξύλου, ἃ ὧν ὑπὸ τῷ ὑπικαρπίου: vbi ὑπικάρπια cancros vocat. Plin. lib. 13. cap. 7. & ipse de fico Aegyptia, id est, Sycomoro tractans, Pomum fert non ramis, sed caudice ipso. Theophrast. lib. 4. histor. cap. 2. ἐπεὶ ὁ αἰγύπτιος συκῆ ἐν τῷ ξύλῳ καρπὸν, inquit, ἴδιλας φέρει καθὰ τὰ ἄλλα τὰ ἐν ὑπὸ τῷ θυμοῦ, εἰδ' ὑπὸ τῷ πέρυσιν, ὃ ἐν τῷ σκελρῷ. Dioscor. etiam in primo, ἔστι δὲ καὶ ἡ ἄγρια συκῆ ὁ ξύλον, quam arborem & συκάμινον vocant. φέρει δ' ἐπὶ καρπὸν μὲν ἐν τῷ πέρυσιν ὡς ὅτι τὰς συκίδας ὑπὸ τῷ σκελρῷ ὑπὸ τῷ ξύλου. Galenus etiam super hac re lib. 2. de Alimentis, ὁ γὰρ ἐπὶ τῷ ἀγρίαν συκῆ ὑπὸ τῷ ἀφθῶν ἐν ὑπὸ τῷ ξύλου καρπὸς ὑπὸ τῷ ἀνθρώπου ἐσθίεται, ἀλλ' οὐ ἐν τῷ ἀκροτάτων ἐκφύεται, qui locus tamen manifeste corruptus est, legendum enim pro τῷ ἀκροτάτων ἐκφύεται, τῷ ἀκροτάτων ἐκφύεται. ὑπὸ δὲ στελέχους.

Ἐπικαρσία, ας, ἡ, per obliquum, transuersa. Virgil.

Ἐπικάρσιος, ον, adiculum, ὁδὸς ὑπικάρσιος, adiice amiculum: sic Graecanico quodam colloquio.

Ἐπικάρσιος, ὁ, ἡ, obliquus, transuersus, πλάγιος, Herodot.

Ἐπικαρσιόομαι, condio, ἀγρυσιόομαι, Hesych.

Ἐπικαταβαίνω, descendo, Accusat.

Ἐπικαταβάλλω, deprimo, Accusat. Xenophon de canibus, μισθὸν δὲ μὴ ὥρας τὰ ἴχνη, ὑπικαταβάλλουσι τὸ ὄπα, id est, immittentes. habet etiam significationem oppositam τῷ ἀναβάλλω.

Ἐπικαταγνύω, insuper frangor. Aristot.

Ἐπικαταγρύω, vel Ἐπικαταγνύω, reuchor, superuenio, tendo in hostem, iterum vel post appello. Thucydid. in 4. ἡ δ' ὑστέρα τῶν ὑπικαταγρυσα, ἡ δὲ ἐπικλῆσις μὲν διαφθείρει, ἡ δὲ τῷ κρατεῖν, post appellitur.

Ἐπικαταδαίνω, dormio, soporor, Neutr.

Ἐπικαταβαίνω, descendere, delabi, deferri. Plutar. in Pompeio, ὁ γὰρ λόγος ὁ λέγων ὑπὸ εἰδῶν ἢ σκιὰς πολέμου τὸν παρεῖναι ἔρχόμενον βαδίζει, εἰς ταχὺν ἐπιφέρεσθαι κινεῖσθαι ὥσπερ ὄρνιν ἀγρὸν ὑπὸ ταῦρον, ἢ λείβανα πολέμου ὑπακροᾶσθαι, vt incretem auem alias cadaueribus insidentem, in aliena cadauera decumbentem.

Ἐπικαταβάλλω, concludo, condo. Xenoph. 4. Paedix. ὑπικαταβάλλεται ἐν ὑπὸ τοῦ εἰς ἐρωμένους.

Ἐπικαταδαρθάνω, ὁμαι, ὑρθάμην, indormio.

Ἐπικαταδραμεῖν, ὁμαι, ὑρθάμην, occupor ab insectante.

Ἐπικαταδραμεῖν, ὁμαι, ὑρθάμην, ἐπικαταδραμεῖσθαι, occupare, occupor, anteuerto, deprehendo. Plato in Timaeo. μικρὸς δ' ὢν ὑπειδεῖν ἢ σκιὰν ὑπικαταδραμὼν τὸν ἐς ὁ κύκλον, ἢν ὧν ὑπικαταδραμεῖν, Cicero, mensis autem quando ille lustrato suo cursu, solem consequuta est. Theophrastus cundo, ὅτι φυτῶν ἐπιπορεῖται ὁ ὃ τοιοῦτ' ἔτος ἐστὶ κατὰ ἕνα καταδραμεῖν ὑπὸ τοῦ νέου τὸν ἔτους, occupante nouo fructurem. Plin. ita, Semper fructi penuum est, subuiscente. Item opprimo. Xenoph. ὅταν ὁ ἀνὴρ, ὑπικαταδαθὼν τὰ νύξ βοῦ ὑφῶν. Cicero in frumentaria. Antonium in medium iniuriis mors oppressit, αὐτὸν ὁ μεταξὺ ὑξείρεια πόνων ὑπικατέλαβε.

Ἐπικαταμένω, vel ὑπικαταμίνω, praestolor, diutius maneo, Xenophon, immoror: idem quod διατρίβω. ὡς ἂν ἡ κύπρος μένει ἐν ὑμᾶς βουλομένων διατρίβῃ αὖθ' ὑπὸ ὑμῶν, alibi ὑπομένω.

Ἐπικαταπίπτω, superincumbo, Lucian.

Ἐπικατάρατος, ον, ὁ, maledictus, execrandus, execrabilis, in Iob Sapientia. ὑπάρατος κατάρατος, anathema.

Ἐπικαταρρέω, per cutio, impetuose impello.

Ἐπικαταρρέω, concido, conuinco, refoluor, influo, seu illabor superiore loco.

Ἐπικαταρρίπτω, super aliqua re frangor q.d. super confringor.

Ἐπικατασείω, concutio, depono, decutio, ὑπικατασείσω. Iphus, le Elcazari filio, ἢ τὸ ὄμον ὑπὸ τῶν γοήτων πλῆξαι ὑπέτεινεν ἑαυτὸν τὸ ἑλέφαντα, elephantum super se decussitare deturbauit.

Ἐπικαταπήγνυμι, superfodio, superinfodio. Accusat. cum Genit.

Ἐπικατασείω, vt ὑπικατασείω, Aristot. in Problem.

Ἐπικαταστάλλω, libo.

Ἐπικαταστρέφω, inuerto, verso.

Ἐπικαταστρώννυμι, in iuper iugulo, macto super, Lucian. de Luctu. ὁ ἢ αὐτοχθὼν ὑπικατέστρωσε, alij poeillatores iugularunt sua, sepulchra colucit. Pausanias in Messen. αἱ γυναῖκες αὗται τὸν ὡραῖ τὸν αὐδωδὸν λόγ μαγησιοις ἀξιόλογοι, ὑπεστρωσαν αὐτὰς ἀνδρῶν ἐν τοῖς ὑπικατέστρωσαν. ὑπὸ τοῖς αἰσθησιν κατέστρωσε.

Ἐπικατατίνω, concido, lacero, Demost. αἱ ὄπλα ὑπέστρωμαι αὐτὸς τίνων τὰ μέτρων ὑπὸ, de officina loquens.

Ἐπικαταφορὰ, vocatur à Mathematicis ea pars cæli in signifero quę totidem partibus in demersu occidnum punctum signi referi præcesit, quot partibus in emersu anaphora ab hoc scopo relinquitur, Bud. de Asse. vide ὡροσκόπον.

Ἐπικαταφορὸς, procliuis. ὑπικαταφορὸν ὡς τὰ ὀφοσδέα γόνατα Athenaeus.

Ἐπικατακαυτὸν, adobruo.

Ἐπικατακεφαλαιόομαι, mentior, mentior.

Ἐπικατακεφαλαιόω, ὁ, ὁ, ὁμαι, ὁσάμην, ὁσάμενος, ὁσάσθαι, ὁσαίμην, ὁσαίμενος, ὁσάσθαι, ὁσαίμην, ὁσαίμενος, ὁσάσθαι, ὁσαίμην, ὁσαί

Apologia, ἀνάμεσα πᾶσα ἡ χειρὸς τὸ ἀπηκριβῶσαι τὸ μέρος.
ἐμπεσεῖν, inhabite ginc ibi, Cebes Thebanus.
ἐμπορεύεσθαι, ἡ ἔπορεύθην, est ſcrutariam facere, vt 4. Græcanicę
abulæ dixit Apuleius. Sic Horatius dixit Vilia veudentem
imicato ſcruta popello: vel veteramentarij ſutoris, vt loqui-
r Suetonius in Vitel. artem exercere, i. quæ veteraverunt
detrita ſunt coria concinnare & conſuere. veteranea enim
oria τὰ κατ' ὄψιν κατακείμενα dicuntur ἀπὸ παλαιότητος. Vide Pollucem lib.
& in dictione Ὑποῤῥῶ.
ωμος, vt inquit Actius Serm. cap. 25. dicitur quum nigrum o-
ſi in ſuperficie e xaſperatum, inuſtum fuerit, & colorem
nereum pręſe tulerit. authori deſinition. inter lib. Gal. Σύ-
ορὰ δὲ ἐλκωσις ἐπιφάνειαν ἔχουσα μέλαιναν ἢ ὑπόμελαιναν, ἢ καὶ ὑφύουσα.
in Hagoge, ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ὑπὸ ἐπιπολῆς ἡ σὰρξ θερμοῦ τινος καυ-
τικοῦ ἐπικαυθῇ ἢ βραχύ τι δυτικὸν γένηται ὑπερῤῥεῖ μελανὸς ἰχῶρος.
n. Paulus Æginet. ἐπίκαυμα definit vlcus ſordidum, impu-
m & cruſtoſum, quod dum repurgatur, ſæpe humores in
ulos effluunt. ἐπικαύματα vocat Plinius oculorum aduſtio-
s: & vſtiones Scribonius Largus, vel ipſius interpres. nam
ſum Græcè ſcripſiſſe ex loco Galen. κ' τόποις 4. vbi aſcripti
uerſus Epicaumata Scribonij Largi colly rium, qui dà poſ-
ſuſpicari. Dicitur etiam ἐπίκαυσις. Dioſcorid. lib. 2. de ſylue-
i lactuca, σπιδὶ δ' ἐκ ἐπικαύσεις ἐν χρείαις.
ωσις, ἐπικαύσεως, ὁ, aduſtio. Et morbus oculi, vide ἐπίκαυμα.
ωχαομαι, ὠμαι, q.d. glorior aduerſus aliquem, inſulto a-
rui.
ωχησις, ἐπιχήσεως, inſultatio, Hermogen. de figuris hexameri
reminis.
χάζω, ſuperne ſtrepito, vt ſtrepitat vnda ſpumam ſimul
amittens, commouco, διακινοῦμαι.
ωμα, ſuperiaceo, incumbo, impoſitus ſum. Heſiod. ἐφόπλοισ
ν ἐπίκειτο μετώπῳ, oculus in media fronte erat. ἐπίκειται δυσ-
ται imminet mări, Ariſtoteles in Politic. ἐπίκειται σοι ξηρία,
ulcta tibi imponitur, Idem libro 4. Politic. ἐπίκειται τῇ πόλῃ,
feſta obſidione ciuitati imminet, in Publicola Plutarchus,
κλῆμα αὐτῷ, ſibi inſuncta, impoſita, Bud. Pauſanias in pri-
o Eliacôn. ἐπίκειμαι ὑπὸ τὰ κεφάλαι. Ibidem, σίφασι δ' ἐπί-
ται οἱ τὰ κεφάλαι. Idem, ἐπίκειται ἐπικειμένου ἡδὺ τὸ κάπνισμα, iam co-
nam oleaſtri capiti imponentem apprehendit (nam κάπνισ
iror cur apium tranſtulerit in Comment. Bud.) ἐπικείσθαι
ἀσκοντον μέσῃσι πλαγαῖς ἐκελέβοις, iuſſit Helleſpoto verbera in-
gi. Herodotus. ἐπίκειται τὸ ὄνειαι χρείασιν ἀμαυτοῦ, vtili-
e Chriſtiani nominantur, Chryſoſtomus. ἐπικείται ὀνείαι ἐπὶ
ῶν θύσεσιν, immolanti pœna morte ſancita eſt, Herodot.
κείθαι δ' τοῦ πεπονθότος μορίου χρῶς, ἐρυθρὸς, Galen. libro ſe-
ndo ad Glauconem, imponatur parti affectæ. ἐπικείμενα ὀδὰ
ων, Lemno adiacentes. ἐπικείμενα γῆσοι, id eſt circumiectę in-
le, Thucyd.
ιδιον, τὸ, impendens. ἐπικείμενα αὐτὰ τοῦ ἐπιφέρεσθαι, ὁ φασὶ ῥῆμα,
id. ἐπικείμενον, ὁ ὑ ὄτου τιμῶν ἀδ' κακτινοῦσις τοῦ ἐπικειμένου κακοῦ.
τῷ ὧν αὖ λέξει διέφθαρται, apud Ariſtoph. in Equit. κἀπικείμε-
νον βάσει, Commentar. κἀπὶ τοῦ πάθων αὐτῶν. pro erecto ſepul-
ro. Lucian.
ικός, diſſecui ſſe, διανεῖ ἐμαι, διαφθεῖρω.
ιμι, τὸ ἐπίνεμον, i. attondeo & depaſco ſegetes in folioſam
ateriam luxuri antes.
ινος, idem quod ἐπίκειμαι.
ιπελοῦμαι, ἡ ἐπιπελοῦμαι, ἐπελοῦσομαι, ἐπέλασα. adhortor, Datiuo, vt i'χει-
ας, Plato in Phædon. Xenoph. in Cynegetico, ἐπιπόνοις τὰς
ψυχὰς ἐπιπελοῦσι. Plutarch. in Antonio de Cleopatra per
nem attrahente Antonium in conclaue, τὸν ἀνδρὸν αὐτὴ ἀμε-
ῶσα ἐπιπελοῦσα τῇ κατοπτρῷ, ἡ σωμάτων ἔνεκα.
ιπέλασις, ἡ, iuſſus, adhortatio.
ιπίνω, appellor, ſeu appello. In futuro ἐπιπλήσομαι, διωμοῦμαι. Ho-
er. ὀδ. ζ. ὦ ἐπὶ ἔπεσι τοῖσι ἐπίνεσσι, ea autem poſt ad terrã
eruenit. Apol. 2. Argon. ἐπιπλήσεται γένος, in inſulam appelle-
t. vnde ἐπιπλόμενος, ὁ, appulſus, ὀρμούμενος.
ιπνος, ὁ, vanus.
ιπορέω, ἐπόρουν, ἐπορέσω, ἐπόρηκα, ἐπορήθην, ἐπορέομαι, ἐπορήμην, ἐπορητέος, ἐπορητέον, ἐπορητικός, ἐπορητικῶς, ἐπορητικὸν, ἐπορητικὸν, ἐπορητικὸν

cis & exulis preces reiiciente, insuperque caput eius pecunia pronunciata licente. Significat etiam sufficere & substituere. Gregorius, εἰ οὖν ἡ μοῦσις κατὰ ἀμφιβόλου ἀξιόχρεως κ᾽ μηδὲ τῶν κυρίων τῆς ὀνομασίας τὸ ἀκριβὲς ἐπικαλύπτειν ἢ ἀμβλύνειν ὀφείλοντος, πολλῷ μᾶλλον τὸ ἀπὸ τοῦ πάθους ἐπιτείνειν ἢ ἐπιτρέπειν.

Επαλύω, dispergo, Accus. κακὰς δ᾽ ἐπαλύσατο θυμὸν, malis effundite mentem. unde ἐπαλύσασα, desuper spargor. Hom. Iliad. θ, ὑδατι ἐπαλύσατο αἰγὰς, id est, ὑπερχύσεις, ὑπερροὴ, inundat terram, ὑπεσπειρεν δὲ τῷ. Et Iliad. ν, τοῦ δ᾽ ὑπὸ κλῖσ᾽ ἔσυτο, ὕσσατ᾽ ἐπαλύσατο ἅλκὸς.

Επαλ. ὁ ωδέναι, in periculo sum, periclitor, Demosthenes. ὁρῶ φρονίμους, ὑπαιφνιδίου τὰ χρήματα ἐπαλωδοῦντα τῇ ἀπειλῇ.

Επαλώδης, periculosus, Xenoph. εἰς τὰ ἐπαλώδη φέρεσθαι, in periculo ruere. ἐπαλωδὴς, in periculo, Thucyd.

Επαλύω, infecto, infringo.

Επαλύω, defeco, lugeo.

Επάλυτος, ἡ, ιτος, lamentabilis, flebilis, Aristopha. in Ranis, ὑπὸ βασάνων ἐξορμῶν ἐπαλυτοκλαυτοῦ κλαυμάτων ἀνδυόμενος, ἡδονῆς, χαρᾶς, τρυφερότητος.

Επάλωκα, ὁ, infecto, frango, obtundo. ἐπαλάθην, inflexi sunt & permorsi, Plutarch. in Romulo. ἐπαλαθῶν τὴ γνώμῃ, animo frangi, remitti. ἐπαλαθεὶς, exoratus, Lucian. ἐπαλαθεὶς ὑπὸ τῆ ὀργῆ, a spectu misericordia motus, flexus, mitigatus, i. vidéde, Plutarc. in Camillo. Iosephus, ὡς ὑπὸ τῆ ὀλοφυρμῶν τραπομένου τὸν θρασύτητα ἐπαλάσαι. Et rursus, ὁ δὲ πρὸς ἔργους ἐφεσίους ἐπ᾽ αὐτῇ τῇ ὑμετέρᾳ δόξῃ βοηθοῦντα ἐπαλάσας τὰς ἀφέσεις. Hesych. ἐπαλακαθῶσαι, συμπαθέσαι, ἐκλέσαι.

Επαλιάσαι, celeberrimus.

Επαλείω, μαι τω, π. ακα, laudo, celebro, ὑμνέω, ὀνομάζω, dico, perhibeo, Accusat. pro nominare & vocare. Aratus, τὸν δ᾽ αὖθις ἐπαινέουσι βοὴν ἐπαλεῖν. Item inuoco. Apollo. ἐπαλείσατε τοῖον ὀπαλεῖν. Item clando & obstruo, Aristoph. in pace.

Επαλεκτὴς, cognominatus ab ἐπαλέκτρα.

Επάλευσις, accusatio, μία, ῆς, ἡ, καλεῖσθαι, crimen, criminatio, probrii. Xenophon, in OEconomic. ὡς ὑπὸ τῆ ἀθυμίας τοῦ ἐπαλεύματα τούτου. Agathias ἀπὸ τοῦ γαλεπωτάτου, γηρυόμενον ἢ ἀλλοιωτικὸν ἢ, θορυβώδεστατα τὸν ὑποστάσεων τῆ ἐπαλεύσεως, crimen excutere. Et rursus, ἡ ὅπως τινὰ ἐπαλεύματα ἐπέφερε γραμμὴ, in Traianum crimina conferebat. rursus, ἡ τῆ δικαίῳ ἐπαλεύσεως ποιεῖται κ᾽ ἐνέμεσιν.

Επάλιος, cognomento. ἔρρα ὑπὲκλυε ἑ ἔχοντα πλάνητες, astra quæ vocantur erratica, Plato in Timæo. Pro prænomine ponit Appian. in Parth. σωσθῆναι γαὶ ἐκ τῆ μετὰ τῆ πομπεῖ ἐ μεγίστε, καὶ ἀμύνου ἐ ὁ μεμφόμενος ἐπάλιος.

Επάλληλος, puella sine parentibus & fratribus, cum hæreditate tamen orba relicta, Etym.

Επάλληξ dicitur, inquit Budæ. in Comment. γαμᾶ ὑπὲ ἄνδρος, cuius quæ nuptias petit, vt iure ciuili ad fe delatas quæ alio nomine ὑπάληξ & ὑπαλήξης dicitur. ὑπάληκτος autem vel virgo vel mulier dicitur, quæ vtroque parente orbata est, nullo fratre superstite, cui successio opima vna aut altera, pluréfque obuenerunt, quam ὑπάληκτον puellam vel mulierem ius erat agnato proximo cognatóve veluti vendicare, tanquam sibi ciuili iure delatam. Ἴδιος, τοῦτο ᾗ παῖδες ὑπὸ ἀνδρὸς ὀπτῆς ἢ τῆς ἑτέρας ἀδελφῆς, ἢ μέντοι ἡ ὑπὸ τῆ πατρὸς τῆ οἰκείᾳ ὑπάληκτος ἐγίγνετο, hoc est, ad matrem omnis eius familiæ pecunia patrimoniúmque delata fuit, vel hæredibus vniuersa lege & genere obuenit. Demosthen. Οὐδὲς ἀνθρώπων ἀπόντος, οὐ γνώμων ἰδίων χάριν ἐδίδου, οὐτε ἐμφισβήτησε τῷ κλήρῳ τῆς Ἀγνίδης, τῆς ὑπαλλαγεν γυναικὸς, ὡς ἐπὶ ἔχρη. Et κ᾽ στεφάνου, Οὐκοῦν αὐτὸν εἰσῆκ ἐβουλεύετο ὑβρὶν ἀποφεύγειν ἢ, λαχὼν ἐδίκ τῆς ὑπαλλήρου, εἶτε κ᾽ βίᾳ ἐπὶ τοῦ προσήκοντος ἦλθεν, εἶτε κ᾽ μὴ ἦ, Itaque si recte agere valebat, oportuit ab eo lege actum ad nuptias puellæ cui bona vniuersa abitigerant, siue eas nuptias testamento ad se pertinere, siue agnatione contenderet atque gentilitate. Et rursus, Οὐκοῦν κελεύει τὸν ἐπικαλεῖ ἀπαγαγὼν ἐπὶ τὸν ἄρχοντα ἐπὶ τὸν ἐπίκλ ἔρον ἐπὶ τὸν ἐπίκλ ἔρον ἢ ἀγεῖν. Quòd si plures essent hinusce modi puellæ, eodem iure erant. eodémque nomine censebantur. ὑπάληκτος etiam dicebantur puellæ orbæ, egentes dotémque nullam habentes, de quibus lex erat hæc Athenis, ἢν ὑπάληκτον ἀπαγῇ τὸν ἐπιτηδειότατον, καὶ ἂν βουλῆται ἔχειν ὁ ἀγχιστεὺς γάμου, ἐκδιδόναι ἐπιδιδόναι, ὁ μὲν πατὴρ ἐπιτιμάτω ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδειοτάτου ἄρχοντι· ἐὰν δ᾽ ἄπορος ἢ ἐπιτηδειότατος,

ς, dolosus, versutus, subdolus, vafer & versutiloquus. Iliad. Ἀλλά τε αφυστηρὸς ἦθος καὶ ποικίλος ἐστὶν ἀνήρ. Odyss. ὃ δ' αὖ τοῖσι, ἐοικὼς ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτεοῖσιν ὁμοῖα. Hesiod. τὸν δὲ καὶ ἀγκυλομήτην ἐόντα ἀπατήλιον ἄνδρα. Gregor. de Pandora, Δώμασε δολοφρονέων τε καὶ ἀγκυλομήτην ἀπατήλιον ἄνδρα. quod Hesiod. sumpsit, Ὠδύσατο δ' ἀμύμονι κερδαλέῳ καὶ εἰδότι δόλον, & ci. ἀγκυλομήτης pro furtivo & occulto. lib. 3. Argon. Apol. τίς μήτις ὀπίσσω ἔσσεται ἀγκυλόμητις; Ἐπικλώμαι, & ἐπικλώζω, μ. ύσω, π. υκα, stagno, fluctuo, innato, inundo, undis inuoluo vel obruo. Apollon. l. Ὣς δ' ὅτε κῦμα κλύζωσι, fluctuabant, & lib. 1. κλύζεν δ' ὑπὸ κύματα χέρσον. Aristot. de mund. γῆ πλημμύρίσι ἐπικλυζομένη, i. terra undis superfluentibus soluta & obruta. ἐπίκλυστος, immergens.

Ἐπίκλυσις, influxus, inundatio, alluuio, κατάβασις.

Ἐπικλύσμιος, ἐπικλύζων, μ. ύσαι, π. υκα, stagnans, fluctuans, innatus, inundans, undis inuoluo vel obruo. Apollon. l. Ἠὲ καὶ ἐπικλύσμιον ὄλεθρον ἐφήνας, fluctuabant, & lib. 1. κλύζεν δ' ὑπὸ κύματα χέρσον. Aristot. de mund. γῆ πλημμύρίσι ἐπικλυζομένη, i. terra undis superfluentibus soluta & obruta. ἐπίκλυστος, immergens.

Ἐπίκλυσις, influxus, inundatio, alluuio, κατάβασις.

Ἐπικλώμαι, & ἐπικλώζω, μ. ύσαι, π. υκα, stagno, fluctuo, innato, inundo, undis inuoluo vel obruo. Apollon. l. Ὣς δ' ὅτε κῦμα κλύζωσι

Επαμβλυγλωττος, inclamo, Lucian.

Επαμφιμαιμωσσω, annecto, perficio, annuo, ἐπικαμάττω τὴ κεφαλῆ, annuere, ἐπάντομαι, & ἐπικαμάττω, pro eodem. Homer. Iliad. 8, Οὐδὲ ἔοικε πω οἱ ἐπικαμάττω κρονίων, id est, ἐπιτάλει. ἐπικαμάττες, ἐπιτάλει, ἐπιπλεκόμενον.

Επαμφιτης, curator, & ἐπίκαιρος, ἐπιμελητὴς, ἐπιτήρησις, Hesych.

Επαμφω, ἰδιος, cerebellum, παρεγκεφαλὶς, Vid.

Επάν, ος, τὸ, columnæ pars superior, veluti caput, ἐπάστυλον. Lafaris putat deduci à κίων, id est, galea, quòd tota, tanquam galea repercutiat. Hinc ἐπάνιον dicitur crista, id est, ornamentum galeæ. ἐπίθημα, reticulum scaliendrum, ὁ καμαλαύκιον. Euripid. in Hippolyto, βαρύ μοι καφαλῆς ἐπάνιον ἔχει. dicitur etiam ἐπάνιον & ἐπάνιον à κράνος ἢ κράνη. Pollux lib. 2. Hesychius, ἀφόρεσις φαλίων κάλυμμα, ἐπίστυλιον. Item adiectiue, ἐπάνιον ἄσπις ἀνάνιον, clypeus telorum confector seu dominus & domitor: ἀκάμων quod significat perficio, & βασιλεύω, impero.

Επάρασις, à medicis dicitur veluti temperatio quædam prauorum humorum in corpore: quæ sit κατ' ἀναίρεσιν vitiosorum succorum, ἢ κοίλωσιν bonorum sensim & paulatim. Dioscor. lib. 2. c. 139. ἐς ἣ ζωὸς τὸ νέοσσος (alij legunt τὸ ἀλεκτορίδιον) μόλις δὲ δύναται ἐπιλαμπτικὸς χάρεν φαιδροτάτων ἢ ὅτι τῷ συμφύσει συμμόνων μέτρῳ σώζεται. Galen. libro 9. Methodi, ἐχεῖ γὰ δύλωσιν κ τὰς τειδὶ τὰς ἐναντιώσεις τῇ ἐνδείξει, κ βαρὺ μὲν ἐκκενοῦν τὸ μοχθηρὸν, κ βοηθεῖ δ' αὖτ' αὖθ τὸ χρησθὲν ἔθνος. καλεῖται δ' ἐπάρασις ὑπὸ τῇ ἰατρῶν τὸ τοιοῦτο θερμοῖς τὰς κακχυμίας. vide ἐπικεκτησθαι.

Επακτικόω, insuper confirmo. ἐπικεκτικόω, prætulit, inualuit.

Επαρχεια, ας, ἡ, continentia, potentia, imperium & ditio, dominatio, potestas. Xenoph. Οἱ γὰ αὖ τῆς ἀλλοτρίας ἄρχῃ τὸν τυράννου, ὡλίς ἐδὲν αὐτῷ τὸ μίλεα, ἀφ' ὧν τῶν τούτου ἐπικρατείας χώραν, prius quam ex eius imperio & ditione subtractus sit. εἰς τὰν καχρόνιον ἐπικρατεῖαν ἐκρυνῶν φοβεῖ, Plato in Epist. intra fines Cathargineusium se recepit.

Επακτιλέω, μὶ, στ. κησ. exupero, vinco, impero, prælaleo, vel prælaleſco. Columel. præpoſſum. Tacit. & Suet. Genit. iungitur. ἐπικρατεῖ τῆδ' ἥφων, ad eum delata ſunt ſuffragia, id eſt, penes eum ſunt ſuffragia, Plutarch. in Themiſt. ἐπικρατῆδ' ἀνφοῖν, vtrunque deuincens. Theophr. lib. 2. cap. 18. de cauſ. plant. ἐπικρατεῖ τροφῆς, victum adipiſcor, Thucyd. Pauſan. αὐτὸς τε Μακεδονίας τῆς ἄνω τῆ θεὰ κλαλὰ ἐπικράτησε. Plutarch. Ὁ δὲ παρὶ ἐμοῦ ἐκ ἔλαττος ἢ πόλεις ἢ νήσους ἐπικρατῶν. Item aliquando Aeciſtat. Hocrat. μόλις γὰ αἱ πεῖσι ταύτης τῆς δημοκλέας τὰς τῆς φύσεως ἀκμὰς ἐπικρατεῖν, naturæ ſuperauerit errata. ἐπικρατῆσαι τῆς τροφῆς, domat. αἱ ἐπικρατεῖ ὄψις, imperio ſubditi & ditioni. οἱ κρίνοντες, parentes, ἰ. ſubditi ἢ ὑπήκοοι, Saluſt. Et ἐπικρατοῦμενοι, victus, ſuperatus. Galen. lib. 2. κ' τότε ἐ, ὁ ἢ ἐπικρατοῦμενος ἐκ ἔλαττ ἢ ἄμα ἢ κατὰ πλῆθ, ἀμφὶ ἢ διαφορητικὸν ἢ ἀναίσιμον, ὡς αἱ ἐπικρατοῦμενοι τὸν κοσμοσιτίαν, κατὰ μὲν ψυχότητα, in temperatura à tenuium partium frigiditate exuperatum. Et pro exuperare & præcellere, ita ſumpſit ἐπικρατεῖν idem Galen. lib. 8. ſimpl. pharm. ἐξ ἢ, inquit, ὡν τὰ ἐσίας ἄκρατα ψυχρὰ ἢ θερμὰ, ἀμφὶν κατὰ μόριον, ἐπικρατεῖ ἢ τῆς θερμῆς ἢ ψυχρᾶς.

Επακτιάω, imperioſè, prælucidè. Plin. ferociter. Heſio. ἐπικρατῶς πρὸς μύσιν ἔσπε, atroci oratione eſt allocutus. Idem, ἐπικρατέως ἐπικρατεῖν, vibrabat fortiter, audacter.

Επακτικὸς, ſtrenuus, fortis, præualens & præpotens. in poteſtate ſua habens, potens alicuius rei, compos, ἐπικρατητικὸς, ſuperior.

Επικρατητικὸς, ὴ, ὸν, exuperantia, præſtantia, victoria. ἐπικράτησις ἀθλημάτων, de Athenienſibus victoria, Thucyd.

Επικρατητικὰ ὀνόματα, Grammatici vocant obtentiua verba, Gaza lib. 4.

Επικρατητικὸς, ſiſtēdi ac coercendi vi præditus. ab ἐπικρατεῖν quod & ἐπικρατεῖν dicitur. Et ἐπικρατητικὰ δυνάμεις, facultas ſiſtendi aluum, cui ſub. ducendi vis, ſi. ἐπικρατικὸν, opponitur. Galen. 11. ſimpl. pharm. ἐ γε μὲν ἐφ' ἑλκεστρίδων ἀπλοῦ ζωὸς ἐπικρατητικὴς ὅτι δυνάμεως, ἄσπερ ὁ ἐφ' πελαγίων ἀλεκτρυόνων ἐπικρατικός. Paulus Æginet a lib. 7. ὁ δὲ πελαγὸς ὁ ἀλεκτρυὼν ἐ ζωὸς σὺν ἀλτὶ ὃν ὃν πλεῖστον ἐφ' ἑαυτῷ ἐπικρατικὸς γίνεται, ὁ ἢ τῆς ἀλεκτρίδος τοιοῦτον ὃν ἐπικρατικόν. Et tamen hoc ipſum ita extulit. Dioſcorid. lib. 2. cap. 52. ὁ ἢ ζωὸ τοῦ ὠοῦ νεοσσὸς μᾶλλον δύναται ἐπικρατεῖσθαι χρόνον φυλακτόνων ἢ ὃν τῇ οἰκείᾳ χρόνον συσφιγγόμενος κατὰ σκοτεινότερον. Ex hoc loco diuit Plin. lib. 29. ca. 4. gallinæ ius aluum ſolut. validus è vetere gallinace, ob id ſuſpicio eſt ne Paulus primus apud Galenum corruptam lectionem fecutus ſit, & pro ἐπικρατητικὸς legendum ſuerit ἐπικρατοῦντ' vel ἐπικρατικὸς, quod idem eſt. Nam qui ipſum Galenum libro 2. de Alimentis, vbi de vnis paſſis agit, ἐπικρατητικὸν pro ἐπικρατικὸν vel ἐπικρατικὸν ſuppoſitum eſt hoc modo, τὸ γε μὲν ἐπικρατητικὸν ὑπάρχῃ τῆς γαλακίας αἱ, ἀνάγκη ἢ τὸ μετρίως ὑπηκόον, ὡς ἐπ' ἀμφοτέρων τῆς δυνάμεως ἐκ ὑπάρχῃ ἢ πάντα τῆς τοιαύτης ἀκολουθοῦντα ἀνάγκης, vis temperandi & vis moderatè extergendi, propter enim has vires morſiunculas oris ventriculi obtunduntur. rurſus idem Galen. 4. ὑγιεινῶν de ſucco alicæ, δύχυμος μὲν ὢν ὅμως διὰ ὅτι τὰς κακχύμους ἐπικρατεῖ. legitur tamen ἐπικρατητικὸς. vide ἐπικρατητικὸς.

Επικρατόνιον apud aſtrologos dicitur ἀστὴρ, cuius in thematica xime vires ſunt, exquiſitæ de quinque locis apheticis.

Επικρατιδιον, ſudaria, ſudatoria lintea, ſabana, id eſt, τὰ σπόνδυλα Hippocrat. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, φλυκτὶν ἢ ἢ ἡψῶς ἐπικρατιδίῳ, διὰ κεφαλόμου ἀλέσαι, Coronarius interpr. fugienda eſt cicatio per lintea ſudaria propter medendi authoritatem. vide σπόνδυλον.

Επικρατίδιον, inquit Heſych. σημαντικὸν κάλυμμα χρεῖος ἢ κεφαλῆ.

Επικρατικὸς, idem quod ἐπικρατητικὸς.

Επικρατικὸω, firmo, roboro, ἐπάγω, ὀχυρώ.

Επικρέμαμαι, impendeo, immineo, Apol. 2. Argon. κῦμα ἐπικρεμάμενον, &c. οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, domus foro imminens. Plutarc. in Public. ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendere, portare. afferre, Polyb. Idem, οἱ ἢ ὑπὸ μεγίστοις τοῖς ἐπικρεμῶσι ἐπ' αὐτοῖς πάντα εἶεν ἐλεγχόμενα.

Επικρεμὴς, ὲς, ὁ ἢ, penſilis, ἐπικρεμὴς φορὰ, velum pendet in Epigram.

Επικρέμωμι ἐλδωμι, pro ἐπιπίτνω, Iliad. 4. perſice & imple: ἐπικρέμωμι, ὁ ἢ, præceps: in præcipitium vergens. ἐπικρεμὲς ἢ, via præcipua. Nazanz.

Επικρεμὸν, vitta, ſtrophium. idem quod ἐπίκρεμνον.

Επικρεμτόδιος, Plutarc. vide Κρεμτόδιον ſimplex.

Επικρεδὴν, quaſi electim. Apollon. 2. Argon. ἐπικρεδὸν ἰερῆσι τὰ, καὶ ἐπὶ τὰ ἐπικρίνοντες ἱερεῖον ἢ ὗσαν, facto delectu. Heſych. τὰ λεκτὰ.

Επικρένω, adiudico, decerno, demum ſtatuo, vel poſtremo iudico. ἐπίκρενε τοῦτο ἢ σὺ, hoc more damnauit, capite 4. libro ſecundo, Machab. ὡν ὑπὸ τῇ ἱερῶν ἢ τῇ βασιλέων ἐκ ἐπικρίνω κυρίως ὁ ὗμος, de ſententia à ſenatoribus regibuſque propoſita, cernendi ius populus habebat, Plutarchus in Lycurgo. Sic ἐπικρένειν, τὸ δικαιολογεῖν. Et Heſych. ἐπικρένασθαι, τὸ ἀξιῶσαι κρίσεως ὗναι.

Επικρεμνον, τὸ, antemna nauis, tignum. Apol. 2. ἰερία μὲν ὑπὸ τῇ ἐπικρεμνοις ἰσοδόκει σανίσιν ἐκλείσασιν, τὰ ἢ ὑπὸ σανίσι τα. Odyſſ. ε, Ἔν θ' ἱστὸν πάτει, ἐν ἢ ἐπίκρεμνον ἀμῦναι αὐτῇ, Interpr. ἐπικρέμνον, τὸ πλαγιον ξύλον τὸ ἐπὶ ὃ ὡσπερ δέδεται τὰ ἀρμία.

Επικρέσται, idem quod κατακρίνει, Poll. lib. 6.

Επικρετὸς, ὴ, adiudicatio, iudicium, dignotio, diſcretio, cognitio, approbatio iudicium, Alexan. in Topicis. ὄνομα ἐπικρετὸς ἐδὲν ἐστὶ ἐπὶ ὁμωνύμοις ἢ βεβαίωσις, Hermog. Interp.

Επικρετὸς, ὸν, ὁ, arbiter, conſultor, συμβούλος, δικαιος ſimilis. χρείαν ἐπικρετὸς τῆδ' ἀκροῆναι τοῦ μαντείου διὰ τῶν ἀναγκαίων, Plutarch.

Επίκρετος, ὸν, ὁ, lectus, delectus. ἐπικρετὸν, Heſych. ἐπιλεκτὸν.

Επικροτέω, ὦ, applaudo, plauſum cieo, ſtrepo, Heſio. πᾶ δ' ἀκροτίνετα πάντα ἀΐσσετα. ἐπικροτῆδ' τοῖς ἐδοῦσι, dentibus ſtride Lucianus.

Επίκροτος ποιῆ, patiſſ & complanat, Gaza, ἐπίκροτος, procumbens, patiſſus, complanatus, Ariſtot. 8. de hiſt. Anim. πεδὸν χαλὰν κατοῦ τοῦ, τὸ ἀὲ πεῖσι ἐπίκροτον, ὅταν ἢ τοῦτο ποιῆσῃ, ὥσπερ ἐπὶ πάζει αἰδῶν. Vide κροτητὸν.

Επίκρουσις, ictus, pulſus, ἐπίπτημα, ἐπὶ κρουσμα. Sophoc. ἐπὶ τὸ παρεκκλησίου τῇ ὀργᾶ ἐπίκρουσις μοῦσ' ἀοιδίας.

Επικρούω, impello. vnde ἐπικρούσασθαι apud Polyb. incitat impellere.

Επίκρουσις, certa quædam erat percuſſio cum leuibus ferè aptiſſima membris tollendis in tumorem extenuatorum quæ & κατάκρουσις, Galen. lib. 14. Therapeut. Hinc verbum, κεκρουσθαι ἐπὶ τὸ ὑγιεινότερον, Polyb.

Επικρυπτίμους, occultator. Cic. vim habens occultandi. vnde ἐπικρυπτικὸν ἐνέργημα, vt λάθρα.

Επικρυπτόμενος, &

Επικρυπτὸς, ὴ, ὸν, celo, intego, occulto. ἐπικρυπτόμενον φίλοις χρηστὰ, Euripid. ἐπικρυπτόμενοι δὲ σοὶ σοφοὶ εἰ, τὸ τῆς μανίας ὄνομα σεσῶσθαι νόμιζε, apud vulgus nomine muſices tegens vim ſophicæ artis, Plutarch. in Pericl. nam & actiua ſignificatione ἐπικρυπτομαι apud Xenoph. in τ. ἀδικᾶσθαι δὲ φόνων τοὺς φεύγοντας ἐπικρυπτόντα τῇ σιωπῇ, διὰ τεῦμα ἐπικρυπτόμενοι τὰς ἀδικουμένους ἡμᾶς, malam & afflictam fortuna obſcure ferre & diſſimulare. Pauſan. in Bœoticis, Ἐπικρυπτόμενοι δὲ ὑπὸ τῇ ἀνθρώπων τὰς συμφορὰς ἀεὶ ποτε οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι, ἔθασιν ἀσωπεῖν τῇ τοιαῦτα ἐκστήρια αὐτῇ διὰ τοῦτο συμβαίνει χρῆς. quod Plutarchus ἐπικρυπτόμενα τὰ συμπτώματα fixit in Apophtheg. Plato in Parmenide, τὸ γράμμα τοῦ αὐτοῦ ἐπικρυπτὸ ὄμον vocat id genus ſcriptionis arcanum, quod omnes fallit & celat quid ſignificet.

Επι-

κρυφος, ὁ, occultus, abscónditus.
Ἐπικρυφίως, π, occultatio. Cic. οἱ κατ' ἐπικρυφὴν λόγοι, hoc est, allegorici & symbolici, Nazianz. contra Iulian.
Ἐπικτάομαι, π. ἐπκτήσω, insuper acquiro, adjíscor. Plat. de Repub. τὸ τὴν ἀν' κατὰ πόλιν ἐπικτᾶσθαι.
Ἐπίκτητος, locus supra pomœrium, apud Hippocrat. Vide Gamin glossi.
Ἐπικτησις, ὁ, accessio, incrementum. ἐπίκτησις χρημάτων, increméntum pecuniæ, Gaza.
Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, acquisitus & partus, adventitius, ascititius, extrinsecus, manis, fucatus, factitius, ἐπίκτητος θρεπτός, adventitius lor. Alex. Aphrod. τὰ ἐπίκτητα, res extrinsecæ, vt amici, pecuniæ, possessiones, bona non patria. Plato lib. 11. de Legib. ἐπίκτητος γῆ, terræ accessio. ἐπίκτητος σοφία, Gorgias Leontinus. ἐπίκτητος ἀνήρ, virium accessio, Gale. ἐπίκτητον ϑ, fundus vltra formam acquisitus, Plato de Legib.
Ἐπικτίς, super ædificio.
Ἐπίκτονος, vertex. ἐπίκτονον ὄρος, Hesych.
Ἐπίκτριον, olle operculum, πίλος τις χυτὸς.
Ἐπικτυπέω, instrepo, perstrepo, obstrepo, plaudo. Aristoph. τὸν ποιητὴν ἐπικτυπεῖ βαδίζων. In Aorist. 2. ἐπίκτυπον. Apol. 2. σκιλίτοις ἐπικτυπῆσθε ποιητῶν ἔπεσιν edidérunt.
Ἐπικτήτωρ, potens, victor, honoratus, ἐπίκτητος, κτητικὸς, ἔνδοξος. nã Ἐπικτήτωρ δόξα. ex Suid. οἱ ἰσμηνίοις ὁ σωτὴρ ϑεὸς τιμὴ πλείοσι ἐπικτήτωρ, ἢ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀκωλίαν ἐγένετο, magno in honore habitus, ita vt illis honoratiore via declinans cederet. Polybius. Ὁ ἀχαϊκὸς ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι καὶ τῶν ὑπαρχόντων ὠνίων καὶ τῶν πόλεων ἐλαπίοις ἢ διαπρεπὴς, ἀσφαλὴς ἐπικτήτωρ τῶν ἀρχόντων, maiore expectatione ac fiducia præditus in nauacertamine. Idem libro primo. οὐ γὰρ ἐφικτὸν ἀφεστεῶσι σώμασι πόλιν ἐπικυδεστέραν γένεσθαι τὰ πρὸς μεγαλοπόλεις ἀφικνεῖσθαι. ex fragmentis autem cladibus, naufragiisque Romanorum quæ impestatibus acciderat, cuenit vt vberiores iam partes Carthaginensium exi stimationi & fuæ essent. ἐπικυδέστερος ἐχειν τὰς πόλεις, Idem.
Ἐπίκτητος, honoratius, meliore fortuna & successu, glorious. Polyb. ὅϑ' ὑ σωσίκλεια τὰς αἰχμὰς ἐπικυδέστερος ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τὰς κεκαδαμείνους.
Ἐπίκτυπος, quod superfœtando concoquitur, quod super vterum concipitur & suf erfœtatum dicitur a Plinio. Aristotel. τὰ ὑλωτὰ ἐπικυπτεῖ, ἀφὶ τὸ πλείονα τὸ ἐπὶς, ἢ ὅϑ' ἕτερος ἕτερῳ τυγχάνει.
Ἐπίκυμα, ἐπωτ. πος, &
Ἐπίκυμος, & Ἐπικύσιμος, superferto, super vterum concipio. Aristotel. in 7. histor. πᾶν ϑ' ὃ διδύμως κυσὶ τὰς, ἐπικύσιμ' ἦτον, superfœtatuit tertium. ὡ τὰς ἐπικυσιμοῦσας ζῴας πλάσις, in artibus qui præposteri & concipiuntur. Gaza ex Theophrasto. Aristotel. in 4. de generat. τὸν ϑ' ζῴων τὰ μὲν ὑπὸ ἑνὸς ἐπικύσιμα τὰ, ἃ ϑ' ἐπικυσιμότερα, ἃ δὲ πλείοσι τὰ κυήματα ἐνφέρει, &c.
Ἔπικυτος, placentæ genus, Athen. lib. 14.
Ἐπικύφιος, dicuntur superiores palpebræ, vt κυλίσθ.
Ἐπικυφὶς, inter pocula factus vel dictus. Laert. ἐπικυφὶς ἰοὺς ὑζῶντες παροπώνιον ϑ.
Ἐπικυφόω, concitor, concito, voluto, Lucian.
Ἐπικυφὸς ϑ, cylindro super inuoluto coerceatur, Theophra. lib. 5. de caus. plant.
Ἐπιλαμπρος. Suid. τὸ μὲν ἄρτον διάπλατον ἐπικυσιόμενον (leg. ἐπικυσιόμενον) quod reliquum est post panes formatos. nam κολλὺς ἀπ' τὸ, verum si hinc deriuetur, scribendum videtur, ἐπικολλώμενον.
Ἐπικυμαίνω, fluctuando ingruo, irruo, irrumpo, confluo: Dativo, ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, in campum confluo.
Ἐπικυματίζω, fluctuo, in fluctibus versor. ἐπικυματίζων. innato. ἐπικυματίζων ἀφρῷ, vndarum superficiem attingens extollitur, Philostrat. in Heroicis.
Ἐπικυνέω, osculari.
Ἐπικύπτω, κύψω, κύφω, incliuo, pronus incumbo, sto capite obstipo. ἐπικύπτω τοῖς βιβλίοις, Bud. in Epist. prior. ἐπικύπτω ϑ' ὑπὸ λόγοις, Ibid. ἐπικυπτω ὑπὸ βάϑος, inclinor ad glebas, me dimitto ad. Xenoph. Et ἐπικυφώς, incliuatus, incumbens, ἐπικυλισμένος ἢ ὑπηνεμισμένος ἢ συγκεκυφώς, vt incumbens studio & lectioni, Iulius Pollux. ἐπικύπτω ϑ' ἀφ' ὑπερτέρας ἢ ὑφ' ὑποκειμένῳ.
Ἐπικυρόω, ὤσω, ὦκα, confirmo, authenticum facio. ἐπικυφίζω, sancio, ἐπικυρωτικὸς ϑ' ὁ συγκεκυφὼς, vt incumbens studio & lectioni, Iulius Pollux. ἐπικύπτω ϑ' ἀφ' ὑπερτέρας ἢ ὑφ' ὑποκειμένῳ.
Ἐπίκυρσις, decretum facere vel senatusconsultum.
Ἐπίκυρσις, incidens, nactus, offendens. Homer. Iliad. γ. μεγάλῳ δὲ νεμεσσήϑη κύρσας, ἰδὲ πύτυχεν.
Ἐπικυρτὸς, ὸυ, ὸ, ἡ, ἡ, gibbosus, qui contractis est humeris, incurvus.
Ἐπικυρτόω, incurvo, κυρτόω. Hesiod. ἀεὶ ἀπαφρεῦν ὑπικυρτόντα κάρηνα, ἐπικυρτοῦντα τὰς κεφαλάς.
Ἐπικυρτόω, incido, ἐπέτυχα, ἐπέτυχα. Hom. cum dat. & interdum cum ἐπὶ & κατὰ συνϑέσει. Iliad. ϕ. Τυφλὸς δ' ἀμ' ἕπετο ϑεῷ οὐδὲν ὀμαλὸν ἀείρων ἐν αὐχένι πυκνὸν φυσιοῦ δόυρυ ἀκακῆ, id est, collimabat.
Ἐπικυρόω, ὤσω, confirmatio.
Ἐπίκυφος, ὁ, ἡ, incurvus, κυρτός.
Ἐπικωδωνίζω, ἐπικωδώνισα, προπέμπω πίνειν, Pol. lib. 6.
Ἐπικωκύω, ἐπικώκυσα, Sophocl. lamentor, Datiuo. Gregor. ἐπικωκύουτες τὸ πάθος.
Ἐπικώλυσις, ἐως, ἡ, impedimentum. Xenoph. ἐν χρείᾳ ὧν ἐπικώλυσιν ὑμῖν ἐκποδὼν ποιήσω, sese inte. pellantes obturbanteque.
Ἐπικωλύω, impedio, um impedimento.
Ἐπικωμάζω, ἐπικωμάσω, ἐπικωμάσας ἐπιχάνει τὰ πόρτα καὶ τὰς κλεῖς. Interp. ὡς ἐπὶ ϑοίνῃ ἐπιόντι. Theodoret. 4. histor. ecclesiast. τὰς ϑύρας διὰ τοῦ τοίχου ἐκκόψαντες συνῆγον ὡς ἐπικώμιον, τῆς πόλεως αὐθρώπων ἐν ὑλῇ ὄντων, qui hanc te stimulante non petulantissimè in collegia piorum impetum fecit? non debacchatus est in ordinem clericorum? vide ἐπισκώπτω.
Ἐπίκωμος, comessator, qui ad comessationes venitat. Aleiphr. ἡ μὲν γὰρ ἀβροδίαιτος καὶ ἐπίκωμος πᾶσι φίλος ἢ ὑπόκωμος ἐστὶ ϑεραπεύειν ἐθέλει. Plutarc. in Sympos. Ὁ ϑ' ἀληϑὴς, ὁ σπουδαῖος, ὁν σπουδὰς ἐσφῆγεν εἰς τὸ συμπότα σωφρονεῖν, ἡ ἀβροδαιτίαν μιμεῖσθαι πρὸς ϑ' ἡ τοιοῦτος ἀσωλὸς ὢν, καὶ ἐπίκωμος ἀκόλουϑος ὢν, ἡ ὁμοεδὴς ἀκρατὴς γενόμενος ἀβροδαιτεῖν τὸν βίον μὴ τῇ χρείᾳ βρέχων ὕπνῳ, ἀσκήμασι κακοῖς μᾶλλον πιεῖν. Suid. ὠδεσία δὲ.
Ἐπικωμῳδέω, ἐπικώμησα, increpo, irrideo, noto. Plato in Apolog. ὁ δὲ ἡμῖν τὸ γεγραμμένον ἐπικωμῳδῶν μάλιστ' ἐγκέκλημαι, quod quidem Melitus in accusatione dicebat.
Ἐπικωτίζω, ἐπέρεισα, ἐπέρεισμαι, Suid. vinculum quo remus scalmo alligatur.
Ἐπικωφος, nauticus, ἐπὶ νεὼς ἢ ναυτικὸς, nauigationi accinctus, ἐπὶ πόλεμος. Homer. ὃ ξυνήρεις, cinister, Ouid. Aristop. in Achar. ὄζεις ὦ ωμογέρων, ἐπίκωφα. ἢ κώπης, cultelli capulus, ἢ αὖ, remi manubrium. πλοῖον ἐπίκωφον καὶ ἄκατος, Suid.
Ἐπιλαγχάνω, subfortior, quasique succenturior, sorte in alterius, vt demortui, locum submittor & succedo. Vnde ἐπιλαγχάνων, qui fortitò suffícitur & sublegitur. Æschin. σκοπεῖν εἰ σὺ ἐπέρρεψε δημοσθένης ὃν τὸν λαχὼν. οὐ τὸν λαχόν, ἀλλ' ὃν ἐπιλαχὼν, ἀφ' ὧν ἐπιλαχὼν ϑ'.
Ἐπιλαδὴν, caterua tim. Dionys. Poeta, ἐπιλαδὸν ἔστεπτον.
Ἐπιλαζύμαι, retineo, inhibeo. ἐπιλάζυμαι σώμα, contineo os, Euripides.
Ἐπιλαὶς, ἡ, curuca, auis quæ viuit venenibus, Aristotel. libro 8. Animal.
Ἐπιλαμβάνομαι, cõtineor, inhæreo. Item manus iniicio, apprehendo, nanciscor, retineo. Vnde αὐτοὶ ἀμφιλαμβάνομαι vicissim inter se trahentes. ἐπιλαμβάνομαι τῆς κτησίου, τοῦ μὴ κεκτημένου, ἢ κεκτημένου, eius qui iudicatum non solúit, pignora capio. ἐπιλαμβάνομαι τῆς οὐσίας, licentiam nanciscor. Plato 2. de Repub. ἐπιλάβοιτο σοφισμάτων, occasionem amplexi sunt, capiarunt occasionem, Herodotus. ἐπιλαμβάνομαι, vindico id est, ἐφαπτομαι. Plato de Legib. 12. de vsucapionibus loquens, Τῶν ὄντων ϑ' ἀμφισβητησάντων, ὃν αὖ τις κεκτημένος ἐ, ἐξέλαβε μὴ κατ' αὖ τὸν χρόνον χρόνῳ ϑ' φανόμενος, ἡ μηδεὶς ἐπιλαβόμενος μηδὲν ϑ' φανερὸς ἦ, ἀπ' ὕτω τις ὠνιαν τὸν ὑπὸ κεκτημένῳ ϑ' διαζήτησις, μὴ ὀξέως πιστὸν τοῦ κτήματος ἐπιλαβέσθαι. hinc ἐπιλαμβὰ vindicatio. ἐπιλαμβάνεσθαι παρόντος, præsenti manus fui manum miscere, quod Herodo. dicit κατὰ χεῖρα, id est, hominem manu prehendere, & proficiscenti obstare. ἐπιλαμβάνομαι τῆς τριχὸς, in capillos inuolans, Æschin. ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἐρημίας, à solitudine correpti & inopia redacti ad penuriam. ἐπιλαμβάνομαι ἀοιδῆς, id est, mordicus capiens, Thucyd. ὅπως μὴ ἐπιλαβόμενοι ἡμῶν αὐτοὶ ὑμῖν αἴτιοι γένωνται ἐπιλαβεῖν, vt non habeat manus quod apprehen sum retineat, sed in lubrico fallatur. ἐπιλαμβάνεσθαι πρὸ retinere. Lucianus in Scytha. ἐμοὶ μὲν ἐπιλάβεται σοῦ καὶ γυμνικὸς ἐν, ὅπως παιδωνεῖ σοι εἶναι, ἡ μισϑὸς. Cum Cenit. Bud. in Epist. ἐπιλαμβάνομαι μεγάλης ὀξυτέρας, nacta magnam potentiam. Aschin. ἐπιλαμβάνομαι τῆς χλανίδος, apprehendens vestem. Lucian. ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἀτελίας, donor immunitatem, Demosthen. consequor immunitatem. ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ἀμφίου, currus occupandi, in Othone. ἐπιλαμβάνομαι τῆ χρῇ, manu accipio, Demosth. ἐπιλαμβάνομαι τῆς γραμμάτων, qui literas deprehendit, Plutar. in Public. ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, suscipit inquirentes se, Ecclesiast. cap. 4. ἐπιλαμβάνομαι ἐργασίᾳ, capesso curas, Budæus in Epistol. ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, opus capessere. vnde συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, vna opus aggredi, apud Lucian. ἐπιλαμβάνομαι τῆς σοφίας ϑ', capto occasionem, Herodotus. συνεπιλαμβάνομαι τῆς ὑπαλύτου κτησέως, ad reliquias euertendas auxilium fero, Thucydid. ἐπιλαμβάνομαι τοῦ παιδὸς χαλεπῶς, filium

grauiter accipio & tracto. Item corripio, reprehendo, τοῦ ἁμαρτάνοντος ἀπολαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχεσθαι. Gentuto in ingrior. Lucæ cap. 20. ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου, vt capiant eius sermonem. Plato in Gorgia, τὸ ἀκούσασθαι ἐμοῦ διαλέγοντος, ἦδ' ὃς ἐπιλαμβάνεσθαι, reprehendere si potes quæ dico. Idem, ἀνὴρ οὐ τοιοῦτος ἀκούων ἐπιλαμβάνεται, ἐᾶν τι σοὶ δοκῇ ἀμαρτάνειν λέγειν. Xenoph. ἐπιλαβόμενος τῶν ἁφυσιστέρως. Idem, ὡς ἂν ἔγωγε ὅτου ἐδεόμην, quum in nullo eum reprehendere possiit. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς διανοίας τοῦ συνειδότος, conscientia animum remordet, Demosthen. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐπιλύσεως, Græcos obiurgat, Plutarc. in Themist. ἐπιλαβόμενος τῶν ἐκείνου κακιῶν, illius insaniæ occurrere, idem in Fabio. διὰ τοῦτο δοκεῖ τὸ σκῆπτον ὁ Σκιπίωνος ἐπιλαμβάνεσθαι, ob inuidiam Scipionis gloriæ obtrectare videtur. Ibidem. Item incautum opprimo & imparatum aggredior, Aristot. 5. Politic. ἐπιλαβόμενοι τῶν σφαττόντων τοῦ γυμνασίου ὁ δὲ ἀσπίδι καὶ δόρατι πᾶσι τοῖς αὐτοῖς, ὥσπερ ἐν πολέμοις, ἐπιλαμβάνεται τοῦ μὴ ὁπλίτας, nares obducere, Gal. ad Glauconem.

Ἐπιλαμβάνομαι etiam dicuntur extremo cibo assumpta. Dioscorides, δεῖ δ' αὐτοὺς ἐπιλαμβάνειν: cuius oppositum προλαμβάνομαι.

Ἐπιλαμβάνω, angeo, superuenio, inhæreo, capio, occupo, apprehendo, deprehendo, increpo. Item excipio, id est, διαδέχομαι, ἐπιδέχομαι, succedo, Theophr. de caus. 3. Οἵτινες ὑπὸ ὕπνου διώρθωσαν τὰ ὕδατα ὑπὸ ἐπιλαβόντος, ἐρυσιβόντος. Et in 4. ἐὰν δ' ἐκπέσῃ τὸ ὑδρεῖον πλείονες χρόνοι τινές, ὑφ' ὧν ἐπιλάβῃ ἡ ἀστασία, τότε ἐκπίπτει, ὑπὸ κριθέντων τῶν πλείστων, solem sentit. Significat etiam opprimo. Thucyd. τῷ τοῦ φυλακίου ἐκράμει ἐπιλαβεῖν. Idem, νυκτὸς ἐπιλαβοῦσαι τὸ ἔρυμα, quum nos oppressissiet & diremisset opus. Gregor. ἐπιλαβὼν τὸν ἐπιλαθόμενον ἐπιλαμβάνεσθαι, ἢ δὲ σὺ τὰ γλαῦκα πωλοῦντι, id est, sequatur & succedat. Paulanias in Achaicis, ἢ τὸν μὴν ὃν τὸ κάθιστον τὸ χειμὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors huic manum iniicit. Basilius Libanio, πάσχω δὲ οἷόπερ ἀκτήμονα μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ὗν, quoad ver succedat hyemi. ἐπιλαμβάνων ἡμῖν πολεμεῖ. Budæus in Epist. Est etiam obturo. Demosthen. τὸ δ' ὀπαιθεῖ τὸ ὕδωρ, siste aquam fluentem, de clepsydra, Aristophan. in Pluto, ἢ πανδεὶς ἀπεστέγασε, τῶν δὲν ἐπιλαβόντων id est, ὀπίσω πατ, σκηνοῦται, nullum obstantem. Item extremum sumo, ὅτι τοῖς ὄνοις λαμβάνει. & opponitur τῷ προλαμβάνω. Dioscorides de Raphano, δεῖ δ' αὐτὰ ἐπιλαμβάνειν μᾶλλον, ὡς περ ὀδοντὰ ἀκάδοσει, σφοδρὸν ὂν ἢ μετρίως τῷ πεπτῷ, id est, à cæteris cibis comesse conuenit, vt magis digestioni opiuleturut quæ membranam à natura administratur. ἐπιλαβεῖν pro contigit. Paulan. in 3. Eliacôn, ἐπιλαβεῖν αὐτοῖς ὁ ὑετὸς ἐν ὁδῷ ὄντι. Idem in Achaicis, τῶν ἀκροβατῶν μάλιστα ἐπιλαβεῖν δίκης ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις, quod ita imperfenaliter dictum est, vt tamen aliquod iuris etiam subintelligatur, vt ἐξ ἴσου καὶ τοῖς ἄλλοις, vel quid simile. Dicitur etiam κατακελεῖ. Iungitur etiam Genitiuo ἀπὸ τῆς λαμπάδος ἀπτομένου ἐπιλαβεῖν. Arist. 7. de hist. ἃ δὲ ἐπιλαβεῖν τοῦ τόπου μᾶλλον, γίγνεται γε ἄμφω, quodcunque autem quartum mensem attigerit & natum fuerit. Idem, ὅταν δὲ ἐπιλαμβάνωσι τῆς ἐνδείκτου μᾶλλον, attingunt.

Ἐπίλαμπρος, illustris. κατὰ τοὺς ἐπιλάμποντας ἐν ἑζοῦσιν, in palpando deprehendo, Herodot.

Ἐπιλαμπρύνω, illustro, paro, orno. Accus.

Ἐπιλάμπω, ἐπιλάμψω, π. φῶ, illuceo, illustro, effulgeo, luceo, illumino. Apoll. z. Argon. ἐπιλάμψει κολῶναις, lustrauit lampade montes. & ἐπιλάμπουσιν, Ibidem, ἐπιλάμπειν τοῖς ἐξ ἀγαλεα fulgebat. ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρ, primo ftatim vere.

Ἐπιλανθάνομαι, obliuiscor, ignoro, sum immemor, Depon. Genit. vel Accus. Ἐπιλανθάνομαι ὅτι ἢ ὅτι, Xenoph. ἐπιλανθάνομαι κακῶν, per obliuionem non capio. Plato Epist. 7. μάλιστ' ἐπιλανθάνομαι τῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιλαθέσθαι, non est metuendum ne ea quis obliuiscatur. Et Cebes Theban. ἐπιλάθου τοῦ ἀδικεῖν, ἐπιλάθου τοῦ ἀδικεῖσθαι, non est metuendum ne quis obliuiscatur. Et Cebes Theban. ἐπιλάθου τοῦ σοφοῦ τὸ δοκεῖν σοφὸν εἶναι, genij præceptum dederunt obliuioni.

Ἐπιλανθάνω, lateo, negligo, Neutr.

Ἐπιλαχαίνω, secundo, turba dupliris, duæ turmæ.

Ἐπιλαχνίζω, allectus per fortem.

Ἐπιλαχνίζω, lambo, polio. ἐπιλείπεις τοῦ ἐξέτου γ. ἐπιλαμ, Xerxis sententiæ allentatus. Herodot.

Ἐπιλέγω διὰν, electim, eximiè.

Ἐπιλέγω, eligo, deligo, Lucian. ὅτε ἐπιλεξάμην δὲ τὸν τοῦτον εἰς ἑταίρους τῶν ἐμῶν ὁν σεαυτόν. vnde ἐπιλεκτὸς ὑμῖν ἐστιν ἑταῖρος, delecti milites. Polyb. ἐπιλεξάμενος δὲ σὺν ἐμοὶ, vbi Silam allegiffet, cap. 15. Act. Apoft. item lego, κατεπέσαμεν. Lucian. ἐπειδὴ ὁ ὑμνῳδὸς ἀπολαβὼν τὸ ὄνομα, ἐπιλέξει τὰ γεγραμμένα, legit quæ in mala scripta erant. Plutarch. de Homerica poesi, εἰ μὲ ἀκριβῶς ἔκαστα τῶν εἰρημένων σὺν τέχνῃ ποιεῖ. Paulanias in Atticis, ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγόμενα μοι μάλιστα ἐπῆλθε διανοίᾳ. Hoffm. dicitur etiam ἐπιλέγω ὁδὸν ἢ πλοῦν, pro διέρχομαι ὁδὸν ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. ἐπιλέξασθαι τὰ τῆς γραμματικῆς, literas relegere, Budæus Epist. ἐπιλέγοντας τὰς αὐτοῦ τὸ πάθος, id est, dici, post quam perculsa sunt fudera. Idem in Epist. prior. ἣν ἐπιλέγεται ἐπιτιμᾶν τῷ γράφοντι. Accipitur & pro ἀναβάλλεσθαι. Herodotus in Polymn. nisi mendum subsit, ἵνα εἰπὼν βουλεύσωμαι πότερα τὰ ὀπίσω φίλα γίνεσθαι ἢ τὰ ἔμπροσθεν, τοῦτο δὲ ὀπίσω ἐγκρίμασι πάλιν τὰ ἡμέτερα, μᾶλλα ἐπιλέγεται. Et ἐπιλέγεται, τὸ δὲ τοῖς τὰ τῶν λέγειν ἢ ἀφεῖναι. Aristotel. ἐπιλέγω τὸ μῦθον, addituri his fabula, vel hinc autem orta fabula. Dicitur & Pausiæ, vt Grammatici dicunt, ὀπίσω δὲ ἐπιλέγεται ἐξ ἰσώματος λεγόμενος, de verbo dicti, aut à verbo ftatim dictum. Aristot. 2. Rhetor. ἐπιλέγεται δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔμμα ἐοικὸν ἔπεσι, ἐπιλέγεται δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔμματος, subdita, addita, addita ad dictum confirmationem. ἐπιλέγεται etiam prædicare, de aliquo cenre, ἀναγορεύειν quæ vox Dialecticorum. Basil. Eustathio dicto, ταῦτα ὁ ὑποκριτὴς τὰ ὅτι φύσει ἐπιλέγεται ὄμμα, ἐπιδιωμαὶ καὶ ἐξ ἐκ τοῦ ἐπικειμένου ἐξ ἐκείνου, ὅτι ἐξ ἄνθρωπος ἐμφανῶς ἐπιλέγεται τὸ αὐτὸ τῷ λόγον ὁ ἀμφὶ τὸ ἀνθρώπου, id omnia nomina quæ de Deo prædicantur, idem semper subiectum significant.

Ἐπιλέγω, ἐπιλέξω, π. ἐχα, eligo. ἐπιλέξαντες ὁπλίτας, Herodot. Item dictum addo alicui facto, dicti aut facti rationem addo, hoc nam dicis præterea addo: & de facto vel verbo dico, & quasi cliquim addo, quod etiam προσεπιλέγειν dicitur à Themist. Arist. 2. Ethic. πάσαι δ' ὑπερέχουσι τὰ τοῦ ἔργου ἐπιλεγόμενα τοῦ μεσου βελτίονα, ἢ εἰς τοῦ ἄρματα τὰ ἔργα. ὧν εἷς ἐστιν ὁ ὁπλίτης, ἐν εἷς δ' ἕκαστος ἔργου ἐστὶ, & ἀφελεῖ ὅταν ἐπιλέγεται ἀνδρὶ ἢ ἀρετὴ, quæ quum vident opera recte facta, de his dicere solent id est, λέγειν ὅτι τοῦ δ' ἔργου ἔργος. Et ei ea finem cius libri. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀμελῶν ἐπιλέγεται ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν ἐπιλύσεως, τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ἔργου, ἐπὶ τοῦ φίλου, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιλύσεως ὑπολεγόμενος φιλῶ, & de cecem in omnibus vsurpare, ἀφ' ὧν ἐπιλεγόμενον, id est, hominum ætate venerandorum. Xenoph. in τ. κυδάζει, πανδαίς ἢ γλυμοφύτεις ἐπιμετ ἢ αὐτῶν ἡμέρα, ἢ ὑμᾶς τοιαῦτας, ὑπολέγειν ἀπὸ τοῦ φέροντα, τοιοῦτος ἢ ὧν Κύρος & de iis dicere iubebat. Libro 1. παρῆλθε, ἐπὶ τοῦ δὲ ἢ ὧν Κύρῳ καὶ ὅσα ἀφ' ἡμῶν, διαδιδῶσι αὐτῷ τὸ πάππον δεσποτεῖν, ἐπιλέγεται ἐγκάτοι, ἐπὶ μὴν, ὅτι ἐπιμελεῖται δεῖ μὲ διδάσκειν, &c. elegium vnicuique addemus. Plutarc. in 6. Sympof. de quodam sacrificio loquens, ἐν ἀκεστῷ ὅτι τὸ πρῶτον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιλέγεται, διὰ θυμὸν ἔχειν αὐτὸν, ἐπὶ πρεσβεῖαν βούλεται, ἢ τὸν ἀπὸ τοῦ ἢ ὑγιῆ, id est, simul vel tum subiicientes & effantes hæc verba. ὑπολέγω λόγον, ratiocinor, Herodot. Ἐπὶ τὸν πρεσβεῖον ὑπολέγω, ὑπολέγω λόγον τινὸς, hac mente cogitans. ὑπολέγω πρωΐ, colligo conicturas, Thucid. Aliquando pro admirari, narare, mussitare. ὑπολέγω ὁπλίτας, piaculi insimulo, Herodot.

Ἐπιλείβω, insuper fen vltra libo, vel super aliqua re libo aut ro simplici λείβω, Hom.

Ἐπιλείπομαι, φωνῇ, sum posterior, deseror.

Ἐπιλείπω, ἐπιλείψω, π. λοιπα, desum, desero, deficio: cui nitur ἀφεστηκέναι, Græce construitur. vt Latinè deficere. νεκρὸς, ἐπιλείπει δὲ αὐτὸ μὲ χρὼς ἐπὶ ἐκπέσῃ βουλεύειν, deficiente me tempus. Plato in Politico, ἐπειδὴ τὸ ὠὸν ἐκ ἐπιλείπει ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ, eum sumptus deficit. Xenoph. Ἐπιλείπει ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ

Εψ ϑω, significat obliuisci facio, obliuionem induco. Od. ὃ. de
ιμνο. ὁ γὰρ τ' ἐπίλησιν ἔπαυτας· Ε ὐλὸν δὲ λήκωλος, ὅπτι μ' ἔλιεφαρ'
ρωκαὶ ὕλην, inde nomen.
Επίλησις, ν, τὸ, ἐπίλησικὸν quod obliuionem inducit. Od. β. εἰς εἶδον
λι φάρμακα, ἐσθλὰ ἔπαυον, Νηπενθὲς τ' ἀχολόν τε, κηδέων τ' ὀπίλησιν
πάντων.
Επίλω, ω, ὁ, no, canto.
Επίλωπος, ς, ca: catus, τετυφωμένος, Hesych.
Επίμαχος, ου, ὁ, certamen Libero patri, ἐν τοῖς διονυσίοις ἢ λιμοῦσις.
de Comment. Aristoph. in Achatn.
Επίμαω, ἄσομαι μέλ Θ, cantio quae canebatur inter premendas
as Libero patri, Athen. Pollux lib. 4.
Επίμ ζω, comitialis sum & sonticus, comitiali morbo laboro,
ud Plutar. dicitur & ἐπιλαπτόμαι.
Επίμηνος, & Επίμην Θ, comitialis Plinio, id est, caducus Firmi-
, comitiali morbo laborans, ὁ ἐπὶ τῷ ἀμφοδικῷ ἐμβοῶν. Hesyc.
exand. Aphrod. libro primo. Problem. διὰ τί ἡ ἐπιλαπτικὴ
πάσχουσι τοῦτο τὸ δυσκίνητον, quae male olent, faciunt vt comi-
lis homo cadat & æstuet. ἐπιλαπτικὴ νόσος, comitialis mor-
, Aristot. lib. 7. cap. 4. Apud eundem in Problem. ἐπιλαπτικὰ
ἑώματα, morbi comitiales. Idem, διὰ τί τῶν ζώων αἱ ὄρνιθες ἢ ἰκὸς
ἐπιλαπτικὰ ἢ ἀκίνητα ἢ ἀκόνητα ἢ ἀπόπληκτον ἢ τὰ τοιαῦτα
πάσχουσι, ὅτε ἡ διαφθορὰ συμβαίνει ἐπὶ τὸ πνεῦμα. Vide σελαγιάδες. ἐπίλη-
ετiam dicuntur a dæmone correpti, ἢ ὑπ' ἀκαθάρτου δαίμονος. Inde
nd Gregorij de Cypriano à dæmone correpto ob magicas
es, ἀφορμὴ ἐγένετο τῷ σοφῷ ἐπιλήπτῳ, ἵνα μὴ μαγικὸς ᾖ. Dicitur
ὴ ἐγκλητὸς, ἢ ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus, repre-
nsione non carens, ἐπίμεμπτος, cui contrar. ἀνεπίλητος. Phi-
de mundo, ὡς ἐγκύκλιον ἐπίλημμα. Item ἐπίλαπτος, compre-
nsibilis.
Επίνωτος, pro morbo caduco laboro legitur, capit. 21. libri pri-
Regum.
Επιπλήττω, culpans, reprehendens. ἐπιπλήττειν πόνων, omnia
prehendentis, Plutarch.
Επίπλοος, ος, ὁ, ὁ, oblitio. In Epist. Iacobi cap. 1. ἄκροα τῶν ἐπιπλοσμο-
, auditor obliuiosus. Dicitur etiam Επίπλημα, Comment.
ristoph. in Nebul. ἐπιλησμοσύνη, Cratino apud Suidam. ἐπίπλο-
ος.
Επιλήμων, ονος, obliuiosus. Aristoph. νεφ. ἐπιλήμονέστατον ἢ σκαφὴν ἀπο-
γεγόνοι, debuit dicere ἐπιλησμονέστατον, Comment. Cum Ge-
t. Xenoph. ὡς ἐπιλήμονι ὄντι καὶ μνησικάκῳ, eorum quae didici mi-
is memorem. τῆς ἐκείνου διαβολῆς ὡς ἐπιλήμονος, no immemor,
schin.
Επίνοσος, ος, morbus comitialis, sonticus morbus, Gellio libro
. cap. 2. ἱερὸς νόσος, Aristotel. morbus sacer, morbus qui de-
initur, vel desputatur, Plin. Plaut. ἐπιλαπτικὸς, Aristot. Vide
ωσικὸς. Επιπλία etiam retentio, intercepti & obstructio.
ernam obthurationem nescio vnde sumpsent Bud. Ari-
oteles Segment. 2. Ὅταν τὸ ὑδωρ τὸ ἐν τῇ πλευρᾷ ᾖ, ὅταν
ήσις οὖσα ἐπιλαβὴ τὸ πνεῦμα ἐκεῖ, ὅταν ἀναπνεύσῃ, ἀνάγκη ἐστὶν ἐκεῖ τὸ πνεῦμα κατενεχθῆναι, ἐπεὶ ἐάν τι ἐνῇ ἐν αὐτῇ ἐπιπλαγὲν ἀέριον ἢ ὑγρὸν ἢ ἄμφω, ἐν τῇ ἀναπνοῇ ἐνέσται ἐπιπλαγὲν ἀέριον ἢ ὑγρὸν ἢ ἄμφω, in retentione spiritus, quum sistitur & intercipitur
spiritus.
Επίμωμος, ου, ὁ, ἡ, idoneus ad capiendum, quasi reprehensibilis,
ἐπίμωμος ἄρχειν, periculosus, inutidiosus, reprehensione dignus,
spurandus, cuius causa quis reprehendendus sit. Hermog. ἢ
ἐπίμωμον τῷ πάντων. Hic Eustat. dicit & μεταφ. esse ἐπίμωμ-
hoc est reprehensione digna quae partem extremi vocabu-
i sibi seruant, alteram sequenti largiuntur, talis erat Simo-
idis ille versus. Η μὴν, Ἀθηναίοισι φόως χθονὶ λώιτ' ἀρέσσειν ἐπίμωμον
ταχὺν κατιὸν ἢ Ἀρκάδιον vbi Aristogitonem dixit separatim.
ide ἐπιπλήκτους.
Επίμυς, μυος, ὁ, morbus comitialis, Aristot. in Probl. Et ἐπίλαψις,
ἐπιφανὴς ἢ ἀπὸ φαντασίας, item intuitio, manus iniectio, ven-
icatio. Plato 2. de Leg. ἐὰν δ' ἐς ὄψιν ἡμῖν ἀπίνηται, μηδεμιᾷ ἐξ
ἐνθουσιάσει τῆς ἐπιλαψίας.
Επίμυδρος, leuiter, languide, strictim, ἐπιμυδρὸν λέγειν, ἐπιλαμ-
ὸν ἀκούειν, Lucian. ἄκρως μὲν ὑπὸ τῆς ἐπιλαμψίας ἀπεπλάγησαν ὀλίγα ἰδόν-
ες ἀπὸ τῶν.
Επίμυω, permitto, ἐπίμυσε πᾶσι, Hesych.
Επιμύω, supersto, stagno, Tacit. restagno, redundo.
Επιναίω, pingui illino, Plutarch.
Επίνευτος, deficiens, ἐπίνευτος.
Επινίζω, est ἐπινύσσειν τὸν ὀρθοκωδίκην, adnictare Festo, nictare Plaut.
et nictari Plinio. inde pro annuere & oculorum nutu aliquid
gnificare. Homer. Odyss. σ. Οὐκ ἀείσεται ἄλλο μετ' ἐμὲ ἔξεται ἄνδρα
ὸν, id est, πᾶς ἄνηρ ἐπινεύσεται ἐμοὶ ἐξεῖναι: quod fit oculos distorquendo.
forat. Serm. libro 1. Satyra 10. vellere coepi. Et preusfare ma-
i lentissima bracchia, nutans, Distorqueus oculos, vt me cri-
erent, &c. id est, ἐπινεύοντα, quod & διανεύειν in Iliade dixit Ho-
erus lib. 9. Est & ἐπινεύειν, σπηλαίῳ ἢ κατωμῷ ἐβάδην, illudere
irridere. Apollon. Argon. lib. 1. καὶ μιν ἐπινεύσας ἀμείβετο νηο-
μήσιον. Et libro 3. ἄνηρ ἢ ὡς ἢ φιλήρη μοι ἐπινεύσειεν ὀπάσσαι. ἐπίνευ-
σον, i. τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιμακύνθω. ἐπίνευσι γὰρ οἱ σφαῖραι, Apollon.
Interpres.
Επινυσσω, ου, ὁ, strabus, distortis oculis, σφαῖραι.
Επινυσσω, apud Eustat. exponit. μυκτηρίζειν.
Επινυσσις, fibrae iecinoris. apud Hesych. corruptè legitur ἐπιζω-
ζωνίς.
Επιλογή, ῆς, ἡ, delectus, electio, Damasc. ἵνα διακρίνῃ τὴν ἀγαπὰ τὸ
ὂν τὸ βουλὴς κρεῖττ, ἢ γνῶσιν ἐπιλογὴν γνώμ. ἐπὶ τὰ μὴ τὸ φαῦλον γένηται φαν-
ώμενος, ἡγοῦ ἐπιλογή. φανόμενος γὰρ ἐξιὸν δύο φαινόμενων φαινομέ-
ου ἢ ἐκλογὴν τῶν φαῦ τὸ ἕτερον.
Επιλογίζομαι, excogito, reputo, computo, recogito, argumentis &
ratiocinatione colligo. Plutarch. Opuscul. ἀσυλλογίστως, τὰ πρὸ
τὰ μόνον ἐπιλογίζεσθαι δίδωσι. vnde Plin. de mundo, συλλογισμὸν
ἐπὶ τοῦτο ἐξῆκε, iam collecta demonstratio.
Επιλογισμός, ου, ὁ, cogitatio, breuis sermo, enumeratio, laudatio.
Plutarc. ἐπιλογισμὸν ἀφροσύνης, ὅτ' ἐμαυτὸν ἐν τοῖς ἡδυπαθοῦσι λογισμοῖς,
cum hac mecum reputo.
Επίλογος, ου, ὁ, conclusio, peroratio, pars extrema orationis, quasi
iam dictorum enumeratio: ab ἐπιλέγω. ad Herennium 2. con-
clusiones, quae apud Graecos ἐπίλογοι nominantur. Epilogus
etiam Latinis dicitur. ἐπίλογος, ἐγκώμιον τοῦ ἀρίστου. Aristophan.
ἐπίλογος ἐν ᾠδῇ τῇ μελίᾳ πάλιν. Et etiam Herodoto explicatio
vel applicatio dicta, ἐκφέρε τὸ ἐπίλοιπον κίνησον τοῦ ἐπιλόγου, admo-
dum delectatum fuisse Croesum explicatione illa. Et ἐπίλογος,
vt ὄπιπτον, dicti ratio. Aristotel. 2. Rhetor. ἀεὶ γνωμολογίας
λοφεῖν, ἢ μὴ ἐπιλογίσεσθαι ἀεὶ μὴ ἐπιλόγου, ὅσα μὴ ἐξὸν τοῦ λόγου. Σοφιζόμε-
μὴν αὐτὸ ἐνθυμήσεσθαι ἀεὶ μὴ ἐπιλόγου, ὅσα μὴ ἐξὸν τοῦ λόγου, ἢ ἀμε-
φισβητούμενον. ὅσα δὲ μὴ ἐπὶ ἀφῆκεν, ἀεὶ ἐπιλόγου. quaedam autem
sunt in quibus haec ut explicatio λόγος, vt est illa, ἀδύνατον ὀρ-
γὴν μὴ δικαίως, ὀργὴν εἶν. Et ἐπίλογοι rhetores extremam ora-
tionis partem vocant, ἢ ἐπὶ τοῦτο ἐπιλόγου, ὅπερ ἐπὶ τοῦτο ἐπιλέγω
μεν, inquit Socrates in Phaedro.
Επιλοιμικὸς, carmina quae canebantur de peste, vel de sedata pe-
ste, τὰ ὑπὸ λοιμοῦ ἀδόμενα, ἢ ἀφόρετα λοιμοῦ. Pol. lib. 4.
Επίλοιπος, ου, ὁ, relictus, reliquus, qui superest. Plato, τὸν ἐπίλοιπον εἶναι
χρόνον, reliquum vitae degere. ἐπίλοιπος χρόνος, reliquum tempus,
sequens seu futurum tempus, Herodot.
Επίλογον, merces balneatoris.
Επιλύγιος, obscurum, σκοτεινὸν, σκληρὸν φέλον, Hesych. scribitur tamen
ἐπιλυγάζω ἀπὸ τοῦ λύγου.
Επιλυπέω, μῶσω, πήσω. Accusat. contristo. Virgilius, molestiam
affero.
Επίλυπος, tristis.
Επίλυσις, ῐ, ἡ, solutio, vt solutio nodi difficilis & intricati: ex-
plicatio, in 2. epistol. Petri cap. 1. πᾶσα προφητεία γραφῆς ἰδίας ἐπι-
λύσεως οὐ γίνεται nulla prophetiae scripturae propriae inter-
pretationis est, ἐπίλυσις quoque accessus ἐφόδος apud Stud. ὁ ἢ
πίστις ἐπὶ τὴν ἐπίλυσιν ὡς ἀπὸ σκοπὸν ἔχουσιν ἡ σκοπὸς παρέδοσαν τῶν ἐπι-
λύσεων ἡμῖν βαρέως, nisi fort. scribend. ἐπίλυσις aut ἐπιλύσεις.
Επιλυτικὸς, explicandi & soluendi nodosas quaestiones peritus,
Suid. de Sosisio γεγραμμένος ἐπὶ τῷ ζητητικῷ καὶ ἐπιλυτικῷ καὶ ἐπιβλητικῷ, id est,
lytikòs.
Επιλύω, soluo, diffoluo in qua significat. & ἐπιλύομαι capitur. He-
rod. lib. 4. πάσας δὲ ἐπιλύεται ὅσοι σοφοί: epistolis omnibus se-
orsim solutis & apertis vt Polit. vertit: est etiam ἐπιλύω, soluo
nodum alicuius quaestionis. Marc. 4. χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει
αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς ἐπέλυεν πάντα privatim di-
scipulis suis explicabat omnia, eadem signif. in psal. Act. Apo-
stol. οἱ τὸ μὲν ἕτερον, ἐπιβοήσαντες, οἱ δ' ἑτέρωμα συκοφαντοῦντες ἐπέλυσον
in legitima concione explicabitur. at Suid ἐπιλυομένην exponit
χωρευομένην.
Επιμαίνομαι, insanio, amore depereo, furiose adamo, insane con-
cupio. Deponens, οὐκ ἐπιμαίνεται, quae furiose concupiebat. Ari-
stoph. ἐπιμαίνεται παρ' ἐμοὶ in Epigr. furore in filium correptus est.
ἐπιμανῆναι πρὸς τὸς, moribus captus fuit, Aristop. Lucia. ἐπιμαίνε-
ται τοι τὸ κορίσκῳ φάσκοντα. Basil. θυμαγενῶν ἐπιμαίνεται, perdite &
efflictim amat & deperit.
Επιμαρτάνω, cupio, ὀρθῶς ἐπιμαρτάνειν, incipio. ἐπιμαρτάνεσθαι τοῦ πάσσειν, palpo, vrgeo
verberibus. Homer. Iliad. ὁ μὲν ἐπιμαρτὰς ἐπιμαίνει ἀμφὶ πάσσειν, ὁ δὲ
ἀφίσταται, ἐπιμαρτάνων, ἐπιμαίνει, cedebat, tangebat. ἐπιλαπτόμενος, vrgebat. vbi
Accusatiuo iungitur. Pro cupio autem Genitiuo. Idem Iliad.
κρὸς ἐπιμαίνει δώματος, dona quaerebat. Idem Odyss. ἐμὸν ἐπιμαίνει
νόος γάμος φαίνων, i. ἐφίεται, ἐφιεται. Aratus, ἢ ἐπιμαίνει ὄρνυσι πάσσειν
μαίνεται, sic loquuta montes repetebat.
Επίμαξ Θ, proprie malcha inducta, quid sit autem μάλθα vide
suo loco ἐπίμαλθα autem Hesych. funt, κηρὸς ἀπὸ ἀφρογαλακτίδος, ἀγρί-
ας, ἐδωδὴ λίνου, quo significatu μάλακὸς & μαλθακὸς, habentur.
Επιμήδιος, promptus, propensus, vehementis, σφόδρα ἐπιμήδιος.
Suid. ταῦτα τοῦ ὄπιμηδίου ὄντος ἐπὶ τὸ μέσος.
Επιμηκιλωτὸν, genus basij asinatorij, Aristoph.
Επιμηνίς, ίδος, ἡ, insanus, furiosus.
Επιμηστάω, quaero, scisco, disco.
Επιμηστάω, post doceo, Thucyd.

Επισκίπιον, ου, τό, manipulus sacerdotis dicitur, in libello diui Chry : ſ. le ſe dicitur.

Επίσκηψ, ου, ὁ, auunculus, μητρώς.

Επιμαρτύρια, ων, attestor, testum onio meo attribuo, ἐπιμαρτυρῶ τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, quæ molestiſſima ſunt diis attribuere, Aphthon. ἐφ' ᾧ ὁ πολιτὴς ἐπεμαρτύρατο, cui deus quoque attulit teſtimonium. Plutarch. in Lycurgo. Apu t Dioſcor. lib. 4. cap. 65. ἐπιμαρτυρίαθαι eſt accipere fidem & probari, teſtimonio alicuius perhiberi. δεῖται τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τῶν ἐργάτων τὸ σφοδρόν.

Επιμαρτύριασις, ὁ, contestatio, attestatio. ἐς ἐπιμαρτύριαν κατέστη, coepit contestari. Thucyd.

Επιμαρτύρομαι, testes adfero, obtestor, adduco testimonium, testor, testes appello, in ius voco. Aristoph. ἐπιμαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι. Plato Epiſt. 7. τὸν θεὸν ἐπιμαρτυρεῖ λόγον, θεὸν δὲ παρεῖναι ἐπιμαρτυροῦντα, louem teſtatus. ἐπιμαρτύρεται θεούς, deos teſtatus eſt, Plutar. in Camillo. ἐπιμαρτύρεθαι ἢ διαμαρτύρεθαι etiam apud Polyb. pro denuntiare.

Επιμάρτυρες, teſtis, μάρτυς ὅτι τοῖς γενομένοις. Hom. Iliad. ά, ἕζεο δ' ἡμῖν ἐπιμάρτυρος ἠδὲ καὶ ἄλλοις ἐσσί.

Επιμαρτυρ, teſtis, vel teſtis ſecundarius, qui ab alio quid audiuit teſtis auritus, qui refert quæ ab aliis reſcinit, dicitur & ἐπιμάρτυρ apud Homer. Odyſſ. libro 1. & apud Muſæum ſtatim initio.

Επιμασάομαι, inſuper edo. ἐπιμασσάσθαι, inſuper manſus poſt manducatus.

Επιμάσσομαι, abſtergere, contrectare, ἐφαπτόμαι, tangere, palpare, tentare, explorare, ψηλαφῶ. Nicandri ſcholiaſtes hunc verſum citat ex Homero, Ἐβλε κατὰ ὃς ἑώουν μαλερὸν ἐπιμασσόμενον θυμόν, inquit, ψηλαφῶν τὴν ψυχήν, ὃς ἐπεδαίνυτο τῶν ἀπὸ χείρα. & Odyſſ. ν, ὡς ἄρα μιν φαιδίμη μάζαν ἐπιμάσσατ' ἀδῆλῶν virga cont. git.

Επιμαστίδ, ὁ, ἡ, lactens, ſubrumus. Varr. & τὸ ἐπιμαστίδιον, ſeu ἐπιμάσιον βρέφος ἢ παιδίον, ἐπιτάτιον, puer adhuc lactens, qui eſt ſub mammis, ὁ θηλάζων. Lucian. de infante, Pollux lib. 2. βρέφος ἢ παῖς γάλακτι, ἐπιμαστίδιον, χαμαιζήλιον, ἢ τὸ ἀπὸ θηλῆς, ἢ τὸ ἀπὸ μαστοῦ.

Επιμαστιδ, ὁ, idem ac ἐπιμαστίδ.

Επίμαστ, ὁ, ἡ, famelicus, flagitiuus, ἀπάτης, mendicus. Homer. Odyſſ. ι, Οἱ δὲ μάλ' ἆσσον ἰόντες ἐπίμαστον λελάκοντο, Σίνυν ἢ οἶνον κερτομίοντ, ουδὲ τι ἔργον ἔμιμνον, id eſt, ἐπιμαστάζοντα ἢ ἐπιζητοῦντα, interpretantur petacem & moleſtum mendicum. μαστάζειν enim quærere cum auiditate ſignificat.

Επίμαχος, ὁ, fero auxilium. ἐπίμαχος, ὁ, τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀμύνειν, differt à συμμάχῳ. Ammon.

Επιμαχία, ας, ἡ, ſubſidiaria ſocietas, ἡ πρὸς ἀμυνομένους βοήθεια, confœderatio, quando vires aliqui inter ſe ad pugnandum miſcent.

Επίμαχος, facilis expugnaru, expugnabilis, qui poteſt oppugnari, ὁ ἀμυνόμενος πολεμίῳ. Suid. ἐπίμαχος ὡρᾶ ἐπίμαχος ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ἐχόμενα τῆς ἐγκλίσεως. ἢ αὖ ἐπὶ τοῦ βουλεύτου δεῖ χρόνου ἐν ὁποίᾳ ἐπιμαχητέον ἐστίν. Heſych. ἐπίμαχος, ἐπιβουλευόμενος βοηθῶν. actiue pro eo qui auxiliatur in pugna.

Επιμειδάω, arrideo, ſubrideo, ἐπιμειδῶ, τὸ ἐπιμειδᾶν, ſubridere, leniter arridere. Homer. Iliad. 9, Τὼ δ' ἐπιμειδήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ξυΐ.

Επιμείλια, τά, munera demulcentia, munera vltra dotem: res dotales, & ipſa dos, quòd maritos demulceat. Homerus Iliad. 9. Τάων, ὧν κ' ἐθέλῃσι φίλῳ ἀκέσσασθαι ὀιζυρῷ ὃν παῖδ' ἐόντ' ἀγαθὸν ἐπιμείλια δώσειν. Interpres, τῶν ἀφορῶν ἐπιμείλια, quaſi ἐπικτήματα. vide Plutarch. in Solone. alij volunt in loco illo Homeri legendum ſeorſim, δῶτ' μείλια. & δῶτ' cum ὁ ἀπὸ iungendum. & ſiue μείλια legitur ſiue ἐπιμείλια, authoritate Euſtathij confirmat idem eſſe atque ipſam dotem quæ ἀφορῆς ſiue φερνὴ appellatur.

Επιμειλίσσω, dare, gratificari, δώσω, demulcere.

Επιμελαίνομαι, nigreſco.

Επιμέλας, nigricans. Plin. tritur. Theophr. hiſt. lib. 3. c. 11.

Επιμέλεια, ας, ἡ, cura, diligentia, σπουδὴ μετ' ἐργασίας, aſſiduitas, ſtudium, ſedulitas, exercitatio, vigilantia, cultus, curatio, prouidentia, procuratio. Xenoph. in OEconom. πάσῃ τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐπιμελείᾳ διδόναι. Cicero apud Columel. lib. 12. cap. 1. hæc operam & diligentiam deſiderant. Xenophon. αἱ δὲ περὶ τὰς ἐπιμέλειαι, &c. acres ſolicitudines. ἡ περὶ τῶν προβάτων ἐπιμέλεια, ſtudium alimentij. Ariſtotel. in Politicor. ἐπιμέλεια τοῦ λέγειν, diligens verborum delectus. ἐπιμέλεια σώματος, corporis curatio, Galenus ad Glauconem. εἶναι ἐπιμέλεια, domus procuratio. Β aſſ. ἐπιμέλειας εἶναι ὁ, τὸ ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐφέπεσθαι ἕκαστα, Heſychius. ἐπιμέλεια τυγχάνειν, apud Dercat. id eſt, curor. ἐπιμέλειαν τυγχάνειν, curari diligenter. Ariſtot. in Politicor. ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, curam, ſcipere & gerere, Plato de Legibus ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τῆς γεωργίας καὶ τῶν ὑδάτων, curo vadimonia conſtituta, Gaza decret. ἐπιμέλειαν ἔχειν, curam ſuſcipere, Plato. ἐπιμέλειαν ἔχων τινὸς, hæc ſunt mihi curæ, Thucydid. Ariſtotel. 4. Politic. οἱ ἐπιμέλειαν ἔχοντες, id eſt, curationem munerum, ὅσοι τὰς ἀρχὰς, id eſt, magiſtratu diſtinguit. nam magiſtratus, inquit, appellare bemus, quibus de quibuſdam conſultare datum eſt, & incare, ac pro poteſtate iubere : præcipue verò hoc vltimu. Iubere enim, pleriorem notam magiſtratus obtinet, qui autem non lect. hos ἐπιμελητὰς, ἢ ἐπισκόπους vocat : quaſi dic curatores & præpoſitos.

Επιμελοῦμαι, ἢ πομαι, πεπιμημαι, curo, curam gero, meditor, colo, ſeruo, obeo, præſum. Depon. Genit. Xenophon, ἧβῆ βίου κεκοσμῆσθαι ἐπιμελουμένου, pecorum cura ſuſcipienda. Idem lib. 2. Οἰκονομικοῦ. Accuſ. iunxit, ὅπως θύραι αὐτοῦ κλεῖθροι ἢ τὰ τοιαῦτα ἐπιμελοῦνται tahibus curam eius habebat. Item cum ὅπως & Subiunct. ἐπιμέλου δὲ ὅπως ἢ βέλτιστα ὄψεις διατεθῇ : non putas te deceire conualeſcat operam dare? ἐπιμελοῦμαι ἧβῆ πανευσεβῶν, hubiliorum cauſam in meam fidem curamque ſuſcipio. ἐπιμελοῦμαι τοῦ γάμου, contraxit ſqualorem, Philoſtrat. in Heroic. ἐπιμελεῖσθαι ἧβῆ τῶν ἐκείνων σφραγισμάτων, tueri rem familiarem, Cato de Senect. ἐπιμελεῖσθαι ἧβῆ ὅπως αἱ Ὧραι, Xenoph. Ad eundem item cum ὡς αἱ & Optat. ἐπιμελεῖσθαι τούτου, ὅπως σοὶ ἢ σπουδὴ ἔσται, &c. ſic apud eundem. ἐπιμελοῦ τούτου, ὡς ἂν χρεία. Xenoph. vbi mox cum Subiunctiuo per relation. Cum Accuſatiu. πάλαι γὰρ ἐπιμελοῦμαι, hæc iam nos citre, Thucydid. Cum præpoſitione. ἐπιμελοῦμαι περὶ ἐλεοῦς, Plato de Legib. procuro ædificia, fatago ſtructuras. ἐπιμελοῦμαι περὶ τὰ μὴ ὑπάρχοντα, ideſt, ibidem. ἐπιμελεῖσθαι σωτηρίας, fide agere, perfungi, enixè & accuratè agere, ſtrenuam eram nauare, omni ſtudio prouidere.

Επιμέλιον, τό, dignum cura & diligentia, φροντίδος ἄξιον. Heſych. ὡς γὰ παρεξηγεῖσθαι γνώμῃ ἐπιμέλιον τὸ δικαίῳ εἶναι.

Επιμέλιος, negotium, diligentia. Xenoph. in OEcon. & ἐπιμελεῖσθαι ὁ θεὸς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ὑμῖν ἢ ἄνθρωποις φύσει, ὅπῃ τὰ ἔνδοθεν ἢ ἐπιμέλειαν ποιήσεται, τὴν ἢ τὸ αἴσθεσθαι, ὅπῃ τὰ ἔξω ὄψεται ἢ ἐπιμελήσεται, &c. apud Colum. lib. 12. cap. 1. à natura comparata eſt operi. uberis ad domeſticam diligentiam : viri autem ad exercitationem forenſem & extrancam.

Επιμελής, ὁ, ἡ, ſedulus, diligens, ſolicitus. Xenoph. ἐπιμελὴς πατὴρ υἱοῖς, ὅτου ἐπιμελέσεται, i. deorum maxima cuit pa, deorum diligentiis mæ : ſic diligens & ſolicitus etiam ud Latinos Genit. iungunt. Idem Xenoph. ἐπιμελὴς ἧβῆ οἰκίας, amici tibi curæ ſunt. ἐπιμελὴς αὐτοῦ, Stud. κηδεμών. Ariſtoph. ſine cauſ. ἐπιμελὴς ἐπιμελοῦς μὲν ποιητοῦ. & ἐπιμελὴς ἐπιμελοῦς, multis curæ eſt, Plato epiſt. 7. πολοὶς γὰ ἧβῆ ἄλλοις ὑμῶν ἐπιμελὴς, multis hoc commemorare curæ eſt. Polyb. in ἐπιμελὴς ἐπὶ τοῦ ναυπηγίας, ſolicitus circa ſedulò. ἐπιμελὴς τὸ βαρέως ἔχειν, Darius attentè conſule at. ἐπιμελὴς ἐπὶ τῶν ἔργων, hoc curæ ei erat. ſic Ariſtotel. in Polit. ἐπιμελὴς ἧβῆ ἐπὶ μείζοσι, hoc enim mihi indagare curæ erat. ἐπιμελὴς μετ' ἐμοῦ ἐσκαλίσθη, &c. ἐπιμελὴς μοι, Æſchin. ἐπιμελὴς ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις, Demoſt. οἱ ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις, quibus curæ hæc ſunt. ἐπιμελὴς τὸ ἀριθμῷ, rerum agendarum diligentia.

Επιμελητὴς, ὁ, curator, ἀνδρῶν, procurator. Xenophon, ἐπιμελητὴς ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις, es cuſtos & curator. Ariſtophanes, ἐπιμελητὴς τῶν πολιτικῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις σφραγισμάτων ἢ ἧβῆ ἰδίων πάντων. ἐπιμελητὴς τοῦ μετρίου, curator operis, Bud. ἐπιμελητὴς τῆ ἧβῆ τοιχῶν ἔπεσε, Demoſth. curator muris reficiendis, Cicer. ἐπιμελητὴς ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις, author Xenoph. vocabant Perſæ eos qui in bello ſalios curabant. Apud Athenien. ἐπιμελητὴς ἧβῆ μυστηρίων, ἢ ἀγῶν βραβεῖος, rex ſacrorum. Significat etiam executore testamenti.

Επιμελητικὸς, ὁ, ἡ, aptus ad curam gerendam alicuius negotij. ligens & peritus curator, Xenoph. in OEcon.

Επιμελῶ, cunctor.

Επιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, curo, diligentiam adhibeo. demoſthen. οὐδεὶς ἧβῆ εἶναι τούτου, ἢ ἐπιμελούμενον ἧβῆ τούτου ἀπόντα μᾶλλον. Ideſt. ἐπιμελέσθαι ἧβῆ σφραγισμάτων, qui in magiſtratibus erant, Xenoph. in Σύμπ. ἐπιμελοῦμαι ἧβῆ χρημάτων ὅπως σοι ἔσται πλεῖονα, cura vt tibi plurimæ ſint pecuniæ. Ibidem mos ἐπιμελοῦμαι ψυχῆς, ὅπως ἂς βελτίστη ἔσται, κὐ ἐπιμελοῦμαι, vt animus ſit quàm optimus. nihil curas in Epiſtol. Epicuri, σὺ δ' ἀξίως τῆς ἐμῆς φιλίας ἐπιμελοῦ. ἐπιμελοῦμαι ἧβῆ σαφῶς ἐμὲ μὴ διαφθαρῆναι. Cicero 2. de Finibus. Sed tu vt dignum eſt, tua erga me ſtudia profer. ga philoſophiam voluntate ab adoleſcentia ſuſcepta. Metrodori tuearc liberos. Xenoph. in OEconom. ὀρθῶς ἀρέσκει σοι ταῦτα ἐπιμελεῖσθαι ἐμοῦ δικαίως ἧβῆ, Cicero apud Plutarch. in vita. ἐπιμελοῦμαι ἧβῆ ἀπὸ μακροῦ

ntiut meæ diligentiæ succedit. ἐπιμελούμενος τῶ ἑαυτῶ, ſtudent uationi, Xenoph. ἐπιμελεῖται κάμνοντος, curam gerit ægrotan- Idem. τὸ παραμένειν κινδύνου ὁ κελεύει φίλος, ἀφυλάκτοις τοῖς πλεί- φιλόστοργα, Plato in Apolog.

ma dicitur carmen in poemate frequenter repetitũ & rpoſitum: vt illud apud Theocrit. Edyll. 1. Ἄρχετε βουκολι- ὦδαι θέλω ἄρχετ' ἀοιδαί, vbi interpres, τὸν ᾠδὸν ἐπιτάττει ποιήσασθαι ἀπαιδεύσιας ἢ ἀπονοΐα. Sed diuerſis rationibus. Talis verſus ad Virgil. in Bucolicis, Incipe Mœnalios mecum mea ti- verſus. &, Ducite ab vrbe domum mea carmina, ducite phnim. Seruius vocat intercalarem verſum. vulgò dici- ſe refrain de Ballade.

ter, ἐπιμελῶς, ἀσιδιῶς, ſtudioſè, accuratè, attentè, σπουδαίως, diligenter, e, ἐφιλῶ.

ter, ἐπιμένειν, inſuper memini.

ter, ἐπιμεμφής, ὁ, ἡ, accuſabilis. Cic. culpandus.

ter, ἐπιμεμφόμενος, culpandus.

ter, ἐπιμέμφομαι, conqueror, ſuccenſeo, culpo, ἐγκαλῶ, ἐπαι- ἐπιμέμφομαι σοι, reprehẽſione te accuſo, infenſus ſum. Item requiro. vt Iliad. ϰ'. ἐπιμέμφομαι δὲ καὶ αὐτῷ ἀπατήσαντι, deſyderat. ἐπιμέμφομαί σοι, reprehẽſione te i ciſo, damno, Dioſcor. lib. 8. cap. 15.

ter, ἐπιμῆνις, ἡ, reprehenſio.

ter, ἐπιμηνίδιον, epimenidia ſcilla. Theophraſt. hiſt. lib. 7. cap. ἐπιμηνίδες δύο εἰσὶ γένη τῆς σκίλλης, πλὴν οὐ πάσης, ἀλλ' ἡ ἐπιμηνίδιον ὀνομάζεται. ἔστι δὲ τὸ χρῶτος ὑγρὸν καὶ οὐ σφόδρα πικρὸν, καὶ οὐ τὸ ϛεμφυλλοτόπον ἀλλὰ τὸ λευκὸν ϐολ. Plin. libro 19. cap. 5. de ſcilla loquẽs, rtium genus eſt cibis gratum: epimenidium vocatur, guſtius folio, ac minus a perſi. Iuuenal. Satyra 7. de cauſi- is, Quod veteis pectus? ſiccus petaſuncnlus & vas Pela- dum, aut veteres Aphrorum epimendia bulbi. vbi pro- verſum epimendia, pro epimenidia: putóque βολβοὶ ἐπι- λεύκου, de quibus Dioſcor. lib. 2. cap. 200. poctam ellexiſſe.

ter, ἐπιμήθης, ὁ, Epimenides Phæſtius, qui ex Creta Athenas : accerſitus ad expiandam vrbem: hunc quidam Perian- mireiicientes, ſeptimum inter ſapientes enumerant.

ter, ἐπιμήκης, duro, inſiſto, immoror, perſeuero, permaneo, Da- ἐπιμήκης ἀληθείᾳ, in precibus perſeuerantes. Plutarc. ἐπὶ τῇ προπετείᾳ, perſto in peruicacia, Phalar. in Epiſt. Phi- le mundo Acculſum xit. πρὸς μικρὸν ἐκφεύγει ὅπως ἂν τὸ καιρὸν ἐπιμήκυνῃ, mundi quæque pars interitum expectat, vnamquanque ndi partem ſuam manet exitium. Plato de Republic. ἐπὶ ἐπιμήκη βιοτὴν ἀποβλέψει, qualis vtrunque vita manet, id eſt, qualis ura eſt.

ter, ἐπιμήνιος, numerus ita dicitur cum maior minorem aliqua parte cedit. Heſych.

ter, ἐπιμηρίζω, diſtribuo, impertio. vide μερίζω, partior.

ter, ἐπιμῖξαι, verba deponentia vocantur a Grammaticis.

ter, ἐπιμίσγω, redundans, Pollux ἐπίμικτα ὑδατα.

ter, ἐπιμίσσω, iterum accerſo.

ter, ἐπιμνάομαι, addo, adiicio, cum corollario admetior, vtendum do, mutuo aut commodato. Heſiod. ἐκ τοῦ ἀσσον, οὗ τις ἐπιμετρέσσαι. ἐπιμετρήσαι τὸν ἀνδρὸν, Lucian. ἐπιμετρουμένου σίτου, certo ſtu- nti numero. ἐπιμετρήσαι τὸν ἄνδρα, Lucian. Idem, ἐπιμετρήσαν- τῶ μισθοῦντι ἢ ὑλακὴν ἢ τὸ ϖῶλυ, reliquis mendacijs etia hoc lente. vide φενακισμὸν, & ἐπιμετρῆσθαι differre.

ter, ἐπιμέτρημα, cumulus & auctarium (nam antiqui dicebant aucta- m, inquit Feſtus, quod ſuper menſuram vel pondus adii- ebatur, vt cumulus vocatur in modio) additamentum, ἐπί- τημα, τὸ ἐπιμετρούμενον. aliqui τὸ ὑπὲρ τὸ ἐπιμέτρον φερόμενον σῖτον, vocant perpendium, quod Cicero in Frumetaria, corollarium di- t, Theophraſt. lib. 4. de Cauſis, cap. 15. ἀεὶ δὲ τὰ τοιαῦτα λοιμὸν, ὅταν ἐπιμετρήσῃ τὰς ὁμοιοὺς σωτῆρα, ἀφ' ὑστέρας ἢ δεκάτου. ἔτους ἢ μηνὸς ἢ ἡμέρας: Et bindè, ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸν ἐπιμετρεῖν, ἢ ὅταν εἰς τὰ εἰ- πὰ χρόνον. ἀπὸ ἢ τὸ ἐπιμέτρον ποιεῖ, menſuram auget. Gale. ſe ſanitate tuenda, φυσιομετρεῖ δ' οὗτε ἐπιμέτρον τοῦ ϖ, οὔτε τὸ ϖρὸς τὸν ἀσπάλακα, vt vulgò dicimus *de ſurcroiſt*, & ex abundanti. gint. Ἐπιμέτρον item planta quæ nunquam floret. Theo- raſtede hiſtor. planta. libro 7. capit. 8. ἔνια ἢ καὶ ὅλως ἀνθεῖ, ἀνθεῖ ἢ τὰ ἐπιμέτρων. vbi tamẽ ſuſpicor legend. ἐπίμετρον: nam linius ita habet libro 21. capite 15. Acinos (vocatur κύνου ἢ ον ἢ Dioſcorid. libr. 3. cap. 51. ϖquam epipetron (aliud verò ἐπιμέτρου de quo ſuo loco) vocant quæ nunquam floret. vi- ἐπίμετρον.

ter, ἐπιμετρητὴς, Heſych. τὸ ἐπὶ μέτρῳ ἢ ϖοσϖάτημα τῆ χειρὶ.

ter, ἐπιμήτιον, epimedium, vindicta Romanis, caulis eſt non magnus, ideræ foliis, denis, atque duodenis, neque floræ, neque fru- um ferens: radice tenui, nigra, graui odore, guſtu fatuo na- itur in humidis. Vide Dioſcor. lib. 4. cap. 19. Galen. 6. Simpl. in li. 27. cap. 9. in cuius codice perperam ſcriptum Epime- dium pro epimedium.

ter, ἐπιμήχανος, excogito, ἐπιμηχανᾶσθαι δόλους, Hom. Odyſſ. ϰ', molior, uo dolos.

ter, ἐπιμηχανᾶσθαι, re peracta conſilium capere, ab Epimetheo: de quo Eraſm. Prouerb. Malo accepto ſultus cognoſcit, & Cælius lib. 4. cap. 20. vnde

ter, Ἐπιμηθεὺς, & ἐπιμηθὴς, cuius oppoſitum προμηθὴς ὃθεν τὸ μὲν τὸ ϖρόϐλημα βάσκελ ϐλέπων, meminit Heſiod. lib. 1. Ἔργων.

ter, ἐπιμηθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ſed qui μεταϐουλόμενος cui re per- acta tum demum conſilium in mentem venit, & cognoſcit, quid opus facto fuerit, contra προμηθὴς, vtrumque autem fit à ἀνδὸς, cura, & conſilium: ἐ in ῆ mutato, quo modo ὦνις fit ex ὠνίς.

ter, ἐπιμήκης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, prolixus, procerus, oblongus, promiſſus, ſub- longus, Hermol.

ter, ἐπὶ μήκιστον χρόνον, diutiſſimè.

ter, ἐπιμηκύομαι, produco, protrabo.

ter, ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, ſpecies meſpili naſcentis in Italia, quidam vocant σπάνιον, Dioſcorid. libro 1. cap. 121. Epimelis dicitur a Græcis, quòd feliciter in malo inſeritur, & quaſi ὅθι τὰς μηλέας, id eſt, in malo adoptata ereuerit, vt annotat Marcellus, lib. 1. Dioſc. ἐπιμηλὶς, epimelis, vnedo, σπάνιον, ἐπιμηλὶς, alterum meſpili ge- nus eſt quod in Italia naſci tradit Dioſcorid. lib. 1. cap. 171. ar- bor ſolius maliſed minoribus: pomum fert rotundum eſui aptum, cuius pars circa pediculum exit in latum: ſubaſtrin- git tardéque matureſcit. Galen. de Alimentis β. ἡ δὲ τῶν πάλαι ἐπιμηλὶδες ϖρὸ ἐγγύτερον ϖεπέϐευκε ἢ ἐξ ἧς ἐπαλήθευσε μᾶλλον ἢ κωφοτέρα τοῦτο, χρεώδεσθαι γὰρ τὴ κεφαλὴ ὑπ' αὐτῶν, &c. Idem libro ϛ simplic. vbi corruptè ſcribitur ἐπίμηλαι pro ἐπιμηλὶδες. Idem ἀγρι- μηλὶδα, apud Hippocrat. primo γυναικείων, exponit in gloſsis ἐπιμηλὶδας. apud Athen. lib. γ. ἐπιμηλὶς ϑ καλεῖται φησὶ Παμφίλ- ϑος ἀπίων τὴ γῆν. Plinius non ſine errore ἐπιμηλὶδας ſiue vne- donem confudit cum arbuti fructu, quod μεσπυλον dicitur, vt ϖερὶ κεφάλ. ϵϛ' oſtendit Dioſcorides. hæc verba Plinij libr. 23. cap. 8. arbutus ſiue vnedo fructum fert difficilem concoctio- ni & ſtomacho inutilem. Et libro 15. cap. 24. Vnedo pomum inhonorum, vt cui nomen ex argumento ſit vnum tantum edendi, duobus tamen hoc nominibus appellant Græci, co- narum, memæcylon, ex quo apparet totidem eſſe genera & apud nos alio nomine arbutus vocatur. vide κέρασ ϑ. ἐπιμηλὶς etiam Heſych. ſibula, ϕόρημα.

ter, ἐπιμήνιος, ὁ, ἡ, menſtruus. vnde τὰ ἐπιμήνια ἰερὰ, ſacrificia mẽ- ſtrua. ἐπιμήνια μαντεύεται, menſtrua l. bamina c melle confe- cta. γυναικὸς τὰ ἐπιμήνια ἄιμα, menſtruus ſanguis, Dioſc. lib. 2. cap. 100. ἐπιμήνια ταῦτα σαρκάζοντες, menſtrua libamina pro- ponunt, Herodot. lib. 8.

ter, ἐπιμηχάνημα, fabricor, commiſceor, molior, machinor, ſtudeo.

ter, ἐπιμήχανος & ἐπιμήχανος, commercia ineo, & exerceo. Thucyd. in primo, ϖαρασκεύαζε ὡς οὐ σπουδῇ γιὰ τὸ ἀδικεῖν ἀμήχανος αὐτὸ ἐξ ἧλιον, οὐ τὸ ϖρὸς ἀλλήλους. Idem, ὃν ὧ ϖολέμῳ ὑπ' ἐπιμήχανον ἐπ ἀκίνητον ϖαρ' ἀμηχάνῳ σωτηρίᾳ ἐποιεῖσθαι. Xenophon 7. παιδ. νικᾷ ὁ χρὸ πᾶς ὁ ὑπὲ κράτος ἐπιμήχανος φιλικὸς ἀμήχανος. Basil. Gregorio, πλὴν ὅτι ἐξ ἀνάγκης μόνων ἢ ἀμήχανος, exceptis his qui venationis ergò nobiſcum verſantur, vel qui ad nos coin- meant.

ter, ἐπιμηχὸς, ἐὸ, tenue & exile eſſe, vel tenuiter pollere, Ariſtotel. in Ethicis. cui opponitur ἐπιπαθὲς ϑον.

ter, ἐπιμικτὸς, commixtus, miſcellaneus.

ter, ἐπιμίμνω, perſto. Odyſſ. ξ. ἔγρη ἀέξειαι, τὸ ἐπιμένω, in quo verſor, di- ſtineor, incumbo.

ter, ἐπιμὶξ, mixtim, confuſè, permiſtè. Cic. & promiſcuè. Aratus, Κη- τείης ἀμ' ὑπὸ τὸν κορίης ἐπιμὶξ φορέοντες.

ter, ἐπιμιξία, commercium. conſuetudo, vſus, commixtio, conuerſa- tio, permixtio, & admiſtio. Cic. Ἐπιμιξία, commercium. Ioſep. ἢ γὰ ἐμπορίαν χαίρουμεν, ὑδὲ τῆς ϖρὸς ἄλλους ἐπιμιξίας.

ter, ἐπιμίξις, ιος, ἡ, commixtio, commercium, & conuerſatio.

ter, ἐπιμίσγομαι, verſor, congredior, admittor. Heſiod. ἐς ϑαλάσσ' ὀπιπεύσειεν, in conſilium admittebitur. Item commercium habeo, me immiſceo. Callimach. ὕμμιν εἰς ἅλα, προ ingredi, εἰσέρχομαι, ἵνα ϑεὸ ἐ χρέος ἐπιβῆς, ὡδὲ τὰ μὲν κεχρῶσθαι ἀλεσθῆναι ἔρπειν, οὐδὲ γυναῖ ἐπιμισγόμενον.

ter, ἐπιμίσθιος, ὁ, ἡ, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

ter, ἐπιμνάομαι, recordor. Gent. Apol. 1. ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν, certami- nis meminiſſe. ἐπιμνησθῆσεται commemorabo. ἀπομνήσομαι, mẽ- tionem faciam. ἐπιμνησθεὶς τεινίσκεν. ἐπιμνώμενοι πολλὰ τὰ μεμαχημένα. multa de pugna allegantes. Herodot. ἐπιμνησθῆναι πρὸς ἄλλους ϖερσέων ἀγαθῶν, Chryſ. Xenoph. l. Paedic. cum præpo- ſitione, οὐδ' ὁπόσων ἄξια τῶν ἐπιμνήσθη, de hac re nihil omnino meminit.

ter, ἐπιμοιράομαι, tribuo, partior, & ἐπιμοιρώσας, diuido, diſtribuo. Phocylid. Γᾶν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀνα- παχθῆναι νεκύεσι, terram impartire inſepultis mortuis. & eum genit. particeps fio, ſortior. Philo de mundo. μοῖρ μέρος ὑπολειπούσῃ τῆ σαμφθέντι ϖαφῆς ἐπιμοιρᾶσται, quæ ſepulturæ particeps fieret.

Ἐπίμονή, ῆς, ἡ, perseverantia, permansio. Cicer. assiduitas, perpetuitas, continuatio, perdurandi vis, mora, duratrix firmitas. Plin.

Ἐπίμονος, ος, ὁ, pertinax, cōstans, diuturnus, durabilis. ἐπίμονοι θρατηγὸς, Polyb. cui post annum succesor non mittitur.

Ἐπιμονόω, desolo, i. solum reddo, solitudinem affero, defero, destituo, ἐπιμονωθεὶς ὑπὸ θεῶν, destitutus.

Ἐπίμονως, constanter, perseueranter. Columel.

Ἐπιμορέω, & τὸ ἐπιμόρεον, ἐπιμορέω, (inquit Hesych.) ἡμιόλιος ὑφ' ἑκάτερον μέρος. ἐπιμορέω autem (Latini super particularem vocant) sic dicitur numerus qui ad alium relatus ipsum semel continet & aliquam præterea partem eius, tertiam partem, vel quartam aut deficeps, vt ternarius est ἐπιμορέος binarij Aristot. in Probl. vide & Philopon.

Ἐπίμοιρος, ος, ὁ, ἡ, (inquit Hesych.) ὁ ἐπιλαμβάνων ὑφ' ἑκάτερον μέρος. ἐπιμορέος autem (Latini super particularem vocant) sic dicitur numerus qui ad alium relatus ipsum semel continet & aliquam præterea partem eius, tertiam partem, vel quartam aut deficeps, vt ternarius est ἐπιμορέος binarij Aristot. in Probl. vide & Philopon.

Ἐπίμοιρος, & τὸ ἐπιμόριον, ἐπιμορέος, (inquit Hesych.) ἡμιόλιος ὑφ' ἑκάτερον μέρος. ἐπιμορέος autem (Latini super particularem vocant) sic dicitur numerus qui ad alium relatus ipsum semel continet & aliquam præterea partem eius, tertiam partem, vel quartam aut deficeps, vt ternarius est ἐπιμορέος binarij Aristot. in Probl. vide & Philopon.

Ἐπίμοχθος, laboriosus. ἐπιμοχθέω, laboriosè. Appian. in Iber. ἐπὶ μὴ θοῦ αὐθρακὶ ἐπιμοχθῆσαι σεσίδηκεν.

Ἐπιμύζω, tacitus fremo, Homer. iliad. 8. ἐπὶ δ' ἐπίμυξεν ἀλεξήσειν τε καὶ ἀρήξειν, ἐπιμύσσω exponitur, μεμυκότα τοῖς χείλεσι ὑπορύττειν ὡς πόκχυνοι οἱ ὀρυκτῆρες ἢ καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι. & lib. 8. interp. ἐγγρύπτειν.

Ἐπιμυθέομαι, insuper dico, vel suadeo.

Ἐπιμυθέω, affabulor, ἐπιμυθέομαι, pro eodem.

Ἐπιμύθιον, τό, epimythium, adfabulatio, quod fabulæ annectitur quasi appendix (vt ἐφύμνιον quod hymno succinitur) quod exposita fabula adiungitur, vt eius vsus & accommodatio ad mores intelligatur. Aphthon. in principio θεσπέσιον τῶν ἐπιμυθίων ἐν τοῖς μύθοις & τὸ πάντας φοσεπεῖν ἅμα μὴ ὑπομένοντας θορυβεῖσθαι τὸν μύθον & τὸ ἐπιλεῖπον ἐπιτελεῖν.

Ἐπιμυκάομαι, insuper dico, vel suadeo.

Ἐπιμυκάω, ἡσω, ἡ, idem quod ἐπιμυκάομαι.

Ἐπιμύλιος, ος, ὁ, superior mola, cap. 24. Deuter. ὡς ἐπιχυρώσεις μύλον ἢ τὸ ἐπιμύλιον, non accipies loco pignoris inferiorem, nec superiorem molam.

Ἐπιμύλιος, genus τῆς ἀλλᾶντος, de quo ita Athen. lib. 8. ἐπὶ δὲ & ἐπιμύλιος κεκλημένον, ὃ καὶ ὄνος ἔδει, &c. molatia cantilena quæ ad molam canebatur vide Poll. & Athen.

Ἐπιμύλιος, ίδος, ἡ, os latum & rotundum, quo genium commissura obtegitur, patellam vocant, vide ἐπιρρωνίς.

Ἐπίμυξις, ως, ἡ, suspirium, strepitus.

Ἐπίμυσις, conniuentia, Nazanz. ab ἐπιμύω.

Ἐπιμύσσω, μυκτηρίζω, subsannos strepitu nasi flocci facio, strepitu narium despicor.

Ἐπιμυσσόω, subsannos, irrideo, Gregor.

Ἐπιμύω, claudo. ἐπιμύσσω, vt μύσσω & καταμύσσω, conniuemus & nictamus. Polybius libro quarto, ὡσεὶ μὴ πρώτως τὸ δοκεῖν ἐπιμύειν τῷ αὐτὸς ἐπιμύειν μηδὲ τοῦτ' αὐτὸς ὁρᾶν, id est, stultitia coniuncta est malitiæ, si quis ipse fortè connixerit, arbitrari, ne ab aliis quidem se conspici. vel arbitrari ne alios quidem cernere. Basilius, ἐὰν ὀφθαλμοὶ ἐπιμύσσωσιν, ἐπιμύω. Suidas τὸ κλείω.

Ἐπιμυσσόω, insimulo, Dionys. de Situ orbis. Cum Datiuo.

Ἐπιμυκτικός, ός, ὁ, vituperabilis, culpandus, damnandus, Hesiodus. τὸ ἐπιμυκτικὸν, ἐπιμύκτης.

Ἐπινάσσω, vnde participium ἐπινεσσύμενος, quod vide suo loco.

Ἐπίνεως, ως, τὸ, nauale, parua statio. ἐπίνειον κελεύειν τὸ ἐμπόριον, ἢ ἐκβιβάζειν τὸν ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτὸ ἢ διακέλευσιν, ὁ ἐκβιβάζειν τὸ εἰς αὐτὸ τὰς ὀλκάδας ἐκκλίνειν ἢ ὀλιγόνειν, Interpres Thucydid. quo authore vti hoc nomine possumus pro quocunque emporio & oppido maritimo, vbi sunt naualia vrbium. Suid. ἐκβιβάσαι κομίσαι, ἢ ἀφορτηκτικὸν, ὁ λαμβάνων καταβολὴν. Polybius, οἱ βουλόμενοι τὰς ὠφελείας ἐπιλαμβάνειν. εἰς ἢ τὴν παβασκευὴν σπουδαιοτέρους. ὅτι ἢ τῶν ἀφορτηκτῶν ἐπὶ τὰ καταβαίνοντα ἐπίνειον πόλιν, &c. Hesych. est etiam μικρὸς λιμήν. pro eodem tonice dicitur ἐπίνειν.

Ἐπίνεμος. Suid. ὁ τῷ χρόνῳ μεγεθυνόμενος. Hesych. verò ἐπίνεμος, ἐπιμεμερισμένος.

Ἐπινεμάω, distribuere oportet, Plato de Legib.

Ἐπινέμομαι, depascor, absumo, populor.

Ἐπινέμω, astondeo, & depasco fegetes in foliosam materiam luxuriantes, ἐπινέμειν ἐπιμεμερισμένον etiam pro in alieno pascere. Plat. 8. de Legib. ὁ δὲ τὰς βοσκώμενας ἐπινέμων τοῖς βλάβας οὐ μεγάλας ὑπορύττοις ἀφειστῶν καὶ τιμωρῶν. Homer. iliad. φ. πάντα νεμ ὅσα τε γαῖα φέρει ζείδωρος ἀρούρη καὶ ἐπινέμεται πεδίον. Homerus, partitus mensæ apposuit. ἐπινέμω τὰ βοσκήματα, pascuis nocco, Platō de Legibus.

Ἐπινεφέλιος, oppletus, πλήρης. Aristoph. οἱ πρόπαλοι γ' ἐσθὶ ἐπινεφέλιοι ἀφροῦ πάντων, ἢ παροικοδομῶν.

Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ, ἐπιλαμβάνων. vide ἐπὶ τὸ.

Ἐπίνευσις, in imum inclinatio. vide Ἀνάνευσις.

Ἐπινεύω, ἐπινεύσω, ἐπένευκα, innuo, consentio, annuo, ὁμολογῶ, sententiæ accedo, assentior. Iliad. ἀνανεύσει ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, pro νεύσει, annuit. Plato 1. de Republica, ἐπινεύειν, annuis, id est, concedis. contrarium est ἀνανεύειν, id est, negare & mutare. Lucian. τὸ ἐβούλου, Demosthen. Translatè pro promineo. Lucian. in Caucaso, ἐπένευκα πέτρα παντὸς τοῦ ὄρους ἐξανεμόνης, id est, assim præcipites & declines, depressæ, deorsum vergentes est, πεπτωκότες.

Ἐπινέφελος, ος, ὁ, ἡ, nubilus, nubibus tectus. ἐπινέφελος quoque nubilosum significat in quo nubes aliquot sparsæ sunt. ἐπινέφελον ἐν οὐρήσει in vrina medium inter album & nigrum apud Galen.

Ἐπινεφέλιος, ὁ, nubibus tego feu obduco, obnubilo. Aristot. Prob. 38. Sect. 26.

Ἐπινεφρίδιον dicitur pinguitudo circa renes, τὸ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς πιμελῶδες, Suid.

Ἐπίνηβος, ὁ, ἡ, obnubilatio, Aristot.

Ἐπινέω, κλώθω, neo, colligo. ἐπίνησε λίνου, linō fatum dedit, Lucian. Idem. ἐπίνησε μοῖρα τὰ ἅπαντα τοῖς ἐπὶ μοίρῃ: quod Tibullus præsit inquiens, nentes fatalia stamina parcæ. ἐπινεῦσαι βίον, vita præstituta, ὁ ἀζαλείας. Ælianus, οἱ δὲ τὸ ἐμοῖρα τῶν ἐπινεῦσαι οἱ μὲν τὸν ἐπὶ τοῖς ἐπὶ ἀπείνου, ἐγένετο ἀπείσω.

Ἐπινησία, supernatos, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. & pro adnato ex Aristot. Item ἐπινοῖ vel ἐπνοῖ vel ἐπνοῖ cumulos seu acernos aggero, accumulo. Herod. ἐπινῆσαι ἐξαίρειν ἐφυγαναν, aggerunt plaustra farmentorum.

Ἐπινήθω, χερσονήθω, in naui tripudiatio, in Epigr.

Ἐπινήθω, fusus vel fusum, ὁ πρακτὸς ἢ ἐπνοῖ. Poll. l. 7. ἐφ' ᾧ ἢ πνοῖ ἢ νῆσαι (οἱ ἀπλῶς ἢ τὸ νήθειν, πᾶν λέγουσι) ἐπίνητρον καλεῖται, &c. Idem lib. 10. ἢ μὲν ἢ ὕστερ ἐφ' ᾧ νήθει, ἢ ὑφαίνει ἐπίνητρον ἀπαντῶν. Hesych. ἐπίνητρον ἐφ ᾧ τὰ κρόκινα τρέχουσι.

Ἐπινήφειν, sobrium esse.

Ἐπίνηχμα, fluitō innato, supernato, αἰωρλίον, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. τοὺς ὑγροὺς ἐπινήχεται, in humore fluitat, ἐπιπλεῖ, Hesych. βατραχομέλαινα ὁ ἐπινήχετο ποτοῦ. ἐπίνηχμα τοῖς κρίνοις innatat, Dioscor. lib. 1. cap. 100.

Ἐπινόμιον, aggrego, congero, & ἐπινόμευμι, pro eodem apud Lacedæmonem, cum Accusatiuo, Herodot. ἐπινόμησε ξύλα φρυγάνων, aggerunt plaustra farmentorum. Et φρύγανα ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἐπινόμευμι ἐπὶ ἐπιπάσσω ἀμφὶ ἐπὶ ἐπιπάσσω ἀμφὶ ἐπὶ ἐπιπάσσω ἀμφὶ

γωμι τὸ ὄπιν, Basi. vitæ sollicitudines, viuendi institutæ, viuendi adiumenta.

Ε μὶς, sic dicitur, vt ὀθωνίζει, quasi commercium pæsuarium, pascendi, id est, τὸ ἐν γῇ ἀλλήλων ὀξέσθαι νέμειν, ὁμιλία ἡ ὅπη τοῦτο ἢ φιλία ἐπὶ τῇ νέμεσι, vt ἐξηγεῖται ὅπη τοῦ ἑρμηνεύοντος τῶν γλώσσων. Xenophon in tertio, σαφὲς ἐστὶ, καὶ ὅπη τοῦτο ἐστὶν ἀπαίτες καὶ ὑβρίζειν τὸ πρὸς, καὶ ἀλλήλους ἐφ' ἁρπαγὴν ἀφ' ἑκατέρας ἀφορμὰς, καὶ συμπίπτειν ἢ κοινὴν, ἀπὸ ἀδικίας ὁποτεροῦν.

Ε μὶς, pro strena & parte triremis & lib. Platonis eius inscriptionis, sumitur. Athenæus libro tertio, ὁ δὲ αὖ εἷς ὁ τῶν ἐμπολῶν καπηλεῖον ἐπιθὶς, καὶ πᾶν σκεύασμα ἐξαγόρασας λιγρᾶς ἢ ἀνωφελοῦς πρὸς φίλους, ὀθωνιάσει καλεῖ, &c. Hesych. ὀθωνιάσεις ἐν ταυτικῇ λέγεται.

Ε μοσπὸν, insuper sancire, ad leges latas aliquam addere, Plato de Legib.

Ε μους, hæres.

Ε πες, morbis obnoxius, ægrotus. νοσηματικὸς, ὑποπιπτόδης ἢ ἐκείνῃ ὃν.

Ε πίζω, rroro, inspergo.

Ε πὶς. Cornelius Celsus libro quinto, capite octauo, pessima insula est, quæ ὀθωνικὴ, vocatur. ea colore vel subluida vel benigra, vel alba esse cõsueuit. Circa hanc autem vehemens flammatio est, & cum adaperta est, reperitur intus exulceratio muscosa. Color est humori suo similis. Dolor ex ea prætermagnitudinem cius est. neque enim faba maior est, quæ hæc quoque oritur in eminentibus partibus, & ferè ὀπτὸν. vnde nomen quoque à Græcis ei Epinyctis impositum est. Aetio etiam τετραβίβλ. 4. Serm. secundo, capite 61. Epinycides, vlcusenla sunt sponte erumpentia, pustulosa, subrubra, quibus ruptis sanies suberuenta effluit. ea interdiu non lædit infestant, noctu verò maiorem dolorem excitant quã o vlceris magnitudine. Pollux libro quarto, ἐπινυκτὶς, φλύσσα ὑποπίλιδι, ὕφυρος, ἕτερος, σὺν κνήμαις ἢ πόδας ἐπὶ νυκτὶ γένεσις. Et vt Dioscorides dixerat libro secundo, capite de porro, τὰ φύλλα κραταιβάντα ἢ ὀθωνικτὶδας ἰᾶται: sic Plinius libro gesimo secundo, capite sexto illitis foliis sanantur epinycides ita, inquit, vocatur vlcus acien hebetans & in angulo uli perpetuò humore manans. Quidam eodem nomine pellant pustulas liuentes, ac noctibus inquietantes. Hesychius ὀθωνικτὴς, hominis rei custodia, ἢ φυλακὴ δικαιώτη ἀδικίας, gitur corruptè ὀθωνικτὴς. Est etiam vt adnotat Budæus, commentarium nocturnum, vt ἐφημερὶς, diarium fuse diurna.

Ε πίσω, irroro.

Ε πλεβομαλάζω, σκαχαζομαι, dormio capite decliui.

Ε πλάλδε, λίαν. Suid.

Ε πόθιον, τὸ, in Epigr. i. mantica vel sacèus aut penula hybernalis, χείμασιον.

Ε πόδιλος, & Ναπόδιλος vocarunt genus quoddam πλοίου galeæ pium, ab eminente dorso. Athenæus libro septimo ex Aristotele. ὁ σπατὶς ζώιον ἐν κυνηγίοις φησὶ τινα γαλεοῦ εἶδος ἐν ναπόδιλον. Ε ὑπὸ τοῦ ἐν ὑφ' αὐτοῦ ὀθωνιόν δια κρανίου.

Ε πόμιον, ὄνομα ὀστοῦ τοῦ ὤμου, scapulæ, quas & ὠμοπλάτας, & πλάτας vocat Pollux libro secundo.

Ε ρὼν, exulcero Easil.

Ε σθὴς, ἡ, sululus, q. subflauus, leuiter flauus, Theophrast. hist. 3. 3. c. 16.

Ε τάριος, hospitor, hospitaliter alloquor, hospitio coniungor. Apud Apollonium secundo, ὀπαζέτοιόν γ' ἀναβᾶσα, à mulieribus erant hospitio susceperi. πῶς ἀσυμφετόπως ἀξιοῖ ἐπεξελθεῖν πολεσι, ἢ πεσθιθῶσα ἐν τῇ ἐλλάδι, ἐκ πάσρεως ὅπου ἀνιόντων ἀνεσώθη. ὀπαζέτοιόν δ' ἔμαγον etiam peregrinari, in alienaque repersari. Pollux libro tertio, τὸ μὴ τοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλων πόλιν ἐλθεῖν, ἀποδημῆσαι, ὀπαζέτοιόν δ' ἔμαγον. Plutarchus in Æmilio, Σ' ἀσσᾶ ὀπαζέτοιόν ἔγκρατον αὐτῷ ὁ μὲρει διὰ τ' ἰσοψίας ἢ ἀδοξίαμελοντες ἀεσθαρτολᾶν. Æschyl. Agamemn. ὀπαζετοῖμαι πυόπα δ' ἢ Σκαπῆρι. Soph. pro πορδιόδω.

Ε σθὼν, Hesych. ὀπηδόν Θ.

Ε τεμάζω, rado, scalpo, Datiu. ὑπέζεσε ὑμῖν, vos notauit, vos inscripsit, Aristoph.

Ε τμὼν, ὁ, τὸ, vel ὀπίζλων Θ, truncus in quo coqui secant carnes. Hesychii codex perperam ὀπίζενον, & ὃ μὲν κοκκίνου pro κρεόκοπον. Aristophan. in Acharnens. κἀγὼ μὲν λέγω ἐπίκαιρα, μὴ ἢ τῷ πλήθει δ' ἐπιλέγει ὑπὸ ὀπίζενε ἐπικόπω πάνυ κεφαλὴν ἔχων, λέγειν, interpretatur ὁ μὲν κρινὴς τὸ μαγειρικὸς κρεοπώλιον φ' ἢ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Pollux libro sexto, ξύλινον δ' ὀπίζλιον quod noua comœdia vocat ὀθωνόπανον, hoc & κλεὸν vocatur ab antiquis: & ὀθώνιον ab interpr. Homeri Iliad. λ. Fit à ξύλον, id est, μαρμὸς Suid. interpres Homeri in illud παρ' Ἀχιλλεῖ κλισίαι. Odyss. 2. φορτία δ' ὄντες, inquit, ὠθεῖτ' ἐξύλοις, vel potius ὑπὸ ὀπίζλοις. nam ibi corruptè ὑπὸ ξύλοις) ἢ γρῦν ὀθώνιον ὥστε κοκκίνου.

Ε πὶς κρίνω, exicco, assicco.

Ε πὶς φεντικὸς, ὁ, ἡ, deficcans.

Ε πὶς ῶσαι, protentis ensibus saltare, τὸ ὑξιφόρον δεῖν exponit Eust. Iliad. ε.

Ε πὶς ωδίνω, arctius alligo.

Ε πὶς ωμι, ὁ, ἡ, ὃ, communis.

Ε πὶς ύω, ὀπὶς ύω, erado, ramentis distinguo. Aratus, ὁ ζώνη τόσα κεφαλὴ ἔφανε ὀπὶ ῥα μέσῃ, terram radit & contingit.

Ε πόλδ Θ, sesquiuncialis, Plato in Timæo.

Ε πόνιον Θ, Theon. vt ὀπόνιον ἄλφιτον τὸ ἐν τῷ πότῳ vini præmium quod proponitur in compotatione.

Ε πὸς, bibi: Aorist. 2. à πίνω.

Ε πόσιος, τὸ, quod irruit, quod in mentem veniebat. Hermogen. ἐ τὰ ὀπόντα, in futu. um. πρὸ ὀπόντων ἔντικα, iuturorum causa. Demosthen. ὀπὸν φυλάσσεσθαι, ab inuadente cauere. Thucydid. ὡς τὸ ὀπὸν, ὡς τὸ ὕστερον, in futurum. ὀπὸν τὰ γεγόμενα, ingruentia vulnera, inflicta vulnera, Euripid. ὀπὸν σίδας, crabrina lux, idem.

Ε πιόπομαι, deligo diligenti facta inspectione, circunspicio. Homerus Iliad. 9. Εἰδὴ ἄρα σὸν αἰῶνα ὀπιόπομαι, ἢ ἀπόλεσθαι, id est, ὀπτεραὶ, ὀπτικῶς.

Ε πιορκέω, μι, σω, ω. peiero, falsò deiero per: ὀπὶ enim hîc pro ὑπὲρ ponitur, id est, trans: vt sit iusiurandum transgredi. huic opponitur φυρκεῖν. Accusat. Isocrat. μισθὸν δοὺς ὁμωμοκὼς μὲν βουλεῖν μὴν ἐπιορκεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐπιορκεῖν, &c. εἶδον ὅτοις ἐπιορκεῖ, Æschin. Matth. capite quinto, ὃς ὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου, id est, non peieràbis, sed Domino vota reddes iureiurando concepta. Est autem inquit Cicero tertio officio. Peieràre non falsùm iurare, sed quod ex animi tui sententia iurarìs, in non facere, periurium est.

Ε πιορκία, periurium. ὁ ὅρκος ὀπιορκίαν πίπτει, Naz. ὀπιορκίας ἀλλαγμένα φυλακτήρια. Suid. Hesych. ὀπιορκία, ψεῦδος.

Ε πίορκος, ὁ, ὀπιορκικὸς, periurus. ὑπόρκους ὄρκους, Aristoph. ὑπόπαξεν ἢ ὀπιορκοτ' ὄρκον ἄμοσεν, ὀπιορκον ὀμόσας, ὑπορκήσας, Hom.

Ε πίορκος, periurè, præter iuramentum.

Ε πίσσομαι, pro ἐφίσσομαι, inspicio, custodio, vt apud Homer. Odyss. ξ. Ἔνθα τ' ἀπύλια πλατὺ αἰγὸς ἑὸν κρέα ἐπίσσονται ἑκατὴ βόεσσι δῆθ' οἵ αὖτε ἑῶλοι ὄφιτται pro φυλάσσω inspectores & custodes sunt, scholiast. expon. ὀφιόμενοι, φυλάττουσι Hesych. ὀφορῶ, ἐπισκοπῶ, ἐπιτηρῶ.

Ε πίσσομαι, aspicio, alloquor, significo, ἐφορῶ, ἐπισκοπῶ, ὑποτρέφω, ὑποτιθέμενος, Hesych.

Ε πίσσω, τὸ, expon. interstitia, internualla. Ilia. κ. à nominatiuo singulari ὀπίσσος per metaplasmum, quanquam eo loco annotat Eustath. ὀπίσσος reddi posse τὸ ὁμόλογα ὡς ὀπὸ τὸ ὀφύειν.

Ε πίσσος, inspectors, custos, Odyss. ρ. ὑὸν ὀπίσσος, id est, συβώτης subuleus. ὀπίσσος Eustath. est non solum φύλαξ, sed etiam βασιλεὺς in hoc loco Hom. ὃς φοῖτος Μίνωος τέκε Κρήτῃ ὀπίσσοι qui primus Minoen genuit Cretæ inspectore atq; regem. itidè Hes. ὀφὺς inter alia exponit βασιλεὺς. annotat porro idem Hesych. quo sdam ὀφιοπαφίους scribere ὀπιόσσους & tunc præpositionem esse ἀφαιρετικὴν, eo quod ὀφὺς per se significet φύλακας quosdam ἐκπαρεξηγούμενος, in eadem signific. idem porro ὀπίσσοι expon. non solum ὀπίσσκοποι, sed etiam βλεπόμενοι.

Ε πίσθιος, ὁ, ὀπίσθιον αὖ ος, capite sexto Matth. à quibusdam expon. subflantiuus ab alijs super subflantialis, vel super essentialis nonnulli interpretantur, ὁ ὀπὶ τῇ οὐσίᾳ ἢ τῇ οὐσίᾳ ἐπικειμένῳ, vel eum Basilio, ὁ ἐφ' ἡμῖν ἐφόμενον ζωῆς τῇ ὀσίᾳ ἡμῶν χρησιμένον, id est, frugalis vt victum & vestitum habentes iis contenti simus, quod vetus interpres satis commodè quotidianum vertit, quum fie vocare quod vulgarum & vsitatum est nostrum. Suid. ὀπὶ τῇ ὀσίᾳ ἡμῶν ἀμείζων, ἢ καθημερινὸς, panis quotidianus ex Hebræo, nam & Lucas addit post ὀπίσιον τὸν καθ' ἡμέραν. Symmachus ὑπέρσιον, id est, eximium, siue egregium, aliàs peculiarem. Proprie est, vt ita dicam, ad subflantialis, id est, ad subflantiam nostram sustentandam idoneus, id est alibilis Varroni ἢ ὑφόμενος. Nihil enim panis est, nisi ex Dei benedictione virtus acceleriti.

Ε πιόφομαι, circunspiciam & eligam, ὀπιλέξομαι, ὀπικρινῶ, Homer. ab ἐφορῶ. vide ὀπιόπομαι.

Ε πίπαχυ, omnino, penitus.

Ε πίπωρος, ὁ, humor concretus, dura & cõcreta superficies, id quod in spumam concreuit. ὀπιχυλῶν τὸ ὀπιπῶρι, Dioscorides libro primo, capite 134. effuso illo quod concreuerat. Idem libro primo, capite 181. pro liquore seu succo concreto, qui manat à radice mori arboris iuciſa. Et libro quarto, capite

te 83. ἔχει μύκητες γλοιώδη ὀπτάσιον, continent fungi strigmentum, concretamque pituitam, concretum lentorem. Et libro quinto, capite 129. ὀπτάσιος ὑφαλμύζων, concreta salsilago, gelata salsugo. Hesych. ὀπτάζει· τὸ δὲ τῆ ἐφυλῶν ἀγαλε.

Ε πανωλίζω, pæana cano, ἐλαλάζω, ὀπτανωλίσω, pæanis cantu decorare.

Ε παιπαίζω, deludo.

Ε πάσημα, offensio, erratum, ὀπτάσμα, πρόπταμα.

Ε πάταιω, impingo, offendo.

Ε πάτακτις, planta de qua ita Plinius libro vigesimoseptimo, capite nono epipactis (falsò enim in eius codice scriptum epicactis. nam frutex ipse est, de quo idem author libro decimotertio, capite vigesimo) ab a'iis helleborine vocatur, parua herba, exiguis foliis, iocinoris vitiis vtilissima & contra venena pota. Quæ ex Dioscoride sumpta sunt libro quar to capite 109. ὀπτάκτης, inquit, οἱ δὲ ἑλεβορίνην, θαμνίσκῳ ὁμοίη, ἀλλ' ἴσα φύλλα ἔχων, πρὸς τὰ ὄρη πάμφυ· ὁ πίνων ὑφ' ὕδατος τὰ ὑπτάκτεια. Theophrast. histor. de plant. libro nono, capite vndecimo de elleboro loquens, ὡσαύτως δ' ὑφ' ὕδατος τῶν πόνων, ὅπερ ἐδείκνυ, τὸ τῆ ὑδρηλῆς σαφέστερον. τῶν δ' ἄλλων ὁμοίως.

Ε πάτακτοι τὰς θύρας, fores claudere. πατάσσω ἀ κλίσιας. contrar. apud Euripid. λόξ πατάσσω δωμάτων, Pollux l.10.

Ε πιπαλαμῶμαι, æstuté applaudo, doloséque ago. Lucian. Toxari. ἢ οἱ κέλευες σιωπᾶν ὅσον ὑπεπαλαμῶμαι ὁρῶντες ὑδαίτμων ἔτι ὄντα τὸ δένδρα, concurrebant assentatores correpturi fraudibus suis Diniam, quem adhuc cernerent arrodi posse.

Ε πιπαμπαλάζω, pro μᾶλλον ὑπαναπαύω ὑπαβάλλω, attonitus inspicio. vide πιμπαλάζω.

Ε πίπασι, vt ἅπασι, in vniuersum, in totum, omnino, prorsus. Apud Theophrast. capite vltim. libro tertio, ὀπτάσι, in totum. Gaza in secunda de caus. ὅτι δ' ὡς ὑπτάσι εἴσηι βελτίω τὰ βόρεια τῆ νοτίων, ὡς ὑπτάσι μᾶλλον, semper, ferè; & ὑπτάσι μᾶλλον, perquàm fre quenter.

Ε πίπος, breuiter, summatim, σωτήρως.

Ε πίπασπος & ὑπτάσπος, prouius & proauia. vide πάσπος, & Polluc. libro tertio.

Ε πικεκλάκει, vel ὑπικεκλάκει, accerso, insuper extruo & exaggero, Thucydid. ὑπικεκλάκεσαν τὰ ἀλλὰ πόλεως, i. σωθῆναι, acerruarunt, congesserunt.

Ε πικεκλοκαδίζομαι, σπ. κεκ, paro, Accus.

Ε πικέλσαι, al sum. ὑπικεκλῶσθαι τῆ ὑπνου, accessisse cognouerit, Thucydid. Item ὑπικέλσαι, accedo, superuenio. vnde ὑπικελσία, superuenientes, ingruens, adiens. Lucian. ὅσην τινὲς ἐφιππίων ὑπικελσῶ τοις, ὑπικελσάσι, accedere.

Ε πικαμπίζομαι, scnsim exeo: vnde ὑπικαμπιζῶν, paulatim euadens, excedens, Gaza.

Ε πικάρσιος, Pollux libro quarto, ἡ μὲν ὀρθὸς τὸ χερσὶ, πάρσιος δὲ κεκλίσθαι, ἡ δὲ χρεία δηλοῖ, ὡς πολλὰ εἰσφέρειν, μικτὸς ἀπὸ. ἡ ὑμετέρα δὲ εἰσφορὰ, ὑπικάρσιος.

Ε πικαρσοκοπῶ, σ chortor.

Ε πικατάσπαρμα, σῶμα, σπ. κεκ. spargo, inspergo, appono, applico, Accusat. ὑπικατάσπαρτα ῥίζα, Dioscorides libro quarto, radix in pastillos conformata. ὑπικατάσπαντες γάλα, lacte macerantes. ὑπικατάσπαρτον ὑπὸ ἕξ ὄ, aceto aspergo, Theophrastus libro nono, capite 18. hist. plant.

Ε πίσπαρ, σῶ, ῆς, insparsus. Vnde condimenta, quæ asperguntur cibis, ὑπίσπασμα appellantur, & pharmaca quoque eodem nomine, de quo Scholiastes in Theocrit. Idyl. 14. apud Aristophanem in Equitibus, ὑπίσπασμα λείας δυωΐσσεσθ' ὁ βάλανος Θ. interpr. τὰ ὑπισπασθέμενα τῶ ὄπνει ἀλθαίας, &c. Item ibid. λείχ' ὑπίσπασμα. τὰ ὑπίσπασμα peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus insperſæ. Hesych. & Eust.

Ε πιστάτης, ορος, ὁ, vitricus, Pollux l.3.

Ε πιστρώζω, exæstuo, inferueo, Nonn.

Ε πίσπωμαι, planæ figuræ, quæ longitudinem modò & latitudinem, nullam verò profunditatem habent.

Ε πίσπεδος, ὁ, ἡ, ἦ, firmus, planus, latus, campestris. ὑπίσπεδος οἶκος, domus ima & in solo posita, in Epigrammat. ὑπίσπεδον σχῆμα, plana figura. Gellius libro primo, cap. vigesimo. Plat. in Timæo, εἰ ὡς ὀυδὲ ὑπίσπεδον ἰδρὶ, ἐδὲ Θ ἡ μηδὲν ἔχων ὕψος γράφω τὸ τὸ σκιαγρᾶς σῶμα, μία μετάστασ αὐ ὑξηκασι τάτε μὲ αὐτὰς ξυωδεῖν ἡ ἑαυτοῖς. Quod si vniuersitatis corpus planum & æquabile explicaretur, neque in eo quicquam esset requisitum, vnum interiectum medium, & seipsum & ea quibus esset interpositum, colligaret. Et ὑπίσπεδε ἀεσθησις, vt bis bina, Aristoteles in Problemat. Item superficies. τὸ χρώς ὑπίσπεδον, regionis seu loci superficies, Plat. de Leg. ὑπίσπεδον, de plano Valer. Probo, id est, χρωδὲν in L.13. D. de excus. Iosephus, ἀχρεολογ. libro decimonono in Constit. quad. Claudij Cæsaris, ὅτων ὑπ' ὀπτάσπεδα κεκλ. πάντων ὑλῶν ἀνώτατα. Vlpianus in l. 11. D. de Instit. act. proscribere palàm fic accipit, claris literis (non minutissimis literis, & angustissimo loco, vt apud Suet. C. Cæsar legem proposuit) vnde de plano rectè legi posse. vide eruditiſ. Iu-

Ε πιστεθῆς, ὁ, ἡ, ὁ, persuasus, obediens. ὑπίσπεθῆς τῆ λόγῳ, obsequens rationi, Aristoteles libro primo Ethicorum, cap. septimo.

Ε πιστέρνιμαι, pareo. Sophocl. Item puto, credo, cum infinitiuo. ὑπιστέρνιμαι ἐκ χρήματα διὰ τέλεσθαι, putabant se pecunia elapsa, Herodot. vnde Iliad. ἀ δὲ ἡ θεὸς ὑπιστέρνιται, pro πείθεται, & diis audiens est. Item ibidem, ἐμοὶ δ' ὑπιστέρνε μύθῳ.

Ε πιστίθωμι, εἰσω, π. εκω, perſuadeo, Accus.

Ε πιστέφομαι, accido, ingruo. Odyſſ. 13. ὑπ' αὐτοῖσιν πέλονται ingruunt hominibus. ὑπιστέφόμενος per ſyncopen pro ὑπιστεφόμενος, veniens. ὑπιστέφόμενος ἐνιαυτὸς, & ὑπιστέφόμενος ἔτος, annus volutus, annus decurrens: apud Hesych. & Homer. Odyſſ. 8. Item accedens, superueniens, subſequens, vt apud Apollo. Argon. l.1. ὑπιστέφόμενος δ' ἐπὶ νυκτὶ.

Ε πίσταλμαι, liba, πόπανα.

Ε πίστ μπ Θ, ω, ſeſqui quintus.

Ε πίσταμαι, immitto, remitto, relaxo, mitto insuper. Plato in Apologia, ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ὑπίσταται, alium deus vobis mittit.

Ε πίστασιμος, quintarium exponit Vitruu. l.3. in præf. vbi ita legend. quintarium, alterum.

Ε πίσφερος, color leporinus, subniger, nigricàs. Xen. de quo in genere leporis, ἐς κυνίκυλον, vt videtur, εἰ μὴ γὰ μεγάλου ὑπίσφερος, vide πέρυς.

Ε πίστρέφομαι, euolo, innolo, volo, aduolo.

Ε πίστρωμα, idem quod ὑπίστασις.

Ε πίστροφος, cuius & meminit Hippocrates, & Plinius vt in ὑπίστροφον exposuimus) planta est ex earum genere quæ cum solo auulsæ, ſuſpenſæque tantùm ſolio diu durant. Athenæus, ἐν ζωοις μυρίοις· lib. 8. τὰ δὲ ὡς τὰς ὑπτὰς φυτὰς ἐνιαυτὸν ἔτι ζῆ ἡ γένεται, τὰ δὲ ὡς ὑπίστροφος φυτὸς, τὰ δὲ ὡς ὑπολικνὶς μὴ ἐν τῆ Περγαμου κηπάριον ὑπὸ σπιᾶν ὑπίστροφον, τὸν τὸ ζῆν ἐν χρόνον πεφυκὸς ἀεὶ ὅτι ὑπὸ σπιᾶν ἐλαιν. Apud Hesych. legitur ὑπίστροφος genus esse herbæ apud Theophrast. sed literarum dolor ostendit legend. ὑπίστροφον. tamen neutrum legitur apud eo phraſis ſed tantùm ὑπίστροφον, pro qua voce ὑπίστροφον ſubſtitendum eſſe à me dictum eſt.

Ε πισωθύνωμι, vt ὑπιπάγνυμι, congelo, condenſo, Gaza. ἐμοὶς δ' ἦδ' αὐτὸ μάτας ὑπισωθύνωμένον διάγειαν, &c.

Ε πισκλίδω, μ, σπ. κεκ, inſilio, inſulto, inſultum facio, in loco. Dattiuo. Ariſtophan. ὑπισκίδησα γ' αὐτὸ κεμάδι, inſilij in iumenta ſentem. πεὶ ὑπισκίδησ ἐξ, in inſulas inſilire, Plutarc. in Pericle. & cum Accuſat. apud Suid. ὑπισκίδησεν ἀπαθὲς τὴ ὑποσίαν. Significat etiam cupide accedo, Chryſoſtomus. Corinth. cui opponitur ὑπισκάζω, cupide auerſor.

Ε πισκνόω, co increſcit, Dioſc. l.5.

Ε πίσκυρος, qui ſupra cubitum eſt & τὸ ὑπίσκυρον, eſt ſuperior ars cubiti: ὑπερὸς verò inferior, Pollux l.2.

Ε πίσμις Θ, samaricans, Gaza ex Theophr.

Ε πισπόω, ſuperbibo Plin. poſtea bibo, cum Genit. Plat. 2. de republica. ὑπισπώντες τῶ οἴνου, vinum bibentes. Aliquando in Accuſat. Ariſtophan. in Pluto, ταύτῃ ὑπισπῶν ὑποπτήγων ἀφωνίας.

Ε πισπάω, irruo, incido, ingruo, adorior. ὑπισπάντες τῶν ἵππων εἰς τὰ φυσὸν ὀρθὸν θυλακὸν, ſuperponentes ſupina tergo ſuarum, Ariſtoteles libro tertio Animal. nam ὑπισπάοντες cum qui ſuperueniunt quasi ὑπικυκλοῦντες in pronas partes: vide ἐφισπάω. Marci cap. tertio, ἵνα μὴ θλίσωσιν αὐτὸν πολλοὶ ὀχλοῦντες· ὥστε ὑπισπάσαι αὐτῶ τὴν ἀκοὴν, vt inciderent in eum, exponi & incumbo Ioan. capite decimotertio, ὑπισπάσῶ δὲ τῆ τοῦ Ἰησοῦ, item irruo, inuado, adorior. Thucydid. ὑπισπάσθαι τὴν ἀφορμὴν αἱ ὑπὸ ταῖς δίκαις. item ὑπάσας τὸ δύναμιν ὑπέσπασε Ἀθηναίους.

Ε πισπείρω, inſpergere, pro ὑπισπάειρω, Heſych.

Ε πίσπασις, quaſi geminatum cauſæ firmamentum, vel aliquo firmatio, pars eſt orationis apud Rhetores, vt ὑπόληψις. Plato in Phædro.

Ε πίσπαστα, τὰ, ſuppellectilia, aulæa, res mobiles, apparatus. Athenophon, τὰ ὑπισπαστὰ ὑδὲς ἀνεῖτο, ſuppellectilem nemo emit. τὰ εἰσοικίζοντα ἐς τὰ τοιχώματα, vel ἡ χαὶ ἐἶκεν κτενίζοντα μᾶλλον πλοῦτω quæ ab Euſtathio referuntur poſtquam dixit ἡδὺ κτημάτων, quæ circumferebat Menelaus, ὑπὸ πολυπλοῦτος ſe inueniri etymologiam ἡδὺ ὑπίσπαστα, τὰ ὑπισπάω, item propriè quæ vt in domo ſuperficiaria, in terra non tenuit qualia ruta cæſa, τὰ μὲν ὑγρὰ ἀδὺ ὑπισπάστα. etiam Hesychius, τὰ γωμενικὰ, ἢ χρήματα ἢ σκεύη. In Memnonis Eclogis, τὰ ἀναμένα ἢ τὰ ὑπισπάστα ἀπορτάζοντο, theſauri & vtenſilia diripiuntur. ὑπίσπαστα etiam vel ὑπίσπαστα dicuntur.

Ε πίσπαστος, ατος, τὸ, quod illinitur ſeu imponitur, medicamentum.

Ε πίσπαστος, fucatus, fictus. ὑπίσπαστον δίκαιον, ius commentitium, quod figmento, non reipſa ſubſiſtit.

Ε πίστατις, ὁ, ὁν, latus admodum. Dionyſ. Poeta, ὑπιστατὶς ἐστὶ ἐδωδὴς, præparens, interpr.

Επλανής, leuiter lati & plani, ὅθι ὁ οἱ ηλιόμορφοι λεθοὶ χρῶνται ἀκόλουθοι τοῖς ὁρίζουσιν εἰσὶ, οἷόν περ ὅπλατανις ὁ σκιὰν οἱ τῶ μακρὸν οἱ ἐ κυλινδρικὲς μάλιστ, Theophr.

Επλαύω, ὁ, pladdo super aliqua re, alicui applaudo. Theocr. syl. 9.

Επλάτυω, inspergo, illino, intercipio, obstruo. Ἐπιπλάτυει τὰ θεραπεύματα τοῖς ἕλκεσι, obstruit, Aristotel. in Problemat. Ἐπιπλάτυνε σύμμετρον τὸ ἔντερον ἀναπλάσσοντες, illinere stomachum medicamentis commandi vi præditis. Ἐπιπλάτυνε δὲ αὐτοῖς ἔρπησι χρὴ κατ' ἀρχὰς ἕλκεσι ἀμπέλου ῥοῇ βάσσῃ, &c. imponere ipsis herpetibus oportet vitis colliculos, vel illinere, Gal. ad Glauc.

Επλατύνω, dilato, expando, Arist. de mundo.

Επλατύς, recturus. Ἐπιπλατεῖς ἐστι, latius patet, Aristotel. in Politic. Ἐπιπλατὲς ἐστι μᾶλλον ἢ μῆκος, latius patet, vide in ἐπί.

Επλεονάζω, vt plurimum, cui opponitur ἐπίπαν. Vide ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ πολλοῦ.

Επλέον, maximè, latissimè, quod ἐπὶ πλέον etiam dicitur. Ἐπιπλέον τὰ ζῷα ἐνδύεται, quoad eius fieri potuit. Idem dixerunt ἐπὶ πλεῖστον ἐνδύεται ἢ τι, quantum homo præstare potest. Ἐπιπλέον ὀλέγοντα, longissimè progrediuntur, Thucyd. Ἐπὶ πλεῖστον, ab ἐκ uno longo, idem. Ἐπιπλέον καὶ ἀφθονώτερον, magna hominũ multitudine. Ide ὅσας ἀκούσεται ὡς ἐπιπλεῖστον ἢ ἄλλῳ, quò à plerique frequentia exaudiretur, idem Thucyd.

Επλειον, amplior. Arist. 2. de cælo, ἀφ' ἧς γὰρ τὸν πλεῖον ἔχοντα ἀφ' ἑκάστου ἀφαίρεσις.

Επλέκω, implico, permisceo, Galenus vigesimo Therapeut. ἐπιμίγῃ δὲ τῇ σωμάτων διαθέσει· ὕσπερ, ἐὰ μὲν τὴν λύπην, τὰ φαιδρὰ ἐπιμίγῃ αὐτῇ· ὧν τὸν ἐναντίον, ὑπολαμβάνομεν τὴν φύσιν ἐκ τοῦ πολλοῦ· ἐπιπλέκει τὰ πολλὰ, connecto: vnde ἐπιπλοκὴ λόγων ἀφελὴς ἐστι, Hermogenes. argumenta seu causæ implexæ & reprocæ.

Επλεω, magis, copiosius, amplius, fusius. Plato secundo de republ. Ἐπιπλέον ἢ τὰ τῆς ἀληθοῦς λόγου. Ἐπιπλέον δὲ, ad plura extendit, latius patet. Ἐπιπλέον ὧν οἱ ὑξέες ἐμέουσι σμικρὰ ἀφεὶ τῆς ὀδύνης, non satis fit potestas indicandi itineris, Herodot. Ἐπιπλέον ἀνθρώπινα, nihil amplius, Aristotel. in Politic. Ἐπιπλέον διηγησάμενος, ἐπιμερίσας ἕκαστα διηγήσομαι χρονικῶς, pluribus commemorans, Thucydid.

Επλεως, splenus, refertus: Genit. ἐπιπλοῦς, plena, refertissima.

Επλέω, πῶ, superior pars laterum, locus ad mammillas subiis, Hesych.

Επλωτός, ἡ, ingressus, classis. Ἐπιπλῶσαι ἔχειν, ingressum tenent, Thucyd.

Επλέω, supernauigo, classe inuado, naui vehor, tendo in, indo nauigando, applico, aduenio. Idem, ἐπίπλουν ἀδέσποτοι ἀλλοις, neutri in alteros nauigarunt. Item innato. Alexand. Aphrodis. ἡ χολὴ ἐπιπλεῖ ὅσα τοῖς γεγεῶσι, &c. Ἐπιπλεῖν ἔλαιον, natans oleum, Dioscorides libro primo capite 32. Ἐπιπλεῖν ἐπεσιμένῃ, Chrysostom. ἐπιπλεῖν μὲν αὐτοῖς λιπαρεῖς, τεφρεῖς δὲ ἧκιστα, Lipareorum triremes in eos tanquam prædones cursum dirigunt, Plutarchus in Camillo. expon. & applico, apello, vt apud Thucydid. ἄνω ἰὼν ἐπιπλεῖ τὴν Κερκύρα.

Επλεως, plenus. Ἐπιπλεῶ ἢ ἐπίπλεως ἐστι, septingenti & amplius ani, Herodot.

Επλήσσω, ὁ, increpatio, obiurgatio, reprehensio. Ἐπίπληξις ἐστὶ πάθημα ἐπιπλήσσοντος, ψόγος ἀληθινὸς, Clem. Alexan.

Επλησμόνη, impleo, τὰ πεπληρώματα ἀδιακένῃ.

Επλήσσω, doleo, ingemo. in carmine aureo Pythagoræ, ἀθεμίτων μὲν ἐπιπλήσσε, χρηστὰ δ' ἤμενος.

Επλήττω, ὦ, ἔξομαι, ξω, increpo, castigo, reprehendo, plagam infero. Accusatiuo, vel Dativo. Hocrates, πεῖραι μόνος τ' ὀργὴν ἐπιπλήττων, ira vacuos reprehendens. Idẽ, ἀφεὶ ἑρμῶν ἐπιπλήττοντες τοῖς ἀναμαρτήτοις μόνοις, reprehendere quę secus acta sunt. Paussa prima ad Timoth. ca pite quinto, τὸν πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήττειν, seniorem ne increpes. Demosthenes cum Accusatiuo. ἐπιπλήττοντας τοῖς ἁμαρτανομένοις, &c. ego quæ in vicino reprehendo, &c. Herodot.

Επλήτλω, stricTim.

Επλοκή, ἡ, amplexus, connexio.

Επλοκὴ, implicatio Cicer. implexus Plin. nexus, familiaritas, cæfinitas, Polyb. Ἐοικέασι τὰς ἐπὶ τοῖς ἔπεσι πλοκὰς ἀφῆς ἀνώμαλοι, sparsa fa miliaritas & necessitudo intercesserat.

Επλοκαλη, vide ἐπίπλοον.

Επλοῦς, ὁ, vide ἐπιπλοῦσι.

Επλοον dixit in singulari Hæsus, id est, τὸ ἐπίπλοα, quæ ὀλίθωδες, Herodot. suppellex, quæ ὠὴ ἔχρῆτο κτῆσις, sed quæ vt ruta cæsa uferri potest. τὰ οἰκοπέρα σκεύη ἢ χρηστήρια, Pollux libro decimo. Ἐπίπλοον etiam vel ἐπίπλουν quod & ἐπίπλοκον in malo. dicitur; ἢ ἐπίπλοιον author Athenæo libro tertio, & Pollux libro secundo, id est, omentum, ὃ περιέχει τὰ ἔντερα καὶ τὰ κοιλα ἢ τὴν γαστέρα: sic porro appellatur quod duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodam modo innatet apud Poll. libro secundo. vnde ἐπιπλοκομεῖν dicitur qui pingui tentus omaso, vt dixit Horatius, vel vt Persius, cui Pinguis aqualiculus prospenso fesqui pede extet. Hinc & ἐπιπλοκήλη, id est; hernia, nomen habet, cum omentum descendit in scrotum. vide Celsum libro septimo, capite 18.

Επλοος, & ἐπίπλους, ου, ὁ, adnauigatio, impressio nauis, cursus, aduentus, incursus classis, aduentus seu accessus nauium, incursus nauium, nauium ingressus, hostium aduentus, ὁπλῶν. Ἐπίπλουν ἔζωγρησε, apparo nauium expeditionem, naues ad inuadendum instruo, Thucydid. ὅσοι ἐπίπλοι πλοῖα, quæcunque ad nauigandum sunt necessaria, Herodotus libro primo. Ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, adeo irasci re aduersus. Ἐπίπλουν τὸ, bellicũ apparatum vocat, Thucydid. ἦκεν πυνθόμενος ἐπὶ Ἐπίπλουν ὁρμᾶν τοὺς οἱ Φωκαῖοι σφέας τὸ παλαιὸν, idem quod ὑπηρετικὸν, ὑπηρεσία, & ὑπηρεσὶα. Et ἐπίπλοος, classiarius, vector, ὑπηρέτης. Arrian. κυβερνήτας ἢ τοὺς ἀφεστῶτας μόνους ἐπιπλόους ἔλεγον.

Επλοω, vt ἐπίπλεω, de quo supra. Ἐπίπλωσι ὁφιώδεις, nullus se illis ferebat ex aduerso, Herodot. Ἐπίπλωσι ὁπλιτικὸν πόνον, marc nauigabant, Apollon.

Επλωσις, ος, ὁ, superueniens. Ἐπιπλώσεις ὀφεῖ, in eos cum nauibus venientes, procedentes, idem. pro ἐπίπλοσας, per syncopen, à πλέω, πλεπλώσω, & πλωσις vnde πλωτὸς, & per aphæresin & syncopen, πλοὺς, & composita voce ἐπίπλους. alij ab ἐπίπλοα deducunt.

Επλωσας, emensus, nauigans. Homer. Iliad. β, πάντα ἐπιπλώσας, & eid est, ἐπίπλωσε νηὸς ἀφ' ἁλὸς πλωσας, pro ἐπίπλοα, format Apollon. inter. pr. vnde & per apocopen dicitur ἐπίπλως, & ἐπίπλους, pro ἐπίπλωσας. Ἐπιπλώσαντες ἐπὶ νησοι, Herodot. nauibus tranciens.

Επνεω, & ἐπνέω, ἐπνεῦσα, ἐπνεύσθην, inspiro, Hesiod. Accusat. iunxit in Theog. αἴρει ἐπιπνείων θυλακεῦσι, τnari inspirant. Euripid. in Phœnissiis, σφετὸν ἀρχὸν ἐπιπνεῦσας, incitato exercitu Achiuorum. Ἐπιπνεῖ τὸ ἔτιαμ αὐτὸ τὸ ζῆν, Homer. ἐπιπνεῖσι τε καὶ ἠφάσεσι, ἐπιπνεῦσαι, ἐφορᾶν, ἐπιπνοὴ, Hesych.

Επίπνοια, instinctus, afflatus que diuinus Ciceroni, cui diuino quodam spiritu affiari est κατοκωδώνιος καὶ μαντικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐπιφαίνεσθαι καὶ ἐπιπνεῖσθαι θεοῦ. nam ὀπτικὸν ἐπιπνοίαν respuit Pollux, vt κακόφωνον, & tamen dicitur ἐπιπνοια, id est, κρατικὴ ἢ κατακωχὴ, ἐπὶ θειασμοῦ ἢ ὀνειροπεμπὲς. Polybius, οἱ μαντεῖα ἢ θειασμοὺς ἢ ἐπιπνοίας ποιούμενοι, τὸν τε φοβερὸν καὶ ἀπαγωγὸν ἐν τοῖς ἐκφοβουμένοις. vsus etiam est Plato in Cratyl.

Επίπνους, ος, ὁ, afflatus. Plato in Menone, ἐνθουσιῶντας ἢ κατεχομένους ὑπὸ τοῦ θεοῦ, afflatos & plenos numine diuino.

Επὶ πόδα, retrorsum, cessim.

Επὶ ποδῶν, stando, pedibus innitendo, Aristot.

Επιποθέω, desydero, concupisco, appeto, expeto, ἐπιθυμῶ, Gaza de Senect. κἀδ' ἑαυτῶν ἐπιποθοῦνται ἔχω, neque nunc vires adolescentis desydero, dicitur & ἐπίζηλα. Lucian. ὑμῖν μόνον, ἢ φασὶ ἐρχέσθαι, ἢ μηδὲν ὑπόπεδα ἢ ἧκον, verba sunt Iouis ad Ganymedem. Genit. iungitur. Iacob. 4. ἐπιποθεῖ φθόνον, inuidia laborat. hebraismus est, vt Psal. 47.

Επιπόθησις, εως, ἡ, desyderium, Paul. ad Corinth. secundo, capite septimo.

Επιπόθητος, desyderatus.

Επιποθία, ὁ, dilectio, desyderium, idem quod ἐπιπόθησις, Paul. ad Roman. capite decimoquinto; ἐπιποθίαν οἱ ἔχων τὸν ἐλθεῖν ἐφὸς ὑμᾶς.

Επιπολεῖν, attingere, Datiu. Philost. in epist.

Επιπολὴς, fictus, commentitius, Syn est, ὃ δὴ θεραπεύειν, εἴτε ἐ ὄντας, εἴτε τὰ ἐπιπολῆ.

Επίπονος, lanatus, vellere intectus. Ἐπίπονοι κριοὶ, arietes cum velleribus, c. 3. l. 4. Reg.

Επιπολάζω, ω, σω, σασα, σκασα, fluito, adnauigo, innato, in superficie fum, in summo nato. Ἐπικυματοζωοπλάζω, ὑπάγω, redundo, abundo, fœteo, vada incolo, Cazæ. exto, existo, apparco, per summa fustineo: Ἐπιπολάζειν πάσα πόλις εὐφροσύνῃ, id est, in summum terri: item apud Hippocr. idem quod ἐπιλοιδορεῖν, redundo, annotatur hic dis de cibo crudo vid. redundante in ventriculc, ité turque dici de sudore & frequens id est, abundans. Lucian. πολιὸ ἐπὶ τῷ χρῴῳ ὡς ἀπὸ ἔλαιον εἰς τὸν ἀτμὸν ἐμ μελιτζάζῃ. φρικωδία ἢ λόγχῃσιν

ἐκείνως γινομένη. Et vt Græci dicunt ὅλη πολιζομένη, id est, in superficie posita & apparentia, sic in eo significatu innatantia Latini. Quintilianus libro septimo, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbunt. Colum. li. 5. velut innatantes radices vitium summo solo destruit.

Ἐπιπολαί, Syracusijs dicebatur pars ciuitatis eminentior & editior, Thucyd.

Ἐπιπολαιόρριζος, ὁ ἡ, radices per summa agens, radices habens summæ terræ adhærentes. cui opponitur βαθυβίολος. ἀφ' ὑπερβολῆς δὲ ἐπιπολαιόρριζα, radices per summa telluris differsæ. Theoph. hist. plant. l. 1. c. 9. ὅλη πολαιόρριζος, ἐλαία, βάτος, μυρίκη, κυπάρισσος, Plin. l. 16. c. 31. oleæ, malis, & cupressis per summa cespitũ defectũ radix. Idem dixit li. decimo septimo, capite vndecimo, summa tellure gaudens. Et 31. apud Theophrast. histor. libro secundo, capite primo, ὅση πολυριζὴς ὑποκειμένη. vide ἀκεφάλιστος.

Ἐπιπολαιος, ὁ ἡ, ὃν, in superficie situs, exterior, non intus latens, sed per summa apparens, innatans, ὑπόπολαζων. generis est cõmunis. vnde ὅλη πολαιος ὑγιότης, libro primo Problemat. Alexand. Aphrodis. ὅλη πολαιον τραῦμα, leue vulnus, id est, quod est in superficie, Lucian. ὅλη πολαια ἕλκη, vlcera cutis, vlcera quæ in summa sunt cute, Dioscorides libro primo, capite 87. ὅλη πολαια ἀκμὴ, Galenus ad Glaucon. scarificationes in summa cute. ὅλη πολαιος ἐκ χυμῶν ἄφεσις, impetigines summæ cutis auferunt, Dioscorides libro primo, capite 177. ὅλη πολαιος κόνδυλος ἀφίσταται, leptas cutis delet, quæ summa in cute cernuntur, idem Dioscorides libro tertio. ὅλη πολαιος ὕδρωψ, leuis somnus, Bud. ὅλη πολαιος πυθώνιος, leuis per suasio, Dioscorides libro septimo. ὅλη πολαιον τὸ πυθωνίζειν, Suid. Ἐπιπολαιον τῷ φαύλῳ ἐστι, hoc facie tenus & in aperto fallium est, Aristoteles libro tertio Politic. Et ibid. ὁ μὲν οὖν ὅλη πολαιότατος τῆς πολιτείας ζῆτησις οὗτος ἔστιν ὁ τίνων μὲν ἕνεκα ἀκροῶνται δεῖ, id est, facillima & maxime euidens quæstio, quod & πολιτεῖαι dicitur. ὅλη πολαιον enim opponitur τῷ βαθεῖ, id est, altowt ὄντως, & νόημα βαθὺ, sententia acuta & altiloqua, & altæ intelligentiæ, cui opponitur ἐπιπολαιος, quasi trium litis, & ἀπὸ τύχης ὁρᾶν, inanisque. Hermogen. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν τόπος, de orationibus Gorgiæ & sophisticis loquens, τὸν ὃ τὸ εἶδος γίνεται ὑφ' τὸ πλεῖον σφόδρα τῶν λεγόντων ὁ τοιοῦτος ἐπιφράζει ὁ σύνεσις συμπορήσας ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἢ τὰ τοιαῦτα ἐπιτίθεσθαι ἐπὶ τὸ ἐπιπολαιότερον καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπιπολαιότατον, id est, ὑπερεπιτιμῶντας ἢ βασάνους, fastidiosas & superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Aristotel. in tertio Rhetor. διὸ ὥσπερ τὰ ἐπιπολαια δεῖ εὐθυμεῖσθαι περὶ αὐτῶν ἐμμένειν, οὕτω ὅσα εἰσαγῶμεν ἀγροικότερα ἴδιον. ἐπιπολαιοτέρα δὲ λέγομεν, τὰ φανερὰ δηλαδὴ καὶ ζητήσεως, eminentia & prompta intellexit Cicero τὰ ἐπιπολαια, de orat. libro tertio, discutienda sunt ea quæ obseruant, & ea quæ sunt eminentia & prompta, sumenda. ἐπιπολαία οἰκία, domus superficiaria, Vlpian. ἐπιπολαία ἡ περόνη, simplex, minimèque astutus & simulator. Suid. ἐπιπεπλεγμένη δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιπολαίων ἐστὶ καὶ ἀκουόντων ἐστὶ τὸ ἐπιπολαίον. ἐπιπολαιότατον esse dicit Theophrast. histor. libro tertio, capite septimo, thraupalum, prunum, & spinum, id est, per summa cespitum radices agere: cui opponit βαθυρίζικα τινα. Sic Plinius loquitur Latine. Hinc

Ἐπιπολαίως, per summa, leuiter, & in superficie, ἐξεπιπολῆς. Iosephus, πεφύκασιν αὐτὸν ὑπολαμβάνειν ἐπιπολαίως τὰ βλαπτικὰ τῶν διαστημάτων. Ἐπιπολαῖς, in superficie, obiter.

Ἐπιπόλασις, εως, ὁ, superlitio.

Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικός, ὁ, ὃν, qui redundandi facultatem habet, redundãs, fluitare aptus, innatare solitus, suapte natura fluitans. Aristotel. in Problemat. ὅτι ἐμεῖν μᾶλλον ποιεῖ τὰ ὑπόπλαστικά.

Ἐπιπολαστικός, quasi redundanter, nimium & supra modum. Polybius, εἶναι δὲ καὶ πάσαν ὑπόπλαστικὴν ἡ κατακλύσεις χρώμεθα κεκυφότι.

Ἐπιπολάζω, excito ad bellum inferendum, hostem alicui facio vel reddo.

Ἐπιπολή, ὁ, ἡ, superficies, aquæ summitas. ὡς ὑπόπολῆς, in prompti, Lucian.

Ἐπιπολήθεν, fibulæ multiebres, πεφύκασι γαυνοειδῶν, Hesyc.

Ἐπιπολῆς, Aduerbium, in superficie, manifeste, in prompti, in conspicuo, summatim, cum Genitiuo. ὑπόπολῆς τοῦ δέρματος, in summa cute, Galen. ad Glauconem. ὑπόπολῆς ἡδὺ λέγων, in superficie lapidum. ὑπόπολῆς τῶν ἄλλων δεῖ, alio loco primum eminet, Thucydid. ὑπόπολῆς εἶδε, non intus latere, sed per summa apparere, manifestum esse & conspicuum. Alexand. Aphrodis. ἕλκωσι ὑπόπολῆς ὄντα τὰ σκληρὰ τῶν, &c. scabies quam per summa corporis sit, &c. Aristophan. in Pluto, τί ἐρεῖς, ὑπόπολῆς ὄντων οἱ χρήσιμοι, super vetulam sunt ollæ. Xenophon in Œconom. ταῦτ' οὖν ὕλιν κατελάβετε ἐν ὀξ αὐρηται ὑπόπολῆς. Phrynych. ὑπόπολῆς, inquit, dicunt Attici, non ὀξεπιπολῆς, & ὑπόπολῆς, superficies, ὑποφάνεια, facies. τὸ ὑπόπολῆς κάλυμμα, superiũ operimentũ, Gaz. Alex. Aphr. in Probl. διὰ τοῦτο λυπεῖσθαι ὀλίγον γίνεται τὸ ὑπόπολῆς, sũma corporis pars. Et ὑπόπολῆς per sũmas partes, idem Alex. Aph. Et ὑπόπολαίως ἔχει dicitur ἡ ὑπόπολαῖς, pro liquere, apparere. Aristotel. histor. Animal. 9. ἡ μὲν οὖν μυρμήκων ὑγρασία πᾶσιν ὑπόπολῆς ἐμφαίνει, ἡ δὲ μέλι ἀπὸ πάντων ἀκριβῶς ἐμφαίνεται, conspicua est omnibus & manifesta. Memnonis Eclogis, ὑπόπολῆς οὖν τὰ ἀφεστηκότα τῆς οὐσίας, διεστῶτα δὲ τὰ ἄφωνα, vbi patefactam proditorum contrationem ostendit.

Ἐπιπολιαῖος, ὁ, ὃν, supernus, leuis, quasi superficialis, non halas profundum, qui non intus latet, sed per summa appa, summam cutem occupans.

Ἐπιπολιοῦν τι, canescunt, vel supernè canescunt ab ὑπόπολιος.

Ἐπιπολιος, magno vel magnitudinis, magno constitutionis. ὑπόπολιον ἐποίει τὸ ἄθροισμα τῶν ἐπῶν, multum laudabantur, Thucyd. ὡς ὑπόπολιον, penè semper. ὑπόπολιον, non admodum. ὑπόπολιον τὸ θαλάσσιος ἐπέχει, late inaresciunt, Thucyd. ὑπόπολιον γίνεται, nimium distat, idem Thucyd. ὑπόπολιον διέσχον χρόνον ἀλλήλων, interp. Thucyd. καιρὸς ὑπόπολιος, πρὸς αὐτὸν, συγχωρεῖ, postulatis ctsi ingentibus acquiescit. Thucyd.

Ἐπιπομπεύω, triumpho, vt ἐμπομπεύω. Plut. in Cæs. ἢ τὰ παρ' ὑπόπομπα δεῖν συμφορεῖς ὑπομένειν ἔχειν, de quarto triumpharis loquens.

Ἐπιπονέω, labor o, labores tolero.

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ, laboriosus, κακοπαθής, operosus, ardiuus pertinax, molestus, negotium exhibens, grauis, lassefciens, lassitudinem sentiens, vt ὑπόπονον ζῶον, Aristotel. de mundo. Ex Stoicorum definit. ὑπόπονος λύπη, ὑπόπονον, Cicer. Tusculan. quæstumna, ægritudo laborio sa. Plato primo Politic. ἀνάγκη ἐστὶν ἡμῖν ὀλίγα μὲν ὄντα, πρὸς τὰ ὀλίγα μὴ πρὸς τὰ ὑπόπονα, Cicero connectere, modo tam enim & nec difficiles nec inhumanes, tolerabilem agunt senectutem. ὑπόπονον μνήμην, Ael. Theophrast. lib. de sensu, Καὶ ὅτι μὲν μακρὰ καὶ ἀφανὴ καὶ ὑπόπονα ἐστὶν, vide ἔργος ἡ ὑπόπονος.

Ἐπιπονία, Venus, ἀφροδίτη, Hesych.

Ἐπιπονώτατος, difficillime, cum penuria & labore, miserè, difficiliter, χαλεπῶς. Xenophon, ὑπόπονος βιώσεται, duriter viuet. ὑπόπονα, laboriosissimè.

Ἐπιποσβόλημα, proficiscor: accedo, percurro, iter facio in, pergero, redeo: cum Dativo, ὑπόπορεύομαι τοῖς ἀγροῖς, per agros inficiscentes. Plutarchus in Lycurg. Cum Accus. ὑπορεύομαι τὴν οἰκουμένην, terrarũ orbem peragrat, idem ibidem. ὑπόπορεύομαι τὸ σκοπόν, ad loca me confero, idem in Apophth.

Ἐπιπορπίς, preciosa chlamydis fibula. πόρπαι ὑμῖν ἔστω ἡ αὐτὸς χλαμύδες συώδεσι. ὑπόπορπίς ἡ τὸ ὄπιθεν τῆς πόρπης φερόμενον ἱμάντιον, ἢ χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν, cuiũmodi est fibula citharœdi quã suspensa instrumenta sustinent. Pollux libro decimo. ὑπόπορπίσασα, vecat, inquiens, ὑπόπορπα ἢ κεφαρμόδιον αὐτῷ ἐν Πλάτωνι, ὅθεν τὰς θυλάκους ἢ ὑπόπορπίσας: quomodo legendi apud Hesych. in cuius codice ita scriptum, ὑπόπορφασα, πάνυ τὰ πόρπας ἢ φιβλιοτικὰ, ἢ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη.

Ἐπιπορπὶς, idem apud Callim.

Ἐπιπορφυρίζω, ad purpuram inclino, in purpuram candice accedo ad purpuram.

Ἐπιπόρφυρος, ν, accedens ad purpuram, Gaza χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖ, Theophrast. histor. libro quarto, capite septimo, inclinans ad purpuram, vt inclinare ad crocum Plin.

Ἐπὶ πᾶσιν, aliquantulum.

Ἐπισαίτιος, τῷ αἴρω, in aere volare, Dioscorides libro 5. c. 7.

Ἐπισφέτισμα, addico. Ἐπισφετίσμαι, addo, insuper facio.

Ἐπισεμνόω, decorem adiungit, conuenit.

Ἐπισεμότης, decorum, decentia. Aristot. ὅπ. ἡ σωφροσύνη ἡ μὲν ὑπόπρεπὲς εἰσιόντα. Pro decore, Adamant.

Ἐπισεμόω, decentes vestes, γολὰς ἐνδεσπίς. Ὁ ἡ αἰνέλαος ὁπόταν ἐνίων σφαγὴν κατασκιάζηται φόβος ὑπὲρ τὰς ὁρίγας ἀμυδρὸς ἐπὶ τὰς ὁλοχρεῖς ὑπὸ φαιὸς ἡδὺ ἐλαιῶδ ὑπόφαιτίας. ἡ ταῦτας ἐχρῆτο σωμάτων ὑπὸ. apud Suid.

Ἐπισεμεῖα, decorus, conspicuus, decens. Lucian. ἡ ἡδὺ ἔφη τὸ ὑπόπρεπὲς, τὸ ὑπόσεμνον, insignia.

Ἐπισφέτισμα. Lucian. de Polyphemo, ὅτι ὀφθαλμὸς ὑπόκειται μέσῳ τῷ προσώπῳ, ὑπὸ σύμμετρος, decoram reddit frontem, decorem addit fronti.

Ἐπισεσωσμένος, legationem mitto.

Ἐπισθόνιος, ὁ, ὃν, ἡ, cernuus in præceps, in faciem. ὑπόπρεπες σφαλῶ, ὑπὸ σύμμετρος, χθαμαλὸς τὰ ἄνω.

Ἐπισθόνιος, dentibus stridens, γέλως ὀδόντας πρίζων. Hesych.

Ἐπισκάζω, longo tractu, διὰ μακρᾶς τὰς τοῦ μακροδίου, Apollonius pro primo Argonaut. ἡ μὴ ὑπόπρεπὲς ἐδὲ ἐκ κεπαλὸς ἔζω. Et l. 2. ὅπως λιγυδόνιν κραπνὸ τυρώνιμος πτερὸν ἐκπε πλοσιόν.

Ἐπισκελλόω, superinicio, Plut. in Rom.

Ἐπισκεδάννυμι, emittere ab ὑπόσκεδασις.

Ἐπισκέδασμα, propono, protendo.

Ἐπισκευή,

E ἐφείσιμος, mitto trans seu versus, Odyss. ὁ, ἡ σύσσιτος ἐν Φαίακων, vbi conuiuales, subauditur, i. transfinitis insulis, viminisit naues ad insulas.

E ἔφεστος, lotata, quæ eum dote datur & locatur, vt ἄπεστος, dotata, Pollux libro tertio. Hesychius, ὁ ἐπὶ θυρῶν ἀκοίτης.

E ἐφετός, quod doti additur, τὸ διδόμενον ἐπὶ θυρῶν ἀνδρί.

E ἐφέσθαι, vt ἐπεσθαι, ante, coram, ante. ἐπέσθαι τοῦ πυρὸς, ante ignem, huic præfero, Plato in Leg. ἐπέσθαι τούτου, plurisfacio, magni facio, præpono, idem ibidem. Pausan. in Messeniacis, καὶ ἐν ἄλλοις ἐπέσθαι ἑαυτοῦ τὸ ἀνδρεῖον, præferens fiducia lucra iniusta. ἐπέσθαι τοῦ πολεμεῖν τοῖς ἐφεστῶσιν, ante obicio, me obtego eorum obtentu qui adsunt, Xenophon. ἐπέσθαι τοῦ χάσματος, impedimento est, Aleidam. i. ἐμποδὼν, τὸ ἐπέσθαι τοῦ πλοῦ, quæ sunt ipsis anteriora, quæ præcedunt, Plato.

E ἐφεστιάσαι, οὖσα, obscurior, sensibus obducor.

E ἐφεστιοῦχος, ὁ, ἡ, vide ἑστιοῦχος.

E ἐφεστρίς, obicio, fulcio, obtendo, obscuro. ἐπεστρίδα, ἡ, ἐπεσφέρουσα ὑπὸ τοῦ φωτὸς, ἐπεσφέρειν τοῖς φαεινοῖς, officere luminibus, lumen adimere, vel obumbrare, ἡμισβέζειν τῷ λύχνῳ, obscurare luminibus Cicer. Gregor. εἰς ὁ ζόφος ἔδει ἐπεσφέρειν ἡμῖν τὸν σωφρονοῦντα φόβον τῶν ἀλυσιτελῶν ἡδυπαθειῶν, lumen adimit obfibrat. Dion. Cassius, αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος τὸ μὲν ἄλλο πεποιῆσθαι, ἐλεφαντίνου δὲ τοῦ προσώπου ἐπεσφέρεσθαι τὰ κράσπεδα, τὰ κυρίως διαφαίνοντα τὴν ὄψιν. in Poster. libro primo, ἀναλύων ἐπεσφέρειν τὰ ὑπὸ τῆς, τὸ ἐπεσφέρον ἀφαιρῶν ἐκλείπει, ἀναλύων ἀφαίρεσιν ἐκλείπει, obtentu & opportunitate obscuratur & tenebris obducitur luna. Areth. in Apocalyp. Capite quarto, ἐπεσφέρειν δὲ ἔοικε τὸ τοῦ ὄρους ὄνομα, τῷ ἀγγελικῷ ἐπεσφέρειν ἑαυτὸ, qui mente Deum dens, auocamento nullo obumbratur, quo minus purè intempletur. Et ἐπεσφέρουσι δὲ, cuius lumini officitur. ἐπεσφέρειν, etiam interiectum significat. Themist. in 2. Poster. ἐπεσφέρουσι γὰρ αἱ πλάτεις, τὰ μεσα ἐπεσφέρειν τοῖς ἄκροις, vt ἀκροις interiecta sunt.

E ἐφεστώς, obtentus. Virgil. vndecimo. Æneid. Extrudit{que} sos obtenta frondis inumbrant: oppositus Cicer. & obscurio, prætextus & obtentus Themist. ὁ μὲν σκιὰν καλυπτάσεις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων ἐπεσφέρων τοῖς ὑποκειμένοις τῆς, luna deficit obtentu & oppositu terræ. Theophrast. lib. de Sensu, ὁ σκιὰ γὰρ μᾶλλον τῶν ὀπτικῶν ἐπεσφερόντων τοῖς κώνοις.

E ἐφέσσα, procul.

E ἐφέτμιος, vlterius, Apol. 2. ἐπέτμιον τόνον.

E ἐφέτμος, insuper sternito, vel sternuto aliquam ob rem, vel ornato aduersus. Homer. Odyss. μνῆστις δ' οὐκέτ' ἔμελε πόσις ἐπὶ θάρσεα πάσης ἐπέτμιος, & apud Theocrit. lxiyl. decimo octauo, ἄλλοι δ' ἄλλοθεν ἄλλοι ἐπέτμιοι ἐρχόμενοι τὸν ἐς Σπάρτον.

E ἐφέτμιος, offensio pedis & prolapsio. πὰ γὰρ ἐσθ' ὑπερτόμους κρίνας, τὰ σκάματα, & Aristophanis ἐπέτμιαμα, inquit Pollux l. 2. ἐμοὶ πυθοῦ.

E ἐφετμόω, reuoco, detineo, μετακαλῶ, κατέχω. ἐπετμῶσθαι τὰς ἐπετμώσας φιλοῦσας, inquit Hesych. cuius codex corruptus. ἐπέτμωμαι.

E ἐφέτμων, vide ἐπέτμιος.

E ἐφέτμων, ονος, ὁ, ἡ, superuolo, aduolo.

E ἐφέτοιμος, ἐπέτοιμος, ἐφέτοιμος, aduolasse, incidisse. Item propriè dicitur. Hom. Il. β, κὰκ τὸ δ' ὀϊστὸς ὀϊστεύσαντος ἐφέτοιμος ἐπέπτατο, τανυσθεὶς ἰνιουλare in multitudinem, nam volare missiua per craphotam dicuntur, vt etiam volucres fagittæ.

E ἐφέτοιμος, aduolabo, Lucian. in Cauc. φὴς ἐπέτοιμος ἐμοὶ ἢ ἀπὸ τοῦ ἐφετμίου, dicis mihi aduolaturum, seu inuolaturum.

E ἐφέτμος, idem quod ἐπιπτυχὴ, ἡ, ἐπιβλεπτὸ. ἐπέτμιον μὲν τὸ ἐπίπτυγμα, applicatum operculum medio applicaminis, sic Galen Arist. l. 4. Anim.

E ἐφέτοιμος, ὁ, ἡ, vide ἐπέτμιος.

E ἐφέτοιμος, complicando claudi.

E ἐφέτοιμος, applico, complico, claudo: cuius oppositum, αἱ σπλῆνες ἀνοίγουσι καὶ ἐπιπλώουσι τὸ ἐπιπλοῦν τὸ τῆς γαστρὸς, operat foramen, Aristot. l. 2. Anim.

E ἐφέτοιμος, ἐπέτοιμος, id est, ἐπιβλεπτὸ, plicatura Plin. Plychus, βλεπτὸν τὸ πλεῖστον ἐπιπλοῦν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον ἀναπεπταμένου. Lucian. ἐπιπλοῦν ἔχων πολλὰ ἐπιβλεπτὰ καὶ πολλοὺς πτυχὰς, adfumentis, vel plutis panniculis distinctum. Basil. Homil. 7. in Hexaemer. ἐπισείοις λοιμὸς, ἐπείνοις ἡ νόσος βοσκῶν διαφορὰ καὶ ἐπιπτυχὴ δηχθῶσι τὸ ὕδωρ, καὶ διίστηται, τῶν αἰωνίων λόγων αἰσθησιν.

E ἐφιππάζω, subruffus, Gaza apud Theophrast. histor. libro primo, capite vndecimo, vertit rubidus. Aristotel. ἐπιπυρὸν τὸ σῶμα.

E ἐφιππεύω, peruado, perambulo, lustro. Hom. Il. γ, ἐπιπεύσατ' ἀγὼν ἐφ' ἁμάξης, ἐπὶ πρῶτα ἐπιπεύσεται.

E ἐφιππάζω, operculo tego, adstruo, obturo vas aliquod, Syncius & ἀφιππάζω, διαπεφιππάζω τὸ ὕδωρ, Alexand. Aphrodis. in Problemat.

E ἐφιππάσασθαι, ἐφ' ἵππων, est equum virga instigare ad cursum. Pollux libro primo, τὸ δὲ ἐπιπαθῆσθαι φορεῖν, sic enim emaculandus eo dex. τὸ ἵππον, ὃ ἐφ' ἵππου τις, ἢ τις εἰς ὄχλου ἐξελαύνει, ἢ σώματι ἐφαπτόμενον οἱ ἱππικοί.

E ἐφίμερος, desyderium.

E ἐφίμερος, accelero.

E ἐφίμερος, ὁ, τεῦχος, ἐπίγραμμα. Hesiod. ἐπιφορὰς τῶν σίμβλων, in alueariibus opertis.

E ἐφίμερος, contractus, currus. vel superne aut superiori parte rugosus aut incurrus.

E ἐφίμερος, aspergo, inspargo, instillo, irroro. Alexand. Aphrodis. libro primo Problemat. ἐπιβρέχειν τὸ πυρὶ βρεχὺ τῷ ὕδατος, parum aquæ igni iniicere. ἐπιβρέχειν τῷ ὄνῳ τὰ κριθὰ, semen otis aspergit, Aristotel. ἐπιβρέχειν τοῖς ὠοῖς ὑποπαιτήσας ὁ ὄνος, editis otis virus genitale aspergit, Theophr.

E ἐπίβρεκτος, vt ἐπιβλητὸς ὀδὸς, porta pendula & recidens, Liuio, id est, καταβρακτὸς, eidem catarractæ. Plutarchus, ὥσπερ ὑρκλίνει ἀπαλῶσιν, de tyrannis meticulosis loquens, Aeschylus, ὁ δὲ χρέος εἰς ὑδρίαν εἰκοσιμέδοντα ἐπιβρέχων, ὑψίμορ' ἐκραυ ἐπιβρεκτὸν, ὃς ὑφρικὰ πόδα τὸ κλιθρον, ὑπολαβὼν μὴ ἐπιμένει.

E ἐπίβρεμος, assumentum quod affultum est.

E ἐπιβρέχω, taxo, refello, reprehendo, κωλύω. Herodot.

E ἐπιβρατίζειν τὸ πῦρ, obruere ignem.

E ἐπίβρασμος, murmur. Polyb. μὴ δ' ὑπάνδρῳ ὑπεφίρειν ἐπίβρασμον ἡβῆς ἐχνῶν.

E ἐπιβρύω, insuo, affuo: & metaphoricè claudo, confero, fero. Dionysius libro tertio, ἐπιβρύφας αὐτὸς τὸν ἴσον, dirigens equam in eos.

E ἐπιβρύω, Actiuè & Passiuè illidor, impingor, incumbo, itruo. Diodorus, pro τοῦτον μὴν οὐ μὴ βίας πολλὰς ἐπιβρύσαντες τοῖς πολεμίοις, ὑψώμας κρημνώδεις ἐπιβρύ. ει, cum ftridore & fragore impellere & claudere. Iliad. vltim. ὑψίμορ οἱ ἔχε μοῖρος ἐπιβρύσ. ει Ελασσον, ἢ πρὸς μὲν ἐπιβρύσασθαι χαμαὶ, πρὸς δ' αἰσθάνεσκον μεγάλων κινῆσε θυμὸν Τῶν θεῶν. Achilles δ' ὃν ἐπιβρύσασθαι οὐ δὲ ἀπὸ τὸ πίκρευεν, ὑπέλαβεν ὅτι τὸ γλυκὺ ἐν τοῖς κλίσεσι ἦγον.

E ἐπιβρωδίω, decanto, Philo, τὸ ἐπὶ ἄκρῳ ἐπιβρωδῶν versum in ipsum canebat.

E ἐπιβρῶξαι, sacrificio, ἐπιβρῶξει, sacrificabit. in epigr.

E ἐπιβρύσιος, dicitur fluuius, in quem riuus vel alter fluuius influit.

E ἐπιβρύσιος, ὁ, ἡ, propensus, decliuis, pronus, procliuis: vt ἐπικλινὴς & ἐπιρρεπὴς, ἐπιβρύσιος εἰς τὰ ἀφεσίσια, Athen. τὸ ἐπιβρύσιος, decliuitas Cæsari, inclinatio, propensio, accipitur & pro felici & succedente, Polyb. & ἐπιβρύσιας, Chrysost. propensio, & promitas Senecæ.

E ἐπιβρύω, inclino, vergere facio, ἐπιβρωδῶ, ἐπιβρωκτῶ. Accusativo ἐπιβρύω τὸν πλοῦτον, appendere libram. Theogon. ζυγὸς ἐπιβρύει τὸ πλάστρον ἐπιβρύσας, ὅπῃ τι ῥέπει.

E ἐπιβρύω, μι. δύσω, π. ἔδυκα, affluo, dilabor, transeo, perfugio, influo, superfluo, instillo. ἐπιβρύει etiam dicitur id vnde humor infunditur & manat. Aristotel. in problemat. ἀπεπτῶν ἐν τροφῇ, διὰ τὸ ἐπιβρύειν τῷ πλοῦτον ἀεί. Idem, τὸ δὲ τὸ σωμα ἀεὶ ἐπιβρύει, διὰ σκληρότητα τῶν ὑγρῶν τὸ σωμα. Item ἐπιβρύω, cum Accusat. Homerus Iliados β, ἀκὰ τεμὼ καὶ ὑδρὸν ἐπιβρύει, αὐτ' ἔλαιον, id est, fluit super ipsum: ἐπιβρύει τῷ μέρει, destillare in partem, Galen. ad Glaucon. metaphor. apud Xenophon Exped. 7. ὄχλῳ dicitur ἐπιβρύειν & apud Homerum, τὸν δ' ἐπιβρύον ὄθιτα πεζὸν, item actiue pro inundo, vt apud Gregor. διὰ καὶ τὸν μὴ ἀδρὸν πεπωκότα εὖ ἡ φύσις ἐπιβρύσασα. expon. & largior copiosè apud Areopag.

E ἐπιβρύω, aperte, manifestè. Apollon. secundo Argonaut. ἐπιβρύω μετειπεῖν, id est, φθεγξάμενος, σαφῶς ἀποφθεγξάμενος, φανερῶς, σαφῶς εἰπεῖν. Aratus, Σείριος δ' ὃ μάλα πάσιν ἐπιβρύω ἐναύειν, Cicero. Quæ denfis distincta licebit cernere signis. alibi, ὃν πάσιν ἐπιβρύω ἐν σιγῇσιν, interp. cuiq; ei tota sparsim componunt. Videtur deriuare ab ἐπιβρύω. Rursus, Σείριος δ' ὃ μάλα πάσιν ἐπιβρύω ἐναύειν, affatim, affluenter, Cic.

E ἐπιβρύω, πω, adverbium, ἀφόρισμος, quod post verbum ponatur, οὐα τὸ μὴ ἐν ἐμοὶ φορεῖται, ἢ οὐ ἐν ἐμοὶ φορεῖται ἀπεστραται. vide Apollon. Et etiam ἐπιβρύω, comœdiæ pars, in qua chorus ad spectatores respicit, vt ita quædam studet, aut improbos reprehendit ac notat, ὃ, εἰ ὅπως χρεὼ ἐπιβρύω πάντ', ἐν ὑ ἔστ' ἐω χρεὼ συμβολεῖν τὰ πολε, ἐ κατ' χῶ ἐν φανερῶμαι γοις. dicitur autem ἐπιβρύω, vt Aristophan. Comment. in Neb. & Ranis, διὰ τὸ ἐπιβρύειν αὐτῷ τὸ χορὸ ἀφὸς ἐν διατρέ. ὁ, ἀδρῶς ἐπιβρύειν μέρος ὄζει, ἢ, εἰ τὸ χαμαὶ μέρος ἐπιβρύω authore Polluce lib. quarto. Et ἐπιβρύω, gestamen Comici rum ex ramis & vittis. Idem libro septimo, ἐνίοις δὲ δῆλον ἐκ τῆς φορικῆς ὅπως ὑφαίνεται. ἐπιβρύω δ' καμπὴν ταμιεῖόν, τὸ μὴ πάσης κῦ ἀπὸ καμπὴν ἐπιβρύω δ' καὶ ἐκ τοῦ ὀργάνου.

E ἐπιβρύσιμος, ὁ, ἡ, aduectialis.

Ε'ππέπτης, ου, ὁ, vituperatio, accusatio, λόγος, κατηγορία.
Ε'ππέρτ πρόμα, τό, ἐπίρρημα, prominentes duritiæ, Ruellio interprete.
Ε'ππέρτ πρόμενος, ου, ὁ, ὁ εὖ λέγων, ὁ ἐν τοῖς ῥήτορσι λέγων, eloquenter Athen.
Ε'ππ ήσ, ου, ὁ, ἡ, ης, ὁ, ἡ, infamis, famosus, vituperabilis, abiectus, vt Ἀθηναῖος πολίτης. Xenoph. ἀφ' ὧν πολλὰ καὶ ἀδίκως τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμᾶτε καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐφ' ὑμᾶς

μαι θεσσαλογεῖτε. Significat etiam insignire & honorare aliquo decore vt imperator donans milites decore torquibus. Polybius, ὃς ἐδὲ ὑπερασπιστὰς ἢ ὑποζυγίους πώποτε τῆδε τοῦ ὀπτημάτων ἐπαθεῖν. Aristoteles secundo OEconom. Νέοι δὲ καὶ γυναῖκες ὀπτημάτων δεῖσθαι, pro decorari donis militaribus id est, donatium accipere. ὀπτημένοι δὲ, βεβωσθοσαν, ὀπτημένοι ὑμῶν ἢ ὧν τὰ ἐπιλοῖ ἢ ὑποβρύθιον, ἀπὸ τῶν κυμάτων. Pollux, τὸ δὲ ὀπτημένος ὁ ἀφεὶς. Quis non notet & admiretur? ἐπαπατᾶσθαι, θαυμάσειεν, Suid. ὀπτημένος ὑμᾶς γνωρίσματα, insignia insignitæ notæ, Eudaxus epistol. Significat etiam acclamationem vel signo testari, insignire Polyb. in secunda histor. Herculanum historiographum vt ineptum reprehendens, χρῆσθαι τοῖς μεταπιπτουσι τῶν πολιτῶν ὀπτημένοις ἢ διαδήμασι καὶ στεφάνοις ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν ἀφοσιώσεσι ἢ ἀνοσίοις ἐπιτηδεύμασι. ὀπτημένος ἐπὶ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιτηδεύμασι, acclamatione prosequi & notare. Et paulo pòst, ὡς αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων ὀπτημένον ἐπὶ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιτηδεύμασι. ὀπτημένος ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἔργοις τῶν ὀπτημένων, ὀπτημένος ὑμᾶς etiam pro quantecunque significationem dare. Aristotel. Politic. quinto, ὅτι δὲ ἡ ἀνομοιότης ἡ ὑπάρχουσα τοιούτων ὀπτημένων ἐστὶν αἰτία τοῖς ὀρθοῖς πολιτεύμασιν, ὀπτημένος ὑπὸ τῶν ἀνόμων αὐτὸς αὐτῷ τοῖς ἐναντίοις ὀπτημένος ὑμᾶς ἐπὶ τῷ ὀπτημένος ὑμᾶς ἐπὶ τῷ ὀπτημένος ὑμᾶς ἐπὶ τῷ

no, vt Ἐπισκώπτω, exoncero. Arist. in 2. Oec. ἢ τ' ἐπισκώπτειν τὰς οἰκέτας οἱ ἀγρίους ἀγροίκους, ἀλλ' ἐφαρμόττειν τὸ πολιτικὸν, ἁβρύνειν, Xenophon in quinto, Ἑλλ. Ἰωνικ. Τίς δ' ἐλθὼν τῶν κρατεῖ ὁμοίως, ἢ συχίαν ἄγων, τοὺς τε ἐν τοῖς ὑπεκπλέουσι φίλους, ἢ τοὺς ἀπὸ τῆς ἐπιστρατείας ἐπισκώπτων. 2. ἐπισκώπτειν ἢ ἐπιτωθάζειν μόνον, fellis ephip. pistique instructos & adornatos.

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, interpolator.

Ἐπισκευαστὸς, instaurati tus, rediuiuus. Plato in Politic. τὸ ζῷον πάλιν ὑπαπτεύθην ὃ λαμβάνων ἀδυνατῶ ὑπισχνεῖσθαι ὡς ἔστιν ἐπισκευαστὸν ἀθάνατον ἢ ἀνθρώπῳ ἀνήρ, rediuiuum immortalitatem accipiens à creatore & opifice. vnde ἀπεπισκεύαστος, irreduinus Catullo, irreparabilis nec instauratitius.

Ἐπίσκευη, structura, stabilimentum, apparatus, suppellex, instructio, refectio, instauratio. Vnde ἐπισκεύασις τῆς ὑπισχνουμένης ἢ κατασκευῆς, locare sarta tecta tuenda. Polybius de Republic. Romanorum loquens, πολλὰν ἔργων ὄντων τῶν ἐπιδιδομένων ὑπὸ τῶν τιμητῶν διὰ πάσης ἐτῶν ἐπὶ τὰς ὑπισχνουμένας ἢ κατασκευὰς τῶν δημοσίων. Ἰδὲ γ' ἔστι καὶ ὧδε τὸ πρωτεῖ πονοῦσι εἰς τὰς ὑπισχνουμένας ἢ κατασκευὰς τῶν δημοσίων ἢ πυνθανόμενοι, sartis tectis tuendis per singula lustra, Demosthen. Χρὴ δ' ὑμᾶς ὑπομένειν τὴν τοιαύτ' ὑπισχνουμένης. ὑπασκευάζω δὲ ὧδε τὸν ὁρῶντες, ὡς ὑπασκευάζουσι τὰς βλαβὰς τὰς τῶν ὑπισχνουμένων.

Ἐπίσκεψις, ἡ, census, recensio. vide ἐπισκόπιμι. Item considerratio, inspectio, cognitio, cogitatio, disputatio & perpensio.

Ἐπισκίμπτω, ἡ, τὸ, superior scenæ pars, epiſcenium & suppellex Vitruuio libro quinto, capite octauo, & lib. 7. c. 5. τὸ ὅπι τῆ σκανῆς κρεμάμενον. Hesych.

Ἐπίσκιμπτον, sub pellibus, in tentoriisque habitans. Sophocles, μηδ' ἐπισκίμπτοις τόποις ἄναγνα, ἅτιμα μηδαμοῦ ἢ ἀφειπεῖς, οἷοις ὅπι τῆ σκήνη.

Ἐπισκιμπτόω, inhabito. ἵνα ἐπισκιμπτόω ἐν ἐμὲ ἢ δώμασιν τῶ χριστοῦ, id est, vt inhabitet in me virtus Christi, Paul. ad Corinth.

Ἐπισκόπτομαι, impero, committo. Item accuſo, insimulo. Vnde ἐπισκόπτεσθαι τοῖς μαρτυρίοις ἀδικεῖσθαι, id est testimonij falsi accusare, hoc est, κατηγορεῖν ψευδημαρτυριῶν. Demosthen. ἢ βάτραλλος οἱ μάρτυρες ὑμῖν, οὐ τῦτ' ἐβεβαίωσαν ὑμᾶς μαρτυρήσαντες ἢ τῆ δίκης ἐφεύρεσιν, ἢ Θεογένους αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρικότι ὠκ ἐπετράπησαν, ἢ ἐπεξῆλθε τὴν ψευδημαρτυρίαν, εὐόμενοι ἐπὶ τῆ ἐπεξόδῳ τὸν ἐπισκόπτειν ἢ ἐλέγχειν

-ὸς, dum'oratio, ῥᾴδιμυκα.
-, inobrosius, vn'oratil.s, tectus. Aratus, ἀκάπνε φάνον-
-ὸν τὸν τρόπον, tradi obscuri.
-, -ilis, -ile, insulto, immoderatè lætor, ἀγνὸς ὑπὸ κερ-
-ὸν τὸν τρόπον, ἀγνὸς ἀρούρας, agni in viridibus agris, lasciuunt.
-ος, durus, vel aliquantum subdurus.
-ος, exercito.
-ὸν ἔξω, ὃν χαὶ πῶν ὅρεσιν ἦβι βιοῦν. apud Suid. οἱ καρδιόχοι
-ν τὴν θέσιν, λέγει τὴ μεμιγμένη σφᾶς ἀξιοπίστως ὑπο-
-ται, τὸ χαίρειν τε τὸ σκοτοῦ.
-πιον, statio, episcopi & tabernaculum, vt prætorium &
-ὸν, gero episcopatum, in scholiis Areopag. σπουδὴ ἐπὶ μᾶλ-
-ὸν ἐπίσκοπον ἐλάνθανε, ἢ μεμιγμένη ὁ ὑπόστολος, ἢ ἐν ᾗ μᾶλ. τε-
-ὸν τὴ τῆς ὑπηκόου φύσεα.
-ὸν, -ὸν, -ὸν, -

σπάσειν κλίθ., spero me id gloriæ affecturum esse, comparaturum. ἐγὼ δὲ ὑπισπάσομαι, in Epigrammat. ὑπισπασάμενος πανύγκα, barbam, producens, Lucian. μὴ ὑπισπάσθαι τὴν ἀκροβυστίαν, ne accersat præputium, ne asciscat, ne adducat, Paulus capite septimo epistol. ad Corinthios. vel etiam ne attrahendum sibi curet chirurgi manu, cute nimirum ferro adducta, vt glandem rursus operiat, quemadmodum docet Celsus lib. septimo, capite vigesimoquinto, & testatur Epiphan. in lib. de ponderibus, & mensuris. ἦλθον ὑπισπασόμενος αὐτῷ τὸν ὄνον, Chrysostomus. σὲ ἐγκατακλείσαι, ὑπισπάσαι τὴν ὄψιν, accersio periculum, idem. ὑπισπάσαντες κίνδυνος, assequantur lucrum. αὐτοφονεύσαντας ὑπισπάσασα, suæ mortis author fuit, in Epigrammat. ὑπισπάσθαι τὰς ἱππάδα, assequentes equites, Plutarchus in Othone. ὑπισπάμενον ἐς ἀθλιότ., Athenæus profectus, Herodotus. Itidem Thucydid. ὑπισπάσεσθαι aliquoties ponit pro ὑπαγαγέσθαι vt Homer. loquitur, vt libro quarto, ἢ ὁ πεζὸς ὑπισπάσθω αὐτοῦ. & lib. 5. ξυνὸν ὑπισπάσθαι, ὑπισπάσασθαι itidemque, ὑπισπάσθαι, dicitur qui verbis alicuius adducitur, vt in eius sententiam defeendat, monita sequatur consiliúmve approbet. Thucydides libro tertio, εἰ γὰρ ὃ τε πύρρας ἢ ὁ ὑπισπάσθω ὁμοίως ἐβούλοντο συφορήσειν καὶ ἐκέρτεν, itidémque libro quarto alicubi ὑπισπάσθαι ἀκτίνες, accipitur pro φωλεύεσθαι, hoc est, allicere, teste interprete ὑπισπᾶν, Lucian. pro exhaurire, id est, cbibere vsurpatur, ὡς ἐκείνων αὐτῷ δόντων τὸν δακτύλιον καὶ εἰπόντων ἡμᾶς τοῦ κύκλου ἢ ὑπισπασαμένους φοῦσαι. Epictetus, διψᾷν ποτε σφοδρῶς, ὑπισπάσαι ψυχροῦ ὕδατος, hauri & cbibe.

E ὑπισπεῖν, infequi. ὑπισπεῖν πόνημα, mortem opperere, Od. ξ, ἐκπαλαδαγὴ, ὑπισπᾶν, at vult Etym. vel ab ἐπικαὶ, sequor. Et Iliad. β, ὑπίκαιτον ἢ πότιμον ὑπίσπᾳ, mortem hauriat.

E ὑπισπερμα, ὑπισπορὰ, ὑπισπορία, ὑπισπείρειν Bud. exponit superseminare, Gaza superserere: & inde ὑπίσπορος quædam vocantur, inquit Budæus: Gaza verò transfert semetis postera. ὑπίσπερμα demum Budæo est addita altera satio. ὑπισπείρειν interdum est semen non nudum solo committere, sed intra aliquid condtum deponere. Scribit enim spongia, scylla, bulbo, alioque in semine quod inseminare dicitur, vt Gellij ver bo vtar. Quin vt in arboribus dicuntur insita, ἐμφυτεύειν ἢ ἐνσπείρειν, sic, vt tradidit Plin. l.19. capite octauo, inter her bas genus inserendi præcisis germinibus caulis, & in medullam semine ex aliis indito. quod fit & in cucumere syluestri. Atque eiusdem inditio ὑπίσπορος dicitur: & quæ ita insita in aliaque indita, τὰ ὑπισπειρόμενα ἢ ὑπίσπορα, quæ sunt ἐμφυόμενα ἢ ἐν ἑτέρῳ φυόμενα τὰ λαχανικὰ, tamen, id est, olera, exponit Hesych. Theophrast. de caus. libro secundo, capite 33. α ἢ γ σπέρματα τὰ τιμώτατ. ἔζην. ἢ τὸ σπεῖ βαλανίδια τὴ ἀκάνθῃ σπεῖ τὸ ἄσχεν ὑπισπειρόμενον, φασὶ αὐθημερὸν ἀκάρδας εἶναι, ἢ ταχὺ ἀβελαμβανειν ἢ τῶν ἀλωνῶν. Plinius lib. 13. capite 24. Non omittendum est & quod Babylone seritur in spinis, quoniam non alicubi viuit, sicut & viscum in arboribus: sed illud in spina tantum, quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua iniecta est. inicitur autem ipso eams ortu, & celerrimè arborem occupat. Theophrast. ibid. cap. 24. ὁ ἢ τοῖς ὑπισπειρομένοις, σαφέστερα ἢ τὸ συμβεβηκὸς, προσμένει γὰ δίσσον. ὅταν τ ἡμερῶν ὀλίγων ὑπαλλάξωσι τ ὑπισπαφὰς, τότε ὀργὰ τὸ ὑπισπειρόμενον, ὥσπερ ἢ ἐπ' ἄκανθα φάνεται σὺν τὸ σπέρμ. Et pro ὑπισπορίμῳ dicitur ὑπίσπορος. Theophrast. de hist. stirp. 7. c. 4. πῶ ἢ μεταφυτεύειν ἰσλιὸν ὁ ἢ ἀπέχειν ἥμερον, ἀφ' ἑαυτῆς ἀγρίδια, χρησιμώτερα ἢ τὰ ἐκ νέμα ὑπίσπορα. quæ sint autem subinde adiicit, id est, quæ inferantur, vel referantur. τοῦτο δ' ἔζη, πύτιλον, θριδακίν, ἢ, ὄζιμον, ἢ κάτακον, γογγυλίδες, ἢ τὰ ἐκ νέμα ὑπίσπορα. quæ sint autem subinde adiicit, id est, quæ inferantur, vel referantur. τοῦτο δ' ἔζη, πύτιλον, θριδακίν, ἢ, ὄζιμον, ἢ κάτακον, γογγυλίδες, ἢ τὰ ἐκ νέμα ὑπίσπορα. Ibidem, πᾶσι ἢ σπείρεται τοῖς ἀρότοις τὰ ὑπίσπορα. ὑπισπείρειν etiam est ἐπικαταπείρειν, referminare, quo verbo visus Ouid. vel reserere eum Plin. id est, sementem fationémque iterare, Athenagoras in Apologia, ὁ γεωργὸς πεπαυκὼν ἐν γῇ τὰ σπέρματα ἄμυνον ἀπεμβήσει, ἢ ὑπισπείρας, iationem non iterans. Theophrast. in 7. de caus. capite primo, ἔνιαι ἢ σπείρουσι ἢ ὑπισπείρουσι τὸ σίλινον, τοσοῦτον γὰρ φασιν, οἱ τὰ σωπτικὰ λέγοντες, οἱ ἢ πυνθανόμενοι. ἢ τοῦτο μὲν αὐτὸς οὐ πέπεισμαι. ὑπισπείρουσι γὰρ μᾶλλον ἢ σπείρουσιν. Ex quo loco etiam Plin. libro 19. capite septimo dixit, de satis in horto loquens quæ celeriter vel tarde nascuntur, Omnium autem difficillimè apium, quadragesimo enim die cùm celerrimè, quinquagesimo maiore ex parte emergit, Sed postremam elusiliam omisit, quam ita transtulit Gaza, quod etiam omnibus sementibus fieri potest: quidam enim id adiungunt. Sed reseminant vel referunt dicendum fuit, id est, ὑπισπείρουσι, nisi quis pro simplici positum esse velit. Nã Gregorius quod dixit, μόνον μὴ κατὰ τὸν σπόρον ἀμελῶσιν ἀγρικοὶ ὑπισπείρῃ ὁ ὑφῃ τὰ ζιζάνια, ex Euange. Matthæi desumpsit, vbi simplex verbum ira legitur capite decimotertio, ἐν ᾧ τῷ καθεύδειν ἐπῆλθεν ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ, ἢ ἔσπειρε ζιζάνια, &c. Ex quo loco etiam Damascen. ἁμαρτία ἐστὶ φυτικὴ ἕξις, δι' ἣν ὁ ἀκάνθας ἢ τριβόλους ἐκπέμπει γῆ ἀπὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ σπαρέντος καλοῦ σπέρματος ὑπισπειρομένου ἐκείνοις σωτηρίου. Pro ὑπισπορᾷ dicitur etiam ὑπισπορίᾳ, id est, iterata satio, vel sementis iteratio. Hesiod. ἔργων 2, Σεσήκοντα δὲ μάλιστα, ἢ ὑπισπορίῃ ἀλιάζεσθαι, quibus monet Poeta vt semina iaciendo re cte distribuantur, neceat suis spissitudisque quàm par est seminetur, granis aliis supra alia cadentibus, sese que obruentibus, quæ ὑπισπορὰ vel ὑπισπορία, vel ne seminibus rarius inæquabilitérque profusis sugestis iteranda sit, quæ ὑπισπορία ἢ ἐπισκαπανὶς dicitur. Proclus enim, τὸ δ', ὑπισπορίῃσι ἀλιάζεσθαι exponit, τὸ μὴ ἀπαξάπασι ῥίπτειν, ἀλλ' συμμίγνυσθαι τὰ σπέρματα, μὴ ἀλλ' ἐπάλληλα πάντα εἶς ἕτερα, ἀλλὰ τὸ ὑπισπορίᾳ, ὡς ἂν δυνάμενον ἐμβάλλειν. Tzetzes, πλὴν δυοῖν ἢ ἡμᾶς ἀπορεῖ (legendum ἐπικαταπορεῖ) φησὶν, οἱ ὃ κακῶς ἀπείρατες, ἢ ἐπικαπανίσεσιν ὀλίγαν, ἢ ὑπισπορίᾳ ὀλίγῃ ἐπὶ τοῖς ἀπόροις. Moschopulus vero πλὴν δυοῖν· ἀπορεῖται σπειρεῖν γῆν ἢ ὅταν ὀλιγωθῇ ὁ σπόρος ἐμβάλλειν ἐπὶ ταύτῃ ἢ ὑπισπορίᾳ. Iulius Pollux libro primo, ὑπισπορὰ δὲ ἢ ὅταν πύκνῃ τὸ αὐτὸ σπέρμα σπείρωμεν ἐπὶ τὴν ἐπιβολήν.

E ὑπισπώμενος, ὑπισπᾶν, libamen.

E ὑπισπάσθω, libo infundo ex patera. ὑπισπάσθωσι γάλα τοῖς ἱερεῦσι, caris lac infundunt, Plu. in Rom. ὑπισπάσεσε, sumptis libamine. ὑπισπάσασε οἶνον, vinum libátes. ὑπισπάσαντες αἵμας, sanguinem libantes.

E ὑπισπεύδω, ἢ ὑπισπεύσω, festinus, sedulus. Aristotel. in Physiog. inter ἀγελαῖον σημεῖα, σχῆμα μελαχολῆ σῶμα συμκινητικὸν, ἢ ὑπισπευδητὲ.

E ὑπισπέρχω, perseuero, excito, incito, insligo. Thucydides nono, ὁ μὲν δὴ ἀνοὺς τοιοῦτ. τὸν ὑπισπέρχει, talibus verbis alium stigans. ὑπισπέρχει, κατεπτερύγωσε, ἀκολάσει.

E ὑπισπερχὴς, assidue, μὲ ὑπισπέρχ.

E ὑπισπεύδω, festino, maturo, exhortor, vrgeo, festinare facio. ὑπισπεύδειν τὰς ἱερεῖα, in faciendis sacris occupatus, Heliodorus. ὑπισπεύδειν σοι, te muto, Plato de Legib. ὑπισπεύδομαι, Sophocl.

E ὑπιλεήμων, misereor, misericordia commoueor sui.

E ὑπισπωμαι, sequor, ὑπισκολουθῶ. Odyss. ξ, ὑπισπέσθαι οὐκέτι σφῷ, sequentes viribus suis.

E ὑπισσοβῆς, ἢ, tardus.

E ὑπίστεγος, vide ὑπόστεγος.

E ὑπίστεγος, ος, ὁ, vide ὑπόστεγος.

E ὑπιστορίαμος, ὁ, vide ὑπόστεγος.

E ὑπισσεύδω, festino, incito, instigo.

E ὑπισσεύστης, οὐ, ὁ, accelerator.

E ὑπισθύμαδον Iliad. β, ὑπισθύνοντο ἢ λαοὶ, id est, ruebant. ὑπώμενος accurrebant.

E ὑπίστονος, impetuosus. ὑπίστονος φρένας, ingruens mentis, inci tátio, mentem concutiens, Eurip.

E ὑπίσωτος, τὸ, rotæ circumferentia. Homerus Iliados ἑλικες ὑπίσωτος ἐφέρασαν ἢ τὰ ἅψιδας, vocantur etiam κανθοι. Erarati vel ferrei orbes rotarum.

E ὑπισχαμὲς, τὸ, instillatio, defillatio.

E ὑπισκάθω, constanter, perinde. Homerus Odyss. ν, νόμισσι δ' ὑπισκάθω ὑπισκάθω, pro ὑπισκώπτων, vt exponit interpr. id est, Apollonius secundo Argonautic. ὡς ὀλκαδὸν ὑπισκάθω ἐλάσσῃ, ἢ ὑπισκαπανὶς ἢ ἐμπεπλυσμένον, ἢ tando.

E ὑπισταλάω, πάσω, τα, κα, instillo: Accusat. vnde ὑπισταγὶς instillus, ὑπίσταγμα γάλακτ. lacti instillatus, Dioscorides libro primo. ὑπίσταγμ' ὀδυν., instillatus ex vngui, idem libro 2. c. 75.

E ὑπίστατος ὄχλος, Eurip. collibus insistentes.

E ὑπισταθμεύω, idem quod σταθμεύω, stabulor, diuersor, stat habeo. Plutarchus in Antonio, ὡς σκοῦφον αἰθρίῳ ἢ χαῦ ὑπικαὶ χαμαιτύπαις ἢ σαμβυκιστρίαις ὑπεσταθμεύθημεν, ad stationes & noctes mulierularum designatæ ab iis qui ὑπόστατοι dicuntur, id est, epidemetici apud Iustinian. & ab hospit principis. Et in Sylla, ἰδίᾳ ἢ τοῦ εἶναι ὀξέως ἔτοιμον ὕδατος ἢ πολὺ ἢ τοῦ ὑπισταθμεύοντας, id est, ἢ ὑπὸ κατάλυσιν, apud ipsum Plutarch. οἱ ὑπισταθμοι, quorum munus ὑπισταθμία, dicuntur οἱ ὑπάγοντες, id est, super diuersoria (vt super aranamentarium per somnium dixit Curius) vel qui diuersoria assign. & his præsunt in comitatu principis.

E ὑπισταθμεύομαι, iudico, κρίνω, ὑπιστοῦ, suspicor, domum teci

E ὑπισταθμία, ας, ἢ, vel ὑπισταθμὶς diuersorium, & inuius stabulum. Diodor. in Excerpt. Valesii. ἔξω δὲ ὑπὸ τοῦ ξένου τοῦ ὑπισταθμίαν ἐπιπίπτῃ κατ' ἐκείνους μῆνας, τῶν ὑπηβαλόντα κύριον ἀποσαγ ἢ πόλιος, id est, apud quem iucunde diuersatus est, ærario epistol. ad Atticum libro decimotertio, Puteolis se debat vnum diem fore, alterum ad Baias. habes hospitium, ὑπισταθμίαν. Hesych. est ὑπανδρεῖον. Medici excusantur a petatis (i. ab onere recipiendi hospites, quod est ὑπισταθμία Pandect.

E ὑπίσταθμος, τὰ, mansiones. stationes, σταθμοὶ, σκάπαι, [illegible] Pol luc. l. 4.

E ὑπισταθμ., ος, ὁ, mansionarius designator, tectorum & structurum præfectus seu hospitiorum: item ponderator. vide ὑπισταθμεύω.

E ὑπισταλὲς σπῆτες, irrigat pectus, in Epig.

ἀλόδε, tractus, Dioſc.

ἔντολμα, ατος, τό, mandatum quod fit per epiſtolam, vulgo com-
illio dicitur. Theophraſt. in Charact. cap. ἀεὶ αἰσχυνόμενος τὸ
ἐς θυρεῖον ὑπηρετεῖν μᾶλλον.

ἐπιστάμενος, σαμαι, ſcio, ſcientiam trado, poſſum, arbitror, re-
ſco, inſto, perdiſco. Depon. cum infinit. Ariſtophan. ὑπέστα-
γκασε καταφῦσαι ταφῶδιν κατὰ θεὸν, ἡνίκ' ἤδειν πολυσχεμονοῦσι,
mpertus ſum affectare res nouas, Herodot. ὑπεστάμην εἰς
ιρας ἐλθεῖν, ſcitè prælium ineuntes, in Themiſtocle. ὑπεστάμην
ὐτὸν ἰοντὰ, Iſocrat. equitandi malè peritus. νύκτα ἀμύσσειν
ὐπεστάμην, lyra vti neſcio, in Themiſtocl. ὑπεστάμην ἀσκεῖ-
ν, id eſt, ὑπίσταμαι, Homerus Iliad. β. Et cum Genit. Hom.
ιδ. β. ὑπίστατο σωλήμιον. cum Accuſat. Iſocrat. τὸ περὶ σοὶ αὐ-
ὑπεστάμην, eorum mores cognoſces. ἐξ οὗ πάντ' ἤδειν ὅ τ' ἦν ἐγὼ
ν βασιλέως ὑπεστάμην παῖδας, famulis regis genitos elle
credebamus, Plutarchus in Romulo. ὑπεστάμεθ' ἡμεῖς τὸν ἀ
ον. Scio quæ ego paſſus ſum. ὑπεστάμην ἐνίοτε, edo-
is lonicum viuendi genus. ἀνδρὸς σωτηρίου ὑπεστάμην, neque
utem vllam ſupereſſe ducentes. Idem in Themiſtocl. cum
rticipio pro infinitiuo. ὑπέσταμαι ἐγὼ, ſcio me habere. Ari-
phan. abſolutè, ὑπεστάμην ἀνὴρ, vir prudens, ſapiens, Ody. ἐξ
ὐτὸ ἔστιν ὡς, ὑπίσταμαι ὅτι ἐγὼ, ὑπεστάμην λεγόντων
non ſcientes compurtant. ὑπεστάμην, aptus natus ſum Euri-
in ſphigen. in Aulide ὑμεῖς &c. ὑπέστην ἃ τοῖς χρωμένοις πρᾶ-
accipitur etiam pro poſſum. Sophocl. Electra. λέγειν ἃ
ζομαι δεῖ, ὑπίσταμαι κλύειν, & Iliad. α. δεῖσθ' ἐμέ μαχησόμενον τὸν ἀρ-
ὐπ' ἀσπίδ' ἀχαιῶν Πάλλειν, ἀλλά μοι οὐδ' ὑπέστασαν σκληρὸν ἀκο-
ν Æſchyl. Eumen. γνώ δ' ὅπως ἐμοὶ πάλαι θ' ὑπέστασαν τὸν πά-
ιμε ἡ σπεῦσ' τυχεῖν μάχαν.

ἐπιφώλιος, ſtans in ſummo, ſuperſtans.

ἐπιφοιτᾶν, ſcitè, docte, pulchre. Heſiod. οὐ γὰρ ὑπαυδήσω, ἐπιπήσω τε
ισιν, σωτῆρ, ὑπίστορ μύθοις.

ἐπιφοῖτις, εἶτος, ab ἐφίστημι, inuadens, imminens, adſtans, aſſiſtens,
ς ἐπίσκοπος, adſtans mihi, in Act. Apoſt. ὥστε μὴ τὸ βασιλεύειν, qui
ἰαν occupauit, Iſocr.

ἐπίσασις, ὁ, & ἐπίστασις, ab ἐφίστημι, inſpectio, animaduerſio, at-
ntio, cura, καθυφαίνειν, curatio, ἐφεστατὰ, adminiſtratio princi-
tus: vt quum inſtitutur tractationi alicui. Polybius libro
undo, ἀφ' ὧν τὰ γεγονότα, ἀπὸ μὲν ὑπάρξεως θεωρητὸν, hæc non
eterenda, ſed diligenter animaduertenda ſunt. Xeno-
on, ὑπηρέτουν ἔργων ὑπάρξαι, operum curationem demar-
e. Theophraſt. in fragmento, ὡς ἐλλήνων, ἐν τῇ ὑπάρξει τῆ
ατικῇ τὸ αὐτὸ συμβαῖνε πάσῃ, id eſt, oculorum attentio-
, ἐν τῇ ὄψει τὸ ὄψιον.

ἐπίσειος, ζιος, Plut. Latinis ſtator Iupiter. Plut. in Rom. ἔστησαν
ὸ ναὸν τὸ Διὸς τῷ στάτῳ ὑφ' ὑπαὶ ναῷ, ὃν ὑπάρξαντα ἐν τῷ
ιωδοσι. σπασίς.

ἐπίστασις, ὁ, ὑπόστασις, ἡ, ὑπόστασις, ἡ, ὑπόστασις, ἡ

verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa, item scientia est rerum certarum facultas probabilium. Ἐπιστήμη ναυτικὴ, ars nautica, Plato de Legib. Ἐπιστήμη φωνῆς, lingua: commercium, Thucydid. Ἐπιστήμη autem dicta est, ὅτι ἕστηκε καὶ ἵδρυται ἐν τῇ ψυχῇ, à sistenda intelligentia. Aristotel. in Problemat. sect. 30. ἡ γὰρ ἀνθρωπος ἡ διάνοια τῷ ὁρισμῷ τοῦ ψυχικοῦ ἐστιν ἡ ἔχη ἡ ἐπιστήμη δικαίῳ, ὅτι ἡ ψυχικὸν ἵστηση, &c.

Ἐπίσπιος, imminco, perficio, insideo, appropinquo, insto: pro ἐφίστημι.

Ἐπισπιώτατος, scientissimus, Ἐπιστημονικώτατος, Xen. οἱ ἐπιστημονέστεροι, scientius Cic.

Ἐπισπιμονικὸς, ὸ, ὸν, scientificus, seu cujusque scientiæ proprius & efficiens. Aristotel. in princip. Topic. Ἐπιστημονικὸν ἀσχολῶ vocat ἀξίωμα: sic Ἐπιστημονικὴ ἱρότησις, apud Philop. differt τῷ διαλεκτικῷ. Ἐπιστημονικὸς Polluci, Ἐπιστημόνως, Hesych. Ἐπιστωμένος Homer. scitè & peritè, scienter Cic.

Ἐπίστημος, &c

Ἐπιστήμων, ὠν, ὁ, ἡ, ἐς, scien, peritus, Ἐπιστήμων αὐτὰ τὰ περὶ τέκνα τῆς ἰμῆ σόλοσεν, Xenophon, scio quæ congruant. apud Hippocr. Ἐπίστιος Gal. in glossis Ἐπιστάπαλ, σωτὴρ, ἐφεκτικὸς.

Ἐπίστιμονικὸς, perite, scitè, Naz.

Ἐπίστιμόνως, scitè, Aristid.

Ἐπίστημοσύνη, ης, pertia, scientia.

Ἐπίστιβάω, scire: ab ἵστημι, Ἐπιστίβαι pro instare: ab ἵστημι, Herodianus libro sexto, σοβεῖσθαι Ἐπιστίβαι τὴν ἀκαταφρόνητον σπουδὴν, id est, opprimere Alexandrum.

Ἐπίστιβάζω, adnitor, innitor, Lucian. ἐπιστέβαζε τὸ τὸ βίβλιον, incubuit super hastam, libro secundo Reg. Ἐπιστεβάζουσι τὴν γῆν κίονων, reclinabo super columnas & requiescam, Judic. capite decimo sexto, Ἐπιστεβάζω δὲ τὸ τὰ δύο κίονώτης, innixa super dilectum suum, capite octavo, cantici Solomonis. Aristophan. in Problemat. ὅτι ὁ νέος ἀεὶ Ἐπιστεβάζει τὸ τὸ νόδα πόδι, ὁ τὸ σωματοθέσιον ἐβάλλει Ἐπιστεβάζει τὸ ἄνω μέρος.

Ἐπίστιβάζω, ἰβάσω, πτ. ἰχα, denuò confirmo, corroboro. Actorum capite decimo quarto, Ἐπιστεβάζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, confirmantes animos discipulorum.

Ἐπίστιβος, fciendum est, Aphthonij interpr.

Ἐπίστιβος, ὁ, ὑπὸ scientiam cadens. τὸ Ἐπιστητὸν, quod scitur, differt τῷ ὑδητῷ, Aristot. in Poster.

Ἐπίστιγμα, maculis vario, notis compungo.

Ἐπίστιλβω, fulgeo, Lucian.

Ἐπίστιον, τὸ, lon. pro ἐφέστιον, domicilium, locus in quo aliquius familia habitat. Ἐπιστιονυμφεῖον. Hem. Od. ζ. Δεσπὰ δ' ἐϊσάδμητος, ὅτις δ' ὀδὸν ἀμφὶς ἕκηται, ἐπιστὰς ἐπὶ τὸ ἕστιον ὧδε ἑκάστε nauale. Didymus, ἐ τοίνυν, σκώπ, νύμφευ, σκέφος αὐξῶ τὸ ἵστιον. Refertur etiã ad bellum, & significat ἐρατοπεδὸν κατάλυσιν, militare domicilium, familia equitum. Herodotus, ὁ ἢ ἀγκωπέν τὰ ἕδεια ἀβὶ ἀσθενῶν.

Ἐπίστιος, domesticus, Ἐπικος, hospitalis. Ἐπίστιος ζεύς, apud Herodot. quasi familiaritatis præses.

Ἐπίστομίω, accedo, eo. Nonn. τὲ ἱερὸν ἅμαξ Ἐπιστόμνυτο.

Ἐπίστομέω, ἐβ Ἐπιστομῶ τερπῆ τῶ μ, ες β. calumnior, irridere, contumelia afficere, convitiari. Etymolog. Apollon. Argonaut. libro tertio, Μέ μοι κερτόμησαι ὑπὸ Ἐπιστόμησον γυμνῶσιν, vbi scholiast. exponit χλευάζεσθαι παιδιᾶσθαι, & μωκᾶσθαι.

Ἐπίστολάδιμος, ornatè, succinctè. Hesiod. Ἐπιστολάδιμον ἔβ χιτῶνας ἐσάκαπε, μασμῶνε ἐβ καὶ ἐπιλῶβας.

Ἐπίστολεὺς, ὁ, tabellarius, σχολιαστοφόρος, item præfectus classis. Polluc. Ἐπίστολεὺς, ὁ δὲ τὸ στόλε διάδοχος τὸ ναυάρχε.

Ἐπίστολὴ, ἧς, ἡ, epistola, insulum, mandatum, ἐπιστολὴ, Ἐπιστολὴς, Ἐπιστολὰς. Sophocl. πέμπε με σὺ φίφ τὸν πατρὸς Ἐπιστολὰς, id est, ἐντολάς.

Ἐπίστολοφόρος, vt ἀγγελιαφόρος. Xenoph. sexto, ἐπολυ. ἐς ὁ τύραννος Ἐπιστολοφόρος τῷ μισαίπατρι ὧν, τότε ναυμαχῶν τὸν ὅσον ἐῶ ἐκεῖ τιμωπλώμων.

Ἐπίστολικὸς χαρακτὴρ, epistolaris stylus, Apollon. Tyanæus in epistol.

Ἐπίστολιστὸς ὁ ὠμώνεος, Demosthen. copias epistolares. & σωθήματα Ἐπιστολικὰ, tesseras epistolares vocat Naz. κ. Ἰσολεῦν. vide σωθήματα, κατηρχὴν Ἐπιστολικοῦ, Dion.

Ἐπίστολιον, τὸ, parua epistola, brevis epistola, epistolium Catul.

Ἐπίστολος, ὁ, ὁ, ἡ, epistolæ similis, Bud. in epist.

Ἐπίστομίζω, ὠσω, πτ. ἰσα, obturo os, id est, reprimo loquentem. Paulus capite primo ad Tit. οὓς δεῖ Ἐπιστομίζειν, quibus oportet os obturare. Lucian. in Ioue tragœdo. ἐχθὲς ἐπὶ τὸν Ἐπιστομίζων Ἐπιστομίζωμεν, Chrysostom. id est, κατασιγάζω. Pollux libro secundo. Ἐπιστομίσαι, τὸ ἔπος τὸν λέγοντα. dicitur & Ἐπιστομεῖν, id est, ὑποπλῆσαι τὸν στόμα τινός. quid.

Ἐπίστομος, quasi ori os. obturaculum, epistomium, æramentũ quo oratai centium obtu antur & laxantur quum opus est, dum manu ducitur verticulum illud pertusum quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. Instrumentum est de quo iurisconsi. in lib. fundi, §. castella plumbei ff. de action. empti. opercula puteorum, vt restituat Pud. oc ad hauriendum vinum ad quotidianum vsum in hypocaustum, fontem appellantes. Vide Vitrũ. libro decimo nono de hydraulicis organis loquitur. & Cæl. libro decimo sexto cap. 46.

Ἐπίστομος, idem quod Ἐπίστομον, obturamentum Plinio est & ἐμπόδιον, obstaculum, obex, & præpedimentum veluti me frænum. Iosephus de Antiquitat. Ἐπίστομια ἴῶ αὐτῷ μὴ τοῦ ἀρχῆς Ἰουδαίοις, infrænabat eorum odium in Iudæos.

Ἐπίστομόω, ἰσω, fupiro, ingemisco. Hesiod. in Theog. ἐπιστομῶ, ὁ χαλεπὸν μὲν tamen legitur ἐπιστόμαχθε.

Ἐπίστρατος, vehiculi genus, Hesych.

Ἐπίστρατεία, ας, ἡ, expeditio, Demost. obsidio, Thucyd.

Ἐπίστρατεύομαι, facto exercitu tendo, bellum infero, bellum moueo, Eutrop.

Ἐπίστρατεύω, in expeditionem eo, exercitum in expediti ducto, duco copias, bello infesto, hostili agmine inuado. Actium, Ἐπιστρατεύει ὑῶν, aduersus nos ducit exercitum, Iac. Ἐπιστρατεύω ἐς ἕλληνας, bello Græcos adorior. οἱ πολὺ ἐπιστρατοδὶ πολιν, Euripid. qui in hanc vrbem hostiliter expediti cum fecerunt. Aristotel. secundo Oeconom. Ἐπιστρατεύσας ἐπὶ τὰ ἀμαζόνας, bellum ei inferente Artabazo, arma sumentes cursus eum. Basilius ἀφεὶς τὰ ὡς θεσσαλίαν τοὺς βαρβαρικὸς, πᾶν ὡς οἴδει τῶν ἀλλήλων ὁ ἀνὴρ ἐπεδείκατο λόγῳ θ αὐτὸς ἐπὶ ἔργοις ἑαυτὸν, τοῖς ἀ ἐκπλήσας σκυθὶς ἐπιστράτευσε, expeditionem suscepit aduersus, &c.

Ἐπιστρατιὲς, ὲς, ἡ, pro Ἐπιστρατία, superuenientes copiæ, exercitus, Herodot.

Ἐπιστρατοπεδεύω, Datiuo iungitur: vt Ἐπιστρατεύω. Xenophon quarto, ἐπολυ. οἱ Ἐπιστρατοπεδεύσασ ταῖς πόλεσι, ὅθι πὸ ὑδὶ αἰτιστρατεύει, οἱ ἐπιρέπει, οἱ ἰδ ὑπ' ἀχθέσι αὐτῆ.

Ἐπιστρέφω, convertendum, reuertendum. Ἐπιστρέψον πάλιν οἶκόν χώραν, redeundum est ad regionem, Aristid.

Ἐπιστρεπτικὸς, ὸς, ὸ, elegans, at Ἐπιστρεπτικὸν ὑφήγησις, verbera quidimur ad respiscentiam & emendationem vitæ.

Ἐπιστρόφια, sagacitas, industria, solertia, ἀγχίνοια.

Ἐπιστρόφιος, ὸς, ὁ, peruersior.

Ἐπιστρόφως, accurate, ἐξακριβῶς, & fraudulenter, ἀπατηλῶς, apud Herodot.

Ἐπιστρόφος, solers, ἀγχίνους, qui scit verfare ingenium, industrius. Ἐπιστρόφος φωνὴ, vox modulata.

Ἐπισφόμιον, ὁ, ἅμιον, ὁ, ὀμμιον, φορυτὸς πυοῦμενος, curam fert. vel curam ago. Quid curam gero, solers sum, sub ὁ & respecto, subinde respicio. Depon. Genit. Hesiod. cum curat. dixit in Theog. malio intelligi, ἵνα Ἐπισφόμενος ἦ, super terram versatur, & mouetur. Ἐπισφόμενος ἀφ' ὧν ἐπὶ vers reuertitur, Matth. sic & libro secundo Reg. capit secremo. Ἐπισφόμενος εἰς χώρας, regiones adeo. Xenophon Oeconom. Ἐπισφόμενος ἐς τὰς αὐτὸς σημείας, in eadem puteruertitur, Aristotel. in Problemat. ὅτε Ἐπισφόμενος τῷ ὑδὶ ἀπὸ δύο, vt auerteret humerum suum, vt abiret, capit lecimo, libro primo Reg. Ἐπισφόμενος οὐδενῶν ἀπόκρισιν. colum quum se retrò verteret, ernit. Ἀπεσφόμενος λόγον ἔδωκ maiori loquens acrimonia, Herodot. ὧν Ἐπισφόμενος, nedet, in Ep grammat. Ἐπισφόμενος apud Plutarch. respiciendum est redire ac adire intellectum. Et pro Ἐπισφόμενος arrogere. Idem, ἀνὴρ μαθηθὴν, Ἐπισφόμενος: in Opúsculo de ἀρχαίας.

Ἐπισφόμω, ἰ, ἰσω, πτ. ἰφα, conuerto, emendo, attentum red, retorqueo, torqueo, attraho, auerto, reuoco, inuert corrugo, digredior, moueo, circumago, flecto, intorqu, incurto, restituo. Accusat. Aristophan. in Pluto, ὅ ὧν ὁσῦ τὰ σκλη χῆ' ἐμὲ Ἐπισφέρει, id est, torquere, circumagere, male habere. Ἐπισφέρω, pro eo quod est intorqueo, contorqueo, Aristotel. in Problemat. sect. 33. διὰ τί οἱ περὶ χεῖρας ὦ ὁ ἐπίσφαιρα τὸ τοιχίον, ὡς Ἐπιτροπὸν σημάτων. Ἐπισφέρω, retineo, sisto, ire porrò prohibeo. Iulianus Sereni, καὶ μὲ πλεῖα ἴχοι τὰ λέγειν, σ' ἢ Ἐπισχὼν Ἐπισφέρουσ Ἐπισφῶν, in diuersum ago, retroago, Thucydid. ἄρνα Ἐπισφέρ νεῶν, μεταπεσόντος ἐπὶ εἶναι ὡς εἶχε τάχιστ ἔχεσθ. Quare pr berore reuoco ponitur à Plutarcho. Significat & Ἐπισφ de quod Ἐπισφόμενος, accurro, τῶν Ἐπισφόμενοι πουόμενος, cui solicitus sum Epictetus, ὅτι ἀ' αὐτῷ τις σθεῖ σου, ὡς Ἐπισφέρ cures. Polybius libro quinto, οἱ ἢ σθεῖ ἀ πολεμίων ὁλοκλήρῳ Ἐπισφέ τὸ Νικεὰ ὁ, χρησιμὸς τὶ σωθῆναι, &c. iam maior cura incumbentes ad supperandum omnia Nicolao præfecto suo. Ἐπισφόμενοι πλανώμενοι, errantem eum conuerto. Nazanzen. Ἐπισφέρων ἀφωνίας ὀλιτῆς, socordias famulorũ corrigere, Chrysostom. Nazanzen. Ἐπισφόμενος σθεῖ τῷ ὑδὶ ἀπὸ γόνυ κατάκλησ, τοῦ ἐαυτῷ διάνοια. Ἐπισφέρεσθαι χρὴ ἀνηκοώσας ἀπὸ ὀνείδ. De nuus retribuet cuique secundum iusti-

ustitiam suam,cap.26.lib.1.Reg.Luc. 9. κύριε ἐπίστρεψόν μοι ἀναβλέψω,Domine permitte me abire,ὑπέστρεψαν reflecti,reuerti. ἐπέστρεψε κύων ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα,reuertitur canis ad proprium omitum,ibidem. 2.Petri 2.ἐπιστραφεὶς ἐκ τῆς ἁγίας ἐντολῆς,vbi Erasmus, conuerti à sancto præcepto, quod puto accipi pro abdicauit ex illius loci sensu patet.ἐπιστροφὴ βόστρυος, racemi humor cm haurire definentes:sic Gaza.

Ε στρόφαλος,ου, ὁ,rotundus.

Ε στροφάδιον,conuersim, nunc in vnam partem, nunc in aliam, studiosè,strenuè.μετ' ἐπιστροφῆς,ἐπιστροφοῦ,ως,χρυσᾶ, ἐπισφαιρία: ἢ ἐπιστροφὴ ὀνομάζεται. Hippocrates ipsum,inquit, finem videtur appellare.

Ε στροφή,ῆς,ἡ,cura,protinicia, onus, munus , consideratio, animaduersio, & animaduertere,ἐπιστρέφω τινὸς διαν. Demosth.τὴν ἐμὴν ἐπιστροφὴν ἐποιήσατο ἡ πόλις ποιήσασθαι,ἢ ἀνθρώπῳ πέμψαι τινὰ ἐπιστροφὴν ἢ

μῶμα vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. ὑπαυτοῤῥῶδον τὸ ἐφεξῆς λέγειν, ἢ σωρηκὸς, ἢ ῥᾴδιον ἔργον, productum quid loquebatur, seu protractum quiddam loquebatur, Lucian. Cicero in 2. de Oratore, Quod tuum principium dij immortales! quæ timor? quæ dubitatio? quanta hęsitatio, tractúsque verborum! ὑπαυλίσει τὸ, τὸ ἐπιῤῥέον σου τῆς λόγου, ἢ τὸ ὑπαυτοῤῥῶδον: Et in Oratore perfecto de historia loquens, & historicorum concionibus & hortationibus. Sed in his tracta quædam & fluens expetitur, non hæc eloquentia contorta, & acris oratio, ἰλαρὸς δ' ἐστὶν ἡ σωκρατικὴ μῆδ' ὧδε. Et rursus 2. de Oratore, verborum autem ratio, & genus orationis fusum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens. Xenoph. κωμῳδ. ἡδὺ γ' ὑπερῃδηκὼς ἔζει μᾶλλον ἢ ἡδὺ μεγαλωνιζόμενος. ἢ τὸ ὑπαυτοῤῥῶδον ὕπτια ὑπτιοῦσται ἐπὶ τὴν γῆν, i. ingrediendo toto corpore terram stringunt, & lucilentiora vestigia imprimunt. ὑπαυτοῤῥῶται, quasi tractim sese agunt, dixit Basil. in 7. Homil. in hexaemer. πᾶν γὸ νικηκὸν κάνητι ὑπαρκτείᾳ τὸ ὕδατος ἐπικρατεῖν φησὶ βάσιος τίμιον τὸ ὕδωρ, ἢ τ' ἐρπετικὸν ἐν φύσει, ὑπαυρῳδῶμον τοῦ τὸ ὕδωρ ὄφιν. Et ὑπαυρῳδῶμες τὸ πιεῖν, κἀτὶ τοῦ μὴ ἀφῦλαι, quasi tractim & languidè. Significat etiam dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, fensim.

Επισύσασις, ἡ, incursus, instantia. ὑπισύσασις, ἢ σύσασις, συμφορὰ, conspiratio & coitio, arcana pactio & factiosa. Lucas in Act. Apostol. cap. 24. ἢ οὐτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρὸς τινα διαλεγόμενον, ἢ ὑπισύσασιν ποιοῦντα ὄχλου, turbæ rebellionem seditionémque agitantem. ἢ ἓξ ὧν ἐφ' ἅπασι τοῖς δεινοῖς συγκινδυνεύουσι συμβάντων σημείων. ἐζὶ δ' οὐδ' ἡ ὀλὴ δυσπραξία ὑπανάστασις, rebellio, concitatio secundo facta. Etym. transfertur dixit Apostolus 2. ad Corinth. cap. 11. loquens de quotidiano quasi incursu negotiorum quæ velut agmine facto ipsi occurrebant, χωρὶς τῆς παρεκτὸς ἡ ὑπισύσασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, Absque iis quæ extrinsecus etiam quotidie in me conspirat solicitudo pro omnibus Ecclesiis in me velut impetum facit.

Επισφίγω, νω conuerto ad aliquid fuscipiendum cõtrà aliquem, vel vna cogo & colligo. ὑπισυρτίζομαι συσρεφὼς, conuocare contentum. cap. 14. lib. 1. Machab.

Επισφαγὲς, apud Hippocrat. dicitur illud posterius cauum iuxta ſpondylum, qui nominatur ϛροφὶς, ducto verbo à cæde: nam fracta hac parte ceruicis, interit homo. tum ibi nõnullis pecudibus cultei immittitur. Pollux lib. 2. ἡ δ' ὄπιθεν ἐζ' τὸν ϛροφέα σπόνδυλον κοιλόν τε καὶ ὀπισθαγὲς ἀφεσήρτηται, ἢ ταύτῃ σφαγὴ χοιροτύπτου.

Επισφαγίζομαι, iugulo seu macto super. immolo post. ὑπισφαγιάζομαι τῶν θύμας post supplicationes solennes iugulatis seu mactatis pecudibus sacra facientes.

Επισφάζω, vel ὑπισφάττω, iugulo seu macto super. Euripides in Hecuba, ἄξουκέμ' ὑπισφάξαι πόρε δικαιοῦ Ἀχαιῶν ἄλλης. & simpliciter iugulo, macto, tr uc ido apud Plutarchum in Fabio.

Επισφαλὴς, ὲς, ὁ, ἡ, περιculoſus, inſtabilis, incertus, δόλερὸς, minimè tutus, periculi ſubiacens. ὑπισφαλὲς, periculoſum, nocuũ, πολύθυμον, θλαβερὸν. τὸ τῆ τύχης ὑπισφαλὲς, celeritatis periculum. Nazanz.

Επισφαλῶς, de cipio. Accuſatiuo.

Επισφαλὸς, cum periculo, periculoſè. ὑπισφαλὲς δυϛυκὲς τὴν πόλις, ciuitas laborat, Plutar. in Solone. ὑπισφαλὲς ἐχ' πόλις, ciuitas nutat. Idem in Publicola.

Επίσφατος, ὁ, ἡ, ſcelpandus, abiectus, πλοιαπαὶ τῶ σ, Etym. Heſyc. ὑπμαμπτὸς, ἡ σιωμιμπτὸς, ὅτι κακὸν ὠνομασμένον.

Επισφέλης, ὁ, ἡ, reiniex, Heſych. ὑπαίτης.

Επισφίγγω, inſuper perſtringo.

Επισφραγίζομαι, concludo, ſigillo, Plato in Legib. ὑπισφραγίζεσθαι ἢ νόμῳ, Ariſtid.

Επισφραγισθεὶς δε ὑπεκυλίσθη πρὸ eodem, Plato in Politic. Δεῖ γὰ χρῆϛε ἀφελόντας ὑπὸ τῆ ἴδιον ἰδίων αὐτὰ μέν ὑπισφραγίσασθαι, conſignare.

Επισφραγίσμα, ἀτος, τ. ικὸ, inſignio, ſigillo, βιβλ. Actiu. Accuſat. iungitur, ſubſcrib o, probo, conſentio, Gaza.

Επισφρηγὶς, ὁ, obſignat or, qui addit ſigillum literis.

Επισφύριον, ὁ, τὸ, fibula ocrearum. Hom. Iliad. γ, Κνημῖδας ἀμφὶ σφυρὰ καλὰ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς ἀργυρέοισι ὑπισφυρίοις ἀραρυίας, vbi tamẽ Interp. exponit, ὑπισφυρίοις, τοῖς τῆ σφυρῆ καλυμμασι, id eſt, tegumentis talorum: alij pro ea parte quæ eſt ſupra pedis malleolum.

Επισφύρις, ὁ, ocreatus.

Επισχέζω, in ſuperiore parte ſcarifico, ſeu cultro aperio, ſeu incilo.

Επισχεδὸν, propè, σωιεγὲς, Apollon. 2. Argon. Et ὑπὸ χεῖρ', ἄγχυ. Heſychius.

Επισχερὼ, poeticè, deinceps, ordine, ἐφεξῆς, Idem. circumflectitur apud Aratum, ἅμμα Οὐρανὸν ἐκπεφύκει ὑπὸ χερσὶ εἰς ἓν ἰόντων, Germanicus Baſſus, vincula cauda ſingula vtrumque tenent vno coeuntia nodo.

Επισχεσία, ης, ἡ, occaſio, mora, prætextus, &

Επίσχεσις, ὡς, ἡ, vetatio, inhibitio, ſegnities, retractatio, repreſ cunctatio, mora, retentio ἐφ' ἑαυτὸ, occupatio, Homer. Odyſ. οἱ δ' ἀκόνῃ Μαιάδος, ὅτου οὔτις ὑπίσχεσις ἦεν ἑλεῖν, Ἀλλοτρίων ῥοπὸν ἄνδρα, Interpr. κώλυσις, περίφασις, φειδὼ. Et Odyſſ. ἀλλ' ἐπὶ τοι Μοῦσα πόησε δαῆναι ὑπίσχεσιν ἠδὲ καὶ ὦδὴν, nullum aliarum præterea potuiſtis, obtendere, id eſt, σκῆψιν, ὑπίσχεσιν γλώσσης φῶς, quæ ſiſtitur & intermittitur, Plato de Legibus. ὑπίσχεσις ἐκκρίσεως, excretiones retinentur, Galen. ad Glaucon. lib. 1. ὑπίσχεσις ἐμμάλων, menſium ſuppreſſio. Dioſcorides libro tertio, capite 29.

Επισχέω, σω, τ. κα, contineo, compeſco, prorogo, ſuperſedeo, ὑπίσχησα, non diſſimulabo. ὑπισχόσω, ſubſiſtã, expectabo, Xenophon. Plato in Apologia, οὐδὲν ἀδρόπολις ὑπισχεθὲν ἐμοὶ ϛρατηγεῖσθαι, ὁπόσον τοῦ ὁσιὰ ἔζειν πιεῖν, vos aliquem eſſe repreſſuros ne bis detrahat. ὑπίσχες τὸ ῥῆμον, ſiſte curſum, Ariſtophanes. Cum Accuſat. ὑπίσχε μὲ οἶνον, id eſt, τῆ σόματι παρασκεύασόν μοι οἶνον, ſuperexpectationem præbe, ab hoc te arceo, Euripi. cum Κοπ. ὑπίσχες Κοπ' ἐμοῦ χαλαζῶν, reprime grandines, abſtine grandinibus, Ariſtophan. Cum Accuſatiuo temporis, ὑπίσχον χρόνον, Herodot. interquieſcens. ὑπέχοντες οὐδὲν χρόνον ἀντιϛῆναι, ſiſter quidem diſſerentes. ὑπέχειν σπουδὴν, annum expectare, Theophraſt. libro 4. capite 7. de cauſ. plantarum. ὑπέχειν τοὺς ἀνθρώπους, morulam iniicies, Xenoph. ὑπέχειν ὀλίγον, paululum pectans. Ariſtophan. ὑπέχοντες ὀλίγας ἡμέρας, aliquot dies rati, Herodot. ὑπέχειν νόμον, nuſquam ſubſiſtentes. ὑπέχόσες, id, κατακλίσεως, compeſcet, reprimet, Demoſthen. ὑπέχόμενος δὲ eſt ϛερεῖσθαι, tenens, ſuſtinens. Apol. Rhod. ἐν τῷ ὑπέχειν, in cunctando. ὑπέχόμενος, inhibeo. Philo de mundo, πῶς αἱ πεῖσθαι μᾶλλον τοῖς ἀκουσίοις, &c. quónam modo quis inhibere poſſit mundi diſſolutionem, &c. ὑπέχεις, inhibe, ſubſiſte, differ. Sophocles, ἄρες, ὑπέχε μῆθ'. ὑπέχεις, mane, ſubſiſte. Ariſtophan. ὑπέχεις, οὐ δὲ γὰρ σε μέτον ἐγὼ. Et cum Infinitiuo, ὑπέχεις, ſiſtere. Plato Epiſtol. 7. Δίωνα ὑπέχειν ἐ ἐπεμπον ὑμῖν, Dionem vt per annum adhuc ſubſiſteret, rogabat. ὑπέχειν τοῦ ἀσπάζεσθαι, Nazanz.

Επισχηματίζω, effingo, compono.

Επισχίδιος, cuneoli ferrei. Vitru. lib. 10. cap. 18. Tum verò mediæ ferrei in ea capitula includuntur, & in eos cuneoli ferrei, quos ὑπισχίδιος Graeci vocant. Hero tamen habet ὑπεζυγίδας.

Επισχίδιον, τὸ, cuneus.

Επισχίζω, infindo, incido, diuido, proſcindo. Apol. ὑπισχίζοντες ἀέρα, terrain arantes. Sic Virgil. infindere ſulcos.

Επισχυντέω, extentandum eſt.

Επισχνόω, otioſè, ἀσχολιῶς, Suidas. legendum potius ἀπαρατίμ.

Επισχνόομαι, inmaleſco.

Επισχυρίζομαι, adnitor.

Επισχυρίζομαι, ίσω, τ. ικα, corroboro. Accuſat. ὅσῳ ἂν οὖν σὺ ἐπικαλῇ τοῖς ὑπισχυριζομένοις, vbi eos qui accingere tarique nitebantur refelliſſet. Plutar. in Othone.

Επίσχυρος, adiutor, ὑπίσχυρος, auxiliator.

Επισχύω, ύσω, τ. ικα, inualeſco, poſſum valeo. Item ὑπίσχυον, addo, corroboro, validum facio, Xenoph. in OEconom

Επίσχω, detineo, ſuſtineo, compeſco, ſiſto, κωλύω, κωλύω, Accenſeo. liquando, tracto, ſubſiſto. Item emitto, ὑπίσχω, ὑπισχόμην, Hom. τὴ νυ νῶϊν ὑπίσχετον αἰεὶς ἴπποις, ad quid in nos incitatis eos? ὑπίσχω pro ὑπίσχω dicitur, vt ἴσχω, κἀτὶ τοῦ ἔχω. Ariſt. in Probl. vt ἴσχυφωνοι γίνονται, ὑπίσχει δὲ καὶ θερμότητα ϛερητικοί εἰσι, τοῦτο δὲ μάλιστος ὑπίσχουσι ὕσσωπ οἱ ὀρχιζόμενοι, id eſt, ὀλίγον. hæc vocem retinent, vltrà progredi nequeunt. cui opponit τὸ λόγον σώζειν. ὑπίσχει ἰωλίας, abducere habenas, Cicer. Sop cl. σὺ δ' ἦ τὸν αἰτιῶ ἰοχεὸν ἐκφορικὸν ἅλιε, παρφέρε τῶν ἰωλῶν ὑπ' ἀνίαν ἐθέρ ὑπίσχων ἀνεμοδρόμων ἰωλίας, ἀγέλιον ἅτας τε ἐμὲ, μέμφομαι δὲ γόεϛα πατρί. Et ὑπίσχομαι attingo, apprehendo, manum impono. Homer. Odyſſ. χ, τὸν δ' οὐδυσεὺς ἐζ' κάμινον ὑπισχόμενος βάλε πυρὶ, iugulum ſagitta excepit vel intercepit & opprefsit, interpolauit. ὑπισχόμενος, tenens. Apol. Argon. φάσγανον ὑπισχόμενος τὸ ξίφος ἔχοντες.

Επισχὼν, ὼ, ὁ, immoratus, expectans, abſtinens, ſubſiſtens, id eſt, μείνας apud Demoſthen. Theoph. hiſtor. lib. 4. cap. 5. ὡμὸς ἐπισχὼν ἐπιφθίσετο, brevi temporis interpoſita mora perijt. Ariſtot. ὑπισχὼν ὀλίγον ὑπαπατῶμαι, moram paruam interponens: ponitur etiam cum Accuſatiuo, vt apud Sophocl. ὑπισχὼν χρυσοῦν ἰωλίας, i. inhibens habenam.

Επίσωμα, τὸ, ὃν, in corpus coalefcere, corporari. Plin. corpori accipere & craſſeſcere, Dioſc. lib. 5.

Επίσωμος, torofus, corpulentus. In Hippiatr. ἐὰν ἢ πλεονεκτικὸν τῷ σώματι, ἢ λίαν ὑπίσωμος.

Επίσωμότης, ητος, corpulentius, craſſius.

Επισωρεύω, μι, εύσω, τ. ικα, coaceruo, Accuſat.

Επίσωρος, ου, τ. ικὸν, dicuntur ferramenta curua quæ extrinſecus ſuperillis quod σῶρον dicitur imponuntur ne ipſum lignum attenuetur

itur continua agitatione. Poll. pro eo poët. dicunt ὑπόσω-
ε vt Iliad. 1. & 4.
ης, ὁ, ἡ, imperium, præceptum: delegatio, iniunctio, subsi-
um. 3. victima acies, quæ ad vltimum diserimen est succen-
niata, Bud.
ίσιμος, ον, ὁ, subsidiaria cohors. Plutarch. in Pompeio, ὁ ὃ μει-
ος ἀπὸ τοῦ πλαγίου τάξις ἐν τῇ ὑπὸ τὴν νύκτα μάχῃ. Est etiam iussus, impe-
um. 8. ἐπίκτητον, præceptum, mandatum, σύσσημα. Plato 2. de
epub. ἡ ἀνομία τὸ ὑπὸ τῶ νόμου ὑπὸ πάσης, νομίμου τε καὶ δικαίου ἐ-
od lex iubet. Item exercitus octies mille viros capiens, &
centos ac duos.
ίσματικός, ὁ, ἡ, subsidiarius.
ίσμα, quæ citra continuantur: & opponitur ἐπίκεντα. Aristot. de
ίσεως τὰ ἐπίκεντα, οἷα τὰ ἐπτάπλ.
ίστὴς, amator, ἐραστὴς, Hesych.
ίστης, ὁ, præses, præfectus.
ίτακτος, ον, ὁ, imperatorius, imperiosus. & subsidiarius,
ίτακτον. Thucydid. καὶ ἐδὲ σκιαφόρους ἐντὸς τούτου τῆς ἐπιτακτι-
ς ἐπιτάσεως, & impedimenta calonésque, inter triarios subsi-
iariósque statuerunt. Item subiunctiuus, Gaza libro 4.
ammat.
ίτακτως, ordinatè, ordinatim. Cicero. imperiosè, ἐρασ-
ικῶς.
ίτης, triarij & subsidiarij milites, ἐπιτεταγμένοι, στρατιῶται οἱ
ὸ τοῦ πλαγίου εἰς μάχην ἐφεσὼ ἢ τὸ πολεμικὸν τὰ μέρει δοκῶσιν.
ίτηδεύω, μ. πσω, ακ. ηκα, laboro, fum miser. Neurr. ὑπ-
ίτηδεύω.
ίτηλος, diuturnum, πολυχρόνιον, Hesych.
ίτήνιος, ον, intendor.
ίτηρος, ordine. Aratus, ὅ φρ ὑπὸ τὸν ἄξονα ἀδρομερὴς ἐπὶ τῷ ἐπ: Comm.
ίτηρος ἐν ἐπὶ τάξει. Et alij fumut pro breuiter, συντόμως. ex Pha-
ίτης, ὁ, ὁ ὑπὸ νηνοτηρίου τοῦ ὑπὸ τὴν, ἢ ἀ: οἱ πραγμάτων μεμνῆ. apud
illianch. à futuro fit ὑπ τάξω.
ίτιμος, ον, ὁ, ἡ, iussus, imperium, mandatum, præceptio, ordina-
ὸ lin.
ίτίμω, perturbor.
ίτρέπω, confundo, intertурbo, interpello, Lucian. εἰώθει τῷ καὶ
ὰν ὑπὸ τοῦ πλοῦ τὰς εἰρωνας.
ίτις, ίδος, ἡ, naus actuaria Gel. lib. 10. cap. 25. ὑπηρέσιδας, vel i-
ὰς Græci vocant, quas Latini actuarias naues.
ίτης, ου, ὁ, ἡ, ὑπὸ τοῦ βασιλέως, adiutor, vel adiuttrix, Cicer. robustus,
immilito. Hom. Iliad. ε. τῶν δ' οὐ ὑπηρέῖος ἔσ ἀταλὸς ει adiu-
x adfui. & ita me deam auxiliarem ipsi præstiti.
ίχω, ὑπὸ φοιτῶ, ὑπάρχειν.
ίχος, ον, ὁ, ἡ, intensio, vehementia, amplificatio, exaggeratio,
gumenti dilatatio in fabulis. Huic opponitur αἴτησις. Plato
ro 1. de Republ. ἐν τῇ ὑπτάσει τῇ χορδῶν, in fidium
tensionem & remissionem. ὑπτάσεως ἀφορμὴ, libidinis in-
nperantia. Dioscor. lib. 2. cap. 17. ὑπτάσεως ἀφορμὴ ἐκ ἀπόλαυσις τῶ
ώματος.
ίτιος, α, ὁ, ἡ, quasi intensiuus.
ίτος, ὁ, ἡ, subditus sum alicuius ditioni & potestati. ὑπτάσσομαι
ὑπ' ἀνδρὸς, inter Persas recensetur. ὑπτασσόμενοι ἀγορὰν ἐν ὑπαιθρίοις
ὑπ' ἀλλήλων, mandata obeuntes. Plutarchus in Publicola. ὑπτασσόμενοι
ὑπ' ἀλλήλων, imperata postul ario, Thucydid. Aristotel. in primo
Metaphys. οὐ δὲ διὰ ὑπτάσθαι τοῦ σοφοῦ, δεῖ ὑπτάσθαι, non enim
ὑπτάσθαι sapientem imperari & subiici, sed imperare & præ-
esse. Nam & imperor Passiue posuit Horatius. Plato libro
decimo de Republica, ὁ ἢ ὑμαιτὸς ὑπτάσσει ἐν τῇ χρήσθαι ὑπτά-
ῖς ἀεὶ ἀν ἀγαθῷ, εἴτε κακὰ ἢ ὀρθὰ, εἴτε μὴ. ἢ ἐξὸν ὑπτάσθαι, ἐπὶ τὰ
ὰ καὶ σωτήρια τῇ ἑλῇ ἢ, ἢ ὑπτάσθαι ὑπὸ ἀλλ ἢ χρήσεται. οἱ ὑπτασ-
ὸμενοι, hi quibus leges dicuntur, Plato de Legib. subditi, qui
ὑπερατα facere coguntur, parentes ἢ ἀρχῇ ὄντες. Item οἱ ὑπτα-
γόμενοι τριάρχαι, subsidiarij, Bud. vnde, τὸ ὑπτάσσεσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπ-
γόμενον ἄφεσιν ποιεῖν, quod etiam dicitur τὸ τῶ ἀγωνῶν ἐν ἑαυ-
ὸ ἀφίεσθαι ἀφεσιῶν, id est, ad triarios rem redisse, i. ad extro-
um periculum, extremam dimicationem. ὑπάγω τινὰ τῶ πάντος
ὑπαγόμενοι, alij orbis parti præfecti. Nazan.
ίω, ὑπάξω, π. αχα, appono. Item iubeo, impero, pro potestа-
iubeo, pro imperio statuo. Aristotel. lib. 4. Politicorum,
ὑπάγει τοῦτο τοῦτο ὅσοις ὑπάρξει τοῦ βουλεύεσθαι ἀδύνατοι, ἢ κύ-
ὑπάρξει, ἢ μάλιστα τοῦτο. τὸ δὲ ὑπάρξει ἀφ' ἑαυτοῦ ἔξει. Xeno-
on. in Œconom. ταῦτα οὖν αὐτοῖς τοῖς χαιρόντως ἀδίζασιν ὅπου
ὑπάρξει, παρὰ σοφοῦ κ' ὑπιτάξαιμ' ἂν σὰ παρ' ἐχεῖν, Cicero apud
Plumel. libro 12. cap. 3. Hæc ipsa iis qui vti solent, tradidi-
is. & vbi ea ponerent demonstrauimus, & vt salua essent
precipimus. ὑπιτάττω ἀπ κλοπεῖν, prohibeo furari, Xenoph.
ὑπιτάττει τοῖς νόμοις, legem sancire, Plato de Legib. Hocrat. ἃ δ
ὰ τὰ βέλτιστα ἀφεῖναι ὑπ πεῖσαι τὰς, &c. qui sibi optima agere
ὑπερατ.
ίσιος, ον, robustum, ἰσχυρὸν, Hesych.
ίσιος, ον, ὁ, ἡ, feralis, sepulchralis. ὑπιτάφιος λόγος, funebris ora-
e Lucian. λόγος ὑπ ταφίοις εἶπον ὑπὲ τῶ μνημάτων, τὸ σῶμα ὑπιτά-
φιον λούσαι, corpus ad sepulturam abluitur, Nazanzen. Item,
ὁ ὑπιτάφιος, siue substantiuo, apud eundem. Interpres vertit,
sepulturę honor. ὑπιτάφιοι ἀγῶνες, certamen munusque editum
in alicuius funere qui in bello occubuerit, cuiusmodi ludos
sepulchrales celebrat Achilles in Patrocli exequiis apud Ho.
Iliad. 4. Pol. lib. 8. πάσας πανηγύρεις loquens, διατίθησι ἢ τὸν ὑπιτά-
φιον ἀγῶνα, τὸν ἐν πομπῇ καὶ ὑπόδυσιν τῶν.
ίτης, ου, ὁ, accelerator, maturo. ὑπιτιμῶ, ῶ, πτίμησα, vrgens vc-
tum. ὑπιτιμῶσι τοῖς ἐδώδ, id est, εἰς τὸ ἐσθίειν τοὺς ἀναγκάζω,
vrgeo, Thucydid. Plutarc. in Opusc. οἱ δ' ἀμφισβάζοντες ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦτο
τὸ ἔργον ἐπιτρίβειν καὶ ὑπιτιμῶντες, accelerare cogentes.
ίτιμος, ον, inoleti, increleti, efficax, fum validus fio. ὑπτεινέμην
ὑπ' ἐμοὶ πᾶσι ἀλγηδὼν, dolorum augmentum capiens, lib. 2. Macha.
ὑπτεινάμην ὑπ' ἐμοὶ πᾶσι, qui eximie cft amaritudinis. Diosc. lib.
3. cap. 25. ὑπτείνουσι τοῖς φορετικοῖς, ὃ ἐπιτείνει τὰς ἐπιτάσεις, Plularis. ὑπτε-
νόμενος αὐξήσει, amplienter vel ictiningantur. Aristotel. lib.
5. Politic.
ίτιμος, ον, ὁ, ἡ, vehementius intendo, id est, αὔξω, εἰς ὄγκον
ἄγω, augeo, arrigo. Actium Accusatiu. ὑπτείνει ὁ αὐτὸν, augere vel relaxare, Aristotel. quinto Politicor. ὑπτεί-
νει ὁ λιμὸς, fames atrgefcebat, Plutarch. in Camillo, id est, a-
cerbior hebat.
ίτοιχίζω, interdum actiuè significat id quod ὑπτοιχίζω, interdum passiuè accipitur. Xenoph. in 5. παιδίας, τῶν τε ἐρωμένων τὸ
τῆς χαρακὸς ὁ φατὸ ὑρυκτίοις τε ἢ ἢ Σάκαις ὑπτοιχιδίαις, τῇ τε χαρακ
ἀσφαλέστατον εἶ τε πολεμίοις, quod dicitis contra Hyrcanos munitū
esse, vt fit huic agro propugnaculum. Idem, ὅπως ἑαυτὸς μὲν
ἀσφαλὲς ὑπτοιχίσωσι δὲ Λακῶνες ὑπτοιχισθῶσι, vt esset arx
contra Assyrios munita.
ίτοιχίζω, ιόσω, π. ικα, murum addo, muro cingo, obstruo, in-
terfepio & concludo. Xenoph. 5. Ἑλληνικῶν, πεμψάντες εἰς ἀγυιὰς
ὑπτοιχίσαι τὸ στρατοπέδῳ αὐτῶν Παγώνιον, ἐπιχίζω Λιχαίου, ἐπολιόρ-
κουν αὐτόθι, muro cinxerunt. Thucydid. ἐφύλασσον δὲ οἱ ποιητοὶ,
τὰς μὲν ἢ βλαπτούσας αὐτοὶ μέρος ἐφ' ἑαυτοῖς, οὐ μὴν τὰ ἐκ ἀνδρῶν, ὑπτοιχί-
σαντες τὴν κωλύσει ἢ ἐκ πλοῦτος τὰς ἐς τὸν ὑπόπλουν. Chryso-
ftom. οἱ τὰ σοφὰ τῆς σοφίας ἀπὸ τῶν ἐν τῇ σαρκὶ ἡδονῶν ἀπέζευξε καὶ ἀ-
πάγχωσε ὑπτοιχίζοντες, quasi obstruentes, vt castellum & muni-
tionem opponentes & commit entes, quo modo Demoft-
henes vsus est.
ίτοιχος, ου, ὁ, ὑπτοιχισμὸς, vallum murale, muri extru-
ctio, καὶ
ίτοιχισμὸς, ὁ, ὑπτοιχισμὸς, propugnaculum, munitio &
castellum, opus quo ad oppugnationem factum. Xenoph. τὸ δ
ὑπτοίχισμα ἀνῳκὸδ σθὲν ὁ Παγώνιος. Idem, ἡ μὲν νῆ, ὑπτοίχισις,
νῆ τὸ ναυτικὸν αὐτῆς ἄξιον φόβου ἦν. Et ὑπτοιχισμῶν dicitur
quod contia aliquos munitum est ad bellum inferendum,
vt ὑποβέλαμβάνει, ad propugnandum.
ίτρικοι γυμνάσιοι Hippocrat. mulieres quæ tandem partum
ίτρωσις, augmentum, αὔξησις, absolutio, perfectio. ὑπτρώσεως
παιδὸν, liberorum procreatio, Plato de Legib.
ίτελέω, μ. έσω, π. εκα, perficio, præsto, suppleo, absoluo, consu-
mo, soluo, obeo, perfungor, exequor. Isocrat. πάντα τοὺς ἀγῶνας
ὑπτελεῖ, hæc re ipsa perficc. Xenoph. τὸν ὑπάτων ἱκανῶς φοροσ-
ήσασθαι καὶ ὑπτελέσαι, hilarem mortem suscepit & obiit. ὑπτελέ-
σαι ἔργων, perficere. Thucydid. Hoc enim verbum significat o-
bire, perfungi apud Lucian. de Perseo, ἐξάπαλλον ἐδὲ ὑπτάτας γρ-
γόνεις, ἐδ' ὅλου πιὰ πάντα τῇ βασιλεῖ ὑπτελῶ. Herodian. τοῦτ' οὖν τὸ ἔζεις
καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπτελεῖν τὰς τοιαῦτα. Xenoph. καὶ ὅπου ἐν τῇ τὰ τέμενα ὑπ-
τελοῦντων, id est, operę exequentium & peragentium. αἱ ἀρχαὶ
καὶ οἱ ὑπτελοῦντες, ταῦτ' ἀπὸ πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν ἐν ἑκάστοις ἐξ ὑπτελοῦ τὸν λό-
γους, orationes conficio, Gaza de Senect. ὑπτελοῦντες δ' χρήματα,
vota exequentes, ὑπτελεῖν τὰς ὑποφορὰς, pensionem soluere, Hero-
dot. ὑπτελοῦν τὰς ἐπωνίας, præstans potestates, Nazanz. ὑπτε-
λέσας τὸ σφέρεον φόρον, Xenoph. castellum præfidio munien.
Item perago, celebro, vt ἑορτὰς ὑπτελεῖν τινα τῷ θεῷ, id est, ἄγειν,
ὑπτελεῖν τὸν ἀγῶνα. Plut. celebrare ludos. τὰς μυήσεις τῆς μυστη-
ρων. Chryf. Item edo & exhibeo. Iulian. τῶν Ἀργείων, ὧν ὁ τὰ
κωμῳδικὰ τὰ πολλὰ μέλη εἰώθει διατρέπειν ὑπτελῶν, ἐδυνατο. Herodia.
λεις ἀνιώντας, ad venationes quæ in theatris eduntur. Herodia.
ἐδ' ἔβλεπ ὁ ἐπ' αὐτὸ ἐς θέας παντοδαπὰς θεραπόντων ἐν πᾶσι διατρέπο δ-
μένων, ἱερουργίας τε ἢ πανηγύρεας ὑπτελεῖν ἐπιθυμίαν τοῦτο ἔχας, Thucyd.
est voti damnare, preces ratas facere: quod etiam ὑπτελεῖς
ποιεῖν dicitur. id est, ἀποφαίνειν ὑπὲρ ἐκ ἐσθὲς ἀγωγὸν, Thucyd.
ὧδε δὲ φασὶ μᾶλλον ὑπτελεῖς γίγνεσθαι, ἀγῶνα ὑπτελεῖ, ludos celebrat,
in Romulo. τῶ δήμαρχε τῶν τότε ἱερῶν θυσίαν ὑπτελοῦντι, Ceteri fa-
cera patrio rith perfolunt, in Solone Plutarch. ὑπτελέουσι τῷ
ἐφύτῳ τῶν ἀμπελουργῶν, Vulcano per vices facem ferre per-
fcuerant, Herodot.
ίτελεῖα, victima poftrema, qua priores omnes ratæ fiant. τὸ
ὑπτάτον θυμάτων ὧδε τὰ πάντας γίνεσθαι τὰς ὡφελεῖας θυσίας, Stud.
ίτελής, ὁ, ἡ, au ctus, absolutus, non vertius, Herodot. γυῖ ὁ ἥρπα-
ὸ ὑπτελὲς παῦτα γίνεσθαι, hæc vt contingeret impreeata eft. ὑπ-
τελὲς γίγνεσθαι, perfici, Thucydid. ὑπτελὲς γένεται, facta sunt,

Herodot. ἐπιτολὰς ποιεῖ, effecta reddo. Et ἐπιτελέσας ἐγκώμιον, Iliad. α. Vnde ἐπιτελὴς, ἡ, natura vir. Et ἐπιτελεῖ ὀπίσω, apud Polyb. pro inuentis & excogitatis, quæ irrita non euadunt. Et ἐπιτελεῖ ἐ χρὴ, apud Platonem in Epist. votum ratum, preces ratæ, quæ profuerunt vel obfuerunt.

Ἐπιτέλλω, idem quod ἐπιτιμάω, ὀφέλλω, præcipio, iubeo, impero. Iliad. ι. καὶ ἐφίσταν ὡς τοῦτ' ἐπιτέλλομαι, id est, τοῦτο πεῖθε. Significat etiam exoriri, lib. 2. Argon. Apol. βροχὸν δ' ἐπιτέλλει ὀδόντων. Et apud Hesiod. τοῦτον παμφανάων ἐπιτέλλεται, id est, oritur. de ortu Arcturi. pro præcipio. Hom. Iliad. β. Τρῶΐ δὲ πᾶσι πάντ' ἐπιτέλλεται ἀλκτῆρι νίκην, id est, τούτῳ ἡ θεὸς πᾶσι ποιήσει τὸ ἐθέλειν τοῦτο καὶ τὸν τῶν ὑβριστῶν.

Ἐπιτέλω, ω. ειλα, ῆλκα, ειλμαι, ῆλσμαι, ῆλθα, ῆλμαι, iubeo, committo, mando. Homer. Iliad. β. ἐπὶ πᾶσιν, id est, πᾶσι τὰ αὐτὰ. Idem Iliad. ω. ἀ ἐ κατὰ θεὸν ἐπὶ μοῖραν ἔπλης, pro ἐπέτελες, id est, ἔλαχε. Cum Accus. Hesiod. πείσας ἐφύσιζε πέδον ὁ δὲ θεὸς ἐπὶ πᾶσι μάχας ἔκτελλε, id est, mandabat & imitabatur. Idem, ἐμοὶ δ' ἄμμιν χαλεπὸν ἐπὶ πᾶσιν ἀνῆλθε.

Ἐπιτεμάδιον, compendiose scripsisse. Ἱπποκλῆς de arte veterinaria, ἀρίστοφάνης δὲ ὁ βυζάντιος, τὰ αὐτὰ φύσεως ζώων ὀπτικῇ ὁμοῦ καὶ τῇ διὰ ἑρμηνείας ἐπὶ τὸ φιλοσοφεῖν φασί.

Ἐπιτέμνω, incido, concido, peculiariter id quod in nimium excreturum erat longitudine breuius reddo, abbreuio. Synes. ep. 4. ἐπιτέμνει τὰς ὑπονοίας.

Ἐπίτης, ὁ, mulier vicina partui, parturiens. ὀδῖνες ἐώδυσα, Herodot. libro 1. eadémque dicitur ὀπάονες, ὀβάτιμοι, & πακτοί, parturiens.

Ἐπιτηδεύω dicitur κατὰ τὸ πέρασιτος, id est à limite, vnde etiam limitaneus, ὁ ἐπίτηδεύς. Hesych.

Ἐπιτηδιόλεως, prodigiose affingo & affabulor, Pausan. in Arca. ὑπόσοι γὰρ μυθολογήσαν ἀκούοντες ἄδοντας, ἐπαύξησαν ἡ αὐτοὶ τὰ ἐπιτεθυλάκασι, aliquid prodigiorum affingere.

Ἐπίτηκτος, obiecto, Hesiod. γυμνὸν δ' ὑπετήκτο τέγος. ἐπιτήκομαι ὀνείρῳ, in Epigram. ἐπιτήκομαι ὕπνῳ, mente gestio.

Ἐπιτηκτὸς, ὁ, ἡ, voluptabilis deditus, gratus, iucundus. ὀπτὸς πᾶς ἐπιτηκτὸς ἐν ἡδονῇ, iucundum ciuibus votum, Plutarchus in Romulo.

Ἐπιτηνῶς, alacriter, suauiter. μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου, mouentur enim festiue. Plutar. in Numa. ἐπιτρόπους φίλους, qui suauiter accinit, Idem in Pericle.

Ἐπιτηρεύω, ὑλιδῶ.

Ἐπιτηρεύω, ὑ, vide ὀπτερεύσιμος.

Ἐπιτήρια ἄθλα, Ionice, pro ἐπιτήδεια μὴ ἄθλια, ἀ ὑποκείμενα εἰσί. Iliad. β. ὧν λαοὶ ἐπιτήρια θέσκελα, cui populi sunt commissi & credita.

Ἐπιτήδειμα, ατος, τὸ, lucrum, quod accedit, successus, reditus & obuentio. apud Suid. ὀπτυχία. οἱ δ' ὄνειρα πάντες τὰ πρὸ τῆς ἡμέρας ἐπιτήδειμα τοῦ Αἰγυπτίου ἢ τὰ πρὸ τοῦ ὀπτὸ μακρὰ διὰ τὸν μεγέθους ἀνάγκην εἶδ.

Ἐπίτηδες, voti compos, qui assequitur id in quod incumbit, ὅτι ἐπὶ ἐπ. ὁ ὀπτυχὼς εὐχετήριος ὁ ἐπιτυχὼς. Eustat. vide ὀπτυχὼς. Et apud Paulum Ægineta. lib. 3. cap. 78. de tonsis in artubus, τὸ μὲν τὰ ἐπὶ τοῦ ὀπτὸ ἐπὶ τὰ ὀπτὸ μακρὰ ἐπὶ, ἡ δὲ ὀπτερεύσιμος ἐπὶ. vbi ὀπτὸ μακρὰ φύσιν vocat quod Gale. ὀπτὸ τοῦ libro 4. ὀπτερεύσιμον, in medicamentum cum successu experto: contrarium τὸ ἀπὸ μακρὰ ἐπὶ & ὀπτερεύσιμον, à verbo ὀπτυχάνω & ὀπτυχία.

Ἐπίτηδειος, ὁ, ἡ, acquisitio, obuentio. Vlpian. adeptio. Cicer. successus.

Ἐπιτηδεύμα, ατος, τὸ, machinor, excogito, commiscor, molior, adinuenio. Cic.

Ἐπιτήδευσις, ὁ, ἡ, inuentio, commentum, machinatio & excogitatio, solertia, ars administrans quæ ad cultum & victum suppeditant. Paulan. μὴ αὐτοὶ τε οἱ ῥᾳδίου πολιώμασι τῇ ὀπτερχούσῃ ἐς τὸν πολεμικὸν πάντες, proprie ἐπιτήδευσις significare videtur, quasi accedionem artificij Thucydides. libro 1. in concione Corinth. ad Laced. ἐπὶ πολλὰ ἡ ἀπαγγελοῦσα ἐπίμετρον πολλῆς τῆς ὀπτερχούσης δίκ.

Ἐπιτηδευτὴς, arte laboratus, artificialis. Lucian. in Caucaso, μᾶλλον φύσει ὀπτερχῶν ἢ τῇ διανοίᾳ.

Ἐπιτηδευτὸς, ὁ, ἡ, inuentio, commentum, machinatio & excogitatio, solertia, ars administrans quæ ad cultum & victum suppeditant. Paulan. ἐπὶ τοῦ ὀπτὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὀπτὸ μακρὰ ἐπὶ, ἡ δὲ ὀπτερεύσιμος ἐπὶ. vbi ὀπτὸ μακρὰ φύσιν vocat quod Gale. ὀπτὸ τοῦ libro 4. ὀπτερεύσιμον, in medicamentum cum successu experto: contrarium τὸ ἀπὸ μακρὰ ἐπὶ & ὀπτερεύσιμον, à verbo ὀπτυχάνω & ὀπτυχία.

Ἐπιτήδευσις, ὁ, ἡ, acquisitio, obuentio. Vlpian. adeptio. Cicer. successus.

Ἐπιτηδεύω, ὑ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ

τὸν πρωϊ, &c. ἐφεδρεύω τῆς πρᾶξεως, to observe the opportunity. Plutarch. in Public.

Ἐπιτήδευμα, ατος, ἡ, animadversio. Ἐπιτήρησις καὶ ἐπίσκεψις τινός, motus cujusliam observatio, Nazanz.

Ἐπιτηρητής, ὁ, qui observat, seu clam insidiosus vel insidiator. Ex definit. Stoicorum, Μάντις ἐστὶν ἐπιτηρητὴς ἐν θυσίαις, ἢ ἐπιτηρητικὸς ἐπὶ τέχνῃ. Cicero 4. Tuscul. odium, ira inueterata. Inimicitia, ira vel insidiandi tempus obseruans. Plutarch. ἐφεδρεύων, ὑφορώμενος ἐπιτηρητὴν τοῦ καιροῦ ποιούμενος.

Ἐπιτηρέω, πρᾶγμα, ἐπιτηρῶ, immitto, occupare nitor, imminco, insidior ἐπιτηρῶ τὸν ἐχθρὸν, ἐπιτοῦ δολίως, impetum facio. ἐπιτηρῶμαι τὸ ἔργον, eum aggredior, Xenoph. ἐπὶ τοῦ τοὺς ἐπιτίθεσθαι, minus his arcana inhærunt. Ifocrat. ἐπιτηδεύω τὰς ὑφ' ἑαυτὸν ἁμαρτίας, inuicem occata insectari. ἐπιτηδεύω τὸ πρᾶγμα πειρᾶσθαι, properabat imitationem experiri, id est, πειρᾶσθαι ἐπιτηδείως, ἢ μᾶλλον ἐγχειρεῖν. Thucyd. ἐπιτήδευμα τῆς πόλεως ἡμῶν κατακούειν, aggredior populum illudere, Æschin. μὴ ἐπιτήδευε τὰ τοῦ, Phalar. in Epistolis magnum luctum incidit, Diodor. ὁ δὲ ἐπιτηδεύσας ἐκδοῦναι τὸν μακαρίτην ἐπιθυμεῖ. Actorum cap. 18. ἡ ἀδελφὴ ἐπιτηδεύσασα τὸν κακοῦργον, interp. nemo tibi iniciet manus, vt tibi malefaciat. Item molior res nouas & conspiro, affecto. ἐπιτήδευμα τῆς τυραννίδος, id est, inuado tyrannidem, tyrannidem affecto, Aristot. 5. Polit. Galenus pro aggredior, id est, incepto, suscipio & capesso. ἐπιτήδευμα τῆς ὑξύτητος τοῦ συρίσκου μᾶλλον. Hinc ἐπίτευξις, ἐπιτήδευσις, conatus, aggressus. Dicitur & κατὰ τοῦ ἐπιτίθεσθαι, Aristot. ἐπιτηδεύσεις, Ἐὰν ἢ κεῖνον ὧν, τὸ τοῦ πόλεμον τὰ ποιεῖ ἃ ἂν συμβαίνει λέγειν ἢ σοφίζεσθαι, ἢ σοφιζόμενα ἢ πείθοντα ἐπιτηδεύειν. Idem, Συλίσεται δὲ τὴν μόνον ἀνὰ τὸ ἐθέλειν, ἀλλὰ καὶ τὸ δύνασθαι ἐπιτηδεύειν. hic occe actiua vſus eſt. Ἐπιτήδευμα, τὸ ἔλως σφοδρὸν ἔχειν, ἢ ἐπιτήδευμα, ἀφ' οὗ ἐχρώμεθα τῷ ἐπιτηδεύματι, id eſt, to to pectore, impetum, magnopere & ſummo ſtudio intentus iam deditus que. ἐπιτήδευμα ἔχω ἐν τῷ θεωρεῖσθαι, a dictus ſpectaculis. ἐπιτήδευμα καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιτήδευσιν, natigationibus incubuiſſe, Herodot libro 1. ocrates, κατὰ τὸ ἐπιτήδειον ἢ ἐπιτήδευμα vſus eſt, id eſt, irruere. Gaza t Cicerone pro incumbere, id eſt, inſtare & aduentare, in atone ἐπιτήδευμα γράφειν ἢ ἀγορεύειν. Accipitur etiam pro andare & iniungere pronunciam. ὁ ἐπιτήδευμα ἐπιτήδευσον ἐπιτήδευμα τοῦ ἐκείνου ἐπιτήδευμα ἐστὶ μεγίστη πᾶσι, hoc eſt, ὁ κελεύσατε ἐπιτάσσειν ἢ ἐπιτήδευμα τοῖς ἐφεστῶσιν, Athenæus in vndecimo. ἐπιτήδευμα ὑδάτων ἔχει, onus vobis imponere. cap. 15. Actor. Apoſtol. ἐπιτήδευμα ἔχω, inuſtam imponam, pœnam ſeu pœnas infligam, Latine obiurgabo, Homer. ἐπιτήδευμα ἔχειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, pœnam morte ſanxerunt, Thucydid. ἐπιτήδευμα etiam ſt cunctari & diem ex die ducere. Hippocrat. ἐπὶ τάχιστα, διὰ τὸν ἐπὶ τῷ κεφαλῷ ὀλεγωρίαν, ἐπιτήδευμα ἐν καιρῷ ἐπὶ τῷ ὑποκειμένῳ, ἐθέλουσι διεξεπιτήδευμα, id eſt, αἰσθάνεται ἢ ἀπατᾶται.

Ἐπιτήδευμα, ὁ, ἡ, impono: ſed varius vſus eſt his variis verbi, ἐπιτίθημι τὸν ὑπογεῖον τινι, epiſtolam do ſcribendam. Et ἐπιτίθημι τὸ πλοῖον, finem impono, Plutarc. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπὸ ἐμοῦ ἐπιτίθεται, Sic τὸν καλοφάγα ἐπιτίθενα τοῖς ἔργοις μεγάλα τιμᾶν ὑπὸ ἐπιθήκας.

Ἐπανόρθωσις, ἡ, correctio, correctio: vt ἐπανάγειν, τὰ ἐπανορθώματα. Acrobius lib. 2. Saturnal. ἐπίτιμησις, quæ est obiurgatio. Ἐπανορθωτικὸς, ὁ, ἡ, ἐπανορθωτικὸν, ἐπανορθωτικὸς, ἐπανορθωτικὸν, obiurgatorius, ἐπανορθωτικὸν, ἐπανορθωτικὸν, ἐπανορθωτικὸν

ἐπιτρέπω. ἐπιτρέπειν igitur est compromissum pacisci, hoc
venium vel plures causæ disceptatores facere, alioqui iu-
ctionem eius rei non habentes. Item cum infinitivo. ὁ
ἐπιτροπεύων τὸν ἐκείνου, illius tutelam gero, Thucyd. πόλιν ἐπιτροπεύειν, ciuitatem guberno, Herodot. ἐπιτροπεύεσθαι, esse sub tutoribus.

Ἐπίτροπος, ὁ, curator, procuratio, tutela, compromissum. Demosthen. τοῦς Ἀφοβον, Νικῶ ἐγὼ ἐπίτροπα μὴ πίστις Ἀρχιπόλει ἡ Δοσανοτίδη, τὰ τοις μὲν ἀφῆκαι, κακόσεις αὐτὸν, ὅτι οὐ ἐᾷ ὑμᾶς ταῦτα διαπράσσειν, καὶ παγκάκως τοὺς ἐπιτρόπους. Nunc verò quum a me contendisset & impetrasset, vt Archineo & Dracontidi arbitris disceptationem controuersiæ permitterem: posteà compromissum soluit, quippe qui ex ipsis compromissariis audiuisset, si iurati iudices arbitrari cogerentur, sententiam non secundum se laturos. ἀφεῖκα δίαιταν ἡ ἐπιτροπὴ, à compromisso vel arbitrio recedere. οἱ κατ᾽ ἐπιτροπὴν διαιτηταὶ, arbitri honorarij vel compromissarij. ἡ κατ᾽ ἐπιτροπὴν ἡμῶν, non studio. ἐπιτροπὴν αἰτεῖν τινὰ, mouere τοῦ ἐπιτρέπω.

Ἐπιτροπάζειν, recentiores vtuntur pro ἐπιτροπεύειν.

Ἐπιτροπικὸς, tutelaris. ἐπιτροπικοὶ νόμοι, lex de tutoribus; Plato.

Ἐπίτροπος, curator, tutor, procurator, vicarius, præfectus, cui quid committitur. Xenoph. λέγεται καὶ τοῦ θεοῦ τὸν ἐπίτροπον ὧν ὁ ἑαυτοῦ διαλογίζεσθαι, &c. Idem ἐπίτροπος atticnsis, cui cura aliqua demandatur. ἐπίτροπος παιδὸς ὀρφανοῦ, pueri orphani curã gerens. Plutar. in Camillo. ὀρφανῶν βασιλέων ἐπίτροπος, pupillorum regum tutores, Plutarc. in Lycurgo. ἐπίτροπος ἐπὶ τὰ ἀντιπολέμια, Idem in Calba, qui imperium habet in perditos homines. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀρχεῖοις ἐπίτροπος, villicus. Xenoph. Idem in Cicero. πότε γὰρ ὅπλα ἀνδρὸς ἐπιτρόπου, κρατιμαθόντα ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι τὸν πεῖρ ἀνειδῆ, ἄπαρ ὅτας τεκνοῦν ἀνδρὸς, &c. Ex quo loco Cicero apud Columel. lib. 1. Vtrumne si res familiaris deficeret, mercari villicum, tanquam labrum, an se instituere consueuerit, &c.

Ἐπιτροχάδην, & Ἐπιτροχάδιν, succincte, maturè, summatim, cursim. Hom. Iliad. γ. Ἐπιτροχάδην ἀγορεύειν, ἰοσιδ. ἐπιτροχάδην citate, i. breui oratione. κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐπειγόμενος ἄπαρ ὁ πρόχειρον. Suid. κέχρηται ἐπιτροχάδην φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπιπόλαιον.

Ἐπιτροχασμὸς, ὁ, percussio, figura verborum, super se inuicem effusio, quæ fit aduersarij turbandi causa: τροχὸς enim cōcitationem ingressionis notat, vt apud Terentium in Eunuc. Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa tibi rei est? vbi Donatus, ἐπιτροχασμὸς figura, vbi multa terribiliter interrogantur, vt. State vn, quæ causa viæque uestis in amistquóve tenetis iter?

Ἐπίτροχος, ὁ, velox, volubilis. Lucian. ἐπιτροχὸν τὴν ἐφοδὸν ἐφιέμενοι.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, resono, accino, ἐπιτρύζω, ἐπιλέγω, Hesych.

Ἐπιτυγχάνω, offendo, contenio, i. congredior, incido in aliquem, attingo, potior, consequor, prosperè ago, το κατ᾽ ἐμὲ ἐπιτυγχάνω: cui opponitur κατατυγχάνω. νικᾶ ὑπὸ τοῦ κρείττονος ἐπιτυγχάνειν, τὸ κατορθοῦν, & quod fuc. ἐφίεται, & cx animi sententia euenit, hoc est, ὃ κατὰ γνώμην ἐκβαίνει. ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τοῦ ἐπιτρέπειν. Polybio, res præclarè & feliciter gestæ, ἡ κατὰ τὸν ὁμιλίαν ἐπιτυχία. Iosephus in altero cōtra Appionem, κακῆς οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιτυχεῖν ἀνθρώπου μεγάλου. ἐπιτυγχάνειν εἰκότως ὑπολαμβάνομαι τι. συμβαλεῖν δεῖ ὁ γέ. Aristot. 2. Oec. διὰνοιαν ἐπιτυχεῖν, ea quæ partu precio veniunt nactus est. ἐπιτυχὼν νέος, nauem nactus, Philostrat. ἐπιτυχὴς ἐπαγγελίας, consequutus est promissum, Paul. cap. 6. ad Hebræ. Plutar. in Numa, πολιτικὴ διανοίᾳ ἐπιτυχεῖν, peltam cælestem adipisci. Cum Datiuo, Aristoph. εἴ σοῦ ἕνα μὴ κλῖν᾽ ὑμῖν ὀπτὸν ἐπιτυχεῖν, ne fortè in nos incidat. Idem ibidem, ὡς τὸ ἐπιτυχὲν θεατὰς ὅτω σοφοῖς, ficubi tam doctos nanciscatur spectatores. Idem in Pluto cum Genit. μεγίστῃ γὰ ἀἰδρὸς ἐπιτυχεῖς πόνου, modestum virum nunquam es nactus. Ἐπιτυχὼν etiam pro ὑπτυχὼν accipitur, & verba cum aliquo facio. Plato in 6. de Legibus, accipitur, & verba cum aliquo facio. Plato in 6. de Legib. de magistratibus loquens, ἐάτε ἀπὸ τοῦ δήμου ἐάτε ἐξ ὧν ἕκαστοι τύχωσι, ἐπείμεις ὑπὸ τύχης ἄρχειν ἄρχειν, αἷς τὸ κλῆρος βούλοιτο τὸ σὸν ἀὐ πανθάνειν τὸ δὲ ἀν σφόρτα κακόν.

Ἐπιτυμβίδιος, ὁ, sepulchralis. Vide Κορυδαλός.

Ἐπιτύμβιος, super sepulchrum positus, in Epigr. λίθος ἐπιτυμβία, i. super sepulchral ha. ἐπιτύμβιος κρηπὶς, ibidem. Item ἐπιτύμβιον ὄζος, ὑπὸ τύμβιος ἄρη, apud Nonn. hora funesta, sepulturæ tempus. Et ἐπιτύμβια δῶρα, leges ad sepulturam pertinentes.

Ἐπιτυμβίδες, ἡ, corydales aues, quasi τύμβοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσαι, habent enim cristam instar sepulchri in capite, Theocrit. Dicitur etiam κόρυθος, i. galeritus siue galerita, κορυθαλὶς. vide Κορυδαλος.

Ἐπίτυρον, τὸ, genus edulij ex confractis oliuis (quarum genus quoddam πιτυρίδι dicitur ab Athenæo lib. Δειπνοσοφ. 2.) meminit Varro lib. 3. de lingua Lat. Cato cap. 119. Columella lib. 12. cap. 47. & Plautus in Milit. Peſiy chius ἐπίτυρα vocat fraces & oliuarum magmata. i. σῦκ᾽ ἐλαῖαν ἐκπιέσματα. sed corruptus

eius codex ita habet, Ὑπόκαυμα, ἐπάμματα ἐλαιῶν.

Ἐπιτύφεται, comburitur, & ὑπτυφῶ, accendatur, ardeat. Aristoph. Ὅπως σὺ εἰσῆς ὑπτυφῶ μᾶλλόν μου, ὑπηνιῶν᾽ εἰσ᾽ ἐμοί, ὑπηνιᾷ, ὑπατρᾷς.

Ἐπιτυφλόω, obcæco.

Ἐπιτυχής, ὁ, ἡ, ὁ, νοti compos, optatum assequens, vt ὑπτυχὴς βέλος, telum non inane sed destinatum scopum feriens. Appianus in Annib. τὰ τε βέλη ἐφιέμενος μᾶλλον ἐπὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐχθρῶν ἢ ἐπὶ τοὺς ἐπιτυχεῖς τῶν ζευκλῶν σωφρονιστῶν τινος.

Ἐπιτυχία, ας, ἡ, fruitio, adeptio, prosper successus, τὸ ὑπίτυχμα, in Epit. Polybij. μὲ ἐπιτυχίαν τῆς ἴδιας ἐπιθυμίας, Alcidam. τὰ ὑπ᾽ εὐτυχίαν σώφρονα, quælibet medicamenta, Galen.

Ἐπιτυχὴς, humilis, vilis, ὑπτιλές. Plato 1. de Rep. ἐφ᾽ οἷς ἐπὶ ὑπτυχεῖς τοὺς λόγους, non de re vulgari agitur. Idem li. 2. ἔφη παπποῦν οὐ ὑπτυχὴν τὰς ὑπὸ τῆς τύχης ὀνομασθείσας ἀλκιβιάδου τε καὶ τῶν ἑταίρων ἀκούειν. quasi libet fabulas à quibuslibet fictas audire. τῆς ὑπτυχίας σωφρονιστῆρα παῖδα, pueri ex humilibus parentibus. τὸν ὑπτυχέντα τοιοῦτον γεγονέναι, quæ cuiusliber sunt legislatoris, Plato de Leg.

Ἐπιτυχὲς, vulgariter.

Ἐπιτωθάζω, adulor, derideo, κολακεύω, ὑπηκολάκευκα, ὑπηκολάκευσα, ὑπηκολάκευμαι, Theodoret. in 3. Ecclesiastic. hist. Appian. in Iber. ὑπιτωθάσας, τῷ τῆς γνώμης κατοχῷ πεισθῆναι.

Ἐπιφαίνω, est panem edendo opsonium assumere, & superedere, vt Plin. loquitur, sic enim dicebant authore Polluce in 6. τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρτου ὄψιον ἐσθίειν.

Ἐπιφαίνομαι, μαίνομαι, παίνομαι, appareo, exisio, exorior, me obiicio, intercunio, Depon. Dat. ὑπιφαίνω τῇ ἄθλησι, se populo ostendere, Plutarch. in Galba. ὑπεφάνη τε πολὺ σημεῖα τῆς μορφῆς, in facie multa signa apparebant, Idem in Galba. ὑπιφανοῦ μοι, πρᾶστο mihi fis. ὁ ὑπὸ νυκτὸς, existens in conspectum datus, apparens.

Ἐπιφάνεια, ας, ἡ, ὁ, ἀσκα, ostendo, illustro, præ me fero, appareo, exisio, emergo, ὑπιφάνεια τοῦ καθηφέως, illucescere sedentibus, c. 1. Euang. Lucæ.

Ἐπιφάνεια, propriè rerum extrema facies, superficies, ἡ τοῦ σώματος τὸ πέρας, ἢ τὸ μεθ᾽ ἕν πλάτος μόνον ἔχον, βάθος οὐ, dicitur quæ ἡ κατ᾽ ὀθόνιον ἢ κατὰ ὕαλον κατοπτρικὴν φαντασία. Et quia eorum quæ sub aspectum cadunt, prima occurrit, cō factum vt ὑπιφάνεια, rerum aspectus formáque dicatur, quasique apparentia. Polybius τὰς ὑπιφανείας ἢ λειτῆ διαθέσει διὰ τοῦ σωπτροειδοῦς ὕδατος ἀπομαγδαλιάζων, forma & reliquo habitu propter laborum alsiduitatem quasi efferati apparebant. τῆς θαλάττης ὑπιφάνια, maris æquor & summum. Nam ex hoc Stoicorum dogmate, εἶ πᾶν ὃ πάχυμα κίνημον τῇ θαλάττῃ τῆς ὑπιφανείας, ὕδει ἢ λίθοι πνίγονται τοῦ κατὰ τὴν ὑδατώδη ὀργὴν πεπωτίσεως, &c. dixit Cicero 3. de Finibus. vt qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si longè non absint à summo, vt iamiamque possint emergere, quam si etiam tunc essent in profundo, &c. ὑπιφάνεια τῆς ἡμέρας, diei siue lucis exortus. Polybius ἐν ἀσφαλεῖ χωρὶς κραδυναίας τοῦ θαλάττης τὴν ὑπιφάνειαν, vbi primùm lucerit, & lucis obortum ἐφορμεῖν ὀργάνῳ

ato de I. pib. ἐπέσχε μοῖρα τὸν θάνατον· αντες, parti vnicuique
tum innocentes, sic Interpr. & transposita hac syntaxi. Gre-
τ. ἐφ' ᾧ τε φαίνει, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκείνου τάξ- ἐπὶ τοῦ ἀρχὶ
ἀποφαίνει· ἐπὶ τοῦ ἀφειμένου, τιτιλιτ in libri vendicare, sique inferibe
honestare se atque titulo aliquo insigniri. Chrysostom. I.
Corint. cap. 2. de iis loquens quos reprehendebat Apostolus qui in Christianismo sibi duces authoresque vendicabant
ἐπιβάλλοντες, εἰ δὲ παῦλος ἢ κηφᾶς ἢ ἐκεῖνος ἐπιφωνίζειν
τινὰς· πῶς γὰρ οὐκ ἐπιτιμᾷ, ὁπόταν μὲν τοῦτο ποιῶσιν, εἰ τὸν διάβολον ἢ πρόβλημα
κατόπιν ἢ τοιοῦτόν τι ἕτερον ἐπιφέρωσιν ὀνόματα ἑαυτοῖς, ἐκεῖνος ἐπιτιμᾷ καὶ
μὴ ἀνέχεται· ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐπιφέρωσιν ὀνόματα, οὐκ ἐπιτιμᾷ· ἀλλὰ
καὶ ἐπαινεῖ. Lucianus ἀφ' ὧν αὐτὸν ἐπιφωνοῦσιν ὁ
κόλαξ, εἰ ὁ ἐλεφαντιᾶν τὸν κόλακα δεῖ καὶ βλαπτικὸν ὄντας, τὸν σο-
φιστὴν τὸν πάνυ ἐπιφωνοῦντες αὐτοῖς, ὅτε καὶ τὴς ἐφυμνίδι τὴν φι, id
est, Titanum principis titulo & nomine insignis & ornatus.
γορ. τὸν μὲν μὰ δία σὲ, ἀεὶ τὴν ἀρετὴν ἐπιφωνοῦντα λοquentes ἢ ἐγκαλοῦν-
τες, & similib. ἐπώνυμος δὲ ἑκάστῳ ἢ θεὸς ἢ ἥρως ἢ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ ἐπιφέροντος ὄνομα,
authores sui generis assimentes dæmonas. Empe-
rem etiam est perutilgo, rumorem dicimus. Plur. crc. in Ser-
vide cerua eius loquens, ἢ πολὺ τῷ ἀδ δίκαι ἐπιφώνεσιν ὑπὸ
ἀνθρώπων διδάσκοντες ἀφ' ὧν ἐπιτιμῶμεν τοῖς βλασφήμοις, Athe-
gorias in Apolog. τὰς ἐπιφωνήσεσιν ἐπὶ τοῖς ἐγκλήμασι, Tria cri-
na vobis rumor inest, tribus criminibus vos vulgo infa-
mat ru noribus eius traducunt.

τ ἐπιφωνῆσαι, aut, cantio, sonus, omen, ἐπίφθεγμα.
τ ἐπιφωνεῖν, acclamo, adsono, dico, profero, eloquor, respondeo.
ἐπιφώνησις, ἡ, ἐπιφώνημα, ἡ, acclamatio, vox. ἐπίφθεγμα καὶ ἐπιφώνημα, vox
denunciatio, qua exercitu castra moturo conclamari so-
et vasa colligari, Bud. in Espit.
τ ἐπιφωνητὸς, ὁ, ἡ, ἐπιφωνητὸν, ἐπιφωνητέον, in te exprobro, scilicet
quid.
τ ἐπίφωνος, ὁ, ἡ, invidus, invidiæ obnoxius, odiosus. ἐπίφθονος
ἀνὴρ, ἐπίφθονος ἀνθρώπων, ἐπίφθονος ἀνθρώπων, fine inuidia spectaculum, Plutarch. in Publicola. ἐπί-
φθονος ἀγών, ἐπίφθονος ἀγωνία, invidiosa potentia, in Pericle. ἐπίφθονος τοῦτο, hoc
est odiosum, si l. est. μισητὸν. Eurip. ἐπίφθονον δ' ὑπὸ πατρὸς γα-
μοῦσι, diabolo factus inuidiosus, Nazanz. ἐπίφθονον ἀφ' ὧν αἰσχρὸν
ἐστὶ, apud homines inuidiosus, Herodot. ἐπίφθονον χρῆσθαι, inui
diosè uti. Plato 12. Legum, ἐπίφθονος ἢ ἀφ' ὑμῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι
τοῖς ἐν ἡμῖν ἐπίφθονον κτῆμα, Cicero 2. de Legib. aurum &
argentum in vrbib. & priuatim in fanis, inuidiosa res est. τὸ
ἐπίφθονον, inuidia. τὸ ἐπίφθονον καθίζειν, inuidiam suscipere,
& incurrere. ἐπίφθονος, ποῦ τὸ σφαλερὸν ἐπίφθονον, hæc facere in-
uidiosum est, Plutarchus in Solone. Aliquando, admirandus,
& laudatus, ἐπαινετὸς, ζηλωτός.
τ ἐπίφθονος, invidiosè. ἐπιφθόνως ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, sibi inuicem in-
uidiosè. Xenoph. ἐπιφθόνως ἔχειν, inuidere, idem. ἐπιφθόνως διάκει-
σθαι, inuidiosè. Thucyd.
τ ἐπίφθορος, ἡ, διαφθορικὸν, venenum, medicamentum le-
tale, Pollux libro 5. vel idem quod φάρμακον ἐπιβλαπτικὸν ἐπὶ τοῦ
λου.
τ ἐπιφρίσσω, ἐπιφρίξω, ἐπέφρικα, ἐπιφρίττω, ἐπιφρίκω, ἐπιφρίκομαι, ἐπιφρίττομαι, ἐπιφρίκομαι, ἐπιφρίττομαι, ἐπιφρίκομαι, ἐπιφρίττομαι

Επφερέπω, obstruo, obturo, præsepio.

Επφέρνα, prærcordia.

Επφορά, motus superficialis maris tempestate futura, & spuma quando incipit flare ventus.

Επφρασύνη, ης, ἡ, prudentia, modestia, σωφροσύνη, ὄπλεκημός, σωΐστις, ὄβδησις, Hesiod. σῆση δ' ὄπφροσύνῃσι, &c.

Επφρύω, idem cum φρύγω.

Επφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, prudens, φρόνιμος, σωφρών. Hesiodus. ὄπφρονα βουλὴν.

Επφυάδες, αἱ, propagines, Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 9. de radicibus adnatæ appendices, i. ὄπροῦσαι.

Επφυείς, inhærens, inſurgens. Nazanz.

Επφυλλάδα, obſeruo, Platoni de Leg.

Επφυλλίδες, Επφυλλίδι, ὄπφυάδι, propriè pampinus racemarius qui exiles racemos profert & in cacumine ſupra folia, vnde & nomen. Columella lib. 3. cap. 18. Nec dubitum quin gemmæ cacumini proximæ quæ ſunt infæcundæ, in eo relinquantur ex quibus pampini pullulant vel ſteriles velcerte minus feraces, quos ruſtici vocant racemarios. Et ὄπφυλλίδι pro hiuuſmodi racemis exilibus quales profert labruſca, qui ex racemario pampino producuntur, vel tales fiunt ſi vites carbunculari contigerit, ob idque ὑμεναίωπας dicuntur & ὄπήτορας, à Polluce. vide ὄπήτορες. Heſychius, ὄπφυλλις, βοτρύδιον μικρόν, ὃθὶ τίνες βλαστάνει. vel ὄπφυλλίδες, τὰ ὄπτακόμβια τῶν μεγάλων βοτρύων βοτρύδια, ſed τὰ ἐκ τοῦ ἑαυτὰ μικρὰ expoſuit Calliſtratus, vt notat Suid. & Ariſtophanes Grammaticus, qui ὑπφυλλίδας vocari tradit διὰ τὸ τοὺς φύλλους κολυβίδειν, ἤ τὰ περὶ αὐτοὺς τοὺς φύλλους. Et ex aliorum ſententia hæc aſcribit, ὄπφυλλίδες εἰσὶ μὲν ἐν τοῖς βότρυσι τὸ ἀρχὴ φερόμεναι. Οἱ δὲ φασὶ τὰ ὑπὸ κορυφὴς τῆς ὅλης μάζης τοὺς, inquit, ὑπὸ τοῦ κάτω τῶν φύλλων ὡς οἱ βότρυες, ὄβῃ ὑπάιον φύοντα. Ita in propria ſignificatione vſurpauit, Dioſcorides libro 4. de ſmilacis aſperæ, ſiue Ciliciæ Plinio, fructu loquens, καρπὸν ᾗ φέρει βοτρυώδη, ὡς ὑπφυλλίδας παπάνθινται οἱ ἐμπόροι, ὑπεδέκοντο πρίνια, id eſt, fert autem racemoſum fructum epiphyllidis ſimilitudinẽ (quia exilem, & in cacumine) rubrum cùm maturitatem coperit, guſtumque leniter mordentem. Vide Σπφυλί. Ariſtophanes poeta tranſlatione vſus eſt, cùm malos poetas Euripidẽque irridens dixit in Ranis: Επφυλλίδες ταυτ' ἔδη κ' σκμυλμαὶ κὰ κελιδόνων μυστᾶε. vbi oſtendit λάλους ἔδη κὰ πολυτρόπους, ἢ ὡς οὐδὲν ὄβὲ λόγιε εσὶ. quod v ſurpatur ὅτι τῷ δικαιώτατον ἦν πυνθάῃ, ὃ δὲ δικαιότατον. Parui enim ſunt precij ὑπφυλλίδες in vindemia, ſolẽtque à vindemiatoribus præteriri: hiſtoque exiles racemos reliquaſque ad racemationem relinqui pauperibus, diuina lege ſancitum, Leuit. cap. 19. & Deuter. 24. Hinc ὑπφυλλίζειν etiam racematio dicitur, (id eſt, vt in meſſibus ἡκαλμὸν & ſpicilegium) racemi & racematio עוללות ita ab Hebræis. In Bibliis Græcis ex Abdia Propheta, εἰ κλέπται εἰσῆλθον σοὶ σὺ, ἢ λῃσταὶ νυκτὸς, πῶς ἀπώλῃσθε, ὃε ἀν ἔκλεψαν τὰ ἱκανὰ αὐτοῖς; εἰ τρυγηταὶ ἦλθον σοὶ σὺ, ὃε ἀν ὑπελίποντο ὑπφυλλίδας; Qui Græci interpretes τὰ ὑπφυλλίδια, τρυγητὸν καὶ τὸλεσμὸν etiam vocant Ieremiæ 49. (vt in meſſibus ἡκαλίδας Eſaiæ 17.) Suidas ἐπιλεκτέον. Inde & verbum Επφυλλίζειν, i. τὸ ὑπφυλλίδα ἢ τὴ ἀπολεκτὸν σταφυλὴν συναγαγεῖν, vel racemari. Marcus Varro de Re ruſt. lib. 3. c. 9. de gallinis dic ſodes Merula, tum de reliquis, ſi quid idoneum fuerit, racemari licebit. vbi ῥατοφόρικὰς dixit, quaſi fecunda vindemia colligere prætermiſſa, ἤγουν ἀμπελικὰ σταφυλοφορικὰ ἢ τὰς ῥάγας συλλέγειν, vt Leuitici cap. 19. vel Επαλαφυλλίζειν τὰ ὀπίσω, vt Deuteron. 24. quod & per tranſlationem ἐκκαλαύζειν dicitur Iudicum 20. Ieremiæ 6. Eſaiæ 24. pro quibus omnibus lingua Hebræa עולל verbo vtitur. Επφυλλίζειν item per metaphoram ſumpſerũt Septuaginta duo in Threnis Ieremiæ cap. 1. ὑπὸ φύλακα αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐπαίρουσι ὑπφυλλίδα τοῖς πάτοις ἀπὸ ἡμαρτιῶν μου, vbi pro ὃδὸν χίζειν ἢ ἐξακολουθεῖν ἅπαντα ὑπφυλλίζοντες, accuratè ſingula exquirere. vt vulgò Epicher par le menu. Vnde & anxie ſolicitum eſſe, vel anxiũ habere, vt loquitur Hircius, ſtudiẽ interpretes ὑπφυλλίζειν dixere, vt ibidem c. 3. Ὁ ὀφθαλμὸς μου ὑπφυλλίζει ὅτι τὸ ψυχῶ μου ἔβρεψε πάσας θυγατέρας πόλεως, oculus meus ſolicitam & anxiam habebit animam meam propter vrbis filias.

Επφυλόκαρπος, eſſe planta dicitur cum fructum fert ſolij dorſo, i. ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου, cuiuſmodi eſt ruſcus. i. καρποφορεῖται ſiue ὑπφυλλοφορεῖται, ἢ μυρσίνη ἀγρία, & laurus Idæa ſiue Alexandrina, i. Ἀλεξανδρία, ἢ ἰδαία δάφνη, quin & humilis lauruſ, i. χαμαιδάφνη Dioſcoridis, diuerſa à Chamædaphne & vinca pertunca Plinij. Ac quæ ὑπφυλλόκαρπα ſunt, ea μιτοῦν ὑπεκπεφύτα τὸν καρπὸν dicuntur, quia fructus ex circumplectente folio velut cõcepteculo emicat, ἢ ᾗ τῶν φύλλων ὑπόπτυσις τὸν καρπὸν, id eſt, folio innatus & adhærens, qui quidem in ruſco & lauro Alexandrina, ἐν μέσῳ, in medio. ἤγουν ἐν μέσῳ τῷ πετάλῳ. Ex his paucis, rerum natura perſpecta, Græca quæ ſubſcribam per te facis intelliges, & vt honorarius arbiter de controuerſia noſtra ex facili iudicabis. Theophr. hiſt. ſtirp. lib. 1. c. 16. ἡ δὲ μυρσίνη καρποφόρος, μιτοῦν ὑπεκπεφῦσα τὸν καρπὸν, ὥσπερ ἡ ἀλεξανδρία καὶ ὑπφυλλοκάρπος, Theodorus Gaza, fructiferáque nonnulla fructum ſoliis interceptum gerentia, vt laurus Alexandrina quæ fructum ſuper ſoliis gignit. Marcellus Virgilius in noſcoridẽ. in ſoliis fructum ferentem ὑπφυλλόκαρπον tranſtulit & reliqua Theophraſti verba hoc modo, ſolia quædam ſuctum ferentia & inter ſe fructum amplexa. idem Theophrastus, eiuſdem operis lib. 3. cap. 17. τῆς μὲν οὖν ἀλεξανδρίας καὶ τοιαύτης ἄφυσε ἐν τοῖς τῶ ἴδιοι, ὃν ὑπφυλλοκάρπου ὄβης, ὥσπερ ἡ κατὰ μέσον, αὐξάνεται γὰρ τὸ καρπὸν ἔχουσιν ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου, Theodorus, Alexandrinæ cognominatæ lauri proprietas, cõd fructum ſuper folia gignit, quem admodum myrtus (ſeſtris quippe fructum ambæ ſuper dorſum ſolij ferunt. Noſcorides lib. 4. cap. 147. διόφιν ἀλεξανδρία φύλλα ὁμοία ἔχῃ δάφνῃ (leg. μυρσίνῃ cum Plinio) μείζονα ᾗ μακάρια καρπὸν ἐκ μέσε, καρπὸν ᾗ ὁμοίως, Ruellius ſemine inter folia ſed fructu in mediis, dicendum fuit vertires habet intelligas, inguilis ſolijs, è medio ſolij dorſo fructum enaſci. nam ſuperiori capite Dioſcorides dixit ſimiliter, ruſcum ἐν μέσῳ τῷ πετάλῳ καρπὸν ἔχειν, id eſt, in medio ſolio fructum ferre: ob ipſe Ruellius baccas à medio ſolio dependentes. Plinius tantum ſecutus, conuertit. Sic autem is libro 15. cap. 30. & laurus Alexandrina, ſolio acutiore quam myrti, mollic & candidiore, ſemine inter ſolia, &c. Dioſcorides etiam lib. 4. cap. 149. Camædaphnem καρπὸν ἔχειν τὸν φύλλου ὑπεκφυόμενον τῷ ὄβηφ ὑποκάρπου εἶσε innuens. Ruellius annexum ſolijs interetatus eſt.

Επφυσιᾶν, exto, adnaſcor. ὁ ὑπφὶ, qui extitit. οἱ ὑπφυόντες, cohuntes, complexi, cap. 15. lib. 2. Machab.

Επφύομαι, accreſco, adnaſcor, adhæreo. Επφύομαι etiam ὄβη, & inuado, ſic Latinis adorior dicitur. Gregorius, ὡμοῖς τὰ φυόμενα τῶν λογισμῶν. Plutarch. in 6. Sympoſ. Οἱ ὡς ἐικὸς, τοῦ λόγου λοιδόντος ἐπφύεται, τῷ ὡς ἀληθεῖ φύοντι τὸ ψεῦμα. τὸ δ' ἐναντίωμα τῶν. Επφύεται item eſt ἀναπλέκεσθαι, circumplecti, vt, τοὺς ᾗ τοὺς χρῶτι ὑπφυομένους ἰδεῖν βοσκόμενα τοὺς ἄλλους ἰχθύς, ex Suid.

Επφυσάω, intumeſco, inflo. Ariſtoph. in Pluto, ὁ γὰρ γε κατ' μὴ, venter intumeſcebat ſtatibus.

Επίφυσις, accretio. Cic. accrementum, Plin. ὄπφυσιν καμόντων ἐργεῖν pro incrementum. Colum. Theophr. hiſt. lib. 1. cap. 1. αἱ ὑπφυσιν καμόντων τὰ δένδρα καὶ ὀκνοῦντα, ὁμοίως ἔνια πὶς αὖξῃ, πὶς πρὸς τὰς ῥίζας. Επίφυσις à Galeno, dicitur in oſſibus, ἔνθ' ἡ τῶν ὀστέων ἕνωσις, adnata appendix. Interpr.

Επφυσόω, ſuper ferο, Platoni.

Επφύω, inſuper produco, aggenero. Senec. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 15. αἰεὶ γὰρ φύειν ᾗ ἀεὶ ὁκαμάτως. ὄπφύω, inaſcor, Dioſc. lib. 4. cap. 49. de Chamædaphne, καρπὸν ἐξ αὐτῆ ὑπφύοντα, τοῖς φύλλοις ὄβηπερυσέτοις, i. fructum emittit ſolijs innatum adhærentem. Ruellius, ſemen annexum.

Επφωνέω, ῶ, ἄσω, π, κα. inclamo, exclamo, acclamo, voco, rogo, deo, Neutr. Datiuo.

Επφώνησις, εως, τὸ, exclamatio: rei narratæ vel probatæ ſua acclamatio, inquit Quintil. cap. 5. lib. 8. de qua re Herm. ſcitiam lib. 4. de Inuentione.

Επφωνητικός, quaſi acclamatorie, theatricè, Hermog.

Επφωνῶ, ὦ, idem quod φωνέω, deprehendo, & comperio: præſertim in furto, aut alio facinore. Syneſ.

Επφώνως, illucesco. Matth. 28. & Luc. 23. ὁ σάββατον ὑπφ. & ſabbathi dies illucescebat.

Επχαίνω, inhio, irrideo.

Επιχαιρεκακία, gaudium ex alienis malis.

Επιχαιρέκακος, ὁ, ἡ, maleuolus, qui lætatur aliena calamita. Et qui malis artibus oblectatur. contrar. Επιχαιρέκακος, apud Strab. homo bonarum partium Cicer. qui honeſtis literis ſtudijs & virtutem amplectitur. Eſt verò ὄβηχαιρεκακία ὁ εἶδος ὄβηδονῆ ἐπὶ ὄβυχήσει κακοῦς, id eſt, Maleuolentia, eſt voluptas malo alterius. ſine fuo emolumento, vt definit Cicer. ſecul. 4.

Επιχαιρεκακῶ, lætor alienis malis, inſulto: apud Demoſthin. Maccipitur & in bonam partem, pro gaudeo. Sophoc. in Aiace ὦ δ' ἐπφανοῦ' ὄβηχαίρων, τε feliciter rem gerente lætor. vbi Turneſt abſolutus, vel ſubauditur τε, vt ſit, εἰ σὲ ἐπφανοῦν. malam, idem ibidem, εἰ δ' ὦ γελᾶτον ἢ ἐπιχαίρητον κακοῖς, gaudeſi, inſultent huius malis. ὄβηχάρητο τοῖς αὐτὸς κακοῖς, Iſocr.

Επχαλάω, grandine impeto, ſeu verbero apud Lucian Tim.

Επχαλάω, laxo, reſoluo. Luc. item demitto, deprimo. πῶν βαρὸς ὄβηχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῦς ὀφθαλμοῦς, Nazanz. de homine neutraliter remitto apud Æſchyl. in Prometheo.

Επχαλκεύω, fabricari ſeu cudere ſuper. Item inſuper facio & cudo. metaphor. accipit traditur pro expolio apud Plutarch. Rhetor. c. 3.

Επχαλκίνω, armati, ὄβηπτω.

Επίχαλκος, Heſych. τὸ ἐκ χαλκοῦ, ἢ ἐκ τῶν ὠρυχείων κάτωθεν ὀρυσσομένων, ὄβηλος.

Επ λος

ος, ἀτρατος, in superficie. Aristophan. ἐπιχλόα ἀσπίδι, ἀτρεῖ τοῦτ', ἴχθυ ὄς, inquit Hesych. χαλκῆν τὴν ἐπίκουλον, ὑποῖ ὁ βόσπα.

ἐπίτμη, in ære incido, in sculpo, imprimo, Plutarch. in Public. ἐπιτμᾶται τῶν τοῖς πολλοῖς τὸν βουλόμενον ἀργύριον ὑποδοῦναι ὁ δοῦλος ὁ σῶς, an vocatis nummis bouis vel pecudis vel suis signū inci-pant. Πλακοῦς ἐπιχωρίων φύλλοις, erratum f. hum.

ἐπιχαλτάνω. Iob. ἐπιχαλτάνω ἐξομολογῆσαι ἐμοὶ μου.

ἐπιχάρις, ὁ, ἡ, & in Accus. ἐπιχάριν, gratus, gratiosus, amabi-lis, mundus, venustus. νόμος ἐπιχάρις, lex onerosa & mole-sta, Plato de Legib.

ἐπίχαρις, gratiose, cum gratia, quasi plausibiliter. Aristoph. in Plut. Νὴ τὸν Δία καὶ ἐπιχάριτος ἄνω. Interpr. καὶ χαριτωμέ-νως. Καὶ τὸν Δία καὶ ἐπιχάριτος ἄνω. Xenoph. ἐπιχάριτος ἐσπότας ἐλοῦσα, Ie cutos ad gratiam perfoluerunt.

ἐπιχαρίτης, ὁ, ἡ, cui gratia inest, venustus, lepidus, item gratus & amabilis, inquit Hesych. ἡ ἐξαρέσκεια ἐπιχαρίτης.

ἐπιχαρίτωτος, venustè, lepidè, item ad graciam.

ἐπιχάρμη, τὸ, quod gaudij & lætitiæ materiam præbet. χαί-ρειν ποιοῦσα.

ἐπιχαρμία, in lætatio.

ἐπιχαρμος, ὁ, ἡ, de cuius infelicitate homines lætantur, de cu-calamitate gaudemus, irrisus, Plato Epist. 8. ἐπιχαρμοὺς θέ-σθαι τοῖς ἐχθροῖς, inuendus barbaris, lætitiam & risum barbaris præbens, barbaris factus ridiculus, nen vt Ficinus vertit, Par-is gratificans. Interpres Thucyd. ἐπίχαρμα, inquit, τὸ τὰ κλέ-ος ἀφαιρεῖσθαι τοῦ πολεμίου ἀπὸ τοῦ κατορθώσαι, cap. 11. Prouer. Salom. ἐπιχα-ρμος γίνεται ὁ ἐπιχαίρων ἀπὸ ἀνθρώπου πλησίου.

ἐπιχαρμος, ὁ, ἡ, qui indiget, egenus, inops. Hes.

ἐπιχάσκω, ἡ, dicitur de mensura nō plena, sed infra labra cō-tenta, vel, vt alij, ita χεῖν ὡς μὴ χεῖν. Βάλε μέτρον, τὸ ὡς πλῆρες. ἐπιχάσκοντος, defectiens & diminutum. Aristoph. ἐπιχάσκει, σὺ δ' ἀκκιζο-μένη τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς ἐπὶ τῶν πόλει ἐμβάλλοντι μετὰ βοηθείας ἀπρόθυ-μος, qui festinam vrbem nostram plenam reddidit, magna ex parte vrbem. Nel qui vrbem nostram quam magna ex parte va-cuam fecit, qui vrbem nostram quam magna ex parte va-cuam fecit, qui vrbem nostram quam magna ex parte va-cuam fecit, expl. uit, nam vt Latinis expletus ab explere ad complere significat & deplere apud Terent. Sic ἐπιχάλᾳ quique similiter. Interpr. δεῖ τὸ ἐπιπλοῦν μεταχειρίζεσθαι καὶ ἐπιχάλᾳ καὶ ὑπολύειν κελεύ-ει τὸν πιλοῦντα ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ

Επι,οικήσεις,corellarium legitimi & constituti cibi.ἐπιχορηγήματα v. cautur etiam ea quæ postremo loco præbentur fodalibus, vt τα ἐπιδεῖπνα, quæ vltimo loco edúntur, & quæ ἐπιδορπίσματα nuncupari dicúntur, vt inquit Athenæus.

Επιχορήγιος, ὁ, suppeditatio.Cicer. vel additamentum ad legitimam suppeditationem.

Επιχθόνιος,abitator, sæpe vtor,ἐπιχθόνιος χθών, vtor terra,i. conuersor in ea,Euripid.ἐπιχθόνιος ἀμφὶ μάλιστα γυναῖκας,mulieres maxime necessariæ,Herodot.

Επιχθονιος,inuadolus,irruo,grauo,ὑφ' ὑμῶν χθονιοῖς ὁρμαῖ. Odyss. β, μνᾶτες μοι μνηστῆρες ἔκαον, matri meæ initabant. ἐξ βλαβέες ἐμ πυρετὲ ἐ-πέλθοντ, infestarunt, perfequebátur.Apol.2.Argi πεμφαν ἠλιθα χερσὶ,i.πολλάκις ἐπιθέμενοι τὰς αὐτὰς τὰς ἀρτίως πληγὰς,μάτην ἐπιῶῖσιν καὶ τὰς χεῖρας ἐπιβάλλοντα pro Spiro,lib.12.Arg.Apol. ἦρι δ' ἐπαπος ἀώρη ὑπερκύρ,flabant.

Επίχρηστος,vtilis,commodus.ἐπίχρηστος ἡλίῳ ἀκτῖνων διαθέσει, valet ad ea quæ refrigeratione egent,Dioscor.lib.2.

Επιχρίμπτεις,inclinatus,innixus.

Επίχρισις,macula & labes.Theophrast. libro 2. de Causis, cap.7. καὶ πάσῃ τῇ περὶ τὰ ἀναφερόμενα ἐξαιρῶνται τὰς ἐπιχρίσεις, quæ maculas detergunt atque detrahunt.fed ibi corrupte legitur ἐπιχαίσεις.

Επίχρισμα,ατος, τὸ, vnguentum,illitus. Plin. τὸ ἐπιχριόμενον φαρμακον ἡ ἐπίχρισον.

Επίχριστα,medicamenta quæ illinuntur,vnguenta. τῶν ἐπιχρίσεων ἰπτίοσις,impositio vnguentorum,Plutarch.

Επίχριω,ὑσ ὐ, ὁ,illitus,qui illnitur.

Επιχρίω,illinio,& suffitio,inspergo,inungo.vnde ἐπιχρίσματα φαρμακα,apud Galen.ad Glauc.1.τὰ ἐπιχέρματα.

Επιχρωίζω,μασα,immoror, cunctor, inuctcrasco. ἐπιμαχρονίζειν εἴθισται,inflatio inueterata.Gal.ad Glauc.

Επιχρόιος,ὁ ἡ ὁ ἀ,diurnus,inueteratus.

Επίχρυσος,aureus,inauratus. ἐπίχρυσος κλίνη, lectus auro constratus,Herodot.ἐπίχρυσος κόσμος,aureus ornatus, Plato de Legib.

Επιχρώζω,μ,σασα,τ,σκα,coloro,imbuo,Plato Epist.7.οἱ μὴ φιλόσοφοι ὦν, δόξας δ' ἐπιχρωσι ῥᾳδίως κατὰ σφ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τὰ πλῆθα ἐπικτηνεσιν ὕβρεις, i. opinionibus solum extrinsecus coloratis & imbuti.

Επιχρωννύω,ννυσα,coloro,lcuiter imbuo,intingo.Plato πολιτ.10. Οὔτε δὴ ἐξόμαι ἡ τὸ ποιητικὸ φύσασθαι χρῆναι ἐν ἀρ ἀ ἐνδέκτον ἡμῖ τοιχνὶ τοῖς ὀνόμασι ἡ ῥήμασιν ὑπερμιμεῖσθαι αὐτὰ ἐπειτα δὴ ἐμμελῆ ὧς τε ἑτέρως τοιοῦτος ὢν ἡμῖ λόγων διανοῆσθαι.Sic Cicer.2.de Oratore,lentio illo cantu orationem meam quasi colorari,ἐπιχρωματιζεῖσθαι ἡ χρώτα ποιεῖσθαι.

Επιχυσις,ίντος,infusio. ἐπιχυσιν σλιβδ, multitudo quæ confluxit.ἐπιχύσις χάλκου,lacti infusio,Dioscor lib.1. ἐπιχυσὶν νόμισμα,fusius nummus,Plutarch.ἡ ἐπιχύσις λογος,quod tetigimus,quod diximus,Plato de Legib.

Επιχυσις,effuudo,cap.23.lib.3.Reg.

Επιχυτις,ὁ, ἡ,libatio,infusio,vel infusus.Plin.ἐπιχυσις πολιτῶν, redundans numerus ciuium,Plato de Legib. Επιχυτις etiã Hesych.κονίσματα,albarium,tectorium,ἰκονίσαι. Επιχυσις,vas quo vinum in cyathum funditur,vt apud Germanos. Athenæus, ἡ κύλικ Θ-ῆδ' ἐπιχυσις χαλκη.Apud Varron.vinum minutatim fundere de Epichysi intelligo.

Επιχυτον,infundendum.

Επίχυτον,placentæ genus quoddam.

Επιχωδ-ω,ὁ,pro χωλὸς, vel potius præpositione ἐπὶ diminutionem significante aliquantum claudus.

Επίχωμα,ἡ, ἐπιχωσις,agger,& aggestus.

Επιχωματισμὸς, οὐ, ὁ, exaggeratio , aggestus, Quintilian. vide χῶμα.

Επιχώννυμι,μ,χῶσω,aggere munio.

Επιχωρέω,cedo,ενμ τα ἐπιχωρέοντα χαίρειν,concedo,ca.4.lib.12. Macha. ἐαὶ ἐπιχωρεῖν διὰ τ' ὀξυτὴτα αὖτ' γυμνάσιον ἐὸν τὸ συρίσκειν,δ, si concederetur eius potestati gymnasium sibi constituere.

Επιχώριος,δ ἡ ὁ ἀ ἐπιχώριος,permissus vel permissio. Cicer. ἐξ ἐπιχωρίου κύρου,Cyri permissu,Eſdræ lib. 2. Arrianus. ἐστὶ δ' ἡμῖ παραίτιον ὑπίεις ἡ τ' αὐλὸς φθεγμάτων μᾶλλον, ἡ τὰς ἐς γναικωνίτιδας ψυχὰς ἐπιχώριον.

Επιχωριάζομαι,frequens & vsitatus , patriúsque fum,patriũ morem seruo.Arrian.ἐπ ὅσα ἐξ ἡμῖ πόλιν ἐπιχωριάζεται, ἐν τέοις συζεύγνυμαι ἡ γάμοις ἀπεικὸς ἡμῖ μεμῖ τα σώματα εἶναι, in quibus consuetum est & patrium.

Επιχωριάζω,idem significat Halicarnaſſ.in Lyſia, ἡ ζῆλον τῆς ἀπλικῆς γλώτης ἀεὶ ἐν ἡμῖν, οὐ τῆς ἀρχαίας, δηλ τῆς καὶ ἐκεῖνον τὸν χρὸν ἐν ἐπιχωριαζούσης, id eſt, ἐνεωθίας, id eſt, patriæ, in vrbeque celebratæ. Polyb. τῷ πόλει οὔτως ἐπιχωριάζει πᾶσ τοῖς Κρησὶν, ſic frequens & vſitatus eſt, patriúſque. Item morari & habitare aliquo in loco. Syneſius, καὶ τῆς πολεως ἐκπεσὼν κατὰ πᾶσα σάσιν, ὡς ἐ ἐπαιτεῖν δεῖν, ὡς ἐπιπεσεῖν, δηλ ἐμοὶ ἐπιχωριάζει, apud nos morari & verſatur.Accipitur & pro'ad locum aliquem ventitare.Plato in Phædone, ἡ ἦθ πολιτῆ φιλοσοφεῖν εὐδὲς πάνυ πᾶ ἐθέλει ἐπιχωριάζειν, οὐ τὰ τοιαῦτα ἐν ἀφικτῷ πολοῦ χρόνῳ ἐπιχωριάσει,in conſtitutionem venit ἐπιχωριάζω αὐτοῖς, curlis verſor.Lucian. ἐπιχωριάζετε ποῖς ἄνθρωπ κακοῦργιας,malevolentia inter eos vernacula, Plutar.in Lycurg. ἐπιχωριάζουσι γὰρ αἱ θεοὶ τὰ ἐπαινεῖν χρίνοι,tripudia & festiuitates omni tempore agebantur,Ibidem.

Επιχως ζω,ſecerno, ſeparo.

Επιχωρίος,ὁ, ἡ ὁ ἀ,indigena,ciuis,gentilis,vernaculus:cui opponitur ἐξωτικὸς.Plato 1.de Repub. καλὸ μὲν οὖν μοι ἡ ἡ ἐπιχωρίων παραλαβεῖν ὑμᾶς, id eſt,indigenarum.Ariſtophan.τὸ ἐπιχώριον ἡμετερ θεὸς. ἐπιχωρία ὑπὸ νυκτὸς ἔχουσι,gentis more lecos gerunt,Herodotus.ἐπιχώριος ἀθλωτὰ, Ariſtoph.Plutarch.in Camillo , de præmio dato Manlio obſeruatum Capitium , σίτου ἡμιλιτρου ἐπιχωρίου, τοῦτο γὰ κελεύουσι αὐτοι, fruteti quidem ſcilibram vernacula, ita enim vocant ipſum.inius ſcilibram farris dicit. ἐπιχωρίος ἀνὴρ, quod abindenis enarratur. Plat. ἐπιχώρια δικαιώματα , officia in indigenis. ἐπιχώρια ἁμαρτήματα , in ciues commiſſa peccata, ſeu in indigenas.Idem , ἐπιχώριος πολιτικὸς, plurium locorum incl. Ariſtotel. libro nono Animal. ἐπιχώριος κλίσις, ſors quæ in regione propria,Plato de Legibus.Ariſtoph. ἀσκεῖν τὰ ἐπιχώρια σοφισὴ,ſectari mores patrios & aſſuetos.Idem, κἀκωνικὰ χρεῖν τὰ ἀφῆμ ὀργάζεται , id eſt, rem patriam domeſticam aſſuetam. ἐπιχώριος ἐ τῶν τυπηρέτ, Æſchines. τὸ ἐπιχώριον, q d gentile eſt, vel gentilitium. Plin. mos patriæ , quodreq ui aut loco alicui peculiare & conſuetum eſt, patrium. ἐπιχώρια, mores & inſtituta. Xenoph. ἐξ τὸ ἐπιχώριον, ſcilicet ἐθ-ος domeſtica conſuetudine,T hucyd. ἐπιχωριωτέρ τ γ gentis ipſius more n on erit,I lato de Legib. ἐπιχωριωτέρ ὧν ἡ, noſtri eſt inſtituti.

Επιχωρίως,patrio nomine,gentili vocabulo,patrio more.Arph.in Veſpis,δὸ γ' ὀνομοῖς: αὖ πα,μαπιχωριως, vbi Interp. σκώπτει ἡ φυσικὰς. ἐπιχώριον γὰ ὧν αὐτοὶς τὸ σκώπτειν ὡς πολλὰς ἐιδὲ τε καὶ ὀλιγωτὰ.

Επιχώσις,aggerem cumulare.

Επιψαύω,leuiter,tactim,ſtrictim,idem quod ἐπιψέλλω,ἐπιψέλιον,ἐπιψαυστὸς.

Επιψάω,μ,ασα, π,αψω, attingo, ἐπιψηλάω , primoribus digitis tango , ſtringo , attrecto , delibo. Hehodus. οὐτ' ἐπιψάσιος θ-ου, neque tangens ſeutum pedibus. ἐπιψάω ἐπὶ τῆς γῆς, terram attingere,Dlibro 2.

Επιψέγω,Heſych. ψος expon.τάφ Θ-, ſepulchrum, & ἐπιψέγεσθαι fert pro ἐπικαλεῖσθαι.quod itidem eſt inhumare ſeu funerare.

Επιψεκάζω,irroro,inſtillo.Plin.ſtillatim guttatimque infundo. Athen. Xenoph. ὡσ ὑμῖν οἱ πάντες μικρὰ κελεύσαντα ἐπιψεκάζωσιν. Gaza ex Ciceronepocula,ſicut in SympoſioXenophontis,minuta & rorantia κύλικες σμικραὶ ἡ ὀπταλεγέσσαι.

Επιψεύδομαι,affingo,mentior.

Επιψηλάομαι, τὸ, ramentum in ſuperficie raſum ſeu ſtrigtum.ab ἐπιψήλω. Dioſcorid.lib.5. cap. 119. ἁλὸς ἄχνη γὰ ἐ ἐδὲ ἁλὸς ἀφρὰδὲς, ſpuma ſalis, ſpumoſa maris lanugo ſimmentum eſt , Rucellius. (nam Plinius libro 31.cap.7. ſalimenta dixit.) ſpumoſa maris lanugo, ſalis ſpuma eſt , Mcellus vertit.

Επιψηλαφάω,μ,ήσω,π,ηκα,contrecto. Plato lib.2. de Repub. ἐπὶ δὲ τῷ ἀφῆται τὸν δακτύλιον,σπ-ῆμ ὕλης ἡ σφενδόνιω,ſcitem annulum,palam in ſuum locum conuertiſſe.

Επιψηφίζομαι,& Επιψηφίζω,comprobo,calculum addo,decreno confirmo,cum ad ſuffragium refero, decreto quippiam confirmo,id eſt,ψῆφος. Appianus in 3. πρὸ μεγάλων, ὑφ' ὧν δὲ ἐ ἐπὶ σοῦ ὁ δῆμος ἐψεφίσθη, τοῦτο δὲ ἐπ ἀρτι ἐπιψηφισθὲς μετὰ ταῦτα, tempſit recens decretam à Senatu amneſtiam. Et is quæ conſilii ſententia decretum facit, ὁ ἐπιψηφίζων dicitur. Xenophon in 7. ἀνέβαν. Ἐπὶ τούτοις λέγει Σενοφῶν, ὅτι ἀπαντ τὸ ἐπιψηφίζοντα ταῦτα, ἐπὶ ὃ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπιψηφιστέον εἶναι ἐποιεῖτο, ὑπόσπονδ τὰς ἀρτι ἐπιψηφισθὲς μετὰ ταῦτα ἐ ἐπιψηφιστὸν εἶναι, qui ſententias de conſilii auctoritate confirmabat , id eſt , ψηφίσασθαι. at ſuaſer legis & lator rogationis ῥήτωρ appellatur , & ὁ ἐπιψηφίζων Θ-.Plutarchus, τὸ ἐπιψηφίσασθαι vocauit cum qui Romæ ſententias ſenatorias tabat, ſenatuíque conſulta perſcribenda curabat. Sic Platin Gorgia pro rogare ſententiam poſuit, ὦ Πῶλε, ὧν σὺ δὴ πάντων ἀνὴρ ἄρτιοσ βουλεύειν λαχὼν ὕπαι ἡ σοὶ ἡ συνηθέλησεν ἡ ἐθελήσει ἐπιψηφίζειν, γνώμα παρέχειν, ἡ ὧν ἐπιψήφιζε, ὦ σωκράτη μᾶλλον ἐθελήσεις σὺ σωφρονεῖν, id eſt, rogare eos ſentenſ ad ſuffragium ferendum vocare. Supra enim dixerat Πῶλε ἐψευ τὰ τοιαῦτ. Idem , ἐγὼ μὲν ἡ ἐγὰ ἐπιψηφίσω θάνατον ἡ πολοῖς σοῦ δικαίοις. Sic Thucydid.in primo , ὅτ' ἐπ Σπαρτιάτοις ἐψηφίσθη. Voce autem paſſiua Επιψηφίζεσθαι eſt ſcitu ſuffragiis ferri. Xenop. Οἱ σὺν ἀ Σωκράτει ἐπιψηφισθέντο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἀπέθανον. ἐπιψηφίζεται ἀρχὴ , magiſtratus ſuffragiis

reatur, Aristoteles quarto Politic. ἐπηφίζεσθαι ἢ νόμοι, lege
ecernere, Plutarchus in Camillo. ἐπηφίζω, id est, ἀνυτήρας ψή-
φους φέρω, iterum rogo sententias. ἐπηφίσεις τὴ ἐκκλησία τὸν νόμον,
absciscis suffragiis concionis Timon, Lucian.

Ἐπηφισμένος, ἡ, ὁν, ἀεὶ τὸ vocandi in suffragia, item confirmatio
decreti.

Ἐπιξέω, in superficie rado, destringo, detergo.

Ἐπιξέω Hesych. exp. ἐπιψηφίζω.

Ἐπορκος, ὁ ἡ ἡ, qui reprehensionem mercetur, in vituperium
incurrens, Poll.

Ἐπυξω, idem quod ἐμψύχω, item perflo, perspiro. Apollonius
Argonaut. secundo, χαίνω δὲ ψύχοντι ὑπὸ νέα Διὸς αὔρῃ.

Ἐπυσσω, insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam, apud
Hesych.

Ἐραιὸς, ab Hesych. exponuntur οἱ αἰεὶ μένοντες τόποι, ὕπαγωγαὶ ἢ ἴχνη
τῆς ὑποκειμένης ὕλης καταγωγαί, vel ὑπωρεῖαι ἐπιφάνειαι τῶν πετρῶν, ἐφ᾽ αἷς
ἀναβαίνει τὰ ὑπὸ τῆς γῆς ἀνιόντα, alias ὑπωρεῖαι, ὀξεῖς κλῖμακες. & veteribus etiam
ita littora ἡ πλησίον αἰγιαλοί, μᾶλλον ἢ τόποι καθ᾽ μέσου σκάλλοντες ὑπὸ τῶν
ὑγρῶν, ὡς ἐπὶ ἴσου, τοῦτ᾽ ἐστὶ τὰ ἀνω καὶ κάτω ἀμφοτέρωθεν ἀνακλυζόμενα, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἐπιπολαίως
ὑπὸ τῶν ὑγρῶν ἀνακλυζόμενα.

Ἐπὶ, ὑντος, instans, in iequens, adueniens, rediens, inuadens. Pla-
to secundo de Republic. ἐπὶ τῶν ὑπὸ διαμεχάνεται πῦ, ὑπὸ τῶν, di-
cit acie cum hostibus irruentibus. Lucianus in Anacharsi,
ἐπὶ μὲν ὑπὸ τῶν ἐπὶ ἔκεινα, per partes ingressus, scies omnia. τὸ
ἐπιὸν, id est, τὸ μὴ ἐχον τέλος, Sophocl. ἐπὶ ὑπὸ χρόνῳ, consequens
tempus, procedens tempus, Gaza de Senectute. τῷ ἐπιόντι δὲ χρόνῳ,
futuro semper tempore, Plato de Legibus. ὑπὸ τοῦτο ὑμῖν τῷ
ἐπιόντι, futur um anni tempus. Demosthenes, ἐπὶ ὑπὸ μῆνι, mensis
instans, & ὑπὸ τῶν ἐνιαυτῶν, Plato de Leg. ἀπὸ τῶν ἐπὶ ὑπὸ τῶν ἐνιαυτῶν. ἐπὶ
τοῖς ὑπὸ τῶν ἐνιαυτοῖς ἀνακλύζειν, anno sequenti iudicare, idem in epistol.
ἐπὶ ὑπὸ τῆς ἡμέρας, instantes res & futuræ, Demosthenes. ἐπὶ ὑπὸ τῶν
πολέμων, bellum instans, Thucydid. ἐπὶ ὑπὸ τῶν πόλεων, aduenien-
tes hostes, Xenophon. ἐπὶ ὑπὸ τῶν πόλεων ἢ διαδύναι, ciuitates
quicem succedentes, Thucydid. ἐπὶ ὑπὸ νόσῳ, instans pe-
culum.

Ἐπὶ ὑπὸν, texuit ὑπὸ τὸν, in Aorist. 2.

Ἐπὶ, pro ἐπὶ ὑπὸν, eras. Iliad. ἀεὶ ζωὸς ἐπὶ ὑπὸ πατρὶ ὑπὸ πλεῖο, id est, ἐπὶ
ὑπὸν ἀφῖξες.

Ἐπὶ ὑπὸν, fuit, ἐγκλίτο, & pro ὑπὸ ἀρχῇ, est, αὐτὶ τοῦ ὑπὸ πλεῖο. ὑπὸ ἔξ, φίλοι ἐπὶ
ὑπὸ θυμῷ. Apoll. lib. 2. ἐπὶ ὑπὸ τοῖσι ὑπὸ πλεῖο πυγὴ. Hesio. in Theog.
Venere, σκώπτει ἢ κυθέρειαι ζαθέοισι ὑπὸ πλεῖο, in Cythera fere-
tur & ibi fuit.

Ἐπὶ, pro ὑπὸ πλεῖ, eras.

Ἐπὶ ὑπὸ πλωτὸ, implebatur. Homerus Iliad. 3. ἀτὰρ ἀσπὶ-
δων ἀμφαδίη ἐπὶ πλωτὸ ἀλλήλοισι, vicina erant scuta, ὑπὸ πλεῖο ἐπὶ
πλῆξι, à verbo πλώ, ὑπὸ πλεῖο ἐπὶ item.

Ἐπὶ πρὸ ἐπὶ πλωτὸ, ὑπὸ πλῆτο θυμοῦ, impletus furore erat, Hom.

Ἐπὶ δὸ, epogdous, sesquioctauus Cic. ita verò ap pellatur nu-
merus, qui intra se habet minorem & insuper eius octauam
partem: vt nouem & octo. Quia minorem octo sunt, & in-
per octaua pars eorum, id est, vnum. Hic numerus sonum
ritquem tonum musici vocauerunt vt author Macrob. li-
o secundo in somnium Scip. vide διάτεσσαρα. Ἐπόγδοος διάτε-
ρα apud Platon. in Timæo, sesquioctaua interualla, Cicer.
ὀγδοὸν autem non solum τόνον μουσικὸν vocabant, sed etiam
ὰρ genus in qua scen tator de ca ite bellem famoris no-
ne sumebat, νῦν ἐπὶ πεντὸ ἐρχόμενον τρίτον ὄγδοον, id est, ex quatuor
achmis triobe lum. Nam drachma sex obolos valuit: &
mnes vigintiquatuor pars octaua, tria. Quibus Suid. cor-
pus codex tum emendatur, tum intelligitur. Ἐπόγδοον, vt
abet, τὸ διάστημα μόνον, ὅταν τὸ μοιρικὸν ἀγῶνον μέσος ὑ-
ὸ δεκὸν ἢ τριακόσιοι τὸ πεντὸ καὶ χίλιοι.

Ἐπὶ ὑπὸν, farcinæ & onera nauis, Hesych.

Ἐπὶ, Ionice pro ἐφὸ ἅπ.

Ἐπὶ ὠδῶ, plenus molestiæ & doloris Cyrill.

Ἐπὶ ὠλέω, oleo, vel suboleo, Exod. 7.

Ἐπὶ ὠρέω, requerentur, Odyss. ζ.

Ἐπὶ ὠσέω, extubero, intumeo. ἐπὶ ὠσέουσι κύμασι, turgidus. ἐπὶ ὠδὶ κεῖται, grani-
ntumescens. ἐπὶ ὠδεῖν τὸ ἐκ ὠδῶν, intumescit vultus l. 4. Dio
or. vbi scribitur ἐπὶ ὠδεῖν.

Ἐπὶ ὠκεῖ τὸ ὠδεῖσκω, vt ἐπὶ ὠδέω, tumeo. Galen. τὸ ἐπὶ ὠφθάλμια ἐ-
ὐστικνεῖ.

Ἐπὶ οἰκέω, inhabito, habito coloniam, id est, cohabito, insideo, in-
olo. ἐπὶ οἰκοῦντες πόλεις, id est, ἐφ᾽ ἑρᾷ ὄντες, τὴν ἐπὶ οἰκούμενον αἰθιοπίας,
ristid. quod Æthiopiæ cohtur.

Ἐπὶ οἶκος, ὁ, apud Apoll. puto significare domicilia.

Ἐπὶ ὀδίος, Ceres, quæ rem domesticam curat, in Corintho coli
itza.

Ἐπὶ ὄνη, ἡ, villa cap. 19. Iosue, suppellex in Pand.

Ἐπὶ ὀρκίω, astruere Plin. q. superstruere. Chrysostomus δεῖ τὸν
ὸν πάσῃ πίστει ἐπὶ οἰκοδομεῖν, iacto fundamento superstruen-
n est. ἐπὶ οἰκοδόμει ὡς τὸ δεῖλινον ἀνάπαυμα, super alienum
ndamentum ædificantes. Iud. Apost. in epist. τῷ ἀγίῳ πάντῃ ὑ-
πάσῃ ἐπὶ οἰκοδομεῖ τὸ ἑαυτοῦ.

Ἐπὶ οἰκοδόμησις, ἡ, ædificatio super, superstructio apud Rhet.
exaggeratio.

Ἐπὶ οικονομέω, accurate. Aristotel. secundo Œcon. ἐπὶ πᾶσαμ᾽ ὑπὸ τὴν οἰκονομίαν, quod in omnibus rei domesticæ curandæ
generibus prouideatur.

Ἐπὶ οικος, aduena. ἐπὶ οικοι quasi incolæ migrantes, quorum duo
sunt genera: quidam enim indigenis exactis ad incolendam
ciuitatem veniunt, vt apud Thucydid. ἐπὶ οικοι ἐσαν ἔτι μᾶλλον ἀθλιώτερ, e corpore suo miserunt Athenienses qui in vrbe ex-
hausta habitarent. Quidam ideò mittuntur, vt tanquam sup-
plementum sint semiplenæ ciuitatis, vt apud Aristotel in
Politic. ἔστιν οὖν ἡ ἐπὶ οικία ἐπικαιρότερόν τι ἀποίκου: Apolloniatæ quum aduenas asciuissent, seditione agitati sunt.

Ἐπὶ οικος, inhabito.

Ἐπὶ οικτίρω, misereor, cum Accusat. Soph. ἐπὶ οικτίρω δ᾽ ὧν ὁ δύσμορος.
Aratus, ἐπὶ οικτίρεται πολυμόχθιος αἰζηὸς τις, Cic. commiseratus ho
minum metu en dos vndique casus.

Ἐπὶ οικτὸς πάθος, ὁ, ἡ, miserabiliter questus.

Ἐπὶ μολῶ, ploro, allamentor, adgemo.

Ἐπὶ οἶνος, vino deditus.

Ἐπὶ οἶσε, inferam. vide ὑπὸ φέρω.

Ἐπὶ οιχνέω, permeare, transire.

Ἐπὶ οκέλλω, percurre, texo. Iliad. 1. ἰδὲ ἐπὶ οκέλλουσιν αὐτὸ τὸ ἱερὸ πρόσωπ᾽ ὑφ᾽ ἑαυτῶν. Depon. Accusat. τὸ ἐπὶ οκέλλομαι, obeo, perambulo, ἐρωτῶ, περιέρχομαι, ἐπὶ ὰ. ἐπὶ ὰ ἐπὶ ὰ ἐπὶ ὰ

reiurando affirmare. Budæus in epistolis. ἐπομνύω, ὄμνυμι
ὀμνύω, ὀμνύειν ἢ.

Ἐπόμνυμι, dicero seu iuro, iusiurandum interpono, Aristophan. ἐπόμνυμι σοι γ᾽ ἐκ τοῦ θεοῦ τὸ χρῆ. Apollonius secundo, λοιβὰς ἐπόμνυον ἐπιπροΐεσθαι ὑφ᾽ ἁρπέζαν ἀλλάλοις. Homerus Iliad. α, ὄρκια μέγα ἔρκος ἀμοῦμαι, magnum iusiurandum interponam, id est, ἐπόμνυμι. vbi interpretamentum ἐξὸ τὸ ἐπιγεννώμενον ὑπόπαιμα, ἢ τὸ ὑποτάσσειν. Plato epistola sexta, ὃ δὴ δίκαιον, ὃ μὴ ποιεῖν σοι ἀδίκημα ἢ ἀμύνειν ἢ τῶν σῶν τοῖς ἐχθίστοις, &c. id est, obtestantes. ἐπόμνυμι ἢ ὄλεθρον, per solem imo, Herodotus. ἐπομνύειν, ὃ μὴ δίς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὸν μεγαλεκλῆ ἐμβαλοῦσι, iurejurando addere se bis quotannis in agrum Megaricum imaturos, Plut. in Pericle.

Ἐπομόργνυμι, vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro Greg.

Ἐπομόω, ἐπόμοσα, ἐπώμοκα, ἐπώμοσμαι, superiuro, adiuro, iusiurandum interpono, Accusf.

Ἐπόμφαλος, ὁ pars supra vmbilicum, τὸ ὑπὲρ ὀμφαλοῦ, Pollux in 2. & vmbo scuti.

Ἐπομφάλιος, vmbilicatus. ἐπομφάλιον σῦκον, in epig. ficus vmbilico prædita: nam velut vmbilicum habet.

Ἐπονειδίζω, ὐνείσω, ὐνικα, ὐνιμαι, impropero, Plaut. exprobro, dedecoro. Accusf. ἐπονειδίζειν θεράποντα.

Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ, ἠ, ignominiosus, vituperandus, contumeliosus, exprobrandus, Lucian. ἢ ἐπονειδίστου παύλιν κλυτίου, &c.

Ἐπονειδίστως, contumelioſe.

Ἐπονομάζω, cognomino, nuncupo, Plato epistola octaua, concelebro, celebro, appello. φήμης ἕνεκα ἐπονομάζοντας, precantes. Idem de Legibus. ἐπωνομάζεσθαι θεῶν, nomine deorum, seu nominibus appellati, à diis denominari, idem ibidem.

Ἐπωνυμία, ας, ἡ, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine.

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ, cognominatus.

Ἐπονομάζω, ἐπονομάσω, ἐπωνόμασα, nominatim recenſere, Athen.

Ἐπόξευω, ἐπόξευσα, ἐπόξευκα, acceloro, acceſſero.

Ἐπόπτης, ὁ, observata, reuerere, ἐπόπτεσθαι, ὀπτῆρες, Hesych.

Ἐπος, ους, τὸ, versificatio, Quintil. versuum contextus, carminum compoſitio, poeſis. Suid. narrationem interpretatur hoc recto carmine complexam, & quæ fabulis caret.

Ἐποποιέω, ἐποποιήσω, ἐποποίηκα, ἐποποίημαι, ἐποποιήθην, ἐποποιητικὸς, ἐποποιία, Aristid. ἐποποιικὴ μίμησις ἢ πραγματική, ἐποποιικὸν ἄθος.

Ἐποποιός, οῦ, ὁ, heroicorum carminum ſcriptor, Quintil. ἐποποὶ ἐσαίνουσι ἢ τερπίνουσι, Plat. de Leg.

Ἐπόπτεια, ας, ἡ, ἐπόπτευμα, inſpectio, procuratio & tutela, Plutarchus. ἄγων ἢ τὴν ἐποπτείαν τῶν δημοσίων ἀφοσιωσάμενος, item ſacrorum ſecretiorum inſpectio ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione, Plut.

Ἐποπτεύω, ἐποπτεύσω, ἐπόπτευκα, ἐποπτεύθην, inſpicio, proprie eorum eſt, qui ſpectatores ſunt ludorum & ceremoniarum. In prima Petri epiſtol. capite ſecundo, ἐκ τῆς κακῆς ὑμῶν ἀναστροφῆς ἐποπτεύσαντες: interpr. ex bonis operibus quæ ſpectarint potius vos ſpectantes & æſtimantes. Et ἐποπτεύω dicitur is qui alienis rei transigendæ ſuprematn habet inſpectionem & poteſtatem. Appianus in 2. bellicivilis, ἵνα τὸ δίκαιον οἱ δικασταὶ, αὐτοὶ αὐτοῦ ἐποπτεύσωσι ἢ κρίνωσι. Hoc etiam verbum in inſpectione rerum ſacrarum vſurpatur. dicebantur enim ἐποπτεύειν quibus anno poſtquam initiati fuerant inſpicere ſecretiores ſacrorum ritus, & ceremonias concedebatur Plutarch. in Demet. ἐφοίτων τοὺλαχίστους ἐπὶ τὴν μεγάλην οἰκησιν διακοσίους, ἵνα κατασκέψωνται τὸ ἀνεπόφθ.

Ἐποπτήρ, ἐποπτῆρος, ὁ, ἐποπτῆρες, Arist. de mundo, id eſt, ſpecularij excubitores.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, inſpector. ἐπόπτας ἐπὶ τὰ ἔργα, vt inquit Pollux, id eſt, curator operis. Athenæus in quinto de nauibus loquens, ἐπὶ δὲ τὴν ἱερὰν τῶν Συρακουσίων καὶ παλαιὰν ἀναθέσεις τινὲς, ἃς ὁ ἀρχιμάγειρος ἐπόπτης ἦν ἐξέτασις κίνων ἐποιεῖτο. Ἐπόπτης etiam theologorum verbum pro inſpectore rerum ſacrarum. Gregorius, ἐπὶ θεολογίας, τῶν ἐδιδάσκετο ὁ ἐξουσίαν θεοῦ, ἢ τὴν αὐξησιμαθίαν ἐπόπτης ἦν ἐξέτασις κίνων ἐποιεῖτο. Ἐπόπτης etiam theologorum verbum pro inſpectore rerum ſacrarum. Gregorius, ἐπὶ θεολογίας, τῶν ἐδιδάσκετο ὁ ἐξουσίαν θεοῦ, ἢ τὴν αὐξησιμαθίαν ἐπόπτης ἦν ἐξέτασις κίνων ἐποιεῖτο. Idem, τὰ δὲ ἐν ἐποπτείᾳ ἐπὶ ἐσαίας ἐπὶ ἰσαίας ἢ Ἰεζεκιὴλ τὸν ἐπὶ μισθοῦ ἐποπτεύς. Syneſ. ſtratiyotes ἐπὶ θεοῦ φιλοσοφῶν ἐποπτεύσας τὴν πανδοκεῖ, συγχωρεῖ τῇ χρείᾳ τὸ ἐξόδιον. Æſchyl. in Prometh. ὃ σὺ πάντ᾽ ἐπόπτης ἐπόπτευσας. Et ἐποπτεύω, in arcanorum ſacrorum initiis nonmabantur pridem initiati, & tam ſpectatores ſacrorum facti. Item præſides, vt apud Pindarum, ἡγεμόνων ἢ. Ἐποπτεύω, ſimpliciter pro ſpectatore. Petrus ſecunda epiſt. capite primo, ἐποπτεύσαντες γενηθέντες ἐκείνης μεγαλειότητος, qui ſpectatores fuimus illius maieſtatis: id eſt, qui ſummus teſtes oculati.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, ſpectacula, eo nomine & titulo ſuos libros inſignium Valer. Cornelius teſte Plinio in fine præfat. & Sicinius Capito ſpectatæ eorum ſuos inſcripſit, Lactantio authore.

Ἐποπτικὸς, ἡ, ὁ, ad ea quæ tantur vel imæ initiatorum ceremoniæ, neque enim ſimul ve initiati erant, ſpectatum admittebantur. Plato in Sympoſ. παῦτα ἐφ᾽ οἷς τὰ ἐρωτικὰ ἴσως αἰνίσσεται, καὶ ἡ μυθικὴ, ſacra cupidinis & amoris: deinde ſubdit, Τὰ δ᾽ τελεσθῆναι ἐποπτικὰ, ἃ ἐστὶ καὶ ἡ παῦτα ἕνεκα ἐν τοῖς μετὴ ταῦτα ἐστὶ τὰ ἐποπτικὰ ἐκεῖνα. ἐποπτικὰ ſacra amoris appellauit ſacratiora, & myſteriosa, quam ſint illa quæ vulgo exiſtimantur. Vnde ἐποπτικὸς ἢ, θεολογικὸν ἢ φιλοσοφίας μέρος dixit Interpr. Dionyſij Theologi.

Ἐπόπτομαι, video.

Ἐποράω, Ionice pro ἐφοράω. Herodot. ἐπορᾶν τὰ ἀφίγματα, reſpicere, ministrare.

Ἐπορεδίσαι, inuidere, ζηλοτυπῆσαι, apud Hesych.

Ἐπόρθησις, ἐπόρθησε, Hesych.

Ἐπορκία, ας, ἡ, adiuratio, exorciſta. ſic canon. 12. Concilij Antiocheni.

Ἐπορμάω, Ionicè pro ἐφορμάω. Herodot. ἐπορμῶσι λύκοι, immiſſe lupos. ἐπορμέοντας λαθὼν, qui ſtationem hoſtium latè, Idem.

Ἐπορνύμι, vide ὄρνυμι.

Ἐπορούω, Neut. Datiuo iungitur, hoſtiliter inſilio, irruo. Ilias, αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, id eſt, ἐφόρμησε. ἐπορούειν δηρόν, ἐφορμᾶσαι. Homer.

Ἐπορχέομαι, inſulto. Appianus in Lybico, de forma triumphi: quenſ, τούτων δέ τις οὐ μόνον πορφυρᾶ ποδήρη ἐξεκυλίσθη καὶ ζητὸν πολεμικὸς ἐχόνατα, ἀλλὰ καὶ ἐπορχεῖτο τοῖς ἀκολουθοῦσι, τοιαῦτα ὀρχούμενος, ὅσα τοὺς ἀλλοτρίους ἐς ἐκβολὴν ἐπιχαίνειν τοῖς νενικηκόσι.

Ἐπόρω, immitto. Heſiod. καὶοὶ ἐπ᾽ ἀνέρα ὦρτο, id eſt, ἐφώρμησε, admiſit. Idem alibi, ὡς τοὺς γὰρ οἰκείοις ἐπόρσει, in eum incitauit ἐπ᾽ αὐτοῦ. ἐφορμῆσαι ἀνδρὶ, incita in eum, Homer.

Ἐπος, ους, τὸ, verbum, ſermo, dictum, mandatum, verſus, poëma ab ἔπω ἔσω. Odyſſ. ἔξοχ᾽ ὀφέλλει ἔπος τε ἔπος τε ἔργον, verbum dicam, ſignificat etiam orationem ὅν ἔπος ἐδὲν ἐ ἐνὸν ἐν ἐπὶ ἔπος, nec tam terribilis vlla fando eſt oratio. Xenophon libro primo Κύρου παιδείας δ᾽ ὧν κὸ τῶν ἔπος, hunc verſum laudabat, &c. ἔπη ἀνδρικὰ, heroici carminis poeſis. ἔπος, epos. Martialis libro Scribebamus epos, cepiſti ſcribere, ceſſi. Et Horatius libro epos dixit, quod Perſius, robuſtum carmen. ἔπος, inquit Demades, carminem hexametron, diuinarum rerum & heroicarum humanarumque comprehenſio. Item, ἐπὶ μὲν πολλῶν ἀνθρώπων ἐμοὶ μάλιστα τεθαύμακας, ἐπὶ ὁ διθυραμβικὸς μάλιστ᾽ ἔπος, ὁ τραγικὸς σκολιὰ. εἰς ἔπος ἔλθειν, ἐλθεῖν εἰς τοῦτο, redigere verſibus, Plutarchus in Solone. κατ᾽ ἔπος, per verſus ſingulos, per carmina, Ariſtophan. interpr. verſu, verſibus. In Epigrammat. ἐπεῖς ἔπος, Ariſtophan. id eſt, ὡς ἔτυχεν, ἐπιπόλαιος, ἐπὶ ἔπος ἐπεῖν. ἐπεῖς μεῖς, vel vt Suid. προπέτειόν τε καὶ ἐπιπόλαιον, ἐφ᾽ ὁτιοῦν ἕτοιμον, ἐπὶ ὀλιγωρίᾳ, ἐφ᾽ ὁτιοῦν ἐπιπόλαιος, idem, vltrò citróque contendebat. ἐπὶ λόγοις ἔπη κομψὰ ἔντες, compti modulatique ſermones, Thucydid. ἐπὶ ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicam. Plato libro primo de republic. ἐπὶ ἔπος εἰπεῖν, dixit pro vulgari, id eſt, pro eo in vulgo ſic dicitur. ὀλίγου γε πάντος λέγεις ἐ ἀγροικότερα ἢ ἀκριβέστερα, explana vtro modo placet, & potentiorem dicas, vtrum ſecundum vulgus, an ſecundum exactam rationem.

Ἐπόσσασμαι, ſalſus puerilis in quo ὕστερον ἀφὶ θαλάσσης ἐπὶ ὕδατος ὀπτασίας ἀφίεσθαι, ἀφιέμενοι ὡς ἐπὶ τὸ ἀσφαλὲς ἀπὸ τοῦ κακοῦ ἀπὸ δήματα ὁπτὰ ὑφ᾽ τὸ ὕδωρ ὀπτᾶσθαι ὀφθῆναι. ὁπτᾶ γὰρ τὰ πλάσια ἀφίεσθαι ἢ ὀπτᾶ τὴν βάλλουσι. Inde verbum ἐποσσασίζειν, apud Suid. vt plongir un mot plonget, id eſt, ὑποκρίνεσθαι πλάσει, & inde mutit prouerbium illud ὁπτᾶσαι σκώπτοντι ἐπὶ ἀφὶ ὅτου τοῦτο ἐπὶ βλακείᾳ ἐπὶ ἐπὶ ἀφὶ ὅτου τοῦτο ἐπὶ ἀφὶ ὅτου τοῦτο ἐπὶ ἀφὶ ὅτου τοῦτο

nis enata, Dioscorid. Polluci lib. 4. ἑωκολις, ὁ, ἡ, ἡ σωρευτικὴ τῶν ἐνόσων.

Ἐφ-ῶ, lenitter crisipus, Gaza libro tertio, hist. plant. ca. 10. subaudi spus Ciceroni.

Ἐφ-ώλυ-μ. ωσω, ad cicatricem perduco. Dioscorides libro primo, ἐφωκαλίκικασεως, exulcerationes ad cicatricem perducit. Idem libro tertio, ἐφωκοῦ ἕλκη, vlceribus obducit cicatricem.

Ἐφ-ωκις, ωος, ἡ, cicatricis obductio.

Ἐφ-ωκικός, valens ad cicatricem obducendam. ἐπιπλαστικὸν φάρμακον, Gal. ad Glauc.

Ἐφ-ῶρ-ῶ, caudatus, cui cauda est. ἐπιφυὴς δὲ ἡ ὄμαιμα, morsu caudę. Epig.

Ἐφ-ῶς, ῦ, ὁ, cælestis, qui in cælo est. Plato in Apologia Socratis ἐφωρμᾶζεται ἡμῖν τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ οὐράνια.

Ἐφ-ύ-ω, mango, vrinam reddo.

Ἐφ-ύζ-ω, cadem significatione reperitur, qua ἐφυσείζω, Luc. ἐφύσα ζων διὰ τὸ ὀδύνιον, velum flatu fecundo implens, & pone impellens, idem metaphor. in libro de scrib. hipsor. διὸπερ γὰρ ἐπὶ τοῖς πνεύμασι τὸν ἀέρα μὴ ἐπιπεμένειν τὰ ἀκρότα μὴ σωθήσεσθαι· ἐὰν ἄρα κυμάτων ἢ πνεύματος, vento perlaturo.

Ἐφ-ύ-ω, vento, secundo impello, quod Homer. dixit ἔρι ἐπίνηα, ἵνα σωπνεύσῃ. Aristoteles libro octauo de historia animalium διὰ τὸ ἀνωθεν σωπνεῖσθαι, eo quod ventus spiret secundus & a puppi surges cuntes prosequatur. ἐφυσείζειν Euripid. etaph. quoque vtur patur in Androm. ἀλλ' ἐπὶ ταύτην φεύγει ἐφύσησας, sed neque hac ratione animi tui cogitata secundi & perfecisti, veluti prosperu aura admouens. Hesych. ἐφύσησεν exponit ἐπὶ δὲ τοῖς ἡμαγῆν. Item ἐπιπνεῦσαν & ὁρμῆσαν, ἐπιφέρεσθαι φερομένας.

Ἐφ-ύης, piscis quidam, Hesych.

Ἐφ-ύσ-ιον, ad subst antiam accedens, subst antiæ adiunctus, ita idam ex Porphyrio.

Ἐφ-ύσ-ιος, insuper debeo, præterea debeo, vel simpliciter debeo, hucydid.

Ἐφ-ύσ-ιον, idem quod ὑστερόφιλον.

Ἐφ-ύσ-ιμα, τὰ, Galen. τὰ ἐφυσιζόμενα ἐποιδίσεται.

Ἐφ-ύσ-ιμαι, ῶ, μ, ἀσ-ω, ασ-α, ασ-ε, oculos inic o, id est, concupisco, nicto mulieri, vel ægris oculis aspicio mulierem aut rem ampiam, vt sit translatio ab oculorum morbo ad morbi imi. Ponitur pro inuideo, φθονῶ, Pollux libro secundo. cero dixit cupiditatis oculos adiicio, pro lege agraria. Fluchus in vita Demosthen. καπαμορῶντ- ὃ ποῦ τ' ἄλλων ἐπιπόθεν ὀρυλο lequens) οὐ μὴ ἡδὲ χρυσὸν οὐ μὴ ἡδὲ νεῶν αὐτὸν ἀφροδίσιν· ἀλλὰ ἄλλα ἐστὶ ἐφυσιζόμενα τοῖς ἀφεῖ τὸ πλοῦτον, ἐφύσιωμαι. Dicitur & ἐφυσικᾶσθαι, ἐφ' ἕτερα τὰ τοὺς βασιλεῖς χρωμένοις ἐφυσικᾶσθαι ὀρχίζουσι, oculis in pecuniam ctis fremebant: scilicet eam in ærarium inferri. Neutr. tiuo. ἐφυσιζόμενον ὃ τῇ ὑμερίᾳ, etiam ἐφυσιμαβιολεῖν dicitur.

Ἐφ-ύσ-ιμα, ῶν, ὁ, ἡ, oculo impositus siue supra oculum situs.

Ἐφ-ύσ-ιμος, inequito, insideo, ἐπίπεδος, in the chor. Philo de mund. ἐφ' ὑποχθονίοις ὕδασι ἡ γῆ, non enim aqua inuchetur, t innitetur tellus. ἐποχεῖσθαι, βαταζεύεσθαι, pro vectore & flore, Herodot.

Ἐφ-υσία, ας, ἡ, irrigatio, deriuatio.

Ἐφ-υσίζω, per canalem deduco ac deriuo ad. Suid. expon. ἐφυσᾶν irrigare, & influere.

Ἐφ-υσίομαι pass. deriuor.

Ἐφ-ύσ-ιος, ἐφ-ύσιος, coco, inco, vt animantia ineuntia, & coeun Arist. in 2. de gen. Anim. τὰ μὲν ὑστερίωμα γόνιμα ἐφύσια ἐστὶ τὰ δὲ ἄγονα ἐποχεῖται.

Ἐφ-υσ-ώ, ῶσα, σ, ικα, ucho. Actiu. Accus.

Ἐφ-ορ, in philosophia dicitur assentionis retentio, ὑφ' ἑτέρων vt illa rthoniorum, vel ὑφ' ἑαυτῶν, ctiius Cicer. meminit in Academicis, & Officiorum libro primo. Est etiam gra dus pla tarum in zodiaco, seu ftatu cœli, posicúque fyder um, Her oblaus in Plinium, & Cælius libro primo, capite decimo tinto. Ἐπιοχὴ ὑφ' ἰατρῶν, suppressio men stium: cui contra- est ὑφορέσεως apud medicos. Est etiam ἐποχὴ, remora, impetus ruentis, impedimentum atque inhibitio, quasi ὀχμὴ Basil. αἱ τε γὰρ ὑφ' ἑαυτῶν κρατούμεναι, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων ἐποχὴν ἢ ἀμαρτίας ἔσπνεύδουσιν.

Ἐφ-υσ-ώλιος, sui retinaculum rotarum ne decurrant. ἐπιφυλακωλιον ξύλον διὰ τῆς περιφορᾶς ὅτε εἰς τόπους κατάντες ἐφεστῶσιν ἀνωθεν αὐτῶν ἑκατέρωθεν καὶ ἀνακωλύ ὠθὶ περιφορᾶς, ἐυσταθεῖν.

Ἐφ-ύπ, ιν, instratum equi, vt ἐφίππιον ἢ σάγος. Xen. χρὴ οὖν ἢ τὸ ἐφίππιον ἢ τὸ σάγος ἐφιέναι, ὡς ἀσφαλέστερα ἢ ἐπὶ τὰ κρόταφα ἢ ἐπὶ τὸν μηρὸν ἐπιτίθεσθαι.

Ἐφ-ίππ-ος, ὁ, compos, insidens, idoneus equitatui, qui vehitur clovel curru, & qui vehit, qui equo bene insidet, ὁ ἐποχέτης. Synesius, ὁ ἐφ' ἁπάντων τῶν χωρίων ἐποχεῖσθαι, ἢ ἐφ' ἁρμάτων ὀλίσθοις, nus quam ex equo & ephippio descendens. Idem, ἐγὼ μὲν οὖν ἐποχεῖσθαι ἐπιστάμενος, πλὴν ὑπηρετῶν ὑπηρέτασι, ἐπόχου μόνης λόγον, Eurip. sermonem qui insania veluti vehiculo vehitur.

Ἐπ-οχ-ατηρ-ες, ſtabilior.

Ἐπ-ῶπ-ή, ος, ὁ, ἡ, ληπτικὸν ἄγρας, vpupa. Hieronym. in capite quinto Zachar. Prophetæ, Vpupam, inquit, nos de Græci nominis similitudine traximus. nam & ipſi Græci ἔποπα appellant, ab eo quod ſtercora humana conſideret: aiunt dicunt esse ſpurciſſimam ſemper in ſepulchris, ſemper in humano ſtercore commorantem, denique & nidum ex eo facere dicitur, & pullos ſuos de vermiculis ſtercoris alere putreſcentis: hæc ille. Plinius libro decimo, capite vigeſimonono, mutat & vpupa, vt tradit Æſchyl. poeta (apud Ariſtotel. de hiſtor. animal. libro nono, capite 49.) obſcœna al. às paſtu auis, criſta viſenda plicatili, contrahens eam ſubrigéncſque per longitudinem capitis. Vide Commentar. Ariſtophan. in Auibus.

Ἐπ-οψ-άομαι, μ, ήσομαι, π. ησα, facio opſonium. ἐφοψάομαι & ζωμᾶσθαι, ius ſumo, veſcor iure, Plutarchus in Apophthegmat. ἐφοψᾶσθαι & ζωμᾶσθαι τοῦτο, hoc iure vtuntur opſonio, Idem in Lycurgo.

Ἐπ-όψ-ιος, & ἐπόψ-ησος, idem quod ὄψιμος. Athen. li. 5.

Ἐπ-ώψ-ιμος, ε, όν, aſpectabilis.

Ἐπ-ώψ-ζευς, Iupiter inſpector & præſes, id eſt, φύσεως ἐπίσκοπος. Apollonius ſecundo, αὐτόματον ὄφρα ζώοις ἐποπεύῃ. Et ὑπέρτατος καὶ ἐπόψιος ἐφθαλμῶν. Vt ὑπέρτατος qui cernitur, aſpectabilis Cicer. Aratus de Virgilis, ὄλε ὀλόεντα, ἰούσῃ ὑποψιον ὀφθαλμῶσιν.

Ἐπ-ώψ-ις, ως, ὁ, ἡ, aſpectus.

Ἐπ-όψ-ομαι, videbo, inſpiciam.

Ἐπ-ῶρ-ος, populatus ſum, Aoriſt. ἐβ, ἀφ' ὧν.

Ἑπ-τά, ſeptem. ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς. Septenarius numerus.

Ἑπ-τάβοε-ος, ὁ, ἡ, ὄν, ſeptem pellibus bubulis circunteclus. Aiacis clypeum ſic appellat. Homer. Ponitur pro impenetrabili & inuicto, vt Ῥωμαῖς ἑπτάβοειος, id eſt, μεγάλοις. Ariſtophan. Ran. ἑπτάβοιν· pro eodem dicitur. Sophocl. ἑπτάβοειον ἀμφίπτυχον σάκος, id eſt, ἑπτάβυρσον.

Ἑπ-τακ-γράμματος, ὁ, ἡ, ἡ, qui ſeptem literarum eſt. ἑπταγράμματον, Heſych. exp. ὀρθρίον & σκοτεῖον.

Ἑπ-τάγ-ωνα, heptagona, muſica inſtrumenta, ſeptangula, Ariſtotel.

Ἑπ-ταετ-ὴς, ſeptennis, ὁ ἑπταέτης, dicitur de ætate: de tempore verò ἑπταέτης, vt ἑπτὰ τὰς χρόνῳ· ſed ἑπταετὴς ἄνθρωπος. vnde ἑπτάετες, ſeptennium, Od. ξ, ὅππότε κεν μὴν ἑπτάετες μόλῃσιν.

Ἑπ-τάετ-ία, ας, ἡ, ſeptennium.

Ἑπ-τάημερος, ος, ὁ, ἡ, ſeptemdierum.

Ἑπ-τακαιδέκ-ατος, ſeptemdecim.

Ἑπ-τακαιδεκάετης, ſeptendecim annorum.

Ἑπ-τακαιδέκ-ατος, ſeptimus decimus. ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, decimus ſeptimus dies.

Ἑπ-τακαιεικοσαπλάσ-ιος, ſeptem & viginti partibus maior, Ficinus ex Platonis Timæo.

Ἑπ-τάλυχν-ος, ὁ, candelabrum ſeptem haſtilium.

Ἑπ-τάπλ-ους, ſepties.

Ἑπ-ταπλασιούμεν-ος, ὁ, ἡ, ſeptuaginta millia, ſeptuagies mille. ἑπταπλασιονταετὴς ἀγωνίας, ſeptuaginta millia paſſuum.

Ἑπ-ταπλασ-ίχιλοι, ſepties mille. ἑπταπλασίχιλοι δισχίλιοι, ſepties mille nummi.

Ἑπ-τάπλ-οος, ὁ, ὁ, locus ſeptem lectos habens ad diſcumbendum eadem forma qua τρίκλινος.

Ἑπ-τακόσ-ιοι, ſeptingenti.

Ἑπ-τάκτυπ-ος, ὁ, ἡ, ὁμ-ῶν, q. d. ſeptiſona cythara.

Ἑπ-τάλυχν-ος, ὁ, ἡ, candelabrum ſeptem lucernarum, Nazanzenus.

Ἑπ-τάμ-ιλλ-ος, volaui. Iliad. ἑπτάμιλλος δ' ἐγένετο πικρὸς ἀϊστός, ὁπότε, ὁπόταν, ἀπὸ τόξου ἑπτάμιλλος.

Ἑπ-ταμ-ιλλ-ιῶδ-ης, ὁ, ἡ, ἐς, ſeptimeſtris. ἑπταμιλλιώδεις, ſeptimeſtres partus. Cicer. Attic. libro decimo, Tullia mea perperit puerum, ἑπταμιλλιῶδον ἐυπάτειον, quòd quidem natum eſt, perimbecillum eſt.

Ἑπ-τάμ-ιλλ-ος, ſeptimeſtris. τὸ ἑπτάμιλλον, partus ſeptem menſium, partus ſeptimeſtris.

Ἑπ-ταμόρ-ιον, ου, τὸ, ſeptima pars.

Ἑπ-ταπλ-ίκιον, denſo capillitio. Heſyc. ἑπταπλικτοι qui ſepties tonderi poſſit, bene comatus.

Ἑπ-ταπ-ήχ-ης, ſeptem cubitorum, Herodot.

Ἑπ-ταπλασιάζ-ω, reddo ſeptuplo maiorem vel maius, aut ſepties tantum.

Ἑπ-ταπλάσι-ος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ſeptuplus, ſeptengeminus.

Ἑπ-ταπλασίως, ſeptuplò, ſepties, Plato. Cum comparatiuo, ἑπταπλασίως σωφρονέστερος.

Ἑπ-ταπλόω, ῶ, ὁ, ἡ, ἀliqui plantagineum minorem vocant.

Ἑπ-τάπλ-ους, ους, ὁ, ἡ, ὁ, ſeptenis coſtis creatus, Ariſt. de Anim.

Ε᾽πτασπάδιος, & ἑπτάπους, ſeptem pedum. ſeptem pedalis, Heſych.

Ε᾽πτασταγής, ἡ, ὴς, ſeptem gr eſſibus prece lens. apud Euripid. in Rheſo. πλατεῖαι δὲ λέγονται ἑπτασταγεῖς, id eſt, ſeptem ſtellis in eę lo quiſi ambulantes.

Ε᾽πτάστομος, ὁ, ἡ, habens ſeptem portas. Thebarum Bœoticarum epithetonem, ad Ægyptiarum differentiam, quæ ἑκατόμπυλοι dicuntur. Heſiod. ἐξ ἑπτασύλης Θήβης κεκλημένῃ γαίῃ, &c.

Ε᾽πτατόνος, ὁ, ἡ, ſeptenfluus.

Ε᾽πτατός, ἁδ. ὁ, ἡ, numerus ſeptenarius. ἑπτατὸν τρισὶ, ſeptenariis tribus. Ariſtotel. καὶ τὰς ἑπτὰς ταῖς τέτραις, diebus quater ſeptenis.

Ε᾽πτάτονος, ὁ, ἡ, ὴ, ſeptem modis inſtructus, ſeu exornatus. apud Euripid. in ſuppliciibus. ἑπτάτονον σύριγγα κἀδμείοις πνέω ſeptem turres Cadmæorum, id eſt, ad vrbem Cadmæorum ſeptem turribus inſtructam.

Ε᾽πτάστομος, ὁ, ἡ, ſeptemfluus, per ſeptem oſtia fluens. ἑπτάστομαι πύλαι, ſeptem portæ & aditus, Euripi.

Ε᾽πτάπτερος, ὁ, ſeptem fidibus aut neruis intentus.

Ε᾽πτάφθογγος, ὁ, ἡ, ſeptem voces ſeu ſonos edens.

Ε᾽πτάφωνος, ὁ, ἡ, ſic dicta porticus in Olympia, quoniam ſepties vox eadem redderetur, vt ſcripſit Plin. libro trieſimoſexto, capite ſy.

Ε᾽πτάχορδος, ὁ, ἡ, ſeptemplici ter, εἰς ἑπτὰ μέρη, Odyſſ. ξ, τὰ ὑφ᾽ ἑπτάχορδα σανίδια διημοιρῶτο.

Ε᾽πτάχωλος, ὁ, ἡ, locus erat intra vrbem Athenienſium.

Ε᾽πτάχορδος, ὁ, ἡ, habens ſeptem chordas. ἑπτάχορδα ἁβδώρια, concentus ſeptem fidibus ſeu neruis conſtantes.

Ε᾽πτέρατος, alatus eſt.

Ε᾽πτέτης, ὁ, ſeptem annorum, pro ἑπτάετης.

Ε᾽πτέτης, ἡ, ſeptem annos nata.

Ε᾽πτεύτακτος, ὁ, ἡ βαλεῖν ἑπτὰ κύβοις, ὁ ἑπτάπους διαμιᾷ ῥιπτοῦσι, Suid.

Ε᾽πτῆλυ, volatilia verbo πτῆμι.

Ε᾽πτεπλῆθ᾽ω, vide Πτέπλ.

Ε᾽πτυφ᾽ος, ὁ, ἡ, humidus, vuidus: pro ἔφυφ᾽ος.

Ε᾽πύλιος, ὁ, ἡ, verſiculus, diminutium ab ἔπος. Ariſtophan. in Ranis ἐχρῆτο ὧν φράσειν αὐτὸν, ᾗ τὰ βαῖδ᾽ ἀφεῖλον Ε᾽πυλίοις, interpr. ἐπυλλίοις. nam vt ab ἐλέ᾽ος, ἐλεύλιον & βραφύλιον ſenſic ab ἔπ᾽ος ἐπύλιον. Et in Acharn. de Euripide, Ὁ νοῦς ὧν ἦν συνελθὼν ἐπύλλια, interp. ἰαμβεῖα.

Ε᾽πω, curo, tracto, guberno, diſpono. Odyſſ. ξ, ἅμοι δ᾽ ὅσ᾽ ἔργοτ᾽ ἔπουτο, διεπρήσσοντο, operentur, oneri incumbant. τοὺς ἔπομεν, id eſt, ὀτρυνόμεθα, ἠδὲ ὄπαζον, ἄγεσθ᾽ ἔπονται, ἀκολουθοῦσι, ornandis armis, inſtruendis armis occupatum. Homer. Ε᾽πων, vero cum tenui, ſign. dico. qua in ſignific. vſitatius eſt ἐνέπω & ἔννω.

Ε᾽πωζω, ω, ἄσω, σ, αχθ, ouis incubo, incubitu foueo, foueo ova, pullationem facio, Gaza.

Ε᾽πωιτος, ιως, ὁ, ἡ, idem quod ἐπωαστικὸς, ὑπνώτικος χρόν᾽ος, tempus incubandi.

Ε᾽πωαστικ᾽ός, ὴ, incubitus, fouendi opera, incubatio, Ariſtotel. in princ. de hiſt. anim.

Ε᾽πωαστικτέον, quæ magis incubant. Ariſt. de gallinis, τῷ ἐπωαστικώτερα ᾖ ὑτέον ἐτέων.

Ε᾽πωβολία, quaſi ἐπωβολία, ſexta pars exiſtimationis litis, id eſt, τὸ ἕκτον τιμήμα τ᾽ δίκης, quam perſoluebat calumnioſus accuſator, qui rem damnare & peragere non potuiſſet. verbum ex hoc dictum quod in quanliber drachmam calumniæ reus multaretur obolo, cum ſeni oboli eſſent in drachma, Suid. Harpocration ſextam cenſus partem intellexiſſe videtur. Pollux libro octauo. ὁ δὲ μεταβαλὼν τὸ τίμημα μέρος τῆ᾽ ὑπέρ ων, τὴν ἐπωβολίαν φερσεφόνιον. Demoſthen. in Orat. ᾧ μειδίας, ἢ νικᾷ καταδικασθεὶς πεντακοσί ζητῆ, εἰς κίνδυνον κατέστηκε τ᾽ μείζονος, ἐὰν μὴ ὑπεφύγῃ μὲν ἑαυτὸ, ὦ ἀν᾽ρες, τὴν ἐπωβολὴν ὀφλήσα μυρί᾽ ἑκατόν, Nunccque cùm res meas recuperare contenderem, in maximum diſcrimen adductus ſum: vtpote qui centum minis continuò multandus ſim, ſi (quod abominor) iſte ab intentione mea abſolutus ſit. Plato libro vndecimo Legum, ἐὰν δ᾽ ἑκὼν τὰς τῶν δικῶν ἀγῶν᾽ ἐκβιάζῃ ἐπὶ τὸν μεῖζον ἀδικίαν κατιὼν τὸν ἔλ᾽ον. Ε᾽πωβολία, eſt ſexta pars æſtimationis litis, pœna calumnioſi accloris in iudicio ignominioſis: continet autem centum minas, Eud. Commentar. de Aſſe. Euſtath. ſcribit antiquis ἐπωβολίαν fuiſſe τὸ ὀβολὸν ἑκατὸν, & Heſych. ἐπωβολίαι, ἀδικήσεις τὰ δίκας ἐπὶ τῷ ἀκόλουθον τὸ ἑκατοντὰς τέλειον μέρ᾽ τὸ τιμήματος, οἱ δὲ τὸ δέ ἐστον.

Ε᾽πωδὴς, turpe, δυσειδὲς.

Ε᾽πῳδ᾽ή, ἡ, incantatio, ἐπαοιδὴ Homero. carmen, incantamentum, vel carmen ad anolendum aliquid noxium, & ἐπᾴδειν in eo ſenſu à Platone accipitur libro decimo de Republic. vi de τὰ ἐπαίδειν φαρμάκοις, potiones magicæ. οἱ δὲ καὶ τὰς ἐπῳδὰς, proteſtores artis incantamentorum. οὐ᾽κ μετὰ ἐπῳδαῖς ματίοις δὲ ἰνδικτέα, Chryſoſtom. de offic. Epiſcop. Polybius, ταῦτα ἐπᾴδοῦ᾽ ἡ γοητεία ἡ σεμνύμενος, πάσιν ἐλπίζειν. Sophocles, Οὐ γὰρ ἰατρὸς σὺ γ᾽ οὐδ᾽ ἐπῳδὸς ἀρτί, τερπνὸν πάφυκας. Ε᾽πῳδὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

ὀνύμως λέγονται· qui ita ad Romulum vrbis nominis origi-
nem referunt, Plutarchus in Romulo. Ibidem, ἐπωνυμίαι
δὲ γένεσι τῶν γωνιῶν, curias à mulieribus nomina trahentes.
ἐπώνυμοι τῶν βασιλέων, ibidem, vrbs regis nomen referens.
ἐπώνυμος ἡ μνήμης, ab insania nomen habens, Nazanzenus in
Or. ἐπώνυμον τὸ καταρκτικὸν κεφάλαιον, ab illius qui subegit
cognomine appellatur, Herodot. ἐπώνυμοι γίγονται ἀπὸ τοῦ
ἐπωνύμου ἐπώνυμον. Et cum Genitiuo. Idem, ὃς δὲ ἀδύνων αἰχμὴ
ἐστὶ σοφιστὴς ἐπώνυμον. Et cum Aduerb. ὄνδυν. Apollonius Se-
cundo Argonautic. αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔσσαν ἐπ' ἀπώνυμα δεῖπνα, ab
hominibus dictæ, Dionysius de situ orbis. Idem cum Genit.
Præpositione. Item, ἐπώνυμοι, heroes Athenis, à quibus
tribus sua cognomina acceperunt. his statuæ erectæ fue-
runt, & vt pro rostris Romæ, sic ἐπώνυμοι ἐκλήθησαν, lex vel
ratio prius publicè proposita promulgabatur: vide Æs-
chin. pro Ctesiphont. Et ἐπώνυμος ἦν ἀρχὸντων, dicitur ὁ ἄρχων,
id ab eo annus in fastis denotabatur, vt Romæ à consuli-
bus. Plutarchus in Demetrio, ὃς ἦν ἐπώνυμος ἢ πάτερσι ἄρχον-
τα παῖδας εἶρξε σωφρονίσων ἐχθρὸν ἔσχεν ἐπώνυμον, ἢ
ὃν ἂν ἦν φοιμάσθαι ἢ συμβολῶν ἀφεῖχεφορ. Herodianus de
Gendis Iantarij loquens, ἀφ' ὧν ἐπώνυμοι τότε ἀνῆκεν τῷ ἐνι-
αυτῷ ὑπάτοις παρούσαν ἀξιοῦσιν Consules tum primum in-
siem & annuam prætextam induunt. ἀρχὴ etiam ἐπώνυμος
dicitur magistratus, τῶν ἀρχόντων. Plutarchus in Sympos. ὅτ' ἦ
ἐπώνυμος ἀρχὴ λάχοι, εἶναι τὰ πλεῖστα τῶν ἰδίων ἐκείνῳ ἔτους, ὃν
ἂν ἦν τῶν ἀφορισμάτων ἢ συμβολῶν ἀφειλέφορον. Herodianus de
Gendis Ianu

res estis Aristid. ᾧ τοῦ φοσταστῆν ὡῶ ἀναίτιον ἀθρόπτων Ἡσυχίος ἔχει τοιαῦτα αὐτὸ τοῖς ἐκείνοις τοιοῦτον, ὥστ᾽ ὀρ πινά ἐραῖο φ ὃ, ὁ ὁπὸ σπατο. Gregorius, ὁπὲ᾽ ἢ φιλοπάτρικίας, Καὶ φοσφυσιεπέον ἀυτρωπος ὄντας ἀυθρώπους ἢ ἔρωτο ἢ χρηὸ ὁπτος, ἀὰ᾽ ἀπὸ χρημάτ χρησίου τοιούτες, ἢ ὅτι ἀφ᾽ ἑαυτῶν, benignitas humanitati conferenda est & beneficentia. Demosthenes, ὡσὲ Ἡ ἐρκλείδαρον in epistol. κελεύ ὡῶ ἔραι ὃν χάριες ἀνθρώπ, ἰῶ ᾧ τὸ ποίησα ὀφείλε μι, honestum igitur est beneficium gratia iure imita. Ἐ ραια apud Hesych. σωωιφροσύ ὃ ὡῶ, ᾧ ὑ πνου, σωωιεφροσύ ὃθοῦσι, διοχλεῖ ὡὰ μέσης δείσιον ἢ ὡὰ συμβέλλε δίκιον.

Ἐ φασπᾶν, διῳδᾶν, Hesych.

Ἐ ράσμι, inamire, vide ἔ ρασθαι.

Ἐ ρασιός, ὁ, ἡ, amatio, μέσ. vnde ἔ ρασις, vt scribit Homeri Interpres.

Ἐ ρασπὸς, ἡ, ὁ, amator, amicus, cupidus, ὅθ᾽ ὑμασπὸς, cultor, approbator, studiosus. ἔ ρασπος autem non tantum de amore dicitur, sed etiam de amico. Plutarchus, ὁ ρασπὲς ᾖ ᾖ φίλ Ὃ ὡῶ Κάτων Ὃ ὁρτίσ Ὃ. Et de Phaonio, ἔ ρασπὲς χαρτὼς Κάτων Ὃ. Aristophanes inq. πυπρὸ ἂν᾽ ἔ ρασπὲν φερομένων, rerum malarum studiosum. φερέσιον μεγάλων ὑπὸ φιλονικίας ἐ ρασπὲς, ambitione honoris rerum magnarum cupidus, Plutarchus in Themistocle. ἔ ρασπὲς ὑπάνε, Xenophon libro primo Pædiæ. ἔ ρασπὲς δόξης ᾖ τιμῆς, gloriæ & honoris cupidus, Plutarchus in Camillo, ἔ ρασπὲς σοφίας, studiosus sapientiæ, idem in Numa. Plato in Timæo, ἢ ὁ τοῦ ᾗ ὑπ᾽ ὑμνεῖ ὁ ρασπὲν, καὶ χὰν τὰς ἢ ἐμφερῆ φύσεως αἰτίας πρὸὸ τὰς μεταδιώκειν, Cicero, illum autem qui intelligentiæ sapientiæque se amorem profiteatur, necesse est intelligétis sapientisque naturæ primas causas conquirere. τὸν πονεῖ ἐ ρασπὸν, philosophari, Aristoph.

Ἐ ρασπὲς, amabilis, blandus.

Ἐ ράσσεια, ας, ἡ, amatrix, Pollux li. 3.

Ἐ ρασπενδάκ, milito, molestè ferò sequendo Hesychij expositi. cui Ἐ ρασπὸς est nomen gentis supra Arabas.

Ἐ ρασπεν ὃς, ὁ, ἡ, amabilis, amœnus, ὑθ᾽ ὑμασπὸς καλὸς, Ilia. βῃ ᾖ αὐγαῖας ἐ ρασπενὰς, ἰ ὠβάσεις, καλὰς, ὑθ᾽ ὑμίας, ἀξίας.

Ἐ ρασπῖ ὦμ, ἰσάω, σω, cupio: Accus.

Ἐ ρασπὸς, ὁ, ἡ, amabilis. ἐ ρασπενὸς, optabilis. Homerus Iliad. χλιὰ μεν ἀνὴρ ἐ ρασπὸ ᾠφόρει, id est, ἐ ράσπα ἀ, κρὰ ἀ. Cum Accusat. Hesiod. φιλεῖ᾽ ἐ ρασπὸ ᾖ ἔδος ἀ᾽ μεινὸ Ὃ. Dionysius Poeta, ἐ ρασπενὸ ὑπατος πατρῴδ.

Ἐ ρασπ ᾠφερὸ Ὃ, ὁ ᾖ ἡ, amabili colore prælitus, in epig,

Ἐ ρατὸ, ὁ, ἡ, Erato, vna Musarum.

Ἐ ρασω, μ, μάσω, σα, σκω, amo, cupio, appeto. Actiuum. Genitiu. Aristophan. νὴ. ᾖ τὸ σκόμμα τὸν ὁρᾶν ἐλιφάν. Idem in Pluto, ᾖ φωνὴς μένεν ᾠοὴν ἀκούσα, cupiens audire. Plato in Sympos. ἐρᾶν ὑ ρασπὸν κρὰ Ὃ. Xenophon, ᾖ ὑμᾶς ἐμὲ πεύσω τὸ ὀνόματος ἕ ᾧ Ὃ γνῶσθαι, καὶ τὸν ὑπὸ ὑμεῖδ. Lucianus, ᾖ ᾧ ὑ τοὺς τῶν πλουτεῖν ἐρῶντας, ὡς δια τὸ πλουτεῖν δυὰ ὑμνεῖσθαι. Plutarchus, ὡς τε ἀπίσευον ἐρασθῆναι πομπαίᾳ δύνᾳ αὐτὸ γυμνάσια τῶν ἑαυτὸ ὑγατέρα. & de Pompeio Ioquens, Οὐ γὰρ δεῖ τ᾽ πνᾶ ἐμμανέσερον ὀφθῆν ὁ ἰουλίᾳ ὑ πομπῆ. ἐρασθῆσαι τῷ βασιλέως, regis amore incensa, Plutarchus in Romulo. ἐρασθῆναι τῷ ἰάσε Ὃ· ὡὲ ἐκ φασ, Medeam Iasonis amore captam, aiunt eum adamasse, Lucian. ἐρᾶσθ᾽ γάμου, amauit nuptias, Euripid. ἐρασθεὶς θεάματος, spectaculi auidus, Plutarchus in Galba. Cum Infinit. Plato in epistolis, ᾖ αἰχὲς πάλι ἐραῶντε τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. Sophocles in Aiace, ὧν γὰ ᾖδε ὁ πνᾶν τυχεῖν ἐκπόσπο, quæ affequi optauit. ἐρασθὲν κυβεῖν, Euripid. ἐρασθῆσαι ὄσπλασιν φοβῆσαι πᾶ ὑδὲ μπον ἀδ μπον γυρεῖν, ab Apolline amatos esse, Plutarchus in Numa. Et absolutè potiſſimum ſignificat amore captum esse, vt Latinis: Terentius, Meum gnatum rumor est amare. Xenophon libro primo, Ὅπμι, πὸ ὁ ἀρκμᾶν τὸν σὶ ωὶ ᾧ ὁ φεῖσθαι φῶν ὑρᾶι, ἐρασθέντες ὑὸ τῆ ὑμάτ ᾳ, antequam amarent. ἐρασθεὶς, amore captus, seu desyderio tentus, ab ἔρασθαι: vnde ἐρασθὲ σσμαι, amabo. ἐρασθεὶς ἔρωτα, amore captus, Euripid. Plutarchus in Lycurgo, οἱ ᾖδ᾽ ὡῶ ᾖδ᾽ ἐρασθέντε διετέλεων πασῆ σσπάζοντες ὅσως, ἔρεσσι ἀφροσύνω τ ἔρωτος, id est, corundem amatores pari studio perseuerabant, vt quem amarent optimum redderent.

Ἐ ρᾶ ζομαι, μ, σάρμαι, σ, σμαι, operor, efficio, conficio, meo munere fungor, arte expolio, & in genere pro quamcunque rem facere & obire accipitur, & facere opus. Xenophon, τῷ σώματι ἐρᾶζεσθαι, corpore laborare & operari. Lucianus de Sacrific. πλυσθέντες ἢ ἐρᾶζόμενοι τὰ πὸ τὴν Ὃ, molientes murium. ἐρᾶζόμεν πολ ἁμαρτίαν, committo peccatum. ἐρᾶζεσθαι αἰχρὰ dixit Xenoph. pro turpe quippiam in se admittere. Item vendo, rem facio, seu pecuniam. Aristoteles in OEconom. κακίσας εἰσ ἐργαζόμενος ἢ ἐμὲ τὰ ὠὰ ἀυτὸ ἐρᾶζεσθαι, οἱ δ᾽ ἐρασωὰ ἐλάοντ Ὃ· ἢ ὅσω πᾶς ἐμπόρευ ἐ πόλεως, interrogabat quibi vellent vendere, & c. χρυσὸς ἐκρασάμ Ὃ· ab Isocrate dicitur aurum factum & signatum. ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere. ἀυτὸς ἐργάζονται τὴν γῆν, eis colebant agrum, Plutarchus in Lycurgo. πῶς ἐργάζεσθαι, artes exercere, Plato secundo de Republic. ἐργάζεσθαι διὰ κόσου, pro secare mare & nauigare. Aristodius, οἱ γλωκὺν ὁ υσπέμενον ἐργάζονται, ἐργάζομαι ὅρκ, Aristophan. Item afferre & ἐμπορεῖν. Xenophon, σώμασι ἀξίως ἐργάζεσθαι, corpori bonam parare valetudinem & præstare. ἐργάζεσθαι etiam opus facere siue opera, id est, castra munire, ſepem & vallum circundare. Xenophon quinto, Ἐ ᾽ ὁλωσὶ ὁ παρεῖχ ὑρὸς κύκλῳ ὅσι τῶν πόλι, τοῖς μὴ ᾖ μισοι τὸ ἐρασωᾶν κεδαιθῆναι τῇ παφιλόντων, τοῖς δ᾽ ὑμῖσοι ἐργάζεσθαι. ἐργάζεσθαι merere capturas & quæſtum corpore facere. Demosthenes, ᾧ τὰ ὑπὸ σεα τῶν ἐργαζομένων, ᾧ τὸ αἰκῶς τῷ ὑσεων, & victum ipſam quæſiturarn, familiámque coalitura, id est, omnia corporis quæſtu ſuppeditaturam. Et ἀφ᾽ ὧν ἐργαζόμεθα ῥωμὴν vocat Plutarch. in Timoleone ſcorta meretrix, & proſtibula. Dicunt item Græci cum duobus Accus. τί σὲ τοῦτο ἐργάζεαι ὑ πσπέσας ἢ ἀφέλας; id eſt, quid hoc hominis cias: vt Cicer. pro Cluentio, Quid hoc homine factum est? ἐργάζεσθαι σὺ πσῦτε, νὴ σπὸ σὲ τοῦτο, his te rebus affício. Item in Apolog. οἱ σὺνεφὶ κακὸν τὶ ἐργάζονται σῦ ἀεὶ ἐξυπτάζε αὐτῆ, τασε, improbi semper suis vicinis nocent. πολλὰ κακὰ εἴη τὸ σὸν ἀνδρὸς ἐργάζεσθαι, negotiari, φερσματνεύειν. Matth. capiteximo, Ὃ σὺν τὰ λαβε κακὸν ἐργάσατο ἐν αὐτῆ. Aristoteles Oconom. 2. τὸ δὲ ἀργὸν μέγας πᾶ ἐκ ᾖσε δ᾽ λαβεῖ, πᾶς ᾖ λυπᾶς ὁλίγας ἐργάζεσθαι, proprie ἐργάζεσθαι in hoc genere dicitur (inquit Ita) non quiſquis negotiatur, ſed is demum qui lucrum faciat eſt de ipſius laboris ſui fructu ſicut Lucæ decimonono & ſimoſexto. Herodotus in Clio μεγάλα χρήματα ἐργασάμ Ὃ· veruntamen interdum accipitur pro φερσματνεύειν, in loco allato ſic Ariſto. οἰκονομικῆ, β, τὸ δὲ κατὰ μέρος πᾶ ἐκ ἐλαῖε πᾶς δὲ λοιπῆς ἐπελεύσεν ἐργάζεσθαι & Demoſth. ᾧ ἀνωσὶ ἡ τῆς ἐργάσεδαι πᾶ ἀπὸ ὠγρεῖα. vnde ἐ ργα χρήματα, quibus proninr apud Iuriſconſ. otioſa pecunia, hæc Beza. Item in facere, id eſt, cenſum & fortunas ſuas augere, χρησὶ ᾧ, κρὰ ἐ ργασέεν, ἐ ργασάεῖς. τὰ ὑπαρχόν ἐργάζεσθαι, Demoſthen. Et ἐργάζεσθαι ἢ βίον, ſic victum quærere, victum ex aliquo quærere, Andocid. ἐργάζεσθαι ἢ βίον ἐκ τῆ δικῶν ᾧ πὸ χρείω, Xenophon. ὡσπὲρ τὰ ὑπὸ σεα ἐργάζεσθαι, mercede victum quærere. Sic ἐργάζεσθαι ὑπηρεσίαν, &c. ὡσὶ τὸ ᾧ σπεῖν ᾧ ὑπαθύσιον. Scicero facere præconium dixit, κηρυγμα ἐργάζεσθαι, vascul. m & agentarium facere: vt Demoſthen. κῆ Μενδὶς, χρυσὸν ἐργάζεται. In Apocalypſi capite decimooctauo, ᾧ ὅσ τὸ ναὸσαι ἐργάζονται, quotquot in mari ſe exercent, vel quæ in eo faciunt. Nam idem ferè eſt quod φιλοκερδῆν, hoc eſt, ſtudere lucris indulgere. ἐργάζομαι χρυσοχοικὸν, rem pecuniariam facito, Æſchin. ἐργάζεσθαι χρυσοχοικὸν, aurarium facere, Plutarchus. ἔ ρτ νον ἔρδωμι vtrumque ſignificationem, & nam & Paſſiuam: vt ἐργάζομαί σι κακὸς, malis te afficio, & ἀργόμεθ᾽ ὡ κακὸν ὑπὸ τιν Ὃ, malo afficior. Demoſthen. ᾧ σ᾽ ᾧ τὰ σὰ τε τὰ κακὰ ἐργάζεσθαι τῶν πόλι, ὑμᾶς ὁ γε μεγαλοπρεπῶς ἐπιδοκιδ. τὸν πολιτικὸν ἀγαθὸν τὸ ἐργάζεσθαι, aliquo beneficio ciuim affecisse. apud Lyſiam, τοιοῦτ᾽ ἐπ᾽ ἐργασα, talia perpetrata. Et ἐργασμῆν τοιοῦ ᾧ ἐργασιῶν, cibus confectus. Paulus in 1. Eliacôn, ζόλ᾽ τὸ ἐκ ἀυτ᾽ χαλῶ μεμπιλῆσθαι, ᾧ ἀχλυ ὑπὸ ἐργασμῆν, fabre facta, artificiosè cælata. ἐργάζεσθαι γῆ, terra (inquit Theophrastus) ἐργαζομένη λίθος, Thucyd. vbi interpres, ᾧ γε μὴν ὁ τύπος πᾶς ᾧ σοῦ σπα ἔχοντες, ἐλαξεύομεν.

Ἐ ργάδω, idem quod ἐργω.

Ἐ ργαλεῖο, ν, τὸ, inſtrumentum, ferramentum artificum.

Ἐ ργάνη, ης, ἡ, Minervæ cognomentum, vt in Atticis ſcribit vſamias.

Ἐ ργασον, τὸ ἐργαλεῖον.

Ἐ ργασὶν, factiurio, facere cupio Soph.

Ἐ ργασία, ας, ἡ, opificium, effectus, confectio & confectura, opus, actio, occupatio, actio, cultura, exercitatio, opera, labor. fructus & lucro. Actorum capite decimosexto, ἐργασία ἐκ ὐκ ὀλίγ ᾧ τοῖς τεχνίοις, magnum quæſtum præbebat domus ſuis. Antiphon, πολ᾽ ᾧ δ᾽ ἐσ ᾧ ἡ, ἐμπορία ὑπὸ δυσωσὶ ᾧ, ἀ δὲ ἐν τῇ πόλει βελτίω, ὑπὸ ᾧ μόνο ἐν τῇ τότε ἀργία. ἐργασία ἐκπλεῖν, δωλικὴ δ᾽ αἱ εἰς σφοσκευὴν σεδὲν, αἱ ἐξ ὑπηρεσία ὑπὸ σεῖς χε τὰ μόνο διαφωκέδαι. Aristoteles quarto Ethic. πᾶς ἀπὸ δ᾽ ἐξ ἐργασίας ἐργαζόμενοι ᾧ, πορνοδόσκοι, ᾧ πάντες οἱ τοιᾧ τοιᾧ μικροὶ δ᾽ ἐσ᾽ αὐτοὶ ᾧ ἀφ᾽ ἐρκὶ ᾧ δοια ῥαγίας. Demetrius, μισθοῦτα τῶν ἐργασίαν τοιούτων τῶν ὑ πεπτ ζε, inenſam retinendam conduxit. Idem, ἔχω τὸν ὑ σίον τῶν ἐργασίᾳ, quitutum habebat pecuniam fœneratitiam. ἐργασία etiam oratoris est, vt ἐργάζεσθαι confiere & aſtruere: quod ἐπιχειρεῖν dicitur & aggrediur. Hermogen. tomo tertio. Quintilian. ἐργασία in ciſiciendo, veluti opere propoſito. τῆ ἐργασία σο-

ur ἐ ἀρία apud Xenoph. libro secundo, ἄπαν. Et ad omnia
ra accommodatur, sicut ἐ ργαζέσθαι, ἐργασία περὶ θεούς, i. sacra,
ργασία, Aristot. de part. Anim. 3. cibi confectio. Et ἐ ργασία ἀ
, cultus, subactio. ἐργασίαι γάμων apud Hoc. ad Nicocl. id est,
um observationes. Item ἐ ργασία, exornatio, expolatio. ἐ
ια τοῦ πρωσώπου, pectinarium acquisitio, Aristotel. libro 8.
Luc. ἐ ργασία ἀ ρετῆς, virtutis actio, Chrysostom. ἐ ργασίας τῆς
ινων μεταποιεῖσθαι τέχνης, præsect aurarius officinis, Thucyd.
ι πάσας ἀφοσιοῦται, quæ parum pudicè vitam instituit,
. in Pericl. οὐδὲ παῖδων ἐ ργασίαν, qui hoc munere fungun-
. δι ἐργασία ἀσωτία ἀ ρᾳ τε καὶ κάκ. da opera ut ab eo libe-
capite 12. Euang. Lucæ. ἐ ργασία, de opere fabrili. Theophr.
l. 3. capite 12. ὧν ἐ ν ταῖς ἐ ργασίαις χρείαν ὄμβρια, materies in o-
. de fabrili contorta. Plin.
μος, ου, ὁ, cultus, elaboratus, confectus, fabricæ idoneus: vt
ισια ξύλα, ligna quibus vtuntur in operibus suis materia-
. Cæl. l. 3. c. 4. 8. ἐ ργάσιμα χωρία, fata, Plato de Leg. loca quæ
possunt, culturæ habilia. ἐ ργάσιμα ὀ ργασμένα, dicis qua opera-
ceat, capite 20. libro 1. Reg. ἐ ργάσιμον σιδήρου, ergasima myr-
genus myrrhæ quæ pessima est, Dioscorid. libro primo,
c. 78.
ος, agricola.
ον, opera danda est, agendum, opus obeundum.
ης, ου, ὁ, operarius. τῆς ἐ ργάτου, vel ἐ ργάτης, quos Homer.
ας vocat, Pollux libro primo, 8. βδαυσσὸς vocat Xenoph.
ον, σος.
ον, τὸ, officina, taberna. Item fornix. vnde ἐ ν ἐργαστηρίῳ
ν, mulier dicitur quæ prostat & publicè meret stipem,
pstibulum, scortum meritorium. Demosthen. καὶ πάντες, ὅ
ιν ἐκ τῶν τοιούτων ἐφωρᾶτο ἔργων, ὃς ἐκ δὲ δὴ παῖδας μοιχοὺς ἐκόλα-
ν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ ὑπέσυρεν, ἐν τῷ τρόπῳ σκώλοψι τὸ ὑπόπεδα-
ν, legémque allegabat quæ vetat adulterum deprehen-
eum qui cum iis conciubuerit quæ in fornice sedent aut
pallam res in foro venales habeant. ἐργαστήριον φάσκων, ᾗ
ιῖ τοῦτο ἐφάνη αἰσχρὸν, ἢ τοῦ ἐμπολίου ταύτην εἶναι, domum vtiqui
storiam Stephani dictitans domicilium esse, illumque
quæstum in officina meritoria & venerea. κἀκαλεῖτο τῆς
ς τοιαύτης ἐργαστήριον, caput officinæ scelerosorum organorũ,
Νικόδημον τὸν πονηρὸν ἐργαστήριον, ἀλλὰ δεῖ ἐμβλέψαι καὶ τοῦτον ἄμεινον,
ion Naz.
ος, ου, ὁ, manceps officinæ Rud.
ης, ου, ὁ, operarius, operosus, in opere sollicitus, opere & la
b- præstans, efficax. ἐργάτικον τινα, officiosissimus. Legitur
& ἐργατικὸς in Solone Plutarchi.
ης, ου, ὁ, operarius, operum cultor, opifex, operator Lactat.
In. lib. 6. capite 18. Vnde ἐργάται, vel ἃ quæ operantur, Ari-
st. ἐργάτης τῆς πολιτικῆς, effector rerum bellicarum. ἐργάτης
agricola, Plutarch. in Numa, agriculturæ operam dans.
ἐργάτης τέκτονος, artifex, Xenoph. in Œcon. ἐργάτης κάπηλος, qui
pat iniquitatem. ἐργάται, οἱ ἐργασικοὶ, operæ.
ον, ergata Vitruvio lib. 10. cap. 4. machina est tractoria quæ
ctum axem habet, vt fuscula supinum, circa qu candulela
ri funis connolitur, vectibus trajectis verfatur obnexus
tus & ambientibus vectiariis, vsumque habet in nauium
ti fuctionibus, fed præcipuè in exonerandis colossiceteris
oribus. Ergata quam etiam ζυγὸν, vt suo loco dicetur, vo-
c. Aristotel. vulgò τὸν σίφωνα, appellatur, vt fuscula ipsi ὀ ῦ di-
ctum modimet.
ος, officiosus.
ικὸς, artificiosus. πόλεις κατασκευασμένας πρὸς τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐρ
γικὰς ἔχουσι διατροφὰς, verbes ad quæstum artificio-
sas ad victum magnifice extructas, Plut. in Camil.
ικὸς, ἡ, ὁ, agricol, operarius, artifex seu opifex. fecunda &
tertia syllabis breuibus. ἐργατικὸς ὁδούς, in Epigrammat. artifex,
operarius.
ον, τὸ, ὁ, operaria Plaut. laboriosa, officiosa. Minervæ
epheton. Lucianus, μελιτίδια vocat ὅτι μελιτῶ ἐ ργάτις, mellis
opificem.
ργάζομαι, ἐργάσομαι, εἰργασάμην, εἴργασμαι, ἠργάσθην, operare ei terram, capite no-
n libro secundo Reg. & capite vigesimo Exod. εἰ μὲν ἐργάσῃ
ἕξ ἡμέρας ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, sex diebus operaberis, & ce-
ἔργα σὺ ἐργάσῃ βοῦς, operantur decem iugera boum, capite
5. Isaiæ.
ης, ου, ὁ, ἐργάνης, ruguria in agris, vbi ferui quiescunt. apud
Cretenses ἐργάνεως sunt quibus sepulturæ mortuorum cura
demandata est.
ος, ου, ὁ, ferti, quorum opera in agris vtimur. οἱ δὲ ἀρχαῖοι εἰκότως,
in it Hesych.
ης, ου, ὁ, Eustath. qui sedulò vrget opus, ἐργοδιώκτης.
ργός, ου, ὁ, operum reficiendorum curator, pro ἐργοστάτης.
ργμός, ου, ὁ, sepimentum, φραγμός, Hesyc.
ργμα, ατος, τὸ, claustrum, septum, ἀσφάλισμα, κάλυμμα, τεῖχος, φραγμὸς,
negotium, facinus. Lascar. εἶδα βεργοῦς ἐ ργματα πλουτοῦ μέγαρ. Hesiod. εἰσὶν ἐ ργματα πάντα ἄζηλα, ad hanc rem optimi. Dicitur etiam ἐ ργμασι. ἐ ρμὸς, vide Συμέλεσθαι.
Ε ργνὸς, ἀργεὸς, ἐ ργός, ὁ, exigo opera. ἐ ργοδιώκτωσαν τὸν τῆς λαοῦ, erudientes populum, præfecti operibus populi, capite quarto, libro 2. Paralip.
Ε ργοδιώκτης, ου, ὁ, exactor operis, monitor. cap. 3. Exodi, καὶ ἦσαν ἐ ργοδιῶκται, ab iis qui præsunt operibus: sic enim est Latine ibidem.
Ε ργοδοτῆν, cui opponitur ἐ ργολαβεῖν, opus faciendum locare, Pollux lib. 8.
Ε ργοδότης, locator operis, qui opus pensumque præscribit. Naz. ἡ φαῦλα τὰ αὐχεῖται τυδώνεις, ἡ ἐ ὸς πατρικὰ ἐ ργοδότας.
Ε ργοπάτης, ergastularius, operis præfectus, ὁ ἐ φεστηκὼς τῶν ἔργων ἐπιμελείᾳ, ἔργων ἐπόπτης, Epicharm. apud Pollucem. li. 7.
Ε ργοπαλαμ. πόνος, πονικὸς, μοχθητικὸς, μοῦσαι, quæstum facio, ἐ ργάζομαι, κερδαίνω, ὠφελοῦμαι, μισθοφορῶ, ἀ ωφελοῦμαι, extruendum recipio, opus faciendum conduco, operam loco, vt redemptores solent: quod genus Cicero sequestres appellat. Hoc etiam verbo oratores de iis interpretibus & sequestribus vtuntur, qui iudicis corrũpendis, aut ciuis cuiquam malefi ciis suscipiendis operam suam locant. τὸ μισθῷ τινὰ ἐ ργάζεσθαι καὶ μισθοῦσθαι, longum murum Callierates faciendum conduxit, Plutarchus in Pericle. ἐ ργάσεσθαι itaque proprie redemptionis facere, vt mancipes & conductores solent, quod & μισθοῦσθαι & ἐ ργάζεσθαι dicitur. Xenoph. εἴ τις αὐθαίρετα ἐ ργάζοιτο ἢ μισθοῦσθαι ἀνὰ δέκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ. Demosth. πάσας οὖν ὁμοῦ τὰς ἐ ργολαβούσας αὐτὰς, ἃς κατεσκεύασε τοῦτο, cum enim aliis demanus hanc calumniam trahi gendam ab isto redemisse & conduxisse, hoc est, redemptorem negotij per calumniam facessendi fuisse. Æschin. ἐ κ τούτου δὲ ὁ τεμνόμενος ἀγανακτεῖ ἢ μέτοικος ἢ ξένος τῶν πολιτῶν τινὰ τῶν δούλων, ὡς ἐ ργολαβεῖν ἐ ν ταῖς καμίναις, i. quæstũ exercere in pronunciandis præmijs, id est, in perferendis promulgationibus. ἐ ργολαβεῖν, alienam litem redimere. Zonaras Chaced. Synodi c. 12. ὦ ἄθλε τῶν νόμων διαβολικωμένων ἔργον. Est verò, inquit, τὸ ἀλλοτρίας ὑπὸ δίκης ἐ ργάσασθαι ὑπὲρ ἐ ργάζεσθαι τινὸς δίκας ἀθέτου. Dicitur & ἐ ργολαβεῖν, ἐ ργολαβεῖν ἐ ν ἐργασίᾳ, vel ἐ ν ἐργασίᾳ, Pollux.
Ε ργολαβίας, ας, ὁ, merces ex labore, manuali operatio, redemptura Lut. redemptio operis & conductio. ἐ ργολαβίας δώσειν, qui multa agere conatur, capite vigesimonono Ecclesiastici. πάσχωμεν ἐ ργολαβίας, cedo tibi conductionem, id est, per me licet vt quod faciendum susceperis, tu faciendum suscipias. Budæus in epistol. Plutarchus in Catar. συνόλων ἢ τῶν μερῶν τὰς ἐ ργολαβίας, τὰ ἢ πόλεσι ἐκ τῶν ἐργάτας ἐλαύνων τιμάς. Liuius, vectigalia summis pretijs, vltro tributa infimis locauerunt. Sunt verò vltro tributa, impensæ atque attributiones operum publicorum faciendorum. Seneca libro quarto de Beneficit. Cum virtutem nec lucrum inuitet, nec damnum absterreat, adeóque neminem spe, ac pollicitatione corrumpat, vt cinctã in se impendere iubeat, ac sæpius in vltro tributis sit. vbi significat (inquit vnus omnium doctissimus Turnebus) sumptum magnum impensasque virtutis causa sæpe faciendas.
Ε ργολάβ ος, ου, ὁ, operarius, manceps, operarum conductor, sequester, redemptor. ἐργολάβ ος μὴν ὢν τὸ σχοῖνος, faciendum simulachrum conduxerat, Plutarchus in Pericle. ἐργολάβοι dicti sunt quoque sycophantæ & quadruplatores, quia sui delationes habentes, qui etiam φῶρες ἐφοδεύμενοι appellantur. ἐργολάβος, Harmenopulo, ὁ ἐκμίσθωσιν ἐπὶ ὠνῇ τὸ ἐκμισθοῦσθαι ἐργάζεσθαι.
Ε ργολαβέω, opus assumo, negotiũ mihi assumo, sollicitus sum.
Ε ργολάβια, idem quod ἐργολάβος, apud Pollucem. 7.
Ε ργομανὴς, illudens.
Ε ργον, ου, τὸ, opus, factum, res, negotium. ἔργα δαιδάλεια, Homer. id est, οἷσιν τὰ δαιδάλεα διατέτευχε ἐ ργάζεσθαι, opus aggredientium, Xen. ἔργα χαλεπὰ, res difficiles. ἔργα πόνος, Homer. opera pingmia. ἔθεσχ' ὑπέρβια ἔργα, res facillima, Plato de Leg. ἔργα κλοπῆς, furta, idem ibidem. ἔργα ἢ ἀσεβήματα, & factis, Demosth. ἔργον χειρὸς ἄκαρπον, Xenoph. τὰ ἔργα ἐ χαντα πολεμικὰ, bellandi operam habentes. Thucydid. sic Valla, id est, χαὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ πολεμικὰ τὸν τρόπον τοῦτον λόγον ἐ χόμενα, prolixior orationis rem & laborem esse existime, Æschin. ἔργον ἐ κάθαρμα, rem execui Thucydid. ἐν ἔργοις διατρίβειν, operibus instare, incumbere, Demosthen. ἐν ἔργοις γίνεται, in operis mi, cetur, Gaza ex Aristotel. Plato 12. de Leg. νῦν ἢ μὲν πόλις ἔ ργα γεγωνεῖ μιᾶς ἐρμῶνος, Cicer. 2. Legio, textile, ne operosius quam mulieris opus mentiruum. τοιαῦτα ἐ ργα, actor rerum, Homer. Iliad. 5. Τάδε μὲ σοείνεα ἔδοσαν καὶ τε δι σαῖτα, Μύθαι τε μῆτις ἔμπε ἔμβαι σοικτικὰ τε ἔ ργα. Ex quo loco Cicero dixit 3. de Orat. vt ille apud Homerum Phœnix qui se a Peleo Patre Achilli inuenti comité esse datũ dicit ad bellum, vt illum efficeret oratore

verborum a Cicerone que rerum. Plato in Timæo, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τὸ ἔργον, quorum operum ego parens effectorque sum, Cicero, πατὴρ ἢ ἔργων καὶ ἐπιτηδείας διατροφῆς. Xenoph. in Œconomic. hæc operam diligenti amque desyderant, Cicero apud Columell. libro duodecimo, capite primo, ὁ δεσπότης γεωργὸν ἂν ἔχοι, qui exerceatur, Plut. in Lyc. ὁ ἔργων ἄπειρος, enfis est in promptu, accinctus est & paratus, Eurip. ὁ τὰ μὴ ἔργων, ne ege deas, Thucyd. εἰς ἔργον καὶ πόνον, ad manus venire, ad rem venire. ἄλλα τοῖς ἔργοις, quum tempus rerum agendarum aderit. ἔργον etiam significat id quod potissimum agendum institutur πρᾶγμα, id cuius causa opus non est potissimum institutum, quæ alia rum causa complectimur, quæ præparantur alioru causa, vt locutus est Cic. l. de leg. κράτιον, τὸ μὴ παιρεμὸν ἔργον εἰς ποιήσιν τοῦ ἔργου εἰς ἐπιτήδειον ἀπὸ τοῦ ἔργου εἰς πάρεργον οὐ ποιεῖ μᾶλλον οὐ ἀθλιώτερ. ἀφ' ἔργου ἢ ἀργύριον ci possunt ea quæ præcurrionem quandam habent ad opus efficiendum & quædam adferunt per se adiumenta non tamen necessaria. item lucrum, quæstus, vsura, κέρδος ὁ μισθός, Demosthen. Significat etiam ἔνοχλησις, vt ἔργον ἐστὶν, difficile erat, idem. Sic Virgil. Hoc opus, hic labor est. νῦν ἔργον ἐστὶ πιεῖν κατατείνοντι· νῦν πάντα ἔργα τοῖς ἵπποις, nulla vi equos annitendo potuit retinere nec demulcere, Plutarch. in Public. ἔργον ἐστὶ, difficile est. ἔργῳ ἐστὶν, Thucyd. patimur, ἰδεῖν. ἔργον cum Infinit. laboriosum. ἔργον ἐστὶ πεισθῆναι, perdificile est credere, Plutarchus in Theseo. ἔργον ἐστὶ καὶ ἔδ, difficile & periculum est ne fit, Aristotel. in Politic. ἔστι ἔργον ἰδεῖν, vt vix possis videre, Aristotel. libro secundo Animal. Est etiam officium & functio, vt ἐμὸν ἀνὴρ ἔργον ἐστὶ, hoc mei muneris est, Isocrates. ἔργον ἐστὶ μισθοῦ, munus mercedi, Xenoph. δεῖ τὸ ἔργον, vt fungi officio possis. Ἰσαῖος, μίσθιον γοῦν ἔργον τοῦτο ἡσυχάζειν, nostrum iam erit officium hoc videre. Lucianus verbum addidit, πειστέον τοῖς εἰδόσι τὸ ἔργον ὑπὲρ ἐκείνου πεπραγότος, meæ erunt partes. τὸ ἐμὸν ἔργον ἐστὶν, Aristophan. non nobis stan dum est. τοῦτο παίδου σοῦργον, huius, id est, munus & partes, Aristophan. ἔργον ἔχειν, opus habere & meminus, Xenophon. ἔργον ἔχει σκευὴν &c. eius partes erant perpendere. τὰ ἔργοις, reaspe seu reipsa, Horat. τοῦτ' ἐκ τοῦ ἔργου ὄσσεται, Sophocl. in Aiace. ἐμοὶ νῦν ἔργον τοῦτο δρᾶν δεδραμένῳ μᾶλλον, id est, nihil opus est hæc deflere incassum. Aristophan. in Pluto, cum Genituo, ὡς ἔργον ἐ' ἦδεν ἐργαζόμενον, nihil opus est strophis. ἔργον ποιεῖσθαι εἰδέναι τοῦτο, studens hæc cognoscere, Plutarchus in Public. ἔργα etiam dicuntur segetes & aruæ, hoc est, τὰ ἐργασιμα, Xenophon & Homer. Odyss. ξ, ἰδώκαμε, δι' εὐδὲν ἔργ' ἀφίκανεν, in culta venerunt. Et Odyss. ο, εἰς ἄγρ' ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, καὶ τεύχεα, & Iliad. β, ἔργ' ἐπέκυρσαν, vbi interpretatur ἔργα γοῦν τὰ γεώργια, ἐν ἔργοις γὰρ. Xenophon in κυνηγετικῷ, τὰ ὑπὸ γῆ ὄρυα δεῖ ὅτι ἐς ἐχυρὸν ἐν μεταδιῶ καὶ ἀφανῆ, τὰ ἐργαζόμενα τείχεσι, montes enim promptum est vestigare canibus, & vsquequaque perlequi leporum cubilia, & cursu permetiri, quum neutrum in locis cultis & in iras digestis perinde facile fit, propter tramites limitésque transfuersos. contrà ἐργάτες terra est inculta. Xen. illud, τὰ δ' ἔργα μεταξὺ, transcurrere ruta. Ἔργον pro opere & negotio rustico. Odyss. ξ, ἔργον δὲ μετ' εἰλαπίνας, vbi Didymus, ἔργον, τὸ κτ' γεωργίαν. ἔργον ποιεῖσθαι, studiose quippiam agredi, Isoc. & ad efficiendum contendere. Isocr. ἔργον ἐποιήσατο διδόναι κτείνας, ἢ ἐμπίπρας καπνίσαι θυμιαμα, contendere, & omni opere aggressi sunt. τὰ ἔργα enim in re bellica, vt opera Latinis dicuntur. Polyb. φοσσαγὸν ἔργα ἔξ πλεκτὰς πάσσε πόνῳ ἀπὸ πολεμικῶν. Et alibi φοσσαγενέργα τὰ τοιχί ἢ μηχανικά. Liuius postquam parum ea procedant, opere demum ac vineis iniunctis muro cœpit. ἔργον etiam sumitur pro expeditione. Arrianus, ὅπλα ὅτι ἐκ τῆς προϊσῆς ἔργου σκεύασμα, arma adhuc Troiani belli reliquiæ. τὸ ἔργον μεσάβολῶν, manceps.

Ἐργάτης, ὁ, qui vrget operas, κρατάσκοπος ἔργων Hesych.

Ἔργω, poetice pro εἴργω, ει. κωλύω, arceo, impedio. vnde σωλέργω, detineo, distineo. ἔργουσι ἔσω, bobus prohibeor. ἔργετ' ἀπὸκ ab eo abstinuit. ἔργομαι τοῦ ἔπεσθαι, cætera prohibeor, Valla ex Herodot. ἔργειν πανταχοῦ, aditu curiæ interdici. ἔργετε ἐκεῖνον ἀπὸ πολέμου, prohibitus est ſponte vrbe, idem Herodot. Ἔργω vero aſpiratum idem quod εἴργω, includo.

Ἐργάδης, ὁ, ἡ, ὁ, operosus, durus, difficilis, laboriosus, molestus. Plato, ἐ δόκιμόν ἐστ' ἐργάδες οὔτ' ἐ' ἐ, cura perdificile, i. curâ perdificilem afferens, Arist. 2. Polit.

Ἐργάζιον, difficultas, molestia, negotium, Naz.

Ἐργαδὸς, ὁ, operosè & difficiliter. Theophr. 9. hiſt. c. 16. τὸ ὀχυρὸν ἐστὶν ἀναφανὲς πᾶσι μᾶλλον ἢ εὐκόλως τοῖσι τοῖσι, σαφέως ἧ ἧ τοῖσι ἧ ἐργαδῶς.

Ἐργάδιον, vide in ἐργάω ſupra.

Ἐργαίνω, redemptura metallorum vel ſartorum tectorum, conductio operis. Polyb. in Epit. τὸ πᾶξ ἑκάστου ἀξίωμα τοῖς συμβάλλουσι κτᾶλδαι τὰ ἐργαίνια, remittere elocationis pretium.

Ἐργάζω, lacio, ſacrificio. ἐργάζομαι, Accuſ. atiuo. Odyſſ. ο, φίλ' ἐπὶ ἧ φίλα ἔργα ἄρδοι, res amicitiæ indices faciat, ſeu amicitia dignas & gratas. Heſiodus pro ſacrifico, ἔργδεν ἱερεῖα ἐπὶ ἑκατόμβας. Idem, ἔργδεν ἱερὰ τῷ Διὶ τελείῳ. Hom. Iliad. ο, ἐργάσατ' Ἀτρείδης τελέσας ἑκατόμβας, i. ἐπιτελέσας, ἔθυσε, ἔρεξε καὶ ἔσφαξε, noceo, Herodot.

Ἐρέα, ας, ἡ, lana, τὸ ἔριον, vnde ἐρίεος, ἐρίου, ἐρίῳ, ἔριον, apud Dioſcorid. lib. 1. capite decimo octauo, pro laneo texto. Athenæus lib. 4, τὰς δ' ἀμφὶ τὰ πόδ' ἀνακρίδι legendum ἀλικρήνῳ δ' ἐρίῳ, ἐρίου, ἐρίῳ, ἔριον, lanæ exquiſitæ, quaſi quæ primariæ.

Ἐρεβεννὸς, ἡ, ὁ, obſcurus, σκοτεινός. Heſiod. νὺξ ἐρεβεννὸν, nox nigra. ἐρεβεννὸς ὄνειρος Suid.

Ἐρεβόθυρον, ex crebo, Hom. Il. ἔκλυον οὐκ ἐρεβόθυρον.

Ἐρεβινθεών, ῶνος, ὁ, ἐρεβινθῶν, ῶνος, ὁ, cicerntus. ἐρεβινθῶνες μὲν ὄνος, ciceris magnitudo, Dioſc. l. c. 147.

Ἐρέβινθος, ου, ὁ, cicer, testiculus. vnde ἐρεβίνθιος, cicernus, vicfarasmi prouerb. Cicernus Bacchus. ἐρεβίνθους etiam Thrapsiacitur. Aristophan. in Ranis, ἐγὼ δ' ἀφῆς τοῦτον βλέπουσ', οὐ μὴ φάγωσι ἄρνα. Interp. τὸ αἰδοῖον intelligit. Et in Acharn. πόρνη ἐρεβίνθους πᾶσιν, inquit, ἀφῆς τὸ αἰδοῖον τὸ ἀνδρεῖον, ἵνα ἢ ἐρίζωσιν τὸ κριὸν ἰδόντ.

Ἐρεβινθώδης, ες, ὁ, cicernus. ἐρεβινθώδης φυλλ ου, folium ciceris, Theophr. l. 6. hiſt. plant.

Ἐρεβόθιον, ſcrutor ſubterranea, Ariſtophanes. ἐρεβόθιον δ' ἐρίβολον φύσιν ὑπὸ τῆ γῆ πεφυκέναι, id eſt, τὰ ὑπὸ ἐρεβὸς διφῶντα, πυτίσιν ταῦτα γὰρ ζῶα ἔστιν.

Ἐρεβόθιος, ὁ tenebris.

Ἐρεβος, ους, τὸ, erebus, tenebræ, caligo, nox: Heſiodus in Theog. Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νύξ ἐγένοντο. ἐρεβος, ἰδιωτικὸν ὄνομα τὸ σκότος, ἀπὸ τοῦ ἐρεβεννὸν ἀνὰ τὴν ἀναγκαίαν

em,i.en,lib.7.Epigramm. πὸν ἴχι Θ ἐρώτσιε. Item eum Dario & Præpositione ἐν,lib.3.Epigramm. ὰς ἐσ ἐ μοι ὑπὲ ὅρ-
ν ἐάρε κουφον ἐφείδει ἐχ Θ.Inuenitur cum ἐξ & Genit.lib.
em,ἐχ Θ ὑπὲ τὰ χ τος ἐσ τασάμεν,figentem vestigium superiores nauis.ἐφείδομαι σε πάρα,ceptro innitor.Homer.I-
ὶ. ἐσ ἐχ ἐ ρεσσάμεν Θ,pro σ ἐσ ρεσσ ἐμεν.Sic lib.11.Argon. Apol-
ὶ ἐφείδομαι δάκτυλοι ἐ τινα ὑπὲ μεγαν ἐφείδετο ἐλχιμὸς ἐφορ-
ὶ ἐσσιν,partes aliquas dolor obsidet vehementior, insidet
ribus,Galen.tad Glauc.on.ἐφίδρυμα pro ἐφίδρω,firmo & fi-
Lafcar.κάντερ ἐφεδρεύθ Θ.calcar imprimens, Hesiod.cum
tuo.ἐφίσατο γαίῃ,humi stratus est.ἐσ ἐφεζόμενο τὸ γῆ. ἐσ ἐδεν
ssum: Suid.καφεζόμενοι, incumbere Latinorum volens ex-
ere, quomodo validis incumbere remis dicit Virgil.
d quum perfunctorie fit, φαῦλως ἐφείδειν dicunt, & in re
libet alia.Aristophanes in Pace, vbi seruus conqueritur
d scarabeus remissius ignauiusque mazam stercorem
mat & detorqet,εἰ ὡς τὸ ὥσπερ ὁ χέρης ἐς, ὁ κύων φαῦλως ἐ-
g.metaphora sumpta a remigibus remis incumbentibus,
vt interpres,κὰ τὸ ἐφεζόμενον ἐ ἐφεδρεῦσθαι τοῖς κάπασιν ἐ &
ὰ ἐφείδεσθαι τῶν σωμάτων ἐδίει. Sic enim, inquit, vocant
ἰδιῶται τὰς ἐως σωτῶν κλίσεις διαῤῥαγίας.Ἐφείδειν aliter idem
ristophan.vsurpauit in Concion.ὡσ ἐ ὡσαύτως ἐκπονῶ τὰν ὰ-
ὰν αὐτὸ ἐ ζοῦσιν ἐφείδειν,id est,coire & συνκατεῖναι, in re
ercam incumbere, quæ a gestu remigum sumpta transl.
o.
ie in nominum ambitu est apud vtriusque linguæ autho-
nam & ἐρείκη Theophrast.quam ericem Plinius tetradi-
que vocari tradidit,& Varro silaram,quam & Columel-
maricem & amaricum & amaricinos flores commemo-
,Palladiusque Tamaricum,quæ propriè myrica est,vi-
dir intellexisse.herbariorum consensus ericam esse probat
vultum illud quo scopæ parantur,vulgò bruyere.Sed Dio-
scor.id.libro primo,capite ducimo octauo,fruticosum arbo-
esse scribit,id est,θάμνον ἐκπεπλεγμένον:(quod ita accipiendū,
quidixerit θαμνῶ ἐρυγκοειδὲς nam erica quæ myrica est
hilis Virgil.& fragilis & tenuis Ouidio dicta, Plinioque
ba sylueſtris, virgultum est fruticosum sine surculosum
mentosum ὕλωδες ἢ θαμνῶδες)myricæ, i. tamarici, si-
em,longè minorem,cuius fiere minimè probatum mel
ae conficiant. hoc ericæum vocat ipse Plin.lib.vndecimo,
ie decimosexto. Porrò coria ericam foliis æmulari au-
th Dioscorid.tamesi Nicandri Scholiast. in illud in The-
ris,Δάκτυλοι δὲ ὑπὲκειναι ἐ ἄφαι ταινυόμενοι ερείκινοι Ἡν τι μελισσῶν
ἐ ἐπιπεπλεγμένον ὕφασμα,non vere scripserit,ερείκη ἢ ἐδ Θ βο-
τι,φύλλα ἐχ τῷ κατὰ ἐδᾶφος πεπλεγμένα ἢ τοιχύτερα. De
ericæ vsu apud Plut.in lib.de Iside & Osir.
ica,apud Hippocrat.ordea crassius rudiúsque fresa. ἐδὲ φ
μεν διηκριθὴν κριθὴν,Galen.λέγει δ ἐρείκινον,i.θραῦσο : sed ἐρείκινον
vose scribitur in codice Galeni de glossis Hippocr.ex ea-
origine etiam ἐρείκειν, τὸ ἐτῖον dicitur διὰ τὸ ἐ ἔρασθαι ἐῦ,
pinit autem ἐτῖον Galeno esse aliquid eiusmodi, quale id
d vulgò appellamus Mauzepan. alioqui ἐτῖον redditur
penta nec non libum ex authoritate Athenæi. apud He-
ychium legitur Ἐ ἐκκαῖ, ὁ ἐρεικίς. Κὰν τὲς ἢ ἐ κρικὲς,quibus additi,λέ-
γ ἢ ἐτεκὸς τὰ τίτια τὲ ὕπο πνεῦ λάζανα.
ίσις,ἡ,Δοκικειμὴν ἢ fresus & fractus. Paul. ἐρεικτὸ σπυρὶ
δ τῷ ὡσ ἀλδ ἐρ ἀλικνίζειν, ἀλλὰ ὡσ ἐ ὑὸς ἐζέσας γεγονέναι, ὕ ἐπὶ
ὸ τὴν faba fresa,lomentum,ἐφτγάλε.
ω,εἶξω,σ.εικα,ῦρκα,frango,confringo.Accus. Hesiod. οἱ
ὶ σφῶν ἐρεικε χρόνα ἄνω χ ἐπὶ ὀρεικτὰ ἐρεικομένα σ ἄρμενα ,semina
fractaſ. fesa.ἐρείκω,frendeo fruges.Iacunus virgula diui-
fruges frendeo,solas ac sicco robore.
ή,ἡ,fissio,fissura,sectio.
ον interroga,ἐρώτημα.
ής,ὁ,parietinæ,rudera,τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα,ἡ ἐρείπη γῆ , ὁ
χῶς.Soph.εἰσ ἐρειπίοις τοιχῶν ἐρειμένοις. πὶ ὄμου σι. τὰ ἐρείπια , rudera,ædificia collapsa,ruderata loca,Dioscorid.libro tertio,
c.119.
ία,ruina.
ος,labor,cado.Hesiod.τῶν ὡμὸν ἐρειπὸν ὑμῖν. Apud Soph.ὲν δ'
ἐτοῖς τοιχοῦ ἐρείπιόν ἐ ἔχον,stratus in ruinis cadauerum.
ω,μεθάμην,εσομαι,cado,diruo,corruo,κατα βαίνω,διαῤῥήγνυμι.Ac
ci Hesiod. ἐρειπε χμῶσιε.
ὸς,ὁ,vel ἐρείσματα.vide ἔρεισμα.
ω,πὼ,firmamentum,nixus,fulcimentum Plaut.fulturā icer.adminiculum,Columel.Lucian. ὁ μὲν ἀφικε Θ τὸ γέ-
ὸ ἔρεισμα τῷ σθένει ἢ σοφίζεται τὸ ἐν ἀδίοις.
ος,ὁ,cadiuus Plin.ruinoſus Cic.quasi labilis.ἐρείψιμοι τὰ
ῦ ruina lapsum tectum Eurip.
ω,qui diruit parietes Αἰσχυ.ζῶν ὀδεμὸς , ἰὼ ἰὼ δομάτων
ὸ ἐρείπτορα.
ὸν,interrogo.Iliad.μαίτη ἐρείσομ,pro ἐρωτήσομαι,Ion.

Ἐρεμνὸς,pro ἐρεβεννὸς,ὸ,ἡ,tenebrosus.σκοτεινὸς,μέλας,niger,Soph. in Aiace,ἐρεμνὸν ἄμα ἐδύσα.& lib.2.Arg.Apoll. ἐρεμνὰν δ'ὑπὸ χ λάσσω,id est,μελανειαν.& Iliad.σ,μάρις ἐρεμνὸς,dicitur,id est,φοίνικι,horrenda.
Ἐρεμύη, Troglodytæ.de his Homer.4. Odyss. Αἰθιόπας θ' ἱκάνω ἢ κιδονίους ἢ ἐρεμύους.Posidonius apud Strabonem l. 16.ἐρεμύες ἢ ἀσκάβας eosdem esse dicit leui nominum commutatione,& corruptela.
Ἐρέομαι,interrogo,Iliad.αἰ κέν' ἐρέοντο,pro εἰρήσονται.
Ἐρέπ Θ,ὸ,ὸς,laneus.ἐρεοῦ ὕφ Θ.lanea vestis,Dioscor.l.1.ca.18.vbi tamen etiam ἐρεινοῦ ὕφ Θ.ἐρεινοῦ Suid.κλαῖνα τὰ μαλλίν. vide ἐρία.
Ἐρεπὰ,τὰ,alimenta,τροφεία,Hesych.
Ἐρέπτομαι,μ.ἐδομαι,α.ψάμην,comedo,ἐδίειν : propriè ad bruta pertinet,quasi τὸ ἔρεπε ὁ ὐδὲ τὸ γῆς τὰν τροφὸν ἔχων.Hom.Il.β,λαοὶ ἐρεπτὰ ἐφάγωσι,ἐδίοντες. Simonides,οἰνοπὸν ῥάκος βότρυσι ἐρεπτόμενον, racemo vescens & mandens.Aristoph.in Equit. ἢ σπεῦσον πρὸ φαύλου ἐδίει Κλεώνυμος.φασὶ γὰ κωὸν ὑ ἐπὶ ὄψου τὸ ὄψὲ ἐχόντων αἴρειν,interp.ἐκφοβητικὸς ἐρεπτόμενος ὡς ὑὸς κτίνας ἐδιεσόμενος ἢ πολλὰς ἐδίσεται.
Ἐρέπτω,comedo.Nonn.αὖ πὶ ἐρέπτων,pane vescens : hoc verbum propriè dicitur de brutis.ἐρέπτειν,inquit Poll.l. 6.dicebant τὸ σωτόνως ἐδίειν,ἀδῶν ἐδίειν.
Ἐρέπω,tego.
Ἐρέσθαι,interrogare,Aorist.2.ab εἰρέμαι.inuenitur etiam ἤρεσθαι temporis præsentis ab ἔρομαι.
Ἐρέσσω,ὸ,remigatio,κωπηλασία.
Ἐρεσσιτέρα,ὸ,Geometria,γεωμετρία,Hesych.
Ἐρεσσίη,ministerium,venteratio,ὑπηρεσία,Hesych.
Ἐρέσσομαι,ῦ,ἐρεσόμην,α.ήμην,&
Ἐρέσσω,remigo.vide ἐρέτης,ἐρεσσόμην αὖγ,remigans Argo.Apoll. ἐρέσσων πόδας,i.κινῶν,gradiens,Eurip.ἐρέσσουσι πτεναὶ,i.δίπτασι κωπεῦσι,Soph.πτερυξὶ ἐρέσσει,volat,alis remigat,remigio alarū ferētur,Eurip.ἐρέσσει ὁ πὶς ναὸς μεσηλιγεὶς : Iosephde Antiquit. iz.remis affigere.Valer.Max.l.9.quod ad remum dare vocat Tranquil.
Ἐρεσσὸς,ὸ,ὸν,vrbs Lesbiæ.
Ἐρεσχελία,ὸν,σσ,α.σσ,ησ,ὸν,vel ἐρεσκελία,nugor,decipio,insto, contendo,pronuncio.Naz.ἔσεται ἐρεσχελίᾳ σοφὸς τὰ βωλευθὲν σκαπτὸς, id est,cauillis,& verbis ludificatoris impetitur.ἐρεσχελᾶν Suidæ.σκώπτειν,χλευάζειν ἢ ὕβῃ ὀρίζειν. & ἐρεσχελεῖσθαι,τὸ φλυαρεῖσθαι.
Ἐρεσχελίης,ας,nugamentum Apul.nugæ, irritatio vel irritamentum Liu.& irritamen Ouid pronuntio,contentio,molestia. φλυαρία,φλυαρίς,ΰτησις,Hesych.Naz.οἷς ἐ τῶν μέρος τερφθὴ σπεῖ τοῦτα ἐρεσχελίᾳ.i.nugæ,vel contentiosa disputatio, ὦ κομψὲ τῆς αὐτ ἡσεως.
Ἐρεσχελίζομαι,αμφισβητῶ,contendo,Hermog.
Ἐρέτης,ὸ,remex κωφελκάτης,Hom.Iliad.β,οἱ ἐρέται, remiges,qui scalmis hærent,i.labio nauis,vbi remi sunt annexi.
Ἐρετμὰς,ὰδ temos pertinens.ἐρετμικὰς remigandi,Plato de Legib.Appia.in Annib.ἀνδίνος δ' ἐρετμοὶ ὥρμησεν πόντος ἀνώγει, cum nulli remiges eas deducerent.
Ἐρέτμη,ὸ,ὸς,ὸν ἐρετμὸν Hesych.remus. Inuenitur etiam in genere Neutr. τὸ ἐρετμὸν,i.κωπεῖον,& membrum virile, τὸ αἰδοῖον ἀρδίου,Hesych. τὰ ἐρετμὰ,2. Arg.Apoll.
Ἐρετμόω,μ.ώσω,remigo,κώπας ἀμφίῤῥωκωπαῖς τὸ.Nonn.χεῖρες ἐρετμώσασ,manuum vsus remigio.
Ἐρέτης,ὸ,pro ἐρέτης.
Ἐρέτριζω,cauillor,ludo,σκώπτω,παίζω,Hesych.
Ἐρέτρίας,γη,Eretria terra,de cuius natura vide librum 5.cap.163. Dioscor. sic dicta est ab Eubœæ ciuitate prope Chalcidem sic appellata.
Ἐρέτω,μ.ῶ,σ.ησα,ῦρκα,remigo,κωπηλατῶ,ὰ αὐτο.Inuenitur & futurum ἐρέσσω.vnde ἀνήρεσα.ponitur aliquando transitiuè,vt ἐρέσσουσι πόντε.apud Nonnum,simoueo.Soph.πόσε ἐρέσσετε πάσσαλοι,id est,κινεῖσθε.
Ἐρεύγματόδης,ructus mouens Plin.& Martiali ructatrix herba, ἐρεύγματόδης βοτάνη,vt σπυλίνια ἐρεύγματόδες,spiritus ructuosus, Quintil.
Ἐρεύγμενος,ὸ,ructatio:idem quod ἐρυγμὸς,ἐρυγὴ.
Ἐρεύγομαι,ῦ,ξομαι,α.ξάμην,eruo,ructo,vel ructor Varron.ructū edo,fremo,Depon.Accusat.libro quarto Epigrammat. ἐπποτε ἐρεύγεται αἴθων.Homer.νέκυας ἑλεινὸν ἐρεύγεται,μετ' ἀχ Θ ἀκτὴν ἁλὸν αὐ ἐκπροχοῦσιν. pro influere, Apollonius libro secundo,ὑμῖν δ'ἐγὼ ἀ'ἠῖκα πάντοι τε ὀξυτὸν,id est,ὑπ' ἀκμῆσι εἰς ὀξὺ πάντοι,in portum influit. Alexand. Aphrodis. ἐρεύγεσθαι dixit,id est,fœtidum odorem eructare.ἐρεύγετο φαῦλος ὀδμὴ, vocem emisit.Nonnus pro eodem etiam dixit αἰόρευγε φωνὴν.
Ἐρεύγω,ε.δξω,& in 2.Aorist.ἤρυγον: vnde ἐκήρυγε,pro ἐφώνησε, Aristophan.
Ἐρεύθεσθαι,apud Theophrastum libro nono,capite de cornutorum,vbi de diff. rentiis radicum agens,inquit, ἀλλ'ἔστιν ἡ οἰνοκρώτις ἡ ἐρυθραινόμενος ἢ ἐρεύθεσθαι,rubia significare videtur. Talis enim rubiæ radix etiam Dioscoride authore, cui libro

tertio, capite 151. ἐρυθρὰν ἀκὴ ἢ ἐρεθιστικὴν ἰάζει ἐρυθρὸν βάφουσι. Deprunatam autem lectionem codicis Theophrasti (leg. enim ἐρεθιστικὴν) ostendunt hæc verba Plinij libro 24. capite vndecimo, alia est erythrodanus, quam aliqui eruthodanum vocant, nos rubiam, qua tinguntur lanæ, &c. ἐρεθιστικὸν verò alia planta est quàm ἐρεθιστικὴν, id est, rubia, tametsi Gaza confuderit, nec discrimen ab vllo herbario positum observando compererim, codicibus ἐρεθιστικὸν vocem passim habentibus, omnibúsque eruthodanon legentib. atque interpretantibus rubiam. Portò rubia, id est, erythrodanus siue eruthodanum, quæ vulgò *guarence*, spinosum caulem habet & in geniculis solia radiata. τὸ ἐρεθιστικὸν ἀνέκαυσεν est finéque spinis vt hedera, cuius etiam folia habet similia, sed rotundiora. Theoph. ast. lib. hist. 9. capite 14. τὸ ἐρεθιστικὸν ἡ φυλλὸν ὅμοιον πεπλῷ σφογγωλάτερον. φύεται δ' ὅπου γῆς ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν. φιλεῖ δ' ἡ πολύκλωνος χωρὶς, ὑρπητὴ δ', ὑπὸ καὶ χρῶνται ποιοῦσι τὰ ἢ ὀσπᾶσθαι ἐλαφρότατα καὶ ἀρῆς τὰ ἢ ἰσχιάδος. (quas quidem facultates communes habet cum rubia Dioscoridis) Ex quo loco dixit Plinius l. 24. c. 10. cissos erythranos (de autem vocat quod Theophrastus ἐρεθιστικὸν) ab iisdem appellatur similis hederæ, coxendicibus vulis è vino potus: item lumbis. Theophrast. lib. histor. 6. cap. 5. ἐρεθιστικὸν loquens, πλεῖον δὲ δῦε τὰ γῆν τὰ τοῦτον καὶ διαφορὰς ἔχοντα μεγάλας, ἢ μοῦσος, μᾶλλον δ' ἐρεθιστικὸν, &c. rubiam verò inter aculeata καὶ ἀκανθώδη refertur Dioscorides, ipsi καυλοὶ πρὸς ἐρεθιστικὸν τριβουνοὶ τὰ τοῖς τ' ἀσπαρίνοις : & Plin. libro 3. de rubia inquiens, verùm spinosus ei caulis, & c. vide ἐρυθρόδανον.

Ἐρεθίζειν, ἐρεθίσω, rubicundus, ruber.

Ἐρεθίσσω, rubeo. Nonnus, ὑδατος αἰνομένης ἐρεθίσσουτα ῥείθρα, item erubescebo, ἐρεθιῶσιν, ἐρυθριῶντες Hesych.

Ἐρεθώδανον, Eruthodanum, herba quæ & ἐρυθρόδανον, à rubore radicis, Latinè rubia: Dioscor. l. 3. c. 160.

Ἐρεθισμὸς, ὁ σπασμὸς, ὁ τρισμὸς, rubeo, Depon. Datiu.

Ἐρεθισχύνη, ἡ, rubor, pudor, τὸ ὅτι ἢ πρὸ παρειῶν ἐρυθρότης, ἐρύθημα, ἡ αἰδὼς αὐτὸν.

Ἐρεθισμὸς, ὁ σπασμὸς, rubefacio, Accus. Et ἐρεθισθῆ Hesych. ἐρυθρωθῇ, φοινιχθῇ, ῥυθμισθῇ.

Ἐρέπτεσθαι, quod ructum mouet, Dioscor.

Ἐρεύγεσθαι, apud Hesiod. id est, μεταλαμβάνειν, vel pro αὐτὸ τὸ ἐρεύγεσθαι, ructans. sed fort. scrib. ἐρεύγεσθαι.

Ἐρέτμια, τὰ, ἡ, conquisitio Cicer. scrutinium Apul. disceptatio. Aristoteles secundo Œconom. Ἐρέτμια ποιεῖσθαι πρὸ οἰκιῶν, domos perscrutari. πρὸ ἀκμῆς καὶ βίαιος ἀναστήσιν ἐρέτμια, Chrysost. πρὸ ἐρωτικοῦ.

Ἐρευνάομαι, μῶμαι, ῶμαι, τ. μαι, &

Ἐρευνάω, μῶ, ἀνάσσω, ἀνάσσω, ructor, excutio, ζητῶ rustari dicebant veteres Latini, Accius Hyctereſia apud Nonium vagent rusſantes ſyluas. Xenop. in primo, παρῆκας, μὰ τὸ θεοὺς σὲ θύειν, ἢ κακοῦργος ἐρευνᾶσθαι καὶ λῃστὰς ἐκπολεμεῖν, malefícos exquirere. Appianus quinto de bello ciuili, τὸν μυκρὸς ἢ διακόσιος διωρύγων. Gregorius de homine, πάντα ἐπιζητεῖ, καὶ ἀπὸ πάντων τὸν πόνον, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπορρήτων. Deus omnia scrutatur. Appianus quarto de bello ciuili, de morte Ciceronis loquens, πλησιάζοντας ἢ τοῖς ἐπιτηδείοις ἀφῖνον, appropinquantibus scrutatoribus.

Ἐρευνητὴς, ὁ, scrutator, Nonn.

Ἐρεύω, Hesych. affert pro ἐρεύνα & ἐρεύσομαι, pro ζητήσομαι, à quo ἐρεῦσε, erit ἐρεύνασε.

Ἐρέφω, ἐρέψω, ἔρεφα, ἔρεγον, στέγαζα, coaſſo, contigno, ὀροφὰν, οἰκοδόμημα, σκεπάζω, σκεπάσω. Iliad. ἀεὶ ποτὲ τοι χαρίεν δέπας οἰνοχόη ἐρέψει. Item orno, corono, Accus.

Ἐρέχθειν, Hesych. exponit διακόπτειν, forſitan reſpiciens ad hunc locum Homeri Odyſſ. 8. ἀλλ' ἐρεχθέμεν ἢ σοὶ ἀνὴρ ἐτάρων ὄμιλον ἐρύγδην, licet ibi ſcholiaſt. expon. κατὰ πόνον, ἐν ὑπνῷ φόνον. idem Homer. Iliad. 4. dicit Νῦν δὲν ὑπὸ ἐρεχθέμενοι ἀνάγκῃ, vbi idem ſcholiaſt. exponit βιαζόμενοι, vt Heſych. quoque βιαιόμενοι, qui addit etiam σκυθρωπάζων & πεφοβημένοι ita vt ἐρέχθειν ſit agitare, turbare.

Ἐρέχμιον, τὸ ἢ ἀρχὴ ὑλῆς, materies tectis idonea. Theophr. de ſpina Ægyptia loquens libro quarto hiſtor. capite tertio, ὑπὸ ἀπὸ τῆς ἐρεχμίου ὕλη πέντε ἢ, vide ἐρεῖκε. ἐρέχμια ξύλα, ligna tectis concinna, ξύλωσις, Cælius libro decimotertio, capite 48. ἐρέχμιον etiam herbam eſſe ſcribit Suidas, fortè quia ad tegulum tegetéſque idonea, vt vlua, ſcirpi, arundo. καμάκιδες ἢ τὰ ἁλιεῖς πάντα ξύλα.

Ἐρεῖκε, quaſi tectura, σκέπασμα, κάλυμμα, tegmen, tegumentum, tectum etiam. Idem, πολὺ τὸ ἐρέχμιον ἀφεῖναι ὄροφον. Plutarchus in Pericle, τὸ δ' ἐρέχμιον ἀξιολογεῖ ἢ κατωτέρω τοῦ ἐδάφους, odeum pronum tecto & decliue. Theoph. hiſt. 5. c. 7. τὸ δ' ἐλάτινον καρύκας ζήτει μᾶλλον ἢ χρήσιμα ἀφῖε πλὴν ἐρεῖκε, ὅταν μόνον ἀναγκαῖον ἄφορμας ἀφῖε ἀνοικοδομεῖσθαι ἀφῖτε ἢ ἐν ἀπιδεῖν τῶν ὑπνοτέρων ἢ τοῦ βαλανείου, ἢ καὶ αὐτὸς ὀξεῖπ' ἀδοῦσιν. (legendum vero pro ἐφῖε, ἀφῖε verbū) Gaza, iuglans frangi ſe ſoni u præſtantiat : eſt enim vel eius materies ampla, vſuſque ad opus tectorium, ita vt præſentire homines poſſint: & Antandro accidiſſe, omnéſque è Lincis terrefactos profugiſſe traditum eſt. vbi ἐρεῖκε opus ctorium quod Latinis albarium etiam dicitur, malè translatū dici enim oportebat vel tectum vel contignationem. trabes, vt ex hoc loco Flin. libro 17. capite 42. facilè pandit iuglans, fiunt enim & ex ea trabes, frangique ſe prænuntiat. reputu: quod in Antandro accidit, quum è balneis territo no profugerent. Nam vt κρηπὶς ἀπὸ τῶ κρηπῖδ, ſic ἐρεῖκε ἀπὸ ἐρέφω, ἐρεῖκε ξύλα, τὰ πρὸς τὸν ὀροφὸν ὑποτιθέμενα, tametſi titius ſumpſerit Pollux l. 7. ἐρέχμια ξύλα vocans quod Thudid. ξυλα τῳ ι. materiarum an ſiue materiamem Vitruuius gò La ce. rp. nter. e d'un baſti ment.

Ἐρέω, ἐρῶ, ἔρεκα, interrogo, Actiu. Accuſat. Homer. ἀστὰρ ἐρείνων ἐρεινὸν γλυκὺν τε τόκον τε ἰ. ἐρεῖνε, ἐρέω, dico, vt Matth. cap. 8 πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, aliꝭ futurum eſſe volunt. Et προπαγγέλλω, denuncio. Idem, ζῶμι φόνε ἐρέω ἐσσι. Item quæro, conquiro, ζητῶ, ἐρεύνῶ. Idem ἔπποτε τὰς ἐρέων ἀθυσσὸς σκιάδνας.

Ἐρέω, dicam, pro ἐρῶ. Odyſſ. ξ. ἔπος ἐρέω. ἐρχομαι ἐρέων, exequar.

Ἐρημάζω, deſerta loca frequento, in ſolitudine ago apud Lat.

Ἐρημαῖος, ſolitarius, deſertus, vacuus, cum Genit. vt l. 1. Epig. γῆμα πάλαι καὶ γῆρας ἐρημαῖον μόνος ἀμφιπολεῖ. vnde ἐρημαῖος, Apoll. i. deſerta in itula. Aratus, πρὸς δὲ θεοῖσιν ἐρημαῖα ἀλάλητο.

Ἐρημάζω, deſerta facio, ἐρήμωμι, l. 5. Epig. φαίων ἐρημάζεις ἔτεα ὅσα, oculi cæci erant.

Ἐρημία, ας, ἡ, ſolitudo, deſtitutio, deſolatio, loc us deſertus. Ἐν ἐρημίᾳ ἢ, eſſe in ſolitudine. Idem, ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀάφορον, omnibus amicis priuari. ſolitudo ab amicis ἐρημία φίλων, ἐς Cicer. in Bruto, quod erat ab oratoribus quædam in forolitudo. ἐν ἐρημίαι, quod ſint deſtituti, Thucyd. ἐς ἐρημίαν, deſtitui Plato epiſt. 8. ἄξει ἢ χρεῖόν ἐς ἐρημίαν τὴ ὁδὸν καὶ πᾶσαν φαντασίαν τῶν, vniuerſa Sicilia in linguæ Græcæ obliuionem tranſpura videtur ſic Ficin. ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν, in ſolitudine vitam agere, vt ex illo dogmate Stoicorum, ἅμα μόνον καὶ ἐν ἐρημίᾳ κ' σταν ὁ σοφὸς ἔσ. καὶ νοήσεις τὸ φύσει ἢ ἀνθρώπους, Cicero dis. de Fimb. Quòdque in ſolitudine vitam agere velit, facil intelligitur nos ad coniunctionem congregationémque omnium & ad naturalem communitatem eſſe natos. ἐν ἐρημίᾳ ἐν ἐαυτὸν, ſuæculpa deſertus, Chryſoſt. ἐρημίαι ἐν ἀνθρώπῳ. Lucian. τὸν πατέρα ἐρημίᾳ ἀπολιπόντα. Chryſoſtom. πόλις ἐρήμου ὡς ὄνου πᾶς πατρικὸς χθόνα κ' πολλὰ ἐν ἐαυτῷ ἐρημίαι, id eſt, ciuitas quæ muris cincta non eſt, facilè venit in poteſtatem hoſtium, propterea quòd prorſus abſit ideo fuerat hoſtium incurſus arcendus. ἐρημία φίλων, deſtitui amicorum, Xen. ἐρημία τῶν νέων ὑμῶν ἔσῃ, nulli nobis aſſunt ciues, Plato de Leg. ἐρημία συκοφάντῃ, defectio ſucceſſionis, in ſucceſſionis, Plutarchus in Pericle. ἐρημος οἶκος, dicitur ἐρημωθεὶς, quando ſublata ſtirpe liberorum legitimorum, ſi ſio ad proximos defertur, Demo. ἐφ' ᾧ κενὴν κλῆρον, & alibi e.

Ἐρημικὸς, ὁ, ἡ, ſolitarius in Pſal. Dauidis, οἰκεῖν ὡς πελεκᾶς. Naz. ζῆλῳ μιμεῖσθαι τὸν ἐρημικὸν ἢ ἀσκητὴν βίον.

Ἐρημίτης, ὁ, ἡ, eremita, ſolitarius, ὁ ἐν ἐρήμῳ διάγων.

Ἐρῆμος τὰ, pecora. Suid. τὰ θρέμματα, forſan quia in ſolis deſertis locis paſeuntur.

Ἐρημοβάτης, ὁ, qui ſolus ſuam cauſam agit.

Ἐρημονόμος, in deſerto paſtus.

Ἐρημοπαθὴς, ὁ, qui deſertum reddit, qui vaſtat, Suid.

Ἐρημοπάστης, ὁ, qui excubias ne gligenter agit.

Ἐρῆμος, ὁ, ἡ, ſolitarius, ſolus, deſertus, carens, vacuus à, de natus. ἔρημος ὄρος, mons incultus, Thucyd. Iungitur Genit. vbi ἀνθρώπων, prorſus vaſtus, præſidiis carens. ἔρημος συμμάχων, militeníbus carentes, Xen. ἔρημον ἢ ἀνθρώπου ἢ φίλων ἢ πόλεως ἐπὶ τὸ ἐρεῖν, carere viris amicis & fidelib. ἔρημος χωρὶς πατρὸς ἢ μητρὸς bari legitimis filiis. ἔρημος καταγώγιον, quem nulli accuſant hemoſt. ἔρημος ὑπὸ φίλων, ope comitum deſtitutus. ἔρημος ὑπὸ πολεμίων, à Deo deſeritur, Plat. de Leg. ἔρημοι στρατιῶται, carfamulis, Plut. in Cam. ἔρημον ἡμελεῖσθαι, Ariſt. pro κύριον ὄφθη, ἢ ὅτε εἰς ἐρημίαν πέλαγος μέγα ἐμβαλὸν πόδ. ἔρημος ἀγορᾶς ſych. ἀπορρὼξ, μὴ τοῦ ἔναγχος ἀναγκαῖος ἐρημία. Lucia in Cauc. ἡ ἐρήμη ἀνακόρωτος ἢ γῆ, deſerta & ab hominibus vacu tellus. ἔρημος δίκη, indicta cauſa, vadimonium deſertum. Iunus in Ioue Tra. ὦ τε τὴ ὄψιν ὦ ἐρήμης κμπτὸν ὕπα δίδυμος, id aliud quam deſerta cauſa viciſſe videbimur? Idem in Teri, ἢ πατὴρ τοὺς πόλεις ἐρήμους ὑπὸ σοῦ κλαύσει, i. tóque ciuitates, illo defendente, abs te capi, μὴ πας' ἐμοῦ ἄφαι τὸ δίκλυ ἐρήμων, abſit damnatus eſt. Plut. in Camil. ἐρήμῳ δίκῃ ἁλόντα τὸν κλειδοῦχον γενόμενον εἰς ἀδικωτάτους, Alcibiadem deſerto iudicio capite condemnarunt Athenienſes, Thucyd. Ité ſubandito ſubſtantiuo, ἐρήμων, i. iudicatio facta, cauſa indicta, i. altera parte abſente. ἐρήμου ἔλεγχος, indicta cauſa damare, vulgò *par contumace & par defaut*. Demoſt. δίκλυν ὑπὸ τῶν λαχὼν ὕστερον ἀναιρεῖσθαι ἐρήμου, quū autē iniuriarū cū eo ob maledicta expertus eſſem, indicta cauſa damaui, i. quū ad iudiciū non fuiſſet. Et vt a hoc

ństath. ἐρημίαν κατασκευάζω, compendio loquendi dicitur, ἐρημίαν ἐλαύνω, & c. ad est, indicta causa eximari, quod & ἐρημίαν ἐλαύνεσθαι, ἢ ἐλαύνειν, ἀφεῖσθαι. στένω δὲ ὅταν ἀκαιρότερον ἢ δέον ἀναχωρῶ ἢ μὴ ἐρημίαν ἐλαύνω λόγου τινὸς ἀγορευθέντος. Nazanzen. vbi Mosellan. resistendum tamen historium nugacib. argutiis, ne à nobis qui Spiritui parentamus, perinde ac incrimibus & tatione destitutis, deserta victoriam offerant. Inuentur etiam in fœmin. genere ἡ ἐρημὼ pro ἡ ἔρημη. Chrysostom. ψυχὴ θεοσυνεῖ· ἔρημὼ, cui non est precatio. ἐρήμως σιλῶσαι, deserta tentoria, Thucydid. ἐρῆμοι ὑπὸ διαθήκαι χώρᾳ, ager vacuus legitimis hæredibus, Plutarchus in Solone. ἐρημίαι νόσοι, Thucydid. Item, γῆ ἔρημος substantiue, id est, solitudo, eremus, locus desertus & abhorribus vastatus. Item τὰ ἔρημα σιδήρου, secundum præsentem absente vel contra absentem pronunciare, vulgò *donner faut*. Demosthenes, ὁ γὰρ παλαιὸς νόμος τὰ μὲν ἔρημα ἐᾷν ἐκέλευε, τὰ δὲ κύρια ἀπαιτεῖσθαι, τῶν ἐρημων δικῶν. Plato in Apologia Socratis, ἐρημίαν καταγνῶναι δικαιοσυνῶν ἀδικίᾳ, deserta causa illo defendere accusantes. Et λυπεῖσθαι ἔρημα dicitur apud Polybium libro octauo, quum deserti vadimonij iudicium nullum fit: & vulgò *cesser vn default, n'venir vn default*. ἐρήμας τενὰ φάναι, dicuntur adagio, qui ex facili causa vincere sibi procliue esse indicabat. Quòd autem Aristophanes Grammaticus parœmiam esse ὡς ἐπὶ τὰς πονηροτέρας, ὅτι γὰρ ἀδικεῖ τι ὁ σοφιστὴς τοῦτο. ἀεὶ γὰρ μηδενὸς αὐτοῖς ἀναφαινομένου, ἐρήμους πονηρεύονται. ἢ ὅ γε ὑπὸ τῆς ἀμαθίας τοιούτων κατηγορήσας.

Ἐρημία, vadimonium desertum, cum quis'ad iudicium non est, indicta causa, id est, ἐρήμων δικῶν, cremodicium etiam in indictis.

Ἐρημόω, ὠσω, ὠκα, desolo, de sero, Accusat. & Genit. Aristotel. ἐρημώσαι αὐτὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀστικοῦ ἐρημῶσαι τὸ δὲ θεοῦ σπουδὴ ἐστὶν, Dei tutela destituta. ἐρημωθεῖς τῶν ὁπλίτων, multitudine destitutus, desertus, Herodot. Mat. c. 12. πόσα βασιλέα μιεμισθῶκα ἐμαυτῷ ἐρημώσαι, vastatur, interp.

Ἐρήμωσις, ὁ, desolatio, desertio, vastatio, Lucæ c. 21.

Ἐρημωτὴς, desolator, vastator, ἐρημωτάς.

Ἐρῆν, Atticè, pro ἔρρειν, obfirmaui. Et ἐρρέσθαι, obfirmatus: ab ἐρέδω, firmo, ἐρηρεῖσθαι. Aristoteles de mundo, γῆ ἐρήρεισται καὶ ἐστὶν ἀκίνητος. est.

Ἐρηρεισμένος, obfirmatus: ἐρηρεισμένον ἔχειν, genibus nixus. ἐρηρεισμένος Apoll. 2. Arg. ἐρείδεται ἐρηρεισμένα τὰ ἄκρα, sunt innixæ nouissimis radicibus, pro ἐρηρεισμένα εἰσὶν.

Ἐρηρεμένος, dirutus est. ἡ κατηρρεμένη, Herodian. ὁ τοῦ ΖΕΥ πελασθὼς ἐρηρεμένος τῆς πλείστης μέρος ἀφ' ἧς κατηρρεισμένος ἦν, Plutarchus, dirutus.

Ἐρήσω, interrogabo, percontabor. Aristophan. ἐρήσομαί γε τουτί, εἰ σιλεῖ σε βάτραξ. vide ἔρομαι.

Ἐρῆσαι, pro ἐρηνῦσθαι, ἐκατέχειν, repræsserunt, Actiue. Iliad. β, τοὺς δ' ἔρυσσε καὶ ἐρήσατο.

Ἐρητύω, κτήσω, ἐλῶ, sedo, detineo, κατέχω, reprimo, impedio, recido, κωλύω, coerceo, placo, demulceo. hunus verbi penultima communis inuenitur apud Homerum, vt Iliad. ζ, ἐρητύσει ἑοῖσιν, verbis compescere. ἐρητύσω ἐμαυτὸν, reprimo calamitatem, vel potius reprimo & inhibeo a calamitate, Apollonius. ἐρητύσω μελεδώνας, cohibebantur curam habere, Apollonius.

Ἐρί, nihil per se significat, sed in compositione dictionum intentionem affert & augmentum.

Ἐρίαυχος, collo elato vel procero. ἐριαύχενας ἵππους, Homer.

Ἐριαύλης, Hesych. ὁ μεγάλως πνεόντων possit nox ita etiam dici tari quoniam clamores & strepitus propter silentium in clarius audiuntur quàm interditu.

Ἐριβόας, ὁ, ἡ, q. magni tonans. βροντᾶδός μ' ἐριβόαο, magni frequentis. ἐρίβομβος. Aristophan. in Ranis, ὄφεων ἐρίβρομος δικτύοις, μεγαλοκτύποις δοντιτλῶν. ἀφεῖς ἐρίβρομος ἐν ὑμῖν καὶ ὑφοδίδα.

Ἐρίβρομος, ὁ, ἡ, valde rugiens, perstrepens.

Ἐρίγηθος, ὁ, ἡ, valde mugiens. Hesiod. in Theog. παῖφον ἐριβρύχεω (Θ' ἁπάντων.

Ἐρίβρυχος, sonorus, πολύχαλκος, in Epigde tuba, ἐριβρύχοι σαλπιγγοφόρβαι.

Ἐριβώλαξ, ὁ, ἡ, ἐρίβωλος, ferax, ἐρίβωλος seu ἐρίγαιος, μεγαλόβωλος, πολύβωλος. Hom. Il. α, ἐρίβωλον ἐριβόλακα.

Ἐριγάμβης, ὁ, ventrosus Plin. ventriosus Plaut.

Ἐριγάμπτης, ὁ, ἡ, interpositio, pro ἐρίλοπος, late sonans, μεγαλόκτυπος. Ody. ε, ἐρίγδουπος πόντος ὄρνυ, altitonans maritus Iunonis.

Ἐρίγδουπος, argutus, sonorus, ἐρίγηρυς Hesych. exp. μεγαλοφώνος.

Ἐριγόμφιος κύαμος, fit eæ fabæ, pro ἐριγομφίου. ab ἔριγμα.

Ἐρίγμα, gentus pulmenti ex leguminibus confectum, Aristoph.

Ἐρίγω νῦν, claudo, absconso.

Ἐρίδαινω, & ἐρίδομαι, μανῶ, σω, ναγκα, certo, contendo, ἐρίζω, φιλονεικῶ. Iliad. α, ἐίνεκ' Ἀτρεΐδῃ ἐρίδαντε πολέμιζε, &c. vnde ἐρίδμα apud Apoll. Rhod. certami.

Ἐρίδουπος, ὁ, ἡ, valde sonans. Odyss. ἐ. ὠκεῖαν ὑσμὶν ἐριδούπου. dicitur & ἐριγδουπος.

Ἐρίζω, μῶ, litigo, contendo, Aristophan. ἐρίζω, ἀμιλλῶμαι, Homerus Iliad. ε, ὃ δ' ἔπι τοι ἐρίζεται ὀδὲ ἴδῃσι, quo, an eu videlicet, nemo h c teenm contendat. Aristophan. πρὸς τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγεληδὸν ἐρίζοντας, vltrò citrò que verbis certabamus.

Ἐρίζω, μῶ, σω, ιδεκ, idem quod ἀντιρρίζω, litigo, certo, φιλονεικῶ, contendo. Homerus Ilia. ἀμφισσήτων ἐρίσσω, propriè de fundo, Item fusci pio, σὺ δ' ἐπὶ τοῖς ἐρίσεις φιλονεικῶ, contentionem facio, dicit Cicero, repugno, decerto, concerto. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν ἡ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς τὰ δόξαντα ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, ἢ ἀλλοῖος ἐᾶν τὸν λόγον ἀμφισβητεῖν ὡς χρὴ ἐρίζειν ἢ μὴ, Cicero apud Priscian. libro octauo, Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri, & inter vos de huiusce modi rebus controuersemini, non concertetis. Cum Datio. ἐρίζω σοι, tecum contendo, Lucian. ἐρίσας καλῶ σιμοῖσι μὴ ἐᾶσθαι, contendens ne Lacedæmonijs cedere videretur, Plutarchus in Fabio. ἐρίζειν τῷ σώματι κυρίῳ, exasperauerit is os Domini, capite duodecimo libro tertio Regum. Cum Datiuo & Accusatiuo, ἐρίζει ἀφροσύνῃ κρίνῳ, formæ venustate cum Venere contendat, adæquet, æmuletur, Homer. duobus Datiuis iungitur. Odyss. ἐρίζητε σιωπῇ δ' ἄκα μοι ἐρίσειεν ἔρωτος ἄνδρ. sedulitate nemo alius meum certauerit.

Ἐρίζωος, vitiax.

Ἐριηρὸς τὰ ἔργα, Odyss. id est, ἔργα ἀξιάμωτα ἢ ἐαβάσεως ἀπαθῆ, ὑπὸ πάσεως, φίλοις. & Iliad. δ.

Ἐρίηρος, ὁ, ἡ, amabilis.

Ἐριηχὴς, ὁ, ἡ, magnisonus.

Ἐρικάνεον, ἡ, κέρατος, Aristoteli libro nono, histor. capite 40. κεκάνεωται Dioscoridi libro quinto erithace Varroni, cerinthus & fandaraca Plin. ceraginem vertit Caza & Marcell. Virgil. Hermolaus & Fuschius verniginem vocant. cerago vocabulum fictum est, vernigo ex Italico idiomate petitum. Est verò ἐρικάκη ὑπὸ τῆς μελισσῶν ἐξεργαζομένη τροφή, Hesych. apum dum operantur cibus vel gluten quo fauos inter se cõglutinant Varrone & Plinio authoribus. φησὶ γ κηρὸν μὴ ἔχειν ἐρικάκην ἀφ' ἧς πλάσσει, cetam quidem fert apis & erithacen circa cruta, inquit Aristotel. histor. libro quinto, capite vigesimo secundo. Idem libro nono, eiusdem argumenti capite 40. erithacen cerinthum vocat, & cibum apum ita esse ostendit, ἔστι δ' αὐτοῖς ἡ μὲν τροφὴ, ὧν κρόκοι τινες κίτρινοι. ἔστι δ' ὧν ὑποπίπτει τοιοῦτον γλυκύπικρα συκώδη ἢ χυλὸς, καμίζουσι δ' ὧν τοῖς σκίλαις, ἢ κηρίῳ. Plinius libro vndecimo, capite septimo, Præter hæc conuchitur erithace, quam aliqui fandaracam, alij cerinthum vocant. Hic erit apum dum operantur cibus, qui sæpe inuenitur in fauorum inanitatibus sepositus, & ipse amari saporis. Gignitur autem rore verno, & arborum succo, gummi modo, Africi minor, Austri flatu nigrior, Aquilonibus melior & rubens (& ideo ἐρυθρὸν vocatam credo, vt κίτρινον quòd ex floribus cerinthi herbæ fiat, de qua Virgil. cerinthi ignobile gramen) plurimus is Græcis nucibus. Menecrates florem esse dicit, futuræ messis indicium, sed nemo præter eum. hæc Plin. sed cerinthi vox erithacen significans & herbam, Menecrati imposuit. Varro libro tertio, de re Rustic. capite decimosexto, Erithacen vocant, quo fauos extremos inter se conglutinant, quod est aliud melle, propoli: itaque in hoc vim esse allicienti. Quocirca examè vbi volunt confidere eum ramum, aliámve quam rem obliuunt hoc, admixto ἀριάστρο. Sed ide in eodem capite prius dixerat etiam de apibus loquens, Extra ostium aluei obturant omnia, qua venit inter fauos spiritus, quam ἐριθάκλαν appellant Græci. ἐριθάκλαν aût Virgil. glutè vocans ita videtur intuille libro quarto Georg. de apibus & ipse loquens. Vtraque vis apibus pariter metuenda: neque illæ Nequicquã in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt: fucoque & floribus oras Explent: collectumque ad munera gluten, Et visco, & Phrygiæ seruant pice lentius Idæ. Est item ἐριθάκη Hesychio τὸ ἀγκάλιον τῆς ἐλάτης τῆς μελαίνης ᾗ τὰ τῆς ὕλης ἄνθρυα.

Ἐρίθακος, & ἐρίθυμος, auis solitaria, quæ à quibusdam fyluia, rubeculam interdum Theodorus interpretatur. eadem auis dicitur etiam φοινικουρὸς, ruticilla. sed rubecula hyberno tempore, & ruticilla æstiuo, Aristoteles libro sexto Animal. capite quarto. μεταβάλλουσι δ' αἱ ἐρίθακοι καὶ αἱ ἀμπελίδες φοινικουροὶ ὀνομαζόμεναι. ἔστι δ' ὁμοίως ἐρίθακος καὶ ἐρίθυμος. ἀγρεῖαι

διαφέρουσι δ' ἀλλήλων αἱ ὄψεις, ὡς ἀπιθεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ χρῷ μόνον. Sed non φαιδρογρὸς, ἢ φαιδρωπὸς legend. ex Hesychio Plinioque, qui libro decimo, cap. ite vigesimonono. Sic & erithacus hyemę, phœnicurus æstate. Dicitur etiam ἐφέδιος Hesych. ἡ ἀθανασ. μονῆτες ἢ μονότροπον ὄρνιν esse ait Suid. Aratus, ἢ οἱ ἐφέδιοι ὄωιων τε κἀικὰς ὀρίγας, erithacus fubiens cauta fonantima.

E ἐφέδνιος, genus fedi fiue aizoi, Plinius lib. 10 vigesimoquinto, capite vltimo.

E ἐφεδνὸς, ὸν.

E ἐφεδνὸς, ὸς, ὸ, ἡ, valde vires fens, frondens, & pullulans.

E ἐφέδριος, ος, ὸ, contentio, seruitus, concertatio, διαγωνίσις, ἀθανασία, διὰ λόγων φιλονεικία.

E ἐφέδρης, ὁ ἐφέδρευος.

E ἐφέδρευω, μὶ, σω, ἐφεδρεύσω, ἐφέδρευκα, ab ἔφεδρος quod exponit. ἐφέδρης, proprię qui operatur in lana ab ἔφεδρον, legitur apud Aristotelem ex vocabulum Politic. libro quinto, capite tertio, μισαλλοδοξία ἢ ἀφ' ἑπαιτείας, ἢ ἀδὸ σπάσεως, διὰ τὰ τοὺς ἐφεδρεύοντας, ἀεὶ τοῦ ἐπὶ τὸ αἰρετὸν χρόνου διὰ τὸν ἐπιπόνως κληροῦσθαι, ὅπ' ἐφεδρεύειν τοῦ ἐφεδρεύοντος, quod reddi potest, vel mechanicas artes exercentes vel ambirui & largitione potiores. nam ἐφεδρεύειν τὸ τοὺς χειμαζομένους, lib. Thobiæ, Aristotel. quinto Politic. ἐφεδρεύειν Suid. ἐπιφέρεσθαι, ἢ ἐφίεσθαι, enim λέγει τὸ τῶν ἰωδικῶν δίσκων dicta, ἐφεδρεία) est etiam rivari ἢ διὰ λόγων φιλονεικεῖν.

E ἐφέδρης, ὁ, ἡ, ὸν, valde virens, late frondens, μεγάλως θάλλων. Iliad. ἐφ, μενείμεν ἐφεδρανέες ἔγχεσι.

E ἐφέδρος, ὁ, ἡ, ὸν, proprie lanarius fiue lanificus, lanam tractans, ἐριουργὸς, & κατασκευαστικὸς ἐμαδώτης, mercenarius, ἐργάτης: & γεωργὸς, agricola, Homerus Iliad. ἐν ὕδατι σ' ἐγὼν ἢ μετ' ἐξοχὰς ἐφεπόμενος ἐν χερσὶν ἔχοντες, agricolæ demetebant. Eratosthenes in Cómentar. Apollonij libro primo, ἢ χειρίσῃσι ἐφεδρεύσῃ ἐν ὑλακοὶ συκοῦν, ἐπὶ διαιτᾶσθαι τὸν ἔγκαιρον, καλοὺς δεῖν νόμους. Hesiodus, ὃν ἀεὶ νέμει πόλεμόν τε ἢ ἀστυνομίην ἐφέδρον, idem, ἀστυνομίην ἐφέδρον δίζεσθαι κέλομαι, famulam quæ non peperit filios. ἐσὸ ἐφέδρου ἐγγυήσασθαι τοῦ, capite decimonono Esaiæ, tela à texente protinus succidenda.

E ἐφεδρὸς, ὸν, ἡ, sepes, φραγμός Hesych.

E ἐφεδρὸς, ὸς, Hesych. σωρὸς μὸς fundum, quoniam fortasse in fundo aliquid maxime καθέζεται.

E ἐφεκίτας αὐτὸν, Seleucus apud Athen. libro tertio dici scribit ἀπὸ τῆς ἐφεκτικῆς ἐν αὐτῷ συνεδρίας, ἢ ἐν χειροβόλοις.

E ἐφέκω, idem quod ἐφίεκω.

E ἐφελαυνω, lachrymosus, in epigr.

E ἐφελκὶς, τὸ, εἶπος παρυφῆς ἢ κεπαλῆς & ἀλφίτου, γρὶς ἀλφίτου, Hesych. apud Suid. scribitur ἐφεικὶς, item apud interpr. Aristophan. quæ vera lectio videtur: à verbo ἐφείκω, id est, κόπτω, ῥήγνυμι.

E ἐφελκυστὸς, grauiter sonans. Hesiod. ἐφελκυστὸν ἐπιστρέφει.

E ἐφελκυσὸς, ὸν, ἡ, valde gloriosus, μεγάλως ὑπὸ δόξης, praclarus. Iliad. γ, ὄφρα τὸ ἐφελκυσὸν ἀνδρὸς ἄεθλος, &c.

E ἐφέλκω, quod & ἐφείκω, frago, ῥηγνύω, scindo, κλάω, ῥήγνυμι, σκίζω, ὑφαίνω, Hesych. Homer. Iliad. ε, Ἥρκει δ' ἱππόδαμος κούρῃ ἐφέλκεσθαι ἀκοντὴν. Πολλὸν γὰρ ἐν ἔγχεϊ τε μεγαλῳ ἢ χερὶ παχείῃ, interpr. διαχείσθαι δὲν ἢ ἐφέλκεσθαι ὅπερ ἐστὶ ῥήγνυσθαι. ἄβρῳ τὸ καταλοφεῖν.

E ἐφελκὸς, ος, vel ἐφελκυσὸς, ὸς, diffruptus locus. Suid.

E ἐφεμα, ὕδατος.

E ἐφέμερος, ος, ὸν, ἢ, πολλαὶ μυκάλῃσι, valde mugiens. Odyss. ὁ, ἢ κασι βοὸς ἐφεμέρους, μυκηθμοὺς τε.

E ἔφεμα, τὸ, caprificus, fructus caprifici. vide Ὁλωιδος.

E ἐφεσία, caprificus, συκῆ ἄγριος ἐλαιόδρυς. Theophrast. διὸ ὑπ' ἐφεσίαν, Item apud eundem, ἐφεσίαν, culices gignere. & τὸ ἐφεσιάζειν, caprificatum: cui opponitur ἀνεφέσιον apud Theophrast. hist. libro secundo, capite vltimo. Et ἐφεσιάζω, apud Theophrast. de caus. libro secundo, capite decimotertio, grossi etiam, id est, ὄλωιδοι, ἐφέσιοι dicuntur authore Athenæo libro tertio.

E ἐφεσὰς, άδος, caprificus, vel ὄλωιδος.

E ἐφεσασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Plin. Theophrast. histor. l. 2. c. vlt. τῶν καὶ ὁ ἐφεσασμὸς.

E ἐφέσιμος, ος, ὸν, ventus procellosus.

E ἐφεσὸς, ος, τὸ, καὶ ὁ ἐφέσιος, & τὸ ἐφέσιον, καὶ ἐφεσὰς, poma ficuum, vel ficus grossos præciduos, vel vt ait Gaza libro tertio, histor. plantar. Theophrast. vide Ὁλωιδος.

E ἐφέσιος, ος, ὸν, caprificus, ficus sylvestris, ἀγρία συκῆ. ὅταν ὑμενὸς σύκον φύσῃ, quum ederit caprificum. Aristoteles libro quinto Animal. ἐφεσιάζειν, ῥωμαϊστὶ καπριφικᾶν, ficus, quæ dicitur ruminalis, Plutarchus in Romul. ἀφθάτων ἐμπεσόντων μεγάλων, afcendentem caprificum excelsam, in Camill. Plut. sequitur ibidem, ἢ γὰρ ἐφεσία καπρίφικον ὀνομάζουσιν, nam sylvestrem ficum caprificum appellant. Homerus, τῷ δ' ὑπὸ ἐφεσίῃ δέῃ μάλα φύλλα πετήνας. vide ἐφεσὸς, & Ὁλωιδος.

E ἐφέσιος, item quod ἐφεσάζω, Theoph. οἷον γὰρ ἀπήλιῶν ἢ φασι κοπτὸν ἀλλάττει ἢ καρπὸν διὰ τὸ ἐφεσιάζειν.

E ἐφεσὶς, ὶδος, Erynnis, furia. Sophocl. ἐξ ἐμοῦ τοι τὴν ἐφεσὶδα τῶν ἐφεσιάδων ἐφ' ἡμῖν ὁ ἐφεσιὰς ἐρινὺς dicta ut quibuslam placet ab ἐφίεσθαι, id est, festino, quod valde properet: culpam enim pœna premit mes. Sunt autem furiæ filiæ Terræ, ex guttis genitalium Ipsius Cæli, Hesiodus in Theogon. γείνατ' ἐρινύας τε κραταιὰς τε γίγαντας. Sophocl. Trach. hæc Hercules, δοκοῦσι Οἱ κόρη κατ' ὄμμα τὰς ἀπὸς ἐρινύων ἀμαθῶς ἄγειν, merciali vsite irretiuit, Cicer. qui hos pluréisque alios vertit transtulit Tuscul. secundo, ἐπινίκων ὑπηρέτας, Suid. Τὰς ἀθανασίας ἀμαρτίας ἐ ὑπεὶ ἀν peccatorum autem vltrices & pœnarum rogatrices credebantur, vnde Sophocl. in Aiace, καὶ δ' ἀμοὶ τὰς ἀεὶ τε τὰς ἀθλίας ἀεὶ δ' ὑρᾶσας ἀπάτα τάδε ῥητὰς πάθη σοῦ ἐρινύες ἀπωτάσ. Et paulò post, ἐγὼ δ' ὦ τακεῖα πομπαὶ σ' ἐρινύες, rursum Homer. dicit, ἐρινεὸς πατὸς pro Erinnys quæ iniurian. heui illatam profequitur, Odyss. ρ, Ἀλλ' εἶπον πᾶσιν γὰ ὑπ' ἐρινεὸς εἶσιν. Hesych. verò ἐρινεὸς expon. ἀφαμαρτὴς proculdubio respiciens ad hunc locum Hesiodi Theogonia de Rhea parturiente, ὅππως πεκάδυσιν τεκοῦσα παῖδα φίλον, τάφατο δ' Ἐρινύος τόν, παῖδ' ὃν οἱ κρατέρον.

E ἐμμανὴς, furiosus, Plutarchus in Opuscul. περὶ ἀσφρησίας, τὸ ἐμμανὲς ἀφροσύνης ἢ ὀμμακίας ὅτιον, vbi tamen mendose scriptum ἐφρόνησεν.

E ἐπιος, οῦ, ὁ, caprificri fructus, grossus. τὰ ἐφ' συκῆς ἐρινὰ, ficus maturæ, Aristoteles libro quinto Animal. ἐρινὸς, etiam eodem legitur. ἐρινὸς ἀπαλὸς ἢ ἀδ ὄζος, surculi tenelli & conti, Gaza apud Theophrast. libro primo de causis plantar. oleæ insitione, τὰ ἐρινὰ ἢ οὐ ὀλυνθίους, id est, caprificos & sylvestros, Gaza libro quarto, cap. 16. hist. plant. apud Athen. lib. 3. scriptum, τὸ δὲ ἐφ' ἐρινὸν ἀγρία συκῆ οὖ τὰ ἐρινὰ, ἐρινὸς ἢ τὸν ὄλυνθον.

E ἔρυθ, herba, folia habet ocimi, minora, in summo ditiusque vel senos profert surculos palmi altitudine: illi candidus, semen autem nigrum, parum, acerbum, caulis folis multo lacte turget: circa fontes fluuiósque proue, vt author Dioscorides libro quarto capite vigesimooctavo, qui propter fumi titudinem post ocimastrum describpsit. quia lacte manat vt capricus codeinque censetur nomine, ipse subiunxit Plin lib. vigesimotertio, capite septimo, propter gentilitatē: ipsimque erineon vocans, ait eius folia nenis resistere. Quod sumpsit ex Nicandri Theriatis, ut inquit, ἀμφοῖν ἢ κλώσσης ὁ ἀσπίζων ὄφινι, &c. Quin Scholiast. ex Dioscle, τὸ τῆς ἰξοπωλικῆς ὀρίνου ἢ ἡμίνου dici ostendit. ἢ βία φορᾶς τὰ ὄφεια, φύλλα ἢ φορᾶς ὑπομένει ἢ κλώσσας, ἢ πτοιεῖ ἢ ἐκ ὑπνώσεως. Dixerat Dioscorid. περὶ ἐρινὸν, ὃν ὁ καρπὸς σπυρίδες, μοσπε ὀφθαλμῷ ἐγχριόμενον ὑγιοῦν. ὁ χυλὸς αὐτῶν πόνον σβένει: & Galenus de Erino taceus, echino omnia tribuit, inquiens apud pharmacer. libro sexto, ἐχίνε τ' πόας ὁ καρπὸς σπυρίδες, ἢ πῶτο ὀπτὸν ἐρεσιτικὸς ἢ ἐρεσπικὸς. χρῶνται δ' αὐτοῖς ὡς τὰ τῆς ὀφθαλμῶν φλύκτεσι τα, ᾧ φορᾶς ἐπὶ τα (addendum χυλὸν, quibus apparet ἐρινὸν ἢ ἐχίνε ὁ ἐχῖνος voces, idem in hac herba expriuendi significare.

E ἐρίσσω, vrbs Dorica.

E ἐρισθὸν, caprificant, Theoph. l. 2. hist. plant.

E ἐρινεὺς, Arcadibus esse τὸ ἐφεσιάζειν tradit Etym.

E ἔρινεος, ἐρινέος, superior siue gibba iecinoris pars, quain ἐ fibræ eius separantur.

E ἐρινὸς, ος, magnos habens dentes.

E ἔριον, τὸ, lana, vellus, Xen. ἐρινὰ δὲ ἁβρὰ, lana est empta.

E ἐριοβυσσὸς, τὸ, lana est fine lanugo τὸ ἐρίου, id est, xyli siue gossij fructicis de quo Plin libro decimonono, capite primo, & de gossampinis arboribus lanigerisque scribit libro decimo capite decimo, & vndecimo, vt & Theophrast. ὁ μεφίων δένδρων historiæ libro quarto, capite nono. Vlpianus in lege, si cui lana legetur ff. de Legatis 3. Lana legata etiam leporinam lanam & anserinam & caprinam credo contineri, & deligno quod Graeci ἐριοβύλον, hoc est, lignea lana appellant, quod ἐριοβύλον iuris consulto, βομβακινὸν Nicolo Myrepso, & Suidæ βάμβακ & παπαὶ dicitur, id est, gossipium, vulgò bombax & cotun. vide in dictione βάμβακ & ξύλον.

E ἐριοπλύτης, ὁ, fullo, qui lanas lauat, Dioscor.

E ἐριοπώλιον, ὁ, ἡ, ὸν, ἐριοπώλιος, ὸν, ἡ, ὸν, ἐριοπωλικὸς, ὸν, ἡ, ὸν, ἐριοπωλικὸς, ὸν, ἡ, ὸν, ἐριοπωλικὸς

laboro, maxime circa lanificium.
ἔρεπτο, pro ἔρειπτο, cecidi, Hesiod. ὡς δ' ἔστ' ἀμφὶ δὶ οἰ, &c.
ρεῖδ, Hesych. est κατασκάπτει, deiicit, diruit.
ρεῖσμ, eidem sunt σκελοὶ, tritiones, torres.
ρεῖσ, eidem est τὸ ἡμιθανὲς σκάπτω ἢ πλήσσω afferenti ἐρείπειν pro τύπτειν ἢ τιτρώσκειν.
ρεμνόν, rupes, promontorium, κορυφὴ, ἄκρον, κρημνός. Nicander in Theriac. διαβὰς ἢ ἀπ' ἐρέμνης πέτ' ἢ αὐτοπέδοιο χαμαιλεύσας. Interp. ἀπὸ ῥαχέων exponit ἀφ' ὑψηλοτέρου ἢ πολλὰ πετεσθαι, τοῦ πολλάκις πεσεῖν· τὸ ἐρέμνιον λόγον ποιεῖν ἢ κατὰ δῆμον, vel ἐρεμνὸν, βάραθρον ἢ ὄρυγμα· ἀφ' οὗ ἀλλὰ ἐρεμνὰ ἀπὸ τοῦ ἐρείπειν. Apolon. 2. Argon. ὧν ἐπὶ πολλὰ διέτμαγε θέσκελον αἶψα ῥοὴ ἐρεμνὸν ἐρύσσας. vbi Interpr. ἐρέμνια ἢ ὄρη τὰς πολυκορυφίας καὶ τραχείας· ἢ τὸ ἐρέμνιον ἀπὸ τοῦ ἐρείπειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρεμνοῦ, τοῦ γλαυκοῦ χρώματος, παρὰ τὰ ἐρείπια χαλεπὰ εἶναι. Idem Apollon. Ibidem, ὁμοίως καὶ πολυόρεμνα, ἢ ὁμοίως ἀπόῤῥηγα ἢ ὀξύκρημνα, παρὰ τὸ πρὸς τοὺς ἀποῤῥῶγας ἢ ὀξυκρημνίας. Interpr.
ρέπιος, ῆ, Dea discordia dici potest, lis, contentio, altercatio, æmulatio.
ρεπτεύω, ὁ ἢ ἡ, præpotens.
ρεσμός, τὸ, πᾶν, ἔρεος, seditio, certamen, lis.
ρεσχελής, ὁ, ἡ, ἢ, contentiosus, intractabilis.
ρεύγομαι, ῆ, grauiter tonans. Hesiod. αὐτὰρ ἐπεσμαράγησε δῖος κλειτὸς ἐπιπταμένη.
ρεύγω, rugosum, legitur lib. 3. Dioſc. cap. 119: sed puto legendū ῥυσόν.
ρεφοδέκης, ὁ, ἢ, ἐρεσσαφίλων θελητὴ ὢν, in Epigr. pro magnas rentium, vuas, vel egregias, & generosas.
ρεφος, ους, τὸ, τὸ, τὸ

παντὸς ἀσὼν οἱ τὰ νεκύσια ᾗ οἱ πᾶσιες. apud Pollucem ἐρμᾶια scri-
ptum.

Ἑρμᾶῖς ἄσφ, idem quod ἕρμαιον, tumulus struésque lapidum,
quia Mercurio dicabatur. Homer. Odyſſ. ᾗ. Ἡδ' ὑπὸ τοῖσι τύμβος ἐΐσκε
δῖ' ἑρμαῖς λοφὸν ἐσὼν. Interpr. ὅτι σωρὸς ἦν λίθων ὁ τοῖς ὁδοῖς ἑρ-
μαῖς ἐτιμᾶν Ariſtophan. ſcopulus, cautes, ὕφαλος πέτρα ὑπερύδ-
ρος. Heſych.

Ἑρμᾶς, ἐσπες, ſcopulus in mari occultus. Ἑρμᾶκες. Heſych. ἁ ὕ-
φαλος πέτρα, & ἀφανεῖ ſaxa mari latentia, ſcopeſue. Ἑρμαῖον idem
eſſe dicit auem quandam. apud Nicand. τῷδε μὴν ἐλεύσεται τε τὸ
ἑρμαῖος ἐπιόντος, vbi ſchol. annot. ἑρμαῖος dici poſſe λίθους ε-
σαφανισμένους εἰς πρῶτα τὸ Ἑρμοῦ. Ἑρμᾶς quoque dicitur ὕφαλος
πέτρα, ab Antiphonte Anacreontes, & Ariſtoph. teſte Harpo-
crat. pro quo perperam apud Suid. Ἑρμᾶν.

Ἑρμαπε, apud Hippocr. de articulis, authore Galeno ſunt ſulci-
menta, ab ἑρμάσσω, id eſt, fulcire. vnde & ἑρμάδεσθαι, ibidem 4.
Commentar. & Commentario 3. de officina medici tradit i-
dem Galen. fulcimenta à Græcis non ſolùm ἑρμάσματα, ſed
& ἔρισμα, ex Homeri carmine, de quo in voce ἔρμα à nobis
dictum eſt: à quo ἑρμᾶζειν pro fulcire vſurpauit Hippocra-
tes, id eſt, ἐρείδειν. vnde ἑρασμᾶτα idem quod ἔρισμα, ex quo
Vitruuius criſmarium ſulcturas dixit, libro 10. capit. 1. & in
ſubſtructionibus anteridas & criſmas, id eſt, murus ſtabi-
nitentes fulcientéſque, vulgò *contreforts & arcsboutans*, libr. 6.
cap. vlt.

Ἑρμαῖζειν, ἀσφαλίζειν, ſaburro. δεῖν ἀπὸ μέσου τοῦ πλοίου, ſaburra nō ſta-
bilitum, Baſil. non ſabburratum.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus, qui vtrumque habet membrum
tam virile, quàm muliebre, vel ἀμφοτερὸς τὰ παιδικά.

Ἑρμᾶων, ὁ, Mercurius, in Epigr.

Ἑρμῖας, ὁ ἢ Ἑρμείας, poeticè, Mercurius. Odyſſ. ἁ μ' ἔκουσιν ὁ ἑρμείας ὁ
κατὰ δικαίσυνην.

Ἑρμῆς, Mercurius. vnde Accuſ. ἑρμέα Homero.

Ἑρμῆ, ἵζεσθε.

Ἑρμιδῖον. vide χάλκε.

Ἑρμηνέια, ας, ἡ, oratio, interpretatio, explicatio, elocutio, Interpr.
Hermog. ἑρμηνεία, inquit, ἐσὶ δυνάμεως τοῦ σημαίνειν, ὁ ἐκλεγὸς σα-
φηνίζων, ἢ σωμφέρει. Interp. Sophocl. ὦ τῆδ' τυχόντων, inquit, λέγο-
ντες ἑρμηνέια, ὀξυγνοεῖν δὲ τῆδ' ἔπεων.

Ἑρμηνεύτης, τὸ, interpretatio, expoſitio. Eurip. in Phœniſſis, ἀπ' οὖν
ὦ μῦθος ἦ ἀλληθὲς ἢ ὑποκλέπτων ἀπὸ τ' ἀδίκου ἑρμηνεύσεται, veri-
tatis ſimplex eſt oratio, quæ nec diuerſa nec perplexa inter-
pretamenta deſyderet. ſic enim loquitur Gellius. Idem in An-
dromache, ἑρμηνεύσεις γὰρ οὐδὲν ἐν γάμοις. Interp. ὑπόκρισις, ἢ γλῶς, ση-
μεῖον, μιμητὸν τινος, τὰ μιμητὸν.

Ἑρμηνεύομαι, ἐδύσαμαι, π. ὦμαι, interpretor, in ſignificatione Paſſi-
ua. ἑρμηνεύθη ἢ σῦγκλωλ, Nazianz.

Ἑρμηνεύς, ὁ, interpres, nuntius, index, Ceh. Theb. ὅτ' ἑρμηνεὺς
συμβόλων τὰ λεγόμενα.

Ἑρμηνεύτης, ὁ, interpres, ἑρμηνεύτ. Plat. ἑρμηνεύται γὰρ ποὺ νομίζον-
ται θεοὶ θεῶν ἀνθρώποις, de vatibus loquens & fatidicis.

Ἑρμηνεύω, μεδίσω, π. σα, interpretor, explico, verbis explico,
enuncio. Xenoph. τοῦ εὐδύνας τὰ δέοντα, ἢ ἑρμηνεύσαι ἃ ἐκεῖνα βέλεται.
Galen. ad Glauc. μηδὲν ἴδιον ἑρμηνεύοντες ἀλλ' ὠμᾶτα τὰ λοιπὰ τοῖς
τὸ ἑρμεῖα ἐμῦλῶ ἔθη, ἢ ἑρμεῖα πολλάκις, Ety. Et quia à cœna ſurgentes
Mercurio prolibare ſolebant, quaſi ſomni præſidi, ἑρμεῖν
quoque pro vltimo potu accipiebant. Pollux libro 6. ἢ ἑρ-
μεῖν, τὸν ἔσχατον πότον. vnde Homer. τῷ σπουδαῖον ἀσείνδοσιν. hunc
facit Heſiod. filium Iouis & Maiæ filiæ Athlantis. Ariſtot. de
mundo, loquens de quarto orbe planetarum, ὕδατος ἢ ὑπὸ τῶν
ὅτι ἐφέρη ἐρευνῶν ἀνίων, πνεῖ ἢ Ἑρμοῦ. ἑρμοῦ καλεῖσθαι dicebatur
autem Pollux libro ſexto, carnium prima portio ἢ ἢ
ἀνώτατα πρὸς μέσῳ. οἱ ἑρμᾶ, Hermæ lapidei erant Athenis, o-
pus quadratum, quos circa ora circúciſos noctu fuiſſe Thu-
cydid. libro 6. refert. vide interpretem. ἑρίπε etiam dicta eſt
pars quædam Delphinij, id eſt, templi, quod Athenis dicatum
fuit Apollini, Plutarch. in Theſeo. κατὰς ἑρμᾶς, paræmia mo-
nens in commune conferendum lucrum, quod fauente Mer-
curio (qui πλακοῦσσς creditus fuit) ſeſe nobis obiecerit. Lucia.
in vocis, ἰκανὸν τὸ σωφρονίσαι τοῦτο, κατὰς ἑρμᾶς, φησί, ἢ ἐς μισθὸν
καταθέσει ρόδων τοῦ πλοῦτον. id eſt, itaque quod paſſim decantatum in orcque omnium, communis, vt aiunt, Mercurius, o-
pérque in medium allatas depone. Plutarch. in bello, cui ti-
tulus, ὅτι μᾶλλον τοῖς ἡγεμόσι δεῖ ἢ φιλοσόφου διαλήγεσθαι, δεῖ πλουσίᾳ ἢ ἀνειμένῃ τὸν βίον ἑρμοῦ ἢ μὴ πολλοῦ ἢ ἑρμοῦ δεῖν χρήσθαι.
Theophr. in Characteriſt. cap. de ſcurrilitate, καὶ ὅλῳ ἀφεστέον
ὑβρίων χαλκοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῆδ' οἰκεῖ ἢ δεινὸς ἀπαίσιος τὸ μέρος,
κατὰ τὸ φάσκειν ἢ ἑρμεῖν.

Ἑρμιᾶς, idem quod ἑρμᾶς. per iota ſcribi debere tradit Chœrobo-
ſcus in ſua Orthographia: & apud Ariſtotelem ſic legitur. ἁ
de Etymol.

Ἑρμιν, vel ἑρμὶς, ἴνος, ἡ, fulcrum. ſecti. Homer. Odyſſ. ᾗ. Ἑρμῖνες
ἔσαν, τὰ πέλωσι ὑπὸ πλατὺ περίγνιον. Ibid. libro 9. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖνες μ
δέδρασται κύκλῳ ἀπ' αὐτῆς. Interpr. τινες πολίτας κλίνας, ἀφ' ὧ σωέ-
σεραμεν κλίνας, quod ſecti foraminibus inſerantur, ſunt er
ſecti pedes veluti fulcimenta. ἁ σανίδματα, ἢ ὄροφον ἐρμᾶται.

Ἑρμῖνος, ου, τὸ, & Ἑρμεῖνος, ου, ἡ, templum in Peloponneſo Cere
Proſerpinæ ſacrum, quod aſyli vice habebatur.

Ἑρμοκοπεῖον, officina ſtatuarij. Plato in Sympoſ. φασὶ δὲ ἄμεν-
τον εἶ τοὺς τοιοῦτος σκιλλοῦς τοιοῦτος, τοὺς ὡς τοὺς ἐρμογλυφείας
ἑωθότας.

Ἑρμογλυφεῖος, ὁ, ἢ, vel ἑρμόγλυφος, ſculptor Mercurij, ſtatuarij,
λόξος. Lucian. in primo dialogo.

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars ſtatuaria.

Ἑρμοκαϊδεῖος, ſic dictus Alcibiades & cius conſortes Athenis
ſo crimine accuſati quod mutilaſſent ſtatuas Mercurij, i-
tar. in Alcibiade.

Ἑρμόπαν, Pan, quòd ex Mercurio natus ſit.

Ἑρμοῦβεις, Hermotybies: ſic vocantur Ægyptiorum pugna-
res. Herodot. Steph. Ἑρμοτυβιεῖς ex Ariſtagorae Ægyptia,
tradit fuiſſe in Ægypto μέρος τῆδ μαχίμων.

Ἑρμωνίς, vitis arbuſtiua, ſarmentoſa, Heſych.

Ἑρνακίν, ου, τὸ, ficus æpiſtici. Pollux libro 1. ὃ τὸ ἐσὶν καρπὸς ἐκ
ἄγελα σύκα, ἐ γένα καλεῖται, ἀ ἢ ἀφειλόπουσι τοῖς συκῶσι, ὅπως μ
ποτίπη ὁ καρπὸς, τὸ ἢ γένα συκῆ γένη, ἢ ἀφεπτὰ, συκῆσι dici
quin & ἐρινάζειν.

Ἐρνοκόμος, hortulanus qui plantas educat & curat. Heſych.

Ἐρνῶν, ὁ, τὸ, ramus, καλάθις, germen, ſtipes. Odyſſ. ᾧ, ὄφρ' ἂν θεὸς
νεὶ ἴσῃ, ἐρνέων πλῆθος & παρεμ. ἐρνέων τάμνων, in Epigr. ἐ-
ξῆῆ ἐλέφαν. ἐρνῶν καρπὸς, frutex eſt virgis longis, Dioſc. libr.
cap. 81. ἐρνῶν φυτευτὸν, rami ſeruntur, Theophr. lib. 2. hiſt. pl.
cap. 7. ſed legend. φυτευτὰ.

Ἐρνύσσω, Heſych. dicit tradit ἐρνῦσθαι, θλασθῆναι, καλάθις.

Ἐρυάδης, ὁ ἢ ἡ, ſimilis ἐρυσι aliis ramoſus.

Ἐρξα, clauſi, incluſi, Odyſſ. ᾗ, τὰς ὑφ' ἕρξαν, id eſt, κ
κλεισεν.

Ἐρξαι pro εἶξαι, facere.

Ἐρξείης, coercitor, Herodot.

Ἐρξεις, τὸ ποιῆσαι, tecceris. Homer. Iliad. εἰ δὲ καὶ ὡς ἐρξεις ἢ τὰ
δοντα ἀγορεύ.

Ἐρξεται, pro εἴρξεται, prohibebit, arcebit, ἀφέρξεται, abſtinebit,
ἐσται, ἢ ἀπεχέσται, Sophocl.

Ἐρξις, pro εἶξις, facercs, per metathe ſim.

Ἐρξον, τὸ, prohibe.

Ἐρξον, faciam: ab ἐρδω, vel à εἶρξω, per metathe ſim. Heſiod. ἔρι-
νον κακὸν ἐρξει, qui hoſpitem malè tractabit. ἐρξῶ κακὸν εἰ-
ξεσι, male afficient, Eurip.

Ἐρσης, gratioſus, amabilis, Heſiod. θυλία τ' ἐ ῥώτατα, ἐ ἐρσης τύπ
mabilis effigies, in Epigr.

Ἐρσηται, pro ἐρήσηται, ἐ ἐρησηται, μέλ. ἀόρ. β, ἐρέσθαι, interrogo, qu
Odyſſ. ἐ μὲν τοῦτο γε ἐρσηται, Cum duobus Accuſ. Ariſtop
Νεφέλαις ταῦτα ἀπ' αὖ σε ἐ ἐρσηται, ἐ ἐρσηται ἐδὲ πεπυσῆσε, id eſt, ἐ
πεπυσῆναι. Idem. ἐ ἐπεῖσθαι τὸν πάντοτε οὐ ἐρσηται, Calent
grum interrogare non ſuſtinentes. Cum ἐρσηται ἐπὶ
de eo ſci ſcitor, Plutarch. in Public. ἐ ῥᾳτὸ, ἢ οὔτοις ἐφ' ἅπαν
κλεισίοις, rogauit, num hi, inquit, ὁ aue, hoſtes ſunt? an ſi
ſunt nec

Ἔρως, Æolicè, pro ἔρως, amor, Odyſſ. ξ, πόσσε ᾗ ἐ ἀπὸ σ' ἐξ ἐ ἐ-
ρῶ, deſyderium exemerunt. Traduunt tamen Grammatici n
ὁ in bonam partem accipi debere. cum ω verò pro ſtagit o
amore.

Ἐρτὴ, feſtum, ὁ ἐρτὴ. Heſych.

Ἐρύθανις, ἡ, herpacantha, genus herbæ quæ & ἀκανθὸς dicit
Dioſc. lib. 3. ſic dicta quòd longius foliis ſuis ſerpat, hæc
& nitatur. Dicitur à Plinio topiaria herba.

Ἐρυθάδανα, Heſyc. ἀκάνθους ſupra ἀρπεδόνα.

Ἑρπετὰ, τὰ, reptilia, ſerpentes, τὰ ἀπόδα. ἀφῶ τὸ εἰς τὸ ἑρπε-
πόκαιτα, καὶ ἐκ ἐρσεις ᾗ τὰ λοιπὰ ἀφ' ὧν ἀλόγων ζώων, Home
Odyſſ. 4. de Protheo, Πάντα ᾗ γινόμενον περιέσται, ἐσὶ τὰ
γείων Ἑρπετὰ γίνεται. Interpr. ἑρπετὰ propriè οἱ ἕφεις, nunc ὁ
τὰ Sophia.

Ἑρπετόδακνος, ου, ὁ, ſerpentes morſus.

Ἑρπετὸς, ὁ, ἢ, ſerpens, reptilis.

Ἑρπύλλιον, vide Σκολόπενδρα.

Ἑρπυλόκαρδος, ὁ, ἢ

Ἕρπης, ητος, ὁ, morbus eſt cùm χολὴ ἀκόκτος ἀχρόου ἐφυῶν bilis ſa
ſyncera & impermixta, in aliquam partem incubuerique a-
teria ſi craſſior acriórque exiterit, ſerpendo & exulcen-
do ſubiectam carnem exedit, tumque. ἕρπης ὁ ἐπὶ ὀφθαλμῶν γί-
ται: ἕρπης verò καταχρήσει, quum minus acris tenuiórque ea
riæ ſubſtantia, puſtulas exiguas milióque ſimiles per in-
tim

nam cutim exeitat. Vide Galen.14. Therap.Methodi & Paul. Eginetam. Porrò hic morbus qui Galeno ἕρπης, etiam ἕρπη-σις vocatur à Nicandro, vbi inquit in Alexiphar. ὁλοὸν δ' ἕρπηδα γέλων. vbi Interpr. τὸν τὸ ποδισμὸν καὶ συρμὸν exponit. appellatur item ἕρπης à Græcis ζωστὴρ, (vt à Nicolao Myrepso in 2.composit. propomatum) & à Latinis zona. Plin. libro 26. ap. ii. Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui zoster appellatur, & eneat si cinxerit, &c. Scribonius Largus, facit ad zonã quam Græci ἕρπητα vocant. Et Marcellus Empiricus herpetem nominauit: serpentem verò ita Lucretius lib.6. Exurit facer ignis & vrit corpora serpens, Quanciunque arripuit partem repitque per artus. Macer insolenter per primam inflexit, inquiens, Hanc igit appositu facer ignis, & herpeta mordax. Iulius Pollux lib.4. ἕρπυσιν ἕλκωσι. serpens vlcus vocans, ait, sensum tibius, iris, pedibus manibúsque aliquando infestum esse, καὶ ὑποπιπτοντίῳ καὶ γείμασιν καὶ φλεγμαίνει. ibidem etiam. ἕρπητα φυσέμασι sed suo loco dicetur.

Ἕρπης, ου, ὁ, qui serpere solet seu repere, reptator. Epigr. libro 2.

Ἑρπυστικός, ὁ, idem quod ἕρπητης.

Ἑρπύστης, serpens: vnde νόσημα ἑρπυστῆς, Philo de mundo, serpens gliscens morbus.

Ἕρπυξ, vinum, ἀφ' ὧν τὸ ἕρποντας ποιεῖν ἐσθ' πίνοντας ἀμέτρως. dicitur ille vox Ægyptiaca qua tamen vsus est Lycophron, & ante eum Sappho.

Ἕρπω, ὠσω, ὠ, vel ὑπερίζω, ὑπερυσάζω, serpo, repo, gradior. Neutr. absol. In præterito augmentum ει diphthongum format. ἑρπύσασι βρεφῶν, infans qui repsit, in Epigr.

Ἑρσίλη, ἡδος, cicada, πίτυλος, Hesych.

Ἕρσην, vel ἕρσενικος, ferpyllum, vulgò *serpolet*. dictum ἀπὸ τοῦ ἕρπειν, à serpédo. Duo eius genera, hortense quod odore sanguchum refert, venitque in coronamenta: folia habet rasulósque origani, ed candidiores. Est & sylueítre quod & ἄγριος dicitur, quod non serpit, sed rectis ramulis assurgit. Vide Dioscor. lib. 3. cap. 46. a quo nonnihil variat. Plin. lib. 20. ca. 14. consule etiam Theophr. hist. lib. 6. Aristoph. comment. in ace. Nicander in Theriacis, ἡ ἑρπυλλο νομικὴ, ὅστε φιλόζωον καὶ quæ pars eius terram attigerit radicatur, seipsamque propagat. τοιγὰρ οὐδὲ σπείσεται ἀμέν. Ῥιζόδενδρα λαχάνοις ἀεὶ φυλλοισι εὐφορεῖ, alibi ἑρπυλλον καρφεῖδι νοσεῖ.

Ἑρπυστὴς, reptatus. Plin. sonus, grunnitus, Hesych.

Ἑρπυστικός, ὁ, reptilis, in Epigr. de mure.

Ἑρπυστός, ὁ, ἡ, serpens, reptilis. τὰ ἑρπυστικὰ, mala quæ serpunt. ἰὸς ἑρπετὸς, reptilia. ἑρπυστικὴ ἕλκη, vlcera serpentia. ἑρπυστικὰ ζῶα, reptilia animalia, Nazanz.

Ἑρπύω, fut. σω, repo, repto, verge, serpo. Sophocl. in Aiace, ὅσοι τ' ἐκ γῆς ὁ φὸς ἕρπει. Accipit autem incrementum per ει diphthongum, Neutr. idem Sophoc. Accuſat. iunxit ibidem, ἑρπύσας ἕρπειν καλαζ, ire per vias vacuas, βαδίζειν. ἕρπειν proprie, serpere in ventrem, καὶ τὸ γαστρὶ ἑλκόσθαι. vnde ἕρπετὸν, Aristophan. comment. in Pace. pro quo & ἕρπὸν dicitur Aristot.

Ἕρπω, ασπερσι, Præteritum perfect. à ἐάω. & Passiuum ἐῆμμαι, perfus sum. & Aorist. ἐῆκα ἐῆσω.

Ἕρσαι, Hesych. zizania supra ἄζεα. in singul. numero.

Ἔρσαι, apud Homer. pro ἔῆμαι aſperſi, perfuſi erant. à ῥάζω. quod idem est cum ῥαίνω.

Ἐρσήεις, celeriter. ῥαγμάτως.

Ἔρσηρα, rupi, in 2. Aoriſt. à verbo ἐήγνυμι: vnde ἐῆξαγλυ in Paſsiuo. Apoll. 2. ἐῆξαν ὄμβροις, erupit imber. Aristoph. περ. βροντῶν δ' ἐῆξεν δι' ἀσραπῆς, erupit.

Ἔρσης, aries.

Ἐρσηνώμενος per inertiam, segniter.

Ἔρσηλαβιτur, perit, interit. hinc ἐῆσεν, petire: vnde errare. vt vocit Cloatius Verrius. vide Gell. l. 16. c. 12. ἐῆσεν ἐς κόσμους, abiecad coruos, i. ire in malam rem, Aristi. in Pluto. ἐῆξ' ἐς κόσμους ἀπὸ σφ' ἠῶνῶν, abi ad coruos ocyus à nobis, ἐῆξ' ἀπ' ἐμοῦ, aufer hinc, Theocr. ἔῆσεν εἰς ἀίδαν, ibat ad inferos, in Epigr. item ἐῆσε in Imperf. fluebat, pro ἐῆεν: à ῥέω.

Ἐρσήσταιμι, citò, ὦ θεοὶ, Hesych.

Ἔρσηται, dictus sum, indefinitum passiuum ab ἐείρνυμι.

Ἐρσθείς, Hesych. ἐὶ ἀπὸ τῆ Ἔρση ὀπτεκλεῶτος τὰ νομιζόμενα supra ῥοδοδάκτυλος.

Ἔρσηται, timeat. Iliad. 7. cum Infin. ὀφρα τὶς ἐῆξῃσι ἠὲ ὀλιγόν αὐτοῦ ὧν ξεινοδόκοι κακὰ ἐεῖπαι: verbo ἐηγνῦμι, ὁ ἐῆξῃσι, & in medio Perfecto, ἐῆγνυμαι. vnde ἐῆξιγμοῦ in Subiunctiuo ἐῆγνος, & terminatione ἐῆγνυσι pro ἐῆξιγμοῦ. ὁφοκ. 9.

Ἔρσω, inalgeo, ab ἐώ & ῥίγω. vnde ἐεῤῥίγωσα apud Aristophan. in Luto.

Ἔρσω, horreo, formido. Hesiod. αὐτὸς ὁ σοβεῖσθαι καὶ ἐῤῥίγητε ἑοικώς. vbi Interpres Ioannes Diaconus, τὸ ἐῤῥίγητε ἴσως κεκινῆζηται. ἐῤῥίγηται φοβεῖται πάντων· ὁ μέντος ἀσφαλεστέρως ὁ ἐῤῥίγησε, καὶ οὐ πάντα ὄκνος ἐῤῥίγα, τὸ πέμω.

Ἐῤῥιζωμένος, radices egisse.

Ἐῤῥιζωμένος, ſtrata, contorta. à ἐιπτοῦσθαι, ἐῤῥιπασμένων ἠδὲ μερίων, ſtratis contortisque membris, Gaza libro quinto, Animal. Aristotel.

Ἐῤῥίνας, τὰ, medicamenta vocant medici, quæ naribus induntur purgando capiti. Vulgus medicorum nasalia solet appellare.

Ἐῤῥῖπες, ιος, ὁ, exponit proſtratio & deiectio corporis apud Hippocrat.

Ἐῤῥῖφθω, transfeat, esto, ita in Epigram.

Ἐῤῥῖφι, abi, peri, Euripid.

Ἐῤῥύλη, fluxi. ἐῤῥύη μὲν ἀνώμεως ὁ κύνλος, diſcurrit cum copiis Annibal.

Ἐῤῥυθμισμένος, modulatus.

Ἐῤῥυπωμένος, rugatus. item ἐῤῥυπασμένος.

Ἐῤῥώ, Æolicè pro ἐῤῥω. Itempro ἐῤῥίζωμαι, perco, euanesco, pessum eo. Plato in Epist. πάντες ἐώλωλάσαι ἐῤῥώσασι: ὧσπ βαρβάροι, inquit, id est, vrbes à Barbaris excisas & diruras struere seu instaurare. ἐῤῥέτω, faceſſat, valeat & pereat, afflictetur, vel in malam rem abeat. ἐῤῥέ αὐτὶ τοῦ φθίζου καὶ ὀπτοδήρου dicitur. Aristoph. Pluto, ἐῤῥ' ἐς κόρακας δεῦρο ἀφ' ἡμῶν. Homer. Iliad. 8. ἐῤῥέ μοι κακὰ γλαῦκ. Et ἐῤῥω, pro μὴ κατασθῆναι ἢ φθορᾶς ἐρχόμενον, inauſpicatò & cum pernicie accedo. Iliad. 9. Ἕως δὲ μοι μάχαι πολλὰ τε καὶ κρείσσονι ὀδυσθῆ ἐῤῥῶνι. Et in 8. Οὐ μὲν τι πατὶ φρονεῖτο κέκυκλόμαι μῶλον Νεῖ πολυκλήιδι παρὰ δεξιὰ νῆα θοάδη ἐῤῥῶνι. Aliquando ἐῤῥω, ægrè eo, & vix me ago, Iliad. 7. de Vulcano claudicante. αὐτὰρ ὁ ἐῤῥῶνι Πανδίοι ἔνθα δέπας οἱ ἀρήιον ἀμφὶς ἐείσεν, vbi ἐῤῥῶνι quaſi claudicon dixit. τοῦ ἐῤῥῶνι pro perire exemplum apud Xenoph. in Sympoſ. ὅπως δὲ χλιαρὸς ὁ ἥλιος ἐῤῥῶνι καὶ ἐῤῥει τὰ ἐμβεβλημένα. peſſum eunt res meæ: peri, verba sunt seurræ. Flutarc. de Cicerone, πᾶν ἐῤῥῶνι πανταχοῦ αὖτ, πολλῶν δ' ἀφυλάκτων ὑπηρχόντων, καὶ πάσαν ἐῤῥῖπε συμεῖσάν, euanescere atque perire. ſic ἐῤῥει τὰ πρακτά. Xenop. primo, ἑλλην. Ponitur & pro faceſſere atque abire. Plato in Philebo, αὐτὰ ἐῤῥεῖ ταῦτα εἰς τὰ ἐαυτῶν χώρας ὃ δὴ ἐλθὸν. ἐῤῥῶν εἰς βυθὸν, ex fluctibus emicans, in Epigr. ἐῤῥέ χαῖ, fundit libamina, Eurip. in Hecuba. ὅρων θυσίας ὡς λέγω λόγῳ τὰ θεῖα, vſurpato pro χίω.

Ἐῤῥωγώς, fractus, vt ἐῤῥωγῶτα, rupta, Aristoph. in Pluto. à ἐήγνυμι, ἐῤῥάγησαν πᾶσαι, ordines rupti sunt, Aristid. ἐῤῥωγέ σοι κεκρᾶ, tibi in flux crunt mala, i. irruerunt, Euripid.

Ἐῤῥώμμαι, confirmo, inualesco, valeo, Xenoph. in Oeconom. ἐῤῥῶσθαι μὲ πολυπραγματεύεσθαι, valere dicere. τὸ ἐῤῥῶσθαι εἰπεῖν, vale dicere. τὸ χαίρειν ἐπισεῖλαι. Demoſthen. πολλὰ ἐῤῥώμμαι φρονεῖν τῷ σωφρονεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐμενῶν. eſt enim τῷ δίκαιος εἶναι ἐχυρὸν ἀλλ' ἔσθαι. χαίρειν verò differt ab ἐῤῥῶσθαι, quòd ἐῤῥῶσθαι dicatur ὅτι ὁμαλογουμένως κακῶς, vt ἐῤῥῶσθαι ὑβρίζων. χαίρειν verò ὅτι τῷ δικαιοπραγεῖν, εὖ ἀγαθῶν κρατεῖν ἀξιωματῶν, quum aperte abominari non licet vt χαίρειν φιλίας, χαίρειν λόγοις, ἐπεισέαν ἀπὸ σοῦ τις ἐπὶ σοὶ ταῦτα. Sic Cicero, multam salutem dixi curiæ, id est, πολλὰ ἐῤῥῶσθαι vel potius πολλὰ χαίρειν. ἐῤῥῶσθαι φαίης τῆ πίρει, fidem valere iubere, Eud. in Epist. ἐῤῥῶσθαι λέγω, valere iubeo, sic valeant qui inter nos dissidium volunt. Terent. in Heaut. Tim. Cicer. ad Att. lib. 4. Sed valeant re vera, recta honesta consilia. Arist. in metap. χαίρειν σοφίαν, Theocr. χαίρετε πίθηνοι χαίρετε δὲ τοῖς ποῖς. Demoſth. ἐῤῥωτο πολλὰ ἐτη, confertior est. ὁ ἐῤῥῶσθαι μᾶλλον, animatiores sunt effectu, Thucyd. ἐῤῥωνται ἐς τὸ πόλεμον, animosè bellum capeſſebant, Idem.

Ἐῤῥωμένος, fortius, vehementius. Isocrat. ὅσῳ γὰρ αὖ ἐῤῥωμένως ἐχρώμεθα τῷ ὄμῳ αὐτοῖς ἀπιμέσως, &c.

Ἐῤῥωμῆρος, ὁ, ἡ, ἡ, sed non est in vſu. ἐῤῥωμῆρες ἔγερε, acrior. ἐῤῥωμῆρέσατ' ἀπ' ψυχῆς, Xenoph. ἐῤῥωμῆρέστερ ἀδικεῖν, grauiori afficior iniuria, Phalaris. ἐῤῥωμῆρέστατον μὲν χαὶ ἀγωνιστικώτατον, qui in prælio fortiſſimè decertant, Plutarc. in Pericle.

Ἐῤῥωμός, valès viribus, qui prosperà valetudine vtitur, Demoſt. Syneſius. ἐῤῥωμῶν δ' ἐμαυτὸν ἀποτείσι.

Ἐῤῥωμῶς, fortiter, robuſtè. Lucian. in Cauc. ἀ σφίσιν ἐῤῥωμῶς κατάφερε, i. valide malleum defer. Plato 2. de Rep. ὡς ἐῤῥωμῶς εἰς τὸν κίονα ἐκκρούσαι, quàm vehementer, ἐῤῥωμῶς animo præſenti & forti, Xenoph.

Ἐῤῥώοντο, feſtinabant, ruebant. Heſiod. ἐῤῥώοντο χορτάται.

Ἐῤῥώς, ὁ, aper, σὺς ἀφ' ὑλήεις, Callimacho. ἀφ' ὗ τὸ ἐῤῥωνεῖν, τὸ ὀρμᾶν, Lycophron pro ariete poſsit.

Ἐῤῥωσα, valui. ἐῤῥωσεν δυνάμια πᾶς πόλεως, ciuitatum animos confirmauit, Plutar. in Pericle.

Ἔρσαι, ωῶ, agni recens nati, & teneri hœdi. Hom. Odyſſ. 1, χρεῖος ὃ μακεσσαγχρεῖς δι' ἀῦ' ἔρσαι. Interp. νεογνὰ ἢ ἀπαλὰ ἢ ὁρσάδεια ἢ ῥοσάδεια: ὅτι ἀ ἔρσαι, ἔρσα, agnæ tenellæ, vel nouellæ Ouidio, vel molles Martiali: agnas meras vocauit Varro, quas opponit vetulis. vulgò nos ἔρσας vocamus *gerſes*.

Ἔρσαω, ὁ, roſcidus, ῥοσώδης.

Ἔρσαι, verna, roſcida, tenera.

Ἔρσης, ητος. cum denso ſpiritu. ἔρση πεδιάς, id est, θαλλουσα πόωσα

ἢ αὖξειν τὰ φυτά, Homer. δ ἔφτος.

Ἔφτόκες, ντος, ὁ, trofcidus, ὁ φονεύς.

Ἐφ' ὕλῳ, ψ, Θ, ϡ, pro ἄρσεν, mas, proles virilis, τὸ ἔρσεν, proles virilis. ἐρσένων βοῶν, marium boum, Herodot. ἔρσενες γόνοι, proles virilis. πᾶν τὰ ἔρσενα, omnes mares. Idem Herodot.

Ἐρσοφώϊος, schol. Nicand. exponit ἐρσοτροφῶδες μᾶζαν ὀψοποιῶν.

Ἔρτος, τους, ϡ, plexus, πλοκή, religatio. Cic. ἀπόδεσις. Thucyd. ὡς χρὸς δὲ τεθῆναι, ὡς ἔρσεν ἀπαδυόμενα ἥδη ἐν τῷ κρωφῷ τεγγῶν. Scholiast. ὡς ἔρσεν, ἢ ἔσφιγξεν, ἢ ἐν πλοκῇ ἢ ἀπολύσει. Ὅθεν τὸ εἶρειν, nodare, nectere. Sic Virgil. crines in nodum collecta fluentes. & crines nodantur in aurum.

Ἐρτοδόκης, ὁ, ἡ ἢ, trofcidus.

Ἐρυσ ἀίνω, crucio, de iciunis dicitur, ἐρυθράνθαι verò de saturis. ἐρυσ ἀνειν oratorum est. ἐρυθριᾶν, poctarum, ait Phrynicus. Sumitur & pro laudare ἐγκωμιάζειν, Suid.

Ἐρυσὴ, ῆς, ἡ, ructus, ἐρύγμος. Suidas. πνεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας ἀναπεμπόμενον διὰ τοῦ στόματος.

Ἐρυσιπέλη, epitheton raphani teste Hesychio: forsan quod ructus cieat.

Ἐρυσμάω, crucio. vnde participium ἐρυσμάϊνος apud Hesych. ὁ βαρὺς ἢ ὁ πικρὸς ἐρύγμασιν ὢν τὸ ἐρυγεῖν.

Ἐρυσματόδης, ες, ὁ, ἡ ἢ, ructum mouens. vt ἐρυσματώδης νόσος. Hippoc. morbus ructuum effectiuus & flatuosus.

Ἐρυσμὸς, νῶ, sonorus, grauiter boans. Hom. Iliad. σ, 580. ἐν φοίνικι βοέων, Ταῦ ἐπ' ἐρυσμὸν ἐχέτην, id est, μέγα μυκώμενον ἢ ἠδυγέμοντα ἢ φορτῷ. Eustath. ἐρύγειν vult esse etiam τὸ μὴ βίᾳς ἀναστρέφειν τὰ πεδία. vt Ὅμηρος ἐπικλήρῳ Θ' ὡς ὅτε παύσῃς. vnde esse dictum παύσῃ ἐρύσμακον. per pleonasmum τῷ μ. quasi ἐρύγακον.

Ἐρυσμὸς, οῦ, ὁ, ructus, ἐρύσμασις, ἐρυγή. Aristotel. ὃ οἱ φύσῃ ἢ ἢ οἱ ἐρυσμοὶ ἀπὸ κατάπωσιν ἐδεσμάτων. Alibi, διὰ τὸ ἢ πάμπολυ κυγμὸν ποιεῖν, ἐρυσμοῦ ἢ ποιεῖν.

Ἐρυσ ἔω, sepimentum. Hesych. τὸ ἕρκος ἀπὸ σφραγῖδι.

Ἐρυθαίνω, rubefacio. ἐρυθραίνομαι, rubesco.

Ἐρύθαια, ας, ἡ, Erythea insula, Gerionæ regia.

Ἐρύθαιμα, radix quæ erythrodanum etiam dicitur, qua mulieres faciem pingunt. pro verecundia, apud Iosephum Antiqu. μετὰ ὕβρ τὸ πεῖσθαι τὸν ἐρυθαίνεσθαι, rubore suffusa. ἐρύθαιμα etiam rubor exponitur libro 7. Dioscor. cap. 2. Item apud Aristot. in Probl. rubedo. ἐρυθήματα ἀπὸ σφοδρῶν, oculi suffusi rubore, Thucyd. dicitur ἐρύθημα amisso ε. pro ἐρύθαιμα.

Ἐρυθίδ ος, cognomen Apollinis apud Rhodios, quoniam ἐρυθίζειν appellant ipsi, quam ἐρυσίζειν, alij, i. rubiginem.

Ἐρυθρ ἰνόμαι, rubeo, erubesco.

Ἐρυθρ ἰνω, ω, rubefacio, ἐρυθραίνομαι, rubesco.

Ἐρύθρια, ας, ἡ, Erythea insula, Gerionæ regia.

Ἐρύθριμος, radix quæ erythrodanum etiam dicitur, qua mulieres faciem pingunt. pro verecundia, apud Iosephum Antiqu. μετὰ ὕβρ τὸ πεῖσθαι τὸν ἐρυθαίνεσθαι, rubore suffusa. ἐρύθριμος etiam rubor exponitur libro 7. Dioscor. cap. 2. Item apud Aristot. in Probl. rubedo. ἐρυθήματα ἀπὸ σφοδρῶν, oculi suffusi rubore, Thucyd. dicitur ἐρύθριμος amisso ε. pro ἐρύθριμος.

Ἐρυθρ ἰσίδ ος, cognomen Apollinis apud Rhodios, quoniam ἐρυσίζειν appellant ipsi, quam ἐρυσίζειν, alij, i. rubiginem.

Ἐρυθρ ἰφόνιμος, rubeo, erubesco.

Ἐρυθρ ἰφνω, ω, ἀνθῶ, ἀγχω, rubefacio, purpureo colore inficio: Accusatiuo.

Ἐρυθρ ἰῶ, ῶ, ὁ, rubeus, ruber. ἐρυθρὸς πόλεμος, Dionysius de situ orbis. ἐρυθρὰ θάλασσα, Idem ibidem: de calamo o dorato puto dici, quòd iuxta mare rubrum in India nascatur, vel quòd rubescat.

Ἐρυθρᾶ ἶς Θ, ἡ, idem qui κίναβος, Arriano, ἢ μαργαρίτης, Theophrast. ἢ λίνος ἰνδικὸς, Luciano, margarita Ciceroni, vnio. Plin. bacca concha Virgil. in Culice, quia in conchis quas margaritiferas cochleas vocat Plinius, ea gemma concrescat: & cuius τὸ σῶμα, βότρυδες, dici ex Athenæo suprà adnotauimus. singula verò suis reddemus locis. Lucian. in Amoribus, λίνος ἐρυθρόφοινξ ἢ ἢ λαῶν, σκολιτὰ κατοπτεύσασα πυθμένα βρύων, quem locum parùm intellexisse interpretem Erasmum deprehendes. Scitè verò ἢ ἐρυθρᾶν λίνων, quem vulgò erle. rubri maris grauum B. Hieronymus sic ad Principiam scribens. Solent purpurisso & cerussa ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere gemmis, aurum portare cæruicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere. Idem Lucianus alibi vocat λίνον ἐνδικὸν, inquiens, σταθὰν μᾶλλον κύκλῳ ἢ καφαλλὶ φέρεσι λίνοις ἐνδικοῖς διάττοις. Vide μαργαρίτης. Verùm vt ἐρυθρᾶν λίνον dixit Lucianus, sic Erythræum lapillum Statius poeta 4. Sylu. 6. Nox & Erythræis Tethydis signanda lapillis, Et memoranda diu. Claudianus autem gemmas Erythræas vocauit, Panegyr. 7. Et margaritæ concham, id est, τὸ βύρσειρ ita expressit Tibullus libro 3. Eleg. 3. Quidve in Erythræo legitur quæ littora concha, Tinctáque Sydonio murice lana iuuat? ac Propertius libro Eleg. 13. Et venit è rubro concha Erycina salo.

Ἐρυθρίαις, ruber, rubicundus: cui opponitur ἀκρόχρως, pallidus. Aristoteles in Prædicam. Οὕτω γὰρ ὁ ἐρυθρὸς διὰ τὸ αἰρωδέσθαι, γίγνεται ἐρυθρίαις, ἔστι δ' ἀκρόχρως διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ἀκρόχρως δηλῷ μᾶλλον τὴν πεποιθυῖαν τὸ δέος.

Ἐρυθριάω, ῶ, ἄσω, ἄ, erubesco, rubore suffundor. Et ad corpus refertur: ἐρυθριῶσαν verò ad animũ. Neut. absol. Plato de Rep. ἐὰν ἐν τῷ ἔργῳ ἐρυθριᾷ τις. ἐρυθριάω, verbum αὐτοπαθητικὸν, ait Gaza lib. 4.

Ἐρύθρινος, ου, ὁ, piscis qui vulgò rouget. apud Aristot. histor. 4. rubellionem vertit Gaza. Plin. etiam erythrinum vocat lib. 9 capite 52. vocatur etiam ἔρυθρα, authore Athenæo libro ζ.

huic similem esse ait φάληρον ἢ πᾶπαν. vbi tamen φαληρεῖον vnæ scribitur.

Ἐρυθρόδανον quod & ἐρυθρόδανον Theophrasto, rubia, vulgò garance. herba est natura agrestis quæ tamen seritur quæstus causa. magno enim prouentu cultorem suum fortunis amplificat. hæc tinguntur lanæ pelléque perficiuntur: & in medicina vsus habet eximios, de quibus Dioscorid. libro 3. cap. 16. Galenus 6. simplic. pharm. Plin. libro 24. cap. 11. caules emittit quadrangulos, longos aparinæ similes, sed multò maiores, robustioresque, asperos & spinosos, geniculatos, quinis octonisue foliis circa articulos in orbe solitis. Semen eius rotundum, inter initia viride, pòst rubescit, tandémque maturitate crescit. radix illi tenuis, longa & rubra, gustu acerbo & astringente. de vt extulit Galen. ἐρυθρόδανον, ὃ δὴ καὶ ἐρυθρὰ ἐστὶ, ἐρυθρὴ ἢ πᾶσα ἡ χρόα.

Ἐρυθρόδανον ἀμῶδ, rubiæ radice tinctus. Hesych. ἐρυθροβαφὲς ἄμμα, vestis πυρρὸν, κόκκινα πυρρωτὴ ἢ.

Ἐρυθροειδ ὴς, ἐς, ἐρυθροῖς, tunica testium & vaforũ spermaticorum, vbi extra ventrem processere quia rubens ita quidam, sed lij ex Funchio ita annotât ἐρυθροειδὲς, rubicundus, specie ruber, sic vocatur à medicis interior membrana quæ vtrumque testem operit tenuis neruosa & exanguis, neque enim rubicunda est sed alba quasi ἐλυτροειδὲς à. pro λ. Articorum morbi quod velaminis seu putaminis formam habeat ab ἔλυτρον.

Ἐρυθρὸκράδιον, rubro corde, hoc est, medulla.

Ἐρυθρὸκρᾶτ ὴς, ὲς, ὁ, ἡ ἢ, rubro corde præditus.

Ἐρυθρόκυανος, ὁ, ἡ ἢ, qui rubeis est comis. ita cognominatã fuisse quandam mali Punici speciem discimus ex Plin. lib. 13. c. 18. forsan ideo tingendis vestibus v surpatam: dicit enim florem mali Punici balaustium dictum, tingendis vestibus vsum esse.

Ἐρυθρόλινον σπλάγχνον ἢ ἐρυθρόμιτρον, erythronion satyrion seu erythrion, genus herbæ, de qua Dioscorid. lib. 3. vide σατύριον. item Plinius lib 26. cap. 10. Est & aliud (inquit genus satyrij) circa Thraïcon appellatur: duræ radicis cortice rubro.

Ἐρυθρόπλαξ, ἴγγος, ὁ, ἡ, cui pedes sunt rubidi. Item nomen auis apud Aristoph. in Auib.

Ἐρυθρὸς, ρὰ, ρὸν, ruber, rubidus, rufus, puniceus, rutilus, coccineus, rubicundus. ἐρυθρὰ θάλασσα, Demosthenes. ἐρυθρότερος, rubrior, Gaza ex Aristotele. ἐρυθρὸς, etiam frutex. vide ἀκὴς, vt fumach.

Ἐρυκακάω, vel ἐρυκάκω, τταθ, κατέχω, inhibeo. ὁδὸν δοῦλον γάρ ἐρυκακέμεν, i. κατασχεῖν κακὸν ἐόντα, retinere, retardare. Idem Ilian. ἐρυκάκετο ποσὶ πυκάλιν.

Ἐρυκάνω, & ἐρύκω, μι, ῦσω, ῦκον, detineo, arceo, prohibeo, Accentiuo. vnde ἀπερυκανικὸν, ἐμποδιζον, δὲ, ὁ, οὐ πᾶν ἐγωγε πάντων δυνάμεθ' ἐρύκειν, pro κατέχειν Apollon. 2. Argonaut. νῦν δ' ἀλεώμεθα ἔρυκον. pro κωλύειν, id est, non prohibeo. ἔρυκε μεθ' ὑὸς ἔρκος, pestem à finibus arceo. ἐρύκων δὲ τὸν ἐξίκετο, inhere in ordinibus. Hom. Iliad. χ, 131. ποσὶ μὲν ἔρυκε δὲ τὸν ἐξίκετο, id est, κατέχον.

Ἐρύκω, τα, ποιῶ, κωλύω, κρατῶ, retro inhibeo, retraho, cohibeo. Iliad. χ, 131. ποσὶ μὲν ἔρυκε δὲ τὸν ἐξίκετο ὃν δ' ἔλασ αὐτοῦ.

Ἔρυμνα, τος, τὸ, ἡ, ἢ, secunda breui, præfidium, liberatio, πύργος, ἢ, ἡ, arx, propugnaculum, munimentum, munitio, ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, χαράκωμα, φύλαξις, Hesiod. ἔστω δὲ ἔρυμα χρόα. ἐρύματα ἐλέγχεσθαι, vallo & fossa munitiones cingere, Xenoph. ἐρύματα ἀστρατοπέδου, aggeres, præsidia. Idem Xenoph. πᾶς πόλιν ἐρύματα ἀφεστᾶλον ἀνταῖ.

Ἐρύμω, pro ἐρύομαι, custodio, tueor, libero. ὁδὸς, ὃς, ἢ, ἢ νῆας ἐρύσθαι δ est, asseruare naues. Apollon. ὁδὸς ἀφεῖ τ' ἀμφὶ τ' ἐρύσθαι ἢ. obseruat & tuetur. Idem, κῶας ἄφιε ἔρυτο δικαίων, custodiit & obseruans & pallidè. Hesiod. in Theog. ἢ ἐρύτ' ἀθάνατον, ὃ φυλακὴ ἔσσετο, tenebatur.

Ἐρύνεον Θ, ὁ, ὄρος Arcadiæ. Hinc ἐρυνεώτης Θ, κάπρος.

Ἐρυσίβη, cupedia, deliciæ, apud Æliam. τὰ πεμπόμενα τῷ ἀπὸ τραπέζης ἄνω. ita Suid. fed apud eum scribendum ἐρύμβη à ῥύμβος quæ duo suo loco.

Ἐρυσιάνωτος, qui habet tergum loricatum, in Epigr.

Ἐρυσίβ ος, ου, ὁ, munitus, tutus, inaccessus, ἀχυρώτατος, ὑψηλὸς ἢ ἐρυσίβιος, lib. 3. Epigr. πᾶς σ' ἢ ἐπίοχος πᾶν ἀς ἐρυμνοτάτην, πᾶσι ἐρυμνὴ πτόλις ἐρυσίβιος, in Camillo Plutarc. tuta, munita. ὡς ἐρυμνοτάτης ὑποδεξάμενον, in tuto & munito loco. Nazar. δυνὴ μοι σίκεῖος ἢ ἐπίκτητος ἐρυμνός.

Ἐρυμνόστομος, ὁ, munitio.

Ἐρυμνόω, ῶ, stabilio, munio.

Ἐρυμνώδης, superbus, molestus. ἐρυμνώδη, Hesych. est λύπλυμ ἢ ἐρυμνὸν παρὰ χρόνῳ ὑδρῳ ἔχον.

Ἐρύομαι, μαι, σομαι, σάμην, libero, custodio, obseruo. Odyss. ξ, 41. ἐρύσασα κεῖ μ' ἐλέαιρον. seruauit, & mei misertus est. Sumitetiam pro traho. Ibidem, ὡς πόσιδι τὸ ἀεὶ φορέεσθαι, ἐρύσασα τὸ πέπλ

traxerunt. Iliad. δ, φάσγανα δ' ὗ ἐρυσάμβυν ἄορ ἀμφ' ὦμοιϊν ἔβη, id est, ensem. Item pro φυλάττειν, vito. Idem Iliad. β, ἐρύατο κόρακας, sed non augurijs effugit hi autem, ἀλλὰ τοὶ ὄρνιθες ἐφύλαττεν, defendebat, tuebatur. ἐρύσατο κῆρα μενοινῆς, effugit, φύλαξε πεφυγμένα, ramum decerpentes, Epigr. ὃς θανὼν ἐρύσσατο μίμνα, quem morte liberauit, Euripid. ἐρύσσατο δ' ἐς μακρὸν αἰῶνα, quem morte liberauit, Euripid. ἐρύσσατο δ' ἐς μακρὸν αἰῶνα, secunda longa. Hesiod. ἐρύσσατο δ' ἄνακτα Φοῖβος, protegebat autem dei dona, id. ἐφύλασσε.

Ἐρύσσω, τω, τὸ ἐρύειν.

Ἐρύσσω, Hesychio. κατέχω μόνον, κωλύω μόνον: quo significatu & ἐρύκω dicitur.

Ἐρύσσωτες, οἱ ἀφ' ὑμῶν, vel ἐρυσάμενοι, celeres, currum trahentes. Hesychio. ἐρύσσωτες ἐρυσάμενοι τὰ ἅπτοδε, inhibere equos currum prohibentes.

Ἐρύσσω, idem quod ὑσπλίζω authore Eustath. Odyss. l. est autem πλίζω αὐλὸς κηρύκειον pignoris loco capio.

Ἐρύσσω, pro ἐρυσσόων, ἐρυσσὸς κύαμος, gryginem sentit faba, Theophrast. lib. 4. cap. 15.

Ἐρύσσω, ης, ῆ, rubigo in segetib. vulgò nielle, μίλτος, ἐρυσίη, σπῖλος τῶν φυτῶν ὑγρὸν, i. rubigo, putredo quædam redundans humoris est, Theophr. hist. lib. 4. cap. 15. & lib. 3. de Causis c. 7. Plin. lib. 18. ca. 17. Celeste frugum vinearumque malum, nullo minus noxium est rubigo, &c.

Ἐρύσσω, ῶ, ὥσω, rubiginem creo. ἐρυσιδοῦσα, rubiginem sentit, Theoph. ἐρυσιδωθῶσι, qui rubigine miestatur. ἐρυσιδοῦσα σίτου ἁλισταῖς παυσάμενοι, Theophr. hist. lib. 3. cap. 17.

Ἐρύσσωδης, ὦδος, ὁ, ἡ, rubiginosus, ærugino sus, qui ærugine infectus.

Ἐρύσσωτός, τὸ, ὁ, ἡ, qui capillos distrahit. ἐρυσίπτρια ψιλτρίνη, Epigr. strigilem ad trahendos, i. radendos pilos.

Ἐρύσσω, tradit Plinius lib. 8. cap. 10. Irionem Latine dici. Theophrast. histor. libro 2. cap. 17. inter ea numerat quorum semina minutissima & tamen ieraci similia sunt, vt milium, papaver, cuminū. Idem libr. eiusdem operis 6. cap. 19. erysimum, sesamum ait, propter ingratam amaritudinem dum vitant a nullis animantibus attingi, vbi vero sicca fuerint hanc ponere & vesca fieri. Quin. libro 9. de frugum culmis loquens, erysimo & sesamo quæ inter fruges reponit, vt etiam alenus libro de Alimentis, verulacum a stignat; & Plinius libro 18. cap. 7. sesamo & irione solia sanguinea tribuit. vulgò Sarracenice Depingitur à Dodonæo nomine πυρροκέφαλου. Dierisum est ἐρύσιμον olus, quod authore Dioscoride lib. 2. cap. 7. circa vrbes, rudera, hortósque prouenit: folia habet erysimi sylvestris, cauliculos vitilium modo lentos & flexibiles, orem luteum: in cacumine siliquatur vt silicua, in graciliusque siliquis parua semina continentur nasturtij æmula, ue gustara linguam vrunt acrimonia. Paulus Æginet. lib. 1. πῶν σκευάσαι τὸ ἐρύσιμον ἢ ἑψήσιμον ἢ ἀζύμων, salaces herbas esse inprimis ostendit.

Ἐρύσσω, ατος, τὸ, Hippocrati πᾶν ἄγκιον, tumor est ex feruente tunique sanguine collatus. vel est ex sanguine & flaua bile, dilioribus iusta temperatione, mixta fluxio. Vide Galen. lib. 1. ad Glaucon. Aetium πετροκλῆν lib. 2. Serm. 5. cap. 89. auctor Definition. apud Gal. ἐρυσίπελας, inquit, ἐστὶ φλεγμονὴ μετὰ διαχυσεως φλογώσεως, ἐφ' ὅτε συμπτωμὴ φεύγοις σῶμα ἐρυσι. Celsus lib. 5. cap. 28. Nam modò, ait, fuit ex inflammationem rubor vicus ambit, isque cum dolore procedit, ἐρυσίπελας Græci nominant. Modò vlcus nigrum est, caro corrupta est, &c. Et paulò post, id autem quod Erysipelas vocari dixi, non solum vulneri superuenire, sed sine hoc quoque oriri consuetur, atque interdum periculum maius affert, vtique si circa cerruices aut aput constitit, &c. Vocatur etiam ἐρυσίπελας & ἐρυσίπελα. Volux lib. 4. ἐρυσροπέλας, κάκωμα, ὀδύνη σὺν ἐρυθήματι. ἐφ' ὅτε ἡ φλογμὸς ἀφῆκε. Latini sacrum ignem appellant, & vulgus ignatum le feu sainct Anthoine. de hoc intellexit Q. Serenus Samonicus inquiens, Est etiam morbi species, quæ dicitur ignis, anguida quo multo torrentur membra calore. Virgilius 4. georgicon, contactos artus sacer ignis edebat (tamesti id poest referri ἀφ' ὧν ἔρυσε τὸ ἐδώδιμον nam & herpetem, vt supra ex citato Plinij loco apparet, etiam ignis sacri significatio complectitur) vbi de rabidis pustulosisque pecudibus agit. Siquidem & facer ignis pustula dicitur. Columell. lib. 7. cap. 5. est etiam insanabilis facer ignis, quum pustulam vocant papatores, & ibidem pustulosam pecudem vocat, igne sacro laborantem, i. erysipelate.

Ἐρύσσωτός, ὁ, ἡ, ὁ, ad ignem factum vergens. ἐρυσιπελατώδης ἀκμὴ, ignis sacri inflammationes, vergentes ad ignem erum inflammationes, Dioscorid. libro 1. cap. 15. & 25. φλεγμονὴ ἐρυσιπελατώδης, ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονώδης, Galen. in principio lib. 14.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, patrona vrbis, ab ἐρύομαι & πόλις, a interiectio, orelonico, propter metrum, id est, ἡ φυλάσσουσα τὴν πόλιν: ἐρύσιν γὰρ τὸ φυλάττειν, Homi. Iliad. ζ. Πάλλι Ἀθηναίη ἐρυσσίπολις, ἅτε πάντων· potest etiam exponi, quæ vrbes vastat, & distrahit eiuscres: ab ἐρύω.

Ἐρυσσίκαπτος, erysiceptrum, frutex spinosus. vide κασσάλαθος, & Dioscor. lib. 1. cap. 19.

Ἐρυσσός, pugna, πόλεμος, Hesych.

Ἐρυσσός, puttula, calathus, σαμψιχηλάκυθος, Hesych.

Ἐρυσσός, ὁ, trachius, tractus, strictus. τὸν ἐρυσσὸν ξίφη, districti gladij & exerti. ophe cli. in Aiace ξυὶ πεσόντ' ἦλθον ὡς ἐς χεῖρ' κακὸν ἐρυσσὰ διεφθαρμένοι ξίφεσιν ὡς vique venerint, vt districti enses prodierint e vaginis.

Ἐρυσσω, ῶ, ὥσω, trahe, diseerpo, distraho. ὀδὴξ, ἑπὸν ἀπ' ὀρεσφιν ἐύσσω, id est, ὃ λύκον ἀποσπάσας. Et ἐρυσσόμενος, ἁρπάζων. vnde ἐρυσσόπελις, Hom. Interp. Apol. i. ἐπ' ἀνάμασιν ἐπεσσα ὑβρίζει νῆα. id est, βάλλω ἀγκυρῶν ἀκόντια, trahere & tenere nauem in anchoris. ἐπ' ἀνάμασι ὁρμίσας, vt loquitur Homer. ἐρύσσω in incremento capit ει diphthong. idem Iliad. ζ. ἦ νυ κεν ἐρυσσάσ' ἐν ἡμέτερον ἦγεν ἀκόδε, &c. ἐλίκωσιν ἀπ' ἀρύσσω κελεύθους, Apollon. Rhod. secundo breui.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, pellis. Nicander in Alexiphar. Σκπλήμβων ἢ μυὸς ἀὶ ἐκ γενυάων ἐρύσσης. Interp. δέρμα.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, compactus.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, πυκνὸς. Hesychius dici tradit τὸν πεπυκασμένον ὑψ' οὗ σωκρύβου.

Ἐρύσσω, clausi erant. Esi autem tertia persona Ionica a Præterito plusquam perfecto verbi ἐέργω, pro εἴργκει, a tertia fit gulari εἴργκε. Hom. Odyss. ξ. ὄφρα μὲν ἔργατο κύμων, dicitur & ἐείργατο quod interpretatur, Hesych. κατεφραγμένον ἦσαι. item ἐέργατο, πεφραγμένος ἦ κεκλεισμένος.

Ἐρύσσω, φορμὸς, lepes, septum, murus. Hesych.

Ἐρύσσω, clausi erant, σωκέκριτο, κατεφραγμένοι ἦσαν, δεδεμένοι.

Ἐρύσσω, τὸν, in aqua suffocatum. ὑ ὕδατι πνιγόμενον. Hesych.

Ἐρύσσω, ἐλεύσομαι, εἶμι. ἔρχομαι & ἔλθω, venio, accedo, insto. Deponens absolutum. Item futurus sum. Fit enim tam Præsentis quàm Futuri temporis: itidem & participium ἐρχόμενος. ἐρχομένης ἑορτῆς, instante festo. cap. 18. Act. Apost. ἐρχομένε ἐνιαυτῷ, insequente anno, Thucydid. Homerus Iliad. ἀλλ' ἐσεῖ τὸ καὶ πάντες ἅμα μάχεσθ' ἐρχήσθ' ὁμῶς, id est, ἀφίκεσθε. Et cum participio, Herodotus. ἐπαυλίων ἐρχομένων ἐπὶ τοῦτο, dicere aggredior. Idem, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν Λιγυστῶν μεταλλεύειν τὸν λόφον. Idem, ἔρχομαι φέρων, aggredior dicere. ἔρχομαι μαθήσων, Demosthenes. ἔρχομαι σημανῶν ἃ ἐγὼ μέτοιδα, intendendo indicare, aggrediar, Herodot. Cum ὅτι, ἔρχομαι ὅτι τὰς θυσίας, Demosthen. Plato 1. de Republ. ἔρχεσθαι ὅτι τὸ ἀρχεῖν ἐλάττω, pro ad rempublicam accedere. Cum εἰς, ἐλθὼν εἰς ὁμιλίαν, apud eundem libro secundo, i. adeptum esse potestatem. ἔρχεται εἰς τὸ ἀρχὴ, Demosth. Cum ἵνα, ἔρχεται ἵνα ἔρχῃ τὸ δίκαιον, i. rendit. τὰ ἐρχόμενα, futura. ἐρχόμενος pro eo, vide Suidam.

Ἐρύσσω, ῶ, ὥσω, repetatus s. l. in.

Ἐρύσσω, dicam, præcipiam. Accusoni κακὸς ἐρύσσω, in Epigr. ἐρεῖ με πάλιν de me hæc dicet, Eurip. ἐρῶ σφῶιν, prodiit ad ὄραδιον, Plutarch. in Public.

Ἐρύσσω, πνεῦσον, ἀπόψυξον, Hesych.

Ἐρύσσω, & Ἐρυσθίς, οος, erodius anus, ex iis quas Romani Diomedeas vocant. Theodorus ait deolam interpretatur, Augustinus fulicam. Ciconiam putat esse Stilidas, aut ciconiæ similem, dictamque quòd in paludibus versetur, quasi ἑλεόβιον. Hac canis vrinatur sicut & λαγῶς, Lucian.

Ἐρύσσω, μι, σω, τω, κω, fluo, mouceo, & imperu mouco: item recedo, item retraho, auerto, συγχωρῶ, cedo, otio me dedo. κιρίως τὸ ἀπὸ τῆς ὄχθης ὑπορεῖσθαι. Homer. Iliad. ἀ. ἀῆται μὲν κιλαῦσι τὸ ἀπὸ τῆς ὄχθης ὑπορεῖσθαι. Homer. Iliad. ἀ. ἀῆται μὲν κιλαῦσι ἐρυσσάσι κῦμα δευομένοισιν ἐοικότα τῷ δίφρῳ. Idem Homerus Iliad. β, μηδὲ τ' ἐρύσσαι, μηδὲ ὑπορρώσαι. Callimachus, ἐρύσσας ἐλεον κέρας, i. κατεδέξας.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, desyderium, ὄρυσις, impetus, inotus, animus, σωθυμὸς, vis, tractus, successus. ὑπορρώσεται fuga & ὀκφυγὴ, apud Dionysium de orbis situ, οὐ γὰρ ἐρυσὶ λυγρὸς ὦ τοιμάτεσι, effugium. Iliad. ὀ, pro impetu, βελέων παρὰ πάσσυτοι ἐρυσὶ, & lib. 1. Epigramm. ἐπ' οἶσι κύδεσι ἐρυσὶ. Homer. Iliad. γ. ἐρύσσατο σῆ μάχης ἐρυσὶ, id est, σὺ ὠκύαινε, &c.

Ἐρύσσω, perdite amans. per syncopen pro ἐρασσωνίδε.

Ἐρύσσω, ας, ἡ. item pro ἐρασσωνία, amoris infania, in Epigram. pedibus amor, lasciuus, τοῖς ἐρασσωνίης πικρὸς ὀρ' ὑπνόθεν. Vide ἔρος.

Ἐρύσσω, furiose, insano amore, furi osè. Eud. summoperè mirū mirum in modum.

Ἐρύσσω, ης, ἡ, amica, scortum, Gaza de Senect. Athen. λαμὶα ἐρασσὴν τὸ δ' ὀνομάσθαι.

Ἐρύσσω, ου, ὁ, amasius, puer amatus, amicus scortis, i. τὸ ἀκόλουθος, ὃ ἑταῖρος ἐρῶν ὑ ἐρώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Accipitur aliquando in bonam partem. In comœdia accipitur pro amico meretricis, πρὸς μοιχὸν ἢ μέλλοντα ἐρασσὴν ἔσεσθαι Athen.

Ερως, ωτος, vel ὁ ὁ Atticè, ὁ, amor, libido, cupido, πόθος, γόητεια, εἰδύλιον. Xenoph. ἴσως ἢ ἡμῖν ἐρωτος τοῖς ἔπαι διὰ παῦτα γελοῖοι ἔσονται, ὅτι ἡμῖν παρόντων οἱ καλοὶ τὴν ἀκοὴν ἐμφύσαι τοῖς ἀγνοοῦσιν ἔρωτα τοῦ. capitur pro cupiditate & desyderio. ὁ ἄρχων ὁ ἔρως, Lucian. id est, auditas, cupiditas. ὕβρις ἔρωτος ἕλυσε, iniuria soluit amores: παροιμία. Hoc falsum esse amator quæritur in Epigr. ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε, μαίνομαι οὐ θαύμασθε δὰκτυα. ὕβρις ἐμοὶ οὐ θεοὶ μᾶλλον ἐφιλοτιμήσω, i. Fabula est, quòd iactant, iniuria soluit amores. Nàque redardefcit fic meus iſte furor. Καὶὼν ἔρως, apud Euſtat. in Dionyſ. fœdus amor & illicitus, qualis tunc Bibliadis quæ Cauunn fratrem deperiit. Plutar. Μυσικὸν ἔρως διδάσκεται μὴ τὰ ἀμούσους ἰδὼ τὸ φύσι, Muſicen docet amor, à muſis auerſus vel ſi quis extiterit.

Ερωτάριον, paruus amor, in Epigr.

Ερωτάω, & ἐρωτῶ, μάομαι, πάσσω, interrogo, peto. ἐρωτᾶν ἢ ὑπερωτᾶν ἢ πόλιν ὑφεροπόρτων, &c. Bud. in Epiſt. ἐρωτᾶ πολιτ, quærro de ciuitate. Apud Ariſtoph. ἐρωτᾶθαι πατέρα, &c. Plato, ἐ ρωτόμενος δ' ἔγωδε ratione interrogor, Idem de Legibus. ἔφη ἡ βουλὴ λόγους ἐρωτᾶν τοὺ σωφρονίσαι, à montibus & collibus quærittur quare exultarunt. Nazanz. in Orat. Interdum pro ἀσθενέω. Differt autem ἀποθνήσκω, vt Ammonius tradit. Verbo ἐρωτάω pro rogo, id eſt, precor, videtur nonnunquam abuſus Euangeliſta Matth. vt cap. 15. ἐρώτων αὐτὸν λέγοντες, Κύριον αὐτὸν, id eſt, eum rogabant dicentes, dimitte ipſam. & illud, ἐρωτάσατε τὸν πατέρας, ἵνα ἐξαποστείλῃ τὴν ψυχὴν ὑμῶν. Et cap. 23. Act. Apoſtol. ἐρωτᾶσθε τὸ ὄνομα κυρίου, &c. te rogant, vt producas, &c. πρὸς ἐκεῖνα διὰ τὸ θεοῦ pro eo Deum conſuluit, libro 1. Reg. cap. 22. ἠρώτησαν αὐτὸν τὸ εἰς ἀριὴλ, cap. 30. lib. 1. Reg.

Ερωτᾶς, quidam annotant apud Dialecticos peculiariter ſignificare proponere argumentum vel quæſtionem, aut etiam ratiocinari, adeóque in hac ſignificatione vſurpari apud Ciceronem de fato verbum Interrogo, quum ſcribit, ſic enim interrogant, ſi fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, conualeſces. ſic apud Sextum Philoſoph. Κἀν τῷ αὐτὸς δικαιώμασι ἡ πατὴρ ἐρωτᾶται τὸν υἱὸν, τὸν τοῦ αἰτιατικοῦ ὑπάρχον, ἢ μόνον κλῆσις ὧν δηλαδὴ κατηγορίαν quinetiam interdum dicit οὐ τὰς ἀφορὰς, i. hoc argumento vtebatur, vel hanc quæſtionem proponebat. ſic apud Sextum Philoſ. οἱ δ' ἀποδείξεως ἐρωτηθῆναι λόγοι argumẽta aduerſus demonſtrationem allata.

Ερώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæſtio, interrogatum.

Ερωτηματίζω, interrogo, Gaza lib. 4. Gramm.

Ερωτηματικός, ὴ, ὸν, interrogatiuus.

Ερώτησις, ὁ, ὑ, interrogatio, propoſitio, rogatio, quæſtio. ἐρώτησις ἐλεγκτικὰ, Hermog.

Ερωτίδιον, τὸ, feſta amoris. Athen. lib. ιγ. Θεσπιεῦσι τε τὰ ἐρωτίδια πομπὴν μεθ' ἅρμα παναθήναια θ' ἑλικῶπες κ' ὀλύμπια ἐλεῖοι.

Ερωτικὸς, τὸ, quod amorem conciliat, amatorium, Plato in Sympoſ. ἐρωτικὸν, Ibidem, initia & myſteria amoris.

Ερωτικὸς, ὁ, ὴ, amatoritus, cupidincus, laſciuius, in amorem propẽſtus etiam homẽ ſtum. Xenoph. τ. Κύριε, ἀπ' οὐ σου κάμνω σὺν καλοῖς εἰς τὴν ψυχὴν κάρδιαν ὀϊστοὶ ἔγκειμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἰμι. Lucian. ἐρωτικὸς δ' ἐωῦ ἡ ὡς ἀφροδίσια καὶ ὧν &c, ἐρωτικὸς λόγος, Interp. Aphelon. ἐρωτικὸν ἔρωτα, amás optimorum, Plutarc. in Romulo. ἐρωτικὰ etiam dicuntur Venerei hymni.

Ερωτικῶς, amatorié. ἐρωτικῶς ἔχω, cum Genit. Ariſtophan. ſum auidus, inflammor amore, amore ſum incenſus, Xenoph. ἐρωτικῶς ἔχω τῆδ' ἠδονῆς, ſum cupidus voluptatum.

Ερώτιον, νος, τὸ, imaguncula Cupidinis. Item, in Epigram. proprium meretricilæ.

Ερωτοδιδάσκαλος, qui de amore præcipit, Athen. vt Ouidius.

Ερωτόληπτος, amore captus, cuius auctus eſt amor, Suid. in verbo Κάτοχος.

Ερωτομανία, libido, Gaza de Senect. εἰ καὶ ὁ δὲ πάντων ἀνδρῶν ἀκόλαστος ἐστὶ καὶ ἐρωτομανὴς ὕπερ ἔμοιγε δοκεῖ ἀλγεινὸς ἐρωτομανία, tam flagitioſa libido & perdita de Flaminio loquens, qui in conuiuio reum percuſſit exoratus à ſcorto.

Ερωτομανέω, impatienter amare.

Ερωτομανής, ἐος, ὁ, ἡ, ὸν, perditè amans. Athen. ὑπὸ ἐρωτικῆς μᾶλλον ἢ ἐμαυτοῦ ἐρωτομανὴς δ' ὢ.

Ερωτομανία, ας, ἡ, furioſus amor.

Ερωτοπάγνιον, poema, amoris luſus.

Ερωτοπλοέω, in amore nauigare, in Epigr.

Ερωτοτόκος, Apoll. ii. carnis amoriparæ, hoc eſt, in amorem propenſæ.

Ερωτοτόκος, ὁ, ἡ, ὸν, mater ſeu nutrix amoris, Veneris epithetum.

Ερωτύλος, ὁ, ὴ, ὸν, amatoculus.

ΕΣ, Imperatiui ἄορ. β. ab ἔνυμι, mitte.

Ες, Atticè pro εἰς, in, apud. ἐς Θεσπιεῖαν, ad dominam. ἐδ. ξ. ἐλθὼν ἐς Θεσπιεῖαν ἐκάλει, &c. ἐς γῆν, ad terram vſque, Thucyd. ἐς διαφθορὰ ἔρχεται, eo ad contumium, Ariſtoph. ἐς ἡμέτερον, ad noſtras ædes, eclipſis eſt τοῦ ἡλίου ἐς τὸ ἡμισυ τοῦ ἡλίου, id eſt, μέχρι τούτου. Thucyd. lib. 8. ἡμῖν τεφρὸν ἐς ὀφθαλμὸν ἀπλοῦν ὑφ' ὧν πάσας τὰς νυκτὸς ἐκάθευδον.

ἐς τὸ ἔπειτα, ἐπάξειν, Ariſtoph. puto ſignificare, in omni tempore ſeruare. ἐς ἀεὶ, ad auroram, per vnum diem. ἐς ἑσπέρην, ſperi. ἐς νέωτα, in proximum annum. ἐς ἢ ὕστερόν, poſtrie. ἐς τὰς διακοσίας, ad ducentas, i. ad numerum ducẽtarum, Thucyd. τὸ ἐς ὅρος, quantum ad me attinet, Bud. in Epiſtol. ἐς ἔκαστον commode, ad ſpicato. ἐς τὸ δίκαιον, opportunè, vt decet. ἐς τὸ πᾶν, omnino, Etymol. ἐς ὑπερβολὴν, ſupra modum, cum exceſſu. ἐς, ὁ, ὴ, ὸν, quòd, quòdque, quoniam. ἐς ὁ ἕκαστος, quò adierunt, Herod. lib. 1. item ἐς ὁ, donec, idem Herod. ἐς ὁ, vſquedum, vſque eò, apud Appian. in Iber. ἐς ὁ δὴ, donec, dum. ἐς ὅ, donec, quoad. ἐς ὃ καὶ οὐ τὸ δίκαιον ἐγένετο, dum ipſe conſuluerit adducere. ἐς ὃ γένοιτο ἂν, apud quod cognoſcitur, vbi cognoſcitur. ἐς ὃ ἔξεσι, donec expugnauit, Herodot. Pauſan. διαβολὴν ἐς ἐμὲ ἐποιήσατο Μακεδόνας, apud Macedonas infamis, & infamia labora, Xenoph. τὸν λέγειν ἅπαντα κατέστησε ἐς τοὺς βαθμοὺς ἀφικόμενος, idem, ἐς ἅπαντας γνώμεναι, in vulgus notum, Pauſ. ἐς ἐμὲ ἥκει τόδε, & ad ætatem vſque meam erant domus. Et ἐς circiter, vt ad Latinè, Thucyd. ἐς ἀνδρὸς δικαιοτάτου ἡ ἔθανε μάλιστα. Vuntur & hoc modo, ἦ τὰ ὡς ἐς Μήδους, & εἰμὶ σφίσι ἐς τὰς Ἀθήνας σμύλους, Pauſan. Et ea quidem quę ad Meſſæ hiſtoriam pertinent. Cum Adverb. intercedente articu, ἐς τὸ ὑπάρχειν, id eſt, ὑπάρχοντα, ἐς τὸ ἄλις, ſurſum verſus. ἐς τὸ ἐπιτάκτικα, in præſens. Et ſine articulo. ἐς ἀεὶ, ſemper, perpetuò, in perpetuum. ἐς ἀεὶ, quouſque, donec. ἐς αὖθις, in poſterum. ἐς ἀγορὰν, in Epigram. ἐς ἄλυσε, hucuſque. ἐς τὸ μάλιστα, valde, quouſque, μάχεσθαι, quando. Sophocl. τάς δὲ ἀλλὰς ἐς τὸ πολυπτὰ ἀγῶν ἐτέων αἰῶνας; quando deſinet? ἐς τέλος, ter, Herodot. ἐς τὸ συμβολὴ dicitur memoratu & ſcriptione dignum, memorabile; Pauſan. in Attic. ἀφ' ἑστίας φρέαρ, ἐς τὸ φῶς, παρ' ἡμῖν καμινὸς ἢ ἐν ἐπὶ τὸν πεδίον ἀπόστατα, puteus, quod tu morabile, ſpirante auſtro vndarum ſonitum edit.

Εσαγγελῶ, ἐσεῖς, ἐέσαι, ἐλθὼν, nuntius. ἀλλὰ ὁ σωτὴρ ἐλεῶν, ſine internuntio, Herodot.

Εσαγγέλλω, ἐλῶ, ἐστάγγελκα, ἐσῆγγελμαι, ἐσῆγγέλθην, ſibi nemine teruenire nuntium volens, Herodot. ἐσαγγέλλειν ἀστοῖς, Thucyd. nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis.

Εσαγείρω, colligo, congrego, Odyſſ. ὡς ἐσαγείρετο λαὸς, id eſt, ἀθροίζθη.

Εσάγω, introduco, pro εἰσάγω, vel deduco in, Ho. Iliad. ἐς δὲ Νικυρίου. ἐς δὲ τὸν ἐκ τῶν ἀπατεώνων ἐσῆγε, Et δ' ἄρχε φαίνων ἐς ἡμᾶς ἐσάγων, i. πρὸς ἐμὲ ἄγων, ὑπάρχων ἐσάγων μεθ' ἡμῶν, vilens, intuiſens, i. πρὸς ἐμὲ βλέπων, ἐσάγων ἐς ἐμὲ, ſic interpr. Homeri. neutraliter enim accipi aliquando pro introco, ingredior vt & alia ab ἄγω compoſita.

Εσαθρέω, ſpecto, intueor contentis oculis & defixis, πάντες. Hom. Iliad. ἀλλ' ἐσ' ἐσάθρησεν ἀλλοῖς ἀνδράσι, ἰδοὺ, ἴδε, ἐσάθρει, inſpiciens, in Epigram.

Εσαλαντίζω, tela mitto. Thucyd. lib. 2. Κἀπ χειρῶν ἐσῆγε ἐσαλάντιζον.

Εσαμύνω, auſilio, anſculto.

Εσβάλλω, ſalio, inſalio. ἐσβάλλειν πυρὲς κρατῆρας, in Epigram. inſiguis in crateras. ἐσβάλλειν, inſil it.

Εσπὸ pro ἔσω, ὀδ', ὦ, ὄνδε, ὅσπο οὐ πάντες.

Εσεπιδημέω, ἐφορῶ, πλουτέω, viris impleuerit. Apol. Rhod.

Εσθής, ῆτος, ἡ, ἐσθὴς ἐσθὴς, ſic duiſim, ἐσθὴς pro ſimplici ἔσθης, vt Iliad. μ. Ἕζετο δ' ἐν θρόνῳ ἔνθα περ ἔζετο μητρὸς ἑῆος, & Odyſſ. π. Τεῖν ἔσθητα ἑὴν &c.

Εσθίω, impleuerunt, Heſiodus, οἱ δ' ὀρέων ἅτε δὴ ὑπὸ ἔσθοντο ἄλφι, &c. illæ autem poſtquam præcordia ſanguine impleuerant & fatiauranta verbo ἔω, id eſt, πλησθῆναι, in Futuro ἔσω. in Aoristo primo ἔσσα, & ἔσα ἦ συνεκλῶ: vnde ἐσάμην in Aoristo vt medij, ſic interpres. legendum tamen ἐσώσατο. vide ἐσπάσθω loco.

Εσθλόμυθος, ὁ, ἡ, passiua. ἐσθλόμυθα, putrefactus ſum.

Εσιππεύω, accedere, Herodot.

Εσκαμπτῆρες, ἐππων, equitatum ſubmouentes. ἐσκαμπτῆρες ἐππικῆς, qui in naues repulerunt. ab ἐσκαμπτω.

Εσπαρμένος, ἐδ, ὁ, ἡ, perditè amans. Athen. ὑπὸ ἐρωτικῆς μᾶλλον ἢ ἐμαυτοῦ ἐρωτομανὴς δ' ὢ.

Εσπίπτω, ἐσπεσοῦμαι, ἐσπέπτωκα, ἐσπέπτωμαι, ἐσπεσόμην, ἐσπεσοῦμαι, ἐσπεσόμην, ἐσπεσοῦμαι, ἐσπεσόμην, ἐσπεσοῦ

luco equos. Idem. Aristophan. in Acharnens. ὧν ἀεὶ ὅλ' ἐ-
ελᾶτε τὰς ἀμπέλους μόνας. Interp. σβαλεῖν δεῖ, τὰ πάνυ ἐν ἀγρῷ εἰ-
σπόντας εκαλῶ μ πάντα τὰ ἐν ἀστῷ.
ω, extinctus sum, mortuus sum, ἀ σβεννύω.
ω, introduco.
ruptio, intuitio, ingressus. ἐ σβολὴ ἐ ς πόλιν, Herodot. in-
gressus in planitiem. ἐ σβολὴ ἐ ς ἄμμον, ingressus in Ægyptū.
Aristoph. in Ranis, ἐ σβολαὶ γὰρ εἰσὶ πολλαὶ χ ἄπορα σοφισματ ων.
ερφερομαί, φέρομαι, φιλονεικῶ, σπουδάζω.
donec.
palearia.
excipio, Ionicé.
impressio.
penetro, inco, Herodot.
immigro.
vidi: ab ἐ σόψομαι, sum ingressus.
pro ἐσ ὄψομαι, sum ingressus.
ρο ἐσ τὸν, Atticé.
introduco, pertraho.
intuli sse. Ionicé pro ἐ σενηνεχθῆναι, ab ἐ σενήνοχα seu ἐ-
σενήνεγμαι.
in posterum, Thucyd.
ingredior, inuado. ἐσ δ, πλὴν δ' ὅποτε ὁ δρμὸς ἐσίρχεται. ἐ
σπίπτω ἐπὶ, miserationem ipsi subisse. Herodot. ἐσ ἦλθε
ἐσ ἐμὲ ἔλεος, ἐ σπίπτω ἐ ς τὸ πεδίον, exiit in flumen, Herodot. ἐσίρχ
ται ἐ ς θάλασσαν, in mare euadit. ἐ σίρχω ἐ ς τὸν αὐλῶνα ἐ ς θάλασσαν,
tamus conclusi contiguus, Herodotus. ἐ σχύν κολπος ἐν τῇ
ῆς, sinus à rubro mari produ ctus, Idem. ἐν τῷ νεὼ διὰ-
ἐ σίρχεται ἐ υρυχώρων ὀκλήμασι, è Nilo duo fluenta vicina
unt, nec confluunt, Idem.
admirabilis.
cfero, induco, suadeo, sum author.
ductio, caput.
dux.
colo seu decolo in. Item infarcio, infero.
immisit, ab ἐ σπίμι, pro ἐσπέμπω. ἐ σπέμψαι ἐ ς τὸ πέρ ᾳ, ἐ
fasin vrbem introduxit, Herodot. at Ἐσπέμψ est vemo, seu
jicio in.
in, in Epigr. ingressus.
qui imposuit. ab ἐ σπίθημι. aor. 2. ἐ σπέθην. participi. ἐ σθεὶς. ἐ-
ἐ ἐς τὰς χεῖρας τὸ πυρὶ ἐ κείσιον, in filij manus præbens Cre-
si, Herodot.
, indutus. ἐ σθὴς ἐ σθῆτα μιτρίκιν, veste Medica in-
dus, Herodotus. ἐ σθὴς ἐ ῆκεσι, pannosus. tanquam ab
ίσμα.
ατος, τὸ, &
ος, ὁ, vestis, vestimentum, seu etiam vestiarium. Et ἐ σθη-
opoticé.
ίσω, π. σω, penultima longa. comedo, Neutr. Genitiuo
accusatiuo. Odyss. ἐ ὧδε τινὰ δ' ἐ ξέϊε. ἐ σθίειν τὸ φαγεῖν, de-
ure medicamentum, Gal. ad Glauc. ἐ σθίομαι, exedo, Idem.
ώδης, cibo idoneus. ἐ σθιτὰ μαιόμενος, Hom. Odyss. ἐ σθιο-
ρ ἐπιος, vlcus quod serpendo penetrando que vsque ad of-
f. orpus vorat, Dioscor. lib. 1.
ής, bonus, frugi, strenuus, de persona. De re signi-
f. t bonus, vtilis. Iliad. ἐ σθλὸν δ' οὐ τι πω εἶδε τόσσ', ὁ ἀγαθὸν
λυ. τὸ ἐ σθλὸν, Homer. in Odyssi. ἐ σθλὸν, ὁ ἐ ὐλεντὸς
ἐ σθλὸν ἄνδρων ὁ ἀνὴρ ἐ ῆ χοτ' ἐπὶ τὸ ἄμεινον.
ος, τὸ, factum egregium & memorabile. Eurip. in Andro-
che. κοινοῦ ἐ σθλὰ μόνα, præclara facinora & ab omnib.
cantata.
, insistit.
ος, ὁ, ἡ, ἐ σθὸν, vestis, σκεῦος, ἱμάτιον, in Epigr.
poct. comedo. ἐ δὼ verò τὸ ὀ δόντι, Neut. Accus. Hesiodus.
ἐ σθὸν ἠδὲ ἰόντι.
egatio, ἐ σπρεσβεία, Suid. pro quo ἔξοπλα apud Hom. scribend.
ius ἐ σπλ ab ἵημι.
ω, emitto.
ω, extruor.
, video, Euripides.
ω ἐ ς σπόδιος. in fœdera concedere. sic ἐ σπίω ἐπαρὰς, ἐ σπὶ ὅρκον.
, ingressus sum, ab ἐ σπέσαι. ἐ σπὶ εἰς τὰς σπονδὰς, rata fœdera
bens. ἐ πεσφορὰς ἐ σπὶ ὅρκον, simulac incessit eos libido, He-
rotus.
, desyderium, itio.
ις, siue ἐ σπόρια, Calendæ Ianuarij, annique vertentis in-
gressus, qua die totus magistratus apparebat Athenis, ἡμέρα
ἐ σπιτελεῖ οἱ ἐ ς τὴν ἀρχὴν πάντες ἀναστάντες. Dion Cocceus, τὴν ἐνάτην τε
ἐ νέαν τὰ ἐπιμήνια θύοντες ἐ σελθεῖν τε αὐτὸ ἐ πίσευε. Demosth.
ἐ κκλησιαστὰς, ἢ βουλὴ τὰ ἐ σπιτήδεια ἐ ψευσεν, σωτηρίαν ἡμῖν ἢ κοινὴν ἐποίησαν οἱ στρατηγοὶ, ἢ χρεὼν ἐ σπεῖν αὐτοῖς ἀγχώμαθον.
Ἐ σπιτηδειότης, τὸ ἐ ς μέτρα αὐλητικὴν, Hesych.
Ἐ σπιτραμμένος, πεπ. τοῦ σκαμμοῦ ὀργᾶν τὸ πεδίον ἀνατρέχειν, scamma limésque &
saltus termi nus, qui in pentathlo sue quinquertio, præ certim
τὸ πεδίον πεδοῦ ὃ ἀπὸ πεδοῦ ῥῆσις, fiebat ducto sulco: vel longurio li-
neaque appolita terminabatur saltus. Hinc ὑπὲρ τὰ ἐ σκαμμένα
πηδᾶν, quod vulgò dicimus fra cem se salui ou la lisiere, transili-
re limitem: ἢ σκαιωμένος cuiusmi rei positos fines excedere.
Pol. l. 3. de pentathlo loquens, τὸ δ' μήκιστον τὸ πεδίον τρέχειν, ὃ
ὄρος, τὰ ἐ σκαμμένα. ὁ δὲν δὸν ἡδὺ τὸν ὄρον ὑπὲρ πηδῆσαι οἱ πανεπισκο-
πῶν λέγοντες, πεδ' ἀν ὑπὲρ τὰ ἐ σκαμμένα. Lucianus in Gallo, εἶχε πῆ-
χυν, ὦ ὄφιον, ἢ ὄρος ἦν τὸ πλάτος τὸν ὄφιν, ὑπὲρ τὰ ἐ σκαμμένα
ἂν ἐπήδα, ὡς ἐθέντερίδες ἀπὸ γῆρα πᾶν ἐθέλουσι. Basil. in Hexaem.
Hom. 6. δεῖ ὑπὲρ τὰ ἐ σκαμμένα πεδᾶν τὸς ἐθέλοντας ἢ σωφρονεῖν ἢ φιλοσο-
φεῖν λέγειν τὸν λόγον ἔλκουσιν, i. qui philosophiæ fines e gredientes,
& immodicè philosophantes, vt qui saltu suleum ſtadij tran-
silientes efferuntur vltra modum athletarum. Tignis etiam
vel trabibus appositis intra certa spatia olim exercebantur,
dum hæc veluti scamna transe nderent & saltu superarent.
hodie non dissimilis exercitatio horum, qui vt in re equestri
agiliores sint & expeditiores, altera manu innixi mira agili-
tate corpus exagitant, & oppositam mensam vel scamnū vel
lignevm equulcum transiliunt: tum in orbē circumacto cor-
pore volubilitate & dexteritate assimilaris equis infidens.
quod vernacula lingua dicitur volteger, i. τὸ σκάμμα ὑπερβῆναι,
scamma transilire: qua voce vtitur pro Latina Hieronymus
ad Pammachium: & ante ipsum Tertull. lib. 6. ad Martyres.
sed scamma quidam theatri caueam exponere. sed à me est
Caelius Aurelianus Medicus, qui transcensum ignorū con-
uertit lib. 2. Chronion cap. 1. inquiens, Ordinat præterea idem
in arenæ spatio deambulationem, & quod appellant scama,
atque transcensum lignorum, &c. Vide Σκαμμα.
Ἐ σποιητὸς pro ὑῶ ερατ.
Ἐ σκεμμένος, animaduersum, consideratum, σκέπτομαι.
Ἐ σκεμμένως, considerate, βεβουλευμένως, πεφροντισμένως, Pollux li. 6.
Ἐ σκολιάσθαι, Hesych. ἐ σκολιασμένοι, vid. Σκολιῶν.
Ἐ σκιατρεμμένος, altumbratum.
Ἐ σκιατρεφωμένος, σκιατροφωμένος, in vmbra enutritus. Aristophan.
ὄπου κατ' ἐ σκιατρεφωμένους σκιατροφωμένα. Plato 8. πολιτ. ὁμῶ πάλαισε
ἰσχνὸς ἀνὴρ, πάνυ, ὑπαιθρίῳ δὲ ἀθρεπτηθεὶς ὁ μὴ χρὴ πλουσίῳ ἐ σκιατρα-
φωμένῳ.
Ἐ σκολιὸς, includo, induco.
Ἐ σκολιὸς, obrigueratus, Apol. 2. Argon. αὐσαλέῳ χιὼς ἐ σκολίκει : ἀ
σκέλλω.
Ἐ σκολιωκὼς, aridus, resiccatus: à verbo σκέλλω.
Ἐ σκολιωμένος, ὁ τόν, aridus, Apol. 2. Argon. εἶγ' ὅσοι ἐ σκλωθεν, i. κατ-
σκληκότες, ὅθεν ἢ σκελὸν τὸ ἀσαρκον μέρος τοῦ σώματος, id est, crus
inquit Interpr.
Ἐ σκόπης, speculator, explorator, ὁ δημιοτελὴς, Hesych.
Ἐ σκυλᾶσθαι, atterere radere. ἐ σκυλᾶσθαι, Hesyc. ξυρᾶσθαι.
Ἐ σκυμμένος, commeatus.
Ἐ σκομίζομαι, importo, introduco, me recipio.
Ἐ σκομίζω, admitto, recipio.
Ἐ σκον, κάτ τὸ ἔσκων, eram, Ionicum. Etym.
Ἐ σκορπίσθαι, me irritant, ye comesto allio, vel vt intrito mihi la-
chrymas excusisti. Aristophanes in Equitibus. Σὺ δ' ὦν παρπλα-
γῶν, φάσκων φίλος μ' εἶναι σοβαρὸς εἶναι, Interpr. ἀλόητος καὶ ὑπόκρισις, ὑ-
ὁρίμιλος ἀεί, ὁ κολάκων ἀπόπληκτος, ὃστ' ἀφ' τὰ σκόροδα πρίσαντα. Et ἐ σκο-
ρδισμένος, alliatus Plauto allio pastus, allium edens, & irri-
tatus allio, vt Gallus animatus ad pugnam. Æschylus, οὐ μὰ
θεῶσσα τῶν τύσσ' ἐ σκορδισμένος, i. οὐ κρεπελλὴς σφοδρὸς οὕτω ἢ πι-
κρὸς ζωμοῦσι μιτειλημένος τῷ σκορόδῳ. Κόνωπα φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀλεκ-
τρυόνα.
Ἐ σκύπα, intueor, pronus, inclinato capite.
Ἐ σκω, poet. sum.
Ἐ σκλόσω, in spicio. Sophocl. ἐ σκλόσατο οἰκεῖα παῖδα.
Ἐ σλὸν, Dorice, pro ἐ σθλὸν, bonum.
Ἐ σμαπ ὠθῶ, Erot. ex Hippocr. affert pro ἐ μπαίω.
Ἐ σμάτ ωμι, ἐ ξωπιμπρομῶ in Epigr.
Ἐ σμος, ὁ, ἡ, examen apum, σμῆνος, & hominum multitudo. Et
translatè pro grege siue legione ponitur. σωμῶντων ὑσμὸς κλὸ-
γερ Θ. Nazanz. Idem. τῶν μαστιγιῶν ὑσμός.
Ἐσνέω, ἐσκολυμβῶ, innato, natando ingredior.
Ἐσοικίαι siue ἐσοικισμ, habitatum aliquo mi gro.
Ἐ σοικίζω, domum introduco seu recipio, interdum etiam in vr-
bem habitatum mitto.
Ἐ σπιμι, ero, Futurum verbi εἰμὶ, εἶ ἐ σπιμαι γὰρ ἀνὴρ, ἢ constituero, in
Epigram. Nam Attici præsertim sunt φιλοματροι, vtuntur-
que cum participio verbis ἔσωθεν, τυγχάνω & εἰμὶ. Demosth.
σοὶ δ' ὦν ἀναβαίνειν, οἱ ὅπως φυλάξεται αὐτὸν, ὡς ὄβελ τὸ λάγειν, δηλα πα-
ναῦριον ἐ σεσθαι ἐ πεσθ' τῷ φοιτῶν, ἢ πρωϊαπεκρίς ἐ σμι, frustra sub
phonasco vocem exercuerit. Ibidem, ἀνῃρπάτες ἐκ τῆς πολιτ-
ίας ἐ σόπαν, ex ciuitate fustuleritis. Xenoph. 7. ἐ σλωκικὸν γὰρ ἔθνος
ἐ σόπαν, ex ciuitate fustuleritis. Xenoph. 7. ἐ σλωκικὸν γὰρ ἔθνος

εἰ δίκαιον, ὅτι ἐκ τοῦτο προξενεῖσθαι μὴ πολεμίους ὄντας τυχεῖν ὧν, εἰ λιμῷ ἢ πολιορκίᾳ ἐκπίπτειν ἐσυτῶν ἐπιτρέπειν. Idem lib. 4. dixerat etiam passiuè, ἢ πάντα οὕτω, ἢ ὅπως αὐτὸς ἐθελήσουσι κεχρῆσθαι. Demosthen. ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν τοῖς πεπραγμένοις. Demosthen. ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν τοῖς ἀφισμένοις, censueritis, seiuerit is. Cicero per subiunctiuum dicere soleat, vt ad Atticum. Nunc verò sentio (quod commodo tuo facere poteris) venias ad id tempus, quod scribis: tibi eris Quinti fratris comitia, nos longo interuallo viseris. τὸ ἐπιτρέπειν λέγειν, dicturum. τὸ ἐπιτρέπον, futurus, posturus. τὸ ἐπιτρέπον, futura, τὰ μέλλοντα, Lucian.

Ἐπισκεῖον, inspicio in speculum.

Ἐπίσκοπος, ὁ, τὸ, simile speculo.

Ἐπίσκοπος, ὁ, τὸ, speculum, κατάσκοπον. In Epist. Iacobi cap. 1. κατανοοῦντα τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ, considerandi in speculo. Ioseph. de Antiquitatib. ἐξῆν ἐσόπτρων τε καὶ κόσμου παντὸς ἀνδριάντων προσφέρειν ἐσόπτρον, speculum offerre, Plutare. σὺν ἀσπιδηφορίᾳ.

Ἐσσῶντας, Doricè, pro ἐσσυντας, erunt Thucyd. Valla exponit sint.

Ἐσσάδω, in sumpsit. à σαδάω. ἐσσάδω (inquit Hesych.) τὸ μὴν τὸ δὲ σπάδων καὶ δυσφημίσει, τὸ δὲ διαφορεῖν τὰ σίτια, ἔστι οὖν δὶς φθείρειν ἢ ὑφαίνειν δύο τὸς σπάδας.

Ἐσσαδεῖτο, dissectus fuit.

Ἐσσαδωθῶ, condensatus. πεπυκνωμένος. Hesych.

Ἐσσεισαμένας, τὰς, à σείσθημι, dicuntur τὰ σεισθέντια ἄστεα, ἁμολογημένα, pacta & conuenta.

Ἐσσίμματα, accersio, & accersor.

Ἐσσίμαμαι, mitto, Thucyd. de literis.

Ἐσσιπεπλωμένος, ὁ, afciitus siue asciticius.

Ἐσσιτρ, dum, donec expon. & in posterum.

Ἐσσίσεσα, σα, ὁ, ἡ, veperas. vnde ἐσσίσεσος Aduerbium, vesperi. ὡς ἔπὶ ἐσσίσεσι, non erat Vesperi, Aristoph. ἐσσίσεσος αἰκασπολῶ, vesperi commemoro, Gaza de Senectute. ἐσσίσεσος γλαυμήνις. vbi aduesperascet. Xenoph. ἐσσὶς ἐσσίσεσι ἔσται, vesperi erit, inquit Plato lib. 1. de Rep. ἐσσὶς ἐσσίσεσι, ad vesperam. Aristoph. Et Adiectiuè, vt ἐσσίσεσ δείλη, crepusculum vespertinum. Item ἐσσίσεσος, occidens. vnde apud Aristotel. de mundo, ἐν ᾗδ' ἐσσὶς ἐσσίσεσι μεμφὴ, ab occidentis partibus.

Ἐσσιεσίδες, Hesperides, Noctis filiæ, quibus curæ sunt mala aurea, Hesiod. in Theogon. ἐσσιεσίδων μῆλα. vide κίτρεον.

Ἐσσιρίζομαι, vnde verbale

Ἐσσίσεσμα, ατος, τὸ, vespertinus cibus, qui vesperi sumitur.

Ἐσσιεσιός, ὁδὸ, vespertinus, occiduus.

Ἐσσίσερ, ος, ὁ, occidentalis, vespertinus, serotinus. Odyss. ξ. ἀφίκετο ἐσσίσερον, vespertini accesserunt. ἐσσίσερον τύκτα, Apol. Rh. Item ἐσσίσερος, in occidua mundi parte contingens. ἐσ τὰ ἐσσίσερα, ad occasum.

Ἐσσιεσίδιον, ὁ, hesperis, herba quæ noctu plusquam interdiu redoler. Theoph. lib. 6. de caus. plant. cap. 25. πλὴν οἱ πιὸν ὀσμὴν ὁ πεπέπωσεν ὑπὸ αἴγες συμμετρον φερόντας ὀσμὰς, ὥσπερ ἡ ἡκὸ ἡμέρᾳ ἐσσὶς ἐσσίσερος ἐκλυνόμενος. αὐτὴ γὰ πὶς νυκτὸς ἔζει μᾶλλον ἐν, ex quo loco Plin. lib. 21. c. 7. Hesperis noctu magis olet, inde nomine inuento. Item vespertina, occidentalis. ἐσσιεσίς νάσος, Dionys. de situ orbis.

Ἐσσίσερος, ὁ, vesper siue vesperugo Plauto, Hesperus. Virg. stella occidentalis. Aristotel. libro 9. Animal. ait noctuas venari non tota nocte, sed ἀ' ἡχρὶς ἐ ἐσσίσερον ἢ σκὲ ὄρθρον, id est, vespertino & matutino: sic Gaza. Cicero libro 2. de natura Deorum, infima est quinque errantium, terraëque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, ἐσσίσερος. Item pro ἐσσίσερ, id est, vespertinus, serotinus. vnde αὐτὸς ἐ-σσίσερος, aquila serò volans, καὶ ἀδῆλ πὸ ἐσσίσερος, apud Apoll. libro secundo. In genere Fœminin. libro septimo Epigram. ἐσσίσερ ἀγκάλιτες dicitur. ἐσσίσερ ὀδὸς, apud Sophocl. & ἐσσίσερος ἀγκάλιτες, apud eundem, id est, ὅκαμφ ἡδὲ ὀρὼν ἀφ' ἑσπὸ ἐ-σσίν. ἐσσίσερος λαμπάδες, id est, δυπικὲ, vespertinæ faces, apud eundem. ἐσσίσερ ἀκόλουθος, i. δυπικὸς, Dionys. de situ orbis. vide φωσφόρος.

Ἐσσίσεσμα, serotina cœna, vesperna Festo, τὸ δεκνπόν. Ex Athenei lib. 1. φίλημον δὲ φασι, ὅτι τερπνὸς ἐ χρόνῳ ὁ πολαμὸς ἀκκατάπαστος, ἀεὶ ἐσσίσερίσματα, δίλιτον.

Ἐσσιτε, dicite, Hom. Iliad. β pro ἐ ἔσπετε, addito σ. ἔσσιτε τοῦ μοι μοῦσαι, pandite nunc musæ mihi. vide Gel. lib. 19. cap. 9.

Ἐσσίτω, incido, irrumpo, prorumpo, do impetum. Thucyd. ἐσσίπεσε ἐ ἐς τὸ ἔκκλησ, in carcerem conicitur, idem. Thucyd.

Ἐσπλέω, nauigo, Idem.

Ἔσπλοθ, ος, ὁ, nauigatio, ὥσπερ τὸ πλοῦθ, fauces, portus, introitus, aditus, ingressus, Thucyd.

Ἐσποιεῖν vel ἐσποιεῖσθαι, asciscere, adopto, Dem. οἱ γὰ ποιεῖται ὧν ἐσποιοῦσι κοινωνὸν αὐτὸν ἔκρε autem in propria significat. adoptâdi, nam ἐ-ποιεῖν est adoptare, vt ὑποποιεῖν, in adoptionem dare.

Ἐσπωδάζω, Bud. vt furpat. hæc Plauti. Bonâ' fide tu mihi ifthęc ęvectha dixiti, ſic Græcè reddes, ἀκρῶς σὺ ἐσπωδάζομαι τὸν ἐ τὸν λόγον ἐλεῖας, vel ἐ σπωδάκοιτο ἡμῖν ὁ ἔτυχες.

Ἐσσυμαι, ſequor, Depon. Dat. iliad. ἀλλά σοι ἀ μὴν' ἀκάμᾶς ἀμ' ἑ-σσυμένοις ὄρσε σὺ χρώμενος ſequebamur. & Iliad. γ, ἢ νῦ ἐ σπὶ ὄδὸν ἀκοίμᾶς ἐ-σσυμένοις ἐ ἔρχεται ἢ ἐ. ἐ σπικελεύσασθαι.

Ἐσσαφῶς, exactio.

Ἐσσάγω, idem quod εἰσπράττω, cum duobus accuſ. exigo.

Ἔσσω, dico, ab ἔ-σσω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Gram.

Ἔσσω, ὁ, pro ἔ-ρος antiqui dixerunt.

Ἔσσα, locum, ſedem ſeciali quando indui, pro ἔσσα: à Futuro ἔσσω, cuius thema eſt ἐσ. Hom. Odyſſ. ἀμφὶ δ' ἕσσατο εἵματα ἕσσα. Item, ἐσσάμην pro εἱματίωμ, indutum ſum, ἐνδύσομαι, ἐνεδυσάμην, ἐνδεδυκέναι. Hom. Iliad. ἀ, ἐνέδυ χροὶ ἕσσατο.

Ἔσσω, induitus es, vel ſedisti, pro ἔσσα: à Præterito perfecto paſſiuo, ἔσμαι, ἔσσαι, indue, ſeu induito: ab Aoriſto ἐσάμην ſeu ἐ-σσάμην. Homer. Odyſſ. ξ, ἐ σαι μὲ χλαῖναν, indue meam lacernam.

Ἔσσαι, ὦ, dormiuimus.

Ἐσσάμην, induitus vnde ἐ-σσάμην Ὦ. Heſiod. πέρσε ἐ-σσάμενος, & ἕσσεται, induere. ἐ-σσάμενος ἐσθῆτας, ἱμάτια ἐνδύσας, qui conſiderunt. Interp. T. e. ἐ-σσάμενος ἐσθῆτας, in Epigr. induta veſtes.

Ἔσσαται, pro ἔσται, erant.

Ἔσσε, εἰδὸ τύπος, Hom. Odyſſ. ξ.

Ἔσσατο, indutus eſt.

Ἔσσεν, indutus erat.

Ἔσσεται, Doricè, erit, Heſiod. ἐκ δίες ἔσσεται ἔσσα.

Ἔσσεται, αἱ τὸ ἔσσεται, apud Homer. ποιητικὸς.

Ἐκσεύοντο, pro ἐσεύοντο, ruebant, properabant, poet.

Ἐσσιώλιδ, ὁ, rex, βασιλεὺς. Etymol. ex Callimacho. σεῖται δὲ ἐκ τῶν πάλαι ἕθνων. Idem annotat Epheſiorum dialectò ita dictum βασιλέα metaphora ab apum rege qui propriè ἐσσίωλ dictus eſt ἀπὸ τῆς ἐσσιᾶς, ἱερὸν σμῆνος, vnde & ἐσμὸς ſeu ἑσμός.

Ἔσσι, es, eſt, poet. Homer. εἰ δ' ἄγε ὑποσσόσσι, & ἐγκεκλιμένως, vt ἐ-σσὶ ἐμβασιλεὺς ἐσσὶ, ἐσσὶ.

Ἔσσο, εἰδὸ ſum, indutus es. Hom. Iliad. χ, ἦτ ὦ ἥδε κλέος ἐσσὶ ἑαυτῷ, certe tunicam lapideam indutus iam eſſes. iam lateris, ἀνδρὸς δ' ἐγχρίμψει, λίσσε βλάπτε ὑπὸ πάντων ἀσσον. à verbo ἔω, in Futuro ἔσω, ἕσσαι, ἕσσεται, ἐσόμεθα, ἔσεσθε, & Ionicè ἔσσομαι, vnde geminato σ, ἔσσομαι, Vrbanius.

Ἔσσυ, veſtis, ἱμάτιον, Heſych.

Ἔσσόμαι, pro ἐσσύσομαι, ἐσσώσομαι. Ionicè, Herodot. ἐσσύδαμ ἢ ἔσσεται, à Perſis ſubdi. ἐσσύδαμ ἐσσ' αὐτὸς, vincit ab ea. Idem, ἐσσεται ὑσσὸ τῶ ἵππων, ab equis vincuntur, idem Herodot. ἐ σφ γνωμῃ ὑσσ' σ, à tua cuis ſententia ſuperatur, Idem. ἐσσὸν εἶναι τὴν συμβολὴν, ſi pugna in ſugam verſi eſſent. ἐ σσθῆς, victi ſunt. ἐ σσὸ ἔσεσθαι, fugati ſunt. Herodot. ἐ σσθῆς ἐσεῖν, per litionem eiectus. ἐσσὸν ἔσεσθαι τῇ μάχῃ, prælio profligati. Ide ἐ σσώλῳ Ὦ, qui vincitur. ἐσσὸν ἐλθὼν Ὦ μᾶλλον, in partibus ſuperius. Idem. ἐσσὸν ἀμφὶ ἐσεῖν τὴ Ὦ μοῖρ, victi erant. idem Herodot.

Ἐσσὸ ὑσωπολῶ μαι, iui. Sophocles, ὁδὶ ἐσσὸν ὑὸν, ipſe auſus exiit.

Ἔσσυμαι, motus ſum, impulſus ſum: pro σπουδὴ ἐσσὸν ἔξειμι, de ἐσσὸν Ὦ. Odyſſ. ὁ, ἐσσὸ ἐσσύμενον κατερύκει, i. σφοδρῶς ὀρεπτικὸ ἐσσὸν ἐσσὸν. Heſiod. ἐσσυτ' ἐφ' ἁρμάτων, in Hero ἐσσὸν ἐσσύμενος ἐφ' ἵππων, à Hom. Odyſſ.

Ἐσσυφόω, ſtudioſe, certatim. Odyſſ. αὐτὸ δ' ἀπεῖπε ἐσσυφόω ἐσσὸν ἐ σφοῦ μοις, properè, celeriter. σπεῦ ἄφες, ἀ πεσσυφόως.

Ἔσσω, licebit. vide εἰμί. Et ἔσσεται ὧν δ', principium erat teſtamentorum. vide Larcher. in Herodot.

Ἐσάλατο, pro ἐσαλμένος ἦσαν. Heſiod. ἐπὶ σολάδων δ' χιτῶνας ἐσσ' ἐσσαλμένος, tunicis serâ ſuccinctis, χιτῶνας ἀσσαλμένος, ἤγετ' αἰσχυμένως.

Ἐσσαλτία, forum vbi venduntur veſtes, Tarant. Heſych.

Ἔσσ, pro ἐ-σσαι, ſteterunt. Iliad. ἀ, αἵτινι ἔσσαν ἅπαντες.

Ἐσσάνῃ, ἐσθῆναι, eſſe ſine inuidia, Lucian.

Ἔσσαν, ſtabant, ſteterunt, Ho. Iliad. β, ἴσταμ δ' παρ' ἄμμοσι ἐ-κασ Ὦ ἔσαν, ſi ſtabant, pro ἐσάκεισαν, ab ἔσκα.

Ἐσάσ, pro ἐσάκασι.

Ἐσάσι, pro ὑσ-σχέσι. Sic Sophocl. ὑὸ ἐσάσι μι ἐ δίδ-σι ἔχειν.

Ἐσχυνῶ, σ, ἡ, ſpicatus.

Ἔσσ, ἡδονες, Xenoph. lib. 1. Κῦρον, οὗπερ κελεύω σκοπεῖσθαι, ἐ μακρὰς σωθῆναι, dum manſerunt cum Socrate, μὴ χείρες quaque. Appianus, ἐλέσθαι αὐτὰ ἐ σε πεπεισμένῳ κατὰ σῶμα, vol. 2. Argon. ἐ σε ἀφ' οὐδὲν ἄδικα ἀμαρτόντες ἐ ἀδικήσαι. Sophocl. ἐ σ' ἀπὸ ἐμέθεν βίον, id eſt, ἐ σε ἀπόθεσθαι. Arrianus, ἐ δίωξε ἐ σ' ἐμοῦ, quandiu lux ſuppeditauit, perſequi non deſtitit. ἐ σ, quouſque, donec. ἐ σ' ἂν ταῦτα γένηται, quoad audiret. Herodot. ἀπαλλάσσετ' ἐ σ' ἂν ὁ χρεὼν ἀπικνέηται, &c. expectare dum te cedat, ἐ σι cum Subiunct. Sophocl. in Aiace, ἀφίχνῃ ἐ σ' ἐμὲ ὑμῖν πρὸς ferte dum ego veniam, ſeu donec venero. ἐ σ' ἂφ, de nec, vol. Rhod. & ἐ σ' ὅπ, vſque ad, cum Accuſ. Apol. 2. ἐ σ' ὅπ μὲν ἡσυχίας κακὸς σκοπεῖσθαι κελεύω.

Ἔστρωται, coronatum eſt.

Ἔστηται, ſtetit, ſedatum eſt.

ς ἑστῶτα, facit & ἑστᾶμαι, 3. constanter sto, persto, permaneo, ἐμμένω διαμένω. Synec. ἑστῶτες ἑστῶτες. Aristot. metaph. 8. εἰ δὲ τὸ, τὸ ἐκ τοῦ ἑστῶτος, ἢ τὸ κεβλημένον κεβλῆται. Demosthen. ὥσπερ Ἀσκληπιὸς τὸ μὴ πρότερα ἑστῆναι ἢ ὑγιᾶ ἅπασιν αὐτοῖς ποιῆσαι. Philostrat. οὐ γὰρ ἑστῶτα ἐπὶ πολὺ ἔσεσθαι. Demosthen. ὥσπερ ἐκ παλαιοῦ ἑστῶτος. Demosth. perpetuo indices erunt. Ἑστὼς, constans & firmus, ἑστὼς ἐλικίᾳ, firmata vel confirmata ætas Ciceroni. to 7. Legum. ἐκ γὰρ τοῦ τὸν παῖδα τὸν μὴ μέχρι τοῦ ἑστῶτος τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἀλικίας ἀκολουθεῖν ὑπὸ τοῦ τῆς ἀπαγωγῆς κωλύειν ἢ ἀπαγαγεῖν, ἐν ἑστῶτι ἡμέρᾳ ἀπαγαγεῖν. Ἑστὼς, interim vt sit in tunc, vsque in illud tempus. Homerus ertitur annexa etiam particula ϐ. vt Odyss. ἐπὶ πλωτὸς οὐ ἑστὼς ἀλλ' ὅπισθε, λύσασα δὲ ἑστὼς ἐλάσεις καλλίω. ς, pro ἑστώς. Apollo. 2. Argon. ἑστὼς, εἰς αὐτὸν ἐχ' ὅμματα. Hesd. ἑστὼς κεφαλὴ σὺν πιξ capitus. ἑστὼς, ὁ σπὴ ἐξ ἑστῶ, pro speculo est. Aristoph. in Pluto, τοῦ ὁ πλούτου. Καρ. ἔρχεται. Interdum impersonaliter, i. licet, da. Quomodo & Latine. Est fumitur, vt apud Virgil. alumn cernere erat. Et est inuenire dixit ita Gellius. Odyss. ἐ, ἐστὶ δὲ ἐλᾶν ἐπιτερπέως ἐπὶ ὕδατι. Cum Dat. ibidem, ἐστὶ μὲν οὖν, ἐστὶ γὰρ ἐπιτερπέως πλοῦτος ἀφ'. Xenoph. cum Aorist. δανεισάσθαι ἐκ ἐξὸν ἦν, non licet, non datur alicunde æs alienum fuere. ἐστὶ ἢ ἀγορᾷ ἐκ ἐξὸν, ab imperio discedere vobis est egrum. ἐστὶ πάντα ὑφεῖχεν. Aristoph. ἐστὶ πλησίον ἢ ὧν ἐξὸν, licet is esse diutibus, Idem. ὧν ἔξεστι σωτηναι σωθῆναι, non est faculstruendi, &c. Demosthen. ἐστὶ ἐν κεφαλῇ ἑστάναι. Xenoph. εἰ τι ποῦ ἐκ ἔστιν ἢ ἀλλαγὴ ἐκ ἔστιν,

rum sit stabile & firmum, Plutarc. in Num. ἐ᾽ σὲ πάσσων, erectum Panactum, vel sim Plutar. in Alcibiade.

Ἐπύθε, motus est cum impetu.

Ἐπύστερα, posthac, Nonnus, potiùs ἐὸ ὕστερον.

Ἑσφὼ, jugulatus est.

Ἑσφύρωσε, ἡ φ, infero. ἐσφύρωμαι, sententiam dico. ἐ᾽ σὺ δ᾽ ἐγκρίνε βουλαῖς, ad consilia retulerunt, Thucyd.

Ἑστρακισμένος, constrictа.

Ἑσφοιτᾶν, ῶ, frequio adeo, ingredior, Aristoph.

Ἑτᾶφρος, ὁ, ἡ, collatio.

Ἑχάρα, ας, ἡ, conceptaculum ignis, focus, reliqui ab igne carbones, ara. Odyss. ξ, ἕστασι ἐπ᾽ ἐχάρῃσιν super focum. Stratis apud Pollucem lib. 10. πῶς αἱ κωμῳδίαι μοι (leg. κωμῳδίαι μοι) τὸν δημόσιον πόνον (leg. δημόσιαν πάτραν) μισῶν ἐχάραν. Odyss. ζ, ἐπὶ ὠμῷ δ᾽ ἐπ᾽ ἐχάρῃ πῆτο σῖτο ἄμοσπλοκίαι γωναιξίν, sedebat ad focum. Item dentes, & veluti crusta, qua obducuntur vulnera, aut ulcera, Callus li. 16. cap. 48. ἐ᾽ χάρα πυρός, foci ignis, Homer. Iliad. κ, ὅσσα γὰ πρὸς πυρὸς ἐχάρα εἴσπ αὐτὴν ὀϊδῆ ἐρευτήσασι. Interpreti ἐ᾽ χάρα, ἐ᾽ σὺ significat ἐ᾽ τὸ ὑπαυτὸν ἡ καὶ δὲ τὸ ἐλθὸν ἡ κοῖλον, & altare apud Eurip. & focum. ἐ᾽ χάρα βωμοῦ, focus altaris, Euripid. ἐ᾽ χάρα Gaza verit conceptaculum, apud Theophr. hist. plant. l. 5. cap. 10. pro vagina terebri. Vide πρίασθαι. Item apud Aristoph. ἐ᾽ χάρα ἐσὶ est, τὰ χθόνα τῆς γωναμένων αἰθέρι in Acharnen. verò, ἐ᾽ μοὶ δὲ ἐξεπέρασεν πῦρ ἡ ἐχάρα μου ἐ᾽ δὲ ἐρεύθη ἡ ἐπιδά, Interp. πῦρ τὸν καπνὸν ἐμῶν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Et ἐ᾽ χάρα μεσῃ βαλανεῖ, inquit Pollux lib. 7. ἐ᾽ χάρα ἐσὶ μέρος τοῦ θερμοῦ βαλανείου, cruftas rumpit, cruftulas vlcerum, margines vlcerum erodit, carbunculos erumpit: sic Interpres apud Dioscorid. lib. 2. cap. 132. ἐ᾽ χάρας ἀναρρήξαι, Idem lib. 1. capite 67. cruftas purgat. Marcellus annotat, ἐ᾽ χάρας esse ea quæ medici vlcerunt: & vertit relictas ab igne carbonis modo & colore cruftas. Hermolaus exponit margines vlcerum. ἐ᾽ χάρας τῶν σπερμάτων, cruftas tonsillarum, Dioscorid. libro 4. vbi fatetur Marcellus se ignorare id genus morbi. vide ἐ᾽ χαρωτούς. ἐ᾽ χάρα etiam basim ex arrectariis & transuersariis compactam significat. Vitruuius libro 10. cap. 17. de balista loquens, basis quę vocatur ἐ᾽ χάρα longitudo foraminum, &c. & c. 22. de Tetudine machina, Basis compingatur, quæ Græcè ἐ᾽ χάρα dicitur, quadrata habens quoquo versus latera singula pedum 25. & transuersaria 4. Sic dicitur quod πῶν ἐ᾽ χάρα (quæ & ἔσχαρα) id est, cratículam imitetur, vulgò, *un fourier fait en gril, auquel resemble cest emablement d'aux clones sur lambourdes ou pieces de chapenterie.* Ἐσχάρα, pro cratícula quod est μαγειρικὸν ἔσχαρα, in Epigram. ὦδόν τε πανήγυριν ἠδὲ τεραπῶν συρὲ χέλυος ἐχάμων κιθάρων. est item ἐ᾽ χάρα in plaustris quod Hom. πίειν δαῖτα, & ὑπερθύμιον vocat. de quo lege Eustath. est item pars balnei. Poll. dicuntur etiam ἐ᾽ χάραι τῆς γωναικὶν φύσεως teste Hesych. & Eustath.

Ἑχαρεὺς, ὁ, ὁ, qui foco præsit. Pollux lib. 1.

Ἑχαρεών, ῶνος, ὁ, focus.

Ἑχαρεών, foculus, & Pollucilib. 10. θυωκλήσιον, acerra, thuribulū. Item crates ex phalangis confecta. Bayf. de re nauali. ἐ᾽ χαρὶς συρὸς, in Epigram. Item basis & fulcimentum nauis, quum fabricatur vel stat in nauali, Athen. Vitruuius in descriptione testudinis (quæ inscribitur Hagetori Byzantio apud Athenæum de machinis bellicis) vertit basin, quin & transstrorum planitiem, & compactionem.

Ἑχαρὶς, ίδος, ἡ, focus, craticula, coquinarium vas, fucula. Plutarc. in Public. de Mutio Scæuola, πυρὸς ἐχαρίδος πῶρ ἐχούσης ὑπόκρυφον ἡ ἀδρὶς χεῖρα καιομένην ἐπὶ σπάνεις ἐσώκει, &c. foco dextram imecit, quam quum torreret, truci & horrido vultu Porsenam intuebatur.

Ἑχαρίτης, ὁ, panis coctus in foco de quo Athen. lib. 3. Pollux in 6. ἐ᾽ χαρίτην interpretatur Hesychius φακὸν ἐπὶ κλιβάνου.

Ἑχαρόω, ῶ, ὁ, cruftas ignis modo obduco, aduro, cruftas creo. ἐ᾽ χαρώθη, in cruftas erumpere, cruftis obduci. ἐ᾽ χαρωμένα ἕλκη, vlcera cruftosa, quæ cruftulas contraxerunt, Dioscorid. libro 4.

Ἐπ᾽ ἐ᾽ χαρίσιν, apud focum, ἐπὶ τῆς ἑ᾽ ίας ἡ ἐπὶ τῆς ἐ᾽ χάρας. Odyss. ἐ, σὺ μὲν ἐπ᾽ ἐ᾽ χαρίσιν μέγα κάπτε.

Ἑχεσφοῖς, piscis quidam. Hesych.

Ἑχμάρωτος, ὁ, ἡ, incrustatio, crusta, Gaza in Aristot. Problem.

Ἑχαρωτικὰ, τά, medicamenta dicuntur apud Galen. lib. 6. περὶ πόρος. quæ cruftas vlceribus tanquam igne adustis inducunt (vt loquuntur Celsus lib. 5. cap. 9.) eiusmodi est chalcitis cocta, flos æris, arrugo, auripigmentum, misy, & id, quo magis coctum. ἐ᾽ χαρὰ autem proprie cruftæ sunt ferro inustæ: vnde etiam ἐ᾽ χαρὰ dictæ vlcerum cruftæ, quæ διὰ τῆς ἐ᾽ χαρωτικῆς φαρμάκων cauteriorum more adurentium inducuntur: quod fieri solet præcipuè in putrescentib. vlceribꝰ. ad compescendum illud vitium quod Græcis νομὴ, Plinioque nome dicitur. ἐ᾽ χαρὰ tamen nomine propter similitudinem quidem (non enim ἐ᾽ χαρὰ, sed ὁ φοινικὶς alioqui dicerentur) quam habet cum his quę cauterio fiunt, vel caustico pharmaco item cruftæ vocantur, quæ in profundis & cauis vlceribus vi naturæ proueniunt. Quære νομὴ.

Ἐχατόειν, situm esse in extremis oris & finibus, ὲ τῆς ἐ᾽ χάτης κείσθαι. Polybius, ἐ᾽ χατέθεσαι γὴς ἐ᾽ χάτας ὡς ἐφ᾽ ἑκάτερα κείμενος. Achaiæ extrema contingens, 1. Homero ἐ᾽ χατόαιος. Hinc, ἐ᾽ χατόωτος, ἡ, ἐ᾽ χατον, extremitates sine extrema quæque. Theophrast. de causis lib. 5. cap. 1. ἐ᾽ πὶ πλοῦς ἐ᾽ πὶ ὄρους, ἐ᾽ κάμμους, ἐ᾽ πὶ τῆς ἐ᾽ χάτης καλεῖν τὰ ἐ᾽ χατόωτα τῶν ὀλοσχερῶν.

Ἐχατιὰ, ᾶς, ἡ, extremitas, ἐ᾽ σχατιὰ, extremũ, corona, extrema pars, ἐ᾽ χατιὰ, extrema terrarum. pro extremitate agri à Catone ponitur. Late autem patet: nam ἐ᾽ χατιὰς vocabant agros & jedia ab vrbibus semotiora, quasi in finibus sita cuiusque pertinentia, Aristot. Politic. 7. τὰς δ᾽ ἐκ᾽ ἰδιωτῆς χώρας τὸ ἔτερον μὲν ἐσὶ πρὸς τοῖς ἐ᾽ σχατιαῖς, ἕτερον δ᾽ ἐπὶ πρὸς τῇ πόλει, ἵνα ἑὰν κλεισθῇ ἐκ᾽ νων δύνηται ἀφελεῖσθαι τῆς τοιαύτης ἀπορίας μετέχων. Æschin. κ᾽ μῶν ἐχρυσῶν σ᾽ ἐγκαινὰ ἀγία τοῦ παρ᾽ αὐτὸ Μινοὶ ὑπὸ τῷ δεινῷ σ᾽ ὑξερκαιρῶν ὑπὸ τούτου. pro secessu & loco abstruso. Synes. Κυπαιρισσῶν ἐ᾽ σχατιὰ τὴν πανεγύριν, ὑπὸ τὴν ἐ᾽ σχάτην χείρα, Pro solitudine, Basil. in Epistol. ὑ᾽ ὲ᾽ μὲ ἐ᾽ σχατιὰ αὐτὸς ὅπῃ, τὴς ἐ᾽ σχατιᾶς ταύτης νυκτὸς ἐ᾽ ξ ἡμέρας γενέσθαι ἀφανὲς. Dionys. Νάξος δ᾽ ἐ᾽ σχατιὴ φάτνε: Apud Homer. Iliad. ϑ. finificat τὰ μέρη τῆς ἐμφύσεως γαστρὸς τὰ. & Odyss. ξ, ἐ᾽ σχατιὴ βόεος ὠμοβοείη ἐσὶ, in extrema ora. Item extremum ordinem & rectionem à principatu, Dion. Præterea ora & extrema cuique rei. Aristid. in Xerxe, ἐν ἐ᾽ σχατιαῖς γὰρ ἡ δυκαιοσύνη τῶν ἐν ἀρχαῖς ἀλλ᾽ ὥσπερ σαγηνεύων τοὺς ἀχθῦς τοὺς αὐτοὺς ἀνῶν, ἐ᾽ σχατιὰς ἐπ᾽ ἐκείνοις ἐ᾽ ποιεῖτο. Item ἐ᾽ σχατα pro necessitate. Aristot. l. 7. Polit.

Ἐ᾽ σχατιὰ, μ. ἐ᾽ σχατα, ασκ. sum extrema in parte.

Ἐχατόβιος, tardo, morosus, extremus sum, cap. 5. lib. 1. Machab.

Ἐχατόγηρος, decrepitus, βραδύγηρος. Legitur cap. 42. Ecclesiast & cap. 41. ἐ᾽ χατόγηρος, defecto ætate.

Ἐχατόινος, a, Adiectiuum fceminini generis, i. vltima. Sic dicit apud Homer. Iliad. ϛ, αἰθαὶ ἀν᾽ αὐτὸν ἐ᾽ χατόινος ἐ᾽ χάτιος μίρσιν ἔ᾽ πασας κεμῆρι, sita in extremis finibus.

Ἐχάτιος, ὁ, extremus, summus, nouissimus, infirmus. ἐ᾽ χάτη ἡμέρα, Hom. postremi hominum. ἐ᾽ χάτιος ἀ᾽ ήμος, apud Aristot. Politic. pro infima plebe ponitur non semel. ἐ᾽ χάτη πόλις, Demosth. εἰς τὸν ἔσχατον ἐλθεῖν τὰ ἐσχάτα, idem Demosth. ἐ᾽ σχατα φέρεσθαι, vltimas partes ferre, Bud. in epist. priorib. ἐ᾽ σχάτας dicunt Græci. Latini, vt Apuleius extremas pœnas supplicia vel nouissima supplicia, vt dixit Cicero teste Gellius lib. 19. cap. 21. negat hac voce vsum esse τὰ ἐ᾽ σχάτα πάσχειν, extremam pati fortunam. τὸ ἔσχατον, postremum esse in Timæo, vbi ἔσχατον οὐρανοῦ, extremitatem cæli, transtulit. Et vbi Plato 2. de Rep. ἐ᾽ σχάτη γὴ ἀθήναι, δοκεῖν ἐ᾽ σχάτην εἶναι γῆν, Cic. Offic. 1. Totius autè insultiæ nulla capitalior est sin eorum qui tum cùm maximè fallunt, id agunt vt viri mi esse videantur.

Ἐχατόπυλος, ον, ὁ, ἡ, vltimus. Dionysius poeta, πύλος ἐ᾽ χατόωτα γάϊ ε.

Ἐχάτως, ἡμιτ. ὁ, extremè, nouissimè, ἐ᾽ σχατα. Menander apud Athen. ἐ᾽ χάτως ἐσὶ τὸ ἀπαντᾶν, τὸ με τὸ νιὴ λιπεῖν τὸ ἐ᾽ χάτως ἔ᾽ χειν remissè esse, i. pessimè afficiturscap. 5. Euang. Marci.

Ἐχε, ἡ, κατὰ πάσων.

Ἐ᾽ χειν λύσσαν, ἡ rabie compescuit, in Epigr.

Ἐχεκλεπαῖος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ἡ, ὁ

ν, verè, ἀλλ᾽οὖν, σφόδρα, Hesych.
ἑταῖρος, amica, prostans, prostibulum. ἑταίρα per vrbanitatem appellanit Solon Atheniensis, quæ πόρνη dicitur, Plutarc. in Solonc. ἑταῖραι alioqui honestum nomen. nam & virgines, quit Athen. lib. 13. τὰς σωφρόνας ἡμῶν φίλας, socias & amicas, vocabant ἑταίρας. Sappho, τὰ δὲ νεώτερα ἑταίρας τὰς ἐμὰς τρέφει καὶ θάλλει δόξαν.
ἑταιρεία, ας, ἡ, sodalitas, amicitia. Plato Epist. 7. συνδιώκειν τοῖς δικαίοις τὰ ἀδικούμενα, πᾶσιν ἐστὶ τοῖς ἐπιεικέσιν ἑταιρεία καὶ συνωμοσία, Crotensium apud Athen. lib. 4. Est etiam ἑταιρεία quod ὁμόνοια Andocidi.
ἑταῖρος, sodalitius: quo nomine olim Iouem colebant, vt sodalitij iuris disceptatorem. ἑταιρεῖος Ζεύς, ὁ τῆς ἑταιρικῆς ἑορτῆς. ἑταιρέσιος φίλος, in Epigr.
ἑταιρίδιον, τὸ, dim. societatem ago.
ἑταιρίζομαι, ἑταιρίσομαι, ἐταίρισα, ἡ, ν, contor, immoderatè & dissolutè viuo. Ath. lib. 13. μηδὲν δὲ ἧττον ἐταίριζε, καὶ τὸ ὀπτὸν συκάμινον μέλαν ἐσθίειν, μὴ ἐπὶ πολὺ τὸ ἐντυμον αὐαφύσητες, ἵνα μὴ φεύγῃς τὸ δύσκρασον. ἑταιρεῖν, de pathicis etiam dicitur. Demosth. οὐκ ἐπιτρέψω τῷ μὲν τὸν ἀδελφὸν ἑταιρεῖν, τῷ δὲ τὸν πατέρα πατραλοιδορεῖν.
ἑταιρικός, ἡ, ὸν, socia, ἑταιρικὴ, scortatio. Hermog. inepitia.
ἑταιρίς, ίδος, ἡ, societas, amicitia, sodalitium. Isocrat. θεὸς ἑταιρίαν πολλῷ ἰσχυροτέραν φύσει γράμμασιν, ad coniunctum multò efficacior est natura, quàm lex. ἑταιρεῖαι τε συνοίσεις, sodalitates, coniuuia sodalitiorum, Aristot. 2. Polit.
ἑταιρίσιον, τὸ, meretricium. Ἑταιρίδεια verò festa, de quib. Athenæus lib. 13.
ἑταιρίσμα, ἑτοιμάσω, ἑτοίμασα, adiutores & socios assumo, associo. Stat. ἑταιρίσμασι, pro eodem. Nonnus, ὑμῖσι δὲ ἰδίοις ἑταιρίσατο, &c. Amando prostituo. Chrysost. διὰ ταῦτα τὰς ἑταιρισμένας γυναῖκας ἀπωθούμεθα, meretricis fœditatem demonstremus. ἡ ἑταιρισμένη, σωφρονεῖν, Hesych. ἑταιρίζειν Φρύνην. Polluci l. 6. ἡ ἑταιρισθεῖσα, τοῦτ᾽ ἔστιν ἡ πορνευθεῖσα, scortator.
ἑταιρικὸς, sodalicius, amatorius, meretricius, scortator. Chrysost. ἑταιρικὸν ἦν ἀνωφελὲς τὸ ἑταιρεῖν, sodalitium, societas, amicitia, meretrix, in Epigr.
ἑταιρίστρια, ας, ἡ, scortum.
ἑταῖρος, scortatio, Venus merens, vita meritoria & meritricia. Thenæus de Cypriis & Lydiis loquens, qui puellas suas Veri obtuas exponebant omnibus.
ἑταιρὶς, ίδος, vide ἑταιρίζω Φρύνη.
ἑταιρίσιμοι, τριβάδες, meretrices, τερετίσματα, Suid.
ἑταιρικὸς, sodalis, hoc nomine propriè dicuntur, qui eadem ætate, eadem vitæ consuetudine ad hominem usque inter se diu vixerunt. Vide Etym. Et ἑταῖρος esse potest, qui non sit tamen φίλος. Sic Matthæi 26. Domine, ad iudam loquens, ἑταῖρε, ἐφ᾽ ᾧ πάρει; sodalis, qua de causa ades? non tam amicum quàm socium appellans. sic apud Hippocr. in epistol. ad Damagetum scribitur τὸν δὲ σταρὸν δεῖ ἄγειν ἑταῖρον, quæ compellatio vsurpatur, quum vel parum notum, vel prorsus etiam ignotum loquimur. cum genitiuo rei vsurpatur à Synes. τῶν παιδιᾶς ἑταῖρος, ad doctrinæ familiarem, cui interedit familiaritas cũ doctrina: ἑταῖρος ab Homero vocatur etiam administer & adscriptor à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐθέλειν, quod quoque dicuntur ἑταῖροι, οὐ γὰρ μοι πάρεστι νῦν καθ᾽ ἑταιρείαν.
ἑταιρικὴ, ἡς, ἡ, amicitia, sodalitium, ἑταιρεία, φιλία.
ἑταῖρος, ου, ὁ, socius, amicus: pro ἑταῖρος.
ἑτασμὸς, ἑτασμοῦ, ὁ, inquisitio, examen, ἔξετασις.
ἑτασὼ, inquisitio, quæstio, tormentum.
ἑτάσθη, Hesych. ἐλαθάνετο, ἐνεθυμεῖτο, reuerè, ἐνόησεν.
ἑτάσσω, ἑτάξω, ἔταξα, ἑτάχθην, ἑτάγμαι, ἑτάσσομαι, ἑτάξομαι, ἐτάξαμην, ἐτάγμην, ἑτάσσω, ἑτάξω, ἔταξα, ἑτάχθην, ἑτάγμαι, ἑτάσσομαι, ἑτάξομαι, ἐτάξαμην, ἐτάγμην, stupuisum, admirationis. Ἐτάφη, ἐθαυμάσθη, ἐπλάγη, ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη, ἐφοβήθη, ἐκπε

Chroniõn lib.5.cap.12. Item alienis laboribus exerceri, hoc est colluctantium coexercentium, quam Græci ὑπερκοπὴν vel παρεκπόνησιν vocant, quæ posterior vox legitur in libello Galeni dicto de exercitatione per partuam sphæram: apud quæ παρεκπόνησιν intelligo cùm inquit 2. Methodi exercitij loquens, ἢ ὅτοι ἢδὴ αὐχένι ὀκκειμένῳ κεκαπονημένῳ ὑπνώδεα παρεκπονέσθω.

Ἑτερομαίδων, idem quod ἡμιμαίδων, ὑπερφυὴς κεφαλαία, cephalæa quæ alteram tantùm capitis partem obsedit, ἡμικρανία, Galenus in Isagoge & in definitionib. de quo affectu Serenus, Portio si capitis morbo tentetur acuto. Vide ἡμικρανία.

Ἑτερομαλὸς, altera parte villosus: cui opponitur ἀμφιμαλὸς.

Ἑτερομάλλης, vestis dicebatur ferutilis dicata: cui opponitur ἀμφιμάλλης, ab axillis sic dicta, quas μασχάλας vocant. ἑτερομάλλης χιτὼν ὑζῶσθαι, Suid. quia ἐχ τῶν ἀριστερῶν πλευρῶν ἤφαλλε τὰ ἔχειν.

Ἑτερομηκύνεσθαι, inæqualiter crescere. Artemid. ὅταν. ἐόντες ὠζύτητες ἢ ἑτερομηκύνεσθαι τε.

Ἑτερομισηὴς, ὁ, ἡ, perpetuum pugnax & victoriæ, epithetum in alteram partem inclinans.

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ, altera parte lõgior: differt τῷ ἑτερομήκει, Boetius, altero latere porrectior, inde ἑτερόμηκες, aliquo latere porrectius.

Ἑτερομίτωρ idem quod ἀμφιμίτωρ.

Ἑτερομέλισσος, ὁ, quò alter duntaxat accedit: Et ἑτερομέλισσα δίαιτα, causa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur. εἰς ἓν αὐτὸ ἐόντες ἀκ ἄλλην, Suid.

Ἑτερόμορφος, ὁ, ἡ, ὁ, qui forma diuersa est, Alex. Aphr.

Ἑτερόπαθεια, ας, ἡ, alterius partis vexatio. Et medicis curandi genus, cùm dolor in alteram partem euocatur. Diosc. lib. 2. c. 184. de Sinapi loquens, ἀμύζει δὲ οὗς ἰχθύδας, ἢ σπλῆτας ἢ κεφαλὰς ἐπὶ τῶν χρόνων ἐλκηθὲν, ὅπου μάλιστα τὶ ἐν τῷ βάθει εἰς τὸ ὑποφαίνειν βεκόμενα τῷ ἑτεροπαθείας λόγῳ, cùm permutandæ valetudinis causa, ex alto vitia extrahenda sint, Ruellius. cùm ex alto in summam cutem vt fit, per alterius partis vexationem trahere aliquid voluerimus, Marcellus Virg.

Ἑτερόπλευς, & ἑτεροπλεὺς, ab altera tantùm parte nauigationem præbens, vt contra ἀμφιπερίπλους γῆ terra vtrinque nauigationem præbens, ad quam ab vtraque parte nauigari potest, Demosth. ᾧ διανοοῦνται οἱ ἐκ τῆς ἀγχίπλου δανείσασθαι τούτοις ἐ ἑτερόπλευν ἢ ἀγύνιον. Ἑτερόπλευν δὲκόν quod in vnum duntaxat cõmeatum est traiecticium vt cõtra ἀμφοτερόπλουν δίαυλον quod in vtrumque commeatũ est traiecticium. Ita Bud. qui etiam in Annot. in Pandectas hæc scribit Pollux lib. 8. fœnus nauticum duorum generum ponit ἑτερόπλουν & ἀμφοτερόπλουν, est ἑτερόπλουν, quòd commeatus tantum periculum fœnerator susceperit, ἀμφοτερόπλουν quum remeatus quoque. Idem οἱ ἑτερόμισθοι, in Neutr. plurali ponit, τὰ ἑτερόπλοια διαφέροντες.

Ἑτεροπροσωπικὸς, ὁ, diuersæ personæ.

Ἑτεροπροσωπικὸς, in aliam personam seu diuersam.

Ἑτεροπροσωπικὸς, personæ differo.

Ἑτερόπτερὸς, in alteram partem vergens, Gaza.

Ἑτερόπτωτὸς, & ἑτεροπτώτὸς, in alteram partem inclino & vergo: cui opponitur ἰσοπτωτὸς.

Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ, alterius rythmi.

Ἑτερος, ὁ, ἡ, alter. ἕτερος, alterius factionis homines, aduersarij. ἓν ἑτέρᾳ ἀφ' ἑτέρᾳ ὀκκαπαλλάμενα, Thucy. Item de tribus vel pluribus, Attice pro ἄλλος, alius. Aristot. de mundo, τετραχῶν ὄντων τῷ σωμάτων, elementum aliud à quatuor illis. ἕτερος πρὸς ἕτερον, alio deflectere. ἕτερος σκοπεῖν πρὸς ἄλλο τι σκοπὸν, scorpio num ictibus succurrit, vt quidam aliud, lib. 3. Dioscor. ἕτερος ἑτέρου φοβεῖσθαι, alius alij præstat, Thucy. ἑτέρῳ μᾶλλον, magis quàm quuis, Idem. ἑτέρῳ τῶν αὐτῶ λόγων, ἀδίκων seu ἀκοσια λόγων, Aristoph. alio loco apud eundem, ἀδίκων exponit Interp. Ité dicuntur. Plato lib. 1. de Rep. τὸν φαῦλον ἡγεῖσθαι τῷ τυχὸν ἑτέρον ἕτερον ἕτερον τῷ τοῦ ἑτέρου δ' αὖ ἕκαστον ἡγεῖσθαι ἕτερον ἄνδρα. ἕτερος ἑτέρου, diuersa inter se. ἕτερον τῶν ἀλλοδαπῶν, alienum à vero. Idem de Repub. ἕτερον ἑτέρου, sup. ple ὄντα, alio iter conuertere Ciceronis, & cœptum iter dimittere Ouid. vt, mutta iter dixit Virgil. & alibi, mutare viam & iter flectere. Synes. οἱ δ' ἀφ' ἑτέρας ἐπὶ ταύτῃ τὴ πάσῃ τὴ νῦν ἀφεστηκότων, ἑτέρου ἑτεράπτοι, cùm hac via nõ proficeret, aliâ ratione peragendæ rei instituit. sic Teren. in Andr. hac nõ succesit, alia aggrediamur via. alibi dixit idem Synes. ἐκ ἐπὶ ὁδὸς ἐπὶ ἑτέρας ἡγέσθαι, vt plena oratione Polyb. ἐ ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι. Lucre. coinmutare viam retrò: reuerti, vt ἐκ ἄπαξ, sic ἑτέρᾳ ἅπαξ dicitur. Aristot. εἰς τ' ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ μεταπίπτειν ἐκ ἐπὶ ἄπαξ οἷα λέγουσι τὰ ἐδὲν πνεῖν, ἀλλ' ἕτερα ἀεὶ πνεῖν, ἢ ὕειν.

Ἑτεροῤῥυθμόω, προπριὲ qui est alteri ordinis seu serici

Ἑτερόστοιος, ου, ὁ, phalanx, à frontis diuersitate appellata. Suidas. ἑτερόστοιος φάλαγξ, ἡ ἐκ πορίσεται τὸ μὴ ἰσοῤῥυθμον ἔχουσα τὸ ἐυνόμως ἀξιοῦσθαι, τοῦ ἢ κράτους εἶναι ἀγωνίας ἢ ἀδικίας ἀξιοῦσθαι, item ex altera tantùm parte acutus. Synesius. κατὰ ἑτεροστοιαν.

Ἑτεροτρόπα ἔναια, quæ sint, vide in Commen. Aristoph. in Pace. Ἑτερότροπος ὠδή, quæ compesita est ex diuersis generibus cõmixta vel contrariorum est μετάτροπος & μεστρωφὰς.

Ἑτερόχρωμος, ος, ὁ, ἡ, figura diuersus, Theophr. hist. lib. 1. c. ἀνόμασε ἢ ἑτερόχρωμος φύσικ λέξικ figuræ.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diuersitas, ἑτερότης ἢ διαφορὰ, factio & simultas. Plut. in Num. Cleom. ἑτερότητος κακὴ, alienæ essentiæ inanis pigr. motus alternus.

Ἑτερότροπος, diuersus, dissimilis, aliusmodi. ἑτερότροπος ὁρμὴ, inpigr. motus alternus.

Ἑτερουσιος, alius, diuersus, alterius essentiæ: opponitur τῷ ὁμοουσίῳ, Nazanz.

Ἑτερόφθαλμος, ὁ, qui altero priuatus est oculo casu aliquo: μονόφθαλμος verò, qui nunquam præter vnum habuit oculũ, vt Cyclops apud Hom. confundũtur tamen Gazæ in Probl. Aristot. Helyc. tamen exponit μονόφθαλμος. ἑτερόφθαλμος inquit Phrynicus rectius dicitur quàm μονόφθαλμος. in Hippiat. ἑτερόφθαλμοι ἵπποι, vocantur, qui varios oculos habent, & ἑτερόφθαλμος fuisse Alexander memoratur.

Ἑτεροφρονεῖν, aliter sentiens.

Ἑτερόφυὴς, alibi enatum, diuersæ naturæ.

Ἑτερόφωνος, alienigena.

Ἑτεροφωνία, ας, ἡ, diuersitas vocis. Theophrasti liber memoratur ab Athen. lib. 9. περὶ ἑτεροφωνίας τῶ ὁμωχώνῳ, de diuersitate vocis in eiusdem generis animantib.

Ἑτερόχρως, ὁ, ἡ, vericolor. ἑτερόχρωτὸς κόσμος, Nonn. diuerso mundo. ἑτερόχρωτος, alterius cõloris. Adamant. in Physiogn. ᾧ νέφη χρωτὸς κυανοῦ, ἢ ἑτερόχρωτα.

Ἑτερόχρωτος, pro eodem apud Dioscoridem in Hippiat. μάτια ἑτερόχρωτα ἑτεροχρώτοις.

Ἑτερόωμος, ὁ, ἡ, altero. Accus.

Ἑτέρωθι, aliunde, ex altera vel alia parte, contra, ex aduersa. ἑτέρωθι alteruter partem. Iliad. ἀμφὶ δὲ νῆες ἔσαν ἑτέρωθι ῥωμὸς, ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος.

Ἑτέρωθεν, alibi, alio in loco, ἀφ' ἑτέρωθι γῆς, Aristid. ἑτέρωθι τὰ λέκτα, lib. 1. ad Glauc.

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ, diuersum nomen habens. Item diuersitatis nominis habens quæ est contra analogiam. Eustath.

Ἑτερώνυμα, τὰ, vocabula quæ circa idem subiectum diuersita significant, vt ascensus & descensus, Ammonius.

Ἑτέρως, alter, secus, y. arie. Aristoph. τῷ ἑτέρως πρέπειν, secus alteri accidere.

Ἑτέρωσι, alio, ἑτέρωσι μαλλον, μᾶλλ' ἑτέρωσε τοῦτο γίνεται, neutro alteris vterò citroque commentes, Thucyd.

Ἑτέρωσις, ος, ἡ, q. altercatio.

Ἑτέρωτα, pro ἄνω τε καὶ κάτω ἰών, ἑπεὶ πρᾶτο. vide πέλομαι.

Ἑτέρωτος, exteriora.

Ἑτεύξεσι, fecit, struxit.

Ἑτεωνεῖ, vera loquitur. & ἑτεῶν, verum, Hesych.

Ἑτεός, ὁ, ἡ, civis, cognatus. Port. Latr. cognatus. Cic. coæqualis, socius, necessarius, familiaris. Iliad. οὐ, σοὶ τε μάλιστα κῆρ ἀγάζομαι, & c. Et Odyss. ἀγρίοις ἠδὲ ἕταις ἀβρεπὸν ἀκ ἐὼ ὁμοίοισιν, ἀδὲ πὸ τοῖσι, σὺν τοῖσι ἀλλὰ φίλοις. Etym. vide ἑτᾶν, pro ἑταῖρε, amice: vel ἑτᾶν, apud Homer. Inter nos vsurpatur pro bone vir Plato in Apol. ὦ τᾶν ἀπόκρισαι, pro paulò pòst πόκριν σῦ γε. Et in obiectione, aut etiam in responsione Ad obiectionem sepe adhibetur apud Demosth. Cum iungitur etiam duali aut plurali nume. interdum vt Ari pho. in Pluto. ὦ τᾶν ἀπαλλάξοντον ἀπ' ἐμὲ, Cratinus. ἢ ἀγαθὼ τᾶν.

Ἑτησίαι, ὡν, Etesiæ venti, qui certo anni tempore flant, venti. Iuer farij, ab ἔτος. Cel. lib. 2. c. 22. flare solẽt post solstitiũ rustium, tamen vt ab ἔτος Etheriæ scribitur apud Celsũ. Sæpius, vt lib. 11. c. 2. Plin. Etesias vocat aquilones, lib. 2. 7. de Canicula loquens, Huius exortum diebus octo ferè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. Post hi autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos Etesias vocat. Molliri eis creditur sola apor geminatus ardore sideris, n. c vlli vento tuto magis iuti sunt. Et lib. 18. c. 34. de aquilone loquens, Mollit fidera ante media, mutatque nemen & Etesias vocatur. Genitiuus naturalis est ἑτησίων, cum acuto in penultima, vt docet Gaza in Gram. ἑτησίαι αὖραι dicuntur ab Apol. 2. Arg. ἦος δ' ἑτησίαι ἦρχε κέλευθον. Aristot. de mundo, τῶν αὖ μὴν οἱ μὲν ἐκ ἐπὶ τοσοῦτον διωκεῖσθαι, οἱ δ' ὄρθιοι, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μέχρι ἐκαντίας τοῦ τῶ ἀρκτικῶ περιφορῶν ἢ ζῳδίων. 3. ex ventis quidam hyemales sunt, et auftri quidam ẽstate, vt ἐτησίαι. anniuersarij, sic. im quendam cõficientes septentrionum atque fauoniorũ. Idem tamen pro ζεφύρων, non fauoniorum vertit, sed subsolanorum, vt legisse videatur ἢ εὔρων, secutus Strabonem, qui lib. 3. ait, inquit, spirant subsolani. Euri, qui & Etesiæ dicuntur.

Ἑτήσιος, ος, ὁ, annuus, anniuersarius, lib. 1. Argon. Apollon. ἑτήσια κρύπτα χρόνου, in genere Fœ. dixit Nonn. μαιμωσῶν τε φόνων ἑτήσιος ὀστίαι, ἑτήσιοι ὀστίαι, anniuersaria sacrificia, Thu. βρίμῃ σὺν ἑτησίῃ, aquarum

aquilonesanniuersarij,Arist.in Probl.ἀνʼ ἐτησίαι θερμασίαι,sub annuo magistratu,Thucyd.πὰ ἐπέτεια πάντʼ ἄγουσι, Naz. anniuersaria celebrant.

ἐτησίως,adv.ἐτησίως,veritas,in epig.

ἔτι,adu.ἔτι,veros,pro ἐτῶσι, ἀλλʼ ἐτʼ. vnde ἐτʼ ὄμμα pro ἀληθὲς.Odyss.ἐτʼ ὄφρα ἴδωμαι ἐτʼ ὄμμασι.Nonn.genere foemin.dixit ἐτὶ ἐπὶ ὄμμασι πάλιν φάνῃ. Apollonius secundo, ἐπὶ ὄμμασι ἑπλετο νυκτὶ,veritas est fons.Sophocl.in Thrach.ἐτὶ παῖ, χῶς μοι παῖς ἐτὶ πάντως γεγάᾳ,Cicero Tusculan.secundo,O nate,vere hoc nomen vsurpa patri.vnde ἐτήσιμος,veritas.Nonn.ἔτησι ὀδύνῃ ἐπέρασε τὸ ἔτησυμον.

Ἔτι,quod,vere ,Eutip.

Ἔτι,etiam,etiamsum,iterum,adhuc, præterea,porrò,vltrà,amplius,posteà,in posterum,vlteriùs,deinceps.εἰσὰτι,pro eodẽ, ἐτʼ,iam aliquando,Aristophanes in Ranis. ὅσοι δʼ ἐμαθέτην, ἐτὶ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον ἐπαινοῦσιν ἐμέ. Idem ἐν ὀκνηρ. ὦ σοὶ ἐλεύ πεῖθεσθε, τοῖσιν ἐτʼ ἔστι φίλος ἐμοὶ θεωτέρᾳ. Cicero in Oratore ad Brut.aut si tententur his non fuerit, ditiino aliquo animi motu maiore concipiscat.ἔτι δὲ,insuper,quinetiam,Thucydid.ἔτι μᾶλλον, insuper,quinetiam,etiamnum. Plutarchus in Opuscul. σοὶ ἐτʼ ἐρασθεὶς, ἢ ἢ ἔρχῃ, φυσάων ἢ διατίνεται τὸ ἀνάφασσα ἐπὶ πάντα ἀέρα ἀφίησι ἢ κατρὶ ἢ φαντὶ. ἐπὶ ἢ μᾶλλον,fed magis etsi, Iutarchus.ἐπὶ καὶ δὴ καὶ,iam inde ab vtero , capite primo Angel.Lucæ.ἐπὶ ἢ νῦν,adhuc.ἐπὶ τε μᾶλλον,præterea:item verò, tque etiam.ἐπὶ μᾶλλον,hucusque,adhuc,etiam,præterea.ἐπὶ μᾶλλον, tamen modò.ἐπὶ τοῖς τοῦτοις,Demosthen.ἐπὶ τούτοις , atque etiam,iam verò,iam igitur. Idem Demosthen.ἐπὶ τούτοις ἅπασι ἔτι,atque etiam,vt opinor,hoc dicturi sunt. ἔτι δὲ καὶ πανοικησί, ἐπὶ τούτοις εἰ μὴ μόνον ἐξοικεῖα μηδὲν εἴχομεν μηδὲν ἀνῆκεν, iam verò si probare non posseuius.

Ἔτι ων, pro ἐπεὶ ὢν apud Synesium. Et apud Homer.in tertia Odyssea,τῷ δʼ αὖτʼ ἐς χεῖρα πόδα,iliad.1. Sic apud Lucian.ἐφʼ ὧτε ἢ κατʼ ἐπὶ δὲ & ἐπʼ ἐμοὶ apud Paulan. ἐπʼ ἐμοὶ apud Andocid. ἐπὶ τῇ libratiorum culpa.

ἐτοιμάρης,ητος. Ἑτοιμος,puls est , siue pulmentarium ex cibis leguminibus elixisque confectum,Galenus lib. περὶ δυνάμεως κρακτικῶν.ἐτοιμος σιτομάζων,τὸ ἐκ τῶν ἐφθῶν ὑπερεῖον ἢ χυλὸ ἔφθων σὺν κρέασιν ἢ ὀψοῖς. Inde κυκᾶνιν ἑτοιμος, & Hippocrat.ti.puls fabarum Plinio.apud Athenæum libro decimo , ἢ ἀκάζαι ἡφαίτα μὲ δυτρόπειαν παῦν ἑτοιμος κυάμων, σὺν πᾶσι μᾶλλον φυσῶν, τὸ ἑτοιμος etiam ἑτοιμος ἕψασις dicitur. Idem author & ibid.ex Phania ὅθεν φυσῆσι πάντα τὰ χυλοφορικὰ πάσης φύσεως ὑποσβέσεται ὑπὸ ἕψασιας ἑτοίμας πεφθείσας, ἢ ὁκνέμους, τοιαύτης δὲ τὰ τοῦτων ἑψήσια γίνεται. Aristophanes τὸ ἑτοιμος eminit in Ranis,Ἡδὺ πὸτ᾽ ἐστὶ θύμιος ἑτοίμος ἑτοιος. Sed eius commentar.etiam in Acharn.solum τὸ ἑτοῖμος ex pisis parari ISO credidit, cum πίσινον ἀσπάφιον esse expositi : nec plane rem quod inquit,ἑτοῖμος ἐστὶ, τοῦ ἀνάγκη. nam ἀνάγκη sine ἡδονῇ,sorbitio erat quasi liquida pulticula,ex zea tenuissimè molita, dicente Diosciorde libro secundo , capite 114. ἀδύνατον ἔδεσμα ἐστὶ ἀλλαντοφάγοις εἰ μὴ πτισάνῃ ζειᾶς σκευασθεῖσα. ἐστὶ ἢ χύμωσις ἀσσάρου ὑγρὸν,&c.Et rudicula qua τὸ ἑτοῖμον mouetur siue pouis cochlear quo hauritur ex pultario ἑτοίμασις dicitur,id est, ἐνδιάσις ποιῶν, ἢ ζωμοῦς ἐργάζῃ τὸ ἑτοῖμον ἀγνύτας: hinc enim fit compositio. Aristoph.in Acharn. κἀάδιν ἐνδον τῶν ἑτοίμων τὸ ἑτοῖμον κατακόψω τουλατῆρος τον τρί.

Ἑτοίμως & ἑτοιμάζω,apparo & expedio. Appianus in secundo,ἐπὶ ἱμέρᾳ,de Cæsare loquens , πανωθὲν δὲ ἔτοι ῥοφεῖσι, χεῖρα τοῦλαῖ ἀφωνὲ ἑτοιμάζοτο , magnam militum manum & copias comparabat clanculum.Polybius in 5.histor. Καὶ σὺν μὲ ἡ χρήματων πλοῦτος ἑτοῖ ἢ σεηχὺς ἢ βιωλὴ κατασκευαζ , μὴ πολλῆς οὐσαφείας ἢ ἀσκήσεως ἑτοιμοξόμενα. Et paulò pòst,ἢ ἐπιδεὶς τὸ ἀμφοῖν τὸ ἀμεφὸ τῶν ἐσθενῶν πόνος ἑτοιμάζει ἐδὲ κατορθοῦσθαι ἢ τῶν ἀσθενῶν. Gregorius,σὲ αὐδρώπου , Δίου σοφίᾳ κατακαλέων, ἢ σὲ ἡμικάσι ἑαυτὴ ἐὸν καρπὸς ἑτοίμᾳ ἐδέσμῳ.Homerus Iliad.δ, αὐτὰρ ἐπεὶ κρᾶνε αὐτὴν ἑτοιμάσατο,id est,ἑτοίμασε πολέσασα,expedite. Apollyps.capite octauo,ἑτοίμασε ἑαυτὸν ἵνα σπλησθεῖσα ἐξ compararunt ad clangendum.

Ἑτοίμως,promptitudo,alacritas.ἑτοιμασία καρδίας, Basilius in esaiolis.

Ἑτ ος,ος,paratus,promptus,prompensus,ἕτοιμος ἐς ἀγορὰς, ἕτοιμος ἐς πόλεμον. scribitur & cum circumflexo antiquorum more, ἕτοιμος & ὁμοῖν. Homerus Odyss.ξ,ἐπὶ οἰκίας ἑτοῖμα ἐσσὶν ἑκάστῳ ἔμμεναι ἠδʼ ἀποιχέσθαι ὅτι χρέος ἔπειτʼ ἐπέλθοι, manum reddere promptum,Plutarchus in Galba. ἑτοίμη μάχης, consilium paratum, quod prosperè succesiit.Home.ὦ ἑτοίμως,promptè,alacriter, ac facile,in promptu.Xenophon , ὦ ἑτοίμως τοῖς κρείττοσι καλῶς φίλοι ἐὼ,bonis repente amicum esse seu fieri. ὦ ἑτοιμότατον,in promptu,idem Xenoph.ἑτοιμότατα ἔχει βάδιστα,Aristoph. ἑτοιμότατα μὲν μάχεσθαι,Xenophon.τὰ πεῖθʼ ἑτοίμως ἔχει ὦ, quum ea omnia in expedito fuerint, Thucydid.ἑτοίμως εἶναι ὦσε αμφοτέροις μηδὲν χρέος ἔχειν, in est,ἑτοίμως ἔχω.Idem,ἑτοίμως ἔχω,in expedito habeo. τὰ ἑτοίμως,id est,res domestícæ. Idem Thucydid. interpr.exponit, τὰ ὡσαύτως χοντα,τὰ ἑτοίμως ὑπάκουσα ἔχοντα , τὰ ἄλλῃ ὦ καὶ πόσεκτα,ἑτοίμως πιεῖν,parare, Xenoph.ἑτοίμως ποιεῖσθαι,firmare,capite secundo, libro tertio Reg. ἑτοίμως ἔχομεν, animi iracundia,Philostrat. in Heroicis. ἑτοίμως τὸ αἷμα, sanguine promptus,idem ibidem.Elegánter dicitur τὰ ἑτοῖμα ἐτοίμασα,pro ἑτοίμας εἶναι,parauisse,parata sumiquod Paulus dixit capite primo ad Roman.τὸ ἐξ ἑτοίμου ἔχομεν , Plato secundo de Leg. τὰ νῦν πάντων ὑμέτερα ἀκούειν , σὲ εἶναι, τὰ μὲν ἑτοῖμα ἐὸ πολλῷ μᾶλλον ἔτοιμα,ὦ ὡσαύτως ἢ ὑπάκοα μᾶθήσεσθαι vos quidem igitur audire,vt videtur,parati: ego autem velle quidem promptus, sed non perinde posse facilis.

Ἑτοιότης,ητος,ἡ,promptitudo,alacritas.ἑτοιμότης ὠφέλησε τὸ χεῖρον,celeritas ad malum deterius, Naz.

Ἑτοίμως,promptè,alacriter,ἑτοιμόλογος πεδίως, Plato de Legib.in propatu,facile,expedite,commodè , Aristoteles libro primo de mundo.Ἑτοίμως ἔχω, paratus sum.Actorum cap.21. Κατὰ πάντα ἑτοίμως ἔχω.

Ἔτος,ου,τὸ,annus,ἀπὸ δὲ ἔτους δεκάς,&c.Aristid.ἔτος πρίσις,ab hinc triennium,Demosthen.πρίγε ἔτος ἔτι,hoc triennio , idem Demosthen. ἔτει ὀγδοηκοστῷ ἑνὶ ἐνιαυτῷ,Plat.de Leg.videris ἔτι ἔχειν ἔτη δεῖ τριακόσια ὅτι νῦν δὴ,ex quo venit,&c.Thucydid.ἔτος ἑκάστου,quotannis,Herodot.ἔτος ἢ ἀπαντὸς , Plato de Legib. ἔτος τὸ ἐξῆς παλαιοῦ ἐνιαυτοῦ. Aristophan. ἔτει μὲν ἐκεῖ ἄλλοσι ὀλισθοῦσα ἀπὸς αὐτῆς , Thucydid. anno post illi excidium sexagesimo cerecíi.ἀπὸ πᾶσ ἔτος , quotannis.δὶ ἔτος ἐνιαυτοῦ, perennantes.κατὰ ἔτος ἕκαστον,quotannis,Thucydid.πρὸ ἔτος ,annis alternis. ab ἔτος composita τεσσαρεσκαιδεκέτεις,& similia , δὲκὶ ἡβῶ ἐλικίαν ὁρμίζεται, ἕως ἂν ἐνιαυτὸς ἀξιώσως : δεκὶ ἢ ἡβῶ χείνου βαμώτατα, ἕως ἐνιαύτης Stud.

Ἔτος,ab ἵημι: vnde ἄφιτος.

Ἔτ ς,verus.Ἐτ ὰ ab Hesych.exponuntur vera,bona,sit autem ab εἰμὶ sicut ὄντὸς à πάσω,ὄντὸς ἐ δίδωμι, ὄντὸς ab ἰνιω.

Ἐτ ς,aduerbialiter temerè,fruſtra.Aristophan.ὡς ἐτὸς ἀὶ ὡς ἐμὲ κλύειν ὑδιναίσταν,non temerè quod ad me nunquam venit. Idem ὡς ἐτὸς ἀπαντᾶτε οἱ ἀνάξιοντες,ἀνεῳγμένοι ἐπὶ πόλεις χρῆσθαι χρήμασι,i.non abs re studenty,&c.

Ἐτύδη,ἡ,ἑφαίνη,Hesych.immolatus est,Paul.c.5.prioris epistolæ ad Corinth.

Ἐτυμηγορέω,ῶ,ἡ,veridicus.

Ἐτυμόδρυς,quercus propriè dicta,primáque species quæ dulcem fert glandem : vt ciculus,siue quercus latifolia,id est,πλατύφυλλος,amaram:fagus teretem,cerrus sine ἄκοσες eam corticem echinato qua tentantur fides ᾧ τῇ ἀξεναφαίᾳ καρδαμώτῃ. vide Theoph.hist.plant.l.3.c.10.apud quem ἐτυμόδρυα , veri quercum transfert Gaza.

Ἐτυμοεργός,ου,ὁ,ἡ,veriloquus,Nonn.

Ἐτυμολογέω,ῶ,rationem nominis duco vel sequor, Gaza libro 3. Grammat. Nazanzen. in Orat.ἡ μὲν γὰρ θεοῦ ὠνὴς καὶ κτῆσις ἐστὶν ἡ δὲ σὴν ἡ ἀδύνατον ἐτυμολόγησαι τοῖς ἀπὸ πάσης καμψύξεις,&c. quanquam Dei appellatio his qui in hoc genere arguruntur,vel à cupredo,vel à fulgendo dicitur.

Ἐτυμολογία,ας,ἡ,ἀπὸ ἔτυμος, verus,& λέγω,ferma vel locutio:quasi veriloquium , vt Cicero interpretatur (à quo etiam dicitur verborum explicatio)vel notatio , quòd rem de qua prædicatur notam faciat,vt inquit Boetius.Alij originationem interpretantur,vt Fabius tradit:verborum explicationem, alij

Ἐτυμολογικὸς,rationem originis verbi interpretando indagans, Gell.l.2.c.20.

Ἐτυμολόγος,qui rationem originis verborum inquirunt.quæ ratio dicitur ἐτυμολογία & ἔτυμον.

Ἐτυμόν,ου,τὸ,ἐ ὄν,ὃ.

Ἐτυμόνεφ,verus,ἐπέτυμος,vide exemplum in χαριέστερα.

Ἐτυμόπους ὁμοίως,Themistio,etymologia.

Ἐτυμος,verè,Aristotel.κόσμου ἐ τύμως τὸ σύμπαν ὀνομάσας ἀξιῶ,id est,vniuersum ipsum commode κόσμου nominauerit,&c. ἐτύμως καλεῖμι τέχνον δὸ ἐτύμως πρὸς ἐ,ab origine vocis dicere. ἐτύμως καλεῖμι τέχνον δὸ ἐτύμως ἔχει ἀφʼ οὗ,Aristoteles libro de mundo,vranum,id est,ecclesiam ab origine vocis dicimus , quasi terminum extremum superiorum corporum.

Ἐτυχε,contigit,accidit.Aristoteles de mundo,ἐπεὶ ἔτυχε. vbi personale est.ἐτʼ ἔτυχε χθονὸς ἐ τρίτος , quouis tempore facto initu,Gaza ἀεὶ ἔτυχε, veluti fortè euenit,promiscuè.

Ἐτύφθη,effectus est,Iliad.ἔτύσθη ἐτύφθη verbo πύθω, remoto ἐ. Apol.Rhod.ἀνστῆμεν ἐ τοῖος ἐτύφθη,i.contentio vkerius progressa est,seu fuisset.

E τύπτω, incassum, frustra, nequicquam. Apollon. 2. τὰ τύπτα γραφέσκοντας, &c.

E τυπτηρὸς, ὁ, ὁ ἢ, ὃ, &

E τύρτ Θ, ὁ, ὁ, iners, vanus, irritus. Home. τύπτοι ἄρ Θ᾽ ἀγορῆς, telluris inutile pondus. Idem Iliados γ. τύπτοισιν ἔγχε Θ, id est, μάταιον.

E τυπτηρὸς, deses operarius. Hesio. ὃς γὰρ τύπτηρος ἀπὴρ πέμπλατος ἀρηιλίμ.

E Τυχῶς τὸ ἐπ, benè, fortiter, pulchrè, appositè, meritò. Item ὅτ, rectè, vox est colladuntis & applaudentis ei qui sit functus officio. ὁ εὐτυχὴς, largiri & beneficia conferre. εὐ γεγονὼς, claris natalibus ortus, nobilis, Suid. ἀπὸ τοῦ εὖ γεγονέναι, ὁ εὐμενὴς, pro ἐυγενὴς, ἐυγενὴς, ἐυγενὴς,

Εὐαζω, lugeo, lugendo insanio, ἐξ οὗ τὸ εὐάζω, βακχεύω, συγκαίω. Cæl. Ἐπικλῆσις ἐν ὕμνῳ Διονύσου, Etymolo. Item βακχεύω, celebro, Εὐάζειν βακχεῖον, in Epigrammat. id est, orgia Bacchi celebrare, Βακχεύειν & εὐάζειν τὸ βοᾶζειν καὶ λέγειν βακχεῖον, ἐστὶ δὲ ὕμνος εἶδος πολεμικῆς πλοκῆς. Dionys. de situ orbis. Βακχεῖα δὲ ἐπῳδὴ, celebrans, Nonn. Virgil. Euantes orgia circum.

Εὐαής, benc & salubriter spirans, salubri vento exposit us, perflatus, Διὰ μέσου. Hesiod. Ἀκραι δὲ εὐαεῖς, &c.

Εὐαθλος, ος, ον, strenue certans.

Εὐαιμος, ος, ον, facilis expugnatu, facilis delectu vel diseretu, item facile est deligere, Xen.

Εὐαισθητος, ος, ον, vis maior sentiendi, facilitas sentiendi, sensus amen. Διαισθητὸν ὄζος, integris vti sensibus, certum sensum habere, Plat. de Leg.

Εὐαισθητος, sensu facilis, facile sentiens, qui sensu valet. τὸ εὐαισθητον, sentiendi facultas, sensus acumen, Galen.

Εὐαιων, qui boni. Διὰ ταῦτα ἔοικεν, in Epigrammat. vitam æui dulcis & habilis & de somno Soph. in Philoctete. Æschyl. Persis βίον εὐαιωνα ὡς ὁ τοῦ ὑπάρχοντος lætam vitam.

Εὐακεστος, medicatu curatuque facilis.

Εὐακτος, compositum ab ἄκτη, Mosco. pulchros habens radios.

Εὐαξια, incrementum capiens & adolescens, proficiens & facilis. Nicand. in Alexipharmach. Τῶν οὐ γὰρ ἀπὸ ῥιζέων ἐυαξίη ἐυλαχ-ύσειρ, vbi tamen Διαλδὴς legitur: sed interp. Διαλδὲς ἐύεσαρ git & exponit ἐὐαυξὴς ὁρμὴ Θ. Plutarchus, τὰ δὲ ἀσπαπία τῆν ἐπὶ τοῦ, Διαλδὴ καλοῦσι οἱ γεωργοὶ, fulguralem aquam vocant Διαλδὴν, quod satis incrementum afferat.

Εὐαξιος, Hippocr. ὅτι ἐξ ἀρχῆς γελίας, ἐξ ἧς εὐαξὶ ἐδίως, interp. Cornarius, feliciter & cum profectu.

Εὐαρης, ος, ον, facilis capti, ignarus, lubricus. Διὰ τὸ πάντας καὶ ἐπαίειν, Διὰ τὸ πάντα μᾶλλον εὐαρῆ εἶναι ἀμφιβαλλεσθαι, obnoxii febribus quotidianis: sic lenis libro primo ad Glauc. ἐξ εὐαρπίας ἐστὶ, & est qui capi sit, Horat.

Εὐαρμοστος, Euan. Ἐπὶ μὲν ἁρμονίας ἐυαρμόστου, vt euohe Virgil. & euœ Catul. & Valer. Indis, Hesych.

Εὐαφης, το, Διὰ τὸ ἁπτὸν εὐαφὲς βίβλος, lectu facilis.

Εὐαφορος, quia facile educat, qui facile egeritur. Διὰ τὸ ἀκμὰ τὰ ἐν τοῖς ἀνθρώποις εὐαφορώτερα ἐστὶ, Diosc. l. 3. cap. 44. Plin. ex crebilia pectoris vitia it.

Εὐβατος, quia cibus & potio in omnes membrorum partes diguntur, vt Celsus loquitur, ea quę digestionem habent facilem. Διὰ τοῦτο εὐβατὰ λέγεται, ἐὐπεπτα, Sic & Dioscorid. Διὰ τοῦτο & αὐτὸ & Διὰ τοῦτο εὐβατὸν, & alibi Ἰυβατὰ appellatur.

Εὐβλητος, ος, ον, qui facilè pacari potest vel reuocari, reuocabilis placabilis. vnde ἀεὶ πλημμελοῦντας εὐβλητοτέρους ἔχει, facilè in suam condonare iis qui deliquerint, Suid.

Εὐβολος, ος, ον, exp. ευμπαθὴς, Suid.

Εὐβολος, facilis apprehensu, Xen. de canibus: item qui facile fossa effodi potest.

Εὐβουλος, facilis ad euertendum vel confutandum.

Εὐβουλος, ος, ον, cui opponitur ἀκρασὴς apud Thucydid. bonis virtutem amare, vel complures homines habere fortes & bellicosos, apud Strab. & Διὰ τοῦτο δὲ, Plutarchus, ἐὐ μόνοι πολυανδρεῖσθαι ἐὐβουλοι εἶναι λέγονται, ὡς ἐ πλέονα τῆς τύπου πληρώσιας, ὀλιγάκις τὸ μέγεθος Διαφθείρα.

Εὐβριαχος, ος, virilitas, generositas, item abundantia fortium & strenuorum virorum, vis. κάμψε πόλεις Διὰ σοφίαν, Gorgias Leontinus in encomio Helenes.

Εὐβρωτος, ος, ον, bonos viros habens, Aristoph. πλοῦσιος γὰρ ἐστὶ καὶ εὐβρωτος πόλις, vrbs quam viri boni incolunt, ὡς ἀνὴρ ἐὐ καὶ σοφὸς πεφυκυῖα.

Εὐβωλος, vigeo, viribus valeo, Stud. Plut. in Camil.

Εὐγαθης, ος, ον, seu Διὰ τὸ εὐ γαθεῖν, bonos & prosperos ventos habēs, & metaphor. serenus, pulcher. Apud Euripid. Διὰ τοῦτο ἐμοὶ εὐγαθὲς, & centorum iniuria tutus portus.

Εὐγαιος, qui facilè diluitur, facile liquescens, Dioscorid. libro 5. c. 144.

Εὐγεγανος, suaue olens.

Εὐγεμων vel Διὰ τὸ ἡγεμονικὸν, apud Hippocratem herba anthemis, dicit. Διὰ τὸ ἐν χαμαίπλοκον. vide suis locis.

Εὐγεννης, ος, ον, Διὰ τοῦτο, ἐὐγενὲς, floridus, florens, pulchrè florens. Euan. Hesych. ὁ μηδὲν αἰσχρὸν ἐργαζόμενος, & qui moderatè tert dolores, mitis, morigerus.

Εὐγεως, ος, ον, apertu facilis, Etud. in Paud.

Εὐγιος, ος, ον, obuius, expositus. Item propitius. potest opponi τῷ δυσκόλῳ, i. infausto, obscœno, & infelici augurio. Nec est etiam epitheton, i. infantis, obscœno, & infelici augurio. Nec est etiam epitheton, ἐὐγιος ὁ, qui facilè refelli potest, cui facilè contradici potest.

Εὐάξονες, habens pulchros axes.

Εὐαῖος pro Διώνυμος Hom. Pindar. Arcadiam Διὸς ἄνακτος vocauit patriā virorum fortium.

Εὐπαλάκτης, ὁ, ἡ, quo facilè liberari possumus, Aristotel. in Problemat. Διὰ τοῦτο εὐπαλάκτου ὕπνου, id est, somni vnde facilè expergiscitur & excutere possis. at vero Xenophon, Διὰ τοῦτο ἐὐπαλάκτου ὕπνου ἐγὼ μᾶλλον ἔχων γνώμας ἐὐ ἐλπίσι ἔβαινεν, ἐὐ ὁμοίως ἐὐπαλάκτως ἔσεσθαι, ea significatione qua dicimus gallicè *une marche aisée*, *il est aisé de bonne deposition*.

Εὐπαρα, ινος, ας, ὁ, comitas.

Εὐπαρᾶϋτος, ος, ον, obtunsus, comis, eo comitatis genere quæ obtusiis exhibetur.

Εὐπαπατητος, ος, ον, facilis deceptu.

Εὐπαπατητος, ος, ον, Ionicè pro Διαπεπατημένος, narratu facilis.

Εὐπαπατητος, ος, ον, facilem defensum habens. Διὰ τοῦτο ἐὐπαπάτητος, ad defendendum facilior.

Εὐπαπείκτος, ος, ον, demonstratu facilis.

Εὐπαπόδοτος, ος, ον, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur. Athenæus libro octauo, βοᾷ ὁ ἐφὸς ἐὐπαπόδοτα, Διὰ τοῦτο ἐὐπαπόδοτον δ' dicitur qui facilè digeritur in stomacho.

Εὐπαπριτος, ος, ον, quæ sunt ad respondendum facilia, Budęus in epistolis.

Εὐπαπολυτος, quod facilè excusari potest.

Εὐπαπόλυτος, ος, ον, absolutus & liber, facilè dissolubilis.

Εὐπαπορητος, facilè detluens. Hippoc. de fract. Διὰ τοῦτο ἐὐπαπόρητα πεποίηται.

Εὐπαπασος, qui facilè extrahi potest. Διὰ τοῦτο ἀπαπασται ἀλλήλων, quorum alterum ab altero detrahi potest, extricabilis ex facili.

Εὐπαπτιχτος, qui circumuallari & muniri facilè potest, Thucydid. Διὰ τοῦτο ἐὐπερίτειχον χωρίον, spatium quod facilè muro obstrui potest, à circumsidentibus, Xen.

Εὐπερίσκεπτος, placidus, obtemperans, Xenoph. Ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀρχὴν τοῦ ἐὐ πόλις διαπονεῖσθαι ἐπαινέσω.

Εὐπερίτομος, & Εὐπερίτμητος, hilariter affectus sum, placidè me habeo, cuius oppositum δυσπερίτομος. Dixerat Epicurus, τῷ τὸ ζῆν ἅμα τῷ ἡδονὴν εἶναι, τοῦτο μὲν ἀδιάλυτα Διαπεπλέχθαι ἐὐπερίτμητον ἐποίησε φύσιν, Cicero primo de Finib. ita reddidit, Omne animal simul atque natum sit voluptatem appetere, eāque gaudere vt summo bono: dolorem aspernari. Plutarchus, Διαπεπόνηκεν αὐτὰ πειθὼν ὑμᾶς διαγαγεῖν, libens acquieseret, & hilaritate compro baret, id est, διαπεφύσικεν αὖ Διαπεπλακυῖσθαι, placuisse, placere, Apost. capite vndecimo ad Hebræos. Ibid. Διαπεπεπεικώς, placuisse. Aretha in Apocalyps. capite vigesimo prime, ἡ δὲ παπειθὼς ἡ χαμαιζήλος ὕβρις Διαπεπεῖ κασθαι. Diodorus, πάσας ἐὐπεριφόρους φιλοτιμηθεὶς κιγκεφαλίδας διεῦσαι τὰς ὑποκείσεις Διαπεφυκυῖαν τῷ δυνατῷ, id est, ἀσφαλῶς διακειμένας, bene secum actum esse & comiter existimantes, nihil quicquam fuse cendentes aut ægrè ferentes dimisit. Basilius, ὁ φόβος Διαπεφύσακε δ' ἐλλ, σπουδὴν ὕστερ ῥέτ, qui primus placuit & acceptus fuit. Idem, ἐὐδοκιμοῦμεν ἢ ἔστιν ἡμῖν, ἢ καὶ ἐκείνων χάριτι ὁλοτρόφου τοῦ ἄπτα Διαπεφυκότος ἡμῖν placitos & gratos, Chrysostom. 7. ad Hebræos, ὑφὲς ἐσιας ὕυσιας Διαπεσεῖται ὁ θεὸς, placatur, delectatur, quas libenter admittit, ἀφίσματα. Laertius in Arcesilao, καὶ πάντα πειθόμενα μὲν Διαπεπεῖσθαι τῇ διατριβῇ αὐτῇ, &c. iutieni eius consortium fastidienti, in eius schola non acquiescenti libēter.

Εὐπάσσω, gratus, acceptus, placitus. Basil. Eusebio, κατασίσσον τοῦτ' ἀκούειν ὑποσοῦναι μοι τὰς ὑποκείσεις μὴ, ἐὐδὲν ἧττον δὴ τοῦτο μοι ἐὐφρ Διαπέπαι ἢ τῷ κυρίῳ, quod Deo gratum acceptúmque fuerit.

Εὐαρέσκεια, placabilitas Cicer. placiditas Gell. placidè componi amens, gratiæ conciliatio, ἀδὶ τὸ μὲν σκαπτὸν ἔχειν πλέον τῆς ἐὐαρεσκείας, par est filium id vnum spectare, vt patri placeat, cuiusque gratiam sibi conciliet. Nazanzen. ἢ ἐὐ δὴ μορφὴ καὶ ἐὐαρέσκεια, mens placidè composita, Aristot.

Εὐαρεστος, ος, ον, & Εὐάρεστος, ος, ον, placidus, acceptus, gratus, Διὰ τὸ.

Εὐαριθμητος, ος, ον, numeratu facilis, non multus, paucus, Plato in Apolog. ὀλίγα ἢ μέγα βασιλέα ἐὐαριθμήτους ἂν εὑρεῖν ὧν τοῦτο πάσχει, i. paucas. Idem in Symp. Διαφθείρας ἐὐαριθμήτους ἐποίησε τοὺς ἄλλους.

Εὐαρμόζω, conuenio, congruo.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, concinnitas, compages, apta figura, apta compositio, ἀρμονία, Διαφθείρειν, dexteritas & lepos. Διαφθείρειν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν εὐαρμοστίαν, Plutarchus in Pompeio. Eius oppositum ἀναρμοστία.

Εὐάρμοστος, ος, ον, congruus, concinnus, aprus & quadrans, commodus, qui harmonicè compositus est. Haltearu. in vita Lysiæ νῦν ὑπὸ τῶν ἀναβίβων ἐὐαρμόστων, Basil.

Εὐαρμοστως, congrue, apte, concinnè.

Εὐάρουρος, campus aratu facilis, Apollonius secundo, & libro primo Epigrammat. ἀλλαὶ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ἐὐάρουροι legitur.

Εὐωχία, ductus principatúsque probus, Didymus. Odyſſ. ω. ἐκ γὰρ τοι Lycoph. εὐωχος, bonus ductor & imperator.

Εὐαγγέλλεσθαι, primitias facere, Heſych. qui & εὐαγγελεῖν affert pro εὐαίζομαι.

Εὔαγκος, ὁ ἡ ὁ, moriger, imperio parens, parere aptus: Epitheton ſeruii.

Εὐαγμὸς, bacchatio, βακχεῖα, vox erat bacchantium & exultantium Euhyum, id eſt, Dionyſium, ἐὐοῖ Ouidio euoe, vel vt Virgil. Euohe Bacche fremens: & Plautus euax, hanc vocem in Liberi patris orgiis identidem inculcabant, & exultim vociferabantur. Plutarchus in Antonio, ἐοικὲ ἔχειν μέν τινα πρόληψιν, ἢ σκοπὸν ἐπὶ στενυμὸν. Et Bacchus βρόμιος dicitur: vnde cuare pro bacchari ponitur. Virgilius, euantes orgia bacchi, i. βακχεύοντες. Vide σεβασμός.

Εὐαστὴς, ῆρος, ὁ, Bacchi epithetonab εὐαὶ, quæ bacchantium vox eſt. εὐαστὴρ βάκχος, in epig. βακχεῖος, Bacchus.

Εὐαστὴς, οῦ, ὁ, idem. βάκχος σὺν πρόπολος, ſocius facerdotum Bacchi, in epigr.

Εὐαυξὴς, ὁ, ἡ ὁ ἡ, auctu perfacilis, auctu inſignis. Theophraſtus hiſtor. lib. & cap. ſecundo, παχὺν ἢ μὴ διαυξῆ, ἀλλ' ὑπὸ εὐξηκὴ παρχρυσὴν, facili adoleſcit incremẽto: vnde εὐαυξίστερος, auctior. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite decimooctauo, εὐαυξέστατον ἢ πολύθρεπτον, ἢ ὅτι πλείστου σπείρεται, adoleſcit in longitudinem maxime herbacea, Plinius libro decimoſexto, capite 34.

Εὐαφὴς, ὁ, ἡ ὁ ἡ, qui facilè tangi poteſt, facili lentore mollis, ἀπαλὸς καὶ εὐάλαφος.

Εὐάφορος, facilia affectu, εὐπαθὴς, εὐθυμητικὸς. Suid.

Εὐάφορμος, excuſatione dignus, opportunus.

Εὐαφὼς, decenti tactu, Lucian. ὑπεβάλλετο τὸν δακτύλους διαφὼς, appoſitiſſimè applicare foraminibus tibiæ.

Εὐβάστακτος, ὁ ἡ ὁ ἡ, facilis geſtatus, facilis ad ferendum.

Εὐβάστακτος, ὁ, ottatio.

Εὔβατος, peruius acceſſus, Plato.

Εὐβιότος, ὁ, compos vitæ facilioris. Arist. 9. hist. Anim. οἱ ἢ φρονιμόνοι βιβιότατοι καὶ ἥδιστα ζῶντες.

Εὐβιοτὸς, ὁ, cui victus facilis, compos vitæ facilis. legitur & pro eodem βίβιος, βίβιον, πῶν διαίτιον, cui ingenium eſt fagax in vitæ officiis, probè viuens.

Εὐβιωτικὸς, qui abunde viuit.

Εὔβλαπτος, offenſioni expoſitus.

Εὐβλαστὴς, ὁ, quod bene germinat, Theophr.

Εὐβλαστάνω, bene germino. Theophraſt. πάντα γὰρ ὕστερον βλαστάνει, ὅταν μόλις ἐκβλαστῇ.

Εὐβλάστεια, Theophr. ἡ γὰρ βλάστεια ἀφωρισται τοῖς καρποῖς: alibi βλάστεια ſimpliciter.

Εὐβλαστὴς, ὁ, ἡ, ὁ, propenſus ad germinandum.

Εὔβλαστος, ὁ, ἡ, ὁ, qui facilè germinat.

Εὐβοὰ, pro βοὴ apud Attici dicunt.

Εὐβοσιοτρόφος, ὁ, ἡ, qui iuuare poteſt, cui facilè ſuccurritur, qui facilè iuuatur.

Εὐβοια, ας, ἡ, Eubœa, inſulæ & vrbis nomen.

Εὐβοιδὶς μνᾶα, minæ Euboides, i. Euboicæ.

Εὐβοικὸς, Eubœenſis.

Εὐβοϊκὸς, Euboicus. Αἰθιοπὰς κάλπος, ſinus Euboicus, in Epigrammat. Αἰθιοπὴ κρούνα, ἢ nux Euboica. τὰ βιβλία, id eſt, caſtaneæ, Euboicæ glandes, ſiue Sardianæ, apud Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite ſexto, vid. κάρυον.

Εὐβοσία, ας, ἡ, εὐβοτροφία, pabuli vbertas, pabuli beneficium, fertilitas, pabuli bonitas, proba alimonia, nutrimenti copia, pabulum bonum, pabuli copia, Ariſtoteles lib. tertio Animal. Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite decimooctauo, ὅτε δὲ φέρει δι' ἀλοσίαν ἢ χλόης αἰτίαν ἀθρόως εἰς καρποὺς ὁρμᾷ ἐπ συμβαίνει φαίνεσθαι ἀλώδες.

Εὐβότρυχος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, pulchros habens cincinnos, εὐπλόκαμος, Pollux libro ſecundo.

Εὔβοτος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, fertilis, εὐπροφος, pinguis, terra apta paſcuis. Odyſſ. ι. εὐβοτον, εὐθυμον ἔσσες, &c. inſula bobus omnibuſque nutriendis idonea, bonum fertilis: ſic Latini interpretes. Didymus autem εὔβοτον, οἱ βόσιν ἢ τροφὼν παντοίαν. Plutarch. in Camil. vita, δρίμυσαν σὺν εὔβοτον χώραν, læta pecoribus regio & pabuloſa.

Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum conſilium, prudens conſilium. Gaza, τὸ πολιτικὸν βιβλίον ἢ ἀξιόμισον σοφιστικοῦ, Cicero, conſilio & authoritate defendebant. Tuſcul. quinto, vexatur idem Theophraſtus & libris & ſcholis omnium philoſophorum, quod in Calliſthene ſuo laudarit illam ſententiam, Vitam regit fortuna, non ſapientia: at quod dicit Cicero Iambico ſenario exprimitur, τύχη τὸν βίον πᾶν ἀρᾶται μᾶλλον ἢ βιβλίοις. Εὐβουλία, inquit Suid. ἔστι γὰρ τὸ σκοπεῖσθαι πρὸ ἢ πρᾶξαι ἀρᾶθέντος ἀρᾶθοῦν συμφερόντως. Heſych. φρόνησις, συμβουλή.

Εὐβουλος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, prudens, conſultus, βούλιμος, σωφρὼν.

Εὐβόλως, prudenter.

Εὐβρόχιον ἄμμα, pro laqueo, in epigramm. ad verbum ſonat, xus multos habens laqueos.

Εὐβρωτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, edulis, veſcus.

Εὐβρωτὸς, ὁ, ἡ ὁ ἡ, delectabilis.

Εὐγαλακτὴς, bene lactati.

Εὐγαμὸς, felix in nuptiis, qui feliciter vxorem duxit.

Εὐγε, euge, laudantis autem vox eſt, exultantis & aſſentientis, ſiue congratulantis, Latinis quoque in vſu. ἀλλὰ γὰρ εὖγε τὸ εἰκάσαι, Bud. in epiſtol. poſter. ſed enim boni conſulendum quod euenerit. εὖγε interdum inſultantis eſt, vt notat Hicnym. in capite ſexto Ezechielis, ὦ ἄπον, εὖγε, εὖγε δὴ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι, &c.

Εὐγεὼς, bona terra, fertilis. εὐγεων χρέος, pinguis & lætatel. εὐγειότερος τόπος, locus lætior. εὐ δὲ γειότερος τόπος, in reſtibilibus, in agris lætis. βέγεια, ἔρεια, altis montibus, Plutarchus in Camillo: ſic Lapis. εὐγεων ἔδαφος, ſolum probum & fert. Theoph. in 3. de caul. pl.

Εὐγένεια, ας, ἡ, vel εὐγένια Ionicè, nobilitas, generis ſplendor, nereſtitas.

Εὐγένεος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, nobilis, generoſus: ab εὖ & γένος. Item barbatus, batus, villoſus: nam villos nonnunquam γένεια vocant.

Εὐγλῶς, τὸ, εὐγλωσσία.

Εὐγλώττως, ὁ, generoſus, nobilis, in epig.

Εὐγνώμων, ὁ, ἡ ὁ ἡ, generoſus, γνώσιμος, Plato ſecundo de Repl. claro genere natus, ingenuus, nobilis, id eſt, qui ex bone. dit genere, Ariſtoteles primo de Animal. clarus, clare. nere prognatus, μεγαλοφυὴς. εὐγένεια, ὧν ἡ πατρὶς ἀφθόνως τὸ γνῶσιν, ἢ ὅσοι τοῦτου κῦ μεταφορὰ ἀπ' εὐγλωσ ὁ μεγαλοφυὴς ἢ γενναῖος, ὁ εὐγλωσ πάσαν ἀνεπιφθονῶν ἢ ὀρθρεν χρηστὸν ἐκ ψυχῆς ἢ εὐγλωσ λόγος.

Εὐγνώς, ὁ, ἡ ὁ, Attice, &

Εὐγνωμων, τὸ, pro εὐγεὼς, fertilis, pingue ſolum.

Εὐγηρέως, ἡ, commoda ſenectus, quieta, longæua ætas. Arvtel. in Rhetor. εὐγηρία δ' ἐστὶ βεβαία ὑπὸ χρόνος μὴ πλυπίας, ὅπ πανῦ μηχάνεσθαι, ἀτ' εἰ μὴς ὠφ λυπηρὸς ἦ.

Εὐγήρως, ſenio felix: ſeu cui commoda & beata ſenectus obgit. Ariſt. & Plut. dici putatur & εὐγηρως vnde ſit ſuperlat. ατος, venerabilis ſenex, χαλὸς γέρων, καλὸς γέρων.

Εὔδικος καὶδὴ, apud Ariſtophan. vocalis cantus.

Εὐδιλαχὼς, lacte abundans & plenus. Homer. apud Athen. vndecimo, ὡς ὅτι μάλα Σπαρτιατῶν ἐυδιλαχόντων ἐυγλαγεσθαι.

Εὐδιλλωος, pulchras in oculis pupillas habens, item bonas pllas habens in oculis. Acutum cernens Opp. de ven. lib. ti. Εὐδιλλωος λύγκειος τε ἀετείλλωοί τε λέοντες.

Εὐδιλυπὴς, bene inſeulptus, in epig.

Εὐδιλυφὴς, ὁ, ἡ ὁ ἡ, bene cauatus, bene inſculptus.

Εὐδιλωθίως, ὁ, eloquentia, facundia, ſuauitas ſermonis, ὁ ἐ, rectè loquendi facultas, Ariſtoph.

Εὐδιλωσος, eloquens, diſertus: & εὐδιλωθίως, Ariſtoph. πφ. θεσμ. γλωθος, πολυμήχης, i. diſertus.

Εὐδιμεμπτος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, iactatio, gloriatio Cic. καὶ χρησις, Heſych.

Εὐδιγνώμων, conſentaneum, gratum.

Εὐδιγνωμοσύνη, μ. σ. π. ρ. ἡ, beneuolus ſum, ex æquo & bono ximo ſidem bonam agnoſco, bonæ fidei ſum, ſum gratus neuolus, beneuolè & amicè me gero. εὐγνωμοσύνη φύσις, mus bene conſtitutus, Ariſtot. in Rhetoricis: ſic Philol. Plutarch. in Conſolat. ἐὰν δὲ οἱ πρακτῖται μὴ κακοῦσθαι εἰσθαι γεν πολλαχοῦ, σωματικῶν τὰ θέματα, δυσχερῶν τὰ ἤθη, ἢ ἀσθενῆ διαμονῶν, ſiquidem ſidem bonã agnoſcant, ſi ſinonæ fidei debitores. Huius contrarium ἀγνωμοσύνη.

Εὐγνωμοσύνη, ρεως, ἡ, gratitudo animi, beneuolentia, æquitas animi, & æquanimitas, candor animi & probitas, & ea vis quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit, manſuetude facilitas, æquus animus, qui ægro oppoſitus eſt, i. ægritud vacuitas. Bud. Commentar. in epiſtol. χρησότης σοφία ἢ εὐγνωμοσύνη σοφηγάτερο, ſolertia ipſos non aſperitate ſe perduxit, Herodot.

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, gratus, benignus, ſimplex, candidus & bus vir, qui fidem bonam agnoſcit, clemens, mitis, æquus & onus, εὐκαταγνωστὸς καὶ χρηστὸς, & vt inquit Plato, βελτίων. Eſt cani εὐγνώμων, inquit Æſchin. τὸ βέλτιστα σκοπεῖν μόνος. Ariſt. el. ἢ γὰρ καλὴν γνώμην καὶ ἰδὼ εὐγνώμονας ἢ ἐγὼ φαίδ' γνώμων, ἢ ἐπιεικὲς κρίσεις ἔδειν ὁρᾶν. Xenophon, χρὴ σκοπεῖσθαι τοῖς τοιούτοις φιλοῦσι τὸν εὐγνώμονα διδόναι, ſectari candidos & probos εὐγνώμων τὸ πόνημα, opus minimè inuidioſum, in epigrammat. εὐγνώμων λόγος, haud abſurda ratio, Plut. in Numa, εὐγνώμονα ποιητὴν ἀγνώμων ἢ φιλόπους, Xen.

Εὐγνωμόνως, benignè, candidè, animo grato & æquo, patienter. Lucian. in Dialog. Alexandri, Annibal. & Scip. ἐὰν ἰδιώτην αὐτὸν σκώπτων, ἢ κατηθέως δὲ ἐὰν ἰδιώτην εὐγνωμόνως τὸ σκῶμα. cm alibi, ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος ἔγχος ἀλκιδὲς ἐπτοεῖν, ἐπεὶ τὸ ἰδιώτης ἐπρεσβεύ πεσὸν ἀνῆκεν ἀλλως ἢ γνωμοτέρως, καὶ ἐνδρὶ τ ἀλκιδὲν λέγ ὅπ ἦν ἴδιος ἰδιωτικὸς, σοφὸν ἢ ἐπιεικὲς, bona fide aliquid fere.

Eum-

Ἐυγνως-ος, ὁ, ἡ, εὖ γνωτὸς, bene notus, notabilis, qui facilis est cognitu.

Ἐυγονατ-ος, ὁ, ἡ, geniculatus, internodia habens.

Ἐυγονος, μ. ἡ, ὁ, bene partus mihi succedit.

Ἐυγος, ὁ, ἡ, bona generatio.

Ἐυγονος, ὁ, ἡ, ὁ, fœcundus ad generandum.

Ἐυγραμμος, Athen. ἀκριβὴς τῶν ὑπογραφῶν καὶ χαρακτήρων, id est, lineamenta scitè ducta.

Ἐυγραμμος, bene in scriptus seu efficitus, pulchris literis ornatus, epictus. Lucian. εὐγράμματα καὶ γραφίς.

Ἐυγραφος, ος, ὁ, ἡ, bene scriptus, seu pictus, seu pulchris literis. item bene scribens seu pingens. ὁ γραφέων καλάμων, in Epigrammat.

Ἐυγραφος, felicissimè.

Ἐυγωνιος, μ. πος, σ. κος, sum felix, rem bene gero, in felicitate duo, secundis vtor rebus. Xenophon in Œconom. Δικαίως ἂν δοκοῖεν Κῦρ. βασιλικῶν ἔργων ἐπιδεᾶς εἶναι, Cicer. de Senect. Recte verò te, Cyre, beatum ferunt, quoniam virtuti æ fortuna coniuncta est.

Ἐυδαιμονία, ας, ἡ, beatitas & beatitudo Cicer. felicitas, diuitiæ, fortuna prospera: τὸ τοῦ θείου ἦθος, secundum Platonem. ἀσίαν ἡ γαστὴρ ἐκάλουν, τὸ ἄγυιον ἐγκωμιαστικὸν. Idem Plato in Epitaph. Ὅτον ἀνθρώπου ἐστὶν αὐτὸν ἕκαστα τὰ φύσει βιωμένων ἐργάσεται, πάντων, ὃ μὲν ὄνειρος αὐτοκράτωρ ἀφίησι τὰ, οἷς αὐτὸν τῶν ἡκιστ' ἂν ἐπιθυμήσειε ἕκαστος, καὶ τὰ ἐναντία, τούτων ἄρτια ἀξιοῦντα φρονεῖν, Cicer. Tuscul. Nam cui viro ex se ipso apta sunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono casu aut contrario, pendere ex alterius euentis cognitionis optimè viuendi ratio comparata est. Stoicum dogma, Μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν εἶναι. ὃ καὶ πολλοὶ τῶν ἀρετῆς ἀνδρῶν ἐπεδείξαντο, vnde Cicero in tertio de Finib. Stoici negant bonum quicquam esse nisi quod honestum. virtutem autem nihoc honesto, nullam requirere voluptatem, atque ad beatè viuendum seipsa esse contentam.

Ἐυδαιμονίζω, ω. σω, ω. σα, beo, beatum duco, felicem esse dico, fortunatum dico, felicem iudico: Accusatiuo & Genitiuo, in libro quarto Grammat. Dicitur autem ἐυδαιμονίζειν σεαυτὸν, & ἐυδαιμονίζειν σὲ τοῦτο, Attice, pro, hoc nomine felicem te dico. Priscianus libro vigesimo octauo, & Eudæus Comentar. ἐυδαιμονίζω σε ἱστορίας, beatum te duco historiæ cauPhilosophiæ in Heroicis.

Ἐυδαιμονιστ-ος, ὁ, ἡ, ad felicitatem habilis seu idoneus, ad beatitudinem pertinens, beatus Aristotel. lo. Ethic. Xen. qui felicem dere potest, Cebes Thebanus.

Ἐυδαιμονικῶς, felicitèr, beatè. Aristoph. in Pace, ἐυδαιμονικῶς ὅλ' ἐπιτηδεύματα ἐφεῖται.

Ἐυδαίμων, ων-ονος, τὸ, felicitas. Plato epist. 8, ἐυδαίμονα πεπόνθασιν ἐυδαιμονίαν αὐτῶν.

Ἐυδαιμονιστ-ος, ὁ, ἡ, felicitas, beatitudo vel beatitas Ciceroni. Aristotel. libro quarto Ethic. οἱ ὑφ' ἡμῶν δῆθεν χρόνου ἀκολουθοῦντες, πεῖρα τε φρονιμώτατοι ἐφ' ὅλῳ ἑκάστῳ ἐν ἐυδαιμονίαν ὑπολαμβάνουσι, beatitudinis existimatio.

Ἐυδαιμονος, ος, ὁ, ἡ, fortunatus existimandus.

Ἐυδαιμων, felicitèr. Plato epist. 8. πᾶσι ἂν ὧν τοῦτο, ἐυδαίμοσιν εἶεν, quibus beatè viuere videbantur.

Ἐυδαιμων, ος, ὁ, ἡ, felix, beatus, fortunatus, locuples, quem beatis flatibus fortuna prouehit. μακάριος ἢ εὐδαίμων σπουδαῖος ἀνὴρ, optimarcs. Εὐδαίμονα δὲ πλουσίου τὸν, vrbem Gellium Noctium Atticarum, Plutarch. in Camil. ἐυδαίμονες ἐν χαρᾷ, fortunati successus, Plato de Leg.

Ἐυεγκητ-ος, ὁ, ἡ, pulchrè lachrymans, Philost.

Ἐυεδεστος, sumptuosus, profusus, liberalis. τὰ ἐυδέστατα, quæ sunt facilis sumptu & modico.

Ἐυειδὴς, acutè videns.

Ἐυειλικτος, bene ad meridiem situs, clarus, tranquillus, οὗ θοὰς ἐλαυνέλους, positus ad occidentem, hesperius, vt Eustath. Od. 1. Νοητέον δ' ὑπόκειται ἐυείλικτον, vel εὖ τε εἴλικε ἔχων, ἀντὶ τοῦ εὐκίνητος, vt factũ fit ex εὐείλικτος in eriecto ε. vel pro ἐυείλικτος, ἐυ διαλείψεσι καὶ διόδοις τε factũ ex ἐκλειπτὸν (quod pro ἥλιον per ἐλυσιν dicitur) interiecto ι. vnde & λέσχε ἐυείλικτος apud Pindarum, quoniam colles & insulæ ἐυειλικτα τὸ λευκὸν conspicui sunt & vt facile terminantur.

Ἐυείρετος, lauta conuiuia & bonarum cœnarum. Eurip.

Ἐυείρυτος, ος, ὁ, ἡ, fluosus, arboribus confitus. ἐυδένδρεος καθεφυτευμένος, Pinnus.

Ἐυεῖρω, dormiebat, Iliad. χ.

Ἐυεκτος, ος, ὁ, ἡ, perspicuus, manifestus, liquidus, idem quod σαφὴς, ἢ ῥᾴδιος φανερὸς, συμφανὴς, ἢ δῆλος. Alex. Aphr. τὰ μὲν ὄντα εὔδηλα, conspicua.

Ἐυδία, Εὔδιος. Εὐδιανὸς. Εὐδιεινὸς. Εὐδία, inter cœli conditiones magis varios numeratur, de quibus ob nominum rerúmque gentilitatem & connectionem paucis definiendum est, atq; vno in loco ne eadem sæpius inculcanda sint, aut diuersis distributa locis difficultatem ingenerent. Primùm aeris siue cœli conditionem & affectionem cum Cicerone, inorémque varium cum Virgilio intelligo, quod ἀέρος πάθος ἢ ἕξις Græci vocant κατάστασιν ἢ ἀγωγὴν Hippocrat. Epidem. 1. (vt τὴν ὥρην κατάστασιν in Aphorism. dixit, Celsusque libro & capite primo tempestatum habitum) quòdque ὑγιεινὸν φοίνικος Matthæus Euangelij decimosexto, à quo non multum differt ὁ τῶν ἀέρων κράσις Galeno. Porrò huiusmodi præcipuæ affectiones conditionésque cœli sunt ἐπομβρία, χάλαζα, ταραχὴ ἀνέμων ὁμοῦ καὶ βολαὶ κεραυνῶν, αἰθρία, ἢ αὐδρία, ἢ ἀέρος λῖπος, λιγνώδης, ὀμιχλώδης, ἀνοια, γλαυκία, καὶ πάσης αἴρεσις, ὑπόπτιλοι, πτῶσις, ἀσωρία, ἀσωρία τε καὶ δυσία, καὶ ἄρρεξ δυσκάθαρσις γαλλικὴ καὶ ἡσκαῖα. Vnde Epitheta, tralationéque fiunt. Propriè autem eum cœlum vdum est, collectísque imbribus humum pulsat atque irrigat, ἐπομβρία nominatur hic pluuius cœli status, vt Columell. dictionem vsurpem, à quo & cœlũ imbriferum, id est, ὑπομβρον esse fertur. Quin cum largior imber profunditur, admixta sæpe grandine, χάλαζα, hoc est, hyems tempestatísque Plinio. At cum sudum est, καὶ ἄβροχον, καὶ ἀέρος ἀναίρεσις, nec tempus pluuiosum & madidum, caleſti deficiente aqua, ἀνυδρία Theophrasto, καὶ αὐδρία Hippocrat. Epidem. 1. Quin & ὀμιχλώδες quum siccitas vehemens squalórque fit, id est, σκληρὸν ξηρὸν καὶ πνευματῶδες Galeno Comment. in Epidem. lib. Vnde αὐχμηρὸς ἀμέρα ipsi Hippocrati sicca dies atque arida, cuius & feritor in causa est. Perturbatur item cœlum, trãquillatur, atque nubilatur: nam hoc verbo Varro, illis Cicero vtitur: cui cœli perturbatio, ἀέρος ταραχὴ Theophrast. quæ proprie coortis ventis inductísque nimbibus, aut nubilis sereni ætheris obductia facie conciatur. Et ventorum, vbi posfuere, vis sedata ἠρεμία appellatur, καὶ αἴρεσις πάσης, vbi tum nubila pendent, Ouid. καὶ κίνησις, propriaque voce γλαυκία, id est, Latinis tranquillum siue tranquillitas, cui στιλπνότης παραχὴ contraria. ἔαρινα etiam ea tempestas dicitur, in qua aut silent venti, aut flant quàm leniſſimè. Quod meridie & media de nocte sæpius fieri in Probl. docet Arist.

Ventorum verò sunt qui nubilum inducunt, sunt qui serenum, vti Plinius solet dicere. Hunc statum in quo cœlum nubibus, aut nubilis obducitur, Theophrast. καὶ αἴθριον σωμάτων καὶ ὄψεων, Aristoteléque in Problemat. ὀπτικὸν, nebulosum cœlum Cicero, turbidámque diem Statius, ἐπιτηδειότης ἢ σωμάτων ἡμέρας, cui ἀσωμάτων, contraria ipsi Aristoteli: inter nubilosum tamen & nubilam Celsus libro primo, posſunde videtur nonnihil discriminis: sed nubilam intelligit quæ caliginosa est, quæ ὀμιχλώδης est, καὶ σκληρὸς κατάστασις, id est, turbidus status, nonnulla differentia. Sicuti etiam paulò ciuerſior res est, nubes grauis candicans, hoc est, tempesta al ba Plinio libro decimonono, capite vltimo. Sed quum, vt Ouidius cecinit, Fusca repurgato fugerunt nubila cælo: quum ipsum pacatum nitet, vt dicerct Lucretius, & ex omni parte patens atque apertum est, ſic enim & locutus est Cicero) tũ fit αὐθρία, id est, crenitas, quum aperta serena vocauit Virgilius, vnà puri & hęudi cæli facies ostenditur. Qualis apparet ὅταν τὸ νωτιαῖα ξηρὰ καὶ τὰ κρύσις ἐχέτω τὴν κράσιν: hæc enim ἀκριβὴς αἴθριος & exquisitè serena tempestas est, vt Galenus author est Epid. 3. Est verò quum solùm αὐχμηρὰ est. nam ita vocat Hippocrat. Epidem. 1. quod dubium cælum à Poeta nominatur. Quando sudum est ac tranquillum minimèque ventosum & nebulosum tempus, tum præcipuè serenitas intelligitur. Ideóque τὴν αὐθρίαν τὸ ἐπιθυμοῦντα ταραχὴ apud Aristotel. Problemat. segm. κα. quæst. κζ. & κ opponitur, vt apud Cicer. secundo de Diuinat. serenitati, cæli perturbationi: sicut & imbres à serenitate velut disparata secreuit Plinius libro decimo, capite 67. inquiens Salamandram imbribus prouenire, serenitate deficere: vbi serenitas certè est εὐημερία, quæ serenitatis id est, τὸ αἴθριας τὸ σωματῶν rationem obtinet. Quo modo Liuius serenam & tranquillam diem consueuit appellare: cælo enim perturbato serenum esse non potest ἀ ἀδύνατον ἀὴρ ἀ κρᾶσις, sed diem turbidam esse necesse est, quę serenæ αἰσθητικὸν & ex aduerso consertur. Quibus intonefcit cur Plautus Fauonium serenum, Austrum verò imbricum appellarit. serenitatem quidem maris tranquillitas subsequitur, quam & Cæsar malaciam dixit voce Græca, propriéque γαλήνην nominant. Εὐημερία de die pulchra solùm dicitur, qua & cæli clementia temperiéque complectitur, sol. que præsertim calor moderatus pro tempestatis ratione. Sed nocti etiam est sua serenitas, quum & aeris temperatio nulla existit. In iis omnibus affinitas rerum implicitarũ nominum confinionem peperit, hicentiórque tralatio. Ex facili tamen poteris, vt par est, genus à specie distinguere in

quibus hæc, aut similis est ratio. Exemplo sit εὐδία, cui peculiaris assignatus hic locus est. Hæc vox, si seruetur rei distinctio, reinueniturque loquendi proprietas apud philosophos medicosque frequentior, idem est quod εὐμετρία, vulgò *un heau temps*, id est, pulchra dies (vt dixi Horatio) qua quis oportet ferenam esse ac tranquillam, ideo fit vt εὐδία pro ὑφορᾷ aliquando sumatur: vt apud Latinos serenitas vtrunque complectitur. Testimonia proferam distinctionis causa. Apud Theophrastum libellus est περὶ εὐδίας, id est, δυσωδίας, quo significatu serenitatem accipit Plinius libro decimooctauo, capite de tempestatum prognost. Theophr. περὶ σημείων ὑδάτων, inquiens, κἀπὶ τὰς εὐδίας, ἐὰν τὸ ὕδωρ ὀσμᾶται, pluuius diebus ferenos opponit, quod & Plinius libro secundo, cap. 59. Virgiliusque 2. Georg. imbri cælum serenum: & libro primo, vt aduersa constituit imbres, & aperta serena, id est, ὑφορᾶν ἢ αἴθριον εἶναι, vt Iumpsit Theophrast. de caus. libro quinto, cap. 20. Item εὐδία pro γαλήνῃ, id est, tranquillitas, vt τὸ χειμάζειν, id est, hyemis atque tempestatis disparatum est. Matth. Euangelist. 16. ὀψίας γενομένης λέγετε, εὐδία, πυρράζει γὰρ ὁ οὐρανός· καὶ πρωΐ, στυγνάζων σήμερον, πυρράζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανός. Aristotel. περὶ μετεωρολογ. l. 1. cap. 10. vbi dixit, τὸν παχὺν καὶ χειμῶνα καὶ ὑγρὸν τόπον fieri sitibundigit, γίνεται δὲ μᾶλλον ὁ ἐρῶν τὸν εὐδίας καὶ ὡς τοῦτ' εὐδιεινότερος τόπος. ἢ ὃ πάχυν καὶ διάφθαρτας, πνευματῶν. vbi εὐδία & εὐδιεινὸς, τῷ χειμῶνι & χειμερινὸς opposita. Ibidem, ὁ μὲν ὑγρὸς εὐδίας ποιεῖ, ὁ βορέας χειμῶνα. Et fegm. κα, quæstione 6, quæritur, διὰ τί μέσαι νυκτὸς μᾶλλον ἢ μεσημβρίας μᾶλλον εὐδία γίνεται, ἢ διότι ἡ πλευσία ἐστὶ νέφους στάσις; At Theophrast. περὶ ἀνέμων, vbi eadem quæstio agitatur, ἀπλοῦν dixit, quod hic Aristotel. εὐδιεινὸν. Et quæst. ἡ. segm. κς. τί δὴ μᾶλλον καθαρὰ δύο τῶν εὐδιεινῶν σημείων, αἱ δ' ὑπτιασχίαι καὶ νεφελοειδὴς & c. Idem Theophrast. de hist. stirp. lib. & cap. tertio, εὐδιεινὸς τόπος τὸς ἀφεστηκότας, id est, tranquilla loca, vento expositis ex aduerso comparauit. Item εὐδία pro γαλήνῃ. Lucianus, ὁ ἀλκυὼν θαυμαστὸν τις κατὰ τοῦτο τὸν εὐδίαν ἐζήνυτο. Et μετεωρολογικῶν Plautus in Casina, tranquillum & halcedonia sunt circa forum. Poll. περὶ ἐπιθέτων loquens, ἐπὶ νοὸς δὲ εὐδίας ἀπὸ γάνεος, & c. Ibidem, πρᾶος εὐδίᾳ, & c. Plato vtrunque connuxit εὐδιεινὸν γαλήνιον inquiens libro περὶ νόμων. Postremò εὐδία, αἰτὶ τὸ ἀλεαῖς, tepor, id est Hippocr. Epidem. 3. μαλθακὴ κατάστασις, quæ ἀπὸ τοῦ ἥρως author Galeno. Vnde εὐδιεινὸς, id est, μαλθακὸν καὶ ἀλεεινὸς, tepidus tempori status dicitur. Dixerat Aristoteles hist. lib. 3. cap. 40. apes, ὅταν εὐδία ᾖ, σωμηχὶς ἐργάζεσθαι, retulit Plinius lib. 9. decimo. capite decimo, Ipsarum agmen si dies mitis futurus sit cæli temperie ad opera procedere. Theophrast. lib. hist. 4. capite decimosexto, inquit de Erucis, γίνονται ὅταν ᾖ ὑπνώδης καὶ εὐδιεινά. Plinius de iisdem loquens libro decimoseptimo, capite vigesimoquarto, Nasciturhoc malum tempore humido & lento. Gaza vero transtulit tempore Austrino & vento. fed sequor Plinium. Rursus libro quinto de caus. capite decimoquarto, vbi de eadem re agit idem Græcus author, γοτὶ αἱ ἐξ ὑπτιος καὶ εὐδιεινοὶ κρυστοὶ, γινομένων κατὰ νότον καὶ φῦλλα. Gaza acrem Austrinum serenumque transfert. Serenitatis vox latius fumpta etiam teporem, lentúmque tempus (quod est venti calorisque aut frigoris lentitudo atque pigritia, fuse remissio) complectitur. vt εὐδία ᾗ πάνυ ἀλλὰ ἠλεινὸν καὶ πάσας τὰς continet. At νότος his locis humidum, plane significat. Et ex humido & calido πάνυ σπᾶν fieri satis docuit Aristoteles: ex putredine verò erucas nasci, omnibus in confesso. Deinde ζέφυρος, id est, Fauonius, εὐδιεινὸς esse dicitur, hoc est, tepidus: quia ὁ μεταξὺ ὃν τοῦ βορέου καὶ τοῦ ἀπηλιώτου, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ βορέου, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπηλιώτου, κ. & c. vbi εὐδία, id est, ἀλεεινὸς tepidus, vt ex Comment. Galeni ostenditur. Quod autem ab eodem Hippocrate ἐπαγγελικὸς dictum est εὐδιεινὸς ἢ ὑγρὸς, id est, hilariter, fronte serena atque hilari, πάνυ τὸ κατὰς translationem esse, nemo ambigit. Cætera fuis quæque locis σοφισμῶν conſignabimus.

Εὐδιάβλητος, ὁ ἡ, quem facile calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, ὁ ἡ, ὁ, dignus calumnia, calumniæ & inuidiæ obnoxius, Hesych.

Εὐδιάγωγος, τὸ, quod oblectat vitam & tædium adimit, Suid. in verbo Νικήσας σαμόθρακος.

Εὐδιάγωγος, lætus, hilaris, læti conuictus, Plin. ex Dioscoride.

Εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens & tepidus. παρὰ διαζόμενος legitur apud Polyb.

Εὐδιαζωσία, tranquillè viuo, tranquillitate seu serenitate fruor, Polybius.

Εὐδιάθετος, benè seu pulchrè dispositus.

Εὐδιαίρετος, spatiis interpositis.

Εὐδιαίτητος, arbitrati facilis. Strabo l. 8. τὰ μὲν οὖν ὄρη εὐδιαίτητα, τὰ δ' ὑπόγεια σκληρὰ· δύσνα καὶ κεπικῆς.

Εὐδιαῖς, fenestra in nauis, per quam egeritur sentina. Pollux libro 1. ἡ δ' αὖ νεὼς μέρη δύο εἰς ἐκρύσιν τοῦ ὕδατος, εὐδιαῖς καὶ τρῖς. Sed εὐδιαῖς pen. circumflexa malim scribere vt apud Suid. εὐδιαῖς· χαλκώματος καὶ τρήματα πολλὰ ἔχοντα· & apud Herp. Hesiod. ἐρέτμοις, εὐδιαῖς· χαλκώματος, ἢ χαλκοῖς. Hesych. εὐδίαιος, mulieris genitale, τὸ γυναικῶν μόριον· λέγει δὲ τὸ τῆς ἔσω γυναικὸς τρηχῶνα διὰ τὸ ὁμοιότατον τῇ τοῦ βέρκου, ἢ χαλκώματος ἀναλόγως.

Εὐδιάκριτος, ὁ, facilè seiſilis, citiſſimè penetrans, pellucidus, qui facile aperitur, qui facilè diuiditur. εὐδιάκριτος ἀήρ, Xenophon. ventus apertus apud Theophr. li. 7. ca. 12. ſcilæ folium eſt εὐδιάκριτον. Plin. l. 21. ca. 17. tractabile reddidit. prætermiſit Gal. mendum eſt in Plinij codice, vt alibi dicetur.

Εὐδιάκτητος, de quo arbitrari facile eſt.

Εὐδιάκριτος, frugi, qui victu parabili contentus eſt, Xenoph. in apolog. Socrat. cui opponitur πολυδεὴς ὢν. Item εὐδιάκριτος, ὁ ἡ, pellucidus. ſic Ruellius, qui citiſſimè penetrat, Marcellus, Dioſcor.

Εὐδιακόλυτος, beneuolus.

Εὐδιάλακτος, ὁ ἡ, ὁ, facilis reconciliatu.

Εὐδιάλογος, affabilis, εὐδιάλογ. Suid.

Εὐδιάλυτος, facile ſoluibilis, qui facilè ſoluitur.

Εὐδιάνοητος, ὁ, εὐδιανόητος, qui facilè perſpicit, cupere poteſt, ſimulel. perſpicabilis Cicer. euanidus. εὐδιάνοητον τὸ ὑγρὸν, humor qui facilè diffletur.

Εὐδιάπαστος, ὁ, facile expoſitus prædæ.

Εὐδιάφθορος, ὁ ἡ, ὁ, qui facilè corrumpi poteſt, corruption portunus.

Εὐδιάφορος, ὁ, eſt cui facilè fucci perſpirabili cute digeruntur ἡ ῥᾳδίως διαφανόμενος· quibus contrarij ſunt δυσδιαφόρητοι. Gal. in 9. Therapeut. εὐδιάφορα εἶναι τὰ σώματα τῶν φύσει ἀσθενῶν μᾶλλον ἢ ἁμῶς ὑγιαινόντων, ἢ οἷς ἀκριβὲς ἢ ἄλλη.

Εὐδιάχυτος, ὁ, fluſilis, fuſionem ſiue fuſuram facilè admitten ſi fuſu facilis, qui facilè reſoluitur.

Εὐδιάχυτον, quod facilè egeritur.

Εὐδιεινὸς & Εὐδίεινος. Vide εὐδία, εὐδιεινὸς pro εὐδία apud Ariſt. & Theoph. ſerenus, tranquillus contra χειμερινός.

Εὐδιήγητος, narratu facilis, Iſocr.

Εὐδικία, ας, ἡ, iuſtitia, δικαιοσύνη. Homer. Odyſſ. τ. Ἀνθρώπων ἁλίων ἐφ' ἕκαστα κάδοιεν εὐδικίας τε κήρεσσι. Hesych. εὐδικία, τὸ δίκαιον.

Εὐδίκητος, ὁ ἡ, ὁ, qui facilis verſationes habet, Vitruu. verſatilis, mobilis, εὐδίκητος ἀνθρώπου. in Epigramm. σφὼ καὶ τὸ εὐδίκητον τόδε τέρας.

Εὐδίκος, ὁ, ὁ, idem quod εὐδιεινὸς. & apud Heſych. εὐδικὸν, ἰδέσθαι ἀφεστηκὸς τὰ λυπηρὰ, εὐδικὴν κατὰ πάσης τῆς ἀέρος ſerenam & tranquillam cæli facies Paſil.

Εὐδίκλειος, ὁ ἡ, ὁ, εὐπρόσκλειστος, ἐάσιμος, expeditus, facilè peruius ciuilem habens exitum, facilem aditum præſtans. Theophr. de terra liberum tranſitum præbente radicibus, libro 3. cap. 11.

Εὐδίνητος, ὁ, ὁ ἡ, ὁ, περίφορος, διαφανὴς, pellucidus. Ariſt. in obſ. ἀνεμ. ἡ δὲ ἀκτὶς διὰ τοῦ εὐδινήτου καὶ πνεύματος ἀκίνητος ἔσται.

Εὐδίνος, ὁ, ὁ ἡ, ὁ, ſerenus, tranquillus, expoſitus aeri. εὐδίνος λιμὴν, tranquillus portus, Chryſoſt. vide εὐδία.

Εὐδίνων, tranquillans, ſerenans, tranquillus, Apollon. Rhod. l. 1. Argon. κέλευσε δ' εὐδίνοντα, id eſt, εὐδιεινὸν, ibidem. πάντα πέλεν εὐδίνοντα, nauigabant tranquilli. Aratus, εὐδίνων πατὶ δ' ἀνέμοις. Ionicum autè eſt εὐδίνων pro εὐδίνῳ ab εὐδίνη, quod dein.

Εὐδμήτης, ὁ, εὐδμήτος, ὁ, ἡ, bene fabricatus, κεκολαμμένος, politus. Heſiod. οἷ ῥ' ὑμεναίοις τ' εὐδμήτοισι θεὸν ἀνὰ μῆτιν ἔχοντες τεκτῆσι & ἀοιδιάσιν. in præmunitione deprecatus cum hoc elogio damnemur, quod Deo noſmetipſos proponuerimus.

Εὐδόκιμος, ὁ, ἡ, ον, celebror & laudor, fum in ore hominum atque opinione, aliquis videor, inclareo. vide ὑφηλόδοξος. Et εὐδόκιμος, acquieſco in opinione, quod mihi placitum probo. Εὐδόκιμος ἦν, in amore alicuius fiue in charitate alicuius eſſe, vt Cicero in Lælio: aliciuius officio delectati, gratum acceptúmque habere, ſibi in aliquo placere. Diodorus: Hephæſtione, τὸν μὲν οὖν ἀνῶνα ἔτι εὐδόκιμος ἦν ἐν τοῖς Ἕλλησι ὑπερβολὴν κυρίως ἀγωνιζόμενος· πόλεως, hoſpitis officio delectatus, benevolentiæ al-

lectus

fect propensus erga hospitem. Polybius, ὁ δὲ βλοσυρὸς καὶ ἀπηνὴς τὸν τρόπον, non pactis acquiescet. Item πλησιάζειν δὲ πρὸς ὀργὴν βλοσυρὸν καὶ ἀπηνῆ, fieri non potest vt ambitio finis septa contenta fit & in iis se contineat atque acquiescat. Hoc verbum est peculiare diuinis literis, quo propensus animum ac præcipuum quendam affectum significat. βλοσυρὸς, D. Ambros. vertit, ducere optimum. Hieronymus falsò putat vocem esse nouam à septuaginta interpretibus confictam, ad explicandam proprietatem Hebraici nominis. Sic Luc. 3. οὐ θέλει ἀφεῖναι, ὃν σὺ βλοσυρὸς εἶ, filius meus, in quo acquieui & mihi complacitum est. ἀνθέξεται ἑνὸς καὶ καταφρονήσει τοῦ ἑτέρου. ὁλοκαυτώματα, oblationes impiorum non probat altissimus, sic Nazanzen. Orat. vbi βλοσυρὸν, id est, ἀπηνὲς, συγχεχυκότα θεόν. βλοσυρὸν ψυχὴ μου ἐν αὐτῇ, ipse probatus animo meo, capite decimo ad Hebr. Cum eis. Matth. 12. εἰς βλοσυρὸν τὴν ψυχήν μου, in quo acquieuit anima mea. Alij εἰς ὃν εὐδόκησεν, in quo mihi complacitum est, 2. Petri 1. in quo mihi bene complacui. Cum Accusat. βλοσυρὸν ὁ θεὸς τὸ ἔθνος τοῦτο, Deo placent opera tua, seu, vt alia editio complacuerunt. Et in capite nono Ecclesiastis Solomonis, & cap. 33. Ecclesiastici. βλοσυρὸς τὰ ὁλοκαυτώματα, ad Hebr. Cum Isminio. βλοσυρὸς μοι τὸν ποιητὴν, mihi placitum est id facere. Sinonius. βλοσυρὸν κεκαλυφὸς ἐν ἁγίᾳ, visum est Macedoniæ & Achaiæ, Paul. capite decimo quinto ad Roman. & ad Corinth. c. 8. κατὰ τὸ βλοσυρὸν αὐτῷ εἶναι ἁγιασθέντας, fecit vt secum bene aestimarent, siue vt acquiescerent & contenti essent.

βλοσυρῶς, libentia Gell. lubentia Plaut. placitum, quod compluit tum atque acceptum est, comprobatio, propensa voluntas. βλοσυρὸν, D. Hieronym. putat vocem esse nouam, & à septuaginta interp. fictam. Porrò βλοσυρὰ propriè dicitur, vbi qui non solum placuit, sed etiam rectè placuit. sic diuinam per homines beneficentiam appellat Paulus Apostol. τὸ θεοῦ βλοσυρὸν, id est, ἀφορισμένον θεῷ καὶ μόνῳ, vt exponit Chrysostom. antè illam & propositam Dei voluntatem qua illi placitum in rectos gratuitam benevolentiã exercere. Nazanzen. de Christo, ἐκείνῳ τὰ βλοσυρὰ, τοῦτο τὸ βλοσυρὸν, illa spontaneam & ex intentem, propensamque animi affectionem, hæc potentem declarant. Ecclesiast. 1. βλοσυρὰ ἀνὴρ πίστει ἐν σοφίᾳ. Et Sophel. 1. ἀφορίσας ἑαυτὸν εἰς τὸ θεῖόν σου καὶ ἐν τῷ ἀγαθῷ βλοσυρὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ αὐτῷ, qui nos in adoptionem designat per Iesum Christum in seipso, pro affectu propenso bonæ voluntatis suæ. Et Ecclesiastici 18. ἀναχαιτήσεις τὴν ψυχήν σου κατὰ ἐπιθυμίας, si animo tuo indulseris pro affectu procliui cupiditatis. Paul. ad Rom. c. 10. ἡ μὲν βλοσυρὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, propensa quidem voluntas cordis mei.

βλοσυρία, &
βλοσυρίαμα, τα, τὸ, prosus habeor, nomen assequor, clarus sum. ὑμῖν βλοσυρίαμαι, à vobis bene audire, vel apud vos, Demosthen. βλοσυρίαμαι ὑφ' τοῦ βασιλέως, regi commendor, Herodot. Plo. li. Politic. ἀνὴρ τὸν τὰ πάντα κολάζειν δοκοῦντα, ὃς ἔγε, ὁ τὸν σπερμὰ κακὸν ἐκκόψας, ὁ μόνος ὢν τὸ δίκαιον ὑπὲρ τοῦ πολλοῦ βλοσυρίαμενος, &c. Cicero de Senectut. vt Themistocles fertur Seriphio cuidam in rixa respondisse, quum ille dixisset, non eum sua, sed patria gloria splendorem assequtum, &c. Isocrat. ἀφ' ὧν τις βλοσυρίαμαι, apud alios bene audire. Plato li. 2. de Republ. item Isocr. ad Dæmonicum & significat ab aliis laudari, vt laudem consequi. βλοσυρίαμενος τὰς τῶν μεγαλοπράγμων, patri in Megarensi prælio. βλοσυρίαμαι ὑφὸ τοῦ στρατοῦ, militiæ patrum, Plutarc. in Lycurg. idem etiam significat βλοσυρίαμαι. Plut. in Galba, ἀκούσαντο ὧν τοῦ βλοσυρίαμενος, erat autem acroama celebre & nobile in aula. Vsus est & Lucian. vide βλοσυρία.

βλοσυρία, ας, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis splendor. Plato. de Rep. ἀνδρῶν ἐν πόλει καὶ βλοσυρίαν καὶ δίκῃ ἐπαινουμένων ibidem, τοῦ ἄδην ἀνδρὸς βλοσυρίαμένου ἐν ἀνθρώποις, ἀφ' ὧν ἐγκαταλήψει ἀγαθὸς τῆς ὁσίου ἢ φανὴ θεοῦ ἐν βλοσυρίᾳ, ideorum appellationes & fauores & commendationes.

βλοσυρός, ά, όν, probus, admirandus, probatus, laudatus ab hominibus, splendidus: cuius opposita ἀπονενόητος. βλοσυρώτερος εἰς τὰ πολεμικὰ, obtalia commendatus, honoratus in his. Plat. de Leg. βλοσυρώτερος ἀφ' ἑαυτοῦ, virtute præstans, Idem ibidem. πόλεως βλοσυρωτάτης ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἰσχύι, &c. Plat. in Apolog. vrbis sapientia celeberrimæ. Isocr. ἀεὶ εὐδοκίμει, τῶν ἐν δικασταῖς ὠνίων, βλοσυρώτατος ἐν ἅπασι μᾶλλον τοῦ ὄντος ἀφανοῦς, ὃ οὐ ἔχοντες ἀπολαύουσιν dicit quod βλοσυρὸν Lysias. probatum & laudatum ab hominibus.

βλοσυρός, ὁ, ἡ, ὁν, sermone hominum celebror, hoc est, βλοσυρὸς, sum clarus. Æschin. πότερος ὑμῶν βλοσυρώτερον, ἢ κάτω ἀφανέστερον. Cebes Tab. τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ βλοσυρὸν εἶναι, τὸ τεκνοποιεῖσθαι. claritas nominis, bona fama, laus, existimatio bona, gloria. Plat. in epist. τῶν φαύλων πολλοὶ δόξαν ἀρετῆς ἔχουσι, hoc tibi gloria. napud multos conciliabit. Greg. παρεσκευασε τὴν βλοσυρίαν.

Isocr. de Pythag. πασῶν τῶν βλοσυρίας τῶν Ἕλλησι γεγενημένων καὶ πάντων ἀνθρώπων ἡγεῖτο. Cic. 3. de Finib. de bona autem fama, quam etiam βλοσυρίαν appellant, aptius est hoc loco bonã famam appellare quam gloriam. Chrysippus quidem & Diogenes, detracta vtilitate ne digitum quidem eius causa porrigendum esse dicebant.

βλοσυρός, ὁ, ἡ, ὁν, Bud. Comm.

βλοσυρῶς, frugi seruus. dicitur etiam χρηστὸς ἐς τοὺς δεσπότας. Athen. vel ὁ οὐ δόλους μηχανῶν. Pollux l. 3.

βλοσυρότης, siue βλοσυρία, vis, ἰσχύς, potentia, efficacia. Iuli. Sapient. ἡ ἀβροσύνατου τ' χρῆσιν βλοσυρότητα αὐτῶν, &c.

εὖ ἀφεῖν τὸ ὦ ποιεῖν, i. benefacere, Aristo. 8. Ethic. οἱ γὰρ δὶ αὐτὸ φίλοι ὄντες, εὖ ἀφεῖν ἐπιθυμοῦσι τοῖς ἀγαθυμένοις, i. beneficiis afficere.

εὖ ἔρμίνας, ὁ, bene curro, in Epig. οἱ εὖ ἔρμενότες, agilitate valetes.

εὖ ἐρμίνης, ὁ, ἡ, idem quod εὖ ἔρμες.

εὐέρμης, firmiter, εὐ ἔρμος, εὐ ἑώλως, εὐ ἕδρως, Hesych.

εὐέρμω, ὦσα, dormio, sporor, quiesco, iaceo. Neut. absol. in Od. εὖδον δ' οὐκέτι, οὐδ' ἀπὸ κύρτου, noctu nis nassis, i. per noctem dispositis, Plat. de Leg.

εὐέσθης, pulchrè vestitus.

εὐέσθης, tutus, firmus, ἀσφαλὴς, βέβαιος, ἰσχυρός. εὐέσθης ὁ ἵππος, cui facilè seruus ἵππος, Xen. & apud Hippocr. ἐν τοῖς ἐξω ἀέρων Scytha. εὐέσθη dicuntur, quòd in equis firmiter sedeant. vbi ramen legitur ἐνέδρα.

εὐειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, pulcher, conspicuus, speciosus, bona indole præditus. Plato in Critone, εὐείκει τε μειρακίῳ σφόδρα καὶ εὐειδὲς, fœmina pulchritudine eximia, Cic. 1. de Diuin. vbi hunc locum transtulit. Propriè de mulieribus dicitur, quemadmodum σεμνὸς ἐς τὰ ἱερὰ, de viris. τὸ εὐειδὲς, species.

εὐειδία, pulchritudo: opponitur τῇ δυσειδίᾳ apud Aesop. μύθῳ καὶ εὐειδία εἰς δυσειδίαν πίπτουσι.

εὐείκτως, ad coniecturam facilis, εὐκόλως ἐς τὸ εἰκάζειν.

εὐεικτὸς, robustus sum, valeo. Hesych.

εὐεικτὸς, ὁ, obediens, εὐπειθὴς, bene cedens, moriger, mollis.

εὐείκτως, facilè, promptè.

εὐειλ-ής, ές, acticus, ad apricandum aptus, vt εὐειλὴς χαρίεν apud Eust. idem quod εὐείλητος.

εὐειμοσύνη, bene vestitus. εὐειμοσύνα πᾶσιν τοῖς σώμασι. Arist. in Rhetoric. habitus corporis vestib. ornatus pulchris. ἡ εὐειμοσύνη, vestibus pulchris ornata.

εὐείμων, & εὐειμὴς, ὁ, ἡ, eleganter cultus, bene vestitus.

εὐείμων, bene & eleganter vestitus: opponitur τῷ ἐμφαυλίζοντι, Themistio.

εὐείσης, bonam habens Iunam Hippocr.

εὐείσθμος, ος, ον, facilis ingressu.

εὐέκκλητος, ὁ, ἡ, facilis ad excernendum, facilis deiici, qui facilè excernitur. Athen. de pomis, οἱ δ' ἐπιτήδειοι ὄντες ὧν ἐξ τὰ γαλακτώδη εὐεκκριτότερα διὰ τὸ σύλλιπὲς, alium mollitiã, subducentia.

εὐεκτὸς, ὁ, ἡ, σὸν, sum, valeo, bene habeo. Cebes Theb. πειρᾶσθε ἐξ εὐεκτοῦ τοῦ σώματος, elegans & habitior, seu plenus succo: opponitur τῷ κακεκτικοῦ ὄντος.

εὐέκτης, ὁ, ἡ, dues, commode habens, bona fruens valetudine, bene habitus, ὃν ὑγιᾶ καλοῦσι. Laer. de Isocr. ἐπειμελεῖτο τῷ σώματος ὡς ἂν εὐέκτης.

εὐεκπλὴς, ὁ, ἡ, incolumis, sanus, cui corpus bene constitutum est. εὐεκπλάστους τὸ σῶμα, cui corpus est melius habitum. εὐεκτικὸς, ab Arist. 6. Ethic. & alibi sæpius dicuntur τὰ ἐξείσης ποιητικὰ, commoda ad bonam corporis valetudinem spectantia, de facientia ad bonam corporis habitudinem.

εὐεκτικὸς, prosperè, sic satis, κτησικὸς, firmo corporis habitu.

εὐεκτὸς, bene habito corpore & strenuus: sic Plato.

εὐέκφορος, ὁ, ἡ, fertilis. εὐέκφορος etiam dicitur mulier ἐκθλιβὲς κυοφορήσασα, ἢ τελεσφορήσασα, fœcunda & facilè vterum perferens. ἡ ἐκφόρησα τὸ τελεστικὸν, ἡ δὲ ἐκτεμοῦσα οὐκέτι μᾶλλον ἔσται τοῦτο ὅπερ εὐέκφορος ἡ γυναῖκα, ἢ ἐφ' ὅτι τὸ πολὺ ἐκείνος ἢ τίκτουσι, γίνεσθαι εὐφυεστάτη ἔσται, Aristot. 7. hist. Anim.

εὐελεγκτος, ὁ, ἡ, qui facile reprehendi potest, item qui facile refelli potest. εὐέλεγκτος τοῖς αἰσθήσεσι qui facile deprehendi potest, & à sensibus probatus, item Actiu. signification. ex Ammonio, ὁ κωμικὸς ὅτας ἐκκαλοῦντα διὰ τὸ παρρησιαστικὸν ἢ ἀλήθευκον, i. propter procliuitatem ad reprehendendum.

εὐελπὴς, ἰη quo facilè vleus fanatur: cui opponitur δυσκακὸς. Galen.

εὐελπὴς, ἐδος, ὁ καὶ ἡ, bene sperans, spem ferit ens, spe frettus. Plato in Apologia Socrat. ἐγὼ μὲν οὖν ἐμοὶ χρὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἀποδιδόναι ἀπολογούμενος, ὅτι οὐκ ἐγὼ εὐελπὴς ἐφ' οἷς ἐ δίκαιον. καὶ ἐν τῷ παντὶ διαλόγῳ πολλαχοῦ, ὅτι οὐκ ἐγὼ ἀγανακτῶ κρεῖττον ἄδην, ὅτι ζῶν, ἢ τεθνεὼς, καὶ &c. ex quo loquo Cicero prima Tuscul. Ne vos quidem Iudices ij qui me absoluistis, mortem timuentis. Nec enim cuiquam bono malo quicquam euenire potest, nec viuo nec mortuo. Cum Genitiu. Areth. in Apocalyps. ἡ μακάριος τοιοῦτος εὐέλπιδες.

Εὐεπιστί, bona ſpe. ſic Theophil. in inſtit. ciuil.

Εὐελπιστία, ας, ἡ, bona ſpes, fiducia. Ariſtot. in 3. Ethic. quæ ἀβλαβὴς ἐστὶ τοῦ θαρρεῖν. Cic. ad Attic. neque tam me conſolatiæ ſolatur, quàm ἀδιαφορία.

Εὐελπιστῶν, qui bona eſt ſpe. ὁ ἀγαθὰ ἐλπίζων, Budæus in epiſtolis poſterioribus.

Εὐέμετος, ingreſſu facilis.

Εὐέμπλοκος χαρά, inuaſu facilis, ἡ ἐυσφύρητος, in quam irrumpere hoſtes facile poſſunt. Ariſtot. in 7. Polit. opponitur huic δυσπέμπλοκος ἡδονὴ ὑποτεθεῖσα.

Εὐεμέτης, bene vomitio ſuccedat.

Εὐέμετος, ὁ, facile ciens vomitionem.

Εὐεμής, facile vomens, contrarium θυσπαμές, ἐυεμετήσεις ποιεῖ, vomitiones adiuuat. Dioſc. l. 2. c. 202.

Εὐέμπτωτος, qui facile labitur ſeu incidit. οἱ ἐυέμπτωτοι πίπτουσι.

Εὐεμπτόωτος, procliuiter, labſli gradu. ἐυεμπτώτως εἰς τὰ παθη ὀλίσθανε, facilè in pericula incidit, qui facilè in pericula labitur, Dioſc. l. 7. cap. 1.

Εὐεξάλειπτος, delebilis, qui facilè deletur, Xen.

Εὐεξαπάτητος, ἡ, ὁν, facilis deceptu.

Εὐεξέλεγκτος, ἡ, ὁν, certus, exploratus, bene diſcuſſus. Plato in Apol. παῦτα ἡμῖν ἀληθῆ δῆτ' ἂν ἐυεξέλεγκτα.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona valetudo, bona corporis habitudo, ἐυρωσία σώματος, bonum robur. Xenoph. σώματι ἐυεξίαν ἐργάζεσθαι corpori commodam valetudinem efficere. ἐυεξία τοῦ σώματος, Æſchines. Hippocrat. Aphoriſmo tertio libro primo, ἐν τοῖσι γυμνασιοῖσιν αἱ τῶν ἀκμὴν ἐυεξίαι σφαλεραὶ, eſt etiam ἐυεξία proſperitas, felix ſucceſſus, Naz.

Εὐέξεδρος, ὁ, ἡ, ὄν, facilem exitum habens, facilis ad egreſſum.

Εὐεξεργος, ὁ, industrius, ingenioſus, ſano & robuſto corpore.

Εὐέπεια, idem quod ἐυεπία, καὶ φράσις.

Εὐεπιθεατος, cui facilè noceri poteſt, facilè calumniæ opportunus. Chryſoſtom. de corpore humano tot iniuriis morbiſque obnoxio. Galen. ſecundo Method. ἐυεπιθετος δὲ ὑπὸ τῆς ἔξω θέρμης αἰσθάνεται, cauſarum externarum iniuriis facilè tentatur, iniuriis externis facilè eſt obnoxius. Naz. ἕτοιμος ἦν πᾶσι τοῖς ἡδονῆς μετέχειν ἐυεπιθέτοις.

Εὐεπιτέλεστος, idem quod ἐυτέλεστος, ὁ καλὸς ὀσθέλλων.

Εὐεπιτέλεστος, manifeſte, rectè, σαφῶς, ὀρθῶς.

Εὐεπής, ὁ, ἡ καὶ ὁν, facundus. ἐυέπειά τε φωνὴ Xen. pulchra verba & apta: & τὸ ἐυεπὲς, bona verſificatio, Plut. in vita Hom. Herod. in Terpſicoreæ λόγος ἰαμβικὸς, ἔυλογος.

Εὐεπία, ας, ἡ, bonum verbum, venuſtas dicendi, facundia, apta compoſitio, eloquitio venuſta. Soph. in OEdip. tyran. ἐυφημία, ſen grata oratio, ἡ ἐυεπίας ἀωϊὴς: nam bene fuerat precatus regiæ nuntius.

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, καὶ ὁν, facilis ad inſidias patiendum. βασιλεὺς καὶ ἐυεπιβούλευτος ὢν.

Εὐεπίγνωστος, facilis cognitu. ἐυκρατὲς καὶ εὐεπίγνωστον.

Εὐεπίθετος, ὁ, καὶ ὁν, facilis inuaſu & aggreſſu.

Εὐεπίλητος, obliuioſus, cui opponitur μνημονικὸς, Theophil. κολάκων γὰρ φύσεις καὶ μνημονικαὶ πρὸς κερδὴ, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐυεπίλητοι.

Εὐεπιπίεστος, affabiliter Gellio (ἐυεπιπλάστως durum) humaniter Cicer. benigne & comiter Teren. ἐυξύμβλητος, ἐυεπιφιλὴς, φιλανθρώπως, φράσις, φιλανθρωπία, Pollux lib. 8.

Εὐεπιφόρητος, ὁ, καὶ ὁν, procliuis, pronus, ὁ ὄρμητικὸς ἔχων, ῥᾴδιος ἐστὶ, facilè labens. vnde ἐυεπιφόρως. Strabo, ἐυεπιφορώτερος ἐκ μέσης τῆς ἐυγυτάτω διὰ πάσης, ad finitimum pelagus facilè fertur & euoluitur.

Εὐεπιχείρητος, facilis inuaſu, captu facilis, minimè tutus, facilis aggreſſu. ἐυεπιχείρητα ποιῆσθαι τοῖς πολεμίοις Ariſtotel. quæ facilè aſtruitur. Alexand. in 2. Topic. ἐστὶ γὰρ πᾶν ἐυεπιχείρητον γίνεται σαφέστερον τῷ διορισμῷ, ὅπου δεῖν μεταλαμβάνειν ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ ὥστε ὑπηρχεῖν ἀσφαλῶς.

Εὐεργὲ ξύλα, vocantur ligna quorum materies ſiue in ſculpturis, ſiue ad interſtina opera, pulchram commodámque præſtat tractabilitatem, vt Vitruu. loquitur. contrar. δύσεργα ξύλα, quorum materies intractabilis καὶ τῇ πελεκήσει σκληρὰ ὕλη. lege Theoph. de hiſt. l. 3. c. 10.

Εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia. αἱ τῆς φίλων ἐυεργεσίαι, in amicos beneficientiæ. Hocr. ad Nicocl. ἐυδίκυσον τῶν μεγαλοφρόνων, ταῖς τῶν φίλων ἐυεργεσίαις, id eſt, amicos beneficiis afficiendo. ἡ ἐυεργεσία αἰσχρὸν τοῦ αἰσχύνειν, quod beneficium ſit hominis infirmo, capite decimoquarto Actorum Apoſtolorum. ἐυεργεσία μοι ὀφείλεται, mihi debetur beneficium, Thucydid. κεῖνται σοι ἐυεργεσίαι, habebitur tibi gratia, ἡ ἐυεργεσία πρός τινα ἔχειν. libro primo ὄλκιον. &c. Idem. ἐυεργεσίαν τὸ βασιλέα κατάθεσθαι, liberalitatem erga regem conſtituit, Thucyd. ἐυεργεσίης ἀντίνοτος, gratiam referentes, Herodot.

Εὐεργετέω, μέσως, σω, ας, beneficio afficio, beneficia in aliquẽ confero, εὖ ἔρδω, ποιῶ, ſum beneficus, bene ago, beneficium colloco. ἐυεργετέομαι, beneficia ſuſcipio. ἐυεργετοῦμεν, qui beneficiũ accepit. Cum Duobus Accuſat. Demoſthen. ἐυεργετεῖν, πολλὰ μὲν ἔχων αὐτὸν ὑπὸ ἐυεργέτησεν ὑμῶν ἔξεστι εἰπεῖν. vnde Paſſiuum verum retinet alterum. Xenophon, μείζονα εὐεργετηθῆναι, &c. moribus beneficiis affectus. εὐεργετεῖσθαι τῷ εὐεργετῆσαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ, Nazianzen. benignè confert beneficium, quum ab eo petitur. εὐεργετεῖν μᾶλλον, Demoſthen. εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, in ciuitat. beneficia confert, Ariſtoteles quinto Politic. εὐεργετεῖ τὸν χάρακα, Phalar. in epiſtol. Ariſtophan. in Pluto, cum inter cetera dixit, οἷς τοὺς ἐυεργέτους ἀνταποδοῦναι, in quos contulit beneficia.

Εὐεργέτημα, τος, τὸ, beneficium, emolumẽtum. ἐυεργέτημα ἐστὶ, Demoſthen.

Εὐεργέτης, ὁ, ὁ, beneficus, beneficij author, bene meritus & alioquo, commodis alterius conſulens. εὐεργέτης τῷ βασιλῆϊ, de rege bene meritus. εὐεργέτης ἡμῖν, beneficus in nos, Luc. in Anachar.

Εὐεργετήσιον, benefaciendum eſt.

Εὐεργετικὸς, ἡ, beneficus. δυώδεκα ἐυεργετικὰ πολλῶν καὶ μεγάλων τοῖς πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἐυεργετικὸς autem citur pro ἐυεργετικὸς, ἡ φιλικὸς αὐτὸ τὸ φιλικὸς, vnde Ethic. ἐυμεγαλοψύχως, ὅτε ὁ αὐτουργικὸς πλειόνων, ἢ τοῦ πεφυκότος ἐυεργέτου. Ethic. hic autem paria faciet cum additamento in beneficentia. ſic enim fiet vt non modò gratiam retulerit, ſed iam gratiam contulerit.

Εὐεργέτις, ιδος, benefica, Plato de Leg.

Εὐεργέτω, pro ἐυεργετῶν, apud Hom. Odyſſ.

Εὐέργη, apud Pollucem libro ſexto, cochlear, ſudicula, ταῦτα ἐέργη.

Εὐεργής, ὁ, ὁ, ἡ, accuratè fabricatus, affabrefactus, elaboratus. Hinc euerganeæ trabes dictæ apud Vitruu. libro quinto capite primo, compactiles & affabrefactæ. Odyſſ. ὁ, ἡ, ἐυεργὲς ὑφος. Item agilis, ad opus obeundum expeditus, ſiue ſuperius.

Εὐεργὲς, felix rerum ſucceſſus, ἐυπτυχία: cui opponitur δυσεργία, ἡμέρα ἐυπτυχία, Suid.

Εὐεργὸς, ὁ, ἡ, ἐν, facilis, & ἐυεργὸν ξύλον τέκτοσι, Theoph. circ quod non multum eſt laboris. idem Theophraſt. ἐυεργὸν τὸ φιλύκεν τὸ ἐυεργὸν, id eſt, Plinio interprete Tilia cuicunque operi facili. apud Homerum autem Odyſſ. οἵ τε φρένας ἀφραίνουσι θεῶν παρὰ νήμασιν ἐυεργοῦς εἶναι ἔχοντα ſcho. expon. σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς ἐργαζόμενα ſuuta proba & honeſte caſtéque ſe gerens. Euſtath. ex hac ἐυεργὸς ἐυεργὸν. vbi gen. eſt fœmin. id eſt, actuoſa. ἐυεργὲς ὑμῖν ἐστὶ facilè efficitur, Herodot. ξύλα ἐυεργὰ, materies tractatu facilis in opere, Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capi undecimo, apud Plin. in opere obedientiſſima, id eſt, ἐυπειθῆ καὶ ἐυτελῆ.

Εὐέρεθος, apud Strab. irritabilis, iracundus.

Εὐέρετος, promptus, expeditus, Xen. in OEcon.

Εὐέρεια, ſiue ἐυερία, ας, munitio.

Εὐέρκης, ὁ, ὁ, ἡ, bene ſeptus, bene munitus & clauſtus, ἐρκεσθαλὴς ἀβελτόλεως ἔχων. Iliad. 9. ἐυέρκεϊ ἀοιδῆς, &c. Iliad. 9. de Leg. ἐυφυὲς μὲν ἐπιτήδειον τούτων ἕξ ὅσα ἐυέρκες ἢ χωρὶς τοῦ πολεμίους ἔσω.

Εὐέρκτης, in Epig. ἐυμερόπης.

Εὐεύδαιμος, ὁ, ἡ, ὄν, fortunatus, ab ἐὺ & ἔυδαιμ, qui eſt Meriuſius, mercimoniorum præſes, de quo Plaut. in Amphit.

Εὐεύμπλασος, fortunæ ſucceſſus, proſperitas. ἐυεύμπλασι contigimus, id eſt, ἐυτύχια. Æſchian. ἀσπὰζομαι ἐυεύμπλασι ἐυφροσύνῃ. Μαθεσιάτης ὁ τῶν Κοπδωμίων Λυκαόνιος ἐυεύπλασι κατεγράφη. Ἰδ.

Εὐεύρους, ὁ, ὁ, ἡ, denſus arboribus, dumoſus, bene habitus, ἐυλής, ἐλακόεις, virens, lætus, craſſus & ſpecioſus. ἐυεύρους ἀγρὸς Plin. exponit ramoſus, vegetus. ἐυεύρους, craſſum, ſpecioſum ramis & caulibus.

Εὐεύρυλλος, ὁ, ὁ, ἡ, fruticoſus, ramoſus.

Εὐεφὲς, vt δύσεφες τόπος pro διάδεφες & μαλθακὴ, verbs vbi in ſe mitis acr, atque cæli clementia. Ariſtophanes in Auibus κοὐκ ἐλείτην τὰ φρένε ὅτι δὴ ἀέρι ὑδατώδει, ἢ πνεύματι φορώδει ἐμὲ ἐφρόντισας. Cratinus apud Commentar. Ariſtophan. de oribus, ἀπὸ δὲ ὀνόμων βινθῶ, id eſt, mollium propter lanam. Xen. ἐν τῷ ἐυεφεῖ τόπῳ & διάδεφε: & διαφὲς, mollities. Plato poeta ibidem, πτωκὸς ἐλαφρὸς κἀκυλλαίνων ὁ ἐρβόβολος, ὧστ' αὐχμὰ πατεῖν ἐξῆ, vocat ἐυεφὲς hic vſum lanæ exquiſitæ in veſte ſtragula.

Εὐεφοσφίης, pro hortis Heſperidum legitur li. 6. c. 3. hiſt. plantar. Theophr. Et l. 8. c. 4.

Εὐεφώνως, ὁ, ὁ, ἡ, felicitas, animi tranquillitas. Laert. in Democrito δι' ἐυεφωνίαν loquens, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἡ ἐυεστὼ ἡ ἐυφροσύνη μᾶλλον, quam etiam ait τὴν ἐὐεφωνίαν τῶν αὐτῶν ἔσαι τὸ ἡδὺ ὁ ἀφ' ἑαυτῶν ἀναλυόμενος ἐυστοχασμὸς ἢ ψυχὴ διάγεσ ὑπὸ μηδενὸς ταρατ ἐβαι ἢ ἐυστοχασμὸς ἀμωσὶς ἢ ἀπὸ τοῦ πάσχειν, quæ apud Suid. quoque leguntur habentem τυφλοπληξία pro παραπληξία: eodem ſenſu ἐυστὼ vocatur ἡ ἐυδαιμονία, vt ἀστὼ dicitur ἡ ἀνδρεία. Item ἐυστοῖ affert pro ἐυδαιμονία κατασκευάσασθαι Heſych. Ἐυδαιμονίζει, κατὰ τὸ εὖ ἔχ, ἢ ἐυδαιμονία κατὰ τὸ εὖ ἔχειν, ἢ εὐπραγία κατὰ τὸ εὖ πράττειν. τὰ ἐναντία τοῦ εὐδαιμονεῖν, ἡ δυστυχία contrarium ἐυστοῦς. Item καὶ κακοπραγία καὶ κακοδαιμονία.

Εὐετηρία, ας, ἡ, annua feracitas Columel. prouentus, abundantia. Item

im ſtatus temporis ſalubriter & commodè cedens homi-
ous, τὸ θῶμα, ὑπομεία. Chryſoſt. μεμίξθαι τὴν τοιαύτην ἐπίκρισιν καὶ ἐπιπεπλῶσθαι πυκνὸν ἀπαλὸν ἀγγεῖον. Ariſtot. Ἐὰν δὲ ἐπὶπολὺ τὸ σῶμα, ὥσπερ τὸ ἐν ἀνθρώποις διὰπεπαίνεται ὑγρὸν καὶ τοῖς πλείοσιν ἐγγύς συμφυὲς ἐστὶ μηρίοις.

ῆς, ἡ, ἡ, facilis aditu. Apud Appianum iber. Εὐάφατος πόλις.
erbus ad aggrediendum facilis.
ος, facilis coctu, qui facilè concoquitur, coctibilis Plin.
eophraſt. de cauſis libro quarto, capite decimoquarto, τὰ ἐν τῷ ἥλιῳ ἑφθότερα, καὶ χυλοῦ τοῦ ἐν αὐτοῖς μᾶλλον εὐπεπτότερα μᾶλλον ἢ τὰ ἐν σκιᾷ, ἢ ὅλως ἀφίλια, ὅλως ἐφθότερα καὶ εὐπεπτότερα ἐστίν. Idem μαλακὸν.

ος, ον, bona æmulatio.
, bene compactus. εὔζυγος ναῦς, nauis bene iugata, εὖ συνηρμοσμένη. Diſce Didymus bona tranſtra habens.
, vita beata, bona vita & bona actio Ariſtot.
ος, ον, ἡ, in iure ſeu condiendis opſoniis gratiam habēs.
ων vocatur etiam eruca herba de qua Dioſcorid. libro 2. ite 70. & Plin. libro vigeſimo, capite decimotertio, de em eruca loquens in condiendis opſoniis tanta eſt ſuauitas Græci εὐζωων appellauerint: apud Hippocrat. legimus ων ἀλεκτρυόνος ἀφῃσιν ἐξωμυσάξαι κεφαλὴν καὶ κορδάπτα pro ditum ac εὐζωων factum.
ος, ὁ, ἡ, ſtrenuus, miles leuis armaturæ, ſuccinctus, expe ις, legitimæ armaturæ, νόστιμος. Sic Latini expeditum di- t Cæſar libro ſexto belli Gallici: huius Hercyniæ ſyluæ rudo quinque dierum iter expedito patet. Iliad. εὐζωνοι θεραπαινίδες, bene ornatæ, bene cinctæ, elegantis & formoſæ. ἀνὴρ ος, vir expeditus, Thucyd. habilis, accinctus, εὐζωνοι ἄνδρες, expediti viri, Xenoph. εὐζωνοι στρατιῶται, Appian. & ἐξοπλισμένοι, ἕτοιμοι.
ος, vitaux. Theophraſtus in quinto de cauſ. φύσεων τὸ εὐβλαστικὸν. Idem hiſtor. libro quarto, capite vndecimo, ἀπὸ μὲν τῶν ἡμέρων καὶ εὐζώων, ἃ τιμιώτερα καὶ εὐπαιδευτότερα, καὶ δίκαιον βλάπτειν. Sic Plin. l. 16. c. 36. dixit harundinem vitacem eſſe, & rem fœcundius reſurgere.
ος, non dilutus, merus. εὔζωρον μεθύειν, merum vinum, Euripides, id eſt, ἀκρατον. εὔζωρος κύλιξ, calix meri, Plutarchus in Theſeo. Ariſtophan. in concionant. Ἐὰν τὸ εὔζωρον φιλῇς ἀσαφῶς τὸ πῦρ.
ος, ὁ, ἡ, generoſus, felix: abundat verò ἡ.
ος, ος, ον, ductus principatúſque bonus, bona adminiſtratio, ἐν γῇ, καὶ ἐν τῷ ἡγεμόνι. Odyſſ. π. ὡς βασιλῆος ἀγαθοῦ ἠδὲ κρατεροῦ ἀνέρος.
, laudo, benedico Cic. pro Sextio, tametſi negat Valla inueniri legitur & apud Plaut. Ouid. Horatium.
ος, ας, ὁ, benedictum Terent. καὶ εὐφημίαι, καὶ εὐφρημοσύνη.
ος, bene peritus ſori, iuriſconſultus, facundus.
, benedicè Plaut.
ος, ας, ὁ, ſtultitia, amentia, ſimplicitas, imperitia rerum, inepta probitas. Δ. ὕβρεως etiam mortum pro bitas. Plato libro 3. Republic. Εὐηθεία δ' ἂν ἡ, ὃ μεμορπὼς ἐν ἀγροικίᾳ τινὶ καὶ ἀπαιδεύτῳ καὶ ἀκέλευστος ὑπὸ τοῦ ἐν ἀγορᾷ ζῶντος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐν ἑκάστοις ἐθισθεὶς, ὡς ἀληθῶς ἐν τῷ μύθῳ τὸν τῆς ἀληθείας ἐπιθυμητὴν ἰδὼν ἐκεῖνος ἐν ἀγορᾷ πάντα ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀπαγόμενον, ἐν τῷ καταγέλωτι ἔσεσθαι. Honeſtus igitur ſermo & congruentia & concinnitas conſequentia ſunt bonitatis mormn. neque nunc eam dico bonitatem, quam amentiam reuera existem, nos ſpecioſo nomine ſic vocamus, tanquam à bono moribus manet: ſed eam dico bonitatem, quæ ob id ita eſt, quaſi mentem benè rectéque conſtitutam habeat. Εὐήθειαν δὲ τὴν ἀφροσύνην, innocentia quæ malitiam non nouit. Idem ſecundo de Legib. Ἀγαθοὶ μὲν δὴ οἱ τοιοῦτοι καὶ τὸ θεῖον ἡμῖν ἀεὶ τοῦτο ἐπαινοῦμεν. ἃ δὴ τὸ κοινὸν καλεῖ ἡ ἀρχὴ εὐήθεις ὄντες ἀπλοῦν καὶ ἀκέραιον λέγοντας, ἡ ὑπόνοιαν.
ος, ὁ, ἡ, ὃ, fatuus, ignauus, ſtupidus, βλάξ, χαυλιόδους, ſimplex, deceptui facilis, homo minime malus, fraudi obnoxius & poſitus, imperitus, rudis. Demoſthen. ἐσκωμμένον ὑπὸ δούλων καὶ εὐηθῶν ἦ, id eſt, ἀπράκτων. Plato primo de Republic. ὡς ἐμοὶ ἀεὶ δοκεῖ ὁ ἄνθρωπος εὐήθης εἶναι, non eſſet probus & ſimplex. τὸ δὲ εὐήθης, ſimplicitas, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀκέραιον, interp. Thucyd. vide εὐήθεια.
ος, ας, ὁ, bonus mos. vide εὐήθεια.
ος, ας, ὁ, ἡ, ἀνοΐᾳ, ἀνοΐᾳ, ἀνοΐᾳ, ineptus ſum, inſanio, inſtilſe amo vel loquor. Δ. ὕβρεως ἀφροσύνη τινὰ ἢ ἀκολασίαν. Plato in 1. τῶν νόμων. Οὐκ ἐς τὸ μέτριον ἀποβλέπουσιν, ἀλλὰ πᾶν ἐπὶ τὸ ἄμετρον ἐκτείνουσιν, πλεῖον ἐρῶσι τοῦ μετρίου καὶ τοῦ δέοντος καὶ τοῦ βελτίστου πολὺ μᾶλλον.
ος, absurdus, ſtolidus. Plato 1. de Rep. ἀρ' οὖν βλακικὸν τὸ ἡ εὐήθη, ἀνοήτου ἀνδρὸς ἀνοήτως ἐπιθυμεῖν; ineptis inperat & iuſtis. Ariſtot. in 4. ἀεὶ ἀρχὴν, ἕτερὸν ἐπιτάττων τὸ ἐφιπτόμενον ἀεὶ ὧν ἀεὶ ἀπὸ τοῦ ἀδύνατα ὑπισχνεῖσθαι, absurdus dictum.
ος, ον, ſimpliciter, fatuè. Ariſtophan. Ἐκλύσασ' ὑπνώσασ'.
ος, ος, ον, temerè, ſtulte, ſimpliciter, ἀπερισκέπτως, Demoſth. hoc eſt, ἀνοήτως καὶ ἁπλῶς.
ος, ὁ, ἡ, bene acutus. Nicand. in Alexipharmac. κέντρα εὐηκέα τοῖο ξύρῃ, interp. εὐακοντίτου. Apollonius ſecundo Argonautic. εὐήκεα φάλαγγα, & c. acutos enſes. ἐκαινίσατο δὲ καὶ εὐήκης, vt docet Varinus, à nomine ἀκὶς, id eſt, ὀξύτης, acumen. Heſych. εὐήκης, ἀκμῆς ἔχων, ὑγιαίνων.
ος, ὁ, ἡ, bene audiens, obſequens, moriger, attentus, obediens, ſaluus, felix. εὐηκοώτατος φοῖβε μετακλύειν facillimè mitationem accipiens, Theophraſtus libro primo, capite decimonono de cauſ. plant. Ariſtot. Ethic. 1. εὐηκοΐαν γοῦν τῶν λόγων τὸν ἐγκρατῆ, ὅτι ἡ ἐσας εὐηκοώτερον ἐστὶ τοῦ σώφρονος ἢ ἀνδρείου. Et εὐήκοος quaſi exaudibilis, qui auditio intelligi poteſt. Sic εὐήκοος dicitur, quia ſtreptus vocéſque facilè percipiuntur noctu. Idem Ariſtot. in Probl. διὰ τί εὐήκοότερον τὸ νύκτ' ἢ τὴμέραν ἐστί;
ος, facilitas audiendi, cui contrar. δυσηκοία apud Plut. eſt etiam obedientia Cic.
ος, Heſych. σαφὲς ἄκουσμα, ὑγεία εὐηκοΐας. eſt igitur pulchram colum habens ſeu colus tractandæ peritatem pulchras habens ſagittas, ſagittariæ artis perita.
ος, ον, ὁ, ἡ, ſpatioſus, capitabilis, patens, facilis equitatu. τὸ πεδίον εὐήλατον, equitabilis camporum planities, Hermogen.
ος, ος, ον, apricus, ſolis patiens, ſolem libertim admittens, ſoli expoſitus, ſerenus. Ariſtoph. ἐν εὐηλίῳ, in ſole & apricis, ſole illuſtratus.
ος, εὐήλιος, φοίνικος, apricus, Theophraſtus libro primo, de cauſis plantar. eius oppoſitum ὑσκιος. fortaſſ. rectius legeretur εὔσκιος.
ος, ον, ὁ, ἡ, felix ſum, ſecundis rebus vtor, animodè & ex animi ſententia viuo, valeo feliciter, viuo proſperè, bene mihi cedit, aeris clementia fruor, feliciter dego, ſum in tranquillo, feliciter mecum agitur. Δ. μοῖρα, ἡ πρᾶξις ἡμέρα εὐδία καὶ εὐήμερος. Ariſtoteles quinto Ethic. Οὐ τὸ γὰρ εὐδαιμονίαν εἶ διαπλεῖν τοῦ πολλῆς τυχόντα. εὐημερεῖν τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἐστὶν ἡ καὶ πῶς τυχόντας, ὁ εὐημερῶν, cui res ex animi ſententia ſucceſſit propriè annotauit Franc. Portus, εὐημερεῖν etiam ſignificare, ſtare & placere, quomodo Latini vſurpant, ſtare Terent. Hecyra in prolog. (partim ſum earum rerum exactus, partim vix ſteti, & Cicero cum in ſenatu pulcherrimè ſtaremus, & alibi qui me ſtante, ſtarè non potuerant. cuius contrarium eſt τὸ ὑπτιάσειν, profert autem hoc exemplum ex Plut. in vita Demoſth. εὐημερήσαντος γὰ τὰ καὶ κατὰ πόλιν, καὶ θαυμαζόντος, Plutarchus in vita Demoſthen. incertum autem an ad confirmandum poſtremam hanc huius verbi ſignificat. valeat. εὐημερούντες, felices, manſuetudine & morum gratia ornati.
ος, felix ſucceſſus dici alicuius, proſperitas eſt autem vbi commodè & cum delectatione viuitur: vitæ tranquillitas, temporis clementia, ſolatium, felicitas.
ος, ας, ὁ, idem quod εὐημερία, dici clementia, ſerenus dies, εὐκτηρία. vbi commodè & ſtatuitur viuitur. Ariſto teles in Oeconom. de domo ædificanda loquens, ὁ δὲ τοῦ ἐπιμελοῦς ἢ καὶ γρῆναι δεῖ, εὐθυνσιν μὴ τὸ θέρος, ἀλλὰ τὴν χρῆσιν. ἐν εὐημερίαις ſerenitates, eſt etiam εὐημερία, idem quod εὐημερία felix rerum ſucceſſus, proſperitas, Naz.
ος, ὁ, ἡ, proſper, felix, manſuetus. Soph. Dorice εὐάμερον φάος dixit, proſperum lumen.
ος, ας, ὁ, taculandi peritia. Heſych. ἐμπειρία.
ος, ος, ον, ὁ, ἡ, ventis proſperis expoſitus. Sophoc. in Aiace, ἐρμάτ' ἐν εὐπλοίαις βάκτρα. εὐπλοίμας λιμένας, Euripides.
ος, ος, ον, ὁ, tractabilis equus, qui non derectat fræna ſed facilè quouis conuerſa habena flectitur & ducitur. inde obediens, σφόδ' εὐπειθὲς, modeſtus, frænatus, fraeno ductilis. Plato de Republic. ὁρᾷ γὰρ ἴσως καὶ τὸν τῶν ἵππων ἄριστον ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις εὐπειθῆ καὶ μὴ ἐμμελῆ καὶ ἐν τοῖς ποσὶν ἀτεχνῶς, ἀλλ'

εὐδηρον ὦ δηπουγησις κληρόν Θ, εἰ ἡ μὴ δεῖ ἐδόντος, sed dixit, inquit, δικτις ἡ δίκτεμα.

Εὐήχεμος, ὁ, ἥ, ὄν Θ sonora, bene sonans. φωνῆς δὲ ὀργὰς καθαρσικὰ ἐζεις, arterias ad vocem expedit, l. 12. Dioſ.

Εὐήχητος, bene ſonans, Eurip.

Εὐηχησία, ας, ἡ, facilitas, bona nauigatio, εὔπλοια, εὐκλια, Heſych.

Εὐήχος, ον, ὁ, ἡ, bene ſonans, bonam habens vocem, canorus.

Εὐθαλεῖν, proſpere & commode germinare & creſcere. Plutarc. in vit. Symp. ἡ γὰρ ἡμῖς οἱ γεωργοὶ τὰ δένδρα εἰκεκεύθα, φυτοῖς ἡ σπέρμασιν εὐβλαστοῦσιν ἡ βλαστάνουσιν ὑπομένειν αὐτὴ ὑπολείπειν.

Εὐθαλής, ὁ Θ ἡ, floridus, virens, vber, adultus.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona mors & facilis, hilaris, Sutton. in Auguſt. ac ſpe bona in morte perfuſa æquitas.

Εὐθανατᾶ, honeſta morte defungor, honeſtè & glorioſè morior. Polyb. εὐθανατῶσαι ἀποδεξάμενοι ἡ μηδὲν ἀναίσχυν ὑπομένειν.

Εὐθανατεῖ dixit Cratinus apud Pollucem libro tertio, de facili mortis exitu, vt contrà δυσθανατεῖν Herodot. de moriendi difficultate.

Εὐθαῤῥεσία, ας, ἡ, fiducia. Bud. in epiſt. poſter.

Εὐθαῤῥεστὰς, ὁ Θ ἡ, confidens, audax, fidens, animoſus, conſtans, fiducia optima confirmatus. Lucian. ἀλλ᾽ ὦδε ταῦτ᾽ ἐπαφρόδιτα ἐστὶ πάνυ εὐθαῤῥεστὰ ἐν.

Εὐθαῤῥὴς, fideliter, confidenter, audacter.

Εὐθεῖα, perquam vtile eſt.

Εὐθεῖα, linea recta. Polyb. εὐθεῖαν δὲ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε. εὐθεῖαν pro εὐθυδρομίαν. Plut. in Cic. τὸ ἔπηρος ὀρθωτὸν τῶν μὲν εὐθείαν σωιεῖπειν τὸ βέβηλα καὶ πλανώμενος, &c. non auſo Hortenſio rectum & plenum ſuſcipere parrocinium. vide εὐθυδρομίας & εὐθεῖ. Εὐθεῖαι, de lineis rectis dicuntur: ὀρθαὶ verò angulorum rectitudinem oſtendunt. Eſt ergo compendium ſermonis Ariſtotelis in Poſterior. εἰ ὡῶ τᾶς δείξεσι ὑπ᾽ αἰ ὀρθαὶ ἡ συμπίπτουσι, id eſt, εὐθεῖαι ἐπείπτουσι ἡ συμπίπτουσιν εἰς αἰ εὐθεῖαι ἐμπίπτουσα τας γωνίας πάσας ποιεῖ ὀρθάς.

Εὐθεῖαι, pro εὐθεῖαν.

Εὐθεῖαια, ἡ, εὐθεῖωσία.

Εὐθεῖαια, ἡ, pro εὐθυμίαν legitur. Demoſth. εὐθειαίων τῶν φορτηγῶν, copioſa tum fortuna tum vrbe. Ariſtotel. τὰ γὰρ μεγάλα μᾶλλον εὐθυνεῖ οἱ πολῖται ἡ ὀλιγαρχεῖ, quod gliſcere vocat Columella.

Εὐθειαίας, ας, ἡ, incolumitas, proſperitas. Ariſt. 8. de hiſt. Anim. τὸ πᾶν ἡ ἑκάστου συμφέρουσι ταῦτ᾽ εὐθυνίαν, &c.

Εὐθεκτος, ον, ὁ, ἡ, cultu facilis, ſanabilis, tractatu facilis, quod facilè accurari poteſt & adminiſtrari. Theophraſtus tertio, de cauſ. plantar. de arboribus mediocris magnitudinis loquens, εἶναι γὰρ τῇ πολυκαρπίᾳ ἡ εὐεργαστότερα ἡ τὸ ὅλον εὐθεκτοτέρα γένεται.

Εὐθερισμός, ὁ, meſſu facile. Plin. l. 12. c. 25.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ, qui facile calefcit, bene calidus. εὐθέρμαντέρα γὴ ὕφαιμος, arenaria terra facilius ſentit calorem, Theoph. l. 4. de cauſ. plant.

Εὐθής, ὁ, ἡ, rectum. Nazianzenus, ἡ ἀνεθεῖα εὐθὴς ὦ τοῖς ἐγκρίνοις ἐγκαπτήρασι.

Εὐθεῖν apud Hippocr. fiſima corporis conſtitutio Cicer. ingenii corporis valetudo, ἡ ἐγχύρωσι τῶ σώματος ἕξις Galen. & εὐπαθὲς εὐθεσίας dicitur ἡ ευφορίας ἀσθρασικός.

Εὐθετίζω, τὸ ὑ θετῶ, diſpono, compono. Heſiod. ὀτέ μ᾽ ἐλικὶ βοὸς ἀλκὴ ἐθέτισε γήρᾳ εὐθετίσας.

Εὐθέτης, ὁ, ἡ Θ, aptus, opportunus, conueniens, vtilis, accommodatus, propritus, idoneus. εὐθέτης εἰς Χριθέων, ad recondendum idoneus, Dioſcorides libro ſecundo, capite 65. Lucæ capite 9. εὐθέτης ἔξω εἰς τὴν βασιλείαν τῶ θεῶ, aptus eſt regno Dei, vel ad regnum, cum Cicerone.

Εὐθετῶ, compono, digero, ordino, concinno, ſuo vnumquodque loco colloco & condo. Lucian. ἐὰν δὲ μὴν ἐθ ὀξαναι αὐτὰ, σαφεῖ τὸ συμπόσιον ἀλλ᾽ εἶπα εὐθετῶσαντες, παρασκευὴ τῆ θεῖ. Syneſius, καλὸν οὖν ἐς πάντα τὸ εὐθετῶσαι, δικαιοῖ τὸ ἐσ ὁμῶσαι, honeſtum igitur erit ſi omnia digerens & componens etiam cuerras cubiculum. τὸ θετῶ etiam concinnum eſſe atque elegantem. Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro & capite primo, οἱ ἐ τὰ ὦρα ἐ ἀεὶ τοῦ (legend. τὸ φυτῶ γὰρ Θ καλὸν ὃν, ὀλίγα σημαίνει, ὅτι ἡ τὰ ζῶα εὐθετικὰ κύπτα, nec argumentum efficax quod vere plantæ aſpectu pulcherrimæ. Nam & animalia fœta ſpeciſiora fiùt atque etiam habitiora. Superius idem Theophraſt. hoc ipſum ita expreſſerat, βλαστάνοντα γὰρ ἡ θαλλοτα ἡ καρπὸν χρυσὸν, τοῦτο μᾶλλα ἡ τελεώτερα ἡ δικαίᾳ ἡ ὄντι. Accipitur & abſolutè pro aptus ſum & quadro, cohærente, congruo, & accõmodus ſum, ſum aptus, ſum appoſitus. Theophraſt. in 5. σεὶ φυτῆς, εὐθετὶ τῶν σπερμάτων, ad omnia vtilis eſt & appoſita. πάλιν εὐθετῶ, id eſt, rurſum concinno, ἐπίσκεδάζω, inſtauro, ἀκόσμω, εὐθετῶ εἰς τὸ ἐφθαλμικὰ, ad ocularia medicamenta vtile eſt. Dioſcorid. lib. 1. cap. 105.

Εὐθεωρητὸς, ὁ, ἡ, quem facilè contemplamur, qui facilè conſideratur, qui facile exploratur, patens.

Εὐθὴς, continuum, continuò, εὐθὺς χρόνου, ſtatim, in re præſenti. Phthonius, ἦλθε εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστολὴν. id. τῷ εὐθὺς ἀπλᾶ γενομένῳ. Arrian. in Alexandri expeditione, apertè & propalam ejus detractatores. ὁ τὸ ἐναντίον.

Εὐθηνὴς, bene actus, in epig.

Εὐθηκτος, acutus, ἀκμὴ ἡ κεφαλὴ ὀξυπερίτρητος, penetrabilis, στιλπνὸς, ὑγρὸς, ἐστιλβὸς.

Εὐθηλὸς, ὁ, ἡ, mammoſus, mammoſa: ἀθηλὴ, i. mamma & pilla. εὐθηλοι βόες, Eurip. obeſi boues, i. læti.

Εὐθημοσίδευμα, apud Platon. 6. de Legib. εὐθημοσίδευμα τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἀνὰ σοιεῖ, componere rem ſuam familiarem, & domeſica negotia digerere.

Εὐθησαυὸς, compono, concinno, digero. Plutarchus in Opuſc. ἀνὰ ἐ ἀρχαῖας, σπάνα καὶ βλάβας γραφὰς εὐθησαυρὸς, buccas compono.

Εὐθησαυὸς, ὁ, ἡ, ordo, diſpoſitio apta, concinna rerum digeſta, conducens rerum deſcriptio. Heſiod. εὐθησαυὸν τῶ ἀριστον ἀνθρώπες, χρεῖον ἀπόσασιν ἡ κρίσιν. Xen. 8. Pæd. κελεύω γὰρ ἐγὼ ὁ κύρος ἡ οἱ ἀνὰ ἡ ὑπ᾽ ἐπιθέμενος ἡ εὐθησαυὸν ὦν. Idem, τελεῖ τὰ πάντα τὸ εὐθησαυὸν.

Εὐθὴσαμος, bene factus, quadrato corpore & eleganti, pulchre poſitus, concinnus, aptè compoſitus, εὐρυθμὸς, politus, elatus, εὐθέτος. Ariſtot. 9. de hiſt. Anim. τὸ ἐ ἀνὰ ἐσι ἡ εὐθησαυὸν ἡ εὐπρεπὲς ἡ εὐθετος.

Εὐθυλόφος, ὁ, ἡ, &

Εὐθλωὸς, μακρὸς, μακὸς, bonis abundo, πλουσῖος, exuberans, bona habitudine, glisco (vt Columell. verbis vtar) hilaritet vigeo, valeo. Ariſtotel. 4. de generat. σωμάτων ἡ διαφορὰ πρὸς τὰς κυήσεις ὀρθὴ ἡ εὐρύσωμα ἡ τὰ ἐλαττ ζῶα. πρὸς ὦ εὐθλωὸς μᾶλλον τὰς σώμασι τῶν πλείονα χρόνον. interpr. Arabo phan. εὐθλωὸς ἐσὶ φυτὸς, abundare arboribus. Baſil. in Hexam. Homil. 3. τόπος εὐθλωὸς ὦ θ. locus exuberans, vbertate pratis & abundantia. εὐθλωὸς ὦ Homil. 4. ὀρχήσεσι ἡ εὐθλωὸν ἀνδρὸς ἀκολάσεως. εὐθλωὸς ὦ Suid. ὅτι τὸ ἐλλιπὲς ἀσκώλιον. Joſephus libro ſexto, εὐθλωὸς αὐτὸς ὁ γὰρ ἕξις eſt illis partus. Theophr. in hiſtor. lib. tertio, capite quarto, τόπος ὁ ἐ ὦ τὰς ἴρνα ἐτως ἀναλέβωται ὀρθ ἐλαίων τύπων, ὁ καλὸν ρύτευμα εὐθλωὸς μᾶλλον ἡ προυνίμει, & maiore prouentu exuberant, in capite mooctauo, εὐθλωὸς latius fruticat. Dicitur & εὐθλωὸς pro ἕξις. εὐθλωὸς ἡ εὐθεσία, ſecunda vti fortuna. Demoſth. pro ſiph. Ariſtot. in 1. de morib. ad Nicomach. Καὶ ὅλως κτῆσιν ἐκλῦσε εὐθλωοῦσαν μᾶλλον ἡ συμφορὰς ἀβεπεσίν, qui ſecundarum experitur, in magnas interdum calamitates incidit.

Εὐθλωὸς, ὁ, ἡ, abundantia, annona, ſucceſſus, copia, incolumitas, ſalus. τὰ τῆς εὐθλωὸς, ἀλκαρπία, δὲ φορία.

Εὐθὸς κτος, ὁ, ἡ, facilis venatu.

Εὐθρεπὴς, ὁ, ἡ, felix in venando, in Epigr. εὐθρεπὲς ἄγρη, in Epigr. aptatio bonæ venationis.

Εὐθρὸς, placens. capite decimo, libro quarto Regum. Βοὸς ἐ ὁ ἐφθαλμὸς ἐσὶν, id placebat tibi, capite decimonono, libro eundo Reg.

Εὐθρὸς, ὁ, ἡ, pulchros theſauros habens. in Epigram. εὐθρὸς ἀνὴρ ἐλαιῶν, dicitur oleum quod inſtar theſauri repoſitum & aſſeruari ſoleat.

Εὐθυκτος, ὁ, ἡ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ

Εὐθρυπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, facilis contusu, fragilis, friabilis, Plut. Εὔθραυστος, ον, ὁ καὶ ἡ, bene comatus.
Εὐθρίξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, strido rem edens.
Εὐθρονος, ον, ὁ καὶ ἡ, sonorus, εὔθρους, vocalis, canorus, in Epigrammat. artitus.
Εὐθρυπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, mollis, effœminatus, deliciis solutus, deliciatus, in facile frangitur.
Εὐθυδρομος, ον, ὁ καὶ ἡ, Aduerb. rectè. vt Εὐθὺς ἐπὶ πόλεως, rectà ad vrbem. ἐπὶ τὸ Εὐθὺ ὁδὸν, in rectam viam. Εὐθὺς τῶν λιμένων, Aristophan. Εὐθὺ τοῦ θεοῦ, rectà in cœlum, idem. Εὐθὺ τῆς σκηνοθέτιδος, rectà ad imperatricem, Aristophan. Εὐθὺ μὲν ἀκροάσθαι ἐμέλλομεν εἰς ἐκκλησίαν. Basil. in Esaiam Gregor. Nazanzen. id est, exoricente statim die in prece, id est, simul atque dies illuxit. Aristophan. Βαδίζειν διὰ μεσοπορίας, ire rectà in caudam. Prorsum à Platone dici pro rectà. Item Εὐθὺ pro Εὐθέως, statim. Phocylides, πλησὶν δὲ Εὐθὺ, mendico protinus da rbi etiam Εὐθὲ διὸν legitur. Εὐθὺ quidem temporis est, Εὐθὺ verò loci. εἰ Εὐθ', in rectũ. Εὐθὺ ἐκ τοῦ τοῦ, ideo rectò constituerit. Εὐθὺ τοῦ βαλανείου, ἐκ τοῦ πόντου, in directum porrigantur, Gaza. Εὐθὺ καὶ τῶ πρωτοτύπου, Bud. epist. prior.
Εὐθύνειν, rectè eligere, emittere, πλοῖον ὀρθῶς Εὐθύνας.
Εὐθυλεκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, rectè dicitio.
Εὐθυλογος, ον, ὁ, rectus, rectè iactus, apposítus. Philo de mundo, Εὐθυλογώτερον ὀνόματι, conuenienti nomine vtens.
Εὐθυμαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, rectè iaciens, εὐστοχος. & Εὐθυβολος apud Basilium. Εὐθὺς καὶ Εὐθυβόλος ὀξυγραμμίας.
Εὐθυνοειδης, ες, ὁ καὶ ἡ, dulcis radix, quæ & σπυπὸς dicitur.
Εὐθυπαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, verax.
Εὐθυγραμμος, ον, ὁ, directis constans lineis, quasi rectilineus. Εὐθυγραμμὸς κύκλος, figuræ rectis lineis constantes, Aristot. τὸ Εὐθύγραμμον, rectis lineis figura contenta. Plut. τῆς μὲν Εὐθυγράμμου περὶ κυκλικὸς σκοπὸς τοῦτον. Et apud Vitruuium libro imo, capite primo ita fortasse legendum, vbi tamen scribum, Geometria autem plura præstabit architectus & primùm euthygrammi, & circini tradit vsum, &c.
Εὐθυμαθης, pro ἀπλοῦς ὁ καὶ ἁπλοῦς Hesych. affert ex Euripid. Anopa.
Εὐθυμαχος, ον, ὁ, rectus, rectè iactus, apposítus. Philo de mundo, Εὐθυμαχώτερον ὀνόματι, conuenienti nomine vtens.
Εὐθυμαχος, ον, ὁ καὶ ἡ, rectè iaciens, εὐστοχος. & Εὐθυβολος apud Basilium. Εὐθὺς καὶ Εὐθυβόλος ὀξυγραμμίας.
Εὐθυνοειδης, ες, ὁ καὶ ἡ, dulcis radix, quæ & σπυπὸς dicitur.
Εὐθυπαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, verax.
Εὐθυγραμμος, ον, ὁ, directis constans lineis, quasi rectilineus. Εὐθυγραμμὸς κύκλος, figuræ rectis lineis constantes, Aristot. τὸ Εὐθύγραμμον, rectis lineis figura contenta. Plut. τῆς μὲν Εὐθυγράμμου περὶ κυκλικὸς σκοπὸς τοῦτον. Et apud Vitruuium libro imo, capite primo ita fortasse legendum, vbi tamen scribum, Geometria autem plura præstabit architectus & primùm euthygrammi, & circini tradit vsum, &c.
Εὐθυδρομος, ον, ὁ καὶ ἡ, Aduerb. rectè. vt Εὐθὺ τοῦ πόλεως, rectà ad vrbem. ἐπὶ τὸ Εὐθὺ ὁδὸν, in rectam viam. Εὐθὺ τῶν λιμένων, Aristophan. Εὐθὺ τοῦ θεοῦ, rectà in cœlum, idem. Εὐθὺ ἡ σκηνοθέτιδος, rectà ad imperatricem, Aristophan. Εὐθὺ μὲν ἀκροάσθαι ἐμέλλομεν εἰς ἐκκλησίαν. Basil. in Esaiam Gregor. Nazanzen. id est, exoricente statim die in prece, id est, simul atque dies illuxit. Aristophan. Βαδίζειν διὰ μεσοπορίας, ire rectà in caudam. Prorsum à Platone dici pro rectà. Item Εὐθὺ pro Εὐθέως, statim. Phocylides, πλησὶν δὲ Εὐθὺ, mendico protinus da rbi etiam Εὐθὲ διὸν legitur. Εὐθὺ quidem temporis est, Εὐθὺ verò loci. εἰ Εὐθ', in rectũ. Εὐθὺ ἐκ τοῦ τοῦ, ideo rectò constituerit. Εὐθὺ τοῦ βαλανείου, ἐκ τοῦ πόντου, in directum porrigantur, Gaza. Εὐθὺ καὶ τῶ πρωτοτύπου, Bud. epist. prior.
Εὐθύνειν, rectè eligere, emittere, πλοῖον ὀρθῶς Εὐθύνας.
Εὐθυλεκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, rectè dicitio.
Εὐθυλογος, ον, ὁ, rectus, rectè iactus, apposítus. Philo de mundo, Εὐθυλογώτερον ὀνόματι, conuenienti nomine vtens.
Εὐθυμαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, rectè iaciens, εὐστοχος. & Εὐθυβολος apud Basilium. Εὐθὺς καὶ Εὐθυβόλος ὀξυγραμμίας.
Εὐθυνοειδης, ες, ὁ καὶ ἡ, dulcis radix, quæ & σπυπὸς dicitur.
Εὐθυπαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, verax.
Εὐθυγραμμος, ον, ὁ, directis constans lineis, quasi rectilineus. Εὐθυγραμμὸς κύκλος, figuræ rectis lineis constantes, Aristot. τὸ Εὐθύγραμμον, rectis lineis figura contenta. Plut. τῆς μὲν Εὐθυγράμμου περὶ κυκλικὸς σκοπὸς τοῦτον. Et apud Vitruuium libro imo, capite primo ita fortasse legendum, vbi tamen scribum, Geometria autem plura præstabit architectus & primùm euthygrammi, & circini tradit vsum, &c.
Εὐθυδρομος, ον, ὁ καὶ ἡ, Aduerb. rectè. vt Εὐθὺ τοῦ πόλεως, rectà ad vrbem. ἐπὶ τὸ Εὐθὺ ὁδὸν, in rectam viam. Εὐθὺ τῶν λιμένων, Aristophan. Εὐθὺ τοῦ θεοῦ, rectà in cœlum, idem. Εὐθὺ ἡ σκηνοθέτιδος, rectà ad imperatricem, Aristophan. Εὐθὺ μὲν ἀκροάσθαι ἐμέλλομεν εἰς ἐκκλησίαν. Basil. in Esaiam Gregor. Nazanzen. id est, exoricente statim die in prece, id est, simul atque dies illuxit. Aristophan. Βαδίζειν διὰ μεσοπορίας, ire rectà in caudam. Prorsum à Platone dici pro rectà. Item Εὐθὺ pro Εὐθέως, statim. Phocylides, πλησὶν δὲ Εὐθὺ, mendico protinus da rbi etiam Εὐθὲ διὸν legitur. Εὐθὺ quidem temporis est, Εὐθὺ verò loci. εἰ Εὐθ', in rectũ. Εὐθὺ ἐκ τοῦ τοῦ, ideo rectò constituerit. Εὐθὺ τοῦ βαλανείου, ἐκ τοῦ πόντου, in directum porrigantur, Gaza. Εὐθὺ καὶ τῶ πρωτοτύπου, Bud. epist. prior.
Εὐθύνειν, rectè eligere, emittere, πλοῖον ὀρθῶς Εὐθύνας.
Εὐθυλεκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, rectè dicitio.
Εὐθυλογος, ον, ὁ, rectus, rectè iactus, apposítus. Philo de mundo, Εὐθυλογώτερον ὀνόματι, conuenienti nomine vtens.
Εὐθυμαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, rectè iaciens, εὐστοχος. & Εὐθυβολος apud Basilium. Εὐθὺς καὶ Εὐθυβόλος ὀξυγραμμίας.
Εὐθυνοειδης, ες, ὁ καὶ ἡ, dulcis radix, quæ & σπυπὸς dicitur.
Εὐθυπαθης, ες, ὁ καὶ ἡ, verax.
Εὐθυγραμμος, ον, ὁ, directis constans lineis, quasi rectilineus. Εὐθυγραμμὸς κύκλος, figuræ rectis lineis constantes, Aristot. τὸ Εὐθύγραμμον, rectis lineis figura contenta. Plut. τῆς μὲν Εὐθυγράμμου περὶ κυκλικὸς σκοπὸς τοῦτον. Et apud Vitruuium libro imo, capite primo ita fortasse legendum, vbi tamen scribum, Geometria autem plura præstabit architectus & primùm euthygrammi, & circini tradit vsum, &c.

Εὐθυμαχος, ον, ὁ καὶ ἡ, facilis contusu, fragilis, friabilis, Plut. Εὐθραυστος, ον, ὁ καὶ ἡ, bene comatus.
Εὐθρικος, ον, ὁ καὶ ἡ, strido rem edens.
Εὐθρονος, ον, ὁ καὶ ἡ, sonorus, εὔθρους, vocalis, canorus, in Epigrammat. artitus.
Εὐθρυπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, friabilis, Dioscor. l. 5. ca. 19.
Εὐθρυπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, mollis, effœminatus, deliciis solutus, deliciatus, in facile frangitur

ad reprendas gestorum rationes. Εὐθυνία ἡ τῶν πεπολιτευμένων, Demosthen. rationes rerum publicè administratarũ. Εὐθυνίαι ἀ ἀποδίδονται, & Εὐθυνία δίκη, morum censura, id est, iudicium seu censurae, quibus quis vitae actae rationem reddere cogitur, Æschines. ἀπὸ τῶν Εὐθυνῶν, Demosthen. Εὐθυνίας ἀνοίξας, idem. ἀπεὶ δὲ Εὐθυνίας ἀφῆκαν πάντος, in exigendis rationibus implacabilis, Plut. in Pericle.

Εὐθυνίων Hesych. Εὔπακτος, ἀλιτικὸς Ἡσ. pro quo supra Ἀλιώνιος.

Εὐθυντῆρες, & Εὐθυντῆρ ἐργάτης, & Εὐθυντὴς, rector, gubernator. Εὐθυντὴς id est, correctores, vocat Aristotel. libro 5 exto Politicorum, qui praesunt rationibus exigendis ab aliis magistratibus: aliter vocat λογισὰς, ὑβριστὰς, καὶ συκοφάντας. Plato de Leg. ἡμεῖς μὲν ἀδικεῖν ἐροῦμεν τοὺς ἀρχὴν ἀρχοντας ὑπεύθυνον ποιεῖν αὐτοὺς, ὅπως ὃ πεφεύξονται Εὐθυντὰς τοὺς ἀεὶ διαδεξομένους. Idem, ἡ τὴς ἀρχῆς μὴ ἐκοῦσαν ἀλλὰ βίᾳ καταλῦσαι δικαίως, ἐὰν ἐκλείπῃ τὸ ἔμφρονα εἶναι τὸν Εὐθυντὴν, &c.

Εὐθυντικὸς, ὁ, ἡ, rationes reposcens, qui repetit rerum publicarum administrationes.

Εὐθύνω, εὐθυνῶ, ἐθυνησα, propriè significat, quod prauum & obliquum est corrigo. Εὐθύνειν τὸν ὁδὸν, viam dirigere. Ioan. capite primo, Εὐθύνατε τὰν ὁδὸν κυρίου: vbi, purgate viam Domini vertit interpres, quia Vlpiano purgare viam propriè dicitur, ad libram temtum proprium redigere, subtato eo quod superest. Fit autem Εὐθύνειν ab Εὐθὺ, rectum, vnde fit, vt pro moderari, corrigere, & regere & dirigere, διορθοῦν, διευθύνειν, κυβερνᾶν, ἰθύνειν, ponatur. Εὐθύνειν ἵππους, regere habenas, Aristophan. Sophocl. τὴν αὐτὸν, ὅσ᾽ ἂν χρὴν Εὐθύνων κυρεῖς, eum adhuc qui magnibus regis. Idem redarguere, reprehendere. Gregor. μὴ τοίνυν ἐξ Εὐθυντὴ ἡ ὑλακτοῦσα φωνὴ, nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Item damnare, mulctare: vt Εὐθύνειν, Thucydides de Pausania damnato. πεφευγότινος Εὐθυνεῖν, peccudibus sontes plectunt, Plutarchus in Public. mulctant poena pecuaria. Item postulare, reum facere, διώκειν, κρίνειν. Plutarchus in Cicerone, πεφεύγασι τὸς μεγίστους Εὐθύνειν Εὐθυνῶν ἰδίᾳ, ὧν τὰ ἀδικήματα, nonnullarum priuatim iniuriarum conuictus est, Thucydid. Item, εἰς ἐξέτασιν ἄγειν, hoc est, in alicuius gesta inquiro, & quaestionem de eius administratione exerceo, vel exercendam curo, rationem vitae vel administrationis reposco. Plato in Protagora, ὃς δ᾽ ἂν τὸς ἄλλους βιὸν τοῦτον, καὶ ἐζευγμένον ὀνείρατι καὶ ἀσυνεσίᾳ παρ᾽ ἡμῖν, ἢ ἄλλοθι που ἀγρυπνῶντας Εὐθυνόντας τὴ δίκην, Εὐθύνων. Est etiam cum magistratum gerere, qui Εὐθυνᾶν dicitur de quo suprà. Et Εὐθύνειν, vt dictum est, dirigere ἢ τὸ κατ᾽ Εὐθὺ ἄγειν, ἢ ἰθύνειν, Herodot. Εὐθυνῶν, teste Hieronym. in capite secundo. Sophon. Prophetae, non significat dirigentem, sed coarguentem atq; conuincentem. Et quoniam diabolus ipse est, inimicus & vltor, & ipse peccata suggerit, & postea in peccatis coargpit peccatores, idcirco Εὐθυνῶν vocatur. haec ille. Budzus in Pandect. Εὐθυνῶν enim significat culpas fraudésque iudiciorum suorum actorúmque praestare.

Εὐθυνίτης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, qui quod euenturum est apertè videt in somnis apud eundem. Εὐθυνίτης, Aristotel. qui probioribus vtitur somniis: quoniam & alij ἀλαζόνες ἢ, σκολιόνες ἢ.

Εὐθύνυχος, ὁ, ἡ, qui est rectis vnguibus. τὰ Εὐθύνυχα, quae sunt rectis vnguibus. Εὐθύνυχες ὄρνιθες, Arist. 8. Anim.

Εὐθυπλοκία, recta textura. Plato in Politico, in fine.

Εὐθύπνοος ἄνεμος, ventus flatus rectos habens, Arist. de mundo, cui opponitur ἄνεμος ἀκαταμίκτος.

Εὐθυπορεῖν, meatum directionem habere, recta transire, recto tramite meare, & directo tendere. Εὐθυπορεῖν τὸν πόρον, meatibus recto sese tramite porrigentibus. Aristoteles quinto de Gener. ἀπὸ γὰρ ὄντος τὸ ἀδιαίτητον πέφυκεν, καὶ κινήσεις διαπόντων, ἀφ᾽ ἃ Εὐθυπορῶσιν. Theophrast. in 1. de causis de palma & cypariso loquens, κατὰ τὸ Εὐθυπορεῖν ὑποδέχῃ τοὺς πόντους, meatuum quasi rectitudinem habere. Et in quinto, ὅτι μία ὠφέλεια φέρει τὸ μηδὲν ἀπολείπεσθαι τοῦ μεγάλου ἀνέλκοντα πορεύεσθαι, ἢ μὴ τὸν μὲν μᾶλλον, τὸν δὲ ἧττον Εὐθυπορεῖν τὸ πρᾶον. Idem histor. 1. capite quinto, ἀδύνατον ὑφ᾽ ἑνὸς ἡνιόχου, τοὺς Εὐθυπορεῖν, quod rectos meatus habeat.

Εὐθυπορία, meatuum directio, rectus motus, Plato de Legibus. Aristotel. τὰς ἀκουσείας, φορὰ γίγνεται κατὰ τὴν Εὐθυπορίαν.

Εὐθύπορος, ὁ, ἡ, qui recta transit, recto tramite vadens. Εὔπορον ὄδος, recti mores, Plato.

Εὐθυρρημονέω, ῶ, ἐσω, σω, rectè loquor, Aristophan. Neutrum. Et id quod vulgo dicimus de turpiloquio, dire tenir de dire.

Εὐθυρρήμων, ων, ὁ, ἡ, ων, q. rectiloquus, Εὐθυλόγος, ἐτυμολόγος: qui suo nomine non tectè rem enuntiat. Trebonius in Ciceronis epist. Si tibi quibusdam verbis Εὐθυρρημονέστερον videbor, turpitudo personae eius, in quem inuehimur, nos vindicabit.

Εὐθυρριζὴς, ὁ, ἡ, ἡς, rectas radices agens. Theophrast. histor. lib. 1. capite vndecimo.

Εὐθύρριν, seu Εὐθύρρισος, ὁ, ἡ, ον, qui recto est naso, habens nasum iustae proportionis.

Εὐθυστατίω, ab initio, iamprimum, σῶμα χρῶμα σὰξ ἢ σῶμα. Item videtur significare iam antea apud Plutarch. in Camillo, τὰ μὲν τοῦ πάσχειν αὐτὸν ἢ ἀλκοτρεπὲς ἦλθε ἀμυνόμενος τὸς Εὐθὺς εἰς τὸν πόλεμα ἀνδρῶν ἢ ἀνδρείαν, ipsius certè calamitatis & captiuitatis detur tenuis quidam statim rumor in Greciam permanata enim sensus exigit, vt patet ex sequentibus. Εὐθὺς ἀπὸ τύχης, Thucydid. Εὐθὺς γοῦν ὑφ᾽ ὧν ἔπρεπε, iam inde ab ortu habet, Plaza. Εὐθὺς ἐκ τῆς γενέσεως, Aristophan. statim ab initio fabulae. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, continuò prima luce. Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παιδαρίου, iam inde a vetustate, Valla. Εὐθὺς ἐκ γίγνεσθε, statim ab ortu, Aristoteles Politic.

Εὐθύς, ὑ, ὑν, rectus. Εὐθὺς λόγος, sermo rectus, vel apertus, nullis circutitione tectus, Euripid. idem. ἡ Εὐθεῖα, linea, Aristotel. Εὐθεῖα idem quod Εὐθυδρομία. Plutarchus in Cicer. τῶ ἢ ἐστὶ Ὀρθωσία τῶν μὴ Εὐθεῖαν τὴ βάβδον συμπεπιεσμένην τοῖς ἄκροις ἀνορθοῦν, τῶ ἢ ἀληθῆ, ὥσ᾽ τὸν Εὐθεῖαν γίγνεσθαι. Neque solum Εὐθὺς dicitur, sed etiam Εὐθύτερος γεγραμμὸς significat. κατ᾽ Εὐθὺ ἐρετμὸν, recto itinere fertur, per lineam rectam. Polybius, πάντες τοὺς τόπους ἐκείνους ἐπὶ μίαν Εὐθεῖαν. Sic ἐπ᾽ Εὐθείας ἴδῃ, directe. Strabo libro primo, ἀφ᾽ ἑσπέρας ἐπ᾽ Εὐθείας ἴδῃ τὴ ἀρκτικὴν, recta lineis opposita est. Aristotel. ἢ κατ᾽ Εὐθεῖαν. Idem de mundo, διὰ κέντρου τοῦ παντὸς κατ᾽ Εὐθεῖας ἰόντα, spirant directis lineis. Et Εὐθιεροδρόμους ibidem, recta linea incedere. Significat etiam rectum tramitem, hoc est, Εὐθυωρίαν, δι᾽ οὐείνης ἡμῖς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐναγωγὴν, ἐξ ἀμέσης κλησεῖς, ἐπὶ τὴν Εὐθεῖαν ἐ σκευάσεις, κατ᾽ Εὐθὺ, rectè, iustè, Phalaris. ἐπ᾽ Εὐθείας, in directa linea, Gaza ex Aristotel. libro quarto de part. Animal. de directo. ἐπ᾽ Εὐθείας ἰόντα μένειν, in rectum incedere, Dioscorides libro quarto, capite 1. ἐπ᾽ Εὐθείας ὀφρύων ἢ σπασθεισῶν, claudem acceptam vere narrauit, Plutarchus in Fabio. Εὐθεῖαι, rectilineae figurae. Suidas, Εὐθεῖαι ἐδὶ τὰ καλύπτει ἀπὸ ἢ ἐπὶ ἐναντίον. Idem, ὁ, ἡ, κινῆσαι μὴ αὐτὸν ἀπ᾽ Εὐθείας ἰόντα. Εὐθὺ interdum ponitur substantiuè, vt apud Thucydid. τὰ Χίων τῶ Εὐθὺ λεγόμενα, sine circuitione, sine vllis verborum inuoluciis. apud Arrian. ἐκ τῶ Εὐθὺ ἀπολογεῖν, non dissimulanter, aperte, palàm, pronuntiat Ἀ Φύσις, & Εὐθὺ etiam adueniter. Εὐθὺς igitur aduerbium ponitur pro rectà vt apud Thucydid. libro sexto. χωρεῖν ἐπὶ τὰς πόλεις τὰ ἢ ὑφ᾽ ἑαυτὸν πόλεμον. Item, Εὐθὺς protinus, confestim, statim. Interdum ponitur pro ἁπλῶς, vt Xenoph. Præd. 1. Εὐθὺς ἐκ σκαφῆς, iam inde a puero, seu a puritia, vel statim a puritia. Sic Εὐθὺς ἀπὸ τῶ παιδὸς. ponitur iam inde a vetustate. cum participio, vt Εὐθὺς ἐπιτειχίσαντες Thucydid. i. statim quum iuuenes sunt, id est, statim ineunte aetate. Item libro secundo τὰ ἢ ὑφ᾽ ἑαυτὸν ἐποιοῦντο, statim ab initio fabulae. Εὐθὺς ἐκ πρώτης, prima statim luce. Interdum praefigitur articulus, vt ἢ τὸ Ἰταλικὸν Εὐθὺς ἔμαθον, Herod. repentina fuga. Item inconsultè, inconsideratè. Thucydid libro secundo, ἀπιστεῖται τὸν αὐτὸν Εὐθὺς, vide Duaslist. Εὐθὺς vero significat etiam rectà Xenoph. Præd. 5. ἢ ἐκ Βαβυλῶνος Εὐθὺς ἄγων, duc nos rectà Babylonem, cum quo vt Synesius πλεῖν μὴ Εὐθὺ πανπάλους, rectà nauigans Pentolin, interdum pro Εὐθὺς statim apud Alex. Aphr.

Εὐθυσκοπῶ, rectè aspicere, Theophr. de hist. lib. 5.

Εὐθυτενὴς, ὁ, ἡ, ἐς, ἡ, directus, in rectum tendens.

Εὐθυτενῶ, ἰσσιτία, æquitas, & vt sic dicam, rectitudo, directa proceritas.

Εὐθύτονος αὐλὸς Θ, recto ductu forata fistula, Galen. libro 10. Glaucon.

Εὐθυφερὴς, ὁ, ἡ, ἐς, ἡ, in rectum tendens. Εὐθυφερὲς μίμημα, rectè imitatio, Plat. de Leg.

Εὐθυφλοιὸς, ὁ, rectè cortex, species roboris, libro tertio, historia plant. Theoph.

Εὐθυφορεῖν, ῶ, in rectum protendi. Philop. in Proclum, Εὐθυφορεῖν σῶμα: cui opponitur ibidem κυκλοφορεῖν ἢ ἐν.

Εὐθυφορεῖν, τὸ κατ᾽ Εὐθεῖαν ἰέναι, rectà ire, recta linea progredi, & mire directo ingredi, Arist. in Probl. Sect. 11. ὥσ᾽ τὸ κινεῖσθαι ἐπ᾽ Εὐθὺ Εὐθυφορεῖν, i. Εὐθύπορεῖν.

Εὐθυφυὴς, ὁ, ἡ, q. rectitudo, proceritas, rectæ lineæ porrectiores ductus trames. κατ᾽ Εὐθυφυὲς, directè, rectè, per directum. Εὐθυφυὲς τῶν, meatus directi. Εὐθυφυὲς ἢ δένδρον, arbori coeritates, Gaza de Senect. Plato in Timæo, ὅταν καὶ μὴ ὑπὸ γένους ἢ φύσεως εἰς τὸ ὀρθοφυὲς, πᾶν ἐκπιπτὸν ὁμοίως σφῷ ἐπιπαγὲς γίγνωσθαι, ἢ σῶμα κίνησιν ἔχωσιν κ᾽ ἐν τῷ ὁμοιφυὲς ἀποκρίνειν, directionem radiorum.

Εὐθυφυὲς, τὸ, recto tramite, κατ᾽ Εὐθὺ, non per diuerticula coacta per obuios montes & fluuios, Hermogen. lib. 2. c. 5. item rogo αὐτῷ τῷ ὄρει.

Εὐθύφυλλος, ὁ, ἡ, rectus.

ικος, ον, ὁ, benè loricatus, id est, bene armatus, in Epigr.
Hesych. Δίδια mettio.
s, eidem. Hesych. sunt ἄμπελοι, à Baccho qui εὐΘ cognominatur.
ος, facilè sanabilis. Aristotel. διὸ ὁ μὴ θυμὸς, ὁ δὲ ἀπέπτος. exand. Aphrodis. τὰ σωματικῶς γεγράμματα τοῦ ἀκίνητα δικαστήρια τῶν ἀκίνων.
ύων, placidus sum, βωθῶ ἐς ἐμὸν, βιλικατεύων τὰς αἰτίας σου, i propitiatur iniquitatibus tuis, Psalm. Dauid. & Deuter. 29.
ης, ες, placidus, propitius.
ος πατὴς Milesies Tyrius Maximus vocat, à cultus elegantia. Erasm. in Adag. dicitur igitur βιλίκητος pulchris & elegantibus indutus vestibus.
ος, nertuosus, bene fibratus. ἐύνευρος ἵππος vocat Theoph. histor. 3. cap. 14. materiam cui nerui elegantes.
ος, ὁ, Euius, Bacchi cognomen itidem ab illa acclamatione dictum, Epigram. lib. 11. in carmine in Bacchum.
ος, ον, ὁ, ἡ, equitatui præstans, bonos equos producens, noph. βιππασίους τε καὶ ἱππικὰς τέχνας, &c. εὐίππου ἔχΘ, ripid.
ος, Hesych. σοφώτερον, μᾶλλον: pro quo scribendum potius εὐεικονα, bonam habens fanam.
ης, facilè flagrans, quod facilè accenditur. τὸ εὐκαής, quod facilè flagrat.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilè funditus deleri potest, qui facilè opprimitur.
ος, ον, qui facilè purgari potest.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilè cohiberi & contineri potest, seu in alinem cogi, Xenoph.
ω, ὁμαι, ὁμην, copiosus sum, abundo. Athenæus lib. 6. περὶ τοὺς ὀλυμπίους, ὅτων οἱ τῶν ἰταλῶν κρατοῦντες, ὥστε ἡ κατὰ τὴν ἐπιφανείαν Ποσειδῶνος, οἱ σφόδρα εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις, ἄρχον ὑδὼρ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πίνοντας, ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, qui abundè vacabat vitæ necessaria, comparare.
ος, ον, ὁ, σα, σον, sum opportunus, est mihi otium, mihi vacat, adsum, πλουτῶ. Suid. εὐκαιρῶν τοῖς βίοις. οἷς νῦν ἔστ εὐκαίρως, λέγειν τι καινότερον, ad nihil aliud vacabant, nihil dicendum aliquid nouis, cap. 17. Act. Apostol. Item cap. Marci, καὶ νῦν φαίνει εὐκαίρως, ac ne cibum quidem capere vacabat. εὐκαιρότερα τῆς σῆς κρίσεως λέγειν, satis habeo tempore tuo vitio loquendi, tempus de tua malignitate loquendi habeo. Lucian. τῆς ἀδίκης ἀφεθέντες εὐκαίρως ὑπνοῦν τὴν νύκτα ὅλην.
ια, ας, ἡ, opportunitas, occasio, tempestiuitas. εὐκαιρία τῆς πόλεως: apud Polyb. ciuitatis situs accommodus, τὸς ὄρους ἁρμόττοντος, situs commodus & opportunitas, cui contrar. ἀκμαία. Item, πόλις εὐκαιροτάτη, ἡ δύναται εὐκαίρως. Εὐκαίρως opportuni tem transfert Cicero lib. 3. de Finib.
ος, ον, ὁ, ἡ, opportunus, tempestiuus. Marci cap. 6. ἐξευκαίρως ἀκαίρως, quum dies opportunus adesset. Herodian. lib. 3. τὸ καιρὸν εὐκαιρεῖν ἐν τοῖς πολέμοις, tempus opportunum. Vnde εὐκαίρως, i. tempore, opportunè, tempestiuè.
ος, ον, pro εὐκαὶ Θ, quietus. Hesych. ἐτιμᾶτο ὅσπερ εὐΘ.
ω, ῶ, quiescere, ἀτρεμίζειν, Hesych. Εὐκαλεῖν, quies, ὁσυχία, rum.
ος, ον, ὁ, ἡ, non laboriosus, facilem laborem habens.
ια, ας, ἡ, facilitas, vel εὐφορία, quum quis bene loquitur: ἀφ' ἑκάστου τόπου τὰ τῇ φύσει τῶν ἱππων μεταλλάττει, sicut σχάλινοι εὐεφέρουσι τὰς μαλεδικεῖα τοῦ στόματος.
ος, ον, ὁ, ἡ, &
ος, ον, ὁ, ἡ, flexibilis.
ια, ας, ἡ, facilitas flectendi, flexibilis rei natura, cui opponitur ἀκαμψία, rigiditas, Aristot. de gener. lib. 5.
ος, ον, ὁ, ἡ, caducus, Gaza ex Cic.
ος, ον, ὁ, ἡ, magnanimus, ἀφροδ, qui est præsenti animo, ἐυψύχου μαλεδικῶν, Eurip. Sophocl. in Aiace, animosus. cui opponitur, ἀκαρδὴ ἐν, ὁ ἄθυμος, ὁ ἄτολμος. apud Hippocr. lib. 3. de ἐύτοκος.
ος, ον, ὁ, ἡ, Aduerb. animosè, φερεπαθῶς. Suidas. ἡ ὑπὸ ἀκούοι ἐύθυμος τὸ ἀκαρδίως.
ια, ας, ἡ, fructus prouentu abundo, lætos & vberes fructus ferri, Cicer.
ος, ον, ὁ, ἡ, fructuum prouentus, fertilitas.
ος, ον, ὁ, ἡ, fertilis, ferax, fructuosus. vnde εὔκαρπος ἄγρος Sophocli, ætas fœcunda fructibus, fructuum ferax. εὔκαρπος ἔτος, acr iuuans ad germinandum, Theophrastus libro 2. de C. plant.
ος, ον, ὁ, ἡ, ridiculus, contemnendus.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilis vinci, facili certamine exuperabilis fluctabilis.
ος, ον, ὁ, ἡ, comprehensibilis. Cicer. Hermog. perceptu facilis, qui facilè intelligitur. Comment. Arati, ὅτι ἡ ἀμυδρὸς ἔστ, ὁ κριὸς ἡ δυσκατακλῆπτος ἔχει, πειρᾶται διὰ σημείων πολλῶν τῶν δυκαταλήπτων πιθῆσαι.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilè conciliatur, benignus effectus, reconciliatus, placabilis.
ος, ον, ὁ, ἡ, quem facilè intelligere & animaduertere possumus.
ος, ον, ὁ, ἡ, aridus, vstu idoneus, ξύλα εὐκαῆ ΘΘ.
ος, ον, ὁ, ἡ, debilis, caducus, ἀσθενικὸς, vt literæ caducæ Plinio, fugaces & fugientes.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilis oblignatu, Bud. ep. post.
ος, ον, ὁ, ἡ, confectu facilis.
ος, ον, ὁ, ἡ, sobrius, bene compositus, constans, stabilis, Alex. Aphrod.
ος, ον, ὁ, ἡ, ὄτερος Θ, ὄτερον Θ, volubilis, vt cùm dicit Virgil. miratur volubile buxum: agitabilis, ἀκίνητος, & pro volatico atque inconstante simitur. Strabo, τὸν δὲ Ἐρατοσθένη ὑπ' ὄτου ἐυκατατέρατον ὄντα μᾶλλον αὐτὸν ἀπιθεῖν φάσκειν.
ος, ον, ὁ, ἡ, prochuis, apud Hesych. ἐυκατάτερον Θ expositum, Alex. Aphrod.
ὑκαταφεία, procliuitates, Laert.
ος, ον, ὁ, ἡ, pro pensus, pronus, procliuis. Aristotel. in 2. Ethicor. σκοπὸς ἡ μὲν ὀρεξις ἀκαταφερὴς ἐστιν, ὅταν τὸ ὀρεκτὸν ἐναντιοῦται. Idem, διὸ ἡ ἐυκαταφερὴς ἐστιν ὀρεξις ἀκρασίαν ἢ ἐγκράτειαν.
ος, ον, ὁ, ἡ, despiciendus. vnde ἐυκαταφρονήτως, contemptior, Cicer. de Senect. Appianus in Iber. ἐυκατάφρονητος.
ος, ον, ὁ, ἡ, subiectus, facilis retentu. Ionicè pro ἐυκάθικτος.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilè conficitur. τὸ ἐυκατέργαστον, superatu facile, quod ad perfectum citò perducitur. Vnde ἐυκατεργαστότερος Theophr. terra quæ facilè aratur & subigitur. Et ἐυκατέργαστος, ἐυχείρωτος, ἐυδιάλυτος.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilè reprehensibilis, Thuc. sic Valla.
ος, ον, ὁ, ἡ, vel ἐυκαίρατος, scissilis, ἐύξυστος, cupressi epitheton. καὶ ἐυξυκαίρατος. Od. 13. ἐυκάιρατα ξύλα. Eustat.
ος, ον, ὁ, ἡ, bene sonans, clamosus, sonorus, seu canorus. Aristoph. ἐυκλαδῶν τε χρωμένη ἐπιθήκαις, i. ὑμνοῦσα ἡ ἠδέσα, in Nebulis.
ος, ον, in Epigr. telum acutum.
ος, ον, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua. ἐυκέρους βάς, cornutos boues, Nonnus. ἐυκερὼν σελήνη, in Epigram. gregis caprarum seu ouium.
ος, ον, ὁ, ἡ, benè mixtus, benè temperatus & dilutus vt ἐυκέρασος οἶνος apud Polluc.
ος, ον, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua. Sophoc. in Aiace, ἐὐκερατ' ἄγελαι ἔχουσι, ἠδυφυὴς ἔγκυκλον ὠθὶ τοῦ μέσου, i. μεσοφεγγὴς. καὶ ἐὐκερατος ἡ ἐυκερὼς ἔχων.
ος, ον, ὁ, ἡ, præditus egregio capite, aut capiti conueniens.
ος, ον, ὁ, ἡ, quies.
ια, ας, ἡ, quietem concilians. Hesiod. ἐυκλεᾶ ἀλεξίμορον παῖδα ἐυκλειτὸν, filios demulcens. κρατυνάσι μὲν, ἀνὰ σφίσι.
ος, ον, ὁ, ἡ, quietus, placidus, tacitus. ἐὐκλεες, ἀσφαλὲς, securus, taciturnus. Æolicè pleonasmo dicitur pro ἐὐκλεὴς, vnde ἐυκλεὲς, tranquillè & placidè.
ος, ον, ὁ, ἡ, agilitas corporis, mobilitas.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilè mobilis, qui motu citatur, agilis, lubricus, procax, motu facilis.
ος, ον, ὁ, ἡ, id est, ἐὐσελὲς, pulchras habens columnas, i. longa.
ος, ον, fractu fracilis, fragilis.
ια, ας, ἡ, celebritas & nomen Cic. celebratio, Plin. gloria, claritas famæ, laus. Aristot. τὸ κλέος ἐτιμᾶτο Hom. dicitur, Odyss. ἔ, ἐὐκλειὴν τ' ἀρετὴν τε, ἠδ' ἀρίζηλα, & Iliad. θ. Τὸν γὰρ ἐκεδὸς ἔσται, ἐὐκλεὴς ὑπάνευθε, Iosephus, ἐπιθῆναι ἐὐκλείας τε ἐπιστῆσαι τῷ ζήλῳ. Est & deq nomen, cui apud Ætolios & Locros in foro quolibet ara statuique dicata fuit. Plerique hanc Dianam putabant, nonnulli Herculis filiam.
ος, ον, ὁ, ἡ, inclytus, celebris, gloriosus, præclarus, insignis, clarus in Accusat. ἐὐκλεὲς ἐρίγνεσιμ. ἐὐκλεὲς θρόνοι, Sophoc. ἐὐκλεὲς τέλος, exitus felix, Plutarc. in Camil. ἐὐκλεέστερος, celebrior, illustrior, gloriosior. ἐὐκλεέστατος. Xenoph. σεαυτὸν ἐὐ ποιῆσαι ἐὐκλεέστατα.
ος, ον, celebro.
ος, ον, ὁ, ἡ, præclarus, ἐὐκλειὴς, Apollon.
ος, ον, apud Pollucem gloriosè, ἐὐδόξως ἢ ἐὐομαστικῶς.
ος, ον, ὁ, ἡ, bene clausus, munitus. ἐὐκλεὶς θύρη. Iliad. ω, ianua benè clausa, seu benè obserata, ianua bonum vectem habens.
ια, ας, ἡ, bonam fortem sum nactus, prospera fortuna vtor.
ημα, τος, τὸ, fors bona, felicitas: cui contrar. δυσκύρημα, infortunium. Et Hesiodum, τῆς ἀφαρμάτου τὸ ἐὐ ἀστῆμι ὁ ζωθάνατε κύκλος ἐδίη, ὃς οὐ κατατέμπεται τὰ τ' ἀνάγκα-

κατα ἡ δυσμωδίαν κτπ.

Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, hæreditas, ἀθυμία, ἀτυχία.

Εὔτυχος, ος, ον, felix.

Εὐτυχῶς, adv. bene audire, ἀπόξεζεῖσθαι.

Εὔτυκτος, ος, ον, lenius, flexibilis, flexilis, in Epigr. beneflexus, flexibilis; Dionys. poeta. dicitur tamen in ea significatione potius ἄγχιτυκτος.

Εὐτύκτως, ως, bene paratus. scil. fullone.

Εὐφυὴς, ὲς, ὁ, ἡ, bene octeatus, armis conspicuus: ἀπὸ τῆς κνημίδων. Et syneedochicè procerus, eleganti corpore: frequens Homero epitheton Græcorum: vt Iliad. ϐ, ϛ, ἡ, ὑπὸ ἀκαμπῆ ἀχαιοί.

Εὐθυπόρος, ου, ὁ, ἡ, qui bonis seu pulchris tibiis est. Pollux lib. 2. cap. 2.

Εὐκαλὴς, ὴς, ὲς, faciens bonam aluum, vt Cato loquitur, Celsus quæ bonam aut malam aluum dicere solet. Et βλωδία vocant medici quæ leniter, plusquam tamen natura faceret, aluum ducunt: vt cerasa & braffica. Dioscor. libro 1. cap. 134. κεράσια ἡ αὐτὰ ἰδῷ χλαδῆ λαμβανόμενα, βλωδία τυγχάνει, ξηρὰ ἡ ὑπνοπαλίκα. Et lib. 2. de lacte loquens, τὸ μὲν τὸ βόειον ἡ ὄνειον ἡ ὑπνοπειον βλωδία ποιεῖ. Idem de oleo lib. 1. cap. 3. ἔστι ἡ ἡ βλωδία ἡ ἀφροδισιακή.

Εὐκοινώνητος, ος, ὁ, ἡ, facilè communicans, in communicatione facilis, affabilis. Βλωδία ἐν τοῖς χρήμασιν in rebus pecuniariis sæ facilem præstans & tractabilem, Aristot. 4. Ethic.

Εὐκολία, ας, ἡ, ἀφελία, facilitas in victu. nam κόλον, cibus. cui vitio opponitur δυσκολία, id est, anxietas in victu. Plutarc. ἀφεὶ ἀφηγουμένης δὶς μιζῶν ὕδατι βλωδίας ἡ ἀρκούσας ἐφόδιον εἰς ἀφόδοντας, nullum potius viaticum ad manſuetudinem facilitate & simplicitate victus. Videtur an eodem opuſculo vſus eſſe pro comitate. δεῖ ἡ σωφροσύνη βλωδία ἡ φιλοφροσύνη τοῦ φίλους ἀλγεδόνας, μὰ παῖ ἐφιλεῖσωναγόντας. eſt item facilitas expediendi aliquid apud eundem. item, facilitas ſeu commoditas apud Gregor. Eſt etiam facilitas mortis, ἡ ὀξὺ πεῖσαι βλωδία, Ariſtid. Plutarch. in Cæſare, πῶς ἀφεῖ ἡ τὸ δίαιταν βλωδίας, &c. ἡ τὸ πλὴν νῦν βλωδίας, diuitiarum inſtabilitas, facilis paratus & lubricus, ἐπὶ lapſus. Baſil.

Εὐκολίνη, Hecate, per ἀπόφασιν apud Callim. Etym.

Εὐκολος, ου, ὁ, ἡ, proprie qui facilè quemlibet cibum aſſumit qui non eſt ſtomacho faſtidioſo. Plut. in Lyc. βλωδία παῖς διαίτας ἡ ἄσκησα. facilis, ſimplex, promptus, ἀλυπήτος, ἀσυφαντος, ἀπλοϊστὸς ἡ εὐδιάβατος. Ariſtoph. in Ranis, Οὐ βλωδία μὴν ὑπόδησ' βλωδία δ' ἐκεῖ. Plato lib. 1. de Repub. ὡ μὴν ὀξὺ πάσμια ἡ βλωδία ἔστι, ἡ τὸ γλῶσσ μετρίως ἔχειν δύνηται, id eſt, moderati animi, nec difficiles, nec inhumani ſenes, tolerabilem agũt ſenectutem, vt vertit Cicero. βλωδία ἐν ἐσθ' ὅτου ἐσω σωμάτου, familiaribus facilis, Plutarch. in Fabio. βλωδίαν τῆς διαίτης, facilitas victus, idem in Galba. οὐ πάνυ τι βλωδίαν ἡ παγέα, qui ad omnia facilis ſunt & expediti, Nazanz. βλωδίαι τῆς διαίτης, ad victus rationem faciles, Plutarch. in Lycurgo. βλωδία μᾶλλον, oues morigeræ, in Epigra. quis ſit τὸ βλωδ expreſſit Horat. in arte Poëtic. Commodus & patiens. Εὐκολ τοῦ δεῖν τῶ βίω πλησίον ὄντα φέρειν βλωδίως ἡ μὴ ἀθυμεῖν.

Εὐκλυνὴς, vrinandi peritus, apud Alciphr.

Εὐκνημὶς, ὶς, &

Εὐκομος, ος, ον, bene curatus. nam κομὴ ὑμὴ ἐπιμέλεια.

Εὔκομος, comans, bene nutritus, bene comatus, comis luxurians, καλλόθριξ. vnde εὐκομα φυτὰ, Lætæ ſtirpes, Alexander Aphrodiſ.

Εὐκοπανος, compoſitus.

Εὔκοπος, ου, ὁ, ἡ, panis genus quod & πιτυρίτης, apud Athen. li. 3. quere πιτυρίτης.

Εὐκοπίασεος, ος, βλωδία.

Εὔκοπος, ος, ὁ, ἡ, βλωδ, facilis, facilè parabilis, Matth. cap. 9. ὅτιν δικαιοπάτερον, facilius eſt, item qui facili labore rem aliquã conficit Epigram. lib. 2.

Εὐκόπως, facili labore & negotio, apud Ariſtoph. βλωδ.

Εὐκοσμεῖν, in 1. Machab. βουλὴ ὁ ὑμῶν διαπαντὸς ἀφεὶ τὸ πλῆθος τῶ βλοκοσμεῖν αὐτὸν, ornare ipſos. alias δικοσμεῖν ſignificat modeſtè ſe gerere, officio fungi.

Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, concinnitas, compoſita ratio, deſcriptio concinna, ordo, moderatio, grauitas, Xenoph. morum compoſitio, δύναξία, σωφροσύνη, ἐγκράτεια, modeſtia & officium, Æſchin.

Εὔκοσμος, ος, ον, perornatus, elegans, concinnus, comptus. Xenoph. τὸ εὔκοσμον, ornatus, laudabilis habitus.

Εὐκοσμως, rectè atque ordine, decorè, διπέκτως, ornatè, concinnè.

Εὐκρεδὴς, poëticè, pro βλωδ.

Εὐκρασὶς, ὶς, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ εὔκρατος, temperatus: media conſtantis temperie, purus. Apoll. 2. εὐκρασὲς ἀὴρ ὑγρὸς, ventus liquidus ſpirabat: vbi penultima producitur. Heſiod. ἀὴτοι βλωδὲς ἀέλμου, &c. βλωδὲς κρύος in Epigr. Ariſtot. in 1. Meteorol.

Εὔκρατος, pro εὔκκατος, bene temperatus. εὔκρατα τὰ πως ἡ βλωδία, id eſt temperatis & apricis, Theophraſt.

Εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies, bona habitudo corporis, ὑγιὴς κράσις, bona temperatura etiam à Gaza vertitur. ἀέρος κρασία, cæli temperies, apud Chryſoſt.

Εὔκρατος, ος, ον, bene temperatus, lyncerus, qui media corporis temperatione, qui confundi commiſcerique poteſt, βλωδὲς, bene conſtitutus. τὰ εὔκρατα dicuntur optimè tẽperata in ijs rebus nulla qualitatum aliam excedit. τὸ εὔκρατον etiam dicitur temperamentum optimè conueniens ſuæ ſpeciei quoniã plantæ & animalia temperata eſſe dicuntur, & homo communium temperatiſſimus.

Εὐκρατὸς, ὴ, ὸν, obtinere ac firmare poteſt. Ariſtoteles in Problemat.

Εὔκρικτος, ſonorus: ἀφὶ τὸ κρίνω τὸ πιθανίζω. Naz. ἡ τῆς εὐκρίκτου θορυβῶδη δακτύλου βάθραν.

Εὐκρὶνὴς, ſcaturigine bona præditus. ὑκρὶνὴς πέτρα, in Epig.

Εὐκρὶς, ἀσύβλητος ἀπὸ τῶν. Odyſſ. ξένος ὅτις ὁ σὺν τὸν ἀφιτον εὐκρὶς ἐσθλὸς ἡ ἀνδρὸς ἀγαθὸς, habito delectu.

Εὐκρινὴς, ὴς, ὲς, diſtinctio, puritas, & ordinata rerum digeſtio. de εὐκρίνεια inter formas orationis ponitur ab Hermogene tomo 1. ἀφεὶ ἰδεῶν, quæ multum confert ad orationem dijudam efficiendam: & propterea coniuncta eſt εὐκρινὴς ἡ ἐμφανὴς. contrar. eſt σύγχυσις.

Εὐκρινὴς, purus, facilis, non confuſus, βλωδίοντος, diſcriminis ignarus. Heſiod. βλωδὲς ἀέρος ἡ αὖρας, ὑπὸ ἀπίνυσι, id eſt, ὑκρινὴς ἀέρος auræ & liquidæ. βλωδὲς ἀὴρ ποιεῖ βλωδὲς πάντα, omnes corpora ſua curare, Herodot. ſed vide num ſignificet, vnumquemque in ordinem digeri. βλωδὲς λόγος, apud Hermogen. pura & dilucidus ſermo, de quodam enim loco Demoſthenem inquit, βλωδὲς τοῦτον τὸν βλωδὲς τὸ ἀπὸ τῆ πιστικὲς τὸν λόγον. Ἰδεῶν ἐγνωστὸν, Οὐ μὴν βλωδὲς πάντα ὑμῖν ἐδὲ ὑγιῶς ἡ τὸν ἀφεὶ αὐτῆ βλωδὲς φαίνεται, id eſt, clara & explicata. Plato, ὥσ τοῦτων ὄντων, καλῶμεν, ἵνα βλωδὲς ἐγὼ τὸ λεγόμενον. βλωδὲς etiam dicitur qui conualuit, οἷς ἀρωσίας ὑγιαίας, ἀπὸ τὸ βλωδίδιον, quemadmodum verbum eſt. & per ἀπόφασιν de mortuo dicitur, βλωδὲς & Heſych.

Εὐκρινὴς, diſtincte, diſcrete. Cicer. Xenoph. ὅπ ἡ ὑγιῆς φωνὴ ὑγρὸν μὲν φαίνεται βλωδὲς κεκιῆσθαι.

Εὐκρήμνη, ης, ἡ, κρημνὸς, mare habens pulchrum littus, Nonn. τὸν κρήμνη βλωδὲς ἰδεῖν, littus pulchris lapidibus ſeu calculis.

Εὐκρυπτος, ος, ὁ, ἡ, facilè ſe occultans, qui bene latet.

Εὐκτὸς, ὸν, optabilis, optandus, optatus: idem quod βλωδὲς κτὸς ἐπιθυμίας, carminibus optatis & ſplendidis. βλωδὲς ἀνὴρ, in Epigram βλωδὲς ὀφθαλμὸς, optatam educabat, vocis habet bonis cam proſequendo. βλωδὲς, contra formatorum dicitur, non βλωδὲς, inquit Budæus. βλωδὲς τοῦ δὴν, abilis, Bud. in Epiſt. pror. βλωδὲς τὸ ὑμῶν ὑπὸ τῆς σύχης κατηρθωμένης.

Εὐκτέανος, ου, ἡ, ἐν, puella opulenta, locuples, in Epi

Εὐκτὸς, appetendus, optandus, optabilis, diues, in Epigram ne poſſidens.

Εὐκτίσθτα, ἡ, ἐν, vocat Theophraſtus arbores quæ κτιδῆναι, ſectiones & venarum curſus Plinio, elegantes habent: hîc ſatis plantar. lib. 3. cap. 10. ὁ ἔλεος τῆς πύκνης ἀπτυκτέος eſſe dicit ἡ ἡ πᾶν ἐνδυόμενος ἡ λειτόμενος, ὑκτιπτυτὸν ἐν. vbi legendum videtur ὑκτὸ πεφ. vel quia κτίνες etiam κτιδῆναι dici poſſunt, ὑκτιπτυτὸν. Idem & alibi apud eundem Theophraſt. legitur ὑκτιπδίνον δένδρ. lij minori cum mutatione ὑκτιπτωτῆρα, legi poſſe exiſtimant ὑκτίνον dicatur, ſicut ἰδυκτίνον.

Εὐκτιμων, ου, ὁ, ἡ, locuples, πλούσιος.

Εὐκτιμος, ος, ον, quaſi oratorium, lararium Lamprid. ſacrarium Ciceroni. inter loca ſacra & veneranda commemoratur in indect. & εὐκτιμος οἶκος, εὐκτήριος νεώς, Theodoret. in Eccleſt. hiſtoria.

Εὐκτικὸς, ὴ, ὸν, optatiuus. vnde ὑκτικὸν ὄμνυε, qui præceſſabe & votum, quibus opponuntur ἀπευκτικὰ.

Εὐκτιλόφυτος, bene habitatus, bene ædificatus, bene ſtructus. ἀπὸ τοῦ κτίζω: ἐσεθμασιθῆσε, Odyſſ. ὁ χαίρων, ἡ φίλος ὁ ἔκει εὐκτιλόφυτ. ἀδ εἰκάζουσι, κτίζω κτιστὸς μήλε.

Εὔκτιτος, pulchrè ſtructus. Ho. Iliad. β, ἡ ὑκτιτον ἀφτὸ, i. bene conditum.

Εὐκτὸς, ὴ, ὸν, votiuus, optabilis: cui opponitur ἀπευκτὸς. Xenoph. ἐλθεῖν ἡ μὴ αὐτοὶ ὑκτὸν ἦν, ἀπ' τυχεῖν ἡ ἐλθ τοῦτου, viro libet exoptandum eſſe ne talem ſeruum fortiatur. Agathias τῶν βαρβάρ πόσε ὑκτὸν ἐπιθύσαντες κίνανα τῆ πολεμῆ, optum finem.

Εὐκτὸς, precibus, facilè.

Εὐκυβεῖν, cui contrarium δυσκυβεῖν, de tesserarum felice aut vel in eis peritia dicebatur: hinc que aleatores eius generis ludicrosi voci reſpondet δύσβολος, Pollux in nono.

Εὐκυκλος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, rotundus, bene curatus. εὐκυκλον δένδρον arbor formicato ambitu pulchrè orbiculata. Plato in Ti

πατὴ ἀφοσιωσίαν, εὐκολον ἐστιν, Cicero, Quúmque simi-
in vniuerſitatis naturæ efficere vellet, ad voluoilitatem ro-
ndauit.
ετας, ἡ, metus, innocentia dici poteſt, licet non vſitatum
ait Cicero Tuſcul. lib. 3. reuerentia, ſpectans: vtatio Platoni
Leg. εὐλαβεια τὸ δεῖ μᾶλλον, audi quomodo effugies. εὐλαβεια
citur à Stoicis ἀλογος ἐκκλισις, id eſt cautio & declinatio cu
tione, cui opponitur φιλοθ: ex hoc dogmate dixit Cicero
ıſcul. 4. A malis natura declinamus: quæ declinatio ſi cum
tione fiet, cautio appelletur: quæ autem ſine ratione me-
. εὐλαβείας ἀξιος, id eſt, dicauendus. In Epiſtol. ad Hebr. cap. 5.
μενος διὰ τὴν εὐλαβειαν, exaudtus ex metu. εὐλαβὴς ἀξιον
, & c. cauendum eſt ne, & c. Nazanz. εὐλαβὴς ἀπ ὀλιγεστιῆ πλη-
, cauendum ſit maxime, Ariſtot. lib. 2. Politic. εὐλαβεια πλη-
, vitatio plagarum ſeu declinatio, Plato in Leg. obſerua-
, cautio de illatione ictuum. πῶς τοῦ ἀλλοτε ὀφ ε τὸ θεῖον εὐ-
ειαν, Albini in Deum pietas. Plutarch. in Camillo, ἠ δ' εὐλα-
ια ἡ τὸ μηδὲν ἀγαν ἀξιοῦν, idem ibidem, quod autem prudenter
odeſtêque ſtatuptimum eſt. εὐλαβειαν ποιητὸν, cauendũ eſt.
phoc. πῶ δ' εὐλαβειαν ἡβῶν φορτιζόμενον γ ὠ, harum rerũ cau-
nem propoſui, id eſt, in his rebus diligenter cauꝰ & pro-
. ibidem, τὸ δὲ μαθεῖν ἐπεστὶ εὐλαβεια τῆς πεισμόνης, i. ἐπιτια, σκέ-
, Suid.
πραγμ. ἀπσεμνῶ. πρωῖ, vito, cauco, vereor, religioſè ago, φυ-
πόμαι, cum religione obſtringor, Æſchin. Deponens, & Ac-
Iſocrat. εὐλαβεῖ τας διαβολας κὰν ψεύδεις ὦσι, fuge & auerſare
ummas. Plato 2. de Rep. εὐλαβῶμαι πενίαν ἡ πολεμεῖ, fugien-
pauperrarem vel bellum. εὐλαβεῖμαι τας μιᾶς κυβεύσεις ἐ-
ῶσε abdunt vt tædio muſcarum vacent, Gaza ex Ariſtot.
αβῶμαι δὲὸν, Deum reuereor, Plato de Legibus, σέβεσθαι ἢ νόμος
τρέφει τὸ ἡ καὶ εὐλαβεῖσθαι, & c. Plutarchus in Pericle, ὠδὲ τὸν-
ζεῖμαι, nullius reſpectũ mouebor, Euripid. Cum Infinit. εὐλα-
μαι πεσεῖν, timeo ne cadam, opheol. εὐλαβοῦμαι τὰ συμπεσεῖν
φοναι αὐτὸς, cauent ne ſecum amici conſideant. εὐλαβοῦ-
φόνα πεσεῖν, cauco ne ſtrepitum moueam, Ariſtotel. εὐλα-
μαι μηδὲν ποιεῖν χάτον διάφορος, ne vicino noceam cauco, Plato
Legio. Sequente μὴ. Idem in Epiſtol. εὐλαβοῦ μὴ πεσὼ ὀπισθη
ὰ εἰς ἀδρωτος ἀπαιδευτους, caue ne forte excidant hæc in
es hominum indoctorum. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, cauco ne
idam, Plato in Epiſtol. Cum Præpoſitione. εὐλαβεῖσθαι δεῖ
τὸν Plato de Legib. εὐλαβεῖσθαι πρὸς τοῦτο, conſilio cauca-
ni, Idem, ibidem. εὐλαβεῖσθε, reuerimini, ſe cauens. Genitiuo
am iungitur. Suid. ἀφ' ὧν εὐλαβοῦμαι.
ὁς, ὁν, ὁ ἢ ὁ, proprie bonam ſeu potius commodam an-
n habens, ſeu bonas anſas, vel cui eſt anſa qua commodè
hendi poſſit, aut, cui ſunt anſæ, & c. ὁ ἐς καλὰς ὑποτιθεὶς αὐ-
quit Suid. vt εὐλαβὴς ποτήριον hanc autem ſignification. a-
qui rariſſimam habet εὐλαβὴς in iſto Luciani loco πίνα ὁ
λαβὴς ἡ μόρια τὰ ἀγκεῖα. ἢ ἀπιστῶ τὸ σωματος ὀπτηρικὰ τὰ
πας ἡ πολίτης δυσκίνητος, ὁθνμιαν ἀπηλαθὼ παρεχόμ ἢ βέ-
ι. Euſtathius (in ſignificat. multũ magis vſitata) qui bene res
eſſit, id eſt circunſpectè ὁ εὖ ἢν σκοπιάζων ἐπηκριβουμέ-
, inquiunt Suid. & Etymolog. quonam autem qui bene
capeſſunt, id eſt, circunſpectè ſolent etiam timide id fa-
e, (quo pertinere videtur dictum illud Thucydid. ἀμαθία
θαρσος, λογισμὸς ἢ ὀκνος φόβος hinc factum veriſimile eſt, vt
ὰς εὐλαβὴς dicatur de eo qui timidè ad agendum rem aliquam
cedit ſeu circunſpectè ſimul & timidè. Philo de vita Moſis
ro τ. ἡ αὖ τὸ φυσει εὐλαβὲς ὡ ὑπερφίλητο, natura paulo ti-
ndi τ. σεῖ τὸ λόγον ὦ ὑπακοὴ ἐς, ad diſcendum timidè accede-
t. Plutarch. in Pericle, ἰατρὸς πολλὰ ποιήματα ἡ ῥυκμὸν ἢ κμ-
ν ἐδνας εὐλαβὲς ἢ κακῶς ἡ ἐφήμενος ἀφορμὴν τῆ τρω-
ός, Plutarch. in Pericle, Medicus vario morbo & longo, in-
rdum voluptates quaſdam cautas, interdum ſectiones &
edicamenta ad ſalutem adhibens. non eſſe autem εὐλαβὲ ι-
m quod δεισὸς patet ex Ariſtot. qui illud huic ſubiungit,
ὸς δὲ θαλὸς ἡ εὐλαβὲς, & ex Demoſth. qui quum Æſchines
m vocaſſet ἄπλωστ ἡ δεινὸν ὠφὸς ὄχλους, dicit ſe eſſe εὐλαβὲ,
eſt ſe verecundè & circunſpectè prodire in concionem, vt
lt Bud. Plut. de Pompeio cauente famam adulteri ὥτω ὁ πα-
ῆμβοῦτ εὐλαβὲς ἀν ὠφὸς τὸ ποιεῖν τὰ ἡ πραγμαγμῶ ἢ, vbi nota
m eo copulari πραγματῶ ἢ quod ad verbum eſt cautus.
m εὐλαβὲς ὠσὶ, Leuit. 15. εὐλαβὲς ποιόντα ἐν ὁδοῖς Τσραὴλ ὠσὶ
ἀφεδρισμὸν, facies, vt ſibi caueant ab immunditiis & τὸ εὐ-
ὲς timiditas. circunſpecta cautio. Herod. li. 2. Εὐλαβὲς apud
eſiaſtic. ſcriptores, & in teſtament. noui libris ſignificat
rdum circunſpectum & cautum circa ea quæ ad diuinum
ctum pertinent. ita enim exprimi poſſe videtur huius vo-
ouli vis vbi dicitur de eo qui latine religioſus vel pius, in-
ligendo de pietate erga Deum) dicitur. vt Lucæ 2. de Si-
one δίκαιὸ ἢ εὐλαβὲς, (at Bud. ibi vertit pie conſiderans
ſ. epiſt. 67. ἢ ἄλλοις τοῖς εὐλαβὲς ἀνδρὶ ὑποκριτοῖς.
Εὐλάβεια, cauendum eſt, εὐλαβεῖσθαι μᾶλλον, cauendum eſt miſce-
re. εὐλαβεῖσθαι δεῖ τὸ ἀεὶ μανον ἀπ' ἀλλ' ἀγαθὸν ἀναβαίνειν, cauendum
eſt ne reliquiæ tranſeant in morbum, Galen. lib. 2. ad Glauc.
εὐλαβεῖσθαι τὰ μεγάλα πράγματα, metuere oportet magna vulne-
ra, Dioſcorid. lib. 7. capit. 3. εὐλαβεῖσθαι τοὺς ἄλλως κακοήθεις τοὺς ἀ-
ρρώστους, Galen. ad Glauc. ſuperſedere oportet ab aliis vacuatio-
nibus.
Εὐλαβὴς, cautè. εὐλαβῶς ἔχειν, veretur. εὐλαβῶς ἔχων τῶ σώματι, non au-
deo dicere. Interpr. Ariſtoph. εὐλαβῶς διακεῖσθαι, Thucyd. religi-
oſè cauere. ὁ ἢ φίλιππ ἐρῶν τὸν Αχαιικὸν εὐλαβῶς διακεισθήσεις
σφᾶς τὸ ἢ ὁμοιωσαν πόλεμον, ἢ κατώλαζι ἢ πάντα τρόπον μηχάσασθαι αὐ-
τὸν ἐν ἀσφαλεῖ.
Εὐλάζω, putreſco, vermes produco, verminõ Senecæ, vermicu-
lor. Hu. σκωλικαζ, Heſyc. item, aro. εὐλάζειν. i. ἀρόειν. Thucyd.
ἀσυρμὰ εὐλάκης ἐλκόμεν.
Εὐλαί. in verminoſis vlceribus quæ ἕλκη σκωληκιῶντα dicuntur, e-
nati vermes ex putredine, vel ex muſcarum ſtercore (nam &
ita caduera vermiculari contingit) εὐλαὶ appellantur ὥσπερ τὸ
ἐπὶ ἕλκεσι γινόμενον κνισὶ ὄνομα, inquit Didymus. Homer. Iliad. γ. Νῶι δ' ὡς
ὥσπερ ἐπιοὶ κορωνίσι νόσφι πολίων Κλοιαζ εὐλαὶ ἔδνται. Ibid. lib. ἀμφὶ τὸ
οἱ χροῒ σῶτεται, ἐδὲ μιν εὐλαὶ Ἐδωσιν ἀμὸν τὸ φῶτας αἰνοὶ πολὺς πεπτῶσιν.
verminare etiam caduera, id eſt, τὰς εὐλαὶ πίπτειν, quibus
muſcæ inſederint ita oſtendit idem poeta, Iliad. π. vbi Achil-
les inquit, Δαῖδ' ὡ μὴ μοι πόρε Μενοιτίου ἀλκιμον υἱὸν Μῶν κφδδ-
σαι ἢ χαλκητύπεϊ ὠτειλαζ Ευλαὶ ἐρῦ-ωσιν, ἀσκίωσιν ἢ νεκρὸν. In-
terpr. σκώλησιν ἐγχρίσασιν exponit, τὰς ἐτiam dici ὥσπερ τὰ ἐν ἕλκεσι. Lucretius primum rudeque illud ſeculum deſcribens in
quo nondum inuentis vulnerum remediis tabeſcebant, vo-
cat fœtas vermina τὰς εὐλαὶ ἢ κρεῶν θρέμα dicta authore Suid.
Sic enim libro 5. Donec eos vita priuarant vermina ſœua, Ex-
pertes opis ignaros quam vulnera vellent. quo σκωληκοβρότους
intelligit, qualis ille Herodes Actorum 12. Et Pheretima Cy-
renes regina, ζῶσα ὁ ὑπ' ἔζεσι εὐλέων, vt Ionicè loquitur Herod.
lib. 4. vt & alibi, ὑσὸ ἰοὺλων κατεβρώθη.
Εὐλαίζωτός, ἡ, ὁν, ex bonis ſtructus lapidibus. Poet.
Εὐλάκη, ἡ, vomer, Thucydid. libro 5. ſic Valla. εὐλάκας πῶν ὕνιν
λακεῖ ἀμοῦνοειδὴ γῆν, ἐνιοι ἢ πῶν δίκελλαν, ὅσπ τοῦ λαχαίνει, ἤτοι
σκαπάνην.
Εὔλαλος, facundus, in Epigr. bene loquens, bene dicens.
Εὐλεάστος, ὁ, ἡ, vel εὐλέαστος, qui facilè molitur, qui teri poteſt. εὐ-
λέ ιστος τρεφὴ, cibus qui facilè poſſit moli & confici.
Εὐλείμων χαρὶς, gratia pratenſis, i. κηλοειλειμώνας ἔχουσα, in Epigr.
& apud Homer.
Εὐλιξὲς ἡ εὐδύμους λόγος apud Lucian. oratio habens bona voca-
bula.
Εὐλίπης, ὁ, ἡ, qui facilè delibratur, qui cortice facilè ſpoliatur,
cui cortex extricabilis, Plin.
Εὐλοβόπτερος, ὁ, ἡ, qui facilè labitur in lethargum.
Εὐλυμαῖνω, forti animo eſſe, λίαν ὁ ἀθρὶας ἐθ' ἔχειν, Æſchyl.
Hebeſc.
Εὐλιπὴς, ὁ, ἡ, facilis captu, locus prædæ expoſitus, i. nõ mũ-
nitus, ὁ δὲ εὐλιπὴς τὸ ἐπιπικρὸν εὐκοπὸ πάτος, præbere locum expe-
ditiſſime, Xenoph.
Εὔλογος, ὁ, ἡ, ὄν, pinguis, præpinguis.
Εὐλογοφυὴς, laudior, ſum præclarus fama. Et εὐλογοφόσιος, theologi-
cum verbum, id eſt, fauore & beneficentia dei ornari aquæ
cumulari.
Εὐλογέω, ὦ, τσω, π. πκ. benedico, laudo, honorificè loquor de ali-
quo, celebro, Accuſat. τ' παρὰ, Iſocrat. εὐλογῶν τας δίκας, bene a-
quo, celebro, Accuſat. τ' παρὰ, Iſocrat. εὐλογῶν τας δίκας, bene a-
gere cauſas, Iſocrat. ἐπεὶ ἀπόδοσιον. Ariſtoph. in Equitib. εὐλογῶ-
σαι βουλόμενοι τὸν πατέρα ὁμῶν, id eſt, ὑμᾶς τὸν πατέρα ὁμῶν ἐπαινέ-
σαι. εὐλογεῖν etiam verbum eſt ſacræ ſcripturæ in eodem ſigni-
catu. nam εὐλογεῖν τὸ θεὸν, eſt Deo benedicere, id eſt, cum lau-
dibus gratiſque venerari, vt loquitur Tacitus: quo ſolum
verbis animi memoris & grati officium non honorarium
tantùm fed & debitum perſoluimus. At verò Deus re qui-
dem vera εὐλογεῖν dicitur quicquid gratia ſua compleꝰtur,
approbat, & ſuo fauore imbuit, vt & idem Tacitus extulit.
Geneſ. 2. ἢ εὐλόγησεν ὁ θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, ἢ ἡγίασεν
αὐτὴν.
Εὐλογητὸς, benedictus, laudandus, laudabilis. 1. Petri cap. 1. εὐλο-
γητὸς ὁ θεὸς.
Εὐλογία, ἡ, ſermo, λόγος, Platoni 2. de Republ. bona oratio. Item
munificentia, munus amicis miſſum: à colligendo. vnde &
εὐλογίαι, id eſt, collectiones pro eleemoſynis & collationibus
dixit Paulus 2. Corinth. 9. Item 6. Εὐλογίας, annetauit quidam,

est etiam finita quædam ratio cum sc. personarum, locorum ac temporum considerata quædam discretio habetur: huic opponitur ἀόριστος, i. infinita cogitatio & quæstio.

Εὐλογεῖν. ὁ λογισμὸν τὰ σωτηρίας ἔχοντα, in cuenta bene consulere, Plutarchus in Othone. Item æquo animo ferre rerum euentu, & recte ratiocinari. Laertius in Xenoph. de finibus loquens, ὁ μὲν σοῦ διαλόγους τέλος φησὶ μηδὲν τὸ ἀλογιστεῖν ἐν τῷ κρίνειν ἀλογία.

Εὐλογιστία, ας, ἡ, ὁ λογισμὸς, ἀθροῖσις, ratio bene composita, ratio bene subducta.

Εὐλογιστικὸς, ἡ, ὁν, rationabile.

Εὐλόγιστος, moderatus, numerabilis, qui rectè ratiocinatur, prudentissimus.

Εὔλογος, ος, ὁ, ἡ, rationabilis. Quintil. iustus, non ineptus, verisimilis, credibilis, rationi consentaneus, consultus & cogitatus: cui opponitur ἄλογος. Stoicis βίωσις, εὔλογος ἕξις, Ciceroni Tusculi. 4. voluntas, quæ quid cum ratione desiderat. τὸ εὔλογον, rationi consentaneum, rationi consonum, Aristotel. 1. Ethic. εὔλογον ὃ τοῖς εἰθὲς ἢ ζητοῦσιν ἡ δίκη τὰ ἀγωγὰ ἔδει.

Εὐλοχία, bonam sortem habès. possit etiam significare, bonam seu pulchram habens lanceam.

Εὐλογῶς, probabiliter, verisimiliter, honesti specie, rectè, iure optimo, merito, non temerè, non abs re, οὐκ ἀπόπως, non temerè est, quòd, inquit Terent. ratione optima, debita ratione, vt Stoici dicunt εὐλόγως τὸ ἐξ ἄδεον ἑαυτὸν τῷ βίῳ τὸν σοφὸν ἢ ὑφὸ σπουδὸς ἢ ὑφὸ φίλων, ex quo dogmate Cic. 3. de Finib. laudandus sit is qui mortem oppetat pro Republica.

Εὐλυσία καλίας, purgatio ventris.

Εὐμαθὴς, ὴς, ὲς, bene cristatus. Sophocl. Ἀλλ' ὦν κωὼς ἐμοὶ τὰ φρῆτες ἄλλα κυρεῖν, ὁ λόφωνις χόσις. ἔλοφος etiam dicitur laboris patiens, vt apud Stuil. ἄλοφος αὐχὴν τ' ἄκαμπτος ὑπομόνιμος ἐφυτὸν, ὅτι τὸ σῶμα κεκραμένον ᾖ, ὑπὸ τ' ἐγκλῖνος τεπαλαιπωρημένος. Hesych. ἐλλίθιος, ἀχρεῖος.

Εὐλόφως, generosè, strenuè, χρώμενος, ποιῶ εὖ ἐπιμελούμενος ἄλοφος ἀγωνιζόμενος, Stuil.

Εὔλοχος, Diana, quæ parientes adiuuat, Eurip.

Εὔλυρος, canorus, lyræ peritus.

Εὔλυτος, ου, qui facilè solui potest, qui facilè soluitur, solutilis, Suet. quasi solubilis, Genit. εὐλύτου ἢ ψυχῆς. εὔλυτος μνήμη, facilis & prompta memoria. Theophrast. in Character. cap. οἷος Χαιρώνειος γράφει ἐκ τῶν τοῦ σώματος εὔλυτον ἔχοντες θεὸς λοιδορίαν.

Εὐμάθεια, docilitas & celeritas ad discendum Ciceroni. Dicitur & εὐμαθία vt lib. 6. Epigr. μιμεῖ ἡ φιλίης σῶμα ἡ ἐμὴ ἡ διμερὸς ἔθης. ἐμμεμαῶτες πρὸς μίμησιν, ὀξύτατοι, ἀγχίνοια. μνήμη.

Εὐμαθὴς, ὴς, ὲς, ἡ, ὁ, docilis, ingenio acri præditus, ingenio valens, ingeniosus, aliquando perspicuus, seu intellectu facilis, & γνωστὸς, qui facilè discitur, Æschin. Xenophon, πάσῃ σοι εὐμαθέστερος ὢν τοῦ συνεργοῦ ἐφ. Plato cum Genit. epist. 7. ἀνοίει δ' ἄλλων εὐμαθὴς ἄνω ἢ μνήμων. scalig. enim ad alia sunt ingeniosi, & memoria valent, alii ad alia sunt dociles. εὐμαθὲς φωνῆμα, vox facilis percepta, Sophoc. τὸ εὐμαθὲς, intellectu facilia. εὐμαθέστερον ἔχειν, sum in instructior, Hermol.

Εὐμάθια, docilitas, acumen ingenij, Bud. in Epist.

Εὐμαθῶς, ita vt quis facilè discat seu intelligat, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαλάκτος, facilè liquefcens, mollescens.

Εὐμαρὴς, ὲς, ἡ. latrina, oletum, κόπτωτος, Herodot.

Εὐμάρεια, ας, ἡ, facilitas, ἡ χρῆσις εὐκολία, ἀκεστρία, ἡ εὐκρήτε χρῆσις Sophoc. Trachin. item copia & facultas idem Sophoc. Philoc. πάντα ἢ σκοτὸν ἔρεσκεν ἐξεῖ, πλὴν κἀκεῖθεν παρὸν τύπτ ἢ πολλὴ διμήνεια, & σκότος schol. in his locis interpretat. ἐξεῖναι ἢ ἀκεραίων, & apud Herodot. ὅσον χία, procliuitas, lenitas: aptitudo etiam à Bud. vertitur apud Aristotelem de mundo. Xenoph. in Apolog. Socratis, pro clementia capit.

Εὐμαρῶς, facilè, ἀκεραίως. Apol. οὐ δ' ἀκεραίως ἀπορθοῦς.

Εὐμαρὴς, ὲς, ἡ, facilis, procliuis, lenis. Appianus in ἐν αἰνίσκαιῆ, ὡς ἐμμαρὲς τὸ ἔργον, vt ex facili. Plin.

Εὐμασία, ἡ, ἡμαρία, facilitas. ἐμμαρίᾳ χρῆσθαι ἢ τῶν οἰκιῶν, ventrem domi exonerant.

Εὐμασίζω, alleuo.

Εὐμασχάλη, ἡς, ἡ, calceus. ἕλκει ὑπὸ ἡμετ. ἐὰ ἀλχρὸν ἐχόντο. vide Pollu. libro 7. ἐλκὸν ὑπὸπλὸν ἐμμαρὲς, in Epigr. emmat. vbi genus est vestis.

Εὐμαχὴς, facilè, ῥᾳδίως, ἀλχρὸς.

Εὐμάχως, fortiter pugnans.

Εὐμεγέθεις, ὲς, ὁ, ἡ, ingens, procerus. τὸ ἐμμέγεθες, vastum, ingens. apud Theophr. histor. lib. 3. cap. 17. φυλλον ἐμμεγέθες, folij pregrandes, vel notabilis magnitudinis.

Εὐμεθόδως, compendiosè, τεχνικῶς, vt in illo exemplo, ὅτως αἱ ἐμμεθόδως ἀκῆς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν τῆς ἀρχῆς τέλος ἀφίκοιο.

Εὐμείλικτος, ος, ὁ, ἡ, qui facilè mulceri potest, siue lenire aut placari.

Εὐμείλιχος, Hesych. ἐμμείλικτος.

Εὐμελὴς, εὐφωνικὴ, missica quæ versatur in melodia, Aristot. in Int. ἐμμελὲς ἢ χρῆσθαι, tonus situs.

Εὐμενὴς, qui fortiter vtitur κῆ μενὴ, i. fraxino, hasta fortis & speciosus, ἀπὸ τῆς μενῆς.

Εὐμένης, ος, ὁ, bene hastatus, bellicosus. ἀπὸ τῆς μενίας arboris species, ex qua hastæ fiebant, & ἐμμένιος, Hesiod. κύων δ' εὐμενὴς, strenuus & bene hasta vtens.

Εὐμενίπτειν, feheiter mellificare. Theophrastus, histor. libro capite 2. de origano loquens, ἢ τοῦτο φασιν οἱ μελιτουργοὶ ἐὰν ἢ, τότε γὰρ ἐμμελίπτουσιν, ἡ οὐ. ἅμως γὰ ἀπεχθήσεται, ὡς ἐμμένιος, non prodeit mellificium. Plin. libro 21. capite nono similiter dicit de thymo, cum & apes decerpunt & aurium mellis est. prouentum enim sperant apiarij large ipsi resente eo. ἐὰι ἐμμελίπῃ τὰ σμῆνη, si aluei mellis annona abundent. Aristot.

Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia, φιλία, placiditas. Gel. placabilitate. Tacit. ἀπὸ τοῦ χρήσεως, ἐὐμένεια εἶν, in bonam partem interpretanda, Herodot. Item, ἐὐμένεια τὸν ἄθρῳ τῶν ἴσων ἢ ἴδιων ἐὐπόνων τοῦτο, tot quæ diximus sint à diis in bonam partem accepta. ἐὐ ἐὐμένεια, cœli clementia Virgil. cœlum placidū Stat. Thephr. de Caus. lib. 2. cap. 17. ὁ ἐὰν οὖν ἢ ἀεροειδὴς ἐὐμένεια (corrupte nim legitur κῆ ἐὐσθμία) τοῦ χρήσῃ, &c.

Εὐμενέστερος, etiam dicitur apud Isocrat. benignius, placidius, mitius.

Εὐμενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, amicus, beneuolus, facilis ac propitius.

Εὐμένως, sum propitius ac beneuolus, Apol. 2. Arg. Dat. indulge, arrideo, Phocyl. βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλου ἐὐμένοντος, piscei amicum beneuolum.

Εὐμένων, clemens, bene volens, apud Nazanzenum identidem.

Εὐμήκης, ὲς, ὁ, ἡ, mitis, beneuolus, candidus, lenis, facilis, placabilis, placidus, benignus, propitius. τὸ ἐὐμήκες, beneuolentia, mosth. ἐὐμήκεστερος.

Εὐμηλίδες, ὡν, furiæ, in Epigr. Eumenides. Virg. κατακέλουσι ἀμφὶ Stuid. μισῶ γὰ ἐὐμηλίδ' ὧν, ὡ. vsque ad Eumenidas reiectos fuere ab Amazonibus Athenas inuadentibus ipsos Athenien, Plutarch. scribit in Theseo. ἐὐμηλίδες, αἱ σεμναὶ θεαὶ, Aristoph. terpr. ἐὐμηλίδες autem sic dicuntur κῆ ἐὐφημισμὸν ἀφ' ἑαυτῶν, tres sunt ἀλικτὸ, μίσημον, πονηρὸν.

Εὐμήλιος, ου, ὁ, ἡ, ον, placo, beneuolum reddo. Xenoph. 3. Paedia. ἐὐμήλιος ἀνὴρ ἐὐσεβίας εἰκὸς πρὸς ἐὐμήλιος τὸ. ἐὐμήλιος pro eo etiam reperitur.

Εὐμήνιος, benigne, beneuole, & ἐὐμηνίως, apud Apollon. πράως, Hesych.

Εὐμετάβλητος, ος, ὁ, ἡ, facilè mutabilis, qui facilè mutatur. ἐὐμετάβλητος, ὁ ἐὐμετάβλητον. τὸ ἐὐμετάβλητον, facilitas mutationis

Εὐμετάβολος, mutabilis, inconstans, varius, Cicero. τὸ ἐὐμετάβολον, quæ facile mutantur.

Εὐμεταδότος, ος, ὁ, ἡ, facilis ad impartiendum, qui facilè conce. Paulus 1. ad Timoth. cap. vlt. iubet diuites admoneri, vt ἐὐμεταδότους, id est, liberales, faciles ad erogandum, non tenaces & restricti.

Εὐμετάθετος, ος, ὁ, ἡ, tranfpositu facilis.

Εὐμετάπειστος, qui facilè diffuaderi potest.

Εὐμεταχείριστος, ος, ὁ, ἡ, tractabilis, nullo negotio subactus, noph. καὶ ἐὰ πως ἢ, ὡς Proxeno, ἢ ἐὐμενὴ ἐπεδείκνυτο ὡς ἐὐμεταχείριστον ὄν, iniqui infidiabantur velut homini captu facili.

Εὐμεταχόμιστος, modum seruans.

Εὐμέτωπος, ος, ὁ, ἡ, prolixus, procerus, prælongus. Theophrast. lib. 3. cap. 17. μῆλα ἐὐμέτωπα, ἢ φλοιὸς ἢ εὐμέτωπος ἐστί.

Εὐμενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, terax omnium, pecorosus, Stat. Propert. in Epi. εὐμενὴς ὑπὸ. dicitur Homero Odyss. ἑ, insula nutrix omnibus commoda, seu pecudum fertilis, κλὰ θρέμμασι χουσα.

Εὐμήρα, ας, ἡ, ἔρια, lanæ ad nendum faciles, Lucian.

Εὐμηνὴς, ὲς, ὁ, ἡ, prudens in Epigr.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, ingenium, industria.

Εὐμήχανος, ος, ὁ, ἡ, industrius, ingeniosus, solers, sagax. ἐὐπορος, facile, perituus. idem quod μηχανικὸς. Aristot. lib. 9. hist. Anim. ἡ ἀρχὴ ὁ ὁρίζων τὸ μὲν ἐὐμήχανον ὡς τὸ βίπτ εἰ δ' ἀμηχανία τὸ ἐὐμήχανον, ingeniosum.

Εὐμηχάνως, apte, affabrè, summo artificio. Lucian. Apud Appian. ἐὐ ἰσόρροπος saepe pro callidè, astutè.

Εὐμισητὸς, ὴ, ὸν, odiosus, odio expositus. Hermogen.

Εὐμνημόνευτος, ος, ὁ, ἡ, commemorandus, Aristot. memorabilis, id facilè memoria tenetur. memoratu facilis, qui teneri facilè memoria potest. qui memoriæ facilè mandatur. διὰ τὸ εὐμνημόνευτον, quòd facilior fit memoria. Nazan. in Orat.

Εὐμοιρέω, ας, ὁ, ἡ, ὦ, integritas, felicitas, & beata reipubl. constitutio, εὐκλοιρία. Herodian. τοιαῦτα ἢ εὐμοιρέω ἢ συτάξις κατέχουσα βίου, de Pertinacis tempore loquens, quo omnia rectè atque ordine gerebantur. Lucian. εὐμοιρία τοῦ σώματος vocat, quum omnes partes corporis inter gras constant.

ως, felicitèr, felici fato Ioseph.de Antiq. εὐμοίρως ἀπέθανεν, ici fato obiit. & εὐμοιρότερον, felicitius, εὐτυχέστερον. Damas. ius, οἱ δ' ἐπ' ἀκρότατον σφῶν ὑπὸ τῆς μανίας ἐπιζέσαντος ἐξέλαυνον εἰς τὸ τοιοῦτον, ἡ ἐκπίπτοντα εὐμοιρότερον ὑπὸ τῆς πολιτείας εἰς ἄλλο ἦθος ἢ τὸ παρὸν ἐπανιέναι. Appian. in Annib. ὡς εὐμοιρέστερον ἐνθουσιάσοντος, vt feliciori fato morientes.

ς, aptus, bene armatus, ὅπλων. Hesych. ἐγκάθοδος πολεμικός.

πας, egregius cantus, εὐφωνία, εὐφωνίας. Hesych.

ρφος, forma præcellens, decor, species, ætus aspectus.

ρφος, ὁ, ἡ, formosus.

ρία, elegantia, doctrinæ lepos & gratia. Iulian. παίζειν ἢ ὠδὴν ἢ ἄλλο τι σοφὸν ἢ χαρίεν γέλωτα ἢ εὐμορίας.

ος, honesti labores.

ς, iacentes.

ω, δόσπαστος, sopio, consopio. κοιμίζω, sterno, interficio; ἀκαλύπτως, κατασφάζω, κοιμίζω παντοίως, peto cubile, coco, Actiuo, lib.1. Argon. Apol. κ. ἡ ὑπνώσασα πόντον, mare sedauit. m colloco ad quiescendum. Et ἐνευδάσθαι, pro κοιμᾶσθαι, rnire, cubare, ire cubitum. Odyss. ἑδμῆσι τανυσσάμενοι ἐνὶ δώμασι, insidebant & quiescebant. ἐνευάζομαι τῷ γαμβρῷ ἄνδρι, cum ore dormio, Lucian.

ος, ὁ, populosus, bene habitatus. Hom. Iliad. ἀμφιπεδίῳ εὐλείμονι, ἐν κοιλάδι εὐκτιμένῃ.

ος, ὁ, ἡ, stratum lecti, stragulum. Pollux in 6. τὸ δὲ ἀγρίδιον, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῆς σπορᾶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἀναλισκόμενα, ἢ ἐν ᾧ κοίτην ἐνδήλως ἔχει. τὰ δὲ εἰς κοίτην ἐρμάσματα, ἃ καὶ στρωμνὴν καλοῦσιν.

ς, ὁ, ἡ, absconditus, qui procumbere amat, vt cubitor bouis. lumel. 1. εὐνᾶς δ' ἐκ βοὸς ἐξ cubili prouenientes. εὐναίαν ἐλέσθαι, in ger. colloquiorum quæ fiunt in lecto. εὐναία ψυχρὰ. Euripid. ας κύψας, Idem. εὐναίᾳ παλαιᾷ, in Epigram. εὐναίων πυθμένι λίμνης, ripid. temnom tranquillorum, id est, tranquille diratium.

ος, ου, ὁ, opportunus locus cubilibus.

ερον, τὸ, dormitorium Plinio & dormitorium cubicun, item cubicularis lectus. Cicer. apud Sophoclem in achiniis.

ος, ὁ, ἡ, cubicularius.

ος, ὁ, ἡ, inartus, concubitor, Eurip.

ος, ὁ, sopio, κοιμίζω, κατακλίνω, sedo, σταίνω. Odyss. δ. τοῖς δ' ὕπνον χέον. de ὑπνώσαι, pro dormire, cubare & concumbere, fuccumre viro dicitur à Varrone.

ς, maritus, concubitor, Eurip. pro ἀνήτης.

ρ, ὁ, ἡ, vxor, in Epigram.

ος, ὁ, cubile, στιβάς, ἡ. coitus, anchora, sedes. Odyss. ξ. συφορὸς ἐπάρας, ὑπὸς vocat. vnde σύες χαμαιδυνάδες, humi cubantes. ἐν τῷ ὄρει δὲ ἐπὶ τῶν ὀρῶν ἀναπαύσεται, ἔνθα ἂν ἐγὼ ἐπὶ τὴν θήραν ἔλθω, ἐκεῖ καὶ τὴν στιβάδα ἕξω. ἡ στιβὰς ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἐστιν ἡ ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἐστρωμένη. ἡ ἀκτὴ γὰρ ἀμφίκλυστος ἐστὶ καὶ ἁλὸς ἀεὶ ἐπ' αὐτῇ κλύδων ἐπιβρέμει. ἡ δὲ στιβὰς ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἐστὶν ἐν τῷ ὄρει, ὡς ἂν ἐκεῖ ἀναπαύηται ὁ ἐμπόρων θηρᾶν ἐπιβὰς ἐκεῖ. ἡ

liere: fecisse, hisque eunuchorum virorum loco vsum esse.
Εὐνουχισμός, οῦ, effeminatus vt eunuchus. Hippocrat. περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, de Scythis loquens, εὐνουχοειδέα τὰ σώματά ἐστιν ἀλλήλοισιν.
Εὐνόμιος, beneficus, benignus, propitius.
Εὔνωτος, bonos & latos habens humeros. Aristotel. de Leone, ἡ τὸ μεταφρενον πλατὺ καὶ εὔνωτον καὶ εὐλύτους ὠμοπλάτας.
Εὐξοώλμιος, vellem.
Εὔξενος, ὁ, ἡ, hospitalis, quasi bonus hospes seu amicus ab εὖ & ξένος. Εὔξεινος δὲ θαλάσσα, Dionysius de situ orbis dicitur mare illud à Bosphoro Thracio incipiens, ominis causa sic appellatum est ab accolis: nam prius ἄξεινος vocabatur, i. inhospitii, quod raras haberet stationes propter piratas. vnde Ouid. lib. 3. Tristium. Euxinus fallo nomine dictus habet. & 4. ibidem, Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Solinus, à moribus accolarum Euxinus, ἄξενος ante appellatus. Εὐξεῖνος Ζεύς, Iupiter hospitalis, i. ξένιος. Apol. 2. Argon. πελάσσαι Ζηνὸς ἐυξείνου κλυτὰ πάγα ὑπὸ κευθμὸν ἀκάμαντος, ποτιπλαγὴν ὕδατι δύσιν ξυνὸν ἰκέσθαι, inquit Interpr.
Εὐξένιος, amicè, φιλοξένως. Apol. Rhod.
Εὔξεστος, ὁ, ἡ, politus, mirificè fabricatus, rasilis. Odyss. ξ. ἄκοντα τὸν εὔξεστον, i. leuia & polita iacula, & εὔξεστα τοξοπέζια. Odyss. ω, τὸ εὔξεστον, lignum rasile. εὐξέστη σὺν κανόνι, Odyss. ν, i. κανόνι ὀξυσμήνῃ, κανόνι σκηπανοφόρῳ, sic Didym.
Εὐξέστως, ὁ, qui facilè desiccatur, exsiccatu facilis.
Εὔξεστος, politus. & εὔξεστα. Homer. Iliad. β, ὑπὸ δ' εὔξεστον ἄρυσε πιτύων, i. id est, τὰ κοιλώτερα ἐκπεπελεκημένον. Theophrastus histor. libro quinto, capite octauo, ἁπλακικὸν πόκον ἢ, ἡ λεπτότατος καὶ ἥκιστα εὔξεστος καὶ πολυτρίχιστος τὰ πλεκτὰ, politurae facilioris. Gaza non bene, sculpturae faciliora. ἧττον εὔξεστος, sculpturae facilior, Gaza ex Theophrasto.
Εὐξυλία, ὁ, ἡ, qui est probae materiae.
Εὔξυλος, ὁ, ἡ, ὁ, cuius laudata probaque materies. Theoph. hist. lib. 4. cap. 1. εὔξυλον δὲ λέγουσι τὴν κράδιν.
Εὐξύλιστος, ὁ, ἡ, facilis ad paciscendum, stans conuentis, Xenop. Atticè pro εὐπρόσοδος.
Εὔξυλος, ὁ, ἡ, Eurip. qui facilè intelligitur.
Εὐογκος, ὁ, ἡ, ampliæ molis vel compactæ. εὔογκος τοῦ πλινθεύειν, se coarctans. εὔογκος ἡ μικρὸς, contractus & partus, Theophr. lib. 9. histor. plant.
Εὐοδία, ὁ, ἡ, ἐστὶ καὶ εὐοδία, facili via feror, facilè eo. εὐοδίαν τοῦ σώματος, semen dirigitur & iuuatur, Aristot. Theoph. de hist. lib. 1. cap. 9. οὐτε γὰρ ἐν ἰόνῃ σωμάτων διὰ ξηρὸν πάσας, τοῦ μὴ βοᾶδις, σκληρὰ ἔχοντ' ἐρύσσειν αὐτὴν ἔξω. εὐοδίαν verò dicuntur radices, quod Plin. lib. 16. cap. 31. vertit: rectio meatu defedere. apud ipsum Theophr. lib. 5. de Causis, cap. 6. σωλὴν τὸ βοᾶδιον. Demosth. ὁρᾷς μικρὰν ἐπιλείπει ἀκὰ εὐοδία φέρεται κράνα, &c.
Εὐοδία, ας, ἡ, prosperum iter, διαπορεῖαι, prosperitas. εὐοδία ἀεὶ τῶν ἀθλ. Aristoph. in Ranis, σοφίαι μὲν εὐοδίαν κέρδεσιν ἀπόντα πεινᾶν· Κὲς φίβ. ὀφειλομένην οὖσα θάμωνος αὐ κῦ γάμον. Eustac. 8. ζητῶ σε εὐοδίαν, &c.
Εὐοδμία, ας, ὁ, bonus odor, suaueolentia, εὐωδία.
Εὔοδμος, ὁ, ἡ, odorus, odoratus: vnde εὔοδμος κάλαμος, Dioscor. de situ orbis.
Εὐοδύτως, alacri ad dandum animo, προθύμως εἰς τὸ παρέχειν, Hesychius.
Εὐοδοῦμαι, vix meæ directæ sint, prosperè ago, rectè valeo, dirigo. Ioan. in Epist. περὶ πάντων εὐχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή, Imprimis opto vt prospere agas, & valeas. Psalm. 1. eius facta prosperè cedent & dirigentur, τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, οὗ ἐὰν τὰ πλοῖα ᾖ τὰ τοῦ δημοσίου ἀφόρμια, Cleomeni res in Demaratum bene cessit, Herodot. Paulus in Epist. ad Romanos cap. 1. δεόμενος εἴ πως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, si quando tandem Dei voluntate felix iter mihi cessturum sit. Et 1. ad Corinth. cap. 16. διασωρίζομεν ὅτι αὐ εὐοδώσει, recõdens quod prosperè succesferit: nimirum à Dei benignitate. quicquid commodum fuerit: sic Erasm. Interpr. Antiquus, quod placuerit. Valla, quod facile aut leue sit, siue quod bene cedat. Erasmo rectius videtur, quicquid commodum fuerit, & quicquid à Deo prosperè contigerit. In antiquissimo codice legitur εὐοδώσῃ.
Εὐοδρος, ὁ, ἡ, peruius, Theophrast. de causis libro 5. cap. 6. prosperi, propitius.
Εὐοδοῦ ὁδῶν, cui omnia prosperè succedunt, qui tenorem institutum asseruat, Basil. μακαρισμὸν ὅτου ἴδῃ τὸ κηλὶς οὐδὲν ὑπόμωμον, &c.
Εὐοδόω, ῶ, ὥσω, τὸ, fausto ac felix iter habeo. verbum est quo vtuntur, quoties res succedit ex animi sententia εὐοδοῦσι ὁ, cap. 22. lib. 3. Regum, prosperabit iter. εὐοδῶσαι τὸ ὄργα αὐτῆς, direxit opera eius, cap. 11. libro Sapient. ὁπηνίκα εὐοδοῦται ἡ ὁρμὴ τῆς πλάσεως, quum rationem verbum direxerit, Nazan. εὐοδῶσαι etiam ὁδηγῆσαι, deducere, iter facile ostendere vel præbere. Theophrast. de causis lib. 5. cap. 6. ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ὑποστροφὴ τῆς τροφῆς ἧττον ποιεῖ τὸ ὑφειλκύσθαι καὶ εὐοδοῦσθαι, fertur ad id quod attrahit facilémque viam concedit, vel liberum transitum præbet.
Εὐοδόως, prosperè itinere. εὐοδόως ποιούμενος, quæ rectè ingreditur, Nazanz.
Εὐοῖ, euoe, vox bacchantium, heuhoe, quasi εὖ οἶ benè sit illi.
Εὐοιπόδινος, disperuatu & distributu facilis, item digestu. cilis apud medicos. Athen. οἱ δὲ πυρροὶ αὖτις κεφάλιναι πολυσπερέστεροι, καὶ εὐοικοδόμητοι τὰς στέγας, ἢ τὸ ὠλὸν κρείττονες cui opponitur ἀδυσποικόσπιτος.
Εὐοινία, ας, ἡ, annus bonitate vini & copia insignis.
Εὔοινος, ὁ, ἡ, vino abundans. εὔοινοι ἄμπελοι, Pollux lib. 6.
Εὐοινοῦσσα, ας, ἡ, idem.
Εὐολιθος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, lubricus, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. κάκρεμα καὶ ἡ εὐολιθος, mollestercus & lubricum.
Εὔομμος, ὁ, ἡ, suauiloquus, dulciloquus, mitis, ἠρέμα φωνῶν, εὐμείλικτος.
Εὐομολογητικὸς, clarum & concessu facile, Plato.
Εὐόνειροι, dicuntur κρανὰ ἐγκαιμήσαντα, qui cubantes bona somnia videntur.
Εὔοπλος, ὁ, ἡ, bene armatus, siue felix in armis, pulchris armis præditus, εὔοπλος, conspicuus.
Εὐόρμητος, qui facilè irascitur, & qui moribus facilis est. ναρὴς, ὁ τρόπος. vnde apud Hippocr. εὐορμητότερος, ἰσχνότερος, ἧττον ἐν γλοιῷ. ἐν δὲ τῷ ἐγκεφάλῳ

obsonio abundans, lautus, Plutarchus. εἰ ἡ τράλλασσα τῆς γῆς
ὀψώνιον.
pulcher aspectus. Alexis apud Pollu. lib. 6. ὄψις ἐστὶ de ob-
is dixit. alioquin est εὐπροσωπία.
ής, ές, ὁ, ἡ, bene compactus, munitus, firmus, stabilis, ro-
bus, solidus.
ια, ας, ἡ, bona corporis habitudo, ἕξις, suscepta beneficē
ceptum beneficium, ἀπόλαυσις, ἡδονὴ δελίκιον, voluptas, ꝛ-
ησις, & patiendi facilitas, cui εὐπαθείᾳ opponitur. & εὐ-
τῆς animi remissio & oblectatio, διάχυσις ψυχῆς ἢ τόνου
ον, εὐπαθείας σημεῖον γνώμη, signo beneficij susciepiendi gau-
ὸ εὐπαθήσαι ἐξ), genio indulgere, Herodot. εὐπαθείαι, deli-
Xenophon in Apolog. Socrat. τοῦ ἥλιος τὰς εὐπαθείας ἐκ τ
ς πολυπόνους ἀποχείδειαν. Item natura, quæ facilē affici po-
Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. εἰ πάθης πολλὰ ἕκαστον εὐπαθέστε-
ν πολλὰ τῆς φύσεως.
ος, ον, ὁ, ἡ, hilariter vitam trahuco, beneficium accipio, seu
ior benficio. εὐπαθὴς, ἀλυπος. Et εὐπαθεῖν αὐτὸ τῷ ψυφᾶν
ν ἡσυχίαν.
ής, ές, qui facilē afficitur, iniuriæ obnoxius, contra ἄ-
ος, durus & validus. εὐπαθὴς ὑφὸς ἀλύπου, ad concordiam
ensus, Plutar. in Solone.
ος, ον, recta institutio liberorum, apud Euripid. Polluc.
ος, ον, ὁ, docti simus, benè eruditus.
ος, ον, felicitas in bonis liberis habendis. Isocr. ὁ δὲ μέγι-
ος τῶν εὐπαιδίας τῶν αἰτίων ἐστὶ τοῖς ἀνδράσι γάμος, item fœcundi-
in bonis liberis procreandis numerosa progenies. Ba-
ς, ον, ὁ, ἡ, bona indole puer, bonos habens fi-
probi & honesti patris filius. εὐπαις γένε, bonus filius,
Epid.
ος, ον, benè constructus, dexter, agilis, validus, in Epigr. πέ-
ν εὐπαλάμων ὕμνων, κατὰ τοῦ δὲ διαλογισμοῦ βροτῶν, ἡ σωστι-
ν ἡσυχίαν.
ής, ές, ὁ, ἡ, facilis, Apol. 2. Arg. ἀέθλοις εὐπαλὲς τελέεσθαι,
expedita certamina & absque magna luctа.
ος, ον, ὁ, ἡ, cui verba dare facilē est, acceptor. Plaut. ἀλέξα-
ος. Plato in Timæo, θυμὸν τὸ εὐπαθὲς ὄνομα, ἐλπίδα τ εὐ-
ν ἀκόρεστον, & pro, εὐπειθὲς, cui facilē persuadetur,
Aristophan. ἀλλ' εὐπαθέστερος εἶ θωπαλιμψύχ τε χαμαὶ πεδέπα-
ν φθ.
ος, ον, ὁ, ἡ, plausibilis. τὸ εὐπαθὲς ὄνομ, quod facile acceptа-
probaturque suapte natura. εὐπαθῆ λόγον ἔσω τοῦ διεφθαρμένου τῆς
ίας, Basil. in Epist. ad Gregor. Nazanz. i. castigando ho
n acceptus eris.
ος, ον, exorabilis, facilis deprecationi.
ος, ον, qui facilē aduocatur, propensus ad recipiendum.
to Epist. 7. εὐπαθῆ ὄντα σοῦ τὸν νοῦν ἐμοὶ λεγόντων ἀεὶ λόγων ἡ
, prompti ad eam quam fuaderem vitæ disciplinam ad-
rendam.
ικός, ή, όν, quod facilē intellectu assequimur, Haliсar.
Isocr. τὰ δ' εὐπαθέστερα ὄντα γνώσεσθαι μειζόνων ἐστὶ σοφίσεων εἰρη-
, vt quæ dixi facilius intelligantur. Aristot. 2. Ethic. σαφη-
ν εἶναι ἡ τὰ εὐπαθῆ καὶ ὑπόθετα.
ικός, ή, όν, intellectu facilis, qui sequi facilē potest,
naxime, diligens, ὀξὺς εἰς τὰ πρᾶγματα ἡ ἑκαστικὸς, Hesych.
ος, ον, importatu & vectu facilis, Aristotel. ἡ δ' οἰκεῖ τὸ
ν ὅλων ἐξ ἀεὶ εὐπόρημάτων.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilē admittit consolationem, consola-
is. Cicr
ος, ον, exorabilis. εὐπαρήτοις ἐπέεσιν, Homero. Plato, φορ-
ν μὴ εἶναι θεοὶ πρὸς ἀνθρώπων, εὐπαρήτους δ' εἶναι θύμασι καὶ
ις καὶ
ής, ές, similis, mente alienatus, qui facilē in malam partem
torquetur.
ής, ές, ὁ, ἡ, qui constanter assidet, item qui assiduus est
aliquo negocio. καὶ τὸ ἐσθ. μόνον ἡ διωνικὸν. Hesyc. & Suid.
ος, ον, ὁ, ἡ, pulchras genas habens.
ος, ον, æquo animo, Phalar. in Epist. 1. facilem se præben-
consolantibus, vel facilē consolationem admittendo a-
d eundem in quadam epist. legitur εὐπαραμύθητος.
ής, ές, circumstans.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilis, manifestus.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilē commouetur. Aristot. ὅλως γ' ἔστι θυμικὸν
ν καὶ εὐπροσώπτως, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι.
ος, ον, in Hippiat. συμβολὴ ἐστὶ γῆ τῷ τὸν ἀεὶ τὸ κατὰ πολλὰ χώραν ἡ
ν εὐπαρόχθητον ἐξ), vt morigerum se præbeat admisario.
ος, ον, eleganter cultus, habens vestes ingeniose textas, præ-
xtatus. Nam ὑφαίνειν texere ἐσθὲ παρὰ τοῖς dicuntur vestium
ntextus, vestiū oræ & limbi attexti. Scrib. Rud. τὸ εὐπαρύφωτον,
mine apud Græcos, honoribus præditos intelligi, eo mo-
quo apud Latinos prætextatorum appellatione: quasi pur-
puratis, non pullatis aut humilibus vestibus induti. Accipitur
aliquando adiectiuē. Herodian. lib. 1. αἱ δὲ εὐπαρύφοις ἐσθῆσι
κοσμούμεναι ὅλαι φύσαι.
ος, ον, bono patre natus, magnis natalibus ortus. εὐπατρεία αὐλὴ, aula boni patris de cælo, Euripid. εὐπατρεία ἀμφιθέτις, Apollon. Rhod.
ον, τὸ, Eupatorium, herba quæ iecur plurimū adiuuat, vt scribit Alex. Aphrod. Problemat. vlt. lib. 1. & Dioscor. lib. 2. cap. 20. & lib. 4. cap. 42. vbi εὐπάτωρ ἢ εὐπατορίς ἰατρικὴ, antidoti, quod eupatorium dicitur.
ος, ον, ὁ, ἡ, generosus, ingenuus: dicitur & εὐπατρίδης. Nazan. cui opponitur δυσγενὴς.
ης, ου, ὁ, sic dicti fuit a Theseo nobiles Athenienſium, vt docet Plutarchus in Theseo. Ita idem vocat patricios Romanorum in Publicola. ἐμοὶ γὰρ ἐδόκει ὡς ἐν εὐπατρίδαι ἐν ἀξιώματος ἔχειν. ὅθεν, obsides dederunt decem ex genere patricio, Bud. in Epi. posterior. de Venetis.
ος, ον, ὁ, ἡ, generosa.
ος, ον, bene crassus, præcrassus. Plin. peramplus. Cic. Theophr. histor. lib. & capite 4. ἀνὴρ τὰ σπλάχνα εὐπαχὴς. & cap. 7. νέος εὐπαχὴς.
ίδες apud Plut. in Erot. Iris pulchris induta calceis seu talaribus.
ία, ας, ἡ, obedientia, persuasio, observantia.
εὐπειθὴς, obtemperare. Charondas apud Stobæum, χρὴ δ' ἐν ἀρχῇ τοὺς ἀρχομένους εὐπειθεῖς παρεῖναι, εὐπειθεῖς δὲ τοὺς ἐν ἀρχῇ. Ex quo Cicero 3. de Legib. Nec verò solum vt obtemperent obedientquæ magistratibus. sed etiam vt eos colant; diligántque præterbimus: vt Charondas in suis facit legibus.
ής, ές, ὁ, ἡ, obediens, persuasu facilis, obsequiosus, tractabilis: vt ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, materia ad quiduis sequax, Galeno. εὐπειθὲς γλωμὰ σοι, tibi pareo, Ibid. εὐπειθὲς ἐξ) τοῖς ἡγεμόσι, Chrysost. εὐπειθὲς ἀεὶ τοῖς ἀστοῖς, Plato de Legib.
ία, ας, ἡ, facili persuasione obsequenter.
ής, ές, facilē credens & moriger.
ῶς, bene pexus.
ής, ές, securi facilis, dolatu facilis, Theophr. hist. lib. 5. ca. 8. εὐπλακέστερα ἢ ἡ ὑπερ. τερα ἡ ἐξ εὐκόπων τὰ χλωρά.
ος, ον, bonum habens socerum, felix propter socerum. Theoc.
ος, ον, ὁ, ἡ, pulchrum habens peplum.
ος, ον, ὁ, concoctu facilis, ἐνίοις τὰ εὔπεπτα, Galen.
ος, ον, ὁ, ἡ, circumactu facilis, versatilis.
ος, ον, ὁ, ἡ, qui facilē detrahitur. εὐπερίστατος φλοιὸς extracatu facilis cortex, extricabilis, Plin.
ής, ές, ὁ, ἡ, congruenti modo circunscriptus. Lucian. ἐπιγέγραφον τὸ σῶμα, τοῖσδεσι.
ος, apud Suid. ἐξ ᾧ ἀεὶ τὰς ἐπιθέσεις εὐπέπτους ἔλ) ἡ αὐτὴ φθονος.
ος, aspectabilis, qui facilē despici potest. item ἀκαταφρόνητος, aspernabilis. Cel. Suid. ἐν δὲ τῷ τῶν μεμαθύκων σχολῷ εὐπερίοπτον ἐστιν ἔλεγχον.
ος, qui facilē sistit & hæret. εὐπερίστατος ἁμαρτία, tenaciter inhærens peccatum, Paulus c. 12. ad Hebr. i. quod facile circunsistat & hæreat atque amplectatur, quasi nolens abiici. proinde nos exponimus, tenaciter inhærens: hæc Erasm. Quę expositio minus placet. Est enim translatio a plagis & retibus quæ leui attactu circundant atque implicant. Sic erit εὐπερίστατος ἁμαρτία, peccatum ex facili homines circundans atque circunsistens.
ος, qui facilē subuertitur. εὐπερίτροπον λόγον, Lucianus vocat argumentum, quod ita subuerti potest, vt in eum qui protulit retorqueatur: quasi εἰς ἐναντίον τροπούμενον.
ος, deprehensu facilis. Plutarc. ἁμὰ δ' τὸ ἀκροτελεῖν τῷ χρόνῳ παιζόν τὸ καὶ εὐπερίφορον τοῖς πολεμίοις ἦ, ἐὰν τις αὐτὸ παραλάβῃ, δοκεῖ διαλυθὲν δὴ τὸ ὅλον χάος. τὸ εὐπερίφορον, quod facile incercetur & augetur.
ος, fluxus, qui & ἀκροφορεῖς, Dioſc. lib. 4. cap. 238.
ος, frondens, virescens, habens pulchra folia, bene frondescens, in Epigr.
ος, τὸ, latum, amplum, flatibus peruium, πλατὺ, δ' εὐπετὲς ν. exponit. & procliuitas apud Plat. de Legib.
ία, ας, ἡ, facilitas, Plat. de Repub. lib. 2. μᾶλλον τε ἀποτακτικὸ ἐστὶ γοντα, οἱ μὲν καιῖοι σφῶ δυνατὸς διδύνατος, ἐξ ἑστ, procliuitates dantes. Xenoph. de agricultura, ἡ κυνὸς εὐπέτειαι πρὸς ἑαυτὴν, ἀλλιμενοῖ facilitatem & copiam. εὐμαρείαν ibidem pro eodem fere ponit.
ία, facilitas, Herodot.
ος, citra negotium, facilē, εὐπετῶς, Herodot.
ος, ον, ὁ, ἡ, facilis, qui facilē afficitur. Plato 2. Republ. τὸ εὐπετὲς κτησάσθαι, comparatu facile. Idem, οὐδὲν εὐπετὲς φαπρὸν ἢ μεγάλων, nihil magnum facile factu est. εὐπετῶν ποιᾶσθαι

δακτύλων, quatuor ferè digitorum. Iero dotus.

Εὐπετῶς, facile, quam primum ἐξ ἐνδεχομένου. Thucyd. Xenophon, quia ἀ facilimè. τὰ εὐπετῆ φέρειν. Isocr. Facile ferre & nullo negotio, Idem. Item in Epist. τὰ εὐπετῆ κτᾶσθαι τῶν ἀρχῶν, facile dominationem recuperare.

Εὐπέτεια, facilitas coquendi, proba concoctio, facilis concoctio.

Εὐρινής, ὁ, ἡ, ὄν, bene compactus, val dus, non strigosus, solidus, firmus, id est, ὃν καλῶς. Apollon. 2. Argon. πάχεσι εὐρινῆσι.

Εὔπηκτος, ου, ὁ, ἡ, bene compactus, oni facile congelatur, compositus. Homer. Iliad. 8. βέλεμνα μαχρὰ εὔπηκτα καὶ ἐστεφανωμένα ὀβρυζῃ.

Εὐπλεκὴς, pulchra galea ornatus, bene galeatus, in Epigr.

Εὔπλοος, pretiose textus seu ortus. εὔπλοον ὕφος, textura fericea, Eurip.

Εὔπηχυς, ὁ, ἡ, pulchros cubitos habens. εὐπήχεις χεῖρες, Eurip. manus, pulchris annexæ cubitis.

Εὐπίδεκμος, ὁ, ἡ, ὄν, irrigatus, fontibus scatens.

Εὐπιθὴς, fordidus, Hesych. παπιωμένος.

Εὔπιθος, ος, ον, credulus, parens, fidelis, credibilis, εὔπιθες & εὐπίστερον, verisimilis. legitur & εὔπιστος, pro eo qui facilè fidem facit.

Εὔπλαστος, habilis ad effingendū aftormandumque. flexilis, fingi facilis, qui facile formam indut.

Εὐπλατὴς, perampli.

Εὐπλεκὴς, ὁ, ἡ, flexibilis, plicatilis, nexilis. Hom. πάντες εὐπλεκέες. Item bene iunctus, ἐυπλεκτοπέδιλος. Hesiod. εὐπλεκέων σὺν δίφροιν ἰωίοχοι βεβαῶτες.

Εὐπλεκτὸς, bene plicatus. εὐπλεκτὸν λίνον, linum seu rete textum, in Epigram.

Εὔπλοκος, ος, ον, bene cōstatus Varroni. lateribus valens vel decorus.

Εὔπλοῖα, prospera vtor nauigatione. εὐπλοίαις, prospera nauigatione vteris, Nazanz.

Εὔπλοιος, secundis ventis nauigans.

Εὐπλοίας, ος, bonus nautigatio: vt Plaut. in Bacchi. bene nauis agitatur, pulchrè hæc confertur nauis.

Εὔπλους, ους, ὁ, bonus cursus seu nauigatio, in Epigram. εὔπλοιαι, γαλῆναι.

Εὐπλόκαμος, ος, ὁ, ἡ, idem, καλλίπλοκος.

Εὔπλοκος, ος, ὁ, ἡ, bene textus. idem cum εὐπλεκτος & εὐπλεκὴς.

Εὔπλοος, & εὔπλους, nauigatu facilis, nauigationem facilem præbens.

Εὔπλυτος, diues valde.

Εὐπλύντικος, ος, ον, prosperè nauigo. Neutr. potius εὐπλοέω, dicendum.

Εὔπλωτος, ος, ὁ, ἡ, bene lotus. εὐπλωτοι φάγεσι, καλοὶ πλωτοὶ γεγενημένοι. Homer.

Εὐπνευσία, spiritus facilitas, facili flatus.

Εὐπνοΐα, spiritus respirationi opportunus. ἐν τῇ εὐπνοΐᾳ τῆς ἀναπνοῆς, in perflatu. Plinius perflatus libere capio. Columel.

Εὔπνοια, ας, ἡ, commoda spiratio. εὐπνοίᾳ δῶ, spiritui affliti placidè patet.

Εὔπνους, ὁ, ἡ Εὔπνοος, bene spiranus, seu facilè ventos salubres admittens, ventis expositus, perflabilis. Cic. qui commodè spiritum reddit. εὔπνοι κύβοι, placidè spectabilis, Theophr. lib. 1. de caus. plant. εὔπνοα τόποι, loca in perflatu Plin. quæ liberas auras admittunt εὔπνοον αὐτοῦ, animum oris habitum iucundiorem faciens. Dioscl. 1. 3. εἶνος εὔπνους, vinum oris habitum commendans, Ruel. εὔπνοοι μυκτῆρες, nares admodum patulæ, perspirabiles quibusque liberè duci possit spiritus, apud Xeno.

Εὐπόδισκος, ος, ὁ, pedum integritas, pedum virtus, Xenophon, Pollux 9.

Εὐποίημα, ατος, τὸ, beneficium, beneficium confero, bene mereor, sum liberalis in, officium præsto, prosum. Dicitur & εὐποιεῖ. Cum Accusatiuo. Xenoph. εὖ ποιεῖν τὸν σωματοφύλακα, bene facit beneficium. Budæus ad Ludouicum fratrem, ὧν πάσασι εὐεργήμασιν ὡσπερ εὐποιοῦντες ἀνθρώπους οὐ τῶν ἀσιτῶν ἢ τῶν ἀφύλων αὐτοὺς ἐποιήσατε.

Εὐποιητὸς, beneficio afficiendus. Xenoph.

Εὐποιητικὸς, ὁ, ἡ, beneficus. εὐποιητικὸς ἕξις χρήματα, Aristop. in Rhetor. τὸ εὐποιητικόν, beneficentia, Idem ibidem.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ, bene factus, affabre factus, elegans. Hesiod. ἄμφι δ' εὐποίητα, εὐποίητος κορυθς, radius bene factus. Item Epigram. affabre factus, elegans.

Εὐποιΐα, ας, ἡ, beneficentia, beneficium. εὐποιΐαι σοὶ. Suid. ἐλεημοσύνη, Iul. & beneficentia. Cic. 1. benignitas, liberalitas. e. vltad Heb. τῆ εὐποιΐᾳ καὶ κοινωνίας οὐ ἐπιλανθάνεσθε, beneficentiæ verò & cōmunicationis ne obliuiscamini. Pollux vocem unus vsitatam esse vult.

Εὐποιὸς, beneficus, εὐποιητικὸς.

Εὐπολέμητος, facilis expugnatu.

Εὐπολεμος, bellicosus, in Epigram.

Εὐπολιορκησία, ὁ, ἡ, ob facilis fac lis, qui obsidione facilè expo-

Εὔπολις, proprium Comici, Aristoph.

Εὔπορος, bonus dux, χρηστὸς ὁδηγὸς, κτλ.

Εὐπορέω, idem quod εὐποτέω, sum, o, ulcer. εὐπορεῖσθαι ὑπὸ abunde fupperens qui es, Iudain Epist. ποῖα ἐκάστοις ὑπηρε- prout cuique fuppetebat, Actor. Apost.11.

Εὐπορίστως, ὁ, ἡ, ὄν, perunis, permeabilis.

Εὐπορία, ας, ἡ, abundo rerum copia, recte proced. εὐπορίαν ἔχειν, prout cuique commodum fue. Thucyd. ἐν εὐπορίᾳ εἶναι, in re, ro facultate, i. quantum quis p tell. Fi Leg. Xenoph. αἱ χθὲς καὶ πρῴην εὐπορίαι, ἀπορίαι ho- rum hominum diteſcere. εὐπορίαις ἐκ ἐκάστου ἐν τῷ, ad- verumque conſequēdum ex his aliunde tio- adiumenti ap- petent, Arifton. in Rhetor. Cum Genitiuo, Adex/Apharlo, 2. Problem. εὐπορεῖν ὀργάνων δυοῖν dixit, pro habere inſtr tum bene conſtitutum, Ariſtot. 2. OEcon. ἐὰν δὲ πένης εἶ, indigens argento, Lucian. ἀμπελώνος εὐπορεῖ, εὐπορεῖν χρυ- ὀλίγων, Ariſtot. in Politic. εὐπορεῖ τροφῆς, abunde pasc- πορίσεις εὐσεσις, Gale. ad Glauc. lib. 2. facile tibi curatio: pe- tet. εὐπορεῖν τῆς ἐφιάλτου, viatico abundare, Plutar. in Thes. εὐπορεῖν ἀγαθῶν, abundè habere mala. Lucian. in To Cum Præpositione, εὐπορεῖ ἐκεῖ γράμμα, facile poſtum ce ſcere. Cum Infinitiuo, εὐπορεῖ εἰπεῖν, facile poſſum dicere de Legib. Cum Accusatiuo pro σωιδρομεῖν, Lucian. ſi ἐὰν ἐν χρήμασι τυποῦσθαι, εὐπορεῖν τῶν εὐποιεῖν, Idem. Fit enam certus veritatem cognoſcere & tam non dubitare.

Εὐπόρητος, ſi in vſu eſt, ſignificabit cuius copia facile nobi- bundè ſuppetens.

Εὐπορία, ας, ἡ, facultas, abundantia, εὐπορία πολλῶν, πλούτου, pr tus, opes, copioſum patrimonium. εὐπορία ἐν περιόδοις, ſoma victus, Gaza. εὐπορία τῶν ἐξωθεν, facilis fortunæ ſucceſſus. Iur. εὐπορία σωμάτων ἢ ἄλλων, affatim materiæ. ἐν εὐπορίᾳ ποιεῖν qua in bonorum facultatumque copia præſe agunt. Eſt ita- τοιαύτη, certa cognitio vel prompta, qua dubitationi o- nitur & hæſitationi. Ariſtot. 2. Metaphy.

Εὐπόρειος, ος, ὁ, parabilis, paratus, qui facile ſuppeditatur, m facilè parabilis. Sic Cic. lib. 2. de finibus. Natura i, id quibus indiget, parabiles & terminatas habet. Quibus de- ctis ſentent. dixerat Epicurus, ὁ φύσει πλούσιος ἀδέσποτος ὑπάρχῃ ὁ ζῶν. Idem, τὸ μὴ φυσικὸν πᾶν εὐπόρειον ἐστὶ, τὸ δὲ κενὸν, ἀ- ρατον. i. Cicer. ad potiendum facile.

Εὔπορος, ὁ, ἡ, facilis meatu, proſperi, paratibi odutes. Ce Ariſtot. 2. OEc. ἀλλ' καρπὸν εὔπορος, fructuum diues. perui ceſſus, factu facilis, Lucian. πολλὰ φαίνεται ἡμῖν εὔπορον ἐν τῷ ἐφικτῷ μὴ φαινόμενα. Plato, ὁδὸς ἐφέλκει ἡ εὔπορος via ac accella. εὐπόρων πλατειῶν, actuarius natibus, Eurip. εὔπορος ἀπὸ πόλεως, mare quod ſine periculo maximo nauigatur. ἀφορμὴ εὔπορος, cominus pugnare inſueti. ἐὰν ποῖος πόνος, em fluens, Thucyd. οἱ εὔποροι, qui ſunt ſoluendo, οἱ κεκτημένοι οὐσίας, Demoſt. εὐπορώτερος ἐν διδασκαλίας, de ſtrina vberio za de Senectute.

Εὐτοτυΐα, ας, ἡ, felicitas, Luciano, Suid. εὐτυχία: ζῆν κ' πᾶσι τὰ ἐπιθυμίαι. Ibid. εὐποτυΐα τὸ ἐξ εὐδαιμονίᾳ διῆγον.

Εὔτοτος, felix, εὐτυχὴς, ὁ τῆς πατρὸς φρόνησις ἔχουσα τὸ ἐγ τὸν πόνον δι' αὐτὸ. Suid.

Εὐτύτως, feliciter, εὐτυχῶς.

Εὔποτος, potatu facilis: item è quo potare seu bibere fac eſt & iucundum.

Εὐποὺς, ὁδος, ὁ, ἡ, validis & ſolidis pedib. ἐυπόδων & εὐποδίων, apud Xenoph. & εὐποδία.

Εὐποδεῖν, ἐυπομεῖν, felicem eſſe, χρηλὸς ὁ εὐτυχὴς ἀξιεπαῖνος ὦ. Thucyd. & Xenoph. opponitur τῷ κακοτυχεῖν.

Εὐποδῶν, fortunatus, & εὐποδῶν χάρτερος, felicior, εὐτυχέστερος.

Εὐποδῶν, ας, ὁ, ſucceſſus, proſperitas, bona actio, felicitas, Iu chus in Fabio: proſper rerum ſucceſſus. eui opponitur ἀποδῶν, ἡ δυσκυρία. Plato 2. de Repub. ἀμοιρεῖν ἀεὶ εὐποδῶν ἐν ἅπασι ſa eſt proſperæ fortunæ & felicitatis. εὐποδῶν γὰρ, ſucceſ- tas terræ.

Εὔποδωτὸν, ος, τὸ, facilè factu.

Εὐποδῶν, ας, ἡ, felicitas, εὐκαιρία, εὐτυχία, εὐδαιμονία. cui ita dic vide Ariſtot. in Ethic. lib. 1. proſper ſucceſſus, victoria. εὐποδίας ἀκλοῦσιν, fatietas rei bene gerendæ, Herodot.

Εὐποδῶν, εὐτυχὴς, ὁ, εὐποδῶν, felicem eſſe, ſecundis rebus vi εὐποδῶν ὡς τὰ μάχῃ, prælio ſuperior diſcedo, Thucyd. εὐποδῶν ἐν χρήμασι πολλοῖς, pro diuite & pecuniofo.

Εὐποδῶν, pulchrum habens ſtipitem ſeu pulchros ramos. citur & reſoluta diphthongo.

Εὐποδῶν, ος, ὁ, ἡ, decor, forma, εὐμορφία, ornatus. εὐποδῶν λόγων lore verborum. Plato. σοφὸς ὁ εὐποδῶν ἐν τῷ ὑδλοις τ' ἄλλοις γόνεϊ. Iacobi cap. 1. de gramine, ὃ δ' εὐποδῶν ἐκ τῆς ἀφανοῦς ἀπὸ ὄντο, & decor eius facies pertit.

Εὐποδῶν, ὁ, ἡ, ὄν, decorus, formoſus, extructus, modeſtus,

ς, opportunus, πθανὸς, excultus, præclarus. Δι ωπιτὲ πραπίζε, enia extructa, Xenoph. γυνὴ δ ωπιτὸς ἰδεῖν, mulier eleganti honesta facie. Philo de mundo, cum Datino, δι ωπιτὲ ζ θεοῦ ἄωφα ωφρωσύνῃ, Deo decorum atque congruum informia nformare. τὰ δι ωπιτὲ, decorum, æquitas. τὰ δι ωπιτὲ λόγου, posita ad persuadendum oratio. τὰ δι ωπιτὲ τῆς δίκης, ἡ δίκη- τὴς δίκης, non κλοπὴς, Thucydid. τὰ δι ωπιτὲ χρεσ ἐπηρμένα κλέος, speciosa prætextu vocari connubium, Plutarch. in Emilio.

τίζω, præparo.

τὸς, modestè, decorè, eleganter, δικόσμως, κοσμίως, ὡρίως. Desth. cum decoro, ab re. δι ωπιτὲ ἐδόκει, honeste imusti; id ωῦ ἀφοβότως, δι ωπιτὲ φατότως, honesta causa, cum decore, ucyd. ων, secundis rebus sum præditus, mecum feliciter agitur, rodot. Ionicè pro δι ωφεῖν.

ς, ὁ, ἡ, accensu facil. s, vel δι ωφύσιος, qui facile potest inri.

ς, ὁ, ἡ, qui facilè secatur.

τὸν, qui prior affectus est beneficio.

ὸς, ὁ, ἡ, acceptus. Ἰδὲ νῦν χαρὸς δι ωφόρδιτος, eccε ne tempus acceptandum, Nazan. ex Paulo. Idem ad Rom. ιν. δι ωφορὰ δι ωφόρδιτος, oblatio accepta, δι ωτός.

ὸς, ὁ, ἡ, fidens, affixus & adhærens. Paulo ad Corinth. ἁρμόζομαι σοὶ τῷ ὀζύμῳ ἡ δι ωφόρδητος, τῷ κυρίῳ ἀδεσπότως, vt compositè decenterque Domino adhærescatis sine distinctione.

ηγος, ου, ὁ, affabilis libenter salutans. vnde δι ωφορηγοῦμαι, affabilitas, facilitas. Cicero. Quis in me vnquam facilem sermonis defuerait? Isocrates. τὰ μὲν τεθνηκότα γένου φιλοσόφορος, τὰ ζ λόγῳ δι ωφορηγεσ. ἴσει ζ φιλοσοφορηγίας μὴ τὸ σχῆμα σὸ ἀπαντῶσα, δι ωφορηγίας ζ τὸ τῆς λογικῆς αὐτῆς εἶδος ὑπογράφει. δι ωφορηγὴ φρονὶ, δι ωφορήτρου εὔμορ, Desthenes.

ὸς πες, ὁ, ἡ, δι ωφόρδητος, accessus. Virg. pro accessibilis. persus accessu facilis, δι ωφόρδητος, ὁ πάνυ ῥᾴμερος.

ὸς δες, ου, ὁ, ἡ, ς, accessibilis, vt inaccessibilis. Serv. & non ssus. Virgil. facilis accessu & qui multos habet prouentus, ad quem facilis est aditus. δι ωφόρδητος ὧν τοῖς ἀκροᾶσιν, id ad eum facilis aditus erat indigentibus. Plutarchus in Publicola.

ὸς, propriè allatu facilis, Euripid. accessibilis, peruius ossitus, facilis.

ὸς πρεγς, facundus, disertus. ἓν τε τῷ ἐκκλησίᾳ φανῇ δι ωφόρτερος ὢν ὁμήρου, Herodian.

ὸς πρυτος, facilè coiens & coalescens, Gaza.

ὸς πεπαμ, ὸν, ς, ὸν, ακ, placeo alicui aspectu. Paulus Galat. c. 6. ἡ φανέσθαι ἐν σαρκὶ, interpres, speciosum apparere in carne, id estam speciem obtendere in carne. vbi τὸ δι ωφάσωπον opponit veritati, vulgò dicimus *fare bonne mine.*

ὸς πωτος, bonus aspectus, Bud. in Epist. poster.

ὸς πωτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, bono aspectu præditus, lætus, hilaris facie & vultu. τὸ δι ωφόρ- venustus, affabilis & comis, δι ωφόρτατος. Sophocles. ὅπου τὸ μὴ δι ωφόρτατον σε πᾶσιν ἐμοὶ τ ἴσως δέξασι κἀβέβηκε. Idem, δι ωφόρτατος δι ζκάζεσθαι, id est, φιλοφρόνως. Item ἐσιος, id est, habens speciem honesti, simulatus, Desthenes. ἀδεῖ σοφεῖν, ἡδὺ λόγος δι ωφόρτατος, μύθοις σωσθῆς ἡ δυσθεὼν, &c.

ὸς φάσ- δι ιάφορμος, excusatione dignus. δι ωφόρφάσ- αἰτία, ineæ excusatio, vel occasio, vel prætextus.

ὸς φάσ- δι ωφορφάσ- ων, excusatorie, sub prætextu. δι ωφορφάσ- ων, excusatorie, sub prætextu. δι ωφορφάσ- ων, excusatorie, sub prætextu.

citatione impelli queunt.

Εὔριπος, ὁ, Euripus, mare reciprocum, qualis est inter Euboeam & Atticam, septies in die undas ab orbentes, & toties reuomens: hoc tamen negat esse verum Liuius libro 8. 2. belli punici. Aristotel. de mundo, ἐστὶ δὲ εὔριπος ἡ ποσθμὶς. Transfertur ad alia, vt εὔριπος ἀστρονομικὸς, homo inconstans, qui est incerta fide, Erasmus in Chiliad. εὔριπος τύχης, fortuna volubilis. εὔριπος διαύλου, cogitatio quæ huc & illuc fertur. Εὔριπος, Plinio Euripi, sunt fossæ in ludis circundatæ pro pecibus, quorum loca temporaria prius cloſtra fuerunt, sunt & aquarum ductus. Cicero lib. 5. de Legibus ductus aquarum, quos isti Nilos Euripoſque vocant: quis cum viderit, non irriserit? pro fossa, Ioseph. de Antiquitatib. ἐμὲ δὲ εὐευχομένην εἶναι εὔριπον ἢ διαύλου, apud eundem est cisterna, ὑδροχεῖον. apud Dionysium Halicarn. εὔριπος vertitur ab interpret. lacuna, & stagnum. Heſychio est conceptaculum aquarum, δεξαμενὴ πρὸς ὑδάτων, latus, παρὰ τοὺς ὑποδεχομένους πρὸς ὕδατον. Eustathio in Dionys. poetam de situ orbis. Apud Iulium Pollucem lib. 9. cap. 1. εὔριπος ἡ αὐλὼν ἢ πορθμὸς dicitur, fretum & maris angustia, cuius contrarium est εὐρυχῶρος. nam isthmus est continens quæ vtrinque mari alluitur. vt dixit Ouidius, Æquora bina suis oppugnant fluctibus isthmum, fretum verò est angustus maris fluxus quem continens vtrinque excipit: sed in codice Pollucis, vnius tantùm literæ detractio magnum errarum committit, in quo sic legitur, ἵνα δὴ ἡ θάλαττα ἐκκατέχηται οὖσα τοῖς γῆθεν ἐπιῤῥέουσι, τοῦτο δικαίως αὐλὼνα, ἢ εὔριπον, ἢ πορθμὸν δεῖ καλεῖν, lege ὄντως, sic contrarium quidem scripturæ, sed verum authoris & rei sensum percipies.

Εὐριπόθεν, ἡ, ὁ, ἢ, reciprocos æstus habens, euripicus, Euripo similis & reciproco mari.

Εὐρίπτειμαι, impetro, obtineo, promereor, adipiscor. εὐριπωθῆναι τὰς αἰτήσεις, id est, assecuti, Æschin. εὐρίπτειμαι πιλιᾷ, &c. Demosth. εὐρηπόνηται τῶν συπορῶν, obtenturi & nacturi saluteni, Æschin. πολλοῖς πολλὰ εὐρίπτηται, id est, συχνοῖς τῶν φοιτώντων Demosthen. ἐκεῖς Λεπίδ. τὸ μὲν γὰρ χρῆσθαι τῇ πρὸ εὐσεβείᾳ τῶν φόρτων, οὐ τοῦ σεναι μᾶλλον ἐνδεικνύμενον ἦν. πλόον γὰρ ὃν αἱ βάλανοι τοῦ χρόνου ἐπίσκεναν τὸ τιμὴ χρῆσθαι, τοῦ λοιποῦ τοῦ δήμου ἕνεκα εὐρίπτεσθαι δοκεῖ βελτίονος, Etenim si vtilitatem eorum spectetis qui liberalitates impetrant, aut quoquo modo adipiscuntur, tyranni maximopere honestare munificentia possunt, vt qui confectibus locupletare possint quem vsium fuerit. Est autem εὐρίπτειμι merces ἡ κατὰ αὐτὸν ὧν πεῖθόμενος, ἢ ὑπηρέτησε, ἢ πόνησε. Accipitur pro inuenio, εὑρίπτεται σοφίαν, comperitur facere. Demosthen. Interdum in malam partem, pro incidere & impingere. Sophocl. ἃ ταῦτα πάντα σοὶ δικαίως εὐρέμενα, hæc sum ad pœnas siue sum fortitus. Paulan. τὴν ἐν τῷ βίῳ φυσιν εὑρίπτωσι τοιάνδε. Sic Cicero, cognemen ex contumelia inuenit. Item affero & pario. Idem Paulan. οἱ δὲ συμπεσόντα εὑρόντα τοῖς Δακεδαιμονίοις τὸ φανὸν ξύλινον, pœnas lucrunt & pependerunt ob fœdus ictum cum Phocensibus, pro affequor & inuenio, Gregor. ὃς τάδ' ἔνεις τῷ παιρὶ ἐξαίρετον εὑρόμενος. Paulan. in Phocicis, Μελαμπόδης μὲν δὴ τελεῖν τὸ ἐμφανὲς τοῦτο, obtinuerunt vt adnumerarentur inter Amphictyonas. Εὑρηκῶ & etiam pro εὕρηκα. Demoſt. πρὶν ἀδρανοῦσθ. ὅτε μικρὸν ἄττα μέρη καὶ ὀλίγα τοῦ ῥηθέντος πρὸ ὀτε εἰρωνίαν ἐποιεῖσθε λεγόντων. Lascaris, σὺ χαίρεις οἱ μεγάλαν εὐκρατον δυσκολίαν, ei peperit. Item pro videor & deprehendor, cum Infinitiuo. εὑρηκῶ & πάντως. Budæus in epiſt. qui reperit, assecutus.

Εὐρίσκομαι, ἠσθην, σκήσομαι, ῥ, ὑρέθην, τὸ εὑρέσθαι, inuenio inuestigo, ertio, inſtituo, assequor, impetro, comiscto, comparo. εὑρίσκειν τὸ τὸ ὃν, εὖ εὑρίσκει ἢ ἡ ὑφαίρεσις τὸ ὠὸν, Xenoph. πάντας εὑρήσεις πάντως μᾶλλον ἢ μᾶλλον αὐξανομένας, virtutes competes disciplina & studio augescere. εὑρήσεις ζητῶν, Aristoph. apud Lucã, εὕρες τὸ χαίρε πρῶτ' τοῦ θεοῦ, accipitur pro εὕρου, vel εὕρε, affecuta es, Bud. Com.

Εὑρετὸς, ὴ, όν, reparabilis.

Εὐρέτως, ὡς, ον, bene fluo. εὐρέτως, bene fluat, pro feliciter agere, i. εὖ πράττειν. εὐρέτως, pro sperabetis. Epicteto. Dicitur & εὐρέως. Pollyb. Εὐρέστατος τὸ σφάγιον, ἐς feliciter succeſſa, quod sit ὅταν τὰ νοῦσι ἢ σφάγια σφαγῶσι.

Εὐρευκαρσία, facilitas fluendi, facilis defluxus. εὐπορία, Alcidamas: foecunditas, pro felicitate & affluentia, Plato de Leg. διὰ τὴν εὐρείαν τοῦ σώματος, propter res prosperè & ad votũ fluentes, Plutarc. in Pericle.

Εὐρεῖχειρος εἶς, bene strepeus sagitta, in Epigr.

Εὐρεκλύδων, ων, Euroaquilo, ventus Typhonicus, vt apud Lucam, cap. 27. Act. Apoſtol. εὐφρωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐρεκλύδων.

Εὐρέτη, fœtidum.

Εὐρεπὴς τὸς, ὁ, ἡ, pulchrè manans, apud Suid. sed suspectum.

Εὐρέτης, Eurionotus vehtus ab oriente hyberno spirãs, à pleriſque dictus Vulturnus, Gel. lib. 2. cap. 22. Aristot. lib. de mũdo, ἀφ' ἑσπέρου ponit μεταξὺ εὔρου καὶ νότου, inter vulturnum & Austrũ, hoc est, inter meridiem & orientem hybernum.

Εὐρέω, ῶ, ulcherè fluens, meatum facilè præbens, lubricus, qui facilè agitur. εὐρέων τὸ σῶμα, lubricum corpus. apud Suid. εὐρέων τὸν σῶμα τὸ ἄμφω καὶ ἀμφικρὰ ἢ ἀνάλογα ἔχοντα τὰ μέρη τοῦ σώματος.

Εὐρέως, ὁ, ἡ, laxitas, latitudo, Alex. Aphrod. εἰς εὐρέως ἐπεκτείνεται longum producere.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, Vulturnus. Aristot. de mundo, τοῦτον μέλλοντα ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν σημείων πνέοντες αὖραι, venti qui ab oriente spirant, εὖρος & Vulturni dicuntur, &c. Idem ibidem mox, τὸν μὲν εὖρον κρηναῖς μᾶλ' ἐγαυᾶς, ἢ ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς ἀνατολῆς ἀνατείνων αὔραις, ἀπηλιώτην δ' ὅσοι τὰς ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς, εὖρος ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς, ἡ. Vulturnorum porro is Cæcias dicitur qui nascitur ad ortum solstitialem. Subsolanus ad æquinoctialem ad brumalem Vulturnus.

Εὐρύς, bene fluens: de oratore, cuius oratio feliciter fluere deatur.

Εὐρύαρδος, ὁ, ἡ, ὃ, pulchrè seu benè confutus: vel pulchrum & elegantem futuram habens, vt εὐρύαρδος μοῖρα apud Dionysia de situ orbis.

Εὐρίεις, Hom. Iliad. ξ. exp. κεκαλὰ εὐρώεντα ἔχων.

Εὐρήν, εῦος, lagacis naris: epithetum canum. εὐρῆνων κωκυθὸς Apollonius.

Εὐρὺς, ὁ, ἡ, ὑ, ος, affluens, nimis affluens.

Εὐρῦ, pro εὐρέος, latè, μεγάλως, πλατέως. Ἀμφὶ δέων, pro οἷς πλάτος, Iliad. θ.

Εὐρυάγυιος, ὁ, ἡ, habens latas vias, patens. Iliad. θ, ἕλαι πόλιν εὐρυάγυιαν, id est, πλατυδιόδους, μεγάλας, εὐρυόδους, inquit interpres.

Εὐρυάδη, terra seu regio ampla & patens. Nonnus, κατὰ Δολιχὸν εὐρυάδη γαῖαν πουλεῖ, & c. i. πλατείαν. Et εὐρυάδες χῶρος, pro eodem cap. 10. Ioan. χῶρος εὐρυάδης ὑπηρχεν ἀπὸ πέτρας ἑστηκὸς, denatur autem, εὐρυάδες, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἐπωνύμου.

Εὐρυαζέτης, latè grassari, Eraſm. Chil.

Εὐρυβατέω, improbis vti mori ib. ποτηρὶ ὑπὸ τῶν πονηρῶν εὐρυβατέω, Suid. ab Eurybate quodam infigni proditore, & fure fcelerati ſſimo.

Εὐρυβάτης, vel εὐρυβάτου, ὁ, vafer, verſutus, astutus.

Εὐρύβιος, ὁ, ἡ, latè potens. Heſiod. πέτραι εὐρύβιοι ἐγένοντο. εὐρυβίη ἰδύνεις, in Epigram. εὐρυβίης δόσιος, ibidem, latè potens & vis valens.

Εὐρυγλώσσων, ωνος, ὁ, ecclum latas habens generationes, ætas latè generationis. Nonnus.

Εὐρυθμίαλος, ὁ, ἡ, concinnitas, corporis decens & aptus motus in Quintil. lib. 18. cap. 1. de musica: inoffenſa vocum copula, Cic. lib. 1. Rhetor. numeri venuſtas, atque æquabilitas motus. vnde κατὰ ῥυθμὸν μετὰ τῶν ὀρθυθμίας, ad numeros moueris, ἐν ῥυθμῷ κίνησις.

Εὐρυθμίας, ὁ, ὁ, concinnus, aptus, numeroſus, ſcitus, Aristotel. lib. 8. hist. Anim. de Tyranno ait, ἐξὸν ὁ ῥοιτικὸν λιφοὶ ἔχων, ἡ ἄλλο τι ἔχει τὸ ὄγκον ἢ εὐρυθμον. Gaza cantum ſtatuem vertit, quod non placet: magis enim ſignificat membrorum aptam compoſitionem. Theophraſt. hiſtor. lib. 3, cap. 20. dicit ſorbum ἐν ἀρχῇ τὸ κόσμῳ. coinã concinam. Ariſtophan. εὐρυθμία σφῶν, compoſitos progreſſus dixit. εὐρυθμίας μουσικὰ, muſica quæ in rhythmis verſatur, Ariſtot. 8. Polit.

Εὐρύθμως, concinnè, aptè, decenter. & εὐρυθμῶς, pro eodem. Ie εὐρυθμικὰ βαδίζειν, numeroſe incedere, Chryſoſt.

Εὐρυκέφαλος δίκρας, corpus lato, ſeu vaſto capite. Oppian. de nat. lib. 3.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus Theocri. eſt etiam homen proprium animalis de quo Oppian. libro tertio de natione.

Εὐρυκλείτας, diuini atque ventriloqui, i. ὀρθοφῶται, ab Euric Athenienſi ita dicti πάντες οἱ μαντικὴν ἀσκοῦντες. Heſtoph. in Veſpis vbi, Μιλησίαν μὲν & εὐρυκλέα μαντικὴν διὰ τοῦ ἀστρολογίας μανίαν ὠδισε, κωμῳδικῶς πολλὰ χαίδων, vide ibi memorata.

Εὐρυκλεὰς, Heſychius. μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. at Εὐρυκλέα, ci mponuntur, ſeu πολλὰ κλεοφανῆ ἔχουσα, quoniam κλέος, quitus vocabant τὰ κεκλυκότα, cauitates, ſeu cauernam in autem epith. innut.

Εὐρυκρείων, ὁ, latè rex, Virg. latè imperans, vel regnans, Iliad. μυρίοισιν ἀρτιμάχοισι, μεγάλου κρατέῖ ἠδὲ βασιλεύων.

Εὐρυμέδων εἶδος, latus æther, Ariſtot. in Rhetor.

Εὐρυμέτωπος, ος, ὁ, ἡ, habens latam frontem, epitheto bouis ud Heſiodum.

Εὐρυμιάων, Heſychio. eſt ἐφολκάδων, afferenti & εὐρύμεναι pro ἐφέλκειν.

Εὐρυνόμος, ὁ, qui per calumniam inter amicos inimicitias gitare conatur, ab Eurymno quodam qui id tentarit inter ſtorem & Pollucem.

Εὐρυόδη, μου, ἡ, dilato, amplio, veſtigio, Accuſat. εὐρυόδη τὸν ὠὸν dam inter capedinem laxo.

Εὐρυ πυ

ὠπις, ωος, ὁ, ἡ, habens latum tergum. Sophocl. ὑφῆ εἰ πλατὺς αὐλὴ ὠμοιν πόντε σαφαλέσπαι, viri humeris amplis præditi, non int fortissimi.

Εὐρύδρομος, via lata, πλατυσάμφοδος, Suid. πλατία ὁδός.

Εὐρύδρομος, ος, ὁ, ἡ, habens latas vias, ἡ εὐρύχωρος, patens, Hesiodus. κὐπ ὁδὸς εὐρυσθένης, à terra late patenti.

Εὐρυηχὴς, ὁ, ἡ, ἐς, late sonans, Iouis epitheton. εὐρύοπα ζευξίδδ. ἐξοχωρίδ ἐν εὐρύοπα ἔχειν τὸ ἐφεκτὸν, &c. μεγαλόφωνον, inuenitur & in Achilliad. ἀδ' ἐν δ' εὐρύοπα κρονίδην, &c. vbi interpres, εὐρύοπα, τὸ μεγαλόφωνον μου ἀφ' οὗ ὅπας, ἡ μεγαλόφωνον ἀφ' ἡμῶν ὅπα, ἡ ὅτι φωνὴν αὐ εὐρύ.

Εὐρυόπης, numerosus, populosus.

Εὐρυόπης, grammatici exponunt non solum μεγαλόφωνος, sed & μεγαθύμους.

Εὐρυπόρος, ος, ον, hab ens latos seu amplos meatus, item habens vada.

Εὐρυπρωκτος, ὁ, ἡ, qui lato est podice, Aristoph. πρ.

Εὐρυπύλη, lata porta seu spatiosa. Suid.

Εὐρυπυλὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, εὐρυσθένης, latos habens meatus.

Εὐρυρρεὴς, ὁ, ἡ, late fluens.

Εὐρυσθένης, Apollon. 2. Phasis lato alueo manans.

Εὐρυσθενὴς, ὁ, ἡ, latus, laxus, amplus, spatiosus, πλατὺς. & εὐρύθα, πλατὶς, Hom. Iliad. β.

Εὐρυσθένης, Neptuni vel Aiacis potius templum.

Εὐρυσκίης, habens latum clypeum. Epitheton Aiacis apud Sophocl. & εὐρυσάκης, Euryfaces filius Aiacis, Plutarchi Solone.

Εὐρυστερὴς, ὁ, ἡ, præpotens, magni roboris, μεγαλοδύναμος, μεγάλων ὠμων ἔχων.

Εὐρυστερὴς, ὁ, ἡ, ἡ, latum habens loculum seu capulum, εὐρύσορον, latum sepulchrum, in Epigr.

Εὐρυστερνὸς, ὁ, ἡ, ἡ, pectorosus. Colum. Plin. habens latum pectus. Hesiodus. ἡ εὐρύστερνος. dicitur ob amplos sinus, seu amplas anities in quas pandit ur & diffinditur.

Εὐρυστόμος, qui pectore est lato. τὰ εὐρυστόμα, quæ habent latum ostium.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui latior ore est aut ostio.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, latus, amplus. Nonnus.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, spatium, laxitas, spatii laxitas. εὐρυχωρία, καὶ ἀντὶ τοῦ, spatium, interstitium, Galen. ad Glauc.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, bene fluens. Eurip. vbi tamen vide num sit nomen oprium. εὐρυπορὸν ῥεῦμα, in Epigr.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, laxa & ampla habens foramina. apud Theophr. de Sensu, ὅσοι ἡ εὐρὺ ἀφιπὰ ἡ ὑπωρὴ τὰ λαμβανόμενα. lego ὑφιπὰ.

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, late serpens. εὐρυφὺς ἐκεῖ, Hom. ἰ. τὸ δὲ πλάτος ἡ ὑπόπλωμα, inquit Didymus.

Εὐρυχορία, magni cœtus & chori, γένος ὄρχου. εὐρύχορον, vnde ὑπέρχορος λαικὸν ἄρμα dicitur, ὑπέρ, id est, ampla, πλατεῖα, μεγάλη: & nomine χώρος, mutato ὠ in ο, ἡ εὐρύχορον μυκηθμοῖσιν, id est πλατέσι, μεγάλοις, spatiosam habêtem laxum territorium, χῶρος.

Εὐρυχορὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, latior, Aristot. 2. Anim.

Εὐρυχωρία, ας, ἡ, loci latitudo & amplitudo: campestris latitudo, cus patens. liber campus. ὠ εὐρυχωρίη, in spatioso & aperto co, seu in aperto mare, Thucyd. lib. 7. ἐπειδὴ τὸ στρατόπεδον ἡ εὐρυχωρία ἐγένετο. Plato in Epist. φοβούμενος τὸν ἔκπλεων ὅτι ἀφορισθήσεται, ὡς ὧν τύραννος ἐν ὀλιγοχωρίᾳ. ἐν ὀλιγοχωρίᾳ ἡ ἐν εὐρυχωρίᾳ.

Εὐρυχωρὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, spatiosus, capax. τὸ εὐρυχωρέστατον, amplissimum spatium. Matth. cap. 7. εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, ampla via.

Εὐρυῶψ, ωπος, ὁ, magnum habens oculum, vocalis. εὐρύοπα κρονίδην, Homer.

Εὐρυῶψ, ωπος, ὁ, ἡ, acinosus. εὐρώεσσα πετρήεντα σκοπιάων, in Epigr. quinterniorum vitæ bene granatum.

Εὐρυώψ, ωπος, ὁ, ἡ, marcidus, cariosus, sirus & squalore obsitus. εὐρώεσσα ἐπὶ σκοπιὰ Sophocl. in Aiace: vbi interpres exponit σκοπιὰν, ἀφανῆ πᾶς ἐλθὼν, ἡ σταπῶν, ἡ ὄντα ἐξεύρεσιν, ἡ μὴν τῶν σπουδαίων ὡς τὰ χρόνῳ: quæ situ nos obduxit & squalidos reddit temporis diuturnitate: sunt etiam qui εὐρώεσσα exponant τὰ πλατέα ἡ εὐρύχωρα.

Εὐρυώψ, ωπος, ὁ, ἡ, vermiculosus, marcidus, putris, squalidus, σαπρὸς, ἡ obductus, amplus, latus, Hesiodus. ὅθεσαι ἐς εὐρυιὰν ὄλυμπον ἡ ἐς ἀγῶνα, Sophocl. τάφον εὐρώεντα κρύπτει, sepulchrum sensim situ habebit.

Εὐρώη, bona valetudo, Hesych. εὐρώεν interpret. εὐεξίαν ὑγείαν.

Εὐρώπη, ης, ἡ, Europa.

Εὐρώς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἰυνος. Eurip.

Εὐρώτης, ὁ, caries, situs, putredo, humiditas. caries terreni vasis, rancor, mucor. εὐρὼς, σκώληξ interpretii Aristophan. in Pluto. Suid. ὑγρότης σεσηπυῖα. Callimach. πέδιλα τὰ μὴ πόδες ἐν χρόνῳ ἔρυσε. ἡ νοτία, Theocrit. ἀ σύριγξ ὑγρὸν πελωτῆσι, & pro hominis genitali in Epigram. τὸν δ' ὑπερθεν ἀφίστα κατὰ χεῖρα πεπλαμένον χεῖρ, Οὐχ ὅλον εὑρόντα, ὃν ὅσον ἀδυώτο declinatur εὑρώτα; Eustath. Odyss. 4.

Εὐρωστέρως, fortior, cap. 8. lib. Sapientiæ.

Εὐρωτιομιγὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἀκος, ἡ, valeos. i. sanus sum. Neutr. absol.

Εὐρωτίς, ίος, ἡ, sanitas, fortitudo, firmitas. ἀσθενὴς ἡ εὐρωτίᾳ, tenuis valetudo, Gaza de Senect.

Εὐρωτος, ὁ, ἡ, sanus, robustus, fortis, viribus valens.

Εὐρώτως, τος, ὁ, ἡ, busté. εὐρώτως ἰώτως, fortiter tuli. Plutarch. in Apophth. Lacon.

Εὐρώτης, ὁ, ἡ, fluuius Laconiæ & membrum virile.

Εὐσάπης, ες, ὁ, ἡ, ἐς, carnem sentio, situ sum obsitus, squaleo, putresco, ὅ ἐστιν σωιστικόν. Aristoph. in Nebulis. ἐμοὶ γὰρ ἐδόκουν ἐν τοῖς ἐμοῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς

lent. Theophr. hist. lib. 2. cap. 7. Μάγιστοι δ, ὡς εἰπεῖν, τὸ πλῆ θος ὀφθαρμοὶ ἐγένοντο γήρᾳ καὶ ἀθλίᾳ νόσῳ. τὸ δ' αὐτὸ μᾶλλον συμβαίνει, cum emin maxime vigent. Confine verbum est ὀ βλέπω, de quo supra. Εὐδαιμονίᾳ ἀπὸ τοῦ εὖ βλέπειν, secunda fortuna vti, fortunatum esse Demosth. pro Ctesiphonte. ἐμοὶ δ' εὐδαίμονα τὴν σωμάτων ἡμῶν ἕξιν ἀποφαίνομαι, ἐν οἷς ἅπαντες ἀπλῶς ὁμολογοῦσιν εἶ, cui vos vestræ fecundæ erant & prosperæ.

Εὐδαίμων, ὁ Θ, ὁ, fortis, robustus, validus, efficax, constans. vnde εὐδαιμονίᾳ, constantia. Aristot. de mundo, εὐδαίμων φιλοσοφία. εὐδαίμονες ποσὶ θορροι, efficax. Alex. Aphrod.

Εὐδαίτας, ας, ὁ, incolumitas, εὐδαιτία.

Εὐπεπτος, ὁ, qui est bono stomacho. at εὐπεπῆ videtur significare bene habitum esse e cibo, in hoc loco Theophr. hist. plantar. lib. 4. vbi de bobus loquens ait, ἡ ξηρότητος παρέχουσι χρωμένα τῆς βοτάνης ἄμεινον ἐρᾴδονται, ἢ τὰ σώματα ἕξουσι εὐπεπτοτέρα, λαμβάνοντες ὑδάτ.

Κύκλῳ θοος, ος, celer, agilis, ἀκύπτερος, ταχὺς, ὠκύπους. nam σκέλος, authore Suida pes dicitur. apud Homer. ita Neptuni equi vocantur, τὸν δ' ἐτέθῳ· εὐκνήμιδες φέρον ἵπποι.

Εὐσκελὴς, ὁ, ἡ, scrubius valens. Plato.

Εὐσκεπὴς, ὁ, ἡ, editus, perspicuus, circûm occlusus, Gaza. τόπος ἐχόμενον εὐσκεπὲς ἢ ἄλλοι apud ipsum Theophr. de caus. plant. coru quæ in locis circunsepta apricisque continentur. εὐσκεπὲς χώρᾳ, ager sub cælo elementi situs, idem lib. 1. Est verò εὐσκεπάζειν, bene munitus tecto atque opertus. Est enim σκεπάζειν tegere. Est etiam εὐσκεπὲς ἀ σκοπεῖν, & σκοπεῖσθαι contemplari, fumitúrque pro editus atque apertus, vt εὐσκεπὲς apud Poetas. Sic εὐσκεπὲς τόπους ἢ ἄλλοι apud ipsum Theophr. hist. lib. 4. c. 1.

Εὐσκιάδης, ιον, ὁ, ἡ, sum bene paratus. Sophoc. in Aiace, οὕτω μὴ εὐσκιάδωμεν, sic bene habemus. καλῶς παρεσκευάσμεθα, sic bene comparati sumus, rectè instructi sumus & parati.

Εὔσκιος, ος, qui facilè adúbratur, opacus, vel gratas vmbras habés.

Εὐσκοπος, ος, ὁ, aptus videri, dictur & εὐσκεπὲς, protuidus. εὔσκοπος τόπος, opportunus locus, Gaza lib. 9. Anim. Aristotel. accipitur etiam pro claro. Argonaut. 4. εὐσκόπου ἀπὸ νήσου.

Εὐσκωμμάτως, σκωμμάτων, με, ῆ, dexteritas in scommatis & dicteriis, Pollux lib. 5. cap. 45.

Εὐσκώμμων, ων, ὁ, ἡ, dexter in dicendis dicteriis & scommatis.

Εὐσπορήνης, ὁ, robustus, sanus.

Εὐσπόριστος, ὁ, ἡ, τὸ, bene parata. ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου σκύλων.

Εὐσπρία, sanitas, Suid. ἐὐδαιμονία.

Εὐστός, qui tutò seruatur, & incolumis ac saluus euadit. apud Hesych.

Εὐσύρτης, Hesych. ἐὐδρόμων.

Εὐσφαιρος, bonas spiras habens. εὐσφαίρῳσι κεφάλαις, in Epigr. i. habentibus spiras compositas.

Εὐσπλαγχνία, ας, ἡ, animi præstantia, Eurip.

Εὐσπλαγχνος, ος, misericors, quasi bonorum viscerum. Viscera enim sacræ literæ pro affectibus vsurpant. Non sólum autem ad misericordiam pertinet, sed ad omnem pietatis affectum.

Εὔσπορος, ὁ, ἡ, ὠν, με, fecundus.

Εὐσταλὴς, poëtæ metri causa pro εὔστολος dicunt, quod est, bona seu pulchra habitus ornatu. Hesychio. ἄλυρος, ἀνεῤῥιμμένος, εὐσταλὴς ὢν bonis instructus transitus & tabulis. itidem Eustat. apud Hom. τὰς ἐναύλους ἐκ χρυσοῦ ἐλύρας quoniam videl. σκευάσματα dicuntur τὰ ζυγὰ, & ἁρμοδία φόρμιγξ.

Εὐσωτερος, idem quod εὔστομος.

Εὐστάθεια, ας, ἡ, constantia, columen, κρατερὸν. item bona constitutio, bona habitudo: idem ferè quod ἀλύπη. apud Plut. in lib. de præcep. sanit. ποῦ τὸν ὑγιαίνοντα σοφὸν; ἐν τῇ εὐστάθειαν. item pro stabilimento Sapient. cap. 6.

Εὐσταθὴς, consto, sum stabilis ἀνυχάζω, quiesco. Lucian. ὁ γὰρ εὐτυχὴς γαλήνη ἔστι τῷ βιοτικῷ τὸ πέλαγος.

Εὐστατὴς, ὁ, ἡ, ὸν, stabilis, constans, non seditiosus, firmus. εὐστατὲς, non dicitur ab Atticis sait Phrynic. sed ἰμβεβηκὸς nec εὐστάτως, sed ἑστηκότως.

Εὐστατῶς, strenuè, fortiter, constanter, ἀσφαλῶς, βεβαίως. Appian. ὠθεῖτο σφαιρωτὴν εὐστατῶς ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος. Idem in Annib. ἡ δ' ἐν τοῖς ἔπεσιν εὐστάτως ἡ ἀκατασπάστως, ὑπὸ μόνων, constanter & intrepidè sine animo imperterrito.

Εὐσυκτικὸν πολλάκις, collyrium quoddam, quod & σκωτὸν & σκωτικὸν apud Cal.

Εὐστελὴς, ὁ, ἡ, ὸν, frugalis, lenis, succinctus, & expeditus ad aliquam rem. εὖ ζῶν δ', ἀντὶ τοῦ εὐστελῶς ἢ λιτῶς· φησὶν οὖν ὁ ἀστεῖος ὁ μετρίως ἢ εὐστελῶς τὸ βίον ἔχων, ἰ. frugi homo, i. qui à luminis fraudare rei œconomicæ & familiaris peritus est, vt notat Budæus. εὐστελὴς, expeditus. εὐστολὴς τὰ ὁπλόνων, leuiter armatus.

Εὐσυκνὸς, decenter, frugaliter, leuiter. expedité.

Εὐσυκρὸς, εὐσυκρὸς στενὸς, ἀδιόρυξ, arbor cui sice firmo vel fideli, Gaza. Theophr. hist. lib. & cap. 4. ἔνιοι δ' τὸ τε λωτὸν ἀδιόρυκτον ὀνομάζειν ὑδὸν πολλαχοῦ, καὶ στενὴν δ' εὐσυκρὲς. legend. εὐπερχὲς. εὐσυκρὸς πλατὺ, in Epigr. εὐσυκρὸς καὶ ἀσφαλὲς, εὐσυκρὸς καρπὸς. Euripid. bonas spiras ferens seu spicis abundans.

Εὐσυκλας, ι. ἀσφαλὲς πολεμικὸν, præparâs, instruès. Οὐ δ' ἐγὼ εὐσύκλας εἰμὶ, &c.

Εὔσυρρος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, cui bonum peccus est, firmum & validum. Geopon.

Εὐστέφανος, ος, ὁ, ἡ, coronatus. & εὐστέφανος ὁ ἀνάκτωρ, Hesiodus. εὐστέφανος Θήβη, Thebæ bene muris cinctæ.

Εὐστεφὴς, seu εὐστεφὴς, ὁ, ἡ, ὸν, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὐστέφης, ὁ, ἡ, ὸν, bene coronatus, in Epigr.

Εὐσυλλεγὴς, τὸ, μόδης, bene tritus & calcatus viatorum pedibus.

Εὐστιπὴς φάσγανον, lib. 2. Arg. Apol. κατὰ τὸ ἐυπλόκαμον, bene textum, ena calcatum à textore vel à fullone ideoque densum & bene textum vel politum, & mundum: à verbo στέφω, ὁ δὲ γυνὴ ἐστεφανοῦτο ἐπὶ κατόπτρῳ.

Εὐστολίζω, probè decoro. Eurip.

Εὔστολος, ὁ, ἡ, bene ornatus. τὸ εὔστολον, decorum, ornatus. εὐστολὰς, ὁ, pollon. nauis oneraria bene instructa.

Εὐστόμαχος, medici εὐστόμαχα vocant, quæ stomacho, i. ori ventriculi vtilia & grata sunt, qualia τὰ σφυτικὰ. ἡ τῆ στοματικῶν ἐχόντων, i. astringentia, quæ alterioribus vim habent, vt loquitur Plinius. ea verò ventris orificium corroborat, nec ipsa exercitant vt κακοστόμαχα. inter εὐστόμαχα est portulaca, quæ Graeci ἀνσόφορα, & Dioscoridi ἀνάμικτα ἔχει συστατικὸν dicitur. amachúmque quæ corroborare Plinio est & εὐστόμαχος, faba Aegyptia. Athen. lib. 3. ex Diphil. ὁ τὸ κυάμου τὸ αἰγυπτίου μᾶζαν πέμψας μελαγχολικοῖς, εὐστόμαχος· τὸ δὲ τῆς πεπέμπτου, ὑ στόμαχος· διὰ τὸ εὐσφόρον. Dioscorides etiam lib. 2. c. 128. de colocasia, inquit κύαμος βιβρώσκεται μᾶλλ' ἢ χωρὶς ἕψεως· ἔτι δ' ἧττον μέλας, ἢ μᾶ τὸ ἐλλιπαίνειν χυμὸν εὐστόμαχος· εὐστόμαχος δ' ὑ στόμαχον. Εὐστόμαχα quæ dicuntur τὰ ἀφ' ὧν καιλίαι ἀγαθαί. Dixerat Theophrast. hist. & cap. 4. de loti fructu, εὔσαρκος ἡ ἐν τῇ κοπρίᾳ χαμαὶ γλυκὺ, ἁδὲ ἰς ἀ σπιτὸς, ἡ ὑ καιλίαι ἀγαθὸς. retulit Dioscor. lib. 1. de Celti fuse loto loquens, κρατοῦ δ' φέρει μείζονα πόαν γλυκεῖ, ὑράσιμον, εὐστόμαχον. vbi εὐστόμαχον vocat Dioscorides (cuius interpres Ruellius ἐστόμαχον facilem non bene interpretatur) quod Theophrastus τοῦ ἐ καιλίαι ἀγαθὸν, & Gaza, lætifrugis, male reddidit. Ex quo loco paulò tolerabilius ait Plinius, de eadem re & ipse loquens lib. 13. cap. 17. ferunt mentres non sentire morbos qui eum manduntsed venter, ἡ καιλία ἀπὸ τῆ στόματος accipie tur. quomodo εὐστόμαχα differunt ἀπὸ εὐκοιλίας, quærendum suo loco. Εὐστομαχία. Dioscor. de vipera, χλοὴ δ' ἐπὶ ταῖς οἰσοῖς ωγωνίᾳ· τοῦτο δ' εὐστομαχίαν αὐτῇ· ἐπάζουσι γὰρ ὄφιλοι. Sed legend. vt habuit vetus lectio, Marcellus. Vi gilio teste. εὐστόμαχον, agit enim ὡσεὶ ἡδὺ ἄλυσσον ἢ ἀνδιλὶ ἀπαλὸν ἐσθιόμενον, vt oftendunt verba Galeni in Simpl. & vbi agit de vipera lib. 10. Hæc autem verba Plinij lib. 22. & vbi & de carnibus viperinis, Extuitur in olla cum sale, & lingendo clariatem oculorum consequuntur, & ἡσυχία totiusque corporis festinitates: effecti unt vt εὐστομίᾳ τὸ εὐστόμου temerè quidam substituerint. Et vt vera sit scriptura εὐστομίᾳ, idem erit quod εὐστομία: in quo significatu vsus est apud Athen. lib. 3. ἐκεῖ δ' ἦν ἐγκλεὶς Γλάυκος φησὶν ἐν πλήθει τοῦ ὡς ἐγκλεὶς ἐκ χρυσοῦ τὰ πάντων ἐστὶν ἐνδυμα, ἢ ἐν εὐστομίᾳ ἑτέρου τῆ πάντων, quod saporis gratia, gustusque suauitate pluramis præstent.

Εὐσυμὴς, μόδης, μες, bona verba dico. ἐ. ῥημίαι, ἐγκλήσεις, Nitr. absol. Aristoph. τὸ εὐσύνετος, die bona verba. εὐσυμὴ καὶ ἐτιam inquit Pollux in 5. Est verò εὐσύνετος ore rotundo, ait Horat. ὁ δ' ὀφθρεῖς, εὐφωνὶ ἐς ἐξ ἐπ, concinnè & modulate ore. Sophocl. in Oedipo Coloneo, εὐσύνετ' ἀκλαῖστ' ἀκλαύτως, lusimodulantur. Seneca in Agam. nobile carmen Ramo tar querula Aedonis ityn in varios modulata sonos. accipiet etiam pro vera dico, vera loquor, ἀληθὴς, χρηόμενος. τὰ πάντα κατὰ τὸ μέσον εὐσύνετος.

Εὐσυμία, ας, ἡ, bona pronuntiatio, suauitas, oris festiuitas. εὐσυμία ἡδὺ εὐφωνία ἐς ἡ γλυκύτης, saporis gratia & suauitas, dulcedo in succo, Theophr. lib. 6. cap. 24. de caus. plant.

Εὐσυμος, ος, ὁ, bene pronuntians, eloquens, pulchri orisori gratia qui cibi meus fi pari. εὔσυμα σῖτος καὶ κακὸς, oris suauis, Dioscor. lib. 2. c. 161. ἔστω ὡς κράτιστος, fructus gustu gratus, Gaza. Theophr. Theophr. hist. lib. & cap. 4. εὐσύμου δ' ὁ ἐν τῷ γλυκὺ, ὠδὺ δ' μὴν ἐν τῷ ἐν τῷ ἐν τῷ. Dioscorid. lib. 3. de Ligustico, κρατὸς εὐσύμου. ἐν τῷ ἐν τῷ gustu tenera vocat. Hinc lib. 15. cap. 28. Theophr. hist. lib. 2. cap. 8. de palmarum quodam genere, ἡ εὐσύμου ἐστὶ, ἐν τῷ γλυκύ. ἔστω δὲ τὰ χαλκὰ, ἐτάμνο obtemperans, ἐν τῷ ἐστω καὶ ἐν τῷ, dicunt Iones, pro ἐν ᾧ ἐστὶ ἐν τῷ ἐν τῷ. absit vt loquar, absit vt eloquar. Herodot. Hellanicus, ὡσεὶ δ' ἐν τῷ ἐν τῷ ἐστω καὶ ἐν τῷ. Sophocl. in Philoctete, ἐστω ἐγὼ. Interp. σιωπᾶν δ' ἔστω ἐγὼ. fauere linguis. Alij Aduerbial. positum esse volunt: Alij ἐν τῷ ἐστω distincte legunt. vide Στόμα. Item, στόμεις, rostro valdi.

Εὐσὺγχαλος, ὁ, ἡ, ὸν, clarum stipitis robusti, in Epigr.

χμος, coniectura assequor, Depon. Genit.

ιος, iaculandi peritus fum, collimo, solerter conijcio. huic ponitur κρεσσων. Et ὑποκεῖσθαι, rectè ac feliciter consulere, spicere quid iactu optimum sit. Polybius in secunda hi- τῶν συλλογισμῶν, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς ἐνθυμήσεις ἀφορῶσι τὸ ὠφέλιμον, ἐκ τοιούτων πάσης ὑποκεῖσθαι δεῖ τὰς πράξεις, qui perspicere possquid quisque casus & euentus posset. vide εὐστοχία.

ος, dexteritas in iaculando. Herodianus libro primo de ommodo, πολὺ ἀνδρείᾳ καὶ δεξιότητι τῶν ἐπὶ τοῖς ἀκοντίοις ἐξεῖναι πᾶσι ρεσθαι. apud Philonem pro vi recte conuenienti.

ος, iaculandi peritus, solers, ingeniosus, promptus. Laert. Diogene, ὑποκρίνασθαι δ' αὐτὸν ἐν ταῖς ἀποστάσεσι δεξιὸν γενόμενον, gularis acuminis & solertiæ in responsionibus & colloeis. οἱ δὲ σοφοὶ τὰ πολιτικὰ, qui scitè tanta expendunt Nazanδεξιὸς ἐπὶ τὰ κέρατα, directæ emissiones fulgurum, caquinto libro Sapientiæ. εὐστοχος νίκη, retia certa non irin Epigrammat. εὐτυχὴς ἀδίς, felix partus, ibidem. Heronus libro primo de Commodo, τοῦ εὐτυχοῦς τῶν ἔργων ἀπὸ τύχης ἐπιπνεῖν τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ εὐτυχὴς καὶ δυστυχὴς ἀνθρώπους τοὺς αὐτοὺς ποιεῖ.

ος, cautus, scitè, exactè, aptè, δυσχέρεια, δύσχρηστος, indicare ilpicienter, Gaza.

ος, fossa in qua macerabantur sues, & exurebantur, κωδιὰς ἀνὴρ ὁ τὸν κάπρον, id est, ὁλοκληρον. Spica etiam hordei ὁ τοῦ ἀνδρὸς, dicebatur, καὶ σώματα κεῖσθαι κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ κάπρου θήκας ἐτύμου δικτα τοῦ ἀνδρός. Pollux libro sexto, οὕτως ἐν τοῖς ἐπὶ τοῦ κάπρου λεγομένοις ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ κάπρου θήκαις. Aristophan. in Equit. Ἐν ταῖσι τοῦ κάπρου κωδιαῖς ἀστραγάλοις, vide interpr. Homer. Commentar. libro secondo, Odyss. οὕτως ἀμφιφορεῦσι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἔασιν, aut secundum Pausaniam, τὸν σκυφον καὶ τὸν ἔτερον, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ κάπρου ἐν ἀλλήλοις ἐφωλεύουσιν.

ος, materia quæ facilè flectitur. opponitur τῇ ἀσταλεῖ, coph. hist. l. 3. c. 10.

ος, bene impero exercitui.

ος, ἡ, ὁν, ἐδιὸς & ἐπὶ τοῖς μεταλλεῖς.

ος, & ὑποστρόφιος tortilis Plinio, nexilis. Οἱ δὲ, ὁ, εὐστρεπῆ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ

Εὔτεκνος, prole felix, in alendo benignus, probè fœtificans. Εὔτεκνος ἡ γυνή. fœcunda mulier. Plutarchus in Lycurgo. Εὐτεκνότατος, Euripid. in Hecuba: cui satis multa liberorum bonorum copia Strcb.

Εὔτεκνος, fœcunda, bona prole.

Εὐτέλεια, ἡ, frugalitas, σύμβολον ἀφελείας, parcitas Senec. parsimonia, facilitas, simplicitas, μικροψυχία, mediocritas, mediocris sumptus, vilitas, inopia. ἐν Εὐτελείᾳ, leuiter, Aristotel. Plutarchus in Opuscul. ὡς ἀφροσύνας, ἐστὶ τοῦτο οὐ τὸ σῶμα δι' εὐτελείας ἀφεῖς ἄλλοις ἐπιμελεῖσθαι τῆς ψυχῆς μόνον.

Εὐτελὴς, ὁ, ἡ, frugalis, simplex, tenuis, vilis. Εὐτελὲς δίαιτα, tenuis & vilis victus, contra πολυτελὴς δίαιτα. Xenoph. πλεῖστοι, inquit Athen. libro secundo, τὸ ἁπλοῦν καὶ μὴ πολυτελὲς ἀσκοῦντες ἡγοῦνται εἶναι εὐδαίμονες. Suid. φαῦλος, ἐληνοδιάφορος. Menander, γέρων ὁ εὐτελὴς ἄνευ τῆς ἐνοχλεῖν. Harmenopul. καὶ εὐτελὴς τελεῖσθαι δεῖται τοῦ ἐπιτρόπου τὸν ὄψιν ἐπιτελοῦντα, id est, cohortans, l. 3. cde her. decur. apud Herod. εὐτέλειαν τῶν ἐς ἡμᾶς εὐτελοῦς γάμου βεβηκότων, & ὡς ἄνευ πολλῆς διαδοκίας leuissima calumnia & tenuissima apud eundem Herod. l. 7.

Εὐτελίζω, felicitas, Εὐμοιρία. Εὐτελίζω τὸ εὐτελές. Aristoph. τοῦτο δὲ εὐδοκιμεῖ ἐπ' εὐτελείᾳ τ' εὐαβελείᾳ. Suid.

Εὐτελίζω, ἐλίσσω, ἐλάσσω, attenuo, minuo, parui facio, eleuo, Theophil. in Instit. ἐνοφωλίζω, extenuo.

Εὐτέρπεια, ἡ, ας, Euterpe, vna ex Musis, in Epig.

Εὐτερπὴς, ὁ, ἐς, ἡ, iucundus, aptus ad delectandum.

Εὐτεχνία, intelligentia, artificium, peritia artis, σοφία, ἐπιστήμη, natura ad artes facilis, apud Adamant. in Physiognom.

Εὔτεκτος, ὁ, ἡ, qui facilè colliqueſcit, ei opponitur ὁ δύσκητος.

Εὐτίθημι, bene compono.

Εὔτμητος, ὁ, ἡ, ἐς, bene incisus, bene paratus.

Εὔτυ, rectè quidem. Aristophan. in Pluto, Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεται σκοπεῖν.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facilè partu leuor.

Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas, partus facilitas.

Εὔτοκος, ος, ὁ, ἡ, fœcundus, facilè pariens.

Εὐτολμία, ας, ἡ, εὐθαρσία, animi præſentia, fiducia, audacia. Appianus in Iber. Οἱ ἀκοντίσται ἐν αὐτῷ τῷ Βυκαιάτῃ ὄμβρῳ ἀφροντίστως ἐκάλουν, non audaciam sed temeritatem appellabant.

Εὔτολμος, ὁ, audax, animosus, intrepidus. Εὔτολμος ἰδεῖν ἐπὶ μοῖραν, audens ita est, ſi procul ve au facia.

Εὐτόλμως, audacter, animosè.

Εὔτομος, ος, ὁ, ἡ, fœcundus, facilè partus facilitas.

Εὐτομος, ος, ὁ, ἡ, facilè, facilis, dextre. Εὔτομος οἶκος, peruia domus, Aristoteles libro ſeptimo Politic. apud Theophraſt. hiſtor. libro tertio, ſcapite vigeſimotertio, Εὔτομοι ξύλον, materies quæ facile caditur: ſeu opponit σβύσιμον.

Εὐτονία, μία, ας, ἡ, ſufficio, vires recipio. Εὐτονεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμοὺς ad oculariamedicamenta efficax.

Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas teporis & contentionis, egregia rigiditas, Virtuu. Εὐτονία, ἡ, ὑπαιμοῦ, ἀπόξηρασία, Heſych. vehementia ſpirituum, impetus, vigor, bona latera. Εὐτονία ἡ ἐς τὰ ὀσμὴ, odoris acrimonia, odoris vehementia. Εὐτονία, conſtantia. Plutarchus in Opuſcul. ὡς ἀληθῶς, τὸ δυνατὸν ἄτονον βιάσασθαι καὶ ἐρρωμένον ποιῆσαι.

Εὐτονος, ος, ὁ, ἡ, vocalis, robuſtus, efficax, ſolidus. τὸ Εὔτονον, fortitudo. Εὐτόνως χρῆσθαι τοῖς, qui vehemens ſtudium parandis pecuniis adhibet, Plutarchus in Themiſtocle. Εὔτονος τὴν ὀσμὴν, odore præſtans. Εὐτονος τὴ θυμοειδεῖ, valens viribus, Dioſcorides libro quinto, capite 81. Εὐτονος ὕλη, vel εὐτονα ξύλα, dicitur materies quæ non pandatur aut torqueatur, ſed egregiam in vſu rigiditatem habet, vt dixit Vitruu. libro ſecundo, capite nono. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, capite ſeptimo, Εὐτονώτατον ἡ φιλύκη, id eſt, philyca firmiſſima eſt, egregiam in operibus rigiditatem conſeruans. Sed Gaza videtur legiſſe ἀτονώτατον, quia obedientiſſima eſt, tranſtulit.

Εὐτόνως, conſtanter, bene, ſcitè, acriter, fortiter, vehementer, intento clamore. Cicer. in Catilin. hoc dixit bonis lateribus: ab εὖ & τείνω, quaſi valdè intenſè. Εὐτόνως, ἐλαφρῶς, Heſych. Lucæ capite vigeſimotertio, Εὐτόνως κατηγορεῖστες αὐτοῦ acerrima contentione ipſum accuſantes: interpres valde conſtanter, id eſt, conſtantiſſimè Ciceroni: quod hic non probo.

Εὐτοξία, iaculandi peritia & dexteritas.

Εὐτοξος, bonas ſagittas habens. Εὐτοξος φαρέτρα, in Epigr.

Εὔτορνος, torno facilis, tornatu facilis, torno raſilis Virgil. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, capite octauo, Εὐτρεκεστέρως ἢ ὡς Εὐτορνότερον, ἢ ἐλάττων, ἢ χλωρὰ. φορικώτερα γὰρ τὰ τορνόμενα. apud Lycoph. Εὐτορνος, teres, rotundus, σφαιροειδὴς.

Εὐτραπέζος, qui multos, & eos lautè in menſa excipit. Εὐτραπέζως, βίος, vita quæ degitur ad menſam bene inſtructam. Athen.

Εὐτραπελία, ας, ἡ, apud philoſophos in bonam partem accipitur, ſignificatque vrbanitatem, leporem, feſtiuitatem, comitatem, facetiam. Ariſtoteles in magnis moralibus Εὐτραπελία δ' ἐστὶ μικρὰν ὑβριστικὴ, ἡ δ' ἀγροικία ἧττον ἀνελεύθερον σκώμματος. ὁ τὲ γὰρ δυσμενὴς ἐπὶ τοῖς γελοίοις ἄσχημόν τι ποιεῖ, ἢ ποιεῖ ἀγροικίαν, ὁ δὲ εὐτράπελος ἐπὶ τοῖς γελοίοις ἐστὶ μόνον ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ σκώμμασιν, ὁ τὲ ὑβριστὴς καὶ ὁ ἀγροικος ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις, ἐὰν μόνον τοῦτο ὁ ὑβριστὴς ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ σκώμμασιν ἀγανακτῇ, ἐὰν δὲ καὶ

ro, elegans, pulchrè laborat us. Odyſſ. ξ. κωπέων εὐτυκτον ἐ-
ρετμον. εὔτυκτα apud Herodot. ῥήσιες, ἕτοιμοι εἰρηκόσι, καὶ λε-
γόμενοι ἐμοὶ.

Εὐτυχέστατα, felicitiſſimè.

Εὐτυχής, ἐος, ὁ, ἡ, ἐον, τὸ, felix ſum, floreo, obtineo, affequor, bene
ſ. Euripid. ἀλλ' ἐ τὰ σοῦ θεὸν εὐτυχῆ διέπειν ὤν. Ianus Laſcar.
ὁ ὁμοῦ σφίσιν σύγκειται εὐτυχίαν. Plato in fine epiſt. εὐτύχει
ſuis, pro ſis felix, id eſt, vale. τὰ μὲν οὖν εὐτυχῆ τε, proſperè
gena ceſſit, Plutarchus in Numa. εὐτύχησαν τοῖς πολεμίοις i-
ſ, ſatis feliciter cum hoſtibus actum eſt, id eſt, ὀ εὐτυχὴς
ὁ νικήσας. Lucianus, ἐκεῖνα μὲν ἐκόμισαι ἀγαθὰ ἅπαξ εὐτυχῆσαι.
κτυχῶν verò opponitur ἀτυχεῖν, quod & Genitivo & Ac-
at. iungitur. Synel. εἴ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς ἐ-
σίασιν, ὡσὲ τοιοῦ τὸ θαυμαζόμενον ἀφ' ἑ σοφιστοῦ. Idem alibi
ευσατίνου, ἐμάλιστα θεασόμενα δύναται μεταπονῆσαι δι' ἐυδιακλίας,
ὧν εὐτύχησαν μᾶλλον ἢ ἀτυχήσαν ἐς ὑπὲρ τοῦ ἀτυχῆσαι τὸ μὴ
ἐ σωφρόνως, σωφρονήσαν πολλοὶ Σωκράτη βελτίους. Et rurſus, ἔλαβε
ποτὲ ἡ εὐτυχία χαρίζεσθαι τῷ εὐτυχεῖσθαι τὸν ἀεὶ θεόν.

Εὐτυχίας, proſperè.

Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas fortunæ, proſperitas, ſucceſſus. εὐτυχημὰ
γίνεται μοι τῶν ὑπαρχόντων πολλαχῶς τὰ φθόνου κατασβέν-
τα εὐτυχήματ' ἂν ὑπάρχοι ἡ καταστάσεως, πολλαχῶς τὰ φθόνου κατασβέν-
των. Idem alibi.

Εὔτυχος, ου, ὁ, ἡ, felix, fortunatus, qui iucundè citráque triſti-
am vitæ. εὐτυχὴς ἂν τὰ ἄλλ' ἐ ἦν ἐ ὑπὲρ τὰ ἐκείνου ὁμοίως, ſ fortunatus iuuenum
imitatu, Gaza de Senect.

Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, proſpera fortuna, ſucceſſus: differt ab ὄλ-
βος, ἡ μὲν πολιτικὴ εὐτυχία, Thucyd.

Εὔυδρος, ου, ὁ, ἡ, aquoſus, habens bonam aquam. Plato, εὐύδρου ἐ-
ρας, ad aquandum commodior. εὐύδρους γῆ, humida terra,
erodot.

Εὐῤῥής, ῆος, ὁ, ἡ, bonus hymnus, Subſtantiuè. Ianus Laſcar. λεξίων
μοιον λαμεῖν δ' ἐκ τοῦ νοῦ.

Εὐσέλμος, ου, ὁ, ἡ, qui facilè ſuperari poteſt.

Εὐσύλλεκτος, ου, ὁ, qui facile cogi poteſt & congregari.

Εὐσύνοπτος, ου, ὁ, ἡ, pellucidus, bene clarus, Nonnus.

Εὔυφος, ου, ὁ, ἡ, bene textus. ὑφέτα λαῖνα, bene texta vela, in
ogrammat.

Εὐφαὴς, ἐος, ὁ, ἡ, splendidus, ὄμμα λαμπρόν. Heſych. & Etym. λαμπρός.

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, maritimum, idem Heſych. εὐφρονεῖν eſſe dicit ἐπιθυμεῖν
ν & βέκχεσθαι καλῶν, pro ἐπιθυμεῖν καλῶν tamen dicitur potius
ν ἐ ἄνευ ſine υ vtpote τὸ ἐπὶ τὸ κακόν.

Εὐφυΐα, Etymologo eſt σοφία, ὀλυμπία, Doricum eſt pro εὐφυΐα.

Εὔφυτος, ου, ὁ, ἡ, qui ſibi res, voces, actus, ſecundum verum o-
nimè fingit, Quint. l. 6. c. 1.

Εὐφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, medicaminibus laudatus. Item τὸ εὐφυὲς κρέον, τὸ
χεον.

Εὔφυος, lucidus. Aratus, ὁ τόπος ζώνη εὐφυὴς ὠνόμασται.

Εὐφυὴς, pro ἐ εὐφυὴς.

Εὐφρόσυνος, celebris, elatus animo, inſignis effectus.

Εὐφρόσυνος, ου, ὁ, ἡ, bonis ominibus proſequor Cicer. laudo,
endico, fauſtis ominibus ſeu acclamationibus excipio, ad-
atulor. Lucianus, ἐκεῖ ὑποπλέοντες ἐζεύξαμεν τὰ πλοῖα, καὶ ἐ-
ρησάμεθα νυκτὶ ἤδη ἐν ἢ ἐκ τὸ ἐκεῖθεν ἀφορμωμένους, id eſt, fauſto ſo-
e admigcio. ἐυφρονούμενοι δὲ ἐπὶ τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου, Budæus in epiſto-
s poſter. ἐυφρονεῖ eſt, bene ſeu melius ominare, bene
ale loqui, ſide im u Annotat. in epiſtol. Ariſtophanis inter-
res, ὡσπερ βλάσφημος ἐστὶ, bona verba quæſo, dij meliora. I-
adi, φησὶ γ χρηστὰ ὑδατοφορήσαντα τὸν κέλευθον. Plato libro pri-
no de Republ. εὐφρόνεις, ἔφη, ὦ ἄνδρες, dij meliora, inquit. A-
ſtophan. τοῦ εὐφρονεῖν χάριν ὑποσχόντων ἡμῖν ἐ δίκης ὑπεκπεσεῖν, id
ſt æquo animo fauere, cauere, ore fauere, bona verba dicere.
Plato epiſtola ſeptima, τοιαῦτ' ἄττα ἢ εὐφρονεῖν χρὴ ἀνδρὶ οἰκοῦντι, ſiue au-
em felicem auſpicij gratia ominemur bona. εὐφρονεῖν etiam σα-
ῶν, fauere linguis Horat.

Εὐφημία, ας, ἡ, laus, gloria, commendatio, bonum omen, fauſta
recatio, fauor, ὀλυμπία, σιωπὴ, ſilentium, acclamatio fauſta &
ota, bene ominata verba, Chryſoſtom. ἡ μὲν γὰρ πολλὴ εὐφημία
ν, bona multorum opinio, de aliquo ſcilicet. ἡ εὐφημία τῆς
ρας, id eſt, σεμνολογία, Æſchin. δι' εὐφημίαν ἀπαγορεύσαι τὴν ὄνομα,
πάλιν πλῆθος, &c. honeſto coloniæ nomine, Plato de Le-
ib. vbi alij, δι' εὐφημίας ἀπαγορεύει, & εὐφημίαν ἕνεκα ἀφεὶς τὰ γο-
ικὰ, proſequi parentes benedictis & fauore, Idem ibidem. τὰ
πάντας ἀ ἕνεκα εὐφημίας ὑφημίας, Ariſtid. τὸν ὀνείρατος ἕνεκα, boni
ominis cauſa, Æſchin. Francife. Port. annotauit. Εὐφημία, fa-
ien tia Accius. Oenom. apud Non. Marc. Vos ite actutum,
itque opere magno edicite per vrbem, vt omnes qui Arpi-
am Aſamque accolunt ciues, ominibus fauſtis auguſtam
dhibeant Fauentiam ore obſcœna dicta ſegregent. Paulus
pud Feſt. in Paſcito. Paſcito lingua in ſacrificiis dicebatur,
coercero, contineto, taceto. Tibul. lib. 1. 2. Dicanius bona
erba venit natalis ad aras: Quiſquis ades lingua vir, mu-
liérque faue.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημῶ.

Εὐφήμιστος, ου, ὁ, boni ominis captatio. εὐφημισμὸς, eſt apud Te-
rentium in Andria, Si euenerit, (quod dij prohibeant) diſceſ-
ſio, &c.

Εὔφημος, ου, ὁ, ἡ, boni ominis, bene ominatus Horat. cui contrar. in-
ominatus, ὀλυμπία, male ominatus ſiue ominoſus: dictu bone-
ſtus, ſpecioſus, celebratus, plauſibilis apud Demoſthen. So-
phocl. εὔφημος φανεῖ, id eſt, εὐφήμει, die bona verba, bene omina-
ta loquere. εὔφημος ἐσθι, Euripid. Ariſtophan. in Theſmoph.
εὔφημος πᾶς ἐ σῶν κόμα συγκλείσας ἐδὲ μιμήσῃ δ' ὅστις μεμάθηκ' ἃ γ
φημις γλώσσῃ in Epigramma. Iuuenis & bona verba dicens. Sic
Latini fauere linguis. εὔφημος μνήμη, honorifica memoria a-
pud Synef. epiſtola decima ſeptima, item pius, religioſus, vn-
de εὔφημος ὑπόκρισις, apud Platon. Hippia majore. apud Æſ-
chyl. εὐφήμοις γόοις per ἀντίφρασιν dicitur pro σύνφημος, teſte
Heſychio.

Εὐφημῶς, non petulanter, ἀφθέγγεσθαι εὐφήμως. miſerabiliter.

Εὐφθαρτος, ου, ὁ, ἡ, qui facilè perit & corrumpitur.

Εὐφίεσος, aſtringens, ἐυφίεσος, vim aſtrictoriam habens, vt diceret
Plin. Nicander in Alexipharmac. εὐφίεσα τ' ἄκρα κισσὸν ἔλικι κα-
πεδάνει μύρτου, interpr. τὰ φιλυλλώδη τῷ σὺφεῖ, τὰ ἐυσύμπακα. Sic
autem hic locus legend.

Εὐφλεκτος, ου, ὁ, ἡ, combuſtù facilis, ὄνυχες, Heſych.

Εὐφορία, ας, ἡ, cibi copia.

Εὐφορίον, arborem eſſe tradit Dioſcorid. libro tertio, capite 95.
ferulacei generis. Plinius libro vigeſimoquinto, capite ſe-
ptimo euphorbiam vocat, atque herbam eſſe ait foliis acan-
thinis. eui horbium etiam dicitur eius plantæ quo turget
ſuccus, cui vis cauſtica anhere Galeno & Actio. vim acerri-
mam iucci mentuentes qui colliguntur, caulem eminus conto
iaculóve incidunt, manántéque in circunligatas veſicas o-
uillóſque ventres elutos excipiunt: humor lactis videtur ef-
fluere, ſiccatus quum coit, thuris effigiem habet. meminit A-
phrod. in præſ. l. 9. Probl.

Εὐφορέω, ῶ, σω, abundo, exubero. εὐφόρηται ἡ χώρα, vberes fructus
ager attulit, c. 12. Luc. Euang. vide εὐφορία.

Εὐφορτος, ου, ὁ, ἡ, tolerabilis.

Εὐφορία, fertilitas, copia, ὀλυμπία. Theophraſt. hiſtor. plantar. li-
bro primo, capite vigeſimotertio, πρὶ φασὶ δεῖν ἀκριβεῖν λέγειν,
σπεῖρ ὁ εὐφορίας ἕ, fertilitatis eſſe & prouectus argumentum.
εὐφορία, etiam medicorum vox eſt, qua facilitas in ferendo
morbo exprimitur, cui δυσφορία opponitur. Galen. ἡ τῶ πάθ-
μενον ἐυφορία, μήγαρ τοι τὰ μὲ αὐτὰ σημεῖα ὅσα κρείσσω τὰ σώματος,
δεῖ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ἐπὶ τοῦ πάσχειν τὰ αὐτὰ. Idem, εἰ ὧ
τὸ λυπεῖν ἐ εὐφορία μᾶλλον φαίνεται, διαβρῶσι δ' ἀν τρέφουσι καὶ αὐξεῖ, ſi leui-
ter ferre morbum, nec afflictari videbitur. Hinc εὐφορος,
qui facile leuitérque ferat morbum. hoc enim ἐυφορεῖν dicitur:
cui contrar. δυσφορεῖν ἡ ἀλγεῖν. Galen. l. ad Glaucon. ἀλλὰ τὰ
ὄμμα γ' ἡ ἀκαιρία εὐφορος ἐχρὴ ἡ τῶν ὑπόπτων. Polybius, εὐφορώτε-
ρον σώμα ἕξειν μέλλοντι dixit pro agilius & expeditius. ἔφόρως
φέρειν etiam facile tolerare, leuiter ferre Cicer. Hippocrat. A-
phoriſmo ſecundo, libro primo, ὡς ἀδύ ἐδὲ πάντα δύναται κα-
δαίρεσιν, ξυμφέρει τε ἡ εὐφόρως φέρειν. Galen. εὐφορεῖ ἐχρ.

Εὐφόρμιγξ, ιγγος, ἡ, pulchra cithara, ſubſtant. in Epig. adiectiuè autem alio
loco, pulcher citharam habens.

Εὐφορτος, ου, ὁ, ἡ, fertilis, ferens fructum, φορτὸς, ferax, κοῦδ' ἐ-
φορτος, facilis ad portandum. Alexand. Aphrodiſ. libro ſecundo Pro-
blemat. τὰ βαρὺ φερόμενα ἐν τῇ ἀριστερᾷ φορτία, &c. onera ſi-
niſtra parte facilius portamus, &c. εὐφορτος σῶμα vocant cor-
pus bene habitum. vide εὐφορία.

Εὐφορτος, tolerabiliter. δεῖ γὰρ ταῦ ἐπιπολαίως αὐτὰ τὰ δυσχερῆ, ἵ ἐυφο-
ρτέρον τὸ δυστύχημα, ἡ ὀνήσεσθαι. vide εὐφορία.

Εὐφραδέως, prudenter, eleganter & clarè.

Εὐφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, clarus, manifeſtus, item bene differens,
ſertus.

Εὐφραδία, venuſtas ſermonis; vis dicendi.

Εὐφρόνεμος, ου, ὁ, ἡ, lætor. Depon. Datiuo. hoc verbum inde dici-
tur, quod bono animo ſit, ac omnes vitæ voluptates com-
plectatur, quibus ſe animus oblectat. δεῖσαι δὲ ἐ, oblectatus.

Εὐφραίνω, μω, ἦσω, lætifico, lætum reddo, delecto. πόλι δ' εὐφραινε, multum afficiens lætitia, Ariſtophan. εὐφραναί μ', lætificaſti me,
Gaza. Interdum cum duobus Accuſat. Xenophon, τὸν στρατὸν
πλέοντας εὐφραίνων, ſecundo ſucceſſu ventibus; plurimam
afferens voluptatem.

Εὐφροσύνη, honeſtum gaudium.

Εὔφρων, ονος, explicatu facilis, item pro εὔγνως, certus, Dionyſ.
de ſitu orbis.

Εὐφρων, ονος, ὁ, ἡ, ſapie, bene cupie, κρὰς ἐφρονῶ, prudens ſum,
rectè ſentio. εὐφρόνων, ſani & prudentes ſunt. εὐφρονῶν, ſapiè,
ſapienter agens. Homerus Iliad. α. ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορεύσαι,
pro ὃ εὐφρόνων, id eſt, benc uolus, εὐφρονῶν, prudentes, vel ὁ
φρονῶσιν, ſeparatim apud Suidam legitur. εὐφρονῶ τὸ σὸ, pro

sum tibi beneuolus, tibi faueo, εὔνοός σοι εἰμί. Et apud Aristophan. πρὸς τὸ εὐφρονεῖν δικαίως, recte & prudenter agere, i. φρόνιμος εἶ, ἢ εὔνους.

Εὐφρόνως, nox apud veteres, ὥσθ' τὸ εὐφρονεῖν, à bene sapiendo: optima enim consilia nocte constituuntur, quòd tunc animus sit liber & vacuus à curis. vnde illud, Nox dabit consilium. Hesiod. κακὴ γὰ ὀπῆρ ἐσθ' εὐφραίνεσθαι. Hesych. εὐφρόνη νὺξ ἡ εὐφρόσυνος.

Εὐφρονίμ, prudens, lætus.

Εὐφρόνως, hilariter, prudenter.

Εὔφρος, ὁ, apud Suid. legitur pro εὐφροσύνη, item pro εὐθυμία.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, delectatio. Xenophon, ἑρμιὰς εὐφροσύνης, gaudiis destitutus. Aliquando liberalitas, vt libro quarto Epigrammat. φύσεν εἰς ἑταῖρον μερὶς εὐφροσύνη, id est, liberalitatem qua socios est prosecutus. Sic etiam dicitur vna ex Gratijs, Hesiod. in Theog.

Εὐφρόσυνος, hilaritatem faciens. εὐφρόσυνον φωνὴν ἐθαύμαζε, vocem lætitiæ emiserunt. Dioscorides libro quarto de bugloſſo, φύλλα ἔχει ὅμοια βοὸς γλώσσῃ, ὅθεν καὶ τὸ μέρος εἰς τὸ οἶνον εὐφροσύνην δικαίᾳ βάλλει. Ilanius libro vigeſimoquinto, capite octauo, bugloſſos, bouinæ linguæ ſimilis: cui præcipuum, quod in vino decocta, animi voluptates auget, & vocatur euphroſynon.

Εὐφρυής, ὁ, ἡ, ἦς, lætus, iucundus, venerabilis, dulcis, exhilarãs, ἡδείας, εὐφροσύνας, beneuolus: epitheton vini. vnde οἶνον εὐφρυῆ, Iliad. γ, appellauit Homer. id eſt, ἐξ οὗ πολὺ φρένας θαμὰ τέτυπται ἡ εὐφροσύνη. Et Heſiod. εὐφρυῆ κυπτὸν ἀμέλξαι, id eſt, ſi nauem fructum metere. Sophoc. ἀλλ' σκαμμάθ' ἁμῶν γλυκεῖς ἔοικ', εὐφρυεῖς ἀγείρας, ἐπὶ τὸ εὐφροσύνων πολὺν ἐμὲ θ' ἁπόν, ἢ δίκῃ ἡ εὐφροσυνικῇ. pro hilari, læto, idem, ἡμεῖς ξυνίσης διαφανὲς τὸ φρόνημα.

Εὐφυγίς, fugæ facilitas, ſeu commoditas. Polybius, διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν.

Εὐφυὴς, ὁ, ἡ, ἦς, induſtrius: de cane & equo, Xenoph. ingenioſus, facilis, commodus, natura valens, bona indole præditus. εἰς πάντα ἐφίεται, qui amœno acrique ingenio eſt, Cell. εὐφυὴς ἀφ' ἑστίας, ad virtutem bene à natura inſtitutus, Plutarchus in Solone. Item αὐτὸ τὸ σκαπτικὸν, apud Atticos. ὁ τῆς ἐπιμελέστερον ἢ σκάπτων, Heſych. ὑφυὴς φυτὸν, arbor virecſens & copioſe ſuccreſcens, germinans & coaleſcens.

Εὐφυΐστερον φύειν, i. copioſius creſcit.

Εὐφυία, ας, ἡ, ingenij dexteritas, Liu. ingenium, bona indoles. Plutarch. lib. περὶ ἀνεψιότ.

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ, obſeruabilis Quintilia. bene cuſtoditus, id eſt, captatus, vel qui non latet, tutus, qui facile conſeruatur. εὐφυλακτότερον τὸ ὀφγιστο εἶναι, &c. commodius obſeruabatur, ſi, &c. Thucydid.

Εὐφυράτης, Alexander Aphrod. vbi Polician. penitus inutilis.

Εὐφυὴς, ingenioſe, ſcitè, acutè.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, ſonitus vocum atque verborum iucundior, vocalitas exponitur à Quintilian. libro primo, capite quinto, vocis flexiones Cicero videtur vocaſſe, & vocem dulcem & claram, vox ſonora, vocalitio, capite ſeptimo, lib. 1. Gel.

Εὔφωνος, ὁ, ἡ, ον, concinnus, ſonans, canorus, vocalis. Demoſthen. οἷοι εὐφωνεῖν σε ἐγεγόνεισ' ἀφωβλαβίνται, κμῶδε εὔφωνον ὄντα. ibique Æſchin. Demoſthenes exprobrat quòd phonaſco operam dediſſet. Suet. ita Auguſt. εὔφωνον fuiſſe ſcribit: pronuntiabat, inquit, dulci & proprio quodam oris ſono, dabátque quotidie phonaſco operam, &c.

Εὐφώνως, bona voce, concinnè.

Εὐφώρατος, qui facilè deprehenditur.

Εὐχάτης, ὁ, ἡ, ἐς, bene capillatus, bene comatus. εὐχάτη κισσὲ in Epig. εὐχάτης ὕακισ, κηλὸν ὀφθαλμὸν ἔχει. bene ſeu pulchrè iubatus.

Εὐχάλκεος τρίπους, tripos æneus.

Εὐχαρεῖς, στος, ὁ, ἡ, facetus, gratioſus. τὸ εὐχαρὲς Neutrum: gratioſum, elegans, gratum, gratia. ἐχθρὸς εὐχαρὲς, figura elegans, Xenoph. in Sympoſ.

Εὐχαριστέω, μ. πῶ, ησα, gratias ago, gratus ſum, εὐκλεῶς εὐχαριστέω dicunt Attici, ait Phrynich. Neutr. Accuſatiuo & Datiuo. Paulus poſteriore ad Corinthios, capite primo, οὐ τὸ εἰς ὑμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν, id eſt, vt doni in nos collati cauſa per multos gratiæ agantur pro nobis. ad Roman. 1. πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ θεῷ μου, id eſt, καὶ ὁμολογῶ μου, χάριν οἶδα καὶ γνώσκω, ἢ οἶδα καὶ ὁμολογῶ. ὅτι πάση τῇ εὐχαριστίᾳ τοῦ ἐξ ὑμῶν θεῷ, Naz. in omnibus gratiæ Deo per me aguntur, ſeu redduntur. vide εὐχάριστος.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio, euchariſtia, grata memoria, & vt ſic dicam, gratitudo, comitas. Hieronymus interpretatur gratioſitatem & gratiam: Ambroſius ſermonem ad Dei laudem facientem. εὐχαριστίας ὀνόματι, redde officia, Phalar. in epiſtol.

Εὐχαριστήριον, ου, τὸ, gratiarum actio. Nazanzenus, ὥστ' σοι γένοιτο ὧν τοῦ γάμου τὰ εὐχαριστήρια τὰ ἡ φυλακτήριον, hoc tibi ſit pro gratiarum actione & cuſtodia eorum quæ aſſecutus es, τὰ εὐχαριστήρια, liberalitas, Phalaris in epiſtolis. Pro ſacramento corporis & ſanguinis Chriſti accipitur, can. decimotertio, concil. Niceni, quæ & θυσιαστήρια, ibidem. Dicitur & εὐχαριστήριος ὑμνῳδός, ὁ παρὰ δὲ ἡ ὁμολογουμένῳ τῷ χάριν τῷ θεῷ.

Εὐχάριτος, ὁ, ἡ, ἦς, iucundus, gratioſus & amabilis, gratus, χάριτες, memor beneficij, Plaut. καὶ ἐὰ ὦσιν, Polluci libro quinto, cui εὐχάριτος ἐστὶν, ὃς τὸ διδόναι χάριν, i. gratiam tribuere & gratificari, καὶ ὃς τὸ εὐδόναι, i. gratiam habere, poſitum.

Εὐχαριστόμαι, gratiæ mihi aguntur, Areopag.

Εὐχαρίτωτος, gloriari. ὅτι καυχᾶσθαι Heſych.

Εὐχάρμος, bene labroſus, pulchra ſeu magna labia habens.

Εὐχάρμος, frigoris patiens, frigoribus ſalubris. εὐχείμερον πνεῦμα, vrbes frigoribus ſalubribus expoſitæ, ad hyberna bonæ & commodatæ, Aretin. exponit Ariſtot. lib. 7. Politic. Et εὔχαμος, frigoris patientes.

Εὐχείμων, pulchrè veſtitus, Suid. εὐχείμων· affert pro τῷ καλὰ χιτῶνα ἔχοντι, dicitur tamen ea ſignificatione potius εὐείμων.

Εὐχείρ, dexter, aptus, agilis, εὐχειρότερον, promptus manu. Stat rij nomen apud Plin. l. facet autem Græcis non eſſe εὐχερὲς ἐχόντα κακὰς χεῖρας, ſed ἀσυκκινῆ, i. non bellis aliquem manibus, ſed agilibus in decertando.

Εὐχείρετος, ὁ, ἡ, artificium, dexteritas manuum. Herodianus libro primo, σωτῆρα ὃ ἀφιδύνητε αὐτὸν παρθυμίαν εἰ τοξικὸν ἀκεῖν τες, ἢ μαιευτῆρι εἰ ἀκαντζῶν ἀρτεμὲς, οὐδ' ἀκίνδε ἀγχειρίε τὸν λαὸν. Latini τῶν δεξιῶν dexteritatem vocant & certam manu ſiue certam dexteram, in qua eſt τὸ εὐτοξικὸν, quum vt Claudix it, certis ictibus & deſtinatis res, quæ pro ſcopo proſita eſt, petitur & contingitur. Martialis libro primo, Occerta fuit librato dextera telo! Quintilia. in quarto, vtra manus vno telo poſſet eſſe contenta, incertæ plura ſpianda ſunt. ἐχείρ Suid. ὁ διὰ τῆς χερὸς δυνάμεως εἰ ἑκαιδήποτε ἄλλου πολὺ ἀφεῖσθαι, Polyb.

Εὐχείρετος, ὁ, ἡ, facilis.

Εὐχερεῖα τὰ χρήματα, id eſt, opportunæ ad manum, in numero pecuniæ, uſpect.

Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ, facilis captu, manſuefactus. εὐχείρωτοί σοι ἐσμὲν tibi mortem gerent, Ariſtot. Item qui facilè vinci potest. ὀλίγως πειθὴς ὑπήκοος, Polyb. l. 1.

Εὐχείρια, ας, ἡ, facilitas, δεξιότης, procliuitas, manuum dexteritas, expeditio, agilitas, promptitudo. Lucianus, πρὸς ὀργὴν ἐπίφορον ἰὼν ἐπὶ ἰραν procliuitas. Et ἐγχείρια idem quod ἐγχειρίδιον. Cenæus libro quarto de Celtis loquens, μόνος ὁ ὁ κοπὶς ἐν κορυφῇ χρυσῆ, ἣν φέρων τῷ δεξιῷ, ἢ ἀχρῆ τῶν πολεμικῶν ὀργάνων, ἢ κῆ τὸ γῆθος ἢ τὸ πλοῦτος.

Εὐχερὴς, ὁ, ἡ, ἦς, facilis, in promptu poſitus. Platoni autem μᾶλλον ἐφ' ἑτέρας καὶ ἐς ἔργον ἀνεδρόμας, non aptum munus quo uteretur.

Εὐχεσία, ας, ἡ, expeditè, facilè, dextrè Liu.

Εὐχετάομαι, ᾶσθαι, gloriori, profiteor, Odyſſ. ἔτι ἐμμένω ἐὐχετάομαι, quos ſe iactabant & profitebantur. Propliciò & vota facio. Odyſſ. ὁ, τῷ καὶ τοι ἐγὼ καὶσι θεῷσι ἐὐχετο, id eſt, ὀλοίμην, tibi ſupplicarem. Cum Cenitiu. Apollinis ſecundo Argonautic. πολοῦ τὸ κράτος ἀφ' ἁμαξιοῦ ἐὐχετάων ἔμεν, ius à ſanguine ſe originem ducere iactant & profitenti apud Homer. Odyſſ. χρὴ ἐὐχεσθαι κτεάτεσσιν ἐνὶ οἴκῳ ἔμεν ἄλλον, ſas non eſt mortuis viris inſultare.

Εὐχέτης, qui votum facit.

Εὐχή, ῆς, ἡ, oratio, votum, optatum, preces, deſyderium, obſtatio, optatio. Xenophon, ἀλλὰ χὴ ἀποδιδόναι, vota reddere. Ar. ἀλλὰ ποιεῖσθαι, precationes facere, vota facere, vota nuncupare. ἀλλὰ ποιεῖσθαι, vt vota fecit, vt precatus eſt, Plutarchus in Numa. ἀλλὰ ποιεῖσθαι καὶ ἀποδιδόναι, vota legitima nuncupare, Thucydid. ἀλλὰ ἐποιήσατο τὴ αἰχὴ, ἵνα τὸν πολέμιον τὸν ἐν ἐλεύθερον τὰς γυναῖκας ἀπὸ ἄξειν, in magiſtratu votit, ſi felicem rerum belli haberet, magna ſe ſpectacula facturum, Plutarchus in Camillum. ἀλλὰ ποιεῖσθαι καὶ χειμῶνα, capraruos Ariſtophan. ἀλλὰ ἀποδιδόναι, vota impleo, Xenophon. ἀλλὰ ἀποδιδόναι, vota potiri, Plato de Legib. ἀλλὰ συγκαίειν, quando obtineo. εἰ ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶ, id eſt, ὀλόμην, Hermogenes. ἀλλὰ ἀποδιδόναι, pro deſyderio, pro animi ſententia, ex animi ſententia. ἀλλὰ ἀποδιδόναι, optando, Plato de Legib. πρὸς ἀλλὰ, ad votum. Bonquit Suid. ἀναγγελία θεοῦ πρὸς κατ' ἀνάθεσιν ἀφιερωμένων, ſeu vero εἰ ἀλλὰ ἐκατηρίας τοῦ θεοῦ προσευχωμένων. in Pſal. τὰς ἀλλὰ τοῦ κυρίου ἀποδώσω, i. τὰς ὑπὸς ἐσεις.

Εὐχιδ-, abundas pabulo & alimonia, pro quo ſcribitur & εὐλ-, apud Heſych.

Εὐχίτων, ὁ, ἡ, elegantèr ſectus. p. εὔχ.

Εὔχλοος κὴ τος, virideſcens hortus, Nonn.

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ, viridis. τὸ εὔχλωρον, viriditas.

Εὐχολόγος, ου, τὸν, libellus ſupplicis, lararium, Suid. τὸ βιβλίδιον.

Εὔχομαι, μ. οὔξομαι, τὸ ξόμαι, à tacto, oro, opto, vota nuncupo, ita concipio, ſupplico, Datiu. εὔχομαι τῷ θεῷ, à Deo opto, citè vigeſimo ſexto, Actorum Apoſtoloru, εὔχομαι τοῖς θεοῖς, Iuvcyd.

did. Cum Accusatiuo, εὐχομαι θυσίαν, nuncupo votum me sacrificaturum. εὐχομαι ἀ θέμενα, optonefasta, Xenoph. Cum Infinitiuo, εὐχομαι σώζειν, idem Xenoph. εὐχομαι τὰ αὐτὰ κεῖναι, ota facio vt iudicium proferam de certamine, Aristophan. ἔφασ' ἢ ναὶ αἰσθήσεσθ', templum se vouerat edificaturum, Plutarchus in Public. εὐχομαι γένεσθαι, sum, Homer. Ilocrat. εὐχομαι νικᾶν, εὐχομαι λαχεῖν, Demosthen. Datiuo & Infinit. Idem, τοῖς θεοῖς εὐχομαι ταῦτα ὑπαρξάσθαι μοι, &c. in oratione pro corona. Idē, ἐμοὶ δοξάσαι, vbi præteritum tempus vlurpatur pro futuro. Xenophon, εὐχετο θεοῖς εἰ δή τοι ἐπιτελὲς ταμεῖα ἐνδιδοῖεν, εὐχομαι τῷ Διὶ δώσειν, voueo me Ioui immolaturum, Plutarchus Theseo. Xenoph. Accusat. innxit & Datiuo, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχόμενον ἀγαθὰ ὑμῖν σοῦ, multa bona tibi à diis petentem, &c. εὐχομαι σοι ἀγαθὸν τι, aliquid boni tibi opto, id est, peto, Eust. εὐχομαι τῷ θεοῖς δίκαιός, Demosthen. δέξασθαι ἱερεῖον τῷ θεῷ, quens Deo sacrificium, pollicitus, Aristophan. εὐχομαι τῷ Διὶ μεγίστων κἀγαθῶν, maximas Deo gratias ago, capire nono, Ilio secundo Machab. εὐχαριστῶ τοῖς θεοῖς πολυτρόπως, Xenoph. ebant. & κρὶν χειλῶν εὐχεσθαι, vouere χίλια, vt docet Eustach. m Præpositione, εὐχομαι περὶ σοῦ τοῖς θεοῖς, idem Xenoph. εὐχεται etiam pro καυχᾶσθαι & κατὰ φύσιν, glorior, iacto, prædico, & ofiteor. Odyss. ἐξ, ὡς κἀγὼν ἠθέλ' ἐν εὐχωλαῖς, id est, ex Creta nus & originem profiteor. & paulò post, τῶν γὰρ ἐγὼ εὐχομαῖ εἶδ. Item ibidem absque Infinit. βεβαίωσιν τ' ἔπος εἶπον, id est, χαστάθω, gloriatus & me iactans. Apollonius secundo gonautic. ἐχεσθαι μὲν δ' ἄμυν κεκίλιν ὅτις εὐχεται εἶδ, φάτις εἶλιον, st, ὅσσε σπὶ ὠκαχέας. Homerus Iliad. ἀλλ' ἐκεῖσε θ' ὁμ. ἐγαπῶ εὐχεσθαι, id est, εἶδ, id est, se gloriatur, est εὐχόμαι τοιόνδε γένεσθαι, ex hac fa lia me ortum esse glorior, præ me fero, idem. εὐχόμαι θεὸς, to Deum esse mihi defensorem, Euripid. εὐχόμαι εἶναι σπ, &c. Odyss. ὁ, profiteor me esse ex Sidone. εὐχεσθαι etiā ones vsurpant ἀπὸ τῶ εὐπὶν. Pind. in Olymp. τοῖ δ' ἐν ἀλαθεῖα ἐδὲν εὐχετο.

Eὐ πεις, ὁ, fæno seu gramine abundans. vnde εὐχορτα πεδία. Poll. ro 7.

Eὐ χος, τὸ, gloria, decus, iactantia, καύχημα, votum. Iliad. ἐμοὶ ὀφ' ὑὸς ἐ δώσας, δέξας, laudem.

Eὐ χατος, opulentus sum.

Eὐ χατος, ὁ, opulentia.

Eὐ χετὸς, τὸ, πλοῦτος, ditescere, Pollux l. 6.

Eὐ χλεια, commode tractor, beneficio afficior. Athenæus lio septimo, ὁ δὴ Μάνης ἀφ' ἧς ἐκ χρησιμῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐχλείας, ς τ' αὐτὸν τότε τοιαῦτα πολὺ τῶν ἄλλων, ab iis quibuscum commode egerat, quos commodis affecerat, qui ei erant obno- Cæsar beneficiarios vocat. Plutarchus in Apophthegm. ὁ δὲ θαυμάσας αὐτοῦ τὴν ἀφροσύνην, καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς, ὡς ἐπὶ πολλοῖς ἀγαθοῖς ὤφθη, qua de causa eos lacessitis, ab iisdem nus commode tractati: hoc est, cur fasti datis eos qui sæpe mmodis vestris seruierunt?

Eὐ χρὴς, vtilis sum, commodè vtor, in commodum meum verεὐχρηστεῖς τὰ ἄκαπα, vtilis est acopis, Dioscorides libro pri , capite 94. εὐχρηστοῖ ἱππήλυσιν. λέγε ὃ μηχθέως, inquit Phrychus,

Eὐ χρήματα, τὰ, commoda, Cicerone interp rete: cuius oppositin ἐυγνησίοις τὰ, incommoda, in 3. de Finib.

Eὐ χρὴς ἀγὴ, vtilitas, commodus vsus, bonus vsus, vtendi conitas, Aristot. 1. Oecon. Polyb. τοῖς μὲν ὠὰ χρῆσθαι πρὸς καλῶς, ἐὐχρηστίαν οἱ σπάρτοι μᾶ ἦν αἰσχρῶς ἀπρέπεν. τῶν δ' ὑμαιοις ἐὐχρηστίαν ἐπὶ τοῦ ποσ τοῦ ὁμολόγου. συμβαίνοντος, πολλὰ ἀ ἐὐχρηστίαν παρέχει τὸ μηδὲν ὠφελεῖν.

Eὐ χρὴς, ὁ, vtilis, cuius vsus & tractatio facilis est, vsibus accommodatus vsi aptus. χρήσιμος, ἐὐ τῶ ὠφ πάντ' ἐὐ ὠφ καλῶν ἐὐχρηστῶ, ἐὐχρηστῶ, πατὴ ὁ ἀ χρὸς ἐὐ. ὁ ἢ ἐὐχρηστῶν ἐὐχρηστῶ.

Eὐ χρὴς ὁ, magna vtilitate vel commodo affectus, Athen. beficiarius Cæsari.

Eὐ χρὴς, iucundo esse colore, hilarem esse.

Eὐ χρὴς, ὁ, ἡ, ὁ, bonum colorem habens: vnde εὐχρὼς ἄνθρωπος, homer. dicitur.

Eὐ χρως, elegans color, color nitidus. coloris bonitas Ciceroni, e elegantia. Et εὐχρως homo dicitur cui bonus color, vel ri coloratior, vt loquitur Plinius, cui quidem roseus est color: à quo iam declinat in vitium ὑπερυθρότητες, id est, rubridior Theophrasto αἰχὴ est εὐχρως, & libro histor. capite o decimo εὐχρὼ σφόδρα esse dicit: quibus ostendit in Ægi ruborem cum elegantia atque venustate. Itaque cum dilet πλὴν ἀφέλια εὐχρωτ τὸ σφόδρα, intulit, τὸ ὑπερυθρὸν τῶν τοιῶν esse ὑπερβάλλον τῷ χρωτὶ τ' ἄνθρ. Εὐχρὼς simplicit, elegantis & speciosi coloris, vt cum Theophrastus ait tio tertio hi storr. capite decimo septimo, carpinum esse ἐὐχρὼ ὃ ἐὐχρωμ: & libro quarto, capite quinto, ebenum quæ ri coloris etiam εὐχρωμ esse dicit.

Eὐ χρὼς ὁ, probè coloratus, cui hilari or est color, εὐχρὼς ἐφ', qui colore est meliore.

Eὐ χρως, ὁ ἢ, ὁ, εὐχρὲς Θ, coloratus. εὐχρὼς ἀ αἰχὴ, ægis colore grata, Theophr. l. 3, hist. plant.

Eὐ χυλία, ας, ἡ, succi bonitas, gratus sapor.

Eὐ χυλος, bono succo præditus, succo abundans, sapidus & præstantus saporis, Gaza.

Eὐ χυμία, ας, ἡ, bonus sapor, saporis gratia.

Eὐ χυμος, sapore præstans, boni succi, bene habitus, Gaza vertit. εὐχυμῶ τερον, apud Galenum libro primo ad Glauconem. εὐχυμῶ τερος τῶν ἐδεσμῶν, sapore præstans, quique cibo laudatur.

Eὐ χωλὴ, ἡ, ὁ, ἡ, vorum, precatio, βλὴ, ἡ, ἐπὶ ἀς. Iliad. ἀλλ' ἄγε νῶι ἐπὶ εὐχωλὴ σεται. Item iactatio, gloria, elatio, καύχησις, exultatio, supplicatio.

Eὐ χωλία, ἡ, optabilia Cic. τὰ ἐκ πᾶν, ἐὐκτὰ, Poll. 5.

Eὐ χωλικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, qui vota exequitur, qui votis faciendis constitutus est, ἡ εὐχωλικὴ ἐπιστολὴ, Herodot.

Eὐ χωλικὸς, etiam deuoti dicuntur, Athen. Soldurij, Cæsari apud Athenæum tamen ex Damasceno, Soliduni.

Eὐ χωρὲς, ὁ, ἡ, qui facile separatur.

Eὐ χυπος, ὁ, ἡ, ὁ, frigori opportunus. Eὐ χυρὲς σεσθαι, frigidius.

Eὐ χὼν, Polluci libro tertio, τὸ ἐκ βίβλοις, confidere; bono animo esse, bene animatum esse, forti magnoque animo esse Cicer. præsenti esse animo.

Eὐ χυρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, iucundo & salubri expositus frigori vel etiam simpliciter frigidus, sed ea significatione qua dicimus locum aliquem esse frigidum, quod Gallicè nimirum dicimus vn lieu frais. Herod.

Eὐ ψυχία, ἡ, magnanimitas fortitudo animi. Arr. anus, τῆ μεγίστα εὐψυχίαν πιὰ ἐν τοῖς ἀνοσιωτάτοις ἀνθρώποις. Plato huic opponit κακοψυχίαν, i. animi demissionem & infractionem, Cic.

Eὐ ψυχὸς, ὁ, ἡ, ὁ, lætus, magnanimus, constans; animo miti prædituς, animosus, promptus, alacer, felix. τὸ εὐψυχὸς, strenuitas, generositas. εὐψυχότερος ἀφ', acr facilius refrigescens, Theophrast. l 5. de caul. plant.

Eὐ ωμ. εὐσωμα. εὐφλογίζω, illumino, inflammo, φωτίζω, ἀθωπίζω, φλογίζω, torreo. Odyss. ἐξ, ὅσον μὲν οὖν εὐ τι, id est, v fit, & in frusta secuit, hoc est, fetas flammis ab vmpsi: vbi de porcis fermo est. Hesiodus Ἔρ. libro secundo, πάλα νεον, & ἐπὶ σπικὴν τὸ αἶθος ἀφ' ἑστίης ὑφῆμον ὡφ' ἑὸν πῦρ ἐὐσαι, sine titione vrit, seu torret. & Odyss. 2. λῆγε αἰνείας, σπάλος & ἐὐσπας ὁ αὐλὸς. interpr. εὐσαι, τὸ μετὰ ὕδατι ζέσαι.

Eὐ ώδης, ὁ, ἡ, ὁ, fragrãs, odorem vibrans, qui est probi odoris, odoratus, suauis, bene sapidus, gratus odoratu. Homerus Iliad. γλῶ δακάμαν ἐὐώδεα κηκιεῶντα, βλυδίσαντες, fragantissimè olens. vide βλυδία.

Eὐ ώδία, ας, ἡ, odoris gratia, odoris suauitas, Dioscorides libro primo, capite 124. inquit. πόλλ' βαίνουσιν ὑπ' ποῦς ἐὐωδίας, polion grauiter odoratum cum quadam suauitate. ἐὐωδίαν γίνονται, cõficiuntur odores.

Eὐ ωδιάζω, bene odorari. ἐὐωδιάζω, odoratum reddo. sum boni odoris, Dionysius. Dioscoridi est χρωματίζειν, aromaticum reddere.

Eὐ ώδης, ὁ, ἡ, partu felix. ἐὐώδ Θ δακάσης, Nonius; fœcundi maris.

Eὐ ώνια, apud Pollucem in 7. mercium vilitas.

Eὐ ώνιος, vili facio, & ἀπὸ ἐὐωνίζω, vilem & contemnendum reddo.

Eὐ ώνος, ὁ, ἡ, ὁ, τὰ λεῖς, vilis precio, contemptus, vili emptus. Xenophon, βιωτεύειν ἐξ φίλους κἀμὲ ἐὐωνίζειν, licet bonos amicos prætio minimo fibi comparare. ὅτου ἐὐνοια ὠνήλυθεν, Demosth. huic opponitur πολὺ & ἐὐπρ Θ.

Eὐ ώνυμος, ὁ, ἡ, ὁν, Theophrast. Plinio Euonymos arbor, vulgò vocamus *Fusain*. hanc ita describit Theophrast. histor. plantar. libro tertio, capite vltimo. Sed ita emendate legendum: τὰ δὲ εὐώνυμον ἀφοσπορῶ δίκλαδα ἐστὶ φύλλα μὲν ἐλαΐδι παρὰ τὸ λίσθια δὲ τὰ ὄρια τῆς ἀρκυωτίδος ἐστὶ καὶ μάρμαρος ἐστὶ ἡ ἐλαία ἐπὶ τὸ φύλλον ἔχουσα βραδὺ ἐμπίπτον ὃ ὁ χρωμὸς ἐὐπρεπὴς ἀφοσπορῶ ἀφοσπορῶ ἐστὶ, ἡ ὃ ἐὐ ἀφοσπορῶ αὐξάνεται μὲν αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀλλ' ἀπὸ ἐὐ ἀφοσπορῶ. τὸ δὲ ἄνθος ἐμοιον τῷ ἐὐ ἀφοσπορῶ τῷ ἐὐωνύμῳ ὑπὸ τὴν ἀφοσπορῶ φορὰν τῶν μορφῶν ἐν τοῖς ἀνθεσι, τῶν ἐὐωνύμων ὑπὸ τὴν ἀφοσπορῶν, ἀπὸ τὸ ἐὐ ἀφοσπορῶ ἐστὶ τὸ ἐὐ ἀφοσπορῶ τὸ φύλλον, ἡ ὃ καρπὸς μείζων τὰς ἀρχὰς, καὶ ὡς καθάρσιος ἐὐκαιρος ἀφοσπορῶ ἐστὶ ἡ αὐξὴ. Quæ Plinius libro decimo tertio, capite vigesimo secundo, bona ex parte ita transtulit: nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur Euonymos, non abſ milis Punicæ arbori, in cuius eam & laurum foliis magnitudine, figura verò & mollitia punicæ, flore candidiore ſtatim peſtem denuntians. Fert ſiliquas ſeſami ſimiles, intus granum quadrangula figura, ſpiſſum, lechale animalibus: necnon & folio eadem vis. ſuccus it aliquando præceps alui exinanitio.

Ε῾υώνυμος, ὁ, ἡ, ſiniſter: per ἀφωνίαν. Heſiodus in Theogon. εἰ κεν ἐπ᾽ ἀριστερὰ δώσομεν, peperit ad ſiniſtram claram: vel δώσομεν, lævam. ἐσκεδὰ ἡ τὰ δεξιὰ ὧδε πάσης ἀριστερᾶς, τὰ δ᾽ εὐώνυμα ἑκάστων. Θ. μετὰ τὰ ἀριστερὰ, διὰ παντὸς εὐώνυμα τὰ ἀριστερὰ παρ, ἐσκεδὰ ἡ τὸ μὴ ἐπὶ μᾶλλον φύσει λέγειν ἀριστερὸν ἔζη, τὸ δ᾽ ἡδὺ ἄκρων ὀλαπτῶν, inquit interp. εὐώνυμον κέρας, lævum cornu, Thucydid. τῷ εὐώνυμῳ στρατοπέδῳ ἐδίδασκε, ſiniſtra manu protenta cepit, Plutarchus in Public. ὡς εὐωνύμων χρῆσ᾽ ἀφήσων, ſiniſtrorſum relinquens, Herodot. Item inſula quædam εὐώνυμος appellata, quòd è Lipara in Sicilium nauigantibus ſiniſtra offertur.

Εὐώνυος, vili pretio.

Εὐώπις, ἰδεν quod εὐῶπ.

Εὐῶπις, conſpicuis oculis & pulchris prædita, in Epig.

Εὐῶπος, bene cernens, aſpectu pulcher.

Ε῾φαρῶ, contemnere.

Ε῾φεδρία, ας, ἡ, negligentia, ἡ ἐφεδρία, ἀπὸ τοῦ ἐφέζομαι, ἀμέλεια.

Ε῾φεδρεύω, ῆς, negligo ſtus, per antiphraſin: ſicut ἐφεδρεύων apud Soph. ἐφεδρεύσας, negligere: ab ὁ ἐφέδρα, quod ſeruare & curare ſignificat. εὐ᾽ ἐφεδρεύῃ τὰ ἐκείνου ἔχοντα.

Ε῾φεδρεύω, ἐφέδρευμαι, ἐφεδρεύθην, edo, epulor, veſcor, conuiuor, conuiuium agito, σὺν μικρῷ ἐφεδρεύσας. Ariſtophan. in Plut. ἐφέδρευε πλουσίῳ ἐλευθέρως, volo diues epulis frui. Xenoph. libro tertio, ἐκπαρεῖναι. ἔλεγε δ᾽ ἡδέως τὸ ἐλευθέρως ἐφεδρεύειν τὴν ἀθλιότητα γλαίσκη τὸ ἐθέλειν κακόπονον. τὸ δ᾽ οὐ θερμὸν ἐφεδρεύειν ἐφέδρα τοῦ ταῦτα ἐθέλειν, ἃ πᾶς ἐκπέπλευκεν ἀνὴρ τὸ σῶμα κυπόδιν μᾶλλον ἀνεύρυτα εἶν. Item fruor. Plato primo de Republ. ἐλευθερῶ τὸ λόγου ἀκούειν, fruere animi tui ſententia & ſatiare. Actiue autem & Paſſiue accipitur. Lucian. ἐλευθερώσατε τὰ ἀφεστηκότα ἀφίλα, cum Accuſat.

Εὐωχέω, ῶσω, σ. ἐλευθ, conuiuio aliquem excipio, ſeu accipio, conuiuio adhibeo.

Εὐωχία, conuiuio accipio, ſatio. cum Genit. ponitur, & Accuſa. liquando genio: tranſfertúrque ad animum, vt ἑαυτὸν εὐωχεῖν. Theophraſt. in Charact. cap. περὶ ἀοργησίας. Δικαίως δὲ ἐλευθερίαν κεκτῆσθαι λόγων. Plato in Gorgia, Σὺ δ᾽ ἐγκωμιάζειν αἰδῇ ποτε εἰ ποιεῖσε εἰς τοιαῦτα, ἐλευθερωθῆναι τὸν ἐπεθύμουν. Alibi cum duobus Accuſat. πικρὸν πόνον τὰ δίδυε, ἡ σπανίην ἡ ἐλευθερίαν ἀκαχεῖν ὧν σφιν ἐγκαταλείπει ἡ νέκυς ἡ σκυτάλα τὰ ἐλευθερωθῆναι ὑμῖν. Sic Athen. pro obiectare Lib. 8. τὸ δ᾽ ἡ Μασσαλίας φιλοσόφιλον κατ᾽ ἐκκλησίαν μετακαλεῖ ἡ λόγον, ὡς αἰ χαρίεν προβάλλειν ποτὲ εἰς ἐλευθερωθῆναι τὸν θέατρον, ἐνεκα τοῦ ἐκπαιδεύεσθαι ἡ λαμβάνειν ὕβρεις ποιεῖν. Θ. Ariſt. etiam 8. de Animal. παίσεται ἡ ἐκκλησιαστικὰ δεῖται ἡμᾶς πρέπει. ἡ δ᾽ ἡγεῖς ἡμᾶς ἐλευθερωθῆναι πᾶς ἐξαπάνευτον, ſatiant. ἐλευθερεῖσθαι ἡ πορεύεσθαι, comitantibus epulum præbet, Herodot.

Εὐωχία, ας, ἡ, conuiuium, epulum, conuiuium publicum, vt ait Pollux, epulæ: ἀφ᾽ ἃ τὸ ἐγχύλιον αὐτῆς, Athen. Plato de Republic. libro primo, ἀπαμειψόμενος σὺν τὸ πατρῴᾳ ἡ σὺν τοῖς ἡ ἐλευθέροις, id eſt, conuiuia. διὰ τῶν ἐλευθερίων, epularum gratia.

Εὐῶψ, ὁ, boni aſpectus. ἐλευθεραὶ ἡμέραι, Soph. de fabula.

Ε῾φ Α, dixit pro ἐφικὰ φησί.

Ε῾φαίδιον, poëtico pleonaſmo pro ἐφαίδιμον, apparui, eluxi. Apol. 2. Arg. ἐλευθερίμενος ἐφαίδιον ἠελίοιο, diluxit.

Ε῾φαιρέω, ῶσω, poſt eligo, poſt aliquem eligo, id eſt, ſubſtituo in locum alius qui fuerat electus, vel paſſ. poſt eligor, &c. vnde apud Thucydid. τὸν ἐφαιρεθέντα ἐπαναχθῆναι ἐφ᾽ ἡμᾶς, vbi vel vacat μετ᾽ αὐτὸν, vel præpoſitio in ἐφαιρεθέντα.

Ε῾φαίμιος, ſubleuor.

Ε῾φαλλίδιον, ὁ, ἡ, aſſiliens.

Ε῾φάλμιος, inſilio, reſulto, ἐφάλμιος ἵππος, aſcendere equos.

Ε῾φάλτης, ου, ὁ, &c

Ε῾φαλτικὸς, ἡ, ὁ, ἡ, maritimus, ἐφάλτιος, ἐφάλτιος, ἐφάλτιον, vel ἐπιπλωτικὸς, ἀγχίθαλλος. Iliad. ἐφ᾽ qui eſt ſuper mare. κύματος ἐφάλοιο, ſaltus.

Ε῾φαλμὸς, ἐφάλματα, muria condita, apud Plutarch. ſalgama Latinè vocamus.

Ε῾φαλτος, ὁ, ἡ, quaſi reſultatio.

Ε῾φάμην, dixi, reſpondi, ἐφησάμεθα, ratus ſum & ſuſpicatus, Homer.

Ε῾φάμιος, ἡ, ὁ, ſimilis, æqualis, æmulus. Iſocrat. ad Demonicum, σπεῦδε ὅπως ἐφάμιος ἔσῃ τοῖς πατράσι ἐπαινεῖν ὑμᾶς, vide vt ſis patris ſtudiorum æmulus. ἐφάμιος μὲν ἐλευθερίᾳ, par periculum, Polyb. lib. 16. τὸ δ᾽ ἡ λοιπὸν ἐνεῖν τὸ πλῆθος ὁ ἀὐθαμὶ ἐφάμιος ἐῶ. ἐφάμιος ἡ ἀγὼν, certamẽ de quo certatur, Plut. in epiſt. τὸ αὐτὸ, καὶ ἐφάμιον ἀναπαύσεται, Ariſtid. τὸ ἐφάμιον, controuerſum, aduerſarium, hoſtile.

Ε῾φαμὸς, veſtimentum, τὸ ἐφέλλυσα. Polyb. 2. de Gallis loquens, Οἱ γὰρ λευκὸν ἡ ἐφαμὸν ἐλευθερεῖ ἡ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ θεραπεύσασθαι, τὸ πᾶς τοῦ τὸ σῶμα ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

κ᾽χων κυρτὸς ἀκμαζόντως ἢ συγκαμπτὸς. ἐφεδρεύειν item captandem, de Fabio cunctatus. ἐφ᾽ ὅσον δ᾽ ἀεὶ σφαλτὰς καὶ σωκλοφόρος τοιοῦτος ἐφεδρεύει τοῖς πόνοις ἡ χαρᾶς, captabat occasionem locis & temporibus. vide ἐπεκαθῆτο, ἐφεδρεύοντες, qui & ἐπιτηρῶν, id est, striatim in postrema acie collocati, Bud. in notat.

Ἐφεδρὸς, lusus genus, quod ita describit Pollux libro nono. ὁ δὲ φασιὰς, λίθοις κρυπτομένοις πάρεισι δυσὶ σκοπὰς ζητεῖ φάσκων εἶναι. ὁ δ᾽ ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς σκοπεῖ μάλιστα ἐφ᾽ ὁπόθεν ἐφθέγξατο. ἐφεδρὸς δ᾽ ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἐφεδρεύων. Hesych. ἐφεδρεύειν· παρεδρεύειν. vocat. vnde & verbum ἐφεδρεύειν, ludere eo more, & velut sessili tergo aliquem vectare: sessor ἐφεδρικὸς dicitur, vt illa Camilla Horatiana, quæ ἐφεδρικὸς fuit, Vectabor humeris tunc ego inimicis eques. verba Hesychij, ἐφεδρικὸς, παίζειν παῖδ᾽ ὑπερβάλλων ἐφεδρικὸν ἐπαμφοτερίζειν, ὅταν ἐπαναβαίνωσι τοῖς χείροσι τῆς ἡλικίας. ἐφεδρικὸν ἦν παιδιᾶς εἶδος ἢ πυκτικὴ, & ab Atticis hoc ludi genus ὀκτώβα dici admonat. ἔστι δὲ ἡ ἐφεδρικὴ ἕδρᾳ τοῦ κρείττονος.

Ἐφεδρ-ὸς, ἡ, sellæ occupator, assessor, qui assidet in consultatione, præses, insidens, vt Sophocl. Philoctete mattrem deum. ἐφ᾽ ἑστίᾳ ἐφεδρὸς τῶν ἀνάκτων appellat insidentem tergo leonum. In subsellior Scutio, insidiator. ἐφεδρὸς, ὁ, -ρος στρατός, exercitus expositus & insidens, Euripid. σκλωσὶ ἐφεδρὸς, Sophocl. ille pro subsidiario ponitur, succenturiato subsellione, apud Synes. Sic etiam dicebatur ex athletis, cui sorte obuenerit certantibus aliis, vt cedator sederet, congressiurus mox cum fatigato, vigens ipse atque integer viribus, id quod fessimum censebatur, Plut. in Sylla. ἐφ᾽ ὑψηλοῦ πλαστοῦ καθήμενος ἐφεδρὸς ἀθλητὴς καταπίπτουσι βοᾷ τοῖς ἀθλητὰς Τελεσῖνα. ἐφεδρὸν δὲ τὸν σοφὸν ἐν καπελείῳ τὸ δῆμος ἐβράβευσε, extrema cum certamine Telesinus Samius sic Sylla tot præliis victorem adortus iam fessum, vt athleta aliu rgens integer in flore iam confectum, non inultum abiturum, quin ad portas vrbis Reinæ euerteret ac sterneret. ἐφεδρὸν δ᾽ etiam sessor. ὁ δὲ ἐφεδρὸν τὸν ἵππον, eques, ὁ ἔπηχ. ἐφεδρεύει, milites subsidiis collocati. vide ἐφεδρία. Et ἐφεδρὸς, comis aggressio locata est, captator & obseruator occasionis, ἐπεὶ δ᾽ ἀκλεὴς ἡ ἐφεδρὸς ἐστὶ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ ἰῶ καπὴν τὸ κωμικὸν, ὡς πάσης σοφῆς ἐπιτροπῆς ἀπεστάλη, τοῦ χείρους τὸν ὑποκριτὴν. vbi ἐφεδρεύειν vocat ostium belli ciuilis. Polyb. in 3. ἀλλ᾽ ὑμᾶς ἐφεδρεύοντας ἡμῖν ἢ τοῖς ἐναντίοις, Item ἐφεδρὸς, subsidiarius, subsittutus. Syr. de Anastasio tyranno loquens, Ὅταν ἢ σφοδρότατος κατὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτὸν ὁτιοῦν ἀφῇ, Μαξιμῖνον ἢ τὸν Κλεονᾶν ἐφεδρεύοντα, ἢ ἄλλον τινὰ τοιοῦτον, ἐξίσταται τοῦ πάθους, at quum deest fœuiendi materia, qua animus eius pascatur, hi duo subtitituuntur. Soph. eleganter ἐφεδρὸν αὐτὸν ἐπιτίθησι τῷ Αἴαντι, ἵνα μὴ ἀνδρὸς ἀνδρὶ ἐναντίου ἀγὼν ἔσται. ἐφεδρὸς δὲ ὁ ἐφεδρεύων ὅλως ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐπιβουλεύων, id est, aliis prioribus meis malis fur & latro, præsertim absit. Item ἐφεδρὸς generaliter adiuersarius, apud Euripidem eum genitiuo in Phœn. ἐφεδρὸς ἀσπίδος δορὸς, aduersarium Argiuo exercitui, denique ἐφεδρὸς, incessor, Herod. in Scythich. sed & substitutum interdum significat. Ἀ᾽ ἐφεδρὸν, Hesych. est etiam χρεστήριον sorte prolatum, vel fellula artifex. Item ἐφεδρεύειν apud Hippocr. sedes vel. aliud corpus stabile, vt in eo desidere aliquis firmiter possit. Orib. ex Olen. commentar. 2. ἐφεδρεύειν δὲ φησὶ καὶ τὸν ἐφεδρὸν herbæ quoque nomen, sic dictæ quod arboribus insideat quam Plinius libro 26. capite 13. ἀείβωτον, & ἐπιτυμβίου alio nomine appellari tibit.

Ἐφεδρ-ὸς, ὁ, sedeo. Hesiod. ἀνὴρ ἐφεδρὸς ἐν ξύλῳ, sedens super arborem, vt in arbore. Item incubo, Bud. ex Theophil.

Ἐφ-ίημι, impulit: ab ἐφίημι.

Ἐφ-ιεσυγχάνω, de iudicio vno ad aliud prouocare, Etym.

Ἐφ-ίημι, licet, permittitur.

Ἐφ-ιημισσάω, iniecero. Iliad. ἀ, ὅτε κέν τοι κακὸς χεῖρας ἐφείομι, id est, ἐπιβάλω.

Ἐφ-ικνέω, compescens, cohibendi vim habens, apud Cell. libro decimo, capite quinto. Pyrrhonij philosophi dicti sunt ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι, κατηρεμεῖν, id est, quasi quæstores, consideratores, ambigentes: vnde & σκεπτικοὶ quoque vocati sunt. Sudæus enim ctatores & hæsitatores dici posse autumat, ἀπὸ τοῦ σκοπεῖν, quod assensionem retinere significat ac de quo antea. ἐφεκτικὸς, ἐπέχων, cohibens fudores. πᾶ ἐφεκτικὰ, dicuntur aluum astringentia, quæ supprimunt aluum, in eoque excrementa finunt. Athenæus, πήγλα δὲ τὰ πήγεσθαι ποιοῦντα, ἀφεκτικὰ δὲ τὰ ἐφικτικὰ τῆς γλίας.

Ἐφ-ικνέω, dubitanter.

Ἐφ-ὸν τόκος, usura ad sextam vsque sortis partem, Suid. ὅτι ἐπὶ τὸν ἕκτον τοῦ κεφαλαίου. quum ad suppurationem supra tex. etenumerus adiecto sextante, ἐφικτὸς, dicitur à Virruu. libro 3. præfat.

Ἐφ-ίλλης, Hesych. teste, ὁ ἐπάλτης.

Ἐφ-ίμαντον, crusta vlceris. Galen. 3. περὶ τῶν διαπύρων παρακολουθούντων ἐφιλίδων ἐκπιέζων. Celsus libro sexto sub his crustæ resolumtur, quæ tum per sternutamenta elidi debent. Paulus Ægin. lib. 3. c. 37. διαγινόσεις ἢ τὸ ἕλκος ἐκ τῆς ἀλικρᾶς σύσεως, ἢ ἐφιλίδες ἐμπίπτωσι, vlceris crustas vomere. vide ἐπάκρα.

Ἐφ-ιππικὸς δύναμις, sunt ἐπποτικὴ ἢ ἱππικὴ Galeno, extracloria vis Plin.

Ἐφ-ιλκυστὴς, ὁ, adiutor, fautor, βοηθὸς, Suid.

Ἐφ-ιλκύω, -ύσω, -υκα, -υκα, & Ἐφέλκομαι, &

Ἐφέλκω, -μαι, -υσα, -υκα, & Ἐφέλκομαι, &

Ἐφέλκω, -μαι, -υσα, -υκα, attraho, clicio, distendo, diduco. Accus. ἐφιλκύσῃ δὲ καὶ τὴν ἀκμὴν, velamen obtendens, Plutar. in Numa. Idem de Clodio, ἐφ᾽ ὅσον εἰς ὕβριν καὶ ὀργὴν ἐπεφέλκετο τὸ δῆμον. Themistius, ἐπὶ γὰρ τόνων ἕλκε τὸ ὦδε πουεῖ ἢ ψυχρὸν τὸ σῶμα ἐφιλκύσῃ. Alex. in Probl. ὅτι ἡ ἐπιπνοὴ εἰς τὰς ἐφιλκυστὰς τὸ φῦλλον αὔξει εἰς ὀργάνων, δηλονότι ἡ ἐκτείνουσα μᾶλλον, ἐφιλκυστὴς etiam significat egre sese agere, & languida cruta mouere. Plato l. 7. de Legib. ἀδύνατός ἐστι μηχανήσασθαι ἐφιλκύσαι τὴν πλημμελῆ, &c. Aristot. de Animal. σημεῖον δ᾽ ἀρίστου τὸ ὑπὸ μὲν σκληρὰ ἐφιλκυστὸν εἶναι τὰ ἐμπνεόμενα.

Ἐφ-ὸν, τὸν, immitteus.

Ἐφ-ἑξῆς, deinceps, posttea, posthæc, gradatim, ordinatim, ordine. ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, porrò, itéinque continenter. Cum Genitiu. ἐφεξῆς δ᾽ αὐτῆς, post eos, Galen. Cum Datiuo. Plato epistola septima, τὰ ἐφεξῆς τούτοις, deinde, deinceps, id est, τὰ μετὰ ταῦτα. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις λέγωμεν, deinceps dicamus Aristotel. 4. Politic. ὁ ἐφεξῆς, qui subinde sequitur. τὸ ἐφεξῆς, series continuanda, Caza. τὸ ἐφεξῆς σῴζεσθαι, ferries commentandi seruatur perpetua. τὰ ἐφεξῆς, quod sequitur.

Ἐφ-ἑσις, idem quod κώλυσις, ἐποχὴ, & vetatio, assensionis retentio, impeditio. apud Tragicos, vt auth. Aristoph. commentar. in Vesp. is, excultatio, præcextus, ἐφέσεως, Hom. ἀπόσχισις.

Ἐπ-ἔζω, prohibebo, continebo, πρόμῳ ab ἐπέχω.

Ἐφ-επόμαι, -έφομαι, -ασμαι, insequor, sum comes. Deponens. Datiuo. dicitur & ἐπίσπομαι, pro eodem. Apollonius libro primo Argonautic. κρατερὸν δ᾽ ἐπὶ ἔμπεσε νίκην, calamitas sequetur. Xenophon. Soc. τῷ ὑπάρχοντι ἐκκλήμῳ βιαιοῦμαι αὐτὸν, ἐμὲ ἑπέσθαι, non est assensus.

Ἐφ-έπω, foueo, teneo, colo, vt lib. 1. Epigramm. ἐφέπουσι νήσον ἐρημοῖσιν. Apollon. 2. Argon. ἐφέπουσι νήσον ἐρημοῖσιν. Hesiod. in Theog. ἐφέπουσι λίμνας σκαιὰ θρώσι ἐφέπουσι, i. incolunt. Item obseruo. Idem de parcis, ἐφέπουσαι ἐφέπουσαι, &c. transgressiones obseruantes. significat etiam persequor sector. Iliad. υ. Κτεινόμενος ἐφέπω, id est, διώκω. Eustath. apud eundem Hom. ἐφέπει τὸν ἵππον, agitare aduersus aliquem equos, & ἐφέπειν τινὰ μάστιγι πρὸς πόντον, dicitur quoque ὀδηγεῖν θεὸν vel ποτμον mortem attingere, vel spore mortem sequi non reluctando.

Ἐφ-ερπύζω, irrepo, ἕρπω, Aristoph. in Pluto, ὦ ἐπιθύμειαι θαμονίως ἐφερπύσαι, ad quam accedere mire cupiebam.

Ἐφ-έρπω, adsepo.

Ἐφ-έσιμος, translatiuus. vnde ἐφίσιμος, δίκη, est causa quæ post prouocationem & post appellationem agitur. ἐφέσιμος γνώσις, cognitio de qua fit appellatio & prouocatio. Calen. 1. Therapeut. ἐπεὶ ὁ πάλαι μὲν ἀπόφασις καλεῖται δικαστὴς, ὁ δὲ αὐτὸν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐπὶ τὸν ἄλλον Ἀρεοπαγίτην, Πλάτων, ὁ Θεόφραστος, ὡς ἀπ᾽ ἐκείνου μόνου δικαστηρίου τοῦ ἀφέσεως, ἀφ᾽ οὗ ἐστιν ἐπὶ τὸν ἕτερον ἐφίσιμος ἀναβιοῦσθαι τοῖς ἡττωμένοις, licebit alicui ad illos a Thessali iudicio prouocare, quandoquidem omnes ipse nobis fert iudices. ἐφέσιμος δίκη, ἐκκλητὸς δίκη, Pollux l. 8.

Ἐφ-έσις, ἡ, desyderium. ἐπ᾽ ἐρωτὸς ἐφέσεις, alimenti appetitus, Nazanzen. in Orat. ἐφέσει δὲ μᾶλλον ζῆν, desyderium probat, approbat affectum, idem. Item translatio de foro ad forum, id est, de iudicio ad iudicium prouocatio. Lucian. ἡ γὰρ ἔφεσις ὅτι ἡ δίκη, ad louem prouocatio est. ἐπεὶ δὲ ἔφεσιν ἐποιήσατο, appellatione frustra profequeris, appellationis eatuam frustra ages. ἐφέσεις ἀπωθῶσιν ἢ, dimissio absque castigatione, Nazanzen. ἡ δὲ ὅσα ταῖς σῇ χαρᾷ ἐπᾶτε κίνεις ἐμοὶ ἡ ἀφ᾽ ἑκείνων εἰς τὸ διωρθωμένου ἐφέσεις δέδωκα τοῖς βουλομένοις, Plutarchus in Solone. vbi interpr. & quæcunque iudicis magistratuum fuit decerat, de iisdem in forum a leuuci potestatem vel cæteribus fecit. Hesych. ἔφεσις, ὀπτιμάτης, ἐπίκλησις, μαρτυρία. ἐφεσίμιος ἐπὶ τῶν ἐφέσεων.

Ἐφ-εσσῆ, ἡ, Ephesus, ciuitas Ioniæ, vbi ἄρτεμις, id est, Diana colebatur Aristophan. ιφ. Ἐφέσιος τὸ, apud Thuc. dd. libr. tertio, interpr. ἐφέσιοι ἐφέσιος αὐτοῦ, festu Dianæ Ephesiæ quod Iones celebrabant, vt δήλια, Delij, Apollini. ἐφέσια γράμματα, literæ magicæ, Dardaniæ artes Columellæ in hortulo. Athenæus libro 12. ἐφέσια τοίνυν ἐν ταυτοφίᾳ ἐμαντεῖον φησὶ ἐφέσιος γράμματα καλεῖ, de his Fust. Odyss. 2. Suid. Hesych. Erasmus in proverb. Ephesiæ literæ, talismi dæmonis aitium libri quàplurimi exusti sunt Ephesi, apostoli Euangelio: Actorum decimonono.

Ἐφ-έσπερος, vespertinus.

Ἐφ-έσσομαι, sequor, Antipater lib. 1. Epigramm. ἐμοῖσι δ᾽ ἐφήσσατο

μει ἐεισ πόρισιν, ὅτιν τὶς ἀ φερσι ζωιρέσασεται τὸ πλῆθος.

Ε ἐφισσεμόσυσι ἀ

Ε ἐφισσεμόσυσι, inquit Pollux in primo, τὸ ὡρ ἐ τὸ ἀ ἐς ὡφσσταμοσυσι ἀ.

Ε ἐφισσαμ statuere, locare Ody. ν, ἐγὼ μ ἐκάλεσσε πόλυν ἠ μναστῆσαι ἀ ἐφίσσαι ἦσσεν, ἀ τ ἐφισσεν, pro ἐστᾶσεν. Odyss. ὃ, ὅσσ μ νῆες ἐφίσσασι, pro ὅσ᾽ νῆες ἀσίνσι, in naue federe permittes.

Ε ἐφισσεδω, insidere, collocare.

Ε ἐφισσικόσ, ὁ, ἡ, ὀ imminens, aduentans: ab ἐφίσσημι, ἐφισκάνες τὰς ἀφόρμας, qui iuniuæ rerum præfecti sunt. ἐφισκάσας τῆ χώρᾳ τ σκηνας, Aristid.

Ε ἐφισυσσύδ, conuiuatus, ξυνχυδὶς ἀφορσὶς.

Ε ἐφισ ός, ὁ, ἡ, domesticus, familiaris, supplex. Lege enim sanctum erat, vt supplices apud larem federent taciti. ἐζόμδι ἐφίσιοι, sedemus ad penates. Hoc nomine quoque appellantur κατ᾽ ἐξοχὴν, ciues & indigenæ, & qui larem habent vbi degunt, oppidani ciues incolæ. Homer. Iliad. ϐ. ἐφίσιοι ὅσσοι ἔσαν, id est, ἔσσιοι ἡ σπλάτοι, id est, ἐφίσιοι θεοὶ, dii penates, qui & penetrales Ciceroni dicuntur. Sophocl. in Aiace, ὦ σ᾽ αἰτιάζε σοφὸς τ ἐφίσια δόν, ἤ, εἰ id est, τὸ πανοῦργ᾽ ἐν τῇ ἐσίᾳ ἡ ἐφόρῳ τῶν σωιόντων ἄρξῃ, τὰ σωιόντα. οἱ μὲν ἀ σωιοκοῦντες, τ ἐφίσιον δία φασὶν εἶναι, οἱ ἀ ἀκριβ᾽ φίλοι, οἱ ἀ ἐν μᾶ τάξει λεγόμενοι, οἱ μὲ συμμαχίᾳ, ἑταιρίαν, οἱ ἀ ξένοι, ξένιον, οἱ ἀ ἐν ὁρκοις συμφωνίας ποιοῦντες ξένιον, οἱ ἀ ἀδελφοὶ, ἑστίον, οἱ ἀ ἄλλοφυλοι, ὁμόγνιον. ἐφίσιος ἀκτὴ, accola fontium, Apollon. ἐφίσιος etiam dicitur, qui iam domi est, vel qui domum introductus est. ἐφίσιος ἀ ἐσσιωμένος, id est, ἐσσιωθέντα, vt ibidem dicitur quoque ἐφίσιος, qui sedem in aliena tellure vel ciuitate ponit 4. Argon. Apoll. Σπάρτῃ εἰς ἐφίσιον ἐφίσιοι.

Ε ἐφισ ίον, ὁ, τὸ, vmbella.

Ε ἐφισ ίδιον, ὁ, ἡ, ἀ gulum, exterior vestis, pallium, vestis quæ armatis superinduitur ad tegeda arma. ὡς ἀμφισ ίδιον ἀφεῖλκυσεν αὐτὸν, Polybius. Pollux in 7. ἀ ἐφισ ίδι, ἡ, ἀμφισ ίδιον, ἐφεῖλκυσε ἀ αὐτὸν. Hesych. ἐφισ ίδιον, χλαῖνα, ἱμάτιον, ῥάκος. Suidas dicit vestimentum Romanorum quod & μανδύας & βίρρον vocetur, Herod. libro septimo de militibus, ὅπλων ὧν γυμνοὶ εἰσὶ κατὰ σῆ ἐ ἐσθῆτα ἀ ἐφισ ίσιν. Polit. vertit fagis: à Suida præter χλαῖς, exponitur quoque ὕφασμα ἐξ ἀργίνου περγαμηνοῦ, id est, cilicium, hos autem affert locos οἱ π᾽ ὀτ᾽ ἀ πὶς ἐφισ ίσι κελυπτοῦμαι βύβλοσι σὺν ὀθ᾽ ἀ τὴν τετρῦν, sicut Vegetius quoque cilicia ad excipiendum sagittarum impetum adhiberi scribit, ponitur vero & generalius pro quouis vestimento: vnde Herod. libro quarto, fenatoribus etiam tribuit in apotheosi Seueri, ab Athenæo adhibitum vsurpatur libro quinto, χλαμύδα ἢ ἐφισ ίδα ἀφιελόμενος ἀ πουπλίου.

Ε ἐφισ όπος, imminens, vicarius, cui quid cõmissum est, quipræest, præfectus. ἐφισ όπος ἐφισ ος τῆ βαμῷ, ἀπ᾽ præfectus, adstans alitari. οἱ ἐφισ όποι, principes, & ἐφισ ος πόρισιν τ ἀδῶν ἀδίκως ἔσας.

Ε ἐφισ ος, ὁ, ἡ, ὀ pheta. Plutarchus in Solone, μαθόμενος ἀ ἀφικόμενος λέγει, ὡσὶ᾽ ὀνομάζεται ἀφ᾽ ὑπερτάτας, ὅτι τοὺς ἐφέτας εἰς διαλύσεσθαι περὶ τῶν φονικῶν, de Areopagitis a Dracone nulla vnqua mentio, quin apparet etiam de rebus capitalibus eum Epheris semper cõmunicasse. Dicũtur enim οἱ ἐφέται, magistratus apud Athenienses, qui de capitalibus causis iudicabat. nati erant supra quinquagessimum annum, & optimè viuendi existimationem habebant, Etym.

Ε ἐφισ ός, ὁ, ἡ, desyderatiuus, vnde πὶ ἐφισ ῆ ῥόμα. verba desyderat. vt κιθαρῳδ᾽, τυμπ᾽ βασσαρικ᾽, de quibus Gaza libro secundo Gramm.

Ε ἐφισ ία, genus ludi, ὅταν σφᾶς ἀ ὄμμ ἀφεστὼ ἀπὸ τ ἀλλ᾽ πιπτοντας ἀδῶν τὸ φιναίζειν, Hesych. sed potius videtur ἀδῶν ἀ ἐφέτων.

Ε ἐφισ ία, ancilla.

Ε ἐφισ ή, ῆς, ἡ, mandatum, ὑπολ, præceptum, iussus, ab ἐφίσιμι. Odyss. δ, αἰεὶ βουλυτὸς θεοὶ μεμνῆσθ᾽ ἐφισ ῆς, & Iliad. α, ὄτ᾽ ἐς ἀ λόδε᾽ ἐφισ ίμεν σαμβὰς ἐοῦ, non immemor erat sui filij mandatorum.

Ε ἐφισ ός τ, ὁ, τὰ ἐεις, Polyb.

Ε ἐφίσ ω, ὀυανς.

Ε ἐφίσ ω, consequutus est, accepit, reperit.

Ε ἐφισ ής, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator. Paul. ad Rom. cap. 1. ἐφισ ὰς κακῶν, inuentores malorum.

Ε ἐφισ έω, μ, ὁτ᾽, ἀ, ἀ, ἐ, inuenio, adinuenio, consequor, excogito. Accus. iungitur.

Ε ἐφίσ ησις, affectu.

Ε ἐφισ ίζω, diffamo, detraho, irrideo, cauillor & scommatibus incesso, τοῦτο μὲν ἀ λέγω, οὐ ἐμπαίζω. Hom. Οὔτε που κακὸν ἐφεῖ ἀ ἐμὸν τοῦτο γ᾽ ἀμῦναι Ξεῖνον τὰλαπατῶν, ὃς τοὶ πλοῦτ᾽ ἀ ὄφρα ἐ ὑπερτ, ἢ ὅτ᾽ σὺν ἀ ἀνδρὶ ἀ ἐμ κατὰ μνοσύνην ἀ πασα. dicitur & ἐ ἐφιζάνω.

Ε ἐφίσ ω, recoquo, in super coquo, Athen. l. 14.

Ε ἐφ ῶμα, inquit ἐφ ὠμα enim superfluum est.

Ε ἐφ ᾶσμ, ὁ, τὸ, pudes, pecten, id totum quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda. τοὺς ἐφεδωσιοὺς θῦ παίδων, Dioscorides cundo, capit. 103. Pollux in 2. ἤδη τ, ἡ ὀπίσθιον, τὸ ἐφεδώσιον μονὸ, expon. et iam velamentum pudendorum.

Ε ἐφήβεια, ας, ἡ, pubertas, adolescentia. ἐφήβεία, pro eodem, ἐφηβιγραμματ.

Ε ἐφηβικὸς, μ, ὀν, ὡ, ὡμ, ὡς, pubesco, ad puberem adolesco ἀτα n. Neutr. Absol.

Ε ἐφηβεία, ας, ἡ, pubertas, iuuentus, adolescentia, siue ἐφηβία, ῥ ἐ scentia, actus ipse pubescẽdi, seu prima pars adolescẽti & extrema pueritiæ, inquit Donat.

Ε ἐφθὸς, ἦ, μεν, στόμιον, κέφαλ, Plat. Comic. apud Poll. 7.

Ε ἐφήβιον, loca puberibus exercendis constructa. Vitruuius lro quinto, capite vndecimo, Ephebeum in medio (hoc aũ est exedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte lon ste quam lata) sub dextro coryczum, &c. Et vt senatorus in theatro conceſſus locus, ab Aristophane dicitur βουλευτ, ita ἐ ἀπὸ τ τοις ἐφήβοις, ἐφηβικὸς, Commentar. in Aiub. ἐ tur & ἐφηβεῖον.

Ε ἐφηβεῖον, locus in theatro, vbi spectabant ephebi. τὸ ἐφηβικὸν bes, puberum multitudo, Lucian.

Ε ἐφηβ ός, ὁ, ἡ, pubes, adolescens, ἐφηβ ός, fœmina incipit esse ſt complerum annum 12. Theophil. in Instit. ciuil. mas posſ 14. Item poetili genus, Athen. l. ιι.

Ε ἐφηβότης, ητος, ἡ, pubertas, idem in Instit. ciuilib.

Ε ἐφηγέομαι, ἐφηγήσα, ἐλλόδην τὸν ἐς τέλος ὕστ. ὡς ἀ χρεὼ δὸν χωρὶς ἐφηγεῖσθαι, ἐφηγήσατο, hic (si mendo carer locus) accipi videtur o exponit, eorum videlicet more qui confilium dare volu quod potius ἐφηγεῖσθαι dicitur.

Ε ἐφήνας, Suidæ est actio aduersus eos, à quibus receptus e is cui lex regione aliqua interdixit siue exuli, siue homice, siue alij, aut actio aduersus eum qui publicum aliquid inculum possidere existimatur, vide Suid.

Ε ἐφθίνησα, ἐφθάρμαι, ἐφθάρμ, ἐφθάρμαι, malis alienis lætor, insultoretiare lector in bonam partem. Gaza ex Ciceron, τὸν ἀφθίνησα σμενῶς οἱ σφοὶ ἐφθάνται, ἔτυμοι τὸς ὑμετέρους ἐφθάνησα Chrysost.

Ε ἐφθ ώσ, exhilaro, super aliqua re iucundum & hilarem re o.

Ε ἐφ ίκ, immisi, ab ἐφίημι.

Ε ἐφικ, aduenio. Soph. in Aiace, χειρὸς ἐ ἐφίκεις, au spicato ac ts, opportunè venis. ἐ φίκει, ἐφίκμ, ἐ ὡφ κεται, Hesych. ἐφῆκ ἐφ ει, παρεῖ, dies aduenit, Thucyd.

Ε ἐφελ ίς, ικος, cœtaneus, coætanus, coæqualis.

Ε ἔφελ ις, ιδος, ἡ, aspritudo cutis in facie, ex inflammatione at rdore solis prognata, vulgò le halle. φολε ώδες, vitia cutis acie emendat, Ruellius: alperam seu ab æstiuo sole disc re curem emandat, Marcellus libro quarto, Dioscoridesc 242. vide eundem libro primo Dioscorid. ἐφίλιδες, vitia tus in facie, Dioscorides libro primo, capite 184. asperculæ Hermol. libro secundo Dioscorid. ἐφιλίδες, pro eodem pite vigesimo libro secundo Dioscorid. vitia quæ disc re cutem faciunt. τὰς ἐν σφοσώπῳ ἐφλεις δύπερ ἐφίρεις, vitia cutis facie corrigit, Dioscorides libro primo, capite 177. Cels ibro sexto, capite octauo, Ἐ εφλὶς verò à pleriſque ignor, quæ nihil est, nisi asperitas quædam, & durities mali co s, loquitur autem de varis & lenticulis. Poll. libro quarto λὶς πάσης ὠ σφοσώπου, ὑπολήλυθ᾽ ὑπὸ ῥοῦ ἀφανίζωσα τὸ σῶμ ῥώδεα. interpr. Nicandri in Theriacis, ἕφλεις μῦ ὠ ὑ καλυμμῦν λάσεν. Hesych. ἐφιλίδες ὠ πυρῶσαι, φλύκταιναι, fibulæ, ἢ λ καυσεις.

Ε ἔφελ ις, ιδος, maculas ac veluti clauos quo ſdam habens in l es, ὁ ἐφέλιδας ἔχων, capite vigesimoprimo Leuitic. αὐτὸς ἐ ἐφ ν πλοὺς ἐς σῦ σφολμαὶς, &c. vbi Latine, ſi gibbosus, ſi lipp, ſi albuginem habens in oculo, &c. vide Hesych. significat o que ἐφελ ὶς clauis affixus ὁ ἐλαμψῦ ἐ. item ſoli expoſitus ut ſole exuſtus.

Ε ἐφημερίς, ας, ἡ, familia, vix vicis. συνάσαν ἐφημερίας, ferunt pe ices, capite nono Paralipomen. ὡς ἐφημερίς αβια, &c. Eus c. Lucæ de vice Abia. adnotat Eraſm. Græcam vocem eui n tiorem esse, indicantem certos dies esse præscriptos, in ibus certi sacerdotum ordines adminiſtrarent. Ioſeph in ſua vita τὰς ἐφημερίας vocat ἐφημερίδας, ἐμοὶ δ᾽ ἐ ὑπὸν, inqui ἱερέων δὶ τὸ γῦν, ἀλλὰ ἐς ἐκ τ φοὼτὸς ἐφημερίδος ἦν εἰκοσπα. Interpr. ex vice prima: malim, ex prima claſſe ἡγοῦ ἐ ὑπ ἔτους. Erant enim 24. claſſes ſacerdotalis muneris, 2. Paralip. 24. ſacerdotes quæ harum claſſium ἀρχηγέτες dicitur, Mat. ca pite ſecundo & quarto. Et Lucæ capite primo legitur τ τάξει τ ἐφημερίας αὐτ, in ordine ſuæ claſſis. Hesych. intro ετα. ἐφημερίδι ἢ τ τάξει λειτουργίας.

Ε ἐφημέριος, ου, ὁ, ἡ, ἐφήμερ ος, quotidianus.

Ε ἐφήμερ ος, diurnus, eo ipſo die. Hem. vnde ἐφήμερ ος ἀ Epig. οἱ ἐφήμεροι, caduci, mortales earum rerum pa quæ in dies fiunt, Suidæ.

φεμερίδες, ὁ, ephemeris, i. libellus in quo acta quotidiana cõtentur, commentarius, vulgò memorias vocant. Iuuenal. Irna dixit in plurali. ἐφημερίς, diarium expofuit Sempronius Asellio. vide Gel. l. 5. c. 18. vide ἐφημερία. Sic autem de hac re scripsit Gellius. Annales funt cum res gestę plurium annorum obseruato cuiusque anni ordine demceps cõponuntur. Cum vero non per annos sed per dies singulos res gestę cõmemorantur ea historia Graeco vocabulo ἐφημερὶς dicitur. Cic. pro Quintio in memoria rediit Quintius, quo die Roma in Gallian profectus sit, ad Ephemeridem reuertitur, inuenit dies profectionis.

ἐφήμερον, herba cuius duo genera, vnum quod ἀγρία ἴρις dicitur, quòd folia cauli fque lilij, flos candidus, radix longa digitali crassitudine & odorata. Alterum est ἥμερον quod κηπαῖον, i. domesticum Plin. nominatur, venenatum quidem: autumno tamen floret in pratis: flos illi croci, candicans: folia habet bulbi, radicem autem bulbosam candidam intus, foris cortice exterius rufescenti. hoc pro hermodactylis Arabum vendunt Alexandrini. nam ἱπποδάκτυλον Paul. Ægin. aliud est. vide Dioscor. l. 2. c. 84. & 85. l. 6. c. 5. Galen. 6. simpl. Plin. lib. 25. cap. vlt. & lib. 27. cap. 9. Nicand. in Alexiph. Ἡ δ' ἀμφὶς κορυφὴ καὶ ἐφήμερον ἄνθος ἔθηκεν. Κεῖνο πόνου ἀπέπαυσε ἐφήμερον, ἀλλὰ καὶ ἄνδρα ἀζηχὲς χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἔθηκε τεμὼν ὀδύνας, ἠδὲ καὶ ἄλγεα θυμοῦ. vbi γ' καὶ δὲ τὸν interpr. sic dicta etiam fuit quòd una die interitus celeritate, vt Phocion tradidit.

ἐφήμερος, ὁ, ἡ, in dicm viuens, diurnus, diarius, diem vnum agens, caduecus, breuis. φῦλον ἐφήμερον, quidiem vnum manet, sic Cicero de bestiolis quæ diem vnum viuunt. ἐφ' ἡμερήσιος γίγονται ἐν τῷ πόντῳ, ἢ τῶν ζῴων ὅσα ἡμερησίου τὸν βίον ἔχουσι, γίγονται μέτρια καὶ ἀσθενῆ ζῶντα, φίλιπε ὁ γενόμενος ἐν τῷ πελαγίῳ τὰ ζῷα. πλὴν ἐστὶ καὶ μακροβιώτατα ταῦτα. Ἀπόλλωνιος ἐφήμερος ἐστὶ πυρετός, ephemera febris, est quæ vnius diei fic dicta, quam affert κάυσος, i. labor Alexand. Aphr. Probl. 88. l. 1. Item, ἐφήμερος, mortalis, homo. Aristoph. τὰ μὲν κελεύεις, ἐφήμερος, αὐτὰ τὰ θνητὰ φρονεῖν. ἐφήμερος, ὁ αἰσθητὸς. ἐφήμερος τυραννὶς, tyrannis fluxa & breuis scriptura, Plato epist. 8. ἐφήμερος ζωὴ, Aristot. de mundo, animalia in diem victi tantia, animalia quæ non diutius quàm vnum vniuere queũt, Gaza ex libro quarto. de Generat. Insectis genus μεμοιρασμένον etiam dicitur: de quo Plin. lib. 11. c. 6. Visitur Lugduni ex Arari vesperi domos aduolans. Est vno vt paruus papilio albus, sed in cauda prælongum habens capillum spiculi modo. ἐφήμερον σαβανικὸν, præfensvenenum, Iulius Themist. ἐφήμερον σπέρμα, semen ephemeron, id est, vno die, Plutarch. ἐφήμερος χρόνος, vsus quotidianus, Aristot. ἐφήμερος τύχη, mutabiles rerum vices, Idem Aristot. ἐφήμερα πράγματα, Thucy. did. ἐφήμερα σκέψεις, diurnæ actiones. ἐφήμερος φαγεῖν, victus in diem quæritus. ἀστροφὴ ἐφήμερος, breui fuldubio mori turi, Plut. de Lega. ἐφήμερα ἡ σπουδὴ βίου, homines in diem viuentes ac victu fatyrici, Plutarchus in Galba.

ἐφημοσύνη, ἡ, præceptum. ὑπὸ τ' Apoll. Arg. l. 1. Βακτρῆ ἐφημοσύνῃσι πολίου, Χρύσεον ὃς κώας εὔδερον ἅλασεν ἀρηΐ.

ἔφη, ἡ, placebat.

ἐφῆμαι, incumbit, imminet. Il. 8, πρὸς αὐτὸ ἐφῆμαι, i. ἐκαθέσθην, ἐφίσταμαι, διάκειται, Troianis mala imminebant. ἐφῆσθαι πάσῃ ἐλπίδι, vltimum exitium imminet, Hom.

ἐφήσθω, in alterius locum electus. ἐφημένῳ ἀρχὴν fufficetus imperandum, Thucyd.

ἔφι, ἐστὶ, immittes.

ἔφι, ἔφη, Attice, pro ἔφης, ἔλεγες, Iliad. 4, Plato in epistol. ἔφασθαι τῷ ἐφίεσθαι.

ἐφήδομαι, lætari.

ἐφήδω, iubebo, imponam.

ἐφήκω, quietem ago, acquiesco, Bud. in epist.

ἐφήκω, anticipaueram. ἐφῆκε πρόσεκτος ἀσκηθὴς μεμβλὼς ἐφέπου, anticipauerat magnis pignoribus Ouinium, Plutarch. in Galba. Ἐφῆκται, ὁ, ὁ, cocitus.

ἐφῆμαι, μέρα, dicuntur τὰ σχεῖα, ὄγκωτα πᾶσας ἐν συναθλεῖ teste Galia. Aristophan. vtpote constantia ex septem semipedibus vel in lambico genere Ἐπῶδαι μητρὶ χαίρει, & in dactylico ἀδὲ φοινίκας ἀπέδαν. Ati ὦ πάμμικρε ἐξεστρα in hexametro vsu dicitur quum quarti pedis prima syllaba breuis, quum producitur vt apud Maronem, & furnis agitatus amor, & inscia virtus.

ἔφθαν, præueni. ἐφθὰν ἐπὶ σοὶ, ante dixi. ἐφθὰ δ' ἀφ' ἑῷ σθένει ἀνδρὶ ἐκβεῖν ἔρκος, cum subsidio pro portis occurrit, Plut. in Pub.

ἐφθός, Ionice pro ἑφθὸς, corrupti sunt. &: ἐφθὸς, pro ἐφθαμένος, Iliad. 4, i. perierant.

ἔφιε, interiit.

ἐφίαλεος, ὁ, ἡ, locus vbi elixa venuunt, forum cupediarium, Ion. scribitur & ἐφεψαλεών.

ἐφιάλης, ὁ, cupediarius, proprie qui cocta & elixa vendit.

ἔφιαλος, medium Praeterium praefectum: à ἔπομαι.

ἔφιβος, ὁ, solidus, coctus, elixus, perfectus, purus. εἰς χρῆσιν ἐφιβον ἀποδοῦναι, ad vsum integrum & purum reddere. ἔφιβος ἐν ἀνθρώποις, qui nihil habet quod reprehendi possit, Plut. ἔφιβος ἐν ἀρετῇ, perfectus virtute. ἔφιβος ἐν ἀνδρείᾳ, fortissimus. ἔφιβος ἐν ἀγαθοῖς, bonis omnibus cumulatus. ἔφιβος ἐν ἀγαθοῖς ἐστὶ, bonis omnibus abundat

ἐφετιῶ. Item τὸ ἐπορεγόμαι καὶ ἐφορμᾶ, ἀπὸ τοῦ κείρω ἐρῶ· ἐστὶ γὰρ ἐφελκύω τὰς ἐφίσεις, i. vrgebis, coges: & Odyss. ἐφέπων πολύφορμα ἔρι ὑφὶ ἀὐτῷ, i. impulit, ἀνάγκασε. Item pro ἐπιτρέπω, id est, permitto & indulgeo. ἐδίδου μοι, obsequor. ἐφιεται τοῦ θυμοῦ, animo indulgere. ἐφιεναι ταῖς ἡδοναῖς, indulgere voluptatibus, Naz. ὀλίγα ἐφίεσαι τῶν ἰδίων, totas relaxans habenas, Idem. Significat & ἐφίεμαι, prouoco ad aliud iudicium: vnde ἔφεσις, appellatio. διὰ τοῦ δικάσας ἐφέσθαι, dicebant Athenienses, quum ab arbitris ad iudices appellabant, vt notat Budinus in epist. poster. Demost. οἱ παῖδες αὐτὸς ὄντ' ἀπεδίδοσαν τῶν ὑπαρχόντων, ἔτι ἐφῆναι τὸ δικαστήριον, ὅσ' μετὰ τὸ διάγνωσιν, & quum praesens esset, sententia secundum me dicta, non prouocauit ab arbitro ad iudices, acquiescitque. Lucianus, εἰ δέ τις ἀδίκως οἴοιτο γρῆσθαι τῇ κρίσει, ἔξεστιν ἐφιέναι ἐπ' ἄμφ δικαστήριον. Demost. οἱ ὑμῖν ὄχλοι ὀλίγου οἴονται ἀδικεῖσθαι, ἐὰν μὴ τοῦτο μέρος δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιῶσι, dicitur & ἐπιχειρεῖσθαι τῷ δίκῳ pro ἐφιέναι. τὸς γελοίς ἐφίεις τὸ σῶμα, fuberi cõmittens corpus, Plut. in Camil. Chrysostom. ἀεὶ ἱερὸν. πάντα ἐφῆκεν ἀὐτῇ ὁ πατὴρ ποιεῖν τὰ ἐφίεσθαι δύναται. Item ἐφίημι, pro immitto, infero. ἐφίημι χεῖρας μιαιφόνους, iniicere manus in proc. Homer. Iliad. ἀ, πολὺν σὰν κῆδε' ἐφίεμεν, i. ἐπάσσιμα ἕκαστον αὐτοῖς τῶν γεμόνων. ad eos non detulerunt imperium. Thucyd. ἐφίημι τῶν ἀγῶνα, effundo in te iram, Plato de Legib. ἐφιᾶσι κρίσεις λαφθ., in Epigramm. committite rudetibus vela. ἐφίημι ἢ ἐπιτρέπω, admitto, id est, ad admissurã & coitum applico, Aristot.

E' μικτέμενμι, ἐπιμίγνυμι, ἐπιμείγνυμι, ἐπιμίσγω, ἄπτ. ἐφιξάμην, assequor, attingo, exequor, aspiro, Depon. Gen. Ioor. τὸ ἀφικτὸς ἐφικτὸν, virtutem consequi. ὦν ἔργων ἐφικνοῦμαι, quæ exequor, Gaza de Senect. καὶ μὴ μόνον τῆς πολεμίων τοῖς ξίφεσι ἐφικνοῦντας, Lacedæmonij hostes enibus assequuntur. Cum Accusat. ἐφικνεῖσθαι πολλῶ τόπου, spatium porlongum permeat, Theophrast. lib. 9. hist. plantar. Cum Infin. Lucian. in Alcyone, οὐ γὰρ ἐφικνεῖται ἐφικνεῖσθαι, qui hæc mentis acie possunt assequi. Cum Præpositione, Xenoph. ἐφικνεῖσθαι ἐπὶ τὸν πατέρα τῶν, &c.

E' φικτὸς, ὸν, ὸς possibilis, quo comprehensibilis, qui comprehendi potest, δυνατὸς, huic opponitur ἀφ' ἁπτὸς. τὰ μὲν ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστὶ, id mihi erat concedendum, c. 15. l. 2. Mat. τὸ ἐφικτὸν κρεῖσσόν ἐστι τοῦ ἐφ' ἡμῖν, quod quàm à fe confici posset, maius ratus, Plutar. in Themistocl. ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, quantum nobis datur assequi. ἐφικτὸν ἐστὶ σοι, quod vndique attingi potest, Gaz. οἱ ἐφικτὸν ὄντ' ἀδρόπολις, vt est hominum facultas, Plut. in Publ. ὅσον ἐφικτὸν, quantum licet, Naz. τὸ τῶν ἐφικτὸν, pro viribus, idem. Arist. de mundo, ἐφικτὸν ἐφικτὸν, θνητοῖς ἀφ' ἑαυτῶν, quàm fieri potest maximè commentemur. Lucian. πολλὰ φιλοτεχνῆ λέγειν ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορεῖν ἀφ' ἑαυτῶν ἀπόκειται. Chrysost. ὅμοιν ἐφικτὸν, quantum nobis datur assequi.

E' φίμερος, ὸ ὴ, ὸν, desiderabilis Cic. Hesiod. ἅπερ φιλέεται ἐφίμερος.

E' φίνεος, τὰ ὀστᾶ τῶν ἰνίων σάρκας.

E' φιππάζομαι, vehor equo.

E' φιππασιμάχιμος, ὸς, turma equitum mille & viginti quatuor.

E' φίππειθ., ὸς, ὸ, equester. ἐφίππειθ. seu ἐφιππεῖθ. ὁδρόμος, cursus equestris, Plut. de Leg.

E' φίππιον, τὸ, ὸς, cplippium, i. equi sella. apud Suid. ἐφίππειον· εἰς ἐφίππια, certamen equestre, τὸ ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων πρεχόντων.

E' φίππιος, ὸς, ὸ, eques, qui equo sedet. & diectiuὸς ἐφίππιθ & ἀγών. καὶ ἄρμιλλ' ἐφίππιον, soph. ἐφίππιος δίκη, equestris vita, Philo. ἐφίππιος ἀνδρεὰς, statua equestris, Plut. in Publ. ic. Idem in Fabio, ἐφίππιον εἰκόνα χαλκῆν, equestrem ex ære statuam.

E' φίπλωμι, inuolo, as. λειμῶνας ἐπίπλᾶς, prata peruolat, seu inuolat, Naz. huc referendum. ἐπίπλατο quod est. Odyss. ἐφιπτὸν ἐπίπτα πᾶσι θεοῖς ὄνειρος, metaphorice dicitur οἱ ὀφθαλμοὶ ὕπνῳ ἐφίπτασθαι. Iliad. ἐφ, inuolare in multitudinem.

E' φίραμαι, interuenio & opprimo, ὀξέ φρε ἴσταμαι ἀὐ ἀσχέτοισιν. Hippocr. in epist. ἀπ' ἀρχῆς ὀξὺ ἐφίεται ἐς τὰς οἰκείας ἀρρωστίας ἀπὸ τῆς σαπρίζοντες, ὑπότε ὑπὸ πάσης αὐτὰς ἡ ἡδονὴ ἐπιγίνεται τοῦ ἔθους ἐφίεται ἐς ἀὐτὰς, ἀβρωστήσεις ἰσχυὰς ἐπιφέρει, ἐς ἀὐτὰς ἐπιφέρεται, ὡς δὲ ἀὐλὸς τὰ λοιπὰ πάντα διακεκριμένα, quũ sapientiæ oculus feipsum sistit præsentem in actu rerum. ἐφίσταμαι etiam aduento, instο, appeto. Greg. ὀξὺ δὲ πολλῶν γλώσσας ἐκεῖνο ἐφ' ἑστηκὸς ὠὰ, antequam aduenirent. Herodian. ἐπὶ τῷ δ' Σεβήρῳ ἔδη ἐφ' αὐτῷ τὰ πολεμίστηρια ὄντα, iamiam assurrunt, & iam instare eius aduentum. Idem, ἀπορίας ἐφ' ἑαυτὸν ἐφίστασθαι, τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐφίστασθαι τοῖς βρεττανοῖς ὑπὸ, Britannos oppressit celeritate maiore quã vt sperari potuerit. Lucian. vsus est pro repente ex insidus prodire. ἐφίσταμαι etiam significat resisto, restuo, progredi nequeo, & in cursu hæreo, vt ὁ ὑπερβὰς ὄρους ἐς ὄρος ἐφίσταται, subinde restituas. Synchus de quodam memoriter pronunciante, ἐφεστάναι, ἢ διεσκορυφῶ, ὡς ἐφίσταμεν ἐφ' ὧ τὸ μνείου ἐφίστασθαι, non offensans, non se renocans, non ad colligendam memoriam resistens. quod & ἐπίσχεσις dicitur, id est, insisto & restituo sue resisto. ἐφίσταται, ὅσ ὡς ἐπὶ ἄκρα πόδες ἐπιστῶσι, & c. Lucianus in Anacharsi, insistere, vt quàm optime cinitas habitetur. ἐφίσταται τῷ αὐδρὶ, instat vir, Philostrat. ἐφίστασθαι ἐς σὸν σχολὴς, Isocrat. stans seu instans apud turbas. Etiam aggredior aliquid tractandum vel dicendum, ad idque animum adhicio. ἐφίσταμαι διανοίᾳ, Aristot. libro de mundo vbi Budæus, operibus faciendis instantem, curatoris operam officio perfungi. ἔγρᾳ τῷ τυχόντι ἐφίσταθαι, ibidem, cuilibet peri incumbere. Significat etiam præfectus sum. Item ἐφ, innato, supernato, existo. τὸ ἐφισάμενον, pinguelactis Hercoutus. ἐφίσταται γάλακτι, lacti supernatat, Diosc or id. libro 1. c. 45. ἐφισάμενον ἔλαιον, innatans oleum. ἐφίσταμαι μυῖαι ὑπαφῇ, trifordis emergit, Ruellius: subsidat, Marcel. lib. 3. Dioscor. cap. 76.

E' φίσις, ἀπὸ, ἴστο, ς ohibeo, Diosc. l. 4. c. 17. Cum Accus. Item quies, ἐκλυτὸ.

E' φίστωμι, μ. ἵστασ., ἔστ., superstο, incumbo, adhibeo, adiicio. ἐφίστασθαι τῷ αἰτίᾳ, certamen statuto tempore celebrant, Herodot. ἐφίστασαν ἐπὶ τοῖς, superuenerunt eis, capite 4. Actorum Apostolorum, ἐπίστασις τοῖς γάμοις ἀφ' ἡλικίᾳ τοῦ, quum ordinem & priorem iugali copulæ adhibuisset, Plutarch. in Lycurg. ἐφίστασθαι τοῖς διακοσμοῦσιν ἀρχῶν τοῖς κοσμοῦσι, &c. rerum principia locauit in mente pura, Plutar. in Pericle. ἐφεστὸς ἐν, τὸ αὐτὸ ἀγωνίσασθαι τῷ γυμνάσιον, Isocrat. ἐφίσταμαι τοῖς ἀδικήμασι, Demost. ἐφίσταμαι αὐτῷ πολλοὶ τῶν γυναικῶν, mulieribus pudoris multum accitis, Plutar. in Numa. ἐπίστασις τῆς καμμίσεως ἐπιγίνεται τῷ δίκῃ ἐφ' ἑκάστῃ, ad fauces quatuor millia militum collocauit, Iustin. in Fabio. ἐφίστασθαι δίκῃ πλθρείᾳ, Eurip. ἐφίστημι τῷ δ., finencio, Plato de Leg. ἐπίστασι μοι χρημάτων ἀφ' ἑαυτῶν, Chrysost. de Cœnob. Epiſcop. inceſt imbi intempeſtiuam vidiutatem. ὅσοι τῶν ἀφ' ὑπάρχων ἐπείνων, ponam faciem meam tra hominem illum, c. 20. Leuitic. Item τὸ πᾶν, præſicuſ. ἐφίσαμαι τῆς ἀφ' ἁμάρτιας, ex viros rebus præfecisse ſuſtarch. in Camillo. Sic ὡς τὸ ἐπὶ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐλθόντων, ἢ τὰ πάντα. ἐφίσαμαι, ita ἐφίσαμαι ſumpſit Polyb. in l. hiſt. ἐφίεμαι δὲ ὑπὸ ἀν ἔπεσον εἰ σφαιρομαχίᾳ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' μετὰ τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ πᾶσιν, ἐφ' ἑκάστῃ σωμάτῃ ἐξ μιᾶ γαῖᾳ ἐπὶ τὰ πάντες, τὸ μὴ ἐφ' ἀφίεν, ἢ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ὁλον ἐπέσσον. Idem, ἐξῆς ἢ τοῦτο ἐπὶ τοῦτο ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ, Lucian. in Cauc. ἄνεμ γὰρ ὡς ἀπίστοῖ μοι, & c. tibi impotet ſibi adhiberet. ἐφεστὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, i. ἐφίσαμαι, Ariſtoph. ἐπίστασις ἀγρύπνως, præſides præſciens, Herodotus. ἐπὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, Aegyptiorum præpoſiti, Idem. ἐπίστασις ἀνδρὸς φύλακας, portis cuſtodes præpoſuit. ἐπιστάσας τοῖς ἀφ' φύλακας ἢ ἐκπὸ ἐπιφέρεται, vbi vxori ſuæ fores cuſtodiendi potestatem dediſſet, Plu. in Pub. ἐπίστασι τοῖς ἐφεστῶσι τὰ ἐφισμένα ἐφ' ἑαυτοῦ, huic præſecit prædagogum, idem in Lycur. Eſt & ἐφίσαμαι τοῖς ἐφεστῶσι, quod Paul. Iuriſ. ait, ſupereſſe ſuis, id eſt, proſpicere, prouidere, vt vulgo dicimus *eſſe à partendant*. Eſt & ἐφίσαμαι, animum intendo, animaduerto, Plut. ἐπίστασι τοῖς ἐπιστάσεσι, vbi animũ appulit ad poemata. Ariſtot. ἐπίστασι ὁδοῦ τοῦ ἐπὶ τὰ ἀνω, his intentis vbi τὸ διάνοια ſubaudiatur. Idem alibi plena oratione vſus eſt, ὥσπερ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὅσπερ ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ διάνοια, incũbes animo ad definitiones explicandas. Peritia eſt ὥσπερ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ, diligenter obſeruare talia, & animaduerſione accuratiore perſequi. ἐφίσαμαι ἐφ' ἑαυτοῦ, operæ autẽ preciũ eſt conſiderare & examinando quærere: pro quo alibi ἐπιφέρεται ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφ' ἑαυτοῦ

a ciseo, ad diuoceni opponi. ἐφίσω, i. abduco, deterreo, abigo facio. Laer. in Soc. ποσῆς πλοῦ ἐφιστὰς ἢ ἀποτρέπουσ, præcipuisse hominiē significans, ita scribit, ἢ ἴκανὸν ἐφ' ἑ πλοῦ ἢ ἀπόστασιν ἔλεγεν ποιητικὸν εἶναι, ἢ ἀπέχοντα, διὰ τὸ ἀπίθανον ἔχειν. Theophr. ὃς ἐφίστων dixit, ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι, ἐφίσταται. Et Dician. ἐφίστα αὐτὸ τὸ ἐφίστασθαι, id est, præsice (vt ἵστημι, στῆσον, ἵσταμι, Attice ἐφίστω, inquit, τὸς συγγραφεῖς τοῖς οὐ δεῖ σοῦ ἐφίστωμι insuper est sisto, retineo, reprimo, coerceo. Plutar. Cæsare ad Rubiconem, ἔχειν δ' ἐφίμενος τὸν πορισμὸν ἐπίστασις, καὶ μὴ αὐτὸς ἑαυτὸ διλύειν, καὶ φρονήσεως coercens, & resistens, multa in vtranque partem versabat in animo. Plutarc. Numa, ἔστιν δὲ καὶ τοῦτο τῶν ἐπιστάσεων, ἢ μὴ κατεχομένων ἐπιόντων, aquilam videtur manu sic effecisse, quibus diuinationis excantans, supernéque volantem deducens. Item eo, imminco, ὑπεκεῖ τὸ πνεῦμα, miro imminens, ad mutuum tans. Plutarch. in Camill. ὑπὲρ αὐτῆς, ex alto eis imminentes, capite 2. Lucæ Euangel. ἐπέστη τῇ οἰκίᾳ, domum vrgēs, adorti, imminentes, Erasmus capite decimoseptimo Actorum in Apostol. μὴ ἐφίστασθαι τύχαις, soli consistitis ad fores. ripiā. Quemadmodum autem πρὸς τὸ ἐφίστασθαι significat sistere iudicium, ita ἐφ' αὐτῷ est sistere aliquem, & vt præsto sit, præseos facere, & vt inter negotium tractandum adueniat, etiam vt interdum importunius adsit, & tractantes anteque opprimat, Demosthenes καὶ ἀξιῶ ἐγὼ, ὃ ἂν τοῦτο ποιῇ ὑμῖν ἀδικεῖσθαι, τὸ δ' φίλιππον ὑπὸ τοῦ πράγματος, hoc est, quod ne Philippus imperatos opprimeret. ἐπέστη μὴ τοῖς, cursum inhiberunt, Thucydides. ἐφίστασθαι τὰ ἰσχυρὰ, reprimens quæ depascunt, Dioscorid. libro primo, cap. 15.

Ἐφ' ᾧ, ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι, præsice. Isocr. ad Nicocl. πειθοῦ ἐφίστα τοῖς ὀφθαλμοῖς, &c.

Ἐφ' ὅτου, inquirere, ἐπιπυστεῖν, Hesych.

Ἐφ' ᾧ τε, ἐφ' ᾧτε, ὥστε.

Ἐφ' ᾧ, munus obeundi vigilias, & excubias inspiciendi, vigilium circuitio. Polybius de statuis Romanis loquens, ἐφ' ᾗ τὸ δίκας πόσις εἰς ἐὸν ἵππις αἰσθήσεται.

Ἐφ' ὁδῷ, & ἐφοδεύω, percurro, lustro, obeo, circumeo vigilias, ἐφοδεύων, καὶ πανταχοῦ, ἐνίστε μὲν καὶ ψυχαγωγῶν, ἐνίστε δὲ καὶ τοὺς ἀδοκήτους, instruo. ἐφοδεύει τὰ πάντα, omnia lustrat, adit, Naz. in orat. Theophr. ἐφοδεύειν δὲ αὐτὸν κατ' ἰκανοὺς καὶ ἐρήμους ἔχωσι, adeant. Satrapias ditionis Persicæ obit. Plutarch. ἐφοδεύων τὰς φάλαγγας καὶ τοὺς ταξίαρχους, τὸ ὅπλον ἐν τοῖς τάξεσι. Idem, μόνος ἐφοδεύων τὰ ὅπλα ἐν τοῖς τάξεσι. Polybius, χειρὸς καὶ ἐπιτήδειον τοῦτο ἡγούμενος εἶναι τὸν ἀφ' ἑσπέρας ἢ πατρὸς ἢ τοῦ τέχνου.

Ἐφόριμος, viatico donor, viaticum sumo vel accipio, Plauto ticor, prouatico exigo, do viaticum. Datiuo & Accusat. mph. in omissis, paro viaticum. ἐπὶ τῷ ἀναγκαῖον ἐφοδιάσασθαι, alis commeatum sume, id est, viaticare, Basilius. Xen. in Ἐφόλκιον, ἀπὸ τοῦ πλοῖον ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ πλοίου ἐφόλκια πλοίῳ, o viatico exigens. Plaut. in Menech. scitiue admodum viati sumus, ὡς ὃν Ἡρακλεῖ πεπτωκότα, ἐφοδιαζόμενοι.

Ἐφ' ὕδατος, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ὕδατος, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, Gregorius o baptismo donare morientem dixit, ὁ τὰ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, id est, salubri viatico, ὅτε ἐν μακρᾷ βαπτίσεως χρείᾳ πολλοὶ, ὅσοι ἐφοδίασθαι φιλοτιμοῦνται, τῶν βίων τοὺς χρόνους πλουτίσουσι. Bautius de patribus loquens qui nimias opes liberis relinquūt, ἀμελοῦσι ἁπλῶς τῶν ἐφοδίων, ὧν τὸ αὐτοὺς κόμιζεσθαι, ἢ τὸν ἐπὶ τέλους βίον, id est, censu & facultatibus immodicis munitisti ista viatico vitæ. ἐφοδιάζειν αὐτοῖς, concedere inertiæ, alere ignauiam, Plut. in Solone. ἐφοδιον ἐφοδίους αὐτοῖς, dabis ci viatium, capite decimoquinto, Deuteronom. Gellius libro decimoseptimo, capite secundo, refert. Q. Claudium viaticū manum pro magna facultate & paratu magno posuisse noue, racos secutum, qui ἐφόδιον sumptum viæ, ad aliarum quoq; rum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφόδιασον pro eo dicunt, od est, institue & instrue.

Ἐφόδιος, ὁ, commeatus, viaticum, i. quicquid iter agendi causa ceſſarium est, sine sit cibus, sine pecunia ad victum expendenda, auxilium vię dixit Virgil. lib. 6. Auxiliúmque viæ veres tellure recludit Thesauros, ignotum argenti pondus, auri. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ὑπισχνοῦμαι χρυσὸν καὶ κασσίτερον παρέξειν τοῖς ἐφοδίοις, quæ sunt pro alimentę, Aristot. in Probl. naturalis caloris alimento. ἐφόδιον, viæ auxilium vocat Vir l. 1. Æneid. Auxiliúmque viæ veteres tellure recludit Thesauros. ἐφόδια δοὺς, commeatum præbens, Plato in epist. ἐφόδιον ἀφίκει ὃ πάντες κακίας, viaticum, id est, facultates & apparatus doctrinæ & vitij diuitiæ. Pro ἐφόδιον etiam ὁδὸς dicitur Homero. vide ὁδός. Ἐφόδιον & ὁμοπάτριον, pene pro eodē hemistius de anima accipit, id est, facultas seu apparatus, bsidium, compendiúmve ad rem quamlibet, gradus, quam. ἐφόδιον proprię viaticum ἢ τὸ τοῦ ὁδοῦ ἀπόλαυμα, tamen & occasionem ἢ σφόδρα πρόφασιν significat. Liban. in Declam. τὸ σοφιστικὸν ἢ τοῦτο, ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων, occasionem atq. proclinitatem. Demosth. σφὸς φησι, ἐφόδιον λαβὼν τὸ τῶν συγγραφέων τοῦτο κεφάλαιον, ansam & occasionem, causamque arripiens ex syngraphe verbis. Item metaphoricè, τὸ ὅλιγον, ἀπόσπα.

Ἐφοδεύω, ex impetu, statim.

Ἔφοδος, ὁ, accessus, aditus, innasio, impetus, incursus, ἐπίβασις, ὁδὸς ἐφικτὸς, ὁδοιπορία, πρόσοδος, ἡ πρόσοδος, apparatus, viaticum, instrumentum. ἐφόρμησις, aduentus, profectio, expeditio, occasio, facultas, ratio. ἔφοδος ἐστὶ ἀφορμὴ ἐφόδιος. Idem, φιλοχρήματος ἔφοδος ἡ πανουργία. Plut. in Alex. πᾶς οὖν αὐτὸν ἐφόδιον διδοὺς στρατιᾷ, incunde pugnæ signum. Ἐξ ἐφόδου, primo impetu, ex itinere. Polyb. αὐτῶν ὁ ἡγεμὼν ἐγυμνάζε ἐξ ἐφόδου τὰ στρατεύματα. Idem, ἐλαυνόντων μὴν ἐξ ἐφόδου ποιουμένων προσφορὰς κατὰ τὸν, cum statim aduenientes oppugnare adortus esset. Arrian. in 4. αὐτὸς δ' ἐπὶ τῶν γάζων ἐπὶ ἐφόδιος ἦν ἐξ ἐφόδου συνεῖναι προσβάλλειν τοῖς τείχεσι. Ἔφοδος etiam sic dicitur vt διέξοδος, quia ἔπειμι, narrare, recitare, differere, percenſere significat Polyb. Κατὰ τὴν παρεκβασιν ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι, ποιησόμεθα τὴν περιήγησιν καὶ τὴν ἔφοδον τῶν χρόνων, expositionis cursum & progressum. Nam ἔφοδος dicitur principium è directo ad narrationem tendens. Thomas Gregorius videtur pro epicheremate ponere, dum inquit, τὸ γὰρ παντὶ ὑποκεῖμενον τῷ δεῖν, ἐπιφορὰν ἐπὶ τοῖς λογικοῖς περιέχει ἐφόδους, id est, si argumentis speras Deum comprehendere te posse. Cleomedes vsus est l. 1. pro argumento. Hermogenes libro 4. de Inuentione, cap. vlt. χρησάμενος ἢ τοῖς ἐπιχειρήμασι, ἢ ἐφόδοις μελετητικοῖς, ybi interp. μελετητικὰς ἐφόδους τὰς ἐρωτήσεις ὁμοίως καὶ τὰ ὑπομήματα ἢ τὰ ὅμοια καλεῖ. in Rhet. ad Heren. exordiorū duo sunt genera, principium quod Græce προοίμιον appellatur: & insinuatio quæ ἔφοδος nominatur. ἔφοδον ποιεῖσθαι, suscipio expeditionem, Thucyd. ἔφοδος ἡ γνώμη, i. τὸ βίλιον, ἢ ἀπόσπα, interp. Thucydid.

Ἐφοδεύω, ὁ, ἢ, ὁ, adiectiuum, ad quem via patet qui adiri potest, Thucyd. l. 6. ἔρημα τὰ ἢ ἐφοδεύτατον ἐὸ τοῖς πολεμίοις, λίαν κεχάλασι ἢ ἔμοιοι διὰ ταχέων ἀφθόνως, vbi schol. exp. ἐφοδεύσιμα ἐστὶ τὰ ἐφ' ὁδοῦ ἐστῶτα, ἢ ἐφ' ᾗ, ad quem facilis patet aditus, aditu facilis, ἐφοδεύων, Vegetio circitor vel circuitor, vigiliarum cognitor, qui vigilias recenſet. Polyb. τῇ δ' ἐφοδεύουσι ἔμελε τὴν φυλακὴν ποιεῖσθαι κατὰ τάχος. Θεμιστοκλῆς ἐφοδεύων τὴν στρατιὰν ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος, ἐπιστάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἐφοδεύων τὸν ἑαυτοῦ στόλον, per: seu super tenuorem delapsus.

Ἐφόλκιον, τὸ, nauicula, ex qua in maiorem nauem vectores admittuntur. τὰ ἐφόλκια, vnde ἐφολκὶς pro ὕστερος. & apud Thucydid. ἐφολκὶς, ἡ, ἡ ἐπὶ δύο λίγων, pro τὸ ἕλκεσθαι ἀσθένεια, subsequentia? τὰ ἐπίπλοα, τὰ ἀγαλίσματα. Suid. ναυὰ κρεμάμενα. Pro appendice accepisse videtur Plut. quum domum Pompeij ὡς σφόδρα ἐφόλκιον τὸ θέατρον αὐτῇ εἶναι δοκεῖ. Item sarcina, quod trahitur. Aristides, βοῦ συμμαχίας ἕνεκεν ἢ αἰδοῦς ἢ ὄγκου ἐφολκίων τοῦ στρατοπέδου.

Ἐφολκὶς, ἡ, ἡ scapha, i. parua nauis, ea quæ sequitur maiorem, Euripid. Pellux in Iaſ. ἢ στέρα ἐφεσπόμενον ἢ κραδάζουσ' ἐφολκὶς. ἐλαύνων δὲ ὄξυν ἐκπατρίσιν, ἢ ἐφολκίδων ἐπὶ ἢ πατρίδων ὀνομάζουσι. Interp. Aristoph. in Vesp. ἐφολκὶς, χέρδη δ' ἢ τοιαῦτα ταῖς ἢ ὑδρίαις ἐνεκεῖτο μικρὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ βορβόρυπτε.

Ἐφολκὸς, ὁ, ἐπωγωγὸς, alliciens, illex: & ἕφολκα τὰ ἐφαρμόζοντα ἢ ἑλκόμενα, Hesych. Aristoph. in Vespis, Οὐ μὰν ὡς γ' ἐφολκὸς ὧδ', ἀνὴρ φαῦλος ὑμῖν ἡγέτης, ὑστερεῖς.

Ἐφομοσάμην, ὀμόσω, ὦμοκα, infeor, Iliad. 9. ἀπόκλητοι δ', ἀρὰς ἐπὶ δεινὰς ἐφομόσσαντο.

Ἐφοπλίζω, μ. ἐφώπλισα, armo, paro, ἐπιμηθεύω, σκευάζω, instruo. Il. 2. ἐφοπλίσαι γέφυραν ἐν ἐφοπλίζουσι, & Iliad. 8. ἐφίστα ἐφοπλισμοῖσι.

Ἐφόπτης, ὁ, inspector, θεατὴς, ἀκροατὴς, ἐποπτεύων.

Ἐφορᾶν, ἐφορῶ, ὁρῶ, inspectionem habeo, Xen. in Oec.

Ἐφορᾶμαι, ὑποδέομαι, σκέπτομαι, interdum simpliciter video seu aspicio. Interdū obſeruo, quod aspicientis propriū significat. Xen. Ὅμηρος ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθὸς αὐτῶν, ἐφορᾶται ἢ ὑπὸ ἐπὸ εἰ τοῦ δῆμου. Idē ς. σοφὸς ἐφορᾶται ἐπιτυμβίοις ἐπὶ τῷ χρυσῷ, &, ἐφορᾶται ἐπὶ ῥώμῃ αὐτοῦ, Naz. ἐφορᾶτες ἐκείνης τὰ ὑμέτερα, tanquā nulla esset prouidētia. significat etiā recognoscere, recolere, & quod Latinè dicitur inspicere. ἐφορᾶσθαι, vulgo audire. Iul. placuit mitti legatos in Hispania ad res sociorū inspiciendas. ἐφορᾶ τὰ ἐφ' ὑμῖν συμμαχικὰ ἐφορεύων, vel ὑπάκοος ὢν, ὑπάκουε τοῖς ἐφορεύουσι.

Ἐφορεῖον, τὸ, Ephorum curia, Plut. in Apoph.

Ἐφορεύω, Ephorum munus apud Aristot. l. 2. Polit. & ἐφορεία ἐφορεία, magistratus nomen. apud Aristot. l. 2. Polit. & ἐφορεύω, inspectionem habere Cic. Suid. ἐφορεύειν, ὑπὸ τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τὸν γεγονότα ἀφορισμὸν τοῦ Δημοσθ. ἐφ' ἑαυτοῦ ἐφορεύοντες.

Ἐφορεύω, ago ephorum, inspectionem habeo, ἐπισκέπτομαι, ὑπὸ τῆς ὁδοῦ

σπάστη ἐφορῶν, Hesych. Lucian. ἐγὼ δὲ ἀφορῶ τὰ αὐτὰ ὅσοι ἐκ νέου ἐπὶ τὸν λιμένα ἀφ' ἑσπέρας ἐφορῶσιν, ἐποπτεύοντες, βραδύνουσι.

Ἐφορία, ας, ἡ, tutela, inspectio. Ἐφορίαι fines interpretatur Demosthenes in oratione contra Aristocratem: aliunde nempe factū vocabulum ἀπὸ τοῦ ὁρίζειν τὰ χώρας.

Ἔφορος, ου, ὁ, vt apud Pollucem ἐφορίαι σῆλαι, id est columnas in confinio positas vt terras dirimerent. Et Maro significans Menelaum ad fines Ægypti peruenisse dixit : Atrides Protei Menelaus ad usque columnas Exulat. Cum inter Peloponnēsios & Iones esse de finibus controuersia, in isthmo huius generis columnam posuere, quæ litem discerneret, regionēque definiret & terminaret. Strabo, τὰς στήλας ὅσπερ ὅροι τὰ συνομολογηθέντα πέρατα ἀπ' ἀλλήλων.

Ἐφορμάω, inco, ἐφόρμησα, Hesiod, ἐφ' ἁπτὸν ἑλμένα τῷ ἀροῦσιν ἐνιαύσιος ἐφορμᾶσθαι αὖ βοῶν, quando erat certamina initurus.

Ἐφορμάω, ἐφόρμησα, irruo, impetum facio, insilio, aggredior, impetu feror. ἐφορμῶντες, incitati, ingruentes. Cum Accus. Homer. Iliad. 7. ὡς οἱ ἐφορμήσῃ πλέμοι, qui mihi mouerunt bellum, id est, τοὺς ἐπ' ἐμοὶ ἐφορμήσαι πόλεμον. Plutarchus, τοῦ πολέμου ἀπὸ μάχης πρὸς τὰς ἐφόδους ἐφορμᾶντος, irruit, cum impetu intulit se in Pompeium. Basilius, ἐξ οὗ τῶν ὀργιζομένων, βοώντων καὶ ἀγριωνόντων, καὶ τὸν ὄχλον ἐπὶ τὸν ἐμβιὸν ἀσυδέστερον ἐφορμώντων. τοσοῦτος ἐστὶ τῶν πολεμίων ἡ ὁρμὴ, ἐφορμᾷ τὸ πλῆθος, instigantem nautas, ad nauigandum tempore tempestatis.

Ἐφορμίζω, ἀσω, ἐφόρμισα, manco in portu, stationem habeo. Neutr. absol. Polybius in 1. εἰ ἡ ἐπαγγελίας ἀσπίδας μὴ ἤκουσαν, ἢ μὴ ἐπὶ σόδου γενέσθαι τῷ τοῦ ὄχλου τὴν ἰσοτιμίαν ἐπὶ τῷ ἴδιον σύλλογον ἐφορμεῖν. Idem, οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγωρίας ἔσχον. ἐφορμοῦσα τὴ λιμένι, portum subiens, Thucydid. ἐφορμῶν ctiam obsistere. Polybius in Epitome, ἐφόρμει ταῖς Ῥοδίων καὶ τῶν φιλίππου σύνταξις Philippi conatibus occurrebat, & eius aggressiones retundebat. Pollux in primo inquit, τὸ δὲ φυλακᾶσαι πάντας, ἐφορμῆσαι, μὴ ναυλοχεῖν, metaphor. apud Demosthen. olynth. 3. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἐκείνου κακοῖς.

Ἔφορμος, inutilendi occasio, obsidio, aggressio, nauium ingressus, ἔφοδος, impetus. ἐφόρμου ἔφοδος, aggredi, Thucydides.

Ἐφορμόζομαι, feror impetu, irruo. ἐφορμίζομαι τῇ λιμένι, portum subeo, idem.

Ἐφορμίζω, nauem ad stationem appello, applico.

Ἔφορμος, ου, ὁ, ingressus nauium, statio classis. ἐφόρμους ποιεῖσθαι, ingressum nauibus muniunt, Thucydid. Græcus interpres exponit ἐφορμεῖσθαι ναυτικὰς ἐφόδους, item locus stationi nauium accommodus.

Ἔφορμος, ὁ, ἡ, habens stationem.

Ἔφορος, ου, ὁ, ἐπόπτης, σκοπιάτης, inspector, præses, vt ὁ ξενὶ φίλιος Θυμοῖς ἔσει ἧβῆ τ' φιλίας ἑνιαύων, ephorus, præses, præfectus, ἔφοροι apud Lacedæmonios numero quinque ab ἐφορᾶν dicti, qui res ciuitatis intuentur atque curarerēt, & qui regibus erant oppositi, Cicero libro tertio de Leg. imo etiam illis licebat regibus manum iniicere. Aristoteles libro secundo πολιτικ. & Thucydid. ὑβρίσαι τοὺς ἐφόρους ἐπὶ βασιλεῖ εἰσβαίνειν εἰς τὴν ἀγορὰν· ὁ τ' πασσὺς ἐφόρων γῆς, Aristid.

Ἔφοσον, siue ἐφ' ὅσον, in quantum, quatenus, quoad. ὕσον ἐφόσον ὕδατος, somnus dulcissimus, Lucianus. ἐφόσον ἡδύμαινα, quoad potuit.

Ἐφ' ᾧ, vide Ὅς pro fuso.

Ἐφοπάσω, animaduertit.

Ἔφυ, est, fuit, euenit. Phocylid. ὦ κύραδ' ὁ πλουσίζειν ἔφυ ὑγιαίνειν ὄνειρ, pro ὕπαρ. Euripid. in Phœnissis, ἔφυ μὲν ἀνδὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν, Cicero 3. Tusculan. mortalis nemo est quem non attingat dolor.

Ἐφυβρίζω, contumelia afficio, conuitium facio. Plutar. ἐφυβρίζων τὸ δῆμον.

Ἐφυβριστὴς, οῦ, ὁ, contumeliosus, in Epig.

Ἐφυβριστικός, ἡ, όν, contumeliosus, iniuriosus vel iniurius.

Ἐφυβριστὴς, contumeliosus, probrosus. Herodian. ὡς δὲ ἐφυβριστὴς ἦν τυραννίς, ἴσχυα & contumeliosa tyrannis. Actiue idem, βουλόμενος αὐτὸν ἀξίωμα ἐφυβριστὴν πάσχειν. ἐφυβριστὴν λόγος, probrosum verbum. vnde ἐφυβριστὴς ἐσθὴς Aduerb. contumeliose, iniuriose, Cicer. idem Herodian. αἰσχύνης καὶ ἐφυβριστὰς ἐκλακεύσας, turpiter & cum probosa ignominia.

Ἔφυγρος, ου, ὁ, ἡ, irriguus, vliginosus, humescens.

Ἐφυδατὴς, οῦ, ὁ, aquaticus, vdus.

Ἐφυδρίζω, ἀσω, ἐφύδρισα, irrigo. ἐφυδρίζομαι, adaquor. Theophrast. histor. libro secundo, capite decimo de Cupresso, ἀπὸ τοιούτου φασὶ ἐφύδρισιν ὕσαι ἐφυδρίσαι πολλὴ.

Ἐφυδρία, ας, ἡ, vna tam vini quam aquæ.

Ἔφυδρος, ου, ὁ, aquaticus, vdus, ὕδωρ ἐπάγων. Odyss. ζ. ἐφυδρος ἰμάς, ἐφ' ὑγροῖς τόποις φύεται, in aquosis locis nascitur, Dioscorides libro primo, capite decimoquarto, ἐφυδρότατος Theophrastus histor. libro quarto & capite solum vigin solum.

Ἐφύδωρ, erat apparitor ille apud Athenienses, qui clepsydras moderando præfectus erat, Pollux in 8.

Ἐφύειν, impluere Columell. & quasi superpluere. Theophr. sexto de caus. vbi de arcu cælesti, ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφίστῃ, vbicunque enim insederit, pluuia statim sequitur. Idem, χάος, ὃ ἐὰν ἀκαυδὲς ἐπὶ ἐφύσῃ, δεδιὼς ἐλαίᾳ, ἢ ἀμπέλῳ. Idem libro quinto de causis capite nono de faba, ἐὰν δὲ μὴ ἐφύσῃ σπαίνει ὅλως ἐσάρας. Sed ibi corruptè legitur ἐκφυσήσῃ.

Ἐφυμνέω, decantare, ἐπῳδεῖν, Plato de Leg. apud Sophocl. in Oedipode tyr. πικρὸν ἐφυμνῶν, in malam partem accipitur. Ὑφυμνέω τεste Eustath. vel pro ἀδυμνέω vt vult scholiast. apud eundem in Antigone, λείβειν δὲ σὺν κρατῆρι σπονδὰς ἐφυμνέσασα τῷ σωφρονισμῷ idem scholiast. exponit diras imprecatibi vt liberorum tuorum occiſori.

Ἔφυμνιον, post hymnum carmen, canticum, quod hymno succinit : vt ἐπῳδεῖον, epodion, quod ᾠδὴ : vulgò verticulum cant, Bud. in epistol. prior. Apollon. ἐπῳδεῖν δὲ τὸδε καὶ τὸ ἐφύμνιον ἔπλεξε φίλῳ.

Ἔφυν, ortus sum, natus sum, Euripid. νὺξ δ' ἔφυν, ex hoc orta sit & nata. Et ὅσον pro ἐφ' ὅσον, Homer. Odyss. ἐγὼν δὲ σφῶϊν ἀνωτέρω ἔσομαι ἐπιμειδιάσας, ἀλλ' ὑπὸ φῶτας ἐμὸν ἔγχος.

Ἔφυπερθε, superius. ἐφύπερθε τὰ πάντα, Hom. ἐφύπερθε πλατανίστου, ἐφύπερθε φάλος, in Epig. super caput, ὑπὲρ κόρυν.

Ἐφυπερθύριον, ου, τὸ, superliminare, τὸ δὲλὶ τοῦ ὑπερθύριον.

Ἐφυπνιόω, ὦσω, ἐφύπνιωσα, in Epigrammat. sonorum somnum incentium.

Ἐφυπτιάζω, indormio Bud.

Ἐφυσμίζω, imbre perfusus, Xen.

Ἐφυδρίω, idem quod ἐφυδρίω, seu inter texendum ingero, & ἐφυδρίω simplici ὑφαίνω apud Opp.

Ἐφυστερίζω, ἐφύστερησα, subsequentia, posteriora, τὰ ὕστερον γενόμενα.

Ἐφ' ᾧ, ὑτ, ἐφ' ᾧ μάλιστα, αὐτὸ τὸ ὅτι τοῦ, ἐπὶ τούτῳ τὸ, quod etiam, ἐπὶ τούτῳ τὸ, ut. Ionice ἐπ' ᾧ τὸ, dicitur & ἐφ' ὅτῳ. Lucian. ἐγὼ δὲ ἐχάρην ἐφ' ὅτῳ τὸν πατέρα ἐπαινεσεις, causæ nihil est cur in meo locum admittas. vide ὅτι.

Ἐφώρα, ὁ, ἡ, ἐπιτεμπεστιους.

Ἐφώρια, Hesych. τὰ τοιαῦτα μέρια iusta, solennia.

Ἔχ α λ α ο Ν, δνὸς τὸ, χάσκω, vel χαδὼ, capax fui, continui.

Ἐχάνη, ης, viatorium quoddam vasculum.

Ἐχεθεῖον, ου, τὸ, lorum quo bos aratro alligatur. Pollux in sandoso δ' πλατεῖα ἱμάς, ὁ τοῦ ζυγοῦ ἐξαρτώμενος τοῦ βοείου μασχαλιστήρ.

Ἐχέβολος, ου, ὁ, fide dignus, qui promissa seruat, ad fidem facienda aptus, ἀσφαλὴς ἐχυρὸς πιστός, praues locuples, ἀξιόπιστος, τὸ μὴ ἐχέβολον, magnæ existimationis : ab ἔχω, teneo, & ἐχύρωμα, promissio. ἐχέβολα ἀνδρὶ νομίζειν ἐχέγυα τοῖς τακεδαίμοσι, Plutarchus Public. vbi interpres Lapus, Priuatum neminem existimabant dubiis in rebus satis fidei habiturum. ἐχέβολον ἀξίωμα φησὶν ἐχέγυον νομίσαι φάρμακον, authoritate idoneus visus est ut ius fidei tantum imperium committendum foret, Plut. in Pericle. ἐχέγυον ἀσφάλειαν, pignus, id est, signum certi & veluti fides data, Budæus in Commentar. & in epistol. 1. pid. in Phœnissis, τῷ δίκαι δ' ἐχέγυον τῷ φοβεῖσθ' ὁτῳ, ita facio donum.

Ἔχε θή, Aduerb. heus tu, agedum, Plato 1. de Repub. ἔχε δὴ θεῷ σοφίαν.

Ἐχέθημος, ὁ, ἐχεθημία, in dictione Ἀχεθημία.

Ἐχέθλη, effusus sum.

Ἐχέθυμος, ου, ὁ, prudens, modestus, pudicus, tacitus.

Ἐχείδιον, τὸ φοδείδιον, diminutium ab ἔχις, viperula.

Ἐχεκλεὼς, οῦς, ὁ, pulchritudinem habens. Theophrastus quarto histor. plantar. capite septimo, ἐχεῖ γὰρ τὸ πακτίνιον χρῶμα ἐχεκλεὲς μᾶλλον ἢ ἐλάτη διὰ τὴν μαύρανσιν ἢ διὰ τὸ ὑπόπυρρον.

Ἐχεκλὴς, tenax instar glutinis, seu in modum glutinis cohærens apud Plut.

Ἐχεκλῆς, cohærenter. ἐχεκλῶς κεκτημένῳ γῆν, terram glutinose dum continetur, Dioscor.

Ἐχελίδαι, populus Atticæ regionis ab Echelo dictus, Etymol. & ἐχελιδᾶν.

Ἐχελίδης, Heroïs nomen apud Athenienses statua culti in ciuitate fossa palude, ἐκεῖ τὸ ἐχελίδης, Etym.

Ἐχεμυθέω, μύθω, ω, ησα, fileo, taceo, linguæ continentiam præ se fero, supprimo verba. Neut. absol.

Ἐχεμυθία, ας, ἡ, taciturnitas, silentium, Gellius libro primo & nono, scribit hoc nomine vocatum fuisse silentium Pythagoreorum, Plut. ἐκεῖ σκοπεῖσθαι.

Ἐχέμυθος, taciturni homines, & qui censendi immunitate habent, qui & ἀλειτουργικοὶ, Gell. l. 1. c. 9.

Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, mora, ἀκινησία τῆς Staid. pisciculus qui nauem cantu suis

nus magnum, ac remis velisque concitatam sistit, Plin. lib. cap. 45. & lib. 32. cap. 1. Anim. loctum Aristotelis & Plinii, quia vterque elegans est adscribemus. Aristot. ὁ ἐχεὶς ἦτον τῶ πτερύνιν ὁ κρανὸς τῆς ἐχενηΐδος : ὁ μὲν γὰρ τὸ πρῶτον ἀκρωτήριον ἐστὶ τῆς ὠτὸς ὅλης ἐν φύσει. τὸν δ' ἕτερον φασὶν ἐχεῖν τὴν ἐχενηΐδα τὸν ἐν τῇ ἰσχίῳ, ὅπερ ἐστὶν ὀστοῦν, &c. Plin. vero est paruus admodum piscis assuetus pedibus Echeneis appellatus hoc carinis adhærente, naues tardius cedunturi inde nomine impositio, quam ob causam ama riis quoque veneficiis infamis est & iudiciorum ac litium ora, quæ crimina vna laude pensat fluxus grauidarum vtesistens, partúsque cõtinens ad puerperium. vide & eundem lib. 32. cap. 1. Item adiecimus ἐχενὶς ἀγκυρα, anchora nauem retinens, in Epigr.

Ἐχθαίνω, ὁ & ἠ, habens equileos.

Ἔχθαρμα, inquit Hesych. τὸ θερμὸν ὕπνος ψυχρὸν, ἢ βραγχύτητα.

Ἐχθαίρω, ν, cuti adhærens, vnde χειρόπληκτον, apud Athen.

Ἐχθεσινὸν, Item pro ὄψιμον, sonabat. Herodot. ἐχθεσινὰ δ' χαλεπὸς ἦν πάθος, ἐς clypei resonabat. Item ἐχθεσι pro ἔξ, habebat. Homerus.

Ἐχθεσι, ἀπάτει, Hesych.

Ἐχθὴς, diuersi, apud Pindarum. ἀπὸ τοῦ ἔχω, Etym.

Ἐχθοδαρὸν, aro, ἀφ' οὗ, Hesych.

Ἐχθρὸς, ὸν, ὸς, ἡ, ἡ, ἡ

Ἐχῖνοι, τὸ, echion, herba quæ & ἀλκιβιάδιον, Dioscorides libro quarto, ἔχινος autem dicitur à viperis quas Græci ἔχεις vocant, quòd earum morsibus medeatur, aut femina viperinis caſibus ſimilia habeat. Nicand, in Theriac. ὡς δὴ αὖτ ας ὁ χῖνος, ὀφρυόεντα τ' ἀκάνθαι.

Ἔχις, ὁ, vipera.

Ἐχῖνος, ὁ, ἡ, retinaculum, fulcimentum: ἀπὸ τῶ ἔχειν, ὄζειν. Nicander. nervos & muſculos ἐχίνους dixit id eſt, σπάσματα, ῥεύματα, κοιλώματα.

Ἐχμαζω, prohibeo, quieſco, firmo, κωλύω, πάγω, σκεδάζω, οἷ δὴ τοῦδε, οἷ κατέχω, apud Eurip. ἐχμάζειν, in Oreſte.

Ἐχόμενος, pendens ab aliquo, ſubiectus, οἷς, continens, ὁ κατέχων, τόπος ἐχόμενος, loci continentes & contigui, Theophraſt. hiſtor. lib. 3. cap. 1.

Ἐχινάδες, deinceps, idem quod ὄζης, Athen. Laert. in Crat. σφεῖς οὖν λέξομεν ἐχινάδες ἀφιστάμενοι, ſtatim poſt Arceſilaum.

Ἔχρημι, μι. ὄζειμαι, πι. ὁσμὴ, habeo. Gaza, ἴνα μὴ ζῶν ἐχρητο ἀξιώματος ὀλόγῳ, quod Cicero dixit, Quò maiorem authoritatem haberet oratio. Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. ἔχεται δὲ καὶ νῦν αἰτίας διλόγου, cauſam habet non ineptam. ἔχρωμαι τῷ σφοδρῶ, habeo occaſionem, Herodot. ἔχρωμαι λόγων, verba habeo, ἔχρωμαι λόγῳ, ſumo orationem. Item tango, iuxtà ſum. habeo, tenaciter adhæreo. Lucian. in Necy. πατρίδων δ' ἐχρῶ κατὰ τὸν ἔχρωμαι τῷ ποιητῇ, ſequitur deinceps, ſ. Plato. ἐχρῶμαι χρυσῷ ἕξι ἀλλοτρίοις, Herodot. illi nihil eſt auri. ἐχρῶμαι τῷ ποιητῇ, cum ſalute commodius. ad Hebr. 6. πατρίμωδα ἕξει ὑμῖν τὰ πρεῖττονα καὶ ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, ſequentia, continuus, coniũctus. ἐχόμενος ἔξη, ſequitur deinceps, ſ. Plato. ἐχρῶμαι χρυσοῦ ἕξι ἀλλοτρίοις, Herodot. illi nihil eſt auri. ἐχρῶμαι τῷ ποιητῇ, cum ſalute commodius. ad Hebr. 6. πατρίμωδα ἕξει ὑμῖν τὰ πρεῖττονα καὶ ἐχόμενα τῆς σωτηρίας

gnus, Idem in Themistoc. ἔχει αἰτία ἀδωμάνιοι, Athenienses similati sunt, Herodot. ἔχ τοῦ ἀδωμάνιος ὁρμὴ ἀνοβάτας, pro-cos Athenienses ita cepit, Plutarch. in Themistocl. Item ſ-, quaſi debeo, conuenit mihi, æquum eſt eo, volo, inſtituo. ὡς ὀφείλω, debitor, Iliad. 1. de Rep. ὡς τοῦ ἔχος ἀπίνιμ, in animo bes abire. ἔχω εἰς νοῦ ἀναχωρῆσαι, volo tradere, Idem in Legib. ὡς ἐν τοῦ ἔχω, intra se continere, complectii. Plato in Timæo, τὰ ἀπόντα εἰς αὐτὸ ἔχων ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, Cicero, omnia enim gene-animalium complexa non conebit. ἔχω δίκαιος, is dicitur qui ena irrogata vel remiſſa, vt loquitur Quintil. ſibi ſatisfa-um arbitratur, vulgo eſtre venisse. Herodot. ἔχω ἐ ἔχειν ἀδίκως σὺν ἐμοὶ δίκῃ. hoc imitatus eſt 2. de Legib. plus pœnarum ha-o quam petiui, in quibus Cicero συχνὰ ἐλάω ἔχει, ὧν τοῦ συγ-ἀνιμεν. Ignoſcere, veniam dare Cicer. Quintiliano etiam, bere veniam. Heſiod. ὅδ' ἔργῳ θυμὸν ἔχει, dixit, pro operi tentum eſſe. ἔχειν τὸ ἐμοὶ τοῦ ἀκούμιν, Demoſthen. ἔχω σοι ον, tibi gratiam habeo, Iſocr. πολιτικὸ ἀ τοῦ διαλέγειν ἔχίνω, o ſummam gratiam habuerim, ἔχω μὲ ἀποκάνοντα, me à con-trio abſtineo, Plato. ἔχ ἀφειδούντας, abunde licet, Thucydid. m pertingo, attineo, ſpecto, ſupperto. ἔχ σοφὸς ἐ ἐπίρλω, ad ſperum tendit, Herodot. ἔχ ἐς ἀδωμάνιε, ſpectat ad Athe-enſes. ἐ χε ἐς τὸν πολ ὑ ἔσχμα ἐν ὀξὺ σκιὰν γνώμῃ, in eos e-m extabat Samiorum iniuria. Herod. ἔχ ἐ ἐ τὸ ἔλω μέχρι τ ἐ ἐ, pertingit in exteriorem ædium partem, Idem. ἔχ ἐ ἐ ὦ, vrbes tenuit, ad vrbem conceſſit, Thucydid. τὰ ἔχοντα ἐ πόλεμον, quæ ad bellum attinent. ὧν ἔχμι ἐ αὐτὰ, quod te rei ſuppetat, Idem. Item rego, adminiſtro. vnde ὁ ἔχων, ſſeſſor, dominus. ἔχων ἐ πλὴν θεὸς, Deus præſes ſeu tue-r itatis, Plato de Legib. ἔχ ἀσφαλῶς πόλεως, Ariſtoph. id eſt, πράξιμοσι, διαφέρ ἔχ. ἔχω ὀρθῶς αὐτὸ τοῦτο, Demoſthen. in hoc ſo recte me gero. ἔχε τοῦ γὰρ, Ariſtoph. ἔχ πε αὐτ, ſibi ſidem eum habet confirmatum, Plutarch. in Fabio. Item ſtodio, κατὰ χρ, φυλάττω, tueor, defendo, Heſiod. ἔχ τοῦ ἐ ἐ ἔχειν ὑφ' ὑμῖν ἀσφαλῶς ἐπὶ τὰ πόλ. Item reprimo, cohibeo, a-, impello, vigeo, teneo, contineo, ἔλαυνε, rego, age, Hom. id. χτ ὃ ἐ σκᾶν πόδιν ἐ ἔχ ἀπὸ ἀλλ ἐ ἐπποι, id eſt, ἠλαυνον. ſiodus, ἐ χέμῳ ἐ φυτὰ φυτὰς ἐ ἐπποι. ἔχ μὲ ἐ ὀδύ, me premit mi-ia, tenet & vrget me inopia. ὁ ἔχ γὰρ μὲ ὀδυνῶν, & c. Alio-dando ſum: ea ſu. Idem ibidem, χαλεπὸ ὁ ἔχ ἐ ἡμῖν φόλις, i. ἐ-ζειν, cogebat. Idem Odyſſ. ἀγαλλόμενος ὁ ἔχ ὑπὸ ἔχε, pre-bat. & Iliad. γ. ἀνὴρ ὃν ἐ ἔχει ἐπιφρονέων, corripiebat, tene-t. Plato in Apolog. ἔχ μὲ φιλοψυχίᾳ, me tenet vitæ cupidi ἔχω ἐν τούτῳ, arceo te ab hoc, Homerus. ἔχω μὴ ποιῆσαι, ſto ne faciant, Herodot. Item facio, Lucianus. ὃ οὐ μὴ σκά-ἐ ἔχ, ſi quidem ſode, ita vt facis. Cum Accuſ. ἔχ φυλα-, agere cuſtodias, Homer. ἔχειν ἐαυτὸν ἀφ' ἑ, ſe conſpectu ſe e-pere, Plato epiſtol. 7. ἐκπεσὼν αὐτὸν ἔχειν κρυπτὸν, procul ab o-lis receſſit. Cum Genit. ἔχω μνήμης, remniſcor. ἔχειν σπου-ſtet nanus. Cum Datiuo conſtructum & Aduerbio (nam ds ferè Accuſat. habet) ſignificat affectum eſſe erga ali-em, Demoſth. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ μακαρίων πάλ ἔχ τὸν φιλόπολιν, τὸν αὖ τῆς σπάθματος ἐ χαλεπῶς ἔχοντα καὶ πλέον φαίνεται χρῆν, Xe-ph. ἔχω σοι ὕπως, in te ita affectus ſum, Demoſth. ἔχ σοι ὡ-ς, bene tibi cupio, idem Demoſthen. ἔχ σοι ὡς ἐμαυτ, ſum ti-amicus, Idem Demoſthenes, ἔχω σοι ηχαῖως, Iſud. in Epiſtol. ior. ſum tibi aſper. ἔχ σοι πικρῶς, Demoſthen. ἐὰν αὐτοῖ ἐ χοι τὰ ἀπαντᾶν τοῖς, Xenoph. ἔχ μοι αὐτοκράτως πολὺ τοῦ πα, neceſſe habeo ſita exequi, Herodot. πρὸς ἐ ἔχε αὐτ, bene mecum a-tur, mihi honeſtum eſt, Plato in Epiſt. ἔχ μοι κρὸς σφοσδῶ-σθαι, Demoſthen. mihi conuenit & bonum eſt. Xenoph. πὸς ἐ ἔχ κρὸς ἐ ἔχ, &c. Item ἐ χρὴ ἐ ἔχειν κρὸς ἐ ἔχ, facere fa-cta id eſt, κ σφοδρ ἐ ἔχειν, Lucian. κρὸς ἐ ἔχ ἐ ἔχειν ἐς ἀκρίβειαν κ σφοδρ ἐ ἔχ, &c. id eſt, bene factum fuerit. ὧδ ἔχ τοῖ, conuenit à aliquem. Plato lib. 1. de Repub. ἐ τοῖς δ' ἐ ὧν πλουσίοις, χαλε-ὸς ἐ ἔχ τοῖς σὺ ἐγὼ ἐ ἐ ἐ

ἔχων, & τὸ ᾧ νυῖ ἔχει, pro τῷ, nunc, ᾗ τὸ ᾧ νυῖ ᾖ, ἀ ἐν τῷ ᾗ παρῇται. Synesius, ᾗ μᾶλλον ὑξεχθῆναι τὸ πάντων τοιῶν ἔχειν, nec tamen nunc licuit mittere. Idem, τὸ ᾧ νυῖ ἔχων σκαιώτατον αὐτὸς οἱ μάντερροι. Actorum cap. 24. τὸ νυῖ ἔχον πορεύου.

Ἐχαπάλλων, exaggerauti terram, tumulum feci, sepulchrum concidi.

Ἐχάσατο, iratus est. ὀργίζεθη.

Ἔ Ψ Α Λ Ε Ο Σ, clixus, decoctus, Nicand Alexiph. τ' ψαλέλλω κνίδιω dixit, ἢ τοι ἐ ψεφῴλλω. Idem, βατεχχειο κεκοξῳθ-& alibi, κεκοψθ-ἢ ἔψησε.

Ἐψάνη, ης, ἡ, olla, patella, ἐ ψητήριον, λοπάς, Hesych. & ἐ ψάνη, αὐ ἡ ἀλ χύτου σκεῦος.

Ἔψειος, coctilis, coctilis. τὸ ἐ ψειόν, quod facilè coquitur, molle, abundans. πέφαινον, Suid. & Diosc. iurulentum, Celsus.

Ἐ ψεμα, ατος, τ. ποίημα, & ἔ ψημα.

Ἐ ψέω, coquo, lixo, decoquo, aqua subigo, elixo. Accus. vnde ἐ ψεμβ-& ἐ ψεσθείς, coctus, decoctus: & ἐ ψεθῆναι, decoctum esse. ἐχ ἐ ψεθ-ἐν ὑδατι ὠμὸν θ-, non qui elixatur, sed assatur, Nazan. ἐ ψεμβν σωιῖσαται αὐτ, feruente aqua cogitur oleum & ipsi fatur. Aristot. 6. Anim. ἐ ψεμβνε χύτρας, ollas feruentes, Idem. Hesych. ἔ ψεν, capillos tingere & inficere, τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. Pollux, ᾗ τ ποιῖσαι ἐ ψίσαται.

Ἔ ψεως, ludicra, παιγνια, Hesych. ἐ ψέν, τισ, lusus, Hesychius. γέλως, παιδία.

Ἐ ψεσ μβν θ-, Actiuè qui mentitus est: & passiuè, mentitus. Cic. & τὰ ἐ ψεσμβνα, vana, & falsò dicta. vt κατ ἐ ψεσμβνον λόγον, à Pausania dictum est, quod Antipho de falso testimonio dixit: sic mentita auspicia Cicero in Anton.

Ἐ ψιαθία, panis inferiores crustæ. Pollux in 7. τὸ γε μὲν ἄρτυ, αἱ μὲν ἐξ τὸ αὐτὸ μίξες, οἱον ἐ ψιαθία καὶ ἀμάραμος, αἱ δὲ τὸ πάτω, ἐ ψεσταὶ, αἱ δὲ ἢ ἀφ ὑπερόξεως εἰδοποιῖσαι τὸ περίεσθ ὑξύτητ μόνον.

Ἔ ψιμα, ατος, τὸ, defrutum, sapa, decoctum, edulium, opsonium, pulmentū, polenta, puls quæ in aqua coquitur. Apud Theophr. ἐ ψίματα ex leguminibus, histor. lib. 4. cap. 5. Gaza edulia, ego ibi pulmenta. Plato 2. de Repub. ἷσα δ' ἂν ἀρχεῖν ἐ ψίματα ἐ ψίσονται, οἱ τὰς ἐ ψίματ-in iis quæ aqua coquit, Gaza. ἐ ψίματα καὶ γλύκεως, sapa & mustum, Diosc. or. pro sapa genere vini etiam lib. 6. cap. 10. ἐς ἐ ψίματα συμπίπτει, sapa conditur, Hermol. & Ruel. lib. 1. Dioscorid. ἐ ψεσθείς ἢ ἐξ ἐ ψίματος δυσπεπτοτέρες γίνεται, &c. decoctus verò in sapa commodior stomacho fit: Hermol. cū sapa verò decoctus, stomacho fit vtilior. ἐ ψίματα apud Hippocr. τὸ σῖραμ exponit Galen.

Ἐ ψιματώδ ης, ἐ ψ-ώδ ες, sapam refipiens vel redolens aut defrutū, vel sapæ similis. ἐ ψιματώδ ης ἢ ὀσμὴ, sapam olens, defruti odorem habēs. ἐ ψιμάτωδ ης ὀσμὴ, odor sapæ, Ruel. defruti odor, Mat. cel. lib. 1. Dioscor.

Ἔ ψιστ ις, ᾱ, ἡ, vna ex operationibus calidi stomachi. Alexand. Aphrod. libro 2. Problem. τῶν ὑγιεινῶν ἐν τῇ ἐ ψήσει πνεύματώδων, σωμφοσθῆς γίγνεται, omnis humor quum ebullit in spiritum conuertus.

Ἔ ψητ ης, οῦ, ὁ, coquus, qui arulator (ab arula & foculo, quo cibos coquit) vel aridator Arnobio.

Ἐ ψητὰ ῶν ἀλφιτος, mellis co ctores, Basil. in Epist.

Ἔ ψητί, ος, ἰσκιculi.

Ἔ ψητον, coquendum est.

Ἔ ψητρον, τὸ, olla.

Ἔ ψητὸς, adiectiuum coctus. ita & vocatur pisciculus, de quo Aristot. ὡ τῇ σάκι ζωΐδιον. Gaza naricam transtulit quæ vox apud Plaut. naricem significat. Festo authore, ι. νηστὸν λεπτὸν ὡ ἐ ψητὸν differentem. Nam ἐ ψητὸν κρεοδυσι, inquit Athen. lib. 3. ἐ ψῶσι δὲ Χοιροπτόμβρα οἱ τὰς διόρυξεν, ὅταν ὁ Νέῳ Θ- χοιροπώνται τὸς πλησίον. Vide Ο ἴ Θ-.

Ἐ ψία, ας, ἡ, confabulatio, risus, ἰωνικὸς, Suid. παίγνια, ludicrum, lusus, Interpr. Nicandri in Theriac. vide Ε ψιμος.

Ἔ ψιγτ, verborum ludicra, scommata.

Ἐ ψίσμα, lusio, delector, exercco, παίζω. Apol. lib. 1. εἰσὶ τε ποιῶ νέοι ἀνδρὶ ἐ ψισὶ ἢ ἀβλῇ οὐτε ἐ ψίσονται, οὐ παίζουσι. & lib. 2. ἐ ὠν τ ἄμφι παιγνίοισε ἐ ψίσονται, ἀλλὰ τῶν ἐωγέων ἐ πόντο ἢ ἐ πιζοτ. recreabantur. est verò ἐ ψίσθαι cauillari & scommatibus inesse re, facetiis & iocularibus oblectari. Odyss. ρ, Οὐτοι δ' ἀτ ἐ ψίσηι πάρ-Σθήρμοι ἐ ψισθῶν. sic ἐφ ἐ ψίσθαι. Odyss. τῷ τοῦ χαπεράτω πάσης βροτοῦ ἀλγεῖ ὁπαζε ζωὸς, ἐπὶ τοῦ τεθνεῶτ γ ἐ ψεθίσονται ἄπαντες, meritò autem iocis & facetis verbis illudunt, in mortuum conijciunt dicteria. Vide superius. Alij hoc verbum & derivata cum spiritu leni scribunt.

Ἐ ψιαῶν πάϊγνιον γυμναστικὸν, ex Hesych. & Suid.

Ἔ ψιος, dico, confabulor: Ἀπὸ τ ἐ ψία, ἐ ψῶ. Etym.

Ἔ ψω, clixo, coquo: hoc verbum ex circumflexo fecerunt βαμβάκινον εἱ ἀπλοῦν, vt scribit Gaza lib. 2. Gram. Plato 1. de Rep. εἰα δ' ἂν ἐ ψῆσθαι τὰ ἐ ψόμενα, qualia in agris edulia sibi decoquent. de pane, Galen. ad Glauc.

ἔ ῶ, circunflexum, sino, pro ἐ ἀω.

Ἐῶ, suo, ἐθίζω.

Ἑῶα, Accusatiuus ab Ἕως, aurora.

Ἑῶα, orientes, matutina.

Ἑῶδες, Æolice, pro ἑῶθασ, consueti.

Ἑῶθεν, mane, diluculo, ὑπ' ὄρθρου, σκοτίθεν. Aristoph. Plut. ἑῶθεν ἐξ διὸ, à diluculo statim, statim ab aurora.

Ἑῶθινός, ὁ, ἡ, matutinus. Lucian. matutinò. Plin. ἑῶθινὸν, sub matutinum tempus. Polyb. ἑῶθινὸ ἢ ἀκμὴ ὑπὸ ἢ ἡμέρας ὑποφαινούσης.

Ἑῶϊ Θ-, id est, ἑῶ Θ-, ἀνατολικὸς, orientalis, matutinus, tempus matutinum, Eous. Apollon. secundo, ὄθι κεν ἑῶϊοι τοι ὑπόλοιπα.

Ἑῶϊος, similis eramecum Datiu. aut videbar, sine casu, plusquā perf. medium ab ἔωκα: vt ab ἐ ὠκα, ἑῶϊα πεν. Hom. Iliad. βῆν δὲ διὰ Εἶδος τε μεγαθός τε φυλά τ' ἀγχιστα ἐῴκει.

Ἑωλοκασία, ας, ἡ, helterne repletionis graueda & incommoditas, temulentia prudiana, veternus. Suid. τὸ χθιζὸν θρόμμα, ἀπὸ τῶν πόπε, de hac voce sic annotauit Francisc. Portus. Solebant ei producere conuiuia & noctem totam dare operam potionibus qui vino victus pernoctare, ac bibere cum cæteris nequiuissent, sed somno temulentus se dedisset, in eius cubitum cæteri sodales verbis antè vini reliquias, quod ex eius poculo, illudentes nimirum, quod eos imitari non valuisset: hæc itaque vini helternè reliquiæ, in eius caput & os vocabantur ἑωλοκασία. Demosthen. pro coron. ἀπὸ δ' ἑωλοκασίαν τινὰ μεν ὑ πομένες ἢ ἐωυτὸν, ἡ τῷ ἀδικήματε κατασπεύδοντες, ἵν' ὡς χάριν ἔμ ἔσοι ἐν τοῖς ἐν νεωτέροις τῷ πεπραγμένων πύσεθαι. Quod Suid. ideo ab eo dictum annotat, quod mos esset inuenibus ὑπιτῶν τῇ νυκτοβρίσει κραιπαλᾷν τῇ ἑωλοκασίᾳ δὲ τῶν ἐν ζημίοις ποιῶν τοὺς παιδικὰ κεκτημένους vt antius oratorem hoc vocabulum fecisse. Ἀπὸ τῷ ἑωλοκασία, quæ Æschines αἰχύλε σκάμματα συγγεγράφε κατηγορῶν τῶν ἡμέρων μου πραγμάτων ἢ μὲ σκώπτων φησὶ τειτε Harpocratio Ἑωλοκασίας qui dudum est mortuus, Suid.

Ἑωλόσ, ὀν, ὑ, antius, antiquus, obsoletus, marcidus, rancidus, ieiunus, σθενος, ὑγρος, μαραῖ Θ-, ἀποφλὰς, αἰώνιος, pridius, inutilis, frituolus, repositus & frigidus: vt cibi repositi, rigidi, vt Quintil. loquitur, proprie dicitur de cibis qui in oximum diem seruantur, vt sit ἑωλος, τὸ εἰς τὰ ἑῶ κεπόμενον. od in auroram seu crastinum relinquitur, ius hesternum, od Græci vocant ἑωλον, Hieron. in cap. penult. Esa. ἑωλοι ἀνθρωποι dicuntur ἑωλοι τὰ σοφιζόμενοι, quæ Græcis solere vocari ἐ ῶ, ὁ ἑωλίζει τὸ ἄτως ἀφοσόπνον vnde & στίχι νέον ἀ μως dictum ut se τὸ δὲ βακχυλίδου ἀφοσόπνου ἢ ἑῶλα δίψατα, Nazarius. Lucianus. ἑωλοι γ' ἐφεσι ἀγωνῖ, irritam appellationem ; frequens. ἑωλον ἢ ἄτοπον coniunxit. Chryf.

Ἐώλτευ, sperauteram: Plusquam perfectum medium ab ἔω, ἐώλτειτur enim pro Imperfecto sperabam.

Ἑων, pro ὢν, pocticum.

Ἐωνημαι, ται, Atticè, pro ὠνημαι, ὁ ἐωνημβν, id est, emptor, Ἐ loph. accipiur Act. & passiuè : dicitur enim qui emptus & dominus qui emit mancipium. ὁ ἀγοραῖος, ἢ ὁ ἠγορακὼς: in Pluto, τὸ σωμα τὸ ὠ ἐὰ ἢ κύριον κεκτῆσθ ὁ ἐωνημαι, ἀντὶ τ ὠνημένου ἐ ειώνημαι, qui domum emit, Plutarch. in Lysias, ἵνα ὁ σωιωνημένος ἀυτὸς ὑπλύσε πάντας. ἡ πρᾶσις ἐωνία.

Ἐωνύλιος, pro ὠνούμενος, Atticè. ἐωνιώτη, emebant. Plutarc in Lycurgo.

Ἐώρα, aperui.

Ἑῶς, ῶ, ὁ, lucifer, matutinus, qui in Oriente cernitur, ἀπὸ τ ἀνατολῆ, Orientalis. Aristoteles de mundo, εἰ τι κὰ ἐῷ τὰς ἀνατολᾶς, ibi qui in matutino, ὁ ἐῷ Θ- κόσμος, Eous Apollo colituriyn niade insula, quòd sub diluculum in eam appulerint, nauarum vt inquit Herodotus ἐῷ Θ- θεὸς, ὁ κόσμος, Interp. Apollon. Rhod.

Ἐώς γε μὰς, pro ἕως γε, sublimitas, ὑψωσις, μέτωσις, μέτεωρισμὸς, ἀναρτησις, ὡς ἀπὸ τῶ ἐ ψιλοῦ, ὅθεν μετάρσιος, Sophocl. carpres. pro suspendio seu reste ad suspendendum, Soph. in Œdipode tyr. πλοκτὰς, ὑφὰς ἐμπεπλεγμένων, vbi tamen scholiastes exponit, κόσμος ὑψωσις, μέτωσις.

Ἑώρακα, vidi, pro ὥρακα, Atticè & ἑώρακεν, cernebam, videm, Plato in Epist. ἑώρακεν, videram.

Ἐώρα, feci, & ἐώρων. Odyss. ὡς ἐ ὠ πολλὰ καὶ ἀθρῶπισιν ἐώρα, i. multis incommodis homines afficiebat, ἐωρᾶσεν, præter ummedium ab ἐ ῶρα.

Ἐώσεως, & ἐώσεις, suspendium, elatio, Suid. idem quod ἐώρα annotat autem Suidas apud Euripid. quim Bellerophontem gaso suo allato cœlum ascendere cupiens dicit. Ἀγ' ὄρθιον μὲ

μ ἀγάπε πεχυπῆ ερα, & quæ sequuntur eum μετέωρον ἀρτίως ἡ μηχανὴ idque appellari ὑ ἀφηκε & in hac ipsa machina sotos eos fuisse κατάγειν τὸν θεὸν ἡ ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ τέχνης.

ζω, attollo, de rebus sublimibus cogito, exalto Columell. τηκείζω.

Ε τηκείζω, sic enim pro ὑ ωρεπίμεν reponendum ex veteri codice nid. expon. ὑ φλοδρεσίας, superbis videntur enim superbi. Ε Cæsin ἡ κάπεσι τα μετεωρα.

Ε ζω, debuit esse ὑ ὄρτιζον, sed quoniam nulla dictio inuenitur incipiens ab ὑ sequente ὑ, eius gratia ita scriptum est κεχὴ ὑ ζεδεσμοῖς, vide Etym.

Ε ζω, videbam, Attice, pro ὤμην, ab ὀράω. Aristoph. πῶς ὑ ὁρᾷς, quo pacto videbas.

Ε ζω, aurora, ἀὼς, Oriens. ὁ ἀπὸ ωρὸ τοῦ ἑῶ μεσημβρίαν, ab Orientis partibus. Aristot. de mundo. Alex. Aphrod. lib. 2. Problem. τὸ ὑπὸ τὴν μεσημβρίαν. tempus matutinum, tempus antemeridianũ. Ἑῷον, ὁ aurora, Herodot. εἰς ἑῷον δ' ἀπαντῶντες, quum postridie respexeret, Aristot. lib. 9. Ethic. ωρὸς τὸ ἑῷον, ad auroram, Herodotus. ἡ ἑῶ ἠέρι, aurora instat, est diluculum, Aristoph. τὸ ωρὸς ἑῷον, idem orientem versus, Plato de Legibus. ἄμα ἑῷ, prima luce, so statim diluculo, primo diluculo, Thucyd. ἅμα ἑῷ γιγνομένῳ, exorta statim aurora, Idem.

Ε ἑῷος, quotidiane, quandiu, vsque, interim, dum, donec. Cum Indicativo, ἑῷος ἐ, quandiu es, donec, quum adhuc es, Nazanz. ἑῶς φυλάσσῃς, πεσοῦσιν εἰς τὸ φῶς, cap. 12. Euang. Ioannis, dum lumen habetis, credite in lucem. ἑῶς ἐ ωάρῃσιν οἱ διαφῶν αὐτοὶ, ἐδὲν ἀσφαλὲς, quoad ipse ex Delphis reuerteris, nihil mutare, Plutarch. in Lycurg. Odyss. ἀ, βωδὲ ἰέναι ωροτέρω ἑῶς ἐ δύσεται, ἑῶς ἐ ἀν, donec venerunt: vbi ἑῶς ἀ pro vnica syllaba capiuntur, sic spondaicus versus. Cum Optat. ἑῶς ἀ φίκοιτο. Aristoph. & Demosthen. de præterito per Optatiuum locutus est, vt τὰ ωοῖ ωοσεῖτ, ἑῶς ὑ ωου κοιμήσαιμι τὰ δώδεκα αὐτῷ. Plato x. τῆδ' ωοιῆσαι ἑῶς ἂν ἱκανὸς τωθῆναι μεταδόναι. Cum Subiunct. νῦν γὰρ οὐ τὶ ἡ ἐκβαίνῃ ὁρᾷ, ἑῶς ἐ ἂν ἥκῃ, nunc ergo aliquod opus edas, quoad ætate iuuenili es, Herodot. ἑῶς οὗ κεπαύσῃς, Nazan. quando desines: sic puto accipiendum. ἑῶς ἂν, dum. Cum Indicativo, ἑῶς δ' ἂν ὧν τὸ ἐκκύκλεις, οὐδὲν τῶν ἀθλιωτάτων ὑνδὲν ἔσῃ, Nazanz. isto complexu ad impietatem adstruendam nihil perficies, dum hoc demonstres. Ibidem, ἑῶς ἂν ὧν λέγονται, tantisper dum non dicuntur. Cum Subiunct. ἑῶς ἂν μιᾶλις ωαύσῃμι λόγου, quandiu ratio nulla mihi persuadet, Nazanzen. ἑῶ μὲν ωαλαιότατα ωόλεις, ἑῶς ἂν ἔλθῃ ὁ ὑὸς τῦ ἀνθρώπου, non perambulauerit ciuitates, quin iam venerit Filius hominis: sic Eras. ἑῶς ἂν φέρωσι, modo, seu dummodo eatis, Nazanz. ἑῶς ἂν ἀναφέρηται, siquidem refertur. & Synesius de præterito loquens, ἑῶ ὑδὲν ὑ ὑπωνόησε γράμμα, ἑῶς ἂν ἀφικέσθῃ τὸ ωλοῖον, dum pelagus defanuiet. Cum Infinitiuo, ἑῶς ἂ μήγαται, quandiu pugnat. ἑῶς ἀῦ, hactenus, cap. 5. Euangel. Ioannis. ὁ ωατὴρ μου ἑῶς ἀρ ὶ ἐργάζεται, vsque ad hoc tempõris. ἑῶς ὅτε, quousque Xenophon. ἑῶς ὅτε, quousque tandem, vsquequo. ἑῶσε, pro ἑῶς, cap. 21. libro 4. Regum. Ἑῶς Genitiuo aliquando iungitur. Aristot. de mundo, ἑῶς ὑ ωρὸς ἑσπέρας ἐκλιπὼν, ad columnas vsque Herculis. ἑῶς τινός, vsque ad aliquem terminum. ἑῶς τὸ ωέμπτον, vsque in hodiernum diem. ἑῶς ἐδὲν ἡμᾶς ἐκλείσθ' ἅδου, vsque ad infernum deprimeris, Matth. 9. ἑῶς ὅ, donec, vsquequo, vsque dum, quoad, quoad vsque, fanesic, ἑῶς μέ, ἑῶς ὅ ἀπίδῃς, donec exposuerunt, Herodot. ἑῶς ὅτου ἐδ' ἐν ὁδῷ, dum es in via, cap. 5. Euang. Matth. ἑῶς τὸ ἀκάθαρτον, donec fe dero, cap. 13. Euan. Luc. ἑῶς τότε ωροῆγκται. ἑῶς ἂ ὁ μικτὴρ ὑδάτος ἀνὰ, catenus mergitur, quatenus eius pronuncis extat, Aristot. 9. Anim.

Ε ωμα, pepuli, Aristoph. primus verbi ωδῶ, & ωσμαι, pulsus sum, pro ὦσα & ὤσμαι, idque Attice.

Ε ώσμενος, repulerunt.

Ε ωσφόρος, ὁ, lucifer, stella matutina, Hesiodus in Theogon. filium ἠοῦς ἠ ἀστραίου facit, ὅτ' ἐκ πάντ' ἀστέρες ἠερόφοιτα, ἵνα ωάντ' ἐπὶ γῆν εἰσάγουσι. ἑωσφόρος ἠ ἔσπερος, Plato de Leg. Dicitur & φωσφόρος, Cleomed. lib. 1.

Ε ωυτὸν, Ionice, pro ἑαυτὸν, Suid. ἑωυτὸν ωρότερον ἠβούλοντο εἶδεν ωᾶν φυλάσσοντες ὑ ἐῶσι, obseruato, quod prius tenuerant, itinere abierunt, Herodot.

Z

A', particula est per se nihil significans, sed τῶ πάσιν in compositione significat: ζα (inquit Hesych.) μεγαληχορῆ, πολύ. ὁδεν ἡ ζάλωτος ὁ μεγαλόσπουδος sic in ζάθε, ζάπαστος, ζαύθρη, ζάπλουτος. Interdum Æolico more ponitur pro διά, vt in ζαλέκτρων pro διαλέκτων, vnde ζάλοιδ pro διάλοιδ vt quidam existimant.

Ζα Suid. τὸ λωρίκιον, loricа.

Ζαβάλλειν, vnde zabolus ab Hilario. pro diabolo. dicitur & ζάβολος, à distandis pratiis consiliis. Hesych. ζαβάλλει. ἐκτρέπει, ἀποστατεῖ.

Ζαβιστὴ, ἡ, eidem id, ὃ καὶ ζάβιλλα ὑποκίνησα.

Ζαβίτες, diues pecoribus. πολύφορος.

Ζαβίτις, proprium regionis, & vir plenus consilio.

Ζαβίτης, ὁ, edax, vorax. πολυφάγος, Suid.

Ζαβρα, Tettul. venabuli genus esse dicit. Suid. telũ prorsus ferum interpretatur, & lanceam & ensem.

Ζαγὰς, ὁ, ἡ, & ζάγλαν, dicitur falx apud Siculos, ζάγλον, pro lce affert Etymol. ex Callimach. Κύκλωπι μιῶνι ζάγλαν ὑποπρίσαι. est & Zancle vrbs. Sicilię. cuius incolæ ζαγκλαῖοι vt tradit Stephan. pro falce vtitur. Nicand. in Alexiph.

Ζαγρεὺς, poet. Bacchus, ὃς ὁ πάνυ ἀρχαῖος. Callim. γῆα Διώνυσον ζαγρέα τε κικλήσκειν. quidam dicunt ipsum esse Plutonem, τὸν χθόνιον καὶ ζαγρέα, quidam dicunt ipsum esse Plutonem, τὸν χθόνιον καὶ ζαγρέα, qui defunctorum animas venatur & captat, Etym.

Ζαγρεύω, ἀ, discalceatus, ἀνυποδέτους, Hesyc.

Ζαγρὴς, Hesych. est ὑποπόδιον ἀρ. idem Doricum esse verbum air ζαγρὴς, κατωφερὲς.

Ζαγρίται, Cypriorum lingua. inde. ζαγρίτες, πνέοντες. Hesyc.

Ζαδρὸς, magnum, multum, splendidum, forte.

Ζαὴς, ὁ, ἡ, ὁ, valde flans, μεγάλως πνέων, πολυπνοὸς. in Epigr. legitur ζαέντες pro eodem.

Ζαῆς, ου, ὁ καὶ ἡ, prædicandus, admirandus, ὁ ἀγαθὸς θεῖος, Iliad. ὁ κλυτὸς ζαῆλος, &c. ζαῆλος ποτιμῆλ', sacrorum fluminum, Aristoph.

Ζαθὲς, bene calidus. ζαθέρει καύματι, æstiuo æstu, in Epigr. εἶδεν ἀνὴρ ζαθὲς ἀέρει καύματι δακτύλῳ ὦ de cicada opinor. Hesychius habet oxytone ζαθέρεις, exponens itidem ἐκφυσᾷς καὶ.

ζαθὲς. Hesychio authore est piscis species.

Ζαθηκλῆς, ὁ, ἡ, formosus, perpulcher.

Ζαθηλὴς, cucurbitæ lingua Bœotica. Nam inquit Athen. lib. 9. παῖς καλοκαγαθὸς ζαθηλὴς καλεῖσθαι, vel γοργόθηλος, rapæ vt vult etiam Hesychius.

Ζαθυσία, Veneris sacrificium.

Ζάθυσος, ὁ, ἡ, ἡ ὁ νεωκόρος ἱερὸς, ἀείτυος. ἱερεῖς τι ἡ ζωόκορον θεῶν, sacerdotes & templorum ædiles, Plutarc. in Camil. Dicitur & διάκονος, ὃ γὰ ζῶν ὑ ὑπαπικὸν ἀνθ' ὧν τὸ διὰ τοῦ ὑποτάσσει τὸ ὑπηκοῦν ἡ ὑπηρετεῖ ἡ ἀπὸ τοῦ ζέω, διὰ λέγουσιν, ὡς ζαθύλλειν. fit ὦν τὸ ζάω, quod ponitur pro διά & παρὰ τὸ κεθαίρειν: item generaliter famulus, minister seu ministra, famulę quarum ministerio in verrendis purgandisque ædibus vtimur. Etymol.

Ζάκετ-ος, furiosus, valde iracundus. Hom. Iliad. γ, φάσκε κὲν ζακέτου πτολέμοιο μιμνειν, ἐπεὶν ὀρνύῃσι.

Ζακκωδίδιον, cucurbitæ, Hesych.

Ζάκυνθος, ἡ, Zacynthus, insula in mari Ionio.

Ζακχώς, capite vltimo Paralip. τῆδ' οἶκον ἀνὰ ἡ τῆδ' ζακχὼς ἀνὰ ἡ τῆδ' ὑδάτων ἡ τῆδ' ὀπτοπωλίου, &c. vbi Latinè cellariorum cœnaculi & cubiculorum, &c. fed peregrina vox ea est vel corrupta ex Hebraico Gauzach.

Ζάλα, Hesych. σπουδὴ & tumultus.

Ζαλάφρων, demento, infatuo.

Ζάλαιναι, οἱ, histrices, echini terrestres.

Ζαλαυΐζει, Hesych. exponit κινεῖ, mouet, agita.

Ζάλειος, ὁ, ἡ, Zalia, herba, quæ & laurus Alexandrina, Dioscorid. libro 4.

Ζαλεῖ, Hesychius μιμεῖ, imitare Doricè pro ζωλεῖ æmulare à ζῆλος.

Ζάλευκος, Zaleucus, proprium viri legumlatoris Epizephyriorum, Plutar. in Numa.

Ζάλη, ης, ἡ, ζάλα, tempestas, turbo, fluctuatio. procella, flatus, Æschin. in Epist. ζάλη Etymolog. exponit τὸ μεγάλων κύλαι: item τὸν καιρὸν τῶ ἀέρος ἡ τῆς θαλάσσης. Hesych. vero ζάλη (inquit) συσσεσὸν αἷμα μεγαλωσίαις δι μετὰ ὄμβρου πνεῦμα χαὶ ὕδατος, ἡ κλύδων, ζάλη vel μεγάλη κίνησις, ὅθεν τὸ σφοδρὰ κλύζεσθαι ἡ συρρέουσαν τὸ κῦμα, vel ὅθεν τὸ ζέειν τὸν ἀέρα.

Ζάλμυδες, ὁ, ἡ, catinus apud Paphios in quo pisces apponuntur, alias ζαμύδειον, πυελίδιον. Hesyc.

Ζάλο-ς, ὁ, idem prope quod ζάλη aqua agitata & fluctuans. Nican.

Theriac. ὁ ποτα μὸς μισὸν ζάλον ἐν ὑδρίᾳ πε vbi schol. exponit βορβορώδης· κοινως, apud eundem quoque legitur particip. ζαλόω σε, fluctuans pro ζαλοῦσα, tanquam à ζάλωσα. Ἀφρὸ ᾗ γῆιος χρώματος ζαλώσης πέλας βίβρε ἐ χάλαζα nisi cum scholiaste malis χαμαιεὺς ἐπίφορτος qui & ὁμῶ ζαλώσι πέρες βαθέρ ἐν affert pro ὑπὲρ χαλάζαν πάντα σωὺ χεῖται, vbi nota hoc ζαλώσης à masculino ζαλὸς significantem procellosus, vel fluctuosus.

Ζαμεφατης, dici solitum, quam non sine reuerentia quadam aliquem nominamus vita functum, quasi valde beatus: felicis recordationis vulgò dicitur. Synes. & alij apud Græcos Theologi. dicunt μακαρίτης.

Ζάμβαξ, κος, Zambax, nos vulgò vocamus *Iasmin*. frutex topiarius, cuius flos odoratus est, ex quo fambacinum oleum parabatur. Ζαμβακῶ fit mentio in libris Dioscor. καὶ Βυσσέρ. Avicenna lib. 2. cap. 619. fambacum vocat.

Ζαμβύκη, ης, instrumentum musicum, Latinè triangulum, sambuca.

Ζαμένης, ὁ, Hesych. & μέγα μένω ἔχων, item μεγάλως πεποιθώς, ὑμῶ χω in qua posteriore significatione dicitur potius ζαμένης seu ζαμένη τὰ μῆ.

Ζαμῆλος, α, ον, magna vi ago, vires intendo. item valde iratus fum. Hesiod. in Theog. ζάνατε, ᾗ ζαμένατε ᾗ ἤδε τὸ ὦ ἐπίτη.

Ζαμπὲς, ὁ, ὲ, robustus. iracundus. vehemens, furens, turbundus. ζαμπὲς μενόρρε, pergrauis rumor, apud Sophocl. 1. Βακχ. δυσμενῶν. ζαμπὲς ἐ μεχανῆς, id est, vehemens & impetuosus fulmen, Lafcaris.

Ζαὺς, ζανὸς, Iupiter, Doricè.

Ζαυάρχης, Hesych. ἡγεμονίας, ductrices duces.

Ζάπεδον, latum pauimentum aut solum, μέγα ὕδαρ ὦ. Hesych.

Ζαπέπον, in μέγ ὦ.

Ζαπληθὴς, ὁ, ὲ, ὴ, multus, copiosus. Suid. expon. πλήρης, ἀφθονος in hoc Epigr. Στοιχήσομεν ζαπλησὲς ἀμπηλῶν σὺν μόσχοις.

Ζαπλουτὴς, multum ditescere, Chrysost. 1. Corinth. cap. 15. πρὸ ζαπλουτῆσαι τὶς συγγνώς ἰῶ.

Ζάπλουτος, ος, ὁ, valde diues, ditissimus.

Ζαπότης, valde, bibax, magnus potor.

Ζάσερξ, κος, mons Eubœæ, apud quem naufragio periere Græci, alio nomine Caphareus. Ifacius in Lycophr. μύχοιρε χωρεῖ ὧν ζάσερξ.

Ζαφίπες, ὁ, Diana apud Perſas.

Ζαφὸς, ὁ, ἡ, ὸν, atis genus rapacissimæ, ὄρνεον αἰ πακτικὸν, vt inquit Euripid. Scholiast. vnde ipse Euripides ἐπῆς ὑεν σφιγξ ἁρπαμὸν πόλιν, videndum tamen ne illud ἐπῆς ὑεν pofitum sit pro ἐπηφύσει, (ab ὑεν ζειν) significante graue, aggrauo, premo, vt ζῆ ὑεν pro βίαιόν dici comperimus: præsertim cum nullam eius auis mentionem alibi reperiam quæ κάρος potius nominatur.

Ζαφόσσα, dorice pro ζοπάσσα, Hesych.

Ζαφράπης, Hesych. ὁ βασιλεὺς, rex, forsan pro σατράπης.

Ζαφῆλιον in pistrino torqueo, ἐν μυλωνῖ βασανίζω. Suid. idem & teſtatur Etymolog. qui etiam addit esse λέξιν τὰ ζυγεῖα quod apud Iones significet τὸ βασανιστήριον. Lexicum meũ vetus vult esse ὄνομα τὸ ζαφιτατικὸν ᾗ τὸ τρέχειν quod est φεβεῖσθαι. vnde τὸ ζαφὲ τὸ ἐ εἰς ὃ dici ζητέον τὸ ἐβὲ ὁλίγον διημαίνον: quoniam ibi ἐ ὑπομένουσι οἱ ὄχλοι.

Ζαφηρὸς, ὁ, ὸν, ᾗ, ἡ, ὸν, laginatus, pinguis, bene nutritus, ἀπτεφόν.

Ζατάσσω, Suidæ φράζω: itidemque Hesychio qui exponit etiam φορτίον, ζυγὸν & πίτεμ ἐπιπόδιον, pro quo supra ζυγόν. Etym. quoque ζητοῦσι εἰ ἐπ τὸ φράσω. & ζητεῖ τὸ φράζω.

Ζατηίκιος, dicitur κοπρολέκτας, lustus ille de quo intellexit Theocritus εἰδ. 5. inquiens, ᾗ φθίγει φιλέοντα, ᾗ ἀ φιλέοντα διακεῖ ᾗ τὸν δὲ γεμιῶς, κατεῖ λέγον. vide Interp. vide paræmiam apud Pollucem, τὸκ ὑπὸ ὦ ἱερᾶς.

Ζαφυρὸς, splendidus.

Ζαφυλὰς, ὁ, ἡ, ὸν, simplex, rusticus, ἀφελὴς. Suid. & aduerb. ζαφυλῶς, itidem πάνυ ἀφελῶς. Hesyc. verò longè diuersas his significationes tribuit. nam ζαφυλὲς ei est ἄγαν σκληρὸν, ἄγριον, ἀνημέρευτον: itidẽm τὸ ζαφυλὲς, μεγαλοκόσμου: item μεγάλως ἐυζηλωτικὸν, ἐφύτευσε non πολύφλοιον quem Hesych. sequitur Etymol. tradit enim ζαφυλον per syncopen dici quasi ζαόφλοιον ἀπὸ τὸ ζᾶ ᾗ τὸ φοιόω τὸ αὔξω, vt fit ὁ ἄγαν εὐξηλῶν, ideóque ἐχυρὸς σφοδρὸς, ἐπίμονος. Homer. vtitur ἐπιζαφελῶ & ἐπιζαφελῶς: idque de ira. Iliad. 1. & Od. 3.

Ζαφελῆς, ὁ, ὸ ᾗ ἡ, magnanimus, valde ardens, valde vrgens. Homer. Iliad. 9. de hominib. ζαφελῆς τὸ θυμὸς ἀμύνε κρατὸς ἐδύντος. Interpr. μεγάλως ἐνθυμεμένος ἐπεργάζεσθαι καὶ μάχεσθαι ᾗ αὐξητικῶς.

Ζαφὸς, Hesych. πολὺς, affertenti & ζαφὸς σὰ pro μεγάλως φρονῶ.

Ζαχ, κοῦ, eidem ὕβρις, habena, lorum.

Ζαχρὰ, ὸν, ὸ, iracundus.

Ζαχρεῖς ἐπὶ μικρῷ, ὀργίζονται, Hesych.

Ζαχρεῖς, μικρῷ ὀργίζονται, ταῖς μικρὰς ὀργαῖς πυοῦνται μεγάλως ὑπτιαχόντων, ζαλεποὶ πάνυ χρεῖοὶ εἰς. Ζαχρεῖοὶ μεγάλως ὑπτιαχόμενοι modo igitur à ζᾶ & χρέω, τὸ ἐν πίπτω, modo à ζᾶ & χρεῖα, vtilitas deriuabitur, & fere de militibus & ventis vsurpatur qui magno cum impetu irrunt & inuadunt.

Ζᾶ κρυσσὸς, ὁ, ᾗ, ὸν, valde aureus, dines, Eurip.

Ζᾶν μὲν ὕσαν τ' ἀνέρες, viuo, vigeo, Neutr. absol. ζῶ ἀνθρώπους, viuo ita memore. Plato de Leg. ζῶν ἀφόβους, viuere in magna bonorum abundantia, Xenoph. ζῶν ὧν τὰ ἴσα, ζῶν ὧν τὰ δίκαια, viuere ẽ foro iudiciali. Herodotus non solum εὖ ὧν iunxit verum etiam cum οὖ, scribens ζῶοι τὰ εὖ ὧντες ἀχείως. sic Latini dicunt viuere ex raptorat quod Theognis dixit ζῶν ὧν ἐβ ὀλίγα. Latini dicunt parùm viuere. Arist. otel. in Politic. ἐν ἐβ ὀλίγοις ζῆν, Demosth. ex aliis vitę actibus, ἐ ἀπὸ τὰν ἄλλων βίων. cetiri iuxta pro ἐν ἐβ ὄψιμα ἀ ἴζης, sicut χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις. pro χρῶμαι βιβλίοις ἀ ἔχω ita vt sit ἀ ἴζης idem τὰ βιβλιοθήκα. Interdum Accusatiuo βίον. Plato in epist. ζῶσι βίον ἑαυτοῖς ἀφίσοντα, vim sibi gratam viuunt. οἱ ζῶντες, viuentes, id est, diuites. Aristoph. τοὺς ζῶντας ἀπεκτόνει, τοὺς πλουσίους. ζῶντας συμφορᾶς, i. ἐν συμφορᾶς, ἀσφαλῶς ἐν ζᾶς διαπεπόνησε. Sophoc. ζῶσές με. Budæus Psalmis affert pro vtinficabis me.

Ζέ Α, ἡ, ζειὰ, ᾶς, hordei genus, zea, spelta, Plin. semen. ζέα quorum generum est, vna simplex, altera in geminis putam ib. grana bina iuncta gerit, ob id δίκοκκος dicitur Dioſcor. li. 2. c. 114. apud Hippocr. ζέας, Galenus per ὀλύρας exponit & tam & olyram idem esse ostendit Herodotus. Plin. discernit, tum semen vocans, olyram verò arincam, quod Galli ze propriè frumenti genus. A Scleiades apud Galen. lib. 9. περὶ τροφῶν, ὁ ἡμᾶς ζειὰ καλεῖται μόνον inquiens, sat & zeam idem esse clarat. Ac etiam far in Ægypto olyra confici idem scripsit. lib. 18. proprie tamen far ex frumẽto fiebat, & ex zea alica. vide χόνδρον. Dionys. Hali. ζέαν Latinè dici fabilam existimat. ζέαν siue ζειὰν, nos vel far, vel gent. li Italię Panno niæque rmone spicam speltámque dicimus: hæc Hieron. in ca. 4. Zeæ, inquit Pesyc. οἱ μὲν τὰ ἄθερα, οἱ ᾗ τὰ ζᾶ αὐτὰ, ἐ ſecundum quoſdam frumenti species est, secundum alios idem quòd ὀλύρα. ζέα apud Athenienſes dicitur etiam ἐ ἔκφυλ, & quidam in Piræo Σπόρὸν κρατὰ ἐ ζειὰ, teste Hesych. vbi licet ὁ ᾗ ὁ περὶ τὰ χόνδρα πρῶτ ἐλεγχοῦ. Hieroclesin Hippia de equi febricitãtis signis, ᾗ τὸ σῶμα ἀεῖτε μᾶλλον, ᾗ ἔξαίφνης ὠμὰ μετέβη ᾗ ὅρμὴ ᾗ ἡ μελαχολὴ vbi striata pars oris significat.

Ζεγέθρες, zegeries: sic dicuntur mures in Africa, eorum lustus Herodot. lib. 4. Ζεγέθρη, Hesych. μυῶν γένος.

Ζειὸ ωρος, pro ζᾶ ωρος, ος, fertilis, ferax, ad vitam vtilis. Homer. lib. 4. ζειὸ ωρος ἄρουρα, i. alma tellus, ἐ τὰ σοὶ ζωὴν ὀπάζων γῆ, terra suppeditans quæ ad victum conferunt. Βιοφορεῖσθαι à verbo ζῶ, quod quidem generalius est. Plutem deriuat, ὅτι ἐ ζειὰς, i. à spelta quod aptius est nam frumentum inuentum homines vescebantur. ζᾶ δὲ dixit Nonnius de aqua vitalis.

Ζειερὸς, inquit Hesych. οἱ μὲν ὑδρώδες χειμῶνα, οἱ ᾗ ζώνιον, θέλκτικὸν, ἀπὸ ὑδρώδους ᾗ τὸ ὦνον φερόμενον ὑσικὸς ἐ πνεῦμα, ἀ ἀπὸ τοῦ ζεύειν πνεῦμα ἐ γῆ. mox tamen ipse ζώνιον affert pro ὑπερμεγάλῳ ᾗ ἀ ὦνον. quod eundem legitur ζειερὸς ὁ ὑμιὰ τὸν τὸ σῦμα, ὁ ὑσικὸς ζειερὸς vt videtur quod nonnulli esse aiunt genus vestimenti & thinuosum alij autẽ genus amiculi & fagulum rursus Hesych. ζειερὸς φέρτ affert pro χιτωνοφόρος.

Ζειρᾶν, Hesych. est αἰωνατοπαίζειν, ζέφυρ. vide in ζειερὸς.

Ζειρὸν, Hesych. est πυκνὸν varium. vnde ἀ ζείρων, at ζᾶρες ei. vestis est ἐδὲν ὑ σαφῶς.

Ζειρόφορος. vide in ζειερὸς, ab Antimacho ita dicitur ὁ αἰὼ ἐπὶ τὸ Hesych.

Ζειὸς pro ζεὺς, ferueo, bullio, scateo. vt lib. 4. Epigr. ᾗ πᾶσι νῦν πολυσπορέων ἀχαιοῖσιν. & cum Accusat. lib. 1. Apol. Argo. ἐπὶ δὲ τὸ ὠκεανὸν ἀκτὴν ᾗ οἱ γὰ σπάρτοις ἐκάσσατο σφῶϊν φορεῖο πνοὴν ζείων ἀνεμώλιος.

Ζείνω, lacio, Hesych. & Etymol.

Ζείνων, ατος, ὁ, decoctio ζείνω ἀδυσθαι, decoctũ absinthij, Dioſc. 6.

Ζείων, calidum: ὦδα τὰ ζέω, Etym.

Ζείνωμι, ᾗ ζενύω, ferue facio, ferueri aqua coquo. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. διατὶ τὸ ὕδωρ ὀπτώμενον ἐκ ψυχρὸν, ὅταν ᾗ ζενύωμεν ἀ aqua bullions, quod in aqua ferueri decoquitur.

Ζεύγερα, author Dioscoride, vocant in Bythinia ζεα: tri ique mixtam speciem.

Ζίγερρα, Macedonicè dicitur pro βέρεθρος, i. βόθρος teste Hesych. Ζίγερρα sunt βάθος φρεάτων, καὶ οἱ τόποι.

Ζέσις, ἡ, ἐ, ferueo, ebullitio. ζέσις τὸ πυέλματος, ferueor spiritus Nazianzeni, ὁ, ἡ, lotio quæ fit in aqua ferueate.

Ζεστὸς, ὴ, ὸν, feruidus, ferue factus, qui ferbuit, coctus, feruens, ἀπὸ ζέσις, ἡ, ἐμφυλ. ὃν. ζεστὸν ὕδωρ. Dioſc. in Hippiat. & ap. Gal. ζεστὸν πόσις, lotio calidæ & feruentis aquæ. in Apocal. ὅ ἐστι μὴ χεῖα ἢ ζεστὸς, vtinam frigidus esses, aut feruidus.

Ζεῦγλαιον, ὁ, τὸ, par ruum iugum. τὰ ζεύγλαια, Philostrat. Nigerum iugales.

Ζεύγνυμι. Ioseph. de Antiq. ζεύγνυσαι ἱμάντας dixit, lora iungere. Ζεύγνυμι, ἀ ἐπὶ τὸ πίπτω, modo à ζᾶ & χρεὰ, vtilitas deriuabitur, & fere de militibus & ventis vsurpatur qui magno cum impetu irrunt & inuadunt.

Ζᾶ κρυσσὸς, ὁ, ᾗ, ὸν, valde aureus, dines, Eurip.

Ζᾶν μὲν ὕσαν τ' ἀνέρες, viuo, vigeo, Neutr. absol. ζῶ ἀνθρώπους, viuo ita memore. Plato de Leg. ζῶν ἀφόβους, viuere in magna bonorum abundantia, Xenoph. ζῶν ὧν τὰ ἴσα, ζῶν ὧν τὰ δίκαια, viuere ẽ foro iudiciali. Herodotus non solum εὖ ὧν iunxit verum etiam cum οὖ, scribens ζῶοι τὰ εὖ ὧντες ἀχείως. sic Latini dicunt viuere ex raptorat quod Theognis dixit ζῶν ὧν ἐβ ὀλίγα. Latini dicunt parùm viuere. Arist. otel. in Politic. ἐν ἐβ ὀλίγοις ζῆν, Demosth. ex aliis vitę actibus, ἐ ἀπὸ τὰν ἄλλων βίων. cetiri iuxta pro ἐν ἐβ ὄψιμα ἀ ἴζης, sicut χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις. pro χρῶμαι βιβλίοις ἀ ἔχω ita vt sit ἀ ἴζης idem τὰ βιβλιοθήκα. Interdum Accusatiuo βίον. Plato in epist. ζῶσι βίον ἑαυτοῖς ἀφίσοντα, vim sibi gratam viuunt. οἱ ζῶντες, viuentes, id est, diuites. Aristoph. τοὺς ζῶντας ἀπεκτόνει, τοὺς πλουσίους. ζῶντας συμφορᾶς, i. ἐν συμφορᾶς, ἀσφαλῶς ἐν ζᾶς διαπεπόνησε. Sophoc. ζῶσές με. Budæus Psalmis affert pro vtinficabis me.

Ζέ Α, ἡ, ζειὰ, ᾶς, hordei genus, zea, spelta, Plin. semen. ζέα quorum generum est, vna simplex, altera in geminis putam ib. grana bina iuncta gerit, ob id δίκοκκος dicitur Dioſco. li. 2. c. 114. apud Hippocr. ζέας, Galenus per ὀλύρας exponit & tam & olyram idem esse ostendit Herodotus. Plin. discernit, tum semen vocans, olyram verò arincam, quod Galli ze propriè frumenti genus. A Scleiades apud Galen. lib. 9. περὶ τροφῶν, ὁ ἡμᾶς ζειὰ καλεῖται μόνον inquiens, far & zeam idem esse clarat. Ac etiam far in Ægypto olyra confici idem scripsit. lib. 18. proprie tamen far ex frumẽto fiebat, & ex zea alica. vide χόνδρον. Dionys. Hali. ζέαν Latinè dici fabilam existimat. ζέαν siue ζειὰν, nos vel far, vel gent. li Italię Panno niæque rmone spicam speltámque dicimus: hæc Hieron. in ca. 4. Zeæ, inquit Pesyc. οἱ μὲν τὰ ἄθερα, οἱ ᾗ τὰ ζᾶ αὐτὰ, ἐ ſecundum quoſdam frumenti species est, secundum alios idem quòd ὀλύρα. ζέα apud Athenienſes dicitur etiam ἐ ἔκφυλ, & quidam in Piræo Σπόρὸν κρατὰ ἐ ζειὰ, teste Hesych. vbi licet ὁ ᾗ ὁ περὶ τὰ χόνδρα πρῶτ ἐλεγχοῦ. Hieroclesin Hippia de equi febricitãtis signis, ᾗ τὸ σῶμα ἀεῖτε μᾶλλον, ᾗ ἔξαίφνης ὠμὰ μετέβη ᾗ ὅρμὴ ᾗ ἡ μελαχολὴ vbi striata pars oris significat.

Ζεγέθρες, zegeries: sic dicuntur mures in Africa, eorum lustus Herodot. lib. 4. Ζεγέθρη, Hesych. μυῶν γένος.

Ζειὸ ωρος, pro ζᾶ ωρος, ος, fertilis, ferax, ad vitam vtilis. Homer. lib. 4. ζειὸ ωρος ἄρουρα, i. alma tellus, ἐ τὰ σοὶ ζωὴν ὀπάζων γῆ, terra suppeditans quæ ad victum conferunt. Βιοφορεῖσθαι à verbo ζῶ, quod quidem generalius est. Plutem deriuat, ὅτι ἐ ζειὰς, i. à spelta quod aptius est nam frumentum inuentum homines vescebantur. ζᾶ δὲ dixit Nonnius de aqua vitalis.

Ζειερὸς, inquit Hesych. οἱ μὲν ὑδρώδες χειμῶνα, οἱ ᾗ ζώνιον, θέλκτικὸν, ἀπὸ ὑδρώδους ᾗ τὸ ὦνον φερόμενον ὑσικὸς ἐ πνεῦμα, ἀ ἀπὸ τοῦ ζεύειν πνεῦμα ἐ γῆ. mox tamen ipse ζώνιον affert pro ὑπερμεγάλῳ ᾗ ἀ ὦνον. quod eundem legitur ζειερὸς ὁ ὑμιὰ τὸν τὸ σῦμα, ὁ ὑσικὸς ζειερὸς vt videtur quod nonnulli esse aiunt genus vestimenti & thinuosum alij autẽ genus amiculi & fagulum rursus Hesych. ζειερὸς φέρτ affert pro χιτωνοφόρος.

Ζειρᾶν, Hesych. est αἰωνατοπαίζειν, ζέφυρ. vide in ζειερὸς.

Ζειρὸν, Hesych. est πυκνὸν varium. vnde ἀ ζείρων, at ζᾶρες ei. vestis est ἐδὲν ὑ σαφῶς.

Ζειρόφορος. vide in ζειερὸς, ab Antimacho ita dicitur ὁ αἰὼ ἐπὶ τὸ Hesych.

Ζειὸς pro ζεὺς, ferueo, bullio, scateo. vt lib. 4. Epigr. ᾗ πᾶσι νῦν πολυσπορέων ἀχαιοῖσιν. & cum Accusat. lib. 1. Apol. Argo. ἐπὶ δὲ τὸ ὠκεανὸν ἀκτὴν ᾗ οἱ γὰ σπάρτοις ἐκάσσατο σφῶϊν φορεῖο πνοὴν ζείων ἀνεμώλιος.

Ζείνω, lacio, Hesych. & Etymol.

Ζείνωμι, ᾗ ζενύω, ferue facio, ferueri aqua coquo. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. διατὶ τὸ ὕδωρ ὀπτώμενον ἐκ ψυχρὸν, ὅταν ᾗ ζενύωμεν ἀ aqua bullions, quod in aqua ferueri decoquitur.

Ζεύγερα, author Dioscoride, vocant in Bythinia ζεα: tri ique mixtam speciem.

Ζίγερρα, Macedonicè dicitur pro βέρεθρος, i. βόθρος teste Hesych. Ζίγερρα sunt βάθος φρεάτων, καὶ οἱ τόποι.

Ζέσις, ἡ, ἐ, ferueo, ebullitio. ζέσις τὸ πυέλματος, ferueor spiritus Nazianzeni, ὁ, ἡ, lotio quæ fit in aqua ferueate.

Ζεστὸς, ὴ, ὸν, feruidus, ferue factus, qui ferbuit, coctus, feruens, ἀπὸ ζέσις, ἡ, ἐμφυλ. ὃν. ζεστὸν ὕδωρ. Dioſc. in Hippiat. & ap. Gal. ζεστὸν πόσις, lotio calidæ & feruentis aquæ. in Apocal. ὅ ἐστι μὴ χεῖα ἢ ζεστὸς, vtinam frigidus esses, aut feruidus.

Ζεύγλαιον, ὁ, τὸ, par ruum iugum. τὰ ζεύγλαια, Philostrat. Nigerum iugales.

Ζεύγνυμι. Ioseph. de Antiq. ζεύγνυσαι ἱμάντας dixit, lora iungere. Ζεύγνυμι, ἀ

viria iugalia. Virg. subiugia Cato, ζώκατοχε ἐκατὸν βόμοις. Eurip. Ionian reponendum ζεύκτοις, vel ζόγκτοις.

ζευγίας, seu ζόγκτάτης qui boues agit, ἀγρέυκος, rusticus, iugarius Columellæ.

ζεύγνυμι, ὕσω, π. ἔνχα, ago boues vel asinos: Neutr. absolut. ζεύγνυμαι, ὕσομαι, ἐζεύγμην, ἐζεύγνυν, ἐζεύγμαι, ὕσθην, ἐζεύχθην, ἐ

ζηλοπάτρης, Epitheton Bacchi in Epigram.

ζηλοτυπία, invidia, zelotypus, æmulus. ζηλώσαι & ἄγαε, in Epigram. Ovid. κρίτικοι τότε ὀπὶ ζηλήσαντες ἐξεχυτάλωσαν, Interpr. ζηλοτυπῶν ἀνθρώπων. Ibidem, ζηλήμων αἰθὴρ. vbi etiam Rhenum fluuium ζηλήμονα, quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebant de suis hoeris, effœtne legitimi an non.

ζηλοτύπτωρ, epitheton Bacchi, in Epigram. quidam interpretatur zelotypiam immittens.

ζηλουσία, invidus.

ζῆλος, ὁ, immodicus amor, æmulatio, iusta ira, felicitas, diuitiæ, δόξα ἀμαυρὰ μεγαλορρημοσύνης, admiratio, invidia, suspicio, studiū, desyderium, affectatio, exemplum. Sic definiunt Stoici, ζῆλος, λύπη ὅτι τοῦ πλησίον παρέσηται ἀγαθοῦ, ἢ ἐπὶ τῷ μιμήσασθαι, ἢ τὸ φθόνῳ ὅμοιος. Aquin. 2. 2. qu. 82. ζῆλός ἐστι λύπη τις ἐπὶ φανερῷ πάρουσι ἀγαθῷ ἐνδίκως, ἢ ἐνδικῶς ἐμῦπο κακεῖν ἐφ' ἑαυτῷ ὁμοίως τῇ φύσει, ὃ ἐπὶ κλοῦ, καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῖς ὁμοίοις τῇ φύσει, ὃ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἐφ' οἷς ἐστὶ φθόνος, καὶ φιλόνικος. hoc est, æmulatio est quædam ægritudo, quæ nascitur ex eo, quòd in similibus, & paribus videantur esse bona quædam honorifica, quæ possint etiam in eum cadere, qui ita afficitur, non, quòd alij ea euenerint, sed, quod eis ipse careat: quo fit, vt emulatio proba sit, & proborum virorum, inuidia contra malæ & malorum. hoc significatu accipitur pro studio illo honesto, & laudabili, quo accendimur ad alicuius virtutes imitandas, aut etiã superandas fine vllo tamẽ ipsius odio. Interdum significat inuidiam, & liuorem. Interdum sanctã quandam Zelotypiam, quæ non proficiscitur à cuiusque odio, sed ab eorum amore, quos non nostris, sed ipsorum potius causa amamus. Aliàs accipitur pro sui ipsius amore, cui sanctæ illa Zelotypia prætexitur. Aliàs pro animi æstu ex indignatione de iis concepta, quæ indigne fiunt aduersus eum, qui amamus, vel aduersus homines nobis charos, vel aduersus Deum ipsum. Sic vero duplex est: alter cum voluntatis Dei cognitione, ac vera in eum fide coniunctus: alter, qui cæcus potius impetus, ac furor dici debet. Sophoc. pro opibus vel potentia aut etiam felicitate. εἰσὶ καπρείας αὐτ' ὄφυς ζῆλος πρόφασμα. quod Demosth. pro Ctesiphonte, ὅπ τοῦ μὴ στρατεύειν τὸν αὐτὸν, ἢ ζῆλον ἐ στέφειν ὅπ αὐ ἀλαζὼν ἐ exponendum honorificentiam & gloriam affert, vel perinde illum beat, & in alio eiusdem orationis loco coniungit ζῆλον μὲ πειθῶ, ζῆλον δὲ φθόνον, Plato de Legib. ζῆλος πυρίπνοος, æmulatio ardens, i. feruens zelotypia, Eurip. ζῆλος ὡς ἐμοῦ κρείσσ' ἐπ' ἀνδρὸς ἐπέσπετο, i. exemplum vestrum complures prouocauit. ζῆλος ἀσκωνός, genus dicendi Asiaticum, Plutar. in Antonio. ζῆλος inter carnis opera enumeratur à Paulo cap. 5. ad Galat. Plutarc. εἰδ γμνότης τῷ παρόντι ζῆλον ἀνέσεις ἀναβράζειν, i. affectationẽ, desyderium. Interdum pro ardore, & feruore, cap. x. in Epist. ad Hebr. 53. οὐδεὶς ἐ τῆς ἐνδυχῆ κίσεως, ἐ πυρὸς ζῆλον ἐδ ἕξει μᾶλλον τὸ ἔσω ὑπερνικῶντος.

ζηλοτυπία, μ. ἰσως, π. ικὸς, zelotypia aliquem profequor, vt riualem non feram, inuideo, riualem habere nolo. Neutrum abbsolu. ζηλοτυπῶ ἀρετὴν, i. inuideo virtuti & obtrecto, Æschin. κράβαττος ζηλοτυπῶν ἀρετὴν. Capitur & in bonam partem, Nazan. id est, ζηλῶ τι διὰ ἀμαυίζω.

ζηλοτυπία, ας, ἡ, æmulatio, suspicio, obtrectatio. Cic. Tuf. 4. Æmulatio autem duplex illa quidẽ dicitur, vt in laude, & in vitio nomen hoc sit nam & imitatio virtutis æmulatio dicitur, sed ea nihil hoc loco vtimur, est enim laudis: & est æmulatio ægritudo, si eo, quod cõcupierit, alius potiatur, ipse careat. Obtrectatio autem est ea, quã intelligi Zelotypiam volo, ægritudo ex eo, quod alter quoque potiatur eo, quod ille ipse cõcupierit. Stoicis enim ζηλοτυπία, ὑπὸ τοῦ ἄλλῳ παρεῖναι ἀγαθὰ, ἃ ἐπεθύμησεν ἔχειν. ἐφικτὸν φίλον ἀλλοφυῆσις διὰ ζηλοτυπίαν ἢ φθόνον ἐ δίδης, qui Ephialtem amicũ dolo fustulit ob suspitionem atque inuidiam gloriæ eius, Plutar. in Pericle. Suid. ζηλοτυπία, ζῆλ & ὀξ ἀσθένεια τὰ ἀνδρὸς μ τῆς ὁμιλίας γυναικὸς ἐς ἕτερη ἀδικηλίν. Iamblicus, μετ' ὀ μὴ λῶ κ' τῆς ὁμοσοδίου ζηλοτυπίας, i. ζηλώσεως, zelotypiæ. Plin. vide Numerorum cap. 5.

ζηλότυπος, ὁ, zelotypus, Iuuenal. Aristoph. ζηλότυπος ὁ ἀνὴρ ἐστὶ & ζηλοτυπεῖται, zelotypus est.

ζηλόω, μ. ώσω, π. ωσα, æmulor, ad imitandum propono, ἀσκῶ εἶν, magni æstimo, zelo moueor. Item in malam partem, inuideo, Accus. ζηλοῦσι, Hesiod. ζηλοῦ δὲ τε γείτονα γείτων, vicinum vicinus æmulatur. Isocrat. ἅ τὰς ἀρχὰς ζηλοῦς, ὡς οὐ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, horum imiteris & facta. Idẽ πρὸς Δημόνικον, μᾶλλον ζῆλον ἢ ἔλεον ἕξει ὁ ἅπασιν παρακαλῶν τοῦτο, μᾶλλον ὑπολάβοις ἂν ὑφ' ἑκάστου ζηλοῦσθαι, ἢ ζηλοῦσθαι, ζηλώσει τ γνώμην αὐτὸ, &c. cap. 5. Numerorum, suspectam habebit vxorem suam de stupro. ζηλοῦσθαι τὰς θυρὰς, Demosth. id est, sectari. ζηλοῦ τὸν ζῆλόν μ, zelo meo comme cap. 25. Numer. ζηλῶ ὑμᾶς τοῦ ζήλου, i. zelotypus sum e Deu. zelo, Paul. ad Corinth. Cum duobus Accusatiuis. ἀ γὰρ τῶν ἐμῶν ζηλοῦσί τινας, id est, ἃ τούτῳ, in hoc te possum accusare, Sophocl. Cum Accusat. & Genit. ζηλῶ τὸν τῆς ἀρχῆς ἕκαστον, licem imperio arbitror, Isocrat. in Euagora. ζηλῶ τὸν ἀνδρα τὸν τοῦ μὲν ἀνθρώπου, Sophocl. Euripid. in Iphig. Aulid. ζηλῶ ἐγὼ τὸν ἀνδρὸν ὃς ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦς ἀγαθοῦ ἐκτήσατο ἀγνοῦς ἀγαθοὺς, ἢ τὸν τοῦ πάλαι βίον ὀζηλῶσι. De quo intellexit Cicero inquiens Tusc. 3. Nec filetur illud potentissimi regis Anapæstus, qui iam senem, & fortunatũ esse dicit, quòd ingloriùs sit atque nobilis ad supremum diem peruenturus. Cum Datuio c. 11. Numer. τὴ ζηλοῦς σὺ μὲν, quid æmularis pro me? ἐζηλωτεύεσθαι, cap. 19. Iud. 3. Regum, vbi exponitur, zelatus sum pro Domino. Cum Infinit. ζηλῶν πᾶν πολιὸν θνητὸν ζεῖν, latè dominari beatum censent, Aristot. vide ζηλωτὸς.

ζηλωμα, æmulatio, contentio, Æschin. ἐξ ἡμέρας ἐγένετο τοῖς πᾶσι τὰς φύσεις καὶ τὰ ἤθη τῶν ξενίων τὰ ἐν ἀρετῇ ἀναγράφειν.

ζηλωσις, zelotypia. Plin. ζηλοτυπία. Num. cap. 5. ἐ ἐπὶ δὲ αὐτοῖς ἡμᾶς ζηλωσεις, ἢ ζήλωσιν τῶν γενῶν αὐτοῦ, &c.

ζηλωτὸς, imitandum est.

ζηλωτὴς, οὐ, ὁ, æmulator, inuidus, sectator, qui nullũ admiratione dignum. ἐ in bonam partem accipit in Orat. ad Demon. ἐμμανῶς ὁ ἐ ζηλωτὴς τῶν παρόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ ὄντων ἐλπίζων. ζηλωτὴν ὁ ζηλωτὴς Simonides cap. 1. Act. Apost. hunc inter Apostolos enumerat Lucas, cap. 6. sui Euangelij.

ζηλωτὸς, οὐ, ὁ, ἡ, & ζηλωτὸς, οὐ, ὁ, optandus, amabilis, imitatione dignus, φεύγειν ἐστὶ, πρόκειται δὲ, in petito habendus, felix beatus. Aristot. ζηλωτὸν πᾶσι βίον αὐθρώποις διάξεις.

ζημία, ας, ἡ, damnum, calamitas, pœna, multa. Pro detrimento, Xenop. ἐξὸν ἀδελφοὶ ζημίαν ὁρᾶτε, fratres detrimento fieri ducit. Idem, ἐμὲ μὲν ἡγεῖ ἐγὼ ἐμὲ μᾶλλον ἢ κρίνειν ἀγαθὸν εἶναι ἢ κε & verbo nocumento est magis, quam vtilita Pessuppl. eo, Xenophon, τὸν ὑπὲρ ὑμῶν ἐξὸν ἡ ζημία. Pro pœna, ἀμφὶ πάντα ζημία ἔπεστιν, κυρίως ἡ ζημία ἐν τοῖς χρήμασι· ἐζήμιωσ. Aristoph. ζημία τοιαυτὶ, pernicies horum, i. quæ inuehunt. ἀλλ' ὅπως ἐν ἡ ζημίας ποιήσεται, Plutar. in Thes. i. ex multarum seu pecuniarum supplicio confectum iri. ὑπὲρ τῶν ζημίας ὑπομενόντων, capitis supplicio legibus creto seu proposito, Isocrat. ζημίαν ὀνειδίζειν, iactitare facere. Plutar. in Epist. ἀνέγνων ζημίαν, multãre, Pollux in 8. ζημίαν, multam irrogare, Demosth. φόνον ζημίαν, damnum facere iactitare, Demosth. ζημίαν ὁ φρόνιμον ἀνὴρ, δάναρ, imp. Eurip. ζημίαν παρεῖν, iactitare facere Cicero. facere, vel Nazan. ζημίαν ἀμὴν, damnũ dare. Teren. damno esse Plauto. μέλαν πολὺ, πολὺ ζημιῶδες. Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τοῖς ζημίοις detrimento afficiebas. ζημίαν ἐν πολίτῃ, Idẽ Aristoph. detrimento. Demosth. in Timocr. ἡ πᾶς ἐν τῷ νόμῳ ἐστὶ ζημίας κατεσκεύασεν, multam legibus irrogatam persolue.

ζημιόω, μ. ώσω, π. ωκα, mulcto, noceo, damnum inferoꝛ. ἐσῳ pœna plecto, sumo pœnas. multam infligo, animadui item φρονιμῶ. Varie construitur, vt ζημιῶ σε χρήμασι, χρεῶ χρυσίον: vel ζημιῶ σε χρήμασιν. Plato de Legib. μηδὲν μηδένα, nemini damno sum, Demosth. ζημιοῦμαι πολλὰ, multis de meis afficior. βασιλέα χρήμασι ζημίωσιν, regem pecuniis mulctarunt, Plutarc. in Pericle. sic Æschin. pro αὐτὸν, εἰ μὴ ἐζημίωσε δίκῃ ἀφεγμῶς. ζημιοῦσι δίκῃ μυρίοις ἀφεγμοῖς, centum nibus drachmarũ multare, Thucy. ζημιῶ θανάτῳ αὐτὸν, capite mulcto. Hero. ζημιοῦσι θανάτῳ, morte mulctarur, Arcad. Probl. ζημιοῦσθαι θανάτῳ, Demosth. ζημιοῦσθαι θανάτῳ, Plutarch. Ion. morte mulctari. ζημιοῦμαι ἐκείνοις, Aristot. in Rhet. part. 1. facta afficio. ζημιοῦ φυγῇ, exilio mulcto, Idem. ζημιώσεται ὁ τὸ μήτρεως, Chrysost. ζημιοῦσι τὰ χρήματα, pecuniis mulctare. de Leg. ζημιοῦσιν, patior damnũ. ζημιοῦται μεγάλα, magnã iacturam, Thucyd. ζημιοῦσιν πολλῷ, multis detrimentis afficiuntur. Demo. ζημιοῦσίς τε ἀφ' ἁπάντων περιελόμενον, summa detrimentis, dum quæ parua sunt sequeris, Nazanz. ζημιωθῆναι ἀφ' ἑκάστου, iactura facturã fecerit. ἐζημιώθησαν, in ærariũ relati, qui ignominia interim notati erant, quoad iudicatũ faceret, hec est, quia ex sententia perfoluerent. καταζήμιος, ὄφλοντες, Budin Pandect.

ζημιώδης, ες, ὁ, ἡ, damnosus, pernicioſus, fraudi qui est parnalis.

ζημίωμα, ατος, τὸ, damnum, detrimentum, Lucian. ἡ τῆ ζημίωμα πάλιν, Plato de Legib. ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀζημίως ἔστω, eadem sit ædibibus mulctandi conditio.

ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.

ζεὺς, ζηνὸς, ὁ, Iupiter. vide in nomine ζεύς.

ζῆν, vinere. ζῶν. Plato epitaph. Ὅταν δ' ἀνὴρ εἰς ἑαυτὸν ἀφρτὰ πάντα τὰ θεοῦ δῶρ' ἀνθρώποις ἀφέρτατα, καὶ μάλ' ἀδικαίοις ἀνοίξεται, εἰς ἂν ἐ θεὸς ἐκκαλῇ ἀφ' ἑαυτοῦ πάλιν, ἐκ δὲ ἐκείνου

ἐκείνου, τὸν ἄρχοντα ἀζωτοβιότου ζῶν, Cicero Tuſcul.5. Nã cui ſo ex ſe ipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuendum fe- ar, nec ſuſpenſa aliorum aut bono caſu, aut contrario, ndere ex alterius euentis & errare coguntur : huic optimè endi ratio comparata eſt.

ζωΐλος, ὁ περιζωννύμενος, Zenodotus Troezenius, propriũ viri hi- rici, Plutar. in Romulo.

ζωΐτης, ὁ, Zenodotus, ὁ τὰς παρὰ τοῖς διθυράμβοις παρενθέσεις ὑπεκτεμών, Interpr. Ariſtoph.

ζωννύω, ὑπὸ τοῦ ζῶ, Iouem ſapiens. epitheton Apollinis , quòd ratidicus, & oraculi ſint a Ioue.

ζωνοφόρος, ὁ ἐπὶ τῶν ἀφορῶν, Venus.

ζωός, ὁ, & ζωρωδὴς, antrum in quo canes ſacrificiabãtur, Cory- tumque illic & Hecates myſteria erant, Suid.

ζωπυρέω, & ζωπυρῶ, quæro. Heſiod. ζητέω, βιόττον ἐζωπύρεις, id eſt, mendices.

ζωρός, ὁ, ὑγρὸς, ὁ μὴ κεκραμένος, Heſych. Et ſaic cap.2. συγκλύσαι τὰς κα- ρίας ὡσπερ εἰς ἀρτοπώλας τὰς ζεούσας ὡσπερ εἰς ἀφέδρωνα , pro qui- s Tertullianus habet cõcidet machęras ſuas in aratra, Siby- s in falces. Hieron. conflabunt gladios ſuos vt vomeres & hecas ſuas in falces.

ζωρὸς, Zingiberis : plantæ in Troglodytica Arabia naſcens, bens radices albas, odoratas, piperis ſaporem imitantes: vt r aliatradit. Dioſcorid. lib.2. cap.190. ſic Galen. ſimplic. r dicament. lib.6. ζιγγίβερις, ἡ ῥίζα χρῆσιμος ἐστι. Plin. lib.12. c.7. (piperenõ eſt huius arboris radix (vt aliqui exiſtimarere) od vocant Zimpiberi, alij vero zingiberi: quanquam ſapo- r imili. id enim in Arabia, atque Tri glodytica in villis na- ſur, parnæ herbæ radice candida Hermol. & Ruel. appel- t Gingiber.

ζῳοθήκη, ὁ, bombus, apum ſtridor, & ſimilium inſectorum. He- ſychius.

ζώνη, Zigir, ſic dicitur genus caſiæ craſſæ, purpureæ & nigrican- tis, Dioſcor. lib.1.

ζώνιλος, Heſych. ex. κωθ.

ζώνις, ὁ, ὁ, lacertæ genus. κακὸν σαῦρον. Heſych. ſed pro eo eſt a- pud Ariſtot. de hyſtr.

ζωννύω, vide in ζώνιλος paulo poſt.

ζωοβάκτρον, τὸ, ὄφος. Dioſcor. ſolium, ὃ ἔνιοι τὸ τῶν ὄπτων οἱ δὲ, ἡ ἐν θρά- πεζαι· ὃ ὅσοι τὸ ὄπτος ἐξ ἰζίων, τὸ δὲ ὄπτον παρὰ βῆβλον ἢ σπυρίδος ἐστὶν ὑφαίνομεν. Etym. τὰ ζιζάνια, cap.13. Euang. Matth. τὰ ζιζάνια σπεῖρον, zizania ſerere, Nazanz.

ζωοβόρος, ὁ, ὁ, vide Μάχη.

ζωοκοπέω, τὸ ζωικὸν σκοπῶ σι, Heſychio eſt σκοπεύω τὰ σώματα, quod & ἱκνεύσα- σθαι. Suid. habet ζηγνύσαι, vt apud Etymolog. quoque reperio ζηγνύω, τὸ σκοπεύω ἢ ζηγνύσαι, τὸ σκοπῶ τὰ σώ μ.

ζωοτρόφιον, τὸ, corrigita calceamenti, ζυγὸς.

ζωρὸς, Heſych. χιτὼν ἀκράωτος pro quo ſuprà ζωρός.

ζώσις, Etymologon eſt τὸ ζητεῖ, quæro vnde ζήσεται eidem eſt τὸ ζητη- τὴν quæritur, Heſychio autem τὸ ζητᾶ, quærit.

Z M E R A N O Σ, idem quod σμερδνός, vide σμερδνός.

ζμερδνὸς, & ζλωρὸς, acutum cernos, penetro acie oculorum. à par- ticula ζα, μερὰ, video, Euſtath. iliad.ν.

ζμινύη, dolabra, ligo, δίκελλα, σκαφεῖον, ἀξινάριον, Ælius Dionyſ. pro σμινύη. Ariſtot. ἀλλ' ἡμᾶτα μὲν ὅσ ἢ ζμινύαι, ἢ γλῶ εἶναι δῆλ ξύλα.

ζυκαρὸν, τὸ, perpuſillum. Cic. ab intẽſina particula ζα, ἰκ ἐπὶ, exi- guiſſimum, Euſtat. iliad.ν. pro σμικρὸν.

ζμύσσω, ferire, flagris examinare, percutere, πατάξω, Euſtat.

Z O A N A Σ, vocabant ſacros homines, quos cuiuis occidendi e- rat arbitrium, Cælius lib.7. cap.11.

ζωάνη, ἡ, ſtatua, idolum, ξόανον.

ζωανθρώπειον, quaſi ſimulachrum portat. Hoc nomine inſcripta fuit Sophoclis quędam Comœdia de Diis Troianis, qui teplis re- lictis adytis excedere & ſua ſimulachra exportare viſi ſunt, vt Poetæ finxerunt. Æſchyli Inter. εἰρηναὶ ἢ ἡ ὁ ζωπλοφόρος Σο- φοκλέους, ὃς οἱ θεοὶ δοκ ἐ ἱλίῳ φέρειν δὲ τὰ ἄγαλ τὰ ἑαυτῶν ζῶντα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Dicit Sophoclem in ſimulachriferis, deos induxiſſe ſuis humeris ſua ſimulachra gerentes, quaſi ſcirent. Troæ excidium inſtare. Id partim ſpectauit Virgil. in Ænei. quando cecinit: Exceſſere omnes adytis, templi que relictis, Di quibus imperium hoc eſtetat.

ζώη, ης, ἡ, vita, pro ζωὴ, ζῶν δικαίῳ, iuſta vita. μέχρι τῆς ὑπεὶν ζώης, quo- ad viueret. ζῶσι, viuunt viuebant. ζῶν ἔχω, vitã ago, i.de- go. ζῶν κατ ἐ σκευὴν, vitã duxit. ζῶν ὡς τετίνοι πιθήμῳ Θ-, ex hac re vitam tolerãs. apud Herodot. ea omnia leguntur. vide φυ- σιζοῶν, Τιτορζοῶν.

ζορ ῳδὸν, pro δορυφόρον, capreæ, Herodot. lib.4.

ζορκὸς, dorcades. Nicand.

ζορκὸς ἐλᾶ. vide in dictione αἰγὸς ἐλᾶ.

ζοφεροβλέπται, οἱ, qui ad conuinium vocati, ſeriùs & cunctantius venire ſolent, Eraſm. Chiliad.

ζοφερόζως, & ζοφερὸς ἦς, ater, tenebroſus.

ζοφοδοπέω σκοτώδη ποιῶ τὴν ὄψιν ἢ τὴν ἀκοὴν, ἢ τὸ ἐπὶ τῶν ἀκουόντων, quare rectius vul- gò de iis pronunciat qui diſputandi neſcij ſunt, quàm qui ſi- ſiologicè diſputauerunt.

ζοφοῦν, quærendus.

ζοφώδεις, quæſtiones, torquendi inſtrumẽra. Suid. τὰ βασανιστήρια.

ζοφώδης, ὁ, inquiſitor. Cic. quæſitor. Virgil. & apud Athenienſes ſignificatus, ad quos referebantur qui reipublicæ alquid de ſi ent nec ſoluerent, Arpocr. quæſtor criminum, Lyſiæ.

ζοφωδῶ, ὁ, exploratorius, ingenio valens, quo rerum ratio- ſ inquirat, Gaza. ζητητικὰ δύνε ται, inquiſitiua verba. Idẽ Ga- Laert. de Zenone, ὡὸ ὁ ζητητικὸς ἦ ἀεὶ πάντων ἀπερίλογισ- τος.

ζοφῶν, Heſychius adfert pro ζητούμενον, ſed addens quoſdã ſci- re ζητητέον, quod magis probatur id autem eſt a nomin. ζητητὴς, quæſitor idem ac ζητικός.

ζυγὸν, ὁ, career ſeruorum, piſtrinum, Pollux in 3. ἵνα μὴ ἀζήτητοι ἢ δοῦλοι μένουσιν, ἢ ζητῶσι, ἢ ἀφευγόν ἢ χονδροποιεῖα, ἢ ἀ τεῖα.

ζυγὸς, iuncti.

ζυγὴ, ἡ, iaculum ferreum, lancea, ὀλοόφρων, ἀκόντιον, ἢ ἀκόντιον, ὀλόχρως ἢ μακρὸν, Heſych. Et ſaic cap.2. συγκλῦσαι τὰς κα- ρίας ὡσπερ εἰς ἀρτοπώλας τὰς ζεούσας ὡσπερ εἰς ἀφέδρωνα , pro qui- s Tertullianus habet cõcidet machęras ſuas in aratra, Siby- s in falces. Hieron. conflabunt gladios ſuos vt vomeres & hecas ſuas in falces.

ζυγὸς, Zingiberis : plantæ in Troglodytica Arabia naſcens, bens radices albas, odoratas, piperis ſaporem imitantes: vt r aliatradit. Dioſcorid. lib.2. cap.190. ſic Galen. ſimplic. r dicament. lib.6. ζιγγίβερις, ἡ ῥίζα χρῆσιμος ἐστι. Plin. lib.12. c.7. (piperenõ eſt huius arboris radix (vt aliqui exiſtimarere) od vocant Zimpiberi, alij vero zingiberi: quanquam ſapo- r imili. id enim in Arabia, atque Tri glodytica in villis na- ſur, parnæ herbæ radice candida Hermol. & Ruel. appel- t Gingiber.

ζυγὸς, ὁ, bombus, apum ſtridor, & ſimilium inſectorum. He- ſychius.

ζύγη, Zigir, ſic dicitur genus caſiæ craſſæ, purpureæ & nigrican- tis, Dioſcor. lib.1.

ζύγλας, Heſych. ex. κωθ.

ζύγνις, ὑδος, lacertæ genus. κακὸν σαῦρον. Heſych. ſed pro eo eſt a- pud Ariſtot. de hyſtr.

ζυγὸν, vide in ζιτανέω paulo poſt.

ζυζάνιον, τὸ, ὄφος. Dioſcor. ſolium, ὃ ἔνιοι τὸ τῶν ὄπτων οἱ δὲ, ἡ ἐν θρά- πεζαι· ὃ ὅσοι τὸ ὄπτος ἐξ ἰζίων, τὸ δὲ ὄπτον παρὰ βῆβλον ἢ σπυρίδος ἐστὶν ὑφαίνομεν. Etym. τὰ ζιζάνια, cap.13. Euang. Matth. τὰ ζιζάνια σπεῖρον, zizania ſerere, Nazanz.

ζύζιφα, vide Μάζα.

ζυκάω, τὸ ζυκῶ, σκυτῶσαι, Heſychio eſt σκυθρωπάσαι, quod & ἱκνεύσα- σθαι. Suid. habet ζηγνύσαι, vt apud Etymolog. quoque reperio ζηγνύω, τὸ σκοπεύω ἢ ζηγνύσαι, τὸ σκοπῶ τὰ σώ μ.

ζυγοστάτης, ὁ, corrigita calceamenti, ζυγὸς.

ζυμὴ, Heſych. χιτὼν ἀκράωτος pro quo ſuprà ζωρός.

ζύμη, Etymologon eſt τὸ ζητεῖ, quæro vnde ζήσεται eidem eſt τὸ ζητη- τὴν quæritur, Heſychio autem τὸ ζητᾶ, quærit.

Z M E R A N O Σ, idem quod σμερδνός, vide σμερδνός.

ζμερδνὸς, & ζλωρὸς, acutum cernos, penetro acie oculorum. à par- ticula ζα, μερὰ, video, Euſtath. iliad.ν.

ζμινύη, dolabra, ligo, δίκελλα, σκαφεῖον, ἀξινάριον, Ælius Dionyſ. pro σμινύη. Ariſtot. ἀλλ' ἡμᾶτα μὲν ὅσ ἢ ζμινύαι, ἢ γλῶ εἶναι δῆλ ξύλα.

ζυκαρὸν, τὸ, perpuſillum. Cic. ab intẽſina particula ζα, ἰκ ἐπὶ, exi- guiſſimum, Euſtat. iliad.ν. pro σμικρὸν.

ζμύσσω, ferire, flagris examinare, percutere, πατάξω, Euſtat.

Z O A N A Σ, vocabant ſacros homines, quos cuiuis occidendi e- rat arbitrium, Cælius lib.7. cap.11.

ζωάνη, ἡ, ſtatua, idolum, ξόανον.

ζωανθρώπειον, quaſi ſimulachrum portat. Hoc nomine inſcripta fuit Sophoclis quędam Comœdia de Diis Troianis, qui teplis re- lictis adytis excedere & ſua ſimulachra exportare viſi ſunt, vt Poetæ finxerunt. Æſchyli Inter. εἰρηναὶ ἢ ἡ ὁ ζωπλοφόρος Σο- φοκλέους, ὃς οἱ θεοὶ δοκ ἐ ἱλίῳ φέρειν δὲ τὰ ἄγαλ τὰ ἑαυτῶν ζῶντα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Dicit Sophoclem in ſimulachriferis, deos induxiſſe ſuis humeris ſua ſimulachra gerentes, quaſi ſcirent. Troæ excidium inſtare. Id partim ſpectauit Virgil. in Ænei. quando cecinit: Exceſſere omnes adytis, templi que relictis, Di quibus imperium hoc eſtetat.

ζώη, ης, ἡ, vita, pro ζωὴ, ζῶν δικαίῳ, iuſta vita. μέχρι τῆς ὑπεὶν ζώης, quo- ad viueret. ζῶσι, viuunt viuebant. ζῶν ἔχω, vitã ago, i.de- go. ζῶν κατ ἐ σκευὴν, vitã duxit. ζῶν ὡς τετίνοι πιθήμῳ Θ-, ex hac re vitam tolerãs. apud Herodot. ea omnia leguntur. vide φυ- σιζοῶν, Τιτορζοῶν.

ζορ ῳδὸν, pro δορυφόρον, capreæ, Herodot. lib.4.

ζορκὸς, dorcades. Nicand.

ζορκὸς ἐλᾶ. vide in dictione αἰγὸς ἐλᾶ.

ζοφεροβλέπται, οἱ, qui ad conuinium vocati, ſeriùs & cunctantius venire ſolent, Eraſm. Chiliad.

ζοφερόζως, & ζοφερὸς ἦς, ater, tenebroſus.

ζοφοδοπέω σκοτώδη ποιῶ τὴν ὄψιν ἢ τὴν ἀκοὴν, ἢ τὸ ἐπὶ τῶν ἀκουόντων, quare rectius vul- gò de iis pronunciat qui diſputandi neſcij ſunt, quàm qui ſi- ſiologicè diſputauerunt.

ζοφοῦν, quærendus.

ζοφώδεις, quæſtiones, torquendi inſtrumẽra. Suid. τὰ βασανιστήρια.

ζοφώδης, ὁ, inquiſitor. Cic. quæſitor. Virgil. & apud Athenienſes ſignificatus, ad quos referebantur qui reipublicæ alquid de ſi ent nec ſoluerent, Arpocr. quæſtor criminum, Lyſiæ.

ζοφωδῶ, ὁ, exploratorius, ingenio valens, quo rerum ratio- ſ inquirat, Gaza. ζητητικὰ δύνε ται, inquiſitiua verba. Idẽ Ga- Laert. de Zenone, ὡὸ ὁ ζητητικὸς ἦ ἀεὶ πάντων ἀπερίλογισ- τος.

ζοφῶν, Heſychius adfert pro ζητούμενον, ſed addens quoſdã ſci- re ζητητέον, quod magis probatur id autem eſt a nomin. ζητητὴς, quæſitor idem ac ζητικός.

ζυγὸν, ὁ, career ſeruorum, piſtrinum, Pollux in 3. ἵνα μὴ ἀζήτητοι ἢ δοῦλοι μένουσιν, ἢ ζητῶσι, ἢ ἀφευγόν ἢ χονδροποιεῖα, ἢ ἀ τεῖα.

ζυγὸς, iuncti.

ζυγὴ, ἡ, iaculum ferreum, lancea, ὀλοόφρων, ἀκόντιον, ἢ ἀκόντιον, ὀλόχρως ἢ μακρὸν, Heſych. Et ſaic cap.2. συγκλῦσαι τὰς κα- ρίας ὡσπερ εἰς ἀρτοπώλας τὰς ζεούσας ὡσπερ εἰς ἀφέδρωνα , pro qui- s Tertullianus habet cõcidet machęras ſuas in aratra, Siby- s in falces. Hieron. conflabunt gladios ſuos vt vomeres & hecas ſuas in falces.

ζυγὸν, vide ζυγὴ ἢ ζυγὸς.

ζυγόπαστα, ἡ, linno nuptialis, pronuba. Item copula. Item ζυγία, car- pinus arbor, de qua Theoph. lib.3. hiſt. plant. Vitr. lib.2. cap.9. Carpinus, quòd eſt minima ignis & terreni mixtione, aeris autẽ & humoris ſumma continetur temperatura, non eſt fra- gilis, ſed habet vtiliſſimam tractabilitatẽ. Itaque Græci, quòd ex ea materia iuga iumentis comparant, quæ apud eos ζυγὰ vocitantur, item & cam ζυγὸν appellant. vulgò Chaume.

ζυγαιός, ὁ, ὁ, natus ſub libra ſigno.

ζύγιμος βοῦς, bos iugalis, Athen. μεχρὶ δύο ἢ τριῶν πάντα, ἢ βοὺς ζύγιμος

Ἀναβοηθικὸς ἀναβοητικὸς vocat. Varro.

Ζυγάριος, ὁ, ἡ, ὀν, ἢ, ὁ, ἡ, ὀν, ἢ, ὁ, ἡ, ὀν, ἢ

ρια κρίσου, donis afficientur, quòd Crœsum seruarunt, rodot. ζώγρια, τῆς ζωῆς χαρίσεα.

ης, ὁ, ἡ, qui ad vitam sustentandam sufficit. vnde ζωπλάσσω, apud Nonnum, vitalis spiritus. & ζωοπλὰς μύσις, vica oratio & alma.

ς, ὁ, ὁ, qui vni præest elephanti.

Hesych. species herbæ est.

balsami liquor, ὁποῦ ἐλαίσαιον, Hesych. ὁ ὅπος τὸ βαλσάμου.

ορικὸν, τὸ, officina pictoris.

ω, μήσω, π. κεχ. pingo, describo, coloribus exprimo: vnde ζωγραφία, Gregor. in Epist. Accuf. sic Philo de mundo, & ιτο.

φικὸς, τὸ, ἐπίθετ. pictura, Plato in Philebo.

ρία, ας, ἡ, pictura, Xenoph. ὅθεν ζωγράφος ζωῆς τὸ θανάσιμος.

φικὸς, ὁ, ἡ, pictorius. ἡ ζωγραφική, ars pingendi.

φίζω, pingi solent, vel qui valet arte pingendi. Polyb. ὁ πλασ ἡ ζωγραφικὸς ὧν, &c.

φ, ὁ, ῶ, pictor, ζώων γραφὶ ἀμφ' ὢ, animalia pingens, animali s pictis etiningens. Herodot. Plato. ἡ ζωγραφὶς ἢ ζωγραφίσει ἐ σαυτὸν ἐσαι, τέκνα, εἴτε ἄρρενα, ἐ θήλεα, &c.

, cap. 21. Nunier. ἐ κατέτρεψε σὺν τῷ πάντα τὸν λαὸν αὐτ, ἕως τοῦ κτανεῖναι αὐτὸν ζωγρίαν, percussit cum & vniuerfum eius po lum vsque ad internecionem, & ne vnus quidem viuus ca retur.

, bestiarum cauea. Suet. auiarium. Vari. τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐ ποτοι, ζώγρ. Hesych. item auiarium suum. Plin. χειρικμάτιον. isoph. Nam ita in Vespis Comment. χρὴ κμάτιον, ὃ ζ τὸ κλ ῦμον ζωγεῖον καὶ αὐτὸ, ὅπου οἱ χρίζοι πτερόντες. Suid. ζωγρεῖον, ὃ ὐ; ῳδεῖο.

ω, ας, ἡ, ζωτυρὶς, vegeto, fuscito. viuum conseruo, ve tum reddo. Iliad. ε, ὡς δ' ὁ μὲν βορέαν ζώγρει ὀδυτόνεσα κελεύ σσιν ὄνειρ, ἰ, ἀνζωπύρει, recreabat, εἰς τὸ ζῶν ζῷον. Aliquã lo nio viuum seu viuũ seruc, Iliad. ζῷ, ζώγρει σ ἀπ' ὀϊ, pro ζώπ ρει, ζώπυρα με ευλαπᾶ, quemadmodum sit in bello: dictione mposita ex ζῶ, id est, vituo, & ἀγρέω, venor, seu venatu ca . ζωγρητὸς, viuus captus, à cæde conseruatus. ἰ ζωγρηθῆ ζ ὀνίατο.

ω, ας, ἡ, venatio. Dicitur etiam quoties viuus aliquis red endus aut mulctandus capitur: vnde ζωγρὶς λαβεῖν, viuum cere. ζωγρὶν ἔλαβε τὸν ἀνδρα, Hesti autem viuũ cepit. Herodot. ὁ ζωγρὶν ἀμύνουσι ἀν, cum viuum excipiunt, Idem Herodot.

ω, feretra mortuorum, Hesych. ναυσὶν ὀπίσω.

, canea ferarum, Hesych. Basil. ζωγρεῖον.

ν, ου, ὁ, Aristotel. in 3. de partib. pro insectis & bestiolis qui s auticulæ vitiantur.

, signa Zodiaci. sic enim vocat Aratus & μέσης, τροπὰς, ἠ ωλοῦ ίας, ἀρκτικὸν, ἀνταρκτικὸν, μεσόν, ἠ ἰσημερινὸν κύκλον. Aristot. de mundo, ζ ρος διαρῥήδ ας ὁ λίνης ζωδίων χώρας, de Zodiaco loquens. A ander Trallianus, σπλῆνα ὅταν ἐν ὑπερόχοις, ἢ ἐν ἀπορρῳ ζωδίῳ, ρεται ὑδρὸν: Interpres, quum luna est in occasu (sed dicen m fuit, cum senescit vel decrescit. nam per ὑπερόχων lumi diminutionem significat) vel in signo sterili, & Saturnum greditur.

ς, ὁ, ὁ, circulus is quo 12. sunt signa, & ob id à Latinis fi sier dictus. λεξὸς κύκλ. λέγεται δὲ τὸ τέρενος ἐπ' ἀξονος κλεὶς ωος. Proclus de Sphæra: obliquus circulus à Virgil. dictus. upiter orbis à Cicerone, i. ζωϊόν κύκλ. Arato. ζωδιακὸς τὶς ζωοῖς.

, ὁ, ἡ, animal parum.

, viuebant. Hesiod. σφὶν ὑφ' τὸ ζώτικον ἔθη χθόνὶ, &c.

, in Epitome Polybij, animantium ritu.

ς, ὁ, vita, tempus vitæ, sumptus ad vitam sustinendam, sub antiaφ' ἑαυτὸν ζωὴν ἀξιοῦσθαι. Odyll. ζῇ δ' ὁ ξεινὸς ἐ ἐπιτε ; id est, copiosius census, Idem Homer. Iliad. ἐν ᾗ ζωὴν ἐ σαντῷ, patrimonium, & τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν cur: fit dictus Chris s, Nazanz. in Orat. apud Hesychium paroxytonos quoque ριπτὰν ζῶν reperitur, quod ei est non solum ὁ ἀφ' οὗ ζῇ χα ν sue χρεῶ τὴν ζ sed etiam τὸ μὲν ἐφ' ᾧ μοι τὸ γάλακτι α nomine dictum χεῖς sic vero & ζῶλον esse dixerat τὸ πάϊον ωνες quod melli innatat.

, viuam, pro ζώσαν.

, viuax.

ς, ὁ, ὁ, opponitur τῷ θανατηφόρῳ, Themistocl.

ωμαι, Hesych. affert pro ζώσασθαι, βρόχοις.

ς, ὁ, ὁ, signifer orbis Cic. ζωδιακὸς. Aratus in Phænom. ιόν ἢ κύκλον ὀδιακὸν κεκλῆσθαι, &c.

ς, ὁ, ὁ, animalis, animans. ζωϊκὴ ἱστορία. Aristot. σφὲ τ ζωϊκῆς σως ἕσπις, &c.

ν, ου, τὸ, cingulum, septum transuersum, ζώνη, balteus, ſuc ncta tunica, aut fagum, ὁ ζώσας χιτῶν. Hom. Iliad. ἐ, Ἐρύσατο ὁ τὸ π παλαμὴ ὃ ἡδὺ ὑπερέρρηξε ζώνιος τὸ ἢ ὑπερ. Et Odyll. ξ, Ἐπὶ ν σπλῆσ εἶεν ἔχων ἢ ζώνῃ φαεινὸν, id est χιτῶνα. dicitur autem ζώνημα ἀπλοῦς αὐτὸ τὸ ζώσμα. Pollux in 7. τὸ ζῶσμα, ὃ τισ μηδὲν τῶν ἀ σεων ὑπὸ μίας πτῆς ζ ὑπὸ μίαν, ὡ ὁ ἀλεξ, πλεονάζον τὸ ζώσμα τὸ ἀ πτικὸν. Item ex Menandro, Οὐχ ὁρᾶτε τὴν τερψον ζωμὶ ὑπὸ μάρμακα; addidit que ὡς ὑπάτειον τὸ χρῶμ τὸ φορμᾶς ὧν. Est & subligaculum, siue fascia Celso, apud Hesyc. κεβέζωμα.

ζωμεύμα, τὸ, condimentum. ἀφύησιν, Dioscor. Aristopha. in Equit. quendam vt coquum catillans, ὃς τοὺς ἀκροατὰς, ζωμεύματα ἐπὶ ποσὶν, σπανιὸν ἀνδρ' ἐγὼ θέλοιμι, ἢ φαὶ ὀξάγειν Ταῖσι πανουργεύ σεσιν περίφρων ζωμεύματα. Interpr. etiam τὰ ὀψὰ τῶν χειμάδ ν, vt lingua, cera & pix: quæ Athenis vetitum exportarc.

ζωμεύκαπτα, funes quidam in nauibus.

ζωμέω, clixo, condio, decoquo. ζωμέω, ὄπτησ ἐν ἀλσὶ ἢ ἐλαίῳ, clixæ in oleo addito sale, Dioscor.

ζωμήρυσις, ὁ, ὁ, vas quo ius hauritur, instrumentum coquinarium, quo ebullientem spumam detrahere camus. in Epigr. ζωμήρυσιν τὸν πάνυ λίσσε ἀφρολόγον. apud Hesychium exponitur, ζωμὰ αὐστηρὸς, i. cochlear aut instrumẽtum quo oliꝫ ius despumatur.

ζωμίδιον, ου, τὸ, iusculli, Aristop. νε. ὅσπερ βρυνὶ τὸ ζωμίδιον παπαγᾶ.

ζωμιλλὰ Hesyc. εἰδος. forsan quoniam ea herba est ζώζωμος & gratiam addit iusculis.

ζωμοπώλιον, ου, ὁ, cupediarius, condiendi iuris peritus, opifex iuris in culina. Ité ζωμοπώλις, in cibos idoneus, Marcellus: gratiam in iuribus habens. Ruel.

ζωμὸς, ου, ὁ, ius, ius e seculentum, liquor eorum quæ coquuntur in aqua. Aristophan. πῶ, δέ ὁ ζωμὸς πανταθυμίοις ἐμπλακὶς, &c. iure impletus. λιπὰς ζωμὸς, album ius vt quo coquuntur anguillæ, Galen. lib. 2. ad Glauc. ζωμὸς μέλας, ius nigrum: sic dicebatur quo vtebantur Lacedæmonij fenes, Plutarch. in Apoth. Suid. ἁμματὰ μιμῖζων ζωμὸν κρεπτικὸν, qui grádiorem buccellam deuorant, Aristot. in Probl. frustum. ζωμοὶ ἡδὺ πάνυ, iura adipe pinguium, Gaza. ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium πικρὸς ἐμβλύων, vel acqua & ius in quo cocti pisces, Pollux lib. 6. cap. ἀπὸ ταρίχῃ ἰχθὺς ὀξὶ ἁλμικὸν, ὅταν γὸ ἑψηθῶν τὸν ὀπτὸν ἰχθύων ζωμὸν, qui locus fortasse Athenæi nodum explicat ἀπὸ ζωμοταρίχῃ, ἃ φασὶ ταρίχῃ ὑδαμοῦ εἶναι ὃ κάρι. Κλείτ ἐν ὃ γαμικαστῇ ἢ ζωμοπέργιον τὰ κλαλλατα τέτρεις, ὁ Κίνλ. ὃ δ' ἱπποπλὴς ὁ ζωμοπέργιον ὑποκρινὴς. τὸ ζ ἔζ Σιμωνίδου τὸ ὧν ὡς οἶδα. Hæc ille desiderio.q.v.

ζώνη, ης, ἡ, zona, cinctus & cinctum Varr. cingulum, lorum, balteus. Armonius annotat virorum esse, quemadmodum ζώνον fœminarum. Homer. pro armorum apparatu vsurpat: & veteres ζωσασθαι, αὐτὰ τὰ ὁπλὰ, id est, arma indurce, diexerunt. Hom. sane vsurpauit fynecdoch. sue metaph. pro tota corporis armatura, Iliad. ἐ, ὁμοῦ τε ἢ κορυθὶ ἴαλλε ἀλὶ πρὸ πικρὸν ἐγχος, Ἄρει ὃ ζώνῃ vel vt Paulan. expon. τῷ σκέλει. Pollux in 2. ζώνη, ὅπλον τὸ ἡμιμήριον τῷ μηρεῖ. ζωστὸν, ὡς ζώστρα, fascia. vide infra. Est & pars corporis quæ cingitur, & quum cingulum amebit ὀσφύες, vt quidam existimant teste Erotiano. Pollux est τὸ ὑπὸ τας πλευρὰς ὀστέον, quod & χαπὰ & λεπὸν. Illa vel vt alibi idem Pollux tradit τὸ κατ' ὀσφυν ἀ ἀζωὸν ὃν τῷ ἐμπροσθεν. ζωίλων λύειν, soluere zonam dicitur puella quæ virum admittit, in Epigram. Homer. de viro, qui virginitatem virgini eripit. λύσας ὃ παρθενίλιον ζώνλιν, vt soluere zonam, Festo cingulum. Gratiæ verò quæ virgines singuntur ita ab Horatio Carm. lib. 3. Ode 22. vocantur, ἡσηεῖσαι nodum (nempe zonæ) dissuere gratię. & φέρειν ὑπὸ ζώνης dicitur mulier quæ grauida est apud Euri. in Hecuba. ζώνλιν pro crumena interpretatur Erasmus cap. 11. Euangel. Matth. veterum more loquitur est, iuxta quẽ similes fi quid erat arris, id in zonis gestabant. vnde proverbium illud apud Horatium, Zonam perdidit, de eo cui nihil erat pecuniæ. ζῶσαι τὰ κάμνοντ, id est, segmenta mundi, tractus. ζώνη ἱππότης, in Epigrammat. zonæ & fascix, Capellæ. Pollux hbr. 5. cap. x. cinguli. Cicer. ζώνλιον Pollux fasciam interpretatur, inquiens lib. 2. ὡς σπαργάνοι τὰ ὑποβαλόμενα ἐν ἀγρῷ. ἐ πλουτοῦ τὸν ζώνλιον, ἐν ὁμοίῳ φασκίοις κρακόλιν. Ibidem ex Anaxandride, ζώσαι dicitur. & thoracis pars dicta ὑποζωσθεν, Hesych. τόπος ὁ ζωσπλέγματος. ζώνη apud Herodot. expon. purpuræ vestis, ποφορμεῖον ἱμάτιον, quæ expe stio apud Suidam quoque est ab eode Suida ζώνη explicatur ἀζώνος citante hunc locum αὐτὸς ὁ ἀμφὶ τὸ βασιλέως ὀξυθυμίαν ἢ ἀπὸ ἰδιώτας ὁπὰ ἐν τοῦ ζωλίου. (vt Com. interpret. videtur) dignitatis militaris homines. ζωνη tropice dicitur vis, facultas, ὁ ἀσιακὸς ὃ ὑπερφυὴς ἀνδρὸς ζώνη ὑπὸ ἀσκεῖς ἀ ἀσκεῖς, quoniam in qui vestes ritas præcinxit ad res gerendas expeditior est, Suidas. ζώνη dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terrainque veluti cingula quædam ambientes. Cicer. quoque in somnio Sc pion. appellat cingula: est & ζώνη ignis facer, siue herpetis species de dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem vt author est Seribon. Largus.

ζώνιον, ου, τὸ, cingulum. Dimnutiuum est. cinctus muliebris. Pollux in 7. τὸ φρύγιον Aristoph. ἢ τὰ ζώνια, vocabant item σφηνίδας. Plautus cincticulum dixit

ζωνιπλόκος, zonarius artifex. Solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri.

ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius: adiectiu.

ζωνίτις χρῶμα, ις, zonitis cadmia dicta, quod fit quibusdam lincis velut zonis cincta Dioscorid.

ζωνύομαι, ὑσομαι, σασθαι, &

ζωνύω, cingo, stum metaphor. arma induo, Accusat. Hom. Odyss. σ, ζώσαν τοι ἐνὶ πάντες ὑπηνώνασι θοὶ ἑταῖροι, & ζώννυτο ἀσπίνην. ubi indicat ζώ μηχάνην ἐσὶ συγγραφικὸν. alibi, ζώννυσθαι μίτρᾳ, τῷ χαλκῷ λεπίδα.

ζώνυμαι, metaph. armis induor. Paussan. in Bœoticis. τὸ δ' ἐνδύειν τὰ ὅπλα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι, μεταπολὺ δὲ θεῖναι.

ζώστειον, ου, τὸ, siue ζώστειος, pistrinum, locus vbi ferui molunt. veluti ζώστειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἀλήθουσι, inquit Hesych.

ζωογονέω, ῶ, vium produco, animal gigno. ζωογονέῖται, est vitalis. τὸ ζωογονοῦν, animantia gignens, Philostrat. item Lucian. de Pallade cerebro Iouis nata.

ζωογονία, ας, ἡ, vium producere, animal gignere. Theophrast. de causs. lib. 3. cap. 17. σπανικῶς δὲ ἡ φύσις ζωογονεῖ, μεταλλάττει πως τὸ ὑγρὸν τὸ θηλυ, καθάπερ ὕλλα ὅσαι πλὴν ὀνῶν τὸ θερμὸν ἐκ τῆς ἡμέρ. legend. σὴν ἡμ. blodh pro ζωογονεῖν, ζωοτοκεῖν dixit. in voce Passiua etiam ζωογονεῖσθαι pro eodem sumpsit eiusdem libri capite vltim. nam de cicere loquens, σφακελίζειν, inquit, ὑπὸ κρημνῶν κρατῆσαι, ζωογονεῖται γὰρ, &c. Idem lib. 4. cap. 9. ἐκλαυδάνειν, & lib. 5. cap. vlt. eiusdem argumenti, θηλαλεῖσθαι in eodem significatu posuit. peculiariter igitur dicuntur arbores ζωογονεῖν plantæque & fruges quum vermes procreant, seu vermiculantur. ζωογονεῖσθαι item est vitam accipere, viuiscere Plin. Athenæus libro ζ, de anguillis loquens, ὅταν δὲ (de quarum tamen generatione ipse Athen. Plin. atque Aristotel. diuersa planè prodiderunt) ἐγκύους αἱ συμπλακεῖσαι, κατ' ἀφύσιν, γλοιώδης ὑπ' αὐτῶν ὁ χοιρίδιον ἐν τῇ ἰλὺι ζωογονεῖται, Plin. lib. 9. cap. 51. Anguillę atterunt se scopulis, ea strigmenta viuiscunt, nec alia cit earum procreatio. ζωογονεῖσθαι, vitalem esse, Actor. cap. 7. πνεῖν ἐκέλευε τὸ βρέφος αὐτῷ, εἰ τε μὴ ζωογονεῖσθαι, infantes exponere, ne vitales essent.

ζωογονικὸς, generatio animalis, animalium partus.

ζωογόνος, vitalis, viuum & animal generans vt ζωογόνον σπέρμα cui opponitur ἄγονον. sic autem appellatur. vocatur numerus septenarius, quòd infantes septimo mense nati viuant facilius, quàm qui sequenti, de quo Aphrod. Probl.

ζωογονούμενον, animatum. Basil. ζωογονούμενος σπόλικας ἐκ πλὶ ἐγκάτους.

ζωοθήτειος, ας, ἡ, vitam largiens, Homer.

ζωοδότης, vitæ largitor, Dei epitheton.

ζωοθυτέω, animal sacrificare.

ζωόμορφος, ου, ὁ, ἡ, animalis formam habens.

ζῶον, ου, τὸ, animal. τὰ ζῶα, animantia, Cic. Plato in Timæo inquit, τὸν δὲ τὸν κόσμον ζῶον ὁρατὸν ἔνσωμα τε, hunc mundum, animal esse, idque intelligens, Cic. vide ζῶσα.

ζωοποιέω, ῶ, σω, σα, σθαι, vitæ restituo, vegeto, recreo, iuuo, fouco, animal procreo, ζωογονῶ, Theophrast. de causis libro 3. cap. 23. Paulus 1. ad Corinth. cap. 15. ἐν τῷ χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται, omnes in Christo, siue per Christum vitam accipient, reuiuiscent, quod barbarè viuificabuntur. Nota tamen vim verbi Passiui quæ satis præpositione Per exprimitur. In eodé capit. Σὺ ὃ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ, Id quod seminas non viuiscit.

ζωοποιητικὸν, οῦ, τὸ, potentia vegetandi, vis animalis.

ζωοποίησις, ας, ἡ, animalium creatio.

ζωοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vitalis, Cicero.

ζωοπόνος, qui sacra animalia vrbit & locus vbi id fit ζωόπωλις vocatur.

ζωὸς, ὸν, ὸς, viuus. διὰφαξ ζωὸς, viuus porcellus, Herodot. ἐν ζωοῖσι, inter viuos, in Epigr.

ζωοστασία, τὰ, animalium septa, tectáque.

ζωότης, animabilis spirabilisque facultas Cicer. Plutar. ζωότητος ἡ θειότητος, de mundo.

ζωοτοκία, animal generare viuum, animal formare seu parere. Et ζωοτοκεῖσθαι, animalem formam prouenire sic Gaza apud Aristot.

ζωοτοκικὸς, ἡ, animalis generatio.

ζωοτόκος, ὁ, ἡ, ἡ, animalis fœcundus: sic Gaza apud Aristot. ζωοτοκοῦν ὄρνιθος, partus vitalis.

ζωοτροφέω, οῦ, animali præcto alimentum, ζωοδοτῶ, Theophrast. 4. c. 16. de causs. plant. διαφθειρόμενα ὑ ζωόντα, corrupta nullas bestias creant.

ζωοφαγέω, ῶ, carne vescor, animalibus victito. Aristot. in 8. Anim. ὅτα ἡ μυστικὰ τὰ μὴ ζωοφαγοῦντα περὶ σιτία, βρώσιμα μόρια δὴ ἡ παρόψεσι καὶ ὀροφάγοι γὰρ ὄρτ.

ζωοφάγος, ὁ, ἡ, ὄν, carne vescens, Aristot. in Politic. διὰ τὸ τὰ μὴ ζωοφάγα, τὸ ὑ κυπτοφάγα, τὰ ὑ ταμφάγα αὐτῶν ἐφ.

ζωοφελὲς, herba quæ & θνασθλιμον. Plin.

ζωοφόρος, ον, ὁ, ἡ, signifer. vnde ζωοφόρος κύκλος, circulus zodiacus cõplectens τὰ ζῶδια, i. signa fic dicta ab effigie animalium, aries. taurí, geminorum, &c. de quo circulo apud Aristot. de mundo, & Proclum de Sphæra. ζῶ φέρων αἰτίαν, in Epigr. ζωφόρος etiam vox est architectur. & i. Zophorus Vitruuio, ea illa in columnis inter epistylium & coronicem quæ pinnatis fæpe figuris visitur, ornamentisque diuersis insta. vulgò Latini. Vide Τοξοφόρος, ὁ. Hesych. ζωοφόρος, ὁ, σαλαμάνδρα, ἢ κάλλιον πετρικὸν, salamandra, feretrum.

ζωόφυτα, dicuntur quæ nec animalium neque fruticum, fecertiam ex vtroque naturam habent, vt sunt vrticæ & spongiæ, de quibus Plin. lib. 9. cap. 45. Nos fortasse, inquit Budæus, notplantanimes dicere possumus, vel plantanimalia.

ζωύδιον, ου, τὸ, ἄτος, ζωυδέσιον dicuntur quæ animalia & vermiculos procreant. Theoph.

ζώπαιρα, ας, ἡ, genus picis, resina, quæ in vsum medicamin. à nautibus deraditur. Dioscor. ζώπυκτρα etiam dicitur. Vide πίττυκτρα.

ζωπύλαξ, ακος, ὁ, &

ζώπυρον, ου, τὸ, follis, scintilla, ignitum, scintilla, ὑπόπυρα, fomites. τὰ ζώπυρα, Plat. i. femina, fomenta ad excitandæ & propagandum, incentiuum, reliquiæ subsidiariæ, vnde rum genus & species instaurantur & restituuntur. in 3. de Leg. ori Latinè dici potest præfidium. μικρὰ ζώπυρα τὰ ὀξὺ ἀφανῆ γιγνόμενα, ex Platone Lucian. i. ὑπολείμματα. Suid. ζώπυρα, φυσίματα, τὰ ζῶα ποιοῦντα, λείψανα. dicitur & ζωπύρια.

ζωπυρέω, ῶ, ησω, ησα, ἠκα, &

ζωπυρόω, ῶ, ὠσω, ωσα, excito ignem, scintillas inflo, facio iniuscere, suscito, ἀναζῶ ποιῶ, ζώπυρα, Etym. τὸ ζωπυρεῖν, fóri.

ζωροπότης, merum bibere, in Epigr.

ζωροπότης, meribibus. Plaut. temulentus. Suid. Hesych. ἀκρατοποτὴς, μεθυστής.

ζωρὸς, ὸν, ὸς, merum, i. vinum. ζωρὸν ὄξος, in Epigr. ζωρὸν πῶμα id. ζωρὸν μέθυσμα, Apol. Rhod. meritum vinum.

ζωρύτης μαθὴς, in Epigr.

ζωρύτης, ου, ὁ, purior, ineraclor, præsentior. ζωρύτερος, (inquit Hesych.) ἀκρατέστερος, vel (vt alij) πλέον ἢ ἀμείνων ὑπηρετῶν ἐπὶ τὰς θεραπείας. ζωρύτερος, οἱονεὶ ἀκρότερον ζωρὸν ἐργαζόμενος, vini merum potius, Dioscor. ζωρύτερον πίνω, intemperantius bibo. pro ζωρότερον ait Phryn. orator dicit ὀξύτερος. Homer. Iliad. δ. Μαῖ' ἐπὶ κρητῆρα Μενοιτίου ὑὸν κρᾶσιν, ζωρύτερον κέρασον, δίπλας δ' ἐτίτυσε μᾶλλον. Interp. ζωρυτέρα κράσει, ἀντὶ τοῦ ζέοντι. Apud Athen. ἐκπιὼν, ἐπὶ ζωρύτερον χρῶμα ἐπιοῦσι. Ibidem, πίνουσι δ' ζωρύτερον ὕδωρ δύο πάρτες, τὸ γὰρ ὕδωρ ἐστὶ τὸ ἀκρατον.

ζῶς, νιμος, ζῶν, ζωὸς, animans, homo mortalis, viuens, animal. Homer.

ζωστέμιον, cinxi. Hesiodus, ζώσαντο, id est, se cingunt & inclantur.

ζωθήκη, ης, cinctus. Nonn. ζωθήκη λίθων ὑ μέσιτος μέτρῳ.

ζώσιμος, ος, ὁ, vitalis, qui viuere potest. Alex. Aphrod. πεφὶ ἀσθμῶν, i. monstra viuere nequeunt.

ζῶσις, εως, ἡ, cinctus.

ζῶσμα, ατος, cinctus, Basil. in Epist. vide suprà ζῶσις. Item tela, vestis ad procinctum idonea.

ζώστειρα, Minerua epitheton in Bœotia, teste Hesychio qui tradit ζωστήρια vocant.

ζωστῆρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus, venter, subpectorale. Hom. Od. ἕζωσεν δὲ τοῦδε σωλήνε χρυσέῳ, i. ζωστῆρι. Vide in ea voce. ζωστὴρ herpete morbo, vide ἕρπης. Plin. li. 26. cap. 11. Ignis sacri ira sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens quo ſo ſter appellatur & cinctus ſi cuiſcerit. ζωστὴρ apud eundé Plinium. 13. c. 25. est fructicis genus, quem prasion alio nomine vocant.

ζωστῆρες πόδωδοι, hoc est, simulachra apud Thebanos stetit radunt, quòd ibi arma ceperit aduersus Eubœos & Chalcidenses. Siquidem ζώστεσθαι, veteribus significat arma induere.

ζώστρα, τὰ, cingula vel cinguli, τὰ ἀφ' ὧν ζῶλαι ὑπεστήσαι ἀσὶ τὰ, cinctæque ad pectora vestes, vt dixit Ouid. in Metamorph. Odyss. ζώστρα τὰ ὑπὸ τοῖς μαζοῖς, ἢ ἁπλῶς στηθοδέσμια.

ζώσω, cingam. vnde ἐζώσα, & ζώσω. Hesiodus. ζώσει ἢ καὶ ποτὲ στὰ, &c.

ζωστικὸς, ἡ, ὸν, vitalis, Plat. lib. 10. de Repub. sedem habet in corde, quæ & θυμοειδὲς dicitur Galeno.

ζωτικὸς, ἡ, ὸν, vitux, vitalis, vitiuficus, animalis, genitalis. ζωτικὸν, vitiuficus panis, Nazanz. in Orat. ζωτικὸν ἀνάμικτον καὶ ἀκέραιον ὀμφάτων. Galen. lib. 1. ad Glauc. Theoph. hist. lib. 3. de palma, ὅλων γὰρ ἐν τῷ ἄνω πάντων ὁ ζωτικὸς, planè enim in superiore parte eius vitalis anima tota continetur.

ζωτικὸς, ἐθέλω, viuere volens, i. nolens sibi mortem conse ere. Plutarch.

ζωύφιον, ου, τὸ, bestiola, insectum, animalculum.

ζώφυτος, ὁ, ἡ, ὄν, fertilis plantarum, Plutar. in Romulo.

ζώω, viuo, Odyss. ε, εἰ τοῦτο ζώει. Hesiod. ὅτε θεοὶ δὴ ἔζωον, edij viuebant. Idem, ὃ δ' ἐξ ἀγαμέμνονος ζώει, viuebat Iætus. ζῶν ὁπότε

ρίσμα, frumento victitant, Herodot. ζώοντα ὑπ' ὕλης ἀχρίνης, arresti materia victitantes. ζωωσις, vivificauit.

ρ ἄνος, ὁ, ἡ ὄν ἡ, belluinus, animalis, Naz. de homine. ζωώδης ἡ ὃ ρόν ἡ ζωωσις, vt brutorum.

ζωποιῶ, vivificatio animantium.

ζώστις, vocantur vestes vel tapetia animalium figuris intexta, cuiusmodi & hodie passim habentur, & à Plauto in Pseudo belluata vocantur: item ab Athen. hoc est, animalibus pictis distincta, παῖτες ἢ ἐν χρυσῷ τὰ φοινικίδες, πολλοὶ ἢ ἐν διαχρύσοις ἢ ζώοντας. Pollux libro septimo, ὃ ἢ πασίκιτος χιτὼν ἐστὶν, ὁ ἔχων τὰ ζῶα, ἢ αἱ ὑφάσματα, ἃ ἢ ζώοντος ὄχηστον κυκλοτερῆ, ζωδίασιν, belluosus Horat.

H

HPRO accentuum variatione significatum quoque variat. Cùm disiunctiua est coniunctio, vel declaratiua, renuatur & acuitur: cum affirmatiua seu cõfirmatiua, tenuatur & circunflectitur, Gaza libro tertio Grãmat. Localis autem particula, articularis & simulitudinem importãs, aspiratur & circunflectitur, ibidem.

H piratum, articulus prepositiuus fœminin. generis. ἡ ἀθῆνα, ἡ ἀθηνᾶ, quando certam demonstramus virginem.

H piratum atque oxytonum, articulus subiunctiuus fœmin. gener. quæ. Iliad. ἀλλ' Μενέλαε δεινὸν ἔπος, ἢ μοί ἐσ' ἀχαιοῖς αἰσχρὸν ἐνισπεῖν.

t relativum pronomen pro αὐτοῦ, Odyss. ζωμὸν δ' οὐ τορέχων. ἢ ὃς μὴν ἰωὶ χόλον ἢ οἱ pro αὖτο. Odyss. ξ. ἢ τὸ δ μάνον δίκη ἔστι.

em pronomen est possessiuum tertiæ personæ, ab οὗ, ἢ, ὁ, pro ἑαυτοῦ.

H spiritu oxytonum, vel, coniunctio est disiunctiua tam rum quam personarum. Iliad. ἀλλ' ἄγε, ἢ σὺ θεὰ νεμέσα. Et νῦ ἡμεῖς. Item d disiunctiua indeterminata. Iliad. ἐ, τῷ μὴ γὸ σαώσειν ἔτι' ἀπήνῃσι φόβοιο, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. Nonnunquam exanatiua, quæ ἀναμνηστικὸς à Theodor. appellatur, quasi destruatiua. Galenus Methodi libro quarto, in his verbis Hippocratis, σπάργανα ξηρὰ ἐπιτήδεια μᾶλλον ἢ ὑγρὰ ἐόντα, ait τὸ ἢ ὑδέων ἀντιφάσεως ἕνεκα ἀναμνηστικὸν ἐστὶ ἀρεμε hic ὐκ significare quomodo ait apud ristotel. Analyt. Poster. δεῖ ὀλίγων δ' ἀδυνάτων. Alibi per quàm ponunt. Sophocl. in Aiace, ἐμοὶ πικρὸς τυγχάνων ἢ κείνοις γλυμιλι amarus magis obiit quàm illis dulcis. Et Homer. Iliad. ἀ, Βούλομ' ὑγὰ λαὸν σὸν ἐμμεῖναι ἢ ἀπολέσθαι. Quod alij exponunt ἢ ἀπολέσθαι. Porphyrius, ὁ ἀπολέσθαι: acsi diceret, Volo o populum seruari, & ipse interire. Mihi videtur Latine ddi posse, Malo ego populum seruari quàm interire, vt ponatur per quàm. atque sic ferè capitur quando pluribus opositis vnum aliquod eligitur. Item ἢ, aut, id est, alioqui. enophon, ἐγὼ γὰ κἀκεῖνο ἐπιστῶ, ἢ δύνασ ἐλεγχθῆναι γελοῖος. Lucianus in Cauca. ὃ τι ὑμῖν δοκεῖ, ἢ ἐγὼ ἐθέλω ἀκοῦσαι. ἀλλ' ἐμοὶ δ ἄλογ, ἢ δὲ ἐγὼ ἐν μικρῷ πάτῳ, &c. indignantis, Lucian. & quote pro nam vel etenim capitur. Xenophon, ἢ σὺ πάνυ πονηρὸς ἐνεπαι tu quomodo facis? id est, vel tu verò, &c. Aristophan. Pluto, ὦ ἢ θαύμαστον τὸν σοφὸν ποιεῖ. ἢ τί γ' ἂν ἔγωγε τὰ δίκαια ποιῶν ἐπαθον; Nam quid causæ dicere poteritis, quin eo decidatis? ἢ ἢ φαῦ. Theophrastus de causis quarto, capite sexto, ἢ δὲ dicimus. ἢ φασί γε, vel saltem aiunt. ἢ ἀδρᾶπλοῦς, vel opemodum, similiter. ἢ geminatum pro suc. Plato in Apology. ἐσοῖς τοῦτο φαῖμι ἂν, ποιῆσθε αὐτὸ ἢ μὴ, ἢ ἐμοὶ δὲ ἀ πειέσοντος ἄλλα. ἢ ἢ, vox prohibentis & reprimentis, id est, ἀ. Aristophan. νεφ. ἢ τί σιωπᾶ, ἀ tace, vel ha ha file. em ἢ pro quàm, post comparatiuum. Philo de mundo, τῶν σοφῶν ἀπόκειται ἢ τρωσιτέρας λαβεῖν φαντασίας, studium on prius remisit quàm mente concepit species clariores. τοῦ ἀκουσθῆναι λόγῳ ἡδὺ μᾶλλον ἀγαλεῖν μετὸν ἢ χάριτος, ἢ ἢ ὀφθαλ tendentes nihilo magis iuris esse Æolibus in agrum, quàm i. Herodot. δῶ ἐκὰς χαλεπὰς φέρειν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ ὦν ὅπου, id n non est consentaneum iniquo ea ferre animo, & non pous aquo atque sedato vbi ἢ, id est, ἀλλ'. μείζων ἢ ἐξ ἀθρώπου, ἢ ὡς ἐξ ἀθρώπου. Gaza libro quarto idem ibidem. μείζων φέρειν, vel ὃ ὦσι ἡμῖν ἄλλων φέρειν. idem de Senect. ὧν δ' ἢ ὄχ ἥκιστα ἐπιμελοῦμαι, ἀλλ' ἐν τοῖς πόνοις ἢ ἐν τοῖς κινδύνοις ἀσθενέστερος γίγνομαι. ἀλλ' ἢ διαμένει, ad quæ frueñda non modò non retardat senectus, sed tam iuuitat. ἢ inter duo comparatiua. Plutarchus in Solone, τὸ φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διωκόντων ἀεὶ τὸ ἡδονῆς, de oluptatibus loqui licentius quàm philosophum deceat. em vbi nec vis est comparatiui, vt in capite de imoo tanto icæ Euangel. ἀμείνων ἦν ἀνθρώπῳ ὃ ἐκ τοῦ ὄρους αὐτὸν ἢ ἐκεῖνο ἔστι, descendit iustificatus in domum suam præ illo, vel posquàm ille. ἢ, quandoque apud Græcos ponitur subauta dictione μᾶλλον, id est magis quàm. Hᾶ pro quàm adiungitur etiam positiuo. ὑκ ὀμοίως ὡᾶ, diuersum erat quàm, Hermogen. ἀλιθαυὸς ἐστὶν ὑπερβατικὸν pro quàm. Aristophan. νεφ. εἰσὶς ἢ μᾶλλον ἐκ γέροντας ἢ ἐξ νέους τὰ πολλὰ, pro μᾶλλον ἢ, par est potius senes quàm pueros flere. ἢ post superlativum. μᾶλιστα ἢ, magis quàm, Aristophan. ἢ quam post θλιωτὸ, id est, malo, in Epigramm. ἢ ante infinitiuum. ἢ ῥᾳδίοτερ ἢ ἀθρώπου διαπεῖσαι supra hominem discum iaculatur. ἢ ὡς cum infinitiuo præcedente comparatiuo, id est, quàm, vt μείζων ὡς τὸ φέρειν ἢ ὠμάσθαι, Xenophon, ἢ ὡς τὸ ταχίων ἢ εὐβολὸ ἐγκυτὸν ἡμῶν ὀλίγαν διαλουσθῆ, à prima incursione paucul is diebus exactis, Thucyd. Significat etiam το ὑπότερον, vtrum. Iliad. ἀ, δὴ ἀδίαζε μεμιόμενε, ἢ ὅτι φάσμανον ἐξὸ ἐμοὶ ἀμῦναι ἐδὲ μαχεῖν. Nonnunquam dubitatiua est pro nunquid, vel an: vt Iliad. ἕ, ἢ ὅπ ἢ χρυσοῦ ὄπλ ἐνεικ, ἢ ἐ, annon, nécne. Platò libro primo de Republic. ἐ γὸ γεωργία χρήσιμον, ἢ ὡς agricolatio vtilis, nécne? Idem libro secundo, ἢ ὃ κατὰ λόγ κελεύομεν ἐκὸς φοβεῖσθαι ἢ ὡς δικαίως ἐκὸς ἀ ῥᾳ, id est, nónne. ἢ ὅλον ὅπ, N. zan. in Orat. vbi videtur accipi pro non, qua ndo interrogatium est, vt ἢ ἢ pro ἢ γὸ, nónne, annon? Plato secundo de Republic. ἢ ἢ δοκεῖ σοι ἕκιστα. in Parmenide, ἢ ὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον πορεύεται; nónne vides quantum opus iniungas? Idem, ἐρήσῃ τοῦτο ἢ ὡς dicta sunt hæc, necne? ἢ ὐκ αὖ, alioqui. Idem in Phædro, πόσα μὴν ἐν ἑνὶ σώματι ψυχὴ φύσεται τὰ θνητὰ, ἢ ὐκ αὖ πλέον εἰς τὸν τὸ ζῶον, vbi ἢ αὖτ ὐκ ἔτι. Hᾶ etiam significat quà quod. Plato in Hipp. τί οὖν ἐκάματε ἄνδρες ἢ ἀμαθέστατοι ἐσμὲν, &c. (hoc nisi Latini dicunt. Cic. Nam quid aliud agimus cum ab omni negotio seuocamus animũ nisi animũ ad se vocamus? & pro Cælio, Quid est aliud quod nos patroni facere debeamus, nisi vt eos qui insectantur repellam us?) Nam quod aliud causæ fuisse putas, nisi quòd hoc præstare nequierint? Xenoph. ἢ pro an, post φοβοῦμαι, Homer. ἢ ἀπὸ, nécne, Plato epistola septima, διὸ εἰ ἐγὼ, πότερον αὐ εἰκὸς παρελθὼν ἢ πάθ', dubitare vtrum esset eundum nécne. ἢ τι, nunquid, Aristophan. ὑπὸ ἢ ὃ Thucydid. pro ἢ, id est, & cum verbo διαφέρειν. Plato ἢ pro fed, aut. dest μᾶλλον, ἀκούω. σφοδρὰ πονηρὸς, ἀεὶ κατ' ὀμμὸ, ἢ δὲ σοὶς τὸ κατηφερὲς χρὸ, ἢ δίκαια ὑπ' ἐξέστασε κατεῖν, soni item particulam ἢ ἀμολογοῦμεν, interdum Budæus prolatis ex emplis ostendit, vide commentar. Theodor. Bezæ in Mat. 21. cap. versic. vigesimonono, ἢ πάνυ δ' ὠκνοῦμαι πιεῖσαι τὸν ἐκ τοῦ ἀμπελῶνος, ἢ item pro ἢ interdum vsurpatur Rom. 4. 13. & 1. interdum pro ἢ vsurpatur Aristotel. ἢ αὐτὸ μὲν λύπας ἢ ἡδονῆς.

H vtrò circunflexa & leui spiritu, sic: Ἦτοι τὸ εἶναι, ἢ εἶναι, ἢ, ἢ, ἢ. Item ἦ, dixit: Ἦτοι τῷ φαῖ, per ablationem φησί. Vnde ἀῦ, ἐῦ, ἰῦ, ἦ, ἦ, vt apud Platonem subinde, ἦ δ' ὃς, ἰῶ δ' ἐγὼ. Iliad. ἀ, ἢ ἢ κυνὸς μοι ὄσσε ἔχουσι νεβρὸ κεραῖν, id est, εἶπε, φη. Item ἦ Atticè, pro ἰῶ, Aristophan. in Pluto, ἐκ ἦα voce Ionica. ἦ δ' ὃς αὖ ἀρχαϊκῶς dixit Anacharsis, Lucian. Item confirmatiua, CERTE'. Homer. ἦ μᾶλα δὴ τόδ' ἔπειτα μάνιτὸν ἐλπόμεθ' ἔσεσθαι. Item ἦ, cum tenui & circunflexo, INTERROGANTIS. Plato libro primo de Republic. ἦ ὦ ἑκάστοτε, nónne confessum est? ἦ ἢ ἐφ' ἡμῖν ὄντι δικαίῳ εἶ ἢ ἀγαθὸ, εἰ ἀδικεῖς, an prudentes & boni tibi esse videmur, vel ἢ ἀγαθοὶ

Hesiod. χάρ κεν ἢ γὸ αἴ, alioqui, nam si. Iliad. β, ἢ γὸ αἶ ἀπρείθων τῶν ὑ ὰ τα κιδνάσ ω. Chrysostomus, πᾶσι σφοιδὸς in 2. ἀλλὰ πολὺ τα μᾶλ ὁ φυσικὸς ὠφελοῦσα τὰ βέλτατα. ἢ γὸ αἶ, ὑπισχνεύσατ ἐ αὐτὸν τὴ ἐχθρὸν ἢ ὄφιν, alioqui si exiitimassent. Plato in Euthyd. ἐ ὁ ὑπὸν ἀμαυρὸν αἰνῶ, ὡς ποτὲ τὴ σοφίαν, ἀλὰ ἀνάξιον ὀργῆς· σεμνὸν ἢ τὸ τυγχάνειν. ἢ γὸ εἰ ὡς ἐπ σοφὸν εἶν. Ἢ ὡγὸ, quatenus quidem, & ἢ αὖ, quatenus verò, vt legendum apud Theophrastum historiæ plantar. libro primo, capite decimo: vbi ita corrupte, διαφορ ὑπερβολὴν αἱ πεμφ ἀίζως τοὺς πεπαίτας ὀπώρου. ἢ ὑὸ γὸ ἢ ἢ ὀδὸν κἀ ἀλ' ὑπενδὺς πιεῖ ἔχασε (legend. ἔχωσι) πᾶς ἄπνους, ὧ αὖ ὑφέων. Ἢ τὶ καὶ pro ἢ γὸ αἶ, alioqui. Iliad. 3. Ἀλλ' μέλα πρὸς ἐεὸ λώνες. ἢ ἰκάνι ἢ ὁ ἢ Λάνων ἔσσ χρυσῖα κακῶν εἵνεχ' ὅσα ἔρχασ, qui nisi meticulosi essent, nimirum tu iam lapidibus oorutus esses pro iis quæ perpetrasti. ὃ ἢ, ἀληθῶς ὅ ὃ, Homer. ἢ ὁκωμὲ ὃ, quidem, certe, credrò, Apollonius Rhod. ἢ κάρ ἐ. μέλα γε, So phocl. maxime, modus affirmandi. ἢ μάλα ὅ ἢ, certè iam, quidem certè. Iliad. 6. ἢ μάλα ὰ ὰ τὸ ἦμα. & ἢ μέλα, Odyss. 7, Adverb. confirmandi. ἢ μὲν, profectò, bona fide, nimirum, vtique, τὸν ἔ ναι: fed ponitur ferè in iureiurando. Demosthen. ἢ κ' ἐπίσ ὰν ἄμυνος ἢ μὲν ὀπαλκέ ἐπ φίλοι πον, affirmabas iureiurando. Aristophan. in Plutο, sine iureiurando, ἢ μὲν ὑμεῖς γ' ἢ μ' ὀ ὐτ ὰν τοῦ μεταπέμ ἕσθον. ad Hebræos 6. ἢ μὲν ὀμόσαν ὄμνυ γάσ ω. ἢ μὲν, certè, in principio Epigrammat. absque verbo iurandi. Ianus Lascar. ἢ μὲν πατρολὰ ὲ τοῦ ὑρ ὸ ὃ ἐπ ἀχθο ε, &c. Conuenit & post interiectionem & exclamationem. Plato in Euthyd. ὦ ζεῦ ἑῶν ὑγ ἢ μὲν ὃ τὸ σοφ τεῖν ὑμῶ ἐ φαίν μαλλο τὸ ἐρώτημα. Conuenit & SPONSIONIBVS & expromissionibus. Aristophan. πρ. ἢ μὲν οὐ τοῦτ ἐς τὸ χρῆμ πόν' ἀρθ ε, certè hæc aliquando molestè feres. ἢ μὲν etiam dicitur Odyss. ἐ μῦτοι τὰ ὃ πάσ τα πάσ τα, & in iureiurando, vt Iliad. ἀχαιὶ μεὶ σ μοσυν ἢ μὲν μοι σεβόμ ὸ σπεισ ὸ χρσὶ, id est, ὀ τως ὃ ἢ μοι, &c. Idem, ἢ μὲν μοὶ ὃ τ ἢ μὲν, post verbum iurandi vtrobique est. ἢ μὲν, ὃ μὲν ὃ, idem Homer. certè quidem. Idem Doricè Iliad. 2. α μὲν αὖτ' ἀχρῆ νικᾶς, &c. τὰ ὃ τὰ ὃ μοι, Aristophan. ἢ ἐ id est, ἀλλ' ἐ. Homer. ἢ ἐ γε ποῦ, vbinam tandem, in Epigramma. ἢ ἐ νυ, vtrum, ἆ ἐσχ ὑπέρμορα ἁπτόρνιπτοι, an, ἰτὰ πεξάννον? vt Iliad. ὄ ἢ ἐ ν μοὶ τι κῶ ὑτοις; id est, ἀλ' ἐ μοι. & Iliad. τ ἢ ἐ τί μοι κηχολόσασ, &c. Interdum pro MERITÒ. Idem Iliad. γ, ἢ ἐ νῦ τοι πολλὰ ὀλ μασ, pro ὀλοῦ γε ὃ σ σι, enimuero, nimirum, apud Sophocl. in Aiace. ἢ ἐ νῦ τοι, profectò, quidem, Homer. Et pro atqui, nimirum, Iliad. ἢ ἐ ἢ ὡ ὃ ν πράσσει κυδ ἐσπ ἐαι. Et Iliad. σ ἢ ἐ τὸ σῦ σὺ ἐ αὐτὸ ἐ ὑμίνη, &c. ἢ ἐ με, an aliquis, idem. ἢ τ' ἐ φλμο, ἐλογεσάμ ὸ ὃ ἢ, idem Homerus. ἢ τὶ μ' ἐ φαντ ἄξει, nam me dicebant se ducturos, idem, ἢ τί χάρ quid enim? Bud.

H aspirata & circumflexa, Datiuus est Pronominis possessiui tertiæ personæ. ἀδ' ὃ, ἢ, ῷ, ῇ. Et Datiuus articuli Subiunctius, ἀδ ῷ, Aliquando ῷ pro quâ, id est, vt, & quatenus. Aristotel. ἀμωμώ τ ἀγαθ ῷ μὲν ἀχρ μάσ ω, ῷ μεταβλὴ ὐ ἐ τὸ χρ, ἢ ἢ ἄπορ, in alio, vel qua est aliud, vt aliud est, & χρ. eo respectu. Item quocirca, eo nomine. Politicòn, ἢ, ἢ ἄλλο ὅτ ὦ ἕνεκ φύσε. & in 3. ἢ ἢ, φαιν ὸ ὑπ δὴ ἀφ' ἑ ὑπ ὑπ ὑμ ὸ ἐῖ, quapropter planum fit. Item, qua parte, vt, si quidem, qua via, prout, quo vt. ἢ ἐπισ πλάτ ν, apud Plutarch. Idem lib. ἀφ' ἑ ἀσχ πάσ, ὑπ ἢ φαν ὸ Μελάν ν, non quemadmodum inquit Melanthius. Plato τὸ δὲ κρισ ὸ ὑμᾶ ὑπ ὑγ φράσα. Et ἢ ὅτ ὑμᾶς ὄψ, pro οἷς ὅτ ὑμᾶς ὄψ, siquidem fas est. Idem, σκοπ ἢ ἢ μοὶ φαίνεται πάντα πλῆν, quomodo vi deatur hæc dicere. Vt autem σὺ αὐτὸ, & ὅ ὥσπ αὐτὸ τὸ ὅ πως, fic enim malunt scribere) pro οἷ ponitur. Plato tecundo de Republic. σὺ ἢ ἀφ ὧν ἐρ τοῦτ μαθ μοῦς ὑπ χόμ ἢ σὺ δοκεῖ διεῖσθ, tuo arbitratu differens, ficut tibi visum fuerit. ἐφ' ᾧ, quodammodo, Budæus. ἢ βέλ ται, pro suo arbitratu, ad votum, Thucydid. ἢ, qua ratione, quo pacto in interrogatione repetita. Plato secundo de Republic. ἀ ὃ ἢ, τὸ ὧν ἐ ὑγ. Est etiam Aduerbium loci, VBI. Iliad. ὦ, Αὐτὰ ὑπὸ σφιτέ ν, ἢ λεσθ ὰ ὃς χαλκὸς. Plato secundo de Republic. ἡμεῖς μ ἀπαλ ἢ τόπ ἢ ἔ ἢ ρει, vbi pascebat. ἢ γὸ, hic enim seu illic. ἢ, quo in loco, Budæus in epistol. posterior. Ponitur etiam pro ὉΤΩ, ὅθεν. Hesiod. τ ἢ ἐ ἐ ὰ ἐγ ἀφ ἄ ν. Et pro ΟΥΑ'. ἢ σ σ τ ἐ αι, quòd eadet, qua parte, Thucydid. ἢ nonnunquam Com paratiuo præponitur: vt ἢ ἐλαῖ ν, quanto minus. ἢ μ μᾶλλ ν, quo & libentius. ἢ μ ἢ τ ὧν τῶ ἀχ ὰ ἀ ὰ, quò fit vt id minus miremur, seu quo min' id miremur. Sic etiá dicitur, ἢ μ μᾶλ λ ν, ἢ ἢ μᾶλλ ν, id quo etiá magis. vide Bud. in ep. in dictione quominus. ἢ ἐ ν σ σ τ, quare facilè persuasit, Plutarc. in Themist. ἢ, quàm, cum Superlativo. Xenoph. ἡμεῖ ὃ τ ἐ εἰς ἐῦ βουλ ὑρ ἢ ἐ τ ἢ ἢ ἄλ ἐπ ἐνεῖν, Portus locum mendosum esse putat, corrigendúmque vult ἢ ἀμ τ ἐ τ ἢ, ἢ ἄλ σα διεῖσθ ν, in eorum numerum me aggrego, qui quàm facil limè & lætissimè viuere volunt. ἢ μᾶλ τ ἀμ τ, quàm maximè possimus, Gaza de Sen. ἢ ἀμ τ ἄ τ, quàm optime possit, Herodo. Thucy. ἢ ἀ ἄ τ διαζ ὑ σ, quod optimum censerent esse, πῶ ὧ, ἀ ἄ. ἢ μὴ ἄ ν ἐ ὧ, vt optimum factu erat, Plutarchus in Solone. Τὸ ἢ etiam respondet τῇ πάντη, & significat simul, etenus quatenus, & pro, ea qua. Aristotel. ἀφ' ἑ τὸ ὑχ ὸ, τ τ ἢ ἢ ὁ γονὴς γίν ται δύ ρεσθαι. Ponitur & pro eo quo, vt quidem Gaza vsus est. Nam quod Cicero de Senectute scripsit, Atque eius extrema ætas hoc beatior, quo thoritatis habebat plus, laboris minus: ipse his verbis ver τ τῶν τὸ μέσ μ μᾶλλ ν ἐῦ, ἢ ἀξίωμ μᾶλ ν χρόν ἢ ἐλ ἐχ λάσσ. idem, τῇ πλ ὰ ἀ τῷ, τ τ πλέ ν ζητῶ ἀφ ἐλα λάσσ ὑδὲ μ πλέ ν τ, vbi Cicer. Quo vitæ reftat minus plus viatici quærere.

Ἡ A ibam, eram, fui, factus sum, veni: ἦσ τῷ εἶ ν, vel εἶ ν Ionicè. dyss. ἔ ὑπ ὀ ὑ ἦ ἔ ν, eram, 1. ἔῶ.

Ἡ ἄ ν, pro ἦα, leguminum stipula. Pherecrates, τἄλ γκεῖρ ὦ ἀ κρίων σπ ν γάμ ν, Homer Odyss. ἀ ἀ' αὖ μας ζαὶς κὰ ὅτ ἀ πνεῦμ. vide ἦσ. interdum verbú est, itidé pro ἦα ἐῶ ἐν (pro quo potius εἶ ν dicitur) si præt. med. εἶα vnde factum est ἔ ἄ subscripto ι meminit & Studi. nam ἦα διαυλο ἄβ ἔ significare ait ὑπ ἐλ μα. Apollon. Argon. libro 2. ἦ ὑ ἐ, ibat foras.

Ἡ ἅ ν, sanguis, anima, ἄ ν ς, ψυχὴ. Hesych.

Ἡ ἄ ν, pauulum. Iliad. β, ἔ ὀ ὀ ἢ ἀ ὀ, id est, ne tantillum quidem, ἀ ὀ τὸ ἐλα χρσὶ ἀ ὑ ὀ χρσὸ ἀ ὀ ἢ ἀ ὀ, τὸ δὲ κρ τα βάσ ὶ ἀ ὑ χρσὸ ἔ ὀ ὑ ὀ ἔ ὑ ὀ ἔ ὑ ὀ ἔ

Η ...ω, ...διuinus, facer, ἅγαν ὦ ἀαυ διῶ. Odyſſ.ξ. εἰς σὺλον ...ὸν ὧν.

Η ...ς, mutilatus, fractus, vide in ἠμαλέ-. Heſych. ἠμαλὸν interpretatur κελοβὸν, κεκτυπεγκολλοβ, ὀβδλακτον.

Η ...ν, ...ν, το, ſartago, pro ἠφανον, Ionice χρέφαΐ τ' ἐν ἠμάτω βαλεῖν, Hecch. ἠφανον, interp. τὸ ὄστρακον πέμκατα, & ἀπὸ τὰ ἐφανεν, ruta, iſtath.

Η ...ρα, miratus ſum, ἀόρ. α. ab ἄγαμαι. ἠγάσθη, quæ eſt tertia perſona pluſquamperfecti interpret. ἐθαύμασεν, ἐφοβήθη, ἀφεβάσθη, ἐπτάγη, & Ἡσίοδος, interp. ἐδέσπλάγη.

Η ...ήγει, ...ήγει, diuexabat, ab ἄγειν ἀγ φέρειν.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ducatus.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ών, ...ών, ...ὄνος, ſum dux, impero, principatum teneo, præſidem ago, ...ήγεμ. Genitiuo. Apollonius primo Argonaut. ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνι, ductor eſt claſſis. Accaſatus. Idem ſecundo Argonautic. ...ήγεμ ...ήγεμ ...ήτειρ ...πλοοι ἠγεμονεύσῃ, reget, καθηγήσεται. Ariſophan. in Pace, κὴ ἀ ἐδὲν ἠγεμόνευεν. Heſiod. in Theogon. cui Genitiuo & Datiuo, ...ῶδὲ ὁδὸς, ἔ πτιν ὑὸ κίνος ὅτε ἠγεμονεύει, nec via quam non illis Deus præſtat. ἠγεμονεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν ὐκ ...ῶν, noſtrum imperium dedignantur, Thucydides. Dicit etiam ἠγεμονεύειν, principatum tenere. Plato in Timæo, ἢ ἀ ἔστι νῦν ...ῶν ἀφ' ἑνὸς ἀρξάμενος ἐμαύτου τὸ σφέτερε, ὅτε ἐκ τοῦδε, ...ῶν ἐν αὐτοῖς, &c. Cicero, in quibus qui tales creantur, deorum immortalium quaſi gentiles eſſe debeant, diuini generis appellentur, teneantque omnium animantium principatum, &c.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνες, ...όνες, imperium, Plato in Timæo.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνες, ...όνες, imperium, belli principatus. οἱ τῶν ἠγεμονίαν ἔχοντες ...όνες, tribuni militum belli habentes principatum, Plutchus in Camillo. ἠγεμονίας διαπεσούσης, iuriſdictiones, Æſchines. κὰ ἠγεμονίας ὦ σωτὰ μάτα, turmatim, Plutarchus in Emilio.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνος, princeps, rector & dominator ſenſuum, Bud. in epiſtoſter. & in Pand.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνος, ductus, primæ partes, principatus, præfectura, Iocè pro ἡγεμονία.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνικὸν, ...όνικὸν, cor, pars animæ præcipua, vnde ratio proficiatur. τὸ κρατιτεύον, principatus animi. Laertius in Zenone, ...ῶνικὸν ἢ ψυχῆς ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι, καὶ αἱ ...ῶνικαὶ ἐν ᾧ ὁ λογισμὸς καὶ ἡ διάνοια γίνεται, & Cicero in ...ῶνικὸν, de Natura Deorum. Principatum autem id dicod Græci ἡγεμονικὸν vocant: quo nihil in quoque genere poteſt, nec debet eſſe præſtantius. Plinius Solem principale regimen naturæ vocauit, id eſt, ἡγεμονικὸν. Sic etiam dicit τὸ ἄρχον αὐτοῦ, id eſt, Spiritus: principalis, princeps Spiritus, Nazanzenus in Orat. Dicitur & de aliis. Philo de mundo τὸ σῶμα τὸ ἡγεμονικώτατον ὑγρᾶς ὄλης, ἐς ὃ τὸ ἀέριον ἀ τὸ φωτὸς πῦρ, &c. longè omnium princeps.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνος, ...όνος, principalis, aptus ad imperandum: aliquando aptus ad auſpicandum, Xenoph. ἀνὴρ ἡγεμονικώτερος ἐμοῦ ἐς τὰ ἱερὰ ἐκ ἔφη φύσει γεγονέναι, aptus ad ducendum, idem. Plutarchus in Opuſcul. ...ῶς ἀσφαλὲς, ὑπεδέχετο μὲν ἡγεμονικώτερος ἢ τὸ ὑπ' ἐκείνου, aptiorem ducem ciſe. Item ἡγεμονικὸς, qui natus ad imperandum aliis fertur, imperatorius. ἡγεμονικώτερος δὲ, primus locus, Plut. in Public.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ονικὸς ὑποτίθεσας, admonens vt decet principem virum, Plut. Pericle.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνη, ...όνη, cognomen Mercurij, quòd dux viæ ſit, Ariſtoph. Pluto & in Com.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ονίς, ...ονίς, regina, duxi.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...όνος, ...όνος, dux.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ών, ...ών, præmium ducendi.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ών, ...ών, præſes, penes quem eſt arbitrium, imperator, ductor, rector, princeps, author, dux collegij, τῷδε ἀρχόντων præfectus principes, qui etiam φυλάρχοις vocabatur Athenis, ἢ φυλάρχων ἢ ἀρχόντων ἢ ἐς τῷ δεσμωτηρίῳ. ὁ ἐ ὁδοῦ ἡγεμὼν, dux viæ, Xenoph. ὁδοῦ καθεῖν ἡγεμόνα, &c. Idem, καὶ τὸ ἡγεμόνα ἐ ἀσυντὸς ἐμβιβάσαν αὐτοῖς. Suid. ἡγεμόνας ἐδίωντο τὸ ἀσφαλὲ σφίσι ξυναπονεῖναι οἱ ἀναπλέ ἡγήσαντο τοῦτοις ὅτι τὸ σῖμεῖον, id eſt, ὁδὸ ἡγεῖ. Plutarchus τοὺτων ἡ ἡγεμόνα τῶν ἀρχόντων ἐ τίμησε, horum ducem auſpicem contempſit. ἡγεμονικοὺς, Plato in Legib. ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ καὶ κυφωΐδη, Demoſthen. quos Romani πατέρας συγκλητικοὺς, id eſt, Patres conſcriptos appellarunt, cæteri ἡγεμόνας, id eſt, præſides & patronos vocarunt, Plutarchus in Romulo. ἡγεμὼν τῆς συμμοριῶν, Demoſthen. videtur in dictione Συμφορὰ, τὸ ἡγεμὼν, in Neut. Plat. in Tim. ἡγεμόνα μέρεσι, partibus imperantibus.

Η ...ήγεμ ...ήγεμ ...ών, ...ών, ...ών,

H᾽δει, pro ἤδεις, sciebat, nouerat. Iliad. ἦ, ἤδεε γὰρ κῆρ θυμὸν ἀδελφειὸν, pro πεπύσατο.

H᾽δύλιμι, noueram. πῶς ἀΐ τις σαφῶς τ᾽ ἠδείη, qua ratione quippiam aperte quis nouerit, Thucyd.

H᾽δεον, sciebam, noueram. Et ἤδειν Attice pro ᾔδη: nam Artici τὸ ὑφ᾽ ὑμῶν τε, persona prima vtuntur pro tertia. Aristophan. in pace, τὸ δὲ σπῖ ἐκ τούτου᾽ ἐγὼ ἤδεον ὄζιον. Et alibi, ὁ δ᾽ ὅπως ὑμῖν ἠδέσφιεν. Item ἤδεσαν, pro ἤδεισαν, sciebant, Apoll. 2. Argon. ἀεὶ γὰρ ἤδεον νηποινὶ ὦσατα κοῖνα κακὰ ἤδε᾽ αὖτις ἐς αἶαν. Sic ἰὼν pro ἤδεσα, vt notat Interp. ibid.

H᾽δεσαν, nouerat. ἦδεσαν, nouerant.

H᾽δεσαν, sciebant, scierant: de præterito & futuro.

H᾽δύσις, Aduerb. alacriter, cum voluptate, libenter, suauiter, χλιάρμῳ· ὁ μωὺσὸς ὧδὶ τ᾽ ἀΐρχε, ὑπὸ τῶ ταύτης ἀπαλκαγίῳ, ἡδύσις ἀπέστησεν, lubenter mortem oppetisset, Chrysostom. Epicur. in epist. ὧν ἕστιν ἡδέως ζῆν ἀδύ, τῷ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἀδύ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, ἀδύ τι ἡδύσις, Cicero primo de Finib. non posse iucunde vitii, nisi sapienter, honeste, iustéque viuatur, &c. ἡδέως ἔχω σοι, Demosth. tibi bene cupio. ἡδέως ὁράς, fron te es hilari, Eurip.

H᾽δη, nouerant, pro ἤδεσαν, à tertia Ionica ἤδεις, vt καθ. ἔχ᾽ ἐπὶ τὸ φρεσὶ τῇ σῇ ἔπεμπε πόθη, ἰ. ἐγὼ πεπεί. Inuenitur etiam ᾔδη Attice pro ᾔδεσαν, à prima Ionica ἤδεα. vide Etym.

H᾽δῇ, ἰᾶ, olim, quondam, aliquando, paulò, antè, continuò. Chrysostom. de orando Deum, ὅταν ἰωῦ ἰδὼ τινα μὴ φιλοῦντα σοφοσυνχιῶ, μηδὲ θεραπεύοντα τὴν πίστιν ἔχοντα ἀλλ᾽ στρεβλὸν ἤδη μοι δοκεῖ ἐκ τῆς ἀγκύλης ἡδιαφέρειν ὡς τὸ ἀληθὲς κάκτηται, id est, itaque cum videro quempiam non amantem orandi studium, nec huius rei feruida vehementique cura teneri, continuò mihi palàm est cum nihil egregiæ dotis in animo possidere. πολλῶ ἤδη χρόνῳ κακὰ ἐφορεῖ ἀθῆν, Isocrat. multo iam tempore. ὅτ᾽ ἀΐδη, tum demum, Æsch. Plat. in Apol. Socratis, κἀκ᾽ ἀ᾽ τὸ ἤδη ἄπαξ ἀπέπεμψ, ἐκαὶ ἀθῆ χὸπ᾽ ἐκκυλῖῦν, ὑῦλει ἢ διωσπρήμει, Cicero primo Tuscul. Sed tépus est, inquit Socrates, iam hinc abire, me vt moriar, vos vt vitam agatis. ὑκπροβεβῆθ᾽ ἀη τὸ χέμικος ἤδη, Polybius paulò pòst quàm erat egressus è castris, Cic. Hesych. ἤδ᾽ ἀκῶν· ἀθῆ τὸ παροιμιῶδες χρῆτε ἐθεῖσθε, ἤδη γὰρ ποτ᾽ ἐγὼ ἀμέλοτον ἤσαρ ὑπ᾽ ἰῶν· ἰῶθι ὃ ἐυεσώτες, ἤδη ἢ γὰ ἴλπομαι ἀρίζῳ πόμησε τὸν χρόμω.

H᾽δᾶ ἐν πολλοῖ, iandiu.

H᾽δη νυῦ, iam nunc. ἤδη νυῦ ποτ᾽, iam aliquando, aliquando igitur, iam tandem, tandem aliquando, Xenoph. ἤδη νυῦ ποτ᾽ οὖν, pro eodem dicitur.

H ἤδιστα, quò, tandem, aliquando.

H᾽διστος, remp. Xenoph. τὰ ᾽δ᾽ ἄλλα ἤδη πεν Χιὸ τοῦτον ἄπαντα πρὸς ἐκείνου ἐκῶν ἐπράττετ᾽ ἐκ᾽ κόσμου κλῆθος.

H᾽διστ᾽, ἰ, ἴστον, Plato primo de Republic. σοφὸς εἶ. ἐ᾽ οὖν ἤδιστα ὦ ἐν, &c. certo scisti, bene nosti, pro ἤδεις: ἐὰν εἶ ἐν, Scribitur etiam ἤδεισθα, vt in Euthyph.

H᾽δῦ, hæc, id est, μάτη. Aristophan. ἐκ. ἀλλ᾽ ἡ᾽ βύλει ἀε᾽ ὁράξ, ἠδὶ ἀθῆμα τὰ τατα, &c.

H᾽δίων, libentius, ἥδιον ἔφη σοῦς τας διαλύσεις, ad pacem libentius accepit spectare, Plutarchus in Public. τὰς ἡδίστας ἡμέρας ἀφιστάσομῆν ἥδιον, Xenoph. ἥδιόν ἔῦ τ᾽ πάιστα ἢ ἐλεύθερος, dulcius est pœni vt sit liber, Demosth.

H᾽δίστ᾽, iucundissimè, suauissimè, libentissimè.

H᾽δύς, ἡ, ὑ, suauissimus, gratissimus, lepidissimus.

H᾽δύσ, ὑσθ᾽, ὑ, suauior, libentior. ἥδιων τοῖς ἐλπίσι φοῖς τὸ θεῖον ἢ διὰ τὰ κρατοῦσα τῶν πόλ ν, quum spes ciuitatis ad rem diuinam erexisset, Plutarchus in Public. ὡστὸς ἡδίων ὁ σομμητὸ τυύτων μῶμῳ, ipsa fiam iucundior eorum recordatione, Nazianzen. ἥδιόν ἐ δῆμον φοῖς τὸ μέλον ἐσθίειν, populum alacriorem ad futurum etentum reddidit, Plutarchus in Fabio. ἡδίους ἐχθύοντα τοῖς ἑλπίσι ὑφ᾽ ἑ ἡδύσις, magnam de Roma spem fustinuerant, ideirò in Camillo.

H᾽δύμαι, ῶ, ἄσμαι, πᾶσαι, lætor, fruor, gestio, capio voluptatem ex. Depon. Datiu. Xenoph. πῖς ἂν ἥδοιτο τοῦ τοιύτου, &c. qui se tali oblectet? Alexand. Aphrodisiæus Accusat. & Præpositione in præfat. libro primo Problemat. ὧν ἐν φοῖς τοιαῦτ᾽ ἂν ἥδοιτο τοῦ τοιύτου, hoc cibo magis oblectatur. Idem exulto, γεγηθόμαι. ἥδόμαι νῦκλω ἀγορεύῳ, Budæus in epistol. prioribus. τὸ δὲῖον ἡδέται τῶν ἀθῶν ὑπὸ τῆ δυτυχόντων, Deus fortunatorum honoribus lætatur, Plutarchus in Fabio. ἡδόμαι βιῷ, paucis oblector, Aristophan. ἥδεται τὰς ἀδύσας, Plato in Philebo. ἡδόμῳ ὄ, lubens, Xenoph.

H᾽δυμένως (aduerb.) idem quod ἡδέως, lubenter, Xen.

H᾽δύς, plactui.

H᾽δύς, cecini.

H᾽δυσ, ὑσ, ὑ, voluptas, Plato de Republic. libro primo, οἷς ἔῦ τὸ σῶμα ἥδυσθ᾽, id est, corporis voluptates. Cicero secundo de Finibus. Omnes enim iucundum motum, quo sensus hilarentur, Græce ἡ ἡδονὴ, Latine voluptatem vocant, &c. Plato in Timæo, πολίτου ἀῦν ἡδονὰς, μάχρτου κακῶν ἀλλοτρίας τε ἐπιθέτια appel Plaut. & Terent. Cicer. de Senect. Duinus enim Plato eſcam malorum, voluptatem appellat: quòd ea videlicet homines apiantur, vt hamo pisces. Cicero de Finib. 3. Stoici communi nomine, corporis & animi ἡδονὰς appellant: ego malo latinè appellare, quasi gestientis animi elationem voluptuariam. ἡδονὴ πᾶσ᾽ ἀλόγοισις ψυχοῖς, voluptas cx malo alterius, μὴ ἐπ᾽ ἀγαθοῖς ἡδονὴ, ἡ διὰ χρῶν ἢ διὰ τῆς ἀφροδισίων, voluptates auditu & cantibus faporibus obſcœnáque delectationepiuntur. ἡδονὴ tenuatur ſecundum Gazam libro tertio ad Aristophan. manifeſtè aſpiratur. ὑφ᾽ ἡδονῆς, &c. ἡδονὴ γὰρ γυναικὶ, Hermogen. Thucyd. ὅσων δ᾽ ὅσοι ἐς ἀδύσιαν τὸ ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἀφῶντες, & alioqui non iam ea, qua confuerant, comitate imperabant. πρὸ ἡδονῶν πονεῖν, genio indulgere. ἡδονῶν πολὺ σὺ, te affricio voluptate, Demoſth. ἐκ ἡδονῶν, pro animi ſententia. Euripid. ἐκ ἡδονῆ ὄδ, ide Eup. Apud Plut. πᾶσι ἀσεμνοῖς, πᾶσι ἡδονῶν, i. voluptatis atque oblitamenti gratia.

H᾽δυπαθὲς, voluptarius: quo vtitur Cebes Thebanus & πύπιτ. Athen. πάθυπαθὲς φῦ ὑσοῦ ἐ᾽ ἀμέτρωτος.

H᾽δύς, ὑ, ὑ, voluptas. ἡδὺν, ἁβρὸν, ἁβρότητα, ἡδύσμα, ὄψπτος, ἡδυ ὄ. Lascivus, ἥδιος, ἐωῦ μεμέρωται μηδὲν ἀπὸ σοφίας. Homerus Iliad. ἐ᾽ ἡδὺν ἐπὶ ἰωλῶν ἔβαν ἐπὶ ἔπεσσι ἥδιε. tenuatur ſecundum Gazam libr. tertio notat quoque Euſtath. Æ olicè tenuari, & indeclinabile e. at ἥδυς aſpiratum acetum ſignificat Æl. Dionyſ. apud Euſtath. ἥδυς τὸ ὄξ᾽ ὃ (inquit) βαστώσιοι οἱ Ἀττικοί. Idem tamen Euſtath. tradit ἥδυς à Pauſan. exponi & ἥφεως & ὄξ᾽ nulla ta ſpiritus diuerſi mentione.

H᾽δύσια, placentarum quædam genera apud Athen. libro quarto ex Chryſippo: forſan à voluptate & ſuauitate quam virferunt.

H᾽δυόσας, ὁ, voce incundus lib. 1. Epigramm. ἥμπεσε σωλῆς ἐν σωφῶ· ἡδυόσας. Ibidem, ἡδυόσα ἀδύσαι. ſic πειμῆνες ἡδυόσαι id Iun. Lafcar. opiliones canori.

H᾽δύγαρυς, Suid. ὁ κεκλωὶ ἔχων γλῶ, Heraclides autem Tarentinus apud Athen. libro tertio in ſympoſio ſuo τῶν σκυῶν vocat vngues, forſan quod ἐν ἡδέᾳ γαίᾳ prouenient.

H᾽δύγλωσ, ὁ ſuauem & iucundam linguam habens. prò quo dicitur ἀδύγλωσσ, apud Pindar.

H᾽δυγνώμων, qui conſilio & opinione homines delectat, i. ſapiens, prudens, cuius reſponſis homines oblectantur. Polybius ἐκ ὧν σωφρονέστερον ἢ ἡδυστόματος ἀνὴρ ἐνομίσθη, ἀπὸ γνώμων ὧν ἐκείνῳ πεῖμενται, vel potius animi ingenioque ſeſe rate oblectans.

H᾽δυέπεια, ſuauiloquæ. Heſiodus, ἀείσετε ἡδυέπειαι μοῦσαι.

H᾽δυεπὴς, ſuauiloquus. Iliad. ἀ᾽ μῦθον ἐδυεπὴς, id eſt ᾽ ἐδ. τὰ λέγειν.

H᾽δύζος, ὁ ὁ ἡ, ſuauiter ſonans, in Epig.

H᾽δύκαρπος, ὁ ἡ, ὑ, ſuauites fructus habens. ἡδύκαρπον δένδρον, Oraphraſtus.

H᾽δύκομος, ὁ ἡ, cuius caro eſt grati ſaporis. ἡδύκομα τὰ, apud Ariſtotel. in quinto de generé Animal. ἐ᾽ ἡδυκόμοτατα ἡ πόλυκα ἐκ᾽ ἐστὶν ἐφ᾽ ἑ. & ἡδύκομα hiſtor. libro 1 o.

H᾽δυκρέπτρος, ὁ, ἡ, ſuatior.

H᾽δύκωμος, incunda comeſſatio. Item genus ſaltationis apud Athen. Item quoddam canticum apud Poll. & Heſych.

H᾽δυλόζω, adulor, grata & iucunda loquor, idem quod ἡδύνομαι, citat Euſtath. ex Menandro vnde ἡδυλογία, ἡδύλογος, aſſentatio & adulatio vel adulationis ſpecies quædam ἐίδος τ᾽ κολακείας. vt idem Euſtath. tradit Heſych. tamen habet ἡδύλογος, ἡδυλόγος, & ἡδυλογία, ἡδυλογίσθη.

H᾽δυλεγὴς, χρηστὸς, ἀσσεῖαι, aſſentari, lingua obſequioſa grati ſi. Datiuo iungitur. vide in eo verbo.

H᾽δυλογία, ſuauitas ſermonis, ſuauiloquentia Cicer.

H᾽δύλογος, ἡδύλογος, ἡδίλογος, ſuauiloquus. ἡδυλόγως γλῶσσ Epig. ſuauiloquens Cic.

H᾽δύλυρος, ſuauiſonans. ἡδυλύρῳ πόνῳ ἐς, in Epig.

H᾽δυμελὴς, ſuauiloquus. ἡδυμελὴς χρόμενος, in Epigr.

H᾽δυμὸς, ὸ, ὸ, dulcis, ab ἡδύς, Apollonius ſecundo Argonaut. ἡδυμὸν ὕπνον, & c. pro eodem dicitur & ἡδύμος per pleonaſmum. vliad. ἡ.

H᾽δυμόλπιος, poteram, Iſocrat.

H᾽δυπάθεια, potuiſti, c. ac. Hieren.

H᾽δυπόθιον, Attice pro ἡδυποτίδιον, potui. Iſocrat. τὰ ἀρχαῖς ἐν ἡδυπόθιον ἐν γυναικὶ καὶ ὠδῇσι.

H᾽μπλησίς, χαρεὶς, gauiſus, lætatus.

H᾽μπλόμαι, iucundus ſum.

H᾽μπνης, edulcans, condiens: ſalis epitheton. Pollux in 6. ἐπὶ τὸ ἢ εἰ ἀλὲς ἡμπνὲς, ἀλὲ τὸ ἡδύσμενον, τὸ ἀρτύσεν.

H᾽δυπνοὸς, ὁ, ὸ, vim ob, iuens condiendi.

H᾽δυπὸς, conditus aromatibus apud Hippocrat. ἡδυπὸν σῖτ Galen. τὸ ὦ ὕδατι ἢ ἀέμασιν ἢ ἁλὶ ἢ τῷ ἀρώματα, ἡδύσματα. Eloud eundem Gal. ἡδυπὸν ποτὸν, ἢ χρόμενος πεφῶν.

H᾽δυπόμπος, ὁ, ἡ, ὑ, ſuauitate condito, oblecto, iucundo

ɔldo, lætitia ἀfficio, demulceo.
σπόντος οὖ ῥᾳδία ἐκ φιλοφροσύνης ἡδυσμῷ, id est, comitas gratitate condita, Gaza ex Cicer. de Senect.
Ἡδύοινος, culce vinũ proferens, ἡδύοινος ἀμπελος, dulcis vini vites, Theophr. 3. de caus. pl. c. 20.
Ἡδύοσμος, ος, ὁ, gratus odor.
Ἡδύσμον, το, vel
Ἡδύοσμον, menta, vel cum aspiratione mentha, nam κατ' ἀνάθλασιν dicitur, Theophrastus ἡδύοσμον κ' μίνθαν, pro eodem videtur impfisse, vt apparet ex cap. 7. libri 7. de historia, & capite gesimo secundo lib. 6. de causis. Gaza tamen ἡδύοσμον, mentam, & μίνθαν, mentastrum vertit. Galen. 6. Simpl. ἡδύοσμον, quod ἐμ μίνθαν προσαγορεύουσι. Ἐστιγὰ ἕτερον παρὰ ἀνθρώποις μίνθα id est, mentastrum, ἡ δὲ ἡδυόσμου ἄγριον. Dioscorid. citi menta ἡδύοσμος μεζόνων ἡ κηπαίη, ὅλον κρείσσων. differt tamẽ κηπαίη θ. Plin. prodicimonenque, capite octauo, Mentæ nomen fuisuitas oris apud Græcos mutauit, cum alioqui mintha vocaretur, ide veteres nostri nomen declinauerunt, & c. Idem, Gensus fyluestre mentastrũ est. Columel. mentastrum fyluestre ocat. Vide Dioscor. lib. 3. Aristotel. Problem. Strab. mentio iam καὶ ἡδύοσμος Luc. 11. & Matth. vigesimotertio. Hesych. ἡδύοσμος etiam calamus aromaticus, χρυσοκάτινος κάλαμος.
Ἡδυπάθεια, ας, ἡ, voluptas, mollities, obiectamentum: etiam in onam partem.
Ἡδυπάθεια, ἡ, ἡ δυπάθεια, sensus Latinè. Varr. de re Rustica. Item illa, quæ ad hominum victum, ac sensum delectationemque pertinent, 10. Sc.
Ἡδυπαθέω, ήσω, ησα, ηκα, voluptati indulgeo, in deliciis vitam traho, Xenoph. ἡ τῷ σώματι οὐ πάνυ ἡδυπαθοῦντι οὐδὲ ἀπόνοις ἐν ἡδυπαθούμενος ἐπὶ μᾶλλον ἐπιπονώτερος ἐγένετο, vnde ἡδυπάθημα.

ἀδύνων ὕπνῳ. 11.

Εἰ σκιαῖσι νύξιν εἰδήμεναι, ἄσσα δι' ὄρτυγα
Δήμητρα πᾶς ἱερεὺς ἐν δήμοισι σκόλιον.
Τὰν αὐτὰν ψυχᾶς ἀχλὺν μετὰν, ἀδὰ γὰρ ἀείδας
Μέτα κ' βίοτον ἐύπαιδα ἐν πόλαις.
Σαμὰς δ' ἠδυπάθημα εἶλεν τὰν θ' ἁδὺ κρέσσ' ὕδωρ
Ἡ μὰν ἀβὰ μενίμενε λώϊον ξυγατέρων.

Ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, suaue spirans, ἡδύπνοος, iucundus, gratus. legitur & ἡδύσμοος, in Epig. pro eodem.
Ἡδύπολις, gratus ciuitati, Sophocl.
Ἡδύπορος, & πορφύρα, ex ostreorum genere sunt, vt tradit Aristo. lib. 3.
Ἡδύτης, Bacchi epitheton, v. Epig. i. dulcis (vini scilicet) seu suauis potor.
Ἡδύτης, Hesychio est ἡ σκευασία πολλὰ καὶ πολύμικτα, forsan quod pro eo commendet & gratiorem reddat. Athen. quoque ἡδύτητας in poculorum censu numerat dicens Rhodios eas ἐπιτηδεύσαντας σοφῶς τὰς Ἀθηναίων Θερμαστρίδας.
Ἡδύποτος, ος, ὁν, vinum suaue, cuius potus est suauis.
Ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, suauis, iucundus, blandus, conditus, iucundi saporis. vide Gazam libro secundo. Item ἥδιλος, ὕσσωφος. Strabo libro primo, τὸ δ' ὕσος ἡδὺ ἐξ ὄξους, ἐὰν μὴ ὑπερβάλλοι, κἀκεῖ τῶν χυμῶν ἐστὶ ξαν βρῶσιν. Plato primo de Republic. ἡδὺς γὰρ εἶ, φησὶ: etiam tamen Ficinus exponit, facetus es. Ἡδὺ ὑ τ σωφροσύνῃ μεθύσκων ποιῶν, Cicero secundo de Finib. Suauis est laborum præteritorum memoria. Et in epist. ad Lucilium, Habet enim præteriti doloris secura recordatio delectationem.
Ἡδύφωνος, hedy faron, genius herbæ, quæ & πανακὲς dicitur, à cuius ancipitis similitudine, Dioscorides libro tertio Latine dicitur securidaca. hanc herba dici Ἡδύσπερον, indicat Marcell. ibidem, à suauitate odoris. Theophr. lib. 8. hist. plant. vide Πανακὲς.
Ἡδύσμα, ατος, τὸ, scitamentum, condimentum, quod gratiam saporémque conciliat, suauitas. τὸ δ' ὄψον. Plato primo de Republic. ἐγὼ συγχωρῶ τὸν ὄψον ἡδυσμὰ εἶναι τὰ ἡδύσματα. Plinus nostratione ex confectendi vnguenti duplicem esse speciem & corpus, illum olei generibus ferè constare, hoc odorum, hęc ὑγκματα, illa hedysmata vocari. hæc Marcell. libro primo ἡδύσκορδα. σκαῖδια ἢ πόνι ἡδύσματα, iocus laboris condimentum, Plutarchus in Lycurg. ἡδύσματος ἕνεκα, iucundi saporis gratia, ἡδύσκορδες libro secundo, capite decimo octauo. Aristoph. Vespis, ἡδύ γ' ἥκειν σοφιστὴν παῖς ἀφύας ἡδυσμάτων, & c. vide ἡ ὠπτὸς & σύμμιξ & φύλλον.
Ἡδυσμάτιον, ου, τὸ, ἐδέα, opsonia condimentorum nescio quæ nomenta habentia. Archestrat. apud Athen. libro septimo de Siculis saxatilibus, ἐν δὲ ἰδίαις κεμφὺς ὀβρὸς ἄμα ἰδιάτῃ ὀφέων τυρῷ γλίχεσθαι, ἡδύσματον μέγα.
Ἡδυόζωος, ος, ον, iucundus, suauis. σωμὸς ὑστρώδης, condytus, delicatus, Plut. in 4. Symp.
Ἡδυώδης, ους, ὁ, galbanum boni odoris, c. 20. Exod.
Ἡδυώνης, iucundior, suauior. Ihocylid. τὴν δ' ὑστέραν τῷ ἀέρι καὶ τῷ φωτὶ πολὺ ἡδυώνην τοῖς φωτὸς γευσαμένοις, &c. Nazanzenus, ὡς βαπτίσμα.
Ἡδυφανὴς, ἐς, splendidum succinum. Dionys. de situ orbis, ὁ πολλὰς καὶ καλὰς ἔχων τὰς λιγυστίδας.
Ἡδυφάνυγες δρυμωπίδες apud Athen. libro quarto. Gutturi gratæ, gurturi suaues & iucundæ.
Ἡδύφωνος, sit. alloquius.
Ἡδύχειλος, & Ἡδύχειρος μάγειρος, hedychron ad hedychroon vnguentum, Dioscor. 1. dictum est autem à coloris hilaritate, vt ibidem notat Marcel. & Hermol. in corollario.
Ἡδύω, demulceo, exhilaro. Futur. ἥσω, ἀόρ. ἡδυσα. Synes. ἡ τοῦ πάντες ἡδῦσαι. Idem, ὅσοις ἡ ὑμᾶς ἡ οἷς ἀπέστειλας, ἀκαθαρσία γὰρ ὀλιγοπαθείᾳ, vnde ἡδῦλος, gauisus sum.
Ἡδωναὶ, & Ἡδωνοὶ, Edoni, populi Thraciæ mediterranei.
Ἤδη, ibat, ἐπορεύετο. Apoll. 2. Arg. ἦ δ' ὑφορᾷς.
Ἦ, sine, an. Odyss. ξ, ἦ ἀμφοδὸν ἐς ἀγυιὰν, & c. an apertè, an latenter. νὺ φρενησιακὸν ἀφ' ὑλᾶ. ζόφῳ ὀνήμας. Ἢ δ' ἐνδιάτα σύμμετ' ἐνδιάτα φυγαδ' ἐμοί.
Ἦβα, bona, gaudia.
Ἠβάομαι, sciebat, pro ἤδει, interposito σ, sicuti ἤδεῖσθε pro ἤδᾶτε. Apollon. 1. ἠείδεις πατρὸς ἐμοῦ. & libro secundo, ὡς τις αἰδῶς ἠείδει, nouerat.
Ἤβαν, & προσήβαν, ὑποσήβω. ab εἶμι, iueram, ibam, iui, ab ἔειμι. ἠείδεσαν ἐξ ἀγορὴν, magistratus adit, Plut. in Camil.
Ἠβαῖος, nexuit, pleonasmo literæ ι, ab ἠβᾶ, necto.
Ἠέλιος, ου, ὁ, sol, pro ἥλιος. ὀδὶ ξ, ὑγὰ φάος ἠελίοιο. Apollonius secundo, ἠέλιον ἄμ μεσίῃ, id est, sole adueniente & oriente. ἠέλιος tenuatur in prima syllaba. Dicitur etiam in plurali. Nicand. in Alexipharmach. πὰρ ἠελίοιο δεμὰς ἐσσὶ ἐπιστοιὴν. Interp. πᾶς ἡμέρας. Sic Virgil. sæpe ego longos Cantando puerum memini me condere soles. Statius Thebaid. 5. lúmque exuta gelu tepuerunt sorbea longis Solibus.
Ἤεν, pro ἤϊον, ἤρχον, Homer. Iliad. β. aliquando ibat eum ἡ subscripto, ᾗεν.
Ἤενάων, Aduerb. comparandi, quàm. Iliad. α, ἀφίσσοι ἠενάων ὑμῖν, & c.
Ἤερα, Hesych. expon. ἀέρα σεισμὸν, ὁμίχλην, σκοτίαν.
Ἠερέθονται, αι, ἀέρα διαξύνται, vt Hesych. exp. volitant sublimes, sunt instabiles, mouentur. Homer. Iliad. γ. φρῆτες ἠερέθονται, id est, ἀναιωρῶνται, κρέμανται ὥς τε ἐπὶ σταθερᾶ καὶ ἀσείστῳ τὰ ἀέρα. vnde ἠερέθω, & ἠερέθω.
Ἠερέθονται, pendebant. Ianus Lascar. ἀεὶ φρένες περέθοντο ἀγκαῖ, præcordia & mens volitabat sublimis circa principia, & c. i. versabat. Hom. Iliad. δ, ὃ σὺν αὖ παγχάνοισι περέθοντο, ἰσχανόωσι, ἐκρέμαντο ἀπὸ ἠερέθω.
Ἠέρθων, sublatus sum, excitatus sum, ab ἀείρω.
Ἠερικὸς, pro ἠερινὸς, vernus, in Epigr.
Ἠερόεις, ὁ, matutinus, aernus, obscurus. ἠέρια γήρεται, aerię grues seu matutinæ, Homer. Interpres tamen exponit ἠερινὰ. ἠέρια κλίνοσ. in Epigrammat. Hesych. interpretat. ἠέριος, ὀρθρινός.
Ἠέριμβι Θ, sublatus, elatus sursum. Apollon. 2. Argon. αἶψα δὲ νῆες ἠέριμβι ἔσαν.
Ἠερόφοιτος, ος, ὁ, ἡ, aerem agitans. ἠερόφοιτος αἰετὸς, in Epigr. aquila aerę mouens seu versans, in aere pendens. poteſt quoque exponi passiuè qui in aere agitatur pro ἠερόφορος.
Ἠερόφωνος, ἐ Θ, ὁ, ἡ, τὸ, ἐνεὸς βροτὸς, aer. Hesiod. ἠερόφωνα τοσσον ἔσσεν ἠερόφωνος, quantum spatium aeris, quod nullis nebulis impedimentis poteſt transpici: aliji intelligunt caliginem spissi aeris, quæ visui obiiciturſed illud melius, Homer. ἠερόφωνος. Hesych. exponit, σεσιδηρὲς μέγα. διὰ τὸ ἀέρος εἶκασιν τῆς φωνῆς ἠχεῖ μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὡς ἐν τῷ διεφθαρμένῳ καὶ πολλοῦ ὄρους. ἢ ὅλως ὃ ἠχῶ ζοφώδες, ἢ σκοτεινὸν ἢ κεχιλάδες τὸ χρυσὸ.
Ἠερόεις, εσσα, ὁ, ἡ, obscurus, præcul per aerem prospiciens. Aratus, ἀλλ' ὁ μὲν ἠερόεις. Schol. Apol. πᾶν τὸ πολὺ καὶ ἀκρίβεις λεγόμενον πάσσεσθαι τὸ περίσσεσθαι, τὸ ἐπισκοτοῦν. vide Ἠέρεσσα.
Ἠερόεσσα, ab aere, in Epigramm.
Ἠερόμματα, τὰ, apparentia in aere, ἐξ ἀέρος φαινόμενα.
Ἠερόφοιτος ἐρεμνὴ, turia, ἢ ἐν σκότῳ τις χειμὼν, vel per aerem iens. Ἢ, ἢ δὲ ἠερόφοιτος ἐρεμνὴ ἔλυνεν ὀξὺ κραδαίουσα, ὁ ἀέρ ποιεῖ.
Ἠερόφωνος, ος, ὁ, ἡ, versans in aere, aerius, inuisus sue obscurus. Phocylid. ὀπίσω ἐκάστοι νέμε Θεὸς φύσιν ἠερόφωνος, ἡ naturam aerip etam, id est inam, ab eodem ἠερόφωνος μᾶλλον dicitur, apis in aere versans, aeria.
Ἠείρομαι, ῶ, ὦ, valde clamans.
Ἠὲ, pro ἤ, aut: & ἠὲ pro σπάσε.
Ἠΐων, pro ἰών, ἴοῦμαι, erat, eram.
Ἠλεὸς, pro ἀλὲς, ἐος, ὁ, aer, obscuritas, nebula. Hom. Iliad. γ, ἐκάλυψε δ' ἀλ' ἀέρα πολὺ, & c. vit multa caligine.
Ἠλέκτωρ, in Authent. Epigrammat. suspensus sum tanquam ab αἰῶρα μένω.
Ἠλεμίζων Hesychio est ἀλεμίζων, tollens sublenans quod & ἀερτίζων.
Ἠλεὸς, id est, ἐπορεύων, ἔρχεται, Hesych. Odyss. ϑ, ἠλεὸς ἐὼν, ὃ ἀμφοτερὸς ἦλε

vbi esse debet ἦει, inuerso ordine literarum.

Ἠείσατο, ibant, iuerant, perrexerant, seu adierunt, contenderunt. ἠείσατο ἐς τὸ χάος, ad manus venerunt, i. συμπλακησαν. Xenoph. ὅσον ἠξίεσαν, exibant.

Ἠεῖς, bonus, &c.

Ἠθάνιον, Bud. ex Hermolao exponit colum quo vina aut similia excolantur. Athen. autem libro vndecimo, de poculorum generibus tractans, ex Hellanici Æxyptiacis adducit, λίγνυπνον ὑπὸ τῆς οἴνου πότου εἰλὰν χαλκῆ κύαθ᾽ ὑχοεῖς, ἡ ἠθάνιον χαλκοῦν, vbi tamen colum significare non videtur sed poculi genus forsan aliquid simile cum colo habens.

Ἠθεῖ, ἠθεῦς ὁ, ἡ, familiaris, cicur, assuetus, solitus. ἠθεῖ εἶμι τῷ μύθων, Sophocl. ἀπὸ τοῦ σωθῆναι. εἰμὶ ἠθεῖα γάνυμαι, in Epigram. ἠθεῖοι ναῦαι, Iliad. ἠθεῖα πόλεμον, affluctam vrnam, Nonn. φίλων ἠθεῖα, Eurip. amicorum familiarium.

Ἠθεῖε, alle quitio seu vox iunioris ad seniorem reuerentiæ causa, ὁ ἀφορμὴν τοῦ πιστεῦσαι φιλοφρονικὸν ποιῶν πρὸς πρεσβύτερον ἢ πρὸς ἴσον. Homer. Iliad. ζ, ἠθεῖ᾽ ἢ μάλα δή σε ἀγαθὸν καὶ κέρτομον, &c. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἠθεῖε καὶ ἀφῆθεν τὸ ἐπὶ τοῦ βαῦς ἡμιόλιον ἠνοῦν. καὶ γράφεται διττῶς τὸ ἀφῆθεν. Ἠθεῖε, ἐγὼ τὸ ἔμπροσθεν τὸ ἦθος, inquit Apollonij Interpres. vt sit ἠθεῖε, quasi, ὁ venerabilis, ὁ ignissime, colende, ὁ venerande. Valla exponit, ὁ maior natu frater: alibi, ὁ primogenite frater. Ἠθεῖε, inquit Hesych. πρεσβύτερε, ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον, οἱ ἀδελφοὶ γὰρ ὄντες φίλοι τὰ ἤθεα, ὅθεν καὶ ἠθεῖε, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν. Ἠθεῖε, ἀφεῖε. Ἠθεῖε· ἀδελφὲ, συγγενὲς φίλε, ἢ ὦ πρὸς ἡδονὴν ὁ σπᾶσθαι προσαγόμενος πρὸς πρεσβύτερον, hæc Hesych. dicunt & ἠθεῖε καὶ ἠθεῖα pro ἠθεῖε. vt Iliad. ϕ, Achilles ad Patrocli defuncti animam. Τίπτε μοι ἠθεῖη κεφαλὴ ἐπιμέμβλεαι ὧδε εἰκὼς ὥς τε νεκρὸν caput, vel fraternum, vt Eust. exp.

Ἠθεῖος, ὁ, διὸς, speciosus, Odyss. ἐλικὰς μὲν ἦσαν κάρηνα, id est, diuinum hominem, θεῖον ἄνδρα, θαυμαστὸν ἄγαν. ἀφισβήτητον ἀδελφὸν: sic Didymus.

Ἠθεῖος, ἠθαιὸς, idem quod ἠθαῖος. Hesych.

Ἠθεῖος, pro ἠθεῖος. Aristoph. Interp.

Ἠθεῖος, ὁ, σὸς, φαυλος, colo, transmitto, defæco, vt vinum quū panno diffunditur. Accusat. ἠθεῖον, ἢ, stillans. ἠθεῖν, manat, colatur que. ἠθεῖὸς, ὁ colatus, Plat. in Timæo. ἠθεῖτης, colator. αἰνοπαθὲς, vini colator.

Ἠθεῖον, imagines sunt, quæ non modò vultuum similitudinem, sed etiam sensuum & affectuum referunt, Bud. in annot. in epist. & in Pandect.

Ἠθικὴ, scientia moralis. ἠθικὰ τὰ σύστασις, causa moralis, Sulpitius Victor. ἠθικὴ διάφορα, morum differentia. ἠθικὴ ζωγραφία, pictura morata. contrar. εἶδος, quæ mores non exprimit.

Ἠθικὸς, ὁ, ὴ, ethicus, moralis, in moribus positus. ἠθικὸς γραφεὺς, pictor ethicus, qui non modò iconicas imagines, sed etiam mores exprimit, hoc est, sensus, vt inquit Plin. & motus animi. Aristoteles in vltimo Politic. Οὐμὴν κἀκεῖνό γ᾽ ὅσον διαφέρει ἢ σφόδρα τοῦ τῶν θηρίων, ὅτι μὲ τὰ πάσχειν ἀναίσθητα τοῖς ἄλλοις τὰ πολιτικὰ ἢ ἦθος ἔχει τὸ γραφεῖον, ἢ τὴν ἀρμονίαν ἐπιπλὴν ὄζειν ἠθικὸς. ἠθικὸν ποίημα τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν, Aristotel. πρὸς ποιητικὸς. ἠθικὸς λόγος, morata oratio. Idem in Rhetoric. οἱ δ᾽ ἠθικοὶ, vinū quod morale vocatur. Theophrastus libro sexto, capite vigesimoquarto de causis plantarū genus vini refert celerius purgari & consistere, quòd sit tenuius, & quasi vitij mixtura immune. Cæza Hermolaus vinum etiam morale transferunt. Sed οἱ δὲ ἠθικοὶ intelligo vinum colatum, ἀπὸ τοῦ ἠθεῖν, id est, colare, ἢ διηθεῖν, vt σταμνιοσυρίσκοι, faccis sparteis percolatum & castratum, faceatum Plinio. τὸ ἠθικὸν, ἢ ποθητικὸν, vide Ciceron. in oratore ad Brutum. Aristoteles libro sexto Ethicorum, ἠθικαὶ ἀρετὰ σοφίαι, sunt, vt χωρὶς ἢ λόγου, Hermogen. ἠθικὰ μέλη, Aristot. 8. Politic. & ἠθικὴ ἁρμονία, moratæ, ibidem.

Ἠθικῶς, modestè.

Ἠθμὸς, apud Arist. in Probl. vt διὰ ἠθμοῦ, σῴζῃ τὸ ἦθος, id est, colare. colatio dici potest, vel Latinè transmissio, quavoce tamen in nauigatione vtitur Cic.

Ἠθμὸς, ὁ, colatio, per colum transmissio.

Ἠθμάριον, διὰ τοῦ ι, parvum colum.

Ἠθμοειδὴς, coli formam habens. Ἠθμοειδὲς ἔστω dicitur os illud quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret: inde appellatum quod cribri modo sit pertusum pluribus locis, per illud os sternutamentum mucusque transit & percolatur. Pollux in 2. hanc partem ἡθμὸν vocat. Nazanzen. πᾶς ἀπ᾽ ἠθμοειδῆ πόρου.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, qualus Virgil. vel qualum Varro. ἀνὰ τὸν ἠθμὸν ἀπίεσιν πᾶσι ξύλοις, instrumentum ad percolandum: cribrum etiam Aretinus exponit apud Aristotel. 1. Oeconom. τὸ ῥῷ ἠθμῷ ἀπίεσιν πᾶσι ξύλοις. ἀφ᾽ ἡ ἠθμὸς βυρσοπάντων ἐκβέλθεται, Dioscorides libro primo, capite decimooctauo, per colum foraminibus solutis amplitque pertuim exprimunt, Hermiol. per laxa cribri foramina exprimunt, Ruell. &c & Marcell. ibid. ἢ ζυμῶ διατιθέται, vt ait interpr. Apoll. Poll. in 2. αὐτὸς ὁ τρόπος τὸ μὲν ὑγρὸν πᾶσ᾽ ἀφοδεύει, διὰ τὸν ἠθμὸν ὁ πυτίμης. vide supra.

Ἠθογραφία, morum pictor, ἢ ἦθος ἀδὴν μιμητὴς. Aristot. ἐκ μὲν τοῦ λυρικοῦ κρατεῖν ἠθογράφου ἐστὶ ἢ ξυλίδης γραφὴν ἐδέτερος ἦθος.

Ἠθογραφέω, mores scribendo exprimo, Bud. in Comment. in v Thucyd. δ ἐστὶν ἢ ἠθογραφία.

Ἠθολογία, figura quædam sententiarum, cuius exempla affert P. Rutil. Lupus in fine prioris libri de Figuris. nimirum ea est cum ἠθοποιία. Quintilianus libro primo, capite nono Ethologia personis continetur. Est autem morum ac affectuum cuiusque personæ effictio. vnde & ethologus apud Ciceronem.

Ἠθολόγοι, sunt morum effictores, affectuúmque personæ cuique tuæ ex-ais, Bud. dicuntur & ἠθοποιοὶ, Bud. in Pand.

Ἠθοποιέω, ὦ, mores formo, αἰμύζω, mores instituo & fingo. Hermiol. αὐτὸς ἠθοποιεῖ ἢ κατασκευάζει ἀφόβους τὴν λόγου τοῦ χρείαν, & c. mores effingit, personis congruentes, ac verisimiles accommodat, vt fidem iudicibus faciat. Plutarchus in Periclis præceptis, φὴ ὃ αὐτὸν οἰκῶν ἀκρόπολιν, ὅτου πρὸς ἡδονὴν ἢ μὴ ποιεῖται τὴν ἀγορὰν ἢ κατασκευὴν ὑμῶν, αὐτὸς ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλίσκων, ἵνα ἢ πολιτικὸς. Idem. ἢ γὰρ ἦθος ἢ πάθος ἢ ἀμφότερα, ἢ ἀκόλουθα ἠθοποιοῦσιν, informari Ciceroni.

Ἠθοποιία, ἢ, morum expressio affectuúmque mitiorum scil. dicuntur ἦθη, quales sunt in comœdiis, contraria est παθητικὴ. Halicarnass. in vita Lysiæ, ἐν ταῖς ἠθοποιίαις ἀφορτίζει βέλτιον ἢ ἀληθέστερον, dicitur & μίμησις, imitatio loquentis: a Triciano alcalis confictio. Dicitur & Cicer. 3. de Orat. morum ac vitæ imitatio. Differt à prosopopœia, eò quòd ibi & personas fingimus, quæ nusquam sunt: his certis quibusdam vel personis verba accommodatè affingimus, ad improbitatem earum, vel ad dignitatem demonstrandam. Ethopœia (inquit Julian.) est alienorum affectuum qualium libet dictorum imitatio, non sine reprehensione. Latinè dicitur figuratio, vel expressio. οἱ ἠθοποιικοὶ, facilitas seu ingenium se in multorum res vertendi, Bud. in epist. poli.

Ἠθοποιὸς, ὁ, ἢ, animi formator & institutor, Columel. λόγος ἠθοποιὸς, oratio morata, Quintilian. 1. mores exprimens. Aristotel. ἠθοποιὸς γὰρ ἡ ἀμάρτια χολὴ, mores instituit & informat. ἢ παίδευσις ἠθοποιὸς ἐστι, Plut. in Themist.

Ἦθος, ους, τὸ, à nomine ἔθος deducit Aristotel. in princip. rhetoric. est autem domicilium, locus consuetus, natale solum, sedes. Homer. Iliad. ε. de eque loquens, ἠΐν φαίεσθα φίλοι τε καὶ ἦθεα, ἢ τοῦ ἐμοῦ ἔτεσσιν. Interpr. εἰς σωτῆρος πάτρα. Odyss. ἐμὸν ἦθος κεκμηκότα, in haris cubare: vbi de suibus agitur. Hesych. βίοτον ἢ ἔδος ὑπάστας ζωὴς, & id est, τὰς διατριβὰς, οὐ ἠθαίνομεν ἢ σωζόμεθα, ἢ ἦθος, nota sedes: sic Cicer. pro Murænæ, ἔδος ἀνθρώπου, & sedibus exigi. ἐς ἦθος τὰ ἐπιτήδεια, ad libi consuetudinem. ἐφ᾽ ἑστίας, loca libi consueta. ἔχειν τὸ χρήσιμον ἐπ᾽ ἐστίας ἢ νομικὸς διέξοδος ἐστι, Aristotel. lib. de mundo, id est, terestre, animal ad fua sedes ac patria erepet. ἐς ἦθος τὰ ἑαυτῆς, in suos, in suum natale solum, ad patrias sedes, Herodot. vultus, mos, indoles, natura. ἦθος huius nomine vt ego existentio (inquit Quintilian.) libro sexto, capite secundo, transfermo Romanus mores appellantur, atque inde parsque illa Philosophiæ ἠθικὴ moralis est dicta: ideò ipsam rei naturam spectati mihi non tam mores significari videntur, quàm earum proprietas: nam ipsis quidē omnes habitus continet. Cicero in Orat. duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore admirabilem eloquentiam faciant, quorum alterum est quod Græci ἠθικὸν vocant ad naturam & ad mores, & ad animem vitæ consuetudinem accommodatum. Aristoteles & Plutarch. in Commentar. πρὸς ἠθικὸς ἀριστος ἢ ὦ, vult esse quæ tatem partis illius animi quæ rationis expers est sic non attamen quod illa pars consuetudine comparet paulatim, sed qualitatem à ratione fin confirmata: & Aristotel. ἀ. Rhet. c. ἢ ὦ τὸ θεωρῆσαι ὁπόλοιοι, ποιὸν ἢ τὸ ἦθος τῆ πόλει τοιοῦτον: ὁ θεωρήσει, ποῖα τὰ τέλη.

Διτυπ. ἀλλ. πρὸ λόγου ὀξέως ἐπὶ Θ

Inscriptis existimandis, perpendendisque quatuor illa potissimum requiri putat Dionysius ἦθος, γνῶσιν, πρόνοιαν, λέξιν.

Ἦθος intelligit eam orationis vim, quæ exprimit mores alicuius affingitur, & quæ conuenit illi ætati, aut generi, aut conditioni, aut reliquis rebus, quas enumerat.

τὸ ἦθος διπλοῦν ἐστιν, ἢ ἴδιον. Κοινὸν ἔστι τὸ φιλοσοφίας ἐχόμενον εἰς αὐτὸν φοιτητὴν, ἢ κακίας ἀπαλλάττον. τὸ ἴδιον ἐστὶ τὸ ἐπιτήδειον ἑαυτὸν ἐκ προαιρέσεως ἐν τῷ λόγῳ ποιεῖσθαι, ἐκ τῆς ὑποκειμένης ὑμῖν ὑποθέσεως, ἢ τῆς ἀκολουθίας, ἐκ δὲ ὁ λόγος ἢ σοφὸς ἐστιν.

Τὰ τῶν ἰδίων, ἢ μετρίως ἐκ τῶν πόνων διωμένων, ἢ ὑπηρετῶν ἀφορμὰς ἐκ τῶν ἀφανεστάτων: τὸ δὲ ἦθος διπλοῦν ἐστιν, ἢ μὲν ζωὴ οἱ πάσι τὰ τῆς σωτηρίας ἢ τὸν σωφρονεῖν πρόνοιαν ἔχειν, διὸ ἐστὶ σωφρονεῖν, &c. Cicero Tusculan. id est, maiore mihi ingen

dar esse, quàm vt eum orationibus Lysiæ comparetur: præ-
t ad vt tutem maior indoles, &c. Idem Plato in Timæo,
ὑφ' ὧν ταῦτα πάσχει διαθέσεις, ὀνόματα τὰ ἴσα τοῖς πρότερον θήσει,
a ie is quidem qui cunctæ compositæ, constanter in suo ma
ar status, Cice ὧν ἕκαστα ἐγίνετο, ingenium eius detestatus
Plutarchus in Lycurg. τὸ δὲ τὰ σώματα, natura febris, Ga-
l ad Glaucon. τὰ δὲ πάθη, morum qualitate quadam afficit
ormatque. τὸ δὲ καθ' ἕκαστον, equi specie illustres, Philw
ip. sic enim interpr. τὰ γὰρ τελέως ὄντα σπουδαῖα, Horat. ὃς ἂν
ὁ δὲν ἀπαθὴς, praeter consuetudinem solem exortu es-
Herodot. Demosthen. ὧν τὰ πρωτεῖα ἔδοτο. δυνάμενος, vir-
te præditus, Plutar. in Romul. ὧν, vide Budæum Annôt. in Fa-
pin dictione ethe. ὧν δίκαια ἔδωκεν, vtendi libertatem
ari, Plato in Epist. τὰ δὲ ἔργα, non τὰ ἔθη, Phrynich. ὧν
e m apud Rhetores dicuntur mitiores ac tenuiores affectus,
qles sunt apud Comicos: quibus τὰ πάθη, id est, motus per-
turbationes, vt sunt in Tragœdiis, opponuntur. De his vbe-
r docet Quintil. m. 6. de affectibus differens, ὧν θ' οὐτιά mo-
dum significar. Plut. ὧν, διὰ τὸ παῖσαι τὸν κινδυνον.

H ὧν, ὧνος, colo, i. per colum mitto, idem quod διυλίζω, vnde
ecip. ὧσαι apud Hippocr. ὠσῶνας, vt Gal. exp.

H ὠαν, ὠι, perrexi, pro ἐώα, facta dialysi & contersione ε in
ὠ. vide ὠ. Homer. Iliad. ἀ, ὡς νυκτὶ ἐοικώς. Plato in Apolo-
g, ὀνοῦν ὠθεῖ ὄμνυ ὦ ἀν ad alium me contuli. τί εἶκε λέξων λόγον,
in institueram orationem. Herodot. πλὴν ἐς λόγους ἐκείνα, ἰλλὰ
c ucnit, idem. ὡς δὲ τὰ αὖθις, in superiora mearet.

H ὠδή, ὠδῆς, cibat, bouerat, dixit Nonn.

H ὠ ὠν, ὠδολescens, a proprie à 14. anno vsque ad 20. ὦ γοργί-
ιε, nobilium adulenum, Gaza de Senect. ὦ ὦ παῖδες, im
peres pueri, Plut. in Theseo. ea libem' etiam significat, sed
r ius. ὦ ὦ ὦ ὦν, ὧν αἰδὼς ἀμηνὸν διάκονος τῷ ὑποτε. vide
] molesg. maturus & ide neus connubio, sed qui nondum
v rem duxit, teste Festa. ξ. Item virgo, & qui illibatam ser-
t & incolumem virginitatem.

H ὠιτ, impetum fecit ab αἴνω.

H ὠ αὐπὶς, ὶδος, habens magnas ripas.

H ὠ ὠ, πὸς, ὠ, max. Ilia, viaticum, Nicand. ἐφόδιον τὸ σοὶ τῶν Σπιθ πώλεις
ὁ δὲ ὠ, pabulum, cibus, farina. Item aceres, palear & qui-
q iæ, ὠία dicuntur. Homer. Odyss. ἕ, ὁ πλοιότε τ' ὠία ἐ ἀ γεσι
α ἀπάτῃ. Interp. τὰ ἐφόδια. apud veteres etiam ὠία, ὁ σιτος ὠν
ὠ μὴ, leguminum ituplar, vt apud Pherecratem, ὠν, τῶν γα-
σ ὧν ἀκύρων σπουγώδεις. Homer. hoc loco sumpsit αὐτὸ ὁ ζεὺς
ρ ὠ ὠ ὠ ὠ γαιῶ ὠ ὠ ὠ ὠν. Ahibi pro pabes & acerbus. Odv.
e : ὁ' αὖτε τ ἔμὶ ὠ ὠ ὠ ὠ

cydid.vbi subauditur ἡμέρας πρῶτον ἦκεν, attate longè proiectus, Plutarchus in Romulo. πρῶτος σοφιας ἔκεις, vsque eo prouectus es in studio sapientiæ. Diogenes Dionysio tyranno, ὃς μὲν σὺν τοῖς πρῶτον ἦκεν διατροφὰς, ἀκούων ἀπεχώρει τοῦ τε ἡ κακίνεις ἡ. φαντασίας τοιεῖθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεῖξαι, id est, iam magnopere morbus inualuit. Ἀκμὴν δ' ὅτι χρησθ', aliis propitijs bene procederet, Herodot. οὐ ἔκεν τες χρήματ' ἀν, bene nummati, idem. κακῶς μὲν αὐτὸς πεπλουτηκὼς ἔκεν βίου, Euripid. pro ἔκοντος, id est, quum eis bene accidat vitam cum morte commutare. Et ἥκειν φίλων sic dicunt, vt Latinè, Tu is te perditum, hoc est, te perdis. Ἴσως ἔτος ἔξει τὸν πλησμὸν, ὃς τὰ ὑβρισμένα διαδύσας ἥκει φόβων. Idem πρὸ ὁ φοβερὸν ἐστὶ γαμικὸν ἥκει φεύγειν. Terentius in Heautontim. in mea vita tu tibi laudem is quæsitum seclus. ἥκω autem Atticè, ἀντὶ τοῦ ἥκω figinificat, vt εἶμι, τὸ ἀπὸ τοῦ παρόντος. Euripid. ἥκω νεκρῶν καὶ δυσωδία τὰ σώματ' αὐτὼν ἐκεῖσε, ἦκω ἄγων, adduco, reuertor agens, Xenophon. ἦκεν de præterito, Libanius in epist. ἦξεν μᾶλλον τὰ ἐγκλήματα τοῦ φίλου, crimina ad nos perueniunt a redundatura. ἦκεν ἀμισωσ, venerunt auxiliaturi, Isocrat. ἦκωμεν ἐκκλησιάσοντες, idem. ἦκεν ἀπαρῆσ, rediit, Demosthen. ἦκεν ὑστερησας, venit reuersus, retrocessit & redijt, Æschines. ἦκε venit. Lucianus, οἱ δὲ τοῦ φοβοῦντες ἦκασ ἐς τὸν ἀγῶνα. Plato libro primo de Repub. ὁ πομπεύων ἦκε, Polemarchus accessit. idem ibid. ὥσπερ ἐκβλὴν ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς, irruit in nos. idem epist. 7. ἀφ' ὧν ὁ λόγος ἦκεν ἐπ' αὐτὸς τὸ μὴ δίκη φοσδοκᾶν ἀδικα.

H A A, pruna, βραδύλα, κεκυμένα, μῆδρυα, Athen. l. 2.

H ἀαβησίης, &

H ἀαβησιὴς, τὸ, Sole calefactum. Etymol. sed pro eo supra rectius ἐλιαβησίς.

H ἀαίνειν, infanire, stulte fescere.

H ἀλαίνειν, verturtur, voluuntur, Theocrito. ἡμέσυπνος ἡ πλοιὰ μῦλαι τρὶ φοντα. ἰλαίνεται, vacantur, vagabundè se gyrant. Hesych. πλανιόμενοι exp. εἰδωλοπλάται.

H ἀλακάτη, τὸ, lanæ colo circunuolutæ, fusi. Suid. λεπτὰ νήματα, tenuia fila.

H ἀλακάτη, τος, colus ab ἀλάσσειν i, voluendo circumagi quod lana aut filum circa colum voluatur. Homer. Iliad. ζ, τὸ σαυτοῦ, ἔργα κόμιζε, ἰοῖσι τ' ἀλακάτοισι τε. Interp. τὸ τ' ἰωμαϊκὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἐξεπλάσσουσι τὸ ἔριον. Signif. etiã τὸ βέλος, vnde Diana χρυσηλάκατος dicitur in Epigrammat. ἐργάτις ὀλκάδος νήματος ἀλακάτας. Plato libro decimo de Republic. τὸν ἀτράκτου ἡλακάτην appellat, quasi scapum fusi, & τῶν ἡ ἡλακάτων διὰ μέσου τὸ ὀργῦιον ἀπονεῦσι ἐλκόμενον, ἐλακάτη τὸν ἀτρακτον vocatur pars mali nauis. Pollux in primo, τὸ πηδάλιον τὸ σκοτὸ τῆ μεσίᾳ, ἀλλαξὶ τὸν, ὃ ἀφόρμιον, ὃ καρχήσιον. Sed hæc d. stinguit Athen. libro vndecimo, vide καρχήσιον. Homer. πρὸ δ' ἄπιλλα χειὸν ἦσ' ἐλακάτη παύσαντες. Interp. exponit ὑφόρμιον. Ἐλακάτη, inquit Hesych. τὸ ἀνάπλοιον πρὸ ἐξόδου ἐρεσσόμενον, ἐλακάτη τὸν αὐτοῦ διὰ νεφῶς ἐξεσε ἔ ἄρμενος, ἐλακάτη ἐρωδιὸς, ὃ τὸ βέλος ὃν σῖον δέτω, χρυσηλακάτος κελαδεινὴ, διὰ τὸ ἐ ἀλακάτη, at Thucyd. schol. ἐλακάτην ὁ πίσατοribus vocari aut machinam quandam alio nomine dictam ὄνειον, ἐλακάτη, δὲ διὰ ὁ μοίως ἡ πολυηλάκατα τὰ ἐπὶ πυρρὸν χρῶν, ἔτι ὃ ἡ καινὸς τὰ γένεται ἔ χοντα ὡς ἐ σχυμνὸς κελαμεν.

H ἀακτώνη, apud Hesych. pisces cetacei, id est, εἰ κατὰ ἐ ειν. pisces ad salgama idonei, Athen. 7. apud quem leg. ἐλακατώνης.

H ἀλασπαΐζειν, &

H ἀλασπεύειν, vertor, erro, fodio, occulto, refugio. Homer. Odyss. t, Εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μῆδ' ἠλασπάζει. Interpr. ἐλαλεῖν, ἀποδιδρᾶζ. Iliad. ἑ, Ἡ ὑπὲ μνμῶν ἀφίεσαι ἠ ὑπὲα πολλὰ, λίτε ἐξ ὀφθαλμῶν πομπὸν πλάσσεται, &c. Interp. σὺ δ' ἀνὼν τόπον εἰλυόμενος. Hesych. ἐλασπάζ, μενπεύειν, ἀποδιδράσκειν, πλανᾶσθαι. & idem ἐλάσσεται, σὺ δ' ἀνὼν εἰλυόμενος τόπον ὡ κύκλῳ πλανώμενος.

H ἀατὴ, saltauit, Lucian. ἦλατο εἰς μέσον ὁ ἐλεύθερος ἠ, in mediam exterminij terram prosiluit, capite decimooctauo, libri Sapientiæ.

H ἐλειώδης, miseriam consecutus.

H ἀλέα. Elis Plin. de qua Theophrast. histor. libro tertio, capite decimosexto.

H ἀλεῖσιον, Hesych. ὁ χαλκᾶσιον, ὃ δεινοτάσιον, ὃ εἰσιόν τον.

H ἀλεκτρυὼν, ὁνος, vide in Ὀ ιὸς.

H ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, succinum, cuius materia bitumen concretum, το λυγγουριον, πτερεμφόρους, enumeratur inter res pretiosas ab Homero, Odyss. ἀ. ἠχηκλοῦτ' ἐτερφόμην ὃ ἀοιδοῦ ἠχὴ ἐστὰ, χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε ὃ ἀϊγυρου ἠδ' ἐλεφαντος φορζιοτερον. Virgil. 8. Æneidos, Quod fieri ferro liquidóve poteſt electro vbi Scruius ex Plinio, Tria sunt electri genera, vnum ex arboribus, quod succinum dicitur: aliud, quod naturaliter inuenitur: tertium quod sit de tribus partibus auri, & vna argenti. Homer. Odyss. ὃ, Plurali numero vſus est, χρύσεον ὄμμα ἔχων, ἠδ' ὀ' ἠλεκτρείοισ ἔερτα, monile aurum habens, electro autem erat exornatum, vel gemmis, vt quidam exponunt. Aristoph. in Equitib. ἐκπεπασώνται τὴν ἠλέκτραν, ἡ τὸ τινὸς ὁ τ' ὠὰ ὑπὸς. Interp. ὁρνamenta intelligit quibus ornabantur fulcieb anturq; lectorum pedes. Inuenitur ἤλεκτρ & apud Dionys. poetam τῆσ οἰκουμένης, & apud Alexandrum Aphrodis. in proœmio problem. in genere fœminino. Scribit Dioscorid. lib. 1. etiam ex populo nigra, quæ Græcis ἄγνος dicitur, lachrymam d iri in electrum, id quod tradet Lucianus ὡς τοῦ φοῦ τὸ ἠλέκτρ. Alio phan. interpres scribit, Homero & aliis antiquis nomen ἠλεκτρον non fuisse, sed pro eo ἤλεκτρ & dici. vide ἤλεκτρ & ab aliquibus etiam discernebatur. χρυσοφόρον, vt docet Dioscor. electro. vide λυγγούριον. Ἤλεκτρον (inquit Hesych.) ἀποίητον, ἀσῖον, idem ἤλεκτρ & μι παλαι χρυσίζει φασὶ ὃ αὐτὸ λύπὸ τῶ ἐ τὸ σπαπαλὴ χρῆμ ἐεἰσαιοῦ τὸ καιῶ ἔσσης τοῦ ἀργύρου τὰ ἀάμμα τοῦ ἥλιου.

H ἀέκτωρ, ορος, ὁ, Sol: quia homines ἀλέκτορας, i. sine lecto fac, hoc est, excitet à somno: sui potius ab electri splendor vti & Plinius sentire videtur. Iliad. 6. Τοῖς ἐπὶ σαμφάνοι, ἀέκτορες ἐξιόωσες, Hesych. ἀλέκτωρ, ὁ ὀλυμπος ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνατολὴ, ἀπὸ ὁ λεκτροῦ τῶν ἀλέκτρα ὠδίων ὁ ὁ ἀλέκτωρ ἀλέκτρ, ὁ ἀμέτρ ὃ μι.

H ἀλεκτρυὼν, ὁνος, ὁ, vanus, stultus, ὁ μάταιος, Suid. compositum ex ἀλέκτωρ & μάταιος.

H ἀλεκτρὶς, ίδος, præfica, quæ sitos mercede conducta defleat, Lucretius, Hesych.

H ἀλέπεμα, duro sub Sole.

H ἀλεός, ά, όν, stolidus, miser, insipiens. Capitur interdum Aristoph. Odyss. ξ. ὦ ἀνὴρ ἀλεὸς ἐσθ. πλεονεκτικὸς, μάταιος, vinumultum & amentem hominem reddens: apud Hesych. legit nõ solum ἀλεὸς, sed etiam ἀλεὲς, expositum itidem ἄφρων, καὶ ὃ. alioquin & ἀλ ὸ dicitur per syncopen pro ἀλεὸς, & in vetusto καὶ pro κακὸ. vt Odyss. ὃ, Μαψίδιος φρένας ἀλεὰ ἀπεσπασε πικρὴ, capta, vnde mox dicit νοὶ ἐμὶ κάκιστος ἠ ἀφάσας.

H ἀλεσώδης, subactus & molitus: sic legitur apud Dioscor. l. 1. cit. 38. pro quo Atticè dicitur ἀλεσιτριβὴς, ambo ab ἀλέω.

H ἀλέλαται, Atticè pro ἅλαται, in Plusquamperfect. ab ἀλάομαι, seu ἀλάω. debebat autem ἀλήλατο dici ab ἐλήλαμαι, sed increme in accepit Plusquamperfecti. Hesiodus, κυνὸς ἐ δία πᾶσι ἀλήτο, id est, ductæ erant sub malleo.

H ἀλήλατο, θεολήατο, εἰσήεισ, ὑσέλεισ, Homer.

H ἄλση pro ἄλσεα, veni: Aorist. 2. ab ἐλεῖν, ἐ ἔρχομαι, vnde ἀλ venis, in Imperatiuo. ἄλθον τοῦ ἀλθ, id est, ἐλθέτω. hæc verbis recens jd est, retuli, Eurip.

H ἀλεξάνδρα, apricari, ἡλιάζεσθαι ὃ τοῦ ἥλιο, id est, ἐκ ἀλεξθῆναι ὃ ἡλιάζ. Item ὁ τε ἡλιασὴ διεφέρει. Nam vt subsellia Romæ, sic καὶ τὸ μέγεθ διαφέρειν ἀλλήλων, quod sic dictum est, quia scilicet apricantes iudices sedebant. Aristophan. in Velpis, ὡς ἐκλὴ κατ' ἀγρὸν, κλαυσὶ φοβερὸν, id est, διάφευσε. est enim inda persona Aristophanis more enuntiata per eu. Demet. ἐκ Τιμοκρατ. κἀδικῶν ἐαὶ τὸν ὀφειλοντ τοῦ δημοσίου ἡλιαζόντων, id est, ἀπεκρίνοντο, inter iudices magni iudicij sedeat. Ἡλιάζεσθαι pro apricari, & in sole versari. Aristotel. de cetuis loquens qui ornatus renascuntur, ὅταν δ' αὐξηθῶσιν ἡλιάζονται, ἐκπίπτουσι γὰρ τοῦτ τὸ κέρας.

H ἀλιάζειν, ad Solem expandere, insolare, ὦ τὸ ἥλιο ἐξαπλοῦν ἡμάτιόσθαι ὦ ἡλιάζ, apricari, Hesych. τὸ ἡλιακὸν Dioscor.

H ἀλιάσαι, ἀσῶν, magistratus & forum Athenis celebertimum ius iudices ἡλιασὰ vocabantur: sic dicti, quia sub dio aperto iudices sedebant. ἐις τὸν ἡλιαστὰν ἐκ ἀνάγκ ἐξιὼν, ἐπὶ τὸν ἡλιαστὸν ἐκαθίζει τοὺς αὐτοὺς, ὅτ' ἂν ὁπ ἀφιζῆται αὐτοῖς τὸ Aristotel. in Eliæam necesse est eorum, qui in Repub. versant magistratus abire, quum quis magistratus sustinagiis erat maximum erat iudicium Athenis vt subsellia Romæ, in eo um iudicia publica exercebantur. Dicitur autem ἡλιαστὴ ὁ τοῦ τὸ δίκαιον τοῦ δικαζεῖν.

H ἀλιαία, ης, ἡ, solarium, locus apricus solique expositus, He en. H ἀλιαιὰ, ᾶς, ἡ, Iaris. vnde ἀλιαικὸν ὀλεεθρίσεις, Solis defectus. ὠὸς ὀβολὸς, Aristoph.

H ἀλίασις, ἐως, ὁ, Solis calor, apricatio, τὸ ἥλιε θερμὸν, Suid. Item iudicium τ' ἡλιαίας, nidi eandi munus. Demosth. ἐξ' ἡμεκ, ὃ δ' ἐξέρχομαι τ' ἡλιάσεως ἐνιαυ.

H ἀλιαστὴς, οῦ, ὁ, iudex ἀλιαστὰ, senatores vel iudices τ' ἡλιάσεως ἐκ θεσμὸ ὅτου μετέχει ἐαυτ, Aristoph.

H ἀλιαστρεών, ῶν, τὸ, locus vbi apricabatur.

H ἀλικιώδες, heliasticus, ἡλιαστικὸν ἐπίθετον. Aristoph. νεφ. ὃν φαῦλον ἀλλ' ὄλαβόν ἡλιαστικὸν, &c. Erat autem ἡλιαία nomen iudicij At nisi sic dictum, quòd in eo iudices sub dio ad Solem sederent ἀπὸ σιας ὁρκος, Demosth. ἐξ' ἡμεκ ἐκπίπτει.

H ἀλίβατος, ὁ, ἡ, altus, aerius, excelsus. vnde ἀλίβατον ἔργον, opus secundo, Apollonius Rhod. id est, ὑψηλὸν, ἀ ἀσφάλτου, ἀ ἀναπτὸν ὃ τ' ἔρασθαι. διὰ τὸ ὑψ ζ, inquit Interpres, vel quòd ἀλίος, ὁ. Sol accedat. πάτερ τ' ἀλίβατοι, saxa ardua, Homer. ὄδ. & Iliad. ὁ.

H ἀλίγκια, plur. inusitatum, aceruatim, ἀθρόως, ἀπὸ ἑνὸς, vehementer dyſ, ξυ γαρ μ ὁυ ἐχ' ἀλίγκια πολλὰ, Aratus de volatu gruum. Ἀσσαίοι ἔνα ὁ ἐμοὶ πάντα πάσας, gregatim. Idem ἀλίγκια μεμφόμενος multatim imaginatus, inter p. Aliquando frustra, μάτην. Virgil. 2. Arg. Apoll. πᾶσι ἀκορτὰ πάντ' ἀλίγκια πάντα χρῆσι.

H ἀλιθεύειν, stulte ἀ ὁ, ἀλιθώπτω, μωραίνω, stupeo ut lapidibus c fen

ſarent. Ariſtophan. in Equitib. ὁμοιίζετ' ἐγὼ δ' ἐκ τοῦ παῦτ' ἠλιτ-
ς, interpr. ὡσαπολόμαι μ' ἀλιτὼν τὴν αὐτοπάτειαν.
Η, ὁ, ἡ, ſtolidus, ſtupidus, lentus, vanus, ἠλίθιος, inſipiens: cui
gnonitur φούναξ, ἠλίθιον φῦλ' ἐγὼ καθαίρω apud Ariſtoph. ἠλίθ. pro te
re loqui & ſtolidè.
Η λιτης, ου, ὁ, ſtoliditas, dementia. Heſych. ἀστοχολὶ ὑπὸ γήρως.
Η λιτης, ου, ὁ, ſtolidus, fatuus.
Η λικία, ας, ἡ, ætas. Ætatis autem ex Conſtantini conſtitut. partes
principales, Pueritia (quæ & pupillaris ætas, cujus pars infan
tia est, Homero, νηπιάτη Apollonio ὠμότης: Adoleſcentia
eſt pubertas, ætas legitima, juventus, ἀκμὴ firmata ætas (i.
e. perfecta ætas (in qua τελεῖ ἀνὴρ dicitur à Lucjano) eſt
ſectus, ἡ γῆρας, vide Gal. l. 5. & 6. de ſanit. Hato epiſtola ſe
nectam ἐκ τῶν ἠλικίων ἐν τοῖς ἐπταπόλεσι γήρως, Dion in ea
ætate, in qua nunc eſt Hippanius. Significat autem eam
pluriliter ætatem, quæ iam matura eſt militiæ, quam Li
militarem ætatem appellat, à 17. anno incipiens, vt ſcri
Plutarch. in Graccho. Polybius, ἐξ ἧς ἡλικίας ἐὰν τὸ τῆς ἡλι-
κίας ἀναπλεως, id eſt, omnes per ætatem ad arma idoneos. Item
ἡλικία, iuventus, ſeculum. Vide στάσις. Item integra & valida
ætas, ἡλικία μέλι ἡ καστικὴ, Plato in epiſtol. Dion. lib. 53. ἐξ
ἡλικίας puberes vocat, qui nondum peruenerunt ad annũ
ἡλικίας πρῶτον ἔκων, ætate longè prouectus, Plutarch. in Ro
lo. ἡλικίας δ' ἐν ὁρμῇ γεγονὼς, gratiis iam annis, idem in Ca
lo. ἐν ἡλικίᾳ γηρύων ἀν, Xenoph. ætate florens. αἱ ἐν ἡλικίᾳ, flo
ætate iuuenes, ſe Æſchines, ἐξ ὧν τῷ αὐτῷ ἡλικίᾳ, qui id
atis nati ſunt, Thucydid. ἀφ' ἧς ἡλικίας ἐμαίμησε, mulieres ætа-
te dulta, Plutarch. in Romulo. ἀφ' ἧς ἀπέζευξεν αἰκαφορὰν τῷ πό-
ν πατρῷον σφαλόσαν ἡλικίᾳ, non enim ſperabant tanta iuue-
e amiſſa, ciuitatem Vlium ſaluris remedium habituram,
Plutarchus in Fabio. πρὸ ἧς ἡλικίας, cùm ætate proceſſerit,
to. ἡλικίαν ἐχέ γε τοιαύτην, Herodot. eſt militiæ maturus, ἡλι-
ν ἐχόντα γάμου, Demoſt. πρὸ τῆς μέσης τοῦ ἡλικίας ἔχοντες νυκτὸς ἀρτα
ν, quinto ſuæ ætatis anno geſtant vterum, Ariſtotel. πρὸς ἡ-
κίαν τοῦ ἀνδρὸς, ætate & viribus præualentibus, Plutarch.
Pericle. εἰς ἡλικίας ἐλθὼν, in adultam ætatem euadere, Arиſt
Rhet. πολλῷ ἔμπροσθεν ἡλικίας τῷ σώματος πολεμοῦσι, Iulius
talis ante Samium bellum, Plut. in Pericle. πρὸς ἡλικίας πρέ-
τα μεγαλυχία σοῦ αἰνεῖαι, pro ætatum dignitate ad virtutẽ
antia & incitatio, idem in Lycurg. In eo vero loco Math.
c. ver. 17. πρὸς ἡλικίαν ποιεῖ ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτὴ σῆγμα ὄναι, recte
net interp. ἡλικίαν ibi non ſignificare ætatẽ, ſed ipſam cor-
is quantitatem, ſeu magnitudinem ποσότητα quę ſtatura di
ur formato nomine ab ἥλικος, id eſt, quantus ſit: ita accipi
t apud Plut. lib. πρὶ τοῦ ἀγαθοῦ, vbi ἔστι πρὸς ἀε ἡλικίαν
ν, id eſt, πρὸς ἀιδίαν, & apud Lucian. lib. verarum narratio-
m vbi mentiens viros memorat τὰς ἡλικίας ἡμετάπτους, &
dialogo de Syria dea agens de templi porticibus, ἡλικίαν,
i tit, ἢ ἐπὶ τετρακόσιν ὀργύιαν.
Η λικτης, ου, ὁ, coætanus, coætaneus, æqualis, ὁμήλικος. Ariſtophan.
ὦ συγγενὲς καὶ ἡλικιώτα, Plut. ὁ τοῦ ἡλικιώτου. Et in gener. fœ-
minin. ἡλικιῶτις, ἡλικιῶτις τῆς φιλίας ἰσοτιμία πολλὰς κοινωνίας
τοῦ ἀνδρὸς ἔσεσθαι, ij quibus contigit præſentibus res ipſas geſtas
ſpici, ſæpe veritatem corrumpunt, Plutarchus in Pericle.
ἡλικιῶται, ab Ariſtotele, dicuntur fratres, libro 8. Ethic. æquales
ætate, Argyropil. coæui Aretin. non tamen quòd omnino ætate
conueniat.
Η λίκος, quantus, quàm ingens, quàm prouectus, quàm potens.
ἡλίκος ἐστί, quantum malum punicum, Theophr. l. 2. hiſt. plant.
ἡλίκος ἐστὶ δύναμις, in Epig. ἡλίκος, quantus, in genere fœmin. Plu-
ch. in Fabio. ὦ ἀνδρεῖε ἡλίκ' ἐν θεσπίσαι δ' ἐλπὶς παρούσης, ὡὖ ἐν τῷ
ν δ' ὑμερίδι δ' αὐτοῦ σοφίζεται, quum magnus apparatus
ſtuſque adeſſet, quem ex rebus Neronis ad ipſum miſſilet
ymphion. ἥλικος, quantum, quantoperè, admirantis, Lucian.
ἡλίκος ἡλίκος, mirum in modum. Bud. in epiſt. poſter. Θαυ-
ζω ἡλίκος, mirum quantum, Demoſt. πρὸς ἀνδρ. πατρικ. πολλὰ δ'
ν ἀνεῖται ἡλίκα ἐν συμφόρᾳ τοῦ ἡλίκου τὴν πόλιν. Dicitur &
ὐνατος ἐὼν pro eodem, id eſt maximè. Θαυμάζω ἡλίκα, per-
am admiranda. ἡλίκα δ' ἐν τοῖς ἀνθρώποις, quàm ſunt diuerſi, De-
ſt. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πρὸς κακὰ δ' ἐν ἡμῖν ἀμῶτα θεραπεύσει, quã-
hona conſequeris, hæc prædixit, Lucian. ἥλικος, aliquando
ipitur pro ἡλικώτης, Antiphon interdum idem valet, quod
ος, tantus, vt apud Theocr. Idyl. 2. ἡ ἀλίκα ἠμείωσε τὰ πυκῖ,
tanta vulnera faceret.
Η λικος, ου, ὁ, coætaneus, æqualis ætate, Apoll. 2. Argonaut. πεῖ-
ν ἡλικος ἦλικος. Ariſtoph. πρὸ. ἐμοὶ μὲν ἀ ἀνὴρ ἦλικος ἐδοκεῖ λέγειν
ναι. Plato, ἥλικε μὲν δὴ ἡλικε ἀναπαύσαι καλὸν ἐ δ' ἡσυχῆ που ἐπ σο-
ν ἡλικ. gener. Maſcul. producit poſteriorem naturâ, Gaza li.
Gramm.
Η λιος, ου, ὁ, Soli expoſitus, ἠλιοβόλοις τόποις, locis Soli expoſitis,
Theophr. l. 4. de cauſ. plant.
Η λιος, ου, ὁ, ἡ, ſolis formam habens, ſoli ſimilis Philo de
Moſis l. 1.

Η λιοειδὴς, inſtar ſolis Theoph.
Η λιοκαὴς, Dioſcor. ὄξαλμον ἠλιοκαὲς, inſolatum.
Η λιοκαὲς, quum accenditur Sol, vel incaleſcit æſtus Solis. Laert.
de Zenone. χωρὶς δὲ φασι συκῆς χρῆσθαι αὐ ἠλιοκαέσι.
Η λιοκαὲς, ad verbum, ſolaris torrax Plinio heliocaminus. Eſt
autem ſolare vaporarium in aprico loco ſitum, ad Solis calo
rem excipiendum, Iud. in Pand. item ἠλιοκαὲς, ſolaris cami
nus, locus eſt concameratus totus Soli expoſitus, Plin. Iunior
in epiſt.
Η λιοκαῦσαις, ſolaris ſcalfabeus Tertul. non is qui à Nigidio Lu-
canus vocatur, ſed qui è fimo ingentes pilas aucſis pedibus
volutat, ob idque κατεγέλᾳ dictus ab Hippocrat. Alexan. Trал-
lianus, ὁ ἠλιοκαῦσθαι παρεσκευάς τοὺς πυρετοὺς τοὺς, ſcarabeus qui
pilulas voluit quartana laborantes curat. Plin. l. 11. cap. 28. & l.
30. cap. 11. in quartanis medicina clinice nihil poſſet: quamob-
rem plura eorum remedia ponemus, ſcarabeum qui pilulas
volut, propter hunc Ægypti magna pars ſcarabeos inter nu-
mina colit, curioſa Apionis interpretatione, qua coeli gi ſo-
lis operum ſimilitudinem huic animali eſſe, ad excuſandos
gentis ſuæ ritus. Ariſtot. hiſt. l. 5. c. 19. αἱ δὲ καύσεις ἐμὶ κυλίσει κό-
ρων, ὧν τοῦτο φαίνεται τὸ ἔργον ἐν τῇ χρήσει, ὃ ἐπικτώσιν σκώληκες, οἷς ὄνι γί-
νονται καύσεις. Vide Euſeb. περὶ ἀβραάμου, ἀναγωγ. Et Commen. Ariſtoph. in Pace.
Η λιόνεος, ου, ὁ, Sole exuſtus, ſolatus & ſyderatus, Plin.
Η λιοπαὴς, cicada, quod Sole gaudeat, Suid.
Η λιος, ου, ὁ, Sol, ὁ ἐν ἡλίῳ θεὸς, Heſiod. in Theog. ἥλιε, ſoles, ge-
ſtus, Theocrit.
Η λιοειδὴς, ὁ, ἡ, clarus, Soli ſimilis.
Η λιοκόπτης, ου, ὁ, ab interpretib. heliotropium, i. ſoliſequius,
genus herbæ lactariæ, dictæ quòd eomas ad Solis curſum cir
cumagat. Dioſc. l. 4.
Η λιοτρεφὴς, Sole priuans, inumbrans, vt ἡλιοτρεφὴς σκιωῇ, ἡ. σκιαστικὴ,
Suid.
Η λιοτρόπιον, ου, τὸ, Solaris herba Celſo, heliotropium. λέγεται δὲ ἡλιο-
τρόπιον, quod Solem ſequatur. Item Solarium Athen. lib. 6.
de Hieronis nauc loquens, ὧν ἡ τοῦ ὀρυφοῦ πόλον, ὃν τῷ ἑῷ πλοῦ
ἀγκαθέλκων ὀστρωμεμμηχάνῳ ἡλιοτρόπιον.
Η λιοτροπος, ου, τὸ, Solarium, vel ἡλιοτρόπιον Suid. ὄργανόν τι, ὃ ἐμοῦσι
τὸν τῶν ἡλιοτροπίων ἀναγινόμενον. hoc inuenit Anaximander, ſta-
tuitque ἐν τῷ σκιοθήρᾳ. eſt itaque ſolarium, vas heroi ſcopon,
ſeu locus, in quo horæ ad ſolem denotantur veruto vmbram
faciente, vel pinnula quę vmbra ad ſolis curſum circãagitur.
Η λιοῦσθαι, Sole aduri, illuſtrari, Soli expoſitum ei e, Ariſtot. l. in
Meteorol. Xenophon. de vitæ, τὰ τῶν ὄσα ἢ τὰ σίτου. ὅσα ἢ τὰ αὐτῷ
ἀπαλὰ ἢ βότρυς. ὅτι, διάτασιν σπείρει τὰ κλήθρα παῦλαν τῶν ὠ-
ῶν, insolatæ, à Sole vſtæ. l. Iacto 8. σπλαν. πολλαὶ ἰγνὺς αὖθ' πίνε
ὀλιγοῦθ' ὅσα τοιχεῖς ἐν μοχλῷ πλοῖσι ἐσπαστεγκαλὰ π, à Sole ex-
uſtus.
Η λιοφάεια, ὁ, Solaris claritas.
Η λιοῦν, τὸ ἡλιοῦν, apud Dioſcorid.
Η λιοφόκος, ὁ, clanicullus, Ariſtophan. κλέπτα θ', vide Polluceм li-
bro decimo.
Η λιτενὲς, alius, vt σύτερ ἐλιτενὲς, ὁ μοῦ.
Η λίτης, helitis: ſic dicitur ſquamma æris Cypriis, Dioſc.
Η λίτης, ὁ, qui opus non perduerit, ſed in ipſo fruſtra collocata
opera deficit, quem fruſtratur opus. ὁ ἀστοχῶν τοῦ ἔργου, Suid.
vt θεὸς ἀλιτουργὸς. Eſt etiam improbus in Epig.
Η λιτόμιλιος, fruſtra, ſtultèque ſtomachans, ὁ μαχόμενος ἀγκαλῶς, Heſ-
ychius.
Η λιτόμηνοι, dicuntur infantes ante tempus nati, veluti fallentes
in menſe Feſtus exterricineos vocat, tanquam eos mater ex-
territa alio ciecerit. Eſt etiam epithet. Euruſtheі apud Ho-
merum in Iliad. qui licet nondum maturo partu, vtpote 7.
menſe, tamen, Iunonis dolo Lucinæque ope in lucem editus
eſt, vt Hercules fatum præriperet.
Η λιτον, peccatu, ἥμαρτον. Iliad. ἐὰν γὸ ἅ μ' ἀτάσθαλα, ὃ ἄλιτον ἀν ἀλεί-
πω ἐν ἀλιτεῖν. Heſiod. ὧν μὴ ἀθεμίτοις μάχαισιν ὁλόμενοι, ἢ χρεῖ-
ον ἄλιτε, certè aliquid in deos peccauit.
Η λιτὸς, caleeus.
Η λιόδεσος, ὁ, ὁ, ἡ, ſubcandidus.
Η λιόθυτος, Sole æſtuantes.
Η λίπεζος, ὁ, ἡ, inſolatio, feruor Solis.
Η λιοσκόλοψ, à Sole vndique cingitur.
Η λιοφιδὴς, apud Dionyſium de diuinis nominibus, pro ta-
tionis vacuus, fatid.
Η λιόφλεγμα, contuſus ſim.
Η λῶδες, ους, τὸ, cum denſo ſpiritu, clauus, & oleæ morbus, qui & fun-
gus, vitium oculi, rotundus callus perſimilis clauo. Pollux
in 4. ἥλος συμβολὴ τυλαίες, τὰ σύμφυσις ὀλόσαρκος. leg. ὀ-
λοειδὲς) ὃ τὰ ἀδόντα μὴ ἐμμιστεῖν, ἀφὲ ὁ τοῦ σπάρτα ἀπορεύοντα
μάλιστα ἀφὲ τὰ ἰχῖα. vide apud eundem libro 9. paræmiam ἥλο
τ ἥλος, πτ' ἄλλο τ' πάλλοντ, & Erafm. in Adag. clauum clau
pellere. Heſychio ἥλοι, κάφαι σώματος. & ἥλῶδες locus in quo nihil

prouenit. Ἡλᾶν pro oleæ morbo, vide in Ἀσπὶς & Μῦκης.

Ἡλεσμός, ὁ, stolidus.

Ἡλήτυπος, clauo traiectus, Nonnus.

Ἡλίσκω, με, σκομαι, consigo, Accus.

Ἥλιτε, saltauit: ab ἅλλομαι, mutato, vt scribit Chrysoloras, spiritu.

Ἡλυγαζομαι, & ἀλύζομαι, occulto, ἠλυγώπην ὦ ὀπτικεῖζε obumbro, adumbro, obscuro, ἀφῇ τὸ λύγη ἀ ἀλύγη, Arist. de Anim.

Ἡλύγη, ης, ἡ, vmbra, tenebræ noctурnæ, λυγὴ, σκότος, apud Hesych. scribitur oxytonos ἀλυγή.

Ἠλυγωθῶ, ης, ὁ, obscuratus. vnde ἐπιλυγάνθη ὁ τὸλὺ μυρίαι, latens in exiguo foramine, Aristoteles tertio Animal. de araneo. ἐπιλυγασάμενος τὸν χρῶτα, ἢ διὰ κυλοῦ βλέπων ὑλαια πάρισι, manu admota aut fistula longius cernet. Idem quinto de gener. Anim.

Ἠλυγιώεις, σσα, obtenebratio, obscuratio Cicer. & obscuritas Plin. adumbratio, ἐπιμαστὸς, σπόνος, σκιά, Hesych.

Ἠλυθον, veni, iui. ἀορ. β, ab ἐλεύθω, pro ἔλθον. Odyss. 5, ἐκαπὶς ἠλυθον ἐσσαν, veni in conspectum. ἠλυθι ἄλλος, alteri contigit.

Ἠλύσιος, σ, ὁ, Elysius: ἀπὸ τὸ λύειν μὴ ἔχειν. Ἠλύσιον, elysium, elysij campi, & insulæ fortunatorum nemorum Virgil. μακάρων νῆσοι, Hesych. quasi ἀ λύσιοι, ὅτιοι ἀ διαλύονται ἀπὸ τῆ σωμάτων αἱ ψυχαί.

Ἠλυσις, ὁ, ἡ, aduentus, ingressus ἤλυσιν ἔδρων ἀφροδίτης, alteros promqueus pedes, Euripid. ἐλάσεις, πορεία, συμβολή.

Ἠλυσιτέζειν, declinare, effugere.

Ἠλωσις, ἐξηλωθῶ, ab ἀλίσκω: & ἦλων ἀέρες, ἡλωκότες ἐσ' αὐτῆς ὡς πίπνουσι οἱ ἀφεντάζεται, iis damnati criminibus, de quibus Areopagitæ iudicant, Plutarchus in Solone. ἦλω πόλις, vrbs capta est, ἦλωκῶθ, captus, Xenoph. πὰς ἦλε ἀσχίων καρφίσιος ἦλωκῶμι, ἐγκατρεῖν δ' ἀθωτατ, capti formosorum amore, fortiamino terre possunt. Dicitur verò, ἦλωσις, & ἑάλωσις, & in ἀορίστ, ἥλων, & Attice ἑάλων. sic ἥλωκας & ἑάλωκας, Athen.

Ἡ Μ Α, σιος, τὸ, iaculum, iaculatio. Hom. Iliad. 4, ἡμῶσάμεν τὸ ἡ ἡμασιν ὑπὸλ ἀέρος, ὁ, ἀκοντίσμασι. vnde ἡμοις ἀέρες, ibidem pro ἀκοντισὶ, ἐξ τὸ ἐνὸν, ἡμασιν inquit Hesych. διατοῖς ὡμ βελώτασι ἡμ μασιν ἀκόντια. Δηλοῖ ὁ ἡ ὑμᾶς, ἡμέραι, ἡμασιν ἀντὶ τοῦ ἀκοντίοις, κρατῶν δ' ὁλῆς ἡμέρας, ἡμῶν τοις, ἡμεῖσιν, ἀπ' ἡμερ. οἱ, ἡμασι πᾶ ἐπικείης τὰ ἡμέρα & ἡμασι τὸ ὀφ αὐτὸ τῆ ἡμ-ρα.

Ἡ μεγῆν, ὁ, cruentatus.

Ἡ μαθία, ας, ἡ, Emathia regio, quæ nunc Macedonia.

Ἡ μασθείς, pro ἀμφασθείς, ἐσπὰς, ὁ, arenosus, asper, τραχὺς, ἀ μασθ ὁ ἡλέμασς.

Ἡ μαι, sedeo.

Ἡ μακτὸν apud Suid. in manuscripto cod. ex Herodot. pro δυσφορὸν. infra ἡμακτὸν & ἡμακτὸν.

Ἡ μαπάριον, ου, domus monetaria, hoc est, vbi signatur argentum in nummos: αἰ γυμασιάδιοι ὧ κάπθατα τὸ νόμισμα, Suid. sed forsan ἡμασπάριον, scribendum, in manuscrip. cod. non habetur.

Ἡ μεσατε, ου, dies. Odyss. 5, ἔ ἐ ἐσ' ἐ τὸν πλῶν ἀρσεῖ, in dies singulos. & Odyss. 5, πλείωθ ὑπτατε τε ἡ ἡμερ, id est, ἡμέραι, per noctes & dies, seu noctu & diu. & ἔμαρ ἡ νυκτὸς, apud Hesiod. die & nocte. ἔμαρ ἐσ' ἦμαρ, ἀ fidue sin Epigram. ἐσ' ἡμαρ, quotidie. ἀπὸ ἦμαρ ἦμαρ, libera vita & libertas Homer. cui opponit ἀναγκαίων, ὃ δουλιον ἡμαρ, id est, seruitus. Aratus, ἐκ δὲ σὶ ἡμαται τυξὸ ἐπείκεσι ἀφοτέρ ἐσιν, Cicer. Ex aquat spatium lucis cum tempore noctis.

Ἡ μαυτηρίου, malè, vitiosè: cui opponit Plato ὠδῆς.

Ἡ μερ τὸ ἦ, ὁ, ἡμερινὸς, diurnus. Hesiod. μίλιστα ἡ ἀστία σοβλέπουσι, ἡματίν φύλακα, diurno lumine, id est, Sole, in Epig. Iliad. 1, πόλεμα τοι εἰνὶ κλισιαῖ, τ' ἔπες ἀχαιῶν ἡματα δρῖνοθ' ἐσ' ἄρμα πόνοι ἀρυσ-σι, Interpr. καὶ ἐνάσλων ἡμέρας, quotidie. Aratus, μάλιν ἡμάτ ὦ, τὸ δ' ἐξ ἀπ πλεον ἔπιτυχ ἀδη, Cic. Nam breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet vmbras.

Ἡ μέβροτ, pro ἡμέρ, ποetic. ἐσ' ἡμίοσ τὸς, ὁ' ἔτυχε.

Ἡ μεδαπὸς, ὁ, ὁ, noſtras, atis: ab ἡμεῖς & ὁ ἀπὸ Φ, quod solum & terram significat. Aristoph. ὁ χρὼ χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς ἐξ ἡμῶν τῶν, 3. ἀώστερ. Item ἡμεδαπὸν, ἡμέραν, ἡμέρας, ἡμῶν, ἡμῶν.

Ἡ μέθα, fuimus. & ἦμθα, & si fuitlemus, c. 23. Matth. vbi legunt alij ἦμεν, pro eodem.

Ἡ μένα, pro ἦμεν, poetic. ἐσ' ἡμῖν αὐτὸν εἰκίσκεν, habitemus semo tæ ab aliis, Herodot.

Ἡ μεντὸν, in lexico Herodoteo expon. ὁ ὑσφορὸν ἐγρὲ ferens: vt & Corinthus fones ἡμεκτὸν dicere tradit pro ὁ ὑστερὸν, & Camerarius itidem. ἡμεκτὸν ex eodem Herodoto affert pro indigni, displicentia.

Ἡ μέλησε, contempsit.

Ἡ μεν πλῶσε, incuriosè, negligenter, ἡ ὀθύμως.

Ἡ μερον ἐσ', pro ἔρινον. Hesiod. ὅπὶ ὁταν πταὶ ων ἄρκτος πεκίδῃ.

Ἡ μέρ, coniunctio poetica, pro & huic respondet ἠδὲ. Odyss. 5, ἠδὲ ἡμᾶς ἠδ' ἐγέρνοτ.

Ἡ μῆν, pro ἦ μὲν, in iureiurando. Apollon. 2. ἐκαὶ μοσα ἦ μὲν ἀρῆξειν ἠδὲ κλοιε.

Ἡ μῆν, Dorice, fuimus, eramus, esse, Actor. cap. 27. ἀπὸ τῆ ἦ. Tocerat. in 1 harmac. Οἱ μὲ τὰ λαπαν ἀπὸ γωμαῖς ἐ ἔλεαν, ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ἄνεν ἔλεῦ, vel εἰς ἐ μῆν μὲν ἀπ ἔλεῦ, quod & ἦ μῆν diuerti ἀπὸ ἀμῆν ἡμῆν, ἀπὸ τὸ πασεῖναι.

Ἡ μῆν, bamus, iumus, pro ἐσόμεθ. Plato 1. 1. de Rep. ἦ μῆν καὶ ἐ ἐκ τὸ πολεμικῶ, ἐδεμ ibidem, ἀλλ' ἡμεῖς ὦ ἔβῃ ὁ ἡμῆν, sed te, ἐ remus. Aristoph. in Plutu, ἦ σεται φεῖς τὸ πλῦτ. ἐ τὸ Scholyb. interpr. τὸ ἦ μῆν, καὶ τὸ πορεύσεθα. puto dici ἦ μῆν, pro ἦ μῆν, pleonasmo ἦ, subaudito ἐ ἦ.

Ἡ μῆν, ὁ, ἡ, sedens: ἐ μῆν, autem, suspensus, ὁ ἐξ ἡμῆν ὁ ἐ αὐτὸ ἐ.

Ἡ μέρα, ας, ἡ, dies. ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας, nidiusquartus. Feminium ab ἦμερος. in Nonnianto plurali ἦμεραι, cum accentu in penultimam, vt docet Gaza l. 3. Gram. ἡμέρα πασαὶ, Sophocles & tempus multum: vide interpr. ἀρίμης χρόνῳ, dies illi tas

ν, ἡμερῶν ἑ τυχεῖν, in Epigramm. manſuetudine aſſecutus eſt, temporis diuturnitatem & moram. ἡμέρᾳ πλοῦς, Xen. rna nauigatio.

ἡμέρις, ίδος, νίτις, ἄμπελος, ἄγριος τὸ ἥμερον τὸ ἡδὺ ἀφ' ὑπνου ἡδύ. ἡ- inquit Heſych. ἥμαται ἀπὸ τοῦ ἡμερήσιον ἡμέρας γὰρ κτίσις ἐ ἀπολυμένα ἀφ' ἑ ἐλαία. Homerus Odyſſ. τετάρτου ἀφῆ ἐ ἐκ ἀναπαύσεως. Ἡμερὶς ἡ ἔδωσα, τὸ ἡμέρ ἑ σαφῶς π. Interpr. ἀμ- ἐ ἐ, ἐ διὰ τὸ ἀμπέλου. Ἡμερὶς, τὸ ἐ ἐ ἐ

Ἡμίεργος, ου, ὁ, ἡ, ad dimidium factus, inchoatus. ἀέκατι ἡμίεργα ὡ τοὶς ὀργασηρίοις ἡμίεργα, Aristot. 2. OEc. ἡμιτέλεστα.

Ἡμίετης, anni dimidium.

Ἡμίεφθος, semicoctus, Pollux in 6.

Ἡμίθαλος, ὁ, ἡ, partim soli expositus, siccaneus, Gaza ex Theophrasto lib. de causis 3. cap. 28. vbi dicit de terra loquens, ἔστως μὲν ὑγιὴς καὶ σακκὸς, μικρὸ ἡμιβρεχὴς ἢ μᾶλλον, ὡὶ δὲ ἡ καρδιοῦσι τῖτες ἀμφίβροχοι.

Ἡμιθανὴς, ὁ, ἡ, ὃ, vel ἡμίθνις, semianimis, semimortuus. Aristophan. νεφ. ἡμιθνῆτα χθιζοσμεῖ, semiuius ero: differt ab eo ἡμίθνητος quòd ex vna parte mortalem, ex alia immortalem significat, quales Dioscuri finguntur.

Ἡμίθραυστον, dimidia ex parte fractum seu contusum apud Pollucem lib. 6.

Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax. Pol.

Ἡμικαδίσκος, ου, τὸ, dimidium cadi, ἡμιμαδάριον, Pollux 10.

Ἡμίκαιον non dicitur, ait Phrynich. est tamen apud Sophocl. authore Polluce in 6. & ἡμικαῆναι apud Aristoph.

Ἡμίκαυστος, ου, ὁ, semiustus, ἡμίφλεκτος, Suid.

Ἡμικλεῖς, σύκλ, fores semiclausæ, vel semiadapertæ, Suid.

Ἡμίκοπον, media pars cori, quæ facit quindecim modios, inquit Hieronym. in capite tertio Oseæ. apud Hesych. legitur ἡμικάλιον, sed dicitur quæ esse μέτρον σίτου, ab aliis exponi ἡμιχόινικον.

Ἡμικοτυλίσκ-ιον, ου, τὸ, vini tres cyathi, Ruel. Marcel. vini heminæ, semissem etiam interpretatur, Dioscor. l. 8.

Ἡμικοτύλιον, heminæ dimidium, sextarij dimidium, sextarij semis, Marcel. l. 5. Dioscor. tres cyathi: dimidiata hemina Ruell. Ibidem.

Ἡμίκραμβος, ου, ὁ, legitur apud Suidam & exponitur τὸ ἥμισυ τῆ κεφαλῆς, medium capitis. in hoc loco τὸ ἡμικρανίον ἀντὶ τοῦ ἡμίσους ἔχων, sic apud Athen. l. 9. ἡμίκραμβα πολλὰ λάχανα.

Ἡμικαμίνοι, σι, ὃ, ἡμικαμινεύοντες πᾶσι dicitur ὁ ἀεὶ τὸ ἡμίκαυτον οἰκοῦν, Hesych.

Ἡμικαμινεῖ, qui hemicramia laborant. (Gal. Aet. Æg.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidium capitis. ἡμίκρανα, non autem ἡμικεφάλια dicunt Attici, ait Phrynich.

Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, semicirculus, Procl. de Sphæra.

Ἡμικύκλ-ος, hemicyclus, cathedra semi rotunda. Cicero in Lælio, Quum sæpe multa narraret, tum memini domi in hemicyclo sedentem, &c. semicirculus, Columel. & semicircularis, ἡμικυκλικὸς, Hesych.

Ἡμικυλίνδριον, apud Porphyr. semicylindrus & volgicibus Plin. quo pro cerui cali vtebantur Ægyptij.

Ἡμίμναον, ου, τὸ, semimodius.

Ἡμίολ-ος, semialbus.

Ἡμίλιτρον, ου, τὸ, semilibra, selibra apud Siculos, semi obolus seu sex æreæ. λίτρα enim obolum vocant, vt Pol. ex Aristotel. tradit.

Ἡμιμαθὴς, ὁ, ἡ, ὃ, semidoctus, Pollux in 6.

Ἡμιμανὴς, Manades nymphæ, Bacchæ. Suid. ἡμιμαίνοντες.

Ἡμιμανὴς, ὁ, ἡ, ὃ, semifanus. Lucian.

Ἡμιμάσητος, semimansus. Pollux in 6.

Ἡμιμέδιμνος, μέτρον χωρίων ἑκατὸν πεντήκοντα, Pollux in 4.

Ἡμιμέδυσος, semiebrius, Pollux in 6.

Ἡμίμεστος, semiplenus, ἡμίπλεων, ἡμιπλήρης, ἡμιδης, Pollux in 6. seminanis pro seminanis Plin.

Ἡμίμναον, dimidium minæ, drachmæ 50. Xenophon, ὁ ὑφ' ἑαυτῷ δύο μνᾶς ἔχειν φησὶ, δύο ἡμίμναα. ἡμίμναα πέντε σύκων, Plutarchus in Lycurgo, vbi Interpres ficuum quinque semis minas.

Ἡμισείριον, pars dimidia, Cleomed. li. 2. apud quem & ἡμιμεσείριον μέγα, dimidiæ partis magnitudo.

Ἡμίσειον, pars altera, Pollux in 6.

Ἡμιφρήσεις, ὁ, semimalus, i. lat. l. 1. de Republ. Suid. ὁ κεκιζῶν ἢ πεσὼν ἢ ἁμαρτὼν ἁφῆκεν ἢ κατέδυ.

Ἡμῶν, nobis, posteriori longa, & breui interdum, vt Odyss. ἡμῶν δ' ἤδη ἔρχ πόλεις, mutato accentu.

Ἡμίνα, ης, ἡ, hemina, dimidium sextarij. Athen. l. 11. ἡ κοτυλὶς καλεῖσθαι καὶ ἡμίνα.

Ἡμινηρὸς, coracinus piscis, κορακῖνος, Athen. in 3.

Ἡμίξεστ-ος, dimidium sextarij, dimidius sextarius, Dioscor. l. 1. c. 14. κοτύλη. vide κοτύλη.

Ἡμίοδος, ου, ὁ, qui dimidia ex parte præest itineribus. Aristot. OEconomic. κατημένης μόδιον ἡμίοδον ἡμιόδου ἀναξάνδρα, ἀφὲ βαδιζούσας, &c.

Ἡμίολιον, nauigium, Hesych. Et ἡμιόλια, ὁ δίκροτος ναῦς.

Ἡμιόλ-ος, ου, ὁ, hemi lius, Latinè sesqui alter, sesceplus & sesquiplex dicitur. est, vt author Macrob. in Somnium Scipionis libro secundo, etiam de duobus numeris maior habet totum minorem, & insuper eius medietatem, vt sunt tria ad duo in tribus sunt duo, & media pars eorum, id est, vnum. Exic numero qui hemiolus dicitur, nascitur Symphonia, quæ pellatur διὰ πέντε. Plato in Timæo, ὃς δ' ταύτων ἀφῆρε διαστάσεις πασῶν. τὰς δ' ἀπ' ἐκείνων ἡμιόλιον μὲν ἐν ἄντεσιν, τρισὶ δὲ ἐπογδόοις, duplam. deinde tertiam, quæ effet secundæ sesquialtera, icerio, ἡμιόλιος λόγος, sesquialtera proportio. ἡμιόλιος τῶν ἡμιολίας, natus bis emis, quæ à puppi ad malum vsque binemis, à malo ad proram vnico tantùm agitatur. Huiusmodi furas vulgò vocant, Bayl. ἡμιόλιος ἐπὶ ὃ, Bud. de Deloinciel est, totus cum dimidio, id est, plusquam totus. ἡμιόλιος ἡλίκων ἀντὶ ὅλων, alias aquilas sesquialtera proportione excedentiores. lib. 9. Animal. ἡμιολία τῆ μόσης, mediæ sesquialtera, ideirin Problemat. ἡμιολίας ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ἡ μέση, fibulas seu plas quàm tunc mensura consueuerat, Herodotus lib. quto. ἡμιόλιαι χρῆσται, Isocrat. ἡμιόλιον τοῦ μέσου τὸ διάβασμα ἐν, sesquialtera proportione longitudinis præcinctum hat. Gaza libro quinto Animal. Aristotel. ἡμιόλιος μέσου, inter ea Aristophan. ἡμιόλιος (inquit Hesych.) δίκροτος πελεύτης ὃ ἐκ τῶν δυοῖν τὰς ἡ λόγος ὁ τοῦ ἑνὸς πρὸς δύο χων.

Ἡμιολιτίς, ἡ, idem quod ἡμιολία.

Ἡμιολιμέος, ἀντὶ τοῦ τὸ ἡμιόλιον δυοῖν ἀμέλα, mulcta, vbi tota summa & amplius quoque dimidia pendirur, Suid. sed leg. ἡμιόλιος.

Ἡμιονεῖη, muli sterc us.

Ἡμιόνιος, herba est quæ τὸ φρακτοῦδι, id est, ari folium habet ea nec caulem, nec florem nec semen profert. distinguitur in gena cuiina cuius foliatu ram imitatur, quòd hemionit e lio instar peltæ lunata fit, τουτέστι μιμουμένη τὸ ὄνος, qualisqu unæ figura in prima quadra. hoc Ceruina lingua dicta in ha bet, quæ Dioscoridis φυλλὶς est. Hermion & Teucrion id Plinium libro vigesimoquinto, similis est hemionitidi, on eadem. Hæc quia lienem absumit, vt ἀσπλιον quæ & à tra scolopendræ animalis, σκολοπένδρα ἡ σκολοπενδρεῖον dicta, um ipsius nominibus est adoptata confuse. Galenus lib. τ πας, ex scriptis Archigenis ad lienosos, ἡμιονίτιδ, inqu πασῶν, ἐπὶ μὲν ἀσπλιωσι, οἱ ὃ σκολόπενδρα κέλευσι. Et simpl im l. quinto, Galen. ipse ξηροκόντυρον ἄσπλιον diuersa fac ol σκολόπενδραν intelligo propriè dictam, & σπλήνιον corrig ua voce à splenij forma etiam dicta est ἡμιόνιτις, Dioscor l. 4. 143. vide ἡμιόνη.

Ἡμιόνη, siue ἡμίονον, herba cuius pabulo delectantur mul ne domen est sortita. Theophrastus libro nono, capite c mononoo, dari scribit ὅτ ἡ ἡμίονος τὸ φύλλον, πᾶς γωσίζει ἐν γονέσι, ὅταν ὁ τὸ φύλλον σκολοπενδρίῳ id est, scolopendræ a li, non vt perperam Gaza linguæ ceruinæ, nam lingua ina φυλλίτις, est Dioscoridis, vt supra diximus. Et eadem ba ἡμίονος ἢ σκολοπένδριον, ὃ σκολόπενδρα, propriè dicta, quo dia habeat σκολοπενδρίῳ siue cum Dioscoride σκολοπένδρα τ ου ὄμοια· ἐκ δὲ ξηλπάζ ορένα ἢ χαμαὶ φιλεῖ ἢ πετρῶδι, χάμνει ἢ ἐν τῶν ὑλώνων ἀπὸ, κρεῖσθαι ὃ ἀ σοὶς εἰς σκολῶνας, &c. Dioic ders libro tertio, capite 143. vocat ἄσπλιον, quia splenetic ianat ἡ, σκολῶνα ταῦτ (sicut & Virtuuius inquiens archit nae libro primo de pecoribus fine splene, proxime Cort m, vnde etiam medici quærentes de ea re, inuenerunt in locis herbam, quam pecora rodendo, imminuerant lien ea eam herbam colligendo, curant lienosos hoc medic en to, quod etiam Cretenses ἀσπλιον vocitant) & σκολ ἢ ἡμιόνιον. reliqua vide ibidem. Plinius lib. vigesimose no, capite quinto. Asplenum sunt qui hemionium vocant ulus trientalibus, multis, radice limosa, cauernosa, ficut ves candida, hirsuta: nec caulem, nec florem, nec semen ber. Nascitur in petris, parietibus opacis, humidis. Arab vo cant Cetrahc, hæc est scolopendra in medicinis vsur i. Vide ἡμιόνιτις.

Ἡμιόνιος, ου, ὁ, ἡ, mulinus, ad mulum pertinens, vt ἡμιόνεια ὁ ζεύς carrucæ mulis tractæ, Herodot.

Ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, mula, & herbæ nomen de qua sup ἡμίονος apud Aristotel. lib. Animal. exponitur asina: sc orte legendum, ὃ ἡ ὄνος. Strabo ἡμιόνιος ἵππος, equa mul pariens. ἡμίονοι dabantur viris fortibus. Vide in verbo πῶλ.

Ἡμίοπος αὐλὸς, tibia imperfecta. Athenæus libro quarto, σωλὴν δρῦ ἔχας ὀκτὼ τοσοῦτον τρυὸς ὡς ἡμίσεσι τῶν ἀυλῶν ὀργάνοις οἱ αὐλοὶ ὅτοι τοσοῦτοι ἐσ ἡμίοπα πελεῖων, ἡμίοπος (inquit Hesych.) ὁ ὕπνος παρ' ἡμῖν· τὸ τελεῖν μεταφορικῶς, ἢ ἀπὸ τῶν τελεστῶν ἡμίοπος· ὄρφνος.

Ἡμίοπτ-ος, semicoctus, semiassatus.

Ἡμίπαγης, ὁ, ἡ, semiconcretus.

Ἡμιπεπλωτὸς, semidoctus.

Ἡμίπελ-υς, semicrassus.

Ἡμιπέλεκκον, securicula, dimidiata securis, ἡμιπέλεκκος inq Hesych. τὰ μικρὰ καὶ ἐν ἐσχάραις ἢ ἡμιπέλεκκος, πέλεκκος, μους, ἡμιπέλεκκον περιπεπλεγμένον ἢ παραμαῶν ἢ πανταμοῦσιν, τὸ ἀπὸ μιμοῦ

ἡμιπλίκιος, ον, ὁ, ἡ, adiect. ἡμιπλίκιον τὸ, ἡμιπλίκιον, ου, τὸ, ἡ, dimidium malorum remittebatur.

ἡμιπλίκτος, ον, ὁ, ἡ, semiplectus, Plutarch. de fructibus anni.

ἡμιπλοῦς, ῆ, οῦν, semissarius, Valla.

ἡμιπλύτης, ου, ὁ, semiplectus, ἀπλάδωτος, imperfectus, inchoatus. ἡμιπλύτης, ου, ὁ, semipado, Alex. Aphrod. sic ἡμιπλὴς αὐτῷ, semiuir. & ἥμισυς ἡμιπλὴς, Ihad. C.

ἡμιπλυμένος, η, ὁν, & ἡμιπλύτος, η, ὁν, semicastratus, semimas, Varro.

ἡμιπλωμος, ου, ὁ, semifectus, q. dimidiatio, Dioscor. lib. 2.

ἡμίπλουν, τὸ, dimidium, dimidiata pars, medietas, Lucian.

ἡμίπλους, η, ὁν, semifectus, diuersis coloribus.

ἡμιπόνιον, vide Τόνος. Sumitur vt τόνος pro neruo distendentis machinæ brachia, & τόνος. Hero, ἐκάλουν ζ τὰ μὴ σωλῆνα τὰ εἰς ἀγκῶνας τελεσθέντα τόνον. ἐγὼ ζ ὀνόματον, ἐγὼ ζ ἡμιτόνιον.

ἡμιπόνιος, η, ὁν, semibalbutiens.

ἡμιπυρετὸς, semitertianus. ἡμιπυρετὸς πυρετὸς, febris semitertiana, Galen. ad Glauc. tertiana imperfecta & accedens ad quotidianam: quòd citius recurrat quàm vera tertiana. ἡμιπυρετὸς πυρετὸς, semitertianæ febris. sic Celsus exponit.

ἡμιπύλιον, ου, τὸ, indumentum lineum vtrinque fimbriatum, peplum, sudarium, Aristophanis in Pluto, εἶπεν τὰ κραδαῖ ἡμιπύλιον λαβὼν τὰ ἔρια σβεσίζουσιν, i. fasciolam lineam, συδάριον, ἐάκει ἡμιπεζὲς λινοῦν τι, ἢ ὁμοιόσχιον, σινδόριον, ἢ δίκαιον φακιόλιον, Interp. apud Hippocr. ὀδοὺς παχὺ ζ μέρος, Galen.

ἡμιπύμαιν, ου, τὸ, partium sepulchrum, ὃ μικρὸς τάφος, Suid.

ἡμιπυπανὸς, vindemiæ (inquit Hesych.)

ἡμιφάλαγξ, semicaulus, in Epigr.

ἡμιφάριον, Suid. dimidiata vestis pars.

ἡμιφλυκτὶς, ἡμίφλικτος, ον, ὁ, semiustus, & semustus. Ouid. semiustulatus. Cicer.

ἡμίφωνος, ον, ὁ, ἡ, q.d. dimidiatam vocem edens, seu dimidiatè, semiuocalis: ἡμίφωνα φωνήεντα apud grammat.

ἡμιφόνιος, σπὸ ὀνοῦ βακεῖ.

ἡμιχοῦς, idem cum ἡμίχοις. Theoph. semisextarius. Aristotel. in 9. de hist. Animal. ἡμίχοα ἢ πάντα ἡμίχοα.

ἡμιχοίνικος, modij semissem vertit. Marcel. l. 5. Dioscor.

ἡμίχοος, semisextarium, dimidium congij: congij semissem Interpretatur. Marcel. libro 1. Dioscorid. ἡμιχόα ἀγγεῖα, vasa semichoea, Gaza ex Theophrast. semicongij, Plin. Dicitur & ἡμίχοον, quod Gaza semisextarium, Hermol. semicongium vertit.

ἡμίχοις μέτρον μεῖζον τέταρτον, Hes.

ἡμίχρεος, semibonus, Aristot. Polit. lib. 5. dc Tyranno, ἓν ζ αὐτὸν διακεῖσθαι, τὸν ζ ὅτι καλὸς ἀγαθὸς αὐτῷ, ἢ ἡμίχρεον ὄντα καὶ μὴ πονηρὸν ἀπὸ ἡμιτόνου.

ἡμιχυλὸς κυλεώνος, semifrigidis clibanis, Ruel. clibanis egelidis, Barbarus: furnis non adeò calentibus, Marcel. libro tertio Dioscorid.

ἡμιωβόλια, τὰ, vascula parui ponderis.

ἡμιωβόλιον, dimidium oboli, semiobolus: vnde ἡμιωβολιαῖος, pro vili & exiguo. Xenoph. τὰ φαλάγγια καὶ ἡμιωβόλιά τε μικρὰ ὄντα, admodum exigua, minutissima. πλέον πρὸς ἡμιωβόλιον, sesquioboli pondus, Dioscorid. lib. 4. τὸ πάνυ πρὸς ἡμιωβόλιον, paræmia in impostores. Vide Suid. & Erasm. in Adag. Paretis semiobolus. apud Aristot. vero Rhetoric. lib. 1. annotat Victorius quosdam codices, & eos meliores esse excusis habere ἡμιωβόλια, nimirum vbi dicit Melanopum à Callistrata accusatum fuisse, ὅτι παρολογίσασθαι τρία ἡμιωβόλια ἱερὰ ἔκλεψε: for fan quod ὀβολὸς ex eo dictus traditur quòd oblongus esset, & in mucronem desineret, obeli speciem referens: quidam tamen ὀβελισκὸς ibi, ἡμιωβόλια, non solum putauit esse ἄθλα Samuel mensui, sed etiã ἐλαιοκάσια μικρὰ ξύλινα, paruulas ex ligno iuncullas & simulachra.

ἡμιώβολον, semiobolus.

ἡμιώριον, horæ dimidium, semihora. in Apocal. cap. 8. ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον. Pollux ὡραῖος ἡμέρας σημεῖον, vt Menander dixit. vtitur & Cleomed. lib. 1. & Dioscorid. ἡμιῳδὴς lib. 1. cap. 21.

ἡμιῳδὸς, qui tetigit, & accensus: ab ἆσαι. Aristoph. ἆδε ὀνηρώτατος τὸν ἡμιῳδὸν, accensam ficem aliquis affcrat.

ἡμὶς pro ἡμῖσυ ἐστι apud poëtas pro quo scribitur ἀμὶς seu ἀμὸς, dorice.

ἡμοιὶς, μανὸς, ψεγόμενος αἰσχρῶς ὑπὸ νεῶν. ἥμοιρ, ἀμαιρ, Hesych.

ἦμος, quando, ὡσεὶ, ἐπὶ, Iliad. ἀεὶ νὺ τόμος, i. tunc, respondet. Item pro τῆμος Dorice. Et ἠμὶς, pro ἡμῖτερος noster, vt ὑμὶς pro ὑμῖτερος, vester.

ἡμοιωμένος, η, ὁν, iaculatio, βλῆσις, ἀκόντησις. Hesych.

ἡμπίχετο, σὺν ὑφάντῃ, induit, circumamictus erat ἐφειμάλλατο, ἐφέρετο. Hesych.

ἡμπλακίας, ὁ, ἀπίτυχος, ὁ δίκτης, ὁ, ἡμαρτηκὼς, aberrasti, peccasti, Hesychius.

ἡμπολημβόμενος, ἀγοράζων.

ἡμύω, flecto, inclino, cado, incumbo, decumbo, ἀμύω, ζ ἀφίδω.

σιν τὸ ἡ, ἀπὸ τοῦ μόω. Homer. Iliad. β, ὅσσ' ἐ τ' ἠμύει ἀσπερχὲς, i. σθένος κατακλίνει εἰς ἀσαφὲς τοῖς σκοτοῦσι. Idem ibidem, τῷ κε τάχ' ἠμύσειε, i. πέσοι, ruerit. Nicander in Theriac. κέφαλος ἠμύσιτα πανάκειον τὸ κοπίδιον. Interpr. ἡ μυκὸν φύσιν ἔχουσι κακλισμόν.

Ἡμφαγόσιον, εἰδίζειν σθηνώσαι, Hesych. dubitabant veterum agnoscerent.

Ἡμφίεσαν, i. φόρησαν.

Ἡμφίεται, indutus es. Xenoph. ἡμφίσασι φαῦλον.

Ἡμφιεσμένος, ὁ ἠμφιεσμένος, ὁ εὖ ἐσθημένος, in durus, amictus. Plato 2 de Repub. τὸ χειμῶνα ἠμφιεσμένον καὶ ὑποδεδεμένον, hyeme induti & calceati ab ἀμφίνυμι. Cebes Theban. μικρὸν ἠμφισμένον, pannis obsita. ἠμφισμένος ἐσθῆτα, vestem indutus. Dicitur etiam ἠμφιεσμένος, & pro eo ἐνημμένος.

Ἡμωδίαν. Hesych. affert positum pro ἠμασίαν: nec non ἠμωδίασεν pro ἠμασίησεν, ἐσιάβησεν.

Ἥμων, ονος, ὁ, iaculator, ἀκοντιστὴς, penacuitur, Cyril.

Ἡμῶν, noſtrûm, Genitivus pluralis.

Ἥν, dicebam, inquam, id est, ἔφην apud Plat. ὧν' ἐγὼ, inquam ego, Idem.

Ἦν, dicebat. Item pro fui & fuit, siue eram & erat. ὧν erat cũ Participio. Æſchin. τῶν ἐκκλησιαζόντων. Inuenitur etiam ὧ pro ἦσαν, vt ᾖδεσαν pro ᾖδεισαν, inquit Interpr. Apollon. Rhod. Heſiod. in Theog. τὰς δ' ὧ τρεῖς κεφαλὰς, &c. huius erant tria capita. Accipitur pro ἐδύ. Ioannis cap. 1. Euangel. ἐπὶ τοῦτο, ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν, hic est qui dixi: vel de quo dixi. Sic apud Aristotelem in Topicis, ἐστὶ δ' ὅρος ὧν, λόγος ὁ τὸ τί ὧν ἢ σημαίνων, vbi Alexander exponit τὸ τί ὧν ἦν dici pro τὸ τί ἐστι. Aristoph. Ὅσοις δικαίως ὧν ἐκ ὧν ἀλγεῖτε, non est quod eſtis. Et in Ranis, τοιοῦτ' ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, ἀφ' ἧς ἀνὴρ ἐγὼ ἦν τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ Συμποσίῳ, εἰ ἦ ἀβέλτερος, ἤδειν ἃ νῦν ἐπίσταμαι, nihil est incommodi & moleſtiæ. ὧν pro fuit. Mar. 1. cap. 18. τῶ ὃ Ἰησοῦ χριστοῦ ἡ ἐπίσκεψις ἦν ὧν Ieſu Chriſti notitiatas ita fuit ita τ. cap. 18. καὶ ὧν ὧνεῖ ἐως τῆς σταδιῶν Ἡρώδη. Item pro licebat. Æſchin. ὡς ὧν ὕστερον ἀκούειν, vt audire vnuſquiſque poterat. Item ὧν ἰδιώτ, en ecce, Ariſtoph.

Ἦ, ſi, an, cum Subiunct. vt ὧν ἐγὼ γάμου: ὧν ἁμάρτω, ni fallor, niſi me fallit opinio, Herodot. Nonnunquam tamen iungitur cum Indicat. Homer. ὧν πνα θεοπροπίσεται, ſi quem prouocet, id eſt, vt aliquem prouocet, pro θεοπροπήσηται, itidem in Epigram. ὧν ἦ, quanquam. ὧν μὴ γνῶται, niſi quid accidcret, Thucydid.

Ἦ, quam. Accuſ. abl' articulo poſtpoſit. fœmin. Generis. Item hanc, ſtam, apud Hom. pro ἣν, ὧν διαμαντσιώλιν, i. ἰσόλιον, propriam & ſuam.

Ἦσι, apud Hippocr. ſcindere, κόψαι, tundere, & ἰωΐαν ἦλ' κακομιμῆσαι, Galen. & Heſych. ὧσας, κόψας.

Ἡσσακκοῦ, qui conſumpſit, Bud. in Epiſt. priorib.

Ἥσσεν, interfecit ab ἔσαμι.

Ἡσσεσεν, imperauit.

Ἡσσοιμην, inquit Heſych.) ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου ἢ πάσχοντος ἔμπας ἐξὸν ὡς ἐκ ἐνδρὸς ἔμην, ἀπὸ τοῦ σωιεληλυθότος τοῦ αὐτοῦ.

Ἡδαιον, placui. Ody. ξ. β, τοῖσιν δ' ἡκὰ φρεσὶ ἰώδαιτο βουλὴ, κρεσιε ψυχῆς, ἤδαιον autem eſt κύβαιον. Heſych.

Ἥιτηγκα, & ἤδειγκα, tuli, attuli. Ἀπὸ τοῦ εἰς γκω, ἠνείκα. Ariſtoph. πεφ. ἐμοὶ δ' ἀεὶ δι' ἐκ γάστα πὶ' ἠμβρίων, mihi afferat quiſpiam accenſam tædam.

Ἡνεκέρλιμ, in medio Aoriſt. i. retuli. Ἀπὸ τοῦ ἐνείκω.

Ἡνέστατε, increpauit.

Ἡνεχρίμιν συμφοφάς, Eurip.

Ἡνέχρυτο, pro αἰνέχρυτο ab ἀέχρυμαι, & eſt Præt. imperf. augmento duplicato: νε ἡ ὄλλυτο, ἤλεθρο.

Ἥνες, ὀνειδισμός, τῇ πλησίᾳ ἀδικίᾳ σοι, ἀνώνυμα τὰ δημοσία ζήμια, Heſychius.

Ἡνεκήτ, ὁ, ynde ἀλιωνεκὴς, porrectus & protentus, porrectus in longitudinem. Nicander in Alexiphar. cùm iubet μακρὸς πεκτάνειν χεῖρδαι, inquit, αὐτὸν τ' ἰωΐαν τρίζειν πασάπασσον ἐδωδῇ ἑ. Idem τὸν ἰωΐαν ἐς σωρὸν διέλασε, Interp. βάπτοντ. dixit pro ἰωΐαν, ἐ. diu, ἐπὶ τῷ ἰωΐαν ἐε. Empedocles, apud Ariſtot. Rhetor. lib. 1. ὁμῶ τε αὖ πάντοτ' ὄμμασι ἐνὶ τ' ἔρυμα δύοντε Αἰθέρος ἰωΐαν ἐς πάντα, ἐνὶ τ' ἀπλήτου αὐγῆς, ἰωΐαν ἐκ γαστρὸς ἐν ὄλυ, Heſych.

Ἡνιόεις, ὄεντος, ὁ, altus, ventoſus, ὑψηλὸς, ὁ ὑπὸ ἀνέμων κατατεινόμενος. Hom. Iliad. β, ἰωΐαν ἐς ἀνάκτων.

Ἥνιμος, pro αἴνιμος, Heſych.

Ἡνιοδόεντος, ὁ, ἡ, aerius, per acra vadens.

Ἡνιοδὸς, ventoſus.

Ἡνιοι, ἐπιλοιποι, συγκατάθετοι, & ἥνιοι pro ἥδιοι συγκατατεθέντοι, ἢ κατάθετοι.

Ἡνιοθεν, pro κάτοθεν, Heſych.

Ἡνιοχέδιων, ſuſtinui, αὐτὸ τὸ ἀνιοχέδιων, συσταλῆ δὲ ἐκ πάσε, ſecundum Atticos, Etym.

Ἡνιοχέμαι, tuli, toleraui, ſuſtinui, Ariſtophan. πεφ. ἀλ' αἰνίχεμαι. ἰωΐαν ἐν ἰβρῖ, ſuſtinuiſti nos, capite 66. Eſaiæ. ὧν ἰωΐαχετο σιγᾶν, ſilentium tenere non potuit. ὧν ἰωΐαχανο, non reſtituit, Plutarchus in Romulo.

Ἡνίχθη σκαπτὸς, fulmen delatum eſt, Hermog.

Ἡνεωγῶβη, apertus, cap. 4. Apocal. Ioan. & Alexand. Aphrodis. ἀνεῳγμα.

Ἡνεωγόσοι, patulus, apertus.

Ἡνεῶσι, aperui. ἰωΐαν χόσαι, aperti ſunt.

Ἡνωπτο, ὑπὲρ κεφάλαιον, ſuperbè & factiosè abſtinuit. Heſych.

Ἡν, Dorice ecce. & ἰωΐδι. Ariſtophan. ἰωΐ μοὶ ἐμβρῖφ, ecce miſſum. cimus. ſcribitur & ἰωΐι. Nam vt inquit Interpres Theoc. ἰωΐ, ἰωΐαι τὸ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἐξαίνης.

Ἡνία, ας, ἡ, habena. διὰ χρεῖος ἔχᾳ τὰς ἰωΐας, habenas manu tenet, Plutarchus in Noma. item, τὸν δημοτικὰς ἰωΐας ἀνεῖς, populares laxans habenas, Idem in Pericle. ὀλίγα ὑφείσας τῶν ἰωΐας, ὡς habenas relaxans, Nazian. τὰ ἰωΐα, in plurali paſſim legitur, pro αἱ ἰωΐαι.

Ἡνιάζω, frano.

Ἡνιγμὸς, ænigmata quæ comprobantur. Suid. ἡ ἀπόφασις μεγάλα.

Ἡνίζατο, ὑστέρημεν, ſubinnuit.

Ἡνίδη, ecce, lib. 3. Epigr. ἰωΐδι κἰνεῖ σοι πᾶν ἐρίσπιν ὄπος.

Ἡνίκα, quando, tum, infinite poſitum. ἰωΐκα σωτὴρ ἐλεύσῃ, obſcura nocte, Thucydid. ἰωΐκα δὲ ἐλαχε, quum iudicium eſtaſſem, Demoſth. ἰωΐκα δ' αὖ, cum Subiunct. id eſt, ἐπὰν, quando, Ariſtoph.

Ἡνίον, ὁ, τὸ, habena, frænum, poteſtas. Dicitur autem id quod eſt in medio τὸ χαλινοῦ. ἰωΐας σπαλόεντας λάσε πτοιωμένῳ.

Ἡνιοστεύειν, regere, moderari, Xenop. 4. κύπριον. ἰωΐῳ δὲ ἐν σεὶς τὰ πονεῖν.

Ἡνιοστήσιον, officina vbi habenæ conficiuntur, Xenoph.

Ἡνίοχ, (inquit Heſych.) τὸν εἰς ἡνία χρῶντα τοῖς ἰωΐας.

Ἡνιοχεύω, aurigasqui habenas vertit.

Ἡνιοχάσατας, apud Lacedæm. magiſter equeſtris diſciplinæ ni iuuenes docet equitare, Heſych.

Ἡνιοχεία, ας, ἡ, moderamen, aurigatio.

Ἡνιοχεῖδαι, frænari.

Ἡνιοχεῖδαι ἐπ quod ἰωΐοχῶ.

Ἡνιοχεύω, & ἰωΐοχεύω, guberno more aurigæ, auriger, Accuſat. Epigr. χερσὶ νεοτεύκτοις ἰωΐας χειώτα βίαιμι, id eſt, regem & modatem. Item libro 4. Epigramm. πόλιν ἰωΐοχεύειν, ciuitatem gubernare.

Ἡνίοχος, aurigæ moderamen, aurigatio.

Ἡνίοχος, ὁ ἡ, auriga, agitator. Scribit Dionyſ. ab Athenæo ortum diſſimus vocari ἰωΐοχεύς, & ἀμφιτρωοῦντας, id eſt, circumequos alentes, cùmque ordinem fuiſſe ἐ βιάζοντο, i. plurimas authoritatis, Ariſtoph. πεφ. in gen. Fœmin. Λιγίδης ἰωΐας πολιὸς ἀθάνα. i. Ægidis agitatrix. ἰωΐοχῶ πολλαπλασιασθῆναι γραῖ, ἐν ἀρίσται ἰωΐοχεύς, in curru agitator: ſic Bud. apud Athenæum lib. de mund. nauarcha gubernatórque nauis, ἰωΐοχος ἐν ἀστρονομίᾳ etiam à poetis dicitur, Pollux in 1.

Ἡνίπαπε, increpauit, in Perf. med. pro ἰωΐτο, ab ἐνίπτω. Hom. Iliad. α, χαλεπὰ δ' ἰωΐπαπε μυθήσασθαι, ἀλκακολύπτην, ἐπέπλησε.

Ἡνις, ἰωΐνδος, & Ionice ἰωΐς, βεῖος, γρωῦ εἰσιασπα, iuuenca, bos iuuenila. in Accuſat. plur. eſt ἰωΐας & erati ἰωΐις. apud Hom. frequentiſſimè eſt. Subiunct. ἰωΐαι ἐπὶ τὸν ἀλώνητον βοῦν.

Ἡνίστη, ſignificabat, indicabat.

Ἡνόῃν, apertus eſt, cap. 11. Apocal. Ioan. ἰωΐοῃν τὸ σῆμα ἀπὸ, a uitos ſuum, cap. 8. Act. Apoſt. vertitur ab Eraſmo.

Ἡνοι, perficiebant. ab κίω & κιῶ.

Ἡνορέη, ας, ἡ, fortitudo, ſtrenuitas, robur, virilitas, ſuperbia citur & ἰωορέη. vide ἰωορεήφιλ. τὰ αἰσθία.

Ἡνοψ, ωπος, ὁ, vocalis, ſplendidus. ἰωόπτη, καμαροῦ, Heſych. Helius. πόλιν δ' ἰωόπτη χακοῦ.

Ἡνώπευε, ſiquidem, Xenoph. ἰωΐοχῳ βάλοιτο τὸν ἵππον κἀπὶ ἐκ ἐῇ τῷ.

Ἡνωθοῦ διάθεσιν, quempiam habitum.

Ἡντιοι, vide αἴντιος.

Ἡπιαεωῦ, quempiam: legitur & ἰωΐπεωῦ.

Ἥπτε, ſedebant.

Ἡυσγεον, τὸ, apud Ariſtotel. libr. 2. Animal. ira dicitur ventriculus fecundus κ τὸ ἐν ἐντέρῳ πυρὶ μέρος τὸν κοιλίας eorum quæ ruminant. habent enim κεφάλους, ἰωΐυσγον, ᾗ ἔχουσι, in ipſo ἐντέρῳ ᾗ πεπέψαι ἢ πεφθῆ, id eſt, cibus elaboratur & mitificatur ſine concoquuntur. vide Ariſtoph. Interpr. in illud in Equitib. ἐγὼ δὲ γ' ἰωΐυσγον βοὸς κοιλίαν ὑείαν κατεσφυβίσας, κἄτ' ἐκ τοῦ ζωιοῦ κατὰ σπλῆνα λαιψηλὸν ἐὸν ἐπορεξάς, &c. ἰωΐυσγα (inquit Hyc.) αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν ἢ τὸ πρῶτον μέρος αὐτῶν. Ἡυσγον ἐ σφόνδυλον κατὰ μυελὸς ἐκφέρων ζωιον εἰ ἡ ὑπογάστριον ἢ ὑστέρα ἐστὶ τὸ κόλον.

Ἡυάγει, iuſſit. Ody. ξ. ξεῖν' ἔγ, ἐμ ἰωΐαγει πάμβιος βασιλῆι.

Ἡυαγε, imperauit.

Ἡυγεσι, iuſſerunt. Homer.

Ἡυαγον, iuſſi. Ody. ξ. ἐ τότε μ' ἰωΐαγον ἡ ἀγακαυτὸν ἰδμήτην ἐγὼ ἐπάσσαι, &c. id eſt, iuſſerunt.

Ἡυ, ὁμοίως, vnitus, continuus, concinens. ἰωΐαχῆρος σφῷν αὐτοῖν ſtatus

ſtatus in ſcipſo, ſui pertinax: ab ἕνεκα. vnde & ἰδιάζειν. vniti
ſe ſecere.
ſiſſi. Cum Acculat. Heſiod. τοὺς γὰρ μὲν δόλῳ κτείνεσκε λαθὼν
ſa eum iuſſit, facere feliciter: a verbo αἴνημι.
ς, pro εἰσήκει, ab ἔοικα, turbabat.
ab κίνω, pro ὥρμᾱ, i. concitor. ἐρᾶ τὴν ἕξιν, fruſtra labora-
ieu conatus ſum. Euripid. ἐρᾶ χεῖρας, Sophocles manum ad-
it, rem patrauit.
ρτος ἥδεται, vel abi, in Epigr.
ignum ducebat.
ὁ ἀμέλγω, Apol. Rhod. manè.
ὸς, ὁ, eos orientalis. πρὸς ἑῴας κεκλιμένα, mare orientale, Hero-
ἑῷον, matutina. ἠῴαν, à mane vſque ad meridiem. ἠῴου πα-
ἀνεῴου, vſque ad meridiem expectabamus, Homer. ἠῴαν ὁ
ἐς ἑσπέρην, (inquit Heſych.)
barnus.
ὸν, ἡ νηκλεὲς τὸ ὄνομα, κεκλιωτικῶς, Heſych.
, litoralis. ἠόνιον σῆμα, in Epigramm. ſepulchrum in lito-
ſheu.
ὰς mane, ἦωθι, ἠῶρον, τὸ ὄρθρος ἡμέρα.
quod Suid. exponit κρόνιον, eſt ab ἀκαίζω.
ΙΝΑ & Ηπειρ. Heſych. affert pro Κεπφὶς, σπανίζει, ἀμηχανεῖ,
n non ſit mis pro κεπφὶς, ἀμήχανοι, anguſtiæ, inopia.
ς, ου, iecur, hepar, ἧπαρ, τὸ ὑπόχονδριον. Archilo-
χ. χολὴ δὲ θᾶσσον ἧπατος, & conſuetum fuiſſe ieiunora
o involuere docet Athenæus lib. 4. inde τὸ κακοκυμαίνειν
πὶ πᾶσι τοῦτο ἦπαρ dicebant, ὅτ᾽ ἂν ὀργιλογραφῶσι, & Crobylus ἀχρω-
ν. Dicitur etiam ὑποκαρδιακὸν ἢ πανοῦν, Cicer. & Plin. ieco-
ſum. Ibid. Athen. φλοιὸν πάσσειν ἐγκαταμιμῆσαι. λιχνεύειν τὸ
ν τοῦ ἥπατος. Ibid. ὅταν πεζομιγεῖν: apud Pollucem ἐπιτυ-
ν, adnotat Apollon. Interpr. ὅταν αὖθις πολεμεῖν ἄρηται ἢ κι-
ν ἄλλο τι τοιοῦτον λεγόμενον γιλῶ. ὅταν δὲ εἰρήνην, ſcap. 19. lib. 11. Regum.
ſes hepatis vide in Τεχνίτῃ.
ς, ου, iocinoris fibræ.
ομαι, ad hepatis colorem vergere, & iocinoris modo cogi
ο ἡπαρ, χυμὸς vocant Eraſiſtratus. Plinius lib. 31. cap. 12. il-
ſuo colore preciosum ad iocineris imaginem vergens,
q. ideo hepatizon appellant. Dioſcorid. in 3. cap. de Aloe,
ὧν γὰρ ἡ μὲν κακόχροος, ἡ δὲ λιπαρὰ, ἡ δὲ ἀνθοῦσα, ἡ δὲ ἡπατίζουσα, ὃ δὲ
ὸς, ἡπατίζουσα, ὁ δὲ ὅτι ὑγρότατον ὤφθη. Idem Plinius lib. 27. cap.
a de Aloe, Erit ergo optima pinguis ac nitida, rufi colo-
ribilis, ac iocinoris modo coacta, facile liqueſcens, &c.
alipſum Dioſcorid. libro 5. κάπνου πεπόης: idem quod ἡπατί-
ζοι iocineris colorem referens.
ς, ου, ὁ, hepaticus, vt ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis. Plinius
hoingen. ἡπατίτης, hepatica, iecoraria. Item herba quæ & ἡπα-
ῶσα à quibuſdam vocatur. vt Oribaſius collectaneis an-
nat.
ης, ου, ὁ, iecoraria vena, Ariſtot. 3. Anim.
ις, ιδος, ἡ πατικὴ διάθεσις, morbus hepaticus
Iuio, & hepatarius morbus Plauto: quo qui laborant ἡπατι-
hepatici Plin. dicuntur. eſt vero iocinoris diſſolutio ἢ ἕ-
ις, ex qua conſequitur τὰς αὐγὰς τοῦ ἥλιου ἢ ὄσφρησιν, atque
chaneviſceris debilitatem ægroti cruenta & ſamioſa ege-
nt: apparẽtque recrementa carnium recens eſi animalis
rat: quam ſimillima. huiac affectum vulgus dyenteriam
ἡ ἀτ. Vide Galen. lib. 8. περὶ τόπων, & lib. 3. de differentiis ſym-
matum. Alius autem affectus eſt de quo tradit Cel. libro
4. cap. 8. quem morbum etiam ἡπατικὸν ait vocari, cum in io-
core eſt ſuppuratio.
ης, ου, ὁ, medicamenta propriè ſunt hepatis affectibus accõ-
oda & idonea, præſertim vbi vomica duritie, collectioni-
que laborat: ea non ſolum διαφορητικὰ δυνάμεως, vim di-
ſſorem Plinio, ſed etiam τὰ σφυγματικὰ, aſtrictoriamque
bere neceſſe eſt. Alexan. Trallianus, διὰ ὃ ἡ τῆς φαρμάκου δύ-
ναμις κεκραῖται μὲν μᾶλλον τοῖς διαφορηταῖς, ὑπερέχει δ᾽ ὅμως ἁφῆς.
ὐνου ἢ πάσης ἑτέρας.
ης, piſcis apud Ariſtotel. libro 2. Animal. hepar vocat Plu-
us lib. 22. cap. vlt. fel non habet: tod idque inquit Eubulus a-
d Athen. lib. 3. ὡς ἐγὼ χολὴν, Οὐκ οἶδ᾽ μὴ χολὴ ἔχῃ, ἀλλ᾽ οὐ δῆπε-
ιμαι εἶναι ἡδὺ γ᾽ οὖσα τῷ μακαρίτῃ. ἔτι. vide ibi plura. &
9. 7.
ομαι, extra conſulere, cap. 21. Ezechiel.
ος, extiſpicium, haruſpicina, extiſpicina, Herodian. idē
od Suidæ.
ός, qui extra inſpicit, & eorum inſpectione futura præ-
it, haruſpex.
ω, ſeu ἐπτῶ, dicitur ab aliquibus herba, quæ & ἄσπα-
ος, Dioſcor. lib. 4.
ς, decepit, ſeduxit.
ης, ὁ, ἡ, infirmus, parvulus, viribus defectus, mutilus, de-
lis, claudus, κἀδύνατός ἢ ἄπηρ Ὀδ. οἱ νοεῖ ἀπηλεὴς, ὃ μὴ δύναται ἐφ-
δεῖ τοῦ ἐσθλοῦ ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ, ἐ τῶν ἐν πολέμῳ σῶν. Homer.
Iliad. Θ. πάντα νύ μ᾽ ἔοικε τεχήμεν. huic opponitur ἕρματος, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ
δεῖ ἐρωμένου ἑτοῖς ἐκτελεῖν. vide interpr. Homer. ſignificat etiam ἀ-
ἀδύνατον, ἀπλῶς.
ήκω, ἀμῶ, ἀσω, ἀσομαι, debilito, Accuſat.
πάλλω, planum reddere, ἐπιπλῆξαι, ἀπαρῆξαι, Heſych.
γείρω, feſtinanter, κατεδόκησα, ἐσπούδασα, Heſych.
πίκω, imminabatur.
ος, ου, ἡ, continens, id eſt, terra firma, pars orbis, regio medi-
terranea. Ariſtot. de mundo, τῶν οἰκουμένων ὁ πολὺς κόσμος, εἴς τε
νήσους καὶ πείρους διῄρηται, in inſulas & continentes diuiſit. Ali-
quando hoc nomine vniuerſa terra, aliquando terra à mari
diſtincta dicitur, at Interpr. Thucydid. apud quem aliquibi ἤ-
πειρος & χώρα eodem legitur. Eſt verò ἤπειρος χώρος γῆς ἀπ-
ορεῖ τε ὕσα. Et apud poetas αἰπὺ τῆς κατηφονικῆς. Eurip. ἤπει-
ρον ἐσχατέρων ἐκβολὰν πόδα. Item Epirus Græciæ pars: ab ἠ & ἄρας finis, dicitur, quia non finem vt inſula habet, ſed cum al-
tera continente communita eſt. Æ liquando à Græcis authori-
bus intelligitur continens Aſia, quia eſt Græcia: vnde Eurip.
vocauit αἱ ἕρμους χθὸς ἠπείρου πόδας, ἐν ἠπείρῳ, in mediterraneo. Dio-
ny ſius ſitu orbis. ἐπὶ τῆ ἠπείρῳ, ad mediterraneam. κατ᾽ ἤπειρον,
pedeſtri itinere, per terram.
ήπειρώτης, ου, continenti adiicio. Philo de mundo, μεγάλοις κόλ-
ποις ἀπὸ τοῦ πελάγους ἐς τὴν ἠπειρώτιδα, in magnos ſinus exarniſſe conti-
nentique acceſſiſſe. Ariſtot. lib. de mundo, ἀλλ᾽ ὑφορμίσασι κυφᾶ-
ται δυνάμεις ἐπὶ τὴν ἠπειρωτικὴν, receſſus vndarum maris alueos adie-
cerunt continentibus: ſic vertit Budæus. ἠπειρώδης, continen-
ti accedere. ἠπειρώδη, continens facta eſt. πάντα ἠπειρωτικὰ, cum con-
tinente coniunguntur, Thucyd.
ήπειρώτης, ου, ὁ, Epirota, & continentis habitator. ἠπειρώτης ὁ πύρ-
ρος, Pyrrhus Epirota, Lucian. ἠπειρῶται, in continente populi,
qu. c ſunt mediterranea, qui procul ſunt à mari, homines
mediterranei, Valla apud Thucydidem lib. 1. ἠπειρῶται ἄλλες a-
pud Syneſ. ſal terreſtris, ſal qui in continenti effoditur.
ήπειρωτικὸς μᾶλλον ἢ λεχθῆναι δημοτικὸν ἢ ὀρεσιφοιτικὸν, &c. Epiroticæ ma-
la à Romanis dicta orbiculata, Dioſcorid. lib. 1. capit. 163. de
quibus Palladius lib. 3. Mala rotunda quæ orbiculata dicun-
tur, ſine cura toto anno ſeſe ſeruare poſſunt. quæ durandi vis
(inquit Marcellus interpres Dioſcorid.) & ſciſſilis figura, or-
bis in rotunditatem ſe cumactus, quæ tota orbiculorum for
ma eſt, facilè nobis indicant, poſſe hæc mala eſſe, quæ rura
noſtra à colore roſea appellant.
ήπειρῶτις, ίδος, ἡ, mediterranea, ἠπειρῶτιδες πόλεις, vrbes Epiroti-
cæ, vrbes continentis, quæ non ſunt in inſulis, vrbes medi-
terraneæ, Valla. ἠπειρῶτιδες ἀβρακιωτῶν πόλεις, vrbes copiis me-
diterraneis ſubnixæ, Thucydides. id eſt, ἐπακόλουθοι καὶ πεζοῖς ἐ-
κχύσεσι. ἠπειρῶτιδες ξυμμαχίαι, ſocietatum mediterraneo-
rum, Idem.
ήπεπα, pro ἔπεπα, Gaza de Seneſt. ὥσπερ κυδώνιον πέπειν᾽ ἐμοὶ, δοῦναι
ἀφίσει. Heſiod. κυανεμίδων δ᾽ ἤπεπα: vbi duplex ε vertitur in η,
pro κυσαμείβω ἠμείψα.
ήσσω, nempe, hoc eſt ſcilicet, Thucydides. Item pro quàm,
velut.
ἦτορ, vbi, qua parte, ſpecialiter, prout, καθάπερ, ὅσπερ, vt, quemad-
modum, Plato de Repub. ἦτορ ἰκνέοιμι, quo genere antecelli-
mus. Ariſtoph. in Achar. ἦ ῥ᾽ ὅσπερ αὐτὸς πὼ δίκαιον διφίσαο Θεὸς ἀλλ᾽
ἐρ τοῦ πάλαι.
ήτωρ, ορος, dicitur res aliqua qua aliquem decipimus aut qua
aliquis decipitur.
ήτωρ, ορος, ὁ, deceptor, mendax, impoſtor, fallax.
ήτωρ, ήτορος, ὁ, impoſtura.
ήτωρ, ήτορος, ου, ὁ, deceptor, fallax. Iliad. γ, αἰδὲ τοῦ ἀπατηλὸ καὶ
ἐξαπάτε.
ήτωσις, εως, ἡ. ἄλλη, ὁ πατοῦ, decipio, circumuenio & quidem
vanis verbis ac fallacibus perſuaſionibus. Odyſſ. ο, τῶν ἐρέ-
νας κ᾽ ὀφθαλμοὺς, quæ mentes fallunt. Et Iliad. γ, cum duo-
bus Accuſatiuis, τὴ μὲ πάντα λελαθέμεν κἠφρονέοντ᾽ ἐλέσθαι: his me iudi-
ficari?
ήτωσκε, Thrynich. id eſt, ſarcire. κάπτω, ἄσω. apud Ariſtophan. in
Δαιταλεῦσι vbi Heſiodi præcepta deridens ait τὸ κάκιστον ἢ πῆσα-
σθαι. Æl. Dionyſ. ſcribit barbarum eſſe, vt refert Fuſtat.
ήτωτις, ιδος, ἡ, ſutor, ſartor, ſarcinator, κάκτης. Thrynic. notat ab an-
tiquis dici κάκτης, non ἠπατής, vtitur tamen eo Homer. in bel-
lo ranarum, ὅθ᾽ ἠπατὸς ἐπὶ ἔσσιν, ſartor mihi inſtitit.
ήτωρ, ορος, ἡ, ſarcinatrix, Vlpian. κατάπεμμα, κάκτημα, Suid.
ἠφαίστιον, τὸ, fibula, Studas. τὸ συνδοῦν μεθ᾽ οὗ μᾶλλον τὰ βυρ-
σώματα.
ήφαλος, ου, Epialus: febris continuæ quotidianæ ſpecies quædam,
quæ alio nomine ἐφήμερος appellatur quam vid. σημεῖωσί
τε ἡ ῥῖγος, καὶ ἡμερήσιον ἀπόλειψιν τοῦ σώματος ἐν ἅπασι μοι-
ρῶν τὸ σώματος quum ſimul febricitant & rigent, atque eodem
tempore in toto corpore verumque ſentiunt affectum vt
Galen. de differentfeb. lib. 2. cap. 6. definit, addens ſecundum

Archiginem nulli rei alij id nomẽ accómodari: nisi huic febri. Atrem. tamẽ quoſdã videri cum rigorem qui febres antecedit ita nominare. λέληκεν ἡ ἵππος Θ, inquit Aſgin. ἵππος μεταφορικῶς τὸς ἐν ὑπάιθρῳ ἢ τῷ ὕδατι κοπους, ἵππους μὲν φορμίσκους, χαλινὸς δ' αὐτοῖς τὰς ταφρους αὐτῶν ὀνομάζουσι. quod principio tranquillum apparet ac quum turbatur, aſperrimum euadit. vel ἡ ἄδηλα τὸ ἵππος ἀλαίνειν, ὁ σφ δὲ θερμαίνειν. a calefaciendo leniter & dilidendo: quoniam (vt Acturarius docet) ἡ σφοδρὸν ἐπὶ ἀκάπνου πυρετὸν, non vehementem febrem accendunt Euſtath, per ἀπόφασιν ab ἄπνοια deriuatum exiſtimat. Dioſc. lib. 4. cap. 69. de hyoſcyamo, ſiue herba Apollinari loquens, πρίν ἢ ὁ πύθων ποδῶν πωλῶν ἀπάλον ἐπυροβόλησεν. de quo Plin. lib. 25. cap. 4. etiam antiqui in vino febrẽ depelli arbitrabantur. Ariſtoph. in Acharnen. ἵππαλον γὰρ εἶναί φασι τὴν ἀπόπαυσιν βαδίζων. Interp. ἐπειρωτῶ ἀφιστάσθαι. ἵππαλον γὰρ κυρίως ὁ μὴ ἐῤῥιγε πυρετὸς ἐν τοῖς ἀφθρώποις ἡμῖν. quam vocem idem Ariſtophanes in Veſpis, τοὺς ἵππαλους διῆγες ὅσα περυσὶν ἢ τοὺς πυρετ. ποιοῦσι ἐν τοῖς πανδήμοις τ' ἀγῶσι καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ἀκροκεραμίου. inquiens, ambiguã reliquit. nam Interpres τὸν ἵππαλον φυρετὸν, & ἵππάλιν διαίτιαν exponit ἐν τῷ ἰῷ ἡμέρᾳ δ' ἐπὶ dictum. in ἐφιαλτὴς. leg. ἐφιαλτὴς.

Ἱππαλεώτης. Ariſtot. in Prœbl. ſect. 27 ὅμοιον ἔοικεν ἄπνῳ τοῖς ἀπαλοῦ: vbi Gaza, quos epiala exercet.

Ἵππαλος. Heſychio ſunt etiam οἱ ψυχροὶ frigidi: hinc ἱππαλότης, ὁ, ἡ, τὸ ἵππαλόεις ἀφυρτὸς ὁ μὴ φρίκης ἢ ἴῤῥιγος μεῖζονος. apud Hippoc. vt annotauit Erotianus.

Ἱπποάω, μ. ἄσω, τ. ἀκῶ, mitigo. Et ἵππόω, ἵπαπεν. ὦ Θ, Accuſatiuo. vnde ἵππασμα id quo aliquid mitigamus, lenimentum Herod. Thal.

Ἱππόδ ακρος, ὁ, ἡ, ὁ, mitis, mitia donans, Iliad. ζ, ἔδνα οἱ ἵππόδακρυς ἐπαείρῃ ὀλοὸν ἀπὸ θυμὸν ἀπώσῃ. Interpr. ἵππα ἢ ὀφέλα, τοιοῦτος ἐφερωπικὸς ἐ ἀμυντικὸν ἢ πολὺ παιζογέλων.

Ἱππόθυμος, animo comi, in Epigram.

Ἱππόκης, ὁ.

Ἵππος, ὁ, ἡ, idem quod ἵππαλος: cognatione enim vocum facile confundi ſolent. ἵππαλος verò denſo ſpiritu, pro papiliones legitur.

Ἱππόλιος, leuis epialæ febris acceſſus.

Ἱππόμη, ας, ἡ, medela, in Epigramm. apud Suid. eſt vxor Aeſculapij qui & Ἀσκληπιὸς hinc dicitur, quoniam ἵππος ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας, vel ab ἵππος & Ἀσκέω quodam Epidaurio quem oculis laborantem ſanaſſe dicitur, ante vero Ἴππιος tantum appellabatur.

Ἵππος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, blandus, mitis, ἵππιος, ος Θ, ſuauis, æquus, placatus, quietus, comis, placidus, mãſuetus, benevolus, benignus, humanus. Ody. ξ, ἵππιον δὲ αἶψα πα κεχλήσομαι, Idem, ἵππιος οὐδ' ἵππος ἦν, humani patris loco erat. Heſiodus in Theogoniꝰ, ἵππιον ἦπιον dixit genere Fœminino. Dicitur & ἵππιος & ἵππιν, vt & ἵππιν Θ, eras propitia. ἵππια οἱ δὲ τοι, tibi bene cupit, Homerus Odyſſ. ὁ, ἵππια φάρμακα, φρένα κηλήσασθαι. ἐ ἵππιος τοῦ ὑπνώδης.

Ἱππόχαρις, ιτος, in Epigram. epitheton Apollinis, quòd ſit medicus, & blandas proinde manus habens.

Ἵππιος, æquo animo, φράσις, ἵππιόω, manſuetè, humanè, leniter, comiter.

Ἵππου, ἔσιος, ὁ, ἡ, ὄν, interrogantis, vtrum, nonne? Lucianus. ἢ οὐδ' ἵππου τοῦτ' εἶπεν, ecquando autem? Hocra. ἵππου γὰρ ἐδ' ἐν τοῖς λόγοις ἀφιλόμουσος χαὶ θαυμαστὸς ἐγώμην, ἵππου ἐδ' ἐν τοῖς ἔργοις ταῦτ' ἐλεπτολογούμενος, ἡ φαύλως ἢ φθόνῳ μέμφομαι: nonne malos eſſe dicemur? Ariſtoph. in Plut. ἵππου γὰ σὺ σοκοφαντεῖς τοὺς γωνέας ἐδ' ἐμέ; id eſt, nónne? ἵππου etiã ſignificat nimirum, vtique, multò magis. Homer. Iliad. 2, ἵππα κεχηχαδόντ, id eſt, ὄντως ἢ. & Sophocl. ἵππου πολιὰ γέλασ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγει: quod etiam ἵππους dicitur. Subiungitur autem ἵππου τῷ ἵππου aliquando, quod ſignificat, quandoquidem. Ariſtoph. νεφ. dixit, ἢ τί που τῷ κάμινος ἐς θαμῶνα ἐφθέγξατο, profectò quippiam locutus eſt. Vide Ὅπ. Idem in Pluto coniunxit, ἵππα σὺ δὲ τοῦτ' ἐν δῆτ' ἐκείνῳ, id eſt, certè. ἵππου ἄρα, Plutarc. nunquid ego talis? ἵππου γε, multò magis, Bud. in Epiſt. poſter. & Ariſtot. Politic. lib. 2. cap. 3. τῶν ἢ ἑτέρων ὄντων ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδήλων, ἵππου γε ἐν τοῖς ἐν ἀρχῇ γε ξυμπεπλεγμένοις, πολὺ μᾶλλον ἀνθρώπου, multò magis, ſeu nedum. Ariſtoph. pro an, num. Item nedum. ἵππου δ' ἐν πολεμίοις. nedum in hoſtico, multò magis in hoſtico.

Ἵππου, vel, ſequente ἔ. Plat. Epiſt. 7. τῶν ἢ ὑπου τὸς δαίμονας, τὸ ἀλυπότερον ἵππως ἂν αὐλεῖα, &c. nunc autem vel dæmon qui ſpiam vel peſtifer homo aliquis in negotiam delapſus. νῦν δὲ ἴσως ἀπὸ τοῦ δαιμονίου, οὐ πανταχοῦ τῶν διαφθορίμων, ἵππου γε δὴ ἐν πάσῃ πολιτείᾳ σπουδῇ, vix fieri poſſe reor qui profligarentur, nedum nunc cùm eis ſit hoſtis, ἵππου γε σπουδῇ, ait Thucydid. Interpres. ἵππου δήπου, δῆλον. Ariſtot. lib. 2. Poli. cap. 2. τοὺς μὲν ἐν ἀρχῇ τοὺς μὴ δὲ ἐν ἀρχῇ ἔχοντας ἵππου δὲ ἐν ἀρχῇ ξυμπεπλεγμένους πολεμικοὺς ἀνθρώπους, i. etiam apud eos qui nulla ſunt dignitate præditi, nedum apud animoſos bellicoſoſque viros.

Ἵππου, χαλῶς, multò minus, nullatenus.

Ἵππου παρῆλθον, idem ſignificat quod ἢ ἵππι, vel

Ἵππου, Adverb. ſimilitudinis, quemadmodum.

Ἵππουτις, ιδος, apud Plat. in 4. de Leg. pro ἵππιον.

Ἵππυλα, idem cum ἵππύω, ſono, clamo, voco, Odyſſ. κ.

Ἱππύτης, ιδος, vocalis, ſe ſonans. Iliad. π, ἵππας ὁ μέσοιτι μετροῦ πυκνὸς ἐὼν ἱππύτης. Interp. αὐτὸ τὸ ἱππύτης, ὃ δὴ φωνηεντικὸς, ἢ κεκλιμένος χαλίσθαι δ' ἔοικε Θ, ἐ ἔοικε Θ.

Ἱππύω, ſono, voco, clamo, Eurip. φωνῶ. Didymus.

Ἵππων, ὁ, ver, pro ἔαρ. Ariſtoph. ἡνίκ' ἔαρος ἐν ὥρᾳ χαίρει, vernò tempore gaudens. ἢ ἔαρος παίδιαν, vere deſinere, Calenus ad Cl. ἐμοὶ κεφρῖνο vere, ſub veris initium, meunte vere, Thuc. Empedocles apud Theophraſt de Cauſis lib. 1. cap. 14. κλῦθι ἀφοπίμων κατ' ἢ ἐαρ τε πάλ' ὁ ὠκυπόδ. ἢ, eſt etiam tempus matutinum ſeu diluculum quod diluculum homines ad conſuetas operas excitet: vt quemadmodum ὀφθρὸν ab ὀρθοῦσθαι ſic ἔαρ ἢ dictum ſit quoniam tunc ἀφεμένοι ἢ ἐς ἔργον ὀρθώμενοι: ſic dictum eſt diluculum ob ſimilitudinem quandam vt. Odyſſ. ο, οὐ γὰρ δὴ ἐμὲ μοῖρα θανεῖν καὶ μέγαρα, ἀλλὰ μάλ' ἔαρ ἐστιν, ſummo mane venient.

Ἤ ἐὰ μὴ ἴδῃ ὀχέων] οὗτος ἔστι ἢ ἐκ τοῦ ἀριθμὸν expon. Heſych.

Ἦαρ, ατος, ὁ, ἀφρ. ὄνομ. ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ῥεῖν. ἦαρ, dea eſt, vt et ἢ marunt Ethnici, ambitionis & partus, Bud. in Annotat. Conoph. ἐκεῖ μὲν ἐκάλει τὴν ἦαρ, &c. per Iunonem mihi certum: vbi loquitur Socrates. Heſiod. in Theog. τὴν δ' ἦαρι γείνατο, filiam pacit ἦαρ ἢ κρείων: per quam intelligo τὸν ἀέρα ὑφ' ἡλίε κατεκαρπισμένον. Significat & gratiam & auxilium de Etym.

Ἦαρ, pro ἔρανος, grata, ἐπιπειθὲς τὸ ἐρᾶ, τὸ ἐπιθυμᾶ. ἦαρ φέρει, & ἦαρ, Homer. Iliad. τ. ex oraculi reſponſo Herculi apud Suid. ἦαρ τὸ αὐχένιον φέρων κλέος ἀφανεῖ ἔρεις. Euſtath. tamen ibidem relinquit vtrum illud ἔρανος ſit accuſ. ſingul. tanquam pœnitet, πρᾶτα vt ſignificet, χάρμη, vel ἐπιθυμᾶ: vt quidam ipſe interpret. an plural. numeri factum per apocopen ex ἔαρνα. ſi ἔρανος, ab ἔρανος. Heſych. ἦαρ, χάρμα, βούλησιν, ἐπιπόθημα, πᾶσα τε ἐπιθυμία φέρων δίκ.

Ἡσάκιστος, ὁ, Ἥφαιστος, Heſych.

Ἡφαῖα, τα, Iunonis feſta.

Ἡφαίστιος, ὁ, ἡ, τὸ, Iunonis templum, ſeu delubrum. legitur & ἢ apud Herodot. pro eodem. ἡφαῖον βαδίζειν, (ſupple βαδίσμα) Iunonio inceſſu ambulare. Athenæus in δειπνοσοφ. magna cum grauitate atque maieſtate incedere, vt Maronem dicet em in lucit. Aſt ego, quæ diuûm incedò regina. Propertius, Incedit vel Iuno digna ſoror. Sic incedebam ego, ſignificè in pompis ſacrorum feſtiua ferentes maximè omnis. Horat. ſæpe velut qui Iunonis ſacra ferret.

Ἡφαῖτος, ὁ, locus in Thracia.

Ἥφαιτος, ὁ, ἡ, Iunonius.

Ἡφαικλέα, ὁ, herculaceã, genus ſpinæ albæ, Theophraſt. lib. 4. capite 5.

Ἡφακλέης, Accuſ. ἀδ ἡφακλέα, ἢ. Herculem. Ariſtoph. in Pluto ἡ ἡφακλέα.

Ἡφακλέης, Hercules, Apollon. 2. ἡφάκλεος ἥρως ἡ ἡφακλέων, in Genitiuo ἡφακλέω Θ. vnde ἡφακλέω Θ, mutato duplici ε in ω. Item ἡφακλέω Θ.

Ἡφακλεία, ας, feſta Herculis, ſacrificia Herculis. τὰ ἡφακλέια ἐν Demoſth.

Ἡφάκλειος λίθος, lapis lydius, index dictus Ouidio, Plinius ſi ide lib. 33. cap. 8. tradit coticulã ſiue lapi dem lydium vocari im heraclium. Quod conſtat ex his verbis Theophraſti ro ἐξελήλυθεν, ὅσοι τὰ βασανίζειν τὸ χρυσὸν ἢ τὸν ἄργυρον, ἢ κεκτῆσθαι λίθον ἡφάκλειον, ἢ λυδὸν. tamen pro magnete ſi quis accipiat, non valdè repugno: vtrumque enim ſignificat. quin & magnes ipſe ἡφάκλειος λίθος, I. ucianus, ſiue μαγνῆτις, Dioſcoridi, ſiue ὁ μαγνὴς Aphrodiſiæus, pro Lydio atque indice ſumit Idem Lucian. in Icaromenip. ἡ λίθος ἡ ἡφακλεία: ſic enim & Nicetas) ἐβλ τὸν σίδηρον, vt magnes ferrum attrahit, ἡ. ἀεσπ. Eurip. τὰς βορᾶς γνώμης σιδηρᾶς ἄγει μαγνῆτις λίθος, id eſt, ἐπιθυμῶ. vide tamen Suid. & Heſych. Heſych. negat ἡφάκλειον eundem eſſe cum magnete qui trahit ferrum, ſed eſſe pondem lydium, quo probatur aurum & argentum, qui ſit ex claratus ſit ab Heraclea vrbe Lydiæ. διὸ (inquit) ἢ σφρακὶς λίθος λίθον αὐτὸν καλεῖ, ὃ σπέρεται, οἱ ἢ ἡφακλειῶται.

Ἡφακλέων δεσμός, Hercúleus nodus apud Athen. & Oribaſ. lib. de laqueis, item ἡφάκλειον πάνακες, ab Hercule inuentum ſed alij vocant originum Heracleoticum ſyluestre, quæ eſt origano ſimile teſte Plinio lib. 25. cap. 4.

Ἡφάκλεια, ας, heraclea herba, quæ & κλύμενον, Dioſc. lib. 3. cap. 15. dicitur & σπέργεια eidem, cap. 14. & 36. lib. 4.

Ἡφακλεῖδαι, Heraclidæ, ſic dicti ab Hercule. hi regnarunt apud Spartam, teſte Plutar. in Lycurgo.

Ἡφακλεῖδαι, Cic. ad Attic. Literas ad me quàm ſæpiſſime attito: ſed de rebus minus neceſſariis, aliquem nactus: ἡ ἐπιτ

quid mains, domo mittito ἡρακλεῖδαι.

Ἡρακλῆς, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. Hom. Iliad. ἡρακλείδεω δή, ἡ ἡρακλείδης, ὁ, ἡρακλείδαι.

Ἡρακλεώτης, ὁ, Heraclides Ponticus, Plutarchus in Solone proprium historici seu philosophi. hic scripsit commentarium de anima, Idem in Camillo: vbi Heraclides hic, dicitur μαθηταὶ τῆς πλατωνικῆς, id est, fabulosus, seu fabulator & fictor.

Ἡράκλειον, sanum Herculi dicatũ. Plutarc. in Theseo. Herculeum Pompeius vertit in Themist. ciuisthoc. Idem, ἡράκλειον, herculana herba, genus panacis, Theophr. lib. 9. hist. plant. Item τὸ ἡράκλειον, locus Atticæ, Interp. Aristoph.

Ἡρακλῆς, οῦς, siue ἡρακλέης, ὁ, Herculeus. ἡράκλειος παῖδες apud Arcum Capp. elephantiasis morbus. ἡράκλεια λουτρὰ, Aristop. ἡρακλεῖδαι, qui & ἡρακλείτειοι. vide Marcell. lib. 5. Dioscor. ἡρακλία μάκων, herculanum papauer, Theoph. lib. 9. hist. plant. ἡρακλέεια.

Ἡρακλῆς, per parenthesim dictum, Aduerbium est admirandi, vt Hercule, proh dij immortales, dij boni, papæ. Xenoph. ἡράκλεις τῶν ἀδυνάτων λόγος! ὁ admirabilem orationem! Lucian. est & duerbium abominantis, quòd Hercules soleat in malis ciuilari. Xenophon, ἀλλ' ἡράκλεις, ἔφ' ὁ ξεινοφῶν, ὡς δεινοῦ τινα λόγον ἤδωκαν, &c. vnde & ὑπὸ τρόπαιον eum vocant. Porrò quemadmodum viri dicunt ἡράκλεις, ita fœminæ dicunt εἶ βέλτιον ἀνδρὸς ἦν.

Ἡρακλίτης, sum sectæ Heraclitææ, sum disciplinæ Heraclitæ. Hermetius autem fuit improbus philosophus, qui axiomata artis negabat, & dicebat, τὸ αὐτὸ εἶ δικαίως ἢ μὴ εἶ ἢ Aristot. in Aphys.

Ἡρακλίτης, fectator vel imitator Heraclitæ, Laert.

Ἡράκλεια κάρυα, heracleoticæ nuces, quæ ab Hercule ea Ponti vocabantur. vnde & Ποντικὰ κάρυα, Ponticæ nuces dictæ: sunt & auellanæ, vt Gaza exponit apud Theophrast. libro 4. de hist. plant. ἡράκλειαι καρύαι, nux auellana, Theophr. lib. 4. hist. plant. Dicitur & ἡράκλειος, eodem authore lib. 2. vide & ἀκαί.

Ἡράκλειος, oi, heracleotici, genus cancrorum, Aristotel. libr. 4. de Anal.

Ἡράκλεια βίη, Hesiod. vel ἡράκλειόν τι, Homer. Iliad. β, θῶρηξ ἐκ πολέμοιο ἀνὴρ ἡράκλειος.

Ἡράκλειος, ὁ, genere Herculis.

Ἡράκλεις, pro ἡράκλειος, Hercules. Hoc nomine dictus est ex oraculo ipsum, ἡρακλῆ γὰρ σώζουσιν φησιν οἱ ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν. ὦ ἡράκλεις admirantis est, Aristoph. Ἡρακλῆς ξενίζει μου, paræmia ὅπὶ τῶν ἀθρόως γινομένων. Nam inquit Suid. οἱ ὑποδεχόμενοι τὸν ἡρακλέα ἔθυσαν τῷ παντοφάγῳ τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτῶν βοσκήματος, καὶ ἐξ ἀφνὼ ἐπλούτησαν.

Ἡρακλεῖα θυσία (inquit Hesychius) ὅτι τῷ ἡρακλεῖ πᾶσαι θυσίαι γεγόνασι.

Ἡρακλῆν, in prioti Aoristo, ab ἄθρημι.

Ἡρακλεῖν, auxilians, gratificans, ἐκ τοῦ χρηστεύεσθαι. Hesych. ἡράκλεῖ ἢ σημαίνεται χάριν & βοήθειαν.

Ἡράκλειον, Erantemon herba, dicta quòd vere floreat. eadem etiam dicitur ἀσθμὰ, Dioscor. lib. 3. cap. 143.

Ἡράκλειος, prætectus, rex, æditor, magister. Apollon. 2. Argon. ἡράκλειον ἄνακτα Θόαντ' ἐρέοντες ἀνώγει, τοσσάκι μιν ὑποίσεαι. ἡράκλειος, inquit Hesych. βασιλεὺς, ἀρχαὶ, σκοποὶ φύλαξ. Etymologo βασιλεὺς ὁ βουλὴν, vel opitulator. ἀλλὰ τὸν θεὸν, τὸν μετ' ὀδυσσέως χάριν. Quomodo Paulus Silentiarius, ὦ τὸ ἐκ φόβου τῆς ἀγίας σοφίας ad Iustinian. Imperatorem dicit, ἴλαθι τοιμένι γὰρ μεγαθύνεις ὅσσον γαῖης, &c.

Ἡράκλεος ab ἀσκέω, ἤσκησα, συμπέπλεγμαι ἐρίκλεος.

Ἡράκλεον, Ab ὡς, med. Præt. ἤσκα, Attice ἄθησα, & metathesi ἤσακα, Odi. ἔμμηνον ἢ ἔσχεσε θυμὸν ἐὸ κατὰ φρένα, confirmauit animum, exhortauit, instauravit, composuit, quasi compegit, ἀνεκτήσατο θυμόν.

Ἡρακλεύεσθαι, ἀ, vere incipiens, Gaza de mensib.

Ἡράκλεισα, amauit, amore captus fui vel fum: vnde ἠρακλεῖσθε. vide & ἔραμαι.

Ἡράκλεια, idem quod συζυγία, coniugium, coniugatio. Pollux lib. 3. vbi agit περὶ γάμου καὶ τῶν πρὸς αὐτοὺς, forsan quoniam τῇ πρώτῃ τῶν γάμων καὶ τῇ συζυγίᾳ ἐπίκλουσι, vt & Romani τὰ πλέκτα τῷ γαμικῷ εἰς τὸ ἔχειν αὐτὰ σὺν τέλει dicebant Plutarc. in Problemat. Roman. vide σφυρίδιον.

Ἡράκλεος cepit.

Ἡράκλεσα precatus est, execratus est.

Ἡράκλησθαι, ὦται, ὦσθαι, ὦσθαι.

Ἡράκλητος, otiosi fuerunt.

Ἡράκλημι, præt. perf. τὸ ἀσκέω, vnde

Ἡράκλης, qui cepit, Nazanz.

Ἡράκλεια, heda, θεὸς φασὶ ἐκ τῶν ἁρμάτων ἐπὶ τοῦ ἁρματηλάτου, Suid.

Ἡράκλεια, σφυρὶς κατηγόρει ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐλευσίνιας σφυρίδος, creatus est, delectus est.

Ἡράκλημι, pendeo, crinibus traho.

Ἡράκλης, sensim, paulatim, aliquantulum, obscurè, molliter, leniter, langunde, parum, remissè, modicè, lentè, quadantenus. Gaza & Cic. τὸ ῥητὸν ἐξηνέωται, non mediocriter succenseret: sic apud Platonem Epist. vlt. Suid. ἡράκλης, ἀπερίκλης, ἢ ἡράκλης, ἢ ἡράκλεος, ἢ σύκλεις. Hesych. ἡράκλης, ἠλαφρῶς, ἡσύχως.

Ἡράκλεον, οκ ἀθῆμαι, sedebam mœrens, lib. 21. Fastor.

Ἡράκλης, subimissus, tacitus, vt ἡράκλεια φωνὴ, submissa vox. Lucianus, ἡράκλεια ὑπόνοια, remissa existimatio. Theophrastus. ἁπλῶς λέγειν σφυρηλατότατα τῶν ἡράκλεια ἢ μαλακῶν, de austero loquens.

Ἡράκλεια τρεσσε, pacatior, Plutarc. in Solone.

Ἡράκλεια, lente, sedate, quietè.

Ἡράκλεσις, ὡς, ὁ, quietior.

Ἡράκλεια, ἀ, ἡ, ἀ, ἡ, quiescio, prosperè dego, sileo, remissus sum. ὦ αὐτὴ σώματος ἕξει ὡς ἡ χάριτι ἢ εἰδέσι ἢ ἀβύσσοις διατιθεῖ. vt apud Aristot. Michael Ephes. Neutr. absol. ἡράκλεια ἀφ' ἡμῶν, Nazan. in Orat. quiescere de nobis, i. ἀμελεῖν, velut negligere, vt idem exprimit ibidem.

Ἡράκλεος, ὁ, quietus.

Ἡράκλεσις, perturbationum sedatio Cicer. eum acquiescit & tranquillatur affectus. Aristot. Rhetor. lib. 1. τὸν δὲ παρόντος, κατάστασις ἢ ἡράκλεσις ὀργῆς.

Ἡράκλεια, ἀ, ἡ, quies. ἀ ἡ τὸ ποιὸν ἡράκλεια, à qualitate puritas & vacuitas, Aristot. ἀ ἡ τοῦ ἡράκλεια, in loco quies, Idem de motu in Prædicam. ἡράκλεια ἔχω, quiesco, Plutarch. in Apophthegm. ἀγαθὴ ἡράκλεια, uid.

Ἡράκλιζω, Xenop. sedo, quiescere facio.

Ἡράκλεον, ὁ, τὸ, quietum, manfuetum, placidum. ἥσυχον, ἠρέμα, ἡράκλεον, Hesych.

Ἡράκλεια, placui, Aor. primus verbi ἀρέσκω. ἤρεσα, placuit.

Ἡράκλεσθε, Hesychio sunt πάρα ἀλλοτρίοις καιροῖς σπουδαστὴ πρᾶξ.

Ἡράκλεσπα, elegi, Accus. cas. 12. Matth. à verbo αἱρέτω.

Ἡράκλεσθαι, ἐκλεγόμενοι, ὀπαδοῦντες, ὑπηρετοῦντες.

Ἡράκλεσκω, inhæserat, ἐσκόμην, infixus erat. Plusquamperfectum ab ἐρείδω, geminatis literis. Iliad. γ, διὰ δ' ἄρμας πολυδαίδαλα κοσμήσασθε γυῖα.

Ἥρα, Aduerb. manè, ἔρθρου, ἤαθεν: vel vere, ἦαρ. Aratus, ἦμος ἀεξομένοιο περιτροπὸς ἠέρι ἦαρ ἐκλάσσῃ.

Ἡράκλιον, ου, τὸ, eringium, Theophrast. libro 6. hist. plant. vide ἠρύγιον.

Ἠρίγενεια, ας, ἡ, manè genita, aut diluculum producens, ἦτοι ἠ τὸν ἔρθρον γίνεσθαι ἡμέραν, ἢ ὑπὸ τὸ ἔρθρον γίνομένη. Iliad. α, ἦμος δ' ἠριγένεια φόως ῥοδοδάκτυλος ἀνέκλιν. vel quasi ἠεριγένεια, i. ab aëre genitas dies cum est aër illuminatus. Epithetum auroræ. ἢ παρὰ λίκνῳ ὦ τ' ἀλφὰ ἠ ἠεγήνεια, ἢ ἠ ὦ τὸ ἀέρι ἴκτινος, ἢ ἠ ὦ τὸ ἄερα.

Ἠεγήνη, ὁ ἢ ἡ, manè genitus, seu genita, ἠεγήνεια, ἠῶς. Apoll. 2. Argon. ἐφαίδρη ἠεγήνεις, illuxit aurora.

Ἠεγέρα, οντες, ὁ, senecio: genus item plantæ sic dictæ quòd eius flores vere canescant capillorum modo, & confenescant, Dioscor. lib. 4. cap. 97. & Theop. lib. 7. cap. 7.

Ἠεγόνη, ες, ἡ, Erigone.

Ἠεδανὸς, ὁ, ἡ, ὸν, Eridanus, siue Padus. Appianus in Annib. ποταμὸν ἠεδανὸν, τὸν νῦν πάδον καλοῦμεν.

Ἠειρηνὸς, ὁ, sepulchrorum, confector, qui sepulchra conficit ὁ τὰ ἠερεα ἐργαζόμενος τυμβωρύχος. Hesych.

Ἠέλιος, mortuus, νεκρὸς, Hesych.

Ἠέλιον, diuidebant, ὅτι τὸ ἐρεικὸν, ἔρμα, γῆ δὲ, διαιροῦσι τὸ ποτὲ.

Ἠέλιος, matutinus, ὀρθρινὸς, Hesych.

Ἠελιόθριον τὸ ἀσθμὰ.

Ἠέλιος, οῦ, ὁ, vernus, tempore verno prouenions. Aristoph. in Anib. κρίνουσ' αὐλὸν ὃ θήμασιν ἠελίοις Ἀρχίας τῷ ἀκανθοπωλῇ. ταρσὸς. Vnde ἠελινόμορ pro cicadis. τεττίγας, Hesych. Theophrast. lib. 3. cap. 7. ἐπιφανέστερος τῶν ἠελίνων ἀσκεῖ, appetente vere. ἠέλιον τὸν τῷ πυρίνῳ τῷ καὶ τῷ φάσει πλουσιον.

Ἠείρω, τὸ, monumentum, i. tumulus & sepulchrum, Plutarc. in Themistocle: vestibulum sepulchri buftumve, Cic. de Legib. 2. ἄδυτα τῶν ὀθνείων, οὓς νεκροὺς ἔθαψε, In Epigr. ἠείρω ἐν βίλλα διμάδος ἐκπεσάμεν, ἠέρα. Stiid. πάλιν τὸ γῆ μνήματα.

Ἠεροφόνος, ὁ, ἡ, aurora, dies. vt in Epigram. αἰῶρα ἰδεῖν ἠεροφόνος ἠελίοιο. Hesych. legit ἠεροφόνον, ὃ μάρκον ὄζει ἀνέμοις.

Ἤ'εσπεν, cecidi. ἐν τῷ ἐρυθρᾷ. Hesiod. ἤεσπε γυμνάδιε.

Ἤεσπε, contendi, certaui.

Ἠεσσάμην, ἕ, aut is eius nominis apud Hesych.

Ἠείριον, τὸ, amiculus laneus, vel vernum indumentum, ἠέριον ἱμάτιον, Hesych. sic vestis ἀστιὰς ἠείριον.

Ἤκαστο, amouit, Iliad. ζ.

Ἠεσηνίσι, αἷς, terræ cauitates, τῆς γῆς κοιλώματα, Hesych.

Ἤζεσ, apud Hesych. inducit. ἐκκαθίζεσ, σωσθῆναι.

Ἤζεσ, ὁ, ἡ, amicabilis, Plaut. placidus, gratus, vernus, interualium temporis. Ponitur & pro ἥδιστος, ἥδιον, gratificantes, Homer. ἥδη θυμοπότ.

Ἠθαλόεντα, ὠπὸ κέντρα,

Ηρτάμενον, ἐπὶ τὰ ξύλα, διὰ κεντεῖν ἤρτυσεν.

Η ῥύγιον vel ηεργιον (vt codex Theophrasti) ἡ ῥύγιος Dioscoridi, eryngium & eryngę Plinio. herba est quam inter ἀκάνθους λαχανευομένη recenset Theophrastus libro 6. historiæ plant. capite 1. in est enim eius folijs aculeata mordacitas. eius tria sunt genera omnia capitata: vulgare eryngium album, quod à multitudine capitulorum horrentium spinis, cenumcapita Latini vocarunt: quod & λόφους ἡ ῥυγίος ita dictum à Nicandro in Theriacis, λόφους ἡ ῥύγιου τετμημένους ἀπροίξας ἐδέσσας. & adiectiuè ἐδέσμα ῥυγίδιον dixit idem in Alexipharmacis. Alterum marinum est, quod à Mathiolo depingitur. Tertium montanum est nostris herbariis immemoratum: in lura tamen montes, alinsque Genenam cingentibus copiosum. hoc caulem cyaneũ habet, quim & capitula acutis foliolis radiatis & in orbem actis circundata. Cætera Dioscorid. & Plin. Dicitur etiam μυρμήκιον, quia radix ἔοικε τῇ ἀνθρωπείᾳ μορφῇ. eadem est & ἠρυγγίνη Suidæ. ea circumiecta frumenti acerruis, mures arcet aculeis. Hesychius, ἡ ῥυγίη, καπτὸν τὴν ηερφ & ἀκανθώδες, ὃ καὶ τὸ ἐπὶ σωρεῖ ἐπὶ ὕδατι ὑπὸ πάγου τὸ σίτου. apud eundem scribitur ηεργίνιον ἡ ῥύγιον.

Ηρυγγος, villus dependens è mento caprarum atque hircorum. Aristoteles historiæ Animal. libro 9. περὶ δὲ ἀγρῶν ὅσαι τις μαλλὸν τὰ ἄκρα τοῦ κυρίου (ὃ ἔστι δὲ ὄφρις) ἡ ἄκανθα ἐγκέφαλον μεμορφωμένη, βλέπουσαι εἰς ἑκείνων Sed legendum ἡ ῥύγκιον, id est, arunci. Nam hoc ita transtulit Plinius libro octauo, cap. quinquagesimo, de capris ἐσίφε loquens, Dependet omnium mento villus, quem aruncum vocant: hoc si quis apprehensam ex grege vnam trahat, cæteræ ἅπαντες ἕπεσθαι spectant. Quibus detegitur Marcelli Virgilij insignis lapsus in Commentariis in Dioscoridem capite de Eryngio. sed errandi occasionem fortasse attulerunt hæc Theophrasti verba in fragmen. περὶ τῆς λαχανομένης ζωῆς φυτῶν, διά τι ἡ ὠμὸς τὸν κόλιν τὸ ἡ ῥυγίου εἰς τὸ σῶμα, μᾶλλον, ἢ τὰς ἀλλας ἰσχάδας πυεῖ. Theophrastus secutus Plutarch. Sympos. libro 7. Problem. 2. τὰ ῥυγκίου μετὰ ἄγρας εἰς τὸ σῶμα κακὸν ἐστι, ἅπαν ἐφίσασι τὸ ἀπόπλουν & in libro de sera numinis vindicta. ἀγρὸς τὸν ἡ ῥυγκίου κακὸν ἐστι τὸ σῶμα, ἅπαν ἐφίσασι τὸ ἀπόπλουν ἄρχει αὐ ὀξέως φερομένων ἐμπίπτων. vbi nota quod in sympos. vocauit ἡ ῥυγκίου appellasse ῥυγίδιον cuius mentio quoque fit apud Suid. in manuscript. codice. dicitur enim ibi ἡ ῥυγίδιος esse ἄκανθα βοτάνης, non itaque mirum Nicandri quoque scholiastem putasse Nicandri ἡ ῥυγίδ. hanc vinesse, cum & Plinius in loco citato adiungat, id etiam euenire caprarum gregi quum quandam herbam aliqua ex eis momorderit. de his villis & aruncis intelligunt poetæ, Virg. in Georg. barbas incanaque menta Cyniphij tondent hirci miseris velamina nautis: Et Mart. Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti. Spirillum etiam vocabant antiqui capræ barbani, vt author est Festus.

Η ῥυγκ, eruca ti. Indefinitum (cuiusdum ab ἐ ῥέλγω.

Η ῥύγω, mugio. vnde ἡ ῥύγμα, Hesych. μυκάσθαι.

Η ῥυδροδάνουμβ, rubefactus & quasi rubia tinctus. vide Hesyc. in ῥυδροδάνουμβ.

Η ῥύκανον, Sophron per diminutionem vocauit τὸ ηκανόν, teste Hesychio qui & ἡ ῥύνον tradit ὑποκαρκάνιον, nominari eundem Herculem, vt & Suid.

Η ῥύνδ, ος, ὁ, diminutiuum ab ἡ ῥακ, ὴ, i. Hercules.

Η ῥυσι, hauriebant. Hesiod. ἐκ γε μὴν ἐ τεχνεῖον, τεῦ ἡ ῥυσι, i. ἐκ τούτου, ab ἀφύω.

Η ῥω, pro ἡ ῥωα, heroa. Apol. ἐ. ηεῤῥίπτει ἤρα ἡ ηκατέλου.

Η ῥως, pro ἡ ῥωι.

Η ρωϊστον, ῳ, τὸ, carmen heroicum.

Η ρώϊστος, ἡ ῥώϊον.

Η ρωελεγιακον, mixtum cum elegiaco heroicum, Suid.

Η ρωϊστον, αἱ γὰρ ἡ ῥωϊκὸν ὕστερ ἡ ὁ ηοιητὴς, ὅδε χρήσατο.

Η ρωϊκόν, Hesych. affert pro μεδώκου.

Η ρωϊκὸς, οὐ, ὁ, heroicus, magnanimus. ἡ ρωϊκαὶ στίχοι, heroici versus, versus longi. Plato 12. de Legib. χώρα ἡ υκ χαυνωσα ἡ ὑφολίσθησεν ἡ πέντε ἀνθρώπ, ἐ ἡ ρωϊκὸν ἡ μέρος δύσπελον ὄμοιον. λέγικε ἡ ὅσα ηκατὰ τὰ μικρὰ ηοιεῖν, ἡ ὅτε διέχοιεν τὰ τοῦ τετραλόφου ηεγκώνια βίου, μὴ πλέον τεθάμνι ἡ ρωϊκοῦ στίχου, Cicero 2. de Legib. Extrui autem vetat sepulchrum alius quàm quod quinque diebus homines quinque absoluerint: nec è lapide excitari plus, nec imponi, quim quod capiat laudem mortui incisam: nec plus quatuor heroicis verbibus, quos longos appellat Ennius.

Η ρωίνη, Heroine, i. semidea, à nomine ἥρως, penult. longa, Gaza. Dionysi de situ orbis, de Medea.

Η ρωὶς, ίδος, ἡ, herois, heroica. ἡ ρωὶς ηαμάς, Apol. Rhod.

Η ρωϊσσα, heroina.

Η ρώϊσσι, pro ἡ ρώϊσι, apud Aristophanem. ηερ. μὴν ἡ ρώϊσσι τινὲς εἰσι.

Η ρώϊος, ᾱ, ον, heroum, hoc est monumẽtum heroicum, id est, quod solet ergi viro alicui insigni, μνημεῖον, & carmen heroicum. τὰ ἡ ρῶα, basilicæ, Thucyd.

Η ρῶς, heroicus, in Epigrammat. capitur & pro pede dactylo, Quintil. libro 9. capite 4. item ἡ ρῶν, herous possessiuum τὸ παρὰ τὸ.

Η ρωτὴς, Hesych. exp. σκληρὸς, irridet & subsannat.

Η ρως, ωος, ὁ, heros, ἡ ρωὶς, ὁ, ἡ ρῶος, ἡ ρῶον dicuntur, qui homines nõ sint, rebus tamen gestis eam opinionem apud vulgus cẽ ruerunt, vt inter duos relati credantur. Hesiodus ἡ ρῶας τοὺς θείους θνητοὺς τε καλοῦσιν ἡ ἀνθρώπους. Froinde ἥρωες in quauis art & scientia dici possunt qui in ea plurimum excelluerunt. Ῥᾳ putat deductum esse ἀπὸ τοῦ ἐ ῥῆναι τὴν ηεπτὸν, ἢ ἐς κεφαλὴν. & ἡ ῥῆνες, αἱ κατεπειγόμενοι εἰς τὸ ἄκρον ἐφιέναι, ὅθεν καὶ ἡμίθεοι ἀπὸ μέρους. Plures tamen ab ἥρα, id est, Iunone. Philo in lib. de mundo ἥρωας καὶ δαίμονας à Græcis dictos esse tradit, quos Moyse posito nomine ἀγγέλους appellat. Homeri Interpres, ἥρωα δέ φασιν, inquit, κλεινὸν ἢ ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, id est, à virtute, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, ab aere. vnde Hesiod. πέντε γένος ἀνδρῶν μάκαρ φυτεύσατο πατὴρ ἡ ἀπὸ τῶν τὸ ἀρχαιοτέρων τοὺς μὲν ἐπὶ γῆς θείους ὀνομάζουσιν ἡ ἀνθρώπους τοὺς γοῦν ἐπὶ γῆς ὑπὸ τὸν ἡ ῥῆνα τὸν ἐρεμνὸν ἡ γῆν

ἔσθω ἤδω ἤνυδον expon. seruire voluptatibus sic apud Athen.
ὦ ὦ πόσθη ὦ, ventri deditus. apud Plut. in amat. nar. τὸ παρ-
ρ ὦ πόσθη ὦ, virginis amore incensus.
Ηε nequaquam. οὐδὲν ὅ τοσον, nihilo minus. ὧς ἥσσον, ἰσόλαιν, æquè,
n minus quàm, multo magis, eò magis. ὡς ὅσον συμφοραὶ
οὐσῶμεν, ἡ σοι χάρ ἀσσόμενοι, ἀκρολόφοι δὲ πόντοιο, non minus dam-
sam esse putantes quietem dedidem, quam operam labo-
ísam, Thucyd. πολλῷ ἥσσον, multo difficilius.
Ηε ἧσσον, minor spes, Thucyd.
Ηε ἧσσον, seiebatis: vt ἦσσῆν pro ἤδειμεν, ᾗ ἧσσαν αὐτὰ τοῦ πά-
των.
Ηε , pro ἤσαν, in duali imperfecti ab εἰμὶ, per plenasmum.
ristophan. in Equitibus. εἰ μὴ ἠθέλετ' ἦσσ' ὑπ' ἐμοῦ πόλεις μέγας, ὡς
ἐγὼν σεῖν δύο χρημάτων, non essent. & in Avibus, τάδε ἦν ἀὸ πά-
ρουθὲν ἄλσο, πλὴν ὀλίγων: vbi Interpr. πτεροῦσθαι ἦν αὐτὰ τοῦ πόδι-
, ἢ αὐτὰ τοῦ ἄσσω, erant. vnde σωπίσω. Hesiodus in scuto
reulis, κρατηγὸν ἦσσαν γε μὴν ἄσσων, vbi Interpres, ἄσσων, τὸ ὄπλα εἰμὶ
ἐπὶ ἄκρα, ἡ ὁ ἄσσα πατικὲς ἰδὼ, τὸ πεῖσον ἦν δύνκιν ἠνίαν, ἡ πλοῖα
ἐ τοῦ πόσω.
Ηε ἧσσον ἐστὶ δὲ μᾶλλον, quatuis incitatione magis. vide ὀτισσῶν.
Ηε ἧσσων medicis, qualisenque sepulturæ.
Ηε debat, ἐκα ἥζετο, pro ἔπ, ἔσπου δέσει τοῦ σῶν πᾶν, ἡ ἔζω. Hom.
id. ἀνάσσω εἶδω ἀσσοκαστὶ τὸ ὀσυρχέζων ἐκαθεζέτο.
Ηε ἥδ. ἡ, iucundum, suauc. διαφερεντόν ἀὸ ἥδωμένου, σῶ.
Ηε ἡσύχιος, Aristoph.
Ηε ἥσυχα, ἄζωσα, quiescò, taceo, in otio sum. ἡσυχάζουσιν
, quiescentibus nauibus, Thucyd. ἡσυχάζω τοῦ πόδα, pedi-
consto, Aristot. lib. 8. Anim. ἡσυχάζοντας τὰ ἄλογα, cætera
animantes, Thucyd.
Ηε ἧτ, vt ἡσυχῆ. Xenoph. ἡσυχᾷοι ἐλάσεις πολὺ χρόνον ἀκρύ-
ν τῶν θωμοειδῶν ἐπιπολῆς.
Ηε ησυχίᾳ, ὁ, quietior.
Ηε , quietè, tacitè, paululum, sensim. ἐνερῶ δὲ ἡσυχῆ: rubescès
dice, Dioscor. lib. 3. cap. 147.
Ηε ἡσυχία, ἡ, otium, quies, silentium: cui opponitur πολυπρα-
γμοσύνη, Isocrates. ἀσφαλὴς πολέμου, otium ab armis, securi-
tranquillitas. ἐφ' ἡσυχίας, quietè, Aristophan. κατ' ἡσυχίαν
ν, quietè audiens, Lucian. in Anacharsi. ἡσυχίαν ἄγω, pu-
m inhibeo, otium ago. ἡσυχίαν ἄγειν, feriari, σχολὴν ἄγειν,
eseere, Plato. & cum Infinitivo. ἡσυχίαν ἄγειν τὸν θεωρὸν τὸ
ν λέγειν, supersedere facere mali quippiam, vt absit ne-
facere. ἀλλὰ δὴ τὴν ἡσυχίαν, Xenoph. ἀποπνεῖν ἐν solitu-
dem exiise, Cicer. offic. prime. ἡσυχίαν ἔχω, quietem teneo,
eeso. Thucydid. Demosth. ἡσυχίαν ἔχ, quiescit taciturnus,
rem secretam tenet. Plutarch. in Public. & Aristophan. κ-
ειαν πωῦσε, comparo tibi quietem. ἡσυχίαν κρίσεως, quiescet,
I nosth.
Ηε ἥσυχος, ου, ὁ, ἡ, quietus, tranquillus, ἀσφάλμων,
natus, tacitus, quietem agens. τὸ ἡσυχον, quies. ἐμὲ ἡσύ-
ν ὦ, quiesce, mane quietus, Euripid. Aristophan. ἔχε ἥ-
ν ὦ, id est, quiesce, tace. μὴν ἡσυχ ὦ. Idem. ἡσυκτοι ἡσυχοι,
idem placidam, Plutarchus in Romulo. ἡσυχῷ βίῳ, ὁ φι-
ὸς ἡσυχῷ.
Ηε ησυχῆ, quietè.
Ηε ησυχῆ, deturpabat: ab αἰσχύνω.
Ηε ἥτταμαι, finam, iaculabor, à præsenti ἧμαι. Sophocl. εἰκαιρῆς
ἥττασθε ἀπλῆ, ὅσα δύσμορος, gemitum edet.
Ηε ἧτ & Attice, ἧττα, eratis, fuistis.
Ηε ἧτον nimirum, ὅ τοι. Iliad. ὃ, ἦτ ὡς πολὺ κέρδιον ἦεν. Idem ibid.
ὃ ἐὰν ἐπίσχεσθαι, & ὧδε κεν, ὅτ' ἐπ' ἀρ. Apol.
Ηε ἧτορ ἄλλο, Odyss. ἔχ οὐσῇ οἰκοφελία, ἧτορ πρίσει ἀγλαὸ' ἦνα, quæ
t.
Ηε ἧτορ, pro ἤδειμεν.
Ηε ἧτορ, unquid. Aristoph.
Ηε ἥτορ, profectò, idem.
Ηε ἧτορ, est πόθεν ἔμεσον & ὁ κόσκυ. Hesyc.
Ηε ἧτορ, idem affert pro ἀρ' οὖν τοι, ἀὸ φημὶ ἔγωσα.
Ηε ἦτορ ἴων, quæcunque fuit.
Ηε ἧτορ, interdum. Aduerbium est διασταλτικὸν, pro videlicet, scili-
et. Homer. Iliad. β, id est, ἦ γὰρ interdum coniunctio συμ-
ετικὸν, quidem, profectò, sanè, & ferè idem quòd μὴν, nisi
ὸd μὴν subiungitur, ἦτοι verò præponitur. Respondet au-
m τὸ ἦτοι, τὸ αὖτοι, & ἄτερ & ἔμ Iliad. ἀλλ' ἦτοι ὅτ' ἐπὶ τοῖσιν ἔπ-
ι ἔσσεται, ἦτοι δ' αὖτον κελεύσας, &c. Apud Atticos verò coniun-
o est ἀλλ' ἔμπαγε pro ἀλλ', vt ἦτοι sit expletiua, quemadmodum
in ἦ γάρ. ἦτοι κεῖνόν γε κ' φυτεῦσε, Thucydid. ἦτοι ἐξ τὸ σῶμα, ἦ
τοῦ ψυχὴν, Lucian. Aliquando ἦτοι & μὴν simul ponuntur.
ἐμὲν ἦτοι ὅμοιον μὴν ἐάσομεν, ὡσπερ οὐ δυσεῖς ἔλθοι, &c. Ibidem,
ἐμὲν ἦτοι μὴν τὰ πολέτο, hæc ille quidem faciebat. & Iliad. ἀλ
ἦτοι μὴν ταῦτα μετεφρασόμεθα, id est, ἀλλὰ ἀεὶ μὴν ταῦτα
ὶ δεδόμεθα. Et in principio orationis, Iliad. γ. ἦτοι μὴν ἀμφὶ-
, &c. ἦτοι μὴν, ὃ ἔτος γὸ, Homerus. ἦ τοι ἐγὼν, ἐγὼ οὐκ, I-
ἦ τοι μὲν, ἐμὲ μὴν δὴ, idem Homer. Item nec sequente
μὴν particula, nec cum ῥά. Idem ibidem, ἦτοι ἐγὼ εἰμὶ, id est,
ἐγὼ μὴν εἰμὶ. ἦ τις, alicqui. ἀλλ' ἦτοι, sed certe Homerus. ἀλλ' ἦτοι
τως, ἀλλὰ γὸ ἐπ τως ὧς, idem Homerus. ἦτοι νῦν, id est, νυν μὴν
τοι, Idem.
Ηε ἦτορ, ορος, τὸ, cor, animus, ab ἄω, quod est πνέω. Homerus Ili-
ad. ἄ, ὃν δὴ ἀὸ ἦτορ φθίσειν κασίγνητον φιλέοντες μεμιόντες, id est,
ἀὸ ψυχῆ.
Ηε ησυχῆ, quiesco.
Ηε ἡσίων, apud Pollucem libr. 2. tomaculum siue tomaclum, πί-
μελχθ.
Ηε ἧτορ, ορος, τὸ, ftamen, & genus panni, λεπτὸν δέ τι ὕφασμα. vnde
apud Hippocrat. ἐξηγεισαμένου. Galenus. τὸ δὲ ἦτορ ἐν ἡμῖν ὑφαινόμενον.
Plato in Phædr. ἐκ τῶν ὑφαινομένων ἱστῶν ἢ σὺ, εἰ ἐξ ἀρχῆς σοι φαίνεται διαλύσαι αὖθις τὸ ὕφασμα, ἄφορμὴ ἔσται: nonne pannos & lacera vestis videantur vt ego. Ibid. interpret. Et apud Iuuenalem, ἐπὶ ἔσται, ἐν ἡ ἱερωμένῃ, ἐν ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμῖν, τὸ ὑφαινόμενον ἐκ μεταφορᾶς. In Epigr. pro labaro sumitur ἐν ἡ ἀρχαιοτικὸν ἐπιμέλει. Item, τὸ πεπλίον ἦτορ ἀπὸ τῆς ἐλάσεως προτάσεως. Nicandri Interpr. ἦτορ, id est, iecur exponit. ipsum etiam textum & ὕφασμα, nominatur ἦτορ.
Ηε ἧτορ, ορος, τὸ, ventriculus, vesica, venter ab vmbilico ad pudem vsque. Gaza abdomen, sumen, seu imum ventrem interpretatur. Nicandri Interpres intelligit geniculum, vt vmbilicum in ferula, τὸ γονάτιον, ἡ ἐπιγαστὴρ. Sed proprie ἦτορ est (inquit) post vmbilicum locus. ἦτορ, libro 3. Dioscorid. vbi tamen ἦτορ legitur, à Ruell. & Barbaro pubes exponitur, à Marcel. imus venter, qui ibidem adnotat non Icue esse diferimen inter pubem, quæ à Græcis ὀφὺς, & quod ἦτορ dicitur: quæ vox à Iulio Polluce libro secundo. Onomastici describitur hoc modo, τὸ μὴν τοῦ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἀφθία περιχόσιον, ἦτορ τὰ δὲ ὑπογάστριον καλοῦσιν, id est, quod autem ab vmbilico defcendentibus vsque ad pilosas genitalium partes, totum spatium iacet, ἦτορ & ὑπογάστριον, quasi subuentrale, vocatur. Suid. ἦτορ, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. ἢ τὸ κάτω μέρος τῆς μήτρας, ὃ κολλᾶται ἔλυτρον. Aristoph. τὰ δ' ἦτορ τὰ χύτρας ἐκάπτουσι, ventrem ollæ pollis interpretari in qua nimirum exposita erat puer.
Ηε ἧτα, ης, ἡ, conflictus, profligatio, clades, bellum aduersum, inferiores partes, ἐλάττωσις, ἡττα. Sed passiuè accipi debet, quando quis vincitur, vt ἡττᾶν ἀπαλλοῦσθαι, victus discedens, qui victus abit. ἐκεῖς γενέσθαι ἐπὶ τὸν ὑπόπτον, à victo superatus est, apud Catonem Planudis. ἧτα πολέμου, Æschines, bellica clades, accepta clades. ἧτα ἀληθῶσα, oppressio hominum, Plato. δι' ἧτας φεύγει, quia vincitur, fugit. ἧτων ποιεῖσθαι, se vinci æquo animo patitur, Xenophon. δι' ἧτας ἰσθμὸν ἢ ὀδοὺσμὸν, propter tyrannides voluptatum. vide suprà πόσα.
Ηε ἡττάομαι, vincor, succumbo. Xenophon, ἡδονῆς ἡττημένοι, voluptati succumbentem. ἡττᾶσθαι τῆς δωκεσίας, potestati cedere. ἡττᾶσθαι τῆς χάριτος, cedere gratiæ, id est, gratiam non posse æquare. vide Budæ in Annotat. in Epist. ἀπὸ διὸ τοῦ Cedere gratiæ. ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, deditus voluptati. ἡττᾶσθαι, vincor. Genit. vt ἡττᾶσθαι τῆς τυραννίδος, vincor à tyrannide, Plutarchus in Publicola. Aliquando Dativo, vt ἡττᾶσθαι μάχῃ, Demosthen. apud eundem, ἡττᾶσθαι μαχήσασθαι ἅπασι, à quo superatus est, Petrus Apostol. Epistol. 2. Nonnunquam Accusatiuo. vt ἡττᾶσθαι τὸν πατέρα, in patre sumus victi. ἡττᾶσθαι ὑπὸ τοῦ μειλίου, victus à Melisso, Plutarchus in Pericle. ἡττᾶσθαι ὀργῆ, ira victus, Plato in Legibus. ἡττᾶσθαι δίκαιος, causa conuictus, Plutarchus. ἡττᾶσθαι τοῦ μεγέθους τῆς σφαιρώσεως, victus fuerit pondere & magnitudine reiti, Nazanzen. in Orat. ἡττᾶσθαι τῆς ἀληθείας, Idem. ἡττᾶσθαι πάντα τῆς ὁμολογίας ἑαυτῶν, à familiaribus se vinci in multis rebus patiens, Isocrat. in Euagora.
Ηε ἡττάομαι, πνος, vincèo, opprimo.
Ηε ἥττημα, ατος, τὸ, ἐλάττωμα, amissa pugna, bellum siue prælium aduersum, diminutio, deletum. τοσοῦτοις ἥττημα, vincentur, cap. 32. Esaiæ. Paulus ad Rom. cap. xj. ἥττημα opponit πλήρωμα: vbi diminutionem vertit Interpres.
Ηε ἧττον, ονος, τὸ, minus, imbecillius, deterius, sciens. οὐδὲν ἧττον, nihilominus, Aristophan. in Pluto. τὸ ἧττον, remissio, minoris ratio, Galenus ad Glaucon. οὔτε τὸν χωμαδῆ, οὔτε τὸν ἧττονα. Sic δεῖ προσέχειν τὸν ἐμπείρων ἢ ἀφεῖμεν τοῖς ἀναπεδίκοις φάσεσι ἢ δίκαις, οὐχ ἧττον τῶν ὑπεδίκων, itaque assentiri oportet sententiis & opinionibus seniorum expertorum & prudentium, non minùs quàm demonstrationibus, id est, ἴσα ἢ ὁμοδίκοις. Nam casus cum comparatiuo construitur, non autem ad verbum refertur: latiúsque patet hæc syntaxis, quàm apud Latinos. οὐχ ἧττον, magis. Theophrastus histor. libro septimo, cap. quinto. φίλυδρα ἢ πάντα τὰ ἄλλα χώρια ἢ φιλιώδεσα, πλὴν σπιμόνου. ἧττο ἢ ἥλικα φιλόδενδρον. τὰ χειμερινὰ ἧττον τῶν θερινῶν, &c.
Ηε ἧττων, ονος, ὁ, minor, qui videlicet victus est ab alio. vilior, impar, tenuior, ἀσθενέστερος, inferior, deterior, nimium con-

cedens, succumbens, Aristophanes in Pluto, ζυνόσκα ὕπνου ὧν πεκὶ ὑμᾶς. Vnde ὕπνου ὀργὴς ἢ ὄμμα, qui ab ira vel amore vincitur. Herodianus. ἡ πα τὰ ὑμῖ ἀκὸ μως ἐκφέρε, ὀργὴς τε ὕπνου ὦ. Latius tamen patet vsus comparatiui apud Græcos quam apud Latinos. Aristotel. 6. Ethic. vide ὕπνου, ὕπνου τῦ κεμιείας, cultu deditus. ὕπνου χρημάτων, pecunia captus, Plutarc. in Themistocle. cui opponitur κρείττων χρημάτων. ὁ ὕπνου λέγομαι, quæstui insertiens, Demosth. ὕπνου λόγος, Aristophan. ὕπνου φιλοπαίας, nimium gloriæ cupidus.

Ἥτω, sit: ἀπὸ τοῦ ἤτω, ὁ ἤτων, vide Etym. Plato 2. de Repub. Δεῖ ἤτω ἀμελετήτους μὴ χρὴ διωκάτου.

Ἡ Ὑ, bonum, validum, robustum, & κὺ, ceu, velut. ἡ ὑτὶ, ὁ μειλίσιος ὀπὶ ἡμικα.

Ἡυγλῶσσος, ου, ὁ, pro ἡ γλῶσσος, multùm barbatus, κελὸν ἡγλεεν ἔχων, Suidas.

Ἡυθωθεὶς ὕπνος, auditum est verbum, propriè directum est verbum, 1. Reg. cap 18.

Ἡὐκαμος, ου, ὁ ἡ ὐκαιτομος, siue habens pulchros crines. Iliad. ἀ, τὸν ὐκαμος τίνα κλὸν.

Ἡὺς, ὑ, bonus, magnus, fortis, generosus. Homerus Iliad. β, πὺς τι μέγας τι, id est, πλατὺς, ἀφ' ὧ γλῶσσ. ὺν etiam dicitur, ab ἑᾶ.

Ἡὺτι, veluti, τι, ficut. ἀλλ' ὑπὸ νηλειὲς θυμὸν ἐκὶ σὶ, κὰ δώσομεν, ὃς τ' ἀπὸ τε, Gaza lib. 4. Gramm. μελαίνεσθαι ὑὸ τὸ πάντα, Homer. Iliad. β. & ὁδ. ἔχίων γλῦκὺ ὑὸ τὸ πῦρ.

Ἡ Φ Α Ι Σ Τ Ι Α, τὰ, Vulcanalia, Interp. Aristoph.

Ἡφαιστεῖ ᾳ, Vulcanij, Bud. in epist. poster.

Ἡφαιστεῖον, ου, τὸ, templum Vulcani, dicitur & ἡφαιστῖον.

Ἡφαιστία, Minerua ritem ciuitas Lemni.

Ἡφαιστὸς, ου, ὁ, Vulcanius. ἡφαιστὸς ὄνομα, Suid. δῶτε ἀφύκτων, sumpta parœmia ex Homeri Odyss.

Ἡφαιστοποίητος, ου, ὁ ᾗ, à Vulcano elaboratus. ἡφαιστόποιητον πλοιον, Euripid. armorum Vulcaniorum.

Ἡφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus, filius Iunonis solùm, vt scribit Hesiod. vel Iouis & Iunonis, vt Homer. Iliad. ἀ. Idem Hesiod. Vulcani vxorem facit ἀγλαΐαν, in Theog. accipitur etiam pro igni. γίνεται ἐξ ὧ τὸ ἄπτω, ὃ τὸ ἁπτὸν ὡς ὃ ἔστιν ἀΐδιον.

Ἡφαίτιλον, ab ἀφίεμαι, descendit, σωυγκρᾶθλον.

Ἡφηγέομαι, ὁδηγέω μαι, viam doceo. pro ἀφηγέομ.

Ἡφὼν, finebat, cap. 1. Marci, permisit, ibidem cap. 11.

Ἡφίει πηγὰς δακρυων, emittebat fontes lachrymarum. Chrysostom. cap. 3. de offic. Epist. ἡφίει φωνὰς τρεῖς, tres voces edebat, Lucia. ἡφίει ὀργὴν, lanceam vibrabat, Idem.

Ἡχοπαθὲς, οῦ, ὁ, spuma, ἀφρὸς, Suid. pro quo suprà ἀφυσμὸς siue ἀφλυσμὸς.

Η Χ Α Ν Ω, impono vitam ago, πνωχέω.

Ἠχεῖα, ας, ἡ, sonitum diserimen.

Ἠχεῖον, sonale vel sonaculum, si dici posse: vas seu machina quæ sonus editur. Plut. in Crasso de Parthis ὑπὸ βαρβαρικῦ, ᾗ καὶ λα ἀφετίνασται ἠχεῖοις χαλκοῖς, ἅτις πολλαχοῦ τὴν κατάσυσιν, πὰ ὃ φοβοῦνται βοιδιόν τι ᾗ ὄνος ὀρυγῆ ἀφειδῶν ᾗ τεχνίτης βροντὴς μεμιμήμενοι, tympana æreа, de quibus aliquanto post dicit ᾗ πολλὰ τῦ τυμπάνων αὐτὸς ἀφεισμένα πὸ τὸ ῥῆνοῖτ. Theoc. schol. in Idyl. 2. declarans illud τὸ χαλκίον ἠὲ τάρκε ἀχεῖ, annotans sique æris sonum conuenire & mederi iis qui numine afflati sunt ex Apollodoro refert Athenis τὸν ἱερορράντην τῆς Κόρης ὑπακηκοὴν ὀδηκᾶσι τὸ κεφάλαιον ἠχεῖον. vbi in vet. codic. legitur etiam χαλκεῖον vt ἠχεῖα & χαλκεῖα idem fere sint hoc est fabricata vasa soniru, seu vasa ærea ita fabricata vt quum tãguntur sonitum facere possint, est igitur ἠχεῖον, genus machinę edentis sonum vel tonitru. dicitur & βρυτεῖον, Aristophan. ἠχεῖα quid sit, ostendit Vitruuius Architecturæ lib. 1. cap. 1. Item, inquit, in theatris vasa ærea, quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur, & sonituum diserimina, quæ Græci ἠχεῖα vocant, ad Symphonias muficas fiue concentus componuntur &c. quem locum arbitror fugisse Petrum Victorium qui lib. 2. Variarum lectionũ cap. 7. scribit, Vitruuium ἠχεῖα (sic enim legendum non ἠχεῖα) accepisse pro illis vasis græis Scenarum. Solùm enim Victorius Vitruuium lib. 5. cap. 5. citat, apud quem hæc sunt: Ita ex his indagationibus, mathematicis rationibus fiunt vasa ærea, pro ratione magnitudinis theatri, &c. & paulò pòst: Si non erit ampla magnitudine theatrum, media altitudinis transfuersa regio designetur ea tredecim cellæ, duodecim æqualibus intercullis distinctis conformicentur, vti ea echea, quæ suprà scripta sunt, ad eum hyperbol æon fonantia. quo loco Philander echea interpretatur sonitum & proporum discrimina illa decem & octo, quæ Græci ἠχεῖα vocant. Alibi tamen ἠχεῖα vocat in musicis instrumentis sonitumque. Hesych. exponit ἠχεῖον, τὸ χωνευτὸν ἢ μουσικὸν, τὸ ποιῆς τὸ ὑμοιῶδες χάλκωμα.

Ἠχήεις, ᾶ, ὀνans. Hesiod. ἠχήεν πέτηλον, & c. ft ridula cicada, in diminatino. vide ἀχήεις.

Ἠχητικὸς, ὴ, ὀν, sonorus.

Ἠχὶ ω, ἠχήσω, ἠχησα, resono, sono, clango. Neutr. ἠχήσει τ' ἄκκα inniment aures, cap. 3. lib. 1. Reg.

Ἠχὴ, ῆς, ἡ, fama, sonitus, crepitus, fragor, κατὰ πος, ὅτε κλόσυτος ὠμογαγεσθῶν, οἷος τὸ θυεσεῖν ὠὸς, ἐξ οὗ τὸ τοιοῦτον ὁ τῆς φεσθῶν. αὐδὴ, φόβητε ἠχῆς, Cicero, Ratio autem versatur in iis quæ sunt semper eadem, & in iis quæ mutantur, quum in eodem & in altero mouetur ipsa per se hæc voce & sine vllo sono.

Ἠχήεις, ήεσσα, ήεν, sonorus, resonans, Iliad. ά, δὲ πατὰ τὸ ἠχήεντα κοπηκὸν. Et Odyss. ἦ ὑμῶτα ἠχήεντα, ἠμεγάλα, ædes ingens & sonoras.

Ἠχμῶτες, inopes, κενοὶ, πλοκοὶ, Hesych. forsan. pro ἀεχμῶτες qui nec μνήν ἐ χοντες.

Ἠχητὰς, οῦ, πραecones.

Ἠχθέσθη τὸ σόλωνι, Soloni succensuit, Solonis causa indoluit Plutarc. in Solone.

Ἦχι, νbi, quà, ὅ τόπω, ὅπου. Iliad. ζ, ἦχι ἐκάστοι ἵπποι ἐν ἔχι ἅρμα Dionys. de situ orbis.

Ἠχίπους, όδος, ὁ ᾗ, ſonipes, pedibus ſonitum edens Euſtach.

Ἦχος, ου, ὁ, ſonus, vox, ſonitus, φωνὴ, κτύπος, ὀκφοίνησε, fama, tumultus: ἔβη τὸ χάος, ἠὲ ὕπτε πιδὸν ἀ, ἀχὸ ᾗ ὄχος, vt vult Etymolog. Alij verò à verbo ἠχέω, quod eſt reſonare. Vnde & ſono dicta eſt, quæ vocem acceptam reddit, quòd fama tinniat & pro vna voce plurimas reddat. Lucian. in Nigrino, ᾗ τῶν ῥᾳδίων ὁ ἦχος ἐν τοῖς ἀκοοῖς ἔβη μένοις. Dioſcorid. lib. 1. cap. 39. σπυρος ἐστὶ ἦχος ᾗ συεργικὸς, grauitatem auditus, ſonos incertos inferens diſcutit. Rurſus incertos ſonos & ſibila, Marcellus illum videto ibidem. ἔχει δὲ ὅταν ᾗ συεργικὸς, auriti ſonos incerti & tinnitus: ſic Interpretes Dioſcorid. libro primo cap. 39. Columel. libro 8. cap. 5. Nec minus vitentur cauæ pectoris, aut valles argut. æ, quas Græci ἦχους vocant. ἠχεῖ ὁ ἐφόβησε ſpiritus reſonandi, Gaza. echo, id eſt, reſonantia, vox reſultans, ἀναδίδεται.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, ſonus, echo, reſonantia à Gaza vertitur, qua Problemat. 134. libro 1. Alexander Aphrod. Eſt verò ἠχὼ μακρὰ φωνὴ ἀπακλωμένη ὑπὸ τοῦ στερεοῦ καὶ τὸν ἀφεῖδη καὶ ὁμοιοῦται. Philoſtrat. in Epiſt. 192. in fine, pro loquenti præ verſurpauit.

Ἠχώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, ſonorus, reſonabilis. Ouid. 3. Metamorp. vide prior ipſa loqui didicit reſonabilis Echo.

Η Ψ Η Θ Η, concoctus eſt.

Ἡψατο, coxit.

Ἥψω τῦ χριστὸ κραπέδων, tetigiſti fimbrias Chriſti, Nazanz. Orat. εἰς τὸ βαπίσματος.

Ἡ ῶ Ε Ν, mane, ὀψὲ, ὀψέ, ὀψρὸν. Οδ. ξ, Ἠῶθέν γε τὰ σκήπτεται ὁ ἀγρὸς ἐξεις, cras mane.

Ἠῶθι, in aurora: differt ab ἠμέρας. ἠῶθι ἀφ', Homerus. ἐκ τῆς ἠμέρας.

Ἠωιτὸς, matutinus ſomnus.

Ἠῶϊ, οῖον, ὁ, locus maritimus, litus, ripa, in Epigr.

Ἠῶϊος, ου, ὁ, eous, matutinus. Heſiodus. κακοιμήσω τ' ἠῶϊ γ' αὐδιὸ, ἠῶϊ ἀλιάετον, in Epigrammat. ἠῶϊος ἀστὴρ, id eſt ἑωσφόρος, Apollon. Rhod. ἠῶϊ ὀλοιμοὶς, matutinus pluuius in Epigram.

Ἠωρέσθαι, attolli, ſuſpendi.

Ἠὼς, ὁ ὄν, ἡ, ἔβη τὸ αὖω ᾗ ἐκλελη ἀσ, ἐς τερπὸ ἠὼς, aurora, dicta lux, dies, antemeridianum tempus, Etym. ἠὼς ἐκ ἀπὸ τοῦ ἀστὴρ ἑωσφόρος, vt ſcribit Heſiodus in Theogonia, ἠὼς ἠῦ, ad auroram, auroram verſus. ἔμαι κεῖ, diluculo, ſimul atque illuxit. τρὸς ἠῶ, parte ad Orientem ſpectante.

Θ

ΘΗΤΑ τὸ σημεῖον, θ, (vt apud Latinos A falutaris erat litera, & C condẽnationis, vt author Aconius) in iudiciis triftis erãt nota, mortem, id eſt, θάνατον ſignificans. ad quod alluſit Satyrographus. Perſius Satyr. 4. Et potis es nigrum vitio præfigere Thetã. Martial. in 7 ad Caſtricum vocat, mortiferũ Thetã. Auſonius

pigra tumque nomen ſ ſectilis ſignet. Grammatici θῆτα volunt ὥςπ τὸ τῶν θέτη τὸ πάντες μισέθεον, ἡ τοι τὸ ψεκτοὶ τὸ ὀστρέϊ ἔχειν, τὸ δὲ μετὰ αὖξουσι, τῇ δὲ τὸ μετὰ μικρᾷ ἔ γρ.

commutatio ἡ θωλοτερσπία propria eſt linguæ Æolicę, vt ἀπὸ θεῶν ἀνθ' ὑδεῶν ὑδὲ θεοῦ, ὡς δ' ὡθεῖν, δ' οὖσε θάσσε, τὸ θ, etiam τ τραθὲς τὸ φ, φησὶν ὁ ρεσικώτατος, οἷον τὸ θλῦ.

θαλεῖν, ſedeo, κάθημαι, ἡσυχάζω, ἀσκῶ· τὸ δὲ ζῆν, θάσσειν, ἡ προπῆ θαάσσειν autem ſignificat interdum κατὰζεσθαι idem quod θαάσσειν. Sophoc. Τίνας πρὸ δόμος τάδε ἐμὲ ἐπάζεται ἱκτῆρες κλάδοις ἐλαίας ἐστεμμένοι. Odyſſ. 3, Θαῦν ἐν θρῷ τὸ θαασσέ μοι ὦ ξένε. Apollon. 2. ὃν μετὰ ἔσσαν, ἐκαθέζετο δ'.

θαλεσσο, ſedeo. Ianus Laſcaris, θάλεο μαστροζῶν, ſic etiam libro 4. Epigram.

θάμα, & θάμιγξ, Doricè, pro θάυμα vel θαῦμιγξ, ſpectaculum, ὥςπ τὸ αὐ.

θαμβος, mirus, admirandus, prima breui. Laſcaris, φιλίαι παλαι, κε τὸ θαυτὸν θάμβος, &c.

θαμβέω, & θαμβεῖν, Heſych. affert pro ἐλαύνω, impellit, agitat.

θαμὰ θαμὰ, ſæpe, ſæpenumero, ſæpiſſime, frequenter, ſæpius, ſæpiuſcule, domus, plantatio.

θαμὰ τὰ, ὁ μακτὸς τοῦ ζυγοῦ. Heſych.

θαμὰ, ὁ, cardo, στροφεύς, Pollux in 1. iliad. μηχανὴ δὲ ἡ ἀπ' ἀμφοτέρους τοὺς πόλους ἐπὶ θύραις ἐστὸν. Interpr. ἐστὶν. Θαμὲς etiam in curru pars dicuntur τὰ ἐξοχάτω, οἷς συμπίπτουσι πλάγιαι πλευραί. Idem at τὰς ὑφηνείας τῆς ἁμάξης τὰ ἐκ τοῦ θάμβου τοῦ πλοχοῦ, Θαμεῖς vocantur. hæc autem annotat in Rhet. lexico Θαμὲς ex Sophoclis pro ἄξονι, vt Heſychius quoque teſtatur a Sophocle in Tereo dici τὸν ἄξονα.

θαμὲς, μέσος, ὁ μέσος, & Θαμὲς, μέσος, ὁ μέσος, ſedeo, Neutrum. Sophocl. δέκει ἢ θεσπέσιον ἢ θαμὲς ἐμὲ ἐμὲ ἐμὲ

Θαλασσοπορέω, navigare per mare, transfretare, Plin.

Θαλασσ-εργὸς, piscator, rei nauticæ dans operam.

Θαλασσ-εύω, negotior, aut victum quæro in mari. Polybius de Carthaginensibus, Διὰ τὸ τὴν πατρίαν αὐτοὺς ὑπ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἢ ἐμπειρίαν ταύτην, ἢ διὰ τὴν πενίαν μηδὲν ἄλλο πάντων ἀσκοῦντας.

Θαλασσ-ίδιος, æ. ὁ, admiles mari submergo, Aristot. de mundo, ἡ πόρος ὑδατος ἢ πνεύματος, continentes pelago obruerunt, mari adjecerunt.

Θαλασσ-ίδιος, maris proluvies, Philo de mundo.

Θαλέθω, vireseo, germino, θαλλω, floreo. Iliad. ἡ, τύες θαλέθοντες ἀλωῆς, pingui luxuriantes.

Θάλεια, ας, ἡ, Thalia, una ex Musis, δικαίως, celebritas ex iuvenibus, viriditas, corona, lætitia. Accipitur interdum adiectitie, vt Iliad. ἡ, πὰν τὸ ᾗ δάπτε θαλείαις. πᾶς ὀφθαλμὸς θαλλόμενος, conniuii oblectamentis rebus abundans, veluti floridum. quod alias dicitur θαλὲς πᾶσιν ὦν. Hesiod. ὅτι ἡ μὴ θαλέθῃ, in florenti & oppiparo cōuiuio. accipitur etiam θαλία pro florenti vitæ statu, seu (vt Eud. exponit) pro affluentia & delicijs. Iliad. ι. de Oreste, ὃς μοι τοιοῦτος τε πρόφατ' ἐν θαλίῃσι πολῖτ. legitur & pro θαλλία. dicitur & furculus. θαλία autem siue θαλὶς, aut θάλεια, dicitur τὸ ἐγκάτελον τῶ ἄνδρα ἔχοι τινα ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστάνων extremam arboris partem ex qua germina pullulant: primum arboris germinatū vocat Plinius. οἱ ᾗ θαλλοφόροι τῶν θαλείαι ἢ θαλλοί. alij taleam ramis abscindunt, Theoph. lib. 3. c. 6. de cauſ. plan. de satu plant. Idem lib. 1. cap. 24. de cauſ. plan. τὰς θαλείας καὶ τὰ κλαδία ἢ ἐλάας, oleas cui furculi sunt præcisi.

Θάλ-ῆ, ἡς, ὁ, festiuus. θαλείους ἐφέρετο, festiuis fertis, in Epigr.

Θαλ-ερὸς, ὸ, ἡ, iuuenis, floreſcens, vireſcens, ἀκμῇ Θ, vigens, vegetus. τὸ Θ ἡ θαλερὸς πόσις, ὁ ἐκ παιδὸς ἀνὴρ. Ho. Iliad. ζ, θαλερὸν ἐπ' ἀλγεῖ, item θαλερὸς ἐπὶ τοῦ θαλερωτάτου ἢ ζωογόνου. Hesiod. θαλερὸν δ' ἦ θέρος πικρόν, i. floreutem, tener aliquando. Item ἅπτερ Θ, humidus & liquidus. vnde θαλερὸν ὕδατος. Hesych. interp. θαλερὸν ὑδατῶν τὸ πολὺ ὡς ξηρὸν μὴ ὄντα τῆς ὑδατώδους ἀλὸς θαλλόν. Galen. verò interpret. θερμὸν οἷον τὸ θέρεσθαι, Iliad. π. ἀλλ' ὅτε θερμὸς ἔπειτα κίχοι. & Od. τ. ἀλλ' ὅτε θερμὸς ἔπειτα. Homer. Hesiod. θαλερὸν ποιῆσαι ἀκεστὴν, vxorem teneram duxit.

Θαλία, θαλλὰς, pubescō.

Θάλεια, Genit. Thaletis, Plutarc. in Solone. θαλῆς Datinus Thaleti. Idem ibid. θαλοῦς, Thaletem in Accusſidem Plutarchus in Solone.

Θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, & θάλεως, θάλητος, Thales, proprium Philosophi ciuis Milesij.

Θαλία, ας, ὁ, θάλεια, conuiuium, lib. 3. Epigramm. τετράθλιος Θ θαλίῃσι. Hesiod. τέτροφ' ὃ θαλίῃσιν, se obleſtabat in conuiuijs. ἐλαυνόμενα. Item deliciæ, ἡσυχὴ. Herodot. pro epulo vtitur. Item θαλία, ferta, festæ frondes, rami sesti, festum, πανήγυρις. Aristoph. in θαλίῃσι ἢ τοῖς, celebrando festo operam dabant. χόρους ἐς θαλίας, chori & festiuitates, Plutarch. in Lycurgo & in Numa. ἑορτὰς ἢ θαλίας.

Θαλὶς, ὁ, frons oleagina, termes olex, Dioscorid. extremus & adhuc crescens olex cauliculus. inde Latina vox talea. θαλία in olea dicitur furculus, qui depactus in terra bonam oleā producere potest, vt in fico κράδη, Theophr. lib. 5. de plant. cauſ. Ruel. & Barbarus pro θαλία exponunt oliua, lib. 4. Dioſc. vide annotationes Marcelli. Item Thalia, vna ex Gratijs, Hesiod. in Theog. lege infra in voce θάλ Θ.

Θαλιάζω, Plutarc. in Sympoſ. & alibi interpretatur φιλοφρόνως ἢ ἱλαρῶς συμπίνειν ἀνθ' ἑτέρου ἢ ἀντὶ.

Θαλλὶς, ſummus cauliculus in nouæ generationis in olea. thalia, pars ſcilicet arboris, vt furculus, Theophr. lib. 5. cap. 1. de cauſ. plant. vide θαλέθω.

Θάλικτρον, thalictron, genus herbæ, de qua Dioscor.

Θαλιοποιὸς, οἱ, qui ſcrinia ex corio fabricant, quæ riſcos vocat Terentius, οἱ τὰ σκευοφόρια κεφάλια ἢ τοὺς σκρινοφόρους ἵππους ἐργαζόμενοι. Hesych.

Θαλὶς, marſupium capax, μάρσιππος μακρὸς, Hesych.

Θαλλὸς, οὗ, ὁ, oleaginus ramus, furculus, Herodot. olea, Aristot. 8. Anim. thales, Galen. ἔστι δὲ ὁ θαλλὸς ὁ ἁπαξ οὐ ἀνθήσας ἐξετάσῃ, ex furculis. Odyſſ. ῥ, Σπουδὴν τ' ἐνέμβαλ' ὁ θαλλὸν ἐξίφιον φορῆσαι. Interp. θαλλὸν, πᾶν τὸ ἐκ τῆς γενέσεως ἢ φυλλάδα, πᾶς γὰρ δένδρα θαλλὸς ἀφορισμοῦ ἔστιν, ſed Atticis ὁ μόνος Θ τῆς ἐλάας. θαλλοὶ τῆς ἀδελφῆς, rami arborum, Aristot. lib. 9. Anim. Θ ὁ τὴν θαλλοῦ ἐκπεπτωκὼς τὸ μὴ ποιοῦντα, cuius ramo pro oleagino vtuntur, Ruellius: cuius ramum ſolum nemus habet, Parisarus ibidem. θαλλὸς quid ſit, vide de Marcel lib. 1. Dioſc. Sophocl. ἀφύτευε θαλλοὺς, &c. θαλλὸν ἱερὸν ἐλάας, Eurip. pro flore & pulchritudine. θαλλὸν τέφρας λαυκανῆ, Plutar. in Themiſt. & Plato de Legib. λάτρις θαλλοῦ, ſupplici ramo oliuæ, Eurip.

Θαλλοφόροι, οἱ, qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos geſtabant. Erant ij vt plurimum ſenes vnde per iocum θαλλοφόροι vocitabantur illi, veluti inutiles ad alia munera obeunda. Vide Comment. Aristoph. in illud in Veſpis, ἀνὴρ πανοῦργός ἦν ὄχλῳ χρήσιμος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Τάττει δ' οὗτος ἀπάσας θαλλοφόρους ἡσυχίαμεῖν.

Θάλλω, αλλῶ, τ. αλκα, vireſco, germino, pullulo, vigeo. viresco. fuocor: cuius oppoſitum eſt ξηραίνομαι, apud Nazianzen. ἐξηραμένων θαλλυσθαι τὰ ἀμπελίσκια, &c. heri ſiccata eras ſcatens fluuio ſanguinis. Theophraſtus hiſtor. lib. 4. cap. 3. κἀκεῖνα ἐπιτιθεὶς ᾗ θαλλοῦσι, renaſci & reuireſcere. vbi de foliis. Vnde θαλλὸς, reuireſco. Item floreo. Propriè de arboribus, ſicut & de floribus. Neutrum. Per tranſlationem pro celebrari eleganter. Homer. Iliad. ι. ὀνόματ' ἐν τοῖς ἀεὶ κρίνον ὑμνούμενοι θαλλοῦσι, florent annis laudibus. Item exhilaror. τὰ θαλλ. in medio præterita ſignificat. τεθαλὼς ἔφυ, id eſt, θαλλεῖν ποιοῦσα οἱ αὐξεῖ τε φυτὰ, Homer. Odyſſ. ν.

Θάλ Θ, οὗ, ὁ, germen quod raditur paſcendis hœdis aut bouibus. θάλ Θ, germen oleagineum. Eſt verò proprie θαλλὸς ramus oleaſtri, θαλὸς autem ramus olex, i. termes. Theophraſt. de hiſt. lib. 2. cap. 4. & lib. cod. cap. 3. ita legend. ὁ Θ ἐπὶ τοῦ ἐν φυτῷ συμβαίνοντος, ἐπὶ τοῦ ἀδενοῦς ἢ θαλλοῦ, ὃ ὅλως μετωρυθμιεῖται. θαλὸς Θ τὸ θυόεντ' ἐκεῖ, in Epigram. germen mihi tum. vbi generis eſt Neutrius, τὸ θαλὸς Θ, ὁ Θ. quo genere eſt Euripid. & aliis in Epigram. θαλὸν ἔστι τὸ ἐκ τῆς ἐλάας, ἐκφύεται ἢ ῥάμνος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Item ramum ex olea capiens, Plutar. in Solone. reperitur & θάλ Θ, ὁ, pro θαλὸς apud Pollucem in 7. οἷς ὃ ἐπ' ἀμπέλου καλεῖται, ὃ δ' ἐπὶ ἐλαίας θαλὸς, ὅθεν καὶ ὁ τοῦ φαίνειν σπάδιξ. metaphori apud Hom. Iliad. χ, ὡς σε τ' ἐγὼ κλυόμενος ἐλεχθέσι φίλτε θαλοῦ ἐν τέκνον αὐτοῦ, charum germen chara propago, θαλὸς, autem, omnia bona quæ quaſi virere & florere hominem faciunt. Euſtath. Iliad. χ, εὐθύνειν δὲ λέκτραιοι τὸ ἀγχιστόθεν πεθῆναι ὑπὸ τοῦ μακαρίτου, θαλὸν ἐν ἑαυτοῦ ἀμφ' Θ κῆρ, & Hesych. illam vim explicans ait, θαλὸν τὸ βίον ποιεῖσθαι παρηίαν, ἤτοι ἥδεσθαι τοῖς θαλοῦσι τῆς τρυφῆσαι.

Θαλπιόνη, ἡ θαλπιάω, ὦ, calefaciens, vel calfactus, Odyſſ. τ, ἡ Θ θαλπιόνη χειμὼ φέρουσα ἀνθ' ἑκάστου. Interp. θαλπιόνη Θ, θερμαντικὴ Θ, Theon in Aratum.

Θάλπω Iris vocatur, ἡ θάλπω, quod calefacere & foueresignificat, quod præcipuum Iris habet.

Θαλπτικὸς calidus, feruidus, ité splendidus, λαμπρὸς. Pindari locus. ἀλλὰ σωθεὶς θαλπτικώτερος ἦλθ' ἐκ μάχης φαεινὸν ἄστρον.

Θάλπω, τὸ, calor, feruor, æſtus. Xenoph. σφοδρὰ θάλπη ἔχει ἡ θάλπη. Idem li. Pædiæ, ἡ ψῦχρα ἢ θάλπη καὶ χειμὼν ἐνέχει. Item in OEcon. ἥκιστα ἢ θάλπη κατατρέχει, calores & frigora perſ.

Θαλπωρὴ, ἡς, contrarium τοῦ κίνυτος ἢ ῥίγους.

Θαλπωτήριον, tegumentum, fomentum, Suid. σκεπαστήριον τὸ λαμβάνειν τὸ πρὸ τοῦ θαλπίσαι τὸ ἱμάτιον.

Θάλπω, ὦ, θάλεια, calefacio, foueo, ſicut gallinæ ova, apparet floreo, vireo, Accuſ. Heſiod. pro ferueſacio. ὅτε ἄνθρακα πολὺν θαλφθῆναι κατὰ τῆσδε, ſtannum in aheno ferueſactum. ὅτε ὃ ἐπὶ τῆσδε πεδαλὶ ἢ ὠὸν ἢ ᾠὸν, pullis vel ouis deſuper incub. ap. 22. Deuter. σῶμα τοῦ σωθῆναι, ad ignem calefactus, cuius. 2. ad Glaucon. apud Platon. ἄμεα ἐπὶ τοῦ θαλφθῆναι ἐκ τοῦ παγετοῦ τὸ πρὸ λόγων ἐφεστῶτα, item ἐλαιοῦ θαλφθῆναι ſuccestur.

Θάλπωρη, ἡς, ὁ, fotus vel potius fomentum, exponi. item calor. Hesych. item ſolamen, lætitia, voluptas, Plin. ferre ioci, fiducia, ſpes, ſolatium. Item, ὁ Θ ἐν ἄνθρωπος ἀναπαύσεως ἢ σώματος πόνων ἀναπαυτικὸν. Interp. χρεῶν, κάθαρσις, ἄφεσις.

Θαλπωτὸς, calidus, improbus, ignitus, ἀνάπτυσσε in Epigr. τὸ λαμπρὸν Κελτὸν κατηφιάων ἀπ' ὀφρύων ἐμῶν. Hesych. item, ὁ, ἡ, λαμπρὸς, καυστικὸς, τὰ ὀδύνας. θερμὸς, χλιαρὸς.

Θαλυκρίτιον. Hesych. ἄβοτρυν, id eſt mentiuntur, quæ ſigratio aliquam affinitatem habere videtur cum ea quam habet alij ita dat voci θαλυκρὸν vide πανύργιον. ſcimus enim mentille πρὸ πανύργων.

Θαλύσιμα, ων, τὰ ἑόρτια. Hesych.

Θαλύσιος, ἑουσιος, calefacio, θαλπτεῖν ποιῶ, Hesych.

Θαλυσία, ας, ἡ, feſtum primitiæ frugū, cer ealiadicta à θάλλειν ioniam vt denuò reuireſcerent omnia, truges diis conſecrabant. vnde & συγκωμάσεται ἐπὶ τὰ ἀμπελῶνα ἐπὶ τὰς θαλυσίας. ἐπὶ τὰ θαλύσια τῶν καρπῶν ἐπὶ τὰς ἁμάξας ἢ τὰ ἅλωνα. & Theocr. Id. 7. τὰ δὲ ἀκὶ ᾗ ἐπὶ ἢ θαλύσια. Item θαλύσια, feſtiuitates, quæ cum θαλύσιος fiunt, generaliter omnia feſta, vel potius ἃ ἐπὶ τοῖς καρποῖς ἢ θερείοις ἢ ἐπὶ καρποῖς διδύμοις θυσίας καὶ ἀκροθίνια ἢ καὶ πανηγύρεις.

Θαλύσιος, ὁ, ὄσιος, panis qui ex nouis frugibus conficitur primitijs γενόμενος ἀπὸ τῶν σπερμάτων τῶν νεοφύτων. Dicitur & βαπτιμαῖος. Athen. lib. 3.

Θαλύφω, Hesych. exp. θάλφω & πυρόω καὶ. fouere & incendere ſignificare.

Θαλφθεὶς, concalefactus.

Θάλψις, ἐως, calor, tepor, fomentum. Alexan. Aphrod. θάλψις κάματος, fouendi gratia ſicus fotus cauſa.

Θαμὰ, crebrò, frequenter. πυκνῶς, συκνῶς. breui vtraque accentiam vtuntur in ſoluta oratione. Xenoph. θαμὰ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπορεύετο, ſæpius ſeipſa intuetur. Et Pla. de Rep. θαμὰ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπορεύετο.

ſt etiam διλωνικὸς, Suid.

Θαμβεῖν, inquietum eſſe, ἢ ἀνυσχάζειν, Heſych.

Θάμβιλος, formidabile Ouid. formidoloſum Liu. φοβερὸν, θαυμαστὸν, admirabile; et θαμβαλέα φωνὴ, vox miranda, apud Nonn. & θαμβαλὸν συμφώνιον, ad mirabunda & ſtupens Samaritana, ad id eundem, θαμβαλέα ἐπιστροπὴ, Ibidem; id eſt, mirantes, admirabundi.

Θαμβαίνω, ἔσω. ἔνεκα, ſtupeo, obſtupeo, pauco, miror, admiror. om. Iliad. ἀνὴρ θαμβήσας δὲ κραδίῃ, obſtupuit, ἐξεπλάγη. Ite turbo, terreo, ἐκπλήττω, Accuſ. cap. 22. lib. 2. Κύρος ἔθαμβε μὲν, Idem, ueſio, turbor. Θαμβεῖσθαι, quaſi θέαν ἐμβλέπειν, ſpectaculum intedi, nouo ſpectaculo commoueri & terreri.

Θάμβος, εος, τὸ, admiratio, θαῦμα, pauor, ſtupor, φόβος, trepiditio, πλῆξις. Iliad. γ, θάμβος δ' ἔχεν ἀντιθέους τε, θάμβος. plus quidd quam timor aut admiratio. Plutar. in Pericle, ἀνεσπάσαντες τὸ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ θράσος τὸ ἀνεπιτίμητον, ſuperſtitio ad res ſublimes tum inicit. θαῦμα, Apollon. i. θαῦμα, res horrenda. ὁ θεὸς ἐπὶ πᾶσι, inuaſit deos, Ariſtophanes.

Θαμβοῦν, ῶ, attonitus, Euſtath.

Θαμβοῦς, Accuſ. Plutarch. pro obſtupeſco, perculſus ſum, de mpeio.

Θαμινὸς, ἡ, frequens, πυκνὸς, πάλλων Θ, συκοφάντης, Iliad. ά, πυρὰ ται κρίνοντο θαμινὰ.

Θαμὶς, ῖδος, ἡ, ἡ, creber, frequens, hinc nomin. & accuſ. plur. θαμίδας apud poëtas itidémque dat. θαμῖσι. Od. ι.

Θαμίζειν, π. πισ, φοιτᾶν, frequento, frequenter adeo, συκοφαντεῖν ἐπὶ τῷ ἐργάζεσθαι, πυκνὰ δέζω, συμβάλλω. Datino lib. 7. Epigr. δῶρα θαμίζει μᾶλλον ἢ ἐκδίδωσι, ſæpius accedis ad Mineruam. Apollon. Argon. κείοσι θαμίζοντ, illuc ventitabant, συκοφαντοῦντο. Idem. τῶν δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ ἱππέων μέγιστον ἐθάμιζε τὸ φίλιον τε, πᾶσιν ἀρῆναι θαμίζειν, ὁμιλεῖν. Plato lib. 1. de Repub. νῦν δὲ οὐδὲ ξένοι ἡμᾶς neque accedis ad nos ſæpe. θαμίζεσθαι, te adeo, ad te ito, loſtat. in Heroicis.

Θαμιστὶ, Thamimaſadeſſic dicitur Apollo à Scythis, Herodot. lib. 4.

Θαμινὸς, frequenter, crebrò, θαμὰ. Heſych. Dicitur & θαμινὸς, ἡ, συκοφαντικὸς, Idem.

Θαμὰ, ὁ, ἡ, & Θαμὲς, ὁ, ἡ, ἡ, θαμινὸς, frequens, ἐπάλληλος, συκοφάντης. Odyſſ. β, πυκινὸς ἡ θαμὲς ἔπεσσι, Suid. πυκνὸν ἐπὶ πολλοῖς.

Θαμὶς, vulpes, κλάπτης, Heſych.

Θάμνος, ὁ, frutum arborum denſitas, ceſpes, arbuſtum, lucus, frutex, dumetum θάμνος φρυγανώδης, frutex ſurculaceus. Iul. & Babar. ſurculoſus, Matt. cel. lib. 7. Dioſcor. Iliad. χαμαιπίτυος, ὑπὸ θάμνοι. vide φρύγανον. ab Homero θάμνοι etiam vocatur rami denſi arbori adnaſcentes ſeu adfruticantes ſic Cyll. & θάμνος ἔλαιος.

Θαμνίον, frutex, Dioſcorid. lib. 2. parvus frutex.

Θαμνώδης, frutetum, frutex. & θαμνίσκος, puſillus frutex, Dioſcorides.

Θαμνῶδες, fruticoſus.

Θαμνῶδης, ὁ, ἡ, fruticoſus, τὰ θαμνώδη, frutices.

Θάμος, congrego, ἀθροίζω, συνάγω, Heſych.

Θάμος, congregatio. Eſt & proprium nomen ex quo Adagium ὑμέναιος ὁ θάμος ἐπὶ τῶν ἀβροδίαιτα δουλευόντων ἀκρίβεσι, & Heſych. θάμωμος, πανήγυρις, συλλογὴ, πυκνὸς τῶν πολλῶν, & ὀθάμωμος, τὸ πλοκωδὲς.

Θανατικὸς, ἡ, lethalis, capitalis, exitialis, deploratus, mortalis. Sophocl. θανατικοὶ, i. morttuos vocat ἀδύτου θανασίμους εἰκάσπους. Item, οἷς τοῦδ' ἄλωσις θανατικὴ πετήκοντι, i. caſu mortifero. Θανατικὰ μέρη, Euripid. πρὸς θανάτου πεπαιδευμένα, Dioſcor. lib. 2. qui venenum hauſerunt. θανασίμοις, ἢ θηρεσὶ ἔκτοις βοσθεῖ, Idem lib. venenis & venenatorum morſibus ſuccurrit, Marcell. θανατικὰ τὰ κύνεια, id eſt, νεκροὶ ἢ πομπικοὶ Σκύθαι, Sophocl. interpr. τὰ θανάσιμα, venena non venenata, vt Marcel. in libro 5. Dioſcorid θανάσιμα φάρμακα, venena, exitialia medicamenta, Thalia venena, i. quæ veneni rationem habent, Marcel. in li. Dioſcor. cap. 95. In Græco docet ea eſſe cunctà illa, quæ in medicina quidem vſum aliquem habent, ſper ſe autem lethalia ſunt, qualis Apollinaris herba, cicuta, mandragora, ſpuma Argenti, & pleraque alia.

Θανατᾶν, cupio mori, animum deſpondeo, κλίνω. & Θανατῶ, ἰ. ἀπέθανον. Dicitur autem Θνήσκω ἢ Θανατῶ, Suid. ἐ. Θνήσκω ἢ Θανατῶ. Idem de Veſpaſiano, ἐκέλευε καὶ συμπλέκεσθαι Θανατῶσιν αὐτοῖς, νῦν δὲ ἀλκιμώτερον ὑπηρετοῦσι.

Θανατηφόρος, ὁ, ἡ, lethifer, peſtifer, funeſtus: γῆρας Θανατηφόρος. Idem & Θανατηφέρος, lib. 7. Epigram. mortis allatio. τὰ θανατηφόρα, ſecta.

Θανατικὸς, ἡ, capitalis, inferens interitum.

Θάνατος, ὁ, Euripid mors.

Θάνατος, ὁ, mors, obitus, fatum, cædes. παιδὸς γὰρ ὄλλ, ἢ ὃν ὑπὸ πάντα τὸν ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς θανάτου ἐπὶ τοῖς θανάτου, ἀπὸ φυγῆς, ἢ ἐξ ὄνου. Athenæus, κρατεῖν ἢ πλεῖον ὑπὸ

gnam audentes iuerunt. θαῤῥεῖν, seu θαρσεῖν, aliud est quàm æquo esse animo. nam æquo est animo, qui bonum consulit ac tolerat: θαῤῥεῖ, fidit, cui certa fpes eſt, capit. to. Euangel. Marci. θαῤῥεῖν τὸ κινδυνεύειν, audaciter vacuare, audaciter aggredi missionem, Galen. libro 1. ad Glauconem. κίνειν δὲν τὸν καμνοντα εἰς θαῤῥεῖν καλεῖσιν, id est, securum esse, idem ibidem. οὐ θαῤῥεῖν ἄμωτος ἀφωρᾶσθαι, differre sanguinis missionem, idem Galen. Herodian. lib. 4. θαῤῥεῖ ἢ ἀπὸ θεραπείωνα αὐτὸν αὖθις, Confidebat autem ei, vtpote iam pridem sui studioso. θαῤῥεῖν ἐφασκε, ausus est dicere. ἀθυρτείᾳ καὶκῇ θαῤῥεῖν ἐρατύνω, aliena fretus iniquitate milito, Plutarchus in Camillo. ὡὶ θαῤῥεῖν ἀξιώσειν, non audens incipere, Idem in Solone. οὐ θαῤῥεῖ ὠὸτὸς φανερὸς ἐγκαλεῖν, non audentes palàm arguere, ibid. θαῤῥεῖν σπεῖσ, animum addere & confirmare. Epicurus in sententt. ὁ αὐτὸς γρόνος θαῤῥεῖν τε ἐπίσησι ὑπὸ τὸ μηδὲν φοβεῖσθαι ἢ ἀνεὶ, μηδὲν πολυχρονιον: Cicer. 1. de Finib. Eadem sententia confirmauit an mum, ne quod aut sempiternum aut diuturnum timeret malum. apud Chrysostom. θαῤῥεῖ σοι τὸ δοκοῦν, exponit. arcanum committo vel audeo committere: & θαῤῥεῖν τινι. confidere alicui. Herodot. lib. 4. θαῤῥεῖσθαι ἀὐτῷ θεραπεύειν αὐτὸν αὖθις confidebat autem ei vtpote iam pridem sui studioso.

Θαῤῥέω, ῶ, τὸ, audacia, confidentia. apud Platonem pro animi perturbatione, Aristot. extremum τῆς ἀνδρίας, libro 1. magnorum Moral. θαῤῥεῖν πολεμίων, bonus in hostes animus, Plato de Legib. Idem Aristotel. Rhetoricor. 2. vt πᾶσης τὰς ἀρετὰς, καὶ ταῦτ ὠὐ ἀνδρίας πάθει ὄντες, θῷ ὲὲ ἀρχῇ ἢ θαῤῥεῖ, ἀλλ ὄντες ἀγ τοῦ ἐσυιόμενου παῦσαι.

Θαῤῥὴς, plur. num. dixit Arist. opponens illi φόβου. Nicom. lib. 3. vbi scribit ἀνδρίου εἶσε μεσότητα ἀρὲὶ φ τοις ἢ θαῤῥῆς.

Θαῤῥοπλέομαι, ῶμαι, fiducia fretus, Gaza animosus. τὸ θαῤῥοπλέτης ὄρνισι, auibus freti, Valla.

Θαῤῥία, Hesych. τραπία, pro quibus infra παῤῥὸς & τερσία.

Θαῤῥιώδη, audaciorem facio, addo fiduciam, ὑπηβόλιωμαι. Plutarch. θαῤῥιώσας ἐὲὸ ἀφρόπολις, animum addens inuulnerabilis. Item irrito, addo animos, attollo animum.

Θάῤῥομ, confido.

Θαῤῥοπαῖδ, ου, ὁ, audens, audax, fidens, ferox, πολυκρὲὶς, ὃ. θαρσύς. Iliad. ἡ, θαρσαλέον πολεμιστὴν, id est, fortem. θαρσαλέῳ δεξιὸς, dextra audax & fortis, id est, certa, & cui propteiea fidendum fit, in Epigram. ὁ θαρσαλέος αἰεὶ, fum de me securus, Thucyd. dicitur & θαῤῥαλέος.

Θαρσαλέως, praeſenti animo, audacter, confidenter, τολμηρὲὶς, πεπαῤῥησιασμένως, Homer. Odyss.

Θαρσίνομ, ίσω, σ. κα, fido, confido, respiro, id est, animum sumo. θαρσύδια ποιῶν, Thucydid. Math. capite nono, θαρσει τέκνον, confide fili. Iliad. ἁ, θαρσήσας μάλα εὖπ θεοφιλὲσ, id est, nihil veritus. Sophocles, οὐ θαρσῶ οὐ θαρσῶ πόρε, de Aiace diffido. Item, habeo fiduciam, confido in bonum, capit. 10. Euangelij Marci, bono animo sum. cap. 23. Actor. Apoſtol. & capite 14. Euangel. Matth. in bonam partem. θαρσεῖ πειμὸν ἐνεῖνο τὸ χωρίον, audet pastor in eo loco versari, Philostrat. in Heroicis. θαρσεῖ γέροντες χείρας, noli metuere senis manum, Apollon. θαρσεῖν, ἀγαθὰς ἐγᾠ ἐλπίδας. θαρσῶν ποιῶ, initio fiduciam, confidentiam affero & temeritatem, Xenoph. θαρσῶν τὰς αἰχμὰς ὁ ἀφ καλεῖσι, audenti animo sustinere cornuum cuspides. Philostrat. ὁ θαρσῶν δὲὶ τῶν κατεῖνων τῷ σφαλῆναι ἀξίωμα εἰ. πιὸν, in spem venit posse eum ad sui consilij societatem impellere. Plutar. in Themistocl. σωιᾶ μὴν ἐς χείρας ὰὶ ὁ θαρσῶν, praelio abstinuit, Idem in Pericle.

Θαρσῆες, ῶντες, audax, ferox, Nonnus.

Θάῤῥος, ου, τὸ, confidentia, audacia, animi praesentia, τὸ βέλτιστον παρεῖναι τῆς ψυχῆς. Od. ξ. θάῤῥος ἰσι αἰῶς τ ἐὲὸσται κ, ἀβλιῶν. Apollon. ὑμετέρῳ ἀρετῇ ἔνι θάῤῥος αἴξων, ex vestra virtute fiduciam accipio. Hesiod. μέγα ἢ φρεσὶ θάῤῥος αἴξων, fiduciam animo colligens seu accumulans. Pro eodem, cap. 28. Actor. Apoſt. in bono animo, ἐὺχαῤῥήσασα τῷ θεῷ ὅτι θάῤῥος, fiduciam animo praesumpsit. Differt κὰὶ τοῦ θράσους Nazanzen. θάῤῥος ἐὲὶ βέλτιος ἢ μὴ λόγῳ cum ratione coniuncta fiducia θράσος autem est temeritas ἀλόγιστος inconsulta & à ratione aliena.

Θάῤῥυνθ, confidens, τὸ θαῤῥυνὸς, vnd.

Θαρσὶς, pro θαρσεῖ.

Θαρσύνω μαι, τ, γνε, hortor, addo animum, bene sperare iubeo, etiam in bonam partem. Accuſ. 2. longa. Hesiod. ἡ σφίσι θαρσύνουσα, &c. & eos confirmans.

Θάσυ, pro θάσσω, videſis Ianus Laſcar. in Epigram. θάσσω τῷ μὴ ἐμὲν ἐγκεκλιμένου.

Θασία σφωνὴ, Thasia vua, Dioſcor. à Thaſo insula.

Θάσιος, τὸ, amygdala: à loco ſic dicta, vel κὰὶ τοῦ θάσσον τὸ καρπὸν ποιεῖναι, vide πέρσον.

Θάσος, Thaſus, insula Thraciae adiacens. vnde θάσι Θ- ΔΙΟ Θ-, Aristophan. in Pluto, pro vino optimo. Vide Comment. ibid. θάσιον βδωιμ: θάσιαι βαρεῖαι, & θάσια ἄλυπα apud Athen. libr. 1. θάσος αρα δὲν, inquit Suid. ὅτι ἢ ὲὲ ὄμαια ἢ λαμεκὼν ὀστρέϊζ πια ἀπυρέτου ὀμβρων.

Θάσσει ἀρδὸν, ſedet, Sophocl. θάσσειν ἐσ' ἀκτῶν, Euripides. detis in litore. Apud eundem mox, θάσσειν φοίνισσ', in aratu ſedere.

Θάσσον, citius. Odyſſ. ὁ, θάσσον ἰκὲὶ θεὸς, properare. πάσχιν, πυχίνι, θάσσον.

Θάσσομαι, ἄξομ, σ. αχ, curro velocius, ſedeo. σπεῦδ ακμὴ δορμὴ.

Θάσσον, velocior.

Θασσίδιάω, cunctari, differre. αἰσθόλιάω, Heſych.

Θάσσων, alter, alteruter, oppoſitus. θατέρου ἑτέου, alterum duobus, Plato de Legibus. θατέρου, θατέρῳ, θάτερα, obli ſunt ab θάτερος: quod Atticè dicitur θάτερος. θατέρου ἀξιολόγου ἐφ ἑαυτοῦ, Ariſtophan. Ariſtotel. ἢ. Metaphyſ. τὸ ἐν ἑτέρῳ ἢ θατέρῳ ποῦ θατέρου μᾶλλον, nihil alteri eum altero. Et in le partib. ἴσα ἐπὶ μὲν τοῦ θατέρου ὑπερβολιὴ θάτερον. Nec θάτερος item nec θάτερον dicitur in ſingulari. Et pro θάτερον etiam plurali θάτερα dicit Plato. ὅτι θάτερον, in diuerſum, in diuerſam partem. Ariſtotel. de mundo. κὰὶ θάτερον ἢ ἀέρος πάλιν ὑρωιτεῖ, id eſt, ad alterum verò cornu rurſum amplificer. Idem ibidem, μᾶλλ θατέρου ἐπιβαῖ, &c. ad Iſthmum vſque. ἐσ θάτερον πὰ πατωιεῖσθαι, dixit Idem ibid. pro in alteram partem dilatari. πὰ θάτερα, pro πὰ ἕτερα, id eſt, altera, alia tra. Accipitur etiam pro altero. ὅτι θάτερα, alrinſecus, in alterum in alteram partem. Ariſtot. de mundo, ὅτι θάτερα ταῦτ κίσθ- κ, τόπου, &c. Syneſ. ὡσῶτο μὴν ἐκείνα πὰ ὅτι πὰ ἐκεῖ ἐρωσιν, ἢ μετ ἐκεῖνα ἐμὲς πὰ ὅτι θάτερα πραπόθεν. Xenoph ſolute ὅτι πὰ ἕτερα dixit, ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος, Καῖσθ οὐκ ἀφῆς τὸ ἕλ- ὅτι πὰ ἕτερα τῶν πόλεως ἀφεστῶτες, πὰ θάτερα, quae ab oppoſita. Ibidem, ἐπὶ ἀπίστων ἢ πὰ θάτερα φορᾶς τε πὰ θάτερα, pro vtrinque, & ad alteram partem. apud Ilm. Idem in Protagora, ἐξὸς δ' ἀπὸ συωιέρι πάτιων, οἷν μὴν τοῦ θάτερον, Καλλίκλεις, ὁ τοῦ ὅτι θάτερος, ἐκεῖνος Θ-, hinc & inde. Inde πὰ μὲν ἐμῶν ἐκεῖνα δ', ὅτι θάτερα ὠὐ, vel ὅτι θάτερα ὠὐ, pro cit & vltra dicunt, Xenoph. pro contrà vſurpat. ὅτι μὴν θάτερα τὸ τὸ μὴ ἕτερον μέρος, Ariſtoph. ἐκ τοῦ ὅτι θάτερον φορᾶς τε πὰ τὴν τρίπηχε murum ſubibant, Thucyd. ἐς πὰ ὅτι θάτερα, in alium locum, idem Thucyd.

Θάτων, θάτου, celerior, citatior. Plato in Apolog. ὅτι θάτων ἢ κρείσσ ἐ ἀλαστικὴ, velociori improbitate capti ſunt. θάτων ζωτιρὸς, expeditius, breui tempore, Xenophon. & Plato. ὡς θάτων φθῆναι, quam prius am vocem emiſerit. Syneſ. ἐγ πατικῶν σοι θάτων ἢ λόγος, citius quam dici poteſt. ἢ θάτων πάντων, celeriores erunt, Xenoph.

Θάτας, Cypriꝭ dicunt pro θάτας id eſt θυλεὸς apud Heſych. πέρσας, idem eſſe dicit pro θάκας pro θακήρας.

Θαυμακλαγέω, cum clamore aliquid poſcere, Heſych.

Θαῦμα, ατος, τὸ, miraculum, κὰὶ πάθος, ξύνισμα, res nouа viſuque ira Heſiod. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. θαῦμα ποιῶμαι, mir ſſe puto vel miraculum, admiror. θαῦμα ἀκούειν, audiri irum, Plato de Legib. ἢ θαῦμα γ' ἐδὲν, Ariſtoph. nihil m eſt, οὐδὲν ἄξιον θαῦμ. θαῦμα ἐγὲ μὲ, εἰμὰ ἀγαπατὸν κὰὶ σὺ ἐ θαῦ, miror mi g.ata quoque tibi mora fit, Lucianus. θαῦμα ἐξ ftigiæ. Aſchines aduerſus Crefiph. τοῦτο θαῦμ ἐδὲν ὃ ἀδοκήτ κατὰ ὃ θαύματα ; verba an portenta, Cicero. Sunt m θαῦμα τοῦτο quæ præſtigiatores oſtentant, ἢ ὃ θαυμάτων ἰδ λογισται.

Θαυμάζομαι, ſum admirandus, ſeu admirationi, ſuſpicior. θαμάζω, magnam de ſe præbuit admirationem. θαυμάζ ὰὶ τὸν λόγον, Chryſoſt. θαυμάζεῖν ἐκ τ' ἄλλ, præſtantiꝭ mæ admirandus, Plutarch. in Camillo.

Θαυμάζω, ω, ασω, σ. σα, miror, admiror, honore afficio in a ration habeo, ſuſpicio & obſeruo, obſtupeo. Accuſ. Xe ῆσιν οὐ πάνυ αἰδρώπων τὸ θαύμαζε· ὅτι σοία ; ſumne quos c pientiam admiratus ſis? Chryſoſt. ἀμπελὸν ἢ πόλιν θαυμάσ qualem virem admirandam ducemus? θαυμάζω τοῦτο, miror, Demoſth. in reprehenſionem. τοῦ αὐτοῦ θαυμάζω, turem admiratur, Plutarch. in Publicol. θαυμάζω etiam ἐπ τηρεῖες Cenitiuo iungitur αὐτ τοῦ ὰὶ ὅτι θέρμου, improbo teſtor, admiror, Cum Genit. vr θαυμάζω σ' ἐγὼ ἀφ' ὧν πολλὰ λεπ διωκτ ἐλπίνων, Iſocr. & Xenoph. μᾶλ μᾶλλ, ἢ ὡς, Idem, Plutarch. in Lycurgo, ὅτ' ἐν θαυμάζω τῷ λιχάνου, ὃς αὐχῶ τῷ βδύτατ ἐν δ' ἐν ἀπέ ἐν πανεθ ἀμάνου, ex quo ipſe quidem os admiror, qui dicere ſeliri ſunt, poſſe Lacedæmonios ipe rantibus parere, imperare autem ignorare. Item in Cam τῶ. ἐλαλοῦσε κ, κακοσχεδίᾳ τὸν κρίνων ἐθαύμαζε, Calli pietatem & probitatem ſunt admirati. θαυμάζω τὸ ἐκκλησ τοὺς ἐκεῖ, miror cuius inſſu veniat, Xenoph. Subaudiatur em Genitiuus vt θαυμάζω σ' ὅτου ἥκουσι, miror eos qui dicun αὐτ τοῦ θαυμάζω ὁ τοὺς ὅσοι. Iſocrates in Archid. θαυμάζ ου πρῶτον μὲν ἡγεῖσθαι ἢ σφετερὸν αὐτῶν ἀξιοῦσι κρίσ. Conſtitur etiam cum Genitiuo & Accuſat. Demoſth. κὰὶ ὡς σφ τοὺς κοὶ θεῶν μισθὸς τῶν ὑσῶν ἐσθιόντων θαυμάζει. Xenoph. πῶς θαῦμ μάζω μείζον. Quod autem dicitur Latinè, miror quem

ſcto ciuitas incolumis perduret , quæ ex gentibus contra- is compoſita ſit, id ſic extulit Ariſtotel. de mundo , πόλιν θαυμάζω ὑπὸς διακόσμων, σωιζομένην ἐκ τῶν ἐναντίων. Et Lucia- is in Cauca!.per Iudicat. θαυμάζω δ' ὅσαις ἐχὶ ἡ ἅλιος κακω- κατὰ κακὸς μαίνει αὐτόν , miror quomodo non prohibueri- . θαυμάζω δ, miror ſi, Plato primo de Republica, ὧν αὐ θαυ- εμαι, εἰ μὴ σπλαγχνίσθησόμενος ὑμᾶς δύξεις, vbi Ficin. quid mirum , ſi hi inquirenti ita videretur vide Gazam libro quarto, θαυ- ζω σὺ τὸν τύραννον, Ariſtophan. θαυμάζω σε τῆς τέχνης, Phalar. epiſtol.demitor tuos mores. ἐθαύμαζον αὐτὸν ἡ ἀπόστασις, ryſoſtom. θαυμάζω τὸ ῥόδον τῶν χιόνων.admiror roſæ decor- n, Aphthon. Virgilius hunc iuuenali modum imitatus in Æneid.Iuſtitiæ ne prius miſer,bellinc laborum.Deciſ- e Accuſat.Te.Conſtruitur etiam cum ὅτι. θαυμάζω σὺ τὸ ἀδικεῖν, θαυμάζω σε τὸ ὑπισχνεῖν, Interpres Thucydid. θαυμάζω mirror de te,Phalar.in epiſtol. θαυμάζω τὸ αὐτὸ, Xenoph. μάζω δὲ ἐς αὐτὸ , ob id admiror, Thucydid. θαυμάζειν, mi- dicitur,quum aues nocturnæ circunuolitant, Ariſtoteles ro nono Animal. θαυμάζων ὅσῳ τὸ σῶμα τοσοῦτον ἐστὶν,adole- ntis corpus admirans,Plutarchus in Romulo. θαυμάζων ὡς ῥώμη,admirans eius prudentiam, Xenoph. θαυμάζοντες τὸ πλῆ- ος ἐζωώσατε, Iſocr.

θαυμάζω,video,admiror. θαυμάσιος, θαυμαστὸς. θαυμάσιον,τὸ,ſtupendum, θαυμαστὸν, θαυμάσιον. θαυμάσιος,ſemiſtus,ignitus.ὁ ἡμιφλεκτὸς ἢ διακαυμένος ἢ ἄσβεστος, d.

θαυμάσιος, Thaumas, dæmon marinus , filius Ponti, vt ſcri- Heſiod.in Theogon. maritus Electræ,filiæ Oceani , vt i- em habetur.

θαυμάσιος,mirabilis,mirificus,mirus. Plato ſecundo de Repu- ca, θεοὺς τε λέγοι ἢ μὴ αὐτοὺς θαυμασίους παρὰ λόγον ταῦτα, ſermones ibi dicuntur. θαυμάσιος ὄλκας, Budæus in epiſtolis poſte rib. Æſchines , φοβεῖ τοὺς ὠτὸς λόγους τὴν μὴν θαυμασίους ποιῶν. θαυμάσιον σάφηνον,id eſt mirificum & mirum Galenus libro 3 Glauc.ὃ θαυμάσιε, honeſta appellatio: vt ὦ μακάριε, apud S ſet.

θαυμάσιος,mirificè,diuinè,mirum in modum, mirè. Ariſtoph. θαυμάσιος γ' ὦδιν θεῖε.ὦ etiam ſubiungitur vt ὦσοι, cuius ſi- gnificationem obtinet.Plato in Gorgia , Νῦν ὦ θαυμάσιος ὦ ὁ- ὦ γόργιε, ἐπὶ τὰ μίγιστα νόθυκα, vide ὦ.

θαυμαστὸς,admiratio, admirationc dignus,θαυμάσιος Hermog.& omment.Arati ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἀθαυμαστόν.

θαυμάζω admiratus,laudator,admirator.

θαυμαστικὸς,procliuis ad admirandum,admirator.

θαυμαστὸς,ὁ,admirabilis,viſendus,nobilis , egregius , præcla- r Xenoph. θαυμαστὸν ποιεῖς , ὃς νῦν ταῦς μὴ ἐθέλοις σοι ἢ ἄλλῳ τῳ ποιῆσαι ἃ δὴν δύνασι, &c.mirum facis,qui,&c. θαυμαστὸς ἢ ἀνὴρ δεῖσθαι,vir mirifica conſtantia,Plutarchus in Publi en. θαυμαστὸν ὅσον,Iuuenal.in epiſtol.πολὺ εἰ μὴ θαυμαστὸν ἦν αὐ- ὸν πάντα ποιεῖν ποτ' αὖ,Plato in epiſtol. quis id non mirum pu- hominem ſic affectum contemptiſſimè &c.Ficinus:qui ſen- ſtreſponderc Græcæ ſententiæ.θαυμαστὸν σφόδρα,præclara pax, Imoſthen.θαυμαστὸν κλίνον ἢ θαυμαστὸν ὄσον, mirum quantū, num in modum. Plato in epiſtol.τὰ δὲ νόμιμ ἐσχύοντα ἢ τ- ὸν ἢ πάντα ἢ ἰδίᾳ θαυμαστὸν ὅσον , incredibiliter creſcebāt. ἀνὴρ θαυμαστὸν ὅσον, differt mirum in modum , Ariſtoteles ro nono Animalium. Demoſthen. ἀνὴρ ἀβροκοίτης. ταῦτα ὃ θαυμάσιόν κλίνη συμφέροντ' ἐδίκει πορεύεσθαι τὴν πόλιν. Ibidem, θαυμασία κλίνη πεποίηται διὰ τούτου τοῦ δεσμοῦ. Et ἐξ' Τιμοκλέ- ειδοντα ὦ θαυμαστὸν ὅσον.Plinius libro vigeſimooctauo, vulne- rtodo Herculis præligare , mirum quantum ocyor medi- ca eſt. Liuius in primo , Mirum quantum illi viro hæc nciantifides fuerit , quámque deſyderium, &c. θαυμαστὸν ὅσον πάντων, ob hæc eſt admiratione dignus , Plutarchus in Tito.

θαυμάσιος,mirificus,Plaut.Accuſ.

θαυμασιότης,ὁ,ſumma admiratione habitus.

θαυμασίως,ſapienter,mirabiliter,mirè.Plato libro primo de Re- publica,ὦ ὦν λέγεν θαυμασίως ὦ σοφῶς apte,mirum in modū. Σώσσις ὦς ἀσιφῶς τε ἐλέγομεν , Idem in epiſtolis,mirum eſt q m lubenti animo accepimus:ſic Ficinus.θαυμασίως ὡς ἀκα- ὦς,impenſiſſimè diligere,idem ibid.pro θαυμαστὸς dicitur e m θαυμαστὸς, quia vſurpant Attici neutra pluralia pro ad- ubiis : vt πόνος ἀφέπειν,pro πονηρῶς. Plato in Sympoſ.τότε ἢ θαυμαστὸ ἐπλήσθυνεν.

θαυμάσιος,admirandum eſt.

θαυμάσιος,in ſtuporem præ admiratione redigor. ἐπιπλήττομαι.

θαυμάσιος,ὁ,ἡ,præſtigiz,miraculum.

θαυμάσιος,ὁ,præſtigiator Plauto, circulator, Athen. libro pr.to.

θαυμάσιος,vt dicitur à Pind.pro θαυμαστὸς.

θαυμάσιος,miracula edo.θαυμαπουργῶ γάμῳ,in nuptiis miracula peragit,Nazanzen. θαυμαπουργήσαντος, miraculoſus. vſus & Xen.in Sympoſ.τῷ ὑμνῳ θαυμαπουργήσειν.

Θαψία ἡ,thapſia,ὦς ωπε Heſych.planta ferulacea,de cuius natu- ra & viribus Theophraſtus hiſtor. libro nono , Dioſcorides in quarto capite 150.Plinius libro decimotert.o,capite vige- ſimoſecundo , ſic dicit.à Thapſo inſula: huius herbæ ſuccus & radix vim habent lethalem. vide Alex.ndrum Aphrodiſ. Problemat.59. libro ſecundo , ferulaginem vocat Cæl. Aurel.Chroniòn l.3.c.2.

Θαψὸς,lignum Scythicum buxei coloris,quod nonnulli guaia- cum iudicum putant.Theocritus,γνὼς μὲν χρὰς μὴ ἐπιεῖν ἰγρὸν τὸ πολλὰ δὲ θαψὸν. Interpr. θαψὸν δὲ ξύλον τι ὃ κραῦται συνθέσεων ἄγρων συνθυμιᾶν ξύλον, ὡς φησι ὁ σπαφάκ.τοῦτο ὃ τὸ ἐρᾶ βαπτίσαι , ὃ πυοῦσι μάλιστα, ὃ τὰς πρίγας ἐμπίζουσι.δίοι ὃ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυ- σῦζυλον. Ἀπολλοπόδωρος , φησὶν τὸ χρῶσι, ὅ ἐστι τὸ τῶν θυλῶν ὃ ὃ ὃ τὰ ὑπὸ τῶν βαπτίζειν ὃ ἐν ταύτῃ τὰ κερκυσθῶ , Paulus Ægineta ta- men libro tertio,capite ſecundo,θαψὸν , vocari tradit ῥίζαν, ἢ τινὰ ἰδρεῖαν χρώτερα, ὃν ἐπιμανῶν,inquit , χρῶμα ὠνῶσιν. Et pauló pòſt,βοτάνης χρωτέρας,ὧν ἐπιμανὸν ἰσθίεται καλοῦσι. Hinc arſectiū- um,θαψῶδες,ſed pro buxeo melinóque colore ſiue pallido, τετίρι ωχρὸν ſimitur. Archippus in Veſpis,χυμικὰ κλυτέων ἐικικὸς θαψῶδη. Interpr.ὠχρὸς. τοιοῦτον γὰρ ἡ θαψὼ, ὃ ὃ ὃ

Θεωρικὰ πρόσοδος, supremum numen & principium.
Θεάσασθαι, conspice.
Θεατὸν, quod visum est.
Θεατέον, aspiciendum, inspicere oportet, Plato de Leg.
Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator, qui oculis tantùm spectat, θεωρὸς auscultator, & qui non solum audit sensu aurium, sed mente etiam cogitatione ac iudicio.
Θεατὸν, τὸ ἐκλεκτὸν, ὁράστον ἢ θεωρητὸν, Hesych.
Θεατὸς, spectandus, ἀξιοθέατος, spectabilis, talis qui spectetur, Isocr. aspectabilis Cic.
Θεατρεῖον, theatrum, Θέατρον, Suid.
Θεάτρια, ας, ἡ, spectatrix, Pollux in 4.
Θεατρίδιον, τὸ, parvum theatrum. Varro libro tertio, capite quinto de Re rustica, Inter has & exteriores gradatim substructū vt θεατρίδιον auium, &c. Vitruuius Architecturæ libro septimo, capite quinto, quum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod κωμικὸν θεατρίδιον apud eos vocitatur.
Θεατρίζω, in theatro recito, vel ago comœdiam aut fabulam apud Suidam, item edo in theatro, ostento, in theatro & cum pompa deduco, in spectaculum produco: vnde θεατρίζομαι, id est, in theatrum producor, vt omnibus sim spectaculo, ad Hebræos capite decimo, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, probris & oppressionibus in theatrum productī. θεατρίζειν τὸ κάλλος τινὸς ἐκτάσεις, spectaculi vice pulchritudinem suam ostentare amatoribus, Nazanzenus in Orat. vide καθεατρίζειν. nam in malam quoque partem accipitur, & significat traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa, ostentui sum in ep. ad Hebr. c. 10.
Θεατρικὸς, ὸν, ὁ, qui spectaculis theatralibus oblectatur, idem Nazanzen. θεατρικὴ μουσικὴ, theatralis musica, Aristoteles libro octauo, Politic. item ostentatorius ad ostentationem compositus: vt θεατρικὴ ἐξέτασις ἀκροατῶν λέξεως apud Plutarc. dictio quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet.
Θεατρικῶς, ἡ, adv. astuose, theatricè, propalàm, in propatulo, ostentatoriè, ad ostentationem. Nazanzenus, πάσῃ μουσικῇ, ὠιδῇ καὶ θεατρικῶς.
Θεατρογεῖσθαι, Θ, theatralis formæ, Diod Sic.
Θεατρομανία, theatralis potestas, Plato de Leg.
Θέατρον, ου, τὸ, spectaculum, theatrum in quo orationes & cœciones habebantur, spectaculaque edebantur, stadium, Gaza de Senect. τὸ δὲ μεγάλῃ πόλει τὸ ἀρκοῦν θέατρον ὑβρίζει τῷ ἀσυντάκτῳ μεγέθει τὸ δῆμον ἀπόλλυσι. Paulan. Hesych. Θέαμα, σκήνασμα. Pan lus prima ad Corinth. capite quarto, κατὰ πάντα τὸν κόσμον, ὅπ θέατρον ἐγενόθημεν τῷ κόσμῳ, nam spectaculum facti sumus mundo.
Θεατρωνωνεῖσθαι, qui à spectatoribus mercedem theatralem exigit κ. ὁ θέων ἀποπιεζόμενος, Pollux in 8.
Θεῖον, sulphur, Hesych. quod θεῖον, ἀπὸ θέειν ab Homer. dicitur.
Θείαφος, Eust. testæ το θείου.
Θέειον, diuinum numen, θεῖον. Item sulphur, thymiama quoddam ad expiationes. Odyss. ξ. 3 θεῖε πλόον, sulphure implebatur.
Θείαζω, admiror, θαυμάζω, Suid.
Θείσσω, curro.
Θείῶ, ῷ, θείομαι, admir or.
Θειῶδης, ὸν, sulph ure perfumo, vel expio: cuius pass. θειώδομαι Hesyc. it id. exp. θείῳ καθαίρεται.
Θεισθεύς, Nonnus, à Deo factus, à Deo genitus.
Θεισπέσιος, ου, diuini loquus, theologus, poc ticum, Suid.
Θεισθύας, ου, ὁ, ἡ, Dei fusceptor, Dei hospes.
Θείλατος, ου, ὁ, simpul us à Deo, missus diuinitus, Eurip. in Andro. συμφορᾷ δὲ θείλατοι πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τὸν ἄλλον ἢ τὸν. Idem in Oreste, Οὐκ ἔστιν ἀλλὴ δεινὸν ἢ μεῖζον πόνος, ἢ θεῖλ ἔμφορες θείλατος, Ἥ τὸν αὐθρωπ ἀμῷ ὑβρίσαν φύσις: Neque tam terribilis vlla fando oratio est, Nec fors, nec ira cælitum inuecta malum, Quod non natura humana patiendo ferat, Cicero Tuscul an. Θείλατος ἀσεκνὴ, pro prodigio minaci possiisse videtur Damascenus.
Θέαμα, ατος, τὸ, Ionicè, i. θέαμα, spectaculum.
Θεομαχία, differt à θεομαχία, nã θεομαχία, pugna aduersus Deum: θεομαχία, deorum inter sese, inquit Ammon.
Θεομάχος, ὁ, ἡ, ὁ, θεομάχη, Deo repugnans, cum Deo pugnans. libro quarto Epigrammat. ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τὰ θεομάχον. Nonn. θεομάχῳ δ' ἐτέῳ γλῶσσ ἔπη.
Θεομοσύνη, ης, ἡ, diuinitas, vel speculatio, in Epig.
Θεόμων, ονος, ὁ, spectator in Epig.
Θεόπτου εἰς, Suid. Θεοῦ εἰκόνας ἔχοντα ἀφανοπλὰν ἀγγέλων εἰσπεφοίβηκον.
Θεόπτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἄεσκ, hora Dei administra.
Θεοπτόω, Θ, conspicuus, contemplatus.
Θεοπτὴς, οῦ, ὁ, spectator, pro θεατὴς.
Θεοπτόκος, ου, ἡ, pro Θεοτόκος, quæ Deum genuit.
Θεία, ας, ἡ, amita, matertera. θεία etiam dea fingitur ab Hesiod. in Theogon. filia Terræ & Cæli. θεία ἀφ' ὃ πατρὸς, amita. θεῖος μητρὸς, matertera. θεία legitur libro quarto, histor. p. tar. Theophrast. capite primo alibi θεῖα, alibi θεῖα, probore thuia.
Θεία, Lunæ & Apollinis mater. θεία, λαμπεία.
Θειάζω: diuinum quendam instinctum immitto, incito ad quid tanquam diuino numine afflatum. Thucydides libro quarto, μᾶλλον δ' ἢ τοῖς χρησμολόγοις τι ἢ μάντεσι ἢ οἵτινες τοῖς θεοῖς τὰ ἐπιφανῆ ἐς λόγους ξυνιᾶσι: certè θειάζειν videtur intelligendum de iis qui signa quædam victoriæ à diis dari dixerant, & de mente eorum vana quædam illis suasserant, ita vt tanquam numine afflati, ad bellum terrent. Budæus θειάζειν ab Arriano ponit tradit pro diuino instituto dictum est: vnde πάντοθεν ζητοῦσι deos obtestor, deos precor, Tragicydides. θειάζειν τὰ θεῖα, mysteria celebrant, Philostrat in Heroicis.
Θειάσαι, numine afflari, non compotem esse sui.
Θειασμὸς, οῦ, ὁ, afflatio numinis: exponitur enim ἐνθουσιασμὸς & ἐκπληξις, ab Hesych. autem etiam ἐνθουσιασμὸς idem vult quod μάντικὴ significare: at apud Thucydid. de Nicia ἀγαν θεῖ ἢ θεοσεβείᾳ videtur significe. θεῖν δαιμόνιόν, θεοῖς ἀπεικάζομαι, eumon θεοῖς καταθύειν.
Θέβαθεν, ex Thebis, ἐκ τῆ Θήβης. Aristophan. in Nebulis, θέβαθεν ἐκ τῶν ζωτέ.
Θειπτὸς, admirandus, θαυμαστὸς, Hesych.
Θεῖος, ου, ὁ, diuinus.
Θεῖος, ου, ὁ, ad Deum referendo, ὁ παιγνιώδης ἀλλ' ἀ θεῖος ὑφηλὸς, Naz. in Orat.
Θειόομαι, in loco solis calori exposito & ad insolandum pro exsiccare, insolare. Proc. apud Hesio. & Θειοπεδωθῆναι φυλὰ apud Diosc. est. dicitur vua cratibus cannisve texta, & sole torrefacta.
Θειοπέδιον, ου, τὸ, locus expositus ad calorem, vbi aliquid siccatur, area exponitur ab Hom. interp. vide Θειόπεδον.
Θειρωνιὰ, manipulorum cumuli, σωροὶ τῶν θρεμμάτων, Hesyc
Θεῖν, currere. Plut. in Pericle, Θεῖν δὲ διὰ τῆς ἀγορᾶς, currere per ad virum, in bonam partem.
Θείνω, facere. Athenæus libro vndecimo, τὸν δὲ ἡμιβίδιον ἐκ τῆ δίδυσι ἔχειν, ἐπὶ ἡμίσειαν δὲ ἑκάτερον μέρος, ἢ τὸ ἡμιβίδιον τὸ ποιεῖσθαι θεῖναι ἀφὸ τ ἀρχαίου λέγετο.
Θείνω, percutio, τύπτω, stimulo. Iliad. ἀ, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν ἀνδρὸς ἀναιδέος, νᾶφλαντα, κ. τ. λ. Et lib. 9, πολλὰ μὲν ἀρ μᾶς ἐπὶ ἔπεσε δεῖ ἐπὶ πᾶσι θείνων. Interpr. τύπτων ὁ θεὸς, Sic ὁ ἀγγελὸς, παίων ὅσον τύπτει τὴν κυμβάλων, κἀντρῳ θεινομένῳ σαλπιγκτὴς, equos stimulo ad cursum citatos, Euripid.
Θεῖος, ου, τὸ, numen, diuinitas, virtus diuina, religio, Deus ipse. Xenophon, θεῖον παιδίον καὶ πιστὸν ὄν, &c. τὰ θεῖα σέβοντες, superstitiosi. Aristophan. θεῖον autem, ὃ τὸ δαιμόνιον cum dicit, de Deum supremum, diuinitatémque mundi moderatrice intelligebant. Gregorius τὸ θεολογίας, Τί γὰρ ἐστι θεοσέβεια ἢ τὸ ἐν ἑαυτῷ τὰς λογικὰς πτέρυγας ὑφοῦσι; Damascenus, ἐστιν ὁ θεῖον ἀμφὶς ἔζη, ὅλον ὁλικῶς παντὸς χωὶ ὄντος, ἢ μέρεσι μέρι τ πάντος θεωρεῖσθαι. Sic & vsurpat Athen. 13. Item illud θεῖον, τὸ κερκιωὸν σωφρονίζει: τὸ μὲν γὰρ κερκιωὸν θεῖον. Est autem sulphuris duplex genus: alterum enim ἄπυρον, id est, viuū, cui igne careat. Celsus, Sulphur igne non expertum, qui ἄπυρον vocant, dicit libro quinto, capite decimooctauo ingil. vlnum sulphur appellat libro tertio Georgic. alterum dicitur πυρωμένον, i. igne incoctum, Diosc. l. 5. c. 126. vocat Hesych.
Θεῖος, ου, ὁ, diuinus. Θεῖα πάντα, numine diuino. τῷ θεῖα, id est θεοῦ σφέτερον. Ἀγίους ἢ ἀμφὶ Θ. Demosthen. in Phædrone μᾶλλα δὲ πεῖσαι τοὺς ἀγειρομένους θεσπίζειν, Cicero Orat. ad Brutū, diuino aliquo animi motu maiora concipere. Idem duodecimo de Legib. Θεσπεσίη δόξα, diuinissima quæque. Cicero secundo de Legibus. Xenophon, ἐπεὶ ὅσον ἐστὶν ἀνθρωπ. ἢ ἐγὼ τὰ ἀπρακτα ἴσως τῶν θείων θεσπεσίως ἐπιστάμενος. Cicero de Senectute, Atqui dormientium animi declarant diuinitatem suam. Item patruus, auunculus. ὁ θεῖος πατρὸς, Gaz. de Senect. patruus. ὁ θεῖος μητρὸς Θεῖα, auunculus.
Θείς τὴς, ητος, ἡ, numen, diuinitas.
Θείφρεος, sulphuris colorem contrahens, luridus.
Θείόω, μάω, Deo vel diis confecro, l. ar. de Leg. Et Θειοῦσθαι τὸ gari sulphure, τὸ θεῖον κεκαθάρθαι, Hesych.
Θεῖον, pro θεῖον, curro. Homerus Iliados κ. Θεῖα, pro θεῖ, in Assecundo subiunctiui. Odyss. ἐ, μὴ εἶσιμα δόξον φάναι φέρτ. Sic & Il. ά, εἰς ὃ κ' ἐγὼ Ἀχιλῆα θείομαι, pro θείω, ut postea est, θέω.
Θειόθης, ου, ὁ, ἡ, sulphureus, sulphuro sus, Gaz.
Θειοῦ ὁ, diuinè.
Θεῖος, diuinitus, diuina sorte, virgula diuina, diuinè.
Θελκτὴρ, admirabilis, θαυμαστὸς, Hesych.
Θέλγητρον, incitamentum, illecebra, Euripid. in Oreste. θέλγητρα γυ-

θωπεύω, θώπευμα Latini dicebant delinimenta. Afranius, Si dicat homines delinamentis capi, Omnes haberent nunc catores annis. Ætas & corpus tenerum & morigeratio, Hæc venena formosarum mulierum. Nisi ætas nulla delinimenta inuenit.

θώπης, telgines, venefici, præstigiatores, γόητες, φαυλοπράγμονες, Hesych. θωπεῖν τὸ δολερὸν quod est θέλγειν.

θώπησις, τὸ, admiratio, θαῦμα, Hesych.

θωπεύω, τὸ, demulceo, oblectо, allectо, inuito, delinio, deoneстаτοῦ, ἀττικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς νῦν, ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς θωπεύω, id est, θέλγω, δολερῶς ὑπνῶ, ne somno demulceat, Euripides. Aliquando ponitur pro lustrare Accusatio.

θωπικός, radicitus, ὅλον τὸ ἐκ βάθρων, Hesych.

θωπίλιος, ὁ, miserabile, quietum, ἡσυχαῖον, ἡσύχιον, Hesych.

θωπιός, quiete, miserabiliter, ἡσύχως, εὐκτικῶς, Hesych.

θώπιος, ὁ, voluntas, placitum, arbitrium, verbum est theocritum, vt θεοφιλὴς, Areopag.

θωπός, quietus, ἥσυχος, volens, fœcundus. θώπιμος etiam dicitur.

θώπιος, volens, promptus, πρόθυμος. Apollonius secundo Argonautic. θώπιμον ποιήσαιτο ἐρετμόν, id est, remigationem votiuam fecerunt.

θώπιος, ὁ, voluntas, placitum, vulgare ἐθέλοντος γῆτα vult ef Pollux Onomastici l. 5.

θώπιος, ὁ, qui vult, Hesych. apud Græcos bibliorum interpretes habet diuersam significationem, nimirum Pythonis, Regum libro quarto, capite vigesimo primo, ἢ ἐποίησε θώπιον γνῶσιν ἐπὶ ξύλῳ, & cap. sequente τὸν θώπιον ἢ τὸν γνώστην ἐκ τῆς γῆς. Hebraici textus verbo habetur Ob & Idonæus & Arabos, sed notandum vtroque in loco Complutensem editionem habere ἐγγαστρίμυθον.

θωπλάσιος, θελητὸν καὶ ὁλοκληρωμένον, vult Dominus holocausta, &c. l. 1. Regum.

θώπιος, idem quod θέλημα, teste Hesyc.

θώπιος & θέλητος, ὁ, τὸ, obiectamentum, illecebra.

θωπεύω, ὁ, blandus, demulcens, allex, παγγὸς, πειθανάγκης, pro eodem in Theophy last. epist.

θώπιος, ὁ, voluptuarius, σωφρονιστικὸς, Areopag.

θώπιος, illecebra, Bud. in epistle. idem quod θέλητος.

θώπιος, de industria ignaviter age.

θώπιος, demulcens animum, in Epigrammat. ἐπὶ τῷ δεξιοτέχνῃ φίλτρα θέλγοντι ἀνέρος, ἢ πείθοντι νοῦν ἐπαοιδαῖσιν.

θώπιος, ὁ, ἡ, ὃ, epitheton Apollinis, in Epigrammat. mendacis.

θώπιος, ὁ, τὸ, fundamentum, ὁ θεμέλιος, Homer.

θώπιος, arbores quæ ramos habent inter se connexos: vnde θάλαμος, radicitus.

θώπιος, volo, peto, opto, in animum induco, do operam. Item possum, Attice, Neutr. Accus. Corinthius de Diatessaron, ἢ τὸ θέλειν αὐτὸ τὸ δυνατὸν ἢ τὸ δι' ἐπιτάγματος χρείαν κεῖσθαι δύνασθαι. Item cum infinit. Xenoph. θέλει καρδίᾳ, vt vti, &c. θέλω σκοπεῖν. Demosthen. θέλω καρδαίνειν, Aristotel. & Rhetor. θέλει, pro solet, Euripid. θέλω δ' ἐγὼ, esse expectit, Gaza ad Aristotel. libro primo Animal. θέλει οὖ σπεῖρ ἐπιπλεῖς, placet regi, capite decimo octauo, libro primo Reg. quod tamen iuuendi genus apud probatos scriptores non reperias. Stephanus dicendum ait Phrynichi. sed θελοκλέης. ὄμηρ. od. γ, τὸ δ' ὠμὸν
ἐν δ' ἐπὶ σπεῖρ ὀμοῦ ἐβάλοντο μετ' ἄλφι
Ἡδὲ μάλ' ἐρυθρὸν πολὺ δ' εἴδεϊ δῖον ἀδυσπές.
πλάνων ὃν φαίνῃσι
Τὰ μὲν οὖν χρόνῳ, ἢ τὰ δὲ βίᾳ κεῖσθ' ἐθέλει με ἀνθίσειν.
σφοὶ δ' ἐς οἶκον ἐπέλεσσε.

θώπιος, κεῖσθ' ἐν χρείᾳ μεμιγμένῳ θέλειν θέλειν.

θώπιος, thema, positio, depositum, propositum, capsa, religio, θεσμοπώλης, Budæus in epistolis posteriorib. de verbi dicitur, à Quintil. prima positio. Vocat item pesquem, vt ita dicam, facti vel euentus, id est, facti speciem, casum Vlpiano libro secundo. Quod ergo nunquam supra fidem, & poetica (vt verè dixerim) themata petrare permittemus? Et in 7. Nam in scholis certa sunt & ante declarationem exponuntur, quæ themata Græcorum vocant. Significat etiam genituram, siue sydus natalitium, horoscopii, hoc est, id, quod Mathematici notant, quomodo rarium sit affectum, compositaque sydera, quum hominibus & animantes oriuntur. Hac voce vtitur Tranquillus in Augusto, θέμα pro depositо, Cebes Theban. δεῖ τοίνυν ἐπιδεῖν τὸ θέμα τοῦ ἀνδρὸς καλῶν ἢ ἀνδρῶν πάλιν κεμένοισιν τε θεμασι, δεῖ τὰ ἀναπολάμενα τῶν θέματα, ἃ συγχεῖται ἐν τῷ ἀπόδοσει, ἢ ἀγνωμοσύνῃ.

θώπιος, depono, guberno, pono ea lum, in Pandect.

θώπιος, primitiuus, σημαντικὸς, Gaza libro secundo Gramm. originalis exponitur, ibidem. θεματικαὶ ὀνομάτων, quasi posititi, certamina in quibus depositо præmio aliquo contenditur, qui etiam ἀγωνίται, nominantur, ab argento quod victoribus proponitur præmium, Pollux libro tertio: τὰ ἀθλητικὰ, & φυλετικὰ, qui de corona tantum instituti erant. Budæus in Pandect. θεματικοὶ κρατῆρες, ibidem. forsan qui controuersias de depositо ortas dirimebant.

θώπιος, ὁ, ἡ, ὃ, statio casus, ἐν τῇ στάσει τῶν, casu. Vitruuius Architecturæ libro primo, capite secundo, de decore faciarum ædium, Is perficitur statione, qui Græce θεματισμὸς: vbi sumit stationem pro situ.

θώπιος, ὁ, & θώπιος, ὁ, τὸ, &

θώπιος, ὁ, fundamentum, extrema pars fundamenti, fulcimen, βάθος οἰκήματος. dicitur etiã θεμέλιον: vt lib. Epigrammat. θεμέλια κατεσκάφησε. Chrysostomus, ὥσπερ γὰρ ὅταν οἰκίαν θεμέλιος, οὕτω δὲ ψυχὴ σοφοῦ κρηπὶς, quod est in ædificio fundamentum, & οἱ θεμέλιοι, tinditus. θεμέλιοι σωστῶν λίθων ὑπόκειται, fundamenta plurifariorum lapidum iacta sunt, Thucydides libro primo. Pollux in 7. οἱ δ' ὅμηρος καταφερῶς λέγει, οἱ τοῦ θεμελίου ὑπτιόδμοι, οἱ θεμελιοι ὑπὸ λίθοις αἰόλοις ἀνόμασεν. pro θεμέλια, dicitur etiam θεμεθλα, Suid.

θώπιος, apud Hesych. legitur expositum θεμέλιοι & θεμεθλα ὑπὸ τὰ ἐδάφη ἀφ' ὑπτιος.

θώπιος, fundamentum, eidem Hesych.

θώπιος, ὁ, ν, ακος, fundo, as, iacio fundamentum, stabilio: Accusat. Matth. capite septimo, τὸ θεμέλιον τῆ οἰκίᾳ τῆ πέτρᾳ, fundata enim erat super petram. τὸ θεμελιωμένον, cui iactum est fundamentum.

θώπιος, ὁ, fundamentum, q. fundatio.

θώπιος, ὁ, fundator.

θώπιος, pro πρόθυμος, indutus.

θώπιος, Hesych. est σεμνὸν, graue, venerandum afferenti itidem θεμέλια pro σεμνὰ, item βεβαίως, ἔστω δὲ τοῦτο non θεμελιώδως pro σεμνοπρεπῶς: item θεμελιοφόρος pro σωστικὸς, ἀφορεύς: & θεμελιῶπις pro ἐφεδρία.

θώπιος, ὁ, ἡ, ιος, fas, θέμις, δικαιοσύνη, νόμος, munus, sacrificium. Dea fingitur honestitas, quæ præcipit hominibus id petere, quod fas est, Budæus in Annotat. θέμις ἐστὶ, fas est. Odyss. ἕ, μοὶ θέμις ἐστὶν ἀτιμάσσαι, &c. vnde θέμιστες πατρὶ, iura violare, apud Apollon. Rhod. Hesiod. δικαίῃ ἰθύνει θέμιστας, iure leges moderare. θέμισσε πελάσσαι, pendunt iustæ tributa seu vectigalia, Homer. hæc etiam dicuntur præcepta de moribus, idem Homer. Iliad. α. θέμιστας σφεῖς δίος εἰνιάτας, id est, τοὺς δικαιοσύνας ἢ νόμους. Hesiod. in Genit. plurali dicit ἀλλ' ὅ γε θεμιστοῦ πλέθιται, neque iustorum oblinisci tur seu iuris diuini. θέμις ἐκλαγε, quasi consiliaria. Tudæus in epistolis posteriorib. θέμις ἐστὶ γαμεῖσθε, Odyss. ἕ, id est, mulierem decet. ὃ θέμις ἐστὶ γαμηκότα, ἐνάλιν πόσις ἀκλεὴς ὄλεται. Hesiodus in Theogon. θέμις, louis vxorem facit, id est, τὸν δὲ θεὸς ἐκ κείνων γε κρίνα θεὸς ἐστὶν, id est, ὃν ἐκ θεοῦ ἐστὶ, Aristotel. θέμις ἐστὶ, τὸ δίκαιον, ὡς ὁ νόμος. αὐτὸς δὲ θέμις ἐστὶ, id est, ὅτανς ἂς φορεῖναι ἐστι, Apollon. Rhod. ὃ θέμις, non fas, Aristophan. Tzetz. sin in Hesiod. θέμις ἡ γῆ κατ' ἀρχὰς ὁ. κτὴ γοῦν τὸ ἄνθρακ' ἐγενήσεις, ὦ ἀνθρακοποιὸν, ἢ ἀπλῶς ἄδικον, θέμις κεκλεῖται. Mos populus vetus, ὡς τ' ἀναξάγοντα κ. χρησιτέχνη, τὸ μὴ λέγειν δεῖ θεῖον, τὸ δ' ἀναξάγοντα ἐστι ἀρέσκειν τὸ ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸ δεῖν ἀνθρώπων, θέμις ἢ δεῖν θεοῦ. vide cætera. Plato in Timæo, ὁ μὲν ἐπὶ πᾶν τὸ θέμις, quod ne dictu quidem fas est, Cic.

θώπιος, θεμιστεύω.

θώπιος, vaticinia, oracula, consilia consultáque & lege sancita, teste Iust. Plut. in Hom. θέμιστες ἢδ' ἢ θέσφατ' οἱ νόμοι, ἃ τὰ ἐξ ἀναγκῶν ἐρρωμένα. Ὅμηρος.

θώπιος, ὁ, vaticinor, χρησμοὺς ἀπ' ἄκρας, leges fero, do iura & leges, sum arbiter. Odyss. ἕ, θεμιστεύει δ' ἔνεσσ' ἠδ' ἐπιδευὴς ἀλλοχάων, iura dat vnusquisque natis atque vxoribus, Homer. apud Aristotel. primo Politic. aus quique monstrat progenitis ac conitgibus. θεμιστεύειν, vaticinari, oracula dare, Bud. in Pand.

θώπιος, ἡ, nymphæ quædam Hesych.

θώπιος, Hesych. pro ὀσία.

θώπιος, ὁ, legis peritus, iudex, iuris consultus.

θώπιος, ἡ, dea iustitiæ.

θώπιος, iustus, prudens.

θώπιος, fas. Plato in Apologia, ὃ δ' οἶμαι θεμιτὸν ἦν, ἀμύνου ἀφ' ὑμῶν χεῖρα. βλαπτεῖν, nefas enim est, vt arbitror, vi vim melioremà deteriore lædi. οὐ θεμιτὸν, nefas est. οὐ θεμιτὸν πιεῖν, non permittere. οὐ θεμιτὸν φάναι, nefas esse dictu, Gaza de Senect.

θώπιος, ὁ, hcitus, sanctus, pro θεμιστός.

θώπιος, iustus, legitimè, δικαίως, νομίμως, Suid.

θώπιος, Hesych. affert pro διαθήκας, παραστάσεις.

θώπιος, fecit, coegit, persuasit, appropinquauit. Odyss. ἕ, θέμασε δ' χέρσον ἐκέλσαι, appropinquare coegit, ἐξέβασε πόντου πρὸς γῆν.

Θὶ particula aliquando abundans, aliquando motum à loco significans, Homerus Iliad. γ, χεῦ πάτερ ἰδηθεν μεδέων, id est, πᾶς ἴδιος βασιλεύων, ἢ οὗ ἴδης, ὃς πυνος: τὸ δὲ ἴδηθεν ἄντι σαφήνειας, ἢ κατὰ τὸ ἐξ κεφαλῆς.

Θίναρ πάλαμαι τ' ἀμφὶς χεῖρ, ἰγρ, vola. Alexand. Aphrodis. libro secundo Problem. διὰτί τῷ θίναρι τῆς χειρὸς, id est, volam seu palmam cõtingit manuum. in Epigrammat. pro planta pedis. Pollux in secundo, τὸ δὲ ἔνδοθεν τῆς χειρὸς σαρκώδες, ὃπερ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ μάλιστα προσκεῖται τῷ θέναρι, vt oppositum exteriusque ὑπαντίον. Iliad. ε, Εἶδεν δ' ἄρα χερσὶ ἀπτερήσιν ἡμερόεσσι διὰ πάλαμάων οἱ χαίτης κάμον αὐτοῦ, Πριαμίδαι ὑδὲ θέναρ Θ. Etymologi. dictũ vult, vel ἀπὸ τοῦ θέσθαι ἐν τῇ χειρὶ, nimirum εἰς ὃ ἐπίθεται τὰ διδόμενα, vel ἀπὸ τοῦ θεῖναι quod est τυπτεῖν, quoniam ἐξὶ ἐπὶ πλεῖστον γίνεται.

Θεναρίζω, ἐς Θέναρ, percutio, πλήσσω, poeticum, Accus.

Θένιοι, Hesych. τὰ ἀφροδίσια ποιητ.

Θεοβλάβεια, ας Θ, læsio deorum, impietas, dita ἀσολίδτας, Æschin. τὸ θεοβλαβὲς ἢ τῶν ἀφροσυνῶν.

Θεοβλαβὴς, ὁ Θ ὁ ἡ, temerarius, in Deum contumeliosus, cui Deus abstulit intelligentiam.

Θεογαμία, ας, festa Proserpinæ.

Θεογένεια, baptismus, idem quod παλιγγενεσία, regeneratio, Dionysius, Nonn.

Θεογένητος, baptizatus, idem.

Θεογλωσσος ἀφθογγος, diuina facies & diuinis oculis prædita, Nõn.

Θεόγλωσσος βίβλος, sacer liber, id est, sacra scriptura.

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, vt interpretantur apud Demosthen. in orat. conta Neæram.

Θεογνωσία, religio orthodoxa, Areopag. cognitio Dei, Damascen. ἀναγγέλλει τ' Θεογνωσίας κακὸν ἡκτῆτας.

Θεόγνωτ Θ, Deo cognitus, in Epig.

Θεογονία, deorũ origo seu generatio, de qua liber Hesiodi extat.

Θεοδίγμων, ὁ Θ ὁ ἡ, Dei seu rerum diuinarum fusceptor, diuinus, Nonn.

Θεοδίδακτος, ὁ ἡ, à Deo læsus, cui à deo noxa seu damnum illatum est à διδάσκειν præter. verbi διδάξομαι: dicitur etiam res aliqua Θεοδίδακτος, id est, dei seu deorum noxa illata vt Θεοδίδακτος μαιωσία, in Epigrammat, cædes deorum noxa illata.

Θεοδίδακτος, ὁ, ἡ, diuinitus edoctus, in epist. ad Thess. αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε, vos enim estis à Deo edocti.

Θεοδρόμος, ὁ Θ ὁ ἡ, qui à deo circumagitur, à deo agitatus vel impulsus vt Θεοδρόμος μανία, apud Nonn. & Θεοδρομὸς ὀμφὴ apud eundem vox dei instinctu edita.

Θεόδμητος, ὁ, ἡ, à Deo ædificatus, vel paratus.

Θεοδόκατ, exp. Hesych. ὕσσα θεοῦ δεδώρηται.

Θεοδόσιον, genus cretæ. Vitruius architecturæ libro & capite septimo. Creta viridis item ex luribus locis nascitur, sed optima ἰπυνεαε. hanc autem Græci Θεοδόσιον vocant, quòd Theodotus nomine fuerat, cuius in fundo id genus cretæ primùm est inuentum. Vide etiam Plin. libro trigesimoquinto, capite 6. ea creta pictorum, verd de terre: viridemque terram vocant Veneti.

Θεοειδὴς Θ, ὁ ἡ, Θεοειδ Θ, ὕτερ Θ. Odyss. ξ, πολίεσσιν Θ Θεοειδὴς, eximius, diuinus, formosus.

Θεοείκελ Θ, ος, Deo similis, pulcher. Θεοῖς τὸ εἶδος ἰμοιὸν Θ. sic Homer. vocat viros eximios & Deo æquiparandos.

Θεοεκτὲς ἐν θεοῖς ἑστὸν, ἢ λαχεῖν.

Θεόθεν, diuinitus, à Deo. Aristoph. in Pace. σὺ δὲ τοῦ θεόθεν κατῆρξ πολέμου μετάστροπος αὖ σὺ.

Θεόθυτα, τὰ, carnes victimarum. τὰ θεῷ ἱερεῖον κίαπτε.

Θεόλαια, τὰ, bacchanalia: nam Bacchum Θεὸν vocabant. Hesych. Θεόλαια, Θυσίαι διονύσου ἀθλιώτη, ἢ παρὰ Θεοῖς Θ δόντος.

Θεόλεκτος, ὁ, templum Bacchi.

Θεολεσχᾶ Θ ης, ὁ, de rebus diuinis quæst ũ faciens, sacrilegus nundinator: sic appellat Gregor. eos quos Dominus eiecit è templo. Item dicuntur θεολεσχᾶσαι, οἱ ἀφ' ἑπαίῳ τοῦ ἁγίου τὰς ἰαυτῶν διδασκαλίας πρὸς πρόσκαιρα δόγματα, ὡς οἱ κάπηλοι τὸ οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici qui alienæ veræ religioni miscent. Nazanzen. Θεολεσχᾶσαι ἀσεβήματα, interp. diuina vendentes expelle.

Θεόλεκτος, à Deo vocatus, Nonn. Θεολεκτοῦ νηοῦ, templum in quo Deus inuocatur. Θεόλεκτος ἐκκλὸς, ara vbi Deus inuocatur, Nõnus. & Θεόλεκτοι μέλ. ἐφύη, pro templo.

Θεολυτὴν, Deum audire, Deum inuocare. ὡς θεοὶς ἐθέσπισεν ἐπαγγελίαν τὸ κλύειν τὸν κακούν, quia ſciliceet deere ſolebant κλῦθι μοι, vt κλυθὶ μοι ἀγωνιῶντος. Plutarchus in Romulo, Θεολυτὴν τ' κυρίου, Quirinum inuocare, nam quiritare ſiue quiritari, eſt χαλεπαίνειν ἢ πυνθάνεσθαι: Θεολυτὴν verò deũm fidem implorare, vel ἢ Θεοῦ δηθεν εἰσθαι, Deum inclamare in diſcrimine. Syneſius de tempeſtate loquens, ἀσκωμεν ὑπὸ ἰδίνη, ἢ Θεολυτεῖν ἐφὶ ταῖς ἐσχαμμένοις σπονῦν, hinc etiam Θεολυτὸν ὑδῶρ ἐ dicuntur vates ſeu diuini, quibus numen aliquod familiare eſt, qui dei vocem audiunt apud Plut. de dæm. Socrat.

Θεολύτησις, ως, ἡ, Deorũ imploratio, ſeu inuocatio, apud Suid.

Θεολύτης, Suid. Θεόπεμπτος.

Θεόλουτος, à Deo laboratus, i, diuinus.

Θεόλεκτ Θ, facerdos, ἱέρεια Hesych.

Θεόλεκτα, apud Ioſeph. dicitur reſpublica Iudæorum ſub Mo.

Θεόλεκτος, diuino iudicio electus, Dionyſ.

Θεόλεκτα, τὰ, quæ ſunt diuinitus.

Θεόλκτ Θ, ὁ ἡ, à Deo conſtitutus, à Deo conditus.

Θεολάθεια, ας, ἡ, ſtoliditas.

Θεολάθεος, ὁ Θ, ὁ ἡ, cui Deus abſtulit mentem.

Θεολάντ Θ, ὁ ἡ, numine afflatus, ὑ Θεῦ, Suid. Appian. in Iberic Scipion. ὡς ὑπ' ἀν Θεολάντ Θ.

Θεολάφεια, ας, ἡ, numinis afflatus.

Θεολόγειον, τὸ, locus ſupra ſcenam, in quo dij conſpiciebantur. Pollux in quarto, ὅτι ὃ τὸ Θεολόγειον, ὃ νῦν Θ τοῦ σκηνικοῦ ὄψεται ὑπῆρχεν τοῖς θεοῖς ἐξὶ ἡ οἱ θεοὶ αὐτὸν ὡ ἐγίγνοντο.

Θεολογέω, de Deo loquor, Nazanzenus in Orat. Accipitur & co philoſophicè commentarij, Ariſtoteles de mundo, λέγουσὶ ἡμεῖς ἡ κατὰ τοὺς ἐρικτ. Θεολογήσωμεν τοὺς συμπάντων ἀγωνοῦς φύσεως ἡ ἄπειρος, ἡ μικρὸν, id eſt, proinde dicere ipſi gredimur de iis omnibus vniuerſim collectis, quamquam poteſt maximè theologica commentatione edifiere, quænam ſit cuiuſque horum natura, ſitus, motus. Θεολογίαν ſerere de rebus diuinis & ſpeculari, theologicè explicare & diſputare, Dionyſ. ἀλλ' ἀνὰ Θεολογεῖν τε ἡ ἱστορεῖν, verè de Ciſto differentes. Alibi, τὰ περὶ τριάδος Θεολογεῖν dixit. Καὶ Σωτῆρίμον, theologicè explicatum & diſputatum. ὡ Θεολογία ἡ ἀρχήτ Θ· φῶς τοῖς ἔθνεσι τὸ Σωτῆριον, inquit Plutarch.

Θεολογία, ας, ἡ, ſermo de Deo, Plato ſecundo de Republic. Dicem ſtatuebant, Θεολογίαν, συναλλαγὰς quæ & πολιτικὰ ἡ μὴ dicebatur, hæc velut ſacramentis implicita continebant Alteram ponebant φιλοσοφικὴν, quæ & κρατυντικὰ ἡ ἀπόδειξις, ab iis dicebatur: ipſamque Philoſophicam in theoria & ritu diuinarum commentatione verſari volluerunt. Dionyſ. ὅτι τὸ τῶν ἐνεῖσαν χρὴ τὸ θνῆλὸν ἐξῆ τῶν νῦν Θεολόγων ἀδρῶσ τὸν ἀφ' ὑπερβόντων ἡ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανῆ ἡ γνωσιμωτέραν, ἡ τὴν ὑφ' ἡμῶν πολικὴν ἡ πατρικὴν, τὴν δ' ἀφ ὁσίων ἡ ὑπόθετικὴν.

Θεολογικὸς, prima philoſophia quæ ſpeculatur τῶν χωριστῶν ἀπ' ἀκινήτου, Ariſtotel. lo. Metaphyſ. & Θεολογικὴ βίβλος, ſacra ſcriptura, Areopag.

Θεολόγος, theologicus, qui theologiæ eſt peritus, theologi eſt ductus, qui diuina tractat, Naz. in Orat.

Θεολόγος, ὁ, theologus, qui de Deo differit.

Θεομάνης, ὁ Θ ὁ ἡ, deorum inſtinctu furens, cui à diis furor immiſſus eſt, Euripid.

Θεόμαντις, vates. Plato in Apologia ὥσπερ οἱ θεομάντεις ἡ οἱ χρησμῳδοί.

Θεομαχία, μάτ, ατ, ατος, Deo repugno, Neutr.

Θεομαχία, ας, ἡ, deorum pugna.

Θεομάχ Θ, ος, ὁ, Deo repugnans, Dei hoſtis. Θεομάχοι τε, cum D pugnantes, ſic legitur c. 5. Act. Apoſt.

Θεοπάσ Θ, pro θεοπρόπ Θ, ſeu θεόφθ Θ, apud Herodot. qui ſæculo adeſt.

Θεομήνια, ας, ἡ, ira diuina.

Θεομήτιος, ὁ, diuino ſpiritu agor, diuina ſapio apud Hesych.

Θεόμητος, diuina ſapiens. Nonn. ἡ πόθεν Θεόμητι τόσσα γαῖα φοιτᾷς.

Θεόμιτος, Suid. Θεόφρων, θεοσέβων.

Θεομιμητὴς, imitatio Dei. ἡ θεομίμησις, Areopag.

Θεόμισος, ὁ Θ, ὁ ἡ, ν, Deo inuiſus: cui opponitur θεοφιλὴς, Prov. φιλῶ θεοφιλὲς ἀνθρ, ὁ θεομισὴς. Ariſtophan. in Auib. ἀμὲ δὲ ὑπερμισῆ ἐφύκ. Ἐτ θεομίσος, id eſt, θεοῦ μῆς, Dei oſor. Plaut. Nã inmict. Ariſtoph. Θεομισὴς, ὁ ὑπὸ θεοῦ μισούμεν Θ. Θεομίσεως, ὁ ὑπὸ μισοῦ, Suid.

Θεόμορος, diuinitus ſortem adeptus.

Θεόμπνευστος, Hesych. σώφρων.

Θεόνδια, τὰ, feſtum ſolenne omnium deorum.

Θεόνυμφος, dicitur Maria virgo, Chriſti mater, à Nonn.

Θεοπάβολος, diuinitus inſtituta. Θεοπάβολα λέγει, vocat Legeſia Dionyſ.

Θεοσεβὴς, pius, fidelis, Deo parens, Nonn.

Θεοσπότος, numine affor, Hesych.

Θεόσπομπτ Θ, ὁ ἡ, ὁ, Deo miſſus. Θεόσπομπτ Θ ὁ Θεόδοτος ὁ Βιθυνὸς, Ariſt. in Ethic.

Θεοτάλεσις, diuinus fictor: ſic Deus vocatur à Philone de indo. Pollux vero in primo θεοπλάσται vocat idolorum fores, ἄγαλματοποιοὶ, ἀγαλματουργοὶ, θεοτυποὶς quorum ars ἀγαλματοποιία ἡ ἀγαλματουργικὴ θεοτυπικὴ.

Θεόπνευστ Θ, ος, ὁ ἡ, à Deo aſflatus, diuinus, Phocylid. τῆς ἡ θεοπνεύστου σοφίας λόγος ἔξῆ ἀρίστ Θ. Paulus ſecunda ad Timoth. πᾶσα γραφὴ θεόπνευστ Θ, tota ſcriptura diuinitus inſpirata.

Θεοποιῶ, ῶ, Deum facio, Lucian. Θεοποιεῖν τὸν κοινὸν, Nazarenum dicitur τὸ ἄγιον ἀνεῦμα, Spiritus ſanctus deos facit ſi dem in Orat.

Θεοποιικὴ, ſub. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars confingi

orum simulachra. Pellux libro primo.

ατικός, ή, ον, qui deos seu deorum simulachra conficere potest.

ατικός, ή, όν, deorum fabricatio, simulachrorum in honorem eorum effictio Pol.

ύτης, ου, ὁ, sculptor, statuarius, dei fictor. θεοποιὸς τέχνη.

ύω, deos & sacra effingere, fictos vel fictas ex Platone l.10. de Legib. in fine.

ωσις, maiestatis quiddam præ se ferens. θεοπρεπὴς φωνή, Deo magis convenientes voces, Nazanz. in Oratione.

ος, ον, ὁ, ἡ, vaticinor. Iliad. ἀ, θεοπρόπων ἐξερώμεθα, fata quicens & futura, vel fata exponens.

ον, ου, τὸ, oraculum, μαντεῖον, μάντευμα, προφήτευμα, ᾠδὴ θεοπροπίας, Suid. Iliad. κρήνην θεοπρόπος ἀκροφώτις, id est, ἡ τὰς ἐν μαντείαις.

ός, ή, όν, vaticinatio ex Deo, oraculum. Iliad. ἀείσῃ θεοπροπίη, id est, τὸ λόγιον, τὸ ἐκ θεῶν μαντεῦμα, ἢ τὸ τοῦ θεοῦ ἔπος ἢ ᾠδήν.

ός, ή, όν, vates, sacerdos, qui ad oracula mittitur, oraculorum consultor, μάντις, προφήτης. Odyss. ἀ, ἐς μάντιν καλέσασθαι προφήτην, id est, hominem divinum & vatem. Item Deum dicunt in Epigrammat. ἐς δίκας πέμψω θεοπρόπον πίκταρ συνοδαῖς φαείνε, Pictor Fabi necessarius ad captanda oracula Delphos est missus, Plutarchus in Fabio. θεοπρόπους δ' ἔδωκεν ἡ Δελφὸς, ad Delphos ad consulenda oracula mittuntur, Herodot. Ἀπόλλωνος θεοπρόπους εἰς Δελφούς, in Delphos missile legatos oraculum scisciturum, Plut. in Rom. πέμψαντες θεοπρόπους, mittentes consultores, Herodot. l. 1.

ός, ή, όν, qui deum videt aut cernit Areopag.

ία, ἡ, visio diuina. ὁ δὲ ἐκπλαγεὶς θεοπτίᾳ, Suid. & Θεόπτης, θεοπτικὸς, & θεοπτικὸς μάντις, apud Areopag.

ον, τὸ, quod fit à Deo.

ικὸν, ἡ, diuina in institutio, θεία διδασκαλία, κατήχησις, Suid.

ία, ἡ, diuina locutio, Damascen. ὁ θεολόγος ἐκεῖνο μὲν ἐσιγήσατο ἐν τῇ προφητείᾳ.

ός, ή, όν, à Deo dictus, diuinus, Nonn.

ός, ή, Deo excitus, & impulsus virgula diuina, θεόσσυτος. Æschyl. in promet. θεόσσυτον, ἢ βροτοῖσιν ἄστασον. interpr. κινητὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἀστήρικτον. τὸ ἔρμα, τὸ ἀνερμάτιστον.

ός, ή, όν, Deo fusus & fluens: unde θεόρρυτος ὄμβρος.

ός, ή, όν, Deus, qui vnus idémque est, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τὸ ἀμέλει. entium autem φασὶν οἱ θεοὶ, πᾶσαί τε θεαιναὶ δαίμονια sunt & θεότητα ἀνεῤῥητα. Philosophi θεοὶ, numina vulgi opinione consecrata intelligunt: θεὸς verò appellatione vnum intelligi, supremúmque numen, cuius imperio & potestate omnia administrantur. Id quum Macrobius doctus, tum verò Plato in epistolis, his memorabilibus verbis, σπεῦσον ὃ τάχος ἐμβαλεῖν εἰς τὰς ψυχὰς ἃ ἐστὶ καὶ ὃν ἕνεκα πάντα ἐστὶ καὶ ὃν ἕνεκα ἄν εἴη, ὅτῳπερ μέτεστιν ἐκείνου, ἐκείνου μὲν σπουδαστέον ἐστὶν εἶναι, ἐκείνου δὲ ἕνεκα πάντα πρακτέον. Et infrà, ὃν ἕνεκα πάντα ὑπάρχει καὶ ὃ θεὸς ἀρχὴ, θεοῦ ἢ τὰ ἄριστα. de quo & in epistola ad Dionysium. Homer. Odyss. ἐκ γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε θεοῦ δ' ἀρχὴ δόσις ἐστίν. Et vtraque syllabam vnam facit, sinitiens, θεοῦτον τὸ ῥῆμα, &c. θεὸς genere quoque Fœmin. inuenitur. Plato libro primo de Republ. σφοδρὸς ἐδόκουν εἶναι τῆς θεοῦ, precationes deæ fácturus. Sophocl. in Aiace, ἀλλὰ μὴ ἀδίκοις ἀλκίμοις ἐπαλθήσει θεοῖς, id est, Pallas Iouis filia dea me contumelia ficit. Idem, ζῶσιν ἐν θεοῖς θεὸς πικρὸς φυτεύσας ἀνήρ, Aristophan. ὁπόσοι θεοὶ ἐσμὲν ἀεὶ φιλεῖται ὑπὸ θεοῦ. Attice tamen masculinum intaxat videtur, vt apparet ex dicto Stilponis apud Laert. l. Plato de Leg. μετὰ τοῦ θεοῦ ἐν ἑκάστοις ἰσόμοιρον σκέπτεσθαι πάντα, principium & numen hominibus insitum omnia seruat, &c. pi etiam generis masculini esse potest, vt sit, principium, quod & idem numen est: vel potius ὁ θεὸς, scilicet Venus: nãgitur de liberorum procreatione. In diuinis literis quum eos vocant amicos Dei, non apponitur articulus, sed tãtum θεοῦ, id est, dij estis. At quoties significatur versus ille & fois Deus, semper articulus, ὁ θεὸς. θεοῦ τὸ εἶδος ὅμοιον, Homer. θεὸς, ὁ Deus, Eudæus in epistolis posterioribus. εἰ θεὸς θέλει, ristotel. ὁ θεὸς οὐ βιάζεται, Xenoph. σωὸν τῷ θεῷ, Sophocl. fauen Der. σωὸ θεῷ, pro σὺν θεῷ τύχῃ, Deo bene iuuante, Aristohan. & Budæus in epistolis, σὼ τῷ θεῷ, diis iuuãbus. hucydides, θεὸς ἢν μαχεῖται, vide Erasm. in Adag. θεοῖ σὼ ἀμαχεῖ, Pindarus Olymp. 10. ope diuina, virgula diuina. θεοὶ κελamantis, apud Lucian. σὺν μοὶ τὸ θεὸς, Aristophan. vbi muer Athenienfis loquitur. Phrynich. ait mulieres non viros iu re τὸ τοῦ θεοῦ. θεοὶ duodecim, sex mares, totidem fœminæ: norum imagines Romæ ad forum auratæ stabant: Varro liro primo, ὧν τὸ δεῖν. Καλμ. ἀλείσει. Ἐτύπου ἢ μαστιγίαν ἢ παγγάνου ἢ θυσίας, οὐ δεῖσι ἀς καλεῖσι, τὸ μορίσον φυτὸν ἢ ἀΐρκητος, φοβερὸς ἐξαπατῆσθαι ἀνθρώπους, ὃ δὲ ταῦσον ἐπὶ γῆς χωίσας φορτίον ἀναπίπτουσι ἢ πὶ ἀσφαλτ, οἱ μὲν δὲ θύσιας ἀφοῦ τῶν κρεῶν θέντες ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων, ἢ ὑπὸ τῶν πυρὸς κότες, τῆδ' ἀστῆρι τοῦ κυνὸς ἐπιτιθέμενοι, ἢ θάλασσα ἀπὸ τῶν ἐπίσω, ἐπειδὴ ἐν τῷ θεῖν ὁμοιωσάμενος ἐδὲ ἀτερπὲς ἢ φρενοκλυδωνίσεις ἢ λιμὸς ἢ ὕδωρ, ἢ σκηλώλωμα ὡς φορτηγὸς, οἱ ἢ τῆλ' ἐκ γῆς φυσιζόου ἀφιπόμενοι κεφαλὴ, ἢ ὅτ' ἐπ' ἀνθρώπους, ἢ ἀθλιώτατοι, ἢ ἀπίτοιοι, ἢ ἀπὸ ἀμπλοι, ἢ ἀπὸ ἀμφιβολίαν ἐμπεσόντες, &c. Θεὸς, ὁ πολλοῖς, in eos, quibus in rebus perplexis, præter spem exoritur aliquis, qui salutem afferat, & negotij difficultatem expediat. Etasm. 43. Quum poetæ in aliquem nodum explicatu difficilem incidunt, ad diuina remedia confugiunt humanis destituti, itaque inducunt deum aliquem lites componentem, & controuersias dirimentem. Ecce apud Euripidem in Oreste: Orestes damnatus capitis à Mycenæis propter matricidium, interfecit Helenã, causam, & originẽ istorũ malorũ, capit filiã eius Hermionem, occupat regium cum Pylade, & Electra sorore: Menelaus disseminato rumore de vxore interfecta, accurrit, vt eã vindicet at Orestes occlusis, munitisque portis regiæ armatus, & instructus facibus, minatur se regiam incenturum, & filiam necaturum ni Menelaus desistat cepta oppugnatione, atq; adeo impetret sibi à Mycenæis absolutionem: hinc lis, & controuersia in tanto animorum hinc inde æstu, vix componi, sedarique poterat, apparet itaque Apollo, & eam componit, ac nodum istum soluit: hoc artificium Græcis dicitur θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, quia deus inducebatur in scenam suspensus in aere ex quadam machina: ἀπὸ μηχανῆς ἢ θεὸς δίκτυον, ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἀπορίας, Pol. l. 4.

Θεόδοτος, ὁ, ἡ, à Deo datus, Aristoteles primo Ethicor. θέλετον ἢ τὸν θεὸν αἰτεῖσθαι θεόδοτον τύ. Hesiodus, χρήματα δ' ἐσθλὰ ἀπ' αὐτοῦ θεόδοτα.

Θεοσέβεια, ας, ἡ, pietas, cultus Dei, religio. ἡ θεοσέβεια σωφρονικοῦ ὄντος ἢ μὴ ὄντος θεοῦ θεραπείας ἢ παιδιὰ πρὸς ἐπίθεσιν ἀλλήλας ἀγωνίαν ὀρθὸν, ἀλάζονος ἀσεβοῦς. Item Alex. libro 1.

Θεοσεβὴς, ές, ὁ, ἡ, pius, religiosus, Dei cultor.

Θεοσεβῶς, piè, Xen.

Θεόσυτος, ον, ὁ, ἡ, venerabilis, diuinus, diuinitus immissus. Aristoph. περὶ de voce tonitrui, θεοσέπτου φθογγὴν, venerandam vocem audisti.

Θεοσέπτωρ, ορος, Dei cultor, Euripid. Θεοτόκος.

Θεοσεβέω, εις θεὸν ἐμβρίθειαν, odium in Deum. Aristophan. in Vespis, ὦ πόλις ἢ θεόθεν θεοσεβεία.

Θεοσημεία, diuinatio, Dei vaticinium, ὃ τῶ θεοῦ μαντεῖα, Suid.

Θεοσωσεῖν, deos colere.

Θεοσεφὴς, religio Christiana, Areopag.

Θεόσοφος, in diuinis peritus, theologus. (diuina.

Θεόσυτος, à Deo impulsus, diuinus, Nonn. θεόσυτος φαίνῃ. ἐνθεός.

Θεοσιβὴς ζῆν, Nazanzenus in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, τὰ ὑπαρξάμενα ὁ ὠφὴ ἁγίας ζῆν ἢ θεοσεβοῦς ὑπολαβεῖν, calceamenta soluat qui sanctam & diuini tramitis terram calcaturus est.

Θεόσπορος, pius, Dei amans, Nonn.

Θεοστυγὴς, ὁ, ἡ, Deo inuisus & exosus, vt θεομισὴς.

Θεοστυγὴς verò vt θεμίσεις, Dei osor, Plaut. Nonn. Paul. ad Rom. r. Θεοστυγεῖς (scribitur tamen corruptè cum circunflexo) ὑβριστὰς, &c. 1. ἀ θεὸν συγάντας ἢ μισοῦντας.

Θεοστυγὴς, ές, impietas, impuritas, odium Dei.

Θεοσυλὴς, ές, sacrilegus.

Θεοτέλεστος, ὁ, ἡ, à Deo prodigiosè proficiscens, apud Demetr. Phalar.

Θεοτρεπὴς, ὁ, ἡ, Deo gratus, Nonn.

Θεότυκτος, à Deo factum.

Θεότυκος, numen, prouidentia diuina, diuinitas, deitas, Rufinus ex Nazanzen.

Θεοτίμητος, venerandus, diuino honore afficiendus, vel à Deo honoratus.

Θεοτόκος, Deum parions, Mariæ virginis epitheton.

Θεότοκος, ὁ, ἡ, ex Deo natus.

Θεοτυπία, conformatio Dei Bud. ex Areopag.

Θεοφιλὴς, pius θεοσεβὴς, religiosus, pius, Deo acceptus. Dionysius Poeta, θεοφίλες αἰδοίοιο. vnde θεοφίλεια, pietas, religio apud Nonn. & θεοφίλα λέντες, in Epigrammat. Item θεοφίλης, excellens, ὕψος χθ.

Θεοφόρος, ὁ, ἡ, Deum capiens, Nonn.

Θεοφυὴς, Naz. qui diuinitatem assumit.

Θεόπολις, ἡ, Theopolis, id est, Antiochia. Stephan. de vrbib.

Θεόπολις ἡ μεγίστη ἐν τῇ πολίτῃ τῆς Λιττυρίας μετὰ Σελευκίαν τὴν Ἰσαυρικήν.

Θεόρρυτος, à Dionysio dicitur ἀ θεοῦ ἀφορμὴν ἔχουσιν. Θεόρρυτος verò ab ipso dicuntur scriptoris nostri opera, quæ diuinitatem eius testãbantur, vt contra naturæ leges & supra vim eius edita. Eius interpres τὸν μὲν παλαιὸν ῥηθέντα, Θεολογίαν vocatam esse dicit. τὸν ἢ κρείττω, Θεορρύτου, propter Christi opera miraculorum plena. Tamen Theurgia pro Magiæ specie ab Augustino sumitur libro 10. de Ciuitate Dei, ex Porphyrio Platonico.

Θεουργὸς, ὁ, qui in sacris operatur.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, &

Θεοφάνεον, τὸ, & conspectus Dei apparentis, διὰ φαίνομαι, Herodot.

Θεοφάνια, τὰ, epiphania, Budæus in epistol. τὰ ὑστερεῖα τῆς Θεοφανίου ἑκ τῆ ἀγορασμῆ τῆ υἱῆς πεπραθῶσι, &c. postridie regalium. Θεοφάνια εἰς τὸν γῆν ἔπεμψαν πανηγυρεις χρεσοῦ, Naz. in Orat. Dei quasi apparitio seu natalis Christi so lennitas.

Θεοφάντωρ, theologus Hesych.

Θεοφατίζω, vaticinor, multa loquor.

Θεοφιλὴς Θ, ὁ, ἡ, pius, amans deorum, Deo gratus, Xenophon in Apologia Socrat. ἐμοὶ δοκεῖ Θεοφιλεστέρους μᾶλλον τετυχηκέναι, mihi videtur fortium diuinum esse fortitus. Plato secundo de Republic. ὧν τὸ θεοφιλέστερον αυτὸν εἶ ἢ τὸ δίκαιον, & reliqua, vt sit Deo charior. Idem ibid. κἂν τῷ ὄντων ᾖ μαρόβιον Θεοφιλὲς, nullus amentium vel infanorum Deo charus, Deo acceptus.

Θεόφιλος Θ, amans Dei, siue gratus Deo.

Θεόφρων, diuinitus. Hesiodus in Theogonia, οἵ ῥεῦθ' ὑπ Ἔρεβι γθονὶ δνοπὸς ἠερόεις, qui quidem ex Deo, suo ortu sunt mortalibus magnæ vtilitati. Θεοφρ ἀπαλαντες, Θεοῖς ἴσος, Θεοῖς ὁμοῖος.

Θεοσεβὴς, ὁ, ἡ, pius, religiosus, Θεοσεβὴς.

Θεοσθένομαι, numine afflatus sum. Heraclitus de Sibylla, Ἠράκλειτος ἡ κλείουσ ὁρμεῖσθαι βάλοντα ὀρᾶν, οὐ διὰ Θεοφορημένης γυναικὸς ακίνητα ἐβόησε. Θεοφορημένος vocabant τοὺς ἐνθουσιῶντας, fanaticos, κατεχομένους ἢ πατεχομένους ὑπὸ τῆ Θεοῦ, ἢ ὀξυσπάτας, vel ὑπὸ τῆ δαιμόνων κρατουμένους.

Θεοφόρητος, ὁ, ἡ, numine afflatus, diuinitate raptus, & deam ferens, apud Lucian. dicitur etiam Θεοφόρος.

Θεοφορία, ας, ἡ, afflatio numinis, ὁ δυσπασμὸς. ἀ'γεται δ' ἀπὸ ἡ ὑρίης, χαλεπὰς πνεύματα πεδίοιο Θεοφορίης.

Θεοφόρος αὐτὸς, vir diuinus. Damascen. ὁ ἱερὸς ἀδριάνὸς Βασιλεὺς τὸν ἡ χρησῳδὸν Θ, ἡ σὰς ὁ τῆ Θεοφόρων παῖδων χορὸς & Θεοφόρε ὀνόματα, quæ à diis desumpta alicui indita sunt.

Θεοφορύβδην, fanaticus, diuino spiritu plenus.

Θεοφορῶ, diuiniloquus. Aliquando passiue capitur, vt Θεοφορᾶς μῶσος, apud Nonnum, fermo diuinus, & à Deo dictatus seu dictus.

Θεοβουλὴ, ας, ἡ, consilium diuinum, oraculum diuinum Hesych.

Θεοφραδμων, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, à Deo pronunciatus. Non.

Θεοσεβεια, religio, pietas.

Θεοφυλακτος, ὁ, ἡ, à Deo seruatus, qui est in Dei tutela.

Θεόω, μ, ὠσω, ωσα, ωκα, quasi deifico, deum efficio, Θεόπατερ μεταδίδωμι. Accus. με Θεοῦ δια τὸ βαπίσματος, me Deum facit aspergine lauacri, Naz. in Orat.

Θεᾳπαινα, ης, ἡ, &

Θεραπαγὶς, ίδος, ἡ, ancilla. Appian. παλαιου δὲ ἐπὶ αὐτῆ Θεράπαινα, καὶ ἀπελεύθερα δὲ ἐπὶ ἀνδρὶ liberta.

Θεραπεία, ας, ἡ, cultus, obseruantia, medela, obsequium, cura, curatio, fanatico, Liuio delinimentum, delinitio Cicer. remediatio, Scribon. Larg. Marcello Emp. Item comitatus, familia, Valla, id est, assectæ, vsus ministerij. Vlpian. fi vsus ministerij sit legatus. Arist. de mundo, Θεῶν ζητῶν καὶ ἡρώων Θεραπεία. Θεραπεία Θεῶν, Plato de legib. αὐλικὴ Θεραπεία, aulicus comitatus, Budæus in epistolis posteriori, id est, σκολικὴ δὲ Θεραπεία ἐ-χθρ, ob seruio, colo, officiosè tracto, Thucyd. Θεραπεία ποιεῖσθαι τινὸς, huius curatione vtor, Galenus libro secundo ad Glaucon. Θεραπεία, cultus heroum, vt Θεοὶ, deorum, Aristotel. ἀεὶ κόμαι, est item cultus de arboribus & herbis dictus pro omni cura quæ illis impenditur apud Theoph. vt κάσπερ ἐ τοῖς φυτοῖς, cui opponit ἀθεραπευτὶ, vt quum dicit τὰ μὴ ἡ Θεραπεία τὰ ἡ ἀθεραπευτα μεταβάλλει.

Θεράπων, familiaris, ministri, Θεράποντες in Epigrammat. ibidem Θεράπαι, ministrum, à nominatiuo Θέρᾱ pro Θεράπων author Hesych.

Θεράπωμα, ατος, τὸ, cultus quo emeremur & conciliamur. Θεράπωμα, etiam significat, id quod sanandum proponitur. Plutar. initio lib. de gar. δύσκολον μὲν ἀκολαμβάνει Θεράπωμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τῶν ἀδικεχρίσεων, id est, rem sanatu difficilem.

Θεραπευσία, ας, ἡ, cura, fupplicatio, Θεραπεία, ἱκετεία.

Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ, sanabilis, medicabilis.

Θεραπευτὸν, venerari oportet. Xen. Θεραπευτέον ἐστὶ Θεοὺς. Item τῶν γῶν Θεραπευτὸν, terra colenda est.

Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, scil. Θεραπευτὴρ, minister, cultor, clients, curator, ἰατρὸς, Hesych. Plato libro primo de Republica, ἰατρὸς ἡ κυβερνήτων Θεραπευτὴς. & libro secundo, ἄλλὰ ἡ τοῦτ' τὸ σῶμα Θεραπευτὴς, id est, administrator, est etiam captator & delinitor Cicer. Θεραπευτῆρες ὑπηρέτας, ministri & famulantes, Plutarch. in Lycurg. Suid. τῆ μὲν πολεμικῆ μέρει. Θεραπευταὶ etiam καὶ ἀσκηταὶ dicti sunt illi primi monachi: & Θεραπευτρίδες virgines. τὸ δὲ ἀγγέλῳ διάτρυσα καὶ σκαλόρυγι, Philo, Fabil. quorum locus so litarius & secessus ad veræ philosophiæ commentationem & exercitationem dictus, ἀσκητικὸν, φρενητικὸν, σεμνεῖον, καὶ ὡσαύτως ἱερὸν, καὶ ἁγιαστήριον.

Θεραπευτικὸς, officiosus, officiis alios sibi concilians. Plato epist. 4. δικαίως πανὸν διαφέρει τῶ φρονίμῳ τὸ θεραπευτικὸς ἔῤῥ, quibuldam videris non satis officiosus atque affabilis esse. Θεραπευτικὸς τῶ πλήθους ad multitudinem demulcendam, & demerendam aptus. Θεραπευτικὸς τέχνης, curandi modus, ea medecinæ quæ curationè agit, Dioscor. l. 7. Ité θεραπευτικὸς curãs, curãdi ti habès. Θεραπευτικὰς μοῦσαι, maculas curandi vim habens, Nic. Θεραπευτικὴ μέθοδος, Budæus in Pandect. Θεραπευτικὴ σωματικὴς, corporis habitudo curatione indigens, Aristotel. in Pol. Θεραπευτικὸν ἐκνὶ δεῖσθαι ἀγαθοῦ, Dioscorides libro quarto reciendæ medicinæ rationem docere, Marcell. medicã vim & rationem exponere, Ruell. Θεραπευτικὸ ἀνάμασις, vis remedibilis, Macrob. l. vlt. & Marcel. Empiricus.

Θεράπευτος, sanabilis, medicabilis.

Θεραπευτὴ, ἰδος, ἡ, cultrix Ciceroni.

Θεραπεύω, μ, εύσω, εῦκα, feruio, colo, demereor, declinio vehementis, vel obsequiis, seu emollio ac foueo, medeor pharmacis, remedio & remedior, Scribonio Largo, Hieronyme, Marcello Emp. Tertull. Accusat. Xenoph. φασὶ δὲ οἱ Θεσσαλοὶ τοὺς Θεοὺς, id est, deos obseruasse constat. Idem, ἐνίοι δένδρα περὶ ἡ Θεραπεύειν τὰ παρὰ δένδρα, arbores colere. Θεραπεύω τὰ ἵππους, Aristophanes. Θεραπεύω τῶν γλῶ, Xenophon. Θεραπεύω δένδρα. idem. τὰ ἡδέα ἡδονὰ Θεραπεύω, indulgeo meæ voluptati, id. Θεραπεύω κύνας, curo canes, & cũ ἵππους, quos, idem. Θεραπεύω τὸ ναυτικὸν, rem nauticam curo, Thucydid. Θεραπεύειν τὸν γῶν, fulpicionem obfequiis te llit, Plutarchus in Numa. τὸ Θεραπεύειν φυτουργὸς, herbas colit plantator, Nazanzen. Θεραπεύειν χρίωσι τὰς πολλοὶ δ', pellices donis afficit, Plutarchus in Themistocl. Θεραπεύειν κόμιλον φαίνεσθαι λιεσθαι, operam dat coma nitida videatur, Plutarchus in Lycurg. Θεραπεύειν τὰ πόδας, pedes lauerat, cap. 19. l. 2. Reg. ὁ Θεράπων σπένει χρήματα δύνει, Thucyd. illum pecunia liberali profequntus est. Ito fecundo de Republic. Θεραπεύειν τὸν Θεὸν ἡ τῆ ἀθανασίας ἀκτῆς, sibi conciliare. Θεραπεύειν τὰς θύρας τῆ ἀρχόντων, pulso esse ad limen magistratuum, vt salutatores & apparitores, Xen. l. 8. Pæd. εἰ Θεραπεύοντες, feruti, Thucyd. clientes, Polyb. τῶν λόγων χρηστὸν Θεραπεύῃ τῆ, Plutar. ἀεὶ ἀληθείας, honestationib. curatus, emendatus. τὰ ὑστερεῖα Θεραπεύειν, instanus malis (inquit) mederi, Athenagoras in Apologia.

Θεραπεία, pro Θεράπαινα, comitatus, feruitia. Herodo. ἐπὶ δὲ Θεραπείῃ, præter feruitia. Θεραπείας τὰς βωμολοχίας.

Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix. Cicer.

Θεράπτης, pro Θεράπων, Apoll. Rhod.

Θεράπτωρ, αὐλὸς ὁ, σο Θμεὶ, Hesych.

Θεράπνη, ἡ, locus in Lacedæmone, Helenæ ciuitate celebris. Hinc Therapnæi fratres, Castor & Pollux.

Θεραπίδιον, ου, τὸ, ancillula, pro Θεραπαίδιον.

Θεράπων, ὁντ Θ, & Θεράπ, οντ, ὁ, seruus, famulus. Iliad. ἐβ, Θεῶν ἀὐτὸν, bellicesi.

Θεσφάτη, siue Θεσφάτων, vox Hebræa quam Græci bibliorum interpretes retinuerunt, i. idola, vt et Hieronym. exprimit p. 17. Iud.

Θέρεια, ας, ἡ, æstas, tempus æstatis, lib. r. Dios. Θερεία, pro eodem apud Herod. quidam Grammatici ita à Θέρω deducunt, vt λέκα à θάλλω. Iliad. tamen Θερεία scribit, quæ scriptura vix commendet vt in hoc Θερεία subaud. ἀώρα. Budæ. ex Polyb. 10. initio ἀχρωῶν ἐ Θερείας, & ex eodem διαφώνες ὅτι σύμπαν τὸ τῆ Θερείας ἀσκρικὸν εἰς τὰλ Θ γλυκὺ τῆ μηλίττης.

Θερμάδεια, etiam significat, id quod sanandum proponitur. Plutarchus initio lib. de gar. δύσκολον μὲν ἀκολαμβάνει Θεράπωμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τῶν ἀδικεχρίσεων, id est, rem sanatu difficilem.

Θερεσκεχρίζω, Θ, ὁ, ὁ, ὑμβρο fus, platani epitheton, quasi tectum præbentis, apud. Nicand. sub cuius vmbra æstate vbari poteft, vel ex cuius foliis æstate lectus sternitur.

Θέρεσ Θ, ὁ, ὁ, æstuus.

Θερεσιτατος, ferudissimus. Aratus, ὁ δὲ μὲν ἠελίοιο θερεσιτατὸς ἐ ἀλδαίνῃ, ibi quidem solis ardentissimi cursus, à Θερμότατος. Andei in Theriacis, ἢ τοι ὁ ἠελίοιο θερεσιτάτῳ ἤματι ἀκτῆ. Sæstuosissimi dies, Plin.

Θέρεσιτον, apud Hippocratem, vel vt alij legunt Θέρτερον, locus æstiuæ habitationi accom modus, πότε, ὁ δὲ ἀπεχέθεια θέρεσιτον ἔσται. Galen.

Θερίζω, ω, μέρος τὸ ἀμᾶν, εἰ ἡ τῶν ἀμᾶν τῶν ἀγρουσῶν θερίζω. idem ait est. Hesych. τὸ δὲ ἡ τῶν ἀμᾶν ἀξιόπιστα, τὸ δὲ ἡ ἀσκῆν ἀξιοκρινῶν ἐ χαίρω.

Θερίσσομαι, ἐκαυσα καίειν, metere cruentas spicas, Plut. in Fab.

Θερια, ωδρια. æstiua serenitas, Dioscor. l. 5.

Θερίζω, μ, ισω, ικα. Accusat. æstatem traduco, trahe fastem, to, meslem facio. Aristophan. in Acharnens. dixit, μὴν ἐν Θεσσαλῇ δεῖν, αὐτὸ τὸν Θέρος τὸν διάτρωσθιατρίων τῶν, ἐ ἀλοᾶν, Hesych,

Θερεσίος, ὁ, æstiuus, messorius.

Θέρος, æstiuus, qui est in tempore æstiuo, solstitialis: vnde Θέρεια ἀσκεπὴ, Aristot. i. ortus solstitiales.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, messis. Matth. cap. 9. Ὁ μὲν Θερισμὸς πολὺς, οἱ ἡ ἐργάται ὀλίγοι, messis multa. Eli Θέρος, Æschin.

Θερίσσεον, τὸ, falx, messoria, l. 1. Reg. c. 13.

θερίστρη, ης, messor, falcarius Cic. fœmina verò dicitur ab Aristophane θερίστρια, eleganter autem Cyril. dixit θέριστον ἐξ ἀνθρώπων θεριστοῦ.

θέριστρον, theristrum sic dicitur genus quoddam balsami quasi desiccatum, Dioscor. l. 1. c. 13.

θερίστρος, demessilis.

θέριστρον, ου, τό, & θέριστρος, ου, τός, vestis subtilis & aestiua, vestimentum messorium, θερινὸν ἔμφ. ποιητ. Suid.

θέριστρος, θερισ-τὸν ἐν ᾠδῇ ποιητ. τὸ χειμερινὸν, χειμερινόν. Theristrum vestimentum messorium, chimastrum, vestis hyberna agricolæ, Budæus. ipse post. θέριστρον nos pessimus appellare pallium, quibus & Rubia erat Rebecca, & hodie quoq. Arabiæ & Mesopotamiæ operi antur fœminæ ab eo quòd ἐν θέρει, id est, æstate & eiusmodi corpora protegant fœminarum: hæc Hieronym. in c. Esaiæ.

θέρμαδον, idem ac θέρμη, calor. Menand. ἐν ἀρχῇ τὸ γίγνεσθαι θέρμα τ' ἐπιλαμπτὸν. Item σημεῖον πυρετοῦ, febris: Hesych. dicit θέρμαδα ἀρώματα, & febrium significatrices annotatum est ab eodē Hesych. ἕκτικα δ' εἶναι, ὅσα πυρέσσει.

θερμαίνεσθαι, incalescere. Iacobi 2. θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, calescite, & satiamini.

θερμαίνω, ac. χρόα, calefacio, excalfacio, foueo, θάλπω, χλιαίνω. Item metaph. καιρὸν ἐλπὶς θερμαίνει μου, ipse vana foueri, dixit Socratem Aiace, simili metaph. dixit Curt. l. 4. vtendum annuis dum sic calerent ratus.

θερμάστρα, caldarium, ὕπω ἀφ' τοῦ ὕδατος θερμάνεται, θερμαστρὶς, seu θερμαστρεὶς, Pollux in 10.

θερμαστρὶς, ἀhenum, lebes.

θερμασία, calefactus, & excalfactio Plin. caliditas exēplasim. Et θερμασία ὁ αὐτὸς, vis excalfactoria, eidē Plin. l. 20. τὸ μὲν ἐνεργὸν ἐν ἡμῖν ἐστὶ θερμότης ἐκτικὴ, καὶ τὸ θέρμασις. l. 11 in Prob. ὃ δὲ θερμασία ὑπέρβολὴ τῆς θερμότητος ἐστὶ ποιεῖ δὲ καῦσιν.

θερμαστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens calefaciendi, excalfactoriusPlinio, caliditatis, θερμαστικὴ δύναμις, medicamenta excalefactoria, Dioscorid. l. 3.

θέρμη, calor, v. ide θέρμασις.

θερμὸν, vel θερμαστὴς, caminus, fornax. Callimach. θερμαστῆρι πῦρ ἔκαιεν ὑφ' ἡφαίστου κορυφῆς.

θερμασίδες, ῶν, genus saltationis vehementis & præcipuæ agilitatis, & vas quoddam auriscum cancro simile. Pollux in 4. τοιοῦτος δ' ἦν ὁ θερμαστὴρ, ἐννοῶ ὀρχήματα. & idem quod θερμαστρὶς quoque pro θερμαστὶς dicitur. θερμαστρὶς autem Athen. numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. apud Eust. scrib. θερμαστρὶς duplici diphthongo & θερμαστρεῖς apud eundem Eustathium crebria ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἐν ὕλῃ & ἐν ᾠδῇ τὸ κρατηρίζειν ἐπὶ τῶν ἐν ἀκρασίαις πολλὰ πίνειν. quod saltationis genus ideo esse vtur Eust. quod ab Hom. Odyss. 8. regij pueri saltasse dicitur, quum scribit, vt θερμαστρεῖσι fit in altum exilire, & æquam in terram deferaris pedes ἅρτια alternantem gessilari. Luc. de saltat. αὐτὸν νοῦν ἔχε μέτριος λόγος διεξήγειται παρὰ τοῖς θερμαστρίζουσι καὶ χαλεπὸν ἀγχίνοιαν videtur autem hoc saltationis genus à vehementia & concitatione nomen traxisse: vt Hesych. ait θερμαστρὶς ὀρχηστὶς ἔνιοι δὲ καὶ τὰς διατόνους πάχυας ὀνομάζουσι.

θερμαστὴς, siue θερμαστὴρ, dici videtur pro θερμασία. vnde apud Nic. Aliph. sub finem, οἷς πᾶσι φλογὸς δηλήμασι κύπτει, μηδὲ ὑπολείπεσθαι. calefacias, foueas, θερμαίνοις, vt schol. declarat.

θερμαστρὶς, Suid exp. θέρμη.

θερμαυχὴν ἡ κεχλιδὼν vocabula comica, ὀδυσσεὺς ἡ φυφὲν significantia, auth. Pollux e in 6. inde forsan autem huius verbi significatio manauit quod qui calidis vterentur, delicatiores putarentur, vnde apud Athen. quoque coniunguntur σκληρὸν & θερμαστρὶς ἁπαλὸν quod σκληρὸν & ipsum pro delicata & voluptariam vitam degere accipi tradit ur.

θερμάστρη καὶ θερμαστρὶς, ruborem virginalémque verecundiam, ἡ ὑπέρυθρον θερμότητα τοῦ προσώπου, ὅπερ ἐν ἐρυθρήσεσι, vocauit Æschylus in Prometh. vbi tamen, ὃν ἐξ ἀπάτης ἀεὶ τὰ πρόσθεν ἀφῆλε θερμαστὴρ ἐρυθρὸν, ἀστῶν δ' ἐπὶ πᾶσι μέγα τὸ θεμιστὸν ἀφῆλε.

θέρμη, ης, calor, æstus Thucyd. l. 2. φοβούμενοι μὴ τὸ μεγάλης θέρμης ἐν ἀρχῇ ἐφόβαλλε ἐξιέναι ἐς ὁλίγας ἡμέρας ἐκμείνειν vehementes capitis æstus, & rubores oculorum. Item febris sicut θερμὸ apud Hesych.

θερμὸς, ἡ, ὸν, calida, calidum solium Politiano: labrum, Gazæ in Iobl. Alexand. vas in descriptione templi Solomonis, pro quo Latine Scutra legitur non semel.

θέρμος, ου, dies calidi, æstiui dies, æstas, Aristor.

θέρμος, ου, dicitur non θερμὸς, ἀπὸ Phrynich.

θέρος, ους, τὸ, ὁ θέρος ἀνθοῦσι, æstate flans seu spirans Hesych. venti nomē videtur.

θέρος, ους, τὸ, ὁ qui calidam aquam dat.

θέρος, ους, in Epig. datrix caldæ vt apud Martial. Frigida nō decet, non decerit calda petenti.

θέρμων, ωνος, Thermodon fluuius, qui nunc ἅμαν dicitur teste Plutarcho in Theseo.

Θερμοδοσία, ας, calidum lauacrum.

Θερμολουτὸς, calida perfusor, lauor aqua calida. Plutarc. ἐν τῷ ἀνεψιῷ τοῦ πολιτευτοῦ, Οὐχ ὁ θερμολουτὴς ἡμᾶς ἀπολούσεται σήμερον, ἀλλ' ὁ βασιλικὸς ἐγκλύστης πέμψει ὁ τὸ πλοῖον. verbum est ἅπ. εἰρημένον, vt ψυχρολουτὸς & ψυχροκρανὸς.

Θερμὸς, τὸ, calor. ἐν τοῖς θερμοῖς, in locis calidis. θερμὸν ἔρχεσθαι, πίνειν, ἡ ἀφαίρεσις, ἡ διαίτησις, Aristoph. θερμὸν Dioscor. l. 1. in genere Neutro videtur posuisse. θερμὸν κεκραμένον οἶνον, vinum calida aqua temperatum & dilutum, Gal. ad Glauc. θερμὸν λουτρὸν, Aristoph. vbi ὕδατι νεάτῳ intelligitur. θερμὸν ἰόντα, torue intuens, Philostr. in Heroicis.

Θερμόπλα, Hesych. teste est ὕδατα νόσους ἀφ' ἑαυτῶν πόρας, forsan quum vnguæ nimis calent.

Θερμοπότης, ου, ὁ, qui calidam bibit Athen.

Θερμοπότις, ιδος, poculi genus, ita dictum vt videtur quod ex eo calida biberetur apud eundem.

Θερμὸς ὠμος, ου, ὁ, calidæ portæ: sic nominatur locus quidam Græciæ qui & σῶμα quòd propè eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ.

Θερμοπώλης, qui cibaria calida vendit. vnde Thermopolium apud Plautum.

Θερμὸς, ὸν, ὁ, calidus, Hesiod. gener. fœm. dixit in Theogon. θερμὸς αὐτμὴ, calidus vapor. vnde θερμὸν ἔργον, facinus audax, præceps. Aristoph. in Plutō, ὁ θερμὸς γέρων καινόπους ἡ ἀφεσίμαχος, insolens & temerarius, &c. Sic apud Plaut. calidum mendacium, pro audaci & impudenti. Cic. t. 1. offic. dixit periculosa & calida consilia. Plut. in Sympos. θερμὸν ait significare quibusdam ζωπύρημα, vt Achilles apud Homer. iubens Patroclum miscere ζωπύρημα, exegit celeritatem ministerij: quemadmodum nos, inquit, sæpe iubemus θερμότερον ἀπιέναι ἢ διακονεῖν ἐπιτάττομεν, id est, calidius atque celerius adire ministerium. vnde τὰ θερμὰ, i. thermæ, i. aquæ calidæ, quales apud Baias fuit. Et τὸ θέρμωτον θερμὸν, calor insitus & natiuus, Alex. Aphr. θερμὸς etiam audax & præceps, θερμοὶ γὰρ, ὡς πονηροὶ, Suid. θερμὸν φάρμακον validum & acre pharmacum.

Θέρμος, ου, lupinus, λυκοθλάδιον etiam dicitur apud Alciphr. θερμὸς ἀνθρώπων, lupinos exorticans.

Θερμοσπόδια, ας, ἡ, calefactus cinis, aut cinis calidus. θερμοσπόδια, feruentes cinis, in quo scilicet ardentium adhuc carbonum reliquiæ supersunt, Dioscor. l. 2. & 5.

Θερμότης, ητος, ἡ, calor, fomentum, tepor, æstus. θερμότης Naz. feruor vehemens animi nimiúmque impotens calor ebullies, qui nullis frenis coercetur & præcipites homines rapit, cui vitio alterum ex aduerso opponit, τὸ ψυχρόν, ὁ ὑπόπτηκτος.

Θερμουργὸς, οῦ, ὁ, feruidus ingenio, ferox, præceps, temerarius. θερμουργήματα, ad opus feruidissimus. Xen. ἐμοὶ τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λογιζόμενον.

Θέρμος, τὸ, ὄρος.

Θερμοῦ, ῆτος, ἡ, calor, febris.

Θέρμη, caleo, caleñs, vror. Depon. absol.

Θέρος, ους, τὸ, æstas, messis. θέρος κηρύττειν, exitu veris, Gaza lib. 5. Anim. Xen. τὸν θέρος χίονα ζωπύρει, æstate niuem quærit.

Θερσήλιον, Hesych. est ὁ θερμασίαν καὶ κρᾶσιν τῶν χλῶν qui calefacit & vrit terram.

Θέρσος Æoles dicunt pro θάρσος.

Θερτηρία, festum quoddam Athenis.

Θέρων, calefactor, comburo. Accu. θέροντες αἰκῶς φρέαντος, Naz. in Orat. fouentis, non vrentis. Nic. in Ther. σκώληκα μέλαν θ' ὑπαιμοῦ σῶμα χέλλ' ἀμφιτιθεῖς, Αμφιτιθεῖς δέρμα ἐφιεὶς θέροντι. Interpr. ἐκκαίων.

Θ E Σ A 1, Θησεύς, ἁ.

Θές, pone.

Θέσις, pro θέσσει, ἀ πόθημα.

Θέσθαι παῖδα, adoptare, ποιεῖν παῖδα ἢ ἀσκεῖσθαι, Budæus Commentar. Plutarch. de Αἴσωπ. τινὰ δὲ καὶ ὁ Σόλων αὐτὸ ἀρέσκων ἔθηκε, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος ἀτύχησεν ἐν τῷ χρῆσθαι ἀλόγοις ἀκοαῖς ἐπὶ ἔργοις, ἀποδηλοῖ τὸ ἐκ τοῦ ἀκούειν ἔθηκε, ferre suffragium & sententiam, φέρειν ψῆφον, ἢ φέρειν παῖδα.

Θέσις, ῶ, ἡ, situs, positio, locus, ordo, adoptio, depositio, propositio. θέσις ab Hermog. dicitur infinita quæstio, i. quæ habet in se controuersiam in dicendo positam sine certarum personarum interpositione. Aristotel. in 1. poster. Analyt. θέσιν μὲν λέγω ἣν οὐκ ἔστι διῖξαι, μηδ' ἀναγκαῖον ἔχειν τὸ μεσοῦντα μόριον τι. ὧν δ' ἀναγκαῖον ἔχειν ὁποιονοῦν μεσοῦντα λαβεῖν. Philepon. τὸ μὲν θέσις ἐστὶν ὁποτερονοῦν τῶν μεταξὺ ὄντων, ἀλλ' οὐ τὸ διάστημα τὸ ἀξιούμενον ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ ἔχειν τὸ ἀφελὲς καὶ ἀμέριστον. Thesis est arithmetica, modum non esse diuiduum. Geometrica, punctum esse indiuiduum, & omnes lineas à centro exeuntes, & ambientem lineam incumbentes, inter se æquales esse. Medicus ponit, id est, πέντε σώματα corpora, quatuor constare elementis. Physicus, omnia naturalia corpora ex materia & forma esse: & naturam

quietis & morus initium esse. Θεσις etiam dicitur rei definitio. Aristotel. ὁρισμὸς δὲ τῆς οὐσίας ὁ ἀριθμητικὸς ὠνομάσθη ὁ ἀδιαίρετον εἶδος τὸ ποσόν. Idem libro primo Topicor. Thesin ita definit, Θέσις δὲν ὑπόληψις ἀδιάιρετος τῆς γνωρίμου τινὸς καθ' ἑαυτὸ ἀντίφασις, οἷον ὅτι ἐκ ἔστι ἀντιγράφειν ἐφ' ἑκάτερα. Θέτὸν δὲ ἐστι τὸ μὴ ἀποδεικτὸν, &c. Cicero in Topicis, Quæstionum duo sunt genera: alterum infinitum, alterum definitum. definitum est, quod ὑπόθεση Græci, nos causam: infinitū, quod simplicibus illi appellant, nos propositum possumus nominare. alibi vniuersi generis quæstionem vocat, Bud. Comm. φύσει ἡ θέσει ἄρκτος, sua ipsius natura, non alterius authoritate sanctificans, Nazanz. Θέσις τῆς φρονήσεων, depositione pecuniæ in Prytaneo, quæ flebant ab vtroque litigantium. Aristophan. τὸ δ' ἐν θέσει γίγνεται τὸ τριβόλιον. Interpr. ἐν δίκῃ ἢ ἐν μεταβολῇ τῆς φρονήσεως, ἀλλ' ἐμοὶ ἐν ἐσχάρᾳ καγὼ τὸ δίκης. vel τὰ δικαστήρια, ἅπερ τὸ ἐν δικαστηρίοις ἐσχάριον τὸ δημοσίου διδόναι. Θέσεις ἀρχῶν ὅπλων, Plato de Leg. Θέσεις ἢ καμπτῆρες ὅπλων, arma sumendi ac deponendi: sic Interpr. Item apud Appian. Ὑβρίσεις, adoptatio, πόσεις.

Θέσκελος, ὁ, ἡ, deo similis, admirabilis, θεῖος, θαυμαστός. Il. 7, θέσκελα ἔργα Nonn. Θέσκελος ὄμφη.

Θεσπάρθενος, ὁ, ἡ, ἀ

Θεω, ῶ, τὸ, cauca, i. locus in theatro vnde spectatur, Gaza de sect.

Θεωρητικός, ὸν, ὁ, contemplativus Senecæ. propriè tamen theoria est rerum diuinarum inspectio. Θεωρητικὸς βίος, vita contemplativa, Aristot. 7. Polit. ἡ θεωρητικὴ, ἀι, ὁ contemplativa Senecæ.

Θεωρία, ἡ, ἡ θεωρία, sunt qui ab Homero & Sedilia in spectaculis comparamus.

Θεωρικός, ὴ, ὸν, contemplatio, obseruatio, commentatio.

Θεωρός, ὸν, ὁ, qui sub considerationem & contemplationem cadit. Θεωρὸν δὲ σημαίνει τοῦτο, id est, mente percepta. Proclus sphæra, κατὰ δὲ τὸ λόγιμον κύκλον ἐξῆν αἰῶνος, ὁ τὸ γαλακτικὸν κατοπτεύσας λόγῳ ἐστὶ θεωρητὸς. Gal. ad Glauc. Θεωρητὸς ἀνατομὴ, comprehensibilis cogitatione, Nazanzenus. Θεωρητικὸς ἢ σωματικός, im.

Θεωρός, ὸ, speculatio, contemplatio & considerationis, Cic. medium, angustia, spectaculum, aspectus, obseruatio propriè diarum rerum, vt αἰὼν μὴ, Budæus epist. post. in Comment. in pr. Θεωρίαν ποιεῖ, tracto.

Θεωρός, τὸ, ἀrarium quoddam apud Athenienses ex quo sumebellici principio fiebant, qui postea in alios vsus, ac præcuè ludorum spectaculorúmque conuersi sunt. Θεωρικὰ dicitur à Pericle inducta esse in vrbem Athenien. Plutarch. Periclewbi Lapus interpretatur, spectatores emittendi Pem fuisse authorem. Θεωρικὸ πανάγυρις, Euripid. vestes fe-ιαι, quales ad ludos spectandos induuntur. Plutarchus in icle, Θεωρικὰς ἢ διαστατικὰς λήμμασι ἐχρῆτο ἀργύριον, ad spedíones & iudicia largitiones faciebat aduersus senatum. mosthe. ἐπεδώκαμεν τοῖς ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ ἕκαστον μνᾶς δύσας, &c.

Θεωρός, ὸν, ὁ, ἀcutus. Θεωρὸν ξίφος, in Epig.

Θεωρός, ὸν, ὁ, proprium variis, cuius fit mentio apud Demosth. in nauis Athenis, qua Theori quotannis in Delum natigabant, litatum Apollini. Et Θεωρὶς κέκλεται, iter per quod ibat nauis. Θεωρὶς ναῦς, nauis quæ spectandi gratia appulsa est, tin Theseo. Θεωρίδα πᾶν, spectatoriam nauem. Θεωρὶς ὁ, natiis autem Theoris appellata, Philostr.

Θεωρός, ὸ, spectator, oraculi consultor, Plut. in Camil. ὁ σοφὸς οὐδὲν ἧττον ἢ ὁ θεὸς χρησμὸν ἀφῆκε τῷ θεωρῷ, Sophocl. aut qui alioqui rerum inarum curam gerit. vnde Θεωρία πυθικὴ, Aristici nam ὧν ἐμὸν ἐστὶ θεωρὸς ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀγῶσι, significat apud veteres, Plat. epist. 3. Θεωρὸς ἱερορίων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τὰς θυσίας πεμπομένων, Thucyd. consultores, ex mitto, sic Valla. Aristot. r. et. ἀνὴρ ὁ θεωρητὸς, ὁ θεωρῶν ἐστὶ, ὁ κριτὴς. Et paulò pòst, ὁ θεὸς ἐν θεωρίαις ἢ ἀγῶσι τοῖς ἀκροατὴς, Haliearnass. litor qui ad ritus dinas & σοφὸς τὰς σκαμψύρεις spectatum venit tius quam auditum, vt de oratoris facultate iudicet. Hoc litorum genus Cicero expressit inquiens Tuscul. 5. esset au n quoddam genus eorum: idque vel maximè ingenium, i nec plausum nec lucrum quærerent, sed visendi gratia ve rent: studiosique per spicerent, quid agerentur, &c. vide Θεωρὸν (inquit Hesych.) ἐν Θεσπρωτοῖς ἢ ἐν Θεσσαλοῖς, οἱ φροντίζουσι τὰ θεῖα λέγουσι. ἢ μὴν ὅδε ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς θεωρὸς, τὰ διαιτώμενα αὐγὰς ἐν τῷ ἑορτῷ Θεωρικῷ.

Θεωρύσσω, Æschin. Θλιττομένων τῶν σωίων.

Θή, vide suprà Θεωρὸν, Θεωρὸ ἐς ἱερὸν, ἢ ἱσθμιορυμ spectaculis certum. Thucyd. i. Θεωρὸς γίγνομαι, Θεωρὸ αὖθ' ἑτέρῳ, Aristotel. in olit.

Θεώσις, apotheosis, & vnio cum Deo, in Deum assumptio.

Θεώτερος, apud Dionys. de situ orbis legitur pro Θειότερος.

Θή ponat.

Θηβαγενὴς, ὲς, ὁ, Thebis genitus: epitheton Herculis. Hesiod. ὃς ἐκ Θηβῶν Θηβαγενὴς κλέος εἶη.

Θηβαῖος πῶλος ἀδεσπότου κρανίοιμος, Etym.

Θηβαῖος, Thebis genitus. Θηβαγένης, Διόνυσος.

Θηβαία δύσις, Thebaicum mortarium, Dioscor. Θεσσαλὴ ἢ Βαλκανὶς, Thebaicæ palmulæ sic interp.

Θηβαῖος, ὸ, ἢ Θηβᾶνος, Thebanus. Θηβαῖαι φοίνικες, Thebaicæ palmulæ, Dioscor.

Θηβαΐς, ὴ, Thebais, i. ager Thebanus, Theophrastus histor. li o quarto, capite 3. οἱ ἐκεῖ τὴν Θηβαΐδα καπνεκαίοντες. Eft & poe di de rebus Thebanorum.

Θηβαῖς, Thebe.

Θηβαῖος, ex Thebis in Epig.

Θηβαῖος, stupor, Θηβῶμαι, Hesych.

Θηβᾶνος, acutus & acuens, in Epig.

Θηγάνιος, ὼ, & Θήγανος, οὐ, τὸ, cos, acuum. Soph. in Aiace, στόμ' ἐπεὶ θήγανα θηγάνων, cote ferri edaci recens acutus.

Θήκη, theca, positio, ordo, Hesych.

Θήγμασμα, τος, τὸ, acuo. Hom. Iliad. β, δ' μῆλ' ἐν θήγμα ἑκάστῳ, i. σκωπτικὸν πρᾶγμα. Soph. ἡ γὰρ μ' ἀλέσκει γλῶσσά σου τὸ θηγάνιον, lingua tua acuta.

Θήγω, ω, ἔθηξα, π. ηχα, acuo, incito. Accufat. Hesiod. Θήγει δέ τε πλόκον ὀδόντα. Euripid. in Phœnissi. cùm pugnam Eteoclis ac Polinicis fratrum, aptorum pugnæ comparat, κἀγὼ σφῷν ὑπὸς θήγοντες ἀγῶνα γόμων Σκοπέλαις ἔγχη. Et Arist. Rhetor. 2. vbi Alcidamantem oratorem reprehendit frigidè dicentem, ἡ ἀκμὴ τοῦ θυμοῦ ἐκλείπει τὰ θηγάματα. est enim hoc poeticum.

Θήεσμαι, admiror, video, cum admiratione intueor. Θαυμάζω, θήεμαι, suspicio, Aratus, Πολλοὶ μὲν αἰτιάσυχοι ἀνθρώπων ἐπὶ λίθῳ, conspicimus. ὅσοι, οἱ αὖτε εἰσὶ Θήεσθαι θυμοῖ, admiratus est. Σπείσαι, θαυμάζω ἔνδον, Θήεσθαι δὲ, θεάσθαι.

Θηεῶντο, admirabantur: pro ἐθηεῶντο, Hom.

Θήημος, Hesych. ἐθήμως.

Θήτηρ, ορος, ὁ, admirator, spectator. dicitur etiam Θήτωρ, ορος, à Nonno.

Θητὸς, admirabilis, valdè pulcher, θαυμαστὸς, spectabilis, Hesiod. ἀφροσύνῃ δ' ὧδε θητὸν ἀφέλκεται ὄμματι, mirtum. Dionys. de situ orbis, ἔνθεν τὸ τε Σκυθῶν αὐχμηρὸν ἔθνος, mirtum.

Θεῖον, ὸ, τὸ, sulphur Ionica dissol. pro Θεῖον. Odyss. χ.

Θήκη, ης, ἡ, theca, sepulchrũ, loculus σορὸς. Plat. l. de Leg. i. 2. Θήκας δὲ ἢ τῆς κοίλης, ὁπόσα μὴ ἐγκόσμια, μικρὰ μὲν μικρὰ, μεγάλα δὲ μεγάλα. quibus, vt dixit Cic. 2. de Leg. vetat ex agro culto eóve qui coli possit, vllam partem sumi sepulchro. Θήκη est conditorium amplum lapide structum, in quo ἡ κλίνη locatur.

Θηκίον, entaphium, sepulchrum, thesaurus.

Θηκτὸς, ὸν, ὁ, acutus. Θηκτὸν ξίφος, in Epig.

Θηλάζομαι, μάσομαι, σάμην, vbera præbeo. Aristot. de Delphine, ἐν ᾧ ὑπ' ἀσθενείας τὰ πρόσθια ἄκρα ἐπὶ τὴν γαστέρα ἐπιτιθέμενον τὸν θῆλυ πλησίον ἕνα, ὅς ἂν γάλα ᾖ, θηλάζεται ὑπὸ τῆς τίτθης ὥσπερ ἄνθρωπος. Θηλάζω, fugitur. Θηλάζομαι γάλα, lac exuctum Dioscoridi. Θηλαζομένη, nutrix, ἡ Θηλάζουσα, & puer Θηλαζόμενος, ὃ ἐν λίκνῳ, dicitur, id est, lactari & lactere. Aristoteles quarto de gener. Animal. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐν Θηλαζομένῃ ἀνθρώπου ὑπερβολὴ, &c. Θηλάζεται τοῖς βρέφεσι, infantibus præbet vbera, Plut. in Rom.

Θηλάμων, ὁ, ἡ, vbera fugo, lacte nutrio fœtus, mamma nutrio. Accusat. dicitur tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur. Θηλάζω τὸ θρέμμα, lactor à fera, Plut. in Romul. κατὰ μέσον μαστὸν, οὗ ἐν ἐθήλασεν, capite vigesimotertio Luc. beata vbera quæ non lactauerunt. μαστοὶ ἐθήλασαν, vbera fuxisti, capite vndecimo Lucæ, Aristot. τὰ μὲ τύχῃ τεθηλακότα ὑ ὄν ἐστιν, in 6. histor. Et mulier Θηλάζειν dicitur, id est, lactare. Lysias, ἐπειδὴ δὲ ἡ παιδίον ἐξῄτει τὸ μαστὸν αὐτὸ ἐθήλαζεν. Et γυνὴ Θηλάζουσα, Galen. nutrix. vide Θηλή.

Θηλάσιμος, μενὴ, ον, ἴκη, idem quod Θηλάζω. vnde est aor. med. ἐθηλάμην pro quod Hesych. exp. ἐθήλασα &c.

Θηλαστὸς, lactens, recens genitus, τοκετός.

Θηλαμών, ὁ, altor & educator Cic. τάφος, Hesych. sed fortè legẽdum τροφός. Suid. affert τηλαμὼν pro υἱὸς, &c.

Θηλασμὸς, οῦ, ὁ, lactatio, nutritio, lactis haustus.

Θηλάτριαι, Eupol. apud Pollu. in 3. nutrix, ὁ Θηλάζεται ἢ Θηλάζομένη, τιτθὴ, τιθήνη, τροφός.

Θήλεια ἵππος, equa, Herodotus. Θηλέαι ἵπποι, id est, Θήλειαι, Homerus.

Θήλεα ὀνόματα, nomina fœminina, Aristoph. Θήλεια τέκνα, filiæ, He rodot. Θήλεα ὠά, ova fœminam edentia.

Θήλεια μορφὴ, fœminea forma. Θήλεα γόνα, fœmineæ prolis.

Θήλεος, τὸ, vtero.

Θήλεια, vel Θήλεα, ας, ἡ, fœmina, fœmella. Homer. Odyss. ξ. Θήλειαι πανδῆλαι, &c. Xenoph. οἱ ἐφίππιοι ἐκτὸς τῶν ὁ Σπαρτιατῶν φοίτων φερόμενοι. vnde Θήλειαι ἵπποι, apud eundem, & Θήλεια τοῦ. ἀ ὑποφέρεσθαι, ἐκτὸς τοῦ θώκου ἢ γόνου. Θήλεα θεὸς, dea, Homer. ἡ Θήλεια φύσις, Plato Θήλειαι κόραι, virgines, idem de Legib. Θηλυκὸς ἔρπε, mollis & teneri roris, in Epigrammat. Θήλεις ὑπήνεμοι, filiæ, Plato de Legibus.

Θηλέα, τὰ, Θηλάσια.

Θηλὴ, ῆς, ἡ, mamma, fœminæ propriè & vberum apex, papilla. Θηλὰς ποιεῖν, papillas mammarum, Aristoteles secundo Animal. Θηλὴ vel μαστὸς ὄνομα ἐστὶ, est mamma præbere, lactare, τὸ θηλάζειν, vel τὸ θηλάζεσθαι, est fugere, ἐκεῖνα θηλὴ ἢ τὰ γάλα ἐκκεκλεικε. vide Pollucem in 2. Θηλὴ (inquit Hesych.) ἡ μαστὸς τὰ ἄκρα καὶ ἡ ἐπὶ Θηλὴ τὸ ἐκπώματος ἄκρα.

Θηλίκη, germinat. vnde αἰσθηλίκη. φυτὰ θηλίκα σκεπτε, in Epigramm.

Θηλυδὴς ὼς, ὁ, ὁ, ἡ, concamerat us, Theophr. 3. hist. pl. cea fortasse corruptum est pro θολεοειδὲς.

Θηλύπεδον, vel potius Θηλύπεδος, τὸ, dictio composita ex tribus, τὸ θῆλυ, πέδον, quasi ὅσον τὸ θῆλυ πέδον: locus sub dio ad exficcandas vuas & infolandas. Homerus Odyss. ι. Τῆς δ' ἤτοι μὲν θεὸς ποίησεν λεῖρι' ἐπὶ χρόνῳ Τηρεῖν ἐπὶ κλίσιν. interp. ὅτε δὲ Θῆλυ χρόνῳ βοτρύων ἡ ἐλαιοῦται καὶ φύσχεται, ἡ ὑγιτάζ. Dioscorides libro primo, cap. de Cicino oleo, ἀεὶ δὲ ἀμύρει κρατοῦσαν ὅσον αἱ ὀδόντες ἡ φύσις εἰς τὴν ἐλαι-

καπεπώτας δ' ὑπὸ τοῦ τρόπου, εἶος ἀὶ ὀθεκατέ|ρωθ' ὃ φλοιὸς ἀπόῤῥη|γολέ|κ᾽ ἄπου, maturi ricini qua voles quantitate torrido fole flaccefcant & vuarum more fuper cratib. difpofiti tantifper in folentur, dum ambiens cortex fractus excidat. hinc

Θηλυπετὴς ιν vel potius Θηλοπετὴς ιδος, i. infolare, vt exponit Procl. in Heſiod. τὸ εἰς ἅλυν ᾗ ὃ Θηλοπετὴς ᾗ ἀμέθυστος ξηραίνω, Dioſc. l. 5. c. de vino Myrtite, οἱ δ' (τὸ μύρτινον) ἀφ' ὅσων Θηλοπετῶν ἐστὶ τὸ ἐλαιῶ, ᾗ ξηραίνεται μᾶλλον τῶν, &c. baccas eratibus vel cannis inſtratas prius infolant, & exſiccant. ✻ Vide Columellam lib. 12. cap. 16. & 39. Et ipſi Dioſcoridi Θηλοπετῆ Θήκαι σανιδῶν, vtia eſt tum cannis inſtrata & ſole torrefacta, vt παπετάζεται σαφινὰς, vuæ paſſæ. in vite à Sole diutius adſtæ, Plin. & quæ calcaris funt ſimiles.

Θῆλυ, τὸ, fœmina, ingenium muliebre, Gal. ad Glauc. Ariſtophan. περὶ δὲ τῆς ὀνομασίας ἐστὶν ἀπὸ τοῦ θηλάζειν ὠνομάσθαι· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ θήλεα μαστοὺς ἔχει, διὰ τὸ θηλάζειν τὰ νεογνά. Θῆλυς, ἡ, fœminina. τὸ Θῆλυ, fœmina, Plato. ἐν τῷ θήλει, in ſexu fœmineo, Gaza.

Θηλυχρὼς, ὼτος, ὁ, ἡ, fœmina ortus, item muliebris, Plato de Leg. contrarium τὸ ἀῤῥενωπὸς.

Θηλυγονέω, fœminam procreare.

Θηλυγονία, ας, ἡ, fœminatum procreatio, item cognatio, propinquitas à matre, Herod. l. 2.

Θηλυγόνιον, τὸ, herba. Θηλυγόνιον φύλλον, phyllon thelygonum, genus herbæ fic dictæ, quòd Θηλυτοκεῖν faciat, i. fœminei ſexus partum facere creditur, Dioſc. li. 3.

Θηλυγόνος, ὁ, ἡ, fœminam gignens, qui fœminam parit.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, effœminatus, qui patitur muliebria, ὁ ἐπὶ τὰ θήλεα μεταβαίνων, Herodot. Lucian. Οὗτοσὶ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βαδίζων ὡς μαλθακός. dicitur & γυναμβίας. Hinc

Θηλυδριάδης, ἡ, ὁ, ἡ, mollis, effœminatus. Θηλυδριάδης φύσις, fœminea natura, Nazanzenus in Orat. πάσης Θηλυδριάδους φύσεως ἀφέσκειαν, τῷ τὰ ἄῤῥενος Θήλυ κατ' ὀπίσω ἐσαίρεσθαι. & Θηλυδριάδης interp. Heſyc. τὸ κιναιδικὸν καὶ ὑγρόν.

Θηλυκός, ὴ, ὁν, fœmininus, fœminam referens, effœminatus.

Θηλυκράνιον, τὸ, cornus fœmina arboris genus, Theophraſtus libro primo, hiſtor. plant. c. 13. lib. 3. legitur Θηλυκρανέα, & Gaza vertit, fœminicornus.

Θήλυμμα, τὸ, farina cum melle ſubacta, μίλητι βεβρεγμένον ἄλφιτον, Heſych.

Θηλυμανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, inſanus amator fœminarum, fœminam deperiens, mulieroſius Cic. & mulierarius Capitol. Θηλυμανὲς πόθον, amores in fœminas, in Epig.

Θηλυμελὴς, ἀνδόνες, in Epig. molliter canentes.

Θηλύμιτρ, ου, ὁ, effœminatus, muliebri cultu indutus. Θηλύμιτρες Suid. ✻ πόρνοι.

Θηλόμορφος, Ariſtot. ὁ ὑπάρξας τῷ αἰδοίῳ ἕξι δυκαιώτατα Θηλυμορφότερον ὅτι ἐπὶ πλεῖον τὰ σκέλη. Eſt verò Θηλύμορφος fœmina forma præditus, cui αἰδοῖα opponitur ab Adamantio in Phyſiognom. idem, ὁ ὑπάρξας Θηλυμορφότατος ἐκ τοῦ ἐρέσσειν ὀρθοτέρας τὰς πόρας ἐπὶ αἰδοῖον τοῦ. Hoc ad mores refertur.

Θηλυνόμος, ου, ὁ, ὁ, ὁ, effœmino, emollio, μαλάσσω.

Θηλύπαις βάσιος, pes fœmineus, Eurip.

Θηλύπτερις, ὁ, ἡ, filix fœmina, genus herbæ, Theophr. l. 9. hiſt. plant. & Dioſc. l. 4. c. 188.

Θηλύς, ὑος, ὁ vel ἡ, fœmina, ὁ Θῆλυς ἔλεφας, fœmina elephas, Ariſtot. l. 2. Anim. ὁ Θῆλυς ἵππος, equa, idem Ariſtotel. Θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina, ex qua γλῶσσαι, i. ligulæ fiunt tibiis, Dioſc. l. 1. Θῆλυς ἄμπελος, in Epigramm. ὁ Θῆλυς ὄρεως, mula, Ariſtot. l. 6. Anim. al. πωλύτοκος. ὁ Θῆλυς, pol. pus fœmina, idem 5. Anim. Θῆλυς φύσις, in Epigramm. ὁμωὴ Θῆλυς, ibidem. Θῆλυς δῖος, Homer. Θῆλυν σποράν, Euripid. genus muliebre, i. Θηλειαν γένεαν. Θῆλυν χέρα, in Epigram. pro ἡ Θῆλυς, dicitur etiam Θήλεια apud Homer. Xenoph. & alios ἡ Θήλεια fœmina: de cuiuſuis generis animantibus Θῆλυ dicitur pro Θήλεια, i. fœminea, quæ fœminei ſexus eſt, vt Θῆλυ μέρος & Θήλεια ἵππος apud Herodot. Sophocl. in Trach. Νῷν δὲ τὸν πάντων Θῆλυ ἐβρύησε πάλαι. Cicero Tuſcul. 2. effœminata virtus affligta occidit. Et adiectiuè effœminatus, fœmineus. Nonn. ἀμείβετο Θῆλυς ἠνὼ, muliebri vo ce. Heſiod. Θῆλυς ἔφορα, mollis ros, ἢ ἅπαλὸς ὁ ἔρσος, ros tener. vbi Θῆλυς ἔφορα, dicitur ἀπικῶς, vt κλυτὸς ἐκπυθόμενα. Heſych. interpr. Θῆλυς ἔφορα ὁ ἔρσος θάλλων τὰ φυτὰ ποιοῦσα καὶ θρεπτικὴ φυὴς vireſcere & germinare plantas facit, ipſaſque adeo nutrit: quo ſanè modo Plato in Cratyl. τὸ Θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆ Θαλῆτος Θαλλῷ. autem ex eo quod τὸ Θηλύναι πιεῖ. Idem verò & Θήλεια νυῦ eſſe putatur ἡ ὑπερβολὴ τῆ πεπόσθαι Θάλλοντα ἐς γόνον.

Θηλύτραφής, mulieres, paſſim apud Homer. pro poſitiuo Θήλεια. Antipater l. 1. Epig. αἰεὶ Θηλυτέρης ὕδωρ. eodem libro, Θηλυτεραὶ ἐλάχαινον. adhęctiue autem, Homer. Iliad. ὃ, Θηλυτεραὶ ᾗ γυναῖκες, &c. vbi interpres, Θηλύτερον αἱ ὄρεις τὰ ἀόρριστα καὶ φρονίστερα, ὡς ὅταν ὁ σύγκρισιν ἔχῃ τὸ ἀλογον ἐφόν. τὰ γὰρ ἄλογα ὠνομασμένα ἔχῃ κρίσιν ἢ μέγιστον, αὐτὰ ᾗ Θήλεια πλοπλέζοσι.

Θηλύτερος, ὁ, effœmination, in venerem promior. Θηλυτέρη σοφίη, in Epig. Θηλυτὴς, mulier, ibid. (natu.

Θηλύτης, ητος, mollities muliebris, ſexus fœmineus, fœminei ſexus.

Θηλυτοκέω, ῶ, fœminam concipio. Θηλυτοκεῖν, fœminei ſexus partus facere, fœminam parere.

Θηλυτοκία, ας, ἡ, partus fœmineus, fœminæ generatio.

Θηλυτόκος, habilis fœminæ procreandæ, fœminam generans

Θηλυτοκοῦσα, ferentes in vtero fœminam.

Θηλυφανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ſimilis fœminæ.

Θηλυφόνον, thelyphonum dictum eſt aconitum, teſte Dioſco. quod tactis genitalib. fœminei ſexus animalium, eodem inferat mortem, vt ibidem refert Marcell. Plin. l. 25. c. 5. quidam dixiſſet thelyphonon herba ab aliis ſcorpion vocari propter ſimilitudinem radicis ſubiungit, Thelyphonon omnem crudupedem necat, impoſita verendis radice: folio quidem tra eundem diem muratus ea ex Theophraſt. hiſtor. plantar. libro nono, cap. 19. vbi & ipſe tradit τὸ θυλυφόνον, quidam vocari σκορπίον, διὰ τὸ ἐοίκειν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ πρὸς τοὺς ἁψαμένους, προβάλλεται δ' ἀπὸ τῆς κάπου ὡσεὶ τῆς κάπου ἀνίεσι τὸ φύλλα ὁ φύτευ αὐθημερόν.

Θηλύφρων, ονος, ὁ, ἡ, muliebris, imbecillis, ſapiès muliebria, ſtilis, Ariſtoph.

Θηλυχίτων, veſte indutus muliebri, in Epigr. vt Flaut. dixit, de genus hoc mulierofum eſt, tunicis demiſſitiis.

Θήκη, nutrix, κουροτρόφος, Flut. in Probl.

Θήκη, theca, ſepulchrum, ᾗ σόρος.

Θημωνιὰς, populus eſt tribus Erechtheidos, Themacis, Etym.

Θημὼν, ὼνος, ὁ, ὃ, Θημωνία, ας, ἡ, cumulus, acervus. Odyſſ. ἀλλὰ νεκὸς τε ἕκας κεῖται Θημῶνα πυρῆς Καὶ φαέθοντος, ἀκόνιτον, ἄκρε πάλεα cumque cumulum. idem Θημωνίας, ſtud. Heſych. Θημῶνας τῆ ἀθροίσματος.

Θῆμυ, ὑος, ὁ, cumulus, tumulus arenæ, inquit Hieron. in c. 47. Eſa. idem quod Σὶν.

Θῆν, expletiua particula. Hom. Ilia. ὃ, ᾗ Θῆν μιν πάλιν, &c. i. ἐκεῖσε, non quidem, idem Il. 3. ὃ μὴν Θῆν, i. ἐκεῖ vel πάλιν. & Il. 15. ὃ Θῆν ἐπὶ νῆας, &c. Peleus quidem mihi. ὃ Θῆν τοι, i. σὺ μὲν, Θῆνον, lac, γάλα. Heſych.

Θήξις, momentum, punctum, celeritas, ῥοπὴ, στιγμὴ, πάχος. Hero ᾗ Θήξιν τιρητικὴν, cuiatio in vulneribus per futuræ conſtionem. Galenus ᾗ πάντας l. 2. vulnera adducendi modos eſt ᾗ ἁπτικὸν, hamulis ſeu fibulis impoſitis. ᾗ Θήξιν πτυρᾶτε ἀδιάλυτον. nam per acum vulnerum ora commuuntur. Et ᾗ συναπτικὴν, cum enata carne coaleſcunt. ὅθεν γοῦν τὸ ἀπενθὲς ᾗ διαπόνιμον.

Θηπτικὸς, ὴ, ὸν, impoſtor, ὑποκριτὴς.

Θηπὼς, gratum, mirabile, θαυμαστὸν, Heſych.

Θηπτὼ, deciperis, adamas, admiraris, ὑποκρίνεσαι, Heſych.

Θήρ, ὸς, ὁ, fera, leo, κατ' ἐξοχὴν. Hom. Il. 7. ἀφείλετο θηρὶ ἐοικὼς, item. Et apud Soph. in Trach. Θὴρ ἀπὸ τᾶ κέντρου ἔρες: ahui tamen dixit Θὴρ κέντρου.

Θήρα, ας, ἡ, indago, & venatorum inquiſitio, venatio, aucupium captura. θήρατ' ἄγειν, venari. Sophoc. ἐν τοιμυῆς θήρασι χαλᾶν, ἐν σώμασι θηρῶν. Θήρας ἔχειν, Ariſtot. in Polit. vinere ex rapte autem patet ὁ Θήρας appellatio. Ἀπὸ Θήρας ζῶντες, venatitantes, Lucian. Θήραν ποιεῖν, capturam exercere, Gaza. Θήραν ποιεῖν, Xenoph. venationem facere ſic Philelph. Θήραν ἐν Θήρᾳ, emittere in venationem ſeu venatum, idem l. dixit. Θέλοντα δὲ τὰ Θήρᾳ, ibid. mox κυνηγέσια ἢ τὰ θηρῶν θήρα πανδήμει, alendis canibus & reliquæ venationi operam Ariſt. l. 8. Ethic.

Θηρᾶγρας, ου, ὁ, venatio, & res quæ in venatu capitur. Pollux. Θηρεία, Θηρείματα, ὃ θηρῶσιν· Θηρεύεσθαι, ὃ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὰ γεγενημένα. ſic captura apud Plin. & pro re capta & captu.

Θηρατὴρ ἔτης, ου, ὁ, venator, in Epig.

Θήρευμα, τὸ, venatio, captura Plin. inquiſitio: ἔῤῥησις, Heſych.

Θηρεύομαι, με, ασαι, ῶμαι, venor, aucupor, capto. Sophin ἀνὴρ πόδεν τὴν ἐχεμυθῆ ἀσπασίαν θηρεύομαι, i. Σηρεύσω, ἢ ſocr. in Helen ἐγὼ δ' ἔξειμ' ἐπ' ἀγρηστὰς δόξας καὶ μὴ βίαιος θηρεύομαι φαίνεται τὰς πολιτείας. Synef. ἐπὶ πάσης Θήρ βασκάνου μετιόντα καὶ θηρεύοντα τὴν ἀνθρώπων ψυχὴν, indagantem aucupantéque veritatem & captantem. dum paſſiuè pro captor, vt apud Xenoph. Κτησιφῶντα μὲν, ὃ βασιλέως δῶρα κλέπτ' ἀλλὰ ὑπὸ σοῦ καὶ σεμνοῦ γεωμόρου θηρεύμενον captatus & illectus: ſic apud Laert.

Θηρεφιλέω, ἐς, ὁ, imperitum in belluas Terent.

Θήρευτὴρ, ου, ὁ, qui præeſt clypeis.

Θηρεύτιμος, qui capi poſſit Horat. venatu captus.

Θηρεύτικὸς, captus, id eſt, perſuaſus. Laertius in Polemone, ὃ μὲν μισόλογος κατ' ὀλίγον ἐθηρεύτικος, id eſt, diſputationem philoſophicam eſt,

Θηρευτικὸν, venandum eſt. & Σκεπτὸν Xenophonti, id eſt, verſus, l. 2. Κύνων.

Θηρεύτικος, diſſero, procraſtino, ἀναβάλλομαι, Suid.

Θηρευτὴς, ου, ὁ, venator, indagator. Ariſtoph. Σκεπτὸς λόγων, Σω-

ης, ὁ ἐρῶν χειρώνων ἢ ἀγαλίων, sectator, indagator. Laert
in Pythag. ὀνόμ. ἢ πλουτίζειν. Θηρατὴς,
ου, ὁ venaticus, venatorius. Xen. ὁ δὲ κύων τῷ φίλων τὸν θηρατὴν
amicos venandi studium docet.
ὁ θήρ, gretes, & artificii aucupiumque, captio, pedica, laqueus.
nophon. τὸ ἔρτυγος ἢ εἰ κάρδιμος ἀνὸς τῶν τ' ὄνειδος φωνῶν ἐφεῖσα
ἀγρίως θηρατηρίοις ἐμπέσῃ, cadunt in laqueos. Idem in perso-
fcorti. καὶ ἐκάλουν συμβολὴν ὑπὲρ τοῦ θηρατηρίου, quasi rete
certiorumque amatorum, vt aranei telam texit. Hesych.
λεω, ἀγρεύω.
ὁ θήρ, rusticius, sylvestris, ἀγρότης, Hesych.
θηρ, ᾶσαι, ᾶσκω, venor, quæro, inuenio, machinor, capto. Θη-
ᾶσθαι ἢ θήρας ἢ ἀπὸ τοῦ θηρᾶσθαι, venari, captare, idem. Θηρᾶν ζωτὴν,
ἀγρεύειν καὶ ἁλίσκειν, Hesych.
θήρ, ὁ, ἡ, ὁ, ferinus, belluinus Soph. Xen.
θήρ, ὁ, ἡ, ὁ, ἀγριόν, πανοῦργον. Hesych. πᾶσιν πανοῦργον. οἱ Ἀττικοὶ, δικεῖ ὃ κὸ
πας ἢ νῦν θοσεσπρωτοὶ θηρ.
θηρ, ατος, τὸ, venatio, indagatio, i. venatorū inquisitio, venatus
ratio de Leg.
θηρ, ᾶμαι, & θηρεύω, μ. ὕσω, σ. εὐσα, venor, capto, aucupor. Accusa-
tio. Ἀσεβεῖται, τὰς ἢ ἱερὰς θηρεύοντας ἢ ἀπὸ δένδρων, voluptates sectare
dabiles. Θηρεύειν αὐρας, auras capto, Xenoph. in OEconom.
ὧν εἰς τὸ θηρᾶσθαι σεῖς persequor, Aristot. 4. Anim. Θηρᾶσθαι τὸ
λογισμὸν, quæstum peto. Θηρᾶσθαι χρήσει, tempus disco, Plutarch. in
mul. Θηρεύειν ἀρετὴν, virtutis studium sequi, Euripid. Plato in
ργία, τὸ μὲν, ὃ δίκαιον τὸν ἀνθρωπικὸν τοῦτο, ὅπου τε θηρεύον
ας τὰς οὐσίας ἢ μαρτάνειν, τὸν ἀρμόττοντα πείθεσθαι. Idem libro 7. de
publ. ἀβέβαιον τὸ ἀπὸ τῶν ἐν γενέσει φαινῶν θηρεύειν. A-
thist. libro nono de Vespis, Θηρεύονται ἢ σφῆκες ἀκριτικὸν ἢ τὸ
μενον τῶν ἄλλων, ἢ σαπρὸν φαίνεται ἔχοντες κέντρα. Dicitur etiam Θη-
ᾶν ἢ θηρᾶσθαι.
ὁ θήρ, ητὴς, ου, ὁ, ad venandum aptus, venandi vim habens.
ὁ θήρ, ᾶσις, ὁ, ἡ venatio, Hat. de Leg.
ὁ θήρ, ᾶτρις, ὁ, & θηρᾶστης, ὁ, ὁ venator. Hesiod. τὸ ἢ ἀκύποδ' ἀς κα-
ς ἡμῶν αἰόρες θηρᾶται.
ὁ θήρ, ητικὴ, ῆς, ἡ scientia venandi. Aristoteles primo Politic. vena-
venatio.
ὁ θήρ, ητικὸς, ὁ, ἡ, venaticus. vnde κυῶν θηρητικὸν Galen. canes venā-
ad differentiam pecuariorum, & κυῶν. θηρῶν τέχνη, Aristoph.
Pluto. Θηρητικὸς βίος, venatoria vita, Arist. an Polit.
ὁ θήρ, ὁς, ὁ, ἡ, venabilis pas.
ὁ θήρ, ικὸς, ὁ, ἡ, venatio, captura Plin.
ὁ θήρ, ὁς, ὁ, ἡ, poeticè, venator, Homer.
ὁ θήρ, ᾶτωρ, ορος, ὁ, idem.
ὁ θρ, ὸς, ὁ, tibia ex hinnulorum ossibus, forinsecus ære obducta,
a vtebantur Thebani.
ὁ θρ, ὸς, τὸ, theriaca, medicamenta venenatorum animalium,
ἢ θῆρ Ἰον, id est, à feris, vel quarum venenis adhibentur,
l quæ in ea compositione admiscentur. ἢ θηρεικὰ, dicitur
nere feminino ab Alexand. Myrepsi. de eiusmodi compo-
ne vide apud eundem Pr. blem. vltim. lib. 1. & apud Plinii
20. li. 20. ἢ θηρεικὰ κρατῆρι ἀνάπινε, Galen. lib. 2. ad Glauc.
ἢ θηρεικὰ σὺν οἴνῳ πότιμα, haustā in vino ser penum vene-
resilit, Dioscorid. lib. 3. vim theriacæ obtinet. θηρεικὴ πα-
γίστου, circunlitiones quæ contra venenata parantur, lib. 2.
oscor. theriaca medicamenta, quæ vngendo sunt, idem i-
dem, ac quanquam omne quod eam habet facultatem, vt
luerfus venenatorum animantium morsus mederi possit &
ικὸν vocari possit (nam & allium rusticorum theriacen Gal.
ppellat) hoc tamen nomen præcipuè obtinuit celeberrimū
lud medicamentum ex simplicibus plurimis & viperarum
ne compositū valens ad venena omnis generis, siue mor-
, siue potu in corpus peruadereni, Gorrh. apud Thasios, vt
tribit Plin. li. 4. c. 18. vitis etiam vocatur θηρεικὴ, cuius & vi-
um & vua contra serpentium ictus medetur.
ὁ θηρ, ιώδης, ους, ὁ, ἡ, ferinus. θηρεικὸς λόγος, theriacus tractatus, id est, ἀπὸ
ν ἰοβόλων, i. de venenum ictu aut morsu relinquentibus ani-
alibus, Dioscor.
ὁ θηρ, ίσκος, ὁ, ἡ, à bestia captus.
ὁ θηρ, ίσκος κύλιξ, pocula thericlea, Theophr. li. 5. hist. plant. & A-
nen. in deipnos.
ὁ θηρ, ίσκος, vitreum poculum, ab inuentore Thericle dictū. Suid.
πίεσεν ὑπὸ λίθου, πότισμα θηρίσκου εἶναι, Phalar. in epist.
ὁ θήρ, ιὰς, ἡ feris adefus seu comedus. Phacylid. ὦ δὲ τὰ θηρίεσσα
ίρα κρέας, neque vllam carnem à feris laniatam aut fœme-
m comedæ.
ὁ θήρ, ιγμα, τὸ, serpentum morsus, Dioscor. l. 2.
ὁ θήρ, ιάτης, ὁ, à venenato animali morsus, l. 1. Dioscorid. à serpen-
ictus, Ruell. à bestia percussus, Barbarus, quem carpit Mar-
l. libro primo, Dioscorides: cui nec placet Plinij inconstās
positio, qui θηρίόπικτον, nunc bestiarum morsus, nunc vul-
ra vertat. vide ibidem Marcell. vbi notat Græcos medicos
ηλίκα ad proprium genus traxisse eorum animalium quæ i-
ctu aut morsu venenum relinquunt. vnde θηρία medicis sunt
animalia venenata & serpentes: & θηρίόπικτα, à serpentib. mor
si, vel a venenatis morsi.
ὁ θηρ, ιομαχέω, μ. ήσω, σ. ησα, cum bestiis depugno. sed abusiuè enim da
mnati bestiis obiici. Neut. absol. & θηριομαχῶ inter theatricos
numerantur à Basilio. Paulus 1. ad Corinth. capite 15. εἰ κατ'
ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν ἐφέσῳ, si secundum hominem (i. nō pro
Dei causa) aduersus bestias pugnauī Ephesi.
ὁ θηρ, ίον, τὸ, fera, aut noxia bellua, serpens, inter pr. Dioscorid. non
simpliciter bestiam, sed feram & veneno obnoxiam bestiam
significat, veluti viperam aut lupum. Erasm. cap. 10. Act. Apo-
stol. Interdum etiam de aliis, vt leporibus & anibus, apud Xe
noph. πλοῖα θηρίων, ferox bestia, idem 1. Pædiæ. Idem. θηρία
ἀγρεία, ferax, Aristotel. in Politic. θηρία, ventris animalia, Hier-
mol. Marcel. ventris lumbricos. Dioscorid. lib. 1. τὰ μανίασα
καὶ ἂν μερλάσει ἢ θηρία ἐκπνέουσες, mi himela alium cum illunt,
& animalia venti is expellunt. Marcell. tamen ibidem putat
locum vitiatum, quum θηρία veteres Græci vocat int tantum
bestias & venenatas has, quæ ictu morsuve venenum relin-
quunt. Θηριώματα, tetra vlcera, quæ theriomata vocant, Ruel.
theriomata Barbarus, vlcera quæ theriomata dicuntur, Dios.
lib. 2. vide Annotat. Marcelli ibidem. Hippocrates, vt Galen.
in glossis ostendit, θηρίον, τὸν τὸ ἕλκωσιν vocat, ἢ τὸ ἄγριον ἕλ-
κος, apud Hesych. Θηρίωσις, τὸ ἐπιφαινόμενον ἢ κακοήθη ἀκρόπο-
τα θηρία, elephanti. Polybius, θηρίων ἀνθρωπίνων, elephantis si-
ne hominum ductu Idem, θηρία μεμορμωμένα ἢ φιλοθήρευτα, id
est, ἄπειρα, nempe deturbatis sessoribus. Sic belluas simpli-
citer Elephantos vocant, Cic. epist. Terent. Eunucho, Εόνε fe-
rox quia habes imperium in bellua? θηρία δίδωσι θυμάρμους,
fustitui serpentes fugat, idem Dioscor. l. 3.
ὁ θηρίακ, ης, ὁ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis flore
roseo, quod serpentibus admotis torporem inferat Plin.
ὁ θηρίόβροτος, ferocior item vermiculor, quod fit, quum enatis ver-
miculis & bestiolis segetes & arbores infestantur. θηριόβροτοι ἢ
κάμπαγίνεται, innatis bestiis exeditur & humescit, Theophr. l. 5.
de caus. plant. quod & ζοοβόρον dicitur τὸ θηριῶδες, efferatum
esse. Ex Crantore, τὸ μὲν ἀνθρώπου πάντα, ὅσα ἀπὸ μεγάλων ἐγγενέσθαι μα
δῶν τοῦ αὐξηθέντα, τὸ θηριῶδες μὴ εἰναὶ ἐκεῖ μηδ' ἀπὸ μικρῶν παιδίων, εἰ τοιαῦτα
ἢ ψυχὴν, nam ifue nihil dolere, non fine magna mercede cō
tingit, immanitatis in animo, stuporis in corpore, Cic. Tusc.
3. τὰ θηρία ἀφ' ἑλκῶν, vlcera tetra, Ruell. vlcera theriomata, Bar-
barus: vlcera quæ ad feritatem transeunt, Marcell. lib. 3. Dios-
scor. à verbo θηριόομαι, id est, in feram mutor, necendiq; vim
acquiro, qualem habent τὰ θηρία dicuntur τὰ θηριώμενα, quòd
multa asperitate noceant, & à mitiore habitu ad asperiorem
transeant.
ὁ θήρ, ὸς, ὁ, ferinus. θήρεια, fœmina, apud Xenophon. vbi κρέα sub-
auditur.
ὁ θηρ, ίτης, ητος, ὁ, ἡ, θηριώδης, ὁ, κακὸς ἢ θηριώδης, feritas: apponitur τῷ
ἤθει, ἀστὸ, Arist. l. 7. Ethic. in prime.
ὁ θηρ, ιοτρεφεῖον, τὸ, vitiarium, Varro Rei Rust. l. 3. c. 13.
ὁ θηρ, ιότροφος, ὁ, qui serpentibus vescitur. θηριότροφοι μαστοὶ ἢ ἀσπίδες
ρες, Galen. l. 2. ad Glauc.
ὁ θηρ, ιοτρόφος, ὁ, qui belluas alit.
ὁ θηρ, ιοφόνος, ὁ, bellua occidens.
ὁ θηρ, ιώδης, ους, ὁ, ἡ, ferinus, immanis, efferatus, feris habitatus.
Platem. 9. Polit. ἄνω ἢ ψυχῆς μέρος λογικὸν ἢ ἄλογον, ἢ ἀγρίων, pars
animi quæ mentis & rationis fit particeps: τὸ ἢ θηριῶδές τε ἢ
ἄγριον, & illa in qua feritas quædam fit atque agrestis immā-
nitas, Cicero de Diuinat. 1. θηριώδης θυμὸς πάθη, mare belluis re-
ferrum, Theop. l. 4 hist. pl. c. 8. ὦν θηριῶδες, in loco feris frequen
ti. ὁ θηριώδης κάπνισμα, ferum fœtinus. ἕλκη θηριώδη, vlcera quæ
fera Barbarus, atra vlcera, quæ theriomata dicuntur, vlcera
quæ theriode vocantur, Marcell. l. 2. Dioscor. ca. 134.
ὁ θηριώδια, ας, ἡ, feritas.
ὁ θηρίως, more ferino.
ὁ θήρ, ιον, τὸ, & Hesych. θηρίλον, tetrum vlcus. Cornel. Celsin 5. cap.
28. Ist etiam vlcus quod θηρίωμα Græci vocant. Id & per se
nascetur, & interdum vlceri ex alia causa facto superuenit.
Colge est vel liuidus, vel niger, odor fœdus &c. Pollux lib. 4.
Θηρίωμα γίνεται μὴ ἕλκος ὄζον ἀνιῶδη ἀμίαν, ἐς ὃ ἔστι τὸ εἰδὲ διακυ-
λοῦν, ἢ ἄπω χρόαμα πολύ, κ. μέλαιναν, ἢ ὑπέρυθρες ἀφαίνες, ἢ μελανίαν ἢ
ἢ ἄλλο τοιοῦτον, Galen. & Dioscor. τὰ θηρίώματα ἐτιᾶν τὰ θηριωμένα
σαρκα ἀνάδυτα.

Θηρολέξης, in dicendo affectator, ὁ τὰς λέξεις θηρεύων Θ, Suid. ὀνομα τοῦ ῥήτορος, ὑφ' οὗ κωμῳδεῖται.

Θηρολέτης, ου, ὁ, perditor ferarum, id est, occisor, ex quo intelligitur venator. Hesych.

Θηρόβοτος, ε, ὁ, feras pascens, vt ἱππόβοτος seu ὕλη θηρεύσιμος.

Θηρσιτόπους ὁ, ἡ, ferarum obseruator, Epig.

Θηρσιώνη, venatio, in Epigramm.

Θηρστρόφος, ὁ, ἡ, ferâ nutriens.

Θηρσφόνιον, sic dicitur ab aliquibus aconitum, Dioscl. 4. & Plutar. Θηρσφόνος, Θηρσι τοῦ Θ Ἀρτεμις.

Θηρῶν, τὸ ἰδῆρι τὸ ἤρῳ Θ λύκου, Aristoph. Atticè pro τὸ ἤρῳον.

Θής, Θητός, ὁ, mercenarius, μισθωτὸς, operarius, seruus. Hesiod. Θῆτ' ἄνδρα πιεῖσθαι, id est ministrum. vide Ammonium. Θῆτ minoris est conditionis quàm βάναυσος, Aristoteles libro tertio Politic. Θητὶ correspondet χρέωσις, id est, creditor, Plutarch. in Romul. Θῆτες mercenarij: hi erant in vltimo censu apud Athenien. Idem in Solone: sic proletarij Romæ. Θὴς (inquit Hesych.) ὁ μισθωτὸς ἢ ὁ πρὸ μερισμοῦ ἐργαζόμενος παρὰ Θ Θ Σόλωνι: quæ postrema significatio respondere videtur ei quod dicit Plutarchus in Solone ex plebeis eos nominatos fuisse ἐκ τιμημάτων Θ Θητας qui ditibus ἐγκεχρωκόσι, ἕκτα τῆ πελεμίων τακόντας.

Θῆσαι, lactare, nutrire: vnde voce media Θήσασθαι est τὸ θηλάζειν τὸ γάλα teste Athen. libro nono in exemplum afferente hunc versum Homer. ex Iliad. ὡς ἕκτορ μὴ θῆτὸς τ' γωνιάσῃ τε θήσατο μαζὸν: sed notandum apud Athen. scriptum esse non θήσασθαι sed θήσασθαι, de quo vide θήσασθαι. alioqui θήσασθαι dicitur etiam pro θηλάσθαι, teste Hesych. quo pertinent Θησίμαρ & Θήσιπτος quæ idem interpres Θαυμάσιος & Θαύμασος, τιμιτρὶ à θαύμα posito pro θαύμασι, idem affert Θησίδικα pro κακοδίκαι & Θήσιπτα pro ἀθύλιβοι, eodē teste Cretenses dicūt Θησάμμοι pro ἀθησαύριστοι, afferente & Θησίμμοι pro ἀθησαύριστοι.

Θησαυρίζομαι, &

Θησαυρίζω, μίσσω, πξω, condo thesaurum, congrego, repono, τιμιθέω ὡς ταμιεύομαι. Aristotel. 3. de partib. de auibus loquens, οἱ δὲ τὰ αὐτοκράτορα τῶν ἀκρατόρων τροφῶν. Plutarchus, πλουσίους φυλακτοὺς καὶ Θησαυρίζοντας. Plato in Phædre, ὅταν γεγραφῃ ἑαυτῆ ὑπομνήματα Θησαυρίζωμ Θ. Adamantius, τοὺς φιλοσόφους χρὴ πάντα κτᾶσθαι πρὸς ἕξιν Θησαυρίζωμ Θ. Herodianus, φησὶ δὲ καὶ ἔζων ὑπὲρ ἐθησαυρίζατο. Θησαυρίζειν etiam afferuare ὡς διατηρεῖν, Theophr. de causis libro 6. capite 28. τὸ δ' ἔλαιον τὰς σομὰς θᾶττον μᾶλλον θη σαυρίζειν.

Θησαύρισμα, ατος, τὸ, thesaurus, repositorium, asseruatio, Naz. λόγον ὑφ' ὑμῶν ὧν ἐδ' ἡ κακὼς ἐ Θησαύριζε.

Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio re condendi & reponendi in thesauro, Arist. in Polit.

Θησαυριστικὸς ἡ τέχνη, quæ ingenio recondendi cibi dotata sunt.

Θησαυριστὴς, Θησαυριστικὸς, οῦ, ὁ, &

Θησαυροφύλαξ, οῦ, ὁ, collector thesauri, auarus, Gaz. Θησαυροπώλης ἀνὴρ, Plut. πολιτ. ἀ.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, thesaurus Persæ gazam vocant, diuitiæ reconditæ in longum tempus, Gaza, literarum monumenta & libri. Xenoph. ἐν Θησαυροῖς γὰρ πάντα σοφῶν ἀνδρῶν εἰς ἐκείνου κατέλιπον ὡς ἔπος εἰπεῖν γράμματα, ἐπεκλήθησαν, &c. Item Θησαυροί, rerum necessariarum accerui, vt frumenti, vini & huiusmodi. Aristoteles secundo Œconom. τὸν Θησαυρὸν τοῦ ἄρχοντος τὰς ἰδίας τὰς βασιλικὰς ἀπαλλοφυλὸν ἐκέλευσεν. Sopho. in Aiace, comas quas detonsis mortuis dicabant, ἐκπέμπειν Θησαυροὺς appellat. ἐκέλευσεν αὐτοὺς τοῦ Θησαυροῦ κενεῖσθαι γῆν χρυσίου, ci iussit parefacere thesaurios pecuniarum, Plutarchus in Solone. Nam Θησαυροὶ, non solùm repositas opes significat, sed etiam locum in quo asseruantur, vt Latinis Thesaurus. Iosephus, κατασκευάσας Θησαυροὺς, ἐν κλείσαις ἀσκατικῷ ξύλῳ, ὁμοῦ δὲ ἀμφὶ μὲν λιθ' ἕξει, id est, τριῶν ἐν χαλκοῦ κλωσι, ἀτραπὸν, pecuniarúmque conditorium & repositorium.

Θησαυροφύλαξ, cnstos thesauri. vide Cel.

Θησαυροφυλάκιον, τὸ Suid. thesaurus, ἀτραπὸν, τὸ ταμιεῖον ὡ Θησαυροῦ.

Θησία, ἡ, Thesea vel Thesia, proprium loci in quo Delphos profectus Theseus anteriorem capitis partem abrasit, Plutar. in Theseo. vnde

Θησῖον, ἱερὸν ἀθλίων, Hesych. festa in honorem Thesei, in quibus congiarium dabatur populo.

Θησῖον, ου, τὸ, Thesei sepulchrum seu templum: & asylum, quod dicatum erat ad Thesei tumulum, Plut. vnde, Θησεῖον καὶ Θ ἀθησί μοι δοκῶ, i. ασυλίαν ἔχω, Suid.

Θήσιον, ου, τὸ, genus herbæ, Theophrastus libro septimo, capite vndecimo. Thesion Plinio libro vigesimoprimo, capite decimo septimo, & libro vigesimosecundo, cap. simili. radix gustu amara est, tusa aluum purgat, ea est quam pro Endiuia Tragus, & pro lactuca sylvestri Leonicerus depingunt. Thesij florem inter coronarios recensent Athen. libro decimoquinto ex Timachida poëta.

Θησίδαι, Thesei dæ, Athenienses, in Epig.

Θησιήιον, versans in templo Thesei: nam erat asyli loco Θ

Θησιὸς, Theseus, in vocatiuo, Θησεῦ. vnde Θησίδης, Thesides Ironymicum.

Θησὶς, tonsuræ genus, capillis de priore capitis parte relictis quæ & Abantium est Homericorum. vide Eust. Iliad. ζ, & Strabonem Θ.

Θησὶς, ίδος, Thesei s, poëtis de Theseo.

Θήσσειν & Θήσσειν, sedere, assidere.

Θῆσθαι, vt inquit Athenæus l. 3. τὸ γάλα θηλάζειν, lac sugere, ille re Varroni. de iis verò dicitur quæ lactatu viuunt. Homer in Iliad. ἕκτωρ γὰρ Θ Θητὸς τ' γωνιάσῃ τε Θήσατο μαζὸν: ἵνα τὸ ἐσθίειν καὶ Θήσασθαι, Varr. legitur & hoc apud Homer. sed in paulo diuersa significatione, nimirum pro mulgere. Odyss. δ, ἔνθα μὲν ἔτι καὶ ἐπὶ νηὸς ἐὼν ἐπὶ τε πόντον τυρεῖ ᾗ κρεῖσιν ἐδὲ γλυκερὸν μέλι κάκοτε. αὐτὰρ ἐμοὶ παρίσχανε δεσποινα Θησάσθαι. ibi enim Eustath. annotat Θήσασθαι alibi significare τὸ θηλάζειν, hic verò τὸ ἀμέλγειν, thema autem huius est θῆσθαι, vnde deriuari θηλὴ & τὸ θῆσαι, dici autem Θήσασθαι, vt χρήσασθαι.

Θησαῦν, mirum, non verisimile, Θαυμαστὸν, ψεῦδος ὁ ἀπιστ.

Θησία, ας, ἡ, seruitus, merces, clientela, cultus. τῆ Θησίαν ἀσπάζομαι, id est, ταῖς θησίαις ἀσπάζομαι. Hesych. Suid. ἀθησιώνη ἡ ἀθησία.

Θῆτες, mercenarij dicuntur, οἱ τροφὴ εἰ ἐνεκα ἄλλου τινὸς, Varianus ἐ γάρ ἐστιν ἐλεύθερον ἔξιν ἀνυσιτέλ. ἐ ἀγορᾶς ἐ πολιτικῶν, Pollux Odyss. 4. ἠὲ οἱ αὐτῷ, Θῆτες τε, δμῶές τε, intra δούλοι, οἱ δὲ ἐπὶ μισθῷ ἐδουλεύοντες. vide Θὴς superius. Thucydides βῆτα ἐπὶ τῶν νεῶν, famuli ad ministerium nauium, Valla.

Θητικὸς, ἡ, ὁν, ὁ, qui operam fuam mercede locat, qui mercenarius, seruus famulatur Suid.

Θητεύω, μ, Θ ω, σ, πξω, mercede seruio, fum mercenarius, Θητεύσειν μισθῷ ἐργαζόμαι. Lucianus, ὑπέστησαν παῖ ἀδιάπαυστα, seruiam Admeto. Plato secundo de Republic. εἰ γὰρ ἕκαστον ποιοῖεν τὰ τῶν πολλῶν ἀργοῦντα, Θητεύειν ἂν μισθῷ ἀξιοῖ βασιλεῖ ἐ ἐθέλειν. sed ad mercenariam operam regi locauerunt, Herodot. ἐπὶ μισθῷ ἐπ, sum tibi mercenarius, Plato de Republ. ἐ Θητεύσειν τοῖς ἄλλοις, murum mercede construxerunt, Philostrat. ἐ ἐθέλειν seruorum numero haberi.

Θητικὸν, τὸ, quarta erat classis populi Athenienfis, & inflituebatur, qui opifices & mercenarios complectitur. hæc apud Straboné subinde habetur: sed poterant συμπολιτεύεσθαι. habebant commune concionis, Arist. πολιτ. γ.

Θητικὸς, οῦ, ὁ, seruilis, fordidus, mercenarius. Θητικὸν τὸν Θ, relin Polit. fordidus ac mercenarius census, qui quarti erat Athenis. Θητικὸς ὄχλος, turba eorum qui ære alieno obærati debent. Θητικὴ πλῆθος τοῦ ταμιεῖου δουλικὸν. vide in dictionem περιεργάζ.

Θῆτα, πος, ὁ, &

Θῆτας, ὁ δοῦλον ἀπὸ τοῦ Θητεύειν ὅτι ταμιεῖ, Varin. ancilla mercenaria, pauperculæ, indotata relicta à patre, cui dos à proximis non præbetur, γυναικὶ κόμη. Θῆτες μισθωτοὶ vertit Hesych. addit πιεῖσθαι Θῆτας ἀ ἔρεσθαι, seruum parare & ancillam vendere. Θῆτας πρατῆρας apud Eurip. seruulem mensam & famulos, & Suid. Θῆτα, μισθωτὸν δουλικὸ σῶμα.

Θητώνιον, τὸ, precium quod datur mercenarijs, falarium, τιμὴ ἐθαπτὸς ἀπὸ μόνου, Suid.

Θητίσκιον, idem quod πίσκιον, id est ἀτίμιον, Fust.

Θηλ, vermiculus, σκώληξ.

Θιασάνας, ab Æolis vocari ἄρτους τοὺς τοῖς θεοῖς γινομένους tradit Hesych. apud Athen. l. 3.

Θιάζειν, Hesychio est χορεύειν, choros ducere, tripudiare, assimilatur itidem Θιάσειν pro χορεύσειν, tripudiato choros ducito.

Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps & antistes sacrificantis, vel solenni cætu deum colentium Luc. in Nig.

Θιασεύω, pompaticè & thiasi more progredior aut egredior Gregor. σὺν δὲ λοιποὶ ὑμᾶ ὁ λόγος ἐστοῦτον Θιασεύτω ὡ σῶμ δὲ ὑποκαμόντων φασκέτω, quod Budæo idem esse videtur ac ἀνέχεσθαι Θιασεύεσθαι, inquit Hesych. Θιάσεσθαι, σωσεσθαι, χορεύειν.

Θίασος, ὁ, thiasus, saltatio & chorea ac pompa, quæ Bacchi celebrabatur. Virgil. Eclog. quintâ Instituit Daphnis thiasos, inducere Bacchi. κραίνειν δ, inquit Athenæus lib. ἡ ἐπ' αὐτῷ σὺν πολλοῖς ὄχλῳ Θίασος: vt dixit Euripides, ὀργὰ δ' ἐμὰν πρὸς θεοῦ γεγωμένην χρόνῳ. Item fodalitas, societas, σὺν ὁσιότητος Basil. quum de perfectione agit. Xenophon, πλὴν ἀ ἐδ' ἐν τοῖς τοῦ δήμου πολιτεύειν ἐδ' ἐν τοῖς ἔξω ἀσκηταῖς ἐδὲ ἐν τοῖς θιάσοις, quis tuarum partium esse aut hic in hoc mundo, ἐγκρίνει ὁ θιασος ἔξω ἀσκηταῖς ἐδὲ, animarum concentus est corpore vacuarum. dicitur etiam fodalitium Latinis. debuit per diphthongum scribi, nam est ἀπὸ τοῦ θεάομαι: sed tralatitio fic habent. quidam dicunt ἀπὸ τοῦ θύειν: originem habere, vt Bacchum celebrantibus accommodetur. vnde Θιασάρχης ὥραι Nonno, id est, festa tempora & conuentus. Θιάσου συνώνυμον, Demosthen. Θιασος (inquit Hesych.) χορὸς ἐπὶ θεοῖς cætus & multitudo tripudiantium ac propriè quidem in

χμὸν πλόος, turba bacchicos choros agitãs, præterea Θίασος Hesy. est ὁμὰς γυναικῶν. Examen & cætera multiplicem fortè operantium bonæ deæ, & generalitis σύλλογος ac τὸ μιξὸν ἐκ πάντων, conventus, cœtus, collecta multitudo, quomodo & Exportation quum dixisset Θίασον esse τὸ ἀθροίζομενον πλῆθος ἐπὶ πολιτῷ ἢ κατὰ θεοῦ, (unde & Athenæus vult dictum quasi θεάσασθαι εἰς τοὺς θεοὺς Doricè) apud Demosthenem & Xenophontem loquem addit ὅτι πάντες ἀθροίσασθαι ποιοῦσι τὸν θίασον dicitur etiam communantium cœtus, συνωρὶς, & πλῆθος ἀνδρῶν τὸ βακχικὸν ὄνομα καὶ τὸ ἐργαστικόν.

Θιασῖται, cœnationes, loci communes, οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες ἐδαινυσάζοντο οἱ θίασοι.

Θιασεύειν, οἱ, qui simul choros exercent. Aristoteles ἐκκλησιαστὰς καὶ θιασεύτας esse ait qui sacrificiorum & cultus deorum obtentu, & festivitates temporarias quotannis coibant, in iisque vino epulque indulgebant. Sic enim Ethic. 8. εἶναι γὰρ ἑταιρικὸν, ὅταν τὸ χρῆσθαι γίγνηται, ἕνεκα τοῦ ἡδέος· ὅτι δὲ καὶ τοὺς θιασώτας τοῦτο ποιεῖν μάλιστα συνιόντας, &c. Vide Athenæum lib. 8. vbi τὸν αὐτὸν καὶ συνδιασώτην καὶ θιασώτην. Apud ipsum Athen. αὐδρὸς θιασώτου dicit vnus Dipnosophistum ad consortes suos loquens, ὦ συμπόται, & Xenoph. in Sposide amor e loquens apud eum Socrates, ita inquit, ἐπὶ πάντες εἰ μὴ τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται.

Θιασεύτης, ὁ, socius in chorea, sodalis. Θιασῶται χορευταί. participes eadem sectæ, Theodoret. in 2. Ecclesiast. instit. τῆς ἀρειομανίας θιασῶται. Vtitur & hac voce Cleomed. lib. 2. Θιασῶται, ad sodalitium pertineus. Aristot. 2. Oeconom.

Θιάσειον, sic cella seu cirpea, cap. 2. Exod. Hesych. πλεκτὸν τι κιβώτιον ἐκ τῶν ἡλωσυκομείων. Athen. ὑλικὸν πίναξ ἢ ἄλλη κατασκευὴ ὑφ' ἧς ἐστὶ τὸ ἔμβρυον, vas significat, quod amplexabatur discum vitreum pro pangerettu in fercullis ferendis: repositorium à Plinio dicitur. apud Suidam reperio θίσεις, κιβώτιον ἐν ᾧ βύλλα κεῖται ὡς καρύα ἐστι.

Θιαστὸς, tostus, feruidus. Nicander in Alexiphar. ἢ οἷα δίψεα χελώνη interpr. οἷα χελώνης διψώσης καλῶς δ' ἐλήφατται ὑπὸ ἀστρακων. Lotam tenera exponit. Hesyc. διψῶσα, φιλοπότης, ἢ μᾶλλον ἐπιδιψῶσα, κατακορὴς ἢ θρασὺς, ἢ ὄψιμος ἢ νικητήρια. inquit, ἀπὸ τοῦ πιεῖν ἢ κεκυκῆσθαι, οἷον τὸ ἐν χαλκείῳ. Idem διψῆν, exponit, τὸ ἐρᾶν, καλὸν, γενναῖον, ἀπαλὸν.

Θιαστὸς, etiam τὸ διψῆν à Cyprius dicitur κίσωνδος, arca, cista, teste Hych.

Θιγγάνειν, contrecto, attingo, pertingo, appeto. ὁ ἁπτησόμενος, tactus, qui tangitur.

Θιγγάνειν, ἀθιγὲς, ἀθίγησια, Hesych.

Θιγγάνω, ιχα, & ὅθι θίγω, tango. ἁλῶναι. vnde θίγειν, Doricè, pro tange. Actiu. Accus. Iungitur etiam Genit. vt τῆς σπλάγχνης θίγειν viscera tangentes, Plutare. in Public. Vide ἅπτεσθαι, & ἁπτεσθαι.

Θιγγάνειν, & θιγγάνειν, pro θρίδδειν & θριδδιᾶν dicuntur transpositio ρ, te: Hesychio.

Θιδεῖν, odem teste, est ποιεῖν, facio: qui affert & θιδεῖσαι pro ποιῆσαι, ancens etiam φιλῆσαι, at θίδειν quod idem exponit ποιῆσαι & ἀπολαῦσαι seu σιτεῖν referri potest. idipsum vero θίσσειν annotat accipi eum pro ἀσπαζόμενον à Bæotis.

Θιδεῖν, eidem est, ὁ θημὼν Acerutis Θιμωνὸς eidem sunt θημωνιαὶ. p quo θημώνιος supra.

Θιδεῖν, aceruus, cap. 39. Ecclesiast. Vide θεσμωνιαὶ.

Θῖν, ὁ, seu θὶς, litus, ἀιγιαλὸς, cumulus arenæ, aceruus, locus arenosus, Hesychius. Θῖνες οἱ σωροὶ τῆς ψάμμου. Tradit Commatici pro litore acceptum Fœmin. esse generis, aliàs Masculin. Litus autem ἠιόν καλοῦσιν, ὅσοι δὲ θῖνα εἶπον, ὁ δὲ τυφλὸς Θεόκριτος τὴν αἰγιαλὸν. Hom. Iliad. 4. ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, ad litus maris. ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, Idem. θῖνα μου τακερῆτε, pro τὸν καρδίαν, Aristoph. θῖνες, cumuli arenarum, qui vel in litoribus, vel in ris sunt, inquit Hieron. in cap. 9. Esaiæ. θῖνες τῆς ψάμμου, arenæ cumuli, Herodot. θῖνας ἄμμου βαθείας ὀρᾷ, profundas habet arenas, Plutar. in Fabio.

Θῖνα Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, & αἱ τῆς καρποῦ συγκομιδῆς ὀφρύες. quibus verbis intelligere eum puto arenæ cumulos & eductum comportatorum aceruos ij autem colles & editora litora repræsentant.

Θινασμὸς, percussus, τυπτόμενος, Hesych.

Θινατηρὸς & κοπανευδάσαι, aggere obstrui apud Polyb. lib. r. Bud. in prete.

Θινατὸς, tactus, ψηλαφητὸς, ἁπτὸς.

Θινάττειν, Hesych. κακίζειν, & ἐπιτρέπειν ὅταν τοῦ, ὁ ὑπὸ τῆς συμφορᾶς βεβλαμμένος, qui infra θρηνοῦντος.

Θίς, ὁ, & ἡ, nomen piscis litoralis, Gaza reddit littum. vide Arist. lib. 8. Anim. cap. 13. Homeri Interp. Θὶς δὲ τὸ ἁλιεύειν, ἤγουν τὸ πίειν, ἀπὸ τοῦ ὁδὸν τυπτεῖν ἢ ὑπὸ τῆς κυμάτων.

Θίσις, coniuia,

Θ Α Σ Ϊ Α Σος, ὁ, thlasias, qui habet testiculos contusos seu fractos: ὅσοι τὰς θλάσεις. à contusione. Dicitur & θλάσιας, vt idem Deuter. cap. 23. & cap. 21. Leuit. θλασίαν ἢ ἐκτεθλιμμένον, ἢ ἐκπεπιεσμένον, ἢ ἀπεσπασμένον, ἢ cui vel contrito, vel tuso, vel secto ablatique sunt testiculi.

Θλάσις apud Hippocr. ἐστὶ φύσεως ἀνωμαλία, idem quod πίεσις ἢ ἐμβρυθλασθὲς de quo suprà tractum.

Θλάσις, Θος, ἡ, Θλάσμα, κλάσις & κλάσμα, pro eodem, fraginen seu contusio, aurium morbus quidam, fractura, cellisio: Gal. est caluæ in interiorem partem impulsio aut inflexio, concauitatem integram caluæ continuitate tantùm faciens, vt licet in plumbeis & huiusmodi vasculis, si foris percutiantur, illidantúrve, videre: hæc Marcel. lib. 4. Dioscor. Θλάσις ἐστὶ ὠτὸς, fractura aurium, Hermol. fractæ aures, Ruel. cõtusæ aures, Marcel. lib. 1. Dioscor.

Θλάσματα, fracta, contusa, percussa, interpret. Dioscor. Θλάσματα διαστολαῖς, attritus fedis, Ruel. sedes in tactæ, Barbar. sedis dolores & contusiones, Marcel. lib. 3. Dioscor.

Θλάσπι, νεῦρ, sinapi Persicum, pes Gallinaceus.

Θλάσπις, εως, τὸ, Thlaspi, genus herbæ, Dioscorid. libro secundo. sunt qui vocent eam herbam Θλασπίδιον, forma diminutiua. Galen. genere Fœmin. Θλάσπιον. Hippocrates etiam Θλάσπεον vocat.

Θλαστὰ ἐλάδες, contusæ oliuæ; quæ conditurâm quamlibet facilè recipiunt vt author Columella. Apud Athen. lib. 2. Θλασταὶ πιστὲ λαμπρὸν Θλασταῖς δὴ ἐρίποδι δὴν ἀλιμβάδι. Ibid. τὰς ἐν θλάσματι λάρακας, δυσωπεχώτους ὄζῃ. Plin. lib. 25. cap. 3 nec non ahquæ oleo suo fiue accersita commendatione purè innatant colymbades: franguntur eædem herbarumque viridium fapore condiuntur. Pollux lib. 6. ἐλαῖαι θρυπτόμεναι, recensetsi, id est, druppas. ἀλιμβάδες, ἢ νικητήδια, (id est, colymbades) φαυλιας (quæ sunt καπνάδες, τερμύσκοι, καὶ παιρεῖδες Athenæo) ἢ θλασταί, quas & Comici πυρῖδιας dixere.

Θλαστικὸς, vim habens collidendi & contundendi.

Θλάω, μ. ἄσω, πᾶσα, frango, collido, tundo. Actiu. Accus. Alexand. Aphrod. in Problem Θλαδίᾶν accipit pro collisum esse, de eo cui testiculi sunt contusi. ὑγρὸν οἷον θλασθῆναι, ἢ θλασθῆσαι, sunt castrati aut clisi, sunt collisi, idem Aphrod. de spadonibus. Hesio, οὐ τὸ ῥῆξαι βαλὼν οὐ τὸ θλάσαι. τὸ θλασιᾶν Θος, frestus, Hermolaus.

Θλαῖός, qui habet testiculos attritos: ὑπὸ τῆς θλίψεως, θλασίας, καθάδων, Θλαδίας, Theophil. in Instit. ciuil.

Θλίβομαι, affrictionem patior, grauor. Aristoph. οὐ θλιβόμενοι αὖ ὑπὸ χθονὸς, τὸ θλιμμένον ὁδὸς, stricta via: vel arcta. Matth. cap. 7. cui opponitur εὐρύχωρος, i. spatiosa.

Θλίβω, μ. ἰβῶ, π. ιφα, comprimo, frango, attero, stringo. Θλίβειν χθόνα, oscula figere labris, Theocritus. θλῖψ τὸ θρῦλ, ὃ θλῶ, Etym: Actiu. Accus. ἐπιπλῶν, πατῶ, calco, ἰὰς θλίβεται σφυρὸν, ἢ μὲν πατεῖται: & protero. λιγαῖα γὰ, inquit Hesych. ὅτι τὰς ὀλιγαρεῖς πιέζεται.

Θλιμμὸς, ὁ, ιη, βλιμμὸς.

Θλίμμος, ατος, τὸ, attritus.

Θλῖψις, ιβ, ῖψ, compressio, συσολὴ. Ponitur pro angustia & tribulatione in sacris literis. Eras. cap. 10. ad Hebr. Lactant. Instit. li. 4. cap. 26. expreſſè dixit preſſuram.

Θλιμμῦδ, λιθόμαλος, colitex lapide desquammatus.

Θ Ν Α Τ Ο Σ, Ιόνικε, pro Θ. ανάτῳ, mortalis.

Θνησιμοῦν, οῦντι, morticinium, cadauer, cap. 13. li. 3. Regum: & cap. 5. Esaiæ, ἐγὼ δὲ τὰ ζησιμοῦντα αὐτῶν ἐκ κειτὸς, id est, & facta cum morticina pro litore acceptum Fœm. esse generis, aliàs Masculin. Litus autem ἠιόν καλοῦσιν, ὅσοι δὲ θῖνα εἶπον, ὁ δὲ τυφλὸς Θεόκριτος τὴν αἰγιαλὸν. Hom. Iliad. 4. ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, ad litus maris. ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, Idem. θῖνα μου τακερῆτε, pro τὸν καρδίαν, Aristoph. θῖνες, cumuli arenarum, qui vel in litoribus, vel in ris sunt, inquit Hieron. in cap. 9. Esaiæ. θῖνες τῆς ψάμμου, arenæ cumuli, Herodot. θῖνας ἄμμου βαθείας ὀρᾷ, profundas habet arenas, Plutar. in Fabio.

Θνησιμοῦν, sic Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, & αἱ τῆς καρποῦ συγκομιδῆς ὀφρύες. quibus verbis intelligere eum puto arenæ cumulos & eductum comportatorum aceruos ij autem colles & editora litora repræsentant

ὑφ' ὑμῶν δὲ à vobis necatus eſt.

Θνικτίδια, Heſychio ſunt πικιλμάτα, morticina.

Θνιπαμάια, nuptiæ mortalium: ſic dictæ ſunt nuptiæ Thetidos deæ & Pelei mortalis.

Θνητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, mortalis, interitui ſus, caducus. Θεὸς ἀπαθὴς καὶ τῶ θνητῶ γένει, Etym. in Ἔαρ. Θνητὸν, vide Θνήσκω.

Θ O A Z Θ, curro, ſeſtino, erro, inſanio, lator, choreas duco, terreo, interfacio, finio, abſoluo, more figuli fingo, πρὸς τὸ μάτην μανθάνειν, παρὰ τὸ θέω, καὶ διὰ τοῦ ω. ſchol. Apollon. expon. παχυλὸν Euripi. Κάπος δικάζων δὲ Ἀτλαντικὸς ἀλὼς. Item reſideo, Sophocl. in OEdip. tyran. πόνος πολὺ ἕδρας τὰς δι' ἐμοῦ δικάζεται, quæ veſtra, quam reſidetis hic, eſt ſeſſio: καὶ τὸ θάσσεται, ἀντὶ τοῦ θεωρικὰ θεάσεται.

Θλαξὸν, πόπλιον, Heſych.

Θοινᾶσθαι, ὁ, conturbatus, ἀπὸ τοῦ μιγνύω Θ. Suid.

Θοιὰ, ας, ἡ, itigum mulorum, ζυγὸς ὀρεινὸν ἡμιόλιον.

Θοιμάτιον, Atticè, pro τὸ ἱμάτιον, veſtis. Ariſtophan. Θοιμάτιον ἐκεινὶ τοῦ, &c. Θοιμάτιον ἀξαίρετον, veſtimenturi rupert. Θοιματίδιον, parua veſtis. Ariſtophan. in Pluto. apud eundem, pro veſte honeſta, & ciuili ponitur: τριβώνιον, pro veſte inopis & egentis.

Θοίνη, ἡ, dapes, in Epigr.

Θοίνιμα, τὸ, epulum, conuiuium, δωρὰ, apud Euripidem in Oreſte.

Θοινατήριον, ν, τὸ, epulæ, Eurip.

Θοινάω, ω, ἠσω, π. ησα, conuiuor, δωροδοκῶμαι, comedo, cibo. Neutr. Accuſat. & Θοινάομαι. Apollonides lib. 11. Epigr. Θοινήσατο Θήρης, de venatione comedit. Lacar. eum Accuſat. εἰ πᾶς Θοινήσατο, ſi quem voraret. Heſiod. δίκαιός ἐσθίων ἐλάσσας ἢ βρίς, vorabant mut os plures.

Θοίνη, ης, ἡ, conuiuium, dapes, epulæ, cœna. à Θόος & ἔδω Θ, quòd in deorum feſtis largius ſoleant vino indulgere. Athenæus ex Seleuco libro 2. inquit, τὸ πολιτῶν ἐκ ἔδ Θ, οὐτ' οἶνον δὲ πλεῖον ἢ ἄλλων ἡ δυπὸ ἕτερ φορτηγικοῦ, καὶ ὅταν ἔνεκα τῶν ἑορτῶν. διὸ καὶ Θοίνας, ἡ δοκίας, ἡ μέθας ὠνόμαζον. Heſiodus. οὐ σφιν πολὺ φέρτερος οὐδὲ, id eſt, τῆς ἑορτῆς, quæ ſunt ipſis multò potiora quam conuiuium.

Θοινητήριον, idem, ὁ, κατὰ ἔμφασιν, Heſych.

Θοινητὸς, ὸν, ὁ, epulis congruus. Θοινητικὰ ὄργανα, Xenophon. in OEcon. inſtrumenta ad epulationem, Cicero a put Columel. 12. cap. 3.

Θοινικὸν, ad comedendum aptum.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, comeſtor, conuiuatepulo.

Θοινῶμαι, conuiuor, epulor, comedo. Θοινᾶται μὲν, δωροδοκοῦσι, Hom. diſcumbere, epulari, epulis accumbere. Θοινήσατο, vorauit, de aquila Æſopus.

Θολερὸν, παχυκίνδυνον, Heſych.

Θολερὸς, ὸν, ὁ, turbidus, turbulentus: cui opponitur καθαρὸς. Θολερὰ ὑδατώδεις, dicitur ei qui titubanter errantéque ingreditur, ſuid.

Θολερόφρων, μέτρα, Heſych.

Θολερῶς, tui bidè, nunc Θολερὸς ὑδατώδεις (inquit Heſych.) ὑπὸ καθαρὰ μᾶλλον ἢ σαφῶς· παρεὶς δὲ ἔχων ἀπὸ τῆς ἀσαφείας ἢ ταπεινῶς ἢ ἀφανῶς, i. titubanter non firmo greſſu incedens.

Θολόω, ω, π. ωσα, π. ωκα, turbo, Actiu. Accuſ.

Θολία, πετάσιον, pileus faſtigiatus vel cameratus ad formam thóli, ἐπὶ πάπου εἰς ὀξὺ συνηγμένον· ἐοικὸς τῷ θολοειδεῖ ᾠῷ. Eſt etiam vmbella, muſicarium ſiue vmbraculum, ἡ σκιάδιον, Heſyc. Pollux in 7. Θολία δ' ἐκάλουν πολλαχοῦ τὸ θολοειδὲς, ᾧ κατὰ τοῦ σκιάδιος ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, & lib. 10. θολίον, τὸ κίστιον ὑφ' ἁρμονίᾳ, ἐχρυσοῦ δὲ καὶ ἐλεφάντινον ἐποίουν καὶ ἀργύρου, ἐχρυσοῦ δὲ καὶ ἐλεφάντινον ἐποίουν καὶ ἀργύρου, σκιάδιον ἡ σκιάδιον. Interpr. Theocriti ead. in exponit θολίον, σκιάδιον ἡ σκιάδιον.

Θολοειδὴς, cameratus, formi rtus. Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 13. de abiete, ὅτε πᾶν ὅλως ἐφ' ἑαυτοῦ ἐστὶ θολοειδὲς.

Θόλος, tholus, οἴκημα ἐρυθρὸν θολοειδὲς· ἢ ὀρόφημα εἰλημμένον, & teſtudo templi, καμάρα, erectior camera templorum hemiſphæriis, id eſt, cuppolis addi ſolita. Itali tribunam & laternam vocant. ſit multangula, aut ad cycli ducitur ambitum. hinc παιδικὸν θολοειδὲς ἐστὶ ſcripſit Dion libro 53. quòd Pantheum eſt hemiſpherio tectum, hoc eſt, circulata camera, inque medio hemiſpherio lumen ad circinum factum. Nec θόλος ſolùm eſt ædificij camera, quæ altius ereſcens, rotunda forma in faſtigiatum cacumen deſinit, ſed etiam, vt author Heſychius, κατασκευὴ ἐστὶ, οἷος εἰς ὀξὺ συνηγμένος ἐστὶ ἔχων τὸν στέγων καπνοδόκην· σκιάδιον· & locus in quo vtenſilia communia aſſeruabantur. Homerus Odyſſ. χρήματα θέσαν ἐνεγκόντες ἔνδοθι δῶ μεγάροιο, Μετοικίζετο θόλου ἡ ἀπὸ θόλου ἡ ἐπὶ θόλῳ οἰκῆς. Interp. exponit κυκλοτερὲς οἴκημα ὄντος, ὅπου ἐσθίουσι, ἐς ὃ τὰ κρὸ ἐπέζουν ἐπὶ χρόνον πλείονα ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν, ἢ κρατῆσαι ἡ ἐμπόησαι, ἡ τὰ ὅμοια. Eſt & teſtudinis vmbilicus, id eſt, veluti ſeutum in medio tecto, quo trabes omnes conueniunt: vbi dona ſuſpendebantur authore Seruio Æneid. nono. Placidus Lactantius in tertio Thebaidos Statij tradit eſſe in media templi camera locum in quo vouentium primitiæ aut extuiæ figebantur. Sed Varro libr. de Ruſtica tertij cap. 5. de ornithone loquens, Tholum ait ædificium rotundum, columnatum, duplici columnarum ordine, inter quas retibus pro parietibus obiectis, aues omne genus, maximè quæ cantatrices nutriebantur. Item θόλος balneis, Alexand. Aphrod. lib. 1. Prob. ἡ μάλιστα ἐκ τῶν διαφόρων ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου ἐξελθὼν θόλος, quod Cicero aſſa, & ſudatoria Seneca: atque hæc in thermis balneatoria cella differt a cauſa μηχανικὰς οἴκους dicitur ἡ ὁ ὕδωρ θόλος. Trallianus, ὁ πολλῷ δὲ ἐλαιον ἡ ὑδάτως ἄπωθ τὸν ἐσκιασθεν ὅπ τοῦ ὕδατ θόλου, χρείαδαι τὸ σώμα, interp. domus partem exteriorem. Idem Alexan. Trallian. ἐξαιρεμένου δὲ τοῦ οἴνου τὸ ἔγκυκλ τὸν θερμὸν ἀέρα, δηλ ἐς τὸν ὑδάτινον εἶναι ὑποτρέπεται, ὃν ἡ μηχανικὴ καλεῖ, item locus vbi ſeruabantur ſcripturæ publicæ Athenis, & ibi qui ex Prytaneo eſſent, cœnare ſolebant. Plato in Apol. εἰ τοιοῦτόν τι μεταπορεύεσθαι μέλλοιεί με πέμπειν αὖ ἐκ τὸν θόλον, ἵνα ξένια φαγοιμι, &c. in tholum me vocantes: vbi gener. eſt Ἔαρ. Item ibidem, ἐκ τῆς θόλου ἐξελθὼν δῆμ. Iul. Pollux Onomaſtic. 8. ἡ θόλος, οὗ ἡ συμποσιάρχου ἐκάστοτε ἡμέρας, τεντικοντα τὰς ἡμέρας τὰς πεκτίνων βουλῆς. exponitur etiam θόλος, ἡ ἀκροθαλασσία. θόλοι, tholi ſunt in templis publiciſve ædificiis circunducta in orbem teſtudo: abuſiuè eſt in aeutum faſtigium deſinens domi, culmen: Et vt dictum θόλος ἐρεῖς, eſt ſudatorium ſiue Laconicum, τὸ πυρεῖον, vide infra. Θολοειδὴς, τὸ πυροειδὲς, ἢ ἔζω καὶ ἐντὸς, radiee in profundum tholi modo excauata, Dioſcor. 4. in teſtudinis ſpeciem concamerato ſinu.

Θολὸς, ὸν, ὁ, turbidus, & nigrum ſepiæ atramentum, τὸ τῆς σκιάδος, Heſyc. Gaza in Ariſtot. vertit atramentum.

Θολόω, ω, ὠσα, π. ωκα, turbo, inquino. Actiu. Accuſ. Θολοῦται ἡ πίνων τὸ ὕδωρ, turbidus redditur & craſſus ſanguis, Galen. Glauc. Θολῶσαι, πηλοῦσαι, σταράξαι, ταράξαι, σκοτίσαι, Heſych.

Θολώδης, ὸν, ὁ, ἡ, obturbacus, fæculentus.

Θόλωσις, ὡς, ἡ, turbamentum Saluſt. inquinamentum Gellio

Θοὸς, ὸν, ὁ, velox, παχὺς citus, celer. à θέω, curro. vnde θοὰ νῆες, velox nauis: vt Iliad. α. θοὰς ἐπὶ νῆας. Aliquando magnus, firmus: vt γ. 181. μεγάλα. Item acutus: vnde νόος θοὸς, id eſt, ὀξὺς, ſic & dicuntur, quæ Cephalenię adiacent. Odyſſ. τὰ πρὸς ἠῶ θόρος ἀ δοῦσα, & c. τῆς ἠερόεντος ὀξείας μεταλλικῆς. Et 2. Argon. Apollon. γόμφοι, clauti acuti, id eſt, ὀξεῖς. Aliquando ſtrenuus, ſtrenuus, promptus: vt δοῦ ε πολεμιστὴς, id eſt, ὠφελῆσαι ἡ ἀμῦναι. Apollon. Rhod. δοῦ ε σάκος, lib. 1. Argon. vocat τὸ δύκιτον ἡ ὅμαλες ὑπὸ τοῦ σαίειν ὁ δὲ ταχυίως, inquit Interp. vide apud Eſtium νόκτα, Homer. θοὰς νῆας, id eſt, ταχίας σημαίνει ἡ ὀξείας. naues acutas, celeres. Dicunt etiam θοὰς νόσους, id eſt, celeres ſeu acutas. habent enim inſulæ quædam veluti promontoria in cuſpidis morem acuminata. Quintilia. libro 8. capite de Metalepſi.

Θορὸς, ὁ, π. ησα, π. κα, ſalio, σκιδνᾶσθαι, ὄρνυσθαι, terreor aliquo run, curro, impetu inſilio. In 2. Aoriſt. ἔθορον. vnde Heſiodus ἐπὶ ἵππου δὲ θόρον, in equeſt em currum inſiliit. θόρον ἐφ' ἅρμα φίν, ad Typhin exilit. Apoll. ἔθορ τῆς ἀέρος, id eſt, ὑφ' ἑαυτοῦ, Homer.

Θορέτης, οῦ, ὁ, qui facit viam, præuius.

Θορὰ, γονὴ, σπέρμα, ἀφροδίσιον, ſemen, Herodot.

Θορμὸς, ὁ, piſcis, qui etiam θύννος, dicitur Heſych. tomus thynnus, Plinio.

Θορμὸς, οῦ, ὁ, genitali ſemini accommodus. Θορμὸς πόρος, ἀτος, qui genitalis ſeminis receptaculum ſuffici. Ariſtot. 4. Animal. Θορμὸς ὑστέρας, matris genitale vmatus. Gaza ſexti animal. τὰ θορμὸς, partes ſeminales, ſeminis genitalis receptacula.

Θόρνιμα, inſectatio piſcium. θόρνεμα, Heſych.

Θορνιμεῖος, Heſychio eſt, ὃ ἐπὶ ἰχθύσι ἰχθὺς piſcis qui alio nomine dicitur. Plinio Thomus Thurianus.

Θόρνυξ, Heſych. ὑποπτάδιον.

Θορυβοῦμαι, libidine agitor, coco. Herodot. ὑπὸ τῆ θορυβοῦντα τῆ γυναικὶ, quum libidine agitantur, & per paria cocunt. Heſyc. ἀνδρογύναι, μιγνύεται, ὀχεύεται, συμπαίζει.

Θορὸς, οῦ, ὁ, ſemen genitale, genitura, Vallæ, ἔκκριτος πάσπερμος, ſalentor prolificus, Gazæ virus genitale, quo piſces ova fecundant. Theophr. at θορὸς eſt βατος, ἀφ' ὑφίσαμ ης, ὀχρώδης, limi admiſſarius.

Θορυβάομαι, ὠθόμαι, tumultuor, exæſtuo, fluctuo animo. Sophocles Aiace, ὧν τινῶν κλύδων θορυβᾷ, ἢ τινὸς τοῦ ἐξ ἀνθρώπων λόγου. to Epiſt. 7. ποσσὸν δ' ἄλλα μοι πόσσι κλύδων, με commoti adſtrepebant. Θορυβάομαι δὲ, tumultuans. Θορυβούμενον ὑπ' αὐτῆ κάμνω Θ, Cæſius ab eis turbatus, Plut. in Camillo. Θορυβάδης, ὁ ὀχλώδης, ὁ ἀκαὶ turbidus factus, his tumultuans, idem ibid. his trepidatio. ſic Lutius extulit.

Θορυβέω, ω, ἠσω, π. ησα, tumultuo, tumultum decerno conciteque, appland. ὁ κοτυλὴ, πασάλῳ. Neut. abſol. vel cum Dativ. ὅπω μὴ θορυβεῖσθ μοι, Demoſth. Plato in Apol. Socrat. μὴ θορυβεῖτε ἐμοὶ τοῦτο, id eſt, tumultum excitare. Ibidem, μὴμνήσθε μοι τοῦτο, ὦ ἄνδρες, ἐὰν ἐμὲ βοῶντος ὑμῶν καὶ θορυβοῦντος, memento me mihi non obſtrepere. Cum Accuſat. δὲ θορυβεῖ μ, μὴ π

ρμα, ἡ, ἅπαξ λεγόμενον, alia atque alia subinde ne confundat.
Plutarch. in Galba, ταῦτα γὰρ ἄλλα καὶ ἄλλα θορυβεῖ, hæc Galbam turbant. Et in Alcibiade, τὸ ναυτικὸν θορυβεῖ, aduersus Niciam tumultum excitabat. Θορυβέω, ῶ, verbum mediæ significationis in Plutarcho passim. Θόρυβος, ὁ. Philippica. ταῦτα ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, ἠ ἐθορύβησε ὑπὸ φόβου λέγεται, in malam partem. Idem Demosth. ὁ δὲ θόρυβος μεμφόμενος, Itaque modo secundum, modo aliquando sum plausum significat.

Θορυβώδης, ες, ὁ, ἡ, obstreperus, Aristoph.

Θορυβώδης, ες, ὁ, ἡ, tumultus ciet, tumultus cieo, panicis mouetur.

Θορυβώδης, ες, ὁ, ἡ, seditiosus, tumultuosus Liuio, turbator.

Θόρυβος, ὁ, turbamentum Salust. tumultuatio, πόρχθος, tumultus, non solum de turba, sed etiam de magna laude dicitur. Plutarchus, ἀφιστάμενον τοῦ στασιάζειν καὶ θορύβου. Θορύβου ποιεῖσθαι, clare prosequi in bonum, Demosth.

Θορυβώδης, ες, ὁ, ἡ, tumultuosus, raptim, turbidè, turbatè, turbulenter.

Θορυβωτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, qui exilit.

Θορυβωτὴς, οῦ, ὁ, idem.

Θορυνία, ας, ἡ, Thucydides, Athenienſis dynaſtes. Plutarchus in Pericle refert duas Athenis fuiſſe θορυνίας, ὁπωσδήποτε ἡ ἀφελομένη τὴν ἑτέραν.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, pouderoſum, grauiſſimum.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Heſych. λόρος, μάσσα, ζύσις, ὄγκος, fortaſſe, pro τὸ ἴσον.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, potens, audax.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, locus in Sicilia, optimos vates creans. vnde Θορυνικαῖον ἔπος, ἔπη ἡρῷα, actuarię triremes, Xenoph. in Omiſſis.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, impetuoſus, potens, agilis, violentus.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, vates miſſi ad Thurium vrbem condendam. fuit alia verbs in Italia, quæ & Sybaris dicta eſt. Ariſtophanes. ἐν ὑποπνοῇ στρίγγι συφοφαντοῦντες ἰατρίχυιας, &c. vide Interpretem ibidem.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, belliconſus: epitet. Martis. Θόρυβος, ὁ, Ariſtoph.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, ſtiennus. Θοερὸς ἄλκης, i. θυμώδεως ὁρμητικὸς καὶ πολεμικὸς, ὁ θυμοσπαθὴς, Hom. in Iliad.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, impetuoſus, exiliens, libidinoſus. Θοῦρι ἄρηι, Hom. i. μανικῷ καὶ πολεμικῷ, ὁρμητικῷ ἐν τῷ πολέμῳ. Θοῦρον δίφρον. Apol. Rhod. vnde vulgò eſt, θοῦρος, furor belli.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, pro θρόνος, ſolium, ſedes, conſeſſus, Θρόνος. Studas.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, raptim, gnauiter. Odyſſ. ξ. θοῶς σωπήσας χρτίλιος, i. citò.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, properantior, in Epigr. vide Θοῦς.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, acuere, nitidum reddere, ignire, ὀξύνειν, λαμπρύνειν, σκυρώσαι. Caſſius, τὸ δ' ὄπλοισι θόρσασε, i. ἐκόπλισε.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Θρᾴκιος, Thracia radix, Theophraſt. libro 7. capite 4. hor. plant.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, λίθος, lapis Thracias nomine, naſcitur in fluuio Scythię, nomine Ponto, teſte Dioſcorid. lib. 5. Lapis hic aqua accenditi & oleo extinguitur, vt tradunt Alex. Aphrod. Probl. 64. lib. 2. & Plin. lib. 33. cap. 5.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Thracius. Θρᾳκία σπαθὴ, copiæ Thracum.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Heſychio eſt κατηρεφὲς.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, extendi: nam ὠθόνιον ligni genus eſt in quo pelles extenduntur. Ariſtophan. in Equitibus. ἀβύρτου σου θορνίδιον, Interpr. ἐκτατὸν ξύλον, ἐφ' ᾧ τὰ ὑποπτίδια, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Θρᾴκιος, Thracia radix, Theophraſt. libro 7. capite 4. hor. plant.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, λίθος, lapis Thracias nomine, naſcitur in fluuio Scythię, nomine Ponto, teſte Dioſcorid. lib. 5. Lapis hic aqua accenditi & oleo extinguitur, vt tradunt Alex. Aphrod. Probl. 64. lib. 2. & Plin. lib. 33. cap. 5.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Thracius. Θρᾳκία σπαθὴ, copiæ Thracum.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, Heſychio eſt κατηρεφὲς.

Θορυνικὸς, ἡ, ὸν, extendi: nam ὠθόνιον ligni genus eſt in quo pelles enduntur. Ariſtophan. in Equitibus. ἀβύρτου σου θορνίδιον, Interpr. ἐκτατὸν ξύλον, ἐφ' ᾧ τὰ ὑποπτίδια, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται. Θρᾴ δ' ὑποπτίδιον

Θερσίφωνθ, audace & procace voce vtens.

Θερσιφωνία, vocis audacia & procacitas. Pollux.

Θερσιτήρης, ες, ὁ, ἡ, audax & promptus manu, πλημμελὴς, in Epigr. & Θερσιτικός.

Θερσῆναι, pro Θρῆσσαι, Threicia, Plutare. in Publicola.

Θερσῆται κωκυθρῶν, Thrassæ quæ dicuntur, Aristotel. libr. quinto, de gen. Animal. pro piscium genere quodam coloris varij. Athen. lib. ζ.

Θερσιτίδμων, quod & Θρασύμων, conteror, confeindor. σωστικός.

Θερσίτης, ου, ὁ, κλ. κ, τ. κ, χ, turbo, Accusf. Aristotel. 3. Rhetoric. τὰ δὲ παραγγέλματα ποιεῖ οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ μεταφέρων ὄνομα, οἷς, τὸ θεοδώρους ἐ τίκτειν τὸν κεκραφθὸν, Θρασίτης σε, ὁ ἀπατεὼν, ὃν γὰ λέγει, ὅτὶ μεζόνων πόθ' ἱτῶ εἰ ἐκ ἐκτελέμενον Θρέκια ἔ, οὐ δόξει ἀτέλεστ εἶ. facetum, inquit, dictum non fuisset, nisi Thracem esse hominem auditor existimasset. Θερσίτης enim αὐτὸ τοῦτο πρὸς ἐ ἐκπλήξει intellexisset, frigidamque fuisset. cùm autem Θερσίτης αὐτὸ τοῦ Θρᾳκίου vel Θρᾳκικὸς ὄντα πρὸς intellexit, placuit facete dictum.

Θερσίτης & Θερσίτου, Hesych. exponit ὑπερηφάνου, ἀγερώχου, ὀλιγάνορος, θρασυλόγου, quorum vtrumq; & Θερσίτου nimirum & Θερσίτης videtur esse à Θρασὺς nam τὸ ῥᾷδιον θρασύτητι, id est confringimus & comminumus, quæ in mortario funt, id autē quod κόνιορτος est δι' ὀλίγατον id ipsum etiam quasi πτέρνισμα. apud Suid. habetur θρασύτατος, in hoc incerti authoris loco πᾶν ὀνείρατος πᾶς ἀπήρμος, ὃ δ' ἐπὶ χθόν, θρασυτάτος ἐκ τούτου ποιόσαντες, vbi θρασυτάτος videtur significare fractu aptiores, ruptu faciliores præfertim quum apud Plinium reperiatur lib. 13. cap. 1. acetum saxa rumpere infusum quæ non ruperit ignis antecedens.

Θερσίτωρ, Traupalus, arbor, δένδρον δὲ πολυφάτνην τὴ ὕλλε, τὸν ὑβρίζοι, ὁ τοὺς παλαιοὺς χρήσει. vide Theophr. hist. lib. 3. cap. 7. lib. 4. cap. 1. vbi nos in Adnot.

Θερσωτὴς, ἥδος, ἡ, Θρασὶς, carduelis, Gaza ex Aristot.

Θερσωτήτυβ, υγος, ὁ, ἡ, ὃ, fractor canthi seu orbis aut currus. apud Aristoph. πρ. τὸν χαλκὸν θρασυτάτυγος ἵππων ἐμοῦ.

Θερσῶσε, Θ, ῆ, ruptura: differt à κάταξις. quòd hęc sit εἰς μεγάλα μέρη διάμεσις ἢ χώρισις, i. divisio & separatio in partes magnas: θρασῶσε verò, εἰς πᾶν συχνὸν ἢ πλοκὴ, i. in quasli bet & plures omnino duabus. quid tē di'criminis sit inter θρασῶσ & κατακλᾶν, docet Aristot. Meteor. lib. 4. Suid. θρασὶς, ἡ πᾶσα, διάτασις, ῥῆξις ἁπλῶν συμπεφυκότων, σπλὴν.

Θερσῶσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fruftum: sic dicitur genus ammoniaci purioris, Dioscor. lib. 3. thrausma, friatura, Ruel. thraufma, quod est fragmentum & fruftum, Marcel. Hesych. κλάσμα, σπλὴν, κατάθλασμα, ῥῆγμα.

Θρυμτὸς, fragilis, id est. friuolus. Plin. φαθυμὸς, χαῦνος, κενὸς & εὐδιάφθορος.

Θρύπτω, ῥ, ἔθρυψα, frango, collido, frio, vulnero, percutio. metaph. Plutar. in Alcibiade. θρύπτειν δ' ἀξιώσαν ὁ πατὴρ ἐκ ἐκέλευσε frangere potentiam, frangere vires. θρυπτόμενοι, θραυόμενοι ὅτὶ τοῦ δικαίου, contriftatus est super Dauid. capite 20. libro primo. Regum.

Θρύπτω, fut. ψω sed εο. ψῶ, ῶμαι, verb. inusitatum præter aor. 1. medium ἐθρυψάμην. Athen.

Θρυπτικὸς, ὁ, ἡ, velox, celer, vel potius pedibus celer, velox cursu vnde superlat. θρυπτικώτατος, Hesych. ἐξώτατος, θρυπτὸς, κοῦφος, cursus, id est cursu peractus, curriculo, seu currendo peractus, vt θρυπτὸς δρόμος apud Hesych. quod expon. πεκυφὸς, atque esse à θρύπτω significante φθαυσὶ idem ex Sophocl. Vlysse furente affert θρυπτὸν νόμισε, quod exponit ταχὺν εἶναι annotans quosdam pro eo legere κρυπτὸν.

Θρύμμα, ατος, τὸ, pecus, in genere omne genus animantis complectitur. εἰδικῶς accipitur pro alumno ὁ θρέμμ' ἀλαλκὼς: Sophocles in Electra: Æschylus ζῶσι δ' ἔφασε. ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' ὦ αἰκείτε. Chrysostomus. οὐκ ἐπὶ τῆς ἀφροσύνης, ἐπὶ παιδὸς οἰκετικῶν ἢ θρέμματος παλαιοῦ, Plutarchus in Solone, vbi Interpr. in ancillarum filiis & pellicibus: sed videris num θρέμμα etiam filium ibi significet. δύσφορον τὸ θρέμμα ἀεὶ ἄωτον, Plato de Legib. difficiulter homo domatur. τὰ φυτὰ σοφὸν θρέμματα, alues alunt, Plato. νεογνὰ θρέμματα παῖδων, infantes, Idem Legibus.

Θρῖξαι, ον, ὁ, in circulo curro, tripudio. Iliad. σ.

Θρίπλα, τὰ, τ. ἐρεφία, ἐκ τὸ θρύπτομαι ἢ συγκοπὴ, ait Varinus, dicuntur præmia nutricationis. Hom. Iliad. ζῆ, & ῥ. μὴ τοιοῦτο θρίπλα φίλοις ἀπέδωκε, ἡ, θρίπλα. Polluci, ἡ θρεπτέρια. Hesiodo, τὰ ὑπὲρ ἀναγραφῆς χαρίσηθαι, τροφῆ ἀμοιβὴ.

Θρεπτήριον, ας, ἡ, nutrix, in Epigramm. educatrix. Cicer. de Leg. alatrix. Virg.

Θρεπτὸς, ancilla, Pollux in 2. τὰς δ' ὑποτεταμένας ἢ θρεπτὰς ἐφύλ. Et Phereœrates Μενέλαε θρεπτὲ. eiusmodi θρεπτοὶ nominantur etiam εἰσαγωγεῖς à Latinis vernæ.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, Nonnus, nutrix or. Sueton. educator. Cicero. nutritius Cæsari.

Θρεπτήρια, πανηγυρικὸς, premia educationis. Hesiod. δὸς θρεπτήρια θρέπτα, Homer. nutricia vocant lurisconf.

Θρεπτήριος μόλυβδος, capillus qui defectus Apollini κειρόμενος & fluminibus consecrabatur, quem morem primus inuexit Theseus creditur. Eustach. Iliad. β.

Θρεπτικὸς, ὁ, ἡ, ὃ, alendi vim habens. θρεπτικὰς ἕλκας, vlcera vtriens & replens. Dioscorid. libro primo, θρεπτικὰ ἐδώδιμα, cibi nutriendi, nutriens. θρεπτικὴ ψυχὴ, anima vegetabilis. Arist. 2. θρεπτικὸν μόριον τῆς ψυχῆς, animæ pars, quæ est vegetabilis principium.

Θρεπτὸς, ας, ὁ, ἡ, nutrix.

Θρεπτὸν & θρέπτον, pro θρεπτήριον, præmium datum nutrienti.

Θρεπτοὺλε, vox à Philoxeno Tragico conficta ad exprimendum sonum cytharæ qua iudentem cyclopem introducit. mejnit schol. Aristoph. in Plut.

Θρέπτω, confidere: barbara dictio apud Aristoph. Θρέψειν, in Epitib. δυὸ δὲ ἐνὶ μὴ τὸ θρέπτω.

Θρέφω, nutritus fum. Hesiod. σωῖσι δ' ἀφρὸς θρέφθη, quoniam spuma educata est, Venus videlicet. Θρεφθῆναι dixit Eurip. ὁ τραφῆναι, educatum esse.

Θρέψα, pro ἔθρεψα, nutrui. Odyss. δ, αὐτὰρ μὲ θρέψε.

Θρέψαι, τὸ πᾶξυ, denfare, cogere, coagulare. Homer. Odyss. ἀμ, κε δ' ὕδωρ μὴ θρέψωσι λάκκοι γάλακτος, i. πήξας. Vnde ἀμφίθρεπτος αἷμα, fanguis concretus & coagulatus, apud Sophocleum Trachinius.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl.

Θρέψομαι, nutriar. Plato 2. de Repub. θρέψονται ὑπ' ἀγρίων θῆρες σπλάγχνοις.

Θρέω, vel potius θρύομαι, tumultuando clamo seu loquor. τὸ πάθος θρεομβῶδες, & θρεομβῶν σαυτὸν κακοῖς. Apud Eustath. Hesych. θρέειν expon. θρύπτειν idémque θρεομβῶν expon. θρόμβους, & θρόμβον ὁλοφυρόμενον.

Θρῆικιος, Thracia, Herodot.

Θρῆικίσκος, ὁ, ἡ, ὃ, Hom. Iliad. β, & Herodot.

Θρῆικικὸς, ἡ, Thracc.

Θρῆικιστὶ, ex Thracia.

Θρῆνέω, μ, ἤσω, σ, ησα, lamentor, ὀλοὐζω, πενθῶ, ὀλοφύρομαι, lugeo. ἐθρήνησεν αὐτὸν ὑμῖν, lugubria cecinimus vobis, capite Matth. sic Eraf. & capite 7. Lucæ. Cum Accus. Lucian. φασὶ τὴν μὲν κυνηδίαν αὐτὸν τὸ τέλος θρηνεῖν, id est, deflere. Sophocl. ἐκ ἐστιν ἐστοῦ σφοῦ θρηνεῖν ἐπ' ἄνδρὶ σφοῦ τοιοῦτον πότμον, id est: ἐστιν ἐκ ἐστοῦ σφοῦ ἄξιον ἐπὶ πασὶ τοῖς ἐχθίοις, τοῦ θρηνῆσαι τὸν ἐπὶ τοιούτῳ μόρῳ. Euripid. in Chesiphonte, ὁ χρεὼν ὧδ' ὑμᾶς σύλλογον ποιοῦντας τὸν ζῶντα θρηνεῖν εἰς σὸ' ἐγκυκλεῖ κακά. Τὸν δὲ αὖ θανόντα ἢ νῶν πεπαυμένον κλαυστὰς βυβυσμοῖσι τὰς ὑπερπαυσεν ὀδύνας, Lugere vtit Cicero Tusc. 1. Sophoc. οὔτοι πόσις ὧδε θρηνεῖται, acutos cantus flebiles edet. Dicitur & voce Passiua. Idem, νῦν ἐγὼ τὸν θρηνεῖσθαι, hæc deplorare. θρηνεῖθ' ὅτε τὸ δ' ὦχρ, lugeat donec Nazanz.

Θρῆνητὸς, ὁ, ἡ, lugendus.

Θρηνητικὸς, ὁ, ἡ, ad luctum propensus, querulus, luctificus. θρηνητικὸν, flebiliter, Pollux in 6.

Θρῆνος, ου, ὁ, lamentatio, fletus, luctus, ἢ θρήνησις.

Θρῆνυς, υος, ὁ, ἡ, tranftrum, scabellum. Homer. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ἔστ, ὑποπόδιον, θρανίον. Iliad. ὁ, θρῆνυν ὑφ' ἑπτάπεδον, Helchius. θρῆνυς, ὑποπόδιον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ πλοίου σανὶς δύο πρὸς εἰς τοῖχον.

Θρηνώδης, ες, ὁ, ἡ, ἤ, flebilis, gemebundus, querulus, lamentabilis. Virgil. Pollux in 6. γναμπτὸν γὰρ δὴ θρηνώδες θρῆνητικόν.

Θρηνωδία, ας, ἡ, cantus seu querela lugubris, lugubre carmen, lamentum & lamentatio. Cicer.

Θρηνωδῶ, qui lugubre carmen incipiebat, ὁ θρήνων ἤρχετο, quem & θρῆνον vocabant authore Polluce lib. 6.

Θρηνωδούμενος, deplorans, Eurip.

Θρὴς, Hesych. est ἰσχνὸς, mulus.

Θρῆσσα, pro κασθῆσα, Aristoph. Interpres. vide Θρήσσω.

Θρησκεία, ας, ἡ, religio, ceremonia, obseruantia, σέβασμα, superstitio, νομοδοσία: nonnunquam in benam partem, sæpe etiam in malam. Iacob. Epist. cap. 1. τοῦτον μάταιον ἢ θρησκεία, vana religio. Ibi ἐν θρησκείᾳ κακοήθεις ἀκούοντος. Vox, vt autumant, Thracibus deducta, quòd apud hos Orpheus multa de ea confinxerit, traditis ceremoniis quibus colerentur.

Θρησκεῖον, μ. δέσωμα, ατος, celebro, seruio Deo. Accusat. Nazan. νέ θρησκεῖν ὄργια τοιαῦτα, μηδ' ὧν τὸ θρησκεῖον, ὁσίς λόγος, non hæc fuit Thracum orgia, à quibus, vt fertur, superstitiones sumpferunt initium. θρησκεῖα πλεονάσε. fum superstitiosus.

Θρήσκος, ου, ὁ, religiosus, genetrofus, δεισιδαίμων, ἐυσεβὴς, Hesych. in Epist. Iacobi cap. 1. εἴ τις δοκεῖ θρήσκος εἶ ἐν ὑμῖν, si quis videtur religiosus esse inter vos.

Θρήσσα, Threicia, Plut. in Publicola.

θρακίτης, lapis Thrassius. Commen. Nicandri in illud in Theriacis, καὶ οὐχ ὑπόπικρα· ἐν ἐνίοις γὰρ τῶν ὕδατα θρέμματα στέφονται, δόξαν δὲ αὐτῶν τὸν ὑπὸ τῶν ὄφεων ἐμπνεόμενον ἰὸν ἐπιπολάζειν· ὡς ὅταν θρύπτειν ὀφείλωσι τὰ μάλιστα φέρεται ὑπὸ τοῦ κολύμβου. Plin. l. 31. Calx aqua accenditur, & Thracius lapis, idemque oleo stinguitur. Sed lib. 36. cap. 19. ex nitidit eum gagatesqui gena. Dioscoridis later verò θρακίας. Vide Galen. Simplic. lib. 9. & Hesychio dicitur Θρᾷττης.

θρᾶμα, currus pars, cui onera imponuntur, Hesych.

θρᾶμμα, folia hedinea, quæ interdum depinguntur in vestibus, Varietatis & voluptatis causa. Aristoph. in vespis, Μὲς γ' ὠλίσθησε θρᾶμμ' ἐπὶ τὸν ἱμάτιον, vide Erasm. in Adag. Sic etiam cerebri meninges vocant, à ficulneo cum foliorum figura. Idem Rasis, διὰ τὸ πολλὰ ἐοικέναι τὸ ἐγκέφαλον θρᾶμμα τῷ ὑπὸ τὸν ὀπὸν ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ὀπὸν ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ὀπὸν ἐν

lac, Rufus lib. 5. Dioscor. τὸ θρόμβωμα γάλακτος, lac coagulatum, Dioscor. lib. 4.

Θρόμβωσις, ἡ, ἀκτος, lac concretum, Idem. Θρόμβωσις ἡ, ἀκτος, sanguinis conglobatus, idem lib. 2.

Θρῆνεῖσθαι, solum occupare, Nazanz. in Orat.

Θρῆνος, ὁ, τὸ, pigmentum, venenum, φαρμακον, Theocrit. Θῆνοι τινὲς καλεῖται τὰ Θρῆνα παῦτ' ὑπόνακον. Ite flos vel rosa. Ho. ἀνθος τὸ αὖτο θνητὸν, τὸ δὲ γῆς. Cyprii vocant θρῆνα vestes floridas & variegatas infigniter. Thessali animalia varietate distincta maculosaque, Cæl. lib. 9. cap. 9. Nicandri interp. τὰ Θρῆνα exponit, τὰς ἱματισεις ἑρικτὰς.

Θρῆνυς, υος, ὁ, solium, sedes, sella, tribunal. Bayf. Et qui sedilia facit

Θρηνοποιὸς dicitur Pollux in 7. Ἥβρηβ. ἡ ἁρμα, ὄκκος, ὀχλίς, ὀχεῖον, ἁπὸ τοῦ ὄχεσθαι, sunt eius opera. Athenæus lib. 6, Θρῆνον εἶπε inquit, ὁ δὲ Ἥλιος κατὰ δέρμα σωὶ ὑποπτέλο. ἔζωσε τὸ ὑποκάτω, ὁ γὰρ τὸ ὑποκάτω, ὁ ἥλιος ἐδέρμα.

Θρῆνος, ὁ, rumor, tumultuarius rumor, tumultus, mussitatio, sonus, ἀπὸ τοῦ θρέομαι φωνῆς, ὑπὸ θρῆνος. Iliad. ἐ. μ. ὁ πάντων ἦν ὅμοῦ θρῆνος. Idonus & vox. unde ἀνθρῆνος & λαμβρηνος, idem, murmur, admurmuratio, susurrus. ἐς θρῆνον κατίστασι πόλις, ciuitas gliscere coepit Thucydid. Θρῆνον κατέστασε, gliscentem tumultum. Θρῆνον αἰσθόμενοι, mussari intelligens, Thucyd. Θρῆνος. Suid. ὁ φόμος, ὁ θόρυβος, ἀπὸ τοῦ θρηνεῖν. Hesych. Θρῦλος, ὁ φόβος.

Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ, herba ex qua fiunt papyri lucernarum vel funalium : vel ea ipsa papyrus, ellychnium, focus, ra. lius, faullla, lucerna. lul. Pollux in 10. τὸ δ' ἐπὶ τῷ θρύῳ τοῦ λύχνου, θρυαλλὶς, ἡ λύχνου, ἀπὸ τοῦ καὶ τὸ ἔλαιον, ὃ ἐστι lib. 6. Aristoph. τῷ σπυρίῳ ὀπτῶσι θρυαλλίδιον, ex craffis ellychnis vnum imponebas. Idem pro radio, ἡ δὲ ἥλιος τῶν θρυαλλίδων ἐκ ἑαυτοῦ βάλλει σωειλημένας, ἡ τῶν ἀκτῖνας.

Θρυαλὶς, herba, verbasci, id est, τοῦ φόλαμου species tertia, quæ etiam φλομὶς dicitur ἡ λυχνῖτις, ὅτι εἰς ἐλαίου χρῆσιν, ad lucernarum lumina apta fit. vide Dioscorid. libro quarto, capite 99. Plinium libro 25. capite 10. à quo alibi inter spicatas refertur.

Θρυαλλὶς, Suid καλεῖ, κυκᾶ.

Θρυαλλίζω, fusurro. apud Suid. Θρυαλλίζω, ψιθυρίζω. & Θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾶ.

Θρυάλλιος πύλη, Plutar. in Pericle scribit Antemocritum legatum Athenienfium à Megarenfibus occisum τοῦ μὲν ἀδίκου τῶν Θρυαλλίων πυλῶν, ἀφ' ὧν εἴπωλον ὀνομάζονται, sepultũ esse apud Thryalias portas, quæ nunc Dipylon dicuntur.

Θρυγαῖ, apud Hesych. κακοὶ, ξένοι. Aristophan. in Pace, ἢ δ' ὀκνεῖ τὰ σπονδὰ θρυγάνοντα τῶν θεῶν. Interpr. ὀσύγκας κλάσας, leui attactu forem feriens, concrepansque digitis. quanquam ὠθι legitur θρυγάνοντα.

Θρυγὴς, ὁ, ἡ, iunceus.

Θρυΐλεω, & Θρυΐλλεω, σα, τ. πκς, diuulgo, turbe, per rumorem iacto, Actiu. Accuſat. Θρυλλήσω, fermentibus actio. τοῦτο ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, hoc sunt plurium fermone celebrata, Plutarc. in Solone.

Θρύλλημα, rumor, murmur, prouerbium vulgi.

Θρύλιγμα, ατος, τὸ, Lycophr. ἔλεγχον. quod contringitur, seu quod disceruitur.

Θρυλίζω, vel Θρυΐλλω, fusurro, murmuro Etymol. Item frango, in qua significat. Etymolog. deducit à θρυμὸς, vnde fit Θρυλίζω, at Eustath. habet Θρυΐλεω dicens derivari fortasse à Θρύλος.

Θρυλλεσθαι, vnde Iliad. ἑ, Θρυλλῆρι ἠ μάτωπον ἠ τ' ὀφρύσι. vbi expon. ab Hesych. σωειτίζει, σωιστρωῦται, ἀπειρύφει, contrita est frons, & velut comminuta.

Θρύλος, ὁ, Θρύλλαυξ, ψιθυριστὴς, Suid. ὁμοίως καὶ φασερὸς ἢ νοεμῶν.

Θρυλλούμενον, τὸ, celebratum vulgóque iactatum. quod circunfertur & in ore omnium est.

Θρύμμα, fruſtum. Pollux in 7. τὰ ἢ μέρη τῆς ἄρτου, Θρύμματα, Hesychiόque κλάσματα ἄρτων. Θρύπτειν idem Crctenſ. vide Θρύψις. Vide Πορία.

Θρυμματόπλους, genera erant placentarum apud Pollucem lib. 6. vbi & στεγανὸν θρυμματίτης.

Θρυμματίζεσθαι, superbire.

Θρύον, ου, τὸ, iuncus, vlua. herba palustris, & vrbs Elidis. Θρύον vocant aliqui fruticis genus, quem & στύγιον quibusdam appellant Dioscorid. lib. 4. item vrbs Arcadiæ quam homer. Iliad. λ. Θρύοεσσαν appellat vide Steph.

Θρύοψις, ὁ, ὑεficiarie herbæ species, lib. 9. hist. plant.

Θρυπτικὸς, ὴ, ὸν, delicatus, Xenoph. Item Θρυπτικὸς, comminuens, habens vim comminuendi : vnde φάρμακα τῆς λιθιᾶς Θρυπτικὰ, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Θρυπτικῶς, molliter, χαύνως, βλακικῶς, delicatè, ἀκριβηγημένως, Polluci in 6.

Θρύπτομαι, μ. ψ. ἐθρύφθην, κρυφθῆναι, ἁπαλίζομαι, molliter & delicatè viuo, delicias facio. Construitur interdum cum Accus. mediante ἐφ', interdum cum Dativo. τεθρυμμένος ἢ ἁπαλὸς, delicatus, Lucianus. Et vero θρυπτικὸς, τὰ ἐρωτικὰ, καὶ ἁπαλὰ delitias facientium. Areopag. ad Demophil. τὸ ζῆν ἁπαλῶς Σπουδαστικῶν ἐραστικὸς ἔργεται, ἡ φιλονεικεῖ, ἡ δίκην ἢ καπαβάλλειν ἐθρύφθαι, ἡ θρυπτόμενον αὐτὸν, ἡ εἰκὸ κατεργάζολωῦται αὐτὸν, &c. Suid. Θρυπτόμενος, κακαπαίζομαι, βλακίζομαι, χαυνίζομαι, ἀπὸ τοῦ θρύπτειν. Sumitur etiam Θρύπτομαι ἀπὶ τὸ σωτερεύομαι. Aristophan. πλουτῶν ὑπὸ τῆς ἐρωτικῆς ἐθρύφθην. Θρύπτεσθαι pro lubricfer refutare, apud Plutar. in Anton.

Θρύπτω, μ. ψω, πτῶσα, minutatim loco, comminuo, mollio, lubricum delicatum, θρύπτω, κτῶπω, μακαίτω, κλάω, Accuſ. ἁ δὲ σοφὸς ἐκ θρύπτοντες, ſolutius facientes quæ ad ſenios ſpectant, ἡ ἐς indulgentes.

Θρύπτια, agrestia olera, ἄγρια λάχανα, Hesych.

Θρυπτικὸς, molliscelicatus, τρυφερὸς, Hesych.

Θρυπτὸς, mollities delicatus, τρυφερὸς, Hesych.

Θρυπτὸς, mollities effeminatus, ἁβρακὸς, delicis ſiue deliciæ, ὑφὴ. dicitur etiam Θρύμμα. Aristophan. ἀ χρυσοῦ ἀθλητὴν τῶν μικρὰ κυφοῦσι ἔργον· μικρὰς μύσης χρείαν θρύμμης.

Θρυλίχιον, mollis.

Θρύπτω, ſalio, curro, cado, gigno. πτῶ, θρυῶ, γίγνω, σπειρατίζω, ἐρῶ, Æſchyl. ἐ' χωρὶς πόνου. Θρύπτεται γὰρ μικρὸν ἐπιτρέπων τῷ αὐτομάτῳ πάντα καὶ ἄνευ λόγου. Hesych.

Θρωπὸς, ὁ, ἐξ, tumulus, locus eminens. ψηλὸς τόπος. ἡ Θρῶπα, ὁ ſaltandum eſt, vel vnde inſiliri & inſultari poteſt. Hom. ι. κλίνῃ θρωσῶν πεδίον. Apollon. ἐ. ὑλοέντες ἀνὰ θρωσοειδὲς πεδίον. per ſalebras. ἀπὸ τοῦ ἐξ' τὰς ἀνάβασεις ἡ ἀπαβάσεις ἡ κρημνοὺς, inquit interpr.

Θρώσσω, genero, timeo, Hesych.

Θ Υ Α, ας, ἡ, arbor thya. ſcribitur etiam θύεια ἡ θύια : dicitur etiam θύον. Theophraſt. hiſtor. plantar. libro 5, capite quinto, τὸ ἢ θύον, οἱ ἢ θύαι κρείσσω, παρ' ἀμμωνὶ τε γίνεται, ἡ ἐν τῇ κυλίκῃ, πλὴν μὴ μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, ἡ τοῖς κλάδοις ἡ τοῖς φύλλοις ἡ στελέχει ἡ τῷ καρπῷ· μᾶλλον ἢ ἄπτερ κυπάρισσον σῴζεται, πολυχρόνιον τῶν ἐν πόλει ὄζα, ἡ ἐν διαμονῇ πολὺ ὑπερφέρει πάντα ἡ ἐν οἰκίαις. ἀσηπτὸς ἢ τὸ ξύλον ὅ τι καὶ ἂν τις θῇ ὄζον ὅτι, ἡ ὅτι καὶ τὰ τοιοῦτο ἱμάτια πολὺν ἢ ἔγων. Plin. libro 13. capite 16. de ea loquens, Theophraſtus, qui primus à magni Alexandri ætate ſcribit quæ circa vrbis Romæ quadringentesimum quadragesimum geſta ſunt annum, magnum iam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens temporum veterum contignationes, quandámque immortalitatem materiæ tectis contra vitia omnia incorruptæ. Radice nihil criſpius, nec aliunde preciosiora opera, &c. Idem Theophraſt. hiſtoriæ libro 1. capite 15. thyam reponit inter δένδρωμα, libro v. 4. cap. 1. & lib. 3. cap. 6. ὀλίγιστον ἢ φαλύμενον arborem eſſe dicit, altam, iugiſque montium prouenientem. Dixit id Plinius loco citato, Nota etiam Homero fuit. ὄδον Græce catur, ab aliis thya. Hanc igitur inter odores vri tradit in liciis Circes, quam deam volebat intelligi, magno errore eorum, qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, cum ſertim eodem verſu cedrum laricémque vna tradat : in quibus manifeſtum eſt de arboribus tantùm locutum. Homerus cus quem citat Plinius ita habet Odyſſ. ἐ, τανύσσε δ' ὀδμὴ ἀνὰ νῆσον ὀδόων θύεινά τε καὶ ὑπὸ δάφνη Δαιομένων. Sequitur poſt Καλύψω τ' ἀμφ' αὐτῇ τε καὶ ἀμφὶ κυπάρισσον. in quo lucidentius lapſus apparet : nulla enim ibi laricis mentio. Hemiſ. Iuſvi i. corollario thyam, cedrum alterius generis ex cedrinæ menſæ fiebant. eſſe credidit. vide ſequentia ſuis quæque locis.

Θύα, τὰ, odoramenta, aromata, ἀρώματα, Eupolis pro bellaria ſeu pemmatibus poſuit. λέγεται ἢ καὶ τὰ θύα ὄψα παρὰ ταῖς ἑταίραις.

Θυάζω, conſecro, orgia celebro.

Θύαιμα, thymiama, incenſum, Hesych.

Θυαίνω, bacchatio, pugnæ, rixæ : vide Στάσεις Θ.

Θύαρεῦς, ὁ, ſacrilegus, ſacrorum depeculator.

Θυάς, ἁδος, ἡ, nonnullis dicitur quæ & Θύγα, i. lolium, Dioſcorid. l. 1. cap. 25.

Θυάς, άδος, ἡ, priori longa, Thyas. ſacrificula Bacchi. Apollon. Argonaut. θυάδες ἀμαιδίοεσσι ἐοικυῖαι, id eſt, βάκχαις, μαινάσι. ἐπὶ τῷ θύειν ἢ ὀργιάζειν ἡ μαίνεσθαι. θυὰς λύσσα, furens rabies, libro 3. Epigrammat. θυὰς apud Danielem Symmachus interpretatus eſt quos Græci ſolent κτηνοσκόπους appellare, id eſt, ἡ exta inſpiciunt, & ex iis ventura prædicunt, inquit Hieronym. in capite 2. Daniel. θυσὰ ἑορτὴ, ſolenne feſtum & celebre, Nonn.

Θυάω, idem quod κατοιάω ſiue κατοίζω, ſubo, quod de ſuibus dicitur, veneréæ libidinis quaſi furore percitis. Ariſtot. hiſt. animal. lib. 6. Portus tamen annot. θυάω propriè eſſe porcarum & Latinis dici ſubare, κατοιάω vero porcorum & dici Latine ſubrire.

Θυγάτηρ, τέρος, ἡ, θυγατρὸς, per ſyncopen : & in Datiuo θυγατρί, ἡ Accuſ. θύγατρα poetice, in Vocatiuo ὦ θύγατερ, in Datiuo Plurali θυγατέρεσσι, filia. ἀπὸ τοῦ θύειν, id eſt, ὑμνεῖν ἢ γαστρὸς. nam illa mellæ in vtero celeriter mouetur. Refertur ad bruta quoque Ariſtot

A lot. hiſtor. anim. l. lib. 6. prima ſyllaba producitur, Odyſſ. ϛ. ἀνδρὸς ὑφ' ἑτ, &c. corripitur autem. Iliad. ί, πρὸς Ἥμαι ὑὸν Δρύαντος. ſic & apud Heſiod. Θυεστιάδην, pro Θυεστίαν, Hom. Il. λ.

Θυεστιάδης, ου, ὁ, Θυεστεΐδης, ου, ὁ, nepos ex filia. Θυεστεΐδης, idem qui ex nepte.

Θυεστίδης, ου, ὁ, neptis ex filia, Pollux in 3.

Θυεστίων, ωνος, ὁ, filiola. Marci cap. 5.

Θυεστίων, ωνος, ὁ, mortarium. Ariſtoph. περὶ ὧν Θυεῖα χρησίμη γ' αἰτεῖ τὸ τρῖψαι; Τεθλιμ' ἐν αὐτῷ τὰς τόλμας βουβώνιτας, i. τυφλὴν ἡ ὄλμα. Item Θυεών, ῶνος, ὁ, pro arbore, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 9. alias Θυία. vide Θύα.

Θυεῶν, ῶνος, τὸ, mortariolum, πτισάνια, Ariſtophan. in Pluto. πᾶς ἀλλήνων Θυείδιον ἔθηκε, puer ei mortariolum lapideum apportit.

Θυέλη, ης, ἡ, turbo, procella, συστροφὴ ἀέρων, ἢ ὄμβρου, prima brevi. Aratus, οἱ δ' ἀνεμοι Τρίφυλον ἐμπλήσωσι θυέλλης. Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus Cicero. Ariſtophanes πορφυρογενέτας τε Θυέλλας, Θύελλα τε καὶ βίαιος ἡ ἄφνω πεσοῦσα ὁρμή, i. thyella flatus eſt præualens qui repente proſilit, author eſt Ariſtot. lib. de mundo. Ariſtoph. interpr. vide Λαῖλαψ.

Θυέστεια, τὰ, i. cœnæ Thyeſteæ, apud Athenæotam in Apotales obiicicbantur criminosè Chriſtianis vt ἀίδρυτα καὶ ἀθεμίστια.

Θύημα, τος, τὸ, aromaticum. Θύιον ποτὸν, dixit Herodot. potionem ex arcturum conditura.

Θυήματα, ων, τὰ, id Hippocr. Θυμιάματα, Galen. ἢ ἀρώματα. Θύματα pro eodem Hippocr. Θυίασον, Suid. Θυμίαμα.

Θυήπολος, ου, ὁ, vt Θυΐης βωμός, ara in qua ſacra fiunt vel ſuffimenta: in ea adolentur, redolens. Iliad. ϛ.

Θυηπόλος, ου, ὁ, ἡ, ſacerdos, ἱερεὺς, apud Euſtath. eſt ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων. Θυηπολέω, ſacrificare.

Θυήρατον, ου, τὸ, vas genus apud Polluceum in 10.

Θυήρατος, η, ον, ſacrificium, Θυώλιον, arcula in qua odoramenta recipiuntur, primitiæ. Iliad. ί, ὁ δ' ἐκ θυηράτοιο βάλεν θυώλιον ἀντικρὺ ἑστεώτα, libamenta. Dionyſius Poeta, Οὔρια δ' ἀχνυτὰ, πατρώιοι δ' ἐπὶ πυρὶ θυώλαις, Interpr. ſacris odoramentis. Item varicinium, quod ex victimis ſuccenſis imtur, ἃ δὲ Θυσιῶν μαντεῖα, Euſtius.

Θυηρατικὸς, ἡ, ὸν, ſacrificium, victima, hoſtia, libro 4. Epigram. φοίβῳ Θύμα κ' ἀρτίωλ. Hoſcrat. ad Nicocl. πρὸ πάντων τῷ Θεῷ θύματα κάλλιστα, &c. Θύματα dicebantur etiam piſtorium opus (ſeu placentæ) quod ad animalium formam effictum diis offerebatur ſic exponit ſcholiaſtes apud Thucyd. lib. 1. de feſto Iouis μειλιχίῳ quod διάσια appellant ὅτι ἡ παλαιὰ θύσια πολὺ ἦν ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ὀπτήματα ἦν quibus rem diuinam faciunt non victimis ſed libamentis, ſiue placentulis more patrio: apud Sophoclem Electra ſunt etiam θύματα πολυκάρπων fruges omnis generis quæ dis offerebantur. Ἔτερα δὲ σοι θύματ' ἡ παρὰ μαστὸν πάγκαρπ' αἴακτη τροφὶ Schol. ibi. exp. Θυμιάματα, at malim θπαρχαί quod Heſych. habet. Θύματα Galenus apud Hippocr. exponit Θυμιάματα ſuffimenta.

Θυμαδίων, Heſych. expon. ἀθυμῶν.

Θυμαίνω, μ. νῶ, iraſceor, ſuccenſeo, Neutr. Abſolut. Heſiod. θύμαιν Θυμολέοντι, oculis iratè, Ariſtoph. μισεῖν δὲ θύμαιν' μ', ὅτι μοι μὴ ſuccenſeas.

Θυμαλγὴς, ές, ὁ, ἡ, afferens dolorem animo, ὃ τὴν ψυχὴν ἀλγῶν, mœrore animum afficiens. Heſiod. πόνοι θυμαλγέ' ἔχουσι. Θυμάλγεα ἔπεα, verba moleſta. Hom. Iliad.

Θυμαλὶς, ίδος, ἡ, ara & ſar ſupra quod immolatur.

Θύμαινα, ſic dicitur arbor quæ & ſmilax & taxus, Dioſcor. lib. 4 ſunt qui ſegunt Θύμον.

Θυμαλωπὸς, ποδος, ὁ, ſcint. ἰλὺς, carbo, titio ex igne ſublatus & ambuſtus, Ariſtoph. in Acharn. Οἱ δ' ὡμὰς μὲν τὰς ὕας Θυμαλωπὰ πάσεται. Interp. ὁ διαπεπυρωμένος ἀλλ' ὄπτα. ὁ ὑπαλεμμένος. τὸ ἡμίκαυστον αὐθις ὁ ὑπολαμπάς. Θυμαλωπὰ etiam idem quod ὑπόκαυστος, vt dictum ſuo loco. vide & in ἐφέδρα. Θυμαλωπὸς (inquit Heſych.) οἱ ὑπὸ θυμάσεως ἀποθνήσκοντες, & Θυμαλωπὰ λιγυδὸς τὸ πυρὸς ἀκαφοφόρ, τινὲς ὁ ξηλὸν κικρυφίως φλογόν.

Θυμαρέσιος, ου, ὁ, ἡ, ή, gratus, placidus, τῇ ψυχῇ ἡδύσιμον. id quod & Θυμήρης.

Θυμαρίδιον, gratum. Nicandri in Alexipharm. Θυμαρίδιον ὕδωρ. Interpr. Θυμηρέσιον, τὸ τῇ ψυχῇ ἥδιστον.

Θυμάσιος, parium & vile ſacrificium.

Θύμβρα, Dioſcor. lib. 3. herba quæ etiam Θυμβρὶς Hippocrati, & Θύμβρη Theophr. hiſt. libro 7. cap. 1. Plin. libro 19. cap. 8. Σύμβαχον, cunilam & ſatureiam dicit tradit. Columella ita diſtinguit lib. 9. cap. 4. tum etiam thymbræ, vel noſtratis cunilæ, quam ſatureiam ruſtici vocant: Et 10 carmine, Et ſatureia thymi referens thymbræque ſaporem. Actius etiam τὸ Θύμβρον dixit in Plurali, ſicut & Martialis, Improba nec profunt ſæpe dixit in Plurali, ſicut & Martialis, Improba nec profunt iam ſatureia tibi, Placidus Lactantius in 1. Theb. Statii, vaſtæ

thymbram Latinè appellari polium, sed grauiter errat. nam vox vtraque Græca est, θύμβρα καὶ θύμον, res item diuersa: vt ostendit idem Dioscorides, qui & lib.5. docet quid θυμβρίτης οἶνος, & ἀπὸ τῶν σκιλλιτῶν.

Θυμβρεφόρος, ὁ, ἡ σκευοφόρος, thymbra victitans, restrictus & parcus. frugalis, sobrius, tenuis facilisque in victu, βιοτὴ λιτὴ, φειδωλὸς καὶ δυσπλὴς ζωῆ. Aristoph. in Nebul φειδωλοῦ καὶ πενιχροῦ γαστρὸς καὶ θυμβροφαγοῦντος. Idem in Acharnens. ἀλλ' ὦ δύσπατερ ὅπως τὸ κρεωπολὶς κρὰς κρεπολὶς Οἴσει, βλίττουσι θυμβεφόρων, quasi dicat ex isset fobrie frugaliterque intuens. Nam Comment. ibi inepti.

Θυμβρίτης οἶνος, vinum è thymbra factũ, seu thymbra condítum.

Θυμβροφόρος, ἀπὸ τοῦ θρίμβοφόρος, ἡ γῆ θύμβρα θρίμβου βρύουσα.

Θυμβρώδης, ὁ, ἡ, ώδ, Theoph. lib. 1. hist. plant.

Θυμέλαια, ας, ἡ, thymelæa, planta de qua Dioscorid. lib. 4. huius semen dicitur κνίδεσθαι καὶ κάκη, granum cnidium. Ibidem, θυμελαίτης οἶνος, i. vinum ex thymelæa frutice confectum, Dioscor. lib. 5.

Θυμιαλάχανος, ὁ ἡ ν, qui non fœdat seu dedecorat conuiuia seu lusus & delicias. Θυμιαλάχαντος ἄλοχος, vxor honesta, quæque decorè se gerit vel in conuiuiis vel in deliciis.

Θυμέλη, thymele. Martial. lib. 1. Qua thymelem spectas, deriso rémque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Est verò θυμέλη scenæ pars silla, in qua sunt thymelici, id est ludij, citharœdi, citharistæ, tibicines, symphoniaci similésque artifices qui suas per orchestram præstant actiones, vt loquitur Vitruuius architect. libro 5. cap. 8. Ita tamen Pollux libro 4. definiit, σκιλλῶ μὲν ὑποκριτὴν εἶδον, ἢ ὀρχήστρα, τοῦ χορευτοῦ ἢ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμα τι οὖσα, εἴτε βωμός. pulpitum, ara, Cæl. lib. 5. cap. 8. Item κώμους, Euripid. conuiuium, delicias. Θυμέλαι θεῶν δεξίνυσιν, aræ deorum, Eurip. Θυμέλας κυκλώσας. Euripid. vocat mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta. Etymologus Θυμέλαι mensæ formam habuisse tradit, & super eam stantes in agris cantasse, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Θυμέλη, Pollux lib. 4. σκιλλῶ μὲν ὑποκριτὴν εἶδον, ἢ ὀρχήστρα καὶ χορευτοῦ ἢ ἡ θυμέλη, ἀπὸ βήματί τι ὄσπ, εἴτε βωμός, siue pulpitum, siue ara.

Θυμελικός, ἡ, ὁ, citharœdus, citharista, lyrista, tibicen, thymelicus. Cæl. ibidem. θεαὶ μουσικῆς ἡ θυμελικῆς, se celebraturum Fabius Maximus vouit, Plutar. in Fabio.

Θυμέλημα, ατος, τὸ, ἡρεμία, ἡσυχία, succenseo, Depon. Sophocl. εἰς ἔρη θυμαλῶν ἡ θ. ι. ad litem ira concitatus. Ἡσυχαστὴς εἰμὶ κοὐ, cedens excandescentibus.

Θυμηγερέων, animo collecto spiritus resumens. Odyss. ὦρτο δ' ὕπνου θυμηγερέων. Interpr. λεπτοψυχῶν, ἡ συναναζώων ἡ συναγων, ἡ αὐτοπτῶν ἡ ψυχῶν.

Θυμηδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, animo gratus. Θυμήρες, Apol. Rhod. Θυμηδέστερος τῶν ἔργων, fors acceptior, cap. 1. Sapient.

Θυμηδῶπος, Hesych. Θυμῷ ἀρέσκεις, ἡ ἰκνεῖς θυμὸν ἡ ψ.

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio.

Θυμηλώσας, 6, tratus. partic. aor. 1. à verbo θυμῶ ω.

Θυμήρης, ὁ, ἡ, ρ, placitus, gratus, καὶ τὸ θύμ ῆ, Stil.

Θυοπτος, τὸ, vile sacrificium, parua victima, Suid.

Θυμία pro θυμός legitur apud Adamant. in Phy siognom. si recta est lectio. Alij reponunt θυμιάν.

Θύμια, τά, tubercula. Θύμια αἵρεται, turbercula quæ thymia dicuntur tollit, libro secundo, Dioscorid. Celsus libro 5. capit. 18. thymion nominatur, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum & in summo perasperum. Idque summum colorem floris thymi repræsentat, vnde ei nomen est, vbique facilè findítur & cruentatur, &c. vide θυμός.

Θυμιαθείς, positus in carbone suffitus; alicubi legitur. apud Dioscor. tamen lib. 1. Θυμιαθεὶς habetur, sed malè. Θυμιαθεὶς ἐρπετὰ δύσκες, Dioscor. lib. 3.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, vaporatio, Plin. vapor, suffitus, suffitio. Plin. suffimentum. Plato 2. de Repubi. Θ. ἃ ἡ μύρα ἡ θυμιάματα, id est, odores. dicitur & Ionice θωμίαμα. ad suffitus & incensa omnia hæc dictio communis est. ἀρμενιακὸν θυμίαμα, Galenus ad Glauconem.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, thuribulum, acerra. est & sydus cælestè huius nominis apud Proclum. Aratus Θυμιατὴρ vocat, 1. ar. 1, interpr. Cicer. Rufo, Firmico, Manilio atque Higino. est verò, vt inquit Vitru. lib. 7. cap. 9. Thuribulum sub scorpionis aculeo. Basso sacrarius, & pharum, & Alfonso Lar appellatur. significat etiam locum aut aram in qua fit suffitus.

Θυμίασις, ἡ, suffitus.

Θυμιατικὸς, ἡ, ὁ, vapores emittens, vaporifer, vapidus.

Θυμιάω, μ. άσω, σ. ασα, vaporo, adoleo, incẽlo o iores, suffio, suffumigo, Cels. Lucian. Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισὰν ἀρχαὶ ἡ τὸ λιβανωτὸν θυμιᾶσι, i. thure suffire. qua forma dicitur πιεῖν οἶνα aliis cũ accusatiuo iungitur. λίβανον θυμιᾶσαι ἡ σε. Herod. Θυμιᾶ, Hesych. expon. ᾧ σε θυμιῶ, ὀργίζω, θυμικῶς λάσκεις, cornu facto suffitu. Θυμιώμενοι ὄνακες, nidore fugat. τὸ θυμιώμενα, suffi que suffiuntur. Item θυμιώμενον, ardens. Θυμιῶν τὸ λιβανωτὸν οἱ σκόπελοι, ladano ad suffitionem vtuntur Arabes, Herodot.

Θυμίδιον, τὸ, partus animus, Aristoph.

Θυμίη τω, fit thymiama. Vsilla apud Herodot. pro θυμιάσεις, nic.

Θυμικὸν, ὁ, τὸ, idem quod θυμοειδές.

Θυμικὸς, ὁ, θυμοειδὴς, ἰσάκρατος, animo fus, fortis. Alexand. Aphro. οἱ σκύθαι κλεινοὶ ἐσι ἡ θυμικοί. Aristotel. ὅσοι τὸ θῦμον ἰσχυρὸν ἡ θυμικώτερον. vide θυμοειδὴς ἡ θυμοειδής.

Θύμιον, ου, τὸ, cunila. Gaza lib. 3. de caus. plant. Theophr. Θύμια vocant nonnulli arborem, quæ & σμίλαξ & πίξος dicitur. Dioscor. libro 6.

Θύμιον, ου, & θυμίδιον, vt Columel. mel thyminum & thymsum dixit, à thymo herba, quæ θύμος & θύμον dicitur.

Θυμίτης, ου, ὁ, thymites vinum, i. ex thymo confectum, Dioscor. lib. 5. & Col. l. 12. ἄλας θυμίτας. Aristoph. sales cum cepis in mortario tritos, aut thymo, vocat Acharnens. ἁλὸς, σκευοβοδυτῶν καὶ σκόρδων καὶ θύμου, alibi, ἄλας θυμίτας δοὺς ἡδεῖ ἡ κεφαλῇ.

Θυμοειδὴς, animum granatum habens, animo dolens. Θυμοειδὲς αἰτίαν, in Epigr. πᾶν ψυχῆς ἀκλυσοφόβημα.

Θυμοδόρπα, animum excedo. Hesiod. ἄλγεα θυμοδορέειν, ἰλλυσαινὰ τῶν ψυχῶν βιβρωσκόντα.

Θυμοδόρπος, ὁ, ἡ, ν, animum vorans, & ψυχῶν ἡ βίων, θυμὸς δορπὸς, τὸ τῶν ψυχῶν ἐδύντης. Homer.

Θυμοδακὴς, molestus, animum mordens, Odyss. θ. θυμοδακὲς μῦθος, ἡ τὰ ἐπ' αὐτῷ. Interpr. τὸ ψυχῆς ἀλγεινῶς δ. ψ. ἐπιδακνόμενον. Hesych.

Θυμοειδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, fortis, animo fus, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, vt expet Aristot. lib. 1. OEconom. Plato 2. de Rep. ἀνδρεῖ ἡ εὐθυμικῷ ἡ θυμοειδεῖ ἡ, qui θυμοειδὴς, fortis esse volet, qui animosus non sit. Ite incundus: Hesychius. Θυμοειδῶ ὀργίλῳ interpret. cui opp imp φαῖ ἡ ἀμειλίκτῳ, id est, mansuetus. Athenæus de Musica l. 14. ἡ γὰρ τοῦ θυμοειδοῦς πεφύκει. Galen. 9. de Therap. de tribus cultatibus loquens, ἡ γὰρ θυμικὴ ἕκτικὴ, ἡ θυμοειδὴς θυμοειδὴ ἡ, ἃ καὶ θυμικὸν ἀς ὀνομάζεται. Idem τὸ θυμοειδὲς ἡ τὸ θυμοειδὲς ἡ θυμικὸν, iracundia.

Θυμολέων, οντος, ὁ, animum leonis habens, virilis, magnanimus, λεοντόθυμος, ἡ γενναῖος, ἀνδρεῖος, λεοντόθυμος. Homer. in Iliad. καὶ λάμπε, in Epigram.

Θυμόμαντις, vates. futura prospiciens animo, ψυχόμαντις, ὁ τοῦ σοφοῦ τὰ ἀποκρυφὰ, Hesych. Æschil. ὦ σὰς πάντα θυμόμαντις ὡς σοφῶς πανάσσε, est itaque θυμόμαντις proprie qui prudentia naturali rerum euentum prospicit.

Θυμομαχέω, animo se dimico. Item animo pugnam medit τοῦ θυμοῦ ἡ ψυχῆς ἡ θυμομαχοῦντος, intensus Tyrius, i. Act. Apostol. veluti animo bellum agitans, de Herode hodortus, ἡ μέχρι τῆς ἐξ ἄκρου θυμομαχοῦντος, τὸ ζῆν ἡ τὸν αὐτὸν ἐξέλιπον, animosè & ad internecionem vsq; dimicantes. Polybius, τοὺς δὲ μὴ ἀπαλλαττομένους τῶν ἐπιθέσεων ἡ θυμομαχοῦντας ὅτι πλείονα ἀριθμὸν ἀπέκτειναν. Suid. ἀλγυνόθυμος, τὸν ψυχῶν.

Θύμον, ου, τὸ, thymum, herba grata apibus. Item cepa agresti ide in nomine θυμός.

Θυμόμηνις, ὁ, ἡ, σπομαι, π. μανα, iracor, succenseo. Plato Epist. 7. ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις πολὺν τὸν θυμὸν ἡ θυμομήνιν, cogitabam abire indignatus sid. Θυμομήνιν τὸ τὰ παθεῖν ξυνειληφέναι αὐτοῖς. Depon. Θυμοῦμαι ἀκροτηλίας, in Epigr. τὸ θυμοῦμένου, τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς μέρος. excandescentia & animi concitatio. τὸ θυμοῦμένου τῆς γνώμης animi iracundia, Thucyd.

Θυμοῦμαι, ου, Thymoxalme: conficitur ex thymo trito & calme, id est, acida muria seu salso aceto: de qua confectione, Dioscorid. lib. 5.

Θυμοραιστὴς, ὁ, animum destruens. Ἀπὸ τοῦ θύσαι τὸ φθεῖραι, ἴδιον, θυμοφθόρος. Hesych. quanquam apud eum duplici ἰ scribitur θυμοῤῥαιστὴς, apud eundem legitur θυμοραιστέων, expone τῶν ψυχῶν φθαρτικῶν, ἡ στρεπτικῶν φθορᾶν.

Θύμος, ὁ, cepa agrestis, ὁ ὀρτυμ. penaculitur, Aristoph. ir Ran. παυτὸν θύμον σκόροδον. Ibidem, πολὺν θύμον ἐξέδε διωκόμενον ἡ βιαζόμενον, generis est Neutr. est & piscis apud Ælian.

Θύμος, verruca nomen, seu vlceris Ægyptiæ fabę magnitudine, quæ thymi florem repræsentat, Ruel. thymus, Barbarus cum quod thymos dicitur, Marcel. lib. 3. Dioscor. Θύμος, thymus herba, adhibetur his qui patiuntur animi deliquium ol rationis humores. Galen. lib. 1. ad Glauc. τὸ θύμον πρῶτον κνίσμασι ἡ μυρσίναις ἁβρὸν, thymos & formicantes verrucas Alex. Dioscor. lib. 1. pro malo quodam. vide Μυρμηκίαι.

Θυμός, pars glandulosa in cordis capite. Pollux in 2. ἔστι τοῦ καλοῦ καὶ μέρος τι καὶ ἕδρα θυμός, ἐφ' ᾧ τὰ καφαλὰ τῆς καρδίας ὄντα τὸν ἐξόμφαλον σπόγγον.

Θυμός, ὁ, animi confidentia, animus vehemens. Animus timi vocantes, τοῦ θυμοῦ opponitur ἀ θυμία. Plato 2. de Repub. μαχητὸν ἡ αἰτίκητον θυμόν, ὃ παρόντες ψυχὴ πάντα φοβεῖ πάντα, Nẽ significat absolutè iram, sed perturbationem

m, quando sanguis circa cor incipit ebullire: κότος verò est gis iam adulta: ὀργή, quæ iam cupit erumpere in vindictã. ntur autem à Θυω. Θυμός, ἠ Θυμίς, ἡ βούλησις, tres species t appetitus, Aristot. lib. 1. magnorum Moralium: vbi Geor s Valla, furor, concupiscentia, & voluntas. Odyss. Θυμόεντα ἐπὶ θεσι φίλεισι. Θυμει etiam animus. Odyss. ξ, τεον θυμον ὀρι ἐπὶ σῳ θυμῳ, id est, ἀπὸ ψυχῆς. Iliad. α, εἰ τοι θυμος ἐπιοτινυται, ἡ ἐπὶ σοι. vbi notanda sunt verba interpretis. τοῦτ ἠ τὸ θυμῳ inquit, apud poetam quinque significat, τὰ ὀργίλα, vt, Θυμῳ μῆρα δοῦ διοτρεφέων βασιλῆων. Item τὰ ψυχῖκὰ, vt, μελισδέα ἰὼν ἀπικρᾶ. & πλω ὑπὸ θυμῳ, vt ἠ θυμος ἐξας ἐμὴν φιλότητα καὶ ἔρατ, præterea τὸ ὀδμηρὸν, vt ἐ τοῦς θυμε βουλὸς ἀνῆκε. tandem· ἐν ἡμέραι, vt, λὰ ἔνα θυμὸν ἔχουτ ἐνὶ ἠ ὑπερφιάλῳ ὑλῆι. Κρονιδης exosius, inusitus, κὰ Θυμῳ ἔχεσθαι, ἠ ἔχθρος. Iliad. α, ἠ δ' ἀπο θυμὸν Μενεα ἐμεα ἔσσεται. vide Θύμιος. Θυμος ἄλογος apud Homer. πασιν Θυμοῦ φιλεῖ, &c. Demosth. Θυμὸν δικαιω, animũ ordens, i. reprimens, Aristoph. Θυμὸν φέρε τις τε χρεῖα, animũ endo in pronuciam. Thucyd. Θυμὸν ἐσιε μεμνῆσθαι, Homer. quæ dixisti, ea mihi in bonam partem accipiuntur, grata sunt. apud Θυμοῦ, Caza de Senect. ἡ τοῦτ' αὐτὸ ὑπῆρξεν ἐκ Θυμοῦ, ἡ τὸ πεῖθ, id ipsum tamen vt lubebit, quoniam. διὰ τὸν ἡ ὀργὴν γίνεσθαι, Aristot. in Rhetor. furore & ira fieri.

Θυ-ος, sapiens, solers, ἀφ' ἑαυτὸ ἠ ἀφ' ὑμῶς. Aristoph. νεφ. Θυμόσοφος ἐστι, ingeniosus est & solers. ὁι φυσικὸι ἐχῆ σοφιαι, ἐκ τὸ εἶναι μὲν σοφοὶ, ἡ ἐκ εὐ μανθάνειν. Aristophan. in Vespis, πολὺ ἠ Θυμοσοφικώτερος ἐκπέμπτον ἐκπατᾶν, γλωττοπονεῖν, Θυμόσοφον ὀρᾶσθαι, hunc intelligentiæ partem habens.

Θυ-ος, ὁ, pernicios us animo, ad mortem pertinens, θανάσιμος, λοιμωδ, Hesiod. πανίλιμ θυμερ ὀδύρῃ, Ilia. ζωγρεῖ μ' ἐν πίνασι πᾶσιν ἠ θυμῳ ἐσσι πολλά.

Θυ-ώδ-ης, π. ακ, ad iracundiam prouoco, capite 1. Oseæ Prophetæ.

Θυ-ος, ὁ, ἠ, animosus, iracundus, θυμικὸς, θυμοειδὴς. Aristot. de lib. γενέσεως πῶν φύσι ἐσὶ, ᾗ θυμικὸν τὸ ἀνὸς ἠ ἀκρατὲς διὰ θυμόν.

Θυ-ος, excandescentia. Cicero. Tuscul. 4. excandescentia est cum, sit ira nascens & modò existens: quæ θύμασις Græcè dicitur.

Θυ-ώδ-ης, flammeus, ἰῶδὴς φλογὸς, ἠ πυρὸς, ἠ ἀερὸς ὡς, item ἀκολασ-ος, ὀδυσσεὺς.

Θυ-ιάω, festino, incito, fæuio. Hesiod. ὡ δὴ ἔργ, ὡ ἠ ἡμέρ ἰθυνε, ἡ θυιάει. turebant. Idem, πολλὰ γ' ὑφ' ἁμαξαν ἀνὰ ἀλλοῖα τε θῆ τε θυιάει, hæc & hæc discurrebant.

Θυ-ύνω, pungere, stimulare, imponere, configere: à nomine Θυ-νὸς. vnde Θυννωτίζω, ἡ θυννοθρεύω. vide Thunnisare in Chil. Erasm. Aristoph. in Vespis, ἅτε δ' ἐπόμενα ἀκολουθῆ ἐστὶ τὰ θυννάκια. Interpr. κεντοῦσι τὰς ὀφθαλμὰς τοῖς ἀγκίστροις μετεωρίζουσι. Idem, θυννεῖν ἐστὶ, εἰπὶ τοῦ ἀντοπᾶν τινος. Suid. θυννίζειν, ἡ ἀποκεντεῖν, ἡ ἀποπειρᾶσθαι, ὡς ἁλιεῖς ἐπὶ τῶν ἰχθύων.

Θυννος, ὁ, sacrum quo pi catores Neptuno thynnum immolant in spem felicioris capturæ, Cæl. lib. 15. c. 7.

Θυννίδες, thynna pisces, Aristot. lib. 5. Animal. ἠ θυννίδες, Limariæ, ces, de quibus idem Aristot. lib. 6. Animal. vbi eas ait etiam ἐν πελαγίδας, θυννίδας, ἡ φαλαγίδας, thunni & Limariæ; Idem lib. 8. Anim.

Θυ-ος, ὁ, thynnus vel thunnus, nomen piscis prægrandis: κὰ θύννου ἡ ὀρμὴ, Athen. lib. 7. vide apud eundem, θυννὶς ὀνόμα, ὑπὸ ταῦτ ἐστ, ἡ θυννία, ἡ θυννὶς. Flures annabunt thunni, & crescent, Horat.

Θυσσανόω, accipitur pro accurata & inconniuenti obseruatione.

Θυσσανία, thunnarij, Gazæ, i. qui thunnos pisces obseruant & captant.

Θυσσανόπους, thynnos capto, obserno, Aristoph. ἰπποῦσι κἀπὸ θῆς πέτραι ἀνόδου εἶα τοῦρσις θυννοσοπῶν, perugili speculatione obruans.

Θυσ-ὸς, ἡ, ὁ, crassus & ineptus: à nomine θυννος. θυννῶδες κοιλιὰ παχὺ, Lucianus, Thunnarium & valde crassum.

Θυ-ω, bellum, impetus, cursus, Hesych.

Θυ-ω, μωλῶ, ἐρέμνω, propero, curro, propello, ἐσθυσπαδὸς ἐρεμνὸ, cũ impetu eo, ἐρεμνὰς ἐδρομὰ, certatim eo, Neut. absolut. Homer. Iliad. ἐ, ἐθύνον κρίνοντε.

Θυ-ήκη, π, vas ad recondendum odoramenta.

Θυ-όω, ἐπὶ τοῦ, odoriferi, ἐνώδης, ἡ θυώδης, ἡ ὀδμηρὸς, plenus victimis & fuffitibus, prima brem. δῆμος θυόεις, templum, Non.

Θυ-ηλ, ἡ, φάγανον, sacrificio, sacrum facio. θύρανα ὕδατ ἐσὶ, aduersus te crificor. Item mactor. vnde τυθλόω, sacrificatum esse seu imolatum, Herodot. pro θυθλῶσι, τὴν μὴ Θ-, mactatus cap. 22. Ening. Matth. Item ἱερεσιτοπ-μαι. de sacrificantibus scilicet, vt rusipices consulant. pro θύω, id est, immolo, Flaro 2. de Rehb. θυσιάμῳ Θ χοίρῳ, porcum mactans. Item θύειδαι ἡ θύεσι, ωτὴ τοῦ μαντεύεσθαι, exta consulere, τὸ διὰ τῆς σπλάγχνων μαντικὸν χρᾶσθαι. Arrianus, θυσίαν ἡ τοι σφάγεσι, καὶ τὰ μὲν ἱερὰ τὴν ἐφεσιν μᾶλλον ἐχούσιν ὀνομάζομεν. & ἡ ὅτι πολὺ πλέον τοῦ περὶ τὸ λέξαι ἀφικεσ ὠῖ &c. Plutarch. in Alexand. μάντεσι χρησθέντος ἡ ὄντος ἀγεν τοῦ στρατοῦ πὸς βασιλέα Θ-, ὡς εἰσ αὐτὸ τὰ θυόμενα Θ-, ἐκαλει τὸν προφήτην τὸν μάντιν, quod per sacrificia in fata eius inquisiisset.

Θύον, odorifera arbor, θύα, thya, sacrificium, apud Aristotel. libro 5. capite 5. hiftor. plant. legitur θύον, id est, thuium, quę aliis dicitur θύα, thuia interpres Homer. Odyss. θύον, ἐδος δένδρου φατὸ, dum comburitur, suus odor incundus est. vide θύα.

Θυ-ος, τὸ, sacrificium, θυσία, θυμίαμα, libamentum & odores, ἀρώματα, fuffimentum, Odyss. ὁ, ἡ λιτομὲ ὑπὲρ θυίων, precor per sacra.

Θυσκό-ος, ἀρυσπex, θυτοσκόπος, ἀφ' ἡ τὸ θύειν, τὸ θύειν, Aristoph. Interpres in Equit. θυσκόπ (inquit Hesyc.) ἐδὸς μάντεως, διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον ἀποκόπτοντος, οἱ ἡ ἔρχ ὁι ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα τοῖς θεοῖς.

Θυσσκόπος, ὁ, ἀρυspex. vates qui futura prædicit ex inspectione extorum, aut ex sacris accensis.

Θυόω, μ. όσω, π. ωσω, facio odorem, adoleo. Accipitur & pro incitari ad hibidinem, Aristot. de seropha, lib. 5. Animal. Θυόσιν κατὰ τὰς ἡ τὰ ἀφ. præ libidine gesticante pruriens demittit flaccidas auriculas.

Θύπ-ος, cafcus, τυρός, Hesych.

Θύρ-α, ας, ἡ, ianua, hostium, fores, priore breui. ὡ τῶν Σύρρα, ad postes, Herodot. Interp. Thucyd. Σύρα, inquit, ἀφ' οὗ εἶκεν τὰ πλησίον τοῦ τείχους, οἱ δὲ Σύρας τοῦ βασιλέως, ostiarij regis, Plutarc. in Themist. Ibidem tamen etiam legitur οἱ δὲ Σύρες, pro ianitoribus iisdem.

Θυ-ώγμα, excrementa, ἀφοσλύματα, Hesyc.

Θύ-ρ-ος, foris, οὗτε τῆς Σύρας. Odyss. ὁ, ἡ ἔξ Σύρας. Hesiod. ὁ ἡ Σύρας ἐξ ἔρχεται, hæc foras exit. Item foris, Apol. ἀ. κεῖνα Σύρας ἐίζουσι, foris illa efficiunt. ὁ Σύρας, externus. οἱ Σύρας, externi, alieni, Aristoph. ὅτ' ἐν ἀπῆς Σύρας, idem Aristophan. vbi fine motu ponitur. Σύρας χάριες, ὧ ἐτ' αὐθετέρα, τπερσία (inquit Hesych.) ὡὸ οἱ μὴ διὰ τὸ πλῆθος ὀλιγᾶς σῆ χαλεπὴν εἰσηθεν φασὶ ὡς ἐν τοῖς αὐτοκρατοῦς διωκομένων αὐτῆ ἀ ὡς ἐγκαλουμένων.

Θύρ-θεν, extrinsecus. Gaza. ἔζωθεν, Nazanz. in Orat.

Θυράϊ-ος, ἡ, externa, & ianua inter duas ædes. vide Ammonium.

Θυραῖ-ος, ὁ, externus, extraneus, abiens, forensis, ἀπόξενος Θ- ἡ ωὐ σωίκειος. Sophocl. Θυραῖός ὄδη, i. abest, est foris. Θυραῖοι ἀνδρες, viros externos. Eurip. Θυραῖα πάμασα, Idem. Θυραῖα φρονήματα, i. externi cogitatus & sensus. Idem.

Θύρ-ες, Hesych. est πύρ-ες, κριθαι.

Θυρ-έω, foris agere.

Θυρωλέ-ω, ad fores seu ante fores pernoctare aut iacere. τὸ ἀφ' ἡ θύρας τις αὐλίζεσθ, ἡ ὑποτρέφεσθαι, φασὶ Αἰσχ. in Varin. Item in cafris statuis & sub dio agere: verbum non ingredi nec sub tecto esse. Aristot. 6. in Polit. ἐν ὑποῖς τοῖς πολεμικοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐν ἡ χρήσιμα τὰ σώματα, ἡ ἀναλύσει θυραυλεῖν. Iustar. in Antonio, ὥσπερ ἡ σπηλαῖς ὑπὸ τὰ πρῶτα μέλη ἀναλύσεις ἐθὲ ὑποστασιάσεσθ ἡ θυραυλεῖν ἐν αἰθρίῳ. Licet autem αὐλίζεσθαι voce passiua dicatur, tamen θυραυλεῖν actiua voce dicitur.

Θυραυλί-ας, ἡ, vita agrestis. Aristotel. 2. OEconom. ὡς τὰς ὕλας θυραυλίας ἐδώκεις, ad labores foris, sub dióque tolerandos imbecillum. Θυραυλία πὸς ὑπὸ σκηνὴς ἄγειος, feris vita agrestis causa est, Aristot. 5. de gen. Anim. ὥσπερ Θυραυλίας ἀδεκὴς, sub dio degere nequit. idem Aristot. 1. OEcon.

Θυραυλικὸ-ος, ὁ, ὑπαίθρι Θ-, Θυραυλικὸν ἔργον, quod sub dio fit, siue sub dnio, ὑπαίθριον. Philostr. in Epist. σὺ ἡ ἐντὸν ὑπὸ τῷ σκεπῇ, ἡ ἔργα Θυραυλικὰ ἡ χαμαικατίας, ᾗ ἡ φεῦ, ὅσα τος ἡ χμ. ικὰ κατὰ σκέπ.

Θύρ-ωλοι, τοῦ πεμφῶν οἱ δόκκεσιν, Hesychius. qui foris aut sub dio manent.

Θυραυλ-ω, excubare.

Θυρεανὸ-ος, indico.

Θύρ-δα, ἡ, dicunt Ἀρκάδες.

Θυρεδαπίδες, scuta, in Epigr.

Θυρεοειδ-ὴς, q. scutiformis. ἡ medicis cartilago, quæ ἀδαπίδειδ ἠ dicitur. legitur & Θυρεοειδ-ὴς.

Θυρεικεύ-ω, scutis formia erat obl onga Virg. scutis protecti corpora longis. vide Aspis, σφοῦλαξ πὸν Θυρεὸν τῆς πίσεως. Nazanz. oppone clypeum fidei. Item lapis, qui est loco & vice ianuæ & ostij, Phrynich. Hom. Odyss. ι.

Θυρεοφόρ-ος, ὁ, scutifer. vide ὀπλίτας.

Θυρεωροκόπ-ος, ὁ, qui in quasuis ædes impune ingreditur: quo nomine vocabatur Crates Thebanus, διὰ τὸ ὑπεισιέναι εἰς παντὸ ἐν ἐξελαύνο οἴκου, vt scribit Laertius.

Θύρ-ετρον, ὁ, ostium, vestibulum, ianua, θύρα. Iliad. β, ἀγόησε ἡ πυλὶς ἐπὶ δοιὸν θύρετρα.

Θυρηδόλιον, Hesych. esse ait τὸν ἐπάνω οἶκον.

Θυρηδέλ-ης, Suidæ est ὁ τέκτων, faber.

Θύρηφι, foris, foras, ὄζεσθ' ἔκπιθι. Odyss. ξ. ὦκα δὲ θύρηφ' ἐλεύσεται, exij foorsum ab illis.

Θύρετρον, τὸ, portula, parua ianua, ostiolum Aristoph. ὁρᾶς τὸ θύρετρον τοῦτο.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, fenestram significat, & cauum illud hians: Θυρίδας τὰς ἐν τοῖς πλοίοις ἐπὶ τὰ πλάγια ἀνοίγειν. Θυρίδες (inquit Hesych.) ὀπαὶ μικραὶ, ἃ θυρίδας ἀπὸ τοῦ μὴ θύρας ἔχειν. Θυρίδας τοῦ μάλιστα, mellitiarae cellae, ibidem. Θυρὶς (inquit Hesych.) ὀπὴ μικρὰ, θυρίδας ἀπὸ τοῦ μὴ θύρας ἔχειν. Θυρίδας τὰς ἐν τοῖς πλοίοις, τὰς ἀπὸ γεφυρῶν τοῦ πλοίου καὶ τὰς ἐν τοῖς οἴκοις, ἃς ἐπὶ τῶν γυναικῶν βαυβῶνας καλοῦσιν.

Θυρίτης, ὁ, vide Πυλίτης.

Θυρίτις, ἡ, vide Πυλίς.

Θυρίτις, τὸ, vide Πυλίς.

Θυρίτις, ἡ, vide Πυλίς.

Θυρίτις, ἡ, vide Πυλίς.

Θυρίτις, ἡ

ωμαι ὡσ ἴσασι ἡ γενεαλογία παρέχει.
Θ. ἄμος, comesari, θυμὸς ἄμος, Hesych.
Θ. ἡ, vel Θοαξίς, mensa erat theatralis quæ placentas ἢ τὰ πέμ-
ματα sustinebat, Pollux in 4.
Θ. τος, ου, ὁ, mensarius, argentarius, τραπεζίτης, Hesych.
Θ. ος, ὁ, mensis, proprie sacris vibus dedicatus: ab ὀρεύω, i. φυ-
λάττω τὰ θύη ἡμῖν θεοῖς, Laert. lib. 1. in Pereccyde. θυμὸς (inquit
Psyche) τοιοῦτός ἐστι τὸ θυμοειδὲς ἡμῶν ἡ δὲ ἐπιθυμία τὸ μὴ ἐφ' ἑαυτῆς ἡμῖν ἐφιέμενον.
Θ. ία, pro libidine gestiens.
Θ. ῶ, paro, facio, nutrio, lacto, sedeo, pono, fruor, deiicio,
Θ. λέω, curro, video, conniuor. Θώ, posterio.
Θ. ός, ἡ, ἐρ. ex hyæna & lupo genitæ: vide Plin. lib. 8. cap. 34.
Θ. ή, ζωύνη, ἰατρεία, damnum, mulcta. Odyss. 2. Σὺ δ' ἔρχεο θοὰ μὲν
Θ. ὑπερμενέα υἱὸν Ὀδυσῆος Τήνων ἀρχὴν μεταλλήσων. Interp. Θοὰ, ὑ ὑπὸ τὴν ἡμῶν
ζωὴν. vnde ἀ Θοὰ, ὁ μὲν Θοὰν σπάγαν. Suas. Hesych. interp.
ἐπίσης ζωὴν.
Θ. ptember apud Ægyptios, Plutar. in Romulo.
Θ. ὦμι, Hesych. expon. φαγεῖν, πεῖσαι.
Θ. ωμαι, ἔω, ἐκάθισα, imperum facio. sed potius Θοάνω.
Θ. ω, sedeo, conuersor. Θαλίαις τε ἐθρόνη, in solio sedentem,
Θ. rndot.
Θ. ός, locus, sedes, concio, βουλή. Odyss. ὁ δὲ μνῆ ἀ' ἐς Θόωνα σεφιλα-
Θ. θέτο τὸ φθῖμαι. ες. βουλαι, Didymus.
Θ. ος, ecste Hesych. pro θοῦμα.
Θ. σω, Hesest commiscere, componere.
Θ. ω, interpretatur Hesych. θοιμβεῖσθε, θλοχμβάσε. ita vt hoc
Θ. ticipium & sequens Θόωσα videantur esse tanquam à Θό-
Θ. ω, cuius & meminit. Etymolog. scribens Θόωσα Dores voca-
Θ. ντο δὲ τοὺς καθέδρας, à Θό quod est θυμοχάρμαι.
Θ. ός, ὁ, funiculus, laqueus, λαπὸν σχοινίον, Suid. Latinis est to-
Θ. ix. vide Τοιμιξ. Adnotat Hermolaus in Plin. hoc nomine
Θ. ntrum significari.
Θ. ω, vel Θωΐσσω, vincio funiculis, vinculis coerceo, Suid. Θ-
Θ. ῶσσαι, pungo, flagris scuticave incito. vnde Θωμηδὲς μα-
Θ. θέτες.
Θ. υ, pro τὸ ὤμου, dimidium, ᾗ συναλγεῖ ἀπ' ἴκνυος, ὥστε γίνεται
Θ. ὁ τοῦ τὸ ὦμου, ὡς ἔκτεμεν ὦπο τοῦ τὸ ἔτερον ᾗ δυμιάσαν ὦπο τοῦ ἰ-
Θ. τεων, inquit Hesiodi Interpr.
Θ. ός, ὁ, cumulus ariſtarum, aceruus, σωρός. Theophraſt. de hi-
Θ. st. lib. 8. cap. 10. & lib. 4. de Cauſis cap. 15. ἐὰν ὄτος διαδοθεὶς εἰς
Θ. μακὸς σωπτῶ, ὃι conpenatur in metas. Sed ibi corrupte le-
Θ. tur Θωμοιε. Ariſtoph. ἐδ' αὐτὸν ὥσπερ εἰν Θωμοὶ μεγάλ' ἐν τῷ
Θ. πνεῖτε ξυτρίψας ἡ ξυρ. ξυλίσας εἰς χοῦν φέρων. Suid. Θωμοὶ, σω-
Θ. ροὶ ξύλων, ἢ πυρῶν. Hesych. καρμοὶ.
Θ. ος, ὁ, Attice, pro τὸ ὦμου, dimidium.
Θ. ω, Hesych. Θοπάσσει, διανοχωῖ τοῦ. Θ. Θωκώσσει.
Θ. ω, idem ac Θοάσσω, πλησίον εἶναι, Θοῦσα δὲ θοῦσαν.
Θ. ος, ὁ, ἦλος, cingulum. Θώρος. Hesych. vide Ταινία.
Θ. ος, ὁ, Ægyptius: à Thono Ægypti rege, Nicand.
Θ. ος, ὁ, ious. at Θοῦς, Hesych. auis quædam.
Θ. ία, ἡ, adulatio, κολακεία, blanditia. Θωπίαις λόγων, lenocinia
Θ. rborum, Plato de Legib.
Θ. ωρηξ, ακος, ὁ, idem.
Θ. ωκάω, ῶ, ὦ, assentatiuncula.
Θ. ωπεύς, ῆος, ὁ, assentator, blandiens, Plato de Legib.
Θ. ωπικὸς, ἡ, ὁν, adulatorié. dicitur & Θωπικῶς, id est, κολακευτικῶς,
Θ. uidas.
Θ. ύω, ύσω, ὁ. ὦκ, colo, adulor, capto, assentior, morem ge-
Θ. ο, Æschines. Accuſ. κεκωφῶν Θωπεύσει, ſeruiire tempori, Phocylid.
Θ. obſeruare. Ariſtoph. in Acharn. φησὶν δ' ὕμᾶς ποῖα διδάξειν ἀ-
Θ. ὐδ' ὅτι δεῖ ἀμείνας εἶ, ἢ θωπεύων, ἢ κολακεύων.
Θ. ις, κάκαις, ὄρους. Heſ.
Θ. πάδης, ου, ὁ, aſſentatorius.
Θ. ων, cauillor, adulor, inſertuio.
Θ. κάω, armo lorica, thoracé induo. πεθωρηκὼς μᾶλλ' ᾖ, loricatus:
Θ. ic Valla apud Thucyd. puto tamen accipi pro cataphracto.
Θ. ρηκοφόρος, ὁ, ἡ, ὁν, cataphractus equus, Xenoph.
Θ. κίων, τὸ, propugnaculum. Suid. τὸ πύργος, & Θωρακίοις exponit
Θ. ρυμνοῖς, ὀρθοῖς τοῖς ἐπιπροσθίοις. Item velum quoddam quadrā-
Θ. gulum, quod maximi veli carchesiis incumbit. Euſtat. ex A-
Θ. lien. citat. Poll. ſumma pars mali, quæ & κατάπαν, ἢ ἡλακάτη.
Θ. ωκίον, loricula, pluteum. Athenæ. de bellicis mach. ὅπῃ ᾖ τὸ
Θ. πλαφάκιν ἢ τὸ κριοβόλιον πύργον τὸ θωράκιον. Vitruuius lib. 10. cap.
Θ. 20. ſupra caput eorum, qui continebant arietem, collocatum
Θ. erat pluteum, turricular ſimilitudine ornatum.
Θ. ωκισμὸς, loricatio.

Θωρακίτης, leuis armaturæ miles, ferentarius, apud Polyb. & τ-
Θ. ῶ θωρακιτῶν Θ. thoracatus. Plin. 1. lorica indutus.
Θωρακοειδὲς χθ. ῦ, ὁ, penula militaris.
Θωρακοποιὸς, οῦ, armorum faber.
Θωρακοφόρος, ὁ, ἡ, thoracé armatus, thoracem ferens.
Θωρηξ, ακος, ὁ, pectus, thorax. Eſt autem ea pars corporis, quę cō-
plectitur humeros, pectus, & ſcapulas, vſque ad præcordia.
Ἀπὸ τοῦ Θωρῦ, hoc eſt, ſalio, ob cordis motum: vel ὀρθῆ τὸ θεῖον
ἀρεῖς, ſcilicet, quòd mentem, diuinam noſtri partem contineat
& ſeruet. Thorax ab Ariſtotele de mundo, dicitur ea pars
quæ à collo ad pudend. vſque pertendit, à ſtomacho & aluo
diſtincta, vt docet Galen. ad Glauc. on. Per thoracem fit inſpi-
ratio & expiratio, id eſt, ἔκπνοια, i. perflatus in toto corpore
per arteriasid in thorace eſt ἀέρωσις, i. reſpiratio, inquit Alex.
Aphr. lib. 1. Prob. quæſt. 21. κινεῖται ὁ θωρηξ διὰ τὴν ἀέρωσιν ἡμῶν,
vt idem tradit lib. 1. quæſt. 1. Capitur & pro veſte, quæ illas
partes regit & munit, vt lorica. In Apocal. Θώρηξ σιδηρεῖος, lori-
ca ferrea. Ariſtoph. in Acharn. φέρε δὴ ἐγὼ θώρηκα τοῦτον τὸν πελεμι-
κὸν, alter verò militem tridens, inquit, ἔξεμε τὰ θώρηκα κἀμοὶ
τὸν χαλκ. atq; vt miles addit, ὁ τῆ δ' ἐκὼς εἰν πολεμίοις θωρήσεται, al-
ter oppoſitor τὸ τοῦ θ. ἐν συμπότοις θωρήσεται. Nam vt oſtendit
Comment. Θωρηξάσθαι τὸ armari, τὸ κατασκευάζεσθαι: eſt etiam
bibere & inebriari, τὸ πεῖν ἢ μεθύειν. hinc & ἀκρόθωρηξ, ις, i. ἀ-
κρωμέθυστι. Θώρηξ ἐστὶ ὁ vide Σπάδιξ. Θώρηξ eſt etiam mons
prope Athenarum vrbem, vicinam Libybus Heſperiis, in pla-
nitie ſitam, in quo fanum eſt, Daphiton Grammat. cruci affi-
xum, quòd maledico crimine reges inceſſiuiſſet. vnde illud
apud Græcos notum, σκαπὸν τὸν Θώρηκα, cauę thoracem, Stra-
bo lib. 14. Cicer. de Fat. Valer. Max. & Eraſm. Chiliad. Θώρη-
κες, ἐρύσματα τοῦ σωμάτων Leyenh. lib. 4. Pæd.
Θωρήσσεσθαι, dicunt Iones, pro θωρήκισθαι.
Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, armatus.
Θωρηκτὸς, idem quod Θώρηξ. Ἅτυς, ὁ Θώρηκι βεβυκώς.
Θώρηκος γύαλον, σῆμα ἐστὶ τοῦ Θώρηκα (inquit Heſych.) πινὲς δὲ τὸ
κοῖλον τοῦ Θώρηκος, ἢ τὰ κατ' ὠλένην ἢ λαγόνα ἢ τὸ στῆθος, tum idem
author ſubiicit. ζωὸν πᾶσι πλοῦτος ἢ τοῦ ἄμου τοῦ λιπαίνοντος
φασὶ Θήρωνος γύαλον. ἐφαίνετο δ' οὐ πάντα τὰ ποιμένι γύαλα λέγε-
ται, τὰ δ' Θήρωνος γύαλον ἢ ἐλυσὸν αὐτοῦ ἢ λαπὶ φασὶ, αὐάγκη γὰρ τοῦ
λοιποῦ σῶμα ἢ μέλους λέγειν τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλινον αἰηρότα Θαΐνος ἰ-
δόθαι.
Θώρηξις, ῆος, ἡ, vini potio, id pectus armare videatur. & cale-
facere. ἀλλ' ὑποσπᾶν, διὰ μέσχων τῆς μεθύοντων: apud Hippocr.
in Aphoriſ. alibi Θώρηξ τὸ temulentia atque ebrietate, Ga-
len. οἶνωσις ἢ τοι μέθη. Hęc. ἢ οἰνοποσία, ἢ κατάπωσις, apud Heſy.
tamen ſcribitur θώρεξις οἰνοποσία. & θωρήξις κατάπωσις.
Θωρήσσεσθαι, inebriari, Nicol. Ariſtoph. ἐκ τοῦ συμπότας θωρήξε-
μαι, vide θώρηξ.
Θωρήσσω, μι, ξω, μι, ξα, armo. Actiu. Accuſat. Iliad. 8, 2. χαλκὸν θωρήξας,
i. κατασκευάσας. θωρηχθῆναι πόλεμον, in bellum armare, Iliad. 8, 1.
κατασκευάζεσθαι. Heſiod. μάχεσθαι ἐπισπόμενον θωρήσσεται, ad bellū
armantur. vide θώρηξ.
Θώς, ὠός, ὁ, λυκαστὴ θηρός, gas lupi, animal mordax, Theodorus
vertit lupum ceruarii. thos dicitur à Plin. lib. 8. cap. 34. Ἀπὸ
τοῦ θέω. vide Etym. al. θοὸν ſcribitur. vide Oppianum lib. 3.
de venatione.
Θάσπεδος, Heſych. θωρηξὶ μεθυσθῆναι.
Θόδδω, Doricè, conuiuia Heſych. θώσαδος forſan pro θοινᾶδος.
Θωσίρεια, θλοχμήρεια.
Θωπεῖον pro πωθωῖον.
Θωὺκτήρ, ῆρος, ὁ, latrator iis. κύων ὑλακτικὸς. κράσει θωὺκτὴρ, aper
impetuoſus, in Epi
Θωύσσω, latro, vociferor ad canes pertinet. Homer. βαυζόμενοι
θωυσσοντες, ὑλακτῶντες pro hoc. de Aiace, σάπιος ἔσκε θύελλα, ἰ-
ζόμενος, clamauit. Cui ceſſat. εἰ καὶ πάλιν θωύσσει ἐκεῖ, τι θωύσσεις;
quid clamas? Eurip. σὺν πάτρᾳ, hæc vociferans. Idē. κυσὶ θωύ-
ξας, clamore canes ſtare, Idem. ὀλοθωύξει κοπὶς ἀνεξέλιξεν ὁ κά-
λαμος ὀξεῖν πνοὲς, & inabit ad remos, Idem Euripid.
Θωὺτὸς, pro θωύσσοτός. ſiod. in ſcuto Herculis, τὰ δ' ἐπὶ τοῦτο θωὺτὰ
ἦγεν, hæc autem dicta erant admiranda opera: vos tamen
Interpres legit θαυμ' ἦγεν, pro θωυσσ. ὁ, detracto σ, metri
cauſa.
Θάλαμπος, ὁ, adulator, ostentator. Suid. Θώπης, τὸ μὴ ἁβδίως ἢ θαυ-
μασμοῦ ἀφορμὴν ποιεῖσθαι κολακικὰ λόγοις. Θώπης τε ἢ ἀπατηλὸς ὀφθαλμὸς
λόγοις. Idem. Adagius in Phyſiognom. θύλος ἀφιπὸς ἢ θώπης
ἢ τὸν θωμάμενος, ſegis & aſſentatores potentiorum.
Θῶνη, θώς.

I

DECIMA apud Græcos literæ nota est, quam appellant ἰῶτα, ea interdum est pleonastica in medio vocum πολυσχίδων, ad explendum metrum inserta, dicit enim μεσαμπολῶ ὀδὸν πορεύσομαι pro μεσαμπολῶ ὁδὸν πορεύσομαι, κεντεῖ pro κεντεῖ. nonnunquam κατ' ἔκτασιν Articam aponitur quibusdam partibus orationis, vt quum ὑποσυνιῶ, vel ὑποσυνῶ. & similia dicuntur pro ὑφίημι. ſt & numeralis nota, ſignificans decem, hoc modo ι: abma autem parte ſiniſtra præfixum accuti accentus apice dnotat decem millia hoc modo ,ι pro qua nota frequentis ponitur M. ſignificans μύρια.

Ἴα, ας, ἡ, vox, clamor, flores. Item vna. ἦλθε, τὴν ὠδὴν ἴαν νυμφικὴν ἆδων, &c. id eſt, μίαν, vnam. Cyrillus ſtinguit, vt oxytonum vnam ſignificet, paroxytonum voem. ναὶ ἴᾳ, id eſt, νυμφικὴ ᾠδὴ, id eſt, neque vna &cadem, Hmerus. Item ἶα, vis violentia, βία, Suid. ἰὰ τὰ ἴα, Heſychius. τὰ, τὰ βέλη. Et τὰ ἴα, violæ, Theophraſt.

Ἰάδες γυναῖκες, mulieres Iados, id eſt ex Ionia, Plutarchus in Pericle.

Ἴαθα, dormio.

Ἰάζω, lingua Ionica vtor, Hermog.

Ἰαθῆ, ſanetur, ſaluus ſit.

Ἴαθωδες, ὁ, ἡ, cubile, ſtabulum, ſomnuquidam ᾠδῶμα.

Ἴαθως, Heſych. θερθυμως, promptus.

Ἰαμβοποιέω, Ariſtoph. ἰαμβίοις ποιῶ.

Ἰάμημαι, ἀπὸ, exhilaro, floreo, θάλλω. ἰάθη, πᾶσιν ὁ φρενὸς ἰάθη, exhilaratus eſt: nam ἰάθη θυμῷ, gure & lætari. Apollon. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάθη. capitur etiam pro λύω & πίνω, reſoluo apud eum de pruina. μετημερίσαντος ἰαμένη ἠελίοιο, id eſt, liquitur. ἰαμένου Heſych. διαχεθέντα. Et ἰάμενοι pro διαφθείρειν Acculſatiuo iungitur. Theocr. τὸ δ' ὑμὸν ἴαται ἰάσι.

Ἰάνθη, caleſiebat, intepeſcebat. ἰάνθητο ἀφ' ἡδονῇ, lætitia perfundor, ἡδόμαι, καλλύνομαι. Iuuat etiam poſſum etiam pro χολοῦται, παροξύνεται ἀφ' ὧν ἰᾶν apud Phryni. in Ægyptiis teſte Heſychio.

Ἰαπόδη, homicida, μιαιφόνη.

Ἴαπτω, clamor, βοάω, Var. item Heſych. Ἰαπτῶ affert pro βοάω, infra Ἰαχῶ.

Ἰαπὸς, Ionicus. vt quum Athen. lib. 9 λαρὸς λαπὸς dicit eſſe ἡδὺ τὸ λαρὸς autem Athenæo. ſic idem lib. dicit ὀνησιφῶν ἡ Ἰακὰς ἀσκωνία. ferunt enim Iones fuiſſe licios & luxui deditos.

Ἰαπὸς, canis ſtella, Var.

Ἰάχμη, teſte Heſych. dictum fuit Sicne σιφιόμενα δι' ὕδατος, coronamentum, odoramentum, vt βάκρις.

Ἴακχαγωγὲς ἀρχὸς, Bacchi myſteriis iuxus, Pollux lib. 1.

Ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem tollunt, baentur, Herodot.

Ἰακχάσαι, πόνον, πόκα, clamo, Neutrum ſol.

Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus, Bacchus, & hymnus in eundem, aut ipſum feſtum: ἆδε τὸν Ἴακχον, πολυστροφικὸν τὸ Etymol. Ἰακχος μυστικὸς, myſticus Iacchus: ſic dicitur vox quam diuina, ſeu ſcientia celebrantium. Ariſtoph. de ſacris vſitatis, ἡ μυστικὴ ἐξαναγόντες Ἴακχον, myſticum Iacchum etes, pro hymno & cantico, Plutarch. in Themiſt. & in Cā. clam bacchi ſacrificia peragentes.

Ἴακχον (inquit Heſyc.) τὸ δίδυσθαι ἢ ἄδειν τὸν μυσταγωγὸν ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι, ἢ ἡ φωνὴ οἱ μαινομένοις ἢ ὅρος ἢ ὠδὴ ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἢ ἀγαλμάτων, πτύελος ἢ ἄθυσμα τῶν ἀπὸ τῆς θύρας ἐλεγχος.

Ἰαλιάσασθαι, Iacchi ſacra comploratur, θρηνολamentari, lugere, lælemum canere, hoc eſt, cantionem, idiſſimam.

Ἰάλλουσι, denſo ſpiritu, carmen eſt Apii cani ſolitum: tenui verò ſpiritu, genus lamentabilis canis, ὀλολύζω. Apollonius lib. 4. παπὶ χάμαι ἰαλλόμενοι ἰάλεμον ἔρυτο. vide Comment. Athenæus in 14. ὦ ζ χάμαι ὑμῆνα ὀλολύζοντα ἰάλεμον. Scribit quoque ἰάλεμον Calliopes fuiſſe filij, in carmine ineptiſſimum & frigidū, de quo Eraſmus Prb. Ialemo frigidior. Et Heſych. ἰάλεμον ἀδὴ, ὕμνος, ᾆσμα. vnde parœmia, ψυχρότερος κιθαρῳδοῦ· ἰάλεμον, τὸν ὑμνῳδὸν, cho ſunt etiam θρηνητικοὶ, δύσκριτοι· ἰάλεμοι, ἀσθενεῖς, infirmi, miſeri, ité ὀρφανοὶ, ἐρημίαν ὀρθοῦ.

Ἰαλεμὸς, ἡ, frigida, & nullius momenti.

Ἴαλλος, Suid. eſt ὁ σκαπτόλαος, & ἰάλλοι τὰ σκαπτὰ, forſan ab ἰάλλειν, quod eſt ὀθεῖν ἐμπεσεῖν & ὀθνεῖλλειν.

Ἰάλλω, mitto, extendo. Iliad. 3, ὅτε δ' ὀϊστὸν ἰάλλῃσι τανύσσας, Interpr. ἰοῖς, ἕπεσι, δόρασι, ἀφ' ἕξεως ἰάλλειν, id eſt, τείνειν. Item ἀφίεσθαι, τανύειν, Apollon. 1. Argon. κεῖνοι δὲ χερσὶ σπάσσαντες ἰόεντα, ἰάλλον. item pro volare, Heſiod. de harpyis in Theog. ἅρπυιαι τὸ μὲν ἔπειτα, αὖτε πρὸ πέτονται, ὑπέπτατο. ἰάλλω ὑπαλλάω, ἐκδιατατῶμαι, in Epigram. ἰάλλειν ἀπιμῶσι, ignominia inceſſere, apud Homer. Odyſſ.

Ἰάλυσος, ου, Rhodi vicus fuit, quem Demetrius rex incendere noluit, quòd in eo tabulas Protogenis haberi nouerat, Plinol. in Plin.

Ἴαμα, ατος, medicamentum, remedium, medela. ἴαμα σμικρὸν πάγχυ, minimo remedio ſanatur, minimo eget remedio, Plato de Legib.

Ἰαμβεῖον, iambis canere.

Ἰαμβεῖος, ου, τὸ, ἰαμβικὸν ὕπος, Ariſtophan. Iambicum carmen. Lucianus.

Ἰαμβεὺς, maledicus, κακολοιδορὸς, Heſych. conuitiator.

Ἰαμβίζω, idem quod ἰαμβίζειν, in Epigramnat. λοιδορῶ, κακολογῶ.

Ἰαμβίζων, οὐ, ὁ ἐπὶ κακῷ, proſciindo, conuitior, maledico. Suid. ἰαμβεῖον ὁ ἐπὶ κακῷ· ὁ δὲ βορχεὺς καὶ μισκιὰς, αὐτὸς καὶ ὁ ἡνίοχος οὐ φίλους ἀλλ' ἐχθροὺς ἀεὶ ποιεῖται· καὶ ἰαμβεῖον ἐστὶν ὃ ἐμμέτρως, ἀντὶ ἀλόγου ἢ ἀκαίρου τὰ τοιαῦτα. vel quoniam iambico plurimum metro vtebantur comici & mimi quum quem traducere & taxare volebant, vnde lat. dicit Deſilire truces vibrare iambos & Horat. Quem criminoſis cudere numeris, volesmodi pones tambis. Heſ. tamen, ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν dictum vult ἀπὸ ἰάμβου τοῦ κακολόγου. ea enim fertur Archilochi in Lycambum inuectiua, ἢ ἀγάλματος ἀνδρὸς, ἢ χάριτος ἀξίας ἢ ποιοῦσα, ποιοῦσα γελάσαι teſte Etymologo qui cum Panis Echonis filia fuiſſe tradit. legitur porro verbum illud ἰαμβίζειν apud Athen. lib. 11. vbi nimirum Gorgias ſophiſta dicitur λογοις τ' ὀμοιωμασι ἀσπὶ διάγειν conſeriptum à Platone ad talia res dixiſſe οἷς κραῦλος οὐδὲ σπάτων ἰαμβίζειν. vnde ἰαμβίζουσιν ἀντὶ τοῦ καυλίζουσιν, Syracuſani autem τὸν ἰαμβίζειν. Vnde ἰαμβεῖον, ἐκφθὸν, iamborum ſcriptor, Quintilian. lib. 10. cap. 1.

Ἰαμβὸς, ου, ὁ, iambus, & verſus iambicus, Ariſtophan. Item vnum nomen iuxta Troiam.

Ἰαμβύκη, organa ſunt muſica triangula, quibus iambica canebant, alij σαμβύκας vocant, Suid. Heſych.

Ἰαμῶν, locus humidus, fruticoſus, & gramineus. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ λιμῶν. Heſych. ἰαμῶν, ὑλώδεις καὶ ὑγροὶ τόποι ἢ τοῦ ὕγρωσις, καὶ αὐτὴ ἡ ὕλη τενδρώδης. idem vero ἰαμῶν affert pro ὑγρὸς τόπος, pro quo ſupra ἑλώδης & ἑλεώδης.

Ἴαμνος, ου, ὁ, locus denſus fruticibus. Item ramus, κλάδος. Nicander. Inter. in Theriac. ἴαμνοι ἢ λέγονται οἱ κλάδοι ἰαμβικῶς, ἢ ἀπὸ τῆς χρείας. & Heſych. θάμνοι, καὶ τὰ μύρτα.

Ἴανα, Heſych. ſunt τὰ βακτηρίδια, miſſilia. ἀπὸ τοῦ ἰάπτω.

Ἰαὸν, indignantis, Aduerbium.

Ἰαύει, floruit, lætatus eſt, Homer. ἀπὸ τοῦ χάρμη, ἀφ' οὗ χάρμη. Iliad. 4. ὑ Ἰάμων.

Ἰάωνιον, Suid. expon. λεπτὸν tenue, ſubtile vt Heſyc. expon. quæ ἰαυλάκεια λεπτά.

Ἴαυρη, idem Heſych. eſſe dicit ἰσθμὸν, veſtem pro quo ſupra Ibuimus ἑσθὴν & ἐσθῆτα.

Ἰαξάντης, ου, ὁ, fluuius per deſerta Scythiæ fluens in Mæotin paludem.

Ἰάομαι, μ. ἀσθμαι & ἰάσμαι apud Homer. ἰάομαι, σ. αμαι, medeor, curo, pro emendo & ſarcio, Æſchin. Depon. Accuſatiuo. ἀπὸ τῶν περὶ σώματος, cuius cæcitatem curaturus. ἰάσθαι, qui curauit & qui curatus eſt. ὁ ἰατρὸς ἰάσθη. Nam huiuſmodi Aoriſti primi Paſſiui, ab his verbis formati quæ Paſſiua tantùm habent vocem, & quæ Deponentia dicuntur, vtrang; ſignificationem obtinent, ſicut & ἀσκήσθην, vt ἀπὸ τοῦ ἀσκῶ, ἀσκήσω ἀσκήσομαι dicunt, & ἐπλάσθην ὑφ' ἑτέρου. Sic μεμισθῶσθαι qui accerſiuit & qui accerſitus eſt.

Ἰάονες, Græci Iones.

Ἴαπετος, ου, ὁ, Iapetus, κεκινοῦ ᾧ γαῖας ἀνάξ, Heſiodus in Theog. vnde Ἰαπετιονίδης patronymicum. ἔστι δὲ καὶ συμβολικὸν αὐτοῦ τὸ παράδειγμα, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κακοῖς ἀγαθὰ ποιούντων. ἐπὶ γὰρ τῷ τὸν Προμηθέα κλέψαντα τὸ πῦρ ἀνθρώποις δοῦναι, καὶ τὸν Ἰαπετὸν ἐπὶ τῷ τὸν ἀδελφὸν τιμωρηθῆναι, ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐποίησε. Ἰαπετὸς ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κακοῖς ἀγαθὰ ποιῶν. Ἰαπετὸς ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κακοῖς ἀγαθὰ ποιῶν.

Ἰάπτω, ἰάψω, ἰάπτομαι, ἰάψομαι,

ὖσ- ἡ μωφ teste Suid.& Hesych.

Ἰ᾽ασμιλλάω, ἀσω, ἀσε, maledico, incesso, conuitior, mitto cum dementio, lædo, βλάπτω, διαφθείρω, ὑβρίζω, ἀτίζω. vnde Sophoc. accusat. λόγοις ἰασθεὶς, verbis incessere & impetere. Odyss.2. ἐξ οὗ τὸ πρῶτα κ᾽ χερσὶν ἰάσατο, id est, διαβρῆξαι τῷ ξίφει τὸν ἰόν. de & ἀπὸ σκοπῆς ἀν. Item pro mitto, in bonum. Idem, ὀρχήσατ᾽ αὐτοῦ ξιφεῖ ἰάσατο, id est, πέμψας. ἰασθεὶς, σωφρονίσει, ἀμείζας, διακόπτων, Hesych.

Ἰ᾽ασμα, ατος, ἡ, Apuleia.

Ἰ᾽ασπις, ιδος, ὁ, lapyx vetus. hic ab aliquib. ὀλυμπίας etiam dictus: ius ex Zephyris flans ab occasu solstitiali, qui & αἰγίκερως dicitur, vt scribit Aristoteles de mundo. Caurus Latinè vocat, Gel.l.2. vide in dictione αἰγίκερως.

Ἰ᾽ασπὶς, Hesych. ἄσπις quod alias ἄσπ ἡ μαῖρα.

Ἰ᾽ασπὶς, eodem teste, ἀσφαλιστὴρ dicitur piscis quidam διὰ τὸ ἐκπλήττειν, scilicet ἐσθίοντα: item λύχνος ὁ ποὸς τὰ ἰχθύ.

Ἰ᾽ασπις, ιδος, ἡ, homicida : pro ἀλαστήτης, sanguipota, Hesych. ἰασπτης.

Ἰ᾽ατὸς, purificatus, lustratus, κεκαθαρὲς, θυσιάζ, Hesych.

Ἰ᾽ατὶς, ἡ, lingua Ionica. ἰατὶς συγγένεια, Ionum cognatio.

Ἰ᾽ατὸς μετὰ ἅλμα ὁ μετεωρισμὸς, cunt. Iliad. ἀκμὴν τὰ ἐχλωδὸν ἴασι κοὐ ἐπὶ μεγάλα ἅλματα, &c.

Ἰ᾽ατὶς Ionice pro ἰάσιμη, ab ἴαμα, mittunt.

Ἰ᾽ατός, ὸν, ἡ, sanabilis, medicabilis.

Ἰ᾽ατός, ὁ, sanitas, medela, θεραπεία, sanatio. Lucian. ἴασιν ποιεῖσθαι, medicari.

Ἰ᾽ασις, proprium herois, cuius & Cereris, πολύτιον filium fa t Hesiod. in Theog.

Ἰ᾽ασις, Iasione herba, concilium dicta Plinio: is enim de ea ita odidit libro vigesimo secundo, capite vigesimoquarto. Et sione olus syluestre habetur in terra repès, cum lacte mul-, florem fert candidum: concilium vocant. Et huius eadem mmendatio ad stimulandos coitus. Cruda ex aceto in ci- sumpta, mulieribus lactis vbertatem præstat. Salutaris est thilis sententibus. Infantium capiti illita nutrit capillum, naciorémque eius cutem efficit. Et libro vigesimoprimo, p. decimoseptimo, Iasone vnum folium habet, sed ita imitatum, vt plura esse videantur. Sed quod dicit Plinius vum folium habere, id ad florem referendum. est enim plan ὡς αὐτὸδὲ κ᾽ διαιθὴς, sed μονόφυλλος. Et Theophrastus ex quo oc mutuatur Plinius, Iasionem non folioso flore & multi- icis, sed simplici esse atque vnico ita scripsit libro primo, historia stirpium capite vigesimoprimo, λέγω δ᾽ διαιθὲς, ὅτι ργον αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἐκ κ᾽ μονοφύλλου, ὅσπερ τὸ ρόδον, ᾧ τὸ κρίνον, ᾗ ἴον μάλιστα. ἴνια δ᾽ ἡ μονόφυλλα φύεται, διαγραφὴν δ᾽ ἔχοντα μόνον τὴ πλάτη, ὅσπερ τὸ τῆ ἰατρικῆ, ὃ δ᾽ καλούμενος παιωνία τῷ αὐτῷ τὸ φύλλον ἔσχε τοιοῦτ᾽ δὴ τὸ χρῶς τὸ τῶν μερῶν, ἀλλ᾽ ἄκρων ὑπόφυσιν γλαδρὸν, sed emendandus codex Theophrasti, & legendum χρὼς non χρόιν, quod Gaza vertit conceptaculum. Est verò Iasione Dioscoridis ἡ σμίλαξ λεία, connouulus.

Ἰ᾽ασις, ὁ, & Ἰ᾽ασπις, ἡ, & Ἰ᾽ασπον μύρον, Iasme & Iasminum vnguentum, quod fit ex albæ violæ floribus. vide Hermol. in Corollario. li.1. Dioscorid. & Marcel. qui Iasmen quasi facto à violis nomine violacionem interpretatur.

Ἰ᾽ασώ, ὦς, & Hieronymus in capite vigesimoquinto Hieremiæ, Celesima cantabitur, & c. quod Symmachus κατάλημψις, Aquila ἰάσασθαι vocat.

Ἰ᾽ασος, Argos siue Peloponnesus, dicta ab Iaso. (situ orbis.

Ἰ᾽ασπις, ιδος, ἡ, Iaspis, lapis in Epig. nascitur in mari Caspio, Dionys. de Ἰ᾽ασπίδος, ου, ἡ, Iaspis, lapis preciosus. vnde ἰασπίζ, ιν, Iaspidè imitari, Dioscorides libro quinto, Iaspidis colore esse. οἷον ἰασπίδος λίθ & eius generibus, vide eundem libro quinto, Plinium lib. ατείς, ἰτάλεις, mordere. Hesych. (37. cap. 8. & 9.

Ἰ᾽ατὶς, Ionicè.

Ἰ᾽ασώ, ὦ, Iaso vna ex filiabus Æsculapii, Aristophan. in Pluto, sic dicta à sanando sicut τὸ πάμακα.

Ἰ᾽αταὶ, ab Hesych. exponitur φεῦ, heu infra gemino τ.

Ἰ᾽ατρὸς, ὁ, qui sanat, sanandi vim habens.

Ἰ᾽ατρὸς, apud Soph. in Trachin. ἡ ἰατρικὴ, curatio, sanatio Cicer. medicatio Columellæ.

Ἰ᾽ατρὸν, τὸ, Hesych. ἰατρεῖον, τὸ ἰατρεῖα.

Ἰ᾽ατός, ὸν, ἡ, sanabilis, medicabilis, potius est in vsu in compositis, vt ἀνίατος, ac pro eo potius dicitur ἀνήμερ.

Ἰ᾽ατρεύω, reuinctores medici qui vnguentis & perfrictionib. corporis morbos curant, Plinius libro vigesimonono capite, Prodicus discipulus eius, institutum quam vocant Iatraleptiem, reuinctoribus quoque medicorum ac mediastinis vetigal inuenit.

Ἰ᾽ατρὸς, ὁ, ἡ, medicatio Columel. ἴασις, præmia quæ dantur medico, Pollux l.4.

Ἰ᾽ατρὶς, ίδος, ἡ, medica mulier, medendi artis perita, quę & ἰατρὸς ἡ, sed voce minus Attica, vt annotat Eustathius in Pandect. ἰατρὸν est etiam obstetrix.

Ἰ᾽ατρεῖον, ου, τὸ, officina medici, medicinæ Plaut. & prœmium quod datur medico. τὰ ἰατρεῖα δόντος, impensas refitutet, capite 21. Exod.

Ἰ᾽ατρεύομαι, εύσομαι, ευσάμην, & μαι, medicor, medicus fum, curo. Depon. passiue Plato dixit 2. de Republic. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι, ἰατρεύσαι τ᾽ αἰσθήσεως ἕνεκα, impudentiæ luo pœnas, Plato in Legib.

Ἰ᾽ατρόσις, curatio, ratio medendi. Plato 2. de Repub. ἰατρεύσεις τε καὶ ὑγιάσεις χρησιμωτάτας.

Ἰ᾽ατρεύω, medeor, medico, Virgil. curo, remedium adhibeo, affero medelam. Item medicinam profiteor, Dioscorides libro 7. Aristophan. interpr. cum Accusat. σαυτὸν ὡς τ᾽ αἰσχύνης ἰατρεύσων, Nazanzen.

Ἰ᾽ατρίκη, ης, ἡ, ars medendi, medicina Cicer.

Ἰ᾽ατρικὸς, ὴ, όν, medicinalis, peritus medendi, medicus, Plato 1. de Republic.

Ἰ᾽ατρικῶς, medicorum more, Nazanz.

Ἰ᾽ατρίνη, medica mulier, Alex. Aphr. Probl. 64.

Ἰ᾽ατρικώτατος, ex celle ntissimus in medicina.

Ἰ᾽ατρολογία, Laert. ὑπομνήματα ἰατρικῶν τινων καὶ τῆς φυσιολογίας, ἰατρολογίαν, γραμμολογίαν.

Ἰ᾽ατρεῖον, τὸ, ἰατρεῖον, Hesych. μυδὸς θεραπίας.

Ἰ᾽ατρόνικος, Iatronices medicorum victor. sic fe cognominauit Thessalus. Bud. in Pand.

Ἰ᾽ατρὸς, οῦ, ὁ, medicus, chirurgus. Xenoph. ὄνυχας ἢ πρίκας ἢ τύλους ἀφαιρεῦσαι, τοῖς ἰατροῖς σοφὸς χειρ, & chirurgis præbent auferendos, &c. Æschylus, Πεμπόμενος. Οὐκοῦν Πεμπτὸν τῶν μάντεως, ὃν Ὀρφὴς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι, Cicero Tuscul. tertio. Atqui Prometheu te hoc tenere existimo, Medeni posse orationem iracundiæ. Pomtut & pro digito medio, quem medicũ quoque vocant: ἰατρὸς δάκτυλον, Aristoph. & in Comm.

Ἰ᾽ατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex, Aristoph. περ.

Ἰ᾽απαπαῖ, heu, exclamatio apud Aristophan. in Nebul. cuiusdam qui exagitabatur à pulicibus. Et in Equit. ἰαπαπαπαῖ τῆ κακοδαιμονίᾳ. ἰαπαπαῖ, ι. βοῦ. τὸ ῥῆμα χρῆται ἀσιν ὀστινδὴ, Interp.

Ἰ᾽αύ, vox est lugubris, sonus, cantus, Euripid. ἰὼ μέλεος ἔξ συφορᾶς, Aristophan. interpr. in Ranis. & tunc vox est respondentis rustici pro eo dicunt Hau, Ho, & Hoia.

Ἰ᾽αύσιμα, quiesco.

Ἰ᾽αυλὸς, οῦ, ὁ, quietus locus, somnus, stabulum. Suid. ἰαυλισμοί, αἱ καταλύσεις. Hesych. ὕπνου τὰ κλῖνα αὐλιζόμενα, vbi vete ina stabulantur. κεῖται καὶ ὕπνος.

Ἰ᾽αυλίζομαι, ἐφύλαττε θεὸς τ᾽ θύοντον λεγόμενον χρᾶσ᾽ ἐπιβήσομ, Aristophan. interpr. Aristoph. Ranis, ὁ χρὼς δὲ ἀλλ᾽ ὡς τὰ χρὼ τὸ ἔγγυς ἀεὶ σας εἶναι ἐμοῦ.

Ἰ᾽αυδ, ὁ, cubile, κοίτη, Hesych.

Ἰ᾽αύω, ἰαύσω, ἔσομαι, ἐγρηγορὼς, pernocto, dormio, quiesco, percipio, διαγω, id est, transigo, id est, in aliqua reuersor. Odyss. ξ. τοι δ᾽ αὖτοι ἐνὶ ἴαυον ἰαύων, cubabant. vnde ἐξαυίω, pernocto, & ἐπαυλῶ, διαυλισμὸς, additur aliquando Accusat. Lascar. in Epigrammat. τ᾽ χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum somnum capis. Sophocl. ἐπνοῦν πᾶν᾽ ἰαύειν, id est, noctu dormire. ἰαύων νύκτας ἀϋπνους, id est, διὰ νυκτὸς ἄϋπνον θ᾽ ἡσυχίαν πεπαυκώς. noctes peruigiles exigebam. ἀπ᾽ ἀνυχίδος πέρ᾽ ἰαύειν ἐράτων, Soph. in Aiace. ι. αὐτὸν, διατελεῖν.

Ἰ᾽αφέτης, ου, ὁ, correptor, iaculator. ἰαφέτης Ἀπόλλων, in epig. i. emittens sagittas.

Ἰ᾽αχὼ, clamo, loquor, l.3. Epig. οὐδὲ μοῦσαν ἰάχησας. vnde αἰνιαχέω, contradico.

Ἰ᾽αχὴ, ῆς, ἡ, clamor, fremitus, rugitus, φωνὴ, βοή. Hesiod. φόβου τ᾽ ἰαχὴ ὀτοβῶντα.

Ἰ᾽αχμὸς, ὁ, vociferatio Dionysiacorum.

Ἰ᾽αχὼ, resono. Neutrum absol. Odyss. ἡ, ἠρᾶτε δ᾽ ἀϋτῆ᾽ ἰάχοντες ἑταῖροι. Nonnus transitiuè protulit, ἰαχε φωνὴν, id est, vocem edidit. Homer. absolute. Iliad. ἀ, περφύρεος κύμ᾽ ἰαχε νηὸς ἰοῦσης. ἄχὴ, resonabat, strepebat. Hesiod. βαιοσίων ἰάχουσι σάλος, ἐν χύ, clamauit, ὄχον ἀπήτησεν, ἐβόησε.

Ἰ᾽Β Α᾽Ν Η, cadus, vrna, κῆβος αὐτηρεύσι, Hesi. c. at. Γέωια ἀ Cretensibus idem ait appellari τὴ οἶνον & ἰβάδνεϊ, idem affert pro aitalεῖ, haurit.

Ἰ᾽βάν, ὴ, paxillus in imo solo nauis, quo educto, aquæ collectæ vis profluit. dicitur & χελυμβίδ᾽ ab Hesiod. Eust. ll. ἐ.

Ἰ᾽βλω, Hesych. esse dicit σοφὸν, afferens, & ἰβλωσι, pro σοφοὶ, ὄπλοις θ᾽ ἐφάπτεσθαι, μάχεσθαι: addens etiam ὦ θυμοὶ, τοῦτο ἐστὶ, subiungens quę præterea ἰβλωσ᾽ πλησμονὴ.

Ἰ᾽βηρ, ηρος, ὁ, Iberus, fluuius Hispaniæ.

Ἰ᾽βηρες & Κελτίβηρες, Hispani apud Appian. ὁ ἰβηρικὸς.

Ἰ᾽βηρία, ας, ἡ, Iberia, Hispania, Appian.

Ἰ᾽βηρὶς πόλις, Hispaniæ ciuitas.

Ἰ᾽βηρικὸς, Hispanico more. Appian. in Iber. ὑπερφόβως σφᾶς ἰβηρικῶς,

Ἰσχάς, iberis herba, foliis naſturtij. Dioſc. l. 1. c. 1. vlt. hiberis Plinio l. 22. c. 22. vide Ἀνάγαλλις.

Ἰσχάς, ἀδος, ἡ, ὁ, ἰσχίον, aliis quæ ſerpentibus veſcitur. Hæc colebatur ab Ægyptijs. Eiuſdem anus eſus prohibitus Iudæis, Leuitici. 11. ea anus clyſterem commentus fruit, roſtri aduncitate per eam paſſim te proluens, qua reddi ciborum omera maximè ſalubre eſt. vide Plin. l. 8. c. 27.

Ἰσχνόκαρπον, ibiſcum quidam vocant herbam quæ & ἀλθαία dicitur, Dioſc. ſpecies maluæ ſylueſtris.

Ἰσχνός, ἡ, όν, γραυίας, ſecuritas morum, vel σωφροσύνη. Heſych.

Ἰσχνός, ὁ, ὑνυς ex nouem Lyricis, Plutarchus in Numa, à quo forma poſſet Ἰβύκειος, ἐστὶ δὲ τὸ τοιοῦτον διάτονον ἴβυκι, apud Suid. Ἰβῦκυς ὕμνος. Id autem eſt, ὃν τὸ σπεῖρε ἀμπλακὼν τμηὶ σοφὲς αἰόρνιθας ἀμείλιχ ab eodem & dictum eſt Ἰβύκειον, quoddam muſicum inſtrumentũ quod ſambucã eſſe putant ἢ ὅτι ἐκ σαμβύκης τὸ γένος.

Ἰβυκίζειν ὅδε ὁρνὶς κοσκινικὸς, Etymolog. Heſych. à qua putant Ἰβυκιάσαι factum ὅτι ἐξ μετὰ φορᾶς λέγουσι βουλιμίαν, id eſt, buccina canere, at Suid. verbum ἰβυκιάζειν, item ἰβυκιάσαι, & ἰβυκιᾶν ab Ibyco authore dicta putat. porro apud Heſych. Ἰβυκιάσαι reperitur expoſitum non ſolũ βοῆσαι, ſed etiam ὑπεφθεγξάσθαι vna cum participio. ἰβυκιάσαντες ſubiungit autem deducta eſſe vocẽ ἀπὸ τοῦ ἰβὺ quod ſignificat τὸ πολὺ καὶ μέγα item alios exponere ἐσαὶ, alios κύπτειν, nõnullos ἀφυμεῖν, quoſdam ἑλκυσᾶν eſſe vero & iuſiurandũ Ionicũ: ità ἰβύκην affert pro ἀφυμὶ & neenon Ἰβὺς item pro eodẽ & ἰβὺν pro ἀφυσῆθ, addens tamen Heſych. & alias expoſitiones nimirum ἰβὺς etiam σῦριγξ, & ἰβὺν etiam σάλπιγξ, niſi potius ſcripſit εἴβυν præterea affert ἰβύειν pro τύπτειν, βοᾶ forſan deriuatum ab Ibyce aui. nam ἴβεις ſiue ἰβόβ, atuis eſſe dicitur κερκυνὸς, & clamoſa, à qua & ἰζύειν, quod eſt τύπτειν dictum videri queat, vt ſit tundere & verberare, vt ibys roſtro ſuo tundit & percutit.

Ἰβύειν, verbero, clamo.

Ἰ Γ Γ Ρ Ο Σ, cerebrum. ἴγγλος melius Heſych. ἐγκέφαλ. Σ.

Ἰγδηνᾶς, ὁ, ἄλιος, id eſt, pila, mortarium, θυεῖα, ἀφ᾽ ᾧ τὸ μίσγειν τὰ θύα λέγουσι καὶ τὰ μ, Etym. Suid. περιβόλα.

Ἰγδίον, ου, τὸ, θυεῖον.

Ἰγδίς, θυεῖς, pila. Phrynic. docet Atticos dicere θυεῖαν melius. ſcribitur ἴγδι in Ariſtoph. Comment. in Veſpis. apud Athen. lib. decimoquarto, ἴ, θς genus eſt ridiculæ ſaltationis. Etymolog. ἰγδίσματα eſſe dicit εἴδη ἀρχήσεως ἀπὸ ἀκίνητον τοῦ ὀσφυϊκοῦ μέρους τῷ δίδῦμον, vbi nota hoc verbale ἰγδίσματα à verbo ἰγδίζειν eſſe deriuatum quod erit lumbos: huc vel illuc flectere in modum rudicularũ, ſeu peſtilli dum in mortario aliquid contunditur. apud Suidam quoque ſcribe ἰγδίσματα κύησεως.

Ἰγδὸν ας, Heſych. eſt δὲ ἀπὸ μέρους γαμηλῶν καὶ ἱκετηρικὰ Σ.

Ἰγμαλέος, humida, infra ἰκμαλέα.

Ἰγμῆ, ἐ, ὁ, qui venit, ὁ ἰκδύς.

Ἰγνία, ας, ὁ, &

Ἰγνίς, ὕδος, ἡ, poples, vt Gaza vertit. vtraque vox legitur apud Ariſtotel. ποῖς τὸν ἰγνίαν, ad poplitem, idem primo Animal. τοῦ ὀπίσω τοῦ ἰγνίας ὄντα, cæſis poplitibus cecidit, Plutarchus in Galba, ἰγνιάζ inquit Heſych. ψυχρὸν ἡ τὸ γόνατος τὸ ὀπίσθιον μέρος.

Ἰδ Α Heſych. eſt πόλεμος, pugna. alioquin Ἴδα eſt nomen montis in Phrygia & Creta.

Ἴδαία, ἰδέα herba, quæ & Laurus Alexandrina, Dioſcorides libro quarto.

Ἰδαία ἰδέα, ἰδαία radix à Dioſc dicitur l. 4. c. 45. quæ à Plinio herba idæa, l. 27. c. 11.

Ἰδαία πεύκη, idæa pinus, ſpecies pini arboris. li. 3. hiſt. plant. ca. 10. vbi tamen ſcribitur ἰδέα.

Ἰδαῖος, ὁ, ἰδαῖος, ab Ida monte Phrygiæ. Et Iupiter Ἰδαῖος, Διὸς ἱδαῖος τὸ ὄρος ἐστὶν ἐν Φρυγίᾳ.

Ἰδάμαντος, ὁ, humidus, ἄνυδρος & aut is ſpecies. Heſych. Heſiod. ἰδάμαντα ἠφαίστου dixit, id eſt, ſudoriferum, ἢ ἰδρῶτα κινοῦσι, id eſt, ἱδρωτοποιοῦντα. item ſudor Suid. eidem Suid. eſt & ἀνιδρὼς ſpecioſum, vt & Heſych. ſed tunc ab εἶδος ſeu ἰδέα ὁμοιᾶς aut ἀνάλογον deriuatum eſſe ſciendum eſt.

Ἰδάλεται, apparet, videtur, quod & εἰδάλεται & ἐνδάλεται prima producta dicitur.

Ἰδάνος, eidem Heſych. eſt ὠραῖος, ſpecioſum, item τὸ ἡδὺ ὁσμᾶν, & τὸ Ἀχαϊκὸν βῆμα.

Ἴδαξ, apud Heſychium cibus, βρῶμα, apud Homerum εἶδαρ τὸ ἔδεσμα.

Ἴδε, & ἴδετε, vt.

Ἴδε, vide, vidit, paroxytonum.

Ἰδέα, ας, ἡ, idea, id eſt, originalis rerum ſpecies, id eſt, οἱ τύποι τῶν ὄντων, ἰδέας Cicer. de Vniuerſ. nunc formas, nunc genera, nũc ſpeciem transfert, vt in Timæo ἰδέαν αὖτον, ſpeciem optimi. Ilocrat. δεῖ χρῆσθαι τῷ αὐτοκράτορι τοῖς εἴδεσι τῶν ὄντων, id eſt, vtriſque his rebus vtendum eſt. Plato ſecundo de Republic. τὸ ἐκ τῶν ἰδεῶν ἐκβαίνειν, ſpecie ſua abire, ſuam formam relinquere. ἐν τοῖς ἰδέαις πολέμου, in vario genere bellorum. ſic πάντων ἰδέαι apud Ariſtotel. de mundo, id eſt, quin omne genus, vt vertit Bud. gloſsici genera ſeu ſpecies. ſic Philoni dicuntur πνευμάτων ταῦτ᾽ εἴγε τὰ, id eſt, artium genera diuerſa. Plato ἰδέας ponit τῶν ἡμετέρων σωμάτων σχημάτων, ex Moſis dictis, vt ſcribit Iuſtus Martyr τὰ ἐν τοῖς ἐνύλοις. Item genus, ratio, natura, ſpecs vultus, ſpectaculum, præcextus, τρόπος, διάθεσις, χαρακτὴρ. ἡ ἐν ἀνθρώποις ſpecies febris, Galen. ἡ τῶν πολέων φαρμάκων ἰδέα, id penus medicamenti. σωφρονῶν ἰδέας γὰρ ἔχω, temperantiæ ſpecies, Plato de Legib. ἀδελφὰς ἰδέας, Hermogen. παῦρα τοῦ ἰδέας, hoc modo. Thucydid. πλὼ ἰδέαν μακρὸς, corpori e longus, Gaza. ἰδέαν σωφροσύνης, omni ope conatus, Thucydid. πάσαν ἰδέαν πόνου, omnia animo verſabant, πάσαν ἰδέαν διαζῆλοῦντα, idem. πάσαν ἰδέαν τοιούτου, ciuſmodi. Thucydid. πλὼ ἰδέαν τὸ σώματος ἀμείνω, ſpecie corporis decorus, Plutarchus in Pericle. αἱ τῆς γυναικὸς ἰδέαι ἀνάλογον ἔχουσι τῷ, ſeptem genera ſaporũ eſſe videntur, Theophraſtus libro ſexto, capite quarto de cauſ. plantar. πολλὰς ἰδέας πολέμου ὑμὰς ἔχω, id eſt, verſatus ſum in vario genere bellorum, Gaza de Senect.

Ἰδέειν, laborare, ſudare.

Ἰδεῖν τι ἐν ἐξαλάμῳ, ἀντὶ τοῦ διακρῖναι σοί τι. Thucydides Interpr. ait figuram eſſe Atticam, σφῶν τ᾽ ἐξουσία ἰδεῖν, i. ἐφεῖναι διακρῖναι τὸ ἐξουσίᾳ.

Ἰδεῖν, vidit.

Ἰδείμης, Suid. ὁ ἄνηρ τὸ ἰδεῖν ἡδύς, qui primo intuitu in amorem pitur, vt ille Leander Muſæi: atque vt ille qui apud poe n Latinum ait, vt vidi, vt perij, &c.

Ἰδεῖσθαι ἐμοὶ εἰς ἄστυ, Hom. ἰ. εἰς ἔξοδον ἔπειθε.

Ἰδέσκεται πρὸ εἶδεν, vidit. Hom. Il. 23. ἰδέσκετο, ἐπεὶ ἢ ἴδοιτο κῦρ χθονὸς ὑπὸ ἀϊδηλῆς ἢ εἰς γλῶσ ἔλθοιτο.

Ἰδυφθὴς, vel ἀδυφθὴς, deformis, imbecillis, ſed potius ἀιδυφθὴς ſcribitur.

Ἴδη, ης, ἡ, Ida mõs, ab Heſych. appellatiue quoq; expon. ὕλη, lua, qui etiam addit lones ità vocare ὀρυμῶδες τόπον, montem metis ſpiſſum: ſignificare etiam ὑλὸν τόπου locum nudum buſtis & ſtirpibus, addit ſignificare & μερόπων, formam, vt ἐ ſit quod ἰδέα.

Ἴδηθεν, ab Ida. ἴδη νεανικῶς ἐπὶ ἔδρας ἐφέζεσθαι, aſſatim materia adnes ædificandas, Herodot.

Ἴδηλος, viſio, viſum Cicer. ἄφαντος, Heſych.

Ἴδήμων, peritus, εἰδήμων vel ἴδμων, Heſych.

Ἰδήεντος, pulcher, καλὸς, ὠραῖος, Heſych.

Ἰδία, priuatim, χωρὶς, per ſe, clam, propriè, præcipuè, proprio mine, ſine, δῆλον. Genit. huic opponitur κοινᾷ, id eſt, publicè δημοσίᾳ. Thucydides libro tertio, ἰδίᾳ ᾗ δημοσίᾳ ἁμαρτάνει, uatim & publicè. ἰδίᾳ ὀνομάζειν τὸν ἄνθρωπον, Ariſtid. ἰδίᾳ ἀφεῖται, ſu. e authoritate agens, Euripid. ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει ἢ ἀπωλέσαι, aut ſua aliquid intereſſe putat, aut amens eſt, Thucydid. Interpr. ἰδίᾳ πυνθάνεσθαι, ἀπὸ ἰδίου τι κέρδος σκοπεῖν ἢ συμφέρον.

Ἰδιάζοντας, τοὺς, peculiaria, ab aliis ſecreta, Naz.

Ἰδιάζοντες, peculiariter, ſingulariter, peculiari modo, Idor. Sicul.

Ἰδιάζω, ſecretum peto, domique ſummota turba, rem otioſa tr bitris ſecretus manco, Tacit. ſolus mecum ſecretò aliqui go, Plaut. Herodian. l. ζ. ἰδιάζεσθαι ἀπὸ ἰδιάζοντα, ἀπὸ πολλῶν ἀπὸ παρόντος, ipſum in ſecreto & ſeceſſu ſolitarium agg ſunt atque oppreſſerunt. ἰδιάζεται Heſych. ποιεῖ ἐστιν, μόνον σημαίνει. ἰδιάζων νόμος, lex privata. ἀ᾽ αὐτὸν φύσιν ἢ ἰδιάζουσαν, zanz. inſolubilem Dei naturam, & in ſe ſua proprietate manentem.

Ἰδιαίτατος, propriiſſimè, Porphyrius.

Ἰδιαίτατος, præcipuè peculiaris, Theophr.

Ἰδιαίτερον, peculiarius, ſeorſum magis. Dioſcorid. in præfat. ὁ ἰδιαίτερος ἐμοῦ ἐπὶ τοῦτο ἐφόδιος, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τὰς ἐκάστας τοῦ λόγου παρῆκε γραμμὰς οἰκειοτέρου, μᾶλλον δὲ ἐμοῦ τοῦ ὁ αὐτῆς ἰδιαίτερον ἢ ἐκ ἐμοῦ, &c. ſingulariter præcipuèque erga nos. Item ἰδιαίτερον cretius. Herodianus lib. ζ. ἐγκωμιάσασθαι ἢ βλάσθαι ἢ ἀμυνομένῳ ἀπὸ ἰδιαίτερον, &c. Et ἰδιαίτατος pro ἰδιαίτατος, peculiarissimodum. Theophraſt. ἰδιαίτατον ἢ τὸ ὀλίγον ἐρώμενος. alibi ἴδιον ἢ ἰδιαίτερος dixit Thomas Mag. ἰδιαίτατον tantùm agnoſcens ſuperlat.

Ἰδιαζόβιος, ὁ, qui agit vitam priuatam, Laert.

Ἰδιάς, apud Galen. pro εἰδικὸς ſæpe legitur. Linacer nunc ſpecilem, nunc priuatum vertit. Apud Areop. Interpr. pro propr accipere ſolet: & εἰδικὸν & κοινὸν opponuntur.

Ἰδιαῖος, ſeorſum. ἀπὸ παιδὸς ἰδιαῖος, Suid.

Ἰδιαίτατος, innitor meo conſilio, ſolus ſententiam dico.

Ἰδιόζηλος, ſui generis, ὁ, quod priuatum genus habet.

Ἰδιογνώμων, idem ferè quod αὐτογνώμων, qui eſt ſuæ ſententiæ pertinax, Ariſt. 7. Ethic.

Ἰδιόγραφος, Gel. l. 9. qui ſcripſerunt idiographum Virgilij ſeſe ſpexiſſe, idem quod αὐτόγραφον.

Ἰδιόκαστον πεδίον, caſtrenſe vel quaſi στρατοπεδικὸν, ἰδιόκαστον ci dicitur quod princeps ſingulari iure poſſidet.

Ἰδιόκοφος, ὁ, diſcrimine peculiari diſcretus, qui forma peculi-

pectatur. ἐκ τοῦ ἰδιόμορφος apud Theophrastum histor. libro cap. 8.

ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatum hospitium, Suid.

ἰδιώτης, ου, ὁ, peculiaris hospes amici peregrini. ὁ μὲν ἰδιωτικὸς φροντιζῶν τῶν πολιτικῶν, ὁ δὲ πολίτης. vide πολίτης in Amon. Pollux libro tertio, ἰδιώτης δὲ ὁ ξένος, ὁ ἴδια παῖ τῷ ξένῳ φιλοφρονούμενος, ἀλλ' οὐ δημοσίᾳ, inquit Hesych. οἱ μὲν ἰδιῶται πανδοκεῖα παρέχουσι τοῖς παροῦσιν ἐξένοις.

ἰδιότης, ητος, ἡ, propria & priuata affectio: communis autẽ συμβεβηκὸς dicitur, Aphrod.

ἰδιοπαθὲς, idem quod αὐτοπαθὲς, intrinsecus patiens.

ἰδιοπραγέω, ῶ, solicito, mihi adiungo. Acculat. capite decimoquinto, libro secundo Reg. ἰδιοπραγοῦμεν ἡμῖν, sibi vendicans, sibi faciles, πεποιημένος.

ἰδιοπραγία, ἡ, res suas agere, quiescere, Suid.

ἰδιοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, suã tantum curans, vitam priuatam amans. Laer. in Simone. ὧδε ἡ φιλόπονος καὶ ἰδιοπράγμων.

ἰδιοπράξια, ας, ἡ, priuata commoditas, Plat. de Leg.

ἴδιος, ἡ, proprius, priuatus, specialis, suus. Aristoteles. ἐφοδεῖς εἰς τοῦ ἰδίου ἐπιτηδεύματος χάριν, veles in suam stationem festinat. Item domesticus, familiaris, separatus, sui generis, præcipuus. ἰδίῳ ἀναλώματι quando loco possessini Pronominis, & cum Geni. eiusdem, Gaza libro quarto. ἰδίῳ ἀναισχυντίᾳ τῆς σωφροσύνης ὑπολείπεται, Gaonus libro primo ad Glauconem. ἰδίῳ δὲ πᾶς ἐν πᾶσι βικτεύει ἄνθρωπος, in rebus omnibus præcipuum quiddam sibi vendicare cuiens. Plutarch. in Themistocle. ἰδίῳ πόλεμος, Demosthen. ἰδίῳ πλούτῳ, priuatæ diuitiæ, Thucydid. εἰς τὸ ἴδιον οἶκον αὔξειν, dpropriæ ædes amplificandas, idem. ἰδίωτ' οὐκ ἂν ἀνάγκην ἔφυγον, id est, alijqtam quin reliquis nascuntur arboribus, Theophrastus tertio histor. plantar. capite decimonono, vbi diserua Atticam phrasin, & ἴδιον aliam significare, quia quod uiuspiam proprium cæteris aliud est. ἰδίᾳ τοῖς ἰδιώταις, Aristophan. ἰδίᾳ ὑμῖν, singulæ membranæ. ἰδίᾳ ἑκάστῃ τῶν ἀρετῶν, celes tius generis habet, Caza. ἰδίως ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, Aristoteles quinto Politic. magistratu priuare, in cenium redigere, in priuata vita continere. ἴδια ἐξ ἰδίας, seorsim in proprietate suã. Nazanzenus, τὰ δ' ἴδια ἀρεῖται τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, suam remp. publ. existimantes, Æschin. ἰδίῳ χωρισθεὶς, proprium solum colunt, Aristotel. ἰδίαι ἔχειν, priuatim agros habent, Idem libro secundo Politic. ἰδίᾳ μοι τοῦτο πρᾶγμα τοῦτο ἔστω, meum tacitum nomen inscribam, Plutarchus in Pericle. ἰδίᾳ δίκῃ, id est, ἰδιωτικῇ. δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τελεῖται, priuatæ cæremoniæ. ἐκ ἰδίας οἰκίας, Plato in Legib. ἰδίᾳ σκέψασθαι, proprium negotium, priuatum, Demosthen. ἴδιον τοῦτο τῆς ἀνδρὸς ἕξεως, ad alia proprium id habet, Gaza. ἴδιον τοῦτο τοὺς ἀνθρώπους φησὶ τὸ γέλᾶν ζῴου, hoc hominib. proprium est præ cunctis animalibus. Aristoteles libro primo Politic. ἴδιον τῶν ποτὲ ὁ ἄνθρωπος καὶ μόνος, Æschin. id est, hoc de more suo peculiari, & non de hominum more facit. ἴδια κἀκ' ἐκάστοις, Herodot. donaria à priuatis hominibus dicata. ἴδια παῖ ἑκάστοις, singulorum propria, Aristotel. in Rhetor. τὰ ἴδια σκοπεῖν, non dicitur ab Atticis, sed τὰ ἰδιωτικὰ σκοπεῖν, ait Phrynich. τὰ ἴδια συμφέροντα, propria commoda, Demosth. τὰ ἴδια, res familiares, bona priuatorum. Isocrat. ad Philipp. ἧ τὰν εἰρήνην, τὰν τοῖς ἄλλοις κοινὰν πόλεμον τοῖς αὐτῆ ἰδίως ναυξάνουσι, rei suæ priuatæ, siue priuatis opibus ac patrimonio: idem alibi, διὰ τὰν τῆ καθ' ἡμᾶς ἀνδρείαν, ἡ δυνάμεως τοῖς αὐτῆ ἰδίως φερούσῃ ἢ νοῦ. Aristoteles tertio Rhetor. ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις κοινῶν ἐφίεσθαι, μᾶλλον δὲ τῶν τοῖς αὐτῆ ἰδίοις πόλεμον. ἐκ τῆ ἰδίων, priuatim, Thucyd. vbi intelligitur ἀμεσωτάτων.

ἰδιώτικος, peculiarius, Theophrastus histor. libro primo, capite decimooctauo.

ἰδιοτελὴς, contractus. Philo de mundo, μᾶλλον γὰρ ἢ τὰ δικαιοσύνας ποιήσεις ἐπ' ἐλάττων ἢ ὅσαι τοῦτου ἰδιοτελέσται καὶ τῶν ἐκουσίων, manfura est qualitas ipsa coagmenti in minorem quam fit huius substantiam contracta, in conflagratione mundi, fed locus mendi suspectus est: inuisitata enim est similis nominis cum participio compositio.

ἰδιόχειρ πλοῦς dicitur, quod sibi soli quis conduxit. Athenæus libro duodecimo, Σύβαριδι δ' ἦν τις ἐς κρότωνά ποτε ἀναπλεύσαι βουλῆ, ἰδιόχειρ ἐκμισθώσαντα πλοῖον, ἐφ' ᾧ τε ἐμβίβαται τριήρεις. Item, ἰδιοχείρ τινὰ ἐμαυτοῦ σῶσαι, trireme suis sumptibus stipẽ diisque parata dimicauit. Plutarchus Alcibiad. ἰδιοχείρ τριήρει τοῦ Λητωΐου διέβης ἐναμφοῖν, trireme suis sumptibus instructa, præclarè ad Artemisium dimicauit.

ἰδιοφυΐα, ἡ, propria natura, propria discretio, Dioscorid. ἰδιοφυΐαν, propria temperamenta. ἰδιοφυΐαν συμπάντων, peculiares corporum affectus, propria corporum temperamenta, Dioscor. l. 6. Celsi, proprietates vocat.

ἰδιόφυτος, ὁ, ἡ, propriam qui habet hypostasin, Cyril. per se consistens, Damasc. de Deo.

ἰδιοφυτάτως, ὑπόστασιν ἰδίαν.

ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas. a medicis dicuntur ἰδιότητες δύναμεων, cau sæ abditæ & latentes, vt tradit Alexand. Aphrodis. in præfat. libro primo Problemat. quum quippiam sola experientia cognoscitur, nec vlla ratio ab homine reddi potest, vt soli Deo nota. dicitur & ἰδίωμα, & τὸ ἴδιον, ibidem. ἰδιώτης τῆ συμμετρίων, corporum qualitas, Basil. in epist. ἰδιότητι, μᾶλλον ὑποστάσεις, τῶν σωμάτων, Naz.

ἰδιοτρόπως, peculiariter & priuatim, Naz.

ἰδιοτρόπος, ον, quæ sui generis cibo vtuntur, Cæsa.

ἰδιοῦμαι, in meum & priuatum vsum conuerto, Plato de Legib. mihi vendico, ἰδιοποιοῦμαι.

ἰδιόχειρ, priuata manu scriptum & chirographum.

ἰδιόχειρος γραφὴ, propria manu fud. in epist. posi.

ἰδίωμα, ὑτος, τὸ, idem quod ἰδιότης.

ἴδιος, sudo, laboro. vnde ἰδρώς, spiritu mutato. Aristophan. καὶ μοι σπλῆνες χαρεὶς πᾶν ἀπ' ἰδίως, id est, ἰδίωτικῶς. nam ἰδιῶν, τὸ ἱδρωτοῦ, καπᾶν, ἰδίειν, Hesych. ἰδ ἐστὶ, ἀργασιᾶ θνήσκων.

ἴδιτης, Iudor, Aristot. non semel in Probl.

ἰδίωμα, ατος, τὸ, idioma, proprietas linguæ, ἰδιότης, proprietas, id est, causa occulta. & ἰδίωμα, propria natura cuiuscue generis animalium, Dioscorides libro primo, ἡ χώσις ἰδίωμα, natura loci & opportunitas. apud Suid. τὸ δ' ἄχρεον· ἰδίωμα σωμήγεως ἀπτοῦ· σωμᾶν δ' ἦν τὸ.

ἴδιος, seorsim, priuatim, præcipuè, peculiariter. Aristotel ἰδίως καλεῖται Ὑάδες, Aquilo nominis prærogatiua vocatur. ἰδίως συμβέβηκα, modo peculiari, peculiarem in modum, proprie. ἰδίως φασὶ τὰ ἄλλα, præ aliis peculiari modo.

ἰδιωστὶ, dicitur, quum quid fit priuatum cuiusque. Plat. opponitur τὸ κοινωνικὸν.

ἰδιώτατος, maximè proprius & peculiaris, Theophrast. hist. lib 1. cap. 13.

ἰδιωτεία, ἡ, vita priuata, cui αἰχμὴ opponitur, Xen.

ἰδιωτεύω, vitam priuatam ago, careo publico, Isocrat. in Orat. ad Nicocl. & Plato in Apol. cui ibidem opponitur δημοσιεύειν. ἰδιωτεύων ἐβίωσεν, Arist. in Polit. Item rudis sum & imperitus. ἰδιωτεύων τοῦτου τὸ σκῆμα τοῦτο.

ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatus, qui non fungitur aliquo officio publico, imperitus. ἀμφοῖν ὄντοιν ἰδιώταιν. Lucianus de Luctu. ὥμῃ ἐν πολιτείᾳ ὑμῶν, οἷς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι, τύπου τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθεῖ, φῶλον ὀρυκτὸν ἐφασαν, ἵνα μὴ τῶν φαύλων. Lucian. ἰδιώτης, id est, priuato, priuatam degenti vitam. Demosthen. opponit πολιτικῷ, ὃν alijs ei opponit δεινὸν, ἰδιώταις δ' ἀχρεῖον ὄντα, Xenoph. libro primo Pæd. ἰδιώτας θεοῖ, id est, ἰδίᾳ, priuati & propri, Aristophan. ἰδιώτης etiam ὥσπερ ἐν ἰδίᾳ & πολίτης, noster ciuis, cui opponitur externus & ξένος. Idem in Ranis, βωτιᾶν τε δ' ἰδιῶτᾶ πρέπον εἶναι τε ξένοις, ἡ οὐ ἰδιώτας. Notandum inquit Interpr. ὅτι ἰδιώτης λέγεται, ὁ ἀφ' ὑμῶν ἰδιώτης, ἡ ὁ ἀμαθὴς, id est, imperitus & etiam idiota Ciceroni, cui opponitur ingeniosus & intelligens. Galen. in pœno epileptico, τοιγὰρ ὧμῃ λογικῶν ἐπιστήμονες, ἰδιῶται δ' ἀπαίδευτοι, medicinæ rudes & ignari.

ἰδιωτικὸς, rusticitas, inscitia. Hesych. ἰδιωτικὰς, ἀγροικίας, ἀμαθίας.

ἰδιωτικὸς, ὁν, priuatus, vulgaris. ἰδιωτικὴ δίκη, causæ in quibus de pecunia tantùm actio & mulcta fit. Item ἰδιωτικὸς, inscitus, ἀστρολογικὸς, rudis. οἱ ἰδιωτικοὶ, priuati homines. ἰδιωτικὰ λόγοι, quibus opponuntur apud Hermogen. δημοσιευτικὸν ἀγωνίσασθαι, comitium cum vulgaribus, Epictetus. ἰδιωτικὰ ἀνδρεῖα, Nocrates.

ἰδιώτικος, ὁν, priuata.

ἰδιωτικῶς, ου, ὁ, simplicitas, vulgaris status, ἡ ἰδιωτικὴ τάξις, Hermog. Epictetus, ἐπιτηδεύσει σοι ὁ σοφιστικὸς τόπος ἀντὶ ἰδιωτικοῦ εἰς ἰδιωτικόν.

ἴδμεν, scio, noui, ἴδμεν, pro ἴσμεν, Doricè, ἐΐδμεν, ἴδμεναι, scimus. Iliad. εἰ ἐΐδη σαν ἰδμεν ξωικὰ κλύβα ποικά, ἰδμεναι ὦδα.

ἴδ μεν, scire. pro οἶδα μι. Od. ἴδμεναι ὃ συ ἰδ μεν.

ἴδμων, Hesych. affert pro σοφὸν.

ἰδμοσύνη, ης, ἡ, scientia. Hesiod. τῶν μεταφέρει ἰδμοσύνᾳ, ὑφ' ἡ φέιμ ἐγείει, ὅσα τὸ ἰδ μεν, quod est ἐπίσταμαι.

ἴδμων, ονος, ὁ, ἡ, peritus, ἔμπειρος. Genit. in Epig. ἡ κωὰ κ' ἠπείρος κρατερῆς ὀδὸν μονα θέρης.

ἰδνόομαι, ώσομαι, ωμαι, tcruolus, torqueo, flecto. Iliad ὃς, ἑᾷ ἰδνοῦν, id est, συωνεμμένον, incuruatus est, ὅσπερ τῶ τὸ ἴνιον ἰδνοῦται, Eustath. ibidem. Idem notat ab ἕζω, vt ἐ πίλωμ, πιλῶ. sic ab ἕλω, ἕδνα ἢ ἰδνῶ, confidere, collabor, σωιζάω, συσίλωμαι. apud Hippocrat. ἰδνοῦται, Galenus exponit λυξοῦται, σωιζεῖται. Cum dicit Homerus Thersite in Iliad. πλεῖστα δ' ἰδνοῦτο, Et alibi ἰδνούσῃ δ' ὑπὸ κῶδεῖ ἰδνοῦται, sue κυδιόωσα. Hesych. οἱ πας ὁ ἄμες κορυσσόμενοι.

ἴδνον pro ἄδυν, vide Od. ἐξέπιπτε δὲ ἰδνὸν πᾶσι κώπεις.

ἴδνται, videntur, sic legitur in Theseo Plutarch. ὅπου νῶν ἴδνονται, vbi nunc visuntur: sic apud Hesych. ἴδνονται, φαίνονται.

ἴδος, æstus, sudor, ἱδρὼς, Dion. ἵδ. de situ orbis. Hesiod. ἴδει ἐκ ἀνέμοιο

πα τῳ, in æstu maximo, ἐν μέσῳ καύσωνι, Suidas τὸ θέρος exponit. Eustath. θερινὸν καύσωνος, Hesych. ἰδὼ expon. πάγος, æstus adeo vehementis, vt tantum non suffocet. Ἴδω δὲ Hesyc. est ἴδιός, σώματα, via corpus.

Ἴδυγ, ecce. Aristophan. ϛρ. τῶν χέλεα δῆτ' ἂν ὠδίνων, φησὶν, ἰδυγί τις ἀνὴρ, ecce, quid est hem, quid est? ἰδυγὶ cum Indicativo, Gaza libro 4. Cum Accus. Aristophan. & ἰδυγί, vide, Θέασαι, ἰδυγὶ tamen pro ἰδὲ Atticè non dici, scribit Lucian.

Ἴδυλοι, οἱ, genus tibiæ.

Ἰδρείας, ας, ἡ, peritia, ἐμπειρία, πρᾶγμ. Apol. 2. Arg. ἰδρείᾳ πυκνοῖο κυβερνᾶν πάρ Θ' ἀνύσσει.

Ἴδρεις, ὁ Θ, ἡ, ὃ, scient, ἔμπειρος. Cenit. Apollonius secundo, ἴδρεις ἀνὸ Θ', Martis peritus, & rei militaris callens. Hesiod. pro formica, ὅτε τ' ἴδρεις σοφὸν ἀμφ' αὐτῇ, ὁ μύρμηξ.

Ἵδρυμα sine ἰδρύματος, τὸ, statua, fundamentum, stabilimentum, fulcimen. ἰδρύματα πλοιων, pro ciuibus, Eurip. ἰδρύματα θεῶν, fana, Plato de Leg. Hesych. καθίσματα.

Ἵδρυσις, collocor, sedeo. Plato in epistol. πάρειμι δ' ἐγὼ ἵνα ἵδρυσις ὑμῖν ὡ νύσσω τὸ θεῖον, Deus ipse longè à voluptate & dolore situs est. ἵδρυσαι νεὼς, situm est templum. ἱδρύσασθαι τὸ σωζόμενον, Pythagoræ statuam erexisse, Plutarchus in Numa. τὸν κόσμον μέσον οὐ σωζόμενον καὶ τὸ σῶμ' ἱδρύσασθαι πανταχῇ, mundum medium Pythagorici putant ignis sedem esse. ἱδρύσασθαι πλοῦτον ἐν σοὶ, sedem dare ad dextram suam vel sinistram, idem de Pompeio & Tygrane. ἱδρύσθω, situs, positus. ἱδρυθέντα φύλακες εἰσι, statures custodes, Aristid. ἱδρυθέντων φύλακες εἰσι, ait Interpr. Thucydid. οἱ ἐκ πολεμίας ἱδρυθέντες ἱδρυμένοι ἐν πολιορκοῦντες. ἱδρυμένοι, qui sedes posuerunt, siti.

Ἵδρυμα, sedem pono, tacio fundamenta. ἱδρυσάμενα, erigemus. Aristophan. ἱδρυσῶ Θ' ibidem mox. ἱδρυσάμενοι δ' οἰκήσεις εἰς πάντας, &c. Plat. de Legib. ædificans domos in locis. ἱδρυσάμενοι, coalita lues, Thucyd.

Ἵδρυσις, Θ', ἡ, collatio, constitutio, q. fundatio templi aut statuæ, Plato de Legib. ἱδρύσεως, Interpr. Areopag. crepidinem vertit, q. locum editum & collocationis sedem. Sic enim Areopag. vocat ordines Angelorum, quasi sedes in scholis.

Ἴδρυτὸς χαλὸς, fixa & stabilita ex terra, in Epigr.

Ἵδρυτόν, manendum. Sophocl. ἐκ ἱδρυτὸν χθόνας ἱδρυτόν, Aristophanes.

Ἵδρυω, & ῶ

Ἱδρύω, vel

Ἱδρύω, cōstituo, fundo, stare facio, aut sedere, manere & quiescere, sisto, castrametor, retineo, reprimo, cohibeo: vt τὶν δ', ὄμμες ἱδρυθε κάτε. & Il. 7. τοὶ δ' ἱδρυθῆ Θησῆι ἀπαντες, sūt repressi. Ité firmo, cōdo, ex truo. Herodo. ἐλευθερίας εἰσάνω ἱδρύσατο, libertatis imaginē collocauit. Aristot. de mundo, πόλεις τε σοφὸν ζῶον ἀίδρυτος ἱδρύσατο, vrbes excitauit. Idem ibidem, ἡ ἐν ἄερι σὼ ἀμμὶς ἱδρυμένα, &c. potestas illa in cælo sedem suam habens, &c. Idem ibidem, μαντὸν δὲ τ' ἀὶ σὺ πάντα χθόνα ἱδρύθεις, &c. ipsum Deum vidēliceat summo in loco esse collocatum. Idem ibidem, ἐν ἀκάτῳ ἱδρύμενος, &c. in loco stabili immotoque ēt locatus. Aristophan. in Pluto, ἐξῆς τὸν θύρας ϛρεμὸν ἱδρύσασθέ μοι, me statuite. Ibidem, ἱδρυσάμενοι ὡσ τ' πλοῦτον ἔδρ' ἀνέτειρον ὠ ἱδρύμενον. ἱδρυσι τὸν ϛρατιὰ, castra locauit, Plut. in Camil.

Ἱδρώδια, ἀπ. morb. ex sudore. Pol. ἱδρωδιάσεις ϛερεαί. Sūt ex genere pustularum quædam summo hærentium corpori, quę instar vlcerum cum exasperant: sunt verò à bilhosis acribúsq; sudoribus Lege Galenum in Aphorism. vigesimoprimo, libro tertio Hippocratis, vbi ἱδρωσι scribitur.

Ἱδρώεις, ὁ Θ, ἡ, sudor. Vnde ἱδρῶ, per apocopen, pro ἱδρώσω. Homerus, ἱδρῷ πάντα ῥέεν χροτὶ, sudorem abstergebant. Interdum & pro ἱδρῶσι. deducitur autem ab ἰδέω, mutato ῥ in τ, vt tradit Chrysoloras, tropicè dicitur, γῆς ἱδρώσεις, id est, fontes, & ὄμβρος ἱδρώς, vis cum apud Eustath. sic apud Athen. libro decimo, ἱδρὼς βορυσθὸς καπῆς, vinum.

Ἱδρωσις, sudoris euocatio, sudatio, ἱδρῶσις.

Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὁ, sudori patens, sudatorius, Gazæ, sudorem mouens, item sudator Plin. vt & sudatricem togam dixit Martial.

Ἱδρωτοποιέω, sudoris euocatio, ἱδρῶσις, sudatio, Senec.

Ἱδρόω, sudo, poeticè, Gaza l. 3. Gramm.

Ἰδὺα, ας, ἡ, sciens, ἐπιστήμων, seu gnara, vt ἰδὺια φρασσάσθαι apud Homer. gnara mente. vbi Eustath. annotat esse nomen participiale, at εἰδυῖα esse participium; sed & ἰδύοις inde veteres appellasse ἐξὸ μάρτυρας quasi ἰδήμονας. apud Hesych. ἰδύοις μαρτύσι συνίσορας, & ἰδὺιαι, μάρτυρες, ἢ οἱ τὰς φύσικας ἰδίας κρίνοντες ἢ συνίσορας, & idem ἰδύσηται exp. σύνεσιν κτήσεται.

Ἰδυδιωκτικὸν, idem Hesyc. est μάθημα, disciplina.

Ἰδυμοσύνη, ἡ, vates.

Ἰδυὸς pro εἰδυῖα.

Ἰδυσμὸς, idem ὅμιλος.

Ἴδυ, vade.

Ἰέζουσι, verbs quæ & ἱεροσυλέω. vnde Ἰεζόσιαῖοι, cap. 12. Paralip. Gentis hostis Israelitarum, c. 23. Exodi.

Ἰέη, mittebat, Iliad. ἀλλ' ἄγε δὴ τοι ἐγὼν ὁδὸν ὀτρύνω, id est, ὁδίην, ab ἴημι, de ἵημι.

Ἰέναι, Hesych. affert pro κυρίως, σίκοσθαι.

Ἰείς σὺν ὠδίῳ γ ὀνόματι, lingua Dorica loquens, Thucyd. ἰόντες γλῶσσαν ἀτικὴν, Atticè loqui callentes, Plut. in Solon.

Ἰέσαι pro ἴᾶσι, mittunt. Homerus Iliados γ, ἅμα λειμῶνα ἰέσαι, pro ἀφίεσι.

ἸεῦΘ, inteſtinorum turbatio, ὁ τῆς ἀντίρροι παϑῶν, Hesych. q. l potius σὺν ἐς ἰλύος.

Ἰέμαι, cupio, gestio, festino, ferórque, ὑ ἐφίεμαι, σπουδάζω μαι, σπεύδω μαι ὡς ἔχω. Iliad. ὃ, ζάλεον δὲ νέτο θυμὸς. Odyss. ὃ, ἵμεν κτίνειν, necare cupientes. & Genitiū. ibidem, ἰέμενος πόσιος καὶ δαιτὸς, pidus reditus. Idem Iliad. ζ, μάλιστα δ' ἵετο θυμὸς πόσασθαι, &c. liquando & prima breui, Hesiod. πάσσω γὸ ἵεντο ἄνεμοι μάλα πολλοί. Tradunt Grammatici, quum πορεύομαι significet, ἀφικνοῦσθαι, ἰέμαι διαστατέον. fit ἀπὸ τῦ ἵημι ἀκμῆνος. Lucian. Ἀλλ' ὅπῃ εἰκάζω ἰέναι ὁ ὁρμαθὸς. Synes. ἐὰν ἀναπεφηνὼς ὅπῃ τῶν Ἀλεξανδρέων ἀφὶξαι ἵεμαι. Iliad. Ἰὸν ἐγχείη ἀφ' ὑμῖν πάντα ὀϊστὸν ἐπὶ γαῖαν ἔπεσε πεσὼν, id est, ὁρμὴν incitata & impetu delata. ἰέμαι ἀέναι, ascendo. Xenoph. ἰέμεθα, festinarem, Pudæus in epistolis posteriorib. ἴοντο δ' ἐπὶ, cursim ferebantur. ἴοντα σὺν πάσῃ ποδὸς τῶ πόλιν, citato cursu celeritate cursu vrbem versus ferebantur, Plutarchus in Public. ἰέμενος πίσω δὲ, domum reuertentes, Homer. ἰούσῃς εἰς πόλεις, id est, σπευδούσας, & contendentes, Budæus in epistolis publicis.

Ἰέναι, ire. δεῖ δὲ χέρσε ἰέναι, contra deteriores tendere, Plato libro primo de Republic. ἐκ ἔϕη ἰέναι, hunc venire, ibidem. ἰέναι λόγους, colloqui. Thucydid. δεῖ τὸ ἄϕϱακτον ἰέναι, ad Rempublic. cedere. εἶναι εἰς τὰς ἰδίας, subire radices, Theophrastus lib. tertio de causis plantar. ἰέναι εἰς χέῖρας, prælium inire, Plutarchus in Themistocle δεῖ μετάπονον ἰέναι dicitur exercitus, qui exporrecta fronte agmen procedit. Xenophon in secundo, ἐπεὶ δ' ἐκατόνησαν τῶν στρατιωτῶν δεῖ τὸ βασιλικὸν φέρουσαν, στρατιὰ ἔϕη ἐς δεῖ μετάπονον ἰέναι αὐτὰς, παρεγγύα τῶ σφετεροῖς ὠπισθοφυλακεῖν, ἰέναι ἐς τὸ αὐτὸ σέλμον, tenere eundem cursum Plato de Legibus. ἰέναι ἐς θυσίαν, sidere & fundum petere. ἰέναι ἐς φιλίαν ἀκήλοις, pro, coire mutuam in societatem dixit Ennius in Epistolis, & ἐς διαφορὰν ἰέναι, pro disputare. Idem in Timæo, χῦ παλαιτὰ ἀκμαῖος ἰέναι, monteri contrariis intercursibus, Cicero. Idem Plato in Phædro, εἰς ἄλλην ἰέναι, cernihoc ἰόντα, refertur futur. ἴῶσω. vnde Euripid. in Hecuba πάντων ἢ κάλλει σϕέρων, τοι μ' ἴσασι, ὁμιλήσασα, interp. schol.

Ἰέναι, mittere, emittere. ἰὰς ἴπνα. Aristophan. νῦ, σὺν ἔρρετε, ὦ δαίμονες πολλὰ φράσα, ἴπνα γνοῦσ', vocem edere. ἴεσαν τ' φωνὰς, vocem edebant, Herodot. ἴεσαν φωνὰς, genitum edere, in Epigr.

Ἰεχάς, ᾶδος, ἡ, epilepsis, ἱερὰ νόσος, morbus comitialis, falsa opinione vt censuit Galen. eorum qui diuini aliquid morbis inesse existimant. Item maior anchora tutiorque, extremū nauis fustigium. Item facer serpens quidam pusillus, Aristoteles de nono Animal. vide ἱερὸν. Item medicamenti cuiusdam compositio sic ἱερὰν δεκάλιθον appellati.

Ἰεχάς, ὁ, ἡ, qui deorum panegyres nuntiant.

Ἱεράκιον, τὸ, hieracium, genus herbæ, de qua Dioscorides libro vbi duo eius enumerantur genera. est enim magnum hieracium, Romani lactucam erraticam: paruum, quod Romani agreste intybum. Plinius hieraciam his verbis vocat libro vigesimo, capite septimo, de lactucæ sponte nascentis generibus loquens, ex his rotunda folia habentem & breuia, sui hieraciam vocent: quoniam accipitres fealpendo eam succóque oculos tingendo, obscuritatem cùm senserit, discutiant, &c.

Ἱερακίνη, ὁ, ἡ, paruus accipiter, Aristoph.

Ἱερακίνη, dicitur lapis quidam apud Plin.

Ἱερακιωδεῖς, vates deorum.

Ἱεραξ, ακος, ὁ, accipiter, Gaza: Κτὸ τὸ ἱεῶσθαι μέσον, ἅγιον σίρεσθαι, Etymol. ἱερᾶξ, etiam piscis, de quo Athen. in 8.

Ἱερατεύω, ἱερατεύομαι, sacerdos sum, sacerdotio fungor. Thucydid. Phidoconstituitur, & aliquando cum genitiuo, aliquando cum dativo: Paufan. in Achaicis λέγουσι, ὡσὶ συμβῶναί ποτε ἱερᾶσθαι τῷ Διὶ Κοινίῳ τὸ τὸ ἔδος. κρκλήσιον σωθῆναι. Idem ἱερᾶσθαι ἢ τῇ Ἀθηνᾷ τῷ ἐν Φρέαρρι σκοπεῖν expon. & sacris operor, sacrificio, item sacerdos sio Synes.

Ἱερατεῖον, apud Dionys. Areopag. sacro imperio fungi, sacerdotio magistratu: & ἱερατεῖα διακρίνειν, huiusce modi imperio ac præfectu

a regi. hinc ἱερωσύνη, talis magistratus: & ἱερόσυλος. Ὁ γὰρ ἱερὰ γιὰ ὁ φασὶ, inquit, ἀπαίτων ὁμοῦ συναρβάλλει ὁ φὴν τὸν ἱερὸν τῷ διαπομπεύοντι, ἅτε ἐπιορκίαν ὀλεγωρίᾳ, δηλαδὴ ἢ ὕβρει τοῦ θείου αἰδεσθεὶς, ἢ παρὰ τοὺς ἱερᾶς ὄντας μισθοὺς γνώσεως.

ἱερεῖα, ας, ἡ, sacerdotium. ἡ θεὶ τὸ θεῖον ἐπιμέλεια. Aristoteles Politic. 7.

ἱερτήριον, ου, τὸ, sacrarium, sacerdotium: sic can. 1. concilij Antioch. & capite secundo, epistola prima Petri, vbi Erasm. ait, Petrum intelligere functionem & administrationem sacrorū.

ἱερεύς, έως, ὁ, sacratus, sacerdos, Gregor. Nazanzen. in epistola. sacerdotalis. οἱ ἱερατικοὶ, sacris officijs dediti: sic in can. 37. concilij Laodicen. ἱερατικὴ τοῦ σωματος ἁγιότης, in sacra stola educauit, Nazanzen. ἱερατικὰ παῖδες, vt ἱερόκηρυκα & ἱερατικὰ πελειάπτα, initiatio sacerdotum, Areop. θυσίαι ἱερατικαὶ, ceremoniæ seu sacrificia ad sacerdotum pertinentia, Arist. 3. Polit.

ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia, Demosth. Item auis. Ammon. distinguit ἀπὸ χειρὸς ἱερεῖον.

ἱερεύς, ῶ, ὁ, sacerdos, Plat. 2. de Repub.

ἱερεύς, ῶ, ὁ, sacerdos, augur veritur à Plutarcho, ἱερεὺς λόγων. Aristophan. νεφ. σὺ τὰ λεπτὰ πάντα λόγων ἱερεὺς φροῦδ᾽, nugarum sacerdos & cultor. Homerus Iliad. ἀ, μάντιν ὀρέωμαι, ὃ ἱέρεια ἴσιν ὁ ἐνθρῶπος, i. aruspicem, θύτλιν interp. exponit.

ἱερεύω, sacrificio, primà brcui. Home. Odyss. ξ. δὲν ἱερεύσαντες, &c. item confecro, dico. Pausan. Κτησίᾳ δὲ καὶ τῷ ἱερεύσαντι τοῦ ἱερείου μέρος ἔχουσι. dicitur & ἱερεύω τῷ θεῷ ἱερεῖον dixit Herodian. pro sacerdote, & pro eo quod Deo sacrum est.

ἱερεῖον, pro ἱερεῖον, τὸ, victima. Odyss. ξ. ἠὲν ἱερεῖα πολλὰ σαωσέμεν, ἠὲ βρίμασα.

ἱερεύς, ῆος, sacerdos, antistita, Plutarch. item cognomen Iridis apud veteres Græcos, vnde & Romani consecrationem vocauerunt.

ἱερθάνη, verbena. ἱερὰ ἑρθάνη, verbenaca, Dioscorides libro 4. sic dicta quòd vsum habeat præcipuum in lustrationibus, suffsensa alligatave: dicitur & σακεσφόρος, ibidem. Plinius libro vigesimoquinto, capite nono, Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hierobotanæ. Aliquando peristeréos, nostri verbenacam vocant. hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus, &c. indicauit id quidem libro vigesimosecundò, capite secundo, vbi fagmina & verbenas idem significare tradit. vide Περιστερεών.

ἱερόγλυφος, sacra quædam monumenta apud Ægyptios, non literis vocabula, sed sculptis rerum animalium que figuris significantia, Bud. de Asse. ἱερόγλωσσα γράμματα, Lucian. Dicuntur etiam ἱερόγλυφα γράμματα, & literæ signobiles ab Apuleio vndecimo libro fabulæ Mylesiæ. De his Lucanus in Pharsalia, Nondum fluminea Memphis contexere byblos nouerat: in saxis tantùm volnerisque feræque sculptaque seruabant magicas animalia linguas. ἱερογλυφικὰ libri talis disciplinæ, qualia scripsit Chæremon, Orus Apollo, Valerius Pierius.

ἱερόγραμμα, sacram linguam habens Epig.

ἱερογραμματεύς, q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum sacer scriba.

ἱερόγραφος seu ἱερογράφιφα, Dionys. Areopag. diuinarum rerum imagines seu adumbrationes.

ἱεροδιάκονος, ὁ, ἡ, qui sacra profitetur.

ἱερόδουλος, ὁ, ἡ, ædituus, sacris inseruiens. ἱερόδουλοι γυναῖκες, Strabon, mulieres Deo sacratæ, in lib. Ed. ἀπ. ἱερόδουλοι, Nathinnæi dicuntur, c. 2. 7. & 8.

ἱερόθυτος, vt θεμιθετός, sacra instituo, ritus constituo. Accusat. iungitur. ὅδε ὁ ἥβη ἱερὰν ἀκὰ παξιαρχίαν, μεταλαμβάνει τὸν ἱερεῖ ἱερόθυτα ἥβη θεῶν. Et ἱερόθετος, vt νομόθετος, apud eundem de Christo.

ἱερόθυτος, consecratum. Aristoteles secundo Œconom. οἱ ἢ ἱερόθυτα ἐπώλων, sacris offerebant occidenda. Item victima, Budæus in epistolis priorib. Ab Atticis tamen ἱερόθυτος non dicitur: sed θεόθυτον, Phrynich. ἱερόθυτος θεάνατος dicitur apud Plut. mors eius qui se pro patria deuouet.

ἱερόκηρυξ, facer præco, qui fauere linguis iubet, dum sacra peraguntur, aut qui aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes. ἐρατοπαγξάντων ὁ ἥβη ἱερόκηρυκι, ἐς ὑρίωσιν αὐτοῖς ἀσκεπὲς ὄντων ἢ βοῦ.

ἱερόμισθος, ædituus, qui sacrorum curam gerit.

ἱερολογία, sacra verba pronuntio, de rebus sacris loquor, mystice loquor, Areopag.

ἱερολογίαι, quasi sacri sermones, θεία λειτουργία, ἡ ἁγιασθεία, sacrum carmen, Areopag.

ἱερομηνία, ας, ἡ, Calendæ, sacra primæ dici mensis siue nouilunij, Theod. de Menstr. ἱερομηνία ὁ ὑὸ ἱερομηνία, Thucyd. Valla exponit, erat autem tum Marius, in quo sfata sacra sunt. Interpr. Græcus, ἱερομηνία, inquit, ἐδ ἐστ᾽ ἡμέρα ὁ ὑὸ ἱερέως, dies festus.

ἱερομνήμων, ονος, ὁ, ἡ, sacrificulus rex, siue rex sacrorum Liu. & sacrificulus Suet. sacrorum præsul. vnde ἱερομνημονεύω, sum à commentarius sacrarum memoriarum. Aristoph. καγὼ διέβαλλ᾽ ὑπ᾽ ἐκείνου τοῦ ἱερομνήμονος, id est, designatus sacrarum rerum scriba. ἱερομνήμονες & σύλλογοι ita diebantur, qui ex vibious Græciæ ad commune consilium Amphyctionicum mittebantur, quales fuerunt Romæ augures. item ἱερομνήμονες dicuntur Aristoteli sexto Politic. magistratus, apud quos in scripta rediguntur primati contractus & iudicum sententiæ, item postulationes & vocationes in ius: qui iidem dicuntur etiam ὑπόμνημα & μνήμονες, i. præsides & memores, seu vt Aretinus vertit, præfecti & memoriales.

ἱέρμυρτος, myrtus acuta, myrtus ἡ luestris apud Dioscor.

ἱερόνομος, qui sacros ritus inducit, sacrorum præfectus, Suid.

ἱερόπολος, sacrificium, sacellum, templum, sacrum. ἱερὸν ἄλσος, mutinum dici tempus dicebatur, quo tempore dis superis sacra fáctitabannab ingressi, nam à meridie inferis sacrificare mos erat, Eustath. Iliad. ϑ, τὰ ἱερὰ, hostiæ, victimæ. ἱερὰ τέλεια, id est, ὁλόκληρα, τὰ μὴ πλειόνων, μὴ πολυβοτικά, hoc est, eximiis hostiis facta sacra: maiores & meliores hostias dixit Liu. vide τέλειος. ἱερὰ etiam dicuntur exta. Xenophon quarto, Ἀναβαίνουσι πάντες στρατηγοὶ, καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἐν ὄρει, læta erant exta. Item sacellum, fanum apud Thucydidem, Xenophon & Pausan.

ἱερόπολος, sacrorum certaminum victores.

ἱερόπολος, Hieronices, Budæus in Pand.

ἱερόπολος, sacræ disciplinæ & institutionis magistri, & exactores, Budæus de Asse.

ἱερόπλαστα & ἱερόπλαστος, ἱερόγλυφα, diuinarum rerum imagines & adumbrationes, Dionys. ἱερόπλαστα δ᾽ ὑμεῖς τὰ τοιαῦτα, ἴδητε, signa sunt sensibus rerum intelligibilium.

ἱερόπολος, consecro, dico, ἱερόπολος σὺ τοῦτο ἐφάνη, ὡς τὰ ἱερὰ ὀρθῶν, Aristid. Demosth. πρὸ Μενδήσιον πόλεμον ἱερὰ ἢ βωμὸς ἱερόπολος, sacra facere.

ἱερόπολος, sacrificium, sacrificatio, Cic.

ἱερόπολος, sacrificulus: magistratus Athenis, qui sacra faciebant Eumenidibus præfidibus Areopagi, Bud. apud Arist. Polit. distinguitur à sacerdote.

ἱερόπολος, ὁ, ἡ, sacer. diuinis. Lucian. ὁ ἥλιος ὁ σοφὸς ὑπὸ τῶν ἱερομαντέων, & ἱερόπολος ἐν κατασκόπῳ, qui est in habitu, qui religionem deceat, qui est eo amictu eóque incessu & corporis motu, qui deceat sacrum & Deo dedítum.

ἱερόπολος, Hesych. θεοσεβὴς.

ἱερός, ά, όν, prima syllaba communi, sacer, magnus, diuinus, sanctus, augustus. ἱερὸς ἡ ἀγυιὰ φύλαξ, à Philone dicitur, id est, excubitor sacrosanctus. Cum Genitiu. Aristophan. in Pluto, ἱερὸν τῆς πλούτου, Pluto est sacratum. Etymolo. Apuleius morbum comitialem ait à Græcis ἱερὸν vocari, quòd in eo pars rationalis animæ tentatur. ἱερὸς ἄνθρωπος, id est, Homo sacer, id est, sanctus, Aristophan. ἱερὸς πόλεμος, sacrum bellum, Thucydid. ἱερὸς ἀκτὴ, pro ἱερὸς, apud Hesiod. & apud Homerum. αὐτὰρ ἐπὶ φάτνῃ ἱερὸς ὄδμὴ, in dictione κακοκωθέ, ἱερὸν νόσος, facer morbus, Aristote. in Problemat. comitialis morbus. ἱερὸς ἰχθὺς, pópulus piscis qui naues deducit Athen. lib. ζ. πομπεῖον δὲ κομίσασιν ἀλκίπολοι ἱερὸν ἰχθῦν. Ibid. ἱερὸς φησὶν ὁ ἰχθὺς ὁ νῦν ὑπὸ τῶν πομπείων ἱερὸς ὀδὸς, via sacra, quæ Eleusina ducebat. ἱερὰ συμβολὴ λεγομένη σωμάτων δεῖσι, consilium, vt religio postulat, dare, Plato in epistol. ἱερὸν πόνον, Apollon. ἱερὸν ὄνειδος, id est, ἱερεῖα μεγάλων ἁμαρτημάτων, Homer. ἱερὰ σὺν ἐγχεῖ, mearus vertebrarum, qua medulla permeat & porrigitur. Pollux lib. secundo, ὁ ὠφθαλμὸς διὰ τῆς σπονδύλου πορεύεται, ἕως ὁ μυελὸς τέτακται, σωλὴν καλούμενος, ἱερὸς σύριγξ, ἀπὸ τῆς ἱερείας, in Epigrammat. pro ἱερὸν, virtutum sacrarum. ἱερὸν γὰρ ἔτι τὸ πολιτικὸν πάλαι, Aristophan. in Pluto. sacrum seu sacratum est & consecratum Pluto. ἱερὸν ἦμαρ, festus dies, Musæus. ἱερὸν μὴν & ἀκτιδοειδὲς, periphrasis αὐτὸ τὸ ὀκταετὲς, salibi ἱερὰ ἡ Πτολεμαίου, & βίπηχυ κολωτὸν, ἱερὸν ὀστοῦν, sacrum os, Aristophan. vide Marcell. libro primo Diosco rid. ἱερὸν τὸν, id est, μέγα, Homer. ἱερὸν σθένος, vox sacra, Aristophan. ἱερὸν ἱδρύσατο, id est, ἀπέφηνε δὲ, ἱερὸν τοῦτο, sacris initiat, Nazanzen. ἱερὰ καλὰ, sacra litantia, Æschin. ἱερὸν ὑπὸ τὰ ζῶα, Marti sacra animalia. ἱερὰ ῥίζα, Homer. id est, ἱερεῖα, θυσίας. τὰ ἱερὰ, loca dis consecrata. ἱερὸν pro magno Euripid. in Hippolyto, ὡς δ᾽ ἀλληδόσους ἀκτὰς δοκεῖς ἅμιτος ἱερὸν ὑδατὸς κύμα πρασὸν σταχύων.

ἱερόσπονδος, ὁ, ἡ, aruspex. Et ἱεροσπονδία, ἱερόσυλος.

ἱερόσυλος, sacrilegio spolio, sacrilegium committo, sum sacrilegus. Paulus ad Roman. capite secundo, ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱερόσυλος ἐστι, quia templa spoliant, qui ea ædificant.

ἱεροσυλία, sacrilegium, ἱεροσυλίαν ἐργάζεται, Demosth. ἱεροσυλίαν ἐπιτελεῖν, Plutarch. ἱεροσυλίαν ἐπιτελεῖν τὸν ἱερὸν, Thucydid. ἱεροσυλίαν ἐπιτελεῖν τὸν ἱερὸν, Thucydid. ἱεροσυλίαν ἐπιτελεῖν τὸν ἱερὸν, Thucydid.

ἱεροσυλικός, ἡ, όν, sacrilegus, Plutarch. ἱεροσυλικὸν ἔργον, Plutarch. ἱεροσυλικὸν ἔργον, Plutarch. ἱεροσυλικὸν ἔργον, Plutarch.

ἱεροσυλικῶς, sacrilegè, Plutarch. ἱεροσυλικῶς, Plutarch. ἱεροσυλικῶς, Plutarch. ἱεροσυλικῶς, Plutarch.

ἱεροσυλικῶτατος, sacrilegissimus, Plutarch. ἱεροσυλικῶτατος, Plutarch. ἱεροσυλικῶτατος, Plutarch. ἱεροσυλικῶτατος, Plutarch.

ἱεροσυλικῶτερος, sacrilegior, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερος, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερος, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερος, Plutarch.

ἱεροσυλικῶτερον, sacrilegiùs, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερον, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερον, Plutarch. ἱεροσυλικῶτερον

θυσιαι ιερόσυλίας. ιερόσυλος ἡ ὁ τὸν θεὸν, Phalaris in epist. in deos sacrilegium commissitis.

Ἱερόσυλος, ου, ὁ, ἡ Ἱερόσυλος, sacrilegus, peculatus.

Ἱερόσυλος, ου, ὁ, sacrilegus, Act. c. 19.

Ἱεροτελεστής, ου, ὁ, qui ad sacra initiat, vt Episcopus, ὁ ἱεροφαντήσας, ὁ τὰ τελετὰ ἱερᾶ: his nominibus Dionysius seruatorem nostrum nuncupat, Bud. Comm.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est Dionys.

Ἱερουργέω, ἱερούργησα, ἱερούργηκα, sacra celebro, do operam sacris, operor sacris. Herodian. τὰ ἱερουργούμενα, victimas cæsas vocat. Item sacro, dico, sicut ἱερᾶσθαι. Comm. Nazanzen. τὸ τοῦ θεοῦ δοῦλον καὶ ἱερουργοῦσα τῷ ἡμῶν αὐτῶν σωτῆρι, interpr. offerre & sacrificare. ἱερουργὸς τὸ διακονικὸν, administrans euangelium, Paul. ad Rom. c. 15. quasi rem sacram operans.

Ἱερουργία, ας, ἡ, sacrificium, ceremoniæ, Bud. in epist.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, ὁν, ἱεροφαντικὴ βίβλος, libri de iure Pontificio, Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικὸς, more sacerdotum.

Ἱεροφαντῶ, sacra doceo, mysteria perago. Lucian. Εὔμολπος ὁ ἱεροφάντης, ἱεροφαντῶν ἀεὶ, ἱεροῦ ἱερητεύων τελετάρχης.

Ἱεροφορέω, ῶ, sacra ferens, sacrifer Ouid.

Ἱεροφυλακέω, ῶ, τὸ, sacrarium.

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, sacrarum rerum custos.

Ἱερόω, magnam & claram vocem habens.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, psaltes in sacris, sacer cantor.

Ἱερῶ, sacro, dico, καθαίρω, ἀναθήμασι κτενῶν. Herodian. τοῦ δὲ Ἡρακλείου ἱεροῦ ἐν Ἀφροδισιάσι ἱερᾶσθαι, & pro eo quod Deo sacrum est, Budæus Comm.

Ἱέρωσις, diuinum sacrificium, consecratio, Hesych.

Ἱερωσύνη, sacerdos fio, sacerdotio fungor, Genit.

Ἱερωσύνη, ὁ ὅσων μετέστιν, omnia iura ciuitatis habere.

Ἱερῶσαι, ιερῶσ ὀνθρωπον, qui pie præclaréque obiit, Plutarch. in Lycurgo.

Ἱερῶσθαι, Thucyd. διενὸς αἰσχιλεῖθαι τῷ θεῷ, sacrari, sacra facere. ei dem, ἱερομηνίαν, sacerdotium agens, ἱέρεια ἔσται.

Ἱερώτατος, excellentia aliqua, quæ sacerdotibus debantur.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium, Plutarch. in Numa: sacrificium, religio, ceremoniæ, Herodoto. Paus. in Messen. ἐς ἄγιαν τῶν ἱερωσύνων μετεχομένη.

Ἴεσαι, Hesych. est βαδίζεται iens.

Ἴεται, idem à Cretensibus dici scribit ἐὰν πατῆται, vel ἐὰν ἀχίοις πάσχοις, hirco sy luaticos.

Ἴεται, mittebant: à verbo ἵημι Hesiod. ἐπ' ἀγκλοῖς ἵεσαι βέλεα στονόεντα, alteri in alteros iaciebant tela.

Ἰεῦ, χρῆσις κακοῦ δήμου, Aristoph.

Ἰέω, ῶ, mitto, immitto, Iliad. ἀ, τοῖσιν δ' ἵκμενον ἔρυσι ἵει ἐκάεργος Ἀπόλλων. Aristotel. in Vesp. ἵεις σαυτὸν ἐς τὸ πίγκτευ: maxime verò vsitata est hæc tertia persona præt. imperfect. in compositis ἀφίει, ἀφίεσαν, προΐεν, & cæteris tanquam à themate ἀνίω, ἀφιω, ἀφίεσκον, &c. sed aliæ personæ aliave tempora non sunt in vsu.

Ἴ Ξ Α Ν Η, vestis ex caprarum pellibus, qua vtebantur Satyrici actores, πήγηλη, ἡ εἰς ἀγρούς, Pollux 4.

Ἴζανα, idem quod ἵζω, sedere facio, item instituo Iliad. ϕ, ὃς ἴζανεν ἄνδρας ἀγῶνα item neutraliter sedeo, assideo, fido deorsum, eo pessum, ἴζουσα, Thucydid. ὑπεκρεμῶν αὐτὸς κρέανδεν τὸ χρέμετος, ἡ ἴζανοντος ἀεὶ ὑπὸ τὸ κανίδιον.

Ἴζηλα Lacon. κάλαθος τύχη.

Ἴζηλα Θ, ὁ, marinus scorpius, Hesych.

Ἴζω, consido, καθίζω, ἵζω, ἵδρυκα, ἵζηδα. Hom. Iliad. γ, ταρσοὶ δ' ἴζεν ἐπιπλοῖς, sedente me.

Ἴζημα, τὸ, sedimentum, vt γῆ κεκαλυμένα ἴζημα, terra subsidit, apud Plutarch. & Strabon. ὑφίζησις, cum moles depressa pondere subsidit. Plin. lib. 36. ca. 10. inundationibus Tyberis sedimento molis facto.

Ἴζηνες, Hesych. οἰκοποιοὶ ὄρνιθες, ἀετοὶ χίοι, ἡ ἅλιτος, πρίσπιδες.

Ἵζομαι, sedeo. vnde ἵζω, sedebas, ἵζεδε. Hom. Iliad. γ, ἵζοντο καὶ ἑτοῖμοι, id est, ἑπαδὸν ἵζοντο. ἵζομαι δὲ φησὶν, ἵζαγο insideo, Herodot. ἵζοντο ἐς τὸ ταὐγετον, apud Taygetum considerunt, idem. ἵζουδεν ἐν τῷ ταὐγέτῳ, apud Thaygetum considetes, idem. Plato διὸ καὶ ἅπαντα χρὴ νομοθετεῖν πλοῦτον κεκτῆσθαι καὶ ἔμπορον ἔντιμον ἡ ὑπόθεσιν ἔχοντα παρέχεται, id est, sidens pessum iens & subsidens.

Ἴζω, ὀστρικὸν, vide in dictione ὄστρικ.

Ἴζω, ἵσω, σω, vel ἵζω, μι, ἵζωσα, facio sedere, assideo, constituo, consideo, residéo, ἵζανον, ἵζω δὲ κάσσιον, Aristophan. subsidio sum remum. ἵζω δὲ τὸ ἀνατίθεσθαι, in cœna discumbo. ἵζω pro κάθημαι, Homer. Iliad. β, ἵζε πρὸν σκοπὸς ἵζε, pro ἐκάθητο. Accusat. Bud. Commentar. Apollonius secundo Argonautic. ἵζον δὲ ἑταῖροι ἕδρῃ, sedere iusserunt. Odyss. ξ, αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ θρόνου ἵζεν, sedebat. Actus Iliad. β, ἵζε γερόντων βουλὰς, senatum senum constituit. κρίσιν. ἵζανεν ἀγορὰν, consederunt in curia, in foro, seu ciuicione.

Ἰζῶν, ἵζοντας πρυτάνεις, Hesych.

Ἰη, ἰοῦ, vox modo lætitiam, modò dolorem significans, aut contemptum, Hesych.

Ἰη, ionice pro ἰαῖ, vna, sola, μία μόνη Hesychio afferenti & ἴης pro μιᾶς à masculi. Ι Θ, vnus, solus.

Ἰῆ, vox, φωνὴ, ἑοῦ, Hesych. vt & Suid. ἰῆ μία affert pro μιᾷ φωνῇ vna voce.

Ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιών, acclamatio est prouerbialis, qua consuemus vti, vt gratuiter & feliciter gesta, Erasm. prouerb. Ἰὴ Παιὰν ἰὴ παιών, hymnus sic dicitur, in laudem Apollinis ci solitus. Aristophan. in Pace, κἠπὶ τοῖς ἀγαθοῖς γίγνοιτο ἰὴ παιών: interpr. ἰὴ παιών, ἐφύμνιον εἰς Ἀπόλλωνα. vide in παιάνιος: sunt qui Aristophan. schol. & Suid. ipsum ἰμνοῖον: quum extra hymnum vsurpatur: in hymno autem vsurpatum volunt Διονύσου causa est quod ἐξῆρε τὸν ἰὸν, factum arbitrentur.

Ἰῆ, ionice, ἴλαθι.

Ἰηΐε, lætantis est: item despicientis. apud Aristoph. in Pace, ἰήϊε. Interp. ποσόν δ' ἡμᾶς καταφρονῶντες.

Ἰηπορεῖν, Laconibus est ἀγρυπνεῖν, vigilare teste Hesych.

Ἰηδοὺς, eidem Hesych. sunt lætitiæ, item cupiditates.

Ἰηπύσασα, idem affert pro ὑπτιάσσω, μῶν δὲ ὑποβρόδια percussa & angustius constituta.

Ἴθεβος, ephebus, innuptus.

Ἴθι Θ, cum aspiratione, iaculator: epith. Apollinis. ἔβαλε τὸν ἴθυμα quum seruientem Apollo sagittis petebat, αὐτὸν Θαυμάσιον ἰὸν καλευμένῳ, vt scribit Apollonius libro secundo. cum teste δὲ τὰ ἑάσιον, quippe quod Deus iste sit ἰάτηρ, i. medicus, thenæus verò Bacchum ἰὸν nominatum innuit, quod gradia compotantibus immittat, eorumque mentes curia & roribus soluat vt corpora vino relaxet, rursum Apollinem ἰὸν nominatum esse ex eo quod ei in hymnis aecini solet ἰὲ παιὰν Apollon. indicat Argonautic. libro secundo, alios ἰὲ Θ accommodatur & rebus inanimatis & quidem παθημασι, legimus enim apud Sophocl. in OEdip. Tyr. ἰὸ μοι κακῶν, de laboribus & doloribus parturientium mulierum, quæ vocem eo loco quidam exponunt, tanquam ab exclamatione mulierum aduocantium. Apollinem medicum & dolefadatorem vna cum sorore Diana his vocibus ἰὸ παιὰν. simpliciter Θρηνητικὰ κεκλῆσθαι, exponunt à voce lamentionum id. Hesych. Ἰὸ μοι κακῶν· τοῦτ' ἔστ' ἀπὸ τόπου ὦ θεοὶ ὦ θεοὶ ἴασι φοβία τοῦ πόνου ἡ τὰς ὠδῖνας ἀγούσης, τινες δὲ τοῦ θρηνητικοῦ λόγου ἰαλέμου, σοφοκλῆς ἐν ἐπιτάφῳ τυμβίνα.

Ἰὸ μπου, apud Aristoph. ab ἰόομαι & κόπος: vt sit medens laboribus eum auferens, vt ἀκέσπορ.

Ἰὸ λαι, Ingauli, inflexi, inclusi. vide Etym. ab ἰάλλω τὸ ἴυμα. Et ἴυλας, ἀκέσματα. Hesych.

Ἰὸ λειμεία, mulier præfica, Θρηνῶσα, Hesych. ab ἰάλεμος & ἰάλλειν pro ἰάλεμος & ἰάλεμίζειν.

Ἰὸ λυσις, εως, ὁ, vrbs Rhodi.

Ἰὸ μα, ατος, ὁ, Ionice, pro ἴαμα, medicamentum.

Ἴ μαι, ἵεμαι Θ, ω, ἵεμαι, mitto, iaculor, cupio, fœdeo, iungo duo. fed ἴσμι, tenui spiritu, vado, proficiscor. Hesiod. in Theogon. τῷ ἧσιν κατεσκάφιλα διὰ χώρων. it, fertur. ἴσμι ἐσπίλω, incline, Plat. de Leg.

Ἰὸ Μ Θ, ὁ, lamentabilis. vnde apud Sophocl. ἰὼ ἰὼ ἰόμοι κεκλῆσθαι ὠχρὸν γοεδόμενος: nam sic appellant voces, quas præ dolore parturientes emittunt: sed illud ἰὼ Θ pro ἰὼ Θ subscribi. itaque

Ἰὸ παιὼν, Apollo dicitur, vel quòd sagittas iaculetur, sub ἴθυμ, i. est, πάμακα, mitto: vel quòd ἰάσιμος, id est, curationis & medicinæ dicebatur author. de hoc Apoll. ε. κρὰν ἰὸ παιόνιον, ἐπεσφρίξει, μελπόμενοι.

Ἰὸ σουις, lasonia: vt apud Aratum, σφὼν μὲν ἰὸ σουσὶ, ὃ λικτορ ἀγῶν.

Ἰὸ σων, pro ἰάσων, Hesiod.

Ἰὸ πηρ, ῆρος, ὁ, medicus, ἰατὴρ. Iliad. δ, ἰλὰς δ' ὑπὸ χθονὶ σπάσατο: vel prima producitur: corripitur autem l. 3. Epig. κακὸν πῆμα δότι ἰὸ πῆρ. & Iliad. ε.

Ἰὸ τρεῖα, medicina, Hesych.

Ἰὸ τῆς, ὁ, Ἰὸ τῆρες, ὁ, iaculator, πεζέτης, ὁ ἰοβόλος Θ, Hesych.

Ἰὸ τρεύω, vide ἰατρεύω.

Ἰ Θ Α Γ Ε Ν Η Σ, ὁ Θ, ἰθ' ἐ, natiuus, non manu factus, αὐτόχθων, ὁ ἐκ τοῦ γῆς ἀναδοθεὶς, ingenuus, indigena, oriundus, Etymolog. γηγενὴς, αὐτόχθων, Gaz. de mensibus. Odyss. ξ, καὶ μὲ ἔτι δαίμονι τύπτει, ne loco legitimi habebat. Pollux in tertio, γνήσιον μὲν ὃν γνησίως ἐκ τῆς γαμετῆς ἢ ἐξ αὐτοῦ ἰδιοχρόνως τοῦτο δ', ὃ ἐστι

ος, ὁ πακαλὸς ὁ ἰδιοφυὴς pro eod. Eust.
ος, beneuolum esse, φιλογενεῖς, Hesych. ἰδιόπαθος, περιφυὲς ἴδιος, eidem φιλογενεῖς.
ης, celeriter, confestim, ταχέως, ἰδίως, Hesych.
ης, celer, hilaris, pulcher, purus, albus, leuis, Hesych.
ος, ὁ, ἡ, ὸν, ἰθύς, recta, prima longa. Hesiod. ὡς ἴδιαι ἐ ἔσαν. em, ἀπαγορευτικὰ ἔθη καὶ ἰδιότροπα ἔθη, rectis iudiciis, ἐκ τοῦ ἴδιος, professio. ἐκ τοῦ ἴδιος πεφασκεν, ex professo mittere, Herodot. τοῦ ἰδίου ἀπέστησαν, ingenue desciuerunt, id est, aperto marte. em, ἰδιοπτέρυξ, recta discriptina. ἰδίως ἔπλεον, rectum cursum nebant.
ος, rectè, ὀρθῶς, protinus, mox, gradatim, sine mora.
ω, vade. Item age, Aduerb. hortandi, id est, εἶα, & ἴτε ἴθι, age m, Plato 1. de Repub. ἴτε ἴθι ἐπὶ τοῦτο τὸ σκέλος, age dum, hoc nde perpende. Aristoph. ἴτω, χωρείτω ἴθι, agedum, descen- ἴθι, age, cum numero Duali. Item cum Plurali, apud Aris- ophan. ἴτε ὦ, age, idem, cum tertia persona. ἴτω εἰπὲ, age dic, enoph. ἴτω ὦ, ἔπεσε κ' ἔφυδε, age dum, &c. idem. ἴτω ὦ φίλε, a- expedi, Aristophan.
ος, Hesych. ὁ βλάξ, ὁ, μωρὸς, fatuus.
ος, ὁ, mottus, grossus, passus. Suid. ἰχθὺς ἴθμος, διηθήματα ὑγρά.
ω, anhelo.
ω, Hesych. θεοτέρωμεν, θέσπεσα χάλκεον, vel εὐφωνία.
ος, ab Hesychio vocatur apum rubrum stercus, ὃ ἔστι μελισσῶν ὑγρὸν κόπρος.
ος, πολύστιπτον, in Epig. στιπτὸν, scribitur potius ἰδιόζ.
ος, vox adhortantis clamore, & incitantis: ex ἴτε & ὄρνις, i. citare, Erasm. Chil.
ος, eunuchus, effœminatus, cuius ἴσ τὰ δέρματα, i. demessa virias. ἐστὶ παιδὸς ἀπ, τομίας, ἀπὸ τοῦ ἴθι, Hesych.
ω, obuiam, ἵστημι, rectà, ex aduerso. ὁ δὲ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον, rectà ad rum nauigarunt κατ' ἰθὺ, rectè, in Epig. ἰθὺ & ἀνὰ ἰθὺ, directù. ὑ κρίνω, est ὀρθὸν Hippoc.
ος, ὁ, ἡ, directus, qui recta facitur.
ος, Hesych. est εὐθὺ τοῦτο τὸ παιδίον quo significatu & ἰθύνειν pallò pòst affert pro τὸ ἰθὺ σκοπεῖσθαι, ἢ ὀρθὸν δίνε ῥᾳστατα ἐπιθυμῆσαι sonat potius quod rectum natum est vel rectum scitur.
ων, ων, ὁ, rectè iudicant, ὁ ἰθίνειν παιδοτριβὴς κρίνειν. Hesiod. ἰθίνειν ἰθυδίκῃσιν μετ' ἀνδράσι κιμὰς ὑποδλὴς, &c.
ος, ὁ, ἡ, ὸν, recta currens, in Epig.
ω, ἰθύσω, ἰθύσω, ὁ, ἡ, recta via ambulans.
ος, ὁ, ἡ, legitima pugna, rectà & ex aperto conserta. Herodot. ἰθὺ μάχεσθαι ἰθυμαχίῃσι μνημεῖον ποιέεσθαι ἐν τῷ ἑρκείῳ, statuerunt nullam sibi pugnam rectà atque ex aperto conseren um, idem.
ος, ὁ, ἡ, genus carminis & saltationis ridiculæ, in honorem iberi patris, Pollux libro tertio. Item ipsi saltatores Dioniaci.
ω, pro ἰθύνω, dirigo. Hesiod. ἰθύουσι ὑπερβαίνειν ἰθύνοντο κεμὸ ὑπαπάτησε, moderabatur, ἰθύνων, directio.
ος, rectissimo ductu. Aratus. ἰθυπτέα τὰ ταυτίλοντα.
ος, ὁ, ἡ, rectissimus. Dionys. poeta, μαῖραι δ' ἰθυπτον ἴχνος ῥοιαι.
ος, ὁ, ἡ, rectrix.
ωρ, ductor, rector, corrector, ἰθυντὴρ, καθηγεμὼν τῆς κακοῦς, ἀκολάστου. Suid.
ος, τὸ, sceptrum è lauro, quod vates manibus gestabant, Hesych.
ος, ὁ, ἡ, rector, moderator, prima longa. ἰθυντὴρ, ἔρος, dem, Nonn.
ω, ἰθυνῶ, ἰθυνῶ, dirigo, rego, κυβερνῶ. Odyss. ἰθύνει δ' αὐτὸς τε ἐυθυίπτην τ' ἴθυνεν, id est, ἰθὺν ἔθηκε ἄρμ, κέλευσε. Hesiod. βαστάζειν ἰθύνειν μύθους, sententias rectas facite. ἰθύνεσθαι θαλάσσης, nortea sicere, Herodot.
ος, rectà volare, ἐπ' ἰθὺ ἴσης ὁρμῆσαι.
ος, rectà procedens, in Epig.
ος, ὁ, rectà volans, ἐπ' ἰθὺ ἴσης ὁρμῆσθαι & ἀφ' οὗ ἐπὶ ἰθὺ ἔθορε. epithetum hastæ. Hom. Iliad. ἐφ' ἁρμονίῃ μολίβῳ ἰθυντῆρα ἀστεμφέα ἀρθρα.
ων, ferrum axis, quod à rota currente teritur, Hesych.
ος, ὁ, ἡ, impetus, rectitudo.
ος, ὁ, ἡ, rectus, directus, æquus, prima longa: fœmin. ἰθεῖα, apud Theophr. 3. de caus. plant.
ως, & ἰθύ, Aduerb. rectà in, sine rectà ad, ἰθὺ. Odyss. ἰθὺ δὲ σῆς μητρὸς ἴω, rectà ad matrem me conferam. Iliad. ἰθὺ δὲ ἀνδρῶν ἔσσυμαι, &c. iuit rectà aduersus Diomedem. Item cum Accus. & Præpositione εἰς. Ianus Lascar. χάλκεα τρίποδα ἰθὺς ἐς ἀκρότατον, rectà in arcem. ἰθὺς ἐπὶ τὸν, rectà in hunc, Apoll. ἰθὺς ἀφ' ἁρπῆς ἔλας, rectà pergis ad subigendum regnum, Herodot.
ων, perrexit.
ος, rectissimus.
υπης, ὁ, ἡ, ὸν, rectus. οἱ δὲ ἴθιοι πεπαιγμένοι. ἰθυπτὴς ὁδὸς, id est, ὁ μὴ λοξὸς: & ἰθυπτέειν, apud Ptolem. cui opponitur ἐκτροχάζειν.
ύς, ὁ, quasi director.
ύτειχος, qui crinibus sunt rectis. Herod. in Polym. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι ἀρίσκοντο, ἰθύτειχοι ἐόντες ἢ ἐπὶ τὰ πλάγια, κελεύσαντος σφίσι Μύρκινου τοῦ ἀγυιέος τοιόνδε, qui ad ortum Solis loca occupant Æthiopes, ij crinibus sunt rectis: sed Australibus nisquam gentiũ magis crispo capillo homines inueniuntur.
ὑφαλλὸς, ὁ, qui in sacris Bacchi Phallum sequebantur indutí muliebri veste, ac Phallicum seu Ithyphallicum carmen cum tripudiis canebant, Cæl. lib. 4. cap. 16. Naz. item, ἰθυφαλλοί, i. erecti Priapi, Suid.
ω, ἰθύω, ὑσω, recta pergo, rectà aggredior, ἐπιβαίνω, ἐφορμῶμαι. Hom. Iliad. ἰθύσασα ὃ πολὺ σφετέρης, i. ἐφ' ἑαυτὰς ὁρμασα, progressi sunt. & Iliad. ζ. πολλὰ δ' ἀμφ' αὐτῷ ἐρράδατο ἰθυσμοὶ μάχης πεδίοιο, ἵνα ἐθύνιες ἵφεσαν, rectà ferebatur, ὁρμώμενα. 2. ἰθύσει δ' ὄγε αὐτὸς ἀνωΐξας, ἔλθῃ ὅπῃ κε θρασὺν ἰθύσειαι, quicquid animo destinaret, id est, peteret: vbi cum Accusat. iungi videtur. Herodot. cum infinit. ἰθύω ἐκστρατεύεσθαι, destino bellum mouere. ἰθύσαι ἐκστρατεύεσθαι, inuaderet, id est, destinaret bellum mouere, idem He rodot. Iud. αὐτὸ τὸ ἀνοιθυμάσασθαι, cum impetum caperet, voluit exponere. ἰθύσειν etiam ἰθίσειν, affectare, appetere. Homer. de Tantalo, τῷ ὕπατ' ἰθύοντι ὁ γέρων ἔθλ χερσὶ μάσασθαι, Τὰς δ' αὖ ἀμφὶ πόδεσσι πᾶσα γαῖα ἐκύανεν, cum poma manibus appeteret: eum prehendere gestiret.
θυσίης, rectitudo Quint. κατ' ἰθυσίην & κατ' ἴξιν, apud Hippoc. ἰθυσίη, ἰθύσιος, idem.
ἰθὼν, ciuitas Thessaliæ. Item intestinum, nates, podex.
ΓΙΖΕΙΝ, æruginosum esse, æruginem respere, Dioscorides libro quinto.
ΓΚΑΝΟΔΟΣΙΑ, æs, ἡ, satisfactio. Theoph. in Instit. ciuil.
ΓΚΑΣΘΑΙ, ἰκάσομαι, ἀκέσομαι

Γικνέομαι, peruenio, venio, apprehendo, contingo, supplico. Hom. Iliad. ἁ, πτ. ΣΘ ἱκνέῑτο γαίεσι ἰκάνει, κατικνεῖσθαι. Hesiod. ὅτ' ἂν ἵκωσι βωτιάνειραν, ἐξερύσωμαι, ἵκεσθαι εἰς, ἢ εἰς αὖθις ἐκεῖ τὰ δίδῃ, Aristoph. Interp. ἱκάνει μοι ὄνειρα, ad me oracula perueniunt, id est, mihi accidunt, Hom.

Γικανὸς, α, ὸν, satis fit.

Γικανὸς, satisfatis, satis potenter, sufficienter, Vlp. commode, vehementer, magnopere, abunde. ἱκανὸς ἔχω διοικῆσαι, possum regere. Chrysost. ἀεὶ ἱκανὸς ἀνὴρ ὁ πτίχ Θ., murus iustam habet magnitudinem. Thucydid. ἱκανὸς ὢν ἄρχ, nondum est absolutus, Plato in epist. ἱκανὸς μάκερ, bene niger, Gaza. ἱκανὸς πολεμῆσαι, peruetus, admodum vetus, idem. ἱκανὸς τηρεῖν, diligenter obseruare, Arist. in Rheto.

Γικάς, Hesych. est ὑγρὸς ἐν πηλῷ ἐλαίνεται τὸ ἑρπετόν, propè ita vt proximè accedas pro quo infra ἱκτηρ, videnturque potius hæc aspiranda quum ΣΘ τὸ ἰκάδας ea deriuet.

Γικμὴ sine εἶκμη, teste eodem Hesych. dicitur pro εἶκασι viginti.

Γίκελον, simulacrum. Hesiodus, σκιῇ ἀΐδαο ἰκέλοιο, id est, similem effigiem.

Γίκελ Θ, ὴ, ὸ, similis, ὅμοιος Θ, Hom.

Γικελόω, ῶ σω, affimilo, à in Epig.

Γικεσία, ὴ Hesych. ἱκετηριογίας, fed potius ἱκεσιοδοκίαι dicerentur.

Γίκες, οἱ, vermiculi quidam, nimirum à singulari Γίξ, quod tamen nusquam legimus. vide ἴντες, in Ammon.

Γικέσθαι, ΣΘ ἱκέσθαι, ἱκετεύσαι.

Γικέσθω, venerunt.

Γικεσία, ας, ὸ, supplicatio, preces, ἀποστροφὴ, ΣΘ ἱκέτης, ἱκέσιος, ἱκετηρία. 1. longa, lib. 7. epig. Θυμὸν ὁλισθήρης ἔ μπλεσε κεσίης, libellus supplex Latinè dicitur. ἱκεσίας χρῆσθ' ὀπόντα, supplicibus manibus orabant, Plut. in Othone.

Γικέσ Θ, supplex, prima longa: pro ἱκετεύσ Θ: vnde ἱκέσιος κλάδος, apud Eurip. rami supplices, & ζεὺς ἱκέσ Θ, Iupiter supplicum præses, apud Apol. lib. 2. Arg. ἱκέσιος ΣΘ ἱκέτης ζεὺς, ἱκέσ Θ, Iouis cepitheton, Arist. lib. de mundo, ὁ Iupiter supplex: sic Budæus. ἱκεσία γίγνομαι, supplex fum, Eurip. ἱκεσία χεὶρ, ἡ, ἱκετικὰ, idem. ἱκέσια χεῖρα, in Epig. ἱκέσιος λόγος, Nazan. supplicem libellum, orationem supplicem, idem in Orat. vide an sit subst antiuum. ἱκέσιος αἰσχύνης, supplices neceſſitates, Eurip.

Γικετία, idem. Plat. in Apolog. ὁ ἱκετεύσ Θ πρατὸς ΣΘ δικαίαν τινὰ, ad supplicandum hoſtibus perſequentibus conuerſus. ἱκετεύσ Θ ὑμᾶς ΣΘ πατὴρ, vos precibus obſecro, Thucyd. ἱκετεύσας τοῖς θεοῖς, preces fundere, Plato de Leg.

Γικετεύω, ας, τὸ, ſupplicatio, ſupplicandi genus, Thucyd. μίγιστον ὧν ἱκέτευμα τοῦτο.

Γικετεύω, μι, θυσ, σ, ἄνας, ſupplico, obteſtor, expoſco. ΣΘ ἱκετεύω, Accuſat. Homer. Od. ὃ, ἐπεὶ σε φυγὼν ἱκέτευσα. & Eurip. ἱκετεύω σε ΣΘ ἐγγενὲς τύχη, ὑπὲρ ΣΘ γ, ι. per iſta genua, Xenoph. κατακάμψαι, ι. ἱκετεύσαι εἰς ΣΘ ἱερὰ ἐπιστρέψαι ἀγαθὴν τύχην, deos orare, dominos nanciſci bonos. Chryſoſto. ἀλλὰ πειθὼ τὸν θεὸν ἱκετεύσω, Deum pro Paulo orare. ἱκετεύσατε τοὺς γεωμόρας, à mulieribus ſupplices opè implorant, Plutarchus in Solone. ἱκετεύοντες τὴν θεὸν, deæ ſupplicantes, idem ibidem. ἱ ſoc. in Euagora, ἱκετεύοντες αὐτοὺς, eum rogantes.

Γικετηρία, ας, ὸ, ſupplicatio, forma ſupplicandi, manus ſupplices, ſupplex libellus, proprie ramus oleæ lana obnoluſtus, quem ſupplicantes in manibus ferebant. Chryſoſtom. κύριον ἅγιον ἐν ἱκετηρίοις παρεστάντας, eos placidè recipit, qui ſupplices accedunt. Ariſtophan. in Pluto, ὁρῶ γὰρ ΣΘ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἐνθάδε, ἱκετηρίᾳ ἔχοντα, Comment. ἱκετηρία, ἡ ΣΘ ἱκάδος ἐλαίας ἐρίῳ φυλλορροούσης. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κλαδίον κατέχον κλάδον. Liu. 4. belli Punici, ἱκετηρίδι, ita expreſſit, Ramos oleæ ac velamenta alia ſupplicum porrigentes orare, vt reciperent ſeſe. Alibi, Oratores ad Romanos cum infulis & velamentis miſerunt. Ouid. in Metamorph. velamenta manu prætendens ſupplice. Vide ἱκέσιος κλάδος. Herodot. ἱκετηρίαν κλάδου, ſumens oleæ ramum. ἱκετηρίαν πέμπειν, legatos ſupplices mittere. Virgil. in Æneid. velati ramis oleæ. σὺν μάστιγι ἱκετηρίδι etiam ſignificari à poeta tradunt hoc verſu: Præterimus manib. vittas & verba precantum. Et illa lana qua oleę ramus inuoluebatur, etiam per infulam, vittam, velamentúmque exprimitur à poetis & hiſtoricis.

Γικετικὸς, ὴ, & per ſyncopen ἱκτικὸς, ὴ, ὸ, ſupplex, ad ſupplicationem idoneus.

Γικέτης, ὴ, ὸ, ſupplex, qui rogat & qui rogatur. ΣΘ τὸ ἱκέσθαι, prima breui. ἱκέτας εἶναι κατέσας, ſupplicem ci ſe præbens, vt Iutarch. in Themiſt. Hesych. ἱκέτας, παῖς, δοῦλ Θ, ἀκόλουθος.

Γικτῖνος, ὸ, deprecabilis: ſic vocatur Iupiter Od. ἡ ζεὺς σφίας πέσε τε, ἱκτῖνος Θ, & ἱκέσιος ἱκετῖνος, id eſt, ἱκετήρ ὑπόπτης, præſes ſupplicum.

Γικτὶς, ίδος, ἡ, ὸ Θ, ὴ, ſupplex: quę ſupplicat, famula, ſerua. ἱκτὶς δὲ ſic etiam dicitur tragœdia quædam Euripid. vt obiter memnit Plut. in Theſeo.

Γικτὸς, ὸ, ὴ, ὸ, ſupplicum receptor ſeu receptrix.

Γικτὸσια, ſupplicationes, luſtrationes, expiationes.

Γικμάζω, humecto, mollio, ſtillo, fluo, euaporo, ὑγράζω, Suid. ſyſch. ἱκμασθεὶς τὸ δίκτυον, καλάσας.

Γικμάνια, idem, item emollio.

Γικμὰς ζεὺς, Iupiter humidus, Apollonius ſecundo Argonaut. βωμὸν πάντα μάγαν διοσίκμαδος, id eſt, ὑγρὸν, ὑγρὸς ἢ ἰκμάδος τε καὶ ὑδατώδης· διὲς ἰκμάδος ἐστὶ τὸ ὑγρὸν γίγνεται παρὰ τοῦ καιμοῦ τὸ ὑγρόν.

Γικμὰς pro λικμᾶς, dicitur, cuannare Varro. ἀ σῖτος κριθώδεσι, Syſchius. Γικμὰς Θ, ὴ, ὸ, humidus, viridis, χλωρὸς.

Γικμὰς, Hesych. est τοῦς, humor, humiditas.

Γικμὰς, ἀδος, ἡ, humor, lachryma, vapor apud Homerum, ἰκμὰς ἀδινὰ ἔβαλεν Θ, pro viſco, libro ſexto Epigrammat. Ariſtich. νέφ. ἐλικτὸν ἐκ αὐτῶν τῶν ἰκμάδος, humorem ad ſe trahit. ἰκμὰς ἐ φερπύδες, Ariſtophan. interpr. ἰκμὰς τοὺς ὁ ἀτμὸς θερμῆς οὐσίας ἀναφέρεται, Gal. l. 1. ad Glauc. i. humores.

Γικμὰς, ος, humiditas, ὑγρότης, ὑγρασία, Hesych.

Γικμὰς Θ, humidus, ὑγρὸς Θ, vnde Odyſſ. ὁ, αὐτμὴν ἰκμὰς Θ ὑγρὸν ἀπὸ ἁλμυρίδος, id eſt, ab humore: eum ſpiritu tenui vel cum ſoſo. ἰκμὰς Θ, ἦτοι περὶ πνεῦμα, ſire faciens: ΣΘ τὸ ἱκνεῖσθαι, vt ſit ſecundus ventus, & a tergo ſpirans: vnde Odyſſ. ὃς πάμπεμπε δὲ πνοιὴ ὄπιθεν. Iliad. ι. τοῖσιν δ' ἰκμάδα θέρμ' ἔτι καὶ μετόπισθε πνοιὴ ἔπεσθε. Et Od. ἰκμάδα δ' ἔρχ' ἐπὶ πλοίοιο ἐνδυκὲς ὑπίσσειν.

Γίκμας, herba in lacu Orchomeno, de qua Theophr. hiſt. lib. 4. i. pite vndecimo.

Γικμὰς βολος, gleba humecta. Dioſcorid. libro ſecundo, ἀπὸ ἰκμάδος, humorem iactans.

Γικμάδιτας, diuentilantur, Theophraſtus libro quarto de cauſ plantarum.

Γικνέ Θ τα τρόπεα, Hesych. afferenti itidem ἱκνέεσι, pro τροφοῖ, ἱκνέεσι, eodem teſte ἱκνεῖ Θ· Rhodiis dicitur ὁ τροφεῖ.

Γικνέομαι, μι, ἱξόμαι, ἔλθω, ἔμμαι, ἀφ Θ, ἱκάνω, ἐφικνέομαι, ὑποδύομαι, ἱκετεύω, ΣΘ ἱκνέομαι, peruenio, Depon. Accuſat. Homer. Od. ὃ, ὧν τιν' ἱκάνεαι ἄλλῃ, id eſt, κρατικεῖν, quorum aliquem inuaſit, ſubierit. & Iliad. ε, ἀνὸδὲ ἵξεται ὅμ' ἀκυμόν, id eſt, ΣΘ ἐφικνεῖται ἐκ cum duobus Accuſat. ibidem, τὸ δ' ἐς φρένας ἔκατο πι Θ ἔ phoeles cum Præpoſitione ΣΘ ἐπὶ, ὅταν δ' ἵκηαι ἐπὶ σῆν, quum eò veneris. ἱκνέομαι, precor & quæſo, Sophocl. ὁ σε τὸ πάλαι χ ΣΘ ὑπὲκνεῖσθαι, ὡς ΣΘ ἐλθεῖν ἀ μὲς γῆν, quæſo te ne deſertas. ἐπὶ σὸν πάτερα φαμὲν ἱκνεῖσθαι ἀγαπεύειν, alteri conuertpræſimus nobis vendicamus, Herod. ἱκνεῖσθαι χαιρῆ, congtia tempora, Gaza libro primo de cauſis plantar. Theo. τὸ ἱκνεῖσθαι μᾶλλον, id eſt, πλείονα, plus æquo, Herodot. ἐ ἱκνεῖσθαι ὥρης, tempore procedente. εἰς τὸν ἱκνεῖσθαι ὥραν, tempuę, ſuo tempore, τὸ ὥρα κεκνῶσθαι, Ariſtotel. in Problem. cucumeribus loquens, οὔτοι ΣΘ αὐτόματα ἐ σύνεται, ἀλλ' ΣΘ ἐπὶ τὰ πεπέρει εἰς τὸν ἱκνεῖσθαι ὥραν ἐς τὸν τῶν φυτῶν. τὸ ἱκνεῖσθαι λαικὰ φέρει, pro portione pecuniam ſoluere, Thucydid. Valla vertit at fecus, inter pr. ἱκνεῖσθαι, inquit, τὸ αἰκαιότερ πίσιον ΣΘ νοῦ ἀλλοτύ. ὅθεν τὸ ἱκνεῖσθαι τὸ φθεῖσι, τὸ βλάβεσθαι, ἀφ Θ πεπονθέναι, ΣΘ νοῦς κατεβάλλειν. ἱκνεῖσθαι μεγάθ Θ, iuſta debita magnitudo. Gaza ex Ariſtotel. libro quarto de gen. Animal. idem quarto Politic. in princ. vocat ἱκνεῖσθαι οὐσίαν ſtam habitudinem, id eſt, athleticam. ἱκνεῖσθαι ὥρας, congtia tempus. ἱκνεῖσθαι ΣΘ ἀπὸ τῶν ἀγωνίων, exacta circa cumina ſcientia, Ariſt. 4. Polit.

Γικνιὰς, ιτες, recta via. Hippoc. ἀπὸ γαμψικίων l. 2. ὁ γάλα τὸν κιον ὦσι, i. ſatis. αἰκνιώτατα ὁ ἱκνεῖς, Cornarius interpr. coniecturè minus recte.

Γικνοῦμαι, Hesych. affert pro ἐσκνῶσθαι contractos.

Γίκνυον, lixiuium, ſapo, κόνυσ, σμῆγμα, ita enim legend. apud Hechium non σμῆγμα.

Γίκριον, ὸ, τὸ, rectum lignum, furca, σταυρὸς, ſublica, inſtrumentum quo cruciabantur martyres, patibulum. Item pars quæ mali, nempe ſuperior. ἱκρία ὁ πτερύγιόν τινες, τὰ κατερρωμένα τὰ νῶτα τὰ ὀπίσθια τ νεὸς, τὰ ΣΘ πλάγια. Hesych. Ἀπ' ἰκριόφιν, κατὰ τὰ ἱκρία τοῦ ὁ τὸ κυβερνητὴν κρίθεσθαι ἐκεῖνε. Odyſſ. ἱκρίοι πεζὸν ἀὐτὸν ὑψοῦ, de rate Vlyſſis id eſt, compinge longos aſſeres, bulata & toros. Item ἱκρίον, pertica ſuper quam dormiunt ſ linæ, Ariſtophan. ſic etiam dicitur παῖδος, Ariſtoph. interp dictione πτῆτες.

Γικρονόμοι, qui circa forum tabulata compingunt, dicuntur ἱκρωτοποιοὶ apud Pollucem l. 7.

Γικρωτὸν. Odyſſ. ὁ, ὃν ἱκρίοφιν τανύσσαν νῶες, ἡ, ἐπὶ ΣΘ κατερρωμένα ὁ σανίδωμα τῶν τ νεὸς, ſuper tabulata, idem ibid. νῆες ἐπ' ἰκρωτ ex nauis tabulatis.

Γικτὰς, venit, Hesych.

Γίκτερ, prope, vt νὺξ ἵκτερ βαίνει, apud Plat. pro longè à ſcopeculari. Heſiod. in Theog. οἱ ἵ κατ νοὶ ἵκτερ βροτοῦ τε καὶ ἀθανάτοιϐιν, ὅσσειά ὁ ἀφικνεῖ Θ· ἐγγὺς γίνεται, inquit interp. apud Hippocrat. 2. ΣΘ γυναικεῖοι ἵκτερ ἐστὶ muliebre pudendum τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Galen. alioquin ἵκτερ, inquit, apud Attic. τὸ ἐγκὺς ſignificat.

ἴκτερος, laborare ictero morbo, quem Varro regium, Celſ. auricum vocat.

ἴκτερος, ου, arquatus, aurugine laboro. Dioſcorid.lib. 3. felle ſuffundor.

ἰκτερώδης, arquatus, ictericus Plin. qui regio morbo laborat.

ἰκτερώδης, felle ſuffuſus, regio morbo laborans, Dioſcorides lib. 2. & 3.

ἰκτερώδης, Calbula auis ſeu Ictterus, cuius meminit Oppian. Ictericus autem morb. ab ictero ſeu galbula aue concolore dicti: regius morbus arquatus, aprugo, ἱκτερικὸς, Gall. la iaunisſe: ſic ſuffuſio, Marcell. ex Dioſco. lib. 3. quem ibidem videtur ſalen. in Diſſunt. χολὴ καὶ χυμὸς ἐκ τῆ δίφτης, fellis in cutem diffuſio: bilis item atræ ſuffuſionem antiqui medici, nigrum illum vocauerunt. ἱκτερον διὰ τὸ χρῶ πολλαχοῦ μέν, morbum regium per nares purgat, Dioſc. l. 3.

ἴκτερος

ἴκτερος pro ἰκτερώδης, per ſyncopen. Soph. in Aiace, ἐκ χειρὸς ἴκτερ ἐς ὀφθαλμῶν, ſuppliciem the ſaturum. ἱκτήριος καὶ ἱκέτης, ὁ ἱκέτης ὁ ἱκετικὸς, Sopho. leguit & apud eundem, ἱκτήριος, Gen. fœm.

ἱκτίνος, mendicus, aduena, ἰδιώτης, ὁ πολὺς πλοῦτος Heſych.

ἱκτίνος, ὁ, &

ἱκτίς, ῖνος, miluus, Ariſtoph. & cap. 11. Leuit. Eſt & lupi ſpecies apud Oppian. de venatione.

ἱκτὶς δὲς, ἡ, viuerra, muſtella ſcil. ruſtica. ἱκτὶδι ὑμᾶς ὑπέρχει, i. alas e membranis habentes, Lucian.

ἱκτὸ ἔκατ. Heſiod. ἐκ δὲ ὧν ἱκτο φερουσα, &c.

ἱκω Attice ἵκω, venio. Hom. Il. ἐκ γενέων δ' ἱκόμεθ' ἠμὲν ἵκαι, i. ex progenitoribus, ſeu iuit, vnde ἵξις, itio. Heſych. ἵκαντες ſunt non ſolum ἐλθόντες, ſed etiam ὑπακούοντες.

ἱκὼν, turmatim Cæſar, confertim, ἀθρόως, gregatim. ἱκὼν ἵλας. Heſiod. τὸν μὲν τε πανάτατα κ' ἱκαδὸν ὄξεν ἐλαύνων, Eum. Iliad. 2. ἀξυχέντων ἱλαδὸν εἰς ἀγορὰς, Interp. κ' ἵλας ἐς συς ἐφ' ἱκαμπρόσωπος.

ἱλαὸς propitius eſt, Lucian. l. 2. Epig. ἱλαὸς μοδσεὺς, &c.

ἱλαὸς, turmæ.

ἱλαὸς, Heſych. ἡ σελήνη luna.

ἱλαὸς, propitium reddo, propitio Plaut. Sueton. placo, Apollinis ſecundo, ἱλάσκεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐν ὕμνοις, &c. Homer. Accuſat. Nativi. Iliad. 6. ἱλάσκονται, id eſt, ἐξιλεοῦνται, ἐξιλεοῦνται, cant. ἱλάσκου θυσίαις ἥρωας, facias heroas venerare, Plutarchus Solone. ἱλάσκεσθαι κριῷ, aries qui offertur pro expiatione, ſi te quinto Nume. ἱλάσκεσθαι δὲ μόνῳ, qui Minoem placarit, Plutarchus in Theſeo, ἐν ᾧ σεσωπὴν ἱλάσκεται τὸν ἀνέμον, quum libris Sibyllinis Orcum placaſſet, Plutarch. in Public. ἱλάσκεται vult Euſtat. quaſi ἱλάσκει, i. σείσμὸς ἢ ὁμιλῶ σπλάσκει, quod ij qui propitij ſunt libenter videant eos qui precibus. Aliud petitum accedunt.

ἱλαὸς, propitius, placidus, hilaris. Heſiod. ὅτε τοι θεὸς ἵλαος ἔλθῃ. ἀλλὰ σὺ ἵλαος ἔσσεται ἡμῖν, i. ἵλεως, propitius.

ἵλαος, Heſych. & Suid afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς. ἀλωάτικας, quod vera per diphthongum ἐλαάτικας.

ἱλαὸς, custodia, ἀσφάλεια, φυλακὴ, κάλυμμα, per diphthongum ſcribitur ἵλαας, & quidem frequentius.

ἵλαος, πὸ, feſtum quoddam de quo Macrob. Saturnal. lib. 1. cap. 10. simulationeque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordium 8. cal. Aprilis, quem diem ἱλάρια appellant: quo primum impore ſol diem longiorem noctu protendit. Maximus Tyrius Arcopag. ſcholiaſtes ἱλαίας ἡμέρας, tempore idololatriæ duplices fuiſſe ſcribit quaſdam primatas, vt quum vxore quis ducebat, aut filium ſuſcipiebat: quo ſtatim publicas quæ hilaria vocarentur, οὓς ὅτε βασιλεὺς ἀκαρπολόγος ἢ τις ἄλλος ἱερὸς ἀγὼν ἢ ὅτε πόλεως ἢ πατρίας ἐφορεῖ ἱέρεια, ἢ ἀλλ. ὅτι ἢ ἐν ἱερῷ ἐκβέσει ἡμέρα διετελοῦντο δημόσιαι, ἢ οἱ πανδῶπτες ἐκαινίσθησαν, ἢ ἐν βασιλεῖ ἀναφέρεις δίκην τὰς ἀφοσιώσας ἡμέρας ἢ ἐπὶ τοῖς ἱλαίοις, apud Romanos autem peculiariter ἱλάρια fuiſſe feſtum in honorem matris deum: vel potius ἀμφιδρομίων, vt dicit Demophilus ὁ τῆ σέλ. ἡμέρα ἀγόμενος. Symm.

ἱλαρὸς, hilaris, alacer, ἡδυκαρὴς, ἀφελὴς, ἁβρὸς. Aſſyrius opponitur. σκευοφορεῖ δὲ Ξενοφῶν τὰ ἱλαρὰ τῶν ἱππικῶν ὑποζυγίων. Ariſtopha. Iunen iucundum, placidum. ἱλαρὸν, fauſtum. Plut. in Sylla, τὸ δὲ τυχὸν ἢ ἱλαρὸν ἐμφανὲς φαῦλον καὶ ὄνειδος. vide ἵλεως.

ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

ἱλαρόω, μ. ὦσω, exhilaro.

ἱλαρὸω, μ. ῶσω, exhilaro, Accuſat.

ἵλαρχος, ου, qui octo elephantis præfecti ſunt, hoc eſt, turmæ principes.

ἵλαρχος, ου, ὁ, &

ἵλαρχος, ου, ὁ, turmarius.

ἱλαρχία, ας, ἡ, turmæ præfectura.

ἱλαρὸς, ἡ, ἡ, apodixis, &

ἱλαρὸς, inter theatrica cenſentur, vt λυσπῆδες: mimorum genus quoddam caſtius, Pollu. Athenæus libro decimoquarto, ἐν ἱλαρῷ δ' ἐλαφρὸς, ἐν τοῖς τῶν ἐν Συρακούσαις κανόνων, τοῦ δ' Σικελικοῦ ἐφάψω μᾶλλον τῆ διὰ τῶν ἱλαρφδῶν ποιητῆ σωκρικῶς ἡμῖν ὀνομάσεται.

ἵλαις, funiculus, vinculum. Suid ſed gemino λ ſcribendum.

ἵλαδὸν μοι, propritius mihi ſis, ſc. ἱλάσκεσθαι.

ἱλάσκομαι, μ. ἀσομαι, deos benignos facio, placo, ſupplico, delinio, propitio, colo, lito, miſeror, propitium reddo, Xen. Homer. Iliad. ἐκ γενέων τὸν ἱλάσκεσθαι. in Futuro, ἱλάξομαι. Apollon. 2. Σπόνδῳσι ἐν ἀξονιαῖς ἱερὰ κατὰ, &c. votis proſequentur. item, ἱλάσσομαι. Hom. Iliad. ἀ. ἔδρ ἡμῖν ἐκατηβόλος ἱλάσσεται, ad eſt, ἔσται ἱλαὸς ἡμῖν κατανεύσας, vt propitium reddas. Lucian. ἐκεῖ Σωτῆρι, ἱλάσσεται ἢ θεὸς φίλαιος ἀόνυ τῷ αὐτῷ δικτύῳ, ἱλάσεται τὰς ἁμαρτίας τῶν λαῶν, expiare peccata populi, Paulus capite ſecundo ad Hebræos.

ἱλάσκω, exoro, deos benignos facio, placo.

ἱλάσμιος, ου, ὁ, q. propritiatio, manſuetudo, benevolentia, placatio, reconciliatio gratiæ, Cicer. placabilitas, placamen & placamentum Liu. Suid. δυνάμεις, φησὶ τὰς συγχωρήσεις, διαλύσεις. Ioan. 1. epiſt. ca. 2.

ἱλαστήριον, ου, τὸ, q. propitiatorium, coopertum arcæ teſtamenti, Paulus capite nono ad Hebræos propitiatorium, expiatio, capite vigeſimoquinto Exodi, oraculum etiam ibidem, & c. 36. exponitur propitiatorium, i. oraculum, Suid. Θυσιαστήριον. Heſych. κλιθώριον.

ἱλαστὴρ, ῆρος, ὁ, reconciliator Liu.

ἱλεὸς, οὐ, ὁ, reconciliator Liu.

ἱλεὸς, οὐ, ὁ, nodi, vinculi, οἱ δεσμοὶ, Suid. quæ ſupra ἵλαδὸν ex Homero.

ἵλεος, gracile inteſtinum.

ἵλεός, ὁ, volubilis, inteſtini gracilioris morbus, εἰλεὸς ἢ ἔντερων σπασμὸς. ἀπὸ τῆ εἵλειν, i. vertendo. Item latibulum ſerpentum, φωλεὸς, ἀπὸ τῆ ἑρπετὰ ἐν ἑαυτοῖς εἰλεῖσθαι. Et turbulentus rerum ſtatus, τῶν πραγμάτων ταραχή.

ἵλεως, ου, ὁ, &

ἵλεως, propitius, placatus, comis, alacer. Xed. ἐὰν θεοὶ γὰρ οἵτε αἱ ὧσιν ἵλεοι σωίσονται, ἵλεως τε σώσωμεν ταῖς ἀδελφαῖς, placatus ero ſuper iniuſtitiis. Apſtol. capite ſecundo ad Hebræos. In Accuſat. ἵλεων. Plutarchus in Numa, ὡς ἢ μὴν θεὸν ἵλεων γενόμενον, & Deum quidem propitium factum. Et ἵλεως idem quod ἱλαρὸς, hilaris, ὁ ἐὼ σκυθρωπὸς, ὁ σωίλεως. Athen. lib. η. ἢ αὐτὸν ἵλεων ὁ ἱλαρὸν ἵλεων. Ibid. ἀποπεὶ δ' ἱλαρὸν δὲ ὄλως ἀφύλα σπεῖ ἀπὸ τὸ λυπεῖν, χαρτὸν δ' εἶχεν ἵλεων.

ἱλεόω, propitium reddo, placo & ἱλεοῦμαι paſſ.

ἵλεως, ἡ, ἵλαις, hilariter. ἱλαρῶς, ἡδυπαθῶς, ἡδυπαθῶς, θαρραλέως.

ἵλεστήριος, τὸ, ἱλαστήριον, Suid.

ἵλη, ης, ἡ, ala, turma ſexaginta quatuor equitum. ἡ ἵππος, σύνταγμα, κυρίως δ' ἡ φρατρία, inquit Soph. interpr. κατ' ἴλην ἢ κατ' ἀγέλην, turmatim, gregarim, Plut. in Apoph.

ἵλη, propitiare, ſis propitius. Od. γ, δὴ αὖτε' Ἰλιάδη, ἵλεως ἢ βλωσυρὸς ἔσο, tanquam ab ἵλημι.

ἵλημα, thema eſt inuſitatum, à quo tamen in vſu eſt optatiuus ἵλοιτο pro propitius ſis, ne iraſcaris. Item ſubiunctiuus ἵλῃσι Iliad. 9. ἤλασ Ἀπόλλων ἢ ἵλῃσιν ἢ ἐπαίτας θεὸς ἵλῃσιν. Gregor. in carmine. Καὶ τὰ μὴν ἵλημαι, & in his quidem, propritius mihi ſit Deus: ſic in Epig. ἵλημαι σπουδῇ & ἵλημαι ὦ ζεῦ.

ἵληκος, ου, ὁ, Troianus, in Epig.

ἵληκὸς χάρης, ager Ilienſis.

ἵληκὸς, ἡ, ἀγὼν, ludus ex genere turdorum, Ariſt. l. 9. Anim. dicitur & τυρὸς, Athen. li. 2.

ἵληκὸς κρανὸς, Ilias malorum. Gaza. vide prouerb. Eraſmi ἵλιας Suidæ τὸν πλοῦν.

ἱλιγγιάω, μ. άσω, π. ασα, clamo, caligo.

ἱλιγγιάω, vertigine laboro & affectum eſſe, Alex. Aphr. libro 2. Probl. ἱλιγγιῶν σκοτοδινιᾷ τε. ὅτι τὸ εἶδος ἱλιγγος ὀξὺ ὑδατῶν καὶ ὁ σφοδρὸς ἐπιχεόμενος τὴ ὄψεως, vertigine tentantur caligantes, cuius vitij nomen ab aquarum conuolutione deductum eſt. Plato in epiſt. βλέπων εἰς ταῦτα καὶ φεύγων ὥσπερ πάντα πάσχει τὰ κάτω ἱλιγγιᾷ, id eſt, quo me vertam, neſcio. ὁρᾷς, ὅτι ἱλιγγιᾷ φησὶ ἢ λέγει, vides vt inter differendum hæreamus quaſi ſinguitrientes: ſic Moſell. apud Nazanzen. Idem ἐπὶ δυσὶν ὁρᾶσι Οὔτοι Σολωνὶς ἐσφιτεμένοι, οὐδὲ ἱλιγγιᾷ τοὺς ἐλέσθαι, τοσοῦτο τὸ πλῆν ἱλιγγιᾷ, quo magis in altum pedem ponit, eo magis vertigine laborat, & æſtuat. Plato in Protagora. ἐὰν δ' ἀνοίξῃ τὸν ὀφθαλμὸν, ὥσπερ ἐκ κρανοῦ ἀνωθεν πλυγὶς, ἵσως τοῦτο τὸ ἢ ἱλιγγιᾷν, vertigine correptus ſum. Et in Gorgia, ἀ' τις σοῦ λαβόμενος τὸ ἐπέρατος, ἐρεῖ τὸ ῥήματος ἐρωτᾷ ἀπαγορεύσαι ὅτι ὦ ἀ' ἐγὼ τὸ χρῆσαι σαυτὸ, ἢ ἱλιγγιᾷς ἢ χαρακῶ, ὡς ἐγὼ ἔτι σὺ ἐσαυτὸς non haberes quod ageres: incertus eſſes conſilij, & ſuperes hæreresque, vt vertigine correptus, & oſcitans. Id Cicero æreſque, vt vertigine correptus, & oſcitans. Id Cicero æſtuare dubitatione dixit. Vide ἀλιγγιᾷ, & σκοτοδινιᾷ, & Ariſtophanis Commentatorem in illud in Acharne. ſib. ὑπὸ τὰ δίνης γὰ ἀν τῆ ὑπὸ ἰλιγγιᾷ. Et ibidem, ἱλιγγιᾷ κρέμε κὶ ὑπὸ πηγὴν ὑφ' ἢ σκοτοδινιᾷ.

Ἴσπις, vortex aquarum. συστροφὴ ὑδάτων. Diodorus, μεμάθηκεν ἡ ἰσπὶς εἰς ἕνα τοῦτον συμβαίνοντα, ἐλυγρὰς πολλὰς ἡ φοβερὰς συμπίπτουσα. Est etiam vertigo. ἡ κεφαλὴ σκοτοῦται. Lucian. πολὺ μᾶλλον ἰσπὶς ἐξαίφνης ἡ ἐλυγξ. Sic & ἡ ψυχρομέτρα πάσχουσα, & dubitatio atq; hæsitatio in rebus perplexis appellatur, vt Latine æstus, Plin. Tranquillo, explica æstum meum, &c. vide ἐλυγξ.

Ἴλιγξ, idem quod ἐλυγξ. Comm. Aristoph. in Acharn. ὅταν ἡ φρὴν πολλὰς ἰλιγγιάσῃ ἐννοίας, ἵνα καὶ οὐδὲν σκόπει. ἡ τοῦ πάσχοντος κακολογοῦντος. Sic enim illic scribitur.

Ἰλιακὸς, ὁ, Iliacus.

Ἰλίκιος τόπος, Ilicius locus apud Romam, sic dictus, quòd Iupiter à Pico & Fauno veneficiis detractus in terram, à Numa fit factus ἵλεως, propitius, Plut. in Numa.

Ἴλιος, ἡ, ex Ilio, in Epigr.

Ἴλιος, Ilij.

Ἴλιον, Ilium, Troia. Ἴλιον εἰκάτιαν, in Epigr.

Ἰλισσὸς, ὁ Plut. in anat. nomen fluuij in Attica regione Musis dicati, quas ab eo Ilissidas vocant Plat. in Phædro. Steph. ex vrbs Atticæ.

Ἰλλίζω, βέβαμμαι, συστρέφω, ἀγκυλίζω. Hesych.

Ἴλλω, βέβαμαι, συστρέφω, ταράττω & ἀγκυλῶ. idem

Ἰλλὰς, oculos distorqueo. Horat. διστρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, torueinspicio, Hippocr. τοὺς νεύροις. l. 3. ἡ ὀφθαλμοὶ διακινοῦνται & ἰλλοῦνται, distorquentur.

Ἰλλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, vinculum, funiculus. Item genus turdi, corpore minimo, aliacus Plinio libro decimo sexto, capite 46. Eustath. Iliad. τινὲς genus illud turdi, ex authoritate quorundam vocari ait.

Ἴλλος, Athen in ζ interpretatur ἐξευτὸς, id est, excludere seu coercere.

Ἴλλος, σπιλὸς & διαφραμμὸς.

Ἰλλύειν, oculis innuere, διανεύειν, Suid.

Ἴλλωπὸς, mutus, ἄφωνος. vnde pisces ἴλλοπες dicuntur ἡ ἰλλωπὰ, διὰ τὸ μηθὲν ἠλλῶσθαι, id est, ἠφωνῆσθαι, Athen. in ζ.

Ἰλλὸς, ὁ, ἡ, strabus, luscitiosus, vel cæcus, retortus. Suid. ἰλλὸς, στραβὸς, ὁ φθαλμός. Aristoph.

Ἴλλω, ὦ, ἰονικὸν oculus, vnde ἰλλώπιον, strabus sum: & συλλάπτω, oculos ridendo subinde moueo. vnde & σπιλὸς, maledicũ poematis genus.

Ἴλλω, continuo, vincio. ἴλλειν, inquit interpr. Aristophan. in Ranis. τὸ σπειρᾶν. Nicander in Theriac. ὡς ἡ ὄφις ἀσπαστὸν ἴλλων. Interpr. ἴλλειν, τὸ συμζεύγνυσθαι: sed πορεύεσθαι, illic videtur significare. Suid. ἰλλοῦσθαι· ὁ πεπλανῆσθαι. Apollonius lib. secundo Argonautic. ἰλλομένους ὧδε ἑλίκεσσι, καὶ τὰ συστρεφόμενα, σωειρόμενα. cinctus. Ἴλλημα, vinculor, contineor, τὸ σφίγγομαι ἡ συμπλέκομαι teste Proclo in Tim. Plat. vbi ait terram ἰλλομένων τῶν ἀτόμων significare τῶν σφιγγομένων, non autem τῶν κινουμένων, quod falsò Aristoteles existimauit, siquidem & ἰλλάδας vocat Græca lingua τὰς πλεκτὰς, id est, vincula. Idemque Plato ibid. ait ἰλλᾶσθαι τὰς τρίγωνα τῶν τῆς κιβωτοῦ μέρων, pilos actis radicibus in capite firmari & contineri.

Ἰλλωπίζειν, ἡ ἰλλωπίζεσθαι, connuere, hallucinari, nictare: Polluci ἀβρολογεῖσθαι. Comm. Aristoph. in Equit. τὸ σκώπτειν, τὸ σκόπτειν ἡ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ συκᾶν, βλασφημεῖν.

Ἰλλώπιον, cæcutire, lippire. τυφλίττειν, Hesych. Adamant. in Physiognom. οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς ταρασσόμενοι, οἱ ἰλλωπιόντες, καὶ ἑτέρου. Interp. strabi: palpebram demittentes: sic olemonis interp. Alibi ἰλλώπιον, oculos distorquere.

Ἰλὸς, ἰλύος.

Ἴλυσα, cauerna, latibulum, φωλεὸς. Hesych.

Ἴλυσσος, ὁ, ὄντος, limosus, prima longa.

Ἰλὺς, ὕος, ὁ, ἰλυὸς, apud Herodian. ὁ, limus, fex, lutum: dicitur proprie de fluminibus: non aurem recte vini fæcem ἰλὺν dixeris, sed τρύβα, Hesych. καὶ ὁ, ὑποσάλμη.

Ἰλύσσασθαι, reptatio, quam Aristotel. attribuit hirudini & lumbricis.

Ἰλυσσᾶσθαι, τὸ κυλίεσθαι, ἑλκύεσθαι, contrahi, pronolui. Iosephus de captiuitate, ὅτε τὸ τεῖχος αὖθις ἰλυσσᾶσθαι ὑπὸ τῆς πραμμάτων κατέπεσεν, præ vulnerib. reuolutus corruit: interpr. contractus dolore decidit. Est autem ἰλυσσᾶσθαι serpentium instar aut vermium progredi, quod expressit Virgil. Cùm rapit immensos orbes per humum: magnóque squameus in spiram tractu se colligit anguis: cùm volutur hinutque immensa volumine terga. & cùm longos dat corpore tortus: nexantem fiquidem vidcas, & se in fua membra plicantem.

Ἰλυσσώδης, contractilus per limum. ὑποσυρόμενα ὅσα γένη, humi serpentia, Plat. in Tim.

Ἴλυσσα, præt. pafc. ἐλύσθην, legitur apud Hesych. exp. κέκραμαι, κεκλυσμένα ἐλύσθαι, ἐλύσατο, νενόμικε.

Ἴλυω, limo obduco seu inuoluo, item abscondo pro eodem, & scribitur εἰλύω.

Ἰλυώδης, ὁ, ἡ, ὁ, limosus, βορβορώδης, χαλεπὸν ἰλυώδης, limo sum solum, Theoph. lib. 1. c. 12. ὥσπερ μᾶλλον ἡ παχὺ ἡ ἰλυώδες, sanguis fæculentus, Galen. ad Glaucon.

Ἱμάκτιον, τὸ, vestimentum, indumentum, pro ἔνδυμα. Hesych. ἱμάτια affert pro ἱμάσια.

Ἱμάσθλα, loro vel verbero, μαστίζω. Hom. pro λεκτοῖσιν πλήσθην, II.

Ἱμαῦσα, ὁ, ἡ, haustor: vnde ἱμαῦσιν, carmen quod & ὑδατήρων, id est concinebant aquarum haustores. ἱμαῦσιν ἄσμα, quod cantabant aquam haurientes. Aristoph. ὁ βαπτὰς πόσον σωλιλεξ ἱμαῦσιν ὄφω μόνον. Interp. οἱ ἀντλοῦντες μόνα ἐκεῖς αὐδᾷ ἐκ ὕδατος αὐτοῦ ἄδουσι, παρὰ ἱμαῦσα vocatur τὸ ὕδωρ ἀνθημένων ἀγοίων: quæ pecu liarissimè dependet: ἡ ἔστιν ὁ ἀδυσὶ οἱ αὐλητὰι, ἱμαῦσιν. Cam. ἀείδει καὶ πον τὸ ὡρὲ ὑδατηρὸς ἱμαῦσιν. Suid. ἀνθημένων· ἀφ' ἡμῶν δ. quod à molam agentibus in pistrino canebatur carmen μυλικὸν ἆσμα.

Ἱμᾶλιὰ, ἡ, additamentum farinæ, reiectamentum palearũ, ἱματία, Hesych. ἀπόβλητα ἐθίματα.

Ἱμάσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, facundus, ferax, frugifer, γόνιμος, Hesych.

Ἱμαλὶς, ἡ, redditus, ἐπικαρπία, φυλάκιμος, primitiæ fructuum. ἡ ἱμαρὰ τῆς ἀλέτου, Athen. l. 4.

Ἱμαντάριον, τὸ, fitula nautica. Hesych. ἱμαντάρια, nautica essentrumenta dicit.

Ἱμαντιαγωγὸς, ὁ, lusus genus, nimirum ἁπλοῦ ἱμάντος σκολιὰ τελέσεις, Eust. Iliad. ξ, Pollux in 9. ὁ ἱμαντιαγωγὸς, ἁπλοῦ ἱμάντος λαβόντος δύο τὰς ὀξὺ ἀπεστραμμένας ἄκρας· ἃς ἑδεῖς κρύπτει πάλιν ὑπὸ τὸν χιτῶνα· εἶτα δὲ μὴ λυθέντος, μαθεῖεν εἴληπται ἢ τῷ ἱμάντι τὸ πάλιον, ἢ τῷ ὁ κρίνεις.

Ἱμαντικὸν εἶδος, Democrito dicuntur qui scrupos nodósque texunt, perplexi.

Ἱμάντας, cestus, Apol. Rhod. & Plato de Leg.

Ἱμαντόδετος, ὁ, ἡ, corrigiola.

Ἱμάντιον, ὁ, ἁ loris factus, loreus Catoni.

Ἱμαντίον, vua morbus, ὃ ἐν τῷ στόματι μοῦσα ἔκπασις, Hesych.

Ἱμαντόπους, ὁδὸς, ὁ ἡ, loripes, qui pedem in modum lori tortum habet: cui opponitur rectus à luuenale. Ἱμαντόποδες sunt ἡ populi quidam Æthiopiæ de quibus ita Plin. lib. 5. cap. Ἱμαντόποδες Loripedes quidam, quibus serpendo ingredi natura est pro quibus verbis serpendo ingredi, Solinus habet rixis certum nexibus ingredi, fortassis ἡ sunt quos ἱμάντας pellari Hesych. annotar.

Ἱμαντοτρωκτὸν, verbum, apud Poll. & ἱμαντοτρώκτας qui lora scindi

Ἱμαντόφθις, ὁ, ἡ, ὁ, flexibilis in modum corrigiæ siue lori, silium modo fequax & lentus, obsequiosus & flexibilis. Ἱμαντόφθις in Timæo, ὃ τὸ τεχνικὸν τοῦ γένους ἐν τοῖς μέρεσι συγχεῖσθαι ἐμποιοῦσιν ὃ ἐστι, vbi Ficin. capilli in cute sunt nati secundum pellis corinque similitudinem, cuti quam proximi.

Ἱμάντωσις, colligatio, conjunctio: sic cap. 22. Ecclesiastici figat etiam ligni quod ad continendos parietes in medio texitur ponitur, inquit Hieronym. Hesyc. ἱμάντωσις, σωλὴν ἡ τοῦ καρχήσιον τὰ ἀπὸ ἱμάντος. Suid. ἱδίως ξύλων ἐμπαλασσομένων εἰς πλευθωνισμὸν ἱμαντώσεις· etiam vt & ἱμὰς significat affectum cutionis, quum longior, graciliorq; siccióque cuiuslibet: ἡ enim loro non inepte comparari poteft.

Ἱμασώδης, ὁ, ἡ, qui carmen in pistrino aut in exantlando concinit, Hesych. vide ἱμαῖδα, ὁ ἀφὸς τὸ μύλον ἡ τὸ αὐτὸ πίνειν δέδωκεν.

Ἱμάς, ἀντος, ὁ, lorum, corrigia, funis nauticus, ferramentum, cingulum, zona, scutica. ἱμὰς κωλεὸν ἡ δέπας, Aristoph. ἱδεῖν ζῶν δ' ἀγκύλην ἱμάντος.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, scutica, μάστιξ, flagellum, ι. breui. Hom.

Ἱμάσσω, ἱμάσω, loro seu flagris cædo, quouis modo verbero, σίζω, θιάσω. lib. 3. Epig. ἱμασσόμενοι· δίκαιος ἀθρώς. Hom. Iliad. τ' ἄμοι τυφλὸ γαῖαν ἱμάσσῃ. ι. πλήσσῃ. Hesiod. δάκρυσι πλήσσε μάσσας feriens.

Ἱμάσσα, apud Hesych. idem quod ἱμάδλη.

Ἱμασθίων, ὁ, τὸ, palliolum, Pollux.

Ἱμαστίζω, lut. ἴσω, vestio Marci 5.

Ἱματιοφύλακες, ὁ, ἡ, vestiarius, Vlpian.

Ἱμάτιον, ὁ, τὸ, pallum, hoft est, τρεῖς ἐνιοι, quod supra tunicam induitur. Lys. ἱμάτια γυναικεῖα, vestem muliebrem dixit Plutarchus pro rega Romana vtitur. Accipitur pro stragulo, sicut vestis à Cicerone in Verrē, Plurimam vestem stragulam, multa Deliacam (suppellectilem Syracusis exportasse. Athen. lib. κατασκευάσας δ' οἶκον σπουδαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ἱματίοις τε καὶ οἰκέταις. ἱμάτιον, vestis est exterior quæ Romanis est toga, Græcis pallum, summa vestis sic dicitur: vestimentum, vestis, Plutarchus Camil. ἱμάτιον ἀφθίτου, virilis toga, idem παλλάκιον ἱμάτιον, pro textà, ibidem mox.

Ἱματιοῦσθαι, vocari readit Pollux lib. 7. eos qui choragis præbent vestes locabantque quos ἱματιωθῆναι dixerunt veteres.

Ἱματοφυλάκιον, τὸ, vestiarium, arca vestiaria.

Ἱματοφύλαξ, κος, ὁ, ἡ, custos vestium, vestisipcus, Plaut. Varr.

Ἱμάτιωτος, indutus, c. 5. Euang. Marci.

Ἱματισμὸς, ὁ, ἡ, vestimentũ, vestitus & cultus, & quod Latinè vestiarium dicitur à Seneca, cùm inquit cibarium & vestiarium seruo dominum præstare debere. Luc. 7. ἰδοὺ οἱ τὰ ἱματισμὰ ἔχοντες

ὦ πυφὼ ὕσα᾽χματ᾽, ὲν τοῖς βασιλείοις ἐσῖ.

ἐκτεῖνε, texter, qui vestem texit.

ἐκτίγμαι, ares vestiaria apud Platonem.

ἐκτὸς, ἀπὸ τοῦ ἕλκω, ἀπέσπασ. futur. ἕσω, propriè loreo fune extraho

ἐκτραπεῖν, haurio ab ἐμαὶ vt tradunt Grammatici. vnde ἐμπύρια hauriendi. Hesych. & part. ἐμπυρώσω hauriens ἀντλοῦσα.

ἔκτυπος, Samij fluuius.

ἔκτυφ, Ælica, insula non procul à Lemno : vnde Ἰφεσία dicebantur qui iudicij diem subterfugiebant, simulantes in Imbrum abiisse se, vt ex Ælio Dionysi adnotat, Eust. Iliad. 9.

ἐκφαίνω, ἐκφανῶ, desydero, cupio, amo, Genit. Odyss. primo, ἐκφανέων ἐμεῖρεν. Hesiod. ἐκμείρων φιλότητος, vt Ho. 11. Epigrammat. ἐκπέπονε ἐμέιρων, cupidus vndæ, ponitur etiam cum Infinit. ibi-

ἐκφέρω, ἐκφορῶ, ἐκφορήσω, ἐκφορήσομαι, ἐκφορήσω, ἐκφορήσομαι, ἐκφορήσω, ἐκφορήσομαι

ωῶν ἐν θάλαττῃ τε ἐφορῶ ὑπερ ἤπειρον ποιηστάδας μεταλλωμένους βίου.

Ἰνδικός, ἡ, ὸν, indicum, coloris floridi genus erat antiquis, cuius duo genera: vnum natiuum οἰνου ἑλίβρεγμα ὃν ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος καὶ μέχρι μεσημβρίας. Alterum infectoribus erat spumaque purpurea quæ tinctorum cortinis efflorescebat, & quam siccabant artifices: vtrumque genus hodie ignoratur. Nam medicinarum indicum fit ex fatiua iſatide fiue glasto. de Indico natiuo & factitio, vide apud Dioſcoridem libro quinto, capite 107. Vitruuius libro ſeptimo, capite decimo, Plinii libro trigeſimoquinto, capite ſexto. Et de Indica gemma li. trigeſimoſeptimo, capite decimo. Ἰνδικὴ etiam arbor eſt Indiæ piperis arbori ſimilis, cuius fructus μυρτοειδὴς dicitur, ὅτι μύρτῳ ἔοικε, Galen. in Gloſſ. Hippocrat.

Ἰνδοδιάστης, ου, ὁ, Indiæ ſubactor, Epitheton Bacchi.

Ἰνδοῦρ, ὁ, ὁ, talpa, καταβλακές, Heſych.

Ἰνδύω, tendo.

Ἰνέω, vacuo, inanio, κενόω, Hippocra. & ἐνίεται τὸ κενοῦται.

Ἰνιάω, apud Hippocrat. de locis in homine, exinanitio Plin. κένωσις. nam ἐνεῖν eſt vacuare & deplere. atque ὑπὸρ ἐνιᾶν ipſi Hippocrat. eſt immodica exinanitio ἐκ τῆς ὑπερβαρούσης φυσιολογίας. Et ἐνιᾶσθαι Heſych. ἐκκενοῦσθαι ἢ φορεῖσθαι. cui etiam ἐνιᾶσθαι, purgata, καθαίρεσθαι, κενοῦσθαι.

Ἰνίον, ου, τὸ, nertus ceruicis, occiput, occipitium, quòd inde nerui, id eſt, ἶνες, enaſcuntur. Iliad. ἀμφὶ δὲ κληῖδες καφαλῆς ἴσαν ἰνίον ὄπιθεν. Euſtath. ἰνίον in capitis poſteriore parte pont, quo concidente ad inferiora contractóque ad humeros, ἰσχιόδεσμος dicitur, hoc eſt, incuruari, qui patitur. Vel (vt alij) τὸ κοῖλον τὸ ὄπισθε τοῦ κρανίου. Sui. δὲ καὶ τὸ ἐγκεφάλου βάσεως ὅθι τὰ πλατία νεῦρα ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἐπὶ τὰ μέτωπα ἴσχει ὁδοὺς. Ponitur & pro menſura.

Ἰνιός, filius infans, poſterior filius, nepos. ἔοικε τὸ ἰνιὸς ὠμωγμὰ εἶσι τὸ πατέρων οἱ υἱοὶ, Etym. ἰνιός, Eurip. pro filia.

Ἰνιός, manceus, vanus. Item ἰνιοὶ οἱ ἵπποι κολοβοὶ, manni, vt in hominibus νάνοι, id eſt, nani & puſiones, qui & dicuntur ὀλίνοι, & γόννοι. Suid. Heſych. ἰνιὸς, ὁ σπλὼ ὁ ἐξ ἵππου καὶ ὄνου. μιγνύμενος ἡμίονος. ὄνειος ἢ ὄνιος. Ariſtot. vocat ἰνιὸν ὃ, mulum, ἡμίονον αἴσιον ἢ ὄνιον. ὁρῖαι ἢ ὄνοι ἐκλείπουσι ἀκολάστητα.

Ἰνιόω, vide Ἰνίον.

Ἰνιόω τω, Heſych. exp. ζῶσιν νἱοῦσι.

Ἰνύω, ἐμι, fleo, item orno, κοσμῶ, ὃ δ' ὑφαίνω, Heſych.

Ἰνσεπὶ, ὁς, ὁ, ὁ ἢ, nerueſus.

Ἰνῶ, Heſych. eſt ὀρνεὸν τι, ὃ χαίρει ἀεὶ σαπρικοῖς quod & Ἰόλῃ dicitur.

Ἰνύρεται, idem affert pro ἐμύρετο lamentabatur; plorabat, pro quo paulo ante ἰνύετο.

Ἰνύσθαι, eidem eſt κοσμεῖν ornare, & ἱδρύεσθαι, ſtatuere.

Ἰνώπτατο, idem Heſych. affert pro ἐδέξατο, ἐπὶ τῆς κατὰ πῆς, item κρατεῖν & ἐν ἀγκάλαις.

Ἰνῶδ ης, ὁ, ὁ ἢ, fibroſus, in fibras extenuatus, nerueſus, venoſus. ἰνώδη τὰ ὑμένια, extenuatis in fibras membranulis, Ariſt. l. 1. de Gaza.

Ἰνώδωρ, vacuans, deplens, inaniens, ἐκκενῶν, inanitus, vacuatus, ἐκκενωμένος. Heſych.

Ἰξ, κος, ὁ, vermis. Aleman. ὁ ποικίλων ἴκτε τῆλ' ὀδοιπορῶν ἀμπέλων ὀλέτωρ. Heſych. ἰκρίδοῦ τι ἀμπέλους ἐσθίον.

Ἰξός, varices. Plutarchus in Mario, ἰξοὶ καὶ πλέθ, forſan legend. ἰξεῖς, ἰξίας apud Hippocrat. Galen. in Gloſſemat. περὶ κιρσοῦ voce explicat. Poll. Onomaſt. libro quarto, κιρσὸς, inquit, ὁ κιδὼν, οὗ δὴ καὶ φλεβῶν αἱ κατὰ μηρῶν σωλῆνες, ἀναβαίνουσι δὲ ὑπὲρ τοὺς μηροὺς, ὅθεν καὶ τὴ φ ἰξίαν λέγουσι τὴν ὑπὸ τῶν πάνυ τῶν ὀμοίων συμβαίνουσαν ἰξῶδες. ἰξία verò apud Theophraſtum libro ſecundo, de cauſis & libro tertio de hiſtor. capite decimoſexto, libro quinto, de cauſis plantar. capite vigeſimoſecundo, χαλάδρᾳ ὁ κισσὸς. ὅτι μὲν ἢ ἰξία δυκεῖ ἢ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα τὰ φύσιζεν. Et libro de cauſ. ſ. capite quarto, quo loco corrupte legit. ἰξῶν pro ἰξοῦ. vi. cium ſignificat & idem quod ἰξός. ſed & ἰξία Chamæleonem album plantam ſignificat: & ἰξὸς glutinum quoddam vaſci inſtar, in ipſius radicibus repertum. Dioſcorides libro tertio, capite decimo, χαμαιρόδων λευκὸς ἰξὸν ὅν ὁλκάσαν, ὅτε τὸ ἔν ποτ τοῦτος ἰξοὶ ὁ ἐξαπατᾶσθαι ἀφὸς τοὺς ἰξίζοντας αὐτὸ, ᾗ ἢ αὐτὴ κρατίζεις χρῶνται ἢ γυναῖκες. Plinius libro vigeſimoſecundo, capite decimooctauo, Chameleonem aliqui ixiam vocant. & paulò pòſt: Quibuſdam in locis viſcum gignit album ſub alis foliorum, maximè circa canis ortum, quomodo thura naſci dicuntur, vnde & ixia appellatur. Hoc, vt maſtiche veuntur mulieres. Galenus etiam apud Hippocratem ἰξῶν interpretatur, φύλλων τὸ λευκοῦ χαμαιλέοντος, Theophraſtus libro nono, capite decimotertio de hiſtor. plantar. Chamæleonis duo genera depingès, ixiæ tamen non meminit, nec viſci huius: modi quod in albi vt tradit Dioſcorid. vel vt Plinius, in vtriuſque radicibus, innaſcitur. Et ſi verò memoriæ prodidit Galenus Simplic. libro octauo, ὁ δὲ χαμαιλέοντος ἐ ἰξὰς, τὸ ὡς μάλιστα ἴσῃ τι φυτοπαγὲς, tamen alia eſſe videtur ἰξὰς, radix. Nam inter lethales radices ſeparatim enumerantur à Dioſcoride ixias, & Chamæleon l. de lethalib. medicament. capite tertio. Nec certè dubitandum, quin caput præcipuum de Chamæleonte incidederit. ipſe autem Dioſcor. id. libro ſexto, capite quod ſitio inſcribatur, ſic habet: ἰξίας ᾗ ὃς ᾗ ἡλιόφοιτα καλεῖται ἐν τῷ πόᾳ, ᾗ τὰ πακίμαχ ἐν τῷ ὄρεσιν ἢ ἐν τοῖς γόνοι ἐμφάνες, Quod ita Rel. magis propriè reddidiſſet: ixias qui & vlophonon vocatur, dum bibitur ſimile quid ocimo, & odore & guſtu reprætat. Porrò & Chamæleonte, Plin. vlophoni nomine vocata ſcribit lib. 22. cap. 18. Ex nigris, inquit, aliqui marem diuc, cui flos purpureus eſſet, & fœminam cui violaceus. Rigos canum necat, tuuencas quoque anginæ modo. Quare à ibuſdam vlophonon vocatur, & Cynozolon, propter gritatem odoris. Nicander ἰξίων vocauit in Alexipharmac. Ἦ τοι μὲν ἀκτὴ δίων ἀζῶν ἐ χείλεσι σὺν ἰξίοντι λάσσαι, ἐν ἀμφοῖς ἔδεσθαι. quo loco interpr. ἰξίων γὰρ ἐ σπόρος τῆ χρῶτε μάλα ενοπιτ, in quo grauiter errat, cùm Dioſc. vt dixi, & Actius lib. c. 71. ἰξίων non inter blattas, ſed inter radices venenatas referit: Paulus etiam lib. 5. cap. 29. vbi inquit, τῆδ' ὁ πικτὸς ᾗ μέγας χαμαιλέων, ἀκόνιτον, θανάσιμα, ἰξίας. Dicitur autem hoc verſu ὁ ἰξίας & ὁ ἰξία. Galen. l. a. de Antidotis, τοῖς ᾗ τῶν ἰξίων πονηρὰ βιωτεῖ ἀφιστάμενοι εἶναι ᾗ κρατεροῖς. Theophraſt. lib. 9. de hiſt. plantar. ἴδιον ᾗ ἀπίονον ᾗ ἢ ἰξία, ᾗ ἢ κριθὴ, ᾗ ἢ πεφλάκωδον κρανίον. Dioſc. l. 2. c. 26. πίνεται σὺν ὄξει ᾗ θαλάσσῃ φαλαγγιώδεσι. Plinius viſcum paſſim interpretatur, vt cùm loquitur de ſitus caſtores vocari tradit, & caſtorea teſtes eorum. Aſſiantur, inquit, priuatim contra viſcum ex aceto. Plinio tem, vt ego arbitror, errandi anſam præbuit, quòd falſò tarit ἰξίων venenum, viſcum eſſe Chamæleonis albi, in qu errorem item impingit Mathiolus Senenſis, ita Dioſco exponens: ixia vt ſuperius libro tertio retulimus, lenta & viſci modo tenax eſt lachryma, quæ in Chamæleonis albo dicibus ac glutinata reperitur. Non enim id ab vllo aut ge proditum. ed ἰξία Chamæleon albus, quem ineptè Gaza niliginem transtulit, & ius viſcum, atque ἰξία venenata dix, tria diuerſa ſunt, vt ex locis adductis ſatis conſtat. d hos errores parit amphibologia, quia vti diximus ὁ ἰξίας e ἢ ἰξία venenum & ἰξία ſiue ἰξὸς, viſcum iiſdem vel ſimilib. minib. appellantur. Aliud rurſus eſt ἰξία, ſiue ἄκακος ἰξία ſ ta etiam maſtichem ferens, quam Theodorus Gaza null exemplo in carduum pineam transformauit apud Theop lib. 1. de hiſtoria plantarum, cuius hæc verba, quæ ſubiici cùm loquitur de his quæ lachrymam ferunt: σωλήνων ᾗ quit, ᾗ ὅτι ἂ χύνων, ἐκ ὅτι τὸ ἀκακίας ἢ ἰξίνης καμμάχης, ὧν ὁ μ χ. Et lib. 6. de hiſt. plant. c. 3. inter aculeatas reponuntur ᾗ χαμαιλέων. Idem author eiuſdem operis lib. 6. cap. 4. ha ta deſcribit: ἰξίων, ᾗ φύτευ ὡῷ ὁ πολλαχοῦ. μιζήφυλον δὲ ἔδιον ᾗ ἄζῃς ὑσπης ὁ σ ἄφυκ ἐκας ἀ ὡ ὧν ὑπὸ φύσει, ὡσαῦρ ὑπλεν, ᾗ ὁ ὑπακμιμιάβην ὑπὸ πῆ φύλλων. Οὕτως ᾗ ὅτι τὸ ἄκρυ φερει τὸ ἄκανθ σεμεν, ᾗ κ τὸ ὄξυν ᾗ ἀκεῖσθ ἢ ὑπτίχρ. Quo loco emend. Plin. rurſuſque ex Plnio Theophr. emaculatur, & etiā ponitur. ſic enim habet Plinij codex lib. 21. ca. 16. Hexincra viſu eſt, neque in omnibus terris eſt, radice foliosa, ex media veluti malum extuberat, contectum ſua fronde. ius vertex ſummus lachrymam continet iucundi ſaporis canthice appellatam. Ex vtriuſque authoris collatione apret legendum apud Plin. Ixine, & aliis quibuſdam in l quibus malè legitur Helxine. viciſſim apud Theophr. ὁ ἀ ὧν ἢ ἢ ἡσυχίαν loco, ἢ ἀκακιδὰν μασῆρ, ſubſtitui oportere.

Ἰξολιγίεις, ens in altum, ſaltatorius, impetuoſus, integer, Etym ſalax, κύλων, χαλπακός, Euſt. Il. ἀλμωτὶ ἐσύλα πεζοὺς ἐξοτίξολιγόεις. Interpr. σαδηπικοῦ, ὑρηπικοῦ. & vt Etymologi volunt ὁ ἀφ' ὑλαιεῖν ἐξίλας ἢ τὰς ὑσοὺς ἀλπιεῖν. apud Hippocr. ἰξόλα δὲ τὰ, τὰ πλεῖα ὠρὸς ὁδηρὰ, ἐγκρατῆ ἐστι. quæ ſententia Galen. ὡς τὴ γλαφυρὰν ὁδηγεῖ.

Ἰξάνω, cedo.

Ἰξάω, tuit, σπασιφίλητα, ὄμμασι, Iliad. ζ. ἐκ ᾗ ὁδὸν ἔξιον ἀλαλήμενοι, Heſiod. χαὶ δ' ἔξω ὑφόνιον, citò adiit Typhonium.

Ἰξέσθαι ἁμοῦ, conuenire vtrique.

Ἰξὴ τὸ δίναιον, in Epig. ἰξὴν πάτε κελαμεῖ, ibid. pro ἰξᾶ πεφῆ.

Ἰξοτρόπις, ᾗ, viſcatrix. ἰξοβόπιδα τύχῃ, fortuna viſcata, Plutar. Probl. item in lib. de fort. Roman. κ ᾗ ἰδίας τύχης ἴσῃ ἔδη πολλαπὸ κ τὸ τ ἰξοβοτρίας. εἰ ᾗ γελοῖον, ἀλλ' ἴσχυε ὁκ μεταφορὰς ἀνθρώπων ἔξ ἐλκυσθε τὰ πόρρω ᾗ κρατύσας συμφερόντως ῥήμα.

Ἰξεύτηριον, ου, τὸ, aucupium.

Ἰξεύτης, ου, ὁ, aucupes. Heſych. σπιδοπάστης. vide ἰξός.

Ἰξεύτικος, ᾗ, ὸν, ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens, ᾗ viſcat trius, vt ἰξεύτικος κάλαμος. apud Heſych. arundo viſcata: ita vel viſcata: aucupatrix etiam pro ἰξεύτικὸν, aucceps. Suid.

Ἰξεύω, ᾗ, ὁ τὸν, σ. ὁ, καὶ, aucupor, capto aues, Neutr.

Ἰξία. ας, ἡ, Ixia. I ξίας, ου, ὁ, Ixias. vide ἰξὼ.

Ἰξιβόρος, viſcum vorans, & turdi ſpecies.

Ἰξιόεις, ὁ, vide ἰξὼ. I ξιόεις, viſcoſus & lethalis.

Ἰξίς, adiuentus, præſentia, ſuppliciatio. Item viſcum odorem habens ſimilem ocimo, Etym.

Ἰξιφαρὴς, idem quod ἰξιόφαρος, Athen.

ἰτ, ὁ, Galen. libro 3. de fracturis, & Βυσαρία, rectum tramitem ductum interpretatur, interdum verò φορὰν : κατ' ἴθυν, κατ' ὀρθὸν, & directo. ἴθιε etiam & φόβε, Galenus. πανσυνία, ἰκανία. Hesychius.

Ἰθύων, ὁ, ἡ, ὀν, viscutorus, viscosus, viscum vescens, Aristot.

Ἰθύω, inuerunt, venerunt. κατὰ τὸ ἴκω βοηθῶ.

Ἰθύς, ὁ, ὁ, viscum. vide ἰξάω. Item parcus & sordidus, γλισχρὸς καὶ πανῶλης. Est & ἰξὸς, arundo aucupatoria, κάλαμος ἰξοδόκος, Hesychius.

Ἰθύς, lumbis tenus. Aratus, ἰξὺς δ' ἰξυόφιν κεφαλάων.

Ἰθυφαλία : σφαῖ verò, lumbi ἀφ' ὀσφύος. Pollux lib. 2. ὀβελισμὸν ἰξὺς ἄκρα, ὀσφύς, ἀφ' ἧς ἰξὺς dicitur ἰξὺς & apud Hippocr. vel ἰξύας, vt Galeni codice ὡς γλωσσῶν scribitur, τὸ μεταξὺ ἧς ἰξύος καὶ τῆς ὀσφύος, vt ibidem Galenus exponit. Et Celsus libro 4. capite ilia ipsa inter coxas & pubem in imo ventre posita esse dicit: Licet ita dixerit Plin. lib. 11. cap. 37. inter vesicam & aluũ, interiæ ad pubem tendentes, quæ ilia appellantur. Aratus, Αἱ ἐπὶ κραναὰς μὴν ὑπ' ἰξύας αἰὲν ἐχουσι.

Ἰθυφλός, viscosus, visci modo lentescens, tenax.

Ἰθύφωνος, pulchrè palpebris.

Ἰθωμάτη, sagittas mitto, in Epigram.

Ἰὸβόλος, venenosus, quasi venenum ejaculans. Item pro eo quod iaculata mittit. τὰ ἰοβόλα, ictus venenatorum, Dioscor. vnde ἰοβόλον ὄφεον, Alex. Aphrod.

Ἰοβρίς, iracundus, inimicus. Hesych. πολέμιος, ὀργίλος, σκολιὸς, ἄφρων. Athen. li. 5. ex Numenio, πολλοὶ κἄπρα πάντα ἡ ἰοβρὶς σκόπευσον. vbi fortasse ἰοβλὴν legend.

Ἰοδρυγὲς, cirros habens fusci coloris aut nigri apud Pind. in Olymp.

Ἰοειδὴς, nigras habentes pupillas.

Ἰοειδὴς, ὁ, ἡ, ὲς, tinctus colore violæ. ἰοειδὴς ἔγερε, Homer. id ἐμέλαν & πορφυροῦν, lana purpurea, violacea à nomine ἴου & φύω.

Ἰοεργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, pharetra, βελοδήκη. Apollon. 2. ἰοδόκον πεπίεσον κεφαλῆσιν.

Ἰοεργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, sagittifera. ἰοδόκος φαέτρη, in Epigr.

Ἰοειδὴς, ὁ, ἡ, ὲς, niger, ferrugineus, vt hyacinthus, violaceus: masepitheton. Hesiod. κατὰ χθονὸς εὐρὺ πόντου.

Ἰοειδὴς, idem, ferrugineus. ab Eustat. expon. & accommodus ad faciendas conficiendas, item niger ab ἰὸν, vt idem sit quod ἰοβλής.

Ἰοειδὴς, & πορφυροῦς, violaceo seu purpureo cingulo circunatus. Hesych.

Ἰοέκτης, ὁ, ἡ, ὸν, instar violæ florens. Athen.

Ἰόεις, ἰοῦν, venerem, tenderem. Plato 2. de Repub. ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν, odem tenderent.

Ἰόεις, Ionice, pro ἰωλὴ, prima longa. Iliad. β.

Ἰόεις, ὁ, ἡ, ὸν, venenatus.

Ἰόεργος, male occuparus circa arcus & iacula, infelix iaculator, aculis neci us, vel occidens per ω scribit Etym. ἰόμορος. Hesner. i. οἱ ἀεὶ ἰοὺς ἢ τὸν ἰὸν μιμοῦμενοι μόρου, ὅ ἐστι κάμνοντες ἀὸ ἰοῦ & μόρος: el ὁ μόρος ἐπὶ τῶν ὀ ἰοῦ. sed ὁ vertitur in ὰ propter versum: el ὁ ἐπὶ τῶν ὀξέως ἰοὺς κακτηρίζοντος, eo quòd μόρος Cyprius significet ξύλον vel ὁ ἡβὴ ἰὸν ὄφεως, ἡ γοῦν φαρέτρα ἔχων. Τὸ μόρος (inquit Hesych.) ἰοειδὲς ἔγκοτος ἢ ὀξὺ ἀκμῆ ἢ ὀξὺ ὡς ἡβὴ μόρος, ἢ ὄξος θηλυκὸν ὄπτιον ἐγγὺς βέλπος ἢ οἱ ἀεὶ ὀξέως ἰοὺς μιμούμενοι, ἢ τοῦ πονηροῦ.

Ἰόεσσα, ibam, ibas, ibat. Hom. Iliad. β. πὰ πεδίοιο ἰόντε κιόρην, in bellum ibat.

Ἰόεσσα, viola, flos solùm: hinc dedici volunt iasp idem. ἴον, quàm late pateat, vide Marcell. lib. 3. Dioscor. ἴον μέλαν, viola nigra. Theoph. lib. 1. hist. plant. & lib. 6. ἴον λευκὸν, viola alba. ἴον κυανοπάνθεον Epigr. κυάνεος πὰ ἰὸ ἡ πὰ χλόης, Theophr. vt violæ, tam nigræ, quàm candidæ.

Ἰόεσσα, viola, flos, Syspontinus.

Ἰόεις, ὁ, ἡ, velox, villosa, linaginosa. Hom. Odyss. ζ. δίφρε ἰοειδέα πάρθε αὐρὶς: vbi Didymus, ἰοειδέα, πυκνότερα ἢ παχέα, ἀφ' ὧ εἶναι δοκεῖ καὶ ῥωστικὰ, ἢ ἰσχυρὰ ἢ χνοῦν ἰοειδὲς ἔχοντα. ἀὶ δὲ ἴσως ἢ ἀκριβέστερον ἢ πυκνὸν ἢ τὸ ὀξὺ καὶ ὁμοιον τοῖς ἀκμαίοις ἢ ἀκμὴν ἔχουσι σώμασιν.

Ἰόεις, varius in facie, Pollux lib. 4. Ἰοῦσι, αἰδοῖα καὶ ὑφ' ἡβαῖς ὀπὸ τῆς ὀφρύος τὰ σημεῖα καλοῦσι. ἰοῦσα vocant etiam ἀ κνας. Actius. dicuntur verò ἰοῦσαι quia instar ὄφεως, id est, fiaciem turpent & maculis fœdent, velut etiam qui ἀσβολοὶ dicuntur. Ἰοῦσας Suidas φασὶ τοὺς ἐκ νόσου ἢ πενίας, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥλιου ἰοῦσθαι μαχὰς, Aristot. 5. Animal. & Dioscor. lib. cap. 4. vbi Interpret. varos exponunt. Dioscor. lib. 1. cap. 4. ὁ δὲ ὑμάλιον ἢ ὁ ἀκροδρυσιλιὸν ἀσβολον, ἐπὶ τῶν, ἰοῦσιν, ἰλιδὲ μελανίας, de oleo balanino vnde Plin. lib. 23. ca. 4. Balaninum oleum repurgat varos, furunculos, lentigines, gingiuas.

Ἰόεσσα, vide ἰόεις.

Ἰόεσσα, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Ἰόκλωξ: quod significare videtur violarum contextrix, quę ex violis corollas nectit.

Ἰόμακος, ὁ, de genere caprearum sunt, Oppian. l. 2. de venat. sunt qui eos esse dicant similes cervis maculosa pelle pardorum ritu apud Hesych. habetur ἰόμακος non ἰόμαχος quos & ipse dicit esse ex genere τῶν δορκάδων.

Ἰόμαχος, ὁ, sagitta. Iliad. ἀγίον ἰόμαχοι, βλὴ, venenum, rubigo seu ærugo. Aristot. de Anim. τὸ μὲν ἰὸς, τὸ δ' ἰχώρ, alterum quidem fibra, alterum verò sanies, Gaza.

Ἰός, rubigo, & ærugo, Dioscor. ἰὸς δ' ὁσὶ ὑγρὸν σύφαι, astringit ferri rubigo, i. ferrugo. Plin. Columel. ἰὸς χαλκοῦ, ærugo sive æruca Virtuvio, quia fit ex ære præsertim Cyprio. ἰὸς ἔμετος, Dioscor. lib. 5. cap. 91. ærugo rasa Celsi, sive rasilis Plinio. Ocyssimè verò contrahit eruginem (i. ὀξύτατα, quod in ferro rubiginari dixit Apuleius in Floridis) ęs coronarium, ęciãmẽtis in aceto additis Est & alterum genus ęruginis, quam vocat Scoleciam Plin. lib. cap. 12. libri 34. Dioscoride sique citato libro, ἰὸν σκώληκος, quòd contrahat se in vermiculorum speciem. vide ἴουξ. Ἰὸς, etiam est φάσμακον inquit Tzetzes ἀφ' τὸ ἰᾶσθαι. ἰὸς verò τὸ βέλος φησὶ τὸ ἴσως, παρὰ τὸ ἴημι.

Ἴος, ἴου, vnus, vna, vnum. habet hæc dictio Nominativus & Accusat. cum genitigenit. & Datiuum cum circunflexo. ἴῳ, ἴῳ, ἴᾳ, ἰᾷ, vt μιᾷ ἡμέρᾳ, vt scribit Aristarch. ἰῇ ἡμέρᾳ, & μιᾷ ἡμέρᾳ, Homer.

Ἰοστεφανόω, ὁ, ὼ, ἡ, viola redimitus. ἰοστέφανος κύπρις, Venus violis ornata. Plutar. in Solone.

Ἰότης, ὁ, ὁ, consilium, voluntas, gratia, γνώμη, βούλησις. Odyss. ξ, ξύμπαντα θεὸς ἰότητι μήσατο.

Ἰοτόκος, venenum pariens.

Ἰοτοξότης, ὁ, ὁ, ὁ, ἡ, sagittarius, & sagitta percussus, in Epigr.

Ἰού, heu, ahu à Terentio dicitur indignantis est, οἴμοι, φεῦ. Aristoph. ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ ζεῦ βασιλεῦ, ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ θεοὶ βουλεύμασιν, ὁ iniqua consilia, Lucian. dolentis est: & quiritantis, fauorémque popularium implorantis. Tertullianus in Valentinianos, Vt etiã inclamaueris in eam ἰοὺ, quasi porro Quirites, aut fidem Cæsaris. Auctor phalicæ carminis, Porro (nam quis erit modus?) Quirites? Cum autem gaudij signum est, circunflectitur. ἰοῦ. Γεῦδε δὴ γεύσατε γ' ὑμᾶς θαλαττίας ἁλὸς, βαρείας τῆς νεοκτίσας πόλεως: ὑπὲκπλεκτὸν σοφοκλ. φιλοκτητ.

Ἰουδαϊκὸς, ὁ, ἡ, Iudaicus. ἰουδαϊκὸς λίθος, Iudaicus lapis, qui in Iudæa nascitur, glandis effigie, candidus, elegans, lineis inter se æqualibus, veluti de industria detortatis, Dioscor. lib. 5. vide in dictione σκολέκιον.

Ἰουλᾶσθαι, pubescere, χνοιάζειν, Æschyli interpr. barbam primam lanuginémque emittere. Tryphiodorus Ægyptius de Troiano excidio, ὡσπερ δ' Ἀθηναίοισιν ἐπὶ ξανθῇσιν ἰούλοις κονιφασμὸς. hoc etiam χνοιάζειν dicunt Poetæ authore Polluce.

Ἰούλιος, Iulius mensis à Iulio Cæsare dictus, Plutar.

Ἰουλίσκος, Iulius, idis, piscis quidam saxatilis, Dioscor. lib. 2. ἰουλίσκος iuliæ pisces gregales, Aristotel. lib. 9. Anim. ἰουλίσκος μόρμυρος dicit Numenius poeta apud Athenæum 7, vide ὄμμα.

Ἰουλόπους, epithet. nauis, à remorum copia: iulus enim vermis est multipes, Lycophr.

Ἰουλος, ὁ, ἡ, lanugo, id est, prima barba. ἐξῆς τὸ ἰόεσσα ἤλυε ἡ πυκινὸν, ἀφὸ τὰς πορείας ἢ ὠκύτητα τετρῦλαι αὐ ὄντες, ἐξῆς τὸ ἰόεσσα, Poll. Apol. 2. Arg. διὸ ἰὸς ὁ ἐπ χειόντας ἰούλους αὐτὸν ὠνῇ. ἰ τὰς ὕξεις ὀνόσεις τῶν γενέων. Item vermis multipes parietibus arrepens. vide σκολόπενδρα. Præterea fructus omnis, villus nucis ficorentis. Fratosthenes videtur protulisse in hymno Mercurij, pro cantullatione puellarum lanificarum, quæ pensum ducunt. Didymus id negat, aitque esse hymnum in laudem Cereris. confirmat id Theodoretus. ἰούλους etiam vocant intestina terræ, τὰ ἡ γῆς ἔντερα, Numenius poeta apud Athenæum in ζ. ἡ δ' αὖ γε μίσσαν ὀλέκτορ' ἐπ πας' ἄκρας ὄφεις ἀγιαλοῦ γαλόωσα σὺ μὴ ἰούλους ἐν' ἐλίσσων μέλασες γαιοφάγος ἔντερα γαίης. Item ἰούλος, vt idem tradit Athen. lib. 14. ἀφὸ τοῦ πάσσεσθαι, ἢ ἐρεσχηλεῖν: ἢ ὕμνος ἐπὶ τῶν ἀδόντων (quam & χαλεῖον & aliquando ἰουλὸ vocabant) & mergites spicarumque manipulos in fasciculum collectos, ἰούλους nominarunt, i. εἰς ἄθροιλον συμπεφορημένα φρύγματα. ἰούλος, iulus in nuce auellana quid sit docet Theophr. lib. 3. hist. plant. legitur & in eodem lib. τὸ ἰούλον, pro eodem, i. villus callo compactili Gazę, Plin. lib. 16. cap. 29. ferunt & auellanæ iulos compactili callo ad nihil vtiles, τὸ δὲ τὰς κερύνας εἶναι. Suid. ἡ σκώληξ ἀμπέλων πυρὸν ἐσθίει, ἰὸ. vide ἰόν. Ἰουλὸν pro capreolo siue clauicula. vide ἰλίξ.

Ἰουλοφύω, pubesco, Gaza de Senect.

Ἰουλὼ, Ceres.

Ἰουλώδης, species iulorum, insecti genus, Aristot. de part.

Ἰοῦσσα, æruginem accipere Plin. rubiginem contrahere. Dioscor. lib. 5. cap. de squama æris, ὄξος ὑπόσπασον ὑφῶν ἰωῶν, aspersò aceto æruginem contrahens. Et cap. de ærugine rasa, ἀφεῖς αὐ σπόγγῳ ἀφ' ἰοῦσσα. Galen. lib. 3. τῷ πυσεῖ, τὰ ὃ ὀλιγωθέντα πρὸ μὲν τοῦ βαθὺ ἐπὶ σαφὲ αὐτὸ ἀὶ ὁ χαλκὸς λύχνῳ ἰοῦσθαι κατασχεῖν ὑγιάζεται. vbi ἰοῦσθαι, quòd æruginè accepit, siue contraxit, æruginosum. vide ἰούς. Καλὸς ἰοβρίσας gestare fordidum: at Theophr. in Caracter.

ἐγχώριος, ἀς, ὁ, ἡ sagittis gaudens. Epithet. Dianæ. Hinc, ἡ, ἀστραις ἐγχώριος, Ἀπόλλων, τοξότης, ὁ ἐπὶ τῆς δίκτυα χαίρουσα. Ἄ ἐγχώριος φαρέτρα, in Epigr. id est, τοξική.

Ἔ ἐγκέφαλος, ου, ὁ, ἡ, τὸ crugine conficio.

Γ Π Ε Σ vermes, qui in vitibus nascuntur, Theophr. 3. de causis plant. Vide ἐλ.

Ἔπτιλος, ὁ, τὸ purgamenta furni, fuligo, τὸ ἔπτιλον κάπνισμα τῶ ἰπνῶ, ligna aridaque ξύλα καπνίας ἢ ὀπτικὰ ἐστὶ τοῦ τ' ἀχυροῦ, Com. Aristoph. in Vesp. Pro stercore apud Callim. σωὸ δ' ἀμυδὶς φορυτὸν τε ἠδ' ἔπτιλον ἀλγύνετ' ἀέρμν.

Ἐπτίτης ὁ ἢ ἀχυρίτης, Athen. lib. 3. panis testuaceus, χυλιζανίτης.

Ἐπτόλεθρον, ου, ὁ, ahenum aquæ calefaciendæ aptum, Bayf. de vasc.

Ἔπτολίδιον, ου, τὸ, vasa in quibus aqua calefit in furno.

Ἔπτυπος, ὁ, q. furnifex.

Ἔπυος, ὁ, ἡ, laterna, furnus, casa furnaria, caminum: item coquina. Ἡ ὀχεῖος ἐγκαταγειωνὶς. proprie verò est, vt ait Com. Aristophanes Vespis. ἡ ἀχυρὸς, vnde Æschylus ἐπυόμφ ἔπ' αἰγανέμας ὕπο. proprie est testus siue testum Varroni. Interpr. Aristoph. σωρὸς. Pollux lib. 5. ἔπυον significare ait Aristoph. ἡ καπνόδοχα, ἰστερ-quilinium. Aristoph. in Plut. τὸ ἔπυὸν ἀνὰ ὀξυάπυον ἐκλοφίσας: vbi interp. ἐπυὸν, τὸ καπνοδόχον, ἢ ὀπτανοδόχον, ἢ ὀφυκὸς, ὡς τὸ ἔντα πὸς ἐπυοῖσι πύρ. item pars quædam nauis, Etym. Cyril. quum oxytonum est, furnum, quum paroxytonum, laternam. vide φυκὸς.

Ἔπυος, ὁ, ἡ, planta in Orchomeno lacu, de qua ampliandum esse pronuntiat Theophr. hist. lib. 4. c. 11.

Ἔπυὸν, ὁ, ἡ in furno seu camino vro, aut in furnum seu caminum conicio. Æschyl. in Prometheo, ἐπυόμφ' ἔπ' αἰγανέμας ὕπο ardens fub Aetnæ radicibus velut in camino.

Ἔπος, laqueus murium, muscipula. ὀνόμα τὸ ἔπος, τὸ βλακῶδες, ἢ ὃ τῶν φθονερῶν ἔπος μυοῖς. scribitur & ἄπος, ἡ, κλωπὸς, ἡμιαβὲς, ἡ ποινὴ, ἡ ποινὴ, ἡ ποινὴ, supplicium. dicitur enim ἢ τὸ ἔπος ἢ τὸ ἔκτειν ἀπὸ τοῦ βλάπτειν. vnde ἐλ. apud Hippocr. ἐκ μυοκλὸν ἐ ἔπος, Galeno ἡ πόνος. aliud apud Pindar. in Olympiis vbi, ταὶ ἐ ἀμφὶ ἐχὲ ἔπος. Pollux lib. 7. ex Archil. εἰς, κἀταὶ ἐ ἔπος, ἡ. κατ' ἀὶ ἐγκλεῖος: sic enim lege. est & μυαγρὸς, inquit. Et apud Pindarum pro fubstituo ἐπανῶ. Idem enim dicit quod Æschylus. ἐπυόμφ' ἔπ' αἰγανέμας ὕπο. alij tamen ἔπος ibi accipiunt ἀπὸ τοῦ πνεύματος pro prefsura. apud Pollux. scribitur spiritu aspero.

Ἔπωὸ, premere, cogere. vnde ἐξέπασα, vt suprà dictum, exprimere. vide suo loco, & in ἐξέπασα. apud Pollux. ita legitur, ἔσικα ἢ τὸ ἔπωὸ, ἢ μᾶλλον ἢ τὸ ἔπασα scribenda tamen accentu leni, ὅτι τοῦ ἔπ' ἀλίσκεσθαι, τὸ ἔπωὸ ἢ καφεῖν, καφεῖν σφρίγνειν. Ibidem ex Cratino, ὁ ἄνεος ἐμοὶ ἐκ νῦν δίκαιον ἐπανῶ Θ (legend. ἐπυόμφ Θ.) ἢ συμφορὰ, dabis mihi luculentas pœnas, pretium miseriis.

Ἔπωγεῖον, ου, ὁ, ἡ, τὸ Lacedæmoniorum Rep. ab equitatu congregando diebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebãtur vt tradit Xenophon.

Ἔπωγεύς, οῦ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

πων πρεσβ. φάτνη ἵππ. ἡ τοῦ ἵππου, Hom.

Ἱππιόμαχος, ὁ, ἡ ἵππους μαχόμενος dicitur, Hesych. Nicander.

Ἱππιος, α, ον, equinus, equester, Hesiod. ὅπλα ἱππία ὑπὲρ ἱππίου, in equestrem currum salut. 2. quem equi traherent.

Ἱππέλαφος, animalis nomen, Aristotel. 2. Animal. equiceruus, Varr.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum amator, φίλιππος, Pollux lib. 1. Et ἵππικος amor equorum & studium, ἱππικὸς ἔρως, ἡ ἱππική. Aristoph. in Neb. ὦ ἱππόβοτα μοι κατέρχεται τὸ χρεάτιον sic dixit Iudens. ut ἀστερ τέττιξ, dicitur.

Ἱππικὴ, ἡ, equitatus, equitatio, iter equestre. Aristoph. ὡς ἱππικὴν ἐποιοῦμεν ὁδοιπορίαν.

Ἱππίκης, ου, ὁ, eques, & canerī genus. Hesiod. in Theog. ἱππικὸν ἐξεῖπεν, ἐπεὶ ὁπλίτης ἐπεκέκλετο θοῦρος Ἄρης.

Ἱππικὸς, ἡ, όν, ad equos, ἱππικὸν ἄγαλμα, ἱππικὴ τέχνη, ἱππικὸν ἔργον, ἱππικὸν ἄθλημα, ἱππικὸν ἀγώνισμα, ἱππικὸν ὄνειδος.

Ἱππικὸν, οῦ, ὁ, Neptunus, lingua Deliorum.

Ἱππικῶς, adv. equi modo, Aristoph.

Ἱππικὸς ὁδὸς, via qua currus agi potest, aut iumenta. Iurisconsulti actum appellabant, ab ἱππηλασία, & ἱππασία est agitatio equorum passiua significat.

Ἱππιοχος, equos equitare. Aristoph.

Ἱππιστὴς, οῦ, ὁ, equitator, agitator equorum, Homer.

Ἱππιτὸς πόρος, locus equitabilis, Lut. τὸ ἱππήλατος, ὁ ἀφὸς ὅ ἐστιν ἱππήλατος. Odyss. 4. Οὐ γάρ τις τῆνδε ἱππήλατος οὐδ' ἐλάσιμος.

Ἱππιτὸν, τὸ, spatiosum, amplum, planum, agendis equis accomodatum. ἱππήλατον γὰρ ἔδαφος Aristides. ἱππήλατος αὐλὴ, porta qua equi aguntur.

Ἱππόκαι, gens Scythiæ equino lacte victitans, Hom.

Ἱππολγὸς, ὁ τὰς ἵππους ἀμέλγων.

Ἱππιατρία, mulomedicina, ars veterinaria. vnde ἱππιατρὸς, mulomedicus, medicus equarius. Val. Max.

Ἱππος, equulus, item pisces quidam, Hesych.

Ἱππικὴ, ἡ, ars equitandi, facultas equestris.

Ἱππιτὸν, τὸ equitatus, mensuræ nomen, interuallum quatuor dierum. ἱππικὸν διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν ὁδοῦ, hippicum distans est quatuor stadiorum, Plutarch. in Solone. vbi Solonem legem tulisse ait, vbi esset puteus publico, eo vtendum esse tria hippicum.

Ἱππικὸς, ἡ, όν, equestris, artis equestris peritus, equiso, equestrem edoctus, Plutar. in Fabio. vnde apud Platon. in Apolog. ἱππικὰ πράγματα, res equestres. αἴτυγες ἱππικαί, Sophocl. ἁρμα ἱππικὸν, currus equestris. ἱππικὸν θέατρον, nemus & chorda arcus, id ex equina seta fieret. οἱ ἡ θαυμαζε ἱππικὸν ἡκολούθει, quit Hesych. ἱππικὸς ἐρασθεὶς, equestre agmen, Xenoph. ἱππικὸν ὅπλα, arma equestria, quibus Platoni in Legib. opponuntur πεζικὰ.

Ἱππιος, equestris, cognomentum Neptuni, quòd primus ille equos iunxerit. Aristoph. νεφ. τὴν ποσειδῶ τουτὶ τὴν ἵππιον, ἡ πολιοῦχον. Mineruæ etiam epitheton est, quòd prima illa currum struxerit. Præterea est epitheton Martis & Iunonis. ἵππια θεὰ, equestria certamina, in Epigr.

Ἱππιτὸς, ὁ, ex seris equinis factus, ἱππικὰς ἔχων τρίχας.

Ἱππομάχης, ου, ὁ, qui ex equo pugnat, & qui equis gaudet, Etym. omer. ὁ ἐφ' ἵπποις χάρην ἢ μαχόμενος ἐφ' ἁρμάτων ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενος ἢ ὡς ἵππος μαχητής.

Ἱππομάχιον, ου, ὁ, vestis equestris (vt senatoria latus clauus, siue latiauium & clauus maior. Tunica laticlauia Cuetonio & tunica ticlauia Valer. Max. ἱππικὸν χλίδος κ. στολὴ ἱππική. Dion. ἡ δευτέρα ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἐπὶ τὰ ἱππικὰ ἀφικνεῖται, ἱππικὸν ἡ ἱππικὴ λέγεται καὶ φάρμακα dicitur: vt sebantur autem equites, inquit Heschylus χιτῶσιν αἷμα βεβαμμένοις καὶ ξυστοῖσι vocant.

Ἱππόνομος, ornatus muliebris, Hesych. δόλιον καφαλῆς.

Ἱππόμαχα, equestria verba, ἱππόκαλα, Aristoph. in Ranis, voces equestres, & ideò grandes, ob id quòd qui vehitur equis, altius fea terra extollunt. Et in Phœnissis Euripid. ἁρματηλάτα ἐφόδια, equestres copias.

Ἱππόται, eques. ἱππεύσαντες, i. equites vocabantur apud Chalcienses, locupletes, Herodot. lib. 5. οἱ ἱπποβοτῶν χώρῳ, in equinum prædium, Idem.

Ἱππότης, eques. πρὸ ἱπποβοτῶν, equitum, Herodot.

Ἱππότης, ου, ὁ, libidinosus, qui meretricio amore debaccharur; ἀφροδισίοις ἱππότης ὁ λάσιος, lasturus, Sueton. Aristophan. in anis.

Ἱππότροφος, equiso, equorum educator, ἱππηροφός, Sophocl. ἱππιος, Hesych.

Ἱππόφορβος, Plutar. in Pericle. χαλκοῦν ἔδος ἱππόβοτος λευρόμβιος πλάτη ἡ δίξη διὰ ἐργατικὸς ὄξεως, i. ex Chalcidefibus eos quos hippobotas vocant duitius & gloria florentes exegit pro viris tribusdam.

Ἱππότης, ου, ὁ, alens equos, nutriens equos, idoneus equis nutrien. multa loca possidens quibus pascere equos possit, ἱππικὸς ἀνὴρ ὁ πολλῷ & μεγαλοβοτος ἡ ἔνδρα. ἵππος enim ἀπὸ τοῦ μακρὰν ponitur, Hesych. ἱππόβοτον πεδίον apud Euripidem dicitur τὸ ἐφ' ἑκάστου ἡμῶν ἵππων ἐπιπόνου, campus equis alendis aptus. αὖθι ἱππιοβοτεῖ, ἱππηροφέρει, Hom. Et Odyss. 4. Ἐνθ' ἵππιοι, ὅτι ἀφ' ἑκάστου ἡμῶν ἵππων ἐπιπόνου ἢ μᾶλλον ἱππικὸς ἐφ' ἑκάστου ἱππηροτοῦσι, ἱππηροτέφυν.

Ἱππόφαγος, ου, ὁ, ab equis deuoratus.

Ἱππόχλοον, Dioscor. lib. 4. cap. 32. ἱππόχλοα τοῦ, δυμφύτον δὲ μυρσίνῃ ἀγρίᾳ ἢ λευκῇ πὶ φύλλα ὅμοιον μυρσίνῃ ἢ ἀκανθώδη ἢ ἐπὶ ἄκρων ὠμοπλατίοις ἄβρα τὰς φύλλας. Sic enim hic locus restituendus. Plin. lib. 27. cap. 11. hippoglossia folia habet figura ſyluestris myrthi, conceaua & ſpinoſa, & in his ceu linguas, ſingulas nèpe ſingulis, ſolio pa. uo exeunte de ſoliis, &c. apud Galenum Simp. lib. 8. ſcribitur ὑποχλοῶσι, & ita vocari αἱ ἐξ ἀβρῶν ὠμοπλατίων ἀκρῶν τοιοῦτοι ἡ χλοασσιῶν, vide Διόφαν.

Ἱππόχυμοι, qui equas grauidas ab illis internoſcit. Item μαγοχύμοι, vnde Σύμμαχος μαγόμαλα ἵππων enim & βοῦς in compoſitione τὸ μέγα ſignificat, vt ἱππόκρανα, Iud. Comm.

Ἱππόβαμος, ου, ὁ, bellicoſus, equorum domitor. Hom. Iliad. γ, κρείσσων ἐγὼ ἱππόδαμος, &c.

Ἱππόδασυς, εῖα, ὑ, denſus ex crinibus equinis. Hom. Iliad. γ, κόρυθος λόφον ἱππιοδασείης, id eſt, habentis apicem ex ſetis equinis conſertum.

Ἱππόδημα, lora, habenæ, ἱμάντες, Eurip.

Ἱππόδετος, ligans equum. ἱππόδετος ἡνία, habena qua equus retinetur, & qua ligari ſolet, Sophocl. in Ajace.

Ἱππόδικος, auriga, dorice pro ἱππόδρομος.

Ἱππόδρομος, curſus equorum, ludi circenſes, vbi equis concurritur. Ariſtoph. Comm. τὰ ἱππικὰ ἔρημα, Equiria Romanis.

Ἱππόδρομος μὲν, hippodromus menſis dicitur, quem Athenienſes dicunt ἑκατομβαιῶνα, Plutar. in Camillo, Aprilis mẽſis, apud Bœotios.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus: certamen erat Athenis in Theſei honorem. Vnde pro loco ponitur, vbi equorum curſu certatur. κατὰ δρόμους, eſt ſtadium in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio. ἱππόδρομοι ἱππολεγεντάριοι, leuis armaturæ milites.

Ἱπποῖδιον, equorum nutrix. ἱππεῖον ἱππικὸν, Θαλάσσιον, Hesych.

Ἵππος, ex equo, in Epigr.

Ἱππόθλαι, οἱ, equimulgi vt Gaza vertit ex Ariſtot. lib. 6. Animal. pulli equorum equabus ſuppoſititi. Θαλάζω.

Ἱππόθοα, auriga, ἱππεὺς, ἱπποκόμος, Heſych. propriè equo velox & ſu eeler.

Ἱππόθοος, cantio ad incitandas equas, ὁ ἱππολόγος ἵππικὸς μεγαλοφωνίας, Iutar. lib. 7. Sympoſ Eſt & aſinus admiſſarius, ὄνος ἱππικὸς βεβίζων.

Ἱππόκαμπαι, equi marini, à flexura, quaſi effigie in caudas piſcium deſinentes, Ælian. & Non us. ſcribitur vt plurimum ἱππόκαμπος in maſculino genere.

Ἱππόκαμπος, ὁ, hippocampus, animal eſt marinũ paruum, libro 2. Dioſcor. quod & ἱππόκαμπον dicitur lib. 2. Machab. dicitur & ἅλιος ἀρὸς apud Epiſtetum. Philoſtrat. de Thetide, ma. jua, ἡ ὠὰ ἐτυχεν ὅτι ἁλιφοιτῶ ἡ ἱππόκαμπος ἀδύφωνα: vt ſi inte. pr. hæc quidem delphinis & hippocampis inſidens ludebat. Sic Plin. lib. 36. cap. 4. Nereides ſupra Delphinos & cete & hippocampos ſedentes. Sed hunuſmodi hippocampi poetici ſunt & cimaginarij pictorum licentia. Nam veros hippocampus ex cancrorum eſt genere, vulgòque vocamus cancetes. in æſtuariis capitur. emiſſæ ſagittæ inſtar, per aquæ ſummam exeunſus facit, imò recurſus flexuſque equorum dum agitantur more, vnde & nomẽ ſumpſit. Eſt & ἱππόκαμπος apud Pauſaniam, ni fallor, aurigarum ſeuticaris enima apud Helicem cinctorem produbit. Neptunum æneum ſtetiſſe, in cuius manu ἱππόκαμπος, i. ſcutica flectendis equis accommoda.

Ἱππόκαμπτ, Heſych. σφυδόνι τι.

Ἱππόκαλλος, ου, ὁ, faciens viam equo, vel imperans.

Ἱππόκενταυρος, hippocentaurus Lucianus, in genere fœminino. vide Plin. lib. 7. cap. 3.

Ἱππόκλειος, nomen eſt proprium, ſed Ariſtophanes κρικόκλειε, ita vocat pudendum muliebre, ἀφὸ τὸ κλεῖον ἡ ἵππος, i. viri genitale, vt equum ita accepit Horat. in Sat. 7. 1. nequicus, Aut agitauit equum lacina ſupinum. quod alibi falcinum vocat.

Ἱππόκομος, ου, ὁ, ἡ, ον, curo equos, Neutr. abſol.

Ἱππόκομος, ου, ὁ, equiſo, i. equorum curator, equorum magiſter, Vallæ. at ἱππόκομος τιμοκλεία, in Epigr. Item caſſis quæ conum è ſetis equinis præfert.

Ἱππόκορυς, υθος, ὁ, galeatus, habens conum ex cauda equina, belliceſus, ex cono pugnans. Iliad. ἐλαύνεις ἱππόκορυς ἐὼν, i. ἵππους ἐπὶ ζυγὸν ἐλαύνων ἐκ τοῦ κορύσσοντες, πύπτεις πολεμικὸν, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενος.

Ἱππόκρατος, ου, ὁ, equeſtris victoria.

Ἱπποκρατεῖν, eſt equeſtribus copiis obtinere, vel equitatu vincere. Syneſius, ἐν ἱππικοκρατεῖν ἀπαντα, ἡ πᾶν χρῆσθαι ἔχουσι γὰρ οἱ πολέμιοι, equeſti manu obtinentur. apud Thucydid. ἱππο-

ποκεντίδαι, equitatu superari.

Ἱππομανικὰ ῥήματα, verba rupitim modo grandia, verba prærupta, scabra. Aristoph.

Ἱππόμορος, ὁ, equisonans.

Ἱππόνιον, equi catellus, nomen Satyræ apud Varron.

Ἱππονάπαισ., hippolapathum, Dioscoridi.

Ἱππόλεχρα, piscina lauandis equis.

Ἱππόλυτος, Thesei filius ex Antiope, Plutar. in Thes.

Ἱππομανέω, equire, insanire, ac furere in Venerem. Plin. equorum siue equarum (vt apud Virg. 3. Georg.) more præ libidine furere atque ruere in Venerem. Aristot. hist. 6. Αἱ μὲν θήλειαι ἱππομανοῦσιν, ὅταν ᾖ ὥρα ἀφορμὴν τοῦ ὄντος αὐτῇ ὀπωρινοῦ λαβεῖν· ὁ δὲ ἵππος τὸν ἐνιαύσιον, ἐν ᾧ ἡ θήλεια ἐστὶν ἐν ὥρᾳ ἐπιτηδείᾳ, ἐν ᾧ καὶ ἐκείνη ἐστὶν ἐν ὥρᾳ ἐπιτηδείᾳ. Etiam est equos alēdi studio nimium flagrare, equis supra modum delectari. Synes. in Epist. ad fratrem, ἡμᾶς ἔχων ὁπωσοῦν ἐνέντα ἢ ἱππομανοῦντα. huiusmodi insanum studium morbusque animi ἱπποκομικὸν dicitur ἢ ἱππόβοσκ. ab Aristophane, apud quem ἱπποκομικὸς ille Strepsiades inquit τὸ πρῶτόν μὲν ἵππους ἐμανικὴν ἐσεῖχε φοκήν.

Ἱππομυῖα, ἡ, hippomanes. Aristot. histor. Anim. lib. 5. cap. 22. ἡ δὲ ἵππόβοσκος τοῦ κριθὰς ἢ ἔστιν ἃ τῶν μετάπυρα τούτων τῇ φύσει, ἢ κακὲς καὶ ἱπποκομικὲς, ἢ ἐν τῷ μέγιστον, ἢ κάθοδον μικρὴν ἐμποιοῦσι. Τῶν δ' ἰδίων πάντα, ὥσπερ εἴρηται, μάλιστα τοῦ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, ἢ ἱππόβοσκος, ὅ ἐστιν ἢ μάντια καρὲς ἐπὶ ὀμφαλῷ. διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι τὴν ἱππομυῖαν. Quæ ita transfulit. Plin. lib. 8. cap. 42. Et fanè equus amoris innasci veneficium, hippomanes appellatum, an frōte caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim ædito partu deuorat fœtæque partum ad vbera non admittit, fugis præreptum habeat. Olfactu in rabiem id genus agitur. Idē Plin. lib. 28. capit. 11. hippomanes tantas in veneficio vires habere prodidit, vt affusum æris mixturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos mares equos ad rabiem cortus egerit. Colum. lib. 6. cap. 27. maximè itaque curandum est prædicto tempore anni, vt tam fœminis, quàm admissariis desyderātibus coeundi fiat potestas. Quoniam id præcipuè armentum si prohibeas, libidinis extimulatur furijs. Vnde etiam veneno inditum est nomen ἱπομανοῦς, quòd equinæ cupidini simile mortalibus amorem accendat. vbi per ἱπομανὸν amoris rabiem insaniámque intellexit, quæ desyderij poculo, vt vocat Horatius quod Græcis φίλτρον, conciliatur, à venenariis veneficisque admixto veneno, cui primatium nomen est hippomanes, siue ea est carunculain tam dicta, de qua etiam intellexit Virg. Æneid. 4. inquiens, Quæritur & nascentis equi de fronte reuulsus, Et matri præreptus amor. Siue illud est vitus ex equarum inguinibus defluës, vti voluit Seruius Maurus, quo tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana viscera descendens, furorem conciter. quæ fuit Poetæ sententia, quum dixit 3. Georg. Hinc demum hippomanes vero quod nomine dicunt Pastores, lectum distillat ab inguine virus. Sicte tandem, potiúsque venenum illud ἱπομανὲς dictū, planta quæ law fit, quod asserunt Theocritus in Φαρμ. ita canens, Ἱππομανὲς φυτὸν δὲν ἐσ' Ἀσκληπιάδαι τοῦ θ' ὑπὸ πόσσι Κεῖ φαῦλαι μορύονται ἀὶ ὄφιν ἢ ὑδὸν ἕπονται. Interpreti verba notatu dignissima sunt, Οἱ δ' ἀρχαῖοι, φησὶν, ὅταν ἐν τοῖς ὄρεσι νέμωνται αἱ ἵπποι, ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους ἐκρεῖ τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ πολὺ μεγαλοῦται, ἐλκόμενον ὑπὸ τῶν ἵππων· ὃ καλεῖται ἱπομανὲς. Ἐπιφέρουσι δ' αὐτὸ καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς φίλτροις· ἔστι δὲ τὸ ἐπιπολαιότατον τοῦ ἐγκεφάλου τῆς ἐπιγινομένης ἐκείνῃ ἐπὶ τῇ γενέσει. Ἐὰν οὖν τις ἀφέλῃ τοῦτο, καὶ ἐπιμίξῃ τοῖς φαρμάκοις, ἐκείνη μανήσεται ἐπὶ τὸν ἐπιμίξαντα. Ἐὰν δὲ ἡ ἵππος ἐρᾷ, καὶ ἐπιμίξῃ τοῖς φαρμάκοις τὸ ἐκ τοῦ ἵππου ἱπομανὲς, καὶ αὐτὴ μανήσεται ἐπὶ τὸν ἐπιμίξαντα. Ἐὰν δὲ ἐπιμίξῃ τὸ ἐκ τοῦ ἵππου ἱπομανὲς, καὶ ἡ ἵππος

pue præcipuè cauent.
ς φορβεύς, idem ac ἱπποφορβός.
ς φρύγιον, ου, τό, capistrum, armentum equorum, & locus vbi pascuntur, equile quibusdam dicitur, Homer. ἱπποφορβεῖα, τὰ εὖ τρώγοντα χνέα, Homer. Interp.
ς φυλαξ, ακος ὁ, pastor equorum. ἱππαυχὴς ὁ αὐλὸς, tibia qua vtebantur armentarij & equarij pastores, Poll. 4.
ν ἵππος, ου, τὸ, vide ἱππαγωγός.
ν ἱππόβοτος, ου ὁ, gaudens equis, pugnans equis.
ν ἱππόβοτος, ου ὁ, stabulum equorum.
ν ἵππος, equos emo, Xen.
ν ἱππος, ου ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.
ν ἱππος, equorum emptio. Xenoph.
ν ἵππος, ου ὁ, ἡ πῶλος, ἀφ. β, τὸ πῶλον, vel ὁ, ἡ, ὁ, ἵππιος.
ν ἱππόσε ἐπὶ ἵππον, π. ἀφ. nocco. & ἐπὶ ἵππον medium. Iliad. δ, μίχα ἵππον λαὸν ἀγαγὼν, ἐμπεζὸν καὶ ἐπ' ἄκρας.
ν ἱππότης, ου ὁ, ἡ, ἱππικὸς, ἀφ. β, τὸ ἱππότον, vel ὁ, ἡ, ὁ, ἵππιος.
ν ἱππόφορβος, ου ὁ, ἡ, ἱππαγωγὸς, ἀφ. β, τὸ ἱππόφορβον, vel ὁ, ἡ, ὁ, ἵππιος.
ν ἵππος, ου ὁ, ἡ, ἱππικὸς, ἀφ. β, τὸ ἵππον, vel ὁ, ἡ, ὁ, ἵππιος.
ν ἱππόσυνος, ου ὁ, ἡ, ἱππικὸς, ἀφ. β, τὸ ἱππόσυνον, vel ὁ, ἡ, ὁ, ἵππιος

ostende, Plutarch. in Othone. ibidem legitur ἴδιον. βραδὺ τὸ ἴδιον φῶς καὶ ταυρῖνον, tarde ad iniquitatem accede. ἴδιον φῶς, ἡ μύμηκα, vade ad formicam, cap. 6. Prouerb. Solomonis.

ἴδιος, Hesych. αὐτὸς, μόνος.

ἴδιος, idem quod ἀΐδιος, Hesych. ἀΐδιμάνον, idem quod ἀΐδιος, an helio crebra suspiria duco, item cum grauibus curis & doloribus luctor Hesych.

ἴσθμια τά, ludi, qui celebrantur in Peloponneso in honorem Neptuni.

ἰσθμὸς θεὸς, Eurip. i. Leucothoe, i. matuta.

ἰσθμοὶ δὲ καὶ σπονδαί, appellat Thucydides, fœdera quæ tãtisper durarent, dum Isthmiorum ludorum celebritas esset exacta.

ἰσθμάζειν, proprie est isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro: trãslatè autem sign. parum commodè parumque salubriter viuere, quòd Isthmiorũ ludorum tempus morbis esset obnoxium, ob frequentem populi conuentum. vide Erasmum in Prouerbiis.

ἰσθμιον, τὸ, monile, ornatus colli: ab ἰσθμὸς. Suid. ἰσθμια, κόσμημα, περιτραχήλιον. Odyss. σ, ἰσθμιὸν ὑπὸ στόμα θηρὸς ἐπὶ κόμπον ἑλὼν ἀγαγε. differt δὲσμὸς ab ὅρμος. nam ὅρμος pendet à collo, ἰσθμιον ipsum tantùm ambit. vide ὅρμος.

ἰσθμὸς, Aduerb. in Isthmo, Plutarc. in Themisst.

ἰσθμοειδὴς, trans latè pro summis ossium angustiis ponitur.

ἰσθμὸς, ὁ, Isthmus. ἐστὶ γὰρ ὁ τῶν δυκλείσης ἀξιοχρέων, ἢ ἡ ἀμφιδιάβασις, interiectio, terrarum inter duo maria angustiæ, vel est os. peculiariter autem, & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco Isthm. dici solet. ἰσθμὸς etiam dicitur obstaculũ quod in os vasis inditur, quod collum vocant, Gaza 4. Anim. Arist. ἰσθμὸς καὶ ὑφάρπαξ, clepsydræ collum, i. foramina inferiora, Aristot. Probl. vbi fortasse ἐθμὸς. Galen. trans latè accipit pro illa parte, quæ os & gulam interiacet. os summum, fauces Plin. faux etiam Ouid. vnde παρίσθμια, tonsillæ, quæ contingunt in illis locis, quæ vocantur ὠλαι. ἰσθμὸς ἐνυὸς, angustus terræ limes, Valla ex Thucyd. ὑπερίσθμιος ὑφιφάλμιον πτυσῆ ἰσθμοῦ, eximere furfures enatantes incẽrniculo, Rucl. ligulis perforatis, Barbarus scribro, Marcell. lib. 2. Dioscor. verum ibi sunt qui potius scribendum censeant ἰξμοῦ sine σ: accipientes eo nomine cribrum multis foraminibus, pertusum per quæ deci dunt sordes vt apud Suidam legend. ἰσθμὸς πολύκεντος ex Epigr. pro colo seu incernículo: vtrumque enim foraminibus tenuibus est perforatum, illud tamẽ multò tenuioribꝰ. ἰσθμὸς, inquit Hom. Interp. Odyss. σ, ὁ πεφλασμένος δόντος ἐπὶ ἐπιστήμη περιφώδι ὠπί. Hinc monile quod collum ambit ἰσθμιον dicitur.

ἰσθμώδης, ὁ ἡ, Isthmos habẽs, aut Isthmi in modum angustum. ἰσθμώδες χωρίον, locus Isthmo similis, locus peninsula, Thucy.

ἴσιακες, οἱ, ἁγ. ἡ, i. indutus more eorum, qui Isidis templum visebant. ἴσιακοὶ, qui initiati sunt Isidis sacris.

ἴσιδὸς ὄρος, nomen proprium, Etym.

ἴσμινος, ὁ, isitium, lucánica, farcimen, genus pulmẽti ex carnibus tritis, quod tomaculum & tomaclum etiam dicitur. de hoc Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. Politian. in Probl. Aphrod. quædam caro est, quæ difficilè coquitur. Apud Trallianum ἰσνικες ita scribitur. Hoc farcimen, quod primus ex pisibus componere docuit gulæ princeps Heliogabalus, isitium vocatur ab Apitiode quo ita Saturnal. 7. cap. 8. Macrob. quæ causa difficile digestu facit isitium, quod ab infectione insicum dictum (amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuit) cùm multum in eo digestionem futuram iuuerit triturata tam diligens, &c. Dicitur etiam τὸ ἰσικον. Athen. lib. 8. ἰσικια γὰρ ὀνομάζουσι τὰ δέμενα. vbi ἰσικια exponuntur τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λιπῆ κρεικὰ ξύοντα, ἢ μὴ πεπεφθέντα συμπατοῦντα.

ἴσις, ιδος, ἡ, Isis: ἀπὸ τοῦ ἴστη, ἢ αὐτὴ γὰρ δύο τῇ γῇ, Etym. At Isis (quæ Græcis ἰὼ) Ægyptiaca vox, Herodot. Plutarchus tamẽ denominatam existimat ἀπὸ τοῦ εἰδέναι seu ἐπιστᾶσθαι, vtpote cui πάντες μᾶλλον τὸ εἰδέναι ἢ ἡ ὄψιν ἡμῶν προσήκει: at Ἴσιδος πλοκάμους herba apud Plin. fub finem libri.

ἰσπάστωρ, ὁ, ἀπὸ σπάω, par. Hermog.

ἴσπις, dicebat, Apol. 2. Argon. ἴσπιν ἀγλωϊσθένος, i. λέγε. παρ' ὁμήρῳ ἢ αὐτὸ τοῦτο εἶπεν ἡ, εἴπερ ἦ, ἄλλῃ δ' ἄλλῃ vel ἴσπατόν inquit Interpres Apollonij Rhod.

ἴστημι, scio, dico, comparo, decipio, subduco, furor. ἀπὸ τοῦ ἵστημι, quod fit ἵστάω ω futur. verbi εἴδω. Etym. vnde ἴστωρ, fut.

ἵστημα, ατος, τὸ, ὑφρυσμα, fundatio. κλῖσμα.

ἴστιασις, Hesych. est ἀναβύρισις, ξόσις, ὄζεσι.

ἴστιθμι, scimus. νῦν ἴστιθμι, nihil certi habemus, Plato in Epist. τὸ ἐμμένειν αὐτοῖς ἴστιθμι, quos nouimus, Herodot.

ἰστιάτωρ vocabatur Apollo, eo quòd omnia sciret.

ἴστμια, prætextus, prudentia.

ἰστμιὸν Κόνωνα, Apollo Ismenius. cognominatur παῖς ἄγνωστος τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς, teste Plutarch.

ἰστὸς βάθος, æque profundus.

ἰστὸς Θεὸς, æquali pondere.

ἰστόγαιος, ὁ, terræ æquatus.

ἰστογώνιον, τὸ, rectangulum.

ἰστόθυος Θεὸς ἡ, ἁ, arborem æquans. Theoph. hist. lib. 3. cap. 1. vbi amen de arborib. loquitur plantisque transferendis.

ἰστόθυτος, idem victus, æquabilitas vitæ.

ἰστόθυτος, victus particeps, similis in victu.

ἰστόθυμος, ἡ, ἁ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ θυμὸς, quid sit in ædificiis & structuris docet Vitruuius lib. 2. cap. 8. quum inquit, ἰσοδομία dicitur, quum omnia coria æqua crassitudine fuerint structa. Pseudisodomum, quum impares & inæquales ordines corpum diriguntur. Altera est, quam ἐμπλεκτὸν appellant, quæ tiam nostri rustici vtuntur. Quorum frontes poliuntur, sigua ita vti sunt nata. cum materia collocata alternis alligat coagmentis. Plin. lib. 36. c. 22. ita expressit Græcorum structuram: Graeci, inquit, e lapide duro, aut silice æquato constrũt veluti lateritios parietes. Quũ ita fecerint, isodomon vocant genus structuræ. At quum inæquali crassitudine structa ac pseudisodomon. Tertium est empleĉton, tãtummodò tintibus politis reliqua formitò collocata. legitur etiam ἰσόδομον, & pseudisodomon.

ἰσοβρυεῖν τὸ ὠμοφαγεῖν, pariter currere & vnà ferri. Aristot. ἐσοβρυεῖν τὸ ὠμοφαγεῖν, pariter currere & vnà ferri. Aristot. ἐσοβρυεῖν τὸ ὠμοφαγεῖν ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἢ τῶν ἡδίστων γίγνεται, καὶ μὴ ὁ ἄγων παμμιᾶναι ἐκμαῖς ἐσπαρῆναι σὺν μετρῷ. Et 4. de gener. τοῖς μὴ ἀφ' ὑφ' οὗ τὸ ἰσοβρυεῖν, οἷς ἐστὶ χρόνος γενομένης διαιρέσεως.

ἰσοβρομεῖν, cursu alterum exæquans. Plato in Timæo, ἐπεὶ τοῦ μὲν ἑτέρου ἡμισὺ λειφθείσης, εἰς ἐαυτὸ πᾶν μᾶλλον ἰσοβρομεῖν ἐλίττεσθαι κύκλῳ, τὸν δ' ἐναντίως ἑαυτῷ ἐλαττόμενον αὖπᾶ διώκειν. Cicero, Lucifer de & sancta Mercurij stella, cursum habent Solis celeritatem, sed vim quandam contrariam.

ἰσοδύναμος, æquè potens. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. ἰσοδύναμα ἢ ἐστιν ἃ πάσης τῆς βοηθείας.

ἰσοδυναμοῦντα, τὰ, æqualia.

ἰσοδυναμοῦντες, pares adeptiuires, simili virtute pollentes.

ἰσοκλινὲς, ὁ Θ, æquilibris, ἐστὶν ἢ ὀκλὶς ὁ χωμ, cui sdem ponderis & crassitudinis. Nicand. in Theriac. κεφάλαια ἀρμίδος ἰσοκλινῆ. Et alibi ἰσοκλινὲς μόλυβδος.

ἰσοκρὲς, cestè Plinio lib. 25. cap. 13. dicitur à quibusdam sempe ictum minus: quod per totum annũ semper sui sit simile ac est virens.

ἰσοξυγία κυπαρίσσου, in Phigr. cupressorum æqualium & corum, quòd æquabiles (sunt inter se, vel ramos tales habe.

ἰσοῦχος, ὁ, æqualiter. Nonnus, ὑΐα πομπαῖσι ἰσοῦχον ἐφίσσετο, σῷ quæ ac patrem.

ἰσόζυξ, υγος, æquabilis. Nonn. ἰσόζυξ θεσμὸς, pari lege.

ἰσόθεος, ὁ, ἡ, æqualis Deo. ἰσόθεοι vocat Homer. præstanti vir & præditos & Deo comparandos.

ἰσοκοτίδιον, cui præcedunt ὅσοι & πόσοι, Bud. Com.

ἰσοκωλικὰ τὰ, æqualiter desinentia, iuxta mensuram scilicet & numerum syllabarum eorum verborum, quæ membrationis claudunt: ἴσος, æqualis, & κῶλον, desino. Dicunt & ὁμοιοτέλευτα.

ἴσόκαι, ὅως ὡς, donec, dicitur tamen potius ἐσόκαι.

ἰσοκινὴσαι Θ, ὁ ἡ, ἁ, qui est in pari dis crimine. ἐσόκινδυνος ἐαυτοῖς ἐσοκινδυνος.

ἰσόκτων, ὁ, & ἰσόκλα. Hesych. affert pro ἰσόθεος pari gloria nobilis æquè celebrem sic apud Suidam quoque ἰσοκλέης, ἰσόθεος.

ἰσόκληροι τοῖς βίοις, χθονὸς ἄρουσι, æquali sortitione atque substantiagentes. Plutarc. in Lycurgo.

ἰσοκλινὲς, quæ propensus, ὁ ἰσόρροπος, ad æquilibrium quoque tendens. Aristotel. de mundo, τὸ μὲν ἡμῶν ἰσοκλινὲς ἐ δύεται μέσον ὑπὸ γῆν ἀλλ' ἀνὰ φαίνεται ἀ μετέστηκε, &c.

ἰσοκόμφοις, ὁ, ἡ, æquè eminentes. Haly carnasi. ἰσοκόμφοι πόλεις, ἀλλὰ excellentiæ, lib. 3.

ἰσοκρατὴς, ὁ, ἰσοκρατικὸς. Philo de mundo, ἰσοκρατὴς ἢ τῆς συσφίγξεως παλαιὸν, ἴ. æquè pollens, paribus viribus constans, æquè fortis. apud Herodotum, ἐκ μελετοῦφη, sunt ἰσόδομον ἰσοκρατὲς ἀμαχον γωνίαις τοῖσι αὐτοῖσι. Philo, τὸ δὲ ἰσοκρατὲς ἀκλινοῖς βαθμῆσι γ ἀπεκλύτου ὄψει.

ἰσοκρατία, æqualis potentia. hoc nomine ressub. Herodotocitur.

ἰσοκωλον, ος, τὸ, similiter desinẽs, color rhetoricus. Idem æquamembris. ἰσοκωλον, authori Rhetorices ad Herennium dicit compar. Quintil. ἰσοκωλα dici videntur, in pares elocutionẽ tractus incidentia, lib. 4. cap. 2.

ἰσοκωλος, similis ratio & honor. ἰσοτιμία, Suid.

ἰσόμαχοι, οι, æquales in pugna.

ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ, æque magnus.

ἰσομερὲς, etiam dicitur ve πραγμάτων μερὰ, μεταμερής. Athen. τῷ συσπειωτῶν loquens, ἰσομερὲς dixit.

ἰσομέτωπος, æquam mensuram habens, qui est æquali pondere: citur etiam ἰσομέτωπος. ἰσομέτωπος τὸ πολεμικὸν, Aristid.

ἰσομέτρος, ὁ, ἡ, ὁ, qui paris est mensuræ, æqualis mensura.

ἰσομήκων acies esse dicuntur, i. æquatis frontibus, Xenophon. lib. 4.

ἴσος, ον, ὁ, ἡ, æquè procerus. ἰσοώλενος corporis proceritate æqualis, ἰσοώλενος, æque longus & protentus.

ἴσος, ου, τὸ, æquas partes ferre, æqualiter distribui, ἰσοπωλίας ἐξιέναι, ἰσοπωλικὸν, æque lucrativus. Isocr. Laneg. οἱ πολῖται πάντα πρὸς σὲ ἴσα καὶ ὅμοια ἔχουσι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἴσον μετέχουσι καὶ πρὸς ἀλλήλους. Idem ἀφ' ἑνὸς ἁπάντων ἐπιμελεῖσθαι καὶ πάντα τὰ χρήσιμα ἴσα κτᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴσου μετέχειν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Demosth. κ' ὀλιγαρχίαν ἴσον μὲν οὐδὲν ἐνέμει, pro ex æquis partibus hæredes esse possint, Genitique jungitur. ἴσος ἐστὶ τοῖς συμφορὰς ἔχουσι, ἐὰν ἐκ τοῦ ἴσου κοινωνῶσι, nullum habet amicitiæ locum Thucydid.

ἰσότης, ητος, ἡ, æquabilitas, æqua partitio, sortis æqualitas. Nazanz. in Orat.

ἰσόψηφος, ον, æquâ portionem habens, æquis partibus hæres. ἰσόψηφος ἀδελφὸς, Sophocl. Harus, τοὺς ὑὸν ἴσους ἐπιμοίρους τῇ γεγαμηκυίᾳ καὶ ἴσον. Apud Appian. in Iber. dicitur Viriathus fuisse ἰσόψηφος τῷ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῷ, in lucris æquissimus, qui locios mitte defraudaret, sed qua stum ex æquo cum ipsis partiretur.

ἰσοψήφως, Hesych. affert pro ἰσοκλήρως.

ἰσόωνος, exquisitè verba facere. ἰσοωνοῦντες, Hesych. ἀκριβολογούμενοι.

ἰσοωνυμία, pari iure fum. ἰσονομία, pari iure esse cum cunctis, eadem seu iuris æquabilitate vivere, Thucyd.

ἰσονομία, ας, ἡ, legum æquabilitas, æquabilis bonorum honorumque distributio, quum omnia omnibus paria, & dimensa referrentur. Cic. libro 1. de Natura deorum, Summa verò & vis ipsa naturæ, quæ

rilitas Gellio. ἰσότης (inquit Hesych.) φιλότης διὰ τὸ ἴσον τὸν φίλον ὑπέχειν.

Ἰσοτιμία, ας, ἀ, æqualitas honorum, pars dignitas.

Ἰσότιμος, qui ciuili æquitate gaudet, in honoribus gerendis æquabilis parque cæteris. Herodianus de Pertinace Augusto qui filium suum non regio luxu, sed ciuiliter eruditi voluit in ludo, οὔτε μίσητὸν ϗ ἰσότιμον ἐῶν. Item tantundem æstimandus & æquiparandus, quod pretiosus, æqualis, æquiualens, ciuisdem ordinis. Petrus cap. 1. epist. ἀ. πρὸς ἱππόμορ ἡ οὐκ ἀχρεῖον πέσιν, qui æquè pretiosam nobiscum sortiti sunt fidem. ἰσοτιμία ὁ ἡμέτερος, Hermogen.

Ἰσότιμ-ος, æqualis toni. ἰσότονος, eodem accentu prædita, Idem.

Ἰσοτόνως, æquè, perinde, æquali motu.

Ἰσοτύραννος ἀρχὴ, est veluti Romæ dictatura, quæ instar habet regij imperij, Aristot. 2. Politic. οἷον ἐφόρων loquens, ὅτι τὰ μέγιστα ἐξ ἴσου κύριοι μεγάλων ϗ ἰσοτύραννοι.

Ἰσουργέω, Hesychio sunt ἴσα ἐν ἔργοις ἔκα ἐργαζόμενα.

Ἰσόϋψος, æqualiter altus.

Ἰσοφαρίζω, μάσω, τ. μισ, ἀ, æquo, æquiparo, sum par seu similis. Homer. Iliad. ζ. ὑπὸ τε τὸ ἐδύνατο μᾶλλον ἰσοφαρίζειν, ὑ. ὀλίτοδος, neque poterit quisquam eum viribus æquiparare: tractum à similitudine vestium. ἰσοφαρίζειν γὰρ ὀλίτοδος ϗ ἴσα φαίνεσθαι ἐκλεῖ, ἀλλ' τὸ ἴσα φαίνεσθαι ἐλλιπῶς. Ἔφρα ἀθάνατ' ἰσοφαρίζειν, ministerio muliebri Mineruam æmulari. Homer.

Ἰσοφόρος, par ferens, siue ex æquo trahens.

Ἰσοφωνέω, qui est ciusdem essentiæ, ὁμοούσιος. Nonnus. ἰσοφωνὲς γλυκαφόρος, &c. Et ἰσοφωνὲς μέμικται, compar exemplum, & conforme, seu æquale apud eundem.

Ἰσοχάνδυλος, labrum pari libramento dimitto, Gaza.

Ἰσοχείλης, ὁ, ἡ, ὁ ἄ, pertendens, siue plenus vsque ad labra. ζωρὸς ἰσοχείλης δὲ, merum vsque ad poculi labra productum, ita vt poculum vino coronetur. ἰσοχείλη τε ἐπὶ πᾶσι τεθμὸν ἀμᾶ, πλέμη. Pollux.

Ἰσόχειρ ὁ, ἡ, æque lanuginosus, in Epigr.

Ἰσόχρονος, ος, ὁ, ἡ, ὁ ἄ, paribus vel æqualibus constans chordis apud Hesych.

Ἰσόχρους, colore similia.

Ἰσόχρονος, μ. μεσ, tempore æquo. ἰσοχρονεῖν, æquali tempore viuere, eodem spatio temporis vigere. Heraclitus Hermodoro, ἰσοχρονεῖν πόλεσι ϗ χώραις διὰ παράδειγμα, νῦν ποτ' ἐγὼ ἀνδρῶν, nulla ætas silebit nomen meum: tanduiuet nomen Heracliti docti, quandiu regionis nomina & vrbis ipsius Ephesi.

Ἰσοχρόνως, par tempore, Theophr. lib. 4. de caus. plant.

Ἰσόχρων, ος, ὁ, ἡ, æqualis in tempore, coæuus, ὁμήλικος.

Ἰσόχρυσος, in quo æqua auri portio, vel auro repensum, Pollux.

Ἰσοψηφία, par suffragium.

Ἰσόψηφ-ος, ὁ, ἡ, æqualem habens potestatem, par in suffragiis. sit mentio apud Gel. lib. 14. cap. 6. qui sint apud Hom. vers. ἰσόψηφοι, ι. pares. & in lib. Epigr. Græc. ἐν ἰσόψηφ-ος, numero sententiarum inferior. ἰσόψηφοι, in suffragiis dandis æquales, qui idem habent authoritatis, Thucyd.

Ἰσόψυχ-ος, ὁ, ἡ, ὁ, unanimis, pari præditus animo. Paulus 2. cap. ad Philippens.

Ἰσόω, μ. ὤσω, ω. ωκα, æquo, Accus. æquiparo. hinc ἰσώσιμος. Aratus ἐπεὶ ἐν ἀϊδρείῃσιν ἀκορέσῃ ϗ Πανὸς μεγάλοιο ἀΐσῃ ἰσώσασθαι, æquiparasse se, & cum eis de æqualitate contendisse.

Ἱσπανία, Hispania, ἱσπανός, ὁ, ἱσπανίς, ἄδος, ἡ, Hesperia: & σπανία dicitur in Epist. ad Rom.

Ἱσπανὸς, ὁ, Hispanus.

Ἴσπαρ, dicoab ἔσπαρ, vt scribit Gaza lib. 2. Gram.

Ἱσπελίτης, ἴδος, ἡ, clarissatus & ἱσπανίτης, ἔκσπ. g. 1. Reg. 17.

Ἱσπίδιον, Hesych. est δίφθερα.

Ἴστα, acclamatio in eos qui ϗ pronuntiare non possunt.

Ἱστάμενος, ἱστὸ. unde ἱστάδιον, stare fabula dicitur dum populo placet, quem admodum ἐκπάπλεν, quum displicet. Pro inhibeo & reprimo, cum Genit. Chrysost. οἱ γὰ πλάνοι, δέσμιοί τῆς ἀπάτης ταύτης ἵστανται ἐπιθυμίας, cupiditatem non coercent. ἵσταμαι πλατ. adsum. Datiuo. Sophoc. τοῖς ἄλλοισι κἀγὼ πάντας ἵσταμαι, pro παρέχω. ἵσταμαι βασιλέα, regem constituo. Plat. Ep. 8. ἀδίκων γνώμην ϗ ὑβρεῖ ἀρ' ἐπὶ βασιλέα ἑστάσθαι. Item acquiesco, exurgo, consisto. ἵσταμαι πρὸς τινα, ineo bellum, bellum gerendum statuo. ἱσταμένου ποῦ τοῦ, aduersus iniuste intuadentes statuus. Thucyd. ἵστασαι βιάζεσθαι, ἀνίσταμαι, surgo à sedibus. ἵσταται ϗ ὄρος, in pedes erigitur. ἵσταται ὁ ἄνεμος, ventus spirat. ἵσταται ϗ ἡμέρα ἀμφὶ ἀγορὰν, de eum dies eis iustitium est. ἵσταται ϗ φορεῖον, ponderi quod defertur, cedit, Gaza. ἱσταῖος, stare, & ἑστάπεδον, exigi fabula, Budæus epist. post. ἵστασθαι τὸ σφαδάζειν, insistere aduersus id quod est vehementius, Gal. ad Glauc. ἱσταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, in foro exigi & locari, habere Patuam, Aristot. ἱστὰς τὸ ἀγκύλον, in regno positus, Herodot. ἱσταμένου ἐν τῇ πόλιν ἐμοὶ τοῦτο, in paucis verbis persistens, Nazar. in Orat. ἱσταμένῳ ϗ μοὶ, mentis vigi. ad id. dicem dicebatur, hoc est, instans seu imminens. Odyss. ἕ, τῷ μοι δόκησεν ἱσταμένῳ ϗ ἰσαμένῃσι, ι. ὡς ἐγκαλέσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐπεὶ ἐμοὶ ἐκ ἐπιτρέπουσι, inquit Didym. Hesiod. de vere, ἔφρ' ἂν νέοι ἱσταμένοιο, recèt ineunte vere. ἐξ ἱσταμένου, vsque ad 20. diē olim dicebant, vnde Ἰσομηνιὸς ὁ, ἡ ἱσταμένου πρώτου ἢ ἀπὸ ἑνὸς ἄχρι δυοῖν, &c. ἱσταμένου τοῦ μῆνος instante mense, Idē. ἱσταμένου δευτεραίου, ineunte Februario apud ex lib. 3. hist. plant. Theophr. Aristot. in Oec. ἱσταμένου ϗ χιόνος ὡς ἔμοιγε ϗ πολλοὶ ἐπεδόκουν τοῖς ἐπιπόροις, instante tempore, & ante τὸν ἐπιτολὴν φορᾶς πυρίνης ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἱσταμένου, cuius nec vnus vnquā desinit, nec cessat benignitas, Nazan. in Orat. Nascetur etiam est constare & perstare, durare ἀφ' ἱσταμένου. Theophr. de hist. plant. lib. 5. cap. 8. ἵσταται γὰ ἡ τινὰ τῶν πηγῶν ὕδωρ, ἐν συμπάγι ϗ κοίλοις δέπασι, συμμένει ἡ στέγει, fabricatæ naues ligneæ constant materia, nec vitium faciū: in sicco, nec in mari retractæ. σῶστα ϗ ἀδιαῤῥ, desistet infestare, Demosth. ἐπεὶ δὲ ἐδοκοῦμεν ἐκ ἀλόγῳ, hic differendi finem faciemus, ὡς ἀκριβῶς βασιλεῖ, regem delegerunt. ἑστάσθαι ἱστία, vela erigere, & explicari. Apol. Rhod. τὰ μὲ ἑστάδην τῶ ἱδ, nunquam desiturum est ἱστοπλοΐης, telam ordiens, ἱσταδὸν etiam dicitur, Hesych

Ἵστανος, ἐσνεραία.

Ἵστασις, pro ἵσταμα, ἴτας, ἡ, ἵστασις, ἡ, ἵστα, ἡ, ἵστα, ἡ, ἵστα

ἰστός, ὁ, & ἱστία, ας, ἡ, lignum longius aratri, quod est in-
ter vtrunque bouem, temo, ὑμαξ, Heliod.
ἱστών, ῶνος, ὁ, locus qui continet malum, casteria Plaut. Nonn. li-
gnum in puppi emines, ad quod malus reclinatur. Ho. Iliad.
ἱστὸν δ' ἰσοδόκῃ πάσσε θοοπτόνιον ὑφάντῃ: vbi Interp. ἱστοδόκη
ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου. λέγει δὲ πρὸς τὴν φρύκτωρα κατέχοντα τὸν κηδὸν ἢ κάλωσι τὸν ἱστόν.
ἱστός, antemna, hoc est lignum in superiore mali parte per
insuerfum collocatũ, vnde velum pendet Artemid. Oneir. lib. 1.
ἱστία, citis, vel seiunt, in Duali, Aristoph. vt ἴστε in Plur.
ἱστός, οῦ, ὁ, in medio nauis lignum altum, cui alligatur malus.
Id. ἱστὸν δ' ἐξέλκυσε νῆὸς ἀπὸ τῆς πρυμνόσδε θοοπτόνιον ἠδὲ κέλευθα. alij
ἱστὸν & cauum in naui locum cui malus inseritur, exponunt.
ἱστοπέδη, nauis actuaria. Et in textu ἀεὶ ὑπόπλοα dicuntur οἱ κίλινοι, qui
dex textori mali seu ligni è quo stamina ducta sunt. Pol-
lux lib. 7. ἀεὶ ἱστορῶ, &c.
ἱστορέω, ῶ, πεφ. inquiro, interrogo, discoo, διά, χρώμαι, κατασκευ-
ῶ τὸ πλοῖον, ἢ τῆς οἰκίας ἐξοχὰς ἢ ὀροφὰς ἢ τοῖχον, sicut Strabo lo-
quitur, percontor, διά, πυνθάνομαι, scisitor. Sophoc. in Electra. ἱστορεῖ τοι φίλον. Idem in Antig. σὺ δὲ ταῦτ' ἐμοῦ πεύσῃ τε κἀπακούσῃ τάδε. Herodot. in Chon. ἱστορήσαντα δὲ τὰ λεγόμενα ταῦτα ἀγαθὸν εἶναι. Aeschyl. interrogando, quid audiuerit super Arione, vt Gel. interpret. Item vi-
sitare, ab historiis percipio & cognosco. Plutarc. in Lu-
cullo, λέγεται δ' αὐτὸν ἐκ μεμφιμοιρίας καὶ μικρολογίας τῶν ἐπιτηδείων ἱστορῆσαι. Idem, ἀνέζευγε δὲ Ἀντίοχος ἐκ τῶν ὄντως εὐπόρων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱστορῆσαι τὰ πάντα, volens vrbem inspicere & cognoscere. Idem in Cicerone, εἴ τις ἐβούλετο τῶν ἀφιγμένων ἐπὶ τὰς διδασκαλίας, ἄξια τῆς βιολογίας ἰδεῖν τὰ Κικέρωνος, ἢ πάντα ἱστορῆσαι αὐτὸ σὺν τοῖς μαθήτοις ἐξῆν τότε ἢ σωθῆναι ἱστορήσαντα, oculis
discere. Inde κατ' ἱστορίαν ἴσως, visendi gratia ire. Aristid. in
math. ἱστορῆσαι etiam est memoriæ prodere. Theophr. in 4.
ist. plant. c. 14. εἰσὶ δ' ἃ καὶ ἐν ἄλλαις χώραις ἀνέβησαν ἱστορῆσαι, figillatum vitas
mememorare & prodere. vnde τὰ ἱστορούμενα, Plutar. pro rebus
memoriæ proditis. ἱστορήσατε, scriptum accipitur. ἱστόρησα Σπαλε-
τας, vidi peruntes, Galen. lib. 2. ad Glau. ἱστορῆσαι ἢ χάριν, re-
nonem inuisere, Plutar. in Thesco. ἱστορεῖ (inquit Hes.) μετρυ-
σαν δὲ εἰς ἡμέρα τὰ, ἀντὶ τοῦ, κάπαὶ εἰς ὀξύ.
ἱστορία, historia, narratio, cognitio, disciplina, inquisitio, cõ-
tentatio, consideratio. vide Gell. lib. 5. ὧν ἱστορίας ἀναγράφειν τὰ
ἔθνα, plurima quæ auditu percunctando didici, scriptis tra-
dens, Ruel. in præfat. Dioscor. ex historia, Marcel. ἱστορία etiam est
cognitio & experientia propria & fide à sensibus collecta, nõ
cepta aut tradita ab aliis. vt lib. 2. ἴδιος τόπος dixit Galen. ἰσο-
ρῶ τοὺς μὴ σωιζομένους ἐπὶ τῆδε καὶ ὄντας διαφθορεῖς, ex multa in
lectione & cognitione, &c. Sic Aristot. 2. de Animal. ἐπειδὴ δ'
ἐστὶν τῶν ἱστορικῶν τὸ ἀπαγγεῖλαι, ἱστόρει vero apud Hippocr. ἀφεῖ γρ-
ῆν, τοῦτο δ' ἱστόρει, i. humi rei argumentum atque fides ter
omprobatio.
ἱστορικός, qui & Τεχνικὸς dr, historiographus, historicus Cic. qui
s gestas memoriæ prodit. ἡ ἱστορικὴ, enarratio actorũ, Quint.
ἱστορικὸν διήγημα, historica narratio, Aphthõ. ὡς ἀπειρος ἱστορικῶν,
historiarum monimẽtis non rudis, ἰδόκτυος, Plut. in The-
ist. & ἱστορικὸν ἔργον, opus historiale, Plin. Τοιγαροῦν ὁ Ἡρόδοτος, ὃν
ἐπιπλήττεται ὁ λόγος ἀκούειν ἡδέως ἀλλοτρίων ἱστορεῖν ἐθέλοντας ἀεὶ τῶν τοιούτων συμβαλών. Aristot. Rhetor. primo.
ἱστορικῶς, historicè.
ἱστοσπάτιος, præstantissimus in historiis enarrandis.
ἱστός, malum nauis dictũ ἀφ' οὗ τὸ σῶσαι, ab erigendo, Iliad. α, εἰ
ἱστὸν σήσαι, malum nauis erexerunt. Est etiam instrumentũ
textorium è quo stamina dicta sunt, à similitudine mali nau-
ici & ipsum ἀφ' οὗ ἱσταθῆ teste Eustathio. Item ipsa tela, vt
Hesiodi in Erg. πολυδ' αἰθαλόεν ἱστὸν ὑφαίνειν. Ἱστὸς (inquit Hes.) τὸ ὑ-
φαίνον τὸν πέπλον, τὸ δ' ὑφαντικὸν λέπτα τὰ ἔσαια ἢ νήτια.
ἱστόω, ῶσω, σ. ωσα, texo, Neutr.
ἱστωσις, ἡ, textura.
ἱστωτός, ὁ, ἡ, textorius. οἱ ἀεὶ τῷ βασιλεῖ ἱστωτικοὶ, regij textores, Nazian.
Ἰσυλος, ὁ, textor.
Ἴστρικὸν, Istricum vinum, Dioscor. lib. 5.
Ἴστρος, ὁ, ἴστερ, i. Danubius.
Ἰσχάς, auis quædam teste Hesych.
Ἰσχάς, flagellum, scutica, ἡ ἰμάς, Poll. l. 2. legend. ὀστιγίς.
Ἰσχάς, ιτάδος, ἡ, cor, ὀρχίζομαι. Hesych.
Ἰσχάς, pro ἴσασι. Soph. κἀκαὶ τοῖς ἄλλοισι σοφὰ τ' ἐσθλὰ ἴσασι, adstes aliis.
Ἴσχασι, sciat, testis sit. Odyss. ξ. ἴσασι νῶϊ Ζεὺς πρῶτα θεῶν, &c. Sophoc. νῦν
τοῦτο σφῷν ἔστω ἴσασμα, sciant, Nazan. in Orat. ἴσασιν φοβούμενοι, sciant se timere.
Ἴσχασις, scien, testis, præses, prudens, expertus, peritus, ἡ μνεμο-
νες. Hesiod. ἴσασε φίλτατ' ἐμοὶ νόημα, Iliad. σ. Ἄλκιμος αἰ δ' ἐθέλοιμι δόλῳ ἐνὶ ἴσασι πόρτιν ἑλεῖν, Interp. μαρτυρεῖ, ἢ κεντῶ. Suid. Ἴσασ', ἐπ' ἀκρῳ τῷ εἴμι ἀπεπνιγῶν πάλαι. Ζεὺς, vide ἔσαρ.
Ἰσχάσιος, ὁ, ἡ, vide σισυρίγχιος.

Ἰσχάω, anxiè & solicitè cogito. ἰσχάωμι. Hes. est μεριμνῶ, ἀγωνίζομαι.
Ἴσχασις, eodem teste Lacombus sunt κλίσεις κλίνω.
Ἰσχάδιον, caricula, Aristoph. in Pluto.
Ἰσχάδιον ἄνθος, ὁ, quæ vendit caricas. Et ἰσχαδόπωλις, ἡ, ἰσχαδοπώλαινα. Pollux, vbi venunt ficus, & qui vendunt ficus.
Ἰσχαδόπωλις, Crat inus appellant τὰ πλακοῦντα, apud eundem Poll. ea vox videtur significare panem aut placentam aliúdve cus pistorium cui caricæ inallatæ sunt.
Ἴσχαιμος, ος, τὸ, sanguinẽ sedans seu attenuans. σφάγιασι ἴσχαιμον, Gale.
Ἴσχαιμος, ος ἡ, sanguinem sistens, Galen.
Ἴσχαιμος, herba Thraciæ quę sistẽ sanguini mirè efficax. Theophr. hist. lib. 9. c. 15. ὡσὰς δ' ἡ θρακῖαι εἰμὶ αἱ τὸ αἷμα τὸ ἐκ τῶν ἑλκῶν ἐξιὸν πανταχοῦ ἴσχουσαι, ὡς δι' ὅλης λέγεται: ἐμοὶ μὲν καταδοκεῖσι τὰ φλοιώδη δ' αὐτῶν ἐστὶν ἀστρυφότερα: διατραυδιτες, ἴσχειν τὸ κοιλιον τὸ χρῶτι. Plin. lib. 25. c. 8. Ischemonẽ Thracia inuenit, quæ ferunt sanguinem sisti, nõ aperta modo vena, sed etiã præcisa. Serpit è terra mi-
ho similis, foliis aspeꝛis & lanugineꝛis, farcutur in nares, &c. Hom. Interp. Iliad. λ. ἴσχαιμον, i. Aristot. lechiam fuisse tradit, quã Patroclus Eurypili vulneri adhibuit: ῥίζας, inquit, ὧν αὐτὸς κατέπασεν, αἵματος ἐξ ἕλκεος ἰσχανόωσας ἢ ἴσχαιμον κέκληκεν.
Ἰσχαίνω, macero, attenuo. idem quod ἰσχναίνω.
Ἰσχαλεῖν, à via declinare. ἐλαύνων δὲ τὰ πρόβατα, πολὺ ἐφ' ἑκάτερα, Hesych. idem affert ἰσχαλόω pro σκολιόω affert etiam ἰσχαναῖμα pro ἀλήρωτον αἷμα.
Ἰσχαλέος, tenuis, aridus, vescus, λεπτὸς ἢ ἰσχνός apud Hippocr.
Ἰσχανάα, cupit, ἐπιθυμητικὸς εἶναι τινος, Iliad. ρ. de equa μετὰ δ' ἐμνᾶτο ἑκάεργον & Ody. θ. Ἰχνίοι γὰρ ὀπυίειν ἐπιστάμενοι Κυδοιμόν, captus desiderio.
Ἰσχανάω, detineo, ἐπέχω, retineo, inhibeo, λύω, sedo, contineo, re-
moror. Odyss. ι. ἰσχανάᾳ μένος τε μὲ καὶτον ἀέκοντα, retines. Dionys. de situ orbis, pro σπουδαῖ accipit, ἰσχνοῦσι φιλότητα.
Ἰσχανόω, compr mo, κωλύω. Hesiod. ἀμφὶ δ' ἐμοὶ φρεσὶ κῆρ ἰσχανόωσι, viros frigus constringens retinet. dicitur vero ἰσχάνω vel ἰσχνάω, sed τὸ ἰσχανῶ, ἢ ἴσχω.
Ἰσχάς, ἀδος, ἡ, herba est quæ dicitur ἀπὸ σχημαδίζειν, σχηματίζειν τὸν ἄνθρωπον ἀγρία: ramulos duos aut tres a terra producit, iunceos, tenues, rubicundos, parum supra terrã se attollentes: folia rutæ, oblongiora atque angustiora, viridia: eius semen exiguũ, radix asphodelo similis: pyri figura, sed rotunda magis, succosa, cortice de foris nigro, intus candido, purgatricẽ vim habet. Describunt Dioscor. lib. 4. c. 155. Plin. lib. 26. cap. 8. Paul. Ægin. lib. 7. c. 4. & 10. Plinius que tradit hunc raphanum sylueſtrem nasci in montosis & asperis, aliquãdo & herbosis. Quæ prior ita dixerat Theoph. de hist. plant. lib. 9. c. 10. ἡ δ' ἰσχὰς ἡ ἀπὸ φύλλου μὲν ἔχει παραπλήσιον, βραχὺ, μικρὸν δὲ ὑπερῆκες πεῖσι τὸ πλατος ἔζω δ' ἔξ ἀσφοδέλου, τὴν λιπαρὰν φύσιν ἔχουσα χωρὶς ἢ κεγλακυόν. sed legend. χρωδ. etiam cũ Plinio: quod non vi-
dit Caza qui hoc ficco pede transiliit. Ἰσχὰς caricæ etiam, ficus arida, Galen. ἰσχάς αὖον, in Epigr. ἰσχάδες χειλιόδοντες, quæ Atticè dicuntur & χειλιόδους authore Pollu. lib. 6. Colu. lib. 10. in horto, Purpureæq; chelidoniæ, pinguẽque mariscæ. Plin. lib. 15 c. de ficorũ gener. Nouissima, inquit, sub hyeme maturatur chelidonia. harũ etiam meminit Athen. lib. 14. vbi prodit χειλιόδους τε καὶ ἐξ ἐκείνης τῆς ἐρυθρᾶς ἀφικνουμένας ἰσχάδας. Dicitur ἰσχὰς διὰ χλωρᾶς, ἀρχαΐστικῶς, τὸ πρὸς ἀνδρὸς κατηλθε ἰσχάδα dicunt item Comici. Poll.
Ἰσχάς apud antiquos de oleis etiam, siue oliuis dicebatur: τοὺς ἀφυστέρους καὶ γλυκέλαιους ἐλάδας, καὶ ἰσχάδες οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ὡς ἐπὶ στρογγύλοις αὐτὰς ὀνόμασι γλυκερῷ. Eustat. dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἰσχνὰς ab ἰσχνὸς, quod est ab ἰσχὺς, Ἰσχὰς ab ἰσχὺν dicitur etiã anchora vt in grypho illo apud Eustath. ταῦτα γὰ μαρίσιον τὸ νηὸς ἄγκυρα, ἰσχάδα.
Ἰσχάω, ἰσχάσω. (ἰσχάδα.
Ἴσχεο, contine te, mane, σκαῦε, ἵστησο, siste gradum. Apol. lib. 2. Arg.
ἴσχεο νῶϊ, Hom. Iliad. ἐ, σὺ δ' ἴσχεο, i. te reprime & iram cohibe.
Ἰσχιάδιος, ὁ, ἡ, coxendicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur. Dioſc. lib. 2. ἰσχιάδιοι δὲ πάντα κριμ, medicamentum quod illinitur ischiadicis, idem lib. 1. cap. 208.
Ἰσχιακὸς, ischiacos, apud Gel. lib. 4. c. 13. idem quod ἰσχιάδικός.
Ἰσχιὰς, arthritidis species. apud Ægin. et coxendix apud Marcell. l. Dioſc. ἰσχιάδιοι, dolores coxendicum ἰσχιάδα, ἀφικα, coxendicum dolori medetur. Hermol. lib. 1. Dioſc.
Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix, & neruus ille qui coxendicem femori cõmittit, acetabulum coxæ. Alex. Aphr. φίλτατ' ἀνέρων ἐν θιλῇ ἀεὶ ἰσχίᾳ μερίδι, i. ex coxarũ partibus. Interp. Hom. exponit, ἰσχίον, τὸ ἐπὶ τῷ ὀσφύι ὀστοῦν, οὗ ὁ μηρὸς ἐν τῇ κοτύλῃ, ᾧ ἐστὶ κοτύλη ἰσχία ἐκ τοῦ ἰσχεῖν τὸν μηρὸν ἐν τῇ κοτύλῃ, ᾧ ἐστὶ κοτύλη ἰσχία ἐκ τοῦ ἰσχεῖν τὸν μηρὸν ἐν τῇ κοτύλῃ, ᾧ ἐστὶ κοτύλη ἰσχία ἐκ τοῦ ἰσχεῖν τὸν μηρὸν ἐν τῇ κοτύλῃ, ᾧ ἐστὶ κοτύλη ἰσχία ἐκ τοῦ ἰσχεῖν τὸν μηρὸν ἐν τῇ κοτύλῃ, caret natibus. Caza de simia, lib. 2. Anim. ἰσχίον καὶ ἰσχίωσις, coxendicũ cruciatus, Dioſc. lib. 3. ἰσχίου πόνοι, coxendicum labores. Idem lib. 1.
Ἰσχίς, Hesych. lumbus siue lumbi, ὀσφύ.
Ἰσχναίνω, μ. ανῶ, σ. γκα, attenuo, arefacio, Accuſ. Aristot.
Ἰσχνασικὸς, ὁ, ἡ, vim habens extenuandi, extenuans.
Ἰσχνασία siue ἰσχνασις, extenuatio, Cic. gracilitas. Aristot. in 4. Meteaph. ἀπὸ ἰσχνάνσεως ἢ ἰσχνασίας τὸ τέλος.
Ἰσχνέον, ὁ φίναξ, ἢ πλακόεις.

Ἰσχνόργυρος, ὁ, ἡ, tenuis argenta de rebus disputatio, λογολεσχία. Suid.

Ἰσχνός, ἡ, ὁν, macer, exilis, strigosus, tenuis, ἀπὸ longitudinem subtilis & gracilis. Aristophan. ἰσχνὸς χρωματίζεται tenue dicendi genus, vt Gel. l. 7. gracile. ὑπὸ ἰσχνοῦ, gracilis habitus. Plut. in Lyc. caseus recens, vt τυρὸς χρωμὸς dicebatur, ita ἰσχνὸς ὁ ξηρὸς, Pollux in sexto.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas, siue hæsitatio. ἰσχνότητα τῶν σώματων, Gal. l. 1. ad Glauc. extenuatio.

Ἰσχνοφωνία, hæsitatio linguæ, vocis exilitas, Quintili. est etiam hæsitantia linguæ Cic. Arist. in Prob. ἡ ἰσχνοφωνία, ὅτε τὰ μὲν διώκειται τὰ χρῶ σωφέρεται ἐπίμεν συλαβῶν ἀφὲς τὰν ἑτέρων. Alibi, ἡ ἰσχνοφωνία εὐσέτως ἔχει.

Ἰσχνόφωνος, ὁ, qui gracilem habet vocem, aut vocem amisit, cui vox supprimitur & sistitur inter loquendū. Arist. hæsitator.

Ἰσχνῶ, me reprimo, σταύρωμαι, me contineo: item hæreo. ἰσχνῶμαι τῷ φωνῇ, vox mihi sistitur. ac retinetur, Aristot. ἰσχνῶν φθῆναι, κατασχεῖν. Suid.

Ἰσχνῶσις, ὁ, vrinæ suppressio, obstructa vesica, à Galen. desinitur integra vrinæ suppressio, quæ vitæ periculi ferat. vide Mar cell. l. 1. Dios. hunc opponitur σπαργέρεια.

Ἰσχυρίζομαι, affirmatè contendo, affeuero, confidenter loquor, obnixè, altero, μεβαιόμαι, vi vtor, contendo, Xenoph. Aliquando significat nitor. vnde ἰσχυρίζεται τῷ νόμῳ, vel τῇ φυσικῇ λόγῳ, in hoc fiduciam causæ collocoidem est enim quod σφόδρα. ἰσχυρίζομαι ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν, aduersus impecilios virib. contendo, Arist. ἀ. Ethic. ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, vtilitate nititur, apud Demost. ἰσχυρίσασθαι τὸν ἐξ ὑπνου, de corporibus defunctorum defensioni fuæ fidem fumpsisse, Plut. in Solon. εἰς τὰ μάλιστα πολεμοῦσι ἰσχυρίζόμενοι τῷ σφετέρῳ πολλάκις, ὡς οὐ δυνατὸν ἐστὶν αὐτοὺς, & c. maxime Ptolemæus eo firmior validiorque facius, quòd sæpe veritatem præcluisset, non fore, vt eū Nero interimeret, &c. Plut. in Galba. sic Philep hus. ἰσχυρίζεσθαι pro affirmare, βεβαιοῦσθαι. Synes. ἰσχυρίζόμαι ἢ ὡς ἔστι τὸ ξῆν ἡρῶν ἐκείνων διὸς τοῦτο λέγειν, Æschin. pro contendere dicendo, & conuti vsus est.

Ἰσχυρίζω, μι ἰσω, τισα, roboro, affirmo, affeuero, astruo, confirmo, comprobo, Actiu. Accus.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia, obstinatio, contumacia. Iosep. τοῦτο τὸ ἴδιον τοῦ πάθους ἡ τῆς ἰδιώτου ἰσχυρογνωμοσύνης τὸ κακὸν ἐν ὑμῖν ἐγκατασπείρασθαι. vtitur & Dion.

Ἰσχυρόγνωμος, pernicax, tenaxque propositi. ἰσχυρογνώμονες, pertinaces. s. Arist. 7. Ethic. οἱ ἰσχυρογνώμονες οὐ μεταβουλεύονται, ἀλλὰ μένουσιν ἐπὶ τοῖς πρώτοις λογισμοῖς. ἰσχυρογνώμονες, qui ex suo arbitratu præiudicato sensu statuunt.

Ἰσχυροποιέω, fortiorem facio, confirmo, corroboro. ἰσχυροποιοῦσθαι, Hermog.

Ἰσχυρός, ὰ, ὸν, radicem valida tam agens, Ioseph.

Ἰσχυρός, ὰ, ὸν, breuis, apud Aristoph. in Pluto, fortis, granis, potēs: ad vires referitur, non ad magnitudinem, vt notat Erasm. ἰσχυρὸς ἀσθενέστερος, robustus. ἡ ἀσχυρὸς, principii pars est rei potentissima, Arist. in Probl. ἡ τοῦ ἰσχυροῦ, vi, omni ope. τὰ ἰσχυρὰ πόλεως, vires ciuitatis, Æschin.

Ἰσχυρόω, μι ὥσω, corroboro, confirmo.

Ἰσχυρός, vehementer, enixe, admodum, Xen.

Ἰσχύς, ὑος, ἡ, fortitudo, robur, impetus, vis, vires, virtus. ἰσχὺς ἡ ἰδία μου, Plat. de Leg. i. vis & robur. ἰσχὺς τοῦ κόσμου, Philon de mundo, vis roboris. Soph. ὁρᾶς, ὡς ἀσθενὴς ἡ θεὸν ἰσχὺς ἐστὶν, quanta sit deorū potestas. ἰσχὺς μάχης, certandi robur, Thucyd. Hesych. ἰσχὺς, ἡ σύνεσις ἢ μάθησις.

Ἰσχύω, μι, ὑσω, ὑνα, possum, valeo, rerū potior. Neut. absol. Philo de mundo, ἡ κόσμου ἀρχὴ σφαιροειδὴς ἰσχύσα, mundum gestare posse. μείζον ἰσχύειν, plus posse, Aristoph. Iungitur interdum Genit. ἰσχύω ἐμαυτῷ, tum mei iuris, idem. Interdum Datiuo. Xen. ἰσχύειν τοῖς σώμασιν, corporibus validis esse. ἰσχύω ταυτικῇ, classe polleo. ἰσχύω τοῖς ὅπλοις, armis valet, idem. Itē cum Accus. Chrysost. ἰσχὺν ἰσχύουσι φίλοι, τῶν ὄντως ἰσχυρῶν, quod non potuit metus, id potuerunt preces. ἰσχύσαι εἰς τοσοῦτον δύναμιν ἐμαυτῷ πορίσασθαι, poterant quod triginta populi ductores, Arilst. Polit. i. tantum quantum.

Ἴσχω, habeo, ἔχω: vt dicebant Stoici τὸν φρόνιμον ἰσχυρὸν τὸ ζῆν ἴσχειν οὐ τὸ τυχόντως ἔχοντας, ἀλλὰ τοὺς ἀπὸ τῆς φύσεως ἀπ' αἰῶνος, id est, Cic. 4. de Finib. Nō metuit opos commendatos elle nobis, primatuque ex natura hanc habere appetitionem, vt conseruemus nosmetipsos. Sic ἴσχει αὐτὸ τὸ ἔχ apud Theophr. hist. lib. 1. cap. 13. Item retineo, teneo, κατέχω, detineo, coerceo, contineo, κωλύω, veto, sustineo, cohibeo: vt Iliad. γ. ἴσχετε, ἀχαιοὶ, continete vos ipsos Accus. tan. Lasc. ἴσχε βίαιον. Arist. de mundo, διαφορὰς ἴσχει πολλὰς, tot habet differentias. Hesiod. οὐδ' ὧν ἴσχει νεοχμὸς ἐπὶ χθονὶ δῆμος ἀρέσσει, quæ in se complectitur animus. Ibidem, ἴσχουσι δὲ πολλὰ μεμῳρὰ ἐν ἑαυτοῖς, quæ in se habent. Aristophan. ὑπ. ἴσχει τὸ πρῶτ' ἀναλῶς, pedes tenere vice mutata. ἴσχε κάμου μνήμην, scito mei memor, tene mei memoriam, Sophocl. ἄῤῥαστος ἴσχων ἰὼ ἰσχὼ, sistit sanguinis reiectionem, Dioscor. l. 2. ἰσχὺς μὲν τὰ μὴ ῥέοντα σχέτλ, Euripi. quiddam me vetat cōsilio traducere. ἰσχὺς σφυρὸς ἀνάπαυσις, eos id bene olentes reddit. Hesych. ἰσχὺν ἀπὸ πάντων ἔψυχος, ἰσχὺς ἰσόν. ἰσχὺν αὐτοῦ χαλάσαντες σφῶμα πᾶν, res eis in deterius cedunt, Thucyd. ἰσχὺν ἀδικῶ τῷ σώματι, male habeo, Plat. de Leg. ἰσχὺν ἀσυμφορὰν, recte sto, Cels. de Senect. ἰσχὺν ἐμπίπτουσι, experientia cognosco, Plat. de Leg. ἰσχὺν Genit. ἰσχὺς πάγκρια ἐν Epigram. ἰσχὺν τοῦ τοξάνου, progredior melius, si lat. de Leg. ἰσχὺν ἀπὸ σανιδῶν, colo, solicitudine propior, idem ibidem. τοῦ ἰσχύν, interpretan. ἰσχύοντες φεύδεσθαι τοὺς ἀκούοντας adeuntes, Thucyd. ἰσχύει etiam αὐτὸ τὸ ἰσχύειν, id efficere, cum ad precium refertur, vt in memorabili ista Pericli sententia de auliciis, βοσχεῖς τὸ δὲ σαυτοῦ ἐμπειρίᾳ σαφῶς ἀπὸ τῶν ἄλλων σοφὸν ὄψεσθαι ἐν πολλοῖς ταυτοῖσιν, μᾶλιστα ἢ ἐν τοῖς πολέμοις. ἔστω γὰρ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἀδικεῖν ἐν τοῖς ἐν ἀδικεῖν ἐκείνοις τῷ ἀξ ἢ τὸ ἐφεῖρόντος βάλλειν ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ἀσφαντικοῦ λόγου ἰσχύσαι, οὐ τὸ πᾶς τοῦ ἀδικεῖν ἀξ τὸ τὸ βασιλεύσαι ἐν τοῖς ἀσφαλεῖς ἀλεσσοῦ γίνονται. Est etiam ἰσχύει, decrescere. Arriano de Indiæ fluminib. χειμῶνι ἐγκατα, ὅπερ τε γίνονται ἐς τὸν ὠκεανὸν ἐσβάλλουσι, hyeme decrescūt & aliquā vado transiri poss t.

Ἰσωνίας, ὰ, æquale precii, ἰσωνία, vel ἡ ἴση ἀγορὰ quum vid. ri seu æquali precio res emuntur.

Ἴσως, δ', ἴσως που, fortasse, æqualiter, quē, iustè, rectè, pariter la to ἴσως τάχα, fortasse. Idem in Apol. ὑμεῖς δ' ἴσως ταῦτ' ἀπὸ μῆκος ἡδέως ἂν μου ἀκούσατε: vbi ἴσως & τάχα ponuntur ἐπ' ἐλαττον. Cum Indicat. vel Opta. cum ἄν, Gaza l. 4. ἴσως δὲ τάλεσι, vel late de Leg. πάχα πάνυ ἴσως, fortasse χαδὸν ἴσως, fere & in epist. ἴσως Aristot. non solùm in re dubia, sed etiam in ta addere confueuit, vt Rheto. 3. ὃ δὲ πιστικὴ ἴσως ὁ πασεσιμὸς ἀφώνεται λόγω.

I T A B T P I Q N, proprium nomen montis, ca. 25. Hier.

Ἰτᾶ, ᾶς, ὁ, dicitur ὁ Ἀδᾶς, teste Hesych.

Ἰτακὰ eidem funt ἰσία, εἰς ἃ ἔδι ἰσοὺς διατίνει.

Ἰταλία, Italia, filia Themistoclis, Plut. in Themist.

Ἰταλιάζειν, degere in Italia. Hesych. ὁ ἐν Ἰταλία διατρίζειν διδιάβο

Ἰταλικὸς, Italicus.

Ἰταλιώτης, arrogans, impudicus. Et Italiotæ, Græci Italiam incolentes. Suid. ἰταλιώτης, ὁ ἀλαζών, vide ἰταλός.

Ἰταλιωτικὰ πραπέζης, Italicæ, siue Italioticæ mensæ. Plat. in Ion. ad Dionis propinquos, ἐκδύντα δὲ μὲ ὁ ταύτη μεμβάθ ἀδυπάθειαν ἀπολωπικὸν τε ὁ συρακουσιῶν πραπέζῶν πλήρης ἀδαμὰς ὄψεσι, Cic. Tusc. 5. Quò quum veniſſem, vita illa beata ferebatur, plena Italicarum Syracusanarúmque mensar, nullo modo mihi placuit.

Ἰταλὸς, prisca lingua bouem sonat: hinc ἰταλοί, Cell. li. 11. cap. 1. olim Græci tauros vocabant, vnde & Italia dicta creditur. Iumel. l. 6. ἰταλοὶ καὶ ἡ ἰταλικὴ differunt, vt σικελοὶ καὶ σικελῶται. ἰταλοὶ veri prisciique Italiæ habitatores dicuntur ἰταλιῶται uenæ Græci qui Pythagoram honorarunt, Arist. Rhet. l.

Ἰταμὸς, ὸς, ὸν, impudens, improbus, audax, animi impotens, ὁ ἡς σκληρὸς ἐς ὀμοὺς. ὥσπερ τὸ πεδὸν τὸ ὁρμᾶν, τοιοῦτον ἢ οἱ ἀσφῆτες. Ἐτ ἰταμὲς ἀν' ἐφορ τὰ δύνα ἡ ἀ τῆς πᾶ. τὸ ἰταμὸν, audacia. τὸ ἰταμὲν ἀ ψυχῆς, animi constantia, Plut. in Rom. et apud Plat. opponitur ἡμερος. ἰταμὸς ἀ ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀ προσώπου. Ἰταμὸν ἐσαι. t: uci & horrido vultu Porſenam intu Pub. l. ἰταμώτερος κυσὶν, Aristoph. l. τῆς ἀφυκικῆς αὐτῆς.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, violentia.

Ἰταμῶς, temere, effrenate, impudenter.

Ἰτᾶς, iusiurandum, ὅρκος, ὁ, ἀπαὶ ὁς, Hesych.

Ἴτᾶμι, venite, accedite, fueritis. εἰ ἴτε, ſi fueritis. εἰ ἴτε μοὶ ἀὶ ab eis ſi teritis, Thucyd. ἴτε ὁ ἄ, agite, hortandi, Plat. de Le

Ἰτέα, ας, ἡ, ſalix, ἀφ' ἧς τὸ ἰτέαμ. παχύτατος τὸ ἀδρεπὲς, Etym. ἰτέᾳ ἀλπίσας ab Homero dicitur, i. ſalix frugiperda, quia, vt inquit Pl. 16. c. 26. ocyſſime ſalix amittit ſemen. Eſt etiam vrbis non a Pro haſta legitur apud Euripid. ἰτέινοι βάβδοισι, virgis ſaligneis Herodot.

Ἰτέινος, ὁ, ſaligneus, Theophr.

Ἰτέος, cundum, Plat. 2. de Rep. τοῦτ' ἰτέον, hac via eundum eſt, vi ta tenenda: vnde ὑπεξιτέον dicitur & ἰτητέον.

Ἰτὸν, ῶδος, ὁ, ſalictum.

Ἰτὸν, ſibilus, συρισμὸς, Hesych.

Ἴτυλος, conſtans, ἑστὼς, ὁ, ἀκίνητος, Æſchyl.

Ἰτύς, ὸς, impetuoſus, ἰταμὸς, σφοδρὸς, tempeſtiuus, ardelio, impu Ariſtoph. νεφ. Σωκράτης, ἀνὴρ σοφὸς καὶ σπουδαῖος, ἰτὺς, interdum et in bonam partem pro magnanimo, & animoſo Plato.

Ἰτύνειν, Ariſtoph. pro ἰτέον.

Ἰτυπὸς, ὸς, ὸν, temerarius, præceps, vel etiam temerarium & ſi cipiem reddens, Ariſtot.

Ἰτυραῖος, ὸν, genus placentæ pertenuis ex melle & ſeſamo, be rium, μακαρωνίδες πλακοῦς, libum quoddam, Ariſtoph. Cor. Ἰτυραῖ, μᾶλλον ἢ κεκτὸν διὰ σησάμου ἢ μέλιτος ζῳούμεν, Iriti tenuis placenta eſt additis ſeſamo & melle confecta, Athe l. 14. Idem Athen. l. 3. Ἰτυραῖον libum Latine dici ita oſtendit, ſe

ιτσωλίζα πλησιόν ἐν γάλακτος, ἵνα μὴ τυρὸς γένηται λίαν πικρόν. sed ita corrigendus corruptus codex. ἵνα τὸ vulgo vocat *Marcellus*, id est, ἡμέρας Galen. in Glossis Hippocrat. Quod friabilia ἡ ὑπόπικρα. Ipsi verò Galeno ἵνα μὲν duo genera, ἵνα μὲν ἁλόπικρα, lib. 1. de Alimentis. vide & de tuenda valetud. 3. & Hesych. ἵνα τὰ, fuminales placentæ, ὑπόπικρα πέμματα. Et Dioscor. l. 4. docet semen papaueris erratici mi ceri μὴ πρόσω ἵνα τοῦ, id est, mellitis & dulcaribus, Marcel. & Ruel. placentibus, Barbarus. fuerint qui crederent Itria hæc esse, quæ ipsis fuminalia a fumine appellat, quod Marcello ibidem non probatur, qui differte indicat ἵνα τε & ἵνα τε, quod ἵνα τε placentæ & dulciaria, ἵνα τε verò ofellæ tomaculave aut similia, ἵνα τι ἐστὶ, quæ inter vmbilicum & pubem in hominibus est, in quadrupedibus autem fumen dicitur: propterea loco Dioscoridis supra dicto legendum censet non κτενιὰς, sed ἰσχιάς.

Ἰ᾽ν, τὸ, abdomen, pubes, Ruel. & Barbar. imus venter Marcel. l. 1. Dioscoridis. Suid. τὸ ὕστατον τῆς οὐραίας μέρος. Lasc. in Epig. vtrem exponit, videlicet pelle confectum. ἵστερν & ἵστερν pro eodem. vide in dictione ἵστερν.

Ἰ᾽ν, vestes ex pellibus, rhenones, διφθέραι, Pollux 8. dicuntur & ἵνδιαι, Hesych.

Ἰ᾽ν, orphanus, solus, puer, tener, ὀρφανὸς, Suid.

Ἰ᾽ν, pro ἐστὶ, sciat. apud Plat. in epist. 7. γίγνοι δ᾽ ἂν οὐδ᾽ ὅπως, ἵστω ζιὸς, ἵνα μὴ θνῄσκῃ, quomodo autem contigerit, testis sit Jupiter.

Ἰ᾽ν, filius Tereos, Aristoph. in Auib. πολυόψαμμα ἵτυν Ἑλλησποντίαν, ἵνα μὴ ἵτυν ὀρλυγέα ἵτυν τὴν ἐλεεινὴν φθεγγομένη. Ἵτυς, cutum, Suid. Et ἵτυς idem quod ἵτέα, salix.

Ἰ᾽ν, genet. fœm. est in Epig. quodam, rotæ circunferentia, qua radij infiguntur & axis agitatur, vmbo, pro ora clypei, Hesiod. ἀμφὶ δ᾽ ἵτυν βοέην κοίλην ἔβαλ᾽ ὄμφακι ἶσην. & ambitum deducit ab ἰὼ, vado, ἡ κύκλου διάθεσις, in Epigr. legitur pro vertigine & volubilitate. Inter. Hom. exponit ἵτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ σχήματος, curtatura seu circunferentia est rotæ quæ solet fieri ligneæ, super quam circumponitur alia ferrea ad maiorem solidatem & conseruationem, quæ dicitur ἐπίτονον, ἡ σιαγών.

Ἰ᾽ν, concedat, eat, abeat, Nazan. in orat. εἰς τὸν μὴ πιστεύοντα, sed hinc concedat, ἵτω δὲ, ἐκχεέτω, pro aduersio concedentis. Sotiocl. Philoctet. ἵτω, πειράσω, πᾶσαι ὠξυκώλω αφεῖς.

Ἰ᾽ν, & Ἰ᾽ωνία, ἡ, Diana.

Ἰ᾽ξ, ἡ, vox, sibilus, clamor. Nic. in Ther. de Basilisco, ὃν ἀεὶ ἐν κόνει σκιερᾷ θέα κνεφάσκια γαίης Ἰυγὴ μίμνει. Interp. ἰυγὴ vox et inarticulata, φωνὴ ἀδιάρθρωτος, ὅπου τὸ συμβάλλειν τοῖς πτοιοῖς.

Ἰ᾽ζω, ὁ, clamor, pulsus, συριγμὸς, fistulæ cantus.

Ἰ᾽κτω, clamans.

Ἰ᾽λγος, ἡ, auicula quam describit Artist. hist. Anim. lib. 2. cap. 8. vertitur à Gaza turbo, torquilla (vt ilgóque vocatur ἰυγξοὶ) certicilla. aliquorum opinione eadem σπιζοειδὲς siue σπιζουσῆς notacilla dicta ἡ κίγκλος ἡ καὶ σπὶς quidem Galen. li. 2. περὶ τροφῶν. Vide Theocr. Comm. in hunc versum in φαρμακ. Ἰυγξ ἑλκεσίπωλος ἐμοὶ ποτὶ δῶμα τὸ κεῖνο ἄγοισα ἔχοι apud Xenoph. ἐν οἴκῳ. habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Nam hanc aum ad amatoria fabulantur mirè prodesse. vnde & pro illecebra sumitur. Pind. in Nemeis hymno 4. Ἰυγγι ἑλκομαι ἔπος. Vide fabulam de Iynge apud Interpr. Suid. etiam adnotat Ἰυγγα καλεῖσθαι vocari. Est & Ἰυγξ ipso authore magarum turbo & rhombus. vide Κίγκλος.

Ἰ᾽ιγμὸς, σύριγξ, fistula cano, agresti voce profero. Item clamo vt mulieres. Odyss. γόῃσί τ᾽ ἰύζοντες ἅπασαι μείρακες ἠδὲ γυναῖκες, id est, βοῶντες. Callim. ἰύλαγμα δ᾽ ἀεὶ θ᾽ ἕρκος ἔχων ἀγ κληροδότης, id est, sibilans. Et Iliad. 2. de leone loquens, ἀμφὶ δ᾽ οἱ στῆθος τε καὶ ὤμοι τρίχες ἀθρόαι ἔασι, τοὺς μὲν τε μάλ᾽ ἰύζοντα, interp. ἀγρυπνοῦντα, φρονοῦντα, φροντίζοντα. fit autem ab aduerbio ἰοὶ. Hinc

Ἰ᾽ιγξ, edens sibilum, vocalis, συριττικὸς ἢ λιγυρὸφθόγξ, Thiocr. Eydyl. 2. ἀνθ᾽ ὧν δ᾽ ἐπὶ λοχὸν ἰύγξατ᾽ Ἀπόλλωνος.

Ἰ᾽ιγμὸς, sibilus, συριγμὸς, clamor, vociferatio. Hesych.

Ἰ᾽ΘΙΜΟΣ, ὁ, ἡ, ἁβὶ ἴθι & θυμὸς, potens, virtute potens, ἰσχυρὸς, ἐρρωμένος. Hom. Il. 4. πολὺ δὲ βέλτιόν ἐστι ψυχὴ δειλοῦ ἀνδρὸς ἰθείης, &c. vbi gener. est fœm. Inuenitur etiam ἰὸ ἴθιμον, vt Iliad. 5. ἰὸ ἴθιμον ἀλέξω.

Ἰ᾽θυς, fortiter, ἰσχυρῶς, potenter, ὑγιῶς. Iliad. 4. ἰθὺς ἀτάσσετε.

Ἰ᾽θυς, quasi ἰσφικελῶς, a pedum celeritate. ἰθὺς πόδων pedem significat, Etym.

Ἰ᾽θυφάλλιος, Iphicrates Athenien sius dux.

Ἰ᾽ικράτεια ἀθλησις, calceamenta Attica, quorum meminit Athenæus.

Ἰ᾽λὺς, ὁ, pinguis, πιμελὴς, bene nutritus, vegetus, potens aut imbecillis, non vegetus, Etymol. ἰφία μέλαινα, ὑγρὰ, ἁπαλὴ, ἰλύς, oues pingues & lætæ, Hom.

Ἰ᾽λιος, pulcher, velox. Item proprium nomen, Etym.

Ἰ᾽λλος, ὁ, ἡ, vulnus.

Ἰ᾽μάς, ὁ, ἡ, supercilium, ὀφρὺς, Suid.

Ἰ᾽μερος, vel potius (vt legendum puto) ἵπερος, herba est quæ floret æstate nondum editis foliis & caule seminéque prouenit, Theophr. de hist. plant. l. 6. c. 6. & cap. 7. quibus legitur ἰσχυρὸν. & lib. 7. cap. 12. quo loco scribitur πρωϊνὸν, & apud Dim. etiam Typhyon inter æstiuos flores l. 21. c. 11. Apud Aristoph. ἰφυολεθρὶς sylue stris genus est.

Ἰ᾽ΟΥ Λ, vel ἰούλη, cutis squatinæ piscis apud Galen. l. 1. de cõp. Med. κυβιτοὺς. Hippoc. ὅσα ἐστὶ τετράπουν τε καὶ ἐμβρυῶδες, ἰχθύων οὐδὲν ἔστιν οὐδὲ ὀνυκτύλιόν τι ἔχει οὔτε δύο, ὅσοις μὴ ὀπισθίαιν ἡ σαὶς, potest ἰούλη significare, inquit Galen. in Gloss. Hippoc. vt iuguem siue vncum ferreum ad partus mortuos extrahendos. vide in dictione ἐμβρυουλκεῖν.

Ἰ᾽χθυάζω, venatur vel pisces. ἰχθυᾶ, cupit piscari.

Ἰ᾽χθυάσασθαι, piscabantur.

Ἰ᾽χθυάω, capio pisces, Hesiod. ἀδλοφάγος τ᾽ ἦ τὴ ἰχθυόεντας ἰχθυάοντας, inhiantes piscibus.

Ἰ᾽χθυβολεύειν, piscari, lib. 1. Epig.

Ἰ᾽χθυβόλος, ὁ, piscator.

Ἰ᾽χθύδιον, τὸ, piciculus, Matt. c. 15.

Ἰ᾽χθύϊσματα, τὰ, squamæ, scobs, ramenta, ῥινήματα. vel βίσματα, πρισίσματα. apud Hippoc. λεπτὰ ἰχθυίσματα li. περὶ ἑλκῶν, Galen. exp. λεπτὰ ἰσματα φολιδωτὰ. alibi idem Hippocr. dixit κοπρολίματα.

Ἰ᾽χθυηρὸς, ὁ, ἡ, aptus ad pisces, piscarius, vel piscatorius vnde σταλὶς ἰχθυηρὸν, lances piscariæ, apud Aristoph. in Pluto. οἱ ἀπὸ τῆς ἰχθυηρᾶς χαράδρας.

Ἰ᾽χθυικὸν πύλη, porta piscium, ca. 15. l. 2. Paralip.

Ἰ᾽χθυικὸν τέχνη, fuscina, τρίαινα, Suid. idem quod ἰχθυόκεντρον, τρίαινα ἐ δὲ μεγάλων ἰχθύων χρῶνται.

Ἰ᾽χθυοβολεῖς, & ἰχθυοβόλος, piscator.

Ἰ᾽χθυόεις, όεντος, ὁ, piscosus, & Cat. pisculentus. ἰχθυόεντα κλῆθρα, Hom. ἐπ᾽ ὠκέα κλῆθρα λέγει, inquit Dydimus.

Ἰ᾽χθυοκόλλα, gluten ex pisce, de quo Dioscor. l. 3. Item & piscis nomẽ cui glutinosum est corium, idémque nomen glutino est. Plinio ichthyocolla, li. 32. c. 7.

Ἰ᾽χθυοκώς, οῦς, piscator.

Ἰ᾽χθυομαντεῖς, apud Athen. diuini ex piscibus futura prædagientes.

Ἰ᾽χθυοπωλεῖον, οὐ, ἡ, locus vbi veneunt pisces, piscaria Varroni, piscatium forum Plauto.

Ἰ᾽χθυοπώλης, qui vendit pisces, ichthyopola, piscarius Varr.

Ἰ᾽χθυτροφεῖον, ὁ, τὸ, piscina, piscium viuarium. ἰχθυοτρόφιον, piscinarius Cic. ἰχθυώνη Hesych. ἰχθυαγωγὸς.

Ἰ᾽χθυτροφεῖον, aquarilium animalium receptacula, Colum. l. 8.

Ἰ᾽χθυόεσσα dicta Icarus insula ob pulchritudinem piscium quos habebat.

Ἰ᾽χθυοφαγέω, piscibus viuo.

Ἰ᾽χθυοφάγος, ὁ, ἐκ piscibus viuens. dicitur & ἰχθυοφάγος, pro eodẽ. vnde ἰχθυοφαγοσκιάσαις, in Epig.

Ἰ᾽χθυοτηρὶς, in Epig. pisci hęrens.

Ἰ᾽χθύϊς, ὁ & ἰχθῦς, piscis. ἰχθῦς τὸ ἰσθὺν, τὸ ὁρμιὰν, ἵνα ὑδρεῖα τῷ χ, Etym. ἰχθύεσσιν, auftrinus piscis, Proclus in Sphæra. ἰχθῦσι, piscibus. ἐκ τοῦ ἰχθύσιον. ἰχθῦς ἀφ᾽ οὗ, ἀπροξύτων, Demosth. ἐκεῖνον ἰχθύϊ πρόσχες, idem.

Ἰ᾽χθυόω, ὁ, ἡ, piscosus, pisceus.

Ἰ᾽χθυωδάριος, piscium modo.

Ἰ᾽χθὺς, turdus, μύκλος, Suid.

Ἰ᾽χμάστα, eidem Hesych. ἰχμὰς, vestigia.

Ἰ᾽χνάη παρὰ Δηναῖ νέμεται, in Epig. à Nemesis virgo sequax, à, quę per vestigia sequitur.

Ἰ᾽χνεύμων, vestigium ductor, indagator, in Epigramm. vestigator Colum.

Ἰ᾽χνεύματος, τὸ, & Ἰ᾽χνεῦσις, ὁ, ἡ, indagatio. Pollux l. 5. ἰχνευτικὰ τὰ.

Ἰ᾽χνεύμων, ονος, ὁ, ichneumon, de quo Plin. l. 8. c. 24. ἰχνεύμονες κεκλῆσθαι σφῆκες, vespæ ichneumones nuncupatæ, de quibus Arist. 5. Anim. est piscis Suidæ.

Ἰ᾽χνεύτης, ὁ, indagator, vestigator. Hesych. ἰχνεύτας, inquit, οἱ τὰ ἰχνεύματα λαμβάνοντες. sic apud Herodot. l. 2. licet Valla indagatores vertat.

Ἰ᾽χνεύω, ἀσω, ἀθω, ἀκα, indago, vestigo. ζητῶ, sector. Soph. ἰχνεύουσιν ἰχνεύω, dicitur etiam ἰχνεύω. vnde διίχνια, ἰχνεύια ὑπόνοια, Aristoph.

Ἰ᾽χνευτικὸν, ἀσω, ἀκα, Phil. de mudo. ἰχνευτικὸν τὸ κατὰ τὸ κολούθειν, verū vestigatio.

Ἰ᾽χνευτὴς, ὁ, ἡ, inuestigatio, indages, vel indago Pol. l. 5. ἰστιάρεως.

Ἰ᾽χνιον, τὸ, vestigium, calceus, signum. ἴχνια τὰ ἰδέα, Etym.

Ἰ᾽χνοβάτης, qui vestigiis insistit.

Ἰ᾽χνογραφία, est descriptio pedis futura, quæ à Cic. forma dicitur, Cæl. l. 1. ca. 8. Bud. in Annot.

Ἰ᾽χνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, cassis, rete. sic Lasca. in quodam Epig. vbi alij ἰχνοστόμον.

Ἰ᾽χνος, ους, τὸ, vestigium. ἴχνεσι, τοῖς σωλῆσι ὅλων τῶν ποδῶν, Etym. Soph. κατ᾽ ἴχνος σίνου, terror per vestigia. τὸ πλησίασε εἰς ἴχνος ἰόντα, Plato in epist. reip. vestigiis insistere, eius sequi vestigia. κατὰ ἴχνη κατακολουθεῖν, ἐκ τῶν ποδῶν, vestigio, Bud. in epist. poster. τὰ ἴχνια τῆς χειρὸς, summæ manus, l. 4. Reg.

Ἰ᾽χνώδης, ὁ, tabo, sanies, cruor, proprie deorum. ἰχνὼρ ἐστὶν, ἄπαιθον

ὄμικρον, ἢ τὸ ἰὼ πο πεπίεσθαι, ἢ τὸ διωρίσθαι, Aristot. 3. Anim. i. sanies incoctus est sanguis, aut quia concretus nondum est, aut quia in seum degeneravit. ite Gaz. ἰχὼς præterea dicitur in cæde & vulnere prima sanguinis à sua integritate declinatio, id est sanguis ad pus & saniem transiens: unde Paulus Ægineta dicit fieri impetigines. ἰχὼς à Plinio sanies, à Celso sanguis, à Marcell. aquosus sanguinis humor tenuis vide annot. l. 2. cap. de sinapi. Item ἰχὼς, ὦ, κατὰ ὀρθόν, serum sanguineum, Plat. in Timæo. dicitur etiam serum atræ bilis & acuæ, ibidem. ἰχὼς ὑδατώδη χόλα ἔχ. lac saniem habet dilutam, i. serum, Aristo. 3. Anim. ἰχὼς, Galen. 3. Method. ὅτε τοὺς ἕλκεσιν ἰχὼς μᾶλ ἀκολάτα τὸ κεπτὸν ἀφεῖται, φάπε ὁ ἕλκος τὸ πα χύ. Dicitur etiam ἰχὼς, in lignis exudans humor. Diosc. l. 1. de Corno, ὁ ἐκ τοῦ χλωρὸ ξύλου (Cornarius ξύλου) κομιζόμενος ἰχὼς αἱμάζει σφοδρὸς λεγόμενος κατὰ χολοποιόν. Et amurcam olivæ saniem esse dixit Plin. l. 15. cap. 3. ἰχὼς. Item ἰχὼς, in lacte cũ secretum, vt Plin. loquitur, γάλακτος διορίσεται, vel διορίζεται, subst antia illa quæ serum à ὀρρὸς dicitur. Aristot. πᾶν γὰρ γάλα ἔχ ἰχῶ ἓν ὑδατώδη ἢ ὀξυκαλέπαν ὀρρὸς, ἢ σαρκώδη, ὃ καλεῖται τυρός. Celsus lib. 5. cap. 26. de ulceribus vulneribúsque loquens, Est enim quædam sanies, quæ vel ἰχὼ vel melicertia nominatur. ἰχὼς tenuis, subalbidus ex malo vlcere exit, maximéque vbi nervo læso inflammatio secuta est. Melicertia crassior & glutinosior, subalbida mellique albo subsimilis fertur. Hom. Iliad. ὁ, ἀμφοτέρωσι κατ' ἰχῶ χρόες εἰμένην. Ibidem dixerat de Venere percussa à Diomede. ἐκ δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο ἰχὼ, οἷόσπερ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Interpr. est ἰχὼς, ὑγρότης τὸ διεφθαρμένος σαρκὸς ὕφαιμος. Quod autem Dioscorid. lib. 2. τῷ ὑπατικῷ τῷ μὲν ὀπιφερμένῳ, ὁ ὑπηρέτων ἰχὼς, Plin. li. 28. c. 10. inaffati iocinoris sanies. & Cornelio Celso lib. 6. cap. de imbecillitate oculorum, sanguis iocinoris vbi id coquitur exceptus. confer trium authorum locos. Est igitur proprie ἰχὼς, omnis aquosa serosaque substantia & sanies quædam.

Ἰχωρόεσσα, ὁ, ἡ, ὃ, saniei speciem gerens, saniem trahens.

Ἰχωρόωσα ὦτα, sanio se aures, Dioscor. l. 3. vide Marcell. ibidem, aures quibus manat sanies, sic Ruel. & Barbarus. Marcel. verò vertit aquosos auritum humores, annotátque ibidem, sibi videri id genus mali esse aliud ab eo quod dicunt συρίδεωσθαι ὦτα, i. purulentas aures. vide annot. eius l. 3. Dioscor.

Ἰχωρορρυῆτες, οἱ, saniem emanantes.

Ἰ᾽ψ, ἴπος, vermis cornu corrodens. Hom. Odyss. o, de Ulysse loquens arcum inspectante, πάντα διασκοπέων κατὰ μήδεα, ἤν πῃ ἔπος ἴπες ἔδηται, &c. Interp. ἴπες, θηρία ἐδίοντα τὰ κέρατα, ἐξωπτόπια κάνθαλ. Hesych. Θρέπτα σκληρὰ ἢ κρατοῦντα τὰ λόγχας ἢ ξύλα, dicitur ἀξὼ τὸ ἴπτειν, i. Schapteu. Suid. Ἰ᾽ψ, facit ἴπος & in dandi casu plur. ἴ᾽ψι. apud Hesych. Ἰ᾽ψ, εἴδος σκώληκος κεπαπορεύοντος legend. κεπορεύοντος.

Ἰ᾽ψ, ὁ, ὕπερ arbor. Theophrast. hist. lib. 3. cap. 6. μηλέα δ' ὁ ὑφιλαξ ὁ ὀψιλας ὁ πατὰ ὃ ᾠδὴν, Ἰ᾽ψ, &c. Et Plinius ex hoc loco & ipse loquens de ordine naturæ in germinatione arborum, inquit lib. 16. cap. 25. serotino autem germine malus, tardissimo ὕπερ. vide φοινὰξ, Ἰ᾽ψ. verò ἀξυπόνος etiam est hedera, ἀσσὰξ. Hesych.

Ἴπα, παρὰ τὸ ἰέω, cam, in Subiunct. Hom. Odyss. ὁ, ἢ ἰδὲ σῆς μητρὸς ἴν, an recta ad tuam matrem me conferam.

Ἰὼ, ἰὴ, ἰό, vox bacchantium, φοῦ, indignantis est. ὲπ' ἰὼ ἰὼ, χρῦ συκοπαλῶ, Etym. Soph. in Aiace, ἰὼ, ἰὼ μοι μοι, hei mihi. Ibidem cũ Nominat. ἰὼ πάλαι, ὃ miserum me. Et cum Vocat. Ibidem, ἰὼ πάλαιφρον γνώμη. additur etiam Genit. ibidem, ἰὼ μοι τρισὶ νόσων. Item ἰὼ, ἰὼ, proh, proh, Eurip. ἰὼ ζῆθ', ἰὼ σφετηρὶ, Aristoph.

Ἰὼ ἤματι, ἰὼ μιᾷ ἡμέρᾳ, vno die. Iliad. ζῆπ αὖτις ἰὼ μέν ἤματι.

Ἰὼ ἰοῦ, meo telo, seu sagitta mea.

Ἰώβηλ, ὁ, ἡ, Iubilæus, dies festus Hebræis quinquagesimo quoque anno, Naz.

Ἰ᾽ωγα, Bœoticè, ego.

Ἰωγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, quies, clamor. Od. ξ, τάφρῳ ὑπὸ γλαφυρῇ, ὃ διάρρῳ ὑπ' ἰωγῇ, sub cava petra, loco à Borea flatibus tuto & secto, id est, ὑπὸ τῇ σπέσῃ. ab Hesych. & Suid. exp. etiam diuexirium, littus, item quies, flatus, vox, clamor.

Ἰωδιώδης, ὁ, ἡ, ὼ, venenosus, rubiginosus, æruginosus, ærugin et ἰοειδὴς γραμμὴ, violacea linea, Dioscor. l. 5. ca. 163.

Ἰωή, ῆς, ἡ, ventus, σπορὰ, flatus, splendor, fumus, clamor. ἀξὼ τὸ πλουσιαπαὶ τὸ ἀπὸ ἀξὼ τὸ ἰὼ τὸ διωκόμενον. Etymol. item ὀφυόεσσα ἰωὴ, vnde ἄϊωος, i. mutus. ἀϊόμενον ἰωὰ, i. flatus venti, Apoll. l. 3. ὅτ' ἰωὴ ζεφύροιο ἰοῦσ' εἰ. ανοῦς.

Ἰωκὴ, aphæresi, pro διωκὴ, ῆς, ἡ, clamor, minæ, insectatio, persecutio Cic. Hom. Iliad. ὁ. Οὔτε ἕλας Τρώων ὑπαλδήσεσθ', οὔτε ἰωκαὶ, interp. μεμνημένος, ἀπειλὰς τὰς ἐν ποιήσει διώξεις. dicitur etiam ἰωὴ. tymologic.

Ἰώλαξ, Hesych. & Suid. affert pro ὠλαξ, fulcum.

Ἴωλος, ὁ, nigrum, Hesych.

Ἰώμενος, curo, medeor. ἰώμενος τὸν κακὸν, malum malo medicor, lrodor.

Ἰώμυλος, camus. ἴωμύλῳ ὑπὸ ἐδὼ πολεμίους, Xen. camus aduersus hostil. Pæd.

Ἰὼν, ὄντος, priori bruti. Homer. Il. πορεύεσθον, means, prodiens, biens, fluens, clapsus, prolapsus, iturus. Nam tria tempor. gnificat, præsens, præteritum, & futurum. Bud. in Comm. e præterito, Odyss. ξ. χρύσεον μὲν ἐγὼ ἰὼν ἐ τάφρωπι ἔλειπον. ἰὼν εἰς σὰ, diligentiam adhibens. Plato in Legib. ἰὼν δὲ ἐν ἕβδομον, adoi singula, Xenoph. ἰόντες οἱ ἀδρωποι ἐς ἐδὼ πολέμους, qui cupidè la iucunt, Thucyd. ἰόντες ἐν τὸ ξύμπας λόγου, verba ex ore pfluentia, Plut. in Numa.

Ἰὼν, plenus.

Ἰωνία, Ionia vocatur Athenis herba, quæ & χαμαιπίτυς dicit, Dioscor. l. 3. ἰωνία μελάνη, nigræ violæ tota planta. Theophr. l. 1. c. 15. hist. plant. ἰοειδὲς ἀνθὲς ἰωνίας, de rosarum violarúmque pl tis. in Comm. Aristoph. οἱ εὐρίων scribitur ἰωνία, id est, ἡ φυτ ἰὼν, vt rosarum ἐδὲ ωνία, i. rosarium.

Ἰωνικὸς, ὴ, ὸν, locus confitus violis, violarium, oxytonum: paro tonum autem regionem Ioniam designat, Cyril.

Ἰωνικὸν ἁρμόνιον, Ionica harmonia, cuius proprium est τὸ γλαφυ Lucian. ἰωνικὸν μελῳδὸς, τερπνὸς, Aristoph.

Ἰωνικῶς, Ionum more aliquid ago.

Ἰωνικὸς, Aduerb. Ionicè. Item ab Ionum mollitie ponitur delicatè, molliter, Aristoph. Et ἰωνικὸς, pro molli & delicat

Ἰωνικὸς, Ionia regio. ἰωνὶς φωνὴ, in Epig.

Ἰωνίων, ὁ, ab Ephesiis dicitur ὁ χρύσεος ἰχθύς, vt testatur Arc ffratus, apud Athen. l. 7.

Ἰώνιτα, sinapi Persicum.

Ἰὼνὸς, piscis quidam.

Ἰὼ, ὠνὸς, ὁ, ἰώνη, φυγὴ. Hom. Il. ϗ, εἰσορόων πάντη ἀνανὼ, ἰὼνὸν τε θυμὸν. Suid. etiam. ἰὼ, ὴ, αὐλὰς, fulcus. Hesych. ἰώλαξ.

Ἰὼξις, ὁ, ὼ, persecutio, infectatio, διώξις.

Ἰὼξὸς, Ioxus filius Menalippi filii Thesei, Plut. in Theseo.

Ἰὼς, ὁ, ἡ, vestibulum, & vestibuli custos. mons, locus in mon Θυμοειδὴς, φύλαξ, Suid.

Ἴωσι, inerint.

Ἰὼτα, τὸ, Iota, proprium literæ.

Ἰωτακισμὸς, ὁ, ὼ, vitium oris est, vbi plurimum dissonat, vt si cas, Iunio Iuno Iouis mire irascitur, Capel. l. 5.

Ἰωχμὸς, pro διωγμὸς, ar hæresi τῶ ἡ, Θόρυβ Θ, διώξις, persecutio, multus belluus, perturbatio, vociferatio. Hesiod. πολὺν δ' ἐπὶ τοῖσι ἰωχμὸν ἀπειρέσιον ἐκ ἐδὸν ἔχρεσε κράτος. Iliad. Θ, πρὶν Ἕκτορα κλυτὸν ἰέμεναι Ἥλιον εἰν ἰωχμῷ θρασυμέμνονα.

Ἰ᾽ωψ, piscis nomen, Suid. & apud Callimach.

LEXICI SEV DICTIONARII
GRÆCOLATINI EX THESAVRO
VTRIVSQVE LINGVÆ ROBERTI
Constantini Medici,

Tomus secundus,

PARTIM IPSIVS AVTHORIS, PARTIM *Francisci Porti, & aliorum additionibus plurimùm auctus, tum quanta fieri potuit diligentia recognitus.*

Κ Decimæ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα: est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', κά, κό, & hic deinceps, præfixa autem, acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat, κ,.

Κατασείειν, He sych. περσείειν quod infra κατσείειν.

Κάδος, vel κάβδος, (vt apud Helluceni legitur) edax, vorax, qui bo est inexplebilis. ὁ ἀεὶ τῷ πεφθῷ ἄλλος ὢν Pollux. Κάδ τὸ ἔτος, quod mensuræ frumentariæ genus est.

Κάλλος, caballus, equus castratus, Hesych. ἱππάτης ἵππος. sic lanium caballus quandam vilitatis significationem habet, Lucilius Satyrographus terit, tardique caballi. Horat. aut oliteris aget pretio caballum. Sic sane Plutarchus de non fenerandi. ὥσπερ τοὺς πρὸς χρῆσιν παραβαλλομένους ἵππους non expectans, videlicet ἵππους ἐπὶ μισθῷ ζεύγνυται. Inde καβάλλης, quod Hesych. exponit ἱππέων τάξιν, nec non ὁ ἵππος τὸ τρόπον τινὰ ὄνος τὸ ἀκάνθινον.

Καβεύειν, γ, versutus, veterator, Suid.

Κάβιοι, Cereris sunt apud Parios sacerdotes.

Κάβος, ὁ, calax, inexplebilis, κάβους, κάβαν ὁ ἀκάλευτος & ὁ ἀεὶ τῶν ἐσθιόντων πλεῖστον, ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὴν πίστιν, κάβος ὁ ὑπὸ σίτου μέγιστον, Pollux lib. 6.

Κάπη, κάπειος, κάπιστος.

Κάρη, pro κεφαλή, poeticum. Hesiod. ἐκ γὰρ κάβδει κάβδις μίσγη, unus ex alio.

Κάπιδος, ὁ, prosternendo aptus, καβδικὸν ἐστι, ad prosternendum aptior, qui aptus prosterni tur, Plutarchus in Apophthegmat. Lacon. apud Suid. κάβδικος, ὁ κεφαλαλγής, inde κάβδικος pro κατάβλητος quod Hesych. a Lacombus vsurpari ait pro ἀσθενικός.

Κάβειρα, τά, loci nomen.

Κάβειροι, dij Samothracium, & montes Phrygiæ. κάβειροι, Hesych. sunt etiam κάκιροι, cancri.

Κάβειρος ἱερὸν, Cabirorum templum, in quo nemini nisi sacerdoti patet accessus, Herodotus libro tertio, quò tamen ait Cambyses ingressum fuisse. κάβειραι ὄρραι, Cabirorum festa, Herodotus.

Κάβη, cibus, τροφή.

Κάβδος, ὁ, seuiratus, apella & recutitus, ὁ ἀποκολουβρίβδος τὸ αἰδοῖον, Hesych. ὁ, ἀκολος πλέκτος.

Κάβδος ἡ καὶ ὁ, ἡ βύρσα, Hesych.

Κάβος, ους, ὁ, latus auis propter edacitatem. κάβος, Suid. ὁ βόειος, κρεῖος.

Κάβος, ὁ, frumenti mensura, μέτρον σπερμάτων, ᾧ οἶνος, οἱ δὲ σπυρίδα, Hesych.

Κάγκανος, Hesych. affert pro ξηλώσεις, ξηρότητες.

Κάγκαμον, Dioscoridi lib. 1. cap. vigesimotertio, Arabici ligni lachryma est, myrrhæ assimilis, grauem in gutturem remittens, qua velut fulsimento vtuntur, apud Hesych. scriptum est κάγκαλον quod & ipse dicit ligni cuiusdam lachrymam, & θυμίαμα apud Indos. Cancamum vocat etiam Plinius libro duodecimo, capite vigesimo. Serapio cæteríque Arabes laccam vocant. sed vera lacca hodie desideratur. κάγκαμον vero aliud est, diuersum à Cancamo: herba enim quædam est de qua Galenus loquitur: legendum tamen κάγκανον, si verior est Pauli lectio, an verò sit idem quod bacanum inquirit Cornarius libro tertio Dol abellarum, cap. 40. in Paul. Æginetam.

Καγκανὸν, siccus, καπίδης, secunda breui. κάγκανα, ligna arida, cõbusta. ὑπὸ ξύλα κείμενα πάντα, Iliad. 6. Interpr. ξηρὰ ὄζους τε κλῶνας. Theocritus de angubus, quos Hercules in cunis eliserat, Κάγκανα δ' ἔσπασθε ξύλ' ἔτοιμα σπάρτ' ἀπολέρα.

Καγκελὸς, cancellus, in Epigrammat. κάγκελοι, cancelli, Hesych. in dictione Δυὰρ ἐκπατ. interp. Theocrit. in Edyl. ὁ, κυρίως ὁ ὑπόπηξις ἢ ἡ ἐξ ὁρμίων ἀραιστρία, ὁ κάγκελον, ὑμεῖς φράγμα.

Καγκαμὼ ὑσία, porta clathrata Plauto, valua clathris & cancellis munitaita dicebatur fori iudiciarij porta, & vno nomine κιγκλὶς, interp. Aristoph. in Vesp. vide κιγκλὶς.

Καγκὲς, Hesych. est πάγκαλον.

Καγκύλαι, Æoles vocant τὰς κνίδας, gallas, Hesych. quæ infra κάγχρυ.

Καγχάζω, ἀπὸ τοῦ κάγχη, effusè rideo, cachinno, ἀδέξιος γελᾷ. Eunapius, οἱ δ' οὐδ' ἅπαξ τοῦ κάγχασαι τὸ Σοφοκλέους καὶ Χρύσιππος ἐγέλασε, ἀλλ' ὁλοσχερεῖ μυκῶνται. dicitur &

Καγχαλάω, μᾶσα, πᾶσα, cachinnor, irrideo, γελῶ, prę gaudio deficio, lator, efferor, gestio. Neut. Absolut. Homerus Iliados γ, ὅπου καγχαλόωσι, pro γελοιάζουσι. καγχαλᾷ, Hesych. καγχαλᾷ· ἀπὸ τοῦ χαίρω ἐπιφωνεῖται. etymon exprimens, itidemque Eustath. καγχαλόωσα est χαίρουσα, ἢ γελοιάζουσα, ὡς ἐξ ἡλίου τὸ ἠέλιος γεγονὼς, & Hesych. καγχαλᾶν χάριν, γελᾶν διὰ τὸ καλέσασθαι τὸν ἑαυτοῦ ἔχειν.

Καγχαμὸς, Crotoniatis dicitur ὁ ἱερὸς hedera apud Hesych.

Καγχασμὸς, οὗ, ὁ, cachinnus, ἐκ χυτὸς γέλως, Suid.

Καγχαστὴς, ὁ, & καγχαστικὸς, qui lubenter cachinnatur.

Καγχάζω, idem quod καγχάζω, Athen. ὁλόσχερ τι γελοιάζω, αὐτὸς τι ἐν Ἀντίῳ ὅπου καγχαλάζων, Hesych. habet καγχάζει, ἀδέξιος γελᾷ.

Καγχαμὶς, ίδος, ἡ, granum, siue acinus fici, vel potius καγχαμίς, Caza de Senectute.

Καγχὲς, ους, ὁ, semen libanotidis herbæ, rosmarinus.

Καγχρυ, τὸ, Canchry, fructus libanotidis, id est, rosmarini, Dioscorides libro tertio, dicitur & κάγχρυς ibidem capite præcedente, id est, capite 87. Sunt tamen qui κάγχρυς legant, vt apud Theophrastum legitur. Plinius libro vigesimoexto, capite septimo, de Crethmo, habet intus nucleum candidum, quę aliqui Cachryn vocant. Et lib. 16. capite octauo, ferunt roborà & cachrynata vocatur pilula in medicina, vrendi vim habens. Et lib. 24. ca. 11. Canchrys semen rorismarini esse ait. vide infrà.

Καγχρυὶς σπυρὶς, triticum, simile hordeo decorticato, κάγχρις enim dicitur πλεπισμένος κριθαί, Theophr. lib. 8. cap. 4. hist. plan. & de causis l. 3. cap. 26.

Κάγχρις, hordeum, hordei farina: vnde καγχρῖτις ἄσπρος, panis hordeaceus: vel vt Aristophan. interpr. οἱ ἐπιπλεσμένοι κάγχρεις ἄλευρα μᾶζαι κριθαῖ, ἀφ' ὧν τὰ πίτυρα. potius leg. κάγχρεα· vide suo loco.

Καδ δάφνη, seu καδ δ' αὖα, poetica & xolica syncope pro κ' δ' αὖα.
Καδ δε, poetic. pro κ' δ' Homer.
Καδ δ' ἐβαλ', idem, i. κατέβαλε. Sic καδ δ' ἔδυσε, ἐκάθισε &. καδ δ' ὄπωρα, pro τετάρτη &. Hom. καδ δ' ἵλαι, pro καθίλατο ᾗ ὀδυσ. detraxerunt, τετάρτην. καδ δὲ μιαίνῃ δ' Ἄλιος pro κατ' ἔβαλε, Hom. Il. 6.
Καδ δέ, vide κεδάω.
Καδ δε κεδ δεῦλαι, dormierunt, pro κατεκειμήθησαν, Od. δ, pro κατεδέχθησαν: à δαίω.
Καδ δ ωίομαι, pro κ' δ' ωίαμαι, pro virili parte, sicut καδ δι, pro κ' δ, Iliad. 8.
Καδ δύω, Aeolic. syncope pro κατ δύω.
Καδ δ ε, pro κ' δ' ε, & oportebat apud Soph.
Καδ δίος, τὰ, pera. ἐν τῷ καδ δῳ τοῦ ποιμενικοῦ, in pera pastorali, li. 1. Reg.
Καδίσκ-ος, ὁ, vina fu fragiorum, fiue stella. Duplex autem erat: alteram θυμίτιν, siue κατὰ διαζέσ-ιν ὕδατος, & κύκεων appellabant: alteram ἐλάιν, siue ἐκ τοῦ ἐλαίου τινὸς, ἐκκυεῖ-κρίσιν. κρίσις, stella exponitur à Bud. in Comm. stula est quæ in puteum demittitur, Nonn.
Καδμεία, ἡ, apud Æschin. videtur esse proprium curiæ Thebanorum. καδμεία νίκη, Plato de Legib. καδμείων νίκαν ὑπὲρ ἀνδρῶν, Aristides. καδμεία νίκη verò Cadmea victoria, cum quis suo detrimento vicit: cui fatius victum fuisse: aut turpiter vicit: ὃ καδμεία νίκη, inquit Apostolius Bizantius: paræmia sumpta à Cadmi filiis, Polynice & Eteocle, qui contentione exorta de regno, sese mutuis vulneribus confoderunt: sic vterque vicit: & vterque victus est, Plutarchus in Opuscul. τὸ τῶν νικᾶν μόνος, ἀλλ' ὡς τὴ Καδμείᾳ Πύρρου κρίνειν, ὃν οὔς τὸ νικᾶν βλάπτει. ἔστι δὲ ὡς ἀληθὲς ἡ νίκη καδμεία.
Καδμεία, ἡ, Cadmia, fit ex metallis ad vsum medicinæ. scribitur & καττίτερία libro quinto Dioscorid. vbi abundè de ea agitur, & de omni metallico lapide. Cadmia autem colligitur ex ære aliove metallo in fornacibus accenso, fuligine egesta flatu, & adhærente parietibus fornacúmque cameris, idem Dioscorid.
Κάδμιος, Cretensibus est δίνυμος ἀφ' ἡσυχ.
Κάδ-ος, ὁ, & κηδ δος, cadus, vas vinarium εἶπε ἄγγειον, quidam ex Dioscoride referunt decem congiorum fuisse capacem sicut & monetam ab Hesych. exponitur κεράμιον quod significat testam fiue amphoram. Philochorus (inquit Pollux) tradit μέτρῳ, vocatam fuisse à veteribus καδδον. Epicharmus tamen distinguere videtur κάδδον & ἀμφορέα, scribens, ἔστ' ὁ κηδίδης δ' οὐκ ἐρίμβολ' ἐστ' ὁ ἀμφορεύς: esse ab ὀγκαῖον derivatum videretur, mutata tenui in aspiratam nisi ΠΟ Hebræis pro hydria alioque vasis genere in vsu esset: est item stella fiue vrnula iudiciaria, in quam suffragia demittebant. Aristophan. in Amb. ὦ δέσποτ' ἐξέσεις μὲν ψηφίσει τὰ κηδ δ. & Ibid. ἐγὼ δ' οὐδ' ἂν τὸ κηδ δ' ἀπαιτήσαιμ' ἄν. Interpr. τὸν κηδίδιν ἐξὸν ἀμφορικὸν εἰς οὐ τὰς ψήφους κρατῆσαι. Apud Athen. κηδίδες ἀμφορίσκοι & nomina sunt poculorum, è quibus bibitur: à Pollice affe tur hic Aristophan. locus εἰς κηδίδιν πίνα κακῶς· ἐρεῖται γὰρ ὡς κηδίδος fuerit etiam vas vsum matulæ præstans, lib. 21.
Κάδυσσα, Hesych. est εἶδος σ- φυλῆς viæ species.
Καεβαί-ις, eidem est κατὰ σφεῖς proclive.
Καέβασον, eidem est κάκτος quod positum videtur pro καδύδεσον.
Καέβυρις, eidem est κάκτος & ὄγκτις aper euiratus.
Καέ νται, ἡ, Cadyta herba Syriaca quę arboribus & vepribus innascitur, Theophrast. de causi. libro 2. capite 25. Plinius libro 16. cap. vlt.
Καέω, demergo.
Κάειρα, ας, ἡ, Carica, id est, mulier ex Caria. κάειρα εἶδος, vestis Carica. hac vsas Atheniensium fœminas tradit Herodot. libro quinto.
Καείς, ύντες, ὑ vestus, crematus, Lucian. καεῖσα, cremata.
Καέζω, κάσω, κασμαι, orno, instruo, κασμένος, adornatus, excolo, κεκόσμηκα· ἀττικῶς. Actius. Accusiungitur. vnde κεκασμένος pro κεκασμένος per pleonasmum τῶν ῥ, ornatus. Aratus. Σειρὴν ἀμφὶ πόδεσσι πάτηρ κεκασμένος ἄρμῳ ἀμφὶ κύκλῳ, κεκασμένος ὄβριμος, dolis instructus, Homer. Iliad. δ, Idem Iliad. ε, ὕπνῳ πανοίῃ, ὀκέκασται, quibus erat instructus. Et ex infinitivo, Apollonius secundo, ὀκέκασε ἰδυίῃσι, præditus erat regendi facilitate. Item pro κεκόσθαι. Homerus Iliados β, ἰγχεσίῃ δ' ὀκέκασο πανοίῃσιν, vincebat hasta Græcos omnes.
Καῆ, crematus fit.
Καήσομαι, ardebo, ignem accipiam: ab καίω, Aorist.
Καθ' ἅπαν & καθ' ἁπᾶς, vbique, omnino, funditus.
Καθ' ἄφαρ, quemadmodum, vt.
Καθ' αὐτό, ὁ, solus, ipse, & cum sic dicitur esse qui solus est & semotis arbitris, Plutarch. ἐφὸ ἑαυτοῦ, apud se siue secum. ἐφ' ἑαυτῷ, καθ' ἑαυτὸν, Aristot. 9. Ethic. ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἢ ἐ μονάδων ποιεῖν ἢ ὁμολογεῖν, οὐδεὶς ἔλεγε αἰτιᾶσθαι αὐτὸν παῦτ' ὄντα, nemo solus & ipse per se cupiat. Idem in quarto, ἀλλ' ὡς τὰ φυσικά, ὃ καθ' αὑτὸ λεγόμενα ὅτου ἐστὶν ὑπάρχει ἢ ἢ μόνῳ. διὸ τὸ κεχωρισμένῳ καθ' αὑτὸ, οἷον καθ' αὐτὸν, suæ ætatis homines, Herodianus. μείζων ἢ καθ' αὑτὸν, suis viribus impar, Demosthen. καθ' ἑαυτὸν, suæ ætatis, τὸ καθ' ἑαυτὸν, quantum ad se pertinet Æschin. τὸ καθ' αὑτὸ, ἀγαθὸν, naturæ se lius beneficio adiutus, Plutarch. in Themistocl. καθ' αὐτὸ τάττειν, suo ordine. τὸ ἓν καθ' αὑτὸ τὰς πλησιάζ αὐ ἐπ' ἀγοντας, quum lignum per se ictus fustinere impossit, Plutarchus in Camillo. καθ' ἓν π, singula. Ἴσασι, οἱ ἄνδρες, πάντες καθ' ἓν π πάντων ἀκούσαντες ἐμοῦ ἀξιοῦντος, ἓν ἐπαν in vno, & in aliquo significat. Demosth. ἐν ἓξ ἐπὶ ἀδικοῦσι τοὺς ἀφορῶντας ἐπὶ ἐδὲ καθ' ἓ. Idem, καθ' ἓν ἕκαστον πόλει, id est, καθ' αὑτὸ, item καθ' ἓν, singulatim: vi. καθ' ἓν, ad alterutrum, Thucydid. καθ' ἓν π, in vno quoque, Demosthenes. ὃ καθ' ἓν, ne in vno quidem, Demosthenes. καθ' ἓν τὸ σωμάτιον, ne in vno quidem, ne in vna quidem, & idem. καθ' ἓν μόνον τῆς ἀρχῆς μέρος, non ob eam rem solu, non eo solum nomine, Thucydid. καθ' ἓν γίγνεσθαι παντὶ, in vnum coalèa classis. καθ' ἓν ἕκαστον λέγ-, Xenoph. dic singillatim. καθ' ἓν ἕκαστον, πολλὰ ὄντα

Καθάπτικός, pro κατ᾽ ἐς, velut i, sicut, tanquam, quemadmodum, ut.

Καθαρίζω, consecro, Suid.

Καθαρίζω, adoleo, soluto iusta, peragoexequitas, offero mortuo sacrificium, aut epulum super sepulchro. Lucian. de luctu, ἀφιστᾶναι τοῖς σαφῶσιν ἀγῶνας ἐπὶ τοῖς τεθνηκόσιν, ἀλλὰ λιβατιονίβους & inferiis quæ sepulchris inferuntur. pomicem Item sæpe pro adoleo, licet & Valla vertit apud Herodian. Plutarch. καθαρίζειν & κατηρτίζειν τὸ σῶμα τῷ Καίσαρος dixit emare corpus Cæsaris, apud Pausanian autem pro vrere, ad cinerem exstandum τοὺς δὲ ἱερεῖα τοῦ μηροῦ θύντα τέλεα ἢ ἀπὸ ὀξέλος καθαρίζουσι κρεωφάγοι ὁ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλα τὰ σταφίδος συγκαταζήλαι. Καθαίρω, inquit Hesychius, σωματίζω, ἢ καθαίρω ἐπὶ τῷ ἀναιρῶ ὅτι τὸ μιαίνειν τίνακται, pro polluere.

Καθάρσια, οὐ, ὁ, parentalia, id quod adolebatur in modum sacrificium gratiam mortuorum. Lucian. de luctu, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καθαρσιμοῦ ἐμὲ αὐτοῦ ἐκ.

Καθαρτής, purificio vel expio. schol. enim Eurip. in hoc loco Orestis, Ἐκτὸς γὰρ τοῦ δ᾽ ἄμφι τοῦ ἐξίτου σφαγὰς θάνατον μητρὸς πυρὶ καθαρτὴρ ἄμφις ἐκ pon. μισῶ δ᾽ ἐγὼ, ἀλ. καθαίνω, ἀ. κλαίω, quoniam ignis est καθαρτικὸν, apud Sopho. autem in Antigon. ὅταν ζῶντ᾽ ἐκ κοίτης καθαγνίσω, ἢ Φοίβῳ, pro μετ᾽ ἀρωγείας σῶσαι.

Καθαρτικὸς, ἡ, ὁ, Eurip. sanguinolenta vulnera, ἀ καθαίρω.

Καθαρτός, οὐ, ὁ, cruentatus.

Καθαρώδης, qui cruentatur.

Καθαρώσιμα, ἄ, ὁ, ν. α. κα, cruento.

Καθάρτης, ὁ, ἡ, demolitio. Cic. cuersio, dissolutio, abolitio Tacitus, cædes, καθαίρεσις ἢ σαρκὸς, imminutio, tabes. Καθαίρεσις σαρκὸς ἀπόστασις, extenuatio imminutiõque corporis Ciceroni. Oscorid. de casco. ὁ μηκαλὸς φεύγει τὰ καθαίρεσιν σαρκὸς ἀπόστασις. dixit tamen Plinius libro vigesimo octauo de casei lotiens, veteres aluum sistunt, corpusque minuunt, id est, τὸ καθαίρεσθαι. & sine additione καθαίρεσις vt apud Plutarch. Antonio de Cleopatra, quæ fibi mortem conscisceret corporis imminutione flatuerat, ἵνα δ᾽ ἡσυχῆ καὶ σιωπῇ τὸν ὀλοφυρμὸν καὶ φόβους τὰ κλαῖς, ἐχέτω ἡ σωμάτων καθαίρεσιν, i. τὸ κατὰ σωμάτων. Aristotel. in 3. Physicæ auditionis, καθαίρεσιν ponit τὴν αὔξησιν, ὅτι τὰ αὔξησιν δεῖται ὑφ᾽ ἑαυτοῦ ἐν ἐς ἄπειρον καὶ ἡ ὅτι τὰ καθαίρεσιν. Idem de menstruis libro secundo de cuer. ταῖς γὰρ νόσοις ἡ σωμάτων καθαίρεσις, tabes & extenuationes. Καθαίρεσις ἰχνηλασίαν, demolitio munitionum, Paul. 2. Corinth. capite decimo, καθαίρεσις, item damnationem significat apud Basil.

Καθαιρετικὸς ἡ ἰσχὺς, potentia cuertenda, Thucyd.

Καθαιρέτης, οὐ, ὁ, demolitor Vitr. cuersor Cic. vastator Ouid. interfector, carnifex.

Καθαιρετικὸς, οὐ, ὁ, ἀφαιρετικὸς. Et καθαρτικὰ φύσεως καὶ, dicuntur τὰ καταπλαστικὰ τῆς ὑγρασίας δύναμιν, quæ ad modum naturalem salutémque reducunt, Galen.

Καθαίρω, ὁ καθαρίσω, pass. καθαίρομαι, cuerto, subuerto, ὑποτρέπω. In Memnonis Eclogis, ἡμεῖς, ὦ Κύπαι φασὶ, τὸν ἐλθεῖν, ὃν ἐκαθαίρειν ὑπηρέτας ἀφ᾽ ὧν cæpere non diripere atque euertere. Thucyd. δὲ ἀθλιώτερος ἐμὲν καθαίρεσιν. Idem, χρεῖα οἰκοδομεῖν καὶ καθαίρειν αὖτε ἢ ἀπωνοίζειν τῶν ὑμῶν στέγας, frangere, immiuere, extenuare. est enim καθαίρειν, quod excicuit & supra modum auctum est aut sublatum summittere & extenuare: apud Galenum, καθαίρειν τὰ ὑπὸ αὐξανομένων, ἢ καθαίρειν τὸν ὀγκωμένον, αὐτὰ τὰ κατεσκλέκει. Plutarchus in Antonio, ἐκ τὸ σῶμα ἐκ πάνυ καθαίρει διάτασις. Καθαίρειν τὰ μεγαλόστομα, minuere manifestatem Ciceroni, τὸ μεγαλόστομα τὸ αἴσιον. In Actis Apost. capite vndecimo, ἀρχὴ δὲ τὸ λαλεῖν αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπεσθεῖν λογισθῆναι μὴ λέγειν τὸ καθαίρειν τῶν μεγαλειότητα αὐτὴν, i. τοῦ ἐκ ἐν τοῦ μεγαλειότητα αὐτὴν, ἐκ τοῦ καλοβούλου, vel deiectatur & pessundetur. nam & καθαίρω est deiicio & depello, de gradu existimationis deturbo & abiicio, abrogo magistratum vel potestatē. Theodoret. in 2. hist. Ecclesiast. ὥστε τὸ στρώσαι τὸν σοφὸν καὶ μεγαλόψυχον, τοῖς πλουσίοις τὰ παρόντα τῷ ὑπὸ κόσμου καθαίρειν τῶν ὑπερεχόντων, ἢ τὸ ἀκολουθίας εἶδη κόσμου, episcopatu abdicatum & deiecerunt. Antiph. ἢ τὸν εἰκόνα ἀπὸ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες ἢ συγχωνεύσαντες ἐπὶ τὸ ἀνδριάντα ἐστήσαμεν. Δημοσθένης τὸν παλαιὸν Καλλιμάχου νόμον τῶν ἐπιλαχόντων, si luna noctu cælo diripercm. καθαίρειν τὸ ὀρέγμα, animos cohibere & comprimere, Cicer. elatos spiritus minuere, τὸ καταφρόνειν. Plutarchus in Demetrio, τὸ δ᾽ ὕβρεως καθαιρεῖν ἢ καλύπτειν μὲ βουλομένων, ἐκ αἰσχρὸν πάλιν ἀπωμῦσθαι καὶ φεύγειν καὶ ἀδύνατον. Item καθαιρῶ, damno. Basilius de hæreticis loquens in Synodo Constantinopolitana damnatis, ὅτων δ᾽ ἐξέκεχυσι τὸ καὶ ἀνάτον αὐτοῦ βλάβος, αὐτοκαθαίρεσθαι ἐκ καθαιρεῖται ὑφ᾽ ὧν, sententia damnatoria, ἢ μάλιστα, cui opponitur ἢ σώζονται. vide ! ὑφ᾽ ὧν. καθαιρῶ etiam interimo, interficio. Sophocl. in Trach. vbi inquit Hercules, γωὶ ἢ θῆλυς ἄτας, ἡμῖν αὐτὸς φύσει, Μόνε μὲ δ᾽ ἐκπνεῖσαι σπεύσαν ὄλεθρον ἐκ ἀνδρὸς νέμεσις, ἐκ γυναικὸς ἐκ θανοῦσα καθαίρεσιν ἀγάπας. Herodot. in Polymn. μηχανὰ γὰρ σοφὴ κατὰ μηχανὴν πάντα ἐκ ἐκλιπὼν ἐκ ἐκλαι καθαιρέσθαι, ἢ κατηρτίσθαι, ἢ οὐτυχῶς δοκεῖν ὦ ἄθυμ. καθαιρῶ ἐς ὀφθαλμοὺς, est monientium oculos cōprimere & claudere. Iliad. ἀ, Ἦ δὲ ἐ ὦ ἀμφὶ σοὶ γε πατὴρ ἢ πότνια μήτηρ Οἷσιν καθαίρουσιν θεὶ ἐν ἐφ. Idem Homer. in Necyia, vbi Agamemnon de Clytamnestra improbitate conqueritur, ἢ δὲ μετέπλαν ἐκτὸν ἐφ᾽ εἰς αἰδὼ, Χεροὶ καθ᾽ ὁφθαλμοὺς ἐλεύσαν, σῶμ᾽ τε φθιμένοισιν. Sic illa Euryali mater apud Virgil. 9. -nec te tua funera mater Produxi, prælive oculos. Plin. us libro nono de Monetibus oculos operire, i. tuísuque in rogo patefacere. Quiritui facrum est, ἃ ε. Lucian. in 5. Pharsal. Atque oculos morti cluu furam quærere dextram. καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα, apud Plutarch. in Themistocle, idem quod ἀπαθεῖν, ἐ, καθελεῖν τῶν μεγαλοφρόνων, vt dictum. Soph. ἢ μοῖρα ἢ φύσις με καὶ δίκη σθένος μὲν πυρὶ καθαίρουσι, id est, εἰς ἀπόρους. καθαιρεῖν σκοπὴν ἁλός, pro amplectiri. Lascar. σκοπεῖν ἁλὸς ἴγνια ὁδὸς καὶ πόλει. καθαιρεῖν τὰς φύλακας, Demosth. ἵνα μὴ καθαιρεθῇ, decretum rescindere, Plutarchus in Periele. καθαιρῶ τὸ ψήφισμα, τοῦ ἀκυρῶ, Thucyd. καθαιρεῖ ἀγῶνας, obtinet certamina, id est, vincit. Herodot. ἔσει καθαιρόσου, οὐ illos claudent Plutarch. καθαιρεῖσθαι τὰς ἀξίωσις, deprimentes dignitatem, Plutarchus in Themistocle. καθαιρέσεις, cuersus. καθαιρῶν (inquit Hesychius) καταδικάζων, εἰ ἢ μετ᾽ ἀγῶν. item κατασφάζω.

Καθαίρω, purgo, lustro, expio. καθαίρων τὴν πόλιν, vrbem lustrans, id est, expians, Plutarchus in Camillo, Aristoteles de mundo, ὄρη ἔρεις γῆ καθαίρεται, imbribus terra nitescit. Hermogenes, ὅτι καθαιρόμενος ὑπὸ τῶν ἀσεβημάτων, neque de scelcribus piatus. καθαίρω καθαρμὸν, adhibeo purgationem, Plato de Legibus. καθαίρω τὸν καθαρμὸν, expiationibus vtatur, Plato ibidem. Καθαίρεσθαι τῆδ᾽ ἐκ ἀπὸ μιᾶδ, purgari a perfecutionibus, Nazanzenus. καθαίρει, etiam est flagris examinare, & dolore, & torquere. Theocritus Edyl. ἰ, ἄλλα μοὶ τὸ δὲ τὸ ἀδὲ τὸ ἀδὲ Εὐμάρης ἐκαθάρε καλὸν μέλι πᾶν τ᾽ ἰσόμαι. Interpr. πᾶν τὸ γένεσθαι, ἐπὶ ἐ διατόπος σου ἐ ἐπὶ σε σὺ ἐκαθάρζει ἢ ἐμέλιωσις, ὅθεν ὅλοι τὸ ἐκλίπαρεν, ἐπὶ τὸ ἔτυπε ἢ ἐξέλαρε. Aristophanes, πᾶσι τὰς πλευρὰς ἢ ἐκαθαίρει.

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. κάλλομαι, Xenoph. ἐκ ὑφ᾽ καθάλλεσθαι.

Καθαλλίζω, ἢ, subsalsus, ὑφάλμυρος, Nic. in Alex. τὸ γυμάσιον καθαλμία ζέλ. καθαλλίζω, sale conspersus Diphil. apud Athen. Κάθαλα πάσσειν πάσσειν ἢ ἐκχορδίσμια.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per, vnde ὁδὸς καθαμαξεύμένη, via plaustris trita: hinc per metaph. καθαμαξεύμενον dicitur quicquid est tritum, triuiale.

Καθαμαξὸς, τὸ, nodus.

Καθαμμίζω, obruo arena, Arist. 9. Anim.

Καθάπαξ, Aduerb. &

Καθαπαξ, pro καθ᾽ ἅπαξ, vel καθ᾽ ἅπαξ, omnino, παντελῶς, συλλήβδην, prorsus, per omnia denique, semel. ἐκ τὸ καθάπαξ, omnino. Diofcorid. l. 7. καθάπαξ ἐστὶν, vt semel dicam, seu plane, Aristid.

Καθαπὲρ, pro καθ᾽ ὅσον, quemadmodum, pro vt, instar, quo ordine, propemodum exponitur a Gaza libro quarto, Theophr. de cauſis plantar. tanquam, Plutarchus in Numa, ὅτα ὡς ὄπλισται καθαπὲρ θεοῦσας, quemcunque more leporis non superfertant. Aristoteles septimo Animal. Dicitur & pro eodem, καθαπὲρ οὖν, & ὥσπερ οὖν. Themistius in 2. Phy. καθαπὲρ οὖν ἐν ἀνθρώπῳ σύνεσις.

Καθαπτέρω, vt quemadmodum, Theophra. de cauſis libro tertio, capite vigesimoquinto, καθαπτέρει καὶ γυμνάζομεν. καθαπτέρ. ἐν πολίτευμα κτίσας ὡσεὶ γε εἰνὶ ὄπλος. Plut. periride ac eius interfectio cauſam dicerat, &c.

Καθαπτέρω, vt, ficut. In epist. Dionis ad Perdiccm apud Platonem, ἐσει γὰρ δὴ τὸ φανὴ ἡβῶ τοῦ πτεσῶν ἐκ ἐς καθαπτέρει πᾶσι ζῶα. pro voluti, Iud. in epist. prior ib.

Καθάπτομαι, ττ ingo, tango, pungo, mordeo, obiurgo, ἅπτομαι, σφόδρα λυσσῶ, incesso, impeto, manus inicio, ἐπιμαρτύρομαι. Depon. Genit. Homer. Datiuo & Accusat. iunxit, Iliad. ἀ, Καὶ σὺ τὸν γε ἐπέσσι καθάπτεσθαι μάλα κέως, id est, καταπαύειν, pro Imperat. i. demulce, aggrede ferre eum mollibus dictis. in Odyss. ἐ, ἐς σφέτερος καθάπτεσθαι ἐπὶ σὺ περὶ. ἐσεῖς τοῦ καὶ ἐπὶ ἐκπεπλῆσθαι. illic enim καθάπτεσθαι est ὀργικῶς κατὰ νέφος ἀγρίως, Euripinduam corpus. καθάμαλλος πυραὶ δὲς, tyrannidem innati, Plutarch. in Solone. καθαμαλλος ἐκ ἐκ ἀγρίως, cui tinctura vehement & acris inusta est, Plutarch. in Numa. καθαπτέρω παρέπει, apud Herodot. legitur pro ὅπως ἀκολουθεῖν, id

est, præsenti manum seu manus iniicere, id est, manu præhendere, & proficiscenti obstare. verbum est iuris, vt notat, Bud. in epist. Dicitur etiam καθαπτω. Sophocl. in Trachiniis. ἐ δὴ λέπτ· Οἱ τὼς κερι Καθ' ἕω θέμεις τοῖ, ἐμοὶς ἐ ἐρπνοισι Τρφινίαν ἀμφίβλαφεσι, Oenei partu edita? hac me irretiuit veste furiali, Cicero Tuscul. 2. vbi pro induo. Soph. Antigon. βρέχῳ μητρὶ δὲ σὺν δόνος καθημάξιλλω. vide καθαπτός. Apud Athen. lib. 4. καθαπτὸν δ' ἐγένοντο μ' ἔντασιν, quod pulsatur & tenditur. καθὰ πτᾶσθαι, Iesych. κολάφιζεσθαι, ὠθεῖσθαι, ψαύειν, ἁπτεσθαι, ἐγγίζειν.

Καθαπτίς, ἡ curru ligna defixa, τῶν ἁμαξῶν, Pollux l. 1.

Καθαπτικὸς λόγος, mordacia dicta seu verba, Budæus in epistolis prioribus.

Καθαπτόμενος, perstringens, respondens, Hesiod. καθαπτόμενος ἐπίπεσεν, verbis inesse sens asperis. apud Hippocr. καθαπτῶς ἀποκρίνεσθαι.

Καθαπτός, ή, ὸν, ligatus, vinctus, astrictus, Hesych. καθαπτὰ νέες prouerb. esse ait de illis qui nodum aliquem solutu difficilem soluere conarentur, sed aliq; pro καθαπτὰ in hoc prou. κρέμαμαι legit. vide Erasm. in Chil. ite indutus, amictus. Aristophanes in Ranis, Θύρσοισι καὶ νεβρῶν ἀγρίων καθαπτός ὢν. Suid. καθὰ πτόμενος.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Anth. epigr. libro quarto, τῆς ἑ ἥβης συγγὰ καθᾶψα μίτλῳ. Xenoph. ἐμβαλὼν τὸν τὰ ἐσθῆτα εἰς τὰς ἐδύτας, καθάπτων τὸν ἄκρον ἑ ἑμάτιον τῷ πώγωνι. Synes. f. metaph. καθάπτω πειρατηρίου ὑμᾶς διὰ τ' ὄνυχος τε, id est, copulo inuicem & deuincio. Actorum capite vltim. ἅμα τὸν τῷ δεσμῷ τούτῳ καθῆψε τὴ χεῖρε αὐτοῦ, manum eius innasit. vide καθάπτομαι, quidam tamē mauult interpretari καθῆψε τ' αὐτοῦ τὴ χεῖρε αὐτοῦ, illiguit seu manui eius quemadmodum. Basil. dixisse videtur. ἐφυγαπιζομένῳ τὸ πάντων ἐπεῖναι ὁ ἔρως, pro ἁπᾶσθαι αὐτοῦ. Καθάπτεσθαι τὸ στόμα, os attingunt, coniiciuntur in os, Arist. 5. Anim.

Καθάπτων πῦρ, lustralis ignis, Eurip.

Καθαρδεύω, ὁ ἐσω, π. ἐδευσα, purus fum, purè ago, in puritate dego, ἀγνεύω, ἐν καθαρότητι διάγω. Synesius, φοβοῦμαι τὸν ἔρωτ καθαρδεύσει πάσης ψυχῆς, ἀμιγοῦς ἔχοντα κακῶν. & καθαρδεύω ἐ καθαρεύω, integer vitæ fcelerisque purus Horatio: innocens. Polybius, σπανίως εὑρεῖν δύο ἐπιγενομένους τῷ ἐ μισπάνους καθαρδεύοντας εἰς πάντα. Chrysostomus, φόνῳ καθαρδεύω, ab inuidentiæ lue fum purus. καθαρδεύω φόνῳ, me in ferenda necis sententia contaminari nefas est, Plato in Epistol. γάμῳ καθαρδεύω, fum pura mente, Aristophan. καθαρδεύω τῷ δανοῖ, horrore careo, Chrysostomus de facerdote, καθαρδεύοντ τὸν τ' σώματος, a corpore fum purus, Plutarchus καθαρδεύει τῷ τοιούτων τῶν πολέμ, talibus vrbem expurgare, Plut. in Fabio. καινοῦργον καθαρδέσας τ' θαλάσσης, Aristid.

Καθαρδίωσις, expiari.

Καθαρεύομαι, fum purus.

Καθαρεύω, ὁ ἐσω, π. ευκα, mundo. Plin. purgo, purifico Sueton. Plin. Accus. καθαρεύσαι, mundare. τὸ θορυβῶδες ἐκκαθαίρει τ γένεσιν, a priori generatione purgatus est, Naz.

Καθαρὸς, ά, ὸν ἡ, ὁ, inundus, fyncerus, purus. Planudes in versione libelli Catonis, καθαρὸς ἐδὲ, mundus est. ouibi tamen καθάγιος legitur in codice Aldino: sic & in carmine aureo Pythagoræ, Εἰ δὲ ἀθύρτοι ἦ γὰρ καθαρὸν, ἢ θόρυβον καθάρειον φεῦ apud Euripid. pro igne lustrali.

Καθαρότης, ητος, ἡ, munditia, puritas, serenitas.

Καθαρτέον, mundus esto.

Καθαρτικὸς, ὸν, ὁ, emundatio, purgatio, purificatio Plin. expiatio Cicer.

Καθαρῶς, purè, nitidè, Xen. puriter Catul scribitur & καθαρέως apud Pollucem.

Καθαρσία, ας, τὸ, piaculum, quales erant homines, qui peste expianda alióve morbo immolabantur dis: aut porcellus, quo domum lustrabant: καθάρσια, καθαίρματα. accipitur & pro ipso fce lere & commisto propter quod expiatio debetur. Aliquando etiam pro homine sacro & scelesto, quemadmodum scelus Latinis. Aristophan. in Pluto, χρῆναι γ' ἡ τοιοῦτον, ὥσπερ καθάρσιον εἰ scelerati, Erasm. nunc sterquilinium nunc sacrilegium interpretatur. Eustath. καθάρματα dici ait ἐδὲ ὑπερφυῆ ἡ δυσκάθαρτα, vites homines & abiectos, Demosthen. καθαρσιον est ἡ μιαρὰ μετανοια αὐτῆς: de hac voco ita annotauit Portus.

Καθαρσίζω, adapto.

Καθαρσίος, purgatio, lustratio, expiatio. Plato secundo de Republic. λύσεις τε ἡ καθαρσία ἀδικημάτων, item pro καθάρσια, id est, piaculari homine apud Herod. in Polym. καθαρσιὸν τ' χαμαὶ πεσόντων κ' χωθὶ Αθηναίοισι τ' ἀλέσθαι.

Καθαρστικὸς, purifico Plin. Suet.

Καθαρὸς, ά, ὸν, purus, sanctus, syncerus, vacuus, integer, castus, liber, liquidus, merus. Antiquis dicebatur, qui ob cam perpetratam impias manus habere non censebatur, ἀλλὰ ὅσιος. verba legis Solonis apud Andocidem extant, ὁ ὀμνὺς κτείνας ἢ πᾶσιν τοῖς σπονδοῖς ἔστω καθαρὸς καὶ ὑγιής. Quæ verba interpretans, καθαρὸς ἔσται τὰς χεῖρας inquit. & venti inque καθαροὶ vocantur, qui nebulas pellunt, ac serenitem inducunt. Aristotel. in Elench. καθαρὸς sine καθαρεύων integer vitæ fcelerisque purus Horatio. Aristotel. tertio Ethic. ἢ ὅτ' ἂν καθαρὸς ἐ ὠμὸς, ἢ ὁσίοις ἀγνὸς. Καθαρὸν δὲ τὸ ὑγιὲς Aratus, no cte serena, Cicero. Antiph. καθαρὸν αὐτὸν τῶν κλημάτων dixit, qui nulli iniuriam intulit. καθαρὸς ἀπεκρίνατο Alexand. Aphrodis. libro primo Problemat. id est, vana vaga & vacua, Budæus Commentar. καθαροὶ, Herodoto depditus: cui opponit ἀζήλωτοι, id est, inutilem. λόγος καθαρὸς ratio simplex & pura, inartificiosa, ἀφελὴς καὶ ἀκατασκεύαστος cui artificiosa & colorata oratio, id est, ἐμπεπλεγμένος, ἢ εἰρωνικὸς sine εἰρωνευόμενος λόγος, opponitur. Hermogen. καθαρὸν τὸν ἐπιπλοκὴν, λόγος ἀς ἀφελὴς ἐπὶ τὸ καθαρὸν ἢ καθαρότητος, purus, nudaque fermo. Idem, ἀφελὴς καὶ γὰρ ἁπλοῦς ἑαυτὸν καὶ οἷον ἔπεται ἀφελῶς αὐτοῖς, ἢ ὅτι οὐκ ἐπὶ πολὺ καθαρὸν ἢ καθαρότης διάπτει, fœda mors, Philo de mundo. καθαρὸς ἀφ' ὁσιοπρεπὲς, purus nomine, Nazanzenus. καθαροὶ τὰς χεῖρας, Plato. καθαρὸς τῷ ζόνῳ, mundus ab animali, idem in Leg. is καθαρὸς φόνῳ, crimine cædis expiatus Plutarchus in Publicol. vide in dictione Ἔλεγχος. ἅπλ καθαρὸν, per vacuum & exceptum. ἐν καθαρῷ, in puro loco & vacuo cadaueribus, Aristophan. ἐν τῇ ἐρημίᾳ. καθαροὶ σφαῖραι, continentes oculi, Plutarchus in Pericle. καθαροὶ στρόβιλοι, nuclei pinei per fe fimpti, Hermolaus libro primo. Diofcorid. alij, repurgatiuum μᾶλλον καθαρεῖ, dies fasti: quibus opponuntur ἀποφράδες, vt de Legib. καθαροὶ ψέφοι ὑδάτ, vacuas ftrepitibus vias: inanes a ftrepitibus, Plutarchus in Numa, καθαροὶ τόποι, mus purus & integer. Xenoph. 8. συμπ. κἀθ' ἡ ὕπνε ἄρπαι ἡ ψυχὴ ἐσπεσοῦσ' τῆς ἔξω σώματος δίχ' ὀχλήσεως, ἀθ' ὥσπ σημείῳ, ὅταν ἄλλοτε ἡ καθαρὸς ὁ τοῦς ἐκκαθαίρεται ὁ φρονιμώτατος αὐτῶν ἔῃ. Nec verò tum animum esse insipientem, qu ex insipienti corpore euasilet: sed quum omni admisti corporis liberatus, purus & integer esse cœpisset, Cicero Senect. & de Diuin. castus animus & purus: & pro Mil. pura atque integra mens. sic καθαρὸς ἀπὸ, dici potest pu purus panis, cui sordidus opponitur apud Plautum. & Annæus libro tertio, ait de panis generibus loquens, ἅ συγκομίζων διαχρηπίστερον ἢ τὸν καθαρόν. In Vesp is Aristophanis, αὐτὸν λαβ' ἀφοσίγετ' ἀ γοῦ, ἀ'σφ' καθαρὸν τὸ φλύκτ. interpretatur, liberè dictum, παῤῥησιαστικῶς, ἐλευθερίως, γνήσιον. καθαρὸν ἀπὸ ἐλαίου, flos Athenienfium, Thucydides. id est, vt interpr. expon. οὐχὶ συγκολλῶμεν οὐδὲ ἐπιπλάσωμεν, ἀλλ' αὐτῇ ἧ πλάσει.

Καθαρότερος, πος, ὁ, puritas, munditia, nitor. vide Καθαρὸς.

Καθαρπάζω, corripio, Aristoph.

Καθάσιον, ὁυ, τὸ, piaculum, & quasi purificatorium poculum. τὸ καθάσιον, sacra quædam & porcelli, quibus Athenis conditiones & theatra lustrabantur. Lucianus Cronosolones, Lupercalia Plutarchus vocat. Idem ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς, χρυσᾶ γ' ἄπνον ἐκάπη πεφυτευμένῳ ἐκ τεμένους, ὑποτρομοῦντ' ἀ καθασίου πᾶσ' ἀλῶπ.

Καθάρσιος, ὁυ, ὁ, expiator, qui expiationis gratia adhibetur, exorcista, lustratorius, Nazanzenus in Orat. καθάρσιον ζωὴ, liter expiator, Iouis epithet. Aristoteles de mundo, καθάρσιοι φύσει, natura purgans. Naz. in Orat. καθάρσιον ὕδωρ. Nonnos. fralis aqua, καθάρσιον σαυτὸν τῷ κόσμῳ, torius mundi purgatidem Naz. καθάρσιον ἀξιοῦντ' ἀν' ὅλῃ τὸ σὸν ὄζος ὕδωρ, tuum ob egsum piaculum circumferens, aut expurgationem. Lucian. καθάρσια, sacra quę expiationis gratia sunt instituta, vt Lupercalia. καθάρσιον enim expiatiuus: quo nomine Græcis intpretari potest menfis, qui Latinis Februarius, Plut. in Rom lo. καθάρσια ὕδατα, purgatoriæ aquæ, Nazanz. ἐκ καθαρσίων Lucian.

Καθάρσιος, ᾶ, ὸν, purgatio, lustratio, medicina purgans. καθάρσιμοι, menses mulierum, siue simpliciter menses & mestrua, quod & profluuium genitale dicit Plinius, μῶσαι, ἔμμηνα, ἀ καπαμήνια, & τὰ γυναικεῖα, Hippocrates. mulier verò fluxus, siue mulierum vel fœminarum profluuium Plinio, id est, ῥοὴ γυναικεῖα, res est diuersa. Galen. de Alim. 7. vbi de lentis cibo ait, ὅκόταν δὲ ὀξὺν ἐδ' εἰς ἐμμήνους καθάρσιος τὸν χυλὸν ὀξυρροίαν ἐργαζόμενον τὰ ἄμικτα, τοῦ ἀ χαλεπῶς ἐκ γυναικείας συνουσίας.

Καθάρτιον, purgandum, Bud. in epist. prior.

Καθαρτήριος, ὁ, purgator, expiator, lustralis.

Καθαρτικὸς, ὸν, ὁ, purgantius, vim habens purificam. τὸ καθαρτικὸν, medicamentum purgans. vnde & τὰ καθαρτικὰ, dicuntur purgationes.

Κ…ργός, purgator.

Κ…ρσάσιος, purgatorius, vim habens purgandi & purgabilis Plinio.

Κ…ρσαστικός, purgatorius, vacuus crocodilis.

Κ…ρῶς, purè, manifestè, plane, dilucidè. Arist. 1. Rheth. Νῦν ἡ σαφὲς ἢ τοῦτο μᾶλλον διορίσασθαι καθαρῶς. magis distinctè enucleandum differamus. Quint. lib. 5. huius adhuc vim expressit, quo iudiciens, & ad liquidum confessumque perducunt. Demosth. ἐξ ἁπάντων δὲ καθαρῶς, εἰς μὲ ταῦτα πάντων ἐστὶν, vt liquidò omnibus his, quæ postea ab ipsis gesta sunt, intelligetis.

Κ…ρτερῶ, idem quod ἀφαιμαγῶ.

Κ…τ, sua sponte, per seipsum, καθ' αὐτὸ ἕν, per seipsum consideratum. Cicer. de Orat. nullum genus rerum attulisum à cæteris per seipsum potest constare. τὸ καθ' αὑτὸ καλὸν quod per se ipsum placet quod animos omnium natura & specie sua commouet.

Κ…θέδρα, mansurum esse.

Κ…θέδρα, sedebo. ἡ καθέζομαι.

Κ…θέδρᾳ, pro καθεζομένῳ, Præsens pro Futuro sessurus, Ariston. phan.

Κ…θεδρεῖον, ἡ καθέδρα, cathedra, sedes, sedile, sessio, obsidio, habitatio, dilatio. ὑφὸς τὸ καπνὸν ἐκ καθέδρας ἐξ ἀγκὼν ἡλιούμενα χρῆσθαι, fumus per otium Capitolij obsessio, Plut. in Camil. οἱ δὲ καθεδρεῖς, sedendo, Thucyd. aliàs, οἱ δὲ ἀεὶ ἐν καθέδρᾳ ἐπὶ πολιορκίας. καθέδρα ἀμαθὴς, cathedra mollis luuenali, biceps dicta, quia duob. vitulis exornatur. Synes. in epist. καθεζομένη γοῦν ἐστ' ἀμφίκλιτος καθέδρας, φασὶν, αἰγυπέτους, πτῶν ἀ κατημμένοιο τῶν ἀκμῶν ἢ ὀρυσσόμ. καθέδρα etiam dicuntur πυθῶνες ἡμέραι ὅσῃ πτολεμικαὶ. Hesych.

Κ…θεδρεύω, sedeo. Plat. libro primo de Republic. ἐκαθεδρεύσαμεν οὖν πᾶς ἀνὼν, sedebamus propè eum. Item perseueranter fruor & bene habeo, desideo, relaxor. Item castra pono, obsideo, κἀπεσφάγη μεγαλοφρονούμενος τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ, Thucyd. sedeo templo Iunonis: ἐκαθεζόμεθα ἐπὶ τοῦ ἱερὸν, extrinsecus augetur, quoniam is significat quam simplex: vide καθεύδω. καθεζόμενοι ἐπὶ τῶν ἐπωνύμων, sedemus ad exigendas rationes. καθέσει: & ἀ καθήμαι, ἧμαι, sedebat. καθέζεσθαι, Aristophanis interp. in Pluto, τὸ βαδίζειν καθεζόμενον. Hesych. ἱδρυθῆναι, ἡ οἰκῆσαι.

Κ…θεζόμενος, ὁ, accumbens. ἢ εἰς πόδια καθεζόμενον, Naz. in Orat. ira in campos defidens.

Κ…θειλε, demolitus est. καθεῖλεν ἕδαφος. Soph.

Κ…θελκει, detraxi, dedraxi.

Κ…θεμαι, demissus sum, pendeo, sum depressus. Perf. verbi καθεῖμαι, καθῦτο στι, à te dimissi sunt, Philostr.

Κ…θεμίνω, remisse, parcè, σεσιδηρωμένως. vide ὑφειμένως.

Κ…θ' ἑαυτὸ μένος, in medium afferre sententias, Aristoph.

Κ…θεργνυμι, detineo, Iud. in epist. post. καθείργνυτο εἰς οἰκημάτ, in unum occludebantur, Plut. in Lyc.

Κ…θεργνύω, & καθειργνυμι, & Κ…θειργω, εἴξω, κα. εσχα, coerceo, includo, & tanquam in carcere phibeo. Paus. τῶν Ἀλξεᾶ φῆς σοι λέγειν ὁμοῦ καθείξειν ἐς οἰκημάτ. Plut. ἵνα ἢ πορεῖαι μὴ ὑβρὶς ἀσπίδα καθειργνῦσα φασιανὸν. Aristoph. πορ. αὖ τοῦ καθείξαμ' ἐς λεπίδιον, ἰ, ipsam inclusserim in culũ. Item cingo, & in carcerem conicio. Dat. Xen. Interp. ago ad.

Κ…θεξῆς, prohibitio, conclusio, coercitio.

Κ…θεος μένου, Sophocl. i. in medium deiiciens & demittens: ἐθέλω καθέσθαι ἐν ὀθόνῃς, linteis imposita, Dioscor. lib. i. fic Ruelantes industa, Marcel. καθέσθω μοι ἔδωκε τὸν ὀφιοῦν, animum neum illecebris gratiis affecerunt, Euripid.

Κ…θεσις ἐν τῷ ὕδατος, in aquam indi, irrumpere in aquam, Alexander Aphrodis. libro primo Problemat. à verbo καθίεμαι, demittor.

Κ…θεστήκει, fuerat. καθεστῆκει κακὰ αἰμοιδὲς πόλεμος θεῷς ἐκείνοις, aderfus illos Lacedæmonij bellum fuscepere.

Κ…θεστῶσα, constitutus erat. Aristot. de mundo, ἅτινα καθεστῶσα ὑφορᾶσθαι παύει, alij vectigalium quæstores erant constituti.

Κ…θέτως, quotidie.

Κ…θεῦδ' ἐχᾷ, votum spontaneum, c. 15. Num.

Κ…κτιται, retinendum est.

Κ…κτᾶσθαι, οὖ, cohibens. ἡ καθεκτικὰ ἁμάρτως, vis & potentia continens, seu retinens, Alex. Aphr.

Κ…κτὸς, ὁ, qui detineri potest. ὡς ἦσαν καθεκτοὶ σπεύδοντες ὅσοι τὸ καθῆκον, continueri non poterant à pugnandi celeritate, Plutarchus in Othone. ἡδὺ καθεκτὸν ἦν, iam non ferendum, durum, obstinatum.

Κ…κτός, ἡ, ita vt contineri seu retineri possit.

Κ…λεῖ τὴν δικαίαν, Isocrates: exponit Interpr. subducere naem. καθέλειν τὰς περήρεις, deducere in mare, Demosthen. καθέλειν ταύτας, trahere naues in mare, idem. καθέλκομαι, trahor deorsum, deduco. Accus. καθελκύω τὰς ναῦς, deduco in mare Thucyd.

Κ…λιμβάνω.

Κ…λλω, inusitatum thema ex quo κάλλιμον mutuatur fut. & aor. 2. demolior, destruo, profligo, καθῆλον ἐδὲ εἶκεις, destruxerunt domos cap. 22. Esaiæ. est porro illud ab Aor. secundo, καθῆλον Bœotico more pro καθεῖλον, vt πλῆσαι pro πλῆσαι. καθῆλ, demoliar, destruxero. καθαλῶ, qui delcuit, qui deposuit, qui destruxit, qui profligauit.

Κ…θημα, monile ad pectus demissum, ὁ τῷ στέρνα ὅμοιος, pro genere ornatus mulieb ris capitur 3. Esa. i. torques, seu monile, Ezechiel. capite decimo sexto, ὅσοι δὲ ἦσαν κάθημα ἢ ἀπὸ τραχήλου σου, circundedi torque collum tuum: vbi Hieron. pro torque, quasnes, iuxta Aquilæ fecundam editionem, & Symmachum interpretati sumus. 1. x x. & Teodotio κάθημα transtulerunt. dicitur etiam καθετὸς ἢ κάθημα apud Pollucem.

Κ…θῆς, deinceps, Lucæ capite octauo, ἐγένετο ἐν τῷ καθῆς, factum est deinceps.

Κ…θῆς τὸ ἀρχᾶς, imperij conseruatio, detentio, Thucyd. κατοχὴ, κράτησις, ἀσφάλεια.

Κ…θῆσαι ζῶ, scrpo. Iosephi. li. 2. καθῆσαι σώσατε; Νῦν ἦλθ' πίλαι ἕδρᾳ εἰς ἐδὼ ἐμαυτὸν, κἀκ ἅρπασον, vade, Aristoph.

Κ…θῆσε, demitte.

Κ…θησμένος, ὁ, consessus, sedes, Aristoph. in Vespis.

Κ…θεδῶ σι, κατὰ τὸ καθεσηκότα. Vide καθῆκημα.

Κ…θῆσθημαι, sedebo. vnde καθησεμένος ἐν ἁγορᾷ, assidebis, Æschin. ὁ καθησόμενος, καθιδόμενος verbo καθίζομαι.

Κ…θιδῶ, exedo, corrodo, detoro.

Κ…θίσις, diuersorium, habitatio, demissio, deiectio, insectatio, immissio, κατασκωμὴ, οἴκησις, Hesych.

Κ…θιστικὸς, compositè, animo composito & moderato. Arist. 8. Politic.

Κ…θίσσω, διαθίσσω, συμβίβω, persto, quiesco, ἡμεμῶ, ἀσφαλῶ, sum, Sophocl. τῦδε μὴ καθίσσκει, vbi motus non est. Thucyd. σεαύτων ἢ βεβαίως μᾶλλον καθίσσει ἐν ἀδείᾳ πόλις.

Κ…θιστικὲς, τὸ, Pallium habet significationem constitutus consistens, constans, modestus, perfectus. Et τῷ καθιστικάτατα μεταβάλλ, rerum nouarum molitio. καθιστικὸς τρόπος, mos assuetus, ἡ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ καθιστικῇ τρόπῳ βιοτεύειν. Thucyd. idè καθιστικὰ νόμιμα & καθιστικὲς ἔχθρᾳ, certi & minimè dubij hostes καθιστικὸς ἐν συμβουλῇ, Demosthen. καθιστικοῦ τάκει, constantiorem præ se ferebat, Philostr. ἕκαι καθιστικὸς ἐδὲ ἀσκληφότης αὐτὸς, nondum compositi nec ad fe reuerfi, Plutarch. in Camillo, id est, qui nondum vires recuperarunt. καθιστικὴ ἡλικία, matura ætas, Plato in epistol. καθιστικὲς πτισῆς, sedatus, ventus, Iud. καθιστικὸς πνεῦμα ἢ λαῖλαψ, ventus placidus & mitis, Aristophan. ὄζῳ τὸ καθιστικὸς, præter constitutum, Thucydid. vbi interpr. ὄζῳ τὸ νόμιμον ἢ ἀσύνηθες, præter solitum. τὰ καθιστικάτατα, leges latæ, Æschin. τὰ καθιστικάτατα κτέσεις, res nouas moliri, Demosthen. καθιστικὰ σκάμματα. Idem. τὰ πάλαι κατεσκάφη σκάμματα, status rerum præsentium, Æschin. & 1 lat. de Leg.

Κ…θεστῶτα τὰ, leges, decreta, statuta. τὸ καθεστὸς, mos constitutus, modus. I hic, τὸ καθεστὸς τὸ ὀπισθεν ὡς συνοδεῖαι λεν, vltra modum incrementi exundare. ζῆν τὸν καθεστῶτα βίον, Plat. in epist. 7. certam quandam vitam degere. τὰ καθεστῶτα, iam receptæ & comparati mores, Demosth. & τὰ καθεστῶτα, præsentia. Plutar. in Thocione, ἀνόμασεν ἐν τοῖς καθεστῶσι κακοῖς, nullam rationem habens eum statu præsentium temporum.

Κ…θέτως, ὁ, retis genus.

Καθυπὸ, ἡ, ος, ὁ, genus monilis muliebris. quod & κάθυπος, dicitur, & τερπὸς. Et & institumentum chirurgicum, quo vrina elicitur, vrinaria fistula. Alex. Aphro. Problemat. 59. libro nono, ὥδι γυνὴ ὠδίνει ἢ ἔτι κύουσα ἐστ. τὸ ὑγρὸν ὑφῶν ὁ αὐτὸ ἔρχει ἐκκάθαρσιν σωμάτων γε τῶν τοιούτων, ἢ ὅτα παλιν τὸ ἀπειλ. τὸ κατὰ σωμάτων τὸ ὑγρὸν, ciasid quod fieri per id instrumentum, quo admisso vrinam elicimus: lana enim obturante detracta, spiritus etiam internus educitur, atque ita ne inane fit vrina attrahitur. Porrò Celso auncularius elyster instrumentum est chirurgicum, quo proprie in aurem medicamentum aliquod immittitur, hoc Græcis κάτοχος χύτης, vel in matricem & μητρυγχύτης dicitur, vel etiam in vel cam tumque priuatim καθυπὸ appellatur. Galenus libro quinto Methodi, ὑγιείας μὲν ἕνεκα ἐνίοτε καὶ μόνα διὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐν τοῖς ἀνθρώποις μόνοις ἢ ἐπὶ μήτρας, ἢ ἐπὶ κύστιος ὅμοιος ἢ ἐπὶ τὰς παχείας ἐντέρου. Εἰς ταῦτα δὴ διὰ καθυπὸς, εἰς μήτραν ἢ διὰ μητροκύστιν τὰ φαρμακώδη κλυστῆρας, ὅσπερ γε κ. εἰς κύστιν, διὰ τῆς διὰ βυστῆνος καθύπου. Quo loco restitui potest alter Galeni locus corruptus hoc modo libro decimo, ἡδὺ δὲ τὰκ. αὐ ἢ ἐχ ἡδὺ ὡδίνειν ἐλκώσεις ἢ κύστιν ἢ ἕδρα αὐτῆς διὰ ὕδρας φαρμάκων, ἐσχάνην χαίζειν ἡδὺ εἶσα ἐμβαλόντων αὐτὰς, διὰ τ πικρὸν (potest legi πικρὸν καὶ ὠδύνη. Vox πικρὸν errorem mendúmque ostendit, nam usi μητροκύτων ἢ καθετῆρι legendum fit cum Cornario viro doctissimo, πικρὸν ausim fubstituere. Nam πικρὸν sit μετὰ, id est, linamentum, etiam καθετῆρα vocat Hippocrates libro secundo. ὑμοκλύσεις inquiens, μετὰ ἀμολίνου καθετῆρος. & καθετῆρι, inquit, Galen. in glossi. τὸ στρεπτὸν μολίνου. λέγει δὲ τὸ καθετῆρι. Est item chirurgicum instrumentum

cuius vsus in obstructa, vel præcluſa vesica, dum vrina non redditur: hoc æneam fistulam vocat idem Cornelius Celsus, libro septimo, capite 26. Græci καθετῆρα etiam vt incitato Aphrod. loco ſumitur. Paulus Ægineta libro 6. capite 59. a ſiphunculorum ſiue ſiphonum ſimilitudine, σίφωνα nominauit quem & διαβήτην vocant mechanici, vt adnotauimus ſuo loco, hiuncque καθετῆρα quo vrina elicitur vulgò ſonde: alterum verò καθετῆρα quem & αὐλὸν nuncupauit ipſe Hippocrates lo co adducto, & oricularium clyſterem Celſus, vernacula lin gua ſyringe, id eſt, σύριγγα, nominarunt. vide Actium de veſicæ reſolutione.

Καθετὸς, ἡ, ὁ, perpendiculum, μακρόβιβλ. Pollux. In Epigrammate quodà ſumitur pro reti. Item pro linea piſcatoria, quę velut perpendiculum in aquam demittitur. ἀφ' ὑψηλοῦ εἰς τὸ πέλαγος ἐμιεὶς, Harpocr.

Καθεύδω, μ. καθεύδηθον, dormio. in Imperfecto ἐκάθευδον, dormiebam, Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. & in imperatiu. κάθευδι. Ariſtophan. σὺ δ' οὐ κάθευδι, ἐκάθευδον, ſorinſecus augetur: quia non plus ſignificat quàm ſimplex. καὶ κεθεύδηκε, ἐθέλουσ' ὑπνώτεσι, Naz.

Καθέψω, ἥσω, decoquo.

Καθέψω, coquo, Ariſtophan. καθέψηθεὶς, decoctus. καθέψεται, decoquitur.

Καθήμων, deſpiciebant, Xen.

Καθὰ, pro κατὰ ſecundum, pro μίμησιν, & ἰσωλῶ, pro ἰσωλάσω.

Καθβάω, pubeſco.

Καθηγέομαι, ῆσομαι, ſum dux, auſpicor, deduco, præco, præceptor ſum, inſtituo Plat. in epiſt. τὸ καθηγοῦ, ἡγεμὼν ὁ ἡγῶν id eſt, præi, ſequar, auſpicare, incipe. Cum Genit. Strabo, καθηγήσατο ὁ Κάϊσαρ. ὁ Ἀθλιώδ ἀφορς, præceptor fuit. Plato in Sympoſio, ἐμὲ μὲν, ὦ φίλε Ἀγάθων, καλὸν μοι ἔδοξε καθηγήσασθαι τῶν λόγων, id eſt, recte atque ordine videre diſputationem inſtituiſſe, hoc eſt, nobis diſputandi rationem rectam præſtituiſſe. idem in epiſtol. σοὶ μὲν ἐμὲ πιθεῖν, ὁ τούτων καθηγεμὼν, φιλοσοφία δόξει πάντων, huius ponens initium, καθηγησατο τ' εἰς τ' Ἰταλίαν ἑρατεινὰ, in Italiam duxit exercitum, Plutar. in Camillo. καθηγεῖσθαι τῆς πολιτείας, id eſt, principem gerere rempubl. Plut. in Theſeo. item. καθηγεμὼν, dux ſum, duco, præco, i. doceo. Datino & Acciaſtiuo. Baſil. in epiſt. Xenoph. in 2. Ἀπομνημ. ἆ ἔπρα λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἡ ἀδικία φαίνεται σοι ὡς ἐγὼ κελεύσω ἐμὲ τὸν ἑαυτοῦ ἑταῖρον ὕβρεως καθηγεμόνα ἑλέσθαι, i. edere fratri maiori exemplum rectè agendi. τὸ καθηγεμόνα, initium, Epicterus.

Καθηγεμονικὸς, ἡ, ὁ præeundum & præcipiendum aptus. καθηγεμονικότερος, τεχνικολογικώτερος, faciliori ductu, & via, & ratione, atque artificio maiori Bud. in epiſt.

Καθηγεμὼν, ὁ Θῶ, ſuaſor, author. Propriè autem dux, qui ęco viam præit, præceptor, ductor, & dux fœminæ, ὁ ἡγεμὼν φορτίδων, & ὁ ἡγεμὼν ὁδῶν. Herodot. καθηγεμὼν τῆς ὁδοῦ. Syneſius, ὁ γνησίως καθηγεμὼν τῆς βιωτικῆς ἐρήμου. Apud Plutarc. etiam in Theſ. ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Venerem ducem ſibi aſſumere.

Καθηγητὴς, οῦ, ὁ, magiſter, inſtitutor, gubernator ac moderator vitæ dicitur proprię, ἀγωγὸς τοῦ νεανίσκου, ἡ ὁδηγὸς, Cebes.

Καθηδυπαθέω, ῆσω, per luxum & voluptates conſumi: quia καθηδυπαθεῖ actium eſt. Lucian. de Annibale, ἐκείνου μὲν ἐδόκει οὐκ ἀπιέναι ἐκ Καπύης, ὑπὸ τῆς σωμάτων ἡδονῆς καθηδυπαθεῖν, per luxum & voluptatem conterens. Xenoph. in 1. ἀκμὴ βάστασις, ἡ μισεῖς δ' οὐκ ἐπ' ἀρετικὰς, εἰς ἐγὼ καθὼ, ὡς εἰς τὸ ἴδιον κατὰ ἡμῶν ἐμοὶ, ἡ δὴ καθηδυπαθοῦσα. Plut. de Antonio in Ægypto exiſtente, ὑπὸ διατριβῆς μεγακῆς καὶ πολυτελοῦς ἀγορᾶς, χρόνον ἀπολισκανῶν καὶ καθηδυπαθῶν τὸ πολυτελέστατον ἀπόλλυμι τ' χρόνον. Iungitur etiam cũ genitiuo, Baſilius, φοβῆς τοῦ πλοῦτ. ὁ δὲ μηδὲν χρήσει καθηδυπαθεῖν τῷ βίῳ, ᾧ τῷ φευρῇ διαβίωσιν ἀδὲ φορτιδίωσιν ἰωσίγου τοῦ πένητος.

Καθῆκε, misit, demiſit. καθῆκας, demiſerunt.

Καθῆκει, οντες, τὸ, officium, conuenienſ, decens, quod conuenit: à καθήκω. pro φορέω. Iulian. Auguſtus Iamblicho, οὐ βέλτιον ἐν ἀνδρὸς ἐνδεῖξαι τὴν τοῦ καθήκοντος ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ γίγνεσθαι ἐν ἀνδράσιν ἔργοις, ſi officij deſiderati nec inſimulas. Idem antea pro eo τὸ γεγενῆσθαι ita poſuit, ἐγὼ δὲ εἰ μὴ τὸ σωθῆναι ἡμᾶς τῷ φορέ σι γεγονέναι μᾶλλον ἐδόκει ἕνεκα, πάντως ἐπεραίρομαι τῷ μὴ μάτην ἐκπλῆξαι. Ego verò ſi mihi conſcius eſſem officij erga te vel tantulum præteriti vel deſerti. Gregorius οἷς πεπτώκασι. Μάσπιν οὐ τοσοῦτον ἐμελέτησεν αὐτῆς, ἢ τὸ φιλικὸν καθῆκον. & τὰ καθήκοντα πράττειν, Xenoph. pro officio perfungi dixit. Lucian. Σκῦλλε γὰρ ὁ νόσος, ἡ φύσις τῶν καθηκόντων τὰ φαῦλα κ' αὖσα, officia proficiſcuntur ab initiis naturæ, Cicero tertio de Finibus. Idem in Offic. libro primo. Perfectum autem officium rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem commune, quod ἡ καθῆκον vocant. vide Sxw.

Καθηκόντως, & καθηκότως, decenter, ritè, officioſè. Ἀθήναις, φρόνιμος, Suid. φερσηκόντως, Heſych.

Καθήκω, pertineo, pertingo, porrigor. σαφῶς: vt, καθήκει ἡ ἡμέρα εἰς ἑσπέραν ἐδῶσα: εἰς τὸν ὦτα κεχλέκει, Iuſt. Polybius in 5. πάντα μὲν βάρει μὴ πολὺ διαφέρει τῆλ ὁ Ὄνος τῆλ ὁπὶ ὁ ὠὸς ἐστιν καθήκοντα τῷ, Καθήκει ἐπὶ σοφὸν, conuenio, conſentaneus ſum ſignificat. Syncſius, Ἐγὼ μὲν οὖν ὧν πρῶτον ἐντεφόλιν τῆς νόμιμος ἱερεῖς, τὸ δ' ἐμὶ μὴ καθῆκει πολλὰ μᾶλλον ἐκπλήττομαι, ὅρωσιν ὁ σωγχρὸ ἢ καταλόγου, nec conſentaneum eſt, nec verìſimile. Item conuenio, conſentaneus ſum, φερσήκων, Syneſ. Vnde καθῆκει impersonale, decet, conuenit, licet, expedit, congruit, ſi rem ita moris eſt. ὡς καθῆκει σώφρ γῆ, iuxta morem vniuerſæ terræ. καθῆκει μοι, officij mei eſt & muneris, Polyb. item accidit. καθῆκει μοι βίαιον, καζέτ, ſi is antè cui ſorte obuenit, recuſet, eum plectit, idem Plutar. in Solon. & τὰ καθήκοντα dicuntur ὅσοι πατρῴοι, πατρῷον, ſtatum & conſtitutum, Polybius. Οἱ ἐξ Ἀχαΐδ καθήκουσι εἰς αὐτοὺς ἐκ τῶν νόμων σωκίδιον δ' ἀμφοτέρων, ἡ κοινὸς εἰς λίμνον, καθῆκον χρόν, tempus conueniens, quod ęque conuenit. καθῆκον χρόν πατρῷον, debitum tempus, Æſchin. καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, quum tempus iuſtum adeſt. Ὁλοσσὸς χρόνος, Sophocl. id eſt, ſtato tempore, id eſt, πατρῷος, καθήκοντος ὑπουργίας, officij munus, Gaza de Senect. οἷ δ' ὅσοι πάρεσι καθήκει, tempus ſeminandi eſt, Theophraſt. ἡ ἁλλέξεως καὶ ἀνάπαυσις καθήκουσα ἐστὶ, τότε ἐστὶ, vbi ſors iaciendi ad eum peruenieſſet. Plutar. in Alcibiade. καθήκοντος ὥρας, tempore congruo, Gaza libro 1. mo, cap. 13. de cauſ. plant. ἐφ' ἑπτὰ εἰς τὰ ἡμέρας ἑκείνας καθήκων, inſtante illis diebus feſto, Plut. in Fabio. οἱ καθήκουσι φίλοι τῶν pariunt temporibus ſtatis, Ariſt. δ. Anim. καθήκουσα ἐστὶ αὐτῷ, ad idem pertinentem, Bud. in epiſt. poſter. καθήκοντα τοῖς, quæ ſunt ex eorum dignitate. καθήκοντα τύχῃ τῶν θεῶν, Ariſtides. καθήκοντα ποιεῖν, in officio eſſe, Demoſth. τὰ δίκαια & φερσήκοντα, τὰ καθήκοντα Ἀπολείπει, Xen. obire munia. οἱ καθήκοντες τῇ φιλοσοφίᾳ, Bud. in epiſt. priorib. τὰ εἰς βασιλικὰ καθήκοντα, regis officia & munera, Gaza de Senect.

Καθηλατὸς, deſilit, deſultauit, Bud. in epiſt. poſt.

Καθηλόω, μάσω, σ. κα. configo clauis, Acciaſ. iungitur.

Καθήλωσις, ῶσ, ὁ, quaſi confixio, confixus Cic.

Καθηλωτὴς, οῦ, ὁ, quaſi confixor.

Καθήμαι, ἡσόμαι, ſedeo, aſſideo, quieſco, ſum ſitus, moror, deſideo. vt, ἡμαι τῶν ἐν τῷ καθήμαι. Ariſtoph. ἡφ. ἐδὲ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθήμενος, ſedeo expectans, quieſco ſeu pego expectare. ὁ παππῶ κρῶδιον, in iſdem ſtigiis quieſcunt, manent. Ariſtoph. καθῆται, & ab ἐζάμαι καθέζομαι, ſedebat. καθῆσθαι ἐν μεσαυλίᾳ πρὸς ὄκας μίλιαδας, ὅσας ἡλιόφιλος, &c. ſederunt in Macedonia tres ſolidos menſes, quoad vtrumque Philippus, Demoſth. ἐν τῷ ἀκροτελευταίῳ λόγῳ, &c. καθῆσθαι, ſede, Ariſtophan. ἐκὶ καθῆσθαι ἐν ἑδρᾷ ἐστὶν, ſi ſederis, intrepidus eris, N. καθῆσθαι, ſedere. καθῆσθαι apud Græces, apud Latinos ſedere. vſurpatur etiam pro negligenter ſe gerere in aliquo negotio. Demoſt. in 1. Philip. ὦ κύριε σώματος μέλοντας ὑμᾶς ἡ καθῆσθαι ἀδιαφόρως ἔχοντας. Cic. in Piſonem, An poteſt vlla eſſe excuſatio, dicam malè ſentienti, ſed ſedenti, dormienti in maximo Republ. metu, Conſuli? εἰ δ' ἐμὲ ἐγὼ, ἐγὼ καθεύδω, ἡ καθῆσθαι, igitur ſignificat interdum otior, nihil ago. Dem. 2. Olynth. πολὺ δὲ πλεῖον ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ, τὸ καθῆσθαι ἐφ' ἡμῖν ἀδικεῖν ἢ ἐφ' ἑτέροις ἐξὸν ἐφ' ὁμῖν ὁνεῖσθαι, ἀδικεῖν ὁμοίως καὶ δημοσθένης ἐδίδου πειθόμενος, ἀκούειν δ' αὐτὸν αἰρούμενος ἐδὲ φάσκοντας ἐμοὶ καθῆσθαι τι ποιεῖν μᾶλλον ἢ τοῖς θεοῖς. Virgilius tertio Georgic. aliter vitium, vitiuque tegendo Dum me dicas adhibere manus ad vulnera paſtor Abnegat & meliora deos eſſe dementia poſcent. καθῆσθαι ἐπὶ τῷ ἐπὶ ταῦτα, ſedentes in equis, Xen. eſt etiam vocabulum militare ſignificans inſidere, obſidere caſtra metari, Thucyd. lib. 2. καθῆσθαι ὁ' ἀπὸ, ſedere ab aliquo, ſeu ab aliquibus. τοῖς, inſidente autem ſeu obſidente eo loca ſita: & lab. τὰ ἐπὶ τοῦτο ἐξὸν τὰ Ἀχαϊκὰ καθῆσθαι ἐφ' ἑπτὰ ἡμέρας, ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ τὰ ἐξὸν ἐπὶ τὰ ἐξὸν ἐπὶ τὰ ἐξὸν

κλύω. ὑρέω, demissis clunibus mingit. κατὰ μῆνας ἢ βυλὰς, Deinosth. κατ' ὀλίγον ἀφίσασιν, vultus demissos, Idem.

κατὰ μῆνα, quotidie, per diem, per singulos dies: vt κ' πόλιν, oppidatim: κατ' οἴκους, domesticatim, per singulas domos. ὁ κατὰ μῆνα, quotidianus. Plato, δόσις εἰς ἕκαστον ἢ κατὰ μῆνα διαίτης, victus quotidiani rationem habere. τὰ κατ' ἡμέραν, victus quotidianus.

κατὰ μῆνας, &, κατὰ μῆνα, ὁ, ἡ, quotidianus, diurnus. ὑπνος κατὰ μῆνα φάσει σι, Sophocl. id est, κ' παντὸς ἡμέρας εἰς φῶς ἄγει.

κατὰ μηνιαῖος, quotidianus.

κατὰ μηνίσκω, ει, qui in diem viunt, atque ex tempore, Erasmus hiliad.

κατὰ πτὸς, ὄξεως, ὁ, ἡ, δίξις.

κατὰ πυγὴν, non κατὰ πυγὰ dicunt Attici, ait Phrynic.

κατὰ πύλω, destructus fum.

κατὰ πωλέω, qui cuertit, Nazanz. κατὰ πρηνὰς πόλιν, vrbem depopulatus.

κατὰ πυγὴν, τὸ αἰδοῖον, sensu priuatus.

κατὰ ρέω, sedebat. Iliad. ἀ. ἐν ἡ ἀνίκατε κατῆρε, i. ἐκαθέζετο. Plato lib. de Rep. κατῆρεο ἢ δὴ ἐπ' ἐργον, sedebat super sedem. εἶα κατῆρο, loco edito sedebat, Plutar. in Themist. ὡσεὶ πὸ λίθω κατῆρα, ad lapidem consedit, Idem in Fabio. κατῆρε ὁ ἐμὸς ὲ μέτος ἐ meo abiit alio sessum, Herodot.

κατὰ ρέω, demittunt. vide κατίαση.

κατὰ ρήγνυμι, Hesych. expon. κατεπλάγη, κατεταχύνθη, κατεπτοήθη. ἐπ & σθένοντα est particip. præt. à κατὰ πέτομαι à Suida quoque exponitur ἐπλάγη & φοβήθης hoc eius exemplum afferen. ὁ βασιλεὺς κατηρήγη ἐ ταύτης τὸ ὑπὸ Σπαρτιατῶν ἡγήσατο ἀπαγγελθέν.

κατὰ σίνομαι, mortuis immolare, inquit Suid. id tamen potius est σφαγιάζω.

κατὰ σκληκωκάω, κατὰ σκάπτω.

κατὰ σπάω, collocor.

κατὰ σπάω, ῶ, ὗς, collocatus. vnde ὁ γκαθίδρυμένος, suum habens ium domicilium & collocatum. κατὰ σπάρυμαι ὁ ὄρος, montem sidentes, Thucyd.

κατὰ σπάω, ῶς, ἡ, dedicatio. Synes. epist. 67. ἀλλ' ἐγὰ τὸν κριτὴν ἐζήτει ς κατὰ σπάσεως: id est tempus quærebam dedicationis.

κατὰ σπάω, vnde συγκατὰ σπάω, colloco, Plutar. κατὰ σπάνα, collocauit. κατὰ σπάσι γυμνάσιον, gymnasium construxit. cap. 4. lib. 2. Mach. em dedico, consecro.

κατὰ σπάω. Suid. lassus, defessus, fatigatus.

κατὰ σπάω, demittens. Aristoph. οὐ ὑπὸ σκέπης σοι λαμπὸς ἢ δ' ὃ ἡ μέρ ς κατεῖσ. Interpr. αὐτὸ κατεσκιάζω πνέον. Est vero proprie κατάπτ, τὸ χαλᾶν τὰ πρὸ νεωλκίσια, metaphora à ventis.

κατὰ σπάω, demittor, flacceo, desecundo in certamen. κατὰ σπάω, deflusi, coniectus.

κατὰ σπάω, ῶ, ἡ, sacris operor. ἱερουργῶ, & macto, & sacrificio, τὸν ὃ δὴ τὸν θυομένων. Significat etiam dico & consecro, τὸ φάσει.

κατὰ σπάω, consecro, sacris initio, dedico. Datiuo & Accus. Lucian. ἐ αὐτὸν ἐ ἡ ὑπνω κατῆρασαι ἑκάστω θεῷ. ὑμᾶς τὸ θεῷ κατῆρα ἐ ἀνέθηκα, vouit Deo decimas se dicaturū, Plutarc. in Camill. κατηρώτατε ἑαυτὸν ὕδρᾳ ἢ πατρίδι: τῷ ἢ ἀμωνι, genio se profanauerunt, ibidem.

κατὰ σπάω, ῶ, ἡ, consecratio, dedicatio.

κατὰ σπάω, sunt dicanda diis. Plato de Leg.

κατὰ σπάω, constituo, sedeo. Isocr. τὰ ἅπαντα τὰ βελτίω πρὸς κατῆρα σαν τὸν μέντ ἀν, &c. super flores sedentem.

κατὰ σπάω, consideo, sedeo. κατῆρεμαι ὅθι τὸ βασιλὲ, apud aram consideo, ad aram sto propter ius asyliæ. supplices verò dicebantur, vt apud Thucyd. κατῆρεδον ὅθι τὸ ἐσίκιον, apud lares sedere. vide κατῆρο.

κατῆρεμαι, κατῆρεμαι, ς ἴζω, ἵζομαι, μ. ἵσω, σ. ικα, vel κατῆρέω, κατῆρέσω, ς ἷζω circunflexe, sedeo. insideo, κατῆρημαι, decumbo, dedeo. Plato in Phæd. ἢ ἄλλο ἰώνιχρῶν εἰς τοῦτο ἀπίκτο ἀφ' ἑαυτὰς ὡσὰς, ὥστε σφᾶς ὧδε ὀδὸν τὰ ἰόνια ἄμφω κατῆρεσθαι τὰ ἴσκεια. Ibidem lixit in palsiua voce, ὡσάπερ ὅ δ' ἐν σὶ ἐπεὶ ὅπου κατῆρέσμεθα. Et ursus, ἀνὰ ἔπος ὃ δ' ἐν βύλοι κατῆρέμενος ἀλαγινάμβρ. Hom. Iliad. γ. Ἡ κρεῖο νέον λήγοντα κατῆρέσθαι, sedere, Aristoph. ψφ. κατῆρε τοίνυν ὧδε τοῦ ἰόνιος σώματος. Item colloco. i. sedere facio. Hesiod. μὰ δ' ἐπ' ἀκάνθοιο κατῆρεσεν γῆ ἀμφιτὸν πάμβα δ' ἀνθ' ἡσυχάζειν, i. sedere. Lucia. de sacrificiis actiue, σῶν τοῦ ναοῦ ἀμὸν κατῆρεσε ἑαυτὸν. Ho. Iliad. ἀλλοις μὲν κατῆρεσον ἡγάας, i. κατῆρυσον, sedere fac. κατῆρε ἀνκατῆρεσον ἀπὸ θεῶν, id est, iudices illi deos fero. & eum apud deos accuso, Liban. Cal. l. 1. Ther. Μὴ σὺ ὁμοτήχους τοῦ πατρὸς σου κριτὰς κατῆρεσε, ἰατρῶν πολεμίους τὸν θεσσαλὸν. Idem, πολλὰς ὁ χθονὸς ἐπαν, ἐκπορρὸν Ἱπποκράτους, ἢ κατῆρεσε μὴ ὃν ταῖς κοιλίαις σὺ βδέλλας διεσσὰς ὃν ὅλλυσε. Greg. τὸ δικαστὸν σὺ κατηγόρου κατῆρεσθε. Nam κατῆρεν δικαστὰς, est iudices ferre, & iudices in consilium mittere, sicut ferre arbitros, τὸ κατῆρεν διαιτητὰς. κατῆρε σὺ τὸ δικαστὸν, Plat. Leg. ribi iudicem constituo, id est, te in ius rapio. κατῆρε σὺ τὸ ἄρτον, τε in sede loco, Plutarc. in Rom. κατῆρε κατὰ τὸ, iudicem constituo, Basil. in Epist. κατῆρε τὸν στρατὸν, castra ponit, Plutarch. in Rom. κατῆρε ὅδι τῆ ἐσκωνῆ, in tentore collocat, Nazanz. κατῆρεσον δὴ τὸν βωμὸν, Thucyd. ἐπὶ τὸν ὁ ἀγορὰ κατῆρε σον, supplicem in foro sistunt, Plutar. in Romulo. κατῆρεσαν, in Prætorio perfecto, Marci cap. 11. ἐκ μέσου ἢ βυλὴ πάντων ὅδισεσαν, Plutarc. in Solone, senatum retrum omnium obseruatorem esse voluit. κατῆρε, sede. κατῆρε ὅδι κάθου, sede super remum, Aristophan. vel conside & incumbe in remum. Ody. ὁ, ὅδι καλὸν κατῆρε, sedebant in transtris, incumbebant in remos. κατῆρεσε μὴν γυναῖκας ἀναρτίας ὅπῃ τὸ ἀνὸν τῆς γῆς, duximus vxores alienigenas de populis terræ, lib. 2. Esdræ. κατῆρε ἐν εἰς χωρίου, Plato de Leg. vbi actiue capitur. κατῆρε σὺ τὰς ὑραγωγείας, sedens in officinis, Isocr. κατῆρε σὺ τὸν υἱὸν ἐπὶ τὸ ἔδιον, in sacrario filium collocans, Plutarc. in Themist. κατῆρε ἢ στρατὸν, castra metatus. κατῆρωντες ἐν ὁδῷ αὐτὸν, quum eis insidias locassent. Plutar. in Publ. ἢ σύγκλητος ὁμοῦ κατῆρασα ἐφύτευ ἢ αἰρεσιν οὐείην τὰ αὐτοκράτορος, senatorum consessui credere imperatoris electionem, Idem in Othone.

κατῆρημαι, μ. ἴσω, σ. ικα, demitto, submitto. Philo de mundo, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς μίξεις κατῆκεν, σκιπτὸν, vbinam igitur radices, egerit considerandum. κατῆκεν τὸ ἱμάτιον, Dem. κατῆκεν τὸ σκέλος, Aristop. κατῆκεμαι quoque voce passiua idem significat, vt κατῆκεμένῳ τὸν πώγωνα, pro κατῆκεν: & κατεκύφθη βαρύχρως, Lucian. & κατῆκεν ὁ ἐπιλύπος, pro κατῆκεν, apud eundem. Sic Latinis summittere barbam & capillum Plin. Epistol. Quia reis moris est submittere capillum, id est, demittere. Et Virgil. Æneid. 3. Respicio, dira illuuies, immissaque barba. Refertur & ad insidias, vt κατῆκεν τὰς χεῖρας, insidias collocare, Synesio. Idem, ὁ σφαγὰς ἢ κακὰς τῷ σώματι λογχῆς, τὸ αἷμα πιεῖν. Latinè dicitur summittere percussorem, vel sicarium. κατῆκεν πίδακα ὃ δόντεσιν, significat tentare, probare, i experiri. Basil. Gregor. εἴ τι σὺ ὑπόπεικε μοι κακὸν, εἴ τι τῆ ὄντι ἐξῆς τῆ ἐπιπεσὸν κακὸν, ἢ ὑπόγειόν τ' ἐπικαλῶ ἐξῆς τοὺ δικαίρεσιν. Idem, κατῆκεν δὲ πικρὸν δ' ὑπεσόλις, & c. tentare etiam epistola sustinuerunt. κατῆκεν ἀφ' ἑαυτὸν ἢ φονίαν, κατῆκε σὺ dicitur, quòd τὸ χρυσὸν, & κατῆκεν, αὐτὸ τὸ κατῆκεν ἐξῆς, sese demittere desiliendo, & deorsum librare, sine cassis adiectione: Xenoph. Hipparch. οἱ δ' ἐφ ἑλίσσεν ἱππάρους τὰ πεδία, ἢ τοιχία ὑφαίρετ, ἢ ὑπ' ὄψεις ἀκολουθοῦσι, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ ἀσφαλὲς κατῆκεν ἀφ, &c.

κατῆκεν ἐσμαι, μ. ἐσομαι, π. ἐσθην, supplice, Neutrum absolut. & aliquando cum Accus.

κατῆκεν ἐσμαι, μ. ἴζομαι, attingo. Depon. Genit. Lucian. βωβὸς κατῆκεν τὸ αὐτὸς, ὁ τῆ ἰερίων διαμαρτὰς, grauiter eam dolor attigit, quòd sacris non interesset. Idem, νέων σὺ κατῆκτο, nihil te tetigit, nihil ad te pertinere putasti. Philost. κατῆκτο αὐτὸ σὺ πόνοι, oppressus est laborib. κατῆκεμαι ὑπὸ κολοβίας, profecutus eum conuitiis, idem Philostr. & cum accusat. apud Homer. vt ἰλιὰς, μόλα σὺς τε κατῆκεν, θυμὸν ἐνὶ στῆθεσι λιλαίεν, id est, vehementer tetigisti vel pupugisti animum meum tua obiurgatione, & Odyss. α, ἐπεὶ μὲ πολὺτα κατῆκεν πόνος ἀλαγεῖν apud Tatian. in Achaicis φασὶ μὲν ὑπὸ τὸν σεβασμὸν τῆς φύσις, expon. ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant. est etiam κατῆκεν σθαι, τὸ κατὰ χαλᾶν, ferire. Plutar. de Lupercis, σὺ τὸν κατῆκεν σθαι, οἱ παῖδας τῆ ἀντὶ τυχόντων. Paus. in Heliac. δύο ἢ ἀλλαι γυναῖκας εἰς ὅλιμε κατῆκεν ὑπὸ ὑβρεῖς, φάσιμα εἰ δίκαι ἰαμίζουσιν, & κατῆκεν ὁ idem quod κατεκράμβη ὑπὸ σκέψεων, rerum potitus, fiue adeptus rerum, vt dixit Cornel. Tacitus. Polyb πάντες μὲν ὑπὸ εἰ βασιλὲς ἢ φίλοις ἀφορμὰς ἐποιοῦντο πρὸς συμπράξεις καινοποιήσεως τῆ αὐτῆ ἐπιθυμίαι: κατῆκεμένοι ὑπὸ τῆ σκέψεων, ὥζουπόδας οὐ συμπεριγκίνες, ἀλλὰ διαπονῶς χρώντο τοῖς πράξεσι.

κατῆκεμαι, μ. άσω, π. κα, demitto fune loreo, item simpl. demitto. χαλᾶ. Aristoph. Vespis, οὗ πα κατῆκεμαι σαυτὸν ὅδισας.

κατῆκμοσις, ὁ, idem.

κατῆκμοσις, ὁ, ὅπου τοῦ κατῆκεμαι, demissio Cicero. Plutarch. in Collectaneis antiquitatum Roman. ὑπὸ τὸ τέγος εἰς τὸν ἐπίλιον κατῆκμοσις.

κατῆκπαίζομαι, ineurso equitatu. κατῆκπαίσαντο χώριον, incurfabat regionem. Suid. σωκλαίειν, ἐξέζειν, σωπερίζειν. Laertius, ὁ ἢ βίων ὁ σοφιστὴς πολὺν ὃ λόγ, πλείστας ἀφορμὰς ἐν ὅλοις τοῖς ἐκκλησίοις κατῆκπαίζεσθαι φιλοσοφίας.

κατῆκπλήσσω, ῶ, adequitatio.

κατῆκπτωκατὸς, τὸ, κατῆκπτοπικὸν, Poll.

κατῆκπτοφεῖν, in alendis equis consumo, Bud. Com.

κατῆκπτύω, μ. κατατῆκπτέω, σ. κα, ικ. ἐξ, κατῆκπτλω. deuolo. Neutrū absolutum.

κατῆκπτωμα, Hesych. enolo, ἐπάτω πίπτομαι.

κατῆκπτωσις, ἐδες, & ἔσσιο.

κατῆκπτωμα. Dioscorides libro 3. τὸ ἀφίλημα ἐ καθήμασι τὸ ἐ μήτρᾳ διαφθείρει, id est, decoctum in desessionibus medetur vuluæ malis, dicitur & ἐγκάθημα. & κάθημα, id est, πυγὴ, Hesych. in dictione πυγὴ.

Κάθετος, & κάθοδος differunt : nam κάθοδον dicitur ὡφὲ τὸν ἐξώπτε: sed κάθοδος, ὅτε τὸν κάθ ἑαυτὸν, ἢ μὴν καθ ἑαυτὸν Lucian.

Καθίστανω, constituo, quiesco, componor, desisto. καθίσταμι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, Nazan. in Orat. καθίσταμι ἄγκυραν, sum princeps. καθίσταμι εἰς ὑποδοχὴν, Isocrat. καθίσταμι εἰς ὑπηρεσίαν, Pud. in Epist. poster. καθίσταμι εἰς πόλεμον, bellum capesso. καθίσταμι εἰς τὰς πόλεις, tibi infero bellum, Thuc. καθίσταμι ἐς λόχους εἰς λόχους, id est, ad manipulum ductor manipuli excurrit, seu ad manipuli stationem, Aristotel. lib. de mundo. καθίστανται εἰς μόχλον, pugnam conserunt. καθίσταμὶν πόνον ὃν τὰ μέγιστα τῶν σωμάτων, Isocrat. hunc ad maximarum rerum gubernacula admoumus seu præficimus. καθίσταμὶν κυρίους τῶν σωμάτων, Idem. εἰς πόλεμον καθίσταμι, ad bellum incubuerunt, Plutarc. in Theseo. κατασταθησόμεθα πάλιν εἰς τας αὐτὰς τακτικὰς, Isocrat. denuo in easdem turbas recidemus. εἰς τὸν κατεστῶτα, Demosthen. in angustiam & inopiam redigetur. καθίσταμὶ τὸν κίνον, iudicium subeamus. κατεστάθη ὑπ ἐμοῦ, rationem inieris, Herodot. vide sequentia.

Κάθισμα, passive, gubernor, regor. Nazanz.

Κάθισμα, vel vocali breui in suam longam mutata, & ᾱ in ω, καθίσωμα, δέσωμα, κλίνω, constituo : sed varie : aliquando enim est officio, afficio, redigo, ἀποπλήσσομαι, ἀφῄρημαι, ἀφῄρεθαι, Et id cum Præpositione ὲς, vel ὅπὶ, vel ὲν, vt καθίστημι τὸ ὲ σπουδὴν χρήματων, Demost. redigo te in pecuniæ inopiam. καθίστημι εἰς φυσὶν βίου σὸν, Euripid. καθίστημι εἰς ἀπιστίαν, notam inuro, Demost. καθίστημι εἰς ἀπίαν τοῦ σώματος, infamiam Soloni insserunt. Plutarchus in Solone. Isoc. ἐπειδὰν εἰς τὸν ἀρχὼν καταστᾶσθε, vbi fuerint imperium adepti. & εἰς τὸν ἀγῶνας καθίστανται, in certamina adducere. καθίστημι τὸ λογισμὸν αὐτὸς, id, ὃν φρονῆσὶ τοιοῦτος εἶναι, ad cogitandum reuoco. καθίστημι τὸ πῦρ, in muros restituo. καθίστημι εἰς φυγὴν, ad fugiendum induco, Thucyd. καθίστημι ἐς τὰ ὅπλα, perturbo, perduco in turbam. καθίστημι εἰς τὸν κρίσιν, exhibet se in iudicium. καθίστημι αὐτὸν ὑπὸ κλίσμασι, in scalis eam constituit, Plutar. in Numa. εἰς ἀριθμὸν καθίστη, ad florem ætatis perueniet, Lucian. καθίστημι εἰς ἀσφάλειαν τῶν πολιτειῶν, in tuto rempublicam constituit, Plutar. in Publ. καθίστημι αὐτὸν εἰς ἀξίωμα, eorum auxit authoritatem. καθίστημι τὸν στρατὸν ὡφὲ ὃτὶ τάχιστα, exercitum ad pontem promouerunt, Plutarch. in Solone. καθίστημι ἐς ἀλλήλους μάλα πρόθυμα αὐτοῦ ὑπὸ τὸ παρόντος, adeo tumultuose agentes, vt neminem hostium animum respere permitterent. Thucydid. καθίστημι τὸ διὸν, meum tenebantur. εἰς ὀργὴν καθίσταμι, iram facere Cicc. ad iram prouocare, Plutarc. ὀφὲ ὀργῆς. αὐ καθίσταμι ἑαυτὸν εἰς λόγον ὀφὲ, & c. absilnere oratione, Demosth. καθίστημι ἐς λόγους, venerunt ad verba, in colloquium venerunt. καθίστημι ἐς φυγὴν, in fugam se coniecere. ὅπὶ πάσι τοῖς ὑφ ἑαυτὸν καθίστημι ἑαυτὸν, super omnibus bonis suis præficiet eum. καθίσταμὶν αὐτὸν ὅπὶ τὸ χρήσιμα τοῦτο, eis delegabimus hoc negotij, cap. 6. Act. r. Apost. cap. autem 17. Οἱ ἀφ ἑαυτῶν τὸν πόλεμον, qui Paulum su sceperant tute loco constituendum. Alij, qui deducebant. καθίστασε τὸν Χαιρωνέας ἀκμάζειν, Chrysostomus de officio episcopi, iniicere necessitatem excusandi. ἐς φόβον, vel ὅπὶ τὸ φόβον καθίσταμι, in timorem coniicere. καθίσταμὶ τὸν πόλιν ὲ ταπεινότητα, redigere, Demosthenes. καθίσταμι εἰς. pro aggrego in numerum, refero inter. Xenoph. εἰ ὅπὶ ἀρχικοὶς καθίσταμι in classem imperandi peritorũ cooptarim. pro eodem dicitur τὰ ὅπλα εἰς, Aristot. de mundo. καθίσταμι ὁ λοχαγὸς εἰς λόχους, manipuli ductor in manipulum se collocat, id est, ad suum manipulum se confert. καθίσταμι εἰς, Alex. Aphrod. προφὰ καθίστασι πόλεμον. καθίστασι εἰς φιλίας, amicitia deuincire. Plut. Epist. 7. ἀκφοποιεῖ τοὺς φίλους τῇ ἑταιρείᾳ ἀλλήλοις καθίστᾶν, mutuam inter homines amicitiam at que societatem conciliare. καταστῆναι ἐς κοινὰ ὡφὲ βίου ὡφὲ πόλεως, ad communia βεοτιορυm iure redire, Thucydid. καταστῆναι ὡφὲ τὸν αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, domum hominem reduxere, Plutarc. in Pericle. καταστῆναι ἐς τύχας, incerta fortunæ, alcam fortunæ subire, Thucyd. καταστῆναι ἐς κίνδυνον, in desperationem compellens. καταστῆναι αὐτ ἑαυτὸν ἐς ἀγῶνα, substituens ducem pro se. ὁ καλῶ καταστῆναι, ὦδεν ἐργεται κοὶ τὸ χεῖρον, honestum ducens, si contumelia à connubio arceret, Plutar. in Lycurgo. καταστᾶς ἐς ὄβ ον τῷ βασιλεῖ, regi factus inimicus, Isoc. καταστᾶς ἐς τὸ στρατόπεδον, regreslus in castra, Thucyd. καταστᾶς ὁ φίλος, timore perculsus. καθίσταμὶ ὁ φίλος ὡφὲ ὑμᾶς αὐτὸς, metuet vobis ipsis. καταστᾶς ἐς ὑπόνοιαν, quam Rhegium appulisset, Thucyd. καταστᾶς ὑπ αὐτὸν, ante eos stans, Herodot. καταστᾶς ἐς αὐτὸς ὁφθαλμὸς ὄντες, Æginæ primum annum cõmotatus, Herodot. καταστᾶς ἐς ἀγῶνα ὡφὲ τοῦ ὑπαίθρου ὡφὲ τὸν ὄυυυοδίδλων, in certamen de decennali exilio cum Thucydide veniens. καταστᾶς ἐς ἀγῶνα ὡφὲ τῆς βασιλείας ἐσιόν, qui cum Oftilio in regni discepta tionem venit, Plutarchus in Numa. καταστάντες εἰς διαφορὰς, qui in diffensionem venerunt, Idem in Solon. In quibus exemplis obseruandum cum εἰς & ὅπὶ simi pro affiecre. Et sine Præpositione significat efficio, cõstituo, creo, colloco. καταστᾶναι ἐπὶ χεῖρον, statariam pugnam pugnabant, Thucydides. οἱ ὅπλα καταστᾶναι, ad desperationem rediger Idem. sic Xenophon. ἀναστᾶναι ἐπὶ τὸ κακίας, suum dominu efficere. Idem Xenoph. ὅπὶ καταστᾶναι κρίτὰς τοὺς ἄπαξ ἀκούσαντας καὶ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ καταστᾶσαι δύναμιν ἰσχυρὰν. Isocr. τὰ μὴ τοῖς ἄλλοις ὑπὸ τὰ ὑπὸ τὰ καθίστᾶσι, καθίσταμι ἐξελέγξας, do fidei iussores, ristophanes. καθίσταμι ὑφαντὴν, me officio, Demosth. καθίσταμι χωρὶς, efficio. Idem. καθίσταμι ἔργα, res in medium affero, Thucydid. καθίσταμι τὸν ἀγῶνα, certamen suscipio. καθίσταμὶν ἀγῶνα, fi in causa, Demosthenes. καταστᾶσαι τὸν ἀγῶνα ἐπιτιμίου, Thucydides. bellum ex quo cœpit, assidue gerebant. Aliquando institu constituo, præficio, efficio, restituo, repono, reprimo, sist reddo, compesco, sero. Aristophan. in Plut. δυνάμεις ὑπὰ τὰ αὐτὰ καθίστᾶσι, id est, cita is præscrit iudicis magistratus. καθίστᾶσι τοὺς βουλευτὰς, sunt consiliarijs præfecti. Aristot. 4. Polit. τῶν ὁ δημοκρατῶν καταστᾶσαι ἢ τὰ δικαστήρια, Idem. καθίστανται χαὶ, Idem Politic. 4. & καταστᾶσις τῆς ἀρχῆς, apud eundem. ὁ ἐς τὰς πόλεις καταστᾶσαι, constituite legumlatores, Demosth. καθίστανται ἐπιτρόπους, ἐπὶ τὰ ὑπὸ τὰ ὑπὸ τὰ ὑπὸ

refertur, οἱ ᾗ κρεῖττόντες τὸν Παῦλον, de iis qui Paulum confirmarant suo confirmabant, fecuritatem ei præstantes. vnde κρίσεται, & κατέκρινε, & κατέγνω, pro νενίκωσαι, in more positum est, moribus receptum est. Paulan. ὃν ὅσοις καὶ ὁπόσα θεοὺς ἄλλοις ἔσιν, apud quos moris est deos alios colere. Idem, ὁ μόνοι ἔσιν, non solum qua parte legitimum est, & bonis moribus conuenit. Item, καθεσπισθὲν, constitutum, fixum: vt εἰρήνη καθεσπισθεῖσα, non studere rebus nouis. τὰ παρόντα καὶ κατὰ μικρὸν μεταποιεῖσθαι, μηδὲν καινοτομεῖν, ἡμεῖς δὲν τοῖς καθεσπισμένοις, δὲν τοῖς καθεσπισμένοις πρέπειν. & τῷ καθεσπίσαντι μεταδοῦναι, rerum nouarum odium. Et ᾧ τὸ καθεσπισθὲν, indecore, illicite. Et καθεσπιῶται, legitimum & iustum precium. Demosth. καθεσπισθῆναι τιμὴν τοῦ σίτου, lex Vestalium virginum. καθεσπισθὲν, ἐς ὃ μέρος λόγου, ratio actus nostri. τὰ καθεσπισθέντα, præsentia. vide καθεσπισθὲν. τὰ καθεσπισθέντα καὶ τοῦτο αὐτοῦτο, quomodo se res in his habeat, ignoratur, Auct. de Legib. καθεσπίσθητε τύποι, Plutarchus. καθεσπίσθητε τοῖς κόποις, ἵσοται, laborates malis. καθεσπίσθητε δὲν τῷ φονικῷ, de cognitionibus constituti, Plutarchus in Romulo. τὸ καθεσπίζειν, τὸ νόμιμον, receptum ac iustum, Thucyd. καθεσπίσθησαν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις, lex Vestalium virginum. καθεσπὼς, ἐς ὃ μέρος λόγου, ratio actus nostri. τὰ καθεσπῶτα, præsentia. vide καθεσπισθὲν. τὰ καθεσπῶτα καὶ τοῦτο αὐτοῦτο, quomodo se res in his habeat, ignoratur, Auct. de Legib. καθεσπῶτες τύποι, Plutarchus in Romulo. καθεσπῶτες τοῖς κόποις, ἵσοται, laborates malis. καθεσπῶτες δὲν τῷ φονικῷ, de cognitionibus constituti, Plutarchus in Romulo. τὸ καθεσπίζειν, τὸ νόμιμον, receptum ac iustum, Thucyd. καθεσπὸς ἐκ μέσου τοῦ ἀνθρώπου, fronsetata, Plutarchus in Fabio. καθεσπῶτος ἀεὶ, quum semper fatum sit. ἀπὸ καθεσπίσεως πλοιοῦ, plena & confirmata ætate Galenus.

καθεσπῶς, quòd, in quantum, tanquam, quoniã. in hoc. 1. Petri c. 4. καθεσπῶντες, in hoc.

καθεσπῶ, deducere, vixit ducem esse.

καθεσπία, ἡ, vitæ deductio.

καθεσπὸς, ὁ, ἡ, dux.

καθεσπῶς, recte atque ordine. Plato 4. de Republica, ὡλ' ἔφη, καθ' ὃ τι λέγεις, ᾗ σοὶ δοκεῖ. καθεσπῶς, ἡ, regressus, reuersio in patriam.

καθεσπῶν, secus viam.

καθεσπὼν, liber Apollonij Grammatici.

καθεσπὸς, ὁ, ἡ, vniuersalis, communis. οἱ καθεσπικοὶ λόγοι, τὸ μὲν καθεσπικὸν, deductio, vel detractio.

καθεσπὸς, & καθεσπικῶς, vniuersè, generatim, denique, summatim, breuiter. vnde καθόλου μᾶλλον ἐστὶν, vt vno verbo dicam, vt in summa dicere, id est, vt in summa dicam, Plutarch. σωκλήνη δὲ ἐστὶ, καθεσπικῶς φάσει, Demosthen. Item absque Infinitiuo τὸ codem, vt apud Aristot. de mundo, καθόλου δ', &c. i. vt verò summatim loquar. ᾗ καθόλου, dixit Alex. Aphr. Ponitur καθόλου verò pro verbo, & verbis, verbis verò pro verbo, verborum verò pro rerum. καθόλου τοῦ ὀνόματος ἐστὶ σημαντικὸν, ἡ δὲ λέξις ἐστὶ μέρος τοῦ ὀνόματος, ἡ δὲ συλλαβὴ ἐστὶ μέρος τῆς λέξεως, ἡ δὲ στοιχεῖον ἐστὶ μέρος τῆς συλλαβῆς, ἐστὶ δὲ στοιχεῖον φωνὴ ἀδιαίρετος, ἢ ἐν γένει φωνὴ ἀδιαίρετος, ἐστὶ δὲ φωνὴ ἀδιαίρετος ἡ ἐξ ἑνὸς ἀέρος ἐκπεμπομένη ἀκοῇ ἀκουστή, in genere quæ cantanda sint studia, nitar explicare: ediffèrere nitar de omnibus institutis.

καθεσπικῶς, ex æquo complano, & metaphor. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs. ἀνιστάμενος ἡ ἀπιθάνως ἐδοκῶ ἀκαθεσπικῶς vbi quod καθόλου ἐστὶ vocat, appellat etiam ἡμερόω, id est, à ferocia in mansuetudinem redigere, efferas genimansuefacere, & demulcere, inquit Bud. qui affert & καθόλου τὸν δῆμον pro δημαγωγῶν.

καθεσπικῶν, vel ἡμερῶν, Homericè induco, Homericis verbibus scribo vel celebro. Gregorius, εἰς ἔκστασιν. ὃ ᾗ δόξει τι αὐτῶν ὑμῖν, ᾗ ᾗ ὃ λόγος ἐκεῖ τῆς ἀληθείας, ἢ καὶ ὑμεῖς πλακεῖς τινὲς αὐτὸ καθυπερίσετε, ἢ φησὶ πλινθεῖον τὴν λύγον εἰς γλυπτάδας ἴσας.

καθεσπικῶν, ἡ, σον, π. πκα, consuetudinem habeo, seu commercium vitiuo & Accus. καθεσπικὸν τῶν κακῶν, ἀμιλᾶν ὅσον τοῦ κακοῦ, inuitus. καθεσπικὸν εἶν ὁμοίως, nobiles sibi familiaritate contingere, Aristot. 5. Politic. σπεύδειν ἡλίκοις καθεσπικὸν εἶναι. Sardonius fuit in prouerbij consuetudinem abiit. Dioscorides. libro 6.

καθεσπικῶς, ἡ, conuenio, confiteor, fateor, indico mentem & asserio. Datiuo. Gregorius, ὁμοιότητι ᾗ τοῦ χρόνου τὸν τοῦδε δηλῆσαι καθεσπικῶς, ἢ φιλοσοφίαν εἶ τὸ σπουδαζόμενον, desyderium quo ardemus. Item, καθεσπικῶς, pro verbo, & verbis, verbis verò pro verbo, verborum verò pro rerum. καθόλου τοῦ σώματος ἐστὶ σημαντικὸν, ἡ δὲ λέξις ἐστὶ μέρος τοῦ λόγου, ἡ δὲ συλλαβὴ ἐστὶ μέρος τῆς λέξεως, ἡ δὲ στοιχεῖον ἐστὶ μέρος τῆς συλλαβῆς, ἐστὶ δὲ στοιχεῖον φωνὴ ἀδιαίρετος, ἢ ἐν γένει φωνὴ ἀδιαίρετος ἡ ἐξ ἑνὸς ἀέρος ἐκπεμπομένη ἀκοῇ ἀκουστή, in genere quæ cantanda sint studia, nitar explicare: ediffèrere nitar de omnibus institutis.

καθεσπικῶς, ex æquo complano.

Καθυποτάσσω, i. lem que ὑποτάσσω, suggero, admoneo. καθυποζώννυμι, ἢ καθ-ῶ, ἢ ζώσω, dicitur pro in vincula conjecto. καθυποζώσασθαι τὸν ἀπὸ πόνου, an thematei subiicere.

Καθυπουργέω, subsilio, subiaceo.

Καθυποφαίνομαι, ὑφήσω, subiaceo.

Καθυποφέρω, suffectus, Aristoph.

Καθυπόχρεως, promittax.

Καθυποτάσσω, subigere, subiicere, Bud. ex Areopag.

Καθυστερέω, posterior fum, nec non tardior fum, tardius venio. Polyb. lib. 16. πρὸ ἧς ὑπὸ ἰσχνότητος τοῦ τε σώματος καθυστέρησεν ὁ τῶν ὑπερβολῶν τοῦ ὑγιαίνειν. Rhodiorum qui poftremi erant conuenerunt cum Theophilifco. Theophraft. datiuo iunxit. de cauf. plantarum lib. 1. καθέντες γὰρ οὗτοι παχείας πυκνὰς καὶ ἀφῄσεις ὕστερον μὰ πολὺ καθυστεροῦσι εἰ μὴ ὀλίγοι τοῖς ὑδατώδεσι. Bud. fignificat etiam sedo, & inferior fum, quomodo & ὑστερεῖν vfurpatur οἱ μὲ ὕστερον ἐδὲ τοῦτον καθυστέρουσι, nec cis in his faciendis cefferunt, nec minori diligentia in hæc incubuerunt. Bud.

Καθυστερίζω, tardo, moror. Eccles. 16.

Καθυφάημι, remittere, cedere, subiicere, ἐκλύω, Hesych. ὑπομένειν, καθυποζώννυσι. fuspectum & fortaſſe legendum καθυφαίνει.

Καθυφαίνω, intexo.

Καθύφενμι, ὑφήσω, subtrahens. Ioseph. libro secundo, οὐδὲν ὑμῖν καθυφήσω μόν.

Καθυφίημι, ὑφήσω, subtrahens.

Καθυφίσσω, Bud. in Epist. præuaricari exposuit.

Καθύφεσις, præuaricatio seu eius modi præuaricationis affectus, vt se velit submittere aduersario. vide ὕφεσις, & apud Pollucem, καθυφίσσω δίκλιν.

Καθυφίομαι, vel καθυφίεμαι, omitto, præuaricor, prodo, & condono causam aduersariis, ὑπαναχωρῶ, ὑποτελοῦμαι, καὶ τὰ ἐφειμένα τῷ δίκλιν, ἢ τῷ κατηγορήσαντι, παραδίδωμι, ὑποπίπτω δίκῃ, Plutarc. in Cic. διαλύω ἐγκλήματα· ἐὰν δὲ μὴ μέρος τι τιμήσῃ καθυφίεσθαι. Demosthen. voce actiua vsus est, τὸν δ' κρείττω τῆς ἀφορματικῆς ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ καθυφεὶς ἢ παραδοὺς τοῖς ἐναντίοις, occasiones autem rerum bene gerendarum si quis aduersariis condonarit & prodiderit, alibi, ἀπὸ τῆς καθυφέσεως τῶν πόλεων. Basilius in Hexaemer. de Sole loquens, τὸν αὐτὸν ἐκεῖ καὶ ὁ δυσμικὸς καθυφίεται, minus ipsum iam & remissius admirentur. Hermogen. γραφικὴ δὲ τινες ἀπὸ λόγος μείζονες καθυφίεται τοῦ γραφικήματος τὰς γνώσεις. Lucian. οὐ καθυφίεμαι τῆς δίκης ἐν τοῖς ἐμοῖς, de nullo patris iure, quod mihi possibis decedas. Deducta est significatio ab iis qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consulto vires submittunt, vt vocantur: qualis illa Corinna in Amoribus Ouidij, quæ ita pugnabat, tanquam quæ vincere nollet, & proditione sua victa est. καθυφίεμαι τῶν ὠνῶν, despondeo, contraho & demitto animum. Cicer. καθυφίεται, præuaricati sunt, τοσοῦτον τὸ δίκαιον, αὐτοκλάδωτον. Polybius, πολλοὶ δὲ καὶ θυμὸν τοῦτον ὀλιγωρίας διὰ τὸ ἔθνικὸν ἢ συνήθειαν ἐξ' τόπων. id est, sibi animi demissione & contractione mortem conscierunt, ὑπὸ ἐθέλοντας ἐκ ὀλίγων, vt Suid. exponit.

Καθύω, compluo, vnde passiu καθύεσθαι, complui.

Καθύβριδες, sedeamus, Demost.

Καθυβρίζομαι, glorior.

Καθύω, vi, qualiter, vti, pro vt. Aristotel. de mundo. καθὼς δὲ αἱ λέγουσι. καθὼς non dicendum admouet Phrynic. sed καθὸ, καθὸ δ' ἄγλωσ, &c. quum autem appropinquaret, capite 7. Actor. Apost.

Καθωσιωμένος, consecratus, sepositus, inscriptus, Etym. Interdum scelleris purus, vt can. 18. conc. Sardicensis.

Καὶ, & geminatur interdum Attice. καὶ τοι καὶ λόγον παῖ διέπεσεν, Plutarc. καὶ πω μὴ ἡδονὴ κατεβρόντησεν. Lucian. alicubi etiam vestis diffrumpitur. Plat. 11. Leg. χρώματα ὁ λευκὸς σφόδρα· αἱ στολὴ ἐσθὴς ἢ ἐσθὴς ἢ ἐσθὴς, color autem albus præcipuè decorus Deo est cum in cæteris, tum maxime in textilis, Cic. 2. de Leg. ἢ δὲ ἢ, nam etiam, Idem. ἢ δὲ ἢ, tum vel maxime, etiam, etiam iam, atque etiam, itaque, ideóque, præterea, & sanè tum verò. Plato in Leg. & 2. de Repub. γελοῖοι καὶ τὸ δίκαιον πάσης οὐ τυραννικῆς ἕνεκα πάντες, ἢ δὲ ἢ τοῦ τὸ θρασυπρεπὲς καὶ ἀναιδὲς ἔκστασιν, id est quum ad omnia est fortissimus, tum verò Thrasymachi tunc non probauit defatigationem: vel atque adeò tunc, &c. ἢ κοπτὸς ἢ κοπτὸς, libro 4. de gen. Anim. Aristotel. vel superat, vel superatur. ἢ μὴν ἢ, ad hæc, Demost. ἢ μὴν σὺ ἢ πρὸ quinetiam, præterea, Plato 2. de Republ. ἢ μὴν ἢ πάγγελοι ἔστε ταῦτα λεγόντες, &c. ἢ τοῦ καὶ θεοῦ, imò Dei mei, Nazanz. Geminater quandoque vt & apud Latinos. Xenoph. πολλῷ ἐστὶ καὶ καὶ πολὺ ἐστὶ ἢ πολὺ ἢ μᾶλλον, aperte & faciel. & dicebat. Abundat quoque frequentissimè apud Atticos. ἢ δὲ τε ἢ αὐτὸς, Demosth. quod etiam sine geminatione exit, ἢ δὲ τα θαυμάζω, &c. ἢ παῖδας in his locis quæ annotat Portus, τοῦτον ἢ τὰ ἱερὰ γίγνεσθαι τρέπεις διασπουδάσαι εἰς αὐτοὺς ἐποδῶσι ἢ ἢ ὠμωτικὸ. Iul. 4. & ὅτι γὰρ ἢ δὲ ὑπὸ ἐνιαὶ ἐν τοῖς μακίλλαις φρουρούσας, πᾶς ἢ ἐς ὄρθρον πανωλεῖν, Xenoph. βέλτιον. Ἀπολλωνίδης ἢ κεφαλὴν μὲν ἐς ἀναστροφὴ περιαιρῶν αὐτὸν ἢ ἢ μηδεστέρους αὐσκεῖς, οἱ ποτὲ ἢ χρόνος τε χρὴ, ἢ etiam est ἐπεξηγηματικὸν ἢ γὰρ τοιούτους ἢ ὅσοι ἢ τὰ ἀναγκαῖα πεφυκότα ἀφέλησεν. ἢ interdum dissimiles modos copulat, Aristoph. in Pluto, ἀμφὶ ἐσθίουσι ἢ ἢ ἔχει, ἢ ἢ in malam crucem, nec quicquam dicas. Item ἢ pro ἢ ne, & perinde vt, atque, æquè atque. Synesius, εἶναι ἢ ἐπὶ τοῖς κτωμένοις ἐπιμανία, in honore eum priuatim habui, perinde insontes. Pudæus in epistol. ad Tunstallum, ἢ τὸ καλλιμάχειον ἐκεῖνο ὕπνου τε καὶ ἢ ἢ ἀνεν ἢ ἢ σοὶ δοκεῖ, ἢ ἢ ἐπὶ συμπαθείᾳ ἢ ἐπαμείνειν, non enim opinor, quum æquè acquile & quus & candidus esse videaris, minus eò ignoscere videri stineas. ἢ ἢ ἐκεῖνο ἢ ἢ ἢ χρὴ, vt in cælo, sic & in terra. donec exprimunt Græcam figuram, cap. 6. Matth. καὶ ὁμοίως ἢ ἢ non similiter ac prius, non ita vt prius, Aristid. Est etiam idem quòd quàm, vt ac & atque, Latinè. Aristot. ἔστιν ἢ ἐπιχειρηματικὴ ἢ ἢ σπουδὴ ἢ ἢ φύσει, alia est quæstura ac diuitiæ conomicæ. Accipitur præterea pro etiam, vt. &, Latinè. Plato, ἐκεῖνοι αὖτοι ἀφορμὰς τοῖς ἀγροῖς ἢ χωρίοις, etiam multoribus. Quintil. Sed non qui maxime imitandus, & solus imitandus est. Bud. Comment. πυρπολοῦσι ἢ συμφορᾷ ἐκπεπτωκότα, irrannicas etiam in calamitates incidere. Interdum signifi Sed, quasi dicas, imò magis. ἀνὰ τὰ κἀπὶ. Theophr. histor. lib 3. cap. 14. fagi glandem ait ἢ ἢ ἐχίνου, πλὴν ἢ ἐκκρίσεται ἢ id est, in calyce echinato, cæterum non aculeato sed leni. dem fequenti cap. ait taxi folium fimile esse τὸ ἄκρυ, ἢ πράσου ἢ κεφαλωτοῦ, id est, fed. Aliquando ponitur superfi quod docet Interpr. Thucydid. καὶ pro, vel, apud Thucyd pro fed, ex ap. 10. Act. Apostol. ἢ ἡμεῖς ὁ θεὸς ἐξέστη, fed mihi Deus repondit. ἢ, pro aut Aristot. lib. 2. magnorum Moral. τὰ μὲν τοῦτο ἢ ἢ ὀδύνας, virtus cum dolore vel voluptate. ἢ ἢ πάντων, ne hactenus quidem. Bud. in Epist. ἢ aliquando vacat vt in ἢ πάντ. ἢ pro καίπερ. Apol. 2. Arg. χαίρει τοῦτο ἢ ἢ ἐξεκαπηδῶ ἢ ἀγαπᾶ ἢ ἢ ἢ

…lio Attica apud Aristoph. in Plato. i. atque hęc quidem sint
…fficiendi, vel ita se habent. apud Platonem, κεἰ τὰ μὲν
…τῶν, sed de his hactenus.

Καὶ δή, ideo.

Καὶ δῆτα, licet, etsi, quanquam, nam, atqui. Demost. pro Ctesiph. καὶ
…ῆτον, &c. καὶτοιγε, Xenoph. Accipitur & pro verum, & pro
…. Demosthen. καὶτοι τίς ἀντεροῖ; verum quæ est ista causæ
…nunitas? & Cicer. per Ar. expressit in Verr. actione vlti-
…. At quem admodum ipse sese indutt priore actione καίτοι,
…um & quidem, Latinè dicitur. Item iam vero. Cicer. Quid
…n est dicitur a me moderate? quid non amicè? & quidem
…dus temperantiæ fuit de M. Antonio dicentem, abstinere
…dicto? καίτοι πῶς ἂν δεξαίατό τινες, Plutarch. καίτοι καί, sed & at-
…, neque tum, καίτοι οὐ λόγον τὰ κατ' ἐπιεικεῖ εἰς τὸ δίκαιον. Dicit
…& καίτοιγε, quanquam, Est interdum collectivum, vt τίποτε,
…δωρεαὶ, proinde, itaque, Paul. Com. Καὶ τοι, annotauit Por-
…hanc particula aduersatiua esse: sed sæpissime tamen seruit
…ipiis argumentationum, vt est apud Demosth. Philip. i.
…εἰ, ποῦ εἶ τὰ πάθοι, ἢ τὰ τῆς τύχης ἐμὲ ἐλεεῖν, &c. quanquā
…hæc obiter etiam dicam si quid ei humanitus accidat &
…tuna ista nobis affulgeat: & alibi apud eundem Demost. in
…τοῦδε στέγειν. Καὶ τοι ὅτων τὰ τῆδε πόλλων ἀτυχήματα εἰδ' ἄνθρωπος
…ἀξίωμα παυλόλιτον ἐξέλιπεν αὐτὸς δὲ δίκαιος ἢ κἀπιτροπεὺν ὑπῆρ. quā-
…m cui Græcorum calamitates referuatæ fuerant vt in is
…is se populo probaret & eloquentiam suam ostentaret is
…ius capitis supplicio afficiendus quàm ferendus dū alium
…usset.

Καὶ πάντως, atque adeò.

Καὶ πάς, locus apud Lacedæmonios, in quem fontes deiicie-
…tur. Strabo lib. ι΄. καὶ Καλέδας τὸ δημαγωγεῖον ὀνομάζει τὸ ὄρος
…ἐν ᾧ τὰ ἀφεδρικὰ ἐκβάλλουσι. Thucyd. lib. δ΄. ἐς αὐτὸν ἐμβάλλειν ὕδωρ ἐς
…ν καλέδαν, ὅπερ τὸ κοιλούργες ὑπῴκοδόμηται ἐπὶ τοῦτο. Pausanias in
…ιακοῖς. Ἔστιν ἐν τῇ ἀπαὶ τοῦ Διὸς Ἀμμωνίου βόθρος πάντοθεν εἰς τὸν Καλέδαν.

Καὶ πάσσαλος, fossa, loca a terræ motu concussa & aperta. ῥήγματα, καὶ τὰ
…ειστῶν ἐκπεπληγότα χωρία vnde

Καὶ πάτα, dicta ab Homero creditur Sparta quòd multis cinc-
…ta καπάτοις hiaret vide trab. lib. 8.

Καὶ πειρίδερε.

Καὶ πνός, Cæcias, venti nomen de quo Aristoteles, lib. de mun-
…do. Ἔστι μὲν ἴδιον καικίας μὴν λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ θερινοῦ ἀνατολικοῦ
…τοῦ πνέων ἄνεμος, id est, Vulturnorum porrò is Cæcias
…dicitur qui nascitur ad ortum solstitialem. Nonnulli καικίαν
…ocarunt ventum, qui flat inter Septentrionem & occasum
…solstitialem, i. τὸν θρασκίαν, vt ibidem refert Aristot. Idem Aris-
…tel. eodem lib. docet ex ventis alios esse δυσανεμους, alios
…ἀνεμώτους, οἷόν ἐστι ὁ καικίας καὶ ὁ ἀφρικός. nam hic ventus ita
…gyt nubes non procul propellat, sed ad se vocet. vnde est
…usille proverbialis, καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων ὡς ὁ καικίας νέφη.

Καὶ νός, idem, Hesych.

Καὶ ός, Hesych. dicit scribit τὸν κεφαλὴν, caput.

Καὶ ρίαν, victoriam, Hesych. vide Καῖσαρ, & Καίσαρμαι.

Καὶ σσιτηρον, initio. Nonnus, ἀστερίην ἐκαίνισε θεσμὸν ἐφῆτις. καισ-
…. Hesych. καισσάρεια καὶ ἐγκαινίσια.

Καὶ τάδη, ὁ, mors, cædes, strages. Luc. in Alinō, γάζεω ἡμυτὸν ἐκ τ
…νάδες.

Καὶ τικός, nouatio.

Καὶ τοί, fratres, sorores.

Καὶ τρίας, ὁ, sermonis nouitas.

Καὶ τοικίζω, ὁ, nouis artificiis in re quapiam vtens. q.d. nouita-
…artifex. Xen. pæd. 8.

Καὶ τοιός, nouia faciens. Nazanz.

Καὶ τοιόω, τὸ καινοποιῶ, res nouas facio, innouo.

Καὶ τοιότης, ἡ, nouitas rerum, innouatio.

Καὶ τοτρεφὴς, ὁ, nouus, nouiate iucundus. qui nouitate conue-
…it, qui nouitatis studiosus est. καινοποιητὰ ῥήματα, noua & de-
…ntia schemata, Hermog. vel decenter nouata, innouatio à
…rapczuntic.

Καὶ ρός, ὁ, nouus, recens, absurdus: opponitur vetustati: sed νέος, ὁ,
…nouus etiam respondet senio, & competit iis quæ sentiunt
…tatem: hæc Erasm. cap. 9. Euan. Matth. καινὸς etiam dicebatur
…ocus ὁ τὸ δικαστήριον: erant autem quatuor, πρῶτος, δεύτερος, μι-
…κὸς, ἔσχατος. Aristoph. in Vespis, ἐδίκαζον γὰρ τὸ καινὸν ὑμπτυσσον.
…bi τὸ καινὸν. Interp. verò, ὁ χαιρός.

Καὶ τότης, ἡ, nouitas.

Καὶ τοῦργιόω, καινέω, metallum aut lapides ex cōdo. Aliquando etiā
…τοιμίω est res nouas moliri & designare, καινοτομίζειν ἢ τὰ κα-
…νοῦ κτίσιν, ἢ τοῦ ὁ τέλεσ, vel τοῦ πολιτεύματος ὁπτιοῦσθαι. Ari-
…stotel. Politic. 5. καὶ ὅταν ἀπολύσωσι τὰ ἴδια ζώντες ἀσυγχώ, καινο-
…μεῖν ζητοῦσι. Item innouare quippiam, immutare: aut noui
…id edere. Greg. καινοτομεῖν τὸ ὑποπεσὸν δεῖ τῶν χρεοῦ μέμφ
…δεῖν alibi, καινοτομῶν ἅπ, naturam dixit quim gigantes pro-
…crearet. Lucian. εἰ μὴ ἄλλα γε καινοτομήσει τὸν τρόπον. Nazanzen. in
…onam pattem vſus est.

Καινοτόμημα, ατος, τὸ, innouatio, nouum institutum, καινὸν ὑπόπτευμα,
…νεωτερισμός.

Καινοτομία, ας, ἡ, νεωτερισμὸς, tenouatio, res nouæ, designatio, faci-
…nus nouum atque ab omni humanitate alienum. Herodian. ἐφοβεῖτο τὴν καινοτομίαν τὴν ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἐς καινοτομίαν τὰ πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχοντα.

Καινοτομικὸς, ἡ, ὸν, Hermogen. res nouæ. accipitur etiam Actiuè apud eundem.

Καινοτόμος, nouè, nullo exemplo: est enim designare nouum aliquid, & inusitatum incœptare, i. καινοτομεῖν.

Καινοτρόπως, designo nouum aliquid, καινοτομῶ, καινοποιῶ, rebus nouis studeo. Lucianus in Prometheo, Εἰ ἢ δὲ τοιαῦτα ὑπατεύοντας τοὺς νομέας τῆς ἀνθρώπης τὰ ὄρη ἐὺ αὐξανόντα καιροῦσθαι, καὶ τὸ πῦρ κακὰ φαίνεσθαι, καινοτροπεῖ μοι Aristoteles de mudo, γινόμενοι σεῦσι μερῶν τινὰ τὰ ἐν τῷ σύμπαντι μόρια, i. quicquid rerum nouarum quisque in Asia moliretur aut incœptaret, vno die re-sciscere.

Καινουργία, ἡ, τὸ, renouatio.

Καινουργὸς, καινοργὸν.

Καινουργῶ, ὁ, &

Καινοχώρητος, recens factum, sine aliquo archetypo.

Καινοχωρία, recens amicus, qui non ita dem subinde amicis vtitur.

Καινόω, ὁ, innouo, καινοτομῶ, Thucyd.

Καίνυμαι, supero, νικῶ: à verbo κάινω. Hesiodus, ἢ δὲ γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο, εἶδος, ἠδὲ μέγεθος. Deponens. Accusat. vnde Σπαρτιήτην μὲν καίνυμαι pro eodem. Odyss. 3. τὼ καίνυτο φῶτ' αὐδρῶν σὺν Νέστορι δουρὶ μάχεσθαι. ὅτοι καὶ ἔχειν ἀέθλα. Interp. εἶδος. significat etiam permoscedo. & quidem victum proprie, vnde καινύσθαι. Hesych. δαμάζεσθαι. & Odyss. lib. δ΄, οἵ ῥ' ἐν μοι φίλον ἦτορ ἀπηνέα τοῖσι πάσσω. Hesychius pro agrum metri, μετὰ τὸ ἀγρεῦσαι, ἢ ἁπλῶς ἐν ἀγρῷ εἶναι καίνυσθαι accipit.

Καίνω, κτείνω, μ, αι, ω, occido, κτείνω, φονεύω. Eurip. in Phœnis. πᾶς πατὴρ καίνει. Actiu. Accusat. vnde βασιλέα φονέα. vnde καίνυμαι: Κατακαίνω, ὁ.

Καινὼς, nouè, nouo modo. Isocr. exp. & ὡς καίνως apud Suid.

Καίρμαι, αἰσσομαι, π. ἐκαίρμην, ardeo, flagro. καίεται τοῦ ἔρωτος, litatur, κάίετο πῦρ, lucebat ignis. ὅκαιν αὐτῷ, ignis exustus ligni reside-dit & flamma, Homerus κακαιμένῳ δ΄. crematus, incensus, a-dustus.

Καῖσαι, vide in dictione Καί.

Καῖτος, Aesi. ἀξίνη, Hesych.

Καίσμα, Hesi. μάχη: τομὴ vel ἀμάθισμα.

Καίσαρ, ος, π. temporarius Plinio, temporalis Quintiliano, tempestiuus, opportunus, le halis. Sophocles, σὺν τῷ τὸ αὐτοῦ τ' αὐξεῖσθαι ὧν σοφοῦς ἐγερεῖ δῆτ' ἀμείνω δύσιν τὰ καίρια, id est, τὰ ἐγκαιρα quæ agenda sunt, quæ sint facta opportuna. τὰ καιρια μέρη, principalia membra, quæ Galenus vocat τὰ κυρίως τοῦ σώματος. vnde καιρίων ἀφαιρεσμὸς resectio præcipuarum corporis partium quæ nisi certo cum periculo fecari aut amputari possunt. Basil. τοῖς καιρίως πασι τὸ θάνατ defici præcipuis cor poris partibus. Gregorius, Εἰς ἕκαστα. Ὑπὸ μὲ ταυτὸν τοῖς ἀπτεροῦσι τοὺς ἀετοὺς ἐγερεῖς δῆτ' ἀδηλῆτ', οἱ τὰ ἰσχυὰ τοῦ τοῖς ἐπὶ τὰ ἀφαιμίσεις ἢ τοῖς ῥιγεσι καταπάντες, ἢ τοῖς τοῦ τοῖς καιρίοις διέξοσοι, ἢ ὡς ἂν τὸ νικᾶν ὑπάρχῃ. Sic Budæus τὰ καίρια accipit: sed eius pace nihil aliud significare contenderim quàm quod in citato loco Sophocl. πλὴν ὦ καίρια, certis ictibus vertit Politianus. καιρὸν ὥρη, hora tempestiua Nonno dicitur. καίριον πατάξαι, opportunus ad feriendum. καίριος ἡ πληγὴ, ictus periculosus, Aristoteles libro quinto de generatione Animal um. καιρία πληγὴ, vulnus lethale, Xenophon & Chrysostomus. καιρίας σημασίαι, principales significationes, Dioscorides libro septimo. καιρίον ὄζει, lethale est. ὧν εἰ τὰν καίριον ἐξάγαλον, in Epigrammat. Iliad. δ΄, τὸν βλάπτ' ἰὸν ἄκριτα κακεσκεπέων, ὅτι τε πρὸ τοῦ πεῖρε ἐπασσον κεκαῖνε ἐμπεφυῖα, καιρίῃσι ἢ καίριον ὀϊστόν. Interpr. ἐλάχιστον ἐφεῖς ὄν. κατὰ καιρὸν ἐπειδὴ ὧδε. Et Iliados quarto, ὡς δὲ καιρίον ὀϊστὸν πηρ βάλοι, non loco periculoso & lethali defixa sagitta. τῶν πλῶν δὲ καὶ καιρίας τὰς χαίρεις, Aristides. τὰ καίρια λέγειν, opportuna dicere & conuenientia. nea. Euripides, quæ dictu sunt opportuna, quæ sunt momenti alicuius. καίρια πολλὰ τῶν ἐπιστάμενος, periculosa multa contingunt nauibus, id est, πολλὰ κακὰ τοῖς ὑπηκόοις, Interpres Thucydidis.

Καίριως, lethaliter.

Καίριος, tempestiuè. Nazanz.

Καιριστήριος, tempestiuus, Xenoph.

Καιρίστης, ους, ὁ, bene textus: significando à parte totum: apud Homer. Odyss. ι΄. Καιρίστην δ' ὀδυσῆα δόλοι ἔσαν ἠδὲ βίηφι, βλυσφόν ἐξ ἀκαμαλμῶν, vel βλώπαν Eustath. ἀ καιρίος καιρίστα, plurigen. καιρίστατος & per μετάθεσιν καιρέστατος.

Καιρόβιον, vincere, præuertere, Hesych.

Καιρός, οῦ, ὁ, tempus, id est, occasio, articulus temporis, siue opportunitas. quandoque etiam apud Græcos καιρὸς pro χρόνῳ

vſurpatur, at non contra. Eſt autem propriè χρόνος, quoties de genere ſeu modo ſpatiove temporis agitur, veluti ſeculum, annus, menſis, dies, hora: καιρὸς autem, quum ſentimus opportunitatem rei gerendæ: nam vtrumque refertur à Rhetoribus inter argumenta coniecturalia. Quin apud Græcos, καιρὸς deus eſt, quem Auſonius vertit occaſionem. Neque verò καιρὸς ſpecies eſt huius ſeu generis χρόνου, quemadmodum indicat Valla, diuerſum magis eſt quàm pars. Et omnino plus quid dam eſt καιρὸς, quàm tempus: nempe articulus ipſum ipſe momentum ac punctum, vt aiunt, in quo res ſit agenda. Neque dubito quin illud, Terentianum, Vt in ipſo articulo oppreſſit, Græcis ſit καιρῷ. Duabus dictionibus Græcis reſpondet vnica Latina Tempus: hæc Etymus in Annotationib. in Acta Apoſtolorum. καιρὸν τηρεῖν, tempus obſeruare, captare opportunitatem, vel cum Liuio, imminere in occaſionem. Ariſtoteles Rhetoricorum 2. Καὶ οἱ ἀγωνιῶντες ἀδικεῖσθαι, καὶ ὧν τοῦτο καιρός, quod & καταδικάζειν & καιροφυλακεῖν dicitur. Idem octauo de Republica, διὰ τοῦτο δεῖ σωφρόνως ἐπιτρέπειν, καιροφυλακοῦντας τὸν χρόνον. Demoſthenes 4. aduerſus Ariſtocratem, ἡ ἔρημος ἐκείνου οὖσα ἐν ὅτῳ καιροφυλακεῖν τοῖς πολεμίοις. Et re ipſa planum fecit ſe tempus idoneum nocendi reipublicæ aucupari, ac vni illi curæ intentum eſſe. Heſiodus, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, id eſt, ὁ ἁρμόδιος χρόνος. Sophocles in Aiace, καιρὸν δ' ἐφύλασσε, tempore autem aduenis, id eſt, ἐν καιρῷ ἐφάνης, aſpiciato venis. Ibidem, σοὶ καιρὸν ποιεῖν, tempeſtiuum laborem ſuſcipere, ſeu opportunè laborare. Ibidem, ἐς αὖτὸ καιρὸν οἱ ἅπαντα πάρειση, in ipſo temporis articulo hi propè aſſunt. καιρὸς τέλειος, ratio ætatis. καιρὸς ἡ ἐν ἀνανδρίᾳ τῶν στρατιῶν, Xenophon. οἱ καιροὶ ἐν ὁμιλίαις, &c. ἐν καιρῷ ὧν, vbi opus erat. ἐν καιρῷ εἶναι, vbicunque eſſet opportunum. πάντα ἐν καιρῷ ἐπὶ τῷ χρείᾳ, hæc nec ad temporis rationem nec ad gratiam erant, Iſutarchus in Pericle. καιρὸς ἀκκισάμενος, Demoſthenes. καιρὸς σκέπτομαι, fas eſt ſcire, Euripides. ὁπῇ καιρὸς εἴη, quo fuerit opus, Demoſthenes.

Καιρὸς χρόνου, id eſt, ἀκμὴ, apud Sophoclem. καιρὸς καὶ χρόνος, Demoſthenes. καιρὸς καὶ ἀκμὴ, oppoſita, apud eundem. τοῦ καιροῦ πλέον, plus quam commodum ſit, Xenophon ſecundo Oeconomicorum. ἄτοπος καιρός, intempeſtiuè. τὸ ἐκ καιροῦ θεοῦ ἀκοῦσαι, Hermogenes. Plato, ἴσως γὰρ ὧν εἶπα καιροῦ πλέον ἐστὶν ἐν μετεκδοῦναι, non intempeſtiuum. ἐκ καιροῦ, pro tempore, ex occaſione, Demoſthenes. κατ' ἐκεῖνον καιρὸν vel τοῦ καιροῦ. καιροῦ πρὸς ταῦτα παρεστῶτα πράγματα, in hac ſunt temporis conditione, Idem. σκοπεῖσθαι καιρὸν, Æſchines. διδόναι καιροῦ, ſertiens rerum ſtatui. Gregorius ἐξ Ἰουλ. μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρους ἐκ λόγου καιρὸν δόσει τῶν ἐπὶ τοῖς καὶ τοῖς, τοῦ καιροῦ διδόντος ἑκάστοις τὰ ἐπιτήδεια. καιρὸν διδόναι, tempori ſeruire, in Epigrammatibus.

Καιρὸν ἄγειν, cuius res ipſa poſtulat, Thucydides. Θεμιστοκλῆς ἐκάλει ἐπὶ τοὺς καιροὺς τὰ τῆς σωφροσύνης, &c. Chryſoſtomus de Orando, id eſt, nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi. καιρὸν κρατεῖν· συναλλάσσειν κυβερνητικῷ ἢ ἰατρῷ, μέγα πλεονέκτημα ἔχοντι πρὸς θεάσεις, id eſt, imminente tempeſtate multum intereſſe arbitror, gubernatorium habeas artem necne. ὁ καιρὸς, in tempore, commodum, tempeſtiuè, tempore. ὁ καιρὸς εὐτυχὴς, beneficio temporis obtinuit. ὁ καιρὸν χρίνθαι τινί, eſſe alicui commodum, Xenophon. ὁ καιρῶν δὲ ἐπιόντων, Idem. καιρὸν ἔχοντα χάριτος, beneficium in tempore & opportunè collocatum, Thucydides. ὡς ἀγωνιῶντες ὅσον δεῖν ἐς ἐπιτηδειότητα καιροῦ δόσεως, non neſciti quanta ſit ad temporis periculum vtilitas, Plutarchus in Camillo. ἐς καιρὸν, opportunè. ἐς καιρὸν ἔσαι, conducibile erit, Herodotus. ἐς καιρὸν πάντα, tempeſtiuè adeſt, Euripides. εἰς καιρὸν τυγεῖν, lethaliter vulneratus, Idem. ἐξ καιροῦ, tempeſtiuè, tempore, Demoſthenes. ἐξ καιροῦ κατέζωμεν, certo tempore deſcendebat, capit e primo Euangelij Lucæ. ἐξ καιροῦ οὖν, ἐξ καιροῦ δ', interdum quidem, interdum verò, Plutarchus in Pericle. Vide in dictione Εὐλαβῆς. ἐξ τοῦ ὑπ' ὀργὴν καιροῦ, hoc tempore, Ariſtoteles in Rhetoric. ἐξὸν καιρὸν, importunè, alieno tempore, Lucianus. Syneſius, ἀνάγκη οὖν τοιοῦτος ἐξὸν καιρὸς ἐπὶ τοῦ ἐξὸν καιρὸς ἐπὶ τοῦ ἐξὸν καιρὸς ἐπὶ τοῦ

bus modis fieri tradit, siue mala consuetudine in obscœ-
n intellectum sermo detortus est, vt ductare exercitus,
rare bellum: siue iunctura deformiter sonat, vt cum notis
ui, κακωφάτνην, hæc exempla annot. Portus 2. Georg. Po-
us, & glauca canêtia fröde salicta, Dorica castra. dicitur &
κάφατος, verbum obscœnum dictu, Origeni. nomen mali
inis, Chrysostomo in 1. ad Corinth. ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς τοῦ κε-
κράτου κακλὶς ἀνόμασε χρέσθαι.

Κακότης, ητος, ἡ, maleficus.

Κακοτεχνία, pro ἡ ἐπιτηδειότης ἐπὶ κακῷ.

Κακοῦν, Hesych. esse dicit κακὸν κατάστασιν vel ἀσθρείαν à nom.
κακὸς, ὁ, ἡ, & ὐτὸς.

Κακός, ὴ, ὸν, extremè malus, & improbus.

Κακότης, ητος, ἡ, malitia, vitium, timiditas, ignauia, quum scilicet dese-
rit locus in acie, κακία. Ælianus in varia historia, ὡδὶς si-
κ μιμεῖται τὴν κακὴν ἕξιν, ἀφροδισιάζων τὸν ἀκαιρότατον. Idem, κακὴ ἡ
τὸ λύπειν.

Κακοποιέω, ῶ, τ. ῆς, maledico, conuitia iacio, perperàm dico,
ubi pero. Actium Accusatiuo, Plato secundo de Republica.
Pacylides, φιλῶν μὲν ἀκαίρως τὰ κακηγορεῖν ἀφῆς ἀπακτᾶ, i. deferens
a hominum, & accusans.

Κακολογία, ας, ἡ, maledictum, maledicentia. vnde κακηγορίας δίκη, ἡ
κατὰ ὀνόματος δίκη, actio iniuriarum ob maledictum, Demosth-
nes.

Κακολογεῖν, pro eodem.

Κακολόγος, maledictus, obtrectator. & κακηγορήτωρ, & κακηγόρος ta-
men apud Pollucem. & Κακηγόρος, maledicè.

Κακολόφος à Nicand. in Theriac. & Alexipharm. dicitur ὁ κακὸς
ὁ, qui malè habet, æger.

Κακοπάθεια, vitium, malitia, vitiositas, Ciceroni. Item scelus & ma
leficium, culpa, dedecus. Interdum afflictionem, miseriam
& eoxam significat. sic vsurpatur hæc dictio capite sexto
Angel. Matthæi, pro κάκωσις, vt Hieronymus indicat. & Ter
tius lib. 2. in Marcionem, malitiæ, inquit, apud Græcos inter-
dum pro vexationibus & iniuriis, non pro malignitatibus
ponuntur. Item ignauia, timiditas, apud Thucydid. Dem. &
Æschin. exponitur & probrum seu dedecus apud Thucydid. αἰσ-
χίαν, sine intentione mala, Aristot. 5. Ethic. κακία λόγου, Her-
togi. κακία ὠνόματος, Idem.

Κακοπαθῶ, dictus est Callimachus pictor. Plin. de Pictoribus
lib. 34. cap. 9. Ex omnibus autè maximè cognomine insignis
est Callimach. semper calumniator sui nec hiemis habens di-
lectatis, ob id cacizotechnos appellatus (Σπὸ τοῦ κακίζειν ἢ τὶ-
νων) memorabilis exemplo adhibendi curæ modum. huius
est Saltantes Lacænæ, emendatum opus, sed in quo gratiam
nem diligentia abstulerit. Vitruuius tamen architectum
esse ostendit cuius & codex ita habet lib. 4. cap. 1. Callima-
chus, qui propter elegantiam & subtilitatem artis marmo-
is ab Athenicnsibus catatechnos fuerat nominatus. vide
ἐπιτηδ.

Κακοπαθής, ὴς, ὲς, ut. ὼν, vitupero seu improbo, damno aliquid tanquam
probum. Demosthen. τῶν τύχην κακίζειν τῶν ὠνῶν τὰ ἀφέλιμα
ὠνοῦνται. Plutarch. in Sol. κακίζων τὸν αὐλοῦντα αὐτῷ, iungitur &
cum accus. personæ addito genit. rei. Philo κακιζόντες ἑαυτῶν
τὰ ἀπαιτίας. κακίζω, cargo vocibus. Cæs. id est, ignauum & im-
illem appello. Suidas. lib. pr. οἱ ἡ Κορίνθιοι κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν
τοῖς πολεμίοις τύπτουσι, aliàs frango animum, virtutem minuo,
ldo ignauum. Dionys. Ephig. ἐν αὐλοῖς, παύσομαι μὴ κακιζόμενος.

Κακόμοιρος, vituperor, Thuc. lib. 1. interdum sonat ignauus fio seu
nidus aut ignauus sum, ignauè me gero. Iliad. α, ὅτοι κακιζόμε-
νον γε κατατεθνάμεν. sic Euripid. in Medea, ἐγὼ δὲ κακιζοῦμ' ἂν ne te igna-
um ostendas.

Κακὸς significat τὸν κοπιζόμενον vel κακιζόμενον. Etym. & Suid. apud
Hesych. κακὸν λιμὸς, famelica afferentem & κακὸν δὲ pro λι-
μῷ, χαλεπὸν: & κακὸν δὲ πρὸ σφορᾶς & μετὰ vitis nutrimen-
to destituta.

Κακύλη, infelix, aduersa Luna natus.

Κακμόλοχος, probrum, detractio.

Κακόω, teterrimè.

Κακὸς, ὴ, ὸν, Superlatiuum, pessimus, ineptissimus.

Κακὸς, ὴ, ὸν, Comparatiuum, peior, deterior. Odyss. ξ, οἱ κα-
κὸν οὐδὲν ὀΐομαι, i. μηδὲν σοῦ κακοποιήσειν τῷ ψυχῇ, κακὸν ὑπολα-
μβάνειν. Hesych.

Κάκκαρις, Laconibus sunt ἰδιωτικῶς κάκχαμος quæ sudare concipiunt
esse Hesych.

Κακκάζω, perdix, Hesyc. & Athen. quo authore perdicum aliæ
κακκάζουσι aliæ πιπτάζουσιν siue πτίζουσιν. quod & scripsit Aristi
stor. anim. lib. 4. cap. 9. Hesych. habet κακκάζειν quoque, scri-
it enim κακκάζειν dici ab Atticis τὰς ὄρνιθας ὅταν τὸ πάτειον
ἀναβλύσωσι, vt gallinæ etiam faciunt. Pollux vero meleagri-
um proprium esse. τὸ κακκάζειν, vt perdicum τὸ κακκαβίζειν, &
πτιτταζειν.

Κάκκαβος, siue κακκάβη, & Κάκκαβις, olla testacea, Cacabus, Athen.
libro quarto, vnde diminut. κακκάβιον, Latini quoque, cacabū
appellant.

Κακκεφαλίω, Æolic. syncop. apud Poëtas pro κεφαλιῶ, sic κάκκε-
φαλον pro κεφαλὴν.

Κακκοδοντες, dormitur, μάλιστ' τε κακκοδῶσι: sic Didym. Hom. inter-
dormiturientes: magis enim somni cupiditas, quàm tempus
significatur, quod verbis istis in ἐν pene familiare est, sicut
πολεμιστὲον, bellaturio. Deducitur autè ex antiquo verbo κέω,
κάϊμαι, & poeticè. κακκοίης, pro κατακοιμᾶ. Ilia. ά, εἰ μὴ κακκοίοντες ἑ-
ἕαν, i. κατακαμνοντες ὑπνῶσι.

Κάκκος, ὁ, fætor, merda. Aristoph. in Pace, ὅτ' μὴ κάκκους τοὺς ἐν
ἀπτήνοις. κάκκος, ἀπὸ τοῦ κακκάζω quo verbo pueri nominare solent τὸ
κόπτεσθαι, cacare.

Κακκός, minimus digitus, Hesych.

Κακκυφίων, pro κατακυφίων, Hesiod.

Κακόδιον, Hesych. σκιφίον.

Κακόδες, infausté pubescens. ἀπὸ κακοῦ ἡδύς, Hesych.

Κακόδουλος, ὁ, ἡ, malè victus, i. durum vitam agens, vita ignobilis,
victu iners, malè viuens.

Κακοδρεπής, ὲς, ὸς, ἡ, ὴν germinando deficiens. κακοδρεπὴς γίνεται,
germen non bene profundit, Theophrastus libro 4. de causis
plantar.

Κακόδρεπος, malè germinans.

Κακοζωλία, ας, ἡ, peruersitas, malum consilium.

Κακόζωλος, stultus, Aristo ph.

Κακόζυμος, ὁ, ἡ, Eurip.

Κακόγαμος, nuptiæ malæ, in quibus contrahendis non habita fuit
quarum haberi debuit rerum ratio. sit eum apud Lacedæmo-
nios esse δίκην κακογαμίου, sicut & ἀγαμίου & ὀψιγαμίου, δίκην κακο-
γαμίων fuisse videtur ea qua à Lacedæmon. Archidamus mul-
ctatus est pecunia quod parum vxorem duxisset.

Κακόγλωσσος, inauspicatus, κακόφημος Eurip. Hecub. κακόγλωσσος
βοή, miserabilis querelarum clamor.

Κακοδαιμονία, μ, ὸν, ω. ικὸς, insanio, sum fanaticus & malo
dæmone percitus. Neutrum absolut. Aristophanes, κακοδαι-
μονᾶς.

Κακοδαιμονέω, idem, malus & contumax sum. κακοδαιμονεῖν, non
dicunt Attici, ait Phrynich. sed κακοδαιμονᾶν, licet dicatur ὐ-
δαιμονεῖν. κακοδαιμονᾶν etiam ἀντιφῶν ὁ κακοδαιμονῶν, infelici fortu-
na conflictor, malam fortunam experior. Dinarch. εἰ μὲν οὖν
ἦν δίκη τῶν πόλιν τῆς δικαιοδότους κρὶ ἀτυχίας κολάσειν, ἵνα
μᾶλλον κακοδαιμονήσῃ (αὐτὸ γὰρ ἔχω τὶ ἄλλο εἰ πεῖν) σεμνότερον ἦν τοῖς σωφρο-
σύνοις.

Κακοδαιμονία, infelicitas, miseria, ἡ σοῦ δαιμονία, Aristophan. in
Pluto, πῶς εἰ ὦν κηρὸς ἦ δαιμόνια κρὶ δαιμονίων τ' ἐπὶ μᾶλλον, i. du-
ram miseriam, seu dementiam: vbi δαιμόνια κρὶ τὰς μανίας ἡ κα-
κοδαιμονίαν.

Κακοδαιμόνως, ἀδύνως, ἀδυνχῶς, κακοδαιμόνως διακεῖσθαι, miserè affe-
ctus, Lucian.

Κακοδάιμων, ὁ, ἡ, infelix, insanus, malus genius. Bud. Comm.
Deo inuisus, animam habens incitatam, Etym. κακοδάιμων,
in Vocatiuo ὦ κακοδάιμον, Aristoph. κακοδάιμον opponitur ὐδαιμο
νᾳ ὐδεῖ, idem Aristoph.

Κακοδαιτέω, malè ἀτκipio, Hesych. enim κακοδαιτεῖν est ἡ κακοῖς
δέχεσθαι.

Κακοδιδασκαλῶ, mala docco, in argum. 2. comœd. Aristoph.

Κακοδικία, est peruersum iudicium, crimen iudicis corrupti, Pla-
toni in fine lib. 11. Leg.

Κακοδοξέω, μ. ῆσω, sum prauæ opinionis, item malè audio, vitupe-
ror. Xenoph. ὥστε ἡ πόντος κακοδοξεῖν, habens malam existima-
tionem.

Κακοδοξία, ας, ἡ, mala opinio malum dogma, apud Eccles. scripto-
res oppon. ὀρθοδοξία, infamia, iniquus error. vnde τυγχάνειν κα-
κοδοξίας, ignominia notari, Xenoph. Plat. 2. de Rep. τὰ ἐπὶ ὐδοκ
κακοδοξίας, aspergi infamia.

Κακόδοξος, ὁ, ἡ, ὸν, qui mala est opinione.

Κακόδους, ὁ, ἡ, infelix feruus, Cratinus apud Pollucem.

Κακοειμοσύνη, vtilitas vestium. idem quòd ὐσεμοσύνη.

Κακοείμων, pannosus, κακῶς ὐστος, detrita veste amictus.

Κακοέπεια, ας, ἡ, obtrectatio, sermo vitiosus, βλασφημία.

Κακοεργάω, μ. ήσω, i. κακουργέω, Aristoph. τὸ μὲν σαυτοῦ γονέας κακοερ-
γεῖν, parentes tuo nullo incommodo affice.

Κακοεργός, maleficus, iniurius, Phocyl. χρὴ κακοεργὸν κτείνεσθαι τὸν
sceleratum auertari oportet. κακοεργὸς ἀσκήσεις, in Epigr.

Κακοζηλία, ας, ἡ, cacozelia, mala affectatio, prauæ æmulatio. Velu-
ti si quis malè affectans Atticismum, ieiunus euadat & ari-
dus. si quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. κακόζηλος
dicitur à Quint. lib. 8. cap. 3.

Κακόζηλος, ὁ, ἡ, &

Κακόζηλος, cacozelus, i. imitator ineptus.

Κακοθρία, ας, ἡ, tenuis victus. vel misera vita.

Κακοήθεια, ας, ἡ, maligunitas, mala consuetudo, morositas, perver-

sitas, κακοτροπία, Aristot. 2. Rhetoric. de senibus loquens suspiciosis, dubiaque semper in deteriorem partem iniquè interpretantibus, ἡ κακοήθεια εἰσίν. ἔστι δὲ κακοήθεια τὸ δύσκολον ὑποκαμπτόμενον ἀπὸ τῶ. κακοήθεια σκυρτεύει, Gal. malignitas febris. διαδολὴ τις ἡ κακοήθεια γίγνεται ἀπὸ τῶν φαινομένων ἐπὶ κακῶν. πλέονται λόγον περὶ τῆς, In Alcibiade, vbi Acciolus, gloriam illam labefactatuit calumnia quadam in infamiam, Alcibiadis liuore & maleuolentia diuulgata. τὰς ἐν ἀφορίαις ἡ λύπης κακοήθεις, vulvae mammarúmque vlcera, quae cacoethe vocant Dioscor. lib. 3. cap. 16.

Κακοηθέλικα, ατος, τὸ, nequitia.

Κακοήθης, ης, ες, ὁ ἡ ἡ, malignus, morosus, Aristoph. in Face, ἀσὺ οὐχοσὺ φαίνεθ' ἡ κακοήθης πάνυ. Εντεῦθεν ἡ πολὺ τὸ κακοήθες ἔφυ, vbi latet iocus, debuit enim dicere κακόηθες. κακοήθης δύσκολία, morbus comitialis, malignus, Galenus ad Glauconem, κακοήθης σκυρτός, Idem Galen. ad Glauconem, κακοήθεις ὀσταώσεις, maleficiseabscessus, Marcel. suppurationes quas cacoethe vocant, Ruel. κακοήθεις σκληρὴ καὶ ποτραλώδη ἕλκη, id est, durities quas cacoethe vocant & vlcera maligna, Dioscor. libro 1. vbi Marcel. κακοήθη, inquit, Graeci appellant generaliter mali genus, quod malefician & difficillimam habeat curationē, &c. Dioscorid. libro 1. τὰ ἐν κύμασι δὲ ὑστερικὰ, ἀφύματα δὲ καὶ κακοήθη ἰᾶται, id est, tibiarum vlceribus quae diffillant, aliáque inanabilia cacoethéque fint, medetur. τὸ κακοήθες, mala & inueterata consuetudo, malignitas: vnde Iuuenalis Satyra septima, tenet insanabile multos, Scribendi cacoethes, &c. κακοήθες πολίτευμα, Demosthenes. τὰ κακοήθη, vitia, quae cacoethe dicuntur, Dioscorides libro secundo. τὰ κακοήθη ἐν μήτρᾳ, vlcera vulvae maligna, idem Dioscor. libro 1. cacoethe, τὰ ἐν στόματι κακοήθη, exedentia & malefica vlcera, Marcel. libro 3. Dioscor.

Κακοηθέστατον, de praeuandum est.

Κακοήθως, malignè, Plutarc. in Pericle. ἡ δυσκολία αὐτὴ κακοήθως παρεμφαίνουσι οἱ κωμικοὶ, &c. vt Lapus exponit, eius potētiam criminosè indicant Comici, i. malignè.

Κακοηχὴς, ὁ ἡ, ἐς, mali soni. Adamantius in Physiognom. ἦχη κακοηχέστερα.

Κακοθεσίας, ὁ ἡ, malcuolus: sic Theophilus. Adaman. in Physiognom. κακοθεσίας, ἡ φωνὴ ἐστὶ δολώδη.

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, quum res malè digeruntur & disponuntur apud Hesiodum.

Κακοθρέμμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui est corpore malè constituto. Ita malè digestus, oppositum τῶ εὐθρέμμονι.

Κακοθυμία, ἡ, infelicem esse, vel malè habitum, oppositum τῶ εὐθυμίαν. Et κακοθυμίαν τὸ σκῶπτα dicuntur, quum malè prouenisit agni ipsáque oues partu sint infelices, hoc est quum parua agnorum est copia. Aristotel. histor. animal. libro 6. τῶν δὲ προβάτων ἐὰν ὦσι τὰ φρίσσοντα ὄρνιθι ἐοικότα, ἢ τὴν τετραμμένην ἔδρᾳ, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εἶναι τῆς ἀφελίας, ὅτι ἡ γενέσεως κακοθυμίαν τὰ ἀφέλατα.

Κακόθρους, ὁ, maledicus, διάβολος. Suid. Sophoc. in Aiace, λόγος κακόθρους, i. sermo maledicus, mordax.

Κακοθυμία, ας, ἡ, malignitas animi, maleuolentia.

Κακοίλιον, infelix Ilium. Odyss. π, & ϕ κακοίλιον ἂν ἐνίκησε ἰών, improbum & nefarium Ilium.

Κακοκαπηλεία, ας, ἡ, prauitas fructuum.

Κακόκαρπος, ος, ὁ ἡ, malè & infeliciter fructificans aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκέρδεια, ας, ἡ, iniquum lucrū, iniqui lucri studium apud Theognid. ὁ ὧν ὃς ἐθέλει κακοκερδίζειν ὑπάδειν.

Κακολαὸς, infamis Pind.

Κακόκνημος, macilentas tibias habens.

Κακοκρισία, ας, ἡ, iniquum iudicium, in Epigr.

Κακολογία, ας, ἡ, maledico, malè loquor de, κακολογία πατέρα, maledicit patri, cap. 15. Matth. seu diras & omnia mala imprecor.

Κακολογία, ας, ἡ, maledictum, βλασφημία, maledictio Cic. maledicentia Gellio, procacitas, insectatio.

Κακολογικὸς, ἡ, maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολόγος, ος, ὁ, maledicus. κακολόγος τῆδ' ἐξέρχεται, in inimicos maledicus, Aristot. 4. Ethic.

Κακομαθὴς, ὁ ἡ, malè doctus.

Κακόμαντις, malus vates.

Κακομοχθέω, improbè pugno, ac subdolè. κακομοχθεῖν, insidiosè pugnare. Gregorius ἀεὶ γὰρ, ὁρᾷς ὅπως ἡ κακομοχθεῖν ἐθὰ ἐντὸς τὰς φρένας διαφθείρωσιν.

Κακομέλαιτος, ὁ ἡ, lugubris, tristis, κακὴ μέλαις. Æschyl. ἀῶσαις κακομέλαιτον πάν.

Κακομετρέω, ῶ, malè metior.

Κακόμετρος, malè metiens.

Κακομήδεος, ὁ ἡ, ὄν, cui malum est consilium, id est, callidum seu fraudulentum, mala cogitans, & fraudulenta in animo versans.

Κακομήτης, mali consilij, item κακόμητις, idem.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, Lacar. Adamantius in Physiognom. μικρότης κακομηχανίας καταγορεῖ.

Κακομήχανος, ὁ ἡ ἡ, mala machinans seu machinatus, κακόμηχανος, κακὰ ἐργαζόμενος, Homer.

Κακομιμητὴς, ὁ, malè imitando. Aristot.

Κακόμουσος, pro quo poeticè κάμμουσος infrà.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κακοπαθεῖν, malè cogitare.

Κακονοια, ἡ, maleuolentia.

Κακόνοος, ου, qui prauis est moribus. seu qui malis legib vtitur.

Κακόνοος, ου, ὁ, & per cōtractionem κακόνους, maleuolus, malè entiens, δυσμενὴς, κακόνους ἐστὶ μοι τοῦτο odio habebo, Aristot. 2. olit. Aristoph. ὡς κακόνοοι τινές εἰσιν οἱ ὑμῖν. Comment. Aristh. in Equitib. Οἱ κακόνοοι τινὲς εἰσιν οἱ ὑμῖν. δύσκολοι τὸς ὀξυπαροξύτως καταδιαβάλλοντο.

Κακόξενος, ὁ, ἡ, inhospitalis feritate, Plin. inhospitus, Virgil. Ecl. Poeta, μισῶ γὰρ τὸ κακοξένου ἄνδρα.

Κακοξυίστος, ος, ὁ, in malis sapiens & prudens, Thucydides lo sexto.

Κακόοδμος, malum odorem spirans, Hesych.

Κακοπάθεια, labor, calamitas, molestia, πολυπαθεία, Ceres Theban.

Κακοπαθέω, defatigor. ὠὴ κακοπαθεῖ, à laboribus vaco. κακοπαθεῖν, vexari, laborare, Xen. ἢ δὲν κακοπαθεῖν, minus laborare, illicati. Isocr. τῆς σώμασι κακοπαθεῖσα μᾶλλον, ἢ τῆ ψυχῆ πονεῖσα, pore male affecto esse magis quàm animo, laborare corpore. διὸ μᾶς πόλεις κακοπαθεῖν, ab vna vrbe infestari, Thucyd. κακοπαθοῦντες, malè accepti. κακοπαθοῦντα μᾶλλον, Galen. applicloca affecta & vitiata. Apud Paul. 2. ad Timoth. capit. 2. πάσχουν, ὡς κακῶς ϛρατιώτης, feras afflictionem vt bonus miles.

Κακοπαθὴς, ές, asperè tractatur, Aristot. lib. 2. Polit.

Κακόπατρος, ὁ ἡ ἡ, malo patre, id est male famę, seu mali nomi, qui est obscuris natalibus, contra ἐυπάτρης. Theog. exponit etiam, cui mala est patria.

Κακοπέτης, ὁ, ὁ ἡ ἡ, malè volans. Aristot.

Κακοπίεστος, corruptissimus, malignissimus. κακοπιεσϛότατος diduissimus. Sophocl. in Aiace Vlyssem vocat κακοπίεσϛον, λιμῷ ϛρατιὰ purissimam imposturam exercitus, i. impostfœdissimum.

Κακοπίνης, impurus sordibus & illuuie fœdus.

Κακοποίεω, maleficium, Cic. maleficentia. Plin.

Κακοποιὸς, qui malè agit, noxius, nocens.

Κακοποιῶ, lædo, noceo. Cebes Theban. τὸ μὴ ὑφ' ἑαυτῶ κακοποιεῖσθαι ὑπὸ ἄλλου κακοποιοῦντα μέχρι δυνάτου, οὐδ' ἀδικεῖν ἑαυτὸν, fertes qui alijs ad mortem vsque nocent, hos qui à vipera non fuerint, non lædunt. κακοποιεῖν, peccare, malefacere: hoc bum sonat non simpliciter facere rem malam, sed ma affiecere quempiam & lædere.

Κακόπλαϑος, erraticus, Hermog.

Κακοπολιτεία, ἡ, mala Reip. administratio, corruptus Reip. ſt. apud Plut. in Cæsare.

Κακοπονητικὸς, ὁ, ἡ, ὀν, imbecillis, pessimè affectus ad tolerandum borem, Aristot.

Κακόποτμος, infelix.

Κακόποσις, ὁδος, qui infirmis est pedibus, apud Xenoph. κακόποδες contrar. εὐπόδους. Hom. κακόποδες ἵππους. Idem Xenoph.

Κακοπραγέω, malè ac infeliciter affici, affligi. κακοπραγεῖν, δυστυχεῖν, & pro κακοπαθεῖν. Gal. ad Glauc. ὁ πατὴρ Θ- εὐφυὴς ὢν ἐκ κακοπραγοῦντι σωϊζόμενος, idem quod κακῶς πράττειν, Aristot. Rhetor. cui opponit διαπραγῆναι τὰ καλῶς ἢ δύνασθαι πράττειν ἢ εὖ πράττειν.

Κακοπραγία, ας, ἡ, iactura, res aduersa, συμφορὰ, infelicitas, malitas, Bud. in epist. poster. κακοπραγία γίνεται, res malè habet, istot. 4. Polit. contrar. διαπραγία.

Κακοπραγὸς, malefactus. Hesyc. enim κακοπραγεῖ affert pro κακουργεῖ nisi forte sit maleficus.

Κακοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, maleficus, dolosus.

Κακοπραγμονεῖν, nequiter & dolosè aliquid facere, Polyb. ἢ τὸ κακοπραγμονεῖν ἢ τὰς χεῖρας ἀδιαβλῆτον. Plutar. ἀναγκάζειν οὐ κακοπραγμονοῦντας, ἀδικοῦντας ὑποκρίνεσθαι οὐδ' ἀγνοεῖν.

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, δυσκολία, maleficentia. Plinio, κακουργία, Polybius.

Κακόπτερος, ὁ ἡ ἡ, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Κακοπραξία, machinatio, κακοβουλία, καὶ κακομηχανία apud Horum. κακοσωτία. Didy. τὸν τοῦ κακοῦ βάπτειν, mala confuse machinari. Idem Homerus Odyss. π, Μαίνη, τὸν δ' ἐν ταλαεργὸν διάπτη τι μέρον τι ἔμπτισε, οὐδ' ἰκέτας ἐμπάζεται οὔτε ἄρα Ζεὺς τιμᾶσι. οὐδ' ὅσα κακῶ βάπτει ἀλλήλοισι. κακοπραξίας confusus vocat Cornelius Tacitus. Plautus Sutelas, & consutos dicit. Hesychius affert & κακοπραξίας pro κακοπονοῦς κακοσοφοῦς malum

dlorum machinatores,dolorum consutores.

Κακοποιέω,ῶ,ῆσω,maledicus.

Κακοποιός,ή,όν,maledico,conuitijs insector,Aristoph. Thesm. ξύν τῇδε γ' ἐμοὶ κακοποιὸς ἔσται σιγᾶν ἐμὲ συγγένεις, Euripid. i. κακοὶ ἀγορᾶς ἔσονται, veluti fluctibus & impetu agitas vexas.

Κακόρρᾳθος,timidus, malus, virtutis, ingratus, ignauus, κακοπαθὴς, ὁμ. Iliad. 8. ὦ φθὶ τὸ κακὸν, ὦ φθὶ γε. Anceps dictio est ad affligendum & improbitatem. κακὸς ἀόνιος, ventus gratis & infauste, Hom. κακὸς πὰν ψυχὴν εἰς τὸν ὁ ἦπιος, Æschin. κακὸς κακὸς ἀπολεῖται, Demosthen. κακοὶ βίοι φύονται, Hermogen. turpis vitæ actores, veluti fluctibus & impetu agitas vexas.

Κακόρρᾳθος,ή,ον,timidus, malus, virtutis, ingratus, ignauus, κακοπαθὴς, ὁμ. Iliad. 8. ὦ φθὶ τὸ κακὸν, ὦ φθὶ γε. Anceps dictio est ad affligendum & improbitatem. κακὸς ἀόνιος, ventus gratis & infauste, Hom. κακὸς πὰν ψυχὴν εἰς τὸν ὁ ἦπιος, Æschin. κακὸς κακὸς ἀπολεῖται, Demosthen. κακοὶ βίοι φύονται, Hermogen. turpis vitæ actores, Odyss. ἀλλ' οὐ τοι κακὸν ἐστὶ κακὸν ὃ τοι κακὸν ἐστὶ, ἀλλ' ὅτε τοι κακὸν ἐστὶ, τότε τοι κακὸν ἐστὶ. ὃ δὲ τοι κακὸν ἐστὶ, τοῦτο καὶ ἀγαθὸν ἐστὶ, ὅτε τοι ἀγαθὸν ἐστὶ, τότε τοι ἀγαθὸν ἐστὶ. ὃ δὲ τοι ἀγαθὸν ἐστὶ, τοῦτο καὶ κακὸν ἐστὶ,

Κακόχροια, ᾶς, ingratus color, i. quum sine manifesta causa decoloramur & pallemus : ἀχρόωσις id vitium Ægineta appellat: hæc Marcel. lib. 3. Dioscor.

Κακόχρως Θ, ῶ, ὁ colore ignobilis.

Κακόχροος. decolor. κακοχρόων decoloratis.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Alex. Aphrod.

Κακόχυμος, ον, malos humores gignens, malis humoribus plenus, vitiosus, ὁ ἢ τὸ ἧπ. χυμῶν διάθεσις, vt scribit Alex. Aphrod. Probl. 10. lib. 2. malè habitus à Gaza vertitur.

Κακόζηλος πόνος. Theogn. ἡ πᾶσιν κακὰ φέρουσα, alij tamen legũt κακηρεφὴς, i. κακὰ ἐργαζομένη.

Κακοθυμία, ας, ἡ, animi demissio, Plat.

Κακόθυμος, ον, pusillanimis.

Κακοιμία, ας, ἡ, ὁ κακὸς ὄγκος, malo afficio, vitio. Accusat. Theophr. hist. r. lib. 1. cap. 15. τὸ σπάνιον κακοῦσθαι καὶ ἀμάθειαν, i. ruta hyemis iniuria vitiatur folisque variat. ταυπακὲς σπαρὸς κακοῦται σπέρι ὀλίγη σπαρᾶ. Æschyl.

Κάκπατος, pro κάπατος, Homer.

Κάκπος, ου, ἡ, carduus satiuus & rendex, cinara, cuiius teneri vescique caules etiam οἱ κάκποι dicuntur, vt scapus, πέρι ἐπὶ τῷ fructu vero qui κεφάλαιον capitatúsque est, Στόβυλος dictus καὶ Ἀρτυσκάν, teneritas edulis palmæque cerebro similis. σκαλὶς vocatur, & à Plinio Ascalia, ἀσκαλήθρα ab Athenæo τρύφων nominamus cardons & artichauls, vt Itali cardons, carciofi vel alcachichi. citabimus authores huius rei vt emendentur codi cum fœdæ maculæ, réfque certus intelligatur eorum collatione. Athenæus δ' ἐπποδοσιῶν lib. 2. Φαείδης ἐν τῷ πεπλῷ ἀφέλησθ' ἡμῖν σπαλὶδ' ἁπαλὰ τίνα καὶ εἰ κάκπου ὕδατι φυτοῦ, ἀκ. ἡ Θεόφραστος ἐν τῷ τῶν φυτῶν ἱστορίᾳ τὸν μὲν κάκπον ἐν τοῖς ἐλαίοις οἶδ' ὅτι ἔφη. || deest vel consulto praetertit, ἡ δὲ σπαλὶς ἐν τοῖς φυτοῖς. || ἀφίνει δ' ἐν δὲ τῷ ὕδατι ὧδε || corrigendum γὰρ δὲ τῷ ὕδατι ὧδε || τὰς βίζας καὶ τὰς πόας οὐ τὸ φύλλον ἐν τῷ πλατὺ καὶ κακκαλῶδες, καὶ οὐδὲ ἐν τῷ κακκαλίᾳ ἐφιεμένους ἐδ' ἅπτεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἁπαλὰ τὰ φυτὰ, ἀφίνει γὰρ ὅλον τὸ βίζας καὶ τὰς πόας ἐν τῷ ὕδατι. (habet Theophrasti, γίνεται γὰρ ἐν ὕδατι ἁπαλὸν, πλὴν ἀθηναίους ἐν) τὸ δ' ἐσκαλῶδες (emenda ἐσκαλόφυτον) ἀφαιρεῖ λέγων τὸν παπποῦν, ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πᾶν φύτευε ἐγκεφάλῳ, ἐδ' ἅπτεσθαι τοῦ κεφαλοῦ δ' αὐτὸ σπαλόφυτον (quid sequendum nescio. nam σκαλὶς habet. Theophrasti liber, Ascaliam Plin. lib. 3, & c. Subiungenda sunt ipius Theophrasti verba, vt depranata lectio corrigatur, & ne inculcanda sint hæc ipsa alibi. Historiæ libro 6. cap. 4. ita scripturn, γίνεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ἴδιον δὲ ἄβρα τὰ ἁπαλὰ τὰ φυτὰ, ἀφίνει γὰρ ὅλον τὸ βίζας καὶ τὰς πόας καὶ τὸ φύλλον (deest πλατὺ) καὶ κακκαλῶδες, κελεύει δὲ τὸ καὶ αὐτὸ (similum est κρατὸς ἐδ' ἅπτεσθαι δ' ἐπὶ σεβαλεπτοῦ μὴ μόνον ὀδάπτεσθαι (reponedum, σεβαλεπτοῦ, & ἡ μὲν ὑδατόκρισις) ἡ δὲ ὑπαυξητικὸν τοῦ ἀέρος (subsitituendum ὁ ἀήρ). ὕστερον δὲ καὶ τὸν ἀφίνει ὁ κηδόπη πέρικε. γίνε- αι δ' ἡ ἐπὶ τὸ ἕλεσι, πλὴ ἐθαυμάσθη. τὸ δ' ἐσκαλόφυτον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὸ μὲν πορφυροῦ κλασθῆναι. ἀφιεῖ δὲ τὸν ἡ πασσάλη (legend. πασσαλόφυτον) σπέρμα πῖπον, δὲ ἴδιον ἡ τοῦτο, ἡ ὑμερίδι τῷ τοῦ σίνηος ὀγκεφάλῳ. (quod ἐγκεφάλου Dioscoridi, Italis Cefugli - ne) κρᾶδι ἡ αὐτὸ σκαλὶν. corrigo αὐτὸ. hunc locum ita transtulit Plinius historiæ naturalis lib. 21. cap. 16. Cactos quoque in Sicilia tantùm nascitur, suæ proprietatis & ipsa. Cuius in terra serpunt caules è radice emissi, lato folio & spinoso: caulésque vocant cactos. nec fastidiunt in cibis inueteratos quoq. Vnum caulem rectum habet, quem vocant Pternica, eiusdem suauitatis, sed vetustatis impatientem. semen ei lanuginis, quem pappon vocant, quo detracto ex cortice teneritas similis cerebro palmæ est. vocant Ascaliam. meminit etiam τοῦ κάκτου. Dioscorid. lib. 6. cap. 32. & 33. (separato & corrupto hoc modo, ᾗ οἱ περὶ ταῦτα. ἀξίως, αὐτὸ δ' ἐν αἰσχύνῃ τῆς κακοκλήρου ἀξίως, quæ ita restituenda ex Paulo Ægineta, ᾗ οἱ περὶ τὰ πάντα. αὐτὸν δ' ἐν αἰσχύνῃ ἀκολουθήσει κάκτου. Quin & Spinosam platam esse docet Theocrit. ita canens Εἰδύλ. 10. ἄσπρ ὄξε πάμνεις. ὡς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν. Et Philetas Cous, χρυσόκομαι δ' ἐνέξει, δόσ φυζλὼ ἀλισσε Οξείης κάκτου τύμμα φυλαξάμενον. Ob idque dixit Epicharmus, πεφυγὼς τὰ κάκτια. Athenæus citato loco, τῶν κάκτων, carduum Latinorum esse Græcorum quæ ἀκάνθαι his ostendit quæ subiciuntur, πᾶς ἡ τύπος, inquit, ὡχὶ σπεῖσθαι Θ' ὑφίλιν αὐτὸν τῶν κάκτων ἐν τοῖς τῶν τῶν ὑπὸ Ῥωμαίων ὠνομασμένων κυβίνων ἀκανθῶν ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν κηπείων ὀνομαζομένοις. ἀκαγὴ γὰρ δύο γραμμάτων κεῖσθαι ἡ κάκτος τ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ. Quæ rectè quidem ab Athenæo dicta sunt. Nam eadem præcepta sunt, vt & de re vna eadémque, quæ de carduorum satione carduetisque ipsis tradunt rei rusticæ scriptores Palladius li. in Mense Martio & Octobri cap. 9. & 12. Plin. lib. 19. cap. 8. & περὶ φυτῶν φυτείας. Constantinus γεωπονικῶν, lib. 12. item Columella de Cinarae fobole ac semine, lib. 11. cap. 3. Cardui igitur siue cinarae, id est, κάκτου ἢ κηπάρε, quæ & κυνάδα scribitur, fructus capitatos & edules ἀποφύλλους dici author est Galenus, ita de Cinaris loquens libro secundo, de Alimentis, τὰς δὲ φακὰς αὐτῆς ἀφ' ὁμοιζουσι ἀποφύλλας, Alexander verò Trallianus vocat ἀφυτικὰς, nos vulgò artichauls, quia ἀφυτικοὶ κάκτοι, ἀφ' ἑαυτῶν ἐκ conditanei fiebant, vt in superioribus ostensum. de Κύπειρον.

Κακοῦμαι, malum vel improbum reddo seu efficio κακὸν ἐμαυτῷ. Item deprauo, vitio, corrumpo : veluti quum κάκτους dicit hoc nomen habere ὅσῳ τὸ κακοῦσθαι τὸν αὐτὸν, i. τὸν οἶνον. Sed iudas κακωῶσι τὸν ὄλον (quæ verba ex Aristophanen. Nub. tum à exist imantur!) tanquam prouerbialem allegoriam habeia exponit τὸν ἄξιον ὕβρεως ὑβρίζειν. pass. audit Κακούμενος, malus ac improbus reddor, mpi obus fio, seu euado, deprauor, ità probè ago, peruersè ago, vt Budæus vertit, afferens ex Xen. Pæd. 6. de militibus cotumacibus in acie. ἡ τοὺς μὴ τὸ δίκαιον ὑπακούοντας δίκαιον, τοὺς δ' κακωουμένους ἀσεβεῖν ἐν ἰκμῇ. & ex Euripi. ὅσοι κακοῦσθ τοὺς δ' ἐν βιοῦ κεῖσθαι. Item ex Platone in Timæo τὸ σῶμα τὸν κακούμενον, τοιοῦτον ἀπ μεταβάλλει ὑπὸ φύσιν.

Κακχάδιαι, Hesychio sunt ἰχῆρώσεις.

Κακχάζει, idé affert pro ἀπάτησε γαλᾷ seu ἀσρίασε ἡ ἀπωμὸ δὲ τὰς ὁ cachinnatur quod supra καγχάζει.

Κάκχαρτος eodem teste pro κακόχαρτος dicitur est igitur synce.

Κακχδ σαι Suid. expo. κατακλάσαι. potius sonat effundere. Aec a lyncope positum pro κατακχδσαι à themate κατακχέω.

Κακωδία ἐν ὀσμῇ, odor fœdior. Aristot.

Κακωδίτερον ἔλαιον, oleum deterius olens, Gaza ex Theophrast. 4. hiſtor. cap. 3.

Κακόδης, ες, ὁ, ἡ, malè olens. κακόδη τὰ κραπὸς. Theophr. lib. 6. caus. plant. cap. 18.

Κακωδίας, mala perpessus, qui accepit calamitatem.

Κακώδ, malè, vitiosè, miserè. Aristoph. ἐν. Νεφελ. σὺ κακῶς, te miserè perdam. κακῶς εἰδότας, ignorantes, ἀγνοοῦντας, ἴσορ. ἐν τῷ Εἰρήνῃ. Aliquando pro deformiter, ineptè, improbè. κακῶς εἰδέναι, malè dicere. Demosth. κακῶς εἰπεῖν, qui dixit conuitia, οὐ κακῶς ἠγόρασεν, non absurdè existimauerit. κακῶς λέγειν, maledicere. ἐκακῶς λέγων τινὰ, in omnes maledico. Plutar. in Apo. κακῶς ποιεῖν, opprimo, noxam facio, obsum. Thucyd. κακῶς ποιεῖν τινα, Accusat. detrimento afficio, nocco, κακοποιεῖν, vel πάσχειν κακῶς. Athen. malo afficio, lædo: cui opponitur εὖ ποιεῖν, fcuποιεῖν. κακῶς ποιεῖσθαι, Demoſt. κακὸς πάσχω, & κακῶς φερόμενος, fum lamitofus, δυστυχὴς, infelix fum, malis affligor. Plat. τὸν ποιοῦ φίλον ἡ ἐξ οὐκ κακῶς ἐφερόμενον δεῖ τὸν ἀφέλειν ἡμᾶς ἀφέλειν, malè gero, malè afficior. κακῶς φρονεῖν, fum imprudens, μωρίαμ, fum demens. κακὸς φρονῶν σων ἐξ παθεῖν ἐκέλευσε, qui prudentibus illis contigit pati, Plutar. in Camillo.

Κάκωσις ες, ἡ, vexatio, ærumna, iactura, malè administratio : nus, malè administrati muneris crimen & actio quædam renſis, κακώσεως δίκη, Pollux. Suid. δίκη ἡ περὶ τῷ ἐπιτροπεύειν ἢ γραμματοφυλακεῖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἡ ἐξ ἧς ὀφείλοντα τὸν ὀρφανὸν.

Κακώτερος, peior, κακίων. Hom. Odyſſ. ὀλοκτησιώτερος ἐν ὄνειρον ἄλλο ἐφρτίον.

Κακωτικὸς, ὸν, infestus, inutilis, noxius, maleficus.

Καλὰ, (inquit Hesych.) ὀξυτόνως· τὸ σώληξ, ἡ αὐτὸ ὑπὸ ῥάμματος πῦλος τὰ ἐξυτόνως ἡ τὰ ὕελα.

Καλάδος, Hesychio est καλάθιον quod vide.

Καλαδοδάσυς, eidem Hesychio est, φλεασφὴ τὰ ἰχία, apud quen Καλαδίς.

Καλαδρεδέσπατος, idem affert pro χλιαδρόσπατον irrideantur.

Καλαδρεσπὸς, ὸν, ὁ, ab Athen. l. 14. inter saltationũ genera numerat, & quidé ea quæ sunt σατυρώπικα ἡ πυρικὸ πῆκ ἡ ἐγχορὶ πλατιάσμ ἐγκύκλια. paulo post καλαδρισμὸν inter σχήματα ἐγχορεί.

Καλαδρεσμὸς, Suidæ est βουκολικὸν ἁδεσμὸν, βαυτόρος ὅσα τὸ κιφαλὴ, τοῦ κρότου ὄντος, virga pastoralis caput habens crassius & gibbosius, pedum ex Philoſt. ἀλ Σωσίᾳ τὸ Σωσίᾳ καλαδρεσμὸν ἐν ὑφὲ ἐκ ἐμβαλλεται τὸ Σωσίᾳ ὡς ἐγκωμιῶν infra καλαδρεσμὸν.

Καλαδρίας, Argiui vocant ἐδὲ καλάθιας teste Hesych. Καλαδρίας eidem est ἰχθὺς τινὸς, piscis quidam & σπάρος pro quo supra σκαλαδρίας. Itidem vero Leuit. cap. 11. vbi quædam editiones habent καλαδρίας ἡ σπάρος, complutenſis habet κάκαλαδρίας ἡ σπάρος.

Καλαδρίον Θ, ῶ, τὸ, ἡ, qui figurum calathi habet.

Καλαδρίσκος, ὁ, calathus, κάρινδ, ἀβίκιν Ζ. Aristoph. Propriè sport la : vbi ῥάκκα, id est, tinctas lanas reponebant: fed ad tritici, tiirum, lactis, & aliorum vasa transiatum est. Virgil. Eclog. tibi hilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis: vbi Seruius, nè calathus Græcum est, nam Latinè quasillum dicitur. Cicer. in Philippic. Ac verò inter quasilla pendatur aurum. Capitur etiam pro calice, Virgilius Eclog. 5. Vina nouum fu dam calathis Arisiia nectar. De calathi forma, vide annotionem Marcel. lib. 4. Dioscor. Hesych. καλαδρίσκος ὑγκτηρὶς ἡ χαλκῆνον σίδηρον.

Καλαδρίον, calaidis lapidis naturam vel colorẽ referens, vt Æsc de vari

ratiis coloribus dixit κηκαλίτου χρῶμα.

Κη lapis cuius ita meminit Plin.lib.37.cap.10. Augites multō alia videtur esse quàm quæ Calais. Ibidem, Calais Sapphirum imitatur, candidior & littoroſo mari ſimilis. Hinc κηκαλίζω, vt apud Dioſcoridem libro 5.cap.de Iaſpide, ὁ δὲ τῆς ὑδατίζων λίχνος κηκαλία χρῶμα σφετερισάμενος, id eſt calaino ori ſimilis: venetum hunc eſſe intelligit Photion: Hermoſordidum colorem. vide ipſum Plin.lib.37.cap.8. vbi ſcribit Call ais. Et apud Galenum ἐξ ὧν λιθ. 5. κηκὼ τίνος, ὄρρακον, ὃ us vſus in dentifriciis: ſed apud Aetium corrupte τὰ κλαιτ ρακα, in 6. cap. 65: vt rurſus ἐξ ὧν lib. 1. de his quæ pilos entiant, legitur pro κηκαλίνα, μέλανα κηκαλίμενα σκεῦος τὸ ἀλείφατος. Κηκαὶς, Heſych. τὸ ἰσχίον.

Κηκάρασις, ὁ, ἡ, arundinaceum gramen, genus herbæ, de a Dioſc. lib. 4.

Κηκάϊνος, η, ον, adiectiuū, q. d. culmarius inter culmos ſeu ſtias verſans, vt κηκαϊνος κηκαμαία, id eſt ὁ ἀσπαλὶς, ὃ ὐ τὸ κηκάμη γκάϊνον, vt ſcribit ſchol. Theocriti in hæc. Idyl. 10. Μάσσε τὸν τὸν ν τὰ χρεῖττα ἀ κηκαμαία.

Κηκάμη, pro κηκάμη vulgus dixiſſe teſtatur Euſtath. & ſchol. Theocriti.

Κηκάν, ſubſtantiuè poſitum, τὸ ἴλιγκτον ἐλάχιστον, Euſtath.

Κηκ φέλιον, i. theca in qua reconduntur calami. Hierony. in cap. 27 Ezechielis.

Κηκ δίω, colligere ſpicas poſt meſſores, σαχυλογεῖν, ſpicilegium facere: quo verbo apud Plutarch. Antigonus acerbitatem ſuam in tributis exigendis excuſauit: cum enim Alexander tam talem non fuiſſe quidam diceret, & meritò inquit, ὁ δ' ἕτερον ἢ λέοντα, ὑφ' ᾧ κηκαμώμαι, ille meſſim fecit, & ſtipulam colligo, vel ſpicas pone lego. & κηκαμίδιον metaphoricè, ſicuti γαυγέζειν, vindemiare. Chryſoſtom. τὸ ἐπὶ μικρὸν κηκαμίδια ἀφ' ἑνὸς τοῦ κατὰ λοιπὸν τῶν ἐσχάτων, racemate vt vineam reliquias legere, cap. 6. Hier. τὰ δ' ἐκλογίσης ὧν ὑπαναγκέως κηκαμίσαι δεῖν ὑπέσωσε, ſi fruges oliuarum collegeris, non reuerteris vt ligas ſi quid remanſerit in arboribus cap. 24. Deut. Ariſtophanes in Veſpis, ἔγω τοῦ ὑμᾶς ἀφελοῦμαι τούτου ζητοῦντ' μέλι κηκαμίδιον. Κ' ἐπαιτῶν τοιοῦτ', εἶτα τὴ συνέστηκ. metaphoricè dixit, κηκαμίδιον ἐπαιτῶν, Νῦν δ' ἢ κηκάμῳ ἢ δ' ἀσπαλιεῖν αἰσχυνόμενον, ἢ ἐκκλησιάζειν ἢ δ' ἀναγκαῖον. vide Ἐπφυλίζω, & Ἐπφυλλίζω.

Κηκ σαίνει, qui calamo canit, τὸ κηκάμῳ αὐλεῖν: qui verò ſtipula ſe κηκάμῃ dicitur γαμψώνυξ. Idem verò κηκαμεύλας ἢ μύναλος, ἢ ἀκεν. lib. 4.

Κηκ ωπίς, meſſor. Item qui linea piſcatur, in Epigr.

Κηκ ων, ὁ, ſtipula, culmus, calamus, ſtramentum. Odyſſ. ξ, οἰκ' ἐπὶ πᾶς κηκάμῳ γε' ὑάμενος ἐσπορέωτε γενέσσιν, i. τὸ γένος μεταφορὰ ἐκ τῶν φυτῶν, ὅτι κηκὸν ὁ κηκάμη ἢ τὸ στέλεχος ἐκπεσὸν μὴ ὑπὸ τοῦ καρποῦ ἐπὶ κηκάμης ἀφεικὸν, dicitur apud Lyſiam, malus auarus agricola, qui ſementer terram quotannis fatigat, cum ortet alternis ceſſare nouales, & ſegnem ſitu dureſcere ſe m. vt præcipit Virgilius in Georg. Κελάμη etiam ſpicilegium ſignificat.

Κηκ πάσσω, τὸ κηκαμίδιον.

Κηκ πμάς, ὁ, meſſis, calamorum ſectio.

Κηκ πρίζιδες, ὁ, ſpicilega. Suid. ὁ δ' ἐσχίσματα συλλέγοντα.

Κηκ τρὶς idem, apud Plut.

Κηκ ώδη, nepeta herba, cuius tria genera tradit Dioſ. lib. 3. c. 43. auioris eſt odoris, ob idque dicit Ariſtoph. in Concion. σὺ γ' ὄζεις ὡς κηκαμώδη. κηκαμώδη (inquit Heſych.) τὸ ὁμοίως ἡδύοσμον.

Κηκ ίζειν, eſt ſtipula vel potius calamo carmen diſperdere, ſyleſtrem tenui muſam auena meditari. Athen. lib. 15, τοιοῦτον γὸ σμάτων ἀπὸ πλήρης ἢ φοινίκων, ὃν ἢ ὑ ἔοικ' ἀσελήνοις κηκαλίζων.

Κηκ ώθης οἶνος, calaminthites vinum, i. cōfectum ex calamintha. Ruel. ex nepeta, Marcel. lib. 5. Dioſc.

Κηκ ών, ὁ, arundineus, arundinaceus, κηκάλινος πλόγμα, ſiſcellum ſeu ὑ ἐσ ὑγρὸς ὑξηραινομένων ὑφῆς, Pollux lib. 7. κηκάλιν ὠνὸς, ſtula ex arundine, calamus: Virgil. Nec te pœniteat calamo triuiſſe labellum. idem eſt πτύφλη, Athen. lib. 4.

Κηκ ίσκος, calamulus Ruel. calamiſtrum Hermol. acus arundinea Marcel. apud Dioſcorid. exponens id eſſe in purgandis cibo dentibus acuminatam arundinis feſtucam. nam Græci κηκαμίδας propriè dixerunt acus ex arundine factas, quibus nulieres cincinnos & velamenta capitis firmabant, quod nunc aureis aut argenteis fithkæ Marcel. lib. 1. apud Dioſcor. bi de dentifriciis agitur. τὰ ὀ ξύκαινα χλωρὰ κατὰ κηκαλίδων πασσαλευόμενα πρὸς ὀδόντ, σμηχὺ πάντας, virentes ſtirculi calamulorū ice dentibus repurgandis affricantur.

Κηκ άδιον, ν, τὸ, parum quoddam ornamentum cincinnos redimiens Euſtath.

Κηκ ίς, calamiſtrum, ſiſtula, monile, theca graphiaria. calathus ſacris, arundo piſcatoria: item vlna. Heſy. κηκαλὶς, κασσιτέρου τι σκεῦος ὀδοντοκάθαρμα, ἢ ναι σύριγξ, ἄλλοι χειροῦσι ἀσκητρα χρῆσιν ἢ γεφύρωσι. Σπάλιν ἢ ἢ τὸ μάλαγμα τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ὁ ἀλιβδοπώλης κάλαμος. παρὰ τοῦ ἢ ἐδὶ μικρὰς τίλλας κηκαμίδας κηκολύσπ. exponitur itaque etiam κηκαμὶς, diſcerniculum. vt Lucil. Euplocamo digitos, diſcerniculumque capillo.

Κηκαμώδη, ὁ, ἡ, parua arundo. Ariſtophan. in Achar. Ἐν δ' ἀνὰ μέσα καλαμῶν τῶν Εἰς τὸν κηκαμῶνα σκαφῆν τοιοῦτοι.

Κηκαμαυλοφώνιον, arundines ſculp o. Etym.

Κηκαμεύλας, arundinum ſcultor, Ibidem.

Κηκαμινὸς ὀφθαλμὸς, calami ſpeciem gerens.

Κάλαμος, ὁ, arundo: ἀφὸ τοῦ κηκαλὸς ἀμέσθαι. Etymo. Gazæ culmus, κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus. naſcitur in India. Dioſcor. lib. 1. vide Marcel. ibi. κάλαμος ὀδωδὼς, odoratus calamus, naſcitur in felici Arabia: Dion. ſ. de Situ orbis. κάλαμος ὑμνοφόρος, vide in verbo, Ὑμνοφόρος. κάλαμος λιβυκὸς, Ariſtoph. & in Epigr. κάλαμος λιβυκὸς στεφανωτικὸς, coronatus albo calamo, Ariſtoph. calamus aromaticus, ſimpliciter calamus dicitur a Q. Sereno, arundo à Vitr. li. 8. c. 3. & Plin. lib. 13. c. 2. calamus odoratus ab eodem lib. 12. c. 22. Et à Solino cap. 65. ab Hippoc. κάλαμος μυρεψικὸς: meminit q. Xenoph. καυκᾶς. lib. 1. vide Σχοῖνος.

Κηκαυλόπαι ἰαχεῖ, vox calamis edita, Eurip.

Κηκαυροφόρος, calamis coronatus. Hom.

Κηκαυρούντιος, Laconibus ὁ ἰδιώτης, auceps vt teſtatur idem Heſyc.

Κηκαυφόρος, arundine canens: Panos epithet.

Κηκαυφορῶ, ὁ, ἡ, idem Ariſtoph. in Ran. Καὶ κληρώσας παῖς, ὁ κηκαυφορῶν παῖδων.

Κηκαυφορεῖον, τὸ, calamum fert.

Κηκαυφυλλος, habens folia arundinacea, vt palma, & Coïx Theophr. hiſt. lib. 1. cap. 16.

Κηκαυχὴς, adarca. κάδαρκος: naſcitur circa arundines tenues è ſpuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi ſe miſcent. vide Plin. lib. 32. cap. 10. Dioſc. lib. 5. cap. 137.

Κηκαμώδης, ὁ, ἡ, ὁ, arundinoſus, Gaza. τὰ κηκαμώδη, arundineta, arundineta.

Κηκαμώμαι, picas lego, κηκαμώμῳ· ὀπίσω πυγμῆς, qui colligit acinos poſt vindemiatores: ſic cap. 3. Eccleſiaſt. & c. 24. Iſaiæ. κηκαμώδη δὲ (inquit Heſych.) λέγουσι ὅτι ἐπὶ τῆ τοῦ γεωμόρου κατελείμματα τῶν σταφυλῶν ἢ σάχυας.

Κηκαμωτὸς, ſeptum quoddam ex calamis, aut materia huiuſmodi in nauigiorum oris ſiue extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur. vt legimus apud Euſtath.

Κηκάνεος, κηκάλεος ἰππόπεδος, Heſych.

Κηκάπεως, Heſychio eſt χιτὼν πατυέπεπλος, tunica lato elauo inſignis, vel ἰωνικὸς ἢ ἰασιανὸς χιτών. quidam eſſe dicunt λινοῦ ἢ πεδήσεως χίτωνα apud Ariſtoph. in Theſmoph. Herod. lib. 2. de Ægyptiis ἐνδυόμενοι ἢ χιτῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα ὑποπετασσομένους, ὃς καλοῦσι κηκαπέρεις. ἔπὶ τούτοισι δ' ἐρίνεα εἵματα πλοκὴν ἐπαναβολαῖον φορέουσι, apud libr. 2. Κηκαπέρεις ſiint & Ægyptiorum gens quædam κρόκινος. rurſus Heſyc. Κηκαπέρεις δὲ καὶ ἰμνιὸν τὰς ὄας fimbrias.

Κηκαυτὸν & κηκαυρὸν apud eūdem leguntur expoſita πυφὲ, ἐμπάπλατες, delicatus, ſcil. replet.

Κηκαυρόπης, calabricis Ruel. calauritis Marcel. l. 5. ſic dicitur ſpuma argenti quæ ex ipſo argento fit, Dioſc. l. 5. forſan quod in Calauria ſeu Calabria fieret: cognominat enim & ibi alias ſpecies à regionibus, Attica, Patcolana, Capana & Sicilienſem.

Κηκαυφὸς, ὑπὸς, pedum, bacculus vir ga paſtoralis in ſummo repandatus. Apol. κηκαυφὸς ἐπὶ τὸ πηγεῖον κρέμεται, i. ὑάδιον πειθομένων. Theocritus λαγωβόλον vocat. Hom. Iliad. 4. Ὅσσον τε σ' ἐγχείῃ ἐκκαλέσσεται βουκόλος ἀνὴρ, ἢ ὃ ἐν ἀσσυλίῃ πεπιτνεῖ ἀνὰ βοῦς ἀγελάων, ἢ κακαύξητος, Heſych. ξύλον ὃ τοῦ βόας βαΐζοντος.

Κηλέσκει, vocabat pro ἐκάλει, Apol. lib. 2. Arg.

Κηλέδιον, lapidibus coniectis petere, λιθοβολεῖν, Heſyc.

Κηλεῖω, Doricè, pro ὀκαλοῦμαι.

Κηλέοντες, Theocr. Edyl. qui inſcribitur Ἑλένης ὑπόθεσις ἀπὸ Σπ., καιρὸν συμπλέξασα μακρὸν ὑπὸ ἐπεπλέντων. Laſcar. dicit κηλέοντας ſignificare inſtrumentum quoddam ligneum textorum, ſed quidam legendum cenſent κηλεόντων ἀηλέων.

Κηλέω, ὦ, fut. ἐσω, præt. ἐκήλεκα, voco, accerſo. Ho. Plato in Charmid. παῖ ἔφη κήλεσ' ἰατρὸν ἐμοὶ τινα τῶν ἐνθάδε. pro quo Homerus etiam dixit ſimpliciter κηλεῖν. Od. λ. σπάντες δὲ κήλεον, κλαῖόν θ' ἑταίρους τ' ἀλλοὺς ὀ ἀχνυ. vocare litem, citare litē. Item inuoco, imploro apud Demoſt. ſic Ariſtoph. κρόνον θεὸν, inuoca Deum. Item voco, i. nomino. Iliad. ζ, τὸν ῥ' Ἔστυαναξ κάλεσκον Σκαμάνδριον. dicitur & κηλεῖν ὀνομαστὶ, appellare nominatim. Cic. apud Aratum interp. ſignare nemine vero. Iaſi κάλεσμαι, ὠμαι, vocor, accerſor. Ité nominor, i. nomine appellor. Interdū κάλεσμαι ſignificat ita vocor vt ſimul ſim. Iliad. ζ, ὀνόματ' ὀπίσσω ἔσθ' ὁμοῖα κάλεσμαι, apud Ariſtoph. dicitur εἶναι κεκλῆσθαι. vocari, ſcitari. vide κεκλῆσθαι.

Κηλεῖν, apellare, recutitus, circunciſus, ὁ ἀπεσκευμμένος τὸ αἰδοῖον, Heſych.

Κηλήμων, pro κεκλήμων & κεκλεῖν, poetic. ὁ ὠνὸ τοῦ κεκλεῖσθαι, ὁ κεκλημένος.

Καλλίμερος, in Epigr. i. qui pulchram habet diem, i. felix.

Καλλιφωνέω, Hesych. affert pro καλεῖ σαφῶς, clara voce vocat.

Καλλύντηρες, ep. thecum præconis vocalis, Ilo. Iliad. ὡς δ' ὅτε κήρυκος λιγυφώνου ἀμφιπολεύετον ἀνδρὸς ἀγορῇ, vbi Interp. δύο κήρυκας, ὧν τὸ μὲν βοᾶν ἦν τοῖς πολλοῖς τὸν ὄχλον, vt sit κήρυξ velut vocator.

Καλιά, ᾶς, ἡ, nidus, transl. ate domus. Hesiod. βιοτοῦ πάντων Καλιὰ, ὧν τοῦ κρέμαται, i. lignis. Phocyl. primam corripit ὡς δὲ τε δρυὸς κορυθὸς ἀνὰ πύπτας ὑλήεντα κρεμὰς νεὶ κρανέη, ctiam canea, ὄρνιθ- εἰσίσαν, vel κύρτη, Herodot. Polluci in citato exemplo Hesiod. ex li. τῶν ἔργων, καλιὰ, horreum granariumque significat, sed apud Halicarnassæum κρεμὰς καὶ κρεμὸς pro fano sine sacello simitur: vel potius κρεμὰς sunt cellaræ ædiculæ Vitruuio. quas vulgo *niches*: sicque interpretor apud Diony. hist. l. 3.

Καλιές, ἀδος, ἡ, τὸ, τὰ, tugurii. τάπεις καὶ καλιάδες ἐφοῖτα, templa & sacra tuguria, Plut. in Numa. Item in Camillo eiusdem legitur, οὐ ἔλαττον ὄπη τῶν καλιάδων τὸ ἄρρεν, vbi permenerunt ad ædem Martis.

Καλιζάω, ῶ, ἴστα, πῖκα, κέκλικα, vide ἀποκαλίζουσα.

Καλιὰς, ἁ, lignea.

Καλινδέομαι, οῦμαι, ἠσόμην, ἐκα, ημαι, verto, versor, assiduus sum, assidue versor. καλινδοῦμαι δὲ τὰ ποτὰ ἄδην αὖσις δέλτον πιεῖν, &c. li. 1. Pædiæ. vide Καλινδοῦμαι, εἰς καλινδοῦμαι, ἐπὶ καλινδοῦμαι, ἐπὶ γυαλίσμασι, κυλινδοῦμαι.

Καλινδέω, ῶσω, ἠσα, ἐκα, voluto, Accusat.

Καλινδῆσις, ἀπὸ τοῦ κυλινδέω.

Καλιός, ὁ, Aristoph. vide Καλιά. Κάλιος, Hesych. carcer, θησαυρὸς ἐστὶ, item lignum quod & κλοιὸς vocatur.

Καλὶς, fecuris, σκεύασμα τοῦ, Hesych.

Καλιστρέω, Hesyc. voco.

Καλίω, volo, κωλῶ. vt Hesych. quoque καλίσμαι exponit κυλίομαι.

Καλιώδη, idem affert pro σφαῖρα, παιδιᾶς.

Κάλλαι, Hesych. sunt τὰ βυσσὰ ἔρια. lanæ tinctæ, at Κάλλα sine Κάννα, eodem teste dicitur calamus, arundo.

Καλλαμοῦν, τὸ, galli gallinacei barba. Aristoph. in Equitib. χ' ὅσαις τὰ κάλλαμ' ὑπέσχαγεν ἄξιος πάλιν. Interpr. ἐξὸν σπάσαντας ἀλεκτρυόνων. & alibi, τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια. Athenæus lib. 9. de porphyrione aue loquens, ᾗ δὴ σῷ τὰν ὑπὸ γένυσι κρεμᾶται ἐκ χαμηλόμυος, ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαμ.

Καλλαρίδιον, in dictione Ευγενίδης.

Καλλείδω, pro καταλείδω, Odyss. ι, ὃς καλλείποιμι, apud Epigram. vide Καταλείπω.

Κάλλη, τὰ, flores, vestes purpureæ, genus tinturæ.

Καλλιάνειρα, Hes. sunt δίαιτα πυκινὴ γάλιον ἐν ᾗς τὰς ὀφρὺς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἐξ ὑγροῦ χρῶτος ἀφιλούσας τῇ ὀφίνῃ κεντοῦσιν.

Καλλιβρόια, secundum quosdam, telluris, secundum alios Cereris epitheton est. alij vero nutricem eius esse volunt, alij pedissequam, Hesych.

Καλλίβρυ ον, τὸ, medicamentum, quo fucantur ornantúrque palpebræ. vide Βάσανον. τὰ καλλίβρυα. Hermol. circumlitiones quibus palpebras ornant. de his Galen. lib. κ. τοῦ τοιούτους.

Καλλίγεφυρος, ὁ, ἡ, pulchro ponte præditus, Eurip.

Καλλιγραφεῖν non dicunt Attici, sed εὖ καλλιγραφεῖν, ait Phrynic. sed καλλιγραφεῖ tamen dicitur vt καλλιλογεῖ, καλλιπολεῖ, Iosephus in 2. contra Apionem, ᾗ ἐδεῖ μὴ Πλάτωνι τὸν ἐκ τοῦ εὖ μανιεῖ ἐπιμέμιξεν, ἐξ οὗ πολλοὶ ὠζώσαν ἀκκαλιγραφιστὰ ῥήματα. apud Laert. καλλιγραφικὸν ὄζος oratio elegans & compta.

Καλλιγραφία, ἡ, pulchritudo scribendi, elegantia.

Καλλιγράφος, ὁ, librarius, lepidus scripter, Nazanz. dicitur verò vt τεχνογράφος.

Καλλιγραφῶ, pulchrè scribo & eleganter.

Καλλιγυναῖκα ἐλαίαν, Ilia. l. 6. ἡ, καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν, pulchras habentem mulieres.

Καλλίδρομος, τὸ, via cum recto tramite: cacuminis nomen apud Plutarch.

Καλλιθρεφὴς, ές, ὁ, pulchricoma.

Καλλιθρῦς, ος, ὁ, frugifera oleastri opponitur ἀγριελαίᾳ, i. agrestis olea. Paulus ad Rom. cap. 11. vtramque vocem vsurpat.

Καλλίπεια, verborum ornatus & splendor, καλλιέξια. Hesych.

Καλλιπεῖν, μὶ, σω, σα, ornare & eleganter dico. καλλιλογῶ, dicitur & καλλιπολῶ. Aristotel. 3. Rhetor. de ornatu solutæ orationis loquens, ἐστὶ δὲ τοιοῦτον, εἰ δυνάμει καλλιεπεῖτο, ἢ λέξει νῦν, ἀφαιπέσειεν, ἢ οὐδὲ λέξει μικρὸν. & καλλιεπῶν λόγος, oratio elegans & ornata. λόγος εὐφωνία τις ἐστὶν. Plato in Apolog. Socratis, Οὐ μὴν τοι μὰ Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλλιεπῶν γε λόγῳ ἀπολογήσομαι οὐ τὰ τοιαῦτα ὑμῶν τι καταγνοὺς, οὐδὲ κακουργῶν ἐμαυτὸν ἀκούσεσθαι εἰκῇ λεγόμενα ταῦτ' ἂν τυγχάνῃ ὀνόματα καὶ ῥήματα πάντων, disertè & ornatè, Bud. in Epist.

Καλλιπρεπὴς, ἀφ' ἁβρὸς facilis, elegans, Philo.

Καλλιτεύω, venustè & affabrè facio. Dionysius, ὃς ἢ μάλιστα πάντας συμπείσειν ἠδύνατο καλλιρρήμων.

Καλλιτέχνημα, &

Καλλιτέχνημα, ατος, τὸ, ικα, lito, numine propitio vtor, sacra facio, Datiuo. proprie est læta prosperaque exta sacrificando habere. Aristoph. in Plut. ὃ δὲ καλλιτερεῖ τοῖς ἐκκλησιαστὰς τοῖς δίκαιοις, Herodot. καλλιερᾶσθαι δυσωδίαις καὶ ἐδωδίμοις, læta exta eis non esse, idem Herodot. καλλιερῆσθαι, Platoni, id est, lito. ἐκκλησιαστὰς, pulchra eis fuerunt exta, Idem. καλλιερεῖν verbum est aspicinæ artis, & extispicij, vt vocat Cic. cum litantibus fatibusque vitula, aut quauis hostia addicunt exta, & auspicium euentum pollicentur. Plutar. in Paulo Æmilio, ὅπως μέρος τοῦ σφαγέως ἔν ἕκαστον, ἐὰν ἐκκλίνῃ μέρος ἕκαστον, τοῦ ἡγεμόνος καθ' ἑαυτὸν τὰ σημεῖα ἢ τὴν ἀρμοσυνὴν ἐκφέρῃ. In Aristide, μὴν ἐκ ἐκαλλιέρει. Contrarium est τὸ καλλιερεῖν, τὸ θυσιερεῖν, quod vsus est Plutar. in Theseone. Idem Plutar. in Alexãdro de Ilano, ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν, se ipsum litauit. & pro καλλιερεῖσθαι καλλιερεῖσθαι, sumitur: dic tu tamen etiam passiue, Xenoph. ἢ δεῖ ταῦτα ἐκαλλιερεῖσθαι, non litabantur. sacra litata dixit Virg. τὰ καλὰ ἐγγυᾶσθαι.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, victima, consecratio. καλλιέρημα τελειοῦται τὸ ἐκ ἐκ τοῦ ἐκ, Nazanz. θυσία ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ.

Καλλιθρίξ, ιχος, ὁ, habens pulchros pilos. Odyss. ξ, ἴλαον καλλιθρίχα ἔπποις. vide Θρίξ.

Καλλιθύτων βωμὸς, in Epigr. altarium, in quibus immolatur litatur, pulchris & splendidis victimis.

Καλλικαρπέω, lætos & vberes fructus afferre, Theophrast. lib. 13 causis. histor. lib. 3. ait coryfum præcipuè in aquosis καλλικαρπεῖν, præstantiores nuces ferre.

Καλλικαρπία, ας, ἡ, fructuum bonitas.

Καλλίκαρπος, bonum fructum afferens, fructuosus. καλλίκαρπος γῆ, fertile solum, Plutarch. in Lycurgo. Theophr. histor. lib. cap. 11. τὸ ἔλαιον καλλικαρπότερον, fœmina præstantiores fert fructus: vel pulchriores.

Καλλικαρπότατος, fructu bellissimus, fructuosissimus.

Καλλικλεὴς, ἐος, οῦς, ὁ, ἡ, ὀλίων, pulchrum seu elegantem sonedens, cui opponitur ἀμυκλαδέω.

Καλλικόμης, ου, ὁ, ἡ, bene comitus. Dicitur etiam apud Galen. τόπος, lib. 1. καλλικόμης, pro ὑψικόμης, i. fœnum Græcum.

Καλλικόκκος, ὁ, ἡ, cui pulcher est acinus.

Καλλικολωνία, in genere pulcher collis seu tumulus, tũ locus quidam amœnissimus iuxta Simoenta, aliis sacer.

Καλλικόμος, ὁ, ἡ, habens pulchram comam. Odyss. ὑ, Hesiod. ὁ καλλίκομος εἰδὼς αὐτὸν εἰκυῖαν, ἡ καλλιτρίχης.

Καλλικοτάβου, οῦ, venustè cottabo ludo, eleganter fcitéque cottabizo. apud Athen. lib. 11. τὸ καλλικοτταβεῖν ἐπικωμάζειν πᾶσιν.

Καλλιπάρῃος, crassa quædam caro, candida & subpinguis, esui i cundissima, mesenterion lactes.

Καλλιπέζ Ἥμαι, ῶ, ὁ, habens pulchras vittas.

Καλλιπύξιοι, οἱ, ex ulum serui Syracusis dicebantur, agricolatie exercentes. quorum cum ingens esset numerus, protulerunt δῆτα ὄφελον ἡ πολλοὶ dici solebat. Καλλιπύξιοι πλείους, haec Suid.

Καλλιρροέω, μὶ, σω, arte bene dicendi valeo, Bud. in Epist. post

Καλλιρρῆμων, ος, καλλιπεῖν, eleganter dicere.

Καλλιρροίας, ας, ὁ, vis bene dicendi, Idem ibidem.

Κάλλιστος, ὁ, ἡ, pulcherrimus, ἄγαν καλὸς. Odyss. ὑ, καλλιστεφάνου ἐλάτης, inmine καλλιστος, vt κυδίστος, κάλλιστος.

Καλλίτοξος, ὁ, ἡ, formosus, Eurip.

Καλλιτρὰς, pulcherfluus, pulchrè fluens, καλλίῤῥοος, Euripid.

Καλλίτροπος, victor egregius. Sic dictus est Hercul. καλλίτροπος ὄνομ' Eurip. καλλίτροπος ἐφάνθ', Idem. καλλίτροπος γίγνομαι τῆδ' ἡμέρᾳ, victoriam reporto de inimicis. Idem Euripid. καλλίτροπα φέρειν victoriam ferre, Idem.

Καλλονὴ, vini bonitas & præstantia, & vini prouentus, Constantinus in 6. γεωπονικῶν, τὰ μικρὰ ἀγγεῖα πολὺ ἡ ἀφ' ἑαυτῶν καλλονὴν συμβαίνειν.

Κάλλιον, honestius, satius, melius.

Κάλλιον, τὸ, calículus quo libabant, κυλίκιον μικρὸν ἢ σπονδεῖον ἀπὸ κύλικος, inquit Athen. lib. 11.

Καλλιονὴς, callionius, pro pisce legitur lib. 2. Dioscorid. sed forte legendum καλλιώνυμος, vt exponit Herm olaus.

Καλλιόνυμος, ὁ, ἄνθρ, ventisso.

Καλλίπαις, αιδος, liberis pulcher, vi sendus pater, Basil. in Epist.

Καλλιπάρῃος, ὁ, ἡ, Bœotice, pro καλλιπάρειος, pulcher genas. καλλιπάρῃος ὦπος, καλὰς παρειὰς ἔχουσα: ὄνομ' μέρους κεφ. Odyss. ὑ, ἀλλὰ παρῆσιν καλλιπάρῃσι.

Καλλιπέτηλος, folia habens pulchra. καλλιπέτηλοι λίθοι, in Epigr.

Καλλιπέτ ἄκαιρος, ὁ, ἡ, habens pulchrum crinem.

Καλλίπνοος, ὁ, ἡ, suauiter spirans.

Καλλιπρεπὴς, pro κατάλληλος, reliqui.

Καλλιπρεπὴς, pulchra facie. propriè pulchram habens proram.

Καλλιπυργος ἵππος, equus cui pulchræ clunes, Horat. Athen. li. 1. ὅτι ἡ ἀλεξάνδρου ἡδὺ ἡ ὀνομασθεῖσα οὐ πάνυ ὡς ἡ καλλιπύγου ἐφράσθη ἐκ ἐκ ἐκ ἐκ, quod factum duarum sororum contentione quæ διαγωνιστὴ πότερον εἴη καλλιπυγωτάτη. Corrigẽdus igitur Clementis Alexandrini locus lib. 3. ἐν στρωματ. vbi ita, ἑτέρα ἢ Ἀθηναίου, ἡ καλλιπύργου Ἥβης συναγωνίσασθαι.

Καλλιπυργος, ὁ, ἡ, pulchrè turritus, sublimis. Aristophan. πφ. καλλίπυργον σοφίαν ἐπασκεῖν.

Καλ-

κ μίσθ-ος, ὁ, pulchriſtuus. Heſio. ἐ ἔργον καλμίς θ ου.
κ γλωσσο-ία, ἡ, ingniloquentia, iactantia, venuſta oratio. Dion. Halicarnaſſ. de compoſitione, κρότος ἢ κατάληψιν λέξε.
κ ρήν, ηνος, ὁ, fons fuit Athenis, qui & ἐννεάκρουνος eſt dictus, à nouem falientibus & ſiphonibus, i. fiſtulis aquâ fundentibus.
κ ρίθ-ος, ὁ, pulchre ſluens, κα λῶς ῥέων, Iliad. 8. Heſiodus, κα λλιρ ρόθ ων.
κ υδιάν-ειρ, ειρ-ος, ὁ, ἡ, potens.
κ ρατ-ιστε, optimè, potiſſimùm, ſplendidè, κά λλιστ᾽ ἰσαμένη, Ariſtoph. verba iunt rentientis, vt τὰν κα λὰν. κα λλιστα γ᾽ ἄρξεσι τὸ ἅπαν ἰακυλιστὰς ζόλον. Plato in Timæo, pulcherrimè gubernare, Cicer. κα λλιστ᾽ ἂν ἐ κυβέρνησαν, omnium optimè, vt nos dicimus minimè gentium. Plato.
κ ρτ-ιστ-ος, ὁ, certamen erat Lesbi de formæ muliebris præſtantia, in templo Iunonis.
κ ρτίστ-ιον, τὸ, ἀεριστέον, hoc eſt, præmium optimi & pulcherrimi, vel honeſtiſſimi, res pulcherrima. Sophocles in Aiace, τὰ φαιδρὰ κ ρτιστ᾽ ἀεριστέ᾽ ἐ σ τὰ. i. τὰ μὲ ν κα λὰ τὰ δὲ αἰσχρὰ. apud Lucia. κα λὰ κρίνει τὸ ἐκλεκτὸν γλῶσ σ τῆ κα λλίσ τη.
κ τένες, ὡ, panes quidam turbinati, in acumen faſtigiati, apud Ægyptios. vide Pollucem. apud Herodot. κα λάμες ſunt Ægyptiorum panes li.2.
κ τέσμα, τὸ, pulchritudo, ſpecies, εἰ ᾠ ότης, Euripides in Oreſte, Phœniſſis in Oreſte, de Helena loquens. πᾶ σαι γὰ ρ᾽ ἐ ς τὸ κα λὸν ἀφίκοντ᾽ Ἑλλη νες εἰ ς ἓν ἡ φούρας σωκ ἔχειν, vbi ſequendo ſcholiaſtam κα λὸν ἐ στι τὸ ἀγα θόν, id eſt, pulchritudo eſt κα λὸν ὄ ν, ὅτιους videtur ibi ſignificare pulchritudinis præſtantiam, vel otius exuberantiam, item egregiæ fortitudinis, ſeu ſtrenuitatis ſpecimen.
κ τεσ-θ᾽ ὑ-ιάζ, Ariſtoph. interp.
κ τέσ-θ᾽, ſum pulcherrimus, optimam operam nauo, ſum præſtantiſſimus, dicitur vt ἀρίσ θ᾽ ὑ ω, Genit. & iungitur, & κα λλιστέ σ θ᾽ ὑ ω, quæ præſtantiſſima forma prædita eſt. κα λλιστεύει γ᾽ ωμικὸν πᾶ σ᾽, omnium eſt mulierum formoſiſſima, item ἐ ξαίσιόν τι κα λλιστεύουσα, id eſt, θαυμάσιόν τι πάσας, Herodot. κα λλιστεύων ὑπὸ κα τόν, ſtrenuiſſimus qui ſupe propugnatorum. Κα λλιστεύων ἀ πὸ ſiu. habetur apud Euripid. Medea πᾶ μφῶ γὰ ρ᾽ αὐτὰ δ᾽ ἐ μὲ κα λλιστεύεται ὧ ν᾽ ἐ σ᾽ ἀφ᾽ ὑ πιστ, id eſt, dona quæ præſtantiſſima ſunt, vel præſtantiſſima exiſtimantur, vt vult ſcholiaſt. ἀ ᾽ ᾽ (inquit) σοφιστὲ τὰ μ᾽ κα λὰ κρμίζεται ᾽ ᾽ τῶ ὑ τὸ ὀ ᾽ ᾽ αὐ ᾽ τοῖς αὐ ᾽ τοῦ.
κ τίσ-τ-ος, ὁ, optimus. κα λὸς ὁ ᾽ τῶ ὑ μεσῆλ, qui formæ præſtantia functus ancit. τὸ δὲ κα λὸν ὁ ᾽ ᾽ ρα, formoſiſſimi, idem, Xen.
κ τωγωσκία ᾽ ᾽ ἐ ρινεὸς, ἀ ᾽ ᾽ κα λὸν ὠ ᾽ ᾽ ὑ τὸν.
κ τώνη σύκε, paſſ. riæ ficus. Athenæus libro tertio, ᾽ ᾽ ὁ τὴ ᾽ ἐ ὐ τὴ ἰδίαν κα λιώδων σύκων, οὓ ὁ λίγοις ἐ γένοντο ἄ ᾽ ᾽ ὑ ὁ ἐ ξωπέτερες αἱ ἐ ᾽ ᾽ ρίσεις ᾽ ᾽ πολ ὑ τῶ ὑ ὑμῶν ὑ ὐ, τοσαῦτ᾽ ἐν ὑ ᾽ ᾽ ᾽

Κακοσκήνημα, quasi comptrix, ornatrix Tranquillo, qualis illa de qua Ouidius in Amoribus. Colligere incertos & in ordine ponere crines Docta, neque ancillas inter habeuda Nape.

Καλοδίδασκος, grallatores Plauto, qui grallis subnixi gradiuntur, vtpote quæ sint καλοὶ, ligneæ. vnde grallatorius gradus ab ipso dicitur, cui testudineũ & formicinum opponit. sunt autem grallæ hæc furculæ ὧ ὅσῳ χαλίδες, quæ & vulgò eschasses: his Pantomimi ægipanas saltantes emeritebantur.

Καλοδιδάσκαλος, honesta docens. Paulus 2. cap. ad Titum, τοὺς σωφρονίζοντας καλοδιδασκάλους esse vult.

Κάλοι, rudentes, Interpres Aristophanis, in dictione Θεόπεμπτοι κάλοι ἱερᾶς, funes velorum, Herodotus. κάλοις ἅπασι, id est, omnibus rudentibus, in Adag. Erasm. κάλῶ· ἐρυθρὸς κάλος, in Epigramm. vela immittite rudentibus, id est, χρώνιοις, φησὶ τοῖσιος. ἐπὶ κάλοις, funes, capite tertio Numer. Bibliorum. κάλοι inquit Hesych.) τὰ σχοινία εἴλ ὧν πίπτονται ὡς κατάγεται τὰ ἱστία ἢ τὸ ἄρμα.

Καλιώνης, qui boni augurij est, seu ominis Aristophan. schol. scribit πικὸς οὗ ὄρνεον ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ

putamen,in quo aliquid includitur,foliculus,calyx, Gazæ.tumens rosa necdum foliis dilatatis , inquit Hieronym. capite frigesfimoquinto Esa.Calyces in floribus sunt inuocicra,quibus dehiscentibus,in sua folia se flores pandunt, vt rosis.κάλυξ ab aliquibus dicitur herba quę & anchusa,Dioscorides libro quarto. ὁι κάλυκες τῶν ἀνθῶν,calyculi flores , Gaza ex Theophrast. ἱ ἀνθῶν κεφάλαια , in Epigrammat. ἁπαλαὶ λεβήλιδων κάλυκες,ibid.

κ ης,etiam numerantur in mundo muliebri. Hesychius,κάλυκας exponit ὅρμους , ἡ σφιγκτικὰ χαλινὸν κόσμου. Vulcanus apud Homerum Ilia.ᾳ,inquit, Τὰ δὲ πολὰ εἰσὶν τὰ χαλκᾶ ὁι διάδικα τῶν πλατῶν, Πόρπας τε, ζωμοὶ δὲ ἐλικώδεις καὶ ὁι ὅρμοι. Interpres κάλυκας exponit σκαλωσίσεις, λέγει δὲ τὰς λαγόνας σὺν τῇ ἐπιλαμπάδι εἶναι δὲ τὰ κόσμια, ἃ εἰς ἃς καπνίζόντες ἐμπίπτουσι. κάλυξ (inquit Hesych.)τὸ αὐτὸ τῷ βόθυνῳ, τὸ μὲν ἐκπεπλεσμένον, ἡ δὲ κύρτη ὀρύξις ἐστὶν πλεκόμενος ἐφ' ἑαυτὸν ἴγνους ὑποδήματος ἐπὶ κάλυκας ἡ βλαστήματα συνιόντα ἡ ἐν τῷ διαλειπόντι παρόψῳ.

κ ξις,ornatus quidam e rosis,Hesych.

κ πη,ης,ὁ,tegmen. capite vigesimoseptimo,Exodi,& capite quarto,Numerorum, τὰ συρτὰ ἃ τὰς κεφαλὰς ἡ καλύπτουσι:vbi Latine,ignium receptacula,fusciculas ac trinentes,vncinos & batilla:vbi videtur accipi pro instrumento quodam.καλυπτὴρ apud Diodorum Siculum.operculum , τὸ ὀστρέου ἡ τὸ σῶμα καλυπτῆρσι βάλλειν apud Dion.Halicarn.l.6. mbricibus & reguis inesserte.

κ πτέον,ν,τὸ,operimentum.

κ πτὸς,mr.tego.Aristoph,νὲε ὑπ' ἐμοῦ καλυπτέα.

κ πτὼν,ος,ὁ,muliebre capitis tegmen,tegumentum flammeū ponsic.τὸ ὑπὲρ πλινθὶ ἡ γωναικείου ὑφάσματος καλυπτὸν.Pollux libro 3. κόμμωσις ἡ κεφαλῆς ἐξ ὑπόθεσις καλύπτου. Capitur etiam pro uouis velo & tegmine.Apud Hesych.κάλυπτρον , κάσμητρον,καλύμμα καλύμματα.

κ πτὸ μ.ύβδη,ς.πρ.& aliquando καλύσσω,fed rariusobduco,operio,Actius. Accu.

κ χάω,purpuro,turbo,misceo omnia cogitando,curo, πορφύρω,βάσσι μεμιγμὸ Suid.Hesych.κυκᾶ,ταράσσω.

κ χ ιρὴ,flos,animalue quo tingitur purpura.Nicand.in Alexipharmach.σφίγξαν ἡ πολὺ πλέον κέπι καλχῆ: Κυφαίδε.Interpr. Ἰδίως πορφύρας φησὶ δεῖ γωναῖκας τὸ καλχῖον βάπτειν. καλχάνει γὰρ τὸ πράγμα. Idem Interp.in Theriac.καλχῆ,inquit,τὸ αὖξον,ἡ ζῶον ἡ βάπτεται πορφύρᾳ.

λ ,voco in iudicium, Æschin. καλεῖ εἰς τὸ δικαστήριον , voco in us , Demosthen. καλεῖ πόλιν , σπάρτιλα ὄνομα , Aristophan. καλεῖ θεὸν, appello.

λ ίδιον,τὸ,funiculus.κρωνίον.Arist.in Vespis,ἀλλ' ὑξάμας διὰ τῆ θυρίδος τὸ κᾶ ὀδίον, ἕτερα κἀξέμας δύο σκυτέα.

λ ως,rudentes,funes nautici.Apoll.ᾳ.λύσω σπεῖρ ἡ κάλως ὕπτια τε τείνα πάντα πιέσσετο.

λ πεδόκιον,ου,τὸ,qui sectatur pulchros.Aristoph.schol.

λ ωπεῖον,puleher aspectu,Hesych.

λ ως,ὁ,ἡ,funis,rudens,quo velum contrahitur,vel demittitur: Κατὰ τὸ χαλᾶν. vnde prouerb. πάντα κάλων σείει,omnem rudentē mouere,id est, omnia experiri , nihilque intentatum relinquere , libro primo Epigrammat. τὸν μυσῶν πάντας ἐσείσα κάλως.κάλων διδοὺς Θ,fune ligatus:vnde vulgo *cable*,i.rudens.vide Παῦ pro pede nauis.

λ ὸς,bene,honeste,sanctè,humaniter.sic καλῶς ἔχ,sequente infinit.pro decet,conuenit:νὲ καλὸς ἐχ καλεῖσθαι , meritò vocatur.ἐ καλὸς ἐχ, quæ honesta sunt. Xenoph.καλὸς ἔχ,absque Infinit.Isocrates,τὰ ἐ χόντα καλὸς ἔχ,conatus laudi dandus est.καλὸς χ,recte quidem.Aristophanes νφ.id est,εὖ χ.καλὸς aliquando est gratias agentis,vt Terent.recte. καλὸς ἐ χει,bene habebat.Xenoph. καλὸς ἐχ αὐτὰ,verba sunt annuentis coactè & pernittentis.τὰ μὴ καλῶς ἐ χοντα,quæ praua sunt , quæ non sunt bene instituta. καλὸς ὑμᾶς ἐ πεσεν, vos laudauerint, capite sexto,Lucæ.Demosthenes,καλὸς ἐ σθ'. Καλὸς ποιεῖς, sermo ita vsitatus apud authores,Demosthen.ὃν τοῦ φιλιππου τρόπον. Μετὰ ἡ ταῦτα ὁ τοῦχ καλῶς ποιεῖτε πολλὰ πεπτώκατε τὰ κενὰ, meritò fortuna auxit Reip.redditus annuos. Gregor.εἰς βασιλεῖον, ὅσῳ σῶν καλῶς ποιοῦσι ἡ σωιδὲ σμῷν , quod vt decuit & debuit , concurrit. sermo est approbantis rei euentum.Horat.Diis bene fecerunt inopis me, quodque pusilli finxerunt animi.καλὸς φρονεῖν,mecum bene agitur.vide φρονεῖν.πάντα καλῶς τενεντις est,Aristophan.καλῶς,interdum εὐφυῶς,ὀρθῶς παραπέπτωκε φησὶ. Κεκτῆσθαι, ἔφασκε χ,ὀρθῶς δὲ ἐ χ εἰ σὺ μὴ θέλοις τοῦτο καλῶς ἡ περιχαρὴ εἶσιν εἰσὶν ἔλεγχος ἀκοῦσαι. Νοσεῖσθαι ὑμῖν. (inquit schol.) ἡ σθενοῦμεν. ὁ ὑγιαίνει ὡς λέγει τὸ καλῶς.

κ ωνεῖον,ου,ὁ,qui funes parat,interquet.Plut.in Pericle.

A M A,ατος,τὸ,labor,πόνος.

κ ωνικὸς,ὁ,ἡ,camacias,genus frumenti,Theophrast.lib.8.histor. plantar.

κ ωνὶς,ὁ,ἡ,ornatus mulierum crinibus continendis comparatus.

κ ὼπὴ,ἡς,ἡ,pertica,tibiceu,fossa,palus,pedamentum vitis. Hesiod. σκεύαζθ' ὁμῶς καὶ ἀγωγὸν καὶ κάμακας,id est, χάρακας, palis & adminiculis.αἱ καλάμαι κάμακες, tamales perticæ,in Epigrammat.κάμακες χαλκᾶς apud Iosephum,vertit Interpr. vallos æreos.Pollux,τὰς ὑφ' ἵππου καμπτόδους ἡ κάμακας εὐρήκασι ἄριστον ἡ Θ. κάμακες πυκνοὶ σφηκιοῦντο. vide Πολυδεύκ.

κ μάκων,ος,fornix,camera,zona militaris.καμάκια etiam dicitur pars auris iuxta foramen,& lectiæ pars fornicata,Poll. teste.& καμπυλοπαίγνιον,camerata vehicula.vide καμάρης.

κ μαρίδιον,cunnulo,cum labore quippiam prosequor,congrego, vexor,κακοπαθῶ,σφοδρὸν πορεύομαι.

κ μάρης ἅμαξα, plaustrum concameratum,Herodot.ὁι καμάραι δὲ ἦσαν ἐβδομήκοντα ἁπάσαι αἱ concameratis plaustris vectæ, Idem libro primo.

κ μάρινα,ης,ἡ,vide Chiliadas Erasmi.

κ μάρινος,ν,τὸ,cerebri pars supra communem meatum , fornicis modo superinducta,quæ & χαλκοειδὲς,seu χαλκοειδὲς nominatur,Galen.de vsu part.

κ μηλὸς,muliebris ornatus.Hesych.

κ μηρωτὸς,concameratus, conuexus.

κ μάρωσις,concameratio,testudinatio:caluę ictus est in quo offis pars aliqua in testudinis & cameræ formam superfensa relinquitur,altrinfecus à reliqua calua separata:hæc Marcellus l.4.Dioscorid. concameratio.

κ μασῖνες,Hesych. sunt ἰχθύες pisces,apud Athen. vero scriptum κ μασῖνες:nam libro octauo scribit καινὸς σκεύπος ἐστὶν ἰχθύος ab Empedocle phyfico dictos fuisse κ μασῖνας , vt quum canit ὡὼ τὰ δίνδρια ὡσπερ ἡ εἴναλος κ μασῖνας : apud Plutarch. quoque leguntur aliquot Empedoclis versus , in quibus vox hæc eodem modo scripta est itidémque Epigrammat. libro secundo,φάζῃ δ' ὅσσι λόκιας ὁ λοφιδὸς ἀ κ μασῖνας Ἄδην.

κ μασῖς,Hesych.εἰδεχθῶ.

κ μασσεῖν,concutere,vibrare,κραδαίνειν,πυκάσσειν,Hesych.

κ μάτειον Hesych est βάπτιστον βόλιπτον laboriosum.

κ ματηρὸς,ὁ,ἡ,laboriosus,fessus,κακοπαθὴς.κακοπαθεῖν , Græc. Apollonius secundo Argonautic. ἅλις κεκμητῆρι αὐτῇμοι φυτόωντες. Aristoteles de mundo , τοῖς μὲν κεκμηκόσι ἀρχὴ,&c. his quidem labor est moderari & regere.

κ μητηρὸς,laboriose,ægrè,ὡ ἀγρίως,ὡσπερ,Pollux.

κ μάτη,ς,labor,defatigatio,morbus.πόνος,κόπος,μόχθος,πάνος,πόνος.Herodianus lib.ᾳ.γνωμοὶ δ' ἐπὶ μόρῳ κεῖ μόνοι ὑπ' ἀλγηδόνος ἀνὴ κεκμάτου τὸ κεῖ φρενῶν τεταγμένου , νόσος γὰρ ἐ κ κεκματωμένου , attritum confectumque laboribus & curis.

κ μετώδες,ὁ,ἡ κεῖ,laboriosus,κοπώδης,Heliod. ἀφιεῖν κεκματῶν ἀ ἄρμ,ἡ &cæstatis grauis tempore.

κ μοῦν,laborans.

κ μυβῶν,&

κ μύλα,cessio.

κ μυκαπόεις,Hesychio est κεκοπιακὼς,laboribus consectus.

κ μυδάλεος,eidem sunt κακοπάθειαι,λοιδορίαι,maledicta.

κ μυξέλοντα,idem affert pro ἀμελοῦντα,negligentem.

κ μωλιάων,galerus. Aristophanis Commentarius in Acharnēsē το πιλίδιον exponit κεκμωλιάων, οὗτος τὸ παῖμα ἐλαύνει, dicitur & κεκμωλιάων.

κ μωλιὸς,camelinus.

κ μηλοπάρδαλις,camelorū productio,seu agitatio:huiusmodi munus institutum erat impedimentis exercitus agendis & comportandis in expeditionibus publicis.

κ μηλοπάπης,camelorum agitator & ductor.

κ μηλίτης,camelarij,qui mſidebant camelis in acie , vt est apud Herodianum 4.Item qui camelos curant , Aristoteles libro δεῖ θαυμασίων ἀκουσμ.de Camelo qui διάνυει ἡ καμηλίτιδι ἀσθένειαν,quòd ipsum matrem inire coegisset.

κ μηλοπίθηκος,animal de genere camelorum apud Athen.libro 1.Deuteronomij capite decimoquarto :à Plinio libro octauo ; capite decimooctauo.Camelopardalis & ouis fera dicitur,vulgò *giraphe*.

κ μηλὸς,ὁ,ἡ ἡ,camelus, iumentum. Item sunis nauticus & crasius,cui anchoram alligabant , à similitudine camelı animantis tortuosi.Cælius libro quarto , capite decimooctauo. ὄλκαδα τριῶν ἡ κάμηλον διὰ πρυμνησίου ἡμιφόρου εἰσπλεῖν,&c.Matthæus capite decimonono , difficilius est camelum ingredi per foramen acus. D. Hieronymus camelum capit pro animante,cui subscribit & Erasinus, quanquam Vulgarius vult hoc loco significari rudentem nauticum,& apud suidam eò reperitur significatu:Beza pro animali vsurpatum censet.

κ μηλοσπῆ,ἡ,pellis cameli.

κ μίνος,Plutarchus à Latinis dici refert,τὰ ὑπογραπτὰ τοῦ ἱμᾶ ἃ διὰ μιφθοῖν πτίλαι,ἃς ἐφ' ἡ ἑμάτων.ἐκ ἐνιοι δέ ἐπλωσαν κάμινον ἐκ λόγῳ τῆ διακονίας ἀφορμῆσαι , id est, qui Iouis templo ministraret,pubescentem puerum,quomodo Græcorum aliqui Mercurium ab obsequio Camillum appellarunt, &c. Innuit his Plutarchus dictionem Camillus Græcam esse. Camillus etiam Festo dicitur cumerarius,i.vas quod opertum in nuptiis fert

rebant,in quo erant nubentis vtensilia.

Κάμιλ-ος,ου,ὁ,pro κάμηλος,quum pro fune nautico accipitur,Suidas interpr.Aristophan.in Vespis,κάμιλος· ἢ τὸ παχὺ σχοινίον διὰ τοῦ ἰ

Καμινεύειν,excoquere in fornace.Author lib.περὶ θαυμασ. ἀκουσμάτων,ταῦτα ἢ οἱ μὲν ἁπλῶς φασι πλυθῆναι καμινεύειν.de chalybe.

Καμινοειδὴς,ἐς,χαλκοῦ,ἀτὶς in fornace candentis, in fornacibus accensi,Diosc.l.5.

Καμινόθεν,ἔνος,ὁ,ἡ,excoctus in fornace apud Strabonem libro 13.

Καμινοῦτος,ου,ὁ,circa fornacem laborans, caminarius. sic dicitur Vulcanus à Vulcano.

Καμινεῖ-ος, caminarius,ad caminũ pertinens.καμινάρια αἰθάλης, fuliginis camini,cap.9.Exodi.

Κάμιν-ος,ου,ὁ,ἡ,fornax,caminus. vnde αἱ τῶν κεραμέων,apud Athenæum libro tertio,id est,ἰκωνίσκ. Et pars quædam nauis,lupanar,bos validus,capite vigesimo quinto Numerorum.Aristophan.Commentar.in Face,ἴσως ἢ ὑμεῖς κακὸν ἐκ κακοῦ εἶδ. Apocal.c.9.καπνὸς καμίνου μεγάλης,fumus fornacis magnæ.Κάμινοι (inquit Hesych.) δύσκολοι βόες,ἰσχυροὶ καὶ βλάκες.

Καμινώ,οῦς,ἡ,vnde apud Homerum Odyss.ῥ, Datiuus casus κεκαμινῶτο,nempe caso affidens,ob nigrorem, quasi fuligine oppletas: vel secundum Aristarchum, quæ ad focum frigit torrétque hordeum,quò facilius in pila frangatur,vel viribus nerusq; defectata.κάμινος ἡ ἵππ.Eust.ibid.

Κάμινος,ἰsue κάμινον,gammarus & cammarum piscis ex cancrorum marinorum genere,quem & leonem vocat Plinius: huic καφὶς siue κουζὶς,id est,squilla similis, sed minor: vulgò *hommart*.à cuius similitudine etiam nomen traxit aconitum, quod κάμινον vel κάμινος etiam dicitur,Dioscl.ii.4.ca.77.apud Athen.Κάμμαρ-ος.

Καμμαύω,Æolic.pro κατακαίω,Hesych.exp.κατακαθίω.

Κάμμακ-ις,idem Aeolibus esse dicit μίτερ σπιπὸν τὸ ἠμιμέδιμνον verum & Καμμάκ-ιν esse dicit μετρὸν π.

Κάμματα,&

Καμματίδ-ης,quid sit,ita docet Athen. libro quarto, σὲ δ' ἔπαινον loquens,ἐλθὼν γάρ ἔζη ἐλαίῳ διηνυθμένα,ἃ φησι Νικανδρ ἢ ἐ λάκαι,καὶ ἀμέλγ αὐτὸν ἰσ τὸ διάστημα τὸ φύλλου διάγκιστρεῦ ἢ καπνιστῷ ἀε μὴ φορτισθῇ ὑδατι τὸ φύκιον,αὖτις ἢ τὸ ψαφὰ κάμματα.

Καμπ-ὴ,pro κ' μὴ.Hesiod.καμπὴ δ' ἐστεργ ἐ ξεινῳ,&c.

Κατακαμπ-ὴν, κατακαμπὰς ἐς αὐτὸ, orbem mutuo inflexu colligantia.

Καμπάζειν,Hesyc.Aeol.pro κατακάμπειν.

Καμπ'βας,immiscens,pro κατανίξας.

Καμπονία,ας,ἡ,victoria,ἀπὸ κατακάμπ-ὴ ἢ ἐκ μεταμορφ-ὴ νίκη.Iliad.χ,ἀλλὰ καμπώλιμ.Plutarchus dicit esse apud Æoles νίκλον πὰρ ὧς ὕστερον ἢ καρτερίαν.

Κάμπτειρα,apud Hippocratem, κάμπτειρον, τὸ ζῶον τῇ σωμαχῇ παρὸμ, simile,significat & τὸ ἀσθένειον à similitudine radicum cum huiusmodi animali.Calenus in Glosiis.Plinius libro vigesimoseptimo, capite primo de aconito loquens, radicem habet cammaro similem marino. Quare quidam cammarum appellauere.vide Κάμμαρον.

Κάμπτειρος, pro

Κατάκαμπτειρ-ος,ου,ὁ,infortunatus,pœna affectus,cruciatus,Hom.

Καμπύλ-ος,pro κατακαμπύλ-ος,claudo oculos.καμπύλοις ὀφθαλμοῖς, claudet oculos,capite vigesimonono Esaiæ. ἐκάμπυλωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς,oculos compresserunt,oculos occluserunt, capite vigesimo octauo,Actorum Apostolorum,& Matt.13.vbi alij conniuere exponunt.

Κάμπτω,μι,κάμψω,ἔκαμψα,fabrico,operor. Odyss.ξ, ὃς οἱ πολλὰ κάμψατ. & Odyss.ὃ,πέπλον κεκὶψ αὐτὸ,peplos fecerat & elaborarat. Dicitur & in voce pallium pro eodem.Apollonius secundo, ἰσὸν ὃ ἐκάμοντο,templum quod quidem struxerunt Homerus Iliados βʹ,ὅσσα μʹ ἔτρεφε κεμῆται,id est, κοπάσει ἢ μὴ χεῖρ αὐτὸ βασιλεύουσα τὸ δῆμ.Item laboro,delassor,defatigor,deficio, succumbo,doleo,ægroto,patior,irascor,defatigatus sum,extinguor pro morior,Plutarchus in vita Romul.fathi'seo.Aristophanes,κάμνω ὑπὸ τῆς πλῆθ,malè mecum agitur hanc ob rem.ὃν τοῦ ἢ κάμνοντ αὐ πολλὰ πάσχει.Eurip.Hecub.ὃν τοῦ ἢ'κ κάμνετ ὁδόν-ν.Eurip.ab hoc pendebat profectio.in secunda Aorist.κάμοι.κάμε χεῖρες,Homer.pro ἔκαμε,κάμε νῆα,fecit nauem, Apollonius. κάμε τὸ βʹκαι,Homer.κάμνειν,detatigemini.πολλὰ μὲν κάμνες λέγων, ne coneris multis verbis agere.κάμεῖν defecisse.

Καπείρωσις,pro καμπύρωσις in nonnullis codicibus legitur,sed malè.vide suprà κατακάμπτω.

Καπόντες.mortui.defuncti vita,Odyss.ϱ,θεοῖς εἰδῶλα κεκάποντο,dixit mortuorum ſpectra.In eadem significatione reperitur,Epig.l.3.

Κάπερος,inus arbor,κάπρος,Hesych.

Καπτειν-ὸν,inflexus,incuruus Hesych.

Καπτὰ,id est,ἀναγκαῖα,flexus & elusiones luctæ, Budæus in Epistolijs.

Κάμπτω-ος,flexuosus.

Καμπτόγρυσ-ος,Erynis,ὃσπ τὰ κάμπτειν τὰ χρώματα πρὸ ἁμαρτάνει quia peccantium genua flectat & corrumpat.

Καμπὴ,ῆς,ἡ,flexura,κάμψις,curuamen,flexus artuum, articu nodus,poples,suffragio.Aristophan,ὑφ.εἰ κάμψεις τινα κεκαμμένας si quempiam flexum fecisset, pro si fracta & molli voce.cinisset.

Καμπὴ, aliquando ἔντροφ-ὴ in harmonia, vnde ἀσύμπτωκ-ὴ μαντος.Aristophan.

Κάμπτη,ης,ἡ,apud Theophrastum historiæ libro quarto, cap decimosexto. & de Cauſis libri quinti,capite decimoquar Est autem infectum villosum, quod Hirſutum Colum appellat, Plinius Erucam.Chrysostomus, ἡ φύλλις ἢ κλίνη τὸ πονηρὸν πρὸ ἀκρίδων ἐσκεπασθαι,ἡ ὑπόρυσις ἢ κάμπτη. lumella libri vndecimi, capite tertio,quæ à nobis appellatur erucæ,Græcè autem κάμπαι nominantur, vel manu ligi debent, vel matutinis temporibus frutices olerum cuti.Græcis à flexura nomen habet,quia in arcum repe curuatur.

Καμπυλότης,ητος,ἡ,inflexio,curuitas.

Κάμπιμος,lentus,flexilis,Euripid.

Καμπὸς,ὁ,ἡ,κάμπη· ὁ ἔρπων, curſus qui nõ rectà fit,sed per quadam flexus Suid.& Hesych.

Καμπτὴρ,ῆρος,ὁ,flexus,νόσου,βαλίσεις. metam ſignificare videtur Commentar.Aristophan.& in Commentar.Euripid.Citeriſtadij ſpatium decurrit:cum ad metam ventum eſt,pars flexus ἡ κάμπτηρ dicitur.Aristoteles tertio Rhetoric.διὸ τοὺς κάμπτηρσι ἐναντίους ἡ ἐλλόντας. Cicero libro primo de ratore,decurſu honorum & ætatis flexu conſtitiſſet: & Cælio, in hoc flexu quasi ætatis fama adoleſcentis paul hæſit ad metas:quæ tranſlatio eſt à curriculo circóve du Pacuuius campterem dixit in Tantalo Extremum intra pterem ipſum iam prægredítur Parthenopæum.

Καμπτικὸς,ου,ὁ,ἡ,ſe inflectens.

Καμπτὸς,ου,ὁ,flexilis,flexibilis.

Κάμπτω,μι,κάμψω,π.ἔκαμψα,flecto,defleco,curuo,circunuehor,c traho.Accuſat.κάμπτω,ῶ,ἔκαμὸν ἢ κάμψαν ᾱ, veluti cubitus flexus aliquis,Plutarchus in Themiſtocle. κάμπτω τὸν ῥοῦν,Ismerus Iliad.ϱ,ὅτε πρῶτ κάμπτ-ῃ φρητὸν,Euripid.propè mea p cordia flecteris,id eſt,me memorem facis:dicitur & naut tes κάμπτειν.Plutarchus vtra animantium ſint prudentiora νομίζω τι μᾶλλον κάμπτειν ἀκοσμήσειν,id eſt(Gryn.interpret quam oram procelliosorem circumire neceſſe ſit, loqui autem de anſeribus.

Κάμπτειν,flectere, vt ſit in curruli certamine, à quo καμπτήριτur meta:vnde ſumpta metaphor. dixit Euripid.τὸν κ ψιμμ ὥσπερ ἡλίμβολον βίᾳ,ſinem vitæ inflectam vt incœpi,id ad finem vſque vitæ ſic ire pergam vt cœpi.Κάμπτειν,Hesyait eſſe etiam τὸ ἐν τῷ ἀέρ κάμπτας ποιεῖν.κάμπτειν pro exorare Latinis flectere)de ſententia deducere.Gregor.ἰὼ ὠδῖν ἔκαμ ἐδὲ ἐμακάνισα, Thucydides libro tertio. κάμπτοντας ὑμᾶς μετανοῆσαι.

Καμπύλ-ος,ου,ὁ,baculus retortus,quo venatores vtuntur. Cytil κάμπυλος πρὸ βαδίσεως,pro flexibus & fallaciis hominum v ſipellum dixit.

Καμπυλάζειν,τὸ κάμπτειν,ſeu ſφάειν,flectere,Suid.

Καμπυλογέμιον,ου,τὸ,quod curuis lineis informatur.

Καμπυλόειδ-ες,recuruus,libro ſexto Epigrammat. γυφὴ τʹ ἀμφὶ καμπυλοειδέσιν ἴτυσι.

Καμπυλόξυρ-ος,ου,ὁ,adunctum habens naſum.

Καμπύλ-ος,η,ον,ὁ,flexibilis,aduncus,curuus,retortus, ὑπερκαμπύλος,κεκαμπύλος τόξα.καμπύλον ποιεῖ,Aristoph.interp.

Καμπυλώτης,ητος,ἡ,inflexio,Cic.flexus,curuitas.

Κάμπ-η,theca,χαλκοκαμπεῖον,capſa Latinis, Hesych. apud eundem & καμπύλη,πολυκάμπυλον,καὶ βία καμπυκτικὰ ὡς γόγγαλοι,ἢ ὑπὸ μετὰ ποιεῖ.

Καμπύλιον,ου,ὁ,vas olearium.

Καμπυλίδιλλ-ος,ου,ὁ,apud Pindarum,manus volubilis & cito p currens citharæ chordasia:κάμπτω & δίλλω-ος:alias καμπυλίδιλλος proprie eſt in diaulo reciprocans.

Καμπυλίζω,barbarizo.

Καμπύρους,flectens caudam,idem quod σκίνους,Hesych.

Κάμπ-ις,ῆ-ος,ἡ,curuatura,flexura,inflexio, flexus, ſuffragio, P ples,contractio.

Καμπυσ-ὸν,ὠν,σκαντύκα,in Epigrammat.digito incuruo,& qui du flectitur frequenter,dolet:vel qui dum flectitur,animus cr ciatur propter habendi cupiditatem.

Καμπύλ-ος,incurtus,Virg.καμπύλος,κεκαμπύλος.

Καμπύλ-ῶμα,

Καμπύλ-ος,mortuus.Hom.Il.λ, οἳ ὑπ' ἀνδρ-ὸς καμόντος ἀδρὰ πονεῖσθαι id eſt,πολλὰ πάσχοντας,ἢ πονοῦντας.

Κᾶν,quanuis:conſtruitur cum Optatiuo (neque neceſſe eſt monem de præterito eſſe,ſicut in ὡ) etiam ſi tanquam pr

xsenti sit, Plato secundo de Republic. οἱ δ' αὖ γράμμασθαι, ἀκέντητα, καὶ μηδὲν ἐπὶποσὶ τῶν ἀπὸ ἀγαθοῦ πεπονθότι, etiam si nihil ab eo beneficij acceperit. Absaliquib. autem scribitur μὴ ἀφ' οὗ πάθη, & tunc significat atque adeò, vel etiam constituitque eum Optativo & Indicativo. Demosthenes, σὲ δ' ἀξιῶ ἐκεῖνα, οἷς ἐπὶ σὲ, οἷς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἐπιτιμᾶν ἀδικοῦμαι, ταῦτ' ἐμὲ ἐπιτιμᾶν. Idem in eadem, πάντα κατηγορῶ, παύσασθαι ἐπιβουλεύων ἐμοὶ λοιπὸν, μηδὲν πεποιηκότα ἀδικεῖν, μηδὲ βλαπτομένου ὑμῶν ὑπὸ ἐμοῦ, καὶ τὰ τοιαῦτα, hæc ut quæ accuso, quæ vos in memoriam vestram revocate. Idem pacem æquam iustámque ego laudarem, ciúsque autho res probos viros atque integros corona donandos censuissẽ. pro τί γὰρ οὔ & fortaile ĩæpe sic Nazanzen. Quum verò significat τί γὰρ, quòd si, vel sin, vel & si, Subiunctiuum poscit. heophrastus histor. libro tertio, capite primo, Ὅτι δ' ἔχει ὁρμὴν ἡ καρπὸν κατὰ ῥίζης γίνεται, ἡ ἀπὸ σπόνων, siquidem radice proueniant. Demosthenes in eadem, ὅτε δ' ἐκ τοῦ ἀδικεῖν τοὺς ἐν Λυκίοις, καὶ τὸν ἀδικεῖν τοὺς ἐν Λυκίοις, δίκαιον μᾶλλον ἐστὶ τοῦτο ἐμὲ ἐπιτιμᾶν, sed in Lycios, seu Lycpines, seu quis alius. Idem, ὅτι δ' ὁ νόμος ἀφῃρεῖτ' ἐκ τῆς ἐσχάτης ὀργῆς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀποκτεῖναι, καὶ ἐκ τοῦ ἀδικεῖν φαίνεται τὸν πόλεμον, καὶ ἀδικεῖν ἐστιν, εἰ μὴ τῷ μεμῆνθαι, καὶ ἐν φαύλῃ διανοίᾳ δ' ὄντας καὶ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἀπολύειν, si enim à quibusdam vestrum hoc contenliunt precibus, vt iste absoluatur: vtrum ita demum si publicinsons sit, an etiam si nocens, id verò vobis videndum. Etenim si domi in sons, ego quoque id vobis author sum vt aciatis: sin etiam si quiduis admiserit, hoc ipsi contendunt, d precantur vtique, vt periurio vosmetipsos obligetis. ει, Indicatiuo iungitur, Demosthen. σὲ δ' ἀξιῶ ποιῆσ. καὶ σὲ ποιεῖν ἃ σαὐτὸν ὑπάρχει, εἰκότως ἂν ἐμοῦ τοῦ σοφοῦ, & ĩi in eo omnia hęc essẽt. Alibi & cum optatiuo per tunesim, Νῦν δέ μοι δοκεῖ, καὶ τἀπιτίθεσθαι ἐκ τοιούτου, τότ' ἂν μηδὲν ἀδικεῖν φαίνεσθαι τῶν πόλιν, ἢ καὶ ἀδικεῖν αὐτὸν

Gaza libro octauo Animal. Aristotel. Georgius Vallain Ethic. Aristotel. crabronem vertit. vide κάνθαρος. Fit & nota in lingua Apidis boui, Herodotus libro tertio, κάνθαρος ταῦρος, Aristoph. κανθάρου κεράτιον, idem.

Κάνθος, pro ὁ ἵππος.

Κάνθος, τό, onera asinorum, munimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. aliqui clitellas interpretantur. Polybius, ἐπὶ δὲ τοῖς ὑποζυγίοις φορτίοις τὰ καλούμενα κάνθοντες ἐκ τῆς ὕπαθρον, &c. vbi sagmatibus clitellisq; vsos esse valli loco ostēdit. Hesychio, κάνθος ἡμίονος ἢ ὄνος, & in puppi ligna incurua ἀφ' ὧν σκέλη ποιοῦνται. Apud Strabonem κάνθηλον ciſtam significare videtur. vide Σάγμα.

Κανθήλιος, ὁ, ὁ, curuus, hebes, tardus, asinus prægrandis. ὄνος κανθήλιος, Lucian, qui & κανθήνιος. Xenophon de palmis loquens, οἱ δὲ πτέρυθρον μὲν βάφοις οἷα κυρτοποιοῦσι τοῖς κανθήλιοι. Suid. κανθήλιος, ὁ βραδὺς τοῖς σώμασι.

Κανθίδιον, portulas, ἀσκωλιάσης.

Κάνθιος, asinus, asiua.

Κάνθος, ὁ, ferrum quo rotæ extremitates vinciuntur. Item hirquus, hoc est, angulus oculi, canthus, Galen. κάνθος (inquit Hesych.) ὁ τῶ ὀφθαλμῶ κανθός, ὁ ὑπάτερθε τῶ κρατοῦ ὃν τοῖς ἱππικοῖς. πάντες δὲ κερατοειδῆ λέγουσι, ἐπεὶ ὁ τοιοῦτος κάνθος φύσιγγος.

Κανθωνίζω, ὁ, ἀσιναι, ὄνος. Aristophan. in Vespis, κανθωνᾶν τὰ κωλῆθρα. In Pace verò inquiens, ὄνους ὄνους γὰρ μάλιστα κανθωνᾶν, de scarabeo exulit, ὁ κάνθαρος ἀπὸ τῶ κάνθου.

Κάνθ' ὕσαι παρῳνίας, inquit Hesych. μαντικὸν μέρος ὅταν τοῖς ἀνεμοφόροις ἐρεσχηλοῦσι φλοιὸν ἴσας, ὑπολυσάντες τὸ πεῖραν ἐκπίπτοι ὑπόταν ἴσας ὕξωσι φλοιὸν εἰ ἥκουσι.

Κάνις, seu κάννις, ὁ, ἡ, χρεὼν, idem.

Κάνιστρον, τό, paruum canistrum, Pollux Athen.

Κάνιστρον, idem teste Hesych.

Κάννα, ἡ, canna, storea.

Κάννᾰβις, ἄβεως, & ὁ, ὁ, cannabis, Herodotus libro quarto, vbi ait apud Scythas cannabem nasci lino simillimam, præter quàm crassitudine ac magnitudine: genus plantę est, cuius duo sunt genera: est enim latiua, de qua Dioscorides libro 3. & agrestis, ibidem.

Κανναζιβώσαι, ab Hesych. expon. ἀφῆς τῶν κάννᾰβιν ὑξεῖβρῶσαι ἢ συναλοιῶσαι, quæ vt intelligantur subiungenda cum quæ idem Hesych. de voce κάνναξις, scripsit inquiens esse Σκυθικὸν ῥῆμα· ὁ ποιεῖ πίνειν ἐγχέοντα ὕδωρ εἰς ἀμφίβρυτον ἢ ἄλλο τι ἐν ᾧ ἐστὶ κάνναβις ἢ ἄλλο τι ὁμοίως ἐμπίπτειν ποιοῦντα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σήμερον ὑμεῖς.

Κάννᾰβος, ἡ, cannabus, lini genus, & lignum ad quod imaginum figuli ceram concinnant, formantque. vnde graciles & inaciculenti, κάννᾰβοι vocantur. in Κάνναβος.

Κάννεβος, ἡ, ἔρυς, ciurus ex storea contextus, vnde in κάννα ἔφην.

Κάννιβος, ὁ, pro κερκαιδίσας. Olyssis, annuens, qui annuit.

Κάννις, vel κέννις, ἄνος, storea, ἡμιὰ Ϛ. Aristoph. in Vespis, καὶ μὴ ποτ' ἐσθ' ὅπως ἔσται τὸ κάννας ὑφαίνω. vide Κάμινος.

Κάννιμας, Hesych. sunt πλέγματα τυρσοῦ.

Κάννιωνοποιός, ὁ, qui storeas & canneas tegetes conficit, ὁ τὰς κάννας πλέκων, Hippon.

Κάννινος, τὸ, ligna quibus in cataphractis nauibus tabulæ incumbunt. Pollux libro primo, τὰ ὑπὸ ζύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ὑπίκεινται, κάννινα ἢ ἐκ ξύλων.

Κάννινον, apud Hippocratem dicuntur quibus ventres velut ad regulam exacti & directi sunt. Galen. ὀρθοὶ δὲ ἀφεστηκότες ἀλλήλων τὰς ἀπὸ τῶν στέρνων καλουμένας πλευρὰς ἀπὸ τῶν ὑποχονδρίων ἄχρι τῶν λαγόνων, ἃς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκάλεσεν ἡμῖν ὁ Ἱπποκράτης κάννινον, ἐπὶ τῶν ἵππων δὲ καὶ τῶν ὄνων ἐκ τῶν ἰδίων ὀνομάτων ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὀρθὰς καὶ ἀκριβῶς ἐστηκυίας. Κάννινον ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς ἐστηκυίας καὶ ἐπιπεφυκυίας τῷ σώματι ἐσθῆτος

κάπικλ, licitur à quibusdam pityusa herba, vt est apud Dioscorid.

κάπρος, flagro, aduror, κάπρωμα.

κάπρος, præsepia. idem affert καπροδόπας pro ὑπολάτας agasones, κάπριζει pro ζεῦγος κατὰ aurigatur.

καπρότερος, ὁ, pro præsepi & theda accipi indicat Hesych. scribens καπρότερα· dici τὰ χορτοφυλάκια, ὅπου τὰ φάτνια. Athenæus quoque libro decimo scribit τὰς καπύας, à Thessalis vocari καπάδας. Polluci autem καπάδες est pars quædam currus, item galea militis. Hesych.

καπύη, Athenæus quasi ἀπὸ τοῦ καπεῖν: ideóque μίγας ac μεγαλόσιτος.

καπύη, pro ὀξύτης, & mox.

κάπυς, ὑος, ὁ, fossa, conditorium, sepulchrum, scrobes. Sophocles, & Heronian. Fœminin. καπύαν κοίλην κάπτουσι τὴν ἰδίαν τοῦ δ', ὅθεν βορὸν τὰ αἱ μισητὰ πάσῃ δίψαντα κατθέζει. Homerus Iliad. ος, ἡμιθνὴς ὢν κάπτεν, ἐφὶ ᾗ ὕρμᾶ· ἦλασε. Interp. κοῖλον ὄρυγμα, φρέαρ.

κάπυς, ὑος, ὁ, præsepium. Iliad. ϑ, ἵππους κατὰ ὑπατὸν ἀμφιζύγιον κάπεν, id est, φάτνας. ὅθεν τὸ κατὰπυον, id est, ἀδιάλειπτον ἐν αὐταῖς τὸν ἵππον ἐσθίειν.

κάπυς, Tarentinis dicitur ἡ ἀριστοκαλὸς ἀγορὰ forum carnarium, macellum, Hesych.

κάπυρα, ἀς, ars institoria, ars cauponaria. καπυρεῖας τοὺτων μισθὸς ἐστιν, hæc vendendo artem cauponariam nemo exerceat, lato de Lege. καπυρεῖαν ἀσκεῖν φασκόπας, fœminę dicuntur quæ eo ad conciliandos amatores vtuntur.

καπῶν, ῶνος, ὁ, caupona, id est, taberna, & καπηλεῖον apud Athenæum pro octano. ὃν καπηλεῖα φοβοῦσα πίνειν dixit Hermippus apud Pollin 7. ex caupona non numerate, sed credita pecunia bibere eoque dicitur cui fiduciam habet propola, ᾧ οὐδὲν ἐστι παρὰ τοῦτο αὐτῷ ἀργύριον πεσὸν.

καπῶνος, ὁ, caupon, cauponam exercęo. Neutr. Ael. Herodian. de Germanis, φιλαργύρως ὄντες ἢ τὸν εἰρηνικὸν ἀεὶ βίον ἀμείβοντες χρυσὸν καπηλεύοντες, καπωνεύουσι τὰ φρόνιμα, res omnes quæstui habeo. Herodot. δι' ἀφύξιος βίοσις ἐστιν καπήλοις, inquit. decipe in cibis per escam rei inanimatæ, vt sunt pota & olera. καπηλεῖον τὰς δίκας, id est, sordide & quæstuose. καπηλεῖον etiam est πανδοκεῖον, sed proprie ὅπου οἶνον πωλοῦσιν. καπηλεῖον τῶν μαγίρων, Æschy. Etymolog. cauponantes illum. καπηλεύει, μεταπωλεῖ, ὑποκαπηλεῖ ἢ τὰ ὠνῆς τὰ τροφὰς ἢ πίνειν, Hesych.

καπίας, Chrysost. σκεῦος ὑγρόν.

καπηλεῖος, ὁ, ὸν, cauponarius, deceptorius. ἡ καπηλικὴ, cauponaria tio, ratio nummularia, vnde Aristoteles primo Politi. duas species facit σ χρηματιστικὴς, καὶ τὴν καπηλικὴ, vt animo, seu cogitatione cauponatur, Naz.

καπηλικῶς, fraudulenter, dolose, per impostur am. καπηλικὸς ἔχειν, institorię, id est, institorio more quæstum facere, ɔι. παυσιμάχας. Aristoph. in Pluto, νῦν καπηλικὸς ἔχῃ.

καπηλίς, ίδος, ἡ, caupona, caupon atrix, Aristoph.

καπηλεῖτης, ὁ, ὃ, tabernarius, qui cauponam fubinde ingreditur.

καπηλος, adulteratim, ac dolo fraudęque vitiatum vnde Æschy. καπηλικὰ τεχνήματα, cauponarias & ludicras arces vocant.

καπηλος, ὁ, caupo, institor, propola, tabernarius. ὥσπερ οἱ κάπηλοι τὸ κεκραμένον, id est, à cauponando vino, vel ὥσπερ τὸ ὑγιὲς οἶνον. κάπηλος· (inquit Budæus Commentar.) dicitur, ἐ ὅτι ἐν αὐτοπάλω ἀγοράζει ἢ πωλεῖ ἐν τῇ χώρᾳ. differt τῷ ἐμπορος. Plato secundo de Republic. καπήλους καλοῦμεν οὐ τοὺς αὐτῷ τι τῇ ἀγορᾷ διακονοῦντας, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐν ἀγορᾷ: οὐδ' ἢ πανδοκεῖα δὲ τὰς πανδοκεύτριας, ἀλλὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καθημένους καὶ πωλοῦντας, propolas vocamus eos qui in foro ad emendum & vendendum sedent, qui verò in alienas vrbes se conferunt, mercatores, vnde πολιτικὸν καπήλου differt etiam τῷ αὐτοπώλου, apud eundem in Politic. vt κάπηλον propriè sit propola. Καπηλεμπορικὸς, ὁ τὰ αὐτὰ τοῖς καπήλοις πανοργίαν, καὶ τὸ ἀπλῶς ἢ.

κάπελος, placentæ species, quæ etiam καπώδεια.

κάπος, ους, ὁ, κάπη.

κάπος, ους, ὁ, genus mensuræ, duarum Atticarum cotylarum capax.

κάπσειον, capistrum. φορβεία ὄνου, Hesych.

κάπτειν, poetica ecftasi & epenthesi τὸ ι pro καπτίζω, fumigo, suffio. Nic. en Ther.

κάπτιλλος, rena quæ sponte fluit, ita vocatur in Cilicia. Galenus libro secundo, περὶ πόσιος & libro tertio, περὶ ῥᾳστώνης. ἐξῆλ αὐτορρύτων καπιλλίων ὑπὸ τῶν ἀγρῶν μιγνύμενα, καλοῦσι ἢ αὐτὰς οἱ καπιλλίους καὶ ὅσοι ὄμβρι χειμῶνος φανερῶς ποτὲ οἱ καπιλλοι. ἢ καπιλλοῦσι ὁμοίως τὰ καπίλλια, μεταπωλεῖ, ὑποκαπηλεῖ ἢ τὰ ὠνῆς τὰ τροφὰς ἢ πίνειν.

κάπνη, licitur à quibusdam pityusa herba, vt est apud Dioscorid.

κάπνη, flagro, aduror, κάπνωμα.

κάπνη, præsepia. idem affert καπνοδόπας pro ὑπολάτας agasones, κάπνιζει pro ζεῦγος κατὰ aurigatur.

καπνός, ὁ, pro præsepi & theda accipi indicat Hesych. scribens καπνότερα· dici τὰ χορτοφυλάκια, ὅπου τὰ φάτνια. Athenæus quoque libro decimo scribit τὰς καπύας, à Thessalis vocari καπάδας. Polluci autem καπάδες est pars quædam currus, item galea militis. Hesych.

καπυάδες, Athenæus quasi ἀπὸ τοῦ καπεῖν: ideóque μίγας ac μεγαλόσιτος.

καπύη, pro ὀξύτης, & mox.

καπύς, ὑος, ὁ, fossa, conditorium, sepulchrum, scrobes. Sophocles, & Heronian. Fœminin. καπύαν κοίλην κάπτουσι τὴν ἰδίαν τοῦ δ', ὅθεν βορὸν τὰ αἱ μισητὰ πάσῃ δίψαντα κατθέζει. Homerus Iliad. ος, ἡμιθνὴς ὢν κάπτεν, ἐφὶ ᾗ ὕρμᾶ· ἦλασε. Interp. κοῖλον ὄρυγμα, φρέαρ.

κάπυς, ὑος, ὁ, præsepium. Iliad. ϑ, ἵππους κατὰ ὑπατὸν ἀμφιζύγιον κάπεν, id est, φάτνας. ὅθεν τὸ κατὰπυον, id est, ἀδιάλειπτον ἐν αὐταῖς τὸν ἵππον ἐσθίειν.

κάπυς, Tarentinis dicitur ἡ ἀριστοκαλὸς ἀγορὰ forum carnarium, macellum, Hesych.

κάπυρα, ἀς, ars institoria, ars cauponaria. καπυρεῖας τοὺτων μισθὸς ἐστιν, hæc vendendo artem cauponariam nemo exerceat, lato de Lege. καπυρεῖαν ἀσκεῖν φασκόπας, fœminę dicuntur quæ eo ad conciliandos amatores vtuntur.

καπῶν, ῶνος, ὁ, caupona, id est, taberna, & καπηλεῖον apud Athenæum pro octano. ὃν καπηλεῖα φοβοῦσα πίνειν dixit Hermippus apud Pollin 7. ex caupona non numerate, sed credita pecunia bibere eoque dicitur cui fiduciam habet propola, ᾧ οὐδὲν ἐστι παρὰ τοῦτο αὐτῷ ἀργύριον πεσὸν.

καπῶνος, ὁ, caupon, cauponam exerce

Καπῶ, μ. ἤλυσ, σ. κεφ. ἀυιδὲ voro, comedo, mordeo, fuscipio, καπτίσω. Neutr. Accusat. Hinc κάμισις καὶ καμισεπίδες diximus appellari, ὥζῳ ὁ κακοπίθηκος, vt inquit Athenæus libro quarto. Idem lib. 3. scribit ex Aristotele ὅτι περιφερῆ μοῖρα σκάπτουσιν, legendum verò κάπτουσι quo fit κάψις. Nam habet Aristoteles historiæ Animal. lib. 8. ca. 6. ὁ περιφερὴς μοῖρα κάψει (intellige ex superioribus mives) Quod transtulit Plinius libro decimo, capite 46. Porphyrio solus morsu bibit. Aristophan. in Pace, ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ σκοινίσας τὴν πόλιν, dicit scarabeum deuorasse totam massam comprehensam pedibus.

Κάπωσις, tunica Persica, manuleata Polluci.

Καπώσιον, τό, Athen. οἷον ἄρτον, ἐὰς ὃ τὰ καπώσια καλούμενα ἢ τοιαῦτα μίσγει ὥσπερ ἐξ εἴς αὐτῶν.

Καπωτὴν, vide Suid. in dictione κάπων.

Καπωτὸς, ὸν, ὁ, ferueus, æstuans, exustus, quasi κατακαυσθ. Gaza καπωτὸν durum & rigidum vertit. καπωτὸν γαλάσας ἀσχημίσειν, in Epigramm. ardenti & magno cum risu, id est, lætitia, transi. Dioscorides libro primo, capite decimoquarto, de resina lentisci, ἐσθιομένη καπωτὸν ἢ διαῤῥοὴν ἢ δυσεντερίαν, id est, cruda, retorrida, friabilis, odorata, sic Hermolaus apud Theocrit. Id. 6. ὡς ἀπ' ἀκαλύφης, τὸ καπωτὸν χάτας expon. Schol. ὡς κακκαβίζει ὑπὸ τῆ ἀλέα τῶν ἀκρίδων τὰ, i. quemadmodum à carduo seu cinara defluunt torridæ comæ, i. lanugo à sole vsta & torrida, quam vocant παπποῦς, ἀπὸ καπωτοῦ γὰρ τὰ κάνα ἀφ' ἑαυτῶν, in déque apud Dipnosoph. esse καπωτὰ τὰ τηγάνῳ τὰ τοιαῦτα.

Καπωτὸν, ἀκανθῶν, Hesych.

Καπώτιον, ἐστὶ, expiro. Iliad. χ, ὑπὸ ῥ ἐνὶ καπώτιον ἐλθεῖν. vide Κάπτω.

Καπφάλη, Hom. Il. π, βάλ' ἐτε δ' αἰὲ Καπφάλη ἄλπόδακα. Interpr. τὰ φάλαγξ. sunt autē φάλαγξ, in medio galeæ clypeoli ornatus causa.

Κάπων, idem quod κάπτω, vnde deducunt quidam Grammatici illud Homer. Iliad. ε, κυκησόμενα ὅμιλον, ἱ. πνεύσεται, ν. vt à καπῶ fiat καπήσω, vnde Ionicè κακαπῶς, & mutato σ in ἀσπirat. ῥ, καπαφοῦ: alij tanquam à κεκαφὰς deducunt insuitatum καφῶ, futur. καφήσω, inde κεκαφὼς.

Κάῤῥης, ὁ, Car, hoc est aliquis è Caria, & seruus: quòd hęc gens, proposita mercede, non dubitarit quidquis patriæ accipitur igitur Κάῤῥα pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens, quę aliis se mancipabat, vt apud Homer. τῶν δ' αὖ τε Κάρες ἄῤῥα, vbi tamen alij scribunt ἴγκαθ., interpr. ἐγκαθέλκ Hesych. καὶ exponit etiam θράσος, ῥώμη, πεῖσμα, verumtamen & ipse Κάῤῥης αἶσχ. expon. non solùm θράσυ μέτρ, sed etiam μεθοφόρον μορὸν quoniam primi cares fuerūt μεθοφόροι: deinde καὶ est etiam μεγάλη κάκης.

Κάῤ. Homer. Iliad. σ, ἤδεσαν ἐξοῦλαι δόλ. Ἐπ. Ἐπ. inquit interpres τὰ κάῤῥα, non verò τὰ κάρα. Non enim vnquam dicit poetà κάρα, sed κάῤῥα quod apocope est τῶ κάρωνα, i. caput. τὰ γὰ εἰς ῥὰ δέττερα ὁ δ' εἰσὰ ἐστὶν, ἢ πληθυντικά. vide κάρα.

Κάσσα, ας, ἡ, Attice, vel κάῤῥα Ionicè. ἡ

Κάσσα, ατος, τὸ, caput. Apocope autem est, pro κάρηνον, siue κάρηνον. Sophocl. in Aiace, πάτερ κάρα ὅπως, pro cussilo capite vociferatus es. κακὸν κάρα, in Epig. ξανθὸν κάρα, Eurip. κλῆρ' ἐσθ', τuo capiti. vide κάρ.

Καρακτὴρ ὀδόντος, mors capitalis, idem Eurip.

Καρβατίνη, Hesych. est δίκτυον ξυλινον, i. furca, at Καρβατίδες à Methymnæis dicuntur οἱ γεγηκότες, vetuli, teste eodem.

Καρβάτιον, ν, τὸ, nauicula.

Καρβοῦσθ ἢ, ὁ, ἡ, locus ubi species gerens. τὰ καρβοῦσθ ἢ, locus ubi stacea, Aristotel. l. 4. de part. Anim.

Κάρβ, ὁ, ἡ, carabus, animal marinum è cancrorū genere cauda à cęteris caneris distans, vt Pli. tradit l. 9. c. 31. Est & κάραβ vel Attice σκάραβ., insectum de genere scarabeorum præsertim eorum quos Nigidius vocabat Lucanos, nósque cervos volantes. apud Aristotelem hist. lib. ro quinto, capite decimonono, ἐν ᾗ τῆ σκωλήκων τῆ ἐν τοῖς ξύλοις αὐσῶν, οἱ καλοῦσι γίνονται, &c. Gaza taurum scarabeum vertit. De quo scribit Plinius cum de scarabeis (quod & nomen à Græco) ait libro vndecimo, capite vigesimo octauo, volitant ali magno cum murmure & musgitu. Et libro trigesimo, capite quinto, sic scribit, Tauri vocantur scarabei terrestres ricino similes (nempe rostro, capite & collo, exceptis cornibus longis & nodosis) nomen cornicula dedere. Alij pediculos terræ vocant, & c. Hoc genus in collo milium habet sue collare cælatum coloris nigri & lucidi Hesych. κεκαφὸς πρεσερεα dicit tradit τὰ ἐν τοῖς ἔρηξῆς ξύλοις σκωλήκια: item κάραβον dici à Macedonibus τὰ ψύλλα, inde καραβοειδὴς & καραβοειδὲς, carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est, item diminut. καράβιον paruus carabus.

Κάσσερες, gratis strepitus, vt serræ Hesych.

Καστάλιον, μ, σ. ω, κα, quasi τὸ κάρα δυκίων (inquit Suid.) folia & cupide expecto tanquam exerendo caput ad prospicidum eminus eum qui expectatur. Accusat. κορσοδικὸν κατὰ δόκες, Eurip. κορσοδικὸν, χαιρεφυλακίαν, τὸ σκοπῶ μετὰς κεφαλαν πορεύομαι χαμαὶ πεσόν, πίπτειν ἐπὶ γῆν ἐπὶ χεῖρον. Aristoph. in Equi. ἐκκαλῶ κεὶ εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ πάλιν. Eurip. Τρωάσι ἡ κεφαλὴ βουλὰς διδοῦσα πόλει ὁκ χεῖρὸν κεφαλῆς. Ὅταν σφάγωμι σφαγίων ὕδωρ κάκως: Arma patris fulmine Palladem Neptunus inter obseruare, dū ille tuant Greci classem. Herodot. in Polymnia, ὁ δ' πῶς ἐκ εἰς ἐμὲ φοιὶ κάρ μου κακῶς δικάσαντα τὴν μοχλὸν ἢ πεσεῖται. expon. etiam πολλάκις apud Aristop. in Equi. ἐκκαλέσωσιν εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ πάλιν.

Καστάλιαι, ῶν, ἡ, sollicita expectatio.

Καστελεύω, pro καρηβαρῶ.

Κάστωρ, κύρος, ὁ, seu αὐτοκάστωρ, vt vulgò chirf, qui cum impetu mero summaque potestate est, Xen. Ἑλληνικ.

Κάστωρ, Hesych. καυρίωνα, κρηδέμνιον, item ἔνεσθ.

Καρακῶ, vocant Cretenses ἐπὶ ὕπνῳ Hesych.

Καρακόσιος, idem affert pro καρηκόσιος.

Καράρα, & Καρακτὴ, eidem sunt καφαλὴ, capita.

Καρακτόμιον, μ, ἰσσ, σ, κα, caput amputo, decollo Sueton. Accusat. ἐκτομὴν melius dici quam καρακτομὴν, admonet Phrynic.

Καρήατος, cui caput amputatum est, vt χαρίεν καρατόμῳ apud Iurid. in Alcest. item ἐ capite resectus. Sophocles in Electra, βοὸς καρατόμοις χιλιάσι τέθυται, capitis cincinnis exectis tutulum coronantes. Interp. καρατόμοις τοῖς δοῦ κρατὸς ἐκτεμνομένοις τρίχας, at καρατόμος, caput abscindens, vnde καρατόμος σφαγὴ.

Καρβάνες dicuntur οἱ βάῤῥαροι εἰς χύτρ. Κάρες βοιῶ (inquit Etym.) subiungens ex Lycoph. Κάῤῥανοι ἔχον.

Καρβάρου, Hesych. teste, οἱ κάῤῥαροι, carabi.

Καρβάζω, &

Καρβαίνω, καρικῶς loquor & barbarè, Erasm. Chilia. sed & Καῤῥάζει, Hesych. affert pro βαῤῥαΐζει, quoniam vid. Græci Κάρες vocant οὐ κάρες, siue οὐ βαῤῥαροι ἀλλοφυλοι ἀλλοφυλοι Κάρεσσι & ὀρνιθοκάρυστοι, item τὰ ὄρη σκιωδοῦλ καφαὶ ex Seleuco, tradit Hesych.

Καρίζειν, Hesych. teste, dicuntur οἱ κάρηκες, Carabi.

Καρκατίνη, ης, ἡ, eodem teste dictum fuit, vile & rusticum calcamentum vna suppactum solea. Xenoph. Anab. libro quarto. ἐπεσόδησαν ἐκ τῶν ἀμαξῶν ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐκ τ

,capite septimo, Plinius libro duodecimo, capite decimo-
rtio cardamomum amomo, & amomidi simile esse scribit,
nomine, & frutice, semine oblongo.
ιμώλη, vrbis nomen & mazæ species, teste Eust. quam ma-
m Athen. & Hesych. καρδαμωλὶν vocant.
Καρδαμωτὶς, Hesyc. affert pro κραταιὸν. Etymolog. vero καρδαμώτ-
ν vocare ait τὸ σωμα, ἢ τὸ βλέφαρον ἀφεὶς, ἢ εἰς τὴν μυῖαν ἀγεὶς:
ν τὸ καρδάμου quoniam vid. si quis ipsum φοσυνίζηται σωμ
ὰς τὰ βλέφαρα μνεῖ, vel etiam ἀφ' ὧν τὰς ὀφρὰς μνεῖν. dici-
ridem & σκαθαμνῖδαν, & quidem frequentius.
κάρδος, cor, item ostium stomachi, siue stomachus ipse: sic
terces os ventris vocarunt. vnde & retenta vocabula, καρ-
κλία, καρδίτις. Item Cardia regio. καρδία λίθος, corleo-
s, dicitur stella quæ in corde leonis fyderis apparet, simili
m loco nominis: nonnullis ἐκπνοὴν ὄν, id est, regia stella,
od qui sub ea nascuntur regiam nationtatem sunt nacti,
scribit proclus. Item alueus: vt καρδία τῆ ὠλεψύδρας, aluus
epsydræ, Aristoteles in Problemat. vide etiam Marcell.
ro primo Dioscorid. ἐκ καρδίας ξηρὸ, ex animo amo, Ari-
phan. Καρδία etiam dicitur à Theophrasto historiæ plan-
r. libro primo cor & medulla sue matrix arborum, id est,
ιδὸς ἢ ὑπτερ, quæ in palma ψυχαρδία ab eodem vocatur, à
iosceride ὑγιεφαῖ ὄν, à Galeno ὑγιεφανὴ, mendosè & cere-
um Plinio. & in lignis atque materia partes medullæ, id
t, τῆ καρδία viciniores, torulum vocant Vitruuius libro se-
ndo, capite nono, καρδίαι ἐκ πεύκης, ignauus, Aristophanes
Auibus.
Καρδιακὸς, cardiacus, Plin. talis morbus in ore ventris est. ἔστι καρ-
κὴν σῶμα ἐπὶ τῶν ἀρίστων, cardiacorum sudores cohibet, Dioſco
des libro primo. Celsus libro tertio, capite decimonono,
rdiacum morbum ait nihil aliud esse, quam nimiam im-
cillitatem corporis, quòd stomachi languente, immo-
co sudore digeritur sic καρδιακὸν διάθεσις in Definit. Galeni.
ρδιακὸν apud Galenum lib. primo de morbis & Symptom.
fectus est stomachi, i. oris ventriculi, dolórque: qui quomo-
o differat ἀπὸ καρδιώγμοῦ, vide suo loco.
Καρδιαλγεῖν, ϛ, tristari, κατηφεῖν, Hesych.
Καρδιογνώστης, ου, ὁ, qui corda nouit, cognitor cordium, cordis co-
nitor, c. 1. Act. Apost.
Καρδιοκὴλη, cor reuellio. Lucian. τὰ ὑγιαινα ὀξυμβολῆ καρδιοκήλη, &c.
ρδιοκήλη, Suid.
Καρδιόλαξ, ακος, ὁ, thorax arteus, cordituus Polybio Lasicare in-
rpretes, potius quod vulgò pl. ρτον. χλιαινομένου σπόνδυλον πάντα
ὸτατος, ὁ σφιγκτὴρ τοῦ σφιγκτῆρος, Suid.
Καρδιωγμὸς, morsus stomachi, id est, oris ventris. καρδιωγμοὶ νο-
ιτ Dioscorides, & alibi de pul. gio loquens, συνοχὴ ἀγκω-
ιοῦ, Plinius Stomachi ro ones. Hippocrates 4. Aphorism.
ϛ. ὃ τῶν ἀνωτάτω νέοι τῶν κοιλίων κρᾶσιν ἰσχυρὴν, καρδιωγμοὺς κα-
ὺς. Galenus in Commentar. eiusdem libri, Aphorism. 17.
φοῦμαι, ὅτι ἐπὶ καρδίας τοιοῦτοι τὰ πάσχειν τ' ταραχὴ. Alexan.
phrodis. libro secundo Problema. χίνεται ὑπὸ συμπαθείας καὶ διὰ
νου γινόμενοι ἢ ὀξύτητα, ὁ συμπάσχει καὶ ἡ στόμαχος, ὅπερ ὠνὸ
ελμὶν ὁ χυμοὶ δικνοούμενοι ἢ αὐτὸ σιωπᾶσι αὐτοὺς, ποιεῖ καρδιωγμὸν,
ὸ ὀνομάζουσι τὸ κυπτοειδῶν, id est, fit affectus communis etiam
er stitus propinquitatem, vt cordis & stomachi. Ce enim
or sentit, quoties materia acrior stomachum mordet mo-
ὲστε ad id excpellendum quod molestum est.
Καρδίτις, id est, τὸν καρδίαν ἀκρῶ, καρδίαν, oris ventriculi stoma-
hique dolorem sentio. Nic. in Alexiph. καὶ ποτὲ λυγμοὶ αὐξου
καρδίτιδα ὁμοιότητα ὠ κάουσι. καρδιοῦσι, καρδιουγῶν τὸν τῆ ἰερέων.
Καρδιῶν, famescere, βουλιμιᾶν, Polluci, τὸν καρδίαν ἀκρῶν, nausea
re, stomacho morderi. καρδιᾶσθαι ὑ πυιεῖ, stomachum non per-
turbat, Aristoteles in Problemat, εἰ διὰ τὰς καρδίτιδας, siquis rosio-
nem stomachi sentiat, Galen. καρδιώσω, τὸ καρδίαν ἀκρῶ ἢ ναυ-
πᾶ, Eust. καρδιῶσαι, vulnerare cor, Canticor. 4.
Καρδοπὸς, οῦ, ὁ, arca panaria, Panarium Plin. κιβὶς, σπυρὶς, αὐτὸς ὄκνος, κα
ρὶς, & vas magnum in quo panis pinsitur, quod etiam μάκτρα
dicitur. Et mortarium Nicandro, κιβὶς, ὁ σπὶς ἢ λεκανὶς καρδο-
ρεσῖς interpr. Aristophan. in dictione κιβὶς apud Gellium
decimotertio, capite vigesimoquarto ex Aristophane. χρῶσι
τῷ μάκτρᾳ, εἰ ᾖ βέλτιον καρδόπου. Artemidorus libro quinto, εἰ δο-
εἰ τις ἐπὶ κοιτῶνας ἢ λεχοῦσιν ἀφικέσθαι ἀδρωτὴν βα-
στάζοντα φέρεσθαι. Nicander in Theriacis, καρδόπου ὑπερίψας.
Interpr. πέρνα κεῖλα ἀλγείοι, ἢ καυλαῖο καρδόπιον, σωστικὸν ἢ, Poll.
Hesych. καρδόπιον, τὸ περιδέπνον τὸ σπεῖρα.
ς, caput. Odyſſ. ὃ, κρὶν ξυνδὸς ὑφ' ἁλὸς δ', priori breui, id est, τοῦ κε
φαλοῦ, pro κεφάλων per ὑπερκατάλ. inuenitur & ὁ κάρη, pro eo-
dem, cum acuto in fine.
Κάρηατος, τὸ, caput. Hesiod. παιδὸς ἐκ κεφαλῆς καὶ κατὰ παλμὸς. hinc volunt
Grammatici per syncopen facta esse κάρητος & κάρητα quibus v
tuntur.
Καρήνω, tentor, grauórque capite, laboro vertigine. κεκαρηωμένος
τοῦ κεφαλοῦ, mihi caput aggrauatur. κεκαρηωμένη, grauato ca-
pite esse. κεκαρηβαρῆσθαι δ' ἔφασκον, fusum capite onustum, in Epi-
pigramm.
Καρηκάρηνα, capitis grauedo, grauitudo Vitruuius libro primo, ca
pite sexto, helucus: qua voce ita vsus Tertullianus de Co
rona Militis, Harpocration, inquit, Liberum indusiria hede
ratum argumentatur, quòd hedera natura sit cerebrum ab
helico defensare. Scio tamen à Sexto Pompeio helucum ap
pellari languidum & semisomnum hesternoque languen
tem, ab hiatu oris & oscitatione. Et καρηβαρὰς, cebrietas, méd
Sund.
Καρηκαρήκειν, μ. ασκω, σπ. ακω, κεφαλοβαρῶ.
Καρηβαρέω, ῶ, ὁ, caput grauans. Oenit.
Καρηδονῶ, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus op
pletum habeo, Acl. Dionys. caput Euit.
Καρηβαρὶνος οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis
grauedinem affert.
Καρηκομόωμεν, ασω, σπ. ωκα, capite crinito sum. Homerus Iliados β,
Græcos, hoc nomine vocat. quasi τὰς καρηκὰς κομώσας αρητὰς ἢ
εὐθρεῖας χόας.
Καρῆων, ωνος, τὸ, caput, vertex, colli, summitas. Aratus, μέσου δ' ἐφ'
ἑαυτῷ καρηνῷ, medio vero super capite. καρήων, id est, κορυφὴ, κε
φαλὴ, ἀκρωτήριον. Hom. Il. ξ. κεφάλαια πόλεων, καρήατα ὀλύμπου, ὄβριμος ὄβρι
ἀκροτάτῳ καρήατι, ἀνέμων.
Καρθμοὶ, motus, κινήσεις, forsan pro σκαρθμοὶ: saltationes seu sal
tus.
Καρκαπίδες, ὧν, genus saltationis in honorem Dianæ.
Καρκῖνος, ου, τὸ, squilla parua, paruus cancer, Aristoteles 5. Animal.
vide καρίς.
Καρκίζω vel καρκιζῶ, Caricè loquor, βαρβαρίζω.
Καρκίνος vile, exiguum. καρκινὰ ἀμάλαγματα, Aristophan. τῶν καρκινῶν
πολλῶν ἅς, Caricarum massas, Lucian. καρκινὰς τοῦ ὄφεως, sepulchrũ
Caricum, id est, in Caria. καρκίνον etiam est cibarium apud Hip
poc. οἷον ἐλκώδη, ubi ipsius, τὸ σκολοπίδιον docet.
Καρκινοειδὴς, à Carica gente factus, vt Καρικινοειδὴς ὀχεὶς apud A
nacreont. sicut apud Alcæum legimus λόφοι σίων Καρικὴν, fue
runt enim Cares bellicosi & multorum armorum inuento
res.
Καρίνη, ait Hesych. θρῖμμα δὶ μυσικὴν, ἀφ' οὗ τινες τὴν θρῦλον ἀξιοπίμ-
πουσαν φασὶ τὰς παρὰ τῇ τὰ πάλαι, πορίσμασι δ' εἶναι τὸ ὦ ὄπη κάμας γυ-
ναῖκας.
Καρῖνος, ου, nux arbor.
Καρῖνος, pro Caria. Plutarchus in Themistocle, refert Phaniã scri
ptum reliquisse, Themistoclis matrem, non Thraciam fuisse
sed Cariam.
Καρκινοφόρος, ὁ χιτὼν, amenti à Caribus confecti, Hom.
Κάρος, Carius. καρῖος δὶ, Cario Ioui, immolabant consanguinei
Iagoræ Atheniensis, ait Herodot. l. 5.
Καρὸν, perimo. Hesych. enim καρῶσαι affert pro ὄπωπτῆσαι, forsan
ἀφ' ὧ κάρος. Doricè pro κῶφος. i. Suidas. τὸν.
Καρὶς, squilla piscis, ὃν τῆ ὀστρακοδέρμων, minor gammaro, qui κάμ
μαρος ὁ λόγος, & Plinio leo dicitur. dicitur καρὶς ἀφ' ὧ κεφὴ, id
est, κεφαλὴ, quia τὸ πλεῖσον μέρος τῦ σώματος ἡ κεφαλὴ σκιωλῦ-
κειον. vocatur etiam καυρὶς, ὁ καρὶς, Athenæus libro tertio, Dio
cles ides libro quarto, Aconiti alterius, ἥτις ἀπὸ πλικτικὸς
καρὶδ ὠ μικάζῃς esse scribit, vulgò cheurete ou crenete. Hinc κα-
ρίδιον, id est, paruus squilla. Aristotel. ἱστορεῖ, ὁ ᾗ πίνει ἐρῦθαι φύον-
ται ὠ τὰ ὕδατα τὰς ἀμμαδίας ἢ βορβορώδεσι ὄχεσι δ' ὧ αὐτὰς πα-
νοῤῥάκας, ὁ ὧ καρίδιον, ᾗ ὁ καρκίνον. Plinius nono, cap. 42. Con
charũ generis & pinna est. Nascitur in limosis subiecta sem
per, nec vnquam sine comite, quem pinnoteren vocant, alij
pinnophylacen, id est, squilla paruaralibi cancer dapis affe
ctator.
Καρὶς, Adueh. Carice, Carica lingua.
Καρίτης, eques, pirata, Car.
Καρκάρων, ονος, ὁ τρόπος, ὁ χοῦς, ὁ φόβος. Hom. κάρκαρον ᾗ γαῖα πέδησαν.
Καρκινάδης, apud Aeciũm, sunt partæ animalia, minutis can
cris admodum similia, coloris fului: hæc muli pisces
deuorantes fœtidi sunt, & iniucundi saporis. Galenus libro
Alimentor. τετάρτῳ καρκινάδας ἐδίσταμεν ὀσμὴν ἔχουσαν δ' ὑπὸ
πολλῶν, πάνυ σμικρὸς κυρίως ὑπάρχειν, ξυνδὸς ἢ χρόας.
Καρκίνιον, ου, τὸ, paruus cancer. vide καρὶς.
Καρκίνος, cancer morbus qui fit authore Galeno de tumori
bus præter nat. ex fluxu etiam non feruentis bilis atræ
in carnem: ea bilis si acrior exulcerat: disteodit venas
magis quàm in inflammatione, calor remissior, minus
ruber color, sed nigrior existit: inueteratus cancer in
curabilis: rectéque dixit Ouidius secundo Metamorphos.
Vtque malum latè solet immedicabile cancer Serpere, &
illæfas vitiatis addere partes. Alexander Aphrodiseus pri
ma Problematum, Quæstio. nona, cur sit fœcunda, ὁ μέλ
λων χολὴ ποιεῖ ὁ ἀναβιωτικὸν ἐν τῇ τοῦ ζῴου κατάστασι. Suidas καρ
κῖνος morbum, nunc καρκίνωμα appellari tradit, quod & Ha
sychius.

Καρκίνος, propriè, cancer piscis. cancrorum verò genera multa, carabi, astaci, maiæ, paguri, heracleotici, leones siue cammari, & alia ignobiliora, de quibus Plinius ex Aristotele libro nono, capite trigesimotertio. Athenæus sique libro tertio. Καρκίνος etiam cancer sydus. Aratus, Κεφτὶ δ' οἱ δίδυμοι, μέσσῳ δ' ὑπὸ καρκίνος ὄσσι. Sed Phereerates cum dixit, καρκίνους οὐ καρκίνους, cal ceamenti genus intellexit de quo Pollux in septimo, quo authore libro secundo καρκίνοι etiam dicuntur ossa duo iugalia, quæ propè tempora committuntur, scribit enim ὡς δεῖ κρατῆσις εἶσε δ' ὁ δ' ὀστᾶ κατὰ μίαν συμβολὴν ἀδιαλήπτως τὰ ὦτα, quę nominari ζυγώματα, & καρκίνοι: forsan quoniam ita committuntur vt cancrorum forcipes inter se coeunt. Hesych. καρκῖνος, inquit, τὸ μὲν καρδίωμα καὶ πληθυντικῶς, ὑπὸ δὲ κρατὸς τὰ κοῖλα, ἢ ὑπὸ τὰς ὀφρῦς τὰ ὑπὸ τοὺς ζυγούς, οἷόν τινες ἔξω. Hinc

Καρκινώδης, dicuntur plantarum radices, quæ cancri instar diuaricatis & in latera disperſis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, quòd vulgò empatter. Theophraſtus de cauſis libro primo, capite decimotertio, de frumento loquens, ὅς ὑπὸ τὸ χεῖμῶ ἐπιτιλῶν ἐξοῦται μᾶλλον, ὃ δὴ καρκινώδεις λέγουσι. Et Plinius libro decimooctauo, capite ſeptimo, dixit frumẽta multis radicari fibris ſiue ramis. Idem Theophraſtus tertio de cauſis vigeſimoſexto cap. de frumentorum ſatu loquẽs, βέλτιον δὲ ᾗ καρκινώδεσι μᾶλλον. vbi cancrificatur barbare nouẽque transfert Gaza. Idem Theophraſtus hiſtoriæ libro primo, capite nono, de radicum differentia loquens, ἐλάφοι δ' ἀκραὶ ταύτων, παῖς τὸ ὄψις μείζους, ὡς καὶ καρκινώδεις, id eſt, cancrorum more expanſas. nam non bene Gaza, contorſiores. vide παῖδος & συγκαρκινοῦται.

Καρκινώδη, τὰ, genus cancrarium, Ariſtoteles libro 4. de partibus Animal.

Καρκινώδης, cancro exeſus. Celſus libro ſexto de Polypo, Ea caro dura eſt & ſpiritum impedit, feréque carcinodes eſt, itaque attingi non debet. Galenus libro tertio ad Glaucon. καρκινώδες ὄγκος, tumor cancroſus ſeu cancreſcens, tumor cancro ſimilis, qui abſque exeſione eſt, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ. Trobleмat. 92. libro primo, καρκινώδη ὄγκοι, carcinomata, Dioſcorid. I. 2.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, tumor aſpectu terrimus in corpore humano cum dolore vehementiſſimo, cancer morbus. Carcinoma dixit Suetonius in Auguſto. Marcell. interpres Dioſcorid. libro primo docet, in oculorũ morbis carcinoma maleficum vlcus eſſe, carbunculo, qui in ea parte ſit, à Paulo Ægineta in deſcriptione coniunctum. καρκίνωμα κρυπτὸν, cæc um carcinoma, latens, id eſt, nondum exulceratum. Eſt autem carcinoma inæqualis, glomeroſus, luceſcens, aſpectu teter tumor, qui in omnibus partibus humani corporis fieri poſſit. Vide annotat. Marcell. libro ſecundo Dioſcorid. Scribonius Largus in compoſitione. hicræ, duritias in mammis mulierum cum dolore conſiſtentes, quas medici inſanabiles vocant καρκινώματα & κακοήθεις, vocantes. Pollux ita definit, καρκίνωμα, σκλήρωμα μὲν ἀραιμανὸς ἀπαλῷ, ἔχον δὲ τὴν λευκὴν ὀμφὸν, ὑπόφορον, καὶ πολλὰ νεῦρα. Idem vocat κρυπτὸν καρκίνωμα, ὃ ἐστι μὴ ὑπερφυές. Di oſcorides libro ſecundo, Itionem tradit φαγέδαιναν καρκινώματα κρυπτά. Et libro primo Thuris fuligine ὄγκον ἀδένων σταλτικὸν κακοήθη μετέπον, Hippocrates ſexto Aphoriſm. 38. ait, Οἰδήσεσι κρυπτοῖς καρκίνοι γίνονται, ἢν ἀνεκκαύσωσι βίλτιον, &c. confer Galeni Commentar. & Cornel. Celſum libro quinto, capite vigeſimooctauo. vide καρκίνος. Author Definit. apud Gal. Καρκίνωμα ἐν μήκῃ δέξει αὐξὸν ὀλκώδεσι ὄγκοις διάτασιν ὀχθώδη.

Καρνεῖα, τὰ, feſta Apollinis, inſtituta propter interfectum Carnum quendam vatem, Cęl. l. 5. c. 17.

Καρνεῖος μὴν, Thucyd. l. 5. μετὰ τετράδι, Athen.

Καρόηρος apud Nic. Mierp. Palladio carœnũ & Marcel. Empirico, ὁ ἔμφυτος ἢ σίραμα Galen. ἐν ἰάτρῳ Hippocr. Plin. ſapa & aliquando defrutum tameti differant. vide σίραμα.

Καρὸν, pediculus, pecus, ouis, Heſych.

Καρυὸς ἄσσυ, ſtabulum ouium, Heſych.

Καρύη & κάρυξ tubæ genus apud Cetas Heſych. & Etuſt.

Καρφόμαμμα, ὁ σσμαμμα, ebrior, aggrauor, capite ſum attonitus, cimo.

Καρφωμὸς, Heſych. ἔπακμος πάθος.

Κάρφος ἢ κατακαφοῦς, veterni ſpecies eſt, altiúſque ſopor, congenérque affectus τῷ λιθάργῳ, qui marcor eſt & inexpugnabilis pene dormiendi neceſſitas. cauſa cius, frigidi & humidi humores occupantes cerebrum. Sequitur totius corporis ἀκινησία, ſenſus ſtupor, principum actionum læſio, febris lenta, æger ſemper oculos claudit, rogatus nihil reſpondet, & hoc differt à lethargo: liberus ſpirat, quod in apoplexia negatũ. Κάρος vulgò ex Arabum gente vocatur *ſubet*, id ſopor eſt Plinio, qui diſtinguit à ſomno inquiens, huius ſemine ſomnum allici, ſed modum ſeruandum ne ſopor ſiat. Galenus decimotertio Methodi, ὑπνηρὰν ἢ ὑπνώδη ἀναισθησίαν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀκινησίαν τοῖς χυμοῖς ὄσοις αὐτὸν μὴν τὸν ὑπνώδη καὶ παφορὰν βλαβίως ἐργάζεται χρεῖς πυρετῷ, αὐ ὑγιμάζεται Χαπλιξίας ἢ κλῆσις ἢ χαλεπὸς ἢ ἐν ὑπνῳ πότε, ἀλ' ἐστὶ τὸ γίνεται τὰ τοιαῦτα, ἢ κρατέσθαι τοιῦτο τὸ σῶμα κλόνῳ. Vide Actium de Caro ex Poſſidonio. Præſumique Galenum 4. de locis affectis. Apollonius ſecundo Argonautic. κάρος δὲ ὧν ἀμφικαλύψῃ πεφυκὸς, id eſt, πάντες, inquit interpr. vertigo ocalorum & tenebræ: & rectè. Nam Ibidem mox ſequitur, χαίδω δ' ἐπὶ βλεφάροις ὑπνώδεα πέσσε θυέλλη, ἀμφὶ δὲ ὀδὰ κάματοι κελεύ' ἐδωδὴν, κάρος δ' ὑπέρτερον, grauitatem ſomnique affert, Hermolaus. Dioſcorid. libro primo, κάρος δ' ἢ κατακαφὸς ἐδωδὴ ἐστ, alti ſſimo ſopore cortipi. Baſil. in epiſt. κάρος γὰ τὸν κραπάλων ποιεῖ, grauitatem creat & crapulam, Euſtoteles in Problemat. Suidæ. κάρος ἐστὶ veternus, ὃ ἐξ ὑπνου φύμενον μᾶλλον, ὃ ἀβαρφορὸν: vnde τὸ καρηβὰ, dixit Antiphon. pud Pollucem quod caput veterno & grauedine tenetur, παρὰ ῥεύμασιν. Et κορδόνιος, alto grauique ſopore corripi, vt apud ariſtotel. κωφότης ὑπὸ βορύτης. & apud Dioſ. ὑπνοβαρώδεις, vetnoſi ſiunt, & ſoporantur. vide καρηβαρὲς.

Κάρος vel κάρον, Dioſc. l. 3. c. 66. carcum, quod & κάρεον ἢ κάνον, κάρον Actio dicitur, & à Simeone Zethi καρηβαδίζει, Offic Cartui, & vulgò *cherwy*. herba eſt dodrantalis, caule anguſto, albo flore. purpurraſcente, ſemen profert anguleſum, pioſum, odoratum anniſique vicem præbens in antidotis, lia ſtaphylini ſubalbida. eius veſca radix paſtinacæ mo candida, intorta & odorata. floret in montium pratis æſt.

Καρόω, μὶ, ὥσω, σ. ωκα, vide κάρος.

Καρούλα, Lacones vocant τὰ κάρυα, nuces. Heſych.

Καρρῶν, ci dem eſt & χάρις, ἕλκος &, facilis.

Καρσώδης, Heſych. affert pro κάνδηλος & καρῶδες pro ἀκαθάρτῳ.

Καρπάζω, diſſipo, diſſicio, σκεδάννυμι. Heſych.

Κάρπασος, ἡ, carpæ, vermes qui in oleis creantur, Theophr. li. 3. c. de cauſ. plant.

Καρπαία, ludi genus, ἔρχησις ὃ ὅπλοις, Athen. lib. 4.

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ, velox.

Καρπαλίμως, ſubitò, παχέως. Od. ξ. καρπαλίμως ὦρτο.

Καρπάλιον, καρπασμὸς.

Καρπασδίλλαι, diſpergi.

Κάρπασος, ἡ, inter venena cenſetur. Dioſcorides libro ſexto, καρπάσου ὑπὸς πόδιος, κάφρι δὲ πρέσει ἢ κονιμὸν ὄξει. apud Plinii libro 32. capite quinto, ſuccus carpathij ſpro carpaſij ſtur. Is autem ſuccus à Dioſcoride libro ſexto Actio Sc decimotertio, & Paul. Ægin. ὀπὸς κάρπασος dicitur, quod Ga libro primo καὶ τόπους capite tertio ex Archigeoe ad flatu criſpes faciendos pilos v ſurpauit. Idem Galenus libro pri de Antidotis, ὀπὸς κάρπασος inter optimam myrrham deprel di ita ſcripſit, τὸ δ' ὀπὸς κάρπασος ἀναμιτέον ἐπὶ τὰ ἀνωλοῦντας καὶ πύῤῥας ἐν τοῖς ἡμέτροις χρῶτι χρῆσις ἐπιθεωρήσας ὀδύνας, διὰ τὸ γνῶναι τὸ ὀπὸς κάρπασος ἐχειν σμῦρνα. apud Plinium libro vi mocctauo, capite decimo opocarpathon legitur pro o carpaſon. Et apud Paulum pro καρπάσου corruptè ſcripta καισσασίας, vide Ὀπὸς κάρπασος. Κάρπασος, carbaſus, genus l quod negat Paulanias ignibus abſumi, ὡς οἱ, αἰτ λίθεκαρπάσου βρυκόλος ἐ ὑπὸ πυρὶ μόνον λίνον ὢν ἔξω ἀλύσιμον.

Καρπάσινον vel καρπασίνη Actio Serm. vndecimo, capite decimo τὸ, κεμάδεον vel κάπαθον Actuario & Nicolao Myrepſo, at Arabibus Cubeba, aliud ab Officinarum Cubebis. Nam Carpeſio ita prodidit Galenus primo Antidot. πλῆθος δὲ ὁ σίδηρ (7. Simplic. ὁ ευρὶμ ſcriptum, ſed corrupte) τὸ παμμιᾶς καρπάσινον τὸν ὀβολὸν ἀναστα. ἀναστα δὲ δῶ τὸ κάρφος, κόμμιδος τὸ ἐ μεσι τὸ κινναμώμου, ἢ κολοβίνι οἰδέπω χέρσι τὸ μῶλ ἐ πεγν αὐτῷ καὶ νου, τὸ δ' ἕτερον τὸ πικρὸν, libro ſeptimo ſimplic. integra lectio μέσιον ὧν οἰνῷ δὲν τὸ σανινὸν καρπάσινον τὸ λαρπακεῖ) ὁδὸν ἢ βιβ δὲν, vide etiam de Carpeſio ibidem plura. vires habet in t dicina præſtantiores phu, caſſiæ aromaticæ pares, inferi cinamomo. Idem Galenus libro primo, καὶ τόπους, carpeſi aſaro præfert. vide ὁποκαρπάσου.

Καρπασινον, Heſych. eſt ἐγχειρίδιον ὑποδήματος μοτόδεσμος.

Καρπεία, fructus perceptio, idem quod κάρπωσις, & καρπωσία.

Καρπεῖν, Heſych. eſt πάσθαι ἐσθίειν, ſit κάρπωσθαι, idem eſt dicit ὠνήσειν purgare.

Καρπεῖν, dixit Ariſtophan. pro καρπὸν teſte Polluce, vt σθένος πάσιον ital Nic. in Alexiph. Η καὶ τὸ σθένος ὑποβρυξάμῳ κάλυμ

Καρπεῖν. vbi malicorium intelligit.

Καρπεύω, μὶ, εύσω, π. εὐκα, colligo, poſſideo, Accuſ. Halic. li. 6. ἐπ ἐφεξῆς καρπεύσαντα γῆν &.

Καρπίζεσθαι, τὸ καρπεύεσθαι, ἢ δὲ καρποῦ ὑποβρέπεσθαι, φορεσπαύεσθαι, frugare Plin. & defrugari paſſ. Cic. Vide καρπίζεσθαι apprc Theophr. ca ſemina quæ terrã exhauriunt & extenuant, etiam defrugare terram à Latinis dicuntur. καρπίζεται τὴν ἰ ſolum emacerat, Theophraſt. hiſt. plant. lib. & de cauſis lib cap. 9. & ibidem καρπίζεσθαι τὰ ἀδένα, Columella, terram defrugatione exinanire. Sed Thucyd. καρπίζεσθαι dixit τὸ καρπεύεσθαι. Hinc καρπισμὸς & γῆ apud Theophraſt. lib. 4. cauſis capite nono, cum nimia defrugatione terra exina-

ur, ita enim Columella. Gaza perperam terræ consumptio-
nem transtulit. Contrar. κουφότης τῆς, ibid. vide καρπισμός.
Καρπόω, fructus colligo, fruor, decerpo, meto, fructum percipio,
Dioscor. l. 3.
Κάρπος, τό, fructus, Aristoph.
Καρποφόρος, ὁ, fructifer, fructuosus, frugifer.
Καρπισμός, οῦ, ὁ, Theophrastus libro quarto de causis plantar. vi-
de in καρπίζεσθαι. Καρπισμὸς (λέγεται καρπὸς, id est, carpus & bra-
chiale Plin. apud Clementem & καρποσὰν apud Charisium, id
est, allectio & vindicia: Qui serum suum esse asserebat iu-
dice quæ manc pij (unde & nomen) fibi vendicabat, arrepto car-
po sive brachiali suum esse profitebatur, quod Gellius osten-
dit vindicias tanquit correptione manus in re atque loco præ-
senti apud Prætorem fiebant. Hinc & καρπισὰς pro assertore
ponitur.
Καρπίζειν, vide Καρπισμός.
Καρπικὸς, ἡ, ὸν, in Καρπισμός.
Καρπόδεσμον, balsami fructus, Dioscor.
Καρπολόγος, ὁ, fructum fero. eo vtitur Alex. Aphr. l. 2. Problem. &
Theophr. εἰκότως τὰ ξύλα τὰ μὴ καρποφόρα καὶ αὐτὰ καρπογονεῖ.
Καρποφόρος, ος, ον, fertilis, fructus editio dicitur quum stirpes fru-
ctum parturit. Polyb. ὁ θάλαττα ἀφορώτατος εἰς τὸ καρπογονεῖν.
Καρπόφορος, ον, frugifer.
Καρπόω, ῶ, manicæ, hoc est, manuum vincula vel potius vin
cula quæ manui iniciuntur ea parte qua cum brachio coit.
Vide.
Καρπώδης, ους, ὁ, frugifer, frugum dator, καρποδότης νέος, Nazan-
cenus. ὁ καρποδόσιμος ὀδηκαὶ μῆθος, frugum largitorem inuo-
cans.
Καρπολογέω, τό, καρπουμαι, fructum lego & decerpo. καρποφορούμενα
ἀνδρῶν, arbores à quibus fructus decerpuntur. Gaza ex Theo-
phrast. l. 1. de caus. pl. & l. 5. λέγουσιν ὅτι ἡ καρπολογία ταῖς ἐκ ἄλσους,
fructum ab eis decerpere, quum præualentes sint ramu-
i, non est absurdum.
Καρπώσεις, luxurians fructu. καρπωσάνε apud Sophocl. εἰς κέρας
ἔξεθρέξατο.
Καρπόω, ῶ, καρπωσω, σωμαι, capio fructum, fructu abundo, asse-
quor, vtor, fruor. καρποῦμαι τῶν ἔθέλων, gloria fruor, Demosthen.
καρποῦμαι τὰς τιμὰς ἡ χρήματα, honoribus & pecuniis fruor,
Plutarchus in Galba. καρποῦμαι ὑφρας μεγάλας, magnis augeor
muneribus, idem in Themistocle καρποῦσθαι τὸν λιμένα, vti,
frui. καρπὸν λαμβάνειν, Demosthen. καὶ Ἀφόβῳ, Ἐὰν σωμεν ἐβδομήκοντα
ἐτῶν καρπώσασθαι, idem. καρποῦμαι καὶ τὰ κτήματα, fructeres possessio-
nibus. Plutarchus in Solone. Item fructibus vectigal impo-
nio. Xenoph. καταδουλοῦται μόνον καρποῦσθαι. Est etiam exhaurio,
& consumo fructum alicuius prædij & reditum. Demosthe-
nes, καρποῦμαι τὰς ἐξ ἐκείνου τοῦ οἰκίας, de matre, Æschin. καρπῶ-
μαι χωρία, Demosthen. Plato epist. 7. ἐὰν δίαιτα τὰ ἑαυτοῦ κακῶς διοι-
κῇ ἡ καρποῦσθαι χρήματα, permittens Dionem patrimonium pos-
sidere, fructusque inde percipere. καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἐστὶ τῶν ἀ-
γαθῶν, Aristid. Item fructum elicio, fructuosum facio: vt καρ-
ποῦσθαι σιωπὴν, fructum in annum elicere, Theophrast. libro
4. histor. plant. φασὶ ἡ δεῖν ὅτα πιεῖν, ὅταν τὸν δίκην ἀπαιτῶσι καὶ κα-
ταφέρεσθαι, καὶ κατὰ τὸ ὀθηβαῖον εἰ, ἡ καρποῦσθαι σιωπὴν, id est, pal-
mites summittere, & fructum in annum elicere. καρποῦσθαι τὴ
φιλίαν, frui otio Synesius dixit eos qui student philosophiæ.
Lysias in Apol. ἴσως δὲ Ἐπιχείρῶν ἡ ἀπορεῖν ἰδίᾳ καρπωσαμένους
τὰς ἐπὶ τῶν συμφορὰς, primatim quidem fructum capientes ex
calamitatibus reipubl. καρποῦμαι σπάνιον κτῆσιν, omnium facul-
tatum fructum percipio, fruor, Plato de Legib. καρποῦμαι τὴν
πλουσίαν, impleo auiditatem, Demosth. πολὺν μισθὸν ἀκούων
καρποῦμαι, Eurip. vide ἐπικαρπώμαι, Λίγνιν. ξηρὰν ὄνθρωπ, καὶ ἀμ-
φικαρπὸν βάκτρον ἄλυκα δὲν' ὁρίοις καρπὸν ὑδρῶν, ὥς ἢ τις πάντα βλαστά-
νει βασιλεύς τα.
Καρπὸς, οῦ, ὁ, fructus, est verò fructus semen cum suo inuolucro,
& integumento, vel cortice, vel vasculo. Theophrast. histor. li.
1. cap. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα καὶ τὸ θήκαρπα. capere ta-
men καρπὸν αὐτὸ τὸ σπέρματος, sumitur καταχρηστικῶς. καρπὸν ἀπὸ
σπέρματος, quæ fit differentia, vide apud Aristot. libro pri-
mo, de generat. animal. & Galen. lib. 2. de Alimentis. Aratus,
Τερπόμενοι ὁ ἀρότῳ (id est, squilla ἡ σκίλλα) κνίσῃ, τρεσταὶ δὲ πάσσονται
καρποῖσι, quod Cicero, iam vero semper viridis, semperq;
grauata Lentiscus, triplici solita grandescere fœtu. Matth. 7.
καρπὸν πονηρὸν, fructum edere, vel ferre. Ἐκ τοῦ καρποῦ ἐτιὰμ dicun-
tur fruges. Et Theophrast. hist. 2. καρπὸς δίκαιος ἔσθ', frumenta.
καρπὸν ἀνεψιότητος ideo dixit Lysias, quia καρπὸς δίκη iudiciumq;
erat aduersus eos qui fruges corrupisset, vel noxam iis fe-
cissent, vt loquitur Gel. i. quod pocta dixit Ilias, καρπὸν ἑὸ πλή-
σαντο, ἡ ἕλκος ἄρη.
Καρπὸν vocat Celsus primam palmæ partem. ὁ ἀφὲ τὸ καρπὸς quæ
gestantur ornamenta luxuriæ, brachialia Plinio, quæ Poll. &
ἀφελκάρπια vocat ὁ χάνες, ὁ ἀμφιδέας, ἄφεις, ψέλια, χειρίδιας ὁ βρα-
χάλια. Is de cubito loquens l. 2. inquit, τὰ τῷ ὠλένῃ καρπὸ οὐ-
μαζέτασι, συγκάμψαν τὸ ὀδοῦν ὀκτὼ. cuius partes primæ, medię, po-
strema, dicuntur πρῶτος πῆχος, μεσοκάρπιον, μεσοκάρπιον, apud Theo-
phrast. hist. l. 4. c. 9. de papyro Ægyptiaca, πρῶτον μὲν οὖν τὸ ἄνω
καρπὸς ἀπὸ ἐβδόμου τόπου. Plin. transfulit, brachiali radicis crassitudi-
ne. Gaza καρπὸν & hic & apud Aristotelem male volam tran-
stulit. Nam vola media pars pedis, siue manus authore Ser-
uio Mauro, i. κοῖλον χειρὸς ἡ κοτύλη in manu. at καρπὸς propriè
dicitur iunctura illa qua brachium cum manu committitur,
vt dissertis verbis ita ostendit idem Aristot. ὥσε ζώων μερίων ἃ,
ἡ inquiens, ἑτέρα ὁ χεῖρ ἡ βραχίων ὁ, καρπὸς. Scio tamen καρπὸν καὶ
πα χειστικὸς pro vola sumi apud poetam, vbi κύπτ χεῖρ δὲὶ καρπῶ.
Dixerat. Theophr. lib. de Odorib. οἷ δ' ἀπὸ τοῦ κῶλ καρπῶ ἑ χεῖρ
ὄδιτα φαίνεται διὸ ἡ οἱ μυροπῶλαι τῦτο μυρίζειν τὸ μέρος. Ex quo
Plinius lib. 13. cap. 2. etiam ipse de vnguentis loquens, expe-
rimentum eorum inuersa manu capitur, ne eam ofæ partis ca
lor vitiet. Sed rectius τοῦ καρπῶ legit Plin. vide ἀγκὼν τὰ.
Καρποτέω, ῶ, fructum edo.
Καρποτομία, fructus ed itio, καρποφορία ἡ καρποτομία. Theophr. hist.
l. cap. 3. ὥσπερ ἐπίτευσε μὴν περὶ τοῦ καρποτομίαν. Et l. 2. de causica,
14. ἡ καρποτομία δίκτεμ ὥρᾳ τ' φυτικὸς καὶ ἄμπελος.
Καρποτόκος, frugifer, in Epig.
Καρποφανὴς, frugibus viuere.
Καρποφάγος, frugi viuens. τὰ καρποφάγα, quę frugibus vescuntur.
Καρποφορέω, μ, σω, κα, fructum fero, vel edo vel creo Quintil.
fruor, lucrum facio, fructum affero, fructus offero, quasi pri-
mitias, Naz. in Orat. καρποφορέσαι τὰ πλούσιος, idem. vbi Bili-
bald. perfectiora colligat. σωτὴρ καρποφόρησον, χριστὸς ὁ θυσίας,
Naz. τὸ καρποφορηθὲν ὑπὸ τοῦ βαπτίσματι, idem Naz. quod ex ba
ptismate percipiatur, quod fructum afferat.
Καρποφορία, ἡ, idem quod καρποτομία, & fructuum frugumq; v-
berras Cic. Naz. in Orat.
Καρποφόρος, ὁ, ἡ, fructifer Plin. fertilis, ferax.
Καρποφυεῖν idem quod καρποφορεῖν.
Καρποφυλακίαι, ὁ, custos fructuum, in Epig.
Κορπὸς, καρπὸμαι, fructum percipio. Tranſlatè pro rei alicuius fi
fructum decerpo atque vtiliratem Athenagoras in Apolog.
τούτων τῶν δὲ τὰ καρπῶν τῆς οἰδεμίας, laudem decerpunt. cap. 8.
Leuit. ὁ ἀφοσιώσετε τὸν ἀπὸ καρπώσεως τῶ κυρίῳ, non offeretis ex eo
ad sacrificandum Domino.
Καρπωμα, ατος, τὸ, oblatio, sacrificium, lucrum, genus, semen, mu
nus, possessio. κάρπωμα ὀλοκαύτωμα ἔστι κυρίῳ, oblatio est Domino, ca. 29. E-
xodi. cap. 1. Leuit. τῶν καρπῶν τῶ καρπώματός, caput hostiæ. Sud.
ὠφεφορὰ, θυσία.
Κάπωσις, ὁ, perceptio fructus, καρπὸς, Xen. libatio. θυσιαστήριον τ
καρπώσεως, altare holocausti, c. 4. Leuit.
Καρπωτὸς χιτὼν, vestis talaris, capite tertio, libro secundo Reg. de
veste filiæ Dauid. virginis. Sed ea interpretatio conuenit alte-
ri potius lectioni quæ est in Complut. editione. ἀστιγαλωτὸς
χιτὼν, at καρπωτὸς esse manuleatus.
Καρίζεσθαι, in καπιρίζειν.
Καρὸ, ὁ, ἡ, præstantiore sue potiore: καρῖος enim τὸ κρεῖττον, ἡ μᾶλλον.
Καρύωτες, οἱ, ὁ, melliores, fortiores. καρίωτες σκόλωψ, præstantiores mul-
tis, Dorice, Plutarchus in Lycurgo. Etymol. derivat à καρπὸς,
vt βρώσιμον à βοσκῶ.
Καρίρωμα, ατος, τὸ, ἰδιον, alibi καρίδιον.
Καρπίνος, ὁ, obliquitas.
Κάρτις, ὁ, tonsura Varroni, Columel. Κόπτ τὸν κάρεον. Theophrast. de
caus. libro quarto, capite nono, μάλιστα δ' ἐκεῖ σῴζεται τὰ
ἐν τοῖς ὄρεσι τόποις, σωζεῖς ἡ μᾶλλον, ὡς αὐτοπτεῖς ἡ ἐν Κρήτῃ. ἐκ τοῦ κείρω (legend.
κάρτις) ἀπαρέτιον, ἐπὶ ἐμοῦ καλάμου ἀφελόμενος αὐτοῦ τὰς κόμας, Gaza, prætuncta
regerminant.
Κάρσιος, obliquus, vt Hesych. quoque exp. πλάγιον.
Καρσίνος, obliquè, dolosè, ἐ κατρώνως, πλαγίως.
Κάρτος, plus quam satis, præcipuè, admodum, vehementer, perquā,
planè, tantopere, pro λίαν. Sophocl. τὸ μὲν φρονεῖν ὁ κάρτ' ἀπόλ-
νυσι βροτοὺς. ἡ κάρτος, maximè, modus est affirmandi. κάρτος, non,
Herodot.
Καρτάνω, valeo, vinco.
Κάρτηλος, ος, ὁ, cartallus, canistrum, genus vasis, πλεκτὸν ἄγγειον, car-
tallus exponitur, capite quinto Hieronymi, & capite vigesi-
mo sexto Deuteronom. ὁ καρτάλλος, in cophinus, capite 12. lib.
4. Reg.
Καρτερέω, μ, νῶ, tolero, patienter sustineo, ὑπομένω, αἴσχρα μὲν καρτερῶ
θεοῦ δίκην, boni consulo Dei donum. id est id quod dat, Pau-
lus. ἄστος καρτερῶ, famem tolero, Xenoph. καρτερεῖ τοὺς κινδύνους,
Hermogen. ὁ καρτερεῖ μὲν τὸν ἀποδυσμὸν, &c. non patior quin red-
dat, Philostratus in Heroicis: sic Niger. καρτερῶ ἀκούειν, sustineo
audire, patienter audio, Æschin. καρτερῶ σοφιστὰς, Xenoph. καρ-
τερεῖ σοφὸς τὸ μέτριον, ita me contineo, vt moderate me geram,
Plato de Legibus. καρτερῶ τυπτόμενος, verbera tolero. καρτε-
ρούμενος δι' ὑβὴν, sitim tolero, Aristin Probl. μαλάττοντες σπαρτερεῖν,

plectendum perferebant, Plutarchus in Lycurgo. Item annitor, patienti animo sustineo. Accusat. Xenophon τῷ σώματι αὐτὰ σωτυγχάνοντα καρτεῖν. Isocrates, ἢ γὰρ ἀθροισθεῖσα πολὺ ὄγκον μᾶλλον ἀφ' ἑαυτῆς καρτερεῖται, id est, vix patiantur. Idem καρτεῖν ἐν τοῖς ὅπλοις ὀκτὼ ἡμέρας, καρτερεῖν σπεύδοντας, constanter accelerare, Xen.

Καρτέρια, ας, ἡ, το le rantia vel toleratio Cicer. moderatio, constantia. καρτερόν ἐστιν τὸ, τοῦ, consuescere à cibo & potu abstinere, Plat. de Leg. καρτερήσεις χρὴ σε ἢ θῆν ἀλυπῶν, frigus æstumque pati, ibidem mox.

Καρτερία, ας, ἡ, το le rantia, constans temperantia. Xen. αἱ διὰ καρτερίας ἀδόντων ἡδοναί, assidua studia.

Καρτερικός, ἡ, όν, το lerans. Xen. σοφὸς χρῆμα καὶ ἢ θῆν & πάντας πόνους καρτερικὸν πεποιῆσθαι. Item fortis & temperans.

Καρτερόθυμος, magnanimus, fortissimus, φιλοκαπόνωτατος, ἀδροβιότατος. Homer. pertinax. Hesiod. ἔδειν τινὰ καρτερόθυμον.

Καρτερός, το, constantia. σοῦ τὸ καρτερὸν τόλμης, Eurip.

Καρτερός, ὸν, ὁ, potens, ἔγκρατὴς Suid. fortis, arduus, asper, acer, munitus, ἀπόκρατος. Hom. Odyss. ὃς δὴ ὑμεῖς κυκτερὸν αὖθι, id est, ἀνακάζοντες, dominantes, ἐγκρατεῖς. & Iliados α', μάλα καρτερὸς ἐστι, id est, ἰσχυρὸς, βίαιος. καρτερὸς ἀσθὲ πάσσα, ad omnia ferenda acrior, Xenoph. καρτερὸς βλέπειν, tutus ab Eubulo. καρτερὸς ἀνὴρ χάρτης, tutum perfugium, Plutarch. in Rom. καρτερὸς μάχη, atrox pugna. τὰ καρτερὰ, loca munita. καρτερὰ ἔργα σκληρὰ, χαλεπὰ, ὀλίγα, κράτιστα, Hom. i. violenta.

Καρτερόφρων magnanimus, constans, durus, Hesiod.

Καρτιστύχης, vel καρτιπόλις, ὁ, qui robustos habet vngues.

Κάρτις, genus vestis, bos apud Cretenses & famulus.

Κάρυε, ὑος, ὁ, pro κάρης. ἐκ τοῦ τῆς κάρυος, Iliad. α'.

Καρυαγέρσιος, ὁ, desirot, χλιδανὸς.

Καρύδιον, τὸ, genus pastinacæ. Athenæus libro ζ', τὸ δὲ ῥάφανον καὶ τὸ καρύδιον ἐφ' ἡδονῆς ἐσθίουσιν, &c. vide Σπαρυδιον.

Κάρη, pro πρόκειμαι, ἐκ τοῦ, ἰκνέομαι, γίνεται. Il. ι', κάρη μοὶ ἀθλωμένῳ τε καὶ ἐμπεδον ἔμμεναι.

Καρτὸς, tonsus.

Καρτόω, pro κρατύνω, ῶ, ὠσω, firmo, teneo, κρατῶ, ὑποκρατίζω. Actius. Accul. Apol. 2. Arg. pro timeo, καρτώμενος ἐκείνοις ὑφ' ὑμῶν, &c. Idem ibid. φοβούμενος καρτοῦται ὑπὸ μαλακοῦ καὶ ἡττῶνος, Hesiod. ἐκκαρτοῦσθαι φίλους.

Καρύα, ας, ἡ, nux arbor. vide κάρυον. Καρύα κακοκάρη dicit Theophrastus hist. lib. tertio betulam folium habere simile, sed de qua specie nucis hoc dixerit ignoratur.

Καρυάτιδες, ων, Caryatides. ita vocant architecti ἡ τοὺ λατὰ μὲν τὰ σχήματα εἰκόνας μαγγείας ἐχούσας. Vitruvius libro primo, capite primo. Athenæus libro δ' εἰσσυσσοφ. 6. ex Lyneeo Samio refert Eucratem quendã bibentem in domo veteri & marcida dixisse, ibi conantem oportere sinistram manum supponere instar Caryatidum. Ἐλικράτης ὁ Κορυδὸς, inquit, πίνων ποτὲ πυὶ σαφῶς ἐν οἰκίᾳ ξύλινα ἔχουσα ἐρείσασθαι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες, καὶ οὕτως ἐπιπεῖν apud Lucian. περὶ ὀρχήσεως, de genere saltationis dicitur.

Καρυηβὸς καρυῶν, Theophrastus hist. libro tertio, capite decimo septimo id est, nucis natura, καρυώδης: fructus nucis modo, Gaza. τὰ καρυηβὰ, quo nucum genere comprehenduntur. Theophrast. hist. li. r. c. 18.

Καρύινον, nucleus. καρύινον ἔλαιον, caryinum oleum, quod fit è nuce iuglande nucleum vel tit Marcell. caryinum, Hermol.

Καρύϊνος, ὁ, capite vigesimoquinto Exod. περὶς κατάρχες ἐπιπτωμένῳ ἐκ καρυΐνου, scyphi in nucis modum formati paulo post tamen legitur, σκύπτοις ὠοειδοῖ καρυΐνοις.

Καρυΐτης, caryites, genus Tithymali herbæ, à nucibus quibus similem fructum gerit, Dioscorides libro quarto, capite 255. & 256. dicitur & Myrsinites, Plinius lib. vigesimosexto, capite octauo.

Καρυκεῖον, turbo, τορύτιον. Hesych.

Καρυκεῖος, ὁ, ἡ, ἵκι, proprie ficci.

Καρυκεία, ας, ἡ, ἅ.

Καρύκειος, ου, ὁ, cibus cum aromatibus conditus, condimentum: ex Galeno de sanit. tuenda licet colligere, saxatiles pisces in alio inre dabis: voco ius album, quod fine garo magisque etiam fine superuacua conditura, quam καρυκεῖα vocant, præparatur. Aliqui per duplex κ scribunt. Cælius li. 14. c. 56.

Καρυκεύομαι, εύσομαι, τὸ, ευκα, facio & tracto guloſa, condio. Neutrum absolutum.

Καρύκη, genus edulij apud Hippocratem, quod Galen. exponit λύσιν ὑδάτων τοιούτων ἐξ ἁλμώδους σκευασθέντων, vnde & καρυκευτὴν dixit idem Hippocrates τὰ ὑγιεινὰ, cruenta. τὰ καρύκης ctiã me minit Galenus in sagoge pulsuum. Apud Athenæum libro duodecimo corrupte scribitur, φαῦτα ἢ λυδὰ ἢ τὴν καρύκειαν ὀξυδερκῆ. Ingenium. In Commentar. Aristophanis in illud in Equitibus.

Ὁ τὴν λέγειν οὐδὲ τι καλὰ ἢ καρυκεύσαντιεῖν, id est, καταλεῖ τὴν μὲν ῥᾳδίαν τὴν ἡλίαν, πλαγίως ὃ τὸ λέξειν ὡς μάγειρος ἐκκίνασα. τὰ καρυκεύματα ἢ ἡδύσματα τὰ αὐτὰ εἴματα. Et καρύκην, καὶ εἰς ἰωῖν μεθηκατὰ κεκόσθαι. Lucian. καρύκης τὸ γλύκιον καὶ πλέον. Leg. & καρυκᾶν pro condimento.

Καρύκινον, ὁ, ῳ, ὸ, caryceinus color.

Καρυκεύειν, ῶ, stauiiter condire: transfertur ad orationem à cibis, sermonem variis modis exornare. vide καρύκευσις.

Καρυκεύσιμα, dicuntur Delphi, quòd victimas circuncidentes, quorum fungi officio videbantur, Eud. Comi.

Καρύλον, ὁ, coryl us arbor, mutato α in ο.

Καρυοκάκκη, ὁ, ὑ, ὸ, instrumentum quo franguntur nuces, nucfrangibilum dixit Laur. in Bacchid. & iocans ita dentem ecaunt. Spartani μυκησάζειν vocant instrumentũ illud, & proprie quo frangunt amygdala quæ vocant μυκήσεις: hoc ἀμυγδαλοκρατάλιν appellat Athenæus δ' εἰσσυσσοφ. lib. tertio: horum omnium author Pamphilus ἐν γλώσσαις.

Κάρυον, ου, το, nux, quę vt à nocendo, ita κάρυον à capitis graudi, propter odoris grauitatem conuenit dictum, inquit Plinius libro decimoquinto, capite vigesimosecundo. Καρύα, inquit, thenæus libro secundo, Attici cæterique scriptores communiter vocant πάντα τὰ κεκόφυτα, id est, arborum fructus nucque præsertim. Epicharmus, κατ' ὀξυχόλου κατευθυντήρια, amydalas appellauit. Sed vt Latini nucem quum dicunt, simpliter iuglandem intelligunt per excellentiam ὡς αὐτοῦ ὀνομάσαι: Græci quum καρύδιον arborem, & fructum τὸ κάρυον nomina. Καρύον igitur iuglans Plinio, cui & nuces iuglandes l. 14. c. 22. quæ & regiæ. Theophrastus histor. quarto, capite ὀκτὼ ἐκ ὄλυμπος πολὺ τὸ κάρυον, ἢ πλὴ διὸς βαλάνου. Tolluci ῥοα ὑφοσπερ ἢ βασιλικὰ, id est, iuglandes, τὰ κάρυα. Et Dioscorides, κάρυα κατιλικὰ, α' εἴδεσι, ὑφ' σπά. Diphilus prodidit ναὶ τὰ βασιλικὰ καρυκλαγὸν εἶῳ, ἢ ὑπόπικρα κεν'. infuper Dioscoridi ἐστὶ ἢ δύσπεπτα, χρώσ' οὐκ ἀχρὰ καὶ χολτώδη: tuffientibus in contrariæ sentiuntur iuglantes, licet nuptialum Fescennarum fuerint olim comites, quod ei naturæ honor pecuris gemino protectis operimento, pulunati primum calyx, mox lignei putaminis. Κασύα, arbor ipſa, id est, iuglans, vtinis nux sine adiectione. Theophrastus de germinatione bórum loquens, libro tertio histoiæ capite sexto, Τὰ λαχανώδεστερα σωμάτων τὰ δέρις, οἷς ἡ ἐρίνεος, φοινικὰ, ἐξυδαίους δὲς, πανὸν ἢ μηδὲν, καρύα, διὸς Σαλαμῶν. Et quibus retulit Plinius libro cimosexto, capite vigesimo quinto. Cæterę vere concepte quifolium, terebinthus, paliurus, castanea, glandes. vere iuglandes, id est, καρύδιν corrigendum est. Sunt & καρυόκηπι nucipersica Martiali, Palladioque in versu de Persico. Sunt καρυοκερκύμελα, nucipruna Plinio: quæ duo genera inſtitiuntur, & in adoptiuis ramis artificio procreantur. Καύκα πικὰ fuit καστανόμυα Dioscorid. id est, καρυα ὰ ἐ χοντα duplex Pluci, Prænestinæ nuces Macrobio, auellanæ fiue abellinæ pontica Plinio, quæ putamen habent solidum, cum iuglandibus fint bifidæ putaminum carinæ, solúmque hoc pomi natura compactili operimento clauserit. Nucleorum quis hæc differentia, quòd iuglandium quadripartita distinctinterueniante membrana, auellanarum solida rotunditas. minimas nucer, vt Græci καστανόμυα, Iuuenalis Satyra tert nuncupauit. Arbor quæ Virgilio est corylus, Theophrast histor. libro tertio, capite decimoquinto, ὀρκάκκαπικὰ καύκα citur, & capito sexto, καρυὰ κεκκλώπτε. quo Athenæi (apud Eubulum auellanas καρύτας existimo nominasse) errata quæ argnitur, vbi inquit, τὰ ἢ ὀρκάκκαπικὰ καλεῖμαι ὑφ' διὸς βαλάνου τῆσε μὴ ἢ χ' ἰκοίας τὰς ἀμυγδάλους, ἐχ' ἢ τὰ κεκ γχράδες, ἢ ὀβελοὶ ἐνῶν, quibus duo diuersa distinctisque separata nominibus uellanas fcilicet & castanеas confundit, sicut & Macrob libro Saturnal. tertio, capite decimooctauo, castaneam cem heracleoticam appellans. Tamen Athenæum malecu pa liberare, errorémque deprauato codici imputare: distiguendum enim post καλεῖμαι, subsitituéndumque ἀγχοῦσε χ' ἰκοίας ibi duobus locis inculcatum. Scribit Dioscorid. πεντικὰ καρυα κακοσόμυχα ἢ). Plinii quæ auellanas nuces caitis dolorem facere, inflationem stomachi, & pinguedi corporis conferre plusquam verisimile fit: id est, πλὴ ἐχ ὰ ὁ ὠμὰ. Phile timus ὁ τῆς σφὲ τερφῆς prodidit ὁ κάρυ, καταφορὰν ἢ ὑσικὸν τὸ χρηστὸν ἢ). quæ causa cur ἰσχυρὰ ἢ ἐρέθη δεῖ. Κάρυον διοσκὸν, castanea, Virgiliusque castaneas nuces xit in Pucol. Theophrastus histor. libro primo, capite cimooctauo, τὰ μὴν σφαιρικὰ (legend. ἀμυγδαλικὰ (ὥσπερ ἢ κακὸν. ἢ τὸ διὸς ἰκὸν, scribendum διὸς ἰκὸν. Plinius decimoquinto capite vigesimooctauo, crusta teguntur glandes, corio castaneæ. Hesychius etiam. διὸς exponit per καστάνια: sed scribendum διὸς ἢ διὸς, supple κάρυα. Fæ nuces quæ cebit tum cortiecm habent, ob idque hirsutæ dicuntur à Pocsunt Sardianæ glandes sue balani Plinio. Diphiluſque, rel rente Athenæo, τὰ καστανα, siue καστάνια siue καστάνεια, σαρὰ

ι βαλανίτας nominauit, quas σπερματικὰς βαλανίτας Dioscorides, & μετὰ τὸ διὰς βαλανίτας. Nicander quidem Ἀστικοῦ κρούου βαλάνους, βαλάνου ἢ μετρίζ τινος κρηνίπτοντος, cecinit. Sed Agelaus apud ipsum Athenæum non ἀστικὰς, sed ἄμυκτα κρηνίτα κρανία. Διὰς βάλανος attem appellatio controuerſia eſt, quam Athenæ aſſignant Theophraſtus & Dioſcorid. (Virgilium iam Chaonique patris glandes inquientem, id eſt, Iouis Eſculi glandes, caſtaneas intellexiſſe credibile: ſicque glandibus veteres victitaſſe veriſimilius) Macrobius loco citato mentita Theophraſti authoritate iuglandi: iuglans, inquit, aſi diiuglans, id eſt, διὸς βάλανος, ſicut Theophraſtus ait, ἡ ἀξιόλογος τῇ σώματι. Mneſitheus Athenienſis ἐν τῷ περὶ ἐπιτηδευμάτων βίου καρύων καὶ πρασείων (quæ & καύνα σπαστικὰ πικρὰ βαλανίτου καρύα, ἢ καστηνὰ τινες ὀνομάζουσι. Βασιλικὰ δὲ τὰς ὄζους, ἃ φύει τὰ αὐτὰ ἢ καστηνὰ. Plinius author caſtaneas nementer ſiſtere ſtomachi & ventris fluxiones, aliuum cieſanguinem excreantibus prodeſſe, carnes alere. Καρύα βασιλικὴ, caſtanea arbor, & καρύον βασιλικὸν fructus caſtaneæ, id eſt, caſanea vt ex ſuperioribus ſatis oſtenſum: quibus deprehendinondum retectus error Plinij quem ſequitur Gaza. Sidem Theophraſtus hiſtoriæ libro quinto, & capit. 5. quia καὶ βασιλικὴ recenſet inter ἀσπαστὰ, Plinius libro 6. capite 40. glandem inter ea quæ tardiſſimè cariem vetuſtatémq; ſentant annumerauit. Et quod idem Theophraſtus ait hiſtoriæ ro 5. cap. 7. τὸ δὲ βασιλικὸν καρύα (γίνεται γὰρ μέγα καὶ χρώτα ἀοὶ ἐρίτιμον) ὁπὸμ μόνῳ γίνεσθαι, φησὶ (legend. verò φασὶ) ὅτι τὸ ἀνθρώπειον φάγεται, ὕσθ' ὁ λεπτόφλοιος σωστέον ἐν τῷ βαλανίτῃ, καὶ τὸ ἔξω πικρόν. Plinius libro 16. capite 42. ita transfert, fapandarur iuglans. fiunt enim ex ea trabes, frangique ſe enuntiat ſtrepitu: quod in Antandro accidit, quum è balis territi ſono profugerunt. Καρύον φηγικὸν, fagea glans Pli, quæ omnium dulciſſima, nucleis ſimilis & triangula cute luditur, vulgò *faine*, ὃ δ' φαγὸς καστὸς Theophraſto libro 3. toriæ capite 11. ὁμοῖος non eſt fagus, ſed eſculus. ipſe verò um ὀξυὰν vocat.) quæ & φηγὸς dicitur arboris ſuæ nomine, πὶς ἀπὸ τοῦ φορεῖσθαι libr. 3. quum Eubulus, inquit, φησὶ, καύνα, ὕσπερ ibidem οἱ καύνων loquens, τὰ δ' ἔξωθεν ὁ φυφιὰ, καθάπερ ἡ φαγὸς ἡ πάντα τὸ τοιοῦτον γένος &c. Καρύα, πικρὸν. nux amara lſo, i. amarum amygdalum ſiue amygdala apud Galenum ro 1. τὸ πικρὸν ita vocatur ab Archigene : & apud Athenæũ υκέα καύνα, dulces amygdalæ. Macrobius nucem Thaſiam cat & nucem Græcam, vt Columell. τὸ ἀμύγδαλον dicunt ικοὶ ἢ τὸν ἀμυγδάλιον, Phrynich. οὐδ' ὁμαλοῦσι ἅπαντες ὀξέως λέγειν, ὅτι δὲ ὠμὸν μὲν ἀμυγδάλιον καστάξαι. Pamphilus ait Lacones ygdalas vocare μακηρίας: fed Seleucus eoſdem τὰ μεγάλα πράνικὰ nominare. Scribitur & ἀμυγδαλὴ pro fructu, & ἀμυγδαλέα pro arbore. apud Dioſcorid. Et Tryphon ἀμυγδαλὴ διάφα dixit Athenæo teſte : apud quem Diocles ἀμύγδαλα τὰ τέτταρα μὲν ἔξ ἢ ὀκτάλια. Amerias verò ait ἐπτακόσια πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τὰ ἀμύγδαλα σφοδρὰ διύλιμα. Dioſcorides ἀμύθυσα σφοδρὰ ἀνθρώπῳ εἶναι affirmat. Aiunt quoque, inquit Plinius, quinis rè præſumptis ebrietatem non ſentire potores. Hoc verum ſe docuit Tiberij medicus, de quo apud Plutar. Suetonium, ſumque Athenæum. ipſe nucesetiam ſomnum faciunt & iditatem. Diphilus tradit τὰ ἀμύγδαλα ἓξ λαμπυρισμὸν ἢ οὐρησιν ἀγαθοποιεῖ ἢ ὀλιγόφρονα. Φησὶ δέ τις χαμαιπίτυος καρύων ὄντων ἀπορήσειν (ſic enim in Athenæi codice legendum non ieſſe φασὶ) τοῦ μέσου φυσωδέστερον ἢ ὑπολιπαίνοντος, &c. De Piaciis vero vide ποσάκις. Περὶ μυσίων καύνων apud Athenæ. ux ſint, nihil præter nomen reperio : molluſcas nuces apud linium aliquis fortè expoſuiſſet, ſed molluſcam nucē quæ itamen rumpit, molliſque eſt adeò vt attrectata frangatur, Perſicum eſſe comprobat Macrobius : cui ſimilis etiam ux Tarentina. Καρύον ἰνδικὸν, nux Indica, vide κοκκομήλου. ἀρυον μυρεψικὸν, nux moſchata. vide βάλανος. Καρύον πιτύϊνον, ux pinea. In pinus fructu tria diſtinguenda ſunt. pomum ipſum quod Cybeles pomum vocat Martialis, quod & nux icitur, id eſt, καρύον, ἢ στρόβιλος. Dioſcoridi & Theophraſt. καὶ ibroe. Item contenrus intus fructus ἄγουσι ὁ καστὸς, quem etiam τρεῖς καρύα ἢ πυρῆνας, id eſt, nuces & nucleos Latini vt Plin. icere conſtituerunt. κάρυς etiam vocant, & peculiari nomine ρφαλίδας Mneſitheus medicus, & κοκκύλας Hippocrates, vt is quæque locis oſtendam. Quin & ita ſcribit Dioſcorides ibro 1. cap. 88. πιτυΐνης ἢ ηκλωδοῦς ὁ καστὸς ὁ πρὸ πιτύων ἢ τῆς πεύκης, ὃ διερεσκιλίβων ἐν τοῖς κάκοις. Tertium eſt id quod nucibus inſum eſt atque editur. Græci στρόβιλους quoque vocarunt: Plinius nucleos nucis pineæ, quos ſitim ſedare inter cætera dicit, renibus & veſicæ vtiles. οἱ στρόβιλοι vide apud eundem Dioſcorid. libri 1. cap. 89. & apud Athenæum lib. 2. vbi corruptè ſcriptum στρόβιλοι. Sed ſatis diu luſimus nucibus iuxta Catullum: nucibus igitur relictis cum Perſio (quas tranget qui è nuce nucleos eſſe volet, vt monuit Plautus, vel ſparget vt apud Virgil. nouus maritus) cætera perſequar ſi expoſuero apud Xenophontem παῖδας σπαιδμῶν· καύνης ἐφθοῖς, de caſtaneis intelligendum eſſe. Tandem ſi docuero τοὺς καύνων παιδὰς puerorum eſſe qui ludunt par impar: vt dixit Horatius, Ludere par impar, id eſt, vt antè diximus οἱ παῖζειν, νεὶ τὰ αὐτὰ ἢ πέσσειν ἀσφζειν. quem morem puerilem ludendi tetigit Ariſtophan. in Pluto, vbi ita iuuenis κρακοῦσιν veſtulam non irridiculè defricat ſale Attico, Νε. βούλει δῆτ' ἔρεινον σοῦτε μοι σαύειν; Ερ. πεὶ τάλαν, Νε. λύπου λαβοῦσα καύνα. Ερ. παιδιὰν τίνα; Νε. Πεσσοὺς ἕγὼ σοῦντας; (debuit dicere πόσα ἕγὼ κάρυα) Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι κἄγωγ'. ἕγὼ γὰρ πρῶτ' ἔσως σ' ἐνίκησας. Νε. ἀσπάσιον ἔναρ γε· μέγιον μέντοι φορεῖ.

Καρύοπος, Plin. in fine 12. in Syria gignitur & cinnamum, quod caryopon appellant. Hic eſt ſuccus nuci expreſſus, multum à ſurculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. Precium in libras aſſes quadraginta.

Καρύσιος, lapidis nomen.

Καρύφυλλον, ου, τὸ, q. d. nucis folium. Eſt arboris fructus (vt vult Aet.) vel flos (auth. Paulo) arboris in India naſcentis: cuius deſcriptionem vide apud eoſdem : quidam ipſi etiam fructi hoc nomen tribuunt.

Καρυτίδιον, lætor, βαρυήμερια.

Καρυάδης, ου, ὁ ἢ ἡ, nucis referens ſpeciem, nuceus, Gaza lib. 1. de cauſis plant.

Καρύωμ, placenta è nucibus.

Καρωτὰ, cyphi inſtar nucis, cyphi in nucis modum, capite 36. Exodi.

Καρωτὸς φοῖνιξ Aetius libro 11. capite 30. Varro libro 2. palmula caryota. Dioſcorides 7. libro 149. cap. καρυόπνδι. Plinio caryotæ, libro 13. capite 4. Papinius in ſyluis etiam caryotidas vocauit.

Καρφαλέος, α, ον, aridus, reſonans, paleaceus, friatilis, φυγαλάδης. ἀσάχνης καρφαλέος, in Epigrammatib. καρφαλέον αὖρε, ſiccans ignis, Nicander in Muſtella. Homerus Iliad. ν, Καρφαλέον ἢ οἱ ἄσπις ὑπὸρ ἰξύος αὐτοῦ. Interpr. ξηρὸν, vnde, inquit, ὁ καστὸς ἢ τὸ κάρφος. item idem quod ὑπόξηρον, vt Euſtath. ex tritiquis docet.

Καίφη, ης, & Καίφεα, ὅ, ſtramen, fœnum, palea.

Καρφίον, parua feſtuca, ſurculus.

Καρφίτης, ου ex feſtucis compoſitus. καρφίτης ὀλκάμαρος, in Epigr. pro nido hirundinis.

Καρφοειδὴς, ſurculaceus, feſtucæ modo gracilis.

Καρφολογέω, paleas ſeu feſtucas legere, item exquiſitè in alium inquirere, quaſi feſtucam in oculo ſcrutari. Baſil. floccos legere & quiſquilias in veſte hærentes, vel capillis: ex Theoph. libello περὶ κακιῶν.

Καρφολογία, ας, ἡ, feſtucarum collectio : recenſet Galentus inter ſigna phreneſeos. vide Κεφαλίζειν.

Καρφὸς, ου, τὸ, feſtuca, ſtipula, ſurculus. Dioſcorid. lib. 3. vnde λεπτόκαρφος πόα, ramus, palea, Rtuel. libro 5. Dioſcorid. feſtuca, Marcel. ibi dem. βλακὸς ἢ κάρφος, trabs & feſtuca, Nazanz. Nicand. in Alexipharm. καὶ τὸ σὺ μεκέιος ὀκχεῖσθ' ἅρμα κάρφη. Interp. τὰ ἅρματα. Et alibi de malis punicis loquens, ὅσα τὰ σὰ ῥόα κάρφη, φοῖ' ἀσκχνώντα διαφθαρτοῦσι κακοπήρῳ. Interpr. οὐ ἀπλοῦς κάκκεις per antiphraſin. κάρφη apud Polyb. in Epit. rabellas, τὸ βυλίδιον ἢ πλατεῖον, Laſcaris tranſfert taleolam. Suid. κάρφη, ὁ ξηρὸς ἢ καθαρὸς χόρτος. Dicitur & κάρφη. Arrian. αἱ διὰ ὅλης τῆς κάρφης ἐμπεπλεγμέναι τὸ κάρφος, ἄγυρσις, χόρτος, κοπὶς ξύλων ἀπτῆς, Heſyc. quod poſtremum idem eſt, atque apex tenuis à ligno ſiſſo abſcedens.

Καρφολὰ, Euripid. ἀ ὧν σῇ ἔρωτι ξύλων γενόμενα κάπτει.

Καρφών, nidus, dumetus, Heſych.

Κάρυοφυλλοπυλλί, νεοσσοί, Heſych.

Καρφωνὰ, &

Κάρφωμα, ατος, τὸ, ſicco, ſqualidum efficio, ξηράνω, deſicco, ſordido. κατάξηρανάνω, id eſt, βυτικὰ ποιῶ ἢ τακεινὸν: ſic Proclus. Act. Accuſ.

Καρχαλέος, α, ὁ, ſiccus, στρόβιλος, detentus ſiti, ſqualidus, apud Homerum. Athen. lib. 11. Ὅμηρος οὐ μόνον ἀπὸ ἀφύλακτον ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ἐσθίει.

Καρχαρίας, aſper, Etym.

Καρχαρίας, canis marinus, genus piſcis, canicula, bellua marina. Theophraſt. ὁ δὲ θαλάττιος ὀνομάζεται μὲν λεῖος οἷ ἢ καὶ καρχαρίας ὅτε τὰ μικρὰ ἢ, καλεῖται δὲ καὶ γαλεὸς, lib. 4. cap. 8. caniculas tranſtulit Plinius in fine libri 13. καρχαρίας etiam κύων dicitur, & ab Athenæo καμίνα ἢ σκύλλα.

Καρχαρόδους, οντος, ὁ, dentes habens aſperos, rotundos, acutos, ſerratos, & inter ſe pectinatim coeuntes : cui ſe pectinatim ſtipat dentium ſeries. καρχαρόδους πᾶσιν ὀδοῦσιν, qui eſt omnibus

dentibus serratis, ἀξίνῃ ὁμοίως τοῖς ὀδοῦσι, ὡς δὴ πρὸς συσκιάζειν αὐτῷ τὰ σώματα καγκελλοῦσθαι τὸν οὐρανόν, vt leones pantheræ, canes, & quicunque piscium carniuori sunt. σπαρῷ τὸ καγκαρηνῶδες ἔχειν τοὺς ὀδόντας. Hesiod. ἡ κυνὶ καγκαρηνώδοντι, id est ἀγκυλοδόντι. καρχαρόδοντες ὀδόντες, dentes serrati, Aristot. 9. de part. Anim. χαλεπὸν τὰ μὴ λίαν καρχαρόδοντα ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἐξεσθίειν τοὺς σάρκας, διὰ τὸ ἁπαλὸν τῆς τροφῆς: καρχαρόδοντα δ' ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχουσι τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τοῖς ἔξω δὲ καρχαρίαις, ἐξ λέπι, πάρεισι καὶ μικροὶ κύνες. καρχαρόδοντες ἰχθύες, pisces serratis dentibus pectinatimque coeuntibus, Aristot. 2. Anim.

Καίρχαρ-ος, ὁ, asper, acutus, Lucian. de Luctu. κύων τελείαν δ' μάλα καίρχαρον.

Καίχνιμα, mulcedo Gel. θέλκτηρον.

Καρχήσιον, ου, τό, apud Athenæum genus poculi, Carchesium Virgil. Et καρχήσιον summa pars mali, foraminaque quæ à summo mali fines recipiunt. vulgò *carcois* & *grunidal*, carchesium etiam Vitruuio 22. capit. libri 10. vbi ait Calliam fecisse aceroasim, exemplumque protulisse muri, & supra id machinam in carchesio verfatili constituisse, qua helepolin ad mœnia accedentem corripuit, & transtulit intra murum. Pollux lib. 1. τὸ δὲ πλάγιον τὸ ἀφ' ὁ τὰ κεράμια, ὀλκαστὰ, ἢ ζυγόμενον, ἢ καρχήσιον. Galen. apud Hippocr. exponit τὸ ἐν' ἄκρῳ τοῦ ἱστίου τοῦ ἔχοντα τερχνάλεα, ἢ καυκήσιον ἐπὶ κάλοι οἱ τεταμῶσι. Oribasius autem καρχήσιον inter laqueorum siue vinculorum genera recenset libello de hac re edito. καρχήσιον, pars mali superior, vt πίρισμα, infima, media verò τερχνάλεα, Eustathius & Athen. τὸ καρχήσιον ὕπαιθρόν, summis antennis insidisse, Lucian. non tam significat summam partem veli, quam id quod in summo malo circumagitatur, à cuius similitudine carchesium dicitur poculum circa mediam partem compressum.

Κ-ίχ-ος, genus leguminis.

Καχρᾶν-ος, asper.

Κάψ-ος, stupor, & quædam priuatio sensus.

Κάψασα, ὁ, ἡ, sopor, nimia ebrietas.

Καρωτίδες αἱ τορίαι, arteriæ in collo quæ sursum rectà procedentes caluariam ingrediuntur: vbi plexum reticularem efficiunt: deinde veluti in duas rursus coeuntes arterias, cerebrum transcendunt. καρωτίδες autem dixerunt veteres quasi soporiferas, quòd compressæ τὸν κάρον ποιοῦσι inducant, eorum opinione: cuius tamen affectus causa non sunt καρωτίδες, sed nerui sensum deferentes qui simul comprimuntur, & patiuntur. de his Galenus libr. περὶ κρίσεως παθητικῶν, Aristot. histor. Animal. 3. Rufus medicus de partib. hominis. Quibus Celsi locus nondum emendatus corrigitur, qui sic habet libro 4. cap. 1. in dextra sinistraque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur, itémque arteriæ (quas parotidas vocant) sursum procedentes vltra aures feruntur. carotidas enim legendum, non parotidas, quod & suo loco dicetur. Scio & ambiguum esse locum apud eundem authorem lib. 8. cap. 1. qui sic legebatur, Ac ne sustinere quidem caput posset, nisi vtrinque recti valentésque nerui collum continerent, quos cerotas Græci appellant. reponit Hermolaus τένοντας, Celsus verò καρώτας. ego ampliandum censeo. σφαὶ καρωτίδων ἀρτηριῶν vide etiã apud Arctæum Acutorum lib. 2. cap. 11. Alexan. Aphrod. lib. 2. Problem. quæstion. 63.

Καρωτικὰ dicuntur soporifera, quæ κάρον τὸ ὕπνον (de quo suprà) inducunt. Dioscorid. tradit lib. 4. cap. 76. τὸ μανδραγόρας ὦπα ὁ σπερματόρυμα, ἢ ὁ ὑοσκύαμος καυστικὰ ἐστί. Et Plinius ex eo scribit lib. 25. cap. 13. mandragoræ mala grauedinem afferre etiam olfactu. vide καῦσ.

Καυκαλίζειν, conuitiari. Aristoph. equit. καυκαλίζει σοῦ ὁ σκύλαξ στατηρούς.

Καυκαλ-ὰς, ὁ, ἄδος, ἡ, scortum, πόρνη. Suid.

Καυκᾶτ-ον, ἐου, τὸ, lupanar, πορνεῖον. Aristoph.

Κάυκαμον, τὸ, Actuario, Actio & Nicol. Myrepso, est ἡ κυκλάμινος, Dioscorid. cyclaminum, cuius flos colostinus in coronas admittitur, Plinius inquit: sed de cyclamini secunda specie intelligendum. Vide Κυκλάμινος.

Κάσπε, ωτός, Hesychio est ἐμπεπλησμένη ἢ πλοῦτος, Tapes vtraque parte villosus. Xen. Pæd. 8. forsitan est Persicum vocabulum.

Καπύσσα, scortum, κατασκεύασμα, πόρνη.

Καπυσσεῖον, lupanar, Aristoph. Καπυσσεῖον

ὁμῶ. In laudem vtitur Æschin. πολεῖ ϛ ἴσαμεν· ὡ καὶ τὰς ἀ-
ρχὰς σθλιος, id est, σθεῖ. apud Dialectícos valet ϛ, ἐν ζώοις λέγε-
ται καὶ ἀνθρώπου. Item per, & est iustificandi nota, οἱ ϛ καὶ σωσὶ,
σωθῆ ϛ πλατείαν τὴν μιωτὸν, Luci. Item in sic. Alex. Aphr. πλ-
τὸν ϛ γῆς, in terram cadere, φρεθεὶς ϛ κμενὸς, in præcipi-
tum delabi. Nonnunquam κτὸ, id est, ab, de, apud poetas.
imet. κατ' οὐλίμους καίλων. Et Odyss. ξ. βαλεῖν ϛ πέτρης, de
ho præcipitare. Matth. cap. 8 καὶ κμενὸς de præcipitio. καὶ τῆς
ητίας δεῦ τοβατὸ, Nazan. in Orat. Deo tollendi nostri pec-
i causa patibili. καὶ κτὸ τοῦ ὑπὸ, sub. Theophrast. histor. lib.
s. lib. 1. cap. 10. καὶ γῆς βάπτιπτε, sub terram mitte. Aristop.
ν Κατ. ἀλλ. ἀνὴρ ὑμῶν χάρις, gratia crit nobis cum, in
ista. beati Ioannis. καὶ τοῦ θεοῦ ἱερωτίκου εἰ, aditus te per Deũ,
c. 17. Euang. Matth. κατ' ἐσκανδαλίζωντε, id est, ἐπ' ἐμοὶ ἐπ-
ε ὁμόπωντες, Homer. καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ κεκλύζει, illi in caput
t dit. cap. 14. Euangelij Marci. οἱ κτ' ἀυτοὺς, qui fuerunt tem-
e Lysiæ, Hernogen. καὶ τοῦ μετεχθοῦς τιμᾶ τὸν πατέρα, Na-
zen. in Orat. in miuriam Vaigeniitoi colere Patrem. ϛ
τοῦτο ἐμοὶ, dorsum verberat, Demosthen. κατ' οὐρανοῦ, de
c οὐ, ϛ αὐτὸς εἰπεῖν, in vniuersum dicere. καὶ πάντων κοινὸν ἐσ,
cium commune est, Aristot. 6. Animal. καὶ πτεροῦ ἐπὶπω,
petris proiicio, Plutarch. in Theseo. καὶ πλοῦς ὕπνος ἔζεται,
Scorid libro 1. καὶ πολλὰ κειμῆλα σοφοκρέους, multis impoſi-
appellationes, Nazanz. in Orat. καὶ ἑλίκας φύλ, produc iuxta
cumnam, in Epigramm. Theophr. hist. lib. 3. cap. 7. de nucis
llanis, καὶ τοῦ καὶ ὁυ κελυκιὰ ὁ ἀθικόρτα χήνεται, ϛ μεμεμνᾶ-
ϛ τοῦ μικροῦ, iuxta pediculum compressa. vbi tamen Gaza
er expo uit. καὶ τυχὸν ϛ κατὰ ὀπτὸ, ϛ muro præcipito, Hes-
ot. καὶ τοῦ τείχε ϛ κατωκρήμνου, ϛ muro suspendisse, Idem.
ὁ αὐτὸ ὀπτὸ, quæ sunt eodem modo, Gaza libro 3. Gramm.
ὁ ϛ πρατζῦς κατασπάσεις, per mensam spargens. Aristophan.
ὑβδὸ ϛ ἀγκωνι, de vobis, Demosthen. κατ' ὑβδὸς ϛ ἐπὶ τοῦ
, super Theophrast. histor. 2. cap. vlt. κρατσίουσι ϛ τοῦ πα-
ὸς ἐλαίας, sic etiam dixit καὶ ὑδατος, super aqua, histor.
4. cap. 11. Accusatiuo iuncta significat secundum, καὶ κατ-
ὰ βασιλικὸν κατ' αἰτεῖαι σοφῶς, actio honesta Ciceroni. Quo
similitudo notatur. 1. Petri cap. 1. ϛ τὸν κελέοντα ὑμᾶς ἅγιον,
ὰ τῶν ἐν πᾶσι ἀναστροφὴν. Sic apud Terentium Eun. Collau-
i secundum facta & virtutes tuas. vulgò ϛ ἐσὼν. Item, per,
inter Odyss. ξ, ϛ ἐκπλεῖν σωκιὰ κλίμασι, iacebamus inter
ɔulta, in virgultis. Aristotel. de mundo, ϛ πᾶσιν ὁ μὲν φαι-
ὸν ἐστὶ τὸ βόρειον κλίμα, in Aquilonari tractu seu ad tractum,
ϛ μεταφοῦσιν ἀιστρεῖσεσι, dixit Aristoteles ibidem, id est,
obnixu subuertere, Philo de mundo. κατ' εἰκόνα θεοῦ γε-
γαμ' ἀὸρωπος, ad Dei imaginem factus est homo. ϛ πεῖσ-
ab eodem dicitur, pro in diuersum, & e contrario. ϛ ἐξ
ὰ δύναμ, id est, corporis voluptates. Hato libro primo
Republica. καὶ τῶν χρείαν, ad necessitatem, Idem ibidem. ὁσὲ
χρείαν ἀποιεῖζουσι, οἱ ϛ γονέων ἕνεκ' οὐ καὶ τῶν χρείαν, non visus
ssitate necessitatis. μείζον ἐ κατ' αὐτὸν ὄρωσιν, humana forma ma
, Idem 2. de Republic. Aliquando tempus. καὶ ὁ μὲν ἐξῆσθε,
Aristo temporibus fuit. Sophocl. σὺ ϛ αὐτὸ καὶ ὁ μὲν ἐ ἐλθὸς ὧν
ὁ σαι, id est, nostra ætate. Item per, νῦν ἐς ἀχμὴν. Item ad. cir-
in, νῦ εἰσὶν κατ' ὀξεῖας γωνίας, ad angulos acutos quatere, A-
otot. ϛ φορὰν. Theophrast. histor. lib. 1. cap. 11. καὶ τὸν ὀχετὸν, cir-
aquæ ductum. Et voluntatem, καὶ ϛ βάσιν, è voluntate Dei.
m pro, Aristotel. de mundo, καὶ τῶν σοὶ ταῦτα ἐμοὶ σπεῖται, pro
rum rerum similitudine, vel à similitudine, Plato 1. de Re-
ba. καὶ τὴν τύχην κυβερνήτην καλεῖται, ab arte gubernator vo-
tur. Chrysosto. τὰ καὶ ϛ ὁμοίως λέγειν, ἀεὶ τὸ φορέματος, de re
o vitibus differere. καὶ τῶν ἀγορᾶς, in foro, Demosthen. καὶ ἀ-
ὸ ὡμὸν haud secus ac Æneas verso. καὶ πάσαν αἰτίαν, qualibet
causa. μείζονα ἢ κατ' ἀμφίπολον ἐδ ποιῆσεν ὑμᾶς, maiora bene-
ia vobis quam pro Amphipoli factutum, Demosthen. κατ'
φωνὴν, vtrunique, vtrobique, coniunctim. καὶ ἀθρᾳ, viritim, sin-
latim, id est, μὲ ἀθρόοις, Demosthen. κατ' ἀνδρα τὰς αὐλικὰς
ρεὰς ἐπέτρεπε, viritim aulicis largitiones pollicitus est,
utarch. in Galba. καὶ ὃ ἡ κατ' ἀνδρα γίγνεται γεωλόφη, quantum iu-
nis præstare possis, Euripid. καὶ κατ' αὐτοπτὸν, quæ facultatem
manam non exceduntκαὶ τὸν ἀξίαν, pro merito. ὁ κατ' αὐ-
, virtute præditus. κατ' αὐτὸ, eodem tempore, Plato libro 1.
Repub. καθὸν καὶ ἐς κατ' αὐτὸ τοῦτο ὁ ἀμαρτάνει, medicum vo-
s quatenus peccat? &c. id est, πότε ὅταν ἀμαρτάνῃ, vt ibid. mox.
ὰ αὐτὸ τοῦτο, ob id ipsum. Demosthen. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο, non coit,
on coalescit. δύο καὶ αὐτὰ, duo ab illis distincta. καὶ αὐτὰ, eo-
em modo. καὶ τὸ βαδίζειν τὸν ἐπτίσεον, qua continens. καὶ τῶν
πτείων, regiæ potestati respondet, Aristotel. libro 5. Politic.
βιζάζει, per libros fungitur. κατὰ βορέα ὀρικὸς, id est, κατὰ
φορέματος τοῦ βορέου, Thucydid. Aquilonis obnoxius, Valla.
κατὰ βαθμὸν, paulatim. sensim. Κατὰ pro quantum: vt cum di-
itur quantum spectat, quod attinet ad. Sic apud Herodot. in
lio. κατὰ ϛ τὸν μεφιάρεω τοῦ μαντεῖου ὑπόκρισιν, ὡς ἔγω οἴπεῖε ὄ, ὃ,
c. Sic ad Corinth. 2. cap. 11. κατὰ ἀτιμίαν λέγω. τοιοῦτα κατὰ τὸν

γάλεω, hæc sunt quæ ad Galbam attinent, Plutarch. in Galba.
καὶ γλῶ, & καὶ διάλεκτος, ex propinquate, & ex testamento
vel tabulis petere, Bud. Comment. καὶ γλῶ τετιέσθαι ἀπὸ τινος,
Thucydid. κατὰ μέρος, inea quidem sententia, Hermogen. ὅλο
ὄλου δὲ, ὑπόκειται ὁ ἐπαίνος, mentionem est quod in laude fecit
mentionem, Herodot. καὶ γνώμην, propria sponte. μείζων καὶ διάνοια,
maiora quam quæ lachrymis ostendantur, Thucydid. καὶ
δύμασιν καὶ τύχῃσι τισι, forte fortuna. τὸ καὶ διάφορον, Lucianus.
κατὰ δύο, in hunc modum. καὶ δεύτερον, secundo loco, Hermoge.
ἢ μὴν ὁδὸς εἰ ποιεῖ ὧδε ἔχουσαν, καὶ δι' ἀνεπιχειρήτου ἐφόδου ἐς μὲν τὴ
πανταχοῦσιν ἢ χειλίων, ὑπαίθρις εἰς κατὰ δυμοδέκας, id est, ἐὰν δὲ τὰ
ὁ ὁμοδὸν κατὰ διαμὸν ἐ χαρὸν τὰ πανυκτὸν, in bellicis rebus Dio-
medis fuit æmulus, Philostrat. κατὰ ὁ ὑμιαν, pro viribus. Pla-
to Epistola 6. dicit, κατὰ ὁ ὑμιαν οἷς εἰσὶν ὅτι πλεῖσται, &c. pro
viribus quam fæpiſſime fieri poteſt. κατὰ δύο, bini. Plato in
Epist. τοῦτο τῶν ὀπτικῶν πάντες ὁμῶς πρὸς ὄντας ἀναγκάσει χρῆ
μᾶλιστα μὲν ἀθρόους, εἰ ϛ μὴ, κατὰ δύο καὶ. Καθ ἑαυτὸν, seorsum,
per se, ex seipso, aliis exceptis, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀγαθὸν. singulare
genius. καθ' ἕκαστον ἡμῖν πολιτῶν, Thucydid. ἕνα καθ' ἕκαστον, sin-
gula alias Idem. καθ' ἕκαστον γνώτω, singulatim cognoscite. καθ'
ἑκάστους ἐς σύμπαντας ἐνθυμεῖσθαι, & singuli & vniuersi cogitare,
Thucydid. & alio loco, πᾶς τι ξύμπασι ἢ καθ' ἕκαστον, omnibus
& singulis. κατ' ἐκεῖνο τοῦ χαμεῦ, seu κατ' ἐκεῖνο τοῦ χαμεῦ, Phryni.
ὁ κατὰ τὸν ἐκεῖνος, illis oppolitus. Thucyd. κατ' ἐκεῖνον αἴσχιος ὤζε-
γε, vicenos viros educo, Idem. πάντ' ἐμὲ, κατὰ τοῦτο, Paulus ad
Rom. c. 1. οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ σφέρομαι ἡ μὲν τοῖς ἐς βίβλον διαγλύφου-
σιν, id est, ἡ μὲ σφέρομαι εἰμὶ. Et pro τὸ ϛ κατ' ἐμὲ ἐκείνου τὸ σ'
ἀμέτερον, id est, ἐμοῖς, Galen. τὸ σὸ ἐμὸν. Sic & κατὰ τοῦ θεοῦ Gregorius dixit pro Deo. Κατ' ἐμὲ, ϛ viribus meis, & pro facultatibus. Synclius, οὐ ϛ κατ' ἐμαυτὸν ἐῇ τὸν λόγον ἐλογχίζομεν τοῦ σοφίσματος, consentaneum mihi & pro facultatibus meis. Lucian. οὐ κατ' ἐμὲ αἰτιαγοριῶ τοῦτο αὐτοῖς. Κατ' ἐμὲ, pro me, quantum in me eſt, pro virili. Item κατ' ἐμὲ, vt mea fert opinio, Herodot. Item pro mea forte & conditione, in Epigrammat. οἱ κατ' ἐμὲ, mei æquales, Xenoph. κατ' ἐμὲ ἐῷ, mearum eſt virium, Budæus in Epiſtol. prioribus. κατ' ἐμὲ ἐ ἀλλοις ἐσὴν, per me illustris eris, Euripid. κατ' ἐμαυτὸν ἐμοχλίμων, Hom. id eſt, κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ σώμαν, pro viribus meis. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, quantum in me ſitum, quod in me poſitum, quod ad me attiner, pro virili, τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν ἐμὸν, Synes. κατ' ἐμαυτὸν λίγοις μεί-
ζοις λέγω, verba maiora me, id eſt, meo captu, vel quam me decant. κατὰ τὸν ἐμὸν, mea ſententia, meo iudicio. κατ' ἐμὸν τρόπον χαρὶς, Ariſtoph. κατὰ τὸν ἐμπολιτεύσας, pro dignitate nauigantium. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, ſigillatim omnia, Xenophon. κατ' ὀνματὸν ὀνματοῦ πρόβατα, per ſingulos annos vadit, cap. 6. lib. 1. Reg. κατὰ τὸ ὀξὺς, deinceps. κατ' ὀξύλμον, per excellentiam. κατ' ἔτος, in ſingulis verſibus, Ariſtophan. κατὰ ὀπταετὸς ἔτη, fermè nongenti anni. ὅσῳ κατ' ἐμὲ ὁ, vt temporibus noſtris, hoc ſeculo dunt axat, quantum hæc ætas efficere poteſt. κατὰ θεὸν, ſubito, ex inſperato, diuinitus, Ariſtophan. in Equitibus. ὅσοσ' χρῆται ἄπαρ κατὰ θεὸν εἰς ἀγορὰς, Interp. ἀμέρους ἡ ὄψιφοιτ.
κατὰ τοῦ ὁμοῦ, tempore, vulgò ἐ point ϛ de bonne fortune.
κατὰ θεὸν, Dei exemplo, Dei in morem, Dei nutu. κατὰ θεοὺ τ-
κειες, Dei nutu venis, Herodot. κατὰ θεὸν εἰσὶ, Euripid. Deo in-
fanti, id eſt, Dei impulſu. κατὰ θεὸν interdum ſic dicitur, vt κα-
τὰ τύχην ἡ κατὰ ὁ μοῖρα, inſtinctu diuino, diuinitus. Plato in
Euthyd. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔ τύχαι καὶ ὑμῶν. κατὰ θυσὸν, pro ani-
mi ſententia ſi liad. Δ. Κατ' ἰθὺν, ſeorſim, ſecretò, priuatim, ſe-
motis arbitris. κατὰ ἰσία φίλοτητα, per vela ferturin Epigramm.
κατ' ἰχνῶ καθικνοῦσθαι, Budæus in Epiſtolis prioribus. Κατὰ
κάθετον, ad perpendiculum, ad lineam Cicer. κατὰ τὸ κοινωνικὸν, communiter, communi af-
ſenſu, Demoſthen. κατὰ κμεῖς, opportunè, commodum. κατὰ
κόσμον, decorè Cicer. κατὰ κράτος ἑλεῖν, funditus excidit. καὶ κα-
χος, vicatim, pagatim. κατὰ λέξιν, ad verbum. κατὰ λόγον, recte:
item pro rata parte, pro proportione. Ariſtot. in hiſt. Anim.
ἡ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μείζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. ἢ
κατὰ λόγον ἀξιοκάθ', tantulus exercitus, Thucydid. κατὰ λόγον
ἐς δίκη τὸ δίκαιον, probabili & iuſta de cauſa veni. Plato Epiſt. 7.
κατὰ μὲ τοιοῦτος ἐσμὲν veneficio læſiti, Herodot. κατὰ μέγεθος
pro magnitudinis proportione, Gaza κατὰ μὴ, δὲ. κατὰ μὲν δὴ, ſi-
tum, tum, hinc, illinc. κατὰ μέρος, partim, particulatim, vel ſin-
gulatim. κατὰ μέρη ἀδικεῖ τὸν τοιοῦτον καταμηνύσαντα, Plato di-
cit. de Republic. huiuſmodi ſcelera figillatim patrare. Item
κατὰ μέρος, per vices, Demoſthen. κατὰ τὸν μέρος, per ſe, Plato
Epiſtola ſeptima. κατὰ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ κατασπάσω σου τοὺς, ce-
δεῖσθι πάσσεια. κατὰ μεσημβρίαν πορεύου, vade meridiem verſus, ad
meridiem, cap. 8. Actorum Apoſtol. κατὰ μῆνα, ſingulis men-
ſibus, tempore menſtruo, Demoſthen. dicitur & κατὰ μῆνας,
apud Platonem. κατὰ μὲν, ſigillatim. κατὰ μικρὸν, paulatim, pau-
liſper, leniter, ſenſim, aliquantulum, modicè. Κατὰ μικρὸν τοῦ,
minus atque minus, id eſt, ὀλίγου δεῖν σφαλῆναι, ἢ κατ' ὀλίγον
ἐρεῖν. cui contrarium κατὰ μικρὸν ὑπομένειν, magis atque ma-

gis, id est, ἀπὸ πλοίου ἐφίεσθαι, κατὰ μοῖραν, naturæ sponte concedere, secundum fatum, siue (vt Virgilius) vt decuit, tritè. κατὰ τὰ μυγόντα, temporibus Mygdonis, Philostrat. κατὰ τὸν νεωτερικὸν τῶν πλείω ἐληφότα, plura arma quàm pro numero cæterorum capta sunt, Thucydid. κατὰ πάντα ἔλκη, adiit naues, Homer. κατὰ νοῦν, pro animi sententia. Plato, κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν, pro mea voluntate. κατὰ νότου, à tergo. Κατ' οἶκον, singulis familiis, domesticatim, per singulas domos. dicitur etiam κατ' οἴκους. ὡς τοὺς κατὰ οὐρανὸν οἴκους, in Vitellij seditionibus, Plutarch. κατ' ὀλίγον, paulatim, pene, minutatim, sensim, ἡσυχῇ. dicitur & ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον, pro eodem à Philone. κατ' ὀλίγον, seorsum alij ab aliis, in paucis, Hermogen. κατ' ὄρνιν, in mentibus. κατὰ ὄρνιθα, pro κατὰ τὴν ὄρνιν, de montibus, Homer. κατ' οὐδὲν ὀδὸν ἐπὶ σφῶϊ, nequaquam certò scire, Lucianus de Luctu. κατ' οὐρὴν, posteremò, à tergo. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν, dicere in conspectu & in faciem, ob oculos. κατ' ὀφθαλμοὺς σκοπεῖν, tibi coram verba facit, Aristophan. Κατὰ πάντα, in omnibus, Demosthe. κατὰ πάντα τετυχηκέναι, prorsus exhaustis, Thucydides. κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum nostrorum memoria. κατὰ πλῆθος δυδύο μοῖσαι ἦ κατὰ ἄνδρα, vniuersi & singuli viri erant probatissimi, Philostrat. κατὰ πόδας, per vestigia, Xenophon. ὀφεστὼ οὐ κατὰ πόδας ἀλλ' ἐν ὤμοις, non venandus vestigijs eius insistendo, vt lepus. κατὰ πόλιν, in vrbe: sic exponitur capite vicesimo quarto Æ ctorum Apostolicorum. & rectè meo iudicio. τὰ κατὰ τὴν πόλιν, Isocrates, quæ in vrbe aguntur, quæ ad ciuitatis statum pertinent: sic Mosellan. ὁ τὰς κατὰ τὴν πόλιν αὐτοῦ, in iis quæ pertinent ad vrbem ipsam, Demosthen. κατὰ πόλεις, ἢ κατ' ἔθνη, oppidatim, Idem. κατὰ πόλεις διὼξ ὄρυσσε, id est, ὄρυσσε ἢ πόλεις εἰς τὴν ἐλαίαν πόλιν, Thucydid. κατὰ πολλὰ, frequenter, Demosthen. κατὰ πολλοὺς τρόπους, multis modis, multis de causis, Idem. κατὰ ποταμὸν, secundo flumine. Κατὰ πολὺ, idem quod σφῷ πολὺ, admodum, valde, permultum. κῆ σοφώτατος, in facie, palàm, in conspectu omnium. Κατὰ πρῶτον λόγον, primaria ratione & causa, & per seve κατὰ δεύτερον λόγον, secundaria & per accidens, Alexander Aphrod. in primo Problem. Κατὰ πρόφασιν, consultò. Κατὰ ῥᾶστα, Plutarc. κατὰ σὲ, vt tu, qualis tu, Lucian. κατὰ σὲ γε μὲν εἰσὶ, hæc te non decent, Idem. πρὸς κρείσσονα δ' ἢ κατὰ σὲ θεὸν λόγον, à Theologo multo quàm tu fis melliore. Nazanzen. in Oratione. κατὰ σμικρὸ, idem quòd κατὰ μικρὸν. Plato primo de Republica. κατὰ σπουδὴν, celeriter, festinanter. κατὰ σταγόνα, guttatim, Alexander Aphrodis. κατὰ στόμα, transfatè, pro in initio. κατὰ τὸ στόμα ἀφ' ἑαυτοῦ, id est, ἀπὸ τοῦ στόματος, Aristophanes. Κατὰ στόχον κάθημαι, ἢ οὐ στόχαζε, Thucyd. recta serie peregrinari, non alternante situ. Κατὰ συμβεβηκὸς, per accidens, οὐ μὴ δὲ ἴσχειν λόγον, οὐ σωθῆναι τὸ σῶμα, ex conuentu adfuerunt, Herodot. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς, per immolationes. κατὰ σφῆ, pro αὐτῆ, Hesiodus. κατὰ δὴ σφι κελαινὸν ἄμυξε πεδίελ' ἔσχε, ab ipsis ater sanguis in terram fundebatur.

Κατὰ τὰ αὐτὰ, Atticè dicitur, pro κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. κατὰ ταὐτὰ, pariter, itidem, Plato de Legibus. ἕνα κατὰ ταὐτὰ ὑμῖν ᾖ σοφιστὴς ὅτου, datur eum obsides, singulis talentis in singula capita obsidum taxatis, Thucyd. κατὰ τὰχ Θ', confestim. κατὰ τέρατα βαδίζειν ἔμῤῥεθεν, id sito cinere reperiri, Plutar. in Romulo. κατὰ τὴν ὑποκρισιν σοφὸν, affabrè factus, Lucian. κατὰ τὸ εἰκὸς, meo sententia: quod & plena oratione effertur κατὰ τὸ εἰκὸς δέζειν, Plato. κατὰ τὸ, quadantenus, propter quid, quamobrem, Aristophan. Κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, id est, libro septimo. κατὰ τόπους, pro conditione locorum. item singulis locis, capite vigesimo quarto Euangelij Matthæi. κατὰ τοῦτο, ea gratia. κατὰ τρεῖς περιστάλαξεν, terni adiungebant se, Plutarchus in Galba. Κατὰ τρόπον, commodè, decenter. Plato in Hippia maiore, ἐγὼ δὲ ἡδέως τῷ ὄντι φαίνομαι πεφευγὼς τὸ ἐν ἐλέγχῳ κατὰ τρόπον ἀποφαίνεσθαι. κατὰ τύχην, id est, κῆ τύχῃς, casu quodam. οἱ κατὰ τύχης ποιηταὶ, vestrates poetæ. κατὰ τῶν ὑπαίθρων νοῆσαι, pro modo facultatum. οἱ κατ' ὐδὲν ἄξιοι νόμοι, leges quę sunt circa excessum, Aristoteles quinto Politicorum. κατὰ ὑπήκοον φωνὴ, quemadmodum à principio sponderat, Herodot. Κατὰ φυλὰς, tributim. κατὰ φῦλ' ἐπιπλεῖν, in luce faciebant, Xenophon. κατὰ χεῖρ' ὕδωρ, cum manuum lotionem vocabant quæ ante cœnam fiebat, sicut post cœnam τὴν ἀπὸ χειρῶν νίψιν. vide Erasmum in Chiliadibus. κατὰ χθονὸς ὀμματα στῆσαι, Homer. Iliad. γ, in terram figens oculos, humi oculos defigens. κατὰ χώρην. vide χώρα. κατὰ, secundùm, vel in, deest interdum, Gaza lib. 4. Κατὰ in compositione subiectionem quandoque significat, vt κατιδιωᾶν Θ, obnoxius simulachris. Habitudinem quoque affert, vt καταδουλῶ, καταβροῦς. Interdum maiorem significationem. κατασπᾶν, καταδῦναι. & καταμανθάνω, id est, perdisco. Κατὰ vt in Κατάβασις, id est ὑπὸ, sub. Nonnunquam in malam partem accipitur, κατάφευγε. Quum postpositum mutat accentum, vt πάσασαν νάτα, sicut & aliæ Præpositiones dissyllabæ, præter διὰ, ne Accusatiuus à ζεὺς esse videatur.

Κᾶτα, pro ἠ εἶτα, & deinde. Item κᾶτα ἱστορήσατε, σιωΠᾶσα Θ', vt scribit Chrysoloras, pro ita ne.

Κατάζα, pro κατάδηλα. Aristophan. in Vesp. κατάζα, κατάζα, βᾶτε, κατάβητε. Κᾶ τὸ τὸ κατάζα τοῦτο πολυσὲ δὴ πάνυ ὀξυπαγὲς. Interp. notat morem iudicum, qui κατάζα dicere consueuerant τὸν κλοπὴν ἢ τινῶσιν τοὺς λόγους.

Κατεβάλλω κατ' ἐμοῦ Θ', Aristophan. κᾶτα τὸ τὸν τόδε ἐ'χειν.

Κατεβάλμος, ὁ, lescensus.

Κατέβη, ἡ, descendo, regrediot, deuenio, subsideo. κατεβάσεις ἡ σκιρὰς, Demosth. ei opponitur κατεβαίνειν. κατεβὰς Θ', descendentibus ἢ. κατεβὰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, κατὰ τὸν, Homer. κατεβάτω, delecto capite 27. Euangelij Matthæi. πάντα ἐκεῖσε τὰ χρήσιμα κατεβάτω, Chrysostomus. ὁ orando Deum, omnia illine bona esse deriuata. κατεβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου, Xenophon. ὁ πεῖνα κατεβαίνει ἐπὶ κατὰ τὸν, Homer. Idem in Necya, ἡ ἄξιλα ἔτο ὀρεσσὶ δὴ ἄφορα κατεβαίνομα εἰς κάλιμνα κηράτ. μετεβαίνω ἀπὸ τοῦ δίκαι, de iuggesto seu tribunali descendens, Demosthen. κατεβατέον, descendere oportet, Plato.

Κατεβάλλομαι, fundamenta iacio, primordia cõstituo: vt νεῶν γε ναυπηγίας ἀρχὰς κατεβαλόμην Θ', Plato. κατεβαλόμην λόγον, sentiæ fundamenta iacio. Aristot. lib. de mundo. κατεβάλετο ἐλιόβαλον, construit bibliothecã, capite secundo libri secũdi Machabæor. ὃς Budæus in Epistolis posterioribus. Pro fodo: & transfatè, Gregor. ὁ μεγὰλ θεοῦ βουλὴ, ἡ σοφρονισμὸν πάντα κατεβάλετα τῆθ' οἰκουμένου τὰς ὑπαθύσεις, materiam & ornamenta rerum præstruit, & quasi fundamenta iacit. κατεβάλλομαι θεμέλιον, iacientes fundamentum. Paulus capite sexto Hebræos. κατεβάλλεται φοβερὰ τοῦ πάλαι λόγου, ad ipsa ratio iacit, id est, ſtruitur, Aristotel. Rhetoricis. κατεβάλλεται σοφὸς ἐν ψυχρῷ, locis frigidis triticum committitur, Theophrastus. de cauſis plantarum. nam κατεβάλλειν & καταβάλλεσθαι proprie dicitur, pro iacere semina. Chrysostomus ad Roman. 6. μᾶσπιον τὴν κατεβάλλεται λόγον. Κατεβάλλεσθαι etiam est οἱ & ρ. ne nobiri auſpicarique. Idem Theophraſtus in 1. de Cauſ. ἐν ὑγρῷ δὲ χώρᾳ, ἐὰν μὴ οὕτω καθάπερ ἡ τύχη τοῖς κατὰ γῆς, ἀλλ' ἅπαντ' ἀόρατα κατεβάλλεται σωτικὰ εἰ ἑτέρου ἕτερα ὄντα. Chrysostomus capite 1. ad Ephesios, φανὴν τὸν κόσμου καὶ ὑδῶν, antequam mundi iacta eſſent fundamenta & primordia. Themiſtius in 6. Phyſicõn, τὰ τὰ θεμέλια κατέβαλεν, ἡ οἰκεῖα, cùm iaciebantur fundamenta. Idem κατεβάλλεσθαι vtur ſumpſiſſe pro moliri & ab integro texere, quasi quædamelementa ordiri, in exordio Poſter. analyt. τὸ ἡ σμικρὰ ἀρχὴ, παρὰ χρείαν ὁλοκλήρος κατεβάλεσθαι φαίνεται, ὃ μὴ τὸ Α θέμελ βουλομένῳ μετακινεῖν τὸν φιλίου, ὃ τὰ θεμελ φίτο τὸ, πόδες ἀμείνω πεπίστει. Plutarchus. ζῶλον τὸ τῶν Στοικῶν ἦθος κατεβάλλοιθ', id est, ὁ σφῷ ἐφύτευε, author & conditor. κεῖσθαι τὸ τῶν ὄρων δίχης, ἁ ὑπερνα glorin excidit, Nazanzenus. κατεβάλλεσθαι, abiectus, ſeu deiectus. vt κατεβάλλεται φρόνημα, ſpiritus abiecti & detuniti. κατεβάλλεσθαι παθήματα, ariſtoteles octauo Politicorum. Arctinus, diſciplinæ quasximus.

Κατεβάλλω, deiicio, abiicio, negligo, καθαιρῶ, deſtruo, diuino primo, proſterno, κατατίθεμαι, mãdo, ſi ſcribas. ἐκεῖσε πόλεμον κατέλευ, id eſt, victimas proſternere & interficere. κατεβάλλεις πετο & ἐκ ἔβαλο, ſterno. Polybius in 5. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ κατέβαλον. Plutarchus in Cimone, Καὶ τὰ πόλεμον τὰ γηλείου ἐξεκλείσθαι, πατάξαι τῶν τὰς ὄνειρ ἡ κατέβαλεν. Xenophon, ἡ ὃν ἐλάττους, ἡ πολλοὶ αὐτῶν κατέβαλον, pro demitto & facio. Plutarchus, κατεβάλλει ἐαυτὸν ἀπὸ τῆς σωμηνὰ ἡλιοῦ, vnum neglectorum & deſpicabilium. κατεβάλλεται σκίασμα, caſulum denem, depono & relinquo, Ariſtophan. κατεβάλλεται ἀσχολίας τὸ σφῷ τὰς, prophetas ignominia notabo, Nazenus. Eſt etiam ſolito & pendeo, ὀκτὼ, κατὰ πόδας ἐντὸς κατεβάλλεται κατεβαὰς, menſtruas penſiones vectigalium uere, Demoſthenes. καταβάλλω τὸ ἀργύριον, numero pecuniã. κατεβάλλω σοι ἀβραχίων τῆθ' ὀργῆσαι, pro vuis tibi dracmã impono, Philoſtrat. in Heroicis. κατεβάλλειν τὰ ὀπτήσιμα, ſolere, Lucianus. εἰ μὴν τὰ κατὰ κτίσας εἰς κερτίους κατέβαλον, quum viginti talentis Corinthios mulctaſſet, Plutarchus Themiſtocle. Idem in Camillo, χιλιάδας κατεβαλὼν χρυσοῦ, auri mille libras pendere. Eraſmus dependere exponit. κατεβάλλω εἰ μισθὸν, in nihili redigo, Heſiodus in Theogonia. καταβάλλει δὲ πίνων, pro εἰς πότον dixit, deiicit in potum. κατεβάλλειν εἰς φθόνον τινὰ, Plato. ἡμᾶς εἰς φθόνον καταβαλεῖν, bis metum inieceruit. κατεβάλλειν εἰς φθόνον τινὰ, ἡ ὄκνον, inuidiã ſubiicere & difficultati, Platoni I pſtola ſeptima. κατεβάλλειν τὰ γὰ τὰ ἀνίρυτα, terræ mandare ſemina, Aphthon. Hinc καταβολὴ, ſementis, ἡ σπορὰ. Baſil. λαὶ δὲ βλώσκειν ὑφ' ὁ γεωργὸς τὰ σπερματα κατεβαλὼν μετὰ φρενῶν ἀφειμένων. Chryſoſtomus in 1. ad Corinthios 15. ἵνα σπειρόμενα τὰ σώματα τὰ σπόρα τὰ σπόρα. Dicitur etiam voce paſſiua κατεβάλλομαι pro eodem. κατεβάλλεται τὰ σπόρα τῆ σπορᾷ, commeatum exercitui comportet, Herodot.

Κατεβάπτειν τρίχας, crines inficere, Baſil. in Epiſt.

Κατ-

Κα… …πιέζω, ῶ, σω, π. ικα, &
Κα… …πτω, demergo, obruo, opprimo, suffoco, Actiuu. Ac-
…tuo.
Κα… …πτὸς ὁ, ἡ, ὀ, submersor, vt ita dicam.
Κα… …ύω, degrauo, pessum premo.
Κα… …μαίνω, onero, grauo.
Κα… …ατος, ὁ, ἡ, descensus. Lucæ capite 19. ἐφ' τῇ καταβάσει τοῦ
…ους.
Κα… …κτης, ὁ, descensor, decliuis. Hesychius. Κατὰ τοῦ ἀμφοτέρου ὑπο-
…ρεί.
Κα… …κωλος, ἡ, nutricum cantilenæ, παρὰ τὸ καθυσυσθαι ὑπὸ τῶν, Au-
…ctum. lib. 14. compos. ex βεκκὸς seu βακκάω. vnde apud He-
…sych καττυσμὸς, κατασμικρυνει, i. sopiunt nutricum more quæ
…utilensi puerulos sopiunt.
Κα… …ύνημι, ῶμι, affirmo, Plut.
Κα… …λαμυδόω, segniter, dissolute, Aristoph. in Plut. Καταζω-
…ὶ ὑπὸ σφοδρότητος ἡμᾶς Καφισιτικῶς μᾶλλον κατακλίνει καὶ ἀμυ-
…. Interp. ἐκφαύλως ἢ πυφρικῶς. vide βλαξ & καταλαμυδᾶν.
Κα… …ζόω, sum onustus. Hesiod. ὄφρ' ἡμῖν καταζόμενοι καταζεύξωσιν, vel
…ibus oues sunt onustæ grauesque à βρίθω.
Κα… …ωθῶ, comestus, abiumptus.
Κα… …ικὸς, ἡ, ὀν, saucij.
Κα… …ύω, supero, vinco : item vrgeor, opprimor, Depon.
Κα… …ίζω τὰ ἀπ' ἐκείνου, ab illo opprimitur, Plutarchus in
…eso.
Κα… …βαίνω, ῶ, σομαι, σ. ακα, descendere iubeo, demitto, subdui-
…Actiu. Accusat. κ' μικρὸν καταβιάζετε τὴν πόλιν σφῶν τὴν δυ-
…σαν, sensim ad eram maritimam deducit ciuitatem. Plu-
…chus in Themistocle. καταβιάζει τὸ ὄρθιον εἰς τὸ πλάτος ἡ περί-
…ρεια τοῖς ὀδοῦσιν, diluculò armatos deduxit, & loco cam-
…tri in aciem disposuit, id est, in ima montis duxit. κατα-
…ίζω τὰ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παιδία· ἀεὶ τὰ τέχνη ἄβατα πάντα ἡ
…ατακίνησις, à præceptore pueros circa mœnia cauta deam-
…ndi atque ese exercendi produci, id est, deduci, Plutarc.
…Camillo. καταβιβάζω δὲ ἄχρι τοῦ ὑπνῶσαι τὰ ἐμβίωτα, ad tertias de-
…ctum, id est, quod decreuit & imminutum est ad tertiam
…tem, Diosc. l. 4. Matth. cap. 11. ὕδωρ τὸ ἐφ' ἑσπέρᾳ ὑφοδεῖται, εἶτα ἐπ-
…καταβιβάζεται, vsque ad inferos deprimetur.
Κα… …ίβασις, ως, exedo, deuoro : vnde καταβρώσεις, apud Apollonij,
…ίς, ἡ, στραφαγών.
Κα… …ίω, vitæ à καταζάω, ὦ, quod est vitam transigo, vel vitam ad
…tum perduco. Herod. & Plut.
Κα… …άω, vitam agere.
Κα… …ασις, vita defunctius, Plutar. in Lycurgo.
Κα… …ιστος, η, ον, tentis victus, repressio vitæ.
Κα… …ακαλλωπ. ίσκω, π. ίσκα, torpeo, inutilis sum, Neutrum Ab-
…. vnde καταβλακωμένος, stupidus, Greg. σοὶ θεολογίας τὸ ἡ
…τοῦ σφόμματα τὸ ἀνοικτὸν ἀβλεπτεῖν, πάντως ἀβλώσεται ἡ ἀνθρωπ-
…ία πᾶς καταβλακωμένος ἢ κατὰ ὄψιν, ἀκρὰ ἢ τὰς πίστεις ὑλη-
…ς ἢ φιλοθέους, id est, supinis & in mollitiem inertiamque
…usis. Sozomenus scribit Constantinum τὰς διαλήσεις ἢ τὰς κα-
…βλακωμένας μᾶλλον ἐκκεντεῖν, quas ante eum nemo pro-
…buerat. Id non de concubinatu, sed de incestis nuptiis acci-
…endum tradit maximus Iurisconsultus Cuiacius Observ.
…8. cap. 27. hinc καταβλακωμένως. Dicitur & καταβλακεῖν,
…ἀνθρωπεῖν, βαπτικὸν ἐμβύσιος apud Hippocr. καταβλακώδη ναῦν scri-
…m, id est, ἀργοτονηρόν.
Κα… …άπτω, lædo, euerto, Nazanz. in Orat. Accusat.
Κα… …ύω, Hesych. & καταπίπτει, deglutit.
Κα… …ύω, despicio. καταβλέπειν εἰς τὴν γῆν, despicere in terram,
…καβλέπειν εἰς τὴν ὕλην, Pollux.
Κα… …ύω, fundatus, Budæus in Epistolis posterioribus : à κατα-
…βολὴ, ῆς.
Κα… …ίζω, παῦλα, in scena, quibus fabulæ argumentum de-
…ctum proponebatur, ὑπόστασις, ἡ πᾶσα ἔχουσα γραφὴ τῇ
…ᾷ τῆς δραματικῶν ποιητῶν ἐστι, Pollux libro 4. κατάβλησις apud
…ppocrat. Galenus exponit καβλάκωσις δὲ ἐστιν ἀσθένεια ἐξαίνις τῶ
…ῶν ἢ τῶν ὑποπιπτόντων, ἐπεὶ τὸ κατὰ πάντων ὀξυῶν ἐστὶ καβλάκωμα : a-
…d Hippocr. inquam in lib. de articul. vbi dicit ξυνάψαι δὲ ἰσχίον
…ὸν ἰσχίον ἢ κνημίδιον, κάπειτα ἀεὶ τὸ μέσον φύσιν κατὰ ἡσυχίην ἢ
…ακάβλησιν χρὴ ἐν ὡς ἀτρεμίῃ τὸ διεμὸ.
Κα… …λάω, Hesych. est μειόω.
Κα… …πτέω χρέων, & restituendum est debitum.
Κα… …πτέω, ῶ, ὀ, deiiciendi & prosternendi vim habens. apud
…enoph.
Κα… …ρέω, ῶμαι, pro βλωμᾶμαι, Theocr.
Κα… …ίσκω, καταπέχω, ὑποφεύγω, Hesychio percurro, seu decur-
…in, & subterfugio.
Κα… …ύω, vociferor, clamore prosequor, Plutarc. in L. ycurgo,
…τέθων τῇ ἀθυμίᾳ ων, contra Athenienses vociferabatur, Thu
…. καπτέθων αὐτὸ πολὺ φοβεῖ τὸν ὄχλον οἱ δημαγωγοὶ, in eum sunt
…ribuni plebis in concione vehementer inuecti, Plutarc. in Fa-
…bio. Est enim & καταβοᾶν, accusare, καταρρεῖν. Appianus in
Iber. ἰχθύοντας, οἱ χειμῶνες οὐκ ἐζεκαθαίρουν ἀφθόνως (legend. non παύ-
ρους, sed ἀφθόνους, vt in Annib. initio, vbi hæc eadem) καταβοῶν. καταβοᾶν αὐτὸ οἱ πλησιόχωροι, eum accusarunt Iacedæ-
moni, Plutar. in Themist. συνεπιτιμᾶν τῷ αὐτοκράτορι καταβοᾶν ἡγούμενοι πάντ', i. in eum omnes clamoribus ac tumultu iniuriæ-
xisse, Idem. καταβόησιν αὐτοῦ ἅπας ὁ πολίτης, cum ciuibus delaturum, i. accusaturum. expon. & imploro apud Plutar. καταβοᾶν τῆς Βακχιάδων· Καταβοᾶμαι, idem quod act. vox reclamo. Aristoph. partic. καταβοᾶσθαι (inquit Bud.) dicitur qui nimiâ clamore in inuidiam vocatur App. in 5. ciuil. vid. καταβοάομαι.
Κατα… …ῆγέω, & Κατάβασις, ἡ, clamor, reclamatio, querela, κατηγορία. καταβοᾶν ἠρξάμην querela aduersus nos, Thucyd. κατεβοᾶτο ἔτεροι τῶν ἐς λαικὰ ἀμεινόν, inuidiæ causa, qua apud Lacedæmonios flagrat, Idem. item ἀβοήθητος ἁ καταβοᾶσθαι ἀκλεὴς ὧν ὅσπερ ἠρξάμην.
Κατα… …ολὰς, ramus, Hesych.
Κατα… …ολὴ, ῆς, ἡ, constitutio, successio, solutio. Aristot. 2. Oec. n. αἱ κατὰ σοὶ τῷ θεσσαδ ῶν, prouentuum repræsentationes & pensiones, Demosth. κατὰ Νικίου, ἀλλ' αὐτὸν καταβολὰς καὶ τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, pendere pensiones, ἐκ τοῖς τ ῶν μὲν καταβολῆς, in numerandis seu soluendis tributis, Chrysostom. de officio Episcopi. Item fundamentum, structura, & molitio : à καταβάλλω μαι. vnde apud Ioannem 17 & Paul. ad Ephes. cap. 1. ἀφ' καταβολῆς κόσμου, iante iacta fundamenta mundi, ante molitionem mundi, alij constitutionem transferunt. Eram. adnotat cap. 13. Euang. Matth. hoc nomen esse dictum à deiiciendo, videlicet quum in imo iacitur fundamentum. Præterea accessio & impetus febrisiá καταβάλλω, propendo. καταβολὴ πυρετῶν, febris accessio, Demosth. καταβολὴ τῆς συμπτῶσεως, accessiones febrium, Galen. quæ & εἴσοδοι ἁ τῆς συμπτῶσ, eidem paulo post dicuntur. Apud Platonem in Hippia minore, εἰσὶν οὖν τοῦ τοιούτου ὀλιγάκις μοι τούτων, ἡ πλησμονὴ ἀεὶ τούτου ἐνοχὴ διὰ τὸ μὴ εὐδίως, inuit, ἡ ὧν τῇ παχύτητι μᾶλλον καταβολὴ ἀεὶ ἐπιλύθε, in præsenti verò res mihi redit ad quædam veluti circuitum alternantis opinionis, & rursus reijcit & refricat morbum animi addubitantis & hæsitantis. Sic Aristot. Meteorol. 1. ἕως ἂν ἐλθῇ σημεῖον ἡ καταβολὴ τῆς ἐξεώδου τῆς αὐτῆς. Metaphora sumpta ab eorum similitudine, quibus ftatis diebus in orbem redeũtibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sint αἱ καταβολαὶ τῆς πλατεσίτου, τοῦ μὲν καταβολὴ apud Iosep. belli fundamentum, vt salutis & pacis μεταρρυθμὸς Cicero. ità pro calumnia in eo versu iambico, qui inter dicta & sententias Cleobuli sapientis habetur, ψεῦδ ἡς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, καταβολὴ σπέρματος, sementis, σπορᾶς, seminis emissio. 11. ca. ad Hebræ. πίστις ἡ αὐτὴ σαρὶ ἀσωμάτων καὶ καταβολὴ σπέρματος ἔπλασε. Sed interpretes non videntur considerare ἐπὶ ἡ γωνὶ σωματοῦσιν, sine quo opus inane. ἐκ καταβολῆς πονηρᾶς & ἀκαχαρίστου. Polyb. est & κατάρρυσις, Suid.
Κατα… …όλεος, ὁ, ἡ, ὀν, Iones ὁμόνυμος, Aquilonius, Aquiloni expositus. καταβόλιος ἐπὶκλ. domus Aquiloni expolita, Aristot. lib. 1. Œconomic.
Κατα… …ῶ, σω, depascere.
Κατα… …ίσκομαι, depasco.
Κατα… …ύχω, ῶ, ὀ, nutriens capillos, crinitus, cincinnatus, τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ κατακομιδῆ ὄφ, Suid.
Κατα… …άω, irrideo.
Κατα… …όμαι, clamore vincor, defatigor clamando. Aristophan. in Equit. πρὸ πάντων κεκράξομαί σου. Κλ. κατέδεισεμαι βοῶν σ'. Ἀλ. καταπεπλεχόμαι συνεχῶζων. Κατεβόσθαι etiam dicitur is qui clamore increpantium obruitur, ἡ τῆ καταβοώτου αὐτῆ. Gregor. Bosporio, ἵνα μὴ τὸ βαθὺ ἔγκοιλον, κατακεκινῆσθαι παρ' ὑμῶν, ἡ ἐξ ἅπαντος τῆ πλήθου κατακεκράγθαι. Κατεβοᾶτο σου significat etiam clamore auxilium tum implòro, quasi quirritando. Idem, μισεῖς καταβοᾶσθε τῶ λαῶ τὰ ἡμέραι ἐς τῷ θεῷ.
Κατα… …ῶ, σω, contrà præmiare, præmio defraudare, in capiẽdo brauio aliquem circumuenire. Item apud Dem of th. eum peragere, de actore. Sic alij adnotarunt. Ego hoc verbum sic positum inuenio apud Apostol. cap. 2. ad Coloss. Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων, vbi est βραβεύω ἐπὶ ἐξαπατῶ, aut θέλων παράλειπε, nisi pro οὐκ θέλει exponas) ὦ &c. vide Τα πεινοφροσύνη.
Κατα… …ίσκω, madefactus.
Κατα… …χέω, paulatim, Plato in Timæo.
Κατα… …ής, paulatim, membratim, minutatim, haud ita multò pòst.
Κατα… …ίζω, μι, ἄξω, σ. αχα, strigo, madefacio. Accusat.
Κατα… …ίσκω, μι, σω, σ. ικα, ingraneisco, item onustus sum.
Κατα… …άω, ῶ, stupefacio, tonitru terreo.

Καταβρυπάω, eruento, inquino.

Καταβρόχθω, deuoro: nam βράθω guttur est. καταβρόθισε: pro κατέπασας exponit Aristophanis Interpres, id est, comedisti & demisisti in stomachum. Lucianus. ὀπτωμένων κοπρώδεσι τοῖς κρεῶν. καταβρόχθειν, ex carne assa detrahens quippiam deuorauit.

Καταβρύχω, deuoro, in Epigr. idem quod καταβιβρώσκω.

Καταβρύκω, commando, comedo. Hippon. apud Athe. lib. 14. καταγὼς καταβρύκων.

Καταβρύχω, pro βρύχω de leone dictum.

Καταβρυωσέσκα.

Καταβρώσκω, seu καταβιβρώσκω, depasco, deuoro. Hyper. τὰ ὄντα καταβεβρωσκε.

Καταβυθίζω, demergo.

Καταβυρσόω, ῶσω, cerijs contego, Thucyd.

Καταγαῖον vel καταγεῖον, hypogeũ Vitruuio, ædificium quod non plano pede construitur, sed vt in substructionibus subterraneisque operibus.

Καταγαιῶ, ῶσω καταγάιος, ὁ. subterraneus. καταδομὰ πρὸς ὀφρὺς, cœnacula tristega. cap. 7. Genes.

Καταγγελεύς & καταγγελτής, qui aliquid annuntiat, quasi annuntiator. Actor. Apostolor. capite 17. ξένων δαιμόνων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Plutarchus in Apophthegm. οὐ σοῦ καταγγελτὴν ἔπεμψεν ἀρεὺς;

Καταγγέλλω, annuntio: vnde καταγγελία. καταγγέλλειν πόλεμον, indicere bellum. καταγγέλλω πόλεμον τῷ ἀδικοῦντι, indico bellum volupati, Gaza Senectut. καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς ἄλλοις, indicit bellum ferus, Plutarchus in Lycurg. Lysias, καὶ ἡ ἀρίστη πολεμον καταγγέλλουσα. Item accuso, defero: sic canon. ſ. concilij Sardin.

Καταγγέλτωρ πολιτικὸς χθονίος, id est, δήλως ἀπὸ μιμνησκόντων, hostibus proditi, Thucyd.

Καταγγίζειν εἰς αὐλεῖον, transuasare, in vas diffundere, καταγγίζειν εἰς ὕπερ κεφάλαιον, in alia vasa tran fundere. Ruel. lib. 5. Dios. cap. 22. vasa condere exponit. Ibidem tamen Marcel. in dolia diffundere.

Καταγεύω, subterraneus: vt apud Suid. ὁ ὑπόγαιος καὶ ἀγνοῶν.

Καταγλάκτια τὰ ἐπὶ γλάκτι apud Pollucem exprestis Lucret. inquiens, Subdola cum ridet placidi pellacia Ponti.

Καταγελαστικὸς apud Pollucem, non irridicule Cæsar, ridicule, καταγελάσιμος.

Καταγέλαστος, ὁ, ἡ, ἀ, ridiculus, qui est ludibrio. Aristoph. περὶ καταγέλαστος ἐστὶ. Plato in Apolog. καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖν. καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἀβροδίων γενόμενος, ab inimicis derisus, Plutarch. in Camillo. χορεῖας χορεῦσαι καταγελάστους, choreis ridiculis exercere. Idem in Lycurgo.

Καταγελάστως, ridicule. Æschin. καταγελάστως βιῶσαι, Xen.

Καταγελάω, irrideo, derideo, Actius. Genit. Xenoph. τῶν ποιημένων ταῦτα καταγελῶν, deridens eos, qui hæc facerent. Darius etiam iungitur. ὥσπερ καταγελῶ. Perſis illudo, eos irrideo, Herodot. πολλὰ τ' ἀγάλλεται καὶγέλαν, multo derisu simulachrum eius cauillatus est, idem Herodot.

Καταγελοίως, ſum ridiculus. καταγελοίμενος μῦθος, fabulæ quæ derident ur, Plato de Repub. lib. 1. idem in dialogo οὐκ οἶδας, Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελοῖόν μοι, ἴσως οὐδὲν ἀφέληκε.

Καταγέλως, ωτος, risus, irrisio, Xenoph. & Epictet. ἐγὼ δὲ οὐδὲν εἰς καταγέλωτα, factus sum in derisum, Aristop. ὥστε καταγέλων παρεσκευῶ τοῖς δημόταις ἢ τοῖς φίλοις ἐξηκέναι. Synes. ἐγὼν δὲ καταγέλωτα ἐπάνω non animo irridendi.

Καταγέμω, ſum plenus, Neutr. deficit ἔχω.

Καταγενθείς, τὴ γθίσει ικωθείς.

Καταγένται, pollinctores, Hesyc. qui inhumant mortuos: eos autem extra vrbem habitare ait.

Καταγήρα, deduxit. κατάγω.

Καταγηράσκω, senesco, veteraſco, consenesco. Neutrum absolut. Hesiodus. ὃν κακότητι βροτοὶ καταγηράσουσι. καταγήρασε, consenuit.

Καταγήρας, ως, ὁ, ἡ, consenescens, Aristoph.

Καταγηράω, pro καταγηράσκω, consecro, Herodot.

Καταγηρατίσαι, acinos eximere vel conterere, τὰ γίγαρτα βαλεῖν, ἢ θλῖψαι. & quia γίγαρτον etiam τὸ ἀφιδὲς pudendumque significat, eò factum, vt ἀπὸ τοῦ συκωνιάσαι & coire ponatur. Aristoph. Acharn. μίσθιον λαβὼν ἄφνατα καταβαλόντα τὰ γιγάρτια.

Καταγίζω, Ionicè pro κατακαίω, adoleo, Depon. Absol. καταγίζω σωρεὶ, igni admouco. καταγίζομεν σωρεὶ θυμίαμα, adhibitum igni thymiama, Herodotus. καταγιζομένου μυείου ὑπὸ τοῦ βωμοῦ, ægrotorum infinitorum qui sunt ad aram, Valla ex Herodoto.

Καταγιστὴν, abduco, κατανλῶ, Herodot.

Καταγίνομαι, habito, verſor, vt Cic. Nobiſcum verſari iamdiu nõ potes. ſic γεωμετρίᾳ ὀξὺν ὕπνον ἐμὲ ποιῶν κατεγηγενῶν σωμῆχ', ἐκίνητον.

Καταγινώσκω, comprehendor, intelligor, & damnor, vt δίκη κατεγνωσμένη, causa damnata, Antiph. αὐτὸ ἢ ἀδίκως ὠφ' ὑμῶν καταγινώσεται, ἀγνοηθὲν ὑπὸ τοῦ δικαίου ἢ ἀδίκου ἢ καλλιόνος, sententia quæ iuste damnatus est reus. vide sequentia.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, κατανοῶ, percipio. Xen. ἐὰν ἡμῖν συκοτανεῖν ἀδικημάτων ἐκ ἐθέλῃ ἢ βίᾳ ἢ κερδαλεώτερον τῶν ἐκείνου. Item accuso, damno, condẽno, reprehendo, condẽno, de ſpicio. Conſtruitur autem cum Gen. & Acc. vt. καταγινώσκω σου ὀκνηρίας, contemno te vt ſocordem. κατ' ἀρετὴν σου τοῦτ', hoc de te iudico & æſtimo. Χ. ἐπὶ τῷ ἐλευθερίᾳ τοῦτο καταγινώσκει ἐκείνου, quod agentem vidiſti, vt ita de eo ſcribat. καταγινώσκω σου κηφῆνος, vel κωφὸν, vel ὀκνηρὸν & ſimilia, tu eo te imperitum. Demoſt. apud Syneſ. συγλωῖ ἢ βλακείᾳ καταγνῶσι, fugiſſe nos, & perterritos fuiſſe arbitrantur. Plato Apol. πολλοὶ γέ μου καταγινώσκειν ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctaſti. Vel conuerſa conſtructione, καταγινώσκεσθαι φόνου cut Ouidius, Parce tuum vitem ſceleris damnare Cupidi. καταγινώσκω σου τὴν ἀπειθείαν. Budæus. καταγινώσκω σου κρεῶν malum iudico, Demoſthenes. καταγινώσκω σου θάνατον, multo te morte. καταγινώσκω τοῦτον θάνατον, Demoſth. id eſt, ὀφείλω κατάγνωσιν. καταγινώσκω θανατεῖν αὐτὸ, eum capite dam, eum morte plecto, Thucyd. τοῦ κλωπείου φόνου τὸν θάνατον ἐπίγνωσιν, accuſatum Cleandridem ſupplicij capitalis damnarunt, Plutarchus in Pericle. κατίγνωσαν πάντων θάνατον, Thucid. καταγίνωσαν αὐτὸ θάνατον τῆς φορᾶς, quum eum Epi morti adiudicaſſent, Plutarchus. καταγνωσθὲν ταῦτα ἐρωτῶν αὐτὸς, αὐτὸς ἐαυτὸ ἐμώματος γνώμῃσι εἰσὶ αὐτῷ ἐρῶσι ἐγκώμασι, equidẽ fateor non eum eſſe me, qui virtis poſſim laudibus effe, Plato in Timæo, κατίγνων τὸν τοῦ ἐθέλειν εἰς ἀπάτησι μου, luerunt mihi venire obnam, lib. Iudith. τοῦ ἐφεστῶτος κύγνωσιν, Chryſoſto. ἡμεῖς ἐκ τῆς καταγνώσεως ταῦτα, Idem. ταγνῶναι, improbet, Æſchin. ἐμοὶ καταγνῶναι ὑβρίζ ἐνίοτε δ tamen hoc crimen vobis aſcribo. Phalar. in Epiſt. μὲ ὠμογάκαταγνῶσθαὶ τῷ ὑμερᾳ ἀρτίᾳ τῷ διδύτητε αἰδέσιε, Nazar. κατίγνωσά σου δικαστῆς, rei capitalis damnatus es, & vltimo plicio. καταγνώσεται ἐαυτῷ τὶ dicitur, quem facti ſui pœn. qui factum ipſe ſuum improbat. Demoſth. ὧν τὶ ἔργον ὑμῖν πεθίκαιον σεφρὸς καταγνοὺς τὰ ἑαυτοῦ πάντ, hunc ſeipſum factu que ſuum damnaſſe. Idem, γὰρ ἀν καταγνῶναι αὐτὸν ὑβρίζ ἀνδρὸς, ἐξ ὧν ποιεῖ ἐμὲ ἐπαυσάμενον αὐτοῦ σεῖ ἐκεῖνον, τοῦ ἀμελοῦντος, nequimus hoc arbitrari de vobis poſſum, neque enim hocmihi dicare perſuaſerim. Idem pro Coron. κἀμοὶ ἐκ ἀνθρώπου μισθὸν ψυχρότητα καταγνῶναι μηδὲν, Me per deos immort nullus ineptũ eſſe iudicet nullus ita hoc quod dicturus excipiat vt frigidum & abſurdum. καταγνώσεσθαι, contemn aſpernari. Polybius, μηχανὴν παρῆκε ἀρεῖσθαι ἢ καταγνῶσι πάντας. Et καταγνώσεσθαι Plautides pro negligo, in verſione Catonis. καταγνῶναι τὸ δίκαιον, ὃ ἐξέστιν ὑβρίζ, liberũ eſſe, qui ſeruus eſt, Ariſtot. in Probl. καταγνῶναι ἢ ἀπολιθοῦ δήλωμα, Æſchin. ὑπερέχειας ἢ καταγνοὺς ὁ πορίσας καπλύσιπ λεων, Porſena ægre ferens ac improbans bellum diſſo Plutarch. in Publicola. καταγνοὺς ἐωυτὸν ὡς οὐκ ἐπιτήδειος λέμων, inſidias opinans nequaquam ſibi ſucceſſuras, Th ὡς ὀπτοῦσι σε καταγνόντες κατ' ἐκεῖ, non pro merito de me i opinati. Herodot. τῶν κατὰ νεῶτας ἀδικίων ἐδίκειν, qui ſe tuò condemnent iniqué ciſſe, Æſchin.

Καταγκωλίζειν, impudicè humari lingua ori inſerta, collabe oſculum Laberio, ὃ ὀſcula iungere columbatim Catull παγκωλίζειν etiam eſt blaterare, τερμόνιόσθαι & conuitiar λωλυρεῖν ἢ βλασφημεῖν. Ariſtoph. in Acharn ἐξιλακώσατ' τοὺς θοὺς & τόρνους, θέλετε ἢ, ἢ ψῆφ' καταγλάθισε μου, in me detrauit. rem pro eſinguem reddo, os obturo. Ariſtoph. σι, ζῶ πάντ' ἄλλ' ἢ τὸν ἀπεῖπε ὅστι τυνὶ τοῦ σου μοιχάτου κατ πομένου σιωπᾶν, loquacitate ma perſonantem plenámqu cere, & verboſa garritate ma attonitam & perturbat Greg. εἰς ἀδυνάτους ὃν ἡμᾶς ἐκ ἀνάγκης ἢ καλοῦ ὄχλου. ὧν μὴ ἐθέλοντ' αὐτὸ κ καταγλωτίσαιμεν τὴν θεολογίας ἢ ὑπτιγρᾶ, ἐθέλοντ' ἔχειν εἰς τὰς θείας αὐλὰς, appellat τὸ καταγλωτίζειν ἀμ tationem verba exornata fundẽntem, verbis non veritat tentem, linguæ Atticæ veneres conſectantem. Poll. ver thor καταγλωτίζειν ὁ φιλόγλωσσος ſum. vnde καταγλώτισσα ἡ καταγλώτισσος, ſuauium impudicum conſertis labris & gua inſerta. huiuſmodi libidinoſæ baſiationes quum col batim iunguntur oſculaiuxta Catullum, etiam γρῖμος mine appellantur. Comentarius Ariſtophanis in ill νεφέλαις, ἢ αὖ, (ſupple ὄζωσα μύρου, κρόκου, καταγλώτισσε τὸ καταγλώτισσα, inquit, ὅταν ἐν τῷ καρῷ τῆς συνουσίας ἀνθλιβῶσι ἀλλήλοις τὰ χείλη ἐμφιλῶσι ἐμοὶ καὶ ἀπὸ τούτου, hoc eſt viperinc re & deteſtabili opus ipſum peragere. hoc etiam ipſi Etrusci vocant εἰρηνεῖν φίλωσι. De quo Plautus in Afinaria, Fac terpentem beſtiam me, duplicem vt habeam linguã. Et ne ſic tuſſiat Vt cuipiam linguam in tuſſiendo proferat.

Κάταγμα, ατος, τὸ, fractura. Plin. κατάγμα ἀνορθοῖ τὸ ἀρχαῖον ἢ ἀρχαῖον, decoctum foliorum eſt a confracta ſolidat, Dioſc.

Marcellus annotat τὸ κατάγματα de fractis tantùm ossibus dici. ossᾶ κατάγματα, ossa rupta & fracta. Idem libro 2. de scorid. τὰ ὀ κεφαλῆ τραύματα ἢ κατάγματα, capitis vulnera & ossa fracta. vide annotationem ipsius Marcelli ibidem. κατάγματα, fracta, Ruellius: collisa, Hermol. lib. 1. Dioscor. sit autem à κατάγω, pro quo κατεγνύω & κατάγνυμι in præsenti masculino: significat autem confringo, perfringo, diffringo. κατάγματα autem apud Sophocl. in Trachiniis, lana, τὰ ἔρια, Interpr. τὰ μάγματα. in Platonis Politico, τῆδε τοῖς ξυντιλοῦσι ἔργων μηδὲν ἧττον τῆς κεφαλῆς ἢ κατάγματα. fit autem κατάγμα à significatione à κατάγω quod est deduco nendo, & est id quod neturi, Glomus, Bud. ᾧ οἰκοῖον κατάγμασιν ὑπὸ τῶν μίσων. Pollux.

Κατάγνυμι, frango, perfringo, Actius. Accus. & κατάγνυμα κατεγνύω, κατάγνυμι, littori descensus gratia illidere, Thuc. κατάγνυσθαι, frangi. Plutarch. in Camillo.

Κατάδικος, damnatio. Gregor. ἐκείνος τῇ κρίσει ἀνάξιος ἀπολογίας, κατάδικος ἀνεγκλητος, i. damnatio sine clementia. Thucyd. ἐκ τοῦ ἀδίκου ἐς τὸ κατάδικον ἀδυτείας σφῶν ἀφορμῶν ἢ ἀδικίας διὰ κατάγνωσιν ἀδυτείας σφῶν ἀφορμῶν. καταβρίσεις, propter sui contemptum, & ob id quod eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarent.

Καταβρίζω, obmurmuro, murmuro aduersus aliquem, Genit. c. ib. 1. Mach.

Καταγκυλῶ, ῶσα, ᾶν. ἐκκ. dementō, præstigiis decipio.

Καταγνύω opponitur τῷ ἀναγνύω. hinc καταγνῦσι, reduces. κατάγνυμι diuersor, hospitor: quod & deducor dicitur. Cicero in Verrem, Parum lautè diuersari dicit: ad Philodemum deduci est. Idem per vim deduci Rubrium imperauit ad eum qui hospitare non debebat. Xenoph. in Sympos. φοβέεται ἢ ἢ κατάγνυται ἐξῆς σοι εἰ ἐκπιστοι τῷ λακαδαιμονίων. Æschin. ἢ παρ' αὐτῷ κατάγνυσθαι ἐν Ῥωμῇ, ἢ ὑπὸ τῆς αὐτῆς στρατιᾶς ὁ ξένος. Plutarc. in actoriis narrationibus. τοῦτος κατακαμπτικὸς εἰς παιδιὰν οἷον τὸ πάθημα. vide κατάγω.

Κατάγνωσις, expositio, significatio, Plutarch. οἷον χρησμῶν, ἢ ποιῶν ἢ τὰ αὐθυτὰ κατάγνωσις.

Κατάγνωτον, id quod occultum est detego expono, κατακαλύπτω, κρύπτω, κατάγνωτον ἢ εἶναι, ad amicum querelam defero, Thucyd. ὠνίων. κατάγνωτον τὰ λόγων ἢ, Isocrat.

Κατάγραπτος, ος, ον, descriptus, depictus, variegatus, ποικίλος.

Κατάγραφη, inquit Budæus centuriatio: sed hæc vox nec est in vsu nec sit hoc potest significare, vt nec centuriare Græcè est κατέχειν. Cicero in Topicis, κατὰ γραφὴν descriptionē interpretatur. & vt idem 4. Tuscul. i. equitum peditúmque deceptionem dixit, sic Polybius in politia Rom. κατὰ γραφὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ στρατοπέδῳ. alibi & κατὰ γραφὴν στρατιώτας, vt conscriptos milites Cæsar protulit. in eo enim sensu quod vulgò vocant, Græci dicunt κατὰ γράφειν, & Latini conscribere, cui nihil non idem tamen delectum habere & centuriare censia vocabula. vide in Supplemento Κατάλεξις. Diodor. καὶ ἀνάμεσα τῶν πόλεων κατὰ γραφὴν ἐποίησε τοῦ αὐτοῦ, κατὰ τὴν αὐτὴν στάσιν. pro quo & διαγράφω posuit Polybius. apud Plutar. τοῦ de proscriptione triumuirali, ἢ κατὰ γραφὴν αὐθρώπου οὐδὲν ὑπόπτερον, ὑπὸ διακοσίας, trucidandos denotarent, Ciceroni. κατὰ γραφὴ etiam est διάγραμμα, delineatio, & deformatio, delignatio Vitru. Plato in Sympos. ὥσπερ μὴ αὐτὸς διαγράψαι πρόμοια, εἶτα ἢ χρῆσε, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῖς τὰ ἐκ τοῦ τοιούτου μύθοι, κατὰ γραφὴν, καὶ ἀπὸ γραφὴν ἐκ τοῦ ἑνὸς γεγονότες. Nam κατὰ γράφειν est deformare describere, & delineare. Pausanias, τῷ ἢ Μικὶ ταῦτα τὰ ἢ ἀλλὰ τοῦ ἔργων Παῖδεῖον κατὰ γράφει. pro describere, Proclus esphæra, τὸν τῇ σφαίρᾳ λόγον μόνον κατὰ γράφουσα μόλις εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Vide Catagrapha apud Plin. libro 35. capit. 8. & apud Catull.

Κατάγραφος, inscriptus, notatus lineis vel punctis.

Κατάγραφω, describo, delineo, depingo. τοῦτο κατὰ γράφονται εἰς ξυλίνους ἄξονας, leges describitur sunt in lineis tabulis, Plutarch. in Solone. κατὰ γράφειν ἐν σφαίρᾳ, in sphæra describi, Proclus esphæra. vide κατὰ γραφή.

Κατάδεκτος, comprehendit, destruit, Hesych.

Κατάδηλος, eneruo. imbecillem reddo, deartuo. Plaut. Hippocra. κατὰ παντὶ: Galen. apud Hippoc. exponit οἷς ἐκ παντὸς ἐκ χρόνου ἀκριβοῦσθαι ἀγαθοῖς ἄγαν.

Κατάδηλόω, exerceo, Luc.

Κατάδηλος, ος, ον, mulierosus.

Κατάδηλος, idem.

Κατάδεσμος, suffoco, prohibeo, restringo, ango.

Κατάδεω, ῶσα, ῆσα, deorsum ago, opponitur τῷ ἀνάγω. Item deduco, voluo, filum nendo deduco. κατάγω τὰ ἔρια, deduco lanas. Lucian. ἐρια ἔξαιος ἢ τῷ κρόκῳ καταγόμενος. Idem, ἢ κρόκῳ κατάγουσα, ἢ ἑτέρα κλώθουσα. Item de mari ad portum nauigo, applico. vnde κατάγειν τὰ πλοῖα, natigia subducere dicitur à Latinis. εἰς τὸν λιμένα ἀγειν Demosth. Item in patriam reduco. vnde κατάγειν ἄνδρας, reduces. Herodot. κατάγω δὲ τὸν βασιλέα, restituo regnum, Thucyd. τὸν φυγὴν κατάγοντα τὸν δῆμον, ab exilio reduxerunt populum, Isocrat. κατάγειν, id est, diuertere proprie dicitur de iis qui in naue vehuntur. κατάγεσθαι autem, de iis qui curru, Thucyd. Interp. κατάγεσθαι τοὺς μεγίστους ἐκείνους, deorsum egisse iouem arte magica vsos, Plutarch. in Numa. κατάγεσθαι λέγεται Σπάρτους ὑπὸ τοῦ μεγίστου καὶ τελειοτάτου, Iertur clarissimos ex infestissimis hostibus triumphos reportasse, Idem in Fabio. κατάγειν εἰς τὸν ὕδατρέπα ἄνδρα, deducens aquilam superne volantem, Idem Plutarc. in Numa. κατάγειν ἢ πόλιν αὐτῶν εἰς ἑαυτὸν, qui vrbem in pristinum statum reduxit, Idem in Camillo. κατάγεσθαι τὸν πολέμου χρόνου, qui ex bello autum reportauit, Idem in Lycurgo. κατάγειν τὸν ἁλιέα, rete piscatorium trahentes, Idem in Solon. ἐκ δὲ τοῦ ἄφρος τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πολλοῦ κατάγουσαι, solitam horam ventum luculentum ex pelago impellentem, Idem in Themisto. κατάγεται εἰς τοῦτο τὸ στόμα τὰ, ad hunc deducuntur stemmata, Idem in Numa. ὅσας καταγόμενος τὰ νεῖ, quoties terræ nauem applicarent, Herodot. lib. 4. καταγόμενοι ἐκ τοῦ ῥόου, à genere descendentes. Item κατάγω (pro quo dicitur καταγνύω & κατάγνυμι) confringo, diffringo, vel simp. frango. & metap. Xenoph. τὰς ψυχὰς κατάγνυσι frangunt animos, pro eneruant in eadem significatione καταῤῥαγμένος pass. confringer.

Κατάγω, ἄξω, ἄγαγον, appulsus, diuersio & applicatio. Budæo. reditus, ἐξοδὸς, καταπλοῦς, κάθοδος εἰς τὸν πατρίδα. Idem sedes, τὰ ἔδη, mansio, domicilium, diuersorium, receptus, portus, λιμένι. Item fustentaculum, cui innitimur assensuri. Herodot. μισθοῦσιν ἢ τῆς αἰκάδος ἐξ καταγωγὴ ἢ ἔδρα αἰκάδος ἐστί.

Κατάγωγος, opponitur κατάγωγος. Dionysius Theologus, τὰς αἰσθητικὰς ἐξ ὄγκου τῆς ἢ ὑφείας ἐκφαντορίας, ἢ τῆ ἢ ὑφηλὰ ἐπὶ ἀμάθειαν εἰς τὰ ὑφειλῆ καὶ ἀγωγικὰ διαπορεύοντες.

Κατάγωγος, ος, ον, idem. καλὰ λουτρὰ, ἐλκυστὴς, diuersorium, hospitium, παιδικὸν, γυμνάσιον, gymnasium, ludus.

Κατάγωνίζομαι, ῇ, indumentum mulicbre, fimbria. Hesychio est σκεῦος τι πολυτελὲς, item ἱμάτιον τοιοῦτον πολύτιμον γυναικεῖον κοσμητικὸν nec non σκεῦος ἀλκαῖον.

Κατάγωνίζομαι, in lucta & prælio vinco, expugno, deuinco, νικῶ, debel o. Accus. καταγωνίσασθαι βασιλέας, regna expugnarunt. Apost. cap. 11. ad Hebr. καταγωνισάμενοι πομπήϊον, qui superauit Pompeium, Plut. in Numa. Lucian. τὸ θῆμα καταγωνίζεσθαι, ἢ καλαπολάιον.

Κατάγωνισμός, subactio Cicer. & q. debellatio. καταπολέμησις ἢ διαπολέμησις καὶ κατοχὴ τῆς ἢ ὑπηκόότητος, Thucyd.

Κατάδάρμος, comedo, epulor. Non.

Κατάδάνω, mordeo, Homerus.

Κατάδάρομαι, defleo, deploro. κατάδάκρυσι τῶν ἑαυτῶν τύχων, Xenoph. 5. Pæd. defleuit suam fortem.

Κατάδακτυλίζω, vide Σκωπτίζω.

Κατάδαπανάω, libidinosus, σωωυσταστικὸς, Aristoph. in Equitib. ὦ τῶν ἀκολούθων τῶν ἀγωνιῶν.

Κατάδαμάζω, dom o, perdomo.

Κατάδανείομαι, domor, in Epigr.

Κατάδανείσθ' νόσι, bona oppignerata creditoribus, i. ὑπὸ τῶν ὑπόχρεων vel κατάχρεων. vide ὑπόχρεων. apud Dionysium Sicul. κατάδανεῖσθ', obæratus, qui est in æra alieno. vbi circùmflectitur.

Κατάδαπάω, absumo, consumo.

Κατάδαπάνη, consumptio. Cic. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. ἡ φύσις τὴ καταδαπάνη τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀκαπαύστου.

Κατάδαπάομαι, consumo, lacero.

Κατάδαρθάνω, denoro.

Κατάδαρθάνω, dormio, Neutr. absol. in 2. Aor. κατέδαρθον. Aristoph. νεφ. ἔασον ὦ δημάδιον, κἀδαρθεῖν πί μ', me sine dormire: vbi Interpr. καὶ ἀφεῖν οἱ ἀπιοὶ παρεῖσωσιν καὶ δαρθεῖν, ἡνίκα ἢ τὸν ἄρτον κεκμηκότα.

Κατάδαρθάνω, dormio, dormiens, consopitus. Aristoph. in Pluto. ἐκεῖς ἢ καταδαρθάνετα που, &c.

Κατάδηλος, ος, ον, in Accusatiuo κάδηλον Attice, pro κάδηλος, imminutus, impar, obscurus, egenus, tenuis. vnde κάδηλότερος, minor, inferior. Isocr. πολὺ κάδηλότερον ἢ δέξειν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν, opinionem spe longè inferiorem. μᾶλλον μᾶλλον κάδηλος μᾶλλον ἐπιδεὴς γεγονὼς, Bud. in Epist. priorib.

Κατάδηλος, αἱ τὸ ἐλάχιστον, κάδηλοι δύο νομὸν ἐς τὸν ἀριθμὸν, duæ ad explendum numerum naues desunt, Herodot. κάδηλόν ἐστι πολὺ ἐλάχιστον, viginti pedibus minor, Idem. καταδέουσι μυρίαδας ὀκτὼ, καδηλόνων τεσσάρων, ex triginta myriadibus exceptis quatuor, Idem Herodotus.

Κατάδηλόω, metuo. καταδήλωσε τὸν, metu perculsi.

Καταδήλωτος, ostendo, præscribo, demonstro, sum author, instituo. Actius. Accus.

Καταδήλωσις ἔργων, apud Demosth. pro edi. Bud.

Καταδήλωτος, ος, ον, timidè & ignauè succumbo. Accus.

Κατάδήλωτος, ος, ον, splenus & confitus arboribus.

Καταδήομαι, ῇσο, ῆσθαι, rogor, deprecor. Plato in Apolog. ὡς αἰσχύνομαι γε αὐτὸ καταδήσθαι, ille hunc precari nequeat. Item καταδέομαι,

constringor. κατασβεννύω· σβῶ ὀφθαλμοῖς, vel latus oculis.

Κατασβέσις, astrictio.

Κατασεσαμόω, alligo, colligo, obligo, vincio, Accuſ. Nazanzen. in Orat.

Κατασήραγξις, ἡ, ὁ, vinculum, alligatura, Colum. vel alligatio. Plato 2. de Repub. ἐπαναγωγὰς τε καὶ καταδήσεις εἰς ὄρεσι πεῖσαι, accipi etiam pro incantatione ſeu quodam μαγγανείας genere ſcribit Bud. ſic Syneſ. dixit ἐπισεσάσθαι καὶ καταδήσασθαι καὶ ἐραστικὰς ἀνάγκας.

Κατασεῖω, madefacio. Heſiod. Erg. 2. κἀφαλὸν δ' ὑδρηλὸν ὀπίσω κ' ἔχειν ἀσκανίης, ἐπεὶ μὴ κατασεῖῃ ὄμβρος· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνδράσι γε καὶ κτήνεσσι μακρὴ χλαῖνα κ' ἐπὶ τοιαύτῃ, inquiunt Proel. & Moſchop.

Κατασῖτέω, recipio, admitto, cui opponitur ἐκβάλλω. Item ſuſtineo, patior. Baſil. εἰς τὴν ἰουλίτταν. Οἱ αἴσθρες, ὡς κατασῖτοῦσι γυμνασιῶν ἐλαφίους ὀφθαλμοὺς ἀφ' ὧν τοῦ δύσεως. Et ἀφὲ ἀνεμίσεις, τί οὐσὶ πεῖσαι κατασῖτεῖν ἔρεμμα τῶν ἐδωδίμων, ἢ κατασῖτέσθαι κυνηγετικὸν χρῆμα ἢ ποτιοῦδωρ.

Κατασῖνω, colligo, obligo, vincio, ἐμπεδίζω, prohibeo, cohibeo, κατέχω. Odyſſ. ξ. τὸν δὲ δύο κῆρ νόσφι ἑοῦ κατέσῖνε, Ibidem, ὑπὸ ἔρμα ὧν κατέσῖνεν, me deligarunt. κατεσῖνεν φόβος ἦ, pronuntiarunt eſſe furem, Herodotus. ἰὼ κατεσῖνοσα ὀδυρόμενα, ſi periurij conuicerint.

Κατασῖνω, οὐμαι, ἦ, manifeſtus, conſpicuus. Xenoph. ἐν ᾧ πάντα σαφῆ κατασῖνα, &c. nónne tibi conſtat. Plato in Apolog. κατασῖνα γέγονεν ἀναισχυντίαν εἰδέναι, manifeſtò comperitur & deprehenditur eos ſe ſcire ſimulare.

Κατασῖνεμαγόρευμαι, & Κατασῖνεμαγορῶμαι, ιῶμαι, ιῶμαι, blandè aut populariter loquor, homines demuleeo. Accuſ. νυ τοὺς ὁ Θεμιστοκλῆς κατασῖνεμαγορῶν ἔβρῶν, hos Pericles ſuperans populari gratia, Plutar. Syneſius, εἰς αὐτοφυσεῖς ἰξομολόγει, ἢ κατασῖνεμαγορῶσα τὸ πλῆθος. vide Δημηγορῶ.

Κατασῖνεμοδορέω, abſumo, quæ ſunt reipubl. deuoro.

Κατασῖνεμοκατέω, ὦ, idem quod ἐνδημοκατέω.

Κατασῖνεμοδιδάσκω, in populum diſtribuere.

Κατασῖνεμοῦμαι, vaſtare, deprædari.

Κατασῖνεμόω, certo.

Κατασῖνεμόω, diuido, Accuſ. Actiu.

Κατασῖνεμοτάσσω, ττω, ξω, π. ακα, condemno. Dicitur de arbitro: κατασῖνεμόζω autem de iudice, & κατασῖνόκω. huic opponitur ἀποδιαστάζω. absoluere. Demoſth. ἢ μετίσιον, τὸ μὴν φοῦτον οὐ τὸ τῶν ἀποστόλων ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ ἀγῶνος μετασῖνεμοτάσσειν, ταῦτ' ἐστὶ κοσμεῖν ἀγωνοθέτην ἀμφίλλαν ἀποφαίνειν, ἢ εἶν ἀγῶντας μετασῖνεμοφέρειν. Κατασῖνεμοτάσσειν eſt arbitrij vincere. Demoſthen. ὅτε ἐφ' ἁμὶ κατασῖνεμοτάσσειν τοῦ δίκλου αὐτῷ, negauit me arbitrium viciſſe cum eo. Idem, ἢ γὰρ αὐτὸς ἐρρέμμου μὴν κατασῖνεμοτάσσειν τοιαύτου ἕτερον δίκλου, obtinuit & vicit arbitrium contra me indicta cauſa. alibi verò dixit, ὑπὸ ἐμοῦ νικῶντος ἢ τοῦ τοιοῦδε, ὡς ἀπαντήσαντος φορᾷ τοῦ διαιτητοῦ, ἐρέμμου κατεσῖνεμοτάσσειν αὐτῷ, quum ad diem arbitrij non adciſſet, arbiter cõtra eum indicta cauſa pronuntiauit: vel vadimonium deſertum pronuntiauit.

Κατασῖνεμοτάσσω, ἐπικόσει τῷ δίαιται, vel (vt inquit Pollux) ἐπὶ τῇ δίκῃ τῇ κρεπίσας.

Κατασῖνεμοῦδι, αὐτὸ τὸ κατασῖνεμοῦσι, κατασῖνεμοῦδι ἐς τὸ παιδὸν, influit in fluuiũ, Herodot.

Κατασῖνεμοῦω, diſtribuo, item influo. ἀλλὰν ἐξαπατῶσαν ἀφὲς τοὺς ἰδίους ἀλόσεας, ὅθεν τὰ ὕδατα κατασῖνεμοῦσι τοῦ παιδοῦ ἐπεκχεόμενα ἢ ξύλας ἀλλ' ἐμοῦ βαθέας ἐχόμενα τοῦ ἀλτὸς ἀφὲς ἀξιμαλοῦ. Plutarch. in Fabio, vallis mare verſus explicatur, vbi diffuſus in ſtagna fluuius profundiſſimas arenas habens ad mare profluit.

Κατασῖνεμοῦσις, diuiſiſſe, κατασῖνεμίσασθαι.

Κατασῖγνυμι, ſeparo.

Κατασῖκάζω, μι, σω, π. ακα, condemno, damno. ſic conſtruitur, & in eodẽ ſignificatu quo κατηγορῶ. Porrò iudex dicitur κατασῖκάζειν: ſed κατασῖκάζεσθαι ὑπὸ νικῶντος τὸ ἑξηλιακὸν, ἢ κατασῖκάζεσθαι τινὰ πεῖσαι τινος, & κατασῖκατάζω. aduerſarius actor, Plato in Legib. κατασῖκάζεις συοὶ σεαυτοῦ, prudẽtiam meam accuſas, Phalaris in Epiſt. κατασῖκάσει πορείας, Nazanz. κατασῖκάζειν πάντας, Ariſtot. in Polit. Inde ἀ κατασῖκάζουσε, ſententia damnatoria, Syneſ. ad Anaſtaſ. πάντας ὧν ὑποφωνεῖται ἢ κατασῖκάζουσιν. Κατασῖκάσαι τὸν αὐχένα, inſontem condemnare, Matth. cap. 12. eſt etiam irrogo, infligo ceu pœnam. Baſil. ὁ τὸν ἅλιον κατέλιων ἢ ἀδικῶν κατασῖκάζεις qui ſolem exoriri facit, idem eſt qui & cæcitatem irrogat.

Κατασῖκάσις, ὁ δίκαιος: iudex, κατασῖκαστήριον, ſecundum quem iudicatum, ὁ νικήσας τὴν δίκλου, ἢ ἀξιῶ· οὐ κατασῖκαστὴν τὸν ἐγκλημάτων. Demoſt. Μενδῆς, δίκλου μισθωτικὸν κατασῖκαστήριον· τῶ Μενδησίων. Matth. cap. 12. κατασῖκάζουσιν θανάτου, morte damnati ſunt, Plutarch. in Laced. apophth. ἐκ οἶδ' ὅπως τῶν ὑβρίσαντων μετεγνωκὼς κατασῖκαστὴν ἦν, &c. ſi maiori quàm dimidia parte teſtium condemnati fuerint.

Κατασῖκασμός, ὁ, condemnatio, multa: iudicatum Cicer. vocat. Lucian. in Cauc. ὡς ὠλίγου ἐν ἢ νύκτι μου ὠνὴ τὸ κατασῖκασμός. Idem alibi, εἰς ὑστέρλεον τὸν κατασῖκλου, iſtiuſcitam rem fecit. κατασῖκλων ἐκπίνων, vel κατασῖνεσι, id eſt, τὸ κρεῖον ἐκπλαφόσας, id eſt, iudicatum facere, Bud. in Epiſt. poſter.

Κατασῖκος, ὁ, ἡ, ararius, ſta mnatus indicio, obnoxius ὲ re iudicata ἢ τῇ κατασῖκασις, ἢ μὴ ἐκπτικὸς τῶν κατασῖκλου.

Κατασῖλέω, intenſe ſitio. at κατασῖλιοω, Heſych. eſt δίψει καὶ πυρὶ ſpecies æſtus.

Κατασῖλόκω, perſequor, Actiu. Accuſ.

Κατασῖλόκωμαι, exiſtimor, & exiſtimor, & ſuſpicione opprimor. Antipho, ἀδυνάτῳ φονῖλος, ἢ αἰσσίως ἁλισκόμενος. Idem, ἀξιῶν ἢ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ τῶν ὑποκλεῖσθαι αὐτῷ, μὴ κατασῖκλεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν ὀρθῶς ἀξιοῦ, ſuſpicione non premi.

Κατασῖκλόκω, μι, σω, π. ακα, ex pecto, exiſtimo, obſeruo, reor, ſuſpicor, ὑποῖλόκω, ἀγοῖλόκω.

Κατασῖλομαι, cantu aures meæ feriuntur, perſonant. Lucian. ἀκοὰς ἢ διὰ τῆς ἀηρόσεως, ὑπαχθεῖσ' ἐχων ἢ κατασῖλόμενος.

Κατασῖλοιδορέω, ὦ, idem quod ἀσῖλοκῶ, deblatero, nugor, garrio cerba profundo, vt apud Iulianum τῶν ἴσως κατασῖλοιδορικέ ὁ μὴ κατὰ ἡσυχίαν, i. hæc in te fortaſſe deblateraui, & nu gando cõtriti.

Κατασῖλοῖζω, contrà opinor, quidam interp. Bud. ſimplicit. ἐκ. exiſtimo, opinor.

Κατασῖλος, ratus, cum Infinitiuo, Herodot.

Κατασῖλουλόω, μ. ώσω, π. ωκα, vel κατασῖλυλόμαι, ſubigo, redigo in ſeruitutem. Xenoph. οἱ αἰσθρεῖοι ἐξὸ αἰσίσθρου κατασῖλουλωμένου· ποιῶσι. Plutarch. in Demetr. σημεῖα μεγάλης κατασῖλώσεως ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, frangebant ſpiritus eorum, & ad ſeruilem animi ſubmiſſionem eos deiiciebant. κατασῖλώσει τῶν ὑπὸ βασῖλ, inſulam in regis ſeruitutem redegit. Iſocrat. in Evagor. ἐ ἐλεύθερ. μὲ κατασῖλώσατας, non me inuitum ſubegit Menel. non adegit. τὸ κατασῖλουλόω μὴν ἕτερ, τὸ κατασῖλουλῶ δ' ἐ γένεται. Lucian. hanc differentiam ponit. ἐξὸ ἄλλως τε μεγαλοῖλόκατασῖλουλόω μὲν, alios magnanimitate ſibi inſeruire gens, Iſocrates in Euagora. Idem in voce actiua in eadem: ὁ τῆ βασῖλεῖ ὀλίγα κατασῖλώσει. Thucyd. κάμνοντας κατασῖλώσαι ἰσχὺ lib. 3.

Κατασῖλώσις, εως, ἡ, ſubactio. Cicer. impoſita ſeruitus, ſeruitus. Tranquil. ſeruitudo Liu. δουλώσεως. quam vocem Pollux ſ. rius ὁ. τῆ βίαιῳ ἐσσε αἰτ. ἐξὸ κατασῖλώσεως σφίσῃ, de fibi ſ. gendo, i. vt in ſuam ditionem reducant, Thucyd.

Κατασῖλωτος, ὁ, cataractæ Nili.

Κατασῖλωτόω, cum ſonitu cado.

Κατασῖλωτος, ſtrepitus. vid. è corpore aliquo in terram ex alte cidente.

Κατασῖλχω, receptie, Plato in Lẽg.

Κατασῖφρέω, obdormire. τὸ κατασῖφρόθεσεν.

Κατασῖφρεῖ, decurrere, Chryſoſt. εἰς αὐτὸν τὸν βυθὸν τῆς πλάνης ἰσοφίας κατασῖφρεῖμεν, in ſpium profundum decurramus, i. ſcendamus. κατασῖφρέωσεν, incurſent. κατασῖφρέωσεν, incubus vaſtarunt. κατασῖφρώσεις, decurrentes, perugati. ἀ σῖφρώντες ἐς σπόιον, campum procurſantes. Thucyd.

Κατασῖφρόκω, ſtringo, deceꝛpo.

Κατασῖφρόμαι, μ, νσω, π. ακα, contra curro, Neutr. abſol.

Κατασῖφρεσις, ἡ, incurſus vel incurſio, decurſio. ἰφοῦβς, κατασῖφρεῖσεις ſeu ποσῖεῖς, incurſionem facere, Xenophon. κατασῖφρεῖσεις etiam reprehenſio & inſectatio, Athen. lib. 5. Ὁ δὲ πολιτικὸς διὰ τοῦς ἀκροατὰς ἀπόπειραν κατασῖφρεῖσεις ἐχῇ τῆ ἀδῖλώσει δ' ἀμαρτάνει. Vide κατασῖφρέω.

Καλῖκάβρομος, ſtadium, in quo equites decurrere ſolebant imago. rio præliũ. Latiuè decurſorium dici poteſt, Bud. in Anno

Κατασῖφρώματα, χρώῖς, lacerationes manuum, i. à manibus ſa Euripid.

Κατασῖφρώμος, τόπος, Straboni pro ſyluoſo vt annot. Bud.

Κατασῖφρύπομαι, dilanio, Heſiod. ἢ δ' ἐφρύπετο πορείας, i. κατὰ τὰς πορείας.

Κατασῖφρύπτω, dilacero, dilanio, diſcerpo, in Epigr. κατασῖφρύπασθαι πορείας, Ibidem.

Κατασῖφρώσσω, μ. άξω, π. αχα, munio, Accuſ.

Κατασῖωσεδούλωμαι, tyrannide & potentia cuiuſpiam opprimor. κατασῖωσεδούλόω, preſſus à potentioribus.

Κατασῖωσεδούλωμαι, μ. δώσω, σ. δωκα, tyrannide & potentia opprimo. βιάζω. Accuſ. κατασῖωσεδίωσι τὰ ἰσοῖ ὑμῖῖν διωτίες ἐν vos tyrannidem exercent. Exaſm. c. 2. Epiſt. Iacobi. κατασῖωσεδώσαντο τυράννους, Nazan. Act. c. 10. ἰούμῖν πάντας εὖ κατασῖωσεδούλόω τοὺς διαβόλου, tyrannicè oppreſſos à diabolo.

Κατασῖωσις, ὁ, κατασῖώ, demergo, abſcondo, ſubeo. Philo de mundo, αὖτας ἢ ὁ δικαίους κατεσῖδὲ ὑκεσεν ὑπολυζόμενος, hæ tri ſubmerſæ ſunt & obrutæ. κατασῖωσεν εἰς γῆν, terram ſubi Ariſtot. τοὺς ἀπὸ μὴ κατεσῖωσεν ἐφ' ὕδατι, ſæpe in aquam demergebatur, Homer. in bello Rana. κατασῖωσις ὑποῖρε, ingredi ἐσεσεν ὑδῶν. Odyſſ. ὀχθίλας κατασῖωσεν ὕδωρ. Et Iliad. γ. μὴ κατασῖωσεν αὐρίου, prælium virorum ſubire. Item occider Iliad. ἐ ὀλίγον κατασῖωσεν ἐς ὄλεθρον, ſyluis ſe abdens.

Καλιασῖόμαι, lateo, inferius ſubſideo, mergor, occultor, regredi item confundor, ὑφυβῖώ. Deponens abſ. & paſſiuũ. κατασῖώ ἀφ

παῖσαι εἰς τὸν διπλοῦν ἀγῶνα, &c. Chrysosto. vereor, vel
n audeo. ὁ δάμων ὅσιον ἄκρ Θ᾽ ἁγνὸν ἀφύσσει, κατὰ ὕδατος μὴ εἰς τὸ
μυστικὸν ὄλισθ᾽ ἀφῇς σὸν πελασθῇ σιγμὸν ᾗ δ᾽ ἐνύπτιος. Da-
on videtur quum maximus sophista esset, quò multitudi-
m lateret, vim artis musicæ nomine tegere voluisse, Pin-
chin Pericle.

Κατάδηλος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

vnde κατωφέρεια, fotus, perfusio.

Κατάρασις, lucrifoluum, appulfus, κατάντησις.

Κατάρασσω, lucicè pro κατσβάπτω, corripio, comprehendo, capio, apud Suid. ὁς ἡ φθίνων κατελαμβάνετο ὑπ' αὐτοῦ ἐρίφου, ἢ ὑπὸ κατασιόδηρου ὑπ' αὐτοῦ ἥμελος συγκαυτηριασθεὶς ex Herod.

Κατάρτω, defcendo. Item apello, deferor: & eft nauticum verbū. Polyb. in χρεστάρτω μὴ τοῦ φόλου παντὸς εἰς κέρκυραν, cum vniuerfa claffe delatus eft Corinthum. Sic Maro, Huc vbi delati portus intrauimus. Item foluo, regedior: ab οἴκῳ, mouco. ὁς δὴλον κατάρει, Ariftid. φόλος κατάρει εἰς παγασὰς, ad Pagafas claffis fubducta eft, Plutarchus in Themiftocle. κατάρειν apud Polybium pro defcendere. Alciphron, Οἱ δὲ τὸν μὲν ἐπὶ ἐκείνου τὸν ἀπὸ τῆς συρίας θυμὸν κατέπαυσαν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας πάντες ἀπῆλθον, huc applicantem, Xenoph. Καὶ πέμψαι ἀγγελιαφόρους, ὡς ἀπ' ἄρδων κατάρειν, ἢ ἀκοντίζειν ἱκανούς, definire. Plutarch. in Romul. de vulturibus, ἀφ' ὑψηλῆς πυδὲ τῆς κατάρειν ἐπιπτᾶν, aduenire. Polybius. Οἱ ἄγελοι κατάρωτες εἰς τὴν τυρρηνίαν, ἀπορρήνοντο τὴν χώραν πορρωτέρω ἀδηλῶν, defcendentes, profecti. & in 3. ἐκ τοῦ μέρη κατάρο τῆς ἑτωλίας. Vide ὕδατα, διάρρω, ὑπάτα-ταρσα.

Κατᾳθιάομαι, intelligo, Sophocl.

Κατάρνω, defcendo, deferor, irruo.

Καταρχιμόνημαι, μῶμαι, erubefco, Depon. abfol. 1. Petri cap. 2. Paul. Rom. 11.

Καταρχμάω, μωμῶ, ω. γα, fœdo, contumelia & probro afficio pudore fuffundo. Actu. Accuſ. κατάπις χμώσα σε, tem tibi pudendā facio. καταρχμώσατε ἀναβάτην, quæ virginitatem perdiderit, Plutarch. in Numa, Tranſlatè etiam dixit Theophr. σὲ ἀνδρὶ καταρχμώνη ἢ δικὴ τὸ δόδρ ᾧ πᾶν σωθέτον ἀφιλῶ, Quinetiam odoribus compoſitis roſa dedecori videtur eſſe. καταρχμώνη etiam vt archmónη, vitium offerre Terent. ſtuprum offerre Cicc. Lyſias, τὰς ἀληθείας καταρχμώνας χαμάθας quod Horat. alienas permolere vxores.

Καταπάομαι, ἡσάμην, incuſo, damno, obiicio, obiurgo. καταπαύεται ἀλλήλοις, alius in alium reiicit culpam. καταπαθεῖς, delatus, accuſatus.

Κατάπτυξ, genus galeæ humilis & ſine criſta, caſſis Valla interprete, ὃς ἂν κάτω τετύφθαι. Iliad. κ. μένει ἢ οἰκωλὴν ἀφαιρεῖσθαι ἔτυμα ταυρέων, ἢ φαλὸν τε, ἢ ἄλφον, ἢτε κατηπτὺς κόρυθα γλαυκὴ ἢ καὶη θελιφρὼν αἴζων.

Καταφείω, dependo, & κατακρεμάω, dependeo, Heſiod. Θύσανοι ἢ κατυπερθεν τοῦ φαεινῆ, fimbriæ fplendidæ dependebant.

Κατακαμάπτω, ambuſta, aduſtiones, Plin. lib. 2. Dioſc.

Κατακαπίδη, ς. cxuri, Doricè, pro κατακαίδη, Plutarchus in Lycurgo.

Κατακαίδω, arſiſſe, incenſum eſſe. κατακαυθεὶς, conerematus, combuſtus. κατακαυσόμενος, exurar.

Κατακαπνίζω, μίσω, σ. ιχα, & κατακαπίω, percutio, occido, interficio, interimo, Accuſ. Eunapius, ὁ ᾧ τοξότης ἠρίει βέλος· ἔδοξεν ὡς τοῦτος κατακαπνίσειν, ὅπερ ἠρίει βέλος, id eſt, ἀπαρεῖν, φονεῦσαι. vtitur & Xenoph. Appian. in Iber. ἰδὼ τε ἱ ἐπαίσχυναι, κατακαντεῖν ἢ κατακαμεῖν αὐτὸν, μᾶλλον αἰσχρῶς ἢ λαμπρῶς.

Κατακαίω, μι. αὔσω, σ. αυκα, comburo. κατακαίγω, deuro, incendio conſumo, cremo, peruro. Accu. Ariſtoph. μὴ ἐκ τοῦτο κατακαμεῖν, ſcipſum deurens. κατακαμοῦται ζωὴ λύπαις ἐξὸ πολλοῖς, ad vitiendum inter dolores multos incendunt ac inſtimulant, Plutarc. in Numa. κατάκαυσιν, deure, Plato in Epiſt. τὸ ὀστεομιλὲς τοῦτων κατάκαυσιν κατακαῦσαι, comburere. κατακαυθήσομαι, deurar: ardebo, Ariſtoph. περὶ κατακαυθῆναι, deuſtus. Apud Tertium Epi. 2. cap. vlt. legitur ἔργα κατακαίσεται, i. exurentur.

Κατακαλέω, aduoco, accerſo, exquiro, ὀθμοῦ ἐκζητῶ. Polybius, ὁ ᾧ ἀφιτὲ ἀδυνατοῦσθαι τὴν ἀοὲς ἐπιμένειν φιλίαν, ἀλλὰ ὀλλιωσαπεῖν ἐπεδέλατο κατακαλῶν εἰς τὴν ἀμαλδύνειν καὶ ἐξ τὰ χρέα φθύγγας ἢ ἐξ ἀοὲς καταδήσας ἐκπαίσκοτας. Item implore. & κατακαλέομαι, καμαι, pro eodem, τὸν δνὸ ἄμα κοτὰ κατακαλοῦτο φοιτᾷ, vna fimul vocc Deum inuocarunt, Plutarch. in Themiſtocle, κατακαλεῖσθαι & σῴζειν τοὺτοις ὅτι βελαίῳ, certo promillo Athenas hos cuo cans, Idem in Solone. ἐκ τῆς μετεχθόλιος κατακαλῆσαι, Thucy. lid.

Κατακαλύπτω, orno, vel verro.

Κατακάλυμμα, ατος, τὸ, operimentum, velamen.

Κατακαλύπτω, obtego, operio, velo, circumtego. Plato Epiſtola ſeptima, σοφίσμασι δ' ἐκ τοῦ λογισμοῦ τοῦτο κατακαλύπτοντες, iter ingredior hac ratione velatus, id eſt, defenſus & protectus. Idem in Timæo, κατακαλύπτειν καὶ πάλιν ἀσφαλῶς ὑφῶσαι, à noſtro conſpectu obliteſcunt, & rurſus emerſi, Cicero.

Κατακάμπτω, deflecto, inflecto, detorqueo. Plato in Timæo, κατακάμψαι εἰς κύκλον, in orbem torſit, Cicero. Κατακάμπτωμαι, κατακαμπτόμενος ὑπὸ τῆς ἐγκρατίας, qui deflexit à continentia. Baſil.

Κατάκαμψις, εως, ἡ, inflexio. Strab.

Κατακάνθω, ου, ἡ, res ad amorem inducens, amatorium poculum, vis amoris, φίλτρον, defyderij poculum, Horat.

Κατακανθίδιον, adultero cauponium more.

Κατακάρηνος, in caput, ſecundum caput: ſic enim dicunt Attici, ὃ εο quod eſt ὃδὶ κεφαλῆ, reperitur & κατάκρανος vt apud Dio. Longin. τὰ φρονήματα τὰ τῶν βίων, ἢ κατάκρανος ἄρδητα, ἢ φέρα πάσα.

Κατακαλύδω πτυχή, Herodian. lib. 6. πάγοι πλαγίως κατακαμπίμενοι, ὡς δόκος ἐγγὺς ὑπακαλύπτω.

Κατακαρπίω, τω, idem quod ἀκαρπίω, fructus inuoluerum. Lyculus Plinio. Theophraſtus hiſtor. lib. 4. cap. 11. de fide ſic loquens, ὅταν συρὶ τὸ κατακαρπίω, cum ſeminis calyculū ſemarit.

Κατάκαρπος, ὁ, ἡ, dues, fructifer. κατάκαρπος ἐλαία, fructifera oli, Pſalmo 51. Heſych. πλόκαρ.

Κατακαρσώσης, capite ſexto. Lentici, καὶ ἀκμὴν πᾶν κατακάρσωσιν, ἵνα ἐν κατακαυσῃ τὸ σῦφ, tollet cineres, quos vorans ignis exciſit.

Κατακαφάω, demolio, corrūpo, exſicco, ἀφαίζω, ξηράω, apud Heſych. κατακαφίδες, κατακαφάσεις.

Κατακάτης, κατακάτρος, prona in libidinem, libidinoſa: à κάτω quod vitile ſemen ſignificat. vnde κατάτητος.

Κατακάτω, ἡ, inflices, quæ ob flagitium domi manent, ignis plicio dignæ. Heſych. ὀβέλη τὸ κατακαῦλιον.

Κατάκαυμα, aduſtio, Plin. κατακαύματα, ambuſta, Gaza.

Κατάκαυσις, εως, ἡ, aduſtio.

Κατακαυχάομαι, glorior aduerſus. Paul. cap. 11. ad Rom. μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων, ne glorieris aduerſus ramos. εἰ κατακαυχᾶσαι, ſi glorieris, Ibidem.

Κατακεκόνω, ab Heſych. & Suid. expon. δέδεμαι itidemque Euſta. apud Paulan. metaph. pro καταφύξαι ἢ σιωπᾷ ἢ ποιὶ dici

Κατάκειμαι, iaceo, accumbo, diſcumbo, Plato 2. de Repub. δόλων καὶ κλοπῶν, ſuper lectos accumbere: vbi de epulis agit Ariſtoph. in Pluto, κεφαλὴς κατακείμενος, id eſt, cubabamus, ſit iacebamus: vbi de ſomno agitur. Ibid. κὰ πέκειτε σ' αὐτὸν ὁ μέλλα δύναμις. Nam κατακείσθαι aliquando idem quod ſimpliciter iacere: & decumbere ad tabulam Varroni. τὸ κατακλίδειν quod & ἀνακλίδειν dicitur: eſt etiam τὸ νοσεῖν, vt cubo Horatio: vide ἐγκατακείδομαι, ἐγκοτῶ. Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ κατακείδω σε παρ' ἄνδρ', ὅπως δοκεῖς τὸν πλοῦτον κεκτῆσθαι. Luciani ἐπὶ τῆς τῶν ἑταίρων κατακείσεως νοσῶν, ſi quis ſodalium morbo cumbat. Ex quo κατακείσεις, iacent, poſita hinc, ſidunt. Item κατακείμαι, ſum i repoſitus, aſſeruor. Heſiod. οὐδὲ τοῦ ὁ εἶνα ταμιεῖοιν, αὐτὸς κυδεῖ, &c. κατακείμενον γὰρ, in ſolo iacco, loto de Leg.

Κατακείρω, detondeo, κατεκάκισκα, κατακέκαρται, Homer.

Κατακεκαυμένη, tepio quædam eſt, quam poſſident Lydi & Myexuſta arboribus, præter vitem. illinc vinum afertur vir præſtans, quod κατακεκαυμένον οἶνον dicitur. Quidam hinc eſſe Bacchum κεκαυμένον vocant. Cælius lib. 4. cap. 14.

Κατακλείσιμον, prurit u libidinis vexor.

Κατακλείτης, κατικλείτης.

Κατακλείδ. ομαι, ῶμαι, ς. ῶσα, ſpecies cantus, quo in Pythicis ludis vti ſi bant. Pollux. τὸ δὲ κατακλείδεσθαι νόμου τὸ αὐκητικοῦ μέρος.

Κατακελεύω, idem quod ſimplex, impero, iubeo. κατακελεύω, imperare atque indicere ſilentium, facere audientiam. cero. σπουδὴ κηρύξαι, apud Ariſtophan. ἐπεὶ ὦν ἡκουε, ἐσιγᾷ, ταλιθύσιον.

Κατακεντέω, ὦ, ὦσω, cuacuio, effundo.

Κατακεντίνω, ſtimulo, pungo, Lucian.

Κατακεντάω, pungo, vulnero, confodio, apud Joſeph.

Κατακεντησμός, ὁ, eſt punctum Plinio, id punctionis fuſe ctus, vt idem vocat τὸν κέντρον, opus eſt.

Κατακεράννυμι, confundo, permiſceo, diffundo.

Κατακερδάω, temperare.

Κατάκερος, ὁ, ἡ, temperatio.

Κατακεστικός, vide κατακεστικός.

Κατακεφαλὸς, ὁ, fulmine interficio.

Κατακλάω, quæſtum facio, Xenoph.

Κατακερματίζω, μίσω, σ. ικα, diſcerno, diſtinguo, mitto, in minutas portes diſtribuo, & redigo in nummos. Accuſat. Achilles Statius ἐν τῷ ἑρμηνείᾳ.

Κατακερτομέω, ὦ, ἡσω, σ. ικα, illudo, nugor, conuitiis inſector. Accuſat. κεκλόδω, ὁλυσῶ.

Κατακεχειρωμένως, aſperum fieri, exaſperari.

Κατακεχειρωμένος, qui vtendum accepit. à Præt. κατακέχρημαι. Lacedæmonii δὲ ἐν τοῖς πρὸς τὸν Νικόδαμον ὕστερον κατακεχρημένοι ἀδίκως ἐχώρησαν ἐπὶ τὰς σπονδὰς, quæ Athenis à quodam vtenda accepiſſue ea adhuc habeam, ſiue vendiderim.

Κατακηλέω, κατεκήλεσα, Heſych. permiſceo, Cicer. mitigo. vide κήλω.

Κατακηλητός, ἡ, θρεπτικὸς, leniendi vim habens.

Κατακηρύσσω, κατακεκήρυχα, Homer. κατακηρύχθην, cremare, Idem. ἐπὶ τὰ σῶμα.

Κατ

Κ ηρέω,cera oblino,cera obduco , incero Celso , & Iuuenali. Herodot.lib.1.κατακηρώσαντες δὲ οὗ τὸν τέκνων Πέρσαι γῦν κρύπτουσι, Cicero Tuscul.1. Persæ etiam cera circunlitos condiunt. sed gend.condunt.

Κ ηρυξεκεχειρία,τὸ κατακλυσμὸν ἡσυχίαν, inducias &pacem se- ut referm indicere.Pollux,ferias indicere, Liu.

Κ ιγκλωσθῶ,ῶς,& κατακεκιγκλῶσθαι,incertus,cera circunlitus, Herodot.

Κ ιθίτης,ου,ὁ,q.dimotio.

Κ ιρνάω,miſceo,tempero,Alexand.Aphrod.τὸ ὑγρὸν τῆς κρατῆρος τὸν οἶνον θερμὸν τῷ μέλιτος , calorem mellis ingentem tempe- bat.

Κ ισσηρίτης,pumice defrico & deſtringo, pumice læuigo , A- then.lib.12. de Sardanapalo κατεξυρημένον τὸν πώγωνα ἢ κατακε- κισσηρισμένον.

Κ λαίειν,simulare,præ ſe ferre quod & ἀκλαίειν.

Κ λαίω,deploro,lugeo. item lachrymando afficio ad miſeri- ordiam commouco lachrymis.apud Plat.

Κ λασις,εως,ἡ,perſractio,Gaza.

Κ λάω,frango.

Κ λεῖς,ίδος,ἡ,pars ſub pectore ὑπὸ ὠμοπλάτῃ,id eſt, ſcoptula- um in collum deſinens.Κατακλεῖδες apud Ariſtophan, in Ve- ſpis τὰ κλείοντα πας᾽ ὄψεις , quæ flores claudunt & ἀνακλεῖδες e- am dicuntur.Item κατακλείδες etiam quæcunque iunctura, ſori tranſtra.κατακλεῖδες in veſte muliebri erant parua quę- m foramina in quæ immittebantur fibulæ : quæ κατακλεῖ- ς ab Homero κλειδὲς appellatæ fuerunt.

Κ λαυσῶ,σῶς, clauſus,abſtruſus,occluſus.

Κ λεῖα, μείζων, π. σκ, includo , contineo, aſtringo , Xeno- phon.εἰς πολιτείαν ἡμῶν τὸ κατακλεῖον , in remp.me includo. κα- τακλεῖαι ἐμαυτὸν εἰς ἔρημον, Idem lib.4.Pæd.Cyri, me intra mu- nitionem occludo.Alexand.Aphrod.libro 2. Problem. κατα- κλείειν σῶμα γράιος , terreſtri corpore claudere.Lucia.in Cauc. ὦ δύξιμε κατάκλειε τῆ φρενὸς λίνου,id eſt,aſtringe dextram & affi- c.κατέκλεισαι μακαδνίας σφρίκιαν,à Macedonia interclueruntſ erdiccam,Thucyd.id eſt,ἀπὸ εἰσαν,αὐτὸν κατακλείσαι εἰς τὸ οἴ- κημα,ipſum domi includens, Plutarc.in Publicola. εἰς δὲπείλας ἀκροπολείας κατακλείσαντ᾽ ἄξιον, artem quæ ex contradictio- e in ambiguitatem concludit, Idem in Pericle. κατακλείσαι σώμα , includitur in corpore, Galenus 2. ad Glaucon. Ari- ophan.περὶ ὅταν εἰς αὖτας ἀέλιος μετακροῦσθαι κατακλεῖσθ᾽ ,quum entus in eis includus & detentus fuerit . κατακλεισοῦσθ᾽, ſperatus. Interdum etiam κατακλείειν , pro perorare ac- pitur.

Κ λείω,occludo.includo,obſero,Herodot.

Κ ληρεδοτέω,ſorte diſtribuo.Actor.13.cap.

Κ ληρονομέω , poſſidere. cap. 2. lib.11. Regum. κατεκληρονόμησεν τὴν γῆν κυρίῳ . Dominus cum hæredem fecit , cap.7.lib.2. Re- um.κατεκληρονόμησεν σοφίαν , hæreditabis ſapientiam , i. hæ- ditarium habebis,cap.4.Eccleſiaſtici.κατεκληρονόμησεν αὐτὸς ν γῆν,tu terram eis ſorte dinides,cap.13.Deuteron.ὅρίσει δὲ ς κατακληρονομῆσ αὐτὸς, ſolium gloriæ diſtribuens eis, cap.2. b.1.Regum.

Κ ληρονομικὸς, ſortitò accipio, ſortior, adipiſcor. Plutarchus in ompeio de morte Mithridatis loquens,τὰ δ᾽ ἐκεῖ πάντα κοσ- ῆσται φράσας κατεκληρώσατο, ἢ ἑαυτὸν ἢ ἐκείνοις ὑγρὰν ἁπὸ ποιου μι- ᾶν κατακληρώσεται ὁ κύριος , in quem ſortem Deus miſerit, ap.14.lib.1.Regum.

Κ ληρουχέω,in colonias deſcribo & partior.Plutarc. ὐκ ἐκέλει ἢ τὴν αὐτὸ σφισὶ τοῖς πάσαι ὀλίγου δεῖν ἰσαλίας κατακληρούχησα olyb. hiſtoriæ lib. 3. κατέσυρεν τῶν κατακληρουχημένων χώραν ἀπὸ ἑκατέων.Idem κατεκληρούχησαν τῶν χώραν,ſortiti ſunt, ſorti- ò partiti ſunt.

Κ λήσεις,ἡ,euocatio.

Κ λῆσις,conuocatio multitudinis,Heſych.ὅ᾽ταν δὲ μείζόνων τὸ ἡ φόβος ἢ τὴν ἐπιτιμίας,κατακλήσεις ὑποίουν τὸ ἐν τοῖς ἀρχεῖς ἐκκλησίαν, conuocabant qui in agris habitabant.

Κ εκλιδεῖς,diſcumbens.δεῖπνον ἐκδεῖπνον κατακλιδεῖς,Xenop.lib.5.Pæd. ρ κατακλιδεῖς,ἡ,κατεκλιδεῖς.

Κ λιδεῖς,ίνος,inclinatus,Ariſtoph.περὶ ὄφεως κατακλιδεῖς ἀδολεῖ.vbi interpr.τὸ κατακλιδεῖς, κοινότατῳ ἢ κατακλιδεῖς, ἀπλῶς. vnde κατα- κλίνομαι,apud eundem in Equitib.Plato de Repub. κατακλι- νόμενος δὴ ἐκδεῖπνον ἐκ στρωμάτων μαλακῶν τε καὶ μυρίνων,in thoris diſcum bentes.

Κ λιδιὸς,decumbens in lecto, valetudinarius , Suid. ὅδε ἔτυχε ὢν ἐν τῇ κατακλιδίῳ ὢν ἢ μεγακαλεῖ μὲν Θ.

Κ λιδρομαι , & Κατακλίνω , decumbo , eo cubitum , accumbo, celino , deprimo , accumbere facio , Demoſthen. ὃν τῷ σῶ ἄνδρα κατακλινεῖσθαι καὶ τὰ ᾠδεῖν ἐκέλευσ,id eſt,cpulis accumbe- e.κατακλινεῖσθαι δὲὶ δεῖπνον, apud Athen. ἢ κατακλιδεῖσθαι, & ἀκλι- νεῖσθαι ἢ ἀναπίπτειν pro diſcubere. pro quo & ἀκκλινεῖσθαι dici- ur,Latinèque recumbere.Ariſtophan.in Veſpis,κατακλινόμε- ον τ᾽ ὀλίγα πρὸς τοῖς πολίταις , iacentes in lectis. Ibidem,συνεπαρ κατακλι- νειν αὐτὸν εἰς ἀσκληπιοῦ, collocare, ſedere iubere. Item pro ver- gere,Apollon.ἡ κατακλίνει ἢ ἑτέρη ἢ κείλη ὑπαγάγει κέρα. Item pro ſterni. Laſcar. in Epigrammat. πατέων κατακλίνεται ἀφρὸν μισητ. κατακλίομαι ὑπὸ τῆς εὐδιῆς , emulcetur allicióque volu- ptate,Ariſtotel.9.Animalium: κατακλίνεται εἰς γόνατα,in genua inclinatur. κατακλίνεται πόλις εἰς ἀλλοίωσιν , &c. κατακλίνει ἐν βα- σιλικὰ χάρᾳ τὸ παιδίον , puerum regio ſolio reclinat , Plutar- chus in Lycurgo : ſic Ariſtophan. κατακλιδῶσι , cubui in lecto, Budæus in Epiſtol. & Ariſtophan. vnde συγκατακλίομαι, ſi- mul lectum adeo. κατακλιδῶσθ᾽, diſcumbamus,capite 16.lib. 1.Reg.

Κ ατάκλισις , diſcubitus, accubitus , lecti ceſſio honoris gratia. ἐν τῷ νοσκλια κατάκλισις apud Ioſeph. Galen.lib. primo. ad Glau- conem.καὶ τὰ ὀβὸ κατακλίσεων τὰ κατὰ τὰς αἰσχυσεῖς γνωσιμάσια, id eſt , iudicaturæ quæ dicuntur à decubitu , ægrotantis ſci- licet.κατάκλισις ἡ ἐπὶ τὰς θυρίχας, Gaza de Scnectut. accubatio epularis.

Κ ατάκλιτος,lectulus diſcubitorius,vel ſedes in qua reclinari poſ- ſumus.Suid.ſolium.

Κατακλύζομαι,σω,π.νικα,demergo, obruo vndis, inundo , irrigo, χειλῶν ὕδατος. Actiu.Accius.κατακλύσαι τὰ φθονία πλείοσιν ὀδμαῖ- σιν,Xenoph.copia victum meum abundare facient,Ariſtop. ὃ τῶν πυλῶν κατακλύζει ἢ θέρμαι τὸ ὕδωρ, ἡ κατακλύζεσθαι πεδίον ὑ χίμοσιν ὕδασι,imple aqua.

Κατακλυσθείς,ablutus.

Κατακλυσις,υσ-ῶ,ὁ, Κατακλυσμὸς,ῦ,ὁ,dilunium,terrarum inunda- tio,Platonis.metaph.κατακλυσμὸς , de moleſtiis, quæ mentem velut obruunt,apud Syneſ.ἐκ κατακλυσμὸς τῶν ἀναξίμενων obli- uio memoriam rerum obruens apud Demoſthenem.

Κατακλώθω , accumulationes Parcarum , ſiue congeſta ſtamina Parcarum.Homer. Odyſſ.ἢ, Πείσιστρατος ἀστοῖς οἱ ἄρτα κατακλῶθε τε ζωὲ ἐμεν,τοσσοῦτο γὰρ ὑπέστη λίνεο,ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Interp. κατακλῶθε τε θεμένω , ἀ κατακλώσουσα ἢ κατα μοιρήσασα ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, Suidas ex Homero.

Κατακλῶθω,ῶσ,ῦ,fatum,εἱμαρμένη.

Κατακλώθω, fila deduco, ſtamina deduco : & peculiariter fatalia ſtamina duco.

Κατακνάω, in tenues partes attero , derado,abrado,diſtringo,de- fringo.

Κατακνήσομαι,ω.ησομαι,σ.κησαι,patior titillationem.item derador, κατακνησθείλω,κατακνησθεῖλω εἰς ἰγνὰ μέρηκῆ ἀκακνησθῆλω , Ariſtoph. Interp.vnde κατακνησθείς,ſcalptus.

Κατακνῆσαι τμεῖν,μερίσαι,Ariſtoph.Interp.

Κατακνῆσις,τυχρωθῆσις,alij ſcribunt κατάνυσις. culter quo caſeum abradimus.

Κατακνίθύω,pungo in modum vrticæ,ſcarifico,κατεζύω.

Κατακνίζω , titillo , vellico , ſcalpo. Ariſtophan. in Pluto , ἐγὼ ᾗ κατακέκνισμαι ἀνάκλεως. pro lædo & fugillo , ſfocrat. Lu- cianus. τὰ τοῦ ὠμέρου κατακνίζουσι , Homerica inceſſunt & vel- licant.

Κατακομῶ,ῶσ,ῦ,ſopio,mulceo.

Κατακομῳδέομαι,ῶσ,μάσμαι,σ.σμαι,dormio,Depon.

Κατακοιμητής,cubicularius.

Κατακοιμίζω,ῶ,σω,π.κα,ſopio,Accuſ.

Κατακοιμητικὸν , hoc genus epithalamij dicebatur, quod caneba- tur ab ortu veſperiad mediam vſque noctem, donec ſomnū caperet:ſicuti matutinum διεγερτικὸν.de quibus Theocriti in- terpr.κατακοιμητικὸν eſt hoc poetæ, Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus Octam. & Catul. Nimirum Oeteos oftendit noctifer ignis,ἢ. φωσφόρος ἢ ἕσπερος.

Κατακοιμίζω,ίσω,π.κα, ſopio, i. compono aliquos ad ſomnum capiendum , ſomnum concilio, miniſtro in thalamo , κατα- φορεύω.

Κατακοινωνῶ,impertior,communico.Accuſ.Æſchin.

Κατακοιρανέω,διατάσσω,guberno,rego,ordino.Accuſ.Iliad.ἡ πόλε- μον κατακοιρανέουσι,de Pallade & Bellona loquens:ἢ Odyſſ.αἰ- θυίλιν κατακοιρανέουσι.& Odyſſ. ἢ μέγας κατακοιρανέουσιν , domi regnant & imperitant.

Κατακολάδω,glutino.Κατακολάδω,ſubſequor. Datiu.

Κατακολπίζειν , ſinus ſequi & circumire , in ſinum deflecti. κατακολπίσαι εἰς αἰγιαλ , in ſinum Æginæ deflexiſſe, Thu- cydides.

Κατακολυμβάω,aquis ingurgito me,vrinor,nato.

Κατακολυμβητὴς,ῦ,urinator.

Κατακομιδὴ,perceptio,ὁ συλλαμβάνω,Thucyd.χαλεπωτέρᾳ τύχῃ σε τῶν κατακομιδῶν ὑπὸ ἀρίσεων,comportationem fructuum.

Κατακομίζω , defero & deporto. Herodianus de apotheoſi lo- quens ἢ τὸν συγκλητον ὑπλισμὸν νεκίαν κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. & pro eodem ἀπακομίζουσι dixit. Antiph.ἐφύτευσ᾽ ὁ δῆμος παῖδας ἢ γυναῖκας ὧν ὑπὸ ἀρχὴν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. Eſt e- tiam κατακομίζειν domum reportare.& κατακομίζεσθαι domum redire.Æſch.ἀφ᾽ ἑκατέρου. Σωσίβιος ἢ τὸν σφαγιαζὸν ἕκατον ἢ γυ- ναῖκα ἢ παῖδας καθ᾽ ὅτα ἐν τῇ πομπῇ ἐκάστῃ κατακομιζόμενα,

νῶν, appellere nauem aliquo.

Κατάκειρε, ὁ, denfus. Et nomen personæ scenicæ, Pol.

Κατακεκλῆδεσθαι, scitè & concinnè dicere. πάνυ ὡς λέγειν, Basil.

Κατακενε, destructio. Dorica vox à κατακήρειν.

Κατακεράω, exacuo, exercreo, domo, Eurip. κατακεκῶφ δέδωτος βίου, i. λελῦσθαι. Inde Κώφια.

Κατακεκόνιζω, pugno percutio. κατακεκόνιζειν & κατακεκόνιεῖν, pugnis obtundere & concidere, Æschin.

Κατακεντίζω, iaculis confício vel confodio, perfodio sagittis, διακεκραμένα δὲ ἀκεστῆσαι.

Κατακεπίν, truncatus, plagis confectus.

Κατακεκαυκήκει, præcisio.

Κατάκεπος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, furiosus, insanus. Item defessus, labore confectus. Diodorus κατακέπτας appellat defessos pugnando, quibus ἀκμὴ πᾶσα, int egri & recentes subsitituuntur. Plutarch. in Sylla, ἡ μὲ κατακεκοπὶς ἐγίγνετο ἐξ ἀδήρας ὑπομονῆς ἀνδρῶν ἀεὶ ἠβῶντων, id est, οὐ κατακόπους ἡ πονημένους. Item de virtutibus mulierum, κατάκοπος ἡ οὖσα μὴ ἐπιτρέπειν τὰ φρονεῖν παρ' ἑτέρας αὐτὰς, ὃ ἐν τῷ ἀρχῇ φοβεῖσθαι μὴ τὰ σώματα κατακοπῇσιν ἐκείνῳ καθ' ἡδονὴν δοῦναι, vbi ἀεὶ δυόδεσι lo quitur.

Κατακεκόπωμι, ὀ, ψα, ὀφ, obtrunco, trucido, contundo, quum res aut homo minutatim discerpitur. vnde δύο μοίρας κατέκοψε duas acies fudi. Herodot. pro nummum pecuniio accipit. Apud Theophrastum arbores præcido, & materiam luxuriantem reseco significat.

Κατακορέσαι, ἐ φορέσει, satiare.

Κατακορῆ, τά, crebra.

Κατακορὴς, ὁ Θ, ὁ, multus, redundans, satiatus, fatur, molestus, expletus, oppressus. κατακορὲς ἄμμος, arena crassissima. Dioscor. l. 5. κατακορὴς ἡ ὕδρις, merus habitus, Aristot. in Probl. κατακορὴς ξυνουσία, satura consuetudo, ὦ πλειοφάγοισι, Plato. σταθμὸς ἐχέω τῶν κατακορὲ σοφίαν, sandaracham, quæ ad satietatem ruffescit, Dioscor. l. 5. κατακορὲς εἰς μέλαν ἐμπιπτόν, plurima offusum nigredine, Plato in Timæo. χρῶμα ἡ ὀμμοι ῥέθεα κατακορὲς, color roseus in plenum, Theophrast. libro 4. histor. plantar. capite decimo. Saturum colorem dicit. Virgilius. Hippocrates κατακορέα vocat recrementa bilis meræ, id est, τὰ ἀκριτα χολῆ διακεκριμένα Galeno: & σήματα κατακορέα quæ humorem humidi significant. Galeno: & σήματα κατακορέα quæ humorem humidi generant. à quo & homines κατακορεῖς vocat, & φλέγματα κατακορέ, bilem crucians, vel bilis color: quin & vehementem fitum quam bilis accendit διὰ τὸ κατακορὴ dixit idem Hippocr.

Κατακορμάσαι, scindere, comminuere, κατακεκόμαι, Hesych.

Κατάκορος, ὁ ἡ ὁ, idem quod διάκορος. Poll. item nimius qui satietatem & fastidium affert. Plutar. in Alex. item insatiabilis, seu insaturabilis, Suid.

Κατάκορτος, ὁ Θ, domus altera parte pressior angustiórque dicitur ab Aristotel. libro 1. Oeconom. ἐὰν δὲ ἡμιόλιον ᾖ ὁ ἑτέρῳ ἢ ὁ ἑτέρῳ ἡ ἐπὶ θάτερα δίστεγον μὴ τοῦ ὄρους, ὑπόκατος ὁ τοῦ χεῖμῶ Θ· ἐὰν δ' αὖ ποιῶσιν κατάκορτον οὕτως ἡ μὴ ἐσπιπτότες. Alij legunt κατάκυφον.

Κατακόρως, abundè satis, affatim, vsque ad satietatem. τῷ χρόνῳ κατακόρως ἐφορῶσι, colore vsque ad satietatem viret, Marcel. colorem porri quàm similimè reddit, Ruel. lib. 5. Dioscor. cap. 96. immodicè etiam, ad tædium vsque: simpliciter etiam significare potest, frequenter Attici σωμασιφεῖς κατακόρως χρῶνται, Corinth.

Κατακοσμέω, compono, orno, apto, digero, in ordinem, illustro, exorno. κατακοσμοῦσθαι ἑαυτὸν, colentes, obseruantéque se inuicem, Plut. in Rom. κατεκοσμοῦτο ὡς εἰκὸς γυναῖκα, se ad illius sententiam accommodabant, Idem in Fabio. Plato in Politic. ὁ κοσμικὸς ὀρθῶς τε καὶ τὰ ταχυτῆς δεῖα πανταχῶς ἡ ἡδὺ εἰσιὸν ἐν τοῖς ἀλλοις ἅπασι καθ' ὁμοιότητα ἀριθμοῦ τ' ἐναντίᾳ κατακοσμοῦντα ἔχει, ratione & ordine constitutus.

Κατακόσμησις, ordo & digestio rerum, & apta compositio, Plato.

Κατακούω, exaudio, Actiu. Accus. Genit. κατακούειν αὐλοῳδῶν τος, modulantem audio. Item obtempero, πάνυ ὑπακούω.

Κατακοχλῶ, occlamo, obstrepo, clamore obtundo.

Κατάκρας, nonnulli volunt esse pro κατακρὸς seu κῦ κρότος, vi: nonnulli pro ὅλῳ ὁλοκλήρῳ, παντελῶς, ὁλόκληρος, prorsus, funditus. Etymol. Thucydid. ὁ ἢ βεκτίδης ὅλη τὰ μεταξὺ τῆς πόλεως ἐτείχισε, βουλόμενος κατάκρας ἡ βεβαίως ἐλεῖν αὐτὴν. Idem, ἐλπίσαντες ἡ πᾶσαν ἐχειδαι κατάκρας, ἀβραδίδασα σφᾶς αὐτὸν, i. οὐ ὁλοκλήρους παντελῶς, ὁλόκ, apud Hesychium diuisim scriptum est κατ' ἄκρας dicentem κατ' ἄκρας εἶναι· ἐσσ τὸ ὅλῳ ἐφόδῳ ἡ αἰφνίδιον. Idem & κατ' ἄκρας affert pro κῦ παντῶς addens etiam κῦ κράτος.

Κατακρασεῖν, commixtio, vel permistio.

Κατακρατεῖν, obtinere in potestate, robore vincere & domare, superare, obliterare, Gen. Philo de mundo, πάντων κατακρατεῖν, omnibus præualere. κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δυνάσθαι, nequit principium deuincere, Theophr. lib. 2. cap. 19. de caus. plant. κατακρατεῖσθαι πολλῷ τῷ ἀέρι τὰ ἀσθαλεῖ, multo cum periculo impetum retinuit.

Κατακρατέμαι, vincor, cohibeor, Philo de mundo, ὑφ' ἑτέρου κρατεῖται, à quo coerceatur vt præualente.

Κατακρατέσθαι, vide κατακρατεῖν.

Κατακρατικὸς, vim habens compescendi & cohibendi. Actius. cap. 17. de lactis portionibus. τὰ δὲ διδοῦντα, ἅπερ σταλτικὰ ἡ κρατητικὰ γάστρα τῆς δόμιτου, ἵστιτ & cohibet fluxiones. sed Corinus temperat vertit: deriuatque ἀπὸ τοῦ κεφάλαιον, ego vertam τοῦ κρατεῖ. ibi verò Idem Actius 11. cap. 19. in cura dysuriæ: δεῖ δὲ τοῦτο κατακρατητικῆς χρῆσθαι, id est, ὑπακρατητικῷ. vide κλύσεσι.

Κατακρατεῖς, pro viribus, omnino, vi, vehementer. κατακρατεῖς εἰ, vi expugnauit, Plato de Legib. κατακρατεῖς φόβου τινὸς, Xenoph. Pæd. vel dissuntèt κῦ κράτος.

Κατακρεμάμενον, siue κατακρεμάμενόν ἐστιν quod κατακρέμα. κατακρεμάμενον suspensius sum de, dependeo de.

Κατακρεμάσθαι, pensilis, Gaza.

Κατακρεουργόω, laniì more concido, dilanio. κατακρεουργῶσθαι, dilanitus est. Herodotus in Polymnia, ὡς τοῦτο αὐτὸν ἐκ μαχίμου Θ· ἡ κατακρεουργῶσθαι ἀπὸ τῶν κυνῶν κατὰ τὴν ἐπιτομὴν κατατμηθῆναι, velut in laniena concisus est.

Κατακυρόω, Hom. Iliad. σ. τρώας ἡ κατακρῦσαι λαὸς πόντος. Interpr. τῆς κεφαλῆς, κορυθ', siue ἡ κάρας.

Κατακρημνίσαι, præcipito: vnde κατακρημνισμοὶ, præcipitor, pereo. Aristoph. νεφ. κατακρημνίσθαι, πλήρεις ὀμέλου, præcipites, plenæ pluuiæ.

Κατακρημνίζω, μι, σω, σκω, præcipito, κατακρημνῶ. Actiu. Accusato iungitur. Lucæ cap. 4. ὥστε τὸ κατακρημνίσαι αὐτὸν, vt præcipitent eum.

Κατάκρημνος, κατάκρυος.

Κατακρεῖδω, delitesco.

Κατακρεδύειν, contradicere, irridere: à cicadis. Κατακρεδύτειν, Hesych. exponi tradit vel κατακαλεῖν, quoniam αἱ ἀκρίδες ποιοῦσι τὸν κρεκτικὸν ἦχον quoniam αἱ ἀκρίδες sunt κακόφημοι καὶ κακηγόροι.

Κατάκρεμος, ατος, τὸ, damnatio, condemnatio. Nazanzen. in oratione Christo, ἵνα σοφὸς ἐμαυτὸν ἐν ἀπάτῃ τῇ κατακρίσει, ἐλεύθερον τῆς κατακρίματος, vt naturam damnatam in se totam copulatã à damnationis vinculo liberet.

Κατακρίνομαι, damnor: interdum cum Accusatiu. vt κατακρῖναι θάνατον, morte damnor, morte mulctor. Xenophon in Apologia Socratis per Imperionale dixit, ὡς γὰρ τῶν κατακριθέντων &c. nam si nunc damner, τοῖσι κατακέκριται θανάτου, lata erat in eos mortis sententia. ἐκ μὴ πενίαν θέσ τοῦτο κατακριθῆναι. Nec ne diuinitatis inopiam decernamus sic interpres. Eustat. λαβὲ ἐπ' ὀλέθρῳ ἑαυτὸν ἐπανενεγκεῖν τῇ δίκῃ, τιμωρίαν κατακριθῆναι τῷ θεῷ, κατακριθῆς ὑξιεῖαν, exilio mulctatus, Nazan. θάνατον κατακριθεὶς, morte damnatus, idem in Orat.

Κατακρίνω, μι, σω, σκω, damno, condemno. Accus. cum Genit. τὸ μὲν ὃ τελοῦντα σὺν πάντων ἡ τὰ σωμάτων κατέκρινε, nonnulli omnes fato funt obnoxij. Idem κῦ Ἀνάχαρσιν, κάπηλον θεὸς αὐτὸν κατακρίνει, omnes vorte damnare, ἡ κατακρίνειν ὥσπερ ἡ κατακριθέντα. Suetonit. Luc. 11. ἐγὼ δ' ἐστὶ ἐν τῷ κρίσει μὲ τῆς ζωῆς τοιοῦτος ἡ κατανεῖ αὐτῶν.

Κατάκρισις, ως, ἡ, condemnatio.

Κατάκριτος, ὁ, condemnatus. κατηγορεῖν ἡ κατάκριτος ἐθέλουσι, rei capitalis damnatus, Gaza de Senect.

Κατακροτέω, valde laudo, celebro, applaudo.

Κατακρουμένος, Galen. 13. Methodi, εἰ δ' ὑπὸ ἐν τῷ σφυγμῷ ὑγρότης, ἡ βαθύτητος, ἡ ἅμα κατακρουόμενος, in falientis modu dentes. Verbum κατὰ τὴν κρουσιν, i. à falientibus deductum.

Κατάκρουσις, ως, ἡ, repressio, repressus de super illatus, Gaza.

Κατακρυπτικὸν, vim habens reprimendi. Aristot. in Probl. ἐστὶ γὰρ κατακρυπτικὸν ἐναντίον opponi τῷ ὑπτιακρικῷ.

Κατακρύω, reprimo, discindo, defigo, adigo. Apud Platonem libro de Legib. videtur accipi pro fallo. apud Hippocratẽ vbi de cucurbitulis, Cornarius κατακρύειν, exponit scarificare. κατακρύζειν, sed Galen. in Glos. Κατακρύζειν.

Κατακρύπτω, occulto, tego. εἰς τὴν γῆν κατακρύπτειν, Xenoph. Anab. de mundo, ὑφ' ὧν γῆν κατακρύπτει κῦ τὸν τόπον κλίνει, alter vero infra terram conditus est ad tractum au ftralem.

Κατάκρυφος, ος, occultatio, Cicer.

Κατακρύφω, ου deducunt ad diuersoria, εἰ ἡ εἰς σκευὴν χέαι κατακρύφει, Pollux. κατάκλισις enim propriè deductorem sonat à τοίχῳ.

Κατακυλίω, ι. κατακυλίνδω, κατακυλίομαι μῦσαίσιν. Iliad. γ. i. interfecti volens.

Κατακυλίνδω, pro κατακλαύσω, occidet, Futurum secundum vbi κατέκυν.

Κατακτάομαι, acquiro, comparo, habeo, ἀναδίχομαι. Sophocles, ὅστις μὴν κακὸ μισθὸν σὺν δίκῃ, κῦ κατακτᾶσθαι, id est, habere quidem etiam nihil is cum diis victoriam sibi comparare possit. Idem, οὐ μὴ ἐκοὺς κατακτήσῃ πικὴ, nisi mentem, i. φρόνησιν à diis ceteris.

κατὰς, qui interfecit, κατακτανών. Odyss. ὁ, ὃ δὲ κῆρ κατακτὰς μάστι, κατακτανε. vide Κατακτας.

Κατάτμησις, ἡ, ὁ. Imperatium, κατάτμησις, interficio. Acad. & Genit.

Κατατμητός, ἡ, ὁν, acquisitio.

Κατατομάς, quæ est pexis capillis. Hesych. κατατομάς, κτὶς enim est ten dictrix vel fractrix.

Κατατρυφῶ, in alea consumi & dissipari: vt κατατρυφᾶσθαι, ἴσ. Item in ludo aleæ superari, & facultatibus cuerti. Eustat. ἐν πασὶ τὴν χρὴ εἶναι ἀνὴρ ὁμιλεῖν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐάτη, ἴσως οἱ κατακυβιστῶντες.

Κατατρύω, alea rem perdo. Lysias ἡ ἀλκιβιάδ. ὁ πολὺ δὲ ὕστερον κατακυβεύσας τὰ ὄντα.

Κατατρύω, circuncludo.

Κατατρύω, μ. πεσῶ. κα, & Κατατρύω, μ. ἴσα, π. ικα, deuoluo. Accus. κατακυλισθῆ, deuoluatur. κατακυλισθῆναι ἐκ τῆς ἴσασιν, ab equis deuoluti, qui ab equis deiecti cecidissent, Xen. ς. Pæd.

Κατατρύω, μ. ψω, π. υσα, declino, inclino me deorsum, demergor, submergor. τὸ κατακύπτειν (pro quo & συγκύπτειν dicitur) opportune κακοῦ πεῖν. Lucian. κατακύψαι εἰς τὸ χάσματος.

Κατατρύω, μ. ὦσα, ω. ἄκα, dominor, dominiú exerceo aduersus, occupo. subigo. Neutr. Genitiu. κατακυριεύειν αὐτῶν, dominari eis, dominantur in eos, capite vigesimo, Euangel. Matth. Petrus prima epistola, capite vltim. μηδὲ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, neque vt dominantes cleris.

Κατατρύω, ὦ, confirmo.

Κατατρύω τὴν ὠνὴν, est in auctionib. licitatori allubescenti & gitum tollenti rem venalem addicere atque adiudicare. Iosephus de Antiquitat. ἡνίκα αὐξηθεῖσα τὴν ὀφειλὴν, ἀπὸ κατακυρωθῆναι τὴν ὠνῆν.

Κατατρύω, damnatus. ψῆφοι θανάτου κατακυρωθεῖσαι, mortis calculi damnatus apud Eurip. in Oreste.

Κατατρύω, prohibeo, impedio, moror. κατακωλύειν θεωρεῖν, prandium remorari. Aristop.

Κατατρύω, derideo, καταγελᾶν δὲ δεῦρ, διασυρεῖν, καμωδεῖν, τωθάζειν. Poll. apud Hesych. κατακωμῳδεῖν, τὸ κατογλᾶν.

Κατατρύω, detentio, institutus, κατοχὴ, κατάχρισις. Suid. vtitur lato.

Κατατρύω, μαὶ τὸ ἀλωτὸν. κατακύκλωσις ἀφ' ὁμιλίας, ad coitum ironi. Aristoteles secundo Politic. κατακύκλωσις ὑπὸ τῆ κινήσεως, Idem. 8. Polit. Faber vertit, motu sunt occupati Arctinus, et motum deuoti & supplices fiunt. Idem Ethicorum libro decimo, κατακύκλωσιν εκ τ' αἴτιτε ἴσθ. quod facile capitur adore virtutis. Argyrop. vertit, bona educatione factus tam idoneus ad obtemperandum. κατακυκλωμένος βόες, vaccæ libidine incensæ, Arist. 6. Anim.

Κατατρύω, effœmino.

Κατατρύω, μ. ἄσομαι, σ. ἄμαι, superbio, iactito, mentior. Deuon. ab Iloc. ἐξὲκ αὐτὸ ἴσθ, κατακαλλωπίζεσθαι ἐξὲ τὸ πλούτου, inaniter iactare & gloriari.

Κατατρύω, μ. ἴσω, ω. ικα, detraho famæ alicuius, obtrecto, deblatero, detrahendo cuilgo. Quoties rebus iungitur animatis, Genit. habet: νε καθ' ὑμῶν καὶ ἀληθοῦ σου κατακαλεῖς. Inanimatis additum construitur cum Accusat. vt μὰ κατακαλεῖν ἡ γεννικὸν, Suid. in epistol. Iacobi, capite quarto, μὴ κατακαλᾶτε ἀλλήλων, ne alij aduersus alios loquamini. ibid. κατακαλεῖν ὁμοῦ, obtrectare legem loquitur. Sed κατακαλεῖν significat κατακωμῳδεῖν, λοιδορεῖν καὶ παλακλαπεῖν, loquacitate obrutus, vt κατακεκομμένος & κατηγορεῖν μένος.

Κατατρύω, ἀς, ἡ, obtrectatio, βλασφημία, prima Petri capite secundo.

Κατατρύω, ὑ, ὁ, obtrectator, ob locutor Plaut. Paulus ad Rom. primo.

Κατατρύω, celebratus.

Κατατρύω, occupo, occupor, vinco, & vincor celeritate. Plato in Timæo de planetis loquens, κατακαμβάνοντα ἡ κατακαμβάνοντα, ἡ ἓξ ταυτὰ ὑπ' ὀψὶν. Cicero, alij alios vincunt, vicissimque vincuntur. Κατακαμβάνεσθαι, pro occupare. Diodor. ὑφ' ἑξῆς τὴν ἡδονὴν τῆ καθεκομένων τῶν πόνων ἐκφεύγειν, id est, κατακορῶσαι, κατεκόμενος, adactus, Thucydid. κατεκόμενοι ὑπ' ἀρῆς, morbus impressis. κατεκομμένα νόμιτ, legibus constituta. κατεκομμένος φυσιολογίας, soliolis vestitus, Dioscorides lib. quarto, κατακαμφθεὶς, deprehensus. κατακαμφθῆναι, susceptus. Herodot. Ionic. pro κατακληθεὶς & κατακληθῆναι.

Κατακαμβάνω, anteuerto, assequor, detineo, occupo. κατακαμβάνοντες ἱμάτια, loris ligantes, Plutarchus in Numa. Item inuenio, apprehendo, circumtenio, accipio, deligo. κατακαμβάνειν ὑδατοπαγὲς, offendit egredientes, Demosthenes. κατακαμβάνειν τὸ στρατόπεδον, locum castris deligo, Thucydid. κατακαμβάνειν στρατόπεδον, deligunt castra, locum ponendis castris deligunt. Xenophon in persona Socrat. ὁπόταν δὲ ὑπνοῦ κατάδεῖ, μὴ ὀργίζεσθαι τοῖς κατακαθεύτοις ὁμιλοῦσι, iusiurandum accipientes, ne iuro perfidiæ pœnas dantes accipientesque fidem, Herodot. κατακαβὼν δὲν συμφορὴν, accepta calamitas, idem. Plato in Apologia. ὡς ἐπαυτοφώρῳ κατακεκλοφότι χρυσοῦν ἀμφιθέτην ὀλειναὶ ὄντα, vt me illis imperitiorem esse manifestò compertum. Item complector, ἀθελπαῖ. Theophrast. de plant. quinto, ἐπὶ ἡ σφόρμος κατακαμβάνει βάσιν ὅλοις, id est, connegit, obducit. ἐκρα τὴ σῆμα τοῦ κατακαμβάνειν, extrema attingit calor, Nazanzenus. Est etiam rerum peragor: τὸ ἰδιωτικὸ κατακαμβάνειν, Antiphon. Item opprimo, & affligo, inuado: & hoc in malam partem, vt de pestilentia, morbo, &c. κατακαλεῖ με τὸ σκότος τοῦτο, mihi contingit, mihi accidit. κατακαλεῖσθαι, opprelitus, coegit, cum Infinit. Herodot. κατακαλεῖ τοὺς ἀμφὶ τὸν νοσήσαντα τὰ ἀβλῆτα, morbus cum corripuit, quo laborauit circa pudenda, idem. κατακαμβάνειν στόμα, te iuniciurando astringo, Thucydid. κατακαμβάνειν κατ' ἀσφάλειαν ὅρκοις, ad iusurandum adigo, idem. κατακαμβάνειν πυθῶ, opprimo. κατακαμβάνειν μὲ συμφορὰ, mihi incidit calamitas, Plato in Leg. κατακαμβάνει ὑμᾶς ἀγχωμὴ, Hermogen. κατακαθέντα ὑπόμνημα, rem detulit, indicauit quæ contingunt, Herodot. Et impersonaliter apud eundem: νὺ κατὰ τὸ ἀπαυτὸν χρόνον ἐγένετο, contigit vt liberis orbus discederet. ἔνα κατὰ τὸν ὑξιόσεται τὸν χρόνον, ob hanc noxam vnum mori contingit, Herodot. κατὰ καὶ σφίσι ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, coacti sunt vertere solum, idem. κατακαμβάνει μὲ φθόγγος ἐς τὴ ὄλιθ, contingit ei vt fugeret in palustres, idem. κατακαμβάνει σφᾶς ἐρημώσαι, contingit omnes militare, idem Herodotus, item aduenio. Herodian. ὑπὸ ἡ κατὰ καὶ ἀφ' ἑαυτὸ ὑμᾶς. Philo de mundo, ὅσα ἀθάνατα κατακαμβάνει dixit, pro capere incrementum & augeri. κατακαλεῖν τὸ μάχιμον, pugnæ adesse, Herodot.

Κατακαμπὴ, comprehendendus est. κατακαμπὴ ὁ τῷ σώματος, comprehendendus est ad necem, Herodotus. Item,

Κατακαμπὴς, ὑτος, ὁ, comprehensus, pro κατακληθὶς, apud eundem.

Κατακαμπύω, μ. ὑσω, σ. φα, illustro, illumino. Plutarchus, τὸ φῶτα πολὺ ἀ κατὰκαμπὲ τῶν ἐνεστώς, καμπύλια ἡ δὲ ὁδὸς ἰσόπτων τῶν ἡ θύρας. Et κατακάμπομαι, pr. fulgeo, apud Alexand. Aphrodis. ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆ νοήτων ἡ τῶν κρῖμα κατακαμπύμενον. Pro luceo, cum Accusat. Lucianus in Cucaf. ὑφ' ἡ ἥλιον καὶ ἀλύκατα κατακαμπύειν αὐτὸ, εἰς lucere. Et cum Geni. κατάκαμπτα καὶ μᾶλλον χρυσοῦ ἡ σίγυφος, Aristid. κατακάμπτειν τῷ φαὶ, luce illustrari, Naz. τὸ πρόσωπόν μου.

Κατακαγιώδω, dolere, tristari.

Κατακαίμω, μ. ικῶ, σ. γκα, I quigo, ita contero vt leuis fiat.

Κατακάλῶ, poetica fyncop. pro κατακαγιῶ, dominens, cubans, Homer. Odyss. χ. item Aor. 1. κατακάζατο. Eust. vtrunque à κατακλίνομαι deducit.

Κατακάλομαι, recenseo, recognosco, consfero, deligo, ἀπαριθμῶ, enumero. Xenophon, πλοῖος τε αὐτοῖς κατακλῶ καῦσαι, χιλίους τοξοφόρους ἀπὸ. Idem, ἡ ἵππους κατελέξατο τῶν ἑρμαίων, exercitu conscripsit. Athenæus, Κέντῳ δὲ ἐξαίρετος ἡ ὁ πλάτων κατασκηνῶν ἔκασον τῆ ἀξιοτυχόντων, ὑπὸ καταμανῶν τὸ Ξενοφῶντος μύσταις, recensens, & enumerans. Plutar. κατεκλεγμένος εἰς στρατιώτας πολίτας ἑξακισχιλίους, vnde κατάλογος, enumeratio, recensio. κατακλεγῆναι ἐς τὸς τακτικὸς ἀριθμὸς, Xenoph. in militares numeros referri. κατακλεγόμενοι, cenge ti sunt, enumerati sunt. κατακλεγθεὶς, dictus, commemoratus. Etiam desiere mortuum Hesych.

Κατακλεγόμαι, ὦμαι, σ. ξα, recenseo, enumero. Xenoph. πῶς φιλοτιμούμενοι τῶν καταλέγειν, id interrogantibus recensere & enumerare. Aristophan. ἐστὶ τοιὰ κατέλεξε. Item deligo, conscribo, centurio ἀρ, καταλέγειν, Lysias. νέους καταλέγειν, conscriptus, delectus. Est etiam allegere & asscribere, delectum facere, referre. Plutarchus, καταλεγόμενος εἰς σώμα τὸ ἀπὸ τὸ βαλὼν καταλέγειν τὸν μαχησομένους, militium habuit delectum, idem in Camillo. Vnde κατάλογος, delectus, καταλέγειν εἰς τοῦτο, Chrysostom. Significat etiam ordine dico, & quasi deduco, deputoque dicendo, Homerus Odyss. ὁ, τὸν εἰπὼ ἡ ἐπιτίμως κατέλεξε, dic, recense, refer, figillatim enarra, καθ' ἕκαστα λέξει. Et libro quarto, ἡ τὰ δὴ μὲ πάντα νέος κατέλεξεν ἀχαιῶν. Κατελέγειν, etiam existimare, nomero & loco habere. Plato libro quinto Leg. πλουσίους δὴ οὐ σχεδὸν ἡ ἀγαθοὺς ἅμα δὲ ἀδικωτάτους, οἱ χρῆσθαι οἱ πολλοὶ πλούτῳ κατελέγουσι, quos quidem certe diuites multitudo numerat. sic Cic. accipit numerare.

Κατακελεβω, μ. ὑσω, σ. ευσα, proprie effundo & destillo, vt ἡ qui inter libandum vinum e patera fundunt. κατεκέχυε, vnde Passiuum κατακέχυται. Hesiodus, ὁπόσον κατακέβρεται, ex laxo destillat, destuit. Aratus, ὑ γὰρ τὸ ἐλικὼν ἄλλῳ ἐπικλείσεται σημεῖ: Nec vnquam enim Helicon summus destillarat fontibus.

Item, θηλὰ τὸ ὠῷ πέρης Ὀπολείσεται.

Καταλειμμα, α τὸ, τὸ καταλειμμα τῦ λαοῦ, reliquus populus, c. 13. l. 1. Reg.

Καταλείπω, μι, pro καταλείσω. Xenophon primo Commentar. τὰ δὲ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις ἔργων οἱ θεοὶ ἑαυτοῖς καταλείπουσι, καταλείπεται, restat, reliquum est. καταλείπεται ἔρημος θεός, à Deo deseritur, Plato de Legibus. καταλείπεται ἀφάνισμος ἄθλιον, Thucyd. μνήμην καταλείπεται, memoria relinquetur, idem.

Κα πλειπθ-ὸ ὴ, ὸ, derelictus.

Καταλείπω, μ. ιψω, σ. ιφα, relinquo, derelinquo, desero, pro derelictohabeo. omitto, testamẽto relinquo, lego, καταλείπωμι, desisto. vnde καταλειπὼν τὰν θύματα, μυῶν ὀὐλιν, pro deserere vadimonium. Actiu. Accu. καταλείσαι δίκην, meam gloriam relinquo apud posteritatem. Demosthenes, καταλείσαι ἢ λόγον, finem dicendi facio, Isocrates in Euagora. καταλείσειν τὸν φρυγιστὶ ἁρμόνιον ἢ τὸ δωριστὶ σαφέστερ, Socrates Phrygiami harmoniam cum Dorica relinquit, supple ad iuuentutis disciplinã, Aristoteles octauo Politic. καταλείπομαι, reliqui. Et pro καταλείπω poetice dicitur καλείσω: vt in Solonis epitaph. Μισθὸν δ' ἀκαμὲς ἔφασαν μᾶλλον ἢ φίλοισι Καλείσειμι ὄφελον ἢ χρόνας, id est, Ciceroni Tusculan. mors mea ne careat lachrymis: linquamus amicis Mœrorem, vt celebrent funera cum gemitu.

Καταλείφω, illino, καταχρῶ apud Hippocrat. καταλειπθ-ὸν μύρῳ, Aristophan.

Κατάλειψις, reliquiæ.

Καπαλέσιν, Herodot. mola franguntːab ἀλέα.

Καταλεπτολογέω, μ. ησω, subtiliter & accuratè rimor, Aristoph.

Καταλεπτύνω, idem extenuo.

Καταλιβαλάδε, Hesych. καβυχθ-ὲ, humida.

Καταλίσιμος, ὁ, dignus qui lapideturːSuid. ἄξιὸ-ν τῦ καταλιθόλαι, Suid.

Καταλίθω, lapidibus obruo, lapido. καπέλιθωσε βάλοντες, lapidarunt, Plat. in epist. καταλιθάσαι, lapidibus obruere, lapidare. καταλιθάζειν, lapidibus obruitus, Herodot.

Καταλίχομαι, με, ὀλίχσομαι, π. ιγμαι, dormio, requiesco, dormitum eo. Odyll. ἐν δ' ὀθρυοὶς κατέλεκτο, id est, κατεκοιμήθη, pro κατέλεκτο. & Odyll. ὑπνῶ τε πεσὼν, ὅθι μοι κραδίη κελεύῃ, id est, κοιμηθῆναι. Eustath. ἀπὸ καταλόχμης, deducit illa tempora.

Καταλόα, molo, Hippoc. de ant. med.

Κατάλογα, vide in dictione Γασωὶς.

Καταλήγοντα, τὸ, fines, confinia.

Καταλήγω, με, ξω, π. χα, termino, desino, sum extremus, fine claudor, καλήγουαι. Neut. absol.

Καταλίζομαι, di scerpo, diripio, διαρπάζω.

Καταλικτικὸν μέτρον, carmen, cui ad perfectionem syllaba deest: pendulum à Trapezuntio dicitur.

Κατάλιξις, ὁ, ὃ, terminatio, finis, exitus, clausula à Quintilian. à Trapez. pendula clausula dicitur, & apud Aldum de pedibus depositio. Hesych. καβχώρησις.

Καταλοιτέον, occupandum est.

Καταλοιτικὸς, occupans & anteuertens, Aristophan. in Equitib. καταλοιτικός τ' ἀρτὸς τῶ δημοκρατικοῦ. Interpr. φασιν τὸ καταλοιδυμένον τῶν κλεόντων ὅτι ὁ δῆμος μὴ κινήσαι, καταλοιτικὸν φαντασίαν, imaginatio apprehensiua, Epictet. καταλοιτικὸν ἑαυτῶ, seipsum comprehendens, Naz.

Καλλαλοιτικὸς, ita vt comprehendi possit: Cleomedes libro primo, ὅτι τῶν ὑπαρχόντων ἔνια, ἃ καταλοιτικὰ ἡμῖν φαντασιῶν, liquidò apparentibus.

Καταλοιτὸς, ὸ, ἡ, comprehensibilis, cognitus, perceptus. καταλοιτὸς σοφία, sapientia comprehensibilis, Philostrat. τὸ καταλοιτὸν, Naz. anzen. καταλοιτὸν τὸ θεῖον πνῦ Θ. luctus diuinitus acceptus, Eurip.

Καταλύω, cui opponitur Ὀπολύσω, ad deprehensionem condemnationémque conducens & incitans. Antiph. Ὀπολύσωμεν μᾶλλον ἢ καταλύσωμεν ὑπ' ἀγροίκων γνώμων.

Καταλοιτὸς, ὴ, ὸν, deprehensio, id est, inuentio, γνῶσις, θέωρησις, ἀφόασις, Aristophanes comprehensio, Cicerone interpr. quæ propinqua est scientiæ, quæque fit quasi digitis in pugnum contractis. Quintilianus libro secundo, artem ait constare ex perceptio. nibus consentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ, id est, σύσημα ἐξ ὑπαλήλων ἐγγυμνασμάτων πρὸς τὶ τέλος εὐζηνον τοῦ ἐν τῷ βίῳ, vt dixit Eustathius Aristotelis interpres in primo de Moralibus ad Nicomac. cum de fine artis loquitur, in qua finitione ὁμολογουμένων omissum est. Nam & Cicero in primo de Oratore, inquit, artem verò negabat esse vllam, nisi quę cognitis penitúsque perspectis & in vnum exitum spectantibus & nunquam fallentibus rebus continereturːMusici etiam comprehensionem, pulsationémq; chorarum καταλοιτὴν appellant, quando concentum explorant. Aristophan. νοῦ. ἀβελτερὸν, ὃ κερδῶον, ὃ καταλοιτὸν. Interpr. καταλοιτὸν ἐπίθετον οἱ μουσικοὶ λέγουσι τοὺς ἑαυτῶν ὃ τοῦ πλήκτρου τὰς χορδὰς, καταλαβὸν ὃ ὑποτείνων τὸ φθόγγον. καταλοιτὸν ὃ τὸν ἀγωνιστὴν τὸν ὑπεναντίον τὸ ἀγωνίσασθαι. καταλοιτὸν ὃ τὸν ἀγῶνα τὸ καταλαβεῖν, idem. καταλοιτὸς ὃ βασιλεὺς, operat. adeptio regni. καταλοιτὸν τὸ ἱερὸν, inuasio templi, Dens. καταλοιτὸς τῦ νοῦ, narum apprehensio, Galenus libro primo Glaucon. ὡς καταλοιτὸς, ὡς καὶ ἐπίκτητον, ὡς ἀξιωμάτων συλλογιστικῶν, ὃ ἄλλα τοιαῦτα, Lucian. de sectis Philosoph. loc. de Stoica disciplina. ὃν καταλοιτὸν ὑπὸ τῦ σοφοῦ, nuncupant. Ascendi spes fuit. σοφὸς τῶν μωρῶν καταλοιτὸν συγγνώμην ἔσεσθαι, Ironotant vt dominus agrum recipiat, Theophr. lib. 2. de causis plantarum.

Κατάλοιψις, morbus qui & κάτοχ-ὸς fit καταοχὴ dicitur, medicecentiorib. congelatio. Est autem affectus inter phreniti m & lethargum in quo subita fit detentio, mentis corpori ne sensu motuque intercepto, remanente figura in qua ceperat, fuerit ægerːsiue fuit steterit, siue fuderit, siue oculos ipsos aut aperos habuerit. fit sæpius à melancholico humore, nonnunquam à sanguinis copia. Vide Galen. libro quarto de locis affectis, Actium libro secundo, Serm. capite quarto. Iulus Ægineta libro tertio, capite sexto, de Comate loquens, Οἱ δὲ παλαιότεροι τὸ ἁλίσιμον κάτοχον τῶ τε, inquit, φρενησιβλάβει καὶ πάσ-Θ, καταοχῖαι ὃ ὁ καταληψιν οἴονται.

Καταλοιδέζομαι, σ. ασω, π. ακα, &

Καταλοιδολέω, &

Καταλοιθάω, lapido, lapidibus peto. καταλιθῶ, lapidare, καταλίθευε, Hermogen. Lucæ capite vigesimo, ὁ λαὸς καταλιθάσει με.

Καταλιμαίνω, relinquo. Actiu. Accusat. Plato epistola nona. ἱρὰν καταλιμαίνῃ φαύλως ἀνδρασιν, improbis hominibus locum dare & cedere.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino.

Καταλιπαρέω, ὦ, supplico, obsecro, Lucian.

Καταλίσκομαι, absumor. καταλίσκεσθαι ὑπὸ τῦ μαστῖλε, ab ore conuincor.

Καταλιτὸς, μόσα, demulceo, κἀνὰ τὸπος πλοῦ, Aristoph.

Καταλύ, μοσίδιμι, Hesych. media pars domus, vel nauis, vel inter columnas.

Καταλυκάδλω, mutuò, vicissim, & conuersõ.

Καταλυαγή, ἡ, conciliatio, reconciliatio, pacificatio, commutatio. Aristoteles secundo OEconom. τῶ τοιῶτον μόνον τῶν καταγῶν ὡς πρακτέον, vni menſæ numerum permutationem adxerunt. καταλυαγὴ πολέμου, pacificatio, Aristoph.

Καταλυακτικὸς, reconciliatu facilis, placidus, facilis, Aristot.

Καταλυάσ-ομαι, muto, id est, comparo, concilio. καταλυάσασθαι τὸν θεὸν ἢ πρακτέον, Demosthenes. Dinarchus, μὴ καταλυάσῃ τῶν ἀφ' ἑτέρου χρόνῳ, τῶ νῦν μόνον ὃ βουλῆς ὄντος, neque ob istorum gratiam emerendam leges & populiræque præiudicia condonare, istiusque indulgere. Confertur etiam cum πωῦ. Aristoteles tertio Ethicor. ἢ δίον φαίνεται καὶ καταλλάσσοντα, modicis lucris vitam commutantes. καταλυάσασθαι τὸν ἀδελφὸν ἀφ' ἑαυτῶ, rectum reconcilior, Thucydid. καταλυάσασθαι ἀνδρὶ, viro reconciliatur, Sophocles in Aiace, θνήσκει δὲ κατ' ἐχθρὸν χόλον, vt dis reconcilietur, id est, ὅπως τὸν χόλον, vel τὸν χόλον καταλυάσῃ σοὶ, tibi reconciliata, Euripides. καταλλάσσειν, in pristinam redire gratiam. καταλλαγὴς, reconciliatus.

Καταλυάτιο, μ. άξω, σ. αχα, concilio, seu reconcilio. Ponitur pro ad concordiam & contubernium adduco. Χόνκατάγω. Actiu. Accusat. iung. Aristoteles secundo OEconom. καταλλάξειν αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, eos inter se reconciliantes. ἵνα τὸν θεὸν ἐκεῖς ἑαυτοῖς ἵλεων καταλλάξῃ, vt inimicos suos reconciliet, Chrysostomus. ἀφεὶ ἱερῶν. καταλλάγηπε τῷ θεῷ, in Deo in gratiam redite. Naz. in Orat.

Καταλλάγια vt ἀβλάβια adiuerb. pro καταλλάκτως. Polybius libro quinto, αὐξομένου ξαφέως τὰς καταλλαγὰς γίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, ferie sequenti, & sese ordine excipientes, ἀεὶ μετὰ τὴν πρώτην καταλλαγὴν.

Καταλλάκτωρ, quum vnum pro altero ponitur, mutuũ, conueniens & inter iunctura congrua, compositio recta orationis.

Καταλλαγ-Θ, mutuus, inuicem respondens, aduersus, subalternus. Gazæ, ordinatis. καταλλάκτοις τοῖς φαρμάκοις ἢ ταύτοις, medicamentis congruam habet qualitatem. καταλλάκτοις, inter seredentes. προφῶ τοῖς νοσοῦσι καταλλάκτοις, Chrysostomus inter se iunctis, congrua medicamenta, Marcellus idonea remedia. Ruellius. Ἀτ verò τῖς καταλλάκτοις (dicunt etiam διῆνεκῆς κατ' ἀλλάκτους) τὰ ἀβλαβῆ ἀπόνια opponuntur. Aristoteles in Problemat. τί ὡῷ ὑπὸν οἱ πόροι τὰ καταλλάκτοις, τῷ ἡ κλάσις ἀβλαβὴς ἐκ τῶν καταλλάκτων autem sunt quæ sibi ordine consentanco respondent. καὶ τὰ θύματα φύλλα, Theophr. histor. libro 1. c. 16. folia inter se mutua serie respondentia.

Καταλλακτὸς, quadrans cohærentia, inoffensa rerum ordinis & concinnitas.

Κα λάως, modò hoc, modò illud age ndo vel addendo, concin , Budæus in epistolis prioribus, οἷς κατελλήνας σωιεκφω τας τὰ ὀνόματα, quæ congrienter vna cum suis nominib s enuntiantur, Nazanzenus in Oratione. Idem, ὅτι μὴ κα λως ἔχων ἀπῆιμεν, quòd ipsam vocum inter se congruen im neglexit.

Κα ακάμπτω, πτξω, πτξῶ λόγω, prosaice. Hocrates, πολλὰ γὰρ κα τα ἀκάμπτων συγχρωμένοις, &c. multa quę prosa oratione sunt cõ pta. sic Plutarchus de fortitud. Roman. Γνοὺς ὁ πομπηῖος ὲν τοῖς ε μέτροις ἢ κατλογάδην ἀπηγγελομένοις: dicitur & πτῶ ἐν τῷ ἀς πτῶ λόγω.

Κα ογείς, ὁ Θ, ὁ, historicus, qui describit & recenset nomina- ci.

Κα ογίζομαι, numero, recenseo, computo. Xenophon, ὲν τοῖς ἀ ωσὶ κατλογίζεσθαι τοὺς ἀχρείους, in numerum inutilium cribere ingratos. κατλογίζομαι τὸν ἐον ἀριστὸν, id est, hoc po & ascribo ad virtutem, Æschin. κατλογίζομαι ὠφελ ημένος τ ὑπάτου, apud vos colloco beneficium, Demosthen. id est, tribuo, impensum fero, bene mereor de vobis.

Κα ομὸς, numerus, enumeratio, cursus.

Κα ογὸς, ὁ, enumeratio, recensio, calendarium nominum, ca gus, delectus, formula, πάμων πάξις, cohors, legio. κα πολ , Latini etiam numeros vocant. vide κα πλήρωμα, & Budęus annotat. posteriorib. & in epistol. ὡς κα πάσῃ ὁ, ex formu lx delectu, Thucydid. Aristophanes in Equitib. Ἐπειδ ὁ τῆς ὑπάτης ἐν κα πλοῦτῳ Οὐδὶς ᾔ σπουδ ὰς μεταξὺ φέρεσθαι. Nam nquit interpr. κα πλοῦτ vocabantur πάνυ μεγ ὰ ὧν ὀνείρασφοι σ ἐφέρετο ὑμῖν τὰ ὀνόματα. κα πλοῦτ ἀφῆκε τὸ λόμαχ, enuero. οἱ ὑπὲρ τ κα πλοῦτον, emeriti, donati rude, qui ætate mili ri excesserunt, Demost.

Κα οάω, inserto, i. pro κα πατάω.

Κα ατος, reliquus, refiduus. κατάλ υπος, quę relicta sunt, reliqua. stotel. 2. OEcon. τὰ κα πάλοιπα Ἔχῃ ἀσθὲς, refiduum impunè bere.

Κα ω, in balneas consumo, vt aquam profundo: dicitur & τομαι, pro eodem. Aristophan νεφ. ἀσσᾷ τιθνώτος κατακένεμε ον, i. eluis, absumis, prodigis, κατακλύσεις. vbi ὦ fimitur πακοῦ.

Κα ράδια, supra cervicem, super humeros. Od.κ.

Κα ήρια, turma, ca. 13. Paralip.

Κα ήχησα, & κα πελήχεσα, & κατλόχισα, instruere aciem, in ltitudinem & classem contribuere, in decurias distinguere. item σωισκάω, id est, factioſè cogere, συναγείρω, συμμορτύω, πάσσω. Budæus in Anotat. κατελόχιζε παῖδας εἰς ἀγέλας, puer in greges distribuit, Plut. in Lyc.

Κα ηχισμὸς, οῦ, ὁ, instructio acici.

Κα ηχῶ, cohors. Thucyd.

Κα ηφέω, vinciri, torqueri, ἐπιμηθέω, ἐπίτεθαι.

Κα ικνηγέω, Lycurgi leges cito & vſurpo contra aliquam rẽ. n. Alciphron in epistola Lamiæ ad Demetr. οἱ ωσπὶ Λα ιμάνιοι, ἵνα δικαίων ὑμῖν ἐπιτυγχάνητε, ἡμῖν τὰ ὄντα, κατελυκνευρίζοντες ἐ σὲ αὐτῶν ποιεῖτε. Lycurgi leges ci ites, & vſurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanis indulgentia institutam, non è seueritatis duritia, philo phiæque decretis.

Κα υμα, ατος, τὸ, diuersorium, habitatio, tabernaculum, cœna lum, triclinium, capite nono, lib. primo Reg. πρὸ ἔτι τὸ κα υμα, ὅπου τὸ πάσχα μετ ἐμοῦ φάγῃ; capite decimo tarto Euangel. Marci, vbi est diuersorium, vbi pascha cum scipulis meis edam? Gregor. οἱ ὄντως ὄντες τῶ ὄντι κατελύσα & κατέλυσας, quies, διάπαυσις, vide κατάλυσ. Hesych. κατα ύσεις, ἀδύσεις.

Κα υνοέω, noceo, incommodo, destruo, corrumpo, attero, erdo, Xen. in OEcon.

Κα ολέμω, μ. ὑσω, ς. υμαι, definio bellum in concilio, depono ellum, malis me explico, κατασιάσω, remittor, deprimor, κα ύω, διαλύομαι. Paulan. in Attic. κατελύοντα ᾗ ὄθη τούτοις ἡ πόμων κατελυκυφίει ἡ πόλεμον, id est, κατελυκότες. Thucydid. fi nificat etiam euertor, ὠφελούμενος, Gregorius. Item demigro. erodianus posuit pro morior. Budæus Commentar. κατα ύσεί σι, tecum transigo. κατελυσάμην τὰς ὑβρεις, in gratiam uerſi. κατελυσάμην ἐκ βασιλ ως, ab rege abdicatus, Herodot. ταλυθέντες ἦρξ αἰχείων, principatu deiecti, idem.

Κα υκάω, ν, dicitur quicquid iam non viget, sed ceſſat. Plutar us, Οὔσ τε ζῶ ταῖς ὑ ὰρχοῦ ντοι, δὲ ὑπερέῳ χειμῶν κατελυκώ ας, iam non nauigantes.

Κα ύκισις, κατελυκ μὸς, ἀφανισμὸς, ἀμαυρ Θ, Sophoclis Interpres.

Κα ύσις, εως, ἡ, dissolutio, euersio, depulsio, fublatio, ruina, percies, interitus, finis. Xenophon, χωὶ τῶν κατάλυσιν τῶ πολε ου, sub belli finem. κατάλυσις mors, vt κατασ ῳφὶ apud Gre or. Aliquando reconciliatio. Item diuersorium, mansio. κα ταλύσεις τῶν ἑωμαίων ὑπογράλλοντες, σπουδ ἀφικνοῦ, studioſè circumibant, Romanos ad hospitia inuitantes, Plutarchus in Camillo: vbi interpres, amicitiam Romanis pollicentes exponit. agitur autem ibidem de amicitia & hospitalitate.

Κατάλυτέων, ν, ὁ, κατάλυσις.

Κατάλύτης, ου, ὁ, hospes, qui diuersatur & hospitio suscipitur : à κατάλύω, id est, hospitor. Sapient. ὡς μεία καταλύτου μονημέρους παρὰ ύσιν, tanquam memoria hospitis diurni præteriit. vtitur & hac voce Plut. Cic. diuersorem vocauit. lib. de inuentione. κατάλυσις idem significat.

Κατακυσις, q. dissolutor, euersor, destructor. ὁ τ πυρὰ μύσιος κατακυτὴς, qui acerbum gustum in suauitatem vertit, Nazanz. in Orat.

Κατακύω, μ. ύσω, σ. υκα, dissoluo, desistere facio, derogo, pessundo, destruo, euerto, πολιων κατίνυτο κάμα. Homerus, κατακύψ ᾗ ὀνίαν, euertere democratiam, quæ significatio frequẽs Demosthenis ὡσ τὰ ὦφελούντ. Lysias, τὸν ὕβ ὠργῶν διαμενίφ κα τάλυσιν, auntis bonis euertere. Aristophan. in Pluto, τὰ δὲς τῶν δικαίων ὧν κυτὰ τὸ, κατακύσεις μόν Θ, id est, διαλύσεις, ἀφανιεῖς. Est etiam maneo, commoror, habito, diuersor, id est, hospitor, κατάρμαμβάπτεσθαμνία. Lascar. πὰρ ὃ ἄλλ ἔχε τεχνικὴν ἀμ κατίνυ, item desino, vt πλεῖ κα τελυκὼς, nauigare desij, Demosthenes & Xenophon. ὥστε ὑ ὑσ ερον σαίνειν φρὶν ἂν ἅπα δέντες τῶν ἄσκιων κατακύσαι. Cicero eodem modo dixit, Libenter me hercule artem desiuerem. Sic κατακύειν ἡ λόγοι, id est, finire sermonem : & κατακύειν ἡ βίον, vitam finire, apud Xenoph. κατακύειν enim dicuntur οἱ ἀσ ρὸμενοι, & vita excedentes. Gregor. ἀς ὃ οἶσ ἐ τις ῥᾴδιως ᾗ ὁ πλοῦτος τὰ πολιτ κατακυσάντων, vt haud scio an nullus eorum qui in multa cæcitate migrant è vita. dicuntur etiam οἱ κατατρέ ψαντες ᾗ λυόλιος, est enim κατακύσ qui iã abiit, & in manſione est, vt οἱ κπαδόντες. ἰ. τὸ πανκότερ, κατακύει ἡ πλοῦ, à progrediẽdo desistuitur. κατακύσ ἡ πόλιων, Thucyd. bellum compono, bellum dissoluo & dirimo. ὡ κατακύσ ἡ πόλεμον, non dehno bellum gerere, idem. κατακύσ τὸν φρουρὰ, desero custodiam, Plato de Legibus. κατακύσ σφῶν ἱ πους, eis equos soluo, eos exsoluo, accipio in hospitium, Homerus. ὕβρει κατακύσ, profligo insolentiam, Demosthen. κατακύσ εἰς πανδοχῖον, in diuersorium venio, in meretoriam tabernam diuerto, Plutarchus in Apophthegm. κατακύσει φρὸς ἀδικημοῦ: id est, διακλιθήσεται φρὸς ἀδικημοῦ, Thucydid. κατακύσει ὁ ἀσφαλεὶς ἡ βίου, Nazanzenus. vitam in ſecuritate transige. κατακύσ, id est, diuertere : propriè dicitur de iis qui curru vehuntur, quia nimirũ equos soluunt, quum ad diuersorium ventum est. κατακύσαι, ἁμαξεύτως sumptum, id est, quieſcere, τὸ ἀπαυδᾶσαι, vnde κατακύσις, ἡ ἀπαυσις. Interp. Aristoph. in Pluto.

Κατακῳδησις, difficiplina, eruditio, Hermog.

Κατακωίνω, furore contemno, contrà insanio.

Κατακωκαλίζομαι, τ molleſco. τὸ ἀφ ἡ κατακωλαίδησε, tactu es c- mollitus, Naz.

Κατακωλαίνω, μ. ῖσω, π. ικα, emollio, Accus.

Κατακωλαίω, μ. αίνω, π. αχα, mollio, demulceo, Accus.

Κατακωλάομαι, ἀπομ. ἀπόμαι.

Κατακωλάσσω, ἐπιθέω, ἐπίτεθαι.

Κατακωλαστὸς, ὁ, ἡ, tractus animi mollitie, Plat. in epist.

Κατακωλέω, perdiſco, intelligo, odoro, κατανοῶ, animaduerto, perſpicio, perpendo, cognosco, Accusat. Plutarchus, οἱ ἀ ὶ ὑμῶ καταμελ ὄντες ὁ λόγω, &c. ſi fortè ex me intelligitis. τῶν σαυτῶ φύσιν κατακωέω, consule naturam tuam, Epictetus. κατέρωδ σι ἐγγὺς ὄντα, Xenophon. Plutarchus, ὦ ἑ ερησίας, ᾗ ὁ σφορίδων ὁ ἐν ἀρχαῖς ἢ τοῦ, ᾗ κατακωέ δων, considerabat. Cũ participio alterius verbi, κατακωέω αὐτὸν ἅ ᾽ ἂ ὄντα τῶν ὄντ, &c. quum intelligeret eum neque diis facra offerre, &c. aliter idem, ὦ ᾽ ἂ ὁρῶ, κατάκωδ ὁ ὑ ᾗ ὁ σὸ νοῦς, &c.

Κατακωνεύ ω, ἐσω τὰ μόλυντα, conjicere futura, Arist. Rheth.

Κατακωξέω, currui tero, currum agito per, vnde κατακωξεύμενο ὁ δὸς dicitur κατ ἰω ᾗ ἄνω ξεν διέρχονται ſcribitur alioqui à κατακωξέω, ἰτιδέμαχε κατακωξέσθαι.

Κατακωόμαι accumulo, attraho, haurio. Iosephus, οὐ ᾽ ἀφ ἵ ἔας τῶν ἐ ὄντα κατακωόμ Θ ἃ παρὰ ᾽ ἑ νοις, id est, ἐπιθέλει, ὀπα ταχέας. Et apud Poetam, κἀλιώσατο, id est, ἐπισώρευσ, ἐπαπάσατο δὲ ἄμμ quod est σκαφίον quo terra accumulatur & attrahitur.

Κατακωρήομαι, &

Κατακωρόω, emarcesco, emarcescere fino, marcescere facio, extinguo.

Κατακωρ πω, comprehendo, apprehendo, assequor, κατ χω, occupo, opprimo, deprehendo, Hesiodus, κατακωρατέον φάσιν ἐσθλ ἐπ δικαιοσύνα, fuore insaniens Themistocli crimini dabar, Herodot.

Κατακωμαρτύρ ω, testimonium dico in, dissentio, cum Genit. Plutarchus in Romulo, & in Theseo. κατακωμαρτύρ σου, premo te meo testimonio, & conuinco. Demosthen. ὃς αὐτὸ ἐμαυ μεμαρτύρηκ. κατακωμαρτυρῶ σου σῷς ὄντ, pro ἵλω aduersus te

teſtimonium dico, καταμαρτυρῶ μου, aduerſus me teſtificatur. Demoſthen. Matthæus capite vigeſimoſeptimo, ἐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι, quàm multa aduerſum te teſtificẽtur?

Καταμαρτυρήσω, teſtimonijs continuor & perecllor. Æſchin. contra Timarchum, Οὗ ἡ κεπόφρων καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τῶ ἰδίων βίε ἡ ἀλυθείας.

Κατ αμεσσμαι, ſeu καταμῶσσόμαι, commanduco, comedo, manduco, abſumo, apud Athen. l. 4.

Καταμηχανῶμαι, inquiro.

Καταμίγνυμι, depugno, pugnando ſupero, egregiè pugno, Bud. in epiſt. poſter.

Καταμελλῶ, obtundo, hebeto. καταμβλυῶν κέαρ, Soph.

Καταμελῶ, μ. ήσω, σ. ησα, obtundo, Act. Accuſ.

Καταμελῶ, inebrio, delirum facio.

Καταμελῶ, deridere, ludibrio habere.

Καταμειλίσσω, demulceo.

Καταμελετᾶσθαι, exercere. meditari, Plat. de Leg.

Καταμελῶ, μ. ήσω, σ. ησα, negligo, contemno, relinquo, non curo, Accuſat. Abſol. Sophocl. κᾶν ὦ δι' ὀφθαλμῶν, εἰ καταμελῶ ἐγὼ, ſi neglexiſſem. καταμεληθρίαι, neglectum, Bud. in epiſt. poſt.

Καταμῆνιμι, μ. ήνω, σ. ησα, damno, inſimulo, ſuccenſeo, increpo. Act. Accuſ. Gen. & Accuſ. interdum. Xen. καταμῆνισαι ἐμαυτῶ, me accuſo.

Καταμομφή, σεως, ἡ, querimonia, vituperatio, criminatio, reprehenſio, Accuſatiuo. καταμομφὴ σοῦ αυ ἧλ ἐμοὶ, tibi ipſi ſuccenſebant, Thucydides. καταμομφὴν ἔχω, reprehendor, idem Thucydides.

Καταμόρνυμι, ῦω, σ. ωκα, remanco, præſtolor, perſiſto, ſubſideo, reſiſto, Neutr.

Καταμοιρῶ, μ. ήσω, σ. ησα, diuiſi, diuiſio, diuido, diſtribuo, diſpenſo, in fragmenta diſſeco. Baſilius, καταμοιρῆσαι τοῖ ἡ πλουσίοι ἀφθονίαν τῶ πλησίον ἀπορῆσαι, ἡ ἀφθονίαν τῶ μέλλοντος, idem, πάντων ὁμοῦ καταμερίζομένων ἐντανῦ, ἀδεὶ ἐκαινῶν διανομίων. nam καταμερίζεσθαι, partior, i. legitimam partem recipio.

Καταμερὶς, ίδος, fragmentum.

Καταμερισμὸς, diuiſio, partitio.

Καταμέρος, membratim, ſigillatim, Dioſcorid. libro primo ἀφεῖναι δὲ καὶ παμέρη, membratim procedamus, membratim tractemus Plin. & membratim cæſimque dicere Cic.

Καταμέσῶ, idem quod μεσῶ, plenus.

Καταμετρῶ, impleo.

Καταμετρέω, ῶ, dimenſio, admetior.

Καταμήκυνσις, ὁ, dimenſio.

Καταμηκύομαι, propriè eſt ſpecillo, ſiue ſpathula & tudicula demiſſa aliquid agitare, Ariſtophanes in Equitibus, ἀκκαλέζω παλιν ἐξεμεῖς, ἢ ἦ ἀλλὰ ὁ φοιτ μου, Κυμὸν καταμηκύων. Interpret. καταμηκύων exponit τῶ πῶ μᾶλλον κρᾶδιᾶν ὑπὸ τῶ ἰατρεῖ εἰς τὸ λαμβάνειν ποιόν τι οἱ ἐμεῖν ὦσι τες, qui digitum in fauces demittunt, vt vomitum prouocent. Sudas quoque καταμηκύων eſſe dicit τὸ πᾶ μᾶλλον κρᾶδιᾶν πού, & mediocrum proprium, prouerbialiter autem vſurpatum ὅτᾶν ἧλ τὰ ἄδηλα παμέρη ἀφῶν. Dicitur authore Polluce, φαρμᾶκεῖον τὸ ἔρια ἢ μικρὰ ἢ καταμηκύων, τὸ μικρὸν καταδῆσαι, ἢ χρῆσται, ἢ βάμμασι, ἢ ἀδῶ, ἢ φάρμασι, itaque tinctor lanam καταμηκύει, quum eam ſpachula, ſeu tudicula agitat, vel deprimit & in coloramenta immergit.

Καταμήνιος, ὁ, menſtruus. & τὰ καταμήνια, menſtrua, mẽſes, quod mulieribus per ſingulos menſes ſolet accidere. Alexander libro ſecundo Problemat. ἡ φύσις διὰ τῶν ἐμφύτων διάπλασιν τὸ καταμήνιον σωμάτων ἐποίησε τῆ μήτρα, i. totum ſanguinem menſtruum in matricem colligit.

Καταμηνιόθης, ες, ὁ, ἡ, menſtruoſus, καταμηνιόθεις ἀφέλκουσι, mẽſtruum excrementum, Gaza.

Καταμήνυσις, indico, id eſt, defero, & oſtendo, prodo, ſignifico. Eſt etiam exprobro: hoc eſt, obiicio culpam non verbis, ſed re & aliquo facto. Sic Plinius, Nam mala emptio ſemper ingrata, eò quòd exprobrare ſtultitiam domino videtur. Accuſ. iungitur. καταμήνυσον σαῦτὸν, proditionem indicauit, Plutarchus in Themiſtocl. & Bud. in epiſt. poſt.

Καταμησάω, deiicere, ſternere.

Καταμιαίνω, fœdor.

Καταμιαίνω, conſpurco, maculo, deformo Cicero, deturpo, Stueton.

Καταμίγνυμι, μ. ίξω, σ. ιχα, &

Καταμιγνύω, immiſceo, inſero, Actiu. Accuſat. iungitur. Ariſtophan. τῶ φορνίδα κεπῶν καταμιξας ἐς ἡ ὕδατι ἀέρα, aerem conſimilem miſcens, id eſt, cum aere. καταμιγνύντα πᾶς ἀέαχρωιας αὐτῶς πᾶ ζῶον, rebus neceſſarijs virtutis deſyderium admiſcebat, Plut. in Lyc.

Καταμῶσ, deuorare. Καταμῶσ Heſych. expon. κατα πίνει καὶ πεδιέῖ, eo quod μεῖν dicatur τὸ ἐδίειν.

Καταμῶσε, permixtio.

Καταμισοφορῶ, in alendis militibus conſumo, expendo. εἰς ὧλ ἐν τοῖς πονηροῖς καταβαλόντας, Æſchin. ἀδὲ ὧλ ἐφορᾶτε, καταλύσαντας ἡ ὑπορῆς χρημάτων, ἐφεῖσθε καταμισοφορῆσαι τὰ ὑπάρχοντα.

Καταμόνως, ſingulatim, ſingulariter, ſolitariè, per ſolitudinem, ſeorſum, ſine adminiculo. οὐκ ἐν ἐγὼν καταμόνως, ipſe ſolus erat, ſeu ſolitarius, c. 4. Euang. Marci.

Καταμονομαχῶμαι, ſingulari certamine deuinco, ſupero, ceuſat. Plutarchus in Theſeo, κρίσιν καταμονομάχησε, Cyclopum ſingulari vicit certamine, gladiatorum more ſuperauit.

Καταμονόσαρκος, immeris & modis exornare, & venuſtius reſere, Accuſat. Iulian. Gregor. Οὐ μόνον ἄλλοῖον ἡδέως ἐδιήξαμεν ἡμᾶς τὸ ἄδε ἀπὸ πολλοῦ δόσεως λόγ. ἐγὼ γὰρ ἡμᾶ τὰ διαγεγραμμένα πᾶ φοβερᾶ διηγήσεως ἡμᾶ καταμονόσαρκα αὐτὸ, φοβερὰ εἰς ἐδ ἐαμᾶς.

Καταμπάσω, cooperio.

Καταμύησις, apud Plutarchum in Camill o legimus συναγαγὼν ἅπαντας ὅσοις ἐφοᾶς τὰ ἡ καταμύησις ἔχουσιν, vbi quidam retinent nictationes, alij vultus humi demiſſos, & ita legendum videretur καταμύσεις λ καταμύουντ id ſignificet inclinatio, & nutum in terram, alij tamen legi poſſe καταμιλώσεις id eſt, denuntiationes, vt intelligant ſe auertendo ſtatuas eſſe dam præditiuſe & indicaſſe.

Καταμυθολογῶ, τω, tibi fabellas narro, Philoſt.

Καταναγασμὸς, confuſcio.

Καταναυσομαι, ὦμαι, ὦσομαι, ὦσάμην, ὦσθαι, ὦσαι, ὦσθω, ὦσαιμι, ὦσοιμην, ὦσασθαι, ὦσάμενος, ὦσαμένη, ὦσάμενον, id ſignificet inclinatio, & nutum in terram, alij tamen legi poſſe καταμιλώσεις id eſt, denuntiationes, vt intelligant ſe auertendo ſtatuas eſſe dam præditiuſe & indicaſſe.

Καταμυθολογῶ, τω, tibi fabellas narro, Philoſt.

Καταναυσομαι, confuſcio.

Καταναυσομαι, ὦμαι, ὦσομαι, ὦσάμην, ὦσθαι, ὦσαι, ὦσθω, ὦσαιμι, ὦσοιμην, ὦσασθαι, ὦσάμενος, ὦσαμένη, ὦσάμενον, lacero, faucio. Accuſat. ὁ, σοφὸς χρυσὸς τῶ καταμύσεται χρόα ἀφιλῶν, perſtrinxit, καταξέων.

Καταναυσόομαι, allium contundere, facere intritum & alliatum. Ariſtophan. in Pace, οὐ ἐπαφεῖ μοῦσα αὐτὰκα, ἀπαξάπαντα καταναυσόομαι, id eſt, συναξὼ αὐτὰ καὶ τερμιδῶ εἰς ὑδεκαεφθὰ μόνων. vide μυθιῶ ὁε.

Καταμύω, μ. ύσω, σ. υκα, inclinor, concido, claudor, conniueo, vdeo. Apollonius ſecundo, καταμύσας δὲ ἀχέσει ὄμματι, id ſuccumbens & humi demiſſis, καταλιλάσθαι, ſunt preſſi doloribus. Sunt & καταμύειν paſſiuè exponit κλείσειν clauduntur, comprimuntur, ſeu claudunt aut comprimunt ſe. Heſychius vero καταμύσαν affert pro κατακλασθὲν, inclinata facie deſpice, oculos in terram deſige.

Καλλαμυκῶ, tibiarum genus.

Καλλαμυκάομαι, derideo, Geuit. vt καλλαμυκᾶσθαί σου, qui deridebit te. Arrianus, καλλαμυκᾶσθαί σου, deridebit te, capite 13 ecclesiaſtic.

Καλλαμυκῶμαι, χρὸ ἀζόμαι.

Καλλαμώσας, apud Hippocr. l. καὶ δὲ ἔγκα τὸ ζρᾶπ σαι, ſit ὦδε ἡ τελέσει, quærere, vt & καλλαμῶσθαι ὦδε.

Καταναγκάζω, μ. άσω, σ. ασα, cogo, ſubigo, extorqueo, vi peto, &

Καλλαναγκη, Catanance herba cuius duæ ſpecies ad amatoria rum expetita. deſcribit Dioſcorides libro quarto, capite 4. Plinius libro vigeſimoſeptimo, capite octauo, ignoratus herbariæ ſcriptoribus nr ſtri ſeculi. Videtur eſſe Peucedanum herba, de qua Columella. καλλάνκη, etiam pro violentia leccebra amoris ponitur κ ἀπὸ τῶ σφιγγῶ ὀνόμα. Syneſius ἐγὼ οὖν ἡ ἐπαφὰς εἶδα μ κατεβλήμεις κ ἐσωπαῖς καλλάγαις.

Καταναγκάζω, comporto. Affertur enim καλλαναζάντες γὰρ προπορτάντες, & innocentes terram. Heſychius, καλλαζάντες ἡ νον ſolum ἀπὸ ζωντες εἰς τὸ πόσω, ſed etiam ἀπὸ χρώματος ἐγρεσσῆ.

Καλλαναθεμα, ατος, τὸ, maledictum, capite vigeſimoſecundo Actorum Ioannis.

Καλλαναθεματίζω, deteſtor, execror, deuoueo. Matthæus capite vigeſimoſexto, τότε ἠρξατο καλλαναθεματίζειν ἡ ὀμνύειν, ſeipſum deuouere, diris execrari.

Καλλαναιρῶμαι, apud Hippocratem καλλαναιρεῖμαι, & καλλαναίρω ſumo, abſumo, accido, extenuo, Accuſatiu. Ioerates, καλλαναιρεῖται τὰ τῶ βίω χρήματα ἐς τὰ λόγον φιλοκαλίαν, vitæ vtilitatem impende libenter licitis percipiendis. τὸ φύσει φιλοπονῶ ἐν ἀνθρώπε καταναλίσκοντες, ὑβρίσαντες ὀφειλήσαι, in feras inſumtis. Plutarchus in Pericle: vide Budæum in verbo Accido, in vitiosis: dicitur & ἐξαντλῶμαι, ἐκπονῶ.

Καλλανάλῶ, conſumo, extenuo, circuſcido, exhaurio, accido ut Liuius, Quanquam accifas res eorum ſatis conſtabat. καλλανάλωσε τὰ χρήματα, qui pecunias conſumpſerunt. Xenoph. Ioerates in Euagora, εἰς τὰν ἐμαυτᾶ πλοῦτον ἡ πολλαπλασίων ἀναλῶσαι καὶ πολλὰ πονῆσαι, in exercitum pluſquam quinquaginta talenta inſumpſit. καλλαναλῶσαι, in exercitum pluſquam quinquaginta talenta inſumpſit. καλλαναλῶσαι, in exercitum pluſquam quinquaginta talenta inſumpſit.

Καλλανάζωσις, ὁ, conſumptiones terram, inijcientes terram ſuperincumbentes, terram ſuperincumbentes, terram ſuperincumbentes,

at ſuo otio & torpore moleſtum eſſe & oneroſum: recens
erpr. doctiſſ. obtorpere cum alterius incommodo.
Κα ασμένως, μ. ἄσω, σ. ασα, expugno, nauali prælio debello, Au.
u. Accuſ.
Κατ-οικ, habitare facio: vnde κατίνασται. Heſiodus, κατίνασαι παντὶ
ανθρώπῳ γαίης, deduxit in terræ fines extremos. Idem in
eogon. γρωιῶν κατίνασε τιμήεις, in locis Nemeæ fertili-
s collocauit. Ibidem, κατίνασε δ' ὑπὸ χθονὸς, collocauit
terra.
Κα ρίζεσθαι, Heſych. eſt κατασπᾶσθαι, vincere, ſuperare: ſonat
ius viribus & virilitate præualere.
Κα ὸ γλωσσία, collectio viritim facta, ἢ κατ' οὐδεὶς συλλογή. Ma-
ib. libro ſecundo, capite duodecimo, κατακλησλογίας ποιᾶ-
ᾶ.
Κα ασθῆναι, roboro, vigeo, iuueniliter glorior. κατισχύω,
χύομαι.
Κα ασσεύω, ſiue κατασεύομαι, venio de, deſcendo. Apol. Arg. l. 2.
ησεν κραδίαισιν.
Κα ιμοιρῶ, in decurias diſtingui, in numerum aliquorum a-
ibi & centuriari, in album referri, κατατάττεσθαι, Demoſth.
κτήμασι ἢ ἐπὶ πλαῖσίς εἰς ἐπὶ ἱππικὸς ἢ τὰς φυλάς. κατανέμεσθαι,
am poſſidere & frui, τὰ κατηκτῶν ἢ γένεσθαι, & populari ſi-
ificat. Iſocrates in Plataico, Τίς γὰρ ἂν εἴδη ὅτι πᾶσι χρόνοις ἡμῖν
ιαπεφιλωκὼς τὴν πόλιν κατοικήκασι. Idem, αὐτοὶ ἢ βίᾳ ἢ ὑφο-
ᾳ χρόνοις κάθοικισθέντες.
Κα ίμμαι, habito.
Κα ίμωμαι, σ. γάσω, diſtribuo, partior, largior, præbeo, Actiu.
enſat.
Κα ιπτύχω, deuectus.
Κα ίω, perficitur, κεκαπάλεσθαι, Hom. Odyſſ.
Κα ιρμαι, deſcendo. κεκαρδόμην πάλαι, Nonn. de ſinib. deſcen-
ns, l. κατεδύσην.
Κα ίσπαμι, annuam. ll. ἀ, εἰσὸ ἄρα τοι κεφαλὴ κατανεύσομαι, ὑ. ὀδυσσ.
ιτο i. de Repub. εἰ τοῦ ἢ κατανεύσομαι ἢ ἀνανεύσομαι, annuam
abnuam.
Κα ίνω, σ. ίνσω, σ. ινῶ, me inclino, annuo, Dariu. Odyſſ. ἀ, ὃ ἢ τὴ
πνέουσι, illi annuit ipſe. Item cum Accuſat. Ianus Lafcar.
τὸν καλέσαντ' ἐγὼ κατίνεσα ὁ μὲν ἐς, vbi ἢ pro σὺ capitur, ſub-
dito ἢν, vt ſit, ipſe magnus Alexander, cum quem Alexan-
um eſſe innuit & affirmauit, Epheſtiona videlicet, ὁ σωδύ-
ὸ, id eſt, deſiderijs. Item cum Datiu. vt Iliad. ἐ, σοὶ μὲν μοι ὕπατο
ὸ ἢ κατὶ ὀφρύσι νεῦσι ἐκεφάσσατ' ὀνπέρχεσι ὀφθαλμοῖ.
Κα ισσεύω, aggerans, & κεῖσα, aggerarg, extruere, Herodot.
Κα ίσσω, μ. άσσω, comburo, Accuſ.
Κα ίτης, aut eſt cognomen alicuius, aut eſt ſacrificium Athe-
s Mineruæ, quum peplum eius infra ſordidatum aliquis a-
uit, Etym.
Κα ιόομαι, deſcendo. Apol. l. 2. ἐξ ὄρεων κεκλίσονται. vbi etiam κε-
ίσονται legitur.
Κα ίσσομαι, τὸ, κατὰ τὸ ἀΐσσομαι, repugnat tuus inſurgo. Poly-
us libro primo, ἀπόπλοιτι, ὡσὶ νηὶ κεκλίσας παντὸς τὸ ἀρὶ ὄνδυ-
σοτόλου. Idem, ὁ ἢ βέλτιον ὂν τὸ σκοπεῖσθαι ἢ ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι-
κεκλίσθαι ἢ τὸ πλοῦν τὸ τὴ πλοῦ ἢ τὴ ταχυναυτίαν.
Κα ίνω, ningo deorſum. Ariſtophan τὸ, μὴ κεκνικὸς ἢ κεκλικὼς, ce-
am ſi nix per grumos craſſiores caderet, vel etiamſi grumi
uis craſſi cad erent. κατέπλεε χίονι, idem Ariſtoph. κεκλικὼς δὲ,
iue obrui, perire.
Κα οπάω, μ. όσω, σ. ήσω, conſidero, intelligo, contemplor, diſco,
eprehendo, Accuſat. κεκλικόσοι τὸ ὁσάπαυρ οἱ ὁσάπαυρ, faciem
i ſpeculo contemplari. Iacob. capite primo. κεκλικοῦ ὄντας, cſ-
e intelligo, Thucydid. κεκλικοῦ ἀφελ πυνθάν, Xenophon primo
rediæ. Plato in Timæo, ὃς δ' ὅμως κεῖνο κεῖθεν κεκλικοῦσι ἀνακ-
ῆσις, Cicero, attamen illud perſpici & intelligi poteſt. Theo-
hraſtus iuſtor. libro 4. capite 5. ἢ τὸν ὕστερον κεκλικοῦσιν ὑδίως, idq;
oſtea deprehenſum.
Κα οπίζω, κτῶ, conſideratio, coniectura. etiam apud Ariſtot.
απεκύσαμεν & σόφισμα, remedium excogitatum.
Κα ύσει, ως, ἡ, cognitio, attentio, animaduerſio, prudentia, di-
udicandi ratio, Budæus in epiſtolis prioribus. τὰ ἐκ πολλοῦ κε-
ύσεως, veri cognitio, Nazanzenus. ζητοῦσιν ἀκριβοῦς κεκλικόσεις,
dem. κεκλικόσεις ἐκ τοῦ πολλῷ σαφεῖ, permulta ſui ingenij docu-
enta præbet, Plut. in Rom.
Κα ύσει, abſumor. Odyſſ. ῥ, πίνοι τε καὶ ἔσθοι ἐῦν, Μαλθίας, τοῦ ἢ
πολλὰ κεκλίνεται.
Κα ωμωδέω, ῶ. ήσω, σ. ῶσω, Studi. κεκλικωμῳδῆσαι expon. νόμισμα ἐρ-
ασιμῶ Φ. ſubiungens hoc exemplum ὁ ἢ κῷ ἀπαίνῃ δὲ κεκλικω-
ῶ, ὅσοι ὄρχι κόσμοι κεκλικωμῳδῆσαι Ἀντεκλείᾳ ἢ τοῖς ἀφελ αὐτὸν ὑπαμ-
ῆ, quum in nummos conflaſſet.
Κα ωμῳδός, ὁ, i. legem pono, legem obrogo, Plato.
Κα ανών, inſtituo, moderor, tempero præceptis, Accuſ. Bud. ex
ynel. κεκλικατέτασε ἢ σωφρονισθέσε ἢ ὑπ' ἐκείνου, poſſis etiam
eddere, commonebit & commonefacient.
Κα ιπάω, μ. άσω, σ. πήσω, occurro, incido, deſcendo, peruenio. κε-
πώκασιν εἰς λύσταν, pertenuit Lyſtram, capite decimoſexto,
Actorum Apoſtolorum: & capite decimooctauo ibidem de-
nenit exponitur: ſed capite quarto libri ſecundi Machab. εἰς
ἑαυτὸν κατεπώκασι τὴν αἰχμαλωσίαν, in ſeipſum retorſit ſummũ
facerdotium, id eſt, ſibi aſſumpſit. κεκλικατέσ', tandem euadere.
Polybius in quarto, καὶ μοι δοκεῖ τῶν ἑλλήνων ἡμῖν, διότι πανδεικὴς τὸ
πολεμεῖν ἀφεῖσθαι, εἰς πᾶσαν ἢ εἰς τὸ μηδὲν κεκλικέναι σώσειν, id eſt, κατα-
φρονεῖν. Areth. in Apocalyp. ἀπὸ τῆς θλιψεγόας εἰς τὴν μεγαλοφύ-
τητα κεκλικότα.
Κατακτὸς, ή, ὸν, procliuis, decliuis, pronus. κεκλικότερ opponitur
ὀρθότατος, id eſt, acclinis. κεκλικότε ὀρθὸς, Ariſtophan. κάτακτος, è re-
gione poſitum, decliue. apud Heſych. autem ὅτι τὰ ὑποκείμενα.
Xenoph. Hellenic. 3. ἐκ ὅτι οὖν λοιπὸν ἐπικυλίσειν πέτρας εἰς τὸ κά
λαστος. Item metaph. pronus, facilis vel ἐκ κρυπτὸς, apud eundẽ.
Heſych. κεκλικατος, τὰ ποέτικε) κεκλικαφὲς. Suid. & pro κεκλικτὸς, à
κάτακτος. κάτακτα aduerb. ſurſum deorſum ἄσαντα κάτακτα.
Luc. εἰ ἢ ἀσκὸς τὰ μὲν ἄνω ἐπῆν κρημνὸς, τὰ ἢ βάθιλα ὑπάτα πολλὰ ἢ
κάτακτα (τοιαῦτ' γὰρ ὡς ἐίσασι ἢ πολὺ) ἐφειλκύσθησαν κ. κατέστησε,
id eſt, ſurſum, deorſum curſitans. Sc apud Hom. Il. ὑμεῖς δ' ἀνὰ
ὑμῖν, κάτακτα, πεκαντὰ τὸ ὀρχμὸς τ' ἠδὲ.
Κατακτικὸς, ε contrario. ε regione, parte obiecta, in aduerſum, à
fronte, ex aduerſo, contrà. Ariſto. de mundo, Genit. κατακτικὸς
ὀμίλων ὁμῶν σημεῖα, id eſt, ε regione inter ſe obuerſa. κατακτικὸς
τ' ὀφεὶς ὅτι, obuius eſt aſpectui.
Κατακτὸς, idem. κατακτὸν ὄρμος βαλόντες, in Epig.
Κατακτὸσ, contrà, ε regione, Genit.
Κατακυλίω, exhaurio, perfundo, foueo cum infuſione, perungo.
κατακυλοῦσι τῶν πάππων. Ariſtophan. id eſt, κατακχέω, κατηρῶ. me-
taph. in Veſpis, ἀλλ' ὅταν ξωνηρῶς πάππα σοὶ κατακυλῶ ἢ τὸ
ſationibus te aſperget, has accuſationes in te fundet. Plato de
Republica libro ſeptimo, ἐν φιλοσοφίας ὅτι πολὺ γλαυκὸς κατακ-
πλόουσιν, maiore ludibrio philoſophiam afficiemus. Alexan-
der Aphrodiſ. libro primo Problemat. τὸ θερμὸν ἐλαίου κατακ-
τικὸν οἱ ὠφελιμον, calidum oleum perfuſum prodeſt. vnde τὰ
κατακτικὰ μέρα, fomenta. Dioſcorid. τὸ δὲ ὠφέλιμον αὐτῷ κατακτικὸ-
μόνον, κάτακμα σπορᾶ τὰ χίοι, ſi oſſa fracta eorum decocto fo-
ueantur, celerius ſolidantur. Galenus, κατακτὸν ὧν ἰάσῃ τὰ μερὴ
fouebât oleo femur. κατακτὸν ἐῶ θωλάσαι τὰ ὄλκα, qua matris vl-
cera fouere, Dioſcorides libro nono. κατακτὸν σὺ τῶν λιθάρυ-
ρων εἰς αγγεῖον, ſpumam argenti ex alto fundens in vas, Ruell.
transferens, Marcellus libro quinto Dioſcorid. κατακτὸν σὺ τὰ
ὠφελίμως ἐφῆς χαλκὸς αὐτῷ, id eſt, urticulos diſſolutos foue,
Hermol. eo laxati artus vtiliter fouentur, Ruellius libro pri
mo Dioſcoridis. κατακτανύφον, certam apud Græcos habet ſi
gnificationem, quum liquore aliquo quippiam foueris, vt
notat Marcellus libro ſecundo Dioſcoridis. κατακτάμβοι ὕ-
ὥρ, aqua qua foueatur pars, Galenus libro ſecundo ad Glau-
conem. εἰ ἢ κατακτανύφον ἢ τὸ λιπαῖνον μελαπέβρου τὸ ἐλαι-
πάσσετ' πάσσης ὑσπλάρε, tumor fotus pinguibuſque emolliatus,
quod genitali deeſt explet, Marcell. tumor pinguitm fotu
emolliatus, &c. κατακτανύφον ὕμνας ἀρᾶς λιπαρᾶς ἴσης, Dio-
ſcorides libro primo, decocto foueus articulos ſolutos,
Hermolaus. κατάκτανδις, calens impoſitus, Barbarus & Mar-
cellus libro tertio Dioſcoridis, capite vndecimo. κατάκτανδις-
σα θερμὰ αἵμορρα πόλυ χρεκοῖς ὠφελεῖ, i. podagricos amurca calida
foueri vtile eſt, Dioſc. l. 1. & 2.
Κατάκτησις, εως, τὸ, fomentum, quod cum infuſione fit, fotus
quaſi exhauſtio. κατάκτησις πόλυχρος αἵρεσι τὸ ἀφ' ὕμνας ἡδύοὐλ-
λων, &c. ſoliorum decocto podagras foueri vtiliſſimum, Dio-
ſcorides libro primo, capite 137. ὧν κατακτήσεσι ἢ ωιῳλάσεσι, in
liquidis & ſiccis fomentis, Dioſc. l. 1.
Κατάκτησις, εως, ἡ, fomentum, aquæ calidæ fotus.
Κατακτικὸς, ὸν, qui exhauritur, qui exprimitur.
Κατακύζει, ῳ. ξω, compunctio Plin. dicitur quum quis pungitur
dolore mordetúrque. Apoſtol. ad Roman. νῦν δεῖμαι
αὐτοὺς ὁ θεὸς ἀνεῖμις κατανύξεως. quidam exponunt veternum
profundiſſimum & omni ſenſu priuantem. Chryſoſtomus,
κατανύξη, ibi ſignificare dicit habitum animæ quo ita ſe pec-
cato dat, vt in meliorem ſtatum reuocari nequeat. Heſych.
νύγμα, λύσσα: apud Paulum putarem ſcriptum fuiſſe κατανύ-
σεως, id eſt, ſoporis, vt in Hebræo Eſaiæ capite vigeſimono
, decimo, niſi & ſic legeretur in verſione Græcorum in-
terpretibus.
Κατανύσσω, μ. ύξω, σ. υχα, compungo. vide κατανύζω.
Κατανυσάζω, idem quod ὀδυνσάζω, obdormiſco, vel aliquãtulum
dormio, inde κατανυσάζω, palpebras concludere, mictare ſom-
nolentorum ritu, τὸ σωκλεῖν ὀλιφαρεῖ. Polluci.
Κατανύω, μ. ύσω, σ. υκα, expedio, Accuſat. κατανύει νηῦ, nauis meat.
κατανύειν τῶν πορέειν, agere iter, capite nono, libri ſecundi Ma-
chab. κατανύσαι ἢ ὁμίλῳ, curſum conficere, Herodotus. κατανύσας
νηῖ, naue delatus eſt, idem. ἀλλὰ γὰ ἀφεῖσιν κατανύσασι, Sophocl.
vbi Laſcar. ait duplicem eſſe ſenſum, & ambiguum de indu-
ſtria, priorem ſic, peregerunt opus, id eſt, iter, & ſuat diuer-

sata seu hospitati apud charissimam hospitem alterum, exeuti sunt, contra eam, i. cam peremerunt.

Καταπαττῶ, dossuarius, vt dossuaria iumenta dixit Varro, id est, καταφορεῖς, & lora quæ per dorsum equorum iugalium trāseunt ἰδίᾳ καταπαστήρια dicuntur à Polluce.

Καταπατῶ, μαι, dorso fero, καθ' ὑπόνοιαν φέρω.

Καταπάττω, frangere, Euripid. καταπάξῃ, frangat, καταξεῖ, idem καταβρήξει & ἀφαιρήσει, pro τῷ καταλύσῃ, Atticè apud Platonem καταρρῶναι: & κατάξαι. & καταρρῶξαι, fractum: à κατάγνυμι frango.

Καταρῶμαι, ασθαι, ᾶσθαι, ηται, laceror, exorior, Actiu. Accusat. Chrysostomus, ὃς καταρᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος ἄπαν, id est, cedens totum eius corpus. Aristophanes in Acharn. εἰπέ μοι τί φιλεῖ μισεῖσθαι ἥδιστα λίθων ὁ διδάσκαλος, Μέλι τί καταρᾶται ἢ ἄσβεστος τῶν ἐς φοινικίδα. Interpr. λίθοις αὐτὸν ἐβασάνισαν, ὡς φοινικικὸν αὐτὸ ποιῆσαι τὸ σῶμα. πληγαῖς καταξαινόμενος, plagis verberibúsque examinati, ἐρεύξεσθαι. Καταρᾶσθαι etiam attero, καταρῶ, vt apud Suid. τὸν τοῦτο ἢ ἄλλο τι ἀπὸ τοῦ καταξαίνω βίου, item καταρᾶσθαι τὸν νοῦν, Eurip. πήχεις καταρᾶσθαι, lapidatus, Soph.

Καταρῶ, derado vel deradendo, seu scalpendo polio, vnde apud Plutarchum ὅταν ἡ ψυχὴ ἢ καταρᾶται (τὰ πλοκάνια) γίνεται διαφανὴς secta vel rasa cornua pellucida redduntur.

Καταρρίνω, ex sicco.

Καταρρῶ, ῶς, ὁ, aridus, peraridus, ficus, retorridus.

Καταρρώννυμι, dignum puto, dignum habeo, dignum reddo. ἵνα καταρρώνῃ ἑαυτὸν ἐκφυγεῖν, vt liceat vobis effugere, vt digni reddamini qui possitis effugere. καταρρωθεῖς ἀπηρθρώθη, dignus habitus contumelia affici, capite quinto Actorum Apostolorum.

Καταρῶμαι, ῶμαι, pro mea dignitate, Soph.

Κατάρρυμι, frange.

Καταρρυπαίνω, ὁ, scalpitura.

Καταρρῶ, derado, cerado, aboleo, item incido & scarifico. Luc. τὰς ὀδηφαγίας αὐτῶν καταρρώσεις gladiis fummam carnem inscribentes.

Καταρσίχω, illudo.

Κατάρσιον, flagello, mulcto, ferio.

Καταρτάριος, α, ον, ος, cluctor. καταγωνίζομαι, supero palæstra, in lucta vinco, prosterno, oppugno, Accus. Transfertur etiam ad alia. pro supero & vinco, Plato secundo de Republ. καὶ τοῦ ὅμοιον ἐκείνῳ ἢ τὰ τοῦτου ἐν ὕπνοις καταπλαγῆναι, quæ hic dixit, me possunt vincere.

Καταπλαγεῖς, Hesychio teste dicitur & τὸ ἀφνίδιον βέλος, & instrumentum quod telum eiaculatur, forsan quod καθ' ὑπόθεσιν παλαιὸν τὸ βέλος, idem & καταπέλτης. Latinè catapulta.

Καταπαιγνύω, callidè ago, malitiosè ago, & dolis vtor contrà.

Καταπαρθῆναι, in Aorist. 2. à καταβρόδω, oppedere, contemnere. Cũ Gent. Aristophan. in Pluto, τί πάνυ καταπαρθῆναι, paupertati opedere.

Καπάτασις, αιος, τὸ, q. insperſio, id quo corpus conspergitur.

Καταπάσσω, μάσσω, κάω, insperso, spargo, Accusat. Alexander Aphrodisæus libro primo Problemat. τῶν ἁψῶν ὅτιο καπασσόμενον, quercum sulphure illinere. Aristophan. περ. καὶ ἐ τερπίζεις καπασάμενος λεπτὸν τέφρας, per mensam ipargens cinerem exilem.

Καπάσσω, qui aspergitur, vt καπάσσε ῥαίνεται, medicamenta quibus vtuntur ea insperentes. apud Aristophanem ita scriptura in Equit. οἱ ὑμᾶς Ἕλλην᾽ εἰσβαίνειν καπάσσω. Interp. καταμᾶσθαι, πληρῆσθαι πονηριῶν.

Καταπατίω, μι, όσω, σω, κα, conculco, proculco, item metaph. pro contemptui habeo, prorsus nihili facio, vt Ilia. ἄλλοτε δ᾽ ὁρμαθὸς ἀπὸ πάσσυρ᾽ ἐπατίσσων pro κατεπάτησεν.

Καταπάτημα, ατος, το, conculcatio, Plin.

Καταπάττω, Atticè pro καταπάσσω, conspergo. Alexand. Aphrodis. in Problemat. τῶν ἁψῶν ὅτιο καπάττειν, quercum sulphure cõspergere, & apud Aristophanem in Nub. καθ' τερπίζεις τέφρα καπάττειν.

Κατάπαυμα, requies, κατάπαυσις, Hom. Il. ρ.

Κατάπαυμα, finio, desino, Aristoph.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, ἡμέρα, dies operum quietem afferens, Nazianzenus de die septimo. ὁ καταπαύων ἡ παῦλα ποιῶν.

Καταπαυστήριος, ον, requies, sedes, collatio. Item abdicatus, depositio. Suid. τὸ σάββατον, ἡ τῶν ἐπαγγελιῶν, ἡ τῆς ἀνωτέρω βασιλείας.

Καταπαύω, αὐσω, παυσα, sedco, compesco, requiem præsto, cessare facio, abdico, submoueo, euello, extinguo, priuo, eicio, amouco, rollo, Accusat. καταπαύσω τῶν ὠχλῶν, cano receptui, dirimo prælium. Plutarchus in Camillo. καὶ πάνσασθαι, requieuit. Apostol. capite quarto ad Hebræos, Absolutè. ibidem tamen tran sitiuè, καὶ πάνσασθαι λαὸν ἑβδόμῃ, illis requiem præstitit. καπάνσασθαι ἀπὸ τῶν ἔργων, ab operibus requieuit, ibidem. καπάνσασθαι ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὡσὰ τὰ ἰδίᾳ, abrogauit imperio Medos. expon. etiam priuo, apud Xenophontem Pædiæ 8. ὧν τις αὐτὸς κύριος ἐβούλετο καταπαύειν, τοῦ ἄρχειν, ab eo qui in loco, Galenus libro primo ad Glauconem. hic finem huius disceptationis faciam. καταπαύσεως τοῦ σώματος, cessabis serere. capite trigesimoquarto Exodi. λοιπὸν καλοῦντες ἐμὲ τοῦ ἔργα καταπαύετε, Plutarchus in Num. quiescere, & ab operibus desistere iubentes. Καταπαύεται etiam qui absoluto itinere. Polybius, ἀνυτικῶς εἰς τὰς πράξεις καταπαύσει, secunda die appulit.

Καταπεδᾶς, ῶ, obaudiens.

Καταπεδᾶω, ῶσαι, ῶν, adhortor, induco, Dat. iungitur.

Καταπείσιον, ου, ὁ, ἡ, ἡ, fame confectus, animam ieiunam, Aristot. 8. Polit. καταπείσιον ψυχὴν dixit.

Καταπειράζω, tento, expugnare conor. Polybius libro quinto, σωπᾶ ἔφυτο ἐξαπίνης ἢ ἐφοίκιος ἡ καταπειράζειν τῆς πολιτείας, idem καταπειράσαντες μὴ ἀπολιορκεῖν τὴν πόλιν. Dicitur & καταπειρᾶσθαι in eodem significatu. Idem libro secundo, οὐ δυνάμενοι καταπειρᾶσθαι ἡ συμπολεμεῖν ἐφ᾽ ἑαυτοὺς ἀπόγονα. Alibi lib. 5. ἐπὶ μὲν γὰρ ἴσον συμπολέμου ἡ καταπειρᾶσθαι ἀλλήλων, periculumrium inter se fecerunt.

Καταπειρασία, ὁ, experientia, tentatio.

Καταπειρῶμαι, ῶμαι, tento vel attento. Machab. l. 2. c. 13. καταπειρᾶται μεσῶσαι τὸν τοῖχον.

Καταπείρημα, ατος, το, instrumentum nauticum, quo altitudinem aris explorant, βολίς. Herod. in Euterpe, καὶ δὴς καταπειρήσαντες. Ibid. μὴ ἐξικνέεσθαι βυθοῦ καπείρημα τὰ βυθοσύρια.

Καταπείρω, idem.

Καταπίμπρημι, traiicio, transfigo vel configo, Phalar.

Καταπίμπρημι, ἀμπρᾶσα, pictacis consuta. τὰ σανδάλια αὐτῶν πανσὶ καταπεπιμπράμενα ὑπὸ τῆς ποσὶν αὐτῶν, capite decimo Iosue si Latinè, calceamenta perantiqua, & quæ ad indicium vetustis pictacis confuta erant, πεπιμμένα tamen dicuntur, solecotius & καταπεπασμένου σανδάλου, sandalium soleis nouis instritarum locum repositis refarcire.

Καπαπλάζω, oppugno, incurso, iaculor. Aristophan. in Acharnens. καταπλαγῆναι τὴν βοιωτικὴν ὁδὸν, id est, κρατικῶς πεσεῖν τοῖς πολεμίοις ὄνου. Loquitur de Thracum auxiliis, qui soliti prius celeritate & parmis pugnare. vide πλάτ. sic Plautus exballo & confinxit.

Καταπελτάφετης, catapultarum iaculator.

Καταπάλτης, ὁ, catapulta & supplicij genus. Polybius, catapultas & balistas vocat καταπέλτας ἢ τὰς πετροβολικὰς ὀργανα. Suidas καταπέλτης suppliciji, id est, κολασεῶς species. vbi καταπέλτας ἀνδρ. Hesychius, ἐπὶ δὲ βασανιστηρίου, ὁ ὅπλον χαλκοῦν ὃ ὠθοῦσι τὰ μηλα οἱ ὀβελιστοί.

Καταπελτικός, ὁ, ἡ, missus ex catapulta. καταπελτικὸν βέλος, & ta, catapultæ iaculum, Plut. in Apoph. Lacon. apud Plautum catapultarium pilum.

Καταπέμπω, demittere, subditis edicta mittere.

Καταπενθῆν, lugere.

Καταπεπλασμένος, τὸ, Quintilianus libro primo, capite decimo, nec, quod minimè sermoni puro cõueniat, simplicem cis natura pleniore quodam sono circunlinire, quod Cicero καταπεπλασμένον dicunt, sic appellatur cantus tibiarum, & præcluſis quibus clarescunt foraminibus, recto modo tenu grauiorem spiritum reddunt.

Καταπεπλυμένος, ἡ, ὁ, πηγή. κ.

Καταπεπλυτός, obsordidus, aut neglecta res est.

Καταπεπόσθη, confisus sum, κατατεθάρρηκα.

Καταπεπόθημι, deglutitum esse à them. κατατέθηκα.

Καταπεπόης, exterritus, decidens, procidens. Hesiod. ἐκ γαστέρα, λιμῷ καταπεπόηκα, id est, συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. γίνεται δὲ ἡ ὀξεῖα τὸ πάσω, τὸ μὲν φόβῳ κείμενος ὑπὸ πάσω, τρόπον τινὰ εἰς ἄδου κατελθὼν πάσ.

Καταπεπῶ, decoque, deturo, concoquo, digero.

Καταπεπωκὼς ὑπὸ λιμοῦ, tabefactus fame.

Καπάσσω, pro vt, quemadmodum, vt pro κατάσσω, Herodot.

Κατασφόδω, oppedo, Gen. κατασφόδω σου. Aristoph. πᾶσις κατεπάδει. idem in Plut. vide σφόδω.

Καταπερίσσευμι, longè excedo & superior sum, plus est quàm ἐστὶ μεῖον. Polybius libro quinto, ὅθι τῆς ὑπερέχειν καταπερίσσευσι τῆς ἐλάσσονος Ἀλεξανδρείας.

Καταπερονάτης, transfigentes, item infibulantes, veluti filia defigentes.

Καταπερφθόλημα, τὸ χαριντίσμα, adulor: nam καπερφὲς dicitur mo leuis, inconstans, ὁ μὴ βλακώδης ὑπερμήκης, ὁ λαλὸς ἢ φλύαρος ἢ μηδὲν μὴ λογισμοῦ ποιῶν.

Καταπετάλιφθ., deuolans, volatu delapsus.

Καταπετάζω, καταπέτασμαι ὑπὸ, &

Καταπέλασμα, ατος, τὸ, velum, obtentum aliquod atque obiectum quod arceat aspectum. Erasm. cap. 6. ad Hebr. annotat hac dictione proprie significari aliquid obtentum atque obditum

od arceat conſpectum: ſic & Nazanzen. in Orat. Matth. cate vigeſimo primo, κατακάτατος ὁ τοῦ ἱερέως, aulæum templi fiſſum eſt.

Κατάγω, μ. ὦσω, ϖ. αχα, lapido. Accuſ.

Κατάγω, ce nc. quo, ις, πεπικα, πεπεγμαι, κατεάγην. vnde τὸ ὀρος κατηπτέον, iram cimollit, κατεαγυῖα, & Iliad. ἀχλὺς κατεάγη pro eodem Cicero concoquere odium dicit: quod ipſo factum, quoniam cibus in ventriculo dum coquitur cõmitur.

Κατάγνυμι, occido, φονεύω, Accuſ. poeticum. Hom. Il. γνάμψ' ἅλιον ἐξαῦτις κατάγνυμι.

Κατάγνυμι, gelo, Ariſtot. l. de hiſt. Anim. libro 6. ὑπὸ ψύχους κατάγνυται.

Κατάγνυμι, & Κατάγνυμαι, σω, σπασα, gelu conſtringo, item defigo, depando. Ariſtotel. de hiſtor. Animal. libro quinto, σὺν τῷ γόμφ κατεαγῆναι αὐλόν, in terra figere cauliculum, κατεαγῆναι, defigentes.

Κατάδασμαι, μ. ἔσομαι, κα, deſilio Neutr.

Κατάϖαγμα, lædo, κατάβλαπτω.

Κατάϖαλος, palus in aquam defixus, ſublica. vide Κατάπηγος.

Κατάϖηγνυμι, defigere.

Κατάϖηχυς, quatuor cubitorum.

Κατάϖιαμα, idem quod πάγημα, impingua, ſagina.

Κατάϖιεζω, μ. ἔσω, κα, deprimo, opprimo, Accuſ.

Κατάϖιπτος, ὁ, compreſſus.

Κατάϖρᾳος, amarus.

Κατάϖτυμα, ὁ, ϖραπingulis obæſus.

Κατάϖτυμαι, ὁ, ϖραπingulis obæſus.

Κατάϖτυμος, ὁ, & καταϖτυμπλάω, repleo, oppleo, onpleo, Athenæus lib. quarto, κατατύμπλαμαι, oppleor, repleor.

Κατάϖτυμπλάω, oppleo.

Κατάϖυγμα, μ. σω, π. κα, incendo, inflammo, comburo. κατατύμϖρησται τὰς εἰκίας, faces tectis iniiciebant, Plut. in Camil. κατατύμϖρησθαι, comburi, καῖεσθαι, Pind.

Κατάϖω, deglutio, abſorbeo, deuoro, ὁ, ϖόσω, Budæus in Comtentar. pro ἐδίδου, Ariſtophan. καταϖωθῆναι, abſorbebunt, Plutarchus in Alcibiade, καταϖιεῖν, deuorare. καῖαϖιὼν, qui deuorauit.

Κατάϖω, decido, proſternor, diruor, relabor, recido, Neutrum ſolutum. Ariſtophan. ὑφ' ὧν κατέϖωσα, ab aſino delaſus prouerbialiter dicitur in eos, qui inconſulto quippiam gunt & imperitè. καῖα ϖέπτει ἐπὶ τὴν γῆν, in terram cadere, Xenophon. καῖαϖέπτωκε φρυγίων, ſuccumbo curis, Chryſoſtom. ἐπὶ ἵππου.

Κατάϖεδάω, committo, trado. καῖαϖεπεδάθη ἐς τὰ μούσεια, Phalar. in piſtol. muſis eruditus. καταϖεδόρκει ὀξωμοσίαν, iureiurando obſtringor.

Κατάϖείθω, fidem facio, aut præſto.

Κατάϖεισις, fiduciæ eſt & ſecuritatis contractus, vt ſit inter eos quibus incomperta eſt vtriuque fides alterius. Plutarch. de irt. mulier. αὐτὴ ϑ' ἑαυτὴν ϖαρὸν ἐαυτῇ ἐκέτευσε ϖίϑος τῆς ϑεᾶς σωμηέσιος κ. καταϖείσεως γίγνεσϑαι ϖίστεως.

Κατάϖέϖαρμαι, pice illino. Ariſtoph. vide Πεπίσϑω.

Κατάϖη, idem quod καταϖέω, deglutio, Heſych.

Κατάϖλαγξ, qui aberrauit, ἀϖόϖλαγκτος.

Κάϖλασμα, τὸ, cataplaſma Plinio. Scribonius Largus ſuperpoſitum medicamentum transfert, ſed hoc potius ἔπίϑεμα. medicamentorum τὰ μὲν ϖοτὰ, id eſt, ϖοτὰ ὄντα ϖόματα. Ariſtophanis interpr. τὰ ϑ' χειρὶ, τὰ δ' ταχέ, τὰ δ' ϖηδασά. vnde καταϖλασμὰ (ἃ κ ϖροσηρξώϊτο) dicuntur, id eſt, ἃ καταϖλάσσϑαι δύναται hodie cataplaſma vocant medici medicamenta ex ſtirpibus viridibus contuſis, vel decoctis non addito quidem oleo, quod ſecus fit in emplaſtris. καῖάϖλασμα & καῖάϖασμα multum differunt re ipſa, ſcriptura vnica litera, quod infinitos errores ſeperit. idem in verbis accidit. καῖάϖλασμα γίνεται ἐμϖλάσσεσϑαι, emplaſtri modo alligatur, Barbarus: illinitur, &c. Marcellus libro primo Dioſcorid.

Κατάϖλασσω, ς, emplaſtri modo imponere. καταϖλάσσω ἐϖὶ τὸ ἕλκος, panibus inſpergitur, Ruell. cruſtæ panis inſpergitur, Barbarus: compinſitur pani cibo gratiſſimo, Marcel. l. 3. Dioſc. c. 39. leg. καταϖάσσω.

Κατάϖλασσω, ς, ὁ, Herodot. cataplaſma.

Κατάϖλαστὸς, ὁ, cataplaſmatis in modum conformatus. Ariſtophan. in Pluto. φακῆσκαι καταϖλαστὸν ὀξυκρόκῃ ϖτίλεϊ.

Κατάϖλάω, cataplaſmate curo & medeor, illino, impono. κατάϖλάϑει ἑαυτὸν ϖολλῷ, limo obducto ſe loricat, Gaza ex Ariſtotel. hiſtor. 9. Plin. lito tergorat dixit. καῖαϖλάϑειν τῷ ϑίῳ σωρῷ ἀλθέᾳ, imponere cataplaſma ex triticea farina, Galenus ad Glaucon. vnde καταϖλαστὸς, ibidem mox. καταϖλαϑεῖμεν τῷ ἀδύμῳ, &c. illita teſtibus, Dioſcorides libro quarto, capite 79.

Κατάϖλέκω, complico, necto, inſero. καταϖλέκω τὼ ϊᾶσιν, peroro, ὡς δὲ ζωὴν καϖίωλεξεν, non probè vita exceſſit, Herodot.

Κατάϖλεως, ὁ ᾦ, ϖλεσα, plenus, expletus.

Κατάϖλεω, naue deuehor, quaſi deorſum nauigo, & ſecundo a nunc in portum redeo, appello. καταϖλέοντες, ἀϖὸ ϖόϑεν ϖνεύσῃ, &c. frumenti quod Athenas nãigio vehitur, Theophraſt. lib. 4. de cauſ. plan.

Κάϖλασμα, Attice idem quod κάϖλασις, expletus. κάϖλασιν φιλία, iuſta & plena amicitia, Bud. in epiſt. poſt.

Κάϖλασμαι, ὀσ, obiurgatio, c. 21. Eccleſiaſt.

Κάϖλασμαι, confertim.

Κάϖλασσω, ὁ, ἔσω, ξα, deterreo, horribilis. κάϖλασσε καϖακὶ ϑ' ἅμις, ſorinidabilis aſpectus, Plut. in Lyc.

Κάϖλασσω, ὁ, ἔσω, ξα, perculſus, ſtolidus, ſtupefactus, ſemper attonitus. ἀλλ' οὐκ ϖολέμιον ἐμϖεϖερῶν ἀϖὸ ἀρετῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ ϖολλὰ ἐκ τῶν καϖαδοκίας ϖαρὰ τοῖς ἄγνωσιν ἐϖὶ τοῖς ἐκϖεϖληγμένοις, Plutarchus in Fabio, vbi Guarin. virum bellicis rebus ſtrenuum, ſed multitudini inuiſum, & à negotiis publicis abhorrentem ex mulcta quadam ad ærarium ei indicta. Suid. κάϖλασσε, ὁ σωιεχῶς ϖεϖαγωγὼϑ-, vt à Theopompo dicitur, ὁ δὲ ϖλῆϑος ἐϖὶϑυμα συγγνώμῃ ἐχρῆτο ϖρὸς ϖαρωνϑὸν ὄντα κάϖλασσε τῶν ϖέγλων. Heſyc. κάϖλασσε ϖληγὴ, apud Ariſtotelem Ethic. libro ſecundo, ὁ κάϖλασσε ϖληγὴ dicitur, ϖάντα αἰϑιζόμενος opponitur τῷ αἰσχυνϑέντα, quorum mœſtus eſt ὁ αἰσχύνων.

Κάϖλασσε, ιως, ὁ, ſtupor, conſuſio, ſeu diſſipatio, pauor. Ariſtoteles libro primo magnorum Moralium. κάϖλασσε ἐϖὶ αὐτοῖς ἐγίγνετο εἰς ϖᾶσϑε μᾶλλον ἢ ϖαρ', &c. eos pauor percutit diffidentes vllum ſibi futurum exitum eſſe, Thucyd. vide κάϖλασσε.

Κάϖλασσε ϖομαι, admiror, ad ſtuporem vſque ſuſpicio, percellor, φϑονέομαι, Accuſ. Philo de mundo, κάϖλασσε ϖγῶτες ϖῶν ἐκτὸς ϑεοῦ τῇ κόσμου φύσει, &c. κάϖλασσε ϖόμαι ἀτρ, id eſt, φϑονέομαι. Hom. Iliad. β, κατεκτάνϑη φίλοισι ἄνωρ, id eſt, animo eſt perculſus. καταϖλαγὲν, perculſus eſt, ϑάϖτω ϑη, ἐφοβήϑη. καταϖλαγὲν ϖο, perculſus erat. καταϖλαγῆναι τῇ ϖολέμῳ, bello perterreri, Thucyd. καταϖλαγῆναι ϖὸν ϖολεμίους, formidare hoſtes, cap. 8. lib. 2. Machabæorũ. καταϖλαγεὶς τὸν ϖλῆϑος, deterritus multitudine. καταϖλαγεὶς ϖῶν ὀϖλίτων, potentia territus, Thucyd. ὁ καταϖλαγϑὲν-, attonitus, timore perculſus, Thucyd.

Καταϖλήσσω, μ. ξομαι, ϖξα, perterreo, iniicio timorem. καϖὶϖλῆξε ϖάντας, Xenophon lib. 10 primo Pæd. καταϖλήσσεται ϖῶν γέροντες, id ſenes extimeſcunt, Gaza de Senect. Καταϖλήσσεσϑαι etiam attonitos reddere & quaſi ſtatu mentis mouere, in admirationem rapere. Ariſtoteles tertio Rhetor. ϖολλοὶ καταϖλήσσουσιν οὐ ἀκροάμενοι, ϑορυβοῦνται. Haliearn. verbo medio ita vſus eſt in vita Lyſiæ de Gorgia loquens, καταϖλήσσεσϑαι οὐκ ἀκούοντας ὧν τὸ ὄνομα ϱέγει. vnde Lucretius de amatoribus etiam amicarum vitia in bonam partem interpretantibus, Magna atque immanis καταϖλήξιε vellut quæ quaſi numen attonitos ſtupentéſq; efficiat grandiatæ ſua.

Καταϖλικὸς, ὁς, ὁ, contextus, complexio.

Κατάϖλοος, adnauigatio, portus ad quem applicamus, incurſus nauium, Bud. in Pandect. ϖαρασήμοις Didymo, vt εὐκάϖλοις ἀϖὸ ὁμαγωγῆς.

Κατατάϖτω, & Κατατάϖτζω, dito, locupleto.

Κατατάϖτω, exϖurgo, perluo, abluo. κρατατύδνις, ablutus: ſic legitur libro ſecundo, capite tertio de cauſis plantar. Theoph. & hiſtoriæ libro quarto, capite none, vbi de his qui pluuiam aquam eluunt ſuperfuſa fontana, καταϖεϊ καταϖλύνται, ὥσϑ' ὑϖολαμϖάνειν ϖρο obſor duit, pro obſor duit apud Æſchin. καταϖέϖλυται τὸ ϖρόσωϖον exp. obſor duit, vilut.

Κατατάϖω, Ionicè pro καταϖλέω, nayi deferor ſeu deuchor, vnde partic. p. aor. 1. καταϖλώσας apud Herodot. l. 1.

Κατατείδω, diſſlari, perſlari, ventilari, & vento exponi. Theophraſtus libro quarto, capite decimoquarto de cauſis, ſe fabis loquens τὸ μὲν ἀμνιοκλεῖον καταϖνεῖσϑαι σημεῖόν ϖοι τοῦτο τινα ϖνεῦμα ϖνεῖν, vbi Gaza malè transfert immutari oris habitu. Eſt enim ſolutio cius quod propoſuerat, ϖνεῖν ϑ' ἀκμῶντας ϖάλιν, μηδὲν ϖόϑεν ϖνεῖν ἀνεμώδεσϑαι.

Κατατείνομαι, vt in Phœniſſis dixit Euripid. καταϖεῖσϑαι λαίνου, ſe tibiis quæ ſiebant ex loto: ſignificans tibiatum inflatum vt dixit Cicero vel incentionem cum Gellio.

Κατατείνω, μ. ἔσω, ϖα. ἔκα, perflo, aſpiro & foueo, ſpiritum emitto. καταϖνεῦσϑαι ϖῷ ϑείῳ & ἁγίῳ, perdix fœmina contra maſculam ſteterit aura ab eo flante, Ariſt. l. 6. Anim.

Κατατείνω, ſtringo, ac propemodum ſtrangulo. καταϖνίγειν ϖῦρ, ignem opprimere & ſuffocare, Galen.

Κατάτειξις, ſtrangulatio, ſuffocatio.

Κατατέδας, cominus, per veſtigia, Thucydides. καταϖεδὰς ἰόντες, per veſtigia inſequendo capere, veſtigiis conſequi, Xenoph. 8. Pædiæ.

Κατατέδιε, abſorptus, conſumptus. Chryſoſt. καῖεϊ ἵππος. ὑϖὸ ϖαρεισοτέρας λύσσης καῖαϖέπτωσι, abſorptus, inúdat. ἀ verbo καῖαϖέω &c.

Καῖαϖέϑ-, deglutiatur. καταϖεϑὲν ἰσϑμὸν, abſorbebitur, Ariſtoph.

Κατασθόγγιον, ἡ, fauces infimæ quibus cibus deuoratur, stomachi orificium Paul. Ægin.

Κατασκίλλω, distinguo, vario, Hermog.

Κατασκολιόω, nimium & plusquam par est fruor.

Κατασκοπέω, μ. σέω, σ. κω, debello, expugno, vinco, insector. Actiu. Accus. κατασκοπεῖσθαι τὸν ἐγκλήματι, crimine te insector, Thucydides.

Κατασκόπησις apud Thucyd. quasi debellatio, κατάγνωσις, διαπολέμησις, κατασκόπησις vel ἐπικράτησις.

Κατασκοπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco, vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλπίδων ὑπὸ δειλίας ἐν μέσῃ τῇ δόξῃ κατασκοπολιτευομένων ἀπολωλότων. Idem in Lyc. κατασκοπολιτεύσατο τοὺς ἐν τούτοις πλουτοῦντας.

Κατασκοπὸν, multum, effusim, κατασκοπὸν ἔπιον, multò inferior, Dioscor. l. 1.

Κατασκοπεῖον, tabulis obduco, contabulo. Hesych. κατασκοπεῖον, τὸ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄφεστι pro κατασκήνωμα.

Κατασκοπέω, μ. σέω, σ. κω, supero, in lucta obtineo, opprimo, labore conficio, Actiu. Accusat.

Κατασκοπ-ῶ, ῶ, delassus, defessus, laboriosus.

Κατασκονέομαι, labore conficior, langueo, fatisco. 2. Petri 2. κατασκονέμενοι ὑπὸ τῆς ἀκρασίας, conuersatione defatigatus: vel oppressus. Et enim aliquando κατασκονέομαι, opprimor, & vexor. Synesius, in epist. Pentad. πολυπραγμονῶ γὰρ πᾶσι ζηλοῦσθαι κατασκευὴν μὲ διὰ πάσης ἀγωνίας πεῖσαι, ἅπασιν ὅτι κατασκονέομαι ὑπ' ἐμοῦ ἀλήθειαν διώκοντος, omnibus afflictis atque molestia oppressis ad me aditum patefecisti.

Κατασκονέομαι, interdum pro exercitato.

Κατασκοντίζομαι, &

Κατασκοντίζω, μ. σω, σ. κα, emergo in mare, præcipito, submergo, inuoluo undis marinis, κατασκοντίσθη ὑπὸ τῆς πλαγίας τῶν ἀφράστων, demergatur in profundum maris, capite decimooctauo Euangel. Matth. & capite decimoquarto, ἀρξάμενος κατασκοντίζεσθαι, demergi. apud Polybium tamen libro secundo interpret. κατασκοντίζεσθαι in vinculis strangulari transfuit.

Κατασκοπεύω, ῶ, ς, demersio.

Κατασκοπεύς, ῶ, ὁ, pirata, qui post prædam etiam in mare mergit.

Κατασκοπόω, κατασκοπίζω, demergo, Herodot. Καλαπόθ' ἅπαξ, demersisse, in mare demergere.

Κάλαφορβα, oppedo & contra. Neutr.

Κάλαφρίζω, redeo, descendo, tendo. Polyb. λιὸν γὰρ ἔδει τὰ αἰχμαλωτίζειν μὴ ψυχὴ καλαφρίζῃ δι' ἴσων τῇ πυρσαγωγίᾳ, i. ἀναπίπτειν συγκύπτων τῇ φυγάδων.

Καλαπόρθιος, apud Plut. in Timoleone, scortandi actio q. scortationest & meretricium Tranq.

Κάλαφρίω, &

Κάλαφρίω, idem cum καφρίω. Item stupro, stuprum infero. Plutar. in Politic. præc. τὸν μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας ἐν τοῖς γυμνασίοις καλαφρίζοντας εἰ δεῖ τὰ ἀληθῆ λέγειν, καλλικαφρίζειν τῶν ἡλικιωτῶν, gustu illecebrosis faporibus irrito, Nazanzen. μὴ γεύσῃ κείνων καφρισμοῦ, Idem in Orat. 6, gustui ne lenocinemur. καλαφρίζω τὰ ἁλλᾶντα τάκια, filias adigo ad quæstum corpore faciendum, Herodot. iungitur & Genit.

Κάλα καφρισκαπίδων, μ. πόνων, σ. κων, scortando exhaurio substantiam.

Κάλαφρισμὸν, μ. μὸν, σ. γκα, præbeo, κάδι πορεύεσθαι τοῖς πολεμίοις καλὰ, Xenophon libro primo Pæd. afferre seu inferre incommoda hosti.

Καλάσσεσις, ιως, absorptio, deuoratio, item deglutitio, cibi & potionis ab ore in ventriculum descensus, est & ipse deglutiendi meatus, gula, λαιμὸς, οἰσοφάγος, φάρυγξ, vel φάρυγξ, qua Euripid. in Oreste vritur. Gula autem pars colli anterior, per quam cibus atque potus admittitur, Dioscorides libro tertio, βδέλλας τὰς φερομένας τὸ καλάσσεσι, hirudines gulæ hærentes. & libro sexto, ζῶν ὀφεὶ τὰ παρέλθῃ μὴ πάνυ καλάσσεσι ὀφεις, faucium meatus, Ruell. tonsillarum deglutiendique meatus, Marcell. ὡς τὴν καλάσσεσι, in deuorando.

Καλάσσον, ἄκρως, σφόδρα, πλεονάζως, vel inquantum.

Καλάσσος, guttur, gula, καλῶζ, ὁ ὄρεγμός.

Καλάπιον, τὸ, cataportium: à καλαπίω, absorbeo, deglutio, medicamentum quod sumitur deglutiendo. καλάπιον, Plinius pilulas & catapotia vocat. Theophr. l. 9. c. 8. hist. plant. de cicuta, ἐν τῷ καπιάλῳ ὀδὰξῶν ἢ ἄκρατον ἐκπιεῖν καταπίον ὀδὸν, potui datum, Gaza. δι' ὕπνου ἢ κοιλιακὸς ἡμέλαπιον. Dioscor. l. 1. cœliacis catapotium est.

Καταπεγματεύω, de negotiatoribus qui annonæ precium intendentes ex fame & penuria vulgi lucrum captant, & inde locupletantur: ita protulit Gregor. εἰς Βασίλειον, Τοῦτον γὰρ οὐ κατηγορῶ ἢ καταπεγματεύοντα τὴν ἀνθρώπων ἀνάγκην, ἢ γυμνητὰς τοὺς συμφοράς, obsertant enim temporum articulos, ad penuriamque inducendam negotiantur, & ex calamitatibus publicis messem faciunt. Idem de Iosepho, ὁ καὶ τὰς καλαπεγματεύοντας τῶν λιμοῦ, ἢ Αἰγυπτίων ὄζωσάντας τῇ φιλανθρωπίᾳ τὰ ἀφορμὰς κομίζει εἰς τὸ τὸν λιμοῦ διαλύειν.

Καταπεγνὸς, decliuis, κατακρημνὸς, pronus.

Καταπεγὸς πόλεμος, &

Καταπεγέω, μ. πέγω, σ. χω, gero, i. facio, transfigo, perago, perficto. Xenoph. ἐὰν μὲν πάντα ὅτα τὰ πόλεις βέλτιστα καταπεγῇ, &c. omnia confecerit. Item vendo, καταπεγέσθαι. Halicarn. l. 6. καταπεγῆσθαι ἀσφαλείας, comparans sfceuritatem. Καταπεγῆσθαι, venditus.

Καταπεγώσεις, ιως, ἡ, mitigatio.

Καταπεγόω, mitigo, lenio, demulceo. Accusat. Xenoph. ἐγὼ τὸν ἐμὸν ἀνδρα καταπεγώσειν. Item compesco. καταπεγώσειν τὸ ὀργιζεσθαι, cum ab ira ad mansuetudinem & clementiam reuocat, Plutarchus in Themistocle. καταπεγώσειν τὰ ἐν πόνοις ἀκάμματα, id est, quum hæc audirent, eorum ingentia demulcentur, idem in Lycurgo. καταπεγώσαι ὀδόσμασι, placabor, Bud. in pist. prior.

Καταπεγωνὸν, καταπέλαδος.

Καταπεγόω, concremo. καταπέφρικα, incenderunt. καταπεγῆσαι, ardere, incendisse. καταπεγῆσαι, qui deussit, in Epigr. καταπεγῆσαι, incensus, Budæus ep. post.

Καταπεγολιτεύω, ὁ, ὁ, ῆ, pronus, declinis. γῆ καταπεγολιτεύουσα ὁλκάσι, mer. manu prona feriens. Idem, ὁ πλοῦτος ἡ μοὶ χαρὰ καταπεγολιτεύει, &c.

Καταπεγολιτεύομαι, ἴδιος, σ. χω, pronum præcipito & deiicio.

Καταπεγοποιῶ, mitigo, demulceo, καταπεγώσω.

Καταπεγία, disseo.

Καταπεγοδιόωμι, prodo, dilapido, desero. Lucianus in Cauc. καινὰ καταπεγοδιόωμι, rempub. prodo, Bud. in epist. posterior. Thucydid. μὴτε ἐξ συμμάχους καταπεγοδιόῳθαι, id est, destimus ope.

Καταπεγοδιόωμαι, prodere. apud Suid. ὠμολόγησαν ὅτου ὁ ἡγεμὼν χρεὼν ὄρκοι ἐνόμοιζον ἔμμενε ποτε ἀνθ' ὧν καταπεγοδιόωμαι ἀρχὴν τῆς ἐξ ὧν φιλοτησίας, τὸ συμμάχους καταπεγοδιόωσι.

Καταπεγοδιόωμι τὸν δίκαιον, τὸ τὰ καταγράφειν, præuaricari. Budæus. Con. καταπεγοδιόωμι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere vtilitatem, in epist. post.

Καταπεγοδιόω, contemnere, deserere, impunè aliquid agere, impune irridere, κατὰ τὸν ἀφεγγέλλιον, vel λόγον τὸν ἀφεγκὸν τὸ δίκαιον τοὺς. Aristoph. πφ. Οὔτοι μὰ τὸ δία ἢ μὴν ἢ οὐ ταῦτ' ἐμὲ καταπεγοδιόωμι, nequaquam certè impune feres, minimè verò impune me illuseris, non gratis ludibrio me habueris: aliqui reddent progredieris longius, vt sit à ἐξ & ἀφεγκὸμαι, progredior. paria tectum faciam, τὸ ἀφεγκὸν καταφεγάσεις. Herodotus in Polymn. Οὐτε ἐς τὸ ἀξίωμα τὸ καταπεγοδιόωμι τὸν ἐμεωυτοῦ πατέρα γηλοῦσθαι. Idem, ὡς δὲ καταφεγοδιόωντο ὑπὸ αὐτῶν οὐ εἰδότες, probè scientes non præ contemptu fuisse rebellaturos, Herodot. καταπεγοδιόωμαι, daturum esse veniam, idem.

Καταφεγτήριος, ὁ, primas partes cripio, deuinco. καταφεγτήριοι, priores partes deuictus amitto.

Καταπέλαδος, deuolo, insubstatum thema, à quo καπέπτωμα sua mutatur tempora, vt καδέπτωμι à καταφέω, καταπέω, deuolans.

Καταπέπτωμα, deuolabo. Lucian. in Cauc. καταπέπτωται ἡ ὕβρις ἐκ αὐτὸς ὑπτιάκρυη τὸ ἄστρα.

Καταπήγνυμι, μ. πήσω, σ. πκα, terreo, consternor, δεδοίκα, φεδοῦμαι. Il. ὃ, τε δ' ἀγαυὸν δίεσσιν καταπήγνυται ὑπὸ δ' ἰχῶρ. id est, κατέπηξε δ' ἐρεβέννη ἔπεσε. Syncope est τὸ καταπήγεται. vnde καταπήγας, pertritus. Appianus in Iber. νέῳ ὄπ ὀφεὶ σωὶ ὁ πημάνειε τε ἢ καταχόντ' ἔχων.

Καταπείω, μ. πέσω, terreo, Accus.

Καταπίπτωμαι, tango, exprobro. Genit. καπάπτωμαι κακοτύχων, citrines. καπάπτωμαι τῆ δυσεφόνου, ad Demaretum refero, seu Deretum testem cito, Herodotus libro octauo, Ionicè pro δικαίπτωμαι.

Καπέπτυς-ῦ, ὁ, despuendus, abominandus, καπέπτυστος. καπεπτὸς, etiam dixit Anacreon.

Καταπτύω, despuo, contemno, reiicio. καταπτύω σου, τὸ δεῖσθαι execror, Æschin. καταπτύω τὴ φιλοσοφίας, despuo philosophiam Lucian.

Καταπτύω, ῃς, ῃ, deuolanero. Lucian. καφιλεῖν ἐὸ' ἀετὸς καπτύσας, donec aquila deuolarit: à καπέπτυμι Aor. 2.

Καταπτώσις, εως, ἡ, &

Καταπτώσις, ruina, casus, lapsus. Alexander Aphrodis. libr. 1. Problem. καταπτώσεις πόσεις τὰ ἄλυσ' ἐδὼν, quæ malè olent, facit vt quis collabatur.

Καταπτώσσω, timeo, trepido. καταπτώσσω, ὥσπερ ἐκπλῆξ, φοβούμενος, fortidans, abdens se præ timore.

Καταπτώσσοντες, trepidantes.

Καταπτωχύομαι, inops fum, ad mendicitatem redigor.

Καταπυγρὸς, ῶς, ὁ, cinædus.

Καταπυγοσύνη, ἡ, flagitium abominandum libidinis, fœda luxuries, obscœnitas. Aristophan. πφ. ἐ ὑπνομόχθ καταπυγοσύνῃ ἀπαλλάσσει.

Καταπυγὸς, libidinosus sum, καταπυγάνω, Suid.

Κατα-

Κατηΐγω, ων, Ion. ῶ, ὁ, πόν. Θ. βοηθῶ φωνητὴς, cinædus, draucus, obſcœnicui ſimilis, opprobrium. Et apud Atticos medius: hgitus, & amis; qui & καταφυγὴς appellatur. Ariſtophan. in Equitib. ἀλλ' ἐμὲ κατηΐγησ' ἀνὴρ, ἀδελφὸς πάνυ, pathicus, κατάμεμιγμένος apud Ariſtophan. in Veſpis. 1. πατρικρόφων, puer peritonitis pulſuque fiue catamithus.

Κατήδω, putrefacio, putredine conſumo vel abſumo.

Κατήδομαι, marceſco, putreſco.

Κατηκίζω, μ, ὁσω, σ. κα, denſeo, frequentem reddo, multiplico, ſcilicet. κατηκισμένη ἀσφάλεια πλήθει τῶν πολιτῶν, ſyrbum referbat exemplorum copia, Plut. in Lyc.

Κατηκτέω, vinco in pugillatu.

Κατηλοῖν, comburere, Thalaris.

Κατηρυθ, rubeus, rufus, fuluus, fulueſcens.

Κατήρυθρος, execratio, imprecatio. κατάρας πεύεσθαι, execrationibus aſtringere, Herodot. ut atas preces reddidit Horat. κατήρυθρος, probus vreget iratis precibus.

Κατήσκιλω, ſeu κατηρέσκιλω, lacero, vnde paſſiu. particip. κατήρυθρωμένος & laceratus, Soph. Trach. τῶν δ' ὧδ' ἀπλῶς Θ. κ) κατηρυθρωμένων τυφὰς ὑφ' ἅπαξ ἐκπεσόντημω πάλαι, id eſt, inquit Scholiaſtes, ὑπὸ τῶν ἀπαξ ἐκ τῆς ἁρπαγῆς ἐκπεσόντων ἀετῶν, cui carnes contruerunt, & veluti panni laceri dependent.

Κατηΐγ, ὑ, ὁ, genus auis maritimæ. κατηρέκτην autem eſſe ex alarium genere annotat Euſtathius in Dionyſium poetam. autem vocatur διὰ τὸ ὠδῶν κατηρέκτειν ἐν τῷ Θρήδων πάρ. quod magno impetu ſe deorſum præcipitet dum deferin prædam. Item cataracta (quo nomine & Livius vtitur) cus eſt abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit poquam fluit: νεῖλος κατηρέκτης, cataractes Nili apud Strabonem, li. vl. Hæc vox aliàs ſimplici, aliàs duplici ſcribitur. lo κατηρέκτης.

Κατήρυθρω, frangere, deiicere.

Κατηρυθμ, μ. ἀσσω, σ. αμαι, maledico, exeeror, denouco, detepor, male precor, imprecor, Nazanzenus in epiſtol. Datiuo. ιſtophan. πρ. κατ' αρ. σὺ τοῦ Διὸς κακῶς, an præceptori imprecris? Aliquando & Accuſat. iungitur. κατηρυθμίσθαι τὸν ἄθρωπον, ominibus maledicimus, Iacobi capite tertio, ὡς κατεσῶν ζακαὶ, regi ne maledixeris. κατησῶν τῶν θεῶν. Ariſtid. κατεσῶν ὑμᾶς, qui vos detinent, Matthæi capite quinto, & Eccleſt. 10. & paſſiua voce κακὸς ἐκ τοῦ θεοῦ, maledictus eſt à o Cyril.

Κατηρυθμ, ὁ, præceps.

Κατηρυθ, ὁ, maledictus, exceratus, ſceleſtus, deuotus, κατηρυθμένος.

Κατήρυθμ, μάζω, σ. σχω, vel κατηρύθμω, ingruo, percutio fortiter, ſtrido, frango, rumpo. Herodot. 3. κατηρυθμίσθαι τὸ ἐν αὐτῷ ὀστέον. Item crumpo. Diodorus, ἐις ὃ τῶν τὸ χάσμα κατηρυθτὸν πυκνὸν, ὑπ' ὀλοῦ φόρτου, ἀφ' οὗ ἐς γίνεται. vnde κατηρυθτὸς. Et κατηρυθτὸν, impetuoſe deturbare. Demoſt. πρ. Λεπτινέην. κατηρυθτὸν εἰς τοὺς θώρακας ἐπιπτεσε. Eſt etiam præcipito, cum impedecidio, κατηρυθτὸν μὴ. Ariſt. de mundo, ἵνα δ' ἐν ὑψηλοῖς, μὴ ὄρεσι κατηρυθτὸν, χθόνιε τε μὴ χάσκῃ. Herodot. ὄμβροι καταρρᾶται μείζονες. Item deſluo & caſtro more ſalientium aquarũ, transiſtue cum Aeuſ. Baſil. emitro. Galen. Method. 8. ἀπὸ τῶν ὕδατος κατηρυθτὸν ἐν ἀγρῷ ψυχὰ τῷ ὑγρῷ, transiſtue apud eum method. 13. ἀνωθεν μὲν ὑπὸ ὀρέων τὸ ὕδωρ ἁλίσκεται, δύνεν δ' ἀπορρέοντες, καὶ διὰ τῶν φαράγγων κατηρυθτὸν τὸ ὑγρὸν, conicatur manibus, Dioſc. l. 2. Eud. Comm.

Κατηρυθδέω, Heſych. eſt φλυαρέω.

Κατηρύλλω, Soph. in Troilo dicit προ τοῦ ὑπὸ ὀρέων ὅτε κ) ὅτε ἀπορθύμαι χαλᾶσαι, inquit Heſych. ἢ talaribus ad ipſa viſque calcemina demiſſis.

Κατηρύλω, ω. εσω, σ. κω, otioſum & inutile aliquid efficio, antiquo, abrogo, irritũ facio, ἀφηρύλωσις, ceſſio in opere, inutili opere onero. Paul. Timot. κατηρύλωσιτες ἐν θυίασιν. ad Hebr. ca. 2. & Luc. 13. ἵνα τί κ) τὴν γῆν καταργεῖ; ad quid vel terram occupat? vel vt alij inutilem reddit. annot Eraſm. καταργεῖν ibidem ſignificare onerare ſed inutili onere. κατάργητα δὲ τὰ νόμια, ἀ ege liberatus eſt, Paul. c. 7. Rom. κατηρύθητε δὲ τῷ νόμῳ, idem ca. 5. ad Galat. vbi Eraſm. Chriſtus factus eſt vobis otiotus.

Κατηρυμ, ατος, τὸ, initiatio, primitiæ: ἀ κατάρχυμα, Euripid. luſtratio, ſed quæ ex primitiis fiat fructuum, Plut. in Theſeo.

Κατηρυθμάω, Chryſoſt. l. 2. Corinth. 3. κατηρυμένων δὲ τῶν μυστηρίων, interpretatus eſt σαυρῷλω ἀ τῆς ἔγκυσε, vacantem, ceſſantem & ſuperuacaneam, vt ager vacans Cæſari.

Κατηρυθμ, μόω, σ. ωκα, dearganto.

Κατηρύω, irrigo. κατηρύγκα, πεπήρυκα, & θεφοίνα, & transfatè pro κατηρύγκα ἐπιπτεσε ὡς φυτὰ, κρατῆρα χθ' ὑσοῦ, vt Latine lactare ſpes, laudibus perfundere. Ariſtoph. Acharn. ὦ σαυρῷλῶν τε κ) πυρὸν, ὄμβρ' βέλτιστα διδάσκων.

Κατηρύω, manibus tractare, demulcere. vnde κατήρυε Ilia. ὑ, χέει τῶν κατήρειτ', ἰ, κατήρξεμ, κ) σωμάλιον. Et lib. ι. γῆν πᾶσαν ἐπιπτεσε Αχιλλέως ἰὼ πάλαι, ἀπὸ τῶ καταρύζω, i. καταῤῥύτω τὴν χθόνα. vel πλοῦτον ἀθρόως ἐπιπτεσε. Καρὶ ζειν, vulgò carreſſer. vide Ζεύω.

Κατηρυτάω, Heſych. ἀ τὸ πολλάκις, frequenter.

Κατηρυτέω, ab Alceo & Sapphone dicitur τὸ σωιτερομμένων ἀνέμων κ) κατηρυτέων ἐν πελάγει φερόμενον ὑφ' ὑμ. vt Euſt. tradit ex Typhon. Gramm. ty phonem fere vocant, ciuſmodi procellam & turbinem.

Κατηρύτερον, articulo.

Κατηρυτμένα πλοῖα τὰ, ὁ, ξι. horrenda ſunt.

Κατηρυτμίω, μ, ὁσω, σ. κα δεκατηρυτμίωμαι, in numerum coopto, enumero, recenſeo. ἑβδόμων δὲ τινες σοφὸς κατηρυτμίωσαν, ſeptimũ inter ſapientes enumerarunt. Plut. in Solon. Polyb. in 5. hiſtor. τὸ β πλοῖον δὲ οἱ ἀδικοῦντα κατηρυτμίτο τοῦ σοφῆσιν, ὡς καθυπόπλων ἀπὸ τῶν ἀπτωτικῶν Θ. ne facinus illud quidem fuiſſe inuidiæ loco numerabat, quaſi hoc facto quæ ſua erant vendicaſſet, nõ athenæ occupaſſet. κατηρυτμίωμαι σοὶ ὑμῖν, recenſeo apud vos, Æſchines. κατηρυτμίωμαι, commemorem, Nazanzenus in Orat. εἰ σοὶ τὰς ἐκείνων σοφῆσιν κατηρυτμίτμίσθω, Ioſeph. ad Demonic.

Κατηρυτπάζω, deiicio. Heſych. κατηρυτπίζονται, exp. σκορπίζονται diſſiciuntur infra gemino ρ.

Κατηρυτσῶ & ἀφίτσω apud Athen. l. 10. prandere. κατηρυτίσκων παρὰ σοὶ ἐπὶ τῆς Θ. πολὺς πάνυ, ſubi.

Κατηρυτκῶ, ſufficit. κατηρυτκέσει μοι, mihi ſatis erit, Eurip.

Κατηρυτμόσας, adaptans, Herodot.

Κατηρυτσῶ, ſarant, Ariſtoph.

Κατηρυτβάλίσις μάχης, crumpente prælio, i. conſerto, Hermog.

Κατηρυτβυμέω, dediſoſus ſum, per incuriam perdo. vnde κατηρυτβυμέμα, per incuriam perdita. Demoſt. Olynth. 1. κατηρυτβυμῆς, dediſere, torpeſcere, Xen.

Κατηρυτβύω, aſpergo, Gal. l. 2. ad Glauc. κατηρυτβύσθαι τὸ ξεῖ δεμνὸν πάνυ, ca. 7. l. 4. Reg.

Κατηρυτβαίνω ἐπὶ ὕσε κατοχέτης, κ, ὁ, eſt etiam vectis, quo porta obfirmatur ἀ κ' ἀνοίγω ὀθόλης. Dionyſ. l. 8. κατηρυτβάκας ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς, eſt etiam ipſa porta cataracta. ὑπὸ ὀθῆσκατὸ, vt dictum in dict. ὀθῆσκατὸ. Item porta catarrhacta deiecta clauſa erat, vt apud Cæſarem portis obiectus erat eryctus, vbi tamen hercius lego ὑπὸ τῶ ἐρκείου Idem alibi pendulas & recidentes portas vocat. Plut. in Antonio, κ, ἐξ κατηρυτβάκτας ἀφῆκε κλεῖθρους ἐμ μεχρὶς κατηρυτσὶς ὄντας. Dionyſ. Halic. l. 8. κατηρυτβάκτας ἀφ' ἑνὸς διαπλάσας. Aſt ad Aratum ὑσοῦσθαι θύρα κατηρυτβάκτη κλειθρῷ, malo ſcribere κατηρυτβάκτ, vt ſit adiectiuum, vel ut ὀθῆσκατὸ. quomodo & ſcribend. apud Soph. in Oedip. Coloneo, ἐπεὶ δ' ἀφικτο ἀ κατακλακτὸν ὀδὸν. ille autem vocat deſcenſum apud inferos, quẽ & alibi κρυπτὸν ὀδὸν, vide Κατασκάπτω.

Κατηρυτβάτης, ca rrhacta auis, Ariſt. l. 2. Anim. & l. 9. c. 12. & Lenitic. c. 11. νυκτικῶν δ' κατηρυτβάκτων ἡ ἴλλη, bubonem & mergulum & ibin. hæ aues erant prohibitæ Iudæis, ibidem. Plin. catarrhactæ Diomedeas aues vocat l. 10. c. 44. vide Καταρράκτ.

Κατηρυτμῶ, confuo, perfuo, inſero.

Κατηρυτπτέω, ruptus.

Κατηρυτρέω, ruptus. Herodian. ὑσεφαίνῃ τὸ ὄφρυσι μέγα καταβλαχάνον τὸ ἐσ' αὐτὸ ἐδόντος. & apud eundem κατήρρηξεῖς χρυσόβοις allitus torrens & violenter incumbens.

Κατηρύσ, ὠνίω, ſugo, nugari.

Κατηρύσμα ἐδώδιμα, ſidere profundor. Lucian. λίχνῳ κατηρυτμένῳ ωσεπ, lanceam e more perfuſam, Plut. in Galb.

Κατηρύτ, ω, ſcindo, in alteram partem vergens.

Κατηρυτόω, deorſum verge. Polybius, ἵνα μὴ νέῳ μηδ' ὑπτιλῷ καπρίσκη μηδὲν αὐτὸ, ἀλλ' ὑσοῦ πεσῶ ἐς ζωγραφανόμων ὑπτιλῷ δικαίῳ.

Κατηρύτμω, de fluo, refoluor, diſtillo, delabor. Neut. ἀβίσι. κατηρύτεν ες τὸν γλῶ, delabi in terram, Xen. l. 1. Pæd. κατηρύτεσθαι ὑπὸ τῶ μάτος, e vulnere de fluens. Aphth. Ariſtoph. in Acharn. μεταφορικῶς vſus eſt. σοὶ ὁ ἐμὸν ἔρως ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐρύη, Λήθρου καταῤῥύτεν, confertim confluentes & irrumpentes, ἀφ' οὗ ἐκ τῶν ὀμμάτων ἀφθύμων ἐκ τῆς ἐπιπλωμένων βλεφαρίδων ἐσίκα ἐλαίῳ. metaphora ὑπὸ τῆς ἐπιπλωμένων βλεφαρίδων Hom. πλ. δ' ὑπὸ βλεφάρων ἔδικα πεζῶν. Et καταῤῥύτ, τὸ σιδηρίτεδον.

Κατηρύχνωμμ, decido, delabor, ruo, cum impetu fluo. ὑπὸ Θ. κατηρύχνωτο, ὑπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν ὀμμάτων, infra erumpit. κατηρύχνη πολεμ Θ. erupit bellum, Ariſtophan. κατεσῶν ὑπὸ τῶν ὀμμάτων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν ὀμμάτων, ad terram diſciſſum labi. κατηρύχνη ὑμᾶς, abrupta. Xen. 3. σωθῆναι, γνωρίσας κατηρύχνησθαι ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῶν ὀμμάτων. Theophr. hiſt. l. 3. c. 11. κατηρύχνεται ἡ διαπτῆσι, effringitur ac decidit.

Κατηρύτησις, ὁ, condemnatio, κατήγορος, & κατηγορία, καταδίκη, καταδικάζω, κακολογία.

Κατηρυτόκτω, conſtrepere, inſonare. κατηρύκτει κοιλίας, ventrem laxat, alium purgat, alium turbat, libro ſecundo Dioſcorid.

Κατηρύτορθόμαι, eloquentiæ torrente rapior, vt liberum iudicii non habeam. Herodotus, ὅτ' οὖν σε, ὦ Διάκρασιν, τῷ πάσῃ Α-

μοπαράγειν τὸ σῶμα, ἢ ἐγ τὸν ἀ βαλεῖν μὲ νόμων ἕλκους, ἢ σιωπᾶν κέλευε ἐὰν αὖθις κατασήπηται οὐδέν.

Κατασήπτω, vi eloquentiæ demulceo & afficio, arte dicendi vinco, Budæus epist. post.

Κατασῆτέω, siue κατασήσσω, instrepo, βόμβον τινὰ ἐμφυσῶ.

Κατάσῆτος, terra conditus, Gaza libro 1. histor. plan. Theophrast. capite 10.

Κατασῆτόμαι, ago radices, figor radicibus, radicor Plin.

Κατασῆτόω, fulcio.

Κατασῆτύω, ῶ, limo, polio. vnde κατασῆτυπῆδον, ἡ, ὀστρακῶδες, limatus, Aristoph. βατραχ.

Κατασῆτύω, dificio.

Κατασῆτυπόω, ῶ, ἐκ, ὠσα, preficio, Accusatiu. & cum simplici ῥ, σκυρτίζω.

Κατασῆτυπτικός, qui distillationibus infestatur.

Καταῥυτικός, distillationibus laboro. καταῥυτίζω, narium distillationibus laborans, Marcell. distillatione vexatus, Rud. li. 5. Dioscorid.

Καταῥυτικὰ νοσήματα, languores qui fiunt distillatione, Plato in Timæo. καταῥυτικὴ διάθεσις, affectus distillationi obnoxius: translatæ dixit Plutarchus in Opuscul. περὶ ἀσωτείας, ἐλυτὸν ἀκόλουθα ἢ καταῥυτικὰ διάθεσιν εἰς τὸ θυμοειδὲς ἐκφορτίσθω.

Καταῥύσῆ, ἡ, defluxus, catarrhus, distillatio, pituita, Hermolaus in subiectas partes distillatio, Marcellus libro primo Dioscorid.

Καταῥύτος, deorsum v ergens, decliuis, contrarium ἀναῥύτου. Galenus ad Glauconem libro secundo, διὸ ἡ ἧπερ ἑωυτοῦ ποτε ἢ ἀεὶῥύτου κάλπος, ὑγρὰ ἐξάγουσα καταῥύτου, ἢ ἡ καπῥύτου ἀναῥύτου, sinus cuius os sursum vergit, is vt deorsum vergat facere, & vice versa. de finu vlceroso loquens.

Καταῥύτος, idem quod καταῥύσῆ. ἐξ ᾧ τὸ κάτω ῥέον, Etym.

Καταῥυφόω, μ, σω σ, ωκα, sorbillo, sorbeo, digero.

Καταῥυσις, εως, lapsus.

Καταῥύσῆς, de fluxerit.

Καταῥυσῆ τω, defluct.

Καταῥυσῆόω, quadrare facio, concilio. καταῥυθμίσας, ἀπαρτίσας.

Καταῥυσῆόω, conspurco Columel. contamino, obscuro, fado, Plato Leg. 11. Plutarchus in Opuscul. σὺ δὲ κοσμιότης, σαθρωθεῖσα ἢ ἐξαπατῶσα ὑφ' ἡδονῆς καταῥυπανθεῖσα, primos conspurcat.

Καταῥύτος τόπος, locus in quem humor influit, id est, irriguus, ἀφθόνημος καταῥύτος ποτάμιος χώρα, regio fluuiis irrigua, Plutarchus in Camillo. Basilius Gregorio, ὑφ' ὧν χάρ ὅσῆ ὑγιαλὸς, ὑγροῖς ἐῤῥύσῆ ἢ διαφθόνοι εἰς τὰ καπῥύτου. Accipitur pro pleno & copioso: sicut affluens apud Latinos. καπῥύτος χώρα ὄρβῆλος, Eurip. Thracia afflua niue.

Καταῥῥύω, ἔω, timeo, in metum adducor, Accus.

Καταῥῥόω, ἔω, perterritus erat.

Καταῥῥωδέω, solicitus.

Καταῥῥώδησις, metuens, formidans, perterritus.

Κατάσεισις, ἐως, appulsus, de fessus nauis. κατάσεισις ἐπὶ τὸν ἕλκος καταγωγὴν τόπου: à verbo καθίημι. Plutarchus in Pompeio. κατάσεις ἐποιοῦντο τοῖς ὑποφεύγουσι διὰ θαλάττης, opportunas stationes, vulgò plages & rades.

Κατασῆτέω, ἀσω, τ. κα, apto, præparo, appendo, restituo, Accus. ἵνα καθαρτικὸν εἰς τὸν κάτω πάντα, vt omnia illa negotia tibi in integrum restituam, Herodot.

Κατασῆτίω, ἐσω, aptatio.

Καθαρτίζω, λίσω, σ, κα & Καθαρτίζομαι. Καθαρτίζω, coagmento componò que. Paulus ad Galatas vltimo, Ἀδελφοί, ἐὰν τι προλημφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καθαρτίετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραΰτητος, si occuparus fuerit homo in aliqua offensione, vos qui spirituales estis, componite hominem hu iusmodi in spiritu clementiæ. Transtatio est ἀπὸ τῆς ὀστρακηρᾶς μελάνης, ὅθεν τὰ ὀξυῤῥηκότα μὴν εἰς πῶν ὠσίαις χάρμενέσαιν ἐῤῥῆ, quū luxati artus componendo redeunt ad naturalem iuncturam & positionem: quod καθαρμὸν vocat Paulus Ægineta. Sic etiam transtulit ad animum Plutarch. in Catone, ὁμιστεφ εἶπεν ὀῤῥῳ τὸν ὑβλιστὰ μαλῶν ἢ καθαρτέον, ἀπὸ τὸ κλασθὲν ἢ ἀσῤῥῆτον ἰᾶσθαι, perturbatum, & qui e potestate exierit sanæ menti restituere. Καθαρτέον etiam conciliare dissentes, consociare dirempros, perturbaros & seditionem agirantes sedare & componere, τὰ μαλιστα σώσει, μάχεσθαι καπῥύτατον. πῶ τε γὰ καθαρτέον ἔρχεται ἐκ σωτῆρ τῆ ἐλλιῶν εἶναι οἱ Μιλήσιοι κατὰ κάρος δὲ σφισι ὦδε Πάρσι. Καθαρτέω idem etiam quod ἀῤῥίζω, concinno, coagmento, & omnibus numeris partibúsque absoluo, absolute compono. Paulus primo ad Corinth. capite primo, ἢ μὴ ἦτε ἐν αὐτῷ νοὶ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, concordes ἢ ἡμοσοφοι, siue coagmentati. Basilius in Parænin. πανῶσιν ἢ γὰ ψυχὴ ὅταν ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι σ' αὐτὸς καθαρτισθῇ ὑ σφῖ τὸ πανεῖν, omnibus virtutis numeris compositus & absolutus. Lucæ 6. καταρτισθῆ ὁ πᾶς ἔσομαι ὁ διδάσκαλος ἀυτῦ, sic concinnus & compositus erit, sic aptus & congruens. ita dixit Gregorius εἰς τὸν ἀποστόλου καθαρτίζόμενος ὁ paratum compositúmque ad prophetiam. Idem, ἵνα ἢ καταρτισθῆ ὁ ἐν πᾶς τῶν πνευμάτων. Polybius in 9. histor. τὸ ἐπισταθῆ ἢ τὴν πολιτικὴν ἢ τὴν ἐκπόρισιν καταρτισθῆναι, Macedonibus nunc iam exercitatione instructis accommodatiae ad remigandum, ad nauigand um paratis atque aptatis. Καταρτίζω est etiam aptare, id est, apparare, accommodare in epistol. ad Hebræos, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι, corpus autem accommodasti mihi & concinne aptasti. Basilius, τὸν ἀνυσιμωτάτην ὑλὴν ἢ καταρτίζει, aptat & apparat. Et Dioscorides in præfatione libri sexti ad veneni cautionem, apparatus eduliorum aretiatefque concinnas quæ scitamenta vocat Macrobius ta fugere suadet, ὅθεν ἢ ἐπιτηδείοτατα δεῖ παρατίθεσθαι τὰ καπῥύτατα ἢ ἐδιώματα, Quare eum qui sibi metuit à veneficio, vtre oportet omnia eduli a e multis rebus concinnata, compsita atque elabo rata. Georgicus ad animum transtulit: εἴ τισι ἢ τῆς ψυχῆς ἰδίᾳ καταρτισμὲς, id est, concinnitas & instruto: εἰς ζῆλος, inquit, ἢ ἀῤῥῶν αὐτὸς ἐνεκαυλίσωμεν, ὑπεὶ ἀῤῥῶν ἑωυτοῦ ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ συμβαζέτω καταρτίζειν ἐαῦ ἔσω ἢ ἔξω. quibus concrediti sunt instruere & consummatos reare. apud Apostol. ad Roman. 9. σκεῦη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ωλεσιαν, id est, iræ vasa composita & comparata ad exitu id est, κατηρτισμένα εἰς ὠσλεσιαν. alij perfecta & absoluta, minus congruit interpretatio. Καταρτίζειν nunc denique reconcinnare, reficere, refarcire. Marth. capite quarto, καπίζοντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, retia refarcientes. Sic Polybius hu primo, ναῦς καταρτισθεῖσας ἀῤῥήτῳ, refectis classibus portu ierunt. Et in tertio, κατηρτισμένοι ὡς τὸ ἐξαγωγὴν τὰς ὑπὸ σφοῦ καπασκευασθείσας τριακοντόρους καὶ πλοῖα. Καταρτίζειν, Beza reddit pacere. Matth. 21. ver. 16. ὅτι ἐκ στόματος νηπίων ἢ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον & putat vocem factam ab αὐτὸν quod significat fectum similitudine patris numeri, & αὐτὸν ἀῤῥωσθῆναι præleipo siurpatur à Timot. 3. 17. vnde (inquit) καταρτίζειν ἄπαρτος, ἐξαρτίσει quæ frequenter occurrunt, interdum pro πλοῖα perfectum & integrum reddere, interdum pro ἁρμόζειν & μοζειν, ἰ, aptare, & præparare vt Rom. 9. 22. & 2. Timoth. & alibi.

Καταῥτίω, ἰῶ ἐς, malus nauis, Homer.

Καπάρτισις, ἐως, ἡ, absolutio & perfectio, ὁ καταρτισμός. Paul. 2. ad Corinth. c. vl. πῶτο ἢ ἡ ἐκ μέδεια τὴν ὑμῶν καταρτισιν, vbi etiam bo καταρτίζεσθαι vtitur. Plutarch. in Themistocle, ἐπὶ πῶν ἢ καπάρτισιν cura atque institutio, i. σκευὴ ἢ ἀγωγὴ, disciplina Est & integritas.

Καταρτισμός, οῦ, ὁ, compositio & concinnitas, absolutio & perfectio, κατάλληλος, reconciliatio gratiæ & compositio. Et apud Galenum, ἡ μετακρασὶς ὅσῳ ἂν ἐκ τῆς ἀῤῥήτου φύσει τόπου εἰς ἑτέρου, luxatorum compositio, restitutióque ad naturalem positionem: sicumque legitimum. Paulus Ægineta ὁ δὲ πῶφι ἐπιλοquens, ἔ ὁ ἢ ἑτέρου ὀρθοῦσθαι κυφώσεις τοῦ πάσχοντος, μᾶλλον ἐπὶ τὸ κρᾶτος ἀρκίσας καταρτισμός. Basilius transtulit ad animum homil. 9. in Hexaem. ἀῤῥέσω ἢ μὲ ἀπορεχόσωπα ἢ τοῦ ὑῤῥῆ τὰ μάτια, δηλ. πάντα εἰς νεκρίμιλα ὦ καταρτισιὼν τῆ ψυχῆ ὑγροδίαν εἰκασθῆναι, ad animorum instructionem. Significat etiam instaurationem.

Καταρτιστήρ, ῆρος, ὁ, reconciliator Liu. διάφωνος, ἁρμοστὴς, σωκτικὸς. Herodor. in Terps. de Mileto, νοσήσασι εἰς τὰ μάλιστα μέχρι ἐῶν Πάρσι καπῥύσωτο. τούτου γὰ καταρτιστῆρες οἱ σῶν ἐλλιῶν εἶναι οἱ Μιλήσιοι. κατὰ κάρος δὲ σφισι.

Καταρτύω, condo, dispono, ἁῤῥωσκευάζω, adapto. Plato de Leg. καταρτύσαμὲν, conftituamus, paremus, Nazanzenus Orat.

Καταῥδίω, ἰῶ, defluere.

Καταῥμίζω, dispono, καπυθύω, καπίζω.

Κατας χὴ, ab initio, Plutarchus in Solone. αὐτίκα καταχὴ, iam ab initio, Herodot. dicitur & τὸ κατας χὲ Demost.

Κατας χὴ, libatio, primitiæ, pro exordio, Athen. in princip. 3. τὸν ἐν ἀ κατας χὴ πανσόμενος, Εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐμοὶ ἐφαπτὸ. Polyb. in 1. σατο πολέμου κατας χὴ ἢ ῥοδίοις τόσου.

Καταχὴς, ἀσφαλὴς, πλεῖ.

Κατας χὲς, ab initio.

Κατασφάζω, μ, ἀξομαι, σ. γμαι, initio, sacrifico dæmonibus, victi ferio, nuncupo vota. Plut. in Themistoc. ὀκίκλιναι τῷ πάντες καπέξεσθαι ἢ κατηρῶσθαι πάντας, iussit adolescentes primitias molare. κατάχγονται αὐτὸ πρὸς βωμῷ, cum ante aram sistunt. Herodot. καπεξεσθαι τῷ ἔῤῥῳ, Demost. sacra auspicari. Καπάρχεσθαι hostiam & sacrificium libare, θεοῖς καπαρχόμενοι ὁ θεοθύμενοι εἴθυε. Od. γ. χ' ἡτίκα δ' ἀλεχώτατο πᾶ καπάρχεσθαι ἐπὶ victimam ferire. illud Virgilii in Æneid. Et summas carpit media inter cornua setas, καπάρχεσθαι intelligunt, quod post immolationem & macfationem libationémque (καπάρχεσθαι dicunt Græci) sacrificium incipere. Ad transfertur. Lucianus in vita sua, ὁ δὲ ἀγαπᾶσθαι

πάνλων τινὰ κεκριμένων πλειόνων καθ' αὑτὸ, ἢ σφάγιος, ἢ δὲ θεοπρεπτικὸς κατ' ἐξοχὴν, capiti meo incussit sacrificantium ritu. Plutarchus de nece Cæsaris, ἀπελαυνομένων δ' ὥσπερ ὑπὸ ἱερέως ἐνενέμετο τὴ πάνυ χρηστὰ πρὸς τὸ ἐκ καταβάσεως ἡ γεύσεως τὸ φόνου. Lucian. Oreste & Pylade in Taurica, Η' δὲ ἡ ἱερωσύνη καταχρήσασα τοῦ cultrum iam adegit. quod & κατακτεῖναι dicitur. Item inchoo, inchoo, auspicor, aggredior. vnde καταρχόμενος τῆ μάχης, plum committere & incipere, Polybius. ἀπὸ καταρχῆς ἀρξάμενος ἐπιθυτὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἱερείων. & in epist. posteriori. φοῦτα ὡμῶ αὐτοῦ, καθεξῆς τ ἐπιτυχόντας, incœperunt præhio nauali decernere. Ari phan. καταρχὴν ἀοιδῆς dicit, pro aggredior. καταρχόμενοι τῶν, cœpe facere, Xenoph. καταρξαμένου δὲ τοῦ ἱεροποιοῦ, incipiente in equos prosilire, idem libro primo Pæd. ἀρξάμενος δὲ καὶ ἐκ τῶν καλλίστων ἐκείνων, certum est quod prior debeam illi mitare, idem. Athenæus, ὑπὸ φιλοσόφων τινῶν τῶν λοιπῶν καταρξάντων. Aristoteles de mundo. pro ὑπὸ ἀρχὴν γῆς ὑπὸ ἐσ τὸ πόδε, ἐκ χορῶν κορυφαῖος ταξάντος, συμφωνησάντος τοῦ χορεύτου, in choro præsulis auspicantibus præcentoris accinit omnis chorus. Accipitur etiam pro ἀρχῶν, præesse, dominari, cum Genitiu. vt σὺ δὲ κατάρχῃς λόφου, Plato in Protagora. Basilius, Οἱ σώματων ἐπιστατοῦντες λατρεῖς ἢ τῆς ψυχῆς κατάρχοντες φιλοσοφεῖτε, id est, animabus imperitare contendite. Et pro ὑπαρχὴ lacessere, prouocare. Idē, οὐ νῦν ἢ κατ' ἀρχὴν τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῖς, cui nunc priores scribendi officium occupamus, scriptis lacessimus. Significat etiam κατάρχειν principem alicuius artis esse & facultatis. Chrysostomus in præfat. epistolæ ad Roman. διὸ καὶ ἔμοιγε δεῖ ἐπιμέλειαν τῆς ἀπάσης διὰ τὸ τῆς λόγου κατάρχειν. Laertius in secundo, πρὸ τοῦ δὲ ἐς τὸ πλάτων ἀρξάμενος κατέζωσε, Academicorum principem & conditorem. κατάρξατο γράφειν δίκην, iniquis amibus vti cœpit, capite quarto, libro secundo Machab. Pla in Euthyd. cum Accusat. iunxit. θαυμάζοιμι γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, ἢ κατάρχειν λόγου, τὰ ἢ κοιμᾶσθαι καταρχόμενος, partes vnde sit euatio, à quibus humor defluit, Galen.

Κάρκης, præsultor, præcentor. χορεύτης, συμφωνίᾳ.

Κάρον, obstrmo, occludo. Hesychius enim κάτωρον affert pro κάπιλειον.

Κάρος, terra vitibus apta.

Κατασαρκόμαι, σέομαι, σεσάρκωμαι. incarno, carnem facio.

Κάτασαρκος, ὁ, corpulentus, obesus.

Κατάσπυρτος τῶν χώρων, terram aggerantes, condensantes, Theophrastus libro quinto, capite quinto de caul. plantarum. vide σπυρτὸν.

Κατβύνυμι, & Κατβυνόω, μ. καταβύσω, extinguo, fedo, compesco. Accusatiu. Aristophanes, ἐκ νύχιος καταβύσει. καταβύσαι, extinctum esse.

Κατείμαμαι, ίσομαι, σ. εικα, concutio. vt hastam quasso. κατείσας κῦ τὸ καυλὸ, decutiunt super fructum, Gaza. Κατασεῖσαι etiam ver bum conuiuale pro prosternere multis exficcatis poculis, Menander apud Athenæum libro decimo, Οκτὼ τὸν ὑποσχόν ἐπόσε ἢ ἑπτάκις Κυάθους κατέσεισ φιλοτιμούμενον. Idem Athenæus, Κατασεῖσαι δ' ἔλεγον ὅτι τὸν ἀπὸ τῆς πόσεως ὑποπεπωκότα, τὸν μετὰ φορτίου λαμβάνοντες ὅσα δύναται κατασείσαι. Item non voce, sed manu silentium indico, vel aliud significo, signum do. Xenophon quinto, σωφίας, Οἱ δὲ φερεβόλιται ὡς εἶδον ταῦτα, αὐτοὶ τὰ ἐναντία κατέσεισαν, signum dederunt. Synesius, Εὐσεβίῳ, Η' δὲ ἡ ὑποφαυούσης ἡμέρας κατασεῖσα τὰς αἴρουσα χαλκὰς ἀνακωθωνίζουσα, δίκαιον τὰ χρὴ τοῦτο ὑποπτεῦσαι. Pleno autem sermone dictum, κατείσασα τὰ χρὴ τοῦ λαοῦ, innuit manu populo, capite vigesimo primo, Actorum Apostolorum, & decimonono, ὁ δὲ κατασείσας ἐκ τοῦ χεῖρος, ἢ θέλει ὑποσχεῖν τὸ δῆμον. Idē, κατασείσας ἐκ τῆς χειρὸς σιγὴν, quum innuisset illis tota manu vt tacerent, manu silentio indicto. ita Persius, - & calidæ fecisse silentia turbæ Maiestate manus.

Κατασηπόω, emarcui, puruit, Medium perfectum à κατασήσω, Aristoph. in Pluto.

Κατασημαίνομαι, obsigno, ὑποσφραγίζομαι, Xenoph. ἀπὸ ἐδὲ πάντα κατελεισον αὐτὰ, ἢ κατεσημήνατο, ἢ φιλικὰς κατέπεμε. Herodianus, εἰς ἐδικὰς καὶ σφετερισμένας γραμμὰς τὸ ἐννοεῖν πάσῃ. Significat etiam insignio. Gregorius, ἐσθῆτας τῶν κατασημαινόντας τὸ ἐμπορεύεσθαι γένη. dicitur autem κατασημαίνεσθαι & κατασημειοῦσθαι.

Κατασημαίνω, adnoto, noto, conscribo.

Κατασήπομαι, marcesco. Depon. absol. Chrysost. τῶν κατασηπομένων εἰδῶν ἀποθύειν, in areas lecentes flores reliquere.

Κατασήκω, tabefacio, putrefacio, marcescere facio.

Κατασιγάζω, silentium impero. κατασιγάζω σι, facio vt obmutescas, κατασιγάζειν ἢ κατασιωπᾶν, silentium indicere & facere audientem, iubere vt linguis faueatur, τὸ σιγᾶν τὰς χλώσας ἀνυκρυβδήδην, sacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες, officium erat. Synesius, κατασιγάσαντων ἢ τῆδ' ἱεροκηρύκων, εἰς σφᾶς αὐτοὺς ἀπτερύξαντες ἢ βοή. idem, οὐδὲ λογοποιεῖς καταμώμῳ τε ἢ κατασιγάσαι, ad silentium redigere. Xenophon in secundo Ἑλληνικῶν, Κελεύσαντες ἢ ἐπὶ μυσαὶ κήρυξι μὴ λαμβάνειν ὧν, κατασιωπᾶν πάντας ἐκέλευε.

Κατασιγάζω, conticefco, Plato.

Κατασικλίζω, Aristoph. in Vespis, τυφῶ πολὺ καταπελίζει, interp. ἢ σκελικὸν ἔδειν.

Κατασινέομαι, lædere.

Κατασιτίομαι, σιτίσομαι, σιτισάμην, edo, vescor.

Κατασιωπάω, μ. ήσω, σ. ησα, κατασιώπημαι, sileri iubeo, silentium impono. vide κατασιγάζω, sic & in media voce apud Xenophontem Hellin. 2. κλωσάντος ἢ τῆ μυσῶν κήρυξ μᾶλλα ἔμφωνον ὧν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε. Apud Aristotelem tertio Rhetor. κατασιωπᾶν pro simplici sumitur, id est, silere: vbi inquit ἢ γὰρ φιλικὴ locutionem quæ aptam rebus scribendis monimentis quæ literarum tradendis necessariam, ὡς μὴ ἀναγκαίαν κατασιωπᾶν, οὐ τὴ ἰδιώτου μεταδιώκειν τῆς ὕλης.

Κατασκάζω, procumbere facio, concido.

Κατασκαπάω, μ. ά ψω, σ. ασα, cfodio, euerto, diruo, solo adæquo, funditus euerto. Accusat. κατέσκαψεν οἰκίας εἰς ἔδαφος· πάσας, domum totam funditus euertit, Plutarchus in Publicol. τὰ πύργα κατέσκαπτε, Aristophan. κατασκάψαντες ἀ λάβωμεν, κατασώσαντες, Æschin. κατασκαφῶναι τὰς πόλεις, dirui vrbes, Demosth. & Aristophan. κατεσκαμμένος, diruitus.

Κατασκελφίζω, vellico, fodio, pungo.

Κατασκαφεύς, ἐως, ὁ, defossio, euertio, excidium. πεζὴ κατασκαφὴ, eversiones murorum Æschin.

Κατασκαφίς, dimitus, suffodiendo euersus.

Κατασκάφων, ὁ, qui anicis dedecori est, κατηρυκίων ἕνεκα φίλοις, Hesychius.

Κατασκεδάζω, μ. άσω, σ. ασα, dispergo, dissipo. κατασκεδάννυμι, pro eodem, Alexander Aphrodis. Accusat. Plutarchus ex Aristotele scribit lib. περὶ ἀνεμῶν τὰς ἰσαν definere aqua frigida affusa vel suffusa, id est, ψυχρὸν κατασκεδασθὲν ἢ λύγεσι ἢ ὀρμῶ.

Κατασκελεύω, carnes abfumere, ὡς ἐν τοῖ σκέλεσι, excarnificare, κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταμύειν, Hesych.

Κατασκεπάζω, protego.

Κατασκεπτόμαι, μ. ήσομαι, σ. ψάμην, specular, prouideo. Depon. Accusat. καὶ κατασκεψάμενον τῆδ' τοῖς πολεμίοις ὑποπελεῖ, nauem ad hostes speculandos mittit, Plutarchus in Solon.

Κατάσκιος, ος, ὁ, habitatio. αὐτὴ ἡ κατάσκιος αὐτῆδ' ὁ δὲ καταλογισμὸς αὐτῆ, hæc est habitatio eorum & sedium distributio.

Κατασκευάζομαι, instruo, exorno, armóque. κατασκευάζω, vt ἔφοπλα ἐκεῖνα κατασκευάζεται, Xenoph. Demosthen. πλοῖα σύμβολα τῶν ναῶν, ἢ σκευὴν ἰδίαις τῶν ναῶν κατεσκύασε. Item compono, conficio, molior, extruo: vt ὁ θεὸς κατασκευάζων τὸν ἄνθρωπον, Aristoteles de mundo. Proprie autem κατασκευάζειν τὰ τῶν ἢ εἰκόνα ἢ ὅμοιά τι, artificis est κατασκευάζειν· verò τὸ ἐκπλήττειν ἢ τὸ ἀπολύσαι τὸ, locatoris, qui opus impendiis suis faciundum locat. Est & perficio, absoluo, ἐξεργάζομαι, κτίσσεται. κατασκευάζεσθαι τῆδ βασιλέως, regnum appetere, & occupare volens, Xenophon. κατασκευάζεσθαι ἐν τῆ ψυχῆ μαθήσεις, iacere in anima fundamentum. Capitur etiam pro comparo & acquiro. Idem, συμμάχους κατασκευάζονται, κατασκευάζομαι δὲ πλῆθος, constituta fors, Plato in Legib. κατασκευάσαι δὲ ἐκείνας, instituitus seruis, id est, οἰκοδεσπότην καὶ σκευάσαι ἐμοῦ, ædificiis instructo, Lucianus in Anacharsi. πόλις ἄπασα κατασκευασμένη ἐστὶν, vrbs rebus omnibus instructa. Plutarchus in Camillo. κατασκευασάμενον, fictum, commentitium, πλασάμενον. Demosth. ἐξελέγχειν γὰρ κατασκευασθὲν ὑπὸ διαθήκας, ἐβούλετο δ' ἢ Καφισοδώρου μαρτυρία.

Κατασκευάζω, μ. άσω, σ. ασα, κεκεύασμαι, ornatum facio, instruo, adorno. vt Latinis instruere domū, agrum, hortum, nauem rebus necessariis. Strabo, βασιλικὸν κατασκευάσαι, regiam instrumento regio adornauit. Plato secundo de Republic. συμπόσιον κατασκευάζειν, id est, conuiuium adornare. In conuiuiis etiam nisi exficcassent pocula, reliquit conuiuæ in potoris vestes more Thracio effundebant, quod κατασκευάζειν dicebatur, Xenophon in Cyri ἀναβασ. lib. 3. item exorno, præparo, docco, compono, constituo, Budæus in Cōmentariis epist. καλέσαι: vnde συγκατασκευάζω Isocrates pro

codem. Item dirigo me ad, cfficio, cõcinno, insterno, munio, ex compósito adorno, Æschin. κατασκευάζειν εἰς ἄλλον, coronã efficio, Demosthen. κατασκευάζειν τας ὁδούς, vias moliri, exitum munire, idem. εἰς πολλοὺς ἀνώνους κατασκευασεν ἀγῶνας, orationem multum sententiæ habere effecit, Plutarchus in Lycurgo. Item probo, confirmo, astruo. κατασκευάζει μισθόν τινι, Demost. κατασκευάζειν verò est propósita capita astruere. ὁ ὑπηκροιτὴς τῶν Hermogenes, εἴτε γὰρ κατασκευάζοιμι, φησὶν ἐγὼ εὐθὺς, ἐκεῖ γὰρ αὐτῷ ἡ χρῆσις τῆς ὑπομνήσεως. Plato epistola septima, νόμους κατασκευάσω, leges condere & ferre. Idem epistola vndecima, πολιτεῖαν κατασκευάζειν, tempu, constituere. Refertur aliquando ad fraudes & dolos, & significat contechnor Plaut. contexo Cicer. Demosthen. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, id est, struit, molitur. Vigilius, -dolis instructus & arte Pelasga. Idem, ὅτε ὁ τῶν ἀδικημάτων καταρρονῶν, ἐπὶ παῖ τὸ ἀφῆγμα κατασκάπτει, hoc est, autem quod significat & planè demonstrat, quod omne hoc negocium ex compósito ab ipsis structum est. λόγου τὸ οἰκίαν κατασκευάζοντες, oratione suam sententiam astruente, Nazanzenus in Oratione. κατασκεύασεν αὐτὰς ἕξεσιν, sibi facultates asciuerunt, Demosth. est item comparo, & acquiro, vt κατασκεύασμαι, κατασκευάζειν πλοῦτον, opes comparare.

Κατασκιμφὴ, c. 25. Proverb. Solom. εἰ ὁ φρονιμὸς ἐβέλιθων αὐτῷ κατασκιμφὴ πίνται, macteria lapidum destruitur: sed forsan pro eo legendum κατασκιμφὴ πίνται.

Κατασκάλωσις, εως, ἡ, ædificium, apparatus, structura, machina, τέχνασμα. Item fraus, commentum, Demosthen. ἐξ αὐτοκρατ. ἐκ δὲ ταύτ' ἔτως ὄντος, ἐξ ἧς δὲ τὸ κατασκάλωσις αὐτοῖς, τὰ τοιαῦτα ἀπαιτῶ παρρησιάζεσθαι, res ipsa indicat ex compósito factum esse & structum quod dico. Dicitur & κατασκευασμὸς ab eodem in cad. ὁ κατασκευασμὸς ὑφ' ἅπαντων δὲ ἐν τῷ νόμῳ πεῖται, fraus & commentum ex compósito adornatum. Accipitur & in bonam partem. Aristoteles in sexto Politicor. ἔτι δ' ἐκ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὸν ἡμικυκλίαν τὸ πανάτιον: quod ipse alibi κατασκήνωσιν dixit, & σόφισμα, hoc est, remedium excogitatum. τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, machinales fabricæ, vertit Gaza, id est, machinæ apud Alexandrum Aphrodis. κατασκευάσματα ὀθόνιον, rerum parandarum accelliones, Plut. in Pericle.

Κατασκεύασις, εως, ἡ, fraus, sicut κατασκεύασμα, institutum, instrumentum, res labora ta, apparatus, Thucydid. vide apud Fayf. de re nauali. & in κατασκευάσμα.

Κατασκευαστὴς, opifex, vt mundi Deus molitor.

Κατασκευαστικὸς, astruens: cui opponitur ἀνασκευαστικὸς, destruens cuertẽnsque, Hermog.

Κατασκευάσιος, subornatus, appositus, allegatus, adornatus & súmissus, Aristoteles secundo Oeconom. κατασκευάσιος ἄνθρ αἱρέσεις ὑπηγάγετο ὅσον ἐξέρκει αὐτῷ ἕκαστον. Significat etiam compactum & fabrilem. Plutarchus in Apophthegm. de Agesilao loquens, μισθοῦ μισθοῦ μισθοῦ

Καταμιαίνω, deprimo, extermino, imminuo.
Καταμύρω, myrrhatus, olens myrrham. Dioscor. lib. 1. cap. 26.
Κατανεύω, pro eodem, Ruel.
Κατανίκημι, comburo, corrumpo, disperpo, ἐκκαίω. Iliad. Κατανείη πυρὶ νῆας, καὶ κατακαύσαι, & κατασμύχοιμι, torqueor dolore. Apud Thalarim in Epist.
Κατανύσσω, contero, tundendo comminuo. vnde apud Nican. in Theriaca, ἀνάτριψον καὶ κατανύσσων βάλε ἰόν. Scholia quæ ad marginem habent κατατρῖψον contere, tundendo cõminuendo. Quidquid tamen legunt κατασβέσαι.
Κατασβέννυμι, cum fastu sperno. Lacrt. in Diog. ὁ δὲ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς δόξας κατέσβεσεν ἀφ' ἑαυτοῦ, &c.
Κατασείω, depello, aliis perfequor, arceo, Hesych. exponit κατατιμωρεῖσθαι.
Κατασοφίζω, decipio, sophismate redarguo & percello. Plut. Λέγουσι δ' οἱ πυθόμενοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατασοφισθῆναι μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ, φυὴ ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ θαύματος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἐκείνην ἐλθεῖν, σὺν δὲ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀληθῶν ἐκπεσεῖν. κατασοφισθῆναι, expon. χλιαδεῖσθαι, πηχανᾶσθαι, &c. Dicitur etiam καταπεπεῖσθαι. Gregor. καταπεφιλῆσθαι ὑμᾶς ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἀγάπης. Latte rhetorica nos vrgens & oppugnans, Budæus, sed populi, nos eludens captiosè verborum lenocinio atque argutiis. Aschylus cap. 7. κατασοφιτὰ ὑμῖς τὸ ξυμβαῖνον, aduersus genium nostrum ingeniosus: gentis nostrum malis artibus eluctatus. Alij circumueniens.
Κατατίλλω, denitto, detraho, deorsum duco.
Κατατρύχω, luxu consumo, prodigo.
Κατατρώσκω, ἀξω, κατατρώσω, dilanio. Accus.
Κατατυφος, ὁ, ἡ, distractio & difiunctio Cicer. In ligulis tibiarum conuntur, ἡ γλωττὶς κατάτυφος ἢ σύμμυσις, id est, compressus siue compressio Cicer. Theophrast. hist. riæ plantar. lib. 4. cap. 12. de calamis loquens. Περὶ δὲ τὴν ἀνατριβὴν μᾶλλον ἁπλῶς ἐστὶν ἀκριβὴς, βουλόμενόν φησιν. τοῦτο δὲ τὸν τρόπον τινὰ κατατρυχοῖς μᾶλλον ἢ τεῖναι ἐπὶ τὸ ὀξὺ γλωττὶς χρῆσιμον, ἡ σφοδρὰ κατάτασις τῆς γλώττης. συμμύειν δὲ τὸ σῶμα δεῖ γλωττὶς, ὅσους τοὺς διακτυλίους ἐπιφέρει. Ἐπεὶ γὰρ εἰς τοῦτο πλάσιν μετέβαινεν ἡ τοῦ μετανίστου τρόπου, τὸ μὲν ἐνιαυτὸν σκιῤῥοφορεῖν ἢ ἡσυχιάζειν, ἢ κρατεῖν ἐτῶν βραχέως δύναται, ἀλλ' ὅσα τροπαῖ. Additque hæc continenter, γλώσσαι δὲ φασὶν εἶναι (legend. φησὶ τοὺς χρῆσιμος, ἢ κρατεῖν ἐτῶν βραχέως δύναται, ἀλλ' ὅσα τροπαῖ. κατατρύχοντας τὰς γλώσσας ἔχει, τοῦτο δ' αἰσχρὸν τοῖς μὴ πλάσασι καλῶς, vbi inquit κατατρύχοντας τοὺς γλώσσας φησὶ, tibiarum plas distrahi & difiungi, non verò comprimi & conniueri quod linguas distectu deflecti Gaza impropriè transtulit. Tuus sic hunc locum reddidit libro 16. cap. 36. Cædi folet tempestiuè vsque ad Antigenem tibicinem, cum adhuc plici musica vteretur, sub Arcturo sic præparatæ aliquot annos vtiles esse incipiebant. Tunc quoque multa docendæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ, comprimentibus se ligulis, quod erat illis tha trorum moribus vtis. Postquam varietas accessit, & cantus quoque luxuria, secunte solstitia ceptæ, & fieri vtiles in trimatu, aperitoribus tum ligulis ad flectendos sonos, &c.
Κατατρώξ, ὁ, ἡ, lac euocans, Dioscor. lib. 2.
Κατατταλάω, ἀσω, delicatè nutrior, affluo deliciis. κατατταλῶν ἐλεφαντίνων, in lecto elephantino delicate cubãs, Nazianz. in Orat. item Epigram. libr. 2. in guloſos, Μὴ θρὶξ μου τὰν. Ἐρεῖς σε τὰ πατάλων σου, πατέσει θεός, ἡ σὺ κρατοσπατάλη. nemo deorum mihi conciliarit delicias, luxuriasque illas vis in quibus vitam transigis.
Κατατέω, demolior, detraho, duello, dissoluo. Κατατῶ γάλα, lac trahere atque elicere, siue euocare, conferre ad lactis generationem, τὸ σωσιγενὲς εἰς γάλακτος γένεσιν τὸ γάλα δύναται. Dioscor. lib. 3. cap. 134. de Circæa herba loquens, Ὁ δ' καρπὸς γάλα κατατᾷ ἐσόβημεν καὶβε ἡμέρ. Ruel. semen in forbitionibus datum cte mammas nutricum explet. in quo lapsus est Plinius li. 2. cap. 8. de Circæa inquiens, lac minuit in vino, &c. Galenus lib. 6. Simplic. de Circæa ex Dioscoridis authoritate inquit, ἡ δὲ καὶτὸ ἐσόβημεν διδύμων εἰς γλῶσσι γάλακτος σωσιγενῶν. Vide ſum Dioscor. & Galen. cap. περὶ ἀλύσεως. Κατατᾶν γάλα etiam cuntur lactentes pueri dum lac attrahunt & exsugunt. Interpſophanen in illud in Equitibus. Καὶ δὲ ἀφ' οὗ πίτδαι μ' ὑπὸ ἐξεις ἀνῆς. Μαστὸν ἀφῶ· γῆ, τοῦ μὲν ὅλον ὑπόπτις. Αὐτὸς δ' ἐκείνου τεῖτλάσκει κατέσπασε ἰδίως, inquit, ὅτι τὸν ἥλικα ζῶντων βρεφῶν κατατᾶν γυναῖκες ἐφιλκιεῖν τὸ γάλα. vbi tamen κατατᾶν vsurpat Aristoph. attrahendo absumere, vorare. exprobrat enim quod populi Athenienſis rem voret & absumat, vt malæ nutrices quæ in omnia minima manſa infantibus pueris in os inferere debeant, triplum ligurium atque depaſcuntur. Ἔμβρυα κατατᾶ, partus expellit, extrahit, Dioſcorides libro primo. cum libro quinto, κατατᾶν ἐς ὕσσιν, ſomno opprimere, Lucian. κατασπᾶ πάντες τὰ σπτικὰ ἐμοὶ, deducentes in mare naues ſtuarias, Herodotus. κατασπᾶσθαι σημεῖα, ſigna ſunt reuulſa, Thucyd.

Καταπείρω, ſpargo, ſemino, detraho. Sophocl. ὅσους αὖθις μοι καταπείσας φθόνος, dolores & moleſtias ferens, iafferens. κατὰ χρὸς τοῦ χάρακος αὐτοῦ τὸ πυρ ἔβαλον, flammas in vallum iactauit, Plutarc. in Camillo.
Καταπάλλω, pertundo libamine, libo.
Καταπάσσω, vrgeor. καταπεπρῷδμαι, ὑπεπρῷδ' καταπλουσμῷδ'.
Καταπέσσω, idem cum ὀθνειόχω, impello, vrgeo, citato gradu progredi cogo, Thucyd. lib. 5.
Καταπεσδάω, accelero, vrgeo, præcipito. καταπεδᾶσθαι τὸ ἀφεῖσθαι, rem accelero, Æſchin. καταπεδαίτατα ἐπὶ, cap. 5. Daniel. vbi in codice Latino, Conturbet te.
Καταπεπαλεῖν, inquino, μιαλύνω. Hesych. apud Etymol. καταπεπαλεῖν ἐστὶ τὸ μιαίνειν. καταπεπαλῆσθαι, μεταφορικῶς ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων ἀνθρώπων λέγεσθαι. καταπεπαλῆσθαι, ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων ἀνθρώπων λέγεται. metaphor. ſumpta à petris quæ in mari tegũtur & σπιλάδες appellantur.
Καταπεσδύω, depellere. καταπεσδῦσαι, καταλάσαι, Hesych.
Καταπεσπουδάζω, ingenti ſtudio, & cum ambitione quadam aliquid facio. καταπεσπουδάσαμεν τοῦτο, Nazanzen. in Orat. filij fategimus, & filio anxiè laborauimus. καταπεσπουδάζειν, ſtudio laborare. καταπεσπουδασμένος, rerum agendarum anxius, Valla.
Καταπεσπασμένως, bonâ fide, citra figmentum.
Κατὰ σπουδὴν, de induſtria, ſeriò.
Κατὰ σταμὸν, deſtillatio, Celſus lib. 4. cap. 2.
Καταστάλαγμα, ἄλαγος, ἀγμα, ἀλαγμὸς. Accuſ. καταστάλαγμα, ἀγμα, ἀλαγμὸν. Accuſ. distillo, inſtillo, Lucianus: νομίζετε καταστάζειν τὸν ἀκρατοσκῆπτρον, id eſt, putatis merum ad nos diſtillaturum.
Καταστάθμιον eſt in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio colloco. in eo ſignificatu ſtabulare dixit Varro, Strabo de Britannis loquens, θεῖοι δ' ἄνητες τὸ κύκλον ὅλον χαρὰ ἐπὶ ἄκρων καὶ ἐν τοῖς βαθυλίμνοις κατασταθμεύσαι, ἐν δὲ τοῖς πολυ χείροις.
Καταστάλαμος, in rectum, ad perpendiculum. potius ſeorſim legendum. κατὰ στάλμον & Hesychius interpret. κατ' ὀρθὸν, κατ' εὐθύ.
Καταστάθμιον, appendo, pondere demetior.
Καταστάθμιος, ὁ, ἡ, appenſio, Hermol. ſingulorum per ſua pondera adiectio, Marcel. apud Dioſc.
Καταστάλινδος, cohibens, vim habens cohibendi, reprimens, ſiſtens. καταστάλινδ', pharmaca cohibentia, ſupprimentia, ἀποστάλτικὰ, Galenos. ἀποστάλων.
Καταστιμίζειν. Pollux. ὃν τοῦ στόμιον, elutriare Plinio, quod alij tranſtulere dicunt, τὸ κατηρὸν ἢ μετασῆσαι. ex Theophr. lib. 2. de cauſ. plant. affertur, καταστιμίσαι δὲ δεῖ, pro vinum amphoris contentum.
Κατασταῖς, ſtans. Herodot. κατασταὶ δὴ τὸ πλῆθος, ſtans apud multitudinem. καταστὰς δὲ ἐπὶ τοῦ ἀδελφιδοῦ, ſtans ante Athenienſes. καταστὰς ἐς ὄψιν, veniens in conſpectum. καταστὰς δὲ, bene conſtitutus. καταστάσης τῆς ἐκλησίας, coacta concione, Thucydid. κατασταίησι οἱ, congreſſi. καταστάντες ἐμάχοντο, ſtatariam pugnã pugnabant, idem Thucydid. κατασταῖτε ἢ φύσει δοῦλοι, naturam habentes deorum, Aphthon. κατασταῖτες ἐπὶ τῷ τείχει ἐπολέμουν, pro muris ſtantes belligerabantur, Thucyd. κατασταῖτες δὴ τοῦ ἀξιώματος, principes adeuntes. Herodot. κατασάντων ἐγκλήματα, rebus conſtitutis.
Κατασαπεύομαι, factionibus vincor, in ſeditionem deuenio, ſeditionibus premor, Plutarchus in Theſeo. Xenoph. κατασαπεύδ. ἀφ' ὧν ὑπὸ τῶν λυμεώνων φίλων, κατασαπεύδειν τὴν γάμου, de nuptiis concertare, Ariſtot. libro 5. Polit. cap. 6. κατασαπεύδειν ἐς τὸν τοῦ δικαιοκόλους, factione victus à Themiſtocle, Plutarch. in Themiſt.
Κατασαπεύω, ſeditionem ſuſcito, Plutarch. in Themiſt. κατασαπεύσαι τὸ βουλὴ, concitata ſeditione, ſenatum delere geſtiebat, Idem in Pericle. κατασαπεύειν, circunuenire, i. inuidia cõflata & factione opprimere.
Κατάστασις, σεως, ἡ, tranquillitas, ſtatus, conditio, ordo, conſtitutio, ὅδος, inſtitutum, ratio, induſtria, κ' ἐπιείξις, ὁ σφοδρότης, concilium, concio, ſedes, Interp. Thucyd. οἰκισμὸς. Item execratio, aliquando inſtauratio. κοινὴ κατάστασις, aeris ſtatus ſpecialis, Alex. Aphrod. Lucian. ἡ ἀκκυκλὴ, δημιουργὸ τὶς κατάστασις ἢ δίαιτ ἐγχύτου, cælum mirum in modum ſerenatſi eſt. κατάστασις νόμου, apud Sophocl. id eſt, ἡ πάλαι λεῖ ὁ νόμος ποιεῖ, legis conſtitutio & ſtabilitas. ἡ τῆς δήμης κατάστασις, victus ratio. Galen. ad Glauc. κατάστασις δὲ τῶν χῶν, in terram caſus, Plato in Timæo. κατάστασις πολιτείας, Idem in Legib. κατάστασις ἀγώνων, Inter. Demoſt. turbatio, Herodot. libro 5. κατάστασις ἀγώνων, ciuitatis peraſtasis πολιτείας, Idem in Legib. κατάστασις ἀγώνων, Inter. Demoſt. ὁ ἀνθρώπου φύσει ἢ κατάστασις, in hominis natura & induſtria, Herodot. Κατάστασις etiam compoſitio rerũmque conſtitutio in melioren ſtatum: quæ etiam διόρθωσις dicitur. Polybius, τὰ μὲν οὖν ἔξ τῶν μάλιστ' ἀν Ἀτόσαιν, ἢ τὸ διὰ παντὸς ἀθρόμενον κίνησιν ἀφελτὰς ἀὶ σπειρπίας, τιμαλῖτε ἔτυχε διηθόσεως ἢ καταστάσεως, κατάστασις, creatio & deſignatio magiſtratus, Polyb. φαῦλόν ἐστ' ἐν καταστάσει ὑπὸς τοῖς διαῖς, initio magiſtratũ diis ſacrificeans. ἐπὶ ἀρχὴν κατάστασις, Hippocr. Aphoriſ. lib. 3. tem.

pestatum habitus, Celsus lib. & cap.1. τὸ κάτοχος κατάστασις ἢ ἀναγωγή, Hippocrat. cæli habitus Colum. vel affectio vel conditio Ciceroni. Theophrast. histor. lib. 2. cap. 11. τὰς πολυμιξίας κατάστασις. Calen. 1. de Crisib. τὸ νοσημάτων κατασκευὴ aut Hippocratem vocare, ἢ τὰς ἰδίας αὐτῶν καταστάσεις ἢ διαφορὰς ἢ διαστάσεις, Theophrast. id est, χρωματισμοὺς ἢ ἀναγωγάς. est etiam κατάστασις, figura orationis, qua fundamenta jaciamus rei agendæ. Hermog.

Κατάστασις, item est castrense vocabulum pro statione & præsidio. Est stipendium quod stationem agentibus, id est, stationariis militibus dabatur, etiam dicitur κατάστασις, τὸ ἀργύριον ὅσῳ οἱ κατὰ φυλακὴν ἑστῶτες ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἕνεκα τῆς καταστάσεως: Sic Lysias. Eupolis apud Suid. ἐκ τοσούτου τὸν φρούραρχον τῶν κατάσεων τοὺς λαμβάνειν ἀφιεὶς ἐφ' ἡμέραι τῶν ἱππικῶν. Hoc ex equestre pendebant equitant es olim dicti, qui merebant equo publico, quum in eorum locum sufficiebant alii: exigebatque id ipsum tribunus.

Κατάσπασμος, Hesy. ch. sic dicit Κατάσπασμα, amuleta (sicut vid. κατάσπιον dici solet pro Κάτασπα(ον) vel κατασπάσια, κατάσπασια ἔχοντα, κρεμάσματα, Κατάσπασμα.

Κατασπάτιος, dispositor Senecæ, instaurator, Sophocl. ὁ ἀρχέπλουτος ἢ κατασκάπτων ὄμματα, ἀπὸ τοῦ ἐκπυτίζω.

Κατασπικίζω, κατάσπικάζω, Hermogen. item sedandi vim habens, Plut. in Lyc.

Κατασπιτάω, subtegulanea.

Κατασπορεύς, ὁ, ἡ, intego, obtego, cooperio. κατασπορεῖς, operiens.

Κατασπορὰ, ἡ, ἀτος, τὸ, tectum, lacunar, Herodot.

Κατάστεγος, ὁ, ἡ, τὸ, vndique tectus, opertus.

Κατασταδιάω, de secendo, redeo. Nonnus, πλησίστιος κατασταδιῶντα κελεύθου, longa via redeuntis, &c.

Κατασταλάω, ῶ, σω, ἐ, ἀσω, ad modestiam retuoco. & in officio contineo, mores compono, Plutar. σωφρονιῶντας τοὺς ἐν ἡλικίαις νέους κατασταλάσαι βουλόμενος. Basilius, ἵνα τὰ κατασταλῶσι. κατασταλεῖν etiam reprimere & supprimere tumentia vel excrescentia. Dioscor. τὸ ἐγκέφαλον ὀσφραινόμενον καταστέλλει τὰ ὑφορμαίνοντα. hinc κατασταλτικὰ φάρμακα, quæ & ἀναστατικά.

Κατασυνάζομαι, ἀζόμην, ingenisco. Basil. κατασυνάζοντα τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, ὅτι ἀπογραφόμενος τὰς ἐφ' ἡμέρας λόγον ἀδρᾶς ἀρχὰς κρίνει τῆς ἐκλογῆς ἢ κατάληψιν, τῷ φοβεῖσθαι ἐγκλῆ δόξαι διδόναι τὰ ἀκόλουθα. Dicitur etiam passiue, Alciphron. Οὐκ ἔστιν ἐν Μυρίνοντι παρεῖναι ἑταίρα κτηνέσιον, οὐδ' ἐν ταῖς ἀγορᾶις ἐμοὶ μέλλον, ἵνα μὴ συνάζωμαι, ἢ ἀνδυκρίς ἀδᾶ ἢ κατεναγκάζῃ τῷ ἀηδόνι ὑφ' ἡδονῆς χρῆται, mihi nullum est hæredium autitum in agro Myrrhinusio, nec metallum in argentifodinis: sed capturæ tantum obueniunt, mundus eaque stultorum amatorum cum fusperiis data.

Κατασύνω, μαι, σ, ῦμαι, ingemo, fuspiro. Neutr. Genit. κατασύνου σευ, Euripid.

Κατασυσ ζω, ίζω, σω, ισμαι, stellis insigno, in numerum stellarum refero, Proclus, τὰ κατασεσυσμένα ζῴδια, διωρίσεις εἰς μέρη τρία, signa stellis insignita. dicitur item, εἰς τὸν οὐρανὸν κατασυζεύνυται, falcem conficiunt sese formantur in falcem. τὸν σῶμα κατασεσυσμένον, probe locari, stellatis insignari, Procl. in sphæra κατασεσυσμένῳ, in astra relatus, Idem ibidem. Apud Ciceron. Tuscul. lib. 5. Nec stellatus Cepheus, id est, κατασεσυσμένος, inter sydera relatus, & stellis fulcus.

Κατάστερος, ὁ, ἡ, stellatus, sydereus, stellarum fulgore coruscans, Nazanz. in Orat. de cauda pauonis.

Κατασφὼ, corono, exorno, sertis redimio, Æschines & Euripides.

Κατάσχεθλος, eminus absis à me, Plutar. in Apophth.

Κατασχεδιάζω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo, Lucianus.

Κατάσχεσις, εως, τὸ, habitus, status, amictus, progressus & motus corporis. hæc dictio non solùm ad vestitum refertur, sed ad omnem corporis habitū. κατάσχεσις τοῦ ἔξω, natiuus habitus, Dioscorides lib. 6. κατάσχεσις ἐναντία ἢ ἕλυπον τῆς ψυχῆς, hilaris & alacris animæ & pusibilitas, Basil. in Epistol. κατάσχεσις σῴζειν, serena exili constitutio. Dioscorid. libro primo, apud Hippocrat. 2. Epidem. κατάσχεσις Galenus. τὸ ἓν κατασκεύασμα καὶ ὑπόπτωμα. Hesych. πόσις, φάσις, ὁρμή.

Κατασχεσιάω, ῶ, ὁ, placido ac placato animo sedatus, qui nullo motu agitatur. Plut. in Cracebo, & Lacrt. lib. 2.

Κατασχεζάω, incumbo.

Κατασχίζω, condemno, κατασχίφιζε, punctis distinguo. Basilius νοσηρίαν, τὰ χειρόγραφα πάλαι ποιεῖ, ἢ ἓν τοῖς σκολιοῖς κατέσχεζε. κατεσχιφισμένος, punctis distinctus. κατεσχιφισμένος ὑπὸ πάσης κακίδος probris & maculis insulsis & quasi distinctus. Hesych. κατασχίζων exponit. βδελυκτὸν, item κατασχίφιζον subiungens παρ' ὅσον τῆς ἀτακτοποιήσεως τὰ ὀνόματα σαφηνίζον ἢ ἐξωτέρω.

Κατάστικτος, ὁ, ἡ, ὁ, interstinctus, notis compunctus Cicer. maculosus, distinctus maculis. vnde & pro tunica ponitur, animalium figuris aut floribus intexta: belluata dici solet. Illux, ὁ ἢ κατάστικτος χιτὼν ὅτι, ὁ ἐγκεχυδὸς, ἢ αἷον ἐνυφασμένος. dicitur etiam ζωωτὸς χιτὼν, & ζωόπους. talis tunica Bacchi. Arrianum. ἐνδύσει πολὺ τὸ κόσμιον ὑφαντὸς ἢ κατάστικτον, nec ei multum decoris grauitatisque habentes, Plutarchus in Lycurgo.

Κατασύλω, reluceo.

Κατασυλλήβδην, repressio, inhibitio, cohibitio. κατασυλλήβδην, Plutarch. in Pericle, redditur modestia in vestitu seu vestis modestus. Paulus 1. ad Timoth. γυναῖκας ἐν κατασυλλήβδην κοσμίοις ἱματίοις ἐν αἰδοῖ καὶ σωφροσύνῃ. Hesych. κατασυλλὼ exponit σεσυλωμένη, amictum vt Suidæ quoque κατασυλὲ est ἁ σύλη.

Κατασύνασχος τῶν ἀχέων μεταφορικῶς.

Κατασυωζω, tacere facio, ad infantiam redigo.

Κατασυρίζω, tibiæ pars quædam, τὸ σύριγξ τοῦ αὐλοῦ, Hesych.

Κατασυρίσσω, & κατασυρίζω, fuspiro, is Epigr.

Κατασυρίσμενος vel ὁσω, πκα, sterno, humi prosterno, seu icio. κατασύρισον ἀνωμοτὶ καὶ, amouit inæqualitatem. Plutarchus Numa. Et κατασυρῆσαι, interficere, vt Virgilio sternit hi, ἢ ἀνελεῖσθαι ἢ κατακρίνεσθαι, ἢ ἀποφεύγειν κατελεῖ, σώσεται. Hero. ὅθι δὲ σφιν πάντες κατεσύρισται, ἀπὸ τοῦ ἀνίρλωτο. Aristoph. in Ecclesiaz. ἀξιῶ σε συρίσαι τοῦ πλάτους κατεσύρισται. dicitur & Basilius ventus ait aër sedatus æquor κατεσύρισε apud Basilium de metaph. pro sedare, componere, & demulcere vsurpat, vt apud Plutarc. κατασύρισαι τὸν φιλοτιμίαν.

Κατασύρτω, complano.

Κατασυχάζω, vel κατασυχῶν, collineare vel collimare ad scilicet intendere, ἢ σκοπεῖν βάλλειν. Basilius, ὥσπερ ὁ τὴν ζόφος σοφὸς τὸν ἀπὸ θυμοῦ τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου κατασυχάζεται τὸ σφάσιμα καμβάνει.

Κατασφὼ, fulgure vel splendore obruo. κατασφὼ, fulgure, impersonaliter, Plutar. in Galba. κατασφῶμαι ὄρῃς, πιὸς fulgure coruscans, Nazanz. in Orat.

Κατασφενδόνημι, το κατασφενδόνημα. Basil.

Κατασφενδονίζω, πόσω, πκα, bellica astutia decipio, stratagemate supero. Plutarch. de Pompeio in Thessalia castra habentes αἷμας ἰδὼν ἢ καταδεσπόσι, μὰς οὐ χρόσιος κατασφενδονίζεται, ἵνα ἐκ πόλεως βουλῇ, criminabantur autem eum, tanquam bellocendo patriam potius & Senatum, quàm Cæsarem vim in potestatémque suam redigere meditaretur. Basil. de Martyribus, ὡσπὲρ ἢ τοὺς χρήματα ὑπαγκείσιο, πρῶτ' ἐκβαίνει ἢ πείθεται ἢ καταβάλλεται ἢ κατεσφενδονίζεται, ἢ ἀξιοῦται τῶν ἀνωτάτω, oppressus peritia litari.

Κατασφενοπεδύω, castrametor, in castris dego. κατεσπέδυσεν εἰς τὸν φοινίκων, in Phœnicen exercitum conuerubro 2. Machab. capite 4. Et κατασφενοπεδύσεν, milites castrari iubere, & in castra contrahere. Xenophon 7. παῖ, ὁ ἄνδρες κατασφενοπεδύσας ἐσὺ ἑαυτοῦ ὅτου ἐδόκει τὸ ὕπτιαστον ἢ τὴν πόλεως, μὴ ἐκεῖ τοὺς ὅπλοις παρηγέλλει, κρίνοιεῖ ἄνω.

Κατασφιδιάω, ῶ, ὁ, depranatus.

Κατασφενδάω, præstringo, idem quod διασφενδόνω torqueo, seu mentis distraho.

Κατασφενδόνω, contortus.

Κατασφίγγω, subigo, in potestatem redigo, euerto. τὸ ἄνω, in seruitutem redigo, Aphth. τὰς δὲ ἀφ' ἑκὰς ἐλλίων κατησφίγγοντο πόλεις. Demosthen. κατασφίγξαι, subacti fuerant, Herodot. κατασφίγξαι, in potestatem redigere, subigere. Verbum est dium. κατασφίγξαι δ' ἐκ βασιλεὺς χρεῖα, regis agrum occup. Plutarc. in Peric. κατασχεμένην δ', subactus. κατεσχεμένην λῶ γῶν, qui multum terræ subegit, Herod. κατασφίγξαι ἐκ κατεχωμένου, tributarium fecit prouinciam. κατασφίγξαι τὰς πόλεις, ciuitates in ditionem redegit, Plutarc. in Rom. & in Peric. κατασφίγξαι ἢ πειθήνιον, Demosth. Aristotel. de Nautilesce, ὁ ἀναφέρεται μὲν κατεσχεμένον τοῦ ὀστράκου. vbi cõuerti vel uerti significat.

Κατασφίγμαι, ίγμαι, ισμαι, ισμαι, ισ

κ ρ ι φ ί ς, Aristoph. in Equitib. Item subiugo, in potestatem rigo, expugno, Thucyd. κ φ α ι ζ ω, δ υ λ ό ω, destruo, vexo. κ α τ έ λ α β ε ν ὡς π ο λ ί τ α ι ς, reuocauit orationem ad remp. Liba. ad Demosth. Item. κ α τ ε ρ γ ά σ α τ ο τ ὸ β ί ο ν, finio vitam. κ α τ έ ρ γ ε τ α ι ὑ π ὸ ν ό σ ο υ, mortuus est, Plutarch. in Theseo. κ α τ ε σ φ ά γ η σ α ν ἅ μ α τ α ὠ μ ὰ π α ῦ ρ ο ν, epoto sanguine taurino mortem oppetit, Idem in Themistocle. π λ ὼ ν ὑ π ὸ τ ῆ ν π ο λ ε μ ί ω ν κ α τ έ σ τ η σ ε, Tellus ab hostibus cæsus fuit, Idem in Publicola. κ α τ α σ π ά σ ε ι ε τ ι α ι τ ὸ σ π ά λ α ν, Hesych.

Κα τ α σ ω λ έ ω, & κ α τ α π λ ω τ ί ζ ο μ α ι, δ π α λ ά ω, luxurio, ἀ π υ θ ό ω, lascivio, Genit. κ α τ α π λ ω τ ί σ α σ α τ ο ὺ χ ι σ τ ό ν, apud Apostol. 1. ad Timoth. cap. 5.

Κα τ α σ φ ο ρ ά, ἡ, q. subuersio, euersio, expugnatio, vastatio, interitus mors, κ α τ ά λ υ σ ι ς, exitus rei. Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. δ ὸ τ ὸ κ α τ ε ι ρ γ ό ν τ ῆ ς ἀ κ α ν ό ν τ ω ν, ad euersionem auditorum. Vnde proverema parte fabulæ accipitur. Lucian. π ο ι ὸ ν τ ὸ π λ ὼ ν τ ῆ ς Α λ ι κ ά ρ ν α π ρ α γ μ α τ ε ί α ς, ἢ α ὖ τ ὸ τ ὸ ἐ φ ε ρ μ α τ ο ς ὠ κ α τ α σ φ ο ρ ὰ ν, κ α τ α σ φ ο ρ ὰ ν ἀ φ έ ν τ ε, totus herbis confectus, lectiſternium, Euripid. de hoc vide ita annotauit Portus, Κ α τ α σ φ ο ρ ὰ, exitum rei γ ν ω σ τ ὸ ν σ η μ α ί ν ε τ α ι ἔ ξ ο δ ο ν, exitum fabularum, is si est lætus, portendit ex cœdiam: si est tristis, pertinet ad tragœdiam: quæ plerunq; si est futura tristis, terminatur vel cæde, morte vnius, & ariusq; personæ, vel casu aliquo miserando. Hecuba Euripidi terminatur mactatione Polyxenæ, cæde Polydori, cæde Iphorum Polymestoris, & exc æ catione ipsius patris. OEdipus Tyrannus, Iocastes suspendio, & exc æ catione filij ejusdem: Electra Sophoclis, cæde Clytæmnestræ, & Ægisthi, &c.

Κα τ α ψ α, α π ο ς, superius pauimentum nauis, siue fori potius, ἡ ἐ λ α τ α ν α υ ί ω ν, quæ nautas ferunt & sustinent currentes, vel ὁ δ ρ ό μ ω ν τ ῶ ν ἱ π π ά δ ω ν, alij per foros curſitant.

Κα τ ε ί ν ω μ α ι (inquit Hesych.) τ ὸ ς π α ὺ ω μ έ ν ο υ ς ἐ ν τ ῷ ἐ σ ά π τ ε ι ν α υ μ α χ ί α.

Κα τ ε π ά ν ω, & Κ α τ α χ ω ν ύ ω, μ. σ ρ ώ σ ω, π. σ κ ε ψ ω, sterno, prosterno, figo edo. Actiu. Accul. κ α τ ε σ φ ά τ ο π α ν τ α ς, omnium strages facta est, prostrati sunt, Galen. ἀ μ π ὼ λ ω ν ὑ π ὲ ρ τ ῆ ς ὕ δ ο υ ς κ α τ ε σ τ ρ ω μ έ ν η τ ὸ ὕ δ ω ρ.

Κα τ ε σ ω ς, ως, ἡ, constratio, item prostratio.

Κα τ ε ῦ ω, detrahere, colligere, odisse. ἀ π α τ ρ ύ ν ω, odi pro quo tamen magis est in vsu κ α τ υ σ ε ῖ ν, in vsu est aor. 2. κ α τ ε σ υ γ ε ν, κ ε ῖ σ θ α ι autem expon. Hesychius. κ α τ α ύ ρ α ι, σ υ λ λ ῆ ξ α ι, & τ ι ά σ α ι.

Κα τ ή ρ ε ι φ ο ς, ὁ, ἡ, aridus, siue durus & asper. Hesiod. in Theog. ὑ π ὸ τ α ὐ τ ο ι ο δ ι ὰ χ ώ ρ ο υ, vadit per aridum locum. pro eodem fere dicitur κ α τ α σ φ ε λ ῆ ς, vt κ α τ α σ φ ε λ ὲ ς π έ τ ρ α ι. Euripid. in Ig. Taur. Hesych. κ α τ α σ φ ε λ ο ῦ ς expon. κ α τ α ῤ ῥ ε ι ῶ ν, & subiectis, μ ε ι σ τ α ὶ α ὐ η ρ ῶ σ ι ς χ ώ ρ α ι ς ὁ σ κ λ η ρ ὸ ς, τ υ φ ὼ ς κ α ὶ κ ω φ ὸ ς.

Κα τ α ύ λ ω ν, deblatero, vnde κ α τ ε ν α υ λ ί ω ν, debleteratus pro blateratore posuit Aristoph. Ranis, ὁ κ α τ ε ν α υ λ ι ω μ έ ν ο ς α ὐ τ ῷ. Bud.

Κα τ ε φ ύ τ ε υ σ α, sibilum edo, sibilo. Aristophan. in Plutorem exio.

Κα τ ή γ α μ α ι, π. υ ρ κ ά γ η σ α, abduco, detraho, distraho, euerto. Lucæ κ α τ α σ ύ ρ ω ν ὡ ς ἐ π ὶ τ ὸ κ ρ η τ ῆ ρ, ad iudicem perrahere. Philo de mundo, ἅ π α ν τ α τ ὰ ὑ γ ρ ὰ κ α τ α σ ύ ρ ε ι φ ύ σ ι ς, vniuersæ aquæ naram detractam secum inuehit. ὦ κ α τ α σ ύ ρ α ι τ α ὶ ν τ ὸ ἀ δ ί κ ι ο ν, quod omne quod datur absumitur, seu trahitur. ἐ ὰ ν β α ῦ ν α κ α τ α σ ύ ρ η τ ε ὑ π ὸ τ ῆ ς ἀ μ ι ρ ί α ς, Nazanz. in Orat. pertracti vexabundè adducti. Κ α τ α σ ύ ρ α ι, populor, diripio, vexo. Pobæ. histor. ἀ λ λ ὰ ς ἐ π ο ι ε ῖ τ ο γ ὸ ν ἡ κ α τ έ ρ υ ε ι τ α ὐ τ α ς τ ὰ ς χ ώ ρ α ς, Hedotor. in Terpsich. ᾗ μ ὴ ἔ φ υ σ α ν φ α ν ε ρ ὸ ν. Κ α τ α σ ύ ρ ω, detraho, deduco, ᾧ κ α ὐ χ ῶ. Gregor. π ὸ τ ε κ ε ρ υ θ ὲ ν ὑ π ὸ τ ῶ ν ὀ ν ω ν ἐ ν ε μ ε ῖ τ ο π ύ λ η, ὡ ς τ ὴ ν τ ρ ο χ ι ὰ ν ἐ δ ι ν ε ῖ, κ α ὶ μ ὴ α ὐ τ ὸ ὺ ς μ ό ν ο ι, ἀ λ ὰ ᾗ κ α ὶ τ ὸ ν ἐ ρ ύ σ α ν τ α. leiphron. in Epist. μ α κ ρ ὴ ᾗ χ ὼ τ ῆ ς ἀ κ τ ῆ ς χ α λ ά σ α ν τ ε ς, ὅ π ω ι ἐ χ ω λ ὴ ἐ σ κ ι ν ώ θ η. μ α κ ρ ὴ ᾗ τ ὸ ὐ δ ὰ ς κ α τ α σ ύ ρ ω σ ι ὕ δ α τ ο ς τ ὸ σ ὐ κ τ ι ο ν τ ῶ ν γ ο γ γ υ λ ί ω ν. Idem, γ ε ω λ α κ ὴ ν σ κ α φ ί δ ι ο ν, σ π ε ῖ σ ο ν κ α τ α σ ύ ρ α μ ε ν, in mare deducimus. κ α τ α σ ύ ρ ω quasi de cælo detraho, vt Cicero loquitur, è summo in imum deturbo, euerto. Areth. in 9. Apocal. ἐ κ ε ῖ ν α ι α ἱ σ υ ρ ι κ α ὶ ᾗ ὀ θ ό α ι, ᾗ ν α ι τ ῆ ς φ α ν ε ι ᾶ ς α ὐ τ ῆ ς ἐ π ῆ τ ε σ α ν, τ ῆ ς ἐ κ ῆ ῤ δ ι α δ ή μ α τ ο ς τ ὸ ν σ ε λ α δ ί ν τ α ς κ α τ α σ ύ ρ ο υ σ ι, de statu mentis deturbant: ad inferos detrahunt.

Κα τ σ α ξ ὼ, interficio. κ α τ α σ φ ά ξ α τ ε, interficite.

Κα τ σ κ ε π ά ζ ω, φ ο ν ε ύ ω, iugulatoribus: seu auidus iugulationi & cædi, sanguinolentus. Bud. in epist. post.

Κα τ σ φ α λ ί ζ ο μ α ι, confirmo, roboro.

Κα τ σ φ α λ ί ζ ω, munio, lib. 3. Machab. τ ὸ ὄ ρ ο ς κ α τ ε σ φ α λ ι σ μ έ ν ο ν π έ ν τ ε π ε δ ί ο ι ς compediti.

Κα τ σ φ ά τ ω μ. ξ ω, iugulo, macto, occido, Lucian. Accus.

Κα τ σ φ ύ ω ν, cuneo. Hippoc. de nat. infr. ἡ μ ᾶ ς τ ε σ υ μ β ε β λ ή σ θ α ι, ᾗ κ α τ σ φ ύ ω σ θ α ι ἰ σ χ υ ρ ῶ ς.

Κα τ σ φ α γ ί ζ ω, μ. ἰ σ ω, obsigno, signaculo claudo.

Κα τ α ῦ ω, scarifico, ἀ μ υ χ ὴ ν π ο ι ῶ. κ α τ α ῦ ω, medici dicunt: Attici autem κ α τ α ύ π τ ε ι ν, Phryn. κ α τ α χ α ῖ τ ε ι ῥ α δ υ τ ή τ ε ς ἀ μ υ χ ῆ ς τ α ὶ ὸ ν κ ύ λ π ο ν, circumstantia loca profundioribus scarificationibus incidenda, profundius scarificanda. Dioſc. lib. 7.

Κα τ α ψ ή φ ι ζ ε ι, insultare.

Κα τ α ψ α μ ά ω, scarificatio, incisio scapello facta.

Κα τ α ψ έ χ ω, μ. ἄ σ ω, ψ. α κ α, fingo, mentior. Ioſephus, Ἐ γ ὼ ᾗ φ ε υ σ ὲ ς μ ι ζ ῶ ν Θ ε ὸ ν μ ο υ, ἡ ν α τ α ψ ε ύ σ α τ ὸ θ ε ῖ ο ν, id est, φ ῶ σ ι ν.

Κα τ α χ ύ σ ι ς, coercitus. κ α τ α χ ύ σ ε ι ς α ἰ σ ά γ η ς, necessitate coactus.

Κα τ α χ έ ω, teneo, inhibeo, Hesiod.

Κα τ ά χ ι σ ι ς, retentio quasique detentio. Item possessio, vt Actor. 7. ὡ ὑ τ ῦ κ α τ α χ ί σ ε ι ν ᾗ ν ὐ δ υ ν ῆ ν. Et κ α τ ὰ χ ι σ ι ς, vt inquit Ephestion, ὅ σ ο ν δ υ ν ᾶ σ θ α ι π ο ι ε ῖ ν τ ὸ ν κ α τ α π ο ν ε ῖ σ θ α ι ἢ μ ὴ α κ ο λ ο υ θ ε ῖ ν. Interp. Euripid. in Hecubæ ἅ π τ ῃ μ ὴ ν, ἡ μ ὲ ρ α ι μ ὲ ν ἕ ν ε κ α, ἡ ν τ α τ ι ω σ ῶ τ α τ έ ῦ σ α τ ὰ χ ρ ὼ ν κ α λ ῶ ν τ α ὶ κ α τ ά χ ι σ ι ς.

Κα τ α χ ι σ μ ὸ ς, exaggero rem, indigne fero.

Κα τ ά χ ι τ ο ν, ὁ ῆ, detentus, quasi detentiuus.

Κα τ α χ ί ω, detineo, occupo, inhabito.

Κα τ α χ ρ η σ τ ί ζ ο μ α ι, simulor. κ α τ α χ ρ η σ τ ί ζ ο ν τ α ι ἰ ὸ ν τ ε ς ὡ ῖ ς τ ὸ κ α λ ὸ ν, formantur ad honestatem. Plutarc. in Lycurgo, κ α τ α χ ρ ω σ τ ι σ θ ῶ σ ι τ ὰ φ ύ λ α, folia incisuris diuisa habens. Dioſc. l. 2.

Κα τ α χ ρ υ σ τ ί ζ ω, μ ί σ ω, π. σ κ ε, formo, conformo. κ α τ α χ ρ υ σ τ ῶ ν, vestitum sibi apparauit, Plutar. in Rom.

Κα τ α χ ύ ζ ω, diffringo, dicindo, præcido, diffindo.

Κα τ ά χ ι σ ι ς, diuisura, fissio vel fissura Columel.

Κα τ α χ ύ μ α, fissum Cicer. apud Theophrast. histor. libro tertio, capite 19.

Κα τ α χ ώ μ ῃ, ὁ, tectus. Homer. Iliad. γ, βῦ ν κ α τ α χ ώ μ ῃ σ ι ν ἐ ω ῖ σ ι, id est, peplo operta, κ α τ α κ α λ υ μ μ έ ν ῃ. alij interpret. faciei obtento seu prætento velo.

Κα τ α χ ῶ μ ῃ, τ ε ν υ ε ρ ί μ υ σ ο ν, ὀ σ ε ῖ μ υ σ ο ν, posſidemus. ὦ κ α τ α χ ή σ ε ι, Sophocl. κ α τ α χ ί σ ο υ σ ι, appellent, ἰ δ ι ω τ ι σ μ ο ὺ ς, ὑ π ο σ π ο ν δ ί ο υ σ τ α ι, κ α τ α γ ό ν τ α ι, ὑ π ο σ π ο μ ί σ α σ τ ε appellentes seu appulsi. κ α ὶ ν α ὶ τ ὲ ἐ ς τ ὼ ν χ ρ έ ω ν, in locum applicantes seu appellentes nauigia, Herodot. κ α τ α χ ύ σ α ν τ ε ς ἐ ς τ ὸ λ ι μ έ ν α, i. ἐ κ λ υ μ β ί σ α ν τ ε ς, ingressi in portum. Thucyd.

Κα τ α ω ρ έ ω μ α ι, δ ύ ω μ α ι, π. δ ύ κ α, accumulo.

Κα τ α σ ώ ρ ω, attero, contero.

Κα τ ά τ α ξ ι ς, digestio, vt decuriatus & centuriatus. Liu. & Tacit. centurionatus, & decuriatio. Cicer. κ α τ α γ ω γ ό ν.

Κα τ α τ ά π ω, enumero, inscribo, in ordinem refero, colloco, deligo, κ α τ α λ ή γ ω, comparo seu præparo, instruo. Xenoph. κ α τ α τ ά ξ ω, statuere: quod & κ α τ α γ ω γ ὸ ν dicitur & κ α τ ὰ ν ο ι ν, Bud. Comment. κ α τ α τ ά ξ ω σ θ α ι, est quod Iurisconsulti vocant pecuniam constituere. vnde constitutum Ciceroni, pro pecunia assignata. Demosth. τ ῷ Θ ε ο κ λ ε ῖ ς, ὁ μ ο λ ο γ ε ῖ τ α ι τ ο ὺ ς ὑ π ὲ ρ τ ο ῦ φ ω ν ο ῦ, ᾗ κ α τ α ξ ᾶ σ α τ ο ῖ ς φ ω ν ε ῦ σ ι ὑ μ ῖ ν ἀ π ὸ τ ο ῦ ἀ δ ί κ ο υ, quod igitur mulctâ, quæ debebatur ex indicato, vt ipſe fatetur, constituit se apud tribules pro se ipſo ac fratre soluturum. Significat etiam κ α τ α τ ά ξ α ι, centuriare, decuriare, in numeros militares referre, τ ὸ κ α τ α γ ρ ά φ ε ι ν ᾗ κ α τ α τ ί θ ε ι ν. Lysias contra Agorat. ᾗ ὥ σ π ε ρ α ὐ τ ὸ ν π α ῤ ῥ ῆ σ ι ᾳ ν ὑ π ὸ τ ῶ ν φ ί λ ω ν τ ῶ ν κ α τ ὰ ξ ε ι. Vide κ α τ α λ έ γ ω.

Κα τ α τ ά χ ε ω ς, continuò, breui, raptim, trepidè, properè, festinâter, quàm celerrimè.

Κα τ α τ ε χ ύ ν ω, præuenio, celeritate vinco & anteuerto, vt κ α τ α τ ε χ ύ σ α μ ε ν, celeritate vincor & opprimor. Polyb. lib. 3. ἐ π ὶ δ ὸ ν ἀ σ φ α λ ε σ τ ά τ η ν τ ὰ σ κ ε ψ ό μ ε ν ο ι τ ὸ ν π ε ρ ὶ σ φ ῶ ν κ ί ν δ υ ν ο ν κ α τ α τ ε χ ύ σ α ν τ ε ς. Et paulò interius, δ ι ω λ υ σ θ ῆ ν α ι ᾗ τ ο ῖ ς λ ο ι π ο ῖ ς, κ α τ α τ έ χ ε ι ν ᾗ τ ὸ ν α ὐ τ ὸ ν Α ν τ ί γ α ν. Et apud Diodor. κ α τ α τ ε τ ε χ ύ κ ε ῖ ν.

Κα τ α τ ή σ ο μ α ι, admiror, timeo, obstupesco.

Κα τ α τ ί ν ω, intendo, extendo, contendo, porrigor. κ α τ α τ ί ν ω σ ι ν ὁ δ ό μ ο ι, contendo cursum, Synes. Sic Cæsar. de bello Gal. 1. Maturat ab vibe proficiſci, & quàm maximis itineribus in Galliã vlteriorem contendit. κ α τ α τ ί ν ω σ ι ν ὑ φ ' ὑ μ ῶ ν, fugit contentus. κ α τ α τ ί ν ε ι ς ἐ π ὶ τ ὸ λ ί μ ν ι λ ο ν, ad paludem pertingit, porrigitur. κ α τ α τ ί ν ε ι ς θ ά λ α σ σ α ν, ad mare protenditur. κ α τ α τ ί ν ε ι ν ᾗ σ υ μ π ο ρ ε ῖ ν ἐ ξ ὸ ν σ ε, cupio te retinere annititur & demulcet, Plutarc. in Publ. κ α τ α τ ί ν ω ν ᾗ φ ο ρ τ ί ζ ε τ ω ν. ὑ π ὸ χ ε ι ρ ὸ ν τ ο ῦ σ υ μ φ έ ρ ο ν τ ο ς, id est, coacto & inuito populo consulebat vtilitati, Idem in Pericle. ἡ κ α τ α τ ί ν ο υ σ ι, contendere, festinet deorsù, δ ι ε ῖ ξ ε γ κ ε ῖ ν, latius differere, explicare, Plato 2. de Repub. δ ι ὸ κ α τ α τ ί ν α ς ἐ ρ ῶ, τ ὸ δ ί κ α ι ο ν β ί ω ν ἢ α ρ ε τ ῆ ν, quare latius commemorabo. Idem, Α λ λ ' ἐ γ ὼ ὀ π ί σ ω μ ὲ ν π ο ι ή σ ο μ α ι π α ύ σ α τ α, ὡ ς ὃ ὠ α ρ ᾳ μ ε γ ά λ α κ α τ α τ ί ν α ς λ έ γ ω, quàm longissima possum disputatione vtor sic Latini extendere. Alibi pro contradiffere dicere possunt. κ α τ α τ ί ν ω τ ὸ ν ὁ δ ό μ ο ν, contendo cursum. Synes. κ α τ α τ ί ν ω τ ὸ ν ὁ δ ὸ ν ἐ π ὶ τ ὸ λ ι μ έ ν α. Item sternere, deiicere, premere, atterere. κ α τ α τ ί ν α ν τ ε ς ὡ σ τ ὲ ὀ π τ ὸ ν ὄ ψ ε σ θ α ι ἐ ο ς ὁ λ ο ν ἑ σ τ ε ν ν τ ε ς, Plutarc. in Public. Plato lib. 1. de Repub. ὦ δ ῆ τ ' ἐ γ ὼ μ ὴ σ υ ν α ν τ ε ῖ ν ο υ σ α μ ᾶ λ λ ο ν ἢ κ α τ α τ ί ν ο υ σ α ι, libidines deferuescunt. Κ α τ α τ ί ν ω, τ ὸ κ α τ η γ ε ῖ σ θ α ι μ ά, conficio, rumpo, frango. Athenæus, Κ α τ α τ ί ν ω μ ὲ ν ὑ π ὸ τ ῆ ς π ε ῖ σ θ ο υ σ α ς π λ ε ι ό ν ε ς μ ί μ η σ ε ς. Demosthenes. ὁ δ ' κ α τ α τ ε τ ε ι ν ό μ ε ν ὸ ς ὑ π ὸ τ ῆ ς β ί α ς ὁ μ ι λ ί α ν ο ς, ruptu & cruciatu victus. Vlpian. Si seruus municipalis seruum meum loris ruperit, id est, ἐ ὰ ν ῥ ᾳ δ ι ὴ ν κ α τ ά τ η ῖ ς. Chrysost.

ὑμὶ ϑ᾽ ἁρῶ κατατίνεσθαι πόλεις τοσούτους, conflicti, Aristot. de leone à venatoribus oppresso, Εἰ δ᾽ ὑπὸς ἐλαφὸς ἐπὶ τὸν ἀναγκασθῇ ἐς ϑ᾽ ὕδωρ διὰ τὸ πλῆϑος ϑ᾽ ἐλϑεῖν, πρὶν κατατίνασε, καὶ ἀσϑενὰς, τὸ ϑ᾽ ἀγκύλον ἐ συγχρὸς ἐ πὶ τ᾽ κυνὸς ἔτι κατατανέμεν, certum contendit, non falsitatem ingreditur.

Κατατείχεμα, τὰ τείχη, muros cuerto. Xenoph. in Agesil. ἀφεὶς τὸ χαρακοῦν ἐμμελὲς ὧν φυλακῆς, καὶ τάφρα τὰ ἀπὸ τὰ κόμολεν, καὶ τὰ τείχη κατατανέκασϑαι, & muros cuertit: vbi etiam legitur τὰ πὶ τείχη κατατανέκασϑαι.

Κατατείχεσϑαι, in paricte pingo aut scribo, apud Strabonem libro 14.

Κατατέτακα, vt apud Arrianum in expeditione Alexandri, ἱερᾶτα τὸ στρατὸ πᾶσι κατάπαλτα ἐδίδοτο, Interp. sacrificiorum reliquias multribus distribuit.

Κατατέτακα, τὰ, apud Herodot. sumptus, impensa, ἀλλ᾽ ὁκόσα τε, confessus magistratuum, τὰ συμβόλια τῷ ϑ᾽ ἀρχῇς, & pecunia qui in ordinem vel tribum penditur.

Κατατέτμημα, τμῆμα, cotundo, concido, interficio, Accus. ἐλαύνων κατατέτμηνεν, membrum aut partem sui corporis secare, Xenoph. καὶ τατέτμηϑ᾽ πλεονες τοιχὸς τὸ σῶμα πλὴν ὅσα, in partes plures mutiludinem vniuersam dissecare, Plutare. in Numa. κατατεμνόντες, concidentes. κατατέτμηϑ᾽ αι, distinctus est. κατατετμηϑῆναι, incisus. κατετμήϑη, interciuis est. κατατμηϑῆναι, excisus.

Κατατήκεσϑαι, consumi, maceratus sum, Aristoph. in Pluto. νὴ τὸ ϑ᾽ ἀλῆϑες κατατήκεσϑαι. Medium est perfect. à κατατήκω. vnde κατατητικὸς, tabefactus.

Κατατηχογραφῆν, in artem redigere, artis præceptis alligare & astringere, sub artis necessitatem redigere, Nazan. in Orat. ἵνα τὸ κατατηχογραφῆς ἐμὲν τὸ ϑεῖον, ad quarum artificiosam rationem deitatem nobis exigis.

Κατατηχνικῶς, artificiose. κατατηχνικῶς ᾄδειν, qui ex arte cecinit. Plutare in Pericle.

Κατατήχω, ϑ, artificio fus, industrius. Callimachi epith. ab Athenicnibus propter elegantiam & artis subtilitatem.

Κατατήκω, liquefacio, tiffuo, consumo, tabefacio.

Κατατίϑεμαι, voce Passiua significationem habet Actiuam, deponovt κατατίϑεσϑαι τὴν ἀρχὴν, sicut Latinis deponere magistratum, præfecturam, exirare magistratum, ἀπέϑεσϑαι τὸ ἀρχῆς, κατατίϑεσϑαι vel ἀποτίϑεσϑαι τὴν ἀρχὴν, κατὰ τίϑεμαι, depono onus. fitie executio : vt κατὰ τὸν ϑεσμὸν ταῦτ᾽ ἐστὶ, κἀποϑανεῖν, κἀποϑανεῖν, apud Aristoph. Homer. Iliad. γ, τὰ μὲν κατέϑεντ᾽ ὀπὶ γαιῃ, id est, quæ quidem deponebant in terram. κατέϑεντο τὰ πόλεμον, Demosth. depositurunt. Aliquando est collocare gratiam, beneficium conferre : vt τὴν χάριν κατεϑέμην, vel εἰς τὸν ἄνδρα τὸν χάριν κατεϑέμην, Demosth. ὧν τὴν εὐεργεσίαν, ἀνδρὸς τὴν τῆς ϑεοῦ πίστιν ἔϑεν ἐπέρασα κρυβῆ ἐλπίδας τοῖς παισὶ ἐμοῖσι, τὰ δίκαια γὰρ πάντα, τὰ ἐπιτίϑεσϑαι, ἢ πᾶν ἀφαιρεῖ ἢ ἀδικεῖν χρὴ ἐν τούτοις κατατίϑεσϑαι, id est, quam ab iis tuis occultam & incertam gratiam inire. Ide, οἰκείᾳ ϑ᾽ εἰς τὸν ἄνδρα τὸν χάριν κατεϑέμην, ex iis timans a muliere gratiam se inuenturum, id est κατατίϑεσϑαι. Xenoph. 8. παιδὶ. χάριν δ᾽ ἀνδρὶ ἀρᾶσϑ᾽ κατατίϑεσϑαι ἀξιόμιλον ἀν, gratiam autem apud bonum virum collocatam non recusarim. Lucas Actor. 24. δέκεν χάριτας κατατίϑεσϑαι τοῖς ἰδίοις ἔϑνεσι, volens gratiam inire à iudæis. κατατίϑεσϑαι χάριν, beneficium collocauerit, Thucyd. κατατίϑεσϑαι χάριν ἀδικίαν, immortali beneficio demeruerunt. Vnde κατατίϑεσϑαι πιλίωι, vel σπουδὴν εἰς deferre honorem vel studium in aliquo ornando. κατατίϑεσϑαι μαρτύριον, deferre testimonium, testificari. Synesius, Ἐπὶ γὰρ τοῦ χάϑε ἀπὸ τῶν ἔργων, ἐν γεγόμενον ἀπὸ μαρτύρια κατατίϑεσϑαι, de eo elogium memoriæ mando, & testimonium literis perhibeo & prodo. κατατίϑημι τὴ ζωὴν, multam solue, Phalar. in Epist. κατέϑεντο γράμματα, literas posteritati tradiderunt, Demosth. κατέϑεντο τῶν αὐτῶν ἐκ μικρῶν ζωιδίων σφόδρα μεγάλα, opera à se composita mandarunt litterarum monimentis. Plato de Leg. κατατίϑεσϑαι εἰς ἰαμφῶ τὰ τῶν τεϑνεώτων, literis mandare commentaria. κατατίϑεσϑαι εἰς βιβλίον, in librum redigi, Gaza. κατατίϑεται ἐς τὸν ϑεὸν, in Tenedum transmittitur. κατατίϑεσϑαι συμφορὰς μετρίας, mediocri iactura deposita. κατατίϑεσϑαι ἐς ἀμελειὰ, negligo. κατατίϑεσϑαι εἰς ἀπίειον ϑύρᾳ, perpetuam gloriam parere, Thucyd. κατατίϑεσϑαι τὴν διεργασίαν πρὸς πάντας, beneficium collocare apud aliquem, demereri, Demosthen. κατατίϑεσϑαι καλὸν ἐλευϑερίᾳ ϑ᾽, comparandæ gloriæ cupidus, ϑ᾽ ἀνδρὶ ϑ᾽ ἀσφαλὲς κατατίϑεσϑαι τὰ τῶν ἀνδρὶ, i. volens statum rerum suarum stabilire, fiocr. in Euagora. κατατίϑεσϑαι ἐς νῆσον, in insulam transcribere, Thucyd.

Κατατίϑημι, pono, de pono amouco. vide in Κατίϑημι, Thucydid. κατατίϑημαι τὸ μέγεϑος, omnes gloria supergredior. κατατίϑεσϑαι τὸν ϑεσμὸν, canam ponere, Aristoph. in Plut. κατατίϑημι τὸν ϑεσμὸν, depono in medium, Idem. κατατίϑημι τὰ ὅπλα, depono arma, Xenoph. ϑ᾽ κατέϑεντο, bene deposuit, Homer. κατατίϑεσϑαι, deponere, Demosth. κατατίϑεσϑαι τὸν ϑεσμὸν, deponite cum, Plutare. in Apoph. Pro reponere ponitur, & disponere, siue singula suo loco condere. Xenophon in OEconom. ἀλλ᾽ ἐγὼ ϑ᾽ ἐκ τούτου τὸν ἀπολελογισμὸν κατέϑηκα, feorsum etiam quæ in annuum vsum deputata sunt condidimus, & suo loco collocauimus. Item, καὶ ὅσον μ᾽ ϑεσαυρὸν ἐν κατατίϑεσϑαι πάλιν ὅϑεν ἐξέλαβε μοι, Item pro beneficium alicui aliquod in alium ponere : vt τοῦτο μὲν γὰρ χάριν κατέϑηκα, sicut Plaut. Quid dona ceſſant mihi cotidie omnes gratulantur : κατατίϑεσϑαι ἐμαυτὸν ἀναγνώστην, confero beneficium, Basil. in Epistol. Lucianus sæpe vſurpat pro reponere gratiam & paria facere. κατατίϑεσϑαι ἐς μέσον, in medium confuli. Ponitur aliquando pro soluere, numerare, exponere, ἀργύριον ἀναλίσκειν, rependere, id est, κατατελέσαι, ἀποτίσαι, τιμὴν ἀργύριον : vt κατατίϑεσϑαι τὸν μισϑὸν, ἐς τὸν τριήμιλ κατάδικος, Plato. Aristophan. μὴ ἀποτίν᾽ ὀντιν᾽ αἰ σοφὸν μ᾽ ὁμολοῦσ᾽ οὐ κατατίϑεσϑαι ἐσϑίειν, me tibi inrabo soluturum. κατατίϑεσϑαι χρήματα, soluo & condo, Æschin. κατατίϑεσϑαι ἀργύριον, numero pecunias. In ea significatione iungitur quoque cum Datiuo & Genit. Demosth. Νῦν γε, ἐς ὅτου αὐτὸ ἢ Νίκιος ἀφορίσϑητε τὸ ἐπίλοιπον ἐ φοιτᾶτε εἰς τὰς ἴδιον ἀπὸς κατατίϑην αὐτῆς τὸ τὸ Εὐκράτει ἢ τὸ Τιμαρέτ, ὁ τρὶ ἀνδρὶ ἐϑ᾽, quantique eum vt additio ad id quod deerat pecuniæ dabat, eo quod decrat ad viginti minas confecendas, dependeret illis manumissionis suæ pretium. vbi vides vel similis participia subaudiri. Lucian. de Luctu pro dere, φέρετε ὀβολὸν, ἐ τὸ γόμα κατὸ ϑπαι αὖτῳ, obolum affentes, in eius os inididerunt. κοινὸν κατατίϑεσϑαι, pro communi re, Plato 2. de Repub. ἑρῶν ἀπὸ κοινὸν κατατίϑεσϑαι, opus omnibus impartiri, cum omnibus communicare. κατατίϑεσϑαι ἀποϑήκας facere, Eurip. κατατίϑεσϑαι πίσχας, tentans, periculum facere. Gregor. in Epist.

Κατατλάω, confpurco, commaculo, cœco. κατατλᾶς ἡδονὰς, Aristoph. vbi Interp. ὑβρισμένους ἀσελγείαις ἀδεῖ τὰ ἡδονὰς ἐκμαγεῖα. vide Τλᾶν, & apud Varinum in verbo Κατατλᾶν.

Κατατλάω, depilo. item euello, Aristoph.

Κατατμήγω, seu κατατμήσω, idem quod διατμήσω, perforo erterebro, pertundo.

Κατατμήσσω, prosterno, saucio, vulnero.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Aristot. in 2. Polit. Ὁ ἀστοτοκίζομαι, κατατικίζομαι γίγνεται πένης.

Κατατολμῶ, audeo aggredior, Genit. vt Κατατολμῶ σου.

Κατατομάς, ἡ, ἰσέτις, concisio, incisura. Theophr. hist. lapid. de capite loti, ἡ διίζουσα τοῖς κατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον μέλανα, similib. incisuris, Plin.

Κατάτονος, deorsum tenticus, & minus altus.

Κατατοξόω, configo, sagittis conficio, perdo. Aristophan. in Δημοταῖς, ἀμῶς καὶ διωλεῖ κατοτξεύσω, etiam tanquam confician & opprimam. κατατοξεύσαμι βολίδι, i. configo configar.

Κατατραυματίζω, lacero, saucio.

Κατατρέπομαι, fundo, fugo, profligo. Accus.

Κατατρέχω, discurro, decurro, incursionem facio, incursio vastopergrassor & percurro Latine etiam dicitur. Qui de animato dicitur, Genitiuum ferè habet : sed quum de animato, Accusatiuum. κατέδραμε τὴν ἀκαναίων, Acarnania incursionibus infestauit, Plutarch. in Pericle. κατέδραμον γῆν, excursionibus agrum depopulati sunt, Idem in Rom. ἀδεὲς ἐρχόμενος κατέ ρωον, imbecillioresincursionibus in arunt, Nazan. Κατατρέχειν elegans etiam vſus pro insecari, reprehendere. Athenæus in 5. Ὁ ϑ᾽ Καλλίας παρὰ τὰ δεῖπνα κατατρέχᾳ ὁ οἰνόβαρυς, καϑεὶς τὰς ἀλογίας γράμμας ἀδόντος. Sic incurrere Latini vſurpant. Trebonius Ciceronem magis dignos habuerit, in quos tanta libertate orationem incurrerer, id est, inueheretur. Idem Athenæus, Ὁ πρὸ τῆς καπηλείας κατατρέχοντες που τῆς ἡδονῆς ἀκρασίας, τὸ λοιπὸ. Laertius in Chrysippo, ἐπεὶ ϑ᾽ οἱ κατατρέχοντές που τὴν ἀρετὴν, ὅτι ποτὲ ἀρχὴν καὶ αἰτίαν ἀκαιρογράφοις. Gregorii ἐπ᾽ αὐτῷπόνων, Καὶ πῶς ἐνωκεῖν ἔτολμα ἐν ἀγιασμοῖς τὸν ϑεὸν ὁ ἐν ἁγνοῖς ἐρεϑιζόμενος πάϑεσι, ὡς ἂν ὀλιγίστ᾽ ἐφιλιαν κατατρέχοντος λόγου, ne videremur quasi indicta eos causa damnare & reprobare.

Κατατρήμα, μάτος, τὸ, κὰ. perforo, κατατρηϑῆναι, in foramina ulcerosa, Dioscor. lib. 5. κατατρηϑῆναι ῥίζαι, radix dehiscens, flaccescens, Idem lib. 2.

Κατάτρησις, ἡ, foramen, cxesio.

Κατατρίβω, τερο, attero, consumo, ἀλλοίσκα. κατατρίβω ἡ ἡμέρα, die eximere, cunctari. κατατρίβω χρόνους, Demosth. Item excutere, fatigare, & frangere, & tædio afficere. Xenophon, ἀλλ᾽ ὦ κατατρίβεσϑαι ὑπὸ σοῦ, κατατρίβεσϑαι ὑπὸ τῶν λόγων, bello vires atterct, Plutar. in Fabio.

Κατατρίζω, stridio, in bello vanarum.

Κατατρίχα, ϑ, ἡ, tenuis, carillamentorum instar, λεπτός.

Κατάτροπον, κατάτης, acclive. ἀνάφερτον ϑ᾽, τὸ ἐνάντιον.

Κατατρυχάζομαι, ἀπὸ τινος, decoquor, foro, Accus.

Κατατρυχόω, ῶμαι, ῶσω, π. κα, delector, κατατραπόω. luxu diuque atque lelicias, delicate admodum viuo : Item vt Colu. verbo vtar, luxurior in aliqua re. Genit. Greg. ἵνα τὴ ϑ᾽ κατατρυχόων τοῦ λόγου, vt ipse quoque luxuriante stylo

καταφωνεῖ τοῦ κυρίου, delectare in Domino, Psalm. 37. Basil. in ἀβίου ὑγείας, Καταπράσσῃ ἢ τοὺ κυρίου, ἢ τῇ μελέτῃ τῆς λογίων πνεύματος, animas nostras accipianus vsque ad delicias. καταφωνεῖσθαι ἐν θελήμασιν, Aristid. Item derideo, insulto, eludo, illicor per lasciuiam ac delitias. Idem Gregor. ἅπαξ φάγεται καταπροφωνῆσ τοῦ μεμφομένου Βωβιάς, Bud. Comment.

Καταγῶ, μ. ξω, σχω, cogo, domo, affligo, vexo, stupprimo. καταπαίω, abstimo, perdo. ἐλαπάω, καταπίνω, καλύω, imminuo, haurio, accido facultates. Odyll. 8. Ἡδὲν φορεῖ ἀσυ λιλοίμαν ἐπὶ δῶμ Πτοχὸσαν, ἴσα μηδὲ καταπύρῳ ἢ ἐπιώμενα καταπυχόμενος, Chrysost. ἀθλίψας.

Καταγῶ, comedo.

Καταιρῶ, vulnerabo. καταγάσσω, qui saucianit.

Καταγῶ, assequi, fortiri, successum habere, Βάτυχεῖν, Genuo.

Καταγῶς, ῆτος, τὸ, voti compos.

Καταγῶ, sicco, splendidum reddo. in priori significatione feritur & καθαίρω.

Καταγῶμαι, video, aspicio, lib. 1. Epigr. ζῶσα καταγάσσμαι, Iouē ctauit. τὴ φαντασίᾳ τῆς γνώσεως καταγάδοσαν, cognitionis fulgore illustrati sunt, Nazan. in Orat.

Καταγῶ, illustro, illumino, φαίζω. Nonnus, καταγάζων φύσιν φῶς, Pro luceo & resplendeo, Idem cap. 8.

Καταγῶς, ῆτος, illustratio. Quintil. fulgor & splendor.

Καταγῶς, apud Hippocr. ἐν ὑπαγλίαις, vociferatio, κραυγή.

Καταγῶ, & καταλοιῶ, fulco. vnde per tmesin, apud Euripid. ἐπιβλοιδόμενος.

Καταγῶμαι, ῆσα, ῆτος, tibia modulor. Plato 7. Leg. Ἡνίκα γὰ ἂν τις ἀδὴν καταλοιῶσεν τὰ δυσυποῦσα τῆ ἀφωνίᾳ ἀμπέρεις ἢ ἡδίας αὐτὸς φορτάφυσιν, ἀλλὰ τοιῶ αὐτῶν κίνησιν, ἢ ἐ σχῆμ, ἀλλὰ τινα ἀθλίας, ἢ ἀπηχῶς ἐξ καταλυόσι τῆ ἀφωνίαν, & tanquam tibiæ no permulcent & confopiunt. μὰ κάλλιῶ ἡδὺ καλύσαμεν, ne audiectemus, Nazan. καταλοιῶμαι, tibiæ cantum audio tibiis perfono. Luc. Scrib. Plut. Item exibilor, & derideor. le pauló póst καταλοιῶμαι.

Καταλοιῶς, tibialis scientiæ meditatio & exercitium, tibiarū inus & incentio, vt loquuntur Cicero & Gellius, quibus prætio præcedénsque exercitatio, σφοδρὰ καταλοιῶσις. Theoph. hist. cap. 12. de tibiali calamo loquens, τὸν τῷ ὕτω τιμῶντα, συχνὸς ἐτῶν ὄντων χρόνῳ χρήσιμον, ἢ σφοδρὰ καταλοιῶσιν διέθηκε πολλῶ, lib. 16. c. 36. Sic præparatæ aliquot post annos vtiles esse tibiabant. Tunc quoque multa domandæ exercitatione, & ineretibiæ ipsę docendæ, & c. paulò post subiicit idē Theophr. τινὲς δὲ φασι τινόντα (legend. τινὸν τὸν αὐσιμον, ἢ καταλοιῶσαι ἐξ ἐκείνας διὰ τὴν καταστάσιμα τὰς γλώσσας ὕδατος, ex quo Pliny, fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flexandos sonos, & c. vide κατάτασιν. Budæus ita transfert in plane bene, Aiunt autem trimam tibiam vtilem esse, cumultæ inspirationis indigere in auspicando cantu: vel tequam in theatrum afferatur ludicræ & lenitoriæ exercitationis.

Καταλοιῶμαι, ῆσμαι, ῆσμαι, castramentator, consideo, Plutarc. in bibicola.

Καταλοιῶς, extensus, apertus.

Καταλοιῶμαι, τὸ αὐλοιῶμαι, capior & recreor tibiæ cantu. Lucian. σὺ δὲ ἔσται καταλοιῶμαι, tu verò fedes & tibiarum modulis oblectaris. Et de tauro Phalar. ἢ βοῦ ἢ ὅλα ἢ αὐλοῖν μᾶλλον σοι ἥσται ἐπιτηδεῖα τὴν μὲν καλὰ ἐλθεῖν, σὺ δ' ὑπὸ τοῦ μισεῖν καταλοιῶμαι, apud Aphrodisiensem ἢ οἱ Λαλὰ αμῶνοι τῆ τοιχῶ χαλῶμεν ἢ καταλοιῶμαι, χλιαζόμενα.

Καταλοιῶς, variator. καλαδυσὸς, Hesy. à verbo καταῦσαι, quod idem apon. κατὰ δύσιν, & καταλῦσαι.

Καταλοιῶμαι, bi, Hic, Apol. 2. Argon. καταλοιῶμαι δ' ἀνομβόλῳ.

Καταλοιῶμαι, glorior. καταλοιῶμαι κύσιος, gloriatur aduersus iudicium, cap. 1. Epist. diui Iacobi. Paulus ad Rom. cap. 11. μὰ καταλοιῶ τῆ κλάδων, ne glorieris aduersus ramos.

Καταλοιῶμαι, Suid. affert cum hoc exemplo, ὦ τῷ φορέμενι τῷ καταλοιῶμαι τῶν ὑβρίσεων ἀλωτὸν τοῖς πολεμίοις: sed non exponit, vicetur significare squalidiate.

Καταλοιῶ, exuro, μεταφορικῶς, τὸ ἀφαίζω, aboleo, καθαίρω, destruo. Aleman Lyricus, καταλοιῶσαι κατώσει, hoc est, ἀφανίσῃ, fustath.

Καταφαγῶ, comedere, in 2. Aor. à κατέφαγον. Aristoph. in Pluto, Οἶδας καταφαγῶν ἢ κρέας. Καταφαγῶν ἀπέπεμ ἢ ἦγλω, apud Athenæum, bona vel patrimonium comedere, Cic. φαγῶν quidē τὸ ἄξεν dicitur καταφαγῶν ἢ, τὸ ἄδρουν, vorare, interpr. Aristoph. ἐκ ἐφλῶν.

Καταφαγῶς, ᾶδ, ὁ, vorax, helluo, καταφαγᾶς, Æschyl. Pollux ſepuit.

Καταφαγῶμαι, deuorabo, Fut. temp. καταφαγῶ, deuora.

Καταφαγῶμαι, videor, id est, appareo, manifestus sum. Aristot. de mundo, μικρὰ καταφαγῶται τὰ ἢ οὐδένος ἄξια, parua videntur. ἐκ ἴσμεν αὐτῆ καταφαγῶμαι τοῦτο, qui ei nomen conciliauit clarissimum, Aplithon.

Καταφῶ, ad formam do, facio.

Καταφῶμαι, affirmare, κατεῖσθαι.

Καταφάνεια, ας, ἡ, perſpicuitas.

Καταφανῆς, ᾶς, ὁ ἢ, ὸν, manifestus, apertus, perſpicuus, φαῖδρος. καταφανῆς ἐγένετο, manifestus est, deprehensus est, Æschin. τὸ καταφανῆς, quod coſtat, Plato 1. de Rep. πᾶσι καταφανὲς ἐσὶ ὅτι, &c. καταφανὲς ποιεῖσθαι, ostendere, Xenop. καταφανῆ γίγνεσθαι, comperta sunt, Plato de Leg.

Καταφατέος, qui affirmari poteſt, affirmandus, vt apud Suid. ἀξίωμα ὃ τὴ προτάσεως αὐτοτὸ ἢ ὑπομένον ὅτου ἐφ' ἑαυτῆ ἢ καταφατέον.

Καταφανῶς, manifeste, palam.

Καταφροδισιάδυμα, μ. ὄσιος, ὁ, ἡ, ὄνος, η, venereus ſtuſicio, excanto, Actiuum, Accuſ.

Καταφρόνησις λόγων, delinio oratione.

Καταφάσκω, affirmatio, intentio, assertio, φάσις. ποιεῖσθαι κατάφασιν, oratio adnutiua, cuius contrarium oratio abnutiua. Martian.

Καταφάσκω, affirmo, Gaza lib. 4. φαίνω, φάσκω.

Καταφάσκω, ἄσω, ἄσα, ἄσκα, dico contra aliquem, teſtor, polliceor, confiteor. ἐν ἀγορᾷ φῶσι τὸ λίθον καταφάσκειν, εἶ τι ἀδίκημα τῆ θεσμοθέτῃ, κλοπίαιτα χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου ἀκούσαντι ἐν δικαστηρίῳ, in foro ad lapidem iuſiurandum addidit, ſi quid ex legibus tranſgreſſus fuerit, aureum ſtatuam ſui æquali pondere in Delphis poſiturum. Plutar. in Solone.

Καταφατικός, ὴ, όν, affirmatiuus. καταφατικὸς λόγος, affirmatio, affirmans oratio, Ariſtot. in prædicam. aliens, Cicero.

Καταφέρεια, procliuitas. Laertius, Ὁ μισάνθρωπος ἐκ ἐφέρεια ἐδενός, τῶν πολὺ μᾶλλον ἐπικλίνων ἐπικλίνα τῆ Κυρίῳ.

Καταφορικός, pronus, procliuis, deorſum means. Athen. ὀφῆς τὰ καταφορικὰ καταφερῆ, λέγω. Laert. de Arceſil. φιλομειρακιώδες τὸ καταφορικὸ dicitur & καταφορικόν.

Καταφορέω, deſcendo, delabor, deferor, ſomno corripior, obdormiſco. cui opponitur ἀνεφορέω, Act. Apoſt. 20. Ἐπιπεσὼν καταφερεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, altiore ſomno obdormiſcens. οἱ καταφερόμενοι, Dioſ. lib. 2. cap. 25. & lib. 3. cap. 90. veternoſi, ſopiti, in ſomnum procidui, Ruellius. Pro delabor & decido. Gregor. ἡ καταφερὴς θάλασσα εἰς ὑσάτους. Et Hippoc. εἰς τὰ πάσω καταφερῆ, in morbum delapſus eſt. Chryſoſtom. 1. ad Corinth. 6. ὁ γὰρ ἐξὸν ἐσὶν ὁ ἐλαύνων καταφερόμενον ἀπὸ τῆ σφοδρᾶ ἢ ὑπὸ τῆ φιλονεικίας ἀφίεμενον. Gregor. Τεῖχα καταφερόμενα ἐξέσχα μηχανήμασι, καταφέρομαι τὸ ἐχθρῷ, impetum in hoſtem facio. καταφέρεσθαι, ſidere, mergi, peſſum ire: vt Ariſtot. de Teſtudinibus, καταφέρεσθαι γὰ, inquit, πάλιν ἐπὶ δύσιν ἀστρα. Item ruere: vt πόλεις σεισμῷ καταφερόμεναι, vrbes euerſæ terræ motu, Gregor. Significat etiam deferor & appello in portum, Bud. Commeut. καταφερόμενον τοῦ ἡλίου, occidente Sole. Gaza.

Καταφέρω, defero, deiicio, detturbo, deorſum trahо, euerto. cui ἀναφέρω opponitur. Chryſoſt. ad Coloſ. 1. ὀφῆς τὸν διάβολον ὡς ὑπὸ πυχέρου καπνοῦ τὸν λόγον καταφέρει ἀπὸ σκύφου, ſcyphum in eum iaculatur. καταφέρειν ἑίδον τῆ συλεῖν, cuſem in hoſte refert, Plutarc. in Apophth. πλὴν ἀκμάζων ἐδὲν ἦτ τῶν γηραλέων καταφέρων, in genealogias innumerabilem annorū numerum mittunt. καθὼς καὶ ἰσοῖκε τὸν πονηρὸν φῶς τὸ πατέρα, accuſat aut eum apud patrem crimine peſſimo. c. 37. Geneſ. Item allido, impingo, incutio, Lucian. ἐξοργίζω ἢ σφόδρα καταφέρει, fortiter malleo percutias. Eſt etiā ſopio. Alex. Probl. 1. Στόμφιλα ἢ ἐς ὕπνον καὶ τὰ καταφέρει.

Καταφεύγω, refugio, fuga me perfero, fugam intēdo, exulo. Neutrum abſol. καταφεύγω ἐπὶ σε, ad te confugio, Plutar. in Themiſt. καταφεύγω ὑφ' ὑμᾶς, ad vos confugio. Demoſth. καταφυγὼν ἐπὶ τὸν Κάμωνα, ad Camillū confugerunt, Plut. in Camillo. καταφυγών, confugiens.

Καταφεύξις, effugium.

Καταφήμι, affirmo, confirmo. Accuſ. καταφήσω, affirmabo. καταφῆσαι, affirmare.

Καταφημίζω, diuulgo.

Καταφθορός, ὑπερφθορός, ἐπίφθορος, triſtatus.

Καταφθορήσομαι, peribo.

Καταφθείρω, corrumpo. conſumo, trucido, Iſocr.

Καταφθείρω, diſpereo.

Καταφθίνω, marceſco, pereo, conſumo tabe. καταφθίνων mortuus.

Καταφθίω, periiſſe.

Καταφθορέω, ῶ, corruptio, deſtructio, tergiuerſatio, Vallam. macerratio, Stephanus Niger apud Platonem.

Καταφιλέω, μ. ήσω, ήκα, deoſculor. baſio, baſium do. Accuſ. Xen. ὡς ἐὰν μόνον καλεῖς μ', ἔσονται μου ἐὰν ἀγαπᾷς καταφιλήσονται, ἐμοῦ ἀπέχεσθαι ἐδέποτε ἐθέλουσι τὸν ἐκείνου φιλοῦντα καὶ καταφιλοῦντα.

Καταφιλοσοφέω, philoſophica diſputatione vincere aliquem. Paſil. ὀφῆς ἐδὲ πλατωνικὸς, ὅπου ἢ καταφιλοσοφήσουσί σε τοῦτο, ἀπέχεσθαι φασὶ καὶ ἀστίζηνικῆς, ἢ πολιτικὴς ἐκκαμψίζειν τὸν ἀκέτα ἀφικνεῖσθαι, fortaſſe vt te iuſtis funebribus fraudent, philoſophico

causabuntur, & à philosophia authoritatem mutuabuntur, causamque plebeio funere efferendi, κατὰ φιλοσοφίαν τὸ, Hesych. expon. διὰ τὸ σῶμα ταπεινοῦν τε.

Καταφιλονεφέω, patientia & moderatione vincor.

Καταφίλοτιμος, dissendo, dissindere, contundere, κατακόπτω, Hesych.

Καταφλέγω, comburo, deuro, exuro, Accus.

Καταφλογίζω, in Epigr. ciuitatem inflammans.

Καταφλυξις, deflagratio. Cic. κατάκαυσις, exustio. Cic.

Καταφορεύς, flagrans.

Καταφυάω, blatero, nugas effutio, mentior.

Καταφοβέω, ῶ, formidolosus.

Καταφοβέω, deterreor, reformido, Aristoph.

Καταφοιτάω, accedo, ὁσημέραι.

Καταφοιτῶντες, descendentes, Herodot. Ioniecè pro καταφοιτῶντες.

Καταφόνα, ideò dicti fuerunt qui & φόνοι, id est, qui perpetrarunt propter quæ merito sint interficiendi vt annotat Eustat. ex Heraclit.

Καταφονεύω, trucido, interimo. κατὰ φόνον σφάζω, trucidaui.

Καταφορά, ᾶς, ἡ, impetus, delapsus, incursus, delatio, allisio vehemens, ὁρμή. Polyb. τοὺς δὲ καταφορᾷ τοῦ μαχαίρου ἀσπαλίζοντας ὁ Θυμὸς, ictius vehementiores innocuos præbet. Alibi, ὡσὰν ἔγκλισιν καταφορᾶς καιρίας, id est, πληγὴν ἀπὸ τῆς διαίτης, percussionem quæ eâsim fit non punctim. τὰς τῶν μαχαίρων καταφορὰς ἀκαθέκτους, gladiorum impetus exeipere, id est, delationes, Plutar. in Camillo. Item soporis vehementis impetus, grauis somnus, torpor degrauans. καταφορὰ ἰσχυρὰ τῆς μανίας διαφέρουσα τοῖς τὰ λεγόμενα λαθάργου, Dioscor. lib. 6. mexpugnabilis somni necessitas nihil à morbo, qui lethargus dicitur, differens. Est & sua oratoribus καταφορὰ, hoc est inter accusandum longior spiritus productio. Hermogen. lib. 4. de inuent. καταφορὰ δέ ἐστι ἡ ἐν τῷ κατηγορίᾳ.

Καταφορέω, deuncho, defero.

Καταφορικός, ή, ὸν, vehemens, impetuosus, impetu currens. καταφορικὰς λέγομεν, ὅτι ὀξυτόνους, Hermog. Chrysost. l. ad Coinit. ἐς. enarrans illud, ἄφρον, σὺ ὁ σπείρεις, &c. ἀθύμησον, inquit, τὸ ἄκαιρον τοῦ ἀσπάζονται, καὶ τὴν ἀθλίως καταφορικὴν ἀφίλου Θ λογιῶ, σαφῶς πάντα ἐδὼ ἀκούοντας. vbi καταφορικὸς λόγος est inuectiua & infectatio, verborum contumelia. quod fugisse Doctisl. Budæum comperio. Item somnolentus. vnde καταφορικὸς ὕπνος, somnus vehementius incubans, Paul. Ægineta.

Καταφορὸς, ὁ, ὸν, promis, manifestus, perspicuus. κατάφορος ἀφ' ἑαυτοῦ, procluuis ad gloriam, Plutarch. in Themist. Galenus, κατάφορον γίνεται σαφὲς, id est, iudicatu promum, siue planum & perspicuum. Id tamen rectius καταφανὲς cum ὑ legeretur. Eud.

Καταφορτίζω, onero. Basil.

Καταφορτικός, ή, ὸν, onerosus, vehemens, σφοδρός.

Καταφράγνυμι ναῦς, ἡ χύνω, id est, ἀξυστὰ τὰ σπέρματα ἐν τῇ χύσει, nauis loricata.

Καταφράζομαι, considero, animaduerto, βουλεύομαι, νοῦν προσλαμβάνω τινί. Hesiodus; καταφρασσάμενος ἐν αὐτοῖς τῶν δὲ διάλωμι, id est, considerate.

Καταφρακτὸς, ὴ, ὸν, cataphractus, equus opertus & vndique munitus armis. καταφρακτὰ πλοῖα, constrata naues dicuntur & τὰ κεκλεισμένα, quibus contrariæ sunt quæ apertæ vocantur, Bayl. καταφρακτὰ πλοῖα, naues constratæ. & quæ καταστεγασμὸν habebant: actuariæ Liuius appellat. καταφρακτοὶ ἵππεῖς, animæ obtenebratæ, neque præuidentes futura. καταφρακτοὶ ψυχαὶ, inquit Hesych.) ἵππεῖς ἐπεσταλμένους ἐς μάχην ἐν τοῖς ὁπλίταις.

Καταφράζω, contegere.

Καταφρένω, ω. ἔσω, π. νεῦσ, despicio, nihili pendo. Genitiu. Cazabono quarto, καταφρονεῖ τῆς σπάρτης τοῦμοῦ, iura Spartæ contemnit. Plutarchus in Apophteg. Lacon. τοῦ δημιουργοῦ καταφρονοῦντος, artificem spernimus, Idem in Pericle. καταφρονῶ τῆς τοῦ σήκλητος τῆθενοῦ, nullum pauciatem despiciens, Idem ibidem. τῆθ πιούτων καταφρονοῦντες, talia contemnentes, Idem in Themistocle. καταφρονῶν, est despicere & nihili facere, quod & in bonam partem accipi possit: veluti fiquis pro Christo contemnat cruciatus aut mortem: sed ἀφρονεῖν dicitur, qui fastu quodam sibi videtur alio melior ac sapientior. Aristoph. ἀλαζονικὸν καὶ ἀφρονοῦν τὸν ἦθος, scandò per xerem, & pluris me non esse quam Solū: hæc ex Dione Hieronymo in Epist. Pauli ad Titum. Apud Hippoc. in Prorrhetic. καταφρονέοντα Galenus exponit, τὸν κίνδυνον ἀφανιζόμενον.

Καταφρονήσις, contemnor, spernor, despectui habeor. Aristot. 2. OEcon. ἵνα τοῖς ἔθεσι καὶ τῇ φρονήσει, &c. Lucian. ὑβὴ καταφρονῆσαι, neque despectui oris.

Καταφρόνημα, ατος, τὸ, confidentia, fiducia.

Καταφρόνησις, contemptus, despectus, insipientia, contemptio, aspernatio & despicientia. Cic. apud Thucydid. idem quod ὑπερφρόνησις, intensiùs acceptum.

Καταφρονητέος, despiciendum.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor.

Καταφρονητικὸς, vel potius ad contemnendum propensus & facile contemnit. idem, Genit. Aristot. 4. Ethic.

Καταφρονητικὸς, contemptim. Liuio, κατὰ φρονητικὸς ἦλθε τοῦ τιμᾶν, contemptu viliorum sen inferiorum.

Καταφρονητὴς, expendo in studia literarum, εἰς τὰ μαθήματα σπουδὴ. Aristoph. πρὸ. Κουπλόκε χάρμ. κατὰ φρόνησιν, ἐς τὰ μαθήματα παιδεία πάντα ἐν διφείλοιμαι insumpsi.

Καταφρύγω, deuro, aduro. Aristophan. in Nebulis de fulmine, καὶ καταφρυγεῖ βαλὼν ἅμαξαν, εἶτ' ἐξώντας ἀξελφιδῆς, Interp. κατασφαλεφρίγει, κατακαίρᾳ, Hesych.

Καταφρύσσω, idem.

Καταφυγάω, καταφεύγω, Æschin.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, perfugium, refugium, suffugium, Nazarius Orat. & Æschin.

Καταφυγμὸς, κατφύγματος, subsidium, ὑπόστεγμα.

Καταφυὴ, genitum.

Καταφυλαδὸν, per gentes, vel tribus, tributim.

Καταφυλάσσω, observo, Aristoph.

Καταφυσάω, affio, effio, effundo.

Καταφυσᾶ, perspuo, sputum inspiro, Aristot. libro 9. de hist. Animal. ὅπως πατάφυσῶσι οἷόν τε γλυκὺ τὸ σμῆνος οἱ μελιτουργοὶ τοῦτο ἀφῦσῶσι.

Καταφυτεύω, planto, transplanto.

Καταφυτὸς, locus arboribus consitus. κατάφυτος ἀσφοδίλῳ, coitus asphodelo, Lucian. de luctu.

Καταφωνέω, resonare facio, τὰ σκοπὰ καταφωνοῦσι τὰ ἄλση, per quæ vociferantes, Nazanz. in Orat.

Καταφωρὴς, ὴς, ὁ, manifestarius, manifestus, clarus, deprehensus. ὡς ὑφωρὴς, ὁ καταφωρὴς, ὁ κλοπὰς ἐπ' αὐτοφώρῳ, φέλφωρις, παφωρὴς ἐλεγχόμενος.

Καταφωρὸ, manifestarium facio, in furto prodo, deprehendo, ἐλέγχω, castigo, sic Valla. vtitur Lucianus. ἐν οὐείρῳ. Xenophanides 8. Οὐδὲ τὸ νῦν τοι πώϊν' ἐμὲ ὑφυλὼ ἐόφρα, ὅτ' ἀνοφανέντος τοῦ τυφλοῦ αὐτὸν ὡς οὐσιν ἐκ παφωρὸν, Cicero de Senectute, Nec enim dum eram vobiscum animum meum vobastis: sed eum esse in hoc corpore ex iis rebus quas gerem, intelligebatis. Καταφωρὲν. Hesych. ἐφθόνει, ὑβρίζοντες, excercquirere.

Καταφωτίζω, illumino, lumine penetro, Accusat. Nazanz. in Epigram.

Καταχαίνω, hisco, dehisco. item derideo cachinnãs & magnitus os deducens, in subiunctiuo aor. 1. κατεχάνω, quod Hesych. expon. κατεγέλασα μυκτηρίσμῷ, διέσυνα.

Καταχαίνω, insulto. Herodot. πάντες οἱ ἐπιχῶροι ἐπ' αὐτῷ κατεχάνησαν, εἶτα κατεχάνοντο ὑπὸ σκώπτου.

Καταχαλάζόω, grandine infesto.

Καταχαλάζω, demitto. κατεχάλασαν αὐτὸν διὰ θυρίδος, demisserunt per funem de fenestra. cap. 2. Iosue.

Κατάχαλκος, ratus. κατάχαλκος δράκων, draco munitus, Suidas. Euripid.

Καταχαλκόω, ῶσω, ῶσε obduco.

Καταχαρίζομαι, gratificor, condonor, largior, Budæ. in Post. καταχαρίζεται τοῖς γυναιξὶ σφρόνως τὰς σωτηρίας, prodidores mulieribus per gratiam concedit, Plutarc. in Publicola. Plato in Apologia. οὐ γὰρ δὴ τοῦτο καθυπισχνοῦμαι τοῖς δικασταῖς καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. Æschines. οὐ σφόδρα ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι καταχαρίσασθαι. Item καταχαρίζεσθαι, pæna ingratiosè, ambitiosè tractare, eblandiri, effugere. Eu. in Pandect.

Καταχασιτικὸς, largitor, Bud. in Epist. prior.

Καταχάσκω, ἄσεις, τὸ, hiatus, sectio profundior, profunditas.

Καταχασμῳδία, hiantia, oscitantia, Theophrast. libro 4. cap. de caus. plant.

Καταχέω, ῶ, σω. celido stercus. Aristoph. πρὸ. τὸν τοῦ μαλάττει τὰ χειρὶ, stellio cacauit. Ibidem, ὦ Ζεῦ μαλάττῃ καταχέσαιτη σκεφτὶ stellione fum obfectus, qui in Socratem stercus illisit.

Καταχηφίνω, dissentio, contrà nitor, condemno, Etym. καταχηφίνω τὸ σε, te suffragijs populi condemno, Æschines.

Καταχηφίνω, condemnatio, contrarium suffragium, κατεχηφίσθη, sed quæ à populo iure fit. καταχηφισθῆναι πενθέσθαι, Demonst. Mœdiv. vide ἀποχηφίνω.

Καταχίδωμι, τὸ καταχέω. Plato in Timæo, Καὶ πάλιν ὅτ' αὖ κοῦφα ἐφαπτόμενον ὦ τοῦ τοῦ παντὸς ψυχὼ κορυτὸς ἔμοσε, τὰ δὴ σφόδρα ταῦτα καταχίσαι μόσαν, Cicero, Deinde ad temperationem superiorem reuertitur, in qua omnem animum vniuersaturæ temperans permiscuit. superiſque mixturis rectè confundens æquabat.

Καταχέω, effundo, Hesiodus. λαυρὸν καταχέων ἀνάλωσ, id est, fundit & edit.

Καταχέω, profundo, infundo, effundo, perfundo. Accusat. Ὀξεῖ καὶ μελιτρέμμι καταχέασι. me grauiter increpuisse. καταχέω νῦν ὕδωρ, Phalaris, obliterò, obliuione effundo. Aristoph.

Accuſ. & Genit. κατέχυσε μου κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸν, is offudit unum morbum meis fortunis. Idem in Pluto, τὰ κατακεχυμένα ταῦτα κατὰ τοῦ κεφαλῆς τοῦ ἀέρος τοῦ ἀκάθαρτου, acinacis cruore perfundunt, Herodot. κατέχεε, effudit, Lucian. & Ael. Βάρβαρα ὑπαπίνειν πλούτου κατέχειν κρατῆσαι, pro abundè tribuere. κατέχειν χαμαὶ, humi deiecerunt, Homer. κατέχεε τὸ ἔλαιον ἐς χαλκεῖον, Ariſtoph. ἔλαιον κατέχεε τῷ καρδαμώμου, oleum in damomum infunde, Dioſc. lib. 1. κατέχειν τὸ ἔλαιον θερμὸν τοῦ ἡμέρου μορίου, partem inflammatam oleo calido perfundere, Galen. lib. 2. ad Glau. κατέχεε αὐτὸν ἐς χηρεῖδε τὴν ἀλλᾶ, perfunde teſtimun melle, Ariſtoph. κατακέχεσθαι σῆψι αἰδοίων, opprimi penem de hominibus dare, ſeu ſpargere, Plato de Legib. κατέχουσι δὲ οὐδὲν τὰ φύλλα, folia alius in alium fundentes, Theophraſt. κατεχεῦσθαι ἐξ ὀξέος ἡμέτερον, perfundentes veſtes, Plato de Legib. Ariſtoph. interpr. in illud Equitib. κεῖμαι δικαίῳ ἢ δύσει ἀπὸ τοῦ ἀέρος καταχέει ἀμυδρὴ πλησιάζειν, notat ὅτι τὸ κατακεῖσθαι, καὶ τὸ ὑγρὸν, ſed quod & de ſolidis dicatur.

Κατά, τὸ, hiatus, profunditas idem quod κατάκασμα & κατάκλιμα & κατάκλισις.

Κατάκανης, ἡ, hiatus, κατάγλαυξ, καταφάραγξ, irriſio, deſpectus, Ariſtoph. in Veſpis, Ἀλλ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' αἰσχρὸν καὶ τὸ πλατὺ κατάκανες; Idem, Εἰκλησ. ὁ μὲν τοῦτο γνώμη ἡγεῖ κατάκανες τῷ σκιμποδίῳ εἶναι.

Κατάκαυμα, frangi. κατακαῦσθαι τῶν βάκων, ſpinam fragi & diſiungi, Galen. κατάκαυμα τὸ κατάκαυμα.

Κατακαυσίνης, ὁ, infernalis, infernus, ſubterraneus. ζεὺς κατακαύσιος, ὁ ἄνω, Homer. ſummanus, orcus.

Κατακαύω, pinguis, nutricendi vim habens ὁ λιπαρὸς, ὁ τρόφιμος, Hych.

Κατακάω, irridere.

Κατακάω, ῶ, delicias facio.

Κατακόρεις, οἱ, caligo, tenebrarum q. offuſio.

Κατακορέω, reſcindo, Herodot.

Κατακορεύσις, ἡ, ſpecies cantus, quo in Pythiis ludis repræſentatur Apollo iam ouans, Pollux.

Κατακορήν, abſumo ſuppeditando, abſumo in choragia conſumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum, largior, ſuppeto, abſumo ſuppeditando, Genit.

Κατακορὲς, μάσω, π. ακα, obruo, terra aggeſta, Accuſat.

Κατακορὴς ὁ πάλαι τος, in Epigr. coloro.

Κατακορέσμαι, μ. ισμαι, π. σμαι, abutor, id eſt, re aliqua malè vtor, ſupra modum vtor. Lucian. de Luctu, τούτου σωμαγωγεῖσθαι καὶ ἡγεμόνα τὸν αὐλὸν κατακορέσθαι, hic ſocio & chorago dementiæ vtuntur. In bonam partem, Iſocrat. ad Nicocliem: vnde apud Platonem Epiſtola 8. ἐὰν δὲ ἐκ κατακλίσεως ἀφορμὰς, dono tibi eſt rectè vſus. Eſt etiam malè accipere, verberibus vel iniuriis afficere, Æſchyl. ἀλλὰ κατακορέσασθαι μαλακοῖσι τοιούτοις ἔῃ. Herodot. κατακορέσασθαι λόγοισι, interfecit leonem. Lucia. in Prometh. Accuſ. iungit. τοῦτ' ἐν μέσῳ δὴ ταῦτ' ἐν χιλιοῖς κακοῖς ἔχ' εἰς ἅπαξ κατακορέσασθαι σοι συκῶν, otium conſumere in diſceptatione ſophiſtica. κατακορέσαι τοῦτο εἰς τοῦτο, hoc pro hoc vtor, Theophraſt. lib. 4. cap. 13. de cauſ. plant. ἀπαγκυλοῦμεν, ἂν ἐλάττωσι τὴν τεκτήνασθαι, μέρος εἰσπράττοντος, coactos partem tanta conferre eorum quæ comparaſſent & poſſediſſent, Plutarch. in Camillo. Accipitur & paſſiuè interdum. Iſocrat. in Panegyr. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν μέγιστα τούτων, ἃ δι' ἐκείνους ἔπραξα, τὰ δ' ὀλίγα σοὶ καταλείπω, abſumpta eſſe. Nam κατακορὲς δεῖν, οὐ δικαίως. ἀπορεῖν κατακορὲς, Lyſ. profuſdit. κατέπαυλα ὧν κατακεκριμένων τὰ πάντα φιλοτιμίαις, Plutarch. in Demetrio. κατακορέσασθαι etiam eſt valde ſalioquin eſt ἀθρόως εἰσπράττειν. Iſocr. in Panegyr. εἰ μὲν γὰρ ἐθέλοιεν ἀθρόως ἐκφέρειν καὶ πᾶσιν ἡμῖν καταλιθοῦσθαι. τὸ δὲ καιρῷ ταῦτα κατακορέσασθαι, ἢ τὰ ἐφ' ἑκάστοις ἐκπόνει δὲ ὑμᾶς δικαίως, ἢ τοῖς ὀψὲ διαθεῖναι, ἢ τὸ φορτωθῆναι ἰδίᾳ δεῖν. hic κατακορέσαι, exponit Bud. abundè commemorare, copioſè carum illuſtratione vti. ad noſtram vtilitatem abutimur, etiam dixit Cicero.

Κατακορὲς, ſatis eſt. ὡς οὐ κατακορὲς, quod ſibi ſatis eſt. Herodot. ibi. κατακορέσι, ſatis erit. Idem.

Κατάκορος, debito & vſuræ implicitus. ἐν σώματι κατακόρῳ ἁμαρτάσιν corpore ſubdito peccato, cap. 1. libri Sapientiæ, qui Salomoni inſcribitur. vnde κατάκορος, huic κατακόρεσι, bona dicuntur oppignerata, & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta: & debitores ipſi ære alieno oppreſſi, κατακόρεσι, & κατάκορεσι, ὑπόχρεως. Athenæus, ἅπαντων ἦν πρὸ πολλῶν χρόνων ἀγὼν τῷ τοῦ βίου ἀσωτίᾳ κατακόροις καὶ χρέοις ἐχόμενος. Idem, κῆρ τῶν τοῦ βίου ἀσωτίᾳ κατακορέσι, κατακόρεσι, inquit Heſych. ὑπερκαλῶ εἰς μαστυρίαν.

Κατακορπίζω, exercco, Ariſtoph. in Pace, ὧν κατακεκορπικὼς μέγα καὶ πλατὺ, μεσόπυε διά, Interp. μέγα καὶ πολύσπορον.

Κατάκορος, ἡ, abuſus, vſurpatio. Item Κατάκορος, figura, abuſio. Quintil. 8. cap. de tropis, Eo magis neceſſaria κατάκορος, quam eſt de dicimus abuſionem, quæ non habentibus nomen ſuum accommodat, quod in proximo eſt. ſic, equum diuina Palladis arte Ædificant. Diſcernendumque eſt hoc totum à tranſlatione genus: quod abuſio eſt, vbi nomen deſuit: tranſlatio vbi aliud fuit.

Κατακορυσσικός, ὁ, ὁ, ſ. abuſiuus. & κατακορεστικὸς, Aduerb. κατακορεστικῶς, inquit Heſych, ὑπερκατακόρως τε καὶ ὑπὸ σχήματος εἰς σχῆμα κατασκευάζοντας.

Κατακρίζω, illino.

Κατακρίμφω, ῶ, ὁ, ἐδ. illitus.

Κατάκριστος, illitus. ἀνύκτιο. Plin. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. θαλάσσα κατάκριστος, i. thaplia illita, vt vertit Gaza.

Κατάκριστον, vnguentum, Dioſc. lib. 2.

Κατακρισθῶ ὁ ἡ, ἢ, qui vel quæ illinitur.

Κατακρίω, perungo, illino. κατάκριστα τοῦ μηροῦ ὅλου καὶ κύκλῳ, totum femur circumlcui, Galen. lib. 2. ad Glauc. Idem ibidem, αἱ τὰ ἡλκωμένα κατακρίειν φαρμάκοις. apud eundem ponitur cũ duobus Accuſat. niſi ſit erratum.

Κατάκρυσον ὑπόδημα, aureus calceus, Epiſtet.

Κατακρυσόω, inauro. κατακρυσοῦσθαι τὴν πόλιν, auro vrbem illuſtrantes, Plut. in Pericle. κατακρυσοῦσθαι, inaurare.

Κατακρύπτω ἢ κάλυμμα, tingere capillum, fucare & φῦλας κατακρύπτω, capillos tractare ſeu pectere, in Epigr. Lafcar. vide Χρύζω.

Κατάκυμα, ατος, τὸ, aqua balneiſqua perfunduntur balneo exeuntes, iuris condimentum.

Κατάκυσις, ἡ, infuſio, aſperſio. Cicero, diffuſio. ſignificat etiam ipſum inſtrumentum τοῦ κατακεῖν: vt quum Heſych. ἀσκωλίσκος expon. περὶ τὰς κατακύσεις: & ἀσκῶλα περὶ τὰ κατακύσεα accipiens eo nomine aqualem ſeu guttum, vas nimirũ aquarium quo aqua vel manibus infunditur, vel menſæ infertur. alio nomine χοῦς ſiue ἀσκίς dictum.

Κατακύσματα, τὰ, res ſue bellatia, quæ effundebantur ſuper caput ſerui nuper empti, quum domum heri ingrediebatur, ſicut ſupra caput vxoris nuper nuptæ. Ariſtoph. in Pluto. φέρε νυνὶ ἴοὐσ' εἰσαναίσω κατακύσματα, ἱ. τερχήματα. Pollux, τοῦ δὲ γάμου τὰ μὲν ἱλαρώτερα, τερχήματα καὶ κατίχεια, ἃ ἐκαναίου τὰ κατακύσματα. Ipſi verò Κατακύσματα numerantur inter condimenta, ἡδύσματα etiam ὑποτριμματα dicta. Κατακύσματα (inquit Heſyc.) τερχήματα, ἔνιοι δὲ ἔχον ἐν τῇ κεφαλῇ καῦνα ἢ ἰοχάδας κατακέουσι, ἢ δὲ νύμφη ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθέζεται, κατιχεῖτο δὲ ἡ τοῦ νυμφίου πλέκτρα ἢ ἡ δᾷδ ξύλα.

Κατάκυτλον, inſtrumentum balneatorũ ſupellectilis quo aquam infundunt vel perfundunt lauantes. Pollux meminit lib. 10. vide Χύτλ Θ. Eupol. Ἀλλ' ἃ φίλοι ζῶ κατακύτλοις τοῖ σὺν ἴχθυς ſynonymos, vero ponuntur illa tria ἀφύταινα, ἀφύλακθος, κατάκυτλον.

Κατακύλμα, obrutus ſum. κατακυλθεὶς, obrutus, Ariſtid. κατακυλθεὶς τοῖς θυρεοῖς, clypeis obrutus. Plut. in Romulo.

Κατακύλινμαι, obruor, i. nimium implicor.

Κατακυμαίνω, μ. ῦσα, π. υκα, facio aggerem, occulo terra, Accuſatiuo.

Κατακυμβίζω, μίσω, π. ικα, colloco, in loco ſtatuo & diſpono, ſemoueo.

Κατακύφω, mouco, feſtino. κατακύφησι, μισοῦντα. Heſych.

Κατακύλλομαι, tibiis cithariſque perſono ac oblector, Plutar. μία νόσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο ἢ κατεκέλευτο.

Κατακύω, demulceo, palpo, defrico, Accuſat. Xenoph. in Apolog. Socrat. κατακύσας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, εἶπε, demulcens eius caput, dixit κατακύσας τὴν κεφαλὴν σου τὴν κεφαλὴν, caput puellæ demulcens, Herodot.

Κατακεκλῶ, irroro, aſpergo, Accuſ. Plut. in Alex.

Κατακεύθμων, mentior contrà, Genit. Plato 2. de Repub. μηδὲ σφᾶς τέκνα κατακεύθμονα μυθεῖς, de Proteo & Theride nullus falſa dicat. κατακεύθμονά σου, contra te mentior. Demoſth. κατακεύθμονά σου φορδόσαι, te proditionis inſimulabo. Phalar. κατηγορήσω ἢ κατακεύθμονα ὑμῶν, falſò accuſatet a. paſſus Athenienſes, Plutarc. in Themiſt. κατακεύθμων ταῦτα δικαίως, hæc falſa videntur. Idem ibidem.

Κατακευθμωτορέω, falſum dico teſtimonium, cum Genit. Xeno. in Apolog. Socrat. διδάσκειν οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ὡς χρὴ δίκαια καὶ ὅσια κατακευθμωτορεῖν ἑαυτοῦ, in me falſum dicere teſtimonium.

Κατακευθμωτορικὸς, ὁ, ὁ, qui adhibuit falſos teſtes.

Κατακευθμωτορέω, falſis teſtibus opprimi, Demoſth. τῷ Μειδίᾳ, κατακευθμωτορήσαι τὰ πάντα.

Κατακύθω, falſò accuſo, mentior.

Κατακυμόω, mendacium.

Κατακυφόω, obſcurare: nam κατακυφὲς tenebras ſignificat: κατασκιτίζειν. item φορτίζειν. Heſych.

Κατακυφίζω, μ. ίσω, π. ισα, contrà iudico, condemno, faciendum cenſeo, fero ſententiam. κατακυφίζομαι τοῦ νόμου, ſuadeo legem ſeu cenſeo legi eſſe perferendam. Demoſth. cui opponitur ἀποψηφίζομαι, id eſt, abrogo, λύω. κατακυφίζεσθαι αὐτὸ θανάτου, eum morte mulcto, Xenoph. in Cmiſl. Idem in Apolog. Socrat. ἀ δίκαι κατακυφισθεῖσα, ſententia lata eſt. Ibidem

ὑξέσιν ἀφ' ἑαυτοῦ, κατὰ φύσιν ὢν ἔμοιγε τῆς φύσεως ὁ θάνατος, ἐξ οὗ ἐστι, ex quo natus sum, mortem ab ipsa natura damnatus sum. cum Genit. Ibidem, ἐμοὶ κατάψηφισθήτω, me condemnantes. κατάψηφίσασθαι τοῦ λόγου. Basil. in Epist. Demosth. κ᾽ Μεθέλω δὲ τοῦτο ἢ κτίσιν τινὸς ἢ λόγων ἢ ἄλλου τοῦ κατεψηφισμένου, i. θανατωθέντος καὶ πεπαίσμενον. Et κατεψηφισμένῳ dicitur, qui damnauit, & qui damnatus est. Κατέψηφισμένη σφῶν δίκη, aduersus eos lata sententia, Thucyd.

Κατεψήχω, contero, contundo. Nicand in Theriac. Οἰνεΐδης βρύα λόγχῃ κατεψήχουσι ταῶσιν. Interp. σιωπίζουσι, item derado, destringo, detergo. vnde in Theriacis, κάδῳ δ᾽ ποιοῦσθαι κατεψηθέτα χθόνιος. Interp. θαμμάδιστα λιθῷ δ᾽ ἢ ψήχειν, τὸ κάπῳ ἢ θαμμῷ, ἢ κατεψηθέτα οἱονεὶ κατακοπιδιόντα. Κατεψηχεν τῶν κιφαλίων, vide Χειρ in ordine. item leuiter tero, seu defrico, demulceo, I lesly. κατεψήχειν κολακεύειν, ἡδυχρῖσαι.

Κατεψιλοῦν, tenuem vel glabrum reddere.

Κατεψιλῶσαι & ἐψιλῶσαι, cauillor, scommatibus incesso, κερδαίνεσθαι. Homer. in Odyss. Ὡς σύδεν αἰκιώτερ᾽ ἀνὴρ δὲ κατεψιόωνται ἄπαντες, alij legunt κατεψιλῶσιν.

Κατεψυκτικός, ὴ, refrigeratorius, vim habens refrigerandi. κατεψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratrix vel refrigeratoria. Plinius.

Κατεψυκτος, ὁ, refrigeratus.

Κατεψῦξις, εως, ἡ, perfrictio, frigiditas, refrigeratio, Cicer. Dioscor. libro 1.

Κατεψύχρανα, refrigeror, rigeo, κατεψυγμένος, refrigerari. κατεψυγμένος, qui perfrixit, frigidus. κατεψυγμένη καὶ σβεσθεῖσα γλῶσσα, rigens & balbutiens lingua, Nazanz. in Orat.

Κατεψυχρός, ὰ, ὸν, frigidus, algens, Dioscor.

Κατεψύχω, ὡ. ψυχρὰ, refrigero, sicco, frigore conficio, Bud. in Epist. poster. Actiu. Accusat.

Κατεπάλλω, palpo, demulceo, κατεπᾴδω, ᾄσομαι, ᾖσα, ᾖκα. Herodot. Ἐρωτῶ, Κατεπᾴσατε τοῦ σφιγκτῆρος τὴν κορωνίδα. Polybius, ἐξὶ ὃ σοφὸς ἀφεὶς ἐν ἑαυτῷ ὑπάρχειν ἐπιτηδεύματα, ἐπὶ τὸν ἀκροατὴν ἐπεκάλει. Philostratus, κατεπᾴσαντος ἐπαινου τῇ τοῦτο ἢ τῷ κριτῇ τῶν. Aristoph. καὶ τὸν κατεψῴδουν αὐτοῦ ὄμπτρ πολλοί.

Κατέραξα, fractus sum: ab ἄγω, med. Præterit. ἔαγα. & per diffolutionem ἔαγα κατέαγα, fractus est, Lucian. κατάγε τὴ κεφαλὴ, caput sibi fregit, Aristoph. κατεαγὼς, frangerentur.

Κατεαγὼς, ότος, ὁ, & κατεαγὼς, Particip. fractus, ἐρραγώς. Et interdum, fluxus, mollis, effœminatus, sicut fractus Latinis. κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, Philostrat. in Heroicis. τὸ κατεαγὸς, Aristoph. κατεαγότα ἀστωμάτων, fracta ferruminationi repugnantia, ossa fracta, Hermol Dioscor. lib. x.

Κατέαξα, pro κατέαξα, fregi, diffregi, Accusat.

Κατέβεν, confringet. cap. 12. Euang. Matth.

Κατέβασις, sopitus, Hesych. κατεκοιμισθὼς.

Κατέβατο, constituti sedent, Herodot. pro κατέζωντο.

Κατεβάθη, fractus, deiectus, vel positus est.

Κατεβακτυρμένῳ, supinus, mers. κατεβακτυρμένως socorditer, per socordiam, remisso animo, Aristoph.

Κατεβάλλειν, tradere: vt κατεβάλλειν τὴν πόλιν, trado desponsam. Item vadimonio vel sponsione, vel satisfactione obstringere quempiam. Demosth. Χρὴ κατεβάλλειν αὐτὸν πρὸς τοῦ πολεμίου χρυσὸν, satisfactione eum obligari apud magistratum. Aliter alibi dixit ὀφλὰ ἢ ὑπὲρ τοῦ ἀγροῦ τῶν ἀνῶν κατεβάλλει ἢ τὸν πάντα, id est, pueros & nauem pro credito pignerari, & manum prædibus bonis iniicere, quæ bona satis accepto habebat obnoxia. Polybius in 5. Ὁ δ᾽ βασιλεὺς ὑρμᾶσθαι τὸν πρεσβευτὴν, ὧν ἐκεῖνος ἐποιεῖτο πρὸς αὐτὸν κατεβάλλειν, ἐπὶ δὲ τοῦτον αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀπαγαγεῖν, satisfactione eos obstrinxit viginti talentorum, intermique in carcerem comici iussit, quoad expromissorem dedissent. Plu. 9. Leg. Ὁ ὑπόσπονδος ὢν, ἂν τὰ ἀπὸ τῆς σπονδῆς κατεβάλλῃ. Ὁ δ᾽ παρεγράφη τὸν ὑρκον τὰ ἐξῆς χρόνῳ, is autem qui vadibus obstringitur ab accusante, vades det locupletes. Constituitur autem cum duobus Accusat. Idem, τοιοῦτο δ᾽ ἐγένετο τὸ κατεβάλλειν, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. Κατεβάλλεσθαι, etiã est ὑπεσπένδεσθαι & ὑπέβαλλεσθαι, vt πρὸς τὸν πολέμιον χρήματα ὑπὲρ τοῦ ἕρκους. Κατεβάλλεται ὁ ὑρκωτὸς ὑπὲρ τοῦ ἕρκους, ἐὰν ἀδικῇ τὸν ὑρκωτὸν ἢ ἄλλο τι.

Κατεγκαλεῖν, in iudicium vocare, actione conuenire, iudicium intendere, ἐπιτιμᾶν, accusare & accersere. Dionys. Areop. de Deo, ᾧ ἐκὰ κατεγκαλοῦσιν αἱ γραφαὶ, καιτοῦ δίκαι γραφαὶ.

Κατεγκονεῖν, sectinare.

Κατεγνωκὼς, sectinare.

Κατεγνωκὼς, diffolutum & languidum esse, ὑπὸ τῶν εἰς γόνου πεπτωκότων, παραλυθὲν ἢ ἧ καλ ἀκάλη.

Κατεγνωσμένῳ, ὴ, ὸν, damnatus, reprehensus.

Κατεγλιᾶν, delicias facio, κατατρυφῶ, ἐστιῶμαι, θρύπτομαι, morosiusculè & meretricio fastidio amatorem reicio, fastidiosè me indulgeo. Athenæus 13. de Lamia, ἐπεδείκνυτο ζῶσα ἢ πάντα ᾗ πάντα τὰ τῆς γυναικὸς ὡς τοῦ ἔρωτος, &c.

Κατεδάθαι, κατὰ πολὺ κοιμᾶσθαι.

Κατεδαρθεν, pro κατεδάθησαν, dormierunt, ὑπνωσαν, κατεκοιμήθησαν: à δαρθάνω. Plato singulari numero in Apologia, ὡς ἓξ καὶ ἑκατὸν ἡμέρας, in qua dormiuit.

Κατεδεφίδα, subuerto, solo æquo.

Κατεδέφατο, dissectus est, diuisus est.

Κατεδόκησεν, κατέκαυσεν.

Κατεδόεσα, timui.

Κατεδρόσθη, absorptus, deuoratus, accisus.

Κατεδωδικὸς, qui deuorauit.

Κατέδυσεν, ὁ τὸ ὕπνωσι.

Κατεδόμων, incursionibus infestauit, id est, ἐπιπόνως ἐμόλυνε, Bayf. natibus.

Κατέδυ, occidit, depressus est, submersus est. Iliad. ὁ, ἀπὸ κατέδυ.

Κατέδω, consumo, deuoro, exedo, corrodo, conficio. Glyff. ὁ, βίοτον κατέδουσι, Dicitur etiam κατεδίω, ἔσω, κατέδω & Atticè εἰ δὲ δάκα. Synes. in Epistol. ἐπεὶ ὁ ἡμῖν ὃδ᾽ ὁ τὰ ὄφεα κατεδήδοτο.

Κατεζῆλῶσι ὑπ᾽ ἀνάγκης, necessitate estis obstricti.

Κατεζῶσ, affusticio. ex more facio. Polyb. in 4. ὡς πρὸς τοὺτ᾽ ἐκ τοῦ θυσίας πυρὰς ἢ σπουδὰς διείμας αὐθρίτοι ἢ χωσοῖς κατέζωσεν.

Κατέη, descendis, & descende, Lucian. ὅτι τ᾽ γὼ κάτειμι μαχθὰ. Sic dicitur μάτειμι, persequere, δίει, narra, percurre.

Κατείδω, idem quod κατακλίνω: vt κατείδειν δάκρυα, effunde lachrymas. Iliad. π. & κατείδωμεν, defluo, destillo vel fluo. Glyff. ὁ, κατειδόμενον ευρησεῖ δάκρυ, aqua ftygis subterlabens, Homicitur vero & ἀπὸ κατείδειν. eo sensu quo labi apud Latios. Odyss. ὁ, paulo ante locum citatum de Ulysse οὐδὲ πω ἔδακρυόφιν τερσαινε κατείδοτο ᾗ γλυκὺ μᾶλλον ὀδυρόμενος, Καὶ ὃν, est etiam perfundo, seu delectatione perfundo Alcæus apud Athenæum libro 13. ὅμως μὲ σῆ αὖτε Κύφειδες ἔκαπ γλυκεῖ τὸν καρδίαν κάρτει.

Κατεῖδον, vidi, perspexi, conspexi, Æschin.

Κατείδωλος, ὁ, ἡ, idololatriæ deditus. vt χ᾽ subiectionem nisi fieret. κατείδωλον πόλις, simulachrorum cultui dedita ciuitas, cap. 17. Act. Apostol.

Κατειδὼς τὸν ἰδέαν, Plato de Leg.

Κατείδω, Præter. med. ab εἶδω, descendit seu descendebat Iesodus, ψυχὴ δ᾽ ἀϊδηὶ κατείδη, anima autem ad inferos descendebat.

Κατειθάζω, suspicor, κατεῖπάζειν, interprebantur.

Κατεικὼς, concedens, moriger, æquus.

Κατεῖλει, sustulit, cepit.

Κατείλια, penetralia domus. τὰ ἐσωτέρω οἰκήματα Erythi. Hesych.

Κατειλιγμένος, numeratus: à κατελέγομαι.

Κατειλίσθη, deuoluit, volutari, condensari, Plutar. in Camill. ἰδὼν ἐις χηρεῖα φορτία κατειλίσθη τὸν orbem conglobari, colligi in arctum.

Κατειλέω, implico, intorqueo, inuoluo, in arctum colligo. de ἐγκατειλέω, pro eodem.

Κατειλημένοι, receptus. κατειλημένος ἐς μέμφη, quum se recepit Memphin, Herodot.

Κατειλημμένῳ, ἀπὸ τοῦ κατειληφὼς, deprehensus, interceptus. κειλημμένῳ ὄρκῳ, iureiurando adactus. κατειλημμένῳ ἐμοὶ ἀβουλο obsitus, Chrysostom. ἐξεῖ ἰερμοῖ. & Isocr. κατειλημμένα σθαι, id est, ἰσχυρὰ, comprobata fœdera Thucydid. κατειμένα τοῖς ἐπιτηδείοις, in confuetudinem recepta, Plutarch in Lycurgo.

Κατειλιθέω, προσκαταλαμβάνεσθαι.

Κατειλίσσω, obligo, inuoluo, præuoluo.

Κατειλίχατο τὰς κνήμας ἐλίκαι, panno crura erant induti, erodotus.

Κατείλω, coarctatum & quasi conclusum teneo, in angulum cogo. vnde (neutraliter tamen) φωτιὰ κατείλουσαν apud Erythi Hippoc. quod exponit κατυγίλουσαν: addens Bacchum non recte explicuisse περιγκαλιλοῦσαν. Phacam autem Dioscor. recte κατίλων sic enim ibi scribitur τὸ καθάργυρον ἐς καταλείπει νε significet τὸ βραχὺ τῆς φωτὸς ἐς μέλιτ ἀκανθώδουσ.

Κατειλόχευ, recensuit. κατίλεξε.

Κατειλυπάδαμι, instar serpentium corpus trahere, ἑλκυσμὸν ἀπάδαμι.

Κατειλωσιμένῳ, in seruitutem redactus. ab εἶλως quod Lacedæmonios seruum significat.

Κατειλωτεύω, Hesych. καταδουλοσαρίζειν.

Κατειμένῳ, pro κατειμένῳ, indutus.

Κατειμι, descendo, proficiscor, redeo, Odyss. ὁ, εἰς ἄδυ δὲ ἴμα ἔρχα, κατειμι. Alexander in Aphrodis. Problemat. κατὰ πάλιν εἰς τὰ μέρια, in partes reuertitur. κάτειμι εἰς ἅδου descendit ad inferos, Nazanzen. in Orat. εἰ κάτεισι, si redeat. Thucydid.

Κατείνω, demissile. Ionicè pro καθῆται ἀ καθίνω.

Κατεινύω, contego, occulto, Etym. vnde κατεινυον, quo Homer. in Ilia. vtitur canes, Θρῆξι ᾗ πάντα νέκυας κατεείνυον ponit tantum

m Etymolog. & thema κατατινύω, quod crebrius geminato ſ
citur κατατινύω.

Κα-νέω, reprehendere, contradicere, occultè accuſare, deferre,
cultum detegere. Ariſtot. 2. Rhet. Ὥ-τε σωιεθέντες πιστικὰτὰ
ῥητορικὰ ἔρημα κατεσκεύ-, ἢ ἐγκαλεῖν, verbis aperite atque
dicere quod tectum eſt. Lyſias in Euphileti Apologia, κατέ-
λυσε ἅπαντα τὰλλὰ ἢ μόνὴν παῖδ᾽ κρυφῆ. alicubi etiam ſimpliciter pro dicere de aliquo, ſeu narrare. Xenophon. τὰ ἐξ ἐμὲ κα-
ιὰ σὺ περὶ αὐτοῦ ἢ ἀγαθὰ τὰ ἐμὰ ἢ ὑπὸ σοῦ φίλ- ἔτι κατεσ-
ῆ τέρῳ, Gaza lib. 4. κατεστὴ αὐτῷ, ſcribere adverſus eos. κα-
, detuliſſe, Accuſat. Herodot. κατέστη πάντα, patefecit o-
nia, Plutar. in Public. Imperat. κάτεστι, Ariſtoph. πῶς, κἀπὸ-
κατεστὴ μοι, dic mihi, detege mihi ne retice.
Κα-, ſcutum, pelta, κάσις, πελτὴ, Heſych.
Κα-ρεύω, terra cultа & ſubacta. ὁ κατειργασμένος, moribus
elytus, & elaboratus, & perpolitus, vel portus excultus A-
loph. interpres in nubib.
Κα-ύνω, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Pauſan. τὸν
ἐξαφῆς ποτε λέοντα εἰσὸὐ κατέρξει εἰς οἴκημα.
Κα-ύω, ſubigo, compello, adigo, Thucydid. in primo, Οὐδὲ
ὁμόνοια τοῦ πειθοῦς ὑπομένοντες, δι᾽ ἀεὶ κρείσσους τὸν ἄκρο ὑπὸ
ἐπιπονίαν κατείρωσθαι, Neque huius inſtituti autho-
ſumus. quippe cum ita ſemper moribus conſtitutum ſit,
teriorem a potentiore cogi, & ad parendi neceſſitatem a-
gi. Item impedio, veto & arceo, vt νεωτὲν δικαιοσύης κα-
ύειν, hiberum commeatum adimere, Pauſan. & apud eun-
m, σχεδὸς κατέργειν, intra fines continere, extimque
imere.
Κα-ρεικὴ, difficilit, Accuſ. iungitur. κατέρεικον, reſcidertunt, & κα-
ρειμι, à themate κατερέικω, Herodot.
Κα-ρεῖν, denuntians, Bud. in epiſt. poſter.
Κα-ρέτω σοὶ σε, tibi dicetur, tibi exponetur, Herod.
Κα-ρυτ, deduxit. Odyſſ. ί, τὼ γε κατέρυσσαν ἐὺ ἅλα δῖαν· ἀ κα-
ρύω.
Κα-ρύσσω, deduci. Odyſſ. ί, ἔνθα κατερύσσαμ, nauem trahi in mare
u portum, i. deduci.
Κα-ίνω, calumnior, detracho.
Κατακαλυμμένος, ἐσπαρμένος, cauillor, diſſimulo, per diſſimu-
tionem deludo, Genit.
Κα-κάη, concrematus eſt, ſeuſtus eſt.
Κα-κάδη, deflagrauit.
Κα-κάειται, decubuerunt. Ionicè pro κατέκειντο ἀ κατέκειμαι.
Κα-κάκτω, obdormiuit.
Κα-κανε, combuſſi.
Κα-κανται, κατακρεμῶνται.
Κα-κλησίας, ὁ, congregatio vniuerſorum, & publica quædam
ncio. Pollux, συγκλητικὸν ἐκκλησία, ἣν Ὅμηρος ἐπιούσιον, μείζω δὲ
ἐσας ὀπτικὸν ἄγορ, ἐκκλεῖτο ἢ ἡ κατὰ ἐκκλησία. quoniam & cùm ἐν τῷ
ρῷ κατακλείουν, τότε τὸ πλῆθος λειτουργοῦντας ἀλλοις τε πραγμα-
σι καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἢ τῆς στρατιωτικῆς. Heſych. habet κατα-
λασία.
Κα-κλίδης, pro κατεκλείσθης, apud Theocr.
Κα-κρυβὲν, abi conditus eſt.
Κα-κτάδη, Bœotica ſyncope pro κατέκτασται, occiſi ſunt, ſunt
roſtrati. οὐχὶ τὸ κίονας ἐν οἰκίᾳ δῶμ. Iliad. ί, αἰδρεῖοι ἐν πολέμῳ κα-
ταδῆναι ὀξέϊ χαλκῷ.
Κα-πεφνέατε, ἀφθίτους, interfeci. Iliad. β, ἢ θέλετε κ ἀὐτὸ ὃς
μᾶς δὲ ὅτε δὴ ἐρεθιζόμενοι κατεκτάνετε, pro κατέκτατε, in Aoriſto β,
erbi κτῆνω. vnde κατέκτατε. vide κάπα apud Etym. Hom. Iliad.
ὑπτησα κατέλα, pro κάπελασα.
Κα-λαδεῖν, impersonal. neceſſe fuit, neceſſitas coegit. Pauſanias,
τῷδε δ᾽ ἐν κατέλαδεν Σοσθενεῖ. ſibi autem τῷ δὲ ἐν, vel κάμοι.
Nam idem dixit alibi, εἰ δὲ ἢ ἄεργον κατέλαδεν ἀὐλὴν γεγενῆσθαι
Μακεδόνων ξύμμαχον, ſimile eſt παρῆκ.
Κα-λάσαι, coire.
Κα-λαύω, depello, Exodi, cap. 32. κατήλασεν μόγις ἐκ πόλ, vitulum
luxit in minuta. vbi tamen Latinè, vitulum combuſſit &
contriuit vſque ad puluerem.
Κα-λέγω, delectus ſum.
Κα-λέχω, redarguo, de decoro.
Κα-λεῖται μ. ὅσα, π. καὶ, miſereor. Accuſ. Lucian. in Caucaſo ἐκ κα-
λείσατό μι, miſeremini me.
Κα-λείσω, miſerans.
Κα-λακτο, κατεκοιμήθη, dormiuit. vide κατακλίνομαι. ſic ſupra κατα-
κλίνω pro κατακοιμίζω.
Κα-λέξας, ὑπὸ σοῦ λίθ μασιν.
Κα-λαυσμὸς, lapidibus obruerunt, Plutar. in Solone.
Κα-δὰς, deſcende. κατέδησαν, deſcenderunt, delapſi ſint. κατέδη,
reuerti, redire. κατέδην, reuerſus, remigrans, Thucyd.
Κα-δης, occidas, Ionicè. pro κα-δῆναι.
Κα-δίσσομαι, circunuoluor. Ionic. pro κα-δινοῦμαι.
Κα-δίζω, ſpero, ſpem concipio.
Κα-δοπορῶ, Polyb. κατεδοποροῦν ἐμβάλειν, ſpem iniicere.
Κα-δύω, Ionicè pro κα-δῦναι ἀ κα-δύσομαι.
Κατειμα-δύω, idem quod ἐμπατέω, inmitto. Nicander in Alexi-
ph. τὸν ἢ βαρὺ ἐπιχεῖ- κατειμαδήσει, quo ſignificat, vt dextra ma-
nu demiſſa pronocetur vomitus, Interpr. πῶς ἀνέξεις κἀδὶς τὸ ἔμετο.
Κατειμα-ῶ, corripio, vrgeo, Nicander in Theriacis. ἀφ᾽ ὁπό-
τε χρειὼ σι κατειμαζῇ μογοστὰ. Interpr. κατειμαζεῖσῃ καὶ κα-
τεπείγῃ.
Κατειράω, occido, in Epigr.
Κατείσατο, ἐ regione, e diuerſo, contrà, ἑαυτὸν ἐκ κατεναντίον, in
conſpectu, ex aduerſo, Genit. cap. 12. Euang. Marci. κατέστη ὀ-
λυμπιον, ex aduerſo olympiorum, Lucian. κατέστη κυρίου τεκ-
χολιέτ, aduerſus Dominum cornua attollere, Nazanzen. in
Orat.
Κατεναντίον, aduerſus contra, lib. 2. Epigram. κατεναντίον ἄλλου ἀγῶ-
νὸς, deſcenderunt in certamen. Dionyſ. de ſitu orbis dixit κα-
τεναντία κεῖται, ἐ regione reſpondent. & Apollon. 2. Argonaut.
κατ᾽ ἐναντίον ἀλλήλων, ex aduerſo vr ſæ. Idem ibidem, κατεναντίον ἀλ-
λήλων, ἐ regione inſulæ. Cum Datiuo. Heſiod. πῆς κὰ ἐκείνῳ ἔτλη
ἢ πὼς ἐναντία τῶν ὁρμηθῆναι: quis contra illum tendere au-
ſus eſſet.
Κατεναίζω, occido, Sophocl. in Aiace, νέας κατέναιρε ἰδίας ἐκ χέρὸς
manu trucidatas.
Κατένασα, κατῴκισα, deduxi, habitare feci. Heſiod. κρυφῆ δὲ κατένασ-
σε πατὴρ ἐὸς πείρατα γαίης, demigrare fecit. ἀ κατοικίζω, pro κα-
τοικίσω.
Κατανασσάμενος, habitauit, Apollon. 2. Argon. ἐν ᾗ κέρι κατενάσατο.
Κατενδεὴς, indigens, qui caret, indigus, Bud.
Κατένειμι, pro κατῆμαι, κατῆμαι, Apol. 2. Argon.
Κατενεβάλω, appulſum eſſe, deferri, decidere, deſcendere. κατενε-
βλήσατο τεῖχ-, muri corruerunt, Nazanz. in Orat. κατενεβλὴς, de-
preſſus, delatus. κατενεβλὴς εἰς ὕπνος, ſomno oppreſſus. κατενε-
βλήντες, ὑπὸ τῶν γλῶσσῶν ὀδόντες.
Κατενεχύζω, oppigneroi pignora capio.
Κατενίσσετο, idem quod ἐτινύσσετο, percurrebat. κατέτρεχε ſeu ἐπέ-
τρεχε. Accuſat. Heſiod. in clypeo Herculis, πολλὰ δέ οἱ κνημῖδες ἐπι-
τινύσσοντο ἄμωμοι, multus puluis humeros percurrebat, ſeu humeri
erant puluere obſiti. vbi Interpr. τὸ δέ μοι, δέω τὸ πρέχω, ἢ μὴ τῶς
ὃν σφοδρότερος ὦδίω, ἢ κῆ μετέστραπται τοῖδε, ὁ μὴν ὧδέ ἐστιν, ὁ ἀσφα-
λέστερ- ἰδίως, ὁ μᾶλλον ἰδίως, ἢ ἁπλῶς οἰκοδομήσας, ὃς, ἤγουν ἐ-
πέτρεχε.
Κατενόπλοις, τὸ, genus medulationis, ad quam ſaltabant arma cō-
cutientes, Ariſtoph. ἐν Νεφέλαις, ἔστ᾽ ἐπαίειν ἐπιπόδ᾽ ὀρθ᾽ ἢ ὀρθμῷ ἢ ὀρθμῷ. Κα-
τενόπλοιον. Interpr. exponit εἶδος χορῶν περὶ ὀρχήσεως σύνηγε τὰ ὅπλα, &c. ſed videtur diuiſim potius ſcribendum κατ᾽ ἐνό-
πλοιον vt in textu Ariſtophan. habetur vel ſaltem κατενόπλιος vt
manu ſcriptus & vetus Suidæ codex habet.
Κατεντέτακται, qui aliquem conueniens & compellans accuſat vel
alium vel illum ipſum quem continet ac compellat, κατήγο-
ρος, obloquutor, κατεντεδακτὼς σου ὅσον μὲ, cap. 7. Iob in fine.
Κατεντυχία, cōtra aliquem verba apud alium facio, Baſil. quod
opponitur τὸ ὑπερεντυγχάνειν τινός.
Κατεντύλω, ſtimulatus ſum. κατεντύλη, compunctus eſt. κατεντύγησε
τὴ καρδίᾳ, corde compuncti ſunt. Act. cap. 2.
Κατενώπιον, in conſpectum, τὶς ἐφέ κατον, Suid.
Κατενώπιος τῆς δόξης, in conſpectu gloriæ, in Epiſt. Iudæ.
Κατεξεύσαμαι, inſulto per occaſionem, contra aliquem inſurgo,
κατεπεφόμαι. Baſil. μὴ σὶ αὖ πάλιν ὕστερ- ἐμῆς τῆς πόθεν κατεξεύσα-
σθαι τοῦ λόγου, Chryſoſt. in 8. ad Roman. πολεμοῦ ἅπασιν μηθεμὶ
ὑπακειμένῳ αὐτῶν, σπανίων κἀξεύσας αὐτῷ, τοῖς πλουσίοις βασκαίνων,
i. κατεπαφῶμενος. Idem Iudæorum elationem notans qui pro-
pter legem inſolentiæ ſe præferebant Græcis, ὅτ᾽ τοῦ ἐ ἀρα τοῦ-
τοι ὡς εἰς τὸν ἀναγκαῖον τῶν ἐαυτῶν, ὃν᾽ εἰς τὸ ὀφ᾽ ἑνὸν κατεξέσα-
σθαι τοῦ ὑπερῶν κατεκέχλωτο. Laert. ὁ ᾗ διαλυπὰς κατεξεύσατο
τοῦ καλοῦ.
Κατεξεύσαμαι, ου, ὁ, imminens.
Κατεξιτάζω, recognoſco, vt ἐξιτάζω τὸ θυμόλαον, in comparatio-
nibus literarum dicitur in Pandect.
Κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, poteſtatem exercent. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, poteſtatem exercent aduerſus illos, ca-
pite 20. Euangel. Matth. vbi Eraſm. adnotat ſignificare, ius
hue authoritatem exercent. Alij vertunt Latinè licentia v-
tuntur.
Κατεξόσιος, ὁ ᾗ, ὁ, qui eſt ſuæ poteſtatis & ſpontis.
Κατεπαχθόμαι, eſtuſſe promitto, polliceor, Accuſa. Bud. in Epiſt.
prior. Plutar. in Polit. præcept.
Κατεπάω, inuito, induco, infero.
Κατεπάδομαι, σομαι, σα ην, incanto, conſolor, lenio, pſallendo fugo,
γοητεύω, Plato in Gorgia. Accuſ. Nazan. Genitiuo iungit.
Κατεπαίρομαι, inſurgo, Nazanz. μὴ πάλιν κατεπαρθεῖς ὡς ὁμολογῶ-
πων τῶν ἀγώνων, ne rurſus in nos inſurgas, extollatis.
Κατεπαλέμφθη, inſilens pro κατελάμφθη. Apol. 2. Arg. τοὺς ὑπὸ πόθ-
σης κατεπαλέμφθη.

Κατασσσειο, κατακτίσειο.

Κατασσω, conculcatus est.

Κατασπέρμαι, propero. κατασεσπέρμθαι ἀλλήλων, inuicem se præuenientes: sic Bilibald. ex Nazanz. Item studiosus sum, Polyb. in 5. ἐδοκίμαζον αὐτοὺς ὑφ' ἡμῶν λίαν ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν καταδίκης ἀγθῆναι σαμεῖσθαι, τότων γὰρ ἕνεκα ἐσπεύδοντες.

Κατασπέρω, μι. εἶξω, ι. ερχ, vrgeo, impello, stimulo, incito, premo, cogo, solicito, ango: & sic cum Accusat. construitur: at pro festino, accelero, Absolutum est. Xenoph. τὸ κατασπέρον ἀφίησιν, vrgens & necessariam negotium obire, Plato Epist. 7. κατασπέρουσιν ἡμᾶς εἰ δεῖ σάσειν τοῦ ἡ διαφορᾶ, &c. vrgent vos. Idem ibidem, ἐ φαντασίᾳ κατασεσχῆ αὐτοῖς, honoris eum amor stimulabat. ὦ κατασπέρῃ, si res vrgeat. Ifocr. & Xenoph. κατασπέρον, negotium vrgens. ἔρχα κατασπέρονται, primo quoque tempore agenda, Plutar. in Pericle.

Κατάσφια, occidi.

Κατασφαλῆ, Demosth. ἔ νόμων & ὡς οὐ κατασφαλισμῷ τὸ ἀφεῖναι, id est, periurio causam iustam subuertisse, vel potius iudicium obtenturus.

Κατασφάλω, sum absorptus. Philo de mundo, κατασφάσται, absorpti sunt. à κατασπω.

Κατασφασται, incendi.

Κατασφάχῳ, perterreri, πφοβῆ Θαι.

Κατασφάχος, οὐ, ὁ, latitans, pauidus. vide Κατασπάσω.

Κατασχέσω, verbum frequens apud Medicos, decapulare. Plinius ex vasc in vas transfundere, deplere, Columel. quod & explere dicitur authore Donato. vide Ἐφέσω, μετασχέσω, ὑπασχετσχέσω.

Κατεργάζομαι, μ. ἀσομαι, π. εἴργασμαι, operor, conficio, præparo, curo, exequor, efficio quod constitui, destruo, opprimo. item concoquo. Theophrast. libro 4. de caus. de lupino, ἐὰν μὴν οὖν σφοδρὰ ἐν τῇ χώρᾳ θερμότης, ἀνάγκη κατεργάζεσθαι, ἡ βλάστειν, id est, ἐκπεφθῆναι, & concoqui & putrefcere ad germinationem. Et conficio, id est, occido. Item fupero, mihi subiicio. κατεργάζομαί τινα, mihi rem gero, Xenoph. κατεργάζομαι μᾶλλον διανοίᾳ, mentis studeo indagationi, Plato in Timæo. κατεργάζεται τῶν ἐπιτηδείων, parit patientiam, Iacobus in Epist. cap. 1. κατεργάζεται εἰς τὸ σφάλμα, excolitur ad oculorum medicamenta, disponitur, Dioscor. libro 1. κατεργάζεται καθ' ὕδατος, contusum efficax redditur, Hermolaus: contusum resoluitur, Ruel. in vsum tunditur, Marcel. apud eundem libro 1. κατεργάσατο τοῦ κύρου τὸ Ἄ Θηβ, gens à Cyro subacta est, Herodot. κατεργάσατο Θυσίας, sacrificium est perfectum, Euripid. κατεργάσατο ἡδὺ ἀγῶνα, certamina consummauit, Herodot. Xenoph. οἱ καλεῖς κἀγαθοὶ ἀνδράσιν, σωφρονῶν χρώμενοι, μᾶλιστ' ἂν κατεργάσαιο. Idem, εἰ τι ἀνθρώπους σωφρονῶν χρώμενοι, μᾶλιστ' ἂν κατεργάσαιο. Idem, εἰ τι ἀνθρώπους κατεργάζεσθαι καλῶν ἐστὶ διδάσκειν, si voles vt quispiam te ad cœnam vocet, id est, ποιῆσαι. ὁπόταν ἡ κατεργάσεται τὸν ἄδρωτον, Plutarch. in Fabio. vbi puto exponendum, hominem persuasionibus conciliasse sibi. κατεργάζομαι τὸν ὕλον τέχνῃ, artes materiam tractantes & exercentes, Plutarch. in Pericle. cum duobus Accus. Andocid. vt κατεργάζομαί σε ἀγαθὸν. κατεργάσασθαι, exercitatus. Bud. in Epist. poët. κατεργάσμενος, confectus, profligatus, Herodot. κατεργασθέντων τῶν ἀγωνισμάτων, qui impensum præripuerunt. Herodot. Κατεργάζομαι, interficio, φονεύω, ἀναιρῶ, conficio. Κατεργάζεσθαι etiam vt simplex pro terram colere & subigere. vnde γὴ κατεργασμένη, terra culta & subacta, Plutar. lib. περὶ ἀοργησίας.

Κατεργασία, confectio, opificium, cultura, opera hominis, agitatio, fartitio, fructuũ concoctio. κατεργασία ἄ γῆς, cultus & subactio. Theophr. 5. de Caus. ἡ κατεργασία ἡ ἐ ἄνθρωπείας πῶς ἐς φωλεοὺς ἀέρα ἡ ἐ ὑπηρέσιον ὑποδέχεται. Idem, ἡ ἐ τοῦτο διὰ τὴν ἐργασίαν ὑποδέχεται. & κατεργασία ἄ τροφῆς, concoctio, πέψις, & ἕρμαια, Aristot. in 3. de part.

Κατεργασθέω, expugnandum est, enitendum.

Κατεργαστικός, vim habens conficiendi.

Κατέργασ Θ-ος, occultus, operosus.

Κατέργες, ὁ, cultus, id est, κατεργασθὲν ὑ ἠργεσμένον, vt κάτεργε χώρας, excolta regio, Theophra. libro 5. cap. 20. de caus. cui αὖρᾳ opponitur. τὸ κάτεργον τῆς σκιάνης, opus tabernaculi, cap. 30. Exodi.

Κατέργε, antiquatus.

Κατέργω, depello. idem quod κατέργω. Herodot.

Κατέρεον, dicturum est.

Κατερεθίζω, incito, irrito, Gaza de Senect. non semel.

Κατερείκω, contundere, λιθοβολεῖν τὸ κατεβρώσιμον. Aristoph. in Vespis, μὴ λιθ ἀγορᾶ ὦ ἄνδρες ζητεῖν σὺν ἡμῖν πολλοῖς ἡ μικροῖς λίθοις, ἵνα δικασταὶ τὸν ἀνόμων κατέρεικω, Interpr. κατεβρώσιμον, inde apud Hesych. κατεκτικά, vel κατερεκτικὰ τὰ ἐρεικόμενα ἔσθιεια ἢ χλόη μα, ἢ κυάμοι ἐ ἄλλοι ἢ ἡ ἐν σπυρεῖ οἱ δὲ κατέρεκτα ἱμάτια.

Κατερείπω, demolior, labefacto, euerto. Accusatiuo. Herodian. τὸ ἔ τείχος σφῶν μὴ κατερήμπτο. Et κατερηρειμμένος apud Plutarchum.

Κατέρεξι, demulsit, κατέλεξε, καθωμίλησεν. Iliad. ἀλλ' ἡ μὲν κατέρεξεν ἑὸν κατηρίζω, vnde fit κατήρεξα.

Κατερύκω, in Aorist. ἐ. κατέρυκον, efflo, cructo. Aristoph. in Vespis ἐ θεμιστὸν ἡ μαρὰ τὰ μὲν κατέρυγεν. Interp. κατέπεσεν. ὡς ὅτε τ' ἐν πετρέλαι ἐρύγοι μύλων.

Κατερφής, ὁ ἡ, ῆ, munitus, tectus.

Κατέρω, τεγο, κατεσκέπω. Aristophan. in Vespis, ὡς ἐκκορι. ψάσθε, quam bene operæ estis, ἀ χελώνη videlicet, id est, testudines. Apollon. 2. κεκμὸς κατερέ ψασα ἠρίνοι αὐλῆ, &c. tegula teget.

Κατερίκω, accuso. Genit. κατερῶ σοῦ τοῦ πάσσω, deferam te ad cum, ad auum, Xenoph. & cum Accus. κατερῶ αὐτὸν ὡς τὸν πάππον, eos apud magnum accusabo: prodam atque indicabo, Hesiod. in Thalia. Plato Epitaphio, ἀλλ' ἔσως εἰκὸς μὲ κατερεῖς, vt ne prodas me. κατερῶ, dicam. Aristoph. πρὸ. κατερῶ σοῖς γ' ὑμᾶς ἀδίκως τ' ἀπολέσθαι, dicam vobis verum. κατέρυσεν, edifferent, terrient, Idem.

Κατέρτυκα, idem quod ἐρύκω seu κατερύκω.

Κατερύκη, difficilius est.

Κατέρρεξε, ad pauimentum impegisti. κατέρρεξας μὲ, allisisti me, in Psalmis Dauid.

Κατέρρει, defluebat.

Κατέρρηγμένος, fragilis.

Κατέρρινσμένος, limatum, expolitum à ἐπίθ. vsus est Aristophan in Ranis, τὸ δὲ τελευτῶν κάλλος ἐ ῥινσμένον, nam ἐπὶ τὰ lima, ἡ ἐρμαλέα ποιητικὴ, & ἄλλη ἐτiam exponitur quia τὸ ῥῖνν ὑξυλογλύμμα quam sunt qui ibi legant κατερίνσμένον tanquam à κατερίνσμαι idem significãte apud Hesych. perperã legit. κατερίνσμαι expol. Πλάτων pro κατερρινσμένος.

Κατερίνσμένος καὶ ἀπεσκευασμένος, καταπλήρωτος, Hesyc.

Κατέρρυκώς, qui defluxit.

Κατέρρωγότες ἀσκοὶ, rupti vtres, cap. 10. Iosue.

Κατερρώθ ω, constipatus, firmus factus.

Κατερυθρόω, tingo colore rubro.

Κατερύκω, inhibeo, detineo, prohibeo. Accus. Odyss. ὃ, οὐ δύσ' ὧδε κατερύκει, qui abire parantem remoratur. Hesiod. ἵ ἀνμὶ. ρύκει, vinculo coercet.

Κατερύω, κατελκύω, traho, deduco, Odyss. ξ, τὼ γὰ κατέρυσσάν σε ἀ δόμ.

Κατέρχομαι, descendo, redeo vt exul, & post liminio accedo. Apon. ἐ ἀ τῶν ἐξ τοῦ κατέρχομαι, vt refert Gell. Æschin o κατέρχομαι, superueniõ, deuenio.

Κατεσάπη, putridus intabuit.

Κατεσθίω, vel κατέσθω, deuoro, absumo, depascor. Aristoph. ὦ κατέσθιε, omnibus vescebatur.

Κατεσκελετευμένος, ἡ, ὸν, attonitus, attenuatus.

Κατέσκληκα, morbo vel fame contabui, macrui.

Κατεσκόσμηκα, accuratus.

Κατεσκυσμένος, festinatõ.

Κατεσκευασμένος, ambitiosum, ingenti studio factum, enixum affectatum.

Κατέσκυτο, impulit.

Κατεσκώπτω, pro κατεσκέθετο. Hesiod. οὐ τότε πτόλεσι κατέσκεθε λυγρὸς ἦ, hi tunc Titanibus oppositi sunt in prælio.

Κατεστάτας, constituti sunt, Herodot. Ionicè pro κατέσταντο à ἵστημι. act. κατέστεσεν, ἐσε κατεσάν.

Κατεστεμμένος, coronatus.

Κατεστερημένος χάρεσιν, dona cum suspirio data, Budæ. Commentar.

Κατεστὸς, siue κατεσὸν. Ionic. pro κεκτεσὸς, constitutus, versatus. κατεστῶσα φυσικὴ, dispositæ excubiæ. κατεστῶτες ἐν ἀδίκημα, τι attoniti.

Κατέσχαται, adfuit, adfuit. κατέσχε ὁ ἄρυδ Θ-ος, recedit tumultus. κατεσχέθη τὸ ἄμενον, nobis in melius recidit. Et κατέσχε ἡ ἡ κόρκιον pro νενίσσατο, in more positum est, moribus receptum est. vide Κατέσαμαι.

Κατέσχε εἰς λόγους σὲ, collocutus sum tecum. κατέσχε εἰς λόγους defensionem dixi, Bud. Com.

Κατεσχέρεσε, (apud Hesych. si modo codex mendo caret) ἀπὸ μὲ ἀπὸ εἶχε, ἀπέδωκε, κατεσκόπευσεν.

Κατεσχγμένος, punctis distincta, πεποικιλμένα.

Κατεσχόρτισε, strauerunt.

Κατεσχαπισμένος λόγος, Aristot. contorta oratio, Cicer.

Κατεσχεμμένος, adtersè.

Κατέσχηπε, ὁ, ἰλιγγιάσας.

Κατεσχέφθησαν, prostrati sunt.

Κατεσχίσται, subacti sunt, Herodotus. Ionicè pro κατεσχισμένοι εἰσὶν.

Κατεσφάθησαν, prostrati sunt, κατεσφάθησαν.

Κατεσχνηλιάθ Θ-ημένος, attenuatus, formidatus, exosus, μιαιφονῶ Θ-ος. apud Hesych. scriptum κατεσχνηλιάθης, τὸ μιαιφονῶ Θ-ος.

Κατέσχυσε, stimuerunt, oderunt: λέγ ἐ σχύω.

Κατεσφεχεῖν, ἀπικολέσθαι.

Κατεσφκαμμένη χαλκεῖα χάλκεα.

κ κρηπιδῶ, antiquarius.
κ κτίζω, tenebat, Hesiod. in Theog.
κ κυλῶ, compescuit.
κ κυρῶ, κατακυρῶ εἶμι, verbum peculiare iis est, qui tanquam hero feruntur arbitrio: vt qui in dei alicuius redacti sunt potestatem, qui illos pro sua potestate moderatur possidet, vtitur, & agit quoucunque lubet. Dat. iungitur, vt ἀπὸ διῶ κατίημι Luciano.
κ κωλυθῶ, detentus, correptus.
κ κωτω, incidit.
κ νος, quotannis, in singulos annos, q. annuatim. τὰ κατ' ἐνιαυτὸν, annua, Iud. in Epist. post.
κ νυμα, ατος, τὸ, imprecatio, diræ, κακὸν, ἀρὰ. Suid. Hesyc. quoniam ἀπὸ κατηγορίαν pro κατρὰν, & κατυξάσθαι pro κατὰ πᾶσαν δύναμιν, κατὰ τὸ δυνατόν. Item res, vota, vel donum votiuum, Sophocl. in OEdipo.
κ νυπωνίζω, fortunatum dico, & beatum puto. Accusat.
κ νυρῶ, νῶ, ὦν μαι, prosperè agere, authoritate pollere, censeri, Æschin. ἐξεῖναι ἀδεσποτεῖν, ὅτι τ' ἀρτισθένει τὸ κήρυκι ἐγκ, καὶ πυνθάνεσθαι παρ' ὑμῶν, &c. Basil. ὡς οὐ μὴ πολλοὶ ἀξιοκλεεῖσι, κατυνῶσι τὸ ἀληθὲς τῶ ψεύδει. mendacio præualente veritati, magis populari effecto, vel fauorabiliori.
κ ρνάω, tangere. κατὰ δακτύλους, Suidæ est κατυχῶ, assectatus.
κ ρὸς, rectum.
κ ρτομία, ας, ἡ, amussis & linea Gellio. ὁ κάθαμμ. Inter. Hom. Od. 5. Iliad. 2. κ ρνικ, inquit, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ὃ ἢ κατὰ δυνατὸν ἐπ' εὐθείας ἀγωγὴν, πύτου ἢ καινοῖζεται τὸ ξύλον, &c.
κ ρόω, dirigo, vt κατὰ δυνάμεν τὸ σκέλος. Item administro, moderor. κατὰ δυνάμεν πᾶσιν τὰ κ' ἐνιαυτὸν διαθέσιμα, Nazanz. in Orat. κατὰ δυνάμ τὰ παρόντα σφῶν τὰ κοινὰ τάλαντ, ad finem optimum præsentia dirigere, Plutarch. in Camillo. Construitur etiam cum Accusat. & Genit. & significat mulcto. Plato de Leg. εἰ δὲ κατὰ δυνατὸν αὐτὸ τὸν δύσνουν, αὖ μὴ ἀπὸ τοῦ μείζου τιμήσειν, ὁπόσα τὸ κακὸν, χιλίας, cum Censor mulctet mille drachmis, si tuidem primum censum census est, vel primario censu. Et ollux ex Platone κατὰ δυνάμεν exponit τὸ κατὰ δύναμιν. οἱ κατὰ δυνατὸν, recti, iusti, passim apud 70. interpretes.
κ κτικὸς, dicitur τῶ ὀνόματος ἐπίθετον, author. Hesych.
κ λεῖν, prædico, extollo, commendo. Plutarc. in ἐρωτικῶ, καλεῖσθαι ἀφ' ἑτέρου πολλοὺς.
κ λεκτὸς, laudantes, prædicantes.
κ λευσις, verbis aliquid leuare. κ λεύσεις, κατὰ μικρὸν τὸ ὄδυ, omplano. Suid.
κ μνω, superare, dominari. Genit. Suid. expon. κατὰ δυνατὸν κρατεῖν. Hesyc. κ λθ μενος θεὸς, κατὰ δυνατὸν ἐπιβοηθῶν. κ κωσ ζομαι, ατόμαι, σ ασμαι, accumbo, dormio, placer. Depon. absol. Hom. Iliad. 3. ἐν πρώτοις κατακωσθέντα χείνοις, κατακειμένοις, cubueruntur.
κ μῶδέω, sopio, consopio, soporo, sedo, libro tertio, Epigram. μὴ ἐν ἐμοὶ εὐδὶ ἀϊδὸς μὲ κατάπαυσε, id est, meos labores non repressit.
κ μωδία, ὁ, ἡ, cubicularius, Plutarc. in Othone, qui sponsam lucit dormitum, qui delicias recenset. Idem in Alexandro. ἱμάτια ἢ ἄλλα κατεμωδίας ἐξεκόμιζον.
κ μώδιον, τὸ, ἡ, ακα, facio dormire.
κ νεύθω, ὁ, qui peregit preces.
κ νεύθω ὁ ὁδὸς ἢ ὁδῷ ἐπ' αὐτὸν prosperè succedit iter nostrum quod animus iudic. cap. 18. pro quibus quædam editiones habent, εὐκατεύθυνε ὁδὸς ὁ θεὸς τὸν ὁδὸν ἡμῶν ἢ Deus prosperatiter nostrum.
κ νεύθυνσις, ἡ, idem quod εὐοδία.
κ νεύθυνσις, ἡ, dilator.
κ τάγνυμι, ὄνω, σ ακα, bene conficio.
κ τάπηξις, compono, Aristoph.
κ τάληκτος, ὁ, ἡ, ὁν, τὸ, ἀφάσματος, mihi hæc res successit, Areth. in Apocal.
κ τᾴδω, laudo, fausta acclamatione prosequor, fauoré præsto, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ φημίσασθε αὐτὸν, εὐ collaudato, Plutarc.
κ τᾴφημίζω, οῦ, laudati.
κ τᾴχομαι, deprecor, imprecor, deuouco, insulco, preces ago. κατυχῶσαι σε τ' ἀγαθὸν, tibi bonum opto, Eurip. κατᾴχεσθαι τὸν θεὸν, Sophocl. κατηρᾶσθαι τὸν φονέα, i. deuouco diris. ὧν κατηυχάμεθ', οὗτοι κάκιον ἔπαθον ἢ ἔχουν, quum ista imprecaris, &c. κατυχῶμεν πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτοῦ, multa & grauia aduersus eos imprecantes, Plutar. in Numa. κατυξάσθαι, precibus interpellasse. κατυξάμενοι ἐκ τῆς πολεμίας τοιαῦτα ἐρεῖνας ἐπέβησαν, Arimaniam deum precatus, vt eam daret hostibus mentem, Plutar. in Themist.

κ τεύχομαι, cpulor, vescor, pascor, populor.
κ τηρης, comedi, voraui, deuoraui, exedi. Odyss. ὃς μάτηρ πάντα φαγὼν κ τηρε.
κ τι, affirmauit.
κ τεσθαρμένος τὸν νοῦν, corrupti mente.
κ τέφθιται, perit.
κ τηλιάω, osculabantur.
κ τηφίσιαι, insurgo, aduersum sto. Lucas in Act. cap. 18. κατεφίσαντο τοῦ παύλου, insurrexerunt in Paulum.
κ τηφορὰ, intelligo, Gaza de Senect.
κ τηχέω, poetice, pro κατέχω. vide Κατηχέω.
κ τηχθέω, odio prosequor, ininuicor. Cic.
κ τιγάσσω, Hesych. est κατατρύω, detinens, retinens.
κ τᾶγμα, parco, nic teneo, τὸ δ' ἔνδεες εἶναι, θεοφόρημα, κατέχρημα. vide Σιωπᾶγμα. Plato in Ione, πάντες γὰρ οἱ τὰ τῷ ὄντι ποιητικὰ οἱ ἀγαθοὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ὅτι θεῖοί ἐσμεν ἢ κατεχόμενοι πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. Alibi κατέχεται, τὸ δ' ὃς ἀβρωπίνοις, ἐχόμενος. Ibid. οἱ ἢ πολλοὶ ὧν Οὐσέρου κατέχονται τῇ ἐχούσῃ. κατεχόμενα, continentia, Plato de Leg. κατεχόμενῶν. deprehensus. δεσποτεῖν ἐμοῦ, Ibidem.
κ τέχω, occupo, id est, possideo, magnopere aliquid teneo, acquiro, sustineo, κωλύω, cohibeo, mulceo, implico curis, custodio, amplector, incumbo, & decumbo, & fido, hoc est, ἰσχύω, φίσσομαι. Theophrast. primo de Causis, Οὐ μὴν ἀναλῦ ἡ ὄψις ἐκείνων ὅτι τὰ χροιὰς συμβαίνουσι, ὅταν ὑπομένῃ κατάσασιν, ἀλλὰ πεδίον χρώτα ἀφὲ τὸν αἰέρα ἢ τὸ ὑγρὸν. Idem libro 6. cap. 25. Καὶ γὰρ τὸ ἀφὲ ἢ ἐφ' ἡλίου κεφάλου, ὡς ὄπτιν αἰ κατέχρισιν (nisi legēd. κατέχῃ), pro quo habet, Aristot. Problemat. Segm. 12. Quæ ἢ κατασκῆφι, id est, decubuerit) πιεῖ τὸν πόπτ ἀλάβ, &c. quod etiam confirmat Plinius lib. 12. cap. 24. lib. 17. cap. 5. libro 21. cap. 7. libro 24. capite 13. κατέχει τῶν ὕπτιον ἀφὲ ὑφρῶ expon. sustinere impressionem hostium apud Polyb. κατέχειν τῶν διάνοιαν, ἐρῶν, χέσθαι. pro continere, seu prohibere. κατέχει ἑαυτὸν apud Herod. se continere, sibi temperare. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas dixit Cebes Theb. Plato 2. de Republ. πόλιν ἀρχὴν κατέχειν, regimen occupasse. Idem in Epistol. πόλεμος ὑμᾶς ἑκατέχει, bellum vos distringebat, impediebat, remorabatur. Idem ibidem, κατέχει κίνδυνος σκολιὰς, periculum tenet Siciliam, id est, venit in periculum. κατέχε νῆας, applico naues. κατέχε τὰ σφέτερα, rem conficio, rerum potior. ὃ κατέχει, bene habebit, bene succedet. Sophocl. κατέχε ἐρευνᾶν, occupat & tenet præsidiis, Demosthen. κατέχειν τῶν στρατιὰ, cum exercitu præsto fuerunt. κατεχὼν πολὺ χρόνον, diu moratus. κατέχειν εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ, tendebant ad litus cap. 27. Actor. Apostol. κατέχε ἐ χρόνος ἐς τὸν ἀγῶνα ὁ, tenuit oram terræ, Herodot. κατέχειν εἰς τὸν ὁ λιον, in Delum se contulit, Plutar. in Theseo. κατέχ οἱ ἐς σκελετὸν, ad Salaminam appulsi sunt. κατεχόντες ἐς χωρίς, locis potiti, Herodot. κατεχικὼς λόγος, sermo qui increbuit, aut inualuit, Thucyd.
Κατέχων, φησὶν, κατέχων καιρὸς, præsens tempus, Basil.
Κατεδοσιόμβω, qui damnauit, vel qui damnatus est.
Κατεδεκάνω, linquor animo. Nicander in Alexipharm. ὃ δ' ὑπὸ πεύρῃ σπάζει, Οἷα κατεδεκάνων. ψυχὴ δ' ἀϊδοπόα λέλοιπεν. Interp. λιποθυμεῖ, ἢ ὑφ' ἑαυτῷ ἐμπεριφρύων ἔχων. Ὁ δ' ὑπὸ ἐκ κατεδεκάνει, ἢ κατὰ δίκ λειποθυμεῖ ἢ ἐλίσσων. Hinc apud Hippocratem κατεδεκάνειν expenit Galenus σφοδρὸν ἐπὶ ψυχικὰ παθήματα ἐρχόμενον in morbis recurrentis accessionis instium.
Κατεδεκὴ, morbi circuitus, pro κατεδεκή. in Κατεδεκέω. κατεδεκὴ, (inquit Hesych.) ὁ τοῦ πυρετοῦ ἐπόδους ἢ ὁρμή.
Κατεξεμὸς, dux, Ionice pro καθηγεμὼν. κατεξεμόνες, ductores.
Κατεξεμὼν, itidem pro καθήγεμαι, sum dux, deduco. Datiuo. κατεξέτο σφι ἐς τοῦτο, εἰ illos deducebat, perducebat. κατεξέτο τοῖς ἀστοῖς ἐς τὸν σφετέ ων, in suam regionem Persis præbant, Herodot. κατεξέτο ἐς χωρίον, in agros adducebant, idem Herodo. κατεξέτο μάχης μεγάλης, prouehebantur vsque ad prælium. κατεξέσατο, duxi, iuxi, duxit, admonuit. κατεξήσαμεν, exponere, Idē. κατεξητὴρ, ducens.
Κατεξήρεμαι, accusor, & aliquando accuso. κατεξρεῖται, prædicatur. κατεξρεῖσθαι κρὸ ὑπεκείνων, de subiecto dici, & vt multi loquuntur, prædicari. dicitur & λέγεσθαι κρὸ ὑπεκειμένων pro eodem apud Aristot. quod superioris est generis, vt Socrates est homo: homo est Animal. Inuenitur etiam absque Præpositione. Alexand. Aphrodis. libro 1. Problem. ἐνεκάς ἢ διαπολὺ ἐξωτερικὸς κατεξρεῖται, id est, sub pulsus nomine contractio dilatatioque comprehenditur. Ὁ κατεξρεύμενος, accusatus, reus. ὁ γεγραμμένος, ὁ ἐξωμοσμένος, ὁ ὑπομοσάμενος, ὁ αἰτιασάμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀγορανόμου, ὁ εἰς ἀγῶνα καθεστάμενος, ὁ κινδυνεύων.
Κατεξρέω, μι, σω, σ. κα, accuso, obiicio: construitur cum accusat. vt κατεξρεῖ σε, & cum Accusat. & Genitiuo, vt κατεξρεῖ σε φόνου, vel κατεξρεῖ σου φόνου: item cum duplici Genitiuo. Phalaris Megarens. κατεξρεῖ ὑ ἑαυτοῦ τῆς ἀβελτηρίας, ὅτι σφετερα-

κεζέλμβ. ὑπὸ τῆς αὐτῆς πολλάκις οὐ σωφρίζομαι, stupiditatem meam condemno. κατηγορῶ σου κλοπῆς, te furti criminor, Gaza libro 4. Grammat. κατηγορῶ τῆς παραγωγῆς, Demosth. ἡ ὀνόματος εἰς ἄπαπαλῶ, τῆς κατηγορῶ σου ἀκριβείας. & κατηγορῶ σου τούτου, Aristoph. fic & Demosthen. Item arguo, coarguo, defero, insimulo, testificor, imprecationeinsto, in ius voco, prædico, id est, palàm commemoro, πατέσκω, judico, nomino & appellatione significo, idque cum Accusatiu. κατηγορῶ σε, de te obloquor, Plato in Epist. πολὺ δέομαι μᾶλλον κατηγόρει, Xenophon alius exprobrabat stultitiam, seu alios accusabat stultitiæ. Lucian. ὅσῳ μᾶλλον τούτῳ κατηγορῶ τοῦ ἀγαπᾶν τοιοῦτος αὐτὸ μεγαλοψυχίαν, vide ne hæc eius redarguant illiberalitatem & detegant. τοῦτο κατηγορῶν ἀγανακτᾶν, hac in re accusant Agesilaum, Plutarch. in Lycurgo, & in Publicola. τῷ ἱερέως ὄμνια τοῦ βακῖν κατηγορεῖν τινι, sacerdotibus consimiliter Fabium accusantibus, Idem in Camillo. δίκαι κατηγόρικαι, Aristoph. κατηγορῶ τινος διὰ ψεύδους, Demosthen. ὑπεύθυνὸν τοῦ κόσμου κατηγορεῖς, Philo de mundo. Item præ me fero. Lucian. πολλὴν κατηγορωσῖτες ἀσεβερκείαν, id est, ineptiam multam præ se ferentes. Hoc verbum non capit incrementum. Plato in Apolog. Socrat. κατηγόρων ὁμοῦ οὐδεὶς ἀλλὰδὲς, de nullo vero crimine me accusabant. Idem ibidem, κατηγόρει πολοὶ τῷ πολλῷ ἤδη χρόνῳ κατηγόρηκατε. Ibidem eum Præpositione ἀπὸ & Genitu. ἀφεὶ μὴν ὡῶν οἱ φράτορὶ μου κατηγόρει κατηγόρων, ἀμυνῶ ἐμαυτῷ ἐκ τῶν ἴσων, de quibus me accusabant. κατηγορῶ σου ἀφεὶ πύτου, Demosthen. κατηγορῶ σοῦ σοῦ, te accuso, Xenoph. in Omyll. κατηγορῶ σοῦ σι, tibi defero, apud te accuso, in Theseo Plutarchus. σοῦ ἑπτοχ βεγῦσιν, ὑὸν ὀξάγρεα κατηγορεῖν, apud Brutum patrem filios accusare, Idem in Publicola. κατηγορεῖν, pro iudicare, arguere, Demosth. ἐαυτοῦ αὐτὸ τὸ δίκαιον ἡ κατηγορεῖ, ὅτι πᾶν τὸ σφέτερα κατεσκεύακεν, hoc est autem quod significat & plane demonstrat, quod omne hoc negotium ex composito ab ipsis structum est. Iulianus Augustus, de melle, χολεσῦ δὲ αὐτὸ χλωτικὸν ὑῦ πάντες ὁμολογοῦσιν. ὅ δὴ καὶ μᾶλλον τῶν ἐκ φύσεως αὐτὸ παρέχοντα κατηγορεῖ τὸν χλωτόν. αὐτὸ τοῦ ὑπερεῖν. καὶ ἑαυτὸν, indicat. Basilius. τῷ βλάσι μὲ ἰωβᾶν τῆς ψυχῆς ἐκλυσιν κατηγορεῖ, prædicat, περιφ. Seneca in eo censu exprobrare sumit, obiurgare, condemnare Cicero. Philo de mundo, θεόφρασ ὦ ἡμῖν φησὶ τὸν πλήρωσιν κεῖ φύσεως τοῦ κόσμου κατηγορωντας, ὑπὸ τινῶν ἀπατεώνων, qui mundum damnant ortus & interitus. vel potius, qui de mundo hoc prædicant & palàm commemorant.

κατηγορεῖν ἡ κατηγορεῖσθαι, verbum est Dialecticorum, quod prædicari vocant. Aristot. 7. Metaphysic. οὐ τὰς κοῦ ἐσκκλειστὰ λέγοντα ἐλαβεῖν. εἰ ἓ ὡῆ, συμβέβηκεν ταυτὰ τοῦ αὐτῷ κατηγορεῖν. Galenus passiua voce dixit, κατηγορεῖσθαι ἡ τοῦτο τὸ κατὰ μέρος, lib. 14. Therapeu. i. id quod vincitur, sit adiectiuum nominis, & de eo prædicetur.

κατηγορία, reprehensione non carens.

κατηγόρημα, τος, τὸ, accusatio, cui opponitur ἀπολόγημα, excusatio, Plato 7. Leg. vide supra. κατηγόρημα item, vt vocant, prædicatum, τὸ κατηγορεύμενον κατὰ τινῶν, quod de quodam dicitur. Cicero Tuscul. 4. Sit libido earum rerum quæ dicûtur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα Dialectici appellant: vt habere diuitias, capere honores. Suid. κατηγόρημα ὅτι, τὸ κατά τινῶν ἀορίστου μένου, ἡ σχῆμα σωματικὸν ἐφεῖ τινῶν, ἢ τινῶν. Vide Laertium in Zenone & Gazã lib. 4. Gramm. κατηγορία verò apud Philosophos ὅταν πλέον λέγεται ἡ γίνεται, ἢ οὐδέν, ὅπ᾽ ὀλαπὸν ἡ ὠφέλιμον, vocant autem ὅτι πλέον ὅτε κρεῖττον ἐστὶ κατηγορούμενα τῷ μεγικωτέρου, cum quæ magis vniuerfalia de his quæ magis particularia dicuntur. sunt autem κεφάλαιτεκ, τὰ ὑπόκ. μεμείωται ἡ τὰ ὑποκ. τ. Estque κατηγορία velut φορτηρεῖα & appellatio dicta simpliciter. Categoriæ decem sunt generalia summáque genera ad quæ vox omnis simplex refertur. οὐσία, ποσόν, ποιόν, πρός τι, ποῦ, ποτέ, ποιεῖν, πάσχειν, κεῖσθαι, ἔχειν. horum subftantia, id est, οὐσία, ὅτι ὑπόκειμένων, reliquæ nouem sunt in stibiecto, quod ὑποκείμενον appellatur. Vide Συμβαίνειν.

κατηγορημάτια, τὰ, obiecta crimini. Plato in Apolog. Socrat. δικαιῶ οὖν ἐκπολογήσασθαι πρῶτα τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορήματα, æquum est vt ad priora mihi obiecta crimina respondeam.

κατηγορητέον ἐστὶ, accusandus ipse est. Plutar. in Gabia.

κατηγορία, ας, ἡ, prædicamentum, accusatio, δίκαιαι, ὀνείδη, ἀρτία, κρίσεις, γραφαί, crimen, reprehensio, κακόδοξα: est autem de hostibus qui affecerunt iniuria: αἰτία de amicis non functis officio, Thucydid. κατηγορία μου, mei delatio, Demosthen. γραμμάτων κατηγορίας, constituta accusatione, quum accusatio fieret, Plutarchus in Publicola. κατηγορίαν ἔχειν, accusor, reprehendor. κατηγορίαν ποιεῖν, crimen obiicio. κατηγορίαι τῆς ἀμφικτιόνων, accusationes Amphissentium, i. adcusius eos, Æschines. vide Κατηγόρημα.

κατηγορικὸ σοφίσματος ἡ Σοφιστικὴ Martiano Capellæ in lib. Dialectico, dedicatiua propositio: cui abdicatiuam, i. Σοφιστικὴν, & negatiuam opponit. Dedicare autem pro indicare & argere τὸ κατηγορεῖν fumitur. Lucret. lib. 1. At contrà grauius plus se corporum ineffe Dedicat, & multo vacuum minus intuiabere.

κατηγορικὸς, delator.

κατήγορος, ὁ, ἡ, accusator, actor, petitor. Plato in Epist. πίνακα μοφῆς κατήγορον ὕστερον, mittite epistolam, quæ deferat iemoniam.

κατήει, descendebat, Thucyd. κατήειμεν, descendimus. κατῆσαν, descendebant seu descenderunt, redierunt, Plutarc. in Cat. ἔδει τὸν κατήοντα, Apollon. 2.

κατηθλημένος, exercitatus.

κατήκει, pertinet, est, κατήκει σάμιν, ad Samum pertinet, Herodot. pro κατέχει.

κατῆκον, demiserunt. Ionicè. pro κατέβκον.

κατήκοος, ου, ὁ, obediens, dicto audiens, morem gerens, auditor, auscultator, obsequens, ὁ πειθαρχικὸς ἡ ὑπηκόος. Paulan. Interticis, ὕστερ ἀξιόμαχοι κατήκοοι. κατήκοος τῇ πόλει, Plato 7. Leg. Damasc. τῷ ἡ κατήκοοι λόγῳ ἡ ὑπήκοος ἦε, διαμένειν ἐν ὑῷ ἡ ὑπήκοος ὁμόλ. Plutarch. in Fabio, ἡ τοῦ φρονίμου τὸ κατήκοος πολιτικὸν ἀρετὴν consilio prudentis obtemperantem. ἔσω κατήκοοι in Epigram. fis attentus. audi. κατήκοός σοι εἰμι, fum tibi subiectus, Herodotus.

κατήκω, deuenio, habito, pertingo, Herodot. κατήκω ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingo, Idem. ἔδει κατήκουσι φράγμασι, ob statuerum præsentium, idem Herodot. ἔδει κατήκουσι τοῖσι φρίγμασι ἐπὶ ποιητὰ ἔδ, ad rem transigendam hoc agendum esse, Herodot. κατήκουσιν ἔδει δουλοσύνῃ, in seruitutem redacti sunt, Idem. κατήκειν ἐς πλάτος, in pelagus demitti, deiecit, Idem.

κατηλίσκοντα, Hesych. affert pro φερομένας ποιούντα.

κατηλίτης, ὁ, propitius, ἵλεως Θ, Hesych.

κατήλιτος, vel Θ, ὁ, scala, tabulatum, trabs tectum sustinens, Hesych. μεσόροφον, μετάστεγον, ὄγκος ἐν τῷ ὑπὸ τὴν Θ. βασιλίσκου τὸ ἐξ ἑνὸς ἰσχίου ἐκ τοῦ τοῦ οἴκου. Aristoph. in Ranis, ἔδει τὸν κατήλιτον ἐκ τοῦ ὑπερῴου ἀναβῆναι. Interp. μοιδύλιμεν, ἡ κλίμακα exponit.

κατηλόησεν, neglexit, prætermisit.

κατηλόησαν, iugularunt.

κατηλυθεν, πρὸ πλοῦν, κατῆλθον, descendi.

κατήλυσις, descliuis, descendens. Nonnus, ἔστ Θ ἀγχιτέρμονι κατὰ πέζων ὀδύνων, in vrbem descendens. Idem cap. 8. κατήλυσιν βαρέσθαι.

κατήλυσις, ις, ἡ, & κατήλυσις, ίσεως, ἡ, descensus, profectio, in Epist. ἐς αἰδῶν ἰδία κατήλυσις. est etiam κρίσεως, & ἐπίθλιψις, accessus. Apollon. Argonaut. lib. 4. ἀὐ τότε λιπόντες κατήλυσιν ζαφερὴν ἐρατὸς, κατηλυσίν αὐειδές τε.

κατημελοβόλος, vulgaria, trita, conculcata.

κατήμερ, quotidie.

κατημελὲς, ὁ, obediens, obsecundans, κατήκω Θ.

κατήμενος, sedens, considens. ἐν μέσῳ κατήμενοι, e medio cedentes. Herodotus.

κατημωκακὼς, qui absumpsit.

κατήμεσε ἡ μένα, occisa, perdita, spoliata.

κατήνεγκα φόρον, sententiam detuli, cap. 26. Act. Apost. κατῆνεγκε demisit, intulit, ademit, abstulit.

κατήνεμος, ventis obnoxius.

κατήνεχθη, delatus est, cecidit. κατήνεχθησαν ἐφεῖ τὸν γῶν, terra tenuerunt.

κατήοσες, dependens, demissus. vt ὑπήοσες, sublimis. Apoll. 2 σειμῶν πλαίμονα κατήοσεν. Et lib. 7. Epigr. κατήοσα βόστρυχος ἐθείς, pendentes & demissos crines abscondis.

κατηπάω, mitigo, placo, sedo.

κατηπιώντο, mitigati sunt, κατασφύντο.

κατηρᾳδῶ Θ, maledictus. Matth. cap. 25.

κατηρέκω, execratus es.

κατηρεμῶ Θ, lapsus, flexus. πατῆρακώς, κεκαμπόμῳ Θ, Hesych.

κατηρεῖφ ὑπὸ, cuerfus sum & dirutus.

κατηρεμόμην, ὁ σω, π. κεκ, sedo, Accus.

κατηρεφὴς, ὁ Θ, ὁ, ἡ, tectus, altus, adumbratus, qui fronte est stipatus, coronatus, ater, βαρύς. vnde κατηρεφὲς κύμα. Odyss. ἡ, id est, ὅλον, ὑπέρυσιν μέγιον ἡ κατηκολυθον, &c. κατηρεφὲς ἄντρον, tectum antrum & additum, antrum opacum, σκοτεινὸν, κατηκολυθον καὶ κατέχον: sic Didymus. ὧν κατηρεφὲς εἶχον, id est, σκοτεινὸν, βαρύ, Sophocles, κατηρεφὲς δόμοι, tectæ ædes, Euripides. Hesych. αἱ κατηρεφὲς, κατεσκιασμένον, κυρίως ἡ ὑπὸ γῆν κατεσκευασμένον.

κατήρης, sublimis, pendens. κατήρει πάσῃ, remigio, Eurip. Hesych. exp. κατήρη κεκωμμένην.

κατήρτισμένος, perfectus.

κατηρτισμένος φρονεῖν, mentis stabilis & compositæ, vt vult Budæus κατηρτύσατο.

κατηρυθεὶς ἄμπελοι, vites vuis grauatæ, & sese demittentes, i. pondere ἀβρίζουσαι ἡ κατασπασθεῖσαι ἄμπελοι. ita autem vocat (quit) τὰς χαμαὶ ἐμπίπλους πεφύτευ ἐν ἐκλεκτῷ τόπῳ, Hesych.

κεινω, idem affert pro κεκαινωμένον ἢ κατηχημένον.
Κέκροι, Hecates statua, ἀγάλματος τοῦ κάτωθεν, interp. Aristophan. in Vesp. sed scrib. ἑκάτειον.
Κατασταλάω, roboraham.
Κατηφεια, ας, ἡ, ἀθυμία, συνδυσπονία, tristitia cum vultus demissione, situosa tristitia, id est, pudor cui mœrore. Ἐὰν κατήφειαν ἐπισπάσθαι λόγων, alios mœstitia & silentium habebat, Plutarchus Publicola. Homerus Iliados γ. Δευκὰς σὺν μὲν χεῖρας κατανίσσε σὺν αὐτῇ, αἰχμάζων, ἔνεσθεν. οἱ δὲ αἰχμαὶ ἐμπεσὸν κατηφέες εἶσι.
Κατὸν, vel
Κατὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὑπόστριβος, συμβρυχὴς, præ verecundia supercilia vultum demittens. Plutarchus, ὡς μάλιστα κατηφὴς καὶ ἀδιάκοσμος. Aristoteles in sexto Animal. de equabus equientibus, τανύουσι τὴν ὑβριν μάλιστα, καὶ γίνονται κατηφέστεραι.
Κατηφὴς, pro κατηφὴς, Apollonius primo Argonautic. κατηφέα δὲ οἱ ἔπειτα, tristanti similis. Plutarchus, αὐτὸν ὄντα δ' ἐκ βασιλέα σκυθρωπὸν καὶ ἀφυῆ καὶ κατηφῆ καὶ ἀθρόον πεσόντα, μικρὸν ὕστερον ἀναβλέποντα καὶ ἀσπαζόμενον, mœstum vultu & demisso cogitantem.
Κατὼνες, ignaui, morte digni. Suid. Hesych. sunt κατάρατοι, καὶ φαῦλοι ἄξια θεραπόντες.
Κατὸν, ὁ, ἡ, ὁ, morte & cæde dignus, ἄξιος καταφονεύσθαι. Iliados ε. Χαῖρε κατὸν μοι καὶ κακὸν τέκος κατηφόνος. Suid. συγγενὴς, εἰσηγμένος.
Κατόμωτος, ος, ον, crudio, initio, voce eruditus: ab ἀκούω, quod id innare voce. qui eum docet is quasi insonat rem eius auditui quem docere vult. κατηχοῦσι μυθικῶς, Lucianus de Poetis, est, fabulis personant, seu fabulis initiant lectorem. Prius Theologis apud Ægyptios mos erat, vt mysteria voce tantum veluti per manus posteris relinquerent. Apud Chrianos, qui Baptismatis erant candidati, iis viua voce tradebantur fidei Christianæ mysteria sine scriptis: quod Paulus Lucas κατηχεῖν vocant: vnde qui docebantur, catechumeni vocabantur: qui docebant, catechistæ. tamen in Apostol. Asi semel Lucas vsus est hoc verbo κατηχῆσθαι simpliciter pro ditum est. κατηχήθησαν ὡς σοῦ, audieruut de te, c. ιη. Act. Apost. hinc κατηχουμένοι τῶν τοι. infra.
Κατωνος, sonitus, Eud. in epist. post.
Κατωνὸς, ὁ, ἡ, ἡ, resonans.
Κατηχεῖος, ὁ, ἡ, instructio, catechesis dicitur.
Κατηχὲς, οῦ, ὁ, q. instructuus.
Κατηχὴς, qui viua voce prima elementa religionis tradit, & initiat.
Κατηχὴς, qui instituuntur, qui initiantur, Areopag.
Κατηχῶ, &
Κατηχῶμαι, ὁ διδασκόμενος, Participium est ab eo verbo vnde ditur sunt catechumeni, sit Eraſm. in illud, κατηχεῖσθαι τὸν ὁδὸν κυρίου, capite decimonono Actorum Apostolorum institutus in via Domini, de Apollo, qui vtcunque initiatus erat baptismo Ioannis. κατηχεῖσθαι ἐκ τοῦ νόμου, institutus ex lege, id est, eruditus siue initiatus, Paulus capite secundo ad Romanos. quod videtur esse dictum à voce qua olim mysteria tradebantur, quæ nefas erat libris committere. vide Budæum in epistad Eraſm. quæ incipit, Dici non potest. Quòd οἱ κατηχούμενοι, id est, auditores, Tertullian. sint diuisi, apparet ex canone decimoquarto concilij Niceni, & decimonoctauo canone concilij Neocæsariensis. De precibus eorum habetur canone decimonono, concilij Laodicensis. ἐφ' ᾧ τὸ κατηχούμενοι habetur canone vltimo concilij Constantinopolitani, vide ἐξορκιστής.
Κατηχῶ, instituo, admoneo. Catechizare ab Eraſm. exponitur, c. 6. Iaual. ad Galatas.
Κατηχῶ, ὁ, ἡ, idem quod κατηχέω.
Κατηχωτὸς τόπος, Vitruuius libro quinto, capite octauo, sunt enim nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus, vti dissonantes, qui Græcè dicuntur κατηχωτὸς: circumsonantes qui apud eos nominatur ἀφικτοὺς τόπους. Item resonantes, qui dicuntur κατηχοῦντες, consonantesque, quos appellant συνηχοῦντες. Dissonantes sunt, in quibus vox prima, quum est elata in altitudinem, offensa superioribus corporibus, repulsaque refiliens in imum, opprimit insequentis vocis elationem. Circumsonantes autem sunt, in quibus circumuagando coacta vox se soluens in medio sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur, incerta verborum significatione. Resonantes verò, in quibus, cùm in solido tactu percussa refiliat imagines exprimendo, nouissimos casus duplices faciunt auditu. Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cum incremento scandens, ingreditur ad aures discreta verborum claritate. Hæc semel & simul, ne sæpius inculcanda.
Κατθανὼν, mortuus est, pro κατέθανεν. & κατθανόντα apud Sophocl. pro κατθανόντ', mori, μὸ κατθανεῖν, ne moriatur. κάτθανε, obi, morere, in Epigrammat. κατθανὼν, morieris, Euripid. vnde κατθανούμαι, moritura apud eundem, pro κατεθανούμην.
Κάτθανε, pro κατέθανε, seu κατέθανον, ὁπικάτθανε, imp. one. Hesiod. item, κατθανέτω, in Epigrammat. pro κατεθανέτω. Item κάτθανε pro κατέθανε, deposuerunt. Od. κάτθανεν ἐν δόμοις.
Κᾶ, Attica synalœphe pro ᾗ ἦν, & adhuc, seu & amplius, & κᾶτ μᾶλλον pro ἔτι μᾶλλον & ἔτι μᾶλλον.
Καπαῖδω, laedo, corrumpo, Od. ϑ.
Καπαὶ, descendunt, κατέρχονται ἀπὸ τοῦ ὄρους. Sed κατῆσαν, remittunt, χαλῶσι τὰ κάλωσι.
Καπαδὴς, perspicere. & κατὰ ὠὴ, conspiciens, intuens, conspicatus, contemplatus, intuitus deorsum, qui perspexit: à secundo Aoristo κατεῖδον. Accusat. iungitur. Aristophan. ὦ κάθοπτα τῶν ἀμούσων κατίδωσι κἀπιδὴ, despice, respice. κατιδὴ ἦλθε perspexerit.
Κατ' ἰδίαν, seorsum, peculiariter, priuatim. dicitur & κατ' ἰδίαν, pro eod. κατ' ἰδίαν αὐτὸς, solus consendit. κατ' ἰδίαν ζῆλῶ, seorsum, vel priuatim viuere, Plut. in Lyc.
Καπὲς, demittit.
Καπιμῶν, demissa.
Καπὶτ ω, reuerti, descendere, à κάπτειμι per μετάθεσιν inde καπίτμην, Alexand. Aphrodis. libro secundo Problemat. μᾶλλον κόλπος κατίσιμῶν ἢ αὐτὸν, per scalas facilius descendimus quàm ascendimus. κατίμῃς, descenderit.
Καπίντες, demittentes, Hesychol. Καπὶσθω, descendere.
Καπίζω, sedeo, pono. κάπτοι, collocauit, Ionicè.
Καπημι, Ion. pro κατῆμι, demitto. vnde & καπίσημι pro καθίστημι demittere & καπίτιτες, demittentes, καπιμῶν demissa Herod.
Καπῶδω, dirigo, moderor, modulor, in Epig.
Καπικάτδι, obsecrauit, Hesychol.
Καπικπεῖα, sacrificium ob reditum, Hesyc. Ionicè pro καθικτηρία.
Καπιλλάπτειν ἢ καπιλλάνειν, deiectis oculis irridere. ἐλλάπτειν enim in Comœdia authore Polluce, τὸ ἀθυμβλέπειν. ἢ καπιλλάπτειν, τὸ καταβλέπειν ἐπὶ χλεύασμῷ.
Καπύσμω, σ. υκα, infesto, limo obuoluo, Accusat. καπυλῶδες, limo obductus, Xen. in Oec.
Καπύτμω, με, ὁσωμι, σ. ωμαι, æruginem contraho.
Καπύσμα, με, ὁσωμι, σ. ωμαι, æruginem vitio. in epistola Iacobi capite vltimo, ὁ ἀργυρος καπύσται, argentum ærugine vitiatum est.
Καπῶ ραμαι, deuolo. Ionicè pro καπέρωμαι.
Κάπσω, colloca, statue. Herodot.
Καπτάω, constituere, Ionicè. καπτάν τὲ πόλιας ὅπωσκρατίας, in ciuitatibus statum popularem constituit. Herodot.
Κάπτες, scitis, Sophocl. pro κάπιστε ἀ κατίσατε idem quod ἔσατε.
Καπχαίνω, emacio, extenuo.
Καπχέω, pro καπχῶ & καπχῶς, Hom. i. κατήχει.
Καπῶ, ὦ, ὦ, qui tenui est valetudine.
Καπχόω, c. fico, attenuo, καταλεπτύνω.
Καπχὼ δη, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ

ται, desiet Artum. κατωδύρεσθαι, deflectus.

Κατωίκισμένος, ſordidatum. Heſych. κατωτέρω, κατωφέρεια.

Κατωΐδα αὐτὸ τὸ ἴδιον, noui, ſcio. Soph. ὦ κάτοικοι, ὅσοι λεύσσετε.

Κατοικος, ὁ δεσπότης, vel κατοικίδιος, domeſticus, ædes habitans, κατοικίδιος. Nicander. in Alexipharmach. ὄφεσι σφενδόνη κατοικίδιος. Interp. κατοικίδια ὄφεων. Alibi, γένος ὄφεων σφενδόνη κατοικίδιος.

Κατοικίσιμος, habitatus, ſum accola. κατοίκητος, habitabat, Thucydid. κατοικήσαι δὲ τὴν χώραν, hanc regionem incolunt, Herodot. κατοικισμένων, ſtationem habentibus, habitantibus, idem. κατοικισμένον δὲ εἰς ἀριθμὸν, ſtoer.

Κατοικίσται, τά, Nazanzenus in Orat. vbi Bilibald. domeſticalia ſignificari videntur feſta, quæ celebrabatur ob loci alicuius inhabitationem.

Κατοικίω, μέσως, ᾠκα, habito, frequento. Neutrum Accuſat. vel Datiue cum Præpoſitione ἐν, κατοικεῖν ἐν ἀκροπόλει, Isocrat. κατοικεῖσθαι, ſum tuus hoſpes, Thucydid. κατοικίσται πόλις, ciuitas ſita, extructa, Plato de Legibus. & κατοικισμένη νῆσος, Lucianus, inſulæ quę habitantur. Κατοικεῖν, commorari, Matt. c. 2. & Act. c. 2.

Κατοίκησις, habitatio, οἴκησις, Thucyd. cognatio, domicilium, ſedes, regio, locus.

Κατοικητήριον, τὸ, habitaculum, habitatio, domicilium, Apocalyp. 18.

Κατοικία habitatio, id eſt, habitandi locus, vt domus, ædes, oppidulũ, præfectura, pagus. κατοικία πόλεως, deductio colonię, ſeu colonia, Strabo libro quinto, & Appianus in quarto ciuil. Nazanzen. τῶν ὧν κατοικιῶν, vocat cælum, ipſi etiam κατοικία, habitatio ſtabilis & perpetua, vt παροικία, & temporaria, qualis incolarum & inquilinorum. ἀκατοικία, etiam κληρουχία dicitur.

Κατοικίδιος, ὁ, ἡ, villaris, domus incola, qui nunquam domo diſcedit. vnde ὄρνις κατοικίδιος, villaris gallina. Alexander Aphrodiſ. libro primo Problemat. ὄρνις ἡ κατοικίδιος οὐδὲν τυναῖκα τῶν καίρεσιν ἐαυτῶν ὄπωρα διαφέρει σώματος τῷ σώματος, villaris gallina edito ouo circumacta ſeſe purificat feſtucis & luſtrat. dicitur etiam auis chortalis à Columel.

Κατοικίζω, locum ad habitandum capio, Thucyd. κατοικίζουσιν οἱ Αἰγύπτιοι, Ægyptum incoluerunt, Herodot. εἰ κατοικιζόμενοι, qui in nouæ ciuitatis habitationem conueniunt. κατοικισμένοι, habitans. κατοικισθεὶς ἐς τύρσιν, incolens loca, Thucyd. κατοικισθησόμενον, iri habitatum, idem.

Κατοικίζω, μέσως, τ. ικα, habitabilem locum facio, reduco domum vel in patriam, duco in nouas ſedes, transfero, colonium deduco, ciuitatem inſtituo. κατοικίζω τὰς νήσους, colonias in inſulas deduco. κατοικίζειν εἰς ὄγδοον εἴκοσιν τὸ ἔθνος, in alia ſede colloco mortalem, Plato in Timæo. ἐν ἱδρύσει κατοικίσαν εἰς κεφαλὴν, Roma Camerium habitatum deduxit, Plutarchus in Romulo. Plato ſecundo de Republic. πόλιν κατοικίσαι εἰς τοιοῦτον τόπον, condere ciuitatem in tali loco, & habitabilem facere. Idem epiſtola ſeptima. πόλεις τὰς ὑπερημαιμένας κατοικίζειν, id eſt, reſtituere & reficere. κατοικίζειν τὰ πόλισμα, bellum inducere. κατοικίζειν σκυθικὸν, Siciliam colonis implere, Plato epiſtola octaua. Idem ibidem pro reducere colonos, ὧν ἐμαφῶσιν οἰκιστὰς ἢ τὰ Μιλησίων τύχαι εἰς τὰς ἀρχὰς ἢ πατρίους κτήσεις κατοικίζοντες, ſuperiores colonos in antiquas & paternas ſedes reſtituere. τὴν κατοικίζειν opponitur ἔξοικίζειν.

Κατοίκισις, reductio domum, domicilium, in Pand.

Κατοικιστὴς, collocatio domicilij, Plato epiſtola ſeptima. κατοικιστὴς τῆς πόλεως, ſiue vrbis, congregatio domorum hominũm que.

Κατοικοδομῶ, ædificare.

Κατοικομῶ, habitator, incola, Ariſto. 2. OEc. οἱ ἢ ἐνεῖς, οἱ κάτοικοι ὄντες, &c. i. κληροῦχοι.

Κατοικοπληθὴς, proprie familiam domúmque ad egeſtatem redigo, depaupero Horat. Plutarch. ὃ μᾶλλον ἐδεῖν διεφθάρκατο καὶ κατοικεσθήκει τὴν πόλιν, exhauſit & accidit res eorum.

Κατοικτίρω, miſereor. Neutr. Accuſ. κατοικτίρετο, ſuam conditionem miſerabatur, ſi deplorabat, Herodot.

Κατοικτίζομαι, miſereor: diam implorare.

Κατοίκτιρσις, ως, ἡ, &

Κατοίκτισις, miſericordia, commiſeratio, Xenophon ſexto Pædiæ.

Κατοικτιστὴς, miſerans, Herodot.

Κατοιμώζω, lugeo.

Κατοινόομαι, vino obruor. κατοινωμένος, inebriatus, vinolentus, Plato de Leg. vt οἰνωμένος, apud Ariſtot. in Ethic. idem ſidem.

Κάτοιν, ὁ, ὸ, vinoſus.

Κατοινύσσω, abſcondere. Heſych. κατοιχώκει.

Κατόλμιος, ſum arrogans, c. 2. Habacuc Prophetæ.

Κατολιγὴς, de ſe arroganter ſentiens, inſolens: Heſych. verò, ὁ μὴ πλουσφορίας πεφιλωμένος, ὁ ἐν ὑπερηφανίᾳ φρονῶν, ὁ ὑβριστής.

Κατοῖς ἐν χρήμασι, pecunias ſoluturum eſſe, allaturum eſſe, vt in Pericle.

Κατοίσομαι, noſti, Sophocl. in Aiace. Attica 2. perſona à κάτοιδα

Κατοίχομαι, morior, deceđo, Deponens.

Κατοίχομοι, οἱ, manes mortui.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio, Phalar.

Κατοκέω, torpeo, pigreſco, cunctor, vereor. Neutr. abſolute ſcribit. μὴ κατόκει μακρὰν ὁδὸν πραξίδιον, ne te pigeat viam ligi conficere. κατοκεῖν ἐφεδίων ἢ μὴ πρὸς ἑτέρου, non patior te imvaſtari, Thucydid. ὦ κατοκήσεις μὴ ὀδὺ μόνον, ἀλλὰ μήτοι δυήσεσθαι ἀπ' ὧν ὅτε τυχεῖν τῶν χρήσεται, nec propter viæ longitudinem, nec maris ſpatia, nec ignem cunctaris, qui donum deſequaris, Nazanzenus in Orat. Κατοκεῖν, faſtidire, contemnere. Aratus, γῆρ μηδὲν κατόκησον, Theon, μηδὲν καταμελήσῃς & ὀκνήσῃς.

Κατοκή, idem quod κατοχή. & κατοκήσιμος, τὸ μέτροχον, ἐγχώριον.

Κατ' ὀλίγον, ſenſim, paulatim, Lucian. κατ' ὀλίγον φοιτῶντες, paucæ præuentes, Thucyd. κατ' ὀλίγον αἰσθόμενοι, vix homines, licet in Orat.

Κατολιγωθῶ, vt κατακωλῶ, prorſus negligo, Polyb.

Κατολισθαίνω, delabor. κατολισθήσει ἐς ἄσκησιν, Suid.

Κατολοφύρομαι, defleo. Depon. Accuſ. κατολοφύρομαί σε, tuam mortem deploro, Eurip.

Κατομβρόω, humecto, madefacio. κατομβρηθείς, irrigatus, in grammat.

Κατομβρῶ, humidus, irriguus, in Epigrammat. κατομβρῶν, aer humidus.

Κατομνῶ, ὖ. ε. ι, ſectio.

Κατόμνυμι, deiero, cum iuramento affirmo, Eurip. κατόμνυσί σε τὰ, Ariſtophan. κατομνύμενον, iurans, Herodotus. Et voce ſua κατόμνυ Δία. Patſanias in primo Eliacon, ἐξελαύνοντα καὶ τοὺς ἀδικοῦντας, ὅτι κρεῖσσον κατόμνυσθαι τοιοῦδε, & libro ſecundo, ἢ ποιεῖ σωμοκήσειν κατόμνυτο αὐτῷ σώσειν αὐτόν. Apud Suidam, φερόντων δὲ ἢ ὄρκων ἐν ἑκάστοις τοιαῦτα κεφάλαια ἐστὶν πολλὰ ἐφίλια, ἃ μὲν γὰρ τῷ Διὶ κατομόσαι, ἢ ὄμνυμι.

Κατόμνυσις, εως, ἡ, adiuratio.

Κατονειδίζω, vitupero, exprobro, Accuſ.

Κατονόημα, & κατόνημα, vitupero, carpo, item ſperno, deſpicio. κατονοήσαντες, deſpicientes. κατονοήσαντες τοὺς τοῦ πολέμου κινδύνους, ἐπῆλθον, ſic accipiendum eſt apud Herodotum libro ſecundo, in inſcriptione lateritiæ pyramidis Aſyche rege Ægypti conſtructæ. μὴ μετανοεῖν τοὺς τοῦ πολέμου κινδύνους φεύγων γὰρ αὐτῶν τοσοῦτον ἔσομαι ἐξελεύθερος ὅσον ἂν ἐξελεύθερος ἀπὸ θηρὸς ἴσω, id apud eundem κατόνοτο pro contemnebant.

Κατονομάζω, denomino, dico, nuncupo. Philo de mundo, κατονομάζουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, &c. id eſt, qui denominatur ab aſtribus, & Phalar. in epiſtol. τὰ διαφέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν πόλεσι κατονομάζεσθαι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἢ τὰ ἀπὸ τῶν πόλεων, id eſt, ſed enim refert munera iam dicata, an tantùm deſtinata dici feratis? Pro deſponſeo & deſtino, Polybius libro quinto, πεπρόθηκε τὸν ἀγῶνα τοῖς βασιλεῦσι κατονομάσας στάδιον. Κατονόμασε δὲ καὶ τὸν ὄγδοον pro ſuccula.

Κατοξέα, peracuta, σφοδρὰ, ὀξέα, Ariſtoph.

Κατοξύγωσις, ὁ, peracutus, vt κατοξεῖα βοὴ, peracutus clamor, & κατοξὺ κεκινημένος, apud medicos peracutus morbus. κατοξὺ γὰρ ἐν ἰῷ ὀξὺ, ὅς φησιτε, τὸ ἢ κάτοξυς, ὡς ὑποπλήξας, σπωμάχῃ χρήσεις, ἐν ᾧ ὀξὺ τοῦτο κακεῖται.

Κατοπτεύω, ſequor, ponè ſequor, à tergo ſequor. Heſiodus, ἀλλ' ὃ γ' αἰεὶ νίκῃσιν κατοπτεύεσκε, ſic enim quidam legunt. Alij, ἀλλ' ὃ γ' αἰεὶ νίκῃ κατοπτεύεσκε, id eſt, ἐκκλησιάζει, à tergo ſequitur, id eſt, habetur.

Κατοχεῖον, τὸ, repagulum. μοχλὸς. Interp. Theocr. τὴν θύρα ἔστρωμβιλὸν ἐπὶ μοχλὸν, τὸ καινὸς ἐπιρρόμβου κατοχεῖον.

Κατόπιν, pòſt, à tergo, quaſi poſt faciem, Genitiu. Ariphan. κακῶς δὲ κατόπιν αὐχένος τυφλοῦ, poſt hominem cæci ſequitur. ἵδρυσε τὸν ἔφεσον κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorum ſuaſtra locauit, Plutarchus in Camillo. κατόπιν γὰρ ἐφοπτεῖσθαι, in interrogationes, Nazanzenus in Orat. Dionyſ. Halicarn. libro octauo, τὸν κατόπιν ὄντα ἐνιαυτὸν, ſequenti anno. Ariſtophan. Equitibus, ἀλλὰ διὰ γὰρ αὐτὸ κατόπιν οὐδεὶς ἦλθεν, interpr. ὅπισθεν μετ' αὐτοῦ ὑπορρύμενον. Suid. ἢ τὸν καλοῦ γὰρ ἐπ' αὐτὸς κατόπιν τῶν πάντα, poſtponere. κατόπιν ἡσυχίας, poſtridie, idem εἰς κατόπιν. ὁ τοῦ κατόπιν ἐνιαυτὸς, in ſubſequenti anno, Chryſoſtom. de officio Epiſcopi, ὁ τῇ κατόπιν χρόνῳ, Baſil. in epiſt. vbi videtur ſignificare in præterito tempore. τὰ κατόπιν διάκρυα, lachrymæ poſt futuræ, in epig.

Κατόπισθε, &

Κατοπίσθιν, pòſt, ponè, à tergo, Genitiuo. aliquando ſine caſu. Plato ſecundo de Republic. γῆν κατόπισθεν κατέσθιον, inſterum ſuperſtites manere. Aratus, αὐτὸς μὲν κατόπισθεν τὸν νοτιαίσθε ἄστρα, Namque ipſum ad terguin Cynoſuræ videtur Arcti.

Κάτοπτα, conſpicua.

κατοπτεύω, exuro, cremo, torreo, inassо, decoquo. Aristoteles lib. περὶ ἀνεμῶν, τοὺς φυσικοὺς τούτους συλλογισμοὺς, ἢ τὰ καταπεπαῦσθαι τὴν ἀφορὰν.

κατόπτομαι, aspicere, oculis lustrare, σκοπῶ φυλάττειν, Suidas. ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ τῶν μὲν ἐπιλειπόντα, ἢ ὀφθέντα τότον κατοπτεύεται. Aristoteles de mundo, τὰ ὀφθέντα ἐπάνω ζώδια κατοπτεύσας. sic Alexander Aphrodisi. Sophocl. ἢ μὲ σοφὸς ἐγὼ τὸν κατοπτεύσας πάρ' ἰμοῦ, id est, visus. κατοπτεύειν τὸ ἄγιον, sancta contemplari, Natalis Com. Orat.

κατόπτης, ὁ, ἡ, speculator, explorator, spectator, διάσκοπος, κατάσκοπος, Herodot.

κατοπτὸν, manifestum, ὃ conspectu, ἐ regione.

κατοπτός, ὸν, ἡ, decoctus, πανυ ὀπτὸς, id est, pertostus, Dioscorides libro primo.

κατοπτρίζω, ἡ κατοπτρίζομαι, ad speculum me affingo & compono, in speculo repræsento ac refero. Plutarchus κατοπτρίζων ἑαυτὸν τῷ ἔργῳ, id est, imaginem Iridis reddens: in quo significatu imaginare dicitur. Gellius libro decimoquinto, vt speculum in loco certo positum nihil imaginat, aliorsum trâstatum facit imagines. κατοπτρίζεσθαι verò est imaginari, ὃ αἰνίσσεται Φαβωρῖνος ἢ ἄλλος. Propriè tamen κατοπτρίζομαι in speculo intueor: & ἐπὶ τοῦ ἐμαυτὸν διανοοῦμαι, contemplor, miror. Apostolus 2. ad Cor. 3. ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν κυρίου κατοπτριζόμενοι.

κατοπτρικὸς, ὸν, ἡ, perspicax, specularis.

κατοπτρικὸς, pars optices, quæ reflexiones deprehendit.

κατοπτρικὸς, speculari ratione.

κατοπτρον, τὸ, speculum. Aristoph. τὸ κατόπτρον λεύσσει, Plat. Tiæo, speculorum lenitas Cic.

κάτοπτρον, Ionicè pro κατοπτὴρ, despiciens, prospiciens, Herodot.

κατοπτρόω ὑποβαφρίζειν, deflorere, vigorem amittere, & κατοργᾶν, Hesych. exp. πάσχω ἀφανίζομαι.

κατοργάζομαι, orgiis initiare vel alligare. Datiuo & Accusatiuo ngitur, κατοργάζεται τοῖς θεοῖς εἰς ὁλοκληρ. κατοργάζεσθαι τῇ ψυχῇ, ad cra suscipienda mentem præparo. κατοργάσας ἡ κεχοσιάσας ὁ πόλιν κρ θαυμάσῃ, expiationibus vrbem ad mysteria religionemque instituens, Plutarchus in Solone. κατοργασμένος, initiatus, consecratus, deuotus. Idem in libro εἰ σοφώτερα πολιτόν, οὐκ ἐῶ μηδὲ σκευτὸν οὐκ ἄνευ τῆς ἱερᾶς ἐξηγητοῦ ἐσθῆτος ὁπτᾶν σοφώτατα, ὑφείναι τὰς τῶν πολιτῶν ἢ ἀγορᾶς πικρὰς διὰ ζεμπάλιν κατοργασμένου κιθῶνος.

κατορθόω, ὥσω, κῆσω, crigo, instauro, item cum virtute ac laude aliquid facio, & suscepti negotij compos euado, ex animi intentia gero, ἀφ' ἑαυτοῦ κατορθῶ. huic opponitur σφάλλομαι, ἁμαρτάνω. ad Aristophan. in Pluto. διαμαρτάνω apud Xenophontem. apud Demosthenem, κατορθοῦν τὸν πόλεμον, Chrysostomus. σοφὸς ἢ πάντα κατορθοῦν τὸ θυσιαστήριον, inaurauit altare, capite decimoquinto, libro secundo Paralipom. μηδὲν κατορθοῦν, Demosthen. κατορθοῦν ἢ κατέλιπον, cernimen pro animi sententia gerere. κατορθοῦν τὰ ἐπιτηδεύματα, est, partes omnes temperantiæ implere. κατορθοῦν ἐλπίδα ἢ ὑπόληψιν, in opere parum prospero vti successu, Theophrasus libro quarto, capite duodecimo histor. plantar. κατορθοῦν τὰς ἀξιώσεις, compos suæ petitionis, Budæus in epistolis osteriorib. ὧν κατορθώσεις, quem spes frustrata est. κατορθοῦσα πόλις, felix ciuitas, Thucyd. κατορθοῦται ὁ πόλεμος, conatus recte cedit, idem κατωρθώθη μοι, prosperè cedentia.

κατόρθωμα, τὸ, rectè factum. Cicero offic. 1. perfectum officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem commune, quod ij κατόρθωτα vocant & De finibus quarto. illud enim rectum, quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Dixerat quæ libro tertio. Quæ autem nos aut recta aut rectè facta dicamus, si placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continent. Rursus, sic recta effectio κατόρθωσις enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα, hæcinitus item bellicum & memorabile. Plutarch. ἐς μὲν κατόρθωμα πολίτων, καὶ ἐγκλῆσαι rectius dici Phrynic. audhor est.

κατόρθωσις, ἡ, correctio, recta effectio, Cic. l. 3. de Finib. profectus, Bud. in epist. vide κατόρθωμα.

κατοῦπτος, ὁ, ἡ, οὐ ἀμφοτεροῦ, qui id quod suscepit, pro animi sententia efficere solet: cui opponitur Latine offensator. ἡ οἰκονομία κατοῦπτος, qui administrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus est, Budæus in Annotat. in epistol. in verbo Frugi.

κατοῦρα, Hesych. ἡ κατωφερὴς, θαμὰς ὁδὸς, ara in via.

κατοῦσθαι, ὦμαι, trepido, metuo. Accus. φοβοῦμαι, πτοοῦμαι.

κατοῦσθαι, ὦμαι, ὦσθαι, ὁ, territuS.

κατουτὸς, defossus.

κατουτόω, defodio, sepelio, humi defodio, obruo. Accusatiuo. Xenophon. ἐὰν πατὴρ ζῶντα κατορύττειν διάθηται, si sepelire. Aristoph. in l'Iuto, κατόρυξέ μ' ἢ γῆς ἡ τάγηνον terra obruit. κατορύσσω χρυσὸν, obruo aurum, Hermog.

κατορυχεῖον, ὁ, detollio, de fossus Plin. ἢ σπήλαιον.

κατορυχτὸς εἶδος, ὄντ' ἐπὶ συκῆς κρίθη, catorchites vinum, quod nonnulli ἢ citen, id est, ficatum vocant, Dioscorides libro 3. fit enim ex ficubus, seu caricis: nam caricæ chelidoniæ maceratur, & expresso inde succo perfunduntur vinaceæ, & quib. deinde hic συκίτης εἶδος elicitur.

κατορχέομαι, exulto, saltando lætitiam exprimo, salio gaudio, κατορχήσομαι ἡ ἐμπαίζω. Et exulto & triumpho, saltatione & tripudijs simulato Bacchi numine (vt Virgilianæ Helena quæ chorum simulans cuanteis Orgia circum Ducebat Phrygias) opprimo. Lucianus, ἢ ταῦτα τὰ τέχνη κρούειν ὁ διάπτυος, Τυμπάνῳ ἢ ἰνδικῇ ἢ λυδιστὶ ἐχειρώσατο, ἢ φύλαι ὕστερ μοχλοὺς τοῖς κύτεσι διάσεις κατορχήσατο, Budæus saltationibus demulsit, & ita demitigauit, vt parere ei non recusarent. Gregorius Genitiuo apposuit, κατορχεῖσθαι δὲ ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ ὀδὸν ἐγγυώλιος λυμήναται, spectatores multiplicibus atque efferminatis flexibus inter saltandum oblectare & affiicere. Et de tyrannis hostibus Ecclesiæ, ἐκλυσάσης ὕβρεις ἐστὶν ὑπόστασις, ἢ ὑποστασιάσης κατορχήσεις, in contumeliam altarium saltantes, ad fugillandam religionem ortho doxam. Alibi passiuè vsus est de Iuliani funere loquês, Μίμοι γελοίων ὄργι αὐτῷ, ἢ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ σκίμψις ὑπομενόντο κατακλινόμενοι τε ἢ κατορχούμενοι, per tibiarum cantus saltatorumque spectacula elatus.

κατόρχιον, quantum, Herodot. Ionicè pro κεφάλαιον.

κατόρχις, cur, idem Herodot.

κατουσᾶν, subterraneus, κατώτερος, κεκρυμμένος, Hesych.

κατουλαμβάνω, nox opaca & obscura, ὀφρὴ, Apollonio, ἢ νὺξ ὀρφναία Homero. Apollonius Argonautic. libro quarto, Νυξ ἐπὶ φόβοις, τῶν ὅτι τε κατὰ δὰ μεγάλοισιν Νύκτ' ὀλολὼς ἀλέγουσι θύρας, ἢ δ' ἀραιφυιὰ Μιμὼς: ἐκεκλόνθουν δ' ἀμφὶ γόοις ἐπὶ θηρὶ Ὠρώρεσι σκοτίῃ μυχάτιον ἄκοιτος ἐφίσσων. Interpr. σκοτεινὴ νὺξ κατουλᾶξ (legend. κατουᾶς, vt simplex λᾶς καλύπτω, λᾶξαι τὸ ὀλοὸν, vel δία τὸ αὐτὸν ὀλοὸν) ἢ ἐπὶ Paulan. dictam vult quali πατὴν ἀκαὶ ἢ κακὴν ἐπιφύσουσαν. Citat etiam Sophocl. ὦ ναυπάκτια, νυκτὶ κατουλᾷ. Apud Suid. etiam scriptum κατουλᾷ, νυξ ἐρεσσινὸν etiam Hom.

κατουλόω, ad cicatricem perduco, Dioscor. l. 5.

κατουλωτικὸς, ad cicatricem perducens, Ægineta.

κατουρέω, verbum esse tragicum vult Eustath. pro quo κατουρῶ etiam dicitur ἢ ὑπουρέω, siue ὑπουρίζω secundo vento deferri. Polybius libro primo, λαβὼν δ' ἀέρα καὶ κατουρήσας ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίας, ὑπὸ τοὺς ἀφ' ὑμῶν ἢ κατηφόσεις, ὑπ' αὐτὸ τὸ φῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑπουέτο τὸ πλοῖον. Idem, ἐβδομήκοντα ἢ νῆες ἐλθοῦσαι αὐτοῖς ἐφ' ἑτοῖς λοιποῖς πλοῖς ἐσβαλόμενοι εἰς ὕσεις ἢ κατουρήσαντες, ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίας ἐπὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, Bud. vela ad ventum secundum componens: Studiose ἀπὸ μὲν ἀκρωτηρίου.

κατουρόσω, te permingo, Aristoph. κατουρῶ σε, mingentes.

κατουφέλλει, debere apud Demosth.

κατουφόω, ὦσω, est supercilium aduersus eum tollere, superbè ipsum & cum fastu alloqui. Gregorius, εἰς Βασίλ. ἐπεὶ τοσοῦτος μὴ ἀσπάζεσθαι, ἢ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα πάσχειν ὑβρίζει. τῷ δὲ ὑπερηφάνῳ καὶ κατουφοῦσθαι, quasi sui excitiosè alloqui, ἢ τὰς φορὰς ἀσπαστὰ τὰ. Laertius, Αἰσχύνῃς, Διαπεμψάμενος ἀνακαυφωμένον, μηδὲν ὑποκαμόντα, μηδὲν ἐφ', τὸ ὑμῶν ἐφ', τὸ ὑμῶν αὐτοῦ ἢ, χαίρομαι. οὗτος ἢ τὴ ἀλαζονίᾳ ὑπερέχει, τοιούτοις μοι οἱ ἐρέσι χρώντο. Lucianus à persona ad rem transtulit κατουφωμένους λόγους appellans verba elata & superba, dicti fique & arrectis supercilijs prolata. Hesych. καυφωμένον, ὑπερφρονοῦντα.

κάτοχα, terebri pars, quæ manu tenetur, manubrium.

κατοχὴ, ἡ, quali detentio, retentio & possessio, ἰδ libro primo ff. de acquirendis possessionibus. Alexander Aphrodisiensis Problemat. ἢ τὸ στέλεχος κατοχὴν λέει ἢ λυγοῦ, singultum solum spiritus retentio. Est etiam affectio animi τῆς διαπόντων: à κατέχομαι. Καὶ τοχὴ etiam est morbus veternosus, de quo Galen. Therapeut. libro decimotertio, apud Paulum Æginet. captus est ἀφὶ κατοχῆς, ὅτ' ἂν ἀρρώστια κόμπος, quod, vt ipse inquit, χίνεται καὶ ὅλως ὑπὸ δυκεῖς κατασκευῶν ἀφ' ὑγιοῦ. φαίνεται δὲ ὀλιγουσίου ἀρρωστιώτατος. ἢ δ' ὡς ὅλως κατοδύεις, καμπτικὸς αὐτὸς κατὰ πάντα τὰ ἔργα, οἱ δ' παλαιότεροι τὴν γαλῶν κάτοχον τοῦτο ἀφορητοῦσι, καθ' ὅλου ἢ ἀκίνητον τὸ πᾶσθ' ὡς ἢ νέον, vide κατάληψις.

κατοχῆμενος, ὁ, fanaticus, numine afflatus, κατοχὴ, ὁν τὸ θεῖ, ἐξέστηκώς. νεὶ ὑπὸ τοῦ δαιμόνιον κεκινήμενος, θεοφορούμενος, ἐνθουσιάζων c. 25. Lutit. idem κατέχομαι.

κατοχὴτε λίθος, corsicæ lapis est, impositam manum veluti gumi retinens, inquit Plin. l. 37. c. 10.

κάτοχος, ὁ, numine afflatus inflatu instinctúque diuino animatus Cicer. vnde apud Plutarchum, ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος ἢ ἐνθουσιάζων: ἀκάτοχος, μανικὸς, hoc est, eorum quæ apprehendit tenax, apud eundem. κάτοχος ἐκ θεοῦ γενὴς, numine correpta mulier, Plutarchus in Romulo. ὁ μεσσίτης κάτοχος, Lascar. musarum studio captus. Est & κάτοχος, seu κάτοχον, detentio occupatióque aut mentis aut corporis sensûs motúque priuati, in ea corporis figura permanente ægro, quæ

fuerit correptus, siue sedeat siue decumbat. Vide κατοχή, κάτοχος ὑπὸ τῆς θεοῦ Θ, possessio firmata vsu, in vita Isocr.

Κάτοχος, etiam dicuntur prominentes partes ἡ ὀφοῦλα secundæ vertebræ quę ἄτλας vocatur, Pollux. Item κάτοχοι dicuntur lapides monumentorum, οἱ λίθοι ὑπὸ μνήμασι τοῖς θεοῖς.

Κατοφθ, ὸς, ὸν, ἡ, apertus, patens, oculis subiectus. Apollonius secundo Argonautic. κατόφθεσσι κέλευθα πανδίκτῃσι Θ πασσάδες, regione Palladis, Eurip. in Hippolyto. κατόφθιον arduum.

Κατόψομαι, videbo, aspiciam, per ſpicium. Accuſatiu. à κατόψ Θ. Plato ſecundo de Legibus, τὸν ὑὸν κυνὶ κατόψει, κατόψεται, ſpectabit, Herodotus. κατόψόμενοι Θ, exploraturus, inſpecturus.

Καταφαγεῖν Θ, per luxum conſumere, voraciter pulmentaria edere, & pane abſtinere. vide Ὀφαγεῖν apud Athen. κεκαταφαγήκοτι, obſoniis & exquiſitis ferculis refciuntur.

Κάτεργον, decliue. Heſych. pro κατήργησαι.

Καθάδι, Dorice, quemadmodum, in hunc modum.

Κάθηλος, ἡ, felis, Varin. κατωκοδὸν ἔλληνες.

Καθίστερος, ὁ, ſtannum. vnde καθιστερωτός, ſtanneus.

Καθύματα, τά, coria duriora, quæ à veteramentariis calceis muniendis ſubduntur, calceſ, impoſturæ, ſutulæ, doli, τὰ ἄνωθε δέρματα ἡ εἰς μικρὰ τετμημένα. Dioſcorides libro ſecundo, κόπτ τὴν κατὰ πόλιν καθύματα, coria ex veteri calciamento, veteres ſolęæ. vide Interpr. Ariſtophan. Καθύπερθε Pollux inter calceorum genera recenſens, inquit, τὸ κάθυμα κοῦρον, ὡς ἔνιοί φασι· τὸ κάνον, τὸ πῶλα. Paulo poſt addit, τὸ κάθυμα ξύλινον, τοῦτο διάκτυλον, οἱ δ ἁπλῶς ξύλινον.

Καθὲς, cori ſtratura.

Καθύω, conſarcino, aſſuo, anguſtè coarcto, concinno, βράπτω, Polybius: & metaphoricè σωτηρίαν, ſtruo, machinor. Ariſtophanes in Equitibus, Οἷσ' ἐγὼ τὸ ῥεῖγμα τῶν δήτ' ἐπῆκα κἀθυσάμην, Interp. σωτηρίαν ἡ εὐπρέπειαν κατ' εἰρωνείαν. facetè verbo vtitur ὡς βυρσοδέψας λόγῳ τῷ ὑποθήματος.

Κάτυσις, quod ſtruitur.

Κατυδρίσας, qui profligauit. Dat. Herodot.

Κατύπερθε, vltra, ſtupra. Genit. ὑπερκατύπερθε, ſuperiora, tractus vlterior. κατύπερθε ὀλοφρ, paulò ſuprà. κατύπερθε χθονὸς ἔδνω, vincere, ſuperiores euadere, pro κατὰ θάτερα.

Κατυπέρτερος, ſuperior, Herodot.

Κατυπωθέω, obdormiſſe, cepiſſe ſomnum. κατυπαπώθη Θ, quieſcęs, ſomnum capiens.

Κάτω, infrà, peſſum, deorſum, infernè, ad ima, ſubter. τὸ κάτω, ima pars & inferna. ἡ κάτω, ſubiectus. & οἱ κάτω, humiles, plebeii, apud Nazanzenum, οἱ κάτω σήμειες, ſitus inferioris maris. οἱ κάτω, id eſt, οἱ ἔσχατοι, qui inferiora ſeu maritima colunt, Thucydid. ſic vicißim ἄνω de locis mediterraneis dicitur. ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κατὰ γῆν, oris & alui excrementa, Galenus libro primo ad Glaucon. κάτω interdum etiam ſignificat apud inferos, vt in Axiocho. ὅσοι ἡ κάτω τῆς ἀρχῆς διδημένοι σι δίκι, quocirca aut apud inferos aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe.

Κατυδλάσκω, ſera quæ ſolo oculorum coniectu & intuitu homines perimit: à Plinio Catoblepas dicitur, qui eius naturam deſcribit libro octauo, capite vigeſimoprimo præter Athen. & Ælian. l. 7. c. 1.

Κατυδλή, qui capite eſt in terram demiſſo. λύπ τῷ βιζλημένῳ, ὡς ἐπὶ κλίσις ἀζῶν τὸ κλινόμενον, Athen.

Κατύγειος, ὁ, ἡ, ſubterraneus.

Κατύγησις, ἡ, diuerſorium. κατύγιον, Gaza.

Κατύδυμος, ὁ, ἡ, dolore affectus, triſtis. ψυχὴ κατύδυμος, qui eſt animo ægro. αὐτὸ κατύδυμα Θ ψυχὸ, ipſa, animo amaro, cap. 1. lib. 1. Reg. κατύδυμος ψυχὴ ἀὐτῷ, animo concita ti capite 18. Iudicum.

Κάτωθεν, ab imo, inferius, id eſt, ex inferiore loco. τὰ κάτωθεν, & τὰ κάτω. pro eodem ponit Ariſtoteles quarto Animal. Dicitur & κάτοθι Doricè, vt ἄγγελος apud Pindarum. κάτοθι & αὖτοθι, apud Theophraſtum hiſtor. libro tertio, capite decimoſeptimo, ἰ. infernè & ſuperne Lucret. & Plin.

Κατωθέλω, deiicio, depello.

Κατωκάρα, adverb. in caput, ἐπὶ κορυφῆ, κατωκάρα φυτὰ ὁ θεὸς εἰργάσατο, Philo de mundo, ſtirpes in caput merſas Deus fecit. Ariſtophan. in Acharn. εἴ τῷ ὦ πεδὼν κατωκάρα μέγιστ' ἀπόλλυ. Idem in Pace, κατωκὰ δ' ἰλλᾶς εἰς βυκολόσταξιν, interp. κατακορῶς. ſic vulgò *Lattoſſe in bas*. Euſtath. ſcribit κατώκαρα, quod videtur potius quoniam in pleriſque compoſitis, ſiue quæ ὑφ' ἓν ſcribuntur, talis accentus ὑπερβιβασμὸς obſeruatur.

Κατώκειρον, commigrauit.

Κατωμαδὸν, Aduerbium, humeris, ἐπὶ τῷ ὤμων, κατωμαδὸν φόρτιδας ἀγγείων ſuccollare. Apollonius ſecundo, ἰσόδικα τὸν αὖτον κατωμαδὸν, vnde κατωμαδὸν Θ, qui humeris fertur, ab humero pendens, libro quarto Epigrammar. πέρλα δ' ἐξ κλιμαδὶ ὦ. Aratus, κατωμάδιον φορτίον ἐμπιτνὸν εἰς ὦμους πεφαλαιῶται, antei ſis humeris ferunrur.

Κατωμεῖον, apud Hippoc. τοῦ ὠμοῦ, clim humeris adiuuatur reſtitutio luxati membri. & res ipſa Κατωμοσία, ſic dicitur ſitem peculiariter medicis modus reponendi humeri prolaſ quo ſuper ſummum humerum alterius qui maior ſit hornem ægrum collocant, vt ſummo illius humero æger a ſuſpendatur.

Κατωμοσία, equus feſſorem ab humeris excutiens, equus ſtern. Virgil. Heſych.

Κατωμοῦμαι, iurauì, Herodot.

Κάτωμος, in Hippiat. de aſino admiſſario, ἵππ ἡ μὴ κάτωμος ἀμᾶς τὸ ὑψηστηρικὸ χίτω ἡ ἵστω, demiſſis armis. Ibid. Θοῦκ ἡ κάτωμος, de equis loquens.

Κατώμοσις, &

Κάτωμοσία, iuſiurandum, Herodot.

Κατωμοτικὸς, ὸν, ὁ, quaſi adiuratiuus, iurando affirmans, Ariſto. Interpr.

Κάτωμοτον, τὸ, iuramenti genus.

Κατωπάκης, ὁ, ὁ, ὁ

Κατωφάκης, ὁ, ὁ, veſtis ſeruilis & breuis, quæ vltra genua non pertingebat, & in inferiori parte limbum ſubſutum habebat l liceum: vnde & nomẽ habet à κάτω & φάκος, quod diphthã ſignificat. Ariſtophanis Commentar. Εκκλ. Καὶ πανάκλ (inqe Heſych.) ἡμάτιον ὃ χρῶνται οἱ περὶ τὰ μυσικὰ ἄνθρ Θ. σκορπίζομένων ἡ μηκωτὸ ἱμάτιον ὃ τῶν ἀμφιθέατρον ἀθλητῶν ἡ τῶν ἀπὸ σκηνῆς ῥαπτὸν ἐνδυμάτιον ἀναβαλόμενον ἐπὶ τὸν ὦμον ἡ τὸν ἀγκῶνα μὴ καπηλεῖν εἰς τὸ ἄγειν τὰ λίαν.

Κατωτιασμὸς, desponſata, Suetonius. Polybius, ἄγων Ἀκιδίαν ἡ Μιθριδάτου τοῦ βασιλέως Συγατέρα, σπαζόμενον ἤδη, γαμικὰς πρὸς ἐκεῖνα κατασκευάς.

Κατώνεπο, contemperunt, Accuſ. Herod.

Καθωνοφῶδ, vino obrutus, Plato.

Κατωπτεύω, oculos in terram demitto. κατωπτεῦν, frontem demittere. Ariſtoteles libro octauo Animal. πάντα τὰ μυωφικὰ καὶ ἀλόγα ὦ συμβαίνει κατὰ φύσιν ἔχειν αὐλὸς τις, ἡ καλαπτὴ, id eſt, κατωφερῆ, vel κατηφῆ.

Κατωπὸς, κατόπλεος. Ι. In Hippiatricis, Οφθαλμοὶ δὲ ὄγκωσι ὑπηλλαγμένοι ἡ καλοῦσι. Et alibi, κατωπὸς ἡ γλαῦκ ἡ λελυκαμμένος, i. oculi in terram demiſſi.

Κατωσχίζομαι, glorior, ornor.

Κατωσὸς, pronus, deorſum vergens.

Κατωτὸς, defoſſus, ſeu in terram defoſſus: vnde καὶ ἴσχις, Heſy. καὶ μυγμὸς, qua ſignificatione ab Æſchylo vſurpatur.

Καθωρυχὲς λίθοι, lapides fundamentis ſubſtructi, & defoſſi alti. καθωρυχὲς ab Hom. vocari author Pollux. hos & Θεμελίους dixerunt. ι. τοὺς θεμελίους ὀρυσσομένους.

Καθώρυχος, ὁ, ὑπόγειον, infernum, quod ſub terram inuenitur de ὑπορυκτὸν καθώρυχα, vitium propagines Theophraſtus vocat, pite duodecimo, libro quinto de cauſis plantar. Aratus ſtellis, καλοκαγαθὸν ἀνθέλλοντ, ſubterraneæ verſantur.

Καθώτατος, ὁ, infimus, extremus. τὰ καθώτατα, infima. καθώτατον ὠκεανοῦ, Philo de mundo.

Καθώτερος, ὁ, inferior.

Καθωτέρω, ex inferiori, Theophraſtus libro tertio, capite caui. plant.

Καθωπᾶς dicuntur teſte Heſychio: ἀνὴρ οἱ γοητικὸς ἡ πρὸς ὀργὴν δέρματα, vt ſunt cuculli pellicei, quibus caput adue pluuiis, ventos, frigúſque muniunt.

Καθωτιχίας, κάτω τετριχωμένος, qui ima capitis parte crinitu vertice autem caluo.

Καίφαγὰς, nomen auis quæ ἐρύσσει τὰ σαφήνεστα: fortaſſe κατασφαγεῖν inquiunt, Ariſtophan. Schol. & Suid. ab eaui C nymus à Comicis vocatus eſt καίφαγὰς, quòd ſemper c capite in terram deiecto & voraret: Latini lurconem & medonem dicunt.

Καιφανὴς, vtilis, commodus.

Καίφορὰς, ὁ, ἡ, ad ima tendens, pronus, procliuis, κατασφαλὴς, κάφορὰς, ὁ ὀλιγόφωνός. Alexand. in Problem. διὰ τί καίφορὰ ῥοπὴν συρτὰ; Dicitur & ὅτι τῷ φορᾶς τὰ ἀφορῶντα ἀκριβέστερα, καίφορὰ ῥοπὴ decliuitas.

Καίφορὸς, in præceps Virgil. καίφορὰ, Commentar. Ariſtophan. in Ἐκκλησ.

Καίφορος, ὁ κάτω φερόμενος, deorſum tendẽs, delapſus. Alex. Aph. τὸ δὲ βαρὺ, καὶ καίφορον, cui contrat. κουφόφορος.

Καίφορωμὸς, qui ſublatis eſt ſuperciliis præ ſuperbia. Diog. Laert. in vita Ariſtot. Σταγείρῳ δ' ἐπιτίμιον καίφορωμὸν.

Καίχανὰς, mandibulum terebri.

Καίχροσία, σαφρεία, in Epig. pallore contracto in genis.

Καίχρεον, pallesco.

Καιώζοτα Heſych. affert pro Κατοπάζοντα.

Καιώζω, contero, frango. Heſiod. ὅτε κε γῆν καιώζῃσι, κατατρίβῃ & καιώζαι, σιωτρίψαι.

Καικὸς, ὁ, flos, ab Acolenſib. exuſtum, aridum, calidum. Heſy.

Καικεὸς, morio, fatuus.

Καικὰς, larus auis, ἐπὶ τῆς καιλῆς, in Epigrammat. id eſt, auibu

nominis.

Κακὸς, malus, improbus, torridus.

Κάκη, seu κακυς, ι, λάβ.

Κακὸς, vredo: de qua re lege Theophrastum histor. plantar. lipite 17. libri 4. & 5. de causis, capite decimosexto, vbi corruptè legitur κακωθρίς. Item apud Plinium libro decimoter-o, ca. 24.

Κάκκαβος, ου, τὸ, vas quod vulgò *bocal* dicitur: à sono quem edit dum qua confertim egreditur aere exeunte, & contra, Alexander Aphrodis. Problemat. 94. libro primo κακκάλια, τὰ, caucalia, vasa sic dicta à strepitu quem edunt quum implentur, idem 2. Probl. 8.

Κάκλις, herba quam in olerum censu annumerat Theophrast. histor. libro septimo, & capite septimo. Plinius que libro vicesimo, capite decimoquinto. Describit Dioscorides libro 2. capite 169. vocatur etiam ἀκάλυφος ab ipso & Galen. 6. simplic. Est & κακκαλὶς σμύρνα, myrrha caucalis, species myrrhæ, Dioscor. l. 1.

Κακκάζει, Hesych. authore est auis quædam, & herba similis τῷ κορίῳ coriandro.

Κακκίζει, saltare, & quidem lasciuius: forsan est saltare κακκάζειν ὑπὸ ἡδονῆς.

Κακκίβη, genus calceamenti muliebris. Alexis apud Athen. libro tertio, Τυγχάνει μικρὰ τὰ οὖσα, φιλοῦσι ταῖς κακκίναι ἐγκαθᾶσθαι.

Κάκκη, Hesyc. est κακκὸν cauliculus, & ἄγριον λάχανον olus sylvestre.

Κακκίζειν, caulescere, Theophr. l. 1. ca. 3. de caus. plant. κακκοῦσι, caulem emittunt.

Κάκκος, in modum caulis. κακκὸς κάταγμα est fractura ossis per transuersum facta, fracti ossis partes ita separans, vt è directo non iaceant: vt scribit Galen. 6. method. & Comment. 2. in τὸ περὶ ἄρθρων.

Κάκκος, ὁ, fluctus lasciuitij, seu parium Gaza exponit, libro sexto, capite tertio histor. plantar. Theophrast. caulias Plinius libro decimooctauo, capite tertio, & Gaza lib. 9. c. 1. hist. plan. Theophr.

Κακκὸς, ad caulem spectans, Gaza cauliculaceus. κακκικὸν φοίνικος, cauliculaceus appendix, Gaza libr. 3. cap. 9. histor. plantar. Theophr.

Κακκὸς, Athen. de gobiis loquens lib. 8. οἱ δὲ χληωροὶ (καλοῦσι γὰρ κακκίας) ἐκρίζουσιν ἐν ἀλυπίᾳ.

Κάκκος, ου, τὸ, cauliculus, scapus caulium, herba qua sicut alga & muscus pisces quosdam vesci refert Aristotel. libro octauo, de animi. c. 2.

Κάκκος, ου, ὁ, μικρὸς κακὸς.

Κακκὸς, caulis speciem præbens.

Κακὸς, οῦ, ὁ, caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur Latinè, vnde thyrsiculum lactucæ dixit Sueton. in Augusto, id est, κακκίδιον, cauliculus paruus Plinio. κακὸς autem dicitur in planta, quod supra terram simpliciter assurgit. Theophrastus libro primo histo. plantar. quod in arbore στέλεχος, id est, cauliculex dicitur. κακὸς ὁ κορμὸς, caulis brassicæ, Aristoteles libro quinto Animal. κακὸς κορμώδης, in Epigrammat. κακὸς τῶν μύκητος, pediculus fungi. κακὸς σταφυλῆς, Aristophan. Κακὸς, ité pars celi, τὸ ἄνωθεν τῆς ὀξείας τοῦ ἡμικυκλίου εἰς τὸν ὀπίσθιον πόδα. Homerus Iliados υ, ἐν κακῷ ἑὰν ὀδυσῆα δίῃσιν. in ense dicitur idem quod κώπη, vt Eustath. tradit Iliad. π, ἀμφὶ δὲ κακλὸν φάσγανον ἐβάλετο, ea parte qua manubrio indutur. κακὸς etiam τῶν ὀφθαλμῶν τὸ σφαιροειδὲς δὲ τὸ ὑπὸ κύτευς ὑλῆς ὀβελίσκος, Medicis virga virilis. κακὸς ὁ τῶν μυῶν, Aristoteles libro tertio Animal. Item κακὸς, caulis quo constat penna auis. Aristoteles libro secundo Anima. πτερὸν ἐκ κακλῶν ἄπαντα, pennæ omnes caule constant. nam sic caules pennarum dixit Plin.

Κακαβίσκος, qui caule est ampliore, Dioscor. l. 2.

Κακαστὸς, ὴ, ὸν, caulatus, caulem habens, Athen. l. 9.

Κάυμα, ατος, τὸ, calor, æstus, solis feruor, Gaza. καῦμα τὸ αὐσμὴ, adusta, Barbarus: ambusta, alij.

Καυσία, pileus latus ad æstum solis arcendum.

Καυσιᾶν, æstuo. ἐκκαυσιᾶσθαι, exustus est, æstu periit.

Καυσιᾶν, æstu affligo, exuro, Accusatiu. in Apocalypsi. capite decimosexto καυσιάσαι αὐτοὺς ἐν καύσει. Ibidem, καὶ ἐκαυσιάσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, æstuarunt, vel torrefacti sunt, vt Mar. c. 13.

Καυσιώδης, ες, ὁ, ἀεστuosus.

Καυσὶς, χλαῖνα, στενὸν, Aristoph. in Vespis.

Καυσῖνος, η, ν, stramentum, stratum.

Καυσιστὶ, seu καυσὶ, ι, sortiri, κλῆρον ἐκβαλεῖν, Aristoph. in pace.

Καυσὸς, malus, amarus.

Καῦσος, fors, κλῆρος. vnde καυσίζω, Aristophanis Commentar. in Pace.

Καῦσος, ὁ, mente surdus, stolidus, vel potius ψαῦσος, quod superbum significat, scribit item καυσὸς.

Καύσαλις, febris. Hesych.

Καυσῶδες, ὁ, vredo, arborum quarundam morbus.

Καυσία, ας, ἡ, καυσὶς σία, vt lamentum capitis nauticum: pro gestamine regio vide Athen. Cauſiam habeas ferrugineam dixit Plautus in Milite. Pollux, ὁ ὃ καυσὶα, πῖλος μακεδονικὸς οὗτος. Menandrus, ὁ σὸν πέρσικός.

Καύστιμος, ου, ὁ, vri aptus, vrendus, vt καύσιμος ξύλα. καύσιμος ὕλη, i. materia ignis, i. lignum, Plat. de Leg.

Καῦσις, εως, ὁ, vstio Plinio & Celso, opus quod cauterio perficitur: simplicitérque vsto Caton. & crematio Cicer. καῦσις itè dicitur in expolitionibus ceræ: Puniceæ loricatio quæ igni liquefacta seta inducitur. de qua apud Vitruuium libro septimo, capite nono. Plinium li. 33. capite 7. vide ἔγκαυσις. ardor, item adolendi modus.

Καῦσος, ου, ὁ, dicitur & καῦσων, ardor, febris ardens: tertiana est continua, à bile feruenti & putrescente intra vasa: de qua Galen. de victu in morb. acut. 4. Hippocrat. aphorif. 54. libro quarto & libro sexto, aphorism. vigesimosexto. καῦσος στομάχου, æstus stomachi, ardor. καῦσον ποιεῖ κόλη, stitici solus, æstuo solusque. καῦσοι, ardores febrium. καῦσοι γίνονται συμπτωσεῖ, febres transeunt in ardores, Gaza in Problemat. Aristotel. sect. prima, quæst. 2. sic dicitur etiam dipsas à quibusdam vt Act. docet, à qua ictos ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσοῦσθαι, æstuare, calore corripi.

Καυσοῦμβη, æstuans. καυσουμβῶν στομάχου βοηθεῖ, æstuanti stomacho auxiliatur, Dioscorides libro primo. καυσούμβια, æstuantia, adusta. τοιαῦτα καυσούμβια, 2. Fet. c. vlt.

Καυστεῖος, οῦ, ὁ, ardens, pugnæ epitheton. μιᾶς χειρὸς καυστηρίοις, θεσπέσιος καυστικὸς, διακαὴς ὄρος, Hom.

Καυτὸν, vrendum est.

Καυτηριάζειν, α. ἀσω, σ. ακα, cauterio notam inuro. Paul. ad Tim. κακὸν καυτηριάσμενον τῇ ἰδίᾳ συνειδήσει.

Καυτήριον, η, τὸ, locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur Luc.

Καυστικὸς, οῦ, ὁ, adurens, Celsus, ardens, causticus. καυστικὸς πόλεμος, Budæus in epistolis posteriorib. καυστικὰ ἡμιόλια, Galenus, vis causticæ. καυστικὰ φάρμακα, causticæ Plin. quæ adurendi vim habent vt quę in 4. ordine calido, sicut auripigmentum, pyrethrum, cantharides & id genus.

Καῦτις, ἡ, spicarum exortus, Hesyc. εἰ δ' κφυσις ἡδὺ σκύλαι, σφυρὶ δ' ἀδρυόβρυτον ἠδ' χρότος, quod ipsum & ἀμφίκαυσις & ἐκκαυσις Dimitr. Crarinus ὅθεν τὸ ὠμὸν ἐκ ποῦ ἰσχύει ποῦ hoc vocabulum. vocatur & Εὔσταχυς & Στεφάνη: hæc ille, itaque seges adulta & sole adurente matureſcens fœnum itidem solis ardore inardescens, ac veluti torrescens καῦσις dicitur ὅθεν τὸ κακὸν ἔαρ.

Καυστὸν, οῦ, τὸ, quod exuri potest, cremium Columel.

Καυστὸς, οῦ, ὁ, q. cremabilis, qui exuri potest.

Καυσώδης, ες, ὁ, ἡ, ἀρρώστημα, æstuosa, καυσώδης χρόος, æstuosa, καυσώδης πυρετὸς. Gal. ad Glauc. τὸ καυσῶδες, æstus, Bud. in epist. post.

Καυσωτὴς, æstuans, idem.

Καῦσων, apud Hippoc. l. 1. de morb. 1. αὐρήσας.

Καύσων, ωνος, ὁ, æstus, ardor, febris æstuans. Descendit à Participio, & τ in obliquis amittit, itaque ἀ seruat ob naturale productionem.

Καυσῶνιος, ου, ὁ, lex incendendi, Bud. in epist. post.

Καυτηριαστὴρ, notatus cauterio, seu καυτηριαστήριον, Paulus prima ad Timoth. capite quarto, ἐν ὑποκρίσει κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, quibus cauterio inusta est conscientia. Adhibetur autem cauterium vitiatis partibus quæ aliam curã non recipiunt. Serui cauterio notabantur, ob id dicti στιγματίαι, i. notis compuncti Cic.

Καυτὴρ Apsyrto, & Καυτήριον, cauterium Plin. instrumentũ quo vstio perficitur: vt cum putrida vlcera candenti ferro inuruntur. Galen. ad Glaucon. Est item locus vbi inuruntur stigmata.

Καυτὸν, sacrificium quoddam, focus. Hesych.

Καυχαλίδες, ὑ, ψυτὸλα, φύτευμα.

Καυχᾶσθαι, μ. ήσομαι, σ. ησθαι, gloriori, & prædico, exulto, iacto. καυχᾶσθε, ὡς νῦν ἀλαζονεύεσθε, μεγαλορροῦ. Καυχᾶσθαι ἐν ὀνόματι κυρίου, οἱ ἔθνη ἐκ πιόντες, ob quæ exultas tanquam facinus prædicabile & gloriandum, alij verecundantur. Paulus secunda ad Corinth. capite duodecimo, καυχᾶσθαι δεῖ οὐ συμφέρει μοι, id est, gloriari & gloriosè loqui Ciceroni. & capite nono eiusdem οὕτως δὴ πλὴν ἀφ' ὑμῶν ὑμῖν, ἵνα μὴ ἡ καύχησις ἡμῶν κενωθῇ, id est, nouis incitationem & alacritatem animi vestri quam prædicare, iactare, & de vobis gloriari apud Macedones soleo. Sequitur, ἵνα ὡς τὸ καύχημα ὑμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ, ne gloriatio hæc nostra de vobis, inanis sit. διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τοὺς λοιποὺς αὐτὸ, quia iactassetse eius abusum esse attestate, Aristoteles libro quinto Politic. capite decimo, καυχᾶσθαι εἰς τὸ ἄμετρον, qui sibi placet veluti perceptis his quæ nullo neque modo, neque fine possunt includi: sic Moschus apud Nazian Orat.

Καύχη, gloriatio, καύχησις, apud Pind. vt αἴσθη, αἴσθησις Atticè.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloria, gloriatio, exultatio. καύχημα ἔχειν, habet quod glorietur, Paul. ad Rom.

Καυχηματίας, gloriosus, iactator.

Καυχήσις, ῆ, ἡ, exultatio, gloriatio. ἔχω καύχησιν, habeo vnde glorier, quod glorier.

Καφάλαιον, apud Lacones, cui æquiualet latinorum cupa.

Καραζεύω, ridere, cachinnari. κατασείει, καραζεύει, γελᾷ.

Καφάϊ. Hesych. Dicitur Doricè fucus.

Καφείω, μι, σω, σα, σκα, spiro.

Καφηρεύς, ἡ Θ, Caphereus Eubœæ promontorium. Et appellatiuè, locus asper, scopulosus, difficilis de fensu: καφῆ τὸ παφ Θ, ὡς κατασπεύδειν αὐτὸν αἰσθάνεσθαι, Strab.

Καφῆ Θ, spiritus. vnde κῶπος, ὁ αἰσθητικὸς πόπος.

Καφήρη, vulpes, alopex, Suid.

Καχαεύω, imaguncula, seu puppa ex cera alba aut auro, puellarũ ludicrum, Hesych.

Καχαξύω, Doricè in cachinnos effundor.

Καχεκτάω, valetudinarius sum, κακῶς πρὸς τὸ ἕξιν διατίθεμαι. Polyb. ὁ ἢ σφοδρὸς φοβασμὸς ἢ χρόνιος ἢ ἡ πόνοι ἐξελύσαν τὸ ψυχρὸ κατέσβεσαν οἱ καχεκτοῦντες τὰς ὅλας ἡλικίας, ὅτε γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἐγγίζει ἢ ὕπνοι κρίνεσθαι ἀδύνατοι τὰς ὅλας κρίσεις τὰς ὑστέρους τῆ ψυχῆ.

Καχέξεια, ὁ, ἡ, Κάχεκτος, cachectes Plinius lib. vigesimooctauo, capite nono tabidus, malè habitus, is cuius corpus macie cõficitur, libro secundo Dioscorid. pro seditioso apud Polyb. libro secundo in fine, ὁρῶν αὐτὸν καχέκτας ὄντας καὶ κακοπαθεῖς, i. turbulentos, & malæ mentis.

Καχεξικώδης, vt Galenus libro quarto ἐξ ὑπόσεις, affectiones ad malum habitum perductas oculorum, vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ἐφθαλμῶν.

Καχεξία, ας, ἡ, malus corporis habitus alimenta corrumpens, Celsus libro tertio, capite vigesimosecundo, transtulit ad animũ Polybius, ὑπὸ τῆ συνηθείας ἐν ταῖς βίοις βαθυμίας ἢ καχεξίας, propter consuetum vitæ fœcordiam, & morum deprauationem, vitiositatémque animi.

Καχήμερος, infelix, propriè is dicitur, qui malum & inauspicatũ diem sortitus est: eui opponitur κακόμερος, in Epigr.

Καχλία Cypriis dicuntur τὰ ἀδῶν flores Hesych.

Καχλάζω, strepito, παρέχομαι, φθέγγομαι, βοάω, immodestè rideo: à fluctibus sumptum, quum τὸ κῦμα φερόμενον ὑπὸ τῆς καχλάκος ῥοφεῖ, & ἠχεῖ, præsertim in littore vbi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. καχλάζω ἄφορ. feruore ipumam concito, Euripid. Apollonius secundo Argonauti. καχλάζοντος αὐτῶ τὸ ὕδατος ἀχλὺς ἐξ ἐτύνου ἦγον ὑποτελοῦντες: vbi etiã καχλάζοντος legitur. Dionysius Poeta, θοὸν ῥα καχλάζοντος ὑπαΐξει ἀγλαὸν ὕδωρ τα citè strepentis.

Καχλάω, tubo.

Κάχλη, cachlan, quidam vocant herbam βάφθαλμον, Dioscorid. libro tertio.

Καχλασμός, μοῦ, τὸ, strepitus & sonitus, quem καχλάκας à fluctibus agitati cient, φ. bullitio: βοάσεις, ξήσεις, Eust. ll. 4.

Καχλάς, κος, ὁ, ἡ, testudo, item lapillus qui ab aqua agitatur, glarea Interpr. Iosephi. τὰ καχλάκα διαμόμφα, Thucyd. lib. 4. vbi Valla, effodientes fabulum. vide χαλικός.

Καχλὴξ ὁ, ἡ καχλίδες, apud Comicos ridiculus, stupidus à χάσκειν, quòd stultorum est semper ore hianti esse.

Καχεφόρος, Theopr. l. 3. hist. plan. c. 7.

Καχρυάς ης, ἡ, ἡ, ibid. c. 12.

Καχυποῦντος, ου, ὁ, ἡ, idem ac καχύποπτος Pol. ex Platon.

Καχύποπτος, ου, ὁ, ἡ, suspectus: propriè de quo est mala suspicio. Plato in Phæd. φυλακὰς τε καχυποπτοτέρους φυλακοῦμεν διαφευτός, Et καχυποπτος, suspiciosus, vt ille apud Virgil. omnia tuta timens, mala damnáque metuens, cxistimans ex omni semper negotio sermonéque incommoda quædam oriturа. Plato libro tertio de Republic. ὁ ἢ δεινὸς ἐκεῖνος, ὁ καχύποπτος, ὁ ἁπλᾶ ἀνθρώπου ἢ σοφὸς γεγονὼς ἐν ἑαυτῶ. Aristot. Rhetoricorum secundo de moribus senum loquens, ὅτι ἢ καχύποποι εἰσι διὰ τὸ ἀπιστεῖν, πέπεισι ἢ διὰ τὸ πολλὰ ἐξεπεπτωκέναι. Dicitur & καχυποίητος à Platon. suspectus, cui contrar. ἀνύποπτος.

Καχύπτος, ου, ὁ, ἡ, mala suspicians, Suid.

Καχυποπτεύω, mali quippiam suspicari. αὐτὸ τὸ κακὸν ὑποτοπεῖν ἐαυτὸν εἰς αὐτὸ τυγχάνοντας, Aristot. in Ranis.

Κ Α Ψ Α, capsa: κάπτειν & κάμπτειν, vel potius κάμπτειν, λέκαπτον. pro vase olei, tertio Reg. decimoseptimo, & κάμπτειν ὕδατος.

Κάπτω, mordicus petere, ore hianti rapere. (ibidem.

Καπάσσω, idem quod γλυκαίνω, Hesych.

Καπηλεῖον, τὸ, tabernaculum, stabulum, Poll. καπῆλ τὸ κάπηλον ἐδρώτος.

Καπηλεύω, ὁ, Hesych. testè dicitur ὁ ἐξ ἀγορᾶς τὰ ἀνάφιτα μὴ διδόντων ἀναλαμβάνων.

Κάπης, morsus. Gaza, καπῆ τὸ κάπτειν τὸ ὀδῶν. vide κάπτω, καπέω, murus, paries. κάμπτειν, οἱ τοῖχοι, Hesych.

Κάπω, μι, κάμπτω, ῶ, κάκαυσα, κέκαυκα, κέκαμμαι, κεκάφθην, vtr. Accusat. κάπειν πῦρ, ignem facere, Xenophonti ardens. Lucian. ἐκεῖ ξυνῶν, ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον καυσόμενος, ex matre ardente.

Κε vel Κα, apud poetas idem quod in prosa oratione αἴκα particula apud Aristophan. cum Subiunct. & cum Optatiuo. apud Hom. pro ἐθέλοιμι, i. ἢ ἐθέλω τὸ ἡδυσμένος, cum Fut. Indicatiui, apud eundem.

Καδδαι, Athenis fuit βασιλεύων, sine τόπος ὕπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο, vt apud Lacedæmonios εἰς τὸν καιάδαν teste Suid. Καὶ ἐκ Κοσμοδίους τὸ κατθέτργουσι ἐκ φόβος, ὁ ἐκ ὑβριστὰς. Steph.

Κεάζω, μι, σσω, σκα, διυιδο, scindo, frango. Od. ξύλα κεάσσαι, scindito.

Κείαται, iacent, laborant. Accus.

Κειάσθ Θ, Theophr. l. 4. c. 11. ἀσθενεῖς ἢ ἀδυνάτους καλοῦσθαι, codẽ modo & ἕρπια, quę appellatur κειάσθαι, hanc esse puto quę vulgò grosse leber. Italorum vua ῥπινα.

Κείαρ, & crasiquòd, ρος, τὸ, cor, κραδία, animus. Aristopha. in Achar. ὁ κλὸς ἐκ φρονεῖν ἐδέναι. Hesych. κίαρ esse dicit ψυχικὸν ὄργανον, alludens ad etymon: innuens vid. esse ἀπὸ τοῦ κείρειν.

Κείρειν, securis, ferramentum fabrile aut sutorium.

Κείσεα, ὁ, nomen proprium, Etym.

Κείσ, άδος, ἡ, locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios. vt Athenis in Barathrum.

Κείσθαι, fractura. Hesych.

Κείται, Ionicè, pro κεῖνται, iacent. & κέατο, pro ἔκειντο. Hesiod. πολλοὶ κέατο.

Κίβδηλα, caput, calx. ἐπὶ τὸ κεφαλὴ, Etymol. Calimach. ἀμφὶ πίβδηλον ἐφεργάζεσθαι ἀργύριον ὅλον ἢ ἐξ ἡμίσεων.

Κιβάλιον, ὁ, ἡ, ῖ, in capite semen gerens, papaueris epitheton. i. candi. an Alexipharmach. ἐν σὺ μικρὸν κιβάλιον ὑποπίνειν ὀπίον δύο Πίνωσι πεισθόνιον. Interpr. ἐν τῆ κεφαλῆ ἢ χρόνοι χύσεις ὃ ὀπίον σπέρμα. Cognatæ enim literæ β & φ.

Κιβάλιων, Hesych. authore dicitur τὸ ἐφύτευμα Θ, origanum.

Κιβάλιωσις, genus auis, Aristopha. in Auibus, forsan à rutilo igneo caste.

Κίβδος, cynocephalus, cetc.

Κιβδώνις, nomen auis, Aristoph. in Auibus.

Κίγκλος, auis quædam marina.

Κιγχαμαδόν, τος, ficorum grana.

Κιγχάνω, granum ficus, Theophrastus libro quinto, capite gesimoquinto, de causis plantar. Plinius libro decimoquinto, capite decimonono, de ficis loquens κιγχάνωσιν fructa vocat. & libro decimotertio, capite septimo, grana in riora, ex Theophrasti historia: libro quarto, capite prin Caza de Senect. ex tantillo grano fici, ὅτι πανικαύτης κιγχάνου vertit.

Κιγχανόν, όν, ὁ, ἡ, dicitur τὸ καθαιρόμενον ὅπου πῶν ὃν τῆ μετάλλων κιγχάνων διυλιζομένων, vt innuit Theoph. in lib. de metallis. i. offic in qua grana & ramenta metallorum exsiccantur.

Κιγχανώδης, τὸ, mica, minutulum. κιγχανῶδες μέγαθος, milij magni do, Dioscor. l. 2.

Κιγχάνος, ου, ὁ, & Κιγχάδιος, ου, ὁ, panis ex milio. κιγχανίας ἕρπης, miliaris herpes, quo Galen. ad Glauc.

Κιγχάνη, auis nomen. vide Suid. & in Κιγχάνη.

Κιγχάνη, pulsè milio, serpens, hydrus. ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι αὐτὸ ἐν τῶ κέγχρω, ὃ ἐπὶ τὸ πολλοῦ ὄφεις ὡς κέγχρους, Etym.

Κίγχρον ἀλάδιον, milij fatina, Dioscorides libro quinto, cap te quinto.

Κιγχρίς, ίδος, ἡ, auis Tinnunculus vulgò querquerelle: nidulatur f in ædificiis, vbi oua ponit quaterna, nonnunquam plura, bra instar minij, aut rubricæ. Et cùm γαμέσσυρα dicta mul para (sic enim voco πολύγονα, ἢ πολύτοκα) nec finr, sed ὑπὸ τῶ nec multibiba genera omnia auium, verũ ὑπὸ τῶν κιγχρίδων, & à fermè γαμέσσυρες, Tinnunculus tamen accipiter omnia quæ aduncos habent vngues plurima parit, bibit etiam, qu nisi cum miluo tantum habet iuxta commune. Ipsi ven veluti quarundam ingluuies, quam ἀσθένειαν Aristot. appe lauit. Mirus est consensus consensúsque naturæ, quæ Græ συμπάθειαν, eidem cum columbis. De hac aue consule Arist tel. libris hist. 2. 6. 8. capite vltim. primo cum 2. & 3. Col mel. libro & capite octauo, ex quo Plin. in decimo, cap. 36. citpitur etiam κιγχρὶς pro grano ὁ κιγχρὶς σῖτος. nonne granu ficus Chrysost.

Κιγχρίνος λίθος, Cenchrites lapis milij granis velut sparsis, inq Plinio lib. 37. cap. 11. & fœmin. gen. κιγχρίνδες ἐψιάδες dicu tur caricæ quoniam granula in se habẽt milij granis simil

Κιγχροειδὲς, milio similis.

Κιδδᾶ Θ, ᾶς, ἡ, nilium. Hesiod. τῶνος δ' ὑπὸ κίγχροιση, &c. Aratus dixit σ μετ' ἐνιαύσιος κιγχρείοιση. Item cenchrus, genus serpentis, Diosc rides libro octauo. Pluribus hunc maculis variatam tinge aluum docet Lucanus, quæ quoniam milij seminibus sim los sunt, quam frugem Græci κίγχρον vocant, nomen hoc s penti fecerunt. Idem serpens dicitur κιγχρίδιον, cenchridion voce diminutiua, l. 9. Dioscor. Est item κιγχᾶ Θ, ornamenti vel

-ftis. Athen. κεπαπίπασιν ἡ χρυσῆς κόγχαις. οἱ δ' κόγχαι τὰ μύρα ἐφυλάσ-

Κ ιφάς, mihi naturam referens. Athe. l.3. ex Philotimo refert, ἀφροδίτην ἐν τοῖς κόγχοις ἐδῆ ἐ. & l.2. inquit amygdala θηρεύειν διὰ τὸ ἔχειν κόγχας· ἐπὶ δὲ τῶν ἀμυγδάλων τὰς κόγχας ἐν ὑπνοῖ κεῖσθαι affertt. Sed mendum subeste conii-

-ce legendum quæ opinor μαγδάλας, vel κεραμίδας.

Κ ρα, τὸ, ὁ κεχρὸς ornatus cl. pei circa oram, vt claui aurei aiectii. vel κεχρεῖς sunt parua foramina in limbo clypei quibus hastes speculabantur. Eurip. in Phœn. δι' ὧν ὀφθαλμὸν ἀσπίδων κεχρῆσται.

Κ ρεῖον, quasi miliaris, κεχρεόν. Adamantius in Physiogn. κεχρεὰ μὲν ἡ φύσουσα τὰ πάθη τοῦ σφόγγου.

Κ ρύω, στω, τ. κεχρα, pro σκεδάζω, frango, dissipo, dispergo. Aeschylus δ' ἐκπίδακα σὺν ἀχρυσὶ, i. διυσκόρτησι, pro ἐσκέδασε, καθαίρεσι, διαμερισμοῖς, σκορπισμοῖς, Hom.

Κ ω, idem.

Κ ω, spargo. Nicander in Alexipharmach. Σκόροδόν τε φάγοις καὶ ἐπὶ κρόμμυον ἔσσο πίνων. Inter. σκεδάσῃ αὐτωδῆναι, ἢ σκεδασθῆναι, μερισθῆναι. Aetius, Πολλάκις ἐσκέχυται κεφαλῆς ὑγρότητας, ἴσχε contuiti sunt Latini homines. Idem, κεχυμένα νάκη.

Κ ων, τὸ, apud Hippocratem inuetetari affectus ex fluxu in excendices vel articulos omnes. vide Galen. in Glossis. κέχυται inquit Hesych.) αἱ χεῖρες ἐπὶ τοῦ διαθέσεις νοσοῦσι· ἀφὸ τὰ ἀγγεῖα, ἢ ἀπὸ τὰ νεῦρα ἀπὸ μόρια, ὑπόπτωσις.

Κ ωδία, τὰ, dicuntur quæ ad ἡδονὰς μόνων naturã proximè accedunt, similia τοῖς κέδρινοις Hippocr.

Κ ής, τὸ, curiosus, solicitus, probus, ἀγαθὸς, insignis, gloriosus, venerandus, inclytus, prudens, precios us, εἰμὶ δ' ἀφροφιλὴς, ἀφροκαθαιρτὴς, σωτὴρ· τὰ κέδρινα, per fystolẽ. Odyss. ξ, ὅσσ' ἐπὶ μνήσῃ κεδνῇσιν ἀέκητι, id est, δόλοις, & vt exponit Didymus. Hesiodus, ἄβρα μητέρι κεδνῇ, id est, ἀγαθῇ. Idem, ἀναβρυκιῶ δ' ἐμοὶ ὅς κ' ἦσι κεδνὰ διδαίζῃσι, vt bonis moribus instituas. Sophocles in Aiace, ὕπνον κεδνὸν ἔχων ἀγείων πόθεν, id est, χρηστὸν. κεδνὸ ὁ ὕμνος, id est, σωστὸς, ἀφροφιλὴς, Hom. Od.

Κ ίλαιον, oleum cedrinum, quod è malis cedri fit.

Κ άτρος, cedrus magna, è qua cedri pix manat.

Κ ρίς cedrina, liquor cedrinus, cedrina. Ab aliis etiam cedrium genere Neutr. vide Marcell. libro primo Dioscorid. em κέδρις, cedria arbor, Theophrastus libro primo. histo. pl. ap. 16.

Κ ρος, cedrinum vnguentum, Herodot.

Κ ρος, ος, ὁ, cedrinus. κέδρου οἶνος, vinum cedrinum, i. liquore cedrino confectum, Dioscorid. libro quinto, dicitur & κεδρίνεος οἶνος, ibid.

Κ ρὶς, cedrus, cedrula, frutex pusillus, Theophr. lib. 1. hist. pl. & ustus cedri. vide κέδρος.

Κ ρόμελα, τὰ, cedromela, id est, citria mala, medica mala. Dioscoride κέδρος.

Κ ρος, legumina. annotat. Erot. apud Hippocrat. Atticos κέδρους vocare τὰ ὄσπρια: quo'dam verò per κ scribere κέδ ρους, id ta men Ionicum potius videretur, meminit eius & Bellon.

Κ ρόπολις, pars Thraciæ.

Κ ρος, ος, ὁ, cedrus, cuius multa genera. Nam, vt inquit Plinius ecimotertio, capite tertio. Iuniperi similem habent Phœnices & cedrum minorem: Duo eius genera, Lycia & Phœnicea ifferunt folio. Nam quæ durum, acutum, spinosum habet. ξυώδης vocatur, ramosa & nodis infesta. Altera odore præstat. Fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore. Et naioris cedri duo genera: quæ floret, fructum non fert. fructifera non floret, & in ea antecedentem fructum occupat ouus. Semen eius cupresso simile. Cedrus magna Cedrelate licitur, eodem authore teste libro decimoquarto, capite 5. de hac Dioscorid. egit libro primo, capite 106. Cedri vero genera describit Theophrast. præter Galen. in simplic. libro historiæ tertio, capite duodecimo, huius arboris hæc proprietas quod ipsius non decidant folia. Materiæ verò ipsi æternitas, quia nec cariem vnquam sentiat. Idem Latinus author cedro folia capillata esse ait Græcus σκωληκόφυλλα. Ignũ, quidẽ tauum est taxi æmulum etiam cortice: præterea odoratum: ob idque illa Circe Virgiliana, Vrit odoratam nocturna in lumina cedrum. Sicut & Homerica Calypso: ait enim Poeta, Odyss. ε, Πὰρ δ' ἔσαν ἑσταότες μάλα κάππεοι, πυκνὸν δὲ δὴ κέδρου τε καὶ ἀρκεύθου θύον τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει. quæ memoria lapsus Plinius Circæ tribuit libro decimotertio, capite decimosexto, vbi & in capite præcedenti malè diuulso, crux fixa Grammaticis de mensis cedrinis, quum citreas vocet ipse capite primo, libro quinto, & Cicero in Verrem. Sed dicenda alibi de cedro Libani, nodum à nemine adhuc dissolutum, expedient. Cæterùm κεδρίδες dicuntur cedri fructus, cuius locupletes testes sunt authores à me laudati. Κεδρὶς verò etiam de genere ceterorum est. Theophrastus histo. libro primo, capite decimoexto de foliis arborum loquens, Αἱ δὲ θριδὲς ἢ ὡς ἐπὶ πλεῖστον, ἡ τῆς κέδρου, ἡ πίτυος, ἢ ἐλάτης, ἔτι ἡ κέδρου ἡ καλλίας. Κεδρὶς item Dioscorides libro primo, capite 106 liquor suc re cinia quæ ex cedro colligitur. ait enim, Κέδρος δὲ καὶ ἡ μὲν ὑγρὰ οὖσα ἡ λεγομένη κεδρὶς σωφρονεῖ. Plinius libro vigesimoquarto, capite 5. Cedrus magna, quam cedrelatem vocant, dat picem quæ cedria vocatur, dentium doloribus aptissimam. & libro decimoquarto, capite vigesimoquinto, dixerat cedrum resinam crassam fundere & ad pices faciendas. Cecinerat enim & Nicander in Alexipharmach. ἢ τότε κεδρείης πτιλὸν βάψ· ὑμεῖς δὲ πίσσην. vbi interpres, κεδρείαν τινὰ λέγει, εἰ ἡ πίσσα αὐτῶν ἔστι. ὡς καὶ τὸ ὄποτρέζον πίσσαν καλεῖ. Galenus libro primo κ τῶν τῆς κεδρίας ὑσυμ tradit ad denigrandos capillos. dixit idem libro. de dogmat ὅλμων: & alibi inquit, ἡ τὸ κέδρινον, ὅσαν ἐπὶ πλεῖστον σπογίζωσι. At libro ζ. Simplicium, ἡ μὴν τὸ κεδρίδε (lic enim scribitur) καλεῖ ταῦτα ὕδατα τὰ ὑγρὰ τῶν τῆς κέδρου, &c. Paulo Ægineta est κεδρέλαια. Vitruuius libro secundo, capite nono. Item cedrus & iuniperus easdem habent virtutes & vtilitates, sed quemadmodum ex cupressu & pinu resina, sic ex cedro oleum quod cedrium dicitur, nascitur, quo reliquæ res quum sint vinctæ (pro his cedrata dicit Plinius) vti etiam libri à tineis & carie non læduntur. Arboris autem eius sunt similes (scilicet frondes, quæ vox non expressa fefellit doctum interpretem) cupressi aut foliatim rà, materies vena directa, &c. (Plin. etiam libro decimotertio, capite decimoquinto, cedros ex quibus mensæ fierent preciosissimæ prodidit esse cupresso fœminæ etiamnum syluestri similes folio, odore, caudice. Tales etiam fert Syria in qua mons Libanus: fructus non vt aliarum baccæ, sed mali magnitudine, tereti & oblonga figura, callo compactili.) Et quia etiam κέδρος citrij est arbor, vt infra dicetur, hinc citreæ mensæ & cedrinæ appellatæ, voce diuersa, re eadem, si de hac specie tantùm cedri quæ nec Trogete, vel Ὑλὰ arbor est, reclamante tamen Hermolao cum suis fautoribus, intelligatur. Plinius idem libro decimoquinto, capite septimo, author olcum fieri ex malis cedri, quod cedrelæon nominatur. Et libro decimosexto, capite vndecimo, seri bit concisas cedri tedas in furnos coniectas vndique igni exta circundato feruere, primúmque sudorem qui aquæ modo fluxerit canali, cedrium vocari. Sequentem verò liquorem crassiorem iam, fundere picem. Quin & libro vigesimoquarto, capite 5. de cedro loquens, Fit & ex ea, inquit, oleum, quod psilelæum vocant. vide Πισσέλαιον.

Κέδρος etiam arbor est citrei mali, cuius materies citrum Varroni & Martiali. Κεδρόμηλα verò dicuntur Latinè citria, siue citrea mala. Dioscorides libro primo, capite 167. Τὰ δ' μηδικὰ καλούμενα ἢ κέδρομηλα, ἰδιωτικῶς δὲ κίτρια, πάσῃ γνώσιμα. συπτόνῳ δὲ καὶ καρποφορεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ὁπωρινὰ καὶ ἐαρινὰ καὶ θερινὰ καὶ χειμερινὰ, αὐτὸ δ' τὸ μῆλον ἐπιτηδειότατα μιγνύμενα χρυσέῳ τῷ χρῷ, βελτίους μὲν ἐφ' ἡδονὴν ἕξειν ἀπὸ ὀσμῆς. Sic & vocatum hoc pomum ita scribit Galenus simplic. libro septimo, μηλέαι μηδικαὶ. τοιοῦτος ὁ καρπὸς ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν μηδικὸν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀκριβέστερον γινωσκόντων, κίτιον καλούμενον, &c. Depingit & Plin. libro duodecimo, capite tertio, Malus Assyria, quam alij vocant Medicam, venenis medetur. Folium eius est vnedonis interuerrentibus spinis. Pomum ipsum aliàs non manditur, odore præcellit folio rum quoque, qui trantsit in vestes vna conditus, arcétque animalium noxia. Arbor ipsa omnibus horis pomifera est, aliis cadentibus, aliis matureſcentibus, aliis verò subnascentibus, &c. De hac idem intellexit libro decimotertio, capite decimosexto, vbi de cedro loquutus dixit, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens exercratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiã decorans, nec dicenda verbosius. Quin & libro vndecimo, capite quinquagesimotertio, quum diceret, Parthorum populis hoc præcipuè, & à iuuenta, propter indiscretos cibos nanque & vino fœtent ora nimio. Sed sibi proceres medentur grano Assyrij mali, cuius est fuauitas præcipua, in eſculenta addito. Quod libro duodecimo, capite tertio, de malo Assyria loquens, ita retulit, Hæc est autem, cuius grana Parthorum proceres incoquere diximus eſculentis, commendandi halitus gratia. Nec alia arbor laudatur in Medis. Quæ desumpsit ex his versibus Virgilij Georgicõn 2. Media fert tristes succos, tardumque saporem Felicis mali: quo non prospestinus vllum (Poetula si quando fœuæ infecere nouerræ, Miscuerúntque herbas, & non innoxia verba) Auxilium venit: ac membris agit atra venena. Ipsa ingens arbos faciémque simillima lauro: &, si non aluni latè iactaret odorem, Laurus erat, folia aut vllis labentia ventis. Flos apprimè tenax. animas, & olentia Medi Ora fouent illo: & fenibus medicantur anhelis. Porrò citreis odor acerrimus, sapor asperrimus. Proueniunt semine & propagine, vt inquit Plinius, vel etiam vt Palladius, citri arbor quatuor modis seritur, semine, ramo, tabula, clauo, id est, τὰ καρωνῆ vt habet author τῆς γεωπονικῆς, apud quem etiam citri arbor κυπάρῳ ἢ τῷ κέδρῳ dicitur. τὰ μετρίως, inquit libro decimo, φυτεύεσθαι ἢ τὰ ἄγρια, &c. & alibi, ἐὰν δὲ ἢ

καρπὸν τὸ μυρίκης γύλα πεφωσφόρῃ κεπαρίσσης,&c. Veteres citriorũ genera indistincta reliquerunt. Sunt autem 4. quæ vulgò *citrons, limons, orangers, pomcires*, quasi poma cerea vel potius Assyriaquæ Adami poma vocant. Interp. Nicandri malum medicum nerantzium vocat his verbis in Alexipharmach. ὅτε ἰ ῥιπίσωσι μέλοντ᾽ ὄζῳ τὸ πεφαντζόν. Apud Virgil. in Eclog. aurea mala, medica non interpretor (quæ non Virgilij tempore, imò vixdum Plinij ferebat Italia) sed cotonea & ea quæ chrysomela, id est, aurea mala dicta fuisse ipse testatur. Plinius libro decimoquinto, capite vndecimo. Nec me tamen fugit apud Athenæum libro tertio, τὰ μηδικὰ μῆλα, & ἐσπερίδων μῆλα, (id est, Virgilio Eccloga 6. Hesperidum mala, vel poma Hesperidum Statio 3. Sylvarum) citrea esse siue mala medica. De quibus inter alios loquitur etiam Saturnaliorum 3. Macrobius, qui tamen citreum malè prodidit θύον siue, vt in eius codice legitur, εἶον ab Homero nominari. Theophrastus quidem (& ex eo Athenæus libro tertio) mali Medici hiſtoriam diſertè exequutus est lib. περὶ φυτῶν 4. cuius dictionem aſcribam, vt depraua tam lectionem pro virili parte reſtituam. Sic verò capite quarto, Ἡ δ᾽ μηδία χώρα, ᾗ καὶ πᾶσὰ ἄμα τὰ ἐν μηδείᾳ, ᾗ τὸ αὐλὼν τὸ μηδικὸν, ᾗ τὸ πρασιὰν κελιάμων (quæ vera mihi videtur lectio, ita vt ex præcedentibus facile ſit colligere malum Medicum, & Perſicum, duo diuerſa eſſe admodum genera, licet & Medicum & Perſicum dici feribat Dioſcorides ex aliorum opinione, ipſe Perſicum alibi diſtinguens: dicátque ex Oppio in libro de ſylueſtribus arboribus Macrobius, Generantur autem in Perſide omni tempore mala citrea. Alia enim præcarpuntur, alia interim matureſcunt: habeat item Athenæi codex hoc pacto, ᾗ τὸ μῆλον τὸ περσικὸν, ᾗ μηδικὸν καλούμενον) ἔγ᾽ ᾗ τὸ σὺν ἐφ᾽ ᾧ τῷ φύλλῳ ὅμοιον ᾗ κέδρῳ ἐστὶ τῷ τὰ αὐτὰ ἐχ-χυμὸς (Athen. τὰ δὲ φύσις κέδρῳ ἐχόμενος ᾗ καρύᾳ. ſed leg. ἀδρὸς ἐχόμενος, quę ardor eſt ſolio vnedonis, vt ſuo loco dictũ, ob idq; dixit Plin. malũ Medicum foliũ habere vnedonis, Virgil. lauri) καλάθους δ᾽ οἵας ἀπ᾽ ᾗ τὸ ἐνάκανθον πλέας ᾗ ἀξέλας σφόδρα ᾗ ἰσχυρὰς. τὸ δ᾽ μῆλον ὠὸ ὀζήσεται μὴν, ὅστ᾽ ἂν ᾗ σαύν, ᾗ τὸ φύλλον τὸ δένδρα (Athen. ᾗ, αὐτὸ, ᾗ τὸ φύλλα τὸ δένδρα πλὴν εἰς ἰμᾶτια τὰ τῆ τὸ μῆλον, ἀλλοτε δια-τανῆτ᾽ χρῆσιμον ᾗ, ὑπεσθὴ τὸ ἐν τῷ πιπασκὰς τὰ φαρμακον (legend. ex Athen. ᾗ τὸ αὐτὸ τὸ πασσαλὸς ἢ ἀπάσσαλον φαίρμακον. ὃ δὲ γὸ ἐν σίνᾳ, θλα-κόπεα πλὴ καλέια, ᾗ ἐξάγει τὸ φαίρμακον, ᾗ φασὶ ὁ ὁμηρος ὠὸδεῖαι) ᾗ ἀφῆς ὁ ὀμφὸς ὠὸδεῖαι, ἐπὶ τρὰ πὸ ἰδόσας ἐν τῷ ζωμῷ, ἐν ὄψῳ πίνῃ, τὸ δ᾽ ἀκαθὲς ὠὸ ἐκπιπτᾷ εἰς τὸ στόμα, ᾗ καπνίβροσᾳ (Athen. lectio corrupta eſt) πολὺ ὀφελιμὸν ἐπὶ ἐκ. ὀφελιμὸν ἐπὶ ἐκ. σπείρεται ᾗ τὰ ἄκρα εἰς ἀφᾷ σπὸ ὀξέως ὠὸν τὸ σπόρῳ ἀφ᾽ ἐς τρὰ μῆλα ὅσπασκὰλὰ. ἔστι ἀφύλιᾳ διὰ τὰ-πάντης ἢ πίμπλης ἁμάρας. (deterior lectio codicis Athenæi) ὅταν ᾗ ἀὸ φὺ᾽ ἀ (legend. ἀφ᾽ ὧν ᾗ) διαφυτεύεται πάλιν τὸ ἔαρ ὸν εἰς χωρίον μελανὸν ᾗ ὑ᾽ φυθρηγὸν ᾗ λίαν λεπτὸν, φιλεῖ γὸ πιώσιμα (quæ deſunt in Athen. Palladius, amat terram rarioris naturæ, cælum caliduũ, humorémque continuum) φύρει ᾗ τὰ μῆλα πᾶσαν ὄρυκτὰ μᾶλ γὸ ἀφῆμις, τὸ ᾗ κατὰ, τὸ ᾗ ἐκπίπτει (Athen. ἀφίρται bene quidem. Sed ἐκπίπτει malè. Palladius, Aſſertit Martialis apud Aſſyrios ponis hanc arborem non carere quod ego in Sardinia, & in territorio Ncapolitano in fundis meis comperi (quibus ſolum, & cælum tepidum eſt, & humor exundans) per gradus quoſdam ſibi ſemper poma ſuccedere, cũ maturis ſe acerba ſubſtituant, acerborum verò ætatem florentia conſequantur, orbem quendam continuæ fœcunditatis ſibi miniſtrante natura) cætera integra ſunt. reliqua vide apud Athenæum citato loco, ὑὸ κλῶᾳ, & κάδρου ᾗ τὸ κυρίου legitur.

Κέδρος, ὁ, τὸ, cedri arboris fructus, Etym. κεδρίς.

Κεδρόω, dicitur ab aliquib., quæ & ἀμπελο-κεδρᾷ, quę & βρυωνία & ὁμοιόφυλλον Dioſc. l. 4.

Κεδρόω, ὦ, cedro condire, Strabo.

Κεδρωτὸς, ὀὸ, ὸν, ex cedro fabricatus.

Κέδυω & ſynær. κέδνυμι, μ. κείσομαι, iaceo, cubo, decumbo, deponor, deiectus ſum, diruor: aliquando ſitus ſum & locatus. Odyſſ. ἔνθ᾽ ἔσαν ὧρα δόμοι ἠὐκτιμένοι ἔκειτο, domus & poſſeſſiones erant. Accipitur etiam pro pendere, ſeu dependere. Apollonius ſecundo Argonaut. ὄφ᾽ ᾗ τ᾽ ἀλυτὰ πάϊζε κέδνυε κέίτας αἰὼ ὅων, ex hac ſignes & coronæ certaminum dependent. Hęſiod. ἄμοσον δέ μοι αὐτὸν ἀμᾳὰ μὰ αἰδέσιον ἄρ᾽ ἔκειτο, id eſt, σεβάσμιον ἔκειτο κρεμάμενον. Item, κείμαι, deſideo, σὺν δ᾽ ἀνάκλιτοι ἔκειτο, Homer. Iliad. ἔ, κέιτο γὸ ὃν τέκνα, ſedebat otioſus. ἐπὶ μετὰ φρένα Νέστορ ὄβ᾽ ἔβη κλίνης ὀὸ τεον ᾗ ἀφ᾽ ὑὸς διακεκριμένον. Plato de Republica libro primo, ἔκειτο γὸ ἄδηρὸν πιεζ αὐτῶν κύκλα, ſellæ quædam ibi diſpoſitæ erant. Pro collocor, ibidem, ἢ τὸν κρωσὸν ἐν κέίται ᾗ, τὸ ἀὸ ἡμᾶς διεφθάρης, non malè abs te collocatum fuerit beneficium quod nobis contuleris. Odyſſ. ἔ. πόσα οἱ ὸν μεμέφατο κειμήλια κεῖτο. Pro ὑπάκειμαι, Datiuo, Ariſtid. item ſum relictus, me contineo, ſum oppreſſus, ſum conditus, conſtituor, ὡς ὧν κεῖται θνάσεως σωθωμῆσαι, quam habeat ſententiam declarat. Plutarchus in Solone. κεῖται ἀ᾽ ὧν, propoſitum eſt certamen, Soph. in Aiace. ἄεθλα γὸ ὅπλων ἔκειτ᾽ ἀγῶν πεμπάσιν, κεῖται σὺ διεγρέπα, &c. Thucy. habetur tibi gratia domi noſtræ nunquam delenda. κεῖται καλὸν ὁ ἐξ ἀνθρώπου ἐπαίνας, idem, Italiam verſus nauigantibus commodè ſita eſt. κεῖ ἐξ ἀνθρώπου idem, opportune ad traiectum in Italiam ſita eſt bi intelligitur τὸ κεῖται πρὸς τὸν πόρον. Xenoph. κείνται νόμοι, legitate ſunt. κεῖται μοιχὸν ἀ ἀνωμότας. ὑμᾶς ἀκάτρια ζημίαι, maximis ſceleribus mitiores fuerunt pœnæ conſtitutæ, Thucydides. μὸν πρὸ ἐκείμην iacebam. κεῖμαι πεπηθὸς. ἔμετο πὸ χρὴ πεπαῖ ἐπιτῆ, ἵσο. κείσεται πάντ᾽ μὲν γὰρ οἱ, Ariſtoph. πεσὼν κείσομαι, ide, ἀ ὑμῶν ἀκούσας. κείθεν, repeſtim eſſe, Herodot. κείθεν τ᾽ ἀνα, ne oueat, ne tangat, Plat. de Leg. κείθεν ἄγα ὑὸ ὑπήνη, preſſer & deiici alia ab aliis, idem ibid. κείθεν ὑὸ λόγος, Ariſtopha. κείθεν τῇ ξίφ, incumbens gladio, Philoſt. in Heroic. κείμενα, conditæ leges, leges latæ, τὰ δημόσια κείμενα, quæ ſunt in vſu & vſitatæ noph. κείμενα ὑπὲ ἀκοὴν, ab illis poſiti, Thucyd. κείμενον ἐν γῆ ὑπὸ σιν, in genua cubans. αὐτῷ πόλις αὐτόθεν κείμενη, &c. eo modo vrbs ipſo ſitu appoſita ad ipſorum conſilium, Thucydi. σπ ἔχειν ὅπη ἑκάστοις ἀνωμοτὸν κείμενα ἐν γραμμασι, ſcripta, liberi. Κείνθεν etiam dicitur id quod ita poſitum eſt, vt axioma ciat: vnde & Theſeus ipſe, τὰ κείμενα vocantur. Alexan. in de Anima. Εἰ ᾗ μὴ σφῷν τὸ θ᾽ ζῆν, ᾗ τὸ θ᾽ βιοῦν, ᾗ τὸ ἀλλ᾽ ἐνεργεῖν ἀμφοῖν ἢ ἀρετὴ, ἀλ᾽ ἀφ᾽ ὧν διδάμενόν κείται γὸ ἡ διδαμοῦτο τοιοῦτον, tuiuſcemodi eſſe ᾗ διδαμοῦτο pro axiomate poſitũ eſt, ve τὸ αὐτοπᾶς ἀφτάσθαι. Deinde ſequitur, Εἰ δ᾽ εἰσὶ σ᾽ ᾗ θεοὶ ἀνθρώπων, διδάμενον κείνθεν ἀφ᾽ ὧν ἀρετὴ ἀφῆς τῶν αὐτομάτων.

Κέω, incendi, ἐνσῶ, ἔκαυσα, adolcui. vnde particip. κείμενος, & in vocc. κείνθεν pro καὶ τὰ ἐπὶ ἀ κείνθεν. at nomen Κέω Heſych. thore ſignificat πᾶ ἀφίεται purgamenta quæ infra κείω.

Κείαπᾷ, ἔκειτο. Heſiod. κείατο πεζηγοῦτες.

Κεῖθεν, illinc. Il. ᾗ, κεῖθεν ἀπώσατο.

Κεῖθι, illic, Odyſſ. ξ.

Κείμαι. vide Κείμαι.

Κείνθεν, ὸ, ὸ, ſitus, inhærens.

Κειμελιάρχιον, locus in quo res precioſæ, & in deliciis habitæ conduntur, in Cod. tit. de bon. author. iudic. poſſi. &

Κειμήλιος, ὸ, ὸ, thęſaurarius.

Κειμήλιος, ὸ, ὸ, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel ſitus eſt Plat. de Leg. ὁ εἰπὼ κεῖται κειμήλιος, domi iacens poſiti.

Κειμήλιον, ὸ, τὸ, munus, monimentum: ſignificat id quod vtò dicunt ioyan, quod in precio magno habetur. Nonnus, ἀ φυλάξῃ σαίμασι ἠμετέρου κειμήλιον. Odyſſ. ὃ, τί μοι ὧδε μνημα μάλιστ᾽ ὀλὸν ὄλαπτας, τὰ κειμήλια, pro opibus & ſuppellectili ciosa dicuntur: ἀ κέμοι, κειμήλια, ἔχω ἠμεῖς, τὰ κείμενα, ὃ ἐξῆ πᾶ ἠμῖν ἀκίνητα. Suid. τὰ κειμήλια, τὰ κτᾶ ἐπὶ πολλῷ χρήματα, ᾗ πᾶ ἐ-δέτει.

Κείω, illo modo, Eurip.

Κεῖῶ, pro ἐκείνῳ, ὸ, ὸ, ille, Il. ἀλ᾽ ἀκ᾽ πσει δ᾽ ἐ κείνοι.

Κεινὸς, pro κενὸς, ὸ, ὸ, vacuus. Hom. Il. ᾗ, κεινᾷ ᾗ σφυράλεια.

Κείνως, illo modo, Plat. 2. de Repub. ὥσπ᾽ ἐξ ὧν κείνως.

Κεῖο, iacêres.

Κείον, vre.

Κεῖος, Cous, apud Steph. in dictione Κῶς.

Κεῖπος, animal monſtroſum quod ita depingit Strabo, libro cimoquinto, ἔστι ᾗ ἐκάπος τὸ μὴν φέρεσθαι τοιοῦς σατύρους ᾗ κωνὸ ᾗ ἀκτνον μεπεξ. γράφουσι δ᾽ ἐν αἰθιοπίᾳ, apud Solinum 33. dicitur Celphus, ſed legendum Cephus, vt apud Plinium 8. cap. 19.

Κεῖος, ὰ, ὸ, generatio, vel ætas. Heſych.

Κείοω, ὦ, τονδεri. κείοσθαι πόνῳ, τονδere. Hom. κεῖρ᾽ ἀπὸ σειρὸν ἔκειρε, κείοσθαι ὀλὴ φῷ ἀὸ ῥίζης ὠν, Phrynic. ἡ πόλις ἐπὶ ὄνοι ᾗ ἀὸ τοῦ τὸ, Æſchines, ciuitas luxit & detonſa eſt: quod per luſtrari ſolebat. κείραι, tondere in Imperatiuo. κειρέσθω σὺ βαγῆς, zanzecus, vindemietur tibi racemus. κειρέσθω ᾗ πεφαλὴ, i caput raſit.

Κειρία, ᾗ, ſaſcia lecti Cicer. Ariſtophan. in Auib. Σπάρτῳ ᾗ ὁ μῶν ἐγὼ τὸ μὲ πόλεν, Οὐδ᾽ ἀ χαμευνᾶν πάνυ γ᾽ ἐκείρω ἔγωμ. terp. κειρία, ἐδὼς ζώνης ἐν ὀρνίθων φωνασιὸς ἰμάντη, ᾗ ἀναμὸν ἐ κλινεσ. Prouerb. 7. κειρίας τὰ πάντ᾽ ἐλθ᾽ κλίνην μου, κἀφρπασίσ᾽ γησσα. Κειρία à Cælio exponitur inſtita, ᾗ ἀναγκασὸς ἀ Su Κειρίαι item dicuntur ὅσοι ὧν τὰ φροι, faſciæ ſepulchrales. angel. Ioan. capite vndecimo de Lazaro, ᾗ ὑξέλθεν ὁ πθνε ἀδεδμένος ὠὸ πόδας ᾗ τὰς χεῖρας κειρίαις. Κειρίαι, etiam dicunt Græcis medicis, ᾗ πλατεῖαι ὀμωδες, ταινίαι, interaneor animalia, quas & tænias vocat Plinius, Celſuſque lumicos latos.

Κείρω, auis quæ Scylla & Ciris Virgilio & Ouid. in Metam. ἀὸ τῶ κείρειν, ἰ. tondere: quia Scylla totondit fabuloſum ceri apicem patris Niſi, qui conuerſus in auem haliæetum, peiquitur Ciris in auem quam & κήρῃν Oppian. l. ἀλιέτ. hęc eſt Ariſt. Gazæ florus. vulgò *vanneau*: alij fulicam malè exponẽt & alaudam. ſunt qui accipitrem eſſe velint, aliqui alcyonẽ.

Κειρσκόμης, ὸ, ὰ ſus, tonſus. (inquit Heſ.

Κειρσφόρος, χώρα, vaſtata regione.

Κειρσπλέκτης, ὸ. ὸ ἐὸ πόρῳ κρὸν πεῖσ, qui in ornanda coma occupa-

tur, rectius κερσπάσκω apud Pollucem.

Κ, avis quædam, inquit Hesych. qui κερύλους ab Antigono ci scribit τὴν ἀλκυόνων εἶδος ἀέρινος, alcyones masculos.

κερῶ, ἀσῶ, ἠσω, κεκάρηκα, τὸ δεο, meto, θερίζω, κόπτω, σφάζω, cædo, detergo, depopulor, iterno, deuoro, scindo, σφάττω, i. occido. Sophocl. κείρει πόνυμα φῶτα, κείρει τὸ θῆρας, montem purgo, tondeo, vasto. ἐκ χῶ κείρειν, vide κρώ. κείρειν, pro polari fumitur, vt τίμιον ἢ κάπειν. Plato 5. de Republ. ἐὰν ἐκ ἐκείνου ἐγκρατὴς τίμιον ἀγεῖς, ἢ οὐκ ἐμπαρόντα, ἀλλ' ἄγειν αὐτὴν φιτυόντες. Οὐ γὰρ ἀεὶ πατεῖ τὸν μὲν τεφρὸν τε ἢ μυκτὸς κείρειν. κείσθαι passiuè. Galen. Simplic. ξ de oleo cedri loquens, οἱ ἰδιῶται γεγωνέναι πεπείκασι τὸς κειρομένους σφοδρότατα ὑπὸ τῆς φαλάκρας ἐκλοφοτιεῖν αὐτῶν, διεφθαρκέναι τὰς τριχὸς ἐμφυομένας. κείρεσθαι passiuè, est, tonderi. ficibus, dicebant Comici, perstringentes elegantes nium & ἐγκομωτοποιοῦντας. vide κόμη. apud Paulaniam in ceoticis, Ἡ μητέρας βουλὴς Σπάρτη μὴ ἐκείρασθαι δίδαι, Cicero Tuul. 5. de Epaminonda, Consilijs nostris laus est attonsa Lanium. vide Σωρὸν.

κ, illic. Od. ἐγκείτ μοι ἐσσόμενα, me illuc profectum, pro ἐκεῖσε. liquando sine motu, i. illic. Apol. 2. κεῖσε πέτυκται ἐπεῖν, illic ructum est templum.

κ, ἄω, jacebo.

κ, ἐλιβάμην, Hesych. κεῖθεν, pigri, ignaui.

κ, jacere seu decumbere cupio, est enim hoc verbum desidetium, sicut multa alia in εἶν desinentia: docet enim Eust. pud Hom. Odyss. 9. iacere esse ἐοῦ ἐὸν ὀλίγον ἔοντα κεῖεῖν, & ἐκ ἐν ὑπόστατον ἄμεσα Εὐβίνιν. & Ody. ξ. de subulco. ἂν δ' ἰέναι ἐν ἐν ἐν σύε: ἀγρεύοντες δύδυν de quo paulo ante dixerat, ei on placuisse κεῖνον in ædibus Vlyssis, nec ὕδὲ ἀπὸ κοιμᾶσθαι, ro eodem dicitur etiam κίω, vt illud Ὅφρα κεῖνον ἴδῃσιν. Surge ibitum iture, vt cubitum eas: est & κίων findens tanquam à ia quod est findo. Odyss. ξ. de subulco mactante suem. Κὰξ ἀμαχήσθω ἐκ κξίμφρυος ἰὼν λίπτ κείων, id est, κχίων, vt Eust. expo it: qui tamen addit antiques κείων, eo loco accepisse pro ων σὺν, nam & aliud κείων est à κεῖν quod significat vro, vnc κεῖν.

κ, odoratum, Hesych. ὀδώδες.

κ, mox futur. à κείω, curabo. κεκαδήσεσθαι, φροντιεῖσθαι, ἀποκτενεῖσθαι, κηδεμονεύσεσθαι, ἢ φροντίδα ποιήσεσθαι. deducunt nonnulà κεκαδήκασι. vide κηδέω.

κ, priuabo, dissipabo. κεκαδήκχηκέναι & εἰρῆσαι, vt expon. lesych.

κ, ἴδην, pro ἐκάδυτο: à χέζω, cesserunt, priuarunt.

κ, priuans, curans, separans, parcens.

κ, pro ἔκαμον, laborani, κάμνω, poetice. Hom. Il. ἀβουλῆ κεκαδόντες πλεμίζομεν, i. ἐκ ἐσεὶ ἀφ' ἡμέτερα δόσιν πολεμίζομεν, vbi sum defectus & fractus labore.

κ, Præter. à κείρω, tondi.

κ, tonsus sum, Eurip. κεκαρμένος, tonsus, ornatus.

κ, ebrius, somno & sopore grauatus.

κ, instructus, κεκασμένος. à κάζω.

κ, spirans, exspirans, Homerus Iliados ϛ. Ἀνδρὸς δ' ἀμπνεύοντος ἔτι ζωροῦ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα φόβησε δυσηλὴς ἐπιπνεύσας, κάπε. nam κάφω, spiritus, τὸ ἀναπνεῖν. vnde distatus locus ἀφ' οὗπερ ὁ ἄνθρωπος ἀναπνεῖ. Didymo κάπει dicitur. Verbum κάφω, ἢ ἐκαπνίσθη τὸ κάπνα, κέκαφα, κέκαφα.

κ, texi, tego, contineo, complector. Odyss. ὑπὸ δὲ σάκεσφι κέκαδε δέ.

κ, latrabo, Suid.

κ, furto subreptum.

κ, perfracta, mollia, languida membra.

κ, idem affert pro θεὸς vociferaris, clamas.

κ, idem exp. τὸ θνῆκε, mortuus est, exspirauit.

κ, gracilem habens vocem, ἰσχνὸν φωνῆ. Hesych.

κ, cecubum vinum, lib. 5. Dioscor. de vuis Italiæ: legitur & κεκῦβα. ibid.

κ, latrabo, Suid.

κ, furto subreptum.

κ, perfracta, mollia, languida membra.

κ, flebitur, imperfonaliter, Aristoph. τὸ μὲν οὖν ἐμοὶ κεκλαύσεται, ἰ frustrà à me flebitur.

κ, vocatur pro κέκλυται ab Actiu. κεκλῦσθαι seu κλύω. κεκλῦ Hesych. affert positum pro κεκλεῖ, κεκλεῖσι, vocat, jubet tanquam à themate κεκλῦσθαι.

κ, pro κεκλεισμένος.

κ, poetica ectasi pro κεκλίκατο, quod Ionicum est pro κέκλιται Hesych. expon. pro συγκεκλιμένοι ἐκάθευδον, conuocati erant.

κ, aduocauit, vocauit, Hom. Od.

κ, pro κεκλήγοντες, οἱ clamantes, Od. ξ. οἱ δ' ὡς κεκλήγοντε ἐπέσσυτο, i. latrantes.

κ, clamans. Hesiod. ἀκαίρως κεκληγότες, &c.

κ, resonans, clamans: à κλαγγὴ, seu à κλάζω. Iliad. ϛ. ὄρτο δ' ἐκ αὐτῆς κεκληγὼς, ἰέναι, κεχύζων. Apoll. 2. κεκληγὼς πνοιῇ, strident flatibus: de vento.

κ, ὁ κλαγμὸς, sorte electus.

κ, horror, jubeo, κελεύω, Il. ϛ. χαρίεσσα ἢ λίκλιτ' οὖσα, i. πειθανὴ ὄσα τε. Aliquando inuoco, Apoll. 2. Arg. Accus. κικλήσκω μὲν πάντων ἀπόλοιτο, Apollinem inuocantes. Il. θ. Ἀπόλλωνα τε κικλήσκομεν: interp. ἢ κεκλήκασι.

κ, furatus sum, Præter. Attic. à κλέπτω. Aristoph. in Ἰλιοῦ, μᾶλλ' ἢ κέκλοφας ἀνὴ τὰ πρόπαλα. Lucian. ἢ τὸ σῶμ κεκλοφέτω, ignem furripuisse.

κ, pro κλύω, audio: ἢ κέκλυθι πλαισιομένη ἀπὸ τὸ κλύω. Odyss. ξ. κέκλυτε μοι ὅσσοι ἐστὲ ἐν δήμῳ, i. ἀκούσατε.

κ, voco, jubeo.

κ, ἀποστῆναι.

κ, defeci, fessus sum: à κάμνω. κεκμηκώς, defunctus. κεκμηκότες, deficientes, defessi, defuncti, Arist. li. 1. Ethic. ca. 11. κεκμηκότων χρεῶν, inferiæ.

κ, vita defuncti, Thucyd.

κ, pedes mutilati vel mutili.

κ, ἀμπέλια, cædæ vites.

κ, ὁ, ἡ, χρεῶν ἢ ἐπιδεὴς, pro importante & importato.

κ, ἀπὸ τοῦ κορέννυμι, satiatus. Odyss. ξ. ὅστις τε ἢ κρειὼν κεκορημένος, ἢ οἴνου.

κ, ὁ, ἢ, ἄρματος, ἢ σφυρηλάτου, ἢ κεκορυθμένος, acutus. Il. ὁμ. κεκορυθμένος ἀμφὶ κροτάφοις.

κ, ἀπὸ τοῦ κάμνω, fatigiata coma. vide κάμυσθον.

κ, ἠτος, ἠτι, ὠρεσιβόμα: à κοτέω. Apollon. 2. Argonautic. κεκοτηότα δ' ἐκ ἐπέκλασεν.

κ, pro κέκλυται, τετέλεσται, οἴσι: à κράω, perficio, peragor. Odyss. ξ. χρεῶν δ' ἔπ χείτ' ἐκ κεκράανται.

κ, clamaui & clamo: medium Perfectum: à κεκλάζω. Lucian. τὰ κέκραγας; quid vociferaris? Aristophan. τὸ ζωμίδιον παπαγαῖ ἢ ἐστὶ κέκραχεν, vehementer sonat, immaniter clamat. Sophocl. cum Genit. & Accus. τοὺς κέκραγας αὐδῇς ὅσ' ἐμοὶ ὠδῖνας ἔσχα, i. ὑπὲρ τοὺς κάδ' ἐμοὶ ὠδῖνας ἔσχα. vnde ἐκκεκράγεται, & κεκραγάς, clamans. Aristophan. in Pluto, ὃ κεκραγὼς ἢ ὠδὴ ἐφθέγξω. κέκραγα, pro clamat exponitur capite 1. Euang. Ioannis, μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ ἢ κέκραγα. κέκραγε πρὸς τὸν οὐρανὸν, clamat ad ferus, Aristoph.

κ, clamor, vociferatio & vociferatus Plin.

κ, clamo: à medio Præterito κέκραγα, cuius primum Indefinit. ἐκὶ κεκράξω.

κ, miscui, temperaui.

κ, clamosus, quasi vociferator & clamator. nam ἀπὸ τοῦ κεκράγω dicitur ὁ κεκράκτης, ἢ κεκράκτωρ, Pollux.

κ, temperatus, dilutus, à verbo κεράννυμι, Aristophan. in Pluto, ὑμεῖς κύνικ' ἴσον ἴσῳ κεκρᾶσθε; ὁ poculum pari vini & aquæ portione temperatum!

κ, concinne, temperatè.

κ, qui miscuit. vide apud Erasm. in Prouerbio, Deorum manus.

κ, ἐδώδιμος, ὁ τῇ βοῒ βαμβάζων, qui vociferatione & clamore aliquem domat, Aristoph.

κ, clamabo. temporis est μετ' ὀλίγον μέλλοντος, i. paulò post futuri. κεκράξονται σοῖς κύσιν, clamabunt ad Dominum, c. 19. Esaiæ.

κ, temperie præditus est. κέκραται ψέφ. Eurip.

κ, incertè loquentes: nam κεκρυμμένοι, dentium strepitus in morientibus dicitur.

κ, qui causam dixit: qui accusatus fuit, electus. μέσῃ ἢ κεκριμένῃ ἀλκίᾳ, dicitur à Cebete Theb. integra ætas & iudicio firmata. κεκριμένον ἀσκήσεως, res iudicata. affertur & κεκριμένον pro probatus, & exploratus, ex Anthol. epigramm. ἀσπὶς δὲ ἢ ἔχον Σωτὴς κεκριμένῳ ὅπλῳ ἢ πολέμου. κεκριθὼς, à Budæo exponitur etiam exactum, seu eum germanum apud Plutarc. de musica: quinetiam aduerbium hanc ipsam significationem sequens est κεκριμένως apud eundem Plutarchum εἰ οὖν τις βέλτιον τῆς μουσικῆς ἡγεῖται ἢ κεκριμένως χρῆσθαι, ἢ ἀγνῶτα ὑπομένειν πόνον, i. exactè, adhibito indicio, adhibita censura.

κ, impostor, ἀπατεών. & simia πίθηκος, Hesych.

κ, pro κεκράδασται, κατὰ ἔκλυσιν, crocodillus.

κ, latenter, clam, occultè.

κ, ὁ, ἢ, συνδεσμὸς, reticulum, vitta, κεφαλοδέσμιον, flammeum, ἢ τὸ κρύπτον δεσμ. Item secundus venter in cornigeris, libro tertio, capite de cimotertio de partibus Animal. Aristotel. & in Problemat. de ventriculis ruminantium. Idem libro secundo Animal. ait reticulum ex argumento sic dictum sinum annexum ventri prope gulæ seu stomachi commissuram. vide Gazam libro secundo ibidem, capite vltimo. κεκρύφαλος πλοκὴ, implexa reticula, Aristotel. Est & venatorum vocabulum κεκρύφαλος, pro sinuoso illo macularum contextu, in quem se insinuant animalia vrgentibus canibus tunc enim sit impulsu ferarum vt vari proni concidant ipsæque feræ oper. antur. Xenophon, Ἐπὶ ἢ ἄγρας ἴσως βέβηκε δαβαλλόντων, ἢ ἐμοὶ ἐς κατορυχίσεων, ἢ πάγων εἰς μίσεις ἢ κεκυφάλων. Pol-

lux κεκυφαλ- ᾶ, ἄρκυς· ἡ κοιλότης. vnde & κεκυφαλίσαι dicitur, & vt ὀλιγοψυχολογίας, sic & κεκυφαλοσπουδίας. Apud Homerum Iliados χ. κεκυφάλου mulierum, etiam κεκυφάλεται dici author Didymus, Suid. κεκύφαται ἢ σπουδάζουσι exponit in Epigrammat. κεκυφάλοισι σπήλυγοισι τοῖς ὀρύξι, τὴν κόμην ἔίσῃ. Κεκυφάλ- ᾶ etiam equorum κεκυφάσι ἢ κορυφαῖς, qui & ἄμασυς reticulum seu lorum quo frontales equorum crines stringuntur. Hesych.

Κεκυφάται, sunt absconditæ. Hesiodus de Virgilijs: à verbo κρύπτω.

Κέκτημαι, possideo.

Κεκτημένος, ὁ, id est, κύριος, dominus, vt qui possidet seruum, ὁ δεσπότης. Aristoph. δίδου γ' ἵνα σῴζῃ τοῦτον τῷ κεκτημένῳ. Et Κεκτημένη, ης, ἡ, hera, domina, ἡ δέσποινα.

Κεκωφότες ἐστ' ἰόντων, pro ἰοντα terram spectantes Ouid. obstipo capite figentes lumine terram, Iuuenal. Plato.

Κέλαω, curo, doleo. Hesych.

Κεκελαδέω, alto sopore opprimi, Hippocr.

Κελαδεινός, ὁ, ἡ, clamosus, tumultuosus. Et κελαδεινὴ, Diana, vel quod Enceladum occiderit, vel ob venatorios strepitus, vel quòd lunæ mutationes aeris tumultus sequatur, ventorumque tempestas.

Κελαδέω, ῶ, ησω, ᾶ. ησα, clamo, resono, ἠχῶ, μέλαθρα, murmuro: propriè de aquarum strepitu, Neut. absol. ἐν πέτρῃ κελαδεῖται, dulciter canunt, Lucian.

Κελάδημα, ατος, τὸ, vox, ἠ, χημα, sonus, strepitus, clamor, murmur. Aristoph. ποταμῶν ξυνέσεων κελαδήματος.

Κέλαδος, ὁ, strepitus, clamor, θόρυβος, παχγί. Homerus Iliados ι. Θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀυτὴν, &c. κέλαδος μουσικῆς, cantus musicus, libro primo Epigrammat. vnde τὸ γ κέλαδος.

Κελαδῶν, οντος, ὁ, resonans, clamans. Aristophan. νεφ. ᾗ πάντα κελαδῶντα βαρυβρόμοις· Venti, maris & fluuij epithetum est, κελαδῶντα videtur garrulum reddidisse. Ouid. ex. Pont. Garrulus in primo limine riuus erat.

Κελαινεφὴς, locus inter Athenienſium & Bœotorum fines ſitus, & vrbs Phrygiæ.

Κελαινεφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ater vt nubes, niger, denigrans nubes. Iliad. κελαινεφέι κρονίωνι, &c. id est, τῷ ζεὺς νεφέλας μελαίνων, διυόμενος, pro Ioue apud Homerum Odyſſ. in Vocatiuo, κελαινεφὲς, apud eundem.

Κελαινόων, nigricans, à κελαινὸς.

Κελαινόλουτος, ἡ, lucutur cerasa, quod ſint veluti nigricans lotus. He ſychius.

Κελαινοπέπλιος, ὁ, ἡ, οὐ φωτεινὸς, τὸ δέλιον ᾧ τῇ ψυχῇ δύσοιον Hesych. ita vt κελαινοπέπλιμος, proprie ſignificare videatur eum cuius cordis affectus ſunt obſcuri, vel nigri, vnde intelligitur, tectus, non apertus, ſubdolus.

Κελαινὸς, ὁ, ἡ, niger. κελαινὰ νὺξ, σκοτεινὴ, φοβερὰ, Homerus. κελαινὸν κύμα, μέλαν, οὐ φρικτὸν, idem. κελαινὰς ἴφθεσι, cruentis enſibus, Sophocl.

Κελαινὸς τος, ητος, ὁ, nigredo.

Κελαιφοραδὴς, ὁ, ἡ, niger, obſcurus, Ariſtoph.

Κελαιψίπαις θυμὸς, tiger animus, id eſt, non apertus & ſimplex, ſed occultus & ſubdolus. Sophocles, κελαιψίπαθυ θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνὴρ, vbi καὶ ſubauditur. vt ſit καὶ θυμὸν, animo ſubdolo contumelioſus eſt, animo liuido.

Κελάρια ἡ ἐμπλέγμα Pollux recenſet inter coudimentorum vaſcula, quæ ἀδυσμάτων σγγεῖα vocat.

Κελαυζάμενος, ὁ, garrula, crocitans, epithetum cornicis. dicitur & λακερύζα.

Κελαυζόμ, ῶμαι, ύσω, ῶσ. ωκα, reſono: de aqua dicitur molliter ſcaturiēs, & inter fluendum ſibilante. Dionyſius poeta, Κειμενοῦ μείρα χθόνα κατερχόμενον κελαυζεῖ, murmurat. κελαυζόμενος ἤχῳ ἐῤῥέῃ. Hom. Interpr.

Κελαύζω καρώνη, aſſertur pro crocitans cornix quæ alioqui λακερύζα etiam poſitis primoribus ſyllabis.

Κελαυζὸς, strepitus.

Κελεβέω, ῶ, ησω, pocillum ligneum, pcluis. καβὸν τὸ χέειν ᾧ λείβειν. Suidas κάγγη, κελεβὸς, καβὸν ἐν ᾧ μάγειροι τὰ ἁδυσματα τρίβουσι πόδες.

Κελεβρὸς Hesych, λαπὰς ᾗ γαυλὸς κτίλου.

Κελεδὸς, ὁ, ſecur is, πέλεκυς. Hesych.

Κελεόντες, author Pauſania dicuntur οἱ ἱππεῖς ᾗ τὰ λευκὰ ᾗ πανυσεῖς ᾗ ἡμιόνους· author Aelio, Dionyſio οἱ ἱππεῖς ᾗ σκευτὰ κωλικὰ, ſeu ἀδύλα, ſeu etiam τὰ κρατηροφόρα ὑλικὰ, quæ etiam σκευοφόρα nominantur. apud Pollucem ſcribuntur κελεύτες. ſic Hesychius quoque κελεύντας eſſe dicit οὓς ἱππεῖς ᾗ τὰ ὁπλοφορικὰ ἐπόμενοι ἵπποις ἔχουσι.

Κελεύω, ſ. Suida & Etymologo author eſt, ὅτι ταχύτατον aliis pernicioſiſſima, à quo & κέλης dicitur τὸ ταχέως βαδίζον. Ariſtoteles hiſtoriæ Animalium, libro nono, capite decimo. κελεῦν & κελεύειν inter ſe eſſe πολεμίως tradit.

Κέλητριον, inſtrumentum piſcibus capiendis aptum.

Κελεύω, κελεῦν.

Κελεύθη, vide in κέλευθος.

Κελεύθη, dicæ quæ in viis ſtatuuntur, ſeu viarum monſtrices aut viarum cuſtodes, Heſych.

Κελεύθιον, viam carpo, idem

Κελεύθητες, ὁ, viator.

Κελεύθιος, cupiens iter facere. ὁρῶ δ' ἐγὼ τὸν δυώδεκα, Heſyc.

Κελεύθιος, ὁ, idem quod κελεύθητες, in Epig.

Κελεύθος, ου, ὁ, & Plural. τὰ κελεύθα, via: ὁκ τὰ ἐλεύθω. Homer. Iliad. ἀ δ' ὅτινα ἔρχ' κίνας διακοσίους κελεύθου. Idem Iliados γ. Στείχε κελεύθου, id eſt, τὰς ὁδούς. Sophocles, τῶν ἀφ' ἡλίου κελεύθων, &c. id eſt, viam, vt ita dicam, orientalem. πλατεῖα κελεύθου, lata via, in Cario Bacchillidis, vt refert Plutarch. in Numa. κυκλοῖ κελεύθου, Apollonius. ὑγρὸς κελεύθου, Horus viæ humidæ, id eſt, per mare & vndas. τῶν διὰ θαλάσσης ὁδῶν, id eſt, πλοῦ. Ὑάκρετο δὲ, inquit Interpr. τῶν διὰ τῆς γῆς ὁδῶν σημαίνει.

Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur Thucydid. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ, Xenophon. κελεύεσθ- αι, iuſſus, cui iubetur, idem in Pædiarti. κελεύσθημι ἀ ὐσει, iuſſi canere: ſic in Lycurgo Plutarch. τὸ κελεύσθημι ἀκροᾶσθαι, imperatum facere, Xenophon. κελεύσαι ποιεῖν, imperatā facere, Demoſthenes alibi τὰ ἀφ' ἑτοιμασθέντα ποιεῖν dicit. Aratus de grege, σκυκήσι κελεύσθημα λιθοβόλοισιν, turbris impetiti lapillis, τυπτόμενοι.

Κελεύσθειος, iuſſus, Xen.

Κέλευσις, exhortatio, iuſſus.

Κέλευσμα, ατος, τὸ, ὁ, κελεύσμος, hortamentum, exhortatio nauta. Cani autem remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruis olim ſolitum erat, & per aſſam vocem, id eſt, ore prolatū, & (vt in Argon.) interdum per citharam, author Pædiasvnde & Martialis libro tertio. Quorum per vada tarda ingantes Lentos figitis ad celeuma remos. dicitur & κέλευσμα, ἀπὸ κελεύσεως, mandatum, Eurip.

Κελεύσμασμαι, ὁ, πραεceptum, iuſſus, Herod. l. 1.

Κελεύσμα, τος, vel κελεύσματα, currus mulorum.

Κελεύσ- ης, ου, ὁ, hortator, qui nautas moderatur. Dicitur à Plato in Mercat. hortator: ſollicitus hortator remiges hortatur. τῶν ναυτῶν ὁ κελεύσ- ης, ὁ κυβερνήτης τὸ δ' αὖ μεσῳ ὁ φιλοκαλῶν, Plutarch. Themiſt. vbi Lapus, ad nautas, remiges, & gubernatores tentia tranſlata.

Κελεύτιδάω, μι. σσω, σ. ασα, &

Κελεύω, μ. εύσω, σ. ε. ευκα, iubeo, cenſeo vt hortator. Xenoph. κελεύσαντός μου, iube ad me venire. τὸ κελεύσμενον ἐκαιός ποιεῖν, tens imperium capeſſere, idem. Et ſuadeo, hortor, permitto voce Actiu. Lyſ. ἃ ᾗ ἔκεχείρικα τοῖς ἐμοῖς ἑταίροις ὠφελεῖν, ᾗ τὰ ἐκέλευσα, ᾗ τὰ βέλτιστα, & ſinebat me torquere ſe: aut aliud eſtatuere. Datiu. Homer. Iliad. ἀ μ' ἐκέλευε ᾗ ὀτρύνεσθ- ᾶμεν. Heſiod. per Accuſatiu. dixit μήτε τὰς βίας, ὡς σε κελεύει τὸν δίκαιον ἀντιδιδόναι, & ſi. Cum Datiuo, idem, φωνήσασ' ἐκέλευσε, id eſt, ſolites adhortans. Plato cum Accuſat. & infinit. in epiſtol. ἐκέλευσε τὰς ἐπιστολὰς κομπικῶς, iubens te ciuitates reſtituere. κελεύω σε πάσχειν, iubeo, te deducere, id eſt, vt te deducas, Thucyd. ἐκέλευσε σε διαλύσασθαι. ſic Xenophon libro primo Paediæ. κελεύω σε ποιῆσαι, Thucydid. Item κελεύω, facio poteſtatem, innuo, ſignifico, φοβερὸν τὸν ἐκέλευσε, nec dicitur de maioribus hoc verbum, Thucyd. Inter. τὸν σε ἐκέλευσα ὁρᾶσθαι, quis te iuſſit? Plutarch. in Galba. κελεύω σὸν θεοῖς, precor à diis. Plat. in Alcibiad.

Κελεωσύνη, iuſſio.

Κέλης, ητος, ὁ, equus celes, qui ab vno ceſſore agitatur & regitur, ſed ſtator, Budæus Pandect. Interp. Ariſtophan. in dictione παζύμαι, Gellius l. 10. Celoces, vel vt Græci dicunt, κέλητες, ἐκ τῶν ἐλαύνω, eodem. κέλης τῶν ἐλαύνω, Homer. id eſt, ᾧ ἄζυγα, ᾗ ἐσπαρμένα ἐλαυνόμενα, id eſt, equum de ſultorium. ἵππων κέλητας ᾗ ἁρμάτων agebant equos deſultorios & currus, Herodotus. Hos celeres tauri primum commoſtrarunt, quum antea curribus vterentur. per tranſlationem κέλης pro nauigio actuario poni tur, quod vno remo & non binis, aut ternis per ſedilia & tranſtra agitur, quum tamen plures remiges habeat, vt Bayfius ait. Et hæc nauigia eadem eſſe putans quæ μονήρη. vnde & κελητοπορεῖν, paruulus celox. vide Bayf. Thucydidis interpr. expoſuit πλοιάρια ὑφ' ἑνὸς ἐρετοῦσθαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κέλητος ἐπὶ τὰ ἐν πλοίῳ ὄντας λέγοντας, dicuntur etiam ſpſi deſultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine vtuntur, ſed equo vno inſident. Plinius ita libro vigeſimoquarto, capite quinto, Equeſtres ſtatuæ Romanā celebrationem habent ſecundo ſine dubio à Græcis exemplo. ſed illi celetas tantum dibant in ſacris victores. Poſtea verò & qui bigis & quadrigis vicisſent. Apud eundem libro trigeſimoquinto, capite octauo, Celetizontes dicuntur pueri equum regentes ſingulum quem κέλητα ᾗ μονόκωλον, Heſych. deſultoriumque vocat Snet. vide Σιωφρέα.

Κέλης, apud Comicos etiam genitale muliebre ſignif. vt & χοιρίδιον, σάκκος ᾗ ὄν, κλιτύες, ὄχεσι, χειρίδων, βύσσος, φορμίσκος, ὑγρὸς, ὑγρὸν, ὑβὸν, ὄνος, κάμηλος, ἀμοῦσος, ἐκάλη, ἡ ἵππα. vide Ἐπιστα. Od. ἀ. Κέλητες, actuariæ naues, Bayf.

K

κ ιπάω, μ. άσω, &
ν πάζω, ρ. ίσω, σ. ικα, equito, rego equum desultorium. Homer.
ι ή, ὁτ κυρ ἐπ ἵππων κελητίζων ἔλ ἐλάς. vide κέλης.
κ ητ ής, paper, σύκης ὁ, Suid.
κ ικός, Hesych. cit dicit δημότης, plebeius.
κ ό ιβολος, πλοῖόν τι, πλακοῦς, Hesych. & κακκάσαι pro πλακοῦν, obliquare.
κ ν μ. κέλσαι, τὸ φέρειν τι ἐπὶ, appello in portum, venio in terram. Apollonius, σ ὶ ἐκ ἐλιμένα, eò appulerunt. ἔκελσε appulit. & compositum ἐπέκελσε, id est, κατ ὀρμισε τὸ πλοῖον, idem. κέλσαι ἰτέ, τὸ πρὸς τὸ γῆ. vnde κελσ ὸς, ὁ ἐρυμὸς, Ἴασπις, inquit Erymologicon. κέλσ ι γὰ id est, ὥρμισαι, appulisse, propinquasse. ἐπὶ δὲ κέλσαι ἀκρῶν ἐλίνων ἠιόνα, huc appelli, id est, φερόμενοι ὧδε, Apollon. κέλσαι ποτὶ πέρην δίνεσιν, Euripides. κέλσεν Hesych. τὸ ἐπὶ γῆν ὑπὸ τῶν πλοίων ὁδεύσαι. κέλσαι. metaph. apud Eurip. in Heliba τὸ βίῳ πρὸς φίλους τὰ κέλσαι.
κ ις, puer, leo ythus, & vnus ex idæis dactylis.
κ ιτέω, ἐπ. ct. Deponens. Odyss. ὡς κέλσατο δημόσιος χρόμενος, κελεύσας.
κ ιτὸς, in extrinsecus idem quod ἐκτὸς τοῦ πλοίου, Pollux: ab aliis scribitur κοιλίτης, Antiphon sic recta ligna vocauit, Suid.
κ ιτός, ὁ, mintonsa auis.
κ ὶς, niger, κελαινὸς, μέλας.
κ ὼ, appellere, Odyss. ι. & κέλσα, appuli, ad portum veni, triumpsi.
κ ὼ ἤπειρον, vide ἤπειρος.
κ ὼν, ὁ, Gallicus, Aristot. τὸ κρασίτατον τῶν κελτικῶν τάλαντον φασὶ τὸν χίλιον ἑλλήβου.
κ ὼ ὶ, ὁ κελτὸς, Galli, à Celto Hercule filio. à Polyb. dicuntur illi qui erant in Italia: & κελτ ὶ, illi qui Romam ceperunt. κελτ ὶ δὲ καὶ τὰ μεσόγεια, Basil. Appian. in Iber. κελτ ὶ δὲ οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τῶν φοινικοφόρων. κ ὼ ὶ ἡ, σύνοικος, Celtorij ac Senones populi Galliæ, Plutarch. in Camil.
κ ὼ ὶ ὸν, ὁ, τὸ, filiqua, cortex.
κ ὼ ὶ ὸς, putaminosus, Gaza apud Theophrastum li. r. cap. 7. de caus.
κ ὼ ὸς, ὁ, τὸ, cortex exterior, putamen, λέπος τὸ λέοντος τὸ ὀστέινον ὡς, caliculus, crusta, Aristoteles lib. quinto Animal. de cancrorum crusta: operculum, Gaza de insectis: tegmen, tegumentum. ἐπὶ κελύφει ῥᾴδιον, in calice punici mali, Dioscorides libro primo, Hermolaus & Ruellius in mali corio, sarcellus ibidem. κέλυφος τῆς καρύας, cortex nucis, Dioscorides libro primo, τὸ ἀφεῖ τὸ βαλάνου κέλυφος, caliculus glandis, Hermolaus putamen glandis, Ruell us corium glandis, Marcellus libro primo Dioscorid. accipitur etiam pro oculorum inuoluero & integumento quod ὀφθαλμικὸν dicitur. κέλυφος κάκεως, clauserunt oculos, in Epigiammat. ἐξ κέλυφος, vetut putamen canaliculatum, Aristoteles libro tertio Auimal. ic Gaza Aristophan. in Vespis μεταφορικῶς dixit, κατακωσαῖτε κελύφοις pro δίκαις ἐσπλήσαιτε, ἐξ ὧν ὁ ἐλημμένων, ὥσπερ τῶν ὠῶν κελύμματα. κέλυθα τῶν καρίνων, cancrorum crustæ, Aristoteles libro nono Animal. Theophrastus etiam vsurpat de tunicis capitatæ radicis cumci, hist or. libro quarto, capite decimotertio, licitur & de inuolucro & integumento oculorum, vt ὑπνος. Synesius verò & corpus humanum vocare ausus est ζώιου κέλυφος, terrenum inuolucrum animæ.
κ ὼ ὸς, iubeo.
κ ὼ ὸς, ὁ, vox, eques, spado, filius. κέλαρ ἀκμωμονήτος, id est, υἱός. Etymologi significare ait τὸν ἀνῆλικ, vocem ἀφῆ τὸ κέλαρ, quod est ἀφεῖσα, vel ἀφῆς τὸ κελαρύσαι, mutato α in ε, & ad ab Hesych. exponitur ἔσαν αἱ φωναὶ ἀφιεντες & verbum κελαρύειν pro κικραίνειν, ἐσάζειν clamare vociferari, ex quo participium κελαρύσας, quod idem exp. βυῶσας, ἀναβόησας.
κ ὼ ὺω, iuuatur esse vftiuus, quum apud eundem legamus κέλαι, ἀντὶ τοῦ καυστικῶς quod apud Hom. κελῶν.
κ ὼ ὺς, ύδος, ἡ, cerua. ὑπὲρ ἔλαφος, hinnulus, quasi καμηλὸς ἢ ἵππος καμηλὸς ἢ ὁ τοῦ σπανίου. Homerus Iliados κ, ἡ καμηλὶς ὑπὸ λαγωοῦ ἐπήγετον. vbi interp. καμηλὰς, ταχυτῆτι ἔλαφον ἢ ὀρνιθίδα.
κ ὼ ὺς, Hesych. κελὸς ὁ, ἢ ἐλαφρὸς αὐθρωπος, homo leuis, qui est κελοῦς.
κ ὼ ὺφ ος, ὁ, cerua pro κεμιὰς.
κ ὼ ὺφ ος, ὁ, fulica auis, quæ & κέσσυφος, Gaza.
κ ὼ ὺω, ὁ, vnoculus, μονόφθαλμος.
κ ὼ ὺω, coniunctio expletiua. vide Κέ.
κ ὼ ὺφ ος, ὁ, vir vanus & futilis, κενεὸς ἀνὴρ, Suid.
κ ὼ ὺω, in Epig. instrumentum ad naues fabrefaciendas.
κ ὼ ὺσις, apud Hippocratem Aphorism. libro primo, vasorum inanitas, vel quasi inanitio: ἄπαν κένωσις, ita dicitur ab ipso per accidens: euacuando enim contingit vasa inaniri atque depleri. vide Galen. ibid. apud Poll. κενεαγίη, pro inedia.
κ ὼ ὺσις, ὁ, oratoris vanitas Cicer. inanis sermo, vaniloquētia Liuio, vt κενεαγίης inaniloquius Plaut. Plato πολιτικῷ γὰρ ἡ λακτίζειν ἀφῆς ἀνοσιώτατον κύων ἐπειδὴ κεμαχθέσασα, ἡ μάχας ἐν ἀφροσύνῃ κενεαγεῖσαι, &c.
κ ὼ ὺφ ος, Hesych. cit κενὸς. ἐλαφρὸς, vacuus, leuis.
κ ὼ ὺω, χος, vana iactans, κενὸς ἐν μαντικῇ καυχώμενος. Iliados Φ, ὡς ἐδόκει ἀλλ ὰ καὶ ὁ τὸ φάβδ ὶ ἔχ ὼν, ὅτι ὁ ἡ φάβδ ὶ ἐν σ ὶ σει, ὡς ὅπ ὸτ ἐν Λήμνῳ κακὰ πολλὰ ἔρρεξαν.
κ ὼ ὺω, τὰ, morticinæ carnes: pro νεκρώδ ὶ, ὑπνηρὰ. Aristophan. in Auib. κενώδια Pollux, ὑπνώδια μέλη.
κ ὼ ὺμ ὰτ ὸν, μ. ὁμ ὸν, ὁ, ος, per vacua vado, vana conor, Neut. Absol. Suid. ἐς κενὰ βαίνω, κενὰ ὀδηγῶ.
κ ὼ ὸς, pro
κ ὼ ὸς, ὁ, vacuus, inanis, leuis, cffœtus, friuolus. Odyss. ὑμεῖς δ ὲ φρὶ ἀξ ὶ νέες κατέστ.
κ ὼ ὼ ὶ, ὁ, ἡ, γαστὴρ, venter, pars quæ est inter latera, quasi κενὸς ὠσίων, locus sub pectore concauus & ossibus carens: item capacitas & complexio, πόλπος. aliquando capitur pro aere, seu cælo: inane etiam dicitur Latinis. & χάνω κενεὸν, pro terra apud Nonnum. κενεὸν τὸ ἐκνεῶνα, in imum vterum: sic Valla, id est, vltimam & infimam partem ventris, vbi sunt ilia, id est, locus ossibus vacuus, vbi cingimur κενεὸν ὁ ἀφ ὶ τὰς λαγόνας τόπος τῆ διάκενον μέρος. ἀφ ὸ γὰρ ἀφιστικὸς. κενεὸν φησι, equorum morbus est circa ilia. de quo intellexit Virgilius cùm tertio Georg. inquit, -atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu grauis imaque longo ilia singultu tendunt. συμβαίνει, inquit Abfyrtus, ὅταν ἵππος ἢ πεπυκασμένῳ ὑπὸ ἔμβρα τερφθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατελθὼν πίῃ, ἡ δύσπνοια πυεῖται ἢ πίμπνησι τὰς λαγόνας. Ibi tamen λέγεται κενόωσις πνεύματα ἐν κοιλίᾳ, initio legitur.
κ ὼ ὸς, ὁ, ἡ, τὸ, vacuum monumentum, inane sepulchrum, κενοτάφιον. Nonn. ἑδρακεν ἐνδίκτι σύμβα Αντισσπεῖς ἔνθα φάσιν κενεῶν.
κ ὼ ὸδ ὸξ ος, inani gloria dueì, Nazanz. & Chrysostom. de officiò Episcopi.
κ ὼ ὸδ ὸξ ία, ας, ἡ, inanis gloria. κενοδοξίας τεχθὲν πρεῖ ἡ ὃ παιον, Chrysost. ὠδεῖ ὁ ἱερεύς.
κ ὼ ὸδ ὸξ ος, gloriosus, gloriæ auidus, inanem de se persuasionem habens, inanis gloriæ cupidus, Paulus ad Galatas capite quinto. Plut. in Optic. ἀεὶ ἀσφαλὲς πλέγμα ἐν κενοδόξῳ κακῷ ἀκούσας.
κ ὼ ὺλογ ία, μ. ήσω, σ. ησα, garrio, inaniter loquor, Themistocl.
κ ὼ ὺπαθ ὴς, inaniter affici, vanis duci affectibus, Basil.
κ ὼ ὺφ ρ ὼσ ὺνη, vide σύνεσις.
κ ὼ ὺς, ὁ, ὁ, vacuus, desertus, vanus. Demosthenes pro corona, ἐπὶ κενὰς χαρίζῃ χάρεσιν τοιούτοις ὑμὶ συμφέρουσι, inanem inis gratiam. κενὸς ἢ ὁ τοῖς ἀνθρώποις πλοῦτος ἐν ἀνθρώποις ὢν, Aristid. κενὸν οὐ, id est, συνέσεως καὶ φρονήσεως, Sophocl. κενὸς ἀνὴρ σὺμβουλος, idem.
κ ὼ ὺσ ὸφ ρ ὼν, ος, ὁ, ἡ, inane studium, ματαιοσπουδία.
κ ὼ ὺσ ὸφ ὼς, ὁ, ἡ, curiosus, inanium rerum studiosus: Cicero ad Atticum, sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt, curiositatis plena, quæ tamen breui sciantur necesse est.
κ ὼ ὺσ ὸπ ὸν ὼς, frustrà, Plut. in Apophth.
κ ὼ ὺσ ὸφ ρ ὼν, ος, ὁ, ἡ, vana sapientia.
κ ὼ ὺσ ὸφ ὼς, imaginarium sepulchrum, quale describit Virgil. libro tertio Æneid. Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem. κενόφων. Suetonius honorarium tumulum appellat. τὰ κενοτάφια, inania sepulchra, l. 1. Reg. cap. 19. vbi tamen statua exponitur, Bud. in Pand.
κ ὼ ὺτ ὴς, ητος, ἡ, vacuitas.
κ ὼ ὺτ ὼμ ὰ, ας, ἡ, rerum inanium & vanarum studium.
κ ὼ ὺφ ρ ὼσ ὺνη, pro inani & vana opinione, apud Plutar. in Platonis quæst.
κ ὼ ὺφ ὼν ία, ας, ἡ, vocum inanitas, vaniloquium, ματαιολογία, Hesych. Paulus prima ad Timoth. capite vltim. κενοφωνίας καὶ βεβήλους κενοφωνίας detuitans de rebus inanibus clamores.
κ ὼ ὺφ ὼ, μ. ώσω, σ. ωσα, inanio, cuacuo, purgo, exhaurio, Accusatiu. & Genitiu. Gaza libro quarto Grammat. prima ad Corinth. capite primo, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ χριστοῦ, ne irrita atque inanis fiat. Theophrastus de causis libro secundo, capite primo, διὰ τὸ κενωμάτων τὰ δένδρα ὡς ἐξ ὧν καρποὺς λιπὼν τὰ φύλλα, arbores inanitas, in fructus nimirum absumpto alimento. κενωθεῖσι, euanescit, euacuatur, Nazanzenus. ἐσπ κρατῶν τῷ ὠῷ κενοῦται, excrementa oris & alui, Galen. libro primo ad Glaucon.
κ ὼ ὺω, κεντρίσω, κέντησα, κεκέντηκα, stimulare, inhortari, est à themate κεντῶ.
κ ὼ ὺω, ίδος, ἡ, genus ornamenti muliebris.
κ ὼ ὺτ ὼρ, ορος, ὁ, ἡ, τὸ, κεντωρίδιον, τὸ, κεντροφόρος, Lucian.
κ ὼ ὺτ ὼρ, ικὸς, centauricè, immaniter, Erasm. Chil.
κ ὼ ὺτ ὰυρ ία, ας, ἡ, centaurea herba, vel centaurium Plin. quod Virgilius dixit grauedolentia centaurea, & Lucret. tristia. Dioscoridi & Galen. duo genera: κενταύριον, τὸ μὲν quod serratum habet folium, alioqui inglandis simile. hoc & χείρωνιον à Chirone dicitur, ἡ καὶ ταυρέα ab interpr. Nicandri. Secundum τὸ μὲν sine λεπτὸν, μελάν dictum ἡ λιβάδιον, quia secundū fo-

tes nascetur. hoc origani vel hyperici constat folio, & propter amaritudinem summam, fel terræ Latinè nominatur. Tertia est κενταυρὶς, Theophrastus histor. libro & capite nono, quæ centauris Plinius libro vigesimoquinto, capite sexto, & trioriches, à trioriche de genere accipitrum, febrifugam nouè transfert Gaza. hæc fuccum sanguinem mitrit.

Κενταυρίσκος, agrestis.

Κένταυροι, latrones.

Κενταυροφαγία, ας, ἡ, pugna centaurorum, i. immanis.

Κένταυροι, centaurus nauis, apud Bayf. à signo centauri, quod in rostris præferebat. item signum cæleste & nomen syderis, Proclo in Sphæra. Aristophan. pro monstro, id est, ὑποκριτὴς ναυς, in Comm. in dictione καμπάτων. κενταύροις γλῶσ, cètauricum genus, i. centauri.

Κεντέω, ῶ, stimulor.

Κεντέω, ῶ, εὖσα, pungo, Naz.

Κεντέω, vel

Κεντέω, μ. πήσω, &. κεκα, stimulo, pungo, Aristophan. πεντὸ ὀφθαλμὰ κεντοῦσθ᾽ ὥσπερ ὑπ᾽ αὐτοῖσιν ὑπὸ τῆς γραμβύλης ὑποκειται, oculos percussus, quasi à crabronibus. Item pro trucido. Sophocl. κ᾽ μὴν ἐξ ἡσκεῖς βλακέτ᾽ ποιῶν, ἢ σοὶ δόκῳ κεντοῦσ᾽ οἱ λελειμμένοι, id est, σφάξει.

Κέντημα, damnum, punctum, punctio Plin. stimulatio. Polybius in Epitome, κεντήματ᾽ ἐν ἡ διαφέρει, ἡ τ᾽ ἐλεύθερον ἐν ἰσχυρῷ ἢ μόνιμον, mucronem habet ancipitem. Et alibi, διὰ τὸ μεθαμιὰς κέντημα τὸ ξίφ᾽ ἐχειν. apud eundem συγκεντᾶσθαι, confodere.

Κεντηνέα, ἡ, centeria plantæ genus, Theoph. l. 9. c. 1. hist. pl. vbi tamen κεντέρια impressum est.

Κεντητέον, ν, τὸ. id quod pungere seu stimulare possumus. fibula, Lucian. de coriario loquens.

Κεντητικὸς, ἡ, ὸν, pungens, aculeatus, Theophrastus histor. tertio, capite decimotertio, de foliis abietis, οἷς ὑπερ ὀδὸς κεντητικώτερα τὰ ἄβροτα.

Κεντητὸς, ἡ, ὸν, punctis distinctus. κεντητὸν ὑπόδημα, Epictetus.

Κεντίζω, με. σω, σμαι, κεντέω.

Κεντίνια, ας, vel potius κεντρίνια, vt emendo apud Theophrastum histor. secundo, capite vltimo. vbi γλῶσ. δὲ τὰ ἡ ἕτερον ὅτι ἡδὺ ἁλώνιον, ὃ καρδοῦν κεντίνες. τοῦ δὲ ἀγρίου, καὶ ἀπὸ τῆς καρδοῦ φύσεως ἐστὶν ἡ ἀνυσίμου ἢ ἑτέρων κεντίνιον. Plinius sic transtulit libro decimoseptimo, capite vigesimoseptimo. Est & aliud genus culicum quos vocant centrinas, ijcis apum ipsis similes ignauia malitiaque cum pernicie verorum & vtilium. interimunt enim illos atq; ipsi moriuntur.

Κέντορες ἵστασιν, ἴστοισι κεντοῦσιν τες, ἰσπτικεῖ. Hom. Il.

Κεντόω, Herodot. stimulare.

Κεντρίωνικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, velox, tanquam stimulo percussus, equus stimulo obediens, quasi ἑλκων, ἀκεὶ τῷ μάστιγι τοὺς κάντορας. Hom. in Iliad.

Κεντρίζω, pungo, in Epigr.

Κεντρῖνος, ου, ὁ, Athenæus & Aristotel. in quinto histor. κεντρῖνον φασὶ τινὰ γαλεὸν εἶδ᾽ ἡ ναυπλιόν. Epainetus in ζ. ἐκεινηκοῦν. ὀπτὸν πτίδια vocat. sic vero dicitur galeos piscis quia aculeum ἐν τῷ κάντορι ἔχῃ ἀκὸ τῆ πρώτῃ ἀκοιᾶ. vide κεντῖνα.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, κεντρίνα, genus serpentis, dipsas.

Κέντρις, etiam locus in quo à sessore equus stimulatur, punctum Plinio. Ap syrtus mulomedicus in ἱατρικῇ.

Κεντρομύρμων, Theophrast. histor. capite decimoseptimo, libro tertio reponitur inter ὀθαμνώδη καρπὸν: cuspidaram vertice myrtum vocat Poeta, & ruscum: Dioscorid. ἀξυμυρσίνην, ἢ μυρσίνιλον ἄγριον, id est, myrtum syluestrem, scopam regiam, Scribonius Largus.

Κέντρον, ν, τὸ, stimulus, calcar, spiculum, aculeus. Aristoph. πρὸ φέρε μοι τὸ κέντρον, affer mihi stimulum.

Κέντρον, etiam dicuntur vitis quædam arborum, de quibus Theophrast. hist lib. quinto, capite tertio, Ἔστιν ἡ ἄβροτος πίτυς, ἢ οὐ σὺ τοὺς κίδους ἐγχίνεδιας τὰ καλάμια κάντρα. vide Οξυάκρα. Plinius libro decimosexto, capite trigesimonono. Inueniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, id est, duritia clauo similis, iuimica ferris. Idem libro trigesimoseptimo, capite de iaspidum generibus. Præterea inutiles scalpturæ interuenientibus crystallinis centris. κάντρον etiam idem quod Latinis centrum, punctum in medio circuli aut globi κάντρα ité dicuntur cardines Cæli, quas cuspides nonnulli vocant. Item κάντρα, μόστρες, & quæstionum stimuli. ἐφὸς κάντρα κεκτῖζειν, aduersus stimulos calces iactare, Actorum 9. & vigesimosexto. Euripid. in Bacchis, ὅθεν ἐς ἀυτὸ μόλιτε, ἢ θυμοῦμβῶν. Πρὸς κάντρα κακτίζομεν θυμὸς ὠὐθεν. Terentius in Phormione, Nam quæ inscitia est aduersus stimulum calces? Supplend. iactare, vt inquit Donatus, quod Græci vno verbo dicunt κακτίζειν. Dixerat & Plautus Truculento, si stimulos pugnis cædis, ma nibus plus dolet. Pindarus in Pythiis, τὸν κάντρον ἢ τὸ κακτίζειν μὴ πολέμει, κάντρα κλακτρούσαν, Interp. Aristoph. in Auib. gallorum calcaria, Columel. quæ & πλήκτρα dicuntur.

Κεντρόμαλμα, ατος, τὸ, malum, habeo stimulum.

Κεντροστύπος, ου, ὁ, nequam, vafer, stimulator. Interpr. Aristophanis Nebul. πανοῦργος, ἀπατεὼν apud Aristoph. Hesych.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, vestis vericoloribus pannis consuta, & confusa: ab eis, qui stimilitudinem centonem vocant carminesque ex diuersis carminibus, & carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum quasi ἐφῦ consutum. vide pro vario & versuto ponitur. Aristophan. τὸν κάντρωνα μοι, &c. i. φασεῖς κλάπας, ἢ χαλαπὸς ἢ φρυκτὸς, ἢ λοίδορος. vide inter.

Κεντρωτὸς, ὸν, ὁ, stimulis confixus, vt κεντρωταὶ σωλῆνες apud Plutarchum in Apophthegm. aculeis frequentibus spiculatæ. Impacto seu fpiculo armatus, aculeatus: idem quod ἐγκεντρωτὸς, siue κεκεντρωμένος, vt κεντρωτοὶ πληθῦες, apud Arist. l. 9. de hist. anim. quos Plato & Them. κεκεντρωμένες dicunt.

Κέντωρ, stimulator, percussor, libro tertio Epigrammat. ἀποστρόφιον κάντωρα παραβλέπων. Item auriga, libro quinto Epigrammat. τυγχάσων κάντορος ἀδοκήτου. Item mordax: vide ἐλίγχει κέντρε μεῦδε, apud Nonnum. & κέντρε κεκλῆσθαι, apud eundem Gen. fœm.

Κέντωσμα, ατος, τὸ, eiuscatio, inanitas. apud Galen. Dioscor. & Æginetam.

Κεντωτὸς, ὴ, ὸν, ἐκ. δὲ κωφιγῆς.

Κενὸν, κενεὸν, τὸ κενὸν. in Hippia. κακπορεῖς ἐκ ἴσπος ὑφ᾽ ἑτέρου ἴσπου τὸ κενὸν, videtur ponitur ἀντὶ τῦ κενοῦ.

Κένωσις, εως, ἡ, euacuatio, inanitas, de tractio. κένωσις μυτικὴ, mitrij euacuatio, Naz. in Orat.

Κενωτικὸς, vim habens euacuandi. κενωτικὸν φάρμακον, Galen. lib. de Glaucon.

Κέοιμαι, pro κεῖμαι: vnde κέοντα, pro κείνται, & κέοιντο ἀντὶ τῦ κέονται.

Κέπφη, ου, ἡ, Gazæ fulica, quæ tamen λάρος est, vulgóque fœmininum. vero *mauue.* non distinguit tamen Commentar. Aristophan. auis est clamosa, spuma etiam vilitatis, quæ ἀφρὸς ἢ ἄφρων, de nomine ipsius stulti vocantur. Aristophanes in Pluto, Οὐ δῆ φρονεῖν τοῦ ἐμαυτὸν μοι ποιεῖ δικαιοσύνη ἢ κέπφε καὶ ἀνόητον εἶναι, id est, ἀνοητότατον καὶ κάλλιστον. Κέπφος, in parœmia, vana promittentes indicans. vide inter pr. Aristoph. etiam ὁ εἰρωνόμενος δὲ καὶ κέπφος dicitur. κατὰ Φ. (inquit Hesych.) διὸς ἐρεῖν καυχᾶσθαι τοὺς μὴ τῶν διδασκάλων διατρίβοντας ὁ δὲ χρηστὸς ὑπὸ νόμου μετάγεται ὅ τ᾽ ὢν λέγεται ἐξὸς ἢ παῦδ᾽ αἰσχρὸς κέπφος. & verbum κεκφαίνω dicitur efferri & leuiter circumagi indum τὸ κεκφωμένον cuius particip. aor. 1. κεκφωθὲς à Stud. exp. ἐπεισθὲς, ἐξέως ἐλαυνόμενον, ἐφερόμενον, ἐ Hesych. etiam ἀπατεὼν, deceptus, quoniam ainis ea est ἀκατάπτωτος, ac facillime capitur. & Hes. affert & partic. præt. pafl. κεκεφαμένος, pro ἐξαπατημένος.

Κέρα, ἡ, Theophrastus libro nono, capite decimoquinto, hist. ὁ ἐφαλὸς ἀγρία.

Κέρα, in plurali pro κέρατα, cornua, crines, significare autem dicitur hoc κέρα non solùm cornua, sed etiam crines: vt quæ Homericum paridem κέρα ἀγλαὰ, vocari tradunt pro κόμη πλόκιμ. teste Poll. Hesych. κέρα ἀγλαὰ, τὴν τρίχα λαμπρὰν ἐξ ἀγαλλόμενα.

Κερβέτης, qui super cornua graditur, i. corneos pedes habens. ἐπὶ τῶ κεράτων, Hesych. Suid.

Κερκιδικὸς, cornibus tractus, Nonn. κερκιδικὸς Hesych. vocari bit etiam eos qui cornibus boues trahunt.

Κερκίς, ος, ἡ, apex, antenna, pun ctum, virgula minuta, pars ilis superior. ὅτι τὸ ἕτερον πέρατος ἄκρον κερκὶς ἔχῃ, ex altera tremitate exortus velut cornicilum gerens, Ruell. cotus antennæ modo, Barbarus libro tertio Dioscoridis parte tali superiori, Aristotelis libro secundo Animalium Gaza ibidem antennas vertit. κερκὶς γεμμὶς, Plutarchus Numa, apices linearisque Lapus pro apice & re minimi menti, Euangel. Matthæi capite quinto, μὴ μία κερκὶς ἢ μία ῥὴ παρελθῃ ἀπὸ τῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. Luc. 16. εὐκοπώτερον δὲ ἢ οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν, ἢ τὸν νόμον μιᾶς κερκίδα πεσεῖν. Item pro eo quod est antenna, i, lignum in transuersum positum, vnde pendet velum, id est, vt inquit Didymus, πᾶσα τὸ ἱστοῦ διαλαμβάνει πλάγιον ξύλον ἢ ὑπὲρ πάντα ἢ ὑπὸ τοῦ ὁ ὁ Homerus Iliados Ζ. νῆας ὀρθοκραιράων, id est, ὀρθοκερκιδικὸν ναυσὶν κερκίδι. verò ἐσχατιὰν vocat Artemidorus, id est, τὸν ἐσχατον. vt Valerius Flaccus libro primo Argonautic. & canus libro octauo & decimo cerruchon, id est κερκύρα, & cornua habeat: ideircóque Virgil. cornua velatarum antennarum. κερκίδωμα appellaut. κερκὶς item in vtero dicitur à Pollu ce, ἀὐ ἐν τῇ ἀδῖνι ἐς τὰ πὰ ἀγκεκλεισμένες, id est, πλακτάδες. Harch. in Marcello à figura antennarum τοῦ ἱστοῦ τοῦ κατὰ κορυφὴν ἐκβαίνοντος ἀμφοῖν dixit trabes è muro suspensas. Nicaud. in Theriac. κερκιδίων ὀλκάφιλο πολυγλάκτινα κερκίδιλον dixit, vt Poeta inoli cornua cerui: nam κερκίδιον ἀυτὸ τὸ κέρας vel κέρας vsurpat. Sic Synesius in epist. τὸ κέρας ἐστηρίγη posuit, ἀντὶ τῦ κερκίδος.

Κερκίζω, με. σω, π. κεκα, scindo, trucido, populor, vasto, diripio, ἐκπορθῶ, κατὰ, Act. Accus. Hom. Il. βοτρύας κερκίζεις, ἀκ. κατὰ ἐξ ἢ κατὰ ἐξ ἐρεπτὰ ἢ κατὰ ἢ τοῖς κάμασι μαχομένοις ζῶσι.

Κε…ω, & Κερά…ω, κερά…, misceo, Iliad. 9. ζωθήτην ἢ κέρασε, δίστις δ' ἐ… …των ὑ…σεν.

Κ…Θ. Hesy. c. σαυ…ές.

Κ…Θ, antemnæ cornua tenens, Hesych.

Κ…ιδεύς, perditrix, vastatrix à κεράζω. peculiariter vero quidam κερκίδας esse volebant vermes cornu infestantes. Odyss. …eſt & falacissima auicula, à qua Medeam κερκίδα vocat Lyphron. vide Interp.

Κ…ός, cornutus, comatus, & genus serpentis. ἔθνος ὄφεως, ᾧ ὁ …στι κ…χν, Varin.

Κ…ς, ὁ, rnum Græcum nonnullis, quod aliis βύκερον, aliis ἀ…ερον, aliis τέλει.

Κ…τες, nonnullis sunt vermes cornua rodentes. Eustat.

Κ…ελλον, Κ…ελλιον, & Κερκιλλ…ν. Hesychio authore, est Θησίδιόν τι ὄ…ημα ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τὰς σωκτὰς ἀ…ημβλύθρου κ…θ…ιακὸν τὸ φωτὶ εἰσ…ντας, bestiola scarabeo similis, quæ ficui arbori circumlitas, voce sua cultores abigit.

Κ…ίλα, figulina, vel figlina Plinio, ars figularis, κερμιδοπική, illux.

Κ…μικὸς, ὴ, ὸν, Ceramicus, locus Athenis, in quo sepeliebantur in bello perierant. erat & alter, in quo diuersi barbatum merices. κερμεικὸν κρῖμα Θ…, figlina fornax, Diosc. lib. 5.

Κ…ίδιον, τὸ, figulina, vas testaceum, amphora, hydria fictilis.

Κ…μίδιον, figlinæ, ὅθεν τὰ ὀστρακινὰ σκεῦη παρ…σπάται, κ…μίδια παλ…ον, Pollux.

Κ…ίον ὑπ…γὸν, apud Herodot. vas vinarium figlinum.

Κ…Θ, & κερκιωδ…, figulinus, fictilis. vide Ammon. circunfletur in vltima, vt adiectiua metallica contracta, vt docet Za lib. 2. Grammat. κερκιοῦς λύχνος, fictilis lucerna, Lucian. κερκιῶδες πτάνιον, in fictili patina, Diosc. lib. 5. κερκιῶδες κοτύλη fictili poculo, Idem lib. 2. ibidem tamen κερκιωδ ἀρχεῖον, leg. accentu mutato. τὰ κερκιώδεις πίθοις, in fictiles fidelitas, Hesl. κερκιῶδες λοπάς, fictile, fictilis olla, Dioscorid. libro 2. τὰ κερκιώδες κύλικες, fictilia pocula. Theophrast. lib. 5. cap. 4. histo. ἐντ. κερκιωδῆ ἀγγεῖα, fictile vas, vas figlinum, Dioscorid. lib. κερκιωδ…ὰ ἄμαξα, currus fictilis, Plutar. in Publica. κερκιωδ…ὸν πίθον, fictile poculum. Apud Athen. lib. 9. alis τὸ κερκιῶδες quæ & κ…ανεῖωδες τὸ χρῆμα κερκιωδὲς esse dicitur.

Κ…ός, ὁ, figulus. Hesiod. ᾧ κερκιωδὲ κερκιδὶ πατέϊ.

Κ…ω, fingo, facio fictilia. Item ma'è mereor de Republic. Κερκ…μαι. Aristophan. ἐκκλησιαζ. τὰ σκεύλια κακῶς κερκιωμένη, ἢ πίλον δὲ ἢ κακῶς. Interp. etiam notat τὸ κερκιωμένον ἐξ ἡ τὸ ἐρ…: σκεύη τὰ κοπὰ.

Κ…ύπτω, tegulis tego, seu contego, vnde passiu. κεκρυμμένη, apud Aristot. domus tegulis contecta.

Κ…ύπλις, figularis creta, Dioscorid. lib. 5. κεκρυπλ…ὸς, riphrasis ostracismi. κεκρυπλ…ὴ κύλιξ, fictilis calix, Herodot. κεκρυπλ…ὸν σκεῦος, vasa figuli. Κεκρυπλ…μένη, manus supinæ verra quæ efferebantur in ceramico certamine. Nam, vt inuit Euphronius, mos erat ὑπὸ τοῦ κοσμοῦντος ἀγῶνα τὰς λαμπάδας, ὑπὸ τῶν τρέχοντος ὑπὸ τῆς ἱερομνήμονος τάξεως, πλατείας ὑπὸ τῆς εἰσόδου χεροῖ. Vide & Interp.

Κ…μη, ου, τὸ, vas fictile, figlinum, amphora, id est, mensura octo & quadragintæ sextariorum, authore Budæo de Asse. κεφαλὴ, ὃ ἐξ κεράμου, Dioscorid. libro 15. τὰ κεράμια, genæ & cuncta id genus figlina, Gaza in Problem. Aristot. Ect. 11. 9. 8. Ibidem fictilia, & apud Theo. li. 5. c. 6. histor. plant.

Κ…ῖς, figularis. Theophrast. lib. 2. cap. 13. de causis plant. κεράμεια, vas fictile, Dioscor. lib. 2. cap. 77. κεράμεια χάσκη, fictile ventrosum, Idem lib. 5.

Κ…μίς, ίδος, ἡ, tegula, testa, Plutarc. in Apophth. Est item genus cretæ. κεραμὶς γῆ, Ficin. apud Platon. vertit cretam. apud Pollucem κεραμῖτις γῆ, ἡ κεραμὶς, ἡ κεραμιτὶς.

Κ…μος, ου, ὁ, tegula. item πᾶσα ἡ τῶν κεραμίων ἀρχεῖον ὕλη. Aristoph. ὁ τὸ τέγος τὸ κέραμον αὐτῇ χαλεδὼς στορνύναι σωπ…ψάμμῳ. τὸ κέραμον, id est, τὴν κεραμίνην, tegulis, Thucyd. δεῖν τῆς κεράμου διαφορᾶς, verfatur in tectis, Aristotel. libro 9. Anim. cap. 19. λίθοις ἢ κεράμοις, lapidibus & tegulis, Thucyd. Athenagoras in Apolog. κέραμον δὲ εἰκάζειν, figlinam exercebat. nisi legend. κεραμέαν. Item dolium, vrceus, fictile vas, hydria, Plato in Timæo. Et carcer, lingua Cypriorum. Est & Cariæ vrbis prorium. & σημαντικὸν, Hesych.

Κ…μπωλα, figlina vdere: vnde & κεραμπολᾶ, & κεραμπωλεῖον apud Pollucem.

Κ…βω, κολυμβ…βω, κυβιστ…βω, Hesych. aquas subire, præcipitem in caput se dare.

Κ…τιον, μ. κεράτια, vel κερά…α, σ. κέκερκα, &

Κ…τιδ. pocillator, pincerna, ὁ κ…τιδ. Poll. est Particip.

Κ…τ…ω, misceo, tempero, confundo, diluo, adultero, applico. Odyss. ἐ, κέρασα ἢ πίνατε ἡ ἐρυθρὸν, pro ὑ…χειρ. Κπ τῆς ἀρχαίας σωπ…πίας τοὺς κέρας τὸ ἀγχίνουσον, ᾧ ἐπὶ τοῦ ἀγρ…ὑπνου ἢ τῆ συνέσει χρῶν: vnde κεκρασμένος qui temperauit. κεράσας ἐπὶ ἡμέλιτι πῶμ ἀκρατον, vino & melle temperans fontem, Plutarch. in Numa. Iliad. ϑ, σοῦρ' ἐ…κιον, αὐτὰρ ἐγὼ κρητῆρα κεράσσατο, quo vino scilicet craterem implenit. Apollon. lib. 1. Argon. κεράσσατο δ' ἀλείτας, id est, fundentes. pro attempero, Philo de mundo, πῶς ἢ φύσις ἀπὸ ἐναν…ν τοῖς φυτοῖς κεκρατήμβ…ωκτῶν ἐκ πλείσων δυ…μεων, ἐ plurimis eam attemperans facultatibus. Galen. de parua pila, ὁ…δυὴ ἢ πέμπτη τὸν ὦ αὐτοῖς σπον κεκραμένον, κέρασιν, temperatur. κακ…κάθαρ, temperari. Plato de Legib. κακιῶβ…ον ὑπὸ ὄμβ…νιον, vinum dilutum, Dioscor. libr. 4. αὐτῷ ὕδατι ψυχρὸ κεκραμβ…ῳ, vinum frigida dilutum, Galen. ad Glaucon. φύσει ὠοὶς πᾶσιν αὐτοῖς ὧν κεκραμβ…ῳ τὸ ὑδατ, ingenio ad omnem virtutem accommodatus, Plutarch. in Numa. κεκραμβ…ῳ ὑκρατο εἶναι, infuso meraco, cap. 14. Apocal. Ioann. vbi notat Erasm. κεραννύειν dici qu d infunditur in calicem bibitturo, etiamsi nō ciluatur aquā, aut alio potus genere. Theophrast. de Causis lib. 6. cap. 15. κεραννυμβ…ῳ ὑπὸ τῆς φύσεως τοῦ ὕδατος, temperatus aqua à natura. Κεραννύειν. Plato in Philebo, τῆς ἡδονῆς ἐν Πρώταρχοι ἀψυχρόμοι κεραννυομένῳ. Alcæus, κεραννύουσι τὰ ἀφανίζουσι τ. Hyperides, τὸν κεκτῆσθαι τὸν παράπαν κοινὸν οὐδένες κεραννύουσι. κεραπὶς ἡ, μετὰ ὠὸς τὸ κεκραννυμένον, qui misceat, qui misciit, commiscens, κεκόσπες κεραπὰ μβ…ῳ.

Κ…ή, capillus, arcus membrum pudendum, Hesych.

Κ…ατεὺς Θ, ὁ, poliens cornua, faber arcuarius, ὁ κερατουργὸς, ὁ κερατογλύφ Θ.

Κερα…, ὁ, ὸς, cornutus, κερατοφόρος, βόκερως, κερασφόρος. Iliad. γ, ἐρῶν ἢ ἄκαρον κέρεον ὦ ἄρχιον ἄρμα. aliquando cornens: vnde κερα…ὸς βοῦς, arcus corneus, in Epigram.

Κερ…χης, ὁ, alæ præfectus.

Κερ…χία, ας, ἡ, cornu præfectura, quæ triginta duobus imperauit.

Κέρας, ατος, τὸ, κὴ τὸ κέρως, cornu significat & poculum: antiqui enim cornibus bibebant. vnde ea forma facta pocula κέρατα dicuntur, & ἐντὰ vide Athen. lib. 11. quare Bacchum cornutum fingebant. Refertur quoque ad rem bellicam, Aristot. de mundo, ὁ ἢ ἐπαθὲν ὑπὸ κέρας ἐκπεφύκ. vnde οἱ κέρατα ἢ ὑπὸ κέρως ἄγειν, cornua instruere, & ὑπὸ κέρας παρλύσθαι, cornu præposito procedentes, Ælian. Accipitur & pro cornu vngulæ bouis, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 8. & 23. Dicitur item ostium, Thucydid. κρῦβ…ἀσιον κέρασιδὶ est, vt interpretatur Varin. τὸ πρὸ νεὼ ς…α. quod & caput Cæsar dixit, loquens enim de Rheno, ait multisque capitibus in Oceanū influit: significat prærera comam, ὅπ…τοῦ κείρω, tondeo. inde κουρὰ, tonsura. vnde Diomedes ad Pardem apud Homerum, κὰρ ἀγλαὰ πατρὸς ἐνὶ…θαι, coma compti ſimè, & capite puellariter compto. & ὀρθόκερως φρὴν, apud Sophocl. quæ capillum surrigit. Iuuenal. Satyr. 13. Homer. sequtus dixit, Et madido torqu tem cornua cirro. sic κέρας vocarunt nonnulli ς…φυλίου ἄγκιον, id est, erraticam pastinacam a fibrata & capillata radice. Aristotel. libro 3. Animal accipit pro extremis vuluarum, id est, κεράτων, & ὑ…ιλπτῆς, vt cornu Latinè. κέρατα etiam dicūtur sophisma, & captiosæ argutiæ. vt, quod non perdidisti, habes: cornua non perdidisti: cornua ergo habes. Græcè sic Chrysippus, εἴτι ὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα ἢ ὐκ ἀπέβαλες, κέρατα ἄρα ἔχεις. dicūtur etiam κρωβ…ειοι huiusmodi gryphi & fallacia argumenta. Lucianus primo Necriconum dialogo: ἢ κέρατα φύσουσι ἀνθρώποις κρωβ…λιοὶ συλλογισμοί. Quintilian. ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat lib. cap. 10. Κέρατα item dicuntur αἱτὰ τοῦ κερά…ου, i. cornua antemnarum. vide Κερά…α. vide etiam Κερατωνία.

Κερκόβολ Θ, ου. præfractus, intractabilis: à seminibus, quæ prius quam in terram cadant, si in cornua boum incidērint, duriora nasci dicuntur. κερκόβολον ἀπέρμα κέρμασιν ὅμοιον, Theophr. lib. 4. cap. 14. de causis plantarum, Semen quod cornu tetigerit non est coctibile: sic Plin. vide Plutarc. in Sympos. Aristot. in Problem.

Κερασὸς, τὸ σὺν ῥον· κέρασος, ὁ κερασ…ὸς, &

Κερασία, cerasus arbor, in γαυτονικῶ lib. 10. i. κέρασος.

Κερά…α, τὰ, cerasa: de quibus Dioscorid. lib. 1. vertunt tamen Interpretes cerasia pro eodem. κεραστὸν κόμμι, ibidem vertunt cerasorum gummi.

Κέρασμα, ατος, τὸ, mixtura, temperatio siue temperatura. Plutarc. ἀεὶ ἀφρ…τος, ὁ τῶν ὑ…ων, τὸ ἀπέρμα σύμμετρον ἢ κέρασμα πρὸς τὰς ψυχὰς ἡ μικὸν ὑπ…ρβ…ὸν ἐ πικρασιῶν.

Κερά…ων, infundo.

Κεράστης, ου, ὁ, cerastes vermis in ficu. Theophra. histor. libro & capite 5. πρὸ ἢ σκολόπων πρὸ ὧν τοὺς ἓξ λους, οἱ μὲν ἐσιν ὧν τῶν ὀπτικῶν ἰλιος, οἱ δ' ὧν πάντων ὀ…ων. ὥ…πατεῖ ὀφ ἢ τοὺς δ' ὀφεις, ὁ κεράστης καλ…μβ…ος, ὅταν πεφύκη ἢ κοιλαὶ ὀφεσφαφεῖ. ex quo loco Plin. lib. 16. cap. 41. Quartum est & é vermiculorum genere, quorum quidem alij putrescente succo, ipsa materie alij pariuntur sicut in arboribus ex eo qui Cerastes vocatur. quum tantùm eroserit vt circumagat se, generat alium. Dixit idem lib. 7. cap. 24. de arboribus quæ vermiculātur loquens, Eorum,

inquit, qui in ficis existunt, alij nascuntur ex illis, alios parit quæ vocatur ceraſtes. Omnes tamen in ceraſten figurantur, fonúmque edunt paruuli ſtridoris. Quæ rurſus tranſtulit ex Theophraſte apud quem de Cauſis plantarum libro 5. capit. 14. ἐν τῷ ὄφει τὸν κεράστην καλοῦμεν συμβαῖνον. τοῦτον γὰρ φησὶ καὶ ἐν τῇ ἐλάᾳ γίνεσθαι, ἢ ἐκ τῶν συκῶν ἐκπίπτειν, ἔχῃ δὲ ἡ συκῆ ἢ ἐξ ἐκείνης σκολιόκερας, ἢ ἐξ ἐκείνου ἐκπίπτοντα, ἢ ἐκ τῶν κεράτων ὅπου ἂν ἐμπέσῃ, καὶ φθείρεται ἐξ ἀρχῆς. ἐκ μὲν οὖν τῶν κεράτων ἐν τῷ ὄφει γίνεσθαι τὸν κεράστην, ὅτι ἐκ τῶν κεράτων ἐστὶ τὰ ἐν τῷ ὄφει ἐκπίπτοντα, ἐκ τοῦ καλουμένου κεράστου. πάντες δὲ οἱ κεράστου ἀπογεννῶντες, φθείρεται ἐξ ἀρχῆς. κεράστης etiam ſerpens eſt, ceraſtes dictus, quia ceraſtis corpore eminere cornicula ſæpe quidrigemina proditum: quorum motu reliquo corpore occulti ita ſolicitent ad ſe aues. meminit Statius Thebaid. 1. & 11. deſcribit Aëtius lib. Τετρακ. libro 4. cap. 26. Plin. libro 8. capite 23. Dioſcor. libro 7. de peruſſis à Ceraſte cap. 17. de remediis lib. 8. cap. 13.

Κερασφόρος, ὁ, corniger, cornutus, ὁ κέρατα ἔχων. Theophraſtus in fragm. de iis quæ colores mutant. ait Tarandum animal δίχρουν εἶ ἢ κερασφόρον.

Κερβήριος, qui ſunt labris incurtuis.

Κερκαυλών, ὁ ὁ κερκίδι ἀκὸς, cornicen, cornu canens.

Κερκτίς, ἡ, ſiliquaſtrum.

Κέρκτηφόρος, corniger, cornutus, ὁ κέρως.

Κέρατες, ἡ, ὁ, cometæ genus, cornu ſpeciem habens.

Κερατίζω, ἰσω, π. ικα, atieto. Κερατίζειν verò multis modis eſſe rtur, dicitur enim etiam κεραΐζειν ἢ κερύπτειν, ἢ κερυπτίειν, ἢ κυρίττειν Galeno l. de vſu part. id eſt Plauto aricture, quod ſit quũ aduerſis cornibus arietes ſe mutuò laceſſiunt: hoc luriſconſultus libro 9. digeſt. committere dicit in hoc ſignificatu: quum arietes, inquit, & boues commiſiſſent, & alter alterum occiderit. frontem coruſcare Iuuenal. dicitur & coniſcare. Quintil. lib. 8. cap. 3. caput opponis cum eo coniſcans. Lucret. libro 2. Et ſatiati agni ludunt, blandéque coniſcant: vbi Κεροπίſcant pro coniſcant quidam leguntiid eſt Virgil. cornu ferire & petere.

Κερατίνη, buccin 2, 2. Reg. cap. 2.

Κερατῖνος, ου, ὁ, corneus, cornutus. & κερατίνα, καὶ κερατὴς, oratio ambigua. Sunt tamen qui κεράτινον, ſyllogiſmum cornutum interpretantur. Laertius in Zenone, & Politianus in Miſcellan. de κερατίνοις πλάκτοις, in corneis plectris, Plato de Legib. vide Κίγρα.

Κερκίς, ου, ἡ, ſiliqua, corniculum. Ceration ſiliquæ genus eſt Theophraſto, vt annotat libro 4. Dioſcorid. Marcel. Colum. lib 5. cap. 10. Siliqua Græca, quam quidam κερᾶτον vocant & perſicum, ante brumam per autumnum ſeritur. cap. 16. Lucæ, de ſilio prodigo, Et cupiebat ventrem implere ſiliquis, quibus porci veſcebantur, id eſt, ὅτι τὸ κέρατον. τὸ δὲ ἐκ τῆς κερκίδος γινόμενον, fructus ſiliquatus acaciæ ſpinæ, Gale. libro 1. ἐξ τόπους, τρίτος δὲ ὁ ἀπὸ τῆς κερκίδος καρπὸς τῷ ἀφεψήματι, ταυτὶ γὰρ τὸν κερατῶνα μᾶλλον κεράτιν. hæc ſi quidem ſpina arborescens ſiliquatur teſte Dioſcoride. reliqui vero κεράτια vocis, vide in Κερατωνία, & Κερωνία. Et hic error H. Sychij, ſignandus eſt, qui κερατωνίαν ficum Ægyptiam exponit. vide Ξυλόκερας.

Κερατοβόλος, ὁ, ὁ, q. cornupeta, cornu petens & feriens.

Κερατῶνες, cornicelatum papauer. recenſetur inter lethalia, Dioſc. lib. 6. κερατῶνες δὲ καλοῦνται, corniculati papaueris: de quo lib. 4. Dioſc.

Κερατοφυὴς, qui cornu expolit excolitque.

Κερατοειδὴς, corneus, qui ſpecie eſt cornea, tranſlucidus, corniculatus. vnde ὑμὴν κερατοειδὴς, cornea membrana, Gale. lib. 2. ad Glauc. de ophthalmia.

Κερατουργὸς, ὁ κερατουργὸν, qui cornua expolit, ad arcus cõficiendos, vel huiuſmodi.

Κερατοῦσθαι, in cornu durari, corneſcere. Plin.

Κερατώδης, cornutus, cornu imitans.

Κεράτων, βωμὸς ἐν ᾧ πλὴν ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων ἀπάντων, Plutarc. in Theſ. Ceraton ara in Delo, ex cornibus concinnis & inter ſe congruentibus ſiniſtris omnibus conſtructa, Genit. eſt κεράτωνος.

Κερατωνίαρχος, Galeno lib. 7. Simplic. & Actio, arbor eſt ſiliqua, cuius fructus ἀπὸ κέρατα & κερατία, dicuntur, Latinis ſiliquæ, & ξυλοκέρατα & Actua. 10 κηρόδεια, vt vulgò carobes, & arbor ipſa carubier. De ſiliquis Dioſcorides lib. 7. cap. 117. Plinius li. 15. cap. 28. & lib. 23. Κερατωνία etiam ſiliqua dulcis & prædulcis à Plinio dicitur: cuius inquit lib. 15. cap. 28. alia ſiliquis ipſis gignuntur ipſis dulcibus, leméque complexis amarum: cùm in pluribus femina placeant, in ſiliqua damnentur. Scribidem, in ſiliquis verò quod manditur, quid niſi lignum eſt: cùm capite 14. dixiſſet, haud procul abeſſe videntur & prædulces ſiliquæ niſi quod in iis cortex ipſe manditur. Digitorum hominis longitudo illis, & interim ſalcata pollicari latitudine. Siliquam etiam ſine adiectione vocat lib. 33. cap. 8. de hacque (nam & ſiliqua eſt fœnum Græcum, id eſt, βούκερως, Columell. lib. 2.) etiam intelligit Palladius in Februario. ipſam etiã ſiliquam Græcam vocat Columella libro 3. cap. 10. & lib. duoborib. cap. 25. Siliquam Græcam, inquit, quam quidam κέρατον vocant, de qua ſimiliter & Plinius loquitur lib. 17. cap. 18. ſic intelligitur locus ille in Euangel. Lucæ 15. ἐκ ἐπεθύμει ἐμπλησθῆναι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι. Et Horat. Piſt. 1. viuit ſiliquis & pane ſecundo. Hinc & κερατίνα ſine liqua ponderis genus, nomen accepit. nam ſex ſiliquæ ſeu ſcripturum ſiue ſcripulum ἢ τὸ γράμμα efficiunt: drachmũ, octodecim. vide Σιλικάκια, & Κερωνία.

Κεραυλὴς, corniceu, Pollux.

Κεραυνόω, μ. ωσω, π. ωκα, fulmino. Accuſ.

Κεραύνια, τὰ, Ceraunia, montes Epiri.

Κεραυνίας, ου, ὁ, fulmine ictus.

Κεραυνὸς, & Κεραυλὸς ζεως, in Epigr. Iupitet fulminator dictus ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ. vt ſcribit Ariſtotel. de mundo. κεραυνὸς πῦρ, fulmine ictum corpus, Eurip. Item Adiectiuè, fulmineus. κεραύνιον πῦρ, ignis fulminis, Idem. φοβερὸς κεραυνὸς, in Epigtte κεραυνὸς, veſtit quædam.

Κεραυνοσκόπος, fulminati Plinio, i. fulmine tacti ſiue percuſſi & icti. Theophr. de roboris ſpecie loquens hiſtor. lib. 3. cap. κεραυνοβλῆτες αὐτῷ τοῖσι γίνονται, κεραυνὸν ὑψηλὸν ἔχοντι.

Κεραυνοβόλος, fulmen iaculor, fulmen intorquco.

Κεραυνοβολία, ἡ, ὁ, fulminum iactus.

Κεραυνοβόλος, ὁ, fulminis iaculator, Lucian.

Κεραυνός, οῦ, ὁ, fulmen: ἀπὸ τοῦ κεραΐζειν, & αὐξειν, πῦρ ὃ φέρουσι ἢ ἵημι Ariſtot. de mundo, τὸ ἐν σφοδρῷ αἰθέρι ἀπαυρισθὲν βίαιον, ἀζρὸν ἢ ὑγρὸν ἐκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, 3. at quod fulſerit accenſum, ſi ad ſi vſque curſum illiſum ſit, fulmen dicitur. κεραυνὸς, πλὴν ὁ διὸς βέλος. Ariſtoph. κεραυνὸν τὸν ἐν, Idem.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in ſcena, verſatilis inſtar ſpeculi ex qua fulminum iactus exhibebant, Pollux. vide Θεατεῖον.

Κεραυνοφανὴς, ὁ, ἡ, ὁ, in modum fulminis coruſcans. apud Hipid. Troad. κεραυνοφανὲς πῦρ.

Κεραυνοφόρος, fulmen ferens.

Κεραυνόω, ὦσω, π. ωκα, fulmino, fulmine percutio, ferio. Accus. vnde κεραυνώσεις, Heſiod. i. ictus fulmine.

Κέρβερος, ὁ, triſtis, χρηματιστὴς, Heſych.

Κερβέω, & κερβάω, miſceo, vinum infundo: ab antiquo vſu vinum pro poculis. Odyſſ. ἀλλ' ἐπίβαλε κέρβειν τε μάλα τὸν οἶνον. & Odyſſ. κερβέειν δ' ἐν οἴνῳ, miſceres, fundite.

Κερβέρειος, Cimerij, imbecilles.

Κερβερόμιμος, ab Heſychio dicitur tartarus, quòd periculum ſit & infeſtus cane ſeu monſtro illo quod cerberus dici.

Κερβολᾶ, conuitior, maledico, decipio.

Κερδάμυλος, ὁ, κερδάμυλα, ὁ, γης, lucrificatio: cuius Paſſiuum lucrificatum facio, ἐγκαλῶμαι, χρήματα ἐξάγομαι: ἀπὸ τοῦ κέρδος ἢ δῶρα φράσιον. Neut. Xenoph. Κέρδη παντὸς κερδαίνειν, à quo ſecrum accipere dicitur & κερδαίνειν ἀπὸ παντός. Chryſoſto. ἐκ ἰδίων κερδαίνειν ἢ κέρδεσθαι. Præterito κεκέρδηκα vtitur. Phal. in Epiſtol. κεκέρδηκα, commodum cepi, apud Liban. videtur induci à κεκέρδηκα, κεκέρδημαι, quæſtum fecerunt. ἵνα χριστὸν κερδήσω vt Chriſtum lucrifaciam, Paul. cap. 3. ad Philip. κερδήσειν ἢ κερδαίνειν, captare, parare, κερδάναι ἐργασίαν, operam lucrari. Budin. Poſter. κερδήσασθαι μόνον, quippiam lucrificaturus, Heroe 1. Petri capite 3. ἵ α αὐτὸς λόγῳ κερδηθήσονται, lucrifiant.

Κερδαλεόκηρος, ὁ, ὁ, ὁ, per contract. vulpina pellis κερδαλοῦν.

Κερδαλέος, Heſych. eſt ὁ ὅτι κέρδεσι qui & κερδαλός.

Κερδαλεός, ὁ, ὁ, ὁ, ſtutus, callidus, fraudulentus, δόλιος, πανοῦργος. Dyſſ. ὁ πᾶς κερδαλέος, puer verſutus. κερδαλέοι ὀκλοις, pauci. Item lucroſus, vtilis, Plato lib. 1. de Repub. ἰσωφελὴς, Tully opponitur ζημιώδες. κερδαλέη βυκὶ, Iliad. κ, Χρεὼ βυκὸς ἐστὶ σὺν, διὸς ἐρεῖ ὃ Μενέλαε κερδαλέος. Interpr. σωστὸς, ἀφέλιμος, πανοῦργος. nam κερδαλὲ vulpes. ἀλώπηξ. Homer. κερδαλέοῖ δόμοις, Epigr. domus opulenta.

Κερδαλεόφρων, ον, ὁ, ἡ, ὁ, quæſtuarius, auarus, Iliad. ἀνὴρ δόλιος κερδαλεόφρων, ἐπιτυμβίῳ τῷ φρονίμῳ, improbe & verſute πανοῦργος ἐγκαταπεπτωκὼς κερδάνειν φρονῶν.

Κερδαλέως, aſtutè, vafrè, Horat.

Κερδαλῆ, κερδαλέη, pellis vulpina. Nazanz. τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκαλύπτων.

Κερδάλιμος, ὁ, ὁ, ὁ πᾶς, Heſych.

Κέρδεια, τὰ, aſtutiæ vulpinæ, κέρδεσι πανουργίαις.

Κερδέα, vaframentum Valer. Max. aſtutia.

Κέρδιον, expediens, ὠφέλιμον. Item κέρδιον, vtilius, lucroſius, melius, κρεῖττον. Odyſſ. ἓξ ἐφάμην κερδίονες εἶναι.

Κέρδιστος, ὁ, ὁ, ὁ, vtiliſſimus, aſtutiſſimus, prudentiſſimus, lucroſiſſimus, Sophocl. in Aiace, σοὶ γὰρ κέρδιστον τοκτεῖς τὸν γενέσθαι conuertus ad prudentiſſimum conſilium.

Κέρδος, ους, τὸ, lucrum, vſus, ſtipendium, prouentus, aſtutia ſi-

ina, astus, δόλος, σκευωρία ἢ σοφίσεις, vafra mentum. κέρδος ποιεῖν, lucrum facere, Aristot. in Polit. οἱ κέρδος ποιοῦμαι, lucro appono, Horat. in lucro deputo, Terent. pono in lucro, Cicer. Herodot. ἐκ κερδέος πεσεῖν π.

Κερωνικός, ἡ, astuti a, decipiens astutia, σοφίσεις. Odyss. ξ, ἴζετο κερδοσύνῃ, de industria sedebat.

Κέρωψ, ωπος, ὁ, lucellum.

Κέρως, ωος, ὁ, vulpes. Aristoph. ὡς ἐπ' ἄξονα, δόλιον κερδῶ ποιούμενον Interpr. ἀξονα· τὸν κερδοσκοπίαν. σκευωρίαν, vulpem κερδῶ dicam esse vult.

Κερῶ, ῶς, ἀδ verbum esse lucrosus, conciliator lucri, seu scrifer, Mercurii epithet. apud Lucian. ὁ ζωὸς πρόσινε καὶ ἐρατὸν κερῶὸν πόδιν χρυσέον τοσοῦτον; verba sunt Timonis thesaurum effodientis.

Κέρως, Hesych. affert pro βασανίζει.

Κέρος, ὁ, attis quædam, Aristot. Gaza reddit certhiam.

Κέρσαξις, locusta.

Κέρσης, ου, accipiter.

Κέρσης, ου, atis, Hesych.

Κέρσα. Hesych. κρῆδε, sponsio manu facta.

Κερσὶ ad jicuntur Rhodij, à Cercio deputo, Terent.

Κέρτεος, machina ferrea, quæ de antenna suspendebatur, cusis in nauali prelio vsus erat ad demergendas hostiles naues: io nomine Δολὸς. Eustathius ex Pausaniæ Lexico. Iliad. 9. Est gubernaculum nauis, μικρὸν πηδάλιον, de nomine inuentoru (inquit Hesych.)

Κέρσος, ὁ, radiolus.

Κέρσος, pectinaria ars, Aristot. lib. 1. Politic. cap. 5.

Κέρσω, ἔσω, σω, ἐκα, texo cum radio, Plato in Politic. Et in Cratylo, κερκίζοντες ἢ τὰ ῥάβδια, οὐ τῶν κερκίδων συγκεκροῦσι διακινοῦσι; Ibidem κερκὶς, id est, pecten textoris, à quo pectere, pectinare, quod Virg. Arguto conuix percurrit pectine telas, & Ouid. tarum pectine denset opus, inquiens significauit. Homer. Odyss. ϑ', ἰσὸν ἐπορνύμην χρυσείῃ κερκίδι δαιδαλέην.

Κέρκος, erodius a uis, Hesych. ἐρωδιός.

Κέρκος, ὁ, arbor de genere populi, quam ita describit Theophrast. historiæ lib. 3. cap. 14. ἡ κερκὶς ἢ παφλαγονικὴ τὸ λεῖον, ἢ τὸ γλάδιον, ἢ τὸν οὖν καλουμένην ἐπὶ δύο κλάδους ἔχον. τὸ ϑ φύλλον κεπαλῆς μὲν, ὁμοίως ἢ ἐκ τοῦ λεύκου, πλὴν ἢ μείζων φερομένη, ἢ εἰς ὀξὺ σπανίως. τὸ ϑ κύμα τοῦ ὅμοιον, τὸ ὄπιον ἢ τὸ φαιόν. μάγιν ϑ φορτηγικῶν καὶ ἐν λεπτοῖς, διὸ ἢ ὠὰ ὀρύσσουσι, ὅτι ἐγκεκλιμένη φλοιὸν ϑ πεχυτέραν τὸ ἔκτος ἢ μέλιον ὑπόπαχον, ὥσπερ ὁ τῆ ἀγρίᾳ δάφνῃ, id est, pyri syluestris, non vt corruptus codex Gazæ, pinus syluestris. hic interpres nulla ratione πλὴν κερκὶδα transfert Alpinam. Idem Theophrast. libro hist. or. primo, cap. 18. πλὴν κερκίδα (leg. ἀκερσα) inter ἔλατα, id est, fructum ὧν τοῖς λεπτοῖς, & siliquis ferentia, annumerat, vt & κεφαλὴν ἢ καλουμένην σκεπαστικὸν. ibi interpres solito religiosior Græcam vocem retinuit: Nam virgultum malè transtulit apud Aristotelem hist. or. Animal. lib. 8. cap. 5. vbi ἢ ἡ κελευμένη ἀπαξ, ὅσον ἢ τοῦτο πάντα τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ τὸν ἔαρ ἢ ἐν ὀπῷ, ἔλαιον ϑ τὸν νύκτωρ πολλὰς, ταῦ ὅσα τὸν ποτιμὸν ἀριθμὸς ἐκτίμησι τῆς ὠδυνῆς, &c. quod tamen tribuit libro Ponto sue castori. Plin. libro 8. capit. 30. vbi at animal esse hordendi morsus, arbores iuxta flumina vt ferro cedere. confer ipsos authores. Κερκὶς, item in curru paxillus siue cuneolus est ligneus qui in rugi foramen inferitur, vt subiugia iota coiubeat, nec sinat extra iugi caput excidere. dicitur etiam ἔμβολον, ϑ ἔνδρυον à Pollux, vt suo loco adnotatum. Κερκὶς, os brachij & tibiæ qui radius dicitur, de quo Celsus lib. 8. cap. 1. Plutarchus in Alexandro, πεζῇ καὶ ὧν εἰς τὸν κόρυμβον καλοῦσι, ὑφ' ὧν τῆς κερκίδος ὀφεὶς ἀκροβαθεῖ τὸ ὀξύτατον. Pollux lib. 2. ὀφὶ ὧν τοῦ βραχίονος τὸ κάτω ὀξύτατον, τὸ σημειοῦσι κερκὶς ὀνομάζεται ἢ ἀφ' ἑστίας ἀγκών. Et alibi ita tradit, τὰ ϑ ἐγκάρσια ὧν τοῦ μηρίζων ὀστοῦ, ὃ τὸν κόρυμβον φέρει, κερκὶς καλεῖται, μικρὰ ὀστάρια, ἃ ὀφοιμάζονται, ἢ ὧν ἀγκῶνα κερκίδα. vide Περόνιον. Κερκὶς, radius textoris, pecten. item textura. Nam apud Homer. κερκὶς, Interp. ταῖς ἐσουρίαις, ὅτι μέσοις, κερκίδης ϑ σωπηδὸν ἐστὶ πλὴν κεφαλῶν τῶν ἄκρων. Et apud Euripid. αἱ ϑ ὑφάσμα, pannus radio textus. Κερκὶς pars Theatri: κερκίδες enim Latine cunei Theatrorum dicuntur. Alexis γυναικαρίαν, Ἐν ταῖσδα ἀεὶ πλὴν ἐπὶ κερκίδα ὑμᾶς καθίζουσας θεωρεῖν ἀκίζετε. vide Pollucem vbi de Theatro, ἢ θεατρικοὶ μέσες κερκίδα ἢ αἰτ. Κερκὶς, pistillum, quod & διάϑυξ, ἢ ἡδύοσμον dicitur, adiuncto etiam Plinio. Lampon apud Galen. 3. περὶ τόπων, Κύπειον κερκὶδ λέγουσιν οἱ φάσκοντες, agita radio siue pistillo. ζειρὸς ruori. Κερκὶς Hesych. ὁ πὶν σπυρὸν καρυκεύῃ ἀγκίστρου, ἢ ὁδὸς ἐρίφους. vide Κεκκίζω.

Κερκᾶς, accipiter aut gallus, Hesych.

Κερκάδηκος, ὁ, cercopitheci us, simia caudata.

Κέρκαν ἀέρκα, vide in Prouerbiis Erasmi.

Κέρκευος, ὁ, vasis genus, sicuti est tripus, ianua æ nea, annulus ostij. Ponitur & pro cuiusliber animalis cauda. Aristophan. in Achar. Ἀλλ' νῦν ϑυσιάζ ὑῶν, ὡς τὸν κέρκον ὧν ἔχων. vide Κόλευος.

Κέρκος, ὁ, cercopitheci us, simia caudata.

Κέρκος, ὁ, ἀπὸ τῆς κέρκου, vide in Proverbiis Erasmi.

Κέρκος, ὁ, vasis genus, sicuti est tripus, ianua æ nea, annulus ostij. Ponitur & pro cuiusliber animalis cauda. Aristophan. in Achar. Ἀλλ' νῦν ϑυσιάζ ὑῶν, ὡς τὸν κέρκον ὧν ἔχων. vide Κόλευος.

Κέρκος, ὁ, ἀπὸ τῆς κέρκου, vide in Proverbiis Erasmi.

Κέρκος, ὁ, vasis genus, sicuti est tripus, ianua æ nea, annulus ostij. Ponitur & pro cuiusliber animalis cauda. Aristophan. in Achar. Ἀλλ' νῦν ϑυσιάζ ὑῶν, ὡς τὸν κέρκον ὧν ἔχων. vide Κόλευος.

Aristot. loquens de sueitem de equis, lib. 6. Animal. cap. 18. proprie de quadrupedibus, vt ὁρισμένον de asibus, Aristot. lib. 4. de partibus Anim. c. 13. ὅϑεν τὸ ὑπάρειν ἢ ὄρασιν, hoc est, ἀλλαλιendo obrepenteq. Aristoph. in Equit. ἰδοὺ δὴ, ὦ κέρκον λαγοῦ Ecce (inquit leporis caudam accipe. Quia verò melior delicatiorque est animalis cius pilus, spongiæ loco vtebantur, purgandis præsertim, detergendisque lippitudinibus. Inde fortassis natum est adagium in eum, qui nimis astute fubblãditur, vt nuncupetur cercus. vide Cæl. libro 16. cap. 59. Gaza κέρκον ex Aristotele vertit caudam, & addit fominimum articulum. apud Plutarc. in Sertorio, ἐπὶ τὸν κέρκον. & apud Lucian. in Anno, anicula ex cauda affixi σκιῶν κέρκον pendens. Est & κέρκος. Hesych. αὐρέσιον ὑφάσμα, vt Horatius dixit, caudamque falacem Demeteret ferro. Item κέρκες, ϑηρεύσεις vitibus infestum.

Κερκοῦσις, vel κέρκουρος vt scribunt alij, οἱ δὲ πλοῖόν τι ὑγρὸν, Hesych. Actuarium nauigium, ὠκύπορον vocat Athen. cercurum Plin. Plaut. Valla in Herodot. genus est nauigij breuioris, quasi caudata nauis, & speciles piscis. Etymolog. κέρκουρος esse dicit πλοῖον βραχὺ ϑ, ἢ ὁπὸ ϑ ὑμέναι ἔχον φούμενα Aristoph. Scholiast. & Suid. fine dij hoc ongo habent κέρκουρος, dicentes κέρκουρον esse denominatum ἀπὸ τῆς κερκίδος ϑ πάρωσιν ἀπὸ τοῦ ϑ: id demque Naζιανζηνὸς & Κυδωνιάτης naues dici ab insulis in quibus sunt.

Κερκοφόρα, quæ caudam habent.

Κερκοφόρος, κωμῳδὸς, vide Interpret. Aristophan. in Vespis, duplex scutica, magnum flagellum.

Κέρκω, pecto, tendo, pulso, tesonare facio. Dionys. Halycar. lib. 7. ἢ τὰ λεγόμενα βαίτεσθαι κερκοντες.

Κέρκωπα, cicadæ genus exiguum, quod & κηλαμῶνα vocat Hesychius. alijs πάνυ ϑήλεια μὴ φωνοῦσα. Athenæus. ζῷόν ὅμοιον πτῆνι.

Κερκωπίζω, lasciuio, adulor, χαλιδίζω, μωκίζω, translatione à brutis ducta caudam motitantibus, Cæl. libro 11. cap. 33. & Etasmus Chil.

Κέρκωπες, ωπος, ὁ, morbus muliebrium locorum, quum scilicet earo adnascens, totum pudendum implet, & ad exteriora instar caudæ (vnde etiam nomen habet) prominet.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, astutus, caudatus, & simiarũ genus. Cyclopes quoque Cereopes appellabantur. vide adagium, Cercopum cœtus. Bud. aulam seu aulæ comitatum venustè vocat κερκώπων ἀγορὰν, in Epist. poster. κέρκωπα etiam tradit Festus Græcos vocare, quem literionem Latini. metaph. de homine versuto & fraudulento dicitur. teste Etymol. & Eustath. fumpta nimirũ metaphora à canibus, qui oculis, ei cauda adblandiẽtes mordent vt inquit Etymol. vtitur & Synes. epist. 101.

Κέρμα, ατος, τὸ, stips, moneta, pecunia. λεπτὰ τῶν πτὰ verbo κείρω & τέμνω. κέρματος, tritula minuta, minutiæ æris, Senec. Aristoph. in Pluto, τὸ γὰρ ϑύειν ὧς τοῦς κέρμασι τοῦς ἱππεῦσι, τὸ κέρμα τῷ κολακεύειν, æs nummularium, cap. 2. Euang. Ioan.

Κερματίζω, μι. ἴσω, σω, ικα, in minuta scindo, comminuo, discerpo, trucido. Item cudo nomen. Pro diuidere & partiri, Aristoph. Achu. Accus. Κερματίζων ἐστὶ in minutiam redigere, vt loquitur Seneca in Epist. ἢ κερματίζων, commutare pecuniam, τὸ καταλλάττειν νόμισμα. Aristoph. Οὐδὲ ἀγυιεῦσι ὧν κερματίζω τοιοῦτον. & de oratione κατακερματίζειν dixit i lato.

Κερμᾶτος, ὁ, tritum, pecuniola.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, nummularius, qui maiores nummos pro minutilis commutat. non sine quæstu. Ioan. cap. 2.

Κερματιστικὸς, ὁ, nummularius, Nonnus.

Κέρνος, vas figulinum, sacrificium Cybeles, σεφωνὶς & κέρνα, secutis, foculus. apud Athen. τὸ κέρνον, ἀφ' οὗ ἐκπιόντες κεραυνοὶ ἔχοντες ἀστροπὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἐφίενται. Interpr. κεραυνοὶ ἔχοντες, ἢ ἐν κρατῆρι φέροντα ὑγρὰ, κεραυνοὶ φασὶ τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασι. Κέρνα verò Hesychio ἀσκιὰ ἀξίνη.

Κερνάζω, ἄσω, ἄσα, epitheton Panos, quòd cornua gestare fingaturet vbi βάσιν ἔχων κεραυνῶν.

Κεράδεια τὰ, arcus cornu vincti, Euripid.

Κεράεις, pro κεραύνιος, cornutus, συμπλεκτὸς. κεράεις λωτὸς, in Epigr. & ibidem κεράεις δόξι.

Κεραΐαι, antennæ, extremitas. τὰ ἄκρα τῆς κεράδος antennæ cornu. Suid. vide in dictione ὀλαῖ. Lucianus. ἢ ϑαυμάζοντες αὐτὸν τὸν ναυτίλου δικὸ τῆς κηλώνι εἶ τὸ ὅπη τῆς κεραίας ἀσφαλῶς διαδύοντα τῷ κεραστίκου ἀπτεκμηριώσαι, τῶν ἄκρων τῆς κεραίας.

Κεραπλάστης, ὁ, comæ ornandæ artifex. nam οἱ ἐκεῖ πλὴν κόρυμβον χρυσοῦχαι, dicuntur καρωτιῶν. & mulieres κερωῖ: ἐσαι, ipsosque κεραπλάστας vult Iulius Pollux appellari: quia κέρας etiam comam fi-

gnificet. Τοῦ κοκκοσμοῦς.

Κεφρόπτων dicitur vt κάσκεφρον: cerostrotum opus Vitruuio lib. 4.cap.6. Plin.lib.11.cap.37. ramentis & tessellis pictorum variis coloribus & vermiculatim ligno insertorum contuum compositum.

Κεφρυλλος, οῦ, ὁ, cornibus trahens, & funis quidam nauticus, ὁ κάτοδους.

Κερκᾶς, ἀς, actor superbus, quasi elatis cornib. γαυρίας.

Κεφρυπάω, cornua ergo, τὸ κεφαλὴν αἴκτινα, Aristoph. in Equitib. τοῦτος ὑποτ. χρόνους τὰ σκρομώτας, Αἰκαταλύζεις, κεφαλεφρύτας: interlud. τὴν κεφαλὴν αὐξέτω, εἶτ᾽ ἐλλιπὴς ἔσῃ κεφτροφόρων ζώων.

Κεφυγίς, ίδος, ἡ, cornigera, vel quæ cornibus tenetur: vtroque modo exponit schol. Theoc. id. 5. Λίγες ἐμοὶ δ᾽ αἰγοῖτες κεφυγίδες.

Κεφύδ-ων, ὁ, cornutus, Item antemnam seu antennæ cornua gerens, vt κεφυδρὸν κάλως, rudens antemnarum cornua ferens, suaue habens in puppi ansas ad quas religatur.

Κεφώπα, miscebant, Aratus, δηλοῖ μορφὴ κεφώπα συλλίβων.

Κεφῖς, pisces quidam, Suid.

Κέφτα, Hesych. est numisma Asianum.

Κέφτα, incidit, Doricè: à κέφω. Hesiodus. Νότῳ δ᾽ ἅμ᾽ ὄμβρος κέφτα τέλουτον.

Κέφτα, Hesychio teste Armeniaca lingua dicitur πόας, verbs. Itaq; Tigranocerta sonat verbs Tigranis: & similiter alia.

Κεφτομέω, ῶ, ἤσω, σ. κεφ, conuitior, mordeo, dolo ludo, σκώπτω, ὑβρίζω, χλευάζω, ludificor, irrideo: à κέφος & τέμνω, Homer. Iliad. β.

Κεφτόμησις, εως, ἡ, irrisio, ludibrium, Sophoc. in Philoct. εἰ κερτόμησις ἔξα τ᾽ ἀλιὸν λέγειν.

Κεφτομίας, ου, ὁ, probrum, conuitium, irrisio.

Κεφτομίζω, ῶ, & Κεφτόμ-ω, ῶ, mordax, quasi irritatiuus, ῥητορικὸς, χλευαστικὸς, ὑβριστικὸς, ὀνειδιστικὸς, μεμπτικὸς, ψογερὸν ποιῶν. Iliad. α. κερτομέουσι φορτικῶς, id est, τοῖς τὰ κέφα, ὅ ἐστι τὰ ψυχικὰ, τέμνουσι ἢ λυποῦσι λόγοις.

Κέφτομος, ου, ὁ, iocabundus, mordax, camillatorius, ὁ λέσχη τὸ μανικὸν, Θυμελικὸς. Hesiodus. κέφτομα βάζειν, conuitia dicere. κέφτομος ἀφορία, in Epigram. κέφτομα χρεὼ, Latina quasi derisoria, Actius.

Κεφχνᾶδ-ης, asperitas, vel aspredo, vel aspritudo gutturis Celso. ᾗ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφ-ος.

Κεφχνᾶδ-ης, qui raucum sonum seu vocem edit: item asper, aridus, sticulosus.

Κέφχνη, vel κεφχνάσταλ, ossa & radices dentium, Hesyc.

Κεφχνᾶ, asperari, scalpere, cælare, τοῦ χνάω, ἢ τὸ ῥέγχω. Galen. de Caulis Symptom. lib. 5. Hinc

Κεφχν-ώδης, asperitas quædam gutturis. Alex. Trallianus, οὐδὲ ψόφου πνεῦμα κέφχνην ὑποφαίνει. Hinc

Κεφχναλ-ὸς ἢ κεφχνᾶδ-ης, τοῦ κέφχνη ποιητικός. Nam κέφχνη Galeno, ἡ τραχύτης τῆ φωνῆ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφ-ος. Idem Galen. Commentar. 3. de articul. Hippocr. ὃ τουτέστι τὸ κάλιξ ἀ κεφχνᾶδ-ης τῶν ἀσπερῶν ὀφραζόμενον. Dicitur & κεφχναμώδ-ης Galen. in Gloss. Quare Αἰσίκεφχνα κόγχον autem Iones appellant τὴν κόγχεον, id est, Milium: atque inde appellata nonnulli putant τὰ κεφχνώδια σπάθη: quum vid. φῦσθαι ὡς τὴ φάυσι τραχυτάτων γίγνεται μικρῶν ὄμπε κόγχων quum in gutture exiguæ quædam asperitates veluti aliqua milij grana sentiuntur. Hesychio in κατακεφχνῶσαι, κέφχνη ἐστὶ σπερμοῦ, legumen quoddam quo teste etiam κέφχνη dictum fuit τὸ ἐκ μελίνης ἢ κέγχου, pulse panico vel potius milio. Κέφχν-ᾳ etiam argentariarum puluis, τῆ ἀργυρείων καταγιστὸν. vide Pollucem. Κεφχνέν, vulgo raller & κέφχν-ᾳ ralle.

Κεφχνὸς, vel κεφχνὶς, vel potius κεφχνὶς, aut nocturna, quæ vt & noctua depascitur animalia quæ Græci σάρκοπα, id est aliis ἀκείδες, ἢ κόνοπας, mihi vero ἀρέις μελίσσας, apes sylueſtres, fuci genus vel potius vespæ, quæ maturas uuas, quin & immaturas atque acerbas, id est, ὀπαλίδας exigunt & absumunt. Aristoph. in Auibus, Πορφυρίδες, κεφχναὶ, &c. Et Ibidem, πωλῶ ὑμῖν σῦκ᾽ ἐπὶ τὰς ὀπαλίδας εἰ πάρεστε τὸν κρατῆντυπον, id est. Imprimis quidem ipsorum uuas acerbas vespæ non absument. Noctuarum nimbus in ipsas & stridularum ingruet. Nam κεφχνίδες aues dictæ sunt ἀπὸ τὸ κεφχνὸν, stridere, vt suprà annotauimus, fallunturque, qui confundunt cum tinnunculo, qui κεφχρὶς est. Dicuntur verò κεφχνίδες, etiam Στρίγλες (ἀπὸ τοῦ στρίζειν, id est, stridere) & Latinæ strigæ, quas Ouidius 6. Fastorum depingit, vbi & τὸ σύνομον addit, Est illis strigibus nomen: sed nominis huius Causa, quòd horrenda stridere nocte solent. Festus ipsis ita vocatis, Σύρτ᾽ ὄπτιμπέλεν νυκτίλοιον, (vel νυκτίφωτα) στρίγλα δὲλεγ ὄρνιν κακόνυμον ἀκουτόρον τε σπίνα. Est autem sensus, vti Syrnia noctiuaga strigi ſeque nominatæ celeriter ſuffocantes depellantur, quod auerruncare dixit Liuius. κεφχνίδα vulgò vocamus la d'me. Sic autem Hesychij corruptus codex restituendus: Στρίγλες τοῦ, ὄδιος τοῦ, κόπακος νυκτόφωτον. κελεύεται ἢ ὁ νυκτοβόας, ἢ ὁ νυκτιπόφωτος. Lege Plinium de Strigib. cap. 30. lib. 11.

Κεφχν-ώ, ῶ, significat exaspero, seu paruulis punctis veluti granis milij aſperum reddo cuius verbi Hesych. quoque memin nam compos. κατακεφχνώσαι. expon. τραχύνωσαι, διὰ τῶν ὀλίγων, subiungit, ἰτιδεμ & κεφχνώσαι εἶσε τὸ κατασῖξαι ἢ ὅῖ τραχύνω.

Κέφχνωμα, verbale à κεφχνόω cuius & Hesych. meminit κεφχνωσαι afferens pro τραχύνωσαι, κυκλώσαι: proculdubio ex Eupide innuens pro κεφχνωσαι ſcribi etiam κεφχνώσαι. Ita ve (inquit vocant) τὰ σῶα τὰς ἐτιε ἠβῆ ἀσπίδων κάμαι, & πυκνὸν ἐγκλαν. niſi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti fibriam clypeorum, & labra poculorum aſpera punctulis v luti milij granis.

Κεφχνώτ-ης, ὁῦ, lignis aſper, cælatus, tornatus, variegatus, πολύτ-ῳ, περικαλὴς ἀργύρου, argentum poſtulatum, Pollux.

Κεφχώδ-ες, ους, ὁ, ἡ, absque ν. Hippocrati dicuntur qui aſperam & ó ſeuram habent vocem, ex diuturno vitio natorũ in pulmonibus eruptorum ruberculorum: voce deducta à κέφχρις, Gal lib. 3. de Articul. & κεφχνώδια τὰῦτα, quæ aſperum raucúmq; ſonare faciunt.

Κέφχω & Κέφχνω, exaſpero, raucúmque & creperum quid ſonare facio, apud Galen. de morb. extern. τὸ σίελον ὃ τὰ φώνασκόντα διεξιόντα ἢ κεφχνεῖ αὐτὸν & Κέφχρωμαι exaſperor & quide ita vt vocem ſeu ſonum edam raucum qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt.

Κέφω, pulſo, cædo, τύπτω, τύπτω, interp. Lycophronis.

Κέφδ᾽ pro κεφδέων vt ἕλδ᾽ pro ἑλάσσω, Heſ.

Κεφαλὶς, ἀς, ἡ, alia arbor eſt quàm κερατωνία, id eſt, ſiliqua Græde qua diximus: vtraque tamen quia ſiliquatur ἢ τὰ καρποφέρει, hoc ſibi nomen aſciuit: ideóque ceraunia pro ceron falſò ſcriptum in codice Plinij. Theophraſtus inter δύο δὲ, enim dicuntur quæ in ſiliquis fructum ferunt, ὧς τὰ χαῤῥὰ ὁ ὁ σαρὰκα dicta, id eſt, legumina) ceroniam recenſet his verſ hiſtor. lib. 1. cap. 18. ὧν κοῦφ᾽ ὑφ᾽ ὧν αὖ μόνον τὰ ὀπτέσια, κεδνὸν ἄφ᾽ τὰ δ᾽ ὀρτὰ, ἢ ἔτερα πλείον᾽ ἠβῆ ἀρέια, ἀλλὰ ἢ ἠβῆ ἀπεῤῥῶν ἔτιμα, κρεδυῶδ᾽ ἐπ κερατέα (ὡῦ τινα καλοῦσι συκᾶν ἀγρωτῆων, ἁλσὸ τὰ

κρῖται, partim alitur τῷ ατ' ἀυτῆ γινομβρίῳ partim ἁμμοῦ ἢ ὀπὶ victitat: vnde Amiphias comicus. Νῆσαι κεδεῖσθε κεγάλε ἀκεδόπεες ἰμαὶ νεσπεῖ, inquit Suid. etiã vocabant cõ κεχρῆσθαι πεπωῦπας. à pisce isto qui λιμόφαρμακος fit & ἄπλατος vnde colligi potest diuersas esse ciuis piscis species. dicimus etiam κεκρᾶς Athen. lib. 7.

Κεκρᾶν, cũrire, κεχρῆται πεπωῦπα. quia mugiles pisces, id est, κεκρᾶς, voraces sunt, famelicos ἢ πεπωῦπας κεχρῆται τὰ vocabant πρῶτες, Suid. Hesych.

Κεκρᾶς, Latinus bos, Cæl. lib. 3. cap. 2 1. κεκρᾶσιν βοῦς, Suidas in verbo Ἀκρωνύχι. sed pro eo habet Hesych. κεκρᾶναι. tradit enim κεκρᾶναι θύειν dici cũ ἐν χαινίαι, quoniam olim ἡ χαινία appellatur κεκρᾶνη.

Κεκρᾶς, pisces quidam, Suid.

Κεκρᾶς, tch genus, vnde κεκρασπεφιδῶν dicta, cestro sphendona Libo libro 1. Decad. 5. vbi describitur. Κεκρον etiam viriculum lignio, instrumentum quo cauatur ebur. Lala Cyzicena, inquit libro 35. capite 11. perpetuò virgo M. Varronis inuenta mar & penicillo pinxit, cestro in ebore imagines mulierum maximè. Idem 27. Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, & in ebore cestro, id est, viricularum, &c. vbi lego verticulo, vt libro 33. cap. 6. Κεκρον etiam verbum significat, quam Latini betonicam, quòd Vetones Hispaniæ populi eam inuenerint, teste Plinio libro 35. capite quoquè autore betonica dicitur in Gallia, Serratula in Italia: et caulem spicatum κοὴ ἐσχυνοειδῆ (quod semini malè tritici interpres Dioscorid. Ruellius, deceptus codicis vitio) rem fert purpureum & etiam album. Galen. Simplic. libro 7. κεκρον ἡ ψυχρότερον, ἰσοφυὲς ὃ βραυτικὸν. Dioscorid. libro 4. capite primo, κεκρον τὸ κελλόμενον ψυχρότερον, ὑποσὰ ὰ ὃν τοῖς φυσικοῖς διδάσκεται τύποις ὁ δυσκόλως βετονικὸν καλούμενον. Ex hac contextura κεκρᾶτος ἐδὼ Θ, cestrites vinum, Diosc. l. 5. vide Σταχυοειδῆ.

Κεκρᾶς, asperitas linguæ, telum, prima seminum germinatio.

Κεκρᾶς, lignum graue, acutum & præustum, ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ τέγος.

Κεκρύπτω, occulto item tego. Homer. Iliad. 7, ὑὸ μὴν τὸ φιόπατι γ' ὑπὲρ δυμὸν, i. ὑὸ ἀὶ ἔκρυπτον, non celassent.

Κεκῶλυσε, δ. latibulum, penetrale, recessus, vel abditus recessus. Hesiod. γωῆς· ἐν κεδυμοῖσι, κεδύεσθαι, ait Interp. Homeri, κρυπτὰς, ὑπόμενε Θ τύπος, κοῖλ Θ τύπος dicitur & κεδυμὸς (κεδυμὸς colic. hom. & κεδύεσθαι τ' Theogn.

Κεκρύπτω, occulor, occultor, abscondor.

Κεκρύπτω, profunditas, cauerna. Hesiod. in Theogon. ὑπὸ κεδύπτῃσιν, in antris terræ.

Κεκρυπτόμενος, occultus, occolo. vnde ὀδὸς κεδύπτε, abscondita, tenebrosa: in præterit. medio. Iliad. 4, Ἕβδομε γὰμμοι κεῖν Θ ἐμαδε κέδιπτο πύσαι, Ὅς χ' ὑπέτερ μῆν κεδύπτει εἰ φρεσὶ, ὑμὸ ὃ ἐπ' ἠμ. Interp. κεδύπτει, ὑπὸν, κεῖνο ὃ ὑὸ ἐνόησεν. κεκάλυπε δὲ ὑμὸν, in Epigr. κεδύπτω etiam reperitur pro κεδύπτομαι, id est, κρύπτομαι. Sophocl. in Aiace, μὴ κείσων ἐδὲ κεδύπτων ἢ νεσυὴν πάσαν, i. ὑὸ πτόκτε, Ὁ κεδύβδῃ Θ ἀδὲ ἀ. & κεδύβδη. Passiuum, i. κρύπτεται, apud eundem.

Κεκρύμα, ὁ, planta apud Theophr. histor. 9. cap. 1. cui vt attractydi succus ineft sanguineus. Eft forte illud genus Betæ quod ocant herbarij Sanguinem dracouis.

Κεκφαλαία, eft intentus capitis dolor, iuxta Galenum in Definit. sui fi in alteram capitis partem fe infinuarit, heterocrania & emicrania dicitur. Cel. lus libro 4. cap. 2. In capite autem interdum acutus & peftifer morbus eft, quem κεφαλαίαν Græci ocant. vide cætera. Dicitur & Cephalæa à Plinio. Definit Actius, capitis dolorem eſſe inueteratum atque ægrè cedentem, in quo differt κατὰ πᾶς κεφαλαγίας. Vide ipſum Actium tetrab. Serm. 1. cap. 48. Aretæum Cappadoc. περὶ χρον. lib. 1. cap. 2.

Κεφαλαγίαν, enim eſſe dicũt ἰὰ ἀ' ἀγλ' ἡν κεφαλὴ ἠδέως ὃπὶ ἀσχγέσθαι ὠπὸν, ἰὰ ὃὲ διὰ ξίζ ἡν χρόνε μεκρὰ τὸ ἀλγυνὲς ἢ ἀσυδόλητον κατεχόν ἢ πολὺ ἐ ἢ ἀφιστηρίγματα μείζω τὰ κρὴ πολὺν ὃ ὑσπλὴ ὃὴ κεφαλὴν κιλαίσοφόμ.

Κεκωνάριοι, tribus Atticæ, cuius in Anibus meminit Aristoph.

Κεκάλυπτρον, τὸ, caput. ὃ, τὴ ἀφ κεφάλαιον, quod eſt caput. Lucian. ὃ, τὴ ἀφ κεφάλαιον ἡδὺ πάτωδον ἡγαγε, quòdnam caput ex inferis eduxiſti? Plutarch. in Pericle. Plato lib. 11. Leg. κεφάλαιον ὃὲ ὁ παιδιᾶς ἀγ μὴν πᾶν ὃὲ ὃὲ ὃὲ πρῶτον, caput & ſummam efficere dicimus rectam educationem. Ariſtoph. περ. προ fruſtro rotundo, κεφάλαιον τῆς ἱερωνίδε, radiculæ rotundum cauſem ſeu ipſius partem in orbem ſectam, id eſt, τὸ ἀφ ὃὲ τῆς φύσεως κρυπτόμενον, inquit interpres. Tranſfertur autem variè, quemadmodum apud Latinos. Aliquando enim ponitur pro ſumma, atque vniuerſo, hoc eſt, pro eo quod rem continet, vt κεφάλαιον τῆς εἰρηνῆς, ſumma ſupradictorum hæc eſt. τὸ κεφάλαιον ὅλε τὸ ἀφ ἀρχῆς γεγονὸς, caput rei totius. Iſocr. vnde ἐκ κεφαλαίων, vel ἐν τοῖς κεφαλαίοις, vel κεφαλαῖν, pro in ſumma. Plato in Epiſt. ὡς ὃ' ἐκ κεφαλαίε εἰπεῖν, vt autem in genere dicam, vt in ſumma dicam. ἐκ κεφαλαίε φράσαι, Demoſthen. βραχυτάτῳ ὃ κεφαλαίῳ πᾶς τε ξυμπαντ ἡ κατέλεξεν, omnibus & ſingulis in ſummam collectis, Thucy. ἐπὶ ἡ κεφαλαίῳ, ſummatim, Nazanzen. in Orat. ſic Demoſthen. ἁ τὸ κεφαλαιῶδες, ad ſummam, Æſchin. Demoſthen. ἢ ὃ' ἐκ κεφαλαίε τοῦτο μόνον, vt paucis & ſummatim rem cognoſcatis. Et pro eo, κεφάλαιον apud eundem. τὸ ὃ' ὅλε κεφάλαιον, ſumma autem hæc eſt. Plato in Gorgia, ἡ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελεῖτ, id eſt, ſumma & ſcopus artis. Item pro ſumma, id eſt, ſorte vſurarum. Idem, τόκος τὸ κεφάλαιον ἀπέβαινε, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem, id eſt, τὸ ἀρχαῖον. ſic Græci vocant ſuppurationem in ſummam ſubducẽtem, τὸ σύμπαν, quod ex multis ſingulis colligitur, Rudin Epiſt. Aliquando pro firmamento & capite cauſæ ponitur, aliquando pro capite & vertice rerum. Gregorius, ἦκεν ὃ ἡμῖν ὁ λόγος ἐφ' ἑαυτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. pro fine & coronide, vclutque extremo actu & clauſula: Idem de Conſtantino Imper. κρεῖττ ἡ κρεῖττ βασιλεία κεφάλαιον ὃὸν θεός· αὐτὸ τοῦ τὸ καλοφῶλα. Accipitur etiam aliquando pro parte diuiſa, quod vulgò capitulum vocant. Eſt etiam compendium, cardo, principium, pars ſumma, pars præcipua, prouerbialiter, Lucian. τὰ κεφάλαια, loci, id eſt, ſedes argumentorum, & ex quibus argumenta petenda ſunt. κεφάλαια τελικὰ, Hermog. τὰ κεφάλαια τῆς διηρήσεως. Idem. κεφάλαια ἡ τὰ ζητήματα, idem Hermog. res de quibus diſcturi ſumus, Quintil. libro 3. cap. 13. δεῖ κεφάλαιον, id eſt, κεφαλαιώδες, Hermog. ὁ κεφάλαιος ὑπομνηματιτὴς, ſummatim in memoriam redigentes, Thucyd. ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt ſummatim dicam, Ariſtotel. lib. 5. Politicor. cap. 10. τὰ κεφάλαια σωάγειν, ſummam colligere. τὸ κεφάλαιον ἡ κεφαλαιῶδες ἡ συγκεφαλαιῶδες, i. conſummare. Vitruuio. Ariſtotel. Νικαφὴς ὃ ὁ ἡμῖν ὁ συλογίζεσθαι δύναμις συναγωγὴν τοῦ κεφάλαιον, τῶν ὄντων ὄντως. συλλογισμὸν πολλῶν κεφάλαια λέγειν, argumentorum caput & ſummam dicere, ſi liſque quod effectum eſt pluribus, breuiter ſtrictèq; exponere. Demoſth. in 3. Olynth. κεφάλαιον ἔργων vocauit, capita ſummámq; rerum geſtarum.

Κεφάλαιον ῥῆμα, verbum durum, ἀδ ἐφ. Ariſtophan. in Ranis, ὅτα μὴ κεφάλαια τὸν κόρακα ἐφ' ὃν ὁμμὲ Θ ἐτίνω, ὑπ' ὀργῆς ἐκέχρη τὸν τέλεφον.

Κεφαλαιῶδες, in ſummam ſubduci, & colligi. Ariſtot. de mundo, τὸ ἡ τῆ πλανήτῃ πλῆθος εἰς ὀκτὰ μὲν κεφαλαιώδμον, &c. errantium numerus ſeptenario collectus, &c. Et actiuè pro in ſummam colligere. Plato, κεφαλαιωτέμενος πάντων, ſummatim igitur definiamus.

Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, in ſummam quandam ſubduco & colligo. Item ſummatim dico, iu pauca contraho, in ſummam cõtraho. κεφαλαίωτες οὖν πάντων, i. ὠπὸν ὄντα ἐκτινάτες, ἤγουν κεφαλαιωθέντες ἡ φωνὴ τιμωρίμες λέγοντες, Thucydid. altius repetentes, Valla. Item, κεφαλαιωθῆναι, caput contundere, caput conminuere, ἡ πραυιαστῆναι. Euang. Marci 12. κεφάτω λιθοβολήσετες ἐκεφαλαίωσαν, ἐ ἀπέστειλαν πεμπτὸν.

Κεφαλαιῶδες, ὁ, ὁ ἡ, ſummarius, capitalis, κεφαλαιῶδέστατος, Phryſicus reūcit. Κεφαλαιῶδὲς ἐπῖν, ſummatim differre, 3. Rheto. Ariſtot.

Κεφαλαίωσις, τὸ, ſumma, τὸ κεφάλαιον. Herodot. διαλείπ, ὥστε πάντα μυρεῖσθαι τὸ κεφαλαίωσις σωμᾶτ.

Κεφαλαλγέω, capite doleo.

Κεφαλαλγής, ὁ, ἡ, caput tentans, vt κεφαλαλγὲς ἔδ τὸν τοῦ φοίνικος ὑγκέφαλον, inquit Xenoph. κεφαλαλγεῖς εἶσοι πάντες οἱ δυσὶ θύες ἡ ἡ κρῆθι. κεφαλαλγές, & τὸ κεφαλαλγὲν, idem capiti dolorem inferens.

Κεφαλαλγία, ας, ἡ, vel κεφαλαγίας, τῆς κεφαλῆς ἀλγήματ. Gal. capitis dolor qui non inueteratus eſt: is fit à cauſa interna ſimplici intẽperie, humorum vitio & qualitate, eorũ plenitudine, meatuum obſtructione, conſenſu partis, vt ſtomachi: fit & à cauſa prægreſſa & externa, quæ συμπαρκπτικὰ dicitur, vt ardore ſolis, frigore, ebrietate, ictu, & id genus quatenus primarius eſt affectus vel accidens ἡ σύμπτωμα, vt puta febris. Vide Galenum 3. de locis affectis & in κεφαλαίᾳ.

Κεφαλὴ, ἡς, ἡ, caput, vertex, ſumma pars, apex, cernix, exordium, origo, ſtatura corporis. κεφαλὴ γὰρ τῆδ' ἀδὸ πτοῆσιν ὑγιεσέρου, caput ſentiẽdi organorum officina, Nazanz. ἀφὲ βαπτίσματ. κεφαλὴ αἰδοῖος, id eſt, ατος. Homerus. ἀνὰ κεφαλὴ, idem Homer. ἡ κεφαλὴ ὠὶ ἐκορ ὄδον κατ' αὐτὸς ἄμυνον ἡ ἡ ὑπ' αὐτὸς γενόμενον πᾶσαμὸ φρασικωλόων. Ἀδώνεος. κεφαλὴ σάμιον, vrnæ caput & pars ſuperior, Ariſtophan. κεφαλὴ τῆς πάφου, foſſæ faſtigium, ſtatio, Demoſthen. τὸ κύτος τῆς πνευτόδων κεφαλὴ dicitur, id eſt, alueus polypodum, Ariſtot. lib. 2. de partib. Animal. σφὲς κεφαλῆς ξύλον, Ariſtot. τῆς κεφαλῆς κατεφλῆς κεφαλὴ ἐστρέφετ τὸ πτερύγιον, Ariſtot. lib. 1. Polit. cap. 8. vnuſquiſque certum quid in ſingula capita taxarum ſoluit. ὃ κεφαλὴ κεφαλὴν ὃ μωρὴ κεφαλὴ, Demoſthen. κεφαλὴ etiam hominem ſignificat vt apud Lat. caput. ἰτέμους ſummam & concluſionem. Καρδίας κεφαλὴ, cordis baſis, ita ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς dicitur. vt fundum & pars mirabilis conata, σπυζωλὼν etiam referente Pollucẽ, à quo & lienis pars craſſiſſima, ἡ τὸ πάχυντον, τοῦ σπλῆν Ἡ κεφαλὴ item vocatur. ὁ ἡ κεφαλὴ ἡ πόρ πτοῦ, de affluentia rerum dicitur, quæ caput

pedéſque obuoluit: vt ille paſtor iactans ſuas opes apud Theocritum inquit, Ἦν μοι ποιμὴν κεφαλὴ ἢ παρ ποσὶ κεῖται κύπειρ. Ἀγχι δέ κεφαλαὶ dicitur amicus, qui non palàm redarguit, ſed quaſi collato & admoto capite muſſat in aurem quæ admonitione digna cenſuerit: in quem ſenſum Plutarchus in libello quem inſcripſit, σοῦ αὐ τὸ φιλεῖν τὸν κὸν καρ τοῦ φίλου, vſurpat huc Homeri verſum, Ἄλγε δέ κεφαλῇ, ἴτε μοι πολέμοιο μεταστάντες. Et ἐπὶ πόδας ἐκ κεφαλῆς, Iliad. 4. a capite ad calcem, vt talos à vertice pulcher ad imos, dixit Horatius cùm totum vellet ſignificare: Cicero ab imis vnguibus vſque ad verticem pro eo poſuit. ſic Theocritus in Eidyl. Καὶ μὲ λὸτο τὰς κεφαλὰς ποτὶ τὰ πόδι σωιχεῖς ἐδόν. Ariſtophanes ordinem inuertit mouendi riſus cauſa, ita efficrens in Pluto, Ἄλλων τοίνυν, ὡς ἔγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῆδ ποδὼν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ ἐρῶ. nec aliter Plautus in Epidico, Cótempla Epidice ab vnguiculo ad capillum ſummum. Ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἀφεὶφέρειν dicunt Græci vt Latinè Cicero, oculis ferre, & alij in ſinu geſtare, pro vehementer amplecti. Plato libro de Rep. 10. Καὶ δὴ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ εὖ τε σφόδ᾽ ἂν φιλοῦσαι, ἅτε μοιρικὴ οὖσα ταῖς κεφαλαῖς ἀφεὶφέρουσι αὐτὴν οἱ ἑταῖροι. Εἰς κεφαλὴν σοι, vel ἐν δυὸ εἰς τὴν κεφαλὴν σου, vel εἰς κεφαλὴν σου πρόποτο, plena oratione dicebant imprecantes, vel malum aliquod in authorem retorquentes, vt teſtis Ariſtophanis inter. in Achar. ſic Cælius in epiſt. ad Ciceronem vſurpauit, ſubroſtrani (quod illorum capiti ſit) diſſiparant periiſſe. Et Virgil. 2. Æneid. -quod dij prius omen in ipſum Conuertant, & alibi, -capiti cane talia demens, Plautus, Capiti veſtro id quidem; Cteſippus in Euthydemo Platonis, Εἰ μὰ σὲ ἀρχικὸν ὄντ᾽ ἐμὴν ἐπὶν, ἐᾶτον ἂν σοι εἰς κεφαλὴν. Demoſthen. in Orat. περὶ ἀδυνατοσθ. ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτοῦ δεῖ πρέψαι. Et apud Ariſtophan. in Pluto, vbi Chremylus ita Peniam accipit præteritas ærumnas referentem, εἰς κεφαλὴν σοι, imprecans. Idem verò Comicus in melius conuertit in Acharn. Nam Dicæopolis cùm diuiſſet, Καὶ χάρις πολλή. Megarenſiſque reſpondiſſet, Ἀλλ᾽ ὦν ὦ θεὸς χαρεῖν: ſubiungit idem Dicæop. πολυσχεμμισωνίας τοῦ, εἰς κεφαλὴν πρόποτ᾽ ἐμοί. Τυμπὸ κεφαλῆ, id eſt, nudo capite facere aliquid dicuntur, qui palàm ac citra pudorem omnem faciunt. Stquidem tegit Socrates faciem apud Platonem in Phædro, dicturus amoris vituperationem. Vide Eraſm. in Adag. Ἐπὶ κεφαλὴν ὥσαι, præcipitare, & dare vel agere præcipitem, Lucian. ἐξ θεὸς ἐπὶ κεφαλὴν. Herodot. Polymn. ὠσάμενοι ἐπὶ κεφαλὴν, ὅτι κάρη, Homer. ἐπὶ κεφαλὴ βαδίζειν, vel σπεύδειν, præcipitare moras, Virg. feſtinare, Demoſth. σοῦ βούλεσθαι, καὶ βλέπε ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαιότερον βαδίζειν. Τοῖς κεφαλαῖς, & δρυὸς κεφαλῇ, idem ſocus iuxta Citharona, vt Herodot. κελεύσαν. Vnde iocus ille ductus in ebrios apud Athen. lib. 4. ex Diphilo, κεφαλαὶ ὑ χοντες πρὸς ἑσπέραν ἔρχεσθον. κεφαλὴν πρέμειν, vide Τρέμειν.

Κεφαλαιηφόρτας, ου, dictus eſt Pericles à Cratino poeta, quòd eſſet capite oblongo, Plutarch. in Pericle. Κινεῖν τὴν κεφαλὴν, vide in Κινέω.

Κεφαλῖται, ῶν, lapides angulares.

Κεφαλικὸς, ὴ, ὸν, capitalis. κεφαλικὸ ὄ, θος, capitaues inimicitiæ, Modeſt. cap. 6. lib. 27. Digeſtorum circa finem. Et κεφαλικὸς ἀνὴρ, lis capitalis, in Pand. Dioſcorid. libro tertio, capite 55. μίγνυται δὲ πρὸς τὰ κεφαλικὰ ἀγῶνα ἀνδρὶ, acopis & capitis medicaminibus admiſcetur. κεφαλικὰ ὄμπλαστρα, quaſi capitalia emplaſtra dicuntur ab Aetio παρ. 6. lib. 4. Serm. 3. cap. 13. quæ vulneribus capitis adhibita, vim habent alte penetrandi, & ſquamas atque ramenta ab oſſibus diſparata educunt & extrahunt non in capite modò, ſed etiam in cæteris corporis partibus. in Ξηρὸς. τὸ κεφαλικὸν κελευόμενον φάρμακον, Galen. libro ſecundo, ad Glauc.

Κεφαλικῶς, capitaliter, Plin. 2. Herodian. κεφαλικῶς καλασθῆσθαι, capitali ſupplicio affici.

Κεφαλίνη, dicitur in lingua ea pars, cui guſtus actioris potétia ineſt: vocatur & γλῶσσα, authore Polluce.

Κεφαλῖτὸ, piſcis non idem qui κέφαλο, ſed is qui & βλεννίας ab Athenæo lib. 7.

Κεφάλιον, capitulum, lib. 12. Dioſcor. verbum rhetoricum, Hermo. identidem. vt περίπτησις, λύπες, ὑπόφασις, &c.

Κεφάλιον, ίδιον, caput, capitulum, valculum, vt in plàtis, idem Dioſcorid. lib. 3. Κεφαλὶς eſt item capitis tegmen, vt pileus, capitium, capital Varroni & Feſto. quod non videntur intellexiſſe (vt dicetur in dict. Περίχυσις) interpretes Ariſtot. vbi ſcripſit lib. Ariſtot. 2. Rhetor. εἰ γὰ περίχυσις ἢ κεφαλὶς ἢ χιτὼν δύναται χρεῖσθαι ἢ ὑποδήματα δύναται χρεῖσθαι. Supra autem dixerat, εἰ γὰ τὸ ἐνδύματα ἢ τὰ μέρη ἀς ὑπόκειται. Κεφαλὶς διδίου à Suida dicitur ἐδήμη. ἐν κεφαλὶδι βιβλίου γέγραπται ἐδὲ ἐμοῦ, ad Hebr. cap. 10. in carpite ſiue in volumine libri.

Κεφαλίτης, vt κεφαλίτης λίθος, lapis angularis, Heſych.

Κεφαλισμὸς, apud Ariſtot. in Topicis, in fine, dicitur ſimplicium numerorum vſque ad decem multiplicatio. vulgò menſam Pythagoræ vocant.

Κεφαλοειδὴς, capitatus, Gaza ex libro 1. cap. 10. liſt. plant. Theop. vbi de radicibus capitatis agit, dicitque κεφαλοβαθῆ, & hiſp. cap. 11. κεφαλόβριζα. Sic intelligendum quod tradit lib. 4. cap. 8. περὶ κεφαλὴς σχοίν. vide apud Ariſtot. de diuturnit. & breuit.

Κεφαλοειδισμὸς, ὸ, Κεφαλοείδησις, ὸ, frontale, ἀμπυξ.

Κεφαλοειδὴς, capitis ſpeciem referens, Hippocr.

Κεφαλόθρασις, capitis contuſiones, Theophraſt. lib. 9. cap. 1. hiſt. plant.

Κεφαλοκαθέρσης, ὸ, phalangij genus, quod & κεφαλοκαλάθρας, apud Incandrum in Theriacis. ita autem appellatum eſt quòd ſummum irruit in aliquem, caput eius petat.

Κεφαλόκαρηνον, ὸ, τὸ, ſudarium quo caput abſtergitur.

Κεφαλοκόρθ, ὸ, radicem habens capitatam. vide Κεφαλοειδὲς.

Κεφαλὸς, ὸ, cephalus piſcis, capito, Gaza Interpr. diuerſus delphalino piſce, quem blepſiam vocant. de genere mugilum eſt, Ariſtot. libro 5. Animal. cap. 11. hunc vocant etiam labronem, id eſt, χειλῶνα. Idem libro 8. Animal. cap. 2. Κέφαλος. Sed idem quod κεστρὲὺς, i. mugil. Cephalus item proprium vitium Aurora peperit Phaethontem, vt ſcribit Heſiod. κέφαλος ἀφ᾽ ἑῶς, Eurip.

Κεφαλοτομεῖν, decollare: eiiciendum ait Phrynichus, & pro eo ponendum κεφαλίζειν.

Κεφαλοτόμος, in caput extuberans. κεφαλοῦδες, τὸ, quiddam modo capitis.

Κεφαλοτὸς, capitatus, Ariſtot. in Prædicam. φορτὸν κεφαλοτὸν Ἰασίσορ. libro 2. portum capitatum, Plinio. apud Atheo. libro 3. κεφαλοτὸν dicitur φορτὸν qua voce γηδυλίδες ſignificari abnegat Prænettus.

Κεφάλωμα, ſum capax.

Κεφαλοκαυλὸ, vallo munitus.

Κεχάρηκα, gauiſus ſum. à χαίρω. κεχαρκώτες, lætitia affecti, gaudentes, lætabundi, Herpdot. vide Χαίρω.

Κεχάνδα, gaudebat, ἡ χαρὰ. in Plus quamperf. κεχαρήκειν. Heſiod. Κεχάνδ᾽ ὁ κύων ἐπὶ μύοις, lætus erat Cygnus inculpatus.

Κεχαρὼς, ότος, gauiſus. Homer. κεχαρὸ τὰ νίκη, Ionicè pro κεχαρηκότα.

Κεχαριτωμένὸ, incundus, gratus. Iliad. κ. τυδίδὴ διόμηδες ἐμοὶ κεχαριτωμένὸ ἔσκεν ὄμιλος, i. ἀφοσφιλέστατον. vide χαρίζομαι. vnde κεχαριμένὸ. Inuerb. κεχαριτωμένὸς αὐτοῖς ἀζηχ, Iſocr. ad Nicocl. i. ita impetrare, vt ſis charus ipſis ſubditis & gratus. κεχαριτωμένὸς εἶπεῖν, gratiam dicere, idem Iſocr. & Ariſtoph.

Κεχαριτωμένὸ, gratuitò, non meritis acceptus, gratiam eſſe ſtatus, id eſt πρὸς χάριν δίδοσθαι, ἀλλ᾽ τὸ χρεωτὸ, id eſt, gratis amo, odi amo gratiæ & fauori tribuo, non meritis: vt dictum de Epheſ. cap. 1. ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ. ſic Lucæ cap. 1. μο, χάριν κεχαριτωμένη.

Κεχαριτωμένως, quære Κατηρτίσω.

Κεχαρὼς, gauiſus, ſe oblectans, Eurip. vide χαίρομαι.

Κεχάρωτο, lætaretur, gratularetur, Homer. Apol. Rhod. Κεχάρωτο valeat.

Κεχαρὼς, gauiſus ſum. Iliad. ὃ, κεχαρὼς ἐ πάντες ἀχαιοὶ, i. ἐ ἐπόθεν μέγα κεχαρέμεν θυμοὶ, pro χαρεῖν.

Κεχανῆκα, Euſtath. ἀ τὸν χασκασμὸν (inquit εἰ παλαιοὶ παρήκουσαν φωνῆς ἀφ᾽ τὸ κεχανέναι. καθὸ παρ᾽ ᾧ ὁ κωμικὸς κεχηνάμις φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀθυμήσας παρῴδησε.

Κέχηνα, hiaui, hio. medium perfectum verbi χάω, id eſt, χάσκω. κεχηνὰ βλέπειν εἰς τὸν ὑρανὸν. Ariſtophan. οὐκ χάιτοσαν σοῦ ἐμοὶ μὲν ἐραστοὶ ἐν τῷ ἀγορᾷ κεχηνότες, ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ἔβλεπον. Idem. κεχήνη, pro κεχηνέναι, & in prima persona apud eundem in Acharn. Οὐκ ἐθέλω χανὼ φορτικὸν ἢ ἀρχὸν ἐπιδεῖν. de interpr. κεχηνὼς πρὸς σὲ, id eſt, εἰς σὲ ὑποβλέπων, & πεθαχὼς ἐμὲ Ariſtophanes.

Κεχῆνες, τὸ, hiat us.

Κεχηνὼς, hians, biſcens, os aperiens, χάσκων ὡς, apertus. φορτὸν πάντα κεχηνὸς ἐστὶ hiante ore hæc reſpiciens. Ariſtoph. κεχηνότες, hiantes, ſtulti. κεχηνὸ, inquit Interp. τὸ χῦ κεχηνέναι ἐπὶ τῷ ἀσόπτου μαζοῦσθαι.

Κεχηνὸς, Heſyc. est χάσκων: afferenti & κεχηνδιλὴν pro χάσκοντα.

Κεχηνδιλὴ, eidem est ἀφοῦν. at κεχηνδόπα idem affert pro ἀπατεῶνα florentem.

Κεχηνίζω, facio florere, floreo. ἀπὸ τοῦ, ἀπὸ τοῦ.

Κεχηνὸς, cacaui: à χέζω: Ariſtophanes, id est, ἀποπάτουσι. de ὀνόματος.

Κεχλόκατος, Ionicè pro ὁ κεχλωτὸς, id est ὠφελημένος, κεχλάκατος, ὠφελῆς.

Κεχρίσθαι, dicitur, qui locupletatus est, & quæst. verbo ſeris.

Κεχριμένὸ, ου, ὸ, mutuatus, indigens, ἀνδεὴς. Homer. in Odyſſ. ρ, κρὶ τοῦ κέκε δύσκει ἀλλ᾽ τὸν ὁπὸ ἔσι, κρὶ ὅτου χρεμένὸ ἔλθοι. Alibi in eodem pro egenti & mendico poſuit. ἀνδεὴς ὦν καὶ χρεμένὸς ἀλλὰ σπουδαῖος, quod citat Plato in Lyſide. Heſiod. μήτ᾽ ἐς ἀ᾽ ὦν ἀνδεὴς κεχρεμένὸς ἀδ᾽ ἀπρήκτοισι κομίζειν. Cum Cic. Idem, οὐδ᾽ ἀλλ᾽ ἀνὴρ κεχρεμένὸ ἔσι τὰ ἐμὰ ἔργα ἀπρήκτα. Cum Cic. Idem, οὐδ᾽ ἀλλ᾽ ἀνὴρ κεχρεμένὸ ἔσι τὰ ἐμὰ ἔργα ἀπρήκτα. Cum Cic. victus egens, idè Heſiod. Et pro dictus, denunciatus, ἐμφανὴς.

ωμ. Aratus, ἐμοὶ δ' ὀπὶ τὸν κηχεμάχα κάτα ζώνην & κηχεμάχην ἐπίκλησιν mors prænunciata Eustath. vult hoc κηχεμάχην interpretatum à χηζω quod signif. ego per ν̄ literæ σ.

Κηχέμη apud Basil. id est, parcè ac sobrie.

Κηχεμανο, mano, expassus sum, sum fusus, Apollon. κήχυται τιμῦσες, sepulchrum ex fusili humo aggestum est. Lucian. ἀεὶ δ' αὐτοῦ, ἐπεὶ ἐ δ' ἐγὼ ἐς ἀφροδίτας κηχυμένης, in Venerem profusius. Idem. ἐ, λέ μὴν τ' ἀγχοῦ ὑπὸ ἐκ κηλήσιν κήχυται, id est, κάτται, ἐπεφρ.

Κεχώρισται, discrepant, separati sunt, Herodot. Ionicè, κεχωρίδαται ἀλλήλων, ab aliis discrepant.

Κεχωσμένος, exaggerari, aggeri. κεχωδῆσθαι ὄχλῳ ἐκ ἐχεσθ, satis soli ad eum videtur, Thucydid.

Κέχυδε ἀκτὴ ἐκ ἐχέω, accipitur etiam pro κεῖσθαι iacere cupio.

Κέχυρος Hel. κεχῦς ἐ ἐχ, purus.

Κεχρεδοσμένος, odoratus.

Κεχρεμένος Lyc. κεκυμενικῶν ἐ cubiturus.

Κεχρεμένος, idem τῷ κεχρεῖ muliebria appetere.

Κέχριται Genit. κέου, ντ' ἐκ, ῦν, Gaza lib. 2. Gram. Ceos insula quam nos Zia vocamus, ejus Ceam vocant, vt Plin. κεῖος & κέη & κέα. Ceus. Nam Coos, Coa, & Coi, alia est prope Rhodum.

Κέλαι πῦρ, accendere ignem. Οἱ δ' ἐ, τὸν πῦρ κῆαι ἀέντες, ei iussit ignē accendere. vide κῆαι, κάαται πῦρ, pro αἰθαλεῖν, accenderunt, Iliad. κῆαι πῦρ πλεῖστο.

Κέκαυται, comburens. κεκαῦσαι, qui adoleuit & assaurit.

Κέκαυσ, similia est caudata, vt ita dicam, dicente Aristot. hist. Anim. lib. 1. cap. 8. ἔστι δ' ὁ κέκεσ, τὸ ἔχειν κερκ. & cap. 9. Οἱ δ' ἵπποι κεκαυσμένοι ἐ ἔχουσι κέρκον. Non mihi videtur quod animal quam cercopithecus, id est, κερκοπίθηκος, à cauda, tam longam trahit genus hoc similarum, ita vocatus, vulgò cercopithi. est autem animal illud natura ancipite partim minem partim quadrupedem imitans.

Κεκαθαρμένος, purgo, κεκάθαρα, κεκαθαλίζω, Hesych.

Κεκαθαρμένος, curo, sol. circus sum.

Κεκαθαρμένος, Hesyc. est ἀμέλγον, κάρας, σκιλλαῖρον.

Κεκαλυμμένος locus quidam tenebrosus, τὸ τόπος ἀφανής.

Κεκαμμένος, funus, sepultura, ὀκτερεὶς, πυρὶ, exequiæ, τὸ ὑπὲρ τῶν τεθνήκοντα. Apollon. 2. ἀμφὶ ἢ κεκλῖσι νέκυσσι μέλει, apud funus decenti manebant. Item affinitas. Euripid. in Supplic. ὀκτερίσαι κεκλῖσι δύκεις, Xenoph. σωσαμένου αὐτοῦ τοὺς κεκλῖσι, at ipsum iuvarent inter homines conciliare, Aristotel. libro 5. Politi. cap. 5.

Κεκαμμένος, est ὃ κέκλοται πρ. is cuius curam gerimus atque etiam lectus & charus nobis. Iliad. τ. idem quod κέδιος vide Eustath.

Κεκαμμένος, οἱ, curatores, qui prospiciunt, Apol. item κεκλιμένος, diuites, affines, propinqui, Idem.

Κεκαμμένος, diligentia, cura, ratio, θέσις, ἐπίνοια, πρόνοια, officium, vt κεκλιμένα πατρικὰ, paternum officii, paterna indulgentia & solicitudo. Chrysost. τὸν κεκλιμένα ἐκ ἔχειν ὑμᾶς οἱ ἀφανισμὸν αἱ ἀσεβεῖς κατάνυσιν, solicitudinem ergo nos è cælo deportaut preces. item affinitas.

Κεκαμμένος, οἱ, intentus, accuratus, salutaris, qui curam gerit, vt Deus huius orbis, Areopag.

Κεκαμμένος, ὁ, rector, moderator, patronus, affinis, beneficus, iudiosus, φρονητὴς, δημιαλτὴς, ἢ φορτωτὴς, βραβεύτης, designator & curator funeris, Xenoph. οἱ ὑπὸ τῶν κεκλιμένων ἐφίλεων, illæ quidem vt procuratorem diligebant, id est, φροντίζων, negotio præfectum κεκλιμένος, φροντιστὴς, βραγράτευμος οἱ κατ' ἐπαγγελίαν οἰκέται συγγενεῖς.

Κεκαμμένος, sedulò, accuratè, Polyb. τὰ μὲν ἐμβόλως ἢ ἀκριβῶς ἀπτόμενος, τὰ ἢ φιλικῶς, ἢ κεκλιμένως.

Κεκάμμενος, Hom. Iliad. ἡ, τὸν δ' ἀμφιπονεῖτο' εἶπε μάλιστα Κεκλιὼς δῖος φερεσσάκης ἀξιόν ἢ κεκλιόσιμος ἐ ὑπερέχε, i. ad quos cius ipelieudi aura pertinet.

Κεκάνωται, damnum infero, profligo à κάνω idem significate quod κλάπτω & λυπῶ.

Κεκεῖος, affinis, ὁ κατ' ἐπαγγελίαν συγγενὴς, πενθερὸς, socer: & aliquando γαμβρὸς, gener, Xen. ὧν τῷ δ' ἀναπεῖν ἐν τῇ πόλει κεκλιμένος λέγειν οἱ διὰ τῶν ἐμφύτων ἢ πόλεως. κεκλιὸς item frater vxoris. Sic enim Demost. appellat οἱ ἀνδρὸς, cuius ἀδελφὸς sororem duxerat vxorem. Alibi κεκλιὸς appellat fratrem, qui sororem dat vxorem, & eum qui accipit. Andocid. σώσω τὸν κεκλιὸν, ὃς ἐ ἔχ σωμάτων ἢ ἀδελφῶν. Κεκλιὸς, proprie dicuntur, οἱ τὸ κῆδος συνάπτοντες, qui poetis ἑταῖροι, & Herodoto φορτοκλεῖς. Fit à κεκλιὸς.

Κεκεῖος, & Κεκλιόμενος, τος, τὸ, affinitas, Plato in Leg.

Κεκλιόμενος, ὁ, δίσημος, τὸ, δημιὸς, sepelior, pass. ἐκ. κεκλιόμενος, funeratus. τοὺς κεκλιόμενος, sepultorum mortuorum, Plutar. in Solone. & κεκλιόσις, sepulturæ mandatus.

Κεκλιόμενος, curandus, & sepultura dignus. Didymus in illud Iliad. ἡ τὸν δ' ἀμφιπονεῖτο' εἶπε μάλιστα Κεκλιὼς δῖος φερεσσάκης, inquit, ὁ φορτιστὴς. ἀξίος, κεκλιόσιμος. Nam κεκλιόμενος, οἱ κύριοι, εἰς μάλιστα φορτίσει τὸ φορτίζειν.

Κεκλιόσις, clients ap curator, Gaza in Problem. Aristotel. sect. 29. quæst. 49.

Κεκλιόω, μ. ὦσω, ῶ. δ. κα, funero, ἐκκομίζω, ἐκφέρω, pareto, iusta facio, ὑπαφιάζω, φορτίζω, ἐκδίδωμι, θάπτω. φαίης ἐκκλιόσειν, Fabio Funus exhiberunt, Plutarch. in Fabio. Significat etiam matrimonio colloco, contraho affinitatem, sum socer, Appian. in 5. civil. κεκλιόσαι τινὶ, affinitatem sum contractirus. Euripides. κεκλιόσαι, Aristot. libro 5. Polit. cap. 7. de Spartanis loquens, ἐξ ὧν ποιεῖ ὃ, τι ἂν δόξωσι τοῖς γνωρίμοις μᾶλλον, οἷς μὴ ἐστὶν ὅτῳ δόξωσι, διὸ ἢ ἐ λυμῶνται ἀπόλεσι ἐκ ἐ ἀφῆς ἐκκλιόσαι κεκλιᾶς, &c. Arctius sic, Magnam licentiam habet nobilitas faciendi quod libet, & cuiuscunque voluerit curam habere, quæ causa fuit vt Locrorum ciuitas interierit propter Dionysij affinitatem. Item præsum magistratui, procuro, rego.

Κεκλιός, tristor, angor, κρικόσμα δ' ἀδ, ἀπὸ, λυσῶ. Futur. est in ὦσα vel ὦσω.

Κεκλιός, ὁ, ἡ, ὃ, funeralis, κεκλιάτερμος, apud Æschyl.

Κεκλιός, ὁ, ἡ, ὃ, curæ dignus, φροντιδὸς ἄξιος, charissimus, ἀπελαμβάνεται, familiarissimus, εἰκειότατος, φροντιστικώτατος.

Κεκλιόμαι, μ. ὀσύμαι, σ. σμαι, curo, anxiè satago, φροντίζω, λυποῦμαι, ἀπιμῶμαι, ἀργίζομαι, Hesych. adhuc, profiscio, magnificio, trisior. Deponens, Genitiuo, Iliad. κεκλιόν τὸ δανεῖ, id est, φροντίζων. Ibidem, ἀνάγκη κεκλιόμεθ' ἔμ, id est, λυπούμεθ', mœrens. κεκλιόμαι βασιλέως, de regis salute sum solicitus, Plutarch. in Themistocle. & sic Isocrat. Xenoph. lib. 5. Ἀνάβασ, εἶπ' ἐκεῖ δ' ἐκεῖνος, οὐδὲ ἐ ἐκεῖνα μὲ κατεφρόνησεν ὑφιλόπονος, ἀλ' ἐξιόμενος τοῦ τιμᾶ, si vllam mei rationem habuisset. Cum Genitiuo & Accusat. Plato 1. de Republ. ἐκεῖνος ἐ μᾶλλ' ἐκεῖνος, ἐκεῖνα δ' ἐκεῖνος, videris nostri nullam habere rationem. Aristophan. ἐκεῖ τι κεκλιόσι τῆλ σοφίαν ἐκεῖνα, si quid curas paternas fortunas. κεκλιόμενος ἐκεῖνος, curator eius. κεκλιόμενος ἐκεῖνα exequiæ curo, Suidas. Ælianus, τὸν δ' Ἀλιξάνδρου κεκλιόμενον, ὡς εἶχε κεκλιόμενα τῷ ἀέρος, αὐθ' ὑγρὸς τε αὖτος, ἢ ὑπὸ ἐκάλουν.

Κεκλιός, ὁ, τὸ, cura, labor, molestia, λύπη, dolor, affinitas, cognatio ex nuptiis, coniugium, Etym. Homer. Odyss. ἓξ ὑπόσσα κεκλιὰ ἀνθρώπους, quot ærumnas pertulisti & Iliad. α', πολύστονα κεκλιὰ ἐφίκεις, ἡ. κεκλιὰ κεκλιός σοι σωσέμεν, tecum affinitatem contrahere, Euripid. Item funus, exequiæ, Plutar. in Solon. κεκλιὰ ναυτικὰς, funera. τὰ κεκλιὰ apud Aristot. lib. 9. Ethic. cap. 2. vbi Argyrop. sponsalia, Arctius funera.

Κεκλιοσώδης, ες, ὁ, dolor.

Κεκλιόσιμος, ὁ, ἡ, ὃ, mœstus, expon. & sollicitus.

Κεκλιόω, μ. σω, τ. ωκα, contristo. Virg. curo, torqueo, λυπέω, ἀσύω, κεκλιόω, ἰάδο, angeo, grauo, molesto, noceo. Actius. Accus. Hesiod. αὐτὰρ κεκλιόει, λ. λυπεῖ. Hom. Iliad. ἡ, Ὃς τόσσον ἐκεκλιὸ θυμὸς, οἱ ὄλυμπον ἔχοντι, ἐκάκωσ, ἐλύπησ, κρατύνεσ.

Κεκλιόλος, ὁ, ὃ, anxius, curiosus.

Κεκλιός, Hesyc. πάφ. sepulchrum.

Κεκλιόσειον, alueolus, vrna in quam calculi coniiciebantur, πυξίδιον, ὀξύβοφον, Aristophanes in Vespis, vbi Interpres, κεκλιόσειον, κλῆμα δὲ κρατισσάδης, ὅθεν ἐκλήρουν τὰ κληρωτὰ τῶν ἀρχόντων. vas in quod coniiciebantur sortes vocat Plautus fistulam. vide Ἐκχύω. Et κεκλιόσειον, κληροφόρειον κίβιον pro fritillo à quibusdam obseruatum reperi.

Κεκλιύω, auxiliari, concurrere. Hesyc.

Κεκλιόω, τὸ, idem quod κεκλιόσειον, catinus, fritillus. κεκλιὸ τὸ κεκλιὸ τῷ χαρείῳ εἶδος ἀγγαλείου, Athen. lib. 11.

Κεκλιύω, ὁ, auxiliator.

Κεκλιός, Hesych. sunt κρικόσματα, Ionicè pro κεῖα.

Κεκλιώ ἐστι τόπος, cœnaculum Ceorum, in Delo, Herodot.

Κεκρόθω, conuitior, subfanno. κεκρόζω, idem.

Κεκρόζω, ὁ, conuitiator, vulpes. item malicios us, prauus, maleficus, Etym. Nicander in Alexiphar. ποτὸν ὃν βύσσιν ἐσίτατο κακὸς ἀλώπηξ. Interp. legit κακὸς ἢ ἀλώπηξ, ἥτις κρικόσσι πικρὸς ἐστ & κρικοβόρος, ἢ χλιδατικὸς. Callimachus, κρικοῖσι σιὼ χλιόσῃσι κρικολάγνοισι θυσιάζω.

Κεκρόζω pro λοιδορῶ, conuitiis & maledictis incesso.

Κεκρόσσος pro λοιδορία, conuitia & maledicta, seu conuitiorum & maledictorum ingestio. Lycophron Alexandro, Κὰ φρόνιμε μὴν μυθοῦσιν αἰὼν ἡλικὶς ὁ δὲ βρέμων κακρόσσιόν ἀκμὴ μόνος, Αὐτὸς δ' ἐγὼ κρικόσσιον σώσασ ἀμύνω. vbi Etymolog. exponit τὰς λοιδορίας ἢ χλιόσσιν πατρικὰμμένας. conuitiis & scommatis mutuis exasperati itidémque schol. τῶν τὰς λοιδορίας πολεμούσῃ, post conuitia ad bellum descendent.

Κακὴ, acies, potius ἡκὰ, δ' ἀκὰ dicitur.

Κάκεται, fluebat, saltabat, fudabat, descendebat. κατέβρει, ἀπεῤῥέμτο, ἐκ τοῦ κάω, Etymolog. κάκεται ἀέκει, id est, κατεῤῥέοντο ἢ ἀϊστάζω, Apollo. Rhod.

Κακίς, ίδος, ἡ, galla, i. fructus quercus. Dioscorid. libr. 1. κακὶς καρπός ἐστι δρυὸς galla est fructus quercus. Idem eodem lib. c. 147. non de glande, sed alio fructu quodam. sunt autem duo genera, vna dicitur ἐμφανὴς, quæ parua est, nodosa, pondercosa, non perforata: altera ἀνοφανὴς, rotundiatis, leuis, pertuia.

Eſt & Κνλὶς, fuligo. Sophocles in Antigone, μυθεῖσθε κηλὶς φαεῖνων κτήματι. Interp. κηλὶς ἡ αἰσχύντη ἐπαυθε. κυρίως ἡ ἀπὸ λιγνὺς τοῦ κατοπτρὸ ἢ ἀπὸ τοῦ λαμπρύνειν γιγνομένη.

Κήλη, τὸ, tela, Homer. Iliad. ε. Ἐνπήξαι μὲν ἀκόντα θέλε κήλα θοῦο. Interp. τὰ βέλη, vnde & σημεῖα.

Κηλέσθαι, Heſych. affert pro ἠγκῆσθαι, ἐδέησθαι, pro quo potius dicitur κηλέσθησαι.

Κηλήμων, demulceo, Ἡσυχ.

Κηλὰς, ὁ, nubes ſicca, dies hybernus, capra fronte calloſo ſigno notata, vulpes. Heſych. & Suid.

Κηλέστρη, ἡ capha, vas paſtorale, σκαφίδ. eſt & arbor quædam agreſtis quę numeratur inter ἀειφύλλους. à Theoph. ſed nominatur κηλάστρη.

Κήλαστρος, ὁ, celaſtrus, arbor ſemper virens, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 15. κηλάστρη, in genere fœmin. reperitur lib. 3. hiſt. plant. cap. 6.

Κηλεῖν, nocutis, idem quod κηλεῖσθαι.

Κήλεος, ὁ, ἡ, ὂν habens vrendi & abſumendi, calidus, clarus. Heſiodus in Theog. δαμήσεις μὲν ἐν πυρὶ κηλέῳ, domitus ab igne edaci.

Κηλήτειρα, deceptor Senec. impoſtor. qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. Suid.

Κηλητὴς, idem, ἀπατεών.

Κηλέω, μὶ σω, πσα, mulceo, delinio, blandè ſeduco, delectatione capio, perſuadeo, maſſuefacio. Accuſ. pro carmine demulceo, Plato 2. de Rep. σπανίως γὰρ μοι φαίνεται ἄφυξ κηλεῖσθαι, Suid. τὸ πείθειν, δέλγειν.

Κήλη, ἡ, cele, & hernia, tumor in variis partibus corporis. ſic dicitur quiuis humor in ſeroto, quem ramicem Latini vocant, vt notat Marcel. lib. 1. apud Dioſcorid.

Κηληθμὸς, apud Pindarum, vt σειρῆνες apud Homer. vide Athen. libro 7.

Κηλητὸς, ἡ, ὁ, oblectatio per quietem, voluptas, delinitio. Cicer. off. delinimentum Liu.

Κηλητὴς, οῦ, ὁ, delinitor, Cic.

Κήλητρα, ατος, τὸ, error, impoſtura.

Κηλὶνη, Heſ. μέλαινα, nigra.

Κήλητος, ἐκ, ὁ, mulcedo Gell. Didymus exponit κήλητες, ἃ δι' ᾠδῆς τέρψεις εἰς ἡδονή. Dogma Stoicorum, κήλητες, ἡδονὴ διὰ ἀκοῆς κρατοῦσα. Cic. Tuſculana 4. Delectatio, voluptas ſuauitate auditus animum deliniens. Κήλητες autem etiam dicitur à Latin. pellacia, Lucret. illicium, Varro. delinimentum, Liu.

Κηλητήριος, ὁ, ἡ, ὂν, quaſi oblectatiuus, θελκτήριος, Eurip. allector, Colum. pellax, illex.

Κηλήτης, οῦ, hernioſus. qui κήλῃ laborat. Syneſius in Epiſt. ᾧ ἐκάλουν κηλητὴς ἐκ τοῦ δύναμαι, ἐδύ ἐκ τοῦ κατυχηκέναι, ὁ χωλὸς δὲ κηλητὴς ὡσεὶ χωλητὴς ἐξ ἔθους ἔλαβε.

Κηλητήριος, κηλητικὸς, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κήλητηρ, oblectamentum, ſolamen, ἐξαγωγὴ ὀδυνῶν, φίλτρον, Heſych. κηλητήριον.

Κηλίδωμα, μάτος, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, ſordidatus.

Κηλὶς, ίδος, ἡ, macula, probrum, nota, ſqualor, vlcus, cicatrix, μολυσμὸς. hoc nomine, non πὼς ϑ vtuntur Attici, ait Phrynich.

Κήλονος, τὸ, lignum, telum, ſagitta. Iliad. δ. ἐν χεῖρι κάλαι θοῦο, ἰ. τὸ βέλος, ἢ τὸ τόξον. Euſtat. κήλον proprie eſſe dicit τὸ τῆ βολῆς ἀτρεκὲς, fuſum ſeu lignum iaculi. κήλον quod eſt lignum. Heſych. rurſum κάλα exponit διὰ σημεῖα.

Κηλώνιον, τὸ, apud Ariſtot. μηχανικ. δ. Quæſt. 29. inſtrumentum & machina iuxta puteos à hauriendam facilius aquã, alteram partem prægrauante pondere: tollenonem vocant Feſtus, Plinius & Vegct. Herodot. κηλωνίοισι ἀρδεύεσθαι, irrigatus ligneis machinis. vbi etiam κηλωνίοισι ſeu κηλωνίοισιν. de eo qui nõ ducebat rectos ſcripturæ ſulcos, ἀλλ' ἐκ κηλωνίου, ἢ κραιπνόλεος, ἄσσοσε τὸ κηλώνιον, ἔστε σφαλερὸς τῆ ἀλαγγαιοσκόπτων. Suid. γεγράφου vocat, ᾧ κηλώνιον, ἢ πῦρ ὀθῆσθαι δοκεῖ. Heſych. αἰτιᾶται ἀγέλιον ἔβλιον.

Κηλώνιος, ὁ, ἡ, ὂν, comburo à κηλὸν quod Heſych. ſignif. ἔμφρων. item ὠχμὸς ϑαλ. Heſych. item decipio, ſubagito, noceo. Accu.

Κήλων, præceps in libidinẽ, θηρὰς, εἰς σωφροσύνην. libidinoſus & ſalax in modum equi aſinive admiſſarij, Archiloch. ὃς ὄνῳ φρενίτιδι κηλῶν ἐπήμυσεν.

Κηλωνὰν, ῶ, τὸ, lupanar apud Lycophronem.

Κήμβηγ, ηγος, in Epigr.

Κημὰς, ὁ, camus, Heſych. eſt πλεκτὸν σχῆμα, ὃ ἐν λαμβάνοσι τοῦ καρχήσιον, ſiſcella è vimine qua capiunt purpuras, qualis eſt Naſſa apud Latinos, item frenigentis, q. ſupatum reticulatum aut ex viminibus textum. vide in dictione φίμωσις. Item operculum è vitili ſimile infundibulo quod ſuperponebatur cado iudicialis, ſeu cuiſ ar, in quã calculos iudices mittebant. Interp. Ariſtophan. in Equitib. κημὸς ὁ ϑέσις ϑ, ὁ ἐφ' ᾧ ἐν τοῖς ἄστεσι. Et καμάκος, τὸ πλέγμα τὸ ὑπὸ τὰ ῥύγχη τῶν κεφάλων, ἐν ᾧ οἱ ὀψοφάγοι κρίνουσι τὰς ἰχθύας ἐν γαυλοειδεῖ σχήματι. Et κήμασις idem quod φίμωσις.

Κημὼν, ῶνος, camum circumpono. & Κήμασις, Heſych. φίμωσις, ſiſella, ſeu cami circumpoſitio.

Κεν, ετὴς, pro ᾐδῆς, κεκνὰν ἴδη, ετὴς vidit. Item κὴν, pro ᾐδ ε, Epigram.

Κίαδος, Heſyc. eſt κρόκος, purum.

Κίαστήτωρ, eidem Heſych. ὁ πάνυ γλῶ μετρῶν.

Κίβησις, ὁ, cenſus, hanc vocem Latinam Matth. vſurpat cap. 2 & 17. at κίνσος, Heſyc. eſt herba quædam.

Κίνωσεβόλιον, idem Heſych. affert pro ἀδιάλειπτον, ita vt κίβωσιν σιτῶν. ſit in ſpectrum & vmbram corporis euaneſcere. a eo verbo eſt verbale.

Κίνυμα, inanitat corporis, vmbra, idolum.

Κίνυσα, voco: idem enim κίνυσι expon. καλεῖ, vocat.

Κίνυσ, idem Heſych. eſſe dicit ἐκεῖ, illic pro quo paulò antea νοῦν.

Κίξ, κος, Cex auis, quæ & κάνξ ſeu κανὺξ, & κηρύλ ſitte κήρυλος κεκίρυλος dicitur, id eſt, Cex x. halcyonum mas. ἐξὲ κήκες ita omerns Odyſſ. ἐ, Ἦτοι μὲ ἀϊτὸν ἀναΐσιμον ποσὶν ὀρ' ἀκτὴν ἀλὸς ἐσῆλ λαβὼν ἐπὶ ἐσνίμαν ἐσνίτον ἀϊτὸν ἀναΐσιμον ποσὶν ὀρ' ἀκτὴν ἀλὸς ἐσῆλασεν, ἔστε ϑ λάβον αὐτὸν λιγυφωνοι, οἳ ϑ ὄρνιϑες. ἐξὲ Κήκες vocit ero, vide Commentar. Ariſtophanis in Auibus. vbi Cycicibulam recitat mutati in auem, quam κηρύλον vocat τὸν ἀκάνϑῳ marem. qui κηρύλ ita ſcribitur apud Ariſtocl. hiſtcli bro 8. cap. 3. ἐξὲ ϑ τῶν ϑηλυπτέρων καὶ ἀλκυόνη, καὶ κηρύλ. Gaz. io more carulum transfert. Ceycum etiam meminit Plin. lro 32. capite 8. vbi, Fit in mari & halcyonum appellatume idis, vt aliqui exiſtimant, halcyonum & ceycum. Idem lcyonum hiſtoriam tractat libro 10. capite 32. mutuatur Ariſtotel. hiſtor. libro nono, capite 14. Sed idem Plin. neſne errore halcyonibus tribuit, quæ ἐξὲ ἀλκυόνων dixerat in philoſophus hiſt. lib. 8. cap. 3. niſi potius in Ariſtotelis cobe mendum ſubſit, legendũm que pro κηρύλων, ἀλκυόνων. Gaz & Theodorus tranſtulit alcedonum. Exequitur item Ceyc πορισιν ἐν μυθολογίαις. Ouid. 11. Metamorph.

Κηπάρη, cepæa, herba ſimilis portulacæ. Dioſcor. lib. 3.

Κηπαῖος, hortenſis, ſatiuus. σμίλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, Rlius: hortenſiana, Barbar.

Κηπεία, cultus horti, Plato in Legib. ὕδωρ τεθρίμιον τῇ φυτῶν πείᾳ, aqua nutriendis hortis maximè confert, ſeu hortorum ſatis.

Κηπευτήριον, ſata hortorum, hortenſia. Theophr. in 7. εἰσὶ ϑ ηἰ ργεῖα πολλὰ καὶ κηπευτήρια.

Κηπευτὸς, οῦ, ὁ, hortenſis, ſatiuus. f. g. κηπευτικὸ.

Κηπεύω, μ. εύσω, εὐκα, in horto ſero, hortum excolo, κηπευόμενος Polluci.

Κῆπί, pro ᾐ ϑῆ. κῆπ τέμενος ζώϊα, ad Iouem Nemeum, ἰ epigrammat.

Κῆπος, ὁ, ἡ, κήπος, hortulus, Thucydid. ſic Laſcar. eſſet κηπίο id tonſuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Luc. lexiphar. ὁ κῆπ ὁ καλὸ σκαφίδιον ἐκκεχρμένον.

Κηπουρὸς, ὁ, apud Comicos dicitur, qui cæſariem habet o modo attonſam, Euſtath.

Κηπουρὸς, hortulanus. κηπουρὸς, κηπουρὸς, Polluci.

Κῆπος, ὁ, hortus, pomarium, Gaza de Senect. κῆπος παιδιᾶς, Homer. Odyſſ. Plato in Epiſt. κῆπ σοφὸς ἐμὲ ὁ τῷ κήπῳ ὑπὸ ἐδώκας αὐτὸς ὑπὸ ἐπαιδιᾶ ἀπονοήσαι, i. in hortis. ὁ κῆπος αἰσιος, iſtoph. Et præterea tonſuræ & ornatus capitis capilliqu tiqua in Perſide ratio, vt notat Heſych. Tonſuræ, ὑπὸ κ ι, duo præcipua genere fuere, κῆπος & σκαφίον: quorum κῆπ bem capillorum habere, σκαφίον autem raſura eſſet ad Suid. Κῆπος etiam eſt τὸ φυόμενον τῇ γυναικῶν, Heſyc. pecten liebriſque pubes: inguina & verenda mulierum. apud Dicenem Laertium Stilpon negabat Minerũam deum eſſe ia fœmina eſſet, quem ita irriſit Theodorus Cyrenaicus, π ϑ τοῦτ' ἤδει Σκόπων ἡ ἀνὴρ ὢν τὸν κῆπον ἐϑάκωσε; an res & ſublata veſte eius hortum contemplatus eſt? Hortũ m in hac ſignificatione honeſta metaphora (vt & genitale ũ Virg.) Vſurpauit Ouid. in Metam. Fœmineos hortos in tes vertere menthas Perſephonæ iuſſit. Sed author Plci Soradiciique carminis hac voce ita abuſus eſt ad ſignifie ſi præpoſteram belluarũque venerem, Quod meus he us habet ſumas impune licebit. Si dederis nobis quod tuus rtus habet. κῆποι ἀδώνιδος, Adonidis horti, horti penſiles quibus Plin. lib. 19. c. 4. hos nunc etiam imitantur elegan rificio & venuſtate. macerata prius ſemina variã in aque eſtis, vel fontana 24. horis, erudo fictili (cuius forma ter oblonga, collũ angustius) circũpunt & velut inducunt vaſculũ prius fœni Græci vel pyllij viſcoſo lentore, mu ginẽ vocant Medici, circunlinire cõueuit, vt eo velut glu adhærcant ſemina: quę fibris enatis mutuõq; implexis pa dicbus virentem ceſpitem proferunt, quo ollula tota eo eſtita velut in opere topiario, nouitate & elegantia ſpect. ũ

an-

mirationem affert. iam hortulus laquearibus aut tholo, fu-
culo vasculi cernici inserto primum appenditur: quotidie
fculi aqua commutatur, quam exugunt attracta cinatarum
rbarum radices per latentes meatus cinsdem fictilis cruli,
le tantum siccati, non vero in fornace excocti. Eiunthi
orti pensiles diebus æstiuis, vel hyeme in hypocaustis & va-
parariis: differuntque ab hortis in feneſtris, quos plebs vrba-
in imagine hortorum quotidiana oculis cura præbet, vt
xit idem Plinius libro 19. cap. 14. Quibus iste intelligitur Plato
Phædro, cum inquit, Οἷον ἐὰν γεωργὸς, ὃν σπερμάτων κήδε-
ᾳ, ἐγκρατὲς βουλοιτο ἤδιστ' ἂν, πεπτῷ σπουδῇ καὶ ἀφ' ἡδονῆς
τῶν κρίνων, χρῷτο θεσμοῖς κατὰ τὰ μηχανήματα ὁκτὼ μῆνας
ἃ δὲ σπείρει χαίρῃ ἂν ἕκτῳ ἢ ἑβδόμῳ μᾶλλον ἢ πάλαι
ἐν ἑτέρῳ ἀφανῆ ἂν ἐσπούδασε χαίρειν ἢ πονεῖν. Et Plutarch. in
Lycurgo ἀλλ' ὅπερ ἐν κήποις ἀνθρώπου σπείραντος, φορτικὰ μὲν
ἐν ὀρμήμασι σπαρὲν καὶ ἀδιάιτως κείμενον, τοῦ θέρμους δύσερι τὸ σῶμα
ἐν ἀνθρώπῳ ἔστιν ἢ ὁ ἄλλος σπόρος ἀκάνθας, &c. Sed pro
domidis hortus Plinius, quem Hermolaus etiam sequitur, te-
nere confinxit Adoniani herbam, ex hoc loco sic transferēs
b.21.cap.21. Seritur autem abrotonum semine melius quam
dice & surculo. Semine quoque non sine negotio plantaria
ansiciuntur. Sic & adonium. Vtrunque æstate. Alioſa enim
imodum sunt, & sole nimio læduntur, &c. κεῖται πάππου Ἀδώνι-
os, etiam Pausanias.

κῆπος, hortum colo.

κηπουρὸς, ὁ, olitorius, hortulanus.

κηπουρὸς, ὁ, olitor, hortulanus. Ioan. cap. 2. apud Polluc. κηπουρός.

κῆρ, ἡ, oxyt. parca, mors. σὺν δ' ὁ, ἐκφυγὼν κῆρα, mortem vitauit. ἀδ-
ὴ κῆρα, διαπεφυγὼν θάνατον, Hom. Inter. κῆρι enim noxa,
ta, vitia, diræ calamitates seu pestes. Theophr. lib. 5. cap. 14.
e causſplant. de morb. s. sturpium loquens, ὅλως δ' ἔγκειται τῇ
των ἰδίας ἔχουσι κῆρας, id est, omnino singula loca sua vitia
abent. Caza. Euſtath. in Dionys. de Situ orbis, ἀνθ' ὧν πιαίνῃ ἡ
ῆρα βοσκυτάτας, κραδάῃ τοι σῖτον μακρὸν δρεπανηφόρος ἀμητὴς
ὃς ἐπεφρα. id est, διαπεφθορὸς ἐστὶν. Homerus Iliad. 8.

κῆρ pro ἀλγος, τὸ, circunflexum, cor, animus, ψυχὴ, pectus, εἶλαρ
ῆρ, ψυχὴ, idem Homer. σοὶ κῆρ φίλον ἐστί, &c. quem ex animo diligebat, i. ψυ-
ῆ. & Iliad. ἀχνύμενός σε καὶ ἀμπνυτο θυμῷ.

κῆρα, μανθ. π. χρ. perimo, interimo, corrumpo, noceo, βλάπτω
tem neutraliter fatali quodam interitu pereo, miſere pereo,
ιόλλυμαι, vt Hesych. exponit. & dum has ſignificationes ha-
bet ἀπὸ κηρὸς derivantur, at κῆρα, ἢ ἀπὸ id est cor) derivatum,
ignificat animo volutо, animo verſo, ſolicite, & anxie cogi-
ομενος. φροντίζω, Eurip. apud ſcholiast. Sophocl. τί ποτ' ὦ
ένοι τὰ κῆρα τὰ κρύφι' ἐν. vnde θεοκτήμων apud Sophoc. in Trach. κῆρα
ὑμμενος, ἐς τὸ κέαρ, ὃ δὲ ἐν βουλῇ μένος.

κηρύκειον, ου, ὁ, apud Lycoph. vindex & propulſator mortis:
compoſita dict. ἀπὸ τῶ κῆρας ἀμύνειν, ἀλεξίμορος. Euſtat.

κήρινον, lib. 5. Dioſc. vide Ἐλάδιον.

κηρὸς Ϡ, Heſyc. eſt κάρφος Ϡ, cerabus piſcis è cancrorum genere.

κῆρις, faſciæ ſepulchrales, exequiæ. in Κηδεμὼ, κηδεῖ lumbrici lati
Eror.

κῆρος Ϡ, fatalis, calamitoſus.

κηρόσφηξ, ηκος, ὁ, à parca agitatus, fatis aduectus. Homer. Iliad.
Ὃς δὲ κακὸν ἀνθρώποισι κακὸς κηδεσφόρος ἐστὶν, Interpres τὸν ὑπὸ τῆς μοί-
ρας ἀγόμενον μισηφόρητον, ἢ ὃς ἐκ μοίρας ἐπίπονος. ſed idem poeta ſe
ipſum exponit, continenter adiciens, Οὐ γάρ τι φρονέων μεταν-
ῶν κακὸν ἦλθε.

κήρινθος, τὸ, vlcera concreta in modum faui, quæ ceria dicuntur,
Dioſcor. lib. 2.

κησάων, lauos conſtruere, τὰ κησάω ποιῶν: quod non ſolùm de a-
pibus dicitur, ſed etiam de purpuris, & muricibus quæ ſali-
uariam lentorem emittunt, qui poſtea concreſcens fauum
repræſentat ſimilitudine. Ariſtot. hiſtor. libro 6. cap. 15. ἀφ' ὧν
πορφύρα τε ἁρπαστικὴ καὶ ἄλλη, ποιοῦσι πᾶσι κηρίωμάλιον
μάλιστα, πάντα δ' ὅσα, τῇ κηρίνῃ, &c. ex quo Plinius libro 6. cap.
39. Purpuræ congregantur verno tempore, mutuóque attri-
tu lentorem cuiuſdam ceræ faluant. ſic enim vocat τὸ κηρίνα-
ζον. Ibidem Ariſtot. ἀλίσκονται ἢ τῷ ἅμα θέρει καὶ κηρίζουσι. Et-
τὰ ἢ κηρίζοντα ἀφ' ὑποῤῥυᾶς, πάντα χειμῶνα ἔχουσι τὸ αὐτὸ: vnde Pli-
etiam libro eodem cap. 37. quoniam eam cerificauêre, fluxos
habent ſuccos. vocem enim cerificauêre, vt prior habuit le-
ctio (licet Plinius τὸ κηρίζειν, fauificare expreſſius dixiſſet,
nec magis licentер aut nouè reperio, nos pro qua fœtificare, cor-
rectores quidam inconſideratè ſubſtituerunt vera expuncta
lectione. Non enim purpuræ fœtus edunt, οὐδὲ γίνονται ἀπὸ πορ-
φύρης, ὅτι φύονται ἢ αὐτοὶ ἢ τὰ ὠὰ ἐκ τῆς σηπίας, ἢ ὑπὸ θ. ἄσσα-
πόλυπος, vt dixit philoſophus ibidem.

κηδίον, flagellum quodlam.

κήρινον, cerinthus, flos quidam ſtuus, Theoph. lib. 6. cap. 7. hiſt.
plant. lilium ſuluum.

κήρινος, ὁ, cerago, mellificium, ſic dicitur quidam cibus apum,
Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 40. vide Ἐφεδάνη. Item κηρίνος πόλις τ
ἀζώνας, Theoph. lib. 8. cap. 11. hiſtor. plant.

κήρινος, ὁ, cereus. Plato in Theæteto, κήρινοι ἐνυπνίων.

κηρινεύω, cerei ſpeciem præferens.

κήριον, τὸ, fauus, apum domicilium & cellulæ, candela cerea,
placenta, μελικηρίτ. Eſt etiam genus vlceris, à ſani ſimilitudine.
Plin. lib. 22. cap. 2. vlcera concreta in modum faui, quæ cerita
vocant. vide Μελικηρὶς. Apud Ariſtoph. in Ἐκκλησ. Οὐ σκόροδα
μόνον ἐφέρετε τὰ κρόμμυα. Inter. οὐ κηρία. pro fauo, Heſych. in The-
og. πτίδιον ἢ κηρίλα λιβυκὰ. Κήριον, cerulæ, vide Παραπλάσια.

κηροπλάθης, ὁ ἢ ἡ, fauos faciens, κηροποιὸς, τὸ, fauos confiicientia.

κηρουδίσας, terrori, φαντασθῆναι. Heſych. & Suid. κηρουδῶν exp. διὰ
τὸ δεῖσαι. κέρδων ὀκνηρίαν ex metu pallore cereo perfuſus ſum,
addens etiam ἐσκιατράφθην, & κηρῶδες ἔδωσε, ἐσκιατράφθην κεκράδωκα.

κηρὶς, piſcis, de quo Athen. lib. 8.

κηρίτης, gemma ceræ, cerites.

κηρίτροφος, forti obnoxius & morti, θνητὸς. Heſiod. ὧδε κηρὶ τε
κραταιῇ ὑπόκειται, &c. à parca nutritorum, i. forti obnoxio-
rum, ἢ σὺν τῇ πεπρωμένῃ μοίρᾳ ἢ τῇ θανάτῳ τῇ θεὶ πεπρω μένῃ τρεφομέ-
νων, i. τῇ θνητῇ. Heſiodi Interpres.

κηλέφατος, fato decedens, morbo defunctus, Heſych.

κηρυτία, ας, ἡ, ceræ opificium. Nam quod & apud Plinium, ſi vera
lectio, legitur cerificares i. κηρηρύτειν. Ioſephus de Antiquit.
Μίλτωσι δὲ τὰς κηρογραφίας ἐπιμένουσα τοῦ θερμοῦ τὰς, ἢ κηδεμόνα
σὺν ἤρι τὸν κάτοχον πλάσιον τοῦ θερμοῦ τὰς τῇ νοσεῖ. αὖθις ἢ ἐπιμεί-
νουσα τῷ ὑγιάζοντι.

κηρογραφία apud Athen. lib. 5. quæ aliis ἐγκαυστικὴ dicitur. Ceris e-
nim pingebant veteres ac picturam inurebant, vt docet Plin.
vide Ἐγκαυστὸς. Athen. idem lib. etiam ſ. verbo ita vſus eſt, κη-
ρόπλαστα ἀγάλματα χρώμασι κεκαυσμένα. Et poſtea, πᾶς τόπος αὐτῆς
κηρογραφίᾳ κατεσκεύασται. Vide Ἐγκαυστὸς.

κηρὸς, τὸ, ceræ alligatus, cum cera coniunctus. κηρὸς τὸ μέλι.

κηροδόμιον, ex cera domos facio, Phocyl. de apibus.

κηροειδὴς, ceræ colorem ſeu ſpeciem referens. vide Marcel. lib.
1. Dioſcor. κηροειδὲς ὀφθαλμὸν. Plato in Timæo.

κηρὸς, ex animo, κηρῷον. Odyſſ. ὀφέλε Ϡ μοι κηρὸς μέλλον, ex animo
me diligebat præter cæteros.

κηροπλάθης, ὁ, ἡ, ceræ concretus, in Epigr.

κηροπήγιον, τὸ, candelabrum.

κηροπλαστεῖν, ceras fingere, de apibus. Diodor.

κηροπλαστικὸν, ὁ, qui cera aliquid effingit.

κηρὸς, ὁ, ἡ, cera compactus, vt apud Virgil. 2. Felog. calamos
cera coniungere plures Æſchyl. in Prometh. κηρόπλακτος ὑμὴν
ὃς ἐσκέπ. quod adducit Plutar. περὶ ἀγρυπνίας.

Κῆρος, ὁ, fluuius Armeniæ.

κηρὸς, ὁ, ἡ, cera, candela: adhibetur medicaſtentis, Gal. ad Glauc.
καὶ ἰητρικὴ ἐπιστολὴ, cera Tyrrenica, Dioſcor. lib. 2. κηρὸς Μηλίας, cera
Punica, i. candida Vitr. κηρὸν, Heſych. affert pro λιπὸν, ὑγρὸν,
τενὲς, tenue morbidum.

κηρόσαμον, idem affert pro πανάκειν veterum.

κηροτρόφος, ὁ, ἡ, ceram alens, in Epigr. eſt etiam mortem nu-
triens, & velut in ſinu fouens, lethifer Nic. in Ther.

κηρυκόκακος, ὁ ἢ ἡ, ad fatum, i. mortem pertrahēs, ὁ εἰς θάνατον ἕλκων.

κηρυχτὸν, ceram fundere & liquare. Ariſtoph. μεσοφορεῖν dixit,
pro fundere ſcripta ſcita quidem ſed non ſolida, ἀπὸ μελικηρὶς
ὅπερ τὸ κηρύττειν ἔργα.

κηρὸν, vnde κεκηρωμένον, cera circunlino ſeu inuoluo. at partic. κεκη-
ραμμένος ab Heſ. exponitur κεκαυσμένος ἀπὸ κηροῦ quod eſt noxa.

κήρτια, Heſyc. ſunt τὰ κάρφια quæſtus, lucrum.

κηρύβεια, τὰ, ſic eſtamēta fabarum, τὰ ἐκτὸς ὑμένια τῶν θυάμων. Crat.
ὀδόντων ὑγιεῖς τῶν ἐκ τῶν κηρύβεων ἐδόντων. ita Etym. qui hoc no-
men κεκαυμένα τοῦδε eſſe ait Erot. κηρυβῶν apud Hippoc. exponit
ἀχύρων ἢ πτύρων, à cerū & furfurum Atticè eſſe vocē annotās.

κήρυγμα, ατος, τὸ, edictū præconis voce factū, proclamatio, nūtius,
nūntium, interdictū. ἀγγελικὸν κήρυγμα ἢ στέφανος, decertātis de-
nūtiatio victoriæ & coronæ, Plutarch. in Solone. κήρυγμα ποιεῖν
per caduceatorem edico, Ariſt. to. 2. O Eco. κήρυγμα ἐπιτιθέναι διά-
φορον, &c. per præconē edixit vt referret. Idē ibidem, κήρυγμα
ποιεῖσθαι, &c. ita pro ipſa promulgāti actione. Aſſc. in Cteſi.

κηρύκαινα, θήλεια. ita Suidas ſubiūgens κηρυκίτης Alexandrię vocaras
fuiſſe fœminas παῖς ἐπὶ τοῦ αὐλὰς σπερίσεως ἢ παῖς συκοφάσεως, ἢ ὅτε
συκοφάντει τὰ ἐπέκεινα ἢ ὑπερέχει ἐν. Suidas etiam quę purganteṇta
ait nominata fuiſſe φυκάδια.

κηρύκειον, τὸ, ὁ, κηρύκειος, ου, τὸ, legatio, nuntius & præmium quod
datur præconi, aut quiſpiam nuntianti, aut vendenti, Suid.
κηρύκεια item vt ἐπιτάφια & ἐπίμαστα, inſignia ſunt legatorū, &
velamenta ſupplicium, ἀσυλίας ἐπιφάσεις.

Κηρύκειον, vel κηρύκιον, caduceus, de quo vide Interpretem Thucy-
didis lib. 1. & Polybium 3. etat autē Græcis συκοφάντης ἢ φιλέας

vt oleæ ramus, & corona, cæteris gentibus. Appian. in Iber. κηρυκας πέμψαι κατὰ τὸ κήρυκείον τῶν ἀθλοθετῶν. Est & signum cælestè, Proclus. Pollux, τὸ ἢ κηρύκειον, φάσκηλα ἐπὶ τῆς φοινίκης, ἢ εἰς τὸ φοινικοῦν ἔθος ξύνια ἐκκολαπτόμενα, apud Suidam, κηρύκειον, ξύλον ἔχων ἐκατέρωθεν δύο ὄφεις ἀφεστηκότας μέρος ἢ ἀπὸ περάτων ἀλλήλοις κειμένους: quod ferre solebant secum præcones qui faceri erant.

Κηρυκεῖα τὰ, præconia.

Κηρυκεύομαι, εὔσεμνος, ὄνειρος officium præconis exerceo. dicitur κηρυκεύεσθαι & κηρύσσειν, Pollux.

Κηρυκικὰ, legationes. Herodot. lib. 7.

Κηρυκίνη, κήρυκες οἱ.

Κήρυλος, ὁ, ἡ, ὃ, fluc. κηρύλος, halcyonum masculus, carylus auis. Vide κηξ.

Κήρυξ, κος, ὁ, caduceator, fecialis, præco, legatus, buccinator, longa vltima. Gaza libro tertio, Grammat. κήρυξ etiam dicitur, ὁ κηρυκὸν ὀδοῦ, κήρυξ πυγμῆς, χῆνος, in Epigrammat. id est, index. κήρυξ ἐν πολέμῳ· σκῆπτρα ἐν εἰρήνῃ. Thucydidis Interpr. οἱ κήρυκες erant Athenis velut magistratus, Æschin. vide Suidam in dictione βυμαστὸν μὲν κήρυκες ἔδοξε τοὺς πρώτους διακοσίους, Hom. ὑπὸ κήρυξιν ἰζέσκετο μήδε τι εἰδώς. per cadueatorem eiurans libertatem, Lucian. Κήρυξ etiam apud Aristotel. histor. libro 5. cap. 10. murex, & buccinum dictum Plinio libro nono, capite 37. de genere concharum est quarum obm vsus erat ad purpuras & conchylia. ipsi minor concha quam purpuris, ad similitudinem eius buccini, quo sonus edebatur: vnde & causa nominis rotundитate oris in margine incisa. faliuarium lentorem etiam, vt & purpuræ & mytuli, fundunt, quod κηρύξειν à philosopho vocari diximus, & à Plinio, cerificare, sine lentorem cuiusdam ceræ saliuare. Κήρυξ item auctore Suid. ἢδη, ἢ ἐκφώνησις, ἀδικητικὴ ὠνή. Sed errat, & eadem est quę ὡρίοβρις. Vide suo loco.

Κηρύσσω, & κηρύττω, ω, ὕξω, ττω, ττομαι, per præconem iubeo, pronuntio, Ciceroni in Verrem: Non ipsa præconis voce excitus es, qui te seruorum centuriis illo honore affici pronuntiauit. Soph. πικρὸς δ' ἀνηκόῳ τῷδ' ἀχυμένῳ ὕπνῳ ἀγγέλου κηρύξει τόπτ', id est per præconem denunciasse. τάδε κηρύσσω παρρησίᾳ nuntio patri alta voce, Aristophan. κηρύττω πρὸς κεροὺς, deducendam coloniam edico, Thucydid. κηρύξατε μὴ ἀδικεῖν μηδὲν ἀπὸν ὑγρὸν, Xen. l. 4. Pæd. præco edicat ne quis foris ius violet. κηρύττω τὰ ἔνια, auctionem bonorum facio, per præconem vendo. κηρύττειν ἀσφάλειαν, fidem publicam dare, publico edicto in fidem recipere. Nenophon, ἃ πρὸς ἐκ κηρύττουσι ἀσφάλειαν ἢ κομιδὴ τῶν ἀπὸν. τὰ. vide ὑπορρήτου. Æschin. & εἰσκηρύττω, præconio voco, Aristophan. Interpr. Item κηρύττω, precibus & precatione collaudo, inuoco, imploro, Euripid. in Hecuba κήρυσσε θεοῖς σοὶς τ' ἐρημίαις, σοὶς τ' ὄρκοις γῆθεν, inuoca deos cœli &c. κηρυσσόμενον, publicatus à præcone. τὸν ἐκκηρύξαντα τῶν ἀνητῶν φυλακῆς: quis præconio iussus est primam vigiliam vigilare?

Κηρύσσος, faui naturæ æmulus, vel cerinus, id est, cerei coloris, Plin.

Κήρωμα πατος, τὸ, tabula cerata, in quam antiqui scribebant. & ceratura Columel. Est item vnguentum, quod fit subacta oleo cera, qua in palæstris ad luctam vtebantur athletæ. Plin. pro loco vsurpauit. in quo certabatur.

Κήρωμα τα, ὡς αἱ ἐπὶ πλοίων τριακόντοροι.

Κήρωσις, εως, ἡ, quasi cerago, materia ex qua ceram conficiunt apes. Aristot. histor. libro 6. cap. 22. γίνεται ἢ κηρὸς μὲν ὑπὸ αἰθέρος. κήρωσιν ἢ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῆς ὕλης. Gaza ceram transtulit solùm.

Κηρωτὸν, medicamentum, id est, φάρμακον cera temperatum, Galen. ad Glauconem. κηρωτὸν κυανοῦν, Cypria cera: sic Ruel. lib. 1. capite 10. Dioscorid. & Hermol. κηρωτὸν βαλτὸν, Idem ibidem exponit roſaceum ceratum. κηρωτὸν σύνθετον, cera œnanthes, Hermol. ceratum œnanthinum, Ruell. labruſcæ finibus confectum oleum cera subacta, Marcell. libro primo, Dioscorid.

Κήστον, Hesych. est εὔοδμον, odorum.

Κήτα, eidem est κηρωπὸν, calaminthа.

Κητάω, ῶ, videtur significare captitram cetorum apud Athen. libro 8.

Κήτειος, immanis magnitudinis ceti instar. Hom. Odyſſ. λ. πολλοὶ δὴ θεσπέσιοι Κήτεια κτείνοντο γυμνῷσιν εἴδεα δίοντες. ibi Natalis comes exponitur vulgo μεγάλοι, sunt tamen qui κήτεια esse dicat ἐνύπνιον pro Μυσοὶ, Mysi & Hesychio κήτεοι sunt non modo μεγάλοι sed etiam gens Mysorum ἀπὸ Κηΐτιδος τοπαμοῦ Κήτου à Cero fluuio qui eos præterfluit.

Κήτωμα, τὸ, caro thynni quam salarij condiunt sale. ὠμοπάγιον, inquit Diphilus apud Athen. lib. 3. κήτωμά τινες λέγουσι, ἢ ὅταν βραυῇ, ἢ γλαυκίδες, σφυρίδι ἢ ἢ δύπαπόν.

Κητώνη, ἡ, nauigium grande, vel à forma ceti, vel à magnitudine dictum.

Κίαι ὧν, ὁ, Κυτάειος, δῆμος, ἀφ' ἵμ mensis, μικαιάτης. Hesych. κίπτον exponit κίφαι, sed tribuit huic & alias significatiões, tradit eum κίπτειν vocari etiã ὅτ τοῦ ψιθύρου διαδοῦσιν ὅτ τοὺς κολοκυντρίας (quod & κάδειν item ὑμετέρου λόγου λαγὼν ἀγρὸν ὑφῆ κατὰ πυρὸν κρύβδην εἰς τὸ σῦκον, vt indicat Cratinus ὃς ὀμωμόκατε πῦθ' ὑμᾶς, ἢ τὰ μὲν κλαπεύοντας τὰ δὲ κλέπτοντας confisperunt per y, scribere χάπτειν, & quidem rectius.

Κῆτος, ὁ, τὸ, cetus, i. balena. Homero etiam dicitur vitulus marinus. Item quoddam signum cælestè Proclo. Apud Aratum τὸ τῆς πίστιος vertit Cicero. est iuxta Andromedam. Hesych. affert & κῆτει πρὸ στρόπτει, ἐρπύσῃ dicens itidem κῆτος sed non solum θαλάσσιον ὑφὶ παμμεγέθη, sed etiam χέρσιον, vetus id ῥοῦς κῆτος dicitur.

Κητώδης, ες, ὁ, ἡ, magnus cetarius, cetaceus, Gaza lib. 8. Anire. 2. τὰ κητώδη, quæ cete appellantur, cetaria, Idem.

Κητώεσσα, Laced. æmoniis epith. vel ob magnitudinem, vel ob vicinum mare plurima cete nutriat. κατὰ τὴν κητώεσσα καλεῖ ἄμυδις, Ill. β. ι. μεγάλη, ingens. ἐξ ὧ τὸ κῆτος, ἐξ ὧν δὲ κῆτος πάντων μείζων τῶν θηρίων ἐστὶν, κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, inquit Hesych.) ὑγρὰ, πλήρη, μεγάλα, κήτεσι, καὶ ἀναπεπταμένα, καὶ ἐπὶ πολὺ ἢ θάλασσα σωμένη, καὶ τὰ ἐκβόλια.

Κητώδης, ες, ὁ, cetaceus: deducitur à κῆτος, i. cetus. ῥοῦς κῆτος, piscis cetaceus, Ruel. & Marcel. piscis cetarij, Barbar. lib. 3. Dioſco

Κιάζ, υἱὸς κιᾶζ, apud Hesych. legitur κιάδης.

Κίβα, Doricè, pro ἡ ἔβη, & dixit. κίβ' ὑλακωπάδησαν, Lascar. in Egr. pro ἦ ἔπτε.

Κιβδέλιος, ὁ, cepheus, syderis nomen Proclo.

Κιβδιὸς, ὁ, ἡ, ὃν, fucus, i. vespa sterilis: caret aculeo, teste Aristele lib. 5. Anim. cap. 22.

Κιβδίων. fucus paruulus, fauus fucorum, Aristot.

Κιβδώδης, inflatus, fedatus. πνεύματι ἢ ὕδατι πεπληρωμένος.

Κιβδὸς, argentum.

Κίβδος, pro πάχος, i. τὸ quo. vt πῆρες γῆς, Etym. & Hesycante ille premitritur τοῦ. Aristoph. τοῦ κιβδηλεῖς τὸν ὀφρυᾶν, & turbi τοῦ κίβδηλ. Βλῶς Σικελίας.

Κιβδὴλ, Hesych. ἀσυνέζευκται, quod potius κιχᾶλ.

Κιβδήλης, ὁ, ἡ, ὃ, redolens, fragrans, βλώδης.

Κιβδήλ, ὡντος, ὁ, vaporatus, odoratus. Odyſſ. ὁ, εἰς θάλαμον κατέστο τὸ κιβδήλ, in thalamum suaueolentem, τὸν τεθυμιαμένον. κατὰ ἢ ἔβη τὸ κιβδήλ ἐξ καθεύδ τὸ θυμιάματα, inquit Homer. interp. ὡφῆς τὸ καὶ τοιοῦτος μοιχεύσας θυτεθυμιάμενον, aptum dortioni. Hesych. κιβδὴλ expon. non solùm ἡδύσμα, τεθυμιαμένον etiam μέλαν, κιβδηλῶν.

ΚΙΓΑ, ἡ, ebrietas.

Κιβδὴς, ὁ, meretrix ebriosa.

Κιβδὸς, ager Cij, vrbs, terra proxima Cio, Etym.

Κιβδὸς, Cianus, nomen gentile, Etym.

Κιβδάω, cinædus, κίναιδος, Hesych.

Κιβδᾶσθαι, Hesych. est κινῆσθαι fitum esse, iacere.

Κίβδηλ, prædo, latro, ἁρπαστὴν, Hesych.

Κίβδηλα, Hesye. teste ab Actolis dicitur σπέρα, pera, infra κίβδηλ eodem.

Κιβδηλάδιος, αστὸς, τὸ, q. fucatio & adulteratio, adulterium me & fraus, Plin. mangonitim.

Κιβδηλάδιμα, ἀδύσμ, τὰ, ἀδιμ. corrumpo, fuco impostura facio, a tero. κιβδηλάδια τὰ νομίσματα, nummos adulterinos confici ristot. lib. 9. Ethic. cap. 3. κακιβδηλαδιᾶν, adulteratus numm Aristoph. ἀπατεῶν. vide Interp.

Κιβδήλεια, ἡ, adulterium fraũsque in aliqua re, impostura & cus. Plato Legum 11. κιβδήλειαν ἢ χρὴ πάντα ἀεῖρα διωκεῖν ψεύδους ἢ ἀπάτης.

Κιβδήλης, ες, ἡ, idem quod κιβδήλεια. Aristoph. in Auib. πολλῶν φοῦλε τῶν ἐν κιβδήλεια, vitæ impuritatem, πλὴ μεγαλείου ἢ ζωῆς σίαν. Interpres etiam κιβδήλεσ vocat τὸ ἀργύρου ὑύπος, argei sordes & purgamentum fuse recrementum Celso, vel rementum Macrob.

Κιβδηλεύω, & κιβδηλεῖν, pallere vitio morbi. Aristot. Prob διὰ τί οἱ κιβδηλεύοντες ὑπὸ λιμοῦ ἐδὲ πόδες οἰδοῦσι, &c.

Κιβδήλης, ὁ, ἡ, ρίζης in metallis, excrementa metallorũ, qu σκωρία vocant. vide Σκωρία.

Κιβδηλιάω, cibo vitioso vescentes, pallidi, Gaza in Probl. s 1. quæst. 5.

Κιβδήλος, ὁ, ἡ, ὃ, adulteratus, incertus, ementitus, subactus dulterinus, propriè de nummis, Plato de Rep. ἐὰν μὲν δ μισοῦντες κιβδήλους κτησώμεθα, quam si in speciem nobis com rantes: imus. i. sub specie honesti adulterat. Idem 5. Legum, ἢ αὖ περὶ δίκ σιστῆν, ἢ τούτων πιεῖ ἀλλαῦ ἢ ὅσα κιβδήλα. Pdes, σκοπῶ πάντως ὑὸν κιβδήλον· ὃν ἐργάται σῆς, ὡς λάχτ. κιβδήλα ὑφίσματα dicuntur adulterina & subacrata, τὰ πρ ερὰ νόμισματα, vulgò de fans coins, τὰ ἀνδιλαμίμα. Perfius, & vi sp: cium dignoscere calles Ne qua subacrato mendosum t niat auro. Dictaq; κιβδήλια & κιβδήλα elementi mutatione τὸ β, λ ποιθέτερον· διὰ τὸ ὑπὸ χίων διὰ πλήθος ἡγων τὸ βλαβερὸν: χίδηλα vocabant, ὡς διὰ τὸ χ literam ὄβελα ὄντα, qua signabã Chiorũ numismata post gestũ cum ipsis bellum, vt ea nulli indi-

dificaturæ & valoris(vt Plinij verbis vtar) esse significarent: rum author Aristophanis interpr. in Auibus κίβδηλον Hesch. testatur à Pamphylijs deductum à voce κίβδηλος, sic enim ς ἔφη ὁ κιβδηλίας, ἐν τοῖς μετάλλοις σκωπτὸς, ὡς ὅτε παμφύλοις κίβδηλος, improbus, lutum, ἀκκαβύρδεις πλοῖς, ἐξοστίοις.

Κίβις, ἡ, auarus.

Κίβωτος, arca siue pera, capsa, Hesiod. in scuto Herc. ἀμφὶ δὲ καὶ μὲν ος δέης, circum eum capsa disterrebat, ὠκεανὸς, πήγη, vbi pro ea capitis Gorgonis capitur. ἐξ ἧς τὸ κίβδηλ ἐκὰ τῶν βοσπ vel am à κίστη, quali τῶν ἐκ τῆ κίστη βύσσινα χρυσίον hoc est ρφῶν.

Κίβιτος, τὸ, capsula, stultitus, cibus, τὸ κιβώτιον.

Κίβλης, ὁ, latro.

Κίβδηλος, πανοῦργος γλίσ- ἐξ συκοφάντης, ἀπὸ τῶ κάπηλον εἰς ὄνειδ σωμάτων ἀπὸ κάπηλος κιβδηλεία. Athen. item ciborium vocatur faba Ægyptia, teste Dioscor. libro 2. Steph. in voce Ἄκκα ait huius, plantæ ilicem dici κολοκυνθον.

Κίβδος, serrinium, ferri iolum, arcula. τὸ ὑφ' ποδὸς autem nomini κιβδηλον, vbi nota eũ generalius dicere, τὸ ὑφ' ποδὸς, quod ernasi citur seu in fummo caule nasciturꝰ ideóque & de faba & de folliculo eius posse intelligi.

Κιβδοτός, dicitur is qui arcas fabricatur.

Κίβδις, arca, cista, capsa, aramium, λαρνάξ, κίστη. Fœmin. genere, ud Paulum, cap. 9. ad Hebræos, τῶν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arm testamenti, & cap. 3. Epist. I. Petri, τῆς κιβωτὸς κατεσωθ τῶν ὀκτὼ ψυχῶν, cap. 4. lib. I. Reg. vbi expomitur afferamus ad s arcam fœderis Dei, & apud Dioscor. lib. 3. cap. 26. ἀφεψηθέντ ων εἰς τὰς κιβωτὸς, &c. in Κίστις.

Κιβίσκος, carcer, cancelli fori quibus à iudice populus arcetur, τὸν πλησίον εἰς μέσον ἐλκυσάντες ἢ ἀφεῖλκόντες μηχανῆς, θέαται ἐ βουλομένους εἰδ' ἡμέρων σκαίων, Plutarch. in Galba, cadauer ustum in medium, & cancellis circunseptum, spectaculo lentibus interdiu præbeuerunt. Pontior & pro valua, fera, e foramine, quo immittitur clauis: & pro eo quod vulgò reche on clenchette, quæ vox κύρι τῆς κιβωτὸς, emanauit. Polux in 8. ἡ μὲν οὖν ἠθὶ δίκης ἐκείνου θύρα, μηχανῆς ἐπαλοῦσι, ἃς εἰ ωμένας ἀπὸ τῆς κιβωτὸς (legend. κιβωτὰς) λέγουσι. sic & Interpr. Aloph. in Vesp. Aristoph. in Equitib. τῶν μηχανῆ ὑδατοφόρ. terpr. τῶν θυρῶν κρίνουσι τὰ δικαστήρια. Intelligendumque onet valuas bifores, ἃς θύρας ἔνιοι καὶ ἡ δικαστὰς. Aut μηχανῆς, quit, proprie ὁ τρυπὸς δι' ἧς ὁ μηχανὴς (legend. ἡ κλεὶς) πέμπεται, γαλεῖδες pro cippis, vide Σκύμνους.

Κίβδος, ου, Cinclus auis vulgò beccasine de mer (quam confundi deo cum ea quæ & à crebra agitatione clunium & caudæ ωστηρὶς & σεισοῦρα dicitur, βυνελίην item & κίνουρις ab Hesch. nominara, motacilla, vulgòque but. emarc. launcdnere, berronnette) quin & κίνωδις à motu illo cinedorum appellatur: ιαι nec eadem est, vt falsò multi prodidere, cum caaue, quę rcris, vt Pindaro & Theocrito. ἐγὼ dicitur, à Theodoro & lermolao turbo & torquilla, vulgò ῥιτεσς, de qua ita Aristotel. histor. libro secundo, capite 12. de palmipedibus & diitatis auibus loquens, Ὀλίγοι δὲ τινες, δύο μὴν ἡμέρας εἶναι, ὁ δὲ ἕτ πάντ (ἔχουσι δακτύλους) ἀφ' ὧν ἀναιρεῖται ἀφ' ὧν μικρὸν μὲν αὖτ ἀπίζει, τὸ δ' ἄνω σκολιὸν, ἰδίᾳ δ' ἐκ τῶν πάντ ἀφεῖ τὸν δακτύλιος, τὸ δὲ γλῶτ ἐ, ὁμοίως τοῖς ὄφεσι. (in quo iygis lingua quæ eres est ac simplex non cum serpentis lingua confertur, quę ifida est Aristoteli histor. lib. 2. capite 17. & libro 2. de partib. apite vltim. vel etiam trisulca ac tenuissima Plinio teste istor. libro 11. capite 37. sed cum serpentis specie comparat, quam exhibet exerta.) ἔχει δὲ ὧδε κώλους ἑκατέρωθ ἐπὶ τέτ ταρας δακτύλους, πρὸς πάλιν συρίττοντα εἰς ἑαυτόν. ὅτ δ' ἀφεστῶσι τὸν τρέχουσι εἰς τοὐπίσω, τοὐλοιπὸ σώματος ἀρεμοῦσι, κἀκάθηρ οἱ ὄρνεις. ὑπνῶσι δ' ἐν μεγάλοις μέρ, ὁμοίως μὴν τοῖ πτερυκότοις τοῖς ἐν κοιλοῖς, τὸ δ φωὴ πρίζει. Ex quo Plinius libro 11. capite 47. Iynx sola vtrinque binos habet digitos. Eadem linguam serpentium similem in magnam longitudinem porrigit. Collum circumagit in auersum. Vngues ei grandes seu graculis. Sic ωσπερεὶ dixit quod Gaza ninus rectè monedulas. At Cinclus marina auis est, astuta, difficilisque aucupij, quæ tamen capta maximè omnium ciceratur & mansuescit, imbecilla quasique elumbis exstitit ideóque posteriora velut crissans atque exagitans. fertur nidum construere non posse & idcirco ova sua in alieno ponere. Eius historiam præter Aristot. lib. 8. & 9. capite 3. & 12. etiam scribit Ælianus libro 12. de naturis animantium. Apud Suidam & Κίγκλος & Κίγκλος & Κίγκλος scribitur. Κιγκλὸς, inquit, ὁ πτερωτὸς, ὃν ὀρνέων τινὲς ὀνομάσουσι οὗτον κιγκλῖδα. ἔστι δ ζῶον ἐδώδιμ, ὃ ἐν τῷ μὲ ἐδίαν κεφαλὴ ποιεῖν, ἐν τοῖς ὄπισθ δ πάντ. κινεῖ δ ἡ ταὐρώπια πτερά. Et postea, Κίγκλος, ὄνομα ἀρνὸς λευκοῦ, ἡ ἀσπίνας, vnde & paræmia, πῶς ὄπισθεν λευκὸς ἀνὴρ ἢ κιγκλὸς. Idem subiungit, Κίγκλος, ὄρνεον ποὺ ἀπὸ σφυρὸν ποικίλον, ἃ τινες σκισσορυζίδα καλοῦσιν. δ' ἐστὶ ὃ σφῆξ ὁ κρίκος. adducit que hoc proverbium ex Menandri Thebaide, πῶς ἂν ἐτ ὄρνις κίγκλου. Cinclum Hesychius βυκολίτην vocat: & σεισοπυγίδα, vt & interpres Theocriti.

Κιγκαλίζειν, crebrò mouere atque agitare, motare. Virgil. Χαὶ τοῦ κιγκλου alte caudam quatiente, vnde ad cinædos & parhicos transferrur pro tremulum crissare vel ceuere Theocri. Edyl. 8. Ἢ οὐ μάτηρ ὅτι ἐγὼ τὰ κατ' ἀσε ης τὸ σπουρὰς Εὖ που κιγκαλίζω. Interpres, κιγκαλίζειν λέγεται, τὸ σείειν ὅσπερ ἡ κινεῖσθαι, dicitur autem metaphoricè Χαὶ τῶν ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδων, ἢ ἐν ταῖς σιδηραῖς ἐμπίπλων εἰς τὸ μέσον ἢ ὑποκρεμῶν τῶν θυρῶν (id est, marculus ferreus fores pultans, qui cantharus Plauto, mantis extera Lucretio, ἢ κάπος ἢ ῥόπτρον, ἢ καρώνιον dicitur) vel inquit, Χαὶ μεταφορῶς τὰ μηχανὴ ἐπὶ τῶν κολακόν. ἐ ἐστι σεισοπυγία κρίκον ἐν ᾧ τὴ λῆξις μετίθεται, κιγκλίζειν δ, τὸ ἐπὶ ὀσφὺ κινεῖ φασι. Et vt à verbo γνώ fit γίγνω, sic & à κλαλῆτ κιγκλιαλῆ, κίγκλος. Hinc

Κιγκλισμὸς, οῦ, ὁ, succussus, crebra agitatio & motio, qua re; motatio. Hippocrates ἀπὸ τοῦ ἄρθρου libro primo. Μικρὸς γὰ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τὸ τὴ σπόνδυλον. Galenus, τῶν βραχεῖα κίνησιν ἀσκοῦσι κιγκλισμὸν καλοῦσι. Χαὶ ἐν τῷ ζώου τὸ κίγκλου χάρτα τοιοῦτος ἐμοὶ δοκεῖ κίνησις ἐκεῖνος ἐπὶ τὰ σπόνδυλα πτερῶ, &c. Idem in Glossis Hippocratis, κιγκλισμὸς, βραχεῖα σεισμὸς κίνησις λέγ τοῦ κίγκλου τῶ ζώου. Alibi idem Hippocrates, κιγκλισμὸς ἀσημότε. vbi Erotianus onomatologus in vocibus Hippocratis inquit, ὡσὰ τοῦ κίνησις τοῦ ἀκρωτῆ. Κίγκλος δὲ ὄρνεον οὗτος πολυκίνητον ἢ πολυπερόκινον.

Κιγκοῦ, Hesch. πισεῖ, misset, quod & κιχῆ sine γ.

Κιγκάμιος, eodem teste auis quondam est.

Κίγκεται, eidem est κλάζεται, ᾠδύρεται, vellicatur, lamentatur. in qua posteriori significat. dicitur & κινύρεται.

Κιγχάνω, assequor, τυγχάνω. vide Κιχάνω.

Κιγχισμοὺς θεοὺς, cachinnus, irrisus, Hesych. infra sine γ scriptum κιχισμούς.

Κίδαβις, genus nummi Pollux.

Κίδαλον, τὸ, cepe, πεφρυγμένον. Hesych.

Κίδαρις, πῖλος βασιλικὸς, ἀφειδῶς περικείμενος ἢ ἀφεικαίνον πῖλον. vide Hesych. & Suidam, qui multa de hoc scribit. Insigne capitis regium apud Persas, inquit Curtius, Plutarc. in Anton. eundem pileum πάσαι, nonnulli, alij κίτασιν per τ appellant, vel στέμμα quale gestant sacerdotes ex myrrha & labyso. Apud Athen. lib. 14. ἡ Ἀκρόπολις πίλους, de saltationis quodam genere.

Κιδεφόλεις, decipere, πανουργεῖν. nam Κιδέφη, vulpes, Hesychio. ἐ ἐδώνιν δοκεῖ ἡθῆ κυών.

Κιδάριδ- vel κίδαρ-, improbus, dolosius, vulpes, δόλι-, κλόπτης, Hesychio. sunt & qui eodem teste hoc κιδάριον deducant ἀφ' οὗ κίας & significare velint τὸν ἀνεξίκακον.

Κιδνάμαι, diffundor, dispergor, σκεδάννυμι, σκορπίζομαι. Iliados 8, ἐκίδνατο πᾶσαι ὑπ' ἀμφὶ πόλι, aurora spargebatur super terram.

Κίδνη, hordeum tostum.

Κιδνός, imbecillis.

Κιδνοῦσθ-, μαίνη, σεμνύνεται, σκορπίζεται, ὑμύλλεται, Hesych.

Κίες, ibat vel iuit, περιῆγεν. Hom. Iliad. 8. Vide Κίον.

Κίες, οἱ, caries, & frugum vermes, σκωλήκια σιτοφάγα.

Κιθάρα, ας, ἡ, cithara, instrumentum musicum ἐκ τῶ ἑπτὰ τόνω. Suid. mulrique alij Grammatici τῶν λύρας, ἡ lyram. ἡ κιθάρα cõtundunt, cum duo sint instrumenta. Est enim ἡ λύρα eadem quæ & κίθαρις, lyra, fides, vnde & fidicula, parua lyra. hinc lyricus, & fidicen lyræ Horat. & lyristes I linio secundo: citharista (à quo citharistria & fidicina pro eadem Terentio) id est λυρικὸς, λυρικιστὴς, λυρῳδὸς, qui solùm lyra psallit digitorum percussu. vulgò dicitur lyra, ἡ λύρα, ἡ ατρος à cuius similitudine lyra fydus cæleste nomen traxit, quæ fidicula Plin. fides etiam Columellæ. & à sono stridulo, ἡ λύρα dictus piscis apud Aristot. histor. lib. 4. cap. 9. Κιθάρα verò, id est, cithara, & testudo à forma vt ostendit Cicero de Natura deorum, ἡ χέλυς, ἡ φόρμιγξ Homero dictaꝰque, vt lyra digitis pectitur, ita digitis manus pulsatur, vt restis Ouidius ad Pisonem, licet Seneca Troad. 4. dixerit chelyn plectro verberari. Χαὶ τῶν κιθάρᾳ autem, quæ vulgò lut vel luc, dicuntur οἱ κιθαρῳδοὶ, id est, citharœdi qui tum psallebant tum canebant. Plato πολιτικῶν 3. sic citharam & lyram vt diuersa separat, λύρα δ' ἡ σὺ ἐν ὑμῖν ἡ κιθάρα λεπτότατος ἐξ πόλιν χρήσιμος &c. Athe. lib. 4. μόρφασίν τέρατ ἐν ἔχει ὀνόματος, κιθαῖδος ἢ κιθαρῳδὸς, βαίβαιος. Apostolus similitudinem sumpsit à cithara quum dixit Epistol. 1. ad Corioth. cap. decimoquarto, ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τῇ φθόγγοις μὴ δῶ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον, ἢ τὸ κιθαριζόμενον, de hac voce ita annotauit Portus. Κιθάρα, Suidas & plerique Grammatici confundunt citharam, & lyram, alij diuersam à lyra fuisse volunt testudinem se. vtcunque sit, erat instrumentum ex cornu ordine, quæ Græci appellant ὀτοστὰ à fidium intentione: hinc artifices eius periti κιθαρῳδοὶ vocantur, quos Iul. Pol. & κιθαριστὴς, & λυρικὸς vocat: ars autem ipsa κιθαριστικὴ dicitur: Cane-

batur autem ad citharam, ſicuti ad lyram: & carmina quæ ad eam canebantur, θεσποδίας vocabantur. author eſt Iul. Pollux. Philoxenus exercuit plurimum cithariſticem: Terpander in ea fuit inſignis Cretenſes ea in bello vtebantur. Getæ τὰς ὀπικρουκλίας edere ſoliti dicuntur ad citharam, & tibias, vt emolliret animos audientium, & præparatent ad leges æquo animo accipiendas. partes eius legite apud Iul. Pol. Eſt etiam κιθάρα, σῶμα, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum, in Hippiat. de equo hydrope affecto, ἡ τε κιθάρα παρ' ἑκάτερα τοῦ τράχηλου ὑφοφαίνουσα. dicitur & χέλυς in hoc ſignificatu, & κίθαρις.

Κιθαρίζομαι, τὸ ἀκροᾶμα κιθαρίζοντας. Bud. Com.

Κιθαρίζω ἆσμα, quod citharæ canitur. κιθαρίζω μέλος ποιῆσαι, ὡς ἀδόμενον ἢ αὐλούμενον. Plutar. ἀπὸ ταυτοῦ, vide κιθάρα.

Κιθαρίζω, μόσω, π. σα, citharæ cano, ludo cithara. Cithariſſare dixit Æmilius Probus. vide Παιδεύρα. Lucian. in Pſeudologiſta. τὸν δὲ τὸ καλὸν ἕνου κιθαρίζειν περιόμενον ὁρᾶν. apud Plutar. de Fort. Alexan. ὥρει γὰρ αὐτὸς τὸ σιδήριον τὸ κελεὺς κιθαρίζειν.

Κίθαρις, ὁ Θ, ῳ, lyra, Homer. Iliad. γ, ὧν κε τοι ὁρμήσῃ κίθαρις, ἠ. ἡ κιθάρῳδία. Ammon. di ſtinguit à κιθάρα. vide in calce libri & in Κιθάρα.

Κιθάρισμα, ατος, τὸ, citharæ pulſatio, ſonus citharæ. Plato de Legib.

Κιθαρίσματα, idem quod κιθαρίσεις. Plato in Protagora, ἐπαμελεῖσθαι κιθαρίσεως, & ibidem, ἀντεῖδε κιθαρίζειν μᾶλλον ἢ σοφὸν αὐτὸν ποιῆσαι ἀγαθῶν ποιήσεται διδάσκαλον μελοποιῶν, εἰς τὰ κιθαρίσματα ἀντεῖδόντες, &c.

Κιθαρίσματα αὐλοῖ tibiæ quædam, de quibus Athen. 4.

Κιθαριστήριον, ὁ, cithariſta, Heſiod. in Theog. primis brevibus. vide de Κιθάρα.

Κιθαριστικὸς, ad cithariſtam pertinẽs, item peritus citharam pulſandi, Plato 1. de Rep.

Κιθαριστικὴ, ἡς, ὁ, citharistria: & κιθαρίστρια γυνὴ, vt φάλτρια. Athen. αὐλητρὶς καὶ ψαλτρὶς, κιθαριστρὶς, fidicina. vide κιθάρα.

Κιθαριστὴς, οῦ Θ, ἀ, ὁ, ὁ κιθαρῳδὸς, ars citharæ ludendi. Homer. Iliad. β, ἠ ἐκλελάθοι κιθαριστύος.

Κίθαριον, vide in dictione Κίς Θ.

Κίθαρος, citharus piſcis de quo Ariſtot. de hiſtor. Animal. Athenæus libro 7. conſectatus eſt & Apollini ἀγκυροῦσθαι δὸς μοιῆρι, φοινικοφαρέτρῃ τλαῖτ' ἐν ὀπισθοκόμῃ, κηρὸν ἐνὶ κλώσσῃ κιθάρου ἔχων ἠὲ πλατίνην, Gaza transfert fidiculam, qui piſcis potius ἀυρα. vide Κιθάρα. Κίθαρον apud Hippocr. exponit Galen. thoracem, ἢ διάφραγμα: Doricam vocem eſſe adnotat Erotianus. Scribitur & Κιθαρός.

Κιθαρῳδέω, ad citharam cano.

Κιθαρῳδία, ας, ἡ, citharœdia, carmen ad citharam modulatus, ſonus citharæ vel cantus, Plato.

Κιθαρῳδικὸς, citharæ accommodus.

Κιθαρῳδὸς, οῦ, ὁ, citharœdus, Bud. in Pandect. vnde κιθαρῳδία, modulatio citharœdica.

Κίθρον τῆς Θεσσαλίας, cithrum Theſſaliæ, Theophr. lib. 5. cap. 20. de cauſis plantar.

Κίθων, ῶνος, tunica, lorica, veſtis, paludamentum, ponitur ſub veſte, Herodot. Ionice pro χιτὼν.

Κίθων, ὀπος, culum dolij, τὸ ὄπιθεν πίθου, Heſych.

Κίκερος, Heſych. eſt ὁ χέρσῳ κρεὰς σιλφ.

Κίκι, ικος, τὸ, cici arbor, quæ & κρότων. Latinè verò ricinus: vnde ſit oleum nomine κίκινον, cicinum, ſi. ricininum Dioſcor. libro 4. cap. 164. Plin. 15. cap. 7. Galen. in Simp. Theoph. hiſtor. lib. 1. c. 16. & de Cauſis lib. 2. cap. 21. κίκι ab Ægyptiis dicitur σωκνάφτα, Herodotus lib. 2. Ricinum, inceptum vulgus pharmacopolarum hodie vocat palmam Chriſti. Ficinus gummi exponit apud Platon. in Tim.

Κίκινον ἔλαιον, cicinum oleum è cici arbore fit, in Ægypto copioſiſſimi: ſine igne & aqua ſale aſperſum exprimitur, cibis fœdū, lucernis vtile Plin. lib. 15. cap. 7. vide Dioſcor. lib. 1. cap. 38. huius olei meminit Galen. ad Glauc.

Κίκινος, η, ὁ, cicinnus, capillus tortus, plexus & criſpatus, crinis comptus, accuratus: prima brevi, libro 7. Epigramm. & apud Ianum Laſcar. Ariſtophan. & Eupolis, οὓς θοερὸν ὄμμα etiam vocarunt κικινοὺς, quos & παρασίτους nominabant, Cratinus γνάθους κικινοὺς, quòd ſtamini ſimiles ſubtilitate & tenuitate, Pollux libro ſecundo, Κικίννα, Heſych. ψυχρὸν πλυτῆ Θ. Vide Ἕλιξ.

Κικκῆβ Θ, gallus, ἀλεκτρυών. Κίκκη, gallina, ἀλεκτορὶς. & κικκὸς, gallus. κικκᾶβ Θ, ὁ νῦν πετηνός.

Κίκκι, ικ Θ, ι, factum ὥσπερ τὸ νίκη, potentia.

Κικκόβαι, αἱ, γλαῦκες, nocturæ, Ariſtophanis interp. vide Κίμμεριοι.

Κικκόβα, nocturam vox, Ariſtoph. in Auibus.

Κίκκος, ſudor manans ex femoribus, & boli iactuſque teſſerarij nomen, Heſych.

Κίκκυ, coitus, συνουσία, ἡ ὑπὸ τῆς ἀφθόνου ὑγρασίας, genitalium ſemen.

Κικκυλᾶσαι, eidem Heſych. eſt κοπρῶσαι merda inquinare.

Κικκυλισθῆ, puerì retrimenta alui, τὰ περὶ τὸν ἀφοδισμόν.

Κικκύλισεν, voco, κικκυλῶ, Accuſ. Odyſſ. ι', ὅτ' ἐπὶ τοῖς συφεὸν κικκύλισκετον. Iliad. ϐ, κικκήσειν ὑ χέρνητας, ἰκκάνει.

Κικκισμὸς, οῦ, ὁ, tritus cachinnus. pro quo ſupra κιγχλισμὸς.

Κικκίνη, eidem ſunt μικρὰ φακηλία partui pediculi.

Κικόβαλα πτίδες, conchylij quoddam genus, nigrum: item τὸ ἐσθιόμενον σκωλήκιον, Heſyc.

Κίκκι, eidem Heſych. eſt ὁ νεὸς πέπλος, cicada recens à partu: ſic & κικκὸς.

Κικρίσκω, ὁ, ῆτ. σω, idem quod κορέω, miſceo.

Κικυΐδ Θ ſiue κίκυμος, Heſychio καμπὴ ὁδοῦ, item γλαυκὸς glaucus: ſic & alia quæ vocatur κικυνίς: ea autem eſt γλαυκὴ herba vnde verbum

Κικυμᾶσθαι, ſecutire. κικυμᾶσθαι· Heſyc. τυφλὰ πάθη, Suid.

Κίκυς, υ, υος, ἡ, ὠμὸς μῆλον. Hom. Odyſſ. Κλῦθι μοῦ μάλα εἰ ἔτ' ἐμῷ ἐπὶ κικυΐδι δὴ τὸ πρὶν ἐπικίκυι. interpr. ἡ ἐπὶ δυσκίνητος κίνησις. inde ἄκικυς cui muſſi, ſit κίκυς.

Κίκυσον, accelero, τὸ χυίζω, ἰχύω, Suid.

Κιλ. κελ Θ. Hel. ὁ ἥλιος, ſol.

Κοίλος, eidem eſt σπυδὸς ἀρσὴν passer maſculus.

Κοίλικοι ἄρτοι eodem teſte dicuntur, οἱ ὑπὲρ τὰ μεγάλοι. forfarium eiuſmodi panes ſic dicti ſunt quod tales in Cilicia ſiant è farina per cribrum, ſeu ſaccellum non tranſmiſſa ſed tota furfuribus.

Κιλικίζω, improbum eſſe, κακοπροσῳδῶ: à Cilicibus populis quibus etiam prouerb. extat, Cilix haud facilè verum dicit.

Κοίλικοι σκῶροι, hirſi denſo vellere & frequentibus pilis: κοίλικες λοιὰ, Ariſtid. Hinc κιλίκια dicuntur, quæcunque ex pilis coacta conſtant, cilicia. quod in Cilicia & magna parte Phrygiæ capræ ſint magnis villis ibique primùm inſtituta tò ſurparum & ratio conficiendi veſtes ex pilis ipſarum. auct. Varr. lib. 1. de re ruſtic.

Κιλλὸς Θ ὄνος Θ, idem quod κίλλος Θ ὄνος Θ & κίλικοι τριμερεῖς, πικροί, latrones enim erudeliſſimi: homines fuiſſe perhibentur Cilices.

Κιλλιασμὸς, ῦ, ὁ, cædes, φόνος ἐκ παρανίας, cædes ex temulẽtia. Ty.

Κίλλος, μόλυνος, cilliſa fabula, Aphthonius.

Κίλλοι, χρώμα de veſte dicitur apud Pollucẽ aſinini coloris, ὃ καὶ ὄνειον vocat. Nam κίλλ Θ Doricè, ὁ ὄνος Θ aſinus. vnde κίλλινος, i. aſinarius Catoni, κιλλικτηρ, dicitur.

Κίλλακτηρ, & κιλλικτὴρ, Doricè, ἀγαθὸς μικτὴρ, Eraſm. Chiliad.

Κιλλαμαξεῖον, idem quod κανηλόπεδον.

Κιλλίβας, baſis menſæ, menſa tripes. κιλλίβαντες, περισκελῆ τινα πτύσματα, ἐφ' οἷς ὄπτια θέασι τας ἀσσάρας, inſtrumenta trium cruū, quibus ſcuta imponebant fatigati bello. Inter. Ariſtoph. Illud Acharnen. Τὰς κιλλίβαντας εἶσι πᾶσι τὰ σσάρας. apud Pollucẽ verò κιλλίβαντες inter partes currus numerãtur: τοῦ δ' ἅρματος, inquit, πλευρὰ μὲν ἀνὰ τέτταρα μέλεσιν, αἱ δὲ ὑπὸ τοῖς κάτω τέτταρα, κυρβασίαι δὲ αἱ ἐπὶ τοῦτοις μέσαι μέλεσι δύο, ἐφ' ὧν τὸ ἅρμα, ἐπικαμπύλιαι, ἃ καὶ κιλλίβαντες καλοῦσι.

Κιλλικιεῖν, vel κιλλικιᾶν ἐστι, οἱ, exulum ſerui, qui quum agros coleret, mox in tantam multitudinem excreuerũt, vt dominos ſuos eicerint, Iidem lib. 13. c. 48. vide ſupra Κελλικιᾶν.

Κίλλιξ, agnus aut bos alterum cornu contortum habens.

Κίλλος, Doricè, aſinus: hinc κιλλακτήρ.

Κίλλυρος, in Κίγκλ Θ.

Κιμάζω, milito, στρατεύομαι, κίμαζε· quod eſt κάπτε ſcutum.

Κιμβερικὸς, vocauit Sappho genus tunicæ quod & βλίττε dicit ἢ διακοπὴ χιτωνίσκ Θ. Polluci apud Ariſtoph. tamen κιμβερικὸν ἐσθὴς ὁμοιωμα, quod genus veſtis dictũ à loco vult Suid. Hyſychius, κιμβερικὸν habet, aitque χιτωνίσκα δέ τινες τὸ πλυτὸν καὶ τετρασκελὲς, tunicam rectam vocauit Plinius.

Κιμβεύω, eo, iter facio, ὁδεύω, ῶ.

Κιμβικὸς, fraus, πανουργία, ἀπάτη. at Κιμβία eidem Heſych. ſunt κίμβικα, veſpillæ, veſparum fœtus recens adhuc à partu.

Κιμβία, ας, ἡ, auaritia, μικρολογία.

Κιμβικὸς, σφηκία κιμβικὴ, σμικρολογία.

Κιμβίκιμος, ὁ, nimis parcus, ſordidus, ὑπερβολικῶς πάνυ φειδωλὸς Euſtath. Ariſtotel. lib. 1. magnor. Moral. cap. 25. ὅτι ἡ περὶ τὰ χρήματα ἐδωδιμότης, ἢ μικρολογία τινὰς καλοῦμεν ἢ κυμινοπρίστην ἢ αἰγοκερωτίδην ἢ μικρολόγον, ſunt autem auaritiæ plures ſpecies vt quos vocamus nugiuendulos & cumini ſectores, nec non turpiſlucros, & partuloquos, Georgius Valla. Item lib. 4. Iacap. 1. vbi Interpr. auidum interpretantur.

Κιμβρος, Cimbri, populi Europæ, qui hodie Dani vel potius Cimbri appellantur.

Κίμμικες vel Κύμμικες. tràſpoſitis literis vocalibus γλαῦξ, Noct.

Κιμμερικὸς βόσπορος, Cimmerius Boſphorus.

Κιμμερικὸς, ὁ, Cybele mater deorum.

Κιμμέριοι, οἱ, populi Cimmerij in interiora Aſiæ olim tenuerũt poſtea à regibus Phrygiæ Lydiæque item à Scythis Nomadibus, Aſia exactè ad occidua magis ſe receperunt ab illis Cimmerij muri, Cimmerium fretum, Cimmerius Boſpo-

de quis

le quibus vide Herodotum, ar Cimmerij Iacus & Cimmeriæ cnebræ prouerbialiter a Cimmeriis frigida & Soli imperia loca tenentibus de quibus vide Festum & Strab.

, pro σκιρτᾶν dicitur vt κυλίειν pro σκιδνᾶν. vnde κίμφασπες, jund Hesych. exp ὑφὸν ἀπτες, σκρῖζαντε.

ωλὶς, Cimolia terra τερατικὸν genus quod in Cimolo insula ffodiebatur, ea autem erat vel λευκὴ, candida, vel ἁμαυρόχρους ad purpureum inclinans Dioscorides libro quinto, cap. 176. Plin. Cimoliam cretam appellat libro 35. capite sexto, qui itidem lib. eiusdem capite decimoseptimo. Cretæ (inquit) olura genera ex iis Cimoliæ duo, ad medicos pertinentia cãlidum & ad purpurissim inclinans.

ώνια Suid. & Hesych. κιμώνια, parietinæ, rudera, τὰ ἐρείπια, forsan rudera fani in honorem Cimonis ædificati.

ινόχρων χρῶμα, color rubricæ, Gaza ex Aristot.

ινος, cinabari. vide Κιννάβαρι.

ίνδυνα, παντερῶδη σκεύη.

ίνος, rancolentia, hoc est, fœtor caprarum sue hircorum, odor sub alis virosus. γ. σὸς, hircus alarum, legitur & κινάϊος. vide Ἐπίσκ. Suid. κινάϊος δυσωδία οἷα μάλιστα ἐν ταῖς ἀγκύλαις τῶν ἀνθρώπων.

ινώδης, grauem odorem reddo, fœteo. Aristoph. in Pluto, ἀφορᾶτε, ἀγρῶν τε καὶ θρόνων μέλη.

ίνδηκος, purgamentum fœtens.

ίνδιος, obidus.

ίνδος, vulpes, belua astutissima, vafer, Aristophan. περὶ κύρβεις, ἐρίφους, κίναδος, σκύμνους, id est, astutus vt vulpes: vbi interp. κίναδος, δόλος τὸ θηρίον. καὶ δημῳδέστερον τὸν ἐπὶ τῶν στόμασι, τῶν ἢ κύσεσι κίναδος ἐστὶν ἀφόρητος ἐστὶ, id est, homo vulpis in modum vafer, & versutus. οἱ δὲ τὸ ὀφὺ θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως ἢ τὸ ἀλωπηκὸς, ἢ σκυμνίδας, ἢ τοὺς ἐπὶ τῶν κίναδος ὀζεσμοὺς ὅπου. καὶ σοφίσματα καὶ φησὶν, οἷς ἀλώπεκες, πιστεύ ἢ, κίναδος ζῶον μικρὸν τὸ ἀρθέν εἰς ἀνοσιωδίαν ὑπόνοιαν. Alij κίναδος ἀφῷ τὸ κινέδιον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κινεῖσθαι τὸ κινεδίον ἐν ὄδῳ.

κίνδεν, Hesych. ἰδιάζειν, ἢ ἐπισωρίζειν κατασκευὴ συλλογισμοῦ. alij ὑποψιάζειν ἢ κινεῖν.

κίνδυνος, fragor & strepitus multitudinis. κατὰ στάσιν ἐκινδύνευσε, motus strepitusque auium contertim volantium. Aeschyl. in Prometh. πολλῶν πτερῶν κλόνῳ πάλας ἐκινδύνευσε. Interp. τὸ πάντων πτῶσεις.

κίνδυς, impudicitia, Cicer. impuritas & obscœnitas cynædoli. Æschin. ἐκεῖνο μὴν τὸ μὲν ὠδὴν ἢ ἀσχημοσύνας τινὰ ἢ κινδύνου βάπτειν. & κινδυνεύειν.

κίνδων, ὁ, auricilla, quæ est ἐπιγλωττὶς, teste Hesych. vid. ἐπιγλωττὶς. τὸ κινεῖν τὸ ἀφλὸν, vnde & ἐκσείσασθαι dicitur lat. Motacilla.

κίνδυσις, νος, obscœnitas, cinædica apud Eustat.

κινδύστρις, ὁ, turpiloquus, ἀπὸ τοῦ κίνδυνος, cinædica impudentia in loquendo, vtens, Athen.

κίνδυλος, ὁ, cinædus, ὅτου τὸ κινεῖν τὰ ἀφλία, me llis, pathicus, puer mentorius, ὁ πίθ. Φ. μυλακὸς, σατυρὸς, qui turpiter obscœuodat pœdicoui seque permingi & diuidi patitur, Interp. Aristophan. vnde ἀ κινεδία, ἀσέλγεια, ἀσωτία ἢ μαλακία, lubricities cinædi, quem & κατακωλακευτὴν, γαμικὸν, ἀφροδισιαστὴν, ἀκρατῆ καὶ πορνικὸν Græci vocant. Κίνδυλος ἢ κατάψηκτον ἔθνος dicitur Cinclus auis de qua in voce Κίγκλος. Κινδύλοι item dicuntur pisces soli omnium lutei: cinædos vocat Plinius trigesimotertio, capite vndecimo, in quorum capite lapillus inuenitur candidus & oblongus, qui præsagire fertur habitum maris nubilo celore aut tranquillitate. Idem Plinius cinædiam dixit appellari, libro trigesimoseptimo, capite decimo. Ἐμπορικὸς, gemma, quæ & ἐρυθρῷ Φ λίθος, Μίσυ ἐνδικὸς, μαγρασίτης, vulgò ferrie, margarita, vnio, bacca conchea Virgil. in Culice, granum rubri marris, Hieronym. Erythræus lapillus, vt in voce Ἐρυθρῷ Φ diximus, appellatur. Arrianus, Ἡ σκολιὰ κόρυνα κίναδος ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀνθρώπων, γαμφωλὸν, ὃν πατὰ ἢ ἐπὶ τῶν ὀπῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν ἡμέρας ἀνίσχοντα σπανίως ἀποφαίνει ἑαυτὸν, ἢ μαγραίνει τὸ τοῦ ὠὸν χάλαζαν καλουμένου, &c. Ibidem eius indicaturam & precium ita affert, ὃς ἢ μαγραίνει παρ' ἰνδικὸν τιμᾶσθαι, ἢ πολὺ φασὶ χρυσίου τὸ ἀτόμιον.

κινδυσὸς, Hesych. est μικρὸν σκεῦος.

κίνναμωμον, quod & apud Dioscoridem scribitur κιννάμωμον, cinnamomum, vel quod idem cinnamum aroma omnium odoratissimum de genere casiæ. quę vulgò canelle, in quam sæpe degenerat. Describit Theophrast. histor. libro nono, capite 5. Dioscorides libro primo, capite decimotertio. Plinius libro duodecimo, capite decimonono. Galenus ἐν τῷ περὶ ἁφῶν ἁπλῶν libro primo de Antidotis, meminit etiam facultatis lib. simplic. vbi & Κιννάμωμός, cinnamomi genus inualidum quod ab ipso Galeno & Dioscoride ψευδοκιννάμωμον dicitur.

κίνναμον, τὸ, alis nomen Arabiæ, de qua ita Aristoteles libro histor. nono, capite decimotertio, φασὶ δ' οἱ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι, ὃ ἐκ τούτων ἐκείνων, ἃ τὸ κεκλῆφθαι κιννάμωμον φέρειν πρὸς αὐτὸ τὸ ὄρνεον, ὃ πῶς ποτ' ἐλθὸν ἐξ αὐτῆ ποιεῖ ταῦτ, οὐκ εἰδέναι δ' ἔφη οὐδαμοῦ· ἀλλὰ μυθολογεῖν, ἃ δὲ πᾶς δοκεῖ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐξ ἐγχωρίου τινὸς ἐκδέχεσθαι, φέρειν τοὺς ἐπιτηδείους ἀφορμὰς ἀρτώντας, τοξεύοντας κατὰ μέλον, ἢ ἅτε σωφρονοῦντας ἐκ τῶν φονευόντων ἀπ' ἀμμων. Ex quo loco Plinius libro decimo, capite trigesimotertio, in Arabia cinamomum (ita enim legend. non cynamolgus) auis appellatur: cinnami furculis nidificat. Plutarchus eam sagittis decutiunt indigentes, mercis gratia. Idem tamen Plinius inquit libro duodecimo, capite decimonono. Cinnamum & casias fabulosa narrauit antiquitas, princeps te Herodotus, auium nidis, & priuatim phœnicis, in quo situ Liber pater educatus effet, ex imnis rupibus arboribusque decuti, carnis quam ipsæ inferrent pondere, aut plumbatis sagittis.

κινὰδ ος, ὁ, vulpes.

κινάρα, ας, ἡ, cinara, cardiuus qui in pappos abit. vide Κυνάρα.

κινασύρομαι, ploro cum singultu, moueo.

κίναιθος, ας, ἡ, cinabra, id est, hircorum fœtor, frigus mentitum. vide Γρῆθος.

κιναιδῶ, fœteo, Nent. absol.

κιναιδίω, decipio, παιγνιῶ μέμφ.

κίναδος, meretrix, turpitudo.

κινδαλισμὸς, ludi genus. Pollux l. 9. describit.

κινδαλοπαίκτας, ὁ, qui ludit paxillo. Pollux l. 9.

κίνδαλος, ὁ, paxillus: vnde κινδαλισμὸς. Pollux l. 10. & 9.

κίνδαξ, agilis, facile mobilis, βωλώδης.

κινδαυῖ, Hesych. est κινᾶται, μακρύνεται, mouetur, cornibus ferit.

κίνδασος, vulpes, κλαπάσιος. Hinc κινδασόθ Φ, ὁ πανοῦργος.

κινδαύλιον, οὐ, musici instrumenti genus, ὄργανον κιθαριστικὸν, Hesyc. vide Σκινδ. est & auis quędam eo nomine.

κινδυνεύω, periculum aditur, cum periculo fit. Impersonal.

κινδυνεύομαι, τὸ, periculum, facinus audax, Lucian.

κινδυνευτέον, pericli tandum est, Eurip.

κινδυνευτὸς, ὁ, pericula subiens, Thucyd.

κινδυνευτικὸς, οῦ, ὁ, audax, qui facile subit periculum, Arist.

κινδυνόω, ῶ, δύσω, σω, συκα, pericli tor, pericli tum subeo, periculum facio, in periculum & discrimen adduco, in periculum venio, Celsus. Constr. cum κινδυνεύω vt & Latinè pericli tor: vt enim dicunt Græci κινδυνεύειν τινὲς ὑφ' ὧν μέλλει, sic pericli tari capite, Martial. pericli tari cancro, Celsus: pericli tari gelu, Plinius. Et vt κινδυνεύειν πάθειν, ὃ ἔξεστι γενέσθαι, sic pericli tare rúpi, Quintilian. & pericli tare esse priuatus, Plinius secundo, id est, κινδυνεύειν ἐλεῖν ὑπ' ἐκείνου, vel γενέσθαι, sic & dicitur, inops fieri pericli tar. Primum igitur exempla constructionis. Cũ Infinitiuo, vt κινδυνεύω σπεῖν ἀγλαΐαν, periculum adeo vt liberer. κινδυνεύων διαφθαῖναι, in periculum venio ne absumar, Valla. κινδυνεύω ἐγχελεῖσθαι, periculum est ne reus fiam. κινδυνεύω εἰσπεσεῖν, periculum facio intrandi, id est, περιέρχομαι ἵνα μὴ κινδυνεύω εἰσπεσεῖν. κινδυνεύω πιεῖν, pati pericli tor, Herodotus. κινδυνεύων δεινὰ παθεῖν, sum propemodum grauius quàm nimis obnoxius, κινδυνεύειν ἀπονοῆναι, ὥσθ' ἡ ζῶσα σφῶν ἢ ἀμοιρεῖν, videor mihi eodem modo affici, quo Zethus respectu Amphionis, ita Nazanzenus in Orat. κινδυνεύειν ἀδικεῖσθαι, adeo periculum ne mente abalienet, Xenophon. κινδυνεύει σπαράττειν τὰ σπαρτὰ, adeo periculum ne omni parte prius, Thucyd. sic Budęus in epistol. posteriorib. κινδυνεύειν ἐξ ἐπιβάτου κυβερνήτου, in periculum venit ne pereat egestate. κινδυνεύει τὰ σώματα ἀπορρεῖσθαι, Hermogenes. κινδυνεύει ἐλθεῖν, periculum est ne veniat. πολὺ μᾶλλον κινδυνεύει ἀλωβὴς εἶναι, Aristides. κινδυνεύει, ἐὰν ἐθελήσῃ τις ἐρωτᾶν, ὁποῖός ἐστιν ὁ ἀνθρώπινος αἰὼν πάντων τῶν τοῦ φιλοσόφου, id est, haud scio an ea quę nunc metuunt, si cibi copia suppetat, cum homine masuete agant, Gaza ex Aristotel. κινδυνεύει διαβληθήσεσθαι ὑπὸ τούτων, sit vt animosior sit senectus quàm adolescentia, Gaza de Senect. sic & Aristid. κινδυνεύει σωφρονεῖν videtur instituisse, Plato de Legib. κινδυνεύουσι δ' οἱ ἐν ἄρχουσι ζῆται ἡδέως ἐν ἐκ τοῦ ἀδικεῖν, parum detuit quin Otho peteret. Plutarchus in Galba. Idem in Othone, ὁ δ' ἐπιτέλεσ θεσσαλὸς ἐξέβλησε αὐτὸν ἐκπηδήσαντα μικρὸν ἐλθόντας αὐτὸν, quum autem Spurina eos vi cogeret, parum defuit quin ab iis perderetur. Philelphus tamen ita exponit, quin à venientibus perderetur. ἐκπηδήσαντα ἀπὸ τοῦ ἁρματος. & ἀπὸ νεὼς, vrbi periculũ imminebat, ne in hostis veniret potestatem, Plutarchus in Publicola. Cum Genitiu. κινδυνεύειν ἀρχῆς, imperio pericli tor, Thucydides. Item cum Datiu. τῷ κινδυνεύειν αὐτὸν τῇ σφάγῃ, hac re pericli tor. κινδυνεύειν τῇ πόλει, civitatem in periculum vocantes. κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, animæ periculum adeo. κινδυνεύειν τοῖς ἑτέροις ὑπὲρ τῆς ἀφανοῦς, pericli tor his quæ certa sunt propter incerta, Thucydides. Theophrastus histor. nono, ἐὰν χρὴ φῦσαι ἀπὸ τὰ κατὰ πόδας γίνεται. κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, pericli tatur oculis, loquitur de Pœnia quam præcipiunt eruere noctu, quoniam si picus, Martius videat, tuendo in oculos impetum faciat. Et cum Accusatiu. κινδυνεύων τὴν ἀσφάλειαν διαφθεῖραι, pericli tans fedi tione sua culpa contracta, Nazanzenus in Orat. πολλὰ κακὰ ἐκινδύνευε, Æschin. Absolut. positum, vt ἐκ ἐκινδύνευσεν, ὥσθ' ὅπως τὸ δ' ἐγκλῆσαι, non pericli tatum tantùm fubiit, sed etiam quæ Hecuba, cadens,

pertulit, Plutarchus in Romulo. Et cum Præpositione, εἰς τὸ ἔξ. κίνδυνον κατὰ κίνδυνον τινος, de viribus suis periclitentur, Nazarenus in Orat. κινδύνευον ὑὲ ἐν καίρῳ, Lucianus. κινδυνεύω τῷ ὑὲ τῷ κινδυνεύειν, in vno filio periclitor. Phalarim. ego sum. Item cum Genitiu. & ἀπὸ, Xenophon. κινδυνεύει ἀπὸ τῆς βίου, vita periclitatur, Aristophan. κινδυνεύων ἀπὸ τῆ φυχῆ τ κεφ, capitis periculum adiens. κινδυνεύω ἀπὸ τούτου, Demosthenes. ἀπὸ τ ἐμαυτῷ κινδυνεύσω, de proprio solo periclitantur, Isocrates in Euagora. κινδυνεύω ἀπὸ πολλῶ χρημάτων, idem. κινδυνεύω ἀπὸ τῆ μισθοῦ, in maximarum rerum discrimen adducor, Thucydid. & Xenophon. κινδυνεύω ἀπὸ τ ὑυσταυτου, periclitatos imile proprium solum amittere, Plutarchus in Numa. κινδυνεύω ἀφὶ ἑστῶ πολιτείας, Xenophon. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Demosthenes. Item possum probare ex præcedentibus, id est, necessario sequitur, vel concluditur, proxime & fere facio. Est etiam τὸ ἐγχείρω, & video, Synesius, ἡ κινδυνεύουσι πυθεσθαι ὑύσας, ὅσας εἰσὶ θεοὶ ἀξιοῦσιν ἡμῖν τὴ φήμην, iam prope in eo sunt, vt quosdam in opinionem adducerint, aut sermone suo commoueriint. Plutarchus in Hippia minore, Καὶ ὃ δ᾽ ὑοκεῖ κινδυνεύειν μικρὸν ἐλεγχ᾽ ἔρειν, iam fermè quod dicis attigeram. Plato septimo de Republic. αἱ ὑὲ τούτων ὕψεις αὖ καὶ κρίσεις ψυχὴν ἐκπλήττουσιν ἐρᾷ τὸ ἢ σώζεσθαι, propè est vt sint natura simili cum corporis virtutibus, proprie accedunt vt finis, vel esse videantur eadem natura. Gregorius, Κινδυνεύει γὰρ τὸν ὅτι μὴ λειοτέρου ἢ τὸ ἡμᾶς ἀκούειν παρὰ θεῶ, τὰ ὑὲ παρ᾽ ἐκείνου κινεῖσθαι, propè est vt licam omnino difficilius esse: vel, atque haud scio an difficilius sit. Xenophon, κινδυνεύσεις ὑοκεῖν ἐξ οὐ χαλεπὸν εἶναι, ἀφ᾽ οὗ γενωμένου, videtur haberi tuipe, seu habetur tu pe. idem in Apolog. κινδυνεύει μοι τὸ ξυμβῆναι πάνυ μάλιστα γεγονέναι. Et in epistol. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὃ τι, &c. video ignorare, vnde & κινδυνεύει impersonaliter ponitur pro eo quo l est, propemodum dixerim. Plato hu. quinto de Republic. Συχνῷ γὰ ὑεῖσθαι ἡ τὰ ἀπορία κινδυνεύει ἡμῖν ἀπὸ τ ἀρχὴ τῶν ἐπιόντων ἀφικέσθαι τὸ ἀκριβὲς, id est, fortasse autem. Significat etiam reus sum, in reatu sum & sordibus, cauium dico. Quemadmodum Latinis quoque periculum reatus & sordes dicuntur à Cicerone. Antiphon ἐν Ἀλκιβιάδου φόνου τὸ ὑίκη ἐφεύγοντας κινδυνεύοντας μισθὸν ἀπὸ ἀκρεῖς ἐστὶν ἐπὶ γῆν φίλην. Quin & κινδυνεύομαι dicitur, vt κινδυνεύω. non tamen eadem significatione, Demosthen. ἀπὸ ἐφ᾽ ὧ πάντα κινδυνεύεις τὰ πόνα, quum ab aliquo periculum impenderit, quæ ad summam rerum pertinent. dicitur etiam quod cum periculo probatur aut suscipitur, Thucydides libro secundo, οἱ ἐνδυτὰ μεταλαβὼν τὰ πάντα κινδυνεύειν, ὧν πᾶσιν, quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutatio nis periculum. Isocrates in Busir. Καὶ ἐπιχειρεῖν ὑέουσι ὑπαινεῖν, ἃ ὑιανενόημαι περὶ ἐκείνων ἀκριβῶς, ἐκ periculo petitis, Fabius. Demosthenes, οἱ ἐν τῷ μάχεσθαι κινδυνεύοντες ἀπὸ τῆ πόλει. Idem, κινδυνεύοντα τὰ σώματα, in periculum veniunt. κινδυνεύεσθαι περὶ ὑιδύμων, Thucyd. κινδυνεύω μόνος, creatum periculum, Lucian.

Κίνδυνος, ου, ὃ, periculum, ὑιμικατιο, alea. κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo aggredior. ἐξῆγε τὸ κινδύνου εἰς ὀφθαλμοὺς πάντων ὑήγησαι, Etymolog. Xenophon, ὡς τοὺς κινδύνους ἐν τῶν ἀφηγημάτων χαρὰ μεταλάβῃ, periculum est ne prior gratia decrescat. Aristophan. in Pluto, pro periculo & spe accipit. Νῦν μὲν τὸν κίνδυνον ἐν τῷ σκέψασθαι, &c. εἶτα πάντ᾽ ἀπέβη, quod ne patiaris periculum tibi imminet. Nazanzenus in Orat. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ὑπαιτήσῃ τῷ αὐτοκτόνῳ, periculum ex capite imminere imperatori. Plutarchus in Galba, id est. periculum capiris. κινδυνον φέρει τῇ πόλει, periculum affert ciuitati, Demosth. βέβαιον κίνδυνον, iacio periculum, id est, experior, Euripides. ἐς κίνδυνον κατὰ κίνδυ, periculum creare, Demosthen. κίνδυνον ὑέεσθαι, vitare periculum, idem. κινδύνους ποιεῖν, periculum subire, Idem Demosthen. κινδύνους ὑιαπεφευγέναι, periculis suscipere. κίνδυνον ὑπέχειν, Gregorius. periculum creare, Cicer. Κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo tento & aggredior. Isocr. in Plataico, Μηδὲν ὠμῶ ὑμῖν ὑίμῖν ἐξέπεσόντων μὴ τὸ Δικαίᾳ πολιτεύεσθαι κίνδυνον ὑ.

Κινδυνώδης, ὃ, ὃ ἡ, periculosus.

Κινέω, κίνω ω, κίκημι, prima longa, variè accipitur: moueo, molior, animum erigo, incitor. κινεῖν τὰ χρήματα, res nouas moliri. κινεῖ τὰ ὑιάνοιαν ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ad res honestas animum intendit, Plutarchus in Pericle. κινεῖν ἐπικρατέρων, proluxius ex equi, idem in Numa. & κινεῖ κραδίαν, Euripid. κινεῖν τὰ κοιλίαν dicunt Græci, Latinique mouere alui um. κινεῖν ὑίδεσι τὸς ἰατροῖς, mouere alium licet medicis, id est, exhibere cathartic. vulgò medicinam laxatiuam dicunt. item solicito, turbo, & abrogo quæ à maioribus tradita sunt, Aristoteles in Politic. & Isocrates, τὸ ὑοκοῦν μηδὲν ἡ ὑύνασθαι κινῆσαι τῶν ἐν τοῖς νόμοις κειμένων, castra mouere, quæ & διατυλοῦν, dicitur & αἴρω, id est, egredi cum exercitu id est, ὑέκαμαι, Polyenus interdum. & κινεῖν πόλεμον, bellum mouere, Demosthenes. ἐρὸ subigitare, & venerem pati, Aristophan. περὶ ὑιάνοιαν κινῆσαι, id est, τὸ ὑοκεῖν, ἐπυρραβατ. vnde κίνησις. Κινεῖν σκιὰν λίθου, lapidem omnem mouere, id est, omnia notare atque experiri, quod & σκώπτε κρῆνον σπένει dicitur. Theocritus in Εἰδ. ἃ κὰ ἐρευνᾷς κ᾽ εἰ λίθον lubet Hippocrat in Aphorism. libro primo, τὰ κρατοῦσα ἡ τὰ κακοῦντα ἀπτόμενον, ἐπὶ τὰ κατεργαζόμενον ἐ, καὶ πάντα φαρμακεύειν ἐ, κινεῖν μὲ δεῖ. Πᾶν λόγον καλὸν κινεῖν, dicitur vir cui summatæ doctrinæ, hic nagoras in Ἀ p log. τὸ δεῖ δὴ σοφὸν ὑμᾶς πάντα λόγον κινοῦντα, ἡ πᾶν τὸν μνημεῖον ἐλεῖν, ἡ, &c. apud vos qui versati estis in omni doctrina literarum. Μὴ κάθ᾽ ἡσυχίαν κινεῖν, ne mouere statuam: locus in strepitus impatientem. τὰ ἀκίνητα κινεῖν, Plato odiatus Ig. non mouenda moueresque illicita fieri aut impossibilitari commonstrat. Absque est Μὰ γένεῖ᾽ ἀκμαῖον. Interpr. Pindari: quo metam sine spe præscriptos prætergredi virtutur. Κινεῖν, τὸ reclare, de re sancta & sacra, Thucydides l. o primo, ἐρὸ ἡ κινούμενος ἡμῖν ὑὸ τὸ ὀλυμπία ἡ ὑιὰ φοβερὰ χρημάτων, ἀλλ᾽ ἐπὶ ἐν ἡμῖν ἡ κινεῖν τὰ χρήσιμα ταῦτα εἰς ὠφέλ. Item, κίνησις, Plato, motu incitor. fic Cicer. de Vnitier. Cælopœlinago & volubili & in orbem incitato complexus est. εἰ γὰ κακὸν ἀμετος, id est, certamen commotum est, Aristoph. ὀλίγον ἐτρεμπτ. τὰ ὑ᾽ ἐνοὶ κινήσεις, idem. κινεῖσθαι, loco moueburt. κινοῦσι ἡ ἀγορὰ, Homerus Iliados 6. κινεῖσθαι ὑπὸ τὸ σφίσιν αὐτοῖς, de suis rebus solicitus Thucydid. κεκινημένος, mente commotus, Gaza ex Aristotele in Problemat. in poster. parte. κεκινημένοι ἐπὶ μοχθηρίαν, ad incantationem prompti, Plato de Legib. Κινεῖσθαι etiam dicitur femina, cum producendi tempore appetente, ad generandum incitantur, naturæ scilicet principio in particulibus ex insentiente cum totius motu, à quo solicitantur ad eum. Theophrastus de causis plantar. libro primo, ἐν ἑπτὰ μησὶ ἐκκύπτει, ἐν ὀκτὼ καυλοῦσι ἡ πεπαταῖοι τὰ ἡβῶντα, ἐν ἕξ κινεῖται ἡ πᾶς αὐξάνει χάριας (legend. ὥρας) καὶ ἐν ἑπτὰ ἀκμάζει. vide Ἐ᾽ κλειδες.

Κινήμασι, ου, ὃ, &

Κίνημα, ατος, τὸ, incitabulum, Gell. incitus Plin. incitatio, me, id est, ὑιανοήσεως, Polybius. Aristoteles de mundo, ὅλως ἀπαιτεῖν κίνηματος ἐν χρεῖος ἐστὶ, id est, à motu incompositeretus.

Κίνημα τα, τὰ, vibramenta.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, quid sit docet Aristoteles libro 3. de Metaph. commotio, tactatio. γίνεται κίνησις, agitetur vnam κατὰ μίαν, instituuntur, Gaza. κίνησις, vt μεταβολὴ, Aristot. 4. Politicor. τῶν πολιτικῶν κινήσεις. Ibidem μεταβολαὶ postea & sic sæpe.

Κινητὸς, mouendus, Aristotel. in Politic. βίᾳ κινητὸν ἐς μᾶλλον ἡ pugnandum alli endus, Plut. in Fabio.

Κίνητρον, ου, τὸ, incitamentum.

Κινητὸς, ὃ, ὃ, motor, Martial.

Κινητικὸς, ὃ, ὃ, mobilis, motorius, Donat. motalis, Gazæ: cuius tereſt mouere, qui concitat, motiuus. Politianus in Problemat. Alexand. Aphrodis. κινητικὴ σωμάτων, mouendi notandi potuit ἐ κεχρῆσθαι, Polybius vocat turbulentos milites: ad tcditionem pronos, libro secundo in fine, & tertio principio.

Κινητὸς, ὃ, ὃ, mobilis, mouendi obtinens facultatem.

Κινητὸς, ὃ, τὸ, tintorum baculus, quo pannum tingendum immittunt apud Pollu. em.

Κίνιος, ὃ, ὃ, variegatus.

Κόνις, cinnabaris ἡ ἀγρία τέως, i. graminis nascentis in Cilicia, Dioscor. l. 4. c. 33.

Κινναβάριον, ου, τὸ, um cinnabaris colore, colore cinnabarim imit, Dioscor. l. 5.

Κινναβαρῖτις, ου, τὸ, cinnabari siue cinnabaris, cuius duo genera tradit Theoph. ἐστὶ λίθων, ἔνιοι τὰ ἡ μινταζοντὸ ὑὴ αὐτοῦ ἡ καὶ ἐρυθρὸν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἐφέσῳ ἐργαστήριον

rbis noſtræ 249. annuum, tradit inuentum minium à Cal-
a Atheniense, initiò ſperante aurum poſſe excoqui arena
ubente in metallis argenti, hanc fuiſſe originem eius. Re-
erri autem iam tum in Hiſpaniis, ſed durum & arenoſum.
tem apud Colchos in rupe quadam inacceſſa, ex qua iacula-
s decuterent, id eſſe adulterum. Optimum verò ſupra Ephe
um Cilbianis agris: Areoam cocci colorem habere, hanc te-
ydein lauari farinam, & quod ſubſidat, iterum lauari. Diffe
entiam artis eſſe, quod alij minium faciunt prima lotura:
pud alios id eſſe dilutius: ſequentis autem loturæ optimũ.
ugit Plinius ex citato Theophr. loco dixit, in quo αὐτοσὲ ſe-
uitur, ἀλλὰ πλύσιμα ἐστίν· ὥσθ᾽ ἡ ἀλεύρωσις, φησὶ καὶ
τὸ ὠφ᾽ ὑφιεμένων κάτω, κινάβαρι. τὸ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ πλύσιν, πλύσι-
ς. ἐπαλεῖφε δ᾽ φησὶ ἡ ἄμορδον πλὴν ὑγιαίνειν. Καλλίμαχος τὰ ἀβλωθρία, τὰ τῆς
γρίμωνος, ἐς αἰσθῆ. Θ᾽ ὑγρὰ πλὴν ἄμμου χρυσίου, διὰ τὸ καμινεύεσθαι, ε-
ργασμένου δ᾽ σωλήνιον. ἐπὶ δ᾽ ἡδέως ὅτι ὡς ἐχρῶντο τῷ ἄμμῳ καὶ-
Θ᾽ ἐπαίρεσθαι διὰ πλὴν χρῶνται ὅτι πολὺ ἐργασιῶδ᾽ ἠλδε τωσῖτιν. ἡ
κλοῖ δ᾽ ἐδίνησθηκα ἀφεὶ ἐπὶ μακρὸς ἐννήκοντα, εἰς ἀζωτα. Περὶ ξηρῶν
ἀβλωθρα. Hoc metallicum minium ſiue κινάβαρι intelli-
t Pauſanias in Arcad. & Calenus primo de compoſ. κ τὸ
κος capite vigeſimo octauo, & Simplic. lib. nono, ὑβι inquit,
πάβαρι ἀφεμιλὲς μετρίως ἐυωάμιος ἐδὲν. ἐχρ δὲ τὰ κ ςὐζέως. Et
ulò poſt Cyanum dicit ἀφεμιλὲς ἐυωάμιος ἀφαιρετικὸς τὰ
διαφυτικὸς πλοσθ-, ὃ κ τὸ κινάβαρι, hoc miniariam Cinna-
ri intra corpus aſſumptum venenum eſt: expetitum olim
ropter floridum color em, qualis eſt in piſtaci cerulee tor-
ici etiam miniatus, in picturis: atque in expolitionibus
niaceus, quòd conclauium rectoris inducto ſuus colos
ne vitiis permaneret. quæ cauſa eſt vt minij rationem dili-
enter executus ſit Vitruuius libro ſeptimo, capite octauo,
am ipſe potes legere. Ex minij item gleba quæ anthrax
citur diſtillat vnium argentum, vt plenius adnotabo in vo-
ὑδράργυρος. Hoc ipſum natiuum minium, cuius pernicio
s halitus in fodinis, pului que dum teritur aut politur in
ſpirando attractus, nunc quidem ratum eſt: ſed quod lethar
us eſt ſubſtituunt officinæ ſuum vt vocant cinnabrium:
oc à Chymiſtis paratur ignis artificio, conſtatque argento
iue & ſulphure vſtulatis. κινάβαρι etiam aliud eſt longe di-
erſum à minio τὸ κινάβαρι μετὰ χ-, ἀπὸ ἀ ἀπὸ ἀ διὸ. hoc
t. cinnabaris Indica Plinio, quod ipſe cum Solino nullaſ-
ue aliis falſò draconis ſanguinem eſſe credidit: qui error ad
anc vſque ætatem dimanauit. Namque hanc Indicam cin-
abarim qua veteres monochromata dicta, pingebant, & ſan
uinis ſpeciem mentiebantur, (neque enim aliius eſt color
ui in picturis propriè ſanguinem reddat) hodie medicinæ
ocant ſanguinem draconis, vt & Nicolaus Myrepſus κινά-
αρι ἡ ἄιμα ὁ ἐκκοπτος. Non eſt autem hoc κινάβαρι draconis
anguis, ſed lachryma arboris concreta, vt rectè dixit Ar-
anius in Periplo ita ſcribens, γίνεται δ᾽ ἐκ αὐτὸ ἡ κινάβαρι, τὸ λε-
ιμῶνι ἐνδιεν, δὸν ἀφ᾽ ἀνδρῶν ἀς ἀδὲν συμαχρ. ἀγνεν. Hanc opinio-
em veram eſſe etiam oculata fide κ, εα τ᾽ αὐτοψιᾳ confirmat
Moiſius Cadamuſtus. Cinnabaris hæc etiam adulteratur in
rificinis ſanguine caprino, aut ſorbis tritis. Vera cinnabaris
ndica inter ὀχμους refertur, vt hamatites lapis: & contra ſan-
uinis reiectiones innoxte intra corpus aſſumitur. de qua in-
elligendus Dioſc. quum inquit li. 5. c. 109. Τὸ ξ κινάβαρι ἐν τοῖς
ωμάζεται ὡφ᾽ ὅσα λύσεις, παρέσκευαι ἡ πελοῦ, ἐ πεύσεν δὲ ὠ. ιμά-
ὰς ἐξαιρεῖ τὰς ζωγράφους οἱ πλ᾽ ἐν ταῖς γραμμῖς ποιῶσι. ἐστ ἡ ἡ
θρήγραμμ, ὃ ἀπὸ γραμμ. ὅθεν ὀνόμασθ᾽ αὐτὸ αὐτὸ τῆ ἄιμα ὁ ἐκκοπτ-
vt Plinius qui libro trigeſimotertio, capite ſeptimo, inquit,
Milton vocant Græci minium, quidam cinnabarin. vnde na-
tus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant ij ſa-
niem draconis chſi elephantorum morientium ponere
permixto vtriuſque animalis ſanguine, &c. Δήμιαιμ ἡ ἐχ τὸ
κινάβαρι τὸ αὐτὸ τῷ αἱματίῳ, &c. Sed idem Dioſcorides (qui
etiam à Galeno libro Simplic. vndecimo ne tatur ὡς αὐτὸς ἡ
ὁ πλάδις φησὶν, ἡ ἀγνοῦν τὰ σημαινόμενα τῶν ὀνομάτων) tur
piter ignoratur τὸ κινάβαρι vocem eſſe æquiuocam, ſignifica-
requeillud minium arenarium, quod quia ex illis naturali-
bus arenis fieret (de quibus Theophraſtum loquutum oſten-
dimus) ἄμμον dictum eſt. Sic autem ipſe Dioſcorides ibidem,
κινάβαρι εἰσὶ τινες καὶ τὸν ὑπὸ τῆς κοκκώδης ἄμμου, πλυνόμε-
νον. τὸ μὲν δὴ ἄμμον σκεύζεται ἐν ἰσπανίᾳ, ἐν λίθου τινὸς μεταγόνος τῇ
αὐγυσίνῃ χάμμῳ, ὕθεν. ἡ ἐ χρῶνται αὐτῷ ἐπὶ χρὴ μεταβαλεῖν εἰς
διαθέσεται ἡ, φησὶ ἀθέσεται χρῶσι. ἐχρ ἡ τῷ ὑπογραφεῖν τὰς μετάλ-
λους στιγάδι. (Plinius libro trigeſimotertio, capite ſeptimo,
ait, Qui minium in officinis poliunt, faciem laxis veſicis
illigant, ne in reſpirando pernicialem pulueremtrahant, &
tamen vt per illas ſpectent) ἀφεπὶ δὲν ἡ χρῶσι οἱ ὑπηρέται τὰς σφ
σώπεις φύσας φοῖς τὸ βλέπειν μὴ μὲ σφᾶ. ἡ ἀ ἀέρα. χρῶνται ἡ αὐτῷ
οἱ ζωγράφοι εἰς τὰς πολυτελὲς τῶν τῶν ὄνκων ὑποσεις. legendum. ἀλλα-
φόσεις. Et Plinius author, Minium in voluminum quoque
ſcriptura vſurpari, clariorèſque literas, vel in auro, vel in
marmore etiam in ſepulchris facere. Quare horum omnium
hoc κεφάλαιον & ſumma: Κινάβαρι duplex eſt: Cinnaba. i. heo
phraſti vel Galeni, & Cinnabari Dioſcoridis. Cinnabari, pri-
mum lapidoſum eſt, metallicum, naturale verumquein mu
Plinio, cuius vomica argẽti vitum, cuius & gleba anthrax
dicitur Vitruuio. hoc & μίλτον vocant Græci, vt σ᾽μιον cius
ſpeciem artificialem ex arenis, cocci colore, propter quem
ἐν κοκκοτ χρῶμ, κινταβαρι à pictoribus appellari author Hey-
chius. Αμμὸς tamen nomine Dioſcorides gleboſi, lapid ſi, ſof
ſilíſque minij primam ſpeciem ita videtur ſignificare, in-
quiens libro quinto, capite 110. ὑδραργύρῳ ἡ σκεύζεται ἀπὸ
τῶ ἄμμου λεγομένου κατὰ χρησιν ὃς ἐ τούτου κινάβαρίου λεγομένου, &c.
Eſt & alterum minij genus in omnibus fere argentarii, ite-
que plumbariis metallis, quod ſit exuſto laj ice vens per-
mixto, non ex illo cuius vomicam argentum viuum vocat
Plinius, ſed ex alius ſimul reperti: sicuti authori etiam ſecun-
darium eſt minium quod ſit ex ſterili plumbo in fornace ru
beſcenti, exuſto & tuſo in farinam. Hæc omnia genera le-
thalia intus aſſumpta, vt & ſeſpiatiariatum cinnabiiis, quod
fieri diximus ex argento viuo & ſulphure per ſublimationẽ,
vt vocant. Conſtat igitur quid ſit τὸ κινάβαρι priuatæ ſignifica-
tionis, id eſt, minium, vulgò vermillon, quo ceras tinctas mi-
niatas cerulas vocauit Cicero ad Atticum. Vitruuius libro
nono, capite tertio, ceras ex miltoꝛa quo, inquam, minieila-
tores dicti ab Vlpiano Pandectis, quinabuſculas vnciaſque
illas literas minio pingebant, quos vulgè enluminiſtas. Nec
tamen ignorandum. latius patẽre minij, quàm κινάβαρίος in
hoc ſignificatu vocabulum. Siquidem Celſus rubricam ſy nopi-
cam, id eſt, μίλτον σινωπικὸν Dioſcoridi, minium ſy nopicũ
nominauit lib. quinto & ſexto li. verò quarto, capiende tor-
minibus, id eſt, ὡσὲ ἀγωνιστέας, vt ipſe exponit, Valenſque eſt
etiam adueꝛſus vlcera intestinorum minij gleba, quum di-
xit, intelexit ſanè de terra ſphragitide ſiue ſegillata, quam
λημνίαν ἡ ὠνὸς ἀγωνιστέας χρῶσιν ἰᾷ, Dioſcorides idem affir-
mat. Petrò alterum κινάβαρι Dioſcoridis, cinnabaris eſt
Indica Plinij, ἄιμα ἀράκοντ Nicol. Myrepſi, ſanguis draco
conis oſſicinarum, quo mangonium adulterimque mercis
exi ertum repudio. hæc cinnabaris, ἡ τὸ κινάβαρι ἀνώτερος σκ
μασία antidotis medicamentiſque vtiliſſima: & quæ nihil a-
liud, quàm rubra ſanguinis ſloridi modo, lachryma arboris
Indicæ. Detrahẽda enim hoc in loco fides Aetio, qui ἄιμα ἀρά-
κοντ in India ex herba draeunculo appellata colligi aſſeꝛ-
uit πεπερῆ. libro quarto, Serm. tertio, capite duodecimo. vi-
de Σαίδυδ.

Κίναβδος. vt architectus priuſquam architectari incipiat, futuri
ædificij orthographiæ ratione figuram deſignat atque deli-
neat, vel ligno concepti operis formam præſtruit, ſic ſcul-
ptor cera pi otypum, ſic plaſtes creta proj laſmata fingit. vn-
de Archeſilai propla ſmata pluris venire ſolita ab artificibus
ipſis, quàm aliorum opera tradit Plinius libro trigeſimo-
quinto, capite duodecimo. Ibidémque l atitelem qui plaſticẽ
quæ ars eſt fingendi typos atque formas) matrem ſtatuariæ,
ſculpturæque, & cęlaturæ eſſe dixerit, cùm eſſet in eis om-
nibus ſummus, nihil teciſſe antequam ſinxiſſet hec exem-
plar, ſiue formam quæ vulgò modelli appellant Græci κίνα-
βδους κινεῖσθαι σκιλιάζη, formare Vitruuio, vulgòque ſcire ven
modi. de ſpatium eu d ſcim. ὅσὲ μίνεδον τὸ πεῖθ᾽ ἡ ἐκκλέειν, id eſt,
Platoni, πεσοχώμεν ἀβδελύγμεν τὸν ἰδίων πόδ᾽ ἀκόντ᾽ ἐβδ, Ciceroni, propoſito exemplari reiiciuius ſpeciem & ſimu-
lachrum effingere atque imitari. Eſt verò κίναβδ Suid. τὸ ἐι-
δωλον, ὅσὲ ὁ τὸ πλάσας ἡ οἱ ζωγράφοι δηλόντες, ὅτι σε ἐστὶν τὸ πλάσ-
τες, ὃ γράφοντες κέχρωται πολλαχοῦ. Hinc opera nuper edita
prodeuntiaque ab ipſis typis & formis ex officina, dicun ur
ἀπ᾽ ἀκροσφύσιν ἡ ὅσὲ κινεῖσθαι ὠρῶν. Ariſtophanes, Ῥύσατε τὰ
κεμὲ ἀ᾽ πάγνα ὅσὲ ἐκκύκλου. Πλάττε ἀπ᾽ ἀκροσφύσιν ἡ ὅσὲ κινεῖσθαι
ρῶν. vbi innuit κωμῳδὸς ἐρτασπλάττε ἀπ᾽ ὅσὲ πυρός, ἡ ὃ κρηπὶς πα-
πλασμάτε ἀπ᾽ ὅσὲ ἐστὶν ἐχρ τα.

Κινάδρα vel κινάδα vel κινδέκαδος, carduus ſatiuus, cinara, vulgò
artichault. Ita eleganter depingit Columella in horto, Hiſpida
ponatur cinara, quæ dulcis lacebo Potantiveni-t, nec Phœbo
grata cuuenti. Hæc modò purpureo ſurgit glomerata corym
bo: Myrtiolo modò crine vi et: deſle cat que collo nunc ado-
perta matet: nunc pinea vertice pungit: tunc ſimilis calathos
ſpiniſque minantibus horret: Pallida nonnunquam tortos i-
mitatur acanthos. Cinaram à cinere dictam malè credidit
Pemponius Fortunatus. Græcum enim vocabulum ἀ κινάδα,
ὕτω γὸ, inquit Pollux, ὃ ὄβρ τὸν ἀ᾽ φορεῖν ἐπαιτεῖν ἐπὶ ἐδεῖν κα
κινῆλον τὸν ἀκάνθ᾽ ὃ. Quibus notandum per excellentiam cin-
naram ἀκάνθ᾽ dici, vt & eius pappos τὰ γήρεια. Nicander ita
exponitur, quum inquit, Χαίρεται ἀ᾽ ὄρεσι ῥίγια κατὰ ῥῶκ᾽ ἀ-
κανθε. Et in Alexipharmach. Οἷα τὰ ἀ᾽ γήρεια τῶν πτερμιῶν ἀ-
πὸ τῶν, Ἡ ὃ ὀπτὰ ἀ᾽ ζωτα διαφόρους εἴλαις. Cinaræ capitatos
fructus & edules Trallianus vocat ἀ᾽ φυτικὰ ἡ ἀσιτόχυλα. Ca-

lenus, vt diximus in voce κάνθ. Nam & cinara dicitur κάνθος σικελικὸν à Theophrasto & Athen. ἐγκωμίᾳ ἄκανθα, & tamen κυνάρᾳ & ἄκανθα, id est, Sophocl. Interpr. Didymo κυνὸς βάσθ. rubus canis, sentis Columel. quem ἔχινον κυνικὸν vocauit Pythia Τᾶς κυνάρας ἐτέα ὑ biter memnit Dioscorides libro tertio, capite decimo de Chamelæone albo, κυνάρᾳ δ' ἔστ ἔχις, ὃν ἀφίπασιν οἱ τῶν μόνον ἀκάνθας, ἐμέλει ἐχίνε δικαιοσύνη ἡ κυνάρᾳ.

Κυνηγέται, Hesych. τινὰς τὰ μικρὰ ὀνομάζεσθαι, partuæ auiculæ.

Κυνήρης, eodem authore vocant τὸν κεκαυήρεις ἐκ πολέμου, quos maleficos, seu malignos & improbos, qui vel calce vel morsu, vel exussione sefforem lædunt.

Κῆτσαρ, ορος, Latinum nomen in Epigrammat. i. sensor. κηνσόρ, ορος, procensor, vt dicimus proconsul, ibidem. vide Κῆνσος.

Κίνυγ ος, simulachrum aërium, inquit Eustat. legitur apud Æschyl. in Prometh.

Κίνυμι, mouco, agito, Actiu. Accusat. Iliad. δ, συκινὴ κίνυτο φαλαγξ, pro ἐκινεῖτο π. πενίλῃ Θ. id est, κινεῖτο ἐπὶ σκοῖον ὑμᾶλῃ, διατηρεῖ γόν. Aratus, κινυμένῳ χθονὶ Θ. surgente tempestate.

Κινύρα, ας, ἡ, instrumentum musicum, cithara, ἀπὸ τοῦ κινύειν τὰ νεύρα. Iosephus de Antiquitat. Ἰδεῖν δ' ἔστιν ἐν τοῖς ἀρχαίοις ὅτι κινύρας, ibi tamen scribitur κιννύρα. apud quosdam inuenio instrumentum fuisse decachordon, quod plectro pulsaretur. constat tamen ex etymologia fuisse querulum instrumentum, vt hodie quod vulgò dicitur cistre. Suidas exponit, κιθάρᾳ.

Κινύρ ἀσθαι, conqueri, cantillare. Aristoph. ἐκπεπόνθ', τί κινυρεῖτ' ὄνους, quid frustra lamentamini? δουρεῖτε.

Κινυρίζομαι, ὑπὸ ἀσθενείας κλαίομαι, Apol. Rhod.

Κινυρτός, ὁ, querulus, flebilis, funestus, primis breuibus. Nonn. Θρῆνος ἔσω κινυρτὸν μακάρεσσι.

Κινύσσω, idem quod κίνυμι Eustat.

Κιὸν, Dorien sibus, idem quod κίνησις, motus teste Hesych. at κίων, idem quod κινέω, moueo.

Κιπάσπαι, τὰς, Hesych. κινήσεις ἀπὸ τοῦ σκοπεῖν. vult dici, quasi ἐκ τοῦ σκέπτειν κινήσεις, & κινοσκοπὰς ἄντας.

Κίοιμι, in Optatiu. Odyss. ὁ, ὅφρα λείψαντα κιοίτην, irent, ἀπέλθοιεν, abirent.

Κιξέλλας, ου, ὁ, fur, ἀπὸ τοῦ κιξέλλειν, κλέπτειν. Hesych. apud quem κιξελλίας, significat πᾶσαν κακοτεχνίαν, hoc est, omne genus malas artes.

Κίζαι ex eidem Hesych. est ὕβρεις, ὀλαθεν, ἰωὺ γμοι, affectus est & reportauit: à themate κιχάνω. Idem tamen participium κιζόντες expon. ἐλθόντες, τοῦ δ' ἄντας: sach κιχάνω idem etiam significaret quod ἱκάνω.

Κίζεσθ ος, cicad.

Κίον, pro ἔκιον, ἐπορεύόμην, iui, iuerunt, poeticè. Odyss. ὁ, ἔνθεμ πόρα πάλιν ἰόν.

Κίὸν ος, cel luminaris. vide Κίων.

Κίονια, inquit Dioscorides libro secundo, capite sexto, κεκλῆται τὰ ὑπὸ τῆς κυνάνου ἢ πραφυσῶν μύτα, ὡσεὶ εἴς ἐλίττ ὄζα τὸ ὀστρύκιον. cionia vocantur purpurarum buccinorúmque mediæ partes circa quas testæ volumen clauiculatim intorquetur, vbi falsò scripterum ἰόνια.

Κιονίς, ίδος, ἡ, carnosa quædam particula in summa oris parte dependens, quæ apparet cum ore aperto lingua rudicula depriminitur. à veteribus γαργαρεὼν ἢ νάκη dicitur, à nostris medicis gurgulio & columella: hæc aliquando inflammatur, aut laxatur. Galenus ἢ τόπος lib. 6. Κυρκαδίλε τὰ μέρεια τὰ τῆς σύνα πτε ὑβλοῦ φαίνεται κατὰ τὴν ἀναβολὴν, καὶ διαλάσσε τὸ ὑπόπαν σον, ὅλον τὸ σῶμα, τῶν γλωσσῶν κατασκόπων, ὥστε τὸ σαρκίον ὑπομένζον ἀπὸ ἀνάγκην φορὲς ὀβῆ σπασμῶν ὁλλίων γαργαρῶν τε ἢ κίονι. Sed omnes, inquit, qui subsequuti sunt medici hoc κιονίδα vocarunt. vbi idem Galenus ostendit quosdam etiam σκωλῆκας vocasse: sed tamen hac voce non ipsam partem, sed eius affectum significari. Latini vero τὸν κιονίδα, vuam vocant. Plinius libro vndecimo, capite trigesimoseptimo, tonsillæ in homine, in sue glandulæ. Quod inter eas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tantùm est. Celsus libro sexto, capite decimoquarto, vuæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Idem libro septimo, capite duodecimo, Vua si cum inflammatione descendit, dolorique est & subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest. Soler enim multum sanguinem effundere, &c. Quæ transtulit ex Hippocratis Prognostiçon libro tertio, vbi Οἱ δ' γαργαρεῶνες ἐξαπίνης ἐκπυήσαντες ἐς ἐσπόρεσθαι ἀπὸ ὑμῶν τὸ πύον, μεγάλοις, ἢ τὸ φλεγμαῖνον ὑπερίσταται τὴν ἀναπνοὴν, &c. vbi vide ἐκ σκωλοκος, & apud Actium τετρ. 2. cap. 2. Serm. 4. c. 40. ἢ κιονίδα καχλάζειν, βίβλιον releuare docet Serenus Samonicus.

Κιονόκρανον, τὸ, summitas vel caput columnæ. Κιονόκρανον, Iosepho, epistylium & capitellum Vitruuio, τὸ ὑπερκείμενον ἐπίθεμα, ἢ ὑπόθεμα. apud Polluceum κιόκρανα, ἃ πεφαλὰ τῶν κιόνων. Et apud Theophrastum hist. lib. vbi legitur κεφαλὴν ἐωμικὸν, lego κρανίον ἐωμικὸν, i. Doricum capitellum.

Κιρκέσια, Circenses ludi. Arrianus in Ἐπικτήτου· ἢ κιρκέσια δηλῶ ἢ σπουδὴν ἐσωτέρω, dicti putantur i. ludi à circo in quo celebrabantur, & spectabantur: atque ita vox esset è Latina ἑλληνίδα facta.

Κίρκη, Circe, Solis filia & Perseidos, Hesiod. in Theog.

Κιρκίδα Dioscoridi vel ἀγριπὶς, & in Galeni codice κίρκαι Sit l. 3, sic & apud Ægin. Plin. circæa, folia habet solani horten., agnatis crebris, flores in calathis incisis ex viridi cereos id est, κάλυξ μέλανα (nam apud Dioscoridem falsò scriptum μέλανα, ex qua scriptura Plinij codicem. infecerunt) mu singulatim, plicatiles vt ciſlampeli, vel calathianæ violæ in cornuculis vel potius capitulis semen milij, vel insquiri albi, &c. quæ tradit Dioscorides consentiunt, qui scripturdicem albam esse ἄλιδα ἢ θαμνώδη πολὺ, vt & Paulus Æginet Galeno, cuius tamen liber mendosè habet pro θαμνώδη ἐρεθρανωδέστερα πολύ. Quod vero ait idem Dioscorides Circææ fru τὸ γάλα κατασπᾷ, id est, lac ad mammas attrahere, vel pro conferre ad lactis generationem, Plinius libro trigesimoprimo. capite octauo, hoc loquendi genus non intelli malè transtulit lac minuere. pro me est Galenus qui vult ἐς γάλακτος χύρωσιν συνεργεῖν. & Ægineta, γάλα χύνει. Dioscides ipse etiam halimon fruticem, qui Plinio etiam aureccicitur, asseruit τὸ γάλα κατασπᾶν, quod γάλακτος χύνωσιν ἐξεterpretantur Galenus & Ægineta.

Κίρκος, ου, ὁ, circus, tertia species accipitrum, inimicitias getit vulpibus naturæ repugnantia. pernicissima est auium vo témque sturni & græculi conferto agmine lacessunt doribus obstrependo. κίρκον meminit Aristoteles histor. o capite primo, & trigesimosexto. Plinius libro decimo, c octauo circon claudum altero pede esse tradit, prosperrique augurij nuptialibus negocijs & pecuariæ rei. Idem a piter auiculas prædatur, vt videtur Homerus eleganter ill. ἢ Τῶν δ' ὦτε τε ψαρῶν νέφος ἐρχόμενον πολυόδων, ὀλλοὶ κεκληγότα πορεῖσθ' ἀπὶ ἴόντα Κίρκον, ὅστε σμικρὸν φόνον φέρει ἠϊθέτοισιν. Sed Didymus ἔθος ἀπὸ τοῦ exponit κίρκον ἐ κεχρῶσθαι ἐπὶ φονικῷ & quam ideo à poeta dici vult, quòd aquila magnas aues occidat. ius ratio fulcitur Aristotel. authoritate, qui post τετράχηδ est, buteonem Plin. & post æsalona, κίρκον accipitrum at τατον, id est, valentissimum, & fortissimum. nam quod p puum vertit Gaza, non placet. Idem Homerus Odyss. ὠδέλλει ἴσῃς Κίρκος ὠκυπτέροισιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν. Venatur cu murcs, Homerus in βατραχομυ. διάδια πᾶσαν ἐὰν ἄμυε Κίρκοι κελεύω, ob id à multis putatur circus quæ vulgò buse ou buisar nou Apollonius cùm alibi tum Argonautic. libro secundo tiam meminit. apud Festum item est Circanea quæ quolando circuitum facit. Sunt autem κίρκαι, idem quod cupocticè, id est, κύκλοι, circuli & anuli quibus funestraiic tur, Pollux. δ' ἐν οἷς κρίκοι διαφερόντως κίρκοι, τὰ γὰρ κρίκια, παπαδίου ἢ τὰ κύκλα. ita vero & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἄγκυραι, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν πλοίων.

Κιρκόλος, ferreo anulo aut vinculo quopiã in vrbem circunde c astringo. Æschyl. Prom. σκολὸν ἢ κίρκασον βίᾳ, pro quo supra xerat πάρτασον.

Κιρνᾶσθαι verbo vtuntur Græci priuatim in aqua: vt ὀξυκρατὸν ἐ est, quod aceto & aqua sit mixtum & temperatum. sic & ὑ τὸν, vinum, & ὀξυκρατίζειν & κεράσαι, & alia multa, vt notat L cellus libro tertio Dioscorid. κιρνᾶσθαι, qui miscetur, Naz zenus in Orat. κιρνᾶσθαι ἴσον ἴσῳ, Athen. pares partes vini quæ misceret.

Κίρνημι, μισγω, σκεδάννυμι, misceo, inficio, tempero, infundo vinum ctiu. Accusat. κιρνᾷ κισσύβιον οἴνῳ, vinum crateri miscet, Heroc μελιηδέα οἶνον ἐκίρνα. Hom.

Κίτων, miscebat. Odyss. ἔξεν δ' ἀρα κισσυβίῃ κίρνα μελιηδέα οἶνον.

Κίρρὸς, ος, ὁ, ignea, russa.

Κίρρόω ος, rutilescens. κίρροος δὲ ἡ χροιὰ, qui est colore rutilo, tuo: vel, vt Barbarus, cereo, l. 3. Dioscor.

Κίρρος, ου, ὁ, color giluus. Gellius vltimo capite, libro decimo tio, tradit tria genera esse vini, nigrum, album, medium q vocant κίρρον, id est, gilvum. Sic Galenus tertio περὶ τροφῶν, i tria genera recenset. κίρρον (malè enim leg. σαπρὸν) ἢ ἀλλοῖόν λανα οἶνον. At giluus color Seruio Mauro, id est, melinus, μέλινον χρόνα Dioscoridi, & fuluus Plinio dicenti libro d moquarto, capite nono, Colores vini quatuor, albus, fulu sanguineus, niger. vbi sanguinem ἢ πυθῶνα οἶνον vocatur quidam vocant indistinctè atque promiscuè. Est enim generalior significatio: siquidem iuſi siue rubei coloris, rus, flauus, rubidus, phœniceus (qui & rutilus & spadi φοινικοῦν σιωπῶντα: quibus exuberantia splendórque rubori gnificatur, qualis in palmæ fructibus, non admodum coctis apparet) & luteus, appellationes sunt, ante acuem, quali incendencis: aut cum colore viridi misceretur, nigro infuscantes, aut virenti sensim albo illuminantes. autem inter fuluum & flauum, id est, κίρροον ἢ ξανθὸν differ

,quòd fuluus videatur de rufo atque *viridi* mistus: in aliis us viridis, in aliis plus rufi habere: flauus contra, ex viridi rufo & albo concretus appareat. Sic aurum, æs, arena, a- ila, leo, fulua dicuntur: flaua verò, mel, seges, comæ, & id nus. At rubidus rufus est atrore & nigrore multo mix- sv: Luteus (quo χλωρὸς aliquando exprimitur) rufus color dilucidior. De quibus vide Gel. libro secundo, capite vige- nosexto. Galenus Methodi libro duodecimo, libro de tuen Sanit. præsertim 5. de Alimentis facult. 3. & Commentar. rtio in Hippocrat. de victu in morb. acut. Alij κιρὸν per σωρὸν exponunt vt Suid. Sed idem Galen. differre ostendit in iciens, Εἰ ὁ ὄλυνθος ὀλίγος ὀπωρίζων τὸ κιρὸν χλιαίνει, ὡσαύτως καὶ ὁ κίγκλος ὀπωρίζων, vbi rufum pallentem Interpr. ipsemet Galenus iquando ξανθὸν colorem cum κιρρῷ mi: cet cum de vino agit iquando verò κιρρὸν ait in ξανθὸν transire.

K ιρός, τό, cirsium herba, quam describunt Dioscorides libro 4. apite 119. Plinius libro vigesimoseptimo, cap. 8. non est bu- losum vulgare.

K ιρσὸς, varicum modo tumens.

K ιρσὸς, varicosus ramex. vide in dictione Κάω. Celsus libro se- timo, capite decimooctano, integris tunicis ramex innasci- ir κιρσοκήλου Græci appellant, quum venæ intumescunt.

K ίρσος, ὁ, &

K ιρσὸς, varix & tumor pedum, qui & κραιοὺς dicitur, dilatatio ve- rum circa tibias, aut ventris imam partem, in paruulis nõ- unquam circa testes. vocatur & ἰξὶς, Galenus libro secundo Glaucon. κιρσοὶ, varices, Dioscorides libro quarto, κιρσὸς ἐστὶν ὀφλὴμα, ἐκ τοῦ κιρσοῦ τὸ αἷμα ἐπιστρέφει, μικρὸν, ὀλίγον, ὀδύνας φλεβῶν περὶ κνήμαν ποιῶν, ὅταν κιρσὸς ὀφλὴμα

ges per v. sic enim scribendum est.

κίτταρις, diadema capitis: melius κίτταρις vel κίταρις.

Κιττὸς, Attice pro κισσὸς, quod vide. Lacones autem κιττὸν vocare κολὸν author est Hesych.

Κιττοφυήν, & Κιτταφόρος, vide paulo supra in Κισσὸς.

Κίττωλα, Hesych. sunt τὰ κολύφη τῆς καρυΐνης cortices fructuum, qui infra κύτταρον.

κίτυμα, eidem sunt γλαυκὰ: quę supra κίκυμα & κίκυμα.

κίχαν, offendo, reperio. Od. ὃ δ' ἐκίχανε, i. κατέλαβε.

κιχάνω, affectus fuero, deprehendero. Il. ἀ μὰ σὺ κιχείομεν, i. καταλάβωμεν pro κιχέω.

κιχάνω, ἀάσω, ἀκησα, inuenio, peruenio, accedo, consequor. Actiu. Accusat. in Aor. 2. ἔκηκα. ἔκηκα, nactus est, κατέλαβε: sit à κίχω, Etymologo.

κιχάνω, dixit Nonn. pro κιχεῖν, id est, deprehendere, capite 12. Euang. Ioan.

κίχανος, λέγω, Hesych.

κιχάσσω, reperiam, consequar. Od. ξ, ἤπου δὴ αὖπαντε κιχήσεται.

κιχάσσω, acerra, vel thuris vas: in quod reponitur thus παρὰ τὸ βάλλεται ὃ λιβανωτός.

κίχλη, est Doricè κιχήλη, turdus auis, vulgò grive & tourd. In hyeme iuniperi bacchis vescitur, cius tria genera vide apud Aristotelem histor. libro nono, capite vagesimo, apud Athenæum libro secundo, prima turdorum species ἐξοφάγος quia viscо vescitur, magnitudine picæ: secunda τριγκὸς par merulæ. Tertia omnium minima, ἰλιὰς, siue τυλαὶ: hæc congregalis est hirundinum modo nidificans. Epicharmus ταμὸν φυλακὰν τᾶς κιχήλας dixit. Κίχλη, turdus piscis, de quo præter Aristotelem histor. libro octauo capite decimotertio. & Athenæum libro septimo. Plinius libro trigesimo secundo, capite vndecimo. Quintilianus libro octauo, capite primo. Columella etiam libro octauo, capite decimofexto, turdum inter saxatiles pisces recenset. Est μικροδοντιτὸς piscis ὃ πολυσπυρος.

κιχλίζω, μίσγω, turdos edo, lasciuè titleo, ἀπὸ τῶν γελῶ, cachinnor. Accipitur generaliter pro gulæ indulgere & delicatè viuere, Neutr. Absolut. Aristophan. πρὸ. ὃ' ὀφαγεῖν, ἐδὲ μὰ κιχλίζειν. vbi interp. κιχλίζειν ἀντὶ τῶ λιπαρεῖν ἐρύτνως τρυφᾶν, τὰ γὰρ κιχλίζειν, ἢ ἀπὸ τῶν γελᾶν ἢ ἀμέτρως. Apud Athenæum κιχλεῖν scribitur.

κιχλισμὸς, οῦ, ὁ, cachinnus, risus mollis & impudicus. Aristoph. πρὸ. ὃ' ὧν, πόθεν, κιχλισμὸν ἔσσετ' ἐμῶδαι. Hesych. κιχλισμὸν affert pro γελασμὸν μειδίασιν, rident, renident, nennon κιχλισμὸς pro γέλως σφοδρὸς, risus vehemens: seu risus effusus, cachinnus, qui & κραγασμὸς.

κίχρημαι, vtendum accipio, vtendum rogo. κιχρᾷμεθα γάρμι, voce vtebamur, in Epig.

κιχρᾶς, qui vtendum dedit. vide κίχρημι.

κιχρᾶν, ἀ δωτέον σημαίνει τὸ κιχρᾶν αὐτοῖ τῷ κυρίῳ, cum Domino commodo, lib. 1. cap. 1. Regum. ὁ αἰτούμενος ὃ κιχρᾶν, qui mifertur & commodat, Pfal. 111.

κίχρημι, τὸ κιχρᾶν, commodo: vtendum do. κίχρασι τοὺς χρῆσας τῷ ποιμένι, manus (spiritui) accommodo, Nazanzenus in Orat. de Baptism. Demosthen. ἐφὸ Νίκαιτ. ὃν δὲ τὸ χρημάτων σοι τῆδ' ἐμίλλ' κιχρημι ὁ, τι βέλει, δότε τὸ ὁπλιτικὸν ἄργυριον σὸν ἐκλίσι σοι. Apud Plutarchum in Pomp. Τῶν ἀ ὠνον ἐπαρᾶν ὃ βασιλ. ἀλλὰ ὃ κατασκηλάσαι ἐπίπεδα Πομπήϊον ἀθρόπους ἀποδοὺς ὃ ἀ θεὸς κιχρᾶται, ὃ ἐξελάσαι τὸν αὐτὸ ὄδξως, ὥσαφ ἀληθῆ φαίνεται, nomen suum cõmodantem. Vt autem κιχρᾶς est qui vtendum dedit: ita ὁ κιχράμενος, qui vtendum rogauit, eo modo quo ὁ ἀνείζων & ὁ ἀνειζόμενος dicitur. Plut. ἐνεῖν ἀυτὸ ἐκ βαλανείου ἐτέρου τὸν κιχραμένου, dicitur & κατακεκιχρῆσθαι.

κίχω, in Aor. 2. Subiu. nct. modi. μέχρις ἂ μυκηθμὸν τὸν κάτω θεὸς, donec sint latebras fortiti, donec adierint sinus: vnde κιχὼν, assecutus, nactus. Od. ἐκιχὼν δ' ὃ γε τὸν ὃν εἶκος, &c.

κιχώνη, ἀς, intererura.

κιχώρια, ὧν, intubum herba, Theophrastus libro septimo, capite 7. hist. plant.

κιχώριον, τὸ, intubum erraticum, Plinio, endiuia sylueſtris quæ & πικὶς dicitus, ἢ σέριδος species Dioscorides libro secundo, capite 160. apud Nicandrum in Alexipharmach. κίχορα καρδαμίδας τε ἢ ἰὼν ἀφρόνων ὄπωσιν. Interpr. τὰ ἢ κίχορα οἱ ἀστικοὶ κιχώρια φασιν, ἡμεῖς ἢ γεωργὰ δια. Κιχόρεια, apud Pollucem.

κιχωρίδιος, ὁ, ἡ, ὃ, ἢ, similis cichorio, ad cichorium, proximè accedens, seu qui è cichoriorum genere est Theophrast. histor. plantar. libro septimo, capite septimo, de aruensibus oleribus κιχώρια, ἡσυχίαν, ὃ ὅλως ὅσα κιχωρίδια, hęc enim & similia esse dicit ἐμφυτὰ τῇ κιχορίῳ.

Κίων, vado, accedo, προβάλομαι.

κίων, ὄντος, vadens. Il. ἀ, ἀ ἀπαλὸν δὲ κιὼν, id est, προβὰς δὲ, ἀφροῦμαι Θ'. à verbo κίω, licet in victima acuatur, vt docet Gaza lib. 3. Grammat.

κίονες, οῦ, ὁ, vel ἡ, ἰωνικῶς, columna. ὃ κίων αὐτονικὸς, ἀφ' ἢ τοῖς ἴσοις ἡ κίων ἐπλισε, Odyſſ. ἀ, ἢ γὰρ ἔλ τι πόσος αὐτὸς ἐμ φαῖ, &c. γράφε ἀ γὰρ κιονὲς, apud Nonnum Heſiod. in genere. Maſculin. κίονες, ἀνδρὲς ἐλάσσας. ſic etiam Ariſtophan. πρὸ. κίων λίθ Θ', i. lapis, Gaza lib. 4. Gramm. Item κίων, excrescens caro in faucibus vocem iricidens, vua, columella. vide Κιονὶς.

Κιών, etiam animal exiguum frumenta corrodens, curculio, illgò calenſem. eſt & earum beſtiolarum congregatio. Galen in gloſſis Hippocrat. qui ea voce vſus eſt in fine 2. πρὸ γὰμ κιόνων, τὸ δὲ ἢ ἀφιδίου ἀδ ἐρίσμα πρὸ τὸ σῖτος διαλιμαίνοντος, ἢ κρεῶν κιὼν ὀνομάζεται, ſed melius fortaſſe legeretur κὶς. Ki etiam pars illa naſi quæ velut murus interiectus nares diminat. Pollux τῆ μέσης διαφράγματι ἡ σκὶς, ἀπὸ τοιχίου, τὰ τοίχωτα διαφραγμὰ.

ΚΛΑΓΓΑΖΕΙΝ, clangere: propriè de gruibus dicitur, Pol x.

Κλαγγίων & ὁ πανικὸς κλαγγὼν, dicuntur de canibus in venatione.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, clangor, proprię grunum, latratus, Xenoph. πρὸ τὸ χλάζω. Etymolog. pro grunnitu, Homer. Odyſſ. ξ, κλαγγὴ ὑὸς τὸ συὸς, &c. Item ἡ κχὴ, de ſono ſagittarum & arcus. Iliad. ἀ, ἀνὰ ἢ κλαγγὴ γίγνετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Item βοὴ, κραυγὴ, etiam de animis. vt Il. β, ἀναστάσαντο μάλα κλαγγῇ.

Κλαγγηδὸν, τὸ βοᾶς μετὰ κλαγγῆς, cum clangore. Arat. Καὶ χίμαιρα μηκηδὸν ὑπαυχήσασα βεβοιθὸς.

Κλαγγὸς, Cretenſibus χάλκ, quod aliis γόγγρος, Heſych.

Κλαγμα, ἀτος, τὸ, κλάκλαγμα, ἀδ. ἀ, ἢ κλαγξα, clango, clamo, τὸ ἐς, Neutr. Abſol. Apollonius ſecundo, κλάγξας δ' ὃ ἐπὶ σῖσι, vociferatus. Homerus Iliados ἀμ' ἔκλαγξαν σ' ἀ ἀ εἴσω, id eſt, ποιὶ μὲ ἀπὸ τὸ λιμὸν.

Κλαγξόδης φωνὴ, vox ſtridula, qualis eſt gruum, Hippocr.

Κλαδαρόμματος, ὁ, mobilis oculis, inſtabiles habens oculos, ἀπὸ τὰ ὀμματα. Heſych.

Κλαδαρογγὼν. Heſych. ſpecies quædam trochili.

Κλαδαρὸς, ὸν, ὁ, fragilis, vel potius vibratilis & ramalis. κλάδ κρέμασις, ramales pertice, in Epig.

Κλάδιν, Ramus. Heſych. enim κλάδον affert pro κλάδιν, κλάδον

Κλάδιον, pampino, quatio, κλάδ ἀπὸ ἀμπέλοις φάδε, ἀπὸ μὰ κλάδιν, ait Phrynich.

Κλάδιον, pro κλαδίῳ, ramis. Ariſtoph. in Auib. à nominativo κλάδις, inflexum vt πέλας.

Κλάδιτ, Aeolenſibus ſunt βλάδιμα, Heſych.

Κλάδιτης, ὦ, ὁ, putatio.

Κλαδιτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδιτὴρ, ῆρος, ὁ, falx putatoria.

Κλαδίτω, ὦ, ἄσω, ἄκα, pute vites. ἀμπέλους τὰς ἀμπέλους, ὁ ἐ λεγῶ.

Κλαδίω, quatio, moueo, conuicior, loquor, Heſych.

Κλαδίτης Θ', ramulus.

Κλάδος, ramus. differt autem κλάδος ὁ ἀπὸ τοῦ ὀκρέμονος, quòd ὁ μὲν maior craſſiorque ſit ramus: arbor enim à caudice ſtatim ἀκρέμονας (quæ brachia vocat Plinius) diuiditur. minor autem ramus vt anniculus κλάδος appellatur. Theophraſtus hiſt. libro primo, cap. ſecundo, ἀκρέμονας vocat τὸ ἀπὸ τῶ στελεχῶ ἀρχόμενος, quos quidam dicunt ὄζους. Κλάδοι ἢ, τὰ βλαστήματα (quæ alibi βλάστοι dixit) πὸ ἐκ τούτων ὑὸ ὑ, ἢ μικρὰ τὰ ἀπὸ τὸ κλάδ. Idem Theophraſtus libro quarto, capite ſecundo, eiul operis, ſicum Ægyptiam ait fructum ferre ἐκ τοῦ πρὸ βάθρ, ἐδὲ ἀπὸ τοῦ ἀκρεμόνος, ἀλλ' ἐκ τῶ στελέχους. Plinius libro decimotertio, capite ſeptimo, pomum ferre, non ramis, ſed cauſipſo: Dioſcorides Theophraſt. ſequitur, ſed Athenæus libro ſecundo, φύεσι καρπὸν ἀπὸ τῶ ξύλου ἢ ὦ ἀπὸ τοῦ ὑπακτηρίου. Et ſeleni codex ita habet, ἢ γίγνονται δ' αὐτοῖ διαφορᾶτες καὶ ἐξῆ ἀφ' ὧν βλαστὸς καρπὸς πρὸ ἀδ ἀρῶν. ἀφ' γὰρ ἐκ τῶ ἀκρεμόνων ἢ βλαστήματα ἐξ αὐτοῦ πρὸ κλάδων ἢ πρὸ ἀκρεμόνων ὑπερφυτα: qui locus manifeſto corruptus eſt. vide Ὑπακτήριον.

Κλαδὸδης, ὁ, ἢ, ramoſus.

Κλαδὸλη, ἀς, ἡ, ramus.

Κλαδόωσις, ἀς, bacchæ antiquitus dictæ, fortaſſis à thyrſorum ſtatione. apud Heſychium κλάδωσις dicuntur, κλάδωσις cum expon. τὰς μαινάδας, μαινάδας βάκχας.

Κλάζω, μι, σω, σα, σκα, frango, flecto, curuo, reſono, clamo. Deliis, arcu, gruibus, ſuibus, & aliis dicitur. Actiu. Accuſat. Heſiod. pro κλάζων, Abſolutè. μυρία κλάζοντες μακρὸν ἀὐσαν, valde ingentes: vnde ἀπὸ κλάζω, κλάζω μέλισσα, canto, in Epigram. κλάζειν aquilis proprium tribuit Pollux, at κλάζω, de lotice & κλάζω, claudo, vnde κλάξω, Heſych. κλάσσω, nec non κλάξω, κλάσσω, apud Theocr.

Κλαίσιος, flexibi. Demoſt. κλαίσιος, idem alio loco pro κλάσιος, ſiquam à themate κλάω.

Κλαίσιος, plorabat.

Κλαίων, Heſych. eſt ὁ κλάων ὃ, canis trum. Κλᾶς eidem eſt μικρὸς κύων, ob ex. Item clauis Callimach. hymno in Cerer. κατὰ δῖλον ἐγὼ κλᾶδα, ibi enim ſcholiaſt. expon. κλεῖν ſeu κλεῖδα

Κλᾶστρον, οῦ, τὸ, operimentum, clauſtrum, κλᾶστρα, apud Pindarum Pythiis.

Κλαύω, μι, σω, σα, σκω, ſico, mœreo, deploro. Neutr. Accuſat. Ca

ro quarto Gramm.in transitiua ponit.κλαίειν πεφαλὴν,plan-
e caput.Aristopha.κλαίειν τὶς αὐτὸν ἐμοιῦ δύξειεν; quis ipso-
u me tanget lugens?id est,si quis me tangat male cum eo
etur,id est,vapulabit. Κλαίειν λέγειν τινί: alicui mandare la-
ymas,κ μακρὰ εἰωθῦζειquod minitantis aspernantisque est,
quens apud Lucian. Suid. Ὁ ἁ σύρων δάκτυλον ἢ ὀδὰς τοὺς
τὰς κλαίειν ἔλεγ.Sic mandare laqueum dicitur. Iuuenalis Sa
.10.de Democrito,- quum fortunæ ipsæ minaci Mandaret
queum,mediúmque ostenderet vnguem. Λέγειν κλαίειν dici
παρημιακῶς:dicebant enim veteres,haud flectes illum,ne
anguine quidem fleueris.vt κλαίει ὑπισθεν,ὁ ὄ νικᾶσε λοιδ
ν,quod fertur vbi victoris quam victi deterior conditio.
κλαίειν κλαίειν, dicitur etiam de vehementi luctu in mise
temporibus,& lachrymabili rerum statu. Herodes Iam-
graphius,ὅτε τὰ κοινὰκακὰ κλαίουσι. Κλαίειν πῶς τ, amare,flere,
ari.c.26.
ν,εἰ,Hesych.expon.πᾶσ ἀραὶ,ἀδ ὸν ὃ,himnectam laxam inua
lum forsan significat fragilem,σβῆ τὸ κλάϊ.
ίειν.Aristyrtus in asino admissario desyderat ὥστε μὴ μικρὰ,ὡ
ιαβδὸς,ne mutilata sint depopulataque tempora raptis au-
us.
ιος.Hesych.κλάσις θραῦ vitis arbustiua.
ν,σῶσαι,eidem est,βοῆσαι,κραυγάσαι,clamare,vocare,infra κλαυ-
ειν.
ν,eidem sunt φέλλια βοεχρόων armillæ, pro quo apud Suid.
ρόια.
ν.Doricè,clauis.
ν,δυρω,duro,longo tempore moror.
ν,ὄντος,subtractus furto:ab ὑπολανθάνω,Aristot.6.Lucian.κλα-
ὸν τ ῥᾳδίως κλαπέντος δηλῦ τὸ βιοτῦγέλοιον,quadam vafricie ad E-
ngelium perducti,Naz.in Orat.κλαπέν,furto subductum,
at.in Leg.
ν,κλαγγὸν,lcuter dormio.Siculis.Hesych.
ν,eidem Hesych.sunt αἱ ὀπὶ σφαρὶς ἐρκάδες,humiles foci.
ν,eidem est ἀμπελόφυτα:nec non κλάδοις pro κλάδοι, sed his tribuit
alias significationes κλαδὶς enim exponit etiam κλαγία, vt
oricum sit à κλάω- posito pro κλᾶγες & κλάδοις expon.etiam
λοι ferui,qui alioqui etiam dicuntur κλαφῶ.ι,præterea κλά
ν esse dicit Apollinis epitheton. Suid. vero κλάδοι esse air
λοι,armillas,pro quo Hesych.habet κλαῖοι,nec non κλαγᾶ.
ν,eidem Hesych.sunt εἰλατες, Helotes, mancipia ferui.
illiftraus Aristophanicus,vt refert Athen.libro sexto,ferit
t quod Spartani fecerint ὅτι τοῦ ἐπὶ τῶν Θεσσαλῶν ὅτι τοῦ πυ-
ῶν,Cretenses hoc fecisse δηλῦ τὸ κωφωσῆναι,vocare autem eos ita
ὸ κατ' ἀγρὸν οἰκοῦντας,mancipia rustica, διὰ τὸ κληροδοτῆσθαι, vt
phorus quoque tradit κλαφῶτας à Cretensibus appellari τοὺς
ὑλους seruos,ὅτι τὰ γλισχρὰ σφῶν αὐτοῦ κλέπτου.
ν,Hesych.est à κλάδ ος à κλάω doricè posito pro κλάω.
ν,ὑδὼδες κοῖς,glebas terens,in Epig.
ν,ῆς,ῆ,fractio,Plinio fractura,& lex.Aphr. ὀστοῦ ὅτου γένεται
ος ὀφρῦς ἢ κλάσις.Item anfractus,reflectio,amputatio.κλάσις
ιπλῶν, vitium putatio, Cicer. Theophrastus libro tertio,
apite decimonono de causis plantar.πῶς δ' ἐμπέλων γίγ τοῦ πολλῶν
ῶ σκώπτου ὡς μηχανὴν ἡ κλάσις,&c.pro eodem ἀμπελοτρίου
ποιῶ posuit alibi.
ν,ματος,τὸ,fragmentum,frustum,fragmen.
ν,σω,frangere,peculiariter,sarmenta defringere siue ampu-
are, vnde metaph.Aristoph.in Equitib. στρατηγὸς κλασάσεις,
ντ' οὖν ἡμῖν ἀπαγγέλλεις.
ν,σεως,falx ad vites putandas,ῥᾴδιον, ὦ κλαδεύσα ἡ ξύλα ἡ
λιμπεῖν ὧν ἢ ἀμπέλους.Interp.Aristop.
ν,σις,pampinator,vinitor.
ν,σος,εος,ὁ,fletus,vox flebilis,Matt.c. 8.
ν,σωνιεύω,ιῶ,vagio,ciulor,puerorum est fletus.
ν,σωνιεύω,ιῶ,ὁ,plorantes.
ν,σωνιεύω,fleo.Alexand.Aphrodis. libro primo Problemat.
τὰ βρέφη μᾶλλον ἀκούει τοῦ κλαυθμυρίζεσθαι ὀξυκαΐζει, infantes mo-
tulos audientes vagire desinunt.
ν,σωνιστὴς,οῦ,ὁ,eiulatus,Plutarc.in Lyc. & apud Platonem.
κλαυθμυρισμός.
ν,σωνιστὸς ἀκκισνοῦ,dicuntur ab Hippocrat.iis similes quę cum
fletu fiunt quasi fuspirioſæ ab Erotiano expon. σωυκχεῖς.
ν,σωνιστὸς,ῶ,locus flentium,c.2.in.Iudicum.
ν,σωνιστὴς,τὸ,ploratus. Aristophan.ἐν εἰρωνείᾳ μεγάλα δ' ἐφεμία
τῶν μεγαλυνόντων εὐβάλειτὰ κλαυσιστικά.Interpres αὐτὰ τὰ σκιερὰ.τοὺς
γὰρ ἐθίνοντας σκιερὰ,ἀδάκρυα τ' εἶναι διὰ τὴ ἀδρομύδητα.
ν,σωνιστὸν,ου,Tarentini dicunt pro κλάσιν τὰ,flentem,vt est apud
Hesych.apud quem & κλαυμαίστατον,κλαίει.
ν,σωνιῶδης,ους,fletus,Plato in Leg.κλαυθμωδὴ Polluci.
ν,σώνιον,idem est quod κλάσις sed poeticum.
ν,σωνιτιβόλημα,ploratum ex gutture edo ,i. vocem quandam
tanquam eiulantis ex gutture edo.κλαυσωνιχύδην τινὰ καὶ σγκλι-

ζοντα,in Alcib.Plutarch.
Κλαυσιάν,ῶχάν,sonare vltrò.Aristoph.in Plut.de strepitu ianuæ,
τὸ θύρειον στεγανῶτον ὅλως κλαυσιᾶν vltrò clangit hinc concrepat,
quod Ouid. dixit sub verbum querulas impulit aura fores.
κλαυσιᾶν Polluci,τὸ κλαύσιν ἔτλειν.
Κλαυσιγλωσσὶς,fletus,trili permixtus,inquit Hom.Pollux li.2.
Κλαυσιᾶν,Hesych.ποιεῖ φωνὴν forsan cum fletu.
Κλαυσιᾶν,ῶμαι, vide
Κλάω,ᾶσω,ᾶμαι,frango,infringo,luxo,flecto,curuo: vnde ἀ-
τακκλάω. Actius.Accusat.Non.αὐτοὺς ἔκλασεν,panes fregit.κλασθέντες,
fracti.ut.ὁ γὰρ κλαυθμὸς,ὡ ἐπὶ τὴν γῆν ἔρρεε σύλλα,lachrymæ,fluxa gerit
ad terram infracta:concuxa,Barbar.fracta,Marcel.l.3.Diosc.
cap.143.
Κλάω,μι,αὐσω,κεῖ κλαίσπω,μαι,ωμαι,pro κλάω, Atticè,fleo,αἰμύζω,lu
geo,vapulo.Aristoph.Σπ.δὴ γὰρ ὅλη ἡ κλαγξ.Sto.διατὶ δὲ κλαυσο-
μεῖ.Ian.Lasc. κλαύσετε ὑμεῖς τε,dabitis pœnas,Lucian.εἰ κλάειν
ἀπεγνωκας.Aristoph.κλάειν παῖδες.
Κλάϊς,pro κλείς,κλεῖς,ὑ τῆς ἕρμ Hesych.exp.αὐδ ἐκφανῆς,glorioſa
& celebria facinora.vide κλεῖ-.
Κλαμὸς,οῦ,ὁ,celebris,illustris.
Κλᾶζω,voco,sono,loquor,Hesych.
Κλανδᾶν,pro κλανδᾶν,tama,augurium, κλανδᾶν ἐδὲν χεὶ ἀμῦσ-,admo-
nitu vti nolens,Herodot.
Κλᾶ-σ-,ὑπαινῶ,ὑμνῶ. Κλεῖ,ὑπαινῶ,ὑμνῶ.
Κλέαι,ᾶς κλεα pro κλέος,res præclare gestæ.Hesiod.κλέα φατῶν,
αὐδρᾶσιν ὑμνήσω,laudes antiquorum.
Κλεῖδα,τῶν,claucm,κλεῖδα συῶν ἐλθυκφανέστ,in Epig.pro vnco seu
instrumento aut baculo incuruo , quo porci arrectuntur fe-
reciores.
Κλεῖδες,& diminutiua voce κλείδια,sunt iugulithynni pisces,qui
clides & cludia dicuntur.Plin.l.9.cap.15.de thynnis,Hi mem-
bratim cæsi, cruice & abdomine commendantur atque cli-
dio,&c.
Κλειδίον,ῶ,τὸ,clauicula,clauis,& pars pisces cetarij.Athen. Apud
authori.l.1.ὡδὲ ὑμηρικὸν.ἀκουσάτω,est parua clauis.
Κλειδ-ὰχ-ῦχ,ὑ,clauiger.
Κλειδόω,ῶ,claudo claue,obsero.
Κλειδ ὠνια ἢ κλειδ ὠσις,sera.
Κλείζω, celebro.
Κλειθρὰ,ᾶ,rima.Lucian. ὥσσαφ διὰ κλειθρίας τὸ σέον φῶς.
Κλείθρη,τὸ,claustrum,retinaculum,vectus,mœchlos. Didymus in
Hom.Od.l.vbi,ὅτι ὁ κλειδὶ ἐτεινόσει ὑμάσιν, inquit, τὸ μοχλόμενον
τῷ ὀρθῷ κλείθρῃ,gemina lora habebat pendentia hinc atque
hinc ex quibusdam foraminibus,tum ad ianuam aperiendã,
tum ad claudendam.
Κλειμακίζω,decipio,luctor,παλαίω, σκελίζω,supplanto,ἀπατῶ.
Κλειμακτὴς,gradus,scala.
Κλείμαξ,ἡ κλειμακιστὶς,certamen quoddam,genus quoddã luctę.
Κλείνδ-ος,celebris,& κλεινὸς,ὴ,ὸν,idem,inclytus.
Κλείσος,pro κλοιὸς legitur apud Artian.l.3.Interp.vertit catenam,
Κλεῖσις,Hesych.κλείσιδ- τὰς τῶ κλαυλῶ ῥίζους.
Κλεῖσις,eidem est κλειδίον clauicula.
Κλεῖς,εἰδος,πλὴ κλεῖν,νάς κλεῖς,vt Matth. 16. clauis.δὸς τὰς κλεῖδας ἡμ
vt clauis à claudendo ducitur.Ab eo etiam dicitur in corpo-
re ea pars,quæ diuidit pectus à ceruice,i.os latum in summo
cõstarum,quod & κλεῖθρον dicitur:nonnulli clauiculam nomi
nare non dubitarunt.& κλεῖδες,iuguli,compages colli cũ trũ-
co,seu ὑπὸ τ αὐχένα,prope iugulum,Aristot.li.5.Ethic. capite
1.Refert Plut.de Philippo in prælio læso iugulo,ὁ κλεῖδος
ἀπολαβὼν τὸν ἵππον ἔφευγε,quum in dies ab eo aliquid postula-
ret medicus,à quo curabatur,Quin tu accipis quantum libet
quum in tua potestate sit clauis?πλὴν κλεῖν κρατῶν ἀνὴρ,humero fra
ctus exponitur,Gel.l.2.ἀφεὶς τὰς κλεῖδας,propter humeros,Ari-
stot.l.3.hic Gaza & paulò pòst clauiculas vertit:alibi iugale.
Κλεῖσι,fores,vel latæ fores,per quas & iumenta ingrediuntur,
apud Fust.
Κλεῖσις,άδος,ἡ,clausura,pro valuis aut foribus.Plut.in Publ.ὅπως
μὴ κατὰ μικρὰν ἀθρόοντο φοβούμενοι τοὺς κλεισάντι εἰς τ κλεισῶν,ne forib.
in angustum impulsis deprehenderentur.
Κλείσιον,ῆτabulum,σ-ῶσος,Suid.à Plu.in Publ. eodem modo ac-
cipitur,quo apud Hesych.κλῆσιν.
Κλείσις,εως,ἡ,scena,claustrum.κλείσεσι λιπὼν,Thucyd.
Κλεισμὸς,οῦ,ὁ,sedes,gloria,& ὄσ-ῶ,Hesych.idem quod κλεισὼς.
Κλεισὸς λιμὴν,ὁ,ὀσφρησμῶ-,portus clausus,conclusus,Thucyd.&
Aristid.
Κλεισούρα,vox potius Larina quàm Græca significat clisuras,siue
potius clausuras.Nam Suid.scribit Romanos κλεισούρας vo-
care τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Procopius l.3.de Iustinian.o-
pib. τοπαιοὶ ἀσφαλέστατα δύο,ἄγχιστα ἀπ ἀυλῶν ὄντα,ὅσσφ τῆς
μίλιοι κλεισούρας κεῖνται,Et Annal. Imper. Alexij l.10. τὰ δὲ τῶν
ἀσφ κλεισούρας τῷ ὄρους.Et paulò pòst,αἷς φυλακὴν τῶν ἀσφ

ζῳῶν διακεκριμένη κατηγορία ἐκπέμφει. Dixerunt etiam clusuras. Theodoricus apud Cassiodor. l. 2. variarum ad Faustum præf. prætorio, Præcipimus, inquit, Ix. militibus in Augustanis clusuris iugiter constitutis annonas præstare. Et ita legendum in d. l. curæ, quod rectum est l. 2. §. in Sardinia Cod. de offic. præfect. prætor.

Κλεισσόρεια, ας, ἡ, claustrum montis seu montium.

Κλειστόπλοια, ἡ πρόπους Ἀνατόλων. Pollux, nauis secunda carina.

Κλειστόφωνος, circa equos insignis, dicitur & κλειστοφωνῶν.

Κλειτοπεζεύειν, impudentius contrectare muliebria.

Κλειτορίς, pudendum muliebre, Hesych. τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα ἢ ὑποδοχεῖς, ἤγουν ἡ τὸ κλειτορίζειν, pudenda & fœminæ genitale attrectare, τὸ ψηλαφᾶν, legendum verò ὑποδυρίτεις. auth. Rufo medico lib. de partibus hominis, puderdi muliebris musculosa in medio carnicula, νύμφη etiam dicta ἡ μύρτος ἡ κλειτορὶς, vnde κλειτορίζειν, inquit, eam partem lasciuè tractare.

Κλίτος, ου, ὁ, inclitus, gloriosus, νίκη ὁ Hom. Il. a', κλειτοὶ ὑ κατὰ μῆλα, solenne sacrificium.

Κλοιτύς, aquæ delapsus, τὸ τῆς ὕδατων καταφορᾶς. Ità dechiuitas montis ὄπισθεν τοῦ ὄρους.

Κλειὼ, ὦ, ἡ, clio, ὄνομα ὡσεὶ τῆς μουσῶν.

Κλείω, μι, σω, σ, σικα, laudo, ὑμνῶ, διδάξω, mem oro, dico, celebro, Act. Accusf. κλείσ ὑν τὸ ὑμπόδιον, laudare, Od. α', τὰ τὸν κλείσιν ποιοῦσι, i. decantant. Item obsideo, obsero, præcludo. Demosth. οἱ τῆς πόλεως ἀφ' ὧν κακῶν κλείσουσι, clausus, Aristop. κεκλεῖσθαι, concluſi sunt, Thucyd. Item κλείσομαι seu κλεῖμαι, celebror Od. τ, exp. & ὑπηκόους μοι, denique κλεῖν significat διδάξειν, celebro apud Poetas, à κλέος, i. ὑμῆσαι apud Orat. autem claudo, κλεῖς etiam clauis.

Κλῆμα, ατος, τὸ, ὁράμνος, furtum, fraus, Demoſt. pro corona, τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑπ' ἐμοῦ ἁρπασθὲν κλῆμα μᾶλλον φιλοτιμίας, neque modò peculatum, & pecuniam interuersam, sed etiam obreptionem significat & circumuentionem, ait Bud. Comm. de hoc verbo, vide Plat. de 3. Rep. l. qui differètiam ponit inter κλοπὴν & ῥοπτοῦν. apud eundem κλημάτια, parua furta.

Κλημαθόν, furtim, Plat. l. 12. Leg.

Κλῆμις, sella, Hesych. κλήμιν esse dicit διφρον αἰακλητὸν, sellam in qua recumbi potest.

Κλημίς, testudo, χέλυς.

Κεκμηώς, præclico, declaro.

Κλέομαι, διδάξομαι, celebror. Od. ρ', εἰ μ' ἐν πᾶσι θεοῖσι κλέα τε κλύομαι, &c.

Κλεόμενος τε, ης, ὁ, delectans & illustrans mortales.

Κλεονίκαια, vide κλειτοπέδιον.

Κλέος, ους, τὸ, laus, gloria, fama, nominis splendor: vnde κλεωνάκης, in Cent. Anstenλόους, Thucyd. l. 1. κλέος ὑδενὸς ὄντος, l. διδόξου. Il. ι', ἀέθλοι δ' ἄρα κεῖσε κείσονται, i. clara gesta, i. δόξας, ὅθεν τὸ κλεεινὸς, laudo, vel a κλύω, i. audio, Apol. 2. ἀπὸ ἐλλειπτικῆς κλέος ἀφ' ὑμῶν ἀκουστὸν, ex fama. Lucian. in Alcy. κλέος μύθων πυρίδοτον πατρὸς, i. famâ. ἡ μὰν κλέος, gloriam habere, Aristophan. περὶ κλέος χωρὶς τοῦ ἀφέλειας εἶναι, clari gloria nautica, Thucyd.

Κλέπτος, furtum, τὸ κλέμμα, ἡ φώρασις, κλεμμάδιον, Pollux ita Solonem hanc vocem vsurpasse testatur.

Κλεπτίλογχος, λόσσ, lapis furem deprehendens seu coarguens, Dioscor. l. 5. de actite lapide.

Κλέπτης, ου, ὁ, ὁ τὸ κρυπτὸν ἁρπάζων, fur, ὁ κλεπτίδης, Pherecrat.

Κλεπτικὴ, ars furandi, Lucian.

Κλεπτικὸς, ου, ὁ, furax, Eurip.

Κλεπτίστατος, η, ὁν, furacissimus, prudètissimus, callidissimus, vel maximè taciturnus, Aristoph. in Pluto, πολὺ πλείστου ἀργύριον ἐς τὸ κλεπτίστατον, χρῆσθε κλεπτίστατοι, Adamant.

Κλέπτομαι, mihi aliquid subripitur. vnde κλεπτὴς dicitur qui aliquem fallit, i. qui dolum non animaduertit, qui celatur. Gregor. τῷ μάρει μεταθέσει κλαπέντες ὑπὸ τῆ ὀλιγοχλίου, fensim cõmutatione facta, latenter in Euangelium adducti. Idem contra Iulian. οἱ πρὸ ὧν εἰς δουλείαν κλαπέντες τοῦ ἡμῶν ἐθνικὸν ζόφου. Et κλεπτὴ διδῳ, falli & circumueniri. Idem, πῶς ἂν μικρὸν ἀπόλεσα ὧν ὑπὸ τῶν πονηρῶν κλεπτόμενον. ἀρ' οὐ πᾶς ἐξύπτιος κλεπτομένων πολλῶν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, Naz. in Orat. dum anni partes ipsa vicinitate fallentes, aliæ allorum vice non adcertentibus nocte vt die obrepunt. sic Mosel. vide κλέπτω.

Κλέπτον, instar furis, pro κλεπτικὸν, κάκιστον τὸ χρῆμα, i. κλεπτικὸν, Aristt. & in Vespis, οὐκ ἂν μὴ κλέπτον βλέπειν.

Κλεπτοσυνίκιος, η, ον, furtum. Adamant. in Physiognom. κικρυφὶ δὲ πάνυ χαίρεις, σπιθαμιαῖος εἶ, κλεπτοσυνίκιος σφαιρίον.

Κλεπτόφωνος, η, ον, furtim. Adamant. in Physiognom. Naz. in Orat. feruam voluptatem ne furripiatis.

Κλέπτω, μ, ψω, ψα, occulo, occultè habeo ita vt non appareat, furor, fallo, aufero, τὸ κλέπτω, ὑφαιρέομαι, λάθρα κρύπτομαι, ἀπατῶ, ἀβροχολίζομαι, quasi κεκλοπῶ, tego: vnde pro obrepo, & decipio pontifex, & falsis rationibus circumuenio, Iliad. ἀμφὶ δ' ἄτης κλέπτε γόον, ne me fallas, ne fallere te posse me speres, μὴ ἀβροχολίζε τὴ διάνοιαν. Hesiodus, ὃν δ' ἐτὶ δίος κλέπτ' ἀγαθὸν νόον ἐσθλὰ παρειπὼν, κλέπτει νόον, mentem fallit, in Epigrammat. Plato primo de Republ. τὸ τῶν πολεμίων κλέπτ' ἢ βιάζεσθαι ἢ τοὺς φίλους ἐξαιρεῖσθαι, id est, fallere & frustrari hostium consilia & reliquationes, id est, eludere. Sic Xenophon de Hipparchi officio loquens, χρὴ δ' ὡς τὰ τῶν πολεμίων μόνον κλέπτειν δεῖ σοφίσασθαι, δεῖ καὶ τοὺς φίλους ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἐθίζειν ἀπὸ τοῦ πολεμικοῦ πλέον ἔχειν. Demetrius Phalereus, vbi de arida elocutione agit, σωιδεῖν ἢ ὑπακριβοῦν ἢ κλέπτειν τὸ ἀδιόρθωτον ἢ ἀδύνατον, & ita sententiam, quæ sine metu infamiæ effetri non poterat, ioppter obscuritatem facit vt tutò exponatur. Dionysius Halicarnassin arte dicendi, ἢ τόνοις φωνῆ ἢ κράσεσιν ἢ ἁρμονίαις ἢ φορᾷ, κλέπτουσι τὸ πικρὸν ἢ ἀκρῖν, quæ remouent sui varietate fastidium, atque ita eripiunt illud & auferunt, vt quomiores fiat, non appareat. in hoc significatu dixit Aristoteles libro tertio Rhetoricorũ. Κλέπτεται δ' ἐν ὀλίγοις τε καὶ ἐν σύντομοις λόγοις, σωιδῆ, latet hoc ratioque satis certa est iuris boni sine periculo vllo obtinedi, si quis è vulgari & cotidiano sermone verba seligens, componat orationem. ita κλέπτειν ibi valet, clam hoc fit, dolus procedit, & artificium non intelligitur. Infrà dixit, ἔστω μὴ κλέπτειν ὁ ἀκροατὴς ἀλλὰ πάσχειν σοφῶς. Demetrius Phalereus lib. de elocutione in de frigore orationis disputat, ψυχρὸν δ' ἢ τὸ μέτρα πάνυ σαφῶς, κρᾶσιν ἀφ' ποιεῖ, μὴ κλεπτόμενον ὑδὲ τὸ σωμφυὲς: quæ nõ gauntur & obscurentur à continuatione verborum. κλέπτ, pro falleciter interpretari, & veritatem sententiæ occule. Apud Nazanzen. in secundo, οἱ μὲν ὑμῶν τὸ ὑδὲν ἐπιστάμενοι ἐν ἀφροσύνῃ ἐσχάτῃ τὴν αὐτοδέσποτον ἐξουσίαν ἢ ὦ ὑπὸ τῆς γαστρὸς μαθόντες κλέπτειν τὸν πλοῦτον σφετερίζονται, &c. κλέπτεται frequenter significat καθόλου, lateo. Sophocles in Aiace, ὑπὸ ἀμφιβόλοις κλέπτουσι μῦθοι τὸ μηδὲν ἐμφανές, verba clàm seruãt falsè fupponunt. Item ἐξ κλοπῆς ἐγράψαμεν. Idem ibidem, ἀνὴρ κακὸς κακὸν σὺ κλέπτεις χρηζῶν, id est, κρυβίως σκιδάσας, & molliri possis multa mala & struere. Transfertur & ad fi, vt κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, est occulere & supprimere crimã, & aliorsum transferre, διαφυρεῖν, Lys. & Xenophon. & κλέπτειν καφῶσιν, pro fallere aures iudicum, & artificio dicti obrepere iudicibus, Æschines. & κλέπτειν τὸν ὄλεθρον, fallere insum. κλέπτειν τὸ κατὰ, Demoſthen. Præter. medium, κλέπτομαι ratus sum, Aristophan. in Pluto. μᾶλλ' ὁ κλέπτος ἀλλ' ὑφαπατᾶσθαι εἰς ἑαυτὸν δοκῶ τὸ θεῖον τὸ σόφον, Dei cultum in seipsum contransferre, Nazanzenus in Orat. τοῖς ὀνόμασι κλέπτει, obrepit, id est, fallens. κλέπτων ἢ βιαζόμενος, clàm agens, aut vi, l. de Legib. τὸ σιώπαν κλεπτὴς, tenebris deceptus Chrysostom. ἢ ἰσχνὸς. Κλέπτει ἐν ἐτέρῳ τὸ ἐπιτήδευμα, τὸ ὑδὲ ὑμεῖς, vnde apud Demerum, κλέπτοντες, id est, ὑπὸ ὑμπτώσεις, ὀφειλτικές, nam & κλέπτος est, ὑπόθεμα τῆς ὀφειλῆς, Didymus Od. φ.

Κλέπτος, τὸ, κλεπτὸς, ἀκρωτήριον, de texitas, seu deuexus & altus locus cacumen, rupes, seu ὀφειλὴ τραχεῖα κλέπτος, eminentia in re aspera, l. 4. Epig. σῖζε ὑμᾶς ὑφηρὸς ἐφεῖν κλέπτος: vbi lauretum. Lasc. exponebar.

Κλῆθμος, per syncopen pro κλείθραμος, seu ὀρύτιμος, ὄργυιμος: ita Hesych. qui itidem κλάθρον affert pro κλείθραμος, & idem tamen κλάθρωθεν exp. etiam ἀκούσαμεν, ὀπόθεν ἤρξαμεν.

Κλεῦτον, idem Hesych. vocari tradit τὸ σύντλον, quod & πλεῦτον Beta.

Κλεψιφθόγγος, furtiuus, furto sublatus.

Κλέψιθος, dicitur ὁ κλεπτὴν νόον qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum & ita veluti fallit animo suo occilit animum suum.

Κλεψυδροποτὴς, parcè poto, impono compotori, τὸ φειδομένως πίνοντα καὶ ὀλίγον ἢ σύμποτον, Suid. αὐτὸ γὰρ μέλι κλεψυδρώδες ἢ σαφηνὲς ἐστιν.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepsydra, ὑδρολόγιον ὑδρολογεῖον, σκεῦος ὑδρομετρικὸν. Aristoph. interp. in Vespis, ὑδ' οἱ τοὺς πίνοντας ἐν τοῖς τῶν κλεψύδρων ὑδεὶ πίνουσι κλεψύδραν, inquit ἀλλὰ τὸ ὑδὲ τὸν ὑδρομετρούμενον. Κλεψύδρα γὰρ ὁ ὀργανικὸς ὑπερωκὼν ἐν ᾧ ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ἐπιχέουσι, ἵνα ἐξέρχεται τὸ ὑπόμετρον ἢ ὑπόσον. hoc forense vasculum describit Apuleius inquiens in Asino aureo, Rursum pranis amplo boatu citatus accusator quidam senior exurgit & ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colis gutturis dilatato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua, pollutum sic adorat. Ad aquam autem appositæ clepsydræ dicit rhetores. Idem interpres in illud Aristophanis in Achar. ὁ δὲ κλεψύδραν Πολλὰ δὴ συμπονήσασ' ὑτος, &c. ὁ τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ἡ κλεψύδρα μὴ ὁρᾶται ὑδὲν ἔξω μικρὸν ὑπὲρ τὸ ὑπόθεμα, ἐν ᾧ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετρεῖν ὕδατος ὑπόπτου, ἀφεῖς ὁ ἄναγνος ὑδέποτε ἐρεῖ. rhetores sic facere perstringit idem Comicus in Auibus, ἐγὼ δὲ φασὶ, φησὶ τὰ κλεψύδρα σκωπτόμενος ὑβρίσαι γάρ. Philostratus in Adriano sophista, ὃν ὑπὸ κλεψύδρας ἀφῆκε sophistas qui ad aquam exercebantur. Cicero tertio dialogo de Oratore, de Pericle loquens, & hunc non clamator aliquis, sed clepsydram latrare docuerat, &c. vide Plinium lib. 7. epistola ad Falconem, & ad Arrianum. Hesych. τὸ ὑβρίσαι λέγων: quære, Τ' ὑβρισ. Κλεψύδρα etiam membrum virile, τὸ αἰδοῖον. In Veneris dicitur pudendum virile, τὸ αἰδοῖον. In Veneris Arist-

ristophan. τάττε γὸ σκίρτημα τοῦ Θεοῦ διὰ μέσθια, πλὴν ἐὰν ἡ πλεῖστος, inquit βάλ. respondet verò φιλ. οὐ βάλ· τὸ δὲ τῆς ὀρτυγίκης κλεῖθρον. De hac voce lic annotauit Portus. κλεῖθρα vas erat, quo veteres per infillationem aquæ singulas horas dinumerabant: quo instrumento plurimum etiã in iudiciis publicis vtebantur, vt accusatori, ac defensori horas præscribentibus ipsum declarat & Cicer. in Bruto, & Asconius Ped. argumento Milonianæ: Lege Pomp. horæ ternæ defensoribus accusatori datæ fuerunt: Martialis huius moris meminit in Epig. ad Cæcilianum.

Septem clepsydras magna tibi voce petenti
Arbiter iniustus Cæcilianе dedi.

τὴν ἡμέραν διαμερίσθην αὐτῷ. ἓξ κτησιφῶντος, τρίμηνον δίκαιται ἡ μέρα καὶ χάριαν γὸ τὸ οὖν φασιν ὕδωρ τοῦ κρατῆρος, ἢ πᾶς μείζης τὸ ὑδωρεσθαι τὸ ὑδατεῦν ὕδωρ τῇ τῶν γραφῶν φύγον: ἢ πάντα, τῷ πωλοῦντι: Κλεψύδρα, clistum fons Athenis, Hesych. inus aqua κλεψίδρα τὸ ὕδωρ, dicebatur quod terram subeum- videretur veluti furari fe & conspectu hominum subpere.

κλειδοφωνὶς, cleonea radix Theophrastus libro 7. capite 4. ſt. plant.

κλειδωνία cleonia herba, quæ & ἐλένιον. Dioſc. l. 1.

κλείζω, q. vocatim, nominatim, κικλησκὼ, καλέω, Homer. Ilia.

κλείζω, expon. diuinaculos conſulo li. 4. Reg.

κλείζομαι, vaticinor, ariolor.

κλεινὸς, ὴ, ὸν, ominatio, vaticinij genus, Lucian. Epiphanius fragmento libri 3. quem Panacion appellauit, poſuit μαγίαν, ἐφαρμακείαν, ἀστρονομίαν, κληδονισμὸς, πταρμοῦ ἀξιοπιστήσεις, ἀπειλὰς, ἀφέσεις τε δὴ καὶ κλίνας ἀφείτας φυλακτήρια, 1. ominandi artẽ, il potius vanitatem, & extiſpicia. vnde omen vocatur.

κλεινομαι, ὁσὸν τοῦ πονηροῦ ἀγαθοῦ κλεδονίσασθαι, malo omine.

κλείς pro κλεῖδες tanquam à nominatiuo κλὴς. At κλεῖδν Heſyc. ſert pro σφῆν acerium, cumulum.

κλὶς, autem, ὁ, τὸ, ſepes, κλάθος, inquit Heſych. φραγμὸς: tantam à κλεῖς, ſepis enim vſus eſt ad claudendum.

κλιστὴρ, clatiger. κλισθὴρ δικλείων, Eurip. cubicularius & cubicularis, Suet. ſcribitur etiam per ει.

κλίστρον, ὁ, κλεῖθρον, ſύριγξ, φύμωσις, Heſych diuinatio, fama, ſors, μαντεῖον, ἀφορμὴ, vocatio, appellatio. κλῆσιν δὲ ἱδρύσατο τῶν φήμης ἢ κλησιν. Camillus famæ templum extruxit, Plutarchus in Camill. κλεδὼν ὄνειδος, ominis gratia, Herodotus. κλεδόνα τὸ ὄνειδος ἔχειν. capite primo, libro ſecundo Regum. vbi exponitur atinè, armillam brachij, ſed in complutenſi editione ſcriptũ ἐ χλιδὼν. ἐκ ἀγαθοῦς κλεδόνι, in Epig. 1. ὀφιμ.

κλῆθρον, ὁ, κλεῖθρον, pro κλεῖς, at κλεῖθρον pro celebro ſit à κλέθω, laudo. Act. Accuſ. κλέθειν, interlocutorum eſſe, Thucyd.

κλῆθρα, ὰ, καὶ ῶν, nomen arboris, alnus, vectis. Gaza l. 1. iſt. plant. Theophr. cap. 7. κλεῖθρα legitur ibidem lib. 3. cap. 4. in eodem.

κλῆθρον, τὸ, clauſtrum, ſeptum. ἀφὶ κλῆθρον, Euripid. ad clauſtra, ad ſeras. Soph. in OEd. κλεῖθρον γὸ σκηνὼν πύλη.

κλῆθρα.

κλῆθρον, τὸ, pars ſtib tonſillis circa fauces quas deglutimus, Galen. in gloſſis Hippocr. ὁ σὰξ κατὰ πᾶσαν τὴν τῶν πλησίον μέρος. apud Hippocratem tamen ita ſcriptum vbi σὰξ καὶ μακρὸν ἔχει γλῶσσαν, φλεγμαίνει τὸ παλάτιον καὶ τὰ γλάνδες ἢ τὸ κλεῖθρον τὸ ἄνω τῆς βρόγχου, ἢ ὁ ἀδὴν καὶ τὰ πίνειν τὸ σίαλον.

κλεῖθες, ὁ, dicitur quicquid clauſam ianuam continet, tranſtrũ, ſuperciliũm, ſedes. Odyſſ. ὃ, ὃθι κλιτὸς κλεῖθος ἔην, in tranſtris. κλεῖθες ἐ πάντου, in Epigramma-. clauſtra, angustiæ. Κλεῖθες ἐ σφυ, claues Cypri, Herodotus libro quinto, ſic dicitur promontorium, vt illic vertit Valla. vnde & pro κλεὶς ponitur, hoc eſt, pro cervice humeri, qua humerus iungitur cerui: ὦμον τὸ κατακλεῖθρον ὠθεῖς τῷ τε αὐχένι ἢ τῷ ὤμῳ, vt inquit Homer. Interpr. Iliad. ι, κλεῖς, ſera, βαλανάγρα. Aratus, Οἷόν ἢ κλεῖθες ἔχουσι θύρηθεν ἀφαρὰς δικλεῖδος πλόον τε ἀνακρίνουσι ὀχῆες, Qualem verò ſera ianuam intus munitam biforibus.

κλεῖθρα, μέσα, σ. πλ. voco, famam ſpargo. Xen. l. 7. παιδ. οἱ ἢ πρὸς θεῶν ταῦτα ἀκούσαντες κλείσετε τὰ ὦτα. Item claudo. Act. Accuſ. & κλῃδὼν ὃ, vocatus, Dionyſ. poeta.

κλεῖθρα, obſeratus, Thucyd. κλιτὸς σανὶς ἢ, fores clauſæ, Hom.

κλεῖθρα, κὰ, τὸ, palmes, Gazæ internodium & faſciculus ſarmenti, libro quinto Animal. Ariſtotel. κλεῖθρα ἐπὶ δένδρων Theophr. ſubmittere palmites & flagella vitis, vt loquitur Columel. Idem etiam vocat ſarmentum libro tertio, capite decimo. Sed id ſarmentum inquit quod media vite ſitum, &c. Aitque Plinius libro decimo ſeptimo, capite vigeſimo primo, Vitium ni hil ſeri, niſi inutile & deputatum in ſarmento. Theophraſtus hiſtoriæ libro ſecundo, capite primo, ait vitem κλεῖθρα φύειν, δηλονὸτι φύσιμα, id eſt, ſe ſarmentis, vel vt Gaza ἐ palmitibus. κλῆσις ἀκροτονὸχη, id eſt, vitis centurionalis, quod milites à Centurionibus vite olim cæderentur. vnde & Spartianus in Hadriano, vitem pro centurionatu accepit. Plutarchus in Galba, σταυρὸν ἐκ τῶν τιμαρίων, τὸ καλούμενον κολάζουσι κἀκ τοῦτο χαρακοῦν τὸν πλησίον ἀλλοφύλων ἐξαίρειν, interpres vertit palmitem. Macrobius vocat vitem centurialem. lege autem Romana ſancitum erat, vt ciues non virgis cæderentur, ſed vitibus. vide Horum & Tit. Liuium libro quinquageſimo ſeptimo, hunc antiquum morem rettulimus in noſtris antiquitatum collectaneis. Plutarchus in Apophth. κλῆσις vſurpauit pro virga. χρῆσθαι τοῖς ὑπηκόοις ὡς ἀνδραπόδοις καὶ κλῆσι καὶ μάστιγι. Ἀντίγονος ὁ τοῦ Δημητρίου πυνθανόμενος τοὺς παῖδας ἐν τῷ σχολείῳ τί πράττοιεν, ἀκούσας ὅτι γυμνοὶ καθίσταιντο καὶ δαίροιντο, τοὺς κλέοντας ἐκέλευσε μὴ φείδεσθαι τῶν ὑπεικόντων. De Pompilio ſic ſcribit Valer. Maxim. libro ſexto, capite quarto, indignatus Pompilius quòd aliquam moram interpoſuiſſet, virga ſolum quo inſiſtebat, denotauit. Et Appianus Alexandrinus de bello Syriaco de ipſomet ſic tradit, ἀπὸ γόνυ ἢ ἄκρῳ ἢ λέγοντι βαθίσασθαι, μόνλον τε ῥάβδῳ σφίγξαι. κλῆμα quibuſdam herba eſt, quæ & πύτισος, Dioſc. l. 4. Eſt & genus calciamenti.

κλιμακώδεις, aſper, rectus, acclinis, apud Heſychium, ſed in hac ſignificat. ſcribendum potius κλιμακόεσσαν ἀ κλίμαξ, quod eſt ſcala.

κλιμακτῆρων, Suid. aſſert pro συμφοιδὼν, difficultatum cum hoc exemplo, χωρὶς γὸ ἐγκαταβάσεως ἢ κλιμακτήρων χαλεπὸν ἐστὶν ἀναβῆναι, ſed & hic per ι ſcribendum κλιμακτῆρων accipiendũque, non pro difficultatibus ſed pro ſcalis ſeu gradibus.

κλιμακτὶας, ὰ, ὸ, terræmotus eſt ſpecies in latum vibrantis, apud Heraclid. ſcribend. κλιμαξίας.

κλιμάτινον, ſarmentitius. κλιμάτινα πεπὸν. lixiuium ex ſarmentis factum, Dioſc. l. 6.

κλίμαξ πον, viticula, veluti ramulus in herbis, ſarmentulũ, Theophr. l. 9. c. 12. hiſt. plant.

κλιμάτις, ὶδος, ἡ, malleolus, ſarmentum. Item clematis herba, de qua Dioſc. l. 4. & l. 3. c. 6.

κλιματὶς, quaſi ſarmentaria, ſpecies ariſtolochiæ, de qua Dioſcor. l. 4. & l. 3. c. 6.

κλιματὸς, porrigo materiem, ſubmitto, in materiem laxo. κλιματουμένων ἀ μπὸν, vitis non putata luxuriantibus flagellis & ſarmentis, Gaza verò perrecta materia: libro ſecundo, capite decimoquarto, de cauſis plantar. Theophraſt. κλιματοῦσθαι ἢ ἐγκλιματοῦσθαι, pampinis & ſarmentis opacari & ſylueſcere, idem in 3. Theophr.

κλιματόδης, ſarmento ſum, Dioſc. l. 3. ſic interp.

κλίμαξ, ακος, ὁ, ἡ, κλῖμαξ, κάτοπτος, ἐπιτομὴ, μέσθος.

κλιτικὸς, vnde συγκλιτικὸς, concliericus, canon. 18. conc. Calchedonenſis. cur dicantur κλιτικοὶ Leuitæ docet Suid.

κληροδοτήσας, ὰ, partium diſtributio, hæreditas, Naz. κληροδοσία, partium diuiſio.

κληροδότης, ου, σ. πλ. ὰ, ὸ, ſituido per ſortem. Act. Accuſ.

κληροδότης, teſtator, in Pand.

κληρόδοτος, Theſmothetæ ſortitò creari ſolent;

κληρονομία, μέσθος, σ. πλ. hæreditas, id eſt, hæres ſum, ſortior, ſeu conſequor hæreditatem, Cenitius, & Accuſat. Ἐκτὰ φασὶς ἀπὸ πατρικὴς κληρονομίας. ταύτης ὃν ἐγὼ τὴ μὴ καινὴς κληρονομὰς, hęc turpitudo ad me non pertinet, Demoſthe. κληρονομίαν τὴ καλὴν καὶ ἀγαθὴν, ſuccedere periculis, id eſt, pericula ſuſcipere, Ariſtides. κληρονομεῖν τῶν ἐχθρῶν ἢ νόσῳ, Phrynich. Apoſtol. capite primo in epiſtol. ad Hebræos iunxit Accuſatiu. ὅσῳ διαφορώτερον παῖς αὐτὸς κληρονομήσας ὄνομα, quantò excellentius præ illis fortitus eſt nomen. ſic Petrus capite tertio, epiſt. prima; vide & in epi. Pauli ad Gal. c. 4. & 5.

κληρονομὸς, hęres inſcriptus.

κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas, poſſeſſio, ſucceſſio hereditatis. πᾶν τὸ ὀθόμενος κληρονομίαν λαμβάνει, nomen ſibi vendicat, Ariſtoteles libro ſeptimo Ethicor. capite decimotertio. κληρονομία καὶ ἀγχιστεῖαι, hereditas quæ ab inteſtato defertur legitimis hęredib. vide Αγχιστεία.

κληρονόμος, ὁ, hęres. κληρονόμον ἀπὸπαιδὸς ἐπὶ πολλῆς κτήσεσι, amplarum fortunarum hæredem inſtituit. Flut. in Rom. ad Galatas 4. cap.

κληρονομικὸν πνεῦμα, ſpiritus qui hæreditate obtingit, Naz. in Orat. de Spiritu ſancto.

κλῆρος, ὁ, ἐκ ἔθεκατα, ſors, quæ eſt fortuitus alicuius rei euentus, conditio, fatum, munus. patrimonium, hæreditas, portio quæ ſorte obtigit, Homerus Odyſſ. ξ. κἀνὸς ἐ δύσεις ἐδ' ἀνὸς ἐ πάντων τοι κλῆρον τὸ. Heſiodus, ὃσ' ὄφελ' αὖτ' ἐπὶ κλῆρον, vt aliorum hæreditatem emas patrimonium ſeu rem. κλῆρος ἐδὸν ἐδὲ ἀνδρὸς, hæreditas controuerſa, vel quæ in controuerſiam deducitur poteſt, vide ἐδίκασε. ἐδὲ ἐ κλῆρος προσῆκεν, adire hereditatem, Plato de Legib. κλῆρον καμόντος, ibidem mox. ὁ λαχὼν ἐ κλῆρον, idem ibidem, bona hæreditaria ſorte obtinens. Sophocles in Aiace, pro ſorte qua quis deligitur ad quippiam gerendum. ὁ σοφὸς τῶν ἐ κλῆρον, &c. κλῆρον ἠμείβετο, ductis ſortibus, Plutarchus. κλῆρον πάσεσθαι, ſortem ducite Euripid. Interdum accipitur pro menſura terræ, ſpatij, iugero, aut certè pro horto:

ficut Latini hæredium pro prædio intelligunt: propterea quòd huiusmodi res hæredem sequatur. οἱ δὲ κλῆροι διαιρετικοὶ sunt arbitri, qui non electione litigantiũ, sed sortito arbitrandi potestatem habebant: & ij erant annui magistratus, παῖς Δύνυσος ἐπιχώριος. Item clerus, Basil. in epistolam pro ordine sacerdotum, Chrysostom. in 2. homil. ad Philipp. τῶν κλήρων κατεκυριεύοντες, in cleros, (id est, quasdibet particulares Ecclesias: quia vniuersi Eccl. κλῆρος hæreditatis quæ dominũ dominiũ exercentes: t. Petri cap. v. item vermiculus infestans fauos apum qui ab aliis pyrausta dicitur, Arist. 8. Anim. ca. 27. idem libro nono, capite 40. κλῆρος, de agris & huiusmodi, quę per sortem diuiduntur, Plato de Leg. i. portiones & partes. vide Σκληρός.

Κλῆρος, οῦ, ὁ, sorte datus, electus diaconus, Cyrill.

Κλῆρόω, ῶ, sortior, hoc est, sorte accipio, sortitò aliquid facio, sortes duco, sorte eligor. Lucian. cum Insin. κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὰ πλοῖα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑκατόντορων, id est, in mortuos imperium sortitò eum accepisse, id est, κεχειρότονῆσθαι. Hippocrat. in epist. οἱ γὰρ δυνάμενοι μεμιμῆσθαι τὸ παιδὶ κεκληρῶσθαι τοῦτο τὸ ἔργον, id est, εἰς ἀρχὴν. Hinc κεκληρωμένοι dicuntur οἱ λαχόντες, i. sorte lecti. Demosth. & κεκληρῶσθαι dicuntur competitores & ambientes. Demosth. οἱ κεκληρωμένοι αὐτοῦτο ἀφεῖσθαι ἐλεγον, & competitorum primus designatus fuit.

Κληρόω, ῶ, idem.

Κληρουχέω, obtineo, in sortem accipio, vt coloni & veterani. Appian. in 5. ciuilium, μόνοι δ' ἔχοντο ὅσοι τὰ τῆδε ἐλάνθανον σφισι πεμπόμενοι χωρία ὀλίγα ἑκάστοις προσγινόμενα.

Κληρουχία, ας, ἡ, gens aliquò sorte habitatum missa, & tellus ei data: diuisio quæ per sortem fit. Θεσπρώτου κληρουχίας ὄρος, Plut. in Numa: vbi interpr. quum sortitio recens esset. ἀτελεστικαὶ πολιτικῆς κληρουχίας ἀτιμίας ὑπῆκεν, Aristides. Aristoteles secundo Rhetor. ἐνοῦσι Κυδίας οἰκεῖ τὴν Σάμιων κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, de Samiorum territorij atque agrorum diuisione.

Κληρουχικός, sorte datus. κληρουχικὴ γῆ, terra sorte distributa, Aristophan. περὶ Μακ. γῶν ἀπομετρεῖσθαι, σ. τοῦτον κληρουχικῶν.

Κληρουχῶ, οῦμαι, gubernator vrbis, & distribuens agros per sortẽ coloniæ, item colonus, id est, sortitus ad habitandum alicubi. Sophocl. in Aiace, σμῆνος ἄμυητον πολλὰ ἐτῆδ' κληρουχεῖν, id est, μίσητον, κληρούμενον, ὁμοῦ δ' πολιτεῦσαι, annosam, κεκληρωμένον, καὶ ἐμὴν ἐκκτῆσθαι χρὴ ἐκεῖ γενέσθαι ἐς χιλίοστον κληρούχου, mille virorũ missi in Cherronesum eius loci agrum sibi diuisuros, Plutarchus in Pericle. Pausan. εἰσὶ γὰρ ἐς τὰ νῦν Ἀθηναίων κληρούχοι, colonos. κληρούχους Cicero vocat agripetas & agrarios.

Κλήσιμος, ίμου, σ. ωτος, sortior, hoc est, sorte lego, ditino Act. Apostol. Plutarchus in Præceptis politicis, Οἱ δ' ἔφοροι κληροῦνται ἐπὶ τῷ χρείττους, &c. vbi κληροῦ, sorte legere & quasi sortibus ductis allegere. Indicat. D. Hieronymus verbum hoc partim à sorte: partim ab hæreditate dici quòd κλῆρος ambiguum sit. κληρώσει σὸν υἱόν, filiũ hæreditatem dabit, c. 17. Efaiæ. ὀκνηρὰ θέλω γὰρ σοφιστὴν ἢ θέλω, sorte facta sum seruꝰ, Eurip. κεκληρῶμαι δ' ἀπόστολος, sortientium heros, idem.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus vbi magistratus per sortem creantur. Polluci verò locus in Theatro, in quo οἱ κληρωταὶ magistratus sedebant.

Κληρωτὸς πυσσὸς τῶν μελῶν, Budęus in epistol. sortium distributor. κληρωταὶ ἀρχαὶ, sortitò creati magistratus, Æsch. κληρωτοὶ ὑπὸ τοῦ δῆμου αἱ ἀρχαὶ, magistratus sortitò capi solebant, Plutarchus in Pericle.

Κληρωτὴ, legitur cap. 21. Iosuę, id est, sorte: sic etiam apud Nazian. in Orat.

Κληρωτὸς κύαθος, apud Aristophanem in Vespis, vas in quod coniiciebantur sortes & suffragia, sit ula Plauto, κληρωτὸς κιβώτιον κρεμάμενον, σφαῖρα κρωτὸς κυκλοῦ, interp.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, qui sorte factus est, sorte electus. κληρωτοὶ ὑπὸ ἀρχαῖοι, sorte electi, non ex compromisso.

Κληρωτίδες, Hesych. dicit scribit τὰς θύρας τῶν σκηνῶν, portas seu fores tabernaculi. Pollux τὰς θύρας τῶν κλισίων, fores conclauis: verum illa significat. scribendum potius κλισιάδες per ι in hac κλεισιάδες per ει.

Κληρωτὸν, Hesych. est σωλέαν cogę, congrega in vnum, forsan potius est conuoca, voce congrega σῶλος τὸ πλῆθος quod est vocare.

Κληστὰς, ianua scenæ, Pollux.

Κλῆσις, εως, ἡ, inuratio, cognomentum, appellatio, vocabulum, vocatio. τῶν κλήσεων τῶν ὑμῶν ἄκουσα, Xenoph. audiuit se à Cyro vocari. Aristophan. περὶ μὲν προ vocatione in ius: vbi μαντεῖα exponitur ab interprete, & τὰ τῶν δίκαιν εἰσαγωγὰ. κλήσεις τῆδ' εἶναι, in ius vocationes. κλήσεις τῆδ' ἀλιεῶν, ad cœnas inuitationes, Plutarchus in Pericle. vocationes appellat Catullus & vocatus, Suetonius: vnde ἐβδομηκοντάρις ἡ ἑλέτρια, vocatores Plin. τὰς κλήσεις λύειν, retinacula soluere, id est, conclusiones, Thucyd.

Κλητὸς, ὸν, ὁ, vocandus. Plato 1. de Rep. ἐὰν δέ τις κλητὸς ὢν τύχῃ, neque nauta nominandus.

Κλητύειν, κλητῦσι, εἰς δικαστήριον, μαρτυρῶν, dicit dicere, in ius vocare, denuntiare testimonium, vadari, vel antestari vt Horatius lib. xi. Satyr. ἐν τῷ ἄστει τὸν στρ. τὸν οὐδὲ κλητύσων ὑμᾶς ἔχοντα, vos in iudicium vocanti: Aristophan. περὶ. τῷ ἐμαυτὸν γ' εἶναι κρεμαστὸν ἐκ τοῦ κλητύσοντος, te traho vt voces in ius: debitorem eum videlicet. κλητύειν τοὺς ὀφείλοντας, in iudicium vocari. Aristotel. in Problemat. Vt enim κλητύειν dicitur in ius vocare alio postulante, & testem esse in ius vocationis, hoc est, τοὺς κρίνοντας καὶ παρακαλοῦντας μαρτυρεῖν, atque testimonium denunciare. nam ἐπὶ μαρτυρίαν βοηθοῦμεν ἐκλητεύοντι: quem ordinem post denunciationem vel testificari, vel eiurare testimonium, id est, ἀξιόμαρτυρα. Sic quibus denunciabatur, κλητεύειν, οἱ ἐκλητεύοντα dicebantur, Æsch. & Timæ. Pollux ta en distinguit inter κλητύειν, ὃ δὴ τὸ κρίνειν ἐστὶ καὶ παρακαλεῖν εἰς μαρτυρίαν, καὶ κλητεύειν, τὸ δὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς κρίσεις καταβαλεῖν.

Κλητὴ, γενεσεία, Hesych. sed suspectum.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, antestatus, & κλητῆρες λέγονται οἱ κρεκοῦντες εἰς τὴν κρεκτέραν σαλπίζοντες. σαλπίζει δ' ὁ λόγος καὶ ὁ μάρτυρος, interpres Aropha. qui homines in ius vocat. Latini viatorem, appatorem, & statorem vocant. dicuntur etiam viatores qui latores è villa ad curiam accersebant, Gaza de Senect. & Turn. vide Κλήτωρ.

Κλητικὸς, ὸν, ὁ, vocatiuus. κλητικὴ πτῶσις, vocatiuus casus. Et κλητικοὶ ὄμοι, qui deorum haberent aduocationes, quibus opperabantur. κλητικὰ ἱερεῖα.

Κλητορεύω, κλητορεύσεις, vide suprà: & apud Pollucem de pundo muliebri, τὸ δὲ πυκὸ, χρύσωμα τὸ ἐπὶ μέσῳ σκαφεῖον σφαιρίου, ὃ μύρτος, ὃ ὀπτήλιος, ὃ κλητορεύς, ὃ κλητορίζουσι, τὸ διαφέρον μεταξὺ & κλητορεύω.

Κλητορίς, ίδος, ἡ, pudenda muliebris. vide Κλειτορίς.

Κλητὸς, ὴ, ὸν, vocatus, accersitus, exoptatus, celebris. οἱ κλητοὶ ἀδέο inuitati.

Κλῆτος, multitudo, gloria. Suid. pro quo apud Hesychium ἄστος, alias κλῆθος, meminit huius vocabuli Etymolog. quod explicat ennoitat enim κλητὸς oxytonos scriptum masculinum ἐστὶ, & significare ἐκκλησίαν, at barytonum κλῆτος esse neutrum, & denotare τὴν ἔλλειψιν ἢ σωκῆ φρίσιν: per ι autem κλῖτος distinguificare, partem quandam domus dictam, σφήκωσεν, ἵνα μὴ παλαιτεῖν, vt ἐν τοῖς κλίτεσι τὰ κύκλος συνίτεμ ἀ βώνιμον μέρος, vt πεσεῖται ἐκ τῶ κλίτους εἰν χιλιὰς ὁ μυριὰς ἐκ τοῦ. hæc ille.

Κλητόριον, gloria, mensa regia. Suid.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, idem qui & κλητὴρ. Demosthen. & Βδέλυγμὸν ὦ τῶν τοίνυν σφοντικῶν τὸν ὄμιλον, οἱ καὶ τοὺς μεμαρτυρηκότας εἰς τὸν σωστὲ.

Κλητσεῖ, Hesych. κλῆτρες vocatores.

Κλίνη, claudo, ionice seu Atticè pro κλείω, Eurip. κλῆθρα κρύπτε τὰ πρὸ τῶν δόμων, & ἐκλίνη dicitur Dioscor. l. 4. sub ἀνεμώνη qui legant κλείθρῳ.

Κλιβανίτης, & κλιβάνιτης, panis in clibano coctus. vide Κριβανίτης.

Κλίβανος, vel Atticè κρίβανος, clibanus, testus Catoni & testum in genio, apud quem sub æreo testo coquere, id est, ὑπὸ κλιβάνῳ ἑψεῖν, verò est furnus, φοῦρνος, etiam Athenæo libro tertio. Hinc κλιβανίτης, siue κλιβανίτου ἄρτος, panis testuceus ut melior quam ἰσνίτης, id est, furnaceus. Differunt κλίβανος & apud Græcos κλίβανος & ἰσνίτης, & apud Latinos Canus & furnus. Plinius libro vigesimo, capite nono de Gallia, coquitur pluribus modis in olla quæ coniiciatur in libanum aut furnum, Columella duodecimo, capite tricesimoquinto, oblita vasa clibano vel furno torrefaciant. Athenæus δύο τοιούτοις κλιβάνοις, ὑποπλήσαντες τοῦ χαλκοῦ, ἐστιάσουσι τὸν δῆμον. Herodotus libro secundo, κλιβάνοις διαφυεῖ. Idem Athenæus libro tertio, ἐν τοῖς ἰσνίτοις καὶ εἰς τὸ φοῦρνον. Idem, ὁ ἀστοπυλίτης ἄρτος καὶ κλιβανίτης καὶ φουρνάτιος διαφέρει. Idem, ὁ δὲ ἰσνίτης καὶ λευκότερος, καὶ κρωμύτερος, καὶ ἁπαλώτερος. Ὁ δὲ κλιβανίτης πυρὸν καὶ ἀρίστης σεμιτύτου. Ἄρτος δὲ καὶ ὑποπίπτει καὶ ἀφ' ὧν ἀπέθηκεν ἡδέως. οὐτε γὰρ ἰσνίτου τὴν κολλύβαν, ἔτι δὲ ἧττον. A quibus ipse Galenus non dissentit libro de Alim. & libro de alimentis primo: quin & libro de Antidotis inquit, ἐφεῖς σαυτὸν ἐξ ὑγιοῦς τε καὶ καλοῦ ἐσθιεῖν ἄρτου τὸν κεκλιβανίτην, ὡς ἰσνίτην. Et 8. Methodi ἡ μὲν ἡδὺς οἱ κεκλιβανίτης ἄρτος ἐστὶν ὑγιὴς δίκαιος, vbi non de panibus in furnectis accipiendum est, velut malè transtulit Linacer sed de testaceis siue sub testu coctis. Κλίβανος autem ut κάμινος aliquibus (falsò tamen. nam ἰσνίτης est τὸ κάμινον Aristophanis interpreti, siue ὁ κάμινος καὶ φοῦρνος καὶ κλίβανος) vel κίβανος ὁ τὸ κίβανον, id est, testum siue testu, & clibanus, instrumentum est, ἐν ᾧ μαγειρικὴ, ὁ ἀρτοκόπος βίβλος, ex scita, ferro, æra, aliáve materia, quo panes

lim, nunc duleiariorum opera aliáque fcitamenta, farcimi-
a, botuli, pyra condita & id genus coquuntur congeſtis pru
is ſuperne itémque ſubiectis: vulgò vocatur un tartiere. Mo-
hopulus ὁ ἐκ τοῦ κλέπτειν ita definit, ὁ κλέπτων, ἁρπάζων τὰ σιδηρᾶ, ἢ ἐκ
ῦ ἁπτεσθαι, ἀφ' ἧς ἁπτικὸς καὶ κλεπτικὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ κλοπεύειν, ἢ ἀπὸ τοῦ κλέπτειν. Ἐκ κλεπτικῆς βουλῆς. Δι. ἢ τίς ἐδὰ πάντα βιᾷ κρεμβάσας, ἢ κλεπτομάστωρ ἀττυλίς, ὑδαπήρας λήγεται, inquit, τὸ κλέπτειν, quod it dici ἀπὸ τοῦ κλέπτειν τὸ ἀμελῶς ὑπορρεῖν. Βαιάνες δ' ἦλθον παῖ ἐμοῖσι. Arrianus, Οἱ δ' ξύλα ἐφέρων ὑμῶν εἰς κεφαλὴν ὑπετιθέ-
ετο ἄπτει, ὁ δὲ κρεμάσας ἀπῆκεν ὑμῶν. πλὴν ἢ ἦν αὐτῷ ὁ κρεμάσας ὄ-
πος, κλοπῆς ἀγώνισμα ἐπιτίνων. vnde & parœmia de aliquo
ouitio intuento, κλοπῆς κρέμασαι. ἢ ὅτι ἦν ἀμφὶ τὰ θερμοπύλας. I-
em Ariſtophan. in Pluto dixit κρεμασθῆναι ὁρμαθὸν, panum te-
uaceorum catenam. Hinc κλεπτοσκόπος, in modum cibani
oraformatus. Dioſcorides libro primo, capite 67. σκαμμόνια
λύκιον κοινὸν ἀγγεῖον κεκμῆλα καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ ἀσκεπτικὸν ἢ κε-
ρατῶδες ἢ τρῆμα ἔχοντα κρόσσωβρ οἱ πλάβανοι. quibus cibani figu
a exprimitur.
κλίβανος, διſcumbens, Herodot.
κλῖμαξ, ος, clima, regio, plaga, tractus, ſegmentum. nam ſe-
menta dicuntur partes, & vt ita dicam membra mundi, in
uæ vniuerſa terra digeritur, quæ noſtri circulos, Græci Pa-
allelos & climata vocant. Eſt verò κλῖμαξ ſpatium conten-
um comprehenſúmque inter duos parallelos, in quo dimi-
iæ horæ percipitur varietas. Vitruuius lib. & capite primo,
nſciplinam verò medicinæ nouiſſe oportet, propter incli-
ationes cæli, quæ Græci κλίσεις vocant. Κλίσεις autem di-
untur, ὅτι τὸ κλίνειν, quòd quæuis plaga duobus interceptа
arallelis certo ſpatio inclinet ad polumvel declinet ab æ-
uatore. Cliuos vocat Pontanus libro primo de rebus cæle-
ibus. Paulus ad Galat. capite primo, Ἐπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλί-
ατα τῆ συρίας καὶ κιλικίας, in tractus & regiones. gradus expo-
itur libro ſecundo Eſdræ, ἕως κλιμάτων ἦλθ κατεφθάσατων ὧν τὸν
ρόνον διβίδ, vſque ad gradus qui deſcendunt de ciuitate Da-
uid. pro menſura quadam Columel. libro quinto, capite pri-
no, κλίμα etiam ſcalæ. Alexand. Aphrod. l. 2. Problemat. διὰ τί
ῶλον κλίμα κεφαλῆ ὁ αἰλουρίζων cur per ſcalas facilius deſcendi-
ntis quàm aſcendimus?
κλίνη, &
κλισίον, ſedũmus, Dinarch. κλίνειν, διαφέρειν, peruertere, tor-
quere, ſupplantare, à genere certaminis gymnici, quod κλιμα-
τισμὸς dicitur. vide Pollucem.
κλισιάδες, graduli, & apud Athenæum libro ſexto, κλιμακίδες
γυναῖκες, aſſentatrices quę dam mulierculæ ab obſequio quod
reginis præſtabant, id nomen adeptæ, ſua enim dorſa ſcala-
rum vicem illis eurruni conſcendere volentibus præbebant.
κλιμακίδιον, ſcalæ in modum, in epiſt. Baſil. Καλιγοειδὲς
κλίμακιον, τὸ, parua ſcala, vel lignum tranſuerſum in ſcalis, τὸ
πλάγιον τῶν τῆς κλίμακος ξύλων, Galen.
κλιμακίδιος, ὁ, ſcalula. Apud Vitruuium libro decimo, capite
decimoquinto. Climacis in balliſta, quæ in catapulta vocatur
σύριγξ, id eſt, canalis. Hero, ὅτε μὲν οὖν τὸ διὰτονίων σύριγξ κέκλι-
ται ὅτε δὲ τὸ παντόνων κλιμακίς.
κλιμακτήριος, ὁ, altus, q. ſcalatus.
κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, gradus, capite 21. Ezechielis. κλιμακτῆρες, οἱ, gra-
dus ſcalæ. οἱ τὸ κόλπους βάθμοι, Heſych. apud Pollucem ſcri-
ptum κλιμακτῆρες.
κλιμακτῆρες, Climacteres, anni ſcanſiles. vnde κλιμακτηρικὸν ἦτος,
idem. Iulius Maternus ait ſexageſimum tertium ætatis annũ
maximè periculoſum eſſe, quoniam numerus vterque ſeptimus & nonus qui decretorij maleficij ſunt & ad vitam ſtie
cidendam pollentes, in vnum quaſi confluunt. nonies enim
ſeptem, vel nouem ſepties, ſexaginta tres efficiunt. Et obid
Climactericus, hoc eſt, gradarius & ſcanſilis præcipuè annus
Is vocatur: quoniam à ſeptimo incipiens vitam hominis qua-
ſi per gradus quoſdam agat. Ita & quinquageſimus quartus
& alij minores Climactherici dicũtur, quoties aut per ſeptem,
aut per nouem conſurgunt, Plin. lib. ſeptimo, capite quadra-
geſimonono. Rara autem eſſe dicunt longioratempora, quã-
doquidem momentis horarum inſi gnibus lunæ dierumve
ſeptem atque nouem (quæ nocte ac die obſeruantur) ingens
turba naſcatur, ſcancili annorum lege occidua, quam Clima-
cteras appellant, non ferè ita genitis LIIII. annum excedentibus. Marcus Varro pericula quoque vitæ fortunarúmque
hominum quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, grauiſſima
quæque fieri affirmat ſeptenariis. Siquidem obſeruatum in
multa hominum memoria, ex pertũmque in ſenioribus pleriſque omnibus, ſexageſimum tertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis morbique grauioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui
rerum verborumque iſtiuſmodi ſtudio tenentur, eum ætatis
annum appellant κλιμακτηριάτ. Quod & Imper. Auguſti epiſtola ad Caium oſtenditur, in qua ſic ſcriptum, Oculi mei
requirunt meum Caium, queni (vbicunque hoc die fuiſti)
ſpero lætum & bene valentem: celebraſſe quartum & ſexa-
geſimum natalem meum. Nam vt vides, κλιμακτῆρα communem ſeniorum omnium tertium & ſexageſimum annum e-
uaſimus. Quibus lux affertur Plinio ſecundo, vbi inquit, e-
piſtola 44. habes climactericum tempus, ſed euades. vbi pro
arduo atque difficili poſitum. Nam & κλιμακτὴρ ſic Suidas ἐπὶ
δυσχερείας exponit: hócque affert exemplum, χρεὶς δὲ ἐκφεύγειν
τὸν κλιμακτῆρα τὸν οὗ τε ὧν ὑπὸ ἔφερεν. Quin & Vettius Valens Antiochenus in lib. περὶ ἀποτελεσμάτων Climactericæ legis rationem
affert traditam prius à Petoſiri & Neceſſo regibus, hoc titulo, περὶ κλιμακτήρων ἐξομηκοντάτης καὶ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ ἀφορισμός. Super hac re
ſatis impeditas, ſi plura deſideras, conſule præter citatos au-
thores, Cenſorinum in libello de natali die, Suet. in Auguſt.
Gellium lib. 3. & 15. cap. decimo. Item 7. atque Hermolaum in
Plinium.
Κλιμακτηριακὸς, ὸν, ὁ, ſcalaris. κλιμακτηριαῖον ἔτος, climactericus annus. i. gradarius & ſcanſilis.
Κλιμακωτὸς, ὸν, ὁ, idem quod κλιμακίδες, vt κλιμακωτὴ, φορβὴ ἀσκοῦ, aſcen-
ſus ſcalaris apud Strabonem, & κλιμακωτὸ σχῆμα, apud Rhe-
tores idem quod κλιμαξ.
Κλίμαξ, ακος, ὁ, ſcala ſeu ſcalæ. κλίμακ' ἑλκυστὴ, ſcalæ cochlides, quibus
in gyrum aſcenditur. Κοχλίδια Straboni libro 8 vbi mox. Athen.
libro quinto. vide κοχλίδιον, vulgò une vis. ὁ κλίμαξ δέσι, liga-
re in ſcalis. Ariſtophanes in Ranis, ἡ σκάλ βακτηρία, deinde
reſpondet Xanthus, σκάπτε τρέχει ὁ κλίμαξ ἀφέσας. Item gra-
dario figura, quæ & aſcenſus quibuſdam dicitur, Roman. A-
quila, dicitur & κλιμακωτὸν σῆμα, quæ eſt ἐσκαμμένη σκάφη πλατεῖα σπ. Eſt etiam κλίναξ, ἢ πολὺς ἐδάτις, Interpr. Sophocl. in Trachi-
niis: ὑπὸ δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. vnde κλιμακίζειν.
Κλιμαχίς, ἡ, ſcala nauium.
Κλινάριον, ὁ, & κλινάριος, ὁ, lectulus.
Κλίνη, ης, ἡ, lectus diſcubitorius & nocturnus, lectica, menſa. Pla-
to in Sympoſ. ἐκκλησιάζουσι οὐδ' ὅτι τὴ ἀγορᾷ ἡμεῖς κλίνη ἢ ἐδ' ἐφ' ἑβδο-
μάδα, κλίναι, ἢ μαγειρεῖον περιτιθεῖ, vitationes & declinationes i-
ctuum, Heſyc.
Κλινήρης, ἀγrotus, lecto decumbens, κλισπόνης, idem.
Κλινίδιον, ου, τὸ, lectulus. Lucr. capite 5. & Theophraſt. hiſtor. lib. 4.
capite 2.
Κλινικὸς, ἀgrotus, lecto affixus, clinicus Plinio, vel medicus qui
in lecto decumbentes inuiſit, qui & clinicus hoc in ſignifica-
tu dicitur à Martiali, Κλινικὸ κλίνης: vnde & clinice medicina di-
cta ab ipſo Plinio. De hac voce ita annotauit Franc. Portus,
κλινικὴ, hãc prius inſtituiſſe dicitur Hippocrates eremato Æ-
ſculapij templo: quæ duas habebat partes τὸ διαιτητικὸν & τὸ φαρμακευτικὸν, & Κλινικοὶ dicebãtur medici qui vtrunque munus habebãt, id eſt, vt victus rationem præſcriberent, & phar-
maca ægrotis neceſſaria exhiberent, & eis aſſiſterent.
Κλισίς, locus in curru in quo ſponſa ſedet, ὅθι τ' ἀμφίπυκος νυμφικὸς κα-
θέδρα, Heſych.
Κλίνομαι, ſuccumbo, do terga. κακλιμβῶν, innixus, Datiuo. Homerus Iliados γ. ἄσπιδι κακλιμβὼς ἐδ ἐστηκὼς ἄσπιν ὀθνείοιο βάλοιμι, in ſcuta incumbentes. Idem ibidem, ὁ δ' ἐκλινθεὶς ἀλλ' ἀπὸ κόθον ἔ-
ſe inclinault & euaſit mortem. κακλιμβῶν κλιμπὸ, id eſt, ἐκβεβαπ-
ιῶν, γεγεπιῶν, ὀθνειγκέθῶν. Homerus, κλίθ' ἀλλ κακλιμβῶν, mari
adiacet, id eſt, ἐκβεβαπιῶν. Apud Theophraſtum hiſtoriæ libro
tertio, capite duodecimo, φῶλα κακλιμβὰ μᾶλλον ἢ ὄρη, id eſt, ſo-
lia magis demiſſa atque pendentia: flaccida, minúſque ſur-
recta, vel potius flacida, vt cuidam lauri generi tribuit Pli-
nius.
Κλινοπετὴς, ὁ, ἡ, ἧ, affixus lecto, ægrotus, decumbens in lecto.
κλιπετὴς, δέπ δίφρου καθήμενος.
Κλινοσκίφιον, ου, τὸ, lectorum compactio. Theophraſtus hiſtor. libro 3.
capite 14.
Κλινοπόδιον, τὸ, clinopodion, herba à ſimilitudine pedum lecti,
Dioſcorides libro tertio. Dicitur etiam Dioſcoridi libro
tertio κλινοπόδιον, Cleonicium Plinl. 24.
Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ, qui fabricatur ſpondas.
Κλινόστρωτον, τὸ, ſtorfex, ἡ, λίς, Heſych.
Κλινότεχνος, ὁ, ἡ, lectrotoraria: fic exponitur à Gaza pro ſpecie ace-
ris arboris, Theophr. l. 3. hiſt. plant. c. 11.
Κλιπτὴρ, ῆρος, ὁ, cubile, lectica, currus clauſus, ſella. δίφρος ἁλαπτός.
Κλιντίδιον, ου, τὸ, lectulus.
Κλίνω, μι, σω, inclino, demitto, diſcumbo, auerto, Accuſatiu.
ἔκλινεν παμφυλοὺς δυς τρίτους, capite vndecimo ad Hebr. auerte-
runt incurſiones exterorum, Eraſm. annotat autem ibidem,
ἔκλινα σκαμμοὺς, id eſt, incurſiones ſiue impreſſiones in fu-
gam verterunt & inclinarunt. ἔκλινα αἵματα ἐφεῖς ὑδάτα, ad-
mouerunt ad parietes, deſlexerunt, Homerus. ἔκλινα τὰ σκάφ-
ματα, declinarunt res, Ariſtid. κλίνοντος ἡλίου, ſole ſe inclinante,
Apollonius. κλίνειν ἡ ἡμέρα, inclinatus eſt dies, Luce capite vi-
geſimoquarto. Item κλίνω pro κατέχω, degrauo, deprimo, &

nerto, minuo, ἐλαττῶ. Sophocles in Aiace, ἡμᾶς κλίνει τὸ κακὸν ἐς πᾶσαν τὴν προσῆκουσαν, id est, dies omnia humana prosternit & rursum erigit. Lucę capite nono, καὶ ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν, dies autem cœperat inclinare. Columella, de iam in vesperum declinante.

Κλισία, ας, ἡ, locus accubitus, σκηνὴ χρηστὴ ἐς ἑστίαν, tabernaculum, κλίνη, caula & casa rustica, & tentorium compactum. & κλισία pro eodem. Plutarchus dixit κλισίαν ἐπικῶς. Homerus Iliados α, καὶτὸ εἰὰν κλισίηνδε, pro εἰς τὴν σκηνὴν, in tentorium. vnde κλισιάδε, ibidem. i. è scenaę statione, ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Κλισιάδες, αἱ, fores duplices, valuæ, θύραι διπλοῦσαι ἐς σκηνὴν, Suid.

Κλίσιον, ου, τὸ, κλισία, Celsus libro decimotertio, porticus, vestibulum, stabulum ouium & boum, σκηνὴ χρήσιον, ἡ βάσις ἐφ᾽ ἧς πέπηγε ὁ θρόνος. vide Hesych. Dion onile interpretatur. vide in dictione Κλισίον. τὸ γὰρ κλίνειν τὸ κοπιῶντι παρεκτείνεσθαι δηλοῦσιν, Pollux. Homerus Odyss. ἀν. Ἐ᾽ὅτε οἱ ἔπειτα θεὸν ἔλυσε πόνοιο, ἐς κλισίην δὲ κάτηιε, id est, ἐς τὸ δοκοῦν σημαινόντως ἐς ὕπνον εἰσῆλθε κλισμοῦ, vel est κρατὴς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκοιμήθη ἐς ἀναπαύσεως, Inter. Didymus. ex. dra.

Κλίσις, ως, ἡ, inclinatio, declinatio, vmbra, sedes, nominatio. κλίσεις ἀφ᾽ ἁμαξῶν, accubitus articulorum & artuum, Euripid. κλίσεις ἀτιμίας, occasus. Dionysius poeta. ἱππία κλίσις, recta inclinatio, Dionysius de situ orbis. ἵππ᾽ ἄξων κλίσις, & ἐφ᾽ ἵππων, & ἵππ᾽ ἀσπίδα κλίσις, verba sunt castrensia. Polybius, ἡνίκα ἡ κατόσις τῆς ὑπτιαλφίους ἀφῇς τὰ πτερὰ χαμᾶζε ἀμαυρῶσαι, ἀεὶ δὲ σωτηρίζεται τοῦ ἱππότης ἐν τῷ ἱππίῳ ἀγῶνι, καὶ ἵππαν ἐν κλίσεσι ἐφ᾽ ἵππων, ἢ πεδαν ἐπὶ δόρυ, id est, flexus in dextram & sinistram: hasta enim dextra tenetur & habena sinistra. Ælianus, ἵππ᾽ ἀσπίδα κλίσιν dixit, τὴν ἐφ᾽ ἵππων. nam in codice Suidę ἐφ᾽ ἕνα meudose habetur.

Κλισμός, οῦ, ὁ, sedes, sella, lectię genus, torus vbi cibum capiebant. Odyss. ὁ δ᾽ ἐξίζανε ἧ ἐπὶ κλισμοῖς τε θρῴοις τε, in toris sedebant. Et apud Hippoc. χωμα. l. 2. Καὶτο.

Κλίτος, colles, ἀπὸ κλίσεως τῆς ὁρῶν ἢ βάσεως, Apoll.

Κλιτύειν, οῦ, ἡ, declinatiuus.

Κλιτύς, ύος, ἡ, decliuitas montis. Dionysius Poeta, ὑπὸ κλιτὺν λιβάδειο.

Κλίτυν, porticus.

Κλιτύφιλον, τὸ, κλιτὺν φέρον.

Κλιτὸς, ἡ, ὁ, declinabilis, decliuis, deuexus, κατωφερὴς.

Κλίτος, ους, τὸ, angulus, pars obliqua, latus, κλίτος τὸ πρὸς τὸν νότον, plaga australis. κλίτη τὰ κλίτεος τῆς γῆς, capite septimo, libro tertio Regum, ὁ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τῆ κλίτεος τῆ δεξίᾳ, aqua descendebat in latus dextrum, capite 47. Ezechiel. κ᾽ τὰ κλίτη τ᾽ ἀνικῆς, per angulos atrij, capite 46. Ezechiel. & cap. vigesimosexto Exod. pro eodem.

Κλιτὺς, ὑος, ἡ, locus decliuis & præceps, decliuitas Cæsari, deuexitas montis Plinius. deuexa rupes, veteres κλιτύας dixerunt ἀπὸκαταβάσεως ἢ φερομένου κάτω ἢ ἀπὸ τῆς κλίσεως τῆς γῆς ὁρίων, ἢ ἀπὸ τῆς κατωφερείας, ἢ τὰ ὑπολείμματα ἢ ὑδάτων τὰ τῆς ὁρίων, ἢ ἀπὸ τῆς κατωφερείας, vt etiam τὰ ἀγκαῖα vocantur ἀπὸ τῆ ἀγκαίου. Homerus Iliados ε, ἐκ πάντας ἢ κλιτὺς τὸν ἔκοπτ᾽ ὀρέων καταβᾶσα, Didymus ἀπὸ τῆ μέσου τὰ φάραγγας, ἢ ὄρων ἀπόκλισιν. Interp. Eurip. in Hippol. ἐκεῖνα κακὰ μηδέποτε ἢ ὑψηλὰ πέτρα exponit.

Κλοάζω, ἡ, ὁ, καθ᾽ ὃ τὸ κλάζειν, κύφειν, genus supplicij, & truncus ad quem aliquid alligatur, & ligamen ceruicis, κλοὸς, ἀφ᾽ ὃ τὸ κλοάζειν. De hac voce sic annotauit Portus. Nunc. Nonn. M. genus machinæ ligneum ad diferuciandos noxios paratum, quo & collum, & pedes immittunt. Plaut. in Afinaria. Nertios, catenas, carcerem, numellas, pedicas, boias. Xenoph. libro tertio, ἀφ᾽ ὧν λέγουσι τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ γῇ τῇ ἡμετέρᾳ τὸν ἄνθρωπον ἐν κλοιῷ κρεμῶσιν ὑποδοῦντες, ἢ καὶ πτεροῦσιν ὡς τὸ πτηνὸν εἰ μὴ αὐτὸ ἢ τὰ πόδια ἀφαιροῦντες. de cinadone loquitur. Item pars nauis. Item torques, Hieronymus in capite quinquagesimo octauo Esaię, sic cap. primo Prouerb. Solom. & c. quadragesimo primo Genes. Erasm. alibi trabs, alibi truncus. ξύλον, dicitur apud Aristophan. Plutarchus pro collari canum capit. κλοιὸν περιφέρειν διὰ τῶν ἀγορῶν, &c. Idem in Solone, vbi ostendit Solonis legem fuisse, quæ canem mordacem capistro quatuor cubitorum alligatum dedi iussit: sic Lapus vertit. ἐπὶ ὑπτιαλφίους ἢ κωνοφαγικὰ ὑπομακλὰ σωμοῦσιν ἢ τερὶφ μῷλον, ἢ μόρσιζι ἢ κλοιὸς τῶν χαλκοῦντα τῆ γῆ ὧν ἀφιᾶσι, equestris venatoriaque disciplinæ periculosa cura magis & vsu & victu, quàm verberib. & catenis fieri tatem animalium admirere. Plutarchus in Fabio. ἐπιθύειν κλοιὸν ὁ σιδηρεῦς ἐπὶ τὰ τροχηλὰ σου, ponet iugum ferreum super cervicem tuam. ὁ πιστὸς σου ἐξέλυσε τὸν κλοιὸν ἢ ἔρριψε, pater tuus durissimum iugum imposuit nobis, capite duodecimo, libro tertio Regum. Apud Aristophanem in Vespis dicitur κλοιὸς σύμπλοκος. nam ita Attice τὸ κλοιὸν dicebant. Interp. ξύλινον κολυμβικὸν exponit, quo solent in villis canes alligare. Idem ὁ πλέτος, κύφων, inquit, μέσος ἐστὶ ξύλινος ζεύγλη μὴ κλοιὸν ὀνομάζειν, οὐ ζυγὸν, vulgò carquan ou colier, quasi esset κολλὸς per metathesim, μεταθέσει, Hesych. ἀδικίας ἐφεστηκὼς ὑπὸν.

Κλοιάδες, capite sexto Proueb. ὁ ἀπαλὸς ἀνὴρ τῇ σῇ τραχήλῳ, i. pro collari appende ceruici tuæ, circunda gutturi tuo.

Κλοιωτὸς, vinculis comprehensus.

Κλοιῶ, ῶ, ἐκλοίωσα, ῶκται, mouco, κινῶ, agito, quatio, turbo, παρέχω, turbo, perturbo, κλοιοῦσι τὰς χεῖρας, Accus.

Κλόνιον, spina dorsi, ἡ ἀκάνθη τοῦ ῥάχεως.

Κλόνις, venter. Æschyli Interpr. δοκίμασε δὲ τὸν γαστέρα δύσνοια δέ, ἀφ᾽ ἧ καὶ κλόνις ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀσυλλόγιστον. Tamen dorsi spinam, i. τὴ ῥάχιν, Antimachus poeta κλόνιν nominauit.

Κλόνισμα, Hesych. ἀνθρωπάριον μὴ χαμαιγενὲς πλάσμα.

Κλονόεις, tumultuosus.

Κλόνος, ου, ὁ, turbatio, motus, pugna, violentia, quassatio, σάλος, πολεμικὸς, tumultus, strepitus. Hesiod. κορύσσεσθαι καλὸν ἀνδράσι κλόνος, bellum virorum. κλόνον ὑποσπαίρει, in Epigramm. id est, σεισμὸς.

Κλοπαῖος, ου, ὁ, furtiuus, furto captus, Eurip. τὰ κλοπαῖα, quæ furto aguntur, quæ clàm aguntur, Plat. de Leg.

Κλοπεὺς, έως, ὁ, fur, apud Soph.

Κλοπεύω, εὐσω, εὐκα, &c.

Κλοπέω, ῶ, ἐέσω, ἐηκα, furor, Accus.

Κλοπή, ῆς, ἡ, fraus, dolus, Chrysostom. κλοπῆς δίκαι, Plato de Legib. τοὺς κλοπὰς ἀφιέσθαι, Sophocl. furtim se subducere, διὰ τῆς ὁδοῦ φυγὰν κρυφίως. κλοπὴ κλοπὴς ὑποκειμένης, κλοπὴ ὑπογραφῆς, κλοπὴ ἱερῶν, furtis & noxiis solutus, Bud. in Ann. in Epist. in dictione Δ. κλοπὰς ἢ ῥᾳδίως, furta, Plat. de Leg.

Κλοπὶς, ος, ἡ, furtum, ablatio, κλέμμα.

Κλοπιῶδης, ους, ὁ, ἡ.

Κλόπιος, furtiuus, Phocylides. Φωρὸν μὴ δίξῃ κλοπίμου δώματος οἰκήτωρ. Idem, ζώων κλοπίμων ὄνος χρηστὸν, viuit ex furtiuis mutibus. τὰ κλοπιμώτερα, ἢ κλεπτικὰ dicuntur κλέμματα, ἢ φάγεα. Plato etiam dixit κλεμμάδια, & Solon author Pollux, κλάπτια.

Κλόπος, subdolus, vt δόλιος τρόπος, Hom. Od. ν.

Κλόπος μῦθος, furtiui sermones & callidi.

Κλοποφορέω, dripio, deprædor. δικαιοπραγέσας με, me expilastis, ni furripuistis. c. 3. Genes.

Κλωπεύειν, decipere, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν. Homerus Iliados τ, ὡς ἔφατ᾽ ὀρκάμνοις, ἀλλὰ μάλ᾽ οὐ νῷ γε κλωπεύειν ὀΐομαι ἥδε Inpres. ἐπικλωπεύειν αὐτὸν ἢ μᾶχην ἐν τοῖς λόγοις. Hesych. est κλέμμιν exponit etiam generalius ἐξαπατᾶν, ἀπατᾶν, vertabre, decipere. Eustathius quoque annotat secundum veterem significare τὸ κλωπεύειν ἢ ἢ ἐξ ἀκολούθου λανθάνειν ἢ κρύβειν latenter furari, & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro ἀπατᾶν ἢ ἐξ ἀφανίσεως ἢ κλοπῆς ὑποκειμένου, elegantia Eustathij borum tempus tenere.

Κλοτοποιητὴς, Hesych. ὀξυλογίστης, φιλαλόγος.

Κλυβάκης, herba quæ Helxine ἢ κλειδίον. Dioscor. Nic. in Theriacis. ἐλξίνη, τὸν φιλάλληλον κρεῖσσον. ab Interp. dicitur etiam σπέρμα ἢ παρθένιον ἢ ἀφρόμενον, perdicium & muralium Cretę Plinius.

Κλυβάδ᾽ ὄρεως, ἢ ὑφόρτ᾽ ἀκρήτου, Hippoa. de Locis.

Κλυδάζω, ἐσω, ἐσθω, ἐσκα, ἐσμαι, ἐσθην, ἐστὸς, ἐστέος, ἢ κλυδάζω, in hoc mari fœlicet, &c.

Κλυδωνίζω, ἐσω, ἐσμαι, ἐσμην, ἐστικὸς, fluctuo, πλέω μὴ, ἀβασάνιστον. pon. absol. Paul. Ephes. quarto, κλυδωνίζόμενοι ἢ ἀνεμῳ ἀνθρώπων ἀπάτῃ. ἀνέμῳ.

Κλυδωνισμὸς, ἢ, fluctuatio, ζάλη, χειμὼν, tempestas maris. Apollonius secundo Argonautic. ἐν ὑπερβασίῃ ἐσω τοῖχοι κλύδωνος. Apud Euripidem κλυδὼν ἐρεσσέω, litis tumultus, & κλυδὼν πολέμων, hostium impetus. κλυδώνια ἢ μενάϊα, Demosth. tempestates. κλυδὼν ἐφρόντισε, Soph.

Κλυδὼνιον, ου, τὸ, vnda, turbatio, σάλος vndarum. ὁ κλυδώνιος ἰλιὰς, dosomari, Thucyd.

Κλυζάσιμος, inundo. κλυζάσιμον, inundabant.

Κλύζομαι, interrumpo.

Κλύζω, μι, ύσω, ῦσκα, alluo, dilluo, colluo, inundo, demergo, & purgo. Accusatiu. Galenus duodecimo Methodi, ὅσοι ἀκμὴ ἐξεμυσάτην ἢ μετ᾽ αὐτὰ ὀξεῖα φαρμακεία ἐχυρώθη. vide Xenarchum & Euripid. Ἀκλαυσία κλύζει πάντα τακρύοισιν κακά. Idem, οἱ δὲ κλύζων dixit, pro purgo aures. Et libro secundo Epigramat. ἐπ᾽ ἴκλυον φείδων μ᾽ ὑδρ ἔβαλε, neque mihi clysteri parebant. Hinc vulgaris vox ἐγκλυσμὸς. dicitur & de quodam sorde quem edunt fluctus, vt Iliados φ, ἐν κηδοσύνῃ δὲ κύμασι ἐκλύζοντο passiue autem κλύζεσθαι Stratonicus, dicitur & de eodem Homero pro κλυδωνίζεσθαι, seu κλυδωνιᾶται πάντα πάγεα, scribit Eustathius. turbari & vndis agitari.

Κλύμενον, τὸ, clymenon herba, de qua Dioscor. l. 4. Plin. Clymenon. Fericlymeni misceri historiam, quas tamen herbas Dioscorides dixit diuersas.

Κλύμενος, ου, ὁ, cognomen Plutonis sic dicti, ὅτι πάντας φερομένους εἰς αὐτὸν, quod ad se accersat omnes, vel ὅτι πάντων κλύει, quia omnes audiunt. omnes. Item herba quædam volubilis, Antimacho hedera.

Κλύω, μι, audio, ἀκούω. vide κλῦθι, pro κλύε, ἐπάκουσον. Iliados ἀ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & Iliad. β, κλῦτε γάλοι. dicitur & de

κλυσμα, ατος, τὸ, ablutio, clyster, lauatio Cicer.

κλυσμα, clyster, alluuio, inundatio, dilutio alui & ἡ κλυσμα, Lucian. κλυσματα, dilutiones. κλυσμασι δὲ ἰχιαδικαῖς μὴ χρησθω, clysteribus infunditur aduersus coxendicum dolores. Dioscorides libro 4. Galenus πῶς διὰ κλυστῆρος κλυσαι: ᾗ τὸ διὰ κλυστῆρος ἐνεμα dicere solet, cùm præcipit per clysterem iniiciendum esse, id est Scribonio Largo, per clysteria iniicere, siue aluum lysmo trahere: pro quo κλύσις ἐνκλυσις dicitur, hoc est alui lotio quæ infusu per clysterem perficitur, quod κλυσμα est ἐνκλυσμα ᾗ κλυσμός, ab eluendo, vt & ἡ κλυσμα: & ἔνεμα ab infundendo & immittendo: Latini infusa dicunt, Marcellus inpiticus etiam iniectiones & clysteres. Nam alioqui κλυσμὸς propriè instrumentum est quo fit infusio, ᾗ τὸ κλύσμα: Est ἡ ἔνεσις ᾗ κλύσμα, vt cùm Galenus idem ait, πολὺ ὲν τῷ πυθμένι κωνοειδεστερη ἐστιν. Vide de clystere oriculario in Κωδωνὶ, Λυσίπουν. Dicitur etiam κλυσμάτιον. Hippocr. ὀλίγῳ ᾗ ὑπὸ κλυσματίου καὶ μικῶς διδόμενον.

κλυσις, εως, ὁ, purgatio, lotio. κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ, ischiadicorum clysteres, clysteres qui contra coxendicis dolores infunduntur, Dioscor. lib. 3. vide Κλύσμα.

κλυστηρ, ῆρος, ὁ, clyster, Galen. Meth. 5. κλυστῆρ ὄργανον πρὸς ἐνεμάτων ῥοπὴν. Est & infusio siue τὸ κλύσμα. Est clyster ex melle, nitro & hydrelæo, inquit Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. quæst. 90. Vide Κλύσμα.

κλυσμὸς, idem.

κλυσμὸς, ex audiens luctum. κλυσμασίς, ἀκουσαὶ ὀδυρμοί.

κλυτανις, inclytus consilio, in Epigr.

κλυτάρχης, clarus laboribus & Epigr.

κλυτὴρ, ῆρος, ὁ, ᾗ, inclytus filius, clarus liberis.

κλυτὸς, inclytus equis, Plutonis cognomeo, vel cuius adentus facile auditur ob mortuorum luctus. Homer. Iliad. ἐ, ὄφρ' ἔυ εἰδῇ σὸν ἔνεμα, ἠνίκα μ' αὖτις κλυτὸν ἀΐξῃ. Interp. ὁ δὲ Πλούτωνος ἵππος κλυτὸς ὢν, ὑπὸ τῶν θανάτων.

κλυτὸς, ὁ, ᾗ, clarus, celebris, inclytus, Hesiod. πλάσατο κλυτὸς ἀμύντωρ. Et Hom. Iliad. β, κλυτὸς ἱππόδαμος ᾗ, κλυτὸς. Item vocas, clamore & strepitu turbulentus. Sophocl. in Aiace, κἀπὶ κλυτὸν appellat, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ποιουμένας ᾗ φωνάς, greges caprarum clamosos & tumultuosos. Hom. ὀδ. ἰ, λιμένι κλυτῷ, Lobereporum. ὀδ. ἐ, οἵη τε πόλλ' ἀγέρει κλυτὸς ἀμφιτρίτη, genere iam. Ioycus item alueolum appellat κλυτὸν, quod eo temore κλύειν, hoc est, audire iam & loqui liceat.

κλυτοεργὸς, ὁ, ἡ, artifex celebris, & Vulcani epitheton. Iliad. α, ὃν ῥα κλυτοέργου ἥφαιστος ἀγορεύει, id est, ὃ ἀεὶ τὰ χαλκεύματα ἐργάζεται.

κλυτοξὸς, ὁ, ἡ, arte sagittandi celebris.

κλυτὸς, audio, sentio, auscultо. Genit. & Accus. Odyss. ξ, ὄφρ' εἰ πὺ κλύοντ' ἀοιδοῦ, dei vocem percepe rit unt. ὀφρα δ' ἔκλυον, Euripid. id est, ἤκουσα φωνῆς. Cum Dativo Hesiod. in Theog. εἰ ᾗ δυσκρίτου κλύοι, illi autem filiam audiebant. κλύω δὲ σὸν, ex te audio, Euripid. κραυγὴς κλύω σφῷν ἐγὼ, Sophocl. significat etiam obedio, morem gero. Idem, κλύειν τινὸς δίκαιόν ἐστι καὶ ψόγου τυχεῖν, virum bonum magistratibus parere oportet. item percipio apud Homer. Hesych. ἀμφιέπομαι expon. vt, ἀμφίκειται δὲ ἡ ἔκλυον αὐτὸ.

κλυτοὺς, ἀμφιθύσας, id est, cauea auium circunruptas. in Epigrammat.

κλυσμὸς, ὁ, exibilatio, sonus acutior palati ac gutturis. κλυσμὸς μεῖζον, belli motus, propriè sonus oris, Lucian. Hesych. ὁ διὰ τῆς γνάθου ἐξὸ τὸν κορακισμὸν λόγος, ἐν λάκκοις quidam vocant, qualem propriè asinarij edunt: diuersus à ἐσλοppo. vide Κλύζειν, τὸ ἐκβαλεῖν διὰ τῆς στενῆς τὸν πλυμὸν ᾗ ἐμέσιν ὥσπερ τὰ, ἐκβλύειν πῦρ πυτιῶν.

κλύ, apud Macedonica lingua Mænades dicebantur.

κλύζειν, sonum quendam excitare in ore, qualis auditur in pronunciatione verbi ifthus primæ ſy llabæ: explodere. vnde κλύζειν ᾗ ἐκφεύδειν, apud Pollucem, pro eiicere è theatro ponitur, repudiare. Idem de vocibus auium loquens, ait κολοιοὶ κλάζειν ᾗ κλάειν. vide Κλυσμός.

κλῶθες, Parcæ.

κλῶθω, Clotho, Noctis filia, vna ex Parcis, quas latè describit Hesiod. in Theog.

κλώμασι, ων, τὰ, circunuoluo, neo, contorqueo, νήθω, Actius. Accus. κλώθω λίνον, neo linum. μίτον κλώθω, filum glomero seu circunuoluo, Lucian. κλώσσομαι εἰς βῶσσαν, idem fatum passiæ quod Bura, in Epigramm. κλώσσομαι αὐτὸς, ipſi destinata fato, Philostrat.

κλωυδὸς ἐρέθιζον, in vtrisque pedibus sedere.

κλωμακώδης, ἐστι τὸ, ἀσπερ, confragosus, falebrosus, mõtanus, præruptus, altus, scopulosus, munitus. Ho. Iliad. β, ἠδ' ὄρεμνα κλωμακώδεα, ἵσχει χεῖρα, ποσὶν ἐλίσσεται ἠδὲ κέλευθα ὄρεσσιν, ἐρημικὰ δὲ, ὀδοῦσιν, pro eo supra habuimus κλωμακόεντα.

κλώψ, ῶπος, ὁ, qui frangitur. κλώψ ἄρκος, quibus rami deputantur, quę raris spoliantur, Theoph. lib. 1. cap. 17. de caus. plant.

κλῶν, ῶνος, ὁ, ramus, surculus, ramusculus, Gaz. ὁ μὲν κατὰ τὴν κλάδου, posuit Theophr. in principio l. 2. de plant. γίνονται δὲ ἐνίοτε καὶ ἐφ' ἑκάστου, ὁ μὲν ἐφ' ἕνὸς ἀκρέμονος, ὁ δὲ ἐπὶ πλείονος, &c.

κλωνάς, ακος, κλάδος, ramus.

κλωνάριον, ου, τὸ, diminutiuum, ramulus, surculus.

κλωνίον, τὸ, idem.

κλωνίζω, τὸ κλώνας κόπτω, Suid.

κλωσὶς, κλωσί ος.

κλωτσάομαι, clim tacitéque facio aliquid, loquor, incedo, furor. Hesych. κλωτσᾶσθαι, τὸ ἐπὶ δυμοῦ, ὀλεθρίως ᾗ τὰ λάξαι ᾗ ἀφεῖναι ᾗ ἀφεστῶτα ᾗ καὶ πλῆξαι.

κλωτσὸς, furtum. Plato de Leg Fuit item saltationis species, cuius meminit Iubas Theatr. 4.

κλωτὼ & κλωστὼ, & κλώθω pro eodem, Xenop. in Polit. Lacedæm. ὅλον δ' ὅτι τὸν μίλωνα τὸν κλωστῶντα, ᾗ κυκλίως ἀγρυπνοῦντα διὰ τὸ ᾗ μικρὸν ἀπαγρεῖν.

κλωπιμος, ὁ, ἡ, furtiuus.

κλωπόπατρις, cuius pater est fur. Panis epitheto ex Mercurio geniti.

κλώσκω, neo, κλώθω.

κλώσμα ὑακίνθινον, vitta hyacinthina, capite 15. Numer. ὥσπερ τὸ κλώθω.

κλωσμὸς, οῦ, ὁ, vox gallinacea, idem quod κλωγμὸς.

κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, filum, nexus, fusus, γνάφε λίνου σφαῖρα, Pollux. Euripid. λίνου κλωστῆρος σφαῖρα εἰκάθει. Aristoph. in Ranis. Λίνου μαστὸν ἄγραυτον Λίεϊ εἱλίσσουσα χειρὶ κλωστῆρα πυκινὸν, id est, τὸ κλώθω σμῶν ἔκμιξα.

κλωστὸς, ὁ, connexus. κλωστὸν κόκκινον, coccinum retortum, cap. 14. Leuitici.

κλώψ, ωπὸς, ὁ, fur, κλέπτης.

ΚΜΕΛΕΘΡΑ, rabes apud Pamphylum, Etym.

κνᾶτὸς, factus, elaboratus.

ΚΝΑΔΑΛΕΤΑΙ, Hesych. est κνήσονται, prurit vel stabit.

κνᾶζω, iuuo, ὠφελῶ.

κνᾶθω, eo.

κνάω, contrito, κνασῶ, tundo, κόπτω, διαθρύπτω Interpreti Aristoph. in Auib. vbi ὀπτικῶν exponit ὀπτῶν κλωνῶν σωστικῶν τινῶν. Idem in Pace, vbi, Οἷα πόλις τάλανα διακναιομένων ταῦ, interpretatur διαθρυπτομένων. Homer. Ἠδὲ σ' ἀΐσσοντ' κνᾷ τυρὸς. Est etiam κνάειν, propriè radula caseum radere. τὸ τῶν τυρῶν ξέειν τὸ πίνον. Κνᾶσθαι est item κνάπτειν.

Κνακίων, Pythia monuit Lycurgum vt rempub. institueret populum cogeret concionatus, μαντεῖον βασιλεῦσι τοῖς κνακίοις, inter Babycen & Cnacionem. τῶν βασιλέων ὁ μὲν κνακίων ὠνομάσθη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ῥοῇσιν, id est, Babycem autem & Cnacionem nunc OEnuntem appellant. Aristoteles Cnacionem fluuium, Babycam verò pontem esse affert, inter quæ conciones agebant, quum neque atria essent, neque vllus alius apparatus. Plutarc. in Lycurgo.

Κνακός, ὁ, albus, rufus, ξανθὸς, σιμοῦς, cneci seminis colore, color est luluus ad albiorem accedens. κνακοὶ σκύλακες τοιοῦτοι τρόποι, fuluũ hircum hirfutum, in Epigr.

Κνάκων, ωνος, ὁ, idem, capri nomen apud Theocrit.

Κνάπτω, flecto, poſio, carmino, lanio, γναμπτω, expon. etiam robore vinco, viribus præualeo. & Κναπτόμενα metaph. malis frãgor & succumbo instar eorum quæ præ grauitate ponderis flectuntur & panduntur.

Κνάπτομαι, conficior, derador.

Κνάπτωμα, ατος, τὸ, idem quod γνάπτωμα ᾗ κναφάλαιον τὸ ξύον, rado, carmino. apud Varin. κνάπτειν κελεύω γνάπτωμα, id est continere intra septa deorum. Suid. οἱ δὲ ἐγνώκασι τῶν φιλοσόφων ἐλθόντα τινὰ φιλοσοφίᾳ ὡς τὰ γραμματεῖα μὴ σφετερίσασθαι μηδ' ἀναθεῖναι, καὶ ἐμοὶ πόκος ἡ κνάπτη ἐστι, Κνάφος, instrumentum quo carminant lanas: & runcina tortorum, ὄργανον ἐν κύκλῳ κίνησιν ἔχον βασανιστικὸν, ὅμοιον κναφικῇ κτενί.

Κνάφαιον, ου, τὸ, ὑλλος, floccus. fullonico carduo detractus è panno inter pectendum feu tomẽtum ex eiusmodi floccis quo culcitræ infercirí solent.

Κναφεῖον, ου, τὸ, vel γναφεῖον Atticè, fullonica, officina fullonis: κναφεῖον idem, Herodot. Lucian. ὥστε τὸ γάμειν τὴν κόρην ὑπηγανίζειν πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ἐφέλκειν τὴν γναφάλλαν.

Κναφεὺς, vel γναφεὺς, ἕως, ὁ, fullo, κόπτης τὸ ἱματίον. Etym. vel κναφὸς ξύων.

Κναφικὴ, ars fullonica, Platoni in Politic. cuſi subiicit ἡ πλυντικὴ ᾗ ἐλαστικὴ ᾗ πᾶσαν τὴν τοιαύτην διαχειριστικὴ ᾗ κοσμητικὴ.

Κναφικὸν, vel γναφικὸν, ὁ, ὁν, ὁν, fullonicam exerceo, Aristophanes in Pluto.

Κναφικὸς, ὁ, ἡ, ὁν, fullonem spectans.

Κνάφος, carduus quo pectuntur & raduntur pannitiem instrumentum vndique ſtimulos habens, quo ſontes tortos occidunt, ſimile carduo fullonico. Suid. Interp. Aristoph. in Pluto,

κνάφ-ω, ἀνηκνάφ-ησα, ἴ, ἤ ξύσει τὸ ἱμάτια. Κνάφ-ω tortorum runcina, vide Κνάπτω. Σουΐδ.

Κνάπ-τω, πτ-ω, πτ-ομαι, scalpo, incido, leniter frico, scabo, scarifico, attero, eradо, efringo. Actius. Accus. Suid. κεπτ-ω, ξύλω.

Κνηφ-ὴς, obscurus, inutilibilis, vel pertinus, serotinus, ἐωσινὲς, matutinus, nocturnus. Aristoph. in Vespis, Ὁ δ' αὐφαὶ κνηφ-ὸς ὢν τὰ κνημίδι. vide Κνέφας.

Κνῆφαλον, τὸ callus. Item tomentum, lana illa brevis & concisa, quæ à fullone poliendo ex vestibus derahitur. Polluci κνέφαλοι, ἀπαλὰ τριμμάτα, μαλακὰ ἢ βαθέα. Demoft. κνέφαλα, ἐφεστικὰ ἱμάτια. Hesyc. τύλη.

Κνέφ-ας, τὸ crepusculum, tenebræ, ζόφ-ος, τὸ τῆς νυκτὸς σκότος, νύξ. Iliad. ἠέλιο-ς δ' ἐκ οὐρανοῦ ἐκ βῆ κνέφας ἢλθε, id est, ἡ νὺξ ἐπῆλθε. Idem in δόλ. πελάσ-ῃ δ' ἀρ' ἐὸν ᾧ βῆ κνέφας ἢλθε, κνέφας etiam capitur pro vltima noctis parte: vnde apud Xenoph. ἄμα κνέφ-ᾳ, id est, sub diluculum, Aristoph. in Ranis, ὅταν κνεφαῖ-ος. Et τῶν ἀρχαίων φήσουσ' ὑπολήψει. Interp. κνεφαῖ-ος, κνέφας γὰρ τὸ λυκόφως.

Κνέφ-ω, σ-ω, τ-ω, obscuritas, vmbra, caligo, quasi κνυ-τ-φόσις, Etym. σκότωσις.

Κνέωρον, τὸ, vel κνύωρος, Cassia herba, differens à Cassia frutice. Nam cassia inter aromata de qua Plinius libro 12. capite 19. Dioscor. libro 1. capite 12. Cassia verò herba est coronaria & in apiariis expetita: de qua Virgilius, Vix humiles apibus casias roremque miniſtrat. de hac intelligit Plinius libro 21. cap. 12. & libro 21. cap. 19. vbi cncoron, quod casiam Hyginus, vocat. Theophraſtus hiſtor. lib. 6. cap. 2. duo genera ſtatuit, album & nigrum. Albi folium ait eſſe ἀπερμάτωδες, σκορπιώδες, ὁμοιόχρωμον τὸ πόαν πᾶ τῇ κλήκι· & nigri tamariſci ſimile, carnoſum. additque, ὅθεν καὶ ὁ μάλιακ-ος, ὅτ-αν ὁ ὀπωρινὸ-ς. ὁ ἢ μάλακ-ος, ὅσπερ-Θ (legèd. ὡσπερ-Θ, vt ſecutus Plinium vertit Gaza) vtrique radix alta, magna, rami multi, craſſi, lignoſi, ferè ſtatim à terra diuiſi. quæ ſequuntur corrupta, ita legenda: ξυλωδέ-ς-ιόν μᾶλ' ἐ χρωτὶ ὑάλω, γλίσχρον ὃ σφόδρα. ἀπὸ δ' ῥιζῶν ταῦ-ος τὸ κατακλίνῃ, φερτὸν ἀλλ-ων, ὅσπερ τὸ ὑπὸ τ. ἰαλικὸν. i. ſalicis virtilium: modo, non verò iunci, vt malè Gaza reddi lit) βλαστάνει δ' ἢ αὐτὴ μετ' ἐτησιῶν μετοπωρινῶν, ἢ αὐτὸ πολιὸ χρόνου. Ex quo loco dixit Plin. lib. 21. cap. 9. Et Cneori duo genera, nigri atque candidi. Hoc & odoratū. ramoſa ambo. Florent poſt Æquinoctium Autumni. Apud Galen. lib. 9. τῶν πόνων, κνέφου ἰῶ χαμαιλέα ἐπιεικολύσι. Hippocrates etiam vocat κνῖφον.

Κνῆφον pro ἔκνα, perceuſſitia κνάμη.

Κνάπ-τω, mordere, vrere vt vrtica, ſcribend. per τ.

Κνάπ-ω, πτ-ω, vrtica, ſcribend. quoque per τ.

Κνησ-ώδης, οὐ, ὁ, pruritus.

Κνήσ-μα, μ-ατος, τὸ, ἡ, σμα, μ, prurigo, iraſcor, Gaza in Proble. Ariſtot. Depon κνάδημα τῶν ἀκαλὰ, aures mihi pruriunt, titillor & prurio auditu.

Κνή-σ-ω, σ-ω, σ-ομαι, ſcalpo, frico, Accuſ. item pruritum moueo item irrito, ad iram prouoco.

Κνικέ-ς, ὁ, ἡ, niger, epitheton aquilæ, apud Lycophron. quidam volunt eſſe à κνικὸς & ſignificare fuluum, quomodo & fuluas aquilas dicunt Latini poëtæ.

Κνιπάδες, ὁ, ἡ, lupus, Suid.

Κνιπὶς, ἴδ-ος, ἡ, parua nebula, μελ-αία, & ἀζ-ὶς λεπτή. Itē certus, Suid. περιλαίδες ζόφοι. Apud Cleomed. libro 2. ſcripturn, κνιπάδες περιάδες. Interp. ſpiræ nebuloſæ. Heſych. pro periſpæmenes habet κνίδας, exponens κνίδοσιδ' ἃς τὰ ἀέρος κατάπαυσις ἢ ἐκλογὴ λεπτὴ ὄντως non μελαία ac mox allato hemiſtichio hoc κνῖφος ἐπιπόνδυτο. ſubiungit itidem μελαίας πως τὰ σώματα nævus & macula nigra alios vero & δὲπὶ ἡμῶν hoc vocabulum vſurpare.

Κνικὸς, ὁ, ἡ, flauus, flauum rubens, ſeu rutilus, lureus, croceus item alioidus. Heſych. enim ſcribit κνικὲν dici τὸ κροκῖζον χρῶμα δὲπὶ ἀλόης ἀπὸ καρποῦ dici τὸ κλόνον. apud eundem Heſych. legitur & properiſpæmenos κνῆπος expoſitum itidem κλόνος. ita tamen vt dicatur eſſe & δὲπὶ τὰ πάρημνος & πυρῖ. niſi πυρὸς malis legere, hoc eſt rutilus ſeu rufus: inde κνικοσιδ-ὲς, & κνικώδης. ſeu κνίκινον ἔλαιον. item κνικώδ-ης legitur quoque κνῖνος apud Dioſc. Ariſt. itidémque κνικώλιον & κνίκινον ἔλαιον apud Dioſc. & κνικώδης apud Theop. præſtat tamen ſcriptura per α quæ ſepius occurrit cum apud Plinium legitur Cneſinum.

Κνῖμ-α, τος, τὸ, tamentum, ξύσμα, Hippoc. ἄξ-ᾳ τὸ κόσμῳ τὸ ξύσμα.

Κνῖμ-ος, ὁ, ἡ, cui craſſa tibia, κνημοῖ-ος, πλ-ατὺ κνήμιον.

Κνημ-ὰ, ἡ, ἐν Κνήμαι.

Κνήμ-η, ἡ, tibia. Fit verò κνῆμ-η, τὸ δὲπὶ τῷ γίγαντι, ἡ τῷ ἐγγὺς πᾶν ὑπερφέρον. vnde ἀμφικνήμιον, os tibiæ minus & externum, vt contrà τὸ ἐσκνήμιον, ciuſdémque tibiæ pars anterior dicitur ἀντικνήμιον, pars verò poſterior & toroſa, ἐκτροχνήμιον, ſura. Κνήμη item radius rotæ, quem & Lyſias κνημίδιν vocauit. Sunt verò ἀμφὶς τὴν κνήμην τὰ δέρματα ἀμφὶ ἐσφηκωμένα ἐπὶ ἐλάδια. Hinc Κνημᾶ-ς apud Hippo. ad tibiam ſpectans, ὁ τὰς κνήμης.

Κνῆμι vide in κνάω. ſupra.

Κνημίας, perditio, ὄνθρ-ος, Κνημίας Heſych. ὁ, ἢ διὰ ξύλα τῷ ὀρύσσει.

Κνημιδ-ήφορ-ος, ocreis armatus.

Κνημίς, ίδ-ος, ἡ, tibiale, ocrea. Homer. Iliad. γ. κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσι ἑῇσιν. κοιμᾶσθαι κνημῖδας ἐὺ ποδὸς οὐ κεφαλῆφι. ἢ ἐν συμφύτοις ἢ ἀφεσίς τοῦ ὑποδήματος. Dionyſ. de ſitu orb. τὰς μὲν τὰ κεφαλὴ κεκλῖσθαι, ocreas applicare capiti, prouerbium eſt quo præpoſterè facta notantur.

Κνημοπαχίς, ἀφ-ὸς ἐστὶ τὰς φύσ-ας hominis, Gaza ſib. 4. hiſt. pl. t. Theophr. πα χύτερον ἢ κνημοπαχίς.

Κνημὸς, ὁ, ὀ, collis, ſaltus, montium receſſus, locus inuius, confuſus arbuſtis & aſper, radix montis, ὀφ-ὲστ-ος ὄρ-ους, vt proponit Didymus Homeri Interp. μεταφορικῶς, ὅσα τῶν ὀρῶν τὰ κοιλώδη.

Κνημόω, deſtruo, obſtruo, obturo terra aggeſta, frango, venio.

Κνησάω, prurio.

Κνησ-τὸς ſiue Κνησ-τὸς, dicitur ἐάκ-ος χυτὸ ἐφ' ᾧ αὐτὸν, ἐν ᾧ διαθέσ-ει ὢν, ἐν ᾧ ἡδον-ῇ. memoriæ & Ariſtoph. ἐν Ἀπολογίᾳ λέξεων ita Eu. apud Hippoc.

Κνῆσμα. idem quod κνῆσις, ξύσμα, ramentum. Hippocrat. σὺν τῷ ξ. παιδίῳ μαλιζῶν κνησμάτα, plumbi ramenta.

Κνησμὸ-ς, σὺ, ὁ, prurigo, pruritus, fricandi motus, fricatio. Alex. l. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ ποιοῦν τὸν κνησμὸν φάρμακα, παχυ-τ-ὰ ἢ ῥυπ-ὰ, &c. pituita pruritum efficiens, &c vbi arbitror, per ῥυτίαν ſcribendum.

Κνησμοσύν-η, in Hippiatr. σφρ-ηγὶς ἐμπίπλων τὸ ὀξὺ δυναμικὸν δριμύτητα τῶν ὠδίτ-ητα τὸ πάσης κνησμοσύνης ἔχοντ-ος τοῦ πόσ-ου, σὺ ἐχουσῶς quens.

Κνησμώδ-ης, τὰ, gentis omne prurientium, Gaza.

Κνῆσ-τ-ις ἢ κνῆστ-ις ἢ τυρόκνησ-τ-ις, radula qua caseus raditur. Homer. Iliad. α. δῶτε δὲ ἀγγέοι καὶ τυρῷ κνῆστ-ιν χαλκείην. Interp. μικρὸν τυρότμημα. Galenus in gloſſis Hippoc. κνῆστ-ιν, τὴ τυρόκνησ-τ-ιν ἢ μικρομόνυμ-ον τῷ ξύστρῳ τυρῶν. Interp. Ariſtophanis in Plut. κνήσ-ιν. ἀφ' ᾧ τὸν τοῦ βᾶ φίλ-ου γνῶμ-ην. ἢ πῆς δὲπὶ ἀφ' ᾧ τὸ γάνος τὸ λαμπρὸν. Vide Κόλουσις.

Κνησ-τὴς, ὁ, ἐσ-ὸς, homicida, mactator, φονέ-ς, ὀλοτήρ.

Κνήσ-ιον, κνησίδ-ιον, prurio, ardeo, depereo. hoc verbo vtitur Gaza lib. 3. de Cauſis Sympt. & Alex. Aphrod.

Κνησ-ίδες, flammunlæ.

Κνῆσ-τις, ἴδ-ος, ἡ, gladius, quo coqui caſeum terunt.

Κνησ-τὶς. Plutarchus in vita Antonij loquens de Cleopatra, φάσκον ἐλεῖν φορεῖν ἐκ κηστίδ-ι κολπ-ῳ, ἢ κνησίδα κρύπτ-ειν τὴν κάμηλον. nulam vertit interpres, quem ſequitur Cælius Rhodigi: ſed vterque toto cælo errat. nam hoc loco κνησὶς, ἡ κακὸς τὸ κρόκινον φορεῖν βελόν-ι, calamiſtrum. Colligitur ex Dione Cæceo qui libro 14 ita ſcribit de morte Cleopatræ, οἱ ἢ ὄπτιβλ-ον ἢ τὰς τερηχὰς ἀσπορ-ὰς, ἐν οἷς ἐωιώκων τοιαῦτ-ὰ ἔχοντ-α, & quod ſequitur, αὐτὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ὑφῖρει.

Κνῆστρον, τὸ, cardinus, quo confricantur panni. Vide Κνῆφ-ον.

Κνησφ-ηνησμὸς, Stuid. item vrtica.

Κνιδάσ-τ-αι, Heſych. eſt δάκνεται, mordetur: Ἴσως ἀπὸ τῆς πόας ἐστὶ καὶ ab herba, id eſt vrtica, ea enim vrit & mordicat ade a cuti.

Κνίδ-ε-Θ, vel κνίδ-ι-Θ μάκ-Θ, Gnidium granum, vnde confi. κνιδίλαιον, Gnidium oleum, vt apud Hermolaum legitur. alios verò Cnidium oleum.

Κνίδ-η, vrtica, per η, Gaza lib. 3. Gram. dicitur & ἀκμὴ φῦ, Ariſt. lib. 4. de partibus Anim. cap. 5. in Κνησμός.

Κνίδιον, ν, τὸ, atriplex herba, & Gnidium granum.

Κνιδώντ-ες, κνιδῶ μασ-τ-ιφορῶντες.

Κνίδ-ωσ-η, ῦ. pruritus Plin. prurigo Colum. qualis ab vrtica habet vel piſce efficitur: nam & cuſtactio vredinem excitat, & ait Plinius, i. τῶν κνιδώντ-ων ἢ κνίδ-ωσιν Hippocrati. Galenus, Κνίδ-ωσις, νόσος τὴν ἐκ κνησμοῦ ἐσχ-ὴς ἢ ἀπὸ κνίδης γίνοντ-αι. Dicitur & ὁσμὴ ἢ κνησμὸς.

Κνίζ-ω, ομαι, σ-ω, τ-ω, ὀπὲρ τῶν ἐρωτικῶς ἐκμάνθα.

Κνίζ-ω, ομαι, σ-ω, τ-ω, vellico, frico, pungo, ſcarifico, ango, τήμ-τ-ω, ſcalpo, pruritu afficio, mordeo, i. dolore affitio, & ſi pulſum iniicio, vnde κνίζειν τὸ ἐρωτικὸν dicitur amica, quum tigit & auerſari cum. Item indignationem & ſtomachum iueo. Actius. Accuſ. ἔπειτ' ἐκ ζέρξεα γνώμ-ην, ſententia Xerxes eſt machatus. κνίζειν συκῆμ-α, ſcalpere morum, Nazanz. in Cæ. Appianus, ξύφακ-ος δ' ὧσα τὸ δ' ὠμὸς ἐφ' ὡς ἐκτὸς τὰς παρῆδας, i. δάκνουσ-α, καθ' ἡ ἅπαξ δὲπὶ τῆς κνίδ-ης.

Κνίκ-ος, ὁ, vel κνίκ-ος, Cnicus quem Cartamum vocant. Theop. lib. 1. & 6. cap. 4. Ariſt. lib. 5. Anim. cap. 19.

Κνικωδ-ὴς, quæ genere cnici comprehenduntur, quæ generis cnicei, Theophr. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 18. cnicum autem opinor planta quadam accipit.

Κνῖπ-ος, πλ-ον.

Κνιπ-ὶς, ἴδ-ος, ἡ, parcitas, φειδωλία.

Κνιπτύω, ξύνειμ-ι, σ-ειν, quaſi ſæ, radere.

Κνίπ-ες, οἱ, cnipes, vermiculi qui innaſcuntur folliculis vlmi. Theophr. lib. 2. hiſt. plant. cap. 9. culices libro 4. cap. 17. Dioſc. 1. vocat Σηψία κωνωπώδη. Vide Κνίφ.

κνῖπος ὁ κνιπτόφθειρ, folliculus vlmi dicitur quo continentur nipes infectum,quasique dicas cnipera vel cnipopera. Theophrastus libro de historia Stirpium 2. cap. vlt. φασὶ δ' ἐρινεὸν ἐν τῇ πόλει, ὁπόταν αἰρήσουσι τὴν πόλιν, ἐκ τοῦ τὰς σύκας κνιπᾶσθαι. γίνεται δὲ τοιοῦτος ὁ τῶν ἀβρώτων σῦκων. ὃ ὅταν εἰς τὰς συκᾶς γένηται, ἀποθνήσκουσι τὰ ἄβρωτα. & ita duplex tollitur menda ex illius authoris libro. nam deprauatè legitur πόλεως κύφωσιν. & τὸν ἐρινεόν.

κνῖφος, ὁ,culicilega alijs,Aristot.lib. 8. Anim.cap.3.

κνῖφω, ὁ,parcus,tenuiter vsimus.

κνῖφος ἴδιον, vellicatio, sunt qui oculorum ariditatem interpretantur.Galenus κνιπτόπαν apud Hippocrat.exponit per κνισμὸν.& ex aliorum sententia τὴν ξηρότητα οἱ ἰατροί.

κνίφων, per metaplasinum dicitur pro κνίφ.

κνίχ, idem quod κνίσκα, Hesyc.σπυρὸς ἢ ἄνησις: & τὸ ἐσχάρα ἢ ἱερεῖον.& ὁ ἐπὶ πόρος.

κνῶ Φ, pruriens.apud Hesych.

κνώδαλον, nouacula, ὁ ξυόμενος.

κνώζω, ὁ, vellicatio, καὶ ἐκχυμωσις, illecebræ, pruritus. vnde παρακνῶζον, apud Chrysost.in 1.ad Cor. νόσημα ἐρωτικὸν, dolor amatorius, Basilio ad Libanium.

κνώδων, ὁ, prurigo, κνησμὸς, ζωοτυπία τῆ μέλῃ· τὸ ἢ ὠφὲς τῶν ὠῶν κακῶς καὶ πονηρῶς, Hesych. ἢ δικεφαλὲς ὀφὶς ἐν ἐρεσσίῳ, id est dissidium et prurigo, Alciphr.& Plutar.Athen.lib.3. de vrtica pisce lonens qui & ἀκαλήφη dicitur, κνισμὸν γὰ ποιεῖ τοῖς ἐσθίουσιν, ἐπὶ μᾶλλον ὀφελοῦντα.

κνώζω Φ, gulosius, catillo, λίχνω Φ. Apud Athenæum lib.3. κνώδων ὁ λίχνος καὶ κνισοβλὰξ. Idem, ὁ ἐφοδρὸς ἐπὶ τῷ κνισοῦν Φ. Ibidem & κνωδωνία, liguritio Cic.catillatio Festo. scribitur etiam κνισοδωνία apud Hesych.

κνῶν, Apud Athenæum libro 3. αἵτινες λόπὸ τοῦ τηγάνου διὰ πλῆ τὸ ἁλμυρὸν ἐπιμένειν, δυναμένου τοῦ ἁλὸς τὸ γλυκὺ συναγωγὸν ὑγρὸν ἐκ τοῦ τροφοῦ, propter idorem.vel eo quod nidorosius sit,ibi enim κνισᾶν, idem significare videtur, quod κνισοῦν, sic κνισᾶν δίλε.

κνῶς, vel κνῖσα, ης, ἡ, nidor, vstura carnium, fumus ex sacrificio, ruina, pinguedo. Homer. Iliad. ἀ. κνίσῃ δὲ μ' ἐπιόντα λιτὴ, id est, ἡ ἐπιφορὰ τῆς ἀπὸ θυμάτων ἀναθυμιάσεως. ἢ λείπει πάντα ἐκμιᾶναι, τὴ παφορᾷ δηλῶν, ὡσὶ τὸ πλοῦτος, ἢ τὸ κτίας, ἢ πᾶν ἀναθυμίασιν. Homer. Iliad. ά, μηρία δ' ὄφρ' ἂπαντα κατὰ τὸ κνίσηφι κάλυψαν, τὸ ὑπόπλεω, vt exponit Interpres, i. omento vel adipe, quod sibi libet, vt ibidem exponitur. Et Iliad. θ. κνίσῃσι δ' ἐκάθυψε θεὰ μέλαν ὕδωρ.

κνῶ, perdere, molestare, metri causa geminatum σ habet ἀ hem. κνίζω.

κνῶδες, exigua pinguedo τὸ μικρὸν λίπος.

κνώδη, nidore perfundo, Accus. κνισωλίμβ ἀγυιάς, sacrificiorum idore perfundamus, Aristophan. κνισᾶν βωμοὺς, aras adolere, eu per aras, Euripid. κνισᾶ ἀεὶ τὸν βωμὸν, Lucian. κεκνισωμβίνες, idorulentus, Gaza.

κνώδης, ους, ὁ, plenus nidore, nidorosus. Dionysius Poeta, βωμοὶ κνισήεντες ἀλυκὰν κραιὸν ἀ χρυσὸν, aræ nidoro sæ.

κνώδ ἐ λίχνος, catillo, à quo deriuari potest compar. κνισήτερες Athenæus de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν ἀσελγὴς fuit, τὸν αὐτοῦ τερᾷ χλον κρατίνειαν, ἀσπιγχεῖν ἐπὶ δεῖπνα κνισήτερες οἰ πᾶν ὀσφύοντα: Melanthon, nidoris appetentior, gulosior.

κνώμμ.ώδεια, Matron apud Athen. lib.4. ὁ μάγειρος λίζεντες παιδία φέρει, κνίσεσι ἢ δῶρα, bullientes & ftridentes appofuit, ac nidore grato replent totas ædes, item nidore inficio Aristot.histor.anim lib.4.cap.8. exponitur etiam. fumigo, in fumum redigo, Alexan. Aphrod. ὁπόταν ἀλμὴ ὁ ἰχθὺς κνισούσῃ ἢ καφείσῃ, si pisces deustus fumigatur & euanescit: sic Gaza vertit.

κνωδ ης, ὁ, pinguis, nidorulentus, Gaza Aristot.lib.4. Anim.c.8. φασὶ τὰ κνισώδη ὀφὶ φεύγειν.

κνώ, τὰ, sic vocabant olera concisa, λάχανα συγκεκομμένα, Pollux, vbi per ν scribend. vt κνισοῦ ἀπὸ apud Athenæum & Artemidorum.

κνῶ Φ, vrtica, κνίδη, ἀκαλήφη.

κνῶ vel σκνῖ, culex. Apud Aristotel. κνῖπες vocat Gaza cum Plinio, culices dictos muliones: κνίνωπες verò culices simpliciter. Idem Aristoteles histor. libro 8. cap. 3. σκνῖπα φάγια vocat (vnde & κνιποδάγρε alijs dicta) ἃ εἰσὶ σκνῖπες Σαμβλὸν τὰ ζῷ. ficus exedunt culices, sed hos ipsos turdi aues. Aristophan. in Anib. οὐδ' οἱ κνῖπες ἡ ψῶλε, ἀεὶ τὰς συκὰς οὐ χρὴ δόντας ἀλλ' ἀπολέξαι πάντας πρώτους αὐτοὺς ἀγλὰν ὡὶε κιχλάν. vbi Interp. κνῖπες ἦ, εἶδος ξυλοφάγων μικρὸν: rectè quidem, nam & philosophus μετεξὺ τῶν ξυλοφάγων reposuit. Dicebat & Columella lib. Agricult. 11. cap. 3. Qui æstate ista seret, caueat ne propter siccitates culex adhuc tenera folia prorepentia consumat. Et Plinius lib. 19. c. 11. Infestant & culices hortos, riguos præcipuè, si sunt arbuseulæ aliquæ. vbi docet fugandi modum, & multis aliis locis. de eosum generatione ita tradit Theophrast. histor. 4. capite 17. ἐγγίνεται δὲ κνῖπες, ὅτ' ἂν τὸ ὕδωρ λίμνῃ, ὥσπερ ἐν τῷ ἀβίῳ τῷ ὕδατι. καὶ ἀπολλύει ἐκ τῶν ὑγρότητος σωλήκων, τῶν ἐκεῖ τὴν φωλεὰν ποιούντων. αὕτη δὲ δῆ γλοιώδης ἐμπλοκή. Ex quo loco Plinius lib. 17. c. 14. Sunt & culicum genera aliquibus molesta, vt glandibus, ficosqui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito corticibus. Idem libro 11. cap. 15. d. xiij. sicarios culices caprificus generat. Sed ἰδίως istos vocat ipse Theophrastus sic scribens hic stor. libro 2. capite vlt. οἱ ἰδίως ἐκὸ ὑστεραμβ ὄντα ἐν τῷ ἐσιτῷ, καθάπερ ἐμπνοῆ γίνονται ἐκ τῆς κυγχαμβίδος. Galenus Simplic. libro 8, de ampelitide ter. a loquens. Ὁτουμβίζεται δ' ἀμπελίτης, ὑπὸ τῶν φυτῶν ἀφιπλοεῖ ἐν ταύτῃ βάλανοι, ὅτῳ ὅτι ἀφεψηθῶσι τῶν ἀμπέλων φύλλων ἐπὶ ὠῷ ὀπῶν ἐκμίξωσι, καὶ σκνῖπες ἀποκτείνουσιν αἱ πᾶσι ἡμῖν ἀμπελουργοῖς. γίνονται δ' αὐτοῦ τοῦ ὄφεως εἰσβάλλοντος ἰοῦλικες βλαστοῦσιν οἱ ἀμπελουργοὶ τὸ γ' ἐκτὸς ἀπόρρυτον αὐτῷ μέρος, ὃ ὅτι ὁ βλαστὸς φύεται ὁ κρεῶν ὀφοκλῶν. Subiungenda sunt etiam necessariò hæc verba, τοῦτοις, ὡῶν ὅτῳ ὀφοκλῶμεις διαβιβοντες οἱ σκνῖπες, τὸ σπυρὸς ἐλκαπίωσιν τὰς ἀμπέλας, ὅτε ὡς τὰς ἰβίκας ὅτῳ ὀφοκλῶ μᾶλ τοῦτων ἀφικνοῦνται οἱ ὄφεις πάντες ὁ ἀνοικαδὸν ἐπὶ continentem, ὥ' ἀπὸ μᾶλ οὐδὲ ἀμπέλιτης τὸ ἢ φαρμακεύει τὸ πανόπτων φορμαρρόβιται, ὁ δὲ ἔπι κακὸν τοῦ ὀφίφεως τοῦ σκνῖπος, &c. In quibus primus infignem errorem deprehendo librariorum culpa, in voce σκνῖπες, quòd animal vitium gemmas depascens σκωλήκων, id est, vermem esse ait. (Et certè κνὶ ὠῷ ὀφιφορὰ ψ σκωλήκων vineas lædi vel ex Constantino Cæsare γεωπονικῶν libro 5. satis constat: & ampelitidem terram ὠῷ ἀμπέλων κτίνειν σκώληκας scribit Dioscorid.) Culex enim hic κνὶ vel σκνὶ vermis non est, sed infectum pennatum sue pennigerum: quod ſi nõ notiſi ipſe, mihique diffidis, Plinium saltem legito lib. 11 cap. 2. vbi naturæ artificium in culice admirans, inquit, qua subtilitate pennas adnexuit & prolongauit pedum eruræ &c. Ité Culex non vites priuatim arrodit, sed vermis qui Plinio cõuoluolus & voluox, Columellæ volucra, Plauto inuoluulus dicitur, & qui Græcè ἴλ (tametſi hæc vox ἰὸ τὸν κακρίτα ſignificet) & ἴξ, Aleman, ἃ ὠῷ πικλὰν ἴσχ. ἢ ὠῷ ὀφοκλῶμβ ἀμπελων ὁ ολαπίων. Corrige igitur meo periculo pro σκνῖπες, τὰ vel ἴσχε. Nec ἴπα confunde cum eo verme qui & vites arrodit. Iouáεqui dicitur Suidæ, eſt enim his millepeda & eruca hirſuta. Vide Κνῖπες & Σκωλήκια.

κνώδ, & κνώς, ἡ, repitus axis rotæ, vel pedum. nonnulli verò κνῶμβ quidem esse volunt τὸν ἄξον ſonum, ſeu ſonitum, κνῶμβ autem μᾶλλον τὸν ἄξονα, τῷ κνοπιδίῳ, modiolum rotæ; hæc Hesyc. infrà ista per χ ſcripta ſunt.

κνύφ Φ, caligo, γνόφ Φ.

κνῦ, Hesych. teſte dicitur τὸ πλάκα σον, res minima; floccus, hilum quod & χνῦ.

κνυζάω, ſcabies prurigo. Euſtat. Item ſyncopa, pro κάνυζα, ης, ἡ, plãge genus arcens venerem. De qua præter Dioſcorid. Theocr. Edyl. 4.

κνυζάω, vel κνυζίω, μ.δήσω, σω, ησα, κνυζήσω, gannire adulatorie & queribundè. Aristoph. ὁ σοφιςὶ, τοῦ τὰ παιδία, ἀπολλύντ' ἃ πονηρὸς ἢ κνυζῶν ἀπ' ἐπὶ τὸ, γρᾶ πολοιτ' ἢ, ἢ δακνετε. verba ſunt patroni cãnem accuſatum defendentis, & tandem vtentis deprecatione, libéroſque producentis, i. catulos. Philoſtr. de leone manſueto etiam dixit.

κνυζητμός, gannitus canis adulantis. λέγεται πᾶσὶ τὰ ὑπὸ κωλῦ φωνὴ, Interpr. Ariſtoph. in Veſpis. apud Athenæum ſumitur pro vagitu pueri. Sed in eius codice lib. 9. ita mendoſè ſcriptum; βολλὼν ὑπὸ ἐγκύων ἢ ὦ τὸ σπαργὼν χρυμῶν ἀφεῖ χ ὑπὸ τὸν κυνῶμβ (legend. ἀφεῖς χ ὑπὸ ἄλλοι legunt ἀφεις χρῶσι τὸν κυζητμὸν τὸν βρεφῶν ἀπ' ἐπὶ τὸν τῆς σπαργάνων ὑπόθεσι). Pollux κυζᾶσθαι de canibus dicit; tur vt ὀλακτεῖν. in Κνύ.ω.

κνυζημα, τὸ, vagitus, circulatorium diſcterium.

κνυζῶμαι, laboror, affligor aduerſis, vagio, ploro.

κνυζώδ ης, nebuloſus, ventoſus, oculis dolens. Heſych.

κνυζῶδ ω, μ.σω, σω, ησα, ſcabie infeſto, ſcabie fœdo; ſeu deturpo; Accuſ.

κνύζω, ſcalpo, rado. Etymol. Galen. apud Hippocr. expon. etiam ἐφείω.

κνύζ ω, ωπος, ὁ, olus ſimile apio.

κνύθρος, ὁ, ὁ, parua ſpina, ἀκάνθου μικρὸν. Heſych. affert & κνυθὴ pro σμικρῷ, parvum, quod & τυτθὸν.

κνυτάσιον, eidem eſt quod σφυγάσιον, ſepiam, loricabo hoc eſt macerta aut ſepimento, loricave muniam.

κνυκᾶς, pruritus, ſtrepitus. κνύκας apud Hippoc. ſcribitur. Galenus, ἀνοιμωκτοποίητος, inquit, ἰμιώτατα τῷ ὄφεσι, φησὶ, τῷ ὁ ἀρὶμ μὲ γινόμενοι κνυζώδη. Ὅσα τῶν αὐτῶν, ἢ ὁ ὅτι τῷ κωλῦ κνυζῶμβ.

κνυ Φ, corruptio. item ſcabies, prurigo.

κνύσ, prurio, rado, ferio.

κνύσα, caput papaueris, quod & κωδία; κνυδάλιμος, follium vtres.

κνυ λλον, ὁ, ἢ, ſera tam terreſtris, quàm aquatica & aeria, belua. Heſiod. κνυδάλεα δύσα ἀβ ὑπέρατα τρέφει ἠδὲ θαλάσσα, hanc feram coli ab Ægyptiis. Nazanz. in Orat. tradit. Æſchylus in Προ-

meth. Κεφάλαια σφαῖρα ἐν ζυγῷ τὰ κινήσεα. Interpr. βίβος. Interpr. Aristoph. in Vespis, κυρίως ὅτι τῷ δικαστῇ ἐνῆσαι τὴν ὀπὴ τοῦ χρᾶσθαι κιθάρᾳ, ὥσῤ τὸ κυπὶ ἀκίνησι ξύλῳ.

Κέντρον, centrum, axis, gnomon, trenum. ferrum torni, organum fusorium.

Κεντρίον, τὸ κυνδύντος, ὁ, mucro, gladius, fecuris, & omne in acutum desinens. Sophocl. in Aiace, πᾶς σ' ἐκπαίσας πικρὸν ἐν' ἀὸλου κυνδύντος, Ἰτις ἀκμὴς τῷ ξίφος ἐν δηὸν γῆ σφυζόλλεται ὀξύτατ. Xenoph. κυνδύντες, dentalia vertit Philelphus ex eodem.

Κεντίζειν, clamare, ἐκκα.

Κεντρ, Hesyc. est συρίγια πάντων quies omnium.

Κεντρὶς, siue κνιπὶς, eodem teste dicitur κρίκιος, versus.

Κεντρὸν, titillans. à κνάω.

Κεντρόω, μόζω, π. σχω, dormio, τὸ κοιμῆσαι, pigrefco, Neutrum absolutum. Hesych. etiam μέγχω. dicitur etiam κνωτίω. nam idē Hesych. affert κνωσάντι pro κεδέλδοντι.

Κεντρὸς, ὁ, cæcus, τυφλὸς. Nicander ita vocat τὸ φαλάγγιον, dicens in Teriac. Ἀλγεα δ' ἀφτέρησιν ἴσα κνώσαντι πελάζει. ibi enim schol. expon. κνώσαντας ἴσως παρ' ἡμῖν τοὺς ἑκατέρους οὐς σφρήτων.

Κοὴ, audit, perfuadetur, ἀκούει, πειθεται, Plutarchus in Cæsare.

Κοάλεμος, ὁ, ftolidus, fatuus, inanis. Aristop. in Equit. ἀλλὰ στέφανόν γ' ἐπὶ τοῦ πολλοῦ μοι. Interp. τὸ ἀῤῥὲς. Est verò κοάλεμος ὁ τὸν ἀλόγως ἢ τὸ κενὸν ὃ ὅτι νοεῖ. τὸν αὖ αὐδητὰ ἢ μυθῶν seu ἐλλήσματα κακωῤῥήτα, κακὰ λέγων vocant.

Κόαλοι, Hesychio sunt βαῤῥαροι, Barbari.

Κοάξ, vox ranarum, Aristoph. βατραχ.

Κόαξ, eidem est βατραχος, rana at

Κόασον, Hesych. esse ait τὸ ἐλάχιστον, rem minimam, hilum, flocci. quo fignificatu & κεγχρω dici Suidas tradit. idem fupra κνῖ.

Κοαχλιάσαι. Hef. eſſe ſcribit ἄρτους, panes.

Κόβακτηρ, ῆρος, ὁ, affentatio, verſutia, πανοῦργια.

Κόβαλεία, ἡ, προσωπεῖον ἐπ' ἀπάτῃ σκηνικὸ, ſcurrilis vafritia & impoſtura ludicri ſpeciem habens, ex Interprete Ariſtophanis in Veſpis. Vide ſequentia.

Κόβαλεύω, prædor, decipio, aliena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλίκευμα, aſſentatio, Ariſtoph. in Equit. ὦ πανοῦργε καὶ σφόδρα κόβαλε καὶ κολακικὸν ἀνθρωπε. vide Interp.

Κόβαλος, ὁ, dicax, loquax, ineptus, futilis, ineptè loquax, illiberalis, πανοῦργος, verſutus, ὁ βωμολόχος, qui luſu aſſimulato fallit. Ariſtoph. in Pluto, διαβάλλειν δὲ μᾶλλον ἐκ τῆ φύσει κόβαλον. &c. Et in Equitib. ἀλλὰ γ' ὄζει μου κόβαλα σκηνῆς ὅτου. Interpr. σφιλματα, πανουργήματα, καλλιμματα. vnde & κοβαλεία, ὁ ποικιλτὴς μὴ ἀπὸ τῆς παιδιᾶς: hinc κόβαλον & qui hæc vtitur, cuius σωφίσματα ὁ βωμολόχος. Ariſtoteles hiſtor. Animal. libro 2. auem ἄκνον ſcribit eſſe κόβαλον, & imitandi ſtudio tenere, atque ita ſaltantem capi. Plinius parafiticum interpretatur. Theodor. blateronē, hallucinatoremque. Interpres Ariſtoph. etiam κόβαλος, ὃν ἔξεστι λοιδορεῖν, ὃ καὶ ὠφέλιμος dictos fuiſſe adnotat. Idem in Ranis, κοβάλους, exponit κρακόβουλους: & ibi κόβαλα, κρακόβουλα καὶ ψιλοθέρα. Vnde & in Equitib. ἐκκαθαλικθῆναι, id eſt, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶζεσθαι. Sunt qui præſonem aut ficarium interpretētur, à genere gladi, quem κοπίδα vocant. κόβαλος præterea appellabant dæmones quoſdam Dionyſiacos, aſperos & immites. Idem in Pluto.

Κόβεσις, ὁ, riſum mouens, deriſor, comitiator.

Κόβιλον, idem Hesych. eſſe ſcribit τρύβλιον. Scutellam.

Κόβυλα, idem quod τυρογλυφίς, ἀνίσι, radula qua caſeus raditur. Plato poeta. ſed quibuſdam, ſcribendum videtur κύβελα.

Κόβρος, ὁ, conger.

Κόγχαλθος, Hesychio eſt κοπρόλιθ, puluis.

Κογκυλλώντες, eidem ſunt οἱ κεχαυλιοι ὀκπαίζοντες. proculdubio autem κεγκύλιον dixit pro κογχύλιον, conchylium.

Κόγξδμπαξ, idem Hesych. eſſe ſcribit τὸν τῆς δικαιοσύνης ζύγιον ἢ ἄχον ſonum quem indiciarius calculus in vrnam coniectus reddit: vt ὁ τῆς κλεψύδρας dicitur βλοψ apud Atticos.

Κογχαλίζειν, authore Hesychio. πεπόνηται δὲ τοῦ ἄχου τῆς κόγχων ὁ τοῦτου σκοπός.

Κόγχαρα, Hesyc. ſunt αἱ ὄγχναι, pyra ſylueſtria.

Κόγχη, ης, concha, oſtreum, & pars in auricula ὑπὸ τῆ αὐδέλικα. Apud Poll. ὀτικὴ κόγχη, pro κόγχη. Athen. 3. ὅτερα δὲ κόγχα ἀυρικατέρα ἐδὲ. Apud Hippoc. κεγχρὶ κεκμιὶς, olla, figlinum. vide Κογχύλιον.

Κόγχος, ὁ, ἡ, Hesych. eſt κογχύλιον, cochlea ſiue concha, idem κόγχον ἀνέλκειν pro ſtertibiliter dici ſcribit pro ἔπνειν ὑπτίοις, ſe ciſti æqualem. idem vaſculum ad implendum depſendumq. Ariſtot. libro 4. Anim. & Dioſc. libro 1. capite 32. quo nomine & caua oculorum ſignificantur. Item calua capitis. Lycoph. τυπτὶς σκαπάνοιν κόγχοιν ἐνθύτερα μέσον. Κόγχη etiam vmbo clypei. in Epytome Polybij, σφυτόμησεν ἡ ἄκρη θυρεὸν τὴν ἀσπίδος κόγχην, ἢ τὰς ὀλοχρεῖς καπεσχεῖ πλησὶς λίθων. Κόγχειον, culorum cauitas, quam hoc verſu notari à Virgilio volunt ſinum appellando: Sic effata ſinum lachrymis implentibus orſis. Pollux, τὰ μὲν ὄγκωμα τῆ ὀφθαλμῆ, κόγχας καλεῖ, ὁ δὲ ὅλος τῆς βλεφαρίδος ἀσκὸς ὄμμα. Κόγχη apud Hippocrat. idem quod κγμὴ. menſuræ proculdubio genus quod tantum ſit quantum concha.

Κογχύδιον, & κόγχιον, concha deſpumo, vel eximo, depio. Dioſcor.

Κογχύλιον, ὁ, κόγχυλ, purpura.

Κογχυλιας, ὁ, conchylias, genus lapidis.

Κογχυλιώτης, ὁ, conchylitarius, conchyta. ſic Plaut. in Rud. lucte fures maritimi, conchytæ atque hamitæ.

Κογχύλιον, τὸ, conchylium, conchula, purpura. κογχύλιε κρίνον, vocant Græci, lanam, vel flocculum lanæ purpura tinctu & infectum. Crito apud Galenum libro 3. τὸ τοιοῦτο ἐπιβάλλειν κεγχυλίου, i. tomentum lanæ purpura infectæ indito. ne eſt vt alibi, κεγχυλίου ὑμάφεσιν τὸ ὑπὲ conchyliata lana aurē ſutura, vt loquitur Marcellus Empiricus cap. 9. Conchylio fecta lana adixit Plinius libro 32. capite 7. Et ita intelligenda Dioſcorides libro 2. quum inquit, ἐν δ' αὐτοῖ τέρτοι ἢ κόχλοι κάμνται θαλασσίας πορφύρας. Et Paulus Ægineta quum inquiſ. libro 3. cap. 26. λινοῦ δὲ τὸ πορφύρας θαλασσίας, hoc eſt filum l purpura marina infectum. non enim lanatæ purpuræ pil Sic & acdipiendum illud Actij libro nono, capite 35. πορφύρας ἐνίους, & libro 9. capite 36. ἔριον πορφυροῦν. Porro κυλία authore Athenæo libro 3. dicta ὅσῳ τὸ κεχλωνέα. Ad Ariſtoph. in Veſpis, ψὶ τῆ κόγχη τῆ παυ εμμολε τοῖς σημείοις πᾶσιν. Interp. ὡς κογχας ὄβιστὸν ὄντων τοῖς σφοιγίσι, ἀσφαλείας ἕνεκεν. κεγχρὶ δὲ τὸ κεγχρώδε τὸ σπικυλῶδες τοῖς σφραγίσι, τῷ μὰ ἀφωμοιῶσθαι τούτοις αὐτοῖς.

Κογχυλοφόρος, Hesychio ſunt γαυλῶκις νύμφαι.

Κογχύτης, reperitur apud Pollucem pro putamine oſtri, quo ingitur oſtrum, & abiicitur quum comeditur.

Κοδαλιόμαι, otior, intus latito. ὁ δὲμοιχὸς, ὅτ' ἂν διατρίβω, ἀσχολῶ, Hesych.

Κοδάλιμος, ος, ὁ, ſiccatio, hordei in furno, aut alio quopiam vaſe. κοδάλιον.

Κοδάμιον, τὸ, frixorium, ſartago, in qua frigitur far, Pollux, γένεσιν: vel φρύγανον, Pollux.

Κοκαμίζειν, ὦ, ὁ, frictor, i, qui fruges frigit & torret.

Κοκκάνιον, ὁ, ὦ, quadrans.

Κοκκύμηλον, τὸ, malum ſtruthium, ſiue Cydonium, τὸ κυδώνιον μῆλον, Athen. lib. 3. Hesych. addit quoſdam velle eſſe genus ris, alios κόσμου ἕνεκεν ἀχλυοῦ, ornamentum collare.

Κόκκυ, pro νοεῖν, intelligere.

Κοκκύω, intelligo, ſentio.

Κόκκυσμα, τὸ, verenda.

Κόκκυρον, ὦ, ὁ, cothurnus. vide in Chiliad. Eraſmi, Cothurno ſatiliot. κόκκυρον ἢ ὑποδεδεμένος, ὑποδήματος τοιούτου, Pollux. erat vtrique pedi, ob id κόκκυρον Tyramenem vocarunt ὅτι ἐφ' ἑκάτερα τῶν πολιτικῶν ἀμφοτεροδέξιον.

Κόκκυφος, vulpes.

Κόκκυφος, ὁ, epitheton fuci, quòd aculeum non exerat vt reliquæ. κόκκυφ τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν. Heſiod. in ἔργ. κηφῆνάς τε ἐρέειν ἐπέκλον ὁμιλῶ.

Κοκκώ, Hesyc. βλακῶ, damnum, noxa.

Κοκκωνίδιον, ὁ, cdax.

Κόκκυξ, vox parturum porcorum, Ariſtop.

Κοκόσμιον, deſtico.

Κοκκύζειν, oppignero.

Κοκκος, Hesych. dici ſcribit σφαῖρος ἢ λίθος. c.

Κοκκοτας, idem affert pro ἰσχνότατα, forſan à κόκκος. eodem enim aut re κόκκος ſiue κόκκ, dicitur ἰσχνὸς, σκελετὸς, ἢ κακοθάνων φαντάσ.

Κοκκύλ, eidem ſunt κοίκα, caua concaua.

Κόκκυλος, animal cilium fabis innaſceus.

Κοκκύσειν, grunnire: à κόκ, proprie ſuum.

Κόκκυσα, τὸ, ſtirps, fœtus, γέννημα.

Κόκκος, palmularum ſpecies, & ſtoreæ crates atque id genus. c foliis palmę contexta.

Κοκκύω, circumſpicio: à κύκλῳ τὸ ἐκκύω ὀφθαλμῷ, obſuerſor cunquaque oculos circuinferens. item inuideo. Suid. exp non ſolum φθονεῖν ἀλλὰ καὶ ἐπιτηρεῖν, in hoc loco, πῶς κυρκαιάς ἢ κακοῦλεις ἔχων.

Κολάσσω, μι. ἀσω, π. χκα, caſtĭ, catium reddo, exentero, exinio. Accuſat. ὦν ποτε κόλπῳ παφὶν νόον, &c. ne cauueris neri mentem, id eſt, ne dederis locum. Nam quę cauuntur dunt lodum.

Κολαξ, ακος, ὁ, ἡ, valſis, ſpelunca, ὁ βαθὺς γῆ.

Κολαύλακον, modus quidam ſcirei vbeatur, quum duplicis plangis poſteriora cornua coniuncta ſunt, ſed anteriora

Κ, arca Polluci, pars nauis Athenæo. πολλὰ δ' ἐξ ὕπνου καὶ μέσου νυκτὸς τὸ κῶας ἐκλύσαντα ἔδη, Synes. πλεῖται δ' ἐπὶ λίμνῃ ὁ πρὸ κατηρτισμένος. μὴ γὰρ κατεδαφὴ εἶε καὶλιμ νεών, & κοίλη ναῦς, vetus nauis, concaua pars, Xenoph.

Κοιλία, ας, ἡ, venter, γαστὴρ, ventriculus, in quo cibus concoquitur, thorus: aluus est sicci excrementi conceptaculum, Aristo. lib. de Animal. ὁ κοιλὸς λόβ, alui est profluuium, Idem libro 8. Animal. cap. 21. ὁ κάτω κοιλὰ, imus venter, κενεών, Homero, aluus, ventriculus, Gaza in Problem. Aristot. sect. 1. quæst. 42. κοιλία ἄνω ἡ κάτω, superior & inferior venter, Aristot. lib. 2. cap. 3. part. Anim. Pollux, τὸ δ' διαφέρημα ὑπὸ τὰ στέρνα, ἡ κατὰ αὖα κοιλία, κοιλία μεγάλη, venter maior. Idem libro 2. Animal. κοιλία τῆς ἀορδίας, sinus cordis, ὁ κόπος, Aristophan. κοιλία τῆς καρδίας, cor triplicem sinum continet, Aristot. libro 2. Animal. τὸ σῶμα τῆς κοιλίας, os ventriculi, Alex. Aphrod. Prom. vltim. lib. 1. ἔνδυ σωλῆνι ὁ σάμιος ὃ τῆς κοιλιᾶς, hoc vocat Illustr. ὧδε τὴν κοιλίαν. Aristoph. in Pluto, pro omasis, πλησθῆναι τῶν ἀγρίων θηρίων ὡς τὰ φρέατα τὰς κοιλίας. Item κοιλία, domus nea. Et κοιλία εἰσὶ τὰ σώματος. vide ἐντέρα. Κοιλὰ item Bauer Polybius, φλέγμ ἐπικαμπῆς, εἰς ὧν ἐπὶ τὰ ἄνω σωλῆνα ἐκ τῶν πόλεως ἐκρεῖ ἡ τὰς ἀπὸ τῶν ἀνατόμων τῶν ὑδρωπικῶν κοιλίας.

Κοιλὸς, ὸς, ὁ, cuniculi subterranei.

Κοιλοπάθεια, ας, ἡ, cœliacus morbus, quo qui laborant, cœliaci etiam alum dicuntur à Plinio. Celsus libro 4. cap. 12. In ipsius ventriculi portu consistit is, qui & longus esse consueuit, καὶλιακὸς à Græcis nominatur. Sub hoc vetter indurescat, doque eius est. aluus nihil reddit, ac ne spiritum quidè transmittit. Extremæ partes frigescunt. Difficulter spiritus reddit. Aetius libro 3. serm. 1. cap. 37. Non omnem vétris fluxum cœliacum affectū dici proprie, tradit: neque enim si cibi cruditate & incocti infernè prodeãt, neque si corrupti atque in peiorem habitum commutati sint, ideo cœliacum morbum pellari: verùm tunc solùm quando leuia & humecta excrementa egeruntur, verùm præ imbecillitate ea coquere nequeunte. vide cætera.

Κοιλόδαιμον, Athen. γάστερα δ' ἡ κοιλιόδαιμον, qui in gula & ventre summum bonum ponit.

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ventri deditus.

Κοιλοπαθεῖν, ἡ, ὁ, solutio ventris, Cic. ad Attic.

Κοιλοπῶλαι, qui vendit ventres & omasa, Aristophan.

Κοιλοφθαλμία, ας, ἡ, apud Alexand. in Problemat. Gaza oculos subsidere vertit leg. κοιλοφθ.

Κοιλόφθαλμος, ὁ, ventri deditus.

Κοιλόω, caua oculorum parte intumescere.

Κοιλωπὸς, palpebra inferior: superior verò ὀφθαλμὶς vel κοιλὶς, Pollux. Κοίλωσις, cauum, id est instrumentum vascularium, vt apud rebellium.

Κοῖλος, ὁ, concauus, βαθὺς, sinuosus, vacuus. Κοῖλον de naturali concauitate vt γλαφυρὸν, de artificiosa, γλάφον enim concauo significat. κοῖλον & ὑψηλὸν oppositæ, Xenoph. κοῖλον ἀργυρεῖον, vium argentum. dicitur ab Aristot. 2. de Cœlo. pro vasis argenteis. κοῖλον ἀργύριον, cælatium, Plutarch. ἐκ κοίλου πυλωμένου. Thucyd. in recessu cauo, apud conclusa portus: sic Valla. κοῖλοι ἰῶνες, cauæ menses, Gaza de menstibus. ὁ κοῖλος φλὴψ, cauæ venæ. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. κοίλη νεότης, id est, βαθεῖαι, τὸ κοῖλον, ὁ κοῖλος πούς, cauum pedis. Pollux, τὸ δ' μεταξὺ ἴσχιον, ἡ ὑποθέναρος, ἡ κοῖλον, κοῖλον χρῆς ὁ ὁμολογεῖται: quod etiam vocant quidam κοτύλιον. Est & τὸ κοῖλον τοῦ ἔτους, τὸ κοῖλα τῆς γῆς, depressa terrarum. ἀφ' τὰ κοῖλα λόων ἀδοὶ ἐγ, parte ilium leo est infirmus, Aristot. lib. 9. Anim.

Κοίλωσις, vel Κοιλεγκοωσία, dicitur quum vox in ore, quasi specu obscuratur, & veluti in recessu auditur, Quintil. lib. 1. cap. 9.

Κοιλοσωλὰ est pronuntiandi vitium cum sonus è palato aut naribus prodit vt Galli solent efferre, on.

Κολαβρὰς, ὰ, ὁ, pars Syriæ, quæ quòd sita est inter duo flumina, Euphratem & Tygrim, Mesopotamia appellata est.

Κολάγρης, ου, ὁ, claudus, Suid.

Κολάγρης, cauatior, Gaza.

Κολάγρος, ου, ὁ, cauitas, κοίλωμα.

Κολοβλαμία, ας, ἡ, oculorum concauitas, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Κολοβλαμὰω, oculis subsidentibus reddor, mihi oculi excauantur.

Κολόβλαμος, ὁ, ὁ, qui cõcauis est oculis, cuius in recessu cauo oculi sunt. Contrà ὀξέφθαλμος, qui oculis est prominentibus. ὁ κοίλους ἔχων ὀφθαλμούς.

Κολοιὸς, concauis foliis constans.

Κολπίας, ου, ὁ, cauum, concauitas, apud Theophrast. histor. libro tertio, capite 11. item vlcus in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur.

Κολπὸς, profundus, prudens. πολλῶν ὀφειλόντων ὁ σοφὸς πάτρων, in epigramm.

Κοιμᾶσθαι, κοιμῆσαι, κεκοίμημαι, dormio, obdormio, cubo, quiesco, Xenoph. Plato in Epist. ἵνα τὸ τοῦ κρείσσονος ἐπιτιμᾶν μᾶλλον ἔῃ, ἢ μηδὲν τοῦτ κοιμᾶσθαι μᾶλλον νύκτωρ, Bis in die satutum fieri, nec vnquam pernoctare solum, Cic. Tusc. 5.

Κοιμίζω, κοιμῶσω, ἐκοίμισα, sopio, dormio, Actius. Accusf.

Κοιμῶδιάω, sopiri, cubare, dormire.

Κοίμησις, ὡς, ἡ, ὁ, dormitio, obitus: sic canon 23. concil. Antiochenus. κοίμησιν τὴν ἁγιασυναξάριον, post obitum quiescentis, i. post obitum eius qui præcessit. Euang. Ioan. cap. 11. ἀφεὶ τὸ κοιμᾶσθαι τῷ ὕπνῳ λεγεῖ, Interp. de dormitionè somni.

Κοιμητήριον, ου, τὸ, cœmeterium. Athenæus lib. 4. vbi de conuiuiis Cretensium agit, Sunt, inquit, vbique in domibus duo loca conuiuiis celebrandis assignata, quorum alterum vocant: αἰφείον: alterum in quo hospites dormiũt, κοιμητήριον. Κοῖτη τὸ κοιμᾶσθαι, id est, dormio. Quod nunc vocamus cœmeterium olim cubinas vocabant. Vide Festum libro 3. & Ægenum vrbicum & de Puticulis (quæ cæmeteria pauperũ) Pompeium libro 4. & Varron. Anal. 4. accipitur item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, κοιμῶσω, ἐκοίμισα, fedo, comprimo, mulceo, sopio. Act. Accusf. κοιμίζω de morte Sophocl. pro θνήσκω Eurip.

Κοιμώδης, sopitor, in Epigram.

Κόϊμος, compositus, ornatus. Etymolog. ὁ τάττων τὰ ἀμφὶ διαπεπαγμένα ἔχων ἢ κατασκευάζων ἄρμα.

Κοιμῶ, dormi, in Epigram.

Κοινεύω, cauponari, scortari, inquinare. Κοινῶσαι, lupanar.

Κοινὸς, communis, simul, publice, generaliter, in summa: & intelligitur γνώμῃ, teste Interprete Thucydidis. τὰ κοινὰ λεγόμενα, quæ communi examine disseruntur, Aristotel. 13. Animal. & Gaza ibidem. ἀφεὶς τὰ κοινὰ ἢ ἴδια ἐξήρουν ἴσχη, Thucydid. odium publicè priuatimque gerere, Xenoph. κοινὸν σοὶ τοῖς φίλοις, vna cum amicis. Huic opponitur ἴδιος, i. priuatim Aristotel. κοινὰ ξυνέκυψε, inter nos conuenit. Cum Datiuo, Plato in Epist. ὅσα ἐμὲ σοὶ κοινὰ ἀφορματευτὰ μὴν ὀλίγα, seis me tecum pauca tractasse.

Κοινοβιάρχης, ες, cœnobiarcha, contubernij præfectus vulgò Abbas.

Κοινόβιον, cœnobium, contubernium, vita fortunarumque cõmunitas, Gel. lib. 1. cap. 9. de Pythagoricis.

Κοινεβούλιον, senatores.

Κοινοβουλία, ας, ἡ, communiter consulto. Xenoph.

Κοινὸν, ὰ, communiter consulto. Xenoph.

Κοινὸν, ὰ, ὰ, communes neptiæ. & promiscuæ.

Κοινοπάτρις, sic appellatur τὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ὅτων ἀφ' ὧν ἐξ ἀμφοῖν γεγένηται, vt afinus ex equa, Plato in Politico. reliqua ἰδιοπάτρις dicuntur.

Κοινοπρεπῶς, publicè, vulgò.

Κοινοπρεπὲς, quod publicè omnium est.

Κοινοπρεπὴς (vt legendum apud Xenophont. in Symposio vbi titamen ἀκοινοπρεπὴς) est pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate.

Κοινοπλεκτέω, νῶ, ἡ, communem habens lectum. Æschyl.

Κοινοπλάκτης, vulgaritet, lingua communi.

Κοινολεκτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, adulter, i. habens lectum communem.

Κοινολογέομαι, confero sermones, Cic. & communico cum aliquo de re aliqua. confero, sero colloquia, Liu. Aristotel. in Polit. Dat. & mox Accusf. κοινολογεῖσθαι τοῦ σωμάτος, cum Samiis publicè locutus. κοινολογεῖσθαι ἐκεῖσε οὐ δυνήσεις, inter vos in aure dicite, Lucian. κοινολογεῖσθαι inter se conferentes. Polybius libro 2. κοινολογησάμενοι ἐωυτοῖς ἀπὸ τῶν ὄλων ἐπὶ τοὺς ὑπεύθυνους ὑπερβολὴν, &c. Aristot. de arbitris loquentes. κοινολογεῖσθαι τῷ ἀλλήλοις ἀφεὶ τὰς κρίσεις, capita conferunt & inter se differunt ante sententiam.

Κοινολόγημα, colloquium.

Κοινολογία, collocutio. Plutar. ita appellat coniurationem Lentuli cum Allobrogibus. κοινολογία item est dialectus, qua vulgò omnes vtuntur.

Κοινὸν τὸ, commune, id est, Respublica: sicut Cicero in Verr. Quis tibi molestus esset, aut quis appellare auderet, quum videret statuas ab negotiatoribus, ab aratoribus, à communi Siciliæ, Asconius commune exponit communem remp. Herodot. in Erato, Κοὶ σφι τὸ κοινὸν τῆς Σαμίων δόκα διὰ τοῦτο τὸ ἀφόρημα ὑπ' σπάνι ἀπορραβῶνι, τὸ κοινὸν, commune bonum, τὸ δημόσιον, resp. bonũ publ. κοινὸν πόλιτων, publica authoritas. ἐν τῷ κοινῷ τῶν πόλεων, in ærario ciuitatis, Aristot. in Politic. ἐν τῷ κοινῷ, τουτέστι ὁ πολιτάρχης, sic Interpres Thucyd. in ærario. ἐς τὸ κοινὸν, in medium, in commune bonum. ἐν κοινῷ, in medio, in vtranque partem opinabile. Isocr. in Busir. τοῦ δ' ἐν κοινῷ πᾶς ἀφεσμένα τὸν ἐντὸς ἢ δύξασα δίον ἀφεὶ αὐτῷ, τίνα αὖ τῆς, &c. ἐς κοινὸν γνώμαν ἀπφαίνομαι, Demosth. ἐπὶ τὸ κοινὸν, in medium. Lucian. τὰ κοινὰ, quæ ad rẽp. pertinent, respublicæ, honores publici. τὰ κοινὰ τῆς βαβυλωνίας, magistratus Babyloniorum, Herodot. τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, respublica. Plato in Epistola 7. ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, ad rẽpub. administrandam accedere. τὸ κοινὸν συμφέρον, res publica

adminiſtrare. μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, negotia publica tractare, Demoſt. ὥσθ' τὰ κοινὰ φερόντερα ἦν, ad res publicè adminiſtrandas accedere. Idem dicitur & φερόντερα τοῖς κοινοῖς τὰ κοινὰ, φορεῖσθαι, Lucian. in Catc. τὰ κοινὰ νέμειν ἢ διδόναι, Demoſth. pecuniam publicam diſtribuere. τὰ κοινὰ κλέπτειν, id eſt, peculiam publicam, Idem. τῷ κοινῷ ἀπηχθέσθαι, à pecunia publica abſtinere. Idem Demoſth. τὸ κοινὸν τῶν τῷ κοινῷ, ex publico dotari, apud Ariſtophan. Pluto eſt depeculari. τὸ κοινὸν magiſtratus. Thucyd. ᾗ ὅπως τὸ αὐτὸ ἔρυτο τῷ τὰ τῶν ἑτέρων, ὅπως ἂν ὦσι χρεμάσθαι τὸ κοινὸν, ἔφη.

Κοινὸν γραμματεῖον, vocabatur publica tabula, in quam referebantur illi qui liberos profeſſi erant, aut inter tribules & cognatos aſciti.

Κοινόπλοος, ὁ, ἡ, ὁ, ſimul navigans, Sophoc. πλοῦτ' ἐν ναὸς κοινόπλουν δόμοις κεῖσθαι, audis ſtrepitum noſtræ nauis editum à nauigationis ſocius.

Κοινοποιέω, communico, commune facio. Datiuo & Accuſ. mediante σοφίᾳ, Nazian. in Orat.

Κοινόπολις, ὁδός, comes vitæ, ſocius. κοινόπολις παρουσία, i. aduentus conſors τῷ ὁμοεθνεῖ ὁ ὑπόπεινος πάντων, Sophoc.

Κοινοπραγέω, conſpirare, inire ſocietatem rerum gerẽdarum. Polybius in quinto, ἐγκαλῶν φράδαι μὴ δεῖ τὴν τετρακυκλίαν διὰ θυμὸν ἐκβάλλειν, ἢ βασιλεῖ χρηματίζειν, ἀνύτειν τ' ἀεὶ κλωθόνες κοινοπραγεῖν Πτολεμαίῳ, id eſt, συμφορᾶσθαι δεῖ τε συγάσεσι, κοινοπραγεῖν τῷ πρᾶξ ἀβονα facere communia. Hinc κοινοπραξία, conſpiratio, conſenſio. Idem, ὑποδιανοίᾳ τῶν Αἰτωλῶν ἢ κλεηδρίᾳ κοπραγεῖν τὸ διώκειν ἢ τὸ τίνειν.

Κοινοπαθής, innouatio.

Κοινός, ὸν, communis, publicus, qui eſt in medio, vulgaris, expoſitus, liberalis. ſ. ſocr. ad Demoſth. τῶν φίλοις κοινὸς εἶναι, id eſt, expoſitus. κοινὸν κτᾶσθαι δόναι, in commune conferre, Plato 2. de Rep. ἔρχεσθαι κοινὸν κτᾶσθαι δόναι, id eſt, commune omnium facere. Item κοινὸς, vſitatus, non exuperans, Phocy. ἔστω κοινὰ πάντα, affectus modum non ſuperent. κοινὸς λόγος commune decretum, κοινὸν λόγον, communi ratione, Plato de Leg. κοινὸς πόνος, Hermog. κοινὸς, pro affini, Idem lib. 4. de Inuent. κοινὸν γὰρ δεῖ σῴμεῖσθαι τὸ συνεργάσιμον, i. affine enim eſt ebrietati ſomnus. κοινὸς, ſocius & participes, φίλος, Sophocl. in Aiace, κοινὸς ὁ κοινὸν λυπεῖσθ' ἑμοὶ. κοινὸς τῷ ἑπτῶντι, quo oratores vtuntur, Aphthon. κοινὸς πάσι, Euripid. & Xenoph. in OEcon. κοινὸν γεωργοῦν, publicum ſolum colunt, Ariſtot. lib. 2. Polit. c. 6. κοινοὶ διδάσκαλοι, publici præceptores, Plato de Leg. λόγοι κοινοὶ τὸ αἰσχρεῖν ἢ αἰσχεδόνες, leges communiter poſitæ & imperando pareudóque. Idẽ ibid. ὦ κοινοὶ δόνοι τε, i. ὦ δίκαιοι, ὁμῶ ἑτέροις καὶ τ' ἴσοι πάντα, non ex æquo ad iudicandum veneritis. Thuc. κοινοὶ φίλοι ἀληθεῖς ὄντες, Demoſt. Euripi. in Phœniſ. κοινὰ γὰ τὰ τῶν φίλων ἄρ' ἐστί. Idem in Oreſte, κοινὰ γὰ τὰ τῶν φίλων. & in Andromacha, φίλων γὰ ὠδὲν ἴδιον, οὐ πᾶς φίλος Ὀρέστᾳ ὧδ' ἀκοινὰ χρήματα, Terentius in Adelph. Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter ſe communia eſſe omnia. Cicer. Offi. 1. vt in Græcorum prouerbio eſt, Amicorum eſſe omnia communia. Ariſtot. l. 8. Ethic. & Plato Leg. 5. λέγεται ἢ ὡς ὄντως ἴσῃ κοινὰ τὰ φίλων. Martia. Epigr. lib. 2. Candide κοινὰ φίλων, ſunt hæc tua Candide πάντα, Quæ tu magnilouquis nocte dieque ſonas. Atque ita concludit, Das nihil, ô dicis Candide κοινὰ φίλων. Plutarc. εἰδὲ φίλα ἐστὶ, κἀκεῖνα ἐστὶ κοινοὶ τὰ φίλων, εἰ δὲ κοινοὶ τὰ φίλων ἐστὶ, ἔσθ' φίλα. Cic. 1. de Leg. vnde enim illa Pythagorica vox, τὰ φίλων κοινὰ ἢ φιλίαν ἰσότητα, vide κοινὸν, κοινὸν ἢ πάσης ὑσίας ἴσῃ, commune eſt omni ſubſtantiæ. κοινὸν ἢ πάντων ζώων ἴσῃ, cõmune eſt omnium animalium, Ariſt. l. 6. Anim. c. 17. Κτὸ κοινοῦ, genus figuræ. νῦν κοινὸν nihil coniunctium, Demoſt. ὁ κοινὸς, magiſtratus, qui eſt gerit, in Epigr. Item κοινὸς pro Aduerbio ὁμοῦ, id eſt, ſimul. κοινὸν ἐμοὶ τε ὁπλῆται τ' ἔξω, arma mecum ſepelientur, Sophocl. Item κοινὸς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Ariſtoph. in Veſpis, οὐδὲν μετέσχεν οὐδ' ἐν τῷ κοινῷ γ' ἐμοί. Hebrici κοινὸν vocabant immundum, fœdum & ne-faſtum. vnde in Act. Apoſt. οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον. Marci cap. 7. κοινᾷς χρσὶ, τοῦτ' ἔστι ἀνίπτοις, manibus profanis vel pollutis, illotis. Vide Κενὸν.

Κοινόπαγος, appellatur, quod à multitudine quoque tractatur atque imperitis. Ariſtotel. lib. 1. Rhetoric. ὃ δ' ἐπὶ δίκῃ κακοῦργον ἢ ὅλως μοχθηρίας δικολογίας ἕνεκα κοινόπαγον, ſic accepit Cic. in Ep. ad Att.

Κοινόπαγος, vide Κενὸς.

Κοινότης, omnibus expoſitus, accommodus.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, participatio, par ratio. κοινότης κοινὸν πᾶσι, Nazianz. omnibus communis ſocietas. Eſtque nomen figuræ ſententiarum, quum ab vno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in vno nouiſſimè acquieſcunt. Habet enim hoc ſchema coniunctionem quandam cum ἀσύνδετος, & ὑποφορὰ. exẽplum pete à Rutilio Lupo.

Κοινοτόκος, ὁ, ἡ, frater, ſi communiter natus.

Κοινόω, communico, impertio. Syneſ. in Epiſt. αὐτοὺς ὁ ἐκπαιδεύσας ὧδε τὸ κοινὸν ἢ ταὐτὸ τὰ ὁδόξαντ' ἢ ἀλλήλοις κοινωνήσαι τῆς βουλῆς. Plato de Leg. κοινόω μοι σοῦ, conſilium tecum agito. λέγεις σοι κοινοῦμαι σοι, communiter ſentiens tecum, Idem.

Κοινοπραγία, communis vſus, & publica vtilitas. OEcum. in Act. ὠδὲις ὑδεὶς ἔλεγεν τι τῶν ὑπαρχόντων ἴδιον εἶναι, ἀλλ' εἰς κοινοπραγίαν φορτιθέν.

Κοινόω, μάσω, communico, committo, commune reco. Ariſtot. lib. 1. Polit. κοινῶσαι μοῦσιν ἐς τὰ μέσα, Euripi. imperti ſermonem. Ariſtoph. τὰ ἐμὰ βιβλία μὴ κοινῶσαι αὐτοῦ ἴνα αὐτοῖς κοινῶσαι τὰ ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ, maneant, vt cum ipſis communicem quam plurima. Idem. κοινωνὸν λόγων, communicabis ſermones, Eu. σωμοκοιτεῖσθαι τὰ ἀφρόδισια τοῖς ἐκείνοις, ſibi cũ illis res eſſe cõmunes voluerunt, Thuc. τὸν κοινωσόμενόν τινα ἐμαυτῷ ἀδυσώ Chryſoſt. de oſſ. Ep. cui communicabimus noſtras calamitates & ſolicitudines? Pro polluo & inquino: vt in Actis, ὁ ἁγιὸς ἐκεῖνος ἀγιάσει, σὺ μὴ κοίνου, ne communia feceris aut exiſtimeris. Matth. cap. 15. Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, non polluit hominem. Vide Κοινὸς. κοινόω τῷ τῆρμο inuentum atque oblatum communicare. Syneſius in Epiſt. Pylæmenem, κἀγὼ μὲν αὐτὸν ἐς αὐθὶ συμπόνους ἐργαζομένῳ φιλοσοφίᾳ, ἢ ὠδεὶ τὸ ἑρμαῖον κοίνωσα. Hinc κοινὸν τὸ ἑρμαῖον Luciano, ἢ κοινὸν ἑρμαῖον Plutarc. & author ἀδεκάτῳ ἐμαυτῷ ἐκ βάθυλογίας ἐσθίειν. Καὶ τῷ ἀμερικανῷ μὴν χαλκὸν ἐν τοῖς ἐδίοις ὑσὶ τῷ δικαστῷ δοῦναι ἐκ τῶν ἐμῶν, κοινὸν ἐξ φάσκειν τὸν ἑρμαῖον, quod dici ſolebat in tuitò oblatis. Et apud Ariſtot. 2. Rhet. Καὶ τὸ κοινωνεῖν ἐδίοις ἑρμαῖον ἢ ἡδέως τῷ δικαίῳ ἐν δικαίοις ἢ γὰρ κοινὸς ἑρμαῖος. Heſych. κοινὸς ἑρμαῖος, παρεμβολὴ δὲ τῷ κοινῷ τι ἐμεσκιόντων.

Κοινωδής, copulatus, coniunctus, mixtus. κοινωδὲς ξανθῷ χρώματι, cum flauo colore permixtus, Plato in Tim. σύμφυτος κοινωδὴς, communis complexus, Theophraſt. lib. 5. cap. 5. de C. plant.

Κοινωνὸς, ὸν, ὁ, ſocius, familiaris.

Κοινωνέω, τὴν σύλλη, ſum particeps claſſis, Thucydid.

Κοινωνέω, ῶ, ἡσω, ἠκα, κοινὸς, communico, ſum particeps, ha commercium: aliquando in bonam, aliquãdo in malam tem. Genit. & Dat. Xenoph. σίτου ἢ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & pi vti communem, venire in partem, participem eſſe. Plato Repub. ὁ τοιοῦτος τοῦ τοιούτου κοινωνεῖ, talis cum tali conſocia. Idem lib. 2. πόνων ὅτι τῶν ἀβροκελῶν ἢ ἄλλοις κοινωνεῖ, cum communicare. Idem in Epiſt. ἐκάστοις σοι ἑρωμεν κοινωνεῖν σε τῶν πόλεως πραγμάτων, meritò tecum nolui agere de reipub. bernatione. κοινωνεῖν ἀμφοτέρων, eſto particeps ſanguinis, zanzen. in Orat. ὅσα τῆς ἰδίας πατρὶς κοινωνίας. Lucian. ὁπόσων συμφορῶν, Hocrat. κοινωνεῖ τὰ φύσει πατρικὰ, patriorum ſe chrorum ſim particeps, Lucian. κοινωνεῖ τύχης, Eurip. ſum finis fortunæ. κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Demoſthen. κοινωνεῖν τῶν, qui labores vna ſubierint, Plato. κοινωνεῖ τινι, con ſcere cum aliquo, Idem Epiſtol. 7. οὔτω κοινωνεῖν ἀεὶ τοῦ παντὸς, tota vita ſic cum eo conſueſcere. κοινωνεῖν ἐπιλογῆ ἢ θελουστ, conuenire nolunt, Plato in Legib. κοινωνεῖ γάμων vxori coniungor, Idem de Legib. μηδὲν ἂν ζῷ κοινωνήσῃ τ ρείᾳ, Lucianus. κοινωνεῖ σοι τῶν ὁμολογίας, inter nos conuenit, το, κοινωνεῖ σοι οὐσίᾳ, hoc tecum commune habeo, Idem. ἐξίσεις, Euripid. κοινωνεῖ σοι κοινωνίας, tecum habeo commercium tecum aliquid gero, Plato in Legib. οὐδὲν κοινωνεῖ σοι, nihil cum habeo commune, Demoſth. τὰ τῶν σώματος θερμότητα πάντα, id eſt, applicata oris calliditati, Ficinus in T Platon. κοινωνεῖν πάσι τούτων, omnes horum debent eſſe participes.

Κοινωνία, ας, τὸ, commercium. Plato 1. de Rep. ξυμβόλαια ἢ κοινωνήματα, ἢ τὰ ἀλλοσοciatio, Cic.

Κοινωνία, ας, ἡ, communicatio, ſocietas, collatio, conſortium. σία, σωδότης, communio: ſiue conſortio Cicer. vt ſociabilis fortio Liuio. pro cleemoſyna & coniugio. ἡ ἀφρόδιτος κοινωνία dicitur ab Ariſtot. de mundo, id eſt, communio, quæ c hiſce interceditur. λόγου κοινωνία, rationis participatio, Naz. in Orat. κοινωνία μοι σοφίᾳ σε, Plato. Paulus 1. ad Corinth. cap. ἐστὶ ἐκ θεὸς πιστὸς ἐς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν, ad cõmunionem Filij. Dicunt Stoici τὰ φίλα τὰ κοινὰ φίλων γίνεσθαι φυσικῶς ἔχ. τὰ φίλα τὰ κοινὰ φίλων ἐστὶ, ἀκολουθεῖ κοινωνία ἀνθρώπων ἐς ἄλληλους. vnde ait Cicero 3. de Finibus, Natura fi vt liberi à parentibus amenturiã quo initio profectam co munem humani generis ſociatatem perſequimur. Xeno in OEconom. ἐμοὶ μὲν γὰρ τὴν οἱ θεοὶ ἔ γωμίαν ἐδωκαν πολὺ διενεκῶς μᾶλλον τὸ ζῆν ἢ τὸ ζῆν ἐν τῷ ἀνθρώπων. ὁ κελεύσας ἄλλο ἢ σῴζεσθαι ὅτι μάλιστα τὸν αὐτὸ εἰς τὰ κοινὰ κοινωνίαν, Cicero apud Comel. lib. 12. cap. 1. Maritale coniugium ſic comparatum eſt tui, vt non ſolùm iucundiſſima, verumetiam vtiliſſima v ſocietas inieretur.

Κοινωνικὸς, ὸν, ὁ, ſocietatis & æquabilitatis cultor, κοινὸς, liberalit κοινωνικὸν τοῦ ὅσια, κοινωνικὸν ἢ ἀληθὲς faciẽs, Phalaris. κοινωνικὸν, etiam ſi. ſunt οἱ μὲ ἀδιδακτικοὶ ὦν, non excommunicati. Κοινω φύσει, ad coniunctionem congregationémque hominu ad naturalem ſocietatem natus, Cicero. Et qui egregia bo quæ habet, ſibenter alijs confert & communicat, is eti obtul

talem beneficientiam κοινωνικὸς dicitur, cui πλεονέκτης opponitur. Aristot.2. Rhetoric. Καὶ τὸ κοινωνικὸν φίλον τοῦ ἑρμῆ ἐξ ἴσου· δῶρα γὰρ ἀμφοῖν καὶ τοῦτο ἑρμῆ. Κοινωνικὸς vulgò est communicativ. Et apud Demosth. κοινωνικὴ χρήματα, communicantes consortionis & fodalitij.

Κοινός, ἡ, ὸν, participes, socius, adiutor, amicus, familiaris, cõmunis. Xenoph. de virtute agens, ἀρέτη ἐ φιλίας κοινωνὸς, concitrix. Idem pro cõsorte, γῆ πολιτικὴ πρὸς κοινοὺς ἐξ, ciuiles honores inter se communicare. Plato in Epist. πάντ ἐ πραγμάτων ἀδύνατα πᾶσι, φησὶν ἀσσπαν αὐτὸς ἑ ὄργανον ἡμῖν ἐξ κοινὸς, quam ipsis spiritum seclerum socius fieret. κοινοὶ τοῦ πολέμου, qui bello versantur, Plat. κοινοὶ τοῦ ἔργου, consortes operis, seu actionis, item de Leg. κοινὸς ἐξ δηλονότι πρὸς, Xenoph.

Κοινόω, communiter, publicè, vno animo. τὰ κοινὰ συμβουλεύειν, communiter, accidentia, Porphyrius. in commune dicit. Plin. de Κοινοπράξεις, magis communiter. Theophrast. histor. lib. 1. p. 16.

Κοινόφιλος, & Κοινοφίλιππος, omnibus vtilis, reipub. vtilis, ὁ πάντας κοινὸς, Phauorin. & κοινοφιλία.

Κοινόφυλλον apud Theophrast. histor. lib. 1. cap. 16. planta est ἐν τῷ κηπευομένων. Et lib. 7. capite 13. recenfetur inter bulbacea: vbi men legitur κυῖζ. apud Hesych. legitur κάπας sine diæresi & citur esse in Æthiopia palmarum species & πλάτανα inde infecta. Est etiam κοῖς vas farinarium, & vt Antiphanes ait, ἐξὸν ἀλφιτήριον, quod Dores κάδι vocant. Vetus criticus erom κάπης interpretatur.

Κοῖος, ἱερεῖς, sacerdos, augur.

Κοῖρος, pignus.

Κοῖος, Æolicè, pro ποῖος, qualis. item prudens : à κοέω, id t νοῶ.

Κοῖτος φάλαγξ. vide in Appendice Lexici de vocabulis militar.

Κόλπος, grauida.

Κόλαστος, μ. ἡ σον, σ. ικὸς, impero', διατάττω, βουλεύω, dominor, tyrannisero rempublicæ. Neutr. Genit. & aliquando Dativo. pollonius 2. τῶν τότε κοιμωμένων. Iliad. β, ἐς δὲ κοιμήσαντο ἐπὶ σχεδίῃ, id est, διατάσσω, διηρχυῶ, καὶ τὸ κοιμᾶν ὑφ' ἑαυτῶν πολλῶν.

Κοίρανος, dominium, imperium.

Κοίτη, ἡ, dominus. Sicut autem ab ἄορτὴ dicitur ὀρεὶς, mons, mutatione ε in ὀ, sic à κοιρὲς, κοίρανος, commutatione ε in ο: & ἐξ ὁ ἐν τῷ κοιρὸς αἰχμὴν, hoc est, qui opportunè imperat, & absq; torum iniuria.

Κόμμα, ἡ, nomen proprium mulieris nobilissimæ. vnde κοιτωνίδιον, μῖρα φρυγία, Aristoph. aliàs κοιτυρόν.

Κοιμίζω, luxu diffluere, nimium ornariá Cœsyra Athenienmuliere huiusmodi. vnde ἐγκοιμίζεσθαι, ambitiosè ornò, Aristoph. in Nubib. σημεῖον, τῷ φῶτα, ἢ γυναικεῖα ῥάμματα, i. σκευασὰ καὶ κοσμητήρια.

Κοίτη, ἡ, in lecto cubo.

Κοιτάζομαι, κοιμῶ, π. σκω, colloco in lecto.

Κοιτών, ὁ εἰς τὸν κοίτην ἀρχόμενος, qui it cubitum, qui lectum petit. Demosth. ὁ τὸ σῶμα τῷ σώματι κοιτῶνι γίγνεσθαι, in agro cubare, Polyb. πέμπει ἡμέρας ὁ ἐν Δελφοῖς θρόνῳ κοιτάσας, præstituta die qua oporteret adesse vt ad Arimin. cubarent. Gallicè, venir coucher, & venir au giste.

Κοίτασις, ἡ, cubile, lustrum ferarum, concubitus, coitus, Nazanz. κοίτου ἐ γυναικὸς ὧδε ἐνὸς, ex vno concubitum habens, id est, cõcubium, Paulus cap. 9. ad Roman. vbi Erasmus, Porrò cubile habens verecundè dixit, pro eo quod est, concepit. Hic tamen κοίτη est semen non concubitus : estque κοίτου ἔχει concipere. Sed pro concubitu cap. 13. fumitur, vbi Apostolus vetat σὺν τῷ ἀνδρὶ ἐν κοίτῃ καὶ ἀσελγείαις. Odyss. ξ, ἐπὶ κοίτῃ ἐσθέοντι, ibi cubitum. Xenoph. κοίτη ἱερὰ καὶ πάσσαλος, sede molli honorem deferre. Pollux, τὸ ἀρχεῖον ὃ ἐν τοῖς σφόμασι δεῖλοι, δεῖλαι ἡ κοίτῃ vocabant. Significat etiam κοίτη, alueum fluminis in Pandect. Græcis sæpius.

Κοιτίς, ἡ, τὸ, dormitorium, & cubiculum dormitorium. Plin.

Κοίτος, ὁ, ὁ πέρι ἀπὸ ὠὰς, arcula, qua muliebris mundus reconditur. Item cunæ. ἐν κοιτίδι βαδίζειν, in cunis vagire, Gaza de Scnestute, Apud Arrianum cistulam, interpres.

Κοῖτος, Cœti, dicuntur quidam pisculi fluuiatiles, sub saxis quiescentes, Aristot. lib. 4. Anim. & Gaza ibid. cap. 8.

Κοίτος, dormitorium Plinio, thalamus Vitruuio, cœtũ Varroni: & proccetum pro antecubiculo, Cecil. in Epist.

Κοίτος, ὁ, somnus, ὕπνος, & cubile, Odyss. β, εἰς ὑπερῷ' ἀνάβη κοίτου τε μέθ' ἧτο. κοίτου ποιῆσαι, dormio, Herodot. De stabulo bouum, i. bubili dixit Aratus, Ἡ κοίτου πλῆσεν ἐλίκτερες πανύσσιμοι.

Κοιτών, ὠνος, ὁ, cubiculum : melius dicitur σκοιτὼν, quàm κοιτὼν Phrynichus.

Κοιτωνίδιον, ὁ, lectulus.

Κοιτωνισμός, ὁ, paruum cubiculum, expon. & lectulus.

Κοῖος, vulgari sermone & κῦ σωιδύειαι dicitur quod propriè ἀὸ ὀλίγον dicendum est κὺ σιὲ censu τῦ ἰκνεῖν κὰ τῦ ἔξ. ita Etym.

Κόκκαροι, οἱ, nuclei pineiqui & στρόβιλοι apud Hippocrat. sunt qui coccum Cnidium intelligunt, Galen.

Κόκκινος, nux pinea Hippocrati, sed Galen. contendit antiquis parum vsitatam vocem: magis probat κώνον, vel à recentioribus, vsurpatam vocem στρόβιλον. Dioic. Cnidium coccum diminutiue vocat.

Κόκκινος, ὁ, coccinus : à grano tinctiuræ vocatus, & ipso rubore clarus, κόκκινον, vermiculum transtulit Hieronym. κόκκινα χιτῶνα, purpurea vestis, Plutar. in Fabio. τὸ κόκκινον φόρεσαν, indue purpuram, Nazanz. in Orat. κόκκιν χλαμύς, coccina chlamys. κόκκινον ἔριον, coccina lana, Paul. e. 9. ad Hebr. à cocco adhibetur tingendæ purpuræ. vide κόκκος.

Κόκκινοβαφεῖς, cocco tinctæ, Athen. & κοκκοβαφεῖς.

Κόκκυξ, Hesy. est κορώνη, cornix forsan à voce

Κόκκυξ, eidem est γλαυξ, noctua.

Κόκκυξ, ὁ, gallinaceus à Sophocl. dicitur teste Eustath. quasi ἐκ τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κεκυκλῆσθαι, inter vociferandum cucurriens.

Κόκκυξ, ὀρυτὸς, ἡ, Hesy. est ὄρνις ποιός, auis quædam.

Κόκκυτος, eidem sunt οἱ σπυρῶλοι τῆς ἐλαίας, oleatum nuclei.

Κοκκοτυπεῖν, cocco tinctum.

Κοκκύρυζα, apud Aphyrtum, granum oryzæ.

Κόκκος, ὁ, granum, non tamen simpliciter sed quod rotundũ. Dioscor. libro 4. κόκκοι τῆς σινάπεως, acini punici mali. κόκκοι ἡ κόκκια dicuntur etiam pilulæ, τὰ κοπτόπαια. Trallianus, ἡ κόδιωτος ἡ διὰ τῆς κόκκων ἐ χόνων τῶν μελοκοκκυδίων. Idem, κοκκία βαφικὰ. Κόκκος etiam apud Hippocratem granum Cnidium: & granum infectorum. Est verò κόκκος κνίδιος Dioscoridi, quod & κόνις dicitur ἡ κόκκος, fructus Thymelææ. Cocco autem Gnidio color cocci tribuitur, magnitudo grãi piperis maior, vis ardens, itàque in pane deuoratur, ne adurat gulam cùm transit. De eo etiam Plinius libro 13. cap. 21. libro 27. capite 9. At verò κόκκος βαφικὴ Dioscoridi, Theophrasti σχῖνος, est arbor cuius fructum præter glandem, κόκκους φοινικᾶν vocat lib. histo. 3. cap. 8. & 16. Hippocrates κόκκους, Plinius coccum, vt cùm inquit libro 9. cap. 41. coccum Galatiæ rubens granum, &c. Et libro 16. cap. 8. omnes tamen has eius dotes ilex solo prouocat coco granum hoc, primóque eu specles frutices paruos aquifoliæ ilicis: omnfquiliũ vocant, &c. alibi, coccũ ilicis vocat, vt lib. 24. cap. 4. Ex ipsius admirabili fucco inficiuntur coccineæ vestes quæ coccina vocat Martialis, Lampridius indumenta coccea. B. Hieronymus κόκκινον reddidit vermiculũ, sed ad coccum scolecion dictum respexit, de quo alibi, & in annotationibus nostris in Amatum Lusitanum. Narbonenses coccum vocant *vermillon*, nos *graine ou escarlate*. Κοκκόφοινιξ, Aristoph. acinos punici mali extrahere, vulgò *esgrener*. Κόκκος, Hesych. pudendum muliebre.

Κόκκυς, celeriter, σπεύδει τὸ ταχύ. Etym. at Suidæ codex habet. κόκκυς, κόκκυ autem ab Hesych. expon. τὸ ἐλαχιστον, res minima.

Κοκκυσμός, auiæ, progenitrices, maiores, αἱ πρόγονοι. Suid. qui in exemplũ affert σὺ δ' ὑμῶν κόκκυσμα τῷ δημῷ αἴρεσθαι. infra vnico κ.

Κόκκυσις, caprifici grossi dicuntur à Nicand. quod iftius grossi cum cuculis simul verno tẽpore prodeant. Sic ille in Theriacis, ἢ καὶ ὁ κόκκυσις ἐρινὸς ὑς, εἴτε σφῆς ἀὸ ἢ. Τέζηλος ἐυφαίνων ἀεὶ δόλον τε σοφὸν.

Κοκκυσίνη vocant Crotoniatæ ventum quendam teste Hesychio: forsan quod eo tempore spiret quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν.

Κοκκύζω, verbum fidelitium à galli & cuculi voce. Gaza in Arist. hanc vocem gallinacei generis eucurrire vertit lib. 9. Anim. vide in prouerb. Erasm. Quum Nibas coccyfauerit.

Κοκκυμηλέα, prunus arbor Dioscorid. libro 1 capite 175. Theophrastus histor. libro 4. cap. 3. τῶν κοκκυμηλέας quoddam genus describit : id Plinius libro 13. cap. 10. prunum Ægyptiam vocat. Idem author Græcus libro histor. 3. cap. 16. de alio genere ita tradit, ὅμοιον δ' ἐδὲ τούτοις τὸ φύλλον ἡ τῆς κοκκυμηλέας, τὸ δ' ἄνθος ἀκρῖνον. ὕστερ δ' ἐκφέρει ἡ τὸ ἐκπεσὸν ἄνθος τὸν καρπόν, &c. Coggygriam tamen habet Plinius, vbi ex hoc loco ita retulit libro 13. ca. 22. Similis & Coggygria est folio, magnitudine minor. Proprietatem habet fructum amittendi lanugine (pappum vocant) quod nulli alij arbori cuenit. κοκκυμηλοπρ, τὸ, prunum, quod σκαμμωνιῶν proprie dici author Athenæus lib. 2. fic excitulit Nicander. κυδὸν ὑ κόκκυσος μηλόνη. Sunt & ἄγρια κοκκύμηλα, pruna syluestria, quæ *cornelias*, ἡ βρόμβα dici à Theocrito nonnulli volunt. Apud Theophrastum histor. libro 4. cap. 2. vbi de ficu Cypria agitur, μέγιστος ἁπάντων κοκκύμηλον, legendum puto οὐς μῆλον. Nam magnitudo sorbi scripti apud Plinium, vbi libro 13. cap. 7. quæ à Theophrasto dicta sunt interpretatur. Nec solùm κοκκυμηλέα arbor dicitur, sed & κοκκύμηλον in masculi. authore Polluce. Stulas τὸ κοκκύμηλα tradit vocari βρόμικα, quæ potius nobis *arbrisots*; id est, armeniaca. Apud Theophrast. hist lib. 1. cap. 18. etiam vocari videtur prunum fructus κοκκυμηλέας.

Κόκκυς, υγος, ὁ. cuculus auis, qui & κόκκυξ, Suid. Est & piscis vo-

ealis apud Aristotel.libro 4.Animal. De aue cuculo vide etiam Ælian.& Oppian.in 1xeutic.& Erasm.in Prouerb.Coccyce astutior. Item appendix illa ossi sacro adnata.vide Galen.de Ossibus.

Κόκκις,ὁ ἐφ'Θ.collis.

Κόκκυξ,apud Hippocr.granum Cnidium.Vide κάκκυ Θ.

Κοκμιλέσκει,Hesychio sunt κυλοῖ.

Κοκρύθων,idem apud Aristotel.κελεπόν,latronum,furum.

Κοκύων, Hesychio οἱ πάσσοι ἢ οἱ ὀφέρτοι, aui & maiores: vt Etymologo quoque κοκύας est ὁ ὀφέρτο Θ: qui addit Ionicum esse vocabulum & significare εὖν δ'ὧν κακομιμήσεις pro aui seu ataui, proaui.maiores,legitur in Epigram.libro 1.titul.εἰς δίνδ Θ.ibi enim Zonas dicit Ταλίδη δ'ἴσχε ὑφυὸς πέλεκκυν. κοκύων γὰ ὄνομα Κρητῶν τὰς ὀφέτερας μητέρας ὑπὸ ὑφύτ : indicans auos monuisse à quercubus abstinendam esse fecurim propter stirpis antiquitatem.

Κόλα,venter,κοιλία.Suid.cui subiungit dat.plur.τοῖς κόλαις.plurale κόλα.Hesyc. expon.σὺ δ'μάλιστα,vt κὠλαπίνec non ὄπλα dicens esse & saltationis speciem , quæ alio nomine appellatur ξιφισμὸς gladiatio.

Κολαβίζω,μ.ήσω.buccellam deuoro,deglutio, absumo.vnde ἐπικολάβισον,apud Aristoph.

Κόλαβος, ὁ , Lyricorum poetarum genus, qui ἀπὸ τῆς κολάβου, quæ sunt citharæ verticilla aptandis fidibus inserta , sic dicti fuere.

Κόλαβος,ossula, paruum frustum,μικρὸν ψωμίον.

Κολαβρίζω,resilio, extendo,disrumpo,despicio.

Κολαβρισμὸς,χαλασμὸς,ἐπιπαρθένιος,ἀπιτασμὸς,&c.vide Suidam.

Κολαβρισμὸς,ὁ,genus saltationis Thraciæ,Pollux.

Κόλαβρος,ὁ,porcellus.

Κολαζόμεν,poenas luo,damno afficior.κολαζόμεν τὰς ἀδικίας, iniuriæ do pœnas,Thucyd.pro κολάζω,Aristoph. Aristot.6.histor. ἐφεστάμενος ἢ αὐτὸς ὑπάρχ., κολάζοντας ἢ ὑβριστὰς ; tibi pro κολάζουσι.

Κολάζω,μ.άσω,π.ασα,punio,τιμωρέομαι, animaduerto, vindico.ecrudio, ὑβριστὰν δ', fubigo.κολάζειν,proprie est , quod nimiũ est reprimere, frenare, & quasi castigare : vt κολάζειν τὸ ἀσωτὸ ἄρνον. Pollux.Aristotel.1.de Morib. ad Nicomach. κολάζειν δὲ ἢ πιμωρεῖσθαι τοὺς ἁμαρτάνοντας. vide Κόλασις & Actiu. Accusatiuo. Xenoph.κολάζειν αὐτὸν πᾶσι κακοῖς,omnibus malis eum afficio. Isocrat. τὸν ἢ διὰ τῶν κρίσεων τὰς ὠφελίας τιμωρίας ὑπόλαβεν, pœnis affecit maximis.κολαζῶν πληγὰς,cædo, Plato de Legib. κολάζειν τὰ δίνδρα,Theoph.in 1.de caus.castigare,Gaz.Sophoc. in Aiace,cum duobus Accuf. τὸ σῶμ' ὅπως κόλαζε κἀνεχ, i. διὰ τῆς σιγυλὴ ὑπὸ σαφῶς ἐκείνης. Item tempero : sic medici dum per admistionem alterius rei aliquid redundans emendant,dicũt κολάσαι,hoc est χρῆσθαι & πιπεραίνειν.

Κολαπὶς,Diadæ cognomen à quodam Colæno, qui templum ei cõstruxit.aut διὰ τὸ τὴν ἀγαλλόμενον ὕβριν αὐτῷ κλῶν, Comment. Aristoph.in Auib.Est & auis nomen.

Κολακεία,nomen oppidi,quod Thessali subuerterũt propter iniudiosum nomen.Bud.

Κολακεία,assentatio ;adulatio.Author ἡδικῶν χαρακτήρων, τὸν ἢ κολακείαν ὑποκάσει εἶ τις ὁμιλίας ἀληθοῦς ἡδ) , συμφερούσης ἢ τῷ κολακευόντι.

Κολακευόμεν,adulationibus inducor & capior.

Κολακευτικὸς,Assentandi peritus.

Κολακευτικὸς,adulatorię,assentatorię.

Κολακεύω,μ.εύσω,ακ.ευκα,assentor,adulor, obsequioſe colo,aliqui me vendito, & eum obseruo,θεραπεύω. Accuf. Xenoph. κολακεύειν αὐτὸν,ei obsequitur,blandimentis eum sibi conciliat.

Κολακίδιον γυναικεῖον,assentatricula,Athen.

Κολακικὸς,ὴ,ὸν,blandus,Plato de Legib.

Κολακίστρια , dicebantur qui pecuniæ præssent, quæ ad res diuinas erogabatur.Custodiebant & hi pecuniam,quæ iudicibus contribuebatur , vt annotat Aristophan. grammaticus Et omnino ciuilium pecuniarum quæstores erant,Cæl.lib.5.cap. 9.pro quo rectius κολακρυόντοι,infrà.

Κόλαξ,ακος,ὁ,adulator : κόλακ Θ,ὃ ἔστι πανοῦργος, μὴ δόλακνας , vel ὅτι τὸ κολάπτειν,Cæl.lib.11.cap.33.vel ὅτι τὸ κόλον.

Κολαπτὴρ,ῆρος,ὁ, instrumentum lapidicidarum malleo simile sed rostratum,quo marmora incidunt.

Κολαπτὼμ.άψω,π.αφα,tundo,scalpo,excauo,lacero,incido,rado: vnde ἐκκολαπτὼ,erado,deleo,Actiu.Accuf. Lucian. τὸ ὕπαρ κολάπτειν,sicut pertundere.κολάπτειν αὐθρώπους, hominem continet insculptum,Lucian. κολάπτειν τὰ ἐμαυτοῦ πάθη,Aristot.histor.lib. 8.cap.2.oculos exculpere.Idem ibidem de Ægitho aue asino infensa,κολάπτειν ὀφθαλμὸν τοῦ ἄλλου αὐτοῦ, Plin. lib.10. cap.74. aduolans vlcera eius rostro excauat.ἀρυκολάπτης, picus Martius inde dictus.

Κόλαψ,ὁ,auis quam rapit ἁρπάλη Θ, i.vlula,& aliæ aues vngulibus vncis.Aristot.lib. 9.Anim.cap.2.

Κόλασις,εως,ἡ,proprie dicitur punitio quædam,hoc est castigatio ac cohibitio quædam appetitionis,non autem vltio & vindicta,inquit Eustathius Nicæn.libro 1.de moribus. Aristoteles Rhetor.1. διαφέρει ἡ τιμωρία τῆς κολάσεως· ἡ μὲν γὰ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν ; ἡ ἢ τιμωρία , τοῦ ποιοῦντος , ἵνα ἀποπληρωθῇ. κόλασις σωφίων , de Samiis vltio , Thucydid. & κόλασις τῆς ἁμαρτίας, Theop.

Κόλασμα,ατος,τὸ,animaduersio cruciatus:à κολάζω. ἐκχυρίσατο λασμα σώματος,Xenoph.

Κολασμὸς,ὁ,adulatio.Item reprehensio,Flutar.

Κολασ'ίων,puniendum est.κολασ'ίων κρεῖττ τοῦ γήρως, vitia senectutis compescenda sunt,Gaza de Senect.

Κολαστήριον,τὸ,carcer,carnificina,locus vbi quis punitur,animaduersio , Xenoph. ἀ ἐκεῖν Θ κολαστήρι ἐνέπρησε εἰς πάντ' ὀλοφύρεσθαι ἀρα τοῖς ὁλυγρ , quæ castigationis causa coarguebat.ἐς ἰδίους τὰ τῆδ κολαστηρίου αὐτοῖς, eadem sunt eis supplicia,Cyfostomi.ἀεὶ πῦρ ἱερὸν κολαστήριον πυρὸς, ignis afflictionis, Num. in Orat.

Κολαστὴς,ὁ,castigator,& Cicer.animaduersor, tortor , vinx, Euripid.

Κολαφίζω,μ.ίσω,π.ικα,colaphis cædo,πυγμῇ κόπτω,αὐτὸ τοῦτ in Euangelio.& 1.Petr.2. κολαφιζόμεν Θ.

Κολάφισμα,& Κόλαφ Θ,colaphus ; ἀπὸ τῆς κλὰ τῆς ἀφῆς , Attici est κόλυσ Θ.

Κόλια,Hesyc.est saltatio quædam.

Κολιάζοντες,eidem sunt ἀθύοντες,κολλύοντες, pellentes,prohibentes, item ἀφιλονίκητες dilidentes:in obscœna significatione.

Κολίαμος,eidem est κεκαμένος.

Κολίας,Hesych.est ἐλάφιν,venire.

Κολικοπέδη,ὁ,numularius, argentarius, ἀργυροπράτης,ἀργυραῖος,Suid.vox est linguæ vulgaris,& vulgò collocliare.

Κολιόπτερος,vaginipennis,cuius pennis crusta superuenit,vt insecta quædam.τὰ κολιόπτερα , quorum pennæ vaginã cinentur,vt sunt scarabei,& huiusmodi. vide κολεόπτερα.

Κολιός,ὁ,ἡ,vagina,capsula,culeus,testiculus, loculus.Hom.d. ἀ , ἐλκεῖτο δ'ἐκ κολεοῖο μέσου ξίφο Θ , id est , ὁκ τῆς ἐξ φοδόκης. item galgulus auis,de qua Aristot.libro 9.Animal.alibi dicitur κόλιος.vide κολιός.

Κολιρή,ὴ,glabræ.κολιραὶ εἶλε,oues breuem lanam habentes, glabræ,Aristot.lib.8.Anim. cap.10. ὧ κολιραὶ οἶλες ἔγκλημ' ἀγρὸν ἀπαναῦν. Gaza vertit,oues glabræ exutiores , sunt frigi patientiores quàm vestitiores:sed forte sic,Crispæ oues hirsutis frigoris patientiores.

Κολιτρόχων,κολιτρόν,nates percutiens,aut ventrem calcibus impu Aristoph.τὸ μ. πάσσει δὲλιμὸν κολιτρῶν' αἰσί.ἐ. κάλλα τύπτεσθαι πατοῦσι. λέγει δ' πᾶς ἐλαίας πατοῦσιν, ἃ δὴ λέγουσι κολιτρᾶν, τὸ πλεῖστ τῆ κοιλίᾳ. σημαίνει ἡ τύπτεις εἰς τὴν γαστέρα , κάλλη γὰ τὸ ἔντερον, hæc interpr.ibidem.

Κολιτζᾶζω, est Hesych. ἐσθίει , κρατύνει , comedit , deuorat : glutit.

Κολίας,ου,ὁ,genus saltationis.vnde κολιάσαι deriuatum,quodi exponit ὀρχήσασθαι saltare. veruntamen idem κολιάσ exp etiam ὄπτησθαι,& μέντοι τι καὶ τὸ ἡμικόλιον:item plur.num. μέλιτος ἡμιχόλια.

Κολίας,ου,ὁ,pro κορδύλῃ,Aristoph.interp.in Equit.

Κολίας,ὁ, Coliàs,Lacertorum piscium minima , vt tradit Plin. lib 22.cap.vlt.vide Athen.lib.3.Gaza malè vertit monedula apud Aristotel.in histor.

Κολλάω,contendo,ingratus sum,ἐφίζω,ἀγανακτῶ,Hesych.

Κολλᾶν ὦ κολλᾶσιν,graculus vt proprium tribuit Pollux.

Κολλικευόμεν,morbo maioris intestini laborantes,Gaza in Pr Alexan.sed scribendum est κολλικοῦμαι,per ῦ.

Κολλὴ γύεως,vide κόλλον ἢ κόλλα.

Κόλλιξ,ἶγος ὁ ἢ ἡ ὀφέρτος,ὁ:vnde κολλιχοφάγος,Aristoph.

Κόλιος,ὁ,galgulus , sed κόλιος,per ι, monedula : auis galgul Interpretes vocant) Aristot. & Ælian.meminere. apud Aristot. tamen alibi κολιὸς , alibi κολιὸς legitur , vbi Gaza vo galgulum. Et tamen Plinio libro 3. cap. 11.galgulus à Gr dicitur ἰκτερὶς.

Κόλλα,gluten.& fragmentum coriorum, ex quibus excoquit colla,pellis dorsi in boue,Hesyc.

Κολλαΐζω,impingo,ὠφσπεφύω,Aristoph.

Κολλαΐζων est authore Polluce ludi genus.ὅπου ὁ μὲν πλατάνιστ χεροὶ τὰς ὀφρῦς ὅπως κλίνῃ πρὸς ἑαυτὸν, ὁ ἢ πάλιστες ὑπόκριτος, πάντων τ χρῶν vnde κολλαΐσμὸς vulgò capifollet.

Κόλλαιον , fidium ὑπότονον , id est , clauiculi in citharæ bus intenduntur & remittuntur fides. πατοῦσαι δ' ὀξὺ τὸ κόλλαιον ἢ χορδὰ , inquit Dydimus. Hiados 9. ὄφρ' τὸ κόλλαιον ἐθύνῃ. Dicuntur item κόλλαιοι : à quorum similitudine pi quidam dicti sunt κόλλαθοι , teste Suida. Alij speciem centæ quadrangulæ, aut minuti panis intelligunt. ὡς ὁ τὴν μεγάλην κολλοθάδα , Cælius libro 16. capite 46. κόλλιξ.

Κολλάριον,vide Κολλύρ.

Κολλάω, μ. ὤσω, adglutino, ferrumino, glutine munio, adiungo. κολλᾶ ἡ σωμάτι, Plato de Legib. quasi glutino quodam connecti & vincit. vnde κολλώμενα, adhærentia, adiúncta, adiúncte currunt, ca. 8. Act. Apostol. κολλωμένων τινῶν, his ad hærentibus. κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, ei quod bonum est adhærentes. κολλᾶσθαι, coalescere, Galen. vnde ἀνοκόλλητοι ἡ ἀκόλλητοι, apud eũdem in his. ad Glauc.

Κόλλα, ἡ. κόλλα, gluten.

Κολλητής, ὁ, conglutinatus, colligatus, Hesioḍ. ἁρμὸς κολλητός.

Κόλλησις, conglutinatio, Hermog. οἱ μεσόδμοι ἀνοίγοντες, vbi quæquot modis vsus earminum esse possit in soluta oratione, inquit, κόλλησις οὖν ἐστὶν, ὅταν ὁλόκληρα τὰ τέλη ἁρμοὶς κολλήσῃ τοῦ γράφοντος συμφόρως ἔχειν, cuius exemplum adducit ex Æschin contra Timarchum. κόλλησις etiam translatione sumpta à iuorum compactione, pro appositu adhæsique eucurbitarum ponitur: vt ἐν τῷ ἀφίσματι τῷ ἀνδυκιακῷ apud Atheum libro 10. vbi de gryphis agit, ἀλλ' οὖν πυρὶ χαλκοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆσαι τὸ Οὖτα συγκόλλησις, ἵνα σώματα πάσι. Toũto, inquit se & Aristoteles Rhetoric. libro 3. σημαίνει τὴς συκίας ἀφοσιωθῆναι.

Κόλλικες, ἄρτοι ἐξ ὑμνίζευσι, collectes panes appellant Ægyptij, ait Herodot. κολλικὰς δὲ τοὺς ἄρτους, τοὺς δύο τοὺς, τοὺς ἀμφὶ τὸν κλίσκα λέγει ἡμᾶς.

Κολλητικός, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητός, glutinandi vi prædítus, tenax. κολλητικὴ φάσκανα, quæ calefacere faciunt & glutinant vulnera vel vlcera, Galen. ad Iancon.

Κόλλιος, ὁ, ἡ, compactilis, Valla apud Herodot. ἀσυμπαθῆ.

Κολλός, locus in Attica, vbi fictilia fiebant, tugurium.

Κόλλυξ, vel κόλλιξ, ικος, ὁ, species panis rotundi, subcuneritius panis. κόλλυξ ἄρτος ἐν κόσκινον πεπλιγμένος, Athen. ἐν πεπυκασμένος ἄρτος ἐν ἐπιφανῆ. Idem libro 3. hinc κολλικοφάγος apud Aristophanem Achamens. dicuntur item κόλλικες ἄρτοι. κόλλιξ item origanum, Interpres Aristophan. in Acharn. Idem in Ranis vbi, τὸν ἐγγὺς σὺ ἐκπέτασαι τοῦ ἀρέτασιν κλοῦν ὃ ἐν κολλιγᾶς κατέσασας, exponit ἄρτους, ἐν τῷ ἐπὶ τῷ. Galenus apud Hippocratem τερχίσκος, ἀμάλιν.

Κολλύειν, apud Aristoph. connectere orationem concinnè atque compositè, μετακοσμεῖν.

Κολλύειν, intendere, elauiculis seu verticillis.

Κολλύσιος, vide κολλύσσιος.

Κόλλυβα, quæ mutilatas caudas habent.

Κόλλυβος, τὸ, collyrium, oculare medicamentum, quòd fluxum culorum sistat, quasi τὸ κωλύον τὸ ῥεῖν. & κολλύριον interdum ro pesso accipitur. Dioscor. lib. 2. de Iride, ὃς ἐστὶν καὶ δι' ὀξυκόμου μίλτου, ὑγρὸν κατασκεύη. In Apocal. cap. 3. κολλύριον ἔγχριστον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἵνα βλέπῃς, collyrium illine oculis tuis.

Κόλπος, sinus, gremium. melius dicitur κόλεος quam κόλπος, ait Phrynich. Item verticillum citharæ, quo fides intenuntur, κόλπος. Aristoph. Σοφὸς, vbi est μετακορεῖσαι, χ' ἡμεῖς σοῦ τὸν τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλπον ἀνεῖμεν, ἀντὶ τοῦ πᾶν πάντ' ἀφῆκε. Propriè autem eo nomine duriusculum id genus in boum cruicibus corium significatur, ex quo gluten fieri solet: vnde exolcti & calloſi pueri κόλποντες dicebantur. Aristoph. ἕως ἂν σὺ τὸν κόλποντα δειλαίαν, quum Æschyli duritiam ostenderet velet, Bud. Com.

Κολυβιστής numularius: apud Math. cap. 21. sed melius ἀργυραμοιβός, ait Phrynich. κολυβιστικὴ σύμβολα, tesseræ collybisticæ, quas collybisticas, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas, Bud. Comm.

Κολυβός, collybus. Cic. Suet. quod numulario datur pro commutanda pecunia, ἀργυρίου ἀλλαγή. Pollux: διπλοῦς τοιοῦτος τόκος, ait Interp. Aristoph. in Pace, κόλυβον asparuram exposuerunt, quòd qui pecuniam permutaret, pro trita asperam habere vellet. κολύβου φοινίκων, τραγημάτων, ἡ χάδων, hæc genera sunt bellariorum, in Comm Aristoph. in Pluto.

Κόλυμβος, Callimach. est λαπίθη τι ποτηράριον. apud Aristoph. in Pace, ἀπὸ κολύβου dictum, vt ἀπὸ δίσκου.

Κολύμβιον, oculorum medicamentum, collyrium: & quod collyrij formam habet, vt apud Lucian. in Alexandre, vbi compositionem molliorem qua indurata sigilla fiunt, κολύβιον vocat. Et παχύμιξα medicamenta eo nomine vocantur, item pessi, glandes. Apsyrtus, ποιήσας κολύβια μεγάλα, ὅσον χαρίζεσθαι ὀλίγα πράγματι· ἀλλ' ἐπὶ ὑμᾶς καλῶ. Scribitur & κολλύβιον. Anatolius in Hippiat. ποιήσας κολύβια εἰς τὰ ὀφθαλμικά.

Κολύβιος, inter genera panis apud Aristophan. in Pace. Plautus in Persa, Collyræ facite madeant. Sunt panes parùm mundi, sed & genus fictorum farinaceorum, quæ vt lagana, interdum in fartagine friguntur, interdũ cocta per se eduntur, interdum ex iure comeduntur, vt tabellæ panicez in forbitiuncula. Inde apud Plautum ius collyricum. Hinc

Κολύρα, lagana, κολλυρία.

Κολλυρίς, & κολλυρίδιον, ἡ, collyridæ, tortæ panis 2. Reg. cap. 6. ὄντα σὺν ἀμμιβρεκτὰ κολλυρίδα ἄρτου, &c. alibi pro pulte accipitur.

Κολλυρίζειν, opus pistorium facere, 2. Reg. cap. 13. ἐν ὄπτῳ ἀλλ' ἢ μὲν διάνοιγμ, ἢ καὶ ὑγρὸν τὸ ἐν ἐφθαλμοῖς μου κολλυρίζειν ἄνω, &c. Est item in fartagine coquere, κακῶς τηγανίζειν, lagana in fartagine frigere.

Κολλυσμὸς, ὁ, collyrio, atiis apud Aristot. lib. 9. Anim. cap. 33. à Gaza redditur collurio.

Κόλλις, capillus verticis dicitur, quem relinquebant indetonsum dis conseerandum, Etym. alij habent σκολιὸς.

Κολλύχνιος, cortex nucis, καρύου λέπυρον.

Κολλώδης, ὁ, ἡ, ὦδες, glutinosus, tenax.

Κολοβοῦρος, florem fessilem gerit, Gaza ex Theophrast. lib. 8. hist. plant.

Κολόβιον, tunica, χιτωνίσκος: cui διπλοῦν non superamicitur. vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali vtebatur monachi & heremitæ, Beroal.

Κολοβοῦρος, ὁ, ἡ, florem minutulum seu mutilum edens. Ononis herba flore pumilio est & in siliqua, od idque κολοβοῦρος ἡ ἐλκολοβοῦρος esse dicitur à Theophrasto hist. lib. 6. cap. 5.

Κολοβόπους, ὁδος, ὁ, truncatus pedes.

Κολοβοτήριον, Leuitici cap. 21. camurus Virgil. vnde vulgò camus: vel cui mutilatus & decurtatus nasus.

Κολοβός, ὁ, ἡ, mutilus, vitiatus: quid sit docet Aristot. 4. Metaphys. κολοβὸς χρώς, manetus in Epigr. κολοβὸς γάστης, deficit. vnde colobium tunicæ genus ablque manicis. κολοβὸς ἡ βαλανεῖς, curtus, i. recutitus, Strab. Item κολοβὸς, Interpr. Gaza ex 8. Anim. de oto duce ecturnicum, blaterator & hallucinator, & planipes. Suid. κολοβὸς, ὁ σπιλὸς, ἢ τὸ κολοβὸν, ἐλλιπὲς. κολοβὸς ἐκεῖνο apud Athen. vtensilia fracta & mutila.

Κολοβόω, Suidæ, vi clima cauda mutila, vt ὑστέρωτος, Chrysost. ad Roman.

Κολοβόστομος, ὁ, ἡ, breuem ferens spicam, Dioscor.

Κολοβότης, τος, ἡ, quasi decurtatio. πάθος τοῦ κολοβότης, animæ angustia Cicer. qua mutila & decurtata pronuntiantur, quod vitium primum fuit in Demosth. Plutar. in eius vita, γλώσσης ἀσυφορία, ἢ πτύλωσις κολοβότης ὀδόντων ἢ τῶν ἐν λογισμῷ τῆς διανοίας ἀφαιρέσις.

Κολοβόω, ὁ, ἡ, cauda truncus.

Κολοβόω, ῶσω, ῶσας, decurto, mutilo, trunco, minuo, diminuo, castro, Actiu. Accusiungitur. κολοβοῦσθαι τοὺς πόδας, minuti pedes, Gaza. Matth. cap. 24. εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι, nisi decurtati essent dies.

Κολοβόω, ὁ, ἡ, νοούμενος τὰ ἐν χεῖρι, πέρυσι, ἢ ἐλλείποντα, inquit Galenus libro 14. methodi. & de arte medica vocat κολοβώματα mutila & decurtata. κολοβώματα μικὸν generaliter dixit Basilius pro mutilationibus membrorum. Sunt & κολοβώματα, aurium morbi, quum aliqua earum pars deest. Cornel. Celsus vocat curta.

Κολοβωτής, ὁ, decurtator, qui malè pronũtiat, quasi syllabas extrema deglutiens.

Κολοβωδάω, mordinatè comedo.

Κολοφών, ὁ, ἡ, ὦνος, vel truncus, qui pugnantibus, vt dicellantur, interiiciturlongurius & linea.

Κολυμβάω, κολυμβῶ, ζάω, ἐ, κολύμβησις ἡ, ἡ μολοβδὶς & similia ita Suid. sed pro priore scribendum potius κολαβίζω, vt infrà.

Κολαβίς, ὁ, ἡ, graculus, vel vt Gaza transfert, monedula auis, de qua Aristot. Ælian. & Oppian. in Ixeut. Cælius libr. 13. cap. 4. Κόττα κολαβίσει, i. tumultuando, deriuatum dicit. κολαβίζ ἀφιστῆναι πτερῶν ἀγέλην τινα, Lucian. graculus alienis plumis superbit. Aretinus cornicem interpretatur apud Aristot. in Ethicis. τὸν δ' ἐστὶν κύκνου ὅταν κόλοιου σωσπήσωσιν, parcemia est apud Nazarium epistol.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem sono, graculos voce imitor. Pollux libro 6. ait κορώνας κρώζειν, κολοιὸς κλαγγὴν ἵεσθαι κολοιάν.

Κολοίτης, ὁ, colœtia arbor, Gaza lib. 1. hist. plant. cap. 18. ca filiquatur. Vide κολυντέα.

Κολοκάδιον, δου τὸ, κολεόν.

Κολοκάζειν, Hesychio sunt βωμίσκοις ἢ λοπάδι, oblongi & tenues seu graciles qui & κολακίσκοι similiter positum fuisse scribit ἐπὶ μικρὸς σωλοπόποτα.

Κολοκασία, ας, ἡ, vel κολοκάσιον, radix fabæ Ægyptiæ. Vide κύαμος. Fuit item apud Syciones κολοκασία πολιὸς τὸ templum.

Κολοκοδίκη, intestina, omasa, sic Lascar.

Κολόκυμα, τος, τὸ, καφοῦν κύλος. lurdus fluctus, Eustat. Interp. Aristoph. in Acharn. τὸ κολοβὸν κύμα.

Κολοκυνθή, vel κολοκυντη, Atticè, ης, ἡ, cucurbita, Aristoph. πρὸς λαμπὰς κολοκυνθίτης, Apud Athenæum διπνοσοφ. lib. 2. Eutydemus σκύλας ἰσχνὰς vocat ἢ κολοκυνθίων. Helleſpontij ἢ σκύλας ὑφ' τὰς μασχὰς nominant, κολοκυνθίας ἢ τὰς ὀφθαλμούς. Phrynich. ὑπονοητικῶς dixit κολοκυντον. Idem Athen. lib. 9. σκύλας vocasse ait Nicandrum, τὰς κολοκυνθίας.

Κολεκιωδὴς, ίδος ἡ, cucurbita agrestis, quæ pituitam ducit, Alexan. Aphrod. in Præfat. libro 1. Probl. dicitur & κολοκυνθὶς ἀγρία ab Hippocr. ᾗ σπυρίδι.

Κολεκιώδης, nonnulli τὰς βαλλίδας authore Hesych.

Κόλον, ὁ ἢ τὸ, vnde κῶλας, βωμὸς &c. Athen. lib. 5.

Κολον, apud Etymolog. ὁ ὄφις & metap. Κολὸν τὸν κολοσσὸν, quod & ὄφιν δύνασθαι, ᾗ κεκαμμένον ὄρυγα.

Κολονὴ ἄθω, moles Athonis id. athos mons. Apoll.

Κολος, tumulus, collis. κολωνὸς, fortè melius scribitur.

Κόλ-ος, ου, ὁ, mutilus: vt κόλ-ον βοῦς, bos cornibus mutilatus. Κόλοι ab Ionibus etiam dicuntur arietes, qui mutilis sunt cornibus, Item τὸ κόλον magnum vnde κολοσσὸς: exponit μωμος Σόφοκ.

Κόλ-ος, vel κόλ-ον, animal quod ita describit Strabo geograph. li. ζ, ἔστι δὲ ἡμῖν ἀντικοπτοῦσιν ὁ κριὸς κόλ-ον, μετεῳρίζει τὸ κέφαλον ᾗ κριὸς τὸ μέγαθος, καὶ δύο ὕπτερος τέτταρα τῆς ὁρμῆς. Meminit & Athen. apud quem κόλοι κόλοι.

Κολοσία, statua: ex vmbra, creditio in altum. κολοσσὸς τὸ μέγας, colossi magnitudine, Lucian. colloss. cius, Vitr.

Κολοσσικάτης, grandiora, colossi instar habentia, Vitr.

Κολοσσὸς, ὁ, colossus, statua visendæ magnitudinis. vide Adag. Colossi magnitudo.

Κολοσφαδὼς, eidem Hesych. est ὁ παυλος καπασπὸν ἔχεται τὸν αὐχένα.

Κολοσυρτὸς, ὁ, tumultus, turba, & multitudo vaga, ἀσύφορος, strepitus, Interpretes Aristophan. in Pace. ἢ χρὴ φυγεῖν συρῳγμὸν, propriè stipularum vel faticum lignorum, dũ trahuntur excitato pulvere, ᾗ φρυγάνων, φρύγανον, cremium, palea. Hesiod. πᾶσι πάσιν κόνιος τε καὶ ἀσχάλης κολοσυρτὸς. Aristoph. in Pluto, χαιρέτω κολοσυρτὸν, ἡ ἱστιοῦσα τὸν, κἀπειρητὸν, ἀχύρων. Dicitur & κολοσύρτης. inde verbum κολοσυρτεῖ tumultuatur, turbas dat. Hes.

Κολοβὶδες, diminutus. legitur & κολωβὶδες, id est, demutilatus, apud Theophrastum.

Κολόβρυον ἰγχύδ, viribus diminutus, Theophr. lib. 2. cap. 20. κακολαμβάνουσι τὴν ἐπιγραφὴν ἐν Epigr. Aristoph. in Vespis, ἐπ' ἀνίτῳ ὡς κολαμβύος ὢν πάνυ τὴν ἀρχὴν. Interpr. ᾗ ἀπὸ κολοβύτος.

Κολοβύω, disturbo, destruo.

Κολοβρὸς πτέρυξ, cauda, gibbosa, flexibilis. Callimach.

Κολόβυρος, ου, ὁ, mutilatum cauda. Item panis genus & pharmaci, quod Latini collyrion vocant. Apocal. cap. 3. ᾗ κολλύριον ὄγχιστον τῶν σφονκλαείων συνίτικε βολέτης.

Κόλουβ-ος, ου, ὁ κόλ-ος siue κολεὸς τὸν ξίφους μὴ ἔχων κέρκον, caudam non habens, imperfectus, mutilus, vetitum autem erat τὰ κολόβια τῶν ἱερουργίας θύεσθαι, ᾗ κριὸν ὧν ἀεῖ μὴ τέλειον ᾗ ὑγιές. Vide in Leuitico: Et κέρκον. Hinc colui, circuli duo in Sphæra, seb imperfectam conuersionẽ. hi ducuntur per polos mundi: sic dicti, διὰ τὸ μέρη πινὰ ἀπειρῆσθαι ὧν τῆς γόνεσθαι, id est, quòd partes aliquas in se minimè conspectas habet. vide apud Proclum de Sphæra. vocantur à Com. Arati ἀτελῆ κύκλοι ᾗ, ὅτι τὸ μέσης αὐτῆς ἀφωρίσθαι ᾗ ἴσον ὑπὸ γῆς.

Κόλουσις, ιως, ἡ, imminutio, mutilatio. κολουσις τῆς σταχύων, spicarum amputatio, Aristot. lib. 5. Polit.

Κολώβατα, fragmenta, κλάσματα.

Κολωτὰ, non est fœna, vt voluit Ruellius, quæ purgatricem vim habet & filiquatura, filiquis quidem lunatis. Sed colutea arbor est quam vulgò vocamus *bagueneaulier*, fructum ferens in vetosis folliculis. Sena verò herba est quę singulis annis seritur, ac emoritur. Coluteam ita describit Theoph. de hist. planta. libro 3. capite 17. ἴδιον δὲ ᾗ ἡ κολυτέα ἀεὶ λιπόφυλλος, δένδρον ὡς βραχέως ἔχοντος. τὸν δ' ἀνατολὴν φέρει ἐκ ἐλαίας ὡς ἐκεῖ φοίνιξ, ὃ ς σημεῖα τὰ ἀφεῖλαται διαγραφῆς. φύεται δ' ἐκτὸς καὶ ἐπὶ μικρὸν, ᾗ ὅτι τὰ τῆς ἀνοίξεως μόνον μέλισκα. ὅθεν δ' τῆς φυτείας, ἅπας ἀριτὸν ἀνορύσσει, διὰ δ' ῥυτύνεσι ἀφεῖλκόντας ὅταν δὲ διαφυτεύῃ (corrupte legitur διαφυτῇ) ἐν τῷ ὕδατι. φύλλα δ' ὁμοίως πεφύκασι τύλει (leg. τίλει id est fœno græco vel filiquæ vel filicis) βλαστάνει δ' τὸ φυτὸν μονοφυὲς, ἐπὶ ὕτω μῆλισα πρὸς ὀλίγ ᾗ τὰς βλαστήσας τίμνει. διὸ ῥίζη δ' ἐπὶ πολὺ, ᾗ ἐκεῖ τὸ πολὺ ἐγκρυπτόμενον. ᾗ δὲ ἀεῖβρὸν ἐλαφρὸν ὄζον. ἔστι κρίζεται (malè scribitur φιζέται) ᾗ ἀπὸ τοῦ ῥίζης. Alia verò arbor est Colytea quã ipse Theophrastus ibidem describit.

Κολοῦω, μ. ῶσα, π. ωκα, turbo. impedio, tumultuor, frango, arceo, κατὰ ποιᾷ, Apollon. libro γ. Item κλάπτ, minuo. καὶ ἐκ ἀξίωμα, imminuere dignitatem, Plutarch. in Polit. præcept. Item σὺν ἀφορμὰς, λέγω δ' ὅταν τὴν ὑπερβολὴν τῆς κακίας. Videtur nos supra modum incessere atque deiicere. Aristot. Politic. 2. ᾗ τὸ ἀρχὴ πάγκ βιαίως φαίνεται ἐκδύνατ ᾗ ἀξιωλῆ. Plato in Apolog. ἐκ ἄλλες κακίας, alios imminuere & lædere. Κολόω pro κολοῦω, mutilo, apud Theophr. histor. lib. 3. cap. 17.

Κολόσκευτα, armenta, vt boues, muli apud Theophr. dicuntur. Callimachus reptilia ita dixit, Nicand. Interp.

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, κεφαλὴ, κορυφὴ, κεφαλαίον, τέλος ᾗ ἄκρον. Festus, Colophona dicunt, quum quid finitim significatur, vertex. vnde κολοφῶνα ὑπὸ τὸν ὄνυχα, vltimam manum, & veluti fastigium imponere. Plato Epist. 3. τὸν κολοφῶνα τῶν ὑποχρέσεων ἐκ ἐπὶ σεσιγῆσθαι παρὰ σοῦ τοῖς ἄλλοις. colophonem tuis omnibus pollicitationibus egregium imposuisti. κολοφὼν ῥήματος δὲ τὸ ἄκρον, apex fenectutis est authoritas, Gaza de Senectute. κολοφὼν ἐπικεῖσθαι τῷ λόγῳ. Plato de Legibus. apex sit illatus fastigium. Strabo libro 14. Ὃ ὅσου ποτὲ ἐν τοῖς ὁμοκλησίοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ὑπικρισεν, λύσθαι τὸν πόλεμον, vnde & hanc parcemiam in vulgus emanasse, τὸν Κολοφῶνα ἐπιθεναι, ὅταν τέλος ὑπέρθη βιάζειν τὸ ἀσφάλεια. Item κολοφὼν, ν. Κολοφωνία, ας, ἡ, picis genus. (Lyc.)

Κολόχρυς, χρέος, ους, ὁμοίως αἰτιᾶται, τὸ κρ. τὸ ὑπὸ τὰς μέρες, ἴσως διὰ ξέσμα. Hesych.

Κόλωσμα, sinuosum, loculamentum, sinus.

Κόλπος, ου, ὁ, κόλπ-ος, sinus & laxa vberis regio, quæ lac continet nomen vteris quo cutis & caro sutura laxa sinuosaque fit ditur. dicitur etiam affectus, vbi cutis à subiectis partibus multum diducta est & soluta, Galen. libro 2. ad Glauc. κόλπος περιεκὸς, de terra, Thucydid. vnde βαθύκολπος, id est, profundus. Item κόλπος pro tecti, in Epigr. κόλπος αἰγείοις dixit Nonnus & ζωόκολπος κόνις, de cælo seu ære. Idem κόλπος ἀέρος, flus seu gremium terræ. Aliquando κόλπος, θαλάσσης ὑπὸ ακρωτηρίοις ἐκκρίμνη, vt Iliad. ἡ βαθὺς κῦ κόλπον ἐκρύπτε. κολπους ἀλὸς, latera, καὶ μυχὰς τῆς θαλάσσης. ὃς ᾗ βαθὺς πρὸς κόλπον ἀπόπλους. Epigrammiate, spuit ter in sinum. Prouerbium est, quãdonotamus nos quippiam ne cueniat precari & auersari. κόλποις ὑποδύεις, Aristoph.

Κόλπ-ος, etiam pro loculis' muliebribus & vtero ponitur. Camachus in Hymno ad Iouem, ὑπὸ σ' ὑπὸ μήτηρ μεγάλων ἀπὸ κάπον κόλπων. vide Διόσπολον. alioqui κόλπος ᾗ ἀσκαμμα in mulie dicitur authore Polluce, τὸ ὑποπαπλάμμον γάλακτος.

Κολπόω, π. ώσω, sinuo, curuo.

Κολπώδες, ὁ, ἡ, ν, sinuosus. Theophrastus histor. plantar. li. 1. capite 16. folia sico sinuosa tribuit inquiens, ᾗ τὰ σῦκα φύλλα ὅσπερ καὶ τὴν τοῦ κολυμβίδα. Gaza transtulit crucifore, sed vitiosa scriptura deceptus: legitur enim corruptè λοπάδη.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, vestis sinuosa Polluci, qua in tragœdiis bantur.

Κόλπωσις, sinuatio, in suum collectio: specialiter de ea sinuate qua velain curuos finis obligantur, vt venti flatibus reant. metaphor. remigium, velificatio. κόλπωσις τῆς πλοίᾳ, rodian. velis. Politian.

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, sinuatus. Plut.

Κολπωδὴς, Hesichio τὸ ὑπερῳδὲς supplicare.

Κολυβὰς, frumentum coctum.

Κολύβαμα, pisces, de quo Athen. lib. 3.

Κολυβιστὴς, οῦ, ὁ, nummulari us.

Κόλυβ-ος, ου, ὁ, villa, casa. ᾗ κώμιον, i. rusticitas. Item proiiciens caput. vnde κόλυμβος, natandi inscius.

Κόλυβρα, Suidæ est species platæ. Eustat. vero κόλυβρα dicit bit τὰ σύκινα εὐ κῶς, ficus maturas: itidemque Athen. libro Philemonis Ἀπάτας λέξεσι.

Κολυμβίζοντες, Hesych. lunt ἐκτείνοντες.

Κολυμβὰς ἐλαία, olea condutanea in muria innatans. Plinio est Colymbades dicuntur ᾗ κολυμβάδες, de quibus Dioscorid. 1. hæ κόλυμβαδες vocantur ab Athenæo lib. 4. vt dictum, quòd natantes à Polluce, vt dicetur.

Κολυμβάω. vel κολυμβάομαι, ώσω, π. ωκα, π. ηκα, natо, νῶ, αὐτὸς μαι, κυδίνω. tr. absol. κολυμβᾷν ᾗ νέειν ταύτει, ὥστε κολυμβᾶτε.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piscina, lauacrum. Plato. & Ioan. Euang. c. 5.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, vrinator, ὁ ὕδατος, ὕδωρ ὁ ὑδρίας, apud Theophr. histor. lib. 4. cap. 7.

Κολυμβίς, ίδ, ἡ, vrinatrix, Gaza: & aliis quędam, natis genus, quæ κόλυμβον apud Aristotelem Gaza vrinatricem vertit. Optime candem, puto, κόλυμβον nominat. Et κολυμβάδα etiam Athen. 8. cui κολυμβίς σπάνιον πλοῦτον τῷ ὑδρῶν, ὑπποσκόλυμπα τῷ ἀπὸ τοῦ ὑδρίας ἐξὸν ὄρυσσε.

Κόλυμβ-ος, vrinator, seu vrinatrix auis, Aristoph. Item natatu κολυμβὸν, in Epigr. ad natationem.

Κολυμβὸς, Σ. Κολύμβων, numismatis genus.

Κολυβρὰς, Hesych. dicit scribit ἀρτίδια σμικρὰ, κεκδωσμένα, paruulos ἀρτα farina panes. & κολυβρίζοντες, ὀλιγοστοῦντες.

Κολυτέα, ας, ἡ, colytea, arboris genus, de qua Theophr. lib. 3. plant. cap. 14.

Κολυφ-ὸν, τὸ, cortex, putamen: pro κολύμματον.

Κολυφ ρὸς, ὁ, lenis, agilis, κολυμβητής.

Κολχικὸν, ὑτὸ, herba venenata. Nicand. in Alexiph. & Dioscor. vide Ἐφήμερον.

Κολχικὸν λίνον, Colchicũ linũ: à Græcis dicitur Sardonicũ, Hesych.

Κολῶ, Attice pro καλέσω, vt νῶλῶ, pro νῶλέσω teste Hesy. qui item λωβᾶς dici scribit pro καλοῦντας. Itaq; apud Aristoph. in Vespis pro κολοῦμεν quod supra allatũ est, scribendũ potius κολῶμεν.

Κολωβόω, ώσω, π. ωκα, effutio, tumultuor, Neutr. absol. Gell. l. 1. cap. 15. loquitari interpretatur, & graculorum more strepere. Iliad. ᾗ βαρὺ γηρυτὸς ἐκολόωᾳ, ἠδὲ γόλῳ.

κ, pro καυδάκης, mutilus, pusillus, Theophr. de causis lib. cap. 7. ἀπεῖδε γὰρ μικρὰ καὶ κ ἔτα enim legendum καυδάκη. ἀφῃρημένα διὰ τὰς πλαγίας τὰς ὑπὸ τῷ πνεύματος.

κάγχρος, spicis, ex genere τῶν κεστρίων, mugilium seu τῶν κέφαλων apud Athen. lib. 8. vbi & κολίας, aliquando ante χηλάδας apud Aristot. pro eodem modo χαλκίδες, modo χείλωνες, quam ostremam significationem sunt qui ceteris praeferant eos qui sices Latine reddant Labeones.

κάδος, ὁ, ἐξ κάδ, mens, ex illis, tumulus, ἄλως, moles, columna, ὑφ' Ὁ. Hom. Iliad. 8. vbi interpretatur, πάντες οἱ ὑπὸ αὐτοῖς ἀναγκαῖοι. ἢ τὸν τῷ μνήματος ὄγκον.

κάϊνος, ὁ, ἡ, merce, narius, colonus. Athenis duo erant κολωνοὶ ταλαντιαῖοι quem configerat Oedipus, qui etiam Hippus dicebatur: alter verò in foro, iuxta Eurisaceum, ad quem confluebant ii mercede operam suam aliis locarent: vnde κολωνητὴν vocantur mercenarij & bainli, Pollux.

κάκιος, ὁ, iugum, locus altus. Philymnis Odyss. 2. meminit, & apol. Argo. ἐπ' ἀγκῶνα καὶ κάκιον. Item ὄχθη, tumulus, collis, materia, Valla ex Herodoto. λόφοι καὶ κάκιοι, Aristid. ἐς τὸν κολπίαν ἀκρώρειαν τῶν ἐκκλησιῶν, ἐς ὃ ἱερὸν ποσοῦ δεῖν ὄχθου τῷ ἀθηναίων, ἀχρι τοῦτο μόνον ἄλσος, Thucyd. lib. 8. concionem in locum dictum conuocarunt, vbi templum Neptuni est situm, decem armé extra Athenas stadiis, Valla. διὰ τῆς κολωνοῦ, per edita. κολωνὸς λίθου, acervus lapidum, Herodot. lib. 7.

κάκος, ὁ, turbatio, strepitus, tumultus, ὄχλος Ὁ. Iliad. ἀϊόν ἐ πολὺν κάκον ἐλκώσιν: a nomine κολεὸς, quod graculum significat vel a verbo κολ, ἰ, κολέζω, rumpo.

κάκος, ὁ, flatum habens cefalicum ἀνθρώπου, apud Lycophr. sicomus.

κάρυα, ὁ, ἡ, arbutus, arbor alia vt diximus quàm ὄξυλος, id est, nedo: tameth Plinius non sine errore confudent. numeratur inter ἄνθρωπα à Theophrasto histor. libro 1. cap. 15. folia fert auri, numerosa, florem subherbaceum, fructus vt fraga ex ongis pendulos pediculis, quæ μυρίκινα vocat Theophrastus cum Dioscor. (apud Galenum tamen scriptum μεμικωλον, apud Aeginetam μυκωλον, apud Arthaeum multoties μικωλον & apud Plin. memeceylon) non allurgit plusquam cornea, quam & refert similitudine: quod intellexit his Dioscorides, κόκκοις ὅμοιον ἔξω, τραχέσιν αὐθ' ὅλοις, λεπτοῖσιν, sed egendum, κατὰ φλοιὸν habet enim Theophrastus histor. lib. 1. cap. 16. ἡ δ' ἀκάνθης, ὁ τὸ μυρίκινον φέροντα τὸ δὲ ἄνθος, ὅτι μὲν ἐν ἴσῃ μίγα, τὸ δ' φλοιὸν ὑφ' λεπτὸν, & c. materies veris carbonibus, quod nec idem Theophrastus taeuit histor. lib. 5. cap. 10. arbutus vulgò arbousier, vnedo vero sine ἄνθημι, alter. arbuteos fœtus dixit Ouidius, quæ Virgilius dixit arbuta, i. κάρυα ἢ μυκώλινα. Dicitur quæ κάρυα, & in masculigen. apud Athen. lib. 2. cùm sit fœm. apud Theoph. Hinc κάρυ φορᾶς apud Aristoph. in Auib.

κάρω, cerorum, comam nutrio, Neut. ab sol. κεφάλαια, κάρα, alentes comas. Herodot. Aristot. de mundo Datino iunxit, τῷ γὰρ φυτοῖς κόμαῖσι παντοιωπῖς, terra omni genere vestita stirpiū, &c. Chrysost. ἄμπελ Ὁ τοῖς φίλοις κάρουσι, trilis vernans. κόμᾳ λάκκοις, thure vernare & abundare, frondere, virere, Dionys. de situ orbis. κάρᾳ ὦ, item pro superbio. Aristoph. ἡφ. πιεῖν αὐτὸ ὦ ποιητὴς ου κόμᾳ, non mihi placeo, non superbio, κομπάζω μαι. Idem in Pluto, Μίγας; ἢ βασιλεὺς οὐχὶ δῆτα τοῦτό κόμᾳ, id est, σεμνύομαι τῷ πλούτῳ, τῇ αὐχῇ. Xen. μεγα φρονοῦντων τῷ κόμᾳ. In Equit. Μὴ φθονεῖ ἢ ἀλλὰ κόμᾳσι, καὶ βίᾳ ἀποκλείομαι. ἱ. πρυτανεῖ, τῷ πλούτῳ. Nam κόμᾳ interpr. ὅτι τῷ πυρὰν ἢ χαυνοῦσθαι, ἢ μᾶλλον φρονεῖ, καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, tyrannidem affectauit, Herodot.

κάρυα, ὁ, ἡ, magnificè iacto & crepo, κόμπους λέγω.

κάρυα, ὁ, ἡ, eidem Hesych. sunt πέμματα πίτα.

κάρυα, ὁ, ἡ, ornare, comere, κοσμῶ. Hesych. κάρυσσεν exponit ποιεῖ ὄχυρὰ ἀπὸ τοῦ, quod ferè & κάρυα καὶ ἐπὶ τοῦ est, inanibus verborum ampullis strepitare: verbo ficto ex ipso sono vnde & κόμπος, ac κτυπεῖν δέπας.

κάρυα, ἡ, Curetum mater.

κάρυζον, idem affert pro φυσιῶν, flans.

κάρυλον τὸν, eidem Hesych. est βακτηρίδιον, marsupiorum amputator.

κάρυβος, ὁ, nodus. Item locus editus, ὕψηλὸς τόπος. Item γόμφιος ὀδούς, dens molaris.

κάρυλον, τὸ, κεφάλαιον, ornatus, vestitus. inde verbum κάρυλον, Hesych. κοσμῶ τὸν θεὸν, quod & ἐγκομβόομαι dicitur.

κάρυλον, amiciri, κοσμοῦσθαι. Hesych. ornari. vide ἐγκομβόομαι.

κάρυλον, Hesychio est ὁ τοῦ ἐγκομβοῦ τὸ ἐγκόμβωμα ἢ τὸ χιτῶν. ex Latin. commentar. ensis vide & Etymologum.

κάρυλον, nutrio, θεραπεύω, curo, orno, como, κρατύνω, διατηρῶ, ὀρέγω. Apol. t. Arg. ἃ κρὴ μὲν μητέρ' ἀποκόμεν τεκέος, alunt. Hesiod. ἐν κλίνῃ κομόωσα καὶ μαλθακῇ. vnde κομόωσαι, curabat, apud Hom. Odyss. ἀ. γηρᾳ κομεῖν, senij curam habere. κομᾶν, barbe. κομᾷ ὦ, fum comatus. κομᾶσι, capillati sunt.

κάρυμα, ὁ, ἡ, coma, πρίχασις, ex eo dicta quòd sit κάρυμα Ὁ, i. ornatus corporis: vt sit propriè compta cæsaries: πρίχωμα verò neglectam significat. Attenditur ἀμφὶ μὲν ἢ ἀγαπαλοῦ πρίχας, ὡς ἀν δοκῶν κρίνων τε, μᾶλλ' τ. χαίνω. & in hunc arboris. item herba, quæ alio nomine τραχηλιὰν, Theoph. histor. lib. 6. cap. 7. Plin. lib. 21. cap. 15. Et de arboribus comas κόμην etiam vsurpant Theoph. de caus. l. 3. c. 8. κόμην τὰ φύλλα, coma abs. thii 3 Galen. ad Glau. pro folio. κόμαι ὑφηλὸν τὸν ὦν, & ὄνων, Aristop. interp.

Κόμης, κομῶ Ὁ, vel κόμου, & Ionice κόμεω: quidam suspicantur Graecos recentiores mutuatos esse ex Latino comes. ὁπὸ τὰ ἀρχαῖ, Suid. princeps, dux.

Κομήτης, ὁ, cruitus, conatus, Aristoph. ἐκ μὴ ἴδιων κεκωφῶν. Item cometa. Aristot. de mundo, ὅτ' ἂν ὑπὸ τὸ ἀ ἀ ἀ

Κωπεύς, cibus, commeatus.

Κωπηρεῖοι, bauli, deductores, naues.

Κωπεύτης, curator, vector, gestator, portator.

Κωπητός, ἡ, ad portandum aptus. & κωπητὰ πλοῖα, ab Hyperide vocabantur illa nauigia, quibus tyranni præda ab hoste capta spolia deportabant.

Κωμήτρια, nutrix, curatrix, comptrix.

Κώνεια, munera data pro reditu Æschyl. Agam. ψυχῆς κώνεια τῶν ἐκ μιαιφονίας.

Κῶνος ερ, ν, τὸ, præmium quod datur ferenti quippiam: φόρτος ερ, φορέω, pro quo & φόρτος & φορὰ apud Polluc.

Κόπανος ερ, τὸ, incisio, percussio, pars, fragmentum in oratione. Cæsum (inquit Romanus Aquila) quod Græci appellant κόπανος, est pars orationis nodum ex duobus aut ex pluribus verbis quicquam absolutis significans: vt Esi vereor, iudices, ne turpe sit, vide tu dem. Κόπανος etiam, quod ὑπὸ τῶ κόπτειν dictū, locum habet in re numaria, vt apud Aristophanem in Pluto, ἀφοσίωτας γὰρ τὰς κακὰς ἀφῶσιν ἀνὴρ, βοῦται δ' ἐξ ὧν τοὺς πονηροὺς κόπανος. vulgò dicimus effre de mannais coing. ὅπερ μεταφορὰς τῶ νεῶν ἐλκυσμοῦ ποιοῦμενον. i. aris obærati. Ibid. ἐοίκασι γὰρ αὐτὸν γνώσεσθαι ὅτ' ἐν' ἐκείνου πατρὸς κόπανος. Interp. ὡς δὲ τοιόμενος ἔστιν, ὑπὸ μεταφορὰς τῶ ὁμοιοτάτων τῷ φαύλω; διακλεισμένων. Et in Ranis, τὸ κακὸν κόπανον. Idem in Concionant. ἡ καλὴ γυνὴ τὸ κόπανόν ἐστιν· οὐδὲν. Vide Παροιμίαν. Apud Dionem, οἱ τοῦ νομίσματος κόπανα μεταχειριζόμενοι dicuntur, qui Triumuiri monetales Pomponio Iurisconsul. lib. 1. de Orig. Iuris, id est, æris, argenti atque auri flatores, siue Tribuni ærarij, quæstores ærarij, Tito Liuio mensarij dicti. hi fere di gignandique numismatis, nec non æræ affignandæ potestatem habuerunt. Quin & κόπανα, aquarum emissaria & incilia, ad hoc inuenta & structa, vt aquæ aut in campos aruales admitti possent, aut intra alueum contineri. Harpoc. αἱ κόπανα ἐξ μὲν τινὰ τῶν κολάκων, ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον ὠνῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ γινομένων, ἢ τῶν αὐθρώπων.

Κόμμωσις, siue κομμώνη, Macedonibus dicuntur καρίδες, Hesych. cuius generis & κάμμαρος.

Κοπιοῶ, venor, laboro.

Κοπιώδης, ες, ὁ, ἡ, incisitius, circuncisus, & lenocinij plenus, seu ad lenocinium pertinens, Trapezunt. κοπιώδη χρήματα, diloluta figura, Hermog.

Κοπίστιον, postrema chori pars, vbi reliquum totum in luctu consumitur. id aute m vocatur ὦδὴ τὰ κόμματα & planctus.

Κοπρώδης, ες, ἡ, ἰδεῖν, Idem.

Κόρα τον, ν, ὁ, particula quæ duos vel tres versus complectitur, nonnunquam plures, sectiuncula, pars comœdiæ. vt apud Aristoph. videre licet: hæc pars τῇ ὠδῇ ἐάσει præponitur, vt sit κορυβαντιῶν ἐφοκίνουμα τῆς ὠδῆς ἐάσεως. Sunt enim ὠδαὶ αἱ τῆς κακιᾶς partes septem, inter quas κορυβαντιῶν, καὶ πολλὰ τῆς ὠδῆς βοᾷ χ' Ὁ ὠμόφιλος, vt dixit, Poll.

Κορεῖν, ornare.

Κόρμα τὸ, gummi: gumma dicitur Gaz. τὸ κόμμι ὑπαρχῖνο, gummi illino, Herodot. κόμμι apud medicos simpliciter politum, est gūmi Arab cum quod ex Acacia spina nascitur in Ægypto, ob idque dicitur à Plin. lib. 13. cap. 9. gummi ex Ægyptia spina. Et à Marcello Empirico cap. 14. gummi acanthinū. quod κόμμι ἀκανθικὸν dixit Galen. 7. τῆδ' ἔχ τόπου: Alij Babylonicum. τὸ κόμμι sic accipit Theophr. histor. lib. 4. cap. 3. & lib. 9. capit. 1. Vide Adnotat. nostram in ipsum authorem. Hinc, Κομμῶδες, gummosus, Plin. Theophr. de Caus. f. lib. 5. cap. 13. ἐν τοῖς ἀμυγδαλοῖς ἢ ὑγρότης κομμῶδές.

Κομμῶδη, gummi speciem præbere. apud Dioscor.

Κομμώδης, ους, ὁ, ἡ, gummosus, gummi referens. Aristot.

Κομμοπωλεῖον, ν, τὸ, à Suida esse dicitur ὅπου τὰ φορτικὰ ὑποτελοῦσιν εἰς χάσμα: ex latino commonitorium.

Κομμὸς, ὁ, lenocinium, φόρτος, κόσμησις, superuacaneus ornatus. item planctus, plangor, apud Suid. & κομμὸ ἢ ὀλολυγῆς, cum plangore & ciulatu. est itē pars Tragœdiæ, Arist. ὠδὴ πομπικὴ.

Κομμοῦσθαι, comptum esse, præter decorum ornari, κομμοῦσθαι τὰς ἐξέσεις· ἢ γυναικοῦσθαι, Suid.

Κόμμωσις, εως, gummitio Columellæ libro 12. cap. 50. dicitur etiam κόμμωσις à mellaris siue meliturgis Varroni, ἢ τὸ σπάνιον διάχρισις. Plinius libro 11. cap. 7. de apibus loquens ait, prima fundamenta operis comessin vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin. & subin de inquit, nigra crusta est prima, saporis amari. Vti gi sius gluten vocasse videtur. Mitte dicitur ab Aristot. histor. libro 9. cap. 40. Et Idem scribit, καλοῦσι δὲ οἱ μελιτουργοὶ τοῦτο κόμμωσιν. Hesych. κόμμωσις ἢ τοῦ σώματος ἐξεργασία, καὶ ὑπὸ τῶν μελιτουργῶν ὁ τοῦ σμήνους διάχρισις. Κόμμωσις item cultus comptior: comptum dixit Lucret. fucatum & ascititium nitorem, id est, καλλωπισμὸν ἢ ἀβέλτερον ἐφήδυσμὸν τοῦ σώματος. κομμώσεις, πλακοῦντες exponit Hesych. vide Κομμωτικὴ.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, comptor, tonsor, Poll. καλλωπιστής.

Κομμωτικὸς, ἡ, curiosius orno, κομψοποιῶ.

Κομμωτικὴ, τὰ, vocantur à medicis pigmenta & fuci quibus vtuntur lenocinantur suæ formæ, vt vitia celent artificiosius multatis quæ verè sunt lenocinia atque mangonia. Κομμωτικὴ verò, honestamenta sunt quibus non fucatus & ascititius splendor concilietur, sed nihilus naturalisque formæ tor conseruatur vel instauratur. Hinc patet quam κομμωτικὴ, quæ pars est medicinæ, late differat ὑπὸ τῆς κομμωτικῆς ἰατρῆς fraudis est mercticiæ. Crito & Cleopatra libros suos Κομμωτικὰ inscripserunt. Galenus libro primo, περὶ τόπων, διαφέρουσι κομμωτικὴ τῆ ἀσκητικῆ τῆς ἰατρικῆς μέρος. τῇ μὲν κομμωτικῇ σπάνιον ἔργον ἐστὶν ὀδόντων ἐξαίρετον ἐξεργάζεσθαι, τῇ δ' ἀσκητικῇ μέρει τῆς ἰατρικῆς ἐστὶ καὶ τοῦτο. φύσει δ' ἐστὶν ἐν τῷ σώματι φυλακτικὸν, ἢ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ. & cc. turpe enim capillorum, supercilliorum, coturnue defluuium: hoc dehonestamentum & impedit, deparat ὁ κομμωτικὸς, non tantum formæ curiosa, quàm nitatis partium quibus ad id & pilis necesse est. τὸ μὲν γὰρ, idem ait Galenus, κολακτικὸν τι χρῆμα τοῦ σφόδρα ποιεῖν ἐφαμιλλον, ἡ ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῆς τέχνης κεφαλὴν εἶναι, καὶ πυθέσθαι μάλιστα καὶ ἀκριβῶς ἐστὶ μικροῦ αὐχμηρόμενος, τοῦτο καὶ πανταπάσης τῆς κομμωτικῆς ἡμικῆς δόξης ἐστὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Ipsum tamen artium communione, καὶ ἀφ' ἑνὸς κομμωτικὸς præscriptis coguntur medici principum iussu. De qua ita recte Plato in Gorgia, Τὸ μὲν ἰατρικὸ ὅστις λέγων, ὁ φάρμακον κολακικὸν πέπεται. τὸ δ' γυμναστικὸ κ' τὸν αὖ τὸν τρόπον τοῦτον ἡ κομμωτικὴ κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὸς, ἀσχήμων, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασι τε καὶ χροιᾷ καὶ λειότητι καὶ ἐσθῆσι καὶ παντοδαπῷ τῷ κόσμῳ ἐπαγόμενος κάλλους ἀλλοτρίου, καὶ ἀφιέμενος τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. Hinc μεταφορὰς comptum dicendi genus, κομμωτικὸν appe latur. Hermenes, τοῦτο δ' καὶ ὁ κομμωτικὸς, ὅμως λεπτὸν ἔδειξε καὶ ἐχρῆ διαφυλάττειν μέγαθος. Sed hæc omnia mihi videntur prauè scribi, per ō geminatum: sunt enim ὠδὴ τὸ κεμεῖν τὸ κεκλωπτεῖν, νη & κεῖμι. Et οἱ ἀεὶ τῶν κόμμι χρῆσθαι, apud Pollucem Κνήφακες quos & κεροπλάστας vocabant, quia κέρας ἐ κόμμι: & Κομᾶτ ἡ γυναῖκας quas Latini ornatrices vocant. Tranquil. in Claud. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. talis fuit & illi ypassis Ouidiana edocta comam dominæ arte atque legi gere, & compositam in statione ponere. Κομμώτρια dixit Cicianus, τὰ κομμωτικὰ, cultum mulieb rem vt Plinius, vernalem cultum, quomodo loquutus est Claudianus: & vernales comptus posuit Lucretius.

Κομμωτικὴ, ars fucandi & lenocinij aptandi, de qua Plato in Gorg.

Κομμωτικὸς, comptè, Hermog.

Κομμώτρια, ας, ἡ, ἐμπλέκτρια, ἡ κομῶσα τὰς γυναῖκας, comptrix li. 2. de Rep. δίδασκε τεχνῖτ, κομμωτρικὴν κυρίαν.

Κομμωτήριον, ν, τὸ, apud Poll. ex Thesmoph. Aristoph. videri cipi pro calamistro, i. acu maiore quæ calefacta, & addita fronti, intorquet capillos.

Κομμώτριον, ν, τὸ, instrumentum muliebre.

Κομοτροφεῖν, comam nutrire, de Gallia comata dixit. Strabo. porus lib. 1. νόμιμα παρ' αὐτοῖς, ἡ οὐκ ἀποκόπτειν τὰς ὑπὸ μάχας ἕως ἂν οὗτος ἀπακτείνῃ τὰς κομοτροφεῖν. Fla ccus, feruato coll pillo Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras.

Κόμπος, apud Poëtas idem quod κομῶν quum neutraliter pon r. Oppian. lib. 3. de venat.

Κομπάζω, μ, σάω, τ, σκῶ, magnificè ia ćto, glorior, tumidè & m fastu efferor. καυχῶμαι. Accus. Neut. Absolut. Sophocl. in ἀσεμνῶν αὖ τι κομπάσεις, ἀπιστῶ· εἰ λελῦσθ, magnopere tibi placere videbis. Κεκομπασμένος, ἀπιθὴς εἰ λελῦσθαι βραχύν, tanquam sonum ecc in Epigr. κεκομπασμένος, temerè iactatus.

Κομπασμός, ὁ, Κόμπασμα, τος, τὸ, iactantia, ostentatio, Aristoph.

Κομπαστὴς, ἐος, ὁ, κομπαστὴς, iactator, mendax. Idem.

Κομπαστικὸς, iactabundè.

Κομπώδης, μ, ν, σ, ν, τ. ικὸς, resono, superbio, ἀναζεύδω, μεγαλορήμων. ἐφ' ὧ. Neut. Absolut. Ianus Lascar. ὦ μέλεοι κομπῶτε φρυάζοντε perbite fremitibus & fastu. Soph. in Aiace, cum Accus. τὰ δράματα μεγάλων, tantum verbū superbè iactabat. i. μεγαλήρη ἐλάκατα ἐφ' ὑμῖν, Eurip.

Κομπηρὸς, ὁ, ἡ, superbus.

Κομποκακόλογος, vel κομποκάκουθος, ex κόμπος & ὀνόκυδος, qui in ea bullus profitetur, tumidus, ac fui iactans.

Κομποφόρμων, iactabundus.

Κόμπος, ου, ὁ, stridor, sonus, iactantia, fastus, ἀναζεύξις, ἡ παρὰ τὸ κτύπος ἀδόντων. Sophoc. in Aiace, κόμπος πάσεις, fastus adest aripid. in Rhemo, κλύω ἡ κόμπος κἀδ' ἀκούω, id est, sonitus & lib. 7. Epigr. μετὰ δοιοὺς κοίνας πόντε δίκη κόμπον σῴωρίης, fastus superbiæ. ὀλυμπικὸς κόμπος ἡ παγκράτιον, Nazian. pompis & lennitatibus Græcorum. κόμπος ἔξω ἦγε· ποιεῖς τῷ σταφύλῃ τοὺς σούς.

Κομπὸς, ὁς, ὁ, superbus, insolens: oxytonum Cyrillo.

Κομπόω, μ, ἰactanter aliquid dico. Thucydid. libro 6. ὅπως ἐμοῦ μὴ

ῶσται, ἡ, κομπασμῶδες λέγουσα.

Κ. ὀρκωμοσίαι, graunbus & duris verbis vtens. nam. φαλλοὶ ἀπὸ ξύλων, ligneis fascibus, Aristoph. in Ran.

Κομῳδηρός, ὁ, ἡ, ὁ, superbus in verbis, τὸ κομῳδὸν, iactantia. κομῳδία, iactantiusculus, Valla.

Κομῳδός, magnificè.

Κομψεία, ἡ, lusti uitas, lepor, argutia, πρὸ δικολογία, ἀλαζονεία, ἀλαζόνευσις, Interp. Aristoph. in Auibus.

Κόμψος, festiamentum, speciosus sermo, Lucian.

Κ. ὁ μοποιός, ὁ σμαι, τ. ὁ μαι, scitè & vrbanè caullor, Plato libro tertio de Republic. Themistocl. pro eleganter fingere. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν μέλητον κομῳδοποιοῦσι τὴν δίκην, i. elegantius aduingunt solertius: adulor, veneror, Depon. Absol.

Κ. ομῳδοποιός, verfutè. Aristophan. ἐπαινῶ αὐτὸν ὅτι κομῳδοποιεῖ, αὐτὸ τὸ ἀνεπαίσθητον, ἡ δὲ ἀνεπαίσθητος, ἡ δὲ δεινὸς δῆ πανοῦργος. Nam ὑφ' apud veteres dicebantur astuti & vafri, significat igitur ἀφανῶς λέγειν ἢ μὴ λαβόντας ἢ μὴ φαίνεσθαι.

Κόμψος, ος, ον, ικὸς, iocor, venustè dico vel seuerè, σκωπτικὸς, cut. Absol.

Κ. ωμῳδία, dicitur ab Aristoph. κῶμος, festiua, lepida, compta, scita, venusta.

Κ. ωμῳδός, scitus, elegans, industrius, facundus, fictus, suborna-tus, verfutus. Plato secundo de Republic. κωμῳδοῦσι φαίνεται καὶ τὰ φύσει, ipsius naturæ affectus videtur ingenuus. Aristoph. περὶ τοῦ κωμῳδὸν εἶναι σωφρονεῖν, id est, ἀσεῖον, πανδεινὸν, ἀλλ' ἀγαθὸν, se-nium esse in congressu. Idem in Auibus, καὶ ἐγὼ νόμιζε κωμῳδεῖν ἀκούσας σε. Interp. κωμῳδὸν, ἀφελῆσαι, σαυοῦργον, ἀφανιστικὸν, πανοῦργον, τεχνικὸν, πρίβωνα γὰρ ἐστὶ τὰ κωμῳδά, i. tu es astutus orator: tus, Eu ip.

Κ. όσπεις, ὁ, nasutior, βλακικὸς πρὸς, ἰκακρὸς πρὸς.

Κ. ύπτειρος, ὁ, lepor, festiuitas, vrbanitas, elegantia, venustas, otiositas, argutia, Plat. epist. 10.

Κ. ῶς vel κωμῳδῶς, scitè, pulchrè, lepidè, Xen. pro bellè: vt apud an. c. 4. κωμῳδοτραγῳδεῖν, melius habuit.

Κ. ναιο operam, curo, ἐπιμελοῦμαι, curam adhibeo.

Κ. ὸμη ὁ, κομᾶτος. vide κομωμάτης.

Κ. ονιατὴς, ὁ, perita nutriendorum capillorum.

Κ. ονίζω, μαι, σ. ικα. κ.

Κ. ὀλλῶμαι, σ. ικα. reſono, ſtrepo, κλάω. Neutr. Abſol. Horus Iliados β, συμβαλλεῖ κατάβασαν. Ibidem, συμβαλλέον ὀλβίῳ.

Κ. ὀνδυρτιδερὸν in Epig.

Κ. όνδυρος, ὁ, ſtrepitus, plauſus, ἦχος, 2. breui. ἐφόβησε κρότος.

Κ. ονδρὸς, pinguis, efficax, ὠνητικὸς, ἡδὺ σκεῦος.

Κ. ονδυλία, Gratia: vnde ἄκονδος quod vide

Κ. όνη, in Epigammat. Lacon. retulit eſſe vinum in dolio, quod olium eſt in alio ampliori dolio pleno aqua, & illic codito.

Κ. ονηγέλιος, ἀστρολογικὸς, Heſych.

Κ. όνη, ἡ, condrilla herba cichorio ſimilis, ob idque ἡ κιχώριον, ἡ ὀξυρὶς, quidam vocarunt. apud Galen. & Paul. χονδρίλλα, ritum apud Dioſcorid. libro ſecundo, capite 161. κονδρίλη apud Plinium lib. & cap. 22. Condrillon ſiue condrille: & alii condrylla.

Κ. ώνειον, poculi genus, Athen. l. ια, τὸ πάλαι ἐστάναιον eſſe ait κοτύλας ὀκτὼ ἔχον. Heſych. κυμβίον vocat.

Κ. ύνη, ης, ἡ, tuber, vibex, ἡ πληγὴ εἴδημα, Interp. Ariſtophani. Aharn. φιάδες, Hom. σπιλάδας.

Κ. όνιον, operculum, ſiue teſta conchylij, quod & ὄνιξ appellatur, Paul. Ægin. p. κεχ.

Κ. όνδ. ος, ὁ, tuberculum, ſiue id quod extat, articulus, ſiue nodus digitorum, digitorum prominentia. Martial. complicatis in condylos digitis vulnerabat. Sic Ariſtoteles libro primo Animal. τὸ ὦν δακτύλων κρωτηριαστὸν κατὰ μέρος vocari, τὸ ἡ ἄκρωτηρ φάλαγξ, id eſt, vbi contrahuntur, κονδύλους nominari: vbi verò directi ſunt, φάλαγας: vnde & plagæ nomen ductum pro pugno, videlicet τὸν coup de poing ſeu digiti inflexi percuſſio: quæ cùm vngue fit contuſo, à Suetonio talitrum dicitur. κονδύλους λαβεῖν, alapis cædi, Demoſthen. κονδύλοις ὑπηλίσω, Lucian. colaphos ducere, vel incutere. Plutarchus in Catone, τοῦ μὲν τὰ σιαγόνας καὶ τὸ στόμα μὴ λέγουσι, ἡ πυξὶ ἀπὸ τῶν σφυρῶν πληγὰς, ἡ κόπτει τὰ ἀπὸ τῶν ὤμων ἀποσπᾶσθαι. ἡ μὴ ἐν χρείαις ὁ σφυρηλατῶν αὐτὸν, ἡ λόγοις ἔχων τὸ κονδύλου ἀφελέστερον, ὅπου ἔλεγε δεῖν, cui erat pugno & verberibus expeditior ac promptior ratio. Apſyrtus de equi ſcapulis latis loquens, ὁ κόνδυλος, inquit, ὀλιγόμυος γάμψον. Et Pollux, ὅτιαν ἡ τὸ ὠμοπλατὴ ἀκρωμία αὐξηθεῖσα. (nam & Galen. Commentar. 1. τῶν ἀφορισμῶν Hippocrat. πλὴν κεφαλὴν τὸ βραχίονος ἡ κόνδυλον quoſdam vocare tradit) ἡ τὸ ὠμοπλατὴ κορυφὴς καλουσί τινες, ἡ ἄκρωμιον, ἡ κονδύλους. Idem alibi, τὰ ὀπίσθια τῆς μετακαρπίου ὠμοπλάτης κονδύλους, μετακαρπίους δὲ Ruffus medicus de partib. hominis, κονδύλους vocat τὰς κεφαλὰς τῶν δακτύλων, id eſt, digitorum cuiuſcunque articulationes quarum primæ ὠμοκόνδυλοι, vltimæ μετακόνδυλοι. alibi dicit digitorum medios nodos & articulos κονδύλους nominari. hi. ic κονδυλίζειν, pugnum facere, Cicer. item pugnis cædere atque pugnos ingerere, Terentio, vt Athen. libro nono ſcribit, τὸ τὰς χεῖρας μᾶλλον πυκνὰ, ἀνδύπαι ἢ χρῆσθαι ὥσπερ οἱ πυγμάχοι ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους. Hegeſandri ſimile. Sicut & Cæſarem ſcripſit Suetonius etiam ſimiliter manus articulos tam firmos habuiſſe, vt caput pueri vel etiam adoleſcentis talitro vulnerare ſæpe. Σκιλλοῦσθαι autem dixit Pollux libro nono, naſum talitro ferire, vulgo nazardir, id eſt, τὸν μέσον τῶν ῥινῶν δακτύλῳ ἐπὶ τὸν ῥῖνα τύπτειν. Eſt & apud Suidam, ὁ γὰρ παῖδα τύπτων ἐπιφερόμενος ἐκπατάσσει, κονδυλίσας καθίπτασθαι, id eſt, κονδύλοις πλήσσει. Ariſtophan. πῶς ὅπως οὐκοῦν αὐτὸν, κοὐ κόνδυλον αὐτοῦ δίδωμι, ſi puer vnum peteris, pugnos ipſi ingere: quod dictū ὑφ' ἑτέρου ἐπὶ τοῦ παιδὸς μαθὼν τὸ νικητὸν ὠνήσεται. Et Interp. in Veſp. αἰτ, ἀγανακτῶσι, κονδύλους αὐτοῦ δίδωσι. Sic & nos dicimus donner vn coup de poing. Καὶ τὸ κονδύλιον ſit Κονδυλάκιον. Dioſc. lib. primo de Galla ſoquitas, ἡ μὴ τὸ ὀμφακίτις κελεύει μᾶλλον ἢ κονδυλώδης, Ruellius: tuberoſa: Cornarius nodoſa, adnotatq; τὸ κατὰ μὲν νόον, nodos & calloſas concretiones in digitis manuum, ac pedum, in ſede item ac vulua coactas, quæ etiam κονδυλώματα appellari. ſuſpicatur tamen legendum eſſe κατὰ μὲν δὴ τὸ κόνδυλον quo ego amplio.

Κονδυλίζω, pugno. vt Labero, vel nodo digiti. Socrat. inter loquendum agente id orationis vehementia ſæpe ſolebat κονδυλίζειν, Laert. libro ſecundo, vbi interpr. non bene vertit iactare digitos. Hyperides actiue dixit κονδυλίζῃ, τὸ ἡ πυξὶν, κονδυλίζεσθαι apud Poll. vide κονδυλᾶν.

Κονδυλώδης, intumeſcere.

Κονδυλώδης, tuberoſus, præſe ferens formam in digitis articulorum, nodoſus. vide κόνδυλος.

Κονδύλωμα, τος, exreſcentia carnis circa anum, vt Placet Polluci, φλεγμώδη σκλήρωμα τῶν δακτύλων διάτασιν οἱδέσας, & tubercula quædam in locis mulieb ribus ſanguinem fundentia: ſic dicta à ſimilitudine extremorum in quatuor digitis pugno clauſo nodorū. Author. definition. apud Galenum Κονδύλωμα, inquit, ὅτι δακτυλίων ὀγκώδης ἐπικάτασις ἡ ῥωγμῶδες. Actius libro quarto Sermon. 4. cap. 106. Condy loma ait eſſe rugoſam eminentiam. Rugas enim circa os vteri exiſtentes, dum inflammantur, attolli & indurari, tumorémque ac craſſitudinem quandam in locis efficere, præcipuè dum, menſes prodeunt, & poſt partus attollitatẽ hique facilè iudicari. Celſus de carcinomate loquens lib. quinto, capite vigeſimo octauo. Interdum, inquit, ſimile is eſt, quæ vocant Græci κονδυλώματα, aſpredine quadã & magnitudine ſua. Idem libro ſeptimo, capite 30. At tuberecula, quæ condy lomata appellantur, vbi induruerunt, hac ratione curantur: &c. In Hippiatria, τὰ μαλακὰ λέγονται τὰ κονδυλώματα ἢ πόροι οἱ ποτὶ τὸν ὄνυχ. vnde ait Apſyrtus, ὥσπερ ἢ χίονα μεμφόμεθα, ὅταν ἢ πόδας ᾖ. Alibi verò Hierocles ait, Καλοῦσι τὶ πάθος οἱ ἰατροὶ μυρμηκιὰν, συμβαίνει ἢ μηκίσει ἐν τοῖς ὑμεναφύλοις ποσὶ ὑπάρχειν, ὃ ἐπιλέγει σφυρὸν, ὃ ἢ κονδυλώμασι σκληροῖς. Sed legendum vt alibi, ἐν τοῖς ὑμεναφύλοις ἢ τοῖς ποσὶ παχύτερος γίνεται κονδυλώματα, id eſt, durities, calli & nodi. & poſtea, συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μηλώσει τοῖς ὑμεναφύλοις ἢ τῶν ὀκφυσῶν ἢ ὁπλείων ἢ κηρώδη στεγάσματα μεμφόμεθοί ποιεῖν ἔχοντα ἢ κονδυλώματα σκληρὰ, ἢ σαρκώδη, vbi multa verba eandem rem exprimuntur: ὅταν ἐρεῖς ἢ τυλώματα, ὄγκωμ ὁπ ἢ σωματῶν, ὑπερκήρωται σκληρὰ.

Κονίαμα, τος, ικὸς, feſtino, propero, curro. Heſych. item operor, ἐγκονῶ. vnde γόνυ, ὀῦς κόνυ τι δ'ἐ: ἀβρὸν τὸ ὑπερκὲς δ' αὖτε, inquit Interpr. Apollon. Κονεῖν etiam eſt corrumpere, φθύειν: & extenuare, λεπύνειν. vnde κόνις eſt item miniſtro, famulor.

Κόνη, ης, ἡ, cædes. Heſychio enim κόναι ſunt φόνοι, forſan à κτείνω.

Κονήτης, miniſter.

Κονδιλή, ἡ, extuberationes, ἀδοιδύσεις, Heſyc.

Κονίς, ος, ἡ, calx, cinis, puluis, ἀπὸ τρίτης τῆς τὸ κόνις, lixiuium: κονὶς ſeu κονίη. ſyllabam nunc produci, Homerus Iliados μ, πάσῃ δ' ὑπ' ἀσπίδων κονὶς ἐγένετο: nunc corripit: ibidem, κονὶς ἐπ' αὐτοῖς ἢ κονίῃσι ὀδὸς καζέλασ τρίαις, id eſt, ἐπὶ τῷ γῇ. Heſiodus, φοίνικες δ' ἐν κονίῃσι χαίνει πίσει. Item, κονὶς, opus tectorium, interdum certamen, μετὰ κονίζειν, id eſt, certare, ſiue ſe comparare ad pugnandum. Et κονὶς, lixiuium, id eſt, Pollux: τὸ ἐκ τέφρας κατεσκάμμενον ὑγρὸν. quod ἐν τῷ πλυντικῷ ἢ βυπτικῶν eſſe ſtatuit. Κονὶς σκαπτὸς, quæ & κεπὸς σκαπὸς, & ſimpliciter σκαπτὸς, eſt lixiuia, ſiue lixiuium liquidum, vt apud Galenum libro ſeptimo τῶν πανσ. & apud Actium ſerm. 12. At verò id lixiuium in quo calx additur cum cinere quolibet, peculiariter σκονίσκαπτος dicitur vt Paulus libro ſeptimo tradit. σκαπτὸν etiam ὀλοσχερῶς appellatur, id eſt, lixiuium excolatum. Quin & κονία σκαπτὸν ἢ πλυντικὸν, lixiuium eſt liquidum coactiuariotum. Galenus ſexto Methodi: μνήν τε τοῦ ἀβρεχόμου φάμμου ἢ τοῦ κοίου σταλτοῦ, ὁμοχόους δ' ὑετίνου τοῦ κριθίνου πλυντοῦ. Et apud Dioſcoridem libro ſexto de lacte, πλυντικὸν κονίαι ἰσχυρὸν ἀκλυντικὸν. Galenus id libro decimo, ἢ πάπυρος, ὕδωρ πλυντικὸν κονίαι vocat. Et libro ſexto, ἢ γῆλος. Ab Actio libro duodecimo, c. quadrageſimo ſecundo, σκαπτὸν ἢ τὸν καταλιπὼν, διῃρεῖ σκονίαι, Pau-

nus libro tertio, capite quinquagesimo secundo, id est, πίτυος ἄκρα τάσσει & ἄσσει simpliciter, calx inextincta, sed τὸν κονίαν καλοῦσι dicunt Graeci, sic Latini puluerisli xiuium, Columella l. duodecimo, capite vigesimo secundo, Plinius libro decimoquarto, capite vigesimo, libro decimoquinto, capite decimoseptimo, & libro vigesimooctauo, capite decimooctauo. Idem Plinius simpliciter Cinerem dixit pro cineris lixiuia, libro vigesimotertio, capite septimo. Ex Dioscoride libro primo de lixiuio siculneo. Et libro trigesimosexto, capite vigesimoseptimo. Idem Plinius ex Varronis verbis, lix cinis est, inquit, foci, inde enim cinis luxatis potus medetur. vbi cinerem foci, qui lix appellatur pro κονίας σκωπὸς, & liquida lixiuia posuit. Marcel. Empiric. capite decimo, lixiuium vnde operantur coactiliarij, id est, κονία ἐξὶ πλυτοποιῶν. vide Πλυτοποιὸς. Est & κονία βαλανεῖων, lixiuium balneorum, apud Constantinum Geop. libro decimo. ca. 29. σαπωνοποιικὴ κονία. Paul. lib. 6. cap. 9. Lixiuium ex sapone liquato quo tonsores vtuntur.

Κονίαμα, τὸ, albarium opus, tectorium, ἡ κονία ἐν ἤθμῳ τε. sunt verò tectoria quasi illinimenta parietum & velut coria, & incrustatio, quae aut calce pura fiunt, & albarium opus vocatur à Vitruuio, aut gypso, & gypsatum dici meat, aut calce & arena, & dicitur arenatum: aut marmorato tectorio etiam loricantur & obducuntur parietes, quod marmoratii Varro nuncupauit. Theophrastus de causis plantar. libro quarto, capite vltimo. ᾧ τὸ κονίαμα, ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν θερμότητα. Ibidem κονιατὸν ᾧ ἀκονίατον διαμμὴ possuit. vide Κονιορτός. Hinc Κονιᾶται dicuntur qui opere tectorio inducunt, id est, τὸν τοῖχον ἀσβεστόῳ, quos tectores dixit Varro, Theodosius & Valentinianus AA. Cod. libro decimo, de excusat. artifice. vocatur albinos siue potius albarios. Κονίαστος, albatus Varroni, quasi albatio, τὸ κονιᾶσθαι ἢ ἔσθ χρῶτος Hesych. vel potius τῇ χρώτι, albarium, tectorium, ἀσβέστωσις etiam ab ipso dicta.

Κονιατὸν, ᾧ, ὸ, Suid. scribit κονιάτης. vide Κονίαμα.

Κονιᾶτος, ᾧ, ὸ, calce illitus, calce læuigatus. ὁ τὰς κονιατὰς οἰκήσεις ἐν domicilijs opere tectorio læuigatis, Theophr. l. 4. de caus. plan. cap. vl. vide Κονίστρα.

Κονιᾶται, μὲ, ἀσσ, σι, ατ, ας, & κονιάσει, ἐσσ τηγκε πτ κονία ἤρωμ τινα ἀπὸ ἢ ἀσβέστῳ ἀσβεστόῳ, opus albarium facio, calce induco, τὸ κονίαμα ποιῶ, calce illino, dealbo, opere tectorio induco, Matthæus vigesimotertio, τάφοι κεκονιαμένοι, sepulchra albata. Illita. Aristotel. 8. Animal. Καὶ τῶν σηρῶν οἱ ἐγκλειόμενοι φοβοῦνται ὅσα ἐν μέλισσα κηδεσῶν ἢ κοπρίων· ἀεὶ γὰρ ὑπόρρυτόν ἐξὶ πάσσαλον, ἢ κονιατὸν τοῦ ἐγχωρίου, i. calce illinunt & inducunt albario opere, siue tectorio angulllarum vitraria.

Κόνιδις, ᾰδ, lendes. vide κόνις in Ammon. & infrà.

Κονίδιον, idem quod κονίον.

Κόνιζα, νιζ, ᾰ, vel per γ, filon, pulicaria herba, vel pulicaris Theodoro, quod pulices necat, teste Dios. Latine tamen est cunilago Plin. l. 21. c. 90.

Κονίζω, μίσω, σ, νισ, puluere fœdo, ex ereo: de athletis, qui lucta se exercentes, puluerem excitabant, Act. Accus. vnde apud Hesiod. κεκονιμένος, ptuluerulentus. κεκονισμένος ἀλφοῖς πεπαλαῖς, puluerulentus propter calculos & arenam, in Epig. apud Aristoph. κεκονισμένος ἀβρὸν τὸ τίδιον in Epig. κεκονισμένα κεφαλὴ, puluerulenta parma, ὁ κονισμὸς δυκτίων, Demosth. κεκόνισται ὁ ποταμὸς, in Epigrammat. id est, fluuius deficeratus est, vt puluerem admitteret.

Κονίκλη, ης, ᾐ, origanum syluestre, cunila Plinio. Nicander in Theriac. σκιῆφι δέκεται τε κονίκλου Η῎ τε ἡ ἀνθεμὶς ὀρείχανον ἀμφιλύπουσιν. Idem in Alexipharmach. πολλάκι δ᾽ ὀρίγανον ὑπεγκρούσειας κονίκλου. Interpr. tamen κονίκλη exponit. sed κονίλου legendum effet in versu.

Κονίονται, κόνιται ἀγλαῤῥαπτες, Hom. Od. ϑ.

Κονίποδες & κονιπόδαι, (apud Etymologistem & Suidam) οδες, ὁ ᾧ, pedibus in puluere versans, vel cuius pedes puluere respersi sunt. Plutarchus initio Problemat. Græc. κονίποδες & ἀφιπόδες. in Epidaurica Rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores nominatos autem κονίποδας coniectatur ὅτι τῷ ποδὶ ἐν κακουμένων ὁπότε ἡσυχάζοιεν εἰς τὸν πόλιν. nam in agris vt plurimum degebant. κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam foleæ exilioris Poll. οἱ δὲ κονίποδες, μικροῦ ὑποδήματος σχολιάσματι, τῷ ἀμφιμάσσοντος, ἀπὸ ἐξῆς εἴρῃ τὸ κάτωθεν τοῦ ποδός. Etymologistes autem ac Suid. κονίποδες dicunt esse τοὺς ὑγιεῖς ὑποδήματος τὰ μὴ σκεπτόμενα ὅλον τὸ ποδίον, ἀλλ᾽ ἀπὸ μέσης περικατεσκιάζοντα τοῦ τ᾽ κάτωθεν, addit verò Suid. κονίποδα esse σανδάλιον ἢ δι᾽ οὗ σανδάλου ὁ ποὺς ἐκνεύρωται. Hesychio vero κονίποδες sunt ὑποδήματα μαργικά.

Κονιορτόποδες, κονιποδες, quorum pedes in puluere versantur.

Κονιορτὸς, οῦ, ᾧ, pulvis: ἔσθ τὸ ἔρωμ, τὸ ἀνεμόεν, Theophr. de causis lib. quarto, capite vltim. Ὁ ᾧ κονιορτὸς ἤρις σὺν ϑ᾽ σὺν πνεύματι, ἢ ὑπὸ τοῦς κονιατοῦς ἢ κεκονισμένοις (legend. κεκονιαμένοις) οἰκήμασι διὰ τὸ πλέον θερμότητα ἐγκυμονῆσθ᾽ ὁ κονιορτὸς (legend. κονιορτὸς) θερμὸς ὢν τε ἔνεργὸς ὢν. Lege Plin. l. 18. ca. 30. vbi ait horrea sine calce construi debere, quoniam sit frumento inimicissima.

Κονιορτώδης, puluerem inicio, puluerem excito. κονιορτοῦ μὲ, & uere inspersus, Nazanzenus, μηδὲ αὐτὸ τηρῆς ὑδάτος κονιορτώδες. Theophrastus histor. libro secundo ca. 10. σκληρότερον κονιορτῶδες ὑποκένωσε.

Κονιορτώδης, ᾧ, ὸ, ᾐ, pulueruleutus. vide Κονιορτός.

Κονιόρτης, ᾧ, ὸ, qui versatur in puluere athletico vel palæstrico.

Κονιόω, puluerem excito.

Κονίπαμα, λάμ, ματ, ασι, excito puluerem, pulucro Col. impleo puluere, Act. Accus.

Κόνις, νιδος, ᾐ, paroxytonum, Cyrillus (superius tamen. κόνεσθαι scribitur:) lens, lendis, Ammon. Cyrillus exponit lendes auriculares capitis.

Κόνις, νεως, ᾐ, oxytonum, puluis, cinis, calx, & quidquid aliud, quod asperitas lætigari potest, & obstrui raritas. vnde κόνεσθαι sonat picatus. Lucianus de luctu, τὸ ᾧ κρατὰ κατάμωμι ἢ κόνιν, sed remanet cinis est, id est, ὁ σποδός. Κόνις λεπτὴ, Galen. Græci libro quinto, vocat in palæstris puluerem mollem, in quo nihil sit asperi.

Κονίσαλα, ων, puluerulentus.

Κονίσαλος, ᾧ, ὸ, puluis, κονιορτός. Homerus Iliados γ, circa initium & aliàs ἐπ᾽ ᾧ χαλκὸν ποσὶ κονίσαλον ἄρνυτ᾽ ἀέλλης, sub pedibus excitabatur puluis procellosus. Et puluis in conisterio assa fiet luctaturis post ceroma πάντος ἐν κονίσαλῳ dicebatur, Galen secundo & tertio libro, τῷ ὑγιεινῷ. Vide πάντος. Item dionis nomen apud Athenienses, Cælius libro quarto, cap. 16. vide Κοτυτώ.

Κονίσαλος, Hesych. ἀφροδίτη.

Κονιστήριον, ᾧ, ου, κατὰ τὸ κονις, conisterium Vitruuio libro quinto, capite vndecimo, vbi puluere post ceroma luctaturi aspergebantur, vt præhensiones essent firmiores, & minus lubricæ. Nam & puluerem luctatoribus ex Ægypto allatam aiunt esse in Nerone Sueton. & Plinio libro 35. capite decimooctauo, & in gymnico instrumento pulueris sportulam enutrat Pollux. vide κόνι & ἀλοιτή. Atque is puluis qui luctaturi aspergebatur atque afficiebatur corporibus illitis oleo, vocabatur πάντος ᾧ κονίσαλος Attice, teste Galeno ὑγιεινῶν lib. 3.

Κονιστικὸς, ή, ὸν, in puluere se voluntans. κονιστικὸς ὄνος, vt σφῆκες πανδ. apud Aristotelem puluerattrix, quæ sese in puluere oblutat, Gaza.

Κονίτης, arena, seu puluis in quo exercemur, palæstra, area. Aristoteles libro nono Animal. de nido perdicis. κονίτης πλήσιον.

Κόνιτρον, puluis, sordes, ῥύπος. Suid. κονίτρον.

Κονίω, Ino, vngo, puluerem excito, festino. Hesiodus. κονίοντι πόδοιν, id est, ἀφ᾽ ἵππων τε, ὁν τ᾽ ἐπὶ τῷ ἵππῳ κονὶς ἔρχεται ἐν ἢ κόνι τὸν κονιῶ τὸν ἐπεργῶ, inquit interpr. κονιῶντας, puluere utantur.

Κόνιχα, cinis.

Κονιῶ, intelligere, scire.

Κόνναρος, Connarus arbor Alexandriæ quam describit Athenæus libro 14.

Κόννις, ερτο, mendicus. Hesych. κολάκης τινὸς ἢ χαιρέκακος ἢ πλάνης, qui vagari & mendicare cogitur, licet optimus.

Κόννος, barba.

Κόντος, ᾧ, ὸ, centus, remus, est hinc etiam Κοντάω significans ipsum κοντὸν τὰ Hesych. κοντάω εἶναι scribit ἢ δὲ ἐρέσσω, ἢ τυγχάνω τὰ ἐπὶ τὰ ἐρέσσω, ἢ τὰ ἐπὶ τὰ ἐρέσσω, ἢ τὰ ἐπὶ τὰ ἐρέσσω, ἢ

Κνηστὶς, ἡ, pistillum, ὑφ' ᾧ τρίβουσι τὰ φάρμακα. vnde τριοκνηστὶς ὁ, ἡ, ὄν, panis ter pistillum, i. bene subactus.

Κνῆφος, ὁ, arbor incisa.

Κνηφός, ή, όν, cæsus, contusus, detruncatus: ἀπὸ τοῦ κνήφω.

Κνίφω, οῦμαι, planctus, luctus, ciulatus. ψιλοῦται καὶ ἀφ' ὑφοῦ κνῦφος.

Κνῖφος, ὁ, cælum quo marmorarij incidunt marmora Luc. somnio.

Κνιφτός, ή, όν, contusio, tritura, fractura, præcipitium quasi præcisio quædam, Strabo libro decimo, Κνιφτὸς ἀπὸ τοῦ κνίφω τοῦ σημαίνοντος τὸ πρίω, præcisitem dari. Κνιφὸς, cædes: in epistol. ad Hebr. capite septimo, περὶ φόνου καὶ κνιφοῦ τοῦ βασιλέως. Κνιφὸν αὐτὸν τὸν κόπτοντα apud Acad de Mundo c.3.

Κνῖφρος, ὁ, laboriosius. κοπιαφτέρως, laboriosior, Aristot. Probl. sect.5.

Κνίφω, ἀκνίφω, τὸ ἀκνιφεῖν, & κνίφω, laboro, negotium facesso, lassitudinem affero, fessus succumbo, Neutr. absol. Aristophan. ὁ δὲ ὄρτυξ ἔτι καμψὶ καμπτὸς ὑπὸ τοῦ κνίφου ἦλθ' ἀπαδὸς ἀκροπνικτὶ φίσσων. Apostolus capite quarto ad Galatas, μὴ δεδίωμαι ὑμᾶς μὴ πως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, de hac metuo, ne in vobis consumptus labor meus & defatigatio frustrà fuerit. Matth. capite vndecimo, οἱ κοπιῶντες, fatigati, defessi.

Κνῖφω, ἐκνίφθην, mentiri, Cælius libro decimoquarto, ca. 38. vinemis.

Κνῖφις, ἡ, mucro, falx, bipennis, gladij genus, Pellux in inumento culinario numerat. κόπις (scribit Suid.) Et Ilæus, ctor, ὃς τὸ κόπτειν ἔδω λόγχας, ὑπ' ἀνεφίου, καὶ ὃ ὄβελὸς, acutus versutus, Euripid. de Vlysse. Plutarchus in Phocione, τὸ ὑφ' ἡδονὴν κοπὶς ἀφίησιν, verba sunt Demosthen. de Phocione. κοπίδες, cœnæ Lacedæmoniorum, Athen. inde κοπίζειν verum quo etiam vtitur libro secundo & quarto, Cæl. libro 14. p.58.

Κόπος, ὁ, labor, molestia, lassitudo sponte veniens, defatigatio, πικαλύπτεσθαι, Galen. id est, corripi defatigatione. Aristophanes in Pluto, τῷ κόπῳ ξυνόντες, in labore versari. ὁ τοῦ δεῖ τὰ πολλὰ κόπος, lassescendi causam labor infert.

Κοπιάω, lassesco, fatigor, iactor. apud Dioscor. κεκοπιακὼς ἄνθρωπος, labore infractus, vel fatigatus, vel contusus.

Κοπίας, ἵππος, equus κ litera notatus. vide Aristoph. interpr. in eb. & Cæl. l. 14. c. 31.

Κόπρος, vel κοπρία, stercoro, plauto.

Κόπρος, ὁ, stercus, Lucæ capite decimotertio, σκάλωσιν αὐτῶν ἐν τῇ κοπρίᾳ, & stercorabo. sterquilinium, κοπρών. Chrysost. δυνάμενοι ἐν τῇ αὐτῇ κοπρίᾳ πάντα κατασπίσας, & sterquilinium pro domo & vrbe vt ei essent, faciens.

Κοπρίαμα, ατος, ἡ, stercoro, Neut. Accus.

Κοπρίας, ὁ, stercoreus.

Κοπρίζω, δικαιολογοῦμαι περὶ τοῦ σκυβάλου, simum circunjicere, Nanzen.

Κοπρίτης, ὁ, plebeius homo, κοπρογενὴς, qui fœda & vilia loquitur.

Κόπρος, ου, ὁ, stercoratio.

Κοπρώδης, ους, ὁ, ἡ, idem.

Κοπρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὄν, stercoroſus.

Κοπρώνη, ης, ἡ, scarabæi, quòd stercoreas pilas prouoluant Hipocrat.

Κοπρῶνες ἄνδρες, viri sordida loquentes, legentes stercora, ita vocat rhetoras Aristophanes ἐν σφῶν, ὑβρίστ' ἀποκναλοῦσι φορυτοδιδάσκαλοι καὶ κοπρῶνες δεινοί.

Κόπρος, ου, ὁ, ἡ, simus, σκύβαλον. Aristophan. περὶ ὄνου τοῦ κόπρου, ejecteris stercore. Item excrementum quod ab eduliis in intestinis continetur, mandra: propriè tamen equinus simus. κόπρος ἀρίστων, vtilitas stercorandi. κόπρος, simus quo fit stercoratio. Plinio lætamen, ὁ κόπρος ὁ, hinc & κοπρολογία, κοπρολογεῖν, κοπρολόγος ὁ, ἡ, ὄν, κόπρων ἀνάπλεως ἐγγραφὴ Aristophanij, vnde dicti κοπρογράφοι qui & κοπρολόγοι. κόπρου παράγειν, Gaza de Senect. κόπρου ἀπόθυσις, Interpr. Aristophan. vide prou. Apud simum. vide κόπριος, & κόπρασις, & Pellucem libro quinto, capite decimoquarto. licitur etiam de luto seu cæno l. 2, dicitur quoque de bubili eu boum stabulo l. 1. c. sic & Od. 2.

Κοπρογραφία, inquinare, κοπρογραφῶ, stercore fœlabo.

Κοπρο-κοπρόφορος, corbis qua stercora, aut simi afferuntur.

Κοπρών, ῶνος, ὁ, sterquilinium, latrina, κοπρὼν ἡ ἐστὶ, Aristophan.

Κοπρώνη, pro homine extremæ sortis ponitur à Chrysost. quasi sterquilinarius.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio, Theophrastus de causis libro tertio, cap. 24.

Κόπτρια, appellantur à Medicis pharmaca quæ ad placentulæ formam contundendo rediguntur, qualia sunt quæ κοπτρία ἄρτους vocantur. vide Galen. κ. τόπους libro septimo Dioscorides libro quarto de Cnico, γίγνεται δ' ἡ κοπτρικὴ κολλὰς μεταπλασθεῖσα τοῦ ὑπὸ ἀμυγδάλων, ἢ πίτυρα, ἢ φύτεσμα μέλιτι ἐφθῷ. Eadem etiam κοπὶς appellantur. Idem Dioscorides libro secundo de Lino, τὸ σπέρμα ἢ ἐν ἀφεψήσει μετὰ μέλιτος ἢ πτισάνης, ὡσπερ καὶ τὰς σπὺρ λαμβανομένας. Aetius decimotertio, capite 125. μετατιθέασι δ' οἱ κοπτὰ διδόντες εἰς ἀμυγδάλας μετρίως πεπεμμένας, &c. Artemidorus libro primo, capite 74. κοπτὰ δ' ἐποιοῦμεν, ἢ πυρὸν ἀμᾶσαι πεῦσι, placentæ ex fesamo. eius generis fuit & Copta Rhodia. Martialis in Apophoret. Copta Rhodia. Peculentis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodo coptam, quam tibi misit edax. κοπὶς φάρμακον, medicamentum quod non coquitur, sed tunditur, & liquoribus guttatim instillatis ad malagmatis formam redigitur: sunt res tundendæ per se satis numerosæ: sint. Galen. κ. τόπους l. 9. κοπτοὶ δὲ τὸ φάρμακον. Alibi, κόπτειν τὸ φάρμακον.

Κοπτὸς, ὁ, ἡ, ὄν, copta, genus panificij quod tundendo fiebat. Eius meminit Trallian. & κοπτὸν ἄρτον Oribasius, vide Κοπτὸς.

Κοπτὸς, οῦ, ὁ, placentæ genus. vide Κοπτὸς.

Κόπτων, ονος, ὁ, ferramentum acutum.

Κόπτος, ου, ὁ, πόλις, & locus, Schol. Theocr. Idyl. 17.

Κόπτω μαι, κόψομαι, κέκομμαι, κόμμην, Depon. &

Κόπτω, ῥ. ψω, ἔπτοφα, cædo, percutio, pulso, dirigo, obtundo, frango, dilanio, plango. κόπτεται τὰ κήτεα, Oribasius, pectit. κόπτεται καὶ ὁ κύκλος, Aristoteles secundo OEconom. cudere nummum. νόμισμα ἔκοψε καὶ ἐπτύπησε, ex stanno percussit nummum. Aristophan. κόπτων τὴν θύραν, pulso ianuam. vide ῥ. φοῦ. Κόπτουσι, pro ariete, Aristoteles de mundo, ἀνεμοπληγὴ ἀνεμώλιος τὴν γῆν κόπτουσι βίᾳ, ventus in terra cohibitus ac conuolutus arietat impetu vehementi. Pro plango pectus. Lucianus de sacrific. πεπόνθασι τὸ ἱερεῖον ἢ κόπτονται φάσκοντες ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, κεκοπικέναι κόνις, excitatus puluis, Hesiodus. κόνις δ' ὑπὸ ἀμφοτέρων κεκοπωμένων πλειστὴν ὀφ' ἅρμασι, puluis quem excitant currus. Accipitur aliquando in significatione impudica, qtiemadmodi Latinis præcidere. Aristophan. Ran. κρίνετε τὴν κωμῳδίαν, πρᾶς ἐκεῖνα κόπτεται, præcidiitur accelinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Næuole ploras. Ammonius distinguit à ῥήσσειν. Κόπτεσθαι pro φθείρεσθαι, corrumpi, de feminibus dixit Theophrast. histor. libro octauo, capite decimo & vndecimo, τὰ ἐμβρυα πολλὰ ἐν τῷ ὑστέρῳ κόπτεσθαι. Et de fabis quæ vermiculationi obnoxiæ sunt, idem de causis libro quarto, capite decimoquarto, κολλυνόμενα δὲ καὶ κοπτόμενα ὑπὸ τοῦ σκώληκος ἐν μικρῷ ζωουσιεῖ. vide etiam cap. 5. & 2. eiusdem lib.

Κοπώδης, ους, ὁ, ἡ, ὄν, operosius, quo facilè quis fatigatur. Pro molesto accipit Plut. in Plat. quæst.

Κοπώδιττες, οι, defatigati.

Κοραγεῖν, puellam abducere.

Κόραξ, ακος, ὁ, ficus genus à corui nigredine & coracino colore, Comm. Aristoph.

Κορακινόμαυρος, κορακίνῳ, denigro, μελαίνω.

Κορακίνος, ὁ, niger. Item graculus, Ipecies quædam monedularum, Arist. 9. Anim.

Κορακῖνος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, cortuinus. vide Κόρακ.

Κορακίνος, ου, ὁ, pifcis, ὃς τὸ κορὸν, τὸ μέλας (vt Opplan. enarrator ait) qui coracinus Plinio. Athen. lib. 7. dicitum afferit ὅτι τὰς κόρας κινεῖ ἀεὶ ᾗ ὑβρίστ' ἀνακίνει, Gaza graculum vertit, & coruinum.

Κορακίνος, ου, τὸ, coruulus. Item rudes, seu malleus quo pulsantur fores apud Eustathium, est etiam ficus cuius fructus est coracino colore, vt Aristoph. schol. & Suid. tradunt alio nomine κορῖνος appellant.

Κορακινόδης, ους, ὁ, ἡ, coruinam speciem gerens.

Κορακινόδης, ους, ὁ, ἡ, qui est coruini generis, coruinus.

Κορακίζω, corallium imitor, rubesco.

Κοράκιον, corallium, ὃν τῷ κεράσῳ ὁμοιοῦσι τῷ ἀλλοίνῳ. infra scribitur per ω μέγα.

Κόρακλη, Atticè pro κόκκλη, brassica, quòd pupillas hebetet. ὅθεν τὸ κόρας ἀμβλυώσας, aliij scribunt κοκκλιᾶν.

Κόρακος, ὁ, coruus. κορώνη δ' κορὸν, nigrum: vel ὅτι τὰ κινεῖται τὰς κόρας, ab assiduo pupillæ motu, Cælius libro septimo, capite quinto. Est etiam locus suppliciji in Thessalia, vnde Trouerbium, εἰς κόρακας, ad coruos, de quo Eratm. Chil. Aristophan. περὶ εἰς κόρακας κατοδεῖ; non abibis in perniciem? εἰς κόρακας ἐξέρχονται, idem. βάδ' εἰς κόρακας, Plautus in Pœnulo. ἐ κόρακας, idem Aristophan. Dicit Plautus in Pœnulo, abi dierectus: &, i dierecte in maxumam malam crucem. Est etiam κόρξ, fydus, signum cæleste, Proclo de Sphæra. Aratus, εἰδ' ὁλκὸν κόρακα ὃς ἀπαρὶν κάπτοντα ἰσοπέδῳ. De coruo aue vide Aristotel. libro octauo Animal. Ælian. & Oppian. Est & machina nautica cuius in naumachia vsus apud Polybium, qui apposite eam depingit libro primo, meminit & Appian. coruus deniqliter, & grus dicitur à Vitruuio libro decimo, capite decimonono, & borum coruorum fit mentio apud Curtium libro quarto, est & κόρξ, marculus ferreus oftij, cantharus Plauto, mantis extera Lucretio, ὁ κορώνη, κάκ' ἐκ κάκων, κἀλλ' ἐκ κάλων. etiam vt diximus. Stra-

bo libro duodecimo, τὸν κόκκον χρῶνται, id est, τὸ κοκκύλιον χρῶμα, vocat quem coracinum colorem dixit Vitruuius libro octauo, capite tertio, qui cum quodam splendore nigerrimus est, qualis est gagatis vel obsidiani lapidis colos, vel ferici nigri villosi, quod vulgò vocant velours noir. Κόκκος est etiam genus supplicij apud Lucian. in Menippo.

Κοκκίζω, suppliciter obsecrare.

Κοκκίσκος, ου, ὁ, puella, puellula, Catul. apud Matthæum c. nono.

Κοκκισταὶ ὀς, ὁ, ὁ, ὁ, puellarii.

Κοκκίτειν, obstrepere, improbè & pertinaciter quippiam flagitare. Suid. τὸ δ' ἀγὼν σοφιστρατεύει ἡ λιποτακτεῖν· ὅπου τὸ ὅπλα τοὺς θύρας κοκκίσκοι κεκλεπτικόμενον ἢ μὴ ὅπου χωρεῖν τῶν.

Κοκκυλίκιον, ου, ὁ, vlcus, ὑπόσκιον.

Κόκκυφος, ου, ὁ, auis quædam.

Κοκκύφισμα, ος, ὁ, & lasciuè saltare.

Κοκκύφισμός, ου, ὁ, &

Κόκκυς, ος, ὁ, genus ridiculæ saltationis ac rusticæ in comœdiis ad quam Terentius allusit in Adelphis, Tu inter eas restim ductitans saltabis? id est, κοκκυσμὸν ἄγεις. In libello ὑπὲρ χυκεῶν, qui ascribitur Theophrasto cap. οἷα ὀλυσιτικὸν ποιῶσι, ἀμέλει ὄψιμα τὰς ἐν ἀρχῇ ἔαρ, γίνεται ἡ κόρδακα. Demosthenes etiam obiicit hæc κοκκυσμοὺς, Philippo. Aristophan. τοῦ δ' ὄπισθεν ἐδὺ φαλακρὸν, οὐ κόρδακ' εἴλκυσεν, neque cordacem protraxit. Synesius in epistol. καὶ τὶς ἂν τὰς ἐμβελείας δῷ τῷ μαλθακῷ πλαγίων ἢ δικλασθῆναι, ἂς μὴ διωχμὸν ἢ κοκκυσμὸν καὶ ῥιπασμὸν ἐν τῇ τῶν ποδῶν ἀλλαγῇ. Tria aût erãt saltationis genera ἐμμέλεια tragica, σίκινις Satyrica, κόρδαξ Comica quæ turpiter lumbos spinãque quatiebat. vide Interpr. Arrianus libro v. Capitur & κόρδαξ pro pede trochæo, Quintilianus libro nono. Cicero in Oratore ad Brut. Aristoteles trochæum, qui est eodem spatio quo choreus, appellat κόρδακα, quia contractio & breuitas diguitatem non habeat. Sed solùm tamen sic habet Arist. Rhet. ὁ δ' τετράσημος κορδακικόν ἐστι, i. mollior & sine grauitate, vt Cordax saltatio.

Κορδύνιον, ατος, τὸ, capitis graueda Erot. scribitur & σκορδύνιον.

Κορδύλη, gens quędam Galatarum apud Athen. lib. 6. meminit Erasi. in Prouerb. Canis in præsepi.

Κορδύλη, ης, ἡ, ὄζος ἢ ὄλυσθος, ligula, claua, omne eminens & contortum, & genus vilissimi pisciculi, Cælius libro decimotertio, capite quinquagesimo octauo, interpr. Aristophan. In Nebul. annotat Cypros κορδύλαν appellare, τὸ ὀφθαλμικὸν ἢ κεφαλῆς, capitis inuoluerum. Item fœtus thynnorum, qui in pelamidem abit, exactoque anno thynni nomen assumit: sic Aristoteles Plinius libro nono, capite decimoquinto, de Thynnis loquens, Cordylla appellatur partus, qui fœtas reducentes in mare autumno comitatur. libro verò tricesimotertio, ca. vndecimo, Cordylla, inquit, & hæcpela mis pusilla, cùm è Pontum in Mæotide exit, hoc nomẽ habet

Κορδύλη, ου, ὁ, animal ἀμφίβιον, quod soli expositum emoritur. dicitur & Κόρυλος à Nurnenio apud Athenæum libro ζ. pulmonem non habet sed branchias, ẽstque de genere quadrupedum. vide Aristotel. histor. libro octauo, c. 2. Κορδύλη verò, vt rana inter paluſtres, l. 1. c. 2.

Κορδύλος, ου, ὁ, afturtus, fallax, propriè πανοῦργος, i. is qui omnibus in rebus versatus est.

Κορέσιμος, saturitas, pulchritudo, virginitas, Proserpinæ sacrificium.

Κορέσιος, ου, τὸ, idem quod κορεσμόσυνον.

Κορεύω, pucrum siue puellam educo, Eurip.

Κορύνυμι, ὁ σωρεύω, &

Κορνύω, &

Κορύω, saturo, satio, expleo. vnde κεκορεσμένα ὦτα, libro quarto Epigrammat. & cum Genitiu. & Hesiodus, κεκορεσμένος ὕπνου ὑδάτος. κεκορεσμένος ὕδατος, aqua saturatus, in Epigrammat. κεκορεσμένοις ποίης, saturata herba, Apol. Nican. in Alexipharm. ὡς μὴ ὑδατος κεκορεσμένος ἀπὸ πρὸ σκοτ νυδ ωῦ.

Κορεσθὲς, ὁ, saturatus, repletus: dicitur & κεκορεσμένος, Hom.

Κορθόπαπα σαφήνεια λύσει, soluere virginitatem, Eurip. in Alceste, τὰ τῆ σωφρονίσεις κορέσει dixit.

Κορίαννυμι, ὁ κορέννυμι, ὁ κοπέζω, orno, purgo, verro, Actiuum, Accusatiuo, χρυσωλῶ, σαρὶ, χρυσοῖσιν, metaphoricè apud Aristophanem in pace μὴκόρεε τῶν ἐλιδάτων, ne facias vt incolis destituatur.

Κόρη, ης, ἡ, puella decenti forma conspicua apud Molosſorum gẽtem, vnde & Ades rex eorum filiam suam appellauit κόρλω. Accipitur etiam pro virgine, vt annotauit Eustath. vnde forma diminutiua fit κορίσκη, πατὶς κόρη, puellula virgo, Demosthenes. κόρη ἡ παρθένος, virgo & domina. pro Minerua, Plato de Legibus. Sic item Proserpina aliquando vocatur, Laertius in Pythagora. Athenagoras in Apologia, ὅτινες μυσικῶς τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Περσεφόνῃ τὴν Κόρη κλέπτει. Timæus quoque in decimo hiſtor. air dixisse illum, quæ eum viris habitarent eas deorum nomine cenſeri κόρας & nymphas, & deineceps matres appellari. Lycophron hoc nomine vocat naues φρουτιλόπους, id est, primùm in aquam conjectas. Item pupilla in oculo, id est, humor oculi interior quo videmus, vbi ir go quasi in speculo semper relucet. vnde Plutarchus scribitrorem quendam dixisse de impudente, quod in oculis hoc ret non κόρας sed πόρτας. Item impedimentum sistens prlucium, & nummi species. Κόρη, pro sorore, Eurip. in Andrm. πατὴρ τε Θέτιδος, ἡ πατὴρ τε μητρὶ μὴ γένεται, κορὴν ἀδελφή.

Κόρη ον, τὸ, scopæ: ὅπου τὸ κορεῖν. potius κόρηθρον. scribitur & κόρηθρον apud Lucianum, id est, τὸ σαῦρ ἢ κάλαθος ον, scopa & scopulæ Columellæ. Is in Φιλοπάτ. λαβὼν ἀε ὁ ἀσὴρ τ ωρῆ Θύρας, τὸ κόρηθρον. Morus male transtulit scobinã, quæ in. est τὸ ἴσνιμα, scobs siue ramentum.

Κόρημα, idem, κόσμημα, σάιμα, scopæ quibus verrimus, σάιμα ος. Significat etiam ramentum, ἢ τὸ κορώνιον, id quod domũerrendo abiicimus. Item vas, Pollux.

Κόρθιλος, ου, ὁ, auis quædam à nonnullis basiliscus dicitur.

Κορθοίω, accumulo, colligo. Hesiod. in Theog. ζεὺς δ' ὑπὸ κόλπον ἑὸν κορθώσας μέγα· vires suas collegit.

Κόρθιος, ου, ὁ, cumulus, σωρός.

Κορθύω, accumulo, κορυφόω, cleuo. augeo, Hom. Il. ἱ, κύμα πολὺ κορθύσεται, attollitur, effertur fit, κορυφοῦται, ἀείρεται.

Κορθὼ, Hesych. est βλαῦξ, noxa, damnum.

Κορίαλλα Hesychio teste dicuntur αἱ τρίγλαι, mulli pisces.

Κορμίσκον. Theophrastus histor. l. 1. c. 18. γυμνοσπέρμια ἢ τὰ μὲν ἀγρίων πολλὰ, καθάπερ κάνδυ, κορμίσκιον (lego κορμίσκον, κάνη κυμινον.

Κορώνιον, ου, τὸ, annulus, qui in indice ferebatur, teste Poll. libro secundo, ornatus mulieb ris. Et coriandrum hoc, de qua Nicander in Alexipharmacis, & Dioscorides. κώνον, genus oleris hortensis, Gaza coriannum vertit ex Theophrasto, apud quem aliquando κορίαννον legitur, sed sæpius ἐλλόνιον. dicitur & κόριον ἢ κορίαδον.

Κορόω, effero me, Hesych. enim κορώσθαι affert pro χαυνῶ, ῶ, pro quo infrà κορωνιῶντα.

Κορύδη, ης, ὁ, qui virgo ducit vxorem, sed magis est in vsu ἐορύδη.

Κορύζομαι, blandior, blandè appello. Aristophanes, τῶν δ' ὑὸν λαμβάνων ἐπαορύζετο· μᾶτ' οὖ ἐκολάκευεν ὑπανεγωγὸς ὢν ὑπνοφόβος οὐδὲ κλαυς: vt patres & matres filiolas suas diminutiuis nominibus fæpenumerò nuncupant, vt blandius loquantur, vt γλυκύλεπτε μᾶτ' τὸ γλυκέρε appellantes.

Κορύζω, puellæ nubiles.

Κορύθιος, laurus.

Κορίκιον, τὸ, res ad virginem spectans.

Κορικὸν, virginale.

Κορικώδης, puellarum more, puellariter, Plin.

Κορίνθιοι, οἱ, qui ex clanculario concubitu nati sunt. forsan et quos clam pepererunt, quæ κόρας esse putabantur, cuiusmodi Nicibidas γεγένηται Eubulus comicus per risum vocauit. τὸν δικαίῳ μόνητα.

Κορίνδιον ἀφ ὧν, radix Corinthia, Theophrastus libro sept. de plant.

Κορινθιάζειν, &

Κορινθιάζεσθαι, scortari, lenonem agere, Corinthiari. vide in Iliad. Erasm. Hesychio teste prouerbialiter & Κορίνθιος ἢ dicitur ὅτι τὸ τὰς θυμαγὰς μετοιῶντας.

Κορινθιουργὸς, Corinthio opificio factum. Bud. Com.

Κορίνθιος, puluerem concito. malim κονίσι.

Κόριον, ου, τὸ, &

Κορίσκη, ης, τὸ, puellula. κόριον, κορίδιον & κορίσκη dicunt Attic it Phrynich. non autem κορήσιον. Item κόριον, coriandrum ὁ ἐλλόνιον, κολίανδρον. Nic. in Alexiph. ἠλάμβανον γὰρ ποτὶ κορίου ἐλλόνιον. Interp. sylueſtre cotiandrum intelligit.

Κόρις, ὁ ἢ ὁ, cimex, vt Gaza vertit ex Aristotel. Dioscorides lo secundo, capite trigesimosexto, Κόρεις οἱ ὑπὸ κλίνης, vulgus: ἢ σκῶρ χρὴ κλαίειν τὰς κόρεις lege Constantinum Cæsarem. libro decimoquinto, cap. οἷα κορίδων. Aristoteles hiſt. libro quinto, capite trigesimoprimo, de cimicum gen. ita tradit. Αἱ ἢ κόρεις ἐκ τῆ ἐκμιγῆ δυο ἢ ὑπὸ τῆ ζώων συνιστάμενοι τες. Aristophan. in Nebul. Ἀλλ' ἐκ ἐάσω μ' ὀξυνεγκεῖν οὐδὲν τῶν κόρεις, herba de genere Hipperici. describit Dioscorides l. o tertio, capite 174. Plinius libro vigesimosexto, capite c uo, apud Hippocratem. κορὶδ scriptum est. vide Galeni Glossis.

Κορίσσω, Hesych. est ὑβρίσω, in altum extollere, cleuare.

Κόρλψ, πος, ὁ, adolescentulus, νεανίσκος.

Κορλώδης, puellaris.

Κόρκακος, ου, ὁ, ὄνος σφραγὶς.

Κόρκορος, olus agreste & contemptum. vide κόρχορος, piscis Indam.

Κορκορυγεῖν ῥαιθῦ dicitur, i. latrare, strepere, χάσκειν. vnde σκορυγεῖν, apud Aristoph.

Κορκορυγὴ, ἧς, ἡ, Æschylo in ὑπὸ δὲ ὑπὸ ἐπόμενος, ὁ παφλασμός.

Κορκορυγμὸς, ου, ὁ, intestinorum latratus, & strepitus, proprie qui-

is. vide Δικαιοσυνηγών.

Κυ, τος, ὁ, ἡ, ὀν, ὸν, genitale vel testiculus virorum, Hesych. quidam reponunt κορμὸτος.

Κυάθη, μι, ἡ, ω, μαι, ς, incido, populor, τέμνω, & circunᵈo.

Κυ, ός, ὁ, truncus, stipes, caudex, codex: ὁ κλοιὸς δεδεῖ, τὸ σωμα ἐπιδεῖν, Eurip.

Κυ, ος, cognomen atum Herculis, à fugatis locustis.

Κυ, ος, aculeus, tormentum, κέντρον. Est etiam myrtus, μυρσίνη nisi forte legendum sit κυντόμυσιν.

Κυ, τος, &

Κυ, ψ, ος, locusta, Hesychio κορυσσάδες sunt κώνωπες, culices, rium tamen κορυσσαν dicitur esse Herculis cognomentum ugatis locustis.

Κυ, ός, ὁ, mucro teli, τὸ ἄκρον τοῦ τόξου.

Κύ, ν, ός, Corœbus. Ponitur & pro stulto.

Κυ, ων, ος, ὁ, ἡ, vulpes, ἀλωπηξ.

Κυ, δ, ω, μὸς, virginum corruptor.

Κυ, ώνιον, τὸ, virginum ornatus.

Κυ, ιδάδ, ω, ς, ὁ, vel κυρτιάδος potius, teste Christodulo, figuᵣ, proprie puppartum, & huius modi imaguncularum quoᵣcunque animalium, ὁ ἐκ πολλῶν κυφῶν τινῶν τὴν κῶνον κύφει ὁ κύφος. usus est & inter alios hac voce Isocrat. Ὁρᾶτε γὰρ αὐτὸν πρὸς ἅπαντας ἰδίως, inquit Iul. Pollux, τὸ τῆς χολικῆς βαδίσεως. τὸ μὲν δὴ ἑξῆς καὶ ἐπὶ πλέον τὸ πῖσικὸς ἐμπλησμονῆς τῆς γαστρὸς vocatur, vel dictum. vide Πλάτων. Enᵣnolog. κορτιάδος ὁ ἐκ κοιλιῶν (sed ille κορτιάσης vocatur) ἢ ἀπὸ τινούτου πρὸς ὕλην πλατῖνα τὰς κόρσεις ἐκ κορσίς. vide Κορτιάᵣn in supplemento, & Κορτιάσης.

Κυ, ός, ὁ, filius, puer, iuuenis mas, nouellum germen, ramus, saᵣtas, ἀ χεῖρα κορῶ, Demoſt. εἰ κόρη γένοιτο, id fatietatem rideo Luᵣn. Item κόρης, mensuræ genus 41. medimnûm teste Sosepho ro tertio do Antiquit. in fine vide βάτης. πλόα τὸ κόρα, plus ις, Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. Idem dixit, αὐτὰρ ἐν τοῖσιν, pro explere & saturare. Est etiam hominum mul ido. apud Galenum in Glossis malè scriptum κρεσὶς pro γις, id est πας ὁστὸ τῆ κλαδίση ἀβρῶ φύσεως, τὰ τῶν βλαστημάτων ἀτέ pa, item niger.

Κυ, ήμιον, τὸ, purgamentum, quod conuertitur, ὡς ἐκ, κρὸν ὀφῆ, ᵣfiodi. interp.

Κυ, ρὴ, caput cum collo, gena, maxilla, γνάθος. Iulius Pollux, ᵣ ἡ κεφαλὴ σὺν τῷ κόρρῃ καλοῦσι, αὐτὴ δὲ ἡ κόρρη ὀπίσω κεφαλή. vᵣ apud Lucianum ἐξ κόρρης πατάξας, colaphum incutere. ἐξ ᵣ ἐκ πλείστης, pugnum in genam impingit, in faciem percutit. κόρρης πατάξας, Phrynich. τῶν δὲ κόρρης ῥαπίσμασι, alapis, Naᵣzenus.

Κε, φαλὴ κορδύλη.

Κε, φαλὴ, tempus, κεφαλῶ, pars capitis, pro κόρρη. Interdum ca lus, οὗτος τὸ κεφάλαιον. Interdum caput κεφαλὴ. Lucianus in onyl. ἐγκεφάλου ἐπιῤῥυέντος κόρρῃ, de Ioue Mineruam è capite ruriente loquens. ἰδὴ κόρσης χαίτων, in Epigramm. Plutarc. Opuscu. ἀπὸ κεφαλῆς, σωμάτων ἀρχιτεκτὸς κόρσης, tempora ᵣinque hirsuta. Homer. κορσὸν ὑδὲ ὑπὸ ἐνὶ ῥινῷ ἅλα κεφαλῆφι τάνυσσε. Hesych. κόρσας etiam dicit τὰς ἐπιπλοκὰς, σφυρηχώλιας, ἐκφάσεις ρων vel κόλπους.

Κό, ιος apud Cratinum comicum κόρσος, hircus, Hesych. forsan ᵣoniam tonderi solent hirci, & inde fieri cilicia.

Κό, ης, cognominatus est, qui barbam sibi abrasit primus. κόρσης ἐστὶ καὶ ὁ ξυρόμενος τὸν πώγωνα. item quidam, qui erant in Ionicis ædium sacrarum fooᵣpus.

Κό, ης, τη, ς, ὁ, ἡ, corsium, sic dicitur radix Ioti, Theophr. l. 4. hist. plan ᵣ. c. 10.

Κόσσυρος, τὸ, radix quædam, vel numisma apud Ægyptios, κυβᵣ ἀσσαρ appellatum.

Κόστος, ου, ὁ, Hesych. Corsica, Eust.

Κό σσινος, gemma colore eo qui est canicici.

Κοτυφῶν, libidinosus, prolixa cæsarie: τὸ αἰδοῖον ὑφειμένον ἔχων ἀνδρικὸν. κόσος γὰρ τὸ αἰδοῖον.

Κό, ρυμβος, truncus, stipes.

Κοτεύω, radere, tondere.

Κό, ρυς, ὁ, idem quod κράδιλος.

Κοτυτίζης, ὁ,

Κοτυτὶς, ὁ,

Κου, ός, ὁ, ὁ, tonsor. Nam veteres οὐδ' κυρίως vocabant κορεωτῆρες, quorum instrumenta, κτένες, ξυρὸν, μαχαιρίδιον siue κυρίδιον, ξυελίστη.

Κουτιών, ῶν, ὁ, τὸ, tonstrina, κυρεῖον, Hesych. apud Athen.

Κεφαλὴ, ὁ, ὁ, tempus, pars capitis, pro κεφαλῶ.

Κ, ρὸ, Hesych. κορτερὸ, ἰσχυρὸ, quę & κορτερὸ.

Κόπη, idem dici tradit pro κερτόν.

Κόμη, apud Persas prætexta vitis.

Κόνος, ὁ, ricinus canes infestans, κρότων, Hesych.

Κο, Arcadiæ ciuitas: vide κορτυλαίους, Arcades.

Κορύβαντες, οἱ, Corybantes sacerdotes Rheæ. vide κορυβαντιᾶν.

Κορυβαντιᾶν, μὸν, σω, σα, κεν, insanio more Corybantum. Aristoph. in Vespis, ἀλλ' ἢ ἀνδρεῖος ἐστὶν, ἢ κορυβαντιᾷ. Iuppr. μανίαν. τοιοῦτοι δαίμονες· μιμοῦνται δὲ ἐκστατικοὶ ὄντες ἐρωτικοί. de his Erasm. Chil. Corybantiari, & κορυβαντιᾶσθαι. Apud Plinium locus difficillimus est, historiæ libro vndecimo, capite 37. Animo autem videmus, animo cernimus: oculi, seu vasa quædam, visibilem eius partem accipiunt, atque transmittunt. Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus visu. Sic in morbo comitiali aperti nihil cernunt, animo caligante. Quin & patentibus dormiunt lepores, multique hen. inum, quod & Corybantiari Græci dicunt. At κορυβαντιᾶν non significat patentibus oculis dormire, quo vitio qui laborant κατηφαλεῖν dicuntur à Celso. Itaque quidam vir magni nominis, pro quod corybantian Græci dicunt, subſtituit. quęs corybantia (sunt autem κορυβάντια loca sacris & initiationibus Corybantum dicata, qua forma ψυχομαντεῖα, νεκρομαντεῖα. Strabo, τὸ τὸ κορυβάντιον τὸ ἐν τῇ ἀκροπόλει, &c.) regredunt, id est, inquit reuocant & restituunt sanitati. Sed dura correctio, & pro sanitati restituere regredere vsus pari probare oportuit: deinde ostenderе illud malum ita sanari authoris cuiusuis sententia. Ego sensum apertum in Plin. vimque verbi subesse existimo atque seruari, si legas hæc intercluſa parentheſi (Quin & patentibus dormiunt lepores multique hominum) Nam sic erit Plinio κορυβαντιᾶν, abducto intus visu magna cogitatione (qua sensus in caput reuocatur, suaque munia deserit) obcæcatis apertisque oculis nihil cernere, animo caligante: quod in Corybantis efficit furor, & insania, unde vulgò dementem vocamus *mentè.* *ſeſſe*: vt quidam Corybantes deducunt κόπτω ἀφ' ὁ κορυσσῶ & βαίνω: qua velut abducʳus animus capitis vertice m ascendit: licet author Etymologic. quaſi κρύβαντες ἀπὸ κρύβω (quod leuem occultarint) ἢ ἀπὸ τῆς κόρης deriuet.

Κορυβαντίζω, Corybantium sacris initio, Aristophan. Idem in Vespis, μὴ πάνυ σκορυβαντίζῃ. Plato in Phæd. ἀκούσασ' ἢ τοῦ νοσοῦντος τοὺς λόγων ἀκολουθεῖν ἅδην ὅτι τοῦτο συγκορυβαντιᾷ τε, cum quo insanias. immodicè obſeſtetur confabulando.

Κορυβαντιᾶν, ὁ, τὸ, κορυβαντιᾶσθαι.

Κορυβαντισμὸς, lustratio, purgatio, κάθαρσις.

Κορυγχῶν, Hesychio est κερατίζων, cornibus ferire κορύπτειν.

Κορυνῆς, doricè dicitur ὁ κλῆρος πρῶτος, teste eodem.

Κορυνόλακος, vel κορυνόλακος, κορυνόλοφος siue κορυνόδους & κόρυς, eadem auis quæ & κορυνόδων dicitur, alauda, vulgò *cochevetz, & cheluette.* eius duo genera: vnum cum apice in capite galeri ſpecie siue cassidis: ob idque galeritam vocat Plinius, Varro galericum, Gellius libro secundo, capite vigesimo nono, cassitam. Et alterum sine apice, cuius rursus duo genera, teres ſtre & marinum. Aristotel. hiſtoriæ libro nono, capite vicesimoſ. κορυνόλακοι δ' ὄρνιθά εἰσιν ἐπίγειοι λόφον ἔχουσα, ὁ δ' ἕτερος ἀγελαῖος, ᾧ ὁ στεφὰς ὅσπερ ἐκεῖνο. πλὴν τοι χρόᾳ ἐκεῖνος τῇ ὑπὸρ τὴν χόνυ, τῷ δὲ μέγεθος ὀλαττον, ᾧ λόφοι ὡ τοῦ, ἐκεῖνται δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ ὄμματος τοιοῦτοις, τὸ δὲ μὴ πτερὰς ὡς ὦ τοιοῦτοις, ᾧ ἐν τῷ φθινοπώρῳ ὁ κορυσσὸς, εἶτα ἐν τῷ ἔαρι ἀπολείπει, καὶ ἐν τῷ ᾠδῇ ὅταν ἀναβαίνωσι ὑψοῦ, ἀνίενται ἐν τῷ ἀέρι, εἶτα ἐν τῷ ἐπὶ γῆς ἐστὶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰ δὲ ἐν τῷ ἀέρι ἐστὶν ὅταν ἀναβαίνωσι ὑψοῦ,

denotauit, qui vt tumulus assurgit capiti. vide cætera apud ipsum Galenum, cui etiam

Κορυδαλὶς, herba: nomen est, cuius vsus in colicis affectibus.

Κορύδαλος, ὁ, piscis salsamentarius, quem cordyllam appellant. Numenius in Halieuticis γλαυκίλιν καρύδαλιν dixit.

Κόρυζα, ης, ἡ, humoris à capite fluxio, graue do, pituita, mucus narium quod malum ab Hippocrate. dicitur μύξα, vt μετὰ τὰς κορύζας ἢ ἔπτα, habens nares muco oppletas, Lucian. Ponitur aliquando pro suporbia, fastu. Tria sunt destillationis genera ex capitis refrigeratione, κόρυζα, id est, graue do in qua ad nares humor defluit. βραγχὴ δὲ vero cum in os asperam arteriam pulmonémque decumbit. Et κατάῤῥοος, vbi fit fluxus in fauces, gulam atque ventriculum. Vide Galen. libro primo, de locis affect. Actium serm. 8. capite 53. Cornelius Celsus libro quarto, capite de distillatione & graue dine, inquit, Hæc omnia καρύζας Hippocrates nominat. Nunc vide apud Græcos in graue dine hoc nomen seruari, de stillationes καταῤῥύσεις appellari.

Κορυζάω, μ. σα, σ. σκε, muco plenus sum, graue dine infestor, cõficior. Neutr. Abſol. apud Hesychium reperitur etiam κορύζει exposium μωσσίνει, itidémque Κορύζων, μωσσομένῳ δ', pro quo Suid. habet καρυζᾶν, perisp œmenos, ratio forsan eius expositionis est quod stulti esse soleant οἱ κορυζῶντες: vnde & βωκόρυζοι.

Κορυζίαω, lacero, vanus fio.

Κορυθάϊξ, impetuosus, violentus, Κὸς ἡ κόρυθος ᾗ τὸ αἶσα τὸ ῥιπίδ.

Κορυθαιόω, ῳ, ornatam habens galeam, Homer. Iliad. β, κορυθαιόλον ἅνταγ, radiantibus armis circundatus, ὁ ἀβλὸς ἢ κινδὶ τῶν σκεπαρνικῶν, ὃς ἢ πολυκινὲς, Interpr. Homer. κορυθαιόω δ', exponitur à Græcis non solùm variam habens galeam seu cristam, sed etiã δυκίνεις, & δὶ κινδὶ τῶν σκεπαρνικῶν, quasi in varias partes mobilis. καρυθαίολα νάϊκη, Aristoph.

Κορυθεὶς Hesych. est δάφνη ὀρειμήδη, (secundum alios εἰρπετόν, sunt qui dicant esse ὑπερβέρεθρον. apud Etymolog. pro hoc scripti κορύθικα, ab eóque exponitur itidem ἐ ποιᾷ ῥῖζῃ δάφνη παρεμφέρει, quoniam (inquit) οἱ καλάθοι, quos vocant κορυθεῖς δικλωστοὶ, vt Chrysippus ἐν τῷ δ΄ περὶ τῶν ἐν τῇ ὑδρίᾳ ἀνιμαρεῖ πλεκτῶν ἀκουστέον μυρίνης: alij hanc nominis rationem afferunt, quod ἡ βάσις αὐτῶν τῷ νῶτα καὶ ὑποστόμῳ, qui κόρυς & κόρυ dicuntur. διάφορος σκορπιὸς ὁ μὲν λεῖος ὁ δὲ κορυθαλίας. Aristides, meminit Athen. alicubi, & Κορυθαλίδιμαι Hesych. sunt αἱ χρῆσθαι τὰ κορυθαλίδια θεῷ.

Κόρυθεγχ, ἐcopa. nam κορυθ, verrere est. vide Κόρυθεγχ.

Κορυθ-ή, Κτὸ τὸ κόρυθος, κορυθ-ᾶσα, κακορύθ-ημαι, & per syncopen κακόρυθ-μαι, & Participium κακορυθ-ήμ-ᾱς, Odyss. φ. in fine, idem quod κακόνεσα, armo.

Κορυθὶς Hesych. est αὐλὸς τρυτὴ tibicina.

Κόρυθις, eidem sunt θέκκαρα τῶν quę & κόρυθα: eidem κόρυθα est ὕδωρ τὸ τῆς τρίχλας.

Κόρυκ-ᾰ, pera, sacculus, θύλακ-ος, genus pilæ ex pelle factæ ventóque inflatæ, cuius apud Italos frequens est vsus, Latinè follis. Martialis. Folle decet pueros ludere, folle senes. Plautus pugillatorium follem vocat. vide infrà Κόρυκ-ος.

Κόρυκ-ος, etiam testium conceptaculum & sacculus, scrotum. A pſyrtus, ἐμπέπεσε τὰ ὄντα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκιον.

Κορυλίαν, Hesychio est species auis supra κολυσιον.

Κορυμβάσ, σεως ὁ· ὁ δὲ συσπᾶν τὴν ὀφρύα ἐς τὸ κατὰ μέτωπον ἢ ἑτυμολ.

Κορυμβὶ Θρ, ας, ἡ, hedera.

Κορυμβίας. Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro tertio, cap. 18. de hedera, κλάδος δ' ὁ μὲν τὸ κανθῶδες, ὁ δ' ὡ τὸς θύλακος ἔδη. πάλιν δ' ἡ μὲν κισσὸς ἀναβαίνει, ὁ μὴν δὲ ἐρπ ἢ σκιώδης ἐστὶ καὶ ἀνθεῖ τότε μάλιστα τὸν μετοπωρινὸν (malè legitur συκοτεκτατον) ὑγρὸς δὲ ἐστὶ σφόδρα, ὅτ' ὀπὴ κισσοῦ τινες κορυβίδια, οἱ δ' ἀθλίωτοι ἀχαρικὰ ἀποβλίβουσιν. hunc locum ita exposuit Plinius libro decimoſexto, capite 34. alia fructu tantùm candida, alia & folio. Fructúmque candidum ferentium alios densus acinus, & grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Corymbium Gaza in telligit illud genus hederæ, Plinius hac voce videtur ipsius fructum, id est, corymbos intelligere. Sed libro 19. capite nono, corymbium aliter accepit. ferulæ, inquit, duo genera in peregrinis fruticibus diximus. semen eius in Italia cibus est. condítur quippe durátque in vrceis, vel anni ſpatio. Duo ea genera, Caules, & racemi. Corymbium hanc vocant, corymbóque quos condiunt.

Κόρυμβον, ῳ, τὸ, castellum nauis, ἀκροτόλιον. Euripid. in Iphig. in Aulide, χρόνιος ἰὼ χρόνιος ὁ σκοπὸς ἔ' χ' ἁμαὶ ναῶν κόρυμβα, id est, τὰ ἄκρα ᾗ ὀβ κορυφαὶ ναῶν. Homer. Iliad. ί, σὺν τοῖ ᾗ νηῶν ἔστηκεν ἄκρα κόρυμβα, id est, τὰ ὀβ νεῶν ἄκρα τολία, ἢ ὧν ἤδαν ἀγάλματα ᾗ εἰκόνες ὀβ θεῶν, inquit interpr. ibidem. Et lib. primo Epigrammat. ὃν ὀπὶ τορμωνίοιτι κατασχίζοντα κορύμβοις. Apollonius secundo Argonaut. ἄνωθεν δ' ἀφλοίσσε σακὲς θέσαν ἄκρα κόρυμβα, id est, τὰ ἀκροτόλια ὑπὲκ τοῦ σωκ ὀρμοῦσι ᾗ κυλίνδῃ πάτρᾳ, inquit interpres, id est, amplustra seu amplustria, i. ornamẽta puppis, quę non ad robur nauí conciliandum opponuntur, sed ad vectatem & gratiam. καμψὰ κεκλιμένα τοῖς, in Epig.

Κόρυμβ-ος, ὁ, quoduis summum, eminens, cacumen, ora. Hodot. ἐξέχοντα φιλύτινα δύο ὄρε-α ἢ κορυμβοι. vide in Chiliad. Erasmeos corymbos necto. Item coma muliebris plexilis, κόμ-η. vide interpr. Thucyd. apud Athen. κόρυμβα libro duecimo in versu Afij, χρύσεια ὁ κόρυμβος ἐσ' αὐτὴν πτερυγίς. ixérc & κόμαι κατορυμβοφόρου, vt apud Suid. κόμαι πτίσσουσι καὶ κατορυμβοφόρου, comam nutriens aureis corymbis ligiatam. Item coles asparagi, & ramus siue racemus. κόρυμβος μὲν ἐστὶ, ramus, in Epigramm. κόρυμβοι κισσοῦ, racemi edere siue acini. Dionys. de situ orb. κόρυμβοι συκέας, id est, ῥάμνοι, rami, coles, Nonnus. οἱ κόρυμβοι πτιτοῦ, corymbi hederæ. apud Galenum ad Glauco. ex his fit oleum, cui vis ineſt relſendi humoris. Κόρυμβ-ος itidem quod ῥόμβ-ος, turbo. vide Ῥ΄μβ-ος.

Κορύμνιον, monile. ſuperius etiam κορύνιον, pro ornatu muliebri exponitur. Hesych. κόρυνια ἐπ' ὀνόμασι τῶν γυναικῶν ὀφθαλμῶν.

Κορυνά, ῦ, ἡ, ἁ.

Κορυνάω, ης, ὁ, claua, virga capitata. Apollon. 2. Argonaut. ἴσα τε κρίθῃσι κορυνάοις, id est, τὰ ὅπλα. Ponitur pro asini veretro. Icander in Alexipharmac. ὄνειλοι βρωσιμήτης ὀπωρὰ ὄνοιο κορυνῆς. Dicitur etiam transſlate βλάστη κορυνῆς, à claue ſimilitudine ſi in germinatione nonnullæ exprimunt arbores. Theoph. hiſtor. libro tertio, cap. 6. Καὶ τὰ μὲν κόνα, τὰ δ' εἰς πλάγιον πεπίπτη τῶν βλάστων, ὥῃ γόνυ πεπτεμένῳ τῶν ὦ ποιοῦσι βάκορυνίων. Plinius libro 16. capite 25. vocare videtur genicularum incrementum, & cacuminum articulationem. Nam quod Gaza furculum vertit nullo modo probo. Vſus etiam verbo κορυνᾶν pro κορυνοφορεῖν ἢ τὸ κορυνοδέρειν. In Theophraſt. hiſtor. libro quarto, cap. duodecimo, vbi deco ita legitur, κέρασα δὲ ὅλος ὁ κάπτιδ-ος, ὡς ἀπὸ τὸ χαμαιζῆλον ὄζας. Sed legendum κορυνᾶς, id est, claues inſtar faſtigiedit, vel faſtigiat ſe & velut thyrſum profert. Gaza tranſtit, omnino frugiferi in callum de regulari furculo ipſo tumescens. Et Κτὸ ἡ κορυνὸς (qua voce etiam, à claue ſimiliter, in humeri cubitique articulatione capitulata ſiue ca a oſſa vocarunt dicente Polluc. ἔνιοι δ', ὧν τὸ ὠμοῦ τῷ ἀκρωμιοθῳ, ὧν τὸ ὠμοῦ τῷ ἀγκῶνι, κορυνᾶς καλοῦσι) dicitur Κορυνᾶς Κορυνοῦ τε, vt ſi à claua, claratus dixeris. Heſiodus, ἀγκὶ δ' ἐείκοσι κορυνοειτὰ πάντα. vbi interpr. βαβδώδη ἢ ὀζὶ δυναστικὰ, culmos faſtigiatos rectè interpretaberis: nam Plin. lib. 19. cap. 8. de aſparago loquens, ita inquit, viret thyrſo pr ſi emicante, qui caulem educens tempore ipſo quo faſtigiat, in toros ſtringitur. vbi thyrſum & faſtigium vocat ramuſum, quam aſparago attribuit Theophr. ita ſcribens hiſt. 6 cap. 3. Ὁ δ' ἀσπάραγος ἐκφύων σῶμα τὰς κεφαλὰς κορυνοῦσι τ κεῖν, &c. Gaza quendam peciolum reddidit omnino malè alibi libro tertio hiſtoriæ, vbi ab ipſo Theophraſt. κορυνᾶς κάρφε eſſe dicitur, amentum furculoſum idem Gaza nõ lius tranſtulit.

Κορυνώσις, ως, ἡ, germinatio, βλάστησις, Hesych.

Κορυνώτης, ου, ὁ, &

Κορυνοφόρος, ου, ὁ, clauiger, claua pugnans. vide εἰλατηρ κορυνῶτ & ξυλοφόρος, Feſto & Plauto clauatores, vt ῥοβδηφόρος, virgat. Dioſc. l. 3. latro inſignis Corynetes, i. clauiger dicitur, v uid. l. 7. Metamorph.

Κορυνο θιεί, ᾶ, ὁ, ἡ φι Θ-, ſporta, calathus. at κόρυνθος eidem H. eſt μακὶς ψαμὰ· ὄφυλα mazæ.

Κορυνώσις, vide Κορυνᾶν.

Κορυνώτ ης, vide Κορυνᾶν.

Κόρυς, τιυενις, μεδίσ Θ-, Hesych. ſupra κόρυθ-.

Κορυσσ Θ-, vel κορυσσάνε, ω, ὁ, cornupeta.

Κορύσσω, vel κορυθάω, μ. ὦ. σα, σ. υθα, caput iacto ſaltando, cornẽto, κακορύσσων, arietor, cornibus ferio. Neut. abſol. vide Κερ. ω.

Κόρυ-φος, ὁ, θεσσαλικὰ, ſeptum, maceria, lorica.

Κόρυ-ζος, ὁ, σθελικὰ, γάλα, galea, Κτὸ τὸ κόρυθ ῥύεσθαι. Eſt & gata auis. vide Κορυθαιόλ-ος.

Κορύσσω, μ. ὕξω, π. υχα, armo, turbo, concito. Actius. Accuſat ἀ πόλιν, κατασκευάζω. Homer. Iliad. β, ζυγὸς τ' ὑλάγμα κέκορυθ ἀλλὰ τὰ κορύσσω, id est, adornans. Et Iliad. ρ, ἵστα δ' ἀμφὶ τὸν ἀμφὶ τὸν armabantur. Capitur etiam κορύσσομαι pro furgo & ſæuit Apollon. 2. Argonaut. κόλπος θαλάσσης ἀγχὶ Σολυδῶν ἐπὶ νᾶα κορύσσει, id eſt, ſurit aduerſus nautem. Heſiod. κορύσσεται κλόνῳ ἀσβόλῃ, id est, συμφορήσεται, ὁ ἐρεθίζεται τοῦ αἵδρας εἰς πόλεμον, κορύσσεται, i. σοφίζεται, ἐξετάζεται· ὁ ἐπαίρεται, μετεωρίζεται, i. attollitur. ἐμφορᾷ Κτὸ ἡ κορυθ-ος.

Κορυστὴς, ῆ, ὁ, armatus, armatus bellator, galeatus, bonus miles πολεμιστὴς, ὁπλίτης.

Κορύστιες, οἱ, χρυσίωσι, armati.

Κορυστὸς, pleuus, redundans, ὑπέρπλεως Θ-.

Κορυφαῖος, ὁ, Κτὸ κορυφὴς τὸ ἔπτιον ὑπὸ πλοῦτ Θ- ἐκ μέρους ὑπὸ ἡ χωνὸς, l-

, pars habenæ summum equi caput cingens. Xen. Ἀεὶ ἐσπ-
, σὺς δ' ἐχέτω ἡ χαλινὸς, σὺς δ' ὀφεὶ τὰ ὦτα ἡ κορυφαῖα.
, pisces etiam ἰσοπλεύρους dictus ab Arist. l. hist. & ἐσπαρὶς a-
d Athen. l. 5.
ς, ὁ, comisque ordinis caput & princeps, ὀξύκορυς, vt in
breis principes seu præcetor erat, in vertice pelis us, sum-
is, diecbatur etiam κατὰ κορυφὴν & κρᾶτα τὸ κατ' ἐπικορυφὴν, atque hic or-
, vt præcentori proximus erat ὁ ὑφηγητὴς, & hinc dein-
s proximus, ὁ τετρωστάτης. Qui vero κατηχεῖται hinc ἐκκατηχούμενος succinebant, ὑπηχῆται vocati. Aristoteles in quar-
, ἢ περὶ τὰ φυτ. de multiplici appellatione prioris & ulterioris loquens, τὸ δ' κατὰ ταῦτ' ἀφέτερα ἡ ὕστερα. τὰ δὲ ὅσα ἐστὶ τῶν ἐν διορισμῷ διεσπασμένων ἡ λόγῳ, ὧν πάντων ἑνὸς ἑκάστου τὸ ἀφέτερον καὶ τὸ ὕστερον ὑπάρχει, ἐνίοτε μὲν χρόνῳ καὶ ἐνίοτε δ' ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρίστου. de Mundo, κεχωρίσθαι τὸ χοῦν, καὶ τὰ μὲν κατ' ἀξίωσιν, σωμάτων ἐπὶ σωτ' ὁ χοῦς, vt sit in choro, auctanti præsulti aut præcentori acuti tenues chortus, &c. Aophan. in Pluto, ἐκεῖ κορυφαῖος ἔσκαζε, Σέρυλος, id est, primus. Atotel. lib. 1. de mundo, κ' γὰρ τὸ εἶναι τὸν ἐνδοτάτω τόπον τὸν θεὸν φασιν οἱ κορυφαῖοι τῶν φιλοσόφων, κεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἄπαν ἀεὶ κ' ὁ σύμπας οὐρανός, id est, sydera, & vniuersum ipsum cælum eos ad meros mouentur, quos Deus sursum quasi auspicando accendoque emodulatur, quem à similitudine sanè consua coryphæum mundi rectè appellaueris, quasi præsultonipsum hunusque chori magistrum. κορυφαῖος, προεστὼς, priores. κορυφὴ Θ πλ Θ, apud Plut. in Marcello: Valer. Max. acem vocat.
, pars angusta retis: dicitur etiam κορυφιστὴρ à Polluce.
ς Θ, callita, idem quod κορυφαῖος.
πατος, excellentissimus seu eminentissimus.
ς, ὁ, orarum contractio ad vmbilicum. Hippocr.
, defluit, κατάῤῥῠτ, si non mentiuntur Hesychiana exemnilia.
ή, vertex, id est, summa pars capitis, quæ inter sinciput occiput interiacet, μεσόμφαλον. Capitur & pro summitate, fagio & cacumine. Transfertur & ad montium cacumina, cæterarum rerum extremitates. κορυφὴ τὸ λόφου, orationis mma & caput. I lutarchus in libello de prudentia, ἵνα ἡ καθὼ ὁ λόγος ὕπεισι ἑαυτῷ παύσεται, vt autem oratio fibi vel tigium imponens, finem faciat. idem quod κολοφὼν Gregoo: pro quibus etiam ponitur κορωνὶς, κεφάλαιον, τέλος ἡ τὸ πᾶν. ἀκροτάτη κορυφὴ, id est, κακορρία. Homer. κ' κορυφὼν ἰσοβέλων, iugo montis inuadere, Thucydid. κορυφὴ συζυγία, capitum miugatio. Gaza de senect. loquens de vitibus. Et oihis κόκκοις dicti pars podicem versus inclinans, κορυφὴ dicitur à Pol ce. Et digitorum internæ extremitates, ῥάχεις & κορυφαί.
πτης, supra idem quod κορυφαῖος.
πτης, Hesych. est κόσμια ἱματίων τὰ ἄκρα τῶν κεφαλῶν χιτίσκων, ἃ καλοῦσι τὸ μίτον ἅμιλλαι.
μα, μ. πασμα, τ. μα, ατος, attollor, τὸ ἐπίαρσιμον, ὑψούμενον, assurgo, meo, impleo ad summum ab ore. κορυφοῦσθαι εἰς ὄγκους, merus in vnum collectus, i. summa, in Epig.
ω, idem.
ς Θ, κύρμαξ Θ γυμνασιῶδ.
ς, ὁμαρτὸς, leuiter, agiliter, facilè.
ρης, vel κόρμερος, ου, ὁ, oleris genus vilissimi, & agrestis. vide Chil. Eraſm. Corchorus inter olera, κόρχορος ὁ λαχάνου, de qui aliquo se honore dignos haberi volunt, quum sint pudi & sordidi. Nicandri interpr. in illud in Theriacis, Κορκορὸν ὑμνοῦσιν καὶ μολόχην τε κοπίδων, inquit, ἄδους τῷ βοτάνῃ ἡ λαχάνῳ τὸν ἐπιλεγόμενον. ἀπὸ δὲ τῆς κόρμερος ὁ λαχανίτης. ὑμνοῦν vero dicitur, quasi ὑμνοὺς φύλλων ἔχειν ἡ λαχανισμένων. ipsi folia ocimi tribuit Theophrast. hiſtor. libro 7. capite 7. Plinius lib. 21. cap. 12. Corchorum Alexandrini cibi herbam esse tradit, conuolutis foliis ad similitudinem mori. Sepla siarium antea Chaæpytis falsò, verus creditur esse Corchorus. Aliis est ea herba quam pro Myosotide pingit Tragus: qui cichorij speciem esse volunt, sunt qui κόχορον dicant esse piscem quoque ἀνταῖον ἡ ἔδιμον.
ς Θ exorno, κορέω, κορέσω, ὁ σωρὸς τὸ ἔδαφος Θ, ὃ κατόπιρον.
ων, Hesych. τὸ ὀπίσω κεκαμμένον τῶν ῥωμῶν, temonis pars inflexa, seu incurua.
ς Θ genus ficus, Aristoph. τοῦτον ἡ κορέλλιον λέγουσι, ait Suid.
ος, ὁ, auis cornix, & fulica, vel mergus. Homer. Odyss. ξ, οἱ δ' κορώνῃσιν ἴκελοι ἦσαν ἅ τε μάλιστα κύμασιν ἐμφορέονται. Idem Odyss. ω, σκάπτε δ' ἐμπίς τε σφιν ἀγκυλοπους τε κορώνη σπουδαίως, & cubius verbis conſtat auem esse marinam. Item κόρξ, catena seu catenula ostij, annulus ostij quo pulsatur, vel ob garrulitatem sic dictus, κόκ Θ ὀστέον. vide Κίγκλον. Dicimus etiã κορώνων, curuaturam in arcu, vbi figitur ex vtraque parte nervus, corona tenuis à quibusdam dicitur: a Valla cuspis. Vnde (inquit Rust. bonum rerum finem significantes, χρυσῆν κορώνην ὑπῆρξαι prouerbio dicere solemus. Ilia. 4. de arcu loquens Homer. χρυσέῃ ὑπὸ κερώνῃ. Interpr. τὸ ὑπὲρ κορυφὴν τόξου, ὅτου ἀκροτάτῳ ἐνίεται. Od. φ, ὀλυ κέλΘ· καὶ ὑποσύρεται ἀκρωτήριον τόξου. Paulò ante dixerat ἡμιτόνοις δοιοῖς ἀπέλυσε κορώνας, sed αὐτὰ τὰ κέρατα, κόρακα Θ. Item apex ligni inter vtrunq; bouem in aratro protenſi. ad quod alluſit illud oraculum Iasciunm, ἰσοδόκει γλαφυρὴν ναὸν ποτὶ βαλανεῖα κορώνῃ. Item quicquid est incuruum, & inflexum illud quod in nauis puppi vsitur, τὸ κορωνίς, ὑπηκμασμένος, rostrum, Aristoph. ἐπεὶ ἡ ναῦς Νάξος, ὅταν δὴ ναῦται χλωρὰν ἔψωσι κορώνην, Ὁ μοι ὑποχλώνης. Cicer. ficut quum cœptant rutos constringere portus, Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ, Aduersamque trahunt optata ad littora puppim. vnde κορωνίδες naues, Hom. i. rostratæ. Theon in Aratum. Apollon. lib. 3. annulum iugi significare videtur. Item textilis coronæ genus teste Rust. Sic etiam dicitur exortus siue processus rotundus in vlna. vide Hippoc. de natura ossium. Galen. 2. de vsu partium. Item κορώνη Ruffo medico futura sincipitis. Κεφαλὴ, penis, glans, id est, βάλανΘ. Artemid. τὸ δ' ἐπὶ τῷ αὐδοίῳ ἄκρον ἔχει τὸ κορώνης τὸ τετρυχὸς ἀνθρώπου, vel κάρηνον, alterum maxillæ caput quod rostrum refert.
Κορωνίδιον, ῳ, certuicem, vel cornu effero. Hesych. item incuruus, & lunatus sum. vnde apud Hesiod. in Theog. κορωνίσσατο πίνακα, instar lunæ inflexa folia.
Κορωνιδεὺς, corniciis pullus.
Κορώνιος, inflexus, lunatus, vt βοῦς κορώνιος, bos lunatis cornibus, i. μηνοειδὴ ἔχων κέρατα, Cyl. l. 8. c. 41.
Κορωνίς, ίδος, ἡ, diminutium à κορώνη, summitas seu apex alicuius rei veluti montis aut structuræ alicuius. Est & nauis epitheton. Homer. Iliad. ἀ, σὺν νηυσὶ κορωνίσι, i. cum nauibus inflexas & sinuosas habentib. summitates, i. puppes, κρωσσοὺς ὑποφύσιος. quanquam alij nigras intelligere malunt, ad differentiam earum quæ μελανόπρῳροι vocantur, id est, minio rubentes. rostratas dixeris non male. Ouid. l. 15. vocat naues coronatas, Torta coronatę soluunt retinacula naues. Κορωνὶς, item corona Vitruuio, siue coronis, vulgò cornice, ornamẽtum columnarum, vt cymatium, trochulus, astragalus. Κορωνὶς etiam, vt tradit Hephestion, signum est in dramate, cuius vsus triplex, quum histrionibus abeuntibus subsistit chorus, vel vice versa, choro emigrante, remanent histriones: vel quando locorum commutatio in scena fit. Hæc nota in Aristophanis comœdiis pingitur ferè vt ternarij signum. Estque κορωνὶς duplex, ἁπλῆ καὶ διπλῆ (dipla verò nota est, quæ trigoni figuram ostendit citra basin) Et σφενδονὴ, si alteram ipsa præcedat diplam. Comment. Aristoph. in Plut. ὅτε δὲ ὡς ἐξ ὀλίγου εἰς ἐμὲ, τοῦτ' ἐστὶ, μετὰ τοῦτο ἐπεκτεῖνε τὴν ὑπόνοιαν, τοῦτο τὸν κολοβὸν κορωνίδι. διὰ τὸ μὴ πᾶν συμπλήρωσιν τούτων, τὴ ἐπιμέλειν τῆ κορωνίδος τῶν δεῦρο ἐκ τῆς βραχυλογίας, χρωμένων τοῖς ὑποκριταῖς ἐγκωμ. &c. Item in calce libri nota appingi solita vnci figura ad significandum finem, κορωνὶς dicebatur: ob idque dixit Martialis lib. 10. Si nimis videor, ferâque coronide longus. Esse liber, legito pauca, libellus ero. Indem, Et mage principio grata coronis erit. Hinc dicunt Græci μέχρι τῆ κορωνίδος, vsque ad coronidem, finem extremúmque significantes, Plutarch. de fortuna Alexandri, Philoxenum à Dionysio in Latomias coniectum refert, ὅτι κἀν τῷ μέχρι τῆ κορωνίδος σφενδονᾶσθαι τῶν αὐτὸ φαγεδαίνων, quòd tragœdiam quã emendandam illi tradiderat, circunscripsisset è principio ad coronidem & vmbilicos, totam delendam vna litura significans. Idem aduersus Stoicos, ἐκ πορείου μέχρι τῆ κορωνίδος & dixit, αὐτὸ τὸ τέλος. Et τῶν κορωνίδων ἐπιτίθεσθαι, dicunt Latini perducere ad vmbilicos, vt Martial. Iam peruenimus vsque ad vmbilicos. vide ὄμφαλΘ.
Κορωνὶς, Salamina insula, Porphyrius.
Κορωνισμὸς, τὸ κορωνὴ πρὸ ἑρμηνείας, ἢ τὰ ἀδύνατα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κορωνίσματα, vide Athen. l. 11. circulatores.
Κορωνοδόλων ὄργανον, in Epig. instrumentum ad cornices petendas, vt est funda.
Κορωνόμαξ, medicorum vox est, inquit Pollux. vocant & κυβαλον, quod cuni Hippocr. κ' κύβαλον dixerit.
Κορωνοπόδιον forma diminutiua à κορωνόπους, pediculus cornicis accipitur pro coronopo herba apud Aet. l. 1.
Κορωνοπους, ποδὸς, τὸ, cornicis pedi similis, quale ficus folium tradit, Hippocrates.
Κορωνόπους, ποδὸς, Coronopus herba, ita dicta à pedis cornicis similitudine quam eius exprimunt folia. pro Coronopode eã pingit doctissimus interpres Dioscoridis Mathiolus, quam vulgò vocamus corne de cerf, quæ spicata est nec per humũ strata, sed assurgens & cruda in acetariis potius esttur quàm cotidianè in vsus ita nascitur sed in hortis. Dioscor. vero lib. 2. cap. 158. Κορωνόπους σφόμορος βοτάνιον ἡ τὸ ἔδαφος ἐρπυλλῶν, κατὰ μικρὸν ἐκ ῥίζου τὰ φύλλα, λαχανώδη ἡ τὴν ὀφρῦν: ῥίζαν λεπτὴν ἔχον, συμπλεκὴν, ἐδώδιμον, ὠφέλιμον κοιλιακοῖς· πίνεται δὲ χύμος τῶν φύλλων ἡ βλαστῶν ἡ ἐν τοῖς ὕδασι. Ex quo Plinius lib. 22. cap. 19. Coronopus oblonga herba est cum fissuris. feritur interim, quoniam radix coeli cies præclarè facit in cinere tosta. quæ

postremá verba ex alio mutuatus est. Idem Dioscor. lib. 4. capite 11. Coronopodem sarmentosam herbam esse, id est, κλημα τώδη ostendit, quando comparans Holostio, ait, φύλλα ἔχει ὡς κλήματα κορωνοπόδι ἐξαπλήσια, ἢ ἀγρίοις, sed vbi sarmenta fiue viticulæ in picto monstratóque coronopode? Quin & Theophr. lib. histor. 6, cap. 9. inter eas quæ à terra foliatæ esse incipiunt, enumerat, quod genus ὑπηγείσφυλλον, ita vocat, διαφερόμενόν τε καὶ ἡ πυίδη τῇ ποσφύλῳ ὄζᾳ, τὰ μὲν στέλεσφυλλα, τὰ δ' ὑπακολούθα. τὴν χρῆσιν δ' ἀφ' ὁποτέρου, σὺν ἐσφυλλα ὠφελοῦσι, κορωνοπόδι, &c. Plinius item coronopum κλήματα ἔχειν κατ' ἰδέαν ἑρπυκτῶν solũ significare volens, ita scripsit lib. 20. cap. 16. Aculeatarum caules aliquarum per terram serpunt, vt eius quam coronopum vocant. ex quo coronopi caules serpere concluditur, nõ autem (vt fal'sus putauit idem Mathiolus) coronopum aculeatã plantam esse. fit enim aculeatorum & coronopi in hoc tantũ collatio. Hęc omnia suis quæque locis expende & conferdiligenter: tum mecum pronunciabis si vertucariam herbariorum nostri, verum esse coronopum (quem & κορωνοπόδιον vocant Actius & Trallianus) nulla nota prorsus reclamante. Nec obstat quod vertucariæ radix acris, Dioscoridis coronopi ἡ ἴζα συστικὴ. Non enim ipsi nouum aut inusitatum τὸ δριμὺ vocare συστικὸν, vt & Galenus mihi locuples testis lib. Simplic. 11. ca. σκεῦ πικλὴς ἢ σίαπος, vbi ὁ Ἀναζαρβεὺς Διοσκορίδης, πολλὰ μὲν καλῶς ἑρμηνεῖ ἡμῖν περὶ τῶν ἰατρικῶς ὑλικῶς ἰσορρόπων, ἀγνοεῖ δὲ τὰ σημαινόμενα τῇ ὑλικωλογουμένων· οἷον ὅταν λέγῃ συστικὸν εἶναι τὸ τῆς ἀγρίας ἡ τῆς ἡμέρου ῥίζης, οὐ μόνον τὸ δριμὺ καὶ διαπεπτικὸν δύναται δηλοῦσαι, &c. Corrigendus & error codicis Pauli Ægineræ vbi ita habet, κορωνοπόδιος ἡ ῥίζα, ἣ αὐτὴ πεπόδιτον κολικοὺς ἀφιεῖσι ὠδινοῦσι. legendum enim consensu 4. authorum Galen. Dioscor. Plinij, Aetij, κοιλιακούς. contrà apud Dioscorid. l. 2. cap. 59. de Galerita pro κοιλιακοὺς vellitur deuum κοιλιακοὺς ex Galen. 11. simplic. Aetio, Paulo, Plin. libro 30. cap. 7. Sed de iis suo loco dicetur. hæc fusius, vt in ignotis & difficilibus.

Κορυτὸς, οῦ, ὁ, oxytonum, taurus dicitur ὀρθόκερως. Item elatus, iactabundus, ferox, facinorosus, improbus. Cyril. exponit angulum: prorsus oxytonum autem, montis nomen esse dicit.

Κόσαβ-ος, poculum: forte idem quod κοτύβη.

Κοσάλιον, pusillum, τὸ βραχύ, τὸ δίλεπτον.

Κοσάλιος, οἱ, ἡ, κλῆμα.

Κοσβάτια, οἱ ὅπου θύουσιν τὰ περιβόλια, ad sacrificia ordinata.

Κόσκινον, ου, κεφαλὴ ὑπὸ ἧς ἀκροᾶται ἀνέμου, aues domesticæ.

Κοσκινόδης, Aduerb. instar cribri. in Tim. οἱ σεισμοὶ ἢ κοσκινόδης, terræ quassationes cribri instar frequentes.

Κοσκινίζω, μίσω, ικα, ισμαι, cribro, Neut. Accus.

Κοσκινόφρων, ονος, ὁ, vates cribro diuinans, Philippides apud Pollucem.

Κόσκινον, ου, τὸ, vel κόσκιν-ος, ὁ, cribrum. Plat. 2. de Repu. κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, cribro aquam ferre. κόσκινον, apud Pfellũ est figura, quæ collectione numerorum perficitur, εὐ quod velut per inerciculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri.

Κοσκινοτοιὸς, ὁ, cribrorum fabricator.

Κοσκινώδ-ης, ους, ὁ, pellis ad conficiendum cribrum.

Κοσκυλήματα, τὰ, coriorum minuta præfegmina. τὰ σκύτη, τὰ σκύτινα μέρια ἀπὸ τῆς κατασκευῆς. Aristophan. in Equit. ἀκούω δ' ἐγὼ τοῦτον ἐκεῖ πλησίον ὠνεῖσθαι, Κοσκυλημάτιος· ἀλλ' ἔκρινε τοιαυτὶ λέγων, αὐτὸ τὸ δύπτιον βύρσαν ἀποκρῖναι, vel λαγαρίοις ἀποκρῖναι. Suid. τὰ βυρσᾶν τὰ σμικρότερα ἀπὸ τῶν μεγάλων μιμητα.

Κοσμάω, contendo, ingratus sum, sicut κολούω.

Κοσμήδιον, ου, τὸ, q. d. parum ornamentum, Hesych.

Κοσμέω, μήσω, π. κεκ. orno, como, laudo, ordino, impero, rego. Actius, Accus. Sopho. σὺ κόσμησ' ἀσκὸν πλέον ἢ σὺ χρῆσ' ἔκετο. vnde κακοσμημένη τὸ σῶμα κρὸν ὀστῶν, habens corpus mũditia excultum, apud Xenoph. κοσμεῖ εἰς μέζον, in melius effero seu extollo exornando. Thucydid. commodis afficio, Herodian. πλοῦτος τὸ ἐξαίρετον ἀνθρώπου, ἢ ἀπορεῖν μὲν χρεῖος ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς οὐσίας. Κοσμεῖν propriè est inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, quo modo Deus informem materiem & principia ipsa digessit. vnde fit vt κοσμεῖν sit mundum architectari & cõstruere. Plato in Timæo, Ὅτι σ' ἐπιχρεῖτο κοσμεῖσθαι τὸ σκῦλ, &c. κοσμιστεῖν, dixit Philo.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum, Lucian. Plat. 12. de Leg. βάδισμα ἢ μὴ σφοδρότερον, ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Cic. 2. de Leg. tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus.

Κόσμησις, εως, ἡ, cultus, ornatus, Aristot.

Κοσμητικὸν, ὁν, ὁ, ἡ, stans in acie, ordinans, ὃς ἐπὶ τάξεως.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ordinator Senecæ, compositor Cicer. moderator. apud Hesych. paroxytonos κοσμήτης expolitum κεκριδὲς ὑπηρέτης.

Κοσμητικὸς, ordinandi peritus.

Κοσμητικὸς, τὸ, vide Κομμωτικὸν.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ornator, princeps. dux, διακόσμου, ἡγεμὼν, quasi multitudini ordinem præfigens, modera-ator. Ἰλιὰς ὁ τῶν κοσμητόρων ἡγεμὼν, mundanus, mundialis, Tertul. l. 5. in Marcion. καὶ & μονάζοντες opponuntur apud Chrysost.

Κόσμιος, τὸ, æquitas, dignitas, modestia, quod decet, honestas, honestus cultus. κόσμια σφετηρισμὸς, prætoria aut imperatoria insignia, i. gestamina, Plut.

Κόσμιος, ος, ὁ, ornatus, honestus, vrbanus, σώφρων, grauis, modestus, moderatus, temperatus, æquus, Plato li. 1. de Rep. αὐτὸς γὰρ ἐμοὶ κόσμιος ἐδόκει εἶναι, si moderati sint nec difficiles. Idem ep. 7. διαπλοῦς ἡμῖν ἡμέρας ἀφέποντος ἀκραίας ἀφέτους, quotidianus, festus modicus & temperatus, rei congruens.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, ὀλιγοπάθεια, venustas, honestas, moderatio, decus, modestia, Aristoph. in Pluto.

Κοσμίως, τὸ, modestè, compositè, decenter. Plut. in Opus. ἐθέλω μετὰ κοσμίου ἀπιστίας, modestè discedere.

Κόσμιος, οἱ, Cosmi, magistratus in Creta, quales Lacedæmonophori, Aristot. lib. 2. Polit. & quales Romæ tribuni plebis. de κοσμίοις, pro gerere cum magistratum.

Κοσμοκόμης πίναξ, dixit in Epigr. Lasc. i. pectinem capillorum ornatorem.

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, princeps mundi, Naz.

Κοσμολογία, sermo vel ratio de mundo.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, mundi fictor, Philo de mundo.

Κοσμοποιεῖν, mundum moliri, mundũ ordiri, & κοσμοποιὸς de Dei mundi opifice, dicuntur à Phil. de mundo.

Κοσμοποιία, mundi creatio, liber Empedoclis, cuius meminit Aristot. περὶ μὲν τῆς φυσικῆς.

Κοσμοπολίτης, Laer. in Diogen. ἡμεροδρόμου πόθεν εἶη, κοσμοπολίτης, ἔφη.

Κόσμ-ος, ου, ὁ, ornamentum, ordo, ratio, institutum, κατάστασις, status, modus: modestia seu moderatio interdum dicitur. decus, dignitas, rerum coagmentatio composita, concinna digesta: εἰς ἀκόσμια opponitur, i. congeries confusa & incomposita, Plato in Gorg. Idem in epist. ἀμφοτέρους εἰς κόσμον ἔρχεσθαι. Aristot. de mundo, πανταχοῦ ὧν ὁ κόσμος, vbi Bud. is erat apparatus, ea describitæ collocationis ratio. Ibidem, κόσμος πολιτικὸς dicitur ratio rei pub. rectè atque ordine constituæ, Herod. κόσμον τὸν δὲ κατὰ στρατιὴν, ἥλιξ rationem instituit. κόσμος τις, in ordinem redigentes. Nam κόσμος etiam διπλοῦς, Plutarch. ὁ μὲν κόσμος ἐγκύκλιός ἐστι τάξις τῶν πλοίων. Aristo. de mundo, σῶμα μὲν πάντ' ἀνάγκη ἔχειν τὸν κόσμον, ἐξ ὧν τετράχθων ὑπὸ τὸ κόσμου λαμβάνει σύστασιν. Idem de regno Persarum, πανταχοῦ ὧν κόσμος, ἡ πᾶσα τῆς φρονήσεως ἐξ διαδοχῆς πυρὸς ἔσωσεν, tam descripta virtutis ordinisque tam constituti. κόσμος φέρειν, modestè ferre. κόσμος ἐφορᾶ στὶ κατηγορεῖν, non putabat sibi decorum accusari, ἐν κόσμῳ ἡ τάξει. Lucian. ἐν κόσμῳ ὑπὲρ ἐσώκρατο τὰ ὀστᾶ, nõ amplius compacta consociebantur, Philostr. in Heroic. κόσμος ἦν τῶν ἔργων καὶ ἔσωσε, in suo quisque loco constituerunt, Thucyd. i. εἰς σωτηρίαν καὶ κόσμον, pro commoditate, aptè, conuenienter. Od. ξ, ὄφρα τάχ' ἡμῖν κόσμον ὀΐομαι ἔμμεν ἑταίρων, ordinem, decenter. Vnde & mundus, i. orbis, hoc nomine pellatur, à perfecta absolutaque elegantia, vt scribit Plinius. Aristot. de mundo, κόσμος δὲ σύστασις ἐκ θεῶν καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις ἐγκεκριμένων φύσεων, mundus est coagmentata compages ex Deo, & c. Ibid. κόσμον ἐτύραμε τὸ σύμπαν ὀνομάσαμεν οἱ, vniuersum ipsum commodè κόσμον nominauerit, i. compagem rerũ coagmentatam & compositam concinnóque ordine digestam. κόσμος ἡ ἑρκὸς ἡ ἐσθὴς, eodem, Plato in Tim. Ammon. distinguit ab οἰκουμένη. Etymologicum Plato 2. de Rep. mundus mulieb ris, quo mater familias (vt inquit Vlpian.) mundior fit, i. comptior & ornatior. etiam magistratus apud Cretenses, qui Ephorus apud Laconas, demonios dicitur: à quo κοσμῶν dicti sunt, qui eum magistratum gerebant. Aristoteles 2. Politic. vide κόσμοι. σμος, in sacra scriptura variè accipitur: pro ipso mundo, vt dicitur κόσμον κατέλεον in Euang. Ioan. 17. Et figuratè, vt Galat. cap. 4. σοιχεῖα τοῦ κόσμου, id est, lex Mosaica quæ fuit instar rudimentum. Item κόσμος mundani ipsi, i. mundi amatores, reprobi atque infideles: Ioan. 15. μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Aliquando κόσμος res ipsæ mundanæ, omniáque obstacula ad pietatem. vt in epist. 1. Ioan. c. 2. μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον. Item κόσμος ipsi electi & fideles qui apud Deum totius mundi rationem obtinent, vt cum dicitur Ioann. 6. Ὁ ζῶν ἐν τῷ θεῷ ἔξω τοῦ κόσμου ἐστὶν ὁ κόσμος, ἢ ζωὴ διδοὺς τῷ κόσμῳ. Præterea κόσμος præsentis in mundo vita multis molestiis implicita, vt Ioan. 17. κόσμος ἵνα αὐτὸς αὐτὸν ἐν τῷ κόσμου, ὁδὸς ἵνα τηρήσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ. Sunt aliæ acceptiones quas alio in opere, Deo duce, copiosè proponemus.

Κόσος, Ionicè pro πόσος.

Κόσσυφ-ος, ου, ὁ, merula, in Epig.

Κόσυλ Hesych. sunt κέδροι, hordeum, sed legitur apud eum & proxytonos κόσυ. vide ἀ κοσύη.

Κόστος, ου, ὁ, costus, genus aromatis, Theophr. l. 9. de plant. Dioscor.

Κοσ-

Κο-, ης, ὁ, & Κο-, ος, ὁ, nodus capillorum, succingulum, vestis fimbriata, End. cap. 28. Attici κοσύμβιλον, non dicunt, sed authore Polluce κόμβον, Stitid κοσύμβιλ, κόμβωσις, χιτὼν κροσωτός. Hesyc. ὁ κόμβος, ὁ σκέλυφος, scribitur κοσύμβιλ.

Κο-, ος, τό, fimbriatum, κροσωτόν.

Κο-, ος, ὁ, βόθιον Θ-, ὁ, ὁ Θ-, κάλυκμα χάλκεον σφαῖρα.

Κο-, ον, τό.

Κο-, ρεύς, ὁ, cutus.

Κο-, τερον, tonice pro πότηρ, ὁ, vtrum.

Κο-, ὸς, ὁ, ὴ, ὸν, iratus, μεμφόμενος.

Κο-, ὸς, ὁ, ἡ, πνεῦμα, ὁ, iratscor, ὀργίζομαι, sum animo infenso & hostili erga aliquem, Deuteron. Hesiod. ἡ κλεψαμία κακοῖσιν κοτέει, figulus figulo inuidet, & infestus. Et κοτέομαι pro eodem. Homer. Iliad. ὃς τοί σ' ἠὲ κοτέσσεται, ἢ ἐπιτείσεται. Hesiod. cum infinitiuo μὴ μοι κοτέεσθαι, iratscentes ad pugnandum.

Κο-, ὸς, ὁ, ἡ, ὸν, iratus, & iracundus.

Κο-, ὸς, ὁ, antiquo, & æmulor.

Κο-, υλεδών, ὁ, cucullus, πίλημα, & κοτύλιον, membrum virile.

Κο-, ύλη, ἡ, ἐνσίτα oleæ in oleastrum.

Κο-, ύλη, secunda breui, oleaster, ἀγριελαία Θ-, olea syluestris quæ cum baccas fert minores fatiuis, Arist. 8. Anim. Theophrastus histor. libro quarto, capite 5. πλὴν οὐσία ὑπάρχει μεταξὺ κοτίνης καὶ ἐλαίας, inter oleastrum, & oleam. Κύπρῳ, etiam aliter fuisse, vide Annot. nostram in histor. libro tertio, cap. 15. Est corona ex oleastro, Hesych. Κότινος exponitur etiam aciapud Theophrastum histor. plantar. libro secundo, cap. 6. ἐν τῷ ἤτινος δὲ καὶ ἐν τοῖς κοτινοειδεῖς καὶ ἐν τοῖς ἀγρίοις, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ὁ κότινος: cui ante opposuerat ἡμέρων δὲ τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, deinde τὰς ἀγρίους τούτων ἐκφύσεις τὰς τῶν ἡμέρων ἐπιτείνειν, & κότινον ὄρος τὸ ἐλαιῶν.

Κο-, ὸς, ὁ, & κοτάβιον, diebatur vas illud in quod vinum cum impetu effundebatur, item præmium quod dabatur ei qui ludo vicisset.

Κο-, ώδης, ες, quæ crispis est capillis.

Κο-, ῶν, ῶνος, ὁ, κάπελος, λάκκος, genus est contiualis ludieri seu ludi. vide Interpr. Aristophan. Cottabus à Plauto etiam dicitur cnea phiala quam in conuiuio apponere solebant vino nam: deinde in minora pocula ab alto transfundentes solebant edebant, qui si elisu maior ederetur ab amasiis diligi significarbatur, ex Athen. Aristophan. περὶ Κοτταβείδων παίζουσιν, κοτταβίζουσι, &c. vbi interp. κοτταβεῖν συμπαίζειν. λύδιον τι παίγνιον ὑπέσχον κότταβον, ὃ τὸ λεγόμενον ἐκ τῆς πόμης ἐπὶ τὴν ἐπιβολὴν, ἡ κύπελλον μικρὸν ἀπτόμενον ἐν τούτῳ. Cicer. Tuscul. æstu. Theramenes quum conjectus in carcerem triginta illi Tyrannorum venenum sitiens ebibisset, reliquum sic è calculo eiecit vt id resonarct: quo sonitu reddito, Propino, quit, hoc pulchro Critiæ. Graeci enim in conuiuiis solent nominare cui poculum traditum sint. Accipi poteſt quoque o eo ipso sono. vnde

Κο-, ίζει, verbum pro huiusmodi sonũ clido, εἶτον ποτῆρι σκώπτων, Hesych. Et κοτταβίσει, ipse ludus. Plut. in Sympos. Ἀθηναῖος παῖδα ὃ Οὐλπιανὸς παντάπασιν, ἓν τῷ κοτταβίστωσε ἰζοντα. Ad hoc natorij ludi genus, qui in conuiuio fiebat edito sono è poqui superfluerat, allusit Iuuenalis Satyra 3. Si trulla inuersa epitum dedit aurea fundo. vide Aristophanis interp. in Neul. & in Pace. & in dictione λὰξ πρὸς ἡμᾶς κατοπ. Et κοτταβίσας, prælia vincenti eo ludo data, quæ (vt Athen. scribit) fuerunt pyimuntes, hoc est, trituceæ placentulæ & sesaminæ. Et qui a ludebant, μεθυσοκότταβοι appellabantur, vt est apud Aripphanem, quòd iam vino madentes id agerent. vide κοπανον & κόσκινον Θ-, & μεθυσοκότταβοι, in Chil. Eraſm. Barbarum in oroll. Athen. l. 11.

Κο-, ωλία, ας, ἡ, laterum coctio.

Κο-, ώλιον, ου, τό, locus vbi aues dormiunt.

Κό-, ον, parua ficus.

Κό-, ων, ωνος, τό, ἀκρον τοῦ κέγγρου.

Κό-, ω, verbero, lancea configo.

Κό-, ων Θ-, ὁ, iracundus.

Κό-, ης Θ-, ὁ, & κοτίς, ίδος, caput. vnde κοττοὶ gallinacei dicti sunt, ob ristam, quam in capite ferunt. & κορυφάττια, genus tonsuræ, tum singulæ capilli vestitur tantum. supra tamen κοτὶς habuimus pro occiput: atque ita scriptum est apud Hippocr.

Κό-, ος, ὁ, crepitaculum, strepitus.

Κό-, ος, ὁ, ἡ, galeæ, ἡ σκεπαστὴ αὐτῆς.

Κό-, ρβολον, est obseruare auem quandam, vel captare.

Κό-, βω, fungo simile quiddam naſcens.

Κό-, πποι, Hesych. sunt κρεοπώλιδοι ὄρνιθες, aues domesticæ seu coctales.

Κόττυφο Θ-, ος, ὁ, κότυφ Θ-, merula pisceis, & auis, apud Aristot. vertente Gaza. De aue merula. vide etiam Ælianum & Oppianum de Aucupio.

Κοτύ, celeriter.

Κοτύλη, ης, ἡ, omne eanum hoc nomine significatur. vnde pro vasis conicati genere ponitur. vt Odyss. ὃ, ἐξαιρεῖ τὴν κοτύλην ἐκ συμπαγοῦς ὀρύσσης. vbi Didymus adnotat esse ἐκπωτικὸν ἀγγεῖον τοῦ ποτηρίου εἴδους, id est, poculum. Pro manuum cauo capitur, quam volam Latini vocant. Est etiam mensuræ genus, id est (vt Pollux scribit) τὸ τρίτον τ Κύπελλ Θ-. Athenæus hominem quoque dicit tradidit. Et Fannius, At Cotylas, quas (si placeat) dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius vnus. Continet autem Cotyle cyathos sex, alio nomine & σπυθίον & ἡμίξεστον. Effertur etiam tam de humidis quam aridis, ἓν ὑγρὸν κοτύλας εἶχον, duas cotylas vini, Thucydid. lib. 4. Idem, κοτύλαι ὕδατος ἢ ἓν ὑγρὸν κοτύλης σίτου, aquæ singula acetabula, panis bina, Valla. Et Aristoph. ἀλφίτου χοίνικας τρεῖς, κοτύλας δύο καὶ. Idem in Pluto, ὦ δύστηνε κακοπαθὴς ἃ ὡς ἥδ' ἐστὶν ἀνὴρ κοτύλαις ἀεὶ μὲ διαλιμαίνουσα, quæ me semper heminis lædit & detrimento afficit. Æschylus κοτύλας cymbala appellat, quum ait, χαλκοδέτους κοτύλας σπιδεῖ, κοτύλαι, accipit Simon in Sinonym. pro pondere nouem unciarum. Eum interim ludum significat, in quo aliquis reductas in tergum manus continge bat ſtringebatque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. Ad hunc igitur modum gestatus, ὁ κοτύλη gestari dicebatur. Athen. lib. 11. sic habet, ὁ κοτύλη δὲ ἦν τι σωμάτιον καλούμενον ἢ κοῦ, αἴρουσι τὰς χεῖρας δύο γυναῖ τὰ γόνατα τῶν γυναικῶν οἱ γυναικεῖοι, ὃ ἔστι ζωστὸν αὐτῶν. Vbi tamen legendum puto ὁ κοτύλλη. sic enim & Pollux, ὁ μὲν ὁ κοτύλη, ἐνῦν φέρεται τὸ χεῖρα ἐς τοιοῦτόν, ὃ σωμάτιον, ὃ οἱ ἐξ τὸ γόνυ ὑφιεμένῳ ἀνωτὸς φέρεται, ὅταν δὲ ὧν ταῖν χερεῖν τὸ σῶμα ἀμφὶ τὸν φέροντα. vocant etiam ἐσπάδιον, & κυβιστᾶν. Et Κοτύλη sinus, in quo caput femoris vertitur, imò quinis sinus ossium altius descendens, qui alterius of sis caput excepit, κύλινδρ Medicis dicitur.

Κοτυλη δών, ὼνος, ἡ, coxa, pars qua femur versatur, Arister. τὸ δὲ ὦ γρέφεται ὁ μηρὸς, acetabulum, Gaza vertit. ἡ τῆς ἰσχίου κοιλότης, Athen. lib. 11. coxendix, σκαφίον.

Κοτυλη δόλιος, ὁ, polypodum acetabula, αἱ ἐν ταῖς πλατείαις τῶν πολυπόδων ἐπιφύσεις, Eust. Iliad. χ, vel potius ὑπερύσεις vt habet Athen. lib. 11. Sunt etiam Hippocrati in Aphorism. τὰ σήματα τῶν εἰς τὰς μήτρας καθικόντων ἀγγείων, orificia vasorum quæ pertingunt ad matricem. Item κοτυλη δών, herbæ genus, quod umbilicum veneris vocant Latini. Duo genera describit Dioscor. libro quarto, cap. 91. & 92. Plinius lib. 25. cap. 13. Κοτυλη δὼν etiã idem quod κοτύλη, Nicand. in Alexiph. ἐν δὲ λίβῃσι πρῶτ' κυάθῳ κοτυληδόνα πλύνῃ.

Κοτυλη δώνιον, τό, multum. ὅσον κοτυλη δόνι ἐστὶ σκεῦος, Hesych. Athen. li. 11. κοτυληδώνια ἄμφω τὰ ἀμφιτέρωθεν ταῖς χερσὶ αἰωρούμενα ἐν τοῖς ἀθλητικοῖς. Eustath. Iliad. χ, interpretatur, quorum quis vtraque manus volatu hurire poteſt, ὃ δὴ τὸ κύλικας αὐτοσαπτ, ἤγουν ἀμφὶν χερσίν.

Κοτυλίσκη, ης, ἡ, cotulæ mensura, poculum capiens heminam, Latcrtius.

Κοτυλίζω, quasi heminatim vendo, propriè de vino dicitur, sed transfertur ad alia quæ non confertim, sed particularim venduntur, id est, ὅταν τὴν ἓξ μέρος πωλῶμεν, ἢ ὡς ἀρτίως. Aristophanes. κηρυττέτω γὰρ τὴν πόλιν ἡμῖν, κοτυλίζειν τὰς πόλεις. Et Theocrates apud Polluc. Μικὸν κοτυλίζειν, δηλῶ κατατιλᾶν πίνειν. vulgò ventire en detail.

Κοτυλίς, ίδος, vertebri in coxa canum & iis locis quæ coxæ adiuncta sunt, apud Hippoc. Gal. exp. ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου.

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον, apud Aristoph. in Acharn. diminutiuum τ κοτύλης.

Κοτυλίσκος, ὁ, ὁ, poculi genus, quo in sacris vtebantur, ποτήριόν τι ὑάλινον τ κατηφόρ κοίλον, sic Eustath. Iliad. χ. Inde κοτυλίσκιος, Athen. κότυλ Θ- item poculi genus de quo Athen. ιι.

Κότυος, τό, studera, σπυδάκη.

Κοτύπτα, τά, festum quoddam erat apud Siculos. vide Chil. Eraſ. Rapina Cotyriis.

Κοτυτώ, ὼ Θ-, Cotyto dea, turpitudinis præſes, quæ & κότυς dicta est, cuius sacra mirè exagitauit Eupolis in Baptis comœdia, & meminit Iuuenalis Satyra 2. Apud Synesium in epistol. ita scribitur, Κοτυττὼ ἡ τοὺς ὄμμασι ἀπτηκὸς κοντοῦλος νεανίσκη.

Κόλαβος, iracundus.

Κολ-, pro πολ-, Ionicè. κολ- ὁ ἄπνους; vbinam?

Κολλα, τὰ ὑπόχυσις, pignora. Hesych. afferenti itidem κολάσματα pro ὑπεχυρώσεις, pro quibus supra κοῖκα & κοίκεσθαι per ου.

Κολλαβίστρια, Dioscoridi vocantur, qui alio nomine ὀνίσκοι, multipedæ, siue asselli, animalculi sub aquariis vasis frequentes. vide Ον Θ-.

Κόλλυρα dicuntur οἱ κηφῆνες, fitici, ἅτινα τὸ κόλλυβα τῶν ἀρχαίων: siue quoniam ἀ κόλλυρα sunt, ita Suid. sed scribendum potius κόλλυβα.

Κολλύμβιον, τό, cuci pomium, sic enim emendo apud Theophr. hist.

lib.4.cap.2.vbi corruptè κακκύμηλον.

Κακιοφόρος, ὁ, arbor Theophrasto, quam Plinius vocat Cuci. Dixerat enim Theophrastus lib.3. de hist. stirp. ca.2. τὸ δὲ κράνειον κακιοφόρον, ἔστι δὲ ὅμοιον τῇ φοίνικι. τοῦτο δὲ ὁμοίως πάντες τὸ στέλεχος ἔχουσι τὴν φύλλα. διαφέρει δὲ ὅτι ὁ μὲν φοῖνιξ μονοφυὴς, ὁ δὲ ἁπλοῦς· ὁ δὲ, τὸ ξύλον ἀφεστηκὸς ἔχει τὸν φλοιὸν, ὥστε ἀνάγλυφον (corruptè legitur ἄκαρφον) εἶναι· πόλιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν ὁμοίως. ἐν τῇ τοῦ Διὸς βραχείᾳ ὑπάρχει τοῦτο, καὶ ἐν τῇ Νάξῳ, καὶ ἐν τῇ Φλιοῦντι, (legendum φοῖνικι) καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ περὶ τὸν Ἐρασῖνον καλούμενον (legendum κυνὸς) μάγουσι μὲν γὰρ ἔνιοι καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ καὶ ἐν τῇ Πάφῳ, ἐρασῖνον δὲ, καὶ κυνὸς

Κυ…ίου, vel θλιψοῦ, apud Hippoc. τοῦ χρῶτος, pro puerorū seu cellarum generatione.
Κυ…λος. vide superius κερατόκολος.
Κυ…ς, filius, puer, iuuenis. Od. ὃς χώρτου ὦ κύρε, ὁ adolescentem. Et Iliad. β, κούρῃ βασιληΐδι, ἠὲ γυναικί, κτλ. item, genere κύρη idem quod κέρη, dicitur & de vxore seu muliere nicula.
Κουρά, ᾶς, ἡ, infantia, pueritia, in Epig.
Κουρεῖον, ου, τὸ, sacrificium pro tonsa caesarie oblatum. τὰ κειρόσια, tzanzen. id est, festa, quae celebrari solebant propter coe primitias.
Κουρεύς, ῶος, ὁ, puerilis capillus, in Epigr.
Κουρήτες, ων, iuniores, iuuenes, adolescentes. Comparatio pro Pestitio. Hesiod. κουρήτες τῷ θυμῷ ὠμὸν ἐμέλησε ἐπιτιμᾶν.
Κοῦρος, ου, ὁ, puer pera, mater, Eurip.
Κουροτρόφος, ου, ὁ, ἡ, nutricus filios, iuuenum nutrix. Hesiod. τὸν δ' ἀπὸ γὰρ κουροτρόφος, ἀλλὰ νύος αὖ ζεστα, ab eodem in Theog. dicitur. κουροτρόφος.
Κουρόω, ῶ, à Numenio in Halieutico vocatur piscis qui supra κύρος, teste Athen. l. 7.
Κουρσεύω, decens.
Κουρτίσων, ονος, ὁ, κουρεύς.
Κουρτίνα, vox Latina Graecis vsurpata, Scalig.
Κουρτίνη, ης, τὸ, ἢ ὀπισθία τῆ βοὸς ἢ σαρξ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα. Hierocles in Philomedicina, κωφὸς κατὰ εἶπε (Sic enim scriptum) κακῶς ἐσεσθαι τὸν μεταδιώκοντα ἢ μεταδιώκοντα vtitur in equo laborante malide.
Κουρτίς, συκαμίνδις, ficedula.
Κοῦρτος, ου, ὁ, tertia, διακυρτία, τὸ ὑπὸ τὰς συκαμίνδας.
Κοῦρτος, ου, ὁ, leue onus ferens, affertur ex Xenophonte de re equestri.
Κουρτόω, ῶσω, π. ησα, leuio, id est, leuem facio, erigo, Xenoph. ἵσως τι καὶ ἡμεῖς κουφίσωμεν, τε laboris parte leuare possimus. Aristotel. de mundo. οἱ φύσεις κουφίζουσι τὰς ῥοπὰς τὰς ἐπὶ τὸ μέσον, interitus rerum tantum ortus exubberantes. Eurip. in Rhesō, λόγου ὃ ὅτι τόσον μ' ἐφίησι, leuatis. in Antigona, ὡς τὸ νεκρὸν ἐὼν τῇ ὑπερβολῇ χειρὸς ἐκκουφίζεις, subleuabis & tolles. Heliod. τὸν δ' ἀπίρειν ὅπη κουφίσειε αὖτὸν, id est, terram leuem & non lutolam, κουφίζειν ἄλυσι κωφῆς, dicit Sophocles pro faliendo exire è galea. κουφισθεὶς τῷ πάθει, ὡς, latus malo. Arist. in Probl.
Κουφόνη, ης, pro hilaresceré, & alacrem esse, apud Thuc.
Κουφότης, ητος, ἡ, & Κούφισμα, ατος, τὸ, ἢ Κούφισις, εως, ἡ, leuatio, leuamen, leuatio & alleuamentum, Cicer. κουφισμα dixit Euripid. in Oenissi. Plutarchus τὰς κόρησάς τῆς κούφισιν, leuationem habet.
Κουφολογία, ας, ἡ, φλυαρία, orationis vanitas Ciceroni. Thucyd. de Cleone, τοῖς ἀθρόοις εὐθυμεῖται μᾶλλον ἢ ἐν γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ.
Κοῦφος, η, ον, leuiter natans. Soph. in Antig. Κουφότατα τε φῦλον ὀρνίθων.
Κοῦφος, η, ον, inanis, vanus, leuis.
Κουφότης, ητος, ἡ, leues. Adamantius in Physiognom. μεγαλοψυχία, κουφότης, καρδίας ὄγκος, apud Sophoclem in Antigon. quoniam agentium mens leuis est & inconstans, & fallacia ac lubrica eorum cogitata.
Κοφίνιος, ου, ὁ, ἡ, qui leui dorso est, & agili tergore apud Athen. l. 14.
Κοφοειδής, ές, apud Nicol. Myrepsum Alex. ligni scobs: interpr. linaturam.
Κοῦφος, η, ον, leuis, expeditus. Item remissus. Dioscorid. ἕψει κοῦφον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰ ἄκρα, leuiter mouens. Et κοῦφα σκιά, apud Medicos cucurbitulae dicuntur, quae sine scarificatu cutim paxant relicto ferri vsu. Et κοῦφον τῶν κακῶν πόνος, prouerbiale. Percrantis quietem mortuo, ex Suida vt iuuenalis, Di maiorum vmbris tenuem & sine pondere terram. Et κοῦφα λαλεῖν, Thucydid. & κοῦφα διδόναι Dioscor. alibi κοῦφα διδόναι dicta, i. leuis el languida prunae. κοῦφα σώματα vocat passim Theophrast. semina quae terram nimia defrugatione non exinanuunt, sed quasi subleuant atque recreant. Hinc κουφότατος τῆς γῆς, huiusmodi soli leuamentum, cui contrarium καρποφόρος, id est, defrugato Columellae, vel ἐκκαρπώσιμος. Theophr. apud quem ita legendum de causis plantar. lib. 4. cap. 9. σωθῆναι γὰ ταῦτα σωζηρεῖ τῆς γῆς καὶ τὰ μὲ ὑπὸ τῆς καρποφόρου, ἢ ὑπὸ τῆς κουφότητα τῆς γῆς ἢ τὰ μὲ ὑπὸ τῆς πυκνότητος, &c.
Κοῦφος, armiger, βασάζειν τινὰ κουφοτάλαν. ab Hesych. exponit: significat tamen potius leuibus scutis indutus seu onustus cetris armaturae.
Κοῦφος, ου, ὁ, leuitas.
Κοῦφος, celeriter, facile. κούφως φέρειν, in Epig. i. βαδίζειν.
Κοῦφος, Hesych. pro ὦ κύρι dici scribit.
Κοῦφος, ου, ὁ, cophinus, corbis, calathus, quallus, sporta: vt ἀνδρικὰ κόφινος πλάτης, Mat. 14. item mensurae genus, Polluci. secunda ortripitur l. 2. Epig. πλὴν ὧν τῶν κοφίνων, &c. Aristoph. τὸν ὄρυγα, ἢ τὸν κοφίνος ἀνάπτας ἐμπάλιν πίπρει. Nonn. produxit, ἀνελίσσας κύλικα κοφίνων.
Κοχλάδες vel κόχλακες sine κόχλοις & χέλυσι, i. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, silices, glarea, lapides, qui leguntur in fluminibus vel lapilli quos mare agitatione & aestu in littus conuicit & congerit. Dioscorides lib. 3. de Asphalto, φύεται δὲ τοιχοὶ ἢ πήγαις παῖς ὅσοι κοχλάδων. Interpr. nascitur in paruibus laxisque silicibus. Theophrast. de hist. plant. lib. 9. cap. 16. de Schade siue fyluestri raphano, φασὶ δ' ἐνιοὶ χωρὶς ἢ κοχλιῶδη. Hoc Caza praeteriit. Plinius quasi legisset χοιράδη, transtulit herbosa lib. 26. cap. 8. Sunt propriè κοχλάδες lapides attriti perpetua in aquis volutatione, silices in hoc significatu dixit Celsus libro 6. cap. de dentium dolore, vbi praecipit in pelnem ſlices cādentes demitti, sic vt non aqua tegantur. Sic & Dioscorid. lib. 2. cap. 97. ἐλαῦνῶν ἢ ἀφὶ γάλα σιγυπτικὸν γίνεται κοιλίας ἢ μάλιστα τῶ διακυρίας κόχλαξιν ὀλικωτάτοις. Interpr. ventrem astringit lac omne decoctum, praecipueque candentibus calculis marinis exutum. Galen. κ' πάντε lib. 8. γάλα ὄνειον, ἢ γυναικεῖον ἢ βόειον, κοχλάκιον ἐφεψόμενον πυκνῶτον.
Κοχλαζω, μαι, σω, σομαι, σθην, cbullio. Neut. absol.
Κοχλεάριον, conche quaedam, Arist. 4. Anim.
Κοχλακώδης, vide Κοχλάδες.
Κοχλία, ας, monedula piscis, vt Gaza vertit apud Aristot. superius scribitur κολίας.
Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare, mensurae genus, μυστιλάριον, κοχλιοῦριον, Polluci.
Κοχλίας, ου, ὁ, coclea, animal vulgò notum ita dictum ὑπὸ τῆς κόχλακος, id est, testa quam circumtert: ob idque vocauit Hesiod. κοχλίδιον φερέοικον, id est, domiportam: quod ioco in diffidentiā torquetur, quasi esset ἄπιστος, & id diffidenter faceret, nō autem neceſſitate naturae. Anaxilas in 2. τῶν ἀφιεσσοφ. ὑπηρέτης ἐν τῷ κοχλιῶν πολιτικῶν, Οἱ σοφιζόμενοι τὸν ἄπιστον τὸν ἐλικίας. Sunt tamen & cochleae nudae quae Latinis propriè limaces, vulgò *limaces*, circa puteos & in vligino ſis locis reperiuntur: horum ſalutario lentore abutuntur mulieres ad formae lenocinia: & lapillus in capite inuentus, qui calſus eſt duritiae lapideae inſtar calculi, magnos vſus praeſtat in medicina. Cochleas exce ptis limacibus, iam olim in cibos ganea conuertit. Nam alitiles veteres habuiſſe & harum inſtitutiſſe vituaria ſatis conſtat ex Plinio. Dioſcorid. κοχλίαι χερσαῖαι βιοτίμως ἐσθίονται, ἢ ὑφαίρετον eſſe ſcribit: laudatque σπονδίας in Alpibus Ligu riae, cuius nominis ratio eſt, quòd ſe operculo abſcondat, quod efficit ſua ſalina lenta & concreta. Eſt & praeter terreſtrem marina, id eſt, κοχλίας θαλάσσιος (vulgò *vitelli*, & *rans* eius duo diuerſa vocantur genera) βυθόμενος ἢ ἀνακείμενος. Item aquatilis, eſt enim & πόσιμος κοχλίας, ἔφεμβόλιος. Apollodorus in Etymologi ait τῆν κοχλιῶν πᾶσαν vocari κοινὸν ὄνομα. Et σμικρὸν τὸ κοχλίας nominaſſe Lacedaemonios refert Athenaeus: καὶ πᾶσα τῆν κοχλιῶν στολὴν dici: apud quem ita Epicharmus, Κάγχαν ἢ τὸ στόλον ἅπαν, ἢ τὸ βάθρον, Στόμα δὲ vero κοχλίας, cochlea eſt vepribus & frutetis adhaerens. Dioſcorides lib. 2. cap. περὶ κοχλιῶν, ἃ ἐν ταῖς ἀκάνθαις ἢ ταῖς βαμνώδεσι φυομένων κοχλιῶν βρέφη. ὧν τινες στόλον κελεῦσι, παρομοίως δὲ καὶ κοιλίας ἢ σωμάτων ἐμπιπτούσι. Κοχλίνα ἐφεσίαι dicuntur, id eſt, cornutae. Nam hoc tam paruum animal praeterquam quòd & equinum caput habet dentē que quib. vires arrodit, cornua item geſtat in quorum extremo ſiti ſunt oculi, licet Plinius ſine oculis eſſe falſò crediderit. Achę Eretrienſis tragicus, ἢ πόσις σ' ἢ κάλυπτ' ἢ τρίοδος κοχλίας κοιδέσας. De cochlea hic griphus conuiualis, ὠλοὸν ζῷον, ἀνακάθου ἐσθίμενον, ὑγροκάλυβδον. Secedunt latēntque cochleae ob id inter φαλάγγια numeratae: & in coitu ſolae inter teſtacea, copulantur, vel vt protulit Ari. hiſt. l. 5. οἱ κοχλίαι μόνοι τῶν ὀστρακοδέρμων συμβιάζουσι ἀφ' ἑσπέρας. De his ſcribit item Galen. 2. de Alimentis. Κοχλίας ἐτ in aure dicitur, externus ambitus circunflexu cochleam imitans, Polluci. τῆν ἄτων ἐλίττουσαν ἀφοδόν. Κοχλίας, cochlea Vitruuio: inſtrumentum ad hauriendum aquam, vt tolleno, hauſtrum. Eius inuentor Archimedes. Diod. Sic. l. 1. τῆν ἢ ἀνθρώπων ἡδέως ἄπασαν ἀβιώτων διὰ τὸν μυχλὸν, ὃν ὀνομάζουσι κοχλίαν, ἀρχιμήδης ὁ Συρακόσιος, ὁ ἐπιδημήσας τῇ ἢ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κοχλίας.
Κοχλίδιον, τὸ, apud Strabonem lib. vltim. ſcalarum genus eſt cuius ſcapum inſtar κώνου τῶ κοχλιῶ vel τῶ κοχλιδ., i. cochlearum, volumen ἐλικοειδὲς quaſique clauicularim circunductum ambit à ſumma coaſſitione ad imum Ibramentum: ſcalam rotundam vocant vulgò *vine vis*. aliae verò ſunt ſcalae quae ad normam emendatā edificantur, & triquetro aſcenſu diſtinguntur interjectis poſt impares gradus, puta, ſeptenos refractūs ſiue areolarum certis ſpatiis: vulgò vocant *eſcaliers*. Porrò cochlides ſcalae quibus per gyrum ſurſum aſcenditur, non ſolum κοχλίδια ſed etiam κλίμακες ἑλικτὰι vocantur à Graecis. Athenaeus de Philopatoris naue loquens, libro quinto, μετὰ ἃ ἀξέλιον ὕδατος, τὸ τῶν ἀνάβασιν ὑπεκειμένης σφενδόνης πᾶσιν κατέχον, ὧν κλίμακ ἐν ἑλικτὰι δι' ἐσυτοῦ φερὸς τὸ κρυσταλλῶδες τοῦ παγκοντο, &c.

Κοχλιηδὸν, cuniculatim, Plinio interp. vel potius clauiculatim.

Κοχλὶς, ἡ, cochlea, concha.

Κοχλιώδης, εσσα, ὸ, ἡ, cochleæ ſpeciem gerens, tortilis, tortuoſus: & turbinata. Gaza in Ariſtotel. vertit cochleam. κόχλος φυσώδης, concha inflata vocans, concha ſonans, Euripid. & pro purpura, in Epigramm. κόχλος κογχύλιον, oſtrum, murex, Joſeph.

Κόχλος, gyro.

Κοχλώδης, ὸδος, ἡ, ὸν. vnde κοχλώσεις. Interpr. Theocri. ἁβροχλὶς ἰούλος, humor abundè, & magna cum copia fluens.

Κοχλυάζειν, abundanter, cum ſtrepitu.

Κοχλυδίζειν, ὑσδῆσαι, χέειν, ſuperfundere, Heſych. & Pherecydes apud Athenæum eſſe dicit τὸ πονδολυγῶν ἢ ὄγκον ἐπὶ, deductum ἀπὸ τῦ κοχλῦ.

Κοχλύσεως, ἡ, impetus & fluo. Theocr. Idyl. β, ἰὸν ἐπὶ κοχλύσεως. vnde κόχλος, impetuoſus fluxus.

Κοχώνη, ης, ἡ, pars infra pudenda, quæ coxis interiacet, iunctura coxendicis, vulgò vocant μεσοπόλιον: locus eſt vbi coxendix cum ſede coniungitur. Ariſtophan. in Equitib. Ἀπαιωπήσθω εἰς τὰ κόχωνα. Interpres, κεχωὶ τόπος ὑπὸ τὰ ἰσχία ἐν ᾧ μηροὶ καὶ τὰ κατόπιν ἐν ᾧ τὰ ἰσχία. Alibi dixit ibidem poeta, ὀπᾷ συσσαθεῖ ἀδὶ τὰ κοχώνα. Archippus vocauit ἀνάγκαια & ἀναγκαῖα, Galenus apud Hippocrat. ſignificare ait, συζεῦξαι ἰσχίων ἑκατέρῳ ἕδρῳ, ἀδὶ ὧν ἀπὸ τῦ ἰσχίου τόπος ἴσας ὀπισθίζεται, id eſt, iunctura coxarum & ſedis: & ideo, inquit, totus locus ſedis ita vocatur.

Κόλα, hydria, affert & κωφία pro χύτρα olla.

Κόλανα, ἐξοχὴ πέτρας, χαλάδι, Heſych.

Κόλεον, τὸ, ſmyrnion, herba, quæ vulgò leuiſticum, Nic.

Κοφία, olla, χύτρα, Heſych.

Κόλλαμος, ἡ, genus arboris, Theophraſt. libro 3. hiſtor. plantar. Capra pro ea nihil reponit. hęc arbor putatur eſſe quæ vulgò *Neprun*, ex quo fit pigmentum quod vulgo dicitur *verd de veſcie*, cui opinioni nullo modo aſſentior. Eſt enim locus deprauatus legendúmque κόπῳ & cum Athenæo.

Κόλλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ſuis genus, quam & κάνουφον appellari, & merulam eſſe exponunt.

Κόω, dormio. Neut. abſol. ſed κοῶ, ſcio, intelligo.

Κοίκιον, τὸ, τὸ κεφάλαιον.

Κοῖος, τὸ, caput. Apollonius lib. primo, κοῖα τοῦ ὕπνοιο, &c. ex ſummo capite. Idem l. 2. κοῖα τῦ ἡμιτάλαντα, capita colligantes.

Κοιλάδες, Heſych. κόσκινον ἢ ὄρυγμα, cribrum ſiue foſſa.

Κοιλόβαστος, ὁ, ὁ, grabacus: lecti genus, aut lectiacæ potius: ἀφ' τὸ κοιλῶν τὰς βάσεις, ἃ ſuſpendendo pedes, quòd ſic in lecticis portarentur, vt pedibus terram non contingerent. Perottus grabatum dictum putat à κοῖον caput, & βαίνω, peruium quaſi κεφάβατον. Apud Latinos primam corripit, apud Græcos producit, & duplici ββ ſcribitur. Virgilius, Membra leuat ſenſim vili demiſſa grabato. Idem ſit in λάκκος, lacus: πίσσα, πτισάνα: & aliis multis. σύμπτωσις dicitur ab Atticis, non κοπέσεται ait Phryn.

Κοίλος, larus auis. ἑλαῖος, Heſych.

Κοιλόγηρυς, crango: aliàs cancrum vertit Gaza, aliàs cranginem, piſcis eſt de genere ſquillarum.

Κοίλογρυπες, οἱ, crágines, Gaza l. 4. Anim. legitur & κοίλογνοι: ſunt piſces de genere ſquillarum.

Κοιλογώνιος, ὁ, ἡ, ὁν, ἐξ ἴσης γωνίας.

Κοιλοκέφαλος, Heſych. σωπτόμενος τὸ κεφαλῆ, contuſio in capite.

Κοιλόκρανος, idem affert pro κεκωλῦσθαι, clamorem, vociferationem, κοιλόγον autem eſſe dicit βαυβικὰ opitulationem, & montem.

Κοίλον, vel κοῖλον, τὸ, ramus ſiculnus, ſummum ficorum germē, quod plantari conſueuit. Nicander pro ipſo ficu poſuit. Item hamus vel pegma, ex quo aliquid ſuſpenditur: aliquando ea pegma tum ſpecies, quæ in eſcenis ad ficulnæ arboris imaginem produci ſolebant. Item ἀγκυρίδες, ἃς ἅς ὑπαφιεῖσι δι' ὧν πλοῖα ἀγκυροβολεῖ: ἐξαφ' ἑκάστης ἀγκύρας ἐξαφ' ἑκάστου μέρους ἕλκει ἕως ἐπ' ἀγκύρας κατεκρημνίσῃ, author Zenodot. κοίλας Theophraſtus accipit libro primo hiſtor. plantarum, pro eo quod extumeſcit in vlmo, quercu, & præcipuè platano: & l. 2. ait, ſicum germē citare ex crada, ſicut punicam ex virga. vide κοῖδιον.

Κοίδιον, ὁ, τὸ, ſici arboris folium, Pollux.

Κοῖλος, rami ſiculni, Heſych.

Κοιλόλας, ὁ, ἡ, vibratilis, qui facilè concutitur, ſeu quaſſatur.

Κοιλόμαγος apud Heſych. pro κεφαλοφάγος.

Κοιλόπλοκος, & κοιλόπλοξ, libro, vibro, criſpo, quatio, σείω, δονέω, σκαλεύω, γίγνομαι κοῖλ ἢ κοῖλος κεκροκόδιλος, ἡ τυλωτός, Etymolog. à κεφάλη, manaſſe videtur quibuſdam illa ſignificatio verbi κοιλόω, quod κεφάλη interdum pro folio accipitur, cuius natura eſt facilè concuti ſeu agitari à vento, ité κεφάλαια, cradatione infeſtor, Theophraſt. eſt autem cradatio, Græcè κεφάλη morbus qui ſicus infeſtat.

Κοιλοπινον, pro κεφάλαιον, Heſych. στεφάνη, μίτρα, τὸ πίλημα εἶναι στεφάνην. & σκεπάσμα, quatio.

Κοιλόπλοκος, ὁ, ramus ſiculnus. Heſiod. ὧν κεφάλη μάκρη πέλει. Et apud Ipocr. κεφάλῃ, inquit Galen. σπάνιός ἐστι κατὰ τὴν ἀκρόασιν. Item κεφάλη Sutoxáων. quod enim in tragœdia dicebant μυχαὶ, illud in comœdia κεφάλαι erat, vt Pollux ſcribit dicens elle σκηνὴς ἰδίωμα: in κεφάλαιο ab Atticis vocari πλῶ σύκινον. Heſy chio autem κεφάλη ἀγκυρίδες ὀξεῖδαι ὑπὸ πλοίων ἐπὶ τὰς ἀγκύρας ἐπὶ μηχανῆς ὑπηρεσίας.

Κοιλοπόρος, φαυλακὸς ὁ τὰς κεφάλας βαυβικόμενος.

Κοιλοφορία, ας, ἡ, geſtatio ramorum, ſeu ramorum ficus. Plutarch. Symp. lib. quarto de Iudæis ὅτι ἡ κοιλοφορία τὰς ἑορτὰς ἡμῖν ἐπισφορεῖα παρ' αὐτοῖς ἐν ᾗ θερισμοῖς χρόνος εἰς τὸ ἱερὸν εἰσάπτει.

Κοιλόπλοκος, ὁ, ἡ, ὁν, ὁ κεφαλὴν ἔχων, ἢ πολὺ κεφάλαιον. Didym. Iliad. α.

Κοιλοσιδηρικὸς, ὁ, ἡ, ſurculorum præſertim ficulneorum venditor.

Κοιλόσυκος, ὁ, ramus, κλάδος, & præcipuè ficulneus. Κοιλόσυκα, vitium præſertim in ficu cùm in articulos & cacuminum digitos morbi erupit, ramique denigrantur. Theophraſtus de hiſtor. plant. lib. 4. cap. 16. ἀλίσκεται συκῆ μάλιστα ἐν σφακελισμοῖ ἐν κορυφῇ καὶ ἐπὶ τῇ σφακελισμοῦ ἀρχῇ, ὅταν αἱ ἄκραι μαλακῶσιν καὶ δὴ τὸ καλούμενον κοιλόσυκα τινὲς κράδιας, ὅταν ἡ τοιαύτη πάθωσι. Plinius libro 17. capite 24. fuſius vtrumque hoc vitium deſcribit. τῶν, inquit, vt hominis neruorum cruciatus: ſic & arbori e duobus æque modis. Aut enim in pedes, hoc eſt, radicem rumpit vis morbi, aut in articulos, hoc eſt, cacumina digitos, qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcit ergo, & ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio. Vbique primo dolor, mox & macies earum partium fragilis, ſtremò tabes morbúſque non intrante ſucco, aut non penetrante, maximèque id fici ſentiunt. Dicitur etiam κράδη. Item Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 13. ἰώδεις δ' αἱ κατὰ γόνατα, &c. Eſt verò κράδη, verrucoſa & tuberatio quæ præſertim arboris diuiſuras occupat, quibus caudex primùm vitiatur in ramorum brachia diſtinguitur.

Κοιλοφόρος, συκοφόρος, parcæ μίσει ὁ. ἀλλ' ὁ κοιλοφορῶν, clamito, vociferor. Neutr. abſol. Ariſtophan. in Equit. κεκραικέφθαι σοι δοκῶ, obtundam te clamorib. vide κεκράξαι.

Κοιλόω, mixtus, temperatus: à verbo κοιλέω, ſiue κοιλόνω.

Κοιλόθυμος, ὁ, ἡ, ὁν, Eurip. in Hippolyto.

Κοιλόθυμος, temperabor, præditus ero. Plato in epiſtol. δ'· ἐὰν δὲ σωφροσύνῃ φύσεσι κοιλόθυμοι, neque ita excellenti ingenio præditus erit.

Κοιμήσω, pro κοιμίσω, ὁ, ὑπνῶ, ὁ, perago, exequor.

Κοιμίσαμαι, ἀνοίμωγμος, perficio, aſſum, impleo, præſum, impero. Homer. Iliad. ἡ, Τῶν σε χρὴ πόρε μὴν φάσθαι ἔμμεναι ἡγεμόνα καὶ κρείσσονα ἢ ἐμὲ μῦθον ἰντερpr. κόλπτεσθαι, κόλπτεσθαι γὰρ, ἀντὶ τῦ ἐν ἐμοὶ ἐν ὄγκῳ ἀγαθῷ. Et cum Accuſatiu. Athenagoras in Apologia ex Euripide, Πολλὰ δὲ μοι σοφιστὰ ἐν δόξῃ φέρειν σέσοφε τὰ θνήσιμα τὰ βίοτα κοιμίσει, Deus an fortuna vitę humanæ tum regat. ſit ὅπῃ τὸ κοιμίσῃ κρεῖσσον, & in infinitiuo κοιμίσαι κρεῖσσον, & per pleonaſmum κρεῖσσον. Apud Hippocr. κοιμίσαι exponit per λέγειν.

Κοιμησαλάω, vel κοιμησιάω, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, ὁν, ὁ, ὁν, crapulam ſentio, ebrius exattitror. Neutr. abſolut. Ariſtophan. κοιμησαλᾶν τὸ γὰρ ἐμὲ κοιμησαλᾶν ἐσθ' ἁπλῶς, opponitur τῷ νήφειν. κοιμησαλᾶν eſt etiam deſipere & delirare per crapulam vino dementari & σφάλλεσθαι τῷ λόγῳ, ſeu τῷ εἰς μᾶσις ἁπαντᾶν inquit Stud. qui exponit etiam ἐκπλήττεσθαι, in hoc loco ἢ ἐν δὲ σοῦσιν ὅτι πολὺν κοιμησαλᾶν ὄντα μοῦνον ἐκπλήττεσθαι ἀνοιμώξαι ἀνοιμώξαι κτον, λίθους τε πάντας πάντοθεν λεῖν ἐφ' ἑαυτὸν ζῶντα νέοι ἐν θυμῷ ἐκπλήττεσθαι, vbi præſtat reddere, vſque eo dementis arrogantiæ venit, ſeu eo inſanias.

Κοιμησαλισμός, ὁ, crapula, quando ex vinolentia caput tremit. Galen in Aphoriſm. ſcribit omnem noxam ex vino factam, ſi Græcis κοιμησαλισμὸν nominari: ἐὰν τὸ κάρα, caput ſcilicet, ὁ πάλαι κόκυτι. Thomas magiſter putat, κοιμησαλισμὸν proprie dici ebrietatem ex pridiano die ſeu heſterno: μεσῦν verò ex præcipiti. Sic Plato in Sympoſ. κοιμησαλῶν δ' ἐν τῷ ἑορτησίας, grauedine adhuc ſentiens ex potatione heſterna. Ariſtophan. in Acharn. Ἐ' ἀλλ' ἰδοῦ ὑμῖν ἐγὼ πάρειμι ἐκ κοιμησαλισμοῦ: interpr. ἢ ὑπὸ ἰσοδινοῦ μέθης καὶ κάλλιστα, ἢ ὅλον χθιζὲς εἰνοπότης, id eſt, veterni, eſt etiam κοιμησαλισμὸν τὸ ἐκ πολλῦ ὀψοποιεῖσθαι τὸ σῶμα, quo mens & ſenſus hebetatur & obſeruantur. Dicitur item κοιμησαλισμὸς, medicamenta quibus vini leuitas excitatur: crapulam etiam vocat Plin. lib. 23. cap. 11. & libro 23. capite 1. de vinis. κοιμησαλισμὸς, medicamentum brietatem prohibentia.

Κοιμησαλίζω, μι, ἰσω, σω, κω, crapulor, Neut.

Κοιμησαλόφωνος, Ariſtophan. in Ranis. ἐξῆ μέλλων ὀμφάξ ὦ ὕμνῳ ταῦτα ſcholiaſt. ſed potius adiectiuè accipiendum videtur & cum ſubintelligendum cum ὀ χθὲς, vt κοιμησαλόφωνος ὀχλος, ſit qui ex crapulæ ſuæ κωμῳζει, turba quę ebria & grauata vino comeſſatur bacchatur.

Κοιμησιάω, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, ὁν, ὁ, ὁν, ὁ, ὁ

Κραδίη, ἡ, ὁ, velox, rapidus. Homer. ποσὶ κραιπνοῖσι μεταΐσσων, citis pedibus accurrens. vnde κραιπνῶς, velociter, & κραιπνὸς δίωκτης, celeriter curriens, in Epigramm. Lasc. κραιπνοὶ πόδες, Apollon. Rhod.

Κραιπόεις, ὁ, velociter, concitatus, celer, Æschyl.

Κραιπόεις, ὁ, velox, citus, Idem. nisi forte scribendum sit κραιπνὸς vt sit qui rapido impetu fertur sicut κραιπνόσυτος.

Κραιπνῶς, properè, τάχιως, citò.

Κρανίον, siue Κράνος. Hesych. ἡ κεφαλὴ, caput & τὸ ἄκρον τοῦ ὄλου. vnde ὑψικράνιος, τανυκράνιος, item ὀλιγοκράνιος. apud eúndem Hechium legitur & Κράνιος expositum τοῦ ναοῦ, μέτωπα κεφαλῆ.

Κρανος vel κληκράτης Polluci ὁπὸ τοῦ κεκραυῆ, streperus, clamator.

Κραπαλᾶ, clamosus.

Κρᾶσις, πο, temperatura, mixtura, massa, vinum aqua dilutum. vt plus aquæ sit quàm vini. εἰ δὲ κακοκράμβη· quod etiam citur κρᾶσις ἐπὶ ὑδατος. κλαύσομαι τὴ ἄδικον. Alexand. Aphrod. ro 1. Problem. τὸ κιτρίον ὕδωρ ποιεῖ σκεῦος ἐὰν ᾖ κρᾶσις τῆ κράματι ὕδωρ ὃ τι πλεῖον ἐὰν δὲ ὦσι ποιὰ τινα· ἐπὶ Gaza, Corticem mali edici si admotum extrinsecus collidas, humor contentus alitatem corticis recipit. Plutarchus in libello de connubiis præceptis, ὥσπερ τὸ κράμα κρᾶσει ὕδατος μετέχει πλείονος κρασίδος, ἕτως, &c. pro corpore concreto. Nazanz. in natali ristî. ἡδὺ δὲ τὸ αὖτε πλοῦ ἀ κράσιμος, & alio loco, ὥπω ἐ ὦ ἐμοὶ τῶ κιφοτέρων δεῖ τι μᾶζες ἡδὺ ἀνάπλων, i. homo cõstans sen & intellectu.

Κρασπεδοῦν, idem quod κεφαλοῦν, tostus, assus, siccus, apud Athen. 9.

Κραυλίζω, Hesych. κραυροζῶ. item κατοικίζω.

Κραυρή, brassica, cuiustria genera apud Dioscorid. & Galen. ina, sylvestris, & marina. ἀνθρώπου etiam vocari scribit Aristel. Attici κεφάλη pro κεφαλὴ dicunt, quoniam pupillam & ium hebetet. vide in Chiliad. Erasm. Crãbe bis posita mors. ραυλίου κεφάλης, in Epigr. Ionicum iusiurandum fuit, ναὶ μὰ τὸ ραυλίου, Athen. lib. 9.

Κραυρὸν Siculi appellant τὸ κάνειον, i. cicutã vt tradit Erot. in suo co.

Κραυρόω, ραφανὶς partuus, cauliculus, Antiphanes apud Pol tem.

Κραυρὸς apud Hippocrat. brassicæ decoctum. Gale. κεφάλιος ἀσίου.

Κραῦρός, aridus, torridus, Aristoph. item (substant.) vinearum est similе rubigini, cùm postquam rotaverit adhuc idente humore racemis sol acrior incumbens exurit, efutque hæc solis exustio vt acini decoquantur in callum, vt it Plinius libro 17. cap. 24. exponens Theophrast. ita ditem libro de causis plantarum 5. cap. 13. vbi de roratione ium agit, τὰ δ' ἡδὺ κατοικῶ ὃ τ ἡδὺ βοηθῶν ὁ κραυλίῳ· κεφάλαιον δὲ ἡμεῖν τὰ ἐρυσίβη. γίνεται γὰρ, ὅταν ὑπόδυσις τὴς ὑγρότητος ταῖς ῥαφίσιν· ὥσπερ αὖξη σφοδρότερον ἡ ἀλιθῆ. ὅταν συμβαίνει ἡ ὅτι τὸ τοιοῦτον, id est, fructuum verò vitis, veluti crambus dictus, e est, solis exustio, in racemis: quod iustar est rubiginis. fit im posteaquam rotaverit cùm incidẽte humore sol acrior isserit, quod & pampinis cõsueuit accidere. Quæ reigno ione ita depraunit Gaza, fructuum autem vt vuarum mbus vocitatus, hoc animal est ærugini simile, nascitur um tempore humido residente humore sol acrior conse tus inusserit: quod etiam pampinis accidere constat. Virlius hoc innuit vitium, quod vulgò vocamus rostiſſeure, vi inquit 2. Georgic. Aut grauis incumbens scopulis arentis æstas.

Κραυρότατος, κραυρότατα, & κραυροτάτη, aridissima. item dulcissima. Aristoph. in Equit. Ἀπὸ κραυροτάτου τοιμητοῦ μᾶλλον ἀφειοτάτου ὑπνώσης. Interp. ἡδυπάτου, ἡφειοτάτου.

Κρᾶς, caput, item doricè pro κῶλον fons.

Κρεάδιος, ὁ, sterilis, asper, τραχὺς, montanus, saltuosus. vnde κρεαδίω ἰκέλαν, dicit Homerus Iliad. 3. id est, τραχεῖα ἀκ. κρεαδὰ πίτυς, in Epigram. Ist & κρεαδὰ, insula Laconica. Iliad. 3. γνῶφ δ' ἐκ κρεαδῆ ἔγλωσσαν, vbi legit Interp. κρεαδὴ παρεξυτίνας, ἵνα αὐρεσι ὄνομα γλῶσσαν τὸ ἀκμὴ ἀπὸ κρεκτοῦ τοῦ βασπίλεως, ἡ διὰ τὸ τραχὺ ἡ πάγιον.

Κρέας, ατος, cornus, ità τὸ ἐκ κρανέας δόρυ vt μηλέα τὸ ἐκ μηλέας sunt ii scribant κράδεια. apud Suid. reperitur. κρύσιον φυτὸν & κρᾶνον καρπὸ.

Κρεῖον, ὁ, ος, cornus, id est, ex corno.

Κρεῖος, perficio, Ionicè. pro κραιὸς à κράω. vnde

Κρειὼν in Areadia locus, de quo Theophrastus histor. libr. quarto initio.

Κρεῖσσα ἀδὼ, Eurip. i. πλειωτέρα, victrix sententia vbi etiam legitur κρατίστη.

Κρέσσος, ὁ, cornus arbor, de qua Theophr. lib. 1. hist. plant. eadẽ ratione apud eundem dicitur.

Κρήνιον, ν, τὸ, craniũ, id est, caluaria, vel calua, sedes cerebri etiam à Gaza vertitur. Item poculi genus apud Athen. lib. 11. quod & κρανίον dicitur. Item ciuitatis nomen Cephalemiæ. Thucydides pluraliter dixit, ἡ κατασκευὴ αὐτῶν οἱ κρανιοι τὴς κεφαλλονίας· quo loco Valla vertices falsò interpretatur. Cranium item erat gymnasium ante Corinthum, Laertius lib. 5. κρήνιον prima breui & secunda longa, Nonnus. Item κρήνιον, genus plantæ radicibus careutis, vt rubera & fungi, Theophrast. li. 1. hist. plant. cap. 9. Plinius libro 19. capite 3. habet Ceraunium: quomodo fortè legendum apud ipsum Theophr. (nam & ibi πύξῳ pro ἰξῷ legitur.) fortè illud est quod vocant Arabes habkazis. fructus est sub terra nascens crassitie radicalnæ, fabæ magnitudine, amygdalarum sapore dulci: ab incolis vrbis Cappes fuggitur magnus eius prouentus in regno Tunicesi. Sic Ioan. Leo in histor. Africæ.

Κρανοκεφαλαπήκης, ου, ὁ, & κρανοκέφαλος, τὸ, genus phalangij, bestiolæ lucernis aduolitanti non dissimile, apud Nicandrum in Theriacis. ab Interprete dicitur etiam κεφαλοκόρυσης, ἡ ὁ τῆς φύλλος τὰς ὀξυτέρας περὶ φύσιν.

Κράσιον, τὸ, caput, vnde compositã

Κρασσοποιὸς, ὁ, artifex galearum, Aristoph.

Κρασσοποιῶ, ι. κορύθ' ἁρμόζω. ἀνεμοῦμαι. Idem.

Κράδη, ης, ὁ, τὸ, galea hoc vtitur Aristoteles. τὰ κράδια, galeę, Herodotus. κράνη, Theophrast. histor. libro 4. capit. 5. vide Κυνοκράνη.

Κρατέ, ε. ἀγαε, ὁ, princeps, perfectrix, in Epigram.

Κρατὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit seu perficit.

Κρατῆρες, οἱ, dentes genuini dicuntur. dentes postremi, qui & σωφρονιστῆρες, dentes maxillares. Interpres Nicandri in illud in Theriacis, αἱ μετὰ τοὺς τοὺς κρανιτῆρας ἀφικοῦ. Κρατῆρες, inquit, dicuntur οἱ ὕστερον ἀνακόπτοντες ὀδόντες, ἀπὸ τὰ κράνη ἡ κόπτη κεφαλὴ ἡ ἐλαίαν, νεωτερων τὸ ἡβῆδ' ἀύτου. Cleanthus σωφρονιστῆρες vocauit quòd ætati constitutæ prudentiæ soleant accedere. apud Polucem corruptè scriptum κρατῆρες pro κρανιτῆρες lib. 2. capit. περὶ ὀδόντων.

Κρανιτῆρες, qui efficiunt Hesy c. οἱ κράνοντες ἡ ὁπλοποιῶντες.

Κράτωρ, ορος, ὁ, rex, imperator, princeps. ἀ κράτωρ. οἱ κρατοῦντες, duces, optimates, ἡγεμόνες.

Κρεκάσιος, metathesi, pro Carpatho insula.

Κρεκόπαλος, Hesychio authore sunt pisces quidam. κρεκόπαλος tamen eodem teste, vulgò est ὁ μωρὸς, fatuus, quomodo & κρεκοπαλίας, simplici λ apud eum scriptum est) quum exposuisset ἀκμαιόπους, ἡ κώνωπες, ἡ κάκτους λέγων: subiũgit rectius accipi pro ληρῶδες, delirus rursum κρεκοπαλᾶν· ei est νόμιμον.

Κρεῖ, πός, τὸ, ὁ, Varino, producta α litera. Odyss. ξ. ὃσσ' ἐπὶ κρεῖσ' ἔδοσαν ἀκαστος ἄκμεν, Eurip. ἐπὶ κρεῖ· ἀμφὶ, in capite portus, id est, ἐπὶ τὴς ἀκτῆς, in aditu & vestibulo, Eurip. σὺ κρεῖ πόσεως, tuo capite depends. κρεῖ δ' ἐπ' ἰφθίμοιϊν ἐ γὰς κεφαλὲ. Hom. ἀμφὶ κρεῖ, Aristoph. κρᾶτα λιποτρεχία, caput fine pilis. Eurip. ὀρθὸν κρᾶτ' ἔσησεν ἵππος, equi erexerunt caput, Eurip. Apoll. 2. Argon. κρᾶτα ἀφθιλίας, caput inflectens. ἀκμηλύφας κρᾶτας, detecto capite, Idem.

Κρέας, τὸ, id est, κρέ ας, caro.

Κρεβέλια, Hesy. sunt κάλαθοι ἡ ῥιπάνιοι.

Κρᾶσις, τος, temperamentum siue temperatio Ciceroni, vt dicitur σώματος κρᾶσις, temperies, vt εὐ ἔχει κρᾶσις, temperatura & mistura Varroni, vt εὐ ἔχει κρᾶσις apud Athen. libro 1. κέρασμα. Aristotel. de mundo, ἐκ ἐναντίων ἡ ἀφθίτων χρημάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, &c. vocabulum & mutatum cinnum efficiens, &c. σύμμιξις ἡ κρᾶσις, bona habituido, Alexand. Aphrod. ἐκ συμμίξεως κρᾶσις ὑγιεία, ex æquabili corporis cõstitutione sanitas existit. κρᾶσις ἀπλῆ, Aristot. id est, cæli & situs conditio, causa est, Gaza. ἐ κρᾶσις ἡ ἀέρων, aeris clementia, Hermogen. κρᾶσις ἡ ὁπὸ τοῦ ἀέρος, aeris temperies, id est, conditio & status cæli, Theoph. lib. 6. de caus. pl. confusio etiam à Gaza vertitur, Alex. Aphrod. libro 2. Probl. τὰ ἡ ὁμοιομερῆ ἐ μικτὰς, ὁμοιὰ, τὰ μὴ ἐκ κράσεως ἀ ἐπιδέοντα· ἡδὲ συνεχὲς παντελὲς ἐ ὑγιὲς τὸ, ἀφώτας τοῦ τάπας ἀφθιλίζομας ἡ ἀ τόπος ὑγρὸν μόρας, ἡ ὁμαλῶς ἐ ὑπλὸν ὑπὸ φύσεως χρηζόμας, ἡ σαθρὸν, &c. ex iis quæ iunguntur, alia per confusionem coniunguntur, vt elementa quum coeunt, corpulsque vnum efficiunt, quanquam resolui à natura restituique possint in statum pristinum.

Κρεμασθήνης ὁ κόσμος τοῦ χορεῦ, cui opponitur est κορυφαῖος. Plutar. Sympos. quæst.

Κρεμαστὸν, ου, τὸ, margo, ὁ φορτὸς ὄρος, τὸ κεκραμένον ἐκ πέτρων. κρεμαστὸν ἱματιον, in Epigr. item limbus, ora vestimenti, fimbriæ, extremitas, vestis fimbriata. Matth. cap. 9. ἥψατο τὸ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτὸ, ἡγετὸ fimbriam vestimenti illius. τὸν δὲ κρασπέδον τοῦ κλίνος τὸ κρεμαστὸν ὄνομα ἐλλικτὸ. Θεοκ. φορμὸν. Κρεμαστὸν item à similitudine radicis montis dicitur vuæ siue columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desineotus. Aretæus libr. primo. Acutor. ἐτὲ de retibus etiam dicitur. Pollux

ἔστι δὲ τὰ ἄφυλλα μέρη, ἢ ἀχαλέπινα, ὅσᾳ δὴ τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύλλων, ἃ εἰ μὴ κρόκισιδα, οἱ δὲ πλεύρια αὐτὰ ἐποίησαν, Et in veste αἱ τελευταῖαι ὀγδοικὸν κυροῦσι, Com. Aristoph. Vespis.

Κρατίδιον, ου, τὸ, compago ex quattuor lignis, unde iumenta pabulum depascuntur. Dicitur à voce κράτις, id est, herba, vulgò mengoure. apud Pollucem mendose scriptum κρατίδιον lib. 7. cap. 2.

Κρατίζειν, ω, fœno semiudo pasci.

Κράτις, ὁ, herba, semiaridum fœnum, Pollux. Et γράστις, gramen, vnde vulgò grasse.

Κράτιστος vel κράταιος, arbor est folio mespili sine incisura: fructum fert saporis etiam mespili qui matura ex flauo nigrescit: vulgò creditur esse magydet. Vide Adnotatione nostram in Theophr. Descripsit ex Theophrasto Athenæus libro 2. δ' κεφαλ. Sed vtrinque dictio ascribenda, vt genuina lectio retineatur. Theophrast. histor. lib. 3. cap. 14. sic habet. Κράταιος δ' ὅδ' ἐστὶ ὃ κρατυφόλα καλοῦσι, (sed leg. κρατυφόλα. mendose Athen. codex habet κράτυφον. Plin. melius inquit libro 27. capit. 8. Theophrastus arboris genus intelligi voluit cratægon. corruptè enim scriptum cratægonon siue crategona, quam Italia aquifolium vocat. in quibus postremis scribis tamen latet insigne erratum. Nam aquifolium sue aquifolia ipso Plinio teste, arbor aculeata & perpetuò virens, non est κράταιος. Theophrasti, sed ἀγρία quæ vulgò houx, diuersa ab ilice quæ ἐρία καὶ ἡμέρα quam & ilicem aquifoliam aliquando vocat idem Plinius. vnde, credo, fraus ipsi facta est, quia mox post cratægi ilicis, id est, τοῦ ἀφίου historiam subiungit idem Theophrastus: ἔνιοι δὲ τὸ αὐτὸ φιλονοοῦσιν μισπίλη καὶ παιὼν (Athen. παμβοῦν) πλὴν μείζων ἐκείνου (Athen. ἐκεῖνος malè) ἡ πλατύφυλλος, ἡ (Athen. ἢ male) ἀκρομακρόφυλλος, τὸν ὃ χραμοῦν (Athen. χραμοῦ, malè) ὦν ἴχνη, (Athen. ἴχνος ἂ παῖς κάλινον, Athen. ἐκείνου) γίνεται ὃ τὸ ἄνθρωπον ὅτι μάγκανίκωλος ἐστιν, τὸ ὃ ξύλον, πυκνὸν, ἰσχυρὸν, ξανθόν. ὁ δὲ καὶ φλοιὸν λεῖον, ἢ μισπίλη μαλακὸν ἔχουσι καὶ εἰς βάδισμα· ὑπόπικρον. (Athen. ὡς ὑπόπικρος, minus bene) κρατοῦ δ' ἄγκαι γρυφῶλεν, ἄλικον ἡ πάχυσις. (Athen. ὁ κόλπος. quæ vera lectio non ita facilè iudicatu. Gaza hoc transliterè sic reddit: Athenæum sequor) πεπαιτέφθαι (Athen. πεπαμβοῦσθαι quod minus probo) ἢ ἔφεδρος (Athen. ἔφεδρος, quæ quidè vera est scriptura) γίνεται, ἢ ὅταμιακὰ ἐτεὶ, ἢ ὃ τῶν γιγάντων ἢ τὸν χυλὸν, μισπιλώδης (Athen. ὁ δὲ τῶν γιγάντων ἢ τὸν χυλὸν μισπιλώδης) διόπερ ἔθ' ἁγία διέζευκε αὐτὸ (Athen. διόπερ ἁγία μισπίλη διέζευκε κάλλιον ἔθ') μαντευθεὶς ὃ ἢ ἐκ τῶν διωρύγων.

Κρατηρίδιον, ου, τὸ, roborans membra, validos artus habens, Θάμνιος κρατηρίδιος, si mihi, Iliad. τ.

Κρατιαῖος, τον, Vide Κράτιος.

Κρατιάων, ωνος, τὸ, confuetum scripturæ aut picturę firmamentum.

Κράτιος, herba de qua ita scribit Theophrast. histor. libro 9. capite 19. de his loquens quæ generationi conferunt. ἐν δὲ τοῖς σπέρμασι γόνιμοι ἴδῃ, Πεῖρε δ' αὐτὸ γόνιμον, inquit, τὸν τῆς κραταιοῦ καρπὸν ἐν ὕδατι. φύεται δ' οὗτος ὅπου μάλιστα λίνον αὐξάνει. ὃ καρπὸς, ἢ κλῆσις. Hanc describit Dioscorides libro 3. capit. 139. Sed κραταιοῦ vel κρατιοῦ vocat, atque folia habere μελαμπύρου (lib. verò 4. cap. 117. μελάμπυρον eadem quæ μώκρᾳ Θ) id est, λίνου πυρῶνα Theophrasto, quæ verba lini modo ruffum malè reddidit Gaza falsa forte scriptura deceptus, quæ habuit λίνου πυρῶν. Idem Dioscorid. furculosam herbam & geniculatam esse ostendit fructumque ferre milij similem: Item nasci in locis vmbrosis & fruticetis, plantamque esse vehementer acrem. Apud Plinium malè ita scriptum libro 27. capite 8. Cratægonon spicæ tritici simile est, multis calamis ex vna radice emicantibus, multoríumque geniculorum. Nascitur in opacis semine milij, vehementer aspero gustu, &c. Est & alia, inquit, Cratægonos quæ thelygonos vocatur. differentia in telligitur lenitate gustus. In qua planta insigniter peccauit Paulus Ægineta ita scribens, Κρατιοφόνιον τῆς πόας ὁ καυτὸς, ἢ ὁμοιᾷ χυμοῦμαι ἔδῃ, ἢ ψυχρὸς, κάγχρᾳ ἀξιόπιστον Θ. addidit enim de suo ψυχρὸν εἶῃ, quia cum milio comparatur, cuius vis refrigeratrix etiam dicente Galeno, ἀξιόχρεως ψυχρᾷ μὴ κρῖσι τῶν θερμῶν πάσῃ. Sed cum idem Galenus dixisset lib. Simp. de Cratægono, Κρατιοφόνιον τῆς πόας ὁ καυτὸς, ἢ ὁμοιᾷ χυμοῦμαι ἔδῃ ἢ σφοδρὸς χρωμένοις κάγχρᾳ ἀξιόπιστον ὑπαιτίχων, hic imitator putauit Cratægonoun cum milio conferri in facultate, cùm tamen in hoc fiat figuræ comparatio. verum ipsi imposuit non recta verborum compositio: quæ emendatur hoc modo, ὁ καυτὸς κάγχρᾳ ἀξιόπιστον ὑπαιτίχων, ἢ ὁμοιᾷ χυμοῦμαι ἔδῃ ἢ σφοδρὸς χρωμένοις. Hippocrat. vt scrupt πολλὰ κρατοῦ.

Κρατιφόνος, ὁ, ἡ, fortis, validus, potens. Odyss. ι. ὃς κρατιφόνος, in duali. Philo de mundo, ὧν τὰ μὲν ὑλικὰ κρατιφόνα ἔτως, ὅτοι κόσμου ἀφθαρσίαν ἰσχύσαι, ita validum. Et ὅτι πᾶς κρατιφόνος ἐστὶ, vinculum validissimum, apud eúdem. μείζων κρατιφόνος, ἰσχυρὸς, violentum fatum, Homer.

Κρατύνειν, μέσον, τὸ, κρ. confirmo, corroboro. Accusat. vnde κρατύνεται, sum fortis, corroboror & confirmor. ad Ephesios c. 3. ἐν ἰσχύι κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος.

Κραταίπεδον, ου, τὸ, via lapidibus strata, solum durum, πεδον. Odyss. ψ. εἰδὲ μὴ ἄμφι κραταίπεδον οὖδας ἔχοιτε κείμενα λιθάλοισιν.

Κραταίπους, validos pedes habens.

Κραταιόω, ῶσω, confirmatum, firmamentum.

Κρατάνιον, poculi genus, apud Pollucem, κέκαυον etiam dicitur Athen. 11.

Κρατερός, pro καρτερός, ὸν, ὁ, fortis, patiens, validus, mirus. Iliad. α. κρατερὸν δ' οὔτι μάλα τέτλαθι, id est, ἰσχυρὸν καὶ ἀπειπαμένον δὲ ἡς καρτερήσαντος, ferrum solidissimum dicitur ab Hesiodo Theogonia.

Κρατερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, fortis, prudens, magnanimus, truculentiæ rus. Hesiod. ἀδάματος ἦχον κρατερόφρονα θυμόν, habebant adamante durum animum. Idem, πέλαγος κατερόφρονα πόντου, parit violentos filios.

Κρατερόμαχος, ητις & ξιανni commixtio. qua aliquid solidatur.

Κρατερόνυξ, χος, ὁ, ἡ, fortis vnguibus, ἰσχυρὸς ὄνυχας ἔχων.

Κρατερός, ἰσχυρός, ὅτου πλευρὰς, pr. æratæ ἐτέχησαν, Homer.

Κρατεσπερής, τὸ κεφαλὴν τῆς κεφαλῆς, Dionys. poeta.

Κρατυντήριον, lapides quibus imponitur veru, cùm carnes assatur. Homer. Iliad. ἀ Πάσατο δ' ἄλλος ὑπὸν κρατυντήρια πάσσειν. interpr. τῇ βαΐνειν ὁ δὲ τῇ λίθων ᾧ ὧν οἱ ὀβελίσκοι πίπτειν ἐμέρων τῇ κρεῶν. Dicuntur etiam à Polluce κρατυντῆρες, vnò hastiers, quæ nunc & ex ferro parantur. Eupolis dixit μαλλὸς κρατυντάς.

Κρατύνω, μέσω, τὸ, κρ. teneo, apprehendo, vinco, occupo, deco. Vis autem quædam inesse huic verbo videtur, constringi cum Genit. vt κρατεῖν τῆς θυρίδος, in feras habere imperium. phocl. ἐὰν τὸν κρατῇ, liber, compos sui, Plato. & apud Xen. τὸ κρατεῖσθαι τῆς πόλεως, id quod imperium tenet & principia vrbis. & τῆς ἡδονῆς κρατεῖν, voluptatibus esse superiorem, Icu. τῆς γυναικὸς κρατεῖν, Isocrat. in Helen. non vincit cætari mulierum specie. κρατεῖν τῆς αἰσθήσεως, vincere hostę & κρατεῖν τῆς γῆς, terram & agros sub imperio tenere, apud eundem. Homer. Iliad. α. ὡς μέγα πάντων ἀρίστου κρατέῃς, pro ὅσῳ τῷ qui imperat & præest omnibus Græcis. πολὺ κρατεῖ σου, hyperbole supero. Plato in Legib. κρατεῖ τῆς ἀσεφγείας, rerum potior. Demosthen. κρατεῖ τῆς πόλεως, Aristot. in Problem. pedibus laboro. κρατεῖν τῆς χρείας, manuum compos. Herodot. κρατεῖν ἀρχῆς, potior regione, Xenoph. libro 5. Pædiæ. κρατεῖν τῆς στρατιᾶς, mare teneo, Thucydid. κεκρατηκὼς τοῦ πνεύματος, ad amores impulit iuuenem. κρατεῖν τῆς τοῦ πολεμίου, fluuio potiti, Tydid. τῆς σωφροσύνης κρατεῖν τινος, Demosthen. Item cum Dativ. κρατεῖν τῷ πολέμῳ, bello superior euado, Idem. κρατεῖν τινὶ, m Demosthen. κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς βασιλέως, vobis regnum tenant & adimunt, Herodot. κρατεῖσθαι τοῖς σοφισταῖς τῶν πολλῶν, multitudine prodigiosus præpollentes, Thucydidi lib. 1. Interdum cum Accus. vt μάχας κρατήσας ὠνὸς ὁλίγας, Xenoph. ἀεὶ δὲ ὑπὸ ἐλάττονος τὸν πλείονα ἐκράτουν, qui superemus eum hostes esse victurum. ἐκράτουν τῶν μαχῶν, Demosthen. καὶ τοῦ δίκαια, certamine te vinco, Philostrat. in Heroicis. κρατεῖν σωφρόνως ἡμέρας, Demosthen. ὁ τὰ τῆς τύχης κρατῶν, Soph. ἡ ἐκείνης τύχη, κἀπὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐπικρατούσης, ἐκράτησάν, Demosthen. manum miscit, κρατῶν μάχῃ τοῦ σώματος vbi vincunt Sicanos. Thucyd. Interdum absolutè, vt apud Phocl. κρατεῖ φάτις, fama obtinet, Æschil. Perses νεῶν κρατοῦντες, ὧν ἡ ὦκὺς ἐκράτησε. apud Plutarch. in Camillo, insuetudo inualuit & obtinuit. τὰ τῆς μάθου κρατεῖ, Medus impotitur, Thucydid. κρατεῖ σοφῇ διδαχίᾳ, principatum tenet ad gloriam consequendam, Plato de Legib. Ponitur aliquando pro manco, absconditò. Admonet Moschopulus κρατεῖν pro σθαι, construi cum Accus. quum autem significat νικᾶν, cum Accus. iungitur. sed etiam pro κἀπιθυμεῖν, tangere simpliciter putarum cum genit. iungitur. Matt. 9. v. 25. κρατεῖν δὲ τῆς χειρὸς αὐτῆς, prehendit manum eius: vbi annotant interpretes vocabulum κρατεῖν propriè significare vi adhibita liquid retinere veluti quum trahimus reluctãtem iniectis manibus: sed ibi & aliis locis multis idem valere quod ἅπτεσθαι id est, prehendere & tangere. Marci autem cap. 7. v. 3. & 4. retinere & studiosè quidpiam obseruare accipitur, sed nec iungitur cum accusat. κρατεῖσθαι τῶν ἀρχόντων τῆς σοφῆς. & in voce passiua, κρατεῖσθαι ὑπὸ, gloria superari, Nazianz. κρατεῖσθαι τῆς τύχης, me à cædendo contineo, Aristot. 2. magn. Moral. κρατεῖσθαι τῆς ὀργῆς, muris circumdari. Idem 7. Polit. κρατεῖσθαι τοῦ ὕπνου, teneor de sydorio. κρατεῖσθαι ὑπὸ τούτων, his succumbo, his sum inferior, his seruio, Xenoph. κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν κρείττονων, vincor lachrymis. Idem libro 6. Pæd. κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης perennis & perpetuus, Nazianz. κρατεῖσθαι τῆς πολέμου, bello victi. Demosth. τὰ ἐξ πόλεμον κρατεῖν δεῖ, quæ bello capiuntur. Aristot. 1. Polit. κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, somno oppressus. κρατεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, qui rerum potiuntur. Cicero libro 2. Epistolarum Attic. vt nunc σὺ τῆς κρατοῦντων. Quod est apud Euripid. in Iphiss. τοῖς δὲ κρατοῦσιν ἀνομβάσας φόβους χρὴν.

Κρᾶις, ἥρεως, crater, τὸ ἐκεῖ τῶν οἴνων ἔχων. capula, vas vnde vinũ pateram infunditur, vt Iliad. γρῖ. σ᾽ ὦ κρητῆρε ἀφυσσάμενοι πίωμεν δ᾽ ἀχέων. & ibidem, κρατῆρα ζ᾽ οἴνου μίσγον, id est, misceamus vinum in crate. Κρατὴρ τῶν οἴνων: a verbo κεράννυμι, id est, misceo. Κρατὴρ τῶν θεῶν, Iouis seruatoris sospitatorisque poculum in coniuiis diebatur: vt κρατὴρ ἀγαθοῦ δαίμονος, id est, boni genij poculum quod erat meraci potio tublatis mensis: De quibus libris Antiquitatum pleniſſimè diximus. κρατὴρ item in fonte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis cinisque euoluitur libro 3. Epigram. de Empedocle, πρὸ δὲ κρατῆρων ἑπτὰς ἀπάτων. vide Aristot. de mundo. κρατὴρ etiam dicitur in fonte lucentis aquæ conceptaculum, vt Odyſſ. ι. ἐν δ᾽ κρατῆρε τε ἠμὶ λάινοι. κεστὴρ præterea dicitur signum est cælestis, de quo vocl. in Sphæra.

Κρατὸς, pro ὕφορος. vt κρατὸν πλοῖον Herodoto in Vrania, nauis structa & parata vt vult Bayfius.

Κρατύσκω, compoto συμπίνω, Euſtath. ex veteribus pasſ. κρατησκῶ. Hesych. affert pro ὑμεθύσθω, exhauſtis crateribus inebriati fuimus.

Κρατὼρ, ὼ, τὸ, parua cratera, apud Polluc. ſic etiam docet vocari receptaculum illud fœni, quod solet ſupra præſepe ædificari. Add leg. κρατ᾽ ἐφιεὶς. vide ſupra.

Κρεάγρα, Hesyc. οἱ τὰ ὀβελισκοί, qui & μάγειρος dicuntur.

Κρεάγρη, farrago. κρεαγρὲ ἔγκυκλον, farrago frugibus grauida, Aristot. lib. 8. Animal.

Κρεᾶν, optimè. τεῦτα κρέατα βελτίονα, hæc facientes præclariſſimè conſuluerit is, Thucyd.

Κρεάδιμα, δίτων, τ. δικὰ, ſum præſtantiſſimus & fortiſſimus. Neut. plur. Xenoph. τὰ σώματα ἡ τῆ ψυχῆ κρατησάντες, corpore & animo præſtantes, Philo de mundo, ἡδὲ οἱ ἡδὺν τὸ κρατησάντι ὁ ἐτέ, ſi rum quæ in nobis ſunt animus in primis bonitate conſenſu & præſtantia, i. τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν.

Κρεῖσσων, ω, ὁ, optimus, plurimúm pollens, primatum obtinens, præſtantiſſimus, ἄριστος. Iſocrat. κρείσσω ἐρατώτης, Aristotelis Ethic. ad Nicomach. libro 3. optimus miles, quod non mores refertur, ſed ad bellicam vtilitatem. κρείσσον ὠφ᾽ τὸς ἀμείνω τὸν χείρω, id eſt, potiſſimum eſt remporũ punctum attingere. κρείσσω ἔσται, potiſſimũ erit, Demoſt. τὰ κρείσσω, quæ præcipuè ſunt ex dignitate & vtilitate. τὰ κρείσσα ἢ τέλος παρεσκεύασεν, robuſtiſſimas quaſque naues ad claſſem inſtruxerunt.

Κρείων, fortior.

Κράδη, ης, potentia, robur, vis, βία καὶ ῥώμη. principatus, ἀρχὴ, imperium, Ariſtot. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων τῆ ἡγεμονίας, &c. dux apud Iudæos ſumma eſt imperij. pro victoria, id eſt, νίκη, Heſiod. νικᾶ ἰδὲ κράτος ὕβριν ἀνδρῶν. Sophoc. θεοὶς εὐχ κάτ᾽ ἀνδρὸς ὦ βροτὸ κράτος ἐστὶν ἐκπεπόνθατι, homo etiam nihili vi fortiam cum diis ſibi comparare queat. κράτος τὸ πολέμου ἡ τῶν νίκων, Demoſthen. τὸ κράτος ἡδὲ τῶν πλειόνων, plures prævalent, Thucydid. κράτος τῶν ἀναγκαίων γνωρίζει, id eſt, κατασκευὴ τῶν ἀρετῶν, Euripides ὧν ἡ τὸ κράτος τῆς γῆς, penes quos ſit regionis imperium. κράτος ἔχω, rum potior. Pollux de manus partibus loquens, quod adigites vergit, etiam κράτος ἡ ταρσὸν vocat. Κατὰ κράτος ἑλεῖν πόλιν, vrbem vi capere & expugnare, Iſocrat. Actor. cap. 19. ὧν ἡ κράτος ὁ λόγος τῶ θεοῦ κυρίου ἡ ὄχλοις ἡ ἰσχυεῖ, fortiter crebat.

Κρὴς, capitis. vide κρᾶ.

Κρηδήμνη, firmo. κρατωίμνη πῶν πόσιν, fidem habeo, fidem præſto. κρατωίμνη πόλιν, vrbe potior.

Κρηκτὴρ, victor, κρατῶν.

Κρηπτὶς, ἴδος, ἡ, ſtrmans, confirmans.

Κρηπὶς, ἴδος, ἡ, munio, firmo, ἰσχυροποιῶ, Actiu. Accuſatiu. Fracta oſſa cum per callum glutinantur, κρατωίζεται dicuntur ab Hippocr. conferuere à Corn. Celſo.

Κρητὴς, fortis: à κράτος, ſicut à πλάτος πλατεῖς.

Κρηυζίμων, vagio. Κεκωφακόρθμοι σαυθῆν, Herodot. vagiens.

Κρηυζῶμι, ἀσα, ἡ, ακα, clamo, voco, Neutr. & κραυγάζειν, clamoſus.

Κρηύγω, idem quod κραυγάζω. dicitur etiam de infante vagiente apud Herod. lib. 1.

Κρήυτὴρ, vociferator, clamator.

Κρηυγὴ, clamor, vociferatio. ὄζᾳ τὸ κράζω, κέκραγα, πλουσιαμῶ τὸν, Etymol. κραυγὼ ποιεῖν, clamorem tollere, Xenoph. ad Ephesios cap. 4. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ᾽ ὑμῶν, id eſt, omnis amaritudo & excandeſcentia, & ira, & vociferatio, & conuicium tollatur à vobis. Reprehenditur Dionyſius ὁ χαλκοῦς dictus, quòd in Elegiis dixiſſet, κραυγὼ καὶ ὀτότυξ, τῶν ποίημα, eſt enim inquit Ariſtot. Rhet. 2. ἐν τοῖς συκλασίας ἀίσχρα, τὰ μὲν πόλεως ὁ σωμεῖα φωνὴ ἐστὶν ἀσεμνὸν, plum apud Horatium dicentem, Ad ſtrepitum citharæ. Eſt & morbus puerorum, Heſych.

Κρηυγὶς ὑπποδρόμος, equus qui clamore & ſtrepitu terretur.

Κρηωφὸς, picus Martius, auis, Heſych.

Κρηωφὸς, ός, ὁ, ſtruma, morbus ſues præcipuè infeſtans.

Κρηωφὸς, ſtruma laborat, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Κρηῶδης, ὁ, ſiccus, friabilis, rigidus: Gazæ: aridus Ficino. κραυρῷ contrarium γλίχρον, id eſt, lentum, Ariſtotel. lib. 2. de part. Animal. Item ὁ κρηώδης, ſtruma, morbus boues tentans, Idem 8. Animal.

Κρηωφότης, ητος, ἡ, fragilitas, cui opponitur γλιχρότης apud Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 8.

Κρηώπιον, Heſych. τὸ ὦφρ.

Κρῆσα, eidem eſt id quo οἱ κνησῳῖ τῶν ὀβελῶν ἀπόχρυση qualis ſupra ἀγκίφη, & ἀρπεῖσα rridens.

Κρῆσι, vide in κεκνημῶμι.

Κρῆα, dicitur quicquid in anteriore tibiæ parte tenue & carnis eſt expers.

Κρεάγρα, ας, ἡ, harpago fuſcina, propriè coquinarium inſtrumentum incurſum vnci modo ad carnes extrahendas ex olla, vulgò *hamus*. dicitur etiam αἰσχρὸν γυναικὸς ἡ ὄξωσιν ἡ ὀλλοῦσα. Interp. Ariſtophan. in illud in Equitib. ἡ τὸ κρεάγρα πῦς ἀνέχπιδ᾽ ὧν ὀλκείμεν ἐς κρεμαστὸν ἡ ἀνιμεῖ, Κρεάγρα, ὅ ἐστὶ ὀργανικὸν μαγειρικοῦ χρέϊ πορευτικὸ, μέσην γυναικομιμῶν εἶδ᾽ διακτύλιες, ἀπεμῶσα τὰ ἔσεα διὰ τὸ τας χείρας μὴ κμιᾶδι. Dicitur autem ὅτὸ τὰ κρέα κρᾶδει, ἡ αἰάσσειν. κρεάγρα πρωδὸς, fuſcina tridens, cap. 2. lib. 1. Reg. & c. 27. Exodi.

Κρειμέλις, ἡ, idem quod κρεάγρα, in Epigr.

Κρεάδιον, ου, τὸ, carunculà.

Κρεάνες, Heſych. pro ἐλπίδες, ſpes.

Κρεανομία, ας, ἡ, carnis diſtributio, viſceratio Ciceroni: κρεοδαισία, Ioſeph. & Lucian. in Promet. & κρεανομεῖν, carnes diſtribuere, Ibidem.

Κρέας, ατος, & κρέα ὃ, τὸ, caro. ὄζᾳ τὸ κέας ὃ ὅτι πῶν ψυχῶν ὑδᾶ ἔσει: πᾶν γὰρ κρέας ἐμβυχόν ὅτι. vide Etym. κρέα per acopen. διὰ τὸ, βιβρῶσθε κρέα ὁ ἀείτων, carnes diuidebat. Plato de Repub. βόεια κρέα dixit per ſynæreſin. ἡ ἀπὸ ἐμφάσεως τὰ βόεια κρέα, ἐι confert caro bubula. κρέα ὄνεια, caro aſinina, Galen. 2. ad Glauc. κρέα πρίων, tria fruſta carnium, Xenoph. κρέα σῶσαι, carnes viginti, id eſt, fruſta carnis, Ariſtot. Geuit. thuius vocis ferè ſemper eſt κρέας, Atticé. Κρέας item vt σαρξ in ſcriptura ſacra ſæpiſſimè vſurpatur ἀπὸ τῶ σάρκα. Sophocl. ἀρ᾽ ἔσει τὸ ὃ τῶ κρέας, in hoc corpus habebis imperium, Ariſtoph. in Ranis, ὁ δὲν ἐκ ἀγωμεῖ μὴ τεναυμαχήκα πῶν ὠδὲ γῆ πρώδν. vbi Interpr. σώματον. Κρέα ἐν ὕδατι dixit Athen. lib. 4. carnes appoſitas cum decocto & ſuo iure. Idem lib. 7. κρατισκὰ κρέα ν᾽ cat ſumo ſiccatas carnes, vt Plautus dixit, hilas infumatas, & ſumen.

Κρεββάτιον, grabatum, lecti vel lectiacæ genus. ὄζᾳ τὸ κοιμᾶν τας βάσεις, Etym. vide κλισσάτιον.

Κρεμμὲς, pulſatio, ſonitus, ſtrepitus citharæ, Horatio, ὄζᾳ τὸ κίθαιτεν, apud Polluc. em κεσμὸς corrupte.

Κτεμμὸς, Aduerb. cum pulſu. Apollon.

Κρεμβέλεος, ὁ ὠ, ἡ, carnis caparæ in Epigramm. dicitur, & κρεισθέλεος Ibidem.

Κρεμφαγέειν, carnes vorare: & κρεμφαγίᾳ, carnium voratio ſeu comeſtio. ambo apud Hippocrat. ambo Ionica, pro κρεωφαγεῖν & κρεωφαγία.

Κρεόων, ω, τὸ, ahenum, vas ad recondendas carnes. Suid. κρεωδόχον ἀσεῖον. ὄζᾳ τὸ κρέας. ſecundum aliquos placenta, eſt ex ſeuo animantis confecta. Euphorion eo nomine carnes intelligere maluit vt ſcribunt Appion & Herodot. Pauſan. putat eſſe canistrum vel lancem vel quid eiuſmodi, in quo concidatur. caro. vide Etym.

Κρεῦδ, Attica lingua dicebatur piſcis is qui κόμμος apud Macedonas, id eſt, aſpera concha, κόγχη τραχεῖα, ἐκκεκαυσμένη. libro tertio.

Κρείνεσα, βασιλίδωσα, imperatrix, regina, Etym.

Κρείσσων, melior, potentior, Iliad. κρείσσων γὰ βασιλεὺς, ἡ. Κτησκατίσεται, ὄζᾳ τὸ κεκτῆ. vide Ety. τὸ κρίσσω λογισμὸς ἡ τὸ αἰνλαπεῖ, qui ad diffidendum proniori eſt cogitatione.

Κρεῦδ᾽ ὠῖῶν, vnde κρεῦδ᾽ σσε. Siderationis genus eſt, vt dixit Plin. libro 17. capite 24. in defloreſcentibus vitibus roratio: quod vitium ῥοῦδα ſiue ῥοιδὰς, id eſt, vulgò *erubiæ*, vocat Theophraſtus, vnde ῥοιτικὸν libro 5. vites non continentes fructũ ῥοιδὰς ὅτὸ τὸ δεῖν dicuntur & ab aliis ἠνιάσεις quo vitio deſtuit acini & qui remanent graciles exiſtunt. Rorationis autẽ ſpecies altera κριτῆσσις appellatur. Theophraſtus de Cauſis libro 5. capite 13. τὸ ἡ ῥοιδὰς ὅτὸ ἐπιγίνεται, ὁ ὁ αὐτομ᾽ ὁ ἐπεὶ ὑπνιῳδῆ ἡ τὸ ἀπόθυσιν, ὁ ὅταν κριτῆσθ᾽ ἡ τὸ ὁ ἐι ἡ ἀλκὴς, ὅταν ἡ τὸ ἀπόθυσιν ὁ ὑγεῖται ὡ ἐ αὐτὸ ἡ ἀδρυσιδῶν. ἡ ὃ μετῆσαι, ὃ αὐτομεῖν ἡ μετεῖαι ἡ τὸ τερφὸν, ὅτ᾽ ὃ ἀμφοτέρων ὅλων κτηβεῖν τας βαμάδας ἡ τὰς ὑπηρῶνας ὡς μικρὸν τῦ. vbi Gaza τὸ κριτῆσαν exuperantiam transfert. Idem Theophraſtus hiſtor. libro 4. capite 16. dixerat ῥοιδ᾽ ὁ γίνεται ὃ ἐκλὸν τῶν φύτων, ὅταν ὑπνιῳδῆ ἡ τὸ ἀπόθυσιν, ὁ ὅταν κριτῆσθ᾽ ἡ, τὸ ὃ πόνον ὑδᾶ, ὅτ᾽ ὁ κτηβῆν τας βάσας, ἡ τὰς ὑπηρῶνας ὡς μικρὸν. vbi ὑπνιῳδῆς, irrorare vertit Gaza, cum

tamen significet niue obrui: quid verò κρειττοῦ denotet nullo modo ex præfix. Quid si κρυπτὸν, id est alserit legedum, vnde κρύπτης, algor? Res quidem innoteſcit, vocis origo & τὸ ἔτυμον ambigitur. vide ὑπάς.

Κρείττων, ον, melior, potentior, superior, potior, vt κρείττονες ἢ ἄλλοι, Syneſius, validores quam vt vincerentur, vel vinci poſſent. κρείττοσιν ἐπιβῆναι, vocat Ariſtot. 5. Politic. quos doctrina emendare non poteſt, quaſi validiores & ſuperiores doctrina. Et κρείττους χειμῶνας, præſtantiores pecuniis, id eſt, liberaliores, ſi ſocrat. Κρείττων βασκανίης. Horat. libro 3. Et iam dente minus mordeor inuido. κρείττων ὁ ἀγρὸς, cui reſpondet ſtrων, Ariſtophan. id eſt, δίκαρ ἢ ἡ ἄλλας. Κρείττων etiam præter vulgarem ſignificationem Deum denotat. Plato in Sophiſta: παγ ὃ ἂν ἡ τοῦτο ἔλαττ ἢ τοῦ κρείττονα σωιέσθαι. Plutarch. in Pyrrho, τοῦτο ἐκεῖ βασιλέως ἐπῆγε τοῦ θεοῦ κρεῖττον, ὃ τινα τοῦ κρείττονος ὑπομένειν ἀνάγκη. Hchodorus: κατασκοπεῖν τὸν θεῖον ἀγωνίαν, ἢ κρείττονα τὸν μέγιστον ἀθρουν. Quem loquendi modum videtur explicare Xenophon: κεκινδύνευκε ἢ ἐν τῷ βασιλέως ὄμματι ἐδὲν πεπονθὼς, ἐδὲ ἐν ἀπορίαις ἀφειλὼν κρεῖττον τὴν ἑαυτοῦ ἀφροσύνην. Κρείττονες dicuntur Latini meliores, id eſt, potentiores. Polybius libro 16. hiſtoriarum, πλὴν ὃ ἡ μακρὸς λόγων νικᾷ, ἢ πολὺν τὰς κρείττους τῶν ἀφορμῶν, Liu. lib. 31. aut bello vincendum, aut melioribus parendum eſſe. Τὸ κρεῖττον, præſtantius & potius.

Κρείττωσις, vide κρειττόω.

Κρείω, pro κρίνω, impero.

Κρέων, ὁ, princeps, βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ Iliad. ἀ, θεοείδεα κρείων ἀγαμέμνων, & Iliad. ἢ κρείων ἀγαπήνωρ, id eſt, ἰσχυρὸς, κρατερὸς. Idem διάκρισις Didymus Odyſſ. ἐ. Iliad. ϑ, ὕπατε κρειόντων, id eſt, βασιλεῦ βασιλέων. ſunt qui velint eſſe particip. ex verbo κρείω poſito pro κρίνω, impero: vt ſane & ab Heſychio exponitur ἄρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν ἀνδρῶν: afferente & κρείουσα pro κρατοῦσα.

Κρεϊτόν, pro κρεῖας, carnium, Odyſſ. ξ, πίνε ἢ κρειὸν ἐκκορέσσαο ἠδὲ ποτῆτος.

Κρέκας, capillum πρίχα, à recto κρὶξ.

Κρέκειν, ϑ, ϑῶν ϑ.

Κρέκη, ἡ, ſonus odioſus, Hippocrat. lib. 2. de Morbis, ἑστὴ ὁ ὀκτὼ τοπεῖα, ἀπὸ τοῦ κρ, ϑ. ὠσπὲρ.

Κρεκώδεις, ϑ, Κατὰ τὸ κρεκεῖν ἢ ἐπαλλαγὴ, Etym.

Κρέκω, ῳ, ἕξω, αν ἐχω, τείνω, citharam pulſo, κρέκω. Neut. Abſolute. κρέξασα κίσσα, in Epigram. de cicada. Κρέκειν proprie eſt τὸν ἁρμονίαν κεχῦσιν vt annotauit Ariſtoph. interpr. vnde κιτ μάς, citharæ ſtrepitus, Horatio. ſed etiam transſertur ad alia, vt apud Ariſtoph. in Auib. ἀλλ' ὅ γε κεκλόκασι κρίκουσ' αὐλοὶ ἐσὶ, καλὸν ἔσα. Ibidem. Σιωπᾷ βοῦν ἐμοὶ πτερύξι κρίκοντες, ἰσχὺν ἔχοντ' ἀλλὰ, id eſt, κρούοντες.

Κρεμάζω, vel κρεμάνω, ἄσω, σ. κρεμάσω, pendo, ſuſpendo, appendo, Actiuum. Accuſat. Ariſtoph. in Ranis, ἀλλ' ἐμοὶ γὰ ἔδοι κατὰ κρανίου ἢ ϑυμὸν κρεμάσασα σεωυτὴν, te ſuſpendenti ex fune, &c. Item cum ſolo Genit. Ian. Laſcar. πάντ' ἐκκρεμᾶ ϑαι φωνῆς χλωτίνος, omnia pependerunt ex voce anſerina. Heſiod. ὑφ' ἁρπνὸν κρεμάσασθαι, ad fumum ſuſpendere.

Κρεμάθρα, ας, ἡ, vas penſile, quali ruſtici vtuntur ad exſiccandum caſeum, τυρὸν. generaliter quodcunque conceptaculum penſile ſignificat. Ariſtoph. τὸς γὸ ἄτους ἐ πᾶσ' ἐκκωλοῦσας αὖθις, id eſt, ἀλλ' ἢ ταῖς ϑύραις, in calatho penſili. Eius Comment. in Nebulis, etiam κρεμοτὸν vocat hoc vas aſſeruan is opſonioruin reliquiis deſtinatum, quod penſile repoſitorium rectè dixeris, vulgò, le dommeger. ita verò dicitur τοῦτο τὸ σκεῦ ϑος ἐς ὃ τὰ ἀφεστηκότα ἐκ τοῦ κρέατος ἀπὸ τοῦ ϑυμιάματος ἢ ἐς κιμάμβυον. vide Κρεωδόχη.

Κρέμαμαι, pendeo, ſuſpenſus ſum.

Κρεμάννυμι, pendeo, annecto, Gaza.

Κρεμαστὸν, ſuſpendo.

Κρεμαστῆρες, οἱ, cremaſteres, id eſt, nerui, à quibus teſticuli pendẽt: teſtium appendices Gaza vertit, libro 2. Problem. Aphrod. ſic autem dicuntur ab eo, quòd ex illis genitales partes dependent, vt docet Columella cap. 2. 6. libro 6. Celſius libro 7. cap. 18. Ruffus de partib. hominis cap. 32. Item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ταῖσι ἐφ' οἷς ἑδὲ τυροὶ ὑπρον apud Euſtath. alij κρεμαστῆρας dicunt eſſe lora ſeu habenas penſiles ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήσιος, ν, pendulus, penſilis.

Κρεμαστὸς, ὴ, ὸν, penſilis, ſuſpenſus.

Κρεμάσπαδ, appendix. Theophraſt. libro 3. hiſtor. plant. cap. 17. τὰ ἢ αὐξὴ πέφυκεν ἐπὶ μιᾶς κρεμάσπαδος ἐπ' ἄκρου βοτρυδὸς. Gaza vertit appendicem. Sed hic ſignificat pediculum multifidum quo fructus appenduntur. Ariſtotel. 3. Rhetoricorum, vbi docet ex diſtantibus rebus inter ſe ſimilitudines petere, hoc ponit exemplum, ἢ εἶπε φαῦλόν τι κρεμάσπαδον τὸ αὐτὸ ἐὸ, ἄμφω γὸ πανύτη, ἀλλὰ διαφέρει τὸ αὐξάνειν, ἢ κάπτειν. Videtur idem ſignificare κρεμεδρα nonnullis. ſed & κρεμασὼ ſiue κρεμασῶν voce, aſtronomica & geometrica inſtrumenta penſilia ſignificantur, vtmihi teſtis Comment. Ariſtoph. in illud in Nebulis, τουτονὶ ϑ' ὁρᾷ ὁ ἐπ, ἢ ϑῷ κρεμαϑρὼ ὁ πρίδαν ϑῷ ὁ ϑαλᾶ.

Κρεμάω, κρεμάζω, ſuſpendo, Ariſtot. 1. Oeconom. ὅσοι μὲν ἄσπ ἐφ' omnes ſuſpendit, Ariſtop. in Pluto, ϑῷ ἐ' ἔρχων κρεμάϑῳ τὸν μῶν. Iliad. ἀ, κρεμάσσ ποτὶ νηυσὶ, ἰ. κρεμάσσε.

Κρεμάκαλαος, ὁ, ἡ, Vide infrà.

Κρέμαλον, τὸ, inſtrumentum erat quod digitis agitatum ſtridentium tantùm edebat, quale illud puerorum auliciorum quod paratur ex acie, quòdque ore artificioſe retentum agitatu gito ligula ipſius, perſtrepit lingua ſonorum diſcrimen ſignorante. Athenæus in 14. ϑῷ ϑ σιστρὸν, τὸ ὡ ἐγγυρᾶν, τὸ ὃ κατασκάλαζον, ὡ ϑῷ ἢ ἐπὶ τοῦ κ ἰμυσταμῶνι, ἢ χ διεὶ μερῶν ἐ πορ ὑφ' ἑαυτὸν ἀσπασάμενος, κ ἀδὸν τὸ κ μάλον. vbi Dicæarchi authoritate oſtendit κρέμαλα digitis pulſata ſtridulum ſtrepitum edere. Hinc verbum κρεμαλίζειν. Hermippus, ἐπὶ τοῦ ϑ ἐπιτρὸν ἐπὶ τοῦ κρεμαλίζουσι. Quibus ſtat, hoc κρεμαλιάζειν dici poſſe quod mendici circunforanei faciunt, dum teſtis vel oſſibus inter digitos infertis ſtrepitum inconditum excitant, quod vulgò vocant iouer des oſſets. Didymus author conſueſſe quoſdam ἐπὶ τῶν λύκων κυνῶν ϑ ὄρακα συγκρούοντας, ὅτι μὲν ἄχον τινὰ ὑποτείνειν τοῖς ὠσὶ μάσιν, vt Ariſtoph. etiam in Ranis ſignificat. Hinc κρεμαλιστὴς, crembali peritus, apud Homer. in hymnis.

Κρεμέδων, τὸ, radius in quo tramam agglomerant fœminæ. ἡ tramam inuoluere ſolent, Heſych.

Κρέμμυον, pro κρόμμυον, dicitur cæpa.

Κρεμνὸς, μὸν, π. κὸν, ſuſpendo, Accuſat.

Κρεμὼν, ὠσα, idem.

Κρεμὼς, ρίσεις λ ὑπόρακα ϑ, Ariſtot. Athen.

Κρὶξ, κος, ὁ, capillus, coma verticalis. Heſych. Κρὶξ etiam auiſtis pignax, & in victu parando ingeniosa, roſtrum habet pilcutum & ſerratum: inimicitias exercet σωὶ κολεὸν κεῦὸν χωσίων, ſertúrque inominata auis & mali fati. Ariſtoph. in Auib. τὰ τύχ ζοντα ἡ κρὶξ τὰς ῥύγχια. Ariſtot. cius meminit hiſtor. lib. 9. cap. 1. & 17. vulgò aigrette. Suid. κρὶξ ὄρνεον σιώπιον τοὺς γαμοὺς.

Κρεμόω, ῶ, pendeo.

Κρεοδέσκη, apud Athen. libro 9. carnes, quæ minutim cæ ſeillæ cum ſanguine & aruina dulci iure conditaneo connantur.

Κρεοδουλάκιον, idem quod κρεοδούλιον, apud Athen.

Κρεοσόπιον, carnium modo putrefco.

Κρεοσπάσια, carnium apparatio, ratio apparandarum carni, Athen. lib. 12.

Κρεωρύκη, ὁ, vide κρεωρύχ.

Κρεωρυχεῖν, Herodotus. κρεωρυχεῖν ϑιασπάσασε, fruſtatim dilani Valla.

Κρεωρύχα, laniatus, Cicer. concilio carnium. πάνυ πλούσιος κρεωρύχα Nazanzen.

Κρεωρύχ, lanius.

Κρεωρύχ, excarnifico, dilanto, lanij more concilo, vnde apud rodot. αἱ πᾶσ κρεωρύχ ϑ, ἐ ὁ κατακρεωρύχ ϑ ἀσπες, velut in una fruſtatim concilus eſt. Hinc & Κρεωρύκα. vide ſuprà.

Κρέσσων, ον, ὁ, pro κρείσσων, fortior. τὸ κρέσσον, ſatius, conducibi ὁ, κρέσσους, melliores.

Κρεύλλιον, caruncula, Syneſ.

Κρέω, impero, regno.

Κρεωδαίσια, ας, ἡ, carnium diuiſio, κρεωδαισία.

Κρεωδάϊστος, ὁ, carnium diuiſor, lanius, coquus.

Κρεωδεικὴ, apud Pollucem, inſtrumentum quo excoriantur malia.

Κρεώδης, ὁ, ἡ, ὄν, carnoſus. κρεώδης ἰερυρία, ἡ διὰ κρεῶν ϑυσία.

Κρεωδοσία, carnium datio, ſeu diſtributio, viſceratio, Plut. in metr.

Κρεωδόσιον, carnium dator ſeu diſtributor.

Κρεωδόχιον ἀρίστου, κρέδον.

Κρεωκοπῶ, ὦ, carnes in fruſta concido. λίχνὸν, πόρους, πάχη, κρεῖ πούσι ϑ υσμικὴ μάλη.

Κρεωτομία, ας, ἡ, carnium diuiſio, viſceratio, κρεωϑαισία. Vide τομία.

Κρεωπώλης, ὁ, macellarius. Varr. vel potius lanius. Theophra n Characterib. ὁ ὀφανῶν ϑ ὑπομιμνήσκει τὸν κρεοπώλιον, ἐ ἐκ χ μον αὐτοῦ χρῆσϑ.

Κρεωπώλιον, ὁ, τὸ, macellum, vel potius laniena, locus vbi ca veneunt: nam macellum ad omnia eſculenta pertinet. V laniarium vocat lib. 2. rei ruſt. cap. 4. quo in ſignificatu nariam rabernam etiam dixit. & Plautus carnarium.

Κρεωσάομαι, ἅτερα in qua caro apponitur, apud Poll.

Κρεωσαγεῖς, carnibus veſci, Gaza de menſibus.

Κρεωσάγρα, ας, ἡ, carnarius Martial. carnibus victitans.

Κρήγυϑ, verus, bonus, placitus, idoneus. Plat. Alcibiad. ἀ, ὀλλ' γοι διδάσκαλοι εἰσὶ τούτων, neque idonei doctores ſunt, hoc verè docere nequeunt. Iliad. ἀ, κακὰ πατὶ μὲν τὸ κρήγυον ἀπιφ. dunt etiam Grammatici hanc dictionem componi ex κ ἐς

ὁ, κρήδυον, & syncopa κρῆδυον, mutatóq; ὃ in χ, κρήχυον, quasi ὁ ψυχλὸν ὠδιόν, Etym. apud Hippoc. κρήχυον, Galen. τὸ σπάδιξ.

Κ… ὁ, τὸ, vitta, cor ona, infula, velum, κρήδεμνον. Odyss. ἀπὸ τῆς κρήδης κρήδεμνα, i. vela seu velum, ὅτι τὴν κεφαλὴν κρήδεμνα κομῶμεν λεπτῇ κρήδῃ, i. vela seu velum, ὅτι τὴν κεφαλὴν κρήδεμνα κομῶμεν. Didymus.

κρήδεμνον ἱεται τὸ σκέπασμα τῶν ὀφθαλμῶν ἔλυτρον, operculum vasis. Odyss. γ. ὄφρ᾽ ἔτι καὶ μετὰ οἷσι κρήδεμνον ἔλυτρον τοῦτο, Ionitur & pro mœnibus etiam translate, τοῦτο κρήδεμνον. Odyss. ι. ἀμφὶς δὲ κρήδεμνα λιθόφρι κεκάδμασι, i. τὰ τεῖχη. Hesiodus. ὃ δὲ Ζεὺς ἐκ κρήδεμνα ἔλυσε, qui Thebes mœnia obtinebant. κρήδεμνα τὰ τῶν πόλεων τείχη, Ilij rgama, i. hiloftr.

Κ… ὁ, perficite, ὑπόπλεσσατε, in Odyss.

Κ… ὁ, pro κρῶμαι à κράω, per fice, ὑπόπλησον. Iliad. ἀ, κρήνων ὑπὸ ῥωγὰς, Hesych. κρανεσσιν.

Κ… ὁ, ex capite, κρ᾽ κεφαλὴ, Hesiod. κρ᾽ ἀκὴν ὑγρὴ κεκυπτῆλιν ἐλαύνει, ex capite & κρήτεσσι κρατήρων, à capite verò calyptram tenebat. Idem ἐκ κρήτεσσι κρατήρων, ἀ capite verò calyptram tenebat. Idem ἐκ κρήτεσσι βλήφαρα τ᾽ ἀπὸ κυανέοιτων, cutius à pite.

Κ… ὁ, ας, τὸ, apud Galen. in Simplic. Actium, & Paulum. i. κρήδεμνον ἐ κρήδεμνον Dioscoridi, & Plinio Crethmos, & batis, vel bat apud Columellam, siue olus cordũ, Officinis Cretha ma, vulgò *bacille ou per. epier.e*, Italis herba di *Sampetro*. Debibit Dioscor. lib. 2. cap. 137.

Κ… ὁ, Athen. lib. 14. placentæ genus quæ à sponsa mittebatur ad onsum.

Κ… ὁ, κρεῖος, κρεῖθεν.

Κ… ὁ, & κρημνίζομαι. ἀπὸ τοῦ πίπτω, præcipito, Accus. & κρημνίζομαι ceps ruo, in p. æcipitia detrudor. Nazanz.

Κ… ὁ, grandia loquor.

Κ… ὁ, ἐστὶ, qui per præcipi ria & loca præruptа ambulat, vt illi i murum ascendunt irem funambulus, petaurista, ὁ κρεμβάζων, ὁ ἀκροβατῶν τοῖς, Hesyc. Naz anz. τερπόμενος τῷ ἐν ὑψηλοῖς χορεύειν, ὁ ἀκροβατῶν ἐπὶ τῶν ὀρθίων ἀκροκορυφίων.

Κ… ὁ, ὁ, gloriari, iactare le, magnificè de se prædicare, κομπάζειν, καυχᾶσθαι ἐπὶ τοῖς.

Κ… ὁ, ὁ, grandiloquus, vt Æschil. apud Aristoph. κρεμνὰς ἐπέων, præceps, præruptus scaber.

Κ… ὁ, ὁ, ἡ, præcipitium, locus eminens. ὁ, ἡ κρημνὸς ὄντως ἐλευθ. Hesych. κρημνοὶ, loca abrupta, rupes prærupтæ, tumuli, loci ardui. ὄντων ὑπὸ κρημνῶν, Sophocl. id est, ὑπὸ χειμῶνι inquit Interp. Mat. 8. κρημνὸς ἐς τὴν θάλασσαν ὄρμησε τὰ χοίρια. ἐπὶ τὸν κρημνὸν ἦλθε. Item κρημνὸς, labrum vlceris. Hippocr. κρημνὸς ἐλκέων. Et ita pudendi mulieбris κρημνὸς dicuntur. Pol. τὸ ὑπερῷον τοῦ αἰδοίου καὶ τὸ πλησίον τοῦ ἀνθρίβιδος κρημνὸν πίπτον ἀπὸ τοῦ ὀστέου. Galen. am in glossis κρημνὸς, ἀπὸ τοῦ κρεμᾶσθαι τὸν ἄνθρωπον, τὸ χεῖλος τοῦ ἕλκους, atque hac voce significari ait ὑπὸ τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Κ… ὁ, ὁ, ἡ, præceps, præruptus.

Κ… ὁ, ἡ, præcipitium montis seu præruptа montis pars.

Κ… ὁ, Hesiffert pro ἀκρὰ ἀπὸ τῆς ὀρθοκλινοῦς τοῦ ὄρους.

Κ… ὁ, ὁ, fontanus, vt κρηνῶν ὕδωρ, fontana aqua. Κρηνῶν ὕδωρ, ὑγρὸν, ψυλλιον τὸ κρυσταλλῶδες atque temperate gelidum ac refrigerans, vel frigidum instar aquæ fontanæ, cui tepidum, i. χλιαρὸν ἀκαλεφὲς opponitur, Galenus & Aetius. vide ὕδωρ.

Κ… ὁ, ἡ, fons. In poemate Epigonis pro vasc aquaria, sicut ud Plautum in Cureul. fons pro vase aquario capacissimo. ἀπὸ τοῦ κρεῖν, ἐκ τοῦ κεχυμένου ὑδατος, Etymolog. Apud Plat. Legib. dicitur κρῆναι etiam de aqua pluuia retenta & seate.

Κ… quidam vocant τὸ κεφαλαῖον teste Hesych.

Κ… capite dolco, κεφαλαγῶ.

Κ… ὁ, ἡ, ἐος, ἡ, fonticulus, κρηνὶς ἀπὸ τοῦ κρηνίδος, apud crenis, Theophrastus libro sexto, de caus. plantar. aut locus est hraciæ.

Κ… ὁ, ἡ, fontium custodia atque tutela, ne videlicet obstruatur aut inficiantur. Pollux, ὧν μόνοις ἡ κρηνοφυλακὴ ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν εἰς τὰ ὕδατα καὶ τὰς πηγὰς ὅπως ἔχουσι. vnde & κρηνοφύλαξ dicebatur, æreus leo in fontibus.

Κ… ὁ, calcearius, calceorum venditor, apud Synesium. κρηπὶς ὑπῆρχε, Dinarch. crepidarius, Gel. lib. 3. cap. 20.

Κ… ὁ, ὁ, crepidatus, qui induitur crepidis, qui induitur calceis, Plutar. in Apophth.

Κρήπιον, crepidas indio. Est etiam fundo. Dion, τὸ χώρισον ὑπὸ τοῦ ὑδατος κρήπις τετραπλοῦς ἐκποιεῖ σοι.

Κ… ἴδος, ἡ, crepida. Vide Gellium 13. capite 10. Est & crepido, μεσον, θεμελιωσις, & in architectura basis, τὸ ὑφ᾽ ἕκαστον ἑστὼς, & des, θεμέλιον, fundamentum, Xen. κρηπὶς πάντα ἀλλήλοις ἐστὶ τὰ κρείττονα αὐτῶν ὑπὸ κρηπῖδα, fundamentum esse. πάντες δὲ ἄνθρωποι ἀλλοτρίαν κρηπῖδα ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν ἐπιβεβλήκασι, Athenien sii liberi manifestam libertatis fundamẽta iecerunt, Pindari verba sunt in The ist. Plut. ὥσπερ ἡ κρηπὶς τῆς πολιτικῆς, fedem & fundamentũ reipubl. Plutar. in Numa. τὸ δὲ ὕφ᾽ ἡμῶν ὑπορρέον ὑπὸ τῆς πόλεως ὕδωρ, aqua subterranea quæ fordari reuerſa est in alueum fumm. c. 4. Iosue. κρηπὶς etiam in censu placẽtarum amphore Iulio Polluce, fiebat ex farina & melle. τὸ δὲ ἀλφίτου ἀμφοῖν μέρος ἐστὶ κρηπὶς ἐκ τοῦ ἀλφίτου καὶ μέλιτος, τὸ δὲ ἥμισυ μέρος ἐστὶ ζωμὸς ὑφιέμενος ὑπὸ τῆς κρηπῖδος, ἐκ τοῦ μέλιτος, ὕδατος.

Κρήσιον, ὁ, Cres. i. Cretensis. κρήσιον ἄκρωμα, de Cretæ promontorio, Dionys. Poeta.

Κρεὼ, Dorice, pro κρέας, τὸ, caro, circumflexum, Cyril.

Κρεσσᾶς, siue κρησσαῖος, excussiorũ vel pollinarium mercicullum ex lana, lino, quale quod vulgò *sſtami ne ou bluet*. apud Hippocr. Erotianus onomatol. gus exponit χειρίδων ἢ ἱματίων ἀφ᾽ οὗ διατρῦσι καὶ ἀποκρίνουσι τὸν ἔριον. citat que Aristophanis vocibus Atticis. vide etiam Pollucem. Aliis pollen, ἢ τὸ ἐσθιόμενον ἀπὸ πυρῶν λεπτὸν καὶ εὐκάθαρτον, calcitrum Horat. operculum calathorum. Apud Galen. in Glossis, Κρέσσας ἐστὶ τὰ ἐκ τῶν ἀκάνθων ὑφαινόμενα, μικρότατα ὄντα. ἢ τὰς ἐκ τῶν ἀκανθῶν ὑφαινομένας ἐσθῆτας, ἃς τινὲς κρησσᾶς λέγουσι.

Κρησσὸς, Cretensis, Eurip.

Κρῆσσα, ης, ἡ, Cressa, Cretensis mulier.

Κρηστήριον, τὸ, latebra, asylum, ἐπὶ σκιᾶς, ἀσύλιον, perfugium, præsidium, διὰ τὸ ἀσυλίαν ἔχειν καὶ μὴ πάντα φανερὰ ποιεῖν ἐν αὐτῷ. κρηστήριον τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀφανὲς ἐν ᾧ λέγομεν ἢ πράττομεν τι, consulens melius fore, si in septentrionalia loca profugerent: sic Valla ex Herod. pro subsidiaria defensione, Lucian.

Κρῆτες, Cretenses, Apol. Rhod.

Κρήτη, ης, ἡ, Creta. ἀπὸ τοῦ κεκρῆσθαι τὸν σέλ αὐτῶν ἀέρα, Etymol.

Κρατὴρ, crater, guttus, κ-τήρ. Hom. in Iliad. κρατῆρα ὑπεκκαῦσαι ἐλαΐνῳ. Κρατὴρ etiam astrum Arato, cratera Cic.

Κρατηρόω, mixtio, infusio, κέρασις.

Κρατὴς, ὁ, mentiri, Cretizare. vide Erasm. Chiliad.

Κρατικὸν, vestis quædam tenuis & breuis, & saltationis genus, Hesych.

Κρητικὸς, ὁ, ἡ, Cretensis, Creticus. Item pes quidam carminis, ὁ ἀμφίμακρος, Quintil. lib. 9. cuius inuentio ad Cretas refertur. vide Comment. Aristoph. in Nebulis.

Κρητικὸς, ὁ, ἐλεγμός. vide in ἀμφίβολος, vocabulis militaribus.

Κρητισμὸς, ὁ, mos Cretieus, verſuria, impostura, Plutarc. in Iuba Æmylio, ὁ κρὶς κρητισμὸν χρησάμενος, &c. fallacia ac fraude vsus Cretensibus consueta.

Κρητσὸς, ὁ, mons Cretæ.

Κρεωφαγῶ, carnes edere.

Κλίβανος, pro κεράβανος, apud Homer. in Neut. genere ponitur, vt κρέα λέβητος, licet κεράβανος sit fœmin. nisi à κεραμεὺς defecti malumus. Est autem κύπελλον τὸ σκάφος, inquit Interp.

Κεκαδίζω, Bœotij dicunt pro γελᾶν ridere, Hesych. pro quo apud Athen. ἐκκεκαδίζομεν. apud eũ enim Stratis comicus dicit Thebanos vocare τὸν, τὸ σῦκον, καὶ κάδιξ ὁ, τοῦ κεκαδίζειν. τὸν ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἐκκεκαδίζειν. Apu: probans & aliis multis eos κακηγορεῖν ἐν τοῖς φωναῖς.

Κεκλῶνες αὖτοι, clibanarius panis, in clibano coctus, non furnaceus, qui ἐπίτηνος. Vide Κλίβανος.

Κεκλωνωτὸς, clibanus, vide Κλίβανος.

Κεκλωνωτὸς ὁ μικρὸς, series panium in clibano coctorum, Aristoph. in Pluto.

Κελυφάνιον, Hesych. πέλτα. ἀπὸ τοῦ κάπτω, pelta, clypeus.

Κεκτὴ ἡ, ὁ, ἡ, stridor. κεκτὴ ὁ, ἡ φωνὴ, τὸ ἄκκα. Interpr. Aristophan. in Auib. κεκτὴ ὁ τῶν ὀστράκων τριγμὸς τῶν ὀδόντων γλυκύς. Est autem κεκτὴ nocturna, ὁ γλαῦξ, Hesychius. strigem potius intelligo.

Κεκτμὸς, lentium stridor.

Κελίδιον, d minutium à κελὶς, paroxytonon.

Κελχεμὶ ἰσω, π. κεχ. clamo. ἀπὸ τὸ κελχὼ, tibia cano acutissimè, strideo: & sic est fictitium, Etym.

Κελδωνίεις, ὁ, hordeago, genus hordei, Theophrast. libr. 8. histor. plantar.

Κελδὼν, ὁ, ordeo saturor Æschyl. Agam. κελδῶν τε πόλιν.

Κελδὼν, ὁ, priori longa, libro 2. Epigr. hordeum ἀπὸ τοῦ σφοιγᾶν ἢ σφῆ ἀλλήλοις, præferre hordeum glandibus. ἢ ἀπὸ τοῦ κελδαίνω ἢ διὰ χωρίζεσθαι αὐτοῦ ὁν ἢ σφῆ σχίζειν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, Etymol. antequam enim cognoscerent & discuderent fruges, glande vesce antur. κελδὼν ἐστὶ σπερμὸν τοῦ κρίθινον, apro hordeum apponere pabulo, Gaza. κελδὼν vel κελδῶνι ὑπακούσεται, etiam dicitur pudendum virile, vt mulierbre δένδρον ἢ μύρτον, Aristoph. Comm. in Pace. & Suid. Alia etiam significatio τὸ κεχρὸς δ᾽ τ. Celsus libro 7. in palpebra super pilorum locum, tuberculum paruulum nascitur quod à similitudine hordei à Græcis κελδὼν nominatur. vide Πτυάδες.

Κελδώνιον, idem quod μύρτον, caruncula in pudendo mulieбri promínula, ab hordei similitudine.

Κελέσματα ita vocatur equorum morbus apud Aristot. histor. lib. 8. cap. 24. Gaza hordeationem transtulit. fit autem hoc vitium cùm equo cursu lasso atque anhelanti hordeum vel potus ſtatim porrigitur: ita enim crudus euadit, cruditasque sub pellem penetrat atque in totum corpus dispargitur. vide Apsyrtũ in mulomedicina vulgò dicitur *forbeure* & ἔπασις κελέσματος, quo verbo etiam vsus est Æschylus, *cheval forbeu*. Κελέσματα tamen etiam est nimium pastum esse atque fatuaratum, τὸ

ὑφῆναι ἢ ὑπὸ ἀμπεπλῶδαι, ἢ ὑφῆκαι ὑφάναι. Sophocles, Ἔως ὕπνου κεδασθεὶς οὖνα.

Κριθάριος, ου, ὁ, hordeaceus. κριθαρῶν ἄχυρον, palea hordei, libro 8. hiſtor. plant. Theophr. Κριθάριος ἐν ᾧ, Athen. libro 1. id eſt. Zythum, ζῦθος.

Κριθαρχία, magiſtratus apud Opuntios, qui ſacris & colligendis primitiis præerant, quaſi hordeelegi, à veruſtiſſimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo vti ſolebant, vt eſt apud Plut. in quæſt.

Κριθάρχης, ου, ὁ, ἡ, ἡ

Κριθάφορος, ου, ὁ, ἡ, hordei ferax.

Κριθώδης, hordeaceus: vnde κριθώδη ἄρτος, Nonno.

Κρικάδιον, annulo triangulo ſtructus ſum, inſibulor. Strabo 12. ἐπὶ ἴζω δὲ ἡ τοῦ γυμνάσιον, ὃν ἀμφίκυκλος κλεῖσκωτος τὸ χεῖλος τοῦ σώματος χαλκοῦ.

Κρίκος, ſtridebat. ἀάρ. β, ᾠδῇ τὸ κρίζω, Etym. Factitium eſt ad imitationem currentis, ſiue ſtridentis.

Κρίκος, ὁ, annulus, circus vel circulus. Alex. Aphrod. li. 2. Probl. τὰ ἢ ὑμᾶς ἑαυτοὺς ἢ αὐχμῶν ἑαυτοῦ ἢ ἀφεπτικοῦ ὡς κρίκος κρίκου, alia mutua cohærentia & connexione commiſtuntur vt annulus annulo, vbi Gaza anſas oſtiales tranſtulit. Κρίκοι ἀλύσεων dicuntur annuli in lorica cóſerta hamis, quæ ἀλυσιδωτὸς ἢ ἁλυσιπωτὸς ἢ κρίκωτος θώραξ dicitur. Κρίκοι ἱππῶν, Herodot. velorũ anſulæ. Κρίκοι σφραγίσων, ſtragulorum annuli vel vncini. Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 2. ὧν ἂ σὺν κρίκοις (ſed ibi corruptè legitur κρίκαις) περιβάλλοντες εἰς τοῦ σφραγῖσαι τὸν διαπτιλωτὸν. Plin. l. 3. c. 9. tranſtulit, ex quo velares detornant annulos. Κρίκοι δικτύων, annuli plagarum, Poll. de inſtrumentis venatoris, τοῖς ᾗ δικτύοις, ἀκατίοις. ἢ ταῦτα ὧν τοῖς μεσοῖς τὸ κῆμα ἔχοντες, κρίκοι ᾗ αὐτοῖς σιδήρᾳ ἀφεσῆται, ἃς ὅτι μείζους ἴσοι τοῖς δικτύοις. Idem de nauis ſupellectilis, ἃ δ' ὁπόσοι ἐπὶ ἀκάτου διαγόντων κίρκοι, nam κρίκοι, inquit, poeticum, proprium ᾗ τὸ κύκλου. Ioſephus, ὑξόπτου ᾗ τῆς κεῖνων κεφαλῆς. Κρίκοι etiã annulus oſtij, τὸ ῥόπτρου, vel mas cullus ferreus quo pulſantur fores, manus extera Lucretio, & cantharus Plauto, Euſtathio παρόσον κρίκος καὶ ὁ ὦν τὸ ὑπερικὸν ἀσπάτιον eſt. Κρίκοι item circuli quibus ſphæra cõpingitur ænea, quæ à Martiano Capella dicitur Circite. Κίρκοι præterea, armilla, ſpinther, & brachiale Plin. Plutarch. in Demoſt. de ipſo ſcribit, ὁ ἐκ τοῦ ἐκείνου λαβὼν εἰς τὸ χεῖρας, ὥσ ὑπὸ τὰ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ φαίνεται, & paulò pòſt, ἔφη ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκείνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φαίνεται κρίκος φυλακτήν, τοῦ ᾗ, ὃν κρίκον ἔξω τῶν ὠτῶν, φέρουσι περὶ τοῦ κεφαλῆς. Heſyc. κίρκοι ſine κρίκοι vncti aut halpa, quem intelligit & in ſumma quicquid adiuncum eſt. vide Κίρκος. hinc fit diminutiuum Κρικύλιον. Trallian. cap. de dolore colico, in quo deſcribit ἀφεκτικὸν & amuletum hoc, λαβὼν, inquit, δακτύλιον τοῦ κρικοῦ, τοῦτον ζῶντος τὸ κρικύλιον ὑπὸ ὀκτὼ χοιρίων, ἃ ὅτως ὀπτὰ ἐξ ἐκείνου ἐσθίουσι, φοῦζε φοῦζε τὸ χολὴ, &c. imperſtitioſa atque vana.

Κρίκωτος, ὁ, annulatus, vt lorica. vnde Ptolemæus κρίκωτον vocat, quam alij annularem rationem, quæ forte non alia eſt, quàm quæ Latinè decuſſatio dicitur, Cæſ.

Κρίκος. κίπος, τὸ, iudicium, calculus iudicis, lis, condemnatio. κρίκος καμῴδειν. Iacob. cap. 3. μικρὰ κρίκος καμῴδειν, grauius iudicium ſubimus, Claud. Sæpe pro κατάκριμα in ſcriptura. ἐις κρίκος ἀνεσὼ ἐ ζῶν, ad duplex iudicium, Nonnus. κρίκος ἔχῳ, τὸ, κρίκεσθαι, litem habere Cic. litigare, vt vulgò plaider & auoir vn procez. Paulus 1. ad Corinth. cap. 6. Ἤδη μὲν ὅλως ὑμῖν ἐ ὑπῆκε ἐν ὑμῖν ὅλως, ὅτι κρίκους ἔχετε ἰδ' ἑαυτῶν, ſuperius ἀδελφὸς μὲ ἀδελφῷ κρίνεται ἢ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων. Vide Κεκριμένος.

Κρίμνον, τὸ, craſſior eſt ex zea tritico que farina, ex qua pultem faciunt. Dioſc. lib. 2. cap. 112. κίμνον δ' ἀκατὸν ὅλον ἢ κατηγορᾶται τὸ ἀλήθεμ γι ὀφθρὸν ὃς τὸ ζειᾶς ἢ πυρροῦ ἔ ὃ σπορᾶ. γίνεται. Galen. li. 5. Simplic. etiam ita vocat τὸ πᾶν χυμῶν ἐκ τοῦ ζειοῦ ἀλέθρου. Idem Galen. in Gloſſis apud Hippocr. exponit κίμνα, τὰ ἀδρομερέστερα τῆς ἀλφίτου. Et apud eũdem κίμνα ἄλφιτα ἀδρά, τὰ μέσα τῆς ἀλφίτου ἀφ' ἃς ſignificari. Hinc & Κεκριμένος ἄρτος ἢ πλακοῦς, apud Athen. 14.

Κρίμνωδες, craſſus, παχεῖαν σύραπι ἔχων. Hippocr. ὑγρότατος κιμνώδης, vrinæ ſedimentum parti farinæ craſſiori ſimile.

Κρίνα, τὰ, lilia, Herodot. lib. 2.

Κρίνι, elegit.

Κρίνει, pro κίνοις, liliis. Ariſtoph. τὸ κρίνοι σφιδίοις: vbi Interp. κρίνεσθαι δὲ τὸ κρίνω ἐξ' μετὰ πλαμοῦ.

Κρίνομαι, μ, ὦμαι, σ. ιμαι, vocor ad iudicium, accuſor, iudicor. κρίνομαι ὑπ' ἀδικίων, ininiriæ accuſor, Plut. in Apophth. Lacon. κρίνεσθαι κρίσιν δικαιοῦ, De noſt. cauſam dicere de mrte. Ath. κρινόμενοι ᾗ ὑπὸ Εὐθύνᾳ ἢ ὑπὸ δικαίᾳ, ἀπίσευ, rei capitalis accuſata, abſoluta eſt, Demoſt. ἀφεῖ σφίσιν, Εἰ ἐκεῖνος μὲν μέλ' ὑμῶν κατηγόρει ἐν Ἀρείῳ, φίλοι πε ἐν' ἐμοῦ κρίνει, Si ego cauſam dicerem accuſatore Æſchine, & Philippo iudice. nec ſolùm dicitur κρίνεσθαι ἢ ὑπὸ δικαίᾳ, i. capitis accerſor, ſed etiam apud Demoſt. κρίνεσθαι ἢ δικαίᾳ κρίσιν. κρίνεσθαι αὐτὸν, de eo ſententiam proferre. Xenoph. κρίνεσθαι ὑπὸ αὐτοῦ, Thuc. ab eis iudicatus, coram iudicium. Item pro interpretor, vt Ilia. ἐ, ὁ ὄνειρον κρίνατ' ἀνήφεις, pro ἐξηγεῖσθαι, explicauit somnia. Item diſcepto, iudico, contendo, Matth. cap. 5. ἢ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι, Et cui vult tecum iudicio contendere: vt quidem reddiderunt vetuſti interpres & Eraſmus, ſed præſtat cum doctiſſimo Theophilacto interpretari ei qui velit tecum contendere, ſe rixari, litigare, qui rixandi & certandi tecum occaſionẽ quærat, nam (vt inquit obſeruat) etſi verba τὸ κρίνειν & κάνεσθαι de forenſibus cognitionibus proprie dicuntur, tamen etiam accipiuntur pro rixa & cõtendere (quod Gallico idiomate dicimus quereller, litigare) non ſolo loco erat, τὸ σὺ κατὰ νόμον, atque μὴ χρῆσθαι & ἐξίζεσθαι. Paulus 1. ad Corinth. cap. 6. ἀδελφὸς μὲ ἀδελφῷ κρίνεται, fratres ſi fratre litigat, iudicio experitur. Heſio. ἐπεὶνον τὸν δίκαι σκολιῶς δρόμοι, certabant homines & dij inter ſe & contendebant. Chriſtoph. τίνας μὴν ἂν ἐκείνῳ μᾶλλον, ὅτου τῷ χρόνῳ καινὸν ἐπιτιθέμενον τὰ ἐσεπτάβαμεν. κρίνομαι δίκῃ, iudicio diſcepto, Thuc. κρίνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, de virtute diſcepto. κρίνομαι περὶ ἐκείνου, cum illo citendo iudicio, Ariſtid. ὅτε γὰ τοὺς ἕλληνας ἐβουλόμεθα τοῖς περσῶν ἐκείνοι τοῦ, & c. vide Κρίνω. Item decerno prælio, vt κρίνεσθαι ἡ, Ho. Iliad. β. 1. διακρίνειν. Et κρίνεσθαι ἀρὲ ἡ ὅλων, de ſumma rerum prælio decernere, quod & κρίνειν τὰ ὅλα dicitur à Polybio. ἐν τούτῳ δ' ἡ, accuſatus, cum quo agitur in iudicio. Et κεκριμένος, controuerſia, ſeu ſumma iudicij quæſtio, & quod maximè dicendũ eſt, quod potiſſimum nunc in cauſa hac verſatur, dicatio, id quòd iudicij referatur, Quintil. l. 3. vnde τὸ κεκριμένον, iudicatio Quintil. diſceptatio Cicero. Item in Orat. ad Br. Quicquid eſt enim illud, in quo quaſi certamen eſt controuerſiæ, quod Græcè κεφάλαιον dicitur, & c. Vide Σκόπος. κεκριμένα, res iudicata, in Pandect. Et κεκριμένα dicuntur, quæ iam dixerunt, qui accuſati ſunt: vt ἀθῶοι qui nõ dixerunt. Et κεκριμένοι, id eſt, qui ὑξόπτου, δικαιοῦσθαι, ἢ βασανίζω, quælnem de aliquo habeo & exerceo. ἀσπίδα δ' ἔχον σαθῆς κεκριμένον ὕδατι ἢ πολλῷ, in Epigr. clypeum probatum & explori. Ab hoc verbo τὸ κρίσις, Demoſt. dicitur res iudicata: ἃ τὰ θέντα τὸ ὦν κρίσει, ſermo erat, quo ſe ad aliud mains iudicandum producere nolle ſignificabant. Vide Κρίσις.

Κρίνον, ου, τὸ, lilium, flos: interdum eucurbitæ flos. Κρίνον ᾗ γῆς, vocabant mendicum & pauperem, τὸν πάντα ᾗ πτωχόν. Pric.

Κρίνος, ου, ὁ, ſpecies ſaltationis in pulpito ſcenæ vel chori, Euſtat. Athen.

Κρίνω, μ, ὦ, ν. ικα, priori longa, accuſo, dieni dico, defero, arcuſo, iudico, damno. Plut. in Cæſare, Δοκοῦσι κρίνειν καὶ ἐπαρχίας, accuſauit repetundarum. κρίνω ἢ ὁδηλῶ, de voluptate iudico, iudicium fero de voluptate, Ariſtot. lib. 2. Ethic. αὐτὸς, iudicium de ipſis profert, Ariſtoph. Xenoph. πῶς κρίνω ἄνδρων ἐκ κρίνει, i. de Soc. iudicare. Plato de Rep. lib. κρίνει αὐτοὺς τὸ δὲν κρίνει ὀρθῶς, iudicium de ipſorum vita ferre. Herm. δεῖ πάντα κρίνεις; de quibus me accuſas? Plato Apol. ὑμῶν ὀπτέρων ἢ τὸ δικ' κρίνω ἀδεέστερον, de me iudicaret diſcepto iudicio, declaro ſententiã, iudicio deligo. iudico fero, iudicio tribuo, ſentio & diſcerno, ſciſco. νομίζω, arbitror, decerno, conieĉto, diiudico, oſtendo, numero, excerno, ſcribo, διαχειρίζω, deligo, ὑξετάζω, διαιρέω, βασανίζω, interpretor, ἀναιρέω, γνώσκω, definio, ſtatuo, determino, exiſtimo, cenſeo. Pro eo quod eſt ſtatuo, i. decerno, cõſtituo. διέγνωκα. Polyb. 3. συμβαίνειν πολιτικὸν αὐτὸν τοῦ κρίνειν ἀπὸ τοῦ τὰ τῶν πραγμάτων ἔχειν. Ho. Iliad. ἀλλ' ἄγε μ' φίλε, ἰ, διάκρινε, diſtinguine. Plato in Fpiſt. ὅ δὲ μ' ἐγὼ κατέχω ἢ σαι τοῖς τὸ ἐμοὶ λόγοι ἐ διακρίνειν. λόγον κρίνω, verbum dicta profero, Demoſt. κρίνει τὰ πεφάγματα ὑμῶν λογίζομαι, ſentio & profero, Iliad. κρίνει πολεμίοις, pro hoſtibus habeo, id eſt Demoſt. κρίνει δίκαια, tura red. lit. κρίνει ταῦτα ὡς ὀρθῶς, pro oſtendo accipiunt, Ariſtot. κρίνει ἢ κρῖμα ἐπὶ πάντων ὀξυκόρυφον, Ariſtid κρίνω ἀγῶνα, iudicium de certamine ferre, Ariſtoph. κρίνω ἢ πεῖθαι, excernit recrementum, Ariſtot. in Probl. Odyſſ. ὅπως κρίνωμι λόχον ἢ ἀνδρὰς ἀφίσασθαι, quã ad inſidias vitos ſeligerẽ & ſi Iliad. ἐ ἢ ἐρίτας ἐκρινεν ἐθέλοντ, pro ἐπιλέξαι. Phocl. ὡ κλεῖν ὡ ὑξέπτεζε, ne indages, in inquiras. Heſiod. κρίνῃ, pro auſpicari poſiit, i. αἰνῶς σκεπτὰ ᾗ ὀρνιθᾶν, conſiderare, κρίνω ἐξ pro adiudico. Soph. in Aiace, κεἰνῃ ἡμέρα κρίνει αὐτὸ εἶναι τινι, & c. i. ᾗ αἰσιον διδοῦσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ὄρνιθες τινι, ὁ κρίνῃ τὸ ἔναρα τοῦ θεοῦ, dearum arbiter, Eup. Aliquando interpretor. κρίνω ὀνείρου, expando ſomnia & expono Ide. κρίνω ὁ ἐμαὶ, in æquo pono, Thucyd. κρίνει τὸ δίκαιον, decernere ſummã b. Ilide ſumma imperij dimicare, extremã tare fortunæ aleã, quod & κρίνεσθαι ἀρὲ ἡ ὅλων, Polyb. in. Ὁ ᾗ σπαρτὸς ἀρὲ καταβάλλεται ἀρὲ ἀπὸ. οἱ ἀν σπορὲ τὸ κρίνει πᾶ ὁ γεωργὸν μᾶλλον χρεῖς σπορίσειας, μὴ ἐκ πάσης ἀφορμῆς πονεῖν ὀλιγωρεῖς πανδοκεῖς, τοῦτ' ἐφ' ὑπῆρ ἐσὶ παρ' ἀυτοῖ. Idem. Ὁ ᾗ πᾶν μετεωρολογικὸν ἢ ἀέρι χωρὶς ἀπὸ γῆς ὑλῶδες. τὸ σωτηρίαν, φθορᾶς μὲν ἀφεῖς τὸ ἢ τοιχεῖον κρίνει τὸ ὅλον. sic cernere vitam dixit Enn. pro decernere de vita. Non. Marc. Nam ter ſub armis mihi vim

vi[illegible]n cernere & κρίνειν τι ποιεῖ. aliquem exitum & euentũ tri-
bu[illegible] calicui rei. Demosth. σοὶ ἐτράφη. de fortuna loquens τῶν
ὄντω[illegible] πραγμάτων κρίνασαν quæ istum rebus euentum dedit. &
Synod[illegible]cl. in Antig. πάντ᾽ ἐξ αὐτῶν κρίνει.
Κρίθη, ἡ, lilium, lilij planta, Theophr. hist. lib. & cap. 2.
Κρίθ[illegible]ε, ὁ, lilietum.
Κρίθ[illegible]ε, ὁ, lilij planta, Theophr. hist. lib. & cap. 2.
Κρίκ[illegible] vide Κίκινος.
Κρικ[illegible]ε, ἡ, arietaria machina, Vitruuius.
Κρικ[illegible]ε, arietibus oppugnare & impetere, arietare, Polyb. lib.
1. [illegible]πορευόντες τὴν ἄγουσι τὰς κριοπηγίας, τὸν ὃν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ
τὰ [illegible]χὴ περιφράξωσι κατέλυσεν, εἶτ᾽ ἐλαύνοντες ἄμα κριοκοπῶν ἐπο-
[illegible]ν, arietare quatiendo & oppugno Cyril. κριτικὸς ὦ.
Κρι[illegible]ε, arietatio, arietum pugna, Gel. Satyra erat Varronis.
Κρι[illegible]ε ἄβρας vocauit Cercidas Megalopolitanus poeta iam-
biraphus, homines non emunctæ naris: sed obesæ potius &
myo[illegible]ε, ἐπὶ ἰδιώτας ἢ κορυζῶντας ἀκριτὸς τῶν δίνα cum Luciano, vel
[illegible]ε iuxta Platonem: pituitosum autem admodum ani-
[illegible]ε est aries. Galen. lib. 6. Methodi Theffalum per stringens,
[illegible]ιπτ[illegible]ναι· ὥσπερ οἱ ἀνδρὸς μάστιγα, Ἀστροφοκλῆς τε ὁ πύ-
[illegible]ε καὶ ὁ ἄλλος τῶν ἐκείνῳ πορισάμενος ἐφ᾽ ὑλακαῖ σπύνου καὶ ἀμίλλῃ
[illegible]ε ἀκριτικὸς ἢ ἀκριβὴς φωνὴ, βλιτικὸν ἀπὸ κατασκιδ-
[illegible]ε, &c. qui locus non intellectus ab Interprete Li-
nio.
Κρι[illegible]ε apud Hesy. ἀρίστων fortassis idem cum κρίων siue κρίειον quod
Hesych. expon. κριοκόκκια, σθλάσπατα, ψευδάχνη κόκκια.
Κρι[illegible]ε, arietina facie, arietino aspectu.
Κρι[illegible]ε Ζεὺς Iupiter arietino capite: colitur ab Ægyptiis, Lu
[illegible]ε, ἀφ᾽ ὧν κεκτήσθαι τὰς τρίχας. Κρίσις χρυσόκερως Θ. vide in
Commentar. Aristophan. in Nebulis, κρίσις περφερὴς κάπεσε, pa-
[illegible]ε nia in ingratos. Sumpta à natura arietis qui cum adoleue-
[illegible]ε ri eos potissimum arietat qui aluerint, Suid. De ariete pe-
[illegible]ε Aristotel. & Ælian. apud quem marmi quoque arietis
[illegible]ε tio fit. videntur & naues quædam κριοὶ dictæ, quod arietis
[illegible]ε herent insigne, Bayf. κριὸς ὁ ἐρέβινθος, arietinum cicer, Theo
[illegible]ε. lib. 8. hist. plant. a capitis arietini simil tudine.
Κρι[illegible]ε ries bellicum instrumentum à Iosepho de Captiuitate li
[illegible]ε 3. omnium optime depingitur: ὁ δὲ ἔστι, inquit, ὑδρομάχοις
[illegible]ε ξύλοις πυκνοῖς ἐξοχυρωμένη ἢ στέγη σιδήρῳ κατ᾽ ἄκρον εἰς
[illegible]ε σφηνοειδῆ κριὸν ἀπολήγουσα, κατασκηνεῖ δ᾽ ὑπὸ τοῖς μέ-
[illegible]ε σοις ὑπὸ πλαγίοις ἑστῶσι δοκοῖς, φαυσείοις ἐκκαίρου τὴν ἐφοδείαν ε-
[illegible]ε ργάζεται. καὶ ἐνδυθεὶς Θ ὑπὸ πλῆθος ἀνδρῶν εἰς τὸ κρύπτον, τῷ αὐτῷ
[illegible]ε ρους πολλοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀνθίσταται, τύπτει τε τοῖχον τὸ πρᾶ-
[illegible]ε τον σιδήρῳ, ὃ δὲ κριὸς κρατηθεὶς πύργον τ᾽ ἀσείλων Θ πλατεῖ, ὃ ἔ-
[illegible]ε στρωτας πλαγιοκόπους τὸν τοῖχον ἐπιφέρει. hæc, si quis non
is luculenter græcè sciat) apud Robertum Valturium ex-
sita inueniet libris de re militari. Quo loco apud Iosephũ
tandum est: helepolin impropriè summa pro ariete: addit e-
nexpeditum arietem efficaciter turres concutisse, ἐνέβρυον
τοῖς ἐλατῆρσι ῥώμῃθεν. Helepolis enim, nisi solùm τὸ ὕστε-
ron sydera, instrumentum aliud est: de quo ita Ammia-
s Marcellinus rerum gestarum libro 24. Pro his aritetum
editamẽtis iam crebritate despectis conditur machina scri-
oribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græcè cognomina-
us, cuius opera diutina Demetrius Antigoni regis filius
hodo aliisq; vrbib. oppugnatis, Poliorcetes est appellatus.
dificatur autem hoc modo, testudo compagi natur imma
asseribus roborata longioribus ferreisque clauis aptata,
contegitur coriis bubulis virgarúmque recenti textura at-
ue limo, aspergunturę autem cius suprema vt flammeos de-
acter & missiles casus: conseruntur autem eius frontalibus
isulæ cuspidis præcautæ ponderibus ferreis trabes, qualia
obis ostendunt pictores fulmina, vt quicquid præterierit a-
uleis exertis abrumpat. Affcisamus etiam quæ de helepoli
Vitruuio prodita sunt, quoniam lectu dignissima. Diogne-
as Rhodius erat cui è publico quotannis certa merces pro
ete tribuebatur ad honorem: ea tempestate quidam præstãti
genio nomine Callias, Rhodum cùm veniffet, exẽpla pro-
ulit muri, supérque eo machinam in Carchesio verſatili cõ-
stituit, quæ helepolin ad mœnia accedentẽ corripuit & tran-
tulit intrà murum: hoc Rhodij quum vidissent, admirati a-
lemerunt Diogneto honorarium præmium & ad Calliam
ranstulerunt. interea rex Demetrius contra Rhodũ bellum
omparat, Epimacho talium machinationum præstanti artifi-
ice secum adducto vnà cùm helepoli eius artificij. Et quum
ogaretur Callias vt contra eam helepolin machinam para-
et, vti illam sicut erat pollicitus intrà murum transueheret,
egauit posse. Nonnulla enim sunt quæ in exemplarib. pari-
is videntur verisimilia, quum autem crefcere cæperunt di-
abuntur & spem frustrantur. Itaque Rhodij tandem in sum-
mo diserimine constituti, rursus Diogneti um obsecrare cõ-
pulsi sunt, vt eorum illum miserefcereret, quod primum iniu-
riæ memor facere denegauit. tandem suppliciter obtestan-
tibus assensus est. ea tamen lege vt si machinam caperet sui
iuris esset futura. tum nocte sequenti ante murum qua parte
inuasura esset machina, omnem vrbis illuuiem & sordes cõ-
iecit, intra quas irruens machina, in loco lubrico adhæsit: &
ita absorpta remansit: quoniquę ipse Diognetus ex hac vora-
gine extraxit. & in publico collocauit eam hac inscriptione.
Diognetus è manubiis id populo consecrauit. Atque hoc pacto,
Demetrius stratagemate Diogneti clusus abscessit. Ab ipso
Vitruuio lib. 10. cap. 19. κριοδόκη exponitur arietaria machina.
Et quæ de ariete tradit Vitruuius, omnia ad verbum desum-
pta sunt, ex authoribus è quibus τὰ κριὰν de scripsit Athenæus.
Κριὸς, etiam vocabulum est architecturæ authore Hesyc. quo
significatur ornamentum quoddam instar tortilis pampini
& clauicularum sine capreolorum in capitulis columnę Co-
rinthiæ & Ionicæ, volutam & helicem vocat Vitruuius. vide
Ελιξ.
Κριοφόρος, deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur.
Κριπῶδες, ἀκάθαρτον, sordido, Accus.
Κρίσιδι, Hesychio sunt τάξεις στρατιᾶς.
Κρίσιμος, κρίσιμα ἡμέρα, eo quæ tanquam tunc de ægris iudicare-
tur κρίσιμος nominabant: hi, erant dies tertius, quintus, septi-
mus, nonus, vndecimus, quartus decimus, vnus & vicesimus,
ità vt summa potentia septimo deinde quarto decimo, dein-
de vni & vicesimo daretur.
Κρίσις, ἡ, iudicium, lis, controuersia, sententia tã ciuilis quàm
criminalis. κρίσις ὕπνου χήρου ἀμφιβαστώλιαν οὖσι ὁ ὑπνώσας, nodum
terminata est de nomine controuersia, Aristot. 4. Polit. κρίσιν
ἀφεκτορβεῖον, dicere, Plutare. in Agesilao. nam κρίσις & ac-
cusationem significat & causæ dictionem, iudicium & sẽ-
tentiam, Demosth. δῆλον δὲ τὸ τῆς κρίσεως χρόνιον, accusãdi tẽ-
pus: exit. κρίσιν καμεῖσθαι ἰκανὴν, sum contentus iudicio, Plato
de Leg. κρίσιν ποιεῖ, i. κρίνει, Aristoph. κρίσιν ποιεῖν ὑπέρ τινων, iudicium
de oratoribus facere, Dem. κρίσιν τὰ χρήματ᾽ ἔχει, i. τὰ χρήματα ποιοῦσι
τὸ κρίνειν, celeriter finitus est, Thucyd. ἐς κρίσιν ἀφικόμενος, ad iudicii
deductus. ἐπὶ τῶν κρίσιν αἰτησάντων, creatio per suffragia, Aristot. 2.
Politic. ἐς κρίσιν, post decretorium diem, Cazæ: post iudicij
tempus Politiano in Probl. Aphro. Dicitur etiam κρίσις, quum
pugna decernitur. κρίσιν καθεῖν, Dem. dimicasse, exitum habue-
re. κατὰ τὴν ἐκ τῶν κρίσιν κλῆσιν, Plutarch. Et in Phocione,
τὸν δὲ δικανικὸν καιρὸν ἀπολωλεκὼς αὐτὸς τῶν ἠγκυλιῶν, ἐν κρίσει πάσῃ
ταχέως. vnde ἀμφήκεις ἐν κρίσι κρίσιν dicitur, cùm ancipiti mar-
te pugnatur. Κρίσις aliquando condemnatio, id est, πάτάκρισις,
consequentia. Κρίσιν ὑποφέρειν, ferre sententiam. Cicer. damnare
Iudas in Epist. ἐκ τῶν κρίσιν κρίσιν πανεθνῶν βλασφημίας, non ausus
est iudicio probrum inferre siue ignominiam. Interp. impin-
gere notam maledicti. κρίσιν ποιεῖσθαι περὶ τινος, quendam reum
ago. κρίσιν τῆς ἀξίων ποιεῖσθαι, qui sint idonei probare & discer-
nere, Aristot. lib. 6. Polit. Et τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, iudicia facere
seu agere, Isocr. ad Nicoclem. Κρίσις etiam medicinalis vox
est, qua in morbis aliquando ipsius solutio significatur, ali-
quando verò omnis repentina mutatio momentúmque in
melius aut deterius. Galen. in Aph. Hippocr. ἐν οἷς γὰρ χρόνῳ
τὰ μεταβολὰς ποιεῖται μικρὰς, ὑπὸ τούτου καὶ τὰ κρίσιμα τὰς
τοιαύτας μεταβολὰς ἐπὶ κρίσεις ἄγουσι, αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει κρίσεις. Idem Epidimiorum 1. Hippocr. βραδὺ δὲ
τὸ μεσοῦν, τὸ χείρων appellauit, & lib. 3. de diebus decretoriis,
κρίσιν definiuit ἀπόνοιαν ὀξυτέρων μεταβολῶν. Nam li. 1. de Crisib.
μεταβολὴν, inquit, ὅταν δὲ ἡ κρίσις ἀπὸ τοῦ πάσχειν. Siquidẽ
idem Galen. οἱ κρίσιμοι ἡμεροὶ lib. 2. Dioclem & Hippocratẽ
in eo loco, ostendit, ὅσα ἄλλα πλὴν κρίσιν, ὅτι μὴ τὴ νῦν ὀνομαζόμενη
τῶν νοσημάτων. Κρίσις item αἱ τῶν ἐκκρίσεις, i. excretio, egestio. Nic.
in Alexiph. ἀλλ᾽ ὃ ἐφυμνήσατο ὀλιζοτέρᾳ κρίσῃ ὕσαι.
Κρισμὸς, οὗ, ὁ, ſtridor dentium, κρυγμός.
Κριοβοκόκκωνες ἵπποι, equi hernioſi vel potius qui varices habent,
i. μηροὶ (nam ramicem μηροκήλιν diximus à Celſo interpreta-
ri) in testiculis, ob idque admiſſarijs inhabiles esse feruntur.
Apſyrtus, κριοτοκόκκωνες ἵπποι λέγονται οἱ κρ᾽ τῷ σθδίμων κρίσεως
ἐχούσι· αὐξητικὸν ὠοῦ· ὁ ἐχίνος.
Κριοστὸς, ſcissura, tuberculum in quercubus per quod viscus ef-
fluit, & in corpore humano exiuberatio dura ac fœtida. κρισ-
τὸς (inquit Hesych.) ἐπὶ τῶν δρυὸς γιγνομένη σάρκωμα ἐστὶν ἐν μέσῳ ὀζῶν,
ἢ ἐπὶ τῶν ἀβρῶν ἀκάνθων σκληρὸν ἐξόγκωμα.
Κρίτασθ᾽, Hesych. πάμφαγος terebinthus.
Κρίτιες, idem Hesyc. exponit ὀδόντες dentes.
Κριτήριον, ὁ, τὸ, vis iudicandi, id est, sensus & pars animi rerum æ-
stimatrix & arbitra. Plato. ἔχειν δὲ αὐτὸ τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῇ, ἀλλ᾽
ἑτέρᾳ τινὶ τοῦτο ἐπιτρέπειν ἀνάγκη. Plutarc. in Platonicis quæstionib. 4.
κριτήριον dicit nobis à Deo data, νῦν μὲν γὰρ τὸν ἀφ᾽ ἡμῶν, ἀπόνοιαν ἢ τὸ
μὲν ὑφηκασκάλιν, τὸν δ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν ἐξ ἑτέρων ἀπόνοιαν ἐπὶ τὸ ἐκείνου ἢ τὸ θεῖον τὰ
θεῖα λαμβάνειν. Item forum, i. locus iudicij, i. vbi causæ cognoscun-
tur. Iacob. in epist. ὃ κακουσι ὑμᾶς εἰς κριτήρια. Paulus 1. ad Co-
rinth. cap. 6. καθίσατε τοὺς ἐκκλησίας, indigni estis mini-

mis iudiciis, i. iudiciariis foris, sic enim dixit de loco Quint. iudicium militibus armatis claudere Paulus ibidē dixit βίωμα κρατικὸν, i. iudiciaria fora de iis quæ ad vitæ vsum pertinent.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, iudex, arbiter, æstimator, patronus, fautor, Aristot. 8. Polit.

Κριτικὸς, ὸν, ὁ, iudicia lis, iudiciarius, iudicio valens. τὰ φύσει κριτικὰ ὄντα τοῖς μηδὲν ὑπὸ τούτων ἰσχύουσι, τὰ κριτικὰ ἰσχύει τοῖς προειρημένοις τῶν ἀξιόπιστοι Nazanz. ἡ κριτικὴ, ars iudicandi, Quintil. lib. 5. Et κριτικοὶ, poematum iudices, ac censores aliorum, operum olim dicti sunt, quales Aristarchus & Aristoph. grammatici fuerunt: dicti ὑπὸ τοῦ κρίνειν, i. iudicibus, qui musicis agonibus, i. scenicis præerāt. Critici vocem vsurpant Latini, vt Cicero & Horat. apud Apostol. in epist. ad Hebr. cap. 4. sermo Dei dicitur κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, i. criticus cogitationii. sic enim translatè & eleganter, non verò discretor, vt aliq; barbarè nec vocis vi intellecta.

Κριτὸς, οῦ, ὁ, scer cetus, selectus.

Κρόμμυα, ατος, τὸ, μυγκ. pulso, lasciue salto : ἐξῆλθ' τὸ κρυπτὸν, κρότον ἀνῆκε, ὠρχήσατο. Etym. Neut. absol. Hom. Iliad. ζ. de equo , ἀνὴρ ὑπὲρ βῆμα θέησιν ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπέχῃ, i. interpellauerit, ἢ ἐπὶ θυμὸν ἔβαλε, ἢ κεκμήσειεν. κρόμμυα κῦ πεδίον, per campos lasciue curritat, Naz. in Epi st.

Κρόσκελος. ὁ ὑμνῳδὸς τῆς π αφίων (qui Suidæ κιθαρῳδὸς) & μὴ περὶ τὰς ἀφύσεις pili in pube.

Κροσύδης, idem quod κροκύδης, Etym.

Κρουνὸς, morbosus, infirmus.

Κρύπτε γλῶσ, in Accusi. subtegmen. Hesiod. pro κρηπῖδι seu κρόκῳ, id q̃ nod subducitur.

Κρυμνὸς, ἡ, ὸν, & Κρύμνα Θρ, ὁ, ἡ, κρήμνιον, τὸ, litus, calculus, lapis albicans, arena litoralis. li. 1. Epigr. ὦ κρημνὸν πρὸς θαλάσσης, apud litora, in litore. vnde ὑπερκρημνίδιον.

Κρῦμνος, ὁ, trama, filum, subtegmen. item litus, arena. Et κρήμνα Aristotel. calculi frequenti motu in litore maris rotundati. Cicer. de Orat. 2. vmbilicos appellat, Cæl. lib. 8. cap. 42. Hesych. κρῆμνα est etiam πίμπλαται οὖδας ὑ ἁλὸς, ἢ ἰτιδέμενα Suidæ.

Κρυμὸς, gemma: à croci dicta colore.

Κρυμώδης, ώδ, floccī & pili in vestibus. ὧν κρυμῶδες περιφορὰν, in purpureis subtegminibus, i. pannis, in Epigram. in singulari legitur apud Plutarch. in Sylla, vbi rugam interpres vertit, nō bene. in libello περὶ χαρακτήρων titulo de assentatione. ὧν τὰ ἰωπικὰ ἀφεῖναι κορυδᾶ. sed legend. κορυδᾶ. vnde κορυδίζειν, adulari: vel delirare, Trallian. Ἀμυδαίνει ὁ τῇ φρενιτιδι κορυδίζων ἢ κωφολογῶν. vide Plinij nostri cap. 51. libri 7.

Κρυσταλίζειν, floccos & festucas ex vestibus colligere. Ponitur pro adulari, quòd adulatores subblandiendo floccos pilósque ex vestibus legere soleant. Cæl. lib. 11. c. 33. vnde Κρυσταλιστὴς.

Κρυσταλισμὸς, ὁ, collectio floccorum, quod est assentatorum, vel etiam phrenceticorum, Galeno authore.

Κρυσίζω, μ, ἰσω, τ, μαι, neo. texo, croco illino, ad luteum vel croceū colorem vergo : tramare verbo vtitur Valla apud Herodot. Dioscor. l. 4. c. 65. Neutr. Accus.

Κρῦσος, ὁ, ὁ, ὁ, croceus, Theoph. lib. 1. hist. plant. cap. 21. crocinum etiam dicit Plin. κρόκινον μύρον, crocinum vnguentum, Dioscor. lib. 1. c. 65.

Κροκοδαφὴς, ές, ὁν, ὁ, ἡ, croco tinctus.

Κροκοδάλιον, τὸ, herba chamæleonti nigro similis, Dioscorid. Plin. vide Τορβύλιον.

Κροκόδειλος, ὁ, crocodilus, genus serpentis. ὦ τὸ δειλιᾶν ἐπὶ ταῖς κρόκαις, ἅτερον ἁμαλιὰς, εἶτα ἐ ἀεὶ τ γλῶ δεκόσ: τὸ ὦ τὸ τὸν κρόκον ἀ θεὸν ὁσ: φοβεῖται γὰ αὐτὸν. vide Etym. Aristotelem, Ælianum, & Eraſmū in Chiliad. Crocodilus pro deo colebatur apud Ægyptios, vt scribit Aristot. 2. OEco. & Lucian. ἀεὶ ἐνυπνίῳ. Κροκόδειλος etiam sophisma. vide κίναστρα, Hesychio κροκόδειλος est etiam culcitra nisi aliquis τύλιον & κνάφαλα idem esse vellet, hoc est tomentū seu lanę floccos quibus culcitræ farciūtur.

Κροκοδειλίτης, ου, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ, ὸν, quæ vox est τῆ πολιτικῆς ἢ ἐπιστρόφου, filum seu stamen quod nendo deducitur è colo.

Κροκοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, indutus croceis.

Κρόκινος, quod est coloris croceis, Theophrastus libro 9. hist. plantar.

Κρόκιμμα, ατος, τὸ, fæx & recrementū olei crocini, quo crocum adulterant : fit ab expressis vnguenti crocini odoramentis, Dioscor. lib. 1.

Κρόκινος, ὁ, τὸ, vel Κρόκος, ὁ, sicut Latinis crocum vel crocus. ὦ τὸ ὑπὸ κόκκου ἐν κυάνῳ, Callimachi Interpr. κρόκῳ libros inungi solitos scribit Lucian.

Κροκόπεπλος, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, croceam habens vestem : Auroræ epith. in crepusculo videlicet : paulò pòst enim superante die ἐρυθρόπεπλος & propriè dicitur, Hesiod. in Theog.

Κρόκος, ὁ, idem quod κρόκινον. item arena. genus frumentaceum, Theophrastus 8. histor. plantar. Κρόκοι etiam dicitur quoteum sine vitellus, ὁ λεπτὸς. Alexander Trallianus, ὑπὸ κρόκου ὠῶν. Athenæus lib. 9. dixit τὸ κρόκο τῆς ὠῶν. Et Arabi ὠῶν σπυρὰ vt ouorum albumina. Idem Trallianus vocat ὠῶν κρόκα ἢ λέκιθα.

Κροκόφαγα, apud Porphyr. ὦ ἐπὶ κρόκῳ ἐμφύχων lib. 3. crocuta fa de qua Plin. lib. 8. cap. 30. & 21.

Κροκύδειον, μικρὸν ζῶδιον, apud Hipponact.

Κροκυδίζω, idem quod κρωκυδίζω.

Κροκύλη, Herodotus pro flocculo ponere videtur, κρόκη vel κρόκος.

Κροκὶς, ὶ, ὁ Ͳ, stuppa, vide Κεγχυλιον. Item est herbæ genus tomentum.

Κρόκυφος, ου, ὁ, trama. item genus vestis, Aristoph.

Κρόκωτος, ὁ, croceus. dicebatur & crocota vestis rotūda & variegata, diuitioribus matronis in vsu. vnde κροκώτιον, i. crocotula, diminut. Aristoph. in Ranis, τὰ μὲν πολλὰ ἐν κροκωτοῖς ἐστι. Nemo. Et ὁρῶ γυναῖκα ὦπ κροκωτὸ κεκυφῶν. De crocoto veste hoc Maronis in Æneid. Vobis picta croco, & splendente murice vestis. vide Bayf. & in Chil. Eraſm. Feli crocoton, & oneris exuuium super crocotō. Lucian. in σοφ. λαλίᾳ. Cleor leo lib. 2. ὦπ τὸν κροκωτὸν ἢ τὰς ὑποκαλύπτας.

Κρόκωτοφόρος, ὁ, qui crocoto vestitur.

Κρολιζω, ocytus accelero, appropero, adiungo me citius.

Κρόμβος, nodus vel articulus digiti, κρόμβωσις. Hesych. idem affert κραμβοῦσθαι, & pro κραπεκινεῖσθαι μέρος δρῦ. σαυρώτηρα pro quo posteriore supra κραμβοῦσθαι ex κρόμβῳ.

Κρομμυήστειον, τὸ, cepigetium, Gaza lib. 4. histor. plant. Theoph. cap. 7.

Κρόμμυον, ου, τὸ, cepa, vel cepe: ὦ τὸ κέρας μύειν τῆς ὀδύνης, ἀπὸ τὰς κόρας μύοντος ὦ τῇ ὀδύνῃ, Athen. libro 8. cepa lachrymificatur à Columella: & apud Græcos κρόμμυα ὀδύειν ἢ δάκρυα pro inuite flere. Bias apud Diogen. Laert. lib. 1. reg em. i. ma ad se venire mandantem aſperratus reſcribit, ἐγὼ Ἀλκιβιάδῃ κρόμμυα ὀδύειν, id est, ἀλγύνειν ἢ εἰμαλίζεσθαι, Aristoph. in Nubis, Τί δῆτα κλαίεις; κρομμύων ὀσφρήσεται. Idem, κρομμύων ἐν ὀδὲ esquo innuit, vel citra cepas fleturum. κεκρομμύωσ ὄζειν enoph. in Sympoſio, conuenit in fœtidos & sordidos. vide quæ δίζειν.

Κρομμυοδρεμία, cruditas, fœtórque qualem eructant qui cepas ederint. Aristophan. in Pace, τοῦ ὠμῷ δ ὄζει κρομμύου μιᾶς. Interpr. ἀπεψίας. δρέμμαι γὰ ἀπὸ τῆς ἢ τοιαύτη ἐμπνοὴ. tionis compoſitio ὧπ τῆς κρομμύου, καὶ τῆς ὀξύτητος, ὦ ζειν Suid.

Κρόνια, τὰ, Saturnalia. item vetuſtate præcandida, & prorsus à Cronijs, i. Saturnalibus, festo perantiquo. κρονίαν ἡμέραν, Plutarch. in Cicerone.

Κρονίδης, ου, ὁ, Saturno genitus, Saturnius Iupiter, & κρονίδαι ὁ, Neptunus, in Epigr.

Κρονία ἅλς, Adriaticum mare, quòd illic Saturnus habitat. Cæl. lib. 7. cap. 6.

Κρονικὸς, delirus, ætate deſipiens. Aristoph. in Pluto, ὦ χρόνῳ πάμπαν ὑπὸ τοῦ γεγηρακότος τὰς φρένας ἠμφιεσμένος, i. ὁ mente captus, & excæcatas habentes. κρονικὸς ἐφ' ἡμῖν, in Epigr.

Κρόνιος, ου, ὁ, Saturnius, priscus. vnde apud Aristoph. in Nebulis κρόνιος, ἀ, ον κρόνιος ἐν ἀνδράσι, reſipere & retinere antiquam simplicitatem vel ſtultitiam. vide prouerb. Saturniæ ſemæ, id est Eraſm. κρόνιε μᾶλ. vide Ἐκατηβόλιον, κρόνιον πάνυ δίζεσθαι, & πάνιος, vanus, Euripid.

Κρόνιος, vehementer delirus, veterator, peruetus. ὁ μέγας, ὁ ἡ, i. μέγας λῆρος, vt τὸ ἄπαν ὦ accipiatur κατ' ἐξοχὴν. Aristoph. τὸ ὦ κρόνιον ὦ, ἡ, ὸν, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ

κρ- ide in κρέκω. Hesychi o est κρέκος, crocus.
κρ-, eidem est κρῖνα δίτοκος, fecuris anceps, bipennis.
κρ-, idem quod κρεμνός, Etym.
κρ-, simbriam circumpono, affuo, Etym.
κρ-ος, spinnæ murorum, scala, gradus, simbria & propugnacula. Etym. κρόκαι Suidæ, ἀπὸ τῶν ἐπικλίτων στεφάνων τῶν ἐπάλξεων. Homer. Iliad. μ. Κ ξύσσε μὲν τύρσιν τε νέων, καὶ τρητὸν ἐπάλξεις, κρόκας, pinnas murorum, vide κρόσσωτος, & naues κρόκεσσι, apud Herodot. quæ inuicem oppositæ stant inferis rostris. Homer. Iliad. μ. Κρητῶν τ' ἐπίκουροι, καὶ ἐπτάπυλαι Γνωσσὸς καὶ λάσιος Γορτὺς ἔναιον, καὶ τοῖς ἐν κοίλῃσι νέες ἐρύοντο. Iphr. κρόσσαι, τοῖχοι μικροὶ κύκλῳ. Κρόσσαι (inquit Hesych.) ἐπωνύμως εἴρηνται ἀπὸ τῶν κρηπίδων ἐν ὕδατι, scalæ scalis superpositæ. aliter verò eo nomine accipiunt τὰ κεφαλίδας ἔχοντα τοῖχία vel ἐπάλξεις vel ἐπάκρια τῶν πύργων vel τὰ κρηπίδα ὑπὲρ τὰ κρηπίδα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, quoniam ἀπὸ τοῦ ὕδατος etiamnum vocant τὰ κεκοσμημένα τῶν ἱματίων : & hæc exemplis ostendit Suidas. Attio melior est : nam Homero nomen, τὰ κλιμακτὰ ἐπὶ τὰ τείχη ἀναβαίνοντα incolitum fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in vsu esse & coëperant.
κρ-, ος, ὁ, simbria, κρόκασθαι, ὑφαίνειν. Pollux κρόσσων nomine solos intelligit qui imæ vestis ora assui solebant : scribit enim κρόσσωνα dici τὰ ἐπὶ τοῖς ἄκροις τῶν ἱματίων, ὑφαινόμενα verò κληδόνας. κρόσσους, qui ὑφαίνεσθαι sunt villi quidam qui extremæ vesti assuuntur.
κρ-, vas, in Epigr. κρόσσος, vas est balneatoriæ supellectilis ad undendam aquam, Plutar. in Alex. λέγουσι δὲ καὶ τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔκιρνα, καὶ τὸν ὑδροφόρον, καὶ τὸν κρόσσον, καὶ τὸν ἀμφορέα τὸν ἐκ τοῦ Δαρείου. & apud Trallianum σίλικα, ἐξίσθιον. seu quidam sic scribend. per ω.
κρ-, ος, ὁ, fimbriatus, Exod. cap. 28.
κρ-, ου, ἐπίθεμα.
κρ-, ὁ, & per γ, γρόσφος, cuspis ferrea, qua extrema hasta præfigitur, τὸ ἀδικαίωμα τῶν ἐπὶ δορατίοις, ἀπὸ κείρω, Iliad. ι. Dicitur & κναπτοσφὺξ & κείρακ Θ-, Eustath. Iliad. ε, vide Σαυρωτήρ.
κρ-, ὁ, idem quod κρεκτὸς, Etym.
κρ-, ος, μόσμα, κρόκος, strepo, plaudo, concutio, risu effuso excio, σφὺξ τὸ κρότος. Κρότιδος est plausu excipi, κροτικὸς, ὁ, ἐγκώμιον ἢ ψόγος ἐπὶ κρότου, inquit Eustath. Athen. ἡ δὲ λαῖδος τὸ πορίσεον, ἢ καὶ ἀφροδίσιος τὸ βαστὸν, ἢ ἄπιον, ὡς ἐκεῖ τῶν κροκιδίων. Alciphron. in Epist. τὸ δὲ κροτεῖσθαι τὸ θέατρον.
κρ-, τὸ, crepitaculum, σφεντάμνη, παιπάλη, crotalum, quod & calamus scissus, ex testa, ligno, ære ita concinnatus, vt efficere sonum queat, si quis verset manibus. Aristoph. πεφ. ἐγὼ μὲν οὖν τὴν μοῦσαν, κρέκεσθαι, καὶπὶ τοῦ τριόβολος τὴν τῶν φακῶν διδομένην, κρόκος ἐκ τῆς κρόκης, id est, ὄψωνος ἢ ἐδέσματος. Alij instrumentum musicum intelligunt, quo in deorum ceremoniis vtebantur. Ægyptij à verbo κρόω, quod est pulso. Alij pro lasciuo resonanti accipiunt. Quidam annulum ferreum interpretantur, qui ferreo quatiatur baculo, Cæl. lib. 10. cap. 44. & Bud. Comm. δίσκος, ἰτυλίνης mares exercebatur, puellæ crotalo in Epigr.
κρ-, ὁ, qui lingua est expeditiore ac voce sonanti, homo loquax, ὁ δὲ γλῶσσ Θ- ἢ δίκτυον, Metaphora sumpta ἐκ τῶν κρεμνῶν.
κρ-, ος, ἡ, in instrumentis fabri ferrarij annumeratur à Polluce.
κρ-, ος, ἡ, musteli, muscauli temporales, Galen.
κρ-, ὁ, ος, ἡ, tempus, pars capitis. κρόμμα τὸ τῆς κόρσης, ὃ ὄζει τῶν κεφαλῶν ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἄνω, vide Etym. κρέπω Θ- etiam Suidæ τὸ βιβλίον τὸ ὕπνου ἔμπλεον.
κρ-, μάσ Θ-, π. κρε, pulso, verbero, item κρητίζει κιθαρίζει : ité plaudo, plausu comprobo, vel excipio. Item crepo, ea significatione (qua dixit Horatius) si quid Stertinius veri crepat, vt in Axiocho καὶ πάσιν ἐπαίνοις τοῦτον ἐκρότουν αὐτὸν κρητίζοντα. Et κρητίσαι passiuè, plausu excipior. Aristoteles de arte poetica, πολλὰ ἁπλῶς ἐν λύσει κρηπίδ, ἀλλ' ἐν ἄρμα ἀεὶ κρητίδαι, id est, plaudi non plausum excitare aut applaudere, vt vult Robortellus vir infigniter doctus. Sic & Passiuè plaudor verbo vsus est Cicero ad Atticum libro 13. Populum verò (inquit) præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidè plaudatur, id est, plausu excipitur, ὅτι διὰ τὸ ἐπαφανῆ μὴ κακὸν νομίζειν κρητίζει, Ouid. 4. Trist. Eleg. 2. Quàque ibi manibus circùm plaudére tuorum, Plutarch. ταῦτα σοφιστικὴν ἐπίδειξιν ἐποίουν καὶ κρότον ἐνεποίουν ἀκροατῶν, οἱ δὲ σφόδρα ἐπῄνουν καὶ ἐκρότουν αὐτὸν ἀλλήλοις ἐπιστρέφοντες. Metaph. κακοτεχνήμασιν αὐτῶν ἐκρότουν τὸν ἀφελῆ. dicuntur astu & fraude exercitati homines.
κρ-, πλαυσίς : item dolosus. ἔστι κρότος ἀμφιλαφὴς ὁ τῶν ὀδόντων, &c. Vlysses est res astutissimas, astu exercitatissimus, & vt sic dicam, artificiosissimus.
κρ-, τὰ, loca quæ pedibus saltantium putsantur : atque ita indurescunt vt volgiolis & cylindris complanata esse videantur. Theop. lib. & cap. 6. de iis quæ oriuntur è terra : νῦν ἀφ' ὧν ἐστὶ τὰ κρότα, ἐκ τῶν ἐπιπολῆς, ἢ γίνεται κακῶν κατατρεχομένων κόπτων ὑπ' ἀνθρώπων, ἢ ὑπὸ τῶν ἀθροιζομένων ἐπὶ τοῦ τόπου ὑδάτων, ἢ ἐκ τῆς ποτιστικῆς κακώσεως (vbi tamen legi potest pro κατὰ, πάτα, & pro κατὰ τῆς ποτιστικῆς κακώσεως.) Quod ita vertit Plin. lib. 21. c. 6. gaudet caleari & atteri pede : perundóque melius prouenit, ideoque iuxta semitas ac fontes latissimum. vbi, vt apparet, κρότατα transtulisse fontes, quorū propter frequentiam semitæ pulsu & conculcatione pedum tritæ & velut panitæ sunt : quæ loca videtur Lucretius significasse quum dixit. Principio pars terrai, nonnulla perusta Solibus assiduis : multa pulsata pedum vi. Galenus etiam vocat ὁδηγὰ τὰ χωρία : lib. 2. Τρόπων de robustis exercitationibus loquens, Αὐτὰ μὲν οὖν τοιαῦτα καὶ τοιούτῳ τῷ τρόπῳ γυμνάζεται τὰ ἰσχυρὰ σώματα· ἢ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ὁδοῖς κειμένων ὀβολῶν ἐστὶ τὰ κρότατα, ἢ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ὁδῶν, ἃς ἐκεῖνοι τρίβους καλοῦσιν. Κρότατα μέν, quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis canûtur.
κρ-πτὸς, ὁ, ἡ, collidens, plaudibilis, κρότου ποιητὴς, plausum edens.
κρ-πτώνυμα, τὰ, nominabtur alicubi ab Ausonio quæ Latini, puto, crepundia & crepitacula vocant.
κρ-τὸς, ὁ, plausus, applausus, laus, bona fama. κρῶ τὸ κρέκω, Ety. Item succussus, pulsus. κρότος χαλκῆς, Aristoph.
κρ-τύμη, plausi excipior, plaudor Ciceroni, κρεπαλίζομαι, κροτοῦμαι δίκην Θ- plausi dignus, Chrysost.
κρ-τὰ. Hesych. sunt δι' ὑπακτικῶν κτυπήματα.
κρ-τον, ωνος Θ-, ricinus, κυνωδιόεις Homero, de quo intellexit Plinius quum diceret lib. 11. cap. 34. Est animal eiusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite viues, atque ita intumescens, vnum animaliâ cui cibi non fit exitus. quum nimia dehiscit satietate, alimento ipso moriens. Nunquam in iumentis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia : vulgò vocatur tique. vide Τέγιλλα. Item κρότων, ricinus arbor. διὰ τὸν ὁμοῖος τὸ ζῶον ὑφιέμενον τὸ σπέρμα τῷ τῆς ὑσκίνου, vt diximus in voce κίκι. Item κρότων pars in aure, τὸ ἄκρον τοῦ ὠτὸς Θ-. Pollux, κρολέπας ἢ κρότων, μελιττικὰ ὑγρασία, γλοιῶδες, ὅταν ἔλκει τι ἀπὸ τοῦ νώτου : Idem. Et κρότωνες ab Hippocrate lib. 1. ἀδενώδεις vocantur, τὰ ἐν τῷ στόματι χυνοειδῆ ἐφίεντα, i. pulmonum bronchia cartilaginea, siue cartilagineæ concauitates in pulmone. Itē vrbis nomen, & nomen viri proprium ab Hercule inter fectis, Ety.
κρ-τὸς, ὁ, ωτὸς, ὁ, plaudens.
κρότων, crotona, vocant ali gongrum. id vitij est quod insascitur in arboribus, præcipuè in olea, Theophr. lib. 1. hist. plant. cap. 13. vide τάγγος.
κρούζω, τὸ κροῦζος, ἀφαρπάσειν τὸ ἅλας, Etym.
κρῦσμα, ατος, τὸ, pulsatio, pulsus chordarum. Vide Παιφάπη.
κρύμπτιον, sic dicitur σὐκπτὸν ab Athenæo.
κρυπτικὴ σφῦρα, ars pulsandi citharam, in Epigr.
κρῦναι, Hesych. est κοῖλοι τόποι, & τὰ ἄφορα ὕδατα.
κρυνὴ Θ-, ὑγρὰ, κρηνῶν ὕδωρ, aqua ex fcatebris saliens.
κρουνὸς, instar fcatebræ seu fontis salientis.
κρουσίζειν, vnde κατακρουσίζειν superius, verbum ὅτι ἀπὸ κρουνοῦ, id est à salientibus deducitum, τὸ χέειν ὥσπερ οἱ κρουνοὶ, in salientis modum fundere. Athen. lib. 11. de vasis potoriis loquens, Δοκεῖ δὲ δηλοῦν τὰ μετὰ κέρατος ἠμέλα ἢ, διατετρημένα δ' ἦν, ὡς ἂν κρουσίζοντα πολλὰς κάτω δοῦναι πόσεως.
κρουσίπεμα, τὸ, vortex, torrens. κρουσίπεμα μελισσῶν, in Epigr. pulsus aquæ mellitus, i. fcaturigo & vena.
κρουσὸς, ὁ, ἡ, fcatebra & fcaturigo riuorum, caput & origo fontium & ipsi salientes. Interp. Aristop. in Eccl. κρουσὸς, τὸ χεῖλος ἢ ἀκρότης τῆς κρήνης ἢ ὀπῆς. Interpres Homeri hac voce propriè significari tradit τὰς ἀρχὰς τῆς βλυσώσης. Κρουνὸς etiā locus vbi lauant, lauacrum & latrina dici potest quasi lauatrina Varronis, πῶς ὅταν πλύνεται. Ho. Iliad. χ, Κρουνοὶ δ' ἔμπεσον καλλίρροοι, ἔνθα τε δοιαὶ ἀναῤῥωγαι, &c. Aristop. δικαίως τοὺς κρουνοὺς ἀφίει.
κρουωφόρος, dicitur quoddam in nauibus, Hesych. forsan quod sustinet οἱ κρουνοὶ ἢ οἱ ἐν χειτῶνι τῆς κεκίρνων.
κρουωχυτρολήκυθος, nugax, ἢ σπουδαῖος ὀρχεῖσθαι : composita dictione à κρουνὸς, χύτρα & λήκυθος. Aristoph. in Equitib.
κρύπτομαι, inhibeo. Νῦν φύμενοι ἀνακρύπτεσθαι φύμενοι κρύπτεσθαι, est nauem inhibere, nauem remigatione commutata conuertere ad puppim, hoc est retrogaere nauem, ceſſim ire. διὰ τοῦτο ὑπόπτερον ἐν ἀνιμαντίοις, Arriano : Luciano ἀναπεπλεγμένη πυπίσσοις, ἀνακρυφίοις, ἀνακρύπτεσθαι. Horum omnium testimonia producemus, quòd authoribus laudatis ineptiarum crimen liceat effugere. Thucyd. σφύμενοι κρυφαίως, ἅπαντα μᾶλλον ἢ παρῆλθε. Et alibi, ὑπεπλέουσι σφύμενοι ὑπερθύριοι. Scholiast. σφύμενοι κρύβδην ἀπὸ τοῦ κατ' ὀλίγον αὐξομένου, οἱ ἐπὶ βραχὺ τὸν πλοῦν. ὁ γὰρ ὕπτιος ἀνακρυφθὴν ἐπὶ πολὺ σφύμενος κοπτὸν κατεῖ. τὸν ᾗ πειθοῖ, ἵνα μὴ ὀξέως φαίνηται φεύγων, ὕπτια κατ' ὀλίγον ὑπαπόντες, ἵνα μὴ τοῖς ἐπὶ τὰς πολεμίους ὁρῶσι, φεύγειν παρέσκευαζον. Cicer. libro 13. Epistolarum ad Attic. Inhibere illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet : est enim verbum totum nauticum. quanquam id quidem scio bam : sed arbitrabar sustinere remos, quum inhiberi essent remiges iussi. id non esse cius modi didici heri, quum ad villam nostram nauis appelleretur : non enim sustinent, sed alio modo remigant. id ab ὑπόπτης remotissimū est. Et paulò pòst, Inhibitio autem remigium motum habet, & vehementiorem quidem remigationi : nauē conuertentis ad puppim. Iustinus lib. 22. commisso prælio ita cessim inhibetis

remos & à bello discedite. Arrianus in expeditione Alex. ὁὐς ἡ κρωτηρικὴ τε ἰδὼ τὸ θηρίον ἡ ὠὸ ἔτι ἀπὸ ἐρέτικὴ ἐμβαίνειν ἐπὶ τὰ ὀλκὰ συφηγικὰ μᾶλλον διακρίβωμα, ὥσπερ ἡ ἀφίλυτα κρύβωμα νεῶν ὅπι τὸ ἐκ τῶν ὑδάτων ἐμφερὲς. : Elephanti vt inhibitæ naues retrocedebant. Herodian. lib. 5. ὁ δ' Ἀντωνῖνος ὧδε ἀβίωτος ἀπαιδεύτως ἐς τοὺπίσω, ἐττρογιάδως ἐκ τοῦ ἵππου ἐκβαίνων. : descendebat.

Κερουσία, instrumenta musica, quæ nervis intenduntur.

Κερυστὶς, ιτος, ligneicalcei, gallicæ, ξύλινα σανδάλια, κρήπιδες. Sophocl. vel κρηπὶς. κερυστοφόρος autem erant Bœotij. vide Pollucem.

Κερυστὸς μοῦ, voce plebem eludo ac seduco. κερυστιμῶ, κακερύω τὸν δοῦλόν τὸν ἀπατῶ ἢ ἀβλαβερύω τὸ βοῦ.

Κερυτηρεῖν, detrudere in mensura. ἀλλαπὸς μετρεῖν (inquit Hes.) ἢ ἐσθεῖν. εἰ γὰρ φαῖμεν μετρεῖν τὸ σιτῖζειν τὰ ἵππον ἐς τὸ ἵππον πεῖν τὰ μετρεῖν, ἐντεῦθεν ἢ τὸ ἀβλαβερύζειν ἀβλαβερύειν φασί.

Κερυσπέτης, qui in mensura defraudat.

Κερύσσω, ἢ ττω, ὁ, pulsatio. vide Nebul. Aristoph. item ἡ ἀκοὴ ἀπὸ τοῦ σκληροῦ κερύσσωμα δὴ μιμεῖσθαι. Suid. Hesych. κερύσσων, ἢ ἐπιτάττων, τὸν ἀβλαβερύσιμον ἢ μεμνῆσθαι ἄνωθεν ἢ τῶν ἀφῶν τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζωτίσεσιν ἐπιτάττουσιν: item τῶν ἀφῶν τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζωτίσεσιν αὐτῆρωσιν ἢ ἀβλαβερύσιν ὧτων φασίν.

Κερυσικὸς, aures fericens, acrimonia & vehementia dicendi, impulsu vdens, vim pulsandi obtinẽs. κερυσικὸν ἢ σωκρατικὸν. Lucian. loquens de Demosthenis facundia.

Κερύω, ω. ττω, ξω, pulso, percutio, cõcutio, offendo, agito, cornibus peto proprie. Neutrum Accus. κερύω χεῖρας, plaudo manibus, Eurip. κερύειν ἢ θύρην non tam rectè dicitur quam κόπτειν τὴν θύραν, Phrynich. κερύειν τὺς ποσὶ τὴν γῆν, Arrianus. Κατὰ τοῦ κρύειν, vulgaris vox *crouler* emanauit.

Κρύβω, & κρῦβῶ ττω, clàm, λάθρα, Demosth. ὁ γὰρ εἰ κρῦβῶ ὧν ὧδὲν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐκ ἐστί.

Κευδεῖν, Hesych. est Κατακρύπτειν, absconditi, occulit.

Κρύβιος, Hesych. est Τεθνεώτες, absconditi, occulti.

Κρύβιος, Hesych. sunt τεκεῖοι, mortui, forsan ἀφ' ὧν κρύβω, nam subterra sunt absconditi: idémque affert & κρυβεσσὸς, pro τεκνοποιία: & κρυβὴ τὰς pro τεκνοβλαστικὰς defunctos: certè κρύπτω, ος ei est κρυπτὸς absconditus, occultus.

Κρυβεῖος, ἔντος, absconditus: Κατὰ τὸ κρυπτὸμαι, vel κρύβομαι.

Κρύβω, antiquè pro κρυπτὼ, abscondo.

Κρυηρὸς, ὸν, ὸ ἢ ὴ, lethalis, frigidus, horridus, odiosus, miserabilis, difficilis. Odyss. ἢ μᾶλλον ἢ κάρος κρυηρὸν ὄρνυσι. Hesiodus. ἀλκὴν δ' οὐ δύναται αἰῶς ὀβλὸς κρυηρὸς, diræ cladis. vbi gener. est fœminini.

Κρύνω, τος, τὸ, inuentum, εὕρημα, Æschyl. transpositis literis pro κύρημα.

Κρυοειδὴς, ὸς, ὸν, gelidus, frigidus, Eratosthenes de Zonis duabus extremis loquens.

Κρυοιᾶν, frigere.

Κρυοῖος, ὸν, ὸ, κρυσὸς, algor, frigus intensum gelu, glacies, rigor, sic Bud. apud Platonem, ὁ κρυοῖος in gelido.

Κρυοπαγὴς, ὸν, ὸ, ἡ, frigidus. Dionys. Poeta, πετυεῖο ἀβρῇ κρυοπάγι, ἢ ἄβρᾳ in frigidis ripis. κρυοπάγες, frigidũ. Item κρυοπαγὲς, febris quæ pulmonibus erysipelate correptis oboritur.

Κρυόεις, ὲσσα, ὲν, frigidus, rigidus, horribilis, horridus, Hesiod. οὐ πολὺμ κρυόεντι κρυόσσα δεδέασαι, Apol. Homer. Iliad. 9. Θεσσαλὸν ἐς πίονα, φῶλα κρυόεντα ἔναρπ. Interp. φολιὰς, φησὶν, ἔτι εἰ φολιάμενοι συγκρύουσι τοῦ ὑδάτος.

Κρύος, ὸν, τὸ, frigus. ἀβρᾳ τὴν χθονιᾶμ νῦν ὑδάτων κεράτων, Etym. Et κρυὸς, rigens. Adiectiuum. vide Gel. lib. 13. cap. vlt. & Erasm. in prouerb. Caninum prandium. Κρυὸν etiam dicitur κρύσταλλος, crystallus lapis. Aristoph. in Nebulis, Νὴ μᾶ ἀβρᾳ τοῦτ' ἐφερωτικοπαθεῖς τὸ λίθον τοῦτον ὃ λέγεις; ἢ καλὸν ἢ διαφανὲς, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Ἀπτῖκὸν ἄλιον λέγεις; vbi Interpr. οἱ παλαιοὶ ἢ διαφανὲς λίθον αὐτὸν ὑπετίθεσαν τῷ κηρῷ τοῦ ἡλίου, ἵνα ποτε ὀπτήσωσι τὰ ἄλλα σώματα.

Κρυπτάδιος, ον, ὁ, occultus. Κατὰδιος, κρυφῶδης. Iliad. ἀ, κρυπτάδια φρονέοντας, &c. & Iliad. ζ, κρυπτὰδιῆν φιλότητα μιγῆναι. Καδρὰδια ἢ μοιχεῖα.

Κρυπτάσσω, cooperio.

Κρυπτάω, ᾶς, ᾶ, occultatio, officium occulta indagare.

Κρυπτεύομαι, insidior, Hesych. forsan quoniam insidiatores se abscondunt & in loca occulta abstrudunt.

Κρυπτὴ, ἧς, ἡ, crypta, locus abditus & concameratus. pro cryptoporticu videtur posse Vitruuius: In ædibus, ait, crypta, horrea, apotheca. Iuuenalis pro subterranea cauerna fornicata, i. cloaca, vt sur pauit, Et solitus mediæ cryptam penetrare faburræ.

Κρυπτικὸν, ἢ ττιον, latenter, captiosè. vide Κρύβω.

Κρυπτὸς, ὸν, ὸ, occultus, abditus, tegendus. τὰ κρυπτὰ, occulta. vide Κρύβω.

Κρύπτομαι, & Κρύπτω μαι, ψομαι, ψα, absconditus me, delitesco, tego, arcanum teneo, dissimulo. ἀβρᾳ τὸ κάβρα. ἐῦ κρύπτω, Actius. Accus. Aristoph. νεοι κρυψω, non te celabo. cum duplici accusatiuo: Lysias, ὁ δὲ κρύπτων τὰν μὴ ἠκριβωκὼς τὸν θάνατον τὸν ἀδελφὸν, celauit filiam mortem viri. κρύπτω γῆ, humo, Thucydid. κρύπτω ἐν κοιλώματι, absconditus in gurgustio, Idem. In Apocal. cap. 6. κρύψατε ἑαυτοὺς ἐις τὰ σπήλαια occultarunt se in speluncis. κρύπτω ἀπὸ τοῦ λόγου, cap. 3. lib. 1. Regum, celo ipsum verba. πῶς ἂν κρύψαι τὰν ὑπὸ τῆδε νεῶν τοῦ κυρίου, duo dolia sub terra abdisse in templo Quirini, Plutarch. in Camillo. Demosth. ἀνακαὶ ἢ γνώμη φανερὸς, ἢ οὐδὲ κρύπτεται τὸ σοβρόμενον, nec factum celare vult. Κρύπτειν verbo vitiur etiam Aristoteles pro eo quod est ars argumentari, vt fallamus & lateamus eum qui imperitior est, quòd eadem tandem sumus. Κρύπτων ἢ, inquit, ἀφορισμὸς ἐγένετο διὰ τὸ ὁ συλλογισμὸς τοῦ ὄζ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος συμπεράσματος μὴ λέγειν, ἀλλ' ὕστερον συλλογίζεσθαι φησὶ. ὥστε ἀπορήσαιτ' ἂν τις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δέοντος, hoc artificium κρύπτειν dicitur: & κρυπτὸν quod ipse captiosè intenditur, i. ἀφορίσμενον de Κρύψ.

Κρυσάγχας, Aristoph. in Concion. Interpr. τὸ ἀβλαβὲς ἀπὸ τοῦ καρδιακοῦ de Κρυσάγχ.

Κρυσαίνω, glaciatur, refrigescit, cogitur, πήγνυται. apud Nic. d. in Alexipharm. ὅπως πὰν ἀβρᾳ σίγμεις κρυσαίνεται ὕδωρ.

Κρυσάλλινος, ὸν, crystallinus.

Κρυσαλλοειδὴς, crystallo similis. τὸ κρυσαλλοειδὲς ὑγρὸν, à crystallino gnominatus humor oculorum, Alex. Aphrod.

Κρύσαλλος, ου, τὸ, glacies. Aristot. in Probl.

Κρυσαλλόπηκτα φυσικαπτὸς, flatus congelantes, Euripid.

Κρύσταλλος, ου, ὁ, glacies, crystallus, τὸ διὰ τοῦ κρυὸς συσταλὲν ὕδωρ, Etymolog. διὰ, ξυσταλὲν ἀβεστόρεα τὸ κρύσταλλος, id est. lu. κρύσταλλος λίτος, gen. fœmin. in Epigramm. & apud Dyn. de Situ orbis, vbi inquit in mari Caspio gigni. Vide Κρύβω.

Κρυσταλλώδης, ὼδ, ὸ ἢ ὴ, glacialis.

Κρύφα, secreto, clàm. cum Genit. κρύφα πατός.

Κρυφαῖος, ὸν, ὸ, latens, occultus, clandestinus, clancularius, Sophocl. κρυφαῖον φάσγανον ἀβεσπτυχές.

Κρυφαῖος, & Κρυφὸς, latenter, occultè. & κρυφαῖὸν pro eodem, Act. 6. Paul. ad Ephes. cap. 5.

Κρυφεῖος, ὄντος, tectus: à κρυπτὸμαι. Sophocl. ὑφ' εἵματος κρυφείου, fumiculo tectus.

Κρυφὴ & Κρυφαῖος, idem quod κρύφα.

Κρυφίους, κρυφίους. Hesych. ὄπωπα Θ, seu qui animum suum celat, qui animi sui cogitata cælat nec vlli aperit.

Κρύφιος, ου, ὁ, occultus.

Κρυφίων, & Κρυφίωνος, ὁ, dissimulator, mentem suam dolose velans, astutus. Adamantius in Physiognom. ὑπόκωφοι, κρυφίωνες, παντοῖοι.

Κρύφις, ιος, occultatio, latebra. Κρύφις etiam est ars quædam solertia disputandi, ἢ τὸν ἀβεσοδιαλεγόμενον captandi, & τρόπος τῆς ἀρτιεῖν irretiendi: quod κρυπτεῖν dicitur ab Aristotele & κρυπτικὴ σωφιστικὴ dicti huius artificij, quod & σοφὸν vocatur. Alexander in 8. Topicor. Κρύφις δὲ ἐξ μάλιστα ἢ ὅ ἐστὶν τὸ καθόλου συλλογίζεσθαι τὸ ἀβεσκείμενον. Idem, κρυπτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὄντος τῷ ὄντι ἢ ἀβεὶ τὰς ὑποκρίσεις ὑποτάσσεται. Iuuocat respondentem ab animaduersione & cautione inspondendo, quod Aristoteles vocat πρὸς πάτον ὑποτάσσεται ἀβεῖς ἐστιν. ὥστε τὸ ἀβ' (inquit Aristoteles) ἑρωτᾶν δεῖ τὰ μὴ καθόλου ἀποδιδόμενον. vide κρύπτω.

Κρυψίγεως, qui iram celat & premit, iram dissimulans.

Κρυσὸς, ὸν, ὸ, algidus, horridus.

Κρυσὸς, olus simile apio, prope mare nascens. Erot. in lo. Hippocr.

Κρὼ pro κεράρ per syncopen, instillo, infundo, Eustathius Iliados ἁ.

Κρωβύλος, talx, vide κρόταφος.

Κρωβύλος, reticulum quo contegitur coma.

Κρώβων, ὸς, ὸ, Hesychio ὁ κωλὸς ἢ σάφων, itidémque Suidæ: item etiam ὁ μακὸς ἢ ὠβλίσκος vt significet, & cincinnos puerorum intortos quæ qui in pube efflorescunt adolescentius. Hesychio est etiam ὁ κερμὸς τῆς ἐμπλοκῆς ἢ ὅτι πλοκὴ μόνον ἀπὸ μέτου μετώπου ἢ τῶν κεφαλῶν. nodus capillorum à fronte in vertice reductorum. cincinnus, aureus vel argenteus corymbus ex capillis pendens. κρώβων, περιτὸν, cincinni, Interpr. Tzetzes. Clydid. κρώβων, inquit, ὧν εἶδος πλόγματος ἢ περιτὸν κόσμημα ἐκ τοῦ κόμης. est & κρώβων virorum, mulierum νύμφης, & puerorum σώματα. Seruius 4. Æneid. in eo vertit crines nodantur in aurum: κρώβωνας exponit retiolumque omamentum. vide Comm. Aristoph. in Nebul. Varro libro de lingua Lat. Tutulus appellatur id, quo matres familiarum crines conuolutos ad verticem capitis habent vti velatos: hinc ab eo, quòd tuendi causa capilli fiebant, siue ab eo, quòd altissimum in vrbe quod est, ea res tutissima, tutulus vocatur. Est etiam nomen proprium, Etym.

Κωβάσιος, Hesych. ὁ βλιτεὸς, qui potius κρεοβλίτης.

Κωβεῖον, eidem est σκαφίον σπανίδος, quod supra κρόβιον.

Κρωγμὸς, ὸ, ὸ, vociferatio, q. cornicatio. κραγμὸς κολικῶν, in Epi-

Mosc-

Copulus in Hesiod.
κ. ρακτάριο & pipio : κλῆσ τοῦ κρώ. Aristoph. in Plut. εἶτ' ὦ κράκ-
τ' ἐπιτίματ' ἀεὶ, scio quid crocites, vis participes esse. κρω-
ζ' ἐνικὼς τὸν ἄμφω ἢ ἀστοῦς, & c. Lucian. Aratus de gal-
li, τὸν δὲ μάλα φασὶ pipiùntque maiore voce. Aliquando
de inhiare. Eras. in proverb. Domum quum facis. Κρώζειν,
ciari significare ostendit Pollux, τὸ κοινὸν esse adnotas.
Verò κρώζειν & crocitare & cornicari, τὸ κρᾶξαι ὠ. κόρακ' ἢ
κρώζειν, cornicari, Perfius, nescio quid tecum graue cor-
ris inepte.
κ. ὁ, accerius lapidum, Hesyc. affert & κριμνακίων pro κρη-
μνῶν, præceps, abruptū, præruptum, eadem & per a efferun-
tur & Eustath. testatur: is enim exponés Homericum hoc
Iustitium. Iliad. β, Ὑδρίλλων κλονέοντε scribit κλιόντε
secundum veteres esse τύπτειν ὑψηλῶς, seu τραχέως, ἢ πετρώδεις
καὶ ὄρεσι κρημνώδεσι· τοῦ δὲ αὐτοῦ βαφοντες : hāc vocem sua quo-
quetate in Paphlagonia Iuralle, eos enim κριμνακιῶν τύπτειν
Iallæ ἐν τῷ παφλάζειν ἢ ἐν τοῖς κύμασιν ὀχεῖσθαι.
Paphlagoniæ ciuitas, Etym. Item ditio Corinthiorum.
apud Polluccm, pifcatores τὴν πόρκα χράλφων: diuersi ab iis
vocantur δικτυοβόλοι.
dixit Phereeydes τὸν ὀρειπόλων.
κραναὸς, scalas, Herodot. libro 1. pro κέρασα.
κρανὸς, τὸ, vrna.
κρανὸς, ὁ, hydria vulgò cruche vel cruche, vas quo aqua seruatur,
ungentarium, Plutar. Cæl. lib. 1. c. 6. & Bayfius de Vascu.
Sophocl. crater, poculum. Lycophronis guttus, quo aqua
fultur. vide κέρασον.
ΚΤΑΝΟΣ, interfectus, Hesyc. & Homer. θοὸς ἴφι κτάμενος,
ἐν δὲ θάνατος, σφαγὴν, ἀδ' ἑκατόμβη. præt. passiuo tanquam a κτῶ.
rificio.
Hesych. affert pro κτείνω, φονεύειν, ἀπολλύειν & κτᾶσθαι pro ἀπορι-
σθαι κτᾶσθαι quod potius pro xytonos scribendum κτᾶσθαι
vere infinitum ex aor. 2. modo ἔκτᾰμον.
quoque idem affert pro κτείνειν, vnde κτανέειν pro ἑκατὸν θη-
σιος est αὐφὶ δ' ἔκτανε.
κτᾶμαι, πτῶμαι, acquiro, paro mihi & comparo, possi-
deo. Depin. Accusat. κτᾶσθαι συμφορὰς, vexari calamitate, Pla-
te Leg. κτᾶσθαι ὀχθηρὸν, odia suscipere, Thucydid. ἀεὶ τὸν θη-
parta sunt, idem. πολλῷ μᾶλλον ἢ γῆν καὶ χρυσὸν κτᾶσθαι, sibi có-
ius honorem, Plato. χρὴ κατὰ νόμον τὸ κοινὸν, vt opprimentes.
κρημνίζω, Plato de Leg. κακτανθῆναι μέχρι τριάκοντα, qui est
ciimmo censu, Idem de Leg. ἀλλὰν φόνον καὶ ἀμφίβολα ἄλλον, ad-
ra cædē seu commissa cædē domestica venciunt, Euripid.
Ion in Epist. τὰς μαγίσσας τρεῖς κακτανῶμεν παρ' ἑαυτοῖς τε αὐθαι-
ἢ τῷ νόμῳ, honores summos reportantes à non inuitis
minibus & legibus.
Hesych. ἰδὲ βροχύπους πάτταν.
cædes, trucidatio Lactant.
possideo.
τὴς, τὸ, possessio, Pindaro, κτῆμα & κτῆσις.
κτῆμα, τὸ, prædium, possessio. Odyss. ξ, τίς γάρ σε φόβατο κτάσσε-
εἰνόπην. & Odyss. δ, ὦ γὸ ὀπάσσεσθαι ἐν ἰώκατι πόσιν ἐοῦ κτήματος ἐ-
ἐμὴν, neminem meis fortunis custodem reliqui.
ζω, μι, σω, πικρ. possideo, acquiro. Accus. Homer. Odyss. β,
κτήματα πάντα, multa possidens. Apollonius τ. ἐρίδηλα δὲ βίβυ-
αὐτὸ κτησάμενος ἰῶν, nationes Bithynorum cum ipsa regio-
subegit.
σις, interimens, occidens.
τὸς, ὁ, ἡ, πικρ. & ἀφ. β, ἔκτανον, occido. Accus.
τὸς, ὁ, pecten, τὸ γὰρ τοιχεῖν κάλλιστον. Callimachus, ὑπ' ἔπος
κτένες ἔσαν ὑ θεσιος. Et ᾗ κτένι κομᾶν καὶ μύειν. Item pubes, τὸ ἐφὴ-
, quod & pecten iuuenali, Inguina traduntur medicis iam
ctine nigro. Item pectines pisces qui pectinatim conchas
iatas habent, vulgò coques & coquilles: de his Plin. lib. 9. cap.
Aristot. hist. lib. & cap. 4. Caza vertit pectinem aut pectun-
lum: ἐφ' ὃ ἑκάτερον ἢ ὀξαλὰ ὕδατος, Etymol. Et κτένες, quatuor
ntes anteriores, pectunculi qui natibus iunguntur, Caza a-
d Aristot.
ζω, ἰσω, πικρ. pecto. κτενίζόμροι τὰς κόμας, comas pectentes,
erodot. in Polymn.
ς, τὸ, κτὶς, pectunculus, pecten.
ῆμι, κτένω, & κτίννυμι, ἀνώ, macto, morte mulcto, Æolicè
το κτίνω, vt ἀζήνυτος pro ἀζήνευτος. Item morior, succumbo, Eu-
pid. in Tauris.
τὸς, textus, pectine percussus κτενωτὸν πτίχα. Hesyc. exponit
φατὸν ἐφαπλίδα, πτίχες enim sunt πτίχες ἀφῳδάτων.
κτήνεσι, res possessa.
α, ὁ πατρὸς. item κτήματα νεκρικὰ mortuorum possessiones &
arentalia seu insta quæ mortuis debentur.
ζω, & κτεῖζαμι, ἴσω, ᾠ ἴξω, σ. μικ. iusta facio, parento, sepelio.
Neutr. Accus. Odyss. γ, ὄφρ' ἐπέρη θάπτοι μ' ὀπάκτορα κτείσειεν.

& Odyss. δ, σὺ μέντοι τόν γ' ἔξω μ' ὀφέλλεις κτερεΐζειν, ἰ. ἐν ταφῇ σῇ.
Apollo. ἵνα κατὰ ἴδιον ἔθος κτίσειεν τὸν ξένον, id est, deiunctio ferebat inferias.
ab Hesychio exponitur non solum τὸ ἐνταφιάζειν, sed etiam κατὰ-
μαι (ἀπτερος quod est κτίσιν & σπουδὴν.
κτηρεῖς, οἱ, monstrum, ἀπὸ τοῦ ἐκτήρεσθαι παρὰ τοῖς.
κτήσιμος, ος, τὸ, & κτήσις, ἐως, τὸ, parentatio, funus, iusta, quicquid
in mortuorum honorem fit. Lascar. τὰ εἰς ἔλαχον κτήσιν, hic
fortitus sum parentalia.
ὴς, οῦ, ὁ, curator funeris, libitinarius. Vlpianus in L.
Quicunque ff. de Inffitoria actione, Si libitinarius (quem
Graeci κτησιῶν vocant) ferunm pollinctorem habuerit ifque
mortuum spoliauerit, dandam in eum quasi inffitoriam a-
ctionem.
κτὼ, occido.
κτηδὼν, ὁνος, ὁ, in arboribus dicitur ἡ ἀφ' ἑλικῶν διάφυσις, venarum
discrimina & cursus. Theophrast. hist. lib. 5. cap. 2. μονόζωα
ὁ κανὸν, τὰς ἐχούσας νέας μόνον κτηδόνα, Plinius, Sunt autem in
arboribus & earum materia pectines, per longitudinem re-
ctæ pectinum modo lineæ & internallà, Græc. κτένιαι ap-
pellantur. alibi sæpè vocat venarum cursus. Et libro 16. capit.
38. dixit, fagis pectines transuersi in pulpa, id est, κτηδόνες ἐν διαφύσει. vide πτερυζόν. Hippocrates etiam σὰν καρδίᾳ hac voce
ita vsus est, ὑμῖν γὸ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἐν τοῖσι κείλοισι ὅλαις ἀρχαίαις
διαπτύες ζώσαντες πάντη τὰ σώματα κτηδόσιν ἐμβάλλουσι ἐς τὸν στε-
ρεὸν καρδίων: vbi interpres strias, & segmēta transtulit. Et Ruf-
fus de partib. hominis libro 2. capite 3. hanc vocem vsurpat,
cùm inquit corneam tunicam ob id dictam, quòd instar cor-
nu in corpusculà κτηδόνες dicta resoluatur. Interpr. fibras vel
filamenta exposuit, apud Suid. κτηδόνες expositum τριχώδεις ἰκ-
χόδες ἢ ὑφείδια.
κτὰλ, κτίλ.
κτῆμα, ατος, τὸ, possessio, lucrumues, emolumentum, facultates.
Odyss. ξ, νοσφίσατο δώματα θοῦρος, rem familiarem absumunt. εἰς τὰ
κτήματα πορεύεσθαι, hæreditatem adire, Demosth. καμεῖν δοῦναι τῷ
κτημάτων, pignora capere. χρυσὸς ἢ ἀργυρος ἐπὶ φύσιν κτῆνος, Pla-
to 12. Leg. Cicero, aurum autem & argentum in iudicio fas
est. vide Ammon. in κτῆνται & κτήσεις. Aristot. in Polit. κτῆ-
μα, possessio est & res ipsa: κτῆσις, acquisitio. κτήματα πολιτικὰ, ex-
terna corporis fulcimenta, Ficinus in Tim. Plat. Significan-
tur quoque hoc nomine αὐξάνοντα, & ἀρχαῖοι, hoc est, man-
cipia, homines in bello capti, & feruituti mancipati, cuius
relatiuum est ὁ κακτησάμενος, id est, herus: & ἡ κακτημένη, hera,
Plutarch.
κτηματικὰ, opulentus, qui multas habet possessiones. & κτηματι-
κὰ κώμη, villa, Gaza ex Cicer. Plutarch. εἰς τὸ ἴσον πολίτων ὑποπίπτ-
ὃ τοῖς κτήσεσι πᾶσι ἀρίσοις, ἢ τοῖς ἀκτήμοσι, alibi χρηματικοῖς ἀνδράσι
dixit. Dicitur etiam κτηματίτης pro eodem, ὁ κτήσεσι πολλὰ ὑπάρ-
χων, Suid.
κτηματολογία sic dicitur vt γεωλογία. Gaza, ἡ περὶ γῆν καὶ χωρία λογία, ἢ
κτηματολογίας σωπτάκται. puni poteft pro titulis poffeffio-
num, quibus vtimur, cùm dominium huius & illius loci di-
cimus.
κτὼν, interficio. vnde κτώνιος, interfectus.
κτῶνα ἀγροφόρον, animalia veterina, iumenta farcinaria.
κτώνδων, pecudum more.
κτωνίατρος, veterinarij, iumentorum veterinorum curatores
& medici, qui fidem foleas equis affigunt, Budæus in Annot.
poster.
κτωνοδάτης, qui ineunt iumenta in Pand. Bud.
κτωνόομαι, ὤμαι, vnde compos. ἀκτώνωμαι in iumentorum seu
pecudum naturam degenero.
κτώνωφελὴς cui conueniunt eadem quæ & iumentis. Areth.
κτὼν, ὠνος, τὸ, iumentum, ferum Virgil. pecus, quadrupes, quod
mactatur aut immolatur: ἐξ οὗ τὸ κτείνειν, τὸ σφάζειν, Etymol. Xe-
nophon in OEcon. ἔστιν ἃ καὶ ἡμῖν τῆς αὐξήσεως, οἷς ἄσμενα πᾶς
κτώνεται, οὐδὲν ὀ ὑπαίθρου, ἀλλ' ἐν στεγανῷ δεῖται ἀνακτᾶν. Cicero apud
Columellam lib. 12. cap. 1. Tum etiam quum victus & cultus
humanus non, vti feris, in propatulo ac ſi ſub ſtrato locis, ſed
domi ſub tecto accurandus erat.
κτωνοτροφία, ἡ, ipsa actio pascendi iumenta seu pecora.
κτωνοτρόφος, ὁ, ἡ, qui iumenta pascit.
κτωνώδης, instar pecorum, irrationalis, belluinus.
κτωνώδια, stoliditas, pecuaria, & bestialis.
κτωνίδιον, ου, τὸ, possessiuncula, curta ſuppellex, Epictet.
κτωνικὸς, ὴ, ὸν, Cic ficles, gloriæ poſſeſſor, Lucian.
κτώσσω, quærstorius, Mercurij cognomen, vt quem lucripetis
propitium fingerent. κερδῶος. Vocabatur & Iupiter κτήσιος,
id est, præſes poſſeſſionum & prædiorum, apud Hipperid. &
Menand. referente Harpocratione, cuius ſtatuam iuxta æra-
rium ponebant. à Plauto dicitur Iupiter opulentus. Plutar. li.
de Fœnore, νὶκ γ' inquit, κτήσιος ἔζεσ eos ſeruet qui ſumunt
fœnori.
κτήσιος, ὁ, i. equorum poſſeſſor, Luciano.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, patrimonium, census, dominij comparatio, possidendique ius, peculium, οὐσία, res, prædium, hæreditas. Odyss. ξ, 63. κτῆσι τ' ὄπασσε, hoc est, κτῆσιν, κτῆσις χρημάτων. Demosth. ἢ κτῆσι χρεὼν τὴν πονηρίαν, conficiendæ pecuniæ dedita. Thucyd. σφέτερα κτῆσιν, ad possidendum. τὰς ὑπαρχούσας σοι νῦν ἀγαθὰ κτήσεις, bona quæ tibi iam parta sunt, Aristot. in Rhet.

Κτητικός, ἡ, ὁ, acquirendi peritus. ἡ κτητικὴ, acquirendi disciplina seu ratio, Aristot. 1. Polit.

Κτητός, ἡ, ὁ, acquisitius, ωτατος, emptitius, comparabilis, Hesiod. γυναῖκα κτητὴν, ἢ γαμετὴν, i. ancillam, sfoor. δοῦλον μᾶλ' χρήματα κτητὰ, ἢ τε famam pecunia parabilis est.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Actor. c. 4. κτήτορες χρυσίων possessiones agrorum.

Κτίδη, ης, ἡ, nomen possessium ab ἵκτις, per aphæresin vel à κτίς. confectus ex viuentiæ pelle seu corio.

Κτίζω, μέσ. τω. ιτω, condo, creo, fabrico, muro cingo. Act. Accus. κτίζον τὴν πόλιν, oppidum in insula condo. Herodot. κτίζειν χώρην, Idem. ἐκτίζοντο τείχεσι, muris cingebantur, Thucyd. κτίζειν τὸ τεῖχος, in Epist. Phalaridis, artem instituere, Cicero.

Κτίλος, ου, ὁ, aries, dux gregis apud Hom. à κτίω, quoniam gregẽ ſerè præcedat. Pro quocunque ciciure & manſueto animali capitur apud eundẽ, Iliad. γ, αὐτὰρ ὁ κτῖλος ἕλικα τανύσσατο τείχεα ἄρθρα. vbi Interpr. κτῖλος ἐστὶ ἡ χρεοβόσα κριὸς ἀφηγεῖται τῆς πέρνης, εἴρηται ὁ κτὶλ ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ ὄρνιμα τὰ, οἱονεὶ ἀκτίλας τὰς ἀκοσμίας τὸ εἶδος, ἀφ' οὗ τὸ κῖλον, τὸ παρέλομεν. Nicander in Theriacis, ὀρείδρομον τὰ τάλαι κτίλα τ' ἀέα βρύκων. Interp. ὅτι τῇ σφρᾶγιν ἡ ἡμέρων, ἡ ὅτι λιπαρὸν. vbi adiect. Pindarus in Pythiis, ἱερεῖα κτίλοι ἀφρόεντες. Interp. σωτῆρος ἡ σωωτῆρ.

Κτιλόθρεξ est puellam demulcere, atque ita demum conciliare, vt vxorem ducas, Accus fat. Hinc ἐκτιλωθρεῖν apud Paul. qui cuipiam familiaris est factus. vide ἐκτιλόθρεξ. Herodot. ἐκτιλώσεται τὰς λοιπὰς τῇ ἀμαξόνων, hoc est, vt Eustat. Iliad. γ. exponit, σὺ τὰς γυναῖκας ἔχειν σφετέρας.

Κτίλωψ, ὁ, conditus, habitatus. κτιλῶψι, Hesyc. affert pro κατοικισμῷ & κτίλωμα pro οἰκοδόμημα.

Κτίνυσι, occidos. κτίνυμι etiam dicitur.

Κτίς, ἰκτὶς, viuerra. per ἀφαίρεσιν pro ἰκτὶς.

Κτίσις, εως, ἡ, fabricatio. καινὴ κτίσις, noua creatura vel creatio, in Epist. ad Galat. cap. vlt. Ad Rom. cap. 1. κτίσις κόσμου, mundi creatio. Ibid. ἐκλέγεσθαι τῇ κτίσει ἀπὸ τῶν κτισμάτων, creaturæ. Κτίσις, ordinatio, πάσῃ, πολιτεία. 1. Petr. c. 2. ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει, subiecti ergo estote cuiuis humanæ ordinationi.

Κτίσμα, ατος, τὸ, κτίσεως ποίημα, opus, structura, ædificii, creatura. vt in Epist. D. Iacobi, εἶτε τὸ ἴδιον ἡμῶν ἀπαρχὴν τινα τῆς κτισμάτων αὐτοῦ, vt essemus primitiæ quædam creaturarũ eius. Et in 8. c. Apoc.

Κτιστὴς, οῦ, ὁ, creator, conditor. δῶμ' ἡμέτερον κτιστῆρι, in coloniam Mileti locandam, Herodot. πιστὸς κτιστὴς, 1. Petr. 4. de Deo.

Κτιστὸς, creatus, conditus.

Κτίτωρ, creator, mundi fabricator & molitor Deus, κτιστὴς, ποιητὴς. Iustinus Martyr, διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων δεῖ ἡμᾶς πάντων διὰ τέλους πρᾶξι ἰδίων ἀγαθῶν τοῦτον εὐρεῖν ὃ κτίτωρ. Apud Athen. lib. 11. Ζεὺς τῶν ὅλων κτίτωρ.

Κτίτης οἰκήτωρ, Orestes, Eurip.

Κτονίω, occido, vnde Κτονίσαι: de quo suo loco.

Κτύδ, cædes.

Κτυπέομαι, pro κτυπέω. Aristop. in Plut. ἐκτυπεῖτο ἡ χαλκῆ γεφύρα δρυβομένων ποδοκάκων, strepebat autem calceus ſenum numerosis progressibus, i. plusium ciebat.

Κτυπέω, με. ήσω, ησα, ſonum edo, ſono, obſtrepo, ψόφῳ, θορύβῳ. Ho. Iliad. ἀ, ἔβαλε κτυπέων, tonans. Et in 2. Aor. ἔκτυπον. Idem Iliad. β, ὣς δὲ τε μεγὰλ' ἔκτυπεν, i. ἐβόησε. κτυπεῖ φόβον, metũ incutio, Eurip. in Rheſo, πολλοὶ σοὶ κἀθάωσι ἐκτύπει φόβον.

Κτύπημα, ατος, τὸ, ſtrepitus, plauſus, ψόφος.

Κτύπος, ου, ὁ, ſonus, ſonitus, fragor, ſtrepitus. ὦρσε τὸ τύπτεσθαι πλοταρμῷ. Etym.

Κτύς, compara, pro κτύπος, à κτύπτω.

Κ Τ Α Θ Ε Ι Ο Ν, τὸ, κύαθος, apud Polluceum κυάθιον.

Κυαθίζω, poculis indulgere, Eraſ. Chiliad.

Κυάθιον, μικρὸν, apud Galen. ſpecilli concauum, quod Celſus & Scribonius ſpecillum anerſum. Marcel. Empericus, Auriscalpio, inquit: auerſo, quam partem κυαθίσκος Græci vocant. vide κύαθος.

Κύαθος, ου, ὁ, cyathus, cochlearc, vncias duas capit. κύαθος exponitur ſextarius à Ruellio lib. 1. Dioſcor. vide in Chiliad. Erasmi, Cyathum non emam.

Κυάνεος, grauida eſt.

Κυαμευτὴς, ου, conciliator, qui ágit cum fabis, ſortilegus.

Κυαμεῦτός, ὁ, fabis delectus. κυαμευτὸς ἀγὼν, magiſtratus per fabas creatus, fabarius magiſtratus, Xenoph. lib. 1. Ἑλλην.

Κυαμεύω, ſortior, κυαμεύω ἐφαιρεῖσθαι.

Κυαμὶς, ῖδος, ἡ, fabali magnitudine. κυαμὶς τὸ μέγεθος ὀλίγον, ſortes fabæ magnitudine, Lucian.

Κυαμίζειν, catullire, cyamiſſare. De puella dicitur, quæ ætate iam maturior virum appetere incipit. Nam κυάμιζε (vt mox ſecutur) etiam colei appellantur, Cælius libro 15. cap. 24. Aristoph. κυαμίζειν τὰς ἀμαλακοστόμους dixit, ἐπὶ δὲ γ' κυαμίζουσιν αὐτῷ, ἢ γραμμὰς αὐτῷ ἐπὶ τὸ ἐπιτάφιον.

Κυάμινος ἄλευρον, lomentum fabaceum.

Κυάμιος, ἡ, Aſiatica lingua dicebantur, Galen. teſte, aſelli, ancula in hydriis nata, à fabæ ſimilitudine, qui alio nomine, σκοὶ & ὄλοι.

Κύαμος, vel κύαμος, faba. Κύαμος τοῦ κυάμου βουλὴ συνεκάρησαν, concilium ex conſuetudine congregabatur, Thucydid. lib. 8. de Rebus Atheniensi. τὸν ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευτὴς ἐπίσκοπον, circunſtetere intra curiam ſenatores, Idem. κυάμου λαχὼν, faba ſortitus. Significantur item hoc nomine teſticuli, quia ſint ejusmodi. Ἑνοὶ κύαμοι etiam menſura liquidorum, τὸ κύαθος ſiue ſextans, apud Actium ſæpe. Aliquando item prima lactis πῆξις, id eſt, coagulatio, ſub circulo illo nigrante, pupillam ambiente, Pollux. Κύαμος αἰγύπτιος, faba Ægyptia, colocaſia Plinij. Colocaſium Virg. cuius loculi faba quam continentes κυάθεια κυάμια dicuntur. καλοκασία tamen Dioſcoridis, radicis eius nomen eſt: & viridis fructus fabæ Ægyptiæ κυάθειον. Actius: de & pocula olim dicta apud Athen. κύαθεια & ſciboria apud oratium. Sed quia res eſt ſcitu digniſſima, & codices deprauati, tum cognoſcendi, tum emendandi cauſa, totam hiſtoriam aſcribemus. Dioſcorides libro 2. cap. 128. ὁ δὲ Αἰγύπτιος κύαμος ὁ ἴδιος ποτικὸν κρᾶσιν, πλείστῳ μὲν γίνεται ὁ Αἰγύπτιος, ὃς ἐστὶ ὁ ἐν κολοκάσι ἐν ταῖς λίμναις βλαστανόμενος, ἔχει δὲ φύλλον μέγα ὡς πίτασον, μάλιστα δὲ πηχυαῖον (Theophr. ſcapi longitudinem quatuor eſſi abitorum ſcribit: ſed de minimo intellexit Dioſcorides, ita de maximo) ἐφεῖ δὲ κάλυκον τὸ πηχῦν. αὐξεῖ δὲ ὑποδέχεται, ὅταν καταπλησθῇ ἡ μήκων. ἔπειτα ἀπαιωρεῖται φέρει φυσικὸν ὥσπερ πλησίον ὑπολαμβανόμενον (legendum σφηκία, quæ celle ſunt veſparum Ariſtotelis. Theophr. habet σφηκία ἢ κυάθεια. Ὑπολείπουσι verò intelligo locus, ſiue ciſtulas, id eſt, κυάθια, ἐν οἷς κύαμος μικρὸς ὑπάρχει τὸ πάλαι ὡς παρεμφυὲς, καλεῖται ὁ κιδάριος ἢ κιδώνιος (id eſt acicula ciſtella in qua candida faba ſeritur) διὰ τὸ ἐν φυτίαν ἀπὸ γίνεσθαι αὐτὸ εὐπρεπῶς ὡς ἐκμεῖδόναι (ſed pro αὐτὸ neceſſariò legendum eſt, ἐστ αὐτὸ, id eſt, in ipſo, alioquin eſt frigidiſſima originatio. Cicero ſiue κώνειον hoc, à forma potius ciborio poculo non dedit. Athenæus libro 11. ex Didymo ait poculi genus eſſe idem fortaſſe quod σκυφίον. κύαθειον autem appellatum, ὅτι κατὰ τοῦτο ἐς ἑνὸν ἐσωλῆφαι ὡς τὰ λιγύπια κύαθεια) ὅταν τὸ ἐν τῷ ἀφιμῆται, εἶτα ὑπὸ τῆς πυρὸς καλαύνει, διεροπεπηγὸς ὑπὸ ὑγροῦ, καλεῖται τὸ καλούμενον (colocaſii vocat Virgilius ipſam planta, & colocaſiam Plinius: Diphilus verò κολοκασίαν τὸ κυάμιον Αἰγυπτίου εἶδος, atque authore flos coronarius, ὁ δὲ ἄνθος ἐστὶν quem vocant Ægyptij ναύφαρ, Naucratitę μηλόκαρπον ὁ μηλοειδὲς πῖνον, corollæ, quarum gratus odor, & æſtus temperatus vis refrigeratrix, ſingularis) ὁ δὲ κύαμος, & cætera quæ acultates pertinent: de quibus etiam vide Galen. de Alim. & Athen. lib. 3. Plinius libro 2. cap. 15. in Ægypto nobilis eſt colocaſia, quam cyamon vocant aliqui. Hanc à Nilo tunt, caule cum coctus eſt, araneoſo in mádendo, thyſi tem qui inter folia emicat ſpectabilis, foliis latiſſimis. si arbores comparentur, ad ſimilitudinem eorum quæ natiæ in noſtris amnibus vocamus. Adeóque Nili ſuis bus gaudent, vt implexis colocaſiæ foliis in variam ſpec vaforum, potare gratiſſimum habeant. ſeritur iam hæ talia. Theophraſt. hiſtoriæ libro 4. cap. 10. ὁ κύαμος (de Αἰγυπτίου, quod repono ex Athen. libro 3.) φύεται μόνον ἐν τοῖς ἐν τῇ τοῦ λίμνῃ, ἐκφυὸν δὲ ὁμοίως μάλιστα τῷ κυάμῳ, ὡς ἡ τοῦ κρίνου, ἀλλὰ μείζων καὶ ἔχει τὸ ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ, ἐν δὲ τῷ κάλυκι ἐστὶν ὁ καρπὸς, ὃν ἔσθουσιν ἐψήσαντες καὶ ὀπτήσαντες. ὅμοιον δὲ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ καρπὸς τῷ τῆς παπάρης ὀπίθακι, τὸν αὐτὸν ἔχοντα καλυὸν τῷ τοῦ κυάμου, σωματοειδῆ ἔχοντα τὸν κάλυκα, φυόμενον δὲ τὸ πικρὸν (leg. τὸ μικρὸν) σωμάτιον, ὥστε γίνεται ἡ πίλη, &, & reliqua quæ emendare legunturſi vbi διαφθορεῖσα, pro μὴ διαφθ. & apud Athen. ante ἐψ καὶ deeſt ὡς, & pro πεπηγὸς πῆ, corrupte πελοκαστὸν. Plin. ex Th dixit lib. 18. c. 12. de faba loquens, Naſcitur & in Ægypto noſo caule: qua de cauſa crocodili oculis timentes refugi (verba ſunt Theophraſti, ἐν ᾧ ἐν ὑγρῷ τὸ εἶδος, ὡς ὁ πόρος ἐν ἐπιπεφθέγκται, διὸ ὑπὸ τῶν κροκοδείλων φεύγεται, ὡς ὑπὸ θαλάσσης τοῦ ὠὸν ὄφεως) Lógitudo ſcapo quatuor cubitorũ amplissima craſſitudo. nec genicula habet molli calamo.

n caput papaueristhoc certè de suo malè cõfinxit Plin.cõ-
pificturam apud diligentiſs.interpr.Dioſcorid.Matthiolũ.
hoc ipſum conuenit lotho, de quo ſubinde Theophraſt.
ſ.κυάμοι τὸ ψῆφος, ἡλίκον μικρὸν ϑ᾽ ἅ μείζονι; coloſce roſeo. In
ahæ non ſupra trieenas.folia ampla, fructus ipſe amarus
ydor:legitur cætera,& vbi Chalcidis, adiuerte & Athen.
ere ϑ χαμαιδάφνῃ, licet Theophraſt.ϑ χαμαιδάφνῃ.vide Strab.
37.
ὑτης,iudex qui victum habet à ſuffragiis,in quibus feren
vtebantur κυάμοις.Sic κυάμους πολίτας,pro διαψήφους.
ν,ου,ὁ,ἡ,ſabetum.Theophraſtus lib.4. hiſtor.plantar.ca.
imo,ὃ ὅτα καταπλήσσειν τοὺς κυάμους,ſic fabarum ſemina-
comparant.
ης,ὁ,ἡ,ὃ,cærulee ſplendens,nigredinis ſplendorem
ens,ex nigrore ſplendeſcens κυανωπὸν ὄρμιον, Euripid.ni-
s ſupercilius.Dionyſ.poeta, κυανεωϑ᾽ ἁφυσσόεντος, cæruleæ
ris.
ς,ὁ,ſaxa in mari Euxino , quæ & Latini cyaneas vocant.
lem ſunt ſymplegades.
ης,idem quod κυανῆς,Etym.
ὸς,ἡ,ὃ,cæruleſ ſplendens,nigredinis ſplendorem
ens,ex nigrore ſplendeſcens κυανωπὸν ὄρμιον, Euripid.ni-
s ſupercilius.Dionyſ.poeta, κυανεωϑ᾽ ἁφυσσόεντος, cæruleæ
ris.
ς,ὁ,ſaxa in mari Euxino , quæ & Latini cyaneas vocant.
lem ſunt ſymplegades.
ης,idem quod κυανῆς,Etym.
ὸς,ἡ,ὃ,cæruleus,ſuſcus.Heſiod.κυάνεα ϑ᾽ ὀφρύσι. vnde κυανοῦς per
ntractionem,vt αἰγιόχοιο αἰγιοχοῦς,κυανέῃ ϑ᾽ ἐνὶ χαίτῃ
κυανοῦ χαίτῃσι,cæruleus color, qui conflatur ex ſplendido
tibo plurima nigredine addita,Plato in Timæo, κυανοῦς καὶ
γκιμέλανας,Homerus,id eſt,κυάνεον χαίτῃσι ϑ᾽ ὑακίνϑοισι ἐοικὼς
κυανεαι ὀφρύες,nigri viri,id eſt,Æthiopes,Heſiod.κυάνεαι τε
ες,Homer.cærulea nubes & μελάμφ. Idem Iliad.ϑ, κυανέοισιν
ιερῶσι νύφαι,nigris ſupercilijs annuit,id eſt, μελάμφαι ὀφρύσι.
abuſiuè Cærulcus pro nigro vel nigrante ponitur. Virgil.
Eneid.Olli cæruleus ſupra caput aſtitit imber. Et in 6.cæ-
lea ſubuectat corpora cymba. κυανέαι πάντοϑεν συμπεπαγέσιν,
ripides.κυανέαι συμπεπαγόσι,κυανέοις βοιωτιαῖς πεσήμασιν φύλλοις,
ium adſimile Bœotorum cyathis,Gaza lib. 3.hiſtor. plant.
eophraſt.
ς,nigreſco.Heſiod.in ſcuto Herculis, βελεφάρων ἄπο κυανέων,
ab oculis nigris.Diony.poeta,ὑσσὸ χρόα κυανέοιο.
ὸς,ἡ,ὃ,cæruleus , Ariſtotel. quinto , de genere A-
malium.
ὸς πρώτῃσι,Il.a,nigrantibus pedibus.
πλὸς,ὁ,ἡ,ὃ,cæruleo peplo vtens. κατὰ κυμόπλοκα ἔργα
ν.
ωρος,&c
ωρος ἰωὼς.Od.ξ, nauis nigra prora.
ης,ες ἀχέτα τέττιξ,nigras habens pennas canora cicada,He-
d.κυανέσπερος ὄρνις,Eurip.
ς,cæruleus Gaza,& aqua marina,auis quædam.
ος,ὁ,ἡ,ὃ,habens nigrum ſupercilium.
ης,ες,ὁ, habens crines nigros vel cæruleos potius. Epi-
ieton Neptuni,Lucian.ϑεὸς κυανοχαίτης,pro Neptuno. Heſiod. τὸν
μὲν σαώσασϑαι κυανοχαίτην.Idem de equo Herculis Arione,μὲν
ν ἵππον ἀφαυσίαν κυάνου χαίτης,nigris ſetis præditum.
ὸς,ἡ,ὃ,purpureo colore.
ης,ες,ὁ,nigros habens oculos,Heſiod. ϑημοσύλοι κυανεῶπαι.
ς,foramen acus apud Hippoc.τὸ ϑ᾽ ἓν οἷόν τε τρῆμα. & foramen
tanubrij molæ truſatilis.Item pars auris interna,Pollux.
ασις,ἡ,ὃ,τὸ πᾶσα authore Polluce , ſunt Perſica capitis or-
amenta.
ρω,cuertere.
ς,eidem Heſych.eſt ποτήριον,potorium poculum.
ὸν,ἐν autem Amathuſis dicitur ἄμμος teſte eodem.
ὸς,inclinato capite,Ariſtoph.
ὸς,ὁ,Gallus,Cybeles ſacerdos,cynædus,fanaticus.
ὸν,apum receptaculum,alueare,Suid. Heſych.habet κυ-
ὸν,τὸ τῆς μελισσῶν.
ς,ὁ,ludus aleæ,iactus talorum,taxillorum iactus.Xeno-
hon,οἱ κυβεῖοι ἢ μᾶλλον τὸ ἄνω τοῦ κύπτου τῆς φωνῆς καὶ τὴλοι, &c.
tem ὁ κυβιστητὴρ,nequitia. Apoſtolus 4. cap. ad Epheſ. preci-
ite,ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδίαν τῆς πλάνης,id eſt,ne amplius infantes ſimus,qui fluctue-
mus & circunferamur quouis vento doctrinæ in hominum
lea,& aſtuta arte fallendi. πῶς κυβεύειν παίζειν σὺν γυναιξίν, de
yxoribus aleam iacere,Athen.in 10.
ὸν,locus in quo alea luditur,ludus talarius,Cic.
ης,impudens.
ὸς,ὁ,Cybele deorum mater,quæ & Rhea.vnde eius ſacra
dicebantur μητρῶα, & μητρῴζειν eadem olim dicitur etiam
hoc nomine aurium foramen , Cælius libro decimo, capite
decimoſeptimo.
ος,mons in Phrygia,vbi templum Cybeles:

Κυβερνᾶω,μ.ἤσω,ω,πνῶ,guberno, de naui propriè. Aſtium,Ac-
cuſatiuo.
Κυβερνήσια,τὰ,gubernatoria,dies feſti in Attica,in honorem Nau
ſithei & Phœcis,nauis Theſei rectoriun, Plut.in Theſeo.
Κυβέρνησις,ἡ,gubernatio,regimen, adminiſtratio, recta vitæ in-
ſtitutio.Plato 6. Politic. ἐπὶ τῇ ναυτικῇ σωτηρίᾳ τοῦ σκάφους καὶ ϑ᾽ κυβερνήσεως ἕνεκα τοῦ σώζεσϑαι τὸ σκάφος διὰ τὸν κυβερνήτην, ὡς ἐν ναυσὶ τῶν τοιούτων τὸν κυβερνήτην ἐπὶ τῇ τέχνῃ. & &c. ex quo loco dixit Cicer. lib.1.Offic.vt ſi nautæ certarent,quis eorum potiſſimum gubernaret, &c.
Κυβερνητεύω,ω,ς,ſ,gubernatrix,in Epig.
Κυβερνητήριον,ου,τὸ,munus gubernandi,Plut.in Solone.
Κυβερνητικὸς,ἡ,ὃν,ὁ, &
Κυβερνήτης,ου,ὁ,gubernator naualis,rector nauis:ὃς τὸ κύμα τὸ ἐριοῦν, ἢ ἐκεῖ αὐτὸ ἰδιωτεύει τῶν ναικῶν, τὸ σῶμα τῶν μελῶν ϑ᾽ κυβερνήτης τῆς ψυχῆς ἀκούομεν κλήρου.Homer. Odyſſ.ε, τὰς δ᾽ ἀνέμοι τε κυβερνήτης τ᾽ ἰθύνων: à Platone libro primo de Repub.ἡ κυβερνητικὴ τέχνη, dicitur, nautarum princeps & dominus.κυβερνήτας πόλεων,Idem de Leg.capitur & pro rectore reipub.a-
pud eundem.
Κυβερνητικὸς,ἡ,ὃν,gubernatio , gubernatoris vel gubernandi ars,
gubernandi facultas,ars gubernatoria.Idem abid.
Κυβερνητικὸς,ὁ,ἡ,qui peritus eſt natis gubernandæ.
Κυβερνητικὸς,ὁ,ἡ,gubernario.
Κυβερνόω,ω,gubernio,adminiſtro Accuſ.apud Soph.in Aiace. κυβερνῶμεν ϑ᾽ ἐπὶ πλοίοις αὐτοῖς,quum vis intelligendi hæc aſtruit, Gaza ex Probl.Ariſt.
Κύβεσις,Heſych.idem quod κύβευσις ſeu κύβεια.
Κυβεῦτήριον,τὸ,conſeſſus aleatorius,vbi alea luditur, Plut. ludus talarius,Cic.
Κυβεῦτικὸς,ὁ,ἡ,aleatorum.
Κυβευτικὸς,ὁ,ἡ,ludor aleatorum. Plato ſecundo de Republic. πάντα τὰ τοιαῦτα κυβευτικὸς ἐσὶ καὶ οὐ πάνυ μὲ ἀσπάζεται τοῦτο ὄνομα ἐν ἀνδρὶ ϑάττοντι ἢ νικῶντι.ſi peritus talorum vel tefferarum ſatis cuadat.
Κυβεύω,μ.εὔσω,ω,ludo taxillis,iacio talos, Xenophon. Ammon.diſtinguit à παίζειν. apud Euripidem in Rheſo alia ſignificat.οἱ κυβεύοντες εἰωϑασι λέγειν,β.ſ.γ.ϑ.Ariſtophan. κυβεύειν etiam periclitari,& fubire aleam,ὡς ἔλεγόν τινες τὸ ϑεατὴν ἐμὲ ἐμβαλεῖν ἢ κυβεῦσαι τὴν βίαν.Κυβεύειν ἐφεῖς ἀνηλεὼς ϑεοῖς τὴν γυναικῶν, Athen.l.10.
Κυβη,caput,Cæl.l. 10.c.17.& Etym.
Κυβήσεις,ϑέτι ἢ κεφαλὴ ἵπποις,κυβίσεις,in caput prouolui, Etym.
Κυβήσις,ης,ἡ,κυβίσις,Suid.ὡς τὸ ἐμπιεῖν τῶν μύσας ὑδρυσταμεῖν, ἢ τὸ κυβήσεις ϑέτι ἢ κεφαλὴ ἵπποις,Etym.
Κύβηϑ᾽,pronus,inclinatus,κεφαλόνυφος,Etymolo.Item Bacchus, qui & σπάϑιζε.
Κυβήνη,ης,ἡ,mater deorum Cybele , & calciamentum apud Arcades.
Κύβηλις,ϑ᾽,ſecuris,bipennis,πέλεκις ϑ᾽ μακεδὼν,Etymolo gic. vide Agoræum Cyclus,eſt autem ἀγορικὸν κύκλωμα Suid.ὁ Σύντ.ſed pro eo fortaſſe legendum ἀγοραῖον κύβηλις,alij κύβηλιν interpretantur πέλεκιν ἢ τας βοὸς κατεδάλλουσι.
Κυβηλίσαι,ſecuri percutere,πελεκίσαι,Suid.
Κυβηλιστὴς,circulator,ἀγύρτης,maleficus,μαγγάνης.
Κυβίβωμα,Heſych.eſt σκώλωμα,afferenti etiam κυβίβωμα pro γλαυξὶ noctuis quæ infra κυβίλις ὄνες,& κυβάλια.
Κυβήθριον,τὸ,granum milij,& palearum,Interpr.Hippoc.in illud ϑεοὶ ἀνϑρώπους,καὶ χρόα ἐξ κυβηθρίου,perperam pro κυρήβρια.
Κύβις, idem quod κυβδάσις,Heſyc.
Κυβισιάω,Heſych.affert pro σπάϑῳ quę & κύβιστις.
Κυβιστίδα,genus luſus puerilis,quod alio nomine ἐν κοτύλῃ, etiã appellatur.Κυβιστίδα Heſych.exponit ϑέτι κεφαλίωι,vnde ſuſpicantur nonnulli legendum κυβιστινδα,ita vt ſit κυβιστινδα πεπίζειν κυβιστᾶν deiicere ſe,ſeu ſaltare in caput:quanquam & ipſe etiã Heſych.exponit φορεῖν ϑέτι νάτα ἄκρατα νώτα,quemadmodum apud Pollucem eſt ἡ ἐν κοτύλῃ σφαῖρα dictam fuiſſe ἐκ πάλαι & κυβιστίδα.
Κυβίζω, cubum facio,in cubum formo,Plut.de ſoler.animi.
Κυβία.ludus tefferarum,Ariſt.in Rhet.vbi puto legendum κυβεία quia 2 κυβεῖν.
Κυβικὸς ἐξάεδρος,numerus cubicus,Ariſtot.in Probl.κυβικὸν κῶμα, cubica figura,Plat.in Tim.
Κύβιον,ου,τὸ,pelamis conciſa particularimque confecta,vt loquitur Plin.libro 6.cap.15.Athen.lib.3.Stud.κυβίων exp.ramis digitalibus digiti craſſitudinem æquantibus.
Κύβισις,Heſych.κολλαμεντum.
Κυβιστάω,ſalto caput demittendo,me deiicio,me iniicio,me immergo,καλυμβῶ,in caput ſalto,in caput deferor deuoluórque ἀ κύβδα , quod caput ſignificat,Xenophon , ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμπέσῃ κυβιστήσει,hic in enſes ſe præcipitare poſſit.Idem in Sympoſ. ſaltatricem quandam puellam ſcribit εἰς τὰ ξίφη κυβιστᾶν,id eſt, per pugiones in mucronem erectos in caput prouolui : eius ſunt verba,ᾗ ἡ τῶν κύκλων ἐστὶν ἐπὶ ἐφεῖμεν ϑ᾽ ἐφοῦτ᾽ ἐφίλει , εἰς

ρῶν τοῦ παύτα ἢ ἀρχιτρὶς ἐκυβίσα τε καὶ ὑπεκυβίσα ὑπὸ αὐτῆ. Idem in OEconom. καὶ τὰ κυμβία ἀπεστρέφην καὶ κυβιστᾶν, parui canes circumcurrere & flecti dicunt, Volaterr. Capitur & pro vrinari & natare, κολυμβᾶν. Aliquando & pro taxillis ludere, Bud. in Annotat.

Κυβίστησις, gurges aquarum, συστροφὴ, vertigo, vortex, contortio. Et genus saltationis, aut exercitij, quod κυβίστησα Lucian. dicitur. Simile est ei, quod hodie à petauristis factitari videmus, quum corpore in spiram contracto in caput protuberatur, Bud. ibidem.

Κυβιστητὶκὸς, saltatio.

Κυβιστητὴρ, ῆρος, saltator, qui in caput contorti manibus pedibúsque contractis dilicit. Item vrinator, hoc est, qui gurgites subit. Dicitur & κυβιστὴρ & κύβιστηρ in Comment. Arati. item κυβιστητὴρ pro præcipiti apud Nonn.

Κυβιτίζω, cubito percutio, τοῦ ἀγκῶνι πύπτω, Epicharm. apud Poll. & Rufum Medicum.

Κύβιτος, ου, τὸ, cubitus. ἀπὸ τοῦ κύπτω, Etymolog. nodus brachij, teste Dioscorid. apud Hippocratem, τὸ ὠλέκρανον, ἀγκὼν, κόνδυλος τῆς βραχίονος, κεφάλαιον. frequentius dicitur de nodo siue tubere quod in iunctura brachij extat, quo aliquem pellimus, & cui innitimur.

Κύβιτος, idem quod κύβιτον, Etym.

Κύβλα, Hesych. κυλὰς, seu μεγάλα ὀστᾶ & ἀκάνθινα.

Κύβος, ου, ὁ, tessera, à κυβιστᾶν. Facillimè enim prouoluitur, semper velut in caput saliens. Cælius hibro decimo, cap. 17. Tesseras Ouidius numeros eburnos vocauit. vide Κεφάλαιον. Est κύβος figura geometrica, cubus, figura solida vndique quadrata. Aristotel. de mundo, ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ὁμοίως στρέφειν κύβου καὶ κώνου καὶ κυλινδρου, id est, tesseram, id est, figuram vndique quadratam. Athen. lib. 13. διὰ τοῦτο τὸ σφαῖραι, κύβοι θεοὶ κύβοι, decreta res est, iacta hæc esto alea. Lucian. τὸν κύβον ἀναβάλλη ἢ κύβον. Euripid. in Rheso. καὶ δὴ τὸν ὀξύτον πονεῖν ψυχαῖ σφαλθέντα ἐν κύβοισι δαίμονος. Terentius in Adelphis, vitâ hominum esse dixit perinde atque si ludas tesseris: quod & Plato apud Plutarchum. De hac voce sic annotauit Portus. tessera figura geometrica. Κύβος in numeris, numerus solidus, cui latera sunt pariaqt terna sibi imposita, vt quaterna sexdecim faciant cubum quadratum, nouem triquerna, & ita deinceps: hæc à numero perfecto ducitur translatio. Aristotel. 3. Rhet. ἡ ἀγαθὸν οὐδὲν ἐκ φαύλου πεφυκὸς μεταφορὰ· ἄμφω γὰρ τέλεια. Besides his distinction of quadratus: quia vt corpora quadrata firmiora sunt, & aptius iacent, ac proiecta semper quadrata basi nituntur, ita beatus firmus est, & à fortuna iactatus vitæ firmitate nititur. Streb. Macrob. In numeris laudatur quadratorum cubus propter soliditatem, quia solidum corpus efficit, quod στερεὸν vocant. Interdum κύβος significat, monadem impressam tesseræ. ἑξάκις ἀγαθὸς ἐστὶν ὁ κύβος· καὶ τὰ ἔπαθεν, ἢ περὶ τὸν κύβον, ἢ περὶ κύβους, de iactu felicissimo & infelicissimo. Item κύβοι inter vertebras, vide ἰξὸς & ψόα. Et panes quadrati, Athenæus. Est & ipsa monas quæ in tessera extat: vnde illud Euripid. βλέπει ἀγχιπλὴς δύω κύβω ἡ πέντε, duos vniones & quaternionem: tribus enim antiquitus in lusu vtebantur, non duobus talis. Item κύβοι· αὐτὴ ἡ καλάθου καὶ διενχάκους πιθὸς σκεῦος. Item quadrantale numeri species, Aristotel. in Problemat.

Κυβοειδὲς, speciem cubi præferens, quadratus vndique vt tessera. os κυβοειδὲς apud Galen. de vsu part. vide σταφοειδὲς.

Κύβωλος, ὁ, cubitus, Pollux.

Κυγχρὸς, ἰδος, crater magnus, Hippoc.

Κύγχρηστος, attis dux conturnium, apud Aristotelem 8. Animal. capite duodecimo, κύγχραμος legitur, & habet Gaza Cynchramus, apud Hesychium falsò κυγκράμους. Vide Plin. libro 10. cap. 23.

Κυδάγχρα, ἡ, conuitium, contentio.

Κυδάγχρος, conuitior, λοιδορῶ.

Κυδάζω, μὶ, ἄσω, σ. ασα, conuitior, territo, maledico, incesso conuitiis. Sophocl. in Aiace. κυδάζεται τοῖς πάσιν ἀγάλεος, ἁ. λοιδορεῖται ἢ ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων· à nomine κύδος, quod in masculino genere significat conuitium.

Κυδαίνω, μὶ, ανῶ, σ. ηνα, illustro, orno, δοξάζω, σεμνύνω, colo, honoro, decoro, honorem defero. Act. Accus. Od. ξ. κύδανε γὰρ ἑ θυμὸν ἀκάκητα, honore afficiebat prima syllaba longa.

Κυδάλιμος, ος, ὁ, gloriosus. ἔνδοξος, σεμνὸς. Od. ξ. ὑπέστη κυδάλιμος, filius inclitus.

Κύδ' ανα, Hesych. ἢ ὀκλάσας· quæ supra κυζίων.

Κύδιμος, cidem est τάφος, sepulchrum.

Κύδιμος, ος, ὁ, ἡ

Κύδιππος, ος, ὁ, ἡ, Etym. & Κύδασσος, ος, ὁ, nauigij genus.

Κυδαστὸς, ὁ, ἡ, &

Κυδαστῶ, turbo, conuitior.

Κυδαστὼ, ὦς, ἡ, ἀσω, σ. ασα, glorior, veneror, admiror, extollo.

Κυδὶ, ων, cura dignus, gloriosus.

Κυδιάνειρα, faciens viros claros, viros cohonestans, Homeri Iliad. ἢ, ἐκ ἀγορὴν κυκλήσατο κυδιάνειραν, i. ἐνδόξους ἐὰν ἀνδρὰς ἄγων ἢ παιοῦσαν. in Epig. κυδιάνειρα πατρὶς, patria clara virisseu bonis celebres reddens, vt apud Hom.

Κυδιάω, exulto, glorior, efferor opinione mei. Neutr. Datiu. Hesiod. κυδιόων λαοῖσι, de populis glorians. Homerus Iliad. ἐβίνετο γὰρ πάντα χαλκὸν, κυδιόων, ὥς πάσι μετέπρεπεν, id est, ἐν τῇ ἐαυτὸν δόξῃ.

Κύδιμος, ος, ὁ, gloriosus, venerabilis, illustris, grauis. Hesiod. ἐν τάλα κυδίμου ἁρμάτος, ἁ. φαίδιμον.

Κύδιον, melius, magis optandum, honorificentius.

Κύδιος, ὁ, clarus, honorificus, Eurip.

Κύδιστος, η, ον, illustrissimus, eximius, ἐνδοξότατος, κράτιστος. Homerus Iliad. ἀ. ἀτρεΐδη κύδιστε, id est, ἐνδοξότατε, & Iliad. ἡ. θεῶν ἐς θυμὸν κυδίστη.

Κύδιτος, cyenus.

Κυδνὸς, ὴ, ὸν, venerandus, celebris. Hesiod. in Theog. διὸς κυδνοῦ ἐρικυδέος· ἀπὸ τοῦ κύδος, i. gloria. idem, κυδνὰ δῶρα, inclita dotem κυδνὸς, Cydnus, flumen Ciliciæ.

Κυδοιδιάω, confundere. Aristoph. κἄδει ἠδοὺς ἀπ' ἀλλ' ἐγὼ ἀπ' ἐκείνου κυδοιδιάσω, i. σωμαχήσω: a nomine κυδοιμὸς, tumultus. sed inuenitur scholiast. scribi etiam κυδοιδυάω, ἀπὸ τοῦ κυδύω.

Κυδοιμέω, μὶ, ήσω, σ. ησα, turbo, Actiu. Accus.

Κυδοιμὸς, ὁ, tumultus vel bellum: ὅστ' ἐν κύπτει τὸ δίλοφον ἔδυσε κυδοιμός. Hesiod. ἐν δ' ἔρις, ἔντε κυδοιμὸς, &c. i. σύμφυρσις, ὅστ' ἐν κύπτει τὸ εἶδος ἐμπαίσσας, inquit interp. Hom. Il. ἐ. Ἐνυὼ Η' μὴν ἔγχεσι κυδοιμὸν ἐνδιάτητες.

Κύδος, ους, τὸ, gloria, decus, Od. ω, μάρα κύδος ἐ σχικὼν, ὁ decus Atticum, Cic. de Finib. 5.

Κύδος, ος, ὁ, conuitium, obiurgatio, maledictum, ὄνειδος, vnde κυδάζω.

Κυδίστατος, gloriosissimus, ἐνδοξότατος, Etym.

Κυδώνιος, gloriosior, Etym.

Κυδρὸς, ὴ, ὸν, venerabilis, honestus, bonus, pretiosus, ἔνδοξος, μὶ, τιμὸς, ἔντιμος. vnde Odyss. κυδρὴ δ' ἐξέκοιτο, pudicus xor. vide

Κυδρόω, honesto, clarum reddo. & κυδρῶμαι, superbio. Lascar. μὶ, ὦσω κυδρὸν ἐμαυτὸν, superbè gradientem regit.

Κυδωνέα, ας, Cydon, vrbs in Creta.

Κυδωνία, ας, ἡ, ab Achæis vocari τὰ μηλοειδὰ, ficus hybernas vidit Pamphilus, apud Athenæum lib. 3. citans Aristophanis γλαῦκας.

Κυδωνίτης, Galenus libro primo κεφαλὴν τόπος, capite quinto, Cynia herba, quam Alum Latinos itémque Gallos vocare nius libro 26. capite septimo, & 27. capite 6. dixit, Veni autem Coronæam. Est verò ea herba quæ Græcis Symphytum petræum.

Κυδώνιον, ου, malì Cydonij modo me habeo, i. imirot & repre to pomum Cydonium in Epigr.

Κυδώνιος, Cotonea. Theophrast. lib. 2. histor. plantar. cap. 4. μηλέα, cotonea malus. κυδώνιον μῆλον, cotoneum malì Idem libro quarto histor. plantar. Apud Nicandrum in Theriaca. Ἑλεόνειόν τε κυδώνιόν τε. Interp. συμπίνειν κυδωνίοις.

Κύεω, μὶ, κύσω, σ. κυσα, & κύω, concipio, vtertum fero, pario, sum prægnans, sum grauida, intumesco. κύουσα τὰ ἄρρενα, quæ marescunt, Aristotel. 7. Animal. vide Κύησις. Item oculor, adeo dicitur & κύειν ἔστησεν ὀφθαλμὸς τὸ αὐτὸ δηλοῦν, vt annotat Eustath. Il. ζ. vide φλὰω apud Ammon. quæ etiam distinguit inter κύειν & τίκτειν. vide etiam κύειν in Chil. Erasm.

Κυζικηνὸν, ὁ, nummus aureus ὃς νῦν ὡσὰπο κῆ ὁλοχρυσὰς ἀπτικὰς ὡς ἑκατὸν Dem. ὡσεὶ φαμίνια.

Κυηθὶς, conceptus, genitus.

Κύημα, ατος, τὸ, fœtus, germen, fœtura, partus, conceptus. Aristot. lib. 1. de generat. Animal. κύημα ἐχων, gestant vterum. κύημα ἔχοντες, grauidæ fœtus habentes. τὸ κύημα, Aristoph. κυῶ· vocat apud Polluceum ἔμβρυον κύησις, κύημα, τόκος, ἐκτίτιον. Dicitur etiam κυῶσα: vnde apud Callimachum κυῶσαι ἔῖες, oues steriles.

Κύησις, εως, ἡ, prægnatio, grauiditas Cic. partus, fœtus, fœtura, conceptio, conceptus, gestatio vteri. κύνεσιος χρόνος, gerendi teri tempus. κύησις καρποῦ, Euseb.

Κυηπιαῖος, ὁ, ὁ, genitalis.

Κυθαίει, Hesych. κρύπτει quod & κεὐθάνει.

Κύθη, ἐκκυλίνδει, ἐκκαλύπτει.

Κυθήρεια, ας, ἡ, Cytherea Venus: ὅτι τὸ κεῦθειν τῶν ὕδρωτος, Etym. vt Hesiodus, ὅτι τ' κυθρὰν νόσε ἐ πόνεντες ὕδρ ἀφίκηται κυθήεις quod in Cythera appulit.

Κυθεῖον, ῶνος, ὁ, Cytheron, mons Baccho sacer.

Κυθρηδὼς, fustim & ex adulterio natus. κυνοφορῶν Hesyc. exp.

Κυθρίς, ίδος, ἡ, ὁ, Cytherea Venus, in Epig.

Κυθρηγένεια, Hesych. αἰχὴ τις τὸ ξανθὸν ἀπωλέσασα ἀ Cythero populi

securia Atticæ.

Κυδμός, & κυδμάλης, perditus, calamitosus: à Cythmo insula, qui in vastauit Amphitryon. Stud. habet κυδμὸν δὲ συμφορὰ, quia dixit ἐπὶ μεγάλαις συμφοραῖς. à Cythmis qui κρίνεται διπλᾶσιον ἀμφιτρύωνος, i. pessimè tractati fuerunt ab Amphytrione.

Κυδνός, ὸν, & Κυδρὸς, semen, semen genitale, vnde ἀνδρὸς pro ἀρρενὸς. Ilis Callim.

Κυδνα, ex insulis Cycladibus.

Κυδνὸς, occulor, abscondor.

Κυδρὸς, vide κύδνος.

Κυδωνίζω, ὁ, γλῶσσαν κυδωνίζω, risus mordens. Item olla, testa, pro κύαθος, Ion. κοῖλε Eust. vt ἐκθράσσω pro ἐκπτοέω.

Κυδώνιον, ficus folia legere, τὸ συλλογίζεσθαι τὰ συκᾶ. ita apud Pollucem legitur, sed quibusdam videtur reponendi. θειάζειν.

Κυδωνίσμα, ατος, τὸ, ὑπὸ τοῦ ἑταίρου ἔσκωπται, in qua se inuicem deridebant & scommatis dicteriisque impetebant.

Κυδωνόμολον, apud Iosephum de Antiq. labrum conchæ specie.

Κυδώνιον, testum apud Athenienses erat, in quo se inuicem irridebant, Etym. vid. in κυδωνίζω.

Κυδώνιος, fœtidus.

Κυδώνιος, inominatus, cuius tacendum est nomen, inimis, quidam suspicantur legendum κυδωνιώμενος, vt sit eadem ratio Etymologiæ quæ in κυδιάνειρα συμφορᾷ.

Κυδρὸν, ὸ, cyix, herba de genere bulborum, Theophrast. li. 7. c. 1. hist. plant.

Κυέω, & κύσσω, fero partum, concipio, gigno, fio prægnans, cum impleor, ὑγκυᾶ ἤπειρος, κύει ἡ κύων, veterum gero, fero in vtero. Theophrast. de Caussis, ἐπὶ τοῦ μετάπεσεῖν ὑγκυον εἰς ἡ ἔφη, τὸ ἐκείνου αὖτα κυίσκεσθαι. Deinde subdit, ὥσπερ συμβαίνει κύειν πολλὰ τυφλὰ πάντων ἡβῶντα, τὸ ποιῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος, πολλὰ τέκνα ἡ κρεὰ. Plato μέτα μ. sic dixit Symp. ἐν ἀρχῇ κυίσεσι. vide Ἐπαινίσω.

Κύη, ης, cyex, genus palmæ, de qua Theophrast. libro 2. histor. plantar.

Κύη, vel

Κυῆμα, τ. πος, misceo, confundo, agito, turbo, perturbo. Accusat. Cyrillus. Inferius etiam κυκτᾶν scribitur & κυκτᾶν & σύγκυσις, Aristophan. idem, ἀλφιτα κύκα, fac muriam. κυκμὸς, κυκώνεως ὁ σίτος, Aristophan. vnda κυκώμενος, iactatus, turbatus, κυκώμενον τῶν πάντα ἔπος, vulgatum inter omnes verbum. Niger apud Plut. in Opusc.

Κυκεών, confusio, perturbatio.

Κυκεὼν, pro κυκεὼ, seu κυκεῶνα, Hesych. dici scribit πάνυ ὀλίγα καὶ συγκεκιμένα φαρμακίδια, τοῦτ' ἔστι πόσεως.

Κυκεύω, μαίομαι.

Κυκεὼν, potio ex multis rebus: ex melle & vino mixtura sitim sedandam: cum polenta vel admiscebatur: ob id dixit Homerus Odyss. ἡ δὲ σφιν τυρῷ τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν ἐν φορμηῖσι ἔκυσεν, Ouidius, Dulce dedit, testa quod coxerat ante polenta. In Accusatiu. κυκεῶ pro κυκεῶνα per Apocopen. Homer. ibid. τυρὸν δὲ μοι κυκεῶ χλωρὸν ἐπὶ δόρπῳ πίεμεν. κυκεὼν, metaphoricè ciuium significat, & miscellam quarumuis rerum, commixtionem rerum dissentium seu diuersarum. Pud. afferens ex Luciano ὦδε σοι τὸν ἀνθρωπον ποιῶ ὁποῖος τις ὁ κυκεὼν ἔξω ἐφύτευε, quis cinnus rerum in vitam mundum coiisse videatur: apud eundem ita loquitur cracilitus. ἡ δὲ ὑμετέρη ὧδε δὴ καὶ ὡς εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλεῖται, id est, confusionem, vt idem vertit Synesius quoque dicit ὁμῶς δὲ ἐξ ἁπάντων κυκεὼν, pro omnia confusa & perturbata erat, sed idem κυκεῶνα marti tribuit (sicut Homerus ipsum κυκεῶνα dicit) scribens, νικήσει τὰ στάσεως καὶ ἡ διάνοια κυκεὼ γενήσει.

Κυκεών, ὁ, idem quod κυκεὼν, ab Hesych. exponit. παρχὴ: à quida autem additur συμπολὸ & σκεδαστὸς & κύκησις, ὁ, τὸ, à miscendo dictum est Rutrum, seu Rudis aut Rudicula, vt Iudæus accipit apud Aristophanem: fortasse autem & Iosephus ita vsus est quum scripsit in lib. de antiquitatibus, ἅρμα ἐμβὰς ἐπὶ τοῦ κύκεῶνος μεγάλου γεγονότος σκεπάστου quum alibi dixisset de eodem περὶ τὸν μεγάλα σκεπάσματα ἐνεῖναι ἔχοντα.

Κυκεών, τὸ, confusio, perturbatio.

Κυκτητὴρ, misceus cinerem seu confundens apud Aristophanem.

Κυκτὴς, ὁ, turbator. Epicurus Heraclitum appellabat κυκτητὴν, nerobibum, Laert. l. 10.

Κυκλάζει, Odyss. 18. & Theocrit. Idyl. 32. per metaplasmum pro κύκλα.

Κυκλάζω, gyro, circumeo.

Κυκλάω, idem στρωφῶ.

Κυκλάμινος siue κυκλαμὶς, tuber terræ, herba purpureis floribus. Est & κυκλάμινος ὑπόγειος & κυκλοδόκιον ἀγρωστοφυλλον vocant, flores habet candidos speciosos, id est, ὠχρὰ ἀνθῆ, vt legit Plinius apud Dioscoridem, in cuius tamen codice scriptum ἀωρὰ ἀνθῆ. Vide Theophrast. histor. plantar. lib. 9. & libro 7. capite 9. Dioscorid. libro 2. capite 194. & 195. Plinium lib. 25. cap. 9. hæc secunda species, est herbarium sigillum B. Marix. Vide κρόμυον.

Κυκλὰς, ἀδος, ἡ, cyclas, vestis genus, vel limbus. item rotunda, orbiculata, Adiectiue. Nom. κυκλὰς ἡμέρα, horæ in orbem actæ.

Κύκλασε, siue κάλυπτε Hesych. περίσχισε, circulate.

Κυκλάσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, κυκλάσιμος, κυκλικὸς.

Κυκλεύομαι, pro κυκλεῖσθαι, Sophocl. in Aiace, ἴδεσθ' ὡς ἀμφὶ σῷ κάρᾳ ἀμείβουσιν κυκλεύμενοι, iactat me & versat. κυκλεύσομαι, id est, vehemus, Homer. τῷ ἀμφιέπω ὀϊστῷ. κυκλεῖ γὰρ οἱ τροχιὰ. Κύκλειον, poculum in quo fit mixtura, ἔδος πόσεως ἐν ᾧ ἐξίησι συγκιρνῶσι.

Κυκλία, verse, duco rota vel plaustro veho, in orbem ago, στέφω. & κυκλόω, circundo, περιλαμβάνω: sic Sophoclis Scholiast. Accusat.

Κυκλιδοῦν, in orbem, vndequaque. ὁ ἀθλητὴς κυκλιδοῦν τὸ πλῆθος, Fust. li. 9. circulariter, in gyrum.

Κυκλικὸς, circularis, orbicularis. κυκλικὰ ἀστέρων σχέσεις, Naz. κυκλικὸν σχῆμα, circulus, figura orbicularis.

Κυκλιοδιδάσκαλος, didhyrambicus poeta, ὁ διθυραμβοποιὸς. apud Aristoph. in Auib. ita dictus ὅτι τοὺς κυκλίους διδάσκει.

Κύκλιος, ὁ, ἡ, ὁ, circulatorius, in orbem actus, Aristophan. περὶ κυκλίων τε χορῶν ἀσκωπονμμπάς, &c. κυκλίῳ χορεῖ, Xenophon in Oeconom. κυκλίοι μὲν, τὰ πολλὰ αὐτῶν ὠσάζεσαν ἔχοντα, Aristoph. Interpr. quæ eiusdem sunt argumenti: vt sunt ὕμνοι, σκώπτες, σκοπτοδιδάσκαλοι, Suid.

Κυκλίσκος, & κυκλίσκιον, orbiculus, trochiscus, Suid. κυκλίσκος, apud Galenum 6. Methodi, scalper excitorius Celso. Incipit à latiore parte cauata, mox sit angustior, deinde specilli modo angustus euadit vulgò cisc. enfoncé. Eius vsus præcipuus in excolpendis eximendisque eranij ossibus vitiatis. Eius plura genera.

Κυκλίσκος, vide κυκλοτερὴς.

Κυκλοεργέω, circulatorem agere, circumquaque sui habere, vel clamore infectari aliquem circulatoris more. Aristoph. Κυκλοβόητος, circulator, qui in circo declamitat, & inde quæstum facit.

Κυκλοζάλαι, auari, sordidi. Hesych.

Κυκλοθέατος, ὁ, ἡ, ὁ, in orbem actus, in Epig. vtitur hac voce Gal, 5. Therap.

Κυκλοτερὴς, ὲς, ὲ, ὲς, rotundus, κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς, ἀσπὶς.

Κύκλος, ὁ, rota, orbis, circulus. Plutarch. ὁ ἀστρολόγος ex Sophocle, ἐξίησι ἔπεσιν, ὁ κύκλος χαλκοῦν ὄπλον, τετάνυσε κύκλα σελήνης, dixit Dionysius rotundum circuitum Lunæ, tribus mensibus peractum. ponitur & pro ambitu murorum.

Κυκλοσοφία, ας, ἡ, disciplina circularis.

Κυκλοτομεῖν, est non recta via iter facere, sed circuire. Strabo li. 7. διὰ σκολιᾶς ἢ ὀλίγας ἢ ἁρμοῦ κυκλοτομεῖν ἀνάγκη. Oppositum τὸ διὰ συντόμου ἢ διὰ ὀρθίων.

Κύκλος, ὁ, circus, globus, orbis, rota, gyrus, ambitus, & orbis, id est, discus, circulus, oculus. Plato epistol. 7. κύκλῳ δεῖ τὸ ὂν ἀεὶ φέρεσθαι περὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πανταχῇ, id est, quod ab extremis ad medium æqualiter distat. Homerus in plurali dixit Ionice, Iliad. ἑ, βάλε κύκλοισιν κύκλα, ἄνω δὲ κύκλοισι δύο τροχοὶ ἐπὶ τοῦ ἀρσοῦ ἄπτου apud Hippocrat. malæ, τὰ μῆλα, lib. 1. περὶ γόνων. κύκλος & etiam κυνὸς dicitur ab Aristophan. ἐν ὄρνισι, ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἐστὶν ὡς ὁ κύκλος χρηστὸς. Est & κύκλος, circulus figura dictionis apud Hermogenem. Pro globo, Aristotel. de mundo, σωτικὴ δ' ἐν μέσῳ πάντων τῶν γῆν ὁ τοῦ φύσεως ἄνεμος ἡ κρῆτε κύκλος. Aliquando pro eo quod tripodi superimponitur. Et in noua Comœdia pro loco vbi vendebantur mancipia, sic dicto, quòd in orbem & coronam circunsteterint vendentes, πεσεῖν ἐν κύκλῳ κύκλοι, inquit Bayf. apud Iulium Pollucem, sunt quos orbes & quadras dicimus, & alibi. Quos enim discos vocant, Pollux censet eos κύκλους ἀγωνιστὰς, orbes agentes. ἡ χαλκᾶ ἀγωγὲ ἢ πάνακα appellandos, lib. 6. Est & κύκλος Dialecticis, idem proponens & concludens, licet aliis verbis, circularis argumentatio, quæ in seipsam redit. Hippocr. etiam κύκλους vocauit locum sub oculis, in mali rosũ: speciem extuberantem. Κύκλος etiam pro oculo. Sophocl. Œdip. Tyran. ὡσεὶ ἔσωσεν ἀξόνα τῷ' ἀπὸ κύκλων. Apud Aristotel. in Problem. κύκλος, vertit Gaza, turbo, sed κῶν legit. κύκλος δίνητος, ἄκυτος, Homer. Κύκλος τε κύκλα πεφύκει, muro cingo. κύκλοι γὰρ τῶν ποιήσεων, in ordinem disponentes, Thucydid. ἐν κύκλῳ, in vniuersum, nullo prætermisso, Lucian. Pro circunciza & in orbem. Sophocl. κύκλῳ δὲ κύκλων φέρεται, cum vndique circunsteterunt. Aristophan. in Pluto. ἐξέπλαγεν ἅπαντας ἐν κύκλῳ. Κύκλος etiam sumitur pro circulo, id est, hominum cœtu in orbem collectorum. Euripid. in Andromacha, οἳ δ' συστᾶσιν κύκλους τ' ἐχόμενοι λεὼς εἰσάπαξ θεοῦ. Sic circulum sumpsit Tacitus libro tertio. Nec ignoro in conuiuiis & circu-

lis incufari iſta, & modum poſci. Liuius libro quarto, Decad. 5. In omnibus circuitis atque etiam (ſi diis placet) in conuiuiis ſunt qui exercitus in Macedoniam ducant: in eo ſignificatu Suetonius vſus eſt aduerbio Circulatim. Cicero & Cæſar li bro primo, de bello ciuili verbo Circulari. Tetis verò caſtris milites circulatim, & dolere hoſtem è mambus dimitti, id eſt, κυκλοῦσθαι Xenophonti 6. Pœdiæ. Pollux, ἵνα δ' ἔθη σφάττοντο τὰ σκέλη τ' ἀ ρῶσι, τὰ μέρη τῶν, καὶ μόσχον κύκλον. Κυκλῶ, Circulus, nempe cum de indictione agitur, annorum x v. reuoluti in No. c x l i i. Πὼ νῦν πεμπταῖος κύκλος, id eſt, præſentis circuli, annorum puta 15. vt No. de Alexandr. τὸ σχημα τοῦτος κύκλος τῷ σφαίρᾳ τῷ ὁμοίῳ, id eſt, præteriti circuli annorum retrò 15. Euagrius libro 4. τῷ κυκλῳ τῷ ὀπτωμένῳ. Et infra, ἐπὶ τὸ ἑαυτοῦ κύκλος ἀρχῆς ἀμείβει κύκλον. Vide Cuiacium Obſeruat. lib. 6. cap. 7.

Κυκλόσε, circunquaque.

Κυκλοτερὴς, ές, circularis, adunctus, rotundus, orbiculatus, vndiq; teres.

Κυκλοῦσθαι, circulari, Columel. Xenoph. σωφ. 6. φαίη δ' περὶ τε οἱ πολλοὶ ὁ σοφὸς ἐφιστὰς, ὁτιοὐκ ὀλίγου τὰ τε, ἢ μικρὰ δεῖ πάντα ἀνηλῶσθαι ἐμπεπλῆσθαι ἢ θαλαττῶν ἢ ἠπείρων. Id quod Cicero imitatus in Bruto, Videt (inquit) ofcitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, id eſt, caput in circulo conferentem, quod indicium eſt animum orationi non aduertentis. Eſt & circumuenire, & in medio concludere. Idem, ἀλλ' ἴσως ἂν ἐθέλοιμι οἱ κυκλοῦσθαι κυκλοδεῖσθαι, at videant illi ne circunuenientes circumueniantur. χρυσὸν ὀυκκλάσαντο, circumdederunt, Nonnus. Plutarch. de Stertorio loquens, κυκλοῦσθαι γὰ αὐτὸν οἰονεὶ καὶ τὰ μεγάλη πρόσας, αὐτὸς ὑξώνης κἠφαὶ σεσιχόλωμεν κύκλω.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agitor, verſor, circumagor, rotor. Ariſtotel. de mundo, τὸ δὲ περὶ τὸ κυκλοφορούμενον σῶμα, globi qui in torno circumagitur. κυκλοφορούμενα, ea quæ circumaguntur, Cicero.

Κυκλοφορητικὸς, verſatilis, Plut.

Κυκλοφορία, Ariſtot. in 9. Metaph. rotatio in orbem, conuerſio in gyrum, ἡ κυκλοφορητικὴ κίνησις.

Κυκλοφορητικὸς κινοῦν, in orbem mota, Athenagoras in Apologia. In Etymologico in voce Αἰδὼρ, legitur etiam κυκλοφορικός.

Κυκλοφορῶ, verſo, circumago.

Κυκλόω, μόσαι, ωσω, circundo, vallo, circumuenio, circumeo, circunſiſto, in medio concludo, verſo, perluſtro, duco rota, plauſtro veho. Actium Auſuſtiuo. Gregor. in 5. ενιπ. Στερεπτεῖμα κυκλώσαντος τῶν Ἱεροσολύμων, λόγοις τε ἀσυζήτοις ἢ βιαστερήμοις κρατῆσαι τῶν Ἑβραίων ἢ χειρὶ τοῦ θεοῦ ὑπερμάχοντος. Sophocles in Aiace, βέσιν κυκλοῦν dixit, pro oberrare. circumire, περιέρχεσθαι, & libro 7. Epig. κύκλῳ τάφρα, arcum ſeu arcus tendere & curuare. Et κυκλοῦμαι pro eodem etiam cum Acciuſat. ὀυκκλοῦται αὐτοῦ ἐς μέσον, in medio illos concludebant.

Κύκλος, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, Sueton. amplexu, circiter, vndique, circumcirca, per ambitum, ambitu, τοῦ κύκλου. Ariſtotel. de mundo, ἅλλοι φαίνεται κύκλοι πάντες ἔσχεν, area circum totum ſydus ſe exhibet. Ariſtophan. νεφέλ. διαλείπουσα σὺ κύκλου τῶν ἀμφίτων, id eſt, circunciſca. κύκλῳ τῷ σφατοπέδου, circum caſtra, Xenoph. κύκλῳ παρὼν μου, oberro, in orbem erro, longis ambagibus circumagor, Demoſthen. ἡ κύκλῳ ὠφέλησε φορὰ, Plato de Legib. ἡ κύκλῳ κίνησις, circularis mouendi ratio. τὰ κύκλῳ, quæ circunſtant, quæ circuiunt, quæ ſunt extrà, id eſt, τὰ ἐκτός, Ariſtotel. in Rhetor. τὰ κύκλῳ τ' ἀπλῆς, Demoſth. κύκλῳ σφαλλόμενος, eſt ludificari, arte quempiam circumagere, vt quum ſe putet aliquid egiſſe, nihil egerit, ſed in idem recidat vnde volebat extricari. Plato in Char. ὥσπερ, ὁ φίλε ἑταῖρε, πάλαι μὲ σφαλλόμενος κύκλῳ ὑπεφυῆ ὑμῖν, me iamdudum per ambages circunduxens ludificas. quod fit arte ſophiſtica.

Κύκλωσις, in ambitu, πάντα χρόνον.

Κύκλωσμα, τος, τὸ, rotæ circumactio. κύκλωμα ἔζιον Φ, dixit Eurip. Ἡρακλείπους exponit Euſt. Il. ἡ.

Κύκλωπες, Siciliæ incolas vocatos fuiſſe ſcribit, Heſiod. quòd vnum oculum orbicularem in fronte haberẽt: à κύκλος, & ὤψ, Etymolog. De iis Hom. Od. li. 9. & Virgil. Æneid. 3. vide in Chil. Eraſm. Cyclopica vita.

Κυκλώπειαι πόλεις, i. Mycenæ, Eurip. in Oreſte, Iphig. & Hercule furente. κυκλωπεῖα τὰ κυκλώδη, in Epig.

Κυκλώπειον, mons Lybiæ, Etym.

Κυκλωπίδες ἐρίφιοι, in Epig.

Κυκλωπικὸς, ἡ, ὸν, ritu Cyclopum, inſtar Cyclopum, Ariſtot. 10. Ethic. cap. vlt.

Κυκλώπιον, τος, tum illud quod albicat in oculo, id album, quod ambit pupillam oculi, σφαιδιον, τὸ κόρλιμ ἢ τὸ κυκλώπιον, pupillam & portionis albidæ ambitionem, Ariſt. 4. Anim.

Κύκλωσις, εως, ἡ, circuitus. Et in re bellica eſt quum extenſis cornibus acies aduerſa in medio intercipitur. Xenoph. 4. Ἑλλην.

Σφαγιασάμενοι οἱ Ἑλληνικοὶ ὡμίλουσι τῷ ἐναντίῳ, ὥσπερ δὲ ἐδόκει ὠκωτέρᾳ ἔχειν δύναμιν ἐμπεπτωκότες εἰς κύκλωσιν.

Κύκνειος, melos cygni.

Κύκνεος, ου, ὁ, cygneus, olorinus.

Κύκνος, ου, ὁ, olor, cygnus. Gaza in Ariſtotele vertit oloremque etiam Æliarum & Oppianum in Ixeuticis, & in Chili. Erasmi, Cygni canent tacentibus graculis, & Cygneum rlor. eſt etiam genus nauigij, quod in prora cygnos habeat ſculptos, Etym.

Κυκείας, Heſych. τὸν θεοφόρητον, qui ſuprà κυκώμενον.

Κυκυΐζα, eidem eſt γλυκεῖα κολοκύνθη: qui & κύπτιον dici ſcribit & σικυὸν cucumerem.

Κυκώμενος, turbe, territo, Etym. meliùs κυκέων, vt ſuprà. vide frà in κρατῆρων ſiue κυρκεῶνι.

Κυκῶν, ὰδ Heſych. exponitur non ſolum παράσων & διαλύων ſed etiam ὁρίζων: afferente itidem κυκεῶνος pro ὁρίζοντος: ſi ſanquoniam turbatis oculis erumpunt lacrymæ.

Κύλα, cana ſub oculis pars.

Κυλαδίαι, vide κωμικωτέρα.

Κύλαι vt inuuit Athenæus libro vndecimo, eſt ὁ Θηρίκλειος κύλιξ. Thericleus calix: apud Alexim. in Heſione. ἢ τοῦτο κυλίκιον, ἀπὸ τῶν ὕδατος σωτικὸς ἐλκει.

Κυλεβίω, κεμαι, ſterilis braſſica.

Κυλίκεια ζητήματα, dicebantur quæſtiones & griphi conuiſes atque inter pocula. μυκηδνία vocauit Theodectes: Pollux Κυλικηρορεῖν, apud Athen. lib. 11. concionari inter pocula: vt κυλικηρόρος.

Κυλικάρυτος, calice hauſtus, vel tam exundans vt calicibus hiri queat. Heſych.

Κυλικεῖον, τὸ, theca poculorum, ὁ ἔνδον τῆς ναυτοπέδου, vulgò ἐνθήκη. then. l. 11. vaſarium, cyliceum Varroni.

Κυλίκιον, τος, τὸ, parvus calix, poculum. εἰς κυλίκιον πλεῖστος τὸν κατὰ σκόλος, ſ. poculum limo intectum.

Κυλικίς, ίδος, ἡ, lyxis ſe buxo tornatilis, Euſt.

Κυλικνᾶ, ᾶς, ἡ, pelus, patina, catinus, Etym. pro κυλίχνη.

Κυλικνίδες, pyxides, alij thura, alij vaſa figulina, Etym.

Κυλινδέω, μαι, σω, σομαι, σα, σθην, voluo, ſ. ctium. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦμενοι, Lucian.

Κυλινδρόβωλαξ, ακος, ὁ, locus in quo volutant ſe iumenta, κύλισμα, labrum.

Κυλινδοῦμαι, verſor, aſſiduus ſum, volutor. κυλίομαι, ἐκκυλίομαι, ἐνδυόμαι, εἰσκυλίομαι, κατακυλίομαι, ἐγκυλίομαι. Plutarchus de Pericle loquens qui ſe Clodio dedidit, vt eius aut horitate pellatiquæ abuteretur, τῶν πρὸ αὐτοῦ κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν φόροις ὁ κλόδιος.

Κυλινδροειδὴς, ές, ὁ, ἡ, cylindro ſimilis.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, κοινῶς λίθινον γρουῦλον ἐγκαίνιον ἢ ἄλλο ὁτιοῦν, inquit Apollonij interpres. Plin. de Beryll. quens, cylindros vocat, à figura, qua in proceritatem acquiter obliquatam à gemmariis effinguntur.

Κυλινδρώδης, cylindro ſpiſſo ac coæquo. Theophr. hiſt. l. 2. c. 5. κυκλινδρωδέστερον, eſt arca æquata cylindro & volgiolis, vt then. l. 11. c. 10.

Κυλινδρώδης, ες, ὁ, ἡ, cylindratus, Gaza libro octauo, ſi plantar.

Κυλίσω, veluo, φέρω ἅμα. Act. Accuſ. Od. ἐ, βροφὴς μέχρι κύμης κυλίσω. Ariſtoph. αὐτὰς βροτοῦσιν κυλινδήσομαι.

Κυλίνη, ἡ, terra minime frugifera.

Κύλιξ, ικος, ἡ, poculum, calix, ὃν κυλικεῖα, à rotunditate. ὁ ἐν χύλῃ ἐκ τοχέου. Ariſtophan. in Pluto, οἶμαι γὰ κύλικι ἴσον ἐμοὶ μῆνες, ὁ poculum pari temperatum portione vini & aquæ. κύλικας ἐν κύλικι φέρειν λαβὼν, ſi cinnferre pocula, Pollux. κύλικα πεπωκέναι, ἐν ἑνὶ πόσει. dicitur & ὑπεπιέναι, poculum menſis tis & poſt ablutas manus, idem.

Κύλισις, ἡ, volutatio dicitur de athletis qui inuncti in puluere ſe volutant vt tactus lubricus non ſit.

Κυλισμὸς, τὸ κυλινδοῦμαι, κυλισμὸν ᾠδῶ, qui euoluitur.

Κυλιστικὸς exponunt Capedines, quod eſt poculi genus.

Κύλισμα, ατος, τὸ, volutabrum, v olutatio, in epiſt. 2. Petri Apoſt. 2. ἅλίσμα.

Κυλίσσω, vrbs Italiæ, quæ prius Parthax vocata erat, διὰ τὸ ἐρκυλίσθαι φασὶ τοὺς ἐμπεσόντας τῶν ἐκβαλόντων εἰς αὐτὴν τυμology.

Κυλιστὸς, verſatus, volutatus, voluendo circumactus, aut contus, conuolutus aut volubilis vt κυλιστὸς σφόνδυλος, corollaſtilis. Eubulus Comicus, κυκλικῶν ὑπὸ τε κυλιστὸς σφόνδυλος quæ propter amplitudinem firmitatémque circuli in orbe torqueri poſſit, Euſt. leg. κυκλιστός.

Κυλίστρα, ας, ἡ, locus in quo volutant ſe iumenta, ὁ κυλινδόβωλος, lutabrum, κύλιστρα, ἡ ὄζαλίστρα, ὅπου τε κυλίσει, volutare ſe vt iumenta, τὸ ἁλίσιον ἢ ὄζαλίσιον.

Κυλίχνη, ης, ἡ, catinus, σκεῦος παγχρήσιον, Pollux ex Ariſtophane. κυλίχνη verò pyxis, σπυρὶς, idem. Galen. apud Hippoc. κυλίχνη

Axponit σμικρὰ κύλικας, ἢ διατρημένα πυθμένας.

Κυλλάνη, ἡ, pyxidicula. κυλλήνιον ἔσκαψεν ὁ νιὸς τοῦ λέοντος σωρίδιον, Aristophan.

Κυλλίω, τὸ, κυλίνδω, devoluo, voluto, verso. vide Κυλλίσαι, Act. Accipe vide κυλίσεσθαι.

Κύλλιος, Hesych. sunt ὀφθαλμοί.

Κύλλος, κύλλα. oculorum sinus.

Κυλλός, iraseor.

Κυλλός, Hesych. βλέπων & cincinnus.

Κύλλος, ὁ, ὑπόσπασμα.

Κύλλυς, panis quidam in Ægypto ex radicibus oly rae, inquit Hesych.

Κυλλώπιον, idem Hesych. exponit τὸν ὀφθαλμοειδῆ, oculos.

Κυλλωπίδιον, idem dici innuit, κολοβὸν mutilani.

Κύλλυρα, ὁ, ἡ, arida ficus.

Κύλλωσις, qui distortis est pedibus, loripes.

Κυλλότης, ἡ, mutilatus, mancus, epith. Vulcani.

Κυλλόω, debilis, claudus, mutilatus, mancus, varus, ἰσχνὸς, teste Galeno. libro tertio, κατ' ἰατρεῖον. Idem Galenus de manu posteriori libro primo, ὀπίσθιος μοῖρα, κυλλὸν ταύτην τὸ μέρος ὀνομάζοντες. Ulcus cancrosum redderetur membrum, pro manibus capto vsurpat in Epigrammat. κυλλὸς δ' ἀνάπτυξον ἀμάυτοι. & apud Hipocrat. σῶμα ἀσθενὲς, est κύλλον. Vnde apud Homer. Vulcanus κυλλοποδίων, id est, loripes. Matth. 18. κυλλὸς, mancus, id est, mutilus: at cap. 15. pro manco sumitur, id est, membris debilibus non vero truncato. Sic mancus apud Ciceronem pro debili. Hinc κύλλωσις authore Galeno vitium contrarium σκολιώσει, apud ipsum Hippocr. κακυλλιάω & κυλλιόω, frigeddo κυλλὸς, vnde κακυλλιάω & apud eundem Hippocratem.

Κυλλώπιον, ὠπός, τὸ, ακος, & κύλλωψ, ὠπος, ὁ, oculus turgescens, vt apud Suetonium, tumentibus oculis prosequutus est quasi natantes oculos habeo ex desydratione & pertigilibus. dictum quasi κυλλὰς εἰδέναι. Sunt enim κυλλοὶ Theocrit. oculorum sinus. οἱ δ' ὑπὸ ὀφρύσι δοιὼ κυλλοὶ ἀντία τάσσει μοχθίζοντι. Nicand. in Alexipharmach. ἀμφὶ δὲ κυλλοὺς αὐτοὺς τὰ βρώσιμα κυλινδέσθω τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρόν, κοῖλοι γὰρ. Adamant. in Physiognom. κυλλὸν δὲ σῶμα ὀξὺ ὄφιος. Est & κυλισθὼν ἢ ἐπιδεδιλωμένον, ὑφανόν, lutum.

Κύμα, τὸ, vnda, tempestas: ἀπὸ τοῦ κυίσκω. κῦμα μέσον, belli æstus, Epigrammat. Interdum fœtus, germen, per crasin, pro κύημα, vt illud Euripid. γάμων σε κύμασι θεσπεσίοις: vbi graviadam è spruno innuit. Latini cymatiem, id est, cæruleum colorem nominant, Bayfius. Hic vndas imitatur, habet quoque men ab vndis. Interdum κῦμα pro aqua, aere & igni accipitur ob eorum corporum subtilitatem & tenerioridinem, cymulas secundo Plinij. Κῦμα ἢ κυμέτιον, coliculus siue uliculus propriè brassicæ qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsius, Plinius & Columella vocant, & yma idem Columella in versibus. κύματα verò dicuntur vetκύματα, fœtus qui primo vere edunturin plantis, turio & asparagos vocant medici. In columnis suprema pars stylij id est, capitelli siue capituli Plinio, cymatium, quod oiecturas habet quas Græci vocant ἐκφοράς) a Vitruuio nominatur. Labra etiam Hesychio teste κυμάτια vocantur, perdeatque in architectura prominentiæ. Iosephus de Antiquitat. πρὸς τῷ μὴ στοφίλιον πελασθῆναι ἐκτρέπουσι, τὰ ἢ κυμάτια κατὰ τὸν εἰσαγωγὸν ἔχοντα φρουρεῖσθαι, τὴν πρώτην θυμηδονὴ ἐν τῷ ξένῳ μηδὲ μιαιμαφίαν, meniæ quidem coronam quadrantem confecrunt, cymatia autem tortilia, quibus inerat scalptura restis æmula trinis partibus tornata mirabiliter. Sisimundus interpres male. κῦμα Plato pro risu posuit quoquentes interdum obruuntur, cum quippiam ridiculum is excidit. Sic enim inquit libro quinto de Republic. ἐὰν οὖν δ' ἐγὼ εἴπω, ὅτι τὸ μεῖζον σκεπασμὸν κύματι, εὐφύσεται δ' ὦ, ἢ μάλιστ' γελοῖα τὰ ἀπορήματα ἐὰν τῷ κύματι γελοῖα ἢ ἀφύξια καταλύσει. supra autem dixerat, ἴσως γὰρ οἶσθα ὅτι μέγιστ μοὶ τὰ δῆθεν ὄντα ἀκούσασι γίγνεται τὸ μέγεθος ἢ χαλεπώτατον τὰ τοιαῦτα ἐκφεύγειν. Id quod ipse dicit propter communionem vxorum & liberorum ab se institutam in sua Republ. quam intelligebat omnium risu excipiendam. μέγιστον autem κῦμα ἢ τειτωνίαν, propodem dixit. vide τειτωνία. κῦμα etiam metaphor. dixit Plato pro magna lue de leg. libro quinto, ἐὰν ποτ' ἐπιλάβῃ κῦμα κακοῦ μὴ φέρειν τὸν πολίτην φόβῳ: quod Bud. vertit-si pestis & lues incidat in ciuitatem.

Κυμάγχη, carcer, εἰρκτή.

Κυμάδιον, ἡ, nomen capræ apud Theocritum. ἔβλεψ' τὸ κύμας αἰγὸς ἐκ ἄγρας, τὸν ἔστ ξεῖδε, vt sit quasi κατεῖδε, ἢ ἐγκύμων.

Κύπτω, κυπτῶ, κύψω, κεκύφα, redundo, fluctuo, feruco, vndo, inundo, æstuo: vt κυμαίνει τὰ θαλάσσια, Lucian. id est, πεφόβηται, turbatur. Odyss. ἔνθ' ὅτε δὴ τότε δ' ὕδατα κυμαίνοντα, id est, vndosum & fluctuantem. Transfertur & ad alias res commotas & fluctuantes. Plutarchus de acie fluctuante, τὸ δ' ὑφ' αὐτῶν στρατηγῶν ἐν τῷ πλείστῳ ὠθούμενον, ἅμα κυμαῖνον ὑπὸ ἀσφαλείας ἢ δουλόμενον. Xenophon in 1. κύμβας. Ἐπὶ δ' ὀξυκόμαι τε ἢ θαλασσῶ τὸ θάλασσαν πάθοι, ὀξέως ὁ ἐρέμα θεῖν. Idem Plutarch. Μεγάλα πράγματα κυμαίνει τὸ πολέμου τῶν μεγίστων ἐπικ. Et in Platonicis quæstionibus, τὸ γοῦν θάνατον ἅδην ἐστὶ τοῖς πολλοῖς ἀνάπαυσιν ἀνέπαυσ ἢ κυμαίνειν τὰ λύπης καλὸν καμβάπτειν. κυμαίνειν τῇ πορείᾳ, vndant ingressu, Arist. 3. Anim.

Κύμασις, εως, ἡ, fluctuatio.

Κυμάσι, ἀδος, fœta, gratida, ἡ, κυΘ, à κύω.

Κύμασος, Hesych. κόμασος, βόσκω & βόσκω: qui δόσκω supra etiam κύλλωψ.

Κυμαστὰς, ἄς, ἡ illuuies. κυμάστια ἢ, χεῖλη, ὑάρχεα.

Κυμαστὰς, ὁ, ἡ, vndosus: κυμαστὸν ῥεῦμα. vt κυμαστὸς πόταμος, fluuius vndabundus, Herodotus. κυμαστικὸς πόταμος ἐπίρρωτος, concitatus est fluuius.

Κυμαστὴ, tempestas, pro κυμαστὰς, Herodot.

Κυμαῶδες, parua vnda, paruus fluctus. vide supra κῦμα.

Κυματίζω, vndis iactari & fluctuari.

Κυματίζω, & κυματόω, idem quod κυμαίνειν, πεφόβηται, fluctibus iactare.

Κυματώδης, ἐς, ὁ, ἡ, vndabundus.

Κυματωλὰξ, ῆρος, vndis pulsatus in Epig.

Κυματόω, fluctibus agitari, κυματίζω. Thucydid. ὁ Σκίωνα ἐπαλυόμενα ὑπὸ τοῦ πόντου ἔδει, ἢ κυματωθέντα, ἐκπλῆσαι τὴν πόλιν μέγει τε.

Κυμηποφορτίδης, ου, conchæ.

Κυμηπορθμὶς, ἰδος, ἡ, procella, vnda, litus, summum litoris, quod vndis euerberatur, crepido litoris. Herodot. in Calliope, ἢ κυρμάκιον ἐφαλὸν ὕδατ' κυματώδες κλύζων. Lucianus, ὑπέρχομαι δὲ ἐπὶ πέτραν ἢ ὀξεῖαν ἀξιοθηγήτου τὸ κλύσμα τὸ, ἢ θέρμακτα πλὴν τῶν κυματαγλυφῶν, ἢ ἔχον μόγις. κυμάτων, dicitur pro ἀκτὴ vbi πέτρα κυμάτων ἀγνωτῶν. Herod.

Κυματώδης, ὁ, ἡ, fluctuosus, κυματοδίστρα γαῖα, i. litora fluctuosiora, Arist. in Frobl.

Κυματωδὴς, tres tagnans.

Κυματώσεις, Straboni, æstus procellæ, fluctuatio, Liuio, Plin.

Κυμβάδιον, τὸ, κύμβιον, pro poculo. Cæl. l. 2. c. 23.

Κύμβαδος, ἀκρόπατος, Hesych.

Κυμβαλίζω, cymbala pulso.

Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur τὸ πολίκοις κακοῦργόσαι, vt est apud Hesyc.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum. vide in Chil. Erasm. vide Cymb. lum mundi, & ἀκρόπατα κύμβαλα.

Κυμβέτυπος, auceps, Hesych.

Κύμβαχος, ὁ, ἡ, pronus, in caput præceps, ἀπὸ κεφαλῆς κυβιστῶν. Homerus Iliad. ἐ, ἔπεσε δίφρου κυμβάχῳ, in caput erectis cruribus cecidit. Nam κύμβη caput dicitur. Accipitur & pro suprema parte galeæ, cui immittitur crista teste Etymolog. & Suid. Sic Iliad. ο, κύμβαχον ἀμφ' ἀστῆσι νῦξ ἔγχει ἐξελόεσσι, item occipitium, cutis, Etym.

Κυμβεῖον, genus poculi simile naugio, Etym.

Κύμβη, ἡ, cymba, testa, caput, σκαφίδιον.

Κυμβοπαίω, in caput deiicio, quod & κυβιστᾶν à synonimo κύβη dicitur.

Κύμβιον, cymbium, poculi genus simile nauigio, quod κύμβωνοι κωμικοὶ καλοῦσι, ἀπὸ τῆς σκάφης ἔοικε. Dionysius Samius, Athenæo teste, appellauit κύμβιον, idem quod Homer. κισσύβιον. Dicitque idem Athenæus libro secundo, patua & concana pocula ita vocari. Ibidem Dorotheus dicit esse genus pocuIi profundi, quod nec fundum nec aures habeat rectas. Demosthenes Midiam reprehendens carpit eum, quòd cymbio vteretur, poculo non satis castrensi, sed molli & feminco. Significat etiam vertebram seu eubum pedis bouini, Etym.

Κύμβιον, ου, τὸ, acetabulum, quoniam cubi esset figura, quadrangula scilicet: dicitur & ἐξέδρα ἢ κύμβιον, ὅτι ἐ ὑπόκειται, conchula siue scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes.

Κύμβος, ου, ὁ, fundus ollæ fictilis, καὶ ὁ σφαιρώδης, καὶ ὁ μυχὸς, οὗ δὲ ὁ ἐν κεκμήκῳ συνθιλῶ. Erasm. prouerb. Cumini sector. Nicand. in Theriac. σοφίσμα δ' ἔσον κυμβίοι πραπίδεσσι ἐν ὀδυσ. Interpretatur ἢ τὸ κύμβιον ἢ κύμβιον ἢ ἐμβάθιον, ᾧ ὁ ἐλεὸς ἢ σωλήνια ἢ ἄρειος ἢ ὀξυόσφυον.

Κύμβος, verbs Italiæ, Cumæ. vide Etym.

Κύμινδις, ου, ἡ, accipitrem nocturnum interpretatur, Plin. lib. 10. c. 8. Homerus Iliad. ξ, χαλκίδα, quasi nigram, ἢ χαλκίζουσαν τὴν χρόαν dixit.

Κυμινοδίκη, ἡ

Κυμινοθήκη, apud Pollucem receptaculum & repositorium cumini.

Κυμινοκόπτης, ου, ὁ, parcus, cumini sector. κυμινοπρίστης, Eustath. Odyss.

Κύμινον, ου, τὸ, cyminum.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, quasi cumini sector, sordidus, & restrictus. Arist.

ſtotel. 4. Ethic. *Οἱ μὲν γὰρ εἰ παῖς πιαίτερε φερεσπερείας ἕξ ἑαυθ ωλοῖ, γελοῖς ρεγκμάλλιας, ἀνδύτε τὰ δόσει ἐλλέπουσι, γέλοῖ ἢ ἀλοιτρίων ὡς ἐφιέντα.* Et paulò poſt, *τούτων ἢ ἐγ ὁ κυμοφορίσης ἢ ἀκὰ ὁ πεδύτες, ἀνυμασαι ἢ κατ ἐ ὑαβρόλης τὰ μυδεῖ ἀὰ δρυΐαι.* Talem vocat Horat. Carm. l. 2. ſalis auartum.

Κυμινοσπερμολογικός, compoſita dictio apud Ariſtophanem in Veſp. pro ſordido, & pro eo qui adeo ſit reſtrictus, vt non erubeſcat etiam *τὸ κύμινον πρίειν ἐγ τὸ κερόμενον γλύφειν.*

Κυμινόπριοι, ὄλες apud eundem Ariſtophanem pro ſale cum cumino contrito.

Κυμινώδης, ὁ, ἡ, cuminaceus, Gaza libro octauo, hiſtor. plan. Theophraſti.

Κυμοδίκωος, ον Θ, vndas cupiens. *κυμοδίκωον Θ ἀκτῖς*, litoris fluctus excipientis, Eurip.

Κυμοδόκη, ἡ nympha, Nereidum vna: à ſedandis fluctibus dicta.

Κυμοδόκος, ὁ, ἡ marina nympha, quòd promouerat naues fluctus ſecentes.

Κυμόβιον. Heſych. dicit tradit *ἀπὸ τῶν ἐβὶ κυμάτων βοιῶ.*

Κυμοειδωμος, apud Suid. genus ædificij in pontibus triangularis for mæ nauiſque magnæ roſtrum refrens.

Κυνάγχη, ης, ἡ, anginа, cynanche, dum in gutture interiores muſculi inflammationem patiuntur, hoc eſt, quum hyeme veréque fluxio multa & viſcoſa ad iugulares defluxerit venas, plurimúmque hæ propter latitudinem traxerunt ſpiritum, Cælius libro 2. cap. 33. & lib. 9. cap. 52. Item collare canum, in Epig. vide *Συνάγχη.*

Κυνάγχυον, quibuſdam eſt quod aliis *Κυνάκιον.*

Κυναγωγὸς, οῦ, canum ductor.

Κυνάδες, ων, Doricè pro *κυνηγοί*, Theocr. Athen. li. 10. *κυνάδας* dicit vocari à Lacedæmoniis ea, quibus manus vna cum aqua purgantur, qualia erant *σμήγματα* & *μαγδαλία.*

Κυνάδης, ὁ, illiberalis, ſordidus.

Κυναδίη, Adverb. caninè, canum ritu, vſtatius eſt *κυωνδίη.*

Κυναδρὰς, fons, ex quo bibebant ſerui, qui manumittebantur.

Κυάναδρος, ὁ, valdè impudens, vt canis.

Κυάναδος, idem.

Κυναικάζη, ης, ἡ, ſentis canina. Dixerat Ariſtotel. hiſtor. libro 5. capite 19. Cantharides fieri *ἐκ σκωλήκων τῶν ἐν κυναικάζῃ.* Plinius libro 29. capite 4. ſic ex ipſo, *ipſæ* naſcuntur ex vermiculo, in ſpongia maximè cynorrhodi quæ fit in caule.

Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe & cane natus, Cælius libro decimo, capite 41. & Eraſmus Chiliad. Apud Ariſtoph. torquetur in quendam, canínam impudentiam eum vulpina va fritie qui coniunxerat.

Κυναλωπῦ, quibuſdã dicitur eſſe *ὁ κυνοφόβος*, aliis *ὁ ἄδηλος κύων*, vt eſt apud Heſych.

Κυναλῴπωσις, ὁ, morbus qui *ἐκ λυκαίρακτης* ſeu *λυκοδρωπία* appellatur.

Κυναμυιαγρας, ἡ, *κυνόμυια*, ἡ, *κύναψ* ἡ, ς, impudens & temeraria.

Κυνάσφιον, τὸ, catellus. Matt. c. 15.

Κυνάσφ Θ *ἄκανθα*, & *κυνάφ ἄκανθα*, cynara herba, aut cynoſbatus. vide *κράτος.*

Κυναὲ, ἀδὸς, rubus caninus. Dores *κυνάδας* puellas vocant, Cælius libro 28. capite primo. Et Lacedæmonij *κυνάδα* vocant *τὰν ἐκτομίαν βατίαν* maſſamque quam deterſis manibus canibus obiiciunt, Pollux.

Κυναδάλη, ἡ, luſus puerilis, quo paxillos & paxillis impellunt atque proſternunt. vide Pollucem.

Κυναδιλιτμὸς, οῦ, idem quod *κυναδέλη.*

Κυναδαλοπάτησις, ὁ, *πτωσμὸς* ιης.

Κυναδαλοπάτης, οῦ, paxilli, *πτωσμάλισοι.*

Κυναδάλ Θ, claua.

Κυναὲάκης, Heſych. eſt *κυνοδών.*

Κυνεγλάφη Θ, eidem Heſ. *ὁ τὸ ἐάχιως λυτὸ κιφαλῆς εἰς τὰ ἀρθέτα φερόμενο γόνθ Θ.*

Κυνέη, proprie canis aquatici pellis, ſicut *κυνοδαλέη*, pardalis pelli. Ex ea antiqui videntur effecille capitis munimentum loco galeæ, aut galeam ea oppertuiſſe: vnde pro galea quoque paſſim accipitur, Odyſſ. ὃ, *κυνέλιν δὲ τὴν κυνὸ ἐδήκατο.* Dicitur & ab ipſo *κυνέη*, & Latinè cudo. Silius, caput his cudone ferino ſtat cauſum.

Κυνέη Θ, robuſtus, *ἅζῳν Θ, ἰσχυρός, φιλοπόνος, χαλεπός, κυνέεν Θ ἐνδαπτὸς*, Ariſtoph. Item *κυνέη Θ*, caninus.

Κυνεηφόρ Θ, abſcondo, *κρύπτω.*

Κυνέ Θ, ὁ, caninus, impudens, *ἀναιδὴς, ἀθρασὴν κυνέ Θ ὑπόθ Θ*, caninus animus, i. impudens, Heſiod.

Κυνέίμα, ἀτος, τὸ, *κύνεον*, ſiculor, oro, Accuſat. Ariſtophan. in Acharnenſib. *τί μὲ σὺ κυνεῖς*; interpr. *κυνεῖν αἰτεῖν τὸν σπένον*, aſſentari, blandiri.

Κυνῆν Θ, ὁ, gal erus, galea, criſta, pileus Lacedæmoniorum. Vide Bayf. Eſt Polluci pelli canina.

Κυνηγέσια, venatio, quę fit per canes. Galen. *ὅτι κυνηγέσιόν ἐστι τὸ ἔθνος τῶν θηρευτικῶν.* Dicitur & *κυνηγέσιον* ab Eurip.

Κυνηγόσιον, locus aptus venationi. Et *ἡ περὶ κυνηγίαν ἀτιοτεχνία* Polluce. *τὰ κυνηγέσια, ὀπτανεθύσεις*, & indicit canibus operam dare, Plat. de Leg.

Κυνηγὸς Θ, ὁ, venator. Ariſt. de mundo, *στρατηγοὶ πολέμων ἢ κυνηγεσίων*, &c. i. duces cum bellici tum venatores.

Κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν Θ, ac, on, venor, Neut. Accuſ.

Κυνηγέτης, ὁ, venator.

Κυνηγετικὸς, ὁ, ἡ, venatorius, venationis ſtudioſus. Chion in epiſt. *ἐ πεφιλόκυνδη, ὅθεν μὴ πονηρὸς τῆς ἡμῖν ἢ ὁδὸς ἢ κυνηγετικὴ γένη.*

Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. *κυνηγέτιδι αἰγανέᾳ*, venatorio telo in Epigramm.

Κυνηγίω, μ. ἐσω, σ. ησα, venor. Accuſ. Plat. epiſt. 7. *ὁ μὴ δυνάμενος ἐ σκολιεῖν*, i. capere conabatur.

Κυνηγέσιος, ὁ, ἡ, venatio. Sophocl. in Aiace, *ἔβλω τῇ σῇ σοφίσματος ἕδον κυνηγίᾳ.*

Κυνήγετα, τὰ, legitur in Probl. Ariſt. pro catellis.

Κυνητὴς, οῦ, ὁ, ἡ, venator, venatrix.

Κυνιδὶ, caninè, more canum, Ariſtoph. *τὰ δὲ ἅλλ ὑ κυνιδὶ ἢ σοφὸν πέφυκας*, in modum canis ſeu quaſi canis doctrinam exciam & comedam?

Κυνικάτιν, venari, canes cierę, *κυνηγετῖν*. Nicander in Ther. de coriopione, *τῶ ἢ πάρα σφέσιμεν ὲν ἀγρώπι ἀπλανὲς ἐ αὖτως ὅα κακὸν πεσυπε ἀείδηλον ἐ ἐφέρεται.*

Κυνίσκος, ossa in cruribus equorum inter vngulã & ſurã Xenoph. de re Equeſtri.

Κυνίσκος, ὁ, perſona aut larua lignea.

Κυνίδρυσις, ὁ, mons Deli inſulæ: vnde Cynthio Apollini nom. Et *κυνθία πέτρα*, pro eodem periphraſticè, Ariſtoph. *περὶ.*

Κυνίδ ια, genus ſacrum Athenis, à Cyno vel Cynide ſic appuſito. Etymol.

Κυνίζ, ες, ὁ, quæ *κυνοκέφαλα* Dioſcorid. *κυνίας*. Heſych. *πλῶ Θ ρόν.*

Κυνίδιον, ὁ, τὸ, catellus.

Κυνίζειν, cynicam exercere, cynicè viuere.

Κυνίκ Θ, cuniculus. Polyb. *κυνίκ Θ πηδήσαν ὁρμῆ Θ διελθεῖν ὲς μικρὸς, ὅταν δ' ἐς τὰς χῆρας λάβῃ τὸς, μεγάλων ὀχῆ διαφυγὴ ἐ ἢ ὅπῃ φύεται κ. τ. λ. βρόσι.*

Κυνικὸς, ὁ, ἡ, caninus mordax, inuerecundus: vnde Cynici philoſophi dicti ſunt.

Κυνικὸς ασσμὸς, oris conuulſio & diſtortio, dicta fortè quòd rictum canis repræſentet.

Κυνίσσες, velitationes.

Κυνίσκιον, ὁ, catella, parua canis, apud Ariſtoph.

Κυνίσκος, ὁ, piſces quidam.

Κυνίσκ Θ, ὁ, catulus.

Κυνισμὸς, ὁ, cynismus, ſecta Cynicorum: Cynismum vitæ breuem ad virtutem viam, Laer. in Mened. l. 6. idem refert l. 7. in Zenone.

Κυνίφιδ Θ, ὁ, fallax, impoſtor, *ἀπατεπλός.*

Κυνοβλόπης, impudentes, caninè intuentes.

Κυνόβυλλον, ὁ, τὸ, canis lingua, herba, quòd caninam imitet linguam.

Κυνόβυλλος Θ, idem piſcis eſſe videtur apud Athen. l. 7. qui *βόλωσ Θ*, i. ſolea & linguлaca.

Κυνοδεσμὸν, ὁ, τὸ, vinculum præputij, Pollux.

Κυνοδόκητος, τὸ, vocantur canum morſus, qui ſi rabidi fuerint *κυνοδόκητα* nominantur, inquit Manardus contra Marcel. 3.

Κυνόδοκτος, ὁ, cane morſus.

Κυνόδοντες, dentes canini acuminati, Plin. l. 11. c. 37. hi dentes nos ab acutis diſterminant. Ariſtot. hos eoſdem cum *γόμφοις* poſuit. Interpretari igitur cum Cicerone poterimus nos ſolum caninos, ſed etiam genuinos & intimos.

Κυνοέρμιν, cum canibus currere, perueſtigare. Et apud Hieron. *κυνοέρμιν*. Apud Xen. in Sympoſio, *κυνοέρμιδ ἢ ἐπὶ τὸν* curſu tanquam canes ferebamur.

Κυνοειδὴς, ὁ, ἡ, canino aſpectu: vnde *κυνοειδέστερος*, facie ornæ formæ ſimilior.

Κυνοθρασὴς, impudens, *ἀναιδὴς.*

Κυνοκάθαιρον, naſturtium.

Κυνοκάμωλον, τὸ, æſtus Caniculæ.

Κυνοκέφαλον, herba quædam, q. caninus ſtimulus.

Κυνοκέφαλος, cynocephali, canicipites: ſic dicuntur quędã ariolia, Herodot. l. 4. item quidam homines Aphricæ, Luciar

Κυνοκίφαλ Θ, ος, ὁ, canicepſ, vt Gaza reddit ex Ariſtot. alibi ex Græcam vocem relinquit. Cynocephali etiam memini Elian. colitur apud Ægyptios, dicatur autem & *ἄβυβις. κυνοκέφαλ Θ.* pro impudente apud Ariſtoph. *ἀναίδητος.*

Κυνολύπες, fur canis: ſic dicitur Hercules, quòd Cerberum ſuraturus, Ariſtoph.

Κυνοπατήσω, percutiam, *κυνείω δίρμακτι πάτσω*, vel verberabo vsanem, ideni.

Κυνοπρασίον, ὁ, canina braſſica.

Κυνοκτόνον, ὁ, τὸ, aconitum, quo ſumpto canes necantur.

Κυ-

Κυνόδους, ὁ, ἡ, τοῦ canina, dMarcellus Empiricus.
Κυνοδοντισμός, ὁ, ctii confabulationes sunt de rebus obscœnis.
Κυνοδοντιώδης, ες, ὁ, ἡ, τὸ, peritates vertebrarum in principio spinæ dorsi, Pollux.
Κυνοδόκος, ὁ, ἡ, abAn frea medico hydrophobus dictus, qui od è rabie canina morbus ille concipiatur.
Κυνόκεφαλος, chamæleo niger à quibusdam dictus teste Dioscoride.
Κυνόμαχος, cum canibus pugnare.
Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina, quæ & Latinè cynomyia dicitur. Pollux pro valde impudente à cane & musca, vtroque impudente, composita dictione, Cæl. l. 9. cap. 12.
Κυνομυῖα γαστρός, in Epigramm. venter canina musca, propter foetorem, & quia hæ muscæ pernicaces sunt, neque adeò facessunt ad expellendum quales sunt caballinæ, vel κωνώπεια γαστρός, i. venter blandus & impudens, vt canis & musca.
Κυόμορον, τό, rubus canis, apud Rufum. vide num potius sit χαμαίβατος.
Κυνοπρόσωπος ἰρμὶς, canina facie, canino aspectu Mercurius ab Ægyptiis colebatur, Lucian. περὶ Θυσιῶν.
Κυνορεξία, Hesych. ἐπιθυμία τοῦ ἐσθίειν τὰ προκαλοῦσα τὸν κύνα. Galen. in Aphorismos. ἡ τοιαύτη τῆς κοιλίας κατάστασις ἐν ᾗ τὰ ἐσθιόμενα ταχέως ἐκκρίνεται, καὶ μάλιστα ἐὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιῇ τοῦ ἐσθίειν ἑτέρων ἐδεσμάτων. Gaza in Aristot. ricinium vertit: fœtum animal & canibus infestum. videtur autem non aliud esse κυνόρεξις, quod rediuiuum exponit.
Κυνορόδη, ἡ, cynorodon, canina rosa, Theophrast. lib. 4. histor. plant. rosa silvestris Plinio lib. 20. 5. cap. 12. vulgò eglantier, potius rose sauvage. Ille κυνοσβατός.
Κυνοσάργης, ου, ὁ, iactus alcatorij nomen. Hesych. propriè est canis testudulos referens.
Κυνοσάργης, ου, ὁ, gymnasium, & locus Athenis in quo nothi erebantur. vnde ἐκ κυνοσάργους, prouerbiali conuitio dicebatur, quemadmodum ἐκ τοῦ κράνους, Erasm. Chiliad. & Bud. in notat.
Κυνοσβατος, ου, ἡ, κυνόσβατος, ου, ὁ, canirubus, genus rubi, Theophr. 3. histor. plantar. canina sentis, ibidem libro 9. Columel. cum sint valdè firmum spinarum maximèque rubi & paliti, & eius quam Græci vocant κυνόσβατον, nos sentem canis vellamus.
Κυνοσουρία, vrsa minor, quasi canis cauda. Huius primi obseruantes Phœnices fuere, apud Arat.
Κυνουρικὸν, ὁ, ἡ, ακὸν, ου, ὁ, ακὸν, ου, ὁ, ακὸν, ου, ὁ

Massarius. Theophr. etiam κύπειρος dicitur vnguentum ipsum quod & cyprinum dicitur, quod etiam magistrum appellatur de Cypro vide apud Iosephum. ἐβδ. ἀλώσεως l. 4.

Κυπτάζω, μ. ἀσω, ᾰσα, ᾰκα, κύπτα, prospicio, immineo, insto, incumbo, spargo, vbique, & ἀπὸ τοῦ, ἐπὶ τοῦ, κυπτάζει ἐπὶ τὰ σκῦλα, circa spolia occupor, circa spolia tempus tero. Plut. in Apophth. Lacon. Aristoph. πορ. χρήσεις, τὸ κυπτάζειν ἔχειν ἐπὶ τῶν δύο καὶ τῶν τριῶν id est, quid cessas quid tempus teris quid differs? Et in Pace, οὐ κυπτάσεται πράγματα πλείονας πλοῦτος κλοπὴν κυπτάζων ἢ κρεοπωλεῖον, occultè morari, atque delitescere: interp. κρυφιμώτερος διατρίβων ἢ κρυπτόμενος. Ammonius distinguit a κύπτειν.

Κυπτάριον, apud Nicol. Alex. placentula cursua & inflexa.

Κυπτός, inclinatus, supplex, Æschyl.

Κύπτω, ὁ κεπτόν, Æschyl. χοηφόρ. οὗ χθὲς ὤσω κύπτω.

Κύπτω, μ. ψω, ψα, propendeo, fum pronus, demitto oculos, ἐπικέμπτομαι τοῦ σώματι. κύπτω εἰς τὸν γῦν, humi vultum demitto, apud Herodot. pro eodem etiam κύπτω κάτω dicitur. κύπτειν κάτω, deflectens oculos in terram, Aristoph. vnde Particip. κεκυφὸς, ὁτος, i. procumbens, flexus, incuruatus. Nonn. ἐξ ὑπτίας κακυφότας πάρειτο σῆμα, Petrus humeris curuatis affligebatur & premebatur. κακυφότας κάρηνα, cornua inflexa. κύπτω item pro caput erigo & exero capitur interdum, Strabo. Aristophan. in Equit. verbo κύπτειν vsus est in significatione pudoris, ἔοικε τὸ κύπτειν, in vespis verò κάτω κύπτειν in pertinacia notauit.

Κύρβαντες, dæmones sunt circa Rheam, Etym.

Κυρβασία, ας, ὁ, cassis, galea, tiara, cristata cassis, pilei genus in coni speciem edicti, Bayf. de re Vest. Persarum fuit κυρβασία quę & κίδαρις & τίαρα dicebatur, vt author Pollux. Gal. apud Hippoc. τὸν ὀξὺν exponit ἐς πῶμα, tiaram erectam soli ferebant reges, Aristoph. interp. in Auib. Sic etiam galli crista vocatur apud Aristoph. ἡ παρὰ ἀλεκτόρων.

Κύρβασις, idem.

Κυρβασῶν, tabularum custodes, in quibus leges Athenienſiũ ſcriptæ erant, Etym.

Κύρβεις, ἡ κύρβεως, ὠς, tabulæ triangulæ, veluti teſtatur in 8. ὀνομαστ. Pollux, vt ἄξονες quadrę, in quibus leges apud Athenienſes deſcribebatur, & varię delinquentium mulctæ, teſte Zenodoto. vnde quum inſigniter peruerſos indicare volumus, κύρβεις κακῶν dicimus. Ariſtoph. Soph. πφ. Apoll. li. 4. Sunt autem ſic appellatæ, ἀπὸ τῶ κυκρυφοῦσθαι, quòd rectæ ſtabant atque ſublimes, quòd omnibus eſſent conſpicuæ. Suid. fœminino gen. κύρβεις ſcribit ex Etym. fuiſſe tabulas continentes deorũ feſtaſue dictas quaſi κυρίως ποιες, vtpote in quibus τὰ θῦ τοῖς ὁ porteret eſſe ἀποκεκρυμμένα. Aſclepiadem verò denominatas eſſe velle: ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς οἰκίας ἰδρύσαντος, & Phaniam Ereſiũ ἀπὸ τῶ ταύτας κυρροῦσθαι τοῖς ὑφλάσμασι, ſchol. autem Ariſtoph. ἐν κύρβεσι, nomen habere ſcribit ἀπὸ τῆς κυρβάσεως, ſiue κεραβώσεως, quorum inuentum eſſe teſtatur Theopompus ἐν τῇ τῶν Εὐσεβείας. Lucian. ἄξονας appellat. Ariſtot. de mund. γόμιμοι ἐμπίπτουσιν εἰς θεοὺς μείζους ἢ βιαιότεροι ἢ ἐν κύρβεσι καὶ γεγραμμένοις, Deus nobis lex eſt, in omnem partem illa quidem ad æquilibrium vergens, potior illis legibus & ſtabilior quæ in tabulis perſcriptæ ſunt. vide ἄξονες, apud Ammonium, & Cyrbes malorum in Chil. Eraſm. Nominatiuus eius ſingularis eſt κύρβις, ὁ, ἡ & ὁ Etym. ab Ariſtoph. πφ. capitur pro legulei ſeu legum perito. κύρβεις, κρότωνοι, κιμάδες, πρύμναι. ἡ μισθοφορὰ τῶν νόμων ἢ τῶν ὁλκάδων. vide Plut. in Solon.

Κυρεία, ἡ κυρείας, ὁζωσίας, poteſtas.

Κυρέω, μ. κύρσω, & κυρήσω, ἐκύρεσα, ἐκύρηκα, ſum, adipiſcor, incido, abſoluo, aſſido, propinquo. κυρεῖ ὡσὰν, Od. ἐγὼ δὲ οὐ κυρεῖν. τυγχάνει ὢν, Eurip. κυρεῖ ὁτὸν τα, inſunt, idem. Od. κυρεῖ τάδε, hęc feliciter ſuccedunt, Soph. Heſiod. ἐκύρησεν ἐκὼν ἀξιοθρόνου κυρήσας, i. ἐμπεσὼν, forte incidens, Soph. οὗ ὠκ κυρεῖς ἔχων, mane in tuis veſtigiis, i. ſic vt te habes. Item alio loco, ὠκ ἔχων κυρεῖς, ὠκ διάκειται, κυρεῖς δὲ τοῖων προ διάθεσιες, & διάθεσει, Soph. vide interp. ἐκύρσα τάφῳ, affectus ſum tumulum, in Epigram. ἐκύρσει δόμῳ, in domum incidit, Eurip. κυρῶσα ὑπλοχίης, crimen ſum refutaturus, Herodot. κυρήσας ἐνθάδε, bona aſſequaris, Eurip. κυρῆσαι ταφῆς, ſepeliri. κυρῆσαι δίκης, qui pœnas dedit, Herodot. κυρήσας γνώμῃ, ſententia & mente fretus, Soph. κυρῆσαι ἐπιμὶς ὠφελεῖν, à vobis contemptus, Herodot. & cum Accuſ. Æſchyl. l. 3. ἐκὰ δάδε. καιὸς ὁ καλλίστην βίον δὲ κυρῆσαι φύτὶ τῷ δικάζειν, moderatus. Portus annot.

Κύρη, Ceres apud Cnidios. ἐξῶ τὸ κυρέαν ἴδῃ τὸ ζῶν: ſic Orus.

Κυρηθεύς, ὁ, Ceres.

Κυρηθεύω, pugna quę fit cornibus, concurſus cornutorum animantium, vide κυρηθέαν.

Κυρηθέσθαι, &

Κυρηθέω, μ. έσω, ησα, κα, pugno. Ariſtoph. in Equitib. ὠφὲ σκέλ. κυρηθέσει, interp. μαχέσεται ἢ πάλεσι. Κυρηθασία λέγεται ἡ διὰ τῆς κεφάλης μάχη. Idem, κυρηθάσεις λέγονται αἱ πλήξεις τῆς πρέσβεως.

Κυρηθία, τα, furfures, dilutum hordei aut tritici, acus, palearę. Gal. apud Hippocr. ἀχύων exponit ἃ καὶ τὰ τοῦς ἢ τὰ τῆς κριθῆς ἀπὸ τῶν βαμίσματος, apud Pollucem κυρεῖαι ſcriptum, i. τῆς σιτηρᾶς πάλης τὰ. Hæc voce etiam vſus eſt Ariſtoph. in Equit. Gaza nonnullos interpretatur apud Alex. Aphrod. ſic ſcribentem, ἡ κατὰ ἀναβολὴν μόνα τὰ κυρήσαι ἢ τὰ κάτω σωματικῶς, non multum differre, ſi electrum floccos feſtucaſque ſibi ita coniungit, vt generatim poſſit attrahere. Politian. vertit folia arida. vide Pl. l. 37. & Κυρεῖαι.

Κύρησις, εως, τὸ, ſors, quod caſu accidit lucrum.

Κυρία, ας, ἡ, hera, domina. Epictetus, αἱ γυναῖκες ὠνόμασε θῦς ὠκὸς παρὰ τὸ κύειν ἢ τὸ κυᾶν τοῦ αὐθεντῶν κυρίας καλοῦσιν. Κυρία, locus concilii Athenis, vbi creabantur magiſtratus: Latini comitia vocitem Κυρία, dies vadimonij ſiſtendi: & ἐκκλησία, πάσα ἡ μέχρι τοῦ ὁρίου ἢ ὑποτεταγμένη ἢ ὠ ὡρισμένη, ſtatus dies ſiue ſtatutus & ius aliquod agendi: vnde dictum videtur κυρίου, veluti ſulgiis comprobo & ratum facio, Eraſm. in Pauli epiſt. ἐπὶ τὰ ὠκ κυρίας, obire vadimonij diem, Demoſt. πρὸ Μειδίου. Ide. ἡ κυρία ἐξίσταται, dies vadimonij in acta refertur. κυρίας ὠσῆς ἐπιθυμίας, appetente die vadimonij. κυρία γνώμη, rata iudicis cogitatio. κυρίαν ποιεῖ ἡ βουλὴ, populus ſenatui rem permittit, Deuſt. κυρίαν ἡμέραν ὑποκρίνεσθαι, dies reſponſionipræſtituta, Herodot. Interdum extra forum pro aliis diebus ſtatis ponitur, quo admodum ſolennia & dies comitiorum Latinis, vt κυρίαι κλησία, concio qua magiſtratus examinarentur, & de agro munitione aliuſque id genus rebus ageretur. Eleganter loquepunitur à Syneſio ad Theophil. pro die fati & morti adimonijει θερμασιλάτης, inquit, ἀναμενοῦμεν τὸ χεῖλ, ὃ κυρίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ ἐνθάδε τότε σωματωθῆναι ἀφοβότατοι ἐσόμεθα ἀπὸ μεταβολῶν. Similiter κυρίαι δίκαι, propoſitiones dicuntur, & axiomata rata & firma, cuiuſmodi erant quædam Epicti. Item κυρία ποιεῖται, ἡ ἀπὸ τῆς κυρίότητος. Polyb. in Epit. ὅπως ἂν ποιεῖ ὑπόμνημα, ἢ κυρίαν αὐτοῦ. κυρίαι ἀρχαὶ, ſummę poteſtates

Κυρίαζω, appello, ſalutabundus.

Κυριακός, ὁ, ἡ, authenticus, dominicus. ἡ κατὰ κυριακὴν notum, dominicus, dies feſtus, qui poſt octauam paſchæ illucet. dicitur & ἐγκύριος, encœnia ſeu renouatia: de hoc Naz.

Κυρίζω, ἴσω, pugnare, conuiciari, λοιδορῆσθαι.

Κυρίθασία, ας, ἡ, pugna: proprię quum bruta cornibus ſeſem impetunt: alij κυρηθασία. Heſych. etiam ἐρωτὴ τῶ κεράτων βάρησμα τε, ἡ κυέμων γεωργικῶν τὰ πρὸ τῶν λήνων ἄλφιτα.

Κυρίθατος, ὁ, ἡ, κύρίθ-ος, procax, malcdicus, petulans.

Κυρίθιον, τὸ, furfures, paleę. vide κυρηθία.

Κυρίδιος, μ. δίου, ων, δικὸς, dominor, in poteſtate habeo, Neut. in Xen. σπάρτων κυρίδιος, omnia imperio tenere, ſummam rem imperij.

Κυρίζειν ἢ κυρίζειν, μάχεσθαι μὰ χεῖρας, cornu verberare ſiue pugnare. Heſych. κυρίζειν δὲ pro κερίζειν, conterimini.

Κύριθος, perſona, larueque ligno, ὁ προσωπεῖον ξύλινον, Heſych.

Κυριολεκτῆσαι, proprię & diſtincte loquens.

Κυριολογῶν, proprio nomine dicere. Iuſtin. Martyr, εἶδε ἐν τῇ Θεοῦ κυριολογίᾳ δύο πόλεις, nullum de Deo proprium nomen dici poteſt.

Κυριολογίας, ας, ἡ, propria & ſana oratio, quam ipſa veritas & ſimplicitas exornant, de qua Quint.

Κύριος, ὁ, ἡ, proprius, vt κύριον ὄνομα τοῦτο, ſuę iam tutelę peſſus. Item dominus, & qui aliquem habet in poteſtate, vt heres & curatores, qui κύριοι dicebantur. Item qui iuridicus habet. Dinarch. ἀλλ' ὁμοίως ἐκ. Κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος ἢ χρημάτων ἐν τῇ πόλει. Item authenticus, authoritate & eſtate præditus, vnde & vir in iudiciis κύριος dicebatur & alludit Ariſtoph. in Equit. inquiens, χρυσοῦ δικάζειν σωμάτων ἢ κύριον, ἢ ἀπὸ ὀρκ: vbi ὡς ξυμμαχικὸν ἢ συμμαχικὸν καμαδικὸν, ἢ ὅτι καιρῶν ὡς αἱ δηλοῖ. Nam inquit interp. ſic οἱ ἐν εἰσαγωγαῖς πρὸς τὰ ἀγῶνα κληρωτοὶ ἐκάθηντο, ἢ δίκαι ἢ ὁ κύριος, ὁ cùm mulieri cretum obiicitur, quam nec ſine authore licet ad ſubſellia pertinere. Cum Genit. vt κύριος ἐστὶ τῶν, in quo reipub. ſumma ritas conſiſtit. κύριος ἐστὶ ἀλόντων, ad faliendũ accommodata. κύριος ἐστὶ ἐφόλιος, penes quę eſt ius pacis. κύριος ἐστὶ στρατηγὸς τελεῖ, dominatur in ſuos, Gaza de Senect. κύριος ἐστὶ μαχέσασθαι, maximarum habens poteſtatem. Plat. de Rep. τὸ δικαίου, ἀγαθοῦ βιάτερος, ὁ κύριον δὲ ἀμοιβαῖος, ad felicitatẽ valetiſſimũ, ſi. in Aiace, τῶν κυρίων ἐστὶ σοὶ τὰ χρὴ δόλῳ λέγειν, i. τοῖς δικαίοις ſibi ſyllaba 1. producitur. Plat. epiſt. 7. ἐκ ἡγεμόνα τούτων ἢ κύριον, horũ ducẽ & authorẽ ſiue auſpicem. ibid. ἀξιοῦμαι κύριον ἐκ ἐμοὶ σὺν θεῷ ἐμὶ, velim ne me putes oſa apud Dionẽ poſſe. κύριος εἰμὶ σου, oſa apud te poſſum tanquã dominus. Plat. in epiſtolis εἰμὶ τούτε, hoc eſt, muneris & curationis mẽe. κύριος ἐστὶ ταῦτα, ἢ conciliationis penes me eſt poteſtas, Thucyd. κύριος εἰμὶ σωθῆναι, vẽdendi ius habeo, Valla ex Thucyd. ἀπίθει, mihi abducere licet. κύριος ὢν ἐπίστασθαι, penes quẽ ius erat mittẽdi, idẽ κύριος κτήσειν εἰμὶ, poſsũ pro arbitrio conſtare. Ariſtot. in Polit. κύριος ὢν ὀφθαλμὸς πάντα, ſuo imperio hęc cũcta. Thuc. κύριος ἐστὶ τῶν ἀναγκαίων, ſuo arbitrio diſtribuetur. Plato de Leg. κύριον αὐτὸν ἡγῶμαι μὰ χάριτος ἢ ἀφελείας, idẽ in epiſt. tollerabilis

greatest.κύριός ἐστι πολίων,authoritatem habens de bello,Aristotel.4.Politic.Κύριός ἐστι κρίνειν,sitella condemnatoria,ὅπου κατακεκριμένοι ἐφ' ᾧ ἀποθανοῦνται,vt κύριος absolutionis,ἐὰν ὁ ἀπολυόντων.Et κύριος τίμιος,lex rata & non abrogata,vt quæ in & authoritatem obtinent.Æschin.εἰ Τιμάρχῳ κύριοι τῶν omnium domini,Xenophon.κύριοι τῆς ἀρχῆς τῶν πραττομένων,suffragia magistratuum habentes.Aristotel.2. Politic. ποιεῖσθαι κυρίους,Demosthen.κύριον ποιῆσαι, dare potestatem ani & authoritatem. Demosthen.τὰς ἐκκλησίας ἐγκύρους ἀπολύειν,τὸ βουλεύειν,τὸ βουλὴ ποιησάντων τὸ δῆμον κύριον, ἀπὸ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ πείθειν.Cum essem tum Senator,id est,βουλεύσας,τοῦ ἐπιόντος.Cum essem tum Senator,id est,βουλεύσας,τοῦ tionem nisi,cum populus rem senatui permisisset, vt priusquoque tempore legati proficiscerentur.κύριον ἡμᾶς,dicis ἐξέρχεσθαι,conductus,Euripid.κύριον μόρους,princeps pars,Gal. τὸ κύριον,principatus, authoritas. κύριον quoque dicitur recipuum & antiquissimum,id est,πλεῖστον δύναμιν ἔχειν,ἀξίωμα,τὰ κύρια τῆς πόλεως, idem,id est, οἱ πολιτευόμενοι & qui summam rerum tenent reipubl. Et Aristotel. pro iis, qui summam reipublicæ tenent.τὰ κύρια σκοπεῖσθαι, actionis principia. τὰ κύρια τῶν λόγων, quæ sunt maxime accommodata, seu propria orationi. Plutarch.in Paulath.ἡ δὲ σοφὴ αὐτὰ κύρια τῆς λόγου ἡγεμονικὰ κύρια τῆς ψυχῆς,partes viuendi principales, Aristotel.4.de generatione Animal. κύρια ποιεῖν, Demosthen.rata efficere,dare potestatem & authoritatem, permittere. Sic etiam τὸν κύριον ἀφεῖναι,dicebant significantes se nolle ad aliud maius iudicium prouocare. ἡ τὰ ὀφθέντα ἔχειν κύρια, hoc est,& quod statuerint,id semel ius ratumque esto, ἡ μᾶλλον μεταπείθεσθαι εἰς τὸ πρότερον δόξαν.Demosthen. ἡ Μενέλεως τὰ ὀφθέντα ὑπὸ τῶν δικαστῶν κύρια. Aristoteles,τὸ κύριον ἡ τὸ ἐπιεικὲς it id,cuius iudicium est ratum,& non fallitur.De hac vocis annotauit Portus,κύριος,dominus,& qui habet aliquem in potestate,vt dominus seruum ,ἀφέσεως,πλούτου,ἀπὸ ἀγχιστείας ἕως τοῦ ζωὴ καὶ θανεῖν δοῦναι γλυκὺ φῶς θεραπεῦσαι δέσποτ. & paulò post,τὸν σώματος ὃ ἐκεῖσε ἡ κύριον κατὰν ὁ δώμασιν,κλαίων ἐν τοιούτοις. Ita dicitur iudex κύριος τῶν ἀμφισβητουμένων , qui in eius potestate,& in quem habet ius vel damnandi, vel absoluendi:de hac potestate iudicis in reum,Cic.pro Quint. propterea quòd omnes, quorum in alterius manu vita sita est,sepius illud cogitant,quid possit is,cuius in dictione hæc potestas sunt,quam quid debeat facere:& li.deor.2.115. Sæpe is qui rei dominus futurus est,alienus.ἀε iratus. κύριός,ὁ,locus in Macedonia,oxytonum,Cyrill. κύριος,ὁ,dominatio.Item dies in qua quæ statuta fuerant, exiguntur. κύριος,idem quod κυρέω. κύριος,Adonis,sportula,funiculus. κύριος,idem quod κυρίζων. κύριος ὁ συλλογισμός,syllogismus cornutus,Plut. κυρίτης,ὁ,corrupeta,petulcus,κερούτης,πλήκτης,καρπίζηλος & κοράζων. κύριος,cornu peto,aricto,κερατίζω. Plato μεταφερικῶς libro nono τῆς πολιτ. ἡ ἕνεκα τοῦ τὰ πλουτίζειν κακιζόντες ἡ κυρίστερος,ἀφηλικίας στέφοντες κάκιστα τὸν ἄπληκτον ὑποκινήσαντα δὲ ἀπήνησιν. ἀπλήκτιζον. κύριος,proprie,per ἑξῆς,ἀφοῦτον λόγου,βεβαίως, validè & firmiter, & in potestate & authoritate. Κύριος,potissimum.κυριώτατα διηγεῖσθαι,iudicium potissimùm gustissimum:vnde τὰ κυριώτατα μέρη Galeno, pro principalibus membris seu partibus,quæ etiam καίρια dicuntur.κυριώτατα ὀφεῖς ἥθματα τοσήνεται,ad mortem periculosissimi morbi, vt ait Aristo in Tim. κυριώτατος τόπος ἡ χιάσμος.Hut.locus præcipuus & principalis. κύριος,potior.κυριώτερος μῦθος λέγεται τῶν ἐμῶν,Euripid. meum est potius rem dicere,id est, mea interest , ad me pertinet. κυριώτερον etiam dicitur cuius fides est exploratior , cui magis credimus.Aristotel.τὰς εὐσωπίαν, ἢ τὴν ἔσπουδαίαν ἢ τὴν ἀκριβεστάτην τοῦ θεῖον φαίνεται,ἢ ὅμως ἡ φαιδρὸν ἢ ὑ.κυριώτερον γὰρ τὰ ἀρχὴ ἢ ἕλις. κυρίω,tumultuor,mouco,turbo, Etym. κυρίω,tumultus,turbatio, idem. κυρίωμα,idem quod κυρμαδιά, Etym. κυρμάτης,ὁ,adeptio,inuentum, lucrum inseperatum,præda,ὑγρομελιτόδημα,ἢ ὅπτιτόδημα.Home.Iliad.ἐγαιὸ ἐκπ δυσμενέεσσιν ἀφ' ἡμῶν κύρμα γένηται:& Od.ἐλεύσεται κύρμα γλυκὺ ἔπεσθαι,pro esca,ἢ σπέρμα,Aristoph.in Auib. κυρόω,ἢ,Corsica.vide Theophrast.histor.lib.5.cap.6.Plin, lib. cap.6.ad hanc insulam olim non concedebatur nauigantibus accessus propter continuas piraturam prædationes: vnde in prouerbium abiit.κυρσίτιν ἔλαν. Dionysius poeta, -ἐσπέρας ἐν ἀκὶ κύρσῳ· Η' γάτε ναιετάουσι φάσεις ὀπίζ ὄνοι πελάουσι. κύρσος,idem quod κυρέω,Etymol.κύρσαι ἐὐλοῖ,bonum sortitur, consequitur,Hom. κύρσος,ἢ κύρσεως,authoritas,principatus,potestas,arbitrium,

ἀξίωμα,βεβαιότης,dominium,vis , firmamentum , rata fides & probatio. Plato in Gorgia, ἢ τοῦ κύρους αὐτοῖς διάκειται ἕξις. ἢ τῶν ἴσως πολλῶν ὑπαρχόντων κύρους ἐν ἡμῖν κακοῖς, Sophocles in Electra, id est , Hodiernus autem dies fortasse nobis pignus erit , & certum omen attulit, ratamque spem aduentantis fortunæ melioris:vt fit κύρεις, βεβαιοῦσαι ἢ ἀσφάλισμα. Suidas legit κρικὸς: & τὸ κύρος per ὑπότυχμα exponit.Item caput & cardo alicuius rei,quod Plinius indicaturam appellat.Cælen. in Therapeuticis,ὃν τοῦτο γὰρ τὸ κύρος τῆ διδασκαλίας, id est, præcipuum nutrimus & præuertendum.Et in 10. de febribus loquens,ἔτι ἐν τῇ ψύξει ἢ ὑγρείᾳ τὸ κύρος τῆ τροφῆς, τὸν præcipua fortè & principalis, ratasq; medicatio.Item κύρος edictum.Dion, τὸ ἰ κύρος σιωὶ τῶν σφαχθέντων τὸν κρέων ἐκκλησιαστῶν. Κύρος,ὁ,ἢ,Cyrus,Soph.Schol.in Electra. Κυρσίμαι,& Κυρόω,μ.ωσω,ῶ.ωκα, q. authentico , ratum facio , ratum habeo, firmo,confirmo,ἐρέζω,obtineo,vim & pondus addo,constituo,suffragiis comprobo , decerno,Eudæus in Commentariis. Accusatiu.Significat autem hoc verbum non tam comprobare , quàm cum authoritate decernere, & legitimè rem transigere,vt demum ratum sit quod actum fuerit.κυρώσειν αἰσθάνομαι ταῦτα ὑμῖν τε τἀφαιρεῖν μᾶλλα , ad hæc confirmandum præstituo vobis tempus ad quatuor menses, Herodot.κυρώσαι τῶν ἀγῶνα ὧν,id est,facere vt valeat charitas, facere vt pondus & authoritatem habeat.Paulus 2.ad Corint.capite secundo, ἐβουλεύσατο ὑμῖν κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην : vbi intercedit pro eo cui denegata fuerat pax Ecclesiæ , vt publico consensu eius reconciliatio reuocatióque rata fit. κεκυρωμένον ἀπὸ θεῶν, testamenti tabulæ ratæ atque comprobatæ.Idem 3.ad Galat.ἀκήρωτον κεκυρωμένον διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ,ὃ ἐπιτίθεται,ἐκκεκύρωται ἐν γάμος κεκύρωται. Κυράσσειν,Hesychio τὸν κέρατον ὀρθιτυχεῖν,κράσπτα,cornibus ferire quod supra κυρίζειν fine κυρίσσειν. Κυρτάιοις,appellant Lacones adolescentulos & homines nihili: ὧν τὸ κύρωσμα,quod vilissimi cuiusdam oleris species est. Κύρτας,incidens,σφοσπεισάσας. Κυρτοβόδιον,podex,Hippoc.vide κύλαφος. Κυρτοειδίης,αἰ,altucaria, κυφελίδη. Κυρτόν,Hesych.μειράκιον,adolescentulus qui paulo ante κυρτὰς αἰνός. Κυρταυχένιος,ὁ,cui incurua ceruix. Κυρτεύς,Hesych.ἁλιεύς,nimirum is qui τὰ κύρτη piscatur. Κύρτη,ἡ,cauea,nassa,Herodot.Nicand.in Alexipharm.χυλὸν ὑπὸ λεπίδος ὀδυνηρὸν ὁμοιωθὲν κύρτῃ ἐκδιλίθυτα πορεῖν, Interpr. τὰ κυρτίδια, qualli vel fiscellæ. Κυρτίας,ὑος,ὁ,genus clypei. Κυρτίδιον,ὑ,τὸ, quasillus , sportula, fiscella ; interpretas Dioscoridis. Κυρτίς,ίδος,fiscella,quallus,cauea,sporta.Nicand.in Alexipharm. ἀλλ' οτε δὴ ὑποδρώτα ἑαρὶωὶ ὀκυρτίδι θλίβαις, Interpr.κυρτὴς κατασκεδασμὸν σὺν λεπίδι φοιτᾶν γόγωσι,ἅ τῃ οἱ μυρεῖοι χρῶνται ἀφὲ τῶν ἧδ' μύρων ἐ θλιβὴν:vocant etiam ὀλισθαίνειν vel ὀλισθαίνειν. Κυρτοπέφελα,nomen propriùm scorti, Etym. Κυρτοπώγων,ὁ, vas piscatorium.τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ πλέοντες ἁλιεῖς χρῶνται ἢ πάλαμον ,sagena gibbosa. Κυρτός,ὀλὸ,gibbosus,curuus, rotundus,altus , ὑψηλὸς , μετέωρος, ὀρθοκραπὴς,id est,flexuosus,deuexus.Alexand.Aphrodisiblibro 1.Problemat. διὰ τί ὅτι τὰ ἐπὶ εἰκόνι σπόρου ἐν σπυρτοῖς τῆ χαμηλοτέρων τὰ μὲν κεῖλα,τὰ ὃ κυρτὰ βελτίονα μᾶλλον,id est,colorum alios cauo continere,alios deuexo videmus.κυρτὴ φαλαγξ:vide in appendice Lexici de vocab.militar.κυρτὸν χεῖλον,in Epigr. Κυρτόω,μ.ώσω,ῶ.ωκα,curuo,attollo , inflecto , in deuexum erigo. Accusatiuo. Κύρτωμα,τὸ,camera,locus testudinatus & incuruus,quem Latini fornicem appellant. Item tumor,tuberculum,corpus gibbū, apud Hippoc.κύρτωμα τὸ μεταφερὲς,gibbus,Lucian. Κύρτωσις,ωος,ἡ,ὁ, gibbositas,curuitas,ſpinę intorſio,Galen.l.3.de articulis,quæ & κυφωσις. Κύρω,κυρῶ,ὑσάκην,ἀ.Apoll.2.Arg.αἰθέρι κύρσε,est in æthere,σφοσπελάζει,vt interpr.exponit.Significat etiam nanciscor,cum Genitiuo.Euripid.in Medea,ὦ τέκνα μητρὸς ἐς κακὸς ἔκυρσατε : vnde κύρμα,præda.Cum Dativo,Hesiod.σὴν τι κύρσαι, in damnū incidere,sic αἶσαν κύρσαι,hoc est φθονερὸς ὁδὸν μ impingere , offendere. Κύρσασις,idem quod κύρσις,Plato in Gorgia. Κυρωτῆρες, principes. Κυσαθίζειν,congredi,ὁμιλεῖν. Κυσέρη Hesych.σπυθμὸν,χάσμα,fundum,hiatus. Κύσθος,idem quod κύστις,Etymolog.Est & poculi genus Laconici quod etiam ἐρεσπον κηλοῦσι πλυτάκιον, inquit Aristophan.interp.ὁ ἐφόλμ.apud Comicum idem quod κυσθὸς,podex , γεωμετρικὸν ἀφίδιον,interpr.Aristoph.in Acharn. Κυσίκαλον,idem quod σκύβαλον. Κυσσάδικτος,ψωρικῇ ci nates pruriunt.

Κυσαλαμπίς, ὁ, ἡ, cicindela. ἡ σέλας ἀπὸ πυρὸς ἢ νυξὶ καιόμενος, ex eo quod ei antes luceant.

Κυσαλγέτης, ὁ, turpiloquus, αἰσχρολόγος, Aristot. II. 9. quem κυναιδολόγον nonnulli appellant.

Κύσαι, da osculum, osculare. & κύσε osculatus est. vide Κύω.

Κυσαίσπις, scortator, cinædus.

Κυσάρ, nares, mulierbre pudendum.

Κυσαρχῶν, este He ych. a nonnullis esse dicitur ὁ βδυροκοπίτης: ab aliis δὲ ὁ σῶμα μὲν ἔχων ἀνδρὸς, τὴν δὲ ἄλλην κίνησιν καὶ πάσχειν γυναικὸς.

Κύσασθαι, anus, podex, Hippocr. πρὸς φύσιν δὲ ἀσφάλεια, καὶ ἐς τὸ κύσασθαι ὀλίγῳ γίνεται κάτω ἢ κακλίαι ἢ οἱ ἕτεροι. Idem κυφοῦν dixit, ἀπὸ τῆς ὀφρακτῶν.

Κύσαρα, Hesych. ἀλγεῖα τῆς μελισσῶν qui & κύπαιρα (& κυφοφίδες eidem) necnon τυρόπαια, cascoli.

Κύσαρ, eidem est ἀφὸς σαφγίτης, panis spongites.

Κύσαρ, ὁ, ἡ,

Κύσις, ὁ, ἡ, ὠθήκη, venter vsque ad femora, vrinæ receptaculum, vesica, ἡ φυσικὴ ὀθήκη, matula, patina, & locus siue cornum in quo quippiam includimus. κεφαλὴ & κύσις, Alexander Aphrodiæus libro primo Problemat. vesica. & κύσις χολώδης, bilis folliculus & tunica. Aristophan. πφ. ἐνδύσει αὐτὰ ὥσπερ κύσιν φυσᾶς, vt vesicam spiritu implet. κύσις χοιρέα, suilla vesica seu suina, Galen. ad Glaucon. κύσις, pro folliculo in quo aliquid coquitur patellæ aut sartaginis loco. Aristotel. de generat. lib. 3. cap. 1. in fine, ἢ αἱ πόκα σωμφαίσας τῆς αἰδοίας κύστιν, ἢ τὴν πυοῦσαν ἢ ῥῆγμα ἐνοῦσαν, &c. Interpres vertit patellam non proprie. Homerus γαστέρα in hunc vsum vsurpat, vbi ait Odyss. ζ. Ταῦρέ μ' ἀμφὶ βοῶν κάτ' ὀμφὴν τε δύσασθαι καὶ ὑπὸ δύσασθαι, κίοντα τε μ' ἄμφω τε ἐμπλῆσθόντε. interpr. γαστέρας exponit τοὺς φύσκας. In folliculo, vesica, & charta perunctа oleo vel butyro aut quauis pinguitudine, poteris pisces frigere atque oua ahaque coquere non minus commode, quàm in sartagine & patella. Galen. Simplic. 10. de ventriculis caprarum loquens, quos rustici sanguine explent, πολλῷ τῷ αἵματι καὶ ἐξ ἀρχῆς μεμπλήσαντες αὐτὰ τὰς γαστέρας κεῖσα τῇ πυελοειδεῖ σκευάσῃ ὑφ' ἑαυτὸν ὑπτίᾳ τὸν ὄμφαλὸν ἔχουσαν. interpres malè intellexit atque exposuit, rurales, suos ventres sanguine & adipe caprarum implere.

Κύστη, ἡ, ἡ, ἡ, pariter vesica, Hippoc.

Κύστις, ὁ, ἡ, vesica: ita herba, quæ & halycacabum sel vnum, forsan ita dictum ἀπὸ τοῦ κύστιν, nam authore Dioscorid. libro quarto, ἐν καπνοῦ ἔχει ἐν θυλακοειδεῖ φύσιν ὅμοιον φύσαιμ, vnde & φυσαλὶς ipsum dixere nonnulli.

Κύσταρον, Hesychio ζωμήφυσι, forsan ἀπὸ τοῦ κύστις, nam cochlear cõchæ similis est.

Κύστις, Cyrææ, vt scribit Lycophron in Alex. vrbs est Colchidis, veneficis mulieribus plena. Etym. dicit Scythiæ vrbem: vnde Cyrææ carmina Propertio, Eleg. 1.

Κύστις, vrbs Europæ, non Scythiæ, Etym.

Κυστίδες, cistæ, ἀγγεῖα, interp. Aristoph. ὧν Εἰρήνῃ.

Κύστη, flos est, & pomi in punica principium.

Κύστοι, flores mali punici. κύστοις, ait Hesych. τὰ ἐπὶ τοῖς ἀφροῖς ὄζουσι καταλειπόμενα τοῖς κύστεσι τῶν ὀπῶν γινόμενα ὄζοντα τὸ τῦφος, id est, ne flores puniçe in erectum formati humorem fuscipiant. Gaza libro 2. de caus. plantar. Theophrast. Galen. & Plin. cytinos vocant primum partum mali punici florere desinentis. Celsus capitula mali punici. Cælius Aurelius Med. lib. 4. Chronion cap. 3. decoctio mali punici vel cius caduci, quod Græci κύστον δυὰς appellant, nos ampullagium. Sed lib. 5. cap. 2. aut mali punici folius viridibus, vel cius caduco, quod Latini ambulacium vocant.

Κυστοδόκη, τοῦτον ἔχει, tale caput gerit, Gaza, l. 4. hist. plant. Theophrast. c. 11. Dictu talem cytinum superne habet.

Κύστος, cytissus. Theocrit. ἐν αἷς ἢ κύστος, ὁ λύκος τε καὶ ἄρκτος διάκτες, capra cytisum, lupus capellam sequitur. dicitur & κυφόρνιον, Hesych. Est & cytisus arbor cuius materies ebeno similis. vide Theophr. hist. l. 1. c. 9. & l. 5. c. 4. Plin. l. 16. c. 40.

Κυστοφόρος, cui plastri genus, Lucian.

Κύστος, ὁ, τὸ, latiudo, capacitas, sinus, alueus, conceptaculum, vas profundum, fundum nauis. Sic etiam vocatur (vt scribit Pollux) os capitis vniuersum: Latinè caluam & caluariam vocant. Aristoteles περὶ τὸν νοῦν, intelligit, id est, quod capillis integitur. κεφαλὴ & κύστος, caput, globus capitis, sic Ficin. apud Platonem. κύστος ἢ κεφαλὴ κοίλη, occiput vacuum. κύστος κεφαλῆς πᾶν τὸ σῶμα, alueus siue sinus continens interiora. Est item tertia pars insectorum & animalium sanguine carentium: nam prima est pedes seu brachia, secunda caput, tertia κύστος. κύστος δὲ τῶν ἀκρέων μέγεσι φθάνων, καλεῖται δὲ θώρηξ, id est, ea pars quæ à collo ad pudenda vsque pertendit, thorax appellatur, Aristotel. lib. 1. Animal. τὸ αὖν κύστος, superior moles, Gaza ex Aristotel. κύστος ἢ ψυχῆς, tota anima, Plato in Tim. κύστος ἅπασ ἢ ψυχῆς, totus animus, vertitur à Cicerone. κύστος ποδός, in Epigrammat. Lascar. expositur pro nauis quadam particula ventricosa & lata, venter nauis dicitur. ἐν κύστει τρηχέως, in sinu orbiculato, Aristotel. 5. Animal. de loco vbi pariunt aranei. ἐν πρίσκοις φύλλοις τε, Euripid.

Κυστοῦν, cotio, tego: inde compositum ἐπικυστοῦν, βυσσὸν ἐπέρραπτε καὶ κυτόσασθε quod Suid. exp. τὸ κύστος ἀσκηκαλύψατε.

Κύστρα, Dorice, pro χύτρᾳ, olla.

Κύσφαρον, ὁ, sublimior cæli pars. Aliquando κύσφαρα, id est, cistates in fauis, & quibus insident glandes, loculi, cellæ, cistulæ, folliculi, apum aut vesparum loculamenta. Et in pannis, seu panniculæ, aut uncamenta callo squammatim opactili. Theophr. in pinu, strobilia primùm florentia hoc nomine appellat, Aristophan. interpr. in Vespis. κύσφαρος ὁ σῖτος. Theophrastus libro tertio histor. plantar. nucamentum illic exponitur. accipitur autem pro lanugine, quæ in ea arbore pro flore est. Pannicula exponitur à Ruellio lib. 3. Dioscoridæ à Barbaro & Marcello nucamentum, quomodo & Plin. Et κύσφαρον vsurpauit Theophrast. histor. libro quinto, capite 10. ad significandum cellulam fabæ Ægyptiæ quod κιβωρίδιον & κιβώτιον vocat Dioscorid. ibi tamen κύσφαρα pluraliter scripturn. Apud Aristotelem libro tertio, ἐκεῖ ζώων γίνεται etiam diminutiuum legitur, ἐν τοῖς τὰ κοιλὰ κυσφάρια, in lana cellulis.

Κυσῆαι, Hesych. τὸ δικτύων χάρμια καὶ ὀὺς ποτήρια.

Κυτάδης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, aluco tumens. τὸ ὑπερον κύτάμον dixit Arist. h. Facc. fornicem seu cameram cæli.

Κυτανθρώπη, Cytoneus.

Κύτασσος, Cytorus mons Paphlagoniæ buxifer, vt est Iliad. & meminit Virgil. 2. Georgic. Et buxifer Cytorus Catullo de Cytoriaci radij & pectines Ouidio, i. buxei. Dicitur & in plurali, τὰ κύτασσα apud Theophrastum historiæ lib. 5. c. de buxo.

Κύβαι, αἱ, apud Aristot. genus squillæ, pisces de genere squillarum. Gaza vertit gibbas, aliàs scribitur κυφὰ pro eodem.

Κυφεγχέτης, equus proni capitis vel cernui capitis seu cernuus vt Bud. interpr. ex Xenoph.

Κυφαλίδες, incurvitis, κακυρτωμία.

Κύφελλα τὰ, nubes, quasi κύφωσις vel κύφασ ἐλαυνόμενα.

Κύφανον, poculum. ἀπὸ τοῦ κυφοῦν τὸ βαθύν, Etym.

Κύφι, Thymiamatis quædam est compositio facerdotalis. Typitiis vsitata, de qua Dioscorid. lib. primo, cap. 24. & Cyprio ἐκφαντικῶν meminit Galen. id est, sacerdotalis libro 8. cap. 5. & c. 7. eiusdem operis in Andromachi antidotyphoide. Plutarchus etiam docet compositionem in hi. Iside & Osiride, Paulus libro septimo, capite 22. duplicet ypheos tradit compositionem. Actius etiam libro 13. ca. 6. & 117. meminit & libro 99. Et Damocrates versibus ian cit docuit componendi modum apud Galenum libro secu. de Antidotis. Sic intelligitur locus B. Hieronymi libro diuersus Iouinianum. Odoris autem suauitas, & diuersy. amiamata, & amomum & cyphi, & cenanthe, mulcus & egrini muris pellicula, quod dissoluris & amatoribus ce. nitat, nemo nisi dissolutus negat. hinc cyphi succellicine bis. seplasiæ, fuffitus quem vulgò dicimus parfums & essences. cyprе. meminit etiam Trallianus l. 8. c. 4.

Κυφεύς, οῦ, ὁ, gibbosus, incurvitis, κυμαντὴν, κυρτὸς, διὰ τῆς ὀσφύος πεπωθὼς, Apolloni interpr.

Κύφη, ἡ, idem quod κύφη, Etym.

Κύφη, ὁ, ἡ, gibbus, item vas concauum exculptum, quod & nauicula, Etymolog. item vrbs Thessaliæ. penasticum vrbillum.

Κυφόνι, incurvo, Κυφοῦσθαι, incurvari, κυφότης curuitas.

Κύφων, ὁ, genus supplicij, cataста, lignum in quo vincti nocentes, collare, κλοιός. Aristoph. in Pluto, ἀτύμασιν ἐν κύφωνι, id est, numellæ, quæstiones, cyphones. Aristotel. 5. Pol. ἀλλὰ μὴν ὁ κρεμᾶς τὸν κύφωνα, vbi interpres, ligari ac ceruice inanulo ferreo includi in ipso foro. Accipitur pro furcifer ut quouis maleficio. Item camera, fornix, locus testudinatus ecincurvus, Etymolog. ἀπὸ τοῦ κυπτεῖν. Est & vestis genus, carea baculi genus incurvati. Item angina Fsello, κυνάγχη.

Κυφωνισμός, ὁ, supplicium.

Κύφωσις, ὁ, inflexio spinæ retrorsum cedens, quæ & ὀπισθοφωτος, Galen. de Artic. vide Λόρδωσις & Τύφωσις.

Κύψαι, Hesych. est σπαργᾶσθαι suffocare, strangulare.

Κύψελος, vide κύψελλος.

Κυψέλλη, ης, ἡ, alueare, vasis aut mensuræ species, sex medimnos capiens arca Corinthiis Pausan. in Elacis. cumera. Horat. Reperat in cumeram frumenti. Et Cur tua plus laudatrix meris granaria nostris? Aristophanes, Ἐξ μεδίμνων κυψέλη ἀκολουθεῖ. Interpr. εἰδὲ ἀγγεῖα ἢ μέτρα ἀνθρωπίνῃ σωρὸν ἢ κεφάλαιον ἢ σπλάγχνα ὅσον αἱ κυψέλαι, αἵπερ αἱ κοφινίδες. Pauperi in cumeris, vt diuites in granariis frumentum reconde nt. Ἡ δὲ κύψελλη, pars aurium interior, aurium sordes & excrementa, Aphrod. in Probl.

Κυψελίδαι, αἱ, Cypselidæ, i. e. Cypselo oriundi, Herodot. li. 6.

Κω…ίδες, ὁ, ſordes aurium, quas aurium marmorata vocant
…timi, ali cerumina, Cæl. ibidem.
Κω…ικός, ciſta, Ariſtoph.
Κ…λεον, alueus, Ariſt. 9. Anim.
Κω…ίδιον, ſ. ciſtella, Gaza ex Ariſtot. eod. lib.
Κω…θρ…ς, cypſellus, hirundinum ſpecies. Iſ ellus πυγ…πελ… vo-
…tidicuntur & …πλης, Cæl. ibid. Gaza apud Ariſt. t. Græcam
…em relinquit. Leg. per ſimplex λ.
Κ…υθ…γ…, ſordibus aurium obſtructus, vel cui αὐ κυφέλ…
…e eſt, auriũ foramina & auditorij meatus obſtructi ſunt.
Κ…ον expon. κυθιστὰν μειοῦσαν coopertorium ſeu alueare apũ.
Κω…θ…λius init Eethionis, ſic rex Corinthiorum: euitate ex-
ſignata multiſque in exilium puſſis, ſic dictus ab aluco in
o latuerat.
Κω…υσα, σ, ωνικ, τὸ κυίν, oſculor, ſum prægnans, gero vterum.
…ſtophan. ὑφ᾽ οὗπερ μὲ ἡ τὴν χ᾽ἐκ ἔδε τὴν ἀδελφὴν, me oſculatæ.
…ηνὶ δικῶλας αἰ ἀφεστηκυῖ, columbæ ſe mutuo oſculantur, Ari-
…tel. 6. Animal. Oſyll. ξ᾽ μὲν πόσα φιλῶν᾽ ἐλκαὶ, ὁ. oularus ſum.
…ib. σ. κύσσ᾽ ἤτοι κεφαλὴν τὸ ἡ ἄμφω σέκα χεκά. Ex quo Ca-
llus. lucundum os oculoſque ſuauiabor. κύσσ᾽ μὲ ἀδελτέρες χ…
…ει eſt per dextram oſculata, Apol. vide χεῖ. κύσσ᾽ pario. κύ-
…χ᾽ ἐφ᾽ ἐσπέρας ὄνυχα, Hom. Heſio. οἱς τέκα κυσσάμενος, quos peperit
…i concepiſſet. Idem, κυσσαμένη δ᾽ ὑπνοτε δεκ᾽ ὑπὸ σε φιλότητι,
…ranula facta dea à deo in amore. Vnde cunabula & cunæ
cuntur.
Κ… concipio & non pario. vnde κύησις.
Κω…υνες, ὁ ἢ ὁ, canis, canicula, ſignum cæleſte eſt, & ſtella in e-
…o ore ſplendida, quæ æſtus incrementa ſecum afferre pu-
…tur, canis eodem quo totum ſignum nomine cenſetur, in
…it Proclus in lib. de Sphæra. ὅτα κυνὶ, canicularæ tempore, ca-
…ula oriente, Ariſtotel. 8. Animal. ὑπὸ κυσὶ, ſub ortum canis
…deris. Item κύων, canis marinus. membrum virile, infe-
…or præputij pars cuti adnata, ὥςπερ τὸ κύν, Etym. vlog. Pro
…apudenti, vt etiam Latinis canis dicitur. Terentius in Eu-
…icho, Ain' verè canis? Et apud Homerum pro grauiconi-
…melia in aduerſarium dicitur, velut in illo loco, μιμὶ κὶ-
…ιμα μὴ εἰκάθ᾽ σοὶ τε κυωδῖνα. De cane quadrupede vide Ari-
…ſtotel. Ælianum, & Oppianum de venatione. κύων λαίλαπα,
…ophocl. κωὼς ὁρμᾶται ἴχνια, id eſt, κατασπᾶται ὡς κύων, Homer.
…ωες δ᾽ ὡς ἐπὶ τ᾽ ἄνδρ᾽ τὸ ταλεμάχοιο εἰς ἀγορὴν, idem. κυῶες κυνῶν,
…eſt, ἐφοπλῆς, Ariſtophan. κυσὶν ὀστέα μίλιον. α, in Epigrammat. Eſt
…iam κύων ἐξ ὀφθαλμοῦ πατρὸς ἐξ, Galen. libro ſecundo de puliſ.
…t actus in teſſeris vt apud Latinos damnoſi canes, id eſt, ὁ
…ὸς βολὴ. Κύων δὲ ἦν ἡ μετρία, παρὰ τοῖς, inquit Heſych. ὅτι ἡ ἐν
…ῷ δὲ καλεῖσθαι ἐν τοῖς δίσιν. Apud quem & hęc, κύων παρὰ ὀπτέρεσι,
…ὅτι ἡ ἐν διαιρίσει ὀστράκινον τὸ ἀγορασμὸν. Βακχύλιδης κύ-
…ασθαι cauere, caue canem, prouerbij more vſurpabatur,
…um quempiam terrore vel arcere volebant: Varronisque
…yra quædam huius inſcriptionis erat. Natum à feris cani-
…us quòd is atrij commiſſa cuſtodia: vt in mercatorum veſti-
…ulis, aut foribus, moloſſi ſæui peregrinis & ignotis excu-
ant. Ariſtophanes in Lyſiſtrata, ὥσφερ᾽ ὦν τοι τὸν θύρον ἐκφο-
…αρρῶν ὡς θυέλ᾽ ἐστὶ τὸν ἐμὸν. Βλακέσιδος τῶν κυῶν. Apud No-
…ium itaque facetè, Quòd ea die mea erat præbitio, in ianuã,
ane canem inſcribi iubeo. Nempe vt canis ſeruitia deterriti
ccedentes coniuæ diſcederent. Sunt autem quæ citantur
erba Varronis, κύων inquit Heſych. ὁ ἐλαυνόμενος τὸ πόρτου τὸ
…ὸ ἐξαλλόμενος ἀπὸ τῶν. Βρῶν, id eſt, ſcintilla ex ferro cãdente pro-
…iliens, quum malleo puliatur.
Κ…ων, ωνος, prægnans.
Κ…ω, Heſych. κύνεσθε & κυᾶζειν, pro ὀργίζεσθε, à nominatiuo κυᾶ
…quod expon. σκάμμασι, & paſſiuum κυᾶσθαι pro ὀργίζεσθαι,
ſupra hæc eadem per κ & σ.
Κ…ος, τὸ, pellis ouina, villoſa, vellus, rapes. Apollon. 1. Argo-
…naut. χρύσεον ᾔ κῶας: à verbo κείω, vt docet interpr. Heſiod.
…rurſum Heſych. κῶας expon. ἐφόβωσε τανῦν᾽ à nominati-
uo κώς.
Κ…ων Θ, verſutus, σοφὸς γρ. vſtatius per ὑμᾶς ὁ ſcribetur, vt ſu
…πρὰκῶθαλα, eidem ſunt κύπτοι βοιῶν.
Κ…ψ, ακος, cicada grandis.
Κ…ος, acus: vnde καθαίλω, eidem ἐσάτερα Sutrix vel ſartrix: item
coitus.
Κ…ος, ὁ, gobius, vel gobio, genus piſcis, mutato κ in γ.
Κ…ος, piſcis quidam ex apuarum genere, é prauis gobiis in
arena naſcens.
Κ…ω Θ, Suid. μάτερ γῶς, apud Heſych. verò κα θάλα χοῖτ᾽, pro-
…uerbialiter ἀὶ μαίζετ᾽ μάτερος κιχρεμίζε τὸ ἀγορήμα.
Κ…άριον, ν, τὸ, diminutiuum eſt τὸ κα δίς, Ariſtoph.
Κ…α, ας, ἡ, caput papaueris. Vnde pro capite interdum apud
poetas ponitur, à ſimilitudine papaueris. Significat & orbi
culum, eſt etiam genus herbæ, Etym.
Κ…ή, fructus papaueris, Etym.
Κ…ος, ὁ, pro capite loti, Theophraſt. lib. 4. hiſter. plantar. cap.
10. Plin. lib. 13. cap. 17 papauera exponit, & cap. 18. etiam ſcapũ tranſtulit. κωδία & κωδὶς Heſych. εἰς κεφαλὴν χωρὶς σώματος caput ſine corpore quod Hom. κωδίκε.
Κ…δίξ, ικος, ὁ, codex, χαρτῆς, charta.
Κ…διον, ν, τὸ, pellis cum villis, ſtragulum laneum, villoſa pellis, ad vſum veſtis parata qua vtebantur contra pluuiam apud Philoſtrat. cap. 2. Rutil. corium alij interpret. apud Dioſcoridẽ. Ariſtophan. ὁ δ᾽ πιῶν κώδια. Lectulis æſtate ſtibadas, hyeme κώδιοι ſuperponebant, Lacrtius libro 2. in Mened. Interpres pro κώδιοι reddit veruecum pelles. De bulbis etiam dicitur. κωδίοι τὸ βολβοῖ, ſios bulbi, Theophr. l. 6. hiſt. plant.
Κω…ία, caput ciborij: ſi fabæ Ægyptiæ. Athen. l. 3.
Κ…δ…ων, ωνος, Ὁ, tintinnabulum, ſi capitaculum, tuba. Proprie ſignificat τὸ σ᾽ σκληρὸς πλατὺ. Soph. in Aiace, χρόνος᾽ μου καὶ σὺ ὡς τυρεύων κωδωνίζεν᾽ ὑμῖ gener. eſt Fœtin. vide interp.
Κ…δ…ώνια σύλεα, ab Achæis vocabantur τὰ χήματα ἀ ficus hyberne.
Κ…δ…ίζω, tinnio. item exploro, periculum facio: tractum ab equis, qui ſonitu tintinnabulorum explorari ſolebant, an generoſe ſtrepitus bellicos ferre poſſent: vel à vaſis, quorũ integritatem tinnitu probamus.
Κ…δ…ορᾶλα φερόμενοι οἱ, qui tintinnabula & nolas phaleris equorũ adiciunt, apud Ariſtoph. qui hoc verbo notat ducum imperatorumque inſc lentiam.
Κ…δ…ορόφοροι, οἱ, tintinnabula geſtantes. Bud. in Anno. ferales pręcones vocat, quales Pariſius vicatim tintinnabulo aſtrati diſcurrunt, funũque indicant.
Κ…ία, τὰ, pelles ouium, pubus inſtratis vſi veteres. apud Homerum Iliad. 1. σ᾽ ἐπὶ σφὶν λέχε᾽ ἀς ἐκλίδοτι. Κώια τε, ῥῆγές τε, λίνοιό τ᾽ πλητοὶ ἔασαν. Interpr. exponit κώια, id eſt, στρῶσαι δέρ-
…ματα.
Κ…φύλος Heſych. expon. ὄπιος, qui & κεπφύλος.
Κ…θ…ισμ…ς, inordinatus potus, ebrietas, ſpeculum fictile, Laconicum & militare poculum, quod in pera geſtari poterat, Atheo. libro vndecimo, & Eraſm. Chiliad. Vſus eſt, inter alios hac voce Xenoph. Pæd. Cyri libro primo, κ…θισμα κερκμον, Galen. 4. περὶ τόπου. Heſychio κώθων eſt etiam ἄπαπος μέθυσος: qui alioqui compoſ. vocabulo ἀκρατοκώθων dicitur. Siculi item vocant κώθωνα, ὃ κώδων, Numenius in Halieutico eos vocat κώδ…: apud Heſychium reperitur etiam κώθ᾽ κώδις: nec non κώθα ποτήρια, pocula.
Κ…θ…νίς, larga potio, Areteus.
Κ…θ…νίζειν, & κ…θ…νιζόθαι, indecorè laſciuire, cochonizare, ebriũ eſſe, Eraſm. Chiliad. & Bud. Commenta. κωθωνιζόθαι οἱ πεῖς μεγάλαις, amplis & forcundis calicibus haurientes, Ariſtotel. in Problemat. largius ſe inuitare, q. poſſeere maioribus poculis. Paul. Ægin. lib. 1. cap. 59. κ…θωνιζόθαι etiam αἰτὶ τῶ μεθύσκεσθαι, inebriari.
Κ…θ…πώλης, οὐ, ὁ, liberalior potio & plenior.
Κ…ίον, pigmus, veſtis.
Κ…κάλον, Heſych. eſſe dicit πτελεῶν, nec non ſpeciem galli gallinacei.
Κ…κάλας, τὸ, animalia communi hoc nomine dicuntur, quæ teſta teguntur, vt conchy lia, limaces, &c. vide t. Anim.
Κ…υζ…μ…ύσα, σ, ωνος, lamentor, lugeo. Neut. abſol.
Κ…κύσ…ματος, τὸ, ploratus. Sophocl. in Aiace, ἐκ ἡ…πτος ὑζίου κακυ-
…μήτων ὕστατ᾽ ἐπέζε.
Κ…κυτὸς, οὗ, ὁ, luctus, Cocytus, fluuius infernus.
Κ…κύ…μ, υσα, σ, ωνος, ploro, lugeo: verbum fictitium ad vocem galli. Neut. abſol.
Κ…λ…κρέτης, ου, ὁ, diſpenſator. Ariſtophan. οἱ κωλακρέται, queſtores & cuſtodes iudicialis pecuniæ, & ſumptuum in deos, habuerũt etiam poteſtatem multa liberandi ſi qua ab archontibus iniuſtè eſſet irrogata: annotat ſcholiaſt. Ariſtophan. legem fuiſſe, vt facei dotes acciperent reliquias ſacrificij, vt ſunt δίφκατα ἢ κωλᾶ, alludens forſan ad etymo n huius vocabuli, apud Pol lucem ſcriptum κωλακρατεῖ, id eſt, ταμίαι τῶ θεῶ.
Κ…κ…ρίου, imperfectus verſiculus. Suid. ὄδεχε᾽ ὦ φίλ᾽ ἦλε. κολάκριον, inquit, σπερμωλὸς ὕστ᾽ ἦν ἀφαῖνεν λεγόμενον ὅτω ὀπτέρῳ ψύλλος ὅπτα.
Κ…λ…ὸ, ὁ, vel κωλία, perna. κωλεὸ & κωλᾶ per contractionem, idem quod κωλεᾶ, ſed vt quidam apud Heſychium exponit σκέλος ὑὸς ἐπὶ θύοντος: eidem κωλιὰ, eſt μέρος κρέατος & ἀφ᾽ σπλάγχνα τὸ ἐδώδιμον, ὃ ἀγκωλὶς ἄκρον χοίρου.
Κ…λ…ρ, præmium propoſitum certantibus.
Κ…λ…ὸς, ὁ, & apud Athen. genet. fœm. perna, ſuffrago animalium, Fruſt. ll. c. Apud Hippocr. Galen. τὸ κῶλεον ὁ τῆς ὀφύος ἢ βάσεως ἐξωτέρας.
Κ…λ…ὸ, anterior pars victimæ, armus, pes anterior. pro pede aut tibia, Ariſtophan. ὑφ᾽ ὧν ἀσπίδι σ᾽ κωλᾶς ἐφέχων, clypeum pedi prætendens. Item ole is ac edulij genus. Xenoph. de venatione. κωλίων σκισαὶ ἢ κλάσεις ὑγραί. κωλᾶ pro pudendis apud Ariſtoph. in Nec. al.
Κ…λ…ώλη Θ, ἡ, tibia hominum, perna. κωλῶν, ἀκρεκώλια, eturum

ossa, quibus femora & tibiæ constant, pernæ aut culinæ nomine. Gaza ex Aristotel. libro tertio Animal. κωλιὰς & κωλιὰδες vocat Athenæus, Celsus petiolos. apud Aristophanem in Pluto, Οἴμοι ἡ κακὴ ἰὼ ἰὼ ἐγὼ κατάδικος: interpr. τῶ κώλω λοιδορῶ. κῶλα ἢ τὰ ὑποχόνδρια μέρη τῆς ἱερείων. Est etiam κωλιὰς, viri nomen proprium, Etym.

Κωλαζ, κος, ὁ, ὸν, olfis.

Κωλαφ, τος, ὁ, talus, σφράγισμα Θ, vel suffragio aut fura. Nicander in Theriacis. Ἡ τοι ὅτ' ὀν κάλαπτος ἢ ὁπ ποδὸς ἰχνεϊ τύλῃ. apud Homerum Odyss. τ. Eustath. τὸ πέμμα κάλαπτα, idem significare tradit, quod ἀφὸς τὸ σκέλος κυρτοῦσθαι apud Comicum. Est & κάλαφ ἡ ἀγκυλὴ ἢ ὠθὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ, quam αὐτὸν ἢ ἀόζον vocant.

Κωλιὰς, popples, fura, ὁ ὠχα, πόλον.

Κωλιὰς, ἀδος, ἡ, Venus, à loco Atticæ vbi illa colebatur. Aristoph. ὑφ. Δικαιοπολ. λαφυγμοῦ, κωλιάδος, ῥιγωτυλλίδος, &c. vide interp. eiusdem, & apud Stephanum ὠὸς πόλεων. Est etiam fluvius Atticæ hoc nomine.

Κωλικοβόημα, morbo colico laboro, Alex. Trallian.

Κωλικὸ διάστασις, colicus affectus, coli intestini morbus. hunc etiã colum vocat Plinius libro 26. capite primo. Et κωλικὲς, qui colo laborat, qui differt ab eo qui κωλιακὸς dicitur. Nam in Paulo de Coronopode legend. κωλιακοὶς vbi κωλικοὶς: rursus apud Dioscoridem Galerita siue corydallo pro κωλιακὸς substituendum κωλικὸς.

Κωλίον, ου, τὸ, panis quo vtebantur athletæ: ἀπὸ τῦ κώλα ἢ τὰ ἴξια, i. robore membrorum. vtitur Iuuenalis, Luctantur pauci, secundum colophia pauca.

Κῶλον, ου, τὸ, membrum, & crassioris intestini pars, laxius intestinum κῶλον Græci vocant, inquit Celsus libro primo. Apſyrtus, μονὴν τῶν κώλων διὰ τὸ ἰῶ ἐχρῆσθαι τοῖς λοιποῖς ἐντέροις, ὅτῳ κυλίεσθαι ἐκεῖ ἑαυτό. Alexand. Aphrodis. Problemat. vltim. libro primo, τὸ ἐσχάτον ἐράτυρα τὸ κῶλον, rutæ laxum intestĩn ſi adiuuat. Gaza. κῶλα τὰ ὑπὸ φρένες, βραχίονα, Aristotel. de Animal. libro primo. Gaza vertit, membri superioris bipartita compactio brachium siue vlna vocatur. κῶλα διμερὴς ὄντα, σκέλη, membri inferioris bipartita compactio, crus dicitur, ibidem. μάτην κῶλον ἢ ὀφθαλμὸς, Lucian. Et κῶλα, cadauera, in epistol. ad Hebræos capite tertio, ὧν τὰ κῶλα ὄπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, corpora, vel cadauera. Nam sic septuaginta interpretes vertũt vocem Hebræam pigdim, i. cadauera. κῶλα, veneres in talis: pars scilicet tali: manus & pedes. κῶλα dicuntur quæ nos crura & lacertos vocamus, ait Hermol. in Plin. libro nono. σκολιὸς ἀγρεὺς κῶλα βάττου, in Epigrammat. id est, brachia. Et κῶλα, τὰ ἴσθιόντα ἑκάστου μέρη, Suid. Item κῶλον, orationis pars duobus aut tribus incisis constans, verficulus. κῶλον, id est, membrum, inquit Romanus Aquila, est pars orationis ex pluribus verbis absolutè aliquid significans hoc modo, & si vereor, iudices, ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem timere. vide κωλιὰς.

Κῶλος vel κόλος, apud Athen. & Strabon. lib. ζ. animal magnitudine inter cetum & arietem, album, cursu illis velocius.

Κωλοτομὰω, μ. ἤτησα, σ. τμ. σ. membra incido.

Κώλυσις, εως, τὸ, ἰκτοβόημα, impedimentum, interdictũ, Chryſo. πὰ νόμ. ἐλληνικὰ σώζῃς ἢ γίνεται κώλυσις. κώλυσις δύο ἔδη, dij sunt impedimento, Thucydid. κωλύμασι τὰ τῦ αὐξηθῆναι impedimenta ne augeſcerent, idem. Pollux, τὸ ἐκ μυρεῦ, ἢ κίνησις κώλυσι, ἢ κώλυμα.

Κωλύμη, ης, ἡ, apud Herodianum querela, inhibitio, impedimentum, Thucyd.

Κωλυσιπέτης, ου, ὁ, ventorum cohibitor, venti flatum inhibẽs, quo nomine dictus Empedocles, vt scribit Laertius. Nam quum Agrigentini vento infestarentur vehementiore, illum auertiſſe Empedocles dicitur, circumpositis vrbi pellibus asinorũ innumeris.

Κωλυτὴ θεσις, ως, ἡ, quondam dictus fuit qui cunctantius seriúſque conuiuium rogatus accederet, quòd sua mora impedimento esset, quo minus cœnaretur. Et Apolloderus δεύτερον. lib. 2. περὶ κεχυλιὸν φησὶ πινὰς κεκλῆσθαι κωλυσπόνιτον.

Κωλυσπερίτις, ος, ἡ, operis impedimentum & remora, apud Eudoxium.

Κώλυσις, ἐως, ἡ, impedimentum, obſtaculum, ἔρυμα, φράγμα, obex.

Κωλυτέον, prohibendum est.

Κωλυτήριον, τὸ, propugnaculum.

Κωλύτης, ου, ὁ, qui prohibitor, vindex, intercessor, qui arcet, qui est impedimento.

Κωλυτικὸς, ὸν, ὁ, ὑν habens prohibendi, prohibitorius Plin. Alexander Aphrodiſ. φύσεων κωλυτικὸν, medicamentum prohibens ne quid officiat. κωλυτικὸν κακοῦσθαι, Gal. 11. ad Glauc. κωλυτικὸν ἀῤῥωστιῶν, Trapezunt.

Κωλυτὸς, ὴ, ὸν, qui prohiberi potest, Epictet.

Κωλύω, μ. ὕσω, σ. υκα. prohibeo, impedio, reprimo, castigo, veto, retardo, inhibeo, fum impedimento, arceo, depello, obsto, remoror. Actiu. Accusat. 2. Petri capite 2. διαλύσει τῶν τὸ φρονῆ-

του ἀῤῥωστίαν cohibuit vel repressit: interpr. malè hîc cohibuit. οὐδὲν σε κωλύσει σιωπᾶν ἐν ἐμβολαῖς, Aristophan. Et cunfinitiu. Plato, οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι, &c. κωλύω βαδίζειν, Demoſthen. κωλύω Θασέϊς, veto ne moriatur, Furipid. κωλύω κατιέναι. Demoſthen. κωλύω πολέϊν, Thucydid. κωλύω πωλεῖν, Ariſtotel. in Polit. κωλύω τοιχίζειν, Demoſthen. κωλύω χρῆσθαι, enoph. ὅτως ἂν δὲν κωλύει ἐγὼ εἰπεῖν, ita quoſdam ſe habere hîl vetat. κωλύω ὥστε μὴ ἀξιοπιστεῖν, prohibeo ne nauem circagat, Thucydid. Xenoph. διὰ ταῦτα κωλύουσι σφᾶς εἶναι, præter hæc non poſſe agere. Lucian. τοὺς τῶν κωλύειν μεταδίδοναι τῶν ἀγαθῶν, egentibus dare non permittere. Genitiuo. Chryſoſtom. φθόνῳ κωλύει τοὺς πονηροὺς τῶν, arcet à vitiis. κωλύω τὸν σοῦ, aſtrarceo. Xenophon. κωλύσαι τὸν θεὸν ἡμῖν ἀγαθόν, idem. vbi κωλύσαι ibitur. ὅτι γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπουδαῖς, ὅτι τῦτο, Thucydid. bi videtur ſignificare, neque illud cauetur fœderibus &c. τὸ κωλύειν, &c. Demoſt.

Κωλυτὸς, ὴ, colota auis apud Ariſtotel. Gaza Græcam vocem relinquit.

Κωλοτὴς, ῆτος, ὁ

Κώλοτος, ου, ὁ, ſtellio, lacertæ genus, ἑσπαλαξώτης.

Κωλώνη, Venus, κωλιάς.

Κῶμα, ἁτος, syncopa, pro κέλυμμα, ατος, τὸ, ſopor altus Virgil. ὕπνος ὁμοῖος omnus veterni ſpecies Apollonius ſecundo Argonautic. κῶμα δὲ ὕπνος κάματον κλίνει· αἰσυμνᾶς, id est, ὕπνος ἀπὸ τῶν σκοπῶν καπνῶν, præ graui ſopore. Heſiod. κακὸν δ' ὕπνος κῶμα πόνει, id est, malus veternus. Medici κῶμα interpretantur profundum ſomnum & diuturnum. Nicander in Alexipharm. ita legeud. ὅσα ἢ νύκτωρ τε πακὰ σῶμ' ὄρφ κατέβλινεν ὀλοὸν κῶμα κακὸν ὕπνον. Interpr. τῶν μετεξὺ ὕπνον καὶ ἐγερσίπονος κόπε ὁ κῶμα· κακὸν ὕπνον, unde κωμᾶσθαι τὸ ὑπερκάθ' ὑπνοῦν τοὺς κεκμηκότας. Κύπριam eſt illecebra, lenocinium, pellacia Lucr. Pind. in Ο. ἐφίετο κωμάτων κύπριν, interp. πάνυμνον.

Κωμᾰζω, μ. άσω, σ. ακα, ſum petulans. Neutr. abſol. Heſiod. ἀνὴρ ὃς ὑπ' αὐτοῦ, ad tibiam triputdiabant. ὡς ἐπὶ αὐλήσεσι, ἐπιγράμμασι. Lucianus voce paſſiua dixit, ὑπὸ κώμου πολλῆ. ἐφαδόμην τέως, id eſt, comeſſationibus non indulgebis. Tyrcrit. in Amaryllide, κωμάσδ' ἐκ τοῦ τοῦ Δημυλίδα, τοῦ δ' ἐμοῦ βόσκοντος ἔρος, id eſt, comeſſatium ibo. vide ἐπικωμάζω. κωμάζω, accedo. Nonnus, ἐς δῖμον αὐχένος ἐκώμασεν ὑγρὸν ὑμῦν, αὐτὸν ἡ ἀλοιφὴ ᾗ εἰς τὰ ἡμέτερα εἰσκώμασεν, Chryſoſto. ἐκώμασε δὲ ὀλυμπος, de Hercule, id eſt, acceſſiſti, in Epigrammat. καὶ ὡς ὅτι τὸ θεσπιακὸν ἄγαλμα, Hermogen. ad, ſeu prope carcerem accessit etiam κωμάζω temulentia protẽrua conuitior, & colaphulſo Demoſt.

Κωμάω, μ. ἀσῶ, π. ηκα, υσκάζω, dormiturio, appeto ſomnũ, perturbor, &

Κωμᾰῴδέω, ὦτῦ τὸ κεῖρεσθαι.

Κωμακὸν, τὸ, comacum, fructus quidam quem vnguentis ptuoſis permiſcere ſolent, Theoph. l. 9. hiſt. plant. c. 7. qui in garyophyllon intelligunt.

Κωμᾰξώκος, ὁ, petulans, nugator, Euſt.

Κωμᾰρχέω, ῶ, ἐκωμάρχουν, ἐκωμάρχουν, conuiuor, lasciuio.

Κωμαρχης, Xen. & κώμαρχος, ου, ὁ, vicorum præfectus, qui vrbi imperio præeſt.

Κωμᾰζόω, Dorice pro κωμάζω, procatum eo, Theocritus Iolio tertio.

Κωμασκὸς, ου, ὁ, ebrius, incontinens, petulans, procus, lasciuus in nocturnis aut intempeſtiuis conuiuiis indulget, comeſſator. Epitheton Bacchi. Ariſtoph. τὸ κωμασκὸν ἀνίνυσον. Huic ἀστυγεῖτων opponit Naz.

Κωμασικὴ ὄρχησις, ſaltationis genus apud Pollucem quæ ſit præliо & ictibus.

Κωματώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, quem tenet ſeu opprimit marcor κώμα ictus.

Κώμη, ης, ἡ, villa, caſtellum, oppidum, vicus, pagus, ὁ κώμητ ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζῆν ἢ εἰς τὰ αὐτὰ νέμεσθαι ἀπὸ τῦ ἀγεῖν. Etymolog. interpretatur Heſiod. κώμη, inquit, ἐκ τῶν εἰς ἓν ἁθροισμένων ἢ μείζων ἀγορικὰ, ὅτου τὸ μὲν χωρίον, ἀθρόον ἐν τοῖς κώμαις, circumire pagos, Matth. c. 9. alicos. ἐν κώμαις, vicâtim, pagâtim, Plato.

Κωμηδὸν, vicâtim, pagâtim, Liu.

Κώμηρος, ου, Iouis cognomentum, qui apud Halicarnaſſ. hoc nomine colebatur.

Κωμήτης, ου, ὁ, vicinus, γείτων. κωμήτας vocabant ciuiſſem pagi oppidi habitatores, ruſticos, villicos, paganos. Ariſtoph. ὁ τοῦ κώμητος ὁμοιος ἐκ θρέσεις, &c. κωμῆται ξένοις, Eurip.

Κωμήτις, ιδος, ἡ, vicina.

Κωμικιάω, μ. ήσω, comicè loquor, Lucian.

Κωμικὸς, comicus.

Κώμιον, diminutiuum eſt à κώμη.

Κωμοπόλεις, ex κώμη & πόλις, vici maiores, quaſi æmuli oppidorum, oppidula ruſticana, quæ vel vici vel oppida videri ſunt. Quidam municipia interpretantur vulgò bourgs. Marci capite primo, ἀγωνίᾳ εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, eadem in re-

continentes siue contiguos vicos siue oppidula.

Κῶμος, ὁ, deus apud veteres habitus, comessationum nocturnarumque saltationum præfes. Hinc κῶμος, iuuenilem procacitatem, & intemperantiæ festum vocauerunt. Eutripid. in Supplic. pro impetuoso adiuentu. σφοδρὸς γὰρ ἐστὶ τοῦ κώμου λῆμα, &c. pro impetuoso adiuentu. Eutripid. κῶμος ὀργιῶν, Lasciuitas est, inquit Isocrates, in Epigr. infantia seu infantilis lusus, nisi forte est cognomen, Aristoph. in Pluto. ὕστερα δ' ἀνὴρ κῶμον βασίζων, videtur ad comessationem ire, id est, ad consilium lasciuum & immoderatum. Menedemus consultanti Eugenio an κῶμον adiret, hoc illi solum renuntiari iussit, quod inuento regis te esse filium, Laert. lib. 2. Interp. vertit luxuriosum conuiuium. ἐὰν δὲ κῶμον καλῶ ἐς ἐμὲ τὰ χωρίς, si ad voluptuariam vitam vocatus fueris, ne properes, Nazianz. κῶμον ἀγειν, saltationem agere, Dionys. de situ orb. Comum eleganter depingit Philostratus imagine tertia, ἐπὶ εἰκόνων. Est etiam genus saltationis & carminis: item tibia & fistula, in comessationibus ac conuiuiis vsitata propter ebrietatem. Est & κῶμος, adjectiuum, encomium. Pindarus in Olymp. Οὐκ ἐμπαίοισιν ἐν κώμοις ὕμνοις ἔπεστι τὸν ἀληθῆ κῶμον. Item tempus à cœna vsque dum cunctis libitum. Item quicunque locus veteribus dicebatur, Etymologus & comessor, & comessatio apud Latinos teste M. Varrone. Alij scribunt comissatio: vel comassatio: comissari vel comassari. à κῶμος etiam Latinè Comis, vide Varron. lib. 5. de lingua Lat. Vnde etiam κραιπαλώδεις, vinolentorum hymnus Philostr. Ran. κῶμος ἑορτῆς Nonno dicitur festi hilaritas & votas, in bonam partem.

Κῶμα, alto sopore, & veterno opprimi vnde κεκωμωδηκὼς apud Hippoc. quod Gal. expon. ὁ κώμῳ ἔῳ.

Κώμαρος, ὁ μικρὸς ὡς ὕπνος πόα vilis quædam herbula.

Κώμβος, ὁ, fasciculus fœni. Item laurus, quæ boni ominis gratia ante fores locabatur. κώμβος: Theophr. histor. libro 4. 12. inquit φύεσθαι ἐν τῷ πόλεμον (sed leg. πλωτὸν ἢ πλατὺ) ὅπου τὸν ἀνδρῶνα, τὸν ἐν χαρακώμασι ἐπὶ τῆς κώμης. Plin. lib. 16. cap. 36. Chamæmelum & Plotiam atque hanc in insulis fluitantibus natare, quum in tripis expatiantis lacus. Sed quid sit κώμβος ipse Theophr. eo loco ita explicat, κώμβος ὃ κρᾶνον, οὗ ἐν ᾗ σωληνοειδεῖ μίσχῳ ἐστὶ τὸ κεφάλαιον, ὃ συμπεπλεγμένῳ τοῖς ὄζοις. τῶν δ' ὀνομάζουσιν οἱ μὲν κώμβον, οἱ δὲ κρᾶνον. Theocritus Edyl. 4. ἐν κράνῳ τὸ πιὸν κρᾶνα κώμβου δίδοσθαι. Interpr. κώμβος ἡ ὀσμὴ, ὅτου τὸ ὄσφρασθαι. vide Τρίβω.

Κώμη, ὁ, ἡ, π. κεφ. reprehendo, obiurgo, mordeo, fugillo, σκώπτω, nominatim in comœdia perstringo: cui opponitur τὸ σπουδάζειν apud Aristoph. in Pluto. Plutar. in Opusc. ἐν τῷ δογματίσας, ὅτι ὁ σπουδαῖος κωμῳδηθεὶς οὐ θεάτρῳ, publice ab ipso comicæ artis auctore: in comœdia taxatus.

Κωμῳδεῖν, & κωμῳδηκέναι, Plato lib. 7. de Leg. accipit pro omni dicta musica & ridicula.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia, vt κωμῳδίαν διδάσκειν, comœdiam edo, scribo & compono. Vide Τραγῳδία.

Κωμῳδιάζω, ἃ, comœdiam edito.

Κωμῳδικὸν ἆσμα, comica carmina, Aristoph.

Κωμῳδιοποιητὴς, οὗ, ὁ, comicus poeta, comœdiarum magister.

Κωμῳδιοποιὸς, οὗ, ὁ, comicus poeta, κωμῳδιοποιὸς, Idem.

Κωμῳδούμενος, οὗ, ὁ, quicauillis lacessit aliquem, comicus poeta, comœdiarum scriptor. Plato in Apolog. Socrat. vide Ammon. κωμῳδός.

Κωμῳδὸς, comicus, comœdus, histrio.

Κωμῳδοῦμαι, Ω, comœdiis taxatus.

Κώμιον, τὸ, viculus.

Κῶμος, Hesyc. βόμβος, turbo.

Κωνεύω, circumuertere, pice inungere, πίσσῃ ἐπιχρίειν.

Κώνειον, τὸ, cicuta, venenum: ὅθεν τὸ κωνῆσαι. διὰ τοῦ γονάτων εἰργειν ἢ σώματος τοῖς πίοσιν, Etymolog. Nicander in Alexipharm. μὴ τὸ αὐ κωνείου βλαδεὶς τέκμαιρε σαυῆσι. scribitur etiam per ὁ κωνῆι.

Κώνειος οἶνος, vinum picatum, οἴνῳ πεπίτνει, Hippocr.

Κώνιδρος, hydria, vrceolus.

Κωνίς, ἰδος, ἡ, cono similis, vt terræ vmbra: turbinatus, nucis pineæ speciem gerens: turbinalis vertit Politianus.

Κωνοειδὴς, turbinatæ figuræ, Cleomedes libro 2. κωνοειδὲς σχῆμα, ἰξάδιον.

Κῶνος, ὁ, conus galeæ, meta, turbo. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστὶ, turbinis basis in orbem se colligit. Aristot. in Probl. Idem de mundo, οἷον ἐξ ἀρχῆς ἑκατὸ ἱππεῖς σφαῖραν, ἢ κύλινδρον, ἢ κῶνον, &c. si quis ex eodem vase iaciat globum, tesseram, turbinem, & columellam. κῶνος ὀξὺν ἢ ἀμβλυῶπις σφῆν ὀξύμβλητος, aspectui occidentali quæ turbine agitur, Aristot. in Probl. Item nux pinea, vel ipsa pinus, figura ex lato in acutum desinens, Etymologus. κῶνος πεπτώσης βάσεως εἰς ὀξὺν λήγει, Interp. Dionys. poetæ. Aliquando placentæ genus ex vuis passis & amygdalis. Item κῶνος, illud tegmen quo fructus aliquarum arborum includuntur, quod ab eis absolui & separari potest, Theophr. hist. lib. 1. cap. 18. κῶνοι fructus pinorum & piceæ, ipsique strobili. Dioscorid. πτυάδες· ὃ κεκλωσμένον ἐκ κάρπου τῆς πτελέας, ὃ ὁ ἑρμόκοπος ὧν ἐν τοῖς κώνοις. Mnesitheus ἐν τετάρτῳ. lib. 2. vocat ὀστρακώδεις τοὺς κώνους τῶν στρόβιλος, ἢ ἢ κωνοειδεῖς. Et Nycol. Myrepsus κωνοφόρους, nuces pineas. vbi tamen κωνοφόρα scribitur. Κῶνοι in arcis dicuntur in ea, vnde apud Hippocrat. κλῆτρα περιφανῆ, τὰ φῶτ' ἐν τοῦ κώνου ἐστὶν, hoc est, τὰ ἐν τῷ κώνῳ ἢ ἐν ᾧ κατακλῄονται. Nam κῶνος ἐν τοῖς κώνοις ἐστὶ, καὶ μίσχος ἐν τῷ ὑπηρέσιος χώρας ξύλον ὀρθὸν, ὑφ' ᾧ συνίστανται οἱ κάρποι κώνοειδεῖς.

Κωνοφόρος, ὁ, ἡ, conifer, thyrsiger, quem admodum conos & strobilos in Bacchi sacris mulieres gestabant. Κωνοφόρος Διόνυσος. Theophr. histor. libro 1. cap. 19. vt Virgil. coniferi cyparissi. Idem Theoph. histor. lib. & c. 3. dixit πεύκη κωνοφόρος.

Κώνυσις, εως, ἡ, tectorium inum: sic dicitur pauimenti incrustatio in alueo apum, quando est ab ipsis apibus illitum glutino & resina colle cta ex arboribus aut huiusmodi, Aristot. 9. Animal.

Κωνωπεῖον, ὁ, τὸ, conopeum, velum ad arcendos culices. Horat. Interque signa turpe militaria Sol aspicit conopeum.

Κωνωπεὺς, οὗ, ὁ, genus est instrumenti ad arcendos culices, in Epigramm.

Κωνωπηθήσεται, ὁ, ἡ, culicis gerens speciem. κωνωπηθὲν ὄνειρον, animalia culicea, Gaza ex 3. lib. histor. plant. Theophrast. cap. 14. nolim sic loqui.

Κωνωπῶδες, ὁ, ἡ, Hesyc. ὄρνις ὁ κώνωπας ἐσθίων auis quæ venatur culices.

Κώνωψ, ωπος, ὁ vel ἡ, culex vinarius, Aristot. 5. Animal.

Κῶος, ὁ, ἡ, cauerna, κοίλωμα τι, Strabo. vnde Iliad. ἀ ἔνδοθεν ὀρεσκῴοιστον.

Κῶος, ὁ, τὸ, pignus, vestis.

Κῶπη, ἡ, ὁ, τὸ, pellis aginna, stragulum, μελαναίτι ἢ κώπη οἰόν, in pellibus ouium, Apollon. lib. 1. Argon. vide Κώνη.

Κῶς, ὁ, ἡ, Cous, ex insula Co. κῶν οἶνος, Coum vinum, Dioscor. lib. 5. cap. 12.

Κῶσσος, ὁ, ἡ, ἐξέτασις, senio, iactus tesserarum senarium valens, cauum.

Κώσσα, ἡ, κάπτω, ὁ κάκτος χαλῶ· κέσσα, Hesyc.

Κωσσάω, ἡ, & Κώσσω, ἡ, Bœotiæ verbs.

Κωσσὰς, ἰδος, ἡ, anguilla in Eubœa, vt in Sicilia πλῶτα. Bœotij præcipuas τῇ κωσσάδι διὰ immolabant victimarum ritu coronatas. Est etiam hoc nomine palus in Bœotia, in qua ingêtes anguillæ nascuntur.

Κώτειον, ligna vnde remi parantur, τὰ εἰς κάλαμον ξύλα ἁρμόδια.

Κωπάτης, οὗ, remiges.

Κωπήρης χείρ, manus remigans, Euripid.

Κώπης, aues quæ & σκώπης.

Κωπίτας, Hesych. σφυρὸν ὕλαις μαλακοῖς ἐχθύων.

Κωπεῖν Ω, ἔσω, ἐκ, ἐν, ἐξ, ἐπὶ, ἐπὶ, ἐπὶ

Κορύλιον, ου, τὸ, crumenula. est etiam locus Lyciæ, & anthum, & promontorium Siciliæ, Etym. Cebes Theb. ἐν πίνακι, πανταχοῦ γὰρ ὥσπερ ἀστρολογικόν, ὥσπερ τὸ μαγείρειον κύπρον ἔχοντα: vbi tamen κορύνιον legitur. vide κόρυνας.

Κορυνοειδής, apud Hippocr. οἷον διάτασις, exercitij genus cum folle vel pila. Cæl. Aurel. Med. l. 5. Chron. c. 12. tum volutatio in palæstra varia, quam Græci κυλισθὴν (leg. κυνδασὶν & Hippoc. ἀνάδησιν vocant, at que κορυνοειδεῖς γίνεται vocauerunt. Et apud Vitruuium in quo coryco ludebant Coryceum appellatur.

Κόρυνος, vide & κορύνιον, follis & folliculus, bulga, & panarium siue canistrum. Suid. θυλάκιον, quod vocamus, unquit, δικτύδιον, pera, facculus, ἢ πάτημα διακεκαυμένον, Aristotel. l. 2. Rhetoricôn, ὅταν τις ἀπὸ μικροῦ ξύγκειται καὶ τοῦ κορύνου. Athenæus lib. 5. de parasitis loquens, Εὐρήσεις τε ἐν τοῖς ὑπαιθρίοις τόποις πάσας, οἱ διατιθέασι τοιαῦτα· κάνεον, κορύνας λέγουσι παρίσχοντες ἀθλητῶσι. Theophrastus hist. plant. libro 3. cap. 14. de tribus κορύνοις (legend. κορύνοις) τοῦ κάμνει ἡ ὕπνος ἅπας καὶ ποικίλος ἐστὶ φύσει, id est, folliculis, siue loculis: Gaza malè transtulit petiolis. Plinius non me lius ad Coryceum montem retulit. Sic enim ex hoc loco lib. 13. cap. 11. vlmo etiam in Coryco monte Ciliciæ, ac iunipero ad nihil vtile. Ex vlmo verò gummi & culices ibi nascûntur, &c. Philosophus hist. lib. 3. 8. etiam dixit μιλίαν δυσκαλῶς ferre. Theophrastum verò ita dicentem libro eodem cap. 15. de terebintho, φύσει δὲ κορυνώδη (quo loco emendo κορυκώδη) πιπὰ κοῖλα, χρώμενα ὕδρῳ, ἢ πλεῖα, ὡς ὑπερῖδια ἐγίνετο καινοπειδῆ, retêtè exposîut idem Plinius, lib. 13. cap. etiã de terebintho, fert, inquit, folliculos emittentes quædam animalia, ceu culices, &c. Quos locos si diligentius expendisset Gaza non & hic vertisset, fert ad nucis similitudinem quædam. Hegesander etiam author est ἐν τοῖς ὑπομνήμασι lib. 3. κορύνας τὰς τῶν γερόντων κέλυφος, Macedonas appellasse. Est & κόρυνος mons Pamphiliæ. siue promontorium. cuius incolas volunt dictos κορυνήτας. prouerbio autem dici κορυνᾷ θ· κερδάνεται explorator siue delator auscultauit.

Κῶς, οῦ, ἡ, Cos insula. Legitur autem variè, κάως, κόως, κίος, κέθ· κώος: & in Accul. τὴν κώ Attice fine ς, vt scribit Gaza lib. 2. Gramm.

Et apud Corinthios ergastulum quoddam vbi fures & iuri includebantur, Etym.

Κώας, pellis ouilla vinosa, quium vellus. Κώπαλις tudicula.

Κωπᾶν, ᾶος, ὁ, hirundo, ἡ κιττὶς ὡς, ἀπὸ τοῦ κόλον ᾠδῆς.

Κωπάζω, ἀμ, ἰπικὸς, multa loquor, garrio. πολυεπῶ, ἀδολεσχῶ, κολακεύω. Hesiod. ἐν ἔργοις, ὡς ὃ ξεινήτην τὸν τοιοῦτόν θ· ἐπὶ τὰ πολλὰ κωπάζοντα. Theocrit. in ἀδωνιάζουσαις, Παῦε ὦ δύσφαμε, μὴ λάλα κωπάλοισα. Τρυφίης διηγεῖτο τὰ πικτυόδεα πάντα.

Κωπᾶθ·, loquax, garrulus, ἀλάθ·, ἀφάσσων ὁς, libro 3. Epigr. ἀλλὰ σὺ γε φίλτορε τὰ κωπάδα, i. blandi amores.

Κωφαίνω, exsurdo, obsurdere facio.

Κωφάομαι, obmutesco, surdesco. Depon. absol.

Κωφεύω, quiescere, silere, surdere.

Κωφιώλιμ θ·, ὁ, Cophen fluuius.

Κωφίας, serpentis genus, alio nomine τυφλίας.

Κωφός, ὸν, ὁ, βλιτιμιάβ· τῷ ἀκούω, id est, cui auditus est vitiatus, hoc est, mutus. κωφὸς ἐκ ἀκούω θ·. Nazan. Matt. cap. 9. ἡ ἀλαλία ὁ κωφός, & mutus loquutus est. Aphr. lib. 1 Probl. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ, ἡ ἄλαλοι, &c. cur qui surdi ab ortu natura sunt ideo & muti viuant, &c. quæst. 138. ἐάντινα κατὶ χρὴ φάμιν κωφὸν εἶναι τὸν ὅν, εἰ μὴ ἀκούοι, εἴ τις ἐστὶ τοιοῦτος; Et alibi de eodem rogenere inquit, αὐτὸς δὲ ὁ κωφὸς ἐς τὸ ἐκ δύνασθαι ἀκούειν διωλύθη, ἐκ ἔστι δὲ κόφωσις κωλύεται φωνῆ θ· ὧν ἡ ἀκοὴ θ·.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas, stupor. Demosthen. ei opponit ἀκριβῆ ἀσθενῶν.

Κώφωσις, εως, ἡ, surditas.

Κωχεύω, μ. βύσω, π. ὄλκα, coco, μετακωζῶ, ὀχῶ.

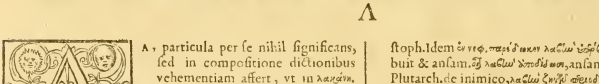

Λ

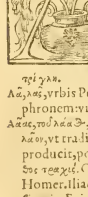

Λ, particula per se nihil significans, sed in compositione dictionibus vehementiam affert, vt in λακτίζω, nam λὰ δίπτυχον. Fœminina desinentia in λὰ, ante λ, alterum assumunt α, ἀμείδα, vt σκύλα, σκύλακα, κόλπα, βέλεμνα, ἄβωλα, ἄνωλα. Quæ verò in λὰ non item. exemplo est, ὁμὴλη, φύτηλη, ἀέχλη, ἠβώδλη, ἀγέλη, πτεγέλη, πρίγλη.

Λᾶας, ὁ, vrbis Peloponnesi aspero loco sitæ nomen, apud Lycophronem: vnde nomen sumpsere λαοδίκη, Diosceuri.

Λᾶαι, τὸ λαὶ θ·, & λᾶθ·, per crasin, vel ὁ λᾶος, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάον, vt tradit Constant. Lascar. lapis. Homer. Iliad. δ. priorem producit, posteriorem corripiens, λᾶας κυανέοιο, &c. id est, λίθος τραχεῖ. Gaza libro 2. Gramm. Doricè inflectit λᾶας τὸ λαᾶ. Homer. Iliad. β. λάαν γὰρ ὧν ἔδοντες, in lapidem vertit. λᾶας ὁ συγκίσιος, in Epigr. οὐ λᾶας προσπάθουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοὺς ἱστοὺς, pondera textrices telis appendunt, Aristot. lib. 1. de Animal. generat. Est etiam proprium nomen viri, & fluuij, & vrbis. vide Etymologiam.

Λαβὲ, σκωπτ. Hesyc. quæ & λιβέ.

Λαβάγμασι, qui argentum accipit. Athenæus δεπνοσοφ. lib. 7. 9. ὧν τὴ ἐστοιμένοι αὐ παρ' ἑτέρου μισθοὺς λαβών. Sed ego inquit Democritus ὡς ὧν λαβάγμασι ἀφολωτοῖς, &c.

Λαβάς, πίπαλλος.

Λαβάστρα, κακωνίσκη.

Λαβέω, nomen literæ apud Græcos, quæ alias λάμβδα, vide in Chil. Eras. Labda mihi videris.

Λαβήκιον, ου, τὸ, orationis vitium, qua L crebrò repetitur, vt, soleat luna luce lucere. Capel. lib. 5.

Λαβῆσαι δὲ ἐς ἐφῆ, futura capitis posterior, literæ Λ, figuram exprimens, Galen.

Λάβη, capæ, ἀττικῶς acuitur, κοινῶς penacuitur. Iliad. ά, περὶ ζωὸν ἧ λάβε γραιὸν, ὃ, κεφάτοιο, tene genua, seu per genua.

Λάβεται, sumebat, sumpsit, pro ἔλαβε.

Λαβή, ῆς, ἡ, ansa, captio, prehensio, manubrium, capulus, causa, occasio, μάμμης, accusatio. λαβὼν παίζει, ansam præbere, Aristoph. Idem ἐν νεφ. παῖς ὅτ' ἂν καλῶ λαβὼν ἰέναι θ·, occasionem habuit & ansam. τῷ καλῶ λαβεῖν σύ, ansam præbet, Plato de g. Plutarch. de inimico, λαβεῖν ζητῶ· φεύγει δίον τὸν βίον, ansam arripiens occendi. λαβὴ apud Hippocrat. morbi accessio. δεῖν ἡ δύτερημερίαι, κράτιμα ἢ ἐν ἐκ ἐκείνου λαβεῖς ποιεῖν τὰς κρίσεις. Aristoph. in Pace, ἐπὶ τὰ πράγμα.

Λαβὴ, οῦς, ὁ, excusatio, paroxytonum, Cyrillus.

Λαβήρεις, Hesych. τοτιςκρούσεις. infrà λαβίρεις.

Λάβης, cattis nomen κατὰ τὸ λαμβάνειν in Vespis.

Λαβίδιον, forcipicula.

Λάβιον, τὸ, manubrium: diminut. à λαβή.

Λαβίς, ίδος, forceps, fuscina. apud Iosephum in supellectilitêp olomonis, λαβίδες ᾗ ἀπτάγες. Interp. tenacula.

Λάβιτες, ὁ, ἡ, fouea, βόθυνθ·.

Λάβος, fibula, ansa, capulus, manubrium, κόπτο, ἢ λαβὶς τοῦ ξίφους. quit Homeri Interpres.

Λαβρόχειρ, ὁ, ἡ, procaciter loquax, temerarius in loquendo πετικὸς ἢ ἀκρατὴς ἐς τοὺς λόγους, rabula, στρεβλὸς ἢ ἀκατορθὴ. Adarius in Physiognom. φαύλης τεχνικὸς, κακρόνους αἰδῆς, θλιμμώδης γάρ γέου.

Λαβροχειροτροφῶ, ὁ ἀκατορθῶ.

Λαβρόχω, procax & temerarius sum. Item, vociferor. Nicander in Alexipharm. ὅτιπερ λαβρόχευσι φθογγῇσι θ· ἅτε βάκχαι. Hesychius, τὰ πάρεργα λαβρόβιαια· id est, λαβρως ἢ ἀφρόως λαλεῖν, ἢ σφοδρὰ τελεῖσι. Æschylus, χλιαλαβρόχουσι. apud Lycop. λαβρόχω, alias serpens καὶ ἰχνῶν τοῖς πέρεσι. Est verò λαβρόχειρ, ἀκολαστῶμι ἐπιτρυβεῖσι.

Λαβρ·ακιδες, ὁ, lupus piscis, labrax, quo & Plautus vtitur. Cuius hunc varium videtur appellasse: quum enim duo lupinum genera cõmemorasset, alios lanatos, alios varios appellat. hinc factum vt nonnulli eundem piscem putent esse λαγῶν, quæ vulgus varium appellat. Vide in Chil. Erasmi, Laxus Milesius. dicitur λάβρος, ὅτι λάβρως ἢ ἀθρόως τὸ ἅλμα κατιῇσι. Lucian. ὥσπὸ τις λαβρὸς ἢ τὸ ἄγμενον τοῦ ἁλιέως συγκαταπίνει. Et Athen. lib. ζ. oftendit λάβρακα ἀβρῶ τῶν λαβρήτων appellatum fuisse.

Λαβρόλα, ας, ἡ, præcipitantia seu incontinentia & procacitas in loquendo.

Λαβύρινθος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

ὑπὸ μὲ πυρὲ κλιλάγητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim vt me cremetis.

Λαγῶλα, τὰ, carnes leporinæ; deliciæ. λαγῶλα κρέα, pulpamentum. λαγῶλα πέδηση, Aristoph. ἐπὶ τῶν λαγώων· ἐπὶ ἐστι τὸ κρέας λαγῶλα, ἀπὸ τῶν ἀγαπώντων τὸ ὦ πρωΦ: Idem.

Λαγωδόλιον, τὸ, pedum, λαγωδοτέον, locus vbi lepores capiuntur. πῶμα λαγωδόλιον, in Epigr. Theocritus Edyl. 4. εἰ δ' ἐμοὶ ὀυκὸν τὸ λαγωδόλιον ὦτε τὸ πατέρων. Inter. ξύλον, ὦ διακρίνοντες· οἱ λαγωοὶ βάλλοντα.

Λαγωδίζω, lepusculus, Aristoph.

Λαγωὸς, ὁν Ⓓ, ilia, lateris cauitas laxior, & exossius inter costas & coxendices ab Homero vocatur λαπάρα. item scissura vel hiatus terræ profundus. Cleomed. lib. 1. κατὰ τὸ λαγωὸν τῆς ὀυκουμένης κοιλάδος, Nonn. id est, κολπος & καναλίτας, sinus. Apud Dionys. Haliarnass. libro 1. etiam angiportus vel diuerticulum.

Λαγωνέα, λαγωλάγαρος πέδα.

Λαγώνη πόν Ⓓ, ὁ, ilium or dolor.

Λαγωὸς, leporinus, Plutar. ὀρνὶ λαγωὸς, lib. περὶ ἀρρησίας.

Λαγωὸς, ὀῦ, ὁ, lepus terrestris & marinus. Ex λαὶ compositum intensiua particula, & ὦς ὠτὸς. Item λαγωὸς, sydus. dicitur etiam λαγὼς & λαγῆς.

Λαγώτοπος, pes leporinus, nomen herbæ.

Λαγώπυρος, herba apud Hippocratem: sic enim lib. de vlceribus, πλαγὶ ἢ μέλικα τὰ κοῖλα τὰ κοθόρας, πολὺ λαγώπυρος ὄθουα, ὅσι ἢ πυρῖται (legitur & πάτυρίται) ὀυσὶν, ὅταν αὐάνηται μικρὸν τὸ φύλλον, ὥσπερ ἢ τὰ τῆς ἐλάτης, μὴ μακρότερον. Galenus verò exponit λαγώπυρον per λαγωνάτιδα in glossis. dubitatur an sit lagopus herba Dioscor. lib. 4. cap. 15. & Plin. lib. 26. cap. 8.

Λαγώς, ὦ ὀ, λαγοὶ. Xenoph. Ἐκεπ Ⓓ κῦ πόδες, ὥσπερ ὁ λαγώς. Accusl. facit τὸν λαγῶ Atticè, vt scribit Gaza lib. 2. Gram.

Λαγωφαγία, σεως, esus leporis, in Epigr.

Λαγωφθαλμία, ας, apud medicos dicitur cui palpebræ oculorum in somno non coeunt, sed apertis oculis dormire videtur instar leporis. Cels. lib. 7. nonnũ quam autem sub hac curatione excisa cute cuenit vt oculus non contegatur, idque interdum etiam alia de causa fit, λαγωφθαλμοὶ Græci appellant.

Λαγωφθὸν ἀεισὸς, aquila lepores occidens, Aristot.

Λαδάνον, pinguedo quæ exit ex herba ladone, & adhæret velleribus caprarum, quod detrahentes in vsum medicinæ seruant. λάδανον, inquit Herodot. libro 3. Arabes vocant, quod Græci λήδανον. τὸ ἢ δὲ λήθανον, τὸ Λεσβίοι κρατέουσι λάδανον, ἐν ὀυσοδμοτάτῳ γε ἐόμενον ὀυσοδμοτάτῳ ἐὸν, ἐπεὶ ὀρ ἐν ἀγρῷ ἐπὶ τράγου ἐν τοῖσι πώγωσι βλίζεται μύρῳ ἐγκινάμου, ἐπὶ γλυκεῖ ἀσὶ τῆς ἐλάτης.

Λάδιος, ceruus, hinnulus.

Λαδώχιον, Veneris cognomentum, quòd ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit.

Λάδωνα γεφύλλωσι πόσημα.

Λάδος, τὸ, chlamys, Doricè pro λῶδος.

Λαδρόπορος, ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἐόντων, valdè fluens: πολυεπαρὰ τὸ δ, Etym.

Λάδωνα, ladon, fruticis genus, & Arcadiæ fluuius.

Λάε, strepuit: in sonuit, ἐλάφοντο.

Λάεσθαι, videre, βλέπεσθαι. vnde ἀλαὸς, ὁ τυφλός.

Λάες, lapides. vnde λάεσσι, λίθοις, saxis, ὀδ. ἓξ.

Λαζύεται, χαμαιρέπεις, καταρέπεις ἢ βάθι.

Λάζυμαι, ἁρπάζω, σ. ασμαι, Depon. ὑπὸ χεῖρα ἔθεμαι, μεταφορικῶς, ὑπὸ μάχαιρα ἔθημαι, conturto, capio, teneo, Ho. Iliad. 8, ὑδὲ ἓξ λαζόεσα τὸν γάμον, τὸν ἐμὸν πάρ ἐμοὶ ἐθέλοντα, τὸ ἢ γάμον, ἀπὸ τοῦ γάμος, inquit Interp. Et Ilia. 4. Πὶ γὰρ χωομένῳ, πόλιν ἀμ ἢ ὄγα λάζεται θυμὸν, Interp. μετέφορα, orationem conuertit se reuocans. Plutar. in Opuscl. περὶ ἀφροσύνης, καὶ ὅπλα λάζεσθαι, accipere arma.

Λάζυμαι, capio, sumo, teneo.

Λάζω, lasciuio nimia pabuli vbertate, ὑβρίζω.

Λαζῶν, arrogans, idem quod ἀλαζὼν.

Λαθάμεναι, φλυαρεῖσθαι.

Λάθεται, βλάπτει.

Λάθη pro λήθη, Doricè, i. obliuio.

Λαθηδόκος, λάθρα.

Λαθήκαρος, ὁ, ἡ, clandestinus, λαθρηδὸν epitheton vermium quorundam, & canum latenter mordentium, item ramenta quæ ex pellibus decidunt quum σμίλαι radiuntur. pro λαθήκαρος in priori sign. dicitur etiam λαθήκαρος.

Λαθήκεις, ὁ, ἡ, cuex, quasi iuuentæ immemor, vel propter obliuionis vitium illi ætati peculiare.

Λαθήκολος, ὁ, ἡ, latens.

Λαθήκομ Ⓓ ης, ἐ Ⓓ ω, ὁ ἢ ἡ, faciens obliuiscì curas. Iliad. χεῖ ποτὶ τοι λαθήκωνται μοζζὸν ὀϊστοχοιο. i. τὸ λαθέσθαι ὑμᾶς ποιοῦντα τῶν σῶν κακῶν πάντων. Et Λαθηκάδες, τὸ, λυσιτέλειον ἢ ἀναπαυλῶν.

Λαθίπορ Ⓓ ος, tardè accedens, redirum suum procrastinans, ὁ βραδύλιμος ὑπὲρ τὸ δέον.

Λάθιτ Ⓓ, fons circa Oreen: sic dictus, quòd fecerit Herculem obliuiscì calamitatum humanarum, vbi ex eo bibisset. Etym.

Λαθίπονος, ὁ, ἡ, punire oblitus. & τὸ λαθίπονον quod non punitur, Hesych.

Λαθόπον Ⓓ ος, ὁ, absconditus laborem, recreatus à dolore, πάντων τῶν ὀύπων, & dolore recreatus, sedatus, dolorem tegens, Soph. in Aiace.

Λαθόφρων, ὁ, ἡ, faciens obliuiscì vocem. Hesio. Θυσιπελαγίῳ δὲ ἀνθρώπῳ, mortis vocem auferentis datores.

Λαθυφορτωίη, Apollon. lib. 4. obliuio dementiæ.

Λαθύφρων, ὁ, ἡ, obliuiosus, amens.

Λαΐδημαι pro λάθημαι, Ionicè, in Epigr. λαΐδεται, immemor est. λάθημαι κρατέος, pedetentim captus fuerit, Iliad. 2, θουλυμὴς ἐ πολεμίζειν· πυκινὸς δὲ λαθαρπήσουσι.

Λαΐδος, obliuio, negligentia.

Λαΐσσωμαι, ᾶ, ᾷ, idem.

Λάϊτρα seu λάθρα, furtim. clàm & furtò. κυφίως, ἀφάνως, κρυβδὴν. Lucilium, occultè. Gentiuo iungitur, Euripid. in Androm. Ὑμεναίους τ' ἐ μὰς ἐκπέμψει δόμ' ἀλόχας, κοὐ ἐμοὶ γόους ἐμῶν.

Λαΐφρα Ⓓ ος, ὁ, occultus, clandestinus.

Λαΐφραίος, λάθρα, latenter, κρυφίως.

Λαΐφρηδὸν, λάθρων.

Λαΐφρισμ Ⓓ ος, ὁ, spurius, illegitimo coitu natus.

Λαΐφίδ Ⓓ ος, occultus, poeticum.

Λαΐφίδιος, clanculum, in Epigr.

Λάϊφρ Ⓓ ος, ὁ, clandestinus. λάϊφρ Ⓓ ἐστὶ ος, in Epigr. λαΐφιστι ἐγένετο, in vadis occultis, Ibidem. Et λαϊτρὸς.

Λαΐφρόδακτοι κέρκες, clàm mordentes cimices, in Epigr.

Λαΐφρός, Hesych. accipere videtur pro clandestino recessu.

Λαΐφρουῖ, ἀρδερε. βλάπτειν.

Λαΐφροφαγῶν, occultè comedere, apud Pollucem.

Λαΐφυδὲς, herba quædam quam Dioscorid. tithymallum vocat scribit.

Λαΐφυφηκα, τὸ, &

Λαΐφυφος, ὁ, ἡ, cicercula, genus leguminis, Theophrast. libro 8. stor. plant.

Λαΐφυω, ὁ Ⓓ, paroxyt. nomen fluuij. Cyril. oxytonum autẽ, titicipium est ab ὁ λαΐφω, verbi λαΐφάω.

Λαμαὶ, Hesyc. esse dicit ἐκκλησίαν: item κώπην: addens Dorice dicere ὦπὸ τῆς λοιᾶς de præda vide λοία.

Λαμέα. eidem ἀεισὶς, ὀπλίτη, quæ infrà λάμια item τρόχος.

Λαμῆμα, eidem σθενικφαλάγες κόπου Ⓓ mox tamen λαμῆματα esse τὰ σημάτα ἐοχὰ ἀπορήματα.

Λάμιγδες, lapilli, calculi fluuiatiles, scrupi, glareæ, Odyss. ξύλα καὶ λάμιγδας πυκ χέρσον ἔπαλώσειας θαλάσσα, Interp. πᾶμμεγάθεια κ ὄγκους.

Λάμιγξ, lapillus, Etym.

Λαμίδαρον, τὸ, lacerna, pennula, vestis æstiua. Hesych. λαμίδες quæ & λῶδες, seu λάδες, τρεβώνιον.

Λαμίν Ⓓ, sinister.

Λαμφὸς, ὁ, ἡ, impetuosus, temerarius, sinister, velox, impurapax. Nicand. in Theria. τοῖ ἢ σὺβ συλήσας γαλέης ἐ μετὰ φθὸν, Interp. δ. κίνητος, ὡσὶ ἢ ὁρμαστὲς, αἰσχυντικὸν. Et in Alexi. Κάτε σὺ' ἢ χρειῶν λαμφὸς ἐπὶ μοῦσαν ἐσαν τὸ θεῖον ἀείτω φωνὴ τερπνοτέρα.

Λαῖσαρρος, canis latenter mordens, Hesych.

Λαῖσθεζεῖν, Hesyc. λαμυρίσασθαι.

Λαῖσθυρεῖζω, irrideo, χλευάζω.

Λαμιχῶ, decipio. Item scortor, πορνεύω, Aristoph. Equit.

Λαμιχὼ, ὁ, scortum masculum, cinædus, Aristoph. Acharn.

Λαμπάτρεια, ἡ, meretrix: ab indecoro ornatu: nam λὰ intens. & πάτειν ornare est. λαμπάτρια, Com. Aristoph.

Λαῖλαψ, αποσ, ὁ, turbo venti, vertex, imber cum turbine, procella, nimbus. Marci cap. 4. ἡ χίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη, tunc ventus turbo magnus. Aristotel. de mundo, λαῖλαψ ἢ ὁ ἐν στενῷ χώρῳ ἢ εἰς ἑαυτὸν κάτωθεν αὖθ, i. vertex & turbo vertis est violentus, & qui inferne sursum versus repente coeuntur. Aristot. vsus est genere fœm. λαῖλαπα ἀργῆς. Lucian. ἐκ κυθίης, ἀφρίσας ὑξ' εἰκόνας τὰς αὐτοσάτου λαίλαπος ἐς πεμφὶς μετέωρος, &c. Homer. Odyss. ὡσπερ δ' ὑπὸρ πνοιὴ Ⓓ ἀνέμου βορέαο γένηται Ζεφύρου λαίλαπι θαμινὸς, Interp. πνεῦμα ἀνέμου ἢ μέρος. Hesych. ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ. vide Θύελλα.

Λαιλαπόεις, cæli conditio nubila & ventosa. Idem.

Λαῖμα, τὸ, quidam expon. λαιμὸς alij, ἄμμα, alij ὄρυγμα.

Λαιμᾶζω, & λαιμῶν, λαιμάσσων, intemperanter comedo.

Λαιμαργόγαστρος, ingluties, voracitas. λαιμαργία ἡ ἀεὶ πὰν τραφῆναι, prandi auiditas. λαιμαργία ἀπὸ τοῦ λάρυγξ, Plato de Leg.

Λαιμάργος, ὁ, ἡ, helluo, famelicus, decoctor, ἀκολάστος, vorax & dissolutus. λαίμαργοι λύκοι, in Epigr.

Λαιμοτόμιαι καφαλαὶ, capita amputata ceruice resecta, Euripid. μητέρων ξίφη, in Epigr.

Λαιμοβάκης, ὁ, ἡ, fauces mordens, in Epigr.

Λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis, millus Latinè dicitur. Item λαιμοπέδη, pedica, seu laqueus, quo aues capiuntur, in Epi

Λαιμὸς, ὦ, ὁ, guttur, iugulus, gula, ingluuies. vnde lærna, vor

lac.

λ…ρα.λαμιαὶ τιμωὶ, jugulum incidens. λαιμὸς κύτεις , pro vase …llo & capaci, in Epigr. Iliad. τ, πνέω δ' ὅπποθι σὶ ἴδμεν ἐ φίλοι ἐν λα… ὶ ἰσὶν Οὐ πόσις, ἐδὲ βρῶσις: pro meatu cibi & potus: Hesych. …γξ, πάνυξι, ἢ βεβηχώς.

…ανες, cui incisa gula vel collum. Eurip. in Phœnissis, λαιμότομον γοργὸν κρόνα.

…ιδω, jugulo, jugulum discindo, macto , Apell. 2. λαιμοτόμου σφαγὴν, pecudes immolarunt. Σπλαγχνοτομίαν, Eurip. in Hecub. πρῶτον τὸν λαιμὸν, λαιμοτομήσας ἐ αὐτὸν, quæ sibi gulam præfecit, Plutar. in Othone.

…ος, ὁ, ἡ, suffugio.

…ω, ἡ λαιμύξω.

…ω, gulæ ingerere & abligurire cupio : vel famelicus sum fo… Nicand. ex Hipponacte λαιμάσσει δὲ σου τὸ χεῖλος ὡς πρὸς …ρεῖν, egitur & appod Nicand. in Ther.

…ινα vestis, i. fagum villosum, Strab. lib. 5.

…ος, lapideus, lib. 4. Epigr. sic apud Nonn. ἀτέρι λαΐνοις, lapidibus, & λαΐνέοισι βελέμνοις, pro lapidibus.

…ος, sinister, durus, terra frumento confita, ἢ ἡ σπειρομένη γῆ ὑφ' ἑτέρ. inde λαϊνόχρη pro σκληρόχρη qui dura est manu, duras habens manus.

…ων, ονος, ὁ, lapideus, λίθινος. Hom. Iliad. ζ. ἢ τί νιν ἠΐθεοι ἐνὶ λαΐνοι ἔσσι χιτῶνι, lapideam tunicam induisse, id est, lapidatus esses, λιθοβοληθῆναι.

…ος, ὁ, lapillus, pettra. Odyss. ι, gen. fœm. σκυπελοῦ λαΐγγος ὑ χυμοῦ λιθέεσσα, ὑμιχαὶ ψάφοι, inquit Interpres.

…ιος pro λαῖος, item falx messoria.

…ος, sinister, lævus. Δεξιὸν χεῖρ, dextra, & λαιὰ, i. sinistra, læva, …ιὰ, σκαιὰ, ἀδύνατος.

…ος, ὁ, Laius.

…ιος, legetes demeterei : à λᾶας pro λίθος.

…ος per lascivus, Etym.

…ος, ὁ, & per crasim λᾶξ, ᾶκος, lapis.

…ης, Hesych. κίναιδος, λάστωρος. Cinædus, salax, libidinosus, qualis & ἀλαὶς κάπρος ὑς ὁ λαμυκτὴρ.

…ιφόρος, Hesych. ὅπλοφόρος: forsan pro λαμπαδηφόρος at Λαΐου ἀφαί, cum ὑπαχθέα ὀξυκόλε.

…ον, ου, & λάφτον, ου, τὸ, scutum oblongum, θυρεὸς ὑπαύχην, clypeus ad modum ianuæ factum. alij exponũt breue scutum de corio obductum, κατασκίνιον ἐκδόρτινον. Eustath. Iliad. ζ, ἡ πελτὴ, ἡ ἀσπίδιον, ὡ ἐκ βυρσέως πεπηγὸν ἀκάνθαις, ἢ ὑ τὸ ἐν τῇ λαμὲ γεγραμμένον, ἡ ἀσπὶς ἐκ βυρσέως πεπηγὸν ἀκάνθαις, ἢ ὑ τὸ ἐν τῇ ἀσπίδι γεγραμμένον, καμπύλη τε πᾶσα ἐστὶ. parmæ, peltæ, minores clypeoli. Iliad. ζ, Ἀσπιδιωτὰς, καμπύλα τὰ πτερύγια.

…ος, ὁ, cinædus, meretrix, Hesych.

…ος, ὁ, lasciuus, petulans. λάγνος ὑ λαμυρὸς ἀφ' ὧν τὸ λα ὑβριστὴς, pleonasmo τῷ υ, vt in μυρσίνος pro μυρσίνος.

…ις, à Leucadiis dicitur ὁ δύτης teste Hesych.

…ιδος, qui ad venerea procliuis est: & nomen ducis Athenien… Aliquando pro eo, qui altero pede est putrido, claudus. Aesoph. Aubus. λαμπεδίας ἐξ ἑνὸς φύσιν.

…, vel λάφθη, de decus.

…ος, molestum. τὸ ἀχθηνὸν, Suid.

…ης, ventilabrum: ξυστῆρα, πτύον, Hesych.

…γόνοι, Læstrygones, populi Siciliæ immanes.

…ις, Hes. πτύτη, pelta quæ ſupra λάτεα, & infra λάφα.

…ας, κος, τὸ, exponitur πέρκη, ἢ ἁδέφαγα πλάτος, trianctus, latitudo, seu æquor. Hom. Odyss. ι, κριθίνῃσι δὲ μήλα λάτῃσι διαλέσσας. Idem sine genitiuo διαλάσας, subaudito tamen Odyss. ν. Νυκτὸς ἀμολγῷ πεπτηῶτες ἀκάμπτοι λάτησιν μετ' ἀκαθάρσιοι. Nam quum vsuersum distributum esset in partes duas, terram & mare, ὧν τὴν μὲν vocabatur ἢ διάλασα.

…ος, Hesych. τὸ ἀχθος, archiuum: afferenti & λαΐτευ pro ὁ πιεσῶν ἄγων. dorice pro λαΐτευ. perperam apud Suid. λαΐτευ τὸ ἀχθῶν ἢ λαμβάνει, τὸ φορτιαγόν, pro λαΐτευ, ἀχθεῖον siue φορτιαγόν.

…ος, Hesych. λαΐσσοπος, incolumis: Latinis hilarus.

…: eidem est ἀπαΐς quæ & λαΐδα & λάϊτα.

…ον, palpo, contrecto.

…ος, ὁ, & λάφθος, ὁ, τὸ, vestis ex licio, tegmen, velum, vestis pannosa & turpis, Homer. in Odyss. Hesych. λάφθος, τὸ ἱστίον ὅ…ρουν τὸ ἄφθορον.

…ος, imbecillis, infirmus.

…ος, pro ἀφθὴς, celeriter.

…ης, ὁ, ἡ, ἐμὸς, velociter currens, rapidus. Eurip.

…ος, ὁ, ἡ, ἐμὸς, rapidus, celer, obliquè means. Hesiod. βορέω λαιψηρὸν ἀήτην, celer, leuis, pro ὠκυβόλε. (ἀκροκέλευθος.

…ος, ὁ, ἡ, Lacatha arbor, quæ etiam in plana descendit, vt te statur Theoph. histor. lib. 3. c. 3. corrupte legitur λαθικέφη cap. 7. vbi ex Gaza adnotant λακέφη. ibique numerarur inter δένδρα ἀκανθόκαρπα. Est verò Lacatha, ea arbor quæ à Serapione vocatur Macaleb, fortasse è Græco corrupto: copiosè crescit in agro Veronensi, vt testis Lodoicus Anguillara rei herbariæ peritissimus.

…ος, nomen vrbis.

…ος, in λαικαῖν.

…ος, Paulus Ægineta libro 7. cap. 22. in compositione Cypheos hehaci, lacapini dodrantem accipit, & exponit. τὸν δὲ φλοιὸς πτυθῶν, ἢ τὸν μυὸς ἀνθρώπου. Plutar. lib. 2. de Iside & Oriside in compositione eadem habet λακπάθου, vbi restituendum λακφόθου.

…ος, nuntios retulit, Eurip. ab ἴακεν.

…ος, ἡμῶν, ἡμῖν, λαχὼ ἡμῶν τε ἔσσι, ἐ αὐτῇ γὸ οἱ θεοὶ πολίοι ἔλαχον τὰς πόλεις, vrbs ipsa dicitur, vel qui est ex ea oriundus, Etym.

…ος, Hesyc. εἰκαῖος, λακεραστὸν σωκράμβιον.

…ος, ὁ, ἡ, latrans, garrula, Heliodus. λακερίζα κερκίνη, stridula, pro κλαγγίζα, ἢ μεγαλως κραζέσσα. Plato Polit. lib. 2. ἢ γὸ ὑ λακερίζα φωνὴ θνατοῖσιν κυνὸς ἐπείνη κεκραζέσσα ἢ μέγας ὁ ἀφρήτων κακοφωνίας, ἢ ὁ ἦδ' ἀνὰ σοφὸς ἐχλὸ λακερός.

…ιζω, nugari, conuitiari, λοιδορέω, Suid.

…ιζω, nugor, inclamo, Etym.

…ω, μ. πσω, increpo, clamo, cano, ludo fistula. Eurip.

…ος, Hesyc. à Cretensibus τὸ βάκη dici scribit afferens & λακκιδέα pro διαβήτην.

…ων, ωνος, nonnulli quod Attici γλαυκοκόκκυμα, Hesych.

…ος, ὁμὸν idem ψοφοδεῶτος, ὀχυρῶτος, ἢ τριπτατικὸς, sonitum seu crepitum dantis ὀδὼς τὸ λακνίν.

…ος, ὁ, ἡ, nou sum sanus ex consequenti, qui enim vlceroſas tibias habent, pannos circa eas ferunt, Hesych.

…ω, lacero.

…ζω, μ. ἰσω, π. κσω, rumpo, scindo, ῥήγνυμι, χίζω. ita vt sonitum & crepitum edat, id quod laceratur & scinditur, expressum vt etiã ψοφοδεῶ blandior.

…ος, nomen vrbis, Etym.

…ος, nomen Crotoniatæ Lacinio heroe, Etym.

…ος, ίδος, ἡ, detrimenta vestis, & ipsa vestis lacera detricaque, Aristoph. in Nebul. ὀδὼς τὸ λακνίν ἢ ψαφίδι, Etym. Item refegmina panni, & carbasorum fragmina λακίδες dicuntur. Item simpliciter ruptura, fissiura. λακίς ῥῆγμα, τραῦμα hiatus. Λέσχ' ὑ λακίσεις, βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πεση λακίς.

…ος, ατος, τὸ, ruptura, fissiura, χάσκωμα.

…ος, ὁ, ἡ, apud Athen. lib. 3. cisternina aqua, Columellæ.

…ω, fodio.

…πους, ὁ, ἡ, pro ex fossa locupletato, Plutarch. Erasmus Chiliad.

…ος, cinædus, ἡ. παπύρατα, Aristoph. πλ. qui est lato & profundo podice, βλοσυρόπρωκτος.

…ων, ωνος, ὁ, fossa, cuniculus, puteus canali similis, lacus vbi vinum fit, lacus, vitiarium, cisterna, fouea. pro transenna Interp. Plutar. Polit. in Psalmis λάκκος ὁ δύνατος ἢ ὑ πόθ. Exod. cap. 12. ὅπως τὸ φρέατον τῶν αἰχμαλώτων πῆς ὐ τὸ λάκκο.

…ος, ὁ, ἡ, scrotum, seu scroti pars laxior, sinus testiculorũ. Pollux, τὸ πρὸς ἄρχειν αἰδοίου, ὁ πρὸ ὄλου, ὀχλος ἐ κοιλότερος, ὁ τὸ χαλάδριον, κακόσπιδος.

…ος, sonitus, strepitus à λακεῖν.

…ος, ὁ, apud Atticos dicebatur, cui semper laxus est testiculorum faceulus, Pollux. scribitur & λακκος.

…ω, calcibus petere, conculeare, euertere. quasi λὰξ πατῆσαι.

…ζω, μ. ἰσω, π. κσω, calcitro, calcibus percutio, calcibus cædo, calces incutio, calcibus repulſo, calco, iacto calces: vt ὀφὲς τὸν κύνεον λακτίζοντ, cædere calcibus. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει σωικχὼς τοῦ πόδας, quæ iugulantur animalia assidue calcitrant. Aristoph. πλ. ἢ δύσκη λελακτικέναι, ἤτοι φασὶ λακτίζειν εἰς τὸν ἀέρα. Lucia. λακτίζοντ' ἐς τὸ γενείον ὑπὸ τῆ ὠτων ἀνιστάμενοι, calcibus iactabatur in ventrem ab aduersariis.

…ος, ὁ, stimulus, scutica, & cochleare, tudicula. Nicand. in Ther. ἢ πεται ἢ λάξεο τυκτὶω ἐλεφὰν λάκνι. Interp. λάκτις ὁ ἀλεκτρυὼν ἀφ' ὧν τὶς, ἀπὸ ἐκείς ἐλατίζειν. ποῦ ὁ λόγος τῶν τροφίλων τὸ κίνητρον.

…ισμα, Hesych. idem quod λάκτισμα id est ictus qui calce incussus est.

…ης, calcitro, Xenoph.

…ικός, ὁ, pro eodem, vnde λακτικὸς ζῶα & λακτικὸς ἵππος ζῶα quæ calcibus verberare & cædere solent.

…ος, ὁ, vinum quod ab expressis racemis colligitur σταφυλίας οἷ ὁ, Hesych.

…ω, resono, clamo, cano, do oraculum, vt Phœbus. Hesiodus, ἐμοὶ δὲ πέλλαχας ; misera, quid strepis ? id est, ὀδύσ. clamas? Aristophanes, πλοῦτ. ὁ φίλος ἔλακεν ὡς πρὸ σταμνίων, id est, ἠφύσησεν.

…ων, ὁ, paroxytonon, Lacon, gentile nomen. oxytonon autem à Cyrillo exponitur sortitor, quo sensu per χ potius scribitur.

…ος, ὁ, ἡ, Lacænæ. in Epigr.

…ίζω, μ. ἰσω, π. σκω, fauco parti Laconũ, Laconicè loquor, breuitati studeo, Neutr. Absol. Hesyc. λακωνίζει, τὸ παιδίον χρώτων.

…ικὸς, ὁ, ἡ, Laconicæ, calceamenta virilia. apud Aristoph. in Thesmoph. κωμῳδ.

Λακωνικὴ, ἡ, Laconica, genus plantæ, Theophrast. libro 3. de caussis plant.

Λακωνικὸς κάλαμος, arundo Laconica, Idem l. 4. hist. plant.

Λακωνικὸς, Laconicè, breuiter.

Λακωνισμὸς, ὁ, Laconismus, breuiloquentia, amicitia in Lacones: vide in Chil. Erasm.

Λακωνιστὴς, ὁ, qui partes Lacedæmoniorum sequitur.

Λάκων, ωνος, ὁ, ἡ, qui partes Lacedæmoniorum sequitur.

Λάκων, ωνος, ὁ, viridis ranæ, circa paludes, vel animum genus.

Λακωνίσω, μ. ἄσω, π. ησα, φωνῶ, vocem edo, Neutr. Dat.

Λακωνη, ἡ, ἡ, vox, μετωνυμ.

Λακόνιγμα, τὸ, sonitus, ἀπαρώνυμ. ἀχρηστ.

Λακνηστὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ululatus, μετωνυμ. ὁ, ἡ, τὸ.

Λακτίζω, vociferor, Hesych.

Λακτικὸς, ἡ, ὁ, apud eundem arena calculosa, sabulum calculosum.

Λακτισμὸς, ὁ, ἡ, ὁ, liquidam λαμπάτωσιν feribunt, Hesych.

Λάκτος, ὁ, ἡ, ὁ, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus. in Epigr. Hes. tradit κάλπας appellari virides ranas circum stagna degentes, quæ à quibusdam κάγκλαι dicuntur, quosdam vero tradere κάκκαβος esse auis quandam speciem.

Λαλέω, μ. λάλησα, π. λελάληκα, loquor. Sæpe in malam partem accipitur, vt si temerè & inconsideratè, citraque delectum aliquem verba effutire: cui opponitur διαλέγομαι & λέγω. Vnde celebratū illud Euripidis apud Gellium, παλεῖν ἀ ἐστὶ, οὐ τὰ πατρῶα λέγειν, id est, ad garriendum præcipuus & optimus: verum ad loquendum nemo minus idoneus. Apud Latinos similis differentia est inter loquacem & facundum, aut dicere & loqui. vide Ammonium in λαλεῖν. & in ἐκκλησιάζω. Dicitur etiam λαλεῖσθαι Passiuè. Act. cap. 9. λαλοῦσι τοῦ τὸ σὸ δεῖ ποιῆν, Dicetur tibi quid te oporteat facere. λαλιὰν Θ, enunciatus, Nazanz.

Λάλλος Θ, garrulus. λάλιθρος ὅλου γλῶσ Θ, in Epigr. garrulum genus fœminarum.

Λάλημα, ατος, τὸ, sermo, loquacitas, Euripid.

Λάληστ Θ, præcidarius vel etiam fortiſſimè vocalis, in Epigr.

Λαλητὴς, οὐ, ὁ, garrulus, Aristophan. item vim loquendi habens. Damasc.

Λαλητικὸς, loquendi facultatem habens, Eustat.

Λαλητὴθλος, loquaces, in Epigr.

Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, φ ὄγμα, garrulitas, loquacitas, loquentia: vt apud Saluſtium, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Eſt verò λαλιὰ Theophrasto in Characteribꝰ κακοηθὲς πολλῶν. Item genus declamationum, quod totum ad voluptatem & delectationem auditores comparatum eſt: Græci λαλιαὶ vel λαλιαὶ vocauerunt.

Λάλιβ Θ, ὁ, garrulus, loquax. λαλίλως ὁ ποιῶν, amicam facundam in Epigram.

Λαλὶς, poeticè, pro λάλ Θ, ὄλγωνῦ Θ.

Λαλίστατος, loquacissimus. Euripid. in Cyclope.

Λαλητόρος, verborum vber, loquacior, Gaza.

Λαλὼς, pro λάλος, sonus, lapillus litoralis, qui à mari agitatur cum strepitu, glarea.

Λαλύσις, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ululatus, loquax.

Λάλ Θ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, loquax, πολύλογος, difertus, vocalis, garrulus. λάλ Θ ὁ, ἡ, ὁ dicitur lib. 1. Epigr. & λάλ Θ σίφλω, ibidem genere Fœm.

Λαλοῦργος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

λαμπάς, ὁ ἡ, fercns lampada.

λαμπάς, ἡ, parua lampas, item τὰ ἐξόμματα, i. lineamenta quæ iacere lampada, Aristoph. Interp. in Ranis.

λαμπάδιον, τὸ, dim. ab eodem, parua lampas, item τὰ ἐξόμματα, i. lineamenta quæ libure induntur. Aristophan. in Acharn. λαμπάδιον· ἀπὸ τοῦ λάμπειν τὴν ὄψιν, interp. vinculi speciem exponit. Plato 1. de Rep. λαμπάδια ἔχοντες διαδήματα περὶ τὰς κεφαλὰς, ἀπολυόμενοι τῶν ἀπὸ τῶν σκελῶν ἁλύσεων, lamellas etiam persona Comica atq; Tragica. Pollux, τὸ δὲ λαμπάδιον ἴδιόν τι ἔχον πλάσμα τοῦ ὑποδήματος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀστραγάλου ἐπὶ τὰ ἔσω κάλυπτρα. Lucretius libro 4. vbi amatorum vitia exponit in vitiis earum quas amant, At flagrans, odiosa, lo-quax, & lampadio fit.

λαμπάς, ἡ, ferre faces, quod in Prometheis, Vulcanicis, & Pa-natæicis solebant.

λαμπαδοῦχος, ὁ, dies luciferi, i. lucem suscipiens, Eurip.

λαμπαδοῦχος, ὁ, fax, funale, candelabrum, lumen funale, splēdor.

λαμπαδώδης, ες, tormentorum genus, Cyrillo. In aere etiam ve-lut apparere solent, quæ λαμπάδες vocantur, vt scribit Aristot. de mundo.

λαμπαδοφορέω, ῶ, ludi-rum.

λάμπαξ, ακος, splendeo, Neut. Absol. vnde fit λαμπάσσω post contractionem. Hom. Iliad. ἀ, συρὶ λαμπάσσωσιν ἐκατόν, i. accendenti.

λαμπάς, ἡ, crassior spuma vino innatans. à nitore & can-dore dicta Erot.

λαμπάς, ἡ, ὁ, ἡ, splendor, scintilla, σπινθὴρ, & λαμπυρὶς, cicinde-la. Comed. lib. 1. Ἀπὸ τοῦ ἁλὸς λαμπαδίσκος ἀχὴ, fulgorem à Sole mutuatur.

λαμπάς, ἡ, ὁ, currus regius, lectica, Pollux. sed perperā fort. pro λαμπήν.

λαμπάσιος, ὁ, ἡ, spumosus, sputineus.

λαμπαστὴρ, ῆρος, ὁ, pro Sole & lumine, Hesych.

λαμπαστὴς, οῦ, ὁ, illustror & illuminor, fulgeo, ardeo, accēdor. Hesiod. τοῦ δὲ καὶ λαμπρὸν μένος λαμπάσσεται ἠὲ σελήνης, ex eo fulgeo, Aristoph.

λάμπαστις, εως, ἡ, vulpis genus albicante cauda.

λαμπαυγὶς, ίδος, ἡ, cicindela, vulpes apud Lycophronem, τὰς σπινθῆρας λαμπαυγίδας. in Λαμπυρίδι.

λαμπετὼ, οῦς, ἡ, lampurus canis eit nomen. Theocrit. Edyl. ὁ, εἴ τοι μὲν ὕτα βυθὸς ὑπὸ θρῆνυσις dicitur. Ἀπὸ τοῦ λάμπειν ἢ τὸ ὄψεσθαι, ἢ σύμβασιν φυλάσσων, ἀπὸ τοῦ λάμπειν ἢ τὸ id est, φυλάσσειν, aut etiam fortasse ἀπὸ τὸ λαμπυρὶς ἡ. Ἀπὸ τοῦ λάμπειν enim vulgus, quod animal quidam canes referunt sur-dum.

λαμπετὼ, ἡ, paroxytonum, vrbis nomen Cytillo: oxytonū ve-ro, omin. est à λαμπέσθαι.

λαμπήν, ῆνος, ὁ, splendidè indutus.

λαμπηνὶς, ίδος, ἡ, lucernam ferens.

λαμπηνοφόρος, ὁ, Angeli epitheton, coruſco aſpectu fulgurā-tis azanz.

λαμπηνὸς, ὁ, ἡ, clatus, ingenuus, nobilis, emicans, σφριγῶν, conſpi-cuus lucidentius, ὀξὺς & ὡς μῦς, nitidus ac lautus, lautus & ſplendidus, i. elegans, & μεγαλοφανὴς. Item vehemens, alacer, ὁ μὲν φρενήρης, σταφηλὸς, ὀξὺς φύσει, Synes. Demoſth. ſæpe pro ſplendido, largo & magnifico vtitur, ὡς καὶ ἐν τούτοις λαμπηνὸς ἡ ἐν τοῖς θεσπιὰ λαμπηνὸν, idem Demoſt. αὐλὸς λαμπηνὸς, i. σφο-δρὸς Herod. item Æſch.

λαμπηνὸς, ὁ, ἡ, ſplendor, lux, dignitas.

λαμπηφόρος, ὁ, ἡ, geſtatio luminum, Nazan. λαμπηφορία ἡ φαπα-γὴ, ſplendoris & luminum celebritas.

λαμπηφόρος, ὁ, ἡ, qui lucernam gerit, λυχνοφόρος, λαμπαδηφόρος, ſplē-di. ferens.

λαμπὶς, ίδος, ἡ, vocalitas.

λαμπρὰν Θεὸν, ὁ, ἡ, qui voce eſt ſplendida ac ſonanti.

λαμπρὸς, ἡ, μὸν, ἀ Θ.

λαμπρότης, ητος, apud Laert. in vita Platon. de equo dicitur: vbi in-terpres expon. præclarus videtur ibi ſignificare oſtentatore ſociæ ſeu alacritatis.

λαμπρύνομαι, ſplendidè & liberaliter viuo, lætor, μακροβιάζομαι ἡ πλού-τῳ, ſignificentiam oſtento, celebror, ſplendorem quæro largi-tiæ. Arist. 4. Ethic. βακυσίας ἡ ἀπειροκαλία οὐδὲν ἧττον ἢ ἀνελευθερία. Idem οὐκ βακύνου, Εὐρὼ πὰς μικρὸς ὀβολὸς ἀπαν-τᾶν ποιεῖ ἀκολουθεῖν καὶ λαμπρύνεσθαι τῷ πλήθει. Significat eim in alacritatem me compono, magnificè geſtio & lo-cor. Hermogenes, δεῖ διαφαίνειν τὸν ἐργάτην λαμπρύνεσθαι, ἔστι inquit Herodotus. ἐλαμπρύνατο, λαμπρυνθὲν, illuſtra-r Nazanz.

λαμπρύνω, ῶ, illuſtro, ſplendorem affero, φαιδρύνω, nobilito, crum reddo. Actiuum Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὸ τὸ σῶμα ὑβρισμένον τῷ λιμῷ λαμπρύνατε καὶ ἄνετε, oculos habet illuſtra-ti, καὶ ἐνεῳ.

λαμπρύνω, ἐπιτρέψει, καὶ μαίνεσθαι τοὺς πάντας, clarè, ſplendidè, oppiparè, ὁ φωτὶ, ſupra modum, ὀξέως.

λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax, λυχνοῦχος, pharus, vnde datur ſignum nauigantibus, candelabrum, lucerna, lux, lignum, aridum. Sopho-cl. ἔσπεισε λαμπτῆρας ὡσὶ τ' ἔγχος. apud Hippocr. φαιδρύνω ὀξέως τὰ κατηφέστερα πρὸς τὰ ἐναντία, ἀνδρὸς ἐς ἀνδρὸς. Galeno. Heſych. λαμ-πτὴρ, φῶς, λαμπτὴς, ὁ, ἡ, ὁ ἐν ὑπ' ἐκμαῖον εἰς τὸ φωτίζειν αὐτὸς ἔχων ξύλα ἢ ἄλλα. Ignitabulum enim vbi focum in mediis ze-dibus habebant, (vt nunc Sabaudi) in quo thedas vrebant luminis cauſa. Maro, vrit odoratam noctuma ad lumina ce-drum. Fortus. λαμπτὴρ, lucerna, candelabrum, laterna, qua da-tur ſignum ex alta turri nauigantibus, vt in pharo Alexan-driæ. lumen, quod nauis prætoria habet in puppi, &c. in ver-ſione ὃν τὰ ἀμύτα φωτὰ, de Argo loquitur. At canis ad cau-dam ſerpens prælabitur Argo Conuerſam præ ſe portans eum lumine puppim. λαμπτηρχία, excubiæ, Æſch. Agam. πάσῃ αἰρεῖ σοὶ κλαύσει λαμπτηρχίας ἀτυκωλῆ τοὺς ἀεί.

λαμπτὴρ, ῆρος, ſpumoſus.

λαμπυρεύω, ſplendeſco. vide λαμπυρεῖν.

λαμπυρὶς, ἡ, λαμπυρὶς, cicindela ſiue noctiluca, συγκλαμπὶς, λαμ-πιδίον. Plinius libr. 11. cap. 28. Lucent ignium modo noctu la-terum & clunium colore lampyrides, nunc pinnarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu obumbratæ: non ante ma-turia pabula aut poſt deſecta conſpicuæ. apud Ariſtot. hiſtor. libro quinto, συγκλαμπάδας, vertit Gaza cincedulas, vbi & le-gitur συγκλαμπάδας. Hinc λαμπυρεύειν, vt apud Dioſcorid. lib. 5. capit. 99. σίμωι ὁ κράτιστον ἐστὶ τὸ σπονδύλιον ἡ λαμπυρεύον. vbi Ruellius etiam non ſine magno errore, modóque nitedulari emicat, pro cicindelatum. vide λαμπυρᾶν.

λαμπυρὸς, loquax, φλύαρος, facetus, terribilis, καταπληκτικὸς, βυτρέ-χειος, τραχὺς. ita quidem Heſ. ſed ex Euſtath. repon. λαμπρὸς.

λάμπω, μ, λάμψω, σα, μφα, coruſco, ſplendeo, & feruco, Sophocl. in Oedipo tyranno. Aliquando Actiuè, pro illuſtro & illumino. Plato Epiſt. 7. διὰ πάντων ἃ δρόντων λάμψαι σὺν ἐξ, coruſcās ſen-tentia & illuſtris. Ariſtot. de mundo, ἀφ' ὑπὸ κίνησιος λαμπόμε-νον διακρινόμενον, agitatione illuſtratus. Ibidem, Neutr. facit, πυρὸν δὲν τὸ πνεῦμα ἡ λάμψαν ἀσπαὶ λέγεται, i. ſpiritus coruſcus. Cum Dat. Ariſtoph. λάμπειν πυρὶ κεκαυμένῃ, igni fulgens. ὑπὸ χίνα λάμψαντες, niue fulgentiores, Nazanz.

λαμπὼς, ὁ, ἡ, audacia, facetia, temeritas, loquacitas, Plutarch. in libello de amico dignoſcendo ab adulatore, κατὰ χίνα φόρτο-ται λαμπρὸς ἡ θρασύτητος. Significat nonnunquam καταπλη-κτικὸς ἡ τραχὺς: item κεκαυμένος, hoc eſt, purum, lympidum & impermiſtum: ſic Thucyd. dicitur λαμπρὸς πυρὸς, id eſt, κεκαθα-ρμένος ἡ καθαρός.

λαμπυρεῖν, purum eſſe ac ſplendidum, potius λαμπυρίζειν.

λαμπυρὸς, οῦ, ὁ, loquax, audax, facetus, iucundum ſtuporem in-ducens, κεκαθαρμένος, λαμπρὸς, ἀφρυτόμενος. Eurip. λαμπυρὸν σωμά-των, oris dulcis, Lacar. λαμπρὸς etiam eloquens & facundus. Athen. λαμπυρώτερον ὀδὸν ὦ Τίμων σου, nihil te lepidius atque ele-gantius. Xenoph. in Sympoſ. οἱ ἡ λαμπυρώτερον λέγοντα, καὶ θαυμάζο-ντες, ὃ, τι χρὴ εἶπεῖν· σωστικώτερος, ſi facundius vel copioſius loquor. In Epigramm. βρῶσι οὐρὸς ἔρως, τὰ σωρίτινα τοῦ ἀνθρώπου λαμπρὸς ἡ λαμπυρὸς ὠμῶν καὶ ψυχὰ. λαμπρὸς, Suid. ἄλκιμος, βυτρεκτὴς, κα-ταπληκτικὸς, τραχύς. Apud Athen. γαστὴρ δὲ οὐ λαμπυρώτερον ὠδίου, auidius, guloſius. Hinc Θάλασσα λαμπυρὰ dixere marīs gur-gites.

λάμψακος, nomen vrbis: ὅπ πὸς λαμψακηνὸς χρησμὸς ἐδίδη, ὃ τοι ἀπ αὐτῆς λάμψακος ἐκεῖ πόλιν κτίσαι, Etym.

λάμψις, εως, ἡ, ſplendor, Nazanzen. ὁδὸν σωμᾶν ἀφ' ὧν τῶν λάμψεις ἀστέων, &c.

λάμων, ὁ, gramioſus: qui & γλάμων.

λαυδάω, Heſychio eſt ἀνυπούω, ἐστὶ νῦν ſecundarium, lora.

λαυδάνομαι ὦ, ἐσομαι, clementiam temporis, vertit Gaza ex Simo-nide, apud Ariſtotelem quinto, Animalium, λαυδάνεται ἀ-ρετὴ καλεύτη.

λαῦν, videre, aut lapidem.

λαυδάνομαι, μ, λήσομαι, ε, λάσομαι, ἀόρ. β. μέσ. ἐλαθόμην, oblitiſcor, Deponens. Genit. λαυδάνομαι ἀλκῆς dicitur ab Homero Iliad. ἑ, i. robur meum langueſcit: vt contrà, μνήσασθε ἀλκῆς, eſt fortiter agere. λάσομαι pro λήσω. Lucian. de Sacrif. ἄκου τε ἢ ἀγνοῦν ὡς ἢ ὑπὸ ὕπνου δεκαπλάσιον ἐσν πολεμίους λήσουσι μᾶλλον ἢ ἐγρηγορόσιν, in memor & o-blitus murarſi, i. diuerſus es quàm antèa, Eurip.

λαυδάνω τως, latenter.

λαυδάνω, μ, λήσω, π. λελῆθα, ἀόρ. β. ἔλαθον, lateo, fallor, & imprudens aliquid facio, vel imprudenti mihi aliquid accidit. Plato, λή-σειν διαφθαρέντες, imprudenter peribitis. Xenophon, ὡς δὲ ἀ-γνοεῖν λάθοι τὸν δεσπότην, ne quid per ignorantiam imprudēs præter leges committam, λαυδάνω ὑμᾶς, fal'o, erro, hal-lucinor. Xenophon, τῶν εἰδὼς λελῆθα ὑμᾶς, me hoc ſcire fu-giebat. Xenoph. λαυδάνουσι σε οἱ διαβρεκπόντες, te latet quoſdā arbores ſecare & populari, &c. ſic vſurpant Latini, me fefellit Horat. Ode 3. Epodon 4. ad Mecænatem. Nam viperinus hic cruor inuctus herbis me fefellit. Οὔμε μ' ἔδη, πάντα ἢ λανθά-νει πολλ' σεαυτὸν ὄντ' ἀθλιώτατον αὐτῶν, Euſtimo autem te multa ad-modum huius artis ſcire, quæ tu te ignorare putes. Plato in

Phædone, ἀμᾶς ὁμῶ εἰκοσάτας ἐν τοῖς πολίοις τῆς γῆς, ἐλληθίας, ἢ τέσσαρας αἰῶν ὕστὶ τὰς γῆς ἀνακλύσι. falli. λωδάνομμι ὕστι τῶν αἰόσιν ὕσιαν ὠν ὀρθῶς, &c. non rectè assignamus æternæ subsantiæ, &c. Plato in Timæo. λωδάσιεν δὲν τὸ δ᾽ ἀωιεσθὲν, Idem in Repubi. Aristoph. in Pluto. γῆ τὰ τέκνα ἐφαίπετα συ, λωδάσιεν ἀνωὶ ἐμὲ, id est, tuas mammas contrectat, latere me se putans. λωδάσι τῶν φυλακῶν, fallens custodes, Thucyd. λωδήσαντες τῶν ἀστόδασιν, i. λαθραίως σωιῆσαι. idem Thucydid. λωδωίφ dicuntur etiam quorum nomen obscurum est Aristid. in Panathen.

Λαιβίζειν, Hesych. λαιγχάζει, βρέχει.

Λαιβὸν κῆρ, Hesych. σοφασθέν ψυχῆ, consultum pectus.

Λαξ, Aduerbium, cum calcibus, lacitrando, calcitrando, vel pede porrecto, τῷ λακῶ ποδί. Odyss. ὀ, γεγεφὶδ ὡς ἀξ᾽ ἀδὶθ ὕωνου ὀ᾽ γῆρας λαξ ποδὶ κατέσας, id est, ὕωνος τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τῷ ποδὸς, ἢ τῷ πλατεῖ τῷ ποδὸς τύξας. & Iliad. ξ᾽ πρεῖά κε ᾗ λαξ ἐν σάδιον βαλ᾽ ὀξέσασα μείλανος ἐγχος ᾗ id est, innixa planta pectori interempti hostis, hastam extraxit, & Iliad. ἐξ᾽ λαξ ἀρεσθαὶ ὠν νεκρὸ᾽ χαλκίων᾽ ἐγχος ἐ σπάσασα, impresso pede in pectus jacentis. Apollon 2. Argon. τὸν ὧν ὑπὸ σίγνια θεῶν ποδὶ λαξ ἐπερύσσας πλῆξε, id est, injecto pede in eum. Idem ibidem, σπ᾽ ὀφθαλμίσιν ἐφεπὶς λαξ ἐπέβη, in oculos insiliit, jactatis calcibus in oculos iniuolauit. apud Plutarch. in Opusc. σὲλ ἀεφυσικὰς, βαθὲς λαξ ἔδὶ τοῦ χωλίου, βαθὺς ἢ πέλα χρονί.

Λαξεύτης, ου, ὁ, ἡ, ἀσία, cælū, lapicidarium, instrumẽtum ferreum quo lapicidæ vtuntur.

Λαξεύτης, ὁ, lapicida, quem & λίθων ἐργάτὶν vocat Lucian.

Λαξεύτὸς, ὁ, ἡ, excisus, exculptus, Lucæ cap. 23. σ᾽ ὅπωκε αὐτὸ ἐν μνήμασι πλαξεύτῳ, in monumẽto ę lapide excisọ. ὁ, ἡ μνημεῖον πλαστὸν μᾶλλον ἢ λαξεύτὸν, vt dixit Marcus cap. 15.

Λαξεύω, τὸ, ἔσω, incido, sculpo, polio, resceo: propriè lapides cædo.

Λάξις, sortitio, diuisio. λάξιν θυτήριον ἔγχυτος ἐωδίνοι ἱερορεῖλον τύπος, supra hos habitant quæ secunda portio est, Budmi, Herodot. lib. 4. Item sepis constructio. Etym.

Λαξοὺς, Hesych. expou. πλεθφοὶ δὲ οἰκοδόμοι.

Λαοδόμικὸν, Aduerb. ex vulgi opinione.

Λάομαι, volo.

Λαομεδοντιάδης, ὁ, i. λαομέδοντος παῖς, Homer.

Λαοξόος, lapicida, architectus.

Λάος, ου, ὁ, plebs, populus, ὃ ἔχω: à nomine λᾶας, id est, lapis. Nam iactu lapidum ferunt Deucalionem & Pyrrham vxorem homines procreasse, vt scribit Virgil. inquiens. Vnde homines nati durum genus. λάος etiam Plurali numero λάοὶ, id est, lapides dicuntur. λαὸς αὐτῆς, Hom. quidam exponunt, tumultus.

Λαοσόος, ου, ὁ, populos seruans: ἀπὸ τῦ λαὸς, ὃ σώω ἀὶ σόος, τὸ ὅμιλος, viros ad bellum incitans, Etym. epithet. Amphiarai, Odyss. ὁ.

Λαοτρόφος, populum alit, paroxytonũ: λαοτρόφος verò properoxyt. Pasiuam habet significationem, hoc est, qui à populo nutritur.

Λαοτύπος, ου, ὁ, lapicida, in Epigr. λαοτύποις σμίλαις, Ibidem.

Λαοφόρος, ου, ἡ, via, qua it populus, via publica, via vel porta celebri. λεωφόρος, via regia, vel militaris, prætoria aut consularis.

Λάπαμα, id ipsum quod euacuando educitur. apud Hesych.

Λαπαρὸς, ἡ, ὁν, euacuatio, exinanitio.

Λαπάζω, euacuo, perdo: vnde ἀλαπάζω τὸ ἰσχυρὸ τὸ ἀ. apud Hippocr. λαπαρβῶσι, exinaniri, ob idque molliri, id est, τὸ κενοῦσθαὶ, ἀλλ᾽ οὐκ ἢ ἢ τὸ μεμαβῶσι Galeno. Athen. lib. ϛ. dicit λαπάζειν ἢ λαρὶ δεῖν, τὸ εὐκαιρεῖν ἢ ἀκαλύσιειν: & εἰ λαπίσας δὲν τοῦ λιλαπάζθαι. Aristeus ἢ τῶν σφοῦλ, inquit, ἐκπλήσειν ἢ κενοῦσθαι λαπαρὸν γίγνεσθαι.

Λαπαθίον, ου, τὸ, herba lapathium: à λαπάζω, vel λάπτω, ventrẽ enim euacuat.

Λάπαθος, ου, ὁ, & λάπαθον, ου, ὃ, lapathum, rumex, oleris genus: ἀπὸ τῦ λαπάζω, quòd vacuet ventrem. Item fossa ad capiendas feras. Etym. Suidæ neutro genere λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρῶν ἐσ᾽ ἄρεσι. λάπαθος, τὸ κοινῶς πε, Eustath.

Λάπαξις, ὁ, ἡ, ventris salubris euacuatio, Aristot.

Λαπαρὸς, ἡ, ὁν, ile, abdomen: à laxitate. Ho. Iliad. ξ᾽ ὅτα κ᾽ λαπάρὸν, διὰ δ᾽ ἢ τέτρωτο χαλκὸς ἀφροεὶς λαπαρὸ, ἢ. κατὰ λίας, λαγόνας. Gale. Com. 2. εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλῳ, supra λαγόνας collocat. atque esse medias inter thoracis ossa, & quæ propriè λαγόνες vocentur. Item morbus eam partem infestans, quæ inter thoracis & iliorum ossa subsidit, teste Galeno.

Λαπάσιος, in anitus, libidinosus.

Λαπαρὸς, ἡ, ὁν, latus, tenuis. Item ventris inanitate adustus. λαπαρὸς ὠν ἀλγῶ, ei latera subsidunt, & ilia præstringuntur, Aristot. 8. Ani. λαπαρὸν μεντοι, ventre salubriter euacuantur. Idem in Proble. Hippocr. σὲλ ἀγιλῶν, φασὶ ἀλλὰ λίεσθαι ὁ ἐρὶτὸν μὰ σκληρῶν, λαπαρὸν, laxum & molle.

Λαπάθὸν τε ἡ λαπαρὸν γί ὀντα, idem Aristot. ibidem.

Λαπαρβῶσι, euacuari.

Λαπὸς σαμοὶ, Castor & Pollux, Lycophr. dicuntur, quòd Lacedæmonii ἀσπαρτιᾶται, asperam exudent.

Λαπίων, Hesyc. λαπὶ ὠῶν, à λάπτω.

Λάπιων, Suid. ἀλφιτὰ, rheda.

Λάπτω, pituita, Hippocr. de Morb. ἀνάγει σίαλα ἢ λάπτω.

Λαπτὸς χρὼς, habens magnos testiculos.

Λαπτὸς, magnificè & arroganter se gerere.

Λαπτὸς, ὁ, Lapitha. Thessalici heroes erant Lapithæ Ceutauri inimici. λαπτὸς etiam per iocum dicitur gloriosus homo, iactator, ἀὶ χρηματιστὰς: ἀφῶ τὸ τῶν λαοὺς εἰς ἔπη ἔγειν ἢ ὕπερφυᾶ, τῆς πάθεσι πολὺ ἀφεσταν πλεονάζων ὧν, Eustath. Iliad. ἀ.

Λαπίθαι, Hel. ὄρυμα τὸ κατασκευὸς: nec nõ olus sylueſtre edulium quod & λαμπάδιον siue λάπαθον.

Λάπαμα, τὸ, jactantia, vanitas, κόμπος, καύχημα. hac vocem vsus Cic. in Epist. ad Attic. Nam ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, auxiliis Gallorum, quo fuit, ἐσὰλ πεπομένον, vt puto, fed certè dicebat peditum, equitum polliceri sumptu suo annos decem. Sed sit hoc λάπαμα: signas habet certe copias & habebit.

Λαπὸς, mendax, temerarius, nugator, negligens, voluptuosus, lascivus, procax, ἡδύσις, ἀσωτὸς.

Λάπω, μ. ψω, π. φα, lambo, canis in morem poto, cuacuo. ἔξω τὸ λίαν ἀπίω, Etym. Neutr. Accus. vulgò lapet. Hom. Iliad. κύνες ἀλκαθόοντες, ὃν κείωσι μαλὰ μύθῳ Αἰθόντες γλαίσσησι ἀέρα γιβάλλυ δέμῳ: vox est factitia à sono quem canes & lupi bibulo edunt, Athen. lib. ἀ. λάπτειν ἢ τῷ πεφῶλ, inquit, ὀπόταν τὸ ὑγρὸν μόνον λαφῶσι γίγνεσθαι.

Λάπω, λαπάζω, deuoro, sorbeo, ἐκνεῶ, ἀὶκνέω, Athen.

Λαπάδης, Hesychio, tegmen ẽ Stœbe.

Λαπτιόμαι, idem à piscatoribus dicit vocati κύρτοι ἀὶ λαγῆνες ἀὶ λαπτιόμενοι προ ἀλιεῖς, sed λαπτιόμαι exponit etiam μέγα ἀὶ ἀνεπτάμενον.

Λαπτιόμαι, saginor. λαπτιόμενα, τὰ σπάδια.

Λαπτὸς, dulcis, tener, μαλὰκὸς. & piscis quidam. Et λαπτὸς ἐς βάτς, apud Athen. saginati porci & boues vel à loco, vt pastore quopiam sic dicti.

Λαπτοσπουδὶς, creatores Lariſſeorum, Aristot. lib. 3. Polit.

Λάρακες, ὁ, vas vimineum, quo carbones feruntur, cophinus, μόσις, κάρινον. vnde λαμπλῶν diminut. Aristoph. in Acharn

Λάρακες, ὁ, ἡ, ὑρνα, arca, capsa, capulus, scrinium, dicitur & nauc. Iosephus σὲλ ἀλώσ. ἐυδοκαρίακες, ἀὶ εἰς ἐυκομιδὴν πνεύματος ἐπιτηδειόμενοι, vbi pro loculis, siue conditorio, sandapila vel beretro sumitur.

Λάρ, ὁ, ἡ, larus, marina auis, à cuius stupiditate homine ros appellamus. Comici aliquando pro furacissimo vſi unt. Nam auis est voracis naturæ rapacisque. Sunt qui fulicem eo nomine accipiant. Aristoph. ἐκ. πλοῦτ. τὸν λάρα ὁ σφῆξ ἐ κλωσῶ ἐ, &c. vbi Cleonem larum vocat, quòd furtis & rapinis inhiaret, Eraſ. Chiliad. vbi vide prouerbia aliquot à larum impta. Meminit eius & Oppianus in Ixeuticis. λάρος ὁ ἁλαγαυία alba, Gaza ex Aristot. lib. 8. Anim. Apulejus de Asino aureo lib. ϛ. auis per alba illa gania, quæ super fluctus mare pinnis natat, demergit sese properè ad Oceani profundum gremium. vide Κίκκῶ.

Λαρὸς, ἡ, ὁν, dulcis: à λᾶ, τὸ δῆλον, vel quasi λίαν ἀφεὶς. item tener, ἁβρὸς, lautus, Odyss. ξ. ὧν κλισίη λαρὸς τε τυνεκίμενος ἀδυτὸι, καὶ δῖος, Apol. Rhod.

Λαρυγίζω, μ. ισα, ρ. ικα, loquor gula deducta, dilatoveocem. ῥᾳθυμοτέρως, dicitur de eo qui curiosius loquitur. Neutr. a Aristoph. λαρυγίζει ἢ πνέων πεφῶξι, i. voce & clamore suppo. Item ὀλίγως λέγω, teste Christodulo. (i. do.

Λαρυγισμὸς, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture lat

Λαρυγξ, γος, ὁ, guttur, colli pars prior, siue illius loci, qui inter pectus & facie est. Aristot. li. de Ani. καὶ χόλὸ ἢ τὸ μὴ μεταβάλλειν ἐν τῷ θώρακι, ἢ, τὰν τὸ μὴ ἀφεῖδειν μέρος λάρυγξ, τὸ ἢ πλατὺ καὶ μακρὸν. Galen. d. cit esse summa partem arteriæ, quæ not deglutienti. liquidò cerniturque in tantũ sublata sursum irrit, quantũ gula deorsum trahitur. Itẽ gula, fauces, frum respirationis instrumẽtũ, & animæ canalis. vide φάρυγξ. Polemὼν φάρυγξ ἐστὶ μέρος ἀρτηρίας. ἢ ἐστὶν ἡ ἀρχὴ λάρυγξ. Et λαρυγξ ἐστὶ Dem. quod veteres φάρυγξ ἐι. Gal. in Aphor. ἢ ἢ ἀρχὴ ἀναπνεύσεως ἢ τῷ καθαλὸν αὐτὸν ὧν ὀνομάζουσι λάρυγξα, i. laryngem quæ pars atque oſtium asperæ arteriæ. At Thomas in Aristot. ἢ φάρυγξ ἐβῶ, ἢ τῆς φωνῆς διέξοδος. λάρυγξ ἔχει πρὸ σπόνον ἐσθῆτα.

Λαρυδὶ, Hesy. σύλλογὸν ἢ τὴν ἀέρτησιν, clausi in aratro.

Λαρύζω, clamo.

Λαρύσσομαι, ὁ δύνομαι, aut δέομαι.

Λαρυσπάδων, dicebant ἐπὶ τῶν ἀφρόσμασιν, vt ἐσπαδῶν idem.

Λάρυξ, ὁ, per concisionem à λάαξ, lapis genit. τῦ λάξ, inquit Ilias 1. 2. Gram. Est etiam nomen fluuij & ciuitatis.

Λάσια, Hesyc. τράπεζα πλουσιάτη, mensa refertissima.

Λάσιον, idem dici scribit τὸ λάχανον.

Λάσκω, τῆς cidẽ ἐὶ ὡς τὰς λίμνας χλωρᾷ βάτραχοι virides paludibus ne-

Λάσκω,

Λάμμα, τό, matella vide Schol. Sophocl. in Aiace, ad finem. vas-
dum ad eructandum ventrem, χυτρίδιον in Epigr. familia-
cella vocatur à Varrone, ἐν ᾗ τὰ θυόεντα καὶ ἡ Πολλοῦκα, qui
ὰ πάντα fumi ou μοιον ὅτι τοῦ ἀκαίρου ἀπτίνου, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ
τοῦ ὠῶν.

Λαμβοφόρος, ὁ, qui domino matulam subiicit, quique foricis
excrementis purgandis præest. Horatius ad verbum di-
Te pueri lasanum portantes, cænophorumque.

λαμπλωμάδη, apud Apsyrtum, τὸ πλοῖον, Diosc. latserpitium,
ser.

λάπη pro λαξάπη, i. λαμβάνοιτε, Hesych.

λαπίζειν, illudere, contemnere, conuitiari.

λαπίζω, Hesych. ὀρχεῖται, ἀπλῶς Θ.

λαχνόθριξ, ὁ, hirtam & villosam habens cetuicem. Hom. in
mnis, & Aristoph.

λαχνός, ὁ, hirtam & villosam habens cetuicem. Hom. in
mnis, & Aristoph.

λαχνώδης, ὁ, ἡ, insultatio, insolentia, Herodot.

λαχνωδία, maledictus inceſſens.

λαχνώδης, imprudens, obliuioſus.

λαψαῦρος, ὁ, surdus, κωφός, hirſutas aures habens.

λαψανόκωλον, sanguine obductum quadam de pomo.

λαψάνη, apud Hipper. περὶ διαίτων, Galen.

λαψάνη, ἡ, ὁμοίως ἡ, hirſutus, ſetoſus, hiſpidus, denſus, pru-
is, Lucian. ἡ γὰρ ὕλη ἀπανθρωπίης πλέη Θ. τὰ δὲ ἄλλα ἡμερώτατα
ἐστὶ καὶ ἀνήμερα ἐστὶ καὶ ἀγρίη καὶ ἥμερος, τὰ μὲν ἄλλα ἀνήμερα
ἐστὶ καὶ ἀγρίη καὶ ἥμερος, τὰ δὲ ἄλλα ἀνήμερα ἐστὶ καὶ ἀγρίη καὶ ἥμερος
rens & hirſuca. Hom. Iliad. β. πυκνὰ δὲ λάσιοι κνῆμαι ἐπὶ πυκνοῖς
ἐπὶ πυκνοῖς ὀφθαλμοῖς, in Epigramm. λασίοις ἐπέεσσι, i. θαυμασίοις καὶ σωα-
, Homer.

λάσιος, textura.

λάσιος, Heſ. dici ſcribit ἀπὸ σοφιστοῦ τοῦ Λάσου ἢ πολυπλόκου, fertur
m hic ἐν ἐρωτικαῖς ἐπιστολαῖς διὰ τῆς λύρας, teſte Suid.

λάσιος, Heſych. μεταφορ.

λάσιος, Siculis πάνυ μῶρος, teſte Heſych.

λάσιος, barbuſta, loca denſa: Latinè teſqua. ſcribitur διὰ σωσίνου ἀ-
d Nicand.

λάσιος, Heſ. διαφόρως, quod & λασιαρῶ.

λάσιος, nugor. adulor, trumpo.

λάσιος, loqui, dicere, increpare, conuitiis inceſſere, μὴ μοι φιλοδικάσῃς, λεσ-
ῶν, Eurip. in Andromacha. ἔξεισι δὴ ὕδωρ πιεῖν τε λάσιεσθαι ἐξὸν
ρχαίης φίλης.

λάσιος, ἐὰν πάνυ ἤθελεν, πάνυ δ' ἐπιστρέφειν, καὶ
ἐπιστάλλεται καὶ σπάνια λάσκουσι θύειν.

λάσιος, τό, villoſa mantilia. σπάνια ἐπισταμένῃ, τὰ μαλακὰ ἐκ χοντε
ὑμαντοσωμαντίλια, Pollux.

λάσιος, Heſych. ψιφεῖ· quod & λασιγεῖ.

λάσιος, eidem πάγκ. proſtibula ſcorta quæ & λάπτοι ſeu λαίστοι.

λάσιος, Heſyc. μάστιξ. flagellum, ſcutica.

λάσιος, edulium quoddam operoſius ac lautius. apud
ryſippr.

λάσιος, ἡ, laſtaurus, ſalax, in ſigniter mutoniatus à λᾶ, & ταῦ-
quæ pudendorum pars eſt.

λάσιος, genus arboris, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. δένδρα γὰρ ὁ
λάσιος δίκην θερατίνου, Gaza. Oelaſtrus vel celeaſtrus.

λάσιος, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere effuſis πᾶς λάπαξεν.

λάσιος, apud Ariſtoph. in Pace, Interpr. humoris reliquum ex-
uſto poculo.

λάσιος, ἡ, gladiolus, mucro, culter, qui maiori gladio ad-
ngitur.

λάσιος, gutta ſiue ſtillicidium maiuſculum. Item λάπαξ, ani-
al eſt quadrupes, à mari victum quærens: ſed aerem non
imorem recipiens, vt crocodilus, Ariſtot. 8. Animal. Gaza
ræcam vocem relinquit.

λάσιος, genus veſtimenti, Etymolog. quoniam ἀϊολογεῖ λαπτὰ τὰ
ήματα.

λάσιος, ὁ, μ. ἄσσ, π. ικῶ, lapides incido, lapidem ſcindo & ex-
olio. Matt. cap. 27. μνημεῖον, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ, monumen-
n. quod exciderat in petra. Marci cap. 15. μνημεῖον ἐλατομημέ-
ν ἐκ πέτρας.

λάσιος, ὁ, lapicidina, vel vt Plaut. protulit lapidicina, locus
ctis lapidibus exactus, metallum ſaxorium, ſaxifodina. ſic
tiam appellari poſſunt omnia hypogea, quæ in ſaxo inciſa
unt. λατομίαι etiam carcer Syracuſanus. Plato Epiſt. 2. τὸ δὲ ἐν
ατομίαις δ' ἐποίησε ἀφεῖσι, bene feciſti, qui ex latumiis ſiue la-
omiis captiuum eduxeris, Philoxenũ videlicet. Erat & car-
er Romæ ſic dictus, cuius meminit Liuius.

λάσιος, τό, latomium, lapicidina.

λάσιος, ὁ, idem quod λατύπος.

λάσιος, pilcis apud Athen. lib. ζ. λελιάπτος· ὃν καὶ Φίλιππος ὅτι πάντα τρό-
ν σκαλεύσθη Θ. quod idque Archeſtratus dixit, τὸν ὄλαπτον τὸν ὠ-
ν Ἰταλίῃ πανυθέλουσ' ὄψωνιᾷ Θ' ἅμ' ἀπὸ ἰσοῖς, θαυμάσσον ἑόντα.

λάσιος, vlgò lote.

λάσιος, Heſych. ἀτέρμονος καλεῖν. afferens & λατρεύειν pro λαμυ-
ζειν καὶ λατρεύειν pro ἀλαζονεύεσθαι Θ.

λάσιος, barbarizare.

λάσιος, ἡ, ſeruitus, obſequium, cultus diuinus, religio ſacri-
ficium, idem quod δουλεία ὅτι ωὐδὲν, Stil. I. Sophocl. in Aiace,
οἷας λατρείας αἰδοῦσον ζυλοφορεῖσαι, i. οἵας δουλείας, λατρείας ζυλοφο-
ρείν τοῦ θεοῦ, Deo cultum exhibere.

λατρεία, ἡ, ſeruitus & ſeruitium, cultus, miniſterium, in Epigr.

λατρεύω, ſeruus & δοῦλος Θ, Euſtathius in Iliad. φ. & Odyſſ. ζ, ex Ari-
ſtophane Grammatico.

λατρεύς, Apollo & Neptunus, à ſeruitio Laomedontiin extruen-
dis muris impenſo.

λατρεύω, οὐ, ὁ, cultor.

λατρεύω, μ. ιῶ, σω, π. ιῶκα, colo, ſeruio, δουλεύω, Dat. iungitur. Pho-
cylid. λατρεύω ἀπατεῶνι, tempori ſeruire. apud Eccleſiaſticos ſcri-
ptores pro religioſe colo.

λάτρις, ὁ, ἡ, ſeruus, μισθωτὸς δοῦλος, ἢ ὅσις τὰ λαϊκὴ τρέφει τὸ φρεάτιον.

λάτρις, ὁ, ἡ, ἡ, famulus, ſeruus, & ſeruta. Ariſtot. in Polit.

λάτρον, τό, merces, ὁ μισθός.

λατυπία, lateres quadro, & ſaxa: Lycophron accipit pro muros è
ſaxis extruere.

λατύπη, ἡ, quod à lapidibus marmorarij abraſunt. friatos lapi-
des quidam vertunt. Et terra ſiglina, Cymolia, σκιλία ἡ σκιῤ-
ῥὰς, vel gypſum. Interp. Ariſtoph. in Veſpis ἐν ᾧ ἐστὶ τὰ ῥάμματα
τὰ ἀπὸ ὑδρίων λατύπη φωτικὰ ἔνι. Heſych. λατύπη, λίθου τὸ λεπτολέπισμα.

λατύπος, lapicida, latomus, ſcalptor, λιθοτόμος, λαοξόος, λιθοξόος,
Sophocles.

λατύπος, turbo, verbero, calcitro, nato.

λατώ Θ, nomen fluuij, quod Latona apud eum pepererit, Etym.

λαυκανίαμα, ἡ, gula, λαιμὸς ἢ σόμφαγξ Homero, & Polluci οἰσοφά-
γος. apud Suid. ἀκχαῖε legitur in eodem ſignificatu. vide Σόμ-
μαγξ.

λαύκη, Heſych. φάκελος.

λαύξω, obtineo, conuitior, delecto.

λαύρα, ἡ, vicus latus, lata via & publica. Laſcar. λαύρη, ὅτι πᾶσιν
ἐστὶ πλατεῖα, ſecus viam ſedebat obſeruans. ἐξῆν τὸ λίαν ἐχθὲς αὔριον,
& angiportus, anguſtum & impurũ ſterquilinium: & genera-
liter ſordentia omnia loca. Odyſſ. χαλεπώτατον ἢ παρ' ὑδρὸν ἐύστα-
δὸν μεμάρτοι Ἠ' οὐδὲ ἐς λαύρην. Interp. ἐνιαυτὸν ὅδεν ἢ ἐς οἰκαδὸν ἔλ-
σιν ἢ ἐς ἐργατικοῦ, ὁρίσει ἀμφοῖν.

λαύρειον, τό, Atticæ locus metalla habens.

λαῦρος, ἡ, ὁ, latus, μέγας, πολύς, νε λαῦρη πυλίδι, Herodot.

λαυρεσάται, Heſych. οἱ ἐν τῇ μέσῃ ζωρὶ ὄντες ἐν τοῖς στενοῖς μὴ θεω-
ρούμενοι quales ſunt deteriores: quum οἱ χείρους ſol eant μέσοι ἰ-
ναδιαι.

λαυρεσχολία, plus ſatis loqui & pleno ore, magna crepare, blate-
rare. apud Æſchyl. μετὰ ἀγαν λαυρεσχόλιας.

λαῦρος, late, abunde.

λαυρύνη, moleſtus.

λαυσπωνᾶ, quidam λύκον, lupum, quidam φάσπαρ ἄμπωμα vincinum
ſeu harpaginem qua extrahitur aqua è puteo.

λαυφθίζω, feſtino.

λαυχθάνω, λαύχομαι, ὁδιάω, deuoro.

λαύω, pro quo vſus obtinuit κορέω, i. fruor. Euſtath. deducit à
λάω. pleonaſmo literæ ν. λαύσω, Heſ. πιεῖται θεσσαλοὶ τὸς ἀκαίτους
hero à latere adequitare.

λαφθάνη, eidem γλῶσσα lingua.

λαφθία, eidem ὰ ἀσπὶς ſcutum ſeu clypeus.

λάφη, eodem teſte Pergæi dicunt pro δίψῃ.

λαφίς, eidem ὁ αἴσχιστα χρὴ χαίνων Θ.

λαφυγμός, ὦ, ὁ, prodigalitas, ciborum & epularum ſumptuoſus
apparatus, lautitias, & dacitas. Ariſtoph. ἀπάντων λαφυγμὸ, &c. i. ἅ-
δεῖ τὰ ἐδέσματα πολυτελέστατα, τινὲς δὲ ἀσωτίας, heluationis. Interdũ
inſatiabilis voracitas, & de canibus & ſuibus dici ſoler, ina-
nitio, διψοφύησε.

λάφυγξ, ὁ, morſus.

λαφύκτης, ὁ, ἡ, heluo, ὁ δὴ μάθῃ αἰκαίσιον πολλὰ, Euſtath. Iliad. φ. A-
then. lib. 11. ἄσωτος.

λαφυραγωγία, præda.

λαφυραγωγέω, ſpolio, prædor, deprædor, diripio. Plutar. in Galba, ὃ
τὰ μὲν χαλκᾶ δῶρα ὑποχείρια γίνεται, λαφυραγωγεῖται. idẽ in libr.
de liberorum educat. πόλεμος ἐ λαφυραγωγεῖ τῶν ἀριστῶν virtus bello ſpolium eſſe non poteſt.

λάφυρον, τό, ſpolia, exuuiæ, præda de viuente hoſte. ἐφ' ᾧ τὸ λε-
πάζειν, σκῦλα autem mortuorum ſunt: ſed confundũntur. So-
phocl. καὶ σὺ παγχρύσου ἐγκ' ἐλᾷν λαφύρῳ, aureis te ſpoliis co-
ronabo.

λαφυροπώλης, ὁ, venditor prædę & ſpoliorum ſiue captiuorum,
Xenoph. Plutar. pro eo qui vendit captiuos.

λαφυροπωλία, ἡ, forum vendendæ prædæ.

λαφυροπωλῶ, auctionor, addico & ſub haſta vendo. Athen. ἀφεὶς ἀ-
σάτταν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπαρχόντα. Diodor. τοὺς δ' αἰχμαλώ-
τους λαφυραγωγήσας. Polybius in 5. λαφυραγωγήσας πᾶσαν τὴν
λείαν.

λαφύσσω, μ. ύξω, π. υχα, lanio, deuoro, abſorbeo, effundo, heluor

Cicero dixit, τὸ ἴδιον. Homer. ἴγνια πάντα λαφυκτά. proprium est canum & porcorum.

Λαφύστης, helu, gulosus. λαιμεργὸς, gurges: & Dionysij cognomẽ à Bœotiæ monte Laphystio. Etym. dicitur & λαφύστιος ζεύς, Interpr. Apoll. Rhod. lib. 2.

Λαχάνα, μ. ἀπὸ τ. λαχαν, fodio, σκάπτω, Neutr. Accusat. Dionys. poeta, λάσιμον εὐγνάμπτοισι λαχαίνετο μελέδῃσιν.

Λάχανα, quod è vimine connexum currui ad sedendum imponitur.

Λαχανάριον, τὸ, olusculum.

Λαχανεῖα, ὁ, λαχανισμός, olerum collectio. de capt. Iosephus, ὅτι γραῦς λαχανείας ἕνεκα ἡ φυγαδευτρὶς φερεπλουτίσασ ἐξῆκε πολλῶν, διόφθειρε. quod alibi dixit, ὅθι λαχαίων ἡ φυγάδευσ συλλογίλη.

Λαχανώδης, idoneum esse esui olerum modo.

Λαχανώδης, τὸ, oleracea, Theophr. de hist. lib. 1. c. 18.

Λαχανία, ας, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχανιζήσιμος, olus legere. vide Lachanissare in Chil. Erasm.

Λαχανικὸς, ὸν, ad olera pertinens. τὰ λαχανικὰ, olera.

Λαχανισμὸς, ὁ, olerum collectio. λαχανισμὸν συναθροίσασα, Thucyd.

Λάχανον, ου, τὸ, olus, ὁ, ἡ τὸ λαχανος, ἡ λάχανα. κρωμύῳ λάχανα τὰ ἀφ' ἧς ἡμέτεσον χρόνου, i. olera vocamus quæ nobis vsui cibario sunt, Theophr. lib. 7. hist. plant. λάχανα ἄγρια, olera agrestia, Aristoph. in Pluto. τὰ ἐνύγκαπτὰ λάχανα κυπτά, Idem & Athen. olera cõcisa minutatim.

Λαχανοπώλειον, τὸ, locus vbi olera venduntur.

Λαχανοπώλης, ὁ, venditor olerum.

Λαχανώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, oleraceus, olerum modo satiuus. τὰ λαχανώδη, olera.

Λάχανος, ου, ὁ, terra breuis, ad fodiendum facilis, & bene effolla. Hesych. est δ' σπαρῶν & βλιτῶν ἄβρα τὸ λαχανώδες, quod est σκάπτεσθαι πυκνὸν vt fit facilis fossu bonum habens solum. Est etiam nomen insulæ, Etym.

Λαχεῖν, consequi, sortiri, accusare. πολεμίων δίκλων τινὶ τῆς κτησφόνου, actionem iniuriarum intendere. λαχεῖν ἐπενικὸν δίκλων, agere locati actionem. vide λαγχάνω.

Λάχεσις, ὁ, Lachesis parca, Noctis filia, vt scribit Hesiod. in Theogon. fors Latinè: quæ ideo vitæ præest, quoniam sorte obtingit quemadmodum quis viuere debeat, vt scribit Placiades: quæ ethnica est opinio atque falsissima. Dominatur enim in omnibus vnius Dei æterna voluntas & constitutio. Aristot. de mundo, κρ' ὃ τὸ μόνον κάγχεσις τέτακται, εἰς πάντα γὰ ἀφ' φύσιν μόνον λέξις, id est, Lachesis futuris destinata est: omnium enim quæ secundum naturam sunt, fors sua quodque manet. ὅπου τοῦ λαγχάνω, ὡς ὑπακηρύσσω τῷ μὴ ἀφεῖσθαι, τῷ ζῆναι πον.

Λάχη, ab Hesych. exponitur ὑπολήψεις, λῆξις, sortitio λαχὴ, item σκαφὴ, λῆξις. ὅθι ἐνθένως πάσαι παγώσαι λαχαί, vbi scheliastes οἱ σκαφεῖς ὡς τὸ φυτὸν ἀμφιλάχωσιν.

Λαχνίζω, ὦ, lenitas pilorum, fors, κλῆρος: à verbo λαγχάνω. Antimachus dicit calcitrationem equorum, Etymol. Odyss. 10. ὥστε κριοὶ μελάνι ἐν ἔτρῳ ἀνέρες λαχνίζ ἐπὶ ἀφ' ἑν. 1. ἀφ' ὕτων πᾶν μοιρῶν scribitur & λαχνῶ, i. τὸ λάχνῳ.

Λαχνώδης, ὁ, ἡ, plosus, in Epigr.

Λάχνος, ου, ὁ, lana, lanugo, villus, capillus, capillamẽtum, hirsuties, setæ: ὁ τῶν λέ & χνοῦς. Homer. Iliad. β, φαεινὸ δ' ὑπεπλώσθη λάχνη. Nicander in Theriacis, ἡ μετέφρ λαιφλοῦς ἀγρώστις φερόμενος, ὅπποθεν ἀφ' ἡ λάχνῳ, i. pellem, τὸ δέρμα. Hesychio etiam est ἡ περὶ τῆς ἰμάτιον. Suidæ λάχνη, ἡ πρίχνος: & vtrique spuma maris, ὅτε θαλασσα ἀφρίζ, in quo manifestius error: id enim ἄχνη dicitur non λάχνη.

Λαχνοειδὴς, ὲντος, ὁ, lanosus, villosus, capillosus. Hom. Iliad. β, φᾶσχε τὸ πάτερ λαχνοέντας, i. δασεῖς, hirsutos, βαθύτριχας.

Λάχνη, idem.

Λαχνὸς, idem quod λαχμὸς, sic Seleucus, Etym.

Λαχνώδης, ἡ λάχνη, significat τριχώδη, δασυώδη, pilosus fit & hispidus teste Hesych. apud quem & præter pal. λελαχνωσαι pro δασυῖ οἱ hirtus esseu factus es hispidus & pilosus.

Λαχνῶν, Æolicè pro λαχνῶν, hoc vero Atticè pro λάχνου.

Λάχος, ου, τὸ, fors. hoc ipsum quod sorte obtingit Cyrillus masculinum facit.

Λάχος, quasi.

Λαψάνη, ας, ἡ, lapsana, oleris species frequentissima inter segetes. Galenus vt mali succi improbat lib. de alimentis. Nostri rustici vocant *quelloques*: Alij *naueaux, blaves*. Pauperes ea victitant fame grallante, cum sit aliogui pecoris & vaccarum gratissimum pabulum. Plinius brassicam syluestrem & cymâ syluestrem ita vocauit lib. 19. cap. 8. Ne enon olus quoque syluestre est triũ foliorum, diu Iulij carminibus præcipue iocisque militaribus celebratum. Alternis quippe versibus exprobrauere lapsanæ sexvitis quod Dyrrachium, præmiorũ parsimoniam cuillantes. Est autem id cyma syluestris. Et lib. 20. cap. 9. Inter syluestres brassicas & lapsana est, pedalis altitudinis, hirsutis foliis, napis similimis, nisi candidior flore. Vide Erasm. in Chil. Lapsana viuere.

Λαψήρων, Hesych. τὸ χεῖ πυπίζων vel ἀπὸ ῥμῶν.

Λάξαι, eodem authore est ἐπιπολάσαι τὸν γάλακτα ἡ ἀλαφὶ τὸ ὕδωρ μετὰ πυῦ ἔχου. Suid. vero λαξάντες exp. διδυμπλοκῶντες τὰ πάντα cupientes bibere, respiciens ad hunc locum Hom. Iliad. π, de lupis, ἀγελαδὸν ἰάσιν ὕδατ κελαίνῃ μελαντόφῳ. Λαξάντες γάλακτηρὰν ἀφρῷ ὅσ μᾶλλ ὕδωρ sed eo in loco λαξάντες est participium futuri à λάπτω quemadmodum Hesych. quoque λαξάντες est futurum exponit τοῦ λάψαι τῆς γλώσσης πιοντας.

Λαῦ pro λαὺν fruor. ex Hom. Odyss. β. affertur λάε νεὸν ἄγ ἐπὶ ἁλὸς ἀτειμήτους, ἵνα ὕδα. Hesych. λάε νεῦσον ἀπάγξας exponit τὴν ἀφορμὴν ἀπάγξασθαι. alij λαῦν esse dicunt videre. vnde ἀλλαὲ qui non videt. cæcus teste Suida vt Hesyc. etiam affert λάετε pro σκεπτόμενοι πάντα & λάν pro ὁρᾶν.

Λαϊκὸς, ὴ, ὸν, popularis.

Λαΐνεος, ὁ, ἡ, ὁ, lapideus, lapis quem textores sinistrorsum in texendum appendunt, quæ & λίθα & ἀγγεῖα. Hesych. exponit οἱ τὰς ἰσίους λίθους, ἃς ἐπὶ τοῖς ἱστοῖς κρεμῶσιν ἄνθρωποι.

Λαϊνέη, eidem Hesych. ἡ ὑδρογὸν τῆς πετρῶν, rupium eminentia fragilis.

Λάϊνος, ου, ὁ, lexana: masculino λίναν, οντος. vide in Chil. Erasm. exana non statuar in machæra.

Λαϊπάρεμαι, lætor.

Λαίφη, μ. ἀπὸ, γ. αγγέφη, deleo, detergo, extenuo, molo, concicio, frango, tero, detero, extero, polio, læuigo, mitigo, incido, comminuo, complano, subigo, vasto, in infinit. ὁ, λεπίσμα, longa 2. vt docet Gaza libro tertio, Gramm. Actius consfat. λαιφεῖ ἄσπερ κρεμνά, in farinæ speciem molit. Arist. l. lib. 2. Anim.

Λαιπτικὸς, deliniens. lenigandi vi præditus. λαιπτικὲς οἶσθ, læuigandi, Aristot. in Probl.

Λαίφρων, οι, πλοῖα πολεμικὰ, nauigia bellica. πεντήρεις, triremes.

Λαισηρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, leberis, τὸ ῥῶμα Nicandro, ὁ, ἡ σύφαξ, Lycophr. Poi libro 2. cap. 6. vernatio, & lib. 30. cap. 3. anguina vernatio libro 29. cap. 5. membrana sine senectus anguium verna nexuta: & lib. 7. cap. 30. senectus: alibi, vernatio annua, & pelli exuuiæ. Virgil. in Georg. exuuiæ: Lucretio vestis. libro 5. ẽmque relinquere vt anguis Gauderet. Idem lib. 4. cubrica ferpens Exuit in spinis vestem. Stat. Th. 4. inquies cubricus alta Anguis humo verni blanda ad spiramina lis Erigitur liber senio & squallentib annis. Quod Græci idem. Latini anguium senectam & exuuias vocant, senii & squallentes annos nominauit. Quia, inquit Lactantius, pematicus, deposita pelle dicuntur serpentes in iuuentute dire. herba quẽdam dicitur mathios, quam cùm comedẽt, senium deponunt ætatis, ἀπὸ λεπιδίου, in quo manifestari potest error (vt in transcursu opem afferamus classico grammatico) in dictione mathios: pro qua legendum marathio. marathron: cuius fidem facit locus Nicand. in Theriac in quo ὦν λεπιδίοιο τῆ ὅρων ἴτα cecinit, Τῆμος, ὅτ' ἀνώτατον ἀπὸ ὑσατο χῆρας Μαλὸς ὀδὸς ἐρχομένοιο, ὅτε φαιεινὸ εἶμεν φθινὸν ἐπὶ ὁμιλάσασα, ὑρχάδων ὃ βύκηνος ὀρτᾶ (Sic enim corrigunt ἐνίκηνος) Βοσκηθμὸς ἀνώτατ ἡ αὐχένα τὸ δὲ ὄπιθεν. lege Scol. Gale. ad Hippocr. λεπιδίοιο, inquit, τὸ τοῦ ὄφεως χῆρος ὅπου ἡ κέγχλου. Hesyc. τὸ λέπος τὸ κνώμενον, fabæ cortex. Athen. in δυσπιτοῦν δὲ καὶ φαίνεις κενώτερον λεπιδίδε, ofstendis te ipsum inanimi leberide. Est enim parcemia γυμνότερος λεπιδίδε, in tenui modum & pauperes. Et apud Suid. τυφλότερος λεπιδίδε. ut inculus. Strabo, τῆς ὃ ὀλιγίνων ὄφεων ἀσπίς, πλὴν τῆ γε ἀπὸ λαγιδίων (propterea Celibericam cuniculosam vocat. ubi ὀφεις νομαδικὰς, serpentes.

Λέβης, πτος, ὁ, lebes, cala, cacabus. Cælius libro 28. capite 1. ad Hom. Odyss. ε. etiam malluuium ad lauandas manus ciparatum. Lebetes dabantur virisfortibus, vt tripodes vt Odyss. ὁ, ὁδὸν δ' ἐπὶ ἴνα φέρεσθαι, ἡ ἵνα τετιμένον ἄγεσθαι λεβήτων. pro pelue in qua manus abluuntur. Ibidem, λέβητα ῥέον λέβητα νίπτασθαι, quæ vulgò λεχανὶς, vel χερνίβιον vel λουτὴρ, λέβης ὅπου τὸ λεβέσιν, νίπτειν abluere.

Λεβήσιον, τὸ, peluis.

Λεβητοειδὴς, ὲς, cacabus in quo calefit aqua.

Λεβήτιον, ου, τὸ, lebete sen lebetibus gaudens apud Athen. lib.

Λεβητώδης, ὲς, ὁ, ἡ, lebetis formam habens.

Λεβητωνεῖον, Prutsanium dialectis dicitur χύτρον μειωχρὰς ἐκ χοῦ σωστὸν θερμῷ, cilicium monachicum vt tradit Suid.

Λεβίτης, pisces qui & λεπτίδες ἢ φλοιεῖς dicitur, ἀπὸ τοῦ λεβὸς, quia οἱ πάντες vocatur, cuius cor triangulare. at Λεβὶς Hesych. τὰ λεπτίδα ἔχοντα squamigera seu squamata necnon lignosi, pisces, lacustres.

Λεβίσιον, eidem Hesyc. ἰχθύδιον, Cicer.

Λέγμη γωνίαι, ab Archilocho dictæ salaces & venereæ, qualescũ apperentes.

Λέ-

λεγή, mutatione literæ, pro λιχαρίς, τὸ λέχος ὀθονιωδὲς.

Λεγίζω, legare.

Λεγιών, ῶνος ὁ, legio, ὁ τῶν ἑκατὸν. constans viris 6000.

Λέγνα, ης ἡ, fimbria quæ assuitur extremæ veltis oræ; & λέγνα, τὰ, fimentorum extremitates, ἡ quibus per transtationem ita vocant Hippocrates, extremitates oris vulnus, τὰ ἄκρα τῶν στομάτων: alibi vocat τὰ ἄκρα ἢ περιφέρεια. Nam λέγνα proprie nō dicit ἀπὸ τῆς ὑφάσεως.

Λεγνάδης, vanis nec denfus, nec solidus.

Λεγνάριος, Hesyc. πεπλωμένος, variare, variegare.

Λεγνάτος, ὁ ἔχων τὰ λέγνα fimbriatus, institam habens, qui & κροσσωτὸς dicitur. Callimach. hymno in Dian. ὃς χθόνα μηκέτι χιτῶνα | ποιῆται λεγνατόν.

Λεγοβολία, Hom. Iliad. βυτιόνας ὀβολὸν ἑξάσσας, id est, ὀβελοὺς ἓξ ὧδαι. Itē llerere. Ibidem, μακάτιον δ' αὖθις λεγνώσετε, i. διαλεγήσεσθε, ὠθησαλόμενοι. Item pro annumeror, recenseo inter. Homer. ἀλλ' ἄγε τοῖσι κλῆρον, id est, κρῖνε πάγλωσσον κατὰ φῦλα, λέγων καθ' ἕτερον, de alio dicitur, Aristot. lib. περὶ ἑρμηνείας. λέγω, cum Infinit. & Accus. Xenoph. λέγεται σκηπτικὸν εἶναι τὸν ἀληθῶς, fama est Alcibiadem cum Pericle sermonem collisse. Idem aliter, πάντας λέγεται ἀνθρώπους τὸν πάγιστα ποιοῦντα λέγειν, τὸν λεγόμενον, quod dici solet, quod proverbio dicitur. Plato lib. 2. de Rep. ὡσπερ τὸ λεγόμενον σὺν τοῖς αὐτοῖς παρεῖναι, frater esto viro, vt habet proverbiū, quod dicitur, vt est in proverbio, vt dicitur. Aliquando pro κρίνω, vel, vt in genere dicam, vt ita dicam. ἀμφὶ τὰ λεγόμενα ἐστὶ τὸ μέσον, de oratione hāda in medium, Herodot. λέγουσι, accipiunt etiam pro iacio, cubo, seu dormio. Homer. Hesiod. πλεῖστα σοὶ αὐτῇ λεγέσθω.

Λέγω, ω, ξω, dico, oratorie loquor, ago, recito, recenseo, ferio, expono, narro, nomino, pronuntio, commemoro, cōnor, σημαίνω. Est etiam discerno, diiudico, cognosco, censeo. vnde λόγος, id est, λογισμὸς, ratio. Item iubeo, decreo. Aliquando profiteor, fateor. Item metior, æstimo, expendo μισθὸν. Item curam habeo: cui κηδεμὼν opponitur. Actiu. Accusat. λέγειν λόγους, verba facere, dicere, Demosthen. λέγειν λόγους, pro dem Aristophan. λέγειν τὸ αὐτὸ, idem loqui, id est, consentire, Paulus ad Corinthios capite primo Epistolæ secundæ. λέγειν ἐπιτάφιον, habere orationem funebrem, Aristotel. in hetoricis. Iungitur item Datiuo & Accusatiuo. Xenoph. οἱ πάλαι λέγοντες, ἵνα μὴ ἐπὶ δίκαις λέγωσι, id est, narrare. Item Genitiuo cum ἀμφὶ. Xenophon, ἀμφὶ ἐμοῦ λέγειν, de me loqui λέγω ἀμφὶ σοῦ, loquor de Demosthen. Xenophon, ταῦτα ἐξέσται μοι λέγειν ἀμφὶ σοῦ ἀνδρὸς βουλομένου φίλου ποιεῖσθαι, illis dicere, vel ad illos licere quos bi velis reddere amices. Item cum duobus Accusatiuis, ὡς ἐμὲ λέγουσι τὰ παντοῖα τῶν, si hisce me appellent nominibus, λέγω τι κακὸς πολλά, id est, ὀνομάζω & voco, Aristoph. item Accusatiuo solo. Plato 1. de Republica, σὺ τὰ βαλκίσια πεπιόντας λέγω, loquor de crumenariis. Cum Datiuo, λέγω κακὰ κακῷ, iubeo te flere. Cum Aduerbio, λέγω κακῶς ζῶντας, nentes laudo, de viuis bene loquor, Plutarch. in Apophth. λέγω, recte dico, Demosthenes. εὖ λέγω σε, de te bene dico, uripid. εὖ λέγεις, pro διλογεῖν, ἐπαινεῖν, cum Accusatiuo. Demosth. Item εὖ λέγεις, id est, κακῶς ὑποβολεύεις, bene disserere, Euripid. λέγω κακῶς, maledictis vtor. λέγω κακῶς σε, de te male loquor, tibi detrahо, in Epigrammat. λέγειν κακῶς πάντας, omnes maledictis onerat, de omnibus male loquitur, maledicit omnibus, Plutarchus in Apophthegm. Cum Præpositione, λέγουσι γὰρ ταῦτα ἐκεῖνοι, cum illis consentiunt. λέγω σοὶ σὺ, tibi dico, Xenoph. Apud Demosthenem, λέγε, pro recita & lege. λέγειν ὄνομα, pro nominare, nomen alicuius edere & dicere. Plato in Apologia, ἀκούσεσθε οὐδὲν οὕτως, οὐδὲ ταῦτα γε κατὰ τὰ ὀνόματα λεγόμενα λέγειν, nihil mihi opus est nominare. Item λέγω, voco. σὲ λέγω, te appello, Euripid. Aristophan. in Pluto, σὲ τοι τὸ πλοῦτον, λέγω σ' ἐγώ, pro τοῦτον, hoc est dicere, vt Cicero etiam aquitur. Aristotel. de mundo, οὕτως ὑπολαβεῖν δεῖ καὶ τὸν τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὲ, τοῦδε τοῦ κόσμου, idem de vrbe quoque nationis de hoc inquam mundo, existimandum est. Item λέγω, τὸ διαλέγω, ἢ διαλέγομαι, disserno, diiudico. Plato in Timæo de anima, λέγεται καταμῖξαι ἐκ πάσης ἑαυτῆς, ὅταν τε αὖ τι σαυτὸν ᾖ, ἢ ὅταν αὖ ἕτερον, Cicero, Discernitque quid sit eiusdem generis, & quid alterius, & extera diiudicat. Et λέγω, colligo, συλλέγω, & recenseo τὸ ἀναλέγω. Odyss. 4. πέσυς σ' αὖ ἐπόψεται, λέκτο δ' ἀναλέγεται. Καὶ τοῦ καιροῦ λέγειν, dicere ex tempore, Pollux. Δεινὸς λέγειν, facundus, dicendi peritus. Sophocl. in OEdipo, λέγειν σὺ δεινὸς καμοὶ σὺ τῶν ἐμῶν λέγειν τι, probare. Xenoph. ἐὰν δὲ τι ἔχωσι, νόμον λέγωσιν.

Λέγων, eminentia calcanei, ὀζὴ τοῦ πτερνοῦ. pro quo suprà legitur ὀζὸς τοῦ πτερνοῦ.

Λεγώσω, curo, volo.

Λεδάσσω, ας, ῶ, direptio, prædæ, excursio militaris, captiuitas, populatio, pugna. Apol. 2. Arg. ἰοβόλαντο μὲν τὰ τῶν ὑπὸ λυκίων ἐπλασσῆς ἐκκομισθέντα, ex præda Amyci, 3. ex pecudibus quas victo Amyco rapuerant.

Λεηλατέω, ῶσω, τ. ησα, vehementer populor, depopulor, prædor, impetum facio in hostes. Ἰφικράτης λεηλατεῖ, pro ἐπὶ τὴν χώραν ἐλαύνει, ἐπιδρομὴν ποιεῖται, ἀγρεύει, ἁρπάζει, πορθεῖ. potius est λεύειν τὴν λάλην. Neutrum Accusatiuo iungitur. λεηλατεῖν ἐν τῇ μεσόγαίᾳ, Xenophon.

Λέθος, εος, τὸ, ponduscula appensa tegminibus. Et λίθος, quo poliunt lapides, Pollux. Λέθος dicuntur etiam quæ trita & infricata sunt, & ex grumosis strupeisque in laeium puluerem redacta. vnde & λεθοτριβὴς ita contercre vt læuia fiant. vt λεῖον τὸ διὰ τέχνης πεποιημένον sulphuris pulmiculo insperso, at λέαινα, instrumentum lapidicidarum complanandis, poliendisque & læuigandis lapidibus aptum. Pol. lib. 7. sub finem cap. 26. ὁ ὑγιὴς λέθος κατὰ τῶν διορθοῦντος λείους ἢ γλαφυρίδας.

Λέϊος, ος, ὁ, prædа, spolium, commeatus, ἀγορὰ, ὁ ἐμπορικὸς πόνος. vnde ἀλιμὸν σχοινίον. Sophocl. in Ajace, εἶσε δεῖσε dicit pecules. i. τὰ πάμινα, τὰ βοσκήματα. δόντι κῦ κρηνῖς, λάϊον ἄγοντι, agere prædam. Xenoph. λάϊον ποιεῖσθαι, prædas abigit, Thucyd. λάϊα ἀπὸ αὐτῶν, prædas agere. λάϊα, Suid. ὁ ἀπὸ ἀδίκου καὶ ἁμαρτικοῦ μόχθου.

Λειάδης, prata, loci humidi. fort. leg. ἀλσειάδες.

Λειαίνω, ῶ, ανῶ. γ. α. læuo, mitigo, polio, mollio, lenigo, rado, explano, complano, tero, subigo, molo, pinso. Act. Accus.

Λείαξ, idem quod λεῖος, Etym.

Λειβήριον, τὸ, q. libatorium, vbi oleum spargebant, vbi verò vinum libabant σπονδεῖον dicebatur, Pollux.

Λείβω, μι, εἴβω, α. εισα, libo, stillo, fundo, rigo, σπένδω, σπείσω. Actiuū. Accusat. vnde λείβας pro σπείσας. Odyss. 4. ὄφρα λείβεται κοτύλῃσι. λείβω δάκρυα, apud Euripid. pro fleo. δάκρυα λείβων, fundens lachrymas. Hom. Hesiod. Datiu. & Accusat. δὶς λείβειν αἴθοπα οἶνον, ἐοὶ λίβαι nigrum vinum. Idem, ἀφρὸς ἢ σῶμα χιόνι λείβεται, i. fluit.

Λείβηθρα, ων τὰ, aquæ ductus, irrigatio. Est & mons Macedoniæ, apud Lycophr. Et λείβηθρον populi, apud quos vixisse Orpheus legitur. Eustath. ibid. φ.

Λειντηρία, laboro læuore siue fluxu intestinorum.

Λειντηρίας, ας, ὁ, lientis, ὁ morbus quem intestina læuore fluunt, celerrima [illegible]o, ac tota simul ciborum, quum scilicet rales excernuntur. Λειντηριώδεις ἰσχύσεις dicuntur, intestinorum læuor seu læuitas. vide Λειντηρία.

Λειόω, ῶσω, confeindo, tero, communiter λεῖμμι.

Λείρομαι, prædor, in Epigr.

Λείρη, grex, ἢ τῶν ὀρνιθομιγῶν ἀγέλη. vide λεῖα.

Λείριον, ornamentum Bacchicum, vētilabrum, canistrum, λεῖπον. λείκτρα, κιστὶ ἐν οἷς τὰ λήϊα (hoc est εἰν σφυρίοις κρίνες, i. fruges) ἐκπνέουσιν. Hesy. Callimac. οὐ ἢ κόμαι ἐφάσσεις λείριον ἐν χερσίν, i. ταῖς πλοκαῖς.

Λείκερσα, Hesychio sunt σειρὰ, χορεία, πλόκαμος, quæ infrà λέκερσα.

Λείμαξ, limax. Hesych.

Λειμαξ, ακος, hortulus, λιμὼν, locus arboribus consitus, pratum, Euripid. vnde comparat. λειμακέστερος, herbidior.

Λειμεών, ῶνος, irriguus & pinguis locus, τοιοῦτος ἢ παῖδες τόπος.

Λειμακὸς, portuola. Καὶ τὸ τῶν λιμένων. Eustat.

Λείμμα, ατος, τὸ, residuum, καταλειμμα, spatium, defectus, reliquiæ. Item hemitonium minus in symphonia vocatur à Platone λεῖμμα ἢ δίεσις: & diuiditur in duo διαστήματα, Boet. libro 2. cap. 27. Pythagorici λεῖμμα vocāt quod e duabus sectionibus minus est, τῶν ἡμιτόνων ὄντων τὸ ἔλαττον, ὅτι τὸ ἡμίτονον κατολείπει, Plutar.

Λειμὸβοτρυ, τὸ, limodorū genus herbæ, quæ τὸ βούκερας. i. fœnum Græcum interimit ei adnascens, Theophrast. libro 5. de caus. plant. cap. 21.

Λειμών, ῶνος, ὁ, pratum, σύμφυτος τῷ ὑγρῷ τόπος, locus consitus & humidus. Καὶ τὸ ὑδατῶδες. λειμώνιον, Etym. λιμὼν ὁ ὕδατι κατεῤῥυτὸς τόπος. Καὶ τοῦ λειβω, ἀφ' οὗ ἡ λιβάς. Aliquando ponitur pro mari, Hesych. Est & locus teste Strabone, trans Timolum, versus Austrum, vbi delubrum Caystri Pentesilææ filij, & Asij heroris Lydorum regis monstratur, iuxtaque fluens Caystrus fluuius.

Λειμωνία, ας, ἡ, prati viriditas & ornamentum, ἡ ἐν τῷ λιμῶνι χρόη, beta syluestris. Est etiam herba coronaria, genusque anemones syluestris. Theophrast. de histor. plaut. libro 6. cap. 7. αἱ τῆς λειμωνίας ἢ λιμωνία καλουμένη. Plinius libr. 21. cap. 11. Alterum genus anemones quæ limonia vocatur. apud Theophrast. libro 6. histor. capit. 3. inter φυλλάνθεα reponitur κυλλωνία, sed legend. ἡ λιμωνία. Est & λιμωνίτης. Suid. Et λιμωνίτης, herba pratensis.

Λειμωνιὰς νύμφη, Nympha pratensis. Apoll. 2. Arg. πάντα δὲ μιν νύμφαι λιμνιάδες.

Λειμωνίτης λίθος, limoniates gemma quædam dicta à prātensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμώνιον, herba: betam syluestrem vocat Plin.lib.20.cap.10. & λάχανα ἄγρια, etiam Dioscor.lib. 4. cap.16.

Λειμωνίς, ῆ, pratensis.

Λειμωνίς πόα, pratensis herba, Dionys. de situ orbis.

Λειμωνιστὶ ἢ εἰς Ὁ, prati similis.

Λείξις, Cypriè ἔλεξις, lanas, teste. Hesyc.

Λείξις, lixa, Suid. inde λειξίνια, luctandi cupiditas qualis lixarum.

Λειόξενος, locus plenus, & piscis genus, læuir. 13, Aristot. 2. Anim. ἢ ἵππος, Athen. lib. 5.

Λειοπλόκαμος, ὁ, læue mentum habens. Herodot. Terpsich. αὐχὴν λειοπλόκαμος.

Λειοπώγων, ωνος, ὁ, caluus, glaber.

Λειόφυλλος, ον, ὁ, ἡ, læuicaulis, lætum caulem habens, brassica læuis, cui contraria ἀλόφυλλος.

Λειοψία τις, Hesyc. κόνις διακεκριμένη, item τελέσματος, quod λείας significet πάσιος perfectè, integrè, planè.

Λειπύμαν θάλασσα, pacatum mare, stratum, apud Lucianum.

Λείρμορος, Hesyc. τὰ χυδαῖα καὶ ὄκνα.

Λείσσωτος κάμαξ, pertica illa transuersa cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda stamina.

Λείστ, τὸ, læuor, puluis, Aristot. lib. 4. Anim.

Λειστὴ, pro λειστὴ, in Epigr.

Λειστὸπακες, ὁ, ὁ, qui luctatur cum leone, Ibidem.

Λειότριβες, οἱ, quibus concauum vel conuexum pedis deperditum est. Latini planos vocant.

Λεῖος, ὁ, ἡ, planus, læuis vel politus, facilis, contritus, expeditus, parabilis, explanatus, tranquillus, nitidus, glaber, æquabilis. λεῖα πετρώδης, cautibus liber. λεῖα opponitur τραχεῖα. λεῖα πτυχίν, in Epigr. λεῖον πτίλωμα ἢ κεφαλικός, Aristoph. li. læuis & placidus ventus.

Λείοστρακος, testa læui tectus. τὰ λειόστρακα, læues testæ.

Λειόστρεον, ostrea non scabra, sed læuia.

Λειότης, ητος, ἡ, quitas, lætor: lenitas asperitati contr. Plutarc. μαλακὰ τίτια καὶ λειότητα τοῦ τῆς χαετεγασμάτης, i. subacta, vel surpauit libr. ἀποφάσεις.

Λειοτρεχοῦντες, in farinam terentes, Galen. ἐν τόποις.

Λειοτρεχῶν, læui polio præditum esse. λειοτρεχεῖν πωεῖ, pilum expolit.

Λειτργῶ, polio, omno.

Λείφερος, felix, ἀβλαβὴς, Hesyc.

Λειφόνιος, pro λέοντι, leonibus.

Λειφόνιος, ὁ, ἡ, qui est læui cortice. τὰ λειόφλοια, quibus est læuis cortex, Theoph. hist. lib. 1. cap. 13.

Λειόφυλλος, qui est læui folio.

Λειόω, læuio, mollio, mitigo, contero, in læuorem redigo: friare Latinè dicitur.

Λειπαθὴς, ἐής, rediuum esse.

Λειπανδρία, virorum penuria laborare.

Λειπανδρίον, vocatum est Athenien sium decretum, quo propter hominum penuriam statuebant vt ciues ducta vxore vrbica, etiam ex scorto liberos procrearent, vt ita numerus excresceret, Suid.

Λειπανδρία, virorum penuria.

Λειπαπόπαιδες, caret pabulo.

Λειπογνώμων, es, de equis multũ annosis, quorum anni dentium ratione mitti in digitos amplius non possunt. qui & ἀγνώμονες dicuntur Iulio Pollucia dentibus quos duali numero γνώμονας vocant.

Λειποδεής, ὁ, ἡ, ὀν, tenuis, pauper, Pythagor.

Λειπόδρομος, ὁ, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri.

Λειποθυμία, animo deficere, imbecillem esse.

Λειποθυμέω, ῶ, ήσω, animo deficio, λειποψυχῶ, exanimor, Neut. Absolut.

Λειποθυμία, ας, ἡ, defectio animi, Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. ἀξιῶ δὲ γ' ἡμᾶς ἀσκεῖν τὴν λειποθυμίαν, accum & pulegium animũ deficientem reficiunt. vide Σκωπτά.

Λειπόφωνος, macilentus, minimè carnosus, ὁ ἰσχνόφωνος.

Λείπω, με. ἐλιμπανον, ειμμαι, deficio, inferior sum, ἐλείπομαι, εἶκω, cedo, ἡττῶμαι, defatigatus deficio, sum impar, non sum par, desum, absum, Depon. Gen. τὸ πομαι τῶ ὠφελῶ, æternitate deficio. Xenop. οὐδὲν ἐλείπετο, nulli cedit. μηδὲν λείπομαί τινος, te non sum inferior, Plato de Legib. λείπομαί τι γνώμης, cõsilio me superas, Eurip. λείπομαι βασιλῶ, regem desero, Herodot. λείπεται τῆ διανοίας, à mente deficit, Aristot. 6. Ethic. οἱ δίκην φεύγοντες ἢ ὑμνοῦσας ἀρχὴν, inferior fuit vestro imperio, quantũ discus iaci potest, Aristid. τὸ λειπόμενον, sum inferior in hoc, Xenop. λειπόμενοι τῆ κρίσει, in Epigr. λείπεσθαι τοσούτου, Thucyd. λείπομαι τοσούτου, Idem. λειπόμενοι σωφροσύνη ἰδιωτῶν, in rebus prudenter agendis nemini secundus, Thucyd. λείπεσθαι, cedere. Polyb. τὸ μὴ ποιῆσαι τὸν ἐγκύκλιον ἢ σωφροσύνη βούλεσθαι τὸν τῶ νικᾶν ὁμοίως· ἢ γὰρ τὸν τῶ λειπόσθαι χαρὲν, cedendi tempus. λείπειν λόγον, aut τὸ ἐκ ἀκούειν, Sophocl. λελειμμένος λόγων, qui nihil audiuit, ad cuius aures sermo non peruenit: à sermone remotus, apud Sophocl. apud quem etiam pro vincor accipitur. σωὶ δὲλον κεντεῖν λελειμμένος, i. Σὺ πλεῖον ἕλκεις οἱ νικῶντες ἐν ἀγῶσιν. Polyb. γράμματα φέρε ἀπεσταλμένα ὑπὸ λείποντος τὴν μοῖραν μεγάλην. Et λειπόμενα μεγάλη μοίρα, vbi pro vinci & superari sumitur. ἐὰν ὑπὸ ἐλπὶς ἐλείποντ' αὐ ὑδαμῶς ὑδαμῶς, tum si periissent, nequaquam loqui de iis liceret, neque spes vlla superesset.

Λειπομαρτύρεον, actio deserti testimonij. Pollux, ὥσπερ φωνὴν, λιπομαρτύρειν ἔγνω, τὴν ἰδιωτικὴν μὴ μαρτυρήσειν ὁμολογουμένων, ὡς τοῦ κυρίου τῶν μαρτυρίων ἀκουσόντων.

Λειπόνειον, arbor, quæ superioribus mutilata, à radice germinat.

Λειπὸν, τὸ ἐλειπὲς ὁ, τὸ, λειπὸν αἰτεῖσθαι γεν. defectum supplere. Galen. lib. 1. ad Glauc.

Λείπος, idem quod λέπιον, canistrum, ventilabrum, Etym.

Λειπουάντης, ου, ὁ, deserens socios nautas.

Λειπουαυτία, ας, ἡ, iudicium in eos qui nauẽ deseruissent, in quos animaduertebatur vt in desertores militiæ, Pollux.

Λειπόπλοος, ον, desertor nauis.

Λειπόσαρκος, emaciatus, corpore vesco & strigoso. Synes. ἵππος λειπόσαρκος, equus non torosus, & gracilis.

Λειποστρατία, ας, ἡ, desertio expeditionis, Herodot.

Λειποστράτιον, τὸ, desertio exercitus seu militiæ.

Λειποστράτης, ου, qui militiam recusat.

Λειποτακτέω, ῶ, ήσω, τὸ, exercitium desero, Neutr. Absolut. de Vlpianum Olynthiaca 3. Demosth. λειποτακτεῖν, stationi suam ordinẽmve deserere, Bud. vertit.

Λειποτάξια, desertio loci in acie, Demosth.

Λειποτακτίον, ου, ὁ, φυγάς, ὁ

Λειποτάξιος, ου, ὁ, &

Λειποτάξιον, ου, ὁ, desertor acici. λειποταξίου φερομένου, dies ei vt desertori dicta est, postulatus est defectionis. λιποταξίου γραφὴ, desertæ militiæ delatio, seu deserti ordinis, Demosthen. Aristratus ἀφ' ὑπάτων. lib. ζ, τὰ δ' ὑ, χιλια γεγόνασι λειποταξίου. Ἀφ' ὧν ἀρχεῖν τι ἢ ἀγωνίζεσθαι, εἰ ἐπικλίνου σωμένικόντος αὐτὸς γε ἢ ὁ αὐτὸν, λειποταξίου ἀλόντι.

Λειποψυχέω, deficere animo, animam agere, mori, linquente mo collabi, ignauum esse, apud Thucyd.

Λειποψυχία, ας, ἡ, defectio animi, exanimatio.

Λειπυρία, species febris similis epialo, quum interna viscera lent, in extremis verò frigus sentitur.

Λείπω, με. ψω, π. εἶφα, linquo: Accus. λείπω τὸν δεσπότην, tributũ uere defino, Xenoph. λείπω μικρῶ τῶ ἥλικος ἢ ἰδίω, i. paru, fœminea specie dicto. λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ, abs te interfici, Plato in Leg. λείπω, item, desum, deficio, Aristoph. in Plut. ὧν μὲ λείπουσιν αἱ δίκαι, λείπει τοσοῦτον ἀργύριον, tantùm deest fit sterilis. λείπει κῆ μέγεθος, minutus est. λείπει πάντες, ab hoc gissimè abest, tota via aberrat. Plato de Leg. τὸν δ' ἔπειτα λ. 1. λεπτοψύχους, Νόμον τε λιπόντα σφαιρεῖς θωπεύειν, in demo loco eligant alium, Plato de Leg. λειπὼν ἀέμους, ventus qui fuit & cessauit, Apol.

Λειπώδιον, Suid. teste, genit. ex λειποθύμι videtur signif. quem lores reliquere.

Λείραι, αἱ, canes macræ, quæ pilos reiecerunt.

Λειρινὸς, lirinus: sic enim lirinum vnguentum etiam vocauit lib. 21. cap. 5. & lib. 23. cap. 4. lirinum & phaselinũ & Syrũ Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. vlt. de similace, αἱ δὲ ἄλλαι ὅλαι ἢ ἰρινὸν. sed legend. λειρινὸν, id est, vt alibi Theophrast loquitur, λειρινὸν ὅλον ἔχει. Quod non vidit Gaza, sed potius aurem vellere Plinius, qui lib. 16. cap. 35. similacem aiunt e flore candido, olente lilium. Apud Theophrast. etiam erat lib. 9. hist. cap. 16. vbi inquit, ἡ φύμενον τὸ φύλλον ἔχει τῶ ἐλελίσμου, ἢ τῶ ἀμέλου. legendum enim λειρίου. Ephemeri enim folia habet lilij, vt & inquit Plinius lib. 25. cap. vlt. quæ & Gaza videtur ignorasse. Λείριον, autem id lilij genus quod herbarij vocant *martagon*. Theophrast. hist. libro cap. 6. λείριον etiam narcissum vocari tradit: distinguit tamen cap. vlt. Pollux adnotat omne genus florum λείριον ab Homero nominari. vide λίριον.

Λειριόεις, όεντος, ὁ, floridus, dulcis, suauis, defyderatus, concupitus. λειριόεσσαν ἄπαλ. φωνὴν ὑ ἀείδει, i. ἀδὺ θυμηδῆ, Homer.

Λείριον, ου, τὸ, lilium. vide λείρειον.

Λειρίος, Apollo, pro suaui, Apol. lib. 4.

Λειριόσθαλμος, ου, ὁ, mitis, manuetus aspectu.

Λειρίοχρους, ὁ, tenuis, pallidus.

Λειρὸν ὀδωδὰς ἔχει, redolet lilium, Theophrastus in hist. plantar.

Λείριος, facilè, item vehementer, perfectè, pulchrè.

Λείσιος, ου, ὁ, prædabilis, λείσιος.

Λειτὰ, Hesyc. sunt ἱκετήριαι supplicationes quæ & λιτὰ, vnde

Λειτήριος, ὁ, sacerdos. ἀ λείτορες sacerdotes.

Λειτὸν, Hesych. πάμφυλα ἕλη.

Λειτὸς, conuitiator, Hesych.

λειτουργός, ὁ, ministro, publicum munus obeo. Neutr. Plur. Xenophon, τὰ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν, in reipublicæ commoda sumptum facere. λειτουργεῖ ἑαυτῷ τὰ ἀναγκαῖα, vni ministrat necessaria, Aristotel. 3. Politicor. λειτουργοῦντας ταῖς ἰδίαις, qui magna habentes patrimonia, publica sustinent onera eadem 4. Politic. ad Roman. cap. 15. ἐφάπαξ δὲ καὶ τοῖς στρατικοῖς λειτουργήμασιν, λειτουργοῦ λειτουργίας, Demosthen. λειτουργεῖν τοῖς στρατικοῖς λειτουργίαις, militare munera magni sumptus, Aristot. 5. Politic. λειτουργεῖ τοῖς ἀρχικοῖς, gerendis occupatur magistratibus, idem ibidem. λειτουργεῖ τοῖς πανδήμοις, operam dat his procreandis, idem 7. Polit. λειτουργοῦμεν τὰ κοῦ ἕνεκα βίου, vitæ munera.

Λειτουργία, dicit Theophil. in Instit. ciuil. pro λειτουργία.

Λειτουργικός, ἡ, scrutium, subministratio, famulatus, administratio, ministerium, officium, munus quodvis publicum. λειτουργικὸν ἀγαθόν, munera obire, publicis fungi officiis, Demosth. Aristoteles libro primo, οἰκονομ. ait dicendam esse vxorem, ὡς ἴδιον λειτουργὸς τῇ φύσει, domi ἀρχικὸν. vbi ministerium naturæ vocat coniugium. λειτουργία τοῦ θεοῦ, deorum cultus, Aristel.

Λειτουργός, ὁ, publicus operator seu minister, sacrorũ minister. Plus ad Roman. capite 15. ἵνα τὸ ἔθνος μὴ λειτουργὸν ἰσοῦ χεσοῦ ἐσῇ. Sunt qui per ἵ scribant λειτουργὸς, quasi ὁ τὰ λεῖα τῇ χειρὶ ποιῶν nanque dicuntur τὰ δημόσια, hoc est, publica.

Λειφόρως, ἡ, decolores & pallidi, quasi sanguine carentes, exangues, Hippoc. de Morb. acut.

Λειψανία, sanguine priuari, Arist. in Probl.

Λειψυδρία, impetigo, genus morbi quod mentagram Latinorũ casse author Plin. lib. 26. capite primo. λειχὼν item liches herba petris adhærens quæ lichenas sanat, vt tradit Dioscor. libro quarto, capite 63. Idem libro secundo, capite 49. ἐχίδνας ἐσθιομένου, εἶτα δὲ τὸν ἥπαρ φλεγματώδη. ἄβρωτα τὰ σπέρματα ἢ ἕψεσθαι τοῖς ὄπτοις. Plinius libro 28. cap. 11. lichenem teres cum oleo insuso per aurem. Est autem hoc non Homanes, quod alioqui nexium omitto, sed in equorum genus, ac super vngulas. Pollux, λειχὼ ἀγρία, fera impetus, ἀγριότης, αὐστηρότης. Idem, λειχῆνες τῶν ἀγρίων πολλοὶ ἐλκώδεις, λεπιδῶσοι, ὑπόπυροι, ἢ ὑπόξυροι, ἢ ὑπόλευκοι πάντοθεν.

Λειχὼ, ἡ, impetigine laboro. Theophrast. 5. de cauſis plantarum apite duodecimo. λειχῶσι τὰ ἐλάχιστα συμβαίνει, accidit ocellis impetigo.

Λείχων, Epithet. est muris apud Homerum in Βατραχομ. Solent enim mures molas lingere. Seneca, Quia mures Romę, quidpiſs ſolitum eſt & vſitatum, molas lingunt, idcirco eorum iſte diſtringit ſeueritatem, vt curua corrigat.

Λείχω, λείξω, τὸ, lingo, μύζω. Actiu. Accuſat. λείχει item fellatrices morigerari, σολγαίνειν ἢ ἀκμαίνειν ἀφροδισίοις ἀφροδίτη φύσιν ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Aristoph. in Equitib. de Ariphrade fellatore & innilingo, τὸ δὲ ἀπὸ γλώττης ἀφροδίτης λυμαίνεται ἐν κρασπέδοις λείχων ἢ ὑποπίπτων ὀφθαλμοῖς.

Λειψανία, virorum defectus.

Λείψανον, τὸ, reliquum, reliquæ, περίλειμμα, τὸ λείψανα vtitur Herodian. pro reliquiis diuorum.

Λείψαρον, ὁ, defectus aquæ, humoris defectio, Theophr. l. 5. ca. de cauſis.

Λείψη, locus Atticæ, Etym. vide in Chil. Eraſm. In Lipſydrio pinas.

Λείψιος, ὁ, ἡ, ὁ, planus, læuis. Eſt etiam nomen proprium, Etymolog.

Λείψις, ἡ, lomentum, propriè quod eſt tritum ſignificat.

Λείψιος, Datiu. λείψῳ, ι, leonibus, pro λέουσι, Homer.

Λείψυδρος, ὁ, læuigatio, ipſa actio lęuigandi ſeu lęuem & lubricũ reddendi.

Λεκάνη, ἡ, peluis, patina & catinus. Dicitur etiam λεχάνη communiter. ἐσθίειν τὰ λεπτοκάρυα, καὶ τὸ γάμμι. Ariſtophanes, ὦ, ἀπόλλυται ἡ δὲ χορτὸς τὸ κεκάθαρται μοι λεκάνη, date mihi peluim, τὴν χοῦν ἀφοσιοῦσθαι νόμιζον. χοῦν γὰρ μοι δοκοῦσιν εἶναι τὰ ἀπὸ γάμμι, inquit interp. λεκάνη, inquit Pollux, δὲ καὶ σκυθικὸν Alexis φησὶν vocat.

Λεκάνιον & λεκανίσκος, τὸ, diminutiuum, parua peluis, patella, delitior bolus, lanx referta cibis. Idem λεκανίσκος, Ariſtoph.

Λεκεβόλος, ὁ, λεκεῖον.

Λεκεβρυβλίζω, ξεύβαφα, ἐμεδαφία, Heſych.

Λεκές, luteum oui, vitellus, flauum. αἱ λεκέδες, vitelli ouorum, clenus ad Glauconem, τὰ διαφυὰ τῶν ὠῶν ἔχει λεκέδας δύο ἐκ λεκάθου τοῦ ἑτέρου τὸ μὲν ἐς τὸ ὄμφαλὸ συγκρίνεται τὰ ὀχρὰ τὰ λιπαρὰ λεπτὰ ἐστὶ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ διάφανοῦ, id eſt, oua gemella binis continent vitellis, qui ne inuicem confundantur, facit nonnullis tenue quoddam ſeptum albuminis medium: alia ſunt ſine diſcrimine medio, Ariſtotel. 6. Animal. Trallianus, τοῦ δὲ λεκιθίου ἀπολαπίσας, & alibi αἱ τοῦ αὐτοκέλευστοι ὠοτοκίδες. vbi tamen per ypſilon ſcribitur. At maſculino genere, piſum, quod eius color vitello oui non ſit absimilis, teſte ſcholiaſte Ariſtophan. & Suid. Galen. pro lente cui det. tacta ſunt putamina appud Hippoc. interpretatur. vide potius λάκυθος.

Λεκανοπώλης, ὁ, venditor legumionum, qui pulmenta leguminibus elixa conditaque vendit, Cyrill. paroxyt.

Λεκιθόπωλις, ὁ, ἡ, venditrix leguminum vel ouorum, quæ pulmentaria e lomento condita venditat. ὠοπώλις, ὠοπῶλις.

Λεκιθώδης χολὴ, vitellina bilis, Alexander Aphrodiſ. lib. Problemat. λεκιθώδες γένος, Theophraſtus libro quarto, hiſtor plantar. capite decimo de corſio, i. loti radice, hoc eſt, vitelli formam accipit.

Λεκίς, patina, paropſis, chlæna. ἡ λέκις· ἡ λεκάνιον, Hippocrates patella.

Λέκκις, & λεκτὶ, Heſych. chlæna, χλαῖνα quæ & ἔκτις.

Λέκομα, idem dici tradit pro ὠλόκαυτα, i. ἀγκώνας.

Λέκρινον, eidem σεσηρὸς, κάπα, quię & λάμψιμος.

Λέκρος, ἡ, ἡ, ὁ, λεκρία, cerui ſolorum rami.

Λεκτὸς, dicendum & λεκτὸς, dicendus, Nomen poſitiuum apud Plat. l. 2. de Repub.

Λεκτάριον, apud Trallianum pro lectica.

Λεκτικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, eloquens.

Λεκτική, mulier inter perſonas Comicas, Polluce, verò apud Demoſt. & Xen. λεκτικὴ πειθώ.

Λέκτο, pro ἐλέκτο, recenſuerat. λεκτὸ ἀριθμὸν, recenſuit numerũ, Hom. ι. πρὸ ἔμοιγε. Item à λέγομαι, pro ὀνομάζεσθαι, ὀνομάζομαι, apud eundem.

Λέκτον, Ide promontorium.

Λεκτὸς, ὸῦ, ὸ, dicendus, dictus. Item ſelectus, ἀριστὸς, σημεῖος, ἐκλεκτὸς, Sophocl.

Λέκτρευσις, pro copulatione ipſa & coniunctione in lecto, & nuptiis in Epig.

Λεκτρίτης, Heſych. Σφὸν εἰκόνισιν ἔχοντα, ſellę in qua velut in lectulo recumbi poteſt.

Λέκτρον, τὸ, lectus, thalamus. λέχη δὲ καιροῦ, λέκτρα κάτης, Eurip. κοιμήσασθαι λέκτρον, in Epig.

Λέκυθος, appellatur edulium ex leguminibus freſis & fractis ἑτοιμαζόμενον, ſicut ex eorum farina pulmentarium λέκυθος. Galenus libro de bono & malo ſucco, ἔστι δὲ οὐσιωδέστερος τοῦ ἐκ ἄλφιτα ἐσθίεται ὁ σφόδρα τε ἐξ χειδρὸν ἀναζέσαντος, λέκυθον ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἀλεύρου τοῦ ἀλδίτου ἐψόμενον ὡ ὕδατι σφοδρὰ βεβλημένου τὸ λέπιος. Pollux libro tertio, cap. te octagesimo, ποιεῖ δὲ καὶ λέκυθος κυαμίνη μετὰ ὄξους ἐμβαπτόμενα, id eſt, lomentum fabæ ex aceto coctum. Hinc λεκυθώδη apud Athenęum libro 9. vide ἔντερα. Apud Plutarchum in Opuſcul. pro genere leguminis quod ex Piſa afferebatur, ὥσπερ ὁ σιμικὸς καὶ τὸν ἐπιτηδείων χυσὸν καὶ λάκυθον legendum λικυθ. ὁπταδίλη, ὀνομάζεται συφεροῦσι. Scribitur etiam λήκυθος. Galen. apud Hippoc. λέκυθον interpretatur, ἐστικὸν τὸ ἔψεσθαι τὸ λέπιος.

Λελαβέσθαι, βῆναι δ' ἐπὶ δεῖπνον, ἐκ τοῦ ἔχω, cepiſſe, Hom. λελαβέσθαι, occupatiſſe, cepiſſe, Herodian.

Λελαβήκατο, pro ἐλελαβήκατο, Gramm. Apol. 2. Arg. ἀγλωσσίας λελαβήκατο, Heſiod. ὦ πως λελαβήκατο πτακόπα.

Λέλακε, obſtrepo, ſono. vide λάκκω. λέλακας, in ſonas, inſtrepis, ζωὸς, loqueris ſeu dixiſti, reboaſti, pro εἶπας, Eurip.

Λελαμένος, obliti ſumus.

Λελασμένος, oblitus, Hom.

Λελάχω, fortitus fuero. & λελάχοιμι in Optat. 2. Aoriſt. pro λάχοιμι, poeticè.

Λελεγμένος, apud Heſiodum in Theogon. lambentes & lingentes à λιχμάζω ſeu λιχμάω, quæ idem ſignificant quod λείχω.

Λελεσμένος, piſcis qui & φυσις, Heſych.

Λελουθώς, latui, Medium perfectum à λανθάνω, & Pluſquam perfectum ἐλελήθεσαν. Ariſtophan. cum Accuſat. τινὰ μ' ἐλελήθει, id me latuerat.

Λελυθότως, ſenſim, latenter.

Λέλυκα, κατὰ τὸν λελάθηκα, locutus ſum, Etym.

Λέλυκε, clangit, Ariſt. 9. Anim, de Aquila.

Λελυκὼς, ὁ, μακρὸς, Hom.

Λελυμένος, captus, cogitans, ἐν πυκὶ τὸ κλυμένῳ ἔχων.

Λελῦσθαι, oblitum eſſe, Etym.

Λελῦσθαι, prædatum eſſe, idem.

Λελύζω, verto, torqueo, quatio. idem quod ἐλελίζω. Heſych. λελύξειν affert pro ἐλελίξειν, hoc eſt διάσεισε, concuſſit, quaſſauit, ſeu torſit.

Λελύπημένος, ὁ, ἡ, ardens, incitatus, cupiens, animatus. Συμποσίῳ, ἐσσυμένοισιν. Iliad. οἱ δὲ λυσσ. ἐς' ὅτε δὲ βέλεσι λελυπημένος. Cum Genitiuo Apollon. 1. Argonautic. λελυπημένοι ἐστήκεσι, pro ἐσπεύδουσι à λελυμένος Heſych. affert & λελύπει pro τὸ σπεύδοντα. accenſus eſt, ardet, flagrat deſiderio vid. & λελύσθαι pro θέλειν, ὁρμᾶσθαι ἀσθένειν.

Λελυσιμελὴς, prudenter, Eurip. τὸν δ' ἀρχοῦτ' λελυσιμελῶς ἐλαύνων, ad legendum aurum tendunt, Herodot.

Δλόγχας, fortitus sum: λαγχάνω, vel potius λήχω. Hesiod. πολλὸν δ' ἀνδ' ἀλεγεινὸν ἀπόσσω.

Δλογχωτός, ferratus, hastatus.

Δελεπτα, defitiit, vel defeci. Homer. Odyss. ξ. οὐδ' ἀπὸ πάντα νέλειπτο, defecerunt & desunt. Actiue, idem Iliad. δ. πεπίθω δ' ὄφιος νέλειπτο, fecisturam reliquit, id est, πεφυλαγμένον. Medium perfectum à λείπω.

Δελωπός, lotus.

Δελυσιτελής, cruentatus.

Δελυσκάζω, à lupo deuoratus.

Δελυσιτελῶ, vide λυσιτελῶ.

Δεμβάδιον, nauicula velocissima, Bayf. de re nauali.

Δένδρεχος, in lembo nauigantes.

Δεμβός, ος, ὁ, lembus, parium nauigium, ποντοπόλιον.

Δεμβώδης, ὁ, ἡ, ὄν, speciem lembi præbens.

Δέμνια, π, tunica, ἔνδυμα. Theophr. l. 4. ca. 13. de tunica arundinis, pro vagina, Gaza de Senect.

Δέμνα, lemna, plantæ genus in lacu Orchomenio, Theophrastus hist. plantar. libro quarto. Aliqui legunt λίμνα, hæc planta oxyri refert figura: ita dicta quia ὡς λεπὶς, folia habet quinterna: Oxyri verò terna: circa radicem supra terram siliquulas cicereulæ modo (sed fæpius ternas) profert: tantus exiguissima semina continentur: radix parua capillamentis referta.

Δεμνὸς, vanus, fultus, σκῆπτρος. Item mucosus, seu mucus ipse narium.

Δένναν, linteum, vox est Latina. Ioannes Euangel. capite decimotertio, ὑμᾶς δὲν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. Hesych. lacrum cingulum, ἐκκαπαλὸν σκεπάσμα, Etymologo, deducit ἀπὸ τοῦ λειπτὸν ἔῃ λεπτόν. Naz. λεντὰ διεζώσατο, linteo præcinxitur.

Δεξιδίον, dictiunicula, Etym.

Δεξικὸν, οῦ τὸ, vocabularium, dictionarium.

Δέξις, ιως, ἡ, dictio, verbum, vocabulum, compositio, sermo, sententia, elocutio, oratio, λόγος, αὐτὴ ἡ λέξις γραφέων. Iisdem verbis scribere, seu ad verbum λέξιν ἀπτικὴν, Attica dictionum locutio, oratio, iunctura, Atticæ orationis elegantia, character, & filum dicendi & stylus. λέξεις ἐν τῇ πολιτείᾳ, Aristotel. Rhetoric. 3. vulgaris sermo, Cicero in Oratore. λέξις ποιητικὴ, oratio fusa, Hermogen. λέξις ἡρωικὴ ἢ πλατεῖα, idem. λέξεως ἄγωνται, figuræ verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel sermonis, vel orationis, Quintilianus libro nono, λέξιν μεταβάλλειν, verbis variare, Aristotel. in Rhetor. ἐξ λέξεων, in verbis, Plato de Legib. τὰ ἔξω τῆς λέξεως ἐμπίπτοντα φαντάσματα, dicuntur ea quæ in verbis spectantur, Aristot.

Δεξικὸς, dictionarij scriptor, sic Suid. dicitur, Gaza de Mensibus, λεξικογράφος idem.

Δεξόνιον, Dorice, diecnt.

Δεπτόφυλλον, siue λεπτόφυλλος, or obanche herba leguminæ suffocans, ὀδοντόκνημος, Constantinus γεωπονικῶν libro secundo.

Λεοντιάδης, ὁ, ἡ, leoninus, Aristot. & Polit.

Λεόντειος & λεοντῶδης, leontinus, ad leonem pertinens. λεοντία βία, vis leonis, in Epig.

Λεοντίον, & λεοντάριον, pellis leonis.

Λεοντάριος, ὁ, leonum catuli.

Λεοντοκεφαλεῖ, leonicipites, i. leonino capite hominem, Lucian.

Λεοντοπάλαι, cui negotium datum est curandi leonis.

Λεοντοφύλαξ, canes, è leonum & canum coitu prognati, apud Pollucem.

Λεοντοπέταλον, leontopetalon herba, rhapeion, Dioscl. l. 3. c. 110. Plin. l. 27. cap. 11.

Λεοντοπόδιον, herba de qua Dioscor.

Λεοντοφόνον, animal quoddam in Syria leonem interficiens.

Λεοντοειδὴς, ὁ, ἡ, leonicida, in Epig.

Λεοντοφόρος, qui fert leonem.

Λεοντοχλαινᾶς, pelle leonis pro tegmine vtens, in Epig. λεοντόχλαινα ἀσκεπὲς.

Λεπρῆς, apud Xen. quod φυσικὴν ἕξιν, ait Pollux, facit autem synonimum hisce, ψωρικὸς, σπαλικὸς, ψιλοκνησικὸς & similibus.

Λεπαδνεύω, Hesych. σπαίρω ὡς λιπαδῶσα, hoc est, σπαλικοῦσα πάγχως ὑπὸ τοῦ ἀποφυσᾶν ἐν τῷ ὕδατι.

Λεπάδνια, τά coria lata circa pectus equorum, capistra, collaria, antilenæ, ζωγράφοις ἱμάτια, Iliad. ὠϊ ἐν λεπαδνοῖσι φαεινὰ χρυσία, id est, τὰ ὅπλα τὰ σιδηρᾶ ἅπαντα, ἃ ἐφέροντες. Pollux, τὰ ὑπὸ τοῦ ὠμοζύγου ἐξῆς ἅπαντα ἱππικὰ ὄργανα, λέπαδνα μὲν γὰρ τὰ ἄκρα, λεπαδνοστήρες.

Λεπαῖ, ὁ, promontorio aptus, λεπαῖος χῶνος, Euripid. terræ promontorij. κεφαλὴ λεπαίας, i. saltus promontorium, idem.

Λέπαδ & vel λέπαδος, ὁ, spelta, recutitus λεπάδιος, Hesych.

Λέπαργος, ὁ, ἡ, taurus albi pili. Item asinus apud Nicand. in Ther. ἐξῆς τὸ δ' ἀκρίδα ἐνάγει λεπαργον.

Λέπας, π, promontorium, ὄρους ἐκ τραχύτητος ὑποσασμα ὄγκος. Cyrill. paroxyt. λέπας ἐρυμνὸν λέπαν, in Epig.

Λεπάς, άδος, ἡ, genus ostrei vel pisces: lopas à Plauto dicitur, à Cæza patella vertitur. Aristophan. in Pluto, τὸ γονάτιον, ὅπερ ἐστὶ τοῦ μυρμηκίου τοῦ στέγους, anicula tanquam concha adhæret. Interpr. memorat ostrei genus esse, quod cetera adhæreat, adeò vt difficulter auelli queat: in qua significatione vsurpatur etiam ab Hippocrate. λεπὰς ὀστρέη, λοπὰς ὀστρακόδης, patella fera quam vocant aurem marinam. Aristotel. 4. Animal. Synes. in epistol. τὰς τοιάσδε λεπάδας ἰσοπλεύρους, λεπάδας ὀστρέου δεῖ κοίλους, ὕδατι φαεινὸν ὡς καθαρὸν πίπτειν, ἀπηχεῖς. Apud Hippocratem λεπάδιος, Galenus αἱ τῶν πηγῶν φωνοῦσαι λεπάδες. Apud Pollucem λεπὰς ὄφιον. edulium habetur vilipretij.

Λεπάσιον, ὁ, ἡ, poculi genus maioris, ἀφ' ἧς ἐξέλαψεν, Athen. quasi calix, dolium, Aristoph. οἰνοχόη.

Λεπάστις, apud Hesych idem.

Λέπαστρον, pisatorium vas.

Λεπίζω, λέπω, percutio, Comm. Aristoph.

Λεπίδιον, ὁ, τὸ, herba lepidion, ἐρύσιμον Paulo Ægin.

Λεπιδοειδὴ φαρμακὰ ἕλκωτα, ἃ ἐπιφυὴν λεπιδοειδίζει, futuræ & coniecturæ ossium caluariæ, quæ vt inique ad aures adiacent squamis commissæ, Galen.

Λεπιδίσκαλκον. Celsi. l. 2. c. 11. Dabât olim ad ductionem aluquamam æris quam λεπιδίσκαλκον vocant.

Λεπιδωτὸς, ὁ, ἡ, squamosus, squamis constans. Est & λεπιδωτὸς ἰχθὺς, squamosus piscis apud Herodot. l. 2. squamosus à Valla expectus. λεπιδωτὸν σῶμα, pellis squamosa.

Λεπίζω, μι, μῶ, π, κα, (lesquamio, decortico, detraho pellem vtricæ nudo, ἐκδέρω, purgo, Nent. Accus. vide ἐκδέρω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, lama, squama, lamina, vt exponit Donatus: vt lepidus. Athenæus de machinis bellicis, ἄμμασι δὲ λεπίσιν, λεπίσι ψυχικοῖς ἁπτοῖς, Virtuuius, Alternis inter se subfuditi coagmentari, & laminis à frigido ductis. λεπὶς morbi ipsius, quem Latini porriginem vocant. Item λεπὶς, putamen, tunicæ, in Epig.

Λέπισμα, ατος, τὸ, cortex, siliqua. λεπίσματα φακῆς, malicorium seu malicoria, Cal. ad Glauc.

Λεπιστὴς, mendax, ψεύστης, Hesych.

Λέπτιμα, ὑπὸ τῶν δεῖπνα, inquit Athen. lib. 14. Athenienses vsurpant ἐπὶ τῶν ἐορτῶν ἢ ἀφροδισίων ἢ διὰ τὸ ἐνεργεῖν intemperanter vti, καταχρᾶσθαι.

Λέπτος, ὁ, ἡ, τὸ, tunica, liber. Alexand. Aphrodis. καρπὸς δὲ σύκων λέπτον ἢ σάμπσαι ὑγρὸς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἀσφαλισαμένοις. nucis, vt vertit Gaza. Et piscium λέπτα ἢ λεπίδες, i. squamæ ipsæ, Pollux. λέπτος ἐστὶ τὸ ὑμένι membrana. Aristoteles tertiæ libro nono, capite 37. nautili pisces cirris λέπτος τινὸς ἐοίκασιν εἶναι ἀπὸ χρώτος ὁμοίου τοῖς στεγανοῖσι τῶν μεταξὺ ἢ δὲ λεπτότης Plinius membranam miræ subtilitatis expositi, & cæteris λεπτότητος ὑμένα.

Λέπρα, ας, ἡ, lepra, quæ & ψώρα, Græcis dicitur: ea verò quæ in die lepram dicimus, Græcis est elephantiasis. varium in cutis colorem sicut in elephante facit, partim album artium nigriorem, propriè si manifestas squamas facit sicut in profunda fit.

Λεπρώδης, ὁ, ἡ, ες, aspera, alta, alba.

Λεπρωτὰ, τὰ, medicamenta lepram, quæ contra lepras curatur, Dioscl. l. 1.

Λεπρὸς, scaber fum. idem Dioscl. ibid. λεπρωθέντας ὄνυχας dixit ψωρῶντας apud Pollucem.

Λεπρόομαι, μι, πομαι, πωμαι, lepram patior.

Λεπρὸς, οὐ, ὁ, leprosus, Matth. capite octauo, & scabiosus, Theophrastus de cauſis libro secundo, capite octauo, ἐκ τῶν λεπρῶν, τὸ ἐκδέρειν. Item asperitas quædam super vngues nascens, hâlia. scabrum vocat.

Λεπουδόομαι, scaber fio, σπαλικοῦμαι, vel albesco, λευκαίνομαι, apud Nicand.

Λεπουδὴς, scaber.

Λεπτεπαιὸς, minutculus, in Epig.

Λεπτὸς & -τεὸς, tenuis, gracilis, subtilis, l. 2. Argon. 2. Apoll. λεπτὸν & λεπτὸν ὕδωρ.

Λεπτοειδὴς, ὁ, ἡ, ἐς, gracilis supra graciles.

Λεπτοῦ, Hesych. πλέκειν dictum ὅτι τὸ πυκνὸν.

Λεπτόπαλος, λεπτὸς ὑφασίας ποικίλον εἶδος.

Λεπτὸς, ἰδος, ἡ, hordei genus ab exilitate nomen adeptum.

Λεπτοτέκνος, ὁ, ὁ, ἡ, tenuia germina edens.

Λεπτόγαιος, ὁ, ἡ, ον, sterilis, non pinguis, parum ferax. λεπτόγειον, locus tenuis & macilentus, macer. Theophrast. libro hist. plantar. capite 11. ἐν τοῖς κατὰ βορέαν εἶναι, ἀπὸ λιπαρωτέρας, aquilonio situ, & macro solo. sic & Plinius libro decimoquarto, capite 19. λεπτόγειος πατρὶς, patria tenuis agri seu timi, Lucian.

Λεπτόγεων, τὸ, sterilitas segetis, Thucyd.

Λεπτογλώσσος, ὁ, ἡ, ον, subtilis, acer, argutus.

Λεπτοδέρματος, ὁ, ἡ, ον, cutem habens tenuem.

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, tenuitas corticis.

Λεπτόδινος,

Λεπτοδερμος, ὁ, quibus cutis tenuissima est.
Λεπτοφυλλος, ον, tenuia habeus folia, Nicand.
Λεπτοχορτος, ον, tenuibus, vel potius qui habet tenues fibras.
Λεπτοψαλος, ον, ὁ πτερικὸς κάνθαρος, auellanę, Dioscor. vide κάνθαρος.
Λεπτοπτερος, ον, habens ramos tenues.
Λεπτορραντος, ον, ὁ, minutatim conciisus.
Λεπτος, ὁ, ἡ λεπτολόγος vocat Aristoph. philosophos de minutiis quibusdam rebus disputantes.
Λεπτοτης, ἡ, subtilia nugamentaa: λεπτὸς & λύχνος, nugæ.
Λεπτουργεω, de rebus tenuibus disceptare, & frivola tractare. Aristophan. πφ. ὁ λεπτολογῶν ὑδὲ ζωπύρῳ ἀξίως χρεπτοῦ φιλοσοφεῖν, pertinax cupit & subtiliter disserere. Lucianus, χρῆναι γὰρ ἴσως παῦτα λεπτολογεῖν: vbi & σκωπτολογεῖσθαι, pro codę positum est, minuta & subtilia disputare. Idem, Ἐυ δὲ πάνυ τὰ λεπτολογώτατα.
Λεπτολογια, & λεπτολογίαι, subtiles de minimis rebus disputationes.
Λεπτολογος, ὁ, argutator Gellio, λεπτὸς εἰς τὸ λογίζεσθαι. Aristoph. in Auib. Ἀνὴρ γὰρ λεπτολογικὸς ἀδὲρ ἀφικτὸ᾽ ὡς ἐμέ.
Λεπτος, argutus, Aristoph.
Λεπτος, ὁ, ἡ, subtilis, tenuis, tenuitate particularum præditus, exilis. vnde λεπτομέρεια, subtilitas, tenuitas, exilitas, partium minutia. Et λεπτομερὴς, Eraſm. Chil.
Λεπτος, prudens consilium, calliditas.
Λεπτος, subtiliter textus, tenuis, filo tenui præditus, in Epigr.
Λεπτος φαῦλος, Eurip.
Λεπτον, bucca, minutia, minutissimum monetæ genus, cuius 8 interuntium. vulgò pite à petite decurtata voce. Porrò λεπτὰ τὰ confici bant arreolum, hoc est, χυλοὺς. Lucæ cap. 21. βάλλουσιν ὧδε λεπτὰ δύο. illuc inittentem duos minutos Chrysostomus, ἐκάλουν δὲ οἱ φιλόπωλες τὸν τῶν δύο λεπτῶν νόμισμα, &c. πουτέων ὧν δύο μόνων ὠνεῖσθαι, vt ipsemet exponit. Ad ea capite duodecimo, λεπτὰ δύο, ὃ ἐστι κοδράντης, quæ extremi verba suspecta sunt, ne irrepserint ex adnotatione: non enim hic congruit calculus.
Λεπτος, ὁ, ἡ, subtilis, hcio atque filo tenui contextus, Eubulus ap. Athen.
Λεπτος, extenuo.
Λεπτος, ὁ, ἡ, qui habet exiles pedes.
Λεπτος, tenuis, minutus, subtilis, macer. ἡ λεπτὰ, fruſtulatim κατ᾽ ὀστᾶν χυλοὶ, tenuis materia, Alexander Aphrod. λεπτοὶ νόες, mens subtilis & arguta, Euripid. λεπτὴ γνώμη, & ita intelligentia & subtilis, Galen. ad Glaucon. λεπτὰς ἔχων ὀφρῦς τὰ μέλανα, dixit Aristid. de iis qui paruam & becillem spem de re quapiam futura conceperunt. Et Ion. Aristophan. in Nebulis, λεπτὸν φρονεῖν dixit & λεπτολογεῖν: nimirum tenues nimiúmque subtiles philosophorum ridens argutias. λεπτὰ apud Hippocratem aliquando σκιὰ, λεπτὸν ὕπνος, tenue intestinum, Galen. λεπτὸν pro exiguum & difficile & quod non facilem habet accessum. Atque etiam dicitur consilii & tentamina implicatior, nec multo expolita & obuia. λεπτὸς de loco, apud Theophrastum hi-
striæ libro primo, capite 13. i. macer, solum naturæ rarioris Iladus. vide λεπτόγεως.
Λεπτοσκελης, crura gracilia habens.
Λεπτοσυκος, ὁ, ἡ, gracilitas, in Epig.
Λεπτοτης, ὁ, ἡ, habens tenues incisuras.
Λεπτοτης, ὁ, ἡ, ἡ, habens tenues incisuras.
Λεπτοφορεω, ἡ, sue λεπτοφορέομαι, sumptuosum & voluptuarium calceamen genus apud Poll.
Λεπτος, πτερος, tenuitas, exilitas, gracilitas, macies, subtilitas, gutta.
Λεπτοχης, χον, cui pili sunt tenuiores, qui pilo est tenui. τὰ λεπτόχητα, quæ sunt tenuiori pilo.
Λεπτοχιτωνες, pili tenuioris.
Λεπτουργεω, μέσον, πω, sculpo, in sculptura & cælatura subtilior & minutiore operor, subtiliter operor. Plutarchus, οὐδὲ εἰ τὸ παράδεισον ἦν λεπτουργὸν. Plato pro subtiliter partiri & stinguere, ὀνομαζὸ λεπτουργὸν ὧν διαφαίνει. Neut. absol.
Λεπτουργια, opificium huiusce modi quale est opus tessellatum vermiculatum, opus intestinum inquisiti artificij, & qui hoc facit λεπτουργὸς dicitur. Diodorus de fune Hephæstionis, καὶ τὸν ἀκριτόπους καὶ βρύσας καὶ λεπτουργὰς πολλὰς. λεπτουργὰ fuerunt Callicrates & Myrmecides, de quibus Plinius lib. cap. 21.
Λεπτουργὸς, huiusmodi artifex.
Λεπτοφλοιος, ὁ, ἡ, ὁ, qui tenui est cortice.
Λεπτοφυὴς, ὁ, ἡ, ὁν, qui natura est tenui, tenuis & gracilis, tonnus.
Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. λεπτόφυλλος δάφνη, laurus tenuiolio, Gaza in Probl. Arist. sect. 2. q. 48.
Λεπτόφωνος, gracilem & tenuem vocem habens, cui vox est exilis.
Λεπτόχειλος, cui labrum tenue est.
Λεπτόχυλος, ὁ, ἡ, ὁν, succo tenuis.

Λεπτύνω, apud Lycophronem, anima, manes, larum, Plutonem, Proserpina. διὰ τὸ λεπτύνειν τὰ σώματα τῷ λόγῳ τὸν Ἅιδην καὶ τὴν Περσεφόνην, Etym.
Λεπτύνομαι, gracilesco, Gaza. λελεπτυσμένος, attenuatus. λεπτύνσις, extenuatus.
Λεπτύνσις, εως, ἡ, q. attenuatio, extenuatio Galen.
Λεπτύντικος, ὴ, ὸν, q. extenuatiuus.
Λεπτύνω, μι, ω, ν, ης, attenuo, comminuo, extenuo, subtile reddo, ἀκριβόω. Act. Accus.
Λεπτύσμος, imminutio, & quum aliquid de phalangis numero demitur, Sund. ὅταν τὸ βλάβος ἡ φάλαγξ συμβῇ ἢ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ἢ ὑπὸ τῆς γυμνασίας.
Λεπυρὶς, parua squama, si de cæpis & id genus, tunicula Phn. Λεπυρὶς ἐγχέλεως, squamatus est, Gaza libro quarto histor. plantar. Theophrastus cap. 7. sed impropriè, loquitur enim de algæ radice, quæ non squamas habet, sed tunicas, quæ velut in lamellas disparantur: sic dixit λεπυρίδα de radicibus, vide intra. ἐκλεπυρίζειν, ex putaminibus, Aristot. 5. Anim. apud Hippocr. λεπύριον, cortex.
Λεπυριάς, ἁδος, ἡ, ἁδ, multis tunicis constans. πὰ λεπυριάδα, putamina, cellæ putaminæ.
Λεπυριάω, deglubere. glumas excutere, excorticare.
Λεπυρίη, ης, ἡ, testa, putamen oui, aut mali punici cortex. Suidas ἐξυτόνως scribendum ait & significare οὐδὲν ἢ ῥοιᾶς ὑπόκυμμα.
Λεπυρίζω, ιδ, ὁ, testaceus, putaminis oui inclusus fœtus. λεπυρὶ ῥοιᾶς. Nicandro dicitur. λεπυρίζειν πάχνῃ, idem in Theriac. ἢ λεπυρίζόμενον.
Λεπυρώδης, ὁ, ἡ, ὁν, squamis constans, squamatus, squamosus, Theophrastus libro nono histor. plantar. qui est tunica multiplici. Idem libro primo, histor. plantar. c. 1. de radicibus. Est igitur hic λεπυρώδης ὁ πολυχίτων. vide λεπύριον.
Λεπυχίνω, idem quod λεπυρίζω.
Λέσαω, μι, ἐψαω, τ, εφ, ης, decortico, delibro. Ilia. ά, ἀδεῖς δὲ ἑ᾽ χαλκὸς ἐλεψεν. ἀδειλέπτων, ὃ ὄζυν ἔλυψεν, glubo, etiam exportat à Francisco Porto, qui refert etiam dici ὅτι κόσμος, ἢ φίρτηκες ἀπὸ ἀφορμίσιον ὑδάτος.
Λέρνη, Lerna, locus in Argiuorum ac Myceneorum agro communis, quem igni Hercules expurgauit. Zenodotus inquit esse fontem in Argiuorum agro, prope quem Hercules cõfecit hydram, ac interanea victimarum quum in eodem abluerētur ac purgarentur, factum est vt aqua corrumperetur stercore & sordibus earum rerum quæ mundabantur: vnde etiam natum prouerb. Λέρνα κακῶν.
Λεσβίας, τικὸς δρυὸς, Bud. in Pand.
Λεσβιάζω, cortum, λαμπάζω, sellatrix.
Λεσβιάζω ἢ λεσβιάζειν, mores fœdos oris polluti Lesbiorum imitari tetra & execrabili turpitudine, τὸ λεσχάζειν, sellare, irrumãti parere, vt λεσκαζρίαμ, id est, fellatrices, τὸ πλησιάζειν ἀξιόγλωσσα ἢ μολυσμὸ τὸ στόμ. Aristophan. in Vespis, Ὀρᾷς, ἐγὼ σ᾽ ὡς ὀθνείως ὑφεσλόμην, Μέλησεν ἢδὲ λεσβιάζειν σὲ ἐμπόπτες. Interpr. οἱ λέσβιοι αἰσχυντηρότατοι τῇ φωνῇ μαλωσθῆναι. Hoc Suetonius in Tiberio, vocat ore morigerari. Idem Comicus in Ranis, καὐτὸ τοῦτ᾽ ἐμοῦ ὄκ᾽ ἐλεσβίαζεν, vidēm huc allusit ὁ ἐλκλησιαζ. inquiens, Δοκοῦς δ᾽ ἐμοὶ γ᾽ ἀκέβδατ᾽ ἐν τοῦ λεσβίας, id est, λεσχάζειν ἢ λεσχάζειν ὅχλου τὸ λεσβιάζειν. Ita & Lucianus in Apophrade, σοὶ δ᾽ ἐγὼ εἰπὲ μοι τί πάσχεις, ὅπτεσθ᾽ αἰ κρεμάδαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ, λεσβιάζουσι σε ἢ φοινικίζειν: vbi φοινικίζειν (nam male φιδικίζειν & phidicillare in Adagium conuertit Erasmus) notat phœnicium tetram obscœnitatem: de qua intellexit Lactantius Firmianus de vero cultu libro sexto: De istis loquor, inquit, quorum terrima libido, & execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Et libro quinto, capite nono, qui sanctissimam quoque corporis sui partem, contra fas omne polluant, & prophanent. Iuuenalis, Inguinis & capitis quæ sint discrimina nescit. Hoc tam fœdum dictu capiti illudere & irrumare vocant Latini, quæ ἀρύπνως εἰς Græce dicitur. Plutarchus in vita Cæsaris, τὸν ἐκεῖ γὰρ αὐτὸς τὸ ἑαυτῶ μητρὶ μίγνυσθαι τὸν ἄρρενον μίζιν. In quorum verborum proprietate, vnum pro altero substituendo impegisse Galenum ipsum deprehendi, nisi mendum subsit librarij. Nam quum vellet dicere fellatorem obscœniorem esse irrumatore, sic protulit ὡς τὸ ἁπλῶς φερομένων ἀμαθίαμοιβ, libro decimo. μᾶλλον γὰρ ὀνειδος ἔστιν αὐξρωτα σαφρονιστὴν κεκερφορηκότ᾽ ἀνέναι, ἢ αὖ γυναῖκ᾽ ἢ κίναιδον. δοκῶ δὲ τῷ μὲν γυναῖκι μᾶλλον βλάπτεσθαι τὸν φοινικίζοντας τῷ λεσβιάζοντα, ἢ φαίη τις μὲν ἀδρὸν ἡ ἡσυχὸν τὸ πάσχειν, ἢ ἀμφοτέρωις ἴσον. Relatiua sunt, irrumare, vel capiti illudere, id est, φοινικίζειν: & fellare, siue ore morigerari, id est, λεσβιάζειν. Ad hoc oletum, id est, fellationem & irrumationem ligæ spectant quæ sequuntur: Barbatum furem tertia pœna manet, author carminis obscœni. Rurfus, Prębeat hic nates, prębeat ille caput. Et hoc Mastialis, Corue salutator, quare fellator haberis, Cum caput intrarit mentula nulla tuum? In ea re caput pro ore vsurpare solent authores. Suetonius in Tiberio Cæsare: fœminarum quoque, & quidem illustrium capitibus quantopere solitus sit illudere, cuidentissimè appa-

ruit,&c. Sed relinquenda hæc sententia spurissima & ter e xecranda flagitiorum, parendúmque Stratidi dicenti in Troilo, Μὰ τὸν ἃ ποιῶσιν ἐς ταυτὸ μόλης, ἀνὴρ ἄβροβιὸς τοῖς λοισθίοις χαίρουσα,id est,ne vnquam fili louis coiúsque processeris nequitiæ, fed Lesbiis has mandans partes valere finito. Corrigendum tamen apud Hesychium λεσβιάζειν, ἀφεῖς αἰδοῖα τοῖς σώμασι πᾶσιν.

Λέσβιον,τὸ,genus poculi apud Athenæum & apud Pollucem pars nauis, ἀνατέτραπται τὸ λέσβιον, ἡ κλεπτοπάδιον.

Λέσιγον,paruum scutum.vide λαισίον.

Λέσσας,magna aquatica. Hesych.

Λεσχάζω,garrio,nugor,Theog. λεσχάζουτες.

Λεσχᾶν,interpres,congerro,ὁμωμήτης.

Λεσχάς,ἡ,colæ,foliaiad otiandum ædificia facta,Etym.

Λέσχη,ἡ,loquela,confabulatio,garrulatio Vallæ: nugæ, conuentus, locus communis,graria fabrica,cœnaculum publicum apud Bœotos. quidam dicunt lignum siccum,& genus cantilenæ: quidam loca calida & æstiua,Etymologi. Hesiodus. ἐν αὐλῇ λέσχῃ,id est,ἢ δυόδεσιν τοῦ τοι, ὧν ἃ διὰ τελέσαι πᾶσιν ἐς ἄνδρ' ἀγορὴ ἀνδρῶν ἐπιτέλλεται.Suidas κρίμνον hic exponit.Herodotus, κύτισον,κρὰ νας ἐν λέχαν ἡβῶν ἀπαιδεύτους ἐς λέχην οὐκ ἐῶ νέους, in mentionem incidisse Nili. Et apud ipsum ἐν λέχῃ libro 1. quasi ἐν λέκχῃ ὄντας,quæ fermonibus iactantur.Idem λίσχη,ἠδὲ ἔθεσιν ἤδεν χαλκὸν ἐς δόμον ἐλθεῖν Ἡΐτου ἐς λέσχην, ἵνα σὺνδὰς πάλ' ἀγορεύσει. Interpr.ἢ ἀκούσιον οἴκημα.ἔσθ' ὅτε δ' αὐτὸ τοῦ μὴ ἐλεγχθῆναι ἐν αὐτῷ,ὃ ἔξω ὠμεῖν. Suid.λέσχας,τόπους ὡμεῖα φυαφίαστὸ ἀπαλοῦ ἀμίσχεσθαι,ἢ οἱ τόποι, ὧν εἰ εἰώθεσαν ἀεὶ ἀγείρειν φίλοι φιλοσοφεῖν,λέσχαι ὠμειλωμένοι.ἔσθ' ὅ Ἡσίοδος λέσχην κἀνὰν.Significat denique & locum in quem homines confluebant,& garriebant,& ipsam garrulitatem.

Λεσχίωνα,Hesych.exp.μωθωνιστάς.

Λεσχιωτεία,contumelia,calumnia,ὕβρεις.

Λεσχιωτέω,garrire,nugari,confabulari,loqui apud Hippocr.de morbis falsò scriptum sine figma,sit enim λόγῳ ἢ λέσχῃ.

Λεσχιωτής,ὁ,Apollinis cognomentum apud Cornutum,propter confabulandi interdiu hominum studium, congerronem dixeris.

Λεσχιώτης,ὁ,calumniator,κακοῖς,ὀνοὺς,insanus,edax,procax.

Λεσχοδρέμων,confabulor,Hesych.

Λέσχος πυρῶν,legitur & λέκῳ apud Athenæum libro octauo.Polluxex Aristoph.exp.catinum seu scutellam tritici.

Λετιωτὸς,ἀπὸ τοῦ τὸ σῶμα μισεῖσθαι φησὶ λεπτὸν σῶμα φασὶ δὲ πάσσαλον ἢ ἐφίππιον,Hesych.

Λεβηρὸς,ὁ,ἡ,pernicioſus,triſtis,anxius,grauis,difficilis,humilis sta nomine λοιπὸς,id est,ὀλέθριος. vnde λεβηρὸς ὁ δάκτυλος,Odyſſ.ὁ,hoc est,κακὸς ὄρνις, χαλεπός. vnde λεβηρίαν Aduerbium, grauiter, acerbè.Apollonius ſecundo Argonautic. λεβηρίους ἐφίλησε δυ. Item imbecillis apud Homerum Odyſſ.ζ. λεβηροὶ ἐσὶ πόδες,hoc est,ἀδύνατοι ἐς, ſic Euſtath. imbecilles & opportuni iniuriæ,alij exponunt λεβηροὶ quaſi φθονεροὶ,id est,fugaces, exponitur item ab Hesych.miſerabilis,miſer,ærumnoſus.

Λεβήρως,πάντων τὴν κάκιστα.

Λεβίτης,ὁ,ἡ,λίκνον· ἢ ὁ ὑπὸ τὸ λίθι.

Λεβηρίας,ἡ,castaneæ nuces,ſic dictæ à loco Idæ montis quem λεβὰς plurali numero appellat Galen.lib.de Euchymia.

Λεβηρίσκομαι,albeſco,candeſco.

Λεβηρὸς ὀνθος,ὁ,ἡ,ſpina alba,ſpina candida,Theophraſtus libro 6. hiſt.plant.

Λεβηρὸς μ.ω.ὸ,ν.γκ.ος,dealbo,candidum facio,album reddo. Acculo. λεβηρίσομαι τῶν πρίχ,ο,caneſco.Apoca.c.7.ἐκλέκιαι τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

Λεβηρὸς πτερὸς,epitheton Erettriæ ἀφ' ὑπὸ λεβηρὸ ἐλ ρεται φέρεται,λεβηρὸς autem ἄλφιτα erant τὰ ἐκ λίχνου innuit etiam λεβὰς nominari.

Λεβκάνθεμον,anthemidis ſpecies,vt tradit Dioſc.

Λεβκαίνω,ἐς,ω,ὁ,canus,vt albus ſios,qui eſt flore candido,Theoph. hiſtor.libro primo,capite 21. τὰ μὲν γὰρ ἄνθεα λεβκαίνει ἢ πλείονα ἢ λεβκαίνει,λεβκὸν δὲ ἄνθος,i.caput canum,Soph.

Λεβκαίνω,albico,λεβαίνω.

Λεβκαίνω,ας,η,gula,guttur,ſtomachus libro ſecundo Epigramm. ἡ φάτνη λεβκαίνου βορηγχὰ λαρυγγόων, circa gulam. Apollonius 2. Argonaut.εὖτέ τις ἐ τλημὶ ἢ λεβκαίνου ἢ φορβῆιο,ὄ,nisi ad gulam accedens,id eſt,nauſeans.vbi interpr.λεβκαίνου οὐ μὴ τὸ ἀσωρτιμβὸν τῷ γαργαρεῶνι κατὰ κοιλ,Αμερίας ἢ τὸ λαιμὸν ἢ τὸ βρόγχον.Item Lucania regio,dicta ſic quòd albicet.

Λεβκαθόδων,ex imo gutture.

Λεβκανοί,Lucani populi.

Λεβκαργίλλη,à Græcis vocatur candida argilla qua in megarico agro vtuntur.

Λεβκαρίνα,pro Deucalione dicitur,Etym.

Λεβκάς,leucas herba de qua Dioſc.l.3.c.113.Nic.in Ther. κὸ σὺ πέπλῳ λεβκὰ δρόσου,πρύγνου τι πάμπυ ἀδηρὰ βίζαι. Antigonus ἱστορίαι θαυμῶν vocauit.

Λευκὰς χαίτη,alba coma & cana,Nonn.& λευκὰς φωνὴ vox candida, i.clara & aperta,apud eundem.

Λευκασκὰς,ὁ,ἡ,candor.

Λευκάσπις,argyraſpis,λευκὴν ἀσπίδι χρώμενος,albo ſcuto vtens.

Λευκάτα,Euſt.ὁ ἢ λευκὸς ἑλοιός.

Λευκάτις,ν,ος,viola matronalis, Theophraſtus libro quarto plantar.

Λευκαυγὴς,ὁ,ἡ,ſpecies ſici arboris.A thenæus lib.3.λευκὴ δ' ἐστὶ συκῆ ἡ ὀρυσία.

Λευκαυρὶς,ὁ,alba ardeola, auis de qua Ariſtoteles libro octauo Animalium.

Λεύκη,ης,ἡ,populus arbor,interpr.Ariſtoph.λεύκου σέφανον,id est,candidam populum mutari in nigram docet Theoph. libro ſecundo de cauſ.plantar.Item morbi,ſiue vitiligines,apud Herodotum albugo à Gaza redditur,alba vigines quæ ab humore pituitoſo fit: nam eſt & nigra, quæ atra bile. λεύκη & λεύκαι laborantes vrbem non adeunt apud eoſdem,Herodotus libro primo, λευκοὶ δίζαι apud Hippocr.al. τῶν ἐφημερινῶν.

Λεύκη,ης,ἡ,alba.eſt etiam inſulæ nomen in Ponto,Etym.

Λευκηπάτας,ω,ὁ,formidoloſus,Eraſm.Chiliad.aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddit. cius autem vitiati indicium pallor eſt qui timidos arguit.

Λευκήρετμος,ὁ,ἡ,albiremis,candidos remos habens,Euripi.

Λεύκημμα,tabula ex gypſo facta,Etym.

Λεύκιος,ν,ὁ,populeus.Ruellius vertit populinus,l.1.Dioſc. λεύκιον· λεύκιον,Ariſtot.2.OEconom.λ.corona populea ſeu populina.

Λευκίσκος,ὁ,ἰχθὺς ἐ μugilum genere, paulò tamen candidior & minus capitatus,apud Galen.

Λευκίτης,albus,apud Theocr.hirci epithet.

Λευκόβραχίων,pulchra brachia habens.κατὰ μέρος καλὸς,ὠμοπλάτων.

Λευκογραφία σις,qui depingit albo colore.

Λευκόγυιος,genus lapidis.

Λευκοδίφθερα,Hesych.λευκοδέρματοι albis pellibus,ſeu theonis amicti.

Λευκοθέα,Matuta dea vertitur à Plutarch. in vita Camilli. ἰωcothea dicta,quòd quum circa Megaridem per campũ ndam aloicantem curreret,in furorem incideritadeo ut mare iniiceret.alio nomine etiam Ino dicitur,Etym.Lo theæ hymnus eſt apud Orph.

Λευκοθέη,Nereides à Myrſino appellantur,Etym.

Λευκόθριξ,τριχ-ος,cui albi ſunt pili.

Λευκίον,ν,τὸ,alba viola,ι.λεύκοι ἴοι.

Λευκοκαρπὸς,ὁ,ἡ,qui eſt fructu candido.

Λευκόκαυλ-ος,qui eſt caule albo.

Λευκόλεπ-ος,albus capite,canus.

Λευκόλινος,album linum,Herodot.

Λευκὸν,τὸ,candidum ſue albugo,id eſt,ea pars oculi quę ni im circundat,Gaza ex Ariſtotel.de Animal.λευκὸν ὑπόφαιον albida oculorum leuiter pandentes, idem libro quarto λευκὸν ὠὸν,oui all.um,Gal.l.1.ad Glauc.λεύκου δ' ὠοῦ,alb en Gaza.τὸ λευκὸν, Aristoteles ſic vocat quæ feminis admi puellis eueniunt, ſicut menſtrua in pubertate,lib.7.An cap.1.λευκὸν etiam Hesych.σπέρμα τὸ μυσικὸν.

Λευκόλοφ-ος,ὁ,ἡ,album conum habens ſeu criſtam. λευκ ψιμυθίαι,Ariſtoph.

Λευκομυρίς,μύρα candida.

Λευκοπαλιὰς,genus ſici arboris apud Athenæum libro 3 σφοδρὰ μύρια fert.

Λευκοπίνης,ν,ὁ,ἡ,qui albis genis eſt.

Λευκοπίνων,ν,ὁ,ἡ, candidis veſtibus indutus. Vnde extat ouerb.λευκῶσαι λευκοπίνωφάς ἐξι,παλὲ ἐνδὺς ὁ ἀνὴρ φορεῖς, in eum qui veſtib. quidem frugi vtatur, nec vllo maioris impendij,comunis ebriatis,animi verò luxu diffluat, Cælius libro nono apite ſeptimo.

Λευκοπὶς,ὁ,ἡ,gemma quæ candorem niuis ex auro diſtinguit.

Λευκοπλινθὶς εκκλησία,Ariſtoph.

Λευκόπωκτος, cui albus podex,Comm.Ariſtoph.ex Callia.

Λευκόψυχος,ν,ὁ,ἡ,mollis denotatur & effœminatus, quaſi candidis natibus,imbellis,deliciis fractus, timidus. Huic oppoſitus μελάψυχος,virilis.

Λεύκωνιον,τὸ,κάπνοχιδὸς φυλὴς δῆμος.

Λευκόπωλος,ν,ὁ,ἡ,ὁ,claruspicher. Solis,quòd duobus equis albis vehatur:item diei.Sophocl.in Aiace,ὑβρίσασα δ' νυκτὸς κύκλῳ τῷ λευκοπώλῳ φέγγει αἰώνια φάεγγε.

Λεύκη σωρὸς,ὁ,ἡ,poma ſeu fructus albos ferens,in Epigr.

Λευκόῤῥοος,ν,ὁ,ἡ,ὁ,alba roſa.

Λευκος,ὁ,ἡ,albus,candidus,albicans,canus.λευκὸν ἡμέρα φάος,eſt hilaritet & iucundè diem tranſigere:veluti Silius dixit, albóſque dies horaſque ſerenas.ω λεύκη,cani,in Epigram.

λὰν ἐμπλέκων dixit Comicus in Acharnens. vt vulgò s'accrocher de blanc, id est, λευκὸν ἐπάγειν. λευκὸν ἔπος, album ver, propter res, vel propter lætitiam. Interpr. Hesiodi. λευκὸν ὕδωρ, Homer. de fonte. Callimach. in hymno ad Iouem, Ἐρύσσατο λευκὸν ἀπὸ πτοιοῦ, limpidissimus. λευκὸς λόγος, oratio dilucida. Eupolis λευκότατον pro clarissimo & facillimo posuit. Afinius Gallio apud Senecam Albutij sententias, quæ apertæ erant, facies non obscuras, non tenebricosæ albas appellat, cius verò sententiæ, quas oprime Pollio Afinius albas vocabat. λευκὸς leucus, id est, ardeola, auis proprium, Philostrat. in Heroicis: auis ex ardeolarum genere apud Aristotelem, vel pro epitheton tantùm iungendum cum ἡσύχιος, quam & cõsicio nomine λευκὸν ὄνον vocat.

Λευκὸς, Hesych. κεραυνὸς, ἢ fulmine ictus, forsan quod is fulgore quasi coronari videatur & cingi.

Λευκόπετρος, ὁ ἢ, albis notis distinctus. λευκοσίκητα περιβάλλοις ἀσὶ equos albis notis variantes, Eurip.

Λευκόπηχυς, ὁ, albedo, candor.

Λευκόπρωρα dixit Comicus in Anib. αἱπὴ τὸ λευκὸ ἢ πρωθεῖσ.

Λευκὸς, albario induci. Sumitur & actiuè pro dealbare. Xen. l. πολλαχοῦ ἡ λευκαίνουσι τὸ ἱστίον τῆς νεώς.

Λευκὸς, ὁ, finicus, i. color mixtus ex albo & nigro. vtuntur & latini hac voce, Thyle. de Col.

Λευκός, ὁ, alpecten candidus, albus.

Λευκοφλεγματίας, ὁ, hydrops, qui & anasarca, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Λευκόφρυς, ὁ, cana fori facies, Hesych.

Λευκόχιτων, ὁ, ἡ, habens tunicam albam. Homerus, ἅπαντα λευκόχιτωνα.

Λευκὸς, candidus color.

Λευκὸς, ὁ, seu λευκὸς χρώς qui albi coloris est, colore albicans, à quo posteriori est, λευκὸς χρὼς κάρων apud Eurip.

Λευκώδης, albus, corpore nitidus, in Epig.

Λευκὸς, albicans in cinercum colorem, vt Bud. exp.

Λευκωμάσιον, dealbo, Cyril.

Λευκώνιος, ὁ, ἡ, habens albas vlnas. Epitheton Iunonis, prodicit actis perspicuitatem. Il. ἁ, λευκώλενος δ' ὑπ. λευκὸς γὰρ χέρι, ὡς τὸ μαρμάρεος, καλὴ, ἐὺ ἁρμοσμένη.

Λευκωμάτιος, τὸ, σανίδιον, pro λευκωμάτιον, id est, tabula alba colore inducta, sicut album Latine, τὸ γεγραμμένον ἐν λευκώματι, ἐπιγραφὴ εἰς λεύκωμα, perscribens in albo, Demosthen. significat etiam album ouij, & albuginem oculorum quę λεύκωμα ἐν ὀφθαλμοῖς ab Alexandro in Problemat. dicitur. In Hipatria, ἀφεῖσιν ἢ τῶν εἰς λεύκωμα τῆς ὀφθαλμῆς. Dioscor. καθαίρει τὰ ὠκιμάσματα, ὡς τὰ ὑπὸ καταιωῦσα τὸ ἡ κόμεα.

Λευκὸς, albus aspectu.

Λευκόφθαλμος, ὁ, ἡ, habens oculos albos.

Λευκόφαιος, albugo, idem quod λεύκωμα.

Λευκόγλωσσος, loquacitas, facetiæ, incunditas. consternatio. Item putas. vnde λευμενὸν ὕδωρ vel λαμυρὸν.

Λευρίσκειν, inuenire. Hesych.

Λευρὸς, ὁ, latus, planus, tenuis, perfectus, cauus, humilis, λεῦρος, ὑπὸ τῶν ἡσυχίῳ, πλατεῖ.

Λεύσιμος, funestus, exitialis, propriè lapidatorius. Eurip. in Heracl. λεύσιμον ἀρῶρε. in Oreste, λευσίμου πατρὸς ἀρωμαι.

Λεύσιμος, Interp. Æschyl. malorum cumulus, lapidatio. Herodianus δ' ἐν ἐρεσσικῷ.

Λεύσσω, video, aspicio. Il. λάβετε γὰ τὸν ἀνάτης, ἵ. ἐλέσπετ. ἐρέπτ. Λεύτης, ὁ, lapidator, item dignus qui lapidetur, ὁ κατὰλεύσιμος ἔσται, πανταχοῦ λεύτης ἐστὶν ἐκεῖνος. Alianus, ὅτι τῷ κακῶν ἄμεσος ἐστὶ λευτῆρα ἀφανίσων.

Λεύτιος, vilibilis, lapidatus.

Λεύκιος, ὁ, ὁ, albis indutus, vt apud Horatium, 'Ille repotia, natales aliósve dierum Festos albatus celebret, Budæus in Anno tat.

Λευκοφλεγμασία, albis induor, λευκὸν ἐμπλέκομαι, interpr. Aristophan. in Acharn. Neut. Absolu. λευκώσουσα, niuicis instura vestibius.

Λεύκασπις, ὁ, ἡ, timidus, quòd metuentibus hepar albescere ere latur. Suid. cuprà λευκοπτίας.

Λευμάδιον, σ. συκῆς, lapido, λεύζω, lapidatione obruo, sic vertit Bud. apud Philonem.

Λεύφιον, lectum, hoc est, concubitum appetere.

Λεύφη πόα, herba quædam lectis seu toris struendis apta.

Λεύφιος, ὁ, ἡ, herbosus, herbas producens, vnde fiunt tori. Iliad. ἢ, ἰδὲ ἀστιλεὶ λεχεποίλιν, λεχεποίλῃ, ripæ gramineæ, Herodotus interpres Homeri in illud Iliad. 4. Ἕστασαν δ' ἐκάτεροι βαθὺν ῥοὸν ἀμφὶ λειμῶνα, ἔρυμα βαθέιαν πόαν ἔχοντα, ὡς ἂν δὴ ὁ λίχνος ποιῆται, πυκνὸν καὶ λεῖον.

Λεύω, μι. λεύομαι, σ. ευμαι, cubo. Depon. Absolut. Homerus Iliad. 3. Λέξασθαι ἀφ' ἑὸν δνοσέμεν ἠδὲ φιλότητα. Idem Iliados libro 9. ἀνακτορίοισι λέγεσθαι ἀδὲ παρ' ἄλλῃ. id est, λεχέδαι σθαι, κοιμᾶσθαι ἐν ἑτέρᾳ.

Λέχος, ὁ, τὸ, lectus, coniugium. Hom. Ilia. 9. ὦ θυμὸς ἐμὸς ἢ ἀνιαρὸς λεχέσσιν, i. cubilibus. κοίτης. Il. ἁ, λέξα δ' ἐξ ἐτέρου ἐδία λέχια. & λέχος μεταφορικῶς ἡ συμοιξία.

Λέχρις, ὁ, ἡ, obliquus.

Λέχρις, ex obliquo, obliquè, πλαγίως.

Λεχώ, ὁ, ἡ, puerpera.

Λέχωμαι, δέξω, σ. ξα, facio dormire, Neut.

Λεχώδης, fruticosum, herbosum.

Λεχωΐδιος ὥρα, horæ seu tempora partus, Non. & λεχωΐς, γυνὴ puerpera, idem Nonn.

Λεχώϊος, ὁ, ἡ, puerperio condecens. Apol. 2. λέκτρα λεχώϊα τῶν πόντων, his parant balnea lustrica.

Λεωβάτιον, via pubica & vehicularis.

Λεωκόριον, templum Athenis filiarum Leo, Etym.

Λεωκόντες, λεωκλόβος, ὁ, λεωκόμπος, σκαιοπλάτων ὄζελοτηνόμβος.

Λεώλας, plane perditus.

Λεωλογία, populum percenseo, Phæn. Colophon. apud Athen. li. 12. de Nino, ὁ λεωλογῶν ἐμφανῶς ἐμβάσεσι.

Λεώω, perfecero, τελέσω.

Λέων, οντος, ὁ, leo: ἀφ' οὗ τὸ λέω τὸ θλίβω, ὀζυδρικόσατον γὰ τὸ ζῶον. vnde ἡ λέαινα, hæc leœna. De leone quadrupede fera vide Aristot. & Oppiauum in 3. & 4. libro de venatione. Et leo serpens Nicand. in Theriac. ἡ λέων δ' ἐκ ἐκκλείσῃ, inquit Pollux, κλωσσοφυλακῇ, χαλκοῦ πατοικιδῆ, ὃν κρίλλης τινὸς ἀδίκως τὸ ὕδωρ ἐφράτο ἐν ἡ ποῦς ὕδωρ διεχῆς. Λέων etiam ipso authore teste, genus erat saltationis horridum: de quo & Athenæus. Est & λέων piscis ἐν τῇ ὀστρακοδέρματι, idem libro 3. & Plinius l. 9. cap. 31. leones inter genera cancrorum enumerat. Item λέων, elephantiasis à similitudine pellis fupercilij. Aretæus Cappador, ἐκάλεσαν δ' ἡ λέοντα τὸ πάθος, ὑπὸ τῶν ὁπισθίων ὁμοιότητος εἴγειαν. vide superius λέαινα.

Λεωπάντης, à populo conculcatus, vel prorsus cõculcatus, Soph.

Λεωπήτης & Λεωπηγία, planum saxum.

Λεωργέομαι, ὁ, Promethei epitheton apud Æschylum, ferocissimus, nihil non audens, πάντα τολμᾷ, qui pro populo moritur, qui populo operis occasionem submiuistrat, vt Prometheus tradito igni mortalibus. Xenophon, καὶ πάνυ ἐμοὶ δοκεῖ ὁ δημιουργὸς πάντων θεῶν ἡ λεωργότατος, id est, confidentissimum & audacissimum.

Λεώς, ὁ, Attic. populus, turba. Sophocl. ὦ ἀλλ' ὁ λεὼς, insulanus populus.

Λέως, vel λεὼς, ὁ, apharesi pro πλέως, absolutè, perfectè, apud Hippocr. Galen. σκαιοπλὲς ἔπος.

Λεωτρόφιον λεπίδος τρεῖς, ἢ θυμιάσεσθαι, δεῖ τῷ χλωροῦ ἡ λεπίδι, prouerbialiter de summè mœstis: fertur enim leotrophides admodum macilentus fuisse.

Λεωφόρος, ὁ, λεωφόρος, via publica, Philo de mundo vbi à Budæo vertitur vehicularis via. Prostitutam fœminam λεωφόρον dixit Anacreon.

Λῆ, vult, contractum, ex λάει, vt ὀλῇ ex ὀλέει.

Λήβελλα, ας, ἡ, forica, publicum sterquilinium. δημοσία κοπρία.

Λήβελλος, pro λάβελλος, lapides iaciens, vel dignus qui lapidetur.

Λήζω, λαμεδαίνω: sed est obsoletum.

Λήγω, quiesco, desino, cesso, Alexander Aphrodis. ὡς μηδεπω λήγουσιν, in maioribus finem faciunt. Cum Gentius. Homerus Iliad. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, modum impone contentioni, desiste à contentione. Ifocrat. λήγειν τῆς στάσεως, finire labores. λήγω τὰ πολεμίσεις, Plato de Leg. λήγων τῶν κακῶν, desino in malis versari, idem in epistol. λήγειν δὲ τῆς πανθημίας, Dionysius de sim orbis, εἰ σοι μὴ λήξω, Homerus. μηδεπω σοι λήξειν αὐτὸν ἡ μεταμέλεια, nunquam tibi desinat pœnitentia, Xenophon libro quinto Pæd. id est, nunquam desinat te pœnitere. λήγω cum Participio alterius verbi. Plato in epistol. ἀκμὴν λήγον δὲ ἔτι τοιούτας τινὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε ἡ ὀλιγαρχίας ἡ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μεθίστασθαι λήγειν, nunquam desinere mutari. λήγω ποιῶν, Plato in Legibus.

Λήδιον, τὸ, vide λῆδον.

Λήδιος, ὁ, ἡ, ἄθηνη, tunicula vilis, æstiua, vetus, Etym. obsoleta & detrita plagula. Eust. Il. ἁ, λήδιον ἔδωκε, indumentum tenue ac laxum, ἀραῖον, ῥηγεδανὸν. λήδιν, fessum esse.

Λῆδον, τὸ, apud Dioscoridem l. 1. c. 29. Species cisti fruticis ex quo colligitur ladanum. Ladam vocat Plin. libro 26. c. 8. & lib. 12. cap. 16. Herodot. lib. 3. λήδανον tradit in Arabia vocari, quod in Græcia λήδιον.

Λῆδος, ὁ, τὸ, vestis è panno raro aut detrito. Philemon. ἱμάτιά γε ζώνιον seu χλαμύδιον σκαλιᾶν.

Λιζόμαι, pro λιάζομαι, in Epig.

Λιθάζω, obruo, vel obliuionem inducens.

Λιθάνω, obliuisci facio, λανθάνω ποιῶ.

Λιθαργικός, ὁ, ἡ, veternosus, Marcellus Empir.

Λιθάργυρος, ὁ, morbus est quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi necessitas, vt scribit Celsus libro tertio, capite 20. Dictum λιθὸς ἢ λήθης, hoc est, obliuione: nam eo morbo accidit obliuio omnium rerum.

à pituita posteriores ventriculos cerebri occupante, in quibus est memoria: hoc enim vitio memoriæ sedes torpet. Dicitur etiam λαθαργία, lethargia Plinio, & lethargicus morbus: lethargicus etiam Horatio & Plin. λαθαργίζων ὑπνώττοις, inexcitabili somno oppressus, vt loquitur Seneca Nat. Q. lib. Lethargus, veternus, affectus apud medicos phrenitidi contrarius, item languidi ac torpescentes ac segnes vocantur λήθαργοι, teste Zenodoto Suid. ἐπιλήσμονες, καὶ ὀκνηροί.

Λαθεδανή, oblitionem pariens. λαθεδανον φάρμακον, pharmacum oblitionem inducens, Lucian.

Λαθεδάνη, ὁ, ἡ, ὁ, oblitio, in Epig.

Λάθη, ης, ἡ, obliuio, lethe. Lucian. de luctu, ᾗ πατὴρ μεγάλης πολέμου, λάθη χρονὶ δὲ τὸν ὀδύνας, potio memoriæ hostis vnde & lethe dicta. λάθης πιόντι, apud Aristophanem in Ranis, λάθῃ παροῦσ' ὀδύνη, obliuioni tradere. Lucianus, τὸ μέγεθος τοῦτο σὺ λάθῃ ᾗ καθεδάκνας.

Λαθικός, pharmacum ob liuionem inducens.

Λαθίθ, clanculariis, καθηρῶ.

Λάθιμαι, obliuiscor. Genit. Homer. Il. 4, ὄφρα δ' ἂν λάθετ' ἑφετμέων, i. ὡς ὑπολάθοιτο.

Λάθιτης, ητος, ἡ, obliuio, ἀθησαυρισμῶν.

Λάθω, μ, σω, αμαι, lateo, λελάθηκα. Accus. Hesiod. νὺξ ἐ λάθει, neque eum latet. Hom. Il. 4, νὺξ δέ μ' ἔλαθε.

Λαθίβολος, prædando captus seu abductus captiuus.

Λαθίεργος, iniiciens viris mulierum amorem: ἀπὸ τοῦ λαθίζειθαι εἰς ἀέρας.

Λαιὰς, ἡ, bello capta, ἀφελκτικὸς.

Λαικόστασος, ὁ, ἡ, segetem pascens.

Λαικότασος, ὁ, ἡ, segetes depascens.

Λαίθωτος, aper: Suid. λαιθώτης.

Λαίλαξ, ὁ, λαιλᾶπος, ὁ, ἡ, ὄμβρος ἰσχυρὸς ἀπὸ τόπου τινὸς, Comm. Aristophan. in illud in Auibus, χρὴ λαίλαπι φαλῆν ἡδὺν, ᾧ λαιδρὸν τὸ πνεῦσθαι.

Λαΐλαψ χείρ, captiuæ manus, in Epigr.

Λαΐλιον, λαβεῖον.

Λαΐξημα, ατος, τὸ, ἁρπαγὴ, πρᾶδος, expilo, vasto segetes, possideo, latrocinor Vallæ: intercipio, interuerto, abigo prædas, diripio, ex præda comparo, in prædam ago. Hesiod. κώφη γὰρ τὰ γυναικὸς ἀπὸ λαΐζειν ἀμείνων τὰ δὲ δὴ τοῖς, ἐκεῖνται, sibi comparat & habet: item ab Etymol. λαΐζεσθαι dicitur cile proprie. τὰ στερήσεις.

Λαΐζω, latrociniis infesto, Thucyd. (χωρία ἐλαΐστευεν.

Λαΐη, ης, ἡ, πρᾶδα. Herodot. λαΐαι λείας ζώσιν, viuunt ex rapto. λαΐῃ ἁδὲ διδόναι, dirpere, λαΐλιμ πεπλῆσθαι τοῦ σίτου, prædas agens exercitu, Herodot. l. 1. ᾧ λαΐλιμ ὑπολιμώττοις, prædandi gratia nauigantes.

Λάϊον, ου, τὸ, segetes, fruges, campus segetum, σπυρῶν χωρίον λαΐον. λάϊον τῶν σίτου, herba tritici, Aristotel. 9. Anim. ὠδὲ λαΐον, in aruis colendis. Interpr. Theocr. εἰδύλ. χωρίφιον exponit. Comment. Aristophan. in Equit. πλὴν ὡνὼν ἅπερ τὸν σὺ σπυρὸν, ἐὰν λαΐον ἀφτοφορβίσειν ἀφτίον.

Λαΐς, ὁ, ἡ, mutilus, vilis.

Λαΐς, ἄδος, ἡ, πρᾶδα, possessio ex præda. Odyss. ξ, κρίσφοι ξυελάσαι δόμ, hoc est, λαΐδα. λαΐς etiam pro captiua accipitur. Item pro quadrupedibus, vt sunt oues. Hesiodus in Theogon. σὺν ἑρμῆ λαΐδι αἴξουσι, peccus augere. vbi interp. λαΐδι. ὡ ἐντῇ ἀποδὰ λάγνοι, ὅτι τὰ λαΐδι κρατεῖ μάλιθα.

Λαΐστήρ, ος, ὁ, latro, prædator & direptor Cic.

Λαΐστης, prædator, iumentorum abactor, Etym.

Λαϊστήσαι Hesych. ἐστ ὑποτιμῆσαι ἅ τὸ σπῦρ φέρεται.

Λαΐστός, bello captus, cum prædis abactus, prædaceus & prædatitius. Cellio. λαΐστοι βόες, boues prædabiles, i. quos vi capere licet.

Λαϊστοπλάτωρες, dicti fuerunt Tyrrheni quod prædones essent & primi tubas inuenerint Hesych.

Λάϊστος, ος, ὁ, πρᾶδε ληϊστὴς. Od. ὁ λάϊστος ἀφῆρες. Et λάϊστος μὺθῳ dixit Nonn. pro furtiuo sermone. λάϊστος χαλκὸς, i. prædatitia pecunia, in Epig.

Λαΐτη, Hesych. ἱέρεια (quæ & λείτειαν) necnon λεπὶ.

Λαΐτις, ιδος, ἡ, epithecton Minervæ, quia prædę præest, prædatrix. Stat. λαφυροφόρος, Hom. Il. 8, λάδωσιν λαΐτις.

Λαΐτις, bello capta mulier, captiua, prædatrix.

Λαϊτοσκόπος, apud Hesych. qui præerant sacrificiis.

Λαϊτοὶ, locus publicus vbi magistratus conueniunt, Etym. λάϊτον κατέβαν τὸ συνεδρίον εἰς ἀγορὰν, leitum Achęi vocãt prytaneum, i. curiam, Herodot. l. 7. Hesych. λάϊτα expon. etiam τὰ κτήνεα.

Λάϊτος, ου, ὁ, populus.

Λαϊτουργὸς, ὁ, ἐπιμελητὴς.

Λαϊτουργία, ἡ, opus aliquod publicum facio.

Λάϊτον, στρατιῶν ἀφυλακτὸν, χωρεῖον.

Λακάζω, κ λακάειν, clamare, plaudere, percuter e, latrare, Hesych. τὸ σφοδρῶς ὀρχεῖσθαι.

Λακάπατος, dixit Epicurus, quam vocem vitio vertit Cleomedes l. 2. latratus significare puto.

Λακατρεῖα, apud Lycoph. insula quæ mari circunscripta finiatur.

Λακκοὶ, quoque Hesych. κρατῆρες, fuis finibus in quos defluit terminatus, cui oppon. ἄλακτος, infinitus indefinens.

Λακκοδαίδαλα ποιεῖ, inaures quædam.

Λακκοζίζειν, exornare, elucubrare, euigilare ad lucernam. Strabo lib. 13. Geographię, μεθ' ἡμέραν μὲν φιλοσοφεῖν σφόδρα τοὺς ἐν τοῖς λακκοζίζουσι, νύκτωρ δὲ λακκοῦσιν, lucubrationes & euigilata studio lipta appellauit Cicero libro primo ad Attic. Totum hunc quem cum ego varię meis orationibus, quarum tu Arichus es, foleo pingere de flamma de ferro (nostri illas λακκοὺς &c. Plin. epist. lib. 2. Non tamen omnino M. nostri λακκοῦσι gimus, quoties paulum itinere decedere non intempestiis amœnitatibus admonebamur. Accepit de oratione amœna & pigmentis orationis perpolita. Horatius de orationemida & magnifica interpretatur: Proiicit ampullas & squipedalia verba. Et alibi: An tragica defæuit & ampull in arte? transiate quidem a tumore τοῦ λακκοῦσαι, id est, am larum. vel λακκοῦσι: locos communes intellige summo ario exercitos, in quibus perpoliendis & exornandis lechi atque arcuatæ illæ adhibitæ sint. Sic λακκοζίζειν erit locis cõmunibus aliquid amplificare atque ornare. λήκυθος proie ἄγγεῖον μυρεψῶν, τὸ μυροφόρον, vas vnguentarium vt alabastri. Sch. in Androm. αὐτοχείρητα λακκοῦσαι dixit, μεταλήψεις ἀλαζόνας ignificans. Commentar. Aristophan. in Acharn. exponit λυζίζειν, vociferari atque perstrepere, τὸ μετὰ βοῶν ᾠ φοφεῖν. d ibi legend. λακκίζειν, vt apud Suid.

Λακκοῦσαι, ᾶτος, τὸ, parua lecythus, parua ampulla. Est & carminis nus trochaicum, dimetrum catalecticũ, heptamimeres, q d & ἐπιπλῆσιον dicitur alio nomine.

Λακκοῦσμὸς, cantillatio, frigillatio.

Λακκοῦσις, εως, ἡ, qui exilem habet vocem, μικρόφωνος, qui ca a vocem edit, hoc est, talem qualem vasa caua si pulsentur, s fyclius.

Λακκοῦσσις, ος, ὁ, vasis oleariį fictor.

Λήκυθος, ου, ὁ, ampulla, vas olearium, & in quo vnguenta reconduntur, quod & Latine lecythus dicitur, penult. corrept. ἐρῶ λέκυθος ἀλαβάστου. Aristophan. in Pluto, τὸ σῶμα δ' ὑπὸ μι ᾧ ᾗ λήκυθος μύρου γέμουσα, id est, ferię olearię. Cicer. vide r libro primo ad Attic. copiam dicendi vniformem, pigmta oratoria, & myrothecium, λακκοῦσις appellasse, alludens ad illud Aristophan. λακκοῦσαι ἀπώλεσ. λακκοῦσι τὰ χρώματα φορεῖ ᾶ σεις, Aristophan. ἅλιον ὡς ἐστὶν ἐν τῇ κατὰ λακκοῦσαι, ἰὼν ἐλευθέμβροσε μοδε, idem, & eius interpr. vide Bayf. & prouerb. apud Era . Non est oleum in lecytho, Lecytho pinguior, Lecythum ber in malis. vide λακκοῦσίζειν.

Λάμες, τος, τὸ, præsens animus Terentio, virilis fortisque anir, idem: animi præsentia & acer animus & præsens, Cicer. ἐρώτησις, audacia, fiducia, ἄτοπα μὲν ἡ ἀφοβία. Ioseph. σὺν ἀδεῖ τοῦ μεγάλου φιλεῖ δίχα κατὰ ὠμὸν κατορθοῦσθαι, vt Virgilius d Nunc animis opus Æneæ, nunc pectore firmo. Syneſius l fratrem epist. τὸν ἐδ ἐν τῷ ἡμῶν λάμεσι, νῦν σὺν ἐκείνοις χάλ. Herodotus in Polymnia, ὑπὸ λάμετός τε καὶ ἀνδρείης ἐρατυνθὲν. Aripphan. in Nebul. λάμεα ὡρῶ σαυτοῦ πάνυ δεξάμενον, ὁπόταν ἐπιμεῖ βαπτόμενον, βολέμον εἰς τὸ ὑφεκκαυθὲν ἄδωρ, εἰ δοκεῖς θ' ὑπομενεῖν, ᾗ ἀπ' ἐκεῖνον. Pro quo etiam λακκοῦσαι verbo vsus ita est ibidem ν ναῦ, ὑπαὶ ἀ λακκοῦσις ἀ ἀνδρεῖα θ' ὑπομενεῖν, magnos animos concipis, ἀ φορεῖς. nam λάμες τὸ φρόνημα. Ibi tamen etiam scriptum λ πάσας, id est, μικροφρονῆσαι, magno & excelso animo prædituri, gnanimus: qua forma apud Aristotelem quinto Politic. νημεσίας dicitur homo elati spiritus: & ὑπηρεσίας ὁ ὑπηρεμῶν perbus & insolens. Euripid. in Iphig. Taurica, ὦ λάμε ἀφεὶς ἐ in Alcestide, μικρὸν τὸ λάμα κἀκ ἀνδρὸς τὸ σόν. Pro animo ra. Euripid. in calce Oreſtis, ὃ principio Medeæ. vide in Cliad. Erasini, Lemathurium. Amnion. differtinguit à λάμεσι λ ἔχω, sum animo præstanti, Aristophan. λάμετε πλέθ. soler plenus, Herodot. dicitur etiam interdum de timido anir vt apud Euripidem, μικρὸν τὸ λάμα, κἀκ ἀνδρὸς τὸ σόν. ab Hsyc. exponitur etiam voluntas, consilium decretum seu p positum animi, ἐφ' οἷσιν εἶναι sententia Aiacvs, ἔλπω δ λάμεσιν αὐτῶν ἀφαμάρτοι τὸ ἐκατρωθῆναι κλαυσμένος, i. mutata sentent

Λαμελέθ, ος, ὁ, gramiosus, qui & λάμεσι Luc.

Λαμέλη, ης, ἡ, sententiæ, consilia. Hesych. λακκοῦσαι non solùm c φορήσεις, sed etiam βάλάμες & cum eo Suid.

Λαμεσίαν, esse generosum, μέγα φρονεῖν, Aristoph. in λάμεσι.

Λαμεσίας, ου, ὁ, ἀρτογάνης, superbus. vide λάμεσι.

Λαμεστόν, ου, animum addo, animo præsenti & confidenti muni vnde λαμπρὸς τῷ λάμεσι apud Hesych. λάμεσι ἔχω εἰς τὸ ὄφρον.

Λαμίδα, lippio, cæcutio lippitudine. Neutr. absolutum Aristo τος. τοῦ γὰρ τοῦ δ' ἡ κρῆσις αὐτὰς εἰ ἐκ λαμέδ' κακοκωθωνίζειν, lippis curbitis, id est, λάμεσι τ' ἐχρὴ τὸν σφόδρα λυσῆς μεγάλας ἀς κακκακκοῦ Idem in Pluto, ὦ κομψοὶ γνώμας λιμβῶντ' τὰς ὀρίτας ἀμφὶ, id ὃ mente capti, ὃ mentes excæcatas habentes, ὦ συκοφάντ φάνες. Lucianus, λάμεδ ᾗ ἀμβλυώτ' ἔσες, ᾗ ἐκκακοῦσαι τὸ Plato γλαμέδ' & λάμεδ' dixit pro gramiosum esse: ita enim cat Nonius, qui gramias oculorum, vt loquitur Plin. lib.

…l vel glamas, vt Festus vocat, patiuntur, ἰ. ἡ λήμη, quæ …ita legitur apud Aristot. Rhetor. libro 3. ἡ φλεγμονὴ ἢ ἀσχ… …ρεῖ ἐκ τῶν ἀκμάζοντων τῶν λημῶν τῶν σταφυλῶν. vbi Trapezuntius ma… …ultilit pestem. rectam autem esse lectionem ostendit …rchus in vita Demosthenis, vbi eadem verba citantur.

Λιμμώδης, lippitudo, humor in oculis concretus, vnde lippitudo …ἀπόστασις ἢ πολύρροια τοῦ ὑγροῦ τοῦ μὴ κινοῦντος. vide in Chil. Eraſm. Natur… Lemnia. λήμνια τὰ σταφυλῆ ἀκμάζοντα. Aristoph. Interpr. in Plutu. …λημμώδη.

Λήμη, lippitudo interp. Aristoph.

Λῆμμα, τὸ, τὸ, sumptio, ἀλλὰς ἡ τὸ λαμβάνειν ὡς, vt σοφίσασθαι ἐξ ἡ τὸ …λαμβάνειν ἀφορμὴν, assumptio: ſicut ἔπαρχος illatio τὸ συμπέρα… Ciceronis de Diuinat. 2. Sed de mus tibi iſtas duas ſumptio… …ca quæ λήμματα appellant Dialectici, ſed nos Latine lo… …nalumus: præſumptio autem, quam πρόληψιν iidem vo… …, non dabitur. λήμματα Ariſtoteles φερνισμὸς appellauit. A… …ndidas ἡδὺ οἰκείων ὑφ' ἡ ὑπάρχῃ λήμμασιν, ὧν ἀκούσῃ ἢ ἡ συν… …ὧν πιστεύῃ. Lacrtius in Xenone, ἐγέρε δὲ ὅτι τὸ ξυνεστὸς ἐκ …ὧν τὸ λημμάτων, ἀφορισμὸς ἡ ὑπάρξις, &c. vnde λημμά… quaſi ſumptiuncula, propoſitiuncula. Margunt. in lib. φέρ… …ὧν ἀφορισμοὶ τέσσαρα τὰ λημμάτα ὄζωσιν. Hinc μονο… …ὧν συλλογισμὸς, & διλήμματος ἡ ὧν, de quibus ſuo loco. …ὸ etiam dicitur velut titulus & argumentum, eius nem… quod tractandum ſumitur atque proponitur. Martialis …14. Lemmata ſi quæris cur ſint aſcripta, de cebo: vt ſi ma… …is, lemmata ſola legas. Idem alibi, Viuida cum poſcas e… …ammata, mortua ponis Lemmata. λήμμα præterea τὸ κέρ… lucrum, captura, ἡ ἀκροδίκημα, τὸ λαμβανόμενον ὑπὸ δίκης, …d acceptum ab altero largiente: vnde eſt in Æſchinem …l noſthen. probrum, ἢ τὸ λῆμμα ἐσόσαν proclium ad mune… …ſordes. Idem Demoſthen. πρὸς ἐφιλιππ. ἡ νῦν λήμμα νῦνις ἀ… …ὧν οἷς ἐγὰ πεποίημαι, ἡ λέγ. ἡ, ἡ δίκῃ ἀφεσποτικῶν contra… ſumtiaque in ea ſignificatione ὄψιμος & ἀφόνιος. Idem O… lib. ἡ, ἡ τοιοῦτον λήμματον ἀπαλλαγὴν τοὺς ἀδικοῦντ ἡ ἀκρόδικος ἀπῆς διδομένη ἀνεκὴ, vbi reuitus & obuentiones …ὧν ἀφορὰς ἡ ἀφορισμὸς intelligit: item terp. lucra & emolumē… ſumſultit, alij diætam & demenſum.

Λημ… …ν, idem.

Λημ… ἡ, δυσώδεις, in Epig.

Λημ… ἡ, ἡ, dicitur de maximo malo, quòd mulieres Athenien… viros in Lemno occidiſſent. qua de re conſule Zenodot.

Λῆ… ἡ γα, Lemnia facinora, i. teterrima, Herodot.

Λή… ἡ, ἡ, ἡ, acre obtueri & micantibus oculis, Euſt. Il. ἀ.

Λη… ἡ, ἡ, ἡ, ἡ, ἡ, ſciſcula. lemniſcos etiam dicunt Latini, Athenæus, …ους ὕστερ ἀπὸ λημνίσκους ἐν πόλει διδομένους. Plutarchus in Syl… ſuetatus μὴ ἡ ἡ ἡ

λαῦρος, ſtella ſplendida in ſpina ſcorpionis Heſych.

λαφυραγός, ὁ, ὁ λῃστής. ſicariorum ſiue latronum princeps, αἰχμητὴς λῃστῶν.

λῃστήκιον, ου, τό, latrocinium.

λῃστήριον, ἀγίδιον, τὸ, dim. latrocinor, populor, latrocinio ſpolio, Neut. abſol.

λῃστής, οῦ, ὁ, latro, prædo, ſicarius, populator, graſſator. λῃστὲς γὰρ ἀφεῖλον ἅπαντας, Heſychius.

λῃστικὸς βίος, vita prædatoria, Ariſt. 1. Polit.

λῃστικώτερον, magis prædonum more, Thucyd.

λῆθος, ου, τό, oblivio, λήθη, Soph.

λῃστοκτόνος, ὁ, prædonis interfector, in Epigr.

λῃστός, οῦ, ὁ, q. prædabilis.

λῃστρικὴ ναῦς, i. ἀκάτιον, Interp. Thucyd.

λῃστρικοί, οί, prædones, Ariſt. 5. Polit.

λῃστρικὸν πλοῖον, piraticum nauigium, vt λῃστής.

λῃστρικὸς, τό, latrones, prædonum multitudo.

λῃστρικὸς, ὁ, q. prædatiue.

λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatrix. λῃστρίδες νῆες, naues prædatoriæ ſiue pitaticæ.

λήϊσιμος, latebo: Futurum verbi λανθάνω.

λῆϊτα Heſych. ἕλκωσι, venti qui & βύεται.

λητῆρες, Heſych. ſunt ἱερεῖ στεφανηφόρες λοιδοροῦντες.

λήτεσθαι, ἁ, facer dos.

λητοῦχος δόκτυλος, in Epigr.

λητοΐδης, ου, ὁ, Latonę filius. Apollo, ibidem.

λητὸν, publicum, Heſych. apud Plutar. in Antiquit. Rom. λῆτον, τὸ δημόσιον.

λητουργεῖν, obire munus publicum.

λητουργὸς, ὁ, ἡ, vide λειτουργὸς.

λητὼ, ὁ, ἡ, Latona. Σθάλασσα τὸ κρωκὼ ἡ θεὸς, filia Cœi & Phœbes, Heſiod. in Theog. hęc à Ioue compreſſa peperit Δίκαιαν καὶ Ἀστραῖον.

λητωὶς κύρη, Diana Latonę filia, in Epigr.

λητὼϑ, Latous, Apollo, ibidem.

λήχανα, μ. λαχάνα, σ. λαχανα,] inuſitatum à quo λαχηνεύειν ſumit tempora.

λήψις, ὁ, ἡ, captura, occupatio, χρῆσις, accipiendi actus, acceptio, acceſſio, expugnatio. τὴν μὲν γὰρ πλῆξιν τὴν ἐκ τοῦ ἁρπάζειν ἀφαίρεσιν καλοῦσιν, ab his facile aufertur, ab his facile capiunt. Ariſt. in Rhet. ἐφ' ᾧ λήψεται, ad capiendum, Plato l. 1. de Rep. ἐπὶ τοσοῦτον ἐξ ἀλλήλων βλαπτόμενοι γίγνοιεν, id eſt, redditio & receptio. ποιήσεως & πλήξεως opponuntur inter ſeſe, apud eundem ibidem.

λήψασθαι, capiam. vide λαμβάνω.

λιάζω, μ. ἐλίασα, σ. ἀπλ. ſeparo, χωρίζω, diſtimo, λύω, διακλίνω, ἀποφεύγω, fugio, declino, cerno, cuito. Act. Accuſ. II. ἐλίασαν ἐξαφανίζετο νεφέλη λιάσθεις, ſeparatus. Idem Odyſſ. λιάδδιν ἐς πατέρα αὐτέμεν, id eſt, ſeceſſit in ventos, & diſparuit. Et Odyſſ. ἐκ δὲ σπασαίατο λιάδδις, id eſt, egreſſus ex fluuio. Euripid. ἀπολῶ σφε σὺν ἐλιάσθαι. Lacſar. ψυχῆς σῶν λιάσαι ἐκ τῶν σῶν, animam ex tuis membris ſeparauit. Heſych. λιάζεται, τὸ ἱστίον, πνεῦμα ἔσται. Et λιάζεσθαι, τὸ σκιρτᾶν.

λιάσιν ἔσω, capturi paſtores: ἀφ' ὧν τὰ λίαν ἀμφὶς ἴδῃ, Etym. Heſych. verò λιαμῦδα αἰγικλῆ expon. pro λίαν ἀγρὸν ἔνδειαν, admodum arenoſo à λίαν & ἄμμος.

λίαν, nimis, valdè, admodum, λίαν: priore communi, longa, Od. ξ, ὁ δ' ἔβη κατὰ λίαν, i. σπέυ, & breui, Od. ν, ἐνδὲ λίαν λυπρὸν. λίαν ἐν ἀκτῇσιν, ſupra modum.

λιαρὸς, Heſych. πυκτὶς ἀκροβόθρων, ſorſitan φῶς τὸ λιαρὸν, quod læues & glabras genas habeat.

λιαρὸς, ὁν, ὁ, calidus, temperatus, ſuauis. Od. ε, ἔρρε δ' ἀερσίκλυτα ἀσπάσματα πατρὸς τοῦ, χλιαρεῖς, ἢ θερμὰ λοῦσ', placidum. Et Apoll. 2. λιαρὸν δὲ ὕδωρ κνίσσας ἔπλυνεν αὐτῷ, aura lenis & liquida. Idem λιαρῷ ἀέρι γανύσεις χρόα. ὕδατα λιαρὰ ῥέει, II. χ. ἄμυδις λιαρὸν. II. λ.

λίασμα, ατος, τὸ, pro χρίσιμον apud Athen. li. 8.

λιάσδην, Od. ὀ, ἡ, χωρὶς ἐόντα, Didym. vide λιάζω.

λίβα pro λιβάδα. λίβα πωϑὶ μοχθήσας, in Epigr.

λιβάδιον, herboſus locus, βοτανώδης χωρίον.

λιβάζω, ſtillo, deſtuo, perdo, σπάω.

λιβ ανιδες, οῦ, ὁ, thureus.

λιβανῖτης, ὁ, proprium deæ cuiuſdam apud Lucianum.

λιβανόμαντις, ὁ, ἡ, qui ex iis quæ dis adoletur futura coniectat. dicitur & ὑπαυγασμάντις, Euſt. II. σ.

λίβανος, ου, ὁ, thus, arbor thuris. λίβανος ἀγριωτὴς, thus integrum nec comminutum & ſectum, quod probat Archigenes apud Galenum ἐν τῷ πρὸς libro 5. dicitur & ἄτμητος, cui contrarium ὕπτμος καὶ τμητός. Ἄτμητος verò ὁ ἀγαρικὸς, ὁ ἀλλιῶν λίβανος, i. thus maſculum, primas tenet. vide Dioſcorid. libro 2. cap. de thure. Plin. lib. 12. cap. 14. λιβανοπώλης ὁ λιβανοπράτης, & λιβανοπαντοπώλης apud Ariſtophan. Polluc. teſte. Dicitur verò thus λίβανος à Dioſc. ὁ λιβάνωτός, vt & à Galen. lib. ſimplic. cap. ὁ λιβανωτὸς. vbi mendum irrepſit: vt apud Æginet. habent enim codices ὁ ἢ ὀκτὼ ὁ ὠνὴ, pro ὁ ἢ ὀβολὸς ὠνὴ, id eſt, ipſius thuris ſi quæ ὀβολὸς ἀν Dioſcorid. ὁ λιβανὶς vocatur. Apud Hippocratem per λιβανωτὸν καπνὸς, Galenus thus ſignificari exiſtimat. Λιβανὶς verò, roſmarinus ipſo Galen. & Dioſcoride teſtib. huius tres ſpecies enumerantur. Item λιβανὼν, Libanus mons Aſiæ. Interpres Ariſtoph. in illud in Pluto, ἢ φακελοὶ σπερμάτων ἢ ῥῖνι ὀπτησάβου'. (dixerat autem μέγα σεῖν ἀπέκαμεν δ' ὁ λιβανὼν) ὃ βδέλυ. aliud, inquit, λιβανὼν, & aliud, λιβανωτὸς, λίβανος. enim ipſa arbor. λιβανωτὸς verò ὁ κατὰ τὸ λιβανὸν. ἔστι δ' ὃ ἔσχε λίβανος φόρτος. Theophraſtus hiſtoriæ libro nono, capite quarto, hanc differentiam ſeruat λιβανωτὸν ipſum thus vocans, λίβανον verò λιβανωτὸν ὄρνιθος, thuris arborem, quam thureum virgam dixit in Georg. Virgil. vide Μάνα.

λιβανωτηφόρος, ὁ, ὁ, odoratus.

λιβανωτὸς, ὁ, roſmarinus. Gaza ex Theophraſt. hiſtor. planta lib. 9. Nicander in Theriacis, Κἀμπια κηχανόφιν λιβανωτίδ' ἰδὲ λίβανον.

λιβανωτὸν, τό, thus, Herodot. l. 3.

λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, ὁ τὸν λιβανὸν καρπὸς. pro arbore Theoph. hiſt. plant. vide λίβανος.

λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ, thurifer.

λιβανωτὶς, thurea planta.

λιβὰς, άδος, ἡ, ſtillatio, gutta, fons, latex, aqua, ſcaturigo, locus amœnus & humidus, ſtagnum, Gaza lib. ſecundo hiſtor. in. Interpr. Ariſtoph. in κ ταγᾶν, vnde & verbum λιπαβίζειν, id. σπαλαγᾶν. ἡδὺ δὲκαὶ τὸ ὕδωρ, capite 6. vbi legend. οὐκοῦν ὁ ὕδὼρ ἡδὺ ἐχων ἔμφασιν μᾶλλον ἡδὺ λιβάδων.

λιβδύμαδον, Etymolog. deriuat λιβὰ τὸ λιβδάς. exponens ἰμᾶδον, vnde (inquit & Ino cognominata eſt Εὐμίν, quoniam ἐλεύσεως, ſubmerſa eſt. Euphorion verò βωλίον appellat τὸ πλακωδὲς mare: vt πανύστερος ἐλθὼν βωλίον dicere volens ὧν ναῦς, ſalem, fed poteſt hoc λιβδάμαδον & per ſynalephen fieri eſſe ex ἀλιβδάμαδον, quod eſt ἐις ἅλα βυθίζεσθαι, hæc ille.

λιβδύειν, Heſych. ἀφανίζειν, determinare vel ſeparare.

λιβέρνα, & λιβέρνίδες, naues liburnicæ Suid. dicuntur etiam λιμνηρὰ νῆες.

λίβες, Africi venti.

λίβιδα ὀρυγὴν, τὸ, incilis foſſa, aquæ ductus apud Ælium Dionyſ. ceptus tamen eſt per ει, λείβιδα ὀρυγὴν.

λιβόνης, humidus, ὑγρὸς, Hippocr.

λιβόνοτος ἄνεμος, ὁ μεταξὺ λιβὸς & νότου πνέων, inquit Ariſtotel. de mundo, i. Libonotus, ventus inter Africum & Auſtrum irrans. alij λιβόφοινικας vocant, inquit idem Ariſtotel. ſpirat ἐν τῷ inter meridiem & hybernum occidentem, inquit Plin. l. 2. cap. 22.

λιβὸς, gutta, lachryma, deſtillatio oculorum apud Hippocr. item. Galen. λιβὸς παγερὸς τῆ ὀφθαλμῶν ὑγρότητος ξέεται, ὃ λείβει, τὸ σταζειν.

λιβόφοινιξ, nomen venti, qui & λιβόνοτος dicitur, vt ſcribit Arist. de mundo. vide ἐν τῷ λιβόνοτος.

λιβρὸς, ὁ, obſcurus, caliginoſus, humectus.

λίβυες, ſerpentes quidam, Nicand.

λίβυς, ος, ὁ, Libya, Africa, hydria nigra ſepulchro impoſita.

λιβύσσων ex Libya.

λιβυκὲς, Libycus, Africus, Pyrrhicus. Æſchines in epiſt. ὡς ἐν τῷ λιβὶ ἢ ἐν αἰσσυρικῷ ἀνεμίῳ λιβυκὸν, λιβυκὸν ὄρνεον apud Athenæum. in Anib.

λιβυὸς, ὁ, libyus auis, quę à galgulo odio diſſidet, Ariſt. l. 9. Hiſtor. lædus à Gaza pro eodem.

λίβυστρον. Heſych. πολεμικὸν πλοῖον, bellicum nauigium.

λιβυφόρος, ὁ, ἡ, naues liburnę, piraticæ & velociſſimę, roſtris ærea. λιβυρνικαὶ νῆες. vide λίβερνα.

λίβυς, ος, ὁ, Libys, homo ex Libya, Pœnus, Afer. dicitur etiam à Pœtis. λίβις κωτὸς, λίβις αὐλὸς, tibia Libyca. λιβυκὸν σκῦλον. Eurip. Item λίβις ἀετὸς, ventus, in Epig.

λίβυσσα, ης, ἡ, Libyſſa, mulier Africana. Sophocl. αὐλὰς λίβυσσα, σαφηνιαφόρους ἀύσεις. Λίβυσσα, auis ſtruthiocamelus, στρουθοκάμηλος Suid.

λιβύστις, ίδος, Libyca regio, in Epigr.

λίγα, ſtridulè, tenuiter, ſuauiter, ὀξέως, vehementer. Hom. præ γάρ, vt ἄκρα pro ἀκέα per ſyncopen.

λιγαίνω, με, ω, ſtrideo, delecto, præcipio, ὀξέως φωνῶ, cano canto, deſcribo, in Epigrammat. ludo, de cithara, Apollonius. ratus de coruis, χαίρειν καὶ τὰ ἑταῖρα ὅσα τὸ μὴ βίωσι λιγαρώτατον ἐοῦσα. Theocr. ἠνυκα δ' αἰθυίδεσσι.

λίγγω, με. ἔγξω, σε. ἔγγξα, ſtrideo, reſono, Neutrum, verbum ſicut à ſono.

λιγδὰς, cos, lixivium.

λιγδάδιον, ſonum reddo feriendo ſuperficiem.

λιγδάδιον, in ſuperficie, ſtrictim, ἀκροδηγιὰ. Hom. Odyſſ. χ, βάλε δ' ἐπὶ κεφαλῇ λιγδάδιον, ἀκρον δ' ἔπιδε ῥῖνα τε καὶ λοβὸν ὠτὸς καὶ ἀγκύλας, i. ὥστε ὀδόντας ἐπὶ

...μέσαι ὑπὸ πλάγιος μύων πλὴν ἕζωθεν ὑπερκείσθαι τῷ στόματος.

Λιγυ..., fornacula in qua metalla conflant. apud Nic.in Ther. ... pila seu mortario accipitur.

Λιγύ..., canorus, in Epig. λιγυρὸς φόρμιγξ, Homer. i. διὰ χορδῶν, cithara ...cisona.

Λιγύ..., acutè, dulciter, celeriter, vehementer. Ilia. γ. ἀμφὶ δὲ μάρψε παῦρα μάλα λιγέως, ὑπὸ δὲ ἔδεισε, ἀργυτε.

Λιγύ..., imbecillum, pro ἀλιγοπλίξ, ἀσθενὲς.

Λιγύ..., vestis ornamenta interna, vulgò paramenti. Pollux. λιγυρὰ ἱμάτια τὰ ἐκτὸς μὲν μίσγει, κάτω δὲ οὔ.

Λιγύ..., flexibilis, mobilis, Etymolog. scribit deriuari vel ἀλύσσω, ἀ λυγίζω quasi λυγιερὸς sed non exponit.

Λιγύ..., fuliginosus, ἀφάλαθος, σποδώδης. Apol. 2. Arg. ὀδὸν δ' ἄρ' ἀλιγαίνουσι κατὰ τυφόμενοι, &c.

Λιγύ..., tumulus, fumi emissio. Nicand. pro flamma accipit. ...propriè fuligo Latinè dicitur. μάθεν δὲ καὶ ὁ ἀσβολᾶς. Apollonius ...λιγυῖ δ' ἀμφὶ κάμινοι καπνὸς βαρὺ στελέουσι, id est, τῇ μὲν ...ρὸς.

Λιγύ..., fuliginosus. vnde λιγυώδη ἀφεστήκασι, Alexand. Aphro. ...id est, fauillacea excrementa vt Gaza vertit: Politian. fin ...tifica excrementa, apud Hippoc. μελάντατος, quòd nigra ...dicit. fuligo.

Λιγύ..., Nicander in Theriacis de Asterio, τὸν δ' ὑπὸ πάτῃ λιθο... ...ίλλοισι, θιαυλήσας ἐς χεῖρ' ἰάζεται. Interp. λιπαρὰν ἐν πυΐ.

Λιγύ..., Hesych. κρατὴρ πλατὺς ἢ κεκραμένη πλακοῦς.

Λιγύ..., omnit. fictitia vox à sono sagittæ aerem diuerberantis. λίγ... ...δες, οἱ πτίλα ἢ χεῖρα ἀπτέλεσαν, Hom. Il. 4.

Λιγύ..., ὁ ἢ ἡ, λιγυφθόγγος, canorus, suauiloquens, argutus, Epith. λιγυκὴς κελάδων.

Λιγύ..., crepersus, quasi dulcicrepus. Dionys. poeta, πατηρὸς ὑδάτων ὑπὸ δρυσὶ λιγυπνοιῆς.

Λιγύ..., luciniæ epither. quòd cantu laboret, Commentar. Aristophan.

Λιγύ..., dulciloquus, λιγυόφθογγος. Aristoph.

Λιγύ..., ἐν ἔπεσι ἔχων σονάλιμ. Homer.

Λιγύ..., apud Diosc. l. 3. cap. περὶ λιγυστικοῦ, Liguria.

Λιγύ..., canto.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, ligurius lapis. λιγυρίης, Ioseph. de antiquit. ἐν δὲ τῇ ἡ ὑπὸ τὸν ὠκεανὸν λίθοι διάφανες μεγέθει ἀμέτροι, ἐκ πάντες εἰσὶν ἐν ἀφροῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἐκπεσόντος ὕδατος, ἐφ' ὧν ὑξ τῶν ἀκτίνων ἡλίου, ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἀκτῖνας, χρυσὸν ἐκτὸς, ἐντὸς δὲ ἄργυρον. Interp. λιγυρὸν vertit lyncurium, quod succinum Aerio quòd in Liguria plurimum prouenit. Diocles & cophrastus ex vrina lyncis concrescere crediderunt: sed rum vanitatem arguit Plinius. non esse autem hoc loco ...ρον electrum siue succinum, facit vt existimem indica- ...& enorme precium apud Iosephum: cùm succinum quod bram dicimus, vili constet propter abundantiam. Vide ...γύριον.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, stridulus, Dionys. de situ orbis.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, dictio poetica pro leniter flans. nam γλυκὺ πνεῦμα, ...ὃν ἢ λιγυρὸν dicitur à Polluce.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, stridulus, acutus in voce, suauis, ξὺν φωνῇ, stridens, vo... is, argutus. Hesiod. τὸν μὲν τὸ φωνὴν λιγυρὴν ἐπέδωκεν ἀοιδῆς. Ilyll. μ. Σειρῆνες λιγυρὸ δόλιον αὐδήσυσι μέλος: ab hoc deduci- ...r verbum Latinum ligurio, vt scribit Donat. in Eunuch. ...erent. qui λιγυρὸν suaue exponit. λιγυρὰ φωνὴ ἡδεῖα, valet vocis ...ικεντατε, Aristotel. 9. Animal. Idem lib. κἂν ἀκουσθῶν λιγυρὸν ἢ ...ὸν ἢ φωνὴ, οἷς λισπὴ ἢ ἀκουστὴ, κρεῖττον ἢ ἧττον ἢ τῷ ἀπὸ τίνων. Ibid. λιγυρώτερος φωνὴ. σκιοῦρος λιγυρώτερον, id ...ὐδίστερος, σφοδρότερος, Homer. λιγυρὸς ἔκτυε βοᾶς, λιγυρὸς ἢ ...ὸς βοᾶς, Eurip.

Λιγύ..., lapis ligurius: vide λιγύριον.

Λιγύ..., fuauiter, concinnè.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, Ligur, paroxyt. Cyril.

Λιγύ..., ὁ, ἡ, stridulus, canorus, argutus, facundus, χέλυς, λιγυρὸς, ὁ, ...ὸ παχὺ, priori breui. Fœmininum eius, λιγεῖα. λιγὺ κερατὸς, ...ὸς ἐκ συμβολῶν φερομένης λιγυρὸς ὕσης. Hom. & ὑπὸ λιγυρὸς ὕσης, stri... ...ulus ventus.

Λιγυσκὴν, οὐ, τὸν, ligusticum herba, ὅτι ἐν λιγυρίᾳ, i. liguria nascatur, ...ioscor. l. 3. cap. 48. apud Galen. lib. simpl. λιγυστικὸν, sed ordo li... ...rarum mendum subesse declarat.

Λιγύφθογγος, ὁ, ἡ, λιγυφωνῶν, i. λιγὺ ὑφωνῶν, ὑξυφώνως, stridulæ vel sua ...s vocis, vocalis. Homer. Iliad. ἠμὲν κλαγγὴ λιγυφθόγγοιο γέρανος κέλευσε ...ύοντος.

Λιγυφωνῶ, canorus, habens vocem stridulam, argutus. Hesiod. ...ρίδες λιγύφωνοι.

Λιγύω, Hesych. πνεῦλιον, scutella.

Λίδες, eidem pro ἀλίζονες, hoc est, ἐλάσσονες minores.

Λίδη, Hesych. φάσματος.

Λίδη, ludo, stillo, βάσσω, tussio.

Λίδην, admodum. λίην ἄφθονον, plurimus sanè. vide λίαν.

Λίδος, Hesych. est δένδρος, acer aut atrox.

Λιθάζω, μ. ἄσω, π. ασα, lapido, lapidem iacto. Accusat. vnde apud Chrysostom. ἄξιος λιθασθῆναι λιθοβόλῳ, lapidibus petitus. λιθάσθητι, sustine lapidari. Item simpliciter βάλλω, peto. Arrianus, κελεύσαντος ὁ ταῦτα ἢ χρυσὸν ἐς τὸν παῖδα λιθάζειν, ἐς τοσοῦτον ἐσῆμβη κατηχθῆναι.

Λιθάδιον, ου, ὁ, lapillus, λιθίδιον. Item πρωχὶ τόπος, locus asper & pretricosus, Nicand. λιθαδὲ σπερῳ, Hom. i. λιθώδης.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti à Plinio vocatur lib. 33. cap. 6. improbè tamen: non enim spuma est argenti, sed admisti plumbi. tria eius genera vide apud Plinium & Dioscoridem lib. 5. cap. 102. Quæ flauo colore splendet & ex ipsa vena fit, χρυσῖτις dicitur: μολιβδῖτις quæ ex ipsius plumbi fusura: ἀργυρῖτις quæ ex argento fit. Hippocr. λιθάργυρος, τὸ δὲ ἀργυρίτις αἶσυ vocauit lib. de nat. mulier. Argenti spumam ἐπεῖχε δὲ θρόμβοις, enumerat Dioscorides libro sexto, cap. 27. Et Nicand. in Alexipharm. Γ' χθονίῳ δὲ σὺν ἰώπι λιθάργυρος ἀλκὴν ὁπάσσε λύσειν.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. lib. 3. hist. plant. cap. 10. λιθάριον κισσηρῶδες, lapillus pumicosus. Atticè λιθίδιον dici non λιθάριον scribit Phrynic.

Λιθάς, άδος, ἡ, lapis. Odyss. ξ. σοὶ νῶϊν ἀνὰ μέσσον ἔσω ἐπὶ θυμὸν ἐποίσω συκίνῳ πελέκεσσι λιθάδεσσι. & lapidum cumulus, σωρὸς λίθων, Interp. Æschyl. in illud ὡς ἐπὶ σὲ λιθάδων ἀγ' ἐπιβλήτων λιθάδ' ὄρχιτας.

Λιθάσιμος, luxus, πολυτελὲς, Suid.

Λιθάσιος, ὁ, ἡ, lapideus, λίθινος. Hom. ἐπεὶ ἴσταλίθοισι περιμήκεες.

Λιθάσιος, τὸ, opus de lapidibus scriptum. vide in vita Dionys. scriptoris orbis.

Λιθίασις, εως, ὁ, calculus morbus in renibus aut vesica. Sic etiam vocantur, quum in palpebris gigniuntur albicantia quædam & aspera lapidis modo, oculúmque perpungentia.

Λιθιάω, calculo, laboro. Alex. Aphr. Probl. 45. lib. 2. & Probl. 50. ὁ δὲ λιθιῶν βουλόμενος λιθιῶσι πλὴν νύξιν, fœminæ vesicæ calculo rarò laborant.

Λιθίζειν, lapidis qualitatem potius quàm gemmæ referre, Plin. l. 7. c. 37. Sic λιθίζων dicitur carbunculus languidius luuidiúsq; lucens.

Λίθινος, η, ὁ, lapideus, è lapide factus, ex lapidibus.

Λιθίς, ίδος, ἡ, lapillus, λιθίδιον.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, ictu lapidis factus, vt li. 1. Epig. πυροὶ λιθόβλητοι πάγυροι δύο χείλες, de nuce arbore. λιθόβλητον καυμφάλων, ibidem.

Λιθοβολέω, μ. ήσω, ω. ησα, lapido, lapides iacio. Accus. Marc. c. 12. κἀκείνου λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, & illum postquàm lapidassèt in capite vulnerarunt, vel eius caput contuderunt.

Λιθοβόλος, η, ὁ, iaciens lapides. λιθοβόλοι, Thucyd. qui de manu lapides iaciunt, Valla. Iosephus. λιθοβόλοι μηχαναί.

Λιθοβολὸς, in lapide insculptus.

Λιθογλύφος, ου, ὁ, sculptor, lapidarius.

Λιθοδένδρον, τὸ, corallium.

Λιθόδημος γραφὴ, in Epigramm.

Λιθοδόμος, habens corium lapideum & solidum.

Λιθοδόμος, ου, ὁ, architectus, faber lapidarius, qui domum extruit ex lapidibus.

Λιθοειδὴς, ὁ, ἡ, ὄν, lapidis specim gerens.

Λιθοθλάω, lapade frango.

Λιθοκαθὴς, ους, ὁ, qui est laxeo corde.

Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur, & conglutinantur. Dioscor. l. 5. c. 164. ἡ λιθοκόλλα μίγμα ἐστι μαρμάρων ἢ λίθων σαρίδος ἢ ταυρολόβου.

Λιθοκόλλητος, ου, ὁ, gemmis vel lapillis distinctus ac picturatus. vnde οἱ λιθόκολλητοι σάφυλοι, apud Chrysost. i. qui gemmis contextæ coronæ. λιθοκόλλητος χλιδών, Diodor. Sicul. vt Virgil. dixit baccharum quoque monile: Apuleius gemmosa monilia, & Plinius gemmata potoria protulit. λιθοκόλλητοι σώμεν, lapidem, id. durum frænum. Sophoc. Trach. ὦ ψυχὴ σκληρὰ χαλυβδὲ λιθοκόλλητον στόμιον σαρῖ χεσσι.

Λιθοκόπος, lapicida, latomus, λιθοτόμος, Demosth. Pollux. λιθοκοπία Suid. ἐν λίθοις βολή.

Λιθολόγος, ου, ὁ, lapidarius, λιθόξεστος, Soph. in Aiace, περὶ ἔρυμα λιθολόγοι αἴθω, i. λιθοξέστου φόνου, i. cædem lapidum iactu factam, seu quæ fiat. in Cretæ Persicis, φερσεφόνη βασιλέως λιθόλογ. ἐν γενόνει. Hesych. λιθολόγος, lapidator.

Λιθολόμος, μ. ήσω, ω. ησα, lapido, Accus.

Λιθολόγημα, ατος, τὸ, ftues lapidum, ædificium.

Λιθολόγος, lapides colligens, architectus, qui ex lapidibus aliquid extruit, οἰκοδόμος. Thucyd. ὁ χαλκᾶς λιθολόγος ἢ τέκτονας.

Λιθομώτας, qui ad populum concionabantur. ἐπὶ τῶ λίθε ὁμωμώτες.

Λιθοξόϊδον ὀργανεῖον, τὸ, bipennis, instrumentum scalpendorum lapidum.

Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, statuarius, λατόμος, λάσσιος, λιθουργός.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. vnde λιθοποιὸς χυμὸς, humor vnde gignuntur calculi, Alex. Aphr.

Λιθοβόρος, οἱ, pisces, ὀστρακόδερμοι, testa obtecti, quasi saxeo tergore muniti, apud Empedoclem.

Λίθος, ὁ, lapis, saxum, pumex, vel λίθος, gemma, politus lapis, marmor. Capitur & pro anchora, quoniam ante repertum eius vsum naues graui saxo firmabant. Accipitur etiam pro calculo iusorio. Mosc op. admonet masculini generis esse, quum simpliciter lapidem significat: fœminini verò, quum vel lapidem pretiosum, vel expolitum. Odyss. τ, στεπτὸς λίθος. Aristoph. νεφέλαι. de vitro, ἢ λίθον ταύτην ὑμῖν πῶς γελᾷ τὸ διαφανές, ὡφ' ἧς τὸ καῦσον καὶ τὸ πῦρ ἀπόλλυται. lapidem pellucidum, vnde ignem accendunt. ὥσπερ ἡ λίθος ἡ κυκλοτερὴς, ᾗς τὸ πῦρ λάπτει, vt magnes lapis atque succinum, Theophr. l. 9. c. 18. hist. plant. ἀ λίθος ἀ μιγεὶς, pro sepulchro, in Epig. σκάπτον λίθον πατεῖ, ibid. ὄντες λίθοις, de hominibus inertibus, Aristoph. exponitur etiam λίθος apud Aristoph. τὸ βῶλος, & τὸ διαχερσῆναι τὸ ὀστράκινον. Item λίθος, calculus, morbus vesicæ. Arist. 3. Anim. λίθος etiam locus vbi olim vẽdebantur cerui & mancipia. Pollux Onomastici, l. 3. καὶ τὰ σωλῆνα ἢ ὠὸν ἴδιον, ὃ ἦ τόπος, inquit, ἐφ' ὃν τίθεται, λίθος & σωληνίον, & vt Herodot. dixit ἐφ' ἐκείνου. vnde apud Cic. aduersus Pisonem, præterque duos de lapide emptos.

Λιθοάδης, & λιθοειδὴς, ὁ, q. lapidator, qui lapides iacit. Nonn. λιθοάδων ὑσμῖνι ἐδάσσατο, & c. à verbo ἀείω.

Λιθόσπερμον, τὸ, herba ita dicta à duritie seminis, lapillos enim fert candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia verò lapidea. Nec quicquam inter herbas maiore quidem miraculo aspicitur. Dicitur etiam ἡγήτωρ, Dioscor. vocátque ægonychon Plinius & diospyron, & hæracleon. ἢ ἐκκλείει quidem Dioscorides, ἢ ἔξανχον: sed Paul. Ægin. λιθόσπερμον, ἢ ἐκκλειον, ἢ αὐτὸν χον. Vide Plin. l. 27. c. 11. Dioscor. l. 3. ca. 158. Duûm est generum, maius, quod Iobi lachrymam vocant: & minus quod milium solis dicitur in medicinis: hoc ipsum se propagat vt rubus, radicatúrque quacunque terram attigerit. vulgò gremil.

Λιθοστρωτὸς, lapidibus stratus: qua forma etiam dicitur λιθόστρωτος, ὅτι τὸ ἔδαφος αὐτῆς λίθοις. Plin. l. 36. c. 25. Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam, & c. Ibid. lithostrota cœptauere iam sub Sylla patuulis certè cruſtis, & c. vide λιθόστρωτος, & λιστρωτός.

Λιθοτομία, σεως, ἡ, lapicidina. Est etiam carceris & custodiæ nomen apud Siracusanos, cuius meminit Thucy. vnde arbitror prouerbium natum, ἐς λιθοτομίας.

Λιθοτόμος, ὁ, idem cum λιθοτόμου.

Λιθοτόμος λιθοξέϛης, Cyril. paroxyton. Et chirurgus calculum vesicæ excindens.

Λιθότομος, incisius à lapide, proparoxyt. Cyrill.

Λιθοτρόφιον, ars lapides excolentium elaborantiúmque ad operum ornamenta.

Λιθοκαλῆσαι, τὸ σπῆσαι ὕδατι ἢ βάσαι εἰς κάλαθρον.

Λιθοκαλὴ, vectiarij, exemptores Plinio.

Λιθοκαρύσσει, in lapidem vertet.

Λιθοκοπικὸν, ars incidendorum lapidum. ad eos qui in metallis cęduntur pertinere videtur, Suid.

Λιθοκοπὸς, ὁ λιθοξέϛης, lapidarius, qui legit lapides, Valla ex Thucydide, lapidum scalptor, λιθοκλύστης. Et λιθουργὸς, lapidarium fortamentum, apud Thucyd.

Λιθόκοπος, in lapidem indurescere & lapidem fieri, lapidescere.

Λιθοφορέα, lapides fero, Thucyd.

Λιθόω, μ. ὁσω, ϖ. ωσω, lapidesco, lapidem genero. Neutrum absolutum.

Λιθώδης, ἡ, ὦ ὄς, ἡ, lapidosus, glareosus, lapideus. vnde λιθώδης ὁδὸς, apud Nonn.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam saxeam Plut.

Λικαρτίζει, Hesych. σκιρτᾷ, saltare seu lasciuius saltare.

Λίκνον, vas testaceum.

Λίκνη, ξ, tinnitus aurium, minimus & exilissimus auiculæ sonus, ἡ ἐλαχίϛη βοὴ τῆς ὀρτύκος, Arist. in Acharn.

Λικμάζειν, Hesych. σκεδάζειν, continere, comprehendere.

Λικμᾶν, μ. ήσω, ϖ. ικμᾶσω, ventilo, cribro, ventilabro purgo, κάλαθῳ, tritu ro, comminuo, lingo, Xen. Hom. Iliad. l. ἰ, ὡς οἱ ἀπὸ λικμᾶς ἀχνὸς φυλὲς ἰοιτὰ κατ' ἄλωάς, ἄνεμοι δ' ἀνέμωνταν, & c. Theophr. lib. 4. de causis cap. 14. de fabis loquens, ἐάν τ' ὄ λικμῆται (male enim scribitur ὁ ἰκμῆται) πολὺ μᾶλλον μᾶλλον πάσχει ὑπὸ τῶ ἀνέμου. si rursus ventilentur. λικμᾶν translate pro dissipare: suinptum à ventilatoribus qui ventilando semina in aerem coniiciunt, dissipántque palcas fordésque. Est enim & λικμᾶν, εἰς ἄκρον χέεσθαι. Matt. c. 21. ὃ πεσὼν ἐπὶ τὴν λίθον τοῦτον, φησὶν Ἰλαδὼν τοῦτον ἐφ' ὃν ἂν πέσῃ λικμήσει αὐτόν, i. ita comminuet, vt minutæ partes in auras dispergantur. Est antecedens pro consequenti.

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, ventilator.

Λικμητήριον, ϖ, τὸ, ventilabrum, τὸ πτύον.

Λικμητὸς, ὁ, ἡ, ventilabrum, τὸ πτύον. Item qualtus, vas quo percolatur fæx siue vini siue olei. i. amurca. Pollux Onomastici l. 1. λικμητὸς ἢ ἡκανὸν τὸ, πρὸ γήματος (scribendũ πρὸ γάμου vt apud Aristophan. ὃν ἂν ἄνδρ ὃσι τὸ πρὸ γάμ.

Λικμητὸς, ὁ, ἡ, λικμητὸν, διακεκριμένος.

Λικμίζω, ventilo, κλονῶ.

Λίκμος, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρος, vannum ferens, vt olim ad sacra Bacchi ferebatur ab hominibus infimæ sortis. vnde etiam dictum est de homine abiecto.

Λικνίτης, Bacchi epitheton: ab incunabulis puerorum quæ λίκνα dicuntur.

Λικνοειδὴς, fordidus.

Λίκνον, ϖ, τὸ, cuna, vannus, cribrum, cista panaria. Aratus, ἡ δὲ τὸν ὀλίγον. πῶν δ' ἐπ' ἠῶ ἄβρῶ λίκνῳ ἐμοίας ὑπὸ ῥιπὸς, ad cunam lectus compegit. Comm. exponit κοιμίσει, ἄβρῶ τῷ λίκνῳ κειμένῳ. ϖ λικμητήριον.

Λικοφόρος, pro λικμοφόρος, apud Demoſt.

Λικρεφὴς, vel λικκεφὴς, obliquè, εἰς πλάγιον. Hom. Iliad. ξ, κλίναντ' ἐπὶ μίλακος Δικρεφὲς ἐϊξας. Interp. εἰς πλάγιον ὀρμήσας, id est, ἀπὸ τοῦ ἀκρου declinans.

Λικρεὶ, οἱ, rami cornuum ceruorum, Hesych.

Λίκτος, ϖ, qui glomerari potest.

Λίκνυον, βύσσα ἐκάλει.

Λιλαίρομαι, cupio, appeto, desydero, capto. Deponens, Genitiuliquando cum Infinitiu. Odyss. ἐ, φοσσὶ δ' ἔτι λιλαίρεται ἦσιν ἰδέσθαι. vnde λιλαιρόμενος. Idem Hom. Ilia. γ. Cum Genit. vide λιλαιρόμενοι πολεμοιο.

Λιλίβαιον, ϖ, τὸ, Lilybæum.

Λιλαΐ, inuideo, cupio, festino.

Λιμαγχονεῖν, fame necare, famem imperare: vt Medici ægrotare iubent.

Λιμαγχονέν, idem: quasi dicas, angina inediæ suffocare. vnde Mida fertur, ὅτι τυχὼν τῶν ἐπιθυμητῶν ἀπέθανε. Basilius τὰ περιττὰ ἐν τῇ φύσει, ἃ ὁρᾷ αὐτὴ ἐν μὴ πάνυ ἐπιτηδείοις τῇ φύσει, τοῦτ' ἀπέκοπτε διὰ μάχαιρας ἀνδρικωτάτων λιμαγχονῶν. Λιμαγχονεῖν ἐστὶ τὸ λιμῷ ἀποθνήσκειν. Basilius ἐν τῷ μακρῷ λιμῷ ἐνεῖν. Herodot. πολυμνήστην, ὡς λιμαγχονεῖν ἐθέλουσι.

Λιμαγχονέν, idem: quasi fame laborare. Hesiod. ἀλλ' ὅτου ὁ μακρὸς λιμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἦσι γένηται.

Λιμακώδης, humidus, herbosus, βοτανώδης, Hippoc.

Λιμακίον, Hesychio, κατὸν, rugosum tenue seu macrum.

Λίμβδος, ὁ, vel λιμβὸς, gulosus, insatiabilis.

Λιμβερὸς, ὁ, Suidæ & Etymolo. ὁ σκοτεινός, tenebrosus, obscurus. Etymolog. rursum alludens ad rationem nominis λιμβερὸς dicit τῶν λίαν ὀρθρινῶν epitheton noctis: sed addit nonnullos eam dictum videri posse pro λιμπερὸς ἀπὸ τῶν λιμπάνειν τὰ ἔνδον ἐργαζομένων τὴν νύκτα, quod magis probandum vt μ insertum posteà fuerit ad efficiendum sonum pleniorem sicut in ὄμπνε & similibus.

Λιμενάρχης, ὁ, qui locis maritimis præsunt, vnde traiectus & ad exteras nationes. λιμενοφύλακες, portus custodes, Arist. in Annot.

Λιμενάρχεια, munus portuum curandorum, λιμενοφυλακία.

Λιμένιον ἄκρον, promontorium quod portum cõtinet, at λιμὴν ἄκρον qui à portu continetur. Apol. Rhod. l. 2. ῥάμφος ἀνεζεύξαμεν ἀκρωτήριον λιμένιον ἔκβλον, hoc promontorium ἀφίκομεν ἄκρον λιμένιον.

Λιμενίζω, sum in portu. λιμενίσαμεν, τὸ, Diminut. à λιμένιον, q. portus. Synes. in epistol. Euoptio, ἢ ὃ καὶ ἐνορμίζει λιμενισμὸν χαίτῃ

Λιμένιτης, ϖ, ὁ, ἡ

Λιμενοφυλάττης, ϖ, propriè qui ad portum applicare facit, portuum custodiæ præfectus, qui præsit portubus, Portunus, ep e Tritonis Priapi. λιμενοφυλακίου φαίνεται, in Epig. λιμενίτην φυλάξαι, ibi n.

Λιμὴν, ὁ, ϖ, ὁ, portus, litus, sinus maris, λιμιὰν ἀσίφορμος, Hom. Odyss.

Λιμήνη, quæ ad portum aut pratum attinent, Etym. per sync n vel pro λιμήνιμη vel pro λειμωνίη.

Λιμηνὶς, λιμνάδ' ἴσην, famelicus. vnde Epidaurum quidam per eccu meliam λιμηνὰ vocarunt, cum esset quasi λιμήνιος, id est, fructuosa, Sidi. in Epigramm. λιμηνὰ ἐφράσατο, id est, λιμώττουσι el quæ artificem suum famelicum reddit, vtpote nullũ ei fructum afferens, ibid.

Λίμνασες, Hesych. ἐλαμπάδες, lumbrici.

Λίμναιος, ὁ, ἡ, stagnum, mare, Oceanus.

Λιμνάζω, μ. άσω, ϖ. ακσω, stagno, Neut. Absol.

Λιμνάτης, ϖ, ὁ, lacustris, aquatilis, palustris. Aristophan. Attice dixit ὁ βατρὰξ λιμνάτα κἀλωάτα τέκνα, pro λιμνὰν ἢ ἕλειον. λίμνης venti spirantes ex stagnis, Hesych.

Λιμναιολίας, ου, ἡ, ἀκε aquarum.

Λίμνη, palus, stagnum, lacuna, ἀφ' ἧς τὸ λίθο ἢ ὕδατα ὠθεῖν. dicitur & de mari apud Homerum, vt & Paulus apud Virgil. in eo rursu in Buco. conuexa palus dum sydera pascet. Sic enim le dropter Stoicum dogma apud Laer. in Zenon. & Cleome Aristophan. in Auib. ὡς αἱ περιθέουσαι πλανῶνται ὑπὸ τοῦ μέσου. Sic enim τὸν θαλασσαν vocat. Est & gymnasium in Tezcua, Eutip. in Hippol.

Λιμνήσιος, idem quod λιμναῖος.

Λιμνῆτες, ὑδρῆς, stagnea.

Λιμνοθαλασσία, lacus, aut stagna marina, salsa stagna. ἐν ᾗ λιμναλάττουσι, in maritimis lacubus, Arist. 8. Anim. in stagnis maritimis,

Ari-

λικὸς παῖδες Hesych. pueri pugillatu certantes in loco qui λ vocabatur.

λιμαρές, ostreæ, Idem l. 4. Anim. de concharum varietate: vbi λεν legitur λιμόστρεα. & aliàs λιμοστρεα. λιμόστρεα τὰ ὀστρακώδη, ε ea, idem l. 3. de gen. Anim.

λιμάς, ά, lacunas purgans.

λιμάω, in paludem vel lacum abire & exundare, vel in palu- λιμάω redundare, ὁ λιμνάζων τὸ πεδίον, campus in lacum redunda- Gaza ex Theophrast. lib. 5. histor. plantar. λιμνάζειν, exun- λιμνάζων πεδίον, aqua stagnante repletus campus, idē de caus. plant.

λιμάς, ά, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

Λιπαρόμιτος, ὁ, pertinacia, strenuitas. Λιπαρὴ θυτίαν ὁμῶς, strenuè resistimus, Herodot.

Λιπαρύζειν, pinguem terram habens.

Λιπαρόζωνος, ὁ, ὁμοπάτριος, epithetum solis, Euripides in Phœnis. Λιπαρὸζωνα ἀκτὶς Ὑπερίονος σταδιῶσα.

Λιπαρόκομος, ὁ, ἡ, ἡ, habens pulchras vittas in capite.

Λιπαρός, τὸ, pingue.

Λιπαρός, ὁ, ἡ, vnctus, opimus, pinguis, πίων, ὠδαλώδης, ὀλίγος, ferax: cui contrarium est λυσαρὸς. Item matutinus, formosus, plenus, splendidus, lautus, nitidus, opulentus, πλούσιος, ἁπαλὸς, χαριὲς, ἁβρός. Od. ὁ λιπαρὸς καφαλὸς, delibuta vnguento capita habentes, id est, ἀλειμμένοι. Aristophan. τὸ φ. Atticam vocat λιπαρὰ χόρτα σταλάδες, terram pinguem & opimam. Et Pindar. λιπαρὰ ὑ ἀνὶ δρυοειδὲς ὄρεσφιν κλονὶᾳ ἀδίωσι. λιπαρὸς χυλὸς, sapor pinguis. λιπαρὰ ἄρουρα, tellus pinguis, Apollonio Rhodio. λιπαρὸν γήρας, lauta senectus, Diony. de situ orbis, etenim senes vita lautiori tractari solent. vide λιπαρῶς.

Λιπαρόπεπλος, ὁ, ἡ, pinguedo, axungia, pinguitudo, Gaza l. 2. de caupian. Theophr.

Λιπαρῶχρως Θ-, idem quod λιπόχρως: Theoc. Idy. 2.

Λιπαρῶψ, pinguem faciem habens seu delibutam: apud Athenæū mensa dicitur λιπαρῶψ, ι, pinguis.

Λίπασις dicitur etiam pro λίπος, siquidem sequamur Herodianum grammaticum dicentem apud Eust. vt ὕδης ὕδασις, & γήρως γήρασις, sic etiam dici λίπος & λίπασις.

Λιπαρῶς, abundanter, assidue, χθαμόνως, diligenter. λιπαρῶς μοχθᾶσθαι, est beatè ac delicatè consenescere, nulla premi egestate. λιπαρῶς ἐγκαλεῖσθαι, suppliciter & instanter orare. Ioseph. ἡ γνωμικὸς ἐγκωμιάζους λιπαρῶς, δοπιμιλῶς. Apud Sophoclem, λιπαρῶς χρέα pro λιπαρῶς ᾠ συνοχῆς. Hesychius, βδημιλῶς, ᾠ σοφιστικῶς.

Λίπασμα ὀφθαλμῶν, dixit Epicurus cum lachryman efferre voluit, quod culpat Cleomedes libro 2. alioqui λίπασμα significat rem quæ pinguefit.

Λιπασπόδησις, ὁ, ἀπνευστία.

Λιπαυγὴς, ὁ Θ-, obscurus, caliginosus, cæcus, lumine defectus, in Epigram.

Λιπαυρεῖ, Hesych. αὖος, ἀπαλόκοτον.

Λιπαυξμὸς, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ

Λιπ…ς, ὁ, parcus. φησὶ ὠλεῖς, γλίσχρος.
Λιπ… ὁ λειπόν, in Epigr.
Λιπ…ω, adhortor, saluto, voueo, supplico.
Λιτ…α, ἡ, supplicatio, litania, λιτή, ᾠδὴ ἱκετικὴ.
Λιτ…ω, μ. ὁ σω, π. ὁνησ, rogo, supplico, Actiu. Accusat. Hesiod. ἀλ… τὸν ὀλέσσαι πολίας ἀπὸ σφετέρας, orabat parentes, vt sibi filium darent.
Λιτ…ω, curro, festino, salto, σπουδάω, τρέχω. apud Aristoph. Ei… ἐξὸ δ' ὅσας λιταρεῖν ὠρῶ, ἀμ' τὸ ἐξελαθεῖν τοῦ σοῦ.
Λιτ…ς, rapidus cursus aut iuga σύρτηκες, Aristophanis Comic. πρ.
Λιτ…ς, velox. Suid. ὠρός.
Λιτ…, supplicatum esse. ὑπὸ λόγῳ τοῦ ἐκεῖνος τὰς ἐκκλησίας παρεξέλθειν, ἀλλὰ τοῦ λιτεῖν, Etym.
Λιτ…ή, supplicatio, precες, & Macedoniæ vrbs. Litæ apud Homerum sunt.
Λιτ…λοὶ, Hesyc. τὸ ἱκάστου, ramum supplicem.
Λιτ… - αὐχμὸς, supplex ceruix, Nonn.
Λιτ…ή, ὁ, ὠσεν, ianua, ostium, Interp. Aristoph.
Λιτ…, subtili stragulo.
Λιτ…, squama æris.
Λιτ…ς, tenuiter nutritus.
Λιτ…ης, τὸ, tenuitas victus.
Λιτ…ν, λεσσαμένη κεφαλὴν. Odyss. ξ, δία κρεϊόνια λιτοίμην.
Λιτ…ν, τὸ, pannus, operimentum tenue, vile tegmen lineum, ὕφασμα λεπτὸν, ἢ ψυχρὸν λίνεον, Eustath. τὸ λίνον τὸ ἐνδύτιον, vestis tenuitas, vestis vilitas, Plutarch. in Apophth. Athenæus libro 2. ἀφῆς ἢ ὁ ἐπιμελησόμενος τῆς στρωμνῆς τὸν τὰς μὴ κρατίστας λίτας ἐξ ὧν φέρεται λίνου, ἢ καὶ βύκλεμμον, ἢ πεπτικὸν μόνον, τὰ ἢ ἀδιάβλητα. stragulum nec tinctum nec pictum quod quidē pictum stragulum proprie dicitur ἀδιάβλητα.
Λιτ…ς, ὁ, ad radendos lapides aptus.
Λιτ…ς, ὁ, ἡ, simplex, frugi, tenuis, leuis, humilis, exiguus, κατὰ δύναμιν dona. Phocylid. ἔστω λιτὸς καὶ ἁπλοῦς τὰ τραπέζια, modicis onerabis. κατὰ τοῦτον λιτὸς, in Epigrammat. In Epicuri Epistol. Τὸ φυσικὸν πλοῦτος ὡρισμένος ἐστὶ, καὶ ὁ μὲν ὑπόθεσιν ἐστὶ λιτὸν χρήσιμον πολυτελὲς δὲ ἀπεργάζεται ἡμῖν ἡ δόξαν ἀφέρουσα, Naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victui ad est, cōtemptissimis escis & ad optionibus minorem voluptatem non percipi, quàm requisitissimis ad epulandum. Plutarchus ἀεὶ ἀπεργάζεται, ὁ δὲ ἐν γαστρὶ μόνον ἐν λιτοῖς, ἢ πικροῖς σκεύεσι, in valis vilib. & tenuis.
Λιτ…ης, ὁ, ἡ, simplicitas, frugalitas, tenuitas, lenitas. Cicero Epist. 7. l. ex simptuaria quæ videtur λιτότητα attulisse. λιτότης enim figura dicitur, quum rem magnam modestiæ causa verbo extenuamus.
Λιτ…ν, τὸ, κακῶς λέγειν, Didymo authore, maledicere, Cyril. & Amon. distinguens à λιτανεῦσαι per ι in 1 syllaba.
Λιτ…ργὸς, ministri publici. potius λειτουργοὶ vel λητουργοί.
Λιτ…ς, ὁ, improbus.
Λιτ…ρα, ἡ, libra, obolus, numismatis genus apud Siculos. idque paulò admodum crescit. Iulius Pollux testatur κέντρα vocem esse vetustis scriptoribus Græcis vsurpatam, vt probabilius sit Latinos eam vocem à Græcis sumpsisse mutuò mutatam quàm contra: λίτρα ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, modicum temporis, apud Epigr.
Λιτ…τὸν, Hesych. dicit scribit τὸν αὐγοφυσοῦντα, ὅπου τὸ πυκνὸν καὶ ὁμαλὸν πνεῦμα quòd λίτρα vocatur, item κολυσίρα.
Λιτ…ν, vrna, loculus, arca.
Λιτ…ν, Attice, pro λίτρον, ν, τὸ, nitrum, Aristoph.
Λιτ…ν, cupio, potius λιτῶ dicitur.
Λιτ…ν, κ…ς, cantionis genus apud Phrygios, proprium fossorū agricolarum. vide Adag. & Pollucem.
Λιτ…ς, ἀδελφὸς, ἀπλοῦς, ἀ ἀσφαλὴς.
Λιτ…ω, sanguinem mitto, deficio corpore, exanguis fio, pallesco. vide λιτοφυΐαν.
Λιτ…ὼτης, ὁ, ἡ, in loco arboribus consito amicè degentes.
Λιτ…ν, λίτ…ν, βάλανον. per præruptu deiicio.
Λιτ…ξ, ὁ, ἡ, digitus index, ἀφ' ᾧ τὸ λίαν χάσκειν. nam inter hunc & pollicem magnus hiatus. magnúmque internallum est. alij à λιτὸς deriuant, id est, lambo, lingo, quoniam ipsum in opsonium immissum lingimus ad condimentum explorandum. aut autem hic digitorum ordo, ὠμοβρὸς, ἀφ' ὧν μεσὸς μέσος, λιχνεύει, ἐσθίει.
Λιτ…ν, ὁ, ἡ, lichanus, quædam chorda musica, Aristoteles in problemat.
Λιτ…, si pollicem expliees & indicem, nominatur eius interstimensura λιχανὸς ὀπτήμενος, Hesych.
Λιτ…ω, μ. ὁσω, σ. αιρω, lambo, appeto, lingo, Hesiodum, λίχμαζον δ' ἀπὸ πάντα.
Λιτ…ω, & λιχμάομαι, μ. ὁσομαι, σ. ημαι, lambo, ligurio, Actiu. Accu. Appian. in Ibericis de Numantinis, ἀφίκετο τὸ ὕδατος ἐπιλιχμᾶν τὸ.
Λιχ…ρὸς, ὁ, exerta lingua os lambens Nicand. in Ther.
Λιχ…ς, ὁ, edacitas, liguritio, gula, suid. πολυφαγία.
Λιχ…ω, ὁ, ὠσω, σ. ὠσα, glutio, ὠῶ τὸ λείβω χαμαί, Neut. Accus.
Λιχ…ς, & Λιχ…ς, οὐ, ὁ, gulosus, helio, cruda vorans, φαγητῶν καὶ πεδίων δεδιτὼς, auidus, varijs rebus se immiscens, γαστρὸς ἕνεκα πάντ', apud Xenoph. Plato lib. 1. de Repub. οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ ἀφροδισίων ἀπρόθυμοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐπὶ τὰ ἑκάστων μετρίως ἔχοντα ἀπολαύσεις, λιχνοῖσι ἔμοιγε, in Epigr. πλὴ ἔφασαν λιχνεῖς ἐπιθυμίας, appetitu ad singulos, Nazanz. τὸ λίχνον, cupedia. vide ἐφεστιάδιος.
Λιχ…ς, qui λίχνῳ quidem est, sed φειδωλός. Hesyc. ex Thiolai vrbibus.
Λιχ…ς, gulosè, auidè, voraciter, i. catillonum & liguritorū more.
Λιχ…ν, τὸ, condimentum delicatum gulæ pallati illicium vt λιχνώδης apud Pollu. lib. 6.
Λιψ, ὁ, ἡ, ventus, aduersus Vulturnum flans, qui Latinè Africus dicitur. Gel. lib. 2. cap. 22. Aristot. de mundo, ὃν ζέφυρον καλοῦσιν, ὁ ὑπὸ τὰς χειμερινὰς δύσεις πνέων, id est, Africus. ex fauonius spirat ab occasu brumali. significat etiam pugnam & guttā, Etymol.
Λιψ…ρία, ας, τὸ, regio siticulosa, vel inaquosa montis, Atticæ, χωρίον πάρυδρον αὐσηρὸν.
Λιωγὸς, οὐ, ὁ, κακολόγος.
Λ O B A Γ, ᾶ, χέτους.
Λοβὸς, pars gibba hepatis.
Λοβὸς, infima auricula, fibra aurium: vnde ellobia: λοβὸς τὸ ἀκροκύστιον: eam enim prehendimus, quum admonemus. Dicitur etiam eodem nomine pars auris superior, & summa omnia, λοβοὶ possunt dici, vt in ieeore λοβοὶ partes inferiores, aut superiores, & fibræ, quibus pulmo cordi circundatus est. λοβοὶ, πάντες, Nazanz. Dicitur item ciceris aut fabæ vas & siliqua. Item omnis folliculus in quo continetur semen, λοβὸς dicitur: atque adeò vasculum in quo semen reponunt agricolæ & quo includuntur fructus. Hinc apud Theophrast. quæ siliquantur, id est, σπέρμα τὰ ἀμφίσμια λοβοὶ ἔχοντα, ἔλαιαι dicuntur, vt κράμβαι. Plin. siliqua syriaca, ὁ λοβὸς ἐν ᾧ τὸ κάρπιον κεράτιον. Et apud ipsum lib. historia 8. cap. 4. Typha & olyra sunt πολύλοβα. leg. πολύλοπα. vide Τύφαι. Λοβοὶ item vocantur, phaseli siue phaseoli Columellæ, quod leguminis genus φασιόλους dixit Dioscorides, & φασήλους Galenus, veteréque βάλβους nominauerunt. Vide ipsum Galen. initio libri 2. περὶ τροφῶν δυνάμεως. scribitur etiam λόβ- in hoc significatu.
Λοβόδης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, siliquaceus.
Λοχάγοι, οἱ, delecti ciues, prudentes, proceres, primores, cohortes, copiæ. λοχάγοι δὲ ἐκάστη, ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, inter suos electi, Thucyd. λοχάγους ἔχων τεσσαράκοντα, delectum trecentorum habens. λοχάγια στρατίωνος, delectum exercitum, in Epigr. Nicand. oculi significantur, λοχιὰς τῆς ὀδοντοφυΐας, albugo oculi, qua significatione & λοχγάδες scripsum inuenitur.
Λοχάω, Aduerb. ἐδηλέστως, electè Ciceroni: collectim. λοχάδην φέροντες λίθους, collectos passim lapides ferentes, id est, ἐδηλήτως. λίθων λοχάδην πεπτωκότων, saxis passim lectis constructus, Thucyd. & Idem libro 6. λίθους λοχάδην καὶ ξύλους, electis saxis ac lignis.
Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo, λογαριασμὸς computatio & λογαριαστὴς computator.
Λογάδες, τὰς, sermocinationes, verbula, oratiunculæ, Aristoph. Οὐ φαυλίσμαι ἢ προῤῥῦλαι λογάδεια πινα ἢ σφενδλα.
Λογδάω, q. d. dictitario, dicere seu fari & differere cupio, Luc. in Lex.
Λογγάζω, μ. άσω, tardo, moror, inuideo. pro διαφθόνειν apud Æsch. Sed Pollux respuit.
Λογάδες, saxa in portu, quibus naues retinaculis ligātæ stant.
Λογάς, ἄδος, idem quod ἐκλεκτὸς, ἐπίλεκτος, delectus, eximius. Vide λογάδες.
Λογδόω, tingo.
Λόγδα, ης, ἡ, πόα Θ.
Λογίον, saxum in portu, Etymol. lapis, palúsve de quo nauis funes religantur.
Λογλάδες, saxa in portu, quibus naues alligantur.
Λογεῖον, ν, τὸ, locus vbi conueniunt consulentes, pulpitum, vbi recitantur comœdiæ, theatri locus. Pollux lib. 4. Vitruu. lib. 5. cap. 8. & scenam receſſiorem, minoréque latitudine pulpitū, quod λογεῖον appellant. Est etiam genus crateris, Etym. Os etiam, i. τὸ σύμφυσις λογεῖον ἢ μόσχος vocatur authore Pollux. Et λογεῖον in sacris, illud in quo 12. lapides preciosi, quod ferebat sacerdos. τὸ ἐφωτικὸν. Suid. ἢ τὸ δίφρος κρεῶν.
Λογίμυθος, Sophistæ epitheton.
Λογὰς, ας, ὁ, conuentus, collatio, collectio, collecta, eleemosyna, quam Paulus λογείας etiam vocat ad Corinth. 1. cap. 16. ἀπὸ ἢ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους: nouum apud Apostolum verbum, à colligendo sine legendo dictum. Apparet enim metaphoram sumpsisse à fœtibus arborum aut terræ, quæ legi dicuntur: vnde & legumina. Chrysost. λογίαν πλὴ συλλογὴν exponit.

Λόγατος, οι, vocabantur apud veteres sophistæ, qui cùm artem medicam profiterentur, huiusce opera non attingebant, quasi verbis tenus medici.

Λογίδιον, oratiuncula, ὑποθέσεως, argumentum: à λόγος. Aristophan. Σφῆκες, Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμιμον ἔχον.

Λογεῖς, ὁ Θ, ὁ, rhetor, Critias apud Pollucem.

Λογίζομαι, ἱστορῶ, π. ισθαι, computo, supputo, considero, existimo, arbitror, reputo, expendo, imputo, acceptum fero, recéseo, rationem inco, subduco ratio nem, intelligo, agito, valeo ratione, numero, conjecto, cogito, διαλογίζομαι, σοφὸν μεμψιμοίρων ἀνάπλεων, φησὶ Can. Aristot. 2. Oecon. ἀπὸ ἐκπτώματα μᾶλλον ἢ λογίζεσθαι, ipsi vt magno empta imputaturus est, Aristoph. in Pluto, ἢ μὴν φίλων γ' οὐ μοι δοκεῖς, ἢ τοῦ θεοῖς ἐρῶντες μόνον ἀκούσατε, λογίζεσθε δ' αὐτὸν, id est, talis, vt quum expostulaueris tres minas, impetras referas duodecim. λογιζόμενοι εἰς αὐτὸ μόνον, ἀργέτον ἀστιμάτα, in rationem argenti. ἐλογίζοντο ἄντιλέγοντες ἀλλήλοις, imputatum est ei ad iustitiam cap. 3. ad Romanos: vel imputauit nempe Deus: sic enim sonat verbum Hebr. Et ad Roman. 3. λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον χωρὶς ἔργων νόμου, id est, concludimus. λογίζεται γνωσθῆ, Herodot. λογίζομαι τοῦ χρόνου, Demosth. λογίζεσθε ὑμεῖς αὐτοὶ, vobiscum perpendite. Idem. Paulus ad Corinth. 1. cap. 13. τὰ παῖδα ἐλογιζόμην ἐκαλῶ, non cogitat malum. λογιζόμεθα οἱ τοιοῦτοι βροτοὶ ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμας μέτᾳ, Euripid. huiusmodi quidem ratio mortalibus recte instituta est, vt bene vitam cum sapientia transigant. τὸ λογιζόμενον παρεῖς, rationem dimittens, Idem.

Λογίζου, idem.

Λογικὸς, ὁύ, ὸ, rationalis, qui ratione quadã & methodo quippiam facit. Λογικὸς etiam, qui sermonis compos est, ἀλογικτικὸς, quasi sermocinator, vt λογικὸς sermocinatrix, Quintiliano. Gregor. de homine, Οὗτος τοίνυν τοῦ θεοῦ διὰ τῆς ὀργανικῆς ταύτης καὶ πεπλεσμένης ἐν ἡμῖν μουσουργοῦντος τὸν λόγον λογικοὶ γεγόναμεν, λογικὸς μῦθος, rationalis fabula, Aphthon. verbalis, posita in dictis, Quintilia. λογικὴ σάσις, rationalis status, de quo apud Hermog. λογικὴ, ratio differendi. Cic. τὸ λογικὸν, pars animi in qua ineſt ratio atq; consilium. λογικὰ ζῶα, homines.

Λογικὰ ὀνόματα, verbis, ratione, differendi modo.

Λόγιμος, insignis, eximius. οἱ λόγιμοι, proceres. λογίμη πόλις, insignis vrbs. τὸ λογιμωλάτερ' ἄζειν, ἐλόζειμεν, Herodot. lib. 1.

Λογιμώτατος, præstantissimus, selectissimus, honestissimus.

Λόγιον, ϗ, τὸ, oraculum, deorum responsum, vaticinium, rumor, φήμη, consilium, suppputatio, ratio, iudicium, recordatio, λογισμὸς, elogium, responsum oratione soluta: sed χρησμὸς carmine. λόγια ἔθνιαν Interp. Thucyd. τὰ ἐξ ἐκ τοῦ λογίου ἐκ τοῦ λογίου πάντα κατὰ τὸ λογάδιον, χρῆται ὃ οἱ τὸν λόγιον ἐμφορούμενον ἀεὶ λογίων. θεῖα λόγια, diuina oracula, sacræ literæ, Nazan.

Λόγιος, ου, ὁ, ἡ, eloquens, prudens, doctus, verbosus. λόγιος apud antiquos dicebatur, qui in vnaquaque natione patria instituta interpretari & eloqui poterat, id est, historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus. postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Actorum cap. 18. ἀνὴρ λόγιος, vir eloquens. Aristot. 7. Politic. φασὶ δὲ οἱ λόγιοι τῆδε ἐκείνα κεπικωκότων. λόγιος, Mercurius ob id dicitur, quasi studiorum eloquentiæque præses, hoc est, ὁ λόγου ὅρορος. Synes. φοίσσεται γὰρ ἐμοὶ πάντα πόνα τὸν σεβασμιώτατον Μακεδόνα, ὃ οἱ φοβαλῶν Λεγεσείλαν, Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνδρώπους ἐθέλοντα θαυμάζειν μόνον ἀεὶ τυχὸν τῆς ἀζίας, λόγιον etiam fatidicus dicitur & vates, seu vaticiniorum interpres. Plut. in Sylla, Τυρίλλιος ἦν λόγιος μεταλλικὸς ἀποφαίνετο ὑπορυμῆναι τὸ τέγος. Ibidem λογιστικὸς vaticiniorum interpretes peritissimos vocat. Lucian. ἐπεὶ γὰρ ἐδὲ ἐπὶ μαθεῖν σωιόντων, ἰδὲ μὴ θεῖν κατ' ἀζίαν ἐσοβούλευε τὸν ἀφέσοντα δαίμονα, ὃ οἱ ἐχρῆν τὴν λογίου ζυσίαν.

Λογιότης, ητος, ἡ, eloquentia, ὁ θαύματος τῆς φράσεως.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, consyderatio, cogitatio, intellectus: vnde λογισμὸς κοινὸς, sensus communis. Gregorius. τί ὅτου καινὸν ὄζει λογισμόν; Quis adeò stolidus? Ἐπὶ λογισμῷ ὦ, rationis & mentis compotem esse. Basilius, Εἰ μὴ τὸ πλάσμα ἦ τοῦτο ἀφρόνως ἐπίνοιαν, ὅπερ ἐβούλοντο ἢ ἔκφυσιν ποιῆ. ὅπῃ γὰρ ἐπὶ λογισμῷ ὑπὲρ ἀγνοῦ ἐπὶ ἐμοῦτο οὐδὲν ὄζιον πάντως τοιοῦτον. Plutar. λογισμοὶ γὰρ ἀπὸ διδίναι, secum remæstimare, secum ratiocinari, sese respicere. λογισμὸν ποιοῦμαι, rationem explico, rationes reseco. διὰ λογισμοῦ γίνεσθαι, ratione fieri, Aristot. in Rhetor.

Λογιστέον, ratiocinandum est, cogitandum est, consyderandum est.

Λογιστὸς, ἡ, ὸν, enumero, expendo, σκέπτω.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus in quo exercitus recensetur, & stipendia militiæ numerantur, Polluci λογιστήριον, ἵνα λογισμὸς ἐκλαμβάνει.

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, æstimator, Ciceroni ratiocinator, Marcellino rationarius. Gregor. Οἱ παρὰ τῆς θεότητος λογισταὶ, id est, existimatores, δικαιοσταὶ, ἢ ἐπισκοπαὶ, λογισταὶ etiam erant magistratus Atheniensium, id est, ratiocinatores. vide Ety. Cic. 1. Officiorum vt boni ratiocinatores officiorum esse possimus & addendo deducendóque videre quæ reliqui summa fiat: ex quo quantum cuique debeatur, intelligas, ibi ratiocinatores possis videre λογιστὰς.

Λογιστεία, vt λογιστὶα τῆς πόλεως, curatio Reip.

Λογιστὰι, οἱ, curatores patrésque Reip. Vlpian. in Orat. περὶ λογιστῶν ἐκαλοῦντο οἱ ἐπὶ τῶν τοῦ δήμου ἐξὸν ὑπὸ Θωμίστου ἀρχῶν.

Λογιστικὸς, ὴ, ὸ, ratiocinator, rationalis, cõputabilis Plinio, supputatus, suppputandi peritus. Plato, ὁ λογιστικὸς, ars suppputandi calculatoria dicitur. λογιστικὴ ὄρεξις, Aristot. in Rhetor. ἐν ᾗ δὲ ϗ, ἡ ἀνθρωπικὴ Polluci, vita in otio & literis, τὸ λογιστικὸν, pars animæ, quæ ratio dicitur, in qua consistit vis consultandi, ratiocinandi. Λογιστικὸς, Pollux.

Λογίστρια, ἡ λογιστρεία.

Λογραφέω, μέσω, π. ικα, scribo historiam, vel orationes forenses: scriptitare, & scriptitare orationes. Cic. Gregor. ὃς τοῦ λογραφεῖν τοῦ τὸ ἀνδρὸς πολιτεύεσθαι, qui nunc Basilij vitam scribit. Plutar. in Demosth. λογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις.

Λογράφιον, ϗ, τὸ, scriptio orationũ, liber, tractatus, oratio. Hermog. Λογράφιον, Plato.

Λογράφος, ὁ, ἡ, sophista qui venustarem verborũ non sensum acumen insectatur, vel qui dolum celat sermonis ornatu, exponit Seruius Virgil. interp. Sermonis artifex. hac vetiam vtitur Plautus. Cic. in Oratore, Hæc tractasse Timachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferũt agigam: Theodorum inde Byzantium, multósque alios λογράφους ἀφάνους appellat in Phædro Socrates.

Λογῶδες τὸν, ὸ, τὸ, cœna verbis magis quam cibis condita.

Λογῶδεια, altercatio, verborum contentio, Athanas.

Λογοθαλία, ας, ἡ, verborum profluuium, loquendi profluuium. Cicer. Athen. ἑκατὸν. Οὔτε ἐξῶν συμποσίαρχος ὑπὸ λογοθαλίας οὐκ ἀκούσομαι τοιούτου.

Λογοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dicendi magister.

Λογοειδὴς, ἐς, ὁ, ὴ, ὸ, orationi similis, sermonem referens, λογοειδέστερα σωθήκη, Hermog.

Λογοειδία, vitium dicitur in poemate, quando nihil in se de solidæ habet, aut cultus, splendorisve, sed nugax est & ille. Nam λόγος pro dictis ridiculis contemnendisque interdum etiam apud Terent. & Ciceronem.

Λογοθέτημα. Cælius Aurel. Med. Chron. lib. 3. cap. 2. Sin vero culta fuerit solutio, quam Græci λόγιον appellant, immensa signa quæ Græci λογοθέτηματα vocauerunt. Thilogοθετήματα vocant, ea quæ ratione & intelligentia cõprehenduntur & percipiuntur, non verò sub sensum cadunt, quæ ἀρχὰ λογοθετημάτων, principia rerum sensum fugientia, vt sapiens Stoicorum: sic à Ciceronedialis ille Cõsul Catulogοθετήματα dicitur. quidam censent diffunctim legendum λογα θεωρητὰ. dicitur quoque percipi & comprehendi posse.

Λογολαχεῖν, nugari, blaterare.

Λογολάχης, ου, ὁ, blatero, loquax. in Epigr.

Λογομανὴς, vehementer literis & disciplinis incumbete aliquam vsque, literas deperire. Chion. in Epistol. Ἐπιμένω τῆς ἀπὸ τοῦ Κλέαρχον διδασκαλῆς, ἥθυμε μὴ ἐκ τέχνης ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν αὐτὸν, ἢν ἡδὺς καταφανὴς ὡς λογομανοῦντων τινῶν. animè tyrannus metuat à nobis tanquam prorsus philosophandi deditis studióque literarum.

Λογομαχία. verborum velitatio, & loquax contentio, inquisitio, ἀστασία in primum Iliad. vbi Homerus, ἐσχισμένα τὴν ἀγορὴν dixit. Apud Paulum 1. ad Timoth. cap. vlt. λογομαχίας, verborum certamina. λογομάχος, argutator, ὀνομάτων ἐγχύμων, quales sunt Sophistæ. λογομαχῶν, verbosa & contentiosa disceptatione argutari. Dionys. οἱ δὲ πλὴν ἀλλ' ἔτεσι ἡδὺ λογομαχεῖν, ἀκόσοις ἡμῖν ἐστὶ λογομαχῶν δὲ καταφορὰ ἡδὺ ἀκούειν. Et Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. præcipit μὴ λογομαχεῖν, id est, iurgum pungas sequamur.

Λογομάθιον, ϗ, τὸ, oratio fabulosæ narrationculæ.

Λογομυθέω, μῦσω, π. ησα, verba facio, verba fero in vulgus, λογῶδες, fabulor, historiam seu fabulas scribo, orationem fingo, commentor, mentior. Neut. Adhil. Plato 2. de Repub. ἐκ τοιαύτης ἐξὸς τοῦτον αἰσχρολόγου λογοποιεῖν, cogendique poetas ad hæc fabulas suas dirigant. Isocrat. de poetis, Καὶ πολλὰ ἐν τοῖς λογοποιοῖς ἐλογοποιήσαν ἐξ ὧν θεοὶ, finxerunt. Lucian. ἐμοὶ δ' ἐν ἀνὴρ λογοποιοῦσι τοῖς ἐθνῆ Λυδίοις, &c. vt perhibent & dictitant.

Λογοποιία, ας, ἡ, maledictum, multiloquium temerarium, λοιμὸν, Theopompus apud Pollux. Athenagoras in Apolog. λογοποιῶν τοιοῦτον ἐξ ἀκαίρων λόγων.

Λογοποιὸς, οῦ, ὁ, λογοποιῶ, fermonũ scriptor, fabularum scriptor. λογοποιὸς dictus est Isocrat. quòd orationes aliis scribere

qui ipse oraret. Item falsa scribenᵉ.ὁ φιλὸς σωτὴρ δίς. Theophr. in Charact. est σωζόμενος ἡδέως λέγων ἢ ἀκροᾶται, ὧν βέλτιστ' ἀκούειν. vide λογοτρέφος in Ammonio. Item λογοποιὸς, mendaciloquus & criminator. Synes. Ἢ κῷ ἔστιν ὅτου τῶν τριπόδων ἀκούει λογοποιὸς ἢ τὴν τοιαύτην ἐξ ἀφωνίας. Alibi, ὡς οὐ λογοποιὸς ἐγὼ τῶν ἀφώνων.

Λογοπρατεῖς, apud Nazanz. Iudæ Epitheticum, quòd verbum, id est Ἐξιστὰμ vendiderit.

Λόγος, ὁ, multiplicis est significationis. Aliquando ratio: vt, λόγον ὁ Θεὸς σωτὴρ, κἀνθρώπῳ χαρίσαιτο. Plat. in Timæo, ratio autem vbi quæ versatur in iis quæ sunt semper eadem. Aliquando oratio, sententia, oratio. Theodorus in 4. Gram. ex Aristonico: τὸ ἀδὲ ἔρια. & Platone, δεῖ γὰρ τοὶ ὁ λόγος, σωτῆρας λέγειν ἡμᾶς καὶ σωτῆρ ἡμῶν διδύμων ἔχοντα αὐτοὺς τὴν. λόγος δὲ ἐπὶ ταφίοις ἐπιτάφιος ὁ ἐπὶ μνήμῃ τινὶ, funebres orationes habuerunt, Lucian. λόγος ἐπὶ τοῖς, verba facere. & λόγον λαμβάνειν, aures accommodare, Syn. Significat & λόγον λαμβάνειν, rationem exigere & reposcere, apud Demosthen. Apud Xenoph. ἐπιλυσ. ἐ. λόγον διδόναι, est rationem orandi locum dare: vel apud Demosthen. ἐξ ἡμέρας. Ididi causam poreftatem facere & dare. vnde λόγον τυχεῖν ἢ δικάζεσθαι, quibus dicendi poteftas facta eft, apud Eundem. Apud Platonem verò in Protag. fignificat vices dare loquendi & concertandi. & viciſſim refpondere percunctanti. Sed λόγον τινὰ διδόναι, Demofthenì ὑπὲρ ἐπ. Andoc. ἀδελ μυσ. Et Plut. in rtione, eſt rem ſecum æſtimare & perpendere, vel ratiocinari & coniectura colligere διδόναι τὸν λόγον, pro reddere ratiem, Ariſtot. 2. OEconom. πρὸν λόγον, ὅσων δεήσουσιν διδόναι, Dioſth. priuſquam rationes retuliſſet, Cic. ſine eo τὸν λόγον τῷ δεῖ. Ariſtophanes in Pluto, ἢ μὲν ἀδὲ τὸν πόνον σφῶν ἐδόκουν ἀμελεῖν λόγον, vobis dare rationem ſeu reddere, ratiocinari apud vos vobiſcum colloqui & diſcutere, reſpondere, cauſam diſcerveba ſunt πὸ σπουδ. λόγον ἐδίδουν ἑαυτὸν ὡς τὸ ἐμόν, viſus intra ſe retractabat, Herodot. λαμβάνειν διδόναι, apud mi tempſum ſim ratiocinatus, Herodot. Interdum tamen ſignificatio fraudis eſt. & vanitatis: τὰ λόγος τοῦ τὰ. Demoſth. i. vbi aſtiæ ſunt, vt Terent. vel, Verba ſunt atque inentiæ, vt Cic. Plato Epiſt. 7. ὡς ὀλίγῳ πεπερεμαυτῷ λόγος μοιον εἶναί τις, ne derer ad res agendas prorſus ineptus. Vnde etiam λόγος ἀνὴρ, pro inaniter verba fundere, verba loquaciter facere, Dioſth. & λόγοις διαδιδόναι, rumores in vulgus diſſipare, Plate. huc pertinet quum pro ſermone fabuloſo, ſeu fabula accipitur, vt Euſtat. tradit. πλασεῖς λόγους ὑμᾶς ἐπιτρέφοντας, 2. Petr. ap. 2. id eſt, fictis fabulis ſitæ verbis, vt vertus Interp. meſt quàm fermonib. vt Nnuus. ſupra poſuit σοφισταῖς μύθοις. vnde Æſop. ille λογοποιὸς id eſt, μυθολόγος dicitur. Aliquando pro ratione, id eſt, cura & reſpectu & occaſione poſitum: τὸν ἐμὸν λόγον, rationem habere, Plato in Apolog. πάντα λόγον ἔχουσιν ἀλλ' ἢ δίκαιον, quam niſi iuſtam habent rationem. Illem, πᾶς λόγον ἔχειν δοκοῦσιν, non mirum fortaſſe ſit ſi eum ferant. Ibidem, ἅ χεν αὖ πὰ λόγον, mirum non eſſet. λόγον ἔχειν ἐμοὶ, rationem habeo eum tertia, Gaza de Senect. λόγον τοῦ πατρὸς ἔχειν, rationem patris habere, Ariſtot. 1. Ethicor. λογίζεσθαι, & ἀπὸ λόγου πολεῖσθαι, pro eodem, rebus conſulere, conſpicere, res conſideranda, de rebus cogitare, videre, conſulere. λόγον ἔχειν interdum eſt proportionem habere, hoc eſt, par eſſe, & ἀνάλογον εἶ, apud Synef. Interdum pro à ratione abhorrere. Plato 2. de Rep. ἅ χρὴ λόγον ἔχειν, λόγον ἐ χρὴ, conſtaneum eſt rationi, Demoſth. λόγον οὐδαμὰ ἐχρὴ ταῦτα, id eſt, λογικὸν, hæc ſunt reiicienda, Plato de Legib. λόγου τοῦτου ἐ χρὴ λόγον ἔχειν, hoc eſt memorabile. λόγου ἔχουσα. Idem ibidem. ἐν ὀλίγοις πάνυ λόγου, exacta & præciſa ratione, ſummo iudicio. Phalaris in Epiſt. Εὐυθέρ. ἐξ οὗ ἐν ὀλίγοις πάνυ λόγου, paucis ſermone, ex formula, vt ita ſcribam, ἢ μικροῖς. ἐξ λόγου, ex ſermone, ex formula, vt ſic dicam. ſecundum proportionem, ex proportione, ordine, non ſine ratione, proutratio poſtulat, meritò, ex ratione, ἐκ τοῦ μέρους, pro ea parte, pro ratione, id eſt, modo & forma: τὸ ἐξ λόγου, ab ordine, extra propoſitum. Lucian. ἐξ λόγου τῆς ἀδίκως καλεῖσθαι, pro ſceleris modo puniri. Plato Epiſt. 7. ἐλθὼν ἐξ λόγου οὐδενὸς, veni abſque probabili ratione atque iure ipſo adductus. ἐξ λόγου, ſeruata proprietate, Idem de Leg. Sic etiam λόγου κρείττων, pro eo quod ratione eſt omni ratione, aut quod nulla ratio comprehendere poteſt. λόγῳ μείζων, fide maior. λόγῳ μείζω, relatu maiora. λόγῳ πιστεύειν, opinionem præbere & ſuſpicionem, ex qua homines ſermo excitatur. Polyb. de Fabio cunctatore, τοῖς μὴ ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὸ ἔργον, ἢ πρὸς τὸν λόγον ὡς ὑποθέσεως ἀκριβῶς ἢ κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην τὸν νοῦν ἔχουσιν. Cicero dare ſermonem dixit in Epiſol. Vel pro ratione, id eſt, cauſa: vt, λόγου ἕνεκεν, rationem reddere, & λόγον διδόναι, cauſam dicere. Χρυσολογᾶσθαι, κεντᾶσθαι, διωκίσθαι. Andocyd. Xenophon & Demoſth. λόγου ὑφίεναι ὧν δεῖ ἐγκαλεῖ ὁ ἀποφύγων, rationem redditurum de iis quæ vel bene vel malè theſaurizauit Nazanz. Huc pertinet quod quum ἐξ ἀνάγκης λόγου dicunt, prima ratione & cauſa ſignificant, ſiue per ἀναγκαίους: & ἐξ ἀνάγκης λόγου, ſecundaria & per accidens, loco ſecundo, id eſt, πάξιν. Hermogen. Sic quum ponitur pro ratione ſubſtantiæ. id eſt, ſinitione, Ariſtotel. Item pro re, Plato 2. de Republ. οὐ πω εἶχε ἱκανὸς περὶ ἑαυτοῦ λόγου, de re dictum eſſe, οὐ τὸν λόγου φύσις, natura ratiocinatia. Gaza. Aliquando pro opinione, fama, & exiſtimatione hominum, vt λόγος ἔχει, fama eſt. Philo de mundo, λογικὸν τὸ μὴ ἐπιπολαίοις λόγοις ἔχειν σώμασι ψυχὴς, animarum alias corpora ſubire mortalia ferunt. λόγον ἔχειν βασάνου, facilitatis ratio conſtat, Plato de Legibus. Idem ibidem. λόγος ἐχέτω ὃ ἀκούσας, vt fama fert, perſuaſit. Sæpius tamen ſine verbo. Gregor. ὡς ὁ ἴσως λόγος, vt mea eſt opinio. κἀδὲ λόγος τοῦ πνυ, in nullo numero habetur. Ariſtoph. ὡδὲ ἐμοὶ κἀδὲ λόγος, nulla de me eſt opinio, id eſt, negligor. Λόγος, ſpecies, Paulus cap. 2. ad Coloſſ. Κ' πανὸ ὃν λόγον ὠφ' ἑαυτὰ σοφίας, quæ quidem ſapientiæ ſpeciem quandam habent. Aliquando ponitur pro diſceptatione, ſeu diſputatione & argumentatione. Theophraſt. πλείον ἢ ὁ λόγος, & c. Idem, ἀπὸν ἢ λόγου διάμνων. λόγος ἐξῆ μοι σφῷν σε, tecum contendo, Demoſ. Aliquando pro libro: vt ἐξ τὸν ἐδίδουν λόγον, libro ſeptimo, Galen. λόγος, pro ἑρμηνεὺς, id eſt, definitio, Porphyr. i. ratio ſubſtantiæ. Eſt verò λόγος ἐνυπνιαστικὸς, λόγος φυσικὸς, Philop. λόγος apud Dialecticos eſt ſyllogiſmus & argumentum: vnde καινὸν λόγισμα, Diogen. Laert. Λόγοι, rationes, vt λόγον σωσαῖς, vide Σωσάρχα. Et λόγοι, proportio in numeris & phthongis: vnde τὸ ἀσύμμετρον, quod proportionem non habet, ἄλογον dicitur & λόγου ἔχει τὰ δύο πρὸς τέσσαρας, τῶν τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ἑπτὰ. Item λόγος, apologus. οὐ λέγως αὐτὰς τὸν τὰ πυκνὸς λόγον, id eſt, ἄπιθι τὸν ſeu ſermonem canis. εἰς αἰγυπίου λόγον τέμνεται σπάνιος κίνδυνος, dixit Ariſtot. 2. OEcono. argêti loco nummum ferreum cudere. & lib. 1. OEconom. ὁ ἀναγκαῖος λόγος ἢ τέχνη, medicamenti loco cibus eſt. λόγος ἐπὶ τὴν precium ſignificat. Sophocl. ἐκ οὐ πολλοῦμαι οὐδενὸς λόγῳ βροτῶν, ὅτις κακῶσαι ἐπιστᾶν δεμνίωσιν, nullo precio emerim hominem qui vana ſpe foueatur. Item contidentiam denotat. Plato Epiſt. 7. ὅσων ὑμολόγησε δεῖ τοὺτοις τοῖς λόγοις, his conditionibus me venturum promiſi. Item λόγος dicitur Filius Dei & virtus, vt ſcribit Cyprianus. ratio itè & ſapiètia eius & gloria. λόγος ἀγάθος, Ciceroni ignaua ratio. λόγος δίκαιος, iuſtitiæ ratio. δίκαιος ὁ λόγος, rectè dicta, Ariſtoph. λόγος ἢ πᾶν ἢ κακὸν, cauſa inferior & potentior, ſeu ſuperior. Idè. κρείττων λόγος inquit interpres, id eſt, δίκαιος. ἢ σῶν ἢ λόγος, id eſt, ἄλλος. λόγος χρηματῶν, pecuniarum ſuppeditatio, Thucydid. Ὁ ἔνδον λόγος, ſermo interior, mentis conceptus. ὁ ἔξω δὲ λόγος, ſermo prolatus, Themiſtocl. hunc λόγον φορφυρικὸν appellant philoſophi illum λόγον ἐνδιάθετον. λόγος σπερμᾶτος, Paul. ad Epheſ. ſermo ſpurcus & obſcœnus. λόγος ἔδε μοι, ſtudium eſt mihi, Demoſthen. λόγος μοι ὡς ἔστι, non eſt mihi conſilium, Idem. λόγος ἔδεν ἀδρὸς σοὶ, id eſt, dices, idem Demoſthen. λόγος κράτει, ratio redditur. πὸ λόγου ἀδρᾶς ἔχμυς, Thuc. i. ἐκ τὰς rei iudicium. λόγου ἄξιον, Plato de Leg. Σκοπῶσιν αὐτὸν, μὴ ὀπτέρου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁπότερον τοῦ βίου ἔζη, perpēdite non vtriusvertbi, nō vtrius partis verbo ſit: ſed vita & moribus. λόγου τινὸς ἀξιῶ, momenti alicuius puto, Euripid. λόγῳ δεῖ, verbis opus eſt, dicere oportet. Demoſthen. λόγῳ ἐχρεῖαι, non temerè, ſed prudenter ago, Phalaris in Epiſt. λόγου μεταλλᾶν, ſententiæ eſſe participē, Plutarc. in Galba. λόγῳ χρῆσθαι, verbi gratia, διὰ τοῦ λόγου, ratione dictante. ἐκ λόγου κρίνος γίνεται, id eſt, verbo, Demoſthen. ὧν ἑνὸς λόγου, pro, ἁπλῶς, in ſumma. Ariſtophan. in Pluto, ἀπὸ τέχνης τοῦ ἑνὸς λόγου ἐργάζεσθαι. Dicitur & ἐπὶ λόγῳ, λόγῳ κοινῷ, publico conſenſu, communi conſilio. λόγῳ κοινῷ χρηματίζειν, communi vſi conſilio. λόγῳ πλείονι κεφαλαιοῦσθαι τῆς αὐξήσεως, plus enim eis adimitur, quàm additur, Ariſtotel. λόγῳ ἑνὸς ἀνελεῖν, res dictu quoque horribilis. διδόναι τοῦ λόγου, memoriæ prodere, ſcribere, Ariſtotel. λόγῳ εἰπεῖν, oratione complecti, Demoſthen. ἐπὶ τοῖς λόγοις, prope diximus. λόγῳ ἢ ἔπεσι διαμφισβητεῖν, dictu tamen admirabilior. λόγῳ ἤδιμι, auditu cognouerā. λόγων μὲν ἀκοῇ, verbo ſolum coniugium petere, verbo tenus, Herodot. λόγῳ σαυθανεῖσθαι, fando cognoſcens. ἐν λόγῳ συμπεσεῖν λόγοις τισὶ, numero ſociorum cenſentur. ἐν λόγῳ τέρατα τίθεσθαι, pro oſtento capiunt. ἐν ἰδίοις λόγοις τὸ θεῖον, & ὁ μανικὸς ἐνθουσιασμὸς ποιεῖσθαι, ſtocci faceret, παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, καὶ παρ' ἐμοὶ εἶναι. ἐν τῷ πλείονι λόγῳ δηλοῦσθαι, vt pluribus verbis demonſtrem. ἐν λόγῳ ἥκειν πλείονι δεῖσθαι, numerum inire. Euripid. ἐν ὀλίγῳ λόγῳ, vt breuiter dicatur, ἐν ὀλίγῳ λόγῳ, obſidium loco. ἐπὶ λόγῳ τούτῳ, ad hoc ipſum. λόγῳ ἀκροᾶσθαι, dicuntur venire, id eſt, mente percepta. Proc. Λόγος φέρειν λόγον ἐς λόγους, rationes ad ærarium referre, Demoſthen. λόγον αἰσχρωμ. accipio conditionem, Demoſth. λόγου ἀκροᾶσθαι, Idem. λόγου ἀπαιτῆσαι τινὰ, &c. Chryſoſt. λόγον δώσειν εἰς ἐχεῖν, dicere apud vulgus, Euripid. λόγον ἐκφέρειν ſero ſententiam. λόγον ἐμκαλεῖν, inſtituere ſermonem, Xenoph. λόγου ἔχειν, parcere, apud Aphthonium: ſic Interp. λόγου ἔχειν ἐκ ἔφη τινὰ, rationē habere cum aliquo, Cicero. Plutarch. in Opuſc. ἐκ ἀνάγκης ἔσχε, μαρτυρεῖ μοι ὁ τὰ ἐκ ἐμοῦ σπουδαίως ὄντα τὸν λόγον, conteſtans ſibi rationem fore cum dominis. λόγου ἀκροᾶσθαι πρὸς τινὰ, ἢ ζητοῦσθαι, rerum geſtarum rationem à ductore exigentes,

Demoſt. λόγου λέγειν, Idem. λόγοι ποιεῖν, dicendi poteſtatem facere, diſſerere, idem. Demoſthen. λόγον τοῦτον ποιοῦμαι, hos in exiſtimatione habeo. τὸν δ' ἄθικα λόγοι κρείττονα ποιεῖν, cauſam inferiorem, dicendo efficere ſuperiorem, Bud. in Pandect. λόγοι τοῦ θεοῦ θεοῦ, deorum rationem habere, Aphthon. λόγοι τῷ δικαίῳ ποιεῖσθαι, rationem inſtitiæ habentes, Demoſthen. λόγον ἐλάττω ποιεῖσθαι, nihil penſi habens. εἰς λόγον αἴρειν, ratione virtutis, Idem. εἰς λόγου αἴρεσθαι τινά, virtutis ratione vincit, Ariſtid. εἰς λόγου ἥκει τῇ πλεονεξίᾳ μόνον κατοικίσαι, ad dicendum accedere, Demoſt. ἐξ λόγου, juſtus, Thucyd. ἀξίᾳ λόγου, ἀξίᾳ ἀξίων, Interpr. Thucydid. ἀξίᾳ λόγου ὑπάρχειν ὀφθῆναι, expectatione longior, id eſt, ἀξίᾳ ἐφορᾶν ἐμαυτὸν ἐμαυτῷ. Thucydides. ὑπὲρ λόγον, vltra modum, ſupra quàm dici poſſit. Aliquando λόγοι ſunt ſtudia literarum & diſciplinæ liberales. Syneſius, τοῖς μὲν ἐπὶ λόγοις. Dicitur etiam in ſingulari, vt πάντα λόγον κακοῦργος vocatur ab Athenagora in Apologia, homo conſummatæ doctrinæ, & in omni diſciplinarum genere verſatus. οἱ ὑξόντων λόγοι, ſtudia externa & diſciplinæ quæ ſeculares appellantur, & quæ nihil pertinent ad Euangelica ſcripta, Chryſoſt. id eſt, τὸ ὑξόντων παιδεία, Gregorio. Οἱ ὑξόντων λόγοι etiam dicebantur οἱ ὑξωτερικοί, id eſt, libri populariter ſcripti. Xenoph. ὧν τοῖς νόμοις ἐγκεχειλημένων τύχειν μὴ διδάσκει, ne literæ docerent, aut dicendi facultatem & artem. Et Ariſtot. οὗτ' ἐν λόγοις ὄντας, philoſophos appellat, & doctrinarum ſtudioſos. Et οἱ ἁμφὶ τοὺς λόγους, literati homines dicuntur: οἱ σοφοὶ τῶν λόγων οὗτοι καλοῦνται, Gregor. id eſt, οἱ φιλολογοῦντες: ἢ οὐ τοὺς μηδὲν ὄντας, οὓς τὸ τῆς μεθοδικῆς ἀπωθοῦνται, Herodian. οἱ ἐν λόγοις διαλύσεως, homines inſigni doctrina præditi. Οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati, & literarum experteſquemadmodum οἱ ἐντὸς, literati & periti, Plutarch. λόγοι κατὰ καὶ ἡ ἑλλὰς, Hermogen. λόγων, vt fabulæ & ſomnium, pro re futili & inani & nihili, Eraſm. λόγοι μυθικοὶ, Quintilian. λόγοι πρὸς μύθους, id eſt, fabulis apud Ariſtot. in Problemat. & 3. Rhetoric. ἐν ᾧ τοῖς λόγοις ἢ τοῖς ὀνόμασι δήλωσιν ἔξει τὸν λόγον, ἵνα σαφηνείᾳ δῆλα ᾖ ὃ ὁ λόγος ἢ μὴ κρίματα ἢ ἀτελῆ. τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾶ τὸν λόγον etiã pro ſyllogiſmo, accipitur 2. ὄντος. ἐν γὰρ τῷ ἀπόντων λαμβάνεσθαι, ἐν τῷ ἀεὶ ἔνιοτε ὑπάρχοντων ἢ ἐπὶ τὸ πολὺ, λογοι ἐν μεταχρίσεις, rationes, Plato in Epiſtol. λόγοι τῆς ὑπάτου τοῦ, rationes tutelæ. πολιτικοὶ λόγοι, ciuiles cauſæ, Ariſtot. in Rhetoric. λόγων χάριν, Demoſthen. λόγων σύμμαχος, ad conſilium me confero, Thucyd. λόγοι δὲ διὰ τῶν ὑπάρχει, cauſam dicere de orationibus & concionibus, Demoſthen. διὰ λόγων ἀφικέσθαι ἑαυτὸν, id eſt, διαλέγεσθαι ἑαυτῷ, Euripid. λόγοις ἐπιτωθάζομεθα, audiri didicimus. λόγος κοινὸς χαίρομαι, commune habentes colloquium. ὁ λόγος ἡμῖν, hominum ſermone celebrari, apud Ariſtotel. λόγος πολὺς ἐν τῷ ἀκούειν, res multa verba habet, id eſt, capax & admittit, id eſt, poſſunt de ea dici multa, Euripid. λόγος γιγνόμενος, ſermone factus, id eſt, verba fieri, Demoſthen. λόγοις δι' ὀνειράτων, rationes afferre. Plato in Epiſtol. ἀφεὶς ἢ τούτοις, ἢ σαφεστέροις τούτων εἰς ἕλεγχον λόγοις ἐγὼ ἰόντα καὶ, &c. ad hæc etiam alia dicerem ſuperioribus clariora, probarémque, &c. λόγοις εἰπεῖν, verba facere, Demoſthen. λόγος ποιεῖσθαι περὶ πολιτικοῦ, de republica conſultare. λόγους ποιεῖν, & λόγους ποιεῖσθαι, verba facere oratione habere, Demoſthen. Ariſtot. 2. Oeconom. dixit, λόγους ἐποιεῖτο πρὸς τὸν ἄνδρα, apud alteram factionẽ verba facit, λόγως ἀφεὶς ἀνὴρ πολεμικὸν, eum alloquens, λόγως ἀφορμὴν ἔχω σε, tecum habeo ſermonem, Thucydid. εἰς λόγος ἰόντα, ad colloquium venire, Xenoph. ἐς λόγους ἐλθεῖν τοῖς ἐκείνοις, cũ ſupplicibus venerunt in colloquium, Thucyd. Et ἐς λόγον ἀλθεῖν, Ariſtoph. pro eodem. ἐς λόγους κωμῳδεῖν ἐλθεῖν, in colloquionẽ Cambyſis venire, Herodot. Athenagoras dixit in Apologia, εἰς λόγους ἀφικέσθαι πικλόρος αὐτὸς inertiæ ratio, vel ignaua ratio: ita enim appellant Philoſophi genus argumenti quod neceſſitatem nullam cur ita eſſet, aſſerret. ἡ λόγος, apud Euangeliſtas ſæpius indefinita eſt particula, pro quidquam vt apud Hebræos דבר Matt. 21. v. 24. ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα, id eſt, interrogabo vos & ego rem quandam & cap. 22. v. 46. οὐ τολμᾷ τις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης λόγον, id eſt, & nemo poterat ei reſpondere quicquam, quo loco annotat doctiſſimus interpres λόγον αὐτὸ τοῦ σοφίσματος etiam apud ipſos diſſertiores Græcos vſurpari Sophoclémque in Trachiniis citat. τὸν λόγον δ' οὐ χρὴ φόβου τιμᾶν σφετέραν ζωὴν ὅτου σωθήσεται φύσει.

Λογοπάτης, οὐ, argumentationis dialecticæ forma. τὸ ὑξ' ἀμφοτέρων σωθέν τινων, vt, Si viuit Plato, ſpirat. Atqui primum, igitur ſecundum. inuentum hoc compendij gratia. vt ſit concluſio, τὸ ᾧ φράσον, ᾧ ἔρα τὸ διότι ἐρῶ. Suid.

Λογόφαλος, οὐ, vitrum, ὕελος.

Λόγχαι, αἱ, fruitiones, ἀπολαύσεις.

Λογχᾶν, haſtatus.

Λογχᾶς albugo, albũ in oculis, Ety. ſcribitur & λογάς. Heſ. ſunt λογάδες quibuſdam eſſe dicit τὰς λευκὰς τῆς ὀφθαλμοῦ, quibuſdã τὰς κακοήθεις quibuſdã τὰς ὀξείας, quibuſdam etiam τὰς λευκὰς ὑφάσεις.

Λόγχη, Ionum idiomate dicitur ſors, portio, teſte Etymologo. & Heſych. item laneca. Lanceа inquit Feſtus, à Græco ducta, quâ illi λόγχιμα vocant. λόγχη enim haſta, & λογχάτης ſatelles Terentianus de corona militis etiam lonchum dixit. Hæc pilum telique ritu eiaculabantur. Chion in Epiſtol. Οἱ δημόται ἐν ὑφίκτῳ ἐλθεῖν, ὁλόπυροι πρὸς λόγχας ἥκασιν. vel ſaltẽ & conti modo tetentam manibus agitabant, vt Homero, τ' ἄρμιμ.

Λογχηφόροι ἄσπιδ' ἄμφι, ſcutatis, Eurip.

Λογχῖται, ων, οἱ, ſatelles, lancearius Tranquillo.

Λογχῖτις, ιδος, ἡ, lonchitis herba, ita dicta ὅτι τὸ σπέρμα ὅμοιον τῷ πράγματι ὃ καλοῦσι δόρατα. deſcribit. Plin. lib. 25. cap. 11. duo genera poſuit Dioſc. lib. 3. cap. 161. & 162.

Λογχίμαχος, μ. ἐπιτηδευτικὸς μάχεσθαι, tendo in acutum. Depon. abſ.

Λογχοφόρος, οὐ, ὁ, lanceam ferens, ὁπλοφόρος.

Λογχωτός, ὴ, ὁ, mucronatus, cuſpidatus, mucroni ſeu cuſpidi ſimilis. aut etiam lanceæ. λογχωτὸν δίδυμον, in Epigr.

Λόεδεια, pro λόεδια, Heſiod. vide λόεμαι.

Λοεσσάμενοι, ὁ, lotus. ἐπὶ λοεσσαμένῳ πρώτα χρίειν, &c. λοεσσάμενοι, ὁ, lotã u lauans, Heſiod.

Λοέσσασα, qui lauit, in Epigr.

Λοέστειτα, lauatur, Ibidem.

Λοέστρον, ου, τὸ, lauacrum, balneum, Homer. Iliad.

Λοετροχόοι πρόποδες dicebantur in quibus calefiebat aqua, ubi ἀβάσεις δὲ ἐμπυρεύεσθαι dicuntur, Euſtath. Iliad. 9. vide in voce Athen. lib. Dipnoſoph. 2.

Λοέω, μ. ἐσω, π. ικ. ε, lauo. Actiu. Accuſ. pro λόω poeticè, reſolutã phthongo.

Λοΐδε, Heſyc. ἐκκλησία ἢ ὀλιγαρία, concio vel pernicioſa.

Λοίδεξ, fœnum aridum.

Λοιδᾶσθαι, libare.

Λοιδάσπιον, vas quo oleum libabant, vt σπονδεῖον, quo vinum, hen. ὑστέρων. lib. 11.

Λοιδή, ῆς, ἡ, libamen, libatio, θυσία: à λοίδω, λοιδῶ οἶνος, vini libatio, Plato de Legib. λοιδὰς, ὁ, ὑγρὰν θυσίαν. Portus annotauit Libationes mortuorum ex melle, lacte, vino, aqua fieri: tex melle, vt mortis amaritudinem ſua dulcedine temperet: tex lacte, vt ſuo candore tenebras mortis illuſtraret: ex vino, vt mœrorem mortuis exhilararet: ex aqua, vt ſignificaret hominem conſtare ex 4. elementis: Brodeus ex Nicomachi Gregora Porphyrius. πεπίθωται ἤδη ἡ ψυχὴ μὴ ἐκ τοῦ μόνου σώματος εἶναι, ἀλλὰ καὶ μίλιτος καὶ οἴνου καὶ τοῦ τοιούτου θύματος, notandum quoq; fieri res, & coronas contineri nomine τῆς λοιδῆς.

Λοιδίδες, ων, οἱ, calices quibus vinum in ſacris deorum ibatur.

Λοιγάια ἐσθής, veſtis lugubris, apud Lycophr.

Λοιγιώτερος, ἐντος, pernicialis, exitioſus. Nicand. in Alexiph. κακὸν γὰρ ἀνδρὶ λοιγιώτερον ἀλλὸ ἀμαυρὸν. Interp. πολεμικὸν.

Λοίγιος, ου, ὁ, peſtifer, mortem ferens. Iliad. ἀμφὶ δὲ λοίγια ἔργα χύθη. à Nonno, λοίγιος ὄφρ, dicitur hora funeſta.

Λοιγός, οῦ, ὁ, exitium, pernicies. Ho. Iliad. ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι χάρον. vnde βροτολοιγὸς ἄρης.

Λοιδορέω, ω, conuitior, conuitium dico. Datiuo. Philoſtrat. ὀργίλως σοι, tibi conuitiatur, Lucian. τί μοι λοιδορῇ; quid me tras maledicitis? Æſchines ἀεὶ ἐβλαστ. λοιδορίας ἐβλάβε εἰς ἐμὲ, ἵνα λοιδορησόμενος, ἀνὴρ ἡ τοὺς ἄλλους. Xenoph. 1. Pædiæ, ὁ δὲ λοιδορούμενος, ἐμὲ ἡ τοὺς ἄλλους. Ariſtot. ἐν ταῖς λοιδορίαις ἡδὺ ἐστὶ καὶ ἀνελεύθερον, cum auunculus increpabat. εἰς ὁ νεανίσκος λοιδορεῖ. Plutarch. generis ignobilitatem obiicere, Cicero, Capretiam paſſiue pro malè audio, conuitio afficior: apud Iuuenalem. ἐξ ὧν τις αὐτὸν ὧν μὴ τοῖς ἀφ' ὑμῶν σωυσσάμενος λοιδορεῖ τις ἢ λοιδορούμενος, i. maledicentes & malè audientes. Ariſtot. τοιοῦτος ὢν ἐλοιδορήθη μᾶλλον, de nomine hæc interrogatio. ingerebamus, ita contendebamus. Plato in Epiſt. ὑπὸ πολλῶν τὸ τῶν πολιτικὸς λοιδορεῖσθαι, &c. quum enim ſit reſpublica improberatur à multis.

Λοιδορία, ας, ἡ, conuitior, mordeo, increpo. Accuſat Ariſtophan. νῦ. λοιδορίαν μοι, probris me inſectantur. λοιδορία ἐστὶ εἰς ὀθόνιον, idem. Iſocrat. in Areopag. ἡ ὑφ' ὑμῶν τοῦ νεανίσκου λοιδορία ὠφέλησε, ἡ πολὺ χείρους τῆς σωφροσύνης, ἡ μὴ reprehendo & obiurgo. Ariſtoph. in Equit. λοιδορίᾳ σε ὑπερεῖς, οὐδὲν ἧττον ἢ ὑπὸ φοίνικος, ἀλλὰ πᾶσι τοῖσι χρηστοῖς, ὅς τις ἐθέλοις, λοιδορησόμενος.

Λοιδορησόμενος, ου, τὸ, conuitium.

Λοιδορησόμενος, ου, conuitiolum.

Λοιδορίας, ας, ὁ, conuitium, iurgium, irriſio, dicacitas. Demoſthen. ὑφαλὲς τῆς λοιδορίας καὶ τῆς κατηγορίας ἀκούειν ἡδέως. quid ſibi velit ex Cicerone facilè poteſt intelligi. Cicer. pro M. Cœlio. Sed aliud eſt maledicere, aliud accuſare: accuſatio crimen deſiderat, rem vt definiat, hominem vt notet, argumentetur, vt confirmet. maledictio autem nihil habet præterea præter contumeliam: quę ſi petulantius iactatur, conuitium ſi facetius, vrbanitas nominatur. Omnia ſunt alia non crimina, ſed maledicta iurgij pertinentia magis, quam purę accuſationis. adulter, impudicus, ſequeſter, conuitium eſt non accuſatio. Miror Macrobium negare apud Latinos in iuri

nien ῶν, κωδικὸς 7. Saturnalium Præter categoriam, inquit, est ἀρχαῖος, & διαβολὴ, quæ delatio est, sunt alia duo apud Cicer. nomina Lædoria, & scomma, quibus nec vocabula Græca reperio, nisi fortè dicas Lædoriam esse exprobrationem ad directam contumeliam. Scomma enim penè dixerim genus figuratum, quia sæpe fraude, vel urbanitate tegitur, aliud fouet, aliud intelligas.

λοιδόρησις ὀνομάτων αἰσχρῶν, libelli diffamatorij, Herm.

λοιδορος, ὁ, ἡ, obiurgatio. reiicit hanc vocem Thomas Magister, & λοιδορία probat.

λοίδορος, ὁ, ἡ, conuitiator, maledicus.

λοιδορῶμαι, τὸ λοιδορήσω. vide λοιδορέομαι.

λοιμὸς, ὁ, fames, λιμός. Hesych. fed fusp.

λοιμὸς, corrumpo, noceo, contagione inficio.

λοιμὸς, pernicies.

λοιμώδης, ὁ, ἡ, pestilens. vnde λοιμικὴ νόσησις, pestilens effluentia, Act. Aphrod.

λοιμώδης, ὁ, pestis, cõtagium, corruptio, ἀέρος διάφθορος, aeris mors, vbi lo definit libro de mundo. Significat etiam virum pestiferum & sceleratum. Aristid. λοιμοὶ καὶ φθορεῖς τῶν ἀνθρώπων. Actorum c. 24. ἄνδρα γὰρ τὸν λοιμὸν τοῦτον καὶ κινοῦντα, id est, pestiferum hominem, vt pestiferum eiuem dixit Cicero. Idem pestem homin, in hoc sensu. in hanc vocem sic annotauit Francis. Port. ἐν ἀρχῇ τοῦ λοιμοῦ, φασὶ. lib. 2. ἀνθρώπου μὴ ἀναβλέψαντος ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ λοιμῷ ἐκείνῳ ἀπὸ τῆς πανώλους, ἀφῃρέθη τὸ ἀναβλέπειν. Vbi sunt iam qui pronuntiant, & scribant πανώλεις

ἡφαιστεία & θερμὰ, Aristoph. τῷ δὲ τοὺς τοιούτους κατὰ φυσικὰς πόρους, &c. Plato de Legib. Ite-n λουτέον, lotio, lotura, κάθαρσις, χρὴ λουτρὸν item τὸ λούειν καὶ ὑγιάζειν, Aristoph. Et propriè balnei pars illa, quam lautationem vocat Vitruuius.

Λουτηρίς, apud Xenoph. & Pollucem balnea.

Λουτρὸν Θ. ν, ὁ, λουτρὸν Θ, aquam lauantibus fundens.

Λούω, μ. ὁσω, π. ουσα, lauo, Actiu. Accusat. iungitur. Lucian. λούσατε αὐτὸν, eos lauantes. ἐλοῦμην pro ἐλούμην per syncopen, Aristophanes: apud quem etiam λούμην Θ pro λουσόμην Θ. λούει τὸν κάμνοντα, laborantem morbo lauare, Galen. i. ad Glaucon. λούω propriè dicitur de corpore, νίπτω de manibus, & πλύσις de pannis. apud Hippocrat. λοῦσι non solum τὸ λούειν significat, sed etiam τὸ ἀφιέναι, fouere. Sic & λοῦσθαι apud ipsum duo significat.

Λοφάδια, supra coilum, ἡ τῷ αὐχένι Θ. ita Suid. sed mendosè forsan pro κατὰ τὸ κεφάλαιον. Odyss. ι. ἕως ἵκετο λοφάδια φέρων ἐπὶ τὰ μήλατα. apud Hesychium autem sic, λοφαδιὰ αὐχένι, ἢ ἡ τοῦ αὐχένος Θ, ἡ χαμαὶ ὁ κεφαλὴν λίθωται, ac si λοφαδιὰ esset nomen subſtantiuũ quod significaret idem quod λοφὸς. Λοφαδιὰ & λοφιὰ dicitur etiam caro quæ sub Atlante dicto & quæ supra illum est. al. o nomine ἀσφάλειαν scribitas. Camer. ex Poll. idem Camer. λοφάδιον & λοφίον Σκέφον significare ait ceruicem imam vbi vid. μεταφορικῶς incipit se demittere qua parte onera gestantur. affértque locum illum ex Odyss.ι.

Λόφαλοι, οἱ, splendida scuta & parua, quæ affigi galeis solent.

Λοφαύλιον Θ, ὁ, colliculus, ἀφεδρίσμα, γῆς ἐπαυρμὸς.

Λοφᾶς, ὁ, λοφὸς πολὺς ἐν χώρᾳ, Aristoph. in Pace.

Λοφεῖον, κ, τὸ, vas, theca critæ, quæ est in Galea. & speculi loculamentum, loculus, Aristoph. πρὸ, αὐτοῦ κρυβόμενος ἐς λοφεῖον σχῆμα ὅσον πάτταβον.

Λόφη, ης, ἡ, ſummitas.

Λοφία, ᾶς, ἡ, ſeta, juba equorum & mulorum, crines qui è galea prominent, cerniæ. Interdum dorſum ſeu dorſi eminentia. Hesio. de apro, ὀρθὸς δὲ ἐπὶ λοφιᾷ φέλασι πάγχεσι δέμας τὸ σῶμα, i. in dorſo. ἐν τῇ λοφίσε ἐκπέπλευ, Gaza ex Aristot. 3. Animal. vertit, e dorſo ſetas emittit. item cacumen montis.

Λοφίτες, collum, cerniæ, πράχηλον Θ.

Λοφίτλον, τὸ λοφεῖον, exalto, λοφὸς ἢ ὕψος πολύ.

Λοφὸν, colliculus, collis, pro λοφία, cerniæ, Aristoph. de leone: vertex. item dorſum ſeu dorſi eminentia, in Epigr. λοφίοις ὄχνα ἵππε, iubam habès equinam, Herodot. Apud Aratũ ſcriptum λοφιὰν στεφανώσαν. λοφὸν Polluci ἢ ἐξ ὀνίων σωρὸς ἢ. Idem λοφὸν ἢ λοφαδίαν carnem vocat, quæ ſuperpoſita lumborum vertebræ cui Atlantis nomen eſt.

Λοφύλιον, γύτιον, συμφέρε.

Λόφιον, galea & repoſitorium. Item fungi qui circa vites naſcuntur. Polluci τὸ κράτος ὅλον.

Λόφιος, colliculus.

Λοφὶς, ίδος, ἡ, galeæ repoſitorium.

Λοφὶς ἢ ὁ φακὸς λαμπὰς, λύχνος Θ, Athen. &

Λοφὶς, ἡ δεσμὸς, fax eſt ex ſolo ligno, aut ex cortice vitis, Ety. teda, luculenta fax, Lycophr. Interpres, quaſi λίαν φαύσκε. Inde diminutiuum λοφίδιον, factula, & λοφιδᾶς, faces, tedæ.

Λοφίτες, ωτος, aſper, montanus. tumuloſus, Nonnus.

Λοφωτὸς, ὸν, ὁ, artifex criſtarum galeæ.

Λοφωτὸν, criſtas vendere, annuere, Ariſtot.

Λοφῶν, ῶνος, ὁ, tumuloſus, τὸ ἐπανάκαμπτον collis, apex, criſta, galerus, collum, vertex capitis, faſtigium. Pro apice & criſta galeæ, Apol. 2. τετράφαλον φοίνικα λοφῶντα λαμπρὸν πολύ. Homer. Iliad. 9. ὃς τὸν ἢ λόφον κυνέης ἀθύρῃσιν ἔιδὼς, id eſt, τὸ ἀφεδρίσμα τῆς ἀφανισμένης ἀνάκαμψιν, κρήπιδι ἢ καὶ παπίλλαις χάριν, inquit Interp. vnde λόφαλος & πυφάλεια, βραχεῖα ὀφρὶς ἢ λοφοειδὲς ὄχνημα, i. ὑψηλὰ ἢ ὑπέρκρεμα. Ariſtoph.

Λόφουρος, ὁ, ἡ, iumenta, quæ caudam & iubam habent teſte Euſtat. Iliad. φ. ſeu quæ ſetas habent in ceruice erectas in modũ criſtæ, & caudam.

Λοφυδνὸς, milcr. ὀικτερὸς. ὁ λοφυδνὸς.

Λόφυρος, inquit Heſyc. ὄπλισμα, criſta inſignis, item qui ceruicem erigit & criſtam ſurrigit: & per conſequens ſuperbus. ἐπὶ φυσῶν ἢ ὑβαίνων.

Λόφωσις, εως, ἡ, criſtatura, criſtæ emiſſio. Ariſtophan. in Auibus. πῆς ποθ᾽ ἡ λόφωσις ἦν ὅτι τῇ ὄρνιθι; vt ſi criſta fieret criſtatura.

Λοφωτὸς, ὄπλισμος propriè criſta inſignis.

Λοχαγέτης, prætores ſeu ductores turmarum, Eurip.

Λοχαγία, ᾶς, ἡ, turmæ ſum præfectus, inſidiis ſtruendis ſum præfectus, Xenoph.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis, Ariſtot. 6. Polit.

Λοχαγὸς, præfectus agminis, tribunus plebis. Xenoph. in 8. Pædiç, ὁ δὲ τὰ πολλὰ ἄκρα ἔκ τε λοχαγῶν καὶ στρατιωτῶν ἐποιεῖτο: λοχαγοὶ ἢ ἑκατόνταρχοι: χιλίαρχοι ἢ λοχαγοὶ ἐγένοντο ἐκ λοχαγῶν: Ariſtot. de mũdo. κεφάλαια ἢ ἄν τις ὁ ὑφ᾽ ἑνὶ λοχαγὸς εἴη λοχος, ὁ δὲ τοιοῦτος ἐκ τεττάρων ἢ πέντε, ὁ ἢ ἑκατὸν, ὁ ἢ ἑκατὸν ἐκ τριῶν λοχαγῶν, τῶν μανipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad centuriã, &c. primipilum quidam vertunt. πεζέταρχος ἢ λοχαγὸς, Chiliarchus.

Λοχαγοφύλαξ, manipularis, manipuli ductor vel turmæ. vid. γεσπάτης in appendice Lexici.

Λοχαδία, ας, ἡ, turmæ, vel inſidiarum præfectura.

Λοχάδια apud Theophr. de cauſis lib. 3. cap. 26. τὰ δὲ ὕσπα, ἢ ἐς δύο διαπεφυκότα ἀλαδίδοσι ἢ πεῖσι λοχάδια, ἢ τὸ ποῖον ἐφυσικὸν, vbi legit λοχαῖα ἢ ὡσὲ τένεις, &c. vt cap. 29. legitur, καὶ τὸ δύσιν ἢ τὸ πεῖσι ἐνεργῶσι, λοχάδιας ποιοῦσι ἢ ὀπτιποδῶ, ἢ ἐφυσικῶδ ες. vbi λοχαῖα certa bona, λοχάδιας Homero. Gaza transliuit priore loco, lectiones autem vitia fœtificat tranſtulit. Si verò legas λοχάδια, ſcribas λοχαῖα apud Aratum. Sed quid ſi λοχίαι legatur? cum Heſychius terram vberem laetos fructus ferentem ita vocari teſtetur. vide infrà.

Λοχαῖα, ων Θ, lentiſcus denſa atque edita, ſic vt vel locata ſubeas inſidias occultere queat, βαθέια καὶ ὑλώδη, ὅπου τὰ λοχήσιμα ὑλώδη ἢ ὑπερβόλιμα ἐν αὐτῇ κυπαρίσσοις. apud Aratum Theon.

Λοχᾶσθαι, ἀφορᾶν, ἐθέλειν, quibus in partu mulieres vtuntur.

Λοχᾶσθ Θ, decumbens, lautius viuens.

Λοχεύσαι, inſidiis peto. Accuſ. Odyſſ. ρ. ὃς μὲν τὸν ἄνυτα λοχεύσας, Iol. 2. ἐμνηστῆρσιν ἤδιος ἢ ἡσυχίος ἐλογχεύσατο, ex inſidiis cepit. λοχεύσας, captantes, Idem.

Λοχεύω, μ. ὁσω, π. ευκα, ϐ. λοχεῦ, τὸ ὑπερβόλιω, inſidior, delitio. Accuſ. pro inſidiis appeto, Plutarch. ὥσ᾽ ὑκείνος ἐφυλάσσετο πάντας τοὺς λοχῶν ὑμᾶς. Sic Alciphr. ἐλοχεύθη τοῦς κακοῖς νέοις Θ πότοις ἐρίτε τας, λοχεύκυῖα, intus latens, parit. vide λοχεύσαι. λοχῆσαι ὡσὲ ἐς τὸ πλοῖ, locans inſidias antrembem. ἐλοχῆσαι τὰς γυναῖκας, vxoribus inſidias tetendens. Herodotus.

Λοχεῖα, ας, ἡ, curatio partus, puer petium, dolores partus, ſuæ lib. 4. Epigr. δέρματα δυσλοχείας πάσης λοχείου. Et λοχεία Dianæ parturientium fautrix: facilior enim plenilunii eſt partus.

Λοχέτια, τὰ, purgamenta vocat Ariſtotel. quibus equæ vaca in partu. Eurip. in Iphig. in Taur. pro loco natali accipit. ῥηγνὺς λόχῳ δεκάμηνος ὠκὰλιας λοχείας πλευτὰς λιποῦσα, id eſt, τῶν ὠδίνων. vide λοχία.

Λοχόμυια, γλύπτικη, Eurip. in Phœniſſ. Schol. partus.

Λοχόπυρος, οβſtetrix, μαῖα, ἐφολοτόμος: Interpr. Ilo. in Iliad. ἡ μαῖα τοῦ ἐπὶ τοῖς γόνασι ἐπικάθηται.

Λοχόσυρος, & Λοχόβυμμα. ὕσπαμα, π. ὄμμα, enitor, pario, fœtifico. χόνι ἢ γωνῇ. Phocylides vſurpat paſſiuè, τέκε δ᾽ ἔμπαιδα, ἀ χθὲς, vt geuitus es. λοχώσατο, Heſy. expon. etiam ἐνεφύτευσε.

Λοχόω, λοχῶ.

Λοχαγὸς λόχος, &c. ſum tribunus cohorti. Herodot.

Λοχυλάκη, præſtium, λοχυρία, inſidiis ſtruendis ſum præfectus, ræmæ ſum præfectus.

Λοχυσιβύλη, inſidiata.

Λόχυσις, inſidiæ, ἐνέδρα.

Λοχία, ἡ, obſtetrix. Lucina: vnde λοχία ἄγυμις, apud Euripidem nitur & pro inſidiis. λοχίαις, inquit Heſyc. ἢ ὑπερκρήμνοις, ἢ ἐπὶ σάγυος ἢ κατπιοῖς ὑφεσιν. vide λοχμία.

Λόχια, τὰ, purgamenta poſt partum, Gaza ex Ariſtotele, ea videlicet quæ in locis mulieribus relicta ſunt. libr. Epidem. ἀστίμως κάλυπται λοχίοις χάρεσι, i. partuum gratia. λοχίοισι σκέπαι, purgamentis maximè vacans, Ariſto. 6. Anim. Inuenitur etiam Adiectiuum, vt apud Nonnum, λοχίην ἀκεστῆρα ποσὶ πρὸ, ferro quo à partu prepotium circuncidimur. Item ἐς λοχίη, apud eundem dies natalis.

Λοχιάδες, αἱ, ſyluæ, quòd inſidiis collocandis aptiſſima locà ſint.

Λοχίζω, μ. ίσω, σ. ιχα, pono inſidias, Valla. λοχίζει τὰ ὁδὸι, Thu. λοχιζόμενος, exceptus inſidiis.

Λοχισμὸς, ὁ, ἡ, inſidiæ.

Λοχίτης, ου, ὁ, manipularis inſidiator. Syneſ. in Epiſt. Ioann. τὸν τῶν ἑαυτοῦ ἢ ἐξ ἑαυτῶ λοχιτὸν τοῦ ὠμαίτου, ex manipularibus ſuis ſeuiſſimum.

Λοχμάια ὠδύνα, muſa ſylueſtris. Sic Ariſtoph. in Auib. auium cætum ἢ μικρὸν ὑφ᾽ ὑφηδοῦ vocat, ὅτι ἐγκαμψιμβούσι ἐν πάσι λόγμαις νέοι ἐνδυσι, vt inquit Didymus.

Λόχμη, ης, ἡ, denſitas arborum, ceſpes, ſylua, lucus. Ariſtophan. in Auib. ἐμεδὲ αὐτὸς μᾶλλ᾽ ὃς ἢ λοχμῖνο. Interpr. λόχμη, ὑπὸ πτερὰ πλαγία συμφυτος τόπος ἢ κρυφίως ἐπατείλη ὑλίνω ὄχνη ὡς ἐλαφρὸς λοχμὴ συμφυτος τόπος ἢ κρυφίως ἐπατείλη ὑλίνω ὄχνη ὡς ἐλαφρὸς. λοχμὴ κ. λόχμικ. inquit Heſych. ὄπλισμα, ὑπερκρέμασμα.

Λόχμιος Θ, denſus, ἄγριος, ſyluoſus, ſylueſtris.

Λοχμοειδὲς, obliquus.

Λοχμώδης, & Λοχμοκόμης, frutic are, ὑλοφυὴς, ἢ, ſyluoſcere. Theophr. lib. 6. de roſa, ὑπὸ τῶν ἀνθῶν ἢ βάλπου φέρει τὸ αὐτὸ, ἐνώδη δὲ ὄζει, ἀλλ᾽ ἧττον ἢ λοχμώδες.

Λοχμώδης, fruticoſus: vt λοχμώδη vocat Theophraſtus de inſidiis plantar. libro quarto, cap. 9. κυπαρίσσου, φλοιὸς, χρόνον, βάτος, κέδρου. Arundo enim omnis, vt inquit Plinius libro 16. cap. 36. ex vna ſtirpe numeroſa, hoc eſt, λοχμώδης. Et quod Theophraſtus ciuſdem libri c. 12. dixerat de calamo donec ipſa

λοχωμιδ'σατον ?ζ), Plinius superius citato loco, ita retu-
lit: ticosillimus est qui vocatur donax. Gaza males balbu-
ries niam cum Plinio Latinè loqui, cannam omnium maxi-
mi utetitiam esse interpretatur. Notandum verò quòd nisi
plu ex suo corpore fruticescat, λοχμώδης non dicitur,
qui uis sit similium multitudine conferta & stipata. Ait
etiam ipsemet Græcus author de Calamis ὀλιγοτόκοις (Plinius
elegum vocat) φύσεσι δι' ὀλ. ἐτὸς συσπορᾷ πολλοὶ, καὶ οὐ λοχμώ-
δη. ἰ, insidiæ, ὁ ἐνέδρα, agmen, cohors, manipulus, centuria,
ἰλιάδ. iliad. θ, φυλακὴ δ' ἦς τῆς ἱππικῆς ἔσω, λόχῳ δ' ἐκάλεσεν πολ-
λάκις δ' ἐπὶ Hesych. Κοῦ τοῦ λόχου derivatur, ὅτι ἐν ἀφανοῦς τε κα-
τὰ τὴν ἐπιωὴν ἐς δὲ τὸ λέγειν. vnde λοχητὸς οἱ πεῖρα κοὶ. vnde λό-
χησεν ἀϊστῶν κύπεν, Odyss ξ, viros fortes ad insidias lege-
re. dem, ὑπὸ πεῖρι λόχοιν ἤρησεν ἀρτίστους, instructum ad insi-
gnem diuebamus. & Iliad. ἀλλ' χρὴ δὶ ἴσιν, ad faciendum
insidias re. Hesiod. in Theogonia, ἐκ λοχεῖο dixit, pro ἐκ λό-
χου. insidiis, ἐκ λοχείοι πᾶις σφέξαπο χθόν, &c. Thucyd. lib. 5.
ἐν ἐνέδρᾳ κατὰ τοὺς εἰσὶ πάσαις, &c. vbi Valla, singula a-
gmina ex quinis constant cęturiis. Interpres, ἢ πάντοτε συνι-
σὸν ἀφ' ὑ ἑκατὸν εἰσεκοσιάδ, ὁ ἦ λόχῳ Θ· τοῦ τὰν στρατιάσιον,
ἢ ἀφ' ὑ πεντηκοντάδ ἢ δυοκαίδεκα, ἢ ἦ πεντηκοστὶ ἐκκαίδεκα
ἢ ὀγδοήκοντα, ὁ ἦ λόχῳ Θ· ἴζεσθαι τε πεσσοῖς: hæc ille. λοχητὸς, lo-
cus aptus, in iccore ponit Plato in Timæo, vbi χολὴν Ficinus
ait legit: nam bilem exponit.
λυγεὺς, ὁ puerpera.
λυδ, apud Macedonas is mensis, qui apud Athenienses μα-
μακτ, Hebraeis Sedebath, teste Iosepho.
λυγὶς, insidius petor, & in insidiis locatus sum, hoc est, λοχίζο-
μαι. ponditus sum & lateo. Phalaris Atheniensibus de tauro ę-
neo quens & de Perillo, καὶ σφίσι ἐκ ὑμῶν τὸ δίκαιον τυραννικὸν
κακὸν, χάλκεα κόσμου ἄξιον. ἐν ᾧ σε τὸν ἐν αὐτῷ λελεγμένον ἐπι-
θεῖναι αὐτῷ, nondum sæuum illud genus mortis intus latens
considerat.
λυγ, insidiatio, bellum, dissensio.
λυγ, ugor, garrio, seditiones moueo. Hesych.
λυγ, prima breui, Lyæus Bacchus, in Epigr. quòd λύει, i. sedi-
tionem pariat. ἢ ἀφ' τὸ λύσαι τοὺ φόβους, ἢ ἀφ' τὸ λύεσθαι τοὺ
οἴνῳ μεθυσκομένους, Etym.
λυκ, seditiones moueo.
λυκ, couitior. λοιδορῶ.
λυδ, Venus.
λυ, ramillæ, τὰ ἐκ τῆς χηρσὶ ῥάβδια, Hesych.
λυ, ὁ, ἡ, tenebrosus, obscurus ob densitatem viminum. Item
hendus, φυλὴ χηρ: prima longa. Apol. lib. 1. λυγρὴς τεφάσσιν.
& λυγρῷ ὑπὸ λυγώδεσι πέπλοις: nam λύγινα σκευὴ, inquit
Hu. Interp. in Iliade. vel ὑπὸ τοὺ λύγου τοῦ φυτοῦ, ἢ ᾧ ἐκεῖνο μέ-
λιν quit Interpr. Apol.
λυγ, obscuré. vide Schol. Apol. lib. ε.
λυθ, succinum, quam ambram vocant. concrescit ex bitu-
me, non ex vrina lyncis, vt fabulatur Solinus. paleas ad se
ctit, unde ὀφθαλ dicitur ἢ περιφορὰ, vocatur & λίκνητρον, vt
d um antea. Strabo lib. 4. de Ligueibus, πλουτοῦσι ἢ ἢ τὸ λυ
γιον παρ' αὐτοῖς, ὃ πνεῖς ἢκιστ ἢ φερόμενον. Lyncurius autè
lus officinarum, non est nisi Phrygius lapis Dioscoridis. a-
rel Hesyc. λυγκηρὸν depraua tè scriptum est.
λυγ, populus alba.
λυγ, Adverbium, simul.
λυ, calculus litoralis, glarea. Alij marmoris gentis esse vo-
lunt, unde λιθόλυγ, in Epigr.
λυγ, obscuritas, nox, σκοτία, Interp. Ho. Iliad. ν.
λυ, ω, πω, ξω, verto, moueo, flecto, vincio, contorqueo, A-
ristoph. in Vespis, πλὴν ὑπὸ λυγίσαντος ὥσπερ ἰόμενος. Interpr. συσπᾶ-
σαι, φλοιὸν τοῦ ἕρπεος τὸ κατὰ τὸ χεῖρα διάγει λυγίζειν. Τὸ ἂν ἀπὸ τοὺ ἕρπεος
ἐπὶ ἀνθρώπου λυγίζειν. Interpr. κάμπτειν, ligare, vincire, τὸ ἀπεμεῖν
τ δέσμ. Porrò λυγίζει dicuntur luctantes, cùm nexus alter al-
rius euadere cupientes, corpora contorquent, & flexibus
artificiosis vtuntur. Λυγίζειν μεταφορικῶς, subtertigere & ter-
uersari quærere effugia, πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Plato in Gor-
gia πάσας ἢ διεξόδους διελθὼν, ὥσπερ παλαιὸς λυγίζ ὧδε καὶ τα-
χὺ δίαλω, ἀλυχίδησαν ἢ σφυρὸν, rotis versati sunt, Phalaris in
epistolis.
λυθ, vimineus.
λυμ, ατος, τὸ, stridula vox, flexus cantus, ἦχος φωνὴ, βόλυσιν ἔ-
χει, ἀνάκλασις τῆς μελῳδ, ὀδὴν ἐμμέλ, luxatio, contortio, vo-
bilitas.
λυ, ὁ, ἡ, tenebrosus. Est & plantæ nomen, quæ quia contor-
ta est frequentibus nodis, fit vt pro inuolucro quoque acci-
piatur. Item pro membrorum luxatione intorsione que apud
Dioscorid. & pro nexu. ἢ καὶ ἀφ' τὰ μαλακὰ, quibus luctа-
tores inter se comprehensantes vinciuntur. Potest dici elusio
luctæ, quæ flexu corporis fit, eluctatio. Aristophanes in Ran.
metaphoricè vsus est, pro cantus flexione, ὅτ', inquit, ἀκούσ-
μεθα τῆδ' αὐτοῦ λυγισμῆδ, ἢ γεφύρᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐπιστήσει. Interpres ex
Didymo τὸν σωφρονισμὸν τῆδ' λυγῶν intelligit. Eustath. innuit tur-
piculum esse in laudatione inhonesta corporis flexum, quum
inquit, ὁ οἱ κωμῳδ ψέγῳ τὸ φαύλως ὀρχήσει τινὰ γεγραμμ.
λυγ, ea, vitilia, i. quæ cuque lenta sunt, vt commodè flecti
possint, cuiusmodi sunt vimina, λύγοι, quæ ἰτικὴ τάδη dicitur.
λυγ, epitheton est saltatoris, vt ἄλκιμος Pelluci.
λυγ, γω, & λυγόω, gemo, singultio condoleus, ebullio.
λυγ, ὁ, ἐξωδοντικὸς, & animantis species. Est etiam Lynceus oculatissimus ille in fabulis. Aristophanes in Pluto, βλέπουσ' ὀξύτερον ἢ
σὺ Λυγκέως τοῦ λυγίου. Et apud Suid. λυγκέα, ὀξυωπεστέρα
βλέπεις.
λυγκικὸς, ὁ, ἡ, lynceus. λυγκικὸν βλέπειν, Hom. in pugna Ranarum
& murium.
λυγμὸς, ὁ, singultus, vt Gaza vertit ex Aristotele, motio quædā
stomachi conuulsionem ciens. λυγμὸν ποιεῖ. Alexand. Aphrod.
Suid. ὁ ὠγμός.
λυδάζω, idem. λυδ μανῆ, Thucyd. inanis singultus. Alexander A-
phrod. libro 1. Problem. ᾧ πτισῶν τὸ λεγόμενον λύδιον, singultum
efficiunt.
λυδ, ὁ, ἡ, lynx fera. Vide Aristot. & Oppian. lib. 2. de venatione. λύγκες βοαλιαὶ, lynces maculosi, Eurip.
λυδ, Dianæ cognomen, quòd in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur.
λύγος, vimen, vitex, salix Amerina, quæ & ἄγνος, teste Eustath. Hom. Odyss. ἀὐτὰρ ἐγὼ σανίδεσσιν ἰῶπὰς τὸ λύγοισι. significat etiam tenebras. Etym. Item λύγος, virga, ῥάβδος. Iosephus, κατὸ τὸ ἐβρ τοὺ λύγου χρυσοῦν ὃ ἦν αὐτὸ ὁ βασιλεύς. Hunc vulgò vn lyngot d'or on d'argent. Λύγοι apud Stid. μάστιγες ὡς οἱ ἐκ ἢ πᾶσι τυπτόμενοι. Λυγὸς, etiam instrumentum in quod coniciuntur ea quæ glutinantur & cõmittuntur, vt vulgò vne presse: aut est quæstionis genus. Hesychius, λυγὸς, ὄργανον ἐν ᾧ τὰ κεκολλημένα ἐμβάλλεται ἢ τὸ ἐριφόπτιον ὄργανον: Sed corrigendum κολλώδεα & στελλωτήριον.
λυγοπυρχῆς κύρτος, pro cauea pśttaci, in Epigr.
λυγὼν, flecto, inflecto, vincio. ᾧ δὰ ἐκ ἐλίγωσον ὁ χρυσὸς φρένα, in Epigram.
λυγρὸς, ὁ, ἡ, perhumidus, quasi λίαν ὑγρὸς. ἢ ἄλλως λυγρὸν, ἡ, λίαν ὑγρὸν, Hom. Item grauis, χαλεπὸς, molestus, miserabilis, pernicio sus. vide Hesych. lugubris. vnde λυγρὸς δ' ὄλεθρ Θ, Odyss. ξ, luctuosus interitus.
λυγρῶς, χαλεπῶς, vehementer.
λυγὺς οὐρῶν Θ· vnde λυγὶς φωνὴ, & λυγηρὸν μέλ Θ·
λυγώδης, Θ, ὁ ἢ, flexibilis, lentus.
λυδιάζειν, intemperanter lasciuire: à Lydis extremè libidinosis, Erasm. prouerb. Lydus cauponatur.
λυδίζω, partes Lydorum sequor.
λύδιος, Lydius: à Lydia regione. λύδιος ἁρμονία, Lydia harmonia, Lucian. huius proprium τὸ βακχικὸν. λυδία λίθος, dicitur lapis quo aurum probamus: coticula Plinio, lapis Lydius. vide βάσανος. λύδιον ἄρμα: Plutarchus in Opusculis, κάλεσ τὸν ἢ κρείττονα πέμπει ἢ δίφθειραν, ἀὐ μὲν δὰ ἀβρὸν λύδιον ἄρμα πεζὸς ἐχηλάτει, ἀπὸ ἀβρᾷ χρυσὶ ἐφόνῳ, ὡς φησι Σιμωνίδης, ἀπέρχεται οὐδὲ μάκελον ἔχων. Parcemia sumpta est ad celeritatem exprimendam à curru Lydio velocissimo, quem qui pedes anteuerterе posset, celerrimè currere dicebatur. Eadem ipse vsus est in Nicia, cùm de Timotheo loqueretur qui iactabat se Thucydidem in historia superare potuisse, interim Philistum exagitans vti vulgarem scriptorem. cùm ipsemet in oratione admodum foret abiectus, ᾧ μὰ δία, inquit, ἀβρᾷ λύδιον ἄρμα πεζὸς ἐχηλάτει, ὁ μὲν πίνυ-
γος, ὁ δὲ τῆς ὀθυσσέως ἢ μειρακιώδ ης φαντάσμ Θ· ὁ τύπος. Hanc parœmiam nec prætermisit Erasmus, sed quid vellet sibi mihi satis intellexisse non videtur.
λυδιστὶ, Lydicè. λυδιστὶ ἁρμονία, Lydia harmonia, Aristotel. libro 8. Politic.
λυδοπαθὴς, voluptarij, luxuriosi, ἀβροδίαιτοι, ὑδυπαθεῖς, apud Anacreontem. nam Lydi ob luxum & vitam genialem malè audierunt, Æschyl. in Persis, ἀβροδιαίτων δ' ἕπεται λυδῶν ὄχλ Θ· Et λυδοφόρους τε μυρτάδας, hanc deliciatorem vitam exprobat: vt etiam baccharem nonnulli Lydorum vnguentum dixerint. vide Interp. Æschyl. ibid.
λυδὸς, ὁ, Lydus priore longa, in Epigram.
λύει, pro λυσιτελεῖ, vtile est, Eurip. in Medea & Alcestide. & λύει τάλη, pro eodem Schol. Sophocl. in tyranno Oedipo.
λύζω, singultio, singulto. Neutr. ab sol. λύζειν ὡσ ἄγνως, inquit Alex. Aphrod. id est, ex pane singultire, vt Gaza vertit. apud Aristoph. in Acharn. αἰτὰ τοῦ ὀλοκύλου, σκεχέλει φωτὸν ἀφίνας, ἢ λυ-
χμῶ σωμ' χεῖσαν.
λυη, λία, ἀφ' τὸ λύειν πλὴ δωλύειν. vide λύα.
λύθεν, soluti sunt.
λυθίαμβ Θ, ὁ, apud Pindarum vocatur Bacchus, quòd Iuppiter illum assueri semori, ac mox eo in lucem prodituro inclа-

mauerit,λυθήσομαι, λύσω,ἀπολύσω, i. solue futuram, solue futuram. vide supra. ἀνάλυσις.

Λύσιμος,ον,τὸ, cruor, puluis mixtus sanguine & sudore, tabes, pulueruleuta sanies. Dicitur etiam λύσσα. Homer. Iliad. ὁ δ' ὑπαλοιτο χθόνα δακτάδα. interp. ὁ ἐκ τῆς τοῦ ὑγροῦ συμπήξεως μολυσμὸς, ἢ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατιὸν καὶ ἰδρῶτες ἵππων, λύσσα καλεῖται.

Λυσρεύω,μ.ύσω,ῦσω, cruento, Accusat.

Λυσρώδης,ες,ὁ, ἡ, ἡ, cruentus, sanguinolentus. λυσρώδης χεὶρ, sanguinolentus manus, in Epigr.

Λυσσᾶσα,αντος,ὁ, annus. Odyss. ξ. τὸν δ' αὖτε λυκάβαντες ἀέξεσκον, &c. ὅτε τῷ λυσσῶσα βιάνεται, ὃ δὲ σκοτοειδὲς παρέδυ· καλοῦσι γὰρ ὁ χρόνος ἐνιαύσιον, inquit Didym. vel quòd ferie dies eius cohæreant, instar luporum, qui quum flumen tranāt, proximus quisque præcedentis caudam mordicus tenet, Macrob. lib. 1. capit. 17. ὑφ' ἕλκει τὰ λυκάβαντος ὦρας, scxaginta anni, in Epigr.

Λυσσίη,της, Lupercalia.

Λύσσιος,α,ης,ὁ, lupa.

Λυσσίς,ίδος,ἡ, parua lupa, in Epigr.

Λυσσεύς, lupiter à Lycaone Pelasgi filio primùm cognominatus est, illique Lyceæ primus instituit: qui cùm ad Lycæi louis aram puerum immolasset, & spartillet cruorem, in lupũ creditur deformatus, Cælius lib. 9. c. 3. Est etiam λυκεὺς montis nomen, ad finistram Ceretis templi, qui & Olympus, & ἱερὸν κορυφὴ id est, sacer vertex ab Iouis inibi educatione dictus est. Illic fons ἄγιον appellatus. de quo vide Cælium, lib. 13. c. 17. λυκεῖ & Νόνακρι, Pausan.

Λυσσιάδης, θυγατέρες λυκομήδους, filiæ Lycambi, in Epigr.

Λυσσιάς, magistratus, Hesych.

Λυσκανθρωπία,ας,ἡ, melancholica est affectio, siue insaniæ genus: quo qui afficiuntur λυκανθρωποι dicuntur. Eorum præpallet facies, χὠ ὑπὸσι ἀφρώδες, hoc est, oculis arescentibus, præcipuè verò linguæ. Sunt præterea διψῶντες, sitibundi, tibiis ex impactione crebra ἀπάτας, i. citra medelam vlceribus. Hi & λυκικοὶ νες appellantur, Cæl. lib. 1. cap. 45.

Λυκὶς,ίδος,ἡ, canis nomen, quem Simonides suo epigrammate nobilitauit.

Λυκαυγὶς,τὸ, crepusculum, quod τύκτα ἡμιφώλιον vocat Homer. Lucian. νὺξ ἢ ἡμίεως παὶν λαμπρὰ, ἀλλὰ κεκαθαρτὸ λυκαυγὲς ἤδη ἐστὶ καὶ ὄρθρος.

Λύκη,ης, nomen herbæ. Nicander in Theriacis, χὠ ἐριβρύου τε λύκης, vide λυκίς.

Λυκάων, Arcadiæ rex. Titanis ac terræ filius, à Ioue in lupũ conuersus. vide in λυκοκτασία.

Λυκίη, & Λυκεῖον, τὸ, pellis lupina, λύκου δορὰ, λυκίδα, Polybio.

Λύκειον,ου,τὸ, Lyceum gymnasium Athenis, in quo docebat Aristoteles authore Strephano.

Λυκίδες, lupinus, terribilis.

Λύκοι & Σκύλακες λέγονται, ἢ διὰ τὸ ὀνυκίᾳ τὰ πλοῖα πρᾶσθαι αὐτοὺς, ἢ διὰ τὸ λύκων αὐτὰ ἱερὰ εἶναι, ἢ ὅτι κρίνουσι, διὰ τὸ λυκᾶσθαι ποιεῖν τοὺς νυκτὸς ὑπορύσσοντας.

Λύκη, ης, ἡ, prima lux quæ præcedit ortum solis, apud priscos Græcos. λυκίζειν hodie vocatur. vnde putat Macrob. λύκας lupos dictos, quòd hæ feræ antelucanum tempus ad rapiendapecora, propter famem nocturnam maximè obseruant. λυκὶς per contractionem pro λυκὴ.

Λυκιηγενὴς, ὁ, ἡ, ἢ. lucem generans, vel in Lycia genitus. Apollinis epith. Macrob. lib. 1. cap. 17. Hom. Iliad. Δ.

Λυκιδεύω, q. d. lupinè, luporum more. Eustat.

Λυκιδεύω, luporum vlitatus, Suid.

Λυκιλίσκος, anguilla.

Λυκία,ας,ἡ, Lycia.

Λυκιακὸς ὄλυμπος, Lyciæ Olympus.

Λυκιλίς, catuli luporum. Plutar. ἐξελλογησίας, ἀφωλιοῦν τὰς λυκιλίδας.

Λύκιον, succus, qui extrahitur ex planta eius nominis, lycium Plinio. arbor ipsa spinosa est, buxi foliis, quam Dioscorides libro primo, capite 133. vocat λύκιον ἢ πυξάκανθον, Gal. πυξάκανθον.

Λύκιον, verbs Thessaliæ, à lupo qui vrbem ingressus in saxũ fuit conuersus, denominata.

Λύκιος,ου,ὁ, Lycius gentile, & cognomentum Apollinis: sicut λυκηγενὴς, Cæl. lib. 29. cap. 20. Sophocl. in Electr.

Λυκιουργία, τὰ λυκιουργὰ ποιεῖν, Athen. in 9. ποσέλλοις δὲ οἱ λυκιουργήσαντες ἡμερήσιος, ὅτι ἀκέντητα ὄζη φοβῆ λύκων ὄντων ὑποπέδια ἐν λυπῇ εἰργασμένα.

Λυκιουργὸς, Lycio opificio factum. Athen. libro nono. λυκιουργὲς φιάλαι.

Λυκὶς,ίδος,ἡ, lupa, Plutarc. in Solone.

Λυκίσκος, ὁ, trochlea fuculis carens, solum foramen habens, ᾧ μὲν κύκλος ὀξυόσσων τροχιλίας, τρῆμα δ' οὐδὲν, Hesych.

Λυκοβασίας, fylua in qua lupi morantur.

Λυκοβρωτὸς,ὸν,ὁ, à lupo morsus, Plut. λυκοβρωτα φοβεῖται, oues quas lupus comederit, Gaza.

Λυκεσθὴς,ῆτος,ὁ, ἡ, dolor fauces inficitans.

Λυκοτεὶδὴς,ὲς, διὰ λύσσας, matutinus.

Λυκοτροφὴς,ὲς,ὁ, conficiens lupos. λυκοτροφὲς ὀφεοδόνιον, verutum, quo lupos conficiendos, Herodot.

Λυκοτρανὴς, magnanimus, in Epigr.

Λυκτονὴς,ῆος, lupum interficere: cuius lex lata erat Athenis. vide Comment. Aristoph. in Auib.

Λυκτονὴς,ῆος,ὁ, lupum occidens ac perimens, Sophocl. in Electra & Arisloph. in Auibus. Nam hiusmodi βαρβαρικὰ Athenienses habent significationem, vt tradidit Moschopulus, vt παλαιστὴς, ὁ ἐπὶ τῇ παλαίστρᾳ ἀγωνιζόμενος. sed ἀφαιρεσεῖ τὰ Parthenium habent vim, vt λυκτόνος, à lupo interempto, ἐφονεύσατο gladio occisus: ἐφονεύσατο vero occidens alium gladio. λυκακτόνος item, Apollinis cognomentum, cui lupos immolabant. λυκακτόνος, ὁ τόπος, id est, ἀγὼν Sophocl.

Λυκοπάνθηρος,ου,ὁ, animal ex pardo & lupo.

Λυκόπους,ους,ὁ, tyrannorũ satellites, vegeto corpore, & animi prasigni iuuenes: sic dicti, quia pedes lupino circumtegeũtur ornatu, aut quia in clypeis lupi insigne gestarent.

Λυκορράστης,ου,ὁ, luporum occisor. λυκορράστας κύνες, in Epigr.

Λύκος, lupus: vnde deducitur, & in p mutato. De lupis quæ pudibus vide Aristot. Æliam, & Oppian. lib. 3. de venatio. Λύκοι ἀρπαγες, lupi rapaces, Matth cap. 7. πόλεμοι λύκοι, Apol hod. λύκες etiam dicitur callionymus piscis, Athen. lib. 7. Aliquando pro lupato ponitur, quod est freni genus asperi: mi à lupinorum dentium similitudine appellatum, quos cuneæquales conflat. Est & lupus, auis apud Aristot ex medullarum genere. Et lupus ex insectis aranei species: hemonstrus, ἰχθύς τινος λυγρὸν λύκου φαλάγιον. Aliquando pro instrumento coquinario, quod alio nomine (Pelluce & Iustinia authoribus) harpage & creagra, lupus ferreus quæ appellari solet. vide ἁρπάγη. Est quoque proprium fluminis Phœnice, apud Strabon. λύκιος flores herbæ Iridis dicti uenio, quòd labiorum lupi speciem reddant.

Λύκος αὐτὸν φθόνῳ, τοιοῦτόν τινα ὄντα τῷ φθονοῦντι. Λύκος ἔχει, τινὰ δεῖ τῷ ἁλπιζόντων ἢ τῶν ἐλπίδας διαψεύδοντήμων. λύκος αἰεὶ γρῆδεῖ τοιοῦτόν τινα ὄντα τῷ μεταμίᾳ ἢ ὅτι ἀέκοντος ἀεὶεσθαι ὅτου δίψησι ἢ μὰ δυνάμενος πιεῖν ὕπαν διακαυσης ἐωυτὸν εἰς φόνον.

Λύκου δίκαιος, παροιμιάζεται, ὅτοὶ λύκος, ἤρπασε φησὶ τῆς ὀΐδὶ ἐκτενέστερος ἱκέτου τῷ δικίῳ τῷ μεγάλῳ ὑ ἔχων.

Λυκοσπάδιος, qui dicuntur à freni genere, quod λύκαν diximus appellari, & lupatum Latinis. Cæl. lib. 11. cap. 58. Eustath. τινὲς qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt. Sunt qui & λυκοσπάδιας vesparas siue apes interpretentur. quod Nicand. σκλώσει πυθμένι οἷσιν λυκοσπὰς ἀπ' ἐξεγένυτο.

Λυκοσπάδιος, equi, à lupis discerpti. Hesych. sed additoι ἀπὸ αὐχένων.

Λυκοῦργος, pro λυκόεργος,ου,ὁ, Lycurgus. vnde λυκούργειον τυχη, lucri fortuna, in Epigr.

Λυκοφιλία, simultas, lupina amicitia. Plato Epist. 3. πολὺ ἂν βέλτιον ἦμιν ἢ σὺν λυκοφιλίαις ἢ ἀκαινοτόμοις διαζῆν ἀπεγάσατο, hæc vultatem inter nos & dissidium peperetur.

Λυκοφίλιος,ου,ὁ, suspectus & latens: sic rectè legitur apud Macrob. λυκεπίλιος γὰρ ὄντων ἀδιάκριτος ἐστὶ, i. suspecta quidem fœderatio. vnde λυκοφιλίοις, i. ὑποπίστοις, ὑπόκακοις.

Λυκόφρων, alia sapiens. Est & poetæ nomen Chalcidensis suius extat Alexandra poema, Platonis (quod aiunt) nepotis obscurissimus.

Λυκοφώνιος vel λυκόφωνος λεγομένου ὑπὸ Σαλλουστίου τοῦ ἐν ἐπιστολῇ, eos qui lycophones appellantur subiiciebant rhetoribantque toris, Plutarch. in Apophthcg. Lacon. ait enim Cleomenem dormire solitos in ἐπιστολῇ Lacedæmonios iuuenes: in hac autem misere ἐπιστολῇ, i. toris aut herbis, quos Lycophanas dicunt. forsan quis existimet λυκοφόνιος scribendum. Hesych. tradente λυκόφονιον à Messeniis, vicinis Lacedæmoniorum, ocari τὸν ἐχινόποδα qui ἐχινόποδος est herba aculeata refere figura sua pedes Echini marini vt vult Etym.

Λυκόφως, pro summo diluculo ponitur, quod lupi colore ereus est, nec nigredinem præterens intensiorem vt ait Eustat. interpres Homeri Iliad. ν. ἀμφιλύκη τε νύξ, inquit, τὴ καὶ σκοτολυκόφως τὸ φῶς ὄρθρον, τουτέστι ὁ βαθὺς ὄρθρος φῶς τῶν λύκων, id est, σκοτάδες, οἱονεὶ λυγόφως τὸ σκ. vide in Ἀμφιλύκη & Λύκη Et Com. Arati.

Λυκόχρως βαφὴ, color cinereus, cuiusmodi lupinus est. Eustath. Iliad. ν.

Λύκοψις, lycopsis herba, Dioscor. lib. 4. c. 26. inter anchusæ genera: Plin. lib. 27. cap. 11. à Paulo Æginera vocatur λυκόψις: sed λύκωψ apud Nicandr. scriptum. vide supra.

Λυκαία,ᾶς,ἡ, noctis obscuritas, locus solitarius & obscurus, sibulum. apud Lycophr. ὡς λυκαίᾳ κέρι νυκφαια ἀχνὶ πεπαλωμένῳ.

Λυκάον,ου,μ. ἄσα,σ. ωσα, dilanio, dilacero, diseerpo lupi more.

Λυκτος, intolerabilis. Hesych. λυκτὸν, ἀνεκτὸν, non tolerandum.

ſ. pro ἐλυκτά, vt ſit vitanda, ſeu fugienda. ἐξῆχ τὸ ἀπολέμ.

Λύκος, ὁ, ἡ, lupus ſimilis, κυνόδηκτος πρὸς κύνα, lupi colorem referens.

Λύκος, vebs Delphidis, in qua colitur Apollo: à Lycoro condita: denominata. Etym.

Λυκόρεια, ὠν, τὰ, in Epigram.

Λυκορεύς, ὁ, ὁ, Apollo Lycoreus: à loco in Delphis, Ibidem.

Λυκόρεος, ὁ, ὁ, ſorde, purgamentum, illuvies. Iliad. ἀ δ' οἵ γ' ὀπιπνεύοντα κατὰ λυκόρεα ἕζετο πάντα. Purgamenta luſtrationis & incantionis poſt tergum in aterſum reiciebant, & in aquam profluente. Virgil. riuóque fluens canſque caput lace, in Bucol. Sophocl. λύμακτ' ἀγνίτευε, i. purgamenta expiabiles. Suid. λύματα, ἐνέχυρα, ἢ λύσιμα ἢ λυτρώσιμα, ἀφαρσία, & ventris onus, retrimenta alui, ἃ τῇ γαστρὶ ἐκ ἀπὸ τῶν τροφίμων ἐκκρίνεται. vide Λυκολυμαίνομαι.

Λυκολυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι. Etym.

Λυκομήδης, ὁ, ὁ, ἐκπέπωκα, ἐξηύχρωκα. θλάπτω, vaſto, lædo, labefacto, afflicto, corrumpo, vitio, deſtruo, ſeſe, ligurio vertit Gaza. λυμαίνεσθαι (inquit Imoſt. contra Platt. eſt τὸ ἀφανίζειν, ἀδικεῖν, ἢ πονηρὸν καὶ τοιοῦτον ἄλλο ποιεῖν. Accuſatiuo iungitur. Iſocrat. συμπίπτειν λυμαινόμενον, id eſt, ſociorum opibus detrahimus. Chryſoſt. ὁ διάβολος οὐδὲν αὐτοῖς ἐλυμαίνατο, nihil ei nocuit. ἢ τ' ἄλλα πάντα λυμαίνεται, & omnia quæque contumelia affici. Item Datuo. Demoſth. τοῖς ἄλλοις ἁπάσιν, ſummam rerum profligauit & corrupit. Ariſtoph. τὰ τῶν ἀνθρώπων ἔργα τοῖς μισοπονηροῖς, adoleſcentulos corrumpentem & inficientem. λυμαίνουσι νυκτὶ, Herodot. in mortuum ſtuprum, mortuo inſulto. unde λελυμασμένῳ· αὐτὸ τὸ πεπονθυῖα, qui labefactauit, Xenoph. & Demoſth. Aliquando ἀπὸ τοῦ διὰ λυμῶν ὄν, vt λελυμασμένον ἐπικλήσεσι, vaſtabat.

Λυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo. Xenoph. τὰ λυμαίνοντα κακὰ, quæ nocent ventribus. λυμᾶν ουσι μάλιστα τοῖς σώμασιν, ſignificat λυμαίνεσθαι. ἀλλὰ λύμη quod ſignificat διαφθορὰν, ſignificat διαφοράν.

Λύμη, ης, ου, pernicies, λύμη, peſtis, exitium. Sophocl. in Tragediis, ἢ κρατοῦσα τὸ λυμαντικὸν βίου, qualem fortitus peſtem ait.

Λυμεών, ῶνος, ὁ, corruptor & perditor, metaphor. autem cœnarum & contuminorum euerſor, decoctor, qui ex ruderibus eſt ſenta depurgat, Etym.

Λυμός, ὁ, Heſych, πονηρὸς, forſan ἀφὸ τοῦ λύμαι, vt ſint ſordidæ & contaminatæ ex alluuione vndarum.

Λυμός, ὁ, iniuria, dolor. ὁ τὸς διαφθορεὺς λύσσα, vt ſit idem quod λύμη.

Λυμών, ῶνος, ὁ, perditor, Cic. ἐφορεὺς, corruptor, Soph.

Λύμη, pernicies, θλάβη, λέθρος, νεκρασία, ἔνεια, grumna, corruptela, corruptio, ſordes, detrimentum, nocumentum, calamitas, iuria. ἀφὸ τοῦ λύειν. Polybius, ποταμὸς τὰ πολλὰ ἐπιφερόμενος τὰς φυσικὰς λύμας, humanas illuuies ſuſcipiens, ἡ τὰς κοινὰς τῶν ἀνθρώπων λύμας, ſordes. Interpres malè vertit, morbos ob multitudinem hominibus deferens. Apollon. 2. Argon. λύμασθαι δυσμορον αἶσχος λύσσης. Chryſoſtom. ἕλκη ὑδρώντα καὶ λύμαι λύσσαι τοῦ σώματος ὑπεμφαίνουσι τὰς ἀψυχίας τῆς διανοίας, ſœdè indigneque affectus. ἐπὶ λύμῃ, ignominiæ cauſa. ἐπὶ καθάρσεσι, in contumeliam deraſiſſe. Herodotus. Sophocl. ἐκτὰ. Or. ἢ φρόσις, πότερος χρεὼν ἢ λυμῆ βίᾳ νιν, ἢ χρεὼν ἢ λύμαισι παπτήνασιν.

Λυμός, ὁ, ὁ, nudus.

Λυμός, ὁ, labor.

Λύω, ſoluo, libero, luo, redimo, ſeruo & recipio. Æſchin. ὀνειδίζετε φάσκων ἐμὲ λυθῆ τὸ σῶμα. cum primo ſuſſragio nõ ſolutus fuerit reus τῆς ἁλῶναι. Demoſt. ἐμοὶ κελεύων τὸν λυσθῆναι ἐκ τῆς ἀνοχλήσεως ἢ τὸν λυθῆναι, ἐὰν δύνωμαι τὰ λύτρα. Xen. ἐπιστρατεύσας δὲ τοῖς λυθῆναι βουλομένοις, ἀδικεῖν αὐτοὺς, ſeruabant, & à calamitate recipiebant, Hom. Iliad. ἀ, λυσσθῆμόν τε ἔμεναι, filiamque recepturus, λυτρωσόμενος. Item è vita exceſſo, morior, apud Sophocl.

Λύω, metaphoricè Lucian. ait quoſdam nominare Oratorem tendam in concionibus tumultus excitantem.

Λυπαρὸς, ὀδύνη, σ. πικρὸς, triſtor, moleſtia afficior. Dep. Datiu. λυπεῖσθαι τοῖς πλείοσι, de paucioribus triſtor, i. minus triſtor, Plato de legib. Plato Epith. de Sapiente, ὅτι ῥᾷ χαίρει, ὅτι λυπεῖσθαι ἄκαιρον φαίνεται, διὰ τὸ ἄπρᾳ πεποιθέναι, neque enim lætabitur vnquam, nec mœrebit nimis: quod ſemper in ſeipſo omnem rem reponat ſui, Cic. Tuſcul. 5.

Λυπάω, ω, ησω, triſtitiam infero, moleſtia afficio, contriſto, ægrè. Actiu. Accuſat. Paulus 2. ad Corinth. cap. 2. εἰ δὲ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, ἢ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ὑμοῦ: & ad Theſſ. cap. 4. οἱ μὴ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα τὴν ἀναστάσεως τοῦ θεοῦ. Interdum eam cum duobus accuſat. vt λυπῶ σε πολλὰ, multis doloribus afficio, Xenoph. lib. 2. Κύρου, primam producit. Heſiod. ὡς ἔτι λυπήσει.

Λύπη, ης, contractio animi atque ægritudo, Cicer. ἀφὸ τὸ λύειν ἐς διάνοιαν τοὺς ἄπαντας, ἢ λυδᾶν τὰς ψυχάς, Etym. αἰθος, dolor, mœſtitia, pernicies. λύπη, Stoicis eſt συγκοπὴ ἄλογος (apud Suidam corruptè ἄλογος) ψυχῆς. Cic. 4. Tuſc. Ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. & λύπη ἐστὶ δόξα φαντάσματος κακοῦ παρουσίας ἀξίου ἢ μισόπονος, ἢ συστολὴ διακωλύτος, Ægritudo eſt opinio recens malì præſentis: in quo demitti contrahique animo rectum eſſe videatur, idem Cicero ibidē, & lib. 3. ægritudinem λύπαν Chryſippus quaſi λύσιν, id eſt ſolutionem totius hominis appellatam putat. λύσιν ἢ λύπη μεταξὺ δ' ἔφασαν, Plato in Timæo, voluptate & moleſtia mixtus amor, Cic. Plato in Protagora, ἢ τὰς ἀλλοκοτείας ἢ δύπτης φορὰς λύπῃσι, ὅτι ἢ ὑπερβολὴ ἀηδόνων ἢ ὀλιγότης. Quæ igitur poteſt eſſe indignitas voluptatis ad mo leſtiam, niſi in magnitudine aut longitudine alterius vtrius poſita, Cic. apud Priſcian.

Λυπιδάκτυλος, ὁ, ἡ, lupinum, genus leguminis, ſic dictum, quòd ſit amarum. vnde Virgil. triſti ſque lupini Suſtuleris fragiles calamos. Suid. λυπιδάκτυλος, θέρμος vel θέρμη.

Λυπηρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, triſtis, ἀθύμως, grauis, anxius, infeſtus, miſer, ὀδύφορος, inuidioſus, acerbus, moleſtus: cui opponitur τερπνὸς. τὸ λυπηρὸν, triſtitia, Thucyd.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, Plin. moleſtè & acerbè. λυπηρῶς βιοτεύομεθα, anxiè viuemus, Xenoph. 5. Pædiæ.

Λυπητικὸς, ὁ, ἡ, qui triſtatur.

Λυποθυμία, ας, ἡ, exanimatio, animæ deliquium.

Λυποῦμαι, οῦμαι, ὁ, terra ſterilis. & λυποῦμενον, Appian. in Iber. vbi famè ſcriptum τὸ λυπηρόν.

Λυπρὸς, ὸς, ὁ, ἡ, ſterilis, mœſtus, infirmus, exilis, βραχὺς, nudus & arius locus, Hippocrat. opponitur πιαρῷ, λυπρὸς ὁ χῶρος, ager tenuis & pauum fœcundus, Philo. λυπρὸς χώρος, Theoph. hiſtor. lib. 4. cap. 17. Solum gracile. Plinio libro 17. cap. 24. λυπρὸς δένδρα, arbores, quæ triſti ieiunáque conſtant natura.

Λυπρότης, ητος, ἡ, inopia.

Λύρα, ας, ἡ, lyra, quaſi λύπρα: vt quæ Apollini tanquam compenſatio pro bobus à Mercurio ſit data, antea χέλυς appellata. Ariſtoph. in Nebul. πῶς λύρην καθέντ' ἐγὼ μέλῳμι Ἄσιν Σιμωνίδου μέλη. Olim enim in conuiuiis circunferebatur lyra, ſinguli quoque ordine conuiuis offerebatur à conuiuatore, quàm qui recuſaſſet habebatur indoctior. Vide κιθάρα. Item λύρα. Iyda cæleſte: item clara etiam ſtella, quæ iuxta Lyram poſita eſt, totius ſigni nomine λύρα dicitur, inquit Proclus. Item λύρα, piſcis, qui ſonum vocalem emittere putatur. Ariſtot. 4. Anim. cap. 9.

Λυρᾳδὸς, ὁ, ἡ, lyricen, in Epigr. κιθαρῳδὸς.

Λυρικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, lyricus, melicus.

Λυρίζω, μ. ἴσω, σ. ικα, lyra cano, cano ad lyram. Neutri abſolutum.

Λύρινος, η, ον, lyrula, parua lyra, vnde ὑπολύριον. Ariſtoph. βατταλικάτον τὸ τε λύρινον. Interp. τῶν μικρῶν λύρων.

Λυρίτης, ου, animal quoddam quod in quer cubus generatur, glis, Heſych.

Λυρῳδὸς, ὁ, ἡ, lyra gaudens, Epithetum Apollinis in Epigramm.

Λυρόεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, λυρώδης, lyricus, lyrica.

Λυροποιὸς, ὁ, ὁ, lyræ inuentor.

Λυροστολής, ὁ, ὁ, ἡ, id eſt, λυροκτόνος: λυροκτόνος λείψανα, in Epigrammat.

Λυρότατος, ὁ, ἡ, ibidem.

Λυρόφωνος, ὁ, ἡ, ſonus lyræ, in Epigram.

Λυρόκτυπος, citharæ dus, Nonnus.

Λυρουργὸς, ὁ, ὁ, lyræ opifex. Hinc λυρουργικὴ, λυρουργικὴ, λυρικὴ etiam dixit, Ariſtoph. vide ἀδικεῖς in Ammon.

Λυρτὸς, ſcyphus, Athen. lib. 11.

Λυρῳδέω, lyræ cantus.

Λυρῳδὸς, ὁ, ὁ, lyricen, lyriſtes Plinio Iuniori.

Λυρῳδικὸς, lyricè, λαμπρῶς δὲ, κιθαρῳδικῶς, Heſych.

Λυσανία, ας, ἡ, Ariſtophani dicitur ars ſeu ſcientia lyrarum conficiendarum, vt tradit Pollux.

Λυσανίας, ὁ, curas & triſtitiam ſoluens. Ariſtoph. ref. Λυσανίας παρῆκεν μαθὼν κακῶς, i. ἐλθὼν τὰς κόπος ἢ λύπας.

Λυσσὰ, furor, impetus. Heſyc. ὁρμὴ ὁ σωμάτῳ μανία.

Λυσιμελὴς, ἀμελοῦς, in Epigr.

Λυσίμυς, membra ſeu artus diſſoluens: ut

Λυσιγύας, membrorum luxatio, & diſſolutio, apud Hippocr.

Λυσιτέλεια, qui iura diſſoluit. Cic. Philip. 11. Lyſidicum ipſum Græco verbo, quſi omnia iura diſſoluit.

Λυσίτριξ, ιχος, ἡ, ſoluta capillos.

Λυσίζωνος, ὁ, ἡ, epitheton Dianæ, quòd parientibus zonam ſoluat. Interpr. Apollonius, λύουσι γὰρ ζώνας αἱ γυναῖκες πάντως, ἢ ἀλλ' ὅταν ἀστέμφῃ ὦδὶν ἢ λυσίζωνις Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἀνθώμης.

Λυσίζωνος, ὁ, ἡ, corrupta, vt quæ virgineam zonam ſoluit.

Λυσιμαχίνη, τὸ, Lyſimachia herba ita dicta, quòd eius vis tanta ſit vt iumentis diſcordatibus iugo impoſita, aſperitate ſe cohibeat.

Plin.lib.25.cap.7. Dioscor.lib.4.c.3. Est verò cui flos luteus, & cui purpureus. Λυσιμάχειον apud Hesych. qui vult sic appellatam à Lysimacho inuentore.

Λυσιμέλεια, ας, ἡ, portus Syracusarum.

Λυσιμέλης, ὁ, ὁ ἡ, membra soluens. Somni epitheton est, quod μελεδώνας, i. curas soluat.

Λυσιμέριμνος, βλ. κ. ιν Epigr. ὁ λύων τας μερίμνας.

Λύσιμος, solubilis, λυτός, item exemptilis, Plato de Leg.

Λυσίνομος, legis violator, legirupa, Plaut. Nonn.

Λύσιος, ὁ, ἡ, solubilis, Bacchi cognomen, quasi liberatoris, quòd curas soluat, apud Cornutum ὡς τῷ ὄντι ἐλεύθερος καὶ ἀκόλουθος, legitur ἀλύσιος malè, reclamante ratione. Pausanias ac fabulam refert, quia Thebani captiui, ope Bacchi obtruncatis Thracibus in libertatem se vindicarũt, Lysij hymnus erat apud Orpheum. Item lustrationum præses, expiator. Plato 2. de Rep. οἱ τὰς τελετὰς μέγα δύνασθαι καὶ οἱ λυσιοι θεοί.

Λυσιπέτης, τιμæo.

Λυσίπονος, ὁ, ἡ, solucns labores. Λυσίπονον μῦθος, oratio, q. solutrix doloris seu laboris.

Λύσις, κατὰ λόγον est Hermogeni tom. 4. ἀπὸ τοῦ διὰ μίμησιν τοῦ πράγματος, actoris exceptionem rei elidentis, firmamentum vocat Cicero in Partitionib. id est, rationis seu exceptionis propositæ labefactationem: & τῆς κατασκευῆς opposita est λύσις, quæ ipsam dissoluit, Idem Hermogen. Κεφάλαιον τίνων ὄντι περὶ ἡμῖν αὐτῶν εἰσάγουσιν, ὁ δίκην κατασκευῆς. ἡ ἀφ' ἧς ἡμῖν πάντα, ὁ δίκην λύσεως.

Λύσις, ὁ, ἡ, solutio, abrogatio, effugium, finis, expiatio. vnde νέων λύσεις, Alexand. Aphrodis. lustratio. Plato 2. de Republ. λύσεις τε καὶ κεκαθαρμοὶ ἀδικημάτων, id est, scelerum expiationes. λύσις πυρετοῦ κρίσις, prima solutio febris, i. primæ accessionis febris finis, Galen. lib. 1. ad Glaucon. κάμνειν τὴν φρένα λύσιν τοῦ πυρετοῦ λύειν αὐτήν, &c. id est, τελευτᾶν. λύσις δρμίου, damni reparatio, Nazanzen. λύσεις αἰχμαλώτων, Demosth. λύσεις νοσεζόντων, solitę fieri abdicationes, id est, dissolutiones generis. Alij exponunt expiationes, libro 2. Politic. Aristot. λύσεις apud Hippocrat. luxationes membrorum, interualla inter diiunctos articulos, αἱ διαστάσεις κατὰ ἃς κάμπτονται ἑκάστων τὰ ἄρθρα, Galen.

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, vtilitas, respuit Pollux.

Λυσιτελέω, μ. πόσῳ, τ. πκῳ, prosum, συμφέρω, sum commodus, lucrũ affero. Neut. Datiu. Xeno. μηδενὶ δοκοῦσιν λυσιτελεῖν. λυσιτελεῖ γενέσθαι, senescere bonum est, senescere conducit, Plutarch. in Apophthegm. τὸ λυσιτελοῦν, commodum, Demosth. τὰ πρὸς τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦντα, pacis commoda, Idem.

Λυσιτελὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ὑ, vtilis, frugifer, χρειώδης.

Λυσιτελοῦντες, commodè. Xenoph. in OEcon.

Λυσίφρων, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, mentem soluens, à curis liberans, vel prudẽtiam & mente tollens epitheton Lyæi.

Λυσιωδέις, ὁ, Aristoxenus apud Athen. lib. 14. μεγαλωδὸν vocari scribit τὸν αὐδητὴν ἢ γυναικεῖα σοφίσματα ὑποκινοῦνθ' ὑμᾶς. λυσιωδὸν vero τὸν γυναικεῖα αὐδήσεις (seu vt Eustat. habet) τὸν ὡς ἀόρατόν σοφισμάτων γυναικεῖα ὑποκινοῦντα ὑμᾶς, qui sub virili persona muliebrem fabulam agit, forsan quod eiusmodi δρήνησι peragi solerent ὡς λυσίοις τελεταῖς.

Λυσιτάζω, fugio, Hesyc.

Λύσσα, rabies, furor: λύσσᾳ ἢ λύσσι τῷ λογισμῷ, Etym. vnde λυσσάδες apud Nonnum, id est, λυσσώδες. vide μανία apud Ammonium. Atticè λύττα. vermiculus sub lingua canum. Plinio libro 29. cap. 5.

Λυσσαδ, ἄδος, ὁ, ἡ, rabida, in Epigram. Theocr. pro fera horrenda. in Dioscuris.

Λυσσάδης, rabie percellor, insanio, Phocylid. πολλοὶ γὰρ λυσσάδες ἀφρὸν ἀθύνια μίξαι ὄρματος.

Λύσσηρις, rabies, furor, Euripid. in Oreste.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, rabidus, μανιώδης, λυσσώδης, Iliad. ὃ, τ' ἔπεσσι σὺν δ' ἀνάγκῃ βαλέεσσι κωὐκ λυσσητῆρα.

Λυσσόθυμος, vt θυμολέων, in Epigr. a rabido cane morsus. Dioscorid. λυσσοδήκτους ἀβιάζων ἢ τὴν ὑπὸ πανικοῦ.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo, Hesych.

Λυσσομανὴς, κακῶς, ibid. & apud Suid. λυσσομανεῖς, præ rabie furentes, vel ὑπὸ μανίας λελυσσακότες.

Λυσσόμανις, μ. ασσαν, insanio, rabie percellor. Phocyl. μὰ μεγαληγορίην πρυφιὴ, φρένα λυσσομάνεις, mente ne sis rabida.

Λυσσόνη, pro λυσσάων, in Epigr.

Λυσσώδ ες, ες, ὁ, ἡ, ὑ, rabiosus. vnde λυσσάδ ες τύποι, Sophocl.

Λύσσωσις, τὸ, & Λύσσωσσα, Gaza in Aristot. libro 3. Anim. τὸ λύσσωσις ἡθὶ τριχῶν, vertit equamentum vel dissrimen capillorum, id est, vertex.

Λυτὰ, τά, iustitia, à. iuris intermissiones, in Epigr. dicuntur eadem λύσιμα.

Λυτέον, soluendum est, soluere oportet: à λύω.

Λυτὴρ, liberator, Nonnus, σφρίγησε δ' ἅλις λυτῆρα γλ. κ' ἅλης.

Λυτήριον, expiatio, καθάρσιοι, porcellus, cuius mactati sanguine manus illiuntur eius pro quo expiatio fit, τὰ λυτήρια, expiatoria sacra, apud Sophocl. φυλακτήριον, Hesych,

Λυτήριος, ὁ, ὁ, solutorius, solutor. vnde λυτήρ & Ἀπόλλων, i. liberator, apud Eurip. λυτηρίους ἀρὰς, Soph.

Λυτικός, ὁ, ὁ, solutilis, Sueton. q. solubilis, & qui vim habet soluendi seu discutiendi. λυτικὸν φάρμακον, remedium.

Λυτικός, solutè, Cicer.

Λυτός, ὁ, ὁ, solubilis, Lactant. solutus, liquabilis, λυτὸν vocat Aristot. ὁ νόημων in Analyt. argumentum quod facilè tentatæ dissolui potest.

Λυτρεύω, τ, pretium redempti captiui, σύρω, ἄπτομαι: quo postremum ramen magis poeticum est. ὡ λύτρῳ τὸ πῆμ' ἐμοὶ, ci pennarum tutelæ crusta superuenit, Gaza ex Aristotele vnde ἀπάλυτρος, quibus pennæ nulla crusta teguntur. λύτρα τὰ ἐπὶ ἐλευθερίᾳ τῶν αἰχμαλώτων δεδόμενα. λύτρων δέκατος, decima dẽptionis, Herodot. ὡς μοῦδὲ εἶη ἡ λύτρα μοι αὐτῇ τῆς κτήσιος, Lucian. vt sit mihi merces & precium liberationis pro mancipata. κατάλυτρωσις, eius est, qui captiui precium accipit, apud Strabonem.

Λυτρέω, ὁ, ὑ, λήσω, σ. ωσω, & Λυτρόομαι, redimo, Actiu. Accusat. λελύμθ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀσεβοῦς τῶν Συρακοσίων, volens filiam redimere.

Λυτρωτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, ὑ, ἀφ' ἡμῶν, ὁ, ἡ, ὑ, redemptio.

Λυτρωσις, ὁ, ὑ, redemptio.

Λυτρωτὴς, ὁ, ὑ, redemptor, Actor. cap. 7.

Λύττα, apud Aristot. idem quod λύσσα.

Λυττάω, rabie laboro, rabie teneor, fum furiosus. vnde λυττᾷ ἄλγεσι δεινοῖσι, lib. 1. de Repub. Plat.

Λυττίω, multa loquor.

Λύτωρ, ορος, ὁ, ὁ, solutor, qui dissoluit, in Epigr.

Λυχνίδ, ὁ, ὁ, ὑ, gemma quædam pellucida. quæ & λυχνίς, ἴδος pyropi & carbunculi.

Λυχναπία, ἡ, & Λυχναπία, ας, ἡ, ὁ, &

Λυχναφία, vbi accenditur lychnus, ἁψιδυχία Hesychio, λυχνία, Inuen. Satyr. 10. quum dixit pereundum ante lucernas, πυρὶ χαφίαι significant.

Λυχνεία, ἡ

Λυχνεῖον, ὁ, τὸ λύχνια τόπος, candelabrum, ἡ λυχνία, Athen. vide λυχνεῖς in Ammon.

Λυχνεύειν, præ lucere, Accus. Areth. in Apocal. λυχνεύουσι δὲ τὰ γραμμάτα.

Λυχνίδες, ὁ, ἡ, species pyropi & carbunculi, lychnites. Plin. λυχνὶς ἡ, ἡ λυχνῖτις. Athenæ. libro 5. ἀγάλματα εἰκαίως πυλυχνίδες.

Λυχνία, ας, ἡ, τὸ λύχνιον, candelabrum. Ioan. Apocal. cap. 1. ἓξ ἡ λυχνίας χρυσᾶς, Matth. cap. 5. οὐδ' κάπτει λύχνον, ὁ, ὁ, ὑ, πιθήσεται αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν. Hoc instrumentum eminens positũ cui imponebatur aut infigebatur lucerna λαμπὰς vocat Hom. Odyss. 6.

Λυχνία φλὸξ, lucernæ flamma, Alex. Aphrod.

Λυχνίαν, lucernaris, vt apud Actium ἔλαιον λυχνίαν, oleum cuius vsus ad lucernas: De quo intelligend. apud Horat. nunquam fraudatis immundus nacta lucernis.

Λύχνιον, ὁ, τὸ, candelabrum, lucernula, λυχνίδιον, Aristoph.

Λυχνίς, ὁ, ἡ, lucernula, item flos quidam æstiuus, Theoph. lib. 1. stor. plant. duplex est Dioscoridi, hortensis & sylueſtris à Plinio Græca etiam vocatur lychnis. item lapillus, quem Iuba in capite gestat in sacra ciuitate, Lucian.

Λυχνίτης, ὁ, ὁ, lychnites gemma, vide λυχνίδες.

Λυχνοῦσι, οἱ, dicebantur ij, qui præposteram vitam agerent nocte quod interdiu fieri solet facientes, quasi lucernatic lucas, Erasm. Chil.

Λυχνοῦχος μαι, in Epigr.

Λυχνοκαίμας, ας, ἡ, Herodot. in 2. &

Λυχνοκαυσία, vbi accenditur lychnus, accensio lucernarum. Scitur fettum quoddam apud Ægyptios, Herodot.

Λυχνοποιὸς, ὁ, ὁ, effector lucernarum, Aristoph.

Λυχνοπόλος, ὁ, ἡ, venditor lucernarum, Idem.

Λύχνος, ὁ, ὁ, lucerna, lychnus: λύχνος τὸ λύειν τὸ νύχ, ὁ, ἡ γλυκὺ σκότος Aristop. ἀπὸ τοῦ λύχνου, accede puer lucernam. λύχνος quasi lychnus luminis, Gaza lib. 3. Gram. ἀπὸ λυχνοῦ ἀφαὶ, circa lucernarum incensionem, i. sub crepusculum, Herodot. lib. 2. τὸν λύχνον ἡμμένον, Gale. ἀπὸ τοῦ φορτοποιεῖν, prima facie, Apulius & Macrob. Lucilius apud ipsum, Porrò clinopodas quæ lychnosque. Dicimus κρανοῦς, ante pedes lecti atque lucernas.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lampas, facula, aut qui portat lucernam, apud Ecclesiasticos, id est, λαμπὴρ ἡ φανός. vide Ammon. in λυχνοῦχος, ? λυχνίον.

Λυχνοφορεῖς, præ lucens, lucernam præferens, Athe. ἐκάμνουεν δ' ὑπὸ πάντες ἅλλοι πάντες εἰκαίως, ἡ λυχνοφόρου μανίαν φυτεύω.

Λυχνώματα, dicuntur à Medicis ὀδύνιαι, ait Interp. Aristoph. in ischarnem. vide ὀδύνιον.

Λύω, ῶσω, ῦκα, variè accipitur : aliquando crimen diluo, hoc est ἀπολογοῦμαι. Actiu. Accusat. λύειν τὴν αἰτίαν, diluere crimen, Thucydid. & λύειν τὰς ἀιτίας, diluere errata seu crimina, & ἀγνοίαν, Aristophan. ἡ λύσει τὴν ἄφοπτον, lib. 1. Epigr. Prolare & recipere à perculo & calamitate. λύειν τινὰ κακότητα, libero te miseria, Homer. Odyss. λύειν τινὰ τῶν ἀπορίων ἢ aliquem inopiam subleuare, Lucianus. ἀδυνάμῳ εἰσφορὰ εἶναι τὸν λύσοντα, pauperi tenuati. λύειν τὰς πατρίδας, Euripid. patrem gio absoluto. λύειν τὸν νόμον, abrogo legem, Demosthen. λύειν ἀρχὴν, Idem, λύειν τὰς ὑπογυίους, soluere epistolas, Thucy- λύειν ὅπως τὰ γράμματα, resignare literas, Euripid. λύειν τὰς ἀποκλείδας, aperi horrea, Nazanzen. λύειν γαλεᾶς τὸν κυκλίσκον, lo pastillos macerare. id est, diluere, Galen. ad Glaucon. itur & Ibid. per ἐπιλύειν. Homer. Iliad. ἀ. λύειν δ' ἀγορὴν, id dimiserunt. Idem ibidem, πάλιν δὲ μὴ λύσατε φίλοι, id est, dite. λύσητε κελεύσατε Ἀτρεΐδῃ. Sic libro 1. Epigramm. ἀφυμνίσαι τε καὶ λύειν ἡ ἀπορεῖν, senatus dimittitur, Xenoph. in OEnom. λωτὸς ἢ γόμος, soluta sunt membra, Homer. κλισίαι ἀπολύειν, dissidere inter se, Xenoph. 1. Paedix. λύσασθαι ἀσχημοσύνην, Demosth. λύσθαι κρεάτων μεγάλων, magna pecunia redemtus est. λυθῆναι ἐκ τῆς δορᾶς, vinculis solutum esse, Herodot. λύσις εἰς αὖ τὰ ὄρθρος, vir viro permutatus, Thucydid. λύσαι, uere, id est, κατορθῶσαι, è litore enatiuare, Synef. λύσαντες ὁλκάδα πᾶσι, &c. λύω priorem corripit, vt docet Gaza lib. 3. Grammat. Nonn. tamen produxit, inquiens, πλεῖστοι λυσιμάχῃ χ' ἁμιλλαν. item pro λυσιτελεῖ, Sophoc. ἐπεὶ λυμφῶσι εἴπ' τελικὰ λυῆ, αὐτὸ λυσιτελὲς λαβεῖν. vide Ζώνη, δέσμη, μίτημα, soluere zonã. Callimach. λύσασα μίτημα. triplicem autem habet sensum hęc actuitio. Sumitur enim pro parere vel appaul Apollon. ὅ δὲ τρίμιτον μίτημα κυώτου ἔλυσε, ἡ ὕφασμα, quem vnicum peperi. Item ecere virginitatem: Mufæus, ὡς ἡ ὧρ τῶν ἔπεσε, ὃ δ' αὐτὰς λύσατο μίτημα, virginitatem eripuit. & pro virginitatem amitre. vnde ἄμιτος dicuntur puellæ innuptæ & coniugi exrtes. vide in Schol. Apol.

Λυσίπους, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ὁ

loton appellari: præcipuéque domibus experi ramorum pe-
nulantia, breuiè caudice, latissima expatiantium vmbra, &
in vicinas domos fœpe transilientium. Hanc Theophrasti di-
ἁσαμερον falsò credunt nonnulli. Est & eodem nomine in Æ-
gypto caulis in palustrium genere. Recedentibus enim a-
quis Nili riguis, prouenit similis fabæ caule, foliisque densa
congerie stipatis, breuioribus tantùm gracilioribúsque: cui
fructus in capite papaueri similis incisuris, omnisq; alio mo-
do, intus grana ceu milium. Incolæ capita in aceruos putre-
faciunt, mox reparant lauando & siccata tundunt, eóque pa-
ne vtuntur, radicem quæ κόρσιν vocatur, habet mali cotonei
magnitudine. Depingit Theophrastus hist. libro quarto,
cap. 10. & ex eodem Plin. lib. 13. capit. 17. Mirum quod ab his
traditur. Sole occidente papáuera ea comprimi, & integi
foliis: ad ortum autem aperiri donec matureſcant, flósque
qui est candidus decidat. Sed σῆσι λωτὸς ἐν λιμνάῃσι, consule præ-
ter Herodot. libro secundo, Dioscorid. libro 4. capite 114. Sed
notandum imprimis quod ex Diphilo recitat his verbis A-
theneus τὴ δ ἀσιανοφυσίαν libro tertio, de faba Ægyptia loquens.
γίνεται δ' αὐτὸς ἐν τῇ κιδωρίων καὶ πέντε σταθμοῖς, καυλὸν δ' λι-
γὸν ἔχει μὴν αὐτὸ λωτὸν. Νικάνωρ τὴν δ' ὑ ἐμοὶ, λέγει ἔτι Α θωναῖος,
Μολίωνα, μὴ τὸ μεγάλωνα στέφανον δυνάσεις, ἢ κρεῖσσον
ὄψει. ἀμπαικάνειν. De hoc loti palustris genere Homerum
locutum esse opinor, vbi dixit Iliad. 2. ἴασσαν δ' ἄρα σφῶιν ἐ-
ὄντες ἔ λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεοδρεπτόν τε σέλινον. Est & λωτὸς
herba pratensis. Dioscorid. libro quarto, capite 111. λωτὸν ἄμε-
γον ponit quam τετράφυλλον nonnulli vocant, prouenientem in
hortis: item capite 112. λωτὸν ἄγριον: herbam hanc melilo-
tum esse arbitror vulgarem. Gesnerus quem vnum omnium
maximi facio, non oxyn Plinij, vt alibi dixi, memoria la-
psus ipse, sed trifolium esse vulgare crediderat. idem Home-
rus inter herbas subnaſcentes deorum voluptati, hanc loton
primam nominauit. Nam de Ioue & Iunone loquens ait Ili-
ad. ξ'. Τῶιδε δ' ὑπὸ χθὼν ἔδε φῦεν νεοθηλέα πίλυν, λωτὸν θ' ἑρσήεντα
ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Et in Odyss. libro 4. inquit Telema-
chus Menelao, σύ γὸ πεδίον ἀλίκοτον ἀφῖξαι, ὅθι οὔτε βοτάνη πολιὴ,
εὖ βυκτήσειον, & c. Quoniam verò lotus arbor vel Plinio teste
libro 13. capite 17. ad tibiarum cantus expetitur, (quod sum-
psit ex Ioco Theophrasti à me restituto hiſtor. libro 4. capite
4. de loti ligno, τῷ ξύλῳ εἷς τε τὸν αὐλοὺς ἡ σὺ ἐπὶ τὴν πλεῖν) λώ-
τινθ' αὐλὸς & apud Pollucem etiam λωτὸς dicitur. Athen. libro
4. οἱ δ' ἀμφὶ Μνησίθεον ἰωλεῖ, οὓς ἐπ ἐστὶν ὑπὸ ἀλεξανδρέων καλού-
μενος. ex loto, inquit, parantur quod lignum est Lib. in
Epigramm. λωτὸς, ἄχεως, ἢ θαλάμων ἐπλακτηρικώτατα θύρα, inſt,
insonabant loti & thalamorum perstrepebant ianuæ. Eip.
item in Hercule furente per λωτὸν videtur intelligere tiam
Amphitruo de Megara loquens. ὦ πάντες ὑμεῖς ἀμφὶ τὸν κρατοῦντα
πότε σωμηλάκαξαν ἰωὴν εἰς ἐμοὶ ἅμιλλ ὁ κωτὸς ὑσκεκόπται. Sunt tamen qui priorem syllabam corripiunt, νεοθηλὲς λώτ ἄ-
μα τε μίσσει, Eurip. sunt verba in Phœnif. & esse calamiſci-
teri pretentur. vnde dicuntur lotages, qui lotum exernt,
Cæl. lib. 5. cap. 15.

Λωτοφαγία, regio Lotophagorum, de qua Theoph. hiſt. lib. & 4.

Λωτοφάγοι, οἱ, populi qui ex loto arbore victitant. apud hos Ly-
siss socij, deguſtata loto redire ad nauem noluerunt, nisi per-
beribus adacti, Hom. Odyſſ. lib. 9. vide λωτός.

Λωτοχόῳ, τῷ, ἀλουμμὸς ὁ ἐπὶ λιτοῦ, vnctio vespertina apud Lacone

Λώβαρ idem quod λώπημα. Hes.

Λωβάω, vel λωβέω, μ, ἀσω, ησα, πεπηκα, cesso, recreor, onere leuor. Hom.
Odyſſ. ἰ, κεῖ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ λωβήσεσι κραδίη, id est, παύσεται, ἴση.
Propriè de bobus, à quorum cervice deponuntur onera λώ-
βη enim cervicem significat. Sophocl. in Aiace, λώβητόν
τον, cæli finem impoliit, ἐπαύσατο ὑπὸ τῆς ὑποζυγίου, ὅ τ' ἐ
τὸ βλέφος φέρει, inquit interp. Thucydid. libro 9. Δοκῶ δέ μ
γκας ἡ πόλεμος βραχὺ π λακοφάνειαν, ab ingenti morbo ac-
lo paululum quiddam laxamēti accepimus. apud Hippo-
tem, λωφᾷ τὴς ἰόσης, leuare morbū. λωφᾷ τὸ νόσημα, sedatur ne-
bus, ceſſat morbus, Plat. de Leg. Apol. 2. Arg. πόνοι μὲν ἐ
αὐτῆκε μὐδὲν, talibus verbis alleuabatur: vbi δὲ subaun-
dum. λωφᾷσα μὴν ποτὲ τῆς παιδιτης συμφορᾶς, minus in ſili
vitio peccare, Plato de Leg.

Λωφήσις, ὁ, ſedatium, καπαπαυσις. vnde λωφήτικὸς quæ ne
pro quiete impetranda, apud Apol. Rhod. sacra pacalia, y-
uid. pacales flammæ.

Λώφησις, quies, ceſſatio, καπάπαυσις. λώφησις τοῦ πολέμου, laxa-
tum belli, Thucydid.

Λωφίς, idem.

Λω χlamys.

Λώων, ονος, ὁ, ἡ, πτᾶστantior, λώιων, λώιστ μᾶρα, in Epigr. τὸ λώιον ἦ-
le, melius, satius, Sophocl. in Aiace, τάτ γὸ νῦν σφῶν ἔχειν
φρόνα, nihil hoc vobis possum melius dicere. ἄμεινον ἢ
Plat. de Legib.

M

MA ὄνομα πᾶν ὀδύρεσθαι, iurandi Adverb. & μὰ quidem per se negat καὶ ἀσωμασικὸν ὑπὸ ἀποφατικὴν ὄξιν, vt μὰ τὸν δίκαιον οὐ ποιήσω τάδε, ἢ vero affirmat καὶ κατασπαστικὸν ὅ-
γοιον καὶ παφατικὸν ὄξιν, vt, νὴ τὸν λόγον ποιήσω τάδε. Aristophan. ἢ νὴ τὸν
ποσειδῶ δῆτα ἢ ταχαληκῶν. Sim. μὰ δία, nequaquam. Aliquando ta-
men adiicitur ναὶ μὰ apud Atti-
cos 8. Hom. ναὶ μὰ Δία τόνδε, ναὶ φίλε. De moſt. ἀλλ' ἐμοὶ γ' ὅσιος
ἡμέρα τε αὔριον Α θωναῖοι, ἢ μὰ τὸν Δι Μασσαλιῶται ἀζήμιον ἀπολύσουσι-
σας. Cum ναὶ affirmat. Iliad. ἰ. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ἐνὶ τὸ νὰ τοῦτο
τὸ σκῆπτρον. Synes. ναὶ μὰ τὸν ἥλιον σὺ ἡ σιδαμάτων κεφαλὴ, vbi μὰ
πλεονάζει. Et νὴ τὰ μεταφέρει in δία, sic ἐν τῷ Ὑπερείσει μὰ δία,
Xenoph. μὰ δι' ἐγὼ δ' ἂ πεί σε, per Iouem, nequaquam inquit: nō
profectò, inquit. Plato 1. de Rep. μὰ δι' ὀκ ἔφη, ἀλλ' ὃ δοκεῖ σοι, vbi
subauditur εἶναι, i. non certè puto, sed certè scio. Aristoph. in
Plut. μὰ δι' ὀκ' ἀφιλῶν τὸν στέφανον, &c. μὰ τὸν ὑσκολέα μὰ λέγουμ,
Aristoph. ναὶ τὸν δία, ἦφη ὁ κύρος, ἢ μήτις, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, nō
me hercle, inquit Cyrus: sic interpr. ἢ μὰ τὸν δία, non per Iouc.
vbi negatio ex vſu quodam superfluit, Interp. Thucydid. μὰ
etiam δῆτα τῶν συγκαθέντων, & in affirmatione ponitur, atque e-
riam μὰ δία. Liban. ἐνέφυτε δὲ ὑπογινόμην πολλὰ ἔτυπε κακείνα μὰ δῆ
θεοὺς, Lucian. ἐν τῷ σῷ ἀγοίας, μὰ δι' ἐγελάσατ σου. Xenoph. lib.
1. δόκιμον, φασὶ γ μένοι ἄρχ ἡδαιμόν ὄντα σε ὃ τοιοῦτ ἀσκῆς δοκεῖς εἰ-
ναι σοφὸς, ἢ τὰ ἐπὶ ὑπηρεσίαν ἢ πλοῦτος ἀπειρος δι' ἀφ ρσύνην πᾶν ἀ-
ρεῖ δὲ πάντας ἐ ἔχει; Μὰ δί' οὐ γὸ ἐμὲ ὁ κύριος, & c. vel subau-
diendā hæc sunt, μὰ δία δύκοῦ, ἀλλ' ὃ ἔδία. Additur illud inter-
dum ναί, vt ναὶ μὰ δία, quod est affirmantis. de quo vide suo lo-
co. interdum subauditur, Theocrit. ὑμὲν, ἀπὶ τοῦ μὰ τὸν
γλῶ. Sæpe etiam μὰ τὸν solum intuentur ἐλλῆνικὸς non addendo τὸν θεὸν, ἀλλὰ μὰ χάεν, vt inquit Aristophan. Interpr. in illud in Ranis. Μὰ τὸν, ἐγὼ οὐκ ἂ τὸν ἔλεγ μὰ τὸν θεὸν τὸν
τον, quod dicit de more ὑπωμοσίᾳ ἀλλ' ὄμνυ. μὰ etiam aliq
do capitur affirmatiuè subaudito ναὶ extrinfecus. Aristot. 1.
τοφ. Ὅτι δ' οὐ σεν γ' ὑπομνεῖ τοῦ θεοὺς τὸ ζῆν. cf. μὰ δί' ἔχ ὃ τ
ὑβρίσ τὸν φονέα τὸν μὲν ἀπεκτάνθαι μοι τὸν ἀπεκτακότην λόγον: vbi τὸ ναὶ ἐ
ὑβρίσθαι.

Μά, τό, ouce, σκόροδον, apud Phryges.

Μαασεύς, ὁ, ὁ ſtultus, μωρὸς, Laconibus.

Μαγαδίζω, &

Μαγαδίζω, vide μαγάς.

Μαγάδιον, ασσ r, qui recipit chordas lyræ, μαγάς. Lucianus de Mi-
curio citharam compingente, ἢ μαγάδιον ἐπιθεὶς, Bud. in Pa.
vide μαγάς.

Μαγάδις, vide μαγάς.

Μαγάδιν, τό, ἢ λύρα, Hesych.

Μαγαεὺς, Hesych. μακρὰ σπαθη, parua spatha.

Μαγαεύω, ειδεν est πτακίσκω, paruus discus.

Μαγαρον, ου, ſacellum, humile ædificium, in quod inſſic-
cra reponebantur. Sic Ælius Dionys. dici, & non μὴ τ
testatur.

Μαγάς, άδος, ἡ, Stiidæ μαγὰς, σανὶς τετρήγωνος ὑποκρόβ, ἐφ' ἧ
ὑφ' ἑαυτῇ τεῖ κίνδυνος νδοὸς ἢ ὑποτεταμένα σφηδόνα, vt ſic lan
illa lignea ſepanda super qua cytharæ nersi contendunt
pulſatis iis ſonum reddens è feraminibus quibus pertuſa
vel eo authore, i. quod vulgò dicimus le cheualet, ἢ τὸ κίδν
κρέλλιν ἢ τὸ κύρος ἢ τὸ ἀετὸν ἐρᾶς βασάζουσα. Id Boetius hemiſphe
vocat: I. Froſchinius muſicus fulcrum: Franchinus ſoni reti
culum: Georg. Valla Canonem, & vulgus lyricorum ponti
los. Gregor. μεταφορικῶς dixit, τὰς ὀδοὺς τῆς γλώσσης ἐπὶ τὰ ὀδόντας μ
σάμενος cicadæ magadem dedit ſub pectore: Apud Pollu
libro quarto, vitiosè ſcript. μαγάδιν pro μαγάδι. Est verò
δία δὲς, ἐκ δὲ ὑρανίου ἀφελκὺς, quod Anacreon Lydorum inue
esse dixit. Ἰδὲ, ἡ φίλημα δ' ἔδωκεν χορδῶσι μαγάδιν ἢ γνη ὃ λύδιος
Plut.

…ic autem & μαγαλίδιον instrumentum Aristoxeno. A… rchetus genus tibiæ esse voluit, psalterium Apollodor. Di… dymus μαγάδιν αὐλὸν intellexit, ἢ κιθαρῳδικὸν. Tryphoni ὁ μα… γάδιος, ὁ μαγαδὶς acutum simul & grauem edit sonum. vi… duitur. Iliad φ. apud quem & τὰ μαγαδίσματα αὐλοῦ, atque Ar… chil. ἀνοιπαιὸν 14. apud quem Theophil. Μαγαδίζειν dixit p… τὸ μαγαδὶ διαλαλεῖν, qua forma πανδυκτίζειν, id est, pandu… re Sidonio dictum est. Aristoret. Problemat. Quæstione 1… egment. 19. quærit cur sola Hispaniæ consonantia canten… tibus subiicit, μαγαδίζειν γὰρ λωτῖναι, ὑπὸμ δ' ὀδοῦσιν. Con… ra autem τὸ μαγαδίζειν ex contrariis vocibus, ibid. Segment. 40. quæst. 41. Lucian. de Mercurio citharam compingente, & inutiuo sic vtente, ὁ μαγαδίσας ὑποδύς, vbi asserem significat equuleum suæ hemisphærium sustinet: ea pars est, in qua manu dextra fit chordarum pulsatio, sine percussio.

Μαγάδις, εως, ἡ, vas vinarium ligneum, Suid.

Μαγάδισμα, ατος, τὸ, μαγγανεύμα, impostura, γοητεία, incantatio, veneficium. Nazanzenus, ὑφασμοῦ μαγάδισμα, id est, scitamentum ex lacerno.

Μάγγανον, mangonium, impostura, magicus cantus, exogitatum. Nazanzenus, πλοῦτος πρόπολος ἢ τὰ μαγάνου μαγγανεύματα ἢ μάθημα, coquorum scitamenta. Plutarchus de Cleopatra loquens, pro lenocinijs posuit, ἢ τοῖς θεοῖς αὐτὴν μᾶλλον ἢ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιθυμητὴν ἢ περιπλεπὲς ἐκ τοιούτων σοφισμάτων. Μαγγανευτικὸς, mangonicus, Iul. Suet.

Μάγγανος, ὁ, ἡ, ὁ, τὸ, mangonizo Plin. incanto, liceo, licitor. Actiuum. Aceuiatiu. Aristophan. in Pluto, pro incanto, μάγανα φαρμακα ἀκακευόμενα, ἢ μαγγανεύοντα, μαλακίσματα τοῦ ὑπνου.

Μάγγανον, τὸ, machinamentum, præstigiæ, γόητευμα, dolus, rete. μάγγανον, βέλεα, ferę vectis, obex, pellulus, κλεῖθρον, repagulum. Herpr. Thucydid. & Aristophan. in Vesp. Vide βέλεα, sed ma significatio visitatior est, qua nimirum pro machinato seu machinamento præstigioso ponitur: quæ propter quid. exponit per κλεῖθρον τι, inopinatum machinamentum qualia sunt præstigiatorum.

Μάγγανις, ιδος, ἡ, mango, qui varia inter se miscet & confundit ad fraudem imposturam, proprie autem mangones dicuntur, vt Quintiliani verbis vtar colorem fuco, & verum rosinani lagina in mancipijs mentiuntur: indeque Mangonium & Mangonius quæstus, Plin. dicit etiam lætiore quodam ore & cutis tenuitate mangonizat corpora.

Μαγαδάρις, ὁ, purgamentum manuum, σμῆγμα, caninus cibus, Sophan. Equitib. ἢ μάτην γ' ὡς ὄντ' ἐμοὶ γαστρὸς ἕνεκα τοῦ κυνὸς ἐπιφορῆσαι. Interpr. ὄντ' ἐμοὶ ἕνεκ' ἐστὶ γαστρὸς ὁ μαγάδαρις. Nam γαστρὶ, inquit, τὰ ἡδέα ἐστὶν ὅτι πολλὰ, ἢ τῷ κυνὶ δὲ τοῦτο, ἢ τὰ τοιαῦτ' ἐστὶ κύνος: quod innuit poeta per αἰσχρὰ τὰ φέρειν μείζονα δυνατὰ. Siquidem post prandium massa huiusmodi manus extergebant, quam postea abiiciebant canibus. Vocabatur etiam μάγδαλον. Lacedæmonij vocabant κυνάδαν. vide παγδάλεια. Hinc magdala & magdalidas vocant Latini mendicos, quod barbari rotulas & lozengias. Scribonius Largus, dactum in rotundas amplioresque quas magdalidas dicunt. Marcell. Empiricus, ex quibus trochisci vel magdalia fient. Vide in Chil. Erasm. Magdali canem alens.

Μάγδαλον, Hesych. σκευάσμωμα τι structura quædam.

Μάγειρος, ὁ, incantatio, præstigiæ, γοητεία. Plat. in Alcibiade docet quid sit, ἢ ἐστὶν ἀνθρωπεία.

Μαγείριον, τὸ, coquina, culina, ὀπτανίον, ἰατός. μαγείρειον non dicitur tricis, sed ὀπτανίῳ, Phrynich. ait.

Μαγείρειν, mactare, quòd coci occidant coquendas pecudes, σφάττειν, carnes diuidere.

Μαγειρικὸς, ὁ, ἡ, coquinarius, τέχνη μαγειρικὴ, ὁ τοῖς ὄψοις ὑποδιδοῦσα τὸ εὐῶδες, inquit Plato l. 1. de Rep. ars coquinaria, quæ obsonijs præbet condimenta. μαγειρικὴ χρεία, vsus cibarius, Gaza.

Μάγειρος, ὁ, ἡ, coctus, structor. ὁπτὸς τὸ μάγειρον, vel ὁπτὸς τὰς μαγείρους εἶπεν. Etym. ἐξάνου διαμείρεσθαι μάγειρος διατιθέσθαι, sint qui carnes coctas vendant, Plat. in Leg.

Μάγειρος, captrans, & canis, μαγείρου αὐλὸν Hesych. exponit ἢ μαγείρου τὸ εἰς κυσὶ βρῶσις.

Μαγεῖρος, ατος, τὸ, magica ars.

Μαγεῖρος, pinsor Varr. pistor, ὁ μάγειρος Poll.

Μαγεύω, ω, ἔσω, σ, ἄκω, magicam exercco, capto deos, γοητεύω, θεραπεύω θεούς, Neut. Absolut. Plutarchus in Numa, κατεμαγεῖν ἢ ἐπὶ κακουργίαις εἰκότως, deorsum egisse Iouem arte magica refos.

Μάγειν seu μαγαδίζειν, vide μαγάς.

Μαγικὸς, magicus, ὁ μαγικὸς, ars magica, Lucian.

Μαγίδις, ἡ, coquinarij instrumenti genus, vel mensa tripus. Cælius libro quinto, capite 45. Quas inquit, Poll. libro sexto, capite 12. imponimus, vt collibuit, & tollimus mensas, nunc κραβάτας appellat. verba Polluci, αἱ ὃ ὀπτανιδίων ἢ αἱ ἐξαίρουσαι τράπεζαι

πλεῖαι νῦν μαγίδες καλοῦσιν. Varro de Analog. vbi alla ponebant magidam aut langulam: de lance intelligit. Rursus Pollux μαγίς, ἡ μαγὶς ἐν ᾗ σκεύη τὰ μυρεψικά. Dioscorides libro primo, capite 129. de Ladano, ὄντος δὲ τοῦ ἀπὸ τῶν αἰγῶν μαγίδος, id est, offas, Plinius libro 12. capite 17. Idem Plinius libro 32. capite 11. pro genere lancis. ait enim, Fenestella tradit tyrrhena se inuenę appellata stateras & lances quas antiqui magidas appellauerant. Vlpianus & a Paulo iurisconsultis scitum, vt co nomine tabulerium accipiat interpr. aut; bathrium, Budęus in Annotatio. Marcellus Empiricus, tasianen pastę quod in magide adhæret, id est, τὸ τῆ μαγίδι. μαγὶς apud Suid. μαγίδιον exponitur in dictione κάρδοπος. μαγὶς, ἢ τὸ μάγμα ἢ φύραμα, ἢ τῶν χρεοπαλῶν μαγὶς, Galen. apud Hippocr.

Μάγμα, ατος, τὸ, ungentorum massula, atque pastilli, & quicquid superest crassium ex materia aliqua exprella. Celsi. cerematis vnguentorũ fæces Plin. interp. μάγμα τι, vocatur à Medicis. vn de κηκίδιον μάγμα, apud Dioscor. l. 1. capite 26. μάγμα, quod & κάτιμα ἢ ἔλαιμα diximus nominari, Columella brisam vocauit, vbi inquit libro 12. capite 39. rum permiscere, & subactam brisam prelo subiicere, &c. vulgo le marc.

Μαγνᾶν, abstergens, purgans, καθαίρων. τὰ βάτραχα ἢ τὰ ἐπὶ τοῖς ἕλκεσι μαγνᾶν ἢ ἀποκαθαίρειν λέγουσιν οἱ ἰατροί. τὴν πόδα.

Μαγνεύειν, commiscere.

Μάγνης, tesseram quidam iactus. Item μάγνης, magnes lapis. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. ἕλκειν ὑπὸ μαγνητικοῦ σίδηρον, à magnete ferrum trahitur.

Μαγῆτης, magnes lapis, qui & sideritis & Herculeus, μαγνῆτις λίθος αὐτὸς τῶν σιδήρων. Etymologus. Alexand. Aphrodis. in præfa. Problemat. λίθος ὁ μαγνὴτης ἕλκει μόνον τὸ σίδηρον, ὑπὸ τῆς πυρὸς ἀναμάτων ζωοποιοῦντος ἢ λυομένου, lapis qui magnes dicitur, is tum ferrum attrahit, cùm igne rarentis ruuatur, vide in Chiliad. Erasm. Magnetis more. Dicitur etiam μαγνῆτις, ιδος, ἡ, Dioscorid. libro quinto, capite 148. τὸ δὲ μαγνητικὸν λίθου ἀ ἐστὶ τοῦ σίδηρου ἕλκωτικὸν, vide ἑλκωτικὰ, vocatur & μαγνῆτις λίθος. Achil. Alexiph. ὁ ἔρως, ὅτε μὲν ὡς μαγνητικὸς λίθος τὸ σίδηρον, ἕλκυσε τὴν, Hesych.

Μάγος, ὁ, ἡ, diuinorum interpres & cultor, reconditissima quæque diuinorum operum exactissimè speculans promensque illa in actum scientiæ augustioris profunditate, Cælius libro quinto, capite 42. μάγος ὀνόματι, inquit Suid. ὁ ἐν θεοῖς πεπαιδευμένος, ἢ σοφὸς ἐπὶ τοῖς ἐκ θεοῦ. vnde ἢ φαρμακεία sic vocabant. Sopheel, ὑφαίνει μάγον πάσιν ἀμηχανίῃσιν. vide infrà. Plato in Alcibiade priore magos dicit fuisse Persarum sapientissimos & μαγεία Zoroastris filij Horemazi vocat ἀγαθοῦ δημιουργίαν, id est, cultum deorum quem magi docuerint ipses Persarum reges, vt etiam τὰ βασιλικὰ, id est, regum iura, apparet igitur magos initio fuisse apud Persas eum diuini tum humani iuris interpretes. Sed iam pridem magi ad nefarias artes conuersi (vt non tantùm ex prophanis: sed multò etiam magis ex sacris literis liquet) sunt hanc sapientiam infamarunt.

Μαγοφονία, ἡ, magophoniæ, i. magorum cædes, sic dicitur apud Persas dies solennis, in quo Magi fratres duo interfecti sunt à septem Persis, Herodot. l. 3.

Μαΐζω, ὁ, vide σπλάνον.

Μαγακὸς, ἡ, ὁν, mollis saltatio.

Μαγῳδὸς, genus mimi assimulans vtriusque sexus personas, ὁ ἀνδρεῖα ἢ γυναικεῖα σχήματα ὑποκρινόμενος. & eorum artificium μαγῳδία, ὅτι τὸ εἶναι μάγους σχηματίσασθαι, ἢ φαρμάκων ἐρασθῆναι δυνάμεις, Athen. l. 14.

Μαγώτερος, vialliciendi magis pollès, magis pellax & illecebrosus, in Epig. ὦ κακοῦ φαντάσματα μαγώτερε, ὦ δολοπλόκε.

Μαδάλλω, & μαδίζω, actiuè & transitiuè significantia glabro, depilo vtrunque apud Hesychium legitur. Is enim μαδάλλοντες affert pro πλουτοῦντες, exponens tamen & ἐκδύοντες) & μαδίσας pro πας' ἑτέρας ὑποκλαύσας.

Μάδαρος, ὁν, ὁ, imberbis.

Μαδαρὸς, ὁν, ὁ, depilis, glaber, læuis. μαδαρὰ γὰρ γίγνεται, & Arist. 4. Anim. item ὁμε ab Hesych. exp. ἀμάθεις, ἀβλήτους.

Μαδάρωσις, ὁ, ἡ, glabrities, læuor ex defluuio pilorum, peculiariter sic appellatur morbus oculorum, cùm ex palpebris defluunt pili. μαδαρώσεις, Hippoc. vide μίλφωσις.

Μαδάω, sum caluus, caluesco, glabrescо, sum glaber, sum depilis siue depilatus, Neutr. absolut. Theophrast. 4. περὶ φυτῶν. γίνεται δ' ἐνίοτε καὶ ἐξ ἀρχῆς ἄμορφα, τὰ δὲ φυτὰ ἢ πᾶσι ὅσα ἐστὶ μαδᾷ, & ad radicẽ veluti glabreicit Plin. ex hoc loco dixit libro 17. cap. 24. Cæterùm si cadunt, sine imbres nimij fuere, alio modo ficus laborat radicibus madidis. μαδᾷν etiam αὐτὸ τὸ μαδίζειν, id est glabrare. Interpr. Homer. Odyss. ἐ, δίον, inquit, τὸ μαδᾷν ὕδωρ ξύλων, id est, glabrare aqua candente, vt loquitur super eadem re, l. 12. c. 53. Columel. interp. Arist. ph. in Pluto, μαδᾷν exponit κάμνω καὶ ἔχνοπε.

Μάδδα, μάζα, Dorice ὁπτὸς τῷ μάσσα.

Μάδεσμα, siue μάδυμα, εἶδος, σκεῦος τι, Hesych.

Μαθίκαι, bdellium.

Μαθίζω, glabrum reddo, & vello, Bud. Comm. μαθίσας τὰς τρίχας ὑπὸ θέλγου.

Μάθιστος τῆς ἰζοῦ, q. glabratio radicum. Theophrast. lib. 5. de causis plantar. capite 12. quæ sit διὰ τὴν πολυοζίαν, id est, propter nimietatem aquæ. apud Hippoc. ἀφ' ὑσέρας, Μάθιστος, defluxium cadillorum.

Μαθιστήριον, vol sella. Ægineta τετραπαθίδα, ἢ τετραπαθίδιον vocat.

Μάθος, τὸ φλοιὸ γεν, Hesych. medicamentum quo cutis deglabratur & depilis redditur.

Μαθρὸς, ὸν, ὸν, glaber, Theophrastus libro quinto de causis plantar.

Μάθρυα, τὰ, prunæ, κοκκυμηλέα, quasi μαλόθρυα. Athenæus δειπνοσοφ. libro 2.

Μάθρωνα, punio.

Μαθρωνίτης, ὁ, recalcitraster, caluus totus. μαθρωνίτης, ὁ, φαλακρὸς, τρίχας μὴ ἔχων τινας. Aristoph. Interp.

Μαθωνάδες, ἡ, Madonais, à Bœotis sic dicitur herba, quæ & Nymphæa appellatur, Theophr. l. 9. hist. plant.

Μάζα, vel potius μᾶζα, Aristophan. Interpreti, πᾶσα περιφερὴς ὕδατι ἢ γάλακτι, Hesych. polenta: similis pulti cibus erat loco pulmentarij. Athen. dicit esse panem ossa macefactum, seu libum, seu placentam à verbo μάσσω. μάζα ἡ, ἄρτος, Xenophon. Gaza massam hordeaceam vertit, vt σπεῖρα triticeam. Aristophan. Interpr. μάζαν, σφυρὸν ἄρτον exponit, in Pace: & ibidem. vbi Ἄξιος ὦ μάζαν (sic enim scripturam. nam ἀσσύριστα ἔφη vel Suida testæ) ὡς τρίχινα κρανοβάτια μάζα, inquit. μυείαις ἢ τροφὴ ἡ ἐπὶ τράπεζαν ἐξ σίτου, ἀφῇ τὸ μετὰ ὄψου: & κατὰ χρῆσιν ἐξ ὀπτάσθαι νόμου κάπου ἐστὶ, μαγειρικὸν κάπηλον. Nonnulli nauticum panem, vulgò bis coctum intelligunt. Alij verò ponunt inter edulia delicatiora. vnde ὑφὴ μαζωνία in Chiliad. vide ὑφὴμα.

Μαζᾶν, mazas pinsere, delicate viuere.

Μαζεὺς, Phrygibus ὁ ζεὺς, Iupiter Hesych.

Μαζίσκη, ἡ, parua placenta, ἄρτος περιφερὴς μικρός. Aristoph. σοι γὰρ μαζίσκας ἐγὼ ἐκ τῆς ἀλφίτου ἤδη ἐν αὐλῷ μαγαρίμφιν.

Μαζονομεῖον, &

Μαζόνομον, ὁ, τὸ, tabula lignea coquinaria, siue lanx prægrandis qua cibi fertuntur in conuiuia, vt inquit Horat. cum ait, Mazonomo pueri magno discerpta ferentes membra gruis. canistrum, Etymolog. vide in Chiliad. Erasm. Mazonomum cantio. Poll. l. 6. c. 12. μαζόνομα ἢ κάπελα μιγαδοπίνακες, ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διαπεμπτοξύλινοι ἢ ὄστρακα.

Μάζοπτάκης, ὁ, qui mazas coquit Hesych. ἀρτοκόπος.

Μάζος, οὐ, ὁ, papilla, mamma, mamilla, propriè viri. Homerus Iliad. γ. γνὸν μὲν μαζὸς ἔπεκτα, & libro χ. εἰ ποτὲ σοῦ πατρὸς μαζὸν ἔτεκον. Ibidem ἑτέρωθι ἢ μαζὸν ὀλίγον. vide scholia. Homer. Iliad. δ. Callimachus μαζὸν nutricem appellauit. Contra verò mammas pro nutricibus Catullus vsurpauit.

Μαζοσμεῖς, cifcella ferendis mazis ἄμαξα κάνεον.

Μάζων, ωνος, ὁ, epulum in Bacchanalibus, ἢ δεῖπνον πανὸς σιμώδες, Athen. l. 4.

Μαθεῖς, poculum aut mensura quædam, calix, Athenæus libro 14.

Μάθει, Hesych. μαθέτω, ἡ Dorico μαθὲ pro μάθε.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina, documentum, præceptum, doctrina, eruditio, præceptio, ars, institutio, cognitio, monumentum: Lucian. ὁ ὄνειρος, καὶ ἀμελετ' ντος· τῆς ἡμετέρας μαθημάτων, nec optimarum artium & politioris humanitatis rudis, atque inexercitatus. μάθημα πολιτ, disciplina senilis, in Timæo. μαθήματα ποιητῆ, spectarum monumenta, Plato de Legib. μαθήματα διωκήματα, ἰδιοκτησίαι Hermogen. διέξοδος τοῦ τὰ κατὰ τῆς ὕλης μαθημάτων. Plato epist. 7. ἰδίωτις ὅσα μαθήματά ἐστι, videntes quàm multa sint discenda.

Μαθηματικὸς, disciplinis vacans, docilis, discendi cupidus, ingeniosus, mathematicus, μαθητικὸς ἢ ἐπιστήμης. Aristotel. in 1. τῶν μὲν τὸ φυσικὸν, τὸ δ' μαθηματικὸν ἐστιν, τῶν δ' ἐπιστημῶν μεταποιητῶν ἐστὶ, id est, dociliora, ἐπιτηδειότερα. Plato pro discendi cupido accepit, πάντως ἐκεῖ πάντες ἐσμὲν τοῦ τῶν πάντ' μαθηματικοῦ, καὶ ἐστὶ τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας φασκῶν.

Μάθησις, ἡ, disciplina, doctrina. εἰς τινα ἐστὶν ἡ μάθησιν λέγειν, dixit Aristotel. de mundo, pro craslori minerua dicere. μάθησις ὀξεῖα, acumen ingenij, Plato de Legib. μάθησις τῆς ἐγκυκλίου μαθήσεως, literarum cognitio, Aristotel. 8. Politicor. μάθησιν ποιεῖσθαι, auscultare, Thucydid. addisco, Aristotel. μαθήσεις γίνεται τῆς λεγομένων, vel ba e discuntur, Gaza. μαθήσεις ποιεῖν, erudire, instituere, Aristotel. Rhetor. 3. ὡς τὸ ὅτι τῆς ὀνομάτων ποιεῖ ὑμᾶς μαθητὰς δῆλα. Et paulò pòst, ὅταν γὰρ εἰς ἓν τὸ γένος ἀναγάγωμεν, ὑπάρξει μαθήσεις ἢ γνῶσις ἀπὸ τοῦ γένους, id est, scientiam attulit. Sic enim Cicero affert autem veruftas omnibus in rebus longinqua obseruatione incredibilem scientiam.

Μαθήσομαι, discam. vide μανθάνω. Μαθητὴς, ὁ, disciplina, doctrina.

Μαθητεύω, discere oportet, μαθήσεως.

Μαθητεύω, μαθήσω, ἐμάθησα, docco, διδάσκω, Actius. Accusatiu. Matth. capite vltim. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, docete omnes gentes. Idem capite 13. μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, cultus vel doctus in regno cœlorum. Μαθητεύω, in neutra significatione, id est, sum discipulus, vt c. 27. Euang. Matt. ἐμαθητεύθη τῷ ἰησοῦ, discipulus fuit Iesu.

Μαθητὴς, οὐ, ὁ, discipulus.

Μαθητὸς, discipulus, vt ita dicam, cupio discere. Aristoph. τί δῆτ' ἐκ τούτου μοι τὸ σκάφος, μαθητὸς ὦ, id est, μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

Μαθητὸς, οὐ, ὁ, qui per disciplinam cognosci potest, qui discipotest, qui disciplina acquiri potest, sub disciplinam cadit. μαθητὸν ἐστὶ τὸ μάθημα, disciplinabilis scientia, Cic. ad Heren.

Μαθήτρια, ας, ἡ, discipula, Act. c. 9.

Μαθητρίς, vt αὐλητρίς, non μαθήτρια, probatur à Thema magistro.

Μάθυια, Hesych. γνάθοι, malæ, maxillæ.

Μαθύω, quæro, ζητῶ.

Μαῖα, ας, ἡ, Atlantis filia, M ercurij parens μαῖα ab Hesiodo dicitur. Hoc item nomine amita, siue patris matrisque matertelligitur. Item nutrix & obstetrix, id est, ea quæ parienti assistit, quæque vmbilicum præcidit, quam ὑφοβοῦσαν carnunucupant. Est & θεοσεβὴς ἐκείς ἀφοβοῦσι τὴν πρώτην, id est honesta aduersus ætate grandiorem allocutio, vt potè qua honoris causa vtebantur natu maiores ad nutricem, vel nutrices alioqui natu maiores. Sumitur & pro matre ipsa apud Euripid. in Alcest.

Μάϊα, ὁ, maximum genus cancrorum, apud Arist. Gaza Mum reddit.

Μαίανδρος, Mæander, vel Mæandrus, propriè fluuius Phrygiæ, siue Mæoniæ, sinuosus atque flexuosus admodum, apud Horat. bonem: hinc omnis obliquitas μαίανδρος. Mæandrum vide Festus, genus picturæ in qua multæ sunt flexiones & gyri. Virgil. tefte Seruio, purpuram flexuosam & inter se tenuibilem, sic significauit Æneid. 5. Victori chlamydem au ri, quam plurima circum Purpura Mæandro duplici Melitea cucurrit. & Mæander ex authorijate Nonij, picturæ gus est, in morem Labyrinthorum flexuosis ambagibus implicitus, quod eris chlamydum addi solet, sed non solùm in texilibus flexibus & circunductionibus ambagiosis hęc Mæandri obliquitas exprimebatur, sed etiam in cælaturis loris discursantibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Iosephus de Antiquitat. μαίανδρος ἐστὶ τὸ ὑφὲν ἐξαίρετος ἐν ἐσθῆσι πολλαῖς καὶ ποικίλαις, μαίανδρος, flexio etiam equestris, cùm cursus, & quæ recursus, aduersis spatiis, alternóque spatio orbes expediunt, vt est in 5. Æneid. Hesych. ἑδαῖος ἱππασίας ἕδρα ἱππασίας, vulgò ἱππασμός.

Μαίας, ἄδος, pro μαῖα. Odyss. ἠέ τέ μοι μαῖδος ἠὲ θεᾶς, &c.

Μαῖα, ᾳ, obstetricatus, μαιῶσις, Pollux.

Μαιεύομαι, obstetricor, quæro, inquiro, Deponens. μαιεύεται πάντως, Diana est obstetrix, Lucian. μαιεύσασθαι, pro abortum ciliare dixit Philostrat. 1. ἱκανὸν ἦ πάσας ἐμπλῆξαι μαιεύσασθαι ὧν τὰ ἄφατα, terror quilibet satis esse potest abigendo fœtui citur etiam μαιεύειν ἢ μαιεύσασθαι pro eodem à Polluce. Et μαιεύσεις ipsi idem quod μαιείας, μαίωσις, Plut.

Μαιευτικὴ, obstetrix, & eius officium, Polluci. hi nc μαιεύσεις Idem.

Μαιευτικὸς, ὸν, μαιευτικὴ.

Μαιεύω, idem quod μαιεύομαι.

Μαίζουσι, cheu, ὀλολύζουσι.

Μαιμάσσω, salio, consumo, strepo, fluctuo, cupio.

Μαιμακτηριὼν, ὁ, Ianuarius à Suida dicitur: à Gaza Septembris, libro quinto Anim. Arist. ex Demosth. intelligitur mense hybernus fuisse, vel secundum alios Augustus, καὶ τῷ μαιμακτηριῶνι δίῳ.

Μαιμακτὴς, οὐ, ὁ, furore percitus, ἐνθουσιαστὴς, πανικὸς, Lexicographi. Est etiam μαιμάκτης cognomen Iouis à beneficiis promptitudine. Plutarchus in Opuscul. ἐπὶ εὐεργεσίαις, διὸ καὶ Διὸς βασιλέως μειλιχίου, Διὸς ἀγοραίου ἢ μαιμάκτου οἴμαι κεκλῆσθαι. apud Hesych. μαιμάκτης, significat μειλίχιον, κεφάλαιον.

Μαιμάσσει, ruere.

Μαίμασσε, μαιμάκτης.

Μαιμάσσομαι, μάζω, σχω, idem quod μαιμάω sum promptus, maneo apud Hesych. exp. σφοδρῶμαι τοῦ.

Μαιμάω, cupio, desydero. μαιμᾶσπε, θύειν, instincti furiis, Herodotus.

Μαιμάω, Hesych. κινοῦμαι, vel σαλεύω.

Μαιμάων, insana, vehementer incita, sanguinis auida, quasi ὑπὸ αἵματος, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτος, μαιμώδης, Genit. Soph. in Aiace, τὸν μαιμάωντα ἐκ μαιμάων σάνιν. & μαιμῶδ, Lycophr.

Μαιμώδης, ὁ, ἡ, ὄν.

Μαίμων, ονος, ὁ, Nicander. Theophrastus, ὄρνεα μαιμώδων ὁ νίσσεται.

Μαιμώων, ὦν, ὸν, ἐμμανὴς, κινούμενος. Apollon. 1. Argonautic. ἐν μαιμώοντι.

properans, Iliad. ὀφ᾽ ἐπὶ δίσκου πεμμάσατε, ἠὲ διὰ σπου-
δῆς ὀξέας ἀμφὶ ἅπας, ἅ τε ἄμυδις ἐν χερσὶν ἔχεσκε, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ
Λεπτοῦ τε μεμασμένας, inquit interpr. Inuentur cum Ge-
nio, pro attida 2. Arg. Apoll. ἀλαχῆ μεμασσαμένῃ δόμον Ὑ. cu-
ce cibi, ἢ Συμποσίου.

Μανάς, ἀδος, ἡ, Manas, βακχὴ.

Μάνη, ης, ἡ, halecula, Arist. 6. Anim.

Μανὴς, ὁ, in Epig. &

Μάνης, ὁ, ἡ, μηνα piscis, halec, vel halecula, Theodor. Interpr.
f. Mænaque quod prima nondum defecerit orca. Μαί-
νης, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epicheton apud Eusebium,
ἐπὶ τοῦ Διὸς dicitur eo quòd in furorem agitæ apud Grego.
ἐν ἑκατοστῷ μαγόλων. Plut.

Μανὸς, ὁ, ἐκ τοῦ μάνεσθαι, furens Bacchus, in Epig. Dicitur & μαγόλος 2-
Plut. ἐν ἐρωτικοῖς.

Μανόομαι, μανοῦμαι, vel μαίνομαι, insanio, ferocio, desipio, Aristo-
phan. ἐν σφήξιν, Ὁ δὲ σπάσας μοι μαίνεται, καὶ ἐς τρόπου μαγῆναι τὴν
ὀργὴν, insania sum audacior, Xenophon 1. Cyd. πλείων μαίνομαι, ἢ
ἐστὶ μᾶλλον, &c. plu᾽ quam insanio, id est, quam depereo, &
incupisco. vnde γυναικομανὴς, μαινεταὶ δίνυ, Homer. Μανίαι, ὁ,
insanias, pro μανίασις, Aristophan. μαγειφόρῳ, vesanus. μα-
νίαν ἔχων Ὑ. Theophrastus libro primo de causis plantar. c.
vitis insana, Plin. μάνιαι μαγειφόρῳ, in Epigrammat. μανὸς
ἀνὴρ μάταιος, insana connubia, Plato de Legibus. Aliquan-
do remissius accipitur pro ἀβρογνώμων, id est, desipere, Demo-
chen. in Mid. σὲ δ᾽ οὐ μανῆναι δεῖν ὑμᾶς φλαῦρον ἐγὼ γὰρ οὐ
φείσομαι. Accipitur aliquando in bonam partem, vt in Epi-
gramma. μάλιστα μαγομένῳ dicitur ob laborem & assiduitatem.
Phocl. in Aiace dixit, γελᾷ ἢ ποτὲ μανούσῃσι σχέσει, id est, τοῖς
πάλαι μάταιο συμβεβηκόσι, quæ propter furorem contigerunt.
& manomenon mel, ab insania quam gignit, de quo Pli.
l. ca. 13.

Μανρὸς, Suidæ species est.

Μανὸς, Hesych. εὐσθενὴς: afferenti & μαγοῦσι ἐξῆς τὸ
πάθος. Μανὸς, non est in vsu, verùm ab eo formatum ἐπιμανὴς
seritur pro lympho in furorem ago, annot. Eust.

Μανθάνω, inquiro, ἐρευνῶ, ζητῶ, quæro, διδάσκω. Odyss. ξ, ὀφρ᾽ ἔτι μᾶλλον
ἐπὶ τῇ μαθήσει. Item cupio, Apollon. 2. μαγόμενοι κύδος ἄγειραν.

Μανθόμορος, in Epigr. μανίᾳ, Lydia.

Μανία, ας, ἡ, ἀσθενὴς, q. obstetricior, ad parendum adituo, libro pri
Epigrammat. ἐπιτυχὼν αὖθις ὅτου μαγόδου γαστέρος ὠμπέρας.
m lib. eodem, ὠδῖνας ἀφέρσαιν μαγόδου, τοκέρος δ᾽ ἐς πικρ.

Μανίδες, αἱ, obstetricantes.

Μανίκα, camella, summus æthus, luna, Hesych. Tarentini verò μα
dicunt τὸ κακῶς ἔχειν malè habere.

Μανίκλιον, ὁ, ἄμπωλ: vnde μαγκάφα.

Μανὶς, animal Indicum quadrupes & vitulo simile, Hesych.

Μανιτικὸς μάγειρος, Athen. l. 14. ab Hesych. exp. μαγειρικὸς, ἀ-
βάσκ. esse dicunt ὅσοι τὰ μανιτὰ σπεύδουσι.

Μανίς, idem quod μανία, μαίωσις, obstetricis officium, q. obste-
ricatus, Plut. in Alexand.

Μανὸς, Hesych. ἀρεμὸς τῇ φύσει.

Μανὸς, ὁ, ἡ, Mœotis, palus est.

Μανσὴ, q. obstetricationis præmia.

Μακαρία, ας, ἡ, beata, fortunata, dea. Aristoph. ἢ τ᾽ ἀφίσω μάκαιραν
ἐγὼν ἐγὼ οὖκον.

Μακάριος, beatus, Etym.

Μακάριος ὁ, ἡ, beatus. Iliad. γυῖα μάκαρ ἀγορήσιν, &c. Item πλούσιος,
est, dies, apud Hesiodum. ἀλλ᾽ ἀνυσσόμενος τὰ πάντα μακάριος ὔπνος
ἔγραε. Item μάκαρες, dij appellantur, ἢ μὴ σπουδάσητε τὸν κόσμον.
Aristophan. in Ran. πολλὰς ὁ πλοῦτος, δι᾽ ἐς μακάριον ὄνομα, quod
de defuncto ait, ὁ δὲ θεὸς ἐξέ πας μακάριον τέθνας, Callimach. ma-
κάριον ἀνέλεσθαι, diis minoribus, quos Latini vocant deos mi-
norum gentium. μάκαρες verò, ἀπὸ τοῦ θεοὶ frequens.

Μάκαρ ἢ καταδύντων ἠὲ πάλιν ἀνίοντα κατὰ τὸν ὠκεανὸν ἠδὲ
ἐς ἠῶ.

Μακαρὶς, ἡ, beata: & per Βρωμιωνὶς, pernicies, Aristophan. in Ε-
quitib. ἔπαυ᾽ ἐς μακαρίαν ἐπισφάλειν. Fingunt & apud inferos lo-
ũ esse hoc nomine de quo Com. Aristoph. ibid. & Eras. Prou.
beatâ est hoc nomine Herculis filia, quæ pro salute ciuiũ
cipsam mactandam obtulit, obsessis ab Eurisitheo Athe-
niensibus.

Μακαρίζω, beatum & fortunatum prædicare, vt apud Teren-
ium, omnia bona dicere ac laudare fortunas: & Heauton.
Equidem te mea Antiphila laudo, & fortunatam iudico, id
st, μακαρίζω, vnde μακαρισμὸς, felicitatis prædicatio, vt μακα-
ισμὸς ipsa beatitudo siue beatitas, Ciceroni. μακαρίζω χειλῶνας
ἐξ Ἀμφιτρυ. Aristophan. vbi intelligitur ὄνειρ, vt in hoc loquen-
di genere, μακαρίζω σε τὴν φρόνησιν: quod imitari conatus est
Horat. Serm. libro primo, Satyra nona, ô te Bollane cerebri
Felicem, aiebam tacitus. Et hic subaudiitur causa.

Μακάριος ὁ, ἡ, beatus. ὃς ὁ μὲν κοιῇ, τοιοῦτος φρονεῖ ὑπολαμβάνων. Lucia-
nus, πολὺ σου βελτίων ἢ μακαριώτερος, te multò præstantior &
felicior. Aristotel. 7. Ethic. πῶς δὲ καὶ μακάριοι οἱ πλέοντες ἐν τοῖς ἐξ ἡ-

φασι; διὸ καὶ ἡ μακάριος ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ χαίρειν, felicitatem plu-
rimi cum voluptate esse dicunt: vnde & beatum à gaudendo
nominarunt. ὁ μακάριος ἢ τοῦτος, Aristophan. vnde μακαρίως, feli-
citer, apud eundem.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo, felicitas, Chrysostom. Plato in Epi-
stol. ἐν ἀμφιπόλει μακαριότητα, vita beatissima, vita felicitatis
admirandæ. vide μακαριώτης.

Μακαρὶς, ἡ, beata, locus apud inferos.

Μακαρισμὸς, ὁ, beatitatis felicitatisque prædicatio. Paul. ad Gal-
lat. 4. τίς οὖν ἐστὶν ὁ μακαρισμὸς, ὑμῶν; quæ igitur ea est vestræ beā-
titatis prædicatio? μακαρισμὸς siue διὰ ἀμωσιμὸς laudationis
præcipuum genus, quo fortunatũ quendam prædicamus, de
quo vide Aristotel. Rhetoric. libro 1. vbi μακαρισμὸς ἢ ἐν δι-
δαιμονίοις, ὡσπερ μὴ ταῦτα. vide ζῆλος in Ammon. & μα-
καρίζειν.

Μακαριστὸν, τὸ, beatitudo, ditinitas.

Μακαριστὸς ὁρᾶν ἀνὴρ, apud Herodotum, qui beatus ab omnib.
prædicandus est. Xenophon libro secundo, Κύπριδος, τῶν μα-
καριστοτάτων δυσμενέσι κακὸν ὄνειδος, maximè prædicandam feli-
citatem possidere.

Μακαρίτης, & μακαρίτις, in fœminino genere dici solet, cùm no-
minamus defunctos vita, quasi beatos: vt nunc felicis memo-
riæ dicimus. Lucian. de luctu, ἆρα οἱ αἰσθανόμενοι τῶν τε μακα-
ρίτων ἀκούουσι. Synesius in epistol. μηδὲν λυπῇ σε, ὅτι μὴ τὸν μα-
καρίτην φαίης, cum nemine colluquutus in via, extra quam
defuncto Photio. Iulianus Ἐρμαγόρᾳ, ἐκείνῳ μὲν ἀφ᾽ ἡμῶν ἐβάδισε μα-
καρίτης ἐγκύκλιος ἀνὴρ γῆ, καὶ θαλάττῃ κλῆρος, verum illi quãdoquidem
iam fato functus est, bene precemur. vt illud Persij, Nunc nõ
cinis ille poeta Felix? nunc leuior cippus non imprimit ossa,
& Iuuenal. in 7. Di maiorum vmbris tenuem & sine pon-
dere terram. Plutarchus, ὃν τοῦ ἀδιμαντου, Κυλικὸς ἐπιθὼς ἔχει τὸν δι
ἀεὶ τὸν μακαρίτην ὑπὸ σοῦ, ὃν τοῦ τοὺς συγκατεχθρημένους σωίζειν. A-
ristophan. in Pluto, μακαρίτην βίου, beatam vitam dixit, id est,
μακάριον βίον. ὡς μακαρίτην, ὦ ἀθάνατε, τὸ βίον ὠπὸ κρατίδεως. De hac
voce sic obseruauit Portus, μακαρίτης, defunctos vita cum no-
minamus & nunc dicimus μακαρίτας, beatos, felicis memoriæ,
felices. Θνήσκειν φάτναισιν Καὶ μὰ δοῦναι χαίνα θρᾶσσα τερφὸς ἀμακα-
ρίτης, de mortuis vsi fuerunt solet. Horatius, omnes compositi
felices. Prouerb. Salom. cap. 10. Memoria iusti erit in benedi-
ctionem. vbi Mercerus, Hebræi de suis mortuis hanc versi-
culi partem vsurpare solent.

Μάκαρς, felix Etym.

Μακάρτατος, ὁ, beatissimus. & μακάρτερος felicior apud Nonnũ.

Μακατὸς, ὁ. felix, beatus, opulentus, in Epig.

Μακεδονὶς, Doricè pro μακεδὼς, pro quo & per synopen μακε-
δνὸς, est autem μακεδὼς apud poetas longus, ea forma qua
ex βῆρις dicitur βηρησίνη.

Μάκελλα, ης, ἡ, ligo, nis. ὅθεν τὸ κέλλειν, ὃ δὴ καὶ νῦν ἢ πάντες μοῦσιν, ἢ γῆ
διελὼν διχῇ ἔσω κέλλει. Hesiod. secundâ syllabam corripit, ὅτι μακε-
ἔχων μακέλλαν, μακέλλᾳ δίος, Aristoph.

Μάκελλον, ου, τὸ, macellum. D. Paul. ca. 10. 1. ad Cor. τὸ ἐν μακέλλῳ σω-
κόμενον, &c.

Μακέλλω, moueo.

Μάκερ, ερος, τὸ, macer, aroma hodie incognitum. Dioscorides li-
bro septimo, capite 111. μάκερ φλοιὸς ἔστι κιννάμωμῳ ὅμοιος, ἐπὶ τοῦ δὲ
μου, ἐπὶ τοῦ δὲ ὑπὸ τὸν ἥλιον κειμένου, ἐπὶ τοῦ δὲ ἐν τοῖς ἐσω
φοῦς ἐκείνοις, μετὰ τὸν Βοσπόρου ἀφωμένους, &c. Idẽ
τοῦ τόπου, lib. 8. τὸ κακλήμενον μάκερ φλοιὸς τὸ ἀμωματικὸν ἐν τοῖς ἐσω
κιννάμωμῳ, ἐκείνοις θερμοῖς ἢ ὑγροῖς. Μάκερ verò recentioribus
Græcis, est Macis Arabum, res planè diuersa: vulgò etiam ma-
cis dicitur. aromaticus cortex est ambiens rotundum inuo-
lucrum nucis myrepsicæ siue mosch aræ.

Μακεσίκερως, epithetum vpupæ: à capitis crista.

Μακεσπὴρ, Æschyl. Persis Μὴτ᾽ μακεσπὴρ μόθον, ἀμφὶ σώτημα κλέ-
γων. vbi scholiast. exp. μακεσπὴρ ὁ χύθρος, seu potius μακεσ᾽, ἡν-
uenitur & scriptum μακεσπέρα in illo Æschyli loco.

Μακεσπὸς, telum, ἔσθ᾽, quod longissimè iaci potest.

Μάκιστος, longissimus, μήκιστος, Soph. Schol.

Μακκάζει, delirare, proprium sonum.

Μακκάω, desipio, fatuè & stultè me gero, quasi μὴ κοῖος, ὦ τᾶλε,
non percipere animo nec intelligere, alij μακκᾶς dictum vo-
lunt ἀφ᾽ τὸ ὦ ἀκούειν exp. on. φοσπατοειδῶν ὦ ἀκούειν similare
seu prę se ferre non audire. ἀσυπαίνει. Aristophan. in Equitib. τὸ
τὸ δ᾽ ὦμοι σοῦ σπατοῦ μακκᾷ κεθυλλίου. ibid. ὁ γέρων σβυλλᾷ. Ὁ δ᾽ ἐκ-
τὸν ὡς ὁρᾷ μὴ μακκᾶσθαι τὸν γέρων σπουδάσαι. Interpr. τὸ μακκᾶν φρε-
νοῦσθαι, ἀσυπαίνοντα. μακκᾷ δ᾽ ἡ λαμπὶς γίνεται ὅταν ἡ. βάλῃ ὡς νοῦσαν.
vide Κάω.

Μάκκαξ, Hesych. βασιλεὺς τις. Μακκὼν idem Hesych. χρὴ σιδηρᾶ ἢ
χρύσεα ὡς εὖ ἴσπουσι.

Μάκελλος, ligo, instrumentum rusticum.

Μακελλότη, τό, tetis genus, quod turdis tenditur, quod & νεφέλη à quibusdam dicitur, Hesych.

Μακέλη, ἡ, κελυφώδης τροχὸς ἐξ ἑνὸς μέρους, ὃ ἐστὶ πλατὺ, folium, labrum. Galen. lib. πρὸς τοὺς ἐκ βάσεως εἰς μακελὴν ἢ κόνδυλον, in calidæ labrum deside, & laua. Artemid. pro cista, & arca panaria posuit libro quinto, ἐν δὲ τῇ τῶν μακελῶν ἢ λαρνάκων κατάθεσιν, μετὰ ἐλαίας ἀδρατίνου βαστάζουσιν φέροντα. pro folio balnearum etiam vsurpauit Democrat. apud Galenum libro decimo πρὸς τοὺς σμικρὸς ἢ νοτίδος ῥυπώδεις ἐκ τῶν μακελῶν κατιέντες. Apud Pollucem libro secundo, & apud Gellium libro decimotertio, cap. 24. μάκτρας, i. καρδοπους legitur in hoc Aristoph. senario: χἀκόσυ οὐ μάκτραν, οὐ ἢ βάλει κεδάσπορον.

Μακρὸς, τό, puteiaut laci profundi, Hom.

Μακρὸς, Aduerb. significat μακρὰν, vide Etym. μακρὸς κλαύσει, μακρὸς ἀπαλεῖ, μακρὸς χάρτης, μακρὸς κακόκεις, Aristoph.

Μακρὸς ἐρωτᾶται, οἱ, qui longissimè currunt.

Μακρόσιτος, ὁ, ἡ, πολὺς ἔσθων, diuturnus, longæuus. Sophocl. ὅστις μὴ βίῳ τὸ μακρὸς σίτον ἐσθίων βιᾷζει, pro eo quod est, ἃ βέλομαι ζῶν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φάμῃ. Idem μακρόσιτος γελᾷ, pro πολυχρονίῳ.

Μακρὸς, longè, diu, procul. Lucian. ἀφίξεται πρὸς φίλους ὡς εἰς μακρὰν, breui veniet. ὡς ἐς μακρὸν, breui, Aristophan. μακρὰν ἀπωικῶ, longè habito, Plato de Legib. μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς, Aristophan. μακρὰν ἀπέλθοιμι, longum iter faceremi, Plato de Legib. μακρὰν ἐλθόντας πεύσῃ, longè quopiam euntes, Idem in epistol. μακρὰν ἀπὸ δεῖ ἐστὶ, Aristophan. Isocrat. μακρὸν ἀπόντας ἀγαπῶσι, longè distantes amore prosequuntur. μακρὰ χαίρει, dicebant longum valere, prouerbij vice, de iis rebus quibus nuntium remittebant. μακρὰ χαίρει φράσας. Lucian. Aristophan. in Equitib. κλαίειν ἐπὶ μακρὰ κελεύων. Sic χαίρειν λέγειν ἢ οἰμώζειν μακρὰν, in contemptu, Comment.

Μακρὰυχὴν, ενος, ὁ, ἡ, cui collum est prælongum, Euripi. per catachresin μακρὰυχος, à κλίμακι vocat altas scalas in Phœnissis.

Μακρίτης, ὁ, idem.

Μακρορρίνιον, ου, τὸ, prolixa vtor oratione. Neut. abl. Phil. de mundo. τὰ μακρορρίνια φεύγειν ὡς ὄντως quid opus est verbosius di sputare de igne?

Μακρὶς, Eubœa insula.

Μακρόβιος, ὁ, ἡ, longæuus, viuax.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo.

Μακροδίστεγος, vinacior, apud Aristot.

Μακρόδακτυλος, qui bus prælongi digiti, Aristot.

Μακρόδρομος, qui longè excurrit. vnde de leporib. dicit Xen. μακρόδρομώτατα ἢ θερμὰ ἐρωτικώτατα.

Μακρόθεν, procul, à longè, eminus.

Μακροθυμία, μία, ας, ἡ, sum patiens & æquanimus, sum leni animo, Neut. absolut. 2. Petri cap. 3. μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, patiens est erga nos. Matth. capite 18. μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ, Interpr. differ iram erga me, Beza vertit cohibe iram erga me, & docet eo loco θυμὸν iram significare & quidem præcipitem qui Galenus proprie ὀξυθυμίαν appellat iræ acerbitatem & præcipitationem dicere possumus: quod Cicero excandescentiæ commodissime interpretari videtur: animum autem Horatius in illo versiculo, ira furor breuis est, animum rege. Vnde & animosi Græcis dicuntur θυμώδεις, vel θυμοειδὴς, atque adeo θυμικοί.

Μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia, æquanimitas.

Μακρόθυμος, ὁ, ἡ, æquanimus, magnanimus, cui opponitur ὀξύθυμος.

Μακροκαλλικτρεῖον, ὁ, ἡ, dictio in longam desinens.

Μακρόκωντος, ὁ, ἡ, longum aculeum habens, longo spiculo armatus, Aristot.

Μακρόκαυλος, habens longos caules.

Μακρόκερκος, cui cauda est porrecta.

Μακροκέφαλος, apud Pollucem, cui caput in magnitudinem extuberat & excrescit, cui grande caput, vel potius longum. talis gens Scythica, Hippocr. περὶ ἀέρων ἢ ὑδάτ.

Μακρομελὴς, ὁ, ἡ, longitudo colorum, Hermog.

Μακρόμελος, ὁ, ἡ, longimembris.

Μακρόνημος, ὁ, ἡ, filiqua longa inclusis.

Μακρολογία, ας, ἡ, multa loquor, longa oratione vtor, Herodian. Athen. libro 6. ἵνα ἢ μὴ πολλὰ μακρολογῶ, ne multis morer.

Μακρολογέω, ῶ, sermo nimium prolixus.

Μακρολόγος, multilo quus, impendio loquax.

Μακρὸς, procul, μακρὰν.

Μακροστασία, ας, ἡ, longitudo morbi.

Μακροστόμλεκτος, in penultimam longam desinere.

Μακροτραχήλος, ὁ, ἡ, longè contumeliosissimus.

Μακρόψυχος, apud Hippoc. μακρὸν πάσχουσιν, ἢ διὰ μακρὸς, qui spiritum ducit longius. Eurip. in Phœn. dixit μακρόψυχοι ζωαὶ, de vita longa.

Μακρόσπορος, ὁ, longas alas habens.

Μακρόσπορος, ον, ὁ, ἡ, cui est promissa barba.

Μακρόστιλος, ος, ὁ, longitudo radicum, Theophrastus histor. libro 1. cap. 11.

Μακρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, longas radices habens.

Μακρὸς, ὸν, ὁ, longus altus, porrectus, ferus, longinquus, βαθὺς, id est, profundus. Iliad. φ. μακρὸν βίβ. Sophocl. id est, ἐν τῷ σωτηρίῳ βίῳ. μακρὸν ὕψος. ἢ διὰ μακρὸς, non ferò, non ferius. Scholiast. in Epistol. ἐκ μακρὸν, in longum, diu, Herodot. dicit ἐκ τοῦ μακρὸν, & εἰς μακρὸν, pro eodem. μακρὰς ναῦς, τὰς ἐκτόπους, Aristophan. μακρὰν πλοῦν, longa nauis, Isocrat. μακρὰ δίνη ῥεῖ, id est, βαθεῖα. Et admodum φῦλα μακρὰ nominat Homer. Philostrat. in Heroicis, μακρὰν γόνυ, Sophocl. id est, μεγάλων ἢ πολυχρονίων, Aristophan. διὰ μακρὸς, longè, Xenophon. ὅσῃ μακρότατον, longissimè, Thucydid. ἐς τὰ μακρότατα, id est, ἐπὶ πλεῖστον. τὸ μακρότατον ad summum. ὅσον μακρότατον ἡμιωτὸς εἶμι, quam longissimè absum, Herodot. μακρὸς γεγαμὼς apud Suid. dicebatur Imperatoria, ἀπὸ τῆς ἔδρας. nam breuis erat quæ abfolutam. μακρὰ ἑδέα dicunt Attici ἀπὸ τοῦ πολλῶ, rem lautam figuratè volentes atque opum copiam, idem Hesych. μακρὰ ῥήματα, εἰ οὕτω γε οἱ δικάζοντες τὸ γεγραμμένον μακρὰ γεγραμμένα λέγουσι ἢ ὑπολύειν μακρά.

Μακρόσκελὴς, ὁ, ἡ, qui cruribus est longis. μακρόσκελος, longipedes quibus crura sunt prolixa seu prælonga.

Μακρόσκελος, ὁ, ἡ, qui est caudice longo.

Μακρότερον, vlterius, diuturnius, fupra, Plato.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo.

Μακροτομία, ας, ἡ, μέρη ἀμπέλων, ἃ τέμνει. μακρὰ ἀμπέλου, vitem resecare ad longum palmitem, Gaza ex Theophr. lib. 3. de cauſis plantar. Theophr. τὸν μακρότομιὸν, in longitudine recisionis. Μακρότομος ἄμπελος, vitis in longo palmite alta tanda.

Μακροτράχηλος ἵππος, Il. φ. i. magni, à parte, Didym.

Μακροφυὴς, ὁ, ἡ, prælongus, sua natura longus.

Μακροφυλλίτης, ου, ὁ, prolixus nugator.

Μακρόφυλλος, ὁ, ἡ, foliis longus.

Μακρόχειρ, ὁ, ἡ, longimanus.

Μακρόχειρος, ὁ, diuturnus, longæuus. Paulus ad Ephes. cap. 6. Et in Tim. Platon. μακρόχειρα γεγώνει.

Μακρόω, ῶ, elongo, Act. Accus.

Μακρῶς, multò. μακρῷ κρείσσων, longè melior, Plat. de Leg. μακρῷ ἄριστος, longè optima. μακρῷ πλήσιον, longè celerrimum, id idem ibidem. μακρῷ apud Suid. πολὺ & κατὰ πολύ.

Μάκωνες, qui longo sunt capite, μακροκέφαλοι, sic Scythas vocat Xenoph.

Μακρῶς, longè, serò.

Μάκτρα, ας, ἡ, μακτρίδιον, prolixitas, Polyb. histor.

Μάκτρα, mactra, diphthera, saltationis genus, κληβδόπους Hesych.

Μάκτρα, qui mazas pinsit.

Μάκτρα, ας, ἡ, enactra, vas in quo pinsitur farina, arcæ panarium seu mortarium. Nic. in Ther. διαῤῥεῖ μάκτρῃ, Interpr. ἐν ἔγκῃ.

Μακτὸν, magnificè, elongo.

Μακτὸς, in longitudinem extensus, tanquam à themate μακτὸς ἐλικίαν.

Μάλα, Aduerb. valdè, λίαν, σφόδρα, multùm. μάλ' αὖθις, id est, πάλιν, & Aristophan. μάλα γε, sanè quidem, idem. μάλα δή, sed vide quidem, imò, verò, idem Aristophan. ἢ μάλα, profectò, Homer. Iliad. 7. ἢ μάλα πάνυ ἔοικε τεμιστῇ ἔσσιτε, id est, ἔντομόν τι λαὸν δῆτας δίῃ, Apollon. ἢ μάλα, pro ναὶ, Aristophan. μάλα λίαν, valde vehementer, id est, magnoperè. apud Platonem ἀλλὰ ναὶ, sanè quidem, concedentis cum affirmatione, vt ναὶ μὰ & πάνυ. Xen. μάλα τε, φαίνῃ ἢ φιλικὸς, &c. vtique, prius quàm ἢ μάλα, non ferè. vide πλεῖν.

Μαλάβαθρον vel μαλάβαθρον cum Arrian. quod etiam dicitur ἀλλόφυλον φύλον, & simpliciter φύλον, ἢ ἰνδικὸν φύλον, quod Aetius libro septimo, capite 98. & libro 16. capite 122. σύμμικτον vocauit, est malabathrum siue malobathrum Ind. quod & folium tantùm nominatur, & folium Indicum. Arabes vocant Tembul, Indi verò apud quos prouenit in regione Malaber, dicunt bethrum vel bathrum, vnde compta est dictio à Græcis malabathrum. Est autem preciosissimum folium in Indicis paludibus innatans absque radice. Describit Dioscorid. libro primo, capite vndecimo, & Plinius libro duodecimo, capite 26. Dat, inquit, & malabathron Syria borem folio conuoluto, albido colore, ex quo exprimitur oleum ad vnguenta, fertiliore eiusdem Ægypto. Laudatius India venit. In paludibus illic gigni tradunt lentis modo doratius croco, nigricans, fcabrúmque quodâ falis gustu, & ex folio itaq; siue malabathro fiebant preciosissima unguenta. quæ vt à nardo dicebantur spicata, sic ab hoc propriè lia: Martialis Epigrammat. libro vndecimo, At mea membram foliati poscit amica: quod vnguentum à præcipua

ta Malabatrum vocat Horatius 2.Carmin. Cum quo mo-
lantem ſæpe diem mero Fregi coronatus nitentes Maloba-
libro Syrio capillos. Sic nardum pro ipſo ſpicato ſuæ nardi-
o unguento ſumpſit. Tibullus quum dixit, Iamdudum Sy-
o madefactus tempora nardo. Quin ſoliatum unguentum
lant. videtur in Cute. vocatiſſ. petalon, à voce Graca πέτα-
ν, id eſt, folium: quo nomine etiam Iuuenalis malaba-
hrum appellauit, ſi. de his quæ dicit Imperatori vectigal.
onſtantinus Cæſar γεωπονικῶν libro ſexto, capite ſexto, φωνὴ
καλεῖται σφαιρία, ſolij malabathri pilulas ſ. in picationem
nam am recipit. Paulus Ægineta etiam libro quarto, cap.
8. habet φύλλα μαλαβάθρου σφαιρία ϛ'. Et idem Conſtantinus
ibro ſeptimo. capite decimotertio, φύλλα σφαιρία ιγ'. Qua
erò nardinum unguentum etiam parabatur cum malaba-
hri folio, vt oſtendit Dioſcorid. libro primo, capite 62. eò fa
tum credo, vt Plinius conſultus ipſum nardinum etiam fo-
latum appellarit libro 13. capite 1. ſpicatum tamen & folia-
m diſtinxit optimè Galenus libro primo, capite ſecundo,
ῥ πόνου. Quæ fuſius exj licio, quia in his labuntur vel doctiſ-
mi, vt ille tamen inſigniter eruditus interpres Theophraſti
e Odoribus, vbi ait in Scholiis, Nardinum unguentum
Theophraſto non eſſolio paratur, &c. vbi quid ſolium
uid nardus, vel quid foliatum aut ſpicatum, mihi videtur i-
noraſſe.

ἄγας, laccus, vter.

μάγματα, malagmata, compoſitiones ſunt ἐκ ὑγρῶν μαλακτι-
ν ξηρῶν: ſunt vero ὑγρὰ μαλακά, id eſt, emolliencia, ἃ τὰς σκλη-
ότητας μαλάττει, quæ concretas duritates emolliunt, Galen. ſim
plic. facult. lib. 8. λέγω δὲ ὑγρὰ μαλακτικὰ τὰ ἐκ γεγονότων ὑπὸ
ῦ ὑγροῦ σύμμιξιν ὅλως ἢ παχεῖ ἢ λεπτοῦ ὄγκον σκεδασθὲν ἐν ὑγρῷ, quæ
concretiones tumoreſque ſiunt maximè circa muſculorum
apita atque eorum tendines. Ea medicamenta, vt quod co
etum eſt commodè fundant & ſenſim per euaporationem
icittiant, nec admodùm calida, nec valdè ficca eſſe oporteat,
em author oſtendit, talia ſunt ammoniacum, bdellium, bu
rum, adipes omnes) ὅσα τῶν ῥητινῶν, id eſt, ſubigere, quod
la. cell. Empiricus malaxare, & malaculare dixit Plautus.
alagmata ferè non refrigerandi, ſed calfaciendi cauſa re-
erta ſunt. Eſt tamen quod refrigerare poſſit, ad calidas po-
agras aptum.

ὸ notaudum eſt malagmatum varia eſſe genera, & diuerſis
rtibus accommodata ad multiplices effectus: quædam e-
im digerunt materiam, quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστι-
ὰ vocantur: ſunt & quæ aperiendi vim habent, ob id σύμφο-
ὰ nuncupata: pleraque certis magis partibus membrorum
commodata ſunt, vt iecori, lieni, articulis. Sunt malagma-
a ad ſtrumas, phymata, parotidas, ad aquam intercutem, fi-
endum ſanguinem, atque id genus. Malagmata vero atque
mplaſtra, Paſtillique (quos τροχίσκους Græci vocant ἀπὸ μαζί-
ας Hippocrat.) cùm plurima eadem habeant, differunt eo,
uòd Malagmata maximè ex floribus eorum quæ eiam fur-
ulis: Emplaſtra, Paſtillique magis ex quibuſdam metallicis
unt: deinde malagmata abunde molleſcunt: nam ſuper in-
egram cutem iniciuntur. Laborioſè verò conteruntur ea,
x quibus emplaſtra paſtillique fiunt, ne lædant vulnera cu
mpoſita ſunt. De quibus præter Galen. καὶ τ. Celſus libro
. capite 17. & 18. Apud Columel. ad lentorem malagmata, ι.
ρὸς μαλάγματος γλοιότητα.

μαλακός, molles & teneros pedes habens Thuc. Idyl. ι. ὁ μα-
ὸς ἐπὶ τοὺς πόδας.

μαλακὸν, τό, ea piſcium genera exanguia, quæ nec ſquamas ha-
bent, vt λεπίδωτα dicta, nec teſtacea operimenta, vt ὀστρακόδη:
cuius generis ſunt Polypus & ſepia. Ariſtoteles hiſtoriæ A-
nimal. libro primo, capite ſexto, ὅσα τὸ σῶμα μαλακὸν, ἢ τὸ σῶμα
τὸ ἄνω μαλακὸν ἢ ὅλον: ἀς πόδας τοὺς πολύποδάς τε καὶ
τοὺς, ἢ τὸ σῶμα, &c. ea genera mollia vocat Plin. his verbis
libro nono, capite 28. Piſcium quidam ſanguine carent. Stunt
autem tria genera: Inprimis quæ mollia appellantur, dein-
de contecta cruſtis tenuibus, poſtremò teſtis concluſa du-
is. Mollia ſunt Ioligo, ſepia, polypus, & cætera eius gene-
is, idem Galenus apud Hippocra. μαλακίοντα ὕπνον, inquit, μα-
ίνεται ὅσα τῶν εὐύδρων ἄκρως ἐν ὑγρῷ κεκοιλωμένῳ πολυπόδι, ἢ τοῖς, ἢ
ὀστράκῳ, ἢ ἀκάλῃσι. Ταῦτα δὴ σύμφωνα ἀλλοκότοις ἐστὶ. Athen. li. ζ'.
μαλακὰ δ' καλεῖται τὰ τοιαῦτα.

μαλακός, ή, ὄν, mollitudo, & vitium vnde μαλακοὶ ſiue μαλακίαι di
cti, molles atque effeminati, pro animi mollitie. Ariſtote-
les Rhetoricorum ſecundo, ἢ τὸ μὴ ὑπομένειν πόνους, οἷς οἱ φρο-
νοῦντες ὑπομένουσιν, ἢ ὧν οἱ ἐλάττονες ἀνέχονται, ἢ ὧν οἱ ἐλάττονα ἀπο-
ύγουσιν ἀπὸ μαλακίας σημεῖα. apud Stud. ſcript. μαλακία ἢ φυχρο-
τέρα, ἀνδρωμία, Heſych. βλακία.

μαλακός, ὁ, ὄν τὸ μαλακὸν, Plinio mollities quædam prægnan-
tium & defectio, quum languentes modò hoc, modò illud
appetunt, adeo vt terram quoque vorare appetant, nonnul-
le carbones etiam extinctos, aut cinoliam, quæ res κίσσηρις ap-
pellatur, id eſt, pica, ὅπερ τὸ σκωλικὸν τῷ ζώῳ ἢ κίσσις, id eſt, ex aliis
varietate traxit. Eſt & στόμαχος μαλακὸς, itomachi malacia
Plin. libro 28. capite ſeptimo, hoc eſt, debilitas, languor, igna-
uia, μαλακίαι ἐπὶ τροφαῖς οἱ λιποψυχοι, Nazanzen. Apud Cæſar. lib.
3. belli Gallici, μαλακία maris dicitur pro tranquillitate, ac
velut mollitie, vulgò bonaſſe. Feſtus, ſluſtra dicuntur quum in
mari fluctus non mouentur: quam Græci μαλακίαν vocant.

μαλακύνω, mollem eſſe, & mollitie laborare, flacceſcere. Xeno-
phon κυνηγετικοῦ κυνὸς μαλακυνθέντος τοὺς πόδας, ἢ ὑγιάσαι ἀδύνα-
τον, infirmitate narium labentes & mollitie. Hauprocrat. τὸ
δίκυς ἐφ' ἑρπετῶν μαλακύνει, exponit, litis deciſionem ἢ ὑποκωφοῖ
horreſcere.

μαλακώδης, ὁ, μαλακὸς, mollis & effœminatus.

μαλακώδεις, trigoris cauſa dolentes & contracti.

μαλακὸ ζομαι, ὁ ὁσμαι, ὠσμαι, molleſco, emollior, ſum ignauus.
Proprie eſt mulierũ pragnantiũ. Interdũ de viris, πυρὸς aut
κακῶς ἔχοντος ἀνδρὸς, ægroto. Depon. Datiuo, νῦν μὲν ὦν μαλακυ-
ὦμαι τοῖς πόνοις. Greg. Aliquando Accuſ. cum præpo
ſitione πρός. Xen. ὥσπερ ἐν θέατρον ἐμαλακίσατο, ad mortem fuit
inſtenuus. μαλακωθεὶς, qui ignauiter egit.

μαλάκιον, mulierbris ornatus.

μαλακίων, mollicilus, μαλακίζ. Ariſtophan. ὁ ἰκκλησιάζ. Ε'που μα-
λακίων ἀνὴρ αὐστηρὸς, ἢ μὴ κάλεν. vbi ὑποκορισικῶς dictum eſt.

μαλακίζομαι τοὺς ἵππους, tor peſcentes naribus.

μαλακηγορέω, ὁ ῶ ἢ, nitis corde, placabilis, Æſchyl.

μαλακοθυμία, qui cute molli obducitur, molli cute incluſus,
molli putamine conſtans, cute molli intectus. μαλακόφυλλα
ἄσ, quæ molli cute integuntur, vt in piſcibus.

μαλακομανὴς, ὁ ῆ, molliceps auis, Ariſtoteles 9. Animal. vulgò
στροθιοκεφαλος ἀγαλ.

μαλακοφυλλος, ὁ, ἡ, molli ligno aut nucleo. μαλακοτύλη, καρ-
πὸς, fructus cum ligno intus molli, id eſt, cum nucleo, qui eſt
molli nucleo.

μαλακὸς, ὁ, ἡ, mollis, placidus, mitis, tardus, indulgens, taſtui ce-
dens. ci opponitur σκληρὸς, Xenophon. μαλακὸς ὁ ἄδικος ὧδε
τοι ἐκ ὄνυμα, mollis circa deſidiam, Ariſtot. in Rhetoricis. μα-
λακὸς εἶν ϑ., molle delinienſque vinum, Gaza ex Problema. A-
riſto. μαλακὸς χιτὼν, ὁ ἁπαλὸς, ἁγνὸς ἐφόδιος. Hom. μαλακὸς ὕπνος, ἡδὺς
ὡσανεὶ ἀδῆλος, ide. μαλακὸν ἀνδιδόναι, remittere apud Herodot. ὁ μα-
λακὸς, ſanũ, apud Quint. nihil aliud ſignificat, quàm in carnis
mollitie & raritate ſummã intelligi mentis perſpicacia: quo-
niã ita affectis facile quicquid eſt redũdantis copiæ digeritur:
fatuos verò ac rudes σκληρόμυλλους, quaſi craſſipelles Græci vo-
cant, Celſus libro tertio, capite 15. μαλακὸς σοφὸς τε πανοῦργος, Xen.
μαλακῶς χρῆσθαι ἀθλήμασι, mollibus manibus fricare, Galen.
τὸ μαλακὸν τῆς ἀμυγδάλης, nucleus amygdali, Ariſtoteles nono A-
nimal. μαλακὸς etiam pro prie dicitur ἀπὸ τοῦ μυῶν ὅσαι quæ in-
ter vitia numeratur, mollis & effœminatus, qui mollitie &
luxu ſtimbit: ciusmodi homines βασιλεῖς ἐν ὕδατι καθημένους ἐπι-
σιν inquit Apoſt. ad Cor. c. 6.

μάλακτρ, ὁ, accentu in antepenultima, nomen hiſtorici apud
Athenæum.

μαλακόσαρκος, cui caro tenera & mollis: vnde μαλακόσαρκοι ſiue ἀ-
παλόσαρκοι ἰχθύες, vt gobius, perca, aſellus, & id genus, quorum
Galen. de Alimentis libro tertio, carnes ait eſſe tenerrimas
& coctu facillimas: πεπὸν δὲ τὸ ἧπαρ ἀποσαίνων ἡμῖν ἀφθονωτά-
των τε καὶ μαλακωτάτων ἐστὶ τῶν σάρκα, ἢ θηκτηρησοτέρ ἐστὶ τῆς ὄψεως
ἰχθύων. Contrar. σκληρόσαρκος.

μαλακόστρακα, quæ cruſtis tenuibus operiuntur, Plin. μαλακόστρα-
κα ζῶα, animalia quibus cruſta pro tegmine, vt omne genus
cancrorum. Gaza ex Ariſtot. cruſtata, & cruſtacea vertit. vide
Galen. 3. de Aliment.

μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo, indulgentia. τὰ αἴσχη μαλα-
κότητος, Theophraſt. hiſtor. libro tertio, cap. 7. eaſh clementiã,
vel indulgentia eius Virgil. & Plin.

μαλακοτρίχες, quibus molles capilli, vt apud Ariſtotelem vocan
tur Scythæ.

μαλακοφλοιῶν, cortice molli veſtitus.

μαλακτήριον, τὸ, qui mollit ſeu emollit Plut.

μαλακτικὸς, ὁ, ἡ, emolliens τὰ μαλακτικὰ φάρμακα, Gal. ad Glauc.
vide Μαλάττειν.

μαλακτὸς, ὁ, ἡ, qui emolliri poteſt.

μαλακυσμὸς, ὁ, μύομαι, ὑσμαι, molliorem me præbeo, emellior,
Depon abiſol.

μαλακώδης, ὁ, ἡ, molliceps, Galen. ad Glauc.

μαλακώδης, εος, ὁ, ἡ, emollitio.

μαλακὸς ἔχειν, incommoda eſſe valetudine, ægrotare, μαλακιζόμ.

μαλακτήριον, τὸ, ὁ, qui emollit.

μαλάττω, ὁ, ἡ, mollitudo.

μάλαττω, collum, cernix.

Μαλακίσκομαι, mitesco.

Μαλάκη, μ. ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς μαλακοῦ. Hesych.

Μαλάχη, ης, ἡ, malua, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin. libro 20. capite 21. Hesiodus, ἡ δ' ὅση ἐν μαλάχῃ &c.

Μαλάχια, τὰ, vide Μαλάκια. Quidam cum ει scribunt μαλάχεια, & μαλάκεια.

Μαλεῶν, Hesych. Λέκε σαφῶς videtur Doricum seu Ionicum esse pro μαλεοῦν, stitie μάλα οὖν.

Μάλεια, ας, ἡ, Malea promontorium Laconicæ, quod & sine diphthongo scribitur. nam anceps tam est apud Græcos quam Latinos. Eustath. λέγεται ἡ ἡ μάλεια ἐνικῶς, καὶ μάλειαι πληθυντικῶς· ὥσπερ ἔμαθεν τὸν Ἀχιλλέα τὸν μεγάθυμον. Ὑβρ. μαπάλειαι, in epistol. Plinij Nepotis in 10. apud Ciceronem libro quarto, epistol. Famil. supra Maleas. Μάλειαι Hesych. expon. αἱ ὄφεων, ἢ σύκων ἀφεσεῖαι.

Μαλεῖν, angere, crescere. Hesych. μαλαττόν expon. ζητητέον quærendum.

Μαλερός, ά, ὄν, pernicios us, q. v stiuus, καυστικός, fœuus, feruidus, acutus, ficcus, acris. μαλερὸν αἰθάλη, Apoll. Item imbecillis, q. corruptibilis. ἔσθ' ὅτε μαλερωτέρας ἢ ἀπαλὸν σαμάτων, durus, σκληρὸς, Eust. Il. v.

Μάλη, ης, ἡ, ala, maxilla, ἡ μασχάλη Atticis. nam μάλη ἰδιωτικῶν vox est author Polluce. Thomas magister nominatiuum inusitatum esse vult. Genitiuus simpliciter vsurpatur ab Aristoteles. Rhetores semper cum præpositione dicunt ὑπὸ μάλης, pro eo quod est sub ala simpliciter, vel μεταφορικῶς αὐτὸ τὸ κρυβδαν καὶ λαθραίως, clanculum, furtim, latenter. Xenophon ἐλληνικ. libro secundo, ἐφίσθια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, sub alis gestantes fascas. Lysias, ὃς τοῦ θεοῦ κλεινίου, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήνεγκε ξίφος ἔνδον ἔχων. Athenæus libro decimo, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων ἐν ἑαυτῷ τοῦτο ἐποίει ἵνα ἀκουσθῇ τὸ ὑπὸ τῶν λίθων. Synesius, ὑπὸ μάλην ἐκφυσητὰς ἀσκοῖδας. Lucianus in dialogo quodam Charontis, & Menippi ac Mercurij, philosophum quempiam omnibus exuens vitiis, ἐνέτι τὸ βαυκάλημον ὑπὸ μάλης ἔχε. Τί δὲ Μίσωνος Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πόλλ' ἐν τῇ βίᾳ χρησιμεύουσαν αὐτῷ, vnum adhuc sub alis gestat & quod est omnium grauissimum. Quodnam Menippe? Adulationem, Mercuri, quæ illi in vita multum profuit. Idem, δώδεκα ἀστέντα ἐνεφυτα ὑπὸ μάλης κρύψασα οὐ ἐνα κίνημεν. Hinc transtulerat ad omnia quæ clam fiunt, vt ὑπὸ μάλης ἐφορᾷ ξεις, res clandestinæ, vt turpes quæ clàm & sine conscio maximè geruntur. Plutarchus in libello de dignoscendo adulatore ab amico, ὥσπερ ἡ ἀφ' ὁ πάλαξ, ἡ σωφιστὴς, ἡ σωφιστικὸς κύων, ὁ συναγωνιστὴς ἀμφιλύκῃ, πάντα ἡ ἀσεβῆς ἀπάσης ἀπολειπούσης, ὁ ταῖς ὑπὸ μάλης σωζόσης ἀφορήσεις· ἄρα κ' πιστὸς ἑμοὶ ὑπομένεις, &c. Demosthen. in oratione φυσὶς Κράβδον, ὁμολογεῖν ἐκ τῆς δεῖ δύο ταῦτ' εἶναι, ὁ ὑπὸ μάλης ἢ σκέλασιν γίγνεσθαι, δηλ. ὡς τὸ ἀργὸς μέσῃ πολλὰ συμβαίνειν, non clàm sed in medio foro. Dion Coccæus, Οὗτος γὰρ ὑπὸ μάλης τὴ αὐτῆς, ὦ Κυίρων, ἐκφέρει, δηλ. ἐς σήλας, ἀς ἡ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνίστησε.

Μαλθακωλία, ας, ἡ, lectorum mollities.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollities.

Μαλθακίζομαι, otio langueo, dedo me desidiæ. Plat. in epist. Λίτ' ἐμὲ πλουτεῖν, ἢ μὴ μαλθακιζόμενον.

Μαλθακιλλᾶ, μίσω, τ. πρ. mollio. Accus.

Μαλθακίνη, χέσει, molli gratiæ, in Epig.

Μαλθακιστέω, & μαλθακιστάω, molliter agendum & segniter, Aristophan. 10. ἡ μαλθακιστὶ, δηλ. ἐξεμικαντέον.

Μαλθακόεις, ὁ, ἡ, mollis, delicatus, luguidus. τὸ ἀ γῆς μαλθακόεν, humus subacta, Gaza de Senect. & 4. cosiae nothæ μαλθακοῦ dicuntur à Polluce.

Μαλθάσσω, ξω, fomentum, fotus, θέρμασια Hippoc.

Μαλθάσσω, mollio, lenio.

Μαλθᾶμις, ὁ, cera mollitia, qua vtuntur ad tabularum ferruminationem. vide sequentia.

Μαλθάω, ἐς, emollitus, ceteus. apud Hippocratem μαλθάδικα, Galen. μακαπτικὰ, ἢ παρὰδυ, μαλθᾶν γὰ ὑπὸ ἡ μάλιστα ὁ μαλακτικὰ ὧν. Festo, pix erat cum cera mixta: similis est quam Cicero in Verrem ceram legitimam vocauit, qua tabellæ iudiciales incerabantur. Pollux, ὁ ἢ ὠνὸς τὰ πικιλὶ πηγὸς, ἢ μαλθᾶς ἢ μάλθα. Aristophan. τὸν μαλθᾶν ὃν ἐγὼ γραμματικὸν ἐνίων. Idem Pollux, μαλθᾶν ἢ κηρὸν ἐκάστου τὸ πάλαι. Hinc apud Latinos Malcha vox sumpta est. Est verò permistio picis liquidę, vnguinis siue axungiæ siue seui, & calcis ad stigmenti craffitiè, qua in cisternis, piscinis vel puteis rimas & lacunas quũ aqua per saxa manat, refarciunt, atque pauimenti vel paricitis rectũram succumbentem reparant. Compositionem docet Palladius rei rusticæ. libro primo, capite 17. Plinius lib. 36. capite 24. aliud genus docet hoc modo, Malthæ è calce fit recenti, gleba vino restinguitur: mox tunditur cum adipe suillo & sicu, duplici linamento: quæ res omnium tenacissima, & durissima lapidis antecedens. vbi & verbo etiam vtitur: Quod malthatur, inquit, oleo perfricatur. Item libro secundo, capite 30. docet etiam esse malthæ speciem naturalem. Maltham vulgò dicimus *ciment* & *cementer* hoc est, malthare.

Μαλθών, ὁ, mulhebris, dissolutus, Suid. γυναικώδης, ἔκλυτος, Indolo ratio Malthinus vocatur Mœcenas mollis & effœminatus. Malthinus tunicis demissis ambulat. Est & tyranni proprium.

Μαλία, Hesych. ἡ κρασιασμὸς siue μάλαξ mulomedicis, morbus ex concretione ad discutiendum difficili, humoris corrupti atque putridi, speciéque articularis morbi in veterinis. Apsyrtus de equo, ὅταν ἢ τὸ παθὸς ὁ κρασιασμὸς οἱ πολλὰ μᾶλλον, ἢ ἢ κατάρρεων, ὁμοιότατ ἢ συμπήγεται, ὅταν ἢ τὸ αἰμάδικα αἱρῆται. Semistis. μᾶλλον δὲ χυμῶν σεσηπότων ἢ συστάσεις, καθὸ ἐστὶ ἐν τῷ σώματος, οἷονεὶ τὸν ἰδιαίτατον ἔχοντα. Eius autor sunt genera, ὑγρὸς, ξηρὸς, αἱρῆται, ὑποσθημαίνει. Hinc malandria, vnde malandriosi, apud Marcellum Empiricum, & vulgò *malandre*. Suid. μαλακισμὸς, νόσος τῶν ἵππων γινομένη, ὅτ' ἂν κατάρρυσις διὰ μυκτήρων, ἢ στόματος ἐκ τῶν αὐλῶν.

Μαλικᾶ σπὰ Hesych. χαμαιπίτυος σπέρμα qui etiam addit τεχνικὸν & παρὰ νεοτέροις μαλικᾶ.

Μαλινδοειδὴς, ὁ, planta in Ægypto nascens, Theophrastus lib. quarto historiæ plantar. capite decimo. Est Anthalium Plinij libro 21. capite 15. & Italorum *Trasi*, siue *Dolcephmi*. mentem Anthalij idem Plinius lib. 21. cap. 29. Et rursus Theophr. lib. 2. φύεται δὲ γῆς ὁ καλούμενος μαλινδοειδὴς.

Μάλιστα, maximè, super omnia, maiorem in modum. Thucyd. pro exactè posuit, μᾶλλον ἀ σαφέστατα, maximè, Aristophan. Armantis est: τὸ negantis ἥκιστα ἀ πάντων apud ipsum in Pluto in quibus est ἐδὲ πάσε ὑβριστικὸν. Sic Latini maximè omnium: nimirũ omnium Cicero, & minimè gentium. Terent. μᾶλλα πάντων ἀνδρῶν, supra omnes homines, Demosthen. μᾶλλ' ἢ ζώων, omnium præcipuè animalium. πολλὰ μάλιστα, mò maximè Cicero in Vertem, & ad Heren. & frequens mò maxima pars, apud ipsum & Horat. Paulan. Ἐμοὶ ἢ σφόδρα τοῦτο μὴ θαυμάσαι, τὰ ἔργα ἢ πολλὰ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ πολλοὶ, illud maximam admirationem mihi præbuit, μάλιστα μακρὰ, ἀγε plurimùm. Additur etiam nominibus numeralibus ordinalibus fere, circiter, quodammodo, vt plurimum, Thucydides. ἐ secundo, διακόσιοι ἢ ἀσ' ἀνδρῶν σχεδὸν μάλιστα ἐπὶ ἢ ὅπλα, ἐ id est, septem fere ſtadia, Interpres Græc. κατ' ἀκρίβειαν exp. ἀκριβῶς. μάλιστα τρεπομένοις, tertia fermè pars, Thucydid. ἐ stoteles de mundo, μόνῳ ἢ ἀεὶ ἐσ πανσυμφοίοι μάλιστα ἐστι, ἐ id est, longitudo ad septuaginta stadiorum millia: sic v. t Eund. Sed μάλιστα sic positum significare videtur quod ἐ ne plurimùm, siue ad summum Cicer. vt maxime Colu. ἐ quod & vt multum dixit Mart. id est, τὸ πλεῖστον: ei respon ἐ minimum, id est, τὸ ἐλάχιστον. Theophrastus hiſtor. libro tio, capite quinto, ἀνεστάχυε ἢ μάλιστα τὰ δώδεκα σταδίους. Pot interdum affirmatiue in responſione. Xenophon, ἆρα σὺ φῂς, τὴν γῆν εἶναι οἱ χρήσιμα τὰ πυροὶ ὅσα ἢ ἄμπελος μάλιστα ἀφορᾷ, ἔφη, ximè, inquit. Aristophan. Κακῶς. ἢ δοῦλον ὄντ' ἢ ἀνδρὸς χρηστοῦ τις, ἢ ἐ. Διον. μάλιστα. μάλιστα pro μᾶλλον. Aristophan. ὑπόκ. ἐκεῖ λιστα ἢ ἐν γένεσιν ἐ ἐν τοῖς τὰ κλέους, id est, magis, vel potius τὰ μάλιστον, potissimùm, maximè. τὰ μάλιστα ἐλπίδι ἐξ ἐν, maximas contraxisse inimicitias. τὰ μάλιστα ὑβρικὼν Thucydid. τὰ μάλιστα ἁρμοσάμενος, decentissimè coagme tas, maxima ex parte digestus. ἐ μᾶλλ' ἢ τὰ μάλιστα, non tam vniuersaliter, Aristotel. in Problemat. ὧν τῶν μάλιστα, inimis, Thucydid. Interpres exponit, ὧν τοῖς ἰσχυροτάτοις. ἐς τὰ λιστα, maxima ex parte. εἰς τὰ μάλιστα πλέον, Demosthe τὰ μάλιστα χαλεπὸς ἐς, acerrima tempestate iactatur, Thucyl ἢ μάλιστα, Plato de Legib. ἀγνοεῖ ἢ μάλιστα, atque ut Aristophan. ὅτι μάλιστα, perfectè, ἀκριβέστατα, ὅσα μάλιστα, ὅτι σα, quàm maximè fieri potest, Thucydid. μάλιστα ἢ, seu, præcipuè, quàm plurimùm. μάλιστα δὲ, id est, ὑπερβαλλ præcipuè, mirum in modum. μάλιστα ὧν πάντων, ex omni maximè, Thucydid. μάλιστα πάντων ἢ, magis quàm, Aristophan. μάλιστα, ἢ μᾶλλον ζώων ἀθρώσω, solus potissimum animalium homo, Aristotel. 1. de Animal. μάλιστα πάντες, omnino quidem. Plato in Apolog. μὰ οὐδ' ἀξιοῦτε μοι τιμᾶτε δίκας ὑμᾶς ἀφεῖναι, μάλιστα πάντες, τὸ δὲ μὴ τοι ἢ ἀσεβείας φεύγειν ὑπὸ μελίτου.

Μαλκιᾶν, μαλκιᾶτε, frigore contrahi & torpore, rigere. Nicander in Theriac. μαλκίοντα. vtitur hoc verbo Demosthen. ὁ δ' ἀλκιῶν. Aratus, οὐτε ὁ κρύῳ ὦα ἐπὶς ἔβη Ναύτη μαλκιόωντα κραναὶ Comm. κεκοιῶτα.

Μάλκημα, ης, ὁ, contractio ex frigore, manuum pedúmque è gore tumor & inflatio, Theon in Aratum. Item stupor. Nicander in Theriacis, Οὐ' ὁ παλαμέων αἰτρηὶ μαλκεωσθαίνουσι ὑπὸ κρυμοῦ ἐκαίτων. Interpr. μάλκημα οὐδ' ἀπὸ μακροῦ ὑποπιπτοῦς διὰ πάν τὸ κρύος ὑπόρρευμα. τὰ χμαιτὰ. ὑγρὸν ἐ ῥεῦσιν ἢ τὸ σῶμα. Plinius perniones & perniunculos di

Marcel

arcellus Empiricus malandriam & frigore perustos pedes.
Μάραν, Hesych. exponit τὸ ψύχος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ χῦμα.
Μάρος, ὁ, frigidus, imbecillis, mollis, ἀδύνατος, ψυχρὸς καὶ μαλακός, frigidissimum apud Suid.
Μᾶρος, pro ὁ μᾶρος, Aristoph. quod notat eius Interp.
Μᾶσσον, magis. Interdum apponitur Comparativo. Ἴσως, πολὺ δὲ μᾶσσον ἐστὶ περὶ, multo promptius. Philo de mundo, ἀμείνων δὲ καὶ μᾶσσον ἐστὶ τὸ πείθεσθαι. & apud Platonē Apolog. ὧν ἐγὼ δοκῶ πολλῶν φαύλων εἶναι, μᾶσσον δ' ἂν εἴποιμι ἐγὼ ἀγαθὸς εἶναι, ἢ ὁ τηλικοῦτον ἀδίκημα ἐργασάμενος σπουδαῖος. Sic etiam apud poetas reperire licet. Æschylus, κακοῖς τὸ δοῦναι κἀγαθοῖς αἰ μᾶσσον ἐστὶ σωφρόνως. Et Aristoph. ἀλλ' οὐχ ἥκιστα μᾶσσον ὀλεῖ γ' ἐκεῖνος. Verum apud Oratores non est ferendum. absurdum enim Comparativo addere alium comparativum, aut Superlativa alium Superlativum, vt tetur Thomas Magister. quod tamen culpa non vacat, & vt perstitiosi Grammatici præceptione te exolnam, proferam empla contraria. Demosthen. in 3. Olynth. ἅμα δ' εἰς τὰ κοινὰ μᾶλλον, οὗ τὰ νῦν, τὸ τὰ βέλτιστ' εἶναι βουλεύσεσθε τοῦτ' ἀμείνω. Aristde orti Animant. lib. 5. ἐπὶ τῷ γλυκεῖ γεγωνέναι μᾶλλον ὀξυωπέστερα γίνεσθαι. Et 2. Topicor. ἢ ὅλως τὸ ποτὲ τὸ βέλτιον θατέρου μᾶλλον, ἢ ἐφ' ἑκάστου ὅτῳ τι. Idem Rhetoric. 1. κ. τὸ φιλοσόφου ἢ τὸ φιλοκόμματον μᾶλλον κολάκων, & 2. καὶ ἀδίκους, καὶ οἷς οὐ πάνυ μᾶλλον. Et sic legendum libro κατὰ φύσιν, teste Simplicio, τὸ δικαιότερον μᾶλλον καὶ ἧττον. vbi deprauate δίκαιον, post enim hæc cæteraque huiusmodi intendi ac remitti. Itaque μᾶλλον secundæ collationis nominibus adiunctum, præstiam eius quod confertur, ad illud cum quo confertur, ostendit. τὸ μᾶλλον, pluris ratio. ὃ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττόν ἐστιν, ex maiore & minore. τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον dicere, pluris minoris ve modo dicere, pluris aut minoris ratione, intensione & remissione. δεῖν μᾶλλον ἢ ἔλαττον, quod continuò amat, id est, non ideo, Aristot. 9. Ethicor. μᾶλλον τῷ ἥδεσθαι, Xenophon. πάντες μᾶλλον, Plato de Leg. μᾶλλον πάντων, Demosthen. τὸ μᾶλλον, ratione quantitatis intensioris. μᾶλλον βούλομαι τοῦτο αὐτὸ εἰπεῖν, Thucydid. ad maquam illud, μᾶλλον δ' ἀληθῶς non est συγκριτικὸν, ἀλλὰ διασταλτικόν, interpres Thucydidis. apud Xenoph. μᾶλλον pro facilius: item pro melius. ἥδιόν τε εἶναι καὶ μᾶλλον δυνατὸν γράμματα ἐπίστασθαι, subaud. interdum vt apud Syn. epist. 5. ἀρα δοκεῖ σοι πειθόμενον τῷ νόμῳ ἐπιστήμονα εἶναι τῶν ἀδίκων τὸν μᾶλλον ἀδικοῦντα; Accipitur etiam pro vel potius, apud Comm.

Μᾶν, imò, verò. quin potius. Philo de mundo, εἰκὸς δὲ, μᾶλλον δὲ ἀνάγκη, & c. est enim verisimile atque adeò necessarium. Aristoph. in Pluto, ὁ θεὸς τὸν πόλεμον ἂν ἐνηγκάτα, μᾶλλον δ' ὁ ὑπὸ τούτου αὐτός.

Μαυόομαι, imò.

Μαύρος, vellus, lana, coma demissa. vnde ἐμμαύρους, & πρίμαυρος.

Μαυρός, ὁ, ἡ, ὁν, laniger. Cereris cognomen in Megaride, quod ab iis videtur impositum, qui mortalium primi ones nutritæ ceperint: nam μαῦλος, Græci lanam dicunt, Cyl. l. cap. 31.

Μαῦσ, lanata pellis. Græci Idam μαλλασῦν vocarunt, vt luti πασσάλατα, 1. cuibus abundantem.

Μαυσωλός, ὁ, villosus, lanatus, μαλλοῦ δασύς, vt Plato Comicus dixit μαλλοτὰς χλαμύδας, & μαλλοτὰς χιτῶνας Pollux. Comm. Aristoph. in Vesp. χιτῶνες λεπτοὶ καὶ τὰ ἱμάτια μαλλωτὰ, ὃ ἐστιν ἐκ τῶν ὀΐων μαλακός.

Μαυσωπός, ὁ, ἡ, ὁν, teneras habens & molliculas genas, velleris instar apud Theocr.

Μαυσωλός, tener, ἁπαλός, & exiti osus, ἀφυσικός, idem quod ἄνανδρος. vnde ἀνανδρώδης, Eust. Iliad. 8. & ἀνανδρολογία, Eust. ibid. as in Odyss. legunt quidam, non οὐ ἀμελῶν, Eust. ibid.

Μαδαροί, Hesych. ἢ τὰ σφάγια βασίζεσθαι. Dorico μᾶλλον, sed forsan scribendum μαλάσσα.

Μαφορ, & μάφορ, caudam albam habens.

Μαφτᾶ, Hesych. πομπεῖα, ἐσθήματα.

Μαφτᾶς, eodem teste à Dolopibus vocantur οἱ ἀναδενδράδες.

Μαφορς, Mars.

Μαφορτιάς, Mamacuthiæ. vide μαμμάκυθος, & Proverb. Chil. Eras. cultior Melitide.

Μαφός, est herbæ velut radicula, tuberculis nodosis cincta pluribus, quæ cicatrices & albugines sanare creditur, qua prædita est nimirum facultate detergendi. eadem res est quod Donicum Romanum apud Nicol. Alexand. vbi ἀραιοῦν & μαφὸν confundit Fuschius. Segineta libro 7. Μαφὸς, ὃς διζίον τι τῆς βοτάνης χρὴ δὲ τοῦτο κοπὸ νέας πυκνοῖς, ὅσῳ κλάδες τῆς ῥιζοτόμου λεπτότεραι πεπήγασι, ἐπικοπὸ τὸ ὑπόπικρες ὕσαρχον ἀμυλώδες. Μαφὸς, ὁ, ἐρό estmanna thuris. vide Μάνα.

Μαφμάκυθος, ὁ, μαφμάκυθος, est proprium cuiusdam nomen, sed illustris fatuitate. vnde apud Aristophan. in Ranis, κεχηνότερε μαφμάκυθος dicuntur. 5. hiantes mammacuthi. Hunc factum pinor, vt homines id genus quandoque mammalucos dicamus, Cel. lib. 9. cap. 29. Alij proprium fabulę volunt, quòd Platonis putant esse.

Μαφμᾶ, balbutientium puerorum vox. Aristoph. μὴ μαμμᾶδε ἀπ' αὐτῆς σκοπεῖ, ἀλλ' ἐκ φέρων ἀπ' ἄγρου.

Μάμμα, ης, ἡ, μαῖα, aua, patris matrisve mater, ὁ ὑποκόρισμα μητρὸς τιθέ.

Μαμμία, ας, ἡ, aua, mater. & μάμμων diminutiuè, aut blandientis modo: τιθέ.

Μαμμόθρεπτος, ὁ, ἡ, nutritius, a matrice educatus. vide τιτθόγυιος.

Μαυάζ, cupio, σπεύδω καὶ μαίομαι.

Μαῦ, quidem. Odyss. λ, ν. μαὶ μάλ', Hom. ἀλλ' ἐμὲ μαῦ, id est, ἀλ' ἐμοῦ δή, Homer. Aristophan. Achar. ἅμα μαὶ ἀλλ', pro ἅμα μάλ' ἐξ ἑτέρου.

Μάνακες, raro, ἀπαίδευτοι.

Μανὲς, vocabant olim seruos. Aristoph. in Anib. Νῦν δ' οὐδὲ μανὲς ἡλίθιος, μᾶλλον δ' ἀξιόπιστος ἀνὴρ ὁ δοῦλος οὑμός. Nomen est femine Κότυ τὸ μανίς.

Μανάσσης, ὁ, corinus, θύρσος, δίφρος. Apparatus, σκευὴ τῶν ἐπὶ τοῦ ὄλμου κειμένων πρὸς τὸ κρούειν διὰ τῶν κηλίδων ἐμπιπλάμενα μανδύαν. Et hinc aduerbium μανδυαδόν, ad cutim, ἐς χροιὰ, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄλμου. Idem, καθάπερ μανδυαδὸν ἐξ ὄλμου. Tiberius mulomedicus, μανδύαν μανδυαδὸν ἐς κακεξίαν μοχλὸ ἢ βύθισε: & prohibet εἰς πλῆθι Cassiodorus & κρῆθι.

Μανδάκιον. vide Σίλφιον.

Μανδαλωτὸν, οὐ, τὸ, fimatium lasciuius, labella cum Libellis, vt inquit Plautus, θηλυδρυφῆς κ. κρηπῖ ὑποδήμων. Aristophan. in Acharnens. φιλόπαις ὢν μὲν μανδακὸς ὁ χρυσὸς, τὸ δ' ἐπὶ τοῦτ' ἐπιτήδειον μανδαλωτὸν ἦν. Notat Interpres, ὠδός τι ἐπιμήκους τραπέζης, ἐς ἃ δεῖ τὰ γλύπτων ἢ καταφιλούμενα λευκὰ. Vide Καταγλάδιον.

Μανίδιον, ας, ἡ, ſpelunca, cubile, ſtabulum, αὐλιον, caulę, κοιτὸς, σκεδυάς. Item domus ſiue locus in quo torcularia ſunt, & vuæ exprimuntur.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, mandragoras herba, cuius tria genera: eſt enim μανδραγόρας ὄλως ὁ μᾶλος, dictus θριδακίας à lactucæ foliorum ſimilitudine, quę viroſa ſunt & humi ſparſa, ſine caule (tamen Theophraſto mandragoræ ſpecies quædam caulem habet. ait enim hiſtor. libro 7. capite ſecundo, ὁ ὑφ' ἡμῶν δεύτερος τίθεται, τῆδέ ἐ ὄψει τὸ ὠὸν ἔμ. ὑστερον πύτιμ ἔ καυλὸν ἐκχεόμενον ὁ μανδραγόρας. Et Plinius libro vigeſimoquinto, capite decimotertio, mandragoræ fœminæ hiſtoſos caules attribuit) quod & teſtatur Dioſcorid. Fructu verò omata ſpecie (lego enim apud Dioſcoridem cum Marcello, μᾶλα ὠῶν ἐμφερῆ, mala ouis ſimilia: non autem ὠοῖς, id eſt, ſorbis, vt legit Ruellius, cui ſubſcruit pictura Mathioli. Et apud Theophraſtum hiſtor. libro 7. capite 2. vbi ἰδιόν τ ὃ καρπὸς τῆς μανδραγόρου, τὰ μᾶλα τὰ κ. ἐπὶ τῆς γῆς κείμενα ὠοειδῆ τῷ χυμῷ, non ὁμοιὰ ὠοῖς eſt, ſed τὸ μᾶλον, lego cum Gaza: ſed ὠοειδὲς, id eſt, ouatus, cum Hermolao in Corollario) vitellique colore. Eſt & mas, albus, cuius folia lata, lævia vt betæ, qui mala fert duplo maiora coloris vergentis ad crocum. Tertium genus μορίαν vocatur. ſic dictū quod ὑπνωτικῶν ἰσχὺν ἔχειν, & infatuet qui comedit. id. καρπὸς ὁ καὶ ὀδωπικὸς ἄμωμος, id eſt, ſomnifera vis Plin. in eſt mandragoræ: vnde Græci μανδραγόρας πεπωκέναι dicunt, id eſt, mandragoram bibiſſe, dormitatores ſe, atque in rebus gerendis velut veterno correptos. Demoſthen. 4. Philippica, ἀλλ' ἀνδραποδώδης πεπωκὼς, ἢ τι φάρμακον ὑφ' ὑμῶν τούτων αὐτοῖς, ſimiles videmur his qui mandragoram biberunt. Iulian. Cæſar in epiſtol. οἱ φαῦλοι πάλαι πάνυ μανδραγόραν ἐκπεπώκασι. Lucianus ſic extulit in Timone, ὅπου γε καθάπαξ ὑπὸ μανδραγόρᾳ κεκοίμησθε. Hanc Pythagoras propter diuaricatas radices inſtar ritus humani ἀνθρωπόμορφον vocauit. & Columella libro 10. ſemihominis epitheto ob id ita adoptauit, Quamuis ſemihominis veſano gramine fœta Mandragoræ pariat flores. Plura vide apud Theophraſtum citato loco, Dioſcor. libro 4. cap. 77. & Plin. in 25. cap. 13. De Mandragoris etiam Cent. 2. c. 30. & Cantici c. 7. in fine fit mentio. Apud Suid. Μανδραγορίζειν verbum.

Μανδρίδιον, τὸ, cauſa.

Μανδύη, ης, ἡ, mantellum Plaut. pentulæ genus, quod loricæ loco ſolebat eſſe: hinc λινοῦς vocat Suid. μανδύη (ſcribit Pollux) ὁπλιτικὸν τοῦ κνημιδοφόρου. vulgò vn manteau, Bayfius. vide Φαινόλη.

Μανεὶς, mente captus ad inſaniam redactus, furens.

Μανέρως, ὁ, genus agreſtis cauationis, dicti à Manero quodam Ægyptio, cuius carmina & agricolationis repertore, Cyl. apud Athen. l. 14. μανέρως ſcripsit.

Μανίδιον, inſantuille, furioſum fuiſſe.

Μανὶς, apud veteres fuit ſeruile nomen, à furore inclinatum, vnde ad æneam ſtatuam tranſlatum vocabulum eſt, quam cottaborum luſui adhibebant, Catius libro decimotertio, capite 54. Aristophan. μεμφόμενος τὰ μανίδε, id eſt, ἀνδράποδα καὶ μανικὰς, vt mox exponitur. μανίδες, ἐφοίτων νεηνίαι, interpres Aristophan. Item vaſis cuiuſ, apud Athenæum libro 11. & in cottabo pars extenſior ac prominula, Hermolaus Bar-

rus. Est quoque μάνη; tesserarij iactus nomen apud Eubul.in aleatoribus.

Μανθάνω, μανθάνομαι, τὸ μανθάνειν, ἀόρ. β. ἔμαθον, discо, intelligo, doceor, interpretor, sentio, imbuor, compertio, deprehendo, percipio, cognosco. Actiuum Accusatiuo. μαθὼν δὲ μου τὸ πᾶν ἐς τέλος, ἔφη, μὴ μάχεσθαι, discе ex me hęc, Xenophon libro primo Pędiæ. Aristotel. Rhetoric.3. τὸ γὰρ μανθάνειν ἡδέως, ἀεὶ ἢ φύσει πᾶσιν ἐστί. Aristophan.περ. cum Accusatiuo & Genitiuo pretij, τοὺς αὐτοὺς ἔφη τοὺς ὄρνις μαθὼν, discо ex aliis, Plato. μαθὼν αὐτὸ ἐγὼ παρ' ἐκείνου, Aristophan. μανθάνειν ἐπιτηδεύων, Xenophon. μανθάνων αὐτὰ τὰ σοφίσματα, confiderare & videre. Aristophan.in Vespis. ἢ μανθάνετ' ὦ τὸ πρῶτον ἡμῶν, ὀλίγιστος ἢ κολάσεως, ὅτι δὲ μ' ἀνὸ τοῦτο φυφάκαις ἐλᾶτε, σποπεῖν μανθάνω ἤδιον, discо canere. Aristotel.8. Politic.

Μανία, furor, insania, quæ est ἀφ' ἱτudo animi : vt quum mens tranquillitate & cõstantia vacua est: propterea quod ita perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse non possit, Cicero Tusculan.3. vide Ammon. qui distinguit à νόσου & ἀῤῥῳ. Aristoph. ἐρίφιον, τὸ σῶμα ἐσχημα τῆ μανίᾳ ἀκόντι, pro μανίκι.

Μανιάκης, ου, torques, armilla, vel brachiale cum Plinio, ψέλιον μανιάκου, ψέλιον ἐκ χρυσοῦ Polyb. & ἁβάκιον Luciano in Amorib. & ψέλιον βραχιόνιον vt Plutarch.in Galba. Idem in Cimone, ἐλέφαντος ψέλιον, μανιάκους, vbi Interpr. tamen bullas, non bene. Dicitur etiam Μανιάκης. Polybius, μανιάκαι, πότε δὲ δὴ χρυσοῦν ἅμιλλαν ὁ φορῶν ἐπὶ πᾶς χεῖρας ἢ τὰ σκέλη αὐχένι καὶ χαλάσῃ. Quòd sit notatiõ Interpres, in loco in quo legitur χρυσᾶς μανιάκας ἢ ψέλια χεῖρας ἢ σκελοσπορικὰς, non tam fœde lapsus esset vertendo virgatis fagulis, vt ad illud, eredo, Virgilianũ alluderet, quod de Gallis dictum à Poeta Æneid.8. Virgatis lucent fagulis : sed non hoc erat, sed quod immediatè sequitur: tum lactea colla Auro innectuntur. Idem etiam μάνδρα & diminutiua forma μανδάκια vocatur. Interpres Theocriti εἰδ. ια. μανδάκια δὲ δύο ὁ σκύτεος χάλκεα· πόμβοι, τὸ κεφάλαιον μανιάκιον. B. Hieronymus ad Marcellum τὰ μανιάκια vocant murenulas. Hoc manus ornamentum, non aliunde sumpta origine fibi apud Græcos nomen asciuit, quàm à manus voce Latinorũ, τὸν ἀπὸ μανίας verò genitiuũ sustet verbum, & sine mutuatione commodius. sed hæc ridens torquatorum istorum dignam fore catenis, sed ferreis, insaniam. vide ἀσκιον. Et apud Poll. inter ornamenta mulieb ria μανδύη siue μάνδυον, quam vocem ait esse Doricam: vbi legend. pro μάνδυη, μάνδυον.

Μανικὸς, insana, vnde apud Soph. in Aiace, μανικὰς νόσους, i. mania, furiales morbi.

Μανίκη, ἡ, apud Phryges magna & insignia admirandáque facta dicebantur, à Mane quodam rege fuo incredibilis virtutis & potentiæ viro.

Μανικὸς, ου, ὸν, insanus, furiosus, insanire facientes, furibundus. μανικὸν νόσημα, insanus morbus. Interdum diuinus ac numine afflatus. Aristid. Oratione in Iouem, ὅτι μανικὸν γῆθος ἦν ἅλοφ, Plato in Charmide, χρησμῳδὸς δ' ἂν ἢ μαντικὸς ἄν, μανικὸν γέ τοι ἐν μέσῳ, ἢ ἐν σοφῷ μὲν μανικὸς, insanus. i. ingens, egregius, excedens modum vulgarem, quale est illud Virgilij, tutut insano indulgere laboris. Sic Xen. Agesil. τῶν τὸ σοφίσματα ἢ λίαν μανικὸν hoc pudicum facimus, & minimè vulgare.

Μανικῶς, furiosè, Plato νόμ.ι.

Μανίκωπος, furiosè libidinosa, cuius pubes seu pecten insanit. apud Aristoph. ἡ κάθ' ἧς, quod pubem significat.

Μανίκωλον, folis teruubus.

Μανικῶδες, ὁ, ἡ, ἢ, furiosus, vesanus, insanienti similis. Item desipiens ac stultus, Thucyd. libro quarto, κρίσις μανικώδης ἔδοξε τῷ ὑπάρχειν ἀπίθη. Nonn. ἰβ. μίαι μανικῶδες ἄφρεσι θυμῷ.

Μάνα, Chaldæis, vel μὰν Hebræis, μανίβουσι, αὖτος Nomo poetæ, id est, manna, cibus ille quo Deus quadraginta annis Israelitas pauit in deserto. nocte coris instar cælo demittebatur, post solis exortum liquefcebat. Itaque quisque sibi gomer mensuram tantùm legebat quotidie diluculò. Asseruatus in crastinum tùm putredinem tùm vermiculationi continuò obnoxius erat. seruabatur æquabilitas, vt πλεονεξία locum nõ haberet, atque ἐλεύθερως nulla interederet. Hæc diaria simpla, dupla fiebant sexta die. Cæterus dupl hcata annona, vt sabbatho quo intermittebat pluere, quiescerent ex præcepto, & repolita vescerentur. Mannæ verò forma, coriandri granis referebat, atque crystalli colorem. hanc molebant, vel tũdebant in pila, & decoquebant in lebetibus placenta que sic like biba fingebant ex ea, quorum sapor qui in dulciariorum mellitis panibus deprehenditur. Manna non pluit tandem cum Israelitæ atrigissent terram Iericho, & Chananæorum frugibus vti cœpissent. Tamen ad multos annos ea mannæ mensura remansit, quam tum primùm in aureo vasculo intra tabernaculum asseruari Deus iussit Moſi præcepto ad tantam miraculi prorogandam memoriam. Iam postea ait. Exodi cap.16. ἢ ἐσωνίσμοσαν αὐτὸ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μάν. ἔστι σπέρμα κεφὰλ κόκκῳ, τὸ γένος αὐτοῦ ὡς ἐγκὶς ὡς μέλιτι, & Numerorum cap.11. τὸ δὲ μάννα, ἦν τὸ σπέρμα κεφὰλ ἦν, ἢ τὸ εἶδος αὐτοῦ εἶδος κρυσάλλου. Et continenter sequitur, ἢ διεπορεύοντο ὁ λαὸς συλλέγοντες, ἢ ἔλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἡμύλῳ ἀκόνῃ, ἢ ἔτριβον ἐν τῷ ὑγείᾳ ἐφὸν αὐτὸ ἐν τῷ χύτρᾳ, ἢ ἐποίουν αὐτὸ ἐγκρυφίας. ἢ ἦν ἡ γεῦσις αὐτοῦ ἐγκὶς οὖ ἐν ἐλαίῳ, &c. Vide etiam Iosuæ cap. 5. Deuronom.8.& Ioan.6.præter Iosephum, οὗτος ἀκριβολογίας. Μάννα Cretensium Græcorum, quæ manna est Arabum, differt à re ſtà superiori. Duo eius sunt genera: manna granulosa vt venit, vel potius granosa cum Plinio : cui purgatrix vis inest, vt cassiæ eiusdem gentis familiæ: hæc in officinis frequenter eo nomine, mastichæ similis: vnde & mannam mastichina dixere. Altera liquida est, nunc etiam voce tamen prisca reclamante nunquam in Arabia. vtraque legitur ex arboribus, sed concreta tantùm affertur. liquida præcipuè illud est ἄφρον μέλι Hippocratis: & μαννάζειν ἐκ χυλοῦ τὸ ἀέρος, quem terrenis insidere ex authoritate Hesiodi dixit Theophrastus hist. libri tertij, 9. cap. quod ἐ ἐσάζεται ἀπὸ ἀέρος, ἀλλὰ τραδ νοσαι, Galenus libro tertio Alimentorum cap. de melle: quodque asserit magna copia colligi in Libano concussis aprisbus: idipsum est mel Syriacum Coynel. Celso, & mel acuum atque roseidum Virgilio: de quo item ad hunc modum Plinius prodidit historię libro vndecimo, capite de natura elephantis: Vecit hoc, inquit, ex aere, & maxime ſyderum exitu, præcipuéque ipso Syrio explendescẽte fit. nec omnino nox vergiliarum exortu, subluciantis tempori bus. Itaque cum ruina aurora folia arborum melle roseida inuenĩũtur, ac qui matutino sub dio fuere, vnctas liquore vestes, capillu que concretum sentiunt. Sitie ille est cæli sudor, siue quæda ſyderum saliua, siue purgantis se aeris succus, &c. Μάννα, manna thuris aliud longè diuersum à superioribus : ac Galenus libro secundo de articul. & Therapeut. libro quarto ἢ τόπους, inquit, γινόμενον ὁπὸ κελεόσπου μαστίχη τῆ ἐσθιομένῃ τὸ ἐπιτραγῆμα ἢ τὰ μηλὰ φαγέδαινα ἢ nus libro 12. capite 14. de thure loquens, Micas concussi ſas mannam vocamus. Et Columella libro sexto, capite cura equi qui vrinam non facit, thuris micas accipit. Sonius Largus mannam thuris, sepius pollinem thuris vocat. Paulus Ægineta libro 3. cap. 22. μάννα appellat, etiam ἀφρὸν, capite ita Actius Serm. capite 44. Dioscorides libro quarto, capite 74. μάννα ἡ λιβανὶς ὀδμὴν ἔχει ἡ λεπὰ ἡ κόκκος γλυκύτερον.

Μάνη, ου, ὁ, genus ornamenti collaris, quod & μανιάκης dicitur. vnde μανηφόρος, qui eo vtitur, ὡς τετραχήλια habès. vide Manes.

Μανὸς μὲν, tenui stamine contextus.

Μανόχειρος, solutum fructum generans.

Μανὸς, ὸν, ὸ, rarus, solutus. laxior, tener, lentus, fungosus, flaccidus μανὴ, rara satio. μανὴ φυτεία, consitio amplo diſtans interualło, Gaza lib.1. de caus. plant. μανὴ σαρὶς, soluta caro est, χαῦνα, Galen. ad Glauconem. τὸ μανὸν, μαλακὸν ἢ ῥᾳδιουργὲς εἰς αὖ τὸ σωτῆναι, Aristotel. in Problemat. Gaza vertit, quarum est, molle est, & tale vt in se coire possit. μανὰ ἢ ῥᾳδιόδρα etiam dicuntur, id est, raræ arbores & crebræ contra nis habita ratione fitiũsque, non verò concretionis partes, apud Theophrastum histor. libro 1. cap. 13. μανὸν Aristoteles opponit τῷ πυκνῷ. Item Theophrast. πυκνὸν ἢ μαλακὸν σαρκὸς omen rarum & molle, idem libro 4. de caus. plantar. ibi mox sequitur, τὸ μὴ μανὸν ἢ μαλακὸν τὸ ἢ πυκνὸν ἢ σκληρὸν. Theophrast. in histor. plantar. τὰ μανὰ opponit τοῖς ἐνάδεσι. quo co Gaza eneruis voce vtitur. Et μανὸν, ornamentum mebre: vide Μανάκης.

Μανοσπορέω, ῶ, rarum semen spargo.

Μανόσπορος, ου, qui rarè seminatur, i. non densè & spissè.

Μανότατος, τὸ, incertissima.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas corporis, laxitas, ἀσυσσωμία.

Μανοῦσθαι, rarescere, ἀσυσσώδεσθαι. Theophrastus historiæ libro primo, ἀμαυρούσθαι ἢ τῷ μᾶλλον τὰς ἀσυσσώμους μεταβάλλειν ἢ κινεῖσθαι.

Μανόφυλλος, raris foliis.

Μανόω, ῶ, ſolutum reddo, extentio, rarefacio.

Μαντεία, ας, ἡ, diuinatio, oraculum, prædictum. μαντεία χρῆσθαι, ἐμπιστεύειν vti. Plato νόμ. γ. μαντεία ἀποδέχεσθαι. Soph. vbi μαντεῖα, ἀξιοῦσθαι, cineri vaticinio, μαντικῇ.

Μαντεῖον, ου, τὸ, locus vaticinandi, vaticinium, oraculum, χρηστήριον, ἀῤῥάκτηριον, ὑπὸ τοῦ χρήσασθαι, Hoor.

Μάντευμα, ατος, τὸ, diuinatio, vaticinium, prædictio, prægagio, Plat. in epist.

Μαντεύομαι, μαι. ἐδόμην, σομαι, χρησμῳδῶ, præsagio, vaticinor, ἀορίστῳ, oraculum consulo vel edo, & pro μαντεύεσθαι dicitur χρᾶν ἢ χρᾶσθαι, siue χρᾶσθαι, τὸ θυμοειδὲς, Æschin. ἀμφιβόλους μαντεύσασθαι ἀῤῥᾳ τοῦ θεοῦ, oraculum petierunt. Cũ Dat. de pecunie vate. Od. ὁ μάντις οὐ τῶν πάντ' ἐγχωρίων, vaticinabatur. μαντεύεσθαι

…πᾶσι τὰ ἀμφίβολα, dubia omnibus reddit oracula, Lucian. ἐ… ὁ σοφιςὴς est redditum oraculum. μαντεύλαι θεὸς πὸς ὁ… ἔσιν, hanc locutionem carpit Lucian. cum Accus. Plato t. de Republ. ἀλαζόνικα, ἐφ᾽ μαντεῖν, verissima augurariis. Idem in … ἀγαθὸν γὸ ἀγαθὸν μαντεύον, bonum omen vaticinor. I… m in Apologia, ἐὰν μὲν τὰ μαντικὰ ἀκθῶ, hoc ex Deo scis… tari ausus est. Idem pro divino ibidem, τὰ τοιαῦτα μὲν μαντικὸν… ἀπολλάττομαι. Idem in epistol. οἶμαι γὸ θεὸ πεμπ ἄδικος ἀνὴρ μαν… τικὸς ταῦτα πάντα ἐχρῆτο. ὁ δὲ μάντις σημαίνει σὺν ἔμοὶ ἀθάνατοι ἑλλα… ζουσι, dicam vel diji mentem instigant meam. Xen. τὰ σημεῖα ἐστὶ μαντικὰ μόνον, i. comitlentibus deus.

Μάντις, ἀτος, ὁ, balnea vaticinii, Philostr.

Μάντις, ὁ, ὁ vates, augur, arusp ex.

Μάντεις, vates, arte divinandi præditus.

Μάντις, ὁ, ὁ oraculum, vaticinium, Herodot.

Μαντόω, ὦ, ἐ. fatidicus Apollo, Apoll. 2. Arg.

Μάντις, ὁ, ὁ vel μάντης, vates, augur, sortilegus, ὡς ὁ Ἱπ… Hippocrat. Chaldæus Gellio, & Ciceroni diuinus, vt vulgo τὸν θεῖον.

Μαντία, μαντεῖα.

Μαντεία, ἡ, ὁ diuinatio, præsagitio, præsensio & scientia rerum futurarum, Cic. cuius partes sunt tres, vt scribit Homer. Inspirati in Iliad. ἀ, ὁ ἐκ τοῦ κοσμοῦ, κατ᾽ ἐνθουσιασμὸν μαντεία. Manticè dicitur quasi μανικῶς. ars quæ in furore ponitur, apud veteres non μαντικὴ sed μανικὴ vocabatur, & καλύτερα ἐνθουσιαστικὴ ἐστὶ, ars honestissima: author est Plato Phædro, 202. 2. his verbis, Οὐ γὰρ οὖν τὸ κρεῖττον τέχνῃ, τὸ δὲ ἧττον ἀνάνκῃ, μανίᾳ τοι τοῦτο τοῦ μὲν ἀπὸ τέχνης ἀνθρώπου ἐμπλέκοντος, μανικὴν ὑπάρχουσα, θεῖα μοῖρα γίγνεται, ἐν τοῖς ἐνθουσιάζουσι δὲ ὄντα. οὐ γὰρ ἀνθρώπου τὸ ἐπιμαίνεσθαι μαντικὴν ἐνδιδόντος. Loquitur ibi de furore, & commendat eum, vtus testimonio & auctoritate veterum. Itaque ait neque hoc ipsum nomen furore inferentes, honestissimę arti furorem appellasse: sed ea res honesta & præclara erat quum diuinitus proficisceretur, ita existimantes hoc nomen impositum fuerunt, at recentiores imperitius ἀπὸ litera interposita μαντικὴν vocarunt.

Μάντις, ὁ, ὁ fatidicus, diuinus, & diuinationem habens, Cicer. μαντικὸς, Aristid. μαντικὸν πρᾶμα κακοῦ εἶναι, Nazan. μαντικὸν νομοθετῶμαι, iuris augurandi scientia, Gaza de Senect. ὦδε τὸ ὄνειρ, Aristid.

Μάντις, ὁ, ὁ vates, in Epig. μάντις, Suid.

Μαντύλλιον, ὁ, ὁ, locuſtæ genus est, quæ in stipulis enascitur, virens colore, corpore prælongo, pedibus item prælongis. Vnde Theocrit. Idyl. i. præmacram ac pertenuem significaturi puellam, inquiens, ὄρνι δὲ θέλω ἀλιτρόν, ἢ ἐς πάλαμ, ἢ ἐπὶ σπυρίδι, μάντιν τιν᾽ ἀπὸ χειρὸς ἀνακλαύσω. Noxij hoc animantium genus mystice aspectus est. vnde adagium, Mantis se vidit. in eos dicitur quibus fascinator oculos mali quippiam obiecit. Est & ἀγροικία μαντὶς ἐν δεσίδες & ineptes, ὃν οὐδ᾽ τὰ θεῖα ἡ ἀσφάκτων: ita inquit Suid. ἀκριβῶς δὲ ἐνσκόπτος. Nicander brasticam, quæ cresta sit, μάντιν appellauit. Item μάντις pro μάντει. Homerus Iliad. ἀ, ὃς ἄρ᾽ ἦν πάντα μάντις ἰδεῖν ὀρνίθων ἰέναι, ἠδ᾽ ἐπιφρασσάσθαι, &c. est itaque μάντις οἰωνιστὴς, id est, augur, arusper. Hinc etiam Iliad. μάντιν ἄριστον ἐόντα παρ᾽ οἰωνοῖσι, augurem. Gaza de Senectute μαντικὸν ἀκροατὴν, in Epigramm. μάντιν ἀλλ᾽ ἐπὶ τῇ μάντει ἡ ἄκρα, ibid. vide Galenum in Hippoc. de victus ratione.

Μάντιχώρα, ἡ, ὁ bestia monstrosa, de qua Aristotel. libro secundo de animal. Plinius libro octauo, capite 21. Ælianus libro septimo, cap. 22. Paulamias in Bœoticis μαντιφάγη vocauit, & Philostratus in vita Apollonij μαντιχόρα, apud Ctesiam in Indicis scriptum μαντιχόρα.

Μαντεύω, ὁ, ὁ, vaticinium, ἡ μαντικὴ, μαντεῖα. Iliad. ἀ, ὣς ἐπὶ μαντεύεται ἔσσεται, fatidica vox, l. 5. in Epig. & Nonn. (τοσαῦτα.

Μαντεύω, apud Plut. legitur factum ex μαντεῖ pro μαντεῖ.

Μαντεύω, indico, declaro, expono. Communiter μάντιν per ῥ, μαντεύω, Euripid.

Μανύω, ὁ, ὁ, laxus, rarus.

Μανύς, ταρίτας, laxitas. ἀσάφεια. Theophr. l. 4. de caus. c. 15. διὰ τὸ ἐν ὑγρότητα καὶ λεπτότητα εἶναι εἰς ἑαυτὸ ἡ μάνωσιν. vbi de faba loquitur: dicitur & μανύτης, Hesych.

Μανύτης, ὁ, ὁ, rarius, Hermog.

Μάνος, ὁ, ὁ, sallelus piscis, ὀλίγος, Athen. l. 7.

Μανύω, capere. Hesiod. ἰὼ μάνυ πατέρ, vbi Interpr. μανύειν δὲ τὸν ὑπὸ τὸ μαίνεσθαι, τὸ καταλαμβάνεσθαι, ἁρπάζειν, ἢ διώκειν τὸ ῥῆμα τοῦτο ἡ μανύειν καὶ ἐπικτᾶσθαι.

Μάνδυλος, ὁ, ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur. Smaragdus, ed rectius μάσυγδος dicitur sine ς, nominata enim est ἀπὸ τοῦ ἁμύσσειν, τὴν ὄψιν ἐπαίρειν, propterea quod pellucida sit. Ita Athen. lib. 3. hoc afferens ex Menandro exemplum μάνδυλον ἔξω αὐτὸν ἐθέλω σάρδιον.

Μάγγων, genus supplicij, Eurip. Plato Comicus, authore Pollucc. μάγγανον, flagellum ἀ ἀπὸ μάσσειν vocauit: sic videri queat ἀπὸ τοῦ μαγγάνου fiue σμαγγάνου quoniam ea pitium seu fomitum verbere edit.

Μάγγρα, loci prærupti.

Μάγδαλον, ὁ, ὁ, marathium, fœnliculum: vim habet calculi frangendi, vt docet Aphr. l. 1. Probl.

Μάραθον, ὁ, ὁ Marathon, locus Atticæ. μαραθῶνι in Dativo absolute dixit Aristid. ἐ μαραθῶνι μάχῃ μεμνησόμεθα, quod & ἀπὸ alio loco facit aduerbialiter, vt ὀλυμπίασι.

Μαμμάθιον, ἀδάμας, vocat Aristoph. ὡφ, cos qui in Marathone loco Atticæ, Darij fuderunt exercitum.

Μάσσω, manus, ἐκβάλ. vnde θυμηρὲς, τὸ θυμῆρες.

Μασκίω, μάσκομαι, ἀσκω, marcesco, flaccesco, tabesco. Aristo. in Probl. Θεοῦ ὧν γὸ παραπορῶν τὰ ἀπεικὸς ἀθυμίαι ἐπιφέρουσι, μᾶλλον ἐπαπαγχολίαι, quibus cor circa præcordia marcescit & exoleteit. Idem de igni qui extinguitur sine vi, in 3. de cœlo, τὸ πῦρ ἐκλιμπάνει καὶ μασκίνεται, id est, ignis, nisi quis eum moueat, marcescit. Hom. φλὸξ ἰτυόεσσα ἐ. Hamma quieuit & conticuit, l. Assium. Budæus Commentar. μασκίνεσθαι, id est, emarcescere, ex im de vento ponente & cessante accepit Aristot. in Problemat.

Μασκόω, μῶ, σω, σκω, tabefacio, arefacio, obscuro, Aristotel. τὰ γὰρ μασκόνει τὸ θερμὸν, Hocr. κελεῦ. μᾶλ᾽ ἀ χρῶν ἀσκώσαι ἡ ὀδύνε ἐμάσκεσε, i. pulchritudinem vel tępus consumpsit, vel morbus marcidam reddidit. Sophocles ἀ μάτηρ χρὼν μασκόνει τὸ γὰ φύλλον, i. ἀφανίζει.

Μασκάπιος, cui pedes marcuerunt, μυασγρὸν ἐν τοῖς πόδαι.

Μάσσησις, &

Μασσαμός, οὐ, ὁ, marcor, q. flacciditas, tabes, defectio. Eo nomine senium in homine significari scribit Gal. nimirum quum caloris fit tabes, id quod in stirpibus est αὔωσις. Aristot. ὅθι πάντα, ὅσα μὴ ὑπὸ συοῦς γε ἢ ὑὸ ἐκ λάθ. φθορᾶς, μάσσονται τὸ ἡ σβέσι, καλοῦμεν. ἢ πῶ μὴν ἀφ᾽ ἑαυτὸ, μάσσονται πῶ ἀπ᾽ ὑπὸ φθαντικὸν σβέσι. ἢ μὴν γήρως, πῶ ἢ βίαιον. Alibi, ὃ ἀ ἐκ φύσι τὸ θερμὸ μάσσησις διὰ χρόνο καὶ ἀσθένειαν ἡ πεπεότητα, πᾶς ὑφ᾽ φυτὶς αὔωσις, ὃν ἢ πῶς ζῴοις καλέσαι διάσεως, vide Aristot.

Μάσσων, ὁ, ὁ, inensis ille qui & Ἀπελλῆς dicitur Hesych.

Μασσώδης, ὁ, ὁ, tabidus, & ſpecies febris de qua vide supra in Ἐπικαῦ. Galen. ὑπάρχει ἡ μασσώδης ἐν φυσικοῖς, qui paulatim excſt cor pus aridum, quum σωματικὰ ἰσχναίνεται τὰ κρεπόμενα.

Μάσσυγξ, ὁ, ὁ, perstringi lumina. vtitur eo verbo Plutarch. ὑπὸ σωκρατικῆς ἐπὶ finem lib. 1. dicens, ὀφθαλμὸς ὑπὸ πλείονος ἀπαλλαττόμενος ἀναπίμπλασθαι μᾶλλον ἀπτεῖ καὶ ἀκριβῶς ὁρᾷ, τὸ ἀκίνητον ἔχων, & initio libri de exilio ἔτι ἡ χείματα δυσκολῶντα ἐξῆν σοῦς ἀ ῥᾴδιον τὸ συγχέσθαι καὶ μασσυγῆν.

Μαργάλλω, μ, ὁλῶ, π. ασα, ago nimium festinanter, insanio, μαίνομαι, ὀκνοῦσιν, ἀκριβῶς, ὁρμῶ. Ilias ἀ, μαργάλεε ὀλίκιον ἐκ ἀθυσάτιος θυίης, procaciter in deos agere.

Μάργαρον, vnio, Paulan. in Arcad. &

Μάργαρος, τὰ, margaritæ, in Epig.

Μαργαρίτης, ὁ, ὁ, margarita, vnio. vide Ælian. veteres Neutro gen. margaritum. Vlpian. in l. gratuitam, ff. præscrip. verbis. & Hieronym. in epist. ſæpius Bessario masculine genere margaritos segit. vocatur etiam κίνωβις ab Arriano, & ἐ διὰς λίθος, ὁ ῥυθμὸς λίθε à Luciano, vt antea admonuimus. Gignitur veluti χαλάζα in ostreo illo quod ἐχῖνος dicitur magnitudine qui oculus piscis est, colore aliàs aureo, aliàs argenteo, aliàs albo. plura vide apud Athenæum libro tertio, vbi interalia dicit πεὶ ὠσθένη τοῦ ὑφελόντος ἐν μαργαρίτας quoniam ὁ κέγχρῳ soleat μύειν & urinatori digitos præscindere quum eum sentit accedere.

Μαργάν τὸ μαργαλῶ.

Μάργη, iniuria, stultitia, furor.

Μαργήεις, &

Μάργης, ὁ, ὁ, μάργε:

Μαργόεις, ὁ, ὁ, stolidus, nebulo. Æschin. obiicit Demosthen. quod μαργόπολις ἐ ἀλλ᾽ ὅλος ὁ, vocarit, quem ἐκ cum exponens Suid. deducit à Margite quodam infigni fatuo, qui vltra quinque numerare non posset: & quum virginem duceret, eam non ausus est attingere, ne illa matri eius rem indicaret.

Μαργός, ὁ, ὁ, ἡ, edax, ignauus, vefanus, stolidus. Item petulans, protervus, improbè libidinosus, ἀκόλαστος. Aristotel. de notis falacium loquens, γίνεται ὄμμα ἡ μαργὸν. Plato, ἡδονὰς τοῦ ἀσώτου καὶ μαργοῦς, idem in Alcib. 2. ἀνὴρ μάργος τε καὶ ἀσελγὴς ἦ, &c. prostolido. Homer. Odyss. ἀ, μαργὸν δὲ σὲ θεοὶ θέσαν, οὐδέ σ᾽ ἔασιν. Aφορα τοῦ σοι ἀ, ἡ ἐπὶ φορτὸ ἀφ᾽ ἡμᾶς ἔσται. Interpr. μαργὸν ἦν, αἰσχρὸν τοῦ ἀμμῖν ἔμαγε, ἢ ἄφορον.

Μαργοσύνη, ης, ἡ, ingluuies, procacitas libidinosa. Naz.

Μαργίτης, ου, ὁ, lascivia, ingluuies, μανία, παροινία, ἢ lato in Timæo.

Μαργῶν, ὁ, ὁ, id est, μαίνομαι, insanio. ὑπὸ μαργῶσα φρένας, Euripid.

Μάρ, ὁ, ὁ, vitis species est author. Hesych.

Μάρα, manus.

Μάρις, ὁ, ὁ, seu μάρος mensuræ genus sex cotylarũ capacis, Pollux.

Μάρλος, ὁ, ὁ, cinis, fauilla, languidus ignis. Item puluis carbonum.

tenuiſſimus. vnde illud, Faber fumo oppletus & marila. Pollux μαρίλλαι ὀνάλκεια ἢ γνῶμαι τῆς ἀνθρώπων. ſcribitur & μαίλαι, ibid. & carbonarii, 3. οἱ ἀνθρακεῖς, μαιλᾶται dicti: & verbū μαιλιάσαι, carbonarium facere. Ariſtoph. in Acharn. τῶν θύτις ἢ μαείλας μοι συχνὰς Ο λάρκ' ἐπετήκωσ' ὥσθ' ὑπὸ σκιᾶς. Interpr. ἢ ἀνθράκων τέφρα ἢ ἀποβολὰ μαιλᾶς, Galen. ſtyptic. 2. Hippoc. tamen diſtinguere videtur inter τὰ ἀπὸ καιόμενα ὑπὸ ἀνθρώπων ἐν ἀνθρακιᾷ ac μαίλαι ſeu ſmiſſas minutias nimirum & reliquas prunarum quæ in cinere reperiuntur.

Μαιλοπότης, ὁ, ὁ, qui cinerem bibit. Vulcani epitheton, & fabrorum, qui fauillam ſæpe hauriunt.

Μάιρον, ὁ, marini, piſces, de quibus Ariſt. 6. Anim.

Μάϊς, ϊδος, ἡ, maris, menſura eſt ſex heminas continens, teſte Polluce. Ariſt. 8. Anim. οἶνε μαίς.

Μαμαίσσω, μαμάσσω, μαμάσσω, rutilo, reſplendeo, vibrauti ſplendore coruſco. Neut. abſol. κάμπτω. Hom. ὄμματα μαμαίσσοντα.

Μαμαλύσσω, ὁ, ὁ, marmoreus, ſplendidus. 11. γ. ὄπλακες μαρμαρέαι, ὁ, λαμπρὰ, ἀγλαὰ.

Μαρμάρη, ὁ, ὁ, marmoreus. μαρμάρη ἅλς, radiatus ſol, Cicer. vel, vt Plautus, radioſus. Diod. Sicul. de rebus geſtis Philippi, ὡς μὲν γὰρ τῆς νεηγὸς μαρμαρίνου τοιχοῦ ἰσχυροῦ, ἢ δὲ τῶν πλαγίων μέρη ἀξιόχρεοντες, ἀσφαλέστερον ἐποίουν τὰς τῆς ἀφιππίδων πλοκάς. Interp. orbiculares machinas ſubter aquam immiſſas exponit: ſed alio loco idem author ſeipſum explicat, cùm inquit, πυρροὶ κατεσκεύασαν διειλημμένοι σανιδὶ διαφράγμασι, id eſt, crebris cæmentorum marmoris interſepimentis, ita vt μαρμάρινοι τοιχοὶ ſint pilæ ex fragmentis marmoris confectæ.

Μάρμαιρον, τὸ, nomen ſcorti apud Laertium in 8.

Μάρμαρον, ὁ, τὸ, quaſi luciditas marmoris, rubia tinctum, Chryſoſtom. de precatione μάρμαρον. marmora dixit pluraliter, χρυσοῦ ἢ πολυτίμου λίθου ἢ μάρμαρα πωιοῦσι τοῦ οἴκου τῆς βασιλέως. vide de μάρμαρ. pro morbo equorum in dict. κνυδάλματα. Heſych. affert μάρμαρ. & pro καμπὴ ἱματίου, ſplendida rubigo: nec non μαρμάρια pro αἱ τῶν ὑφάδων εἰς βάλαντίδια, rubia tinctæ fortàn ab eo marmoris genere quod eſt rubore quodam perfuſum: alenique apud eum legitur μάρμαρ expoſitum σφῆνα, hoc eſt, ſolidum marmoris vid. modo.

Μάρμαρος, ὁ, marmor. dicitur & fragmentum marmoris poliſ do deciuſſum, marmoris cæmentum, vel ſimpliciter cæmentum λατόμων.

Μαρμαρυγή, ἡ, ſplendor, αὐγὴ, λαμπηδὼν, fulgor, coruſcatio, lucis ſplendor incertus & diſcurrens. ἡ τῆς ἀφεγγεζαλωσίας ἢ τῆς ἀσπίδων μεθ' ἡμέραν, Chryſoſtom. μαρμυγαὶ ὁρᾶν φλογίζουσαι, Gal. ad Glauc. fulgores, μαρμυγὰς θνητὸν ποδῶν, inquit Hom. Odyſ. 8, ἀλλ' ἐρχόμεσθ' ἰοῦσαι, ἰ. pedum micationes, τὰς σωτῆρος τῆς ποδῶν κινήσεις. ὃν γὰρ τὸ ὄξειος κίνησιν ὀνόσαμεν τῆς τοῦ ὠκέος τάχους, inquit Interp.

Μαρμεναμ, μαρμάσσομαι, pigno à negatiua particula μὴ, & ἀείνω, ἰ. διαλαμβάνω, quod eſt concilio: ὦ ἢ διαλογιζόμενος οἱ παλαιοὶ αὐτοσεύειν. Depon. Datiu. Hom. ἵλ. γνωμοσύνῃσι μαρμαίρων, μαχέσθων, cū Menelao dimicantem.

Μάσιν, montis & herbe nomen Heſych.

Μασκλίον, ὁ, μασλίον, ἰ. ὀρθάκιον, lactuca, Pſellus.

Μαστάλεια, ἡ, ἡ, halcyone, & proprium nomē a re inditum, quod eius mater omnia planctu cōmiſeuerit, halcyonis inſtar, Euſt. Iliad. ζ.

Μάστλαμ, ἀβλον, ἀσφον, idem, Act. Accu. vnde μαμαστᾶν, corripiens, ſuadaciūs. Heſiod. ἢ. ἐ. μαίστλαν· ὄλεθρε ὅτε πάντ' ὀδύσσ' ἢ ὀχέι. ἢ μάστλαν. Aor. 2. μαστὼν. & pręt. med. μέμαστλα. vnde particip. μεμαστλάων: ſed & ſine ρ dicunt μεμαστὼ & μαστὼν. Heſiod. Ἀσπὶς, Τὴν ῥήμασι πάσσειν, cupientes prehendere. Et rurſum οὐ ῥηϊτὸν μεμαστλάσσειν κλείοντ' ἢ πάσσασθαι ὑσέτασι.

Μαστῆρες, Heſych. ὕβρεσιν, violenter & contumelioſe iniurius.

Μαστὸν, inſtrumentum ferreum, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Heſych. marrha Columellæ.

Μασύας, ὁ, Marſya.

Μασύπιον, τὸ, & Μάσυπος, ὁ, marſupium, ſacculus, crumena. μάσιπαπος ſcriptum eſt apud Trallianū, pro ſacculo quo pars dolens foouetur, & apud Pollucē μασάπιον pro βαλλάντιον. Quin apud Xen. ἐν ἀνδρασι, μάπποι ἱππάται, Heſych. μασίπποι, τὸ κασκάλιον, ἢ ἀπὸ τοῦ, & μασάπιοι οἱ σάκκοι & οἱ γεγεμισμένοι, quoniam forſitan τὰ γασρομόρων ventres æquè capaces ſunt atque vel ampliſſimi ſacci.

Μάστυρος, ὁ, ἡ, teſtis. μάστυρα ὑπόμνημα, teſtem profero, Plato νόμ. ζ. μάστυρας φύσιν παντὸς χρήματος, teſtem profero naturam, idem νόμ. η. πάλιν μάστυρας in Epig. μάστυρες παράγονται, teſtes producuntur, Xen. ἐκ τοῦ παρόντος μάστυρας, ſemotis arbitris. Ariſtoph. μάστυρας ποιεῖσθαι θεούς, deos teſtor, Thucyd. μάστυρας ποιεῖσθαι, teſtes facere, Demoſth. facere octtiores. μάστυρας ἀξιοῦσθαι, teſtes producere. Demoſth. ποιεῖσθαι.

Μάστυρόμαι, teſtor, teſtimonio comprobo. Lucian. ὁ δὲ ἀδικῶν ἑαυτὸν μάστυρα τὸν ἀδικούμενον, μαρτυρεῖται μου, Xen. μαστυρόμενος τὸν ἀνθρωπον, accipiens teſtimonium à Spiritu, Naz. ἐμαρτύρησε τοῦτο τὸ νόημα, quæ comprobatur teſtimonio legis, Iul. c. 3. ad Rom. Et 1. ad Tim. c. 5. χήρα ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, comprobata & ſpectata. Act. c. 6. ὃν καὶ τὸ πλῆθος μαρτυρεῖται, vniuerſus populus teſtimonio ornati, Cic. Phalar. in epiſt. μαρτυρῶ γὰρ ὑπὲρ τοῦ πολιτεύεσθαι ἄγαν καλῶς σωφρόνως, multis teſtata eſt modeſtia, & vel hanc multi teſtimonio ſuo comprobant, teſtantur.

Μαρτυρῶμαι, μαρτύρω, μαρτύρεσθαι, teſtor, teſtimonio ſum, teſtimonium dico, Cic. Dat. μαρτυρῶ σοι, pro te teſtimonium dico, ἰ. in tua gratiam, Demoſt. μαρτυρῶ σοι τὸν λόγον ἀληθῆ εἶναι, idem μαρτυρῶ τοῦτο, hæc teſtor, Plut. Paul. ad Galat. c. 4. μαρτύρομαι πᾶσιν ἀνθρώποις, τὸν ἐφοδιασμὸν ὑμῶν ὑπερβάλλοντα αὐτὸ τὸ ἀσκητὸν μου vobis teſtimonium perhibeo & reddo, vt loquitur, Quint. Hiat. de epub. αὐτὸ μαρτυρεῖς, ei teſtis es, ei teſtimonium reddis. Xen. ἀπὸν μαρτυρεῖ ὃ αὐτὸ πάντων ἀνθρώπων: & paulò pòſt, καγὼ ὑμῖν τοῦτο τὸ πᾶν μαρτυρῶ, his aſſentior. Et cum præpoſ. μαρτυρεῖσθαι πρός τινα δίκας αἰτεῖσθαι τινος, Lucian. μαρτυρεῖται τὸ φρόνημα τὸ ἐμὸν πρὸς τὰ πράγματα, in rebus meis ſum teſtimonio, Herodot. μαρτυρῶ ὃν θεὸν τὸν θεὸν, Deo teſtor, Paul. c. 15. prioris ad Cor. Item cum Accuſ. Πολλὰ δὲ μοι καὶ κατὰ τοῦτον μαρτυρεῖ τὸν θεὸν πάντων ὃν: μαρτυρεῖ δὲ καὶ ψεῦδος, falſum dico teſtimonium, Plat. de Leg. ἐψευσάμην ὀρθὰ μαρτυρῶν, vera dicere videris, Soph. μαρτυρεῖν ὑπὲρ τινος, nihil non ſtificari, Demoſth. Accipitur etiam pro ſignifico, declaro, ἐμφύω. Significat etiam μαρτυρεῖν, cruciatu in martyrio affici ſil. μαρτυρεῖν pro μαρτύρεσθαι, vocare in ius, Ariſtoph.

Μαρτύρμα, ματος, τὸ, teſtificatio, Eurip.

Μαρτύριος, ος, ὁ, teſtatio, teſtimonium, elogium, ſignificatio. ſilio ſæpius. Dicitur propriè de præſentibus: ἐμμαρτυρία de abſentibus. Vide apud Ammon. μαρτύριον γράφειν, denuncio teſtimonium: & μαρτυρίαν συγγράφειν, Demoſt. ἀφεῖναι μαρτύριον, proferre teſtimonium. Idem, οἱ μαρτύριον μὴ φέρειν ἐπὶ ἐκβάλλειν τοιοῦτον. Et in præſenti altibi, ἐκβάλλειν τὰ μαρτύρια ὑπὸ ἢ, ἢ δὲ τῆς ἀφῆτος μὴ τὸν ἀδρῶτος οὐ καὶ ὑμᾶς ἀγνώσεσθαι, profert falſum teſtimonium, teſtēque laudat quorum timonio vſurus eſt. μαρτύριον παρέχειν, teſtes produxit, ider τυγχάνειν ἀπράξεως, abſtinere à vocationibus in iudicium, Arphan. Μαρτυρία, apud Naz. ſumi videtur pro cœtu eorum præſentes ſunt, atque eius quod fit ſpectatores ac veluti teſtes, ὅθεν χρῆσε μαρτυρίας, ſuſpicante cœtu.

Μαρτύριον, ου, τὸ, argumentum, teſtimonium, elogium, teſtimonio. Xen. τὰ τοῖς μαρτυρίοις χρώμενα, &c. μαρτύριον pro locis ſunt martyris alicuius reliquiæ, in Canon. 6. concilij Chalcedonenſis.

Μαρτύρομαι, teſtor, teſtem adduco, conteſtor. μάρτυρα καλεῖν, Polde Rep. 11. ἢ τῆς θεοῦ τὸν ἀδρῶσαν ὠζωγωπὸν ἢ ὄμνυμι μάρτυρα, aliſ quòd dij precibus hominum & muneribus flectāmur, Homer. teſtem citant. Ariſtoph. in Pluto. ὀρεῖς ἃ ποιεῖς, τοιγὰρ μαρτύρομαι, ſta teſtificor, teſtor. μαρτύρομαι αὐτὸ τοῦτο τὸ καλὸν, μαρτύρομαί σε, te in teſtimonium voco, Philoſt. μαρτύρομαι τοὺς θεούς, teſtes deos inuocare, Ariſtid. μαρτύρομαι τὸν θεὸν, conteſtor hominem, Eraſm. c. 5. epiſt. Paul. ad Galat. Μαρτύρομαι, teſtimonium redditum eſt, teſtimonio comprobatur Ioā. ep. 3. Δημητρίου μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων, ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Μάρτυρ, ὁ, ἡ, poetice pro μάρτυρ, ὁ, ἡ, μαρτύριος ἀμφοτέρων διὰ τοῦ ι. μάρτυσις.

Μάστις, ὁ, ἡ, idem, Nonn. μάστις ἐπόποιο. Plato in epiſt. τοῦτο μὲν οὖ μάστις. Idem epiſt. 7. πολλοὶς μάλιστα μάχεσθαι, τὸ ἀκατάγνωστον. Ariſtoph. ἐγὼ δὲ τοῦτο μάστις, ſum tibi huius rei teſtis. ἢ autem in iuis quempiam trahebat, teſtem ſecum ducebat. Ariſtoph. in Plut. ἐν οἷς τὸν μάστορ' ἀμφοτέρων, ἐς ὃν ἀληθὲς ἢ viatore ſeu apparitore, μάστις ὁ ὑδεύτης, Lucian. μάστις ὁδός, iudus iturandi frequens Syne. ſq. Deus ſit mihi teſtis.

Μαυρουσίωνες, οἱ, fatellites, qui regum latera ſtipant, Euſt. Illi fuerūt aſſi Maryādyni ab Heracleotis in ſeruitutē redacti. οἱ ἕλωτες à Spartanis vnde ſicut ἕλωτες ita Μαυρουσίωνες vocantur ſerui mancipia.

Μαυσώλειον, Doricè pro μαυσώλειον quod eſt κενοτάφιον Euſt.

Μαυσωμοῦν, ὦμαι, ruminor, μαυσῶμαι. μαυσᾶται, ruminat. Cōmenter μαυσᾶται. Heſych. exp. μαυσᾶσθαι, ἀπαρέσκειν τῷ φρονεῖν τὰ παλαιὰ αὐτῶν ἀφροσύνας ἄδειν.

Μάσων, ωνος, ὁ, Maro rex Thraciæ. Et pro vino Cratin. apud Ath. οὐ ὥσπερ τοὺς ἀπὸ μάσωνα πίομεν.

Μασσεύω, ας, ἰ. verbs Thraciæ.

Μάσσω, Æ. olicè, pro religare.

Μασσόμαι, mando, id eſt, edo. Plinius commanduco dixit. Litur ad hunc modum per vnicum σ apud Theophraſtum lib. 4. hiſtor. plant. μασώσθαι δὲ ἐκβάλλειν ἐς τοῦτο μάσημα. Uxerat & antea μασώσθαι γὰρ ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ἐκβάλλειν λέγουσι, ὃ δὲ ὄδοντι ἢ μὴ χρῶνται κατεπίνουσι: τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Et Plinius libro 13. Mandunt quoque crudum decoctumque fuc-

ficeum tantùm deuorantes. & Aristoteles libro quarto, de partibus Animal. μασσάομαι, qui sæcum expressit, idem Theophrastus libro secundo histor. plantar. κασάομαι, Aristophan. Hinc vulgò mascher.

μάσημα, ατος, τό, mansum, manducamentum, Gaza ex Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 9. ἡ δὲ μὴν χυλὸν ἀφανίζουσι: τὸ γὰρ μάσημα ἐκπέσον, expuunt mansum, succo deuorato. Cicero hoc mansum vocat, Atque omnia minima manifa, vt aiunt, nutrices infantibus pueris in os inserunt, in 2. de Orat. vide Ἔνδησις, & ἀμασις, ἡ, ἁπαξ.

μάσησις, manducatio, Basilio.

μαστήσω, siue μασσήσω, ὄψεσι, ὁ, qui mandit, qui commanducat.

μάσθλη, ης, ἡ, μασθλαι, lorum maceratum & emollitum, coriũ tenuiter calceamentum, habena. Item verbero, ardelio, homo futilis: ὄζω τὸ μάσθλαι, vel μάσθλα τὸ μολθακὸν. Aristophan. Ἀμφιθέα, εἴ μοι γλυκεῖ, ἀλλ' ἀλαζὼν, ἁπλοῦς, ἀμαθὴς, ἀδιάβατος, vt exponit interpr.

μάσσει, ὁ, idem quod μασσᾶι. Quanquam sint qui vtroque modo differentiæ causa scribant, vt alterum fit viri, alterum mulieris. Dicitur autem μασθὸς, teste Suida, διότι τὸ θηλάσαι μασσᾶσθαι λέγεται· μαστὸς verò, διὰ τὸ μαστὸν ἐν γάλακτος.

μάσσαι, Hesych. μάσσαι, grande afferens itidem μασσᾶσθαι βασιλέα τὸ μεγαλόψυχον, μέγαν δὲ τὴν ψυχήν.

μάσσαι, idem tradit dictos fuisse ὑπὸ βαρβάρων.

μάσσει, Doricè pro μάζει.

μάσσαι, ligo, ἁπαξ λεγόμενον.

μαστὸν, ὁ, τὸ, vide Σίφων. μάσσεται τὰ σπόρια τὰ φοίνικα πάλαι.

μάσσαι, quærere, purgare, commissce: e. Hesych. à themate μάσσω quod itid. expon. καθαίζειν. Aorist. med. ἐμασσάμην expon. λαβόμην, ἐφαλόμην, necnon μασσάμενος ἀπεχρᾶτο ἑαυτῷ: meminit huius verbi Eustath. quoque exponens ἁπτόμενος & μασσάμενος idem ἐλόμενος ἐχρᾶτο ἑαυτῷ. Hom. compositè dicit, ὀπὶ χερμάσσαι prehendere manibus, capere.

μασσᾶλις, Massilia, apud Suid. εἰς μασσαλίας ἥκειν, dictum in effeminatos. At apud Athen. πλὴν εἰσὶ τῶν μασσαλιωτῶν, ab habitu ea is gentis mulhebri penè atque effeminato. vide Fraſm. in Iuliad. è Massalia venisti. Dionys. Poeta, μασσαλιὴν πτερόεσσαν ὑπὲρ ἅλμα ἔχουσα.

μάσσαι, mando, is. Aristophan. in Pluto, καὶ σὺ μ' ἀπὸ τῆς κύλικος ἀναπλήσας, i. sapiens panè aliquem, & carnem mandens & edens. Apocal. cap. 16. ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, & mandebant linguas suas præ dolore. Dicitur & μαστάζω, μάσσω, vnde vulgò masticer.

μάσσαι, Æolice, ligna vincire, ligare, Eustat.

μάστιξ, ιγος, ἡ, q. manducatio. Theophr. in Odorib. ἀβλωβὲς ἐμφαίνει τὸ μάσημα καὶ ἡδὺ, dum manditur.

μάστηρες μύες, οἱ, musculi oris, qui dum cibus manditur, mouentur.

μάσσαι, τὸ, longius, maius, πολὺ, Hippocr.

μάσσαι, vel μάσσω, ἄξω, σω, αχα, pinso, abstergo, premo, mollio, ligo, conspergo, πολλὰ ἐδίδου. Act. Accus.

μάσσαι, τὸ, ὁ, ἡ, pro μακρότερος vt βρεκανὸν pro βραχύτερον, longior, maior, amplior. Xen. καὶ μὴν πολὺ μᾶσσον ἴδοις ἂν.

μάσσαι, mando, manſito, manduco seu comanducco Nicand. in Ther.

μάσσαι, ακος, ἡ, mandibula vel os. Odyſſ. δ. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς δὴ μάσσατι χειρὶ πιέζε. Μάσσακα quibusdam etiam dicitur labrum vel rictus & in eo enati pili pro quo καπίστριον dicitur. μύκαξ ἰτέα fica, bucca, buccella, ἁμαὶς, βλαμές. vide Ἁμαῖξαι. Homer. Iliad. ζ. ἡ γὰρ ἀπ' ἀγκυλοχείλου σφρήγινα Μάσσακα τύπτει κλάζουσ', καὶ ἀοὶ ἄφαρ οἱ πόλεμος αὖτις. Interp. ἡ περιγύλη. Interdum genus locutæ quod bruchum vocant. Nicander in Theriac. μάσσακα στρουθόν.

μασσάκιζε, labra contraho, σωλῆνα τὰ χείλη: à lactentibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt. Aristoph. in Acharn. Ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασσακιζόμενος. Interpr. σωλῆνα ἢ γωνίαν τὰ χείλη: sed tunc à μασὸς derinatur. alij tamen μασσάκιζε, siue μασσακίζει vt Hesych. codex habet κακῶς ἐστιάζει ἢ βλακικῶς: languidè & ignauiter manducare, tanquam à mastace.

μάσσαι, ω, ἀσα, σω, ἄσω, inquiro, affecto, peto, requiro, ζητῶ, opto, ἀποθνῄσκω, Act. Accus. Hinc ὁπὸ τῶ μαστεύσει, i. indagare, vulgò dicimus mastin, canem molossum. Dionys. de situ orbis, ἴχνια μαστεύοντες ἀλλήλους ἀφίκοντο.

μαστὴς, inquisitor, Xen.

μαστὴρ, qui æstor, ὁ ψευστὴς.

μάστις, pro μάστιγι per apocopen.

μάστιξ, virgator, q. flagellator, Herodot.

μάστιγος, ος, ἡ, mastigia, verbero, κακοπλοκῆς. Athen. qui vibicibus inscriptus est: tales flagriones Nonio.

μάστιγα, flagello ind igeo. Sic enim Eupolis teste Polluce μαστιγόω τὸν ἐλεύθερον ἔπαινος.

μαστιγίας, inquisitor, Xen.

μαστιγίας, ου, ὁ, flagellifer, lictor, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur ad subinuocandam tubam, & cohibendas seditiones.

μαστιγόω, μάσω, σω, κα, flagello, pulso, cædo, flimulo, castigo. Actiu. Accusat. Hesiod. πολλὰ δέ τε ἄμμε ἐρέθει μαστιγόσα θυμός, mea cutis cædit ur, dixit Xen. l. 2. sic & μ. Plat. 2. de Repub. μαστιγώσεται dixit pro cædetur. Passiu. μαστιγούσθαι πλαγαῖς ὑπερφυέως, numero æqualia verbera patiatur, & lato τέρμ. ibid. μαστιγωθεὶς ὑπὸ σοῦ ἀδίκῳ πεὶ δίκῃ πεὶ δικαστῇ, cæsus prout iudicibus visum fuerit.

μαστιγίας, verberibus dignus, verbero, verberabilis, cuius & superl. verberabilissimus apud Plat. μαστιγιωτάτῳ, Lucian.

μαστιγόω, verberandus, Aristoph.

μαστίζω, μάσω, σω, σμαι, σθην.

μάστιξ, γος, ἡ, flagellum, verbera, vibex. μάστιξι ἐοικυῖαι, qui scuticis cæduntur, Plut. in Apoph. pro plaga accipitur Maicis. Ἰδοὺ γὰρ κατὰ μαστῆρ σου, de muliere sanguinis profluuio affecta. μάστηρας ἢ πληγὰς Δικαιοσύνῃ, vide apud max. Tyrum.

μάστης, poeticè idem Od. ε.

μαστιχη, ης, ἡ, mastiche, resina lentisci. μαστίχη ἢ ἀλόη, mastiche & aloe, Alex. Aphr. in Probl. procem. Idem Probl. 106. l. 1. μαστίχη ἢ ῥύπτει ἢ διαφορεῖ ἢ τονοῖ, mastiche & abstergit & digerit & firmat.

μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, quod fit è mastiche, Dioscor. lib. 1.

μαστία, pro μαστίζω, poeticè.

μαστοειδῆ, τά, mammillantes carnes, Gaza 4. Anim.

μαστοί, οἱ, terrarum superficilia, durities.

μάστορες, οἱ, Magistratus erat de rebus publicis inquirendis. Latini quæstores vocant.

μαστὸς, οὐ, ὁ, mamilla, propriè mulierum. Gaza ex Aristot. verrit mammam. vide μαθὸς. Significat item poculi genus, Athen. lib. 11. Et in retib. τὰς ἐνδίσεις φασὶ τινὲς μαστοὺς κύλικας, ὁλόκληρα πλεγάνια τὰ ἀκμαιότερα φασὶ τοὺς πλεγάνους, Pollux. Xenophon. τὰ ὑφ' ὑδάτων ἐχόντα μαστούς. Idem μαστὸν jugum appellauit, i. τὰ ἀκρώρεια ἢ ὄρεσι ὑψηλά.

μαστύλιος, ου, τὸ, locus vbi verſantur lenones, prostibulum. vide Ματυλλιον.

μαστωπία, ας, ἡ, lenocinium.

μαστωπεύω, μάσω, σω, ἡ, lenocinor, perduco, i. stupro concilio. Appian. in 2. ciuil. de Cæsare vxorem accipiente Pisonis filiã, & suam despondente Pompeio, quum quinquiẽnium ei prorogatum est, ὁδοῦσι κάτωθεν διαμαστωπεύουσαι γάμους ἢ ὁμιλίαν, i. imperium Cæsari nuptiarum lenocinio dari.

μαστωπὸς, οὐ, ὁ, ἡ, leno, perductor Cic. lena, quasi quæ vocem maternam mentitur suauibus verbis: ἡ μαστὶς ὁ ὅτα συσείουσιν ὁ τὸν ὄμμα κατώδυνον, quasi μαστωπὸς, Eust. ill. y. vide συσείουσι sine ν. Suid. μαστωπὸς, μαιλιστὴς, πορνοβόσκος. Scribitur etiam sine ν. mega.

μασταφὲς, οὐ, ὁ, idem Hesych.

μασταὶ, inquisitiones, ζητήσεις, Apoll. Rhod.

μασώτης, parasitus.

μασχάλη, ης, ἡ, ala, axilla, armi. Transfertur quoque ad herbas, hoc est, eanum illum inter caulem & ramulos amfractum, vnde finistrim noua proles egreditur, quem Latini similiter alas, vel linus appellant. Dicitur etiam hoc nomine pars nauis, ὑπὸ τὴν πρύμναν. Sic Virgil. & velorum pandimus alas. Sunt eum pre grue, hoc est, inachina dependentis in naues farcinis exuriendis, capra, interpretantur. μασχάλαι ἄρναι, præter ſignificationem de qua antea in verbo ἄρνα, etiam dicitur de pectoribus & ebriis, qui sæpius inter bibendum axillam attollunt dum scyphos exsiccant altius sublatos, ne quid liquoris in fundo remideat. Poll. ὄνομα τὸ μασχάλαι ἄρνες, οἷς πάντες ὅσοι πίνειν οἱ μέθης. Διὸ καὶ ὅμοιος ὁ σκοπὸς, χεῖρες αἴρουσιν, γάλα ἐκδίδωσι. Hesych. hinc, μασχάλαι ἄρνες ἐπιπίνειν· αἴρειν τὰ κυλίκια ἔχοντας ἢ πίνειν: atque affert exemplì loco hunc trochaicum tetrametrum, ὅς ἂν πιὼν μασχάλαι ἄρνας μὴ πατάξῃ τὸν ἀριστέα ἢ μὴ φύγῃ ἀδικεῖν ὥσπερ ἐμὲ μασχάλαι, atque dicere, μασχάλαι ἄρνες προκαθαίρειν ἢ ἀπομακρύνειν τὸ χεῖρον velut est apud Homer. χεῖρας ἀπονίψω.

μασχαλιαῖος, in finit, vel sub axillis gero.

μασχαλίζω, μάσω, σω, κα, obtruncо per ignominiam extremas partes corporis, Soph. in Electra, ὑφ' ἧς θανὼν ἁγνὸς ὧδε δυσωδὴς ὅμως κλάδοι. qui enim cædem aliquam patrarant solebant occiſo extremas præcipue partes corporis amputantes eaſque connectentes sub axilla ferre, vt qui putarent defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad se vleiscendum quẽ admodum & Iason apud Apollonium li. 4. ὕβριμα πάσχει Θυέστης.

μασχαλίστρα, ης, ἡ, sportula, canistrum è palmæ virgultis contextum.

μασχαλὶς, ίδος, ἡ, ala, axilla. etiam de arborib. Theoph. 2. hist. plan.

μασχάλισμα, τὸ, obtruncatio extremarũ partiũ corporis, quæ à latronib. fieri solet, ne cognoscatur iugulati cadauer, Soph. in

Electra. Suid. Qui aliquos (inquit) ex insidiis interfecissent, vt irameorum effugerent amputatis eorum extremis partibus & connexis e collo suspendebant traiectas per axillas, easque appellabant μαχαλήματα, his addit significare vocabulum hoc & τὰ τοῦς μηροῖς ὀστᾶ διὰ τὸ ἅμαν εἶν περὶ τοῖς ἡβῶσι θυτίοις. Μαχαλόν, Hesyc. affert pro χιτῶνα tunicam.

Ματαιόφωνος, ον, τ. ος, ἡ, ἀνόητος, ἀφρων, ineptio, desipio. ματαιοφωνία. Neutr. at transitiue usurpatur pro fallere apud Æschyl. Agamen. σπαλίζηται δὲ ἢ τοι ματαίοις ὠδῖν ἐπίκοις φρενῶν τελεσφορεῖ δίκης κυκλοῦμενον κέαρ.

Ματαιολογέω, ineptio. Accusatiu. Lucianus de luctu, πατὲρ παῦσαι μὲ ταῦτα ματαιολογοῦντα.

Ματαιάζω, morari, διατρίβειν. χρονίζειν, rectius ματᾶζ. ματτάζ.

Ματαίζωμα, ατος, τὸ, vaniloquentia, Liu. & Tacitus, de rebus nihili curiosa disceptatio. Paulus 1. ad Timot. c. 1. ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν, deflexerunt ad vaniloquentiam.

Ματαιολόγος, vaniloquus, stultè loquens. apud Paulum ca. 1. epist. ad Titum.

Ματαιολογικὸς, ὸν, ὁ, qui friuolas res inuestigat & consulit, vel parcus & qui ex appensione lucrum colligit, veluti mensuram lingens, & ὁ περὶ τὰ μικρὰ σπάνιος ἢ παυόμενος, Eust. ll. 1. Scribitur et etiam ματαιολ.

Ματαιόομαι, ώσομαι, ω. ωμαι, frustror, frustretor, stultesco, stultus fio. Paulus capite primo ad Roman. ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, sed vani fuerunt in ratiocinationibus suis, interp.

Ματαιοπονέω, frustra conari & nihil perficere, Aristoph.

Ματαιοπονία, inanis labor, inanis dolor, à Plut. dicitur de philosophis arguis & sophisticis.

Ματαιόπονος, ὁ, ἡ, ἄνανις, ineptus, vanus, demens, stultus, & quem expectatio frustratur. ὁ σοφὸς μηδὲν χρήσιμος, Chrysostom. in epistol. ad Ephes. Idem, πᾶν τὸ ἀμεθόδευτον μάταιον καὶ ματαιόπονον, sagittariorum artem eludit & frustratur. Soph. κλύειν αἰδὲ μάταιόν σ' ἐστὶ μανθάνειν, virum futilem audire. Plato in Timæo, τὸν λόγον αὖθις διὰ τῶν αὐτῶν μηχανήσεται, μὴ ματαιόπονον εἰς τὸν σὸν. si verbis expliceare conemur, nullo posito sub oculos simulachro earum rerum: frustra fuscipiatur labor, Cicero.

Ματαιοπραγία, inane studium.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas, Paul. ad Ephes. c. 4. ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν.

Ματαΐφρων, qui inepta & absurda sapit, Damasc.

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, stulcitia, mentis inalum Plin. Athenæus ex Seleuco tradidit libro tertio, γλυκυσίδιον non attingi διὰ τὸ ποιεῖν ματαιομανίαν.

Ματαιόσκοπος, inspicere, μαντεύεσθαι, μαντεύεσθαι.

Ματαίως λέγειν, frustra verba facere, & laro in epist.

Μάτην, pro μάτ̃ην, Dorice. Soph. νοσῶν μάτ̃ην, διὰ πόσους πόνους.

Ματᾶζ, torpescere, ἀκνεῖν. Item aberrare à scopo, Eustathius Iliad. 1, & Æschyl. in Prometh. ἐμοὶ δ' οὐ ταῦτα τοῦτ' ἐπῆν, interpr. ἐμοὶ μάτην γέγονεν.

Ματᾶσις, ὁ, sertum quod emarcuit.

Ματεύσιμος & Ματεύσιος ὁδὸς, quæro. Item nihil ago, frustra laboro, vanus sum. Euripid. Iliad. ἔρχεσθ' ἀλλ', ἢ δοκεῖ ματεύσιμον, Interp. ματαιοπραγήσομεν, ἢ ζητήσομεν.

Ματέω, μήσω, τ. κα, ἀμαυρόω, ἀσθενῶ, infirmio, inefficax sum. Item aberro à scopo, non collimo, teste Eust. ll. 1.

Μάτην, frustra, gratis, ab re, sine causa, μάτ̃ην ὄζει τοῦτο, inanis est labor, Plat. de Leg.

Ματὴρ, inquisitor.

Ματρεύω, vanè viuo, inquiro.

Ματία, ας, ἡ, stoliditas, vanitas, ματαιότης, φρενοβλάβεια, Apollonius.

Ματίζω, quæro, apud Hippoc. ματίσει scriptum pro ζητῆι.

Ματὴν, vanitas. Item socordia, ματαιοπραγία.

Ματιολιχὲς, ὸδ, ὁ, qui parcè comedit, aut qui è minimis rebus seu mensuris captat lucrum. Κοπᾶν μάτιον & λείχω, quod est lambo, ἢ κυπαίνω ἢ μάτιον θυλακίζω & ἢ λοχᾶν, φαδωλεύω & ἢ σμικρολόγος, ὁ μυντηρίζ. vtitur hac voce Aristoph. Nebulis. suprà Ματαιολιχὸς.

Μάτιον, ὑ, τὸ, mensuræ genus, & id quod minimum est, Com. Aristoph. in Nebulis. Item mica, exiguum frustum.

Μάτ̃ος, frustra deliberans, pyreus, deceptor.

Μάτος, τὸ, inquisitio, ζήτησις, Hippoc.

Ματρᾶζ ω, ἰρυπίνω.

Ματρεῖος, ὸν, Dorice, ὁ μητρὸς ἔπι ἔχων, & pleonasmo ματρεῖπος, Eust. Iliad. ε.

Ματρύια, ας, ἡ, lena, ματρυιὰ ς, Eust.

Ματρυιεῖον, locum esse aiunt in quo versantes vetuli ἐ comessationes aut fe mutuò inebriaturos suscipiunt.

Ματρύλιον, pro stibulum.

Μάτρως, ωος, ὁ, pro μήτρως vocat patrantes matris, sic Eust. Rœot.

Ματταΐζω, circunspicio, grauiter fero, mœreo, à ματτάβας quid est ὁ ἄπρωτ ar

Μάττακος, ὁ, ἡ, stultus.

Μάττυη, ης, ἡ, cibi genus delicatissimi, vltimum ferculum & pretiosissimum. σκεῦ τὸ πολυτιμὸν ἐδέσμασι, omnia precisa edulia, significari hoc nomine scribit Athen. l. 14.

Ματτύλλιον, τὸ ἀβρόσιτόν τι ἐσθίειν, εἶτα ὑρᾶς, εἶτα ἀλᾶς, εἶτα ἱπρίθιον, εἶτα μύστιον, opiparè & suauiter viuere, Erasm. Athen. lib. 14.

Μάττω, & μάσσω, pinso, fubigo, tero vnde tertinda, ὁ μάζας ἐκ τοῦ ἀλφίτου μάζαν ἀπεργάζεται, Athen. ibidem. Plato libro de Republic. ἀρίζουσι εἰς ὧν τοῦ κεφάλου ἄλφιτα σιδαζόμενα ἢ τοῦ σιροῦ ἀλδόντα τὰ ὑγρὰ πίνοντας τὸ μάζαντες μάζας γίγνεσθαι αὐτοὺς, id est, in mazan conformantes. Hippocrates libro 1. de morbo, ὅσοι γὰρ σιτίων μὴ σιροῦν ἢ σιροῦν ἔμπασιν, id est, non pro aiodúeiv ἢ σιροῦν sumpsit, id pro exprimere, τὸ ἐκ λίβεσι, Galeno teste. Aristotel. Rhetor. libro tertio, Καὶ τοι οὐ σὸ ὁ τοῦ μάττοντι ἐρωμένῳ πολὺ μᾶλλον μάζει τὸ ἐρῶν ἢ ἀλλοτρίως; hic pro fubigere, τὸ σιροῦν. Aristophan. νεφ. πὶς ὧν ἐκ ἐματτόμην ὑπὸ τοι τὰ ἔνδοθεν, in qua fabrica fubigebamus. μάττειν, apud eundem etiam significat comedere & vorare. Eustath. Iliad. ε. etiam pro fermentare & subigere panes exponit: Commentar. Aristophan. τὸ σίσιμον ἢ ἢ σιροῦν.

Ματύλλη, cibus apud Macedonas ad irritandam sitim: quo vtebantur vbi potus incalueraat, Pollux.

Μαυλίον, id est, μόχλευμα, διὰ τὸ ἑαυτὸ αὐλίζεσθαι, ἢ ἔμαυλίσθαι, Interp. Thucyd. quod plures in vna vagina velut stabulari possint.

Μαυλὶς, ίδος, ἡ, gladius. Nicander in Theriacis, κηφαλὲς κοπίδος ὄνυξ. ἐκ δὲ Μαυλίδι χαλκείῳ μαυλὶς autem Hesychio est qui mercedem aliquid facit, vnde μαυλίζειν mercede prostituere, μαυλίζειν Suid. qui alterius corpus mercede prostituit.

Μαύρος, ὁ, obscurum, imbecille. Hesych. & Suid. at iisdem μαῦρος est μωρὸς, fatuus, stultus.

Μαυρόω, μώσω, τ. κα, μαυρωθῆναι, ex termino, perdo, obscuro, de Act. Accus. Hesiod ἐάν τι μὴ μαυρῶσι θεοὶ, i. ipsum diu facile perdunt, i. ἐὰν μὴ φθόν.

Μαυσωλεῖον, ὑ, τὸ, mausoleum.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, gladius, ensis, quo cæsim feriunt in pugna. Polyb. quod etiam ξίφος vocat Xenoph. ἔλεγε κατ' εἰς μάχαιραν ἢ ξίφος μόνον κύκλον αὐτὸν ἐποιῆσαι, sic in ensis deiciat. Homer. Iliad. χ. ἡνιοχεύοντε μάχαιραι μὲν ὅσ' ἐπὶ ξίφος μάλα κύκλον αὐτὸν ἐποιῆσαι, id est, τὸ ξίφος μάχαιραν. μαχαίριον, id est, cultellum. μάχαιρα διπλῆ, Liphicus gladius, Aristotel. l. Politic. μάχαιρα pro Perseo gladio, Xenophon idem etiam dicitur κατὰ μάχαιραν capilli tondentur, Aristophan. μάχαιραι κερκιδ, nouacula, Plut. in Dione. χαίρει σπάθῃ, gladium distringit, idem in Apophthegmat. μαχαίρᾳ.

Μαχαιρόπωλος, ὑ, gladiolus.

Μαχαιρίδιον, ὑ, τὸ, culticulus Plaut. & idem quod ἰσχαρίδ, apud Lucianum.

Μαχαίριον, ὑ, τὸ, cultellus, ficula Plauto, diminutiuum à ficus. μαχαίριον ἀφόσιον vocat Archigenes apud Galenum κ' ἀπόσιλιβρι capite nono, Perfiorum malorum nucleos à forma cultrata & mucronata. μαχαίριον ἐλεφάντινον, eburnei cultelli, vt ἐφάπια, apud Pollucem corneis: cultellis autem offeis radi purgari Scribonius & Marcellus medici præcipiunt.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, nouacula, culter tonsorius. vide μάχαιρα in Amon. Lucian. de instrumentis tonsorum, ὅ ἐστι ἐν μὴ ταῖς αὐτῆς, ἐνεῖν ἢ μαχαιρίδιον, ἢ κάτοπτρον ἔχοντας. Μαχαίρις sue χαιρὶς ἐμ sumpit Cratinus apud Pollucem, pro forficib. Φαλίδες dicuntur, αἱ σπαν, ὡσεὶ τι ἐν ταυτὶ ἰσχαιμαχαιρὶς, κἀιρομὶ τὰ σφῶτα. Idem Pollux, μαχαιρὶς αἱ ἢ κειρόμενοι cabant. Et Comœdi dicebant κάρεσι διπλῆ μαχαίρᾳ τὴν κεφαλὴν ἀποξυρίζειν, id est, in compros elegantiore cultu. ὧν ἢ μαχαιρὶς παῦλαν inquit, ἢ Φαλίδα vocarunt. vide Φαλὶς. Apud Hippocrem, μαχαιρὶς ὀξυβαφὲς, id est, fcalpello, vulgò Lancette, Gallicè Phlebotome. Apud eundem μαχαιρὶς σφενοειδὴς, fpecillo, vel instrumento σφενοειδὲς, vulgò Sprouette.

Μαχαιρικὸν χεῖρ ἐμβλέπειν ἐπὶ τοῦ πᾶν μάχιμος, Polyb. de exercitione tyronum loquens, digladiari.

Μαχαιροποιὸς, gladiarij & telorum artifices, Bud. in Ann.

Μαχαιρομαχεῖον, officina gladiatoria.

Μαχαιροφόρος, ὁ, ensifer, Ouid. gladio cinctus. Xenophon Cyropæ. libro sexto, ὅθεν ἢ μικρὸν ὑμῖν εἰ πονοῦσι μὴ ἀφεκεῖν ἢ χαιροφόρος.

Μαχαμώνιον, τὸ, herba quæ & ἔφεδρα & Latini gladiolus.

Μαχαμῶδ, ἀνίος, ferra, quæ polit & leuigat melius quàm ὀδόντες, quæ in incidendo altiora crenularum vestigia relinquit apud Galen. est vtraque dictio.

Μαχατὰς ἀντίπαλος, pro μαχητὴς.

Μαχάω, pugnam desydero, Hesych.

Μαχείω, μαχήσω, verbum desyderatiuum in έω.

μάχετο, pro μάχοιτο, pugnet. Iliad. α. & μαχέσσετο. Ibidem, pugnent.

Μαχητύειν, pugnandum, Plutarch. μαχητέον, legitur apud Platon. ἐπιμαχητέον πᾶσι τοῦτο.

Μάχη, ἡ, pugna, certamen, dimicatio, conflictus, Plato Epist. 7. — μάχην ἐκ τούτων, μάχῃς ἢ χλοερᾶς κατηφὴς, acri prælio omisso. διὰ μάχης ἐξέπιπτον, prælio & armis excidi sunt. διὰ μάχης ἰέναι, in certamen venire, Plato. ἐπὶ μάχῃ, accepit μάχην pro minis. πανήσιοι δὲν μάχην, prælium committere, decernere. Xenoph. Ἀναβασικῶν 7.

Μαχήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, pugnans, pugnator, pugnax.

Μαχητός, ἡ, ὁ, pro pugna legitur in Pugna Scilum & mutum.

Μάχιμος, pugnaho. Iliad. α. vnde μαχησιμάχου, ibid.

Μαχίτης, ου, ὁ, pugil, pugnator, bellator.

Μαχλεύω, ὁ, pugnax. μαχητικὸς, ἀεὶ λίβρος, qui pugnat de lucro, fœdo lucro. Aristot. in Rhet. μαχητικὴ παιδιὰ, ludi pugnæ, Ion ibidem.

Μάχιμος, ὁ, ἡ, oppugnabilis seu expugnabilis.

Μάχιμος, ὁ, ἡ, bellator, bellicosus, pugnax, bellax, bellicus, militaris. μάχιμος, lib. Epigram. generis Fœmin. sed etiam μάχιμον legitur alio loco libri eiusdem. μάχιμοι μυριάδες, myriades bellatorum. τὰ μάχιμα, res militares, acies. τὸ μάχιμον τῆς πόλεως, militaris pars, quæ militiæ studet, Plato de Legib. μάχιμα δίκη, pœna apud Athen. lib. 10.

Μάχη, ἡ, ἐδος, meretrix. μαχλάδι χαίτῃ dixit Nonus, i. molli comam seu capillo. μαχλὰς δὲ ἐπιπλοκὴ, pro molli & blanda, vt Lasc. explicat. Luciano non μαχλὰς sed μάχλη dicitur. ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπαιολαθῆναι.

Μάχλος, ὁ, scortor.

Μάχλος, ὁ, μοιχὸς.

Μάχλη, ἡ, ἐδος, ἡ, meretrix, ἡ ἡ μάχλη, φίλτατος, Pollux.

Μάχλος, ὁ, ἡ, πόρνος, lascivus, adulter, intemperans, ἀκόλαστος, libidinosus. ἐπὶ ἀνδρὸς μάχλου, virorum appetens, Gener. Fœm. pigr. Dicitur etiam ὁ μάχλος, μαστιῶν, ἢ ἀφροδίσιον, χωνευτὴς. Ex hac voce fluxit vulgaris Gallicè *mascarean* siue *maschecum*, lenonem tamen significans. vide μαστίν.

Μαχλοσύνη, ἡς, ἡ, lascivia, adulterium, impudicitia, ad venerem propensio. Hom. Iliad. ζ. τῶν δ' ἄνδρ', οἷσί περ μάχλοσύνῃ ἐπιτέρπεαι ἀλκῆ. Interpr. τῶν ἀφῶν σωφροσύνην κατακόρησον. Hesiodus de Prætribus. Εἶπεν μαχλοσύνης συγκρίνει τυφὸν ὀλέσσαι ἀνδρὸς. vetitur & manet in Physiogn.

Μαχλότης, ητος, ἡ, libidinosissimus, Hesiodus. πᾶσιν μοχλὸν ἐπὶ ταῦτα γίνωσθε.

Μαχλοῦμαι, μαχλοῦμαι, & μαχλέσμαι, ἡ μαχλεύομαι, μαχλάομαι, pugno, prælio, contendo, ἀγωνίζομαι. Depon. Datino. μάχλεται πρὸς πολίτας, pugno aduersus hostes, Demosth. μαχλεύειν πανηγυρικοῖς, Aristoph. σοὶ πάντα μαχλοῦμαι δα, Hom. id est, διὰ σὲ ἐρίζω καὶ σοὶ, Aristophan. pugno pro te. Homer. Il. ad. ἢ ἐς μαχλεύσεται, & Iliad. γ. ἢ χρὴ μὲν μαχλέσσεται ἀεὶ ἑνὶ, hastis pro te dimicabunt. μαχλεύομαι, pugnabo, Plato Epist. 7. πολλοὶ ἐμοὶ μαχοῦνται, cum multis testibus pugnabit, id est, res eius cum. & Aristoph. in Pluto. ἐγὼ δὲ ἀεὶ ταύτης ἀμαχλέσομαι ἐν, de certeum non contendam. Xenophon. ὅθεν ἐμὲ μαχλεῖσθαι τὰ ἐμὰ ἀεὶ, compertis me de vmbra cum aliquo pugnantem. μαχλεῖσθαι ἀμφ' ἀλήτῃ dixit Hom. Iliad. γ. pugnare pro Helena. item de Repub. ἀεὶ αὐτὰ μαχλεῖσθαι dixit, pro contra ea pugnare. ἐκ μαχλεῖσθαι τῶν δικαίων, pro iusto pugnare. μαχλεῖσθαι ὑπὲρ χώρας, pugnare pro regione, Xenophon 5. Paedia. μαχλεῖσθαι, expugnatus, Thucyd.

Μάχιος, contrarium, repugnans.

Μάχιος, frustra Iliad. β. πυλαὶ τ' ἄδον ἀμάχιοι.

Μάχιος, ventilucus. Hesiod. in Theog. αἰ δ' ἅμα γε ἀμφὶς ἄνεμοι, ὀπτῆσι ἀμάχιοι ἐκπνείουσι, illi venti mari inspirant.

Μάχιος, ὁ, ἡ, vanum, im modicum, acerbum.

Μάχιος, incassum. μάχιον, Odyss. ξ. μάχιον ἐβάλοντο.

Μαχίσκεις, ὁ, qui frustra nugas effutit. Pindarus in Nem. Σοφὸς ἀνὴρ, πάντων ἀπὸ μαχιλοκίσκης, sicut eius qui pueris nugas effutit.

Μαχλάπτω, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus: hoc est inania debilatorans magno cum clamore apud Plutarc. ex Tragico quopiam πρὸς ἀδάμαντα μαχλάπτειν.

Μάω, ὦ, vehementer cupio supra modum cupio expeto. etiam præsenti animo cupio, flagro cupiditate. poëticum est à quo etiam hæc tempora Eustath. μάωμαι, & μάομαι. vnde μαιόμενος item μαιόωντες, à quo fœmin. μαιόωσα. dicit μάωμαι, ἀντὶ τοῦ esse per syncopen ex μαιόωμαι frequens in vsu est μαῶμαι. præsentis participii significationem habens, pro proinclinatóque animo cupiens, promptus.

Μάωσα, idem.

Μάων, apud Hesych. expon. μάταιος vanus, inanis.

Μάγαλος, valde, vehementer, magnopere, multum. Iliad. α. ὃς μέγα πᾶσιν ἀρίστοισι κρατέεσσι, μεγάωσι. μὴ σμικρὸν, λόγῳ melior, multo melior in Epigr. & Ho. μὴ ἐπιπλοκὴ μεγάλου κρίνοντος. μὴ ἔστω μεγάλως ἔστω. idem Hom. μέγα σθένος. Aristoph. vt σὺ τὸν σθένος. μέγα φρονεῖν, magni referre, exporter beaucoup, pesère d'importance vulgo dicimus. Plato lib. 5. de Rep. μέγα γὰρ οἶμαι φέρειν οὐδὲν ἢ ὅλον εἰ πολιτικὸν ὄφελος ἢ ὦ ὑπὸ θεοῦ γεγενῆσθαι, i. πολὺ διαφέρειν. μέγα, magnum Horat. At magnum fecit, quòd verbis Græcè latinis insumit.

Μέγα, Adiectium. vide in μέγας.

Μεγάδικος, ὁ, ἡ, cui in magnis fit iniuria.

Μεγαδώρος, ὁ, ἡ, munificus, qui magna donat.

Μεγαθυμία, ἡς, ἡ, magnanimitas. Hesiod. μεγαθυμίαι παιδὶ, &c.

Μεγάθης τὸ παμέι, magni hunc, Herodot.

Μέγαθος, ους, τὸ, vastitas, magnitudo. μεγάθεος λέπαδνα λίθου, lapis maiorem in modum splendens, Herodot.

Μεγάθυμος, ὁ, ἡ, magnanimus. Odyss. ὀλίγοι δ' ἐσθενὴς ἐν μεγαθύμοις, ἠγαθέοις, μεγαλοψύχοις.

Μεγάθυμος, ὁ, ἡ, inuidens, amulor. priuo. μὴ γὰρ μεγαθύμου ἄκεσαι, in Epigr. μεγαθυμοῦμαι ἄκεσαι, Ibidem.

Μεγακέτης, ὁ, ἡ, ingens, magna ceta habens, aut magnus simplicitter. Hom. Iliad. δ. μεγακέτεϊ νὶ μελαίνῃ. Interp. μεγαλῳ· ἐξ τὸ κῆτος, πλατεῖ ἢ βλοσυρῷ.

Μεγάλα, valdè. Odyss. ξ. μεγάλα στάσχετε φώτων, & ς. μεγάλα, abundè.

Μεγαλαδικηπλὲς, vehementer iniurius. Aristot. in 2. Rhet. μεγαδικηπλὲς, apud eundem.

Μεγαλάφωλος, magnos circuitus habens. Eustath.

Μεγαλάνδρη, viri magni, aut fortes.

Μεγαλαυὲς, robustus.

Μεγάλαστις, ὁ, ἡ, μεγαλοπρεπὴς, Athen. libro 12. & μεγαλαστία festum. Ideon.

Μεγαλαυχέω, μεγάλου, πνεῦμα, & μεγαλαυχέομαι, iacto, glorior, exulto, exte Hor. Neutr. absol. Isocrates in Fusir. λέγουσιν ὡς ὁ ἥκιστα μεγαλαυχούμενος ὅτι τὸν Βουσίριδος ἀπέκτεινε. Fabilius ad Eunomium, πῶς ἂν ἀκατάληπτον τοῦ θεοῦ δύναμιν μεγαλαυχεῖς φαντάζεσθαι;

Μεγαλαυχία, ας, ἡ, iactantia, ostentatio, excitatio.

Μεγαλαυχὴς, ὁ, ἡ, iactator, Adamantius in Physiogn. μεγαλαυχεῖς, κενοῦνται, magna iactantes, leues. Λίχνος, ἄφοβος, πτωχὸς, μεγαλαύχων, πολυκέδης.

Μεγαλαυχόψυχος, audacia timidus.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia, maiestas, Gregor. μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, loqui magnifica opera Dei. Et Luc. 1. cap. in cantico, Virginis. ἐποίησε μοι μεγαλεῖα, magnificè mecum egit: id est præstantiam ac magnificentiam suam in mei exemplo declaruit. μεγαλεῖον, vnguentum a Megalo Siculo primùm inuentum, apud Aristoph. vt Orus annotat: aut vt alij, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleo balanino, balsamo, calamo, iuncoque odorate fiebat, teste Plinio. Dicitur & μεγαλήσιον à Pelluce.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, magnus, venerandus, Xenoph. ἐκόσμησε τὰς γνάθας ἅπερ μεγαλειστήριος ὅπλισις. Idem, Ἄριε καλὸν ἐξ μεγαλεῖον πωλεῖται ἢ αὐδρὶ ἢ πόλει κτήμασι· οὐδὲν τοῦ τε.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, maiestas, magnificentia, τὸ μεγαλεῖον.

Μεγαλείως, magnificè. Polybius, μεγαλειοτέρως ἐχώρησεν, magnoperè gaudebant. Et alibi, μεγαλείως πεφιλοτιμῆσθαι, insigniter contemni.

Μεγαλέμπορος, magnarum rerum negotiator. ἔμπορος ὁ ἀφθονωτάτοις.

Μεγαλεπήβολος, qui quod suscipit, quamlibet magnum, ad exitum perfequitur, ὁ τοῦ φρονήματος καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνθρωπίνους ὄγκου τρεχικός.

Μεγάλη, Adiectium. vide μέγας.

Μεγαληγορέω, ὦ, ἤσω, ἦκα, extollo, amplifico, magna iacto. Neutr. absol. Accusat. Herod. in 3. ἀπίσεια τὰ τὸ συμβάντα ἐς τὸ δόκιμον, τοῦτο τε ἀφῖξαι μεγαληγορέειν, & c. vim vocabuli expressit. Horat. 8. Satyr. lib. 1. loqui reges atque Tetrarchas omnia magna.

Μεγαληγορία, ας, ἡ, μεγαλαυχία, magniloquentia, iactatio seu iactatia, arrogantia, Pollux.

Μεγαλήγορος, iactabundus, vocalis, Lucian. Xenoph.

Μεγαλήτορος, magnificè. Appianus ὡς ἐπέκεινα, ἢ ἐλαλεῖτο ἢ τοῦ μεγαλητόρους.

Μεγαλήσια, τὰ, Megalesia, i. Matris magnæ festa, Cicero in Orar. de Aruspic. resp.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, magnanimus, superbus, Iliad. β. ἀγηνορ, μεγαλήθυμος.

Μεγαλίζομαι, μίσομαι, sum clarus, superbio, sublimiter loquor. Hom. Iliad. κ. αὐτὰρ ὁ μεγαλίζετο θυμῷ. Interp. μὲ ἐπαίρετο τῇ θαυλίᾳ ἢ ὑβρισμένῳ.

Μεγαλοβυζία, facer dotes Ephesiæ Dianæ eunuchi, Strab.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, cellitudo animi & liberalitas.

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, magno animo & excelso. μεγαλογνώμων γίνεται, qui grandibus sententiis vtitur. Philostratus de Gorgia, Ke-

πλας ἢ ᾧ Θυαυδίδης ὠκ ἀγνοῶν τὸ μεγαλόγνωμον ἢ πρὸ δορυῖ πεφ' αὐτὸ ἀκκτικῶς μεγαλοψύχους ἀνόμασε ἀγχίνους dicuntur, qui ingeniosi & prudent. s sunt, Xenophan fine OEcon.

Μεγαλοπρέπεια, pictura magni sumptus, & magnarum personarum aut rerum ἀσκηματισμός, atque figura. rix. hac voce vtitur Vitruv. lib. 7. cap. 4. & 5.

Μεγαλόφωνοι vocant vias publicas, quas Latini prætorias & consulares appellabant. vocantur militares & regiæ.

Μεγαλοψυχία, potentia præsto, Epictet.

Μεγαλοφορεῖν, largitio, Herodian. Lucian. φιλοτιμεῖσθαι δὲ τὰ μεγαλοδωρεῖσθαι.

Μεγαλοπρέπεια, munificentia.

Μεγαλόδωρος, splendidum & magnificum munus, apud Herodia.

Μεγαλόδωρος, ὁ, ἡ, qui magna donat, liberalis.

Μεγαλόψυχος, animosus, θυμοειδής. Plato 2. de Rep. πῶς ἂν ἄμα σοφὸν ἢ μεγαλόψυχον εἶναι δοκοῖμι.

Μεγαλοπότης, ὁ, ἡ, ὁ, valde infelix, Theocr. in Pharmac.

Μεγαλόκαρπος, ὁ, ἡ, ἦ, magnitudine fructus insignis.

Μεγαλόκαυλος, ὁ, ἡ, ἦ, grandi caulis.

Μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones.

Μεγαλοκινδυνῶ, qui in magnis aggrediendis periculis vitæ non metuit. Ari stot. 4. Ethicor. μεγαλοκινδυνῶ ᾖ, ὅταν κινδυνίᾳ ἀφοβῆς πᾶσι, vide πυκνοκινδυνῶ.

Μεγαλοκινδυνῶ, magna periculi subiens.

Μεγαλοκοίλιος, ὁ, ἡ, ἦ, qui ventre est amplo, seu ventriculo.

Μεγαλοκύμων, ονος, ὁ, ἡ, ἦ, ingentes fluctus excitans.

Μεγαλόκλωνος, fimo crassioribus cruribus, prælongis membris.

Μεγαλόκολπος, magnas mammas habens.

Μεγαλόμματος, dicitur item fœmina quæ magnas habet in ämas, mammosa.

Μεγαλομερής, ὁ, ἡ, ἐς, ἐσ, partibus magnis constans. μεγαλομερῆ dicuntur quæ partibus maioribus constant & concreta sunt, vt terra: contrà μικρομερῆ, quæ minimis, vt ignis. Aristot. 1. Meteaph. μεγαλομερέστερος, maiusculis partibus constans, Gaza.

Μεγαλομέρεια ἡ, ἀνώμαλος, amplitudo & potentia. Polybius de rebus Rom. & Carthag. καὶ ἀλκὴν καὶ καταπλαγὴν τῷ πολεμίῳ μᾶλλον, ἢ τῇ πολυτελείᾳ καὶ μεγαλομερείᾳ τῆς ἀνάθεσιν. μεγαλομερῶς, latiè, splendidè, πολυτελῶς, ut ex τὸν γαῖον Χαιρεδήμου Θρασυβούλου μεγαλομερῶς, Suid.

Μεγαλόμισθος, ὁ, ἡ, magna conductus merce, de Lucian. Athen. de scorto, ὅταν μὲν μεγαλόμισθος.

Μεγαλοπάτρα, tutia.

Μεγαλοπαχὴς τὰς, ὁ, ἡ, grande & mugiens: item rudens, asini epithet.

Μεγαλόφρων, ας, ὁ, ἡ, superbia, ὑβρισμένη. Synes. prudentia, μεγαλοφροσύνη, Lucian. Balil. μεγαλόφρων ὀίεται ἡ μεγαλοφυὴς, pro magnifico animo & ingenti dixit. Commen. Aristophan. Nεφέλαι. de Pericle, κατακεκονδυλῆσθαι δὲ τὴν πλῆξιν ἀκολούθως, ἡνίκα τὸ πολὺ καὶ μεγαλόφρον τοῦ ἀνδρὸς ἐλεγχθὲν εἰς τὸ θεῖον ἀνῆκεν, prædicit magnitudinem animi. Cicero ni, quæ μεγαλοψυχία.

Μεγαλόφρων, ονος, magnitudo animi.

Μεγαλόφρων, animo magnifico præditus & mentis præstantia, μεγαλοφυὴς, μεγαλόψυχος.

Μεγαλοπολίτης, ὁ, ὑπερπολίτης, Pollux. qui est ex magna vrbe, magnæ vrbis ciuis.

Μεγαλοπόνηρος, vt ὑπερπόνηρος, qui confidentiore sunt malitia, sic vocantur ab Aristot. 1. Ἠθικῶν μεγαλοπόνηροι, libro 4. Politicor. Arctinus vertit, contumelioſi & delinquêtes in rebus magnis.

Μεγαλόπους, qui est pede magno.

Μεγαλοπρεμνοσύνη, magnificentia.

Μεγαλοπραγμων, ονος, ὁ, ὁ, factiosus, magnarum rerum inceptator & susceptor. Plutarchus in Demetrio, Ὁ δὲ βίαιος καὶ μεγαλοπράγμων ἀνὴρ μεγαλοπραγμοσύνης ἐμπλέων, νῦν δὲ τύχαις χάρων, ᾧ καὶ τὴν φύσει μετρίως ἐξηρτῦσθαι τολμᾶν καὶ πάντα. vulgò grand entrepreneur.

Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, μεγαλοπραγμοσύνη, maiestas, dignitas, magnificentia: cui contrariatur μικροπρέπεια. Aristot. Rhetor. lib. 1. μεγαλοπρέπεια ἕξις ἐστὶ τοῦ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική.

Μεγαλοπρεπῶς τὰ, magnificè admodum.

Μεγαλοφανὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἦ, magnificus, magnifici apparatus, clarus, magnum vitium decens.

Μεγαλοφανῶς, munificè, magnificè.

Μεγαλορρημονέω, ῶ, ἐσω, τὸ, magna loquor, iacto, μεγαλορῆ ὦ, Neutr. absol.

Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia.

Μεγαλορρήμων, ὁ, ἡ, ἦ, magniloquus.

Μεγαλορρωσύνη, ostentantes sese. Veitur hoc vocabulo Lucianus de diis loquens, quòd fastu quodam viuant. Dictum ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἢ ῥώσης, quod omnia magna loquantur, & nihil plebeium.

Μεγαλοτιμία, ης, ἡ, maiestas, μεγαλοψυχία.

Μεγαλότιμος, ὁ, ἡ, ον, magnanimus, Eurip.

Μεγαλοτυχὴς, ὁ, ἡ, ὁ, qui spicam grandem effundit.

Μεγαλόχειρος, ὁ, ἡ, ὁ, qui figura ampla constat aut pertitur, Theoph. lib. 2. de causis plant.

Μεγαλόσωμος, prælongus, ingenti corpore.

Μεγαλοτεχνία, ης, ἡ, præstans in magnitudine artificij vel artis. Italicè carnasf. in ἰσοκρ. Δοκεῖ δ' μοι ἐν ὅπ σκοπῷ τε αὐ εἰπεῖν ὡς ἐν τῷ Ἰσοκράτ. ἐπιτρεκὴς, τῇ πολυκλείᾳ τε τῆ φειδίου τυχούσῃ τῷ εἶναι ἢ μεγαλοτεχνίᾳ ἢ ἀξιωματικῇ.

Μεγαλοτολμος, immani audacia præditus, magna audens.

Μεγαλουργὸς, magnificus, Plutar. in Cæsare.

Μεγαλουργὸς, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγαλουργέω, ας, ὁ, ἡ, magnificentia, excellentia, ad res magnas natus. Plutarc. in Opusc. περὶ ἀδολεσχίας, ὅτινοι ἢ πρὸ ἀμάτου μεγάλων ὠφελῶν πάντων, animi magnitudinem, vel in rebus magnis peragendis conatum.

Μεγαλοδόκιμος, qui omnia intuetur, magno oculo præditus Basil. Dei epitheton qui καρδιογνώστης dicitur.

Μεγαλοφυὴς, ὁ, ἡ, ἦ, qui amplioribus est venis.

Μεγαλοφρονέω, & μεγαλοφρόνως, ὁ, ἡ, superbio, gloror, Neut. Datino. Xenophon in 6. Ἑλληνικῶν, Μανθάνω μεγαλοφρονούμενος ἐφ' ἑαυτῷ. Plato in 7. de Rep. ὡς εἰ πείσοιτο οἱ σὲ αὐτὸν τοῦτο ζημιοῦν μεγαλοφρονήσει.

Μεγαλοφορέω, magnificè, largiter, Pollux.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, animi magnitudo, arrogantia, Aristot.

Μεγαλόφρων, ὁ, ἡ, ὁ, ἦ, magna sapiens, magnanimus, magni animi: hac dictione vtitur Isocr.

Μεγαλοψυχία, ὁ, μεγαλόθυμος, magnanimus, μεγαλόψυχος. Gregorius, Καρτερίαν τῆς μεγαλοψυχίας ὑπερβολὴ τῶν ἀνοτέρω. Et μεγαλοψυχία, magnanimitas, μεγαλοψυχία. Et μεγαλοψυχίας, ingeniosè, magnanimo animo. Cleomedes lib. 2. de Homero, ἀλλὰ μεγαλοψυχίας μᾶλλον εἵνεκα ἄσται.

Μεγαλόφυλλος, amplo folio constans.

Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, magnitudo & excellentia vocis.

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, ἦ, qui magnam habet vocem, vocalis.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi magnitudo: quæ est τῆς μεγαλοπρεπείας ἢ μεγαλοψυχίας dicitur. Aristot. Rhetor. lib. 1. μεγαλοψυχία ἕξις, ἀφ' ἧς μεγάλων ποιητικὴ διαγωγὴ κατ' ἀξίαν. cui contr. ταπεινοψυχία. Pro magnificentia: Nazianzenus, τῶν εἰς θεὸν ἐλπίσαντων μεγαλοψυχίαν, ἀπεροψυχίαν pro anaritia ponere videtur, quæ μεγαλοψυχίας τὴν ἀχρεότητα μᾶλλον ἐζήτησε ἄσται.

Μεγαλόφυλλος, amplo folio constans.

Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, magnitudo & excellentia vocis.

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, ἦ, qui magnam habet vocem, vocalis.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi magnitudo: quæ est τῆς μεγαλοπρεπείας ἢ μεγαλοψυχία dicitur. Aristot. Rhetor. lib. 1. μεγαλοψυχία ἕξις, ἀφ' ἧς μεγάλων ποιητικὴ διαγωγὴ κατ' ἀξίαν. cui contr. ταπεινοψυχία. Pro magnificentia: Nazianzenus, τῶν εἰς θεὸν ἐλπίσαντων μεγαλοψυχίαν, ἀπεροψυχίαν pro anaritia ponere videtur, quæ μεγαλοψυχίας τὴν ἀχρεότητα μᾶλλον ἐζήτησε ἄσται.

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ, magnanimus.

Μεγαλοψυχῶ, ἐχω, magno & arrecto sum animo, Dem.

Μεγαλούμαι, glorior, efferor, superbio.

Μεγαλούμαι, μεμοῦμαι, τ. μεγχω, magnificio, Plin. magnum facio aliquem dico, εἰς μεγάθος ἄγω, exaggero, amplifico, magnus maius facio. Actiu. Accuſat. Xenoph. μεγαλοῦσι ἑαυτὸν ἐξεφέρειν. Math. cap. 23. μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων, producunt simbrias palliorum.

Μεγαλώνυμος, magni nominis, μεγαλόδοξος, amplus. Aristoph. μεγαλώνυμον ὑμετέρῳ πατρὶ ἀνθέσας, verba sint nubium.

Μεγάλως, magnoperè vehementer, egregiè.

Μεγάσταιρ, magnificè, pro μεγαλωστὶ particula redundante. Aristot. 2. περχων μεγάλως. μεγάλως ἀσχημονεῖν, magnam cladem accipit, Herodot.

Μεγαλωστὶ, ὁ, ἡ, magnificentia. Cicer. μεγαλειότης. Iudas Apost. in Epist. ὑπὸ σκοτεινὸν δεσμὸν ἀϊδίῳ δέσμῳ εἰς μεγαλωστὶν.

Μεγαυχὴς, alte mugiens.

Μεγάωρ, epithet. diuntiarum, apud Pindar. μεγάωρος ἔβλαψε πλοῦτος, quòd fastum & animum addat. magnos viros faciens sed inde superbos.

Μεγεῖζον, fame so, magna loquor, lingua Megarica vtor. Aristoph. Acharnens. κλαῦσ' μεγεῖζον, ὡς ἀφ' ἑστίας τὸν σῖκον. Interpretes, οἱ εἰς μέγα ἀποβλέποντες καὶ μεγάλων ἐφιέμενοι, ἢ τὰ μεγάλα λέγοντα.

Μεγαυχὴς σφῆξ, prouerbialiter de meretricibus teste Hesych. quòd aliud prouerbium affert μεγαῦχα δάκνα pro fictitiis chrymis quòd multæ apud Megarenses nascerentur cæpæ non veras cient lachrymas.

Μέγαρον, τὸ, propriè domus ampla, palatium: sed impropriè quinque domus. ἰδίως, conclaue, cœnaculum: ædes etiam Herodoto: ἐσῆλθε τὸ μεγάρου τὸ φόνιον: τὸ γὰρ μεγάλα φάτνιον. Etym. vide Athen. libro 5. Cæl. libro 27. capite 24. Homeri simè proprie heroica domo. Athen. maiores, inquit, domus rerum Homerus μέγαρα vocat, & ἄϊθουσα, & κλισίας: nos vero ἐνώπας & αὐθούσας. Hesiodi Interpr. μέγαρον, inquit, κυρίως λέγεται ὁ πλοῦτος ἢ ὑπὸ στέγην ἢ οἶκος. Accipitur & pro ſtabulo in Epigram. & est poeticum, cuius Plurali etiam pro Sing. vtitur Homer.

Μέγασσε, inuidia, Hesych.

Μεγαστὸς, inuidiosus. idem.

Μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, μέγαν, ὦ μέγας, ὁ, magnus. σύγκειται ὁπὸ τοῦ μεγ- ῥητικοῦ, ᾧ τῷ γῆ, ἵνα ἢ μέγας, ὁ μὴ σοφὸς γλῶ ὧν, ὁπὸ ὑπερβολικοῦ τῶν γ Latinè sublimis, μέγας ἄθλητας, Thucyd. μέγας δάκτυλος, poll qui dicitur etiam ἀπὸ τῆ μήκους ὁδῶ, lien intumuit, Gal

Gla-

ctus.lib.τ.μάγα χμαὶ,atrox tépestas. μάγας οἱ χρίνοντες, præ-
des,Plato de Legib.Sophoc.cum Accusatiuo, μάγας ἢ πολύ-
βοιος,bos magnis lateribus præditus.μάγιστος ὄνομα, magnum
uem.μεγάλη, ὁ magne,Sophocles. ὁ μεγάλη, magna. μεγάλη
ὁ,summum consilium,Gaza interprete.μεγάλως κωδωνίζε-
ὁ παρπίπτων,præbibere largiter,percere maioribus,poenlis
ctare : Attica est βοσχυλογία. τὸ μέγα, μεγάλου, magnum, lon-
nardum,tres magna, magni momenti. μέγα ρὸ τὸ πῆς δυ
ος κρίπτε, magna enim res est maris imperium,Thucydid.
μέγα, vehementer,magna ex parte,Idem. δεῖ μέγας ἰσχύος ἦ-
ad magnam potentiam peruenit,Idem Thucydid.μέγα δύ-
ιαι, magni esse momenti, Xenoph. μέγα ποιεῖσθαι κατατεῖνον,
gni facio quod reliquum , Idem lib.5.Pædiæ.μέγα φρονεῖν,
Demosth.μέγα πνέειν & φρονεῖν,vide in Chil.Eraſ. μέγα φέρει,
gni refert, πολὺ διαφέρει, Bud.Com.

μεγασθενής, valde potens,magnanimus. Apol.vbi ſciendum quæ
ος δὴ & χθὲς componuntur,ſi ſunt propria nomina , ba-
rbona eſſe:aliàs oxytona.

μεγαυλή, Heſyc.expon.μέγα κρίμα ἐχόντα magna rima fiſſe.

μεγαυχέω, ἠ ἦν, ἦ. μεγαλαυχέω, in Epigr.

μεγαυχέω, ῶ, ſeu μεγαφρονῶ, inſolefco , inſolens ſum , mihi
ρεco , efferor , animos tollo , iacto , ſuperbio , magnificè
me ſentio.

μεγαυχὴς, valde ſtultus, quaſi μεγάλως ἄφρων, ἢ μεγ καλόφρων.

μεγαφθόγγος, Heſyc.μέγα βοήσας, ingenteri clamorem edet.

μεγαφρονέω, τῶ, magnitudo, præcertas, amplitudo, logitudo, cel-
ſ do, vaſtitas, laxitas, vehementia, potentia, ſtatura, menſu-
ῆ quantitas, moles, grandiras, vt Ciceroni granditate verbo-
ῆ & maximitas, Lucret. libro 2. Ne quæ dam eogas imma-
ῆ naximitate. Plato Epiſt. 7. χρημάτων ὄχλησιν ἢ ἀνοσιδικτον μέ-
ῆ vis tempeſtatis maxima. μεγέθος τῆ λόγου, Hermogen. πε-
ῆ ὑπερ τὸ μεγέθος. Lucian. κάτοθεν ὄγκος, eſt amplus. Epicurus Epiſt.
ῆ ἔφυσε τὴν τηρικαῦτα ἡ φύσις τοιαύτην πᾶσιν ὑπὸ ὄγκου καὶ κόσ-
ῆ πτα τὸ ἐαυτῆς μεγέθους, Tanti autem morbi aderant veſi-
ῆ & viſcerum, vt nihil ad eorum magnitudinem poſſet ac-
ῆ ere,Cic.

μεγαφυὴς, operis magnitudo, vel magnificentia, magnificum
ῆ is,Philo de mundo ex Platonis Axiocho, ὁ δὲ μεγαφυὴς ἐκ
ῆ ὁ διάφορα μεγαδυνάμεως non ſublata eſſet ad tantam operis
ῆ lem,ad tantam rerum molitionem.

μεγαφωνία, intereſco, creſco, augeor. Alexander in 1.Probl. ὥπερ
ῆ μεζόν ἐωσὶν ἡ χορδὴ μᾶλλον ἢ μεγαθώνεται ἢ σφοδρύνεται. vtitur &
ῆ omed.lib.1.

μεγαφωνία, amplifico, maiorem reddo.Plin.Alexand.Aphrod.lib.
ῆ roblem.

μεγάφωνος ὁ δαίμων, inuida fortuna,Liban.in Declamat.

μεγαχαρὴς, ὀυς, ὁ, multum amabilis,deleſtabilis,elatus, pretioſus.
ῆ ſiod.in Theog.μεγήρατα τίκτε θεάων, i. deæ filiæ peramabi-
ῆ vbi ſunt qui μεγήρατα legunt, i.eũ quibus nemo auſt con-
ῆ ndere,ὑφ᾽ ἃ ὀδὲὶς τόλμα.

μεγαχαρὴς, idem μεγήρ. Heſych. τὰ πάλαι μεγαλόχαρτα , pretioſa ob
ῆ x magnopere lætandum eſt.

μεγάχειες, οἱ, primates , megiſtanes : quo & Suetonius vtitur in
ῆ ligula, & Cæſare:In Apocal.cap.6.

μεγάχηρος, ὁ, maximus ,ampliſſimus.τῇ δηλαδὴ μεγάχηρ, Bud.in E-
ῆ ſt.τὰ μέγιστον, in primis,Plato in Epiſt.ἡ πρὸ μέγιστον, præcipuè
ῆ men,proſertis,in primis,& quod caput eſt.μέγιστον εἰρίσκω, ma-
ῆ mè inimica, Eurip.μέγιστον διαφέρω, plurimum differo, Plato
ῆ Legibus.μέγιστον δύναται, potentia plurimum valet , Thu-
ῆ ydid.μέγιστα πάντων ὀβοᾶν θεὸν, vocem emittere altiſſimam, ſeu
ῆ aximam.τὰ μέγιστα, maximè, Plato τὰ μ. Μέγιστος, difficilli-
ῆ um.Plato in Timæo.μέγιστον δὲ πάντων αὖξειν καὶ φύσει αἰχλωῖ,
ῆ ifficillimum autem eſt in omni conquiſitione rationis ex-
ῆ rdium,Cicero.

μεγαχαίτης, μακρὰς.

μεγαχαίτης, ego,curo.Genitiuo,poeticum.Hom.cum Aduerb.
ῆ ixit Iliad.γ, ζῶν πάτερ ἰδ᾽ ἀθάνατε μελέων, pro τῆς ἰδίας βασιλείας, ἢ ὅλῃ
ῆ ς, ὅσα πᾶσι.

μεγάωνος, Homer.i.ἀσχόλιον ποιήσαμαι, φροντίσω , mihi curæ erit : à
ῆ Νέμεσις.

μεγαωνὸς, νὸς, menſura eſt (ſcribit Suid.) aridorum,vt tritici vel
ῆ ordei,capiens quinos modios Sicula menſura, vel ſenos At-
ῆ ca aut Romana,Bud.de Aſſe lib.5.Scribit Interpr.Ariſtoph.
ῆ ἰδιώτου capere χοίνικας ὀκ.μόδιον & μακαδυκάς , modius Mace-
ῆ oniæ,Ariſtot.lib.8.Anim.Admonet Thomas Magiſter,hanc
ῆ ocem ab Atticis παρῳχυθότως cfferri,μεδίμνου.

μεδάρμαι, φρονῶ, curam gero,Hom.Iliad.β, πολέμοιο μεδήσεται, μέδε-
ῆ αι πόνου, quietem capio,Idem.

μεδάω, impero,curo,Genit.

μεδέοντες, ὁ, rex,imperator.Iliad.β, μεδέοντες ἠγήτορες, οἱ μεδίοντες, i.
ῆ ρχοντες.

μεδέων, genitalia, pudenda,Ionicè. τῶν μέσα εἰσὶ, τῆς ὀρᾶς μέσα ὄν-
ῆ α, Etym.Heſiod. ὑφὸς δ᾽ ὑπὸ μέζι ὄδοντος, ὑπὸ τὸ αἰδοῖον.

μεζίτης, pro μειζότερος, magis, pluribus, vehementius.

μείζων, pro μειζοτερος, maior, grandior, amplior. τὸ μείζον, amplius. τὰ
μείζονα, maiora.

μεθαρμόζω, μεθάρμοσα, conglutino permutando,id eſt,tranſpo-
nendo adapto,committo,concinno,compono,ἢ παρορθῶ. Pa-
ſil.de hæreticis, τοὺς ῥήσεσι τὰ πάντως τῆς ἱστορίας καθηκόντως ἢ κρι-
σεσι, ἄλλοτε ἄλλως αὖτὸς τὰ ἰδιωτεύματα πρὸς μεθαρμόζοντας, aliàs alter
aptantes & accommodantes . Fit etiam id quod Latinis
conſtitutio dicitur,id eſt,παραρρύθμισις. Lactarius,τὰ παραβεβηκότα
πραγματικῶς πρὸς κόσμον ἀναλήπτεις, &c. Philo de mundo,μεθαρμοσάμενος
τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ ἓξ ἀναθέσεως, i. vanitatem opinionis vertens in
veritatem.

μεθαρμόσιμος, idem ſignifie.Plutarc.ἀδιάκοπον τὸν ἑαυτῶν βίον μεθαρμόττε-
βίον.item emendare, & caſtigare,i.meliorem reddere.ſic Suid.
exponit μεταβιβάσαι, καταρθῶσαι.

μεθαρμόσιμος, accommodor.

μεθάσσω, ionicè pro μεθάω, dimittam,negligam, Ho.Iliad.γ, ὡς χω-
σαμένω σι μεθάσσω, ne te deſeram,Iliad.ι, πολλὰ μὲν ἐγὼ μεθάσσω τε, καὶ
ἐθέλω πολέεσσιν. Interp.ἀμελεῖ.

μεθεκτὸς συ, κεχαρισμένος, pecuniæ partieeps eſſe debes,Thucyd.

μεθεκτικὸς, participeps.Ariſtot.4.Hyſic.διὰ τὸ ἐν οὐ τόπα τὰ εἶδη, ὧν ὕλη
τὸ μεθεκτικὸν ὁ τόπος.

μεθεκτὸς, ὁ, communicabilis.

μεθέλκω, traduco, diſtraho,retraho,traho. Philo, μεθέλκοντα τῶν ἀ-
δονῶν ὡς τὸ νοερὸν, μεθέλκοντες τῶν ἐνδυμίων.

μεθέλω, pro μεθείναι, id eſt, remittere. Iliad.ε, σχεδὸν μεθέμεν
χόλον, id eſt, συγχωρῆσαι. ψυχὴν μεθέμεν, animam efflare, pro
μεθεῖναι.

μεθέξις, ὁ, κοινωνία, communio, communicatio, αἱ τοῦ μετοχῆ
Attice, vt κλῆξις pro κλοιχῆ, Ariſtot. in Metà τὰ φυσ. Πλάτων ὁ,
μεθέξεις, τοιοῦτος μετοχέλων. Μεθεκτικὸς.

μεθεορτάζω, feſtinitas feſtinitatis comes , poſt ſolennitatem
ſolennitas, Nazian. μεθεορτάζει ἡμέρας, Pollux,repotia.

μεθέπομαι, aſſequor, Datiuo.

μεθέπω, sequor, διώκω, ἀκολουθῶ, ſector, ſequor, τὸ πρᾶγμα, μετέρχομαι, πρᾶ-
γμα, exerceo, diſpono, gubernо. Accu. poeticè, Iliad.δ, οἳ δὲ λιὶ-
χοὶ μεθέπεσθε σιωπῇ. Interpr. ἐπίεσθε, ἀδίωκτοι. Nonn. χρύσεος μεθέπει
παμμήτορα κόσμον ζωῆς, i. ἐχέ ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, vt loquitur Euangeli-
ſta.idem Nonnus, μεθέπων μαστυρίην μεθέπω, i. ἔχω. Ian. Laſcar.
pro διώκω, ὅσα ἐγὼ μεθέπων μεμελέτηκα πονῶν. Phocyl. χαστοῖλαι με-
θέπειν, agriculturam tractare & exercere.

μεθερμήνευμα, interpretor, Gaza de Menſib. Actiuè.

μεθερμηνεύω, traduco, transfero, interpretor:vt μεθερμηνεύ μβία γ
λέξιν, ad verbum tranſlata, Plutarch. in Catone, i. μετὰ φροῦρᾶς
να. Polyb. τοὺτοις ηκολούθει ἐκπεφοβημένοις , ὃ μεθερμηνεύομεν ὀπλο-
λέκτους.

μεθέστηκα, μεταβέβληκα. μεθέστηκε τὸ τρόπων, de moribus demigrat
uit , mores immutauit , Ariſtophan. in Pluto. Idem ibidem
ſine caſu, πολὺ μεθέστηκε πάνυ, multùm ab ingenio demigrauit,
mutatus eſt.

μεθέστορ, dimittendum eſt.

μεθήβης, ὁ, ebrietas,temulentia,vinolentia, potus. vide κραιπάλη,
in Ammonio.Plutarch.οἱ ἐθνικοὶ, οἰνώσεις καὶ μέθης ἀνάγκας ἔχον-
παύεσθαι, οὐδέποτε ὧρ᾽ αὐτοῖς μέθης ἢ φιλοτησίας , in vinoſitate
quidem exhilarationem & relaxationem : in ebrietate verò
futilem & importunam loquacitatem poſuit. κρικὸς ὄγκους
μέθης, bene poti temulentique. Plato Politic. 9.Ὅταν τὸ μὲν ἀ-
λο τῆς ψυχῆς εἶδος ὅσον δοκεῖ ἢ ὑπερέχειν ἀλλοτι εἰκότως. τὸ ἢ ὑπεῖσθε
τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων καὶ μέθης πλεῖθ᾽, σιωπᾷ τε καὶ ἀποκείμενον τὸ ἄ-
πονον ζωτικὸν ἐσὴ ἢ ὑπνηπλεῖον τοῦ αὐτοῦ ὄφιν. Vnde Cic.1. de Diuin.
dicit enim Socrates, Quum dormientibus ea pars animi quæ
mentis & rationis ſit partieeps, ſopita languentaſit autem in
qua feritas quædam ſit atque agreſtis immanitas , quum ſit
immoderato tumefacta potu atq; paſtu , exultare in ſomno
immoderatéque iactari.

μεθήκω, proiecí.vide in μεθίημι.

μεθήκω, traduco , transeo , accedo , interuenio , μετέρχομαι , Ariſtophan.

μεθηλικιόομαι, transeo ab vna ætate in aliam:& μεθηλικίωσις, ciuſ-
modi transitio ab ætate in ætatem velut à primo ſeptennio in
ſecundum & è ſecundo in tertium.apud Baſil. μεθηλικίωσις ὅσα
τῶν ἐδιωτῶν ἀνθρώπων ἡβῆ ὀδόν, &c.

μεθημερινὸς, ὴ, ὸν, diurnus,vt μεθημερινὰ κλέος, Plut.

μεθημοσύνη, ἡς, ἡ, negligentia, ἀμέλεια, ἀκηδίαι.

μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ, remittens, parcens alteri, negligens , Hom.
Iliad.β, ἀνὴρ μεθήμων, i. ἀμελὴς.

μεθήσω, dimittam : à μεθίημι.

μεθίεμαι , Genit. iungitur, pro dimitto. Ariſtoph. μεθεῖσ᾽ ἐμοῦ καὶ
σφῶτου. Idem, Ἐκεῖ δὲν πούτου μὲ μεθεῖσθαι μ᾽ ἐθέλει. Plato 7. de Rep.
Ἐγὼ τίνι, ἦ φὴν, ἡνίκα; Ἐμίσκεις, ὃδ᾽ ἔφη, ἡδὺ καὶ χαρίεν γυμνασίων μεθίεν-
ται, cum deſinunt exerceri. πᾶν δὲ μεθίεται φυσικῶς, ſons permit-
titur natura fluerb & naturæ permiſſu fluit.Plat.

μεθίημι, μεθίω, ἧσω, ἧκα, negligo, prætermitto, concedo:vnde μεθεῖ-

ere, promouent. emittunt, deserunt, pro τὸ ἐᾶσθαι, ἢ τοῦ χωρεῖσθαι. μεθίεσθαι verò τὸ ἀνιέναι καὶ ἔνεσιν, id est, vel sinere, sinuntur, vel tigant, indagant. μεθίεσθαι, ὑφίεσθαι, χαλᾶσθαι, πανσασθαι καὶ ἡσυχάζειν, μεθιέναι τοῦ ὄρθιου, Aristoph. ἀπόστασις μεθίεσθαι δυνάμεως ἀλκῆς, id est, μάκρα καὶ πλῆθος. Hom. Ilem lliad. 12. πεπίεσθαι, δὲ πᾶν πάχος μάχης μεθιέντα ἱδρῶτι. μεθίεσθαι, delerere, Gaza. μεθιέσθαι τὸ πολὺ, dimittere pedem, Philostrat. lic Niger. μεθίεσθαι, id est, μεθέντικε καὶ ἀμελῶς διάκειται, Homer. non vis vti fortitudine, negligens es. cessas, otiaris, cum Accus. νε μεθίεσθαι βλάστον, emittit germen, Theophr. lib. 5. de caus. plant. Sophocl. in Aiace. χειρὶ γὰρ μεθῖκε τὸν ἀλάστορες, ὦ manibus dimisi, id est, ἀφῆκε. Sic Synesius, μεθῖκεν ἐωῦ ἐπιεικέστερος ἐν τῷ χρῆσθαι τὸ πνεῦμα. μεθίεσθαι ῥόμβοις, fluere aquas permittens, Plato. νόμ. ἢ. μεθιεὶς, transmittens. Cum infinit. Xenoph. ἄνευ δὲ τοῦ ὕπνου μεθιᾶσι τὰ ἔθνη τὰ σφέτερα, non omittunt quæ agenda sunt, agere, non prætermittunt agendi occasion m. ἐμεθῆκε δὲ καὶ ἐν Δωτείῳ, in Epigr. id est, non permisi te mori, μὴ ἐᾶσαι θνῆ, currere dimisi, μὴ ὑπανύσαι, reliquum esse, μεθεῖτο, pro μεθιεται, Aristoph. Sophocl. in Aiace dicit, ἐφείσω γὰρ μεθέντι, nauti remigia permittere, id est, discedere, καὶ μεθέωδε μεθεὶς, nemini relinquatis, Aristoph. ἵν' ἂν μεθείωμεν, haudquaquam dimittant, Euri. μεθεῖμεν Θ. prætermissus, μεθεὶς, qui omisit omittens. μεθέντα τὸ ὕδωρ, quæ humorem emisit. μεθεὶς, i. τὸ ἀφιὲναι ἢ συγχωρῆσαι: μεθεὶσα verò τὸ ἀνακωχὴ ζοντα.

Μεθίστημι, μεταστήσω, κ. ησα, transmuto, luxo, vt eruribus luxatis fit, loco moueo aliquem, ablego, transfero, discedo. ἀγαλμα μεθίστασι φίλοις à cæle statuam arceo, prohibeo, Eurip. μεθίστημι τὸ χρῶμα, muto colorem, Aristoph. μετέστησε, transfixi. μετέστησαν εἰς συμβολὰς, in scrutitum migrarunt, in scrutitum recidérunt, Plutarch. in Apophtheg. Laconicis. μετέστησε φοβῶ τὸ χρεὼ, de cesserunt, fato sunt defuncti, Plutar. μετέστηκεν φίλου, de stirimus timere, Xenoph. Ἑλλησιν ἀχρεῖα φεύγειν λαμπάδιμόνος μετεστηκὼς, quę ad Lacedæmonios detecerant. Et lib. 4. μετάστασιν ἐν τῷ σπερμάτῳ, remoto Spithridate. μετέστη ἀπὸ πατρὸς, mutat eris, mutares sententiam, Herodot. Plato in Epist. τὸν ἀρχικὸν κύτ τον συνῳδὸς ἐς βασιλέα μετέστησε. Ibidem pro eodem βασιλέως αὐτὸ τυραννίδος μετάστασιν dixit. μετεστῶσαι, de cesisse, transisse ad. Chrysostom. δεῖ τὸν διάβολον μετεστῶσαι, ad diabolum deficere. Idem, φοβεῖ τὸν ὑβριστὴν μετεστῶσαι, in exilii mitere, patria expellere. μετεστάναι, moueantur. Sophocl. ἐκ γὰρ σοῦ πάντ' ἢ συφασικοῦ κλέος χθονὶ μετασταῖ, digressus à cr rona & consessu principum. Plato in Epist. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστᾶναι, ex mendaci sermone ad veracem te traducito. μεταστάσαι λόγῳ σφᾶς, à se discessisse, Thucyd. l. μεταστῆσαι, auocare, dimouere. μεταστήσωμεν, demigrauerimus. μεταστὰς βίου, vita excedere, Eurip. μεταστὰς τοῦ βίου, Chrysost. μεταστὰς ἐκ τῆς χαρᾶς, mitti extra fines patriæ, ἢ regione demigrare. Plat. epi. 7. μεταστάναι, retro abiit, Herodot. μεταστάσια ἐξ ὕπνου, quæ locũ permutarunt, Aristot. 4. de generat. μεταστὰς, qui demigrauit, defunctus, semotus, sepositus. transtarus, rebellis, Thucydid. μεταστατὰ, quæ rebellauit. μεθεστὰς τὸν πόνον, non suis posita locis, Aristot. lib. 4. de Gener. Anim. unde μεθίστασις, à natura discedo, transeo ad, migro, transmigro & secedo, & procul ab hominum frequẽtia recedo. μεθεστὰς ἐπὶ τὰς οἰκουμένας, remotus fuero à curatione, Luce cap. 16. ὅπῃ ποθὲ μεθέστασιν, et recedere, se recipere, Polyb. 2. μεθέστασι κύνες, depone mœrorem, Euripid. σὺ δ' ἐμὲ μεθίστα τοῦ, τὸ πᾶν ἐπάγειν ἐς ἀπ, Homer. intererat, interuei sabatur. μεθέστασι εἰς ἕτερα τόπον, de loco ad locũ transire, migrare, Plato de Legib. Idem 2. de Repub. ὡς πὰν ὑφ' ἑαυτῷ μεθίστασιν, ipsum à se immutari & moueri loco. Galen. de parua pila, τὸ τὴν πλάγιαν μεθέστασθαι, in obliquum se mouere. Ibidem, αἷμα ἄζῃ τὸ μεθεστὸς ἀφ' ὑγροῦ, rem amissam recuperare. μεθεστάναι Θ. mutans locum. cedens locum, Lucian.

Μεθ, pe stquam.

Μεθέ ἑίας, ας, ὁ, insidiæ, assultus, Virgil. Est μεθεδίη, si quis ex insidiis adortus aggrediur alium : vt in deuiis. vox denium sonat. Diuus Hieronym. verstutias vertit. Paulus ad Ephes. ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβεία τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδίαν τῆς πλάνης, ne amplius simus infantes, qui fluctuemus & circunferamur quouis vento doctrinæ, in hominum alea, in astutia ad subtellas erroris. Interpres, veteratoria ad insidiosè fallendum versutia, exponit capit. 4. & cap. vlt. πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς εὐόδως ἀντιστῆναι πρὸς τὰς μεθοδίας τοῦ διαβόλου, ἐσθένας, ἀντ' ἐφόδας. insidias.

Μεθυόω, μεθύσω, π. ὦσα, decipio, machinor, astute ago, pertranseo, aliquem ex insidiis adorior, πυρίζομαι, μεθήρευμαι, ἀπατῶ. Item artificiosè tracto, præcepta trado, Nicomach. lib. 1. Arithm. μεθοδιόων δὲ ἐπιφέρει, dicit pro scientiam tractare, & præceptis prosequi. Et ὁ μεθοδιόων, artifex.

Μεθοδηγέω, ῶ, ησα, sliter doceo & minis tro viam, aliter viam demonstro. quam quis iturus est, in Epigr.

Μεθοδικός, qui rationem artis, & discendi comp re ndia sequitur. ἡ μεθοδικὴ, ratio loquendi, Quintilian. lib. 1. cap. 15. Aristot. de differendi ratione libros Μεθοδικὰ inscripserat, de cus Simplicius, Laert. & ipse Rhetoric. primo. Hinc μεθοδικῶς, μέθοδον. Polybio.

Μεθόδιον, viaticum, τὸ δίον.

Μέθοδος, ου, ἡ, via, compendium, seu ratio, Plat. de Legib. libr. ad Glauc. exp. etiam ratio commentandi & deprehendendi quid apud Platon. de Rep. item docẽdarum rerum ratio, vel breue dicendi compendium, Quintil. Interp. q. breui ratione, διάνοιαι, στοιχεῖα, præceptum. Plato τῶν κ. σοφιστῶν ἡ δυνάμει τῶν ἀπὸ τέχνης ἁπάντων ἡ τούτων ἐργάσασθαι μέθοδον ὕλης δύναται conabor, si possim, de his omnibus veram rationem & vim explicare. rationem enim vocat μέθοδον Cicero, cum ait Omnis quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, in sis. De tribus methodis, de nititua, compositiua, & resolutiua de Galen. ab initio artis paruæ. μέθοδος ἡ κατὰ τέχνην, ratio artis vniuersum docet, Gaza. μέθοδος ἡ θεὶ εὕρεσις, ratio tractandæ naturæ. φαρμάκων μέθοδος σωθέντας, medicamenta compendiaria, Galen. ad Glauc. de hac voce sic annotauit Poitus crates apud Platonem in Philebo : nulla via pulchrior ipse potest ea, quam semper vnice dilexi : sed illa me perpetuo agit, & deserit. Protarchus : cedo, quæ nam est illa? Socr. Quæ verbis explicare non est difficile : vsu verò, & exercitatione consequi difficillimum est : quæ tunque enim via & arte nenta, descriptaque sunt, hac vna via in lucem prodigne. Ibidem. Donum Deorum ad homines, vt mihi quidem videtur, per Prometheum quendam vna cum clarissimo ignẽ latũ est &, paulo post. Dij igitur, vt diximus, hanc vobis nestigandi, discendi, docendi viam ostenderunt. διὰ σοῦ τοῦ σώματος σημαινόμενον ἐς τὸ ὀρθῶς διδάσκειν. Κρίσεις ἐπαφῶν, item μέθοδος, fictio, ludificatio, illusio : sic in Carne Concylij Aneyrani.

Μεθοικεσία, νηὰ verso. Dat. Homer. Iliad. ἀπὸν ἐγὰ μεθοικία, σὺν ἀνεψιοῖσι φίλοις.

Μεθόριος, proprie confinis sum, participio.

Μεθόριος, ου, ὁ, ἡ, conterminus, contiguus, medius, dirimens. μεθόριος τῶν, confinis locus. Philo de mundo, ἐκεῖ τὸν μεθόριον τῆς γῆς καὶ τοῦ πυρὸς κεκραμένον ἀέρα τόπον, aer, aquæ igniisque confinis locum fortitus. Idem ibidem, ἡ μεθόριος ὑποκινεῖται, con ii terra mari submersa est. τὸ μεθόριον, finis, confinium, intervallum. μεθόριον σωθεὶς ἡ πανὼν, quod Sinthos Pæonæ committit. Thucydi. l. ἐς τὰ μεθόρια, ad fines, Idem ἐν μεθορίοις, in confiniis, Valla ex Thucyd.

Μεθοριζόμαι, muto, transfreto, muto portum, μεταίρομαι, μεταμοιβομαι, mouco castra.

Μεθορμίζω, muto portum. Idem trãsmitto, muto à, auoco. Gal. & Accus.

Μέθυ, τὸ, vinum : Κεῖνο γὰρ μεθύειν ἡ ἀμελεῖν οὐ πάντας. ἐλεῖν δ' ἡμᾶς ἐν ἀνδρὶ μέθυ γλυκερὸς, &c.

Μεθυμνᾶῖος, Bacchus. à nomine μέθυ. vel à Methymna insula Lesbo.

Μεθύοπα μι, ὐσομαι, ὐσω, &

Μεθύσκομαι, obrior, ebrius fum. Lucian. ἐκ συμποσίου μὲν ἥκει ἡ μεθυσθησόμενος, inebriaberis. Paulus ad Ephes. cap. 5. ἢ μὴ μεθύουσιν οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶ ἀσωτία.

Μεθυσθλής, ebrius, in Epigr.

Μεθυσθόμαι, post induo, seu calceo. Aristoph.

Μεθύσι, cbria, pro μεθύσει, Attice. vide μεθύοντες.

Μεθύσκω, inebrio. Plato transiate posuit, ἡ πάντ' ἔστι δ' ἀνθρώπου μεθύσκοντα, ἀβροφροσύνα ποιεῖ δὲ ἐστι, inebriantia voluptate. Thephr. de Odorib. ὅσαπερ μεθύσκουσι τῶν ἀβρόπων, vt seusum inebrians le ἐκμεθύσκουσι, humore impleo & obruo, apud Thoodos, de caus. plantar. Aristotel. Ὁμοίως γὰρ ὁ ἀκρατὴς τοῖς παχὺ μεθυσκομένοις ὑπὸ ὀλίγου οἴνου. Idem significat μεθύων & μεθυσθ, i. ebrius.

Μέθυσμα, ατος, τὸ, id quod inebriat.

Μεθυσοκόπαδος. vide in Chiliad. Erasm.

Μεθυσος, ου, ὁ, ἡ, ebrius, temulentus, μεθύων. ebrio sus, vt Paulus it. ad Corinth. ὅτι οἱ μεθυσοι οὐ κληρονομήσουσι βασιλείαν θεοῦ, Aristoph. πρὸ γραῦς μεθύσου, dixit vinolentam anum. μόγυνὴ ἡ μεθύουσα, μεθυσικὸς ἀνὴρ, Phrynich. Libanius in Declamatione loquacis mulieris semel vsus est hac voce, sed genere Fœmnino, inquiens, ἐκ ἔστι γυνὴ μὴ μεθύουσα. Masculino nere magis in vsu est μεθύων.

Μεθυσικὸς, vinosus, vinolentus. Philo, οἱ δὲ αὐτὸν μεθυσικοὶ καὶ πότες ῥῴστοι. & Plato, ὅταν μεθυσικὸς τις ᾖ ἑρμοπόλος ἢ μελαγχολῶν ῥᾳθύμως.

Μεθύσμα, ἡ, mulier vinosa, temulenta, Theopompus apud Pollucem.

Μεθυσφικὲς ὐμβρμοι, nuptiæ vino defectæ, seu quibus vinum fuit. at μεθυσφαλὲς ἴχνος, in Epigr. dictum de vestigio ebrii, de pedibus præ vino titubantibus.

Μεθυσφόβιον, ὁ, ἡ, ἀλνς vinum, Ibidem.

Μ, μ.ὁσσ, σ.υκς, inebrio: sicut μεθύσκω Accipitur & pro ebrius fum. Nonn. eum Accufinxit. cap. 12. Ioan. Euang. ἐμὲ ἐπὶ δὲ ἐμὲ ἐνὸς ἀδ ἀκ, te tam donum inebriauit, imbuit impleuit. εἰνα ἑαυτὸν μεθύσασα, Lucian. Dicitur autem μεθύειν, quod ebri fierent ἀς ὁ θυσιῶ, id eſt poſt ſacrificium. Aelian. lib. 2. Nam ſe inuitare largius rei diuinæ cauſa fas creditur, Cæl. lib. 7. cap. 2. Transiertur nonnunquam ad alias res ſolùm de vino ac potu dicitur. μεθύων τὸ φίλημα, ſum tius propter oſculum, in Epigram. cum genit. Theophil. i μεθύοντες μεθύοντες ἀ ὁσιῶν. cũ dat. Demoſt. Philipp. 1. Philippum eſt μεθύειν τῇ μεγίθει τῆ πφαγμ λήμων: ſic & taurina pellis 1. dicitur μεθύσαι ἀλκιφ madens, ſeu perfuſa pinguedine. ſolut. dixit Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ ἀραι μεθύοντων ἐ ἐπὶ τὰ βάλτασα, i. ebriorum nonnulli geminas res cernunt. ito 2. de Rep. τὸν ἅπαντα χρόνον διάγειν μεθύοντας, omne tem- s tradiucentes in ebrietate.

Με, σσω, ſignificat τὸ μεῖον ἀ ὰ, minus pondero. In Apaturiis pa- ſpro filiis offerebant ouem: eam ferunt oportuille aliquã minus pendere ſolito pondere ideóq; τὸ ἐρχτερος ἐ ὁπ ὰ σα ol τὸ ἰσρεῖο ὑπερωΐσαι μᾶλλον, inde μᾶλλον ἐπ ἐπὶ dicere ἀγῶν μᾶλλον dere minus. Ariſtoph. βατέρχ πόλ, μειοχρόνουσι πῶν κεχρω, expendent & pondera tragœdiæ examinabunt, i. ποιῆς τὸν ρον ποσῶσιν ἐ σ ὰσουν. Syneſ. Ἐκάτεροι μὲν γὰ τοὺς ἀκρ ζυγοὺς ὧν, ἐ τὸ ὃν ἀρετῶν ἐ ὰ πλέοντες, ἐ τὸ μειοχρονοῦν ἐ πλεονεκτήματος μεῖ- ἀ ἀ ἀ

vbi ad rem respicit poeta, non ad nomen quod Neut. gen. est ἐκ μελαγχίου, ab adolescentia. Epicurus in Epist. Σὺ δ' ἄξιος πᾶι εἶ μέλαιναι θεραπαίνηι σφᾶς ἐμὰ μὴ φιλοσοφίαι, ὅθπερ ἂν σοφὸν καὶ Μητρόδωρον, Cic. de Fin. sed tu, vt dignum est tua erga me & philosophiâ voluntate ab adolescentia suscepta, tac vt Metrodori tueare libros. νεανίας, dicitur iuuenis, & est ætate minor quàm μέλλων, Philostrat. in Heroicis. cuius est tertia ætas à 14. anno ad 20. Vide Pollucem.

Μειρακιδιωμαι, μειρακιεύομαι, vt verò αἰσχυδίωμαι, i. adolescere, dicitur, sic μειρακιεύομαι, iuuenescere Plin. & iuuenari Horat. Xenoph. in Politia Lacedæmoniorum. Ὅταν γε μὴν δι' ἀκριβείας τὸ μειρακιεύεσθαι ἐκλείψωσιν, τότε καὶ ὑπὸ τοὺς ἄρχοντας ἤδη ἀκριβῶς τεταγμένοι, τότε καὶ ὑπὸ διδασκάλους.

Μειρακίσκος, ὁ, adolescentula.

Μειρακίσκος, ὁ, adolescentulus. vide Ammon. Thomas Magister hanc vocem non probat, sed μειράκιον potius : est tamen apud Pollucem, vt & μειρακίων.

Μειρακιώδης, ες, ὁ, ἡ, iuuenilis, puerilis.

Μείρξ, ακος, ὁ, ἡ, adolescens, & puella, Luciano. ab εἴρω (vt quidã tradunt) quasi εἴρξ, vt sit puer qui iam loqui possit. Rarissimus huius vsus est in Masc. gen. Aristoph. in Pluto, in genere Fœmin. πᾶσα χώρα συναλοᾶν τῶν μείρακα.

Μείρομαι, diuido, sortior, & cupio : εἰμὶ τὸ ἱμείρομαι, Etym.

Μέρμηρα, ὁδὸς, μέλεσι, μέρος, ἀπὸ τοῦ μείρω, & ἔμμορα. diuido. Aratus, μέρμηρα γράτων, diuidit à genibus Com. μηρὸς, ὁμῶς τὸ αὐτό.

Μές, τὸ μέσον ὡς, Æolicè & Doricè, pro μέσῳ, mensis. Hesiod. μὲς γὰ χαλεπὰ πάντα ἔασι. Sic etiam apud Hom. scribitur.

Μέσον, τὸ, minimum.

Μείωσις, ατος, τὸ, μείωσις.

Μείων, minor, pauciores, paroxyt.

Μείων, minuens : à μείωσις.

Μείωσις, ὁ, ἡ, diminutio, imminutio, ὁ ἀπόπτωσις, extenuatio, discessio, abscessio : his modis dicitur à Cicerone. λύσις Stoicis, ἕξις ἄλογος ἀφορμῆς πρὸς καθ' ὑποφορὰς ἀξίου τοῦ μενόντος ἢ συστολῆς ἀνώτονος. Cicero Tuscul. 4. Ægritudo est opinio recens mali præsentis in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. alibi infractionem & demissionem animi, dixit, i. τὸν ψυχῆς μείωσιν.

Μειωτικὸς, vim habens di minuendi.

Μελᾶ, τος, ἡ, liscio sus : rectius per ῠ, μιῶ ω.

Μελαγγαιοῦχος, ὁ, ἡ, vel μελαγγεῖος, Herodotus. nigrum solum, pulla terra.

Μελαγγαῖος, ὁ, ἡ, ὁ, niger : apullus. μελαγγαῖα : χώρα, solum nigrum.

Μελαγγεώπονος, nigr. um ferens fructum : seu fructus loco arram asferens obscuritatem vt μελαγγεώπονε ἀσάφεια apud Plut.

Μελαγχώρης, ὁ, ἡ, ὁ, auis, de qua Arist. lib. 8. Animal. Gaza ait incipillam vertit : eadem dicitur συναλλὰς, id est, ficedula : sed diuerso antiquitempore, propter coloris imitationem, Idem Aristot. libro 9. de Animal.

Μελαγχρανὶς, genus iunci, apud Theophr. histor. 4. cap. 13. Plin. lib. 21. capit. 18. melancran in vocat ex Theophrasto, quia semen nigrum ferat. Sed apud ipsum Græcum authorem corrupte legitur μελαγχρησμὸν appellari. Gaza suo more atriferum transtulit.

Μελάγχροια, ἰῶ, ἰάσμαι. Αἰσχυλ. Ζῶσὶ θνήσαις. πᾶν ἄστομα μελάγχροον ναυτόλου θεσπέσιε.

Μελαγχρὴς, ες, qui niger : est capillitio. Hesiod. μελαγχρὴς τε μίμματα μελαγχρῆτος τριχὸς, in Epigr.

Μελάγχροια, τὰ, lustra ferarum, loca quæ hyeme ob cõcauitatem niue non teguntur, aut in quibus nix liquefacta est. Pollux, ὁ ἢ χίος : τὰ μελάγχροια. Ἀντιφάνης, τὰ κοῖλα, ἐν οἷς ἡ χιὼν διατήκεται. Ita vocantur, inquit, ὅτι ἔδρα τῶν ἀγέλων τὰ γὰρ ὑῶν κοῖλα ἔοικε ὑπὸ τὰ χίονι, καὶ τὰ μόνα μελαίνεται.

Μελαγχεῖμος, profundus, cauus. μελαγχείμων πέδον, ἁδες, id est, inferi, Euripid.

Μελάγχιτος, idem quod μελαγχίτων. Æschyl.

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ, pullatus, mœstus. fic tropicè μελαγχίτων φρὼς, apud Æschyl. dicitur animus mœstus, & velut atratus.

Μελάγχλαινος, pullatus : atra veste induti, Theocrit. in Bionis Epitaphio. Et Dionys. de Situ orbis.

Μελάγχλωρος, ὁ, ἡ, pallidus & niger, qui est colore inter nigrum & viridem mixto.

Μελαγχολάω, ῶσω, πᾶσα, insanio, atra bile laboro, stomachor. Neut. Absolut. Aristoph. in Pluto, μελαγχολᾷ τὸ πρᾶγμα, nigra bile laboras ô homo.

Μελαγχολία, ας, ἡ, atra bilis, furor, insania : eius affectionis species quæ Iam apud Medicos hypochondriaca nominatur.

Μελαγχολικὸς, ὁ, ἡ, qui atra bile abundat. ὁ μελαγχολικὸς χυμὸς, humor fuit succus qui melancholicos dicitur, Alexan. Aphrod. Probl. 92. lib. 1. μελαγχολικοὶ ἰδεάθησαν, Galen. l. 2. ad Gl. ex eo fit cancer in mammis mulieru. τὰ μελαγχολικὰ, Gaza vertit atræ bilis vitia. Galen. lib. 1. ad Glauc. τῶν τοῦ σὺν δὶ ὀξὺ συστάσει ζωῆς τὸ ὑγρὸν ἐστὶ μελαγχολικώτερον.

Μελαγχρὴς, ater colore. ἀπὸ τοῦ μελαγχροιὰς σωμάτων. μελαγχρὴς μέλας, Menander.

Μελάγχρως, ὁ, ἡ, μελάγχροις, qui sunt atro colore, cute nigra, Lucian.

Μελαγχρώεις, ὁ, ἡ, μελαγχρώεντος, nigri coloris. Eurip. in Oreste. μελαγχρώεντος δυσμενοῦς.

Μελαδίνης, nigros habens vortices.

Μελάθρων, ου, τὸ, atrium, palatium. τὸ βασίλειον, εἶος, siue εἶδος, ὁ, ἡ, ὁμηρικὸς. Proprie trabs in medio tecti fumo denigrata : vnde μελανόεσσα ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Hesychio μέλαθρον est non solum τὸ οἴκημα siue ἡ οἰκία, sed etiam τὸ ὑπὸ ὄψεσι & αἱ δικαιοπραξίαι ἢ διάτοιχοι δικῶν. id est trabes recti, vel trabs transuersaria quæ contignationem sustinet. Et pudendum muliebre μέλαθρον dicit author, vocatur. Iliad. φαίνεται μηκεπαίνοιος βαλεῖν. Possunt μέλαθρον, i. regiam. abusiue etiã de naue, ait enim ille Achilles. Iliad. 1. Οἱ γὰρ φίλα πατρὶ σέβεσι μοῦ ἐπὶ ἐσάσιαν μοι δόμῳ.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra, tenebrosa, profunda, Etym. morbum quem atra bile prouenit, μέλαινα simpliciter Mediei dicunt, Galenus glossis, Μέλαινα, ἀλγεινὰ ἢ ἡ νόσος ἅτινα ἐστὶ μελαγχολικὰ συναλγήματα. Μέλαινα βίλε apud Hippoc. aspalathi aromatici radix.

Μέλαινα φρένες, Hesych. expon. αἱ βασάνοι, ἢ αἰσθήσεις ἢ συνεσις, ἢ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἢ ἕξις.

Μελαινίτης, aquila pulla, aquila fulua, Gaza.

Μελαίνομαι, nigresco, Depon.

Μελαίνω, nigro reddo, denigro, Accusat.

Μέλας, ὁ, ἡ, ὁ, miser, vanus, μελεῖν.

Μέλας, idem quod μέλανος, Etym.

Μελαχθήσομαι, ὁ μέλλων, atra caligo, Nonn.

Μελαμβὲς, nigrum ex profunditate, Apollon. lib. 4.

Μελαμβαίης, τὸ, quod nigrum ex tinctura est.

Μελαμβὸς, obscuræ vitæ.

Μελαμβόων, terra nigris glebis, pinguis, fertilis.

Μελαμπάπικος, ὁ, nigris folius præditus.

Μελαμπόδιον, ου, τὸ, melampodium, herba : nigrum est ellebro ab inuentore, & qui primò succidit, Theophr. lib. 9. hist. plant.

Μελαμπυγος, cui niger est podex, αἰσθρὸς. Cognomen Herculis, vt minimè effœminati, aut mollis : nam talem μελακόπυγον minant.

Μελαμπυρος, τὸ, herba in quam degenerat etiam triticum. Galen. Alimentis lib. 1. cap. vlt. τὸ μελαμπυρον ἐς κεκλῆσθαι οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ μέλανος καρποῦ γίνεσθαι δοκοῦντος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ὃν ἐπιπλεῖστα πάσχειν ὑπὸ τῆς ἀέρος κακίας. Theoph. hist. lib. 8. cap. 5. de frumentis loquens, ὁ δὲ σπυρὸς, φησὶν, ἔοικε τὸ μελάμπυρον, ὃ δὴ καὶ ἄζειαν, χάσσον μέντοι βαρὺ καὶ μεγαλόκαρπον. Dioscorid. l. 3. Crataegonon est crataegonon dicit habere folia ὅμοια πεῖ τῷ μελαμπύρῳ. Pronibus habet. Plin. lib. 27. cap. 8. Crataegonon spicæ tritici : lege ut. Item Theoph. lib. περὶ φυτῶν ἱ. Crataeon vocãs, sic habet. τὸν δ' κρατιῶν καρπὸν ὡς ὕλαιν, φύτευε ἢ τοῦτο, ὅσπερ λίνον σύρειν. Item Dioscor. melampyron nomine Myagri vocatum esse dicit lib. 4. cap. 17. Μύαγρος, αἱ ᾗ μελάμπυρον, τοῦτο φρυγανώδες ἐστὶ χις, φύλλα ἔχοντα ὁμοίᾳ τοῖς τῆς συμφόδου, σπέρμα ἐν ταῖς ἀγγείοις κατεσχημένον, &c. Marcellus pro ἀκαλήφη emendat πλιδῆ, i. nogræco. Profectò semen melampyri verticillatum est : tricratione. tria enim grana vel saepius quatuor, singula formi specie, ita simul collocantur vt verticillum referant figura. τρέχηλον, hæc enim vox præter communem significatum vertebram & verticillum ostendit.

Μελάμφυλλον, τὸ, melamphyllon herba, acanthi species, quæ & σαμφύλλος vocant. Vide Galen. & Aëtium in voce ἀκάνθη. Plin. lib. 8. cap. 22.

Μελάμφυσος, ὁ, ἡ, ὁ, Dionys. de Situ orbis.

Μελάμφυσος, cui vox fusca & obscura, Galen. lib. 4. περὶ δυνάμ.

Μέλαν, ανος, τὸ, nigrum id quod pupillam ambit : atramentum quod & μέλαν γραφικὸν dicitur, atramẽtum librarium siue potius tum. Cels. μέλαν ζωγραφικὸν, atramẽtum pictorium siue colorium. Vitr. Μέλαν ἰνδικὸν Paul. Ægin. vocat, quod simpliciter Dioscor. ἰνδικὸν id tamen cæruleum, habet & atramentum indicum. Iul. lib. 33. cap. 6. Μέλαν φθορικὸν, describit Hippocrates libro περὶ ἑλκῶν, τὸ μέλαν τρίβειν, apud Polluc. Μέλαν τὸ κοινὸν, Hippocr. id est γραφικὸν αὐτοῦ ἢ Galeno quæ inter oculatiamenta.

Μελανᾶις, ιδος, ἡ, atro nimbo horrens, præ turbulenta ri & horore nigricans, apud Plutarch.

Μελανιᾶν, ῶσω, atro cruori, Euripid. id est, ἰῶδες μέλανας ἔχειν.

Μελανδρὸν, densum, longum, nigrum habens capulum ferrogatum. Hesiod. in scuto Herculis, μελανδρὸν ἄορ ἔκεστο, i. νάρθηκα δ' ἐκ' ἀργυρέου, habens nigram vaginam : vel τὸ μέλανος ἢ λελιθωμένον nigrum manubrium. Iliad. o, φάσγανα κελαινεφέσι τ', αὐτοῦ πρὸ ἔτι, μέλανος λαβὲς ἔκειτο.

Μελανδρὸς νέκυς, atramentarium, in Epigr.

Μελάνδρυα, τὰ, pulpamẽta thymorum conditanea cæsis quercus assulis similia, vt ait Plin. lib. 9. cap. 15. vide infrà.

μέδρωτις, τό, nigrum roboris, id est, medulla quercus. Theophr. lib. hist. plant. lib. 5. & lib. 1. cap. 9. μέλαινα γὰρ ὁ θ' ὅπος α (πάντα) καὶ ἡ τῆς φηγοῦ, διὸ καὶ τὸν μελανόδρυον. Homer. separatè dixit μελανόδρυον. Odyss. ξ. vide μελας. Μελανόφλοιος verò quid sit vide Athenæum lib. 3. vbi leg. vt lib 3. οἱ μελανόφλοιοι. Μέλανδρις autem est, quia quiescit, maximorum thunnorum species. Ibi τὸ μεγας & ὑπομένειν δηλοῖ.

μελανίζω, i. μελανίζει ἡ μελάνη τὴν, nigrescit, Hom.

μελανειμων, ονος, ὁ, ἡ, indutus nigram vestem, Neut. absolut. Aristote. lib. de audibilibus ἀκουστὰ τῶν τε ἐν δὲ διάπνοιαι ἡ οἱ πλάγιοι μὴ ὡσπερ αὐτοῖς μελανειμονεῖ τι, sunt nullari.

μελανειμων, ονος, ὁ, ἡ, pullatus, vestibus lugubribus indutus.

μελανος, fusca, in Epigr. Aratus, ἡ πρῶτον μελανοῦσα, magis nitricans.

μελανθες, atriuisa.

μελάνθιον, melanthelæum, quod dicitur & μελάνθινον ἔλαιον, melanthinum oleum.

μελανθος, ὁ, ἡ, Sophocl.

μελάνθιον, τό, melanthium herba, gith Plinio, μελάνσπερμον: Theophrasto lib. 1. histor. & trip. cap. 22. αὐτόματον: nigellam vocant officinæ. Est & syluestre, vulgo nielle vel nielle. vide Dioscor. lib. cap. 93. Plin. lib. 20. cap. 17. Nicander in Theriacis, Καὶ τε μελάνθιον βαρυόδμητον ἄνθος. Interp. ἡ ὡφ' ὧν ἀναίνεται βαρεῖα, ἔστι ἡ τὸ ὀδωδὸς ψυχικὸν ἀπολάσιν, εἰ τὰς πρίζας μὴ σφοντύλλειν τὸ ὀπίθ.

μελανες, ου, ὁ, Neptunus: ἀφ' ὃ τὸ μέλας ἡ τὸ αὐτὸ τὸ πλυδὼν, vt πίσσης ex contrariis compolica lignificationibus, Eustath. in Od. τ.

μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigritia, nigrities, nigror. voce Græca pro itina etiam vtitur Plin. lib. 24. c. 8. alibi nigritudo.

μελάνιος, nigrico.

μελάνιον, τό, viola nigra, vt λευκόϊον, viola alba. apud Theophrast. & strip. lib. 6. cap. vlt. radice est capitata, vt crocus. habet eam ciuis codex τὸ ἴον τὸ μέλαν ἡ κράνιον ἢ ἀκαυλοβόλιμα Plin. lib. 21. p. 11. melanion vocat, perpetuò florere videtur vt Ornanthe. Theophr. lib. 1. cap. 15. & lib. 5. & cap. 6. dicitur ἰωνία μὲν ἡ καλὴ τοῦ ἀγρίου ἡ δὲ μελανία ἡ ἀγρία. ita vt quidam dicant perpetuò posse florere, si quodam modo colatur. differt a viola alba, præter alia violæ cespite: folio constat toto, sessili, & carnoso: radice multa.

μελανόμμα, melanurus: à linearum nigredine, quibus interguitur.

μελανόχαιτος, ου, τὸ, atramentarium.

μελάχρις, ὁ, ἡ, χ. qui pilis est nigris.

μελανχεδής, ὁ, ἡ, rusticus homo & crudelis: sic μελανοχόλου πάθος dixit Aristoph. asperam.

μελανόκομος, habens capillitium nigrum.

μελόμματος, ὁ, ἡ, ὃ, nigris oculis. Adamant. in Physiognom. τὸ ὃ μέσον μελανόμματα τοὺς δὲ ῥόδεος.

μελανοστεφανος, atris & funebribus indutus vestibus.

μελανόστροφος, Aristoph.

μελανοτρόπων μάτηρ ὀνείρων, gignens atris somnia pennis, Euripides.

μελανότης, ητος, ἡ, nigritia, nigredo, Galen. ad Glauc.

μελανόφθαλμος, in Epigr. pisces, qui & μελανοῦροι, id est, oculatæ, vt certit Gaza.

μελάνουρος, nigram habens caudam.

μελανουρος, serpentis genus in Lybia & Arabia præcipuè nascens, est vipera magnitudine minor, ad inferendam perniciem clerior multò. Quos mordicus apprehenderit, siti inardescit. Cauda lineis duabus nigrisque distinguitur (vnde & nonnen accepit quasi nigræ caudæ) corpore albicante reliquo. Appellatur quoque δίβας, σκυτάλη, κώνωψ, μυγαλῆ, Cælius lib. 14. cap. 63. Est etiam melanurus piscis Plinio & Columellæ: oculatam Gaza vertit ex Aristot. lib. 8. Anim. Hinc illud Pythagoricum, ὡς γενέσθαι ἧδιον μὴ μελανούρων.

μελανόφθαλμος, habens nigros oculos.

μελόφρυς, ὁ, ἡ, ὃ, nigri aut densi supercilij.

μελοχρως, ου, ὁ, ἡ, nigricolor.

μελυδρος, ος, ὁ, ἡ, habens aquam nigram & profundam. Iliad. π, ἀφνειὸν ὑπερ μελύδρου χθόν, ὅθ' ἐστι κελώνη μελανύδρη, σκοτίνη. Nam nigredinis in aqua, causa profunditas: vt albedinis lux in aqua superficiaria. Sic Maro dixit, Qua niger humectat aquentia culta Galesus.

μελανωπος, niger aspectu qui intuentium oculis apparet niger.

μέλασις, εως, ὁ, q. denigratio, macula, Nazanz.

μέλας, τὸ μέλαν, ὁ, niger, ater, pullus, fuscus, nigricans, atro colore, qui est pullo colore: item cæcus, Etymolog μέλας πάντες, Apollon. Μέλας ζωιὸς, Laconicum maximè erat edulium, de quo Pollux in 6. ius nigrum Latinè dicitur. lege Ciceronem 5. Tuscul. Μέλας πολιτικὸς, persona Comica sic dicitur ab apio Polluc. μέλανες χυμοὶ, atra bilis, Galen. lib. 1. ad Glauc. μέλαινα χολὴ, atra bilis quæ duplex est: propriè dicta & impropriè, de qua Alexand. Aphrod. Problem. 91. lib. 1. Hom. Iliad. ἀμίχθονα μέλαιναν dicit, id est, βαθεῖαν ὑπὸ πόσῃ καὶ ἐρεμνὴν, id est, profundam, vel pice illitam. μελάνων δὲ ὠκεανὸς, id est, ἐκ τῆς ἀνωτάτω χοιὸς ἡ τὸν φλοιὸν ἐφθόν. Hom. sic μελάνην σπυρίδιον, in Epigr. Euripi. Per atrum colorem, quod infectum, dirum, noxium, peruersum inuisumque notatur: quia color niger infaustus est. Flacer. Minuentur atræ carmine curæ. Maro, Quid face Troianos atra vim inferre Latinis, id est, infesta. μέλαν ἦθος, nigri mores, apud Marcum Aurelium. Sic μέλας, Latinis niger dicitur. Horat Serm. lib. 1. Epist. 4 absentem qui rodit amicum, Qui non defendit alio culpante, solutos Qui captat risus hominum famamque dicacis: Fingere qui non visa potest, commilla tacere Qui nequit: hic niger est. μέλαν ὕδωρ, Odyss. ε. de aqua fontis. τὸ μὲν ἄλμη, nigrum: sic dicitur ea pars oculi quæ ambit pupillam. τὸ μέλαν ῥόδεος, Odyss. ζ. vbi Didym. τῶν ῥόδων ἡ τῶν ἀπείρων, τὸ γὰρ κεφάλιον τοῦ ὄφεως, μελανόφρυν γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ χρώματος τὸν φλοιὸν ἐφθόν. Vide μελανόφρυν & cætera in μέλαινα, & μέλαν. μέλαν. per atrum colorem notatur, quicquid noxium, infaustum, dirum, funestúmque est. Horat. minuentur atræ carmine curæ. Virgil. Quid face Troianos atra vim inferre Latinis.

Μελαναμπες, τὸ, &

Μελαναμπεις, ὁ, ἡ, q. denigratio, liuor, atramentum, in Epigr. Comã denigrare. μελανιᾶν dicebant, τὸν κόμαν subaudiendo. vnde tinctura atque eius velut denigratio μέλασμα, id est, τὸ τῆς κόμης βάμμα Polluci. Cleomedes libro 2. στιλβῶσι μελάσματα, lunæ nigrores.

Μελαχρως συκάμινα, & ῥόδον, pro nigris apud Eustath. Iliad. χ. & apud Æschyl. φασὶ μελάχρωτα, pullæ vestes.

Μελδω, liquefio.

Μέλδω, proprie membra exero & absumo. ἀφ' ὃ τὸ μέλη δέομαι, Etym. Item elixo, macero, corrumpo, liquefacio, coquo, Neut. Accusat.

Μέλει, pro μέλαι ἐστὶ σκοπιὰ τῶν ἐς ἀπιόντας. Aristoph. ἀφ' ὧ μέλ' ὀζέλλακας, & c. ὃ miser.

Μέλε, διὰ φορητὸν ὦν, curæ erat, Homer.

Μελεαγρίδες, meleagrides, aues, quarum ova sunt velut punctis distincta, Aristotel. Animal. Gallinas Mauras quidam vocant. Gaza Græcam vocem relinquit. de his vide Columel. libr. 8. cap. 2. Plinium lib. 10. cap. 26. Varro de Re rust. lib. 3. Gallinæ africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci, &c.

Μελεδαίνω, curo, ὑπομένω μᾶλλον, θεραπεύομαι apud Hippocr. vnde μελεδαὼν, cura, tractatio, apud eundem, & ὑπομένειν, non, inquit Galenus, vt apud Homer. ἡ λύπη. i. molestia, zegritudo. Herodot. ἐδὼ νοσοῦντας κατὰ ἐπιστὴν τὴν ἑωυτῶν μελεδαίνει τὰ ἐς θεοὺς.

Μελέδημα, atis, τὸ, cura, ærumna. μέριμνα. ἀφ' ὃ τὰ μέλη τὰ ἐν. Odyss. πολλήμορον μελεδήματα τοῦ ἐγερεῖ, curæ patris, & cogitationes de patre, φροντίδες, μέριμναι, φρένων κακοκήδεα μελεδήματα apud Athen. lib. 13. mutatum cura, pro eo qui est mutis curæ. Dicitur & μελέδη ab Hippocr. pro cura, curatione: vt γυμνασιῶν lib. 1. χρὴ γὰρ τὰ μελεδᾶν θεραπεύειν τὸν πόνον ἐὼ ἐπικαλεῖν τὸ ὑπνῶν μὴ ὑπομένειν, θεραπεύειν.

Μελεδήτωρ, ὁ, curator, qui exercet, in Epigr.

Μελεδώνη, ὁ, ἡ, ὃ, &

Μελεδωνος, ὁ, ἡ, cura, μελεδήματα. μελεδώνη, ἡ τὰ μέλη ἐδύσατο φροντίδες. vide μελεδήματα item θεράπαινα.

Μελεδωνος, ὁ, procurator, φροντιστὴς, ὁ ἐπὶ τῶν ὅλων, ἡγεμονικὸς, curator, qui curam gerit: apud Herodot. legitur gen. Fœm. μελεδωνὸς Σπαρτιήτεω τῆς τροφῆς, curam educationis suscipiunt. dicitur & μελεδωνὸς, Hesych. quod μελεδῶν est θεσπεσίη φροντὶς ὀδύρεσθαι, οἰκουλέους, θεραπαίνας, φύλακας, rex curatores, præfectus.

Μέλεθρος, apud Oppianum in Cyneget. pedica, fuit quo ligantur artus.

Μέλει, curæ est: vt, μέλει μοι τούτου, vel μέλει μοι περὶ τούτου, vel μέλει μοι τούτου, id est, τοῦτο μοι ἔξεστι ἐπιμελεῖσθαι. Plato 1. de Republ. τὰ σώματα ὧν δὴ ἕνεκα μέλειν ἡμῖν ἐν ᾧ τῷ παντὶ, ὅτιπερ τούτου δεῖ πρῶτον ἐπιμελεῖσθαι, arti pastorali neutiquam aliud curæ est, quàm vt illi ad quod comparata est, vtilitatem afferat. Aristoph. πρὸ. ὀλίγου γάρ μοι μέλει, curæ non magnæ mihi est, αὐτὸ τοῦτ' ὀλίγον φροντίζω. μοι μέλει, curæ non magnæ mihi est, αὐτὸ τοῦτ' ὀλίγον φροντίζω. μέλει μοι τοῦτο, non magnæ mihi est, αὐτὸ τοῦτ' ὀλίγον φροντίζω. μέλει μοι τοῦτο, multa curis me distinent, Eurip. τὰ δ' ἐμοὶ μέλει, quid ad te? Epictet. Ench. Ἐὰν ἐπὶ μὲν τοῖς ἀλλοτρίοις μέλῃ σοι, ἐμὲ ἔσεσθαι ἐλεύθερον. Idem ibidem, μὴ μέλῃ σοὶ τὰ μὴ σὰ, ὀπόσα: τοῦ δὲ μὴ δὴ ἀδικεῖν ἐπιμελεῖσθαι τὸ σὸν μέλει, nihil omnino mortem curo: illud verò priorsus curo, ne quid iniuste faciam. Aristoph. in Pluto, cum Genit. Dat. τῷ ἰδίῳ θεῷ μὴ μέλειν. μεμέλακε σοὶ τὸν φυλακῆς. Xenoph. οὐδὲ μέλει μοι ἡδὺ σκωμμάτων πίνειν

moror dicteria. ὁ ρτὰ μέλημα πᾶσι, omnes vacant choreis & festis, Plato, ὑμῖν, ὦ μέλε μοι ἀεὶ τόντε, ἴσοτ. μέλει μοι ὑμῖν τούτε, Demoſt. μέλει cum Dativo & infinit. Sophocl. νῦν γὰ ἐμοὶ μέλει χρῆσθαι, nunc cogito tripudiare. μέλει μοι ἀκούειν, audire mihi curæ eſt. μελήσει, erit ſolicitudini & curæ. ὁ φρονῶν ἀγωνίαν, Homer. μελησουσί μοι ὑπ πολλῶ ἔσονται, Idem. νῦν αὖ μελησάτω ἡμῖν ἀγαθὸς ἀγαθὸς, Ariſtot. 1. Ethic. nunquam etiadet bonus, nūquam curabit eſſe bonus. μέλει μοι, curæ eſſe. τὸ μέλειν, cura. Plutarc. Opuſc. ἀεὶ ἀοργησίας ἀκαίρω μὴ γλαπτὸ ἡ σωφροσύνη μέλει. Atque illa quidem riſu iocóque excipiuntur.

Μελίαν, fraxineus, Theoph. lib. 5. hiſt. plant. potius tamen dicēdum videtur μελίνεος à μελία.

Μελιαῖος, ὁ, membratim, ἡ, ον. Ion. Apollon. μελιαδόν.

Μελέομαι, pro ἐπιμελέομαι, curam gero, Genit. & Dat. Sophocl. ἀρᾶς ἐς ἐγὼ μόνα παῦρα μελέσσις πόνοις, id eſt, ἐπιμελοῦμαι παῦρα τοῖς πόνοις χρέων.

Μέλεος, incaſſum, Iliad. κ, ὑπὸ τ ἐπ χρὸς ἐσάμην μέλεος σωὸ τὺ χεῖσι. Interp. μελίως, ματαίως, ὑ μετ ταίων.

Μέλεος, ος, ὁ, tardus, otioſus, vanus, infelix, miſer, miſerandus. Heſiodus. δὲ ἐδίδου μελέοισι πονεῖν μῦθον ἀκηκοέ τοι ὄφρ ἐπὶ ἀχρὸν ἔτος.

Μελεόφρων, ον. ὁ, ἡ, ὁ, miſera cogitans. Eurip.

Μέλετος, curæ eſt, pro μέλει. vide in μέλομαι.

Μελετάω, μ. ήσω, ησα, ηκα, meditor (vnde & Latinis id verbum deducitur vt docet Scruius) excogito, exerceo, Actiu. Accuſat. μελετᾶν τὰς τάξεις, exercere ordines, Xenoph. Idem, οἱ τὸν ἰσοκικὸν μισθὸν μελετῶντες, id eſt, ἀσκοῦντες τὴ παιδευόμενοι τὸν ἰσοκικόν. Plato in Phædone, τῷ ὄντι ἀρ' οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες, ἐπιθνήσκειν μελετῶσι. vnde Cicero in Somnio Scip. Tota enim philoſophorum vita commentatio mortis eſt. ἐθὲ πλείσον μελετᾶ ἥδεα ἀφ' ἡδέα, maximo ſtudio virtutis gloriam ampleƈtor, Thucyd. Heſiod. cum Genit. iunxit. μελετᾶς βίη, vitæ ſeu victus rationem habes. φρονῆ ζῆ. ἔργ μελετᾷ, operi intentus. Idem μελέτω τὸν ἐθὲ ἐπιθυμήσαν λέγειν, curæ tibi ſit de rebus honeſtis loqui. Cum Infinit. Xenoph. in Apol. Socrat. ἐ δικὰ σοὶ ἐπιλογίζεσθαι μελετᾷ διαλέγεσθαι, cogitans quemadmodum vitam traduxerim μελετᾷ διαλέγεσθαι, ſtudeo habere me. μεμελετηκὼς τέχνας, artes quibus animi exculti ſunt. Xenoph.

Μελέτη, ης, ἡ, meditatio, excercitatio, commentatio, ἄσκησις, ἐπιμέλεια, cura, declamatio, actio, aſſiduitas. ἡ ἐν ἄλλοις μελέτη, tyrocinium, Thucyd. ἐκ μελέτης, de induſtria. μελέτης πονηρᾶς, ſe exercentes. Idem.

Μελέτημα, ατος, τὸ, meditatio, φρόντισμα.

Μελετηρός, ά, ὁν, meditatiuus.

Μελετής, meditator, vt ita dicam. Vide μελετᾶς.

Μελετητήριον, locus exercitationis, γυμνάσιον, meditatorium, Tertul. & inſtrumentum quo quis ſe exerceat, Heſyc.

Μελετητικός, ὸν, ὁ, declamatorius, meditatiuus.

Μελέτη, curæ ſit, Iſocrat. μελέτω σοι τοῦ πλήθους, curæ tibi ſit multitudo.

Μελετῶν, exercitij domus, μελετητήριον.

Μελέτωρ, procurator, φροντιστὴς. Sophocl. Suid. ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ τὰ παρόντα τῷ πατρὶ.

Μέλη, τὸ, membra, carnes, vaſa carmina.

Μελεδαίνω, Aduerb. membratim, μελικῶς.

Μελεδῶν, cantus, quæ & μελῳδία item cura, meditatio. Heſych. idē plurale μελεδῶνες expon. præterea ἐπιθυμίαι cupiditates.

Μελεδωνός. vide μελόμαι.

Μέλημα, ματος, τὸ, &

Μέλησις, ὁ, ὁ, cura, cunctatio, φρόντισμα.

Μελησιάς, ὸς, ὁ, idem.

Μελητήρ, curandum eſt, Plato 2. de Rep. ὑμῖν ὦ μελητέον τοῦ λεωδέους, nobis curandum non eſt vt lateamus.

Μέλι, τος, τὸ, mel. Iliad. ἀ, τοῦ ἡ μὲν γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio, Ciccro de Sene. μέλι ἀ ἀφαντον, mel acapnon, quod ἀ κάπνισεν vocat Strabo. de eo Plin. hib. 11. c. 16. & lib. 23. cap. 4. de hoc & Columella & veterinariæ ſcriptores. μέλι Ἰνδικὸν, vide Σάκχαρον.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus, haſta, μελίνου ὄρνυ, apud poetas. Hom. Iliad. β. ὀρθοκίων μελίων. Ariſtop. ὀξυδερκὴς μελίας ὅπῃ φυλοκάμους.

Μελίαι, νύμφαι, Meliæ nymphæ, filiæ terræ ex guttis genitalis Cœli, Heſiod. in Theogon. νύμφας δ' ἀς μελίας καλέουσι, &. τὰ ἀ μα τοῖς δένδροισ χθονὸς ὄφυ, ἡ ἀλλ' τὸ ὄρος ἀνδρόφορες μακρόφορα, διcuntur & μελιάδες.

Μελιαδές pro μελιηδής.

Μελίαι ττος, Theoph. lib. 7. hiſt. plant. cap. vlt. mel frugum, Gaza. Sed authore Plin. lib. 22. cap. 25. Diocles panicū mel frugum appellauit. Hic pro toti ſpecie.

Μελίζειν, Heſ. μέλειν, cunctari.

Μελίζομος αὐλός, ſi in Epigr.

Μελιηδής, idem cum μελιηδόης.

Μελιηδέες, Doric. pro μελιῳδοὶ ſuauiſoni.

Μελίη, Heſych. ἀκροξύλον.

Μελιηδής, ὁ, ἡ, melle gaudens, melleus.

Μελίηρυς, ὁ, ἡ, ὑ, vocalis, fauuiter canens, ἡδύφωνος, ἁδυμελής. μελίηρυτος μάστον ἀδηρὸν ἔνιοι ὀνομάζει, Ennius Marcum Cœcilium vocat Suadæ medullam, quaſi diceres dulciloquium Poetarum in Miſcel. cap. 91. Odyſſ. μ, ὑπὸ γ ἤμενον μάρμαρον ἠδὲ φωνὴν ἀκούσαι, Interpr. ἡδύλεγον φωνὴν, vocem mitam, vocis dulcedinem vertit Cic. Dicitur & apud Pindar. κυρτὰ μελιήρυτος ὕμνος, hymni dulciſoni.

Μελιηρωνὶς, ſic Lipara inſula vocatur. Eſt & vna filiarum Veris hoc nomine.

Μελίηλυθος, dulcis aſpectu.

Μελίηλυθος, ὁ, ἡ, ὁ, cuius ſuauis & mellita oratio, vt Æliānus dictus eſt. Ariſtoph. in Auib. μελιηλυθέστατον ὑπνον, melliorum ſomnium, vt Horatius dixit poctica mella.

Μελίθ εος, τὸ, fauus, κηρίον, Suid.

Μελίζομαι, μισάμην, π. ισμαι, &

Μελίζω, μίσω, π. ικα, cano, imellitum facio, φθογγὰς, πτηνοῖς, τινοῖ, κατακόπτω, Accuſat. pro modulor & cano. Alex. Aphr. l. 1. Probl. ψυχὰ τὸν μέλος ἀκούσαν ὥζῳ τῷ μελίζοντων, &c. μελίζεται etiam Theocrito pinus, i. dulce ſonat.

Μελίζωμον, meliceratum, ſeu muſſum, Nicand. in Alexiph. ὑπὸ μελίζωμον γλυκὺ πόσιν. In Theriacis verò, μίζε ἐ ὑσαρχαίων κηρὸν μελίζωμος ἡ πάντα ἄδειν, id eſt, guſtu mellito.

Μελία, pro μελία.

Μελιηδής, ὁ, ἡ, melleus, dulcis, iucundus. vnde μελιηδὲς ἐπὶ δῶρ. ad Homer. Hippocrates verò οἶνος μελιηδὴς vocat non ſolùm τὸν ἡδὺν, ſed etiam melli permixtum, ἡ μέλιτι μεμιγμένον. Sic nim appellauit li. 1. ἐδὲ νόσων, quod vinum & μελίχρων dixit Galeno.

Μελίθρεπτος, i. melle nutritus, in Epigr.

Μελίθρους κύκνος, canorus cygnus, Ibidem.

Μελιλαβρος, Melicerta, deus maris, πελαγίμων, Comm. Ariſtoph. in Veſpis.

Μελίλαιος, ὁ, apud Ariſtotel. à Gaza redditur fauago purpurea concharum. Eſt verò ſaliuarius lentor quem ſaliuant purpuræ, qui fanum repræſentat ſimilitudine. Vide Καρδίαζον. à 1 Athen. l. 3. μελίλαιος, ſcribitur πνευμονώδης.

Μελικηρὶς, ίδος, ἡ, Ἀχαΐσης Græci vocant in capitis cute vlcuſcula in quibus ſunt tenuia foramina per quæ viſcoſa ſanies fluit. De genere horum eſt μελικηρὶς ſiue κηρίον, dicta à melliſque ſimilitudine propter foramina & melliceos emanantem humorem, vt teſtis Actius τετρακλ. 2. Serm. c. Galenus ἐν τόποις lib. 1. Ἐ' τι ἡδὺ ἐν τῇ ἐπιφανεῖ τῶν κακοήθεσιν τοῦτο ἐδὲν ὁ κηρίωδης ἀκμὴ, ὅτι μὴ τὸ ἡδὺ ἐφθὸν ἀκρατὲς ἐστὶν, ἰδιαζ ἡ ὑδατώδες τὸ ἀφρῶδες τυχὸν ἐδὲ τὸ ἡδὺ σημαίνει ἰδιότητι, λεπτότης γὰ πάνυ ἀρίκασι κατατρέχει, πτηλὰς ἡ ἔχουσι ὑγρότητος ἀτρέμα διίσχουσι. vbi & de Meliceride ſiue Cerite hæc ἀμύγδαλος subiungit, πλησιάζει ἡ κατὰ τὴ ἰδέαν, ὅτιπερ τὸ ἐν λάρυγξιν ἡ κηλοῦσι κηρίοις, ὑπολὴ τὰς κατατρήσεις τὴ ἀναπνοὴ ἔχ μισζώσας, τοῦτο τὸ ἐδεσμάτων ὑμενῶδες μέρος ἀφαπλάσιας, &c. Paulus Ægineta lib. 3. cap. ἀεὶ ἀχρῶν ἡ κηρίωδ ait, τὸ κηρίον κατὰ τὰς ἐσχάρας ἔχειν ζωνὰς, ὑγρότητας μελιτοειδὲς ἀφιεμένας, ἀφ' ὑπλίσιος τὰς τῆς μὲν κηρίους. Verumque affectum, ἀχῶρες ſcilicet & μελικηρίδες, nius vlcera capitis manantia conſueuit appellare. Nam apud appellationis nuſquam meminit, ſed κηρὶν ἡ μελικηρίδ licubi, vt lib. 10. cap. 2. de peponibus loquens, Radix ſanacera concreta in modum fauū, quæ Ceria vocant. Dixerat tem Dioſcorides lib. 2. de peponis radice, ὑγιάζει ἡ κηρίν πεπτικὸν ἐστὶ τῶ μελιτος. Idem Latinus author cap. 7. lib. 2. ramulis ficī ait, lidem cum melle vlceribus quæ ceria vocatur illinuntur. Et lib. 21. cap. 20. de Meliloto, peculiariter contra melicerides efficax. quæ quidem vera lectio: habet inim Dioſcorid. ἀεὶ μελιλωτὸν lib. 3. ὅτι ἐπιτηδειότ μέλιτος ἐ φοιτητικὸς κηρὸ ἑαυτὸν ἐν ὕδατι ἡ ἀχρόχρε. Alibi non melicerides ſed melicerias legitur vt lib. 20. cap. 21. de Oxylapathi & Ipoli radice, inquit Plinius, melicerias curant. Et Cornel. Celſ. lib. 5. cap. de Meliceria. Eſt etiam, ait, vlceris genus quod ſaui ſimilitudine μελικηρὶς à Græcis nominatur, idque duo ſpecies habet, &c. & paulò pòſt, Rarò fit, niſi in ſcapulis. à capillis legendum: & pro μελικηρίας, μελικηρὶς, vt & apud Purſuſque apud ipſum Celſum lib. 5. in Malagmate Protarchi melicerizæ, i. fatti legitur, pro melicerides. Et antem author inter vlcera, ſed inter vlcerum ſordes melicerian enumerait enim lib. 5. c. 26. Eſt enim quædam ſanies, quæ vel ἰχῶρ, l meliceria nominatur. Meliceria craſſior, & glutinoſior, ſi albida mellique albo ſubſimilis fertur. Hæc quoque ex lis vlceribus, vbi nerui circa articulos læſi ſunt, & inter l locas maxime ex genibus. Pollux verò li. 4. μελικηρὶς eſſε ὑπόστασιν ἔχον μελιτώδες ὑγρὸν, ἐν ἀγκῶσι ἡ γόνασι.

Μελίκμητος, dulcedine glorians. qui mellito ſono gloriatur. Pi

Μελικοὶ, poetæ Melici, qui cantilenas ſcribebant, qui parum ferunt à Lyricis, quales μελισσοὶ Anacreon, Sapphus, Alem Pindarus. Galen. in fine de vſu partium, ἀφ' τοὺς μελικοὺς

τὸ ὕδωρ λυμεῶνι ὁτιοῦν ζῶον.

Melicus, Pindarus suauissimus, Plutarch. μελικὸς, ὁ, Poeta Lyricus, Galen. in fine de vsu partium, ὥσθ' οἱ τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς ὀργανοποιοὶ ὑπηκρίνοντο.

Melimelum, τὸ, mulsum. Vide μελίτατος.

Melissa, ης, vel melissophyllum, herba, quæ & μελίφυλλον, Nicander in Theriacis.

Melistes, ου, ὁ, cantor, poeta. à μελίζω, i. τὸ μέλος cano, modulor. Hesych.

Melissophyllum, ου, ὁ. Dioscor. lib. 3. c. 48. ἢ μελίλωτος, τὸ, Galeno Simplic. melilotus herba, sertula Campana Plin. lib. 21. cap. 9. Officinarum Melilotus, est lotus vrbana Dioscor. Vide Λωτὸς. Et ibi μέλιτται σέφανοι.

Melissum, ου, τὸ, genus mali, à dulcedine mellis, γλυκύμηλον, malum mel teum, Varroni.

Melissyllis, ύλλιος, ἡ, pænicum, Valla vertit pisum apud Herodot. Melilum Varroni genus est mili; hodie in agro Taurinorum Melica appellatur, ex cuius radicis fibris & capillamentis scopas efficiunt quibus vestium sordes puluerémque euerrunt.

Melilotos, ου, ἡ, quod alii μελίφυλλον, alij μελισσόφυλλον appellant. apiastrum apud Varro. de Re rust. lib. 3. cap. 16.

Melinum, ου, τὸ, luteus. item μέλινον, panicum, genus frumenti Theophrasti, hist. plant. vbi etiam ἤλυσις dicitur. Plin. lib. 21. c. 25. Panicum Dioclet medicus mel frugum appellauit.

Mellaceus, a, um, placenta ex melle. τὰ μελίκηκτα. Interpr. Plutarch. in Sympoth. exponit, liba melle confecta. Vide in Epist. Philij.

Mellabundus, ὁ ἡ ἡ, suauiter spirans, ἡδύοσμος.

Mellificus, μελλιφόρος, ἡ, μελλίφυτος, ἀφ' οὗ, id est, manna apud Plinium.

Mellisma, cantus, ᾆσμα, carmen.

Mellitus, ου, τὸ, in Epigr. cantiuncula.

Mellosa, membrorum diuisio: à μελίζω.

Melo, ὀνος, ὁ ἡ ὄ, in quo diis melle libatur vt μελίκηρος ἡ ἱερὰ. Et in Sympos. 4.

Melones, apes: ὥσθ' τὸ μέλιον : οἰκονομικὸν γὰρ ζῶον ἡ ἐσθμικὸν, Etymologus. Ponitur aliquando pro obulo. De apibus vide Aristot. & Elian.

Melon, ωνος, cognomen Iouis.

Melonarium, ου, τὸ, alueatia.

Melonium, apum examen, fauus.

Melopes, ου, ὁ ἡ, melleus. Lucæ cap. vlt. μέλιτος, ἡ, ὃν τὸ μελισσοτρόφιον κηρίον, Melli fauiuel faui apum artificij. nam apiarij fauj, vt Interpr. authoritate dicere non ausim.

Melophagus, ου, ὁ, apiarius, i. qui apum curam habet.

Melos, εος, ους, locus Heliconis, à Melisseo rege dictus, apud Pausan.

Melotes, ου, ὁ ἡ, ab apibus depastus, Nonnus.

Melotrophium, apiarium, Columel. Est & Adiect. Dionys. Poeta, ὑμέναιος ὁ τῶν σωφρόνων πολιτῶν, apes pascentis.

Melotrophium, apiarium, qui curandis apibus præest.

Melpomene, Aristoph. in Ranis sunt οἱ διὰ μουσικῆς τὰς τῶν πόλεων ἡδονὰς ἐν τῇ πόλει, si schol. credimus.

Melpomenides, ων, ἡ, in Epigr. i. apiarius. custos apum.

Melpomenus, ου, τὸ, libri de apibus curandis & nutriendis, seu de apiaria. Athen.

Melophyllon, apiastrum herba. citrago Palladio. vide Μελίφυλλον.

Melosmum, μέλιτος.

Melosus, ώδης, ὁ ἡ, ὼδ, apiarium.

Melotagus, ου, ὁ ἡ ὁ, mellifluus, mel stilans, in Epigram. μελιτηγὲς κεκωμῶσα, pulsus aquæ mellitus, Ibidem. & κηρίον μελιτηγές, Ibidem.

Melotes, ου, ὁ, Melitæus, à Melite insula: vt μελιτᾶον κυνίδιον, Melitensis catellus. Aristot. lib. 9. Anim. de catellis qui in deliciis ad lusum habentur : μελιτηρὸν κυνίς Suid. & μελιτᾶια ὀδόντα, delitæa lintea, de quo Erasm. Chiliad.

Melotes, ακος, herba quam alij μελιτταίαν, alij μελισσόφυλλον vocant, apiastrum, Theocrit. Edyl. 4. ἢ ὠδὸς τὸ μελίτταιον.

Melotrophos, ου, ὁ, χλάμυς, Hesyc.

Melta, ὁ, ἡ, ὅμως τὸ ἀσθικὸν, Cyrillus.

Meltos, ου, ὁ, sub. ποτὸν, potus melleus, seu mellitus, potus ex melle: Gellina. Plut. symp. lib. 4. scribitur & μάλτον apud Hesyc.

Melum, ου, τὸ, suauc, iucundum.

Melum, ου, τὸ, ὑγρὸν ὡς, succus melligenus: sic Plinius lib. 16. cap. 7. vertex lib. 3. hist. plant. Theophr. c. 10. Μελιτηρὰ ἀγγεῖα, vasa quæ vel habucrunt. Galen. de puero epileptico, μελιτηρὰ ἀγγεῖα ἐνεῖχεν ὀβολοὺς δέ ἐν ὀκτὼ ἢ μᾶλλ. μελιτηρὰ ἀγγεῖα ex etiam apud Aristoph. teste Polluce.

Melurgus, ου, ὁ, μελιτοῦργος.

Melus, ὁ, ἡ, paroxyt. melitina mulier : oxytonum autem, genitale nomen est, Cyril.

Melinus, ου, τὸ, melliculum, fauus, potus Scythicus cum melle aqua: & herba quadam coctus, Hesych.

Melsitites, ου, ὁ, melsitites gemma.

Melsitites, ου, melitites vinum, fit ex musto & melle. Plautus mellinam vocat, cùm ait in Pseudolo, Murinam, passum, defrutum, mellinam. Compositionem docet. Dioscor. lib. 5. Plin. lib. 14. c. 9. cuiusque vsum lib. 22. c. 24. Constantinus Cæsar γεωπονικῶν lib. ἡ δὲ τοῦ σκιλλιτίτου οἴνου ostendit, sed ipsum vocat Νεογαλλικὸν οἰνόμελι, i. mulsum ex musto: quod φυσιολόγοι δὲ ἡ ἀκατάλληλον σύμβασιν, ἀμελῶν ἢ ζητεῖ ἀτυχίαν. Aliud autem est οἰνόμελι, i. mulsum Pollucis, & mulsum Plinio. hoc enim ex vino fit austero & vetere, addito pauco melle. Οἰνόμελι verò quod ex vino & aromatibus paratur, τίνες δὲ καὶ ἐν Κωνσταντίνου ἐστὶ αὐτὸν ἐκτίθεσθαι διὰ τοῦ ἰατρικοῦ. Nicand. in Alexiph. οἰνόμελι vocauit μελίζωρον, vt suprà adnotauimus.

Melitoma, ατος, ἡ, libamen è melle confectum. μελιτώματα Ἑπτάμυλα, è melle confecta menstrua libamina, Herodot.

Melitus, ου, τὸ, placenta, vel mustum purum, κηρὸν, τὸ ἐφθὸν γλεῦκος, Hesych.

Melitomandra, ας, ἡ, venditor mellis, Aristoph. Et ita legend. puto apud Aristot. ὅθεν ὀνομασθ. καπηλᾶται vbi μελιτοπωλᾶται.

Melitonarium, ου, τὸ, locus vbi fit mel.

Melitonymia, ας, ἡ, mellificatio, Aristot. in Politic.

Melitopita, ης, ἡ, placentæ genus melle conditæ, ossa mellita. Aristoph. περὶ τὰ τοῦ χύτρου τῶν ὀβελ μαι μελιτοῦττας. vide μελιτοῦττα infrà. factum est per contractionem ex μελιτόπιτα μελιτοῦττα.

Melitoo, ω. ὦσω, ὠκα, mellitum facio. ὦ μελιτοῦσσα, probè mellant, Gaza ex Theophrasti histor. plantar. lib. 6. μεμελιτωμένας, mellitus.

Melitophotium, ου, τὸ, apiarium, mellarium, μελιτοῶν, Varro.

Melitopa, pro μέλισσα, apis.

Melitopium, ου, τὸ, apicula, fauus apum.

Melitopotizein, ίζω, ἔτρεπτον facere pulsando ἅπερ aulent ἄρες.

Melitopurgos, ου, ὁ, mellificus.

Melitopurgus, ου, ὁ, mellarius, apiarius Plinio lib. 21. cap. 10. ex Theophrasti hist. lib. 6. cap. 2.

Melitosticta πεπικαπάσαι, Theoph. lib. 9. hist. plant. cap. 9. Gaza vertit, varium genus frugum. & Ibidem, μελιτόστακτα πεπεμένοις αὐτεμέλιτι ἐκ ἐμῶν, placentas veluti mercedem quandam exoluere. Interp. Aristoph. μελιτόστακτα πίτνιον exponit, μελιτῶτα etiã ἀφέστηκ' ἡ ὑγίεια dicta est à Triphonio, placenta melle imbuta: vide μελιτοῦττα.

Melitudes, ος, ὁ ἡ ὄ, melleus, dulcis. τὸ μελιτῶδ' ἡδὺ ζῶον, apes & reliqua generis eiusdem.

Melitodes, ους, ὁ, ἡ, locus vbi asseruantur mel, cella mellaria, μελιτοφυλάκιον.

Melitomma, ατος, τὸ, placenta mellita, confectio ex melle: dulciariũ dicunt Latini. Homer. ἡ χρυσὴ μελίτωμα.

Melitosa, ης, ἡ, qui voce sunt mellita & dulci, Hesiod.

Melitoutes, ὁ ἡ ὄ, melle mixtus, in Epigr.

Melitouri, ου, ὁ, dulcia sapiens, mel rebipiens, mellitus, mitis. vnde μελίφρων, ὀνος, Homer i. γλυκὺς ἢ ἡδύς. Et in Iliade, Τῶν μὲν πρωτεύει μελίφρων πυρὸν ἠδ' ὄνειαρ. Infignes Grammatici cũ Galeno μελίφρονα πυρὸν exponunt τὸν πίονα, tipham commodissimum equorum pabulum.

Melitophyllon, herba, quæ alio nomine μελισσόφυλλον ἢ μέλισσα, apiastrum, Varro. Vide Μελισσόφυλλον.

Melitzlossos, instar mellis fauus, Epithet. Iouis, Etym.

Melitzodes, ους, ὁ, amœnus, melleus color, Plin.

Melitzomos, vinum cum melle mixtum.

Melitzusa σωφοκλῆς, mellitus Sophocles dicitur, lib. 3. Epig.

Melitzoon, flauus color, Philostrat. in Heroic. mellei coloris. Plin. Μελιτζοῦς, ὁ πτερὸς ὃν ἡ, idem cum μελιτζόεν.

Melona siue μέλωνα, melca. vox enim est Latina Galeno teste. Est verò ex lacte edulium, quod ferè fit vt oxygala apud Plin. & Columel. Nam in feruente & ollas aceto perfusas atque imbutas lac infundiur, permiturque in eis extra ignem tota nocte residere donec acuerit. qui modus est compendiarius. Constantinus Cæsar γεωπονικῶν lib. ιη, c. ὅθεν μέλανες σκιλλιτίτου sic legendus, Ἡ καινοῦμὴν μέλανα, αὐτοῦ ἐσθ' ὅ, ἡ κηλὶν ὅτωμεν καρμαίοις ἀγγείοις κεκριτῆς δ' ὦ ἐμμέλιτος ἀριμὸν, ἡ ὕδωρ ἐν αὐτὰ θερμοπότιμα, ἢ πυρὶ μαλακῷ, πυκτίσειν ἐπ' ὠοβραίαν. ἡ ἐπὶ ὀλίγον αὐσζέσαν τὸ ὀξὺ ἵνα κόπ ηβῇ σκιλλιτίτου ἀκατόβῃ, ἡλιάσας ὁπὸ πὸς αὐβραίας βλάπ ηται εἰς τὰ αὐτὰ σκιλλιτίτα, ἡ δὲ αὐτὰ εἰς κλοπατέσειν, ἢ μαραμβάσειν, ἡ ἕως ἂν ἀμάνηται μέτρι. ἡ τῷ ὑσεραμῷ ὕδατι πολὺ κρώνιας μέλανος τῇ πολὺ τέχνῃ κρατοσκιλλιτίτου, τὰ μὴ τοῦ σκιλλιτίτα, μᾶ φοῦτω ὁ ἀνυτέσειν χρόνῳ σκιλλιτίτα. Gal. lib. 7. Methodi dat Melcam refrigerandi causa, ὁ ἀνθρωπὸς τοῦ inquit, τὰ ὕτως ὁ ὑγρὰ μᾶλα πολλὰς ἐσθέσαι συγχωρεῖ ὥστε μὴ καμεῖσθαι αὐτοῖς, ἐκ οἷς δεῖ ἡ ὁ μέλανος, ἢ δεῖ ὁ ὁμῷ ἡ τοῦτο ἐν ὀλίγοις ἡμέραις ὥσπερ τὰ ἀφεψήματα. Idem lib. ὅθεν ἢ ὑγρὸν μᾶς ἡ κρανοῦ. Melcam Romanam esse vocem ostendit, cuius

esum ęstatis tempore ex parte concedit: κακὸν ἔφη γε εἶναι πολυμῆνιν ἀοιδὴν Ἀχιλῆος μόλιν τ' ὤμησεν ἀρῆϊ, ἀφραδέα κακτέ τε πᾶσι δικὴ γένετο Ἀχαιοῖς: Paulus Ægineta lib. 3. cap. 37. Melcam edulium esse & lacte aut, prębęque cibum fastidientibus: sic enim vbi ὠμὸν ἀπορίᾳ τοῦ ἑψεῖν ἢ τοῦ θερμοῦ δυσκοιλίαν ἀπορκτικωτάτας ἀεὶ τῷ ἀμέτρῳ ἐσθίουσι φυσῶσι. & paulò pòst, τὸ τε ὀξύγαλα ἢ τὸ ὄξος ἀναμέσῳ κακκάβου μόλιν κακὸν, ὅτι ἢ ὄψει τὸ δικὴ γένεται τοῦ. Mirum apud Latinos tamen hāc vocem nusquam legi. Hermolaus in Corollario ita ait: Sunt quibus melce videatur ęsse quod oxygala (& id malè quidem, vt nos suo loco ostendemus) vocauimus: tametsi butyrum quoque rustici non aliter ferè appellant, quàm melcen.

Μέλκων, ωνος, ὁ, fons, fcaturigo. item puerilia delectamenta.

Μόλεβος, homo rudis, nihil intelligens, femimortuus.

Μόλεω, apparet, videtur, permanet.

Μολέσπουδος, ὁ, apud Lacedæmonios vocantur pueri grandiusculi, post pueritiam autem annis duobus, ἐφήβους.

Μόλλησις, cunctatio, procrastinatio, mora, prolatio. Æschyl. ὀλίγα τὰ δὲ μόλλησις πλειόνων μεγάλων.

Μόλλησις, cunctatio, ὕστερος, tarditas, dilatio, negligentia, ὀκνηρὰ καὶ ἀκόλουθος μόλλησις βραχέος, breue momentum. μόλλησις ἐστὶ τὸ βέλτιον tarditas ad melius, Nazanz.

Μολησμὸς, μόλλησις, cunctatio, διατριβὴ, mora, βραδύτης.

Μολλιτὴς, οὐ, ὁ, piger, tardus, cessator, cunctator. Adamantius in Physiognom. μολιτὼν (sic enim scrib.) μὲν λόγῳ ἀφορίζεσθαι δοκῶσιν, potest legi μολιτὼν, quasi meditatorem, scriptum verò μολλιτὼν.

Μολυσθεύω, cunctari, μόλλειν.

Μολυσθήρατος, μολυσθήρατον.

Μόμφαμεν, οὐδὲν, ἡ, virgo nuptura, aut sponsus vxorem ducturus.

Μολοδόκια, ων, decrepitus, capularis, morti proximus.

Μολοσσικὸν, tardare, differre, protelare, procrastinare: à Nicia quodam Niceratì filio, Eraſ. Chil. Aristoph. in Aiub. Καὶ μὴν μετὰ τοῦδ' ὑγιὴς ναυτάζει ἔτι πρὸ ἔστι λιμὸν, νῦν μολοσσικεῖ.

Μολυμφεύτρια, ης, ἡ, futura sponsa, desponsata virgo, μνήμφη, πάλαι.

Μολυμφίδιον, ου, ὁ, ἡ, μόλλαξ, γάμετὸν ὃ μολλάκαμος, ἡ μολόπατος, Dion, Pollux, sponsus, ductarus vxorem.

Μολόπατος, pueritiam ingressurus, decennis, ὁ παῖς ἐπὶ τὴν ἡλικίαν.

Μολόποσις, ὁ, ἡ, futurus sponsus, qui nondum duxit vxorẽ, mox ducturus, Pollux, Hesyc.

Μολόπτερος, ον, vel Μολόπτερυξ: dicitur qui iamiam sternutaturus est, Aristot. in Probl. sect. 31. καὶ τοὺς κρίνοντας τὰ μέλανες πτῆνες, ἢ τοὺς αὖθις βλέποντας τὰ λευκὰ τῷ ὀμμάτων, οἱ μονοπτέρυγες.

Μόλος, ανος τὸ ὀφέλιμον, debeo, futurus sum. Cum infinitiuo presenti construitur. Demosth. Εἰσὶν ἕμοιγε σκέψασθαι, fiquidem seruari debuissem. Odyss. κ, Μόλος μὲν ποτὲ οἶκος ἔην ἀφνειὸς ἐν ἀνδράσιν Ἐπειθεῦσι, εἶσε δὲ καὶ ἐμοὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔδ. alioqui poeta αὐτὸ τοῦτο μόλος solet vsurpare, μόλον πίμπλησιν sum misturus, Thucyd. item μόλον δέγνυσθαι, sum eruptioni proximus. Hom. Iliad. 2. Οὔτοι πω δὴ μόλος ὄσσε ἔδυ, ἧς ἐν ὕπνου ἰοῦσ', ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀεὶ ἀπὸ ἕδρης ἀΐσσω, ἔνθα, ἔνθα. Alibi, μόλος ἐδύσατο. Sic Latinè vulgóque debere vſurpamus. Plinius, quāquam nosse debes. Cicero ad Lentul. Certorum hominum, quos iam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me. Iliad. ξ, τοῦ ἡ μόλιστ' ἐλεύσομαι ὃς ἐτεὸν φῇ, hęc vos fando audiuisse debetis, hæc par est vos cognoscere, αὐτὰ τοῦ ταῦτα ἐκδὲ ὑμῖς ἀκουσαῖσθε. Μόλον cum Futuro: Synesius, βιβλιαρίῳ ἢ ἄφρ πολύστονα τῶν γαλιῶν, futurum autem erat, vt à ventis tranquillitatem desideraremus, Iliad. κ, ἠδὲ ἀφ' ἑμοῖο Ἑλλήνεσσι πολὺ ἀΐσσ' Ἔπεσιν μᾶλλον Ἀτρείδαι. Ibidem, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὰχ' ἔμελλε μενοινήσειν φυλακωτὴ. Thucyd. μόλον κινδυνεύσειν, periculum ſubiturus ſum, in animo habeo fortunam experiri. Euripid. μόλλος κτανεῖν, deſtinas interficere. Isocrat. ἐδεῖ δὲ μόλλον σε σωπήσειν, de his quę tibi ſunt profutura. Xenoph. ἀκμὴν τὴν ἐμοὶ ἐφιλοσόφει, futurū erat vt turpe quippiam in ſe admitteret. Sophocl. ἐμόλλος ἐξαπώλεσεν, futurum erat vt perficeres. Interdum etiam cum Aoriſto iungitur. Iliad. σ, Λεύτερα τυθήμεν, ἔτ' εἰ μὲν ἐμοῦ ὀάρου κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, Et Iliad. vlt. μόλλει μὴν τοι πεφ φίλτερος ἔμμορε θάνοντος. Plato, σώφρων δ' ἐδ' ἂν μόλλον τοῦ ἡδονῆσθαι, ſupple δύναιτο ex præcedentibus, Lucianus in eadem ſignificatione cum futuro, χαλεπὸ γε ἐκφεύγειν ὑ μητρὸς τὸν ὀργισθέντα τοῦ ἀποθανεῖσθαι (Sic legit Bud. ſed ego in Aoriſto ἀποθανεῖν) δς γε καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ἔπεισε μεταθέσθαι, atque oportet illum ſtultiſſum ſaltationis fuiſſe, qui etiam parua diſcenda ſibi duxerit. Cum Præterito autem rarius, niſi præcedat αὖ particula. Plat. 1. de Rep. μόλις ἐσκάπτει τὸς τοιούτος, futurus eſt talibus ſimilis. Idem in Socratis Apol. ὑμῖ οἱ τοιοῦτοι μόλον τεθνᾶσι. Sed Thomas magiſter addendum ἀὶ neceſſariò arbitratur in hoc poſteriori exemplo. Cōſtruitur cum ἀὶ & in Aoriſto, vt apud Plat. in Epiſtola, ὃν ἀὶ μόλιστα (quod futurum eſt tanquam à verbo μόλλω) χθυδῆναι σώφρων, nunquam continebit. Sine infinitiuo, ſed eo tamen ſubaudito. Ioſephus contra Appionem, τὰ δὲ ἱ' μόλιστ', ὅτ' ἐπὶ μεγάλ' ὁ φεροῦ πατρὸς ἢ βασιλεῦς ἑδωκὼν ὑμῖν ὀφείλω, Quid enim illi tandem non facerent, quum, & omnes in Helene, τὰς μὲν ὑπὸ θεοῦ, τὰς δ' ὑ μόλου ἀνάγκης ἁπάντων ἀρχόντων. vbi πορθήσειν intellig. Cum alio verbo ſic exſtulit Demoſth. pro Cteſiphōte, ὅτι μόλις ἡ ἀδικοπραγεῖν ἐπιβάλεσθε, vbi μόλις eo qui paulò pòſt quippiam aggreſſurus eſt, iam iámque futurus. Aliquando duobus verbis ſubſeruit, idem Demoſth. Τίθ' μόλιστ' ἐκλύσειν, τὰ συμβουλεύσειν αὐτὰ πολεῖν quid ipſi vicere iubere aut conſulere debui? Item μόλιστ', ἰfferre, differi, protrahere, morari, τὴ βραδύνειν, ἀκολουθεῖν ἐᾶσθαι, ἀνεῖν, ὑστερίζειν, Ariſtoph. ἀ μόλιστ' ἐχθ' ὁ ὑὸς αὐτοῦ, Thucyd. μόλιστα ἡμερῶν ἀφίεσθαι ἐκ ἐτέρου ἐκ ἐθέλειν, ſed differo ire vltum, Valla. Idem, Οἱ ὑὸν μόλιστα κακῶς πάσχειν τῶν ἑταίρων, horum iam differtur iniuria, i. hi iam ſunt in malis. Deoſt. μόλιστα ταῦτα, hæc prorogatis, Nazan. ἀὶ μόλιστα σοφὸς ἢ χρήσιμος, ad ſuſcipiendam gratiam nolite cunctari. Thucyd. ἀὶ μόλιστα ἐδὲν παρόντα, vlciſci ne cunctemini. Et in voce paſſiua dicitur, μόλιστα ταῦτα, hæc ſunt futuri temporis. Atque vt μόλις ſic ὀλιγίστου, ὀλιγοστὸν, ὀλιγοστὸν, φαδεῖδες, ὑστερχρεῖδες conſtruuntur futuro aut præſenti. Μόλιστ, etiam pro fatale eſt: ſic eſt in tis, ἐὐμορτοι, ἡ τοῦ πατρὸς ὑὸς ἐὐ ἀπὸ τοῦ πάππου. Item μόλιστ, pi videor, habeor atque exiſtimor. Odyſſ. Ζ. καὶ γὰ ὑμῖν πολὺ ἐν ἀλφάνοι τοῖς μόλιστ ἐμοῦ, μᾶλλον ἀφειλομένοις, i. puberibus proximis, & iamiam prolificum ſemen emiſſuris. Idē Rhetor. 1. εἰ τοῦτο τὴ ἡ λόγοντες, οἱ τοιοῦτοι, ἡ μόλιστοι. i. factūri aut dicturi quid: eſt enim βραχυλογία, qua hæc duo verba λέγειν ἡ ἐν ſubaudiuntur. Idem in 2. Polit. Καὶ γὰ ὑξελωλυθότες ἀγωνιῶσιν τοῦτο, i. perfunctī iam & deſignati. Plato 2. de Repub. ſic uſus eſt, ἀγαπητὸν τὴ μόλιστ' ἐν μετρίᾳ ἐσεῖν, expetēdum eſt, qui beatus eſt futurus, ἡ μόλιστ, ſub. tus & præſentaneus, Thucyd. μόλιστ' αὖτον, ad magiſtratum deſignatus. μὴ τὸν μόλιστα, ἀλλὰ post inſequentem menſem, Idem. μόλιστος ἐμοὶ χρὴ ἐσεῖν, q in eo res eſſet, vt pugna iam foret committenda. τὸ μόλιστ, ὑ rum, tarditas, cunctatio. τὸ μόλιστ' ἐσεῖν, euentus rerum. τὰ μόλιστ' τὰ ποιήσεις, μόλιστα πάλαιος, Idem. μόλιστ σωσιδίκης, rei agit conſcius. τὰ ἐ ἐστὶ μόλιστα, futura. Idem.

Μολοσκοπία, ας, ἡ, membrorum amputatio, ſectio carnium, & membra per fruſta concidunt.

Μόλυμαι, curo, δύμολύμαι. Cum Genit. Apollon. lib. 4. Euripin Tauris, præfertur, deſtinor. μὴ μοι ἀφειλίας ἡ σκοπέσῃς, Apollon. Rhod. μόλυτ' ἐμοὶ θεραπεία ἐ τῶ ἐσῖν, ſacrorum curam habeo. Lucian. μόλυτ' ἐμοὶ σοι μέρος, in Epigr. μόλυται, curæ erit. Ilias 2. ἐδ' ἐκ πάντα μολύονται, i. δ' ὀπωπιεῖσθε χλοῦσται, mihi curæ erit ſumit. μὰν μόλυδε λύκων, nolite eſſe de lupo anxij, lib. 4. Τὸ Apollon. lib. 1. Argon. ἀσκητικὸν ἡ μολύδον σοὶ αὐτὸ ἡ τέκος. in Accuſ. & Præpoſitione, Idem lib. 2. κεφὶ τοῦ ἡρωϊκὸν μόλυ in curam opēum ſeruitorem incumbunt. μολύδη, φροντὶς ἡ ὕπνου. Meſiod. in Theog. ἕσπασιν ἡ μόλυσι, quibus cantus ſit: eſt : per duplex κ, quanquam etiam per vnum ſcribi poſſit. nam liquida vim habet duplicis conſonantis: vnde & apud Homer. priori longa effertur. μυριάκις μὲν χθονὸς ἐσῖν, in Epigr. μολυδὲς τάφου τοῦδε, huius tumulum curans, memoranda.

Μόλον, Participium verbi μόλω. Plato in Apolog. οἶδα μόλον, noſti quàm curæ ſit tibi. οἶδ' ἀφ' ἑμοῦ μόλον, quū nulli ſim curæ, Ariſtoph.

Μολοποιέω, ῶ, carmina modulor & pango, Idem.

Μολοποιητὴς, οὐ, ὁ, μολοποιὸς, in Epigr.

Μολοπτία, ας, ἡ, melodia, modulatio. Quint. modulatus. Seneca dulamen.

Μολοπτὸς, ὴ, ὸν, modulandi ſcientiam exercens, lyricus poeta, melicus, melicus, modulator Ciceroni.

Μόλος, ου, τὸ, membrum. Hom. item cantus, carmen, cantilena, modulatio, τὸ μόλιμμα. Propriè μόλος dicitur lyræ ſonus. vox tranſlata diſtinctionis cauſa epithetis ſuleitur. apud Ariſtotel. in Rhetor. τὸ ἀγοραῖον, ἡ ἀλυσιτὴ μόλος. Plato 2. de Rep. ἐ τοῦ τυχόντος ἐ θεὸς ἀν, ἀεὶ ὁ αὐτὸ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐ ποιοῦντα, ἁ ἀὶ τὰ τοιαῦτα, ἐδ' ἀν τὸν ταυτὰ. Plato in Sophista, ἡ φαυλοτέχνα, aptè & concinnè loquemur. apud Quintil. μόλος canore ac ſonis conſtat & flexu vocis: βιβλίου modulationem ἀοιδικὴν μόλος, Ariſtoph. μόλος λόγων. luctus, Euripid. μόλος ποιήσεις, carmini mandans. ἀφ' μόλος, importunè, parū apte, perperam, inconcinnè, Ariſtotel. Ethic. 4. τὰ μόλη, moduli imeriques ſcarmina lyrica. Plinius junior. Hinc mele dicitur pro cantilenis. Lucretius lib. 2. quę ac muſæa mele per ciras organici quæ mobilibus digitis expergefacta figurat ibidem, cigneā mele. Claudianus verò, ſermonis mela peri. Perſius, Cantare credas Pegaſium melos. Sic & Homer. in Hymnis μόλος, priore producta: extulit, cuius exēplo Perſ. & Ma-

Artianus Capella eccinit libro 9. Et melicas cantus melica
ica tulit. Nodum igitur in scirpo quærit Poltianus, quum
illo Persij versiculo de quantitate μὰν & sc. ipsa litis
. Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς, dicitur τὸ ἐμμελὲς, absurdum, incon-
onum, discrepans. Aristotel. 4. Ethicor. Οἷσθ' ὑφ' ἑτέρων ἢ βά-
ος ἐν τοῖς μικροῖς τῷ διατεταμένῳ τόνῳ ἀκούοντες, ἢ καμφωνι-
. Ἀλλὰ μὲν &, & largitionem exercet importune atque ine-
. Verum & Plato in dissentiens. Atque ὥσθ' μὲν & verti po
inepte, id est, σπουδαίως, ἀπὸ σπουδῆς, ὁμοίως, ἀτεχνῶς, σφόδρα,
ianus in Eunuchon, ἢ ἐφ' ἅπασι τοῖς ἡδέσι ὥσθ' μὲν τὸ φιλοσό-
. apud quos aliquem pudeat aliquid inconcinnè dixisse.
od imitatum ex Platone qui sic scribit 3. de Legibus, ὥσθ'
ὸ ἐκεῖνο τὸ ἀληθὲς φθέγξασθαι. Et in Critia, ὥσθ' μὲν & ἐν
ὰ ἐν τοῖς ἐπιτυχοῦσι, ἀλλὰ πᾶσι σφόδρα σπουδαῖον ὄντα τυγχ. Hoc vni-
voce dixit Aristoph. ὥσθ' χορδαὶ, τετάσι' ὥσθ' μὲν & μὴ ὥσθ'
ὸ τὸ σπουδ. Μέλη & ᾄσματα, stat arium canticum, carmina quę
do canebantur a choro. Comment. Aristophanis in illud
Ranis, Μὴ φύσ' ἀέσατος χ' ἑτέρα τάσει μιᾷ τὸν τῆς μυθαρεδί-
ν ὁμοῦ εἴρακε μιᾷ μοῦσα τάσει μιᾷ inquit, τάσει μὲν & ὅ δ' ὅλου τοῦ
ῆς μιᾷ χορδῇ. Item μὲν & membrum artus, μέρος τὸ σώμα-
cuius exempla vulgaria.

Mi, ſubſ. locuſta. Frumentum rodens, ἢ σπορᾶς ἀκρίς.

Μῖμος, τὸ, ludus, voluptas. Hom. Iliad. ρ, πάτροκλος πρωΐῃ κυ-
μάλιστα γίνεται, ludi, lusus, lasciuia, παίγνια. Nam cænes
uri, & alueris reliquiis illudunt. Suid. παρὰ μιμάτια. alibi Ho-
r. ἀνθέμια.

Μιμέομαι, canto, Homer. Iliad. ι', Οἵδε δ' ἐὺ σαόῃ δ' ἐὺ μὴ μιλπεσθαι
. Interp. μιλπεσθαι κιθάρῃ μᾶλ παίζειν, ἢ τερπεσθαι, ludere, ob-
tari. hoc loco verò, ἐῦ μὴ κιθάρῃ ἄλυρος καὶ ἀμούσῳ καὶ τῷ
ίμῳ.

Μῖμος, cognomen Dionyſij.

Μιμέω, μιμήσω, π. μιμηκα, cãto, celebro, ὑμνῶ, cano, modulor. Actiu.
ciſſ. Iliad. ἀμφιπόντες ἀείροντο.

Μιμητὴς, cantor.

Μιμίον, τὸ, cantilunula: diminutiuum à μέλος, Ariſtoph.

Μιμνάω, ὦ, τὸ μέλημα, curo, curam habeo, anxius ſum, pro-
leo: vnde μέλει μοι ἐφεστάναι, curæ mihi ſunt res. Vide
.

Μίμνω, μίσω, π. μιμνηκα, dulce cano. μιμνήσω τὸ ὑμνῶ. Neutr. abſol. μι-
ῆται, cantilenam patitur.

Μίμος, cantus dulcis, ſiue melleus, melodia.

Μίμος, ὁ, ἡ, ἤ, modulator, muſicus, cantor lyricus. Lucian. in
cyone, ἄδρα δρῶσαν μιμοῦς, ὁ autis lamentationum cãtatrix.

Μιμνάω τὸ μάω, propenſus fui, promptus ſum vel furens, ſum
imatus, geſtio, flagro cupiditate. μίμημαι, vobis præſens eſt
imus, σοὶ θυμοῦμαι, Hom.

Μίμνω, cupiuntur, σοὶ θυμοῦνται.

Μινύας, ου, vide tur: cile fructus arbuti, leg. μιμάκυλους, Gaza de
enſibus. vide Κόκκυξ & Βάτιμαλα.

Μινύθω, ugiens, vociferans: pro μιμαικῶν. μίνια autem eſt vox
pararum.

Μίνυνθα, corripuiſſent, Heſiod. οὐ ἢ φθόνον μιμῆσθαι. in Aoriſto
cundo verbi μιμάομαι, deinde abiecto ρ, ἔμιμνον, & ἐπε-
ένθη μιμίμνον: ſunt tamen qui apud Heſiod. legunt, οὐ ἢ
ον μιμῆσθαι.

Μίμνον, Ionicè pro ἔμιμνον in ſecundo Aoriſto, à μάομαι. Heſi.
ὐδὲ τί ἔσαν γῆρας τε μίμνησαν, ſenectutem attigerunt.

Μίμνω, qui corripuit, Heſiod. οὐκ χρεὼ μινυναπαὶς, &c.

Μίνω, ὁ, σοὶ θυμοῦνται, cupiebant, Iliad. β, μίνυσαν δ' ὑμῖν μάχη-
ν, volebant prælium committere.

Μιμνάω, ὦ, prompta, deliberata, cupiens. Μιμνῶν γὰρ τὸ ἀδεῖ-
ιν ex Odyſſ. à φέρτερα pro ieiunus & famelicus venter.

Μιμνάσσω, per σ, Hom. Iliad. β, ὄφρ' ἔσσυτο μιμνάσσειν ἐγχείῃσι, i. ha-
lis prompti, σοὶ θυμοῦμενοι.

Μίμνω, cupiens, cogitans, in animo habens. In Genit. μιμνῶτος
r ἀ, poetice, vt tradunt Gaza & Conſtantinus. Ho. Iliad. γὰρ
θυμὸς μιμνῶτος ἀλοξέμεν, &c. Apol. tamen lib. 2. πάλαι ἀγὲν κεῖνο
μνῶτος, &c. vbi tamen in codice manu ſcripto legitur κεῖνο
μνῶτος, id eſt, σοὶ θυμοῦ. μιμνῶτα νόοιθεν, teuerti conantem,
lomerus.

Μιμνάσκω, σω, ἤσω, vincire.

Μίμνω, ſum curæ, ὃν φρονῆσι εἰμὶ, à verbo μέλω, Apoll. 2. Arg.
ὐτὸν μιμνῆσθαι κόνιτες, quibus curæ eſtis. μιμνῆται, tamen &
μιμνῆσθαι dicunt Grammatici ex eo fieri quod præter ſyncо-
en habent infertum ϲ per pleonaſmũ: eſt enim μιμνῆται pro
μίμνηται, curæ eſt, curæ habetur itidémque μίμνωντο pro μιμ-
νῆντο. Ho. Iliad. π, τὸ τὸν ὠκὺν πάγχυ μᾶ φρεσὶ μιμνῆται Ἀχιλλεύς. &
Iliad. φ. Μίμνωντο δὲ σὶ τὴν φ.

Μίμνω, σω, curo, adſum, aſſideo alicui rei cum cura & di-
ligentia.

Μίμνω, pro μιμάομαι, σω κατὰ τὸ πλεονασμὸ τοῦ β, τρεπτὸ τὸ ϲ εἰς σ:
tranſiuit: σοὶ θυμοῦμαι.

Μινώδης, piſces de quibus Athen. libro 7. Comment. Ariſtoph.
in Veſpis αἱ πῶλαι τῇ ἀφύας.

Μιμολόγος, curæ fuit. Plato in Apolog. πῶλλ' σοι μιμόλογος.

Μιμολόγος, ὁ δὲ, quod curæ fuit, Xenophon. Apolog. Socrat. πῶτο γὰ
ὅσοι ἐμοὶ μιμολόγοι, hoc mihi curæ fuiſſe norunt.

Μιμολόγος, gratus, qui curæ eſt, lib. 3. Epigr. Datiuo, ἄρεσκε χά-
ετσι μιμολόγοις. Capitur etiam actiuè, vt l. 1. Epigr. οἷ δ' ὠκ ἀμφ'
ῶν μιμολόγοι, ὁμῶς δὲ σφοῖ, anxij & ſoliciti.

Μιμολογίως, diligenter, elaborate, curioſè.

Μιμολογίως, Artiſtid. partitè, Cicero.

Μίμονα, clamat, mugit, μέμυκε.

Μίμνω, curæ ſum. vnde μέμνη, curæ eſt. & μεμέλη, curæ erat.
poet. Iliad. β, ᾧ πόσις μέμνηται, ſunt curæ, διὰ φρενῶν ἔβη.

Μιμνάσκω, ὁ, ἡ, αὐτὸ τὸ μεμνάσκω, ἢ φρενῶν, curans, περφυπώς. I-
liad. ζ, μήτηρ πλάτεος μεμνῆσθε. Aliquando μεμνῶς, qui curæ eſt,
gratus, διὰ φρενῶν ὤν. Heſiod. Θεάνιος ἢ μεμνῆσθαι ὕῤῥα νέωνται, i.
τὰ διὰ φρενῶν ὄντα, de quibus cura eſt.

Μέμβλω, infinitiuus: vnde μεμέλωσι, infantis, furēs. μέμλων δ' ἀφροδίτη
πε ἐπιλύων σμικρὰ πλεῖν, diuinus ardor quiſpiam tenet. Græcorũ
exercitum vt nauiget, Euripi.

Μεμέλωμαι, animo commoto, indignabundè. Plato, ἀσκεῖτε μα-
μέλωμαι, ferociter reſpondiſtis: verbo μεμῶζω.

Μεμέτρημαι, ὁ λόγος, oratio artifici ſolertia compoſita ad fallen-
dum: à μεμετρέομαι, Bud. Com.

Μεμιαμμένος, Plato, contaminatus, pollutus.

Μεμιγμένος, permixtus, promiſcuus.

Μεμιγμένος, confuſe, mixtim.

Μεμιλτωμένος, rubrica aut minio tinctus. Ariſtoph. in Achar. Τὸ
χρυσίον φθόνουσι τὸ μεμιλτωμένον, vide Interp.

Μεμιμημένος, imitatione factus & efficius, Bud. Com.

Μεμισημένος, inuiſus, exoſus, Apocal. cap. 18. φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀ-
καθάρτου καὶ μεμισημένου.

Μεμυελισμένος, epulatus, βεκχρηζῶν, ζωμὸν αὐστηρὸν Φ. αὐτοις κοίλοις
καὶ μυτρίοις ἐεσιμένοις. Ariſtoph. ἐν πλάτει, τὴ πλείσε ὑποίοις μεμυ-
ελισμένοις, Interp. πεφαγκόσι καὶ ἡγαπηκόσι τοῦτο.

Μεμνάω, αὐτὸ τὸ μεμνῆσθαι, Doricè apud Pindarum.

Μεμνέατο, αὐτὸ τὸ μεμνῆσθαι, promptus fuiſſet, apud Hom. Etym.

Μέμνημαι, ὑσσημαι, vel μέμπτημαι, μέσω, memini, reminiſcor. Vnde
μέμνη pro ἐμέμνητο, meminerat. μεμνῆσθαι verò, maneret. Genit.
πολλῶν ἀνθρώπων μέμνησθαι, commemorant res geſtas antiquo-
rum, Xenoph. Et aliquando Accuſat. Idem, ὧδε πως λέγων, ὅσπερ
ἐγὼ μέμνημαι, quantum ego memini. μεμνημένοι τὸ λόγου τοῦ. Demoſ.
μέμνημαι γὰρ τοῦτ' ἐκ τὸ λόγου, memini te dicere, Xenop. lib. 1. Ped.
μεμνημένοι σὺ χάριν, Demoſt. ἐγὼ μεμνημένος ἀκούσας ποτ' σὺ, Xen.
memini ex te aliquando nos audire. μέμνημαι ἐκ τῶν, Euripid.
μέμνημαι ἰδ' ὦ τὸν λέβητον, memini videre Lucium, Gaza de Sene.
μέμνημαι, memoria tenetis. τὸ ἐ ὁμόκλωσε, quantum vnquam
meminerant. ἐ μνήσθω ὧδε τὸν τῶν, Demoſt. ἐ μνήσθω ὧδε τὸν τοῦ na-
nium memini, Thucyd μέμνησο, memento, Plutarc. in Apoph.
μέμνησο ὅπως σωμάσεις αὐτὸν, cura, vt cum acuas, Ariſtop. ὑ. ἐ ὦ
μέμνησο, ſi meminer is, Plutar. μεμνῆσθαι πῶς περφ. σὺ ὀθημοκλεῖσθαι σε-
αυτῶ ὅπως ὑγιαίνῃς, Xenop. lib. 1. Ped. memento quonam pacto
curare poſſis vt valeas μεμνήμην, meminiſſemin Optat. Ari-
ſtoph. in Plut. ἵνα τοὺμὲν ἡμέτερον φῶμεν μεμνῆτο μου, vt meam ve-
ſtem geſtans eſſet mei memor, αὐτὸ τὸ μεμνῆσθαι, ſecundum ana-
logiam. μεμνῆτο, αὐτὸ τοῦ μεμνῆσθαι, apud Cratem, Etym. μεμνῆτο,
αὐτὸ τοῦ μεμνῆσθαι, apud Xenoph. Ety μεμνόλῶτο, Odyſſ. ξ, κεῖνο δ'
παρὲξ μεμνόλῶτο, μνησθῶμεν, memor ero, recordemur. μεμνόλῶτο,
ὅπως Genit. meminerimus, Sophocl. Præter vulgarẽ ſignificationem pro curam gero etiam ſumitur. Sic Vlyſſes ad
Troiam ſoluturus Penelopæ mandat, μεμνῆσθαι παντὸς ἡμῖν
τοῦ, curam adhibere, ἐ θημελεῖσθαι, Euſtat. Ilia. 9. vide & in Mi-
μνῶν. vnde μεμνημένος. Plato Epiſt. 7. μεμνημένος τῶν τε αὖτε ἐ ἡμᾶς
σωκότων, ὡς δύνατοὶ ὀξέγόμενοι τε εἰς ὀθημοῦμεν ἐλλὶν αὐτὸν τοῦ κεῖνο
βίου, i. memoria tenens quàm facile noſtra ſe conſuetudo ad
vitæ honeſtiſſimæ cupiditatem traduxiſſet, i. μεμνημένος ὡς δύ-
νατοὶ ὀ ἐ ἡμᾶς σωκότων ὀξέγόμενοι τε, &c. μεμνημένος αὐτὸν, ὅτι αὐ-
τὸ χάρισι, memoria tenentes eum ſe recepiſſe, Thucyd.

Μίμνονες οἱ, aues ſunt apud Æliannm & Oppianum de Aucupio.

Μίμνω, maneo dori, τὸ μάστησαι. ſed potius μένω dicitur.

Μέμνων, ονος, Memnon rex Æthiopum, filius aurorę & Titho-
ni, Heſiod. in Theogon.

Μεμηχανὼς, ότος, elaboratus, Nicand. in Alexiph. πολλὰ κὴ χεκαὶ
πάλαι μεμηχὼς τὸ αὖ ὅλω.

Μεμιάξομαι, ſum fortitus, Genit. Phalar. in Epiſt.

Μεμιγνυῖα, refrigeratus, induratus, lapideus. Hippocrat. κατ-
ψυγμῶδες σπέρμα μῶλιδὲ καὶ μεμιγνυῖα μῶλις. Heſyc. expon. πεφ-
εγμένα.

Μίμονα, cupio, promptus ſum, σοὶ θυμοῦμαι, βούλομαι. Odyſſ. ὁ, κα-
τὰ ῥ' ἐμὸν γαμέειν μίμονε, μίμονε φίλῳ διὰ νόῳ, animus habitat. μί-
μονε βλέπετε, haſtæ manent, ſeu prompt æ ſunt, Eu ip. ſic Laſca.
Eraſin. firment exponit. μίμονε, Heſych. expon. ἕκκε, ἐμμένετε
τρεῖ, σοὶ θυμοῦται ἢ σοὶ θυμοῦται iungitur cum infinitiuo μίμε-
μονεν ἢ τὶ ἔξω δάσειν σωτῆνε, & cum genit. Apollon. tertio.

ὅτοι λίμματος γε πόϊσιν.

Μεμαικώς, pro μάν, genuinè, apud Herodot.

Μεμνεῖς, cupiens, promptus. ὁρμητικὸς πρὸς σπουδήν.

Μεμάρπια, Nicand. in Alexiphar. πάν γ' ἰόνιος Ε' μπλακιτον μεμάρπια, i. ἐκάπασε πᾶσι τῶν μέλεων.

Μεμερισμένον, factum, paratum. Nicand. in Alexiphar. ὕδατιν ἐντὸς ἔμησε μεμερισμένην καὶ ὑγιᾶ. Interp. διάκρασον δὲ τὸ ὕδωρ τὰ. Hesych. πεπτισμένον, γεγικημένον.

Μεμόρτηται, pro μεμοίρασται, sorte aut fato euenit, Apol. lib. 1.

Μέμορται, idem.

Μεμερυγμένον, permixtus, maceratus. Nicander in Alexiphar. ἐν γωνὶ σπάρει μεμερυγμένον ὑδρῷ· ἀραῖα. Interpr. μεμειγμένον ὑδρῷ. & alibi, καὶ σπόρον δὲ κεμάδῳσι ἅλις μεμερυγμένον ὄξει, i. μεμιγμένον. μεμορυγμένα Hesych. exponit μυσαρὰ, μεμολυσμένα, ἢ ῥύπου πλήρη, μεμορυγμένα ἀπαντᾶ.

Μεμεύσατας, rebellauit.

Μεμπτὸς, & Μεμπτὸς ἀνδρὶ, lamentabilis, improbandus, accusandus, malus. μεμπτὸς σοὶ ὅδε ἥκει ξ, nobis infestus.

Μέμυκα, fonuit, i. sonat, concidit. medium Præteritum à μυκάω, quando verò significat clausum est, vel constrictum est, vel glutinatum est, vel abditum est, tunc à μύω. Hesiod. μέμυκα γ' ὑπὸ κῦ ὄλεθρ, frigore contrahitur vel mugit.

Μεμυθεύκει, conuoluit, à lanis quæ nentur, apud Hippocr. Galen. συμπέλικται, ὧν πρὸ μεμυθεύμου ἐρίων.

Μεμφιδελέν, conqueri, accusare.

Μέμφιδος, Hesych. οἱ πρὸ πλοῦτ ψυχῆ.

Μέμφομαι, μεμφόμενος, μεμφ, conqueror, accuso, indignor, obiicio, vitio verto. Depon. Dativo & Accusat. μέμφομαί σοι δε τε queror, Demosth. μεμφομαί σοι μάλιστα δίκαιος, de te iustam querimoniam habeo. Aristoph. in Plut. τοῦ δ' ἀκρίτα μέμφη δικαίως μέμφομαι τοῦτον, & cæ μέμφομαί τινα σοῦς τοῦ φίλους. Xenoph. in Œcon. accusso seu conqueror de quopiam apud am-cos. Epictetus, ἀνδρὸς μέμφεται. Lucian. in Cauc. οἱ μεμφόμενοι τὴν αὐτῶν πολιτεῖαν, &c. Plat. 2. de Rep. ὀρθῶς ἐχέτω τὰ τοιαῦτα μεμφόμενος, hęc meritò reprobanda funt. Idem in Apol. τοῦτο αὐτοῖς ἔξεστι μέμφεσθαι, hoc de ipsis conquerendum est. Epicurus in Select. sent. ὧν οὐ ποτε εἰκῆ μέμφ ξ, τι μεμφόμενος αὐτὸς, nihil vnquam esser quod in eis possemus reprehendere. Cum Genitiuo, Thucy. ὧν ἰδίᾳ ἐμέμφετο, quos nullus vituperauit. πᾶσ ἐμέμφθη, honori inuidit, Eurip. μεμφθεὶς, succensens.

Μέμφομαι, prehendo, capio, Etym.

Μεμφολὴ, accusatio, conquestio, μέμφ.

Μεμφιβίαν, ὁ, ἡ d. quærimonia & reprehensionibus impeto.

Μεμφίγαμος, ὁ, ἡ vxor qua de nuptiis conqueritur. Eraſm.

Μεμφιμοιρέω, μῶ, ἔσω, conqueror. Lucian. μεμφιμοιρούσας δὲ μὴ παρεκλῆσθ σφᾶς τῷ θυσίᾳ. Diodorus Sicul. ὅμως δ' ἐπολλὰ κατὰ μεμφιμοιρούντων, multis cum illo expostulantibus. Item, μεμφιμοιρᾶτας τῷ βασιλεῖ φέρ' εἰπεῖν ἐγὼ τῇ θυμῷ σφοσεσθαι, conquestus apud regem & iræ indulgens.

Μεμφιμοιρία, ἡ, querela, conquestio Ciceroni. Theoph. in Chara. μεμφιμοιρία, ἥτις ὑπάπτωσις οὖσα τὸ σφοσεῖσθαι δηλοῖ μᾶλλον.

Μεμφίμοιρος, ὁ, ἡ querulus. Propriè de eo qui putat se deteriorẽ partem accepisse. Ilocrat. in Panath. ὅτου μὲν γὰρ ἕνεκα δεῖ δυσχερέστερος, ἢ μικρολόγος, ἢ μεμφίμοιρος, ita est senecta mea morosa, & inquirens in minima quæque & querula. in Epist. Iudæ, χρῆσθ μεμφίμοιρον.

Μέμφησις, accusatio, conquestio, querela, expostulatio, crimẽ, κατηγορία.

Μεμνησμένος, carentia sensu. Hippocrat. τὰ ἀδάδοπτα.

Μὲν, quidem, sequente δ', i. autem. Xenoph. ἐγὼ τοίνυν μὲν ὅτι μὲν ἐπιμελὴς νομίζων, σοφὸν ἔγ ἀδ' ὑπονοιῶ. Interdum sequente οὐ τοι pro δὲ. vide μὲν τοι. Interdum etiam sequente ἀ μὲ, i. non item. Aristotel. de mundo, τὴν μὲν ὑπὸ φύσιν ἀμείνω πρόνοιαν, ἡμῶν δὲ χ κακὰ, μὲν apud Hesiod. in eadem sententia bis legitur.

Μὲν δὲ, enim. Xenoph. πρὸ μὲν δὲ ὅμων ὑπὸ θυμοῦ ἔπαυε, μὲν γὰρ, Thucydidi aliquando dicitur: vbi ἀ, μὲν, σωιδέναι ἀ φαίσιος, ait Interpr. μὲν γὰρ δ' ἐπου. Xenophon. Plato, ἐγὼ μὲν γὰρ δ' ἐθέλω, equidem volo.

Μὲν δὲ, certè, quidem, igitur, itaque, quidem, vtique, μὲν δ' ἐγ, sequente δ, Demosthen. ὧν δ' ἐπου, Xenophon. in Apolog. Socratis, καὶ τοι ὑπὸ τῶν ἀλλων ὧν δ' ἐπου τῶν τότε ἐπ' ἐκ ἀν διαφόρων, quàquam profectò quæ sint iuuenum corruptelæ nouimus. Οὐ μὲν δὲ, minimè verò, Cicero. Xenophon in Symp. ἀ μὲν τοι δ' ἐφη, οὐ μὲν δὲ. Καὶ ταῦτα μὲν δ' ταῦτα, Plato, atque hæc quidem sunt huiusmodi, vel ita se habent. Idem, Καὶ ταῦτα μὲν δ' ταῦτ ξ, sed de his hactenus. Plato in Timæo, τὸ μὲν οὖν δ' ἀδὲν πᾶν, λυτὸν, quinquam omne colligarum solui potest, Cic. Plato ibidem, οὕτω μὲν δ' ἐν λυθέντα γε, neutiquam tamen dissoluemini, Cic. ἐκ μὲν δ', atque si.

Μὲν οὖν, porrò quidem, sanè quidem, sed, at, atqui, imò verò. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἀγαπητὸν οὖν δῆτ τὸ πολυπραγμονεῖν. Συκ. τὸ μὲν οὖν βουλεύειν τοῖς τόκοις τοῖς κεκοφόκοις, &c. Xenophon, ἐγένετο, φάναι, οἱ πάμπολ σου τούτων ἐνδεῖν δήπουθεν γε, neutiquam tamen difsoluemini, Cic. ἐκ μὲν δ', atque si.

Μὲν οὖν, porrò quidem, sanè quidem, sed, at, atqui, imò verò. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἀγαπητὸν οὖν δῆτ τὸ πολυπραγμονεῖν. Συκ. τὸ μὲν οὖν βουλεύειν τοῖς τόκοις τοῖς κεκοφόκοις, &c. Xenophon, ἐγένετο, φάναι, οἱ πάμπολ σου τούτων ἐνδεῖν δήπουθεν γε, neutiquam tamen difsoluemini, Cic. ἐκ μὲν δ', atque si.

Μὲν οὖν, porrò quidem, sanè quidem, sed, at, atqui, imò verò. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἀγαπητὸν οὖν δῆτ τὸ πολυπραγμονεῖν. Συκ. τὸ μὲν οὖν βουλεύειν τοῖς τόκοις τοῖς κεκοφόκοις, &c. Xenophon, ἐγένετο, φάναι, οἱ πάμπολ σου τούτων ἐνδεῖν δήπουθεν γε, neutiquam tamen difsoluemini, Cic. ἐκ μὲν δ', atque si.

Μὲν οὖν, porrò quidem, sanè quidem, sed, at, atqui, imò verò. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἀγαπητὸν οὖν δῆτ τὸ πολυπραγμονεῖν. Συκ. τὸ μὲν οὖν βουλεύειν τοῖς τόκοις τοῖς κεκοφόκοις, &c. Xenophon, ἐγένετο, φάναι, οἱ πάμπολ σου τούτων ἐνδεῖν δήπουθεν γε, neutiquam tamen difsoluemini, Cic. ἐκ μὲν δ', atque si.

quidem. Idem, χαλεπὸν μὲν οὖν δὴ τὸν οἰκεῖον θεραπεύειν ἀδύνατον ἢ πονηρὸν πρὸς ἄλλ, &c. Plato 1. de Repub. ἀ πάντ πολὺ ἥττον ἐπισκοπῶν δύσκολος μὲν οὖν, ponemus vtique: ponemus verò. ἐγὼ μὲν οὖν, ego verò. οἱ μὲν οὖν ἀγνώμονες, atqui inexercati, Demosthen. ἐκ μὲν οὖν, atenim, si, cæterum, si, quòd si. ἐκ μὲν οὖν, ita prorsus, proculdubio. πᾶ μὲν οὖν, quanquam, &c. Inc. μὲν οὖν, aduersatiua interdum est, pro imò verò. Basil. ἔστι δ' ὑπαπόδειξ ἡ ὧν ἀορασία, τὰ ἐκατέρου μὲν οὖν ἐγκρατίας.

Μενοῦν γε, atqui, quinimo, verè. ad Roman. 16. Μενοῦνγε ἐ ἄνω, σὺ τίς ἐ ὁ ἀπαντοκρινόμενος τῷ θεῷ, Enimverò ô homo, tuus es qui ex aduerso respondeas Deo? vel, sanè verò: imò verò.

Μέντοι, nempe, in interrogatione. Plato, τὸ μὲν τὰ ἀμείνω καὶ χείρω, τὸ γ ἀκούειν, nempe horum alterum virtutem, alterum vitium vocas? Ponitur etiam in affirmatione pro quidem. ne, vtique. Idem Epist. 7. εἰ δίκαι μὲν σπ χρὴ, &c. scire ni mirũ cortet. Sophocl. σὺ μὲν σκαιᾶς ἀλιπτάκτου δὲ ἀμέλει.

Μὲν μᾶ, ἀέ δ'.

Μέντ' ἀῤ, ι. τάνυν ἀῤ, atqui. Demost. ἀτκάμε μέντ' ἀῤ ἀπόδωτον, ani si hoc commissilem, iure ab ipsis morte affectus fuissem. Item, μαίνετ μέντ' ἀῤ, at furore id agitari esset.

Μέντι, pro μέν, Homer.

Μέντ, vtique, in Epigr.

Μέντοι γ, πολλὰ δὰ πέπ, ἡ ὅμως.

Μὲν τοίνυν, quidem certè, profectò, Demost.

Μενοῦνα, & Μενοῦν, ἰρασ cor, ἐρῶ ξμαι, σοφὸν μοῦμαι, σπουδάζω, gio, promptus sum, cupio, cogito. Iliad. ἀ, ἐκ πατρὸς ἐμὸν μένοινα ἰδέμεναι Hesiod. cum Geni. μάχης ἐ μέτοι μένοινα, ι. ὀπὸ μάχης, pugnę auus. Idem Hom. ἡ πιοι εἰ ζωὸν ἐθέλοιμ' ἀνδρὸς, ι. ira ferimur, ἐπιζώοντα. ubi, μάχεσθαι κόλπε ἀρίζεσθαι affectabat, σφοσ θυμέναν. Item linqui ac no, λειπεῖν ψυχήν. Iliad. π, Κτεινέμεν ἐμὸν μένοινε, φίλον δ' ὀνόμα ἐπ πάσσειν.

Μένεια φ, ν, qui virtum expectat, in Epigr.

Μένδης, hircus Ægyptiis, Ety. hoc nomine & Pan vocatur ad Ægyptios.

Μενδήσιος, ν, τὸ, Mendesium vnguentum, quod quo modo fia ocet. Dioscorid. & Ægineta. Meminit eius Plin. οἱ φασὶ δὲ ἐν ἀιγύπτῳ διρεάδειος, ὃ τὰ ἡ ὁ μείνδης σάζεται, sic enim legend. ap ipsum Paul. Æginet. lib. 7. cap. 18. Est autem Mendes hirus, itémque Pan deus Ægyptiorum lingua. Galen. lib. 2. χ, ὁ, ἡ μεγαλεῖος vocat: diuersum tamen facit Dioscorid. vocat & Ægyptium.

Μενδήσιος τράγος, Mendesius hircus.

Μενεαίνω. vide Μενάινω.

Μενεδήϊος, bellicosus, belli patiens. Apol. 2. Arg. μενεδήϊον δὲ τὸν ὕβριστὴν, &c. ι. ἐμφυτικὸν ἐν τῇ πολέμῳ. ἢ ὃς τὸ πολεμεῖν ἔχ, Interp. eiusdem.

Μενεκτύπτος, bellicosus, durans in prælio.

Μενέλαος, ἀπὸ τοῦ μένειν ἐν τῷ λαῷ, ἢ κρόνος, Etym.

Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ, belli patiens, bellicosus, nihil metuens tutus, bellax. χρῶνται δ' ὑπομονητικὸς ἐν τῷ πολέμῳ, promptus in to, Hom. Iliad. δ.

Μενετὸν, manendum. Aduerb. positionis, Plato de Rep. lib. 1. μὴ μενετὸν ἐ ἦ, videtur manendum esse: à verbo μένω.

Μενετὸς, expectans, expectandus. ἡ μένετὸς, qui differri nequit. Thucydid. τῷ δ' ἐπολέμει οὐ κατὰ ἡ μένετὸ, μὴ τοῖ, Com Thucydidem. Auib. αἰδέσιμος ἡ ὧν δ' ἐκ τιμεσφύλακος. ὄμως μένετὸ ὧν ἐκ ἀπατηλὸς, ἀλλ μόνιμος ἡ βέβαιος, ὡς ἐξαπατᾶν τοῦ μένετὸς item νατὸν μὴ μένειν.

Μενεχάρμας, ὁ, Μενέχαρμος, ὁ, promptus in bello, Hom. stat milites. Liu. μενεχάρμ χ Appiano.

Μενεχάρσεις, ἡ, curæ, ἐρωτηθεῖς, quasi μενεδῆρες, quòd vires & ne omnes corporis pariter & animi depascant.

Μενεχαρσὴς, curabo, διατεθῶ. ἀ μὴ θ ἐρέζω.

Μενή, pro μέν, Aristoph.

Μενεσθενὴς φ, ὁ, ἡ, placabilis, animo gratus, demulcens animos. μένη αὐλεῖσαι, τὴν ψυχὴν ἀφεῖσ ἐ seu αὐλήσαι, σφοσῶσαι. Hom. Iliad. ἰ, πασῷ δ' ἐπ σφι τίθει μένεα ἐ θυμόν, ἐ τὸ μάχε ἐ ἐκ κατὰ, ἀλλ αὐτόκρατα, lautum conuinium, μεγαλεῖος λαὸς. Idem, βλάπτει μ, κέα, Homer. glandem gratam seu dulcem. μενεαλὲα δῶρα Apol. Rhod.

Μενεαίνω, ὁ Μενοινάω, opto, gestio, destino, in animo habeo, cio efficere, propono, paro, curo, σφοσθυμοῦμαι, statuo, tento. Item poeticum. Sophocl. τί ποτε μένοινᾷ, quid vult, quid cupit? Hocum Infinitiuo iunxit.

Μενοινὴ, sententia, cura, cupiditas, σφοσθυμία, βουλὴ, acies animi & vis, animus.

Μενοινὸς, Hesyc. σφοσθυμοσφοσπονῆς.

Μενόλαιον, instrumentum balneatorium supellectilis. Plut. in Alc. μβολαια ἡ κρασσοὶ ἡ πυξίδες. interpres præterit.

Μένος, ὁ, τὸ, vis, robur, animi potentia, animus, anima, cillum, ardor, furor, ὀργὴ, ira, stimulus, Odyss. ξ. Ἔπεται μένος ὑπὸ σφῶ, animo suo & viribus obsequentes. Et Iliad. ἀ, μήνιος ἣ μένος

φύσιν ἀμφιβολίαν παραπλησίως, id est, ὁ μυκτὸς, id est, excandescentia implebantur. Ibidem, σὺ δ' ποῦ τὸν μῆθ' ὁρῶ, id est, πῶς ὁρῶ. Sophocl. κακὸν δ' ἐνοὺς ὀξέρπες μῆθ', ne vim tentes infestam. Idem, σὺ δ' ἐγγὺς αὖ σωτῆρα μηκαὶ μῆθ', id est, μήκαι πῆμα μ' ἐργάσασθαι, ἐπεὶ σὺ μῆθ' ἀλκαίνοις, Homer. Odyss. μῆθ' ἀσθένε, idem μῆθ' ὀδύσσε Apollon. μῆθ' συσσὺς, vis ignis, Homer. ὀρὶ μῆθ' πτέσσει, video animos spirantem, id est, ὁ θυμὸς μῆκα πνέοντας, Homer. id est, μ' πολλὰς ἀμειμήκας ὁ ὀρῆς. Μέν, inquit Mosicopulus in 2. lib. Hesiodi, ἡ μ' μνησικακία, ἡ τὸ μῆνιν ἐν πολέμῳ ἡ μὴ φάγειν, ἡ μῆθ' ἐχθρὸν, τὸ ἐμμονὸ ὀργὴν, τοῦτ' ἐστὶν μῆθ'. Καὶ τοῦτον μῆθ', τὸ δὲ ὀ.

μῶν, τοῦτο ἐρωτῶ. μῆπου, nempe. μῆ ἐς ἀόν.

ὀ ἀῶ, ex μῆτι & ἀῶ, componitur, significatque atqui. vide apud Budæum in Commentar. μαίνεται αὖτ' ἀνὴρ furore id agitari esse, Demosthen. Significat etiam quidem, certè. Sophocl. ἦμεῖτε αὖτ' ἐν πᾶσι, θεοῦ τιγὰν μῆν, quidnis certè fiat, &c. τοι, nihilominus, quidem, tamen, quanquam, porrò, certè, atqui. Xenophon, οἱ μῆτοι ἐμαυτὸν οἰκειοῦσθαι ὁπαν τὸ πολλοὺ ἄξιον μισοῦ δεῖ φιλεῖσθαι, τότι φασὶ δεῖν ὀνειδίσαι, porrò autem boni œconomi, &c. Plato libro prime de Republic. ἀσώματα μῆτοι καὶ ἀπόψυχα, libentissimè verò ab eo profugi. Item αὖτοι ἔγωγε, verò: & assentientis est, quemadmodum illa Latinis. Xenophon, δύναται αὖτοι, ἐφὴ ἐγὼ, τε verò, inquam, oportebit. Sic Terent. Heus laudas qui heros falluntᾶ ε ʜ ʀ. in loco ego verò. Interdum ornatus causa magis quàm significationis po nitur, vel explendæ orationis gratia. Idem in Sympos. νὴ δία, ἐφὴ σωκράτης, ἀπορρέοιμι αὖτοῦ, patiatur verò ipse quidem, inquit Socrates. Est & aduersatiua coniunctio, vt verùm. Xenophon, ἐπὶ μὲν αὖτοι εἰδώς, Aristot. ὡς αὖτοι, non tamen. Cicero, ea sunt omnia non à natura, verùm à magistro. Ponitur etiam pro ὄ, præcedente μῆν. Xenophon, ὑπὸ μὲν τῶν πολεμίων τὸ πολὺ ἐμὲ ἀν ἐπὶ δεῖπνος τοιοῦτος αὖτοῦ ἐφάνιλον, nunc autem ex hoc loco prodij & veni. Aliquando ponitur pro ὡσὰς, vice versâ & rursus. Aristophan. ἐκεῖνοὺς αὖτοὶ μισεῖς, ὡὶ οὗ τοι μισῆ αὖτοὺς, quanquam & pro etiam intelligi potest. Ponitur aliquando in interrogatione. Aristophan. ἐ τὶ μῆν τοι φράσω ἐμῶν, sed quid primum erat? Ibidem mox, τὶ ὦν ὦ ἡ πατρὶς ἐμῶν τ' ὠφίτ, id est, in qua quidem farinam subigunus. Dicitur etiam αὖτοι που, ὦ αὖτοι γε, apud Lucianum: nimirum, tamen, atqui, idcirco. ἔσπερ μῆτοι γε σοι δικαὶ, tuo verò id quidem arbitratu, Cicero. ὁ αὖτοι, sed quid. Plato in Phædro, ὁ αὖτοι μαντεύομαι κατ' αὐτὸ, γ' ἐγὼ ἐδέκα, sed quid de illo augurer, lubet dicere, Cicer. in Orat. ad Brut. Hæc coniunctio neque negat, neq; reiicit quod dictum est, sed quod certius est, infert αὖτοι γε, & tum.

μῶσον, χαλίδα exp. Hesych.

μῶν, ὠ, ὁ, ἡ, ὁ, ἀ, ὁ μεσ. manco, duro, expecto. μῶν τι δίκη, pœna te manet, Phalar. μῶνειν, sustinere quippiam, Homer. Iliad. γ. ἐπὶ οἱ δηὶ μένεος ἀϊσιμον Μενέλαον. Demosthen. μῶνειν τοῖς τύπτουσι δίκαιον, eorum in opinionibus persistere, Aristoteles 2. Politic. Plato epistol. 10. ὡς ἐ τοῖς ἐ δίκαις, ὁ ἐς μῶνες, manc & perseuera in istis moribus. ὡμένειν ὅπῃ τοὺτοις, his acquiescere, Demosthen. Plato in Tim. ὑμῶν ἐν τῷ ἐαυτῶν κῆ τέχνῃ ἡ θεὸς, cõstanter in suo manebat statu, Cicero. Ibidem, ὁ διὰ ταῦτα ἐν ταυτῷ τε φόβῳ ἀεὶ μῶνε, ob eamque causam suis sedibus inhærent, & perpetuò manent. Aliquando ὑπομένω, cupio. vnde μῶνα pro eodem in medio Perfect. Pro sustineo, Hesiod. μείναετε χαλεπὰ, tempestatem ferentes. Μένειν etiam, domi degere, in patria viuere. Aristot. secundo Rhetor. Οὐκ ὠὴ χρὴ τὸν μῶνειν, ἀπὸ τῶν ἱκήρχεθαι ἡγεῖσθαι: ὁπὲ γὰ τὸ μὲ μοχθεῖν, ἀπὸ τὸ μὲ μένειν.

ὁ ἐκ ὠμῶσα Hesych.

μῶνος, exercitus, duo millia virorũ & quadraginta octo continens, τὸ ὠ. Duo corum μῶνος nic dicitur.

μῶρηξ, Hesychio ἀσθένε ὁ δεὶς, auide comede, quo significatu & μῶρηκὸς dici queat, à μῶρηξ, vorax.

μῶρὸν, fut. σω, priuo, vnde μωρίσθαι apud Hesychium ἐκφανίσθαι, ἀμαθύνειν. Item intueor, obtueor, ὁ ἐσαν, vt Eustath. ex veterum gramm. authoritate exponit, est & apud Hesych. μῶρὸν, καλύψ, βλάπτει.

μῶρια, ας, ὁ, tribus pars ex triginta compacta.

μῶρίδιον, priuata, μῶρίδιον.

μῶρίδιος, fercula sunt quæ vnicuique apponuntur in conuiuio figillatim, vt in conuiuio ἀκεσίου, quod Athen. describit. dicuntur & μοῖραι, vt ipse ait, post quas sequuntur ὀπτοσκευάσματα, id est, secundæ mensæ. δαῖτες etiam dicuntur. vide Adæ. Plutarchus in Agesil. ἄμα δ' αὐτὸς ὁ Θυσι θαυμάζοντα ἡ διαπεμπὲ μερίδας τοῖς φίλοις, &c.

μερίδαρχος, ὁ, apud Iosephum pro curatore regius, vt vertit Genius interpr.

μερίζομαι, partior, id est, virilem partem vel legitimam recipio, participes fio, disgrego, diseerno, dissecro, dissecro, tero, digero, Genit. μερίζομαι τὸ κλιμάκιον, sum participes eius quod per iniuriam ablatum est, Aristot. 5. Ethic. μερίζονται ἐκ τῆς γιγνομένης ἐν τοῖ ἀπὸ συσίου ἡ κυρίας, cum apibus negotium conficiendi faui in eodem alueo partior, Aristot. eodem. Animal. μερίζομαι cum Accusatiuo. mihi vendico. Plato epistol. 9. ὅτας ἐ ὑμῖν ὁ ὦ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ ἐ γῆ σύμπασα ὑμῖν, τὸ ὡμῖν τε καὶ πατρὶς μερίζεται, τὸ δὲ τι οἱ χθονιφεύγες, τὸ ὁ οἱ λοιποὶ φίλοι, non solum nobis nati sumus, sed ortus nostri partem patria, partem parentes vendicant, partem amici. μεριζόμενοι ἡ φαντασίαν, Nazanzen. de lumine participans.

Μερίζομαι, ας, ὁ, ικὸς, diuido in partes, Act. Accus.

Μερικὸν μέρος, apud Pachymer. diuidor, fecor in partes.

Μερικὸς, ἡ, ὁν, particularis. μερικὰ φάσκειν, καὶ τοπικὰ, medicamenta particularia & localia dicta, Galen. ᾧ τύπος 1.1.

Μερικῶς, particulatim Columel. partite Cic.

Μέρμηκα, ος, ὁ, ἀρτυμνὰ, cura, meditatio. Solicitudinem propriè esse dicit Valla, non grimnam, quod crumna grauior sit. πάσχε τὸ μερίζεσθαι ὑπὲ τὸ ἐς μέριμνα, τρέφειν τὸ σὺ δὲ ἐς μ. Etym.

Μερμιμάω, ὁ, ἴσω, ας, ικὸς, curo, anxiè & solicitè cogito, solicitus fum, solicitudinem gero. Xenophon libro primo, Σάτυρ, σὺ δ' ἡδὲ πάντων φύσεως μερμιμᾶν, in curam incumbere naturæ rerũ omnium, id est, contemplari. Matth. capite sexto, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, ne istis anxiè solliciti. Μέριμνα enim in scriptura in vitio ponitur, vt quæ ex diffidentia quæ fidei contraria oriatur, est igitur μεριμνᾶν eo in loco anxiè solicitum esse, est autem solicitudo, ægritudo cum cogitatione (vt definit Cicer. Tusculan. 4. & μεριμνᾶ deriuant Grammatici ἀπὸ τὸ μερίζειν quòd solicitudo animũ rapiat in partes varias: solicitudinem itaque eo loco prohibet Christus, & anxietatẽ animi cui semper est coniuncta diffidentia.

Μερμινθεὶς, ex cogitatus, in Epig.

Μερμιστὴς, οὐ, ὁ, cogitator, contemplator, Eurip. in Med.

Μερμιστοσκοπᾶν, anxij contemplatores, vt Μερμιστοσκοπᾶς vocat Aristoph. philosophos, Comm. in Nebul.

Μερὶς, ίδος, ἡ, particula, κληρονομία, portiuncula, pars, participatio. Lucian. ἡ τῆς κολακευόντων μερὶς δὸς εὐκαίρως ἀεὶ γοῦν ἐδὲ, id est, portio. Item factio. μερὶς ἡ πλουσίων. Demosth. magnæ partes & superior condirio. μερίδα ἐς σωτηρίαν ὑφαίρειν, loco esse salutis, idem. vide Μερίδες.

Μεριστὴς, οὐ, ὁ, partitio, distributio. Schema est, inquit P. Rutil. Lupus, quod singulas res separatim disponendo, & suum cuique proprium tribuendo, magnam efficere vtilitatem & illustrem consueuit. Lycurg. Cuius omnes corporis partes ad nequitiam sunt aptissimæ: oculi ad petulantem lasciuiam manus ad rapinam, venter ad auiditatem.

Μεριστὴς, οὐ, ὁ, partitor, Cicero. Lucæ capite duodecimo, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ὑφ' ὑμᾶς, quis me constituit iudicem aut partitorem super vos?

Μεριστικὸς, ὁ, ὁ, separabilis, diuiduus, Plato.

Μερίτης, ὁ, partiarius Catoni, particeps, συμμερίτης, μεταλλάκτων. Polybius, ἡ πολλὰ ἀφειλοκατάβυτος ἀσκαπὴ, καὶ ὁρίμαται, τούτων ὠδυτὸς μερίτης ὑπαίσιος ἡβῆ ἀλόντος. Idem, ὁ ἡ φύκες βλάβῃ αὐτὸς ἐκ τοῖς ἡ αὐτὸν ἡ σπατίτεν τῶν βλαπτόντων τὸ μερίτιον αὐτὸν ἀεὶ ἐπιτίθεσθαι τῇ ἐστοι ἐρμάτων.

Μερικδήτιον. Plutarchus in Cæsare, Οἱ ἡ ἱερεῖς μόνοι τ' κρισθ' ἐδύτες, ὅσαφῆς ἡ προσηκόντως μηδενὸς ἡ ἐμβόλιμον θεσπίζοντος μῦθα μεκκδήτου ὀνομάζοντες. sacerdotes nempe Romani. vide planum fit, olim Cæsaris ætate Mercedonium Latine significasse mẽsem intercalarem, tametsi hoc apud Latinum authorem me legere non memini, adnotat id etiam Cæsius, sed alba linea vt dicitur: is enim non perpenso loco Græcum vocabulum esse pronunciat.

Μερκιδῶν, ὼν, ὁ, intercalatio.

Μερμαίρω, & μερμάρω curo, anxiè cogito, curiosè cogito.

Μερμερίζω, μερίξω, ιξω, ιχα, solicitè cogito, de libero, consulo. Odyss. ἀ, Ἐ νῦ ἐ ἴδη εἰς ὀνῖνὸ πολὺ ἀ φασὶ μερμηρίζειν, id est, σκοπεύω, μέριμνάω, μεριμνῶ ἐ ὑμῖν. Μερμήριξε δ' ὅ γε ὁυμὸν ἀμύμονα μερμαίρειν. Virgil. exprimere voluit in eo, animũ nunc huc, nunc diuidit illuc. Neut. absol.

Μέρμερος, ος, ὁ, curiosus, solicitus, anxie percontator, & exquisitus interrogator. Hesiod. μέρμερος ἔρρα γεωκαὶ, &c. id est, χαλεπὸς, gratia & molestia. μέρμερον ὁ ὑμῖν. Dionys. de situ orbis, id est, τὸ μεμέρισθαι πολλὰς τοῖς ἐκεῖνοις πόροις, τὸ πολυπλοκὸν, gens strenua. μέρμερον κακὸν, malum de quo oporter esse solicitum. Eurip.

Μέρμνα, cura, angor, consilium, solicitudo. Item somnus leuis, qui sub auroram occupat hominem, ὑ εἰς ὕπνον καταφορὰ ἐσὲ τὴν ἕω. λέγεται ἡ μέρμνα ὁ φρυτὸς. Interpr. Aristoph. in Vesp. Ἀπομερμνίζω, apud eundem, κατὰ τὸ κρότον ὁ ὠ.

Μερμνίζω, το μερμνίζω: μερίζω prima syllaba duplicata. & ἴ in ν conuerso. μερμνῶ, ὡ διμοίωμαι, cogito, βουλεύομαι. Odyss. ὁ, μερμήνιε, τὸ κακὸν ἐφρονέων, mente versauit. & Iliad. β. μερμήνιξε δ' φρένα ὡς ἀγαθὸς πολέμῳ, id est, animum in partes varias versatur, &c. μερμήνιξε διαδύνα ἴσσοις ὀρίφοις, &c. vbi intelligitur, ἡ φόβος, ὁ ἵππος ὀρίφεται ὀρίφῃ significat in fugam vertere &

conuicere& mellus,i.an verteret in fugam,an ex aduerſo dimicaret.

Μέρμηκες,οἱ,ἀσκωπαί, prædences.

Μεμάρη curo.

Μέμμιξ,ικτος,ὁ,funiculus,filum:ἀφ᾽ τὸ εἴρω,ἔρμις,ὁ μίγμις πλεονασμῷ τοῦ μ,Etymolog.Odyſſ.ι,κρατέϊ εἰ μέρμιν φαεινὴν ἠμάγαγμεν. Interpr. ποτινὸν potius κρεμὰς.

Μέρμις,ιθος,ὁ,accipitris genus,Heſych.

Μερόπεσσα ἀνθρώπη,humana damna,in Epig.

Μερόπη,ἡ,inſula poſtea Cos dicta.

Μέρος,τὸ,pars , viciſſitudo,vices,Euripid. in Simplic. Item principium,Gregor.οἷς μέρος ἀυτοῖσιν ὀφέλει.Sic Virgil.Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni. μέρος ἔργου ὁ κοιμὴς Αἰσχύλ. χαιρόφ, σὺ ϑ᾽ ἁμοῦ, ὁ παγκάκῳ μέρος ἔργων. Multiplicis autem vſus eſt hæc dictio , vt μέρος ἔδε , pro vno eſt e numero. Gregor.in 2. συκίτωτ. ὀφ᾽ ὁ ϑεραπεὶ ἡ χθονὸς ἀρᾶς ἐνεῖνϑ᾽, ἡ νέα τῆ πυρρυφεῖ κεκλιωπῆ,φόβῳ μέρος ϑρίτον ἡ αὐτὸς ἐνείκῃ τ᾽ ἀσεφνοτάτων τιμήτ,id eſt,inter alios erat,interfuit.Sic Lucanus, -& in tanta pauidi formidine motus,Pars populi lugentis erat. τοῦ μὲν μέρος,pro virili mea parte.τὸ ὁσὶ μέρος , quantum in te eſt,Euripid. id eſt, τὸ ὁσὶ σὺ,pro parte virili , quod etiam τὸ μέρος dicitur.τὸ ἐκείνῳ μέρος,quantum in eo fuit,Demoſthen. τὸ μὲν παύτας μέρος,quantum ad hanc pertinet,Iſocra. μικρὸν ἐ ἀναγκῶν τὸ μέρος ἐωυτὸν ἀπένω, nec vllam partem ad luſum ſibi indulgebat,Herodot. τὸ γε αὐτῆς μέρος , &c. quantum in ipſis eſt , vel fuit Chryſoſtom.μέρος ἢ μικρὸν τῶν ὁμιλῶ καλδεῖν, non parū eſt impetum retorſiſſe,Gaza.τὸ μέρος πόλιν ἐβλάπτει,aliqua ex parte ciuitatem lædit,Thucyd.μέρος τι,quadam ex parte , idem μέρος τι μανθάνω, magna ex parte ſum inuiſus. πλέον μέρος τῶν φίλων ἐδύπατο τὸ γνωμῶν ἢ φύσις,Xenophon,mulierem timidiorem reddidit natura.τὸ πέμπτον μέρος τῆς ἡλφων λαμβάνει,quintum quenque calculum ferre. αὐτὸ μέρος , per viciſſitudinem, diuiſim.Νόσῳ μέρους,ex parte,id eſt,aliquātulum,Paul. capite 15.ad Romanos.ἐκ μέρους,viciſſim,Gabrias in Fab. μέρει γὰ τὴν στρατηγὸν ἔξωϑ᾽,Demoſthen.in expeditionem exhibitus parte militū,ſiue partim militū.ὦ μέρη,partim, Dion. Halic. l.5. Item viciſſim,alternis vicibus. ὦ τοῦ μέρει ἀπαντῶντες , per vices quieſcentes,Thucyd.Item ὦ μέρει,numero & loco, in quibuſdam. ὦ μέρει τινὶς,Demoſthen. ὦ μέρει φαινόμενον , loco medela,Theophraſt. ὦ διδασκάλου μέρει , vice præceptoris ſeu loco,Ariſtid. ὦ ἀλγὸς μέρει,idem. ὦ μέρει κατηγορεῖς πολίτου, loco criminis ducere. ὦ οὐδενὸς ἢ μέρει, nihil fieri , Demoſthen. Accipitur etiam ὦ μέρει,pro ſigillatim & deinceps,ἢ μέρος:vt ἐφεξῆς ἐφεξῆς ἢ μέρη,Ariſtophan.id eſt,ſigillatim.Lucianus, διδάσκαλος ἢ ἀκροάμενος ὦ τοῦ μέρη ἑκάστου,ſigillatim & deinceps commemorare.Aliter Plato Politic.1.εἰ ὦ ἑκάστῳ ἢ σφίσι τῶν ἀρχόντων ἀλκιναν,ſi iniuriam,partem eſſe virtutis putas.ὁ ὦ μέρει τ᾽ ἀξιοῦς δικαιοσύνη,iuſtitia quæ eſt pars virtutis , Ariſtoph. libro quinto Ethicor.Et Demoſthen.ὁ νόμων ὁ ἀδικήσαντα μέρει,non ſceleris loco duco. Sic Cicer.Philip.11. Mors in beneficij parte numerentur.ὦ μέρει λόγῳ,particularis oratio,Ariſtid.τὰ ὦ μέρει,τὰ καθ᾽ἕκαστα μέρεις,particularia,ſingularia,τὰ καθ᾽ ἕκαστον,Philoni.Sic.Cicer.ad Attic. Singulares ſunt boni viri, id eſt, τῆς ἀρετῆς ἕκαστοι πάντες. τὸ ἐν αὐτῷ ἕκαστον μέρος, quod ad eum attinet.τὰ ὦ μέρεις,ſpecialia,ſeu particularia & ſingularia.Ariſtotel.de mundo,ὁπόταν τύχῃς τῆδε μέρεις ἢ μέρος, ſingulatim,ſigillatim,particulatim,per vices.viciſſim,ad tempus. ἢ μέρος ἕκαστον ἢ,ſigillatim vnuſquiſque, Nazanzen. ἢ μέρος διμοιρῆδ᾽,id eſt,diſtributus inciſé membratimve, vt loquitur Cicero.Plato epiſtola ſeptima , ἢ τὸ σὺ μέρος ἐγὼ κεφαλαιῶσαι συμβαίνοντος ὀλίγῳ ἀκούσαι,quantum in te fuit, quod etiam hoc modo ibidem effertur,φιλοσοφίαν ἀκροᾶσθαι μὲν ἐμοὶ μέρος ὅσον ἔπι σοὶ γένεσϑαι,quantum in te fuit,prodita eſt mea absteſphiloſophia. Dicitur etiam τὸ σὸν μέρος,quantum in te fuit , pro virili parte.Et hoc modo,Demoſthen.ὡς ἀδικοῦσι,ὅ. Οὐ τὰ τῷ δικαίῳ ἀκούειν αὐτοὺς ὀλίγα τὸ μέρος σώζεσϑαι ὑπὸ τοῖς φίλοις δοκεῖν,κακὰ ἐμοὶ τὸ μέρος,quod & τὸ ἐμὸν ἐμοὶ, & τὸ κατ᾽ ἐμὲ dicitur,ἢ πᾶ ἐμοὶ,Synecſ.Gregor.τὸ ἐν αὐτοῦ ἦκον μέρος. Dionyſ.Halicarnaſſ.τοῦτο μὲν ἡμῖν ἢ μέρος,quantum in nobis poſitum & ſitum fuit, Alibi, τὸ γοῦν ἐφ᾽ ἡμῖν. Idem libro.ſeptimo , τοῦτ᾽ ὀλίγ᾽ αὐτῶν ἢ μέρος, quod in eo fuit.Et libro nono , τὸ δ᾽ αὐτοὺς ἢ μέρος,ἢ τὸ πᾶν μέρος,magna ex parte,Plato in Timæo.ὁ δ᾽ μέρος,particularis. οἱ δ᾽ μέρεις,ſingulī. τὰς δ᾽ μέρεις διοριεῖς,ſingulas operationes, Galen.ad Glaucon.ὦ μέρει,alternis. Theophraſtus, ὦ καθ᾽ μέρος ἐνιαυτὸν,quæ fit alternis annis , alternata germinatio,Gaza.ὦ μέρος μέρος,pro tata parte.Ariſt.2.OEc.ἐκάστῳ ὦ μέρος διανομὴ,id. λόγῳ,pro proportione.

Μέρμ-ηνος,ὁ,ἡ,minum epitheton,quod habeant vocem diuiſam, id eſt,quòd hic alia,ille alia lingua loquatur. : vel diuiſam, id eſt articulatam.quod ſoli hominī datum eſt inter animantia: ἀ μερίζω,& ἐνῆ, Etymolog.Sunt qui ὄνικτον ſignificare dicant, Cælius libro ſecundo , capite 32. μερόπων ἀνθρώπων,in Epigr. κἀγὼ μερόπων , priſcorum hominum , ibid. ὁ μερόπ᾽,inter homines,ibidem,βροτὸς μερόπων ἀνθρώπων, Homer. Iliad. μερόπεσσιν ἠδὲ φωνὴν ἀ ἐντες,ὡς ϑεὸς σύγκεισαι τῷ ὄφρα ζώω ἐπεὶ ὅτε μερόπεσσιν ἐέσ᾽ συνιαβάλῃ,ἡ ἴνα ἐγὼ ἐχόντων τῶν ἔπα, τοῦτ᾽ ἢ φωνὴν. vel à diuiſione vocis , quæ poſt Chaldæam turrim facta proditur.Coi Meropes dicuntur à Merope Triopæ filio, & Meropis inſula,quæ poſtea Cos appellata eſt. Lactitius Thalete Mileſio,libro primo,μέροπες gentile facit in casi ne quodam.Μέροψ , item auis apibus inimica, apud Arist. lib.9.Animal. apiarium quidam vocant ſiue riparium à Cea vertitur apiaſter.

Μερόπιος,ὁ,impudens.

Μεσβιβῶ,ῶ, & ἰωngo boues,abuſiuè vero ad alia animalia transfertur.

Μεσάβοιες,τὸ,& poetic.μεσσάβοιον,lorum quo boues iugo alligatur,ἐχεζωσμένος μεσάβοιον.Polluci, πλατεῖ ἱμάντι,ὁ τὸ ζυγὸ ἀμφιπεπλεγμένῳ.

Μέσαυλος,ὁ,ἡ,ligni inter boues iunctum medium,ἢ τὸ ζυγὸ μέσον τῶν βοῶν αἱ αὐχένες τῷ ζυγῷ δέδυται. Heſiodus libro ſecundo , ὡς ὁ ἄνδρων ἐλάστων μεσάβοιον.Suid.τὸ μέσον τῷ βοῶν ζυλον. Vnde hamus μεσαύλιος,boues iungere.μεσαύλιος ὁ ζυγὸ τῶν βοῶν ἀφ᾽ ὁ ἁρμόζονται ἢ ὑστροβοεῖ,Heſiodi interp.μεσαύλια,lora quibus iugum ad temonem alligatur,vel iugi crenæ,vbi loris certes boum colligantur.

Μεσάγκωλα,τὰ,amentata iacula. Inſtrumenta autem erant, ibus Perſæ vrebantur eo loco,quo Macedones iaculis. μεσάγκυλα ἀδρατα,Arrian.in 6.

Μεσαπολῖτ-ης,ὁ,ἡ,ſemicanus,ſeneſcens,ad mediam peruenies caniciem.Home.Iliad.τ,ἔνϑα μεσαπολῖτος ἀδρὸς ἐών,interpr.ὁ μήπω σαφρονιζόμενος ἐὼν ἀ πολλῷ ὁ μεσαλῖς,l.7.Eſ. αὐχένα σὺ πλίνα κυπερμένα σαφρονίζων.

Μεσάτατος,ὁ,maximè medius.ὦ μεσατάτῃ τῇ αὐλῇ,ἐς, in aulæ medium. Ariſtotel.de mundo, ἢ τὸ μεσάτατον τῆ κόσμε ὁ συμπερισφίγγη σωτῆρας,in medio maximè mundi terra conſtituta. Dicitur verò μεσατάτῳ, pro μεσάτῳ.

Μεσάτιμος,ος,ὁ,μεσάτιμον,omne inter aliquod mediū , pars dia hæſtæ,& ſpatium inter duos exercitus.

Μεσαυρίζω,meridies,Herodot.

Μεσαπόν,panis.

Μεσεντέριον,τὸ, membrana venis,arteriis,neruiſque contexta,ex cuius vaſa(quæ μεσαϊκὰς inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diſtribuitur.Dicitur & μεσεντέριον à ſitu, Hippocrat.ſcribitur & μεσάϊον. nam & Heſych.aut re ὠμὰ dicitur ὁ χρὸς ὁ ἢ κρεατα ὕπτερ, venter & tenuia intera.Item ὠμὰ dicitur τὸ νεῦρῶν ἢ γονὴ, tenue & anguſtum. nā ob rem μεσάϊον dicitur quaſi in medio intestinorum tenū, vel ventre poſitum.

Μέσαχος,Græci vocant, quod & μεσεντέριον alias dicitur. Ornes venas quæ ad ipſum ex hepate feruntur, vnà cum adiacentibus arteriis circumquaque ambit & complectitur.

Μεσάτης,μος,ὁ,medius, Dionyſ.de ſitu orbis.Poll.Νῶτ᾽ ἢ ἴωτος ὁ ἀκροτηρμῆδ᾽ ἱρμὸς,μεσάτης.

Μέσατες,ὁ,ἡ,poetic&,medicus,& μεσάτης etiam poeticum. Homer.Iliad.ϑ.ὃ ὁ μεσάτης ὄσεις,ὁ τὸ μεσάτατον τόπον ἰῶ apud Ariſtoph.in Veſp.μεσάτης,ἐμοὶ τὸ μέσον.

Μεσαύλιον, ſcribit Suidas proprie ſignificare medianam ianuā, vel etiam in aulæ meditullio locum : ſic Cæl. interpretatur apud Homerum ſeruus quidam eſt Odyſſ.14.σῶν δ᾽ σφιν μεσαύλιον.Mediaſtinum fortè huiuſmodi Latinè rectè dixeris,quæ dictio pro viliſſimis quibuſcunque mancipiis nititur : cuiuſmodi ſunt hodie in principum domibus ligarij & baculariſjoqui in medio ſemper & propatulo ad omnutus excubant , Cælius libro 13.capite 50.Eſt & κυνὶμῷ τιπερὶ τ᾽ αὐλῆς αὐλιζόμεν.

Μέσαυλος,ὁ,ianua media inter duas aulas:vt Ælius Dionyſ. & μέσαυλον vocat μέσαυλον ὃ κεκαπλωμένον compluuium exfluerunt.Attici verò medium ingreſſum inter gynæceum & andronem,μέσαυλον appellant,Hom. eſt tuguriolum & cella.Ὑφεις μεσαύλιος,Euripi.

Μεσαύχενες, media ceruice ligati.

Μεσεγγυάω,ῶ,ὁσσυμφωνῶ,ἢ, fidei iuſſionem capio , apud ſeqſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo : deinde dictum redemptoribus qui ſequeſtratione pecuniæ ſibi cauent.Iſocrat. ἢ σφισὶ,ὧν ϑ᾽ ὑδὲ ἀκούσετε διδάσκαλος γεγένηται, ἅπαντες τοῦ ἀξιοῦ τῆ μὲ ϑαυμάζ μεσεγγυῶντα. Et apud Antiph. ὁ συγγνώσεσθαι,ὃ. ſequeſter,τὸ μεσεγγύωμα διδόμεν.ὁ ἐρρακλῆϑ.-ſias,Τὰς γὰ ὡς ἐδὶν ἀδίωλον τῆια ταλαντα ἀξιοῦ Ἐρρακλέες μεσεγγύσεσθαι τοῖς λέγουσιν,ἢ φιλιππτὸν αὐτὸν σώζειν,τὸ μεσεγγυᾶσθαι, apud queſtrem depoſitum,Plato de Leg.

Μεσεγγύημα, depoſitum apud ſequeſtrem,Xenophon. Pro ſpſione mercedis & precio ἀναφορὰ μίας , Æſchyl. & pro pa mercede occulta.

Μεσίτ-ης,ὁ,ἡ,mediator,interceſſor,ſequeſter , interuentor V. ἐρμῆς ϑ᾽ ὑμνίτης,Heſych.

Μι-

...νήσιον, intestinorum genus est, quo lactes inuoluuntur, ne ...ontactu spinæ duro lædantur. Iulius Pollux, τὸ ἀὼ τοῦ μεσεν...τέρου, ἔστι μὲν ὑμένιον ὃν φασὶν οἱ ῥάβδων συμπλοκῆς, περιφερὲς ὃ ἐν κοιλίᾳ μεσεντίῳ, τῷ τρεφέντι κατὰ τὸ ἦπαρ. Gaza pro lactibus accepit apud Aristotelem libro quarto de partibus. Cicero de Natura deorum, medium intestinum appellat pro mesenterio. Dicitur autem μεσέντερον, quòd in medio intestinorum colleo tatumatem & μέσαρχον, de quo iam antea vocatur & μεσάπυλον ab Hippocr. μεσαόρτιον à Galeno.

...ιμβ-, epitheton Iouis teste Hesych. forsan quod in medio ...ὸν ἵδρυται & coli antiquitus soleret.

...νυμ, μεσία, & μεσῶν, ambigo, ad verunque medius sum, id est, ...τriusque particeps. Aristotel. Politic. 7. πᾶσ ἡθὸ ἐν λιμαν ἡθῶ ...ὸ ᾧ μεσίου ἐξ ἑδέτερα, inter Asiam & Europam medium ...st. μεσιον δ' ὁ ἐξαίρε, id est, μέσον εἶν, Aristophan. μεσῶν ἅλιθ, Sol medium cælum tenens. μεσῶν τῶν ἀνῶν, id est, ὑπὲρ γῆν ἀέρα, Æschin. μεσῶντες ἡ ἑ ἀστε, media cœna iam peracta. μεσοῦ τας τὰς ...ηρίας in medio vitæ existentes, Aristid. μεσοῦσα ἡμέρα, meridies, Herodot.

...ιος, ὁ, media, medietas. Est & μέσα inter phthongos musicos. ...de Vitruuii. l. c. 4. vulgò *A la, mi, re.*

...ογαῖος, ὁ, & μεσόγειος, mediterraneus.

...ογεῖον, inter, μεταξύ, Gen. Iliad. ἡ, κυφὸν τι μεσογεῖον ἠδ' ἀπόλων. cui alterum σ etiam additur, μεσσογεῖον apud Nonn.

...γείς, Aduerb. ἡ μέσον, interim, in medio, & μεσογεί. Gen. Homer. Od. ἡ μεσογεὺς νηὸς ἡ ἐπὶ πρὸ nauem & ipsum.

...γείος, κτος, ὁ, mediocris, medius.

...λικός, ὁ, ἡ, qui est in ætate media. μεσοβιωτικὸς, μεσήλιξ, Hippocr. Aphorism. 13. l. 1. κρίσιμος ὁ μεσοῦς μεσηλικὶς ὀδόντες, ὡς ...ωνίδοντες, Artemid. ὀδόντες.

...μβρία, ας, ἡ, meridies, medium dici.

...μβρίζω, & μεσημεροίζω, meridio, seu meridiori: dicitur & μεσημβρεάω, vt libro quarto Epigramma. τὸν θυελλὸς ὀβρίσας μεσημβρεάσσης φυλάσσει. Apollon. 2. pro meridiem ago, μεσημβρεάσσοις ἰωνικὴ κλίσις.

...μβρινός, ὁ, ἡ, meridianus, pro μεσημβρινὸς. μεσημβρινὸς κύκλος, circuli sunt in sphæra apud Proclum. Comparat. μεσημβρινώτερος, magis accedens ad meridiem, Adamant. in Physiogn.

...μβρινός, idem.

...τερανὸς ὁ, ἡ, mediterraneus, Dionys. de situ orbis.

...τίτης, ὁ, mediator, nulli parti fero præsidium.

...τος, nomen venti, in 2. Meteorol. Aristot. 189.

...τπος, medius. μεσύπορ & ἄρχων, princeps qui ad neutram partẽ magis inclinat, Arist. l. 5. Polit. c. 6.

...πτύω, μέλω, π. ὄπωρ, interuenio, vt Iurisconsulti loquuntur, ...ιέμενον κλῆρον, Suid. in epist. ad Heb. c. 6. ὑμεῖς πυνεπέρατε, i. interposuit se cum iureiurando.

...πόω, consisto, vel incedo in medio.

...σίτης, ὁ, mediator, μεσέγγυος, sequester, intercessor, internuntius. ὁ πολιτὰς ἡ πὰς μεσίτης, Nazanzen. vbi puto, τῷ φοβεῖσθαι telligi, vel διαθήκης. aut spex dici potest. Vlpian. Iurisconsultus interuentorem vocat, sed fi filius fideiussor vel quasi interuentor acceptus sit, &c. Est enim interuenire, fideiubere, vt & intercedere, vtitur Lamprid. Paul. ad Galat. capite 3. διαιτητὴς δ' ἀγγλίαν ὁ τρεῖς μεσίτους. ὁ μεσίτης ἐ. ὁ ὡς ἔστι, id est, mediator: qua voce etiam vtitur Apulcius libro nono, alij interruntium vertunt, quod cur minus placeat, alibi dicetur. Suid. ὁ σημαντικός.

...σκιὰς, τὰ. Pollux. μεσοκοῖαι ἡ ὑκάλυκες, ὃ τὰ ὄψα κρέα ὑπεφόβκοντο τὸ ἔσωτὸ οἱ ἐπὶ δεῖπνον τῶν ὀθόνιον. apud Hesych. vero scriptum, Μεσοκοῖαι, τὰ ἔνδον κοῖα.

...σκοπέλλιον, pellis, σῦριγξ, κάθετον, Nicand.

...σόω, vtbs à Locris condita, cuiusmodi nominis est & fluuius præterlabens: sic Orus, Etym. Item μεσόωσα, plenitudo.

...σοβασίλεια, ας, ἡ, &

...σοβασίλειον, τὸ, interregnum, Plutar. in Pompeio. Μεσοβασιλεὺς Suid. interrex.

...σοῖον, siue ἡχεῖον, idem quod μεσόλυρον.

...σόπλοιον, apud Hippoc. Galen. μεσόπνοια, interstitium.

...σογαῖος, ὁ, mediterranea regio, Thucyd. ἐς τὸν μεσογαῖον, ad mediterraneum locum, Herodot.

...σόγειος, qui est in media parte nauis, vel medio ventris cinctus, vt fit expeditior ad obeunda nautica ministeria.

...σόγεια, ἡ, μεσόγαια.

...σόγειος, ὁ, ἡ, mediterraneus. Philo de mundo, μεσόγειοι μέρη καπαδόκιαι, partes mediterraneæ sunt absorptæ.

...σοδόμη, & μεσοδόμιον, τὸ, internodium. ἀπὸ μεσομέων, Theophrastus libro quarto histor. plantar. capite duodecimo, ex quo loco Plin. libro 16. capite 36. internodia dixit. Idẽ Theophrast. in caule similacis asperæ διαλείμεις φωλιαὶ vocat.

...σοφθής, semiscriptus, in medio exaratus. Μεσοφθεῖς lineas medias vocant Mathematici cum mesolabio instrumento inquirunt media proportionalia. Apud Eutocium Ascalonitam sic de isto mesolabio loquitur Eratosthenes, πολὺ ἡ ὠφέλειαι μεσόγραφα μυρία πυχνὰ ἐπὶ τὰ καμπυλογράμμων ἀπὸ ἀχρόνυχον. Plut. in Marcel. μεσογράφους τινὰς, ὅπερ κεκινῆσθαι γεγραμμένους. vide Μεσολάβιον.

...σόδικος, ὁ, ὁ, dicis peritor, qui alteram partem præponderantem ad æquilibrium ant æquitatem reducit ac reuocat: item, iudex, quoniam qui medium consequi potuerunt, ij iis sunt obtinere videntur. Iudæus in Annotat. honoi arius arbiter Cicer. de sententia quorundam. iudex medius dici potest, vt Liu. medius amicus, qui neutri parti fauet.

...σόδμη, ης, columna in medio posita, foramen cui malus inseritur. Odyss. β. ἐφὶ ἡ αὐλὰ πᾶσα ἐπιπλὼς μεσόδμη πεφάτο, id est, ὀπὴ, ἐν ᾗ ὁ ἱστὸς ἐνίησται. ἀξὸς τὸ ἐν μέσῳ τοῦ τροχοῦ ἁμάξης. Item ingens trabs quæ ab vno pariete in alterum trahitur, teste Galeno: vel trabs separans domum in duas partes. Odyss. τ. πρὸς μέσον κρηπὶς ἐπιπλὼς μεσόδμη πεφάτο. Interpr. τὰ μεταξὺ τῶν κιόνων διαφράγματα οἱ πρὸς τοῖς κίοσι τοῖχοι. Mesodmi quali *mesodmon* apud Galen. τὸ διάζωμα ἐν ὕψει.

...σοδίωνος, γωνὸς, apud Leones.

...σόζυγος, figura à Gramm. ita appellata, quum in medio eius figurarium verbum aliquod positum, & præcedentia nectit & sequentia.

...σοπλατισμονικός, τὰ ἐκ λογίας εἰς αἰσθήσεις, Hesych.

...σοπόλιον, ἀυλὸν dicuntur οἱ ὑπὸ τὸ στέγη τὸν πλάτανον μέσου. Hesych. ij ab Atheo, vocantur ἐμέσοις.

...σόκρανον, τὸ, vertex capitis, & μεσοκάρανον Orpheo, κορυφὴ, Pol.

...σομεσίτης, ὁ, mediocris, medius.

...σόνειος, ὁ, ἡ, qui est in ætate media. μεσοβιωτικὸς, μεσήλιξ, Hippocr. Aphorism. 13. l. 1. κρίσιμος ὁ μεσοῦς μεσηλικὶς ὀδόντες, ὡς ...ωνίδοντες, Artemid. ὀδόντες.

...σόνυξ, ὁ, ἡ, qui est in ætate media. μεσοβιωτικὸς, μεσήλιξ, Hippocr. Aphorism. 13. l. 1. κρίσιμος ὁ μεσοῦς μεσηλικὶς ὀδόντες, ὡς ...ωνίδοντες, Artemid. ὀδόντες.

...σόπτερος, ὁ, ἡ, Aduerb. ἡ μέσον, interim, in medio, & μεσογεί. Gen. Homer. Od. ἡ μεσογεὺς νηὸς ἡ ἐπὶ πρὸ nauem & ipsum

Μισόσιτος, ον, soni, qui media spissi possidentes Cap.

Μεσοτοιχιον, ου, murus interiectus inter turres. Est item locus in muris, vbi vigiliæ & excubiæ fiunt. Synes. ἐγὼ δ' ὁ μεσοτοιχίου τὴν φυλακὴν.

Μεσοτοκέω, esse in media maturitate, in medio autumni esse Dioscor.

Μέσος, proprium mensis apud Ægyptios, in Epigr.

Μεσόφωνος, ου, ὁ, clausus, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἰατροῖς.

Μεσοφρὴς, Suid. μέσον ὑδάτων, Μεσοπρὼ, Hesychius mediam viam seco.

Μέσος, η, ὁ, medius, interiacens, modicus, mediocris. Lucianus, ἐκεῖνο ἦ μέσον αὐτὸν ἐφυλαττεν, neutrum se & ancipitem servabat, id est, neutri plus altero auxiliabatur. μέσοι πολῖται, medię inter ciues conditionis, id est, ἢ τῶν ὑπερφυῶν, ἢ τῶν ἀδόξων. Thucydid. μέσοι γὰρ πολῖται, ciues qui non sunt in partibus, qui neutras partes fouent, idem. μέσοι δικασταὶ, id est, μισθωτοὶ ἢ ἀδιάφοροι, idem Thucydid. μέσον μεγέθους ἢ πάσευῆ τινος, medius inter magnitudinem & humilitatem, Nazanzen. μέσοι ἀνδρωποι, homines mediocres, Plato de Legibus. οἱ τῶν μέσων βίων ἄνθρωποι, Luciano dicuntur qui sunt inter homines medię conditionis. μέσοι ὑμῖν ἀμφοτέρων, id est, οἱ μηδέτερα μέρη σφοδρὰ ἀσπαζόμενοι, μέτριοι νίκτε, media nox, nox dimidiata, Gaza. Dicimus autem μέσον, οὗτω τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd eius partes æquales sint. ὁ μέσος τῶ μεγέθει ἢ συγκεκραμένος, Etymolog. μέσον ἡμέρας, meridies, Xenoph. μέσον ὕδωρ ἔζη, nihil est remedij, Æschin. μέσον τούτων, inter hæc medium. μέσον ἀμφοῖν, medium tenens inter vtrumque. μέσον ἔχω, sum medius inter, id est, medium teneo, Plato de Legib. μέσος ἔχομαι, medius teneor, id est, vinco vel victus sum. Metaphora sumpta à luctatoribus: quem enim sublimem medium arripuerint, vt ille Terentian. loquitur, ex facili vincunt. Aristophan. in Ran. vbi Æacus Baccho, δεῦρό νυν ἴσχε μέσος. Et in Acharn. βοοδυσπότα Τὶς σὺ σεσαγὼς ὃ ἰσχυρὸς μέσος. Interpr. αὐτὶ τοῦ πρίαμαι, λέγει μεταφορὰς ἀπὸ τῶν ἐλκτῆρ ἐπὶ τοῦ μέσου ἀναβαίνων, ἢ μὴ ἰσχύοντων ἕλκειν ἐπὶ τὸν ἀντιπαλαίοντας. μέσον τεμεῖν, medium tenere. vide in verbo τέμνω. Significat quoque μέσον, interuallum, discrimen. Chrysostom. πολὺ τὸ μέσον, multum discrimen seu interuallum. πολὺ τὸ μέσον, multum interest, Eurip. Quid fit in syllogismis τὸ μέσον & μέσον ὅρος, vide in Prior. Aristotel. διὰ μέσης, interea, medij interuentu. ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ, eo interim tempore. τὸ διὰ μέσου πολὺ, multa mediocritas, Aristotel. 4. Politic. τὸ πολὺ τῶν διὰ μέσου, horum medium, vel inter hæc, Plato de Legibus. ἐν μέσῳ, à multitudine, id est, à populo, Eurip. ἐν μέσῳ φιλεῖν, de medio tollere, Demosthen. ἐν τῷ μέσῳ ἐκαπαίειν, è medio cesserant, Herodot. ἐν τῷ μέσῳ κεῖσθαι ἐμοὶ ἐδόκουν, in medio sedentes cum Medis sentiebant, idem. ὀκτὼ ἔτη ἢ ἐνιαυτὸν ἐν μέσῳ, ὀκτὼ anni & dimidiatus, Thucydid. Μέσος, manifestus, φανερὸς, vt & apud Latinos medius, cui obscurus opponitur. Ioan. capite primo, μέσος ἢ ὑμῖν ἕστηκεν, sed in medio vestrum stat. vel vt apud Horatium, Pacis eras mediúsque belli, id est, in media pace bellóque versabaris. Sic quidam: Ego, tu medium in vtroque seruabas. ἐν μέσῳ, in propatulo, in promptu, Xenophon. Matth. 14. ἀκροᾶσθε ὧν τοῦ μέσου, saltauit in medio, id est palam. ἐν μέσῳ ποιεῖν, in medio claudere, Thucydid. ἐν ὀλίγῳ τῷ μέσῳ, in paruo medio, id est, spatio, Aristid. εἰς μέσον ἥκειν, ad punctum venit, id est, tempestiue, ad articulum temporis, Euripid. εἰς τὸ μέσον φέρειν, in medium afferre, Plato in epistol. μέσος φέρεται βασὶς ἀδικίας ἢ κόσμου, medium se inter gradum & leuem athletam agit, Philostr. in Heroic.

Μέσουλα βία, medium complector, intercipio. Alexand. Aphr. ὑπὸ τῆ ἀξιωτικῆ ἕως τῆ λίθων μεσουλα βαλῶν ἀέρ᾽ ὃ &c.

Μεσουλάω, ῶ, ἢ, ἡ, in medio fallus, in Epig. cui opponitur ἀκροφιλῶ, apud Theophr. hist. l. 3. c. 17.

Μεσῖτες, ου, ὁ, medietas, mediocritas, medium, Cicer. qui μεσῖτας ἀνὸ vertit ex Platone, bina media. Plato in Timæo, μία μεσότης ἀεὶ ὑπερέχει τὰ μὲν αὐτῆς ξυνδοῦν ἢ ἑαυτὴν, vnum interiectum medium, & feipsum & ea quibus est interpositum, colligaret, Cicero. Aristoteles secundo Ethicor. ἕξις τὸ ἀκολουθητικὴ μεσότητος, moderata intemperantia, Cic.

Μεσοτοιχον, τὸ, (& apud Appianum in Annib. μεσοτοίχιον murus interiectus inter oppidanos & hostes vulgò trenchee) interstitium parietum, & paries ipse intermedius. paries medianus, vt columna mediana Vitruuio, paries interiectus & medius Ciceroni, paries intergerinus Festo & Plinio. Paulus ad Ephesios capite secundo, ὃ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας. vtitur etiam hac voce Athenæus. Plinius libro 13. capite 12. vna voce appellauit intergerium.

Μεσοτυλαφον, ου, τὸ, testiculus, ὠρχίον. genitale.

Μεσοῦν τὸ, ἡμέραν, media cœna iam peracta.

Μεσουρανέω, ῶ, sum in medio cœlo. μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, Sole medium cœlum tenente, id est, μεσημβριάζοντος, Homerus dixit, ἦμος δ' ἠέλιος μεσοδρανὸν ἀμφιβέβηκει. Cleomed. lib. 2. de Sole, ὁπόταν ἢ ἥλιος, ἢ μεσουρανῆ.

Μεσουράνιος, ον, dicitur cum astrum 90. partibus, id est, tribus signis solem ortu præcurrit. Vide Ioan. Grammaticum in sphodi libro secundo. Dicitur etiam Μεσουράνιος. Strabo. μεσουράνιος τοῦ ἡλίου τοῦ ἐπὶ μεσημβρίαν ἐστὶ, solis elevatio meridiana. 8. cap. Apocal. ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, iterpr. in medio cœli. Cleomed. l. secundo de Sole cum medio cœli spatiu uehitur, ὁπόταν ἢ ἐν τῷ μεσουρανίῳ.

Μεσουράνιον, ου, τὸ, medium cœli, cœli vmbilicus, Gaza.

Μεσουρέω, ῶ, funes, quibus subducitur velum. in mare.

Μεσούριος, limes, vel terminus medius, Dionys. de situ orbis, μεσαίους ὁλισθοντος, pro μεσίους.

Μεσοφρὴς, ου, μεσοκαθέζης, Hesych.

Μεσοφλάσια, τὰ, interuenia. Sic enim Vitruu. libro secundo, pitte sexto, vapor per interuenia permanans: vt Cicero dixit intermundia.

Μεσόφυσον, ὁ, τὸ, Mart. Capellæ, pars vbi pubem ciliorum diriminat glabella medietas, id est, superciliorum interstitium, quod & μετάφυσιν Polluci.

Μεσόγαιος, οι, mediterranei.

Μεσόχροος, semiuirens, dimidia ex parte virens, & Nicand in Theriac. dicit μεσοχρόοι ὑπὸ αὐδένες, quod scholiast. exponit πλὴν σκληρὸς, μέτα νέων ἁπαλῶν.

Μεσόχορος, Plinius libro secundo. epistol. ad Maximum, hic agens corona colligitur, hoc infiniti clamores commouentur cùm μεσόχορος dedit signum. eum videtur significare qui eclamatores euocabat. aliter Sidonius cùm ait, nullus libi ristes, choraules, mesochorus, tympanistria, psaltria canit.

Μεσῶν, τὸ, μεσῶν. Eurip. in Medea, ὑγιὲς σ' ἐὰ αὐχεῖ σῶμ', ἀναβέβηκας δ' οὐ νικῶν τὸ δὴ τὸν μεσῶνα μεσοῦ κρανῖν. Æschyl. Perfis. id. μεσόπυλος, πλησίον.

Μεσπίλη, ης, ἡ, mespilus arbor, Theophr. l. 3. de plant.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum fructus, idem libr. 2. de plant. & ὄζα. vt ri scribit Pollux.

Μεσσαβάτης, ου, ὁ, ἡ, mespilaccus, sic dicitur apud Theophrastor. l. 3. c. 15.

Μέσσαλα, ων, ὁ, Luna apud Scythas.

Μέσσαδος, idem Hesych. ἡ ἡμέρα ὅτ᾽ τὸν ἑσπέριον θεὸς μέσσα τὸ ὄφος δύσει, quod nonnulli ἐχέφωνι. hæc ille. supra vnico σ.

Μεσσάτη, pro μέσῃ πῆς, medius, intermedius. vide Μέσσατι.

Μεσσηγὺς, τὸ, μεσσηγὺ, in medio, μεσσηγὺ ἀϊόλοιο, in Epig.

Μεσσογυδηρησάτης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerãdum aluum. Eupolis Hippocracte.

Μεσσόρης σύριος, Syrius medius, Eurip.

Μεσσιὰδ, pro μεσιὰδ, dicitur, i. medius æqualis siue par.

Μεσσογήρης, mediæ ætatis.

Μεσσόθι, inter, in medio. μεσσόθι νηὸς, vsque ad medium nauis. pollonius secundo Argonautic. Aratus, μέσσοθι δὲ τ᾽ μεσσὸς μηνὸς. Idem, μεσσόθι δὲν ἡματὸς ἐς ἑσπερίην ἀνιόντι, dimidio semperse surfus, Μεσσόθι ἢ πρίβεα μήκιστ᾽ ἐσκίασκ. Μεσσόθεν, è medio.

Μεσσόμης, ὁ, μέσ᾽ ἀκκεσορ ἢ ὠμοῦ τόπος.

Μέσσος, geminato σ pro μέσος, medius. Hesiodus. μέσσῃ ἢ μέσσας &c.

Μεσσόπυρα, κὰ ἄμαια, calami in medio scissi, in Epig.

Μεσσοφανὲς, in medio apparens, Nonn.

Μεσσοφυὴς, ἐς, qui se interponit certamini, ἢ μεσσόθεν ἢ ἐλάς, Hesych.

Μέσσας, ης, ἡ, μεμεσσαμένῃ τεχνῇ, Hesych. cibus præmansus.

Μεσσοῦς, ὁ, pleni, refertus.

Μεσσόω, μέσσα, σ. ακκα, impleo. Genit.

Μέσσφιν, vel μέσφα, donec, vsque ad. Cum Genitiu. Homer. Ilia ἢ μέσσφ᾽ νηὸς, pro μέχρι τ᾽ νηὸς. Aratus vero dixit, μέσσφα πὼλ ἐχιῶ, ad summam caudam, & alibi, μέσσφα δυμωδίης, vel ad dimidiatam. Item cum verbo Indicatiui modi. Apollonius secundo, ἠγερόμην, μέσσφ᾽ ὧδε δίφροι κορεσάμεθα μάλιστα.

Μεσωδικὰ μέλη, apud metricos dicuntur ὧν τὰ μὲν μέσον ἢ τὸ ὠδώμενον τάττεται, inquit Hephæstion.

Μέσωμα ὕπλα, inquit Pollux, arma quæ mediæ ætatis pueri præbantur, decennibus vid.

Μεσωνὶς, nomen mensis cuiusdam Ægyptij. Lucian. ἐκάσσοτε ἢ εἰς μεῶνα μεσωνὶ.

Μέσως, mediocriter, id est, μετρίως, tenuiter, Euri. μέσως ἔχοντες ἢ κακῶς ἔχ. ἀκουόντες, Naz.

Μέτα, pro μέτεσι, contingit, pars est. μέτα καὶ λάχου, Eurip. πάντα ἢ μέτα, Herodotus libro primo, his non est communis. πάλαι σφᾶσιν τῷ σῷ μέτα; Euripid. ad est, quid rei aut negotij Helena est tuæ virgini? Nam Præuerbia eleganter interdum pro verbis ponuntur, vt & πάρα pro πάρεστιν. Quod Latini imitantur dicentes super pro supereſt. Valerius Flaccus, ſi ſpes vlla ſuper. Virgi. O mihi ſola mei ſuper Achatæ ſtis ago. Licet aliter Seruius.

Μετὰ, præpoſitio eſt, quæ conſtructa cum Genitiuo ſignifi

ς. ιμὰ μ῾ νόμοι ὅμαρτι, non saluis legibus peccauit, Thucyd.
ὁ πλιτης, in armis, idem. μ῾ ἀμίσθως ὁ συμμαχίας, ad pol cen-
dum societatem, idem. μ῾ etiam ὁρμωνικὸς simitur, vt Liba-
ς. μ῾ ποτνιᾶ, ἢ ὁρμω χρήματων) ἢ ὁ τὸν γυναικεῖον ἀφολισθῆ, cum
pecuniis, velut in stipulationibus. μ῾ φίλος ἀκοπτὸ ὑμῶν ὁ πόνος, e
n amico considerata, de amici sententia. γῆρας μ῾ πνίας,
ro, senectus in paupertate, Cicer. μ῾ τὸν γυμνάζοντα, ad le
rcendum. Et poetice pro ὅτι. Odyss. ἔ, ὃ δ᾽ ἔζεν μ῾ πατρὸς ἀ-
ὸν, id est, de patre scisitaturus init. Inuenitur & cum Da-
pro ὅ Iliad. ο, Ἰὼ ἔκβολε μ῾ πᾶσι ἀγλαὸν χῦσον, vbi μ῾ præ-
itio, inquit interpres, ἀπὸ τῶν καίτας. Odyss. ἔ, μ῾ κρύπτοισι τε
ύλιμ, id est, inter Cretenses. Hesiodus, ἐχθ᾽ μ῾ χειρὶ φίλῃσι.
l d. ῷ᾽ ἔπαρ ἢ μετ᾽ ἀμφιτέρεσσι ἔεστο, id est, μ῾ σφίσι, pro cum
ι μετ᾽ αὐτῆ. Apollonius secundo, σὺ δ᾽ ὧν ἔντε μ῾ σφίσι, fe-
e ante cum ipsis amicitiam. πῖσι ἰοῦσι μέτα, cum Ionibus, He
otus libro primo, μ῾ τοῖσι ἓλλησι. ad illa accedat, Homer.
Odyss. Item pro διὰ, per, vt Iliad. ι᾽ μ῾ χερσὶν ῥύσατο φοῖβ-, id
διὰ χεῖρων χερῶν. μ῾ cum Accusatiuo. pro εἰς. Homerus
l d. ῷ, ὅς μ μετ᾽ ἀσπιστὰς ἐσᾶς ἢ νῆας βαλλε, id est, me liti-
b implicat, me coniicit in iurgia. Item σὺν, ad vt Iliad. ϐ,
ὃ μετ᾽ ὄμμασι. μ῾ τῦκ, ad nauem. Apollon. Rhod. μ῾ νῆας ἰ-
ιον, Homer. id est, ἐπὶ τὰς ναῦς. μ῾ ἄκτια, id est, ἐπὶ τὴν ἄκτα-
, ad conuiuium, Iliad. ά. Item pro ἐν: vt Iliad. ζ, τεῦχε ἢ σφοῖν
ι ἐν σφοῖν ἔθετο πῦρ. μ῾ πλίθοι. Thucydid. μ῾
ρσὶ ἔχειν, habere inter manus, ἐν χέρσι. μετὰ τῶν μ῾ ὑπλισα-
ι ὁπλιτὰς ἀπὸ τριάκοντα ἀνδρῶν, quum ducem terra mariquedecim
ent, Plutarchus in Apophthegm. μ῾ pro contra & ad-
sus: Hesiodus in scuto Hercuiis, ἢ τ᾽ μετ᾽ ἀθανάτοις μάχε-
τὶ πλωτοὶ ἔ᾽ χιστι ἢ πεζοὶ ἀμφιπύλοις, peccauit in deos, id est,
ὐ θεοῖς. Aliquando significat propter, vt Odyss. λ, τὸν πατρ
ὶς τῷμῷ ἔθ᾽ ἐγὼ μ῾ κακὸν ὄ-. interdum significat post, secundū,
Thucydid. libro secundo, ἀδελφοῦ δ᾽ ὄντες, ἢ μ῾ γενομ μᾶ ἐαυ-
ἀμωνίᾳ, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundū
im. Sæpe etiam significat post, in significatione tempo-
vt μῆ ἢ πόλεμον ἦκεῖ, apud Plat. item μ῾ τὰ δεινὰ φρονιματι-
post mala prudentior, dicitur etiam μ῾ ὀλίγον paulò pòst,
ὀλίγον τὸν τῶν, post hafce res gestas tempore. At μ῾ ιυ-
paucis interiectis diebus, paulò pòst. Item per, vt apud
ianum, μ῾ ἐ βίοι, per vitam. μ῾ ἡμέρον, interdiu. Aristo-
nes in Pluto. δοκῶ ὁρμιᾶ μ῾ ἡμέρᾳ, exuar per diem, exuar
e suę luci, idque Attice. alias significat postridie. μ῾ χεῖ-
postea, Apollon. Rhod. μ῾ τῶν, deinceps, ex eo die. Capi-
etiam Aduerbialiter pro μ῾ ταῦτα, Iliad. ά, ἢ δ᾽ ἰὸν ἔπια.
μ῾ ταῦτα, posthac, postea, Plat. de Leg. in compositione fi-
ficat μεταβαίνει ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν ἢ ἀπὸ ἑνὸς σκέ-
ς.

Μὲτα, pro μεταίβαίνει, transi, ἀ μεταβαίνω.

Μὲτάίω, transeo, digredior, defecto, emigro. Neutr. Accusat.
utth. capite octauo, παρικελεύσω ὅτου μ῾ τὰ ἀπὸ τοῦ ὄρξασθαι αὖ-
precabantur vt digrederetur à finibus eorum. Galenus li-
o primo ad Glaucon. ὡσὶ ἢ μεταβάλλῃ ἀπὸ τοῦ ἀρίστου εἰ-
υσιν λόγον.

Μὲτάβολη, mutatione vtor, transfero, & transferor. Pro με-
ίσθαι, Xenophon libro primo. ὅσπερ, οἱ τὰ ἱμάτια μεταβαλὸ-
ι, ἢ ὑπόδεσιν ἔτερᾳ μεταβαλὸ ντες, qui vestimenta mu-
nt. Aristoteles secundo Oeconomic. κατάλογος οὗ μεταβαλ-
ἀμίας π, caupones & institores, apud quos quippiam com-
utari possit. μεταβαλεῖσθαι οἴτινι σκέψασθαι, Plato in Leg. in vno
ndendo cauponariam exercens. μεταβαλεῖσθαι εἰς τὸ ἀργᾶζ, in
ro permutantes, Xenophon de mercatoribus. Item tran-
o, id est, sum transfuga. Plutarchus in Apophthegm. ὁ τῆ
ικοῦ βασιλεὺς ὅτι αὐτοὺς μεταβαλεῖσθαι ἀφεις αὐτοὺς. Præterea
πτικὸ ἢ μεταβολικόν, Xenoph. ἐπιλυ. 2. ἰων δ᾽ ἢ αὐτικόπτῃ, δυ-
ἢ μεταβολικόν. Et etiam transeo & degenero de vna spe-
ie in aliam, Galen. μεταβολικοὶ οὐ τρόποι, Aristophan. Et με-
ὸ ὀλίγον, τὸ μεταβολικὸ ἢ ὀκνηρὸν ζεῦν, sedem mutare & in aliam
gionem commeare. Aristotel. de anguillis, μεταβαλλόμεν
ὸ ἔαρος εἰς τὸ ἐγχελειάζειν, ὅτι ἀπὸ τῶν ἑλῶν εἰς τὴν θάλατταν.

Μὲτάβλω, transmuto, Horat. enario, me conuerto, transeo, in-
erto, trasfero, discedo, de scisco, muto, & mutor: vt τὰ τῶς ἀνέ-
μεταβάλλειν, Arist. de Partib. & ἄκαιρον ὡς μεταβάλλει τοῦ πίνειν,
e, id est, mutat, apud eundem in Problemat. Theophrastus
istor. libro & capite quarto, μεταβάλλει τοῦ χρώτος, colore a-
s atque alius, vt vertit Pli. l. 13. capite 17. Rursus Aristotel.
olitic. 5. ἀλλὰ μετὰ βαλλων ἢ τάξεις, id est, mutata est. Idem secū-
o Rhet. ὅτε ἢ τὰ πάθη, ἢ δ᾽ ἕτα μεταβάλλοντες, διαφέρουσι πρὸς τὰς
ίσεις. huius enim verbi significatio actionem & passionem
stendit. Sic dixit Liuius, Post Caudinam pacem animi mu-
uerant, pro mutati erant. Varro 5. de Ling. in denario nu-
ero hoc mutat, id est, mutationem suscipit. Theophrastus
a in passiua significat. libro tertio histor. capite 18. ἀπλῶν ϐ
ιν, ἢ ὧν ὀλίγοις ὄζει, ὧν παλαιόμενον μεταβάλλει. Pro concoquo:
lexand. Aphrodisiin præfatione libri primi Problema. ὁμῶν
τῶν τροφῶν μεταβάλλει, cibum concoquit, Gaza. Significat etiam
migro, id est, οἰκοπεπῶ. συμμεταβαίνειν ἐπὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος. Idem de
piscibus ſtationem mutantibus, μεταβάλλειν δὲ καὶ τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς
πολάγους. Idem dicitur per μεταβάλλειν μεταπεσόντων τῶν τόπων, ter-
ga verto, do terga, τρέπω τὰ νῶτα ἀφ᾽ ἑτέρων πολεμίοις, Homer. με-
ταβάλλειν ὑπ᾽ ἐλέγχων, fit ex accipitre, Aristoteles sexto Animal.
μεταβάλλειν ἐν ἀνδρὶ ὅρκους καὶ χρείας, id est, colorem contra-
hunt contrarium partium qua efficiuntur, idem Aristotel. in
Problemat. μεταβάλλειν μεταβολὰς, mutari, Plato νόμ. ά, μεταβάλλειν εἰς τρόπους, mutare mores, Aristophan. Μεταβάλλειν, etiam
est vocabulum agriculturæ pro cęspites refringere & ter-
ram inuertere, id est Virgil. tellurem mouere. Theophrast. de
cauſis libro tertio, capite 25. ἢ δ᾽ ὅλη μὴ τῶν φωτεινῶν ἀέρτος πάσων-
τῶν, πλὴν τῶν ἔσχ μεταβάλλειν ὕσαν τῶν αἰκρυοῦν τῶν ἀνθρώπων,
Et ibidem, γᾶ πολλὰς μεταβαλλόντων. Alibi idem γῆν ἀεροτρίᾳ, dixit in eo ſignificatu, quo Xenoph. in OEconom. τὴν γῆν μεταβάλλειν.

Μεταβάσις, ὁ, ὁ, transitus, ſedis ſeu loci mutatio, varietatio. Eſt & figura orationis quæ fit duobus modis. vide Petr. Rutilium Lupum initio libri ſecundi. De priori genere. vide etiam in μετάφρασις, & Quint. l. 9. c. 3.

Μεταβατικὸς, ὸν, ὸ, transitiuus. Philo de mundo, τὰ μεταβατικὰ κινήσεως χρήσθαι φασὶν ἡμεῖς ζῶα τῷ, ſtirpes quæ motu tranſitatio vtuntur, animantes eſſe dicimus: ſic Budęus: vnde τὰ μεταβατικὰ κινεῖται, ibidem dicuntur, id eſt, quæ tranſitu moueri, & motu (vt ita dicam) locali vti queunt. μεταβατικὰ ῥήματα, verba tranſitiua, quorum ſignificatio tranſit ad alia quædam, quibus verò hoc non accidit, ἀμετάβατα dicuntur: vt χαίρειν, καμνειν, ζῆν, πλεῖν, ὑγιαίνειν, quæ nec paſſiuum habent. μεταβατικὸν, veri bum eſt, vt ζῆλῶ, ζῆλόω, ἀθῶω. Arſaphan. Acharn. ζῆλῶ σε ἐ ἀθλιότητι ὑπὸ ſit μεταβατικὸν, id eſt, tranſitus ab Accuſatiuo ad Genitiuum. Odyſſ. ὁ, Δαῆρ τε καὶ ἐ ἐκ τέκνοιο φίλτερον ἄλλο πέλει ἀνδρὶ, vide Πλατύς.

Μεταβὰίνω, vadę, tranſi.

Μεταβιβάζω, μ῾ ἀσω, ω, ἀ κῶ, transfero, tranſmuto. Ariſtophan. ἐπὶ μὲν γὰρ δείπνοι τοὺς ἐκ ἀγαθοὺς μεταβιβάζει: vt Virgilius dixit, referre in melius. eſt etiam ab opinione deducę μεταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphr. interpretatur.

Μεταβλαστάνω, germen muto, præter ſpeciem germino. Sic enim μ῾ accipitur, vt in μεταμορφόσθαι & μεταμύκασις: ſignificatur enim degeneratio atque mutatio. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite ſeptimo, ὅσοι αὐτόματοι μεταβλαστάνει, μεταβολὴς τῶν γλυκέων ἐν τῷ κρεμᾶσι, ita vt fortuito germen murent, taliſique mutationis cauſa cælestibus aſſignanda eſt.

Μεταβλητικὸς, ὴ, ὸν, ars ſeu ratio rerum contrahendarum, & permutatio venditóque, Ariſt. 1. Polit.

Μεταβλητὸς, ὴ, ὸν, mutabilis, commutabilis, Theophraſt. 6. de cauſ. ὅτ᾽ ὀξὺ ὄζει τι μᾶλλον γίνεσθαι, μεταβλητικωτέρᾳ, τὸ δ᾽ ἀλμυρὸν ἀπαθὲς ἐ μεταβλητόν. Item qui mutationem facit. Ariſtot. 4. μ῾ τῆ φυσικῆ, τὸ μεταβλητικὸν τὸ μεταβάσεως, μεταβλητικὸς ἕξις, animalia ſede mutabili & vaga degentia, Gaza.

Μεταβιβάω, transplanto, μεταπεῖα πῶμ, μεταφυτεύω.

Μεταβολὶς, ὁ, ὑ, μυτύλιος πᾶν ὠ, μεσίδες, ὃ, κόχλος, propola Ciceroni, vide Comm. Ariſtoph. in Pluto.

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio ſeu migratio de ſede in ſedem, commutatio, permutatio, viciſſitudo, innouatio: ἡ τῶν ἐμμανῶν μεταβολὴ, rerum omnium viciſſitudo Hippocrat. ἡ τῶν τόπων μεταβολὴ, loci mutatio dicitur à Cicerone, & loci commutatio. Ariſtotel. 8. hiſtor. Animal. ὁι τῆς ὄξεως τῶν πονηρῶν τὰς μεταβολὰς, id eſt, μεταβάλλειν vel μεταβάινει ἢ ὑποστῆναι. μεταβολὴν λαμβάνειν, Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite 3. ἰ. μεταβάλλειν, mutari μεταβολὴ ἐν τῇ ζῶν ἐναπλᾷ, diuerſa vitæ cōditio. Vſurpatur etiam de conuerſione acici. μεταλὴ ἐμπαθὲς, facta mutatio, Thucydid. μεταβολὴς γίνεσθαι, ſtatu mutato. αἱ μεταβολαὶ τῆς φυτειείας, quæ & ὑποσις dicuntur. μεταβολὴ ἐ-tiam dicitur ἀξιόχρεως. vt εἰ τὴν πόσιν τὴν μεταβολὴν τῶν ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῖς. Et μεταβολὴ figura in qua coniunctæ rerum diuerſitas: de qua Quintilianus libro 9. capite 3. motum vocat Rom. Aquila.

Μεταβολικὸς, ὸν, ὸ, mutabilis.

Μεταβολὸς, negotiator, qui merces mercibus commutat, μεταφορτὴς, propola. Chriſtodulo magis probatur μεταβολέὺς. Comment. Ariſtoph. in Nebul. μεταπορφόντος πλοῦτον, ὁι τῶν μεταβολῶν κέρδεσιν.

Μεταβουλεύομαι, mutare conſilium aut ſententiam.

Μεταγὼν, τὰ χὺς ἐκ ὦ, credulus, lenis, Ariſtoph.

Μεταγέρσιμος, ὁ, ὴ, æquus & modeſtus, ſrem interp. Heſych.

Μεταγγέλλομαι, promitto. Gen. vel Accuſ.

Μεταγγίζω, nuntius: Præpoſitio abundat. Iliad. ὁ, Ἶρις θεοῖσι μεταίγ-λω ἀθανάτοισι.

Μεταγγίζω, clutriare, hoc eſt, de vaſe in vas transferre, transfundere Varroni, exinanire, & Donato explere apud Terentiū,

id est, deplere, μεταπερᾶσαι. μεταγγίζειν εἰς ἕτερα ἀγγεῖα. decapulare, deplere, Dioſc. l. i. c. 62. μεϊαγγίζων, decapulans, diffundēs. vide ἐπαντλεῖν.

Μεϊαγγισμός, οῦ, ὁ, clutriatio vini de vaſe in vas effuſio.

Μετεγγυητὴς, οῦ, ὁ, ſecundus menſis Athenienſium, Latinis Maius authore Plutarcho in Camillo & Nicia. Iulius teſte Harpocratione in hoc menſe Apollini Meganimo ſacrificium exhibebant. Gaza etiam Iulium vertit lib. quinto, Anim. Ariſt. cap. 17.

Μεταγλυπτέρης, ους, ὁ, iunior, poſterior, ὁ ὀπίσθιος, poſthumus, ὑστέρων.

Μεϊαγλύπτερος, α, ον, poſterior.

Μεϊαγεγλόμενον, τὸ, aliter factum.

Μεϊαγενόμενος, ποιενitentia ducor, muto ſententiam, reſpicio. μεταμεμόνωσα τὰ ποεσβεσθεῖσα, decretorum me poenitet, Thucydid. μεϊαμεμηνὼς πάνυ, hanc mentem poenitens muto, Euripid. μεϊαγνώναι, poenitere, Xenophon. Sophocl. in Aiace, ὃς αἰεὶ πάλαι ὤφας μεταγνοὺς δυσμὸν ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων, ex inſperatis maniſque iurgiis Aiax animum mutauit in Atridarum gratiā, id eſt, de ſententia deductus eſt. μεταπεϊθόμενα τεθλίφθη πᾶν ψυχῆλω, μεταγνόντες, reſipiſcentes.

Μεϊάγκεια, ας, ἡ, vallis.

Μεϊάγνοια, ας, ἡ, poenitentia.

Μεϊάγνωσις, idem, μεϊάμελεια.

Μεϊαγραφεὺς, exſcriptor, deſcriptor, corrector.

Μεϊαγραφὴ, exemplum libri & deſcriptio, τὸ ἀντίγραφον. Iulianus, Μετάθεσε γάρ μοι σὰς τῶν κεφαλαίων ὕπη, σορε μεταγραφῶν τινα βιβλία, ἢ ταῦτα ἔλαβε πάλιν.

Μεϊαγράφω, corrigo, muto ſcriptum. Xenophon ἐλλην. ὁ δὲ λόγος μεταγράφειν αὐτὸ ὑπεδείκνυε βουλευόμενος. Sic etiam μεταγράφω ἢ νόμον, Dinarch. ἢ τὴν δημοσθ. abrogo, refigo. Item transcribo, deſcribo, vulgò copiert vocant. Pauſan. τὰς μεταπολὰς ἢ ξυμβάσεις ἐς εἰκόνας ἐσ ἱερὸν τὸν ἄδρα ἢ Θυμέρα μετέγραψεν. Sic Virgilius, Et tua Dardaniis tranſcribi ſceptra colonis, id eſt, Metamorphoſeos. Liuius libro quinto de bello Macedonico. Via fraudis inita erat, vt in ſocios qui non tenerentur iis legibus nomina tranſcriberent, id eſt, debita fœneratoribus. Demoſthen. ἢ Μενέξενος τὸν ἀνδρὸν ἐπιδεδηνημένον ὅσοφαί ἐγκ. ἐδὲ ἀνέγνωσε μεταγράφειν, id eſt, τὰν ἑαυτῷ ὑπογραφὴν μεταβάλλειν εἰς ἑτέραν ἢ ἀποδημήσαντος. Iſæus, κατ᾽ ἐκεῖνα ἢ τὰ ψηφίσματα διεθήκας μεταγραφῶσι, contrarium teſtamento vero ſcribi. Eſt etiam τὸ ὑπογράφω, exſcribo, deſcribo. Sicut Cicero ad Atticum, Librum ad te mittam, ſi deſcripſerint librarij. Thucydid. τὰς ὑπόσπονδας μεταγραψάμενοι ἐκ τῆς ἀκυρώσεως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, epiſtolas legerunt ex Aſſyriis literis traductas, id eſt, μεταμιμησάμενοι.

Μεϊάγω, traduco, deduco, remouco, perſequor, tranſmuto, transfero, vindico. Actiu. Accuſ. Iacob. 3. cap. de fœnis equorum, ἢ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῆς μεταγαγὼν, traducimus & conuertimus.

Μεταγωγὸ, transitus.

Μεϊαδαίνομαι, conuiuor, cum aliis particeps ſum epuli.

Μεϊαθεν, de hinc, vbi, pòſt, poſtquàm, mox, interea.

Μεϊαθεβουλεύθην, ου, ἡ, qui eſt mutata opinione & conſilio. μεϊαθέβουλόμην μοι, mihi ſententiam reuocanti.

Μεϊαθέλεια, ας, ἡ, μεϊάνοια, poenitentia.

Μεϊαθέλω, ας, ῶ, i lem.

Μεϊαθήμιος, in populo, praeſens. δῆμιος, μεϊαδήμιος δῆμος, Diony. de ſitu orbis. μεϊαδήμιον κοινὸν, Hom. Od. i, ἐπὶ δ᾽ ἴμεν εἰς ἀγορὴν τὴν πόλεος, publicum malum.

Μεϊαθηϊέω, ῶσω, ῶσω, ῶσκω, tranſmuto viuendi modum, muto ſolum.

Μεϊαθιδάσκω, dedoceus priora, noua doctrina imbuo.

Μεϊαθίδωμι, ῶσω, ῶσκω, diſtribuo, impertior, communico, participem facio, Gentiu. νῦ μεϊαθίδωμι τὴ πολιτικὴ, dono ciuitate. Adiungitur & Genitiuo Datiuus hoc modo, χρῆσθαι βαρὺς μεϊαθίδηϊαι τῆς ἐκείνε, moleſtia cum amicis communicanda eſt, Xenoph. Paulus ad Epheſ. capite quarto, μεϊαθίδωμι τῇ χρείᾳ ἔχοντι, impartiri egenti. μεϊαθίδωμι τῆς νεμηθῶν τοῖς πολλοῖς, pericula multis impertio, Thucydid. μεϊαθίδωμι σοι τῆς ἀρχῆς, tibi magiſtratum impertior, Ariſtoteles quarto Politic. νῦν ἔποιδ᾽ σοι μεϊαθίδωμι ἢ ἀφελήσεις, Demoſthen. Plato epiſtola ſeptima addit Accuſatiu. ἀνθίνα χρὴ ποιεῖσθαι δίκην ἢ ἐμὲ βροτὸν ὄζοις ἐρᾶσθε μεϊαθίδωμι δίκα τις τύχῃ, id eſt, cui vel paulum rectæ opinionis ſors quædam diuina ſit largita. μεϊαθίδοι δυοκαίδεκα τάλαντα, quinque talentis Eurybiadem impertit, Herodotus libro octauo. μεϊαθίδοσαν ἐμοὶ χάριτας, gratias impertiunt, Lucian.

Μεϊαθιακτέον, perſequendum eſt.

Μεϊαθιάπτης, ου, ὁ, perſequendo captus, quem nacti ſunt qui inſectabantur, qui retrahitur. μεϊαθίωκτὸ ἢ γλωμῷ ἢ ἅλε, retractus venit.

Μεϊαθίωκω, μ. ἴξω, ῶσω, ῶσκω, inſequor, perſequor, ſector. Accuſatiu. μεϊαθίωκω τὴν τυραννίδα, perſequor vltione, Plato de Leg. Plato in Timæo, τὸ ἢ νοῦ καὶ ὑπονόησις ἑνὶ ἑκάστῳ ἀεὶ ταὐτὸν ἐμφυόμενον, ἀδύνατον τοῖς ἀπὸ τούτε μεϊαθίωκουσι, illum autem qui intelligentiam & ſapientiæque ſe amatorem profitetur, neceſſe eſt intelligentis ſapientiſque naturæ primas cauſas conquirere, Cicero.

Μεϊαθίωμι, capti pœnitet conſilij, Demoſthen. μεϊαθέωκε ἢ γνώμην, mutatur conſilium. Idem, ὥσθ᾽ ὑπὸ τὰ μεϊαθέωκε ἢ μεϊαθίεται, nituerit capti conſilij. μὲ σὴν μεϊαθέξω, ne illis voluntatem mutaretur, Herodot. μεϊαθέξει, conſilium mutaui, id est, μεϊαθέξει σου πάντα βέλτιω ἔῃ, mutato conſilio haec tibi viſa ſint potiora, Lucian.

Μεϊαθέξω, opinionem muto. Plato, πάνυ γε μὴν γνησθάνεται φαίνε ἐὰν ἔῃ ὑπ᾽ ἀε μεϊαθέξασα. vbi pro μεϊαπεϊθέσθαι.

Μεϊαθέσις, qui mutauit conſilium.

Μεϊαθίπτω, cœnatus, à cœna. Odyſſ. 4. τὸν δ᾽ ἄρα Τέρπιος μεϊαθίπτω. Interp. ἢ τὸ δεῖπνον ἐν αὐτοῖς μεϊάγοντα. Μεϊαθίπτω πότης, Polluci, ἢ μεϊαπότης.

Μεϊαθύρτια, ſecundæ menſæ, poſtcœnia Hermol. Barbaro.

Μεϊαθύσεις, ὁ, ἡ, collatio, communicatio. μεϊαθύσεις ἢ χρημάτων, Nazanzen. μεϊαθύσεις τῆς κατασκῆς, communicatio fructuum, Arriſtid. Ἀφ᾽ ἑνὸς μεϊαθύσεις, Naz. μεϊαθύσεως ποιεῖσθαι, participationem facere, Ariſt. in Polit.

Μεϊαθυτικὸς, ὸν, ὁ, communicatiuus, qui libenter communicat, ſeu impertitur. vide ἀνθυτικὸς apud Ammon.

Μεϊαθυπτος, intercidens. Heſiod, αἱ δ᾽ ἅμα μεϊαθύπτοι, &c. μεϊαθύπτοιο πόσιος ἀμέρσαι ἢμαρ.

Μεϊαθρέχω δίω, curſim, currendo, Apollon. l. 1. μεϊατρέχω τινὰ. Heſych.

Μεϊαθρομὴ, ῆς, ἡ, diſcurſio, tranſcurſus, incurſio.

Μεϊάθρομος, ου, ὁ, curſor, animaduerſor, vltor, τιμωρός.

Μεϊαζώννυμι, tranſiungo.

Μεϊάθεσις, ως, ἡ, tranſpoſitio. Demoſthen. de praetigiatoribus, ψήφους πλάττει, τὰν ἄλλην κλοπὴν καὶ τὴν πρὸς ἑ μεϊάθεσιν. Item mutatione, idem, τῶν μὲν κοινῶν ἐν ἑξαδίκῳ τῶν μὲ πάντα νόμιμα. Item tranſpoſitio. figura, ὑπὸ ἕλεγμοῦ, vt nexilis ſit oratio. Metatheſis eſt (inquit Iul. Rufin.) quum quod ante eſt poſtponitur, & quod poſt dictum eſt, anteponitur. Eripis vt perdas, perdis vt eripias. Haec figura videtur & μεϊαλλαγὴ aliàs dici. μεϊάθεσις αἰτίας, tranſlatio cauſae factae, quam vulgò colorem nominant, inquit Donat. enrrans illi. Terent. in Phorm. Poſtquam ad iudices ventum eſt, nihil tuit cogitata proloqui, ita eum timidū obſtupefecit.

Μεϊάθω, tranſcurro, curſu inſequor.

Μεϊάθω, impetuoſe, ὁρμητικῶς. Apollon. 2. Argon. μεϊάθι νῦν ἔσσε, incitate.

Μεϊάθεν, conſidere.

Μεϊάϊσσε, inſecutus, ὁρμήσας, feſtinans, μεϊαδιάζας, Heſych.

Μεϊαϊόω, μάσω, ῶσκω, transfero, excedo. Matth. cap. 19. μεϊάϊσε ἢ γαλιλαίας. & cap. 13. μεϊάϊσε ἐκεῖθεν: interp. ſoluit illinc.

Μεϊάϊσις, Heſych. μεϊαχώρησις.

Μεϊαϊτέω, μ. ἤσω, ῶσκω, repeto, poſco, appello debitorem, ὁ αὐτὸ ἢ βασιλικὸς, regnum affecto, Herodot.

Μεϊάϊτος, ου, ὁ, mendicus. Dicitur & μέϊαπος, ὁ. Θερσίτης, ὁ ἐσχατος Polyb. Οὗτοι τε μέϊαπος ἀνακλίνεται ἢ χειμάτων ἄπορος, ὁ αὐτὸς ἀφυὴς ἐὼ νόμοις, fuit in cauſa.

Μέϊαπος, vide Μέλαπος.

Μεϊαφρονέω, repentinus, ἐξαπίνης.

Μεϊαχμὴ Heſych. μνήδη.

Μεϊάχμιος, ου, ὁ, quaſi τὸ μεϊαξὺ ἢν ἀχμῶν, i. ſpatiumquàm, vel inſi μεσάχμιον, vt tradit Euſt. campus inter vtraſque acies: ſimpliciter inter quodcùque duo aliqua medium. μεϊάχμιον λόπόντες, relicta inter duas acies intercapedine. μεϊάχμιον γῆν ἐκλαβόμενοι, poſſidentes terram inter diuerſas acies poſitam Herodot. ὁ μεϊαχμιὼν ἀφ᾽ τε πόλεως ἢ ἀφ᾽ ἑκατέρωθεν, qui ſine ſunt idiotæ, neque philoſophi, Lucian. vide Comm. Eu. in Phœniſſ.

Μεϊαχειρίζω, transfero.

Μεϊαχωρέω, μ. κεχώρηκα, ῶκα, accedo. Actiu. Ariſtophan. in Pluto, μὴ πειρᾶσθε ἢ ἰερέως, ſacerdotem ad ſe vocabat. μεϊαχωρεῖς, accederis. Eſt etiam renocare, τὸ ἀνακαλεῖν. Sic ſumi ro Actorum capite 24. τὸν ἔχετε πορεύε, χαιρεῖν ἢ μεϊαχωρήσαντος δὲ μεϊαχωρήσαντος, in praeſentia abiecerem occaſionem nacti, renocabo te. Interp. opportunitatem nactus, accerſam te.

Μεϊαχώρησις, ως, ἡ, pars manus à iunctura vſque ad digitorum ſuram, τὸ ποσὸ ἢ δυκλύσεως πολλαχοῦ ἀφ᾽ ἧς ἄρχεται ἡ χεῖρ ἕως δακτύλων, Polluci, palma, cui reſpondet in pede τὸ πέδιον, Cen. vide Τάρσος.

Μεϊάχρωμαι, transferor, transfonor.

Μεϊάχρωσις, ατος, τὸ, ἢ, ἡ, temperatus atque tepidus, χλιαρὸς ἐμπαλακὸς ὕδωρ. vide Μέλακὸς ὕδωρ.

μετάϊσσε, qui transfudit. μεταπερᾶσαι δι᾽ ὑμῶν τὸ ἐκκαθᾶραι Dioſc. l. 1. Hermol. vertit, odores expreſſos portula in labellum transferens: Ruel. transfundens : Plin. fundens.

Μετάκρασμα, τό, temperamentum Plur. de primo frigido, ὑγρῷ καὶ ξηρῷ μεταλλάττοντι, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum: peculiariter accipitur apud Hippocrat. pro quia lactei teporis.

Μετάκρασις, Heſych. μεταβολὴ ἀφ᾽ ἑτέρου τινὸς εἰς ἕτερον, ἐπὶ ἀέρων, vtitur hoc verbo Homer. Odyſſ. 4. inipro Neptuno, ὃς ὑμῖν ἀλλοῖον μετοικίζει τὸν πλοῦν, id eſt, mutato loco iunt ſeu abit imile ad.

Μετακινῶ, ῶσω, ήσω, transmouco, dimouco, meuco, transpono, Actiu. Accuſ. Theophraſt. de vnguentis loquens lib. de Odorib. μεταπωτέον δ᾽ εἰς τὰ ἑτέρας ὥρας, tentantur anni tempopus.

Μετακλαυσία, defleo, Euripid. μεταπλαύσονται πολλά, deplorabant ſulta, Naz.

Μετάκλησις, mutato no mine appello. Apol. 2. Arg. τριφάσιος ἡ μετάκλησις, &c. transnominant.

Μετακτὸς, mutabilis qui immutari poteſt.

Μετακυλίω, ῶ, accitus, us, Virgil. κλῆσις δὲ ἑτέρωθεν Heſych.

Μετακλινὴς, inclinatio, reflexio.

Μετακλίνω, ῖνῶ, κλινῶ, declino.

Μετάκλιτος, participes, κεῖνται.

Μετακυλίω, transfuicho, transporto Herod. lib. 1. τὸ ἅλαλμα εἰς τὰ πλοῖα αὐλὸν μετεκύλισαν, μετακυλίσμασι, transfuchor.

Μετακύλισις, τὸ ὅτι μετακυλίεται τὸν ἐφ᾽ ᾧ κεῖται ὄγκον Pol. Heſych. τὰ μετακυλίσματα, μεθακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti iunctuquæ vicina eſt metacarpio.

Μετακύμαινω, ῶσω, ῶσα, transformo ornatum. Accipitur pro ornare & nouare, transformaréque ſimpliciter. Lucian. εἶτα ἐπειδὴ ἐγὼ μετακυμάνας καὶ μετιγίσας τὰ δέκα τὰ ἀρχαῖα.

Μετακυμαίνω ἡ ἀτάραξις, dixit Epicurus, quod Cicero intermundia indu ſus. apud Laert. & Suid. μετακόσμων.

Μετακυρῶ, μέσω, σα, transformo, Actiu.

Μετακυκλῶ, de loco in locum volue, voluendo transfero.

Μετάκυμα, fluctuum interuallum, τὸ μεταξὺ κυμάτων, Heſych.

Μετακυμᾶ, ῶ ἀ, poſt fluctus aduenien ſeu fluctibus ſucceſſes, tranquillus, ſeu qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat, vnde ad Euripid. in Alceſtide Apollo inuocatur vt ſit μετακυμᾶσι calamitati ſinem imponat, qua tanquam fluctu obtuerat Admeti domus.

Μετάκυρος, apud Hippoc. Galen. τὸ γαλακτῶδες σύγκριμα exponit. I legendum μετάκυσις ἀδιάκοπος ἢ σκολιὸν, inquit Athen. l. 2. τὸ ἐκκύλιον, vt Eratoſthenes ait, οὐδαμῆς ἐμ μετακυκλίου, quod Galen. μεταπλᾶ, ſi tepidum ſolet appellare. vide Τάκερ. Heſyc. μετακιρὰ, τὸ διάκρατον ὕδωρ ἢ χυλιὸν.

Μετάκρατος, φοινικὰ, Heſych.

Μετακχίω, tardo, ſeró ad muneris functionem accedo, ὕστερον μέλειν, cum Accuſ. cum Gen. ſignificat μετήχει. Plato de Leg. μετακχὼν ἀμφοῖν, 3. μετακχών. Philo de mundo, ἀφθόνου ζωῆς μετακχὼν, adipiſci vitam interitus neſciam. eſt enim μετακχεῖν mutatis vicibus ſortiri ſeu præſenti ſorte amiſſa, & multa ſorte obtinere, & quaſi ſortito muto. Sic & Baſil. μετακχὼν παύεται μεταλαγχάνει τοῦ ἐν τούτῳ τῷ παρόντι ἢ θεοῦ.

Μετακχέω, muto, induo, poſt alium ſumo, accipio, participo, μεταλαγχάνω, μετέχω. Accuſa. μεταλαβὼν ἢ πάντων αὐτ᾽ ἐκείνης, ellum ſumo, Thucyd. δεῖν πολίτας μετεῖναι, vnde & nomẽ accepit, Theophraſt. libro ſeptimo, hiſtor. plantar. Plato in pologia, ᾧ μεταλαβὼν πάντα μὲν ἀν ἄλλο ἔφαον, non allequutus uintam partem ſuffragiorum. ἐὰν νέοι μὲν ἔφαν μετέλαβες, Iſocrat. μεταλαβεῖν ἱμάτια, aſſumere veſtimenta, Xenophō. μεταμφιέσασθαι καὶ μεταλαβεῖν ἱμάτια ἐκ τῶν οἴκων, in eadem ſtudia incumbunt, Thucydid. libro 6. ὡς ὧν οὐκ ἂν ἄλλοι ὀπτικαῖοι ἡμῶν τοῖς θεωρικοῖς ἐπιτήδειοι, εἰ μὴ καὶ τὸ ὀπτικὸν ὠφελεῖ τὸ ὅμοιον μεταλήψεσθε. In ocometria χρείας μεταλαμβάνομεν ἁμαρτάνοντας, quæ permutantur, Nazan. μεταλαβομένῳ τὸ νόμου θυσιαγελικοῦ, vſurpemus legem Euangelicã. μεταλαμβάνω ἀντιπαθείας, id eſt, ἀντιπαθεῖν, idem. Item articipo, particeps ſum, cum Genit. τούτου μετέλαχε, hoc eſt, onſecutus, Nazanzen. Ariſtotel. de mundo, τὰ ἀφανέστερα μεταλαμβάνει, i. vtilitatem ſentire. Lucian. ἐκ πασῶν τῶν ἀρετῶν μεταλαβεῖν, de eo ſumpſerit. Naz. μεταλαβεῖν ἀπὸ φυτῶν, arboribus ei ſt vtendum. μεταλαμβάνομαι τούτου ἀνάπαυσιν, id nomen mihi endico. Herodot. Capitur etiam pro repello apud Hermog. nde αὐτὸ μεταλαμβάνοντα τῆς μετοικισμοῦ, attuannalibus prorogatis, Gaza l. 6. hiſt. plant.

Μετάλαλος, produco, Apollon.

Μετάλγω, deſino, Apol. Iliad. 1. τῶν τε καὶ οὐ τελέσαιμι μεταλγήσῃ χόλος, ἀλλ᾽ ἔξαυτ᾽, σαωσαιμὶν.

Μεταλγεῖς, particeps, Naz.

Μεταλγεῖν, vide μεταλγῶ.

Μεταλγὴς, cuius particeps aliquis fieri poteſt.

Μετάλλαξις, ως, ὁ, primùm idẽ ſignificat quod ſimplex ἀλλαξ, ſimptio, acceptio, vt cùm dicitur κακῶν αὖτὶ μείζονος ἐλαττώσεως μεταλλαξις: vbi malis duobus propoſitis minus profertur. Ariſtotel. Rhetoric. libro primo, Τίθεται γὰρ ἐν τῷ τὸν κακὸν ἢ φαυλότερον ἀγαθὸν ἀπεκλογίζεσθαι, αὐτὶ μείζονος ἐλαττώσεως μεταλλαξιν. Μεταλλαξις, perceptio, vt perceptio fructuum apud Ciceronem. Paulus 1. ad Timoth. capite quarto, βραβεύσαι ὁ θεὸς ἔπαινον εἰς μεταλλαξιν μὴ δικαιοσύνης, i. ad perceptionem eum gratiarum actione: Alij, ad participandum, i. ὡσὸς κτησιν. μεταλλαξις quaſi transmutatio, transſlatio, id eſt, quæſtio actionis, lis præſcriptionis etiam à Quintil. dicitur, exceptio, transſlatiua cauſæ conſtitutio, præſcriptio: quę ſic ab Hermogene finitur, μεταλλαξις ἐστὶν ὅταν ἐξέστηκε τὸ εἶναι τῷ εἶναι ἀγωγὴ κρινομένη, id eſt, ſi actio eſt intendenda. Figura μεταλλαξις, ab eo quod ſequitur id quod præcedit à poſterioribus ad priora, inquit Donat. vt quum Dico pro Credo ponitur: non enim dicimus niſi quod credimus. Terent. in Andria. Quaſi tu dicas id factum conſilio meo. Figura hæc fit cùm gradatim itur ad id quod oſtenditur, ac ab eo quod præcedit, id quod ſequitur infinuatur. Virgil. Æneid. 2. Spelunca abdidit atris. Nam intellitur nigrædine, ex nigris tenebroſæ, ac per hoc in præceps prolabitur, vt ait Diomedes. Apud Ariſtophanem in Pluto, μεταλλαττικὸς, quaſi quæ transſumptiuè ſumi dicitur ὅπως αὐτὸ τὸ ὄνομα, quia ὅπως idem quod ὡς, quod ipſum pro ὃν ponitur. Verſus eſt, ἐγὼ μὲν οὖν ὡς εἶδ᾽ ὅπως σηδόμαι. Quintilian. libro octauo, μεταλλαξις, id eſt, transſumptio, quæ ex alio in aliud velut viam præſtat, &c. Μεταλλαξις etiam de literis eſſertur, cùm vna pro alia ſubſtituitur, vt in Etymolog. σκῦλα fieri dicitur pro σκῦλμ μεταλλαξιν τοῦ μ εἰς τὸ α ἐπὶ τέλει. μεταλλαξις etiam repulſio dicitur ab Hermogen. in l. de ſtatibus, quæ ἀντικλῆσι ſemper cõtraria eſt, id eſt, abſolutioni. vnde μεταλαμβάνω aliquẽ eundem pro repello capitur. τὸ γὰρ κρῖνον μεταλαμβάνει, ᾧ τὸ μὴ σκέμμα συγχωρεῖ, τὸ δ᾽ ἐπὶ τὸ σκέμμα κίνει, id eſt, temporead rem accuſandam & repellendam vtitur, ſeu tempus mutuatur, & accipit temporis circunſtantiam. Apud Polyb. hiſtoriograp. ἐν μεταλλαγαῖς τῆς ἐξόδου χειμὼν, punctim gladijs vti: cui opponitur ἐν τῇ καταφορᾷ ἡ ἐν διάστασι, i. cæſim.

Μεταλλαγὴ, mutatio, commutatio, tranſmutatio Quint.

Μεταλλάζει, idem. Xenoph. de canibus leporem perſequentibus, γνωρίζουσι δὲ τὰ μεταλλάζειν τῷ στόματι. & in 6. σταφίδας, Ἡ γὰρ ἡμέρα μεταλλάζει πᾶσαν ποιεῖ οὖσι τὸ σταφίδα τὰς μεταβολάς.

Μεταλλάττω, μέσω, σ. ξω, tranſmuto. Iſoc. πολλοὶ ἐτόλμησε μεταλλάξαι, multos amicos mutare. Idem, σφᾶς αὐτὸς μεταλλάξε ἢ βίου, vitam cum morte commutauit. ἡ μεταλλάξας, qui vitam cum morte commutauit. μεταλλαγὴ ἢ βίου, vitam cum morte commutatiõ. Plutarch. in Opuſcul. Item diſcedo, μεταβαίνω δὲ πρὸς τὸ εἶναι πρὸς μεταλλαγὴ χώρας, ſeu diſcedens migrare. Dicitur etiam μεταλλάττειν abſolutè: vbi ἢ βίου ſubaudiendum, vnde μεταλλαχὼς, defunctus. Apud Platonem eſt inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facio, vt quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius prẽmia occupat: quæ enim ſic fiunt, μεταλλαττόμενα, ab eo dicuntur.

Μεταλλάω, ſcrutor, inquiro, ζητῶ, πανταχοῦ μεταλλῶ, multis rebus me immiſceo, Etym. Act. Accuſ. Od. ξ. βουλεύ ἐμ ἔμοιγε μετεδμῆξαι, ἰρύσαι, ῥυσασθαι.

Μεταλλεία, ας, ἡ, ſcrutatio metalli, fodina metallica, cuniculus, ductus ſubterraneus, occultus canalis. Diodo. Sicul. διὰ τῆς μεταλλείας ὑπορύσσουσι μέχρι τῶν τείχους κατέβαλον, actis cuniculis, foſſione: quod Polybius διὰ μεταλλων dixit.

Μεταλλῆς, vnguentum metallicum, à Metallo Sciolo inuentore nunc parum, Etym.

Μεταλλῆς, metallorum ſcrutator, qui circa metalla & fodinas verſatur, metallicus, Plin. Lyſias, οἱ μεταλλῆς ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ἐνεμεῖζοντο, ἱ μεταλλ ωργ.

Μεταλλικὴ, ἡ, ratio metallica, Ariſt. 1. Polit.

Μεταλλικὸς κάπηλος, res metallica, ſeu res æraria, Plato 1. ἡμ. ἡ.

Μεταλλεύω, qui à metallicis efſoditur, & elaboratur Ariſtot. l. 3. meteorol.

Μεταλλάω, quæro, effodio, inquiro fodiendo, cauo, μεταφέρω, ἐρύσσω, πανταχοῦ μεταλλῶ, transfiguro. μεταλλεῖ ὑφῶν ἐκ γῆς, terræ metalla. Ariſt. in Polit. vide Μέταλλον.

Μεταλλικὸς, ὁ, ἡ, metallicus. μεταλλικὰ φάρμακα, apud Galenum 1. τοπικ. & libro nono Simplic. medicamenta quæ cx metallis naturalibus aut artificio factis coſtant, vt ceruſſa, pſorico, fandyce, fuco.

Μέταλλον, ὁ, metallum. μέταλλον ἁλός, ſalis metallum, id eſt, efſoſſio. Herodot. μέταλλα τῆς ἀργύρου, argenti fodinæ, Valla. μέταλλα χρυσοῦ, auri veng. Polybius, ὑπῆρξαν πολιτικοὶ διὰ τῆς μεταλλων, ἀγῶν cuniculis cœpit obſidere: quod Diodorus dixit διὰ μεταλλείας. Hinc μεταλλεῖον, cuniculos agere apud ipſum Polybium, vulgò miner, & ὑπομεταλλεύω· ὑποτειμεῖ, eodem modo Liuius libro nono Decad. 4. Sed metalla etiam & vetera intermiſſa recolnit, & noua multis locis inſtituit. Μέταλλα

vero dicta sunt, ἀπὸ τῶ μεταλαν, id est inquirendo & scrutãdo. Eorum enim gratia, ium est in viscera terræ, & in fede manium opes quærunturr. Plinius tamen ita censuit libro 33. capite sexto, & vbicunque inquit, vna inuenta vena est, nõ procul inueniur alia, hoc quidem & in omni feré materia, vnde metalla Græci vidérur dixisse. Quod videtur promisse, quia μετ' ὄψιν vel ἐξ τὰ ὄμμα inueniantur, ideo sic esse nuncupata. Μεταλλα σίμα dixit Callias Comicus, Diosco. veró ὀρυγμάτων σήματι. i. fauces cuniculorum.

Μεταλλεργός, ὁ, ὁ, qui in terræ visceribus metalla scrutatur, Theophylact. μεταλλοδίς, metallicus Plin.

Μεταλλῶ, ῶ, φανὸν ὀύρῶ, infilieo, & aggressus, Hom.

Μεταμαζίων, quod medium est inter vtrasque mammas, Etym. μεταμαζίον σῆσος, Hom. i. μεταξὺ τῶν μαζῶν.

Μεταμανθάνω, addisco, vel aliud disco relicto priore studij fructu. Aristophan. in Pluto, ἐπεὶ οὐ μεταμαθὼν. i. Interpr. οὐκ τὸ ἀμαυσίαν, κυρίως ἢ μεταμεθὼν ἕλεγον, τὸ μὴ ταὐτα ἕτερα τὰ μοθὼν ἀφιεῖμαι τῶ φρόνιμον. Μεταμεθὼν etiam τὸ μετανοῆσαι, poenitere, resipiscere, atque consilium mutare. Agathias, ὑμεῖς ἢ ἀμακάτες ἀναβίλλω παρισσυσθ' ὅσιον. ἀλλ' ἐγὼ κ' ναῦν ὅδε ἰόντε μεταμεθὼν τὸ συνοίσον, ἐδὲν τι ἐλαῖον ἔζειτε. Et pro ἀμαθίσαμαι, mutare, vt apud Suid. κ' μετέμεθεν ἐσχεδὸν ἀν' ἢ ἠδὲ ἀσυμέων ἀνατίθεσθαι, addidicit, Suid. ἐλάσκατο.

Μεταμείβω, muto, transmuto, μετ ἀμοιβὴν, Act. Accus.

Μετάμειψις, transmutatio.

Μεταμέλει, pœnitet, Lucian. μετέμελεν αὐτὸ ὁ ὄδυς, cum viæ pœnitebat. Aristophan. ἐφ. cum Datiu. solo vbi videtur personale, οὐμὲ δὴ σοι ταῦτα μεταμέλησεν, hęc tibi puto pœnitentiam allatura. Plato in Apolog. ἴσ τι νῦ μοι μεταμέλει ὥτως ἐπολογησάμην, non me pœnitet huiusce defensionis, μετέμελε τοῦ ἀρέσαι τὸ ἡφαίστῳ, pœnituit Aristonem dicti. μετέμελε τὸς ὑμαρτικότι, Isocrat. μετεμέλησε τῶ γήρως, senectutis cum suæ pœnitet, Gaza μεταμελήσει τῆ καρδίᾳ, Cambyses facti erit pœnitens, Herod. ὁ γὰρ σοι μεταμελήσεσι, non te pœnitebit. ὡσπερ με ταμελήσει σοι, &c. Plat. in epist. πρῶ δὲ αὖ ὑμῖν μεταμελήσει, Isocr.

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatum consilium, μετάνοια, dicitur proprie quum secordes in re peragenda seró incipimus esse attenti, iam admoniti nostris malis. μεταμέλεια dicitur à cura in melius mutandi. μεταμελείας ἐλαχίς ας λαμβάνω, minimè pœnitenda committo, Thucyd.

Μεταμείλομαι, μέσομαι, σ. μαι, & Μεταμέλω, μέσω, &

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor, Depon. Gen. cum Dat. μεταμέλει μοι τῶ ὃ τῶ πεφγμένου, pœnitet me huius rei. & μεταμέλ μοι πάλ, horum me pœnitebat. μεταμέλειν ἐκκωμῳῦσι δοῖς, eos qui cladem acceperunt pœnitere est. μεταμελόμαι ὧδε τῶ βελτόνων, me pœnitet meliorum, Phal. in epist. μεταμέλοντο ἐκ ἐμαυτῶν, eos pœnitebat quòd non discessissent, Thucydid. μεταμελόμενοι ἐπὶ τῶ παρόντι χρημάτων, Phal. in epist. ἐπὶ τὸ μεταμελόμενον ἀφίεναι, in pœnitentiam proferpere, Xen. vide μεταίνια.

Μεταμελητέος, ὁ, quem pœnitet, ad pœnitendum facilis.

Μεταμέλει, absolutè, quum pœniteret. ἦρξ ἀπαλαμῶν αὐτὸς μεταμέλον.

Μετάμελος, pœnitens, & pœnitentia, Thucyd.

Μεταμέλομαι, μεταμέλημαι.

Μετάνεις, ὁ, ἡ, μετανοεῖ, Varin.

Μεταναῖς, nixtim, διὰ ναῦς.

Μεταμορφόω, μόσω, σ. ωκα, transformo, transfiguro. Plin. Act. Accus. vide μεταβάλλω, in Ammon. Paul. ad Cor. c. 3. μεταμορφόω ὑπὸ δύξης εἰς δύξαν.

Μεταμόρφωσις, ἡ, σ. q. transformatio, transfiguratio Plin.

Μεταναστρώω, transplanto: vnde apud Hesych. μεταμόχωσι, μεταφυτάσι.

Μεταπίπτομαι, transmuto habitum.

Μεταμπισχόμαι, idem quod μεταφθίνυμαι. Μεταμπίσχυμαι, vestib. exutum aliis induo, vel vestem muto, permuto Luc. πὰν παραβόλα μεταμφίεσθαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Μεταμφίεσθαι, pro iisdem.

Μέμαως, ὁ, ἡ, ὁ, ventosus, vanus, irritus. μάταιος. τὸ μεμαῶτα exponitur apud Apol. Rhod. τὸ μεταμενὲς ἄξιον. Hom. Odyss. μὰ μεμαῶτα μάλιστα νόησαι ὅλλιμι, μάχλιμι, μὴ ὄνια.

Μεμάων, ὁ ἡ ἡ, vanus, nullius frugis. Nic. in Ther. loquens de quodam genere phalangiorum, ἄλλων δ' ἐδὲ τύμμας φέρει μεταμάων ἀνδρί. Interp. ἀφανῶν ἢ ἀφθρεῖς. Aristoph. ἐς κέρκακα βαδὴν μεταμάων. i. μάταιον, ὡφελῆ χρείας.

Μεθυσταμάσαμαι, Soph. in Aiace, Εὖ δίκας ὧς ἀλλήθεα μαστηγάσθαι θυμὸν ἐπεὶ ἔφας, ι. μετεπείσθαι, ἢ πεπαῦσθαι τὸ θυμοῦ.

Μέτοικος, ὁ, ὁ. idem quod μεθόικος exponitur & incola apud Hesiod. in Theog. τοῖσ ἀς σ' ὄμοσα πιστὰ ἐοὶ μετοίκιος εἶ. vbi vltima Dorice corripitur: nam Dores accusatiui. in ας omnes corripiunt.

Μέτωπον, ὕδωρ, aqua quæ de loco in locum transfertur, Nonnus.

Μετάστασις, εως, ἡ, migratio, remigratio. μετάστασις τοιοῦτόν τι, solum vertuat, migrant, Lucian.

Μέτασσαθ', ὁ, ἡ ὁ, qui demigrat, Ocellus de vniuerso.

Μέτασσθω, & μεθάσσθω μαι, ὁ, ὁ ὁμαι, μ. ὁ ὁμαι, transmigro, ilij causa solum verto, Bud. in Annot. post.

Μεθάσσες, ὁ, ὁ, exul, pulsus patria, peregrinus, inquilinus, pistugus, vagus, φυγάδες, μέτοικος. Iliad. 9. ὅστ' ἐπ' ἀτίμοιο μεθάσσιος & l. 16. Aratus, ἀστέρες μεθάσσες, stellæ vagæ, Cic.

Μεθάσσιος, idem quod μεθάσσες & Κύπασσθ', Nonn.

Μεταδάσιος, ας, ὁ, vaga, profuga, in Epig. σκεπτὸν μεθάσσια αἴλη, perdix quæ migras à scopulis & permutas, q. demigrat.

Μεταστασόμαι, trauseo, mutato loco vado.

Μεταθέω, exulo, pulsus sum patria Eym.

Μεταθέμω, diuido, distribuo, impertior, διὸς μετανέμοντα κλῆρον Deus impertiuit pulchritudinem cælo.

Μεταθίζω, refundo in aliud vas.

Μεταθυμεῖος, ίδος, poculum post remotam mensam lotáfquanus, Polluci κυλὶξ ἐπὶ μὴ κόνιβ. μάδας ἐλάμβανον, τότος μεταθύμειος. Dicitur etiam Μεταθύτερος, τὸ, poculum quod lotis manibus affertur post prandium. Athenæus libro 11. Μεταθύτερος, τὸ δίωσιν, ἐπὶ τὰ κόνιβ. ἐφερόμενα μετὰ δὲ τὰ δεῖπνα κύλικες. vide illic testimonia & exempla. apud Hesych. μεταθύτερος scribitur ᾗ ὕστατα τῶν exponitur.

Μεταθύομαι, voluor, vertor, μεταστρέφομαι. Aratus, αὐτὰρ ὁ γ' ἀθρόος μεταθύεται, at ne tantillum quidem circumuertitur. Inem νίσσημα τὸ στρῶμα, quod à τίθημι poctice παθέθημα. ius futurum τιθήσω Comm.

Μεταθύτευμαι, vadit, Apol. Rhod.

Μεταθύσσομαι, fedibus pello, folicito. μεταθύσσεσθαι ἐπ' ἀκοίτῃ, illos confugerunt.

Μεταθύσιμαι, transeo ad, expellor, Thucyd.

Μετανοέω, μ. ἠσα, σ. ικα, pœnitentiam ago, resipisco, ad sanam rem redeo. Neut. absolut. Significat aliquando muto sententiam & retracto, me colligo, conuertor, & diuersum ago quod prius existimabam sentio. Xenophon statim in principio libri primi ἀναβάσεως, quum dixisset facilius hominem perium habere in quoduis belluarum genus, quam in os homines, subiungit, de Cyri præstantia loquens, ὃς τοῦ ἐν ἀνθρώποις ἀγαθοῦ μεταθοῦ, ὃς ἐπὶ πρὸ ἀδυνάτων, ἐπὶ πρὸ χαλεπῶν γων ἦ, τὸ αὐρόφιλον αὖξῃ, ἰσῶ τε ἐπεφανῶμις τῶν ἀφθρῶν. Μέλος etiam opponitur τῶ φρονεῖν, τὸ ἁπλῶς φρόνιμον νοεῖν. Gor. ταῦτα γὰ φρονόσεσι μᾶν ἀμαρτα. μελιαύσεσι ἢ, ἀθλία.

Μετάθυσις, εως, ἡ, resipiscentia. Lactant. lib. 6. Instit. cap. 24. pœnitentia, μεταμέλεια, μετάγνωσις, quum post factum fapimus. μετὰ ὀλίγον, Nonn. Μετάθυσι ἐμποιεῖν, efficere vt aliquem pœnitet, siue vt quis pœnitentiam agat Plin. Sed Plut. ἀφελόμενος ἢ ἀ σωμάτων πλοῦτον ἢ ἀσωφρόνητος ἢ μετάνοια ἐμποιεῖ τῶ ἔχειν, non efficit vt nequiriæ pœniteat. Metanœa schema est quum P. Rutil. Lupus l. 1. quum ipse se qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit sententiæ posteriori commutat.

Μέταξα, ης, ἡ, sericum. vide Μεταξωτός.

Μεταξὺ, inter, διὰ μέσου, in medio, deinceps, interim, subinde interim dum, interdum. Genit. vt μεταξὺ ὃ λέγοντος interdum μεταξὺ λέγων, interim dum loquimur. τὰ μεταξὺ ὧν ἐτῶν, media. Gaz. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοντ' ἄν, sit amborum medius, Plato τόμ. 3. Et cum Nomin. μεταξὺ λυθύμιος, interea dum suauerrur. Aliquando cum Accusat. μεταξὺ ὀπλόφιν, inter assa. Et sine casu. Hom. Il. ἀς ὅπλα μεταξὺ ἔρια, &c. φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξὺ, amicus, vel inimicus, vel neuter, Arist. in Rhetor. μεταξὺ, interiectus, mediocris. ὁ μεταξὺ χρόνος, Demosthe. μεταξὺ, intercapedo. differimen, quod interiacet, interiectus & interpositus Cic. τὰ μεταξὺ, intermedia, interiecta, media.

Μεταξυολογία, ας, ἡ, interlocutio Gellio, interfatio Quint.

Μεταξυτεργυλούιον vel μεταστεργυλούιον appellant architecti spatium illud epistylij à trighlypho qui super columnam est, ad eius qui super proximam est collocatus: hoc etiã intercolumnium vocat Vitr. l. 4. c. 3.

Μεταξωτὸς, τὴ, sericum communi lingua vocant Græci, quòd σπερικὴν, & σιλίκην & μεταξὺν, Itali setam, quæ à vermiculis ita fit sericet. Actuarius, Actius & Nicol. Alexandrinus μέταξα vocant, sericum crudum, i. bombicum vermium vestimentum ante infectum & cortina in expertum: quam vocem Cadius & Honorius l. n. Cod. de muricelegis vsurparunt. Vide de Metaxarij Iustiniano libro 8. Cod. de pignoribus & hypotheciis, appellantur, ferici negotiatores. Meminit & Met. Martian. Iurisc. l. 39. Pand. eod. tit.

Μεταφιλόω, aliter doceo & erudio & instituo mutato institutionis genere erudio. Lucian. apud quem etiam pro dedoleguimi.

Μεταφαυλόω, interquiescere Cic. alternis quiescere.

Μεταφαυσμὸς, quies, respiratio.

Μεταπείθω, dissuadere, deducere, dimouere à sententia, in contrariam sententiam abducere. Item persuadere, in sententiam adducere.

Μεταπ-

μεταβαλεῖν, mutata arte tento, item vario, muto, Aristoph.

μετάβασις, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam seu persuasionem adductus, at μετάνοια, qui potest à sententia dimoueri.

μεταβιβάζω, μεταβιβάσω, σ. μεμαχα, accerso, μετασκέλλω, citro ad me vocandum, etiocco, mando vt aduchatur. Aristot. 2. de Oeconom. μεταπέμψασθαι ἐκ τῶν ἀγρῶν τοὺς οἰκέτας, & de re publica. Plat. in Apoll. οἱ πρῶτα μὲν μεταπεμψάμενοι με εἰς τὸν δῆμον, & de re publica. Thucyd. & Xenophon. ἐκάλεσε καὶ μετεπέμψατο, sum accersitus, Apollon. Actorum capite 24. Δι' ὃ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μετακαλοῦμαι καὶ μετεπεμπόμην ὁμιλεῖν αὐτῷ, quamobrem etiam frequentius cæterisque cum, colloquebatur cum eo.

μεταπέμπτος, accersendus.

μεταπεμπτός, ός, accersitus, arcitus, reuocatus. Θεοκλῆτος. Ianus Ilic μεταπεμπτὸν σύμμαχον χρὴ ἔχειν.

μεταπέμπω, μέμψομαι, π. ψα, accerso, adhuoco, commodato accio, reuoco, afferri iubeo, Act. Accus.

μεταπέμπω, ομαι, ῳ, vocatio, adhuocatio, μεταπομπή. Plat. epist. 7. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τὰ μεταπέμψεσι τὸν ἀστρονόμον, nos orabat, ne nuntium reuocatum vocanti, ne vocationem præterm itteremus.

μεταπέσσω, mutatis calculis ludo metaph. apud Platon. in Minoc. ἴσως δὲ ἐν ἑτοίμῳ ταῦτα μεταπεσσεύομεν ὀπισθοβουλίᾳ ὀπισθοβουλίᾳ τῶν ἀστέων ἀνδρῶν. Transatio ἐκ τῶν πεσσόντων, qui calculos male promotos, postea ex ore intellecto, tutius, aptius & commodius collocant.

μεταπηδάω, πήδησομαι, ησα, transilio. Gal. εἰς τὸ πλάγιον μεταπηδᾶν, to obliquum salire. Chrysost. de precatione, ἀπὸ φαυλοτέρου βίου εἰς ἀμείνω μετιέναι καὶ μεταπηδᾶν, à turpiori vita resilire ad pictatem.

μεταπήδησις, εως, ἡ, saltus mutatus, seu saltus mutatio. Plut. Sympos. 9. Probl. 4.

μεταπίπτω, recido, relabor. Plato in Theæteto, πολλὰ ἂν τοιαῦτα ὀκνήσαντα μεταπίπτοντα. Item, transeo, & degenero ab vna specie in aliam, hoc est, μεταβάλλομαι apud Galen. μεταβάλλω. Chrysost. ἐξαίνιον μεταπεσεῖν, in vappam transire & conuerti. Item trado ad aliam vitæ conditionem. Antiph. ἐπεὶ δὲ τὰ πρῶτ' ἀφεῖς μεταπεσὼν τὰλλότρια. Item mutor. Polyb. in 5. τοὺς δὲ στωμυλμοὺς καὶ μεταπειθοῦς ἐμείας, ἡ φύσις δοὺς τὸ κρύβδην ἑκάστας ἀπρακτους ποιεῖν, repente in simulationem compositus, & mutus ex priore habitu. μεταπίπτειν δὲ εἰς ἀμφότερα, in vtranque partem mutari, Demosth. τὸ πανδεινὸν εἰς πάντας ἡμᾶς ἐξ ὑμῶν μεταπεσὸν, Nazanzen. cum Spiritus in patrem & Filium refundatur. Plato in Apologia Socrat. εἴποτε μόνη μετέπεσον τῇ ψήφῳ, ἀπορρίψειν δὲ, si tres sententiæ ex damnatoribus in absolutorias mutatæ essent, i. μετέβαλον vel μετεβλήθησαν. Procl. τὰ μεγίστων ταπεινῶν εἰς τὰ κάλλιστα, pro ratione climatum magnitudines euariant. Item spe excido. Æsch. εἰ δὲ μὴν ὑφορᾷ μεταπεσεῖν ἐκ τῶν εἰωθότων, id est, ἀφίστασθαι τῶν. Apud Isocr. in Euagora, pro mutari in meliorem voluntatem & laudabiliorem, Οὐκοῦν ἀδύνατα φῂς εἶν Ἕλλησι διαλαθεῖν μεταπεσόντα τῶν ἀνοσιωτάτων, ἐς τὰ ὁσιώτατα; ἀλλὰ δίκαιον ἐπαινέσαι μᾶλλον τοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβαλομένους ἢ τοὺς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκπεσόντας. Et apud ipsum ἐκ φαύλων ἐπὶ σπουδαῖα μεταπεσεῖν, in deteriorem partem mutatum esse, labi, dilabi & euerti, affligique; ἐκ τῶν μεταπεσόντων τὰ χείρω, ruesus fortuna mutatis atque afflictis rebus. Plato epistol. 7. χρὴ δὲ ἢ πολὺ μετέπεσεν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῶν πάντα ἀπὸ τύχης μεταβαλεῖν, sed non multò post secuta est triginta principum cæsio, totaque respublica mutata est.

μεταπλασμός, figura quum vltima dictionis syllaba in eodem casu mutatur. νε ἀλκὴ, pro ἀλκῆ. Vocatur & in genere metaplasmus, quum quouis modo aliquid in dictione mutatur poetica licentia præter communem vsum. Μεταπλασθεὶς, pro εὖ. ἀπεπλάσθη ποιήσαι, apud Lucian. ἐκ ἀλκυόνος.

μεταπλάττω, transmuto, transformo, transfiguro.

μεταπίνω, μ, ὄσομαι, π. πωμαι, vendico, curo, studeo. Genit. μεταπίνομαι τοῦ σώζεσθαι, saluti consulo, Phalaris in epistol. Et Accusatiu. Nazanz. μεταπινόμαι τὴν γῆν, pro genere tantum non mutato. χειρὸς ὑφ' ἑνὸς ὄμωμαι, χειρὸν μεταπεπόμαι τοῦ βαπτίσματος, Christum indui, Christum baptismate acquisiui, idem. σῷ ἐξ ἰδίας μεταποὶ, σῴσιτε ἐξ ὧν οἱ πολλοὶ χλευάζουσι, &c. idem Nazanzen.

μεταπίνω, μόσω, σ. νωκα, transmuto, corrigo, transmouco, vario, commuto, Act. Accus.

μεταπίπτω, ῳ, refectio Columel. instauratio Cic. mutatio in melius. σωθῆσαι μεταπίπτοντα, fœderis commutatio, Naz.

μεταπλάτης, ου, ὁ, refector Sueton. reductor & reformator Flin.

μεταπομπή, ῆς, ἡ, vocatio, μετάπεμψις. Plato epistol. 7. Διὰ τὰ ἀφορμὰς μεταπομπῆς.

μεταρρέω, ῥεύσομαι, μετερρύην, Hesych. perfequendo.

μεταρρέω, ῥεύσω, vindicare, vt si ci. Polyb. βραχείας μὲν καλοῦσι τὰς ἐν ἐλάττοσι καιροῖς ἀδικήματα καὶ κατορθώσεις. Idem, ἐσαυτοῦ καὶ συγκλείσαι μᾶλλον τοὺς ἀφεῖσαι καὶ μεταπορεύσασθαι τῶν ἀσθένειαν ἀναλαβεῖν. sic apud Eurip. in Oreste, ἡ φύσις δὲ παρὸς μεταπορεύεται, item ambio sed in honorem peto. Polyb. ὡς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μεταπορεύεσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑαυτοῦ, non ausus est petere magistratum fratri.

μεταπρασία, ἡ, commutatio ſtatus priorū, siue corporis meaui, quod μετακρασιν εἶδε ἢ πάχους dixit Plut. vide ἐν Μεταποροῦσθαι in voce μετασυγκρίνειν.

Μεταπροδόσεις ædium dicuntur quum venditæ aliter extruuntur. Strabo l. 5. ξύλοις οἰκίας ἐκ τῶν ἀποδόμων, ἃς ἀναλίσκουσι τοὺς ὁπωσοῦν οἰκοδομοῦντες, καὶ μεταπροδότας, ἀπὸ τοῦτο καλουμένους. quibus subiungit ἐκ τῶν μεταπροδόσεων ἐκείνων τοὺς τοιούτους εἰς ἀπάτας ἀνθρώπων καὶ ἀπωλείας ἐμπίπτειν τοὺς ἀγοράζοντας τὰς οἰκίας, ὅταν δὲ ἄφωνα ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀναλάβωσιν, ἀπὸ τῶν ἐπιφανῶν ἀνθρώπων ἐπιβουλεύεσθαι. Et apud ipsum ἐπὶ τὰς μεταπροδόσεις ἐκείνας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀναλάβωσιν

τάσεως etiam apud Rhetores remotio criminis, & μετασταικὸν quod ad hanc pertinet. Metastasin (inquit Roman. Aquila) quidam inter figuras nominant, quum rem à nobis alio trāfmutemus in aliqua parte orationis: non ita vt ibi causam constituamus: sed loqui iam non figura erit, sed species quędā eius status, quem qualitatis aut ex accidenti appellant, secūdum Hermagoram Metastasis est vel metabasis, inquit Iul. Ruf. quum à persona ad personam transitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Hæc figura dicitur variatio, aut transitus. vide in μετάβασις suprà.

Μεταστάτεον, migrandum est.

Μεταστατικὸν κατάστασις, Hermog. deriuatio criminis seu remotio.

Μεταστεγάζω, adeo, Accus. Eurip. μεταπέμπομαι.

Μεταστείβομαι, ῶ, ἄσομαι, accerso, transmitto, deporto, Accus. Lucian. de Luctu, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστειβόμενα vt à vobis cibaria mutuemur. Ieem ibidem, μεταστειλάμενοι τὰ ὁρλίσματα σφισὶν, i. accersendum curantes.

Μεταστένω, στενάζω, πικρὰ, suspiro. μετήγειον ἄτλω, Homer. erroris ine pœnitebat, μετεμελόμην.

Μετάστεπτος, traduc teipsum. vide μάϊσπω.

Μεταστήσιος, ος, τὸ, interstitium inter manus monticulos dictos, quæ στάθη vocant Græci. vide στάθη.

Μεταστοιχίζω, in ordine, ἐπὶ στοῖχον, ἢ πάλιν τινά.

Μεταστρωφάω, transformo, reformo, μεταπλάττω.

Μεταστρωφάομαι, deploro, lamentor meas fortunas. Hesiod. ὅππου πολλὰ μετέστρωφᾶτ' ὀπίσσω ἠῶ ἄτλων ἀχθίον, certè multum ingemiscebat postea.

Μεταστρωτοπεδεύω, μ. εὔομαι, μ. θμαι, castrametor, castra pono, Depon. absol.

Μεταστρωτοπεδεύω, castra muto, Plut. in Apoph. Laconum.

Μεταστρέφομαι, φρογίζω, identidem respecto, me conuerto. Plato lib. 1. de Republica, τὰ μὲν τραφλὼ ᾗ δεξιὰν, id est, conuerfus fum, id est, retro aspexi. μεταστραφῶσιν, conuersum fuisse. μεταγραφὴς σοῦ τὸν λογίσας ὄφιν, Xenoph. li. 2. Pædix. conuersus ad manipulares dixit.

Μεταστρεβλῶ, dans terga. Ieem.

Μεταστρέφω, μ. ἐφω, π. στρέφω, converto, muto, auerto, μεταβάλλω, reuerto, voluto, inuerto, verso, circumago, Act. Accus. μεταστρέφω νέον, Apoll. sententiam muto.

Μεταστροφὴ, ῆς, ἡ, conuersio, in Epig.

Μεταστυγκίνειν, Methodici, vt author Galen. libro 5. περὶ ἁπλῶν φαρμάκων ἡμίων. συγκρίσεται vocabant animalium corpora velut miscellas. Hinc μεταστυγκίνειν, recorporare Cælio Aureliano, i. miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instaurare atque transmutare, quod & Μεταπεφυτεύειν vocant, atque effectum Μεταπεφυτίαν: actio ipsa μεταστύγκρισις vocatur: vis effectrix huius Μεταστυγκρικὴ δύναμις. & medicamenta quibus hoc præstare conantur Μεταστυγκριτικὰ φάρμακα. Paulus Ægineta libro tertio, capite 72. ὧν ᾗ τοῖς διαλελυμένοις σώμασιδίδοται βοήθεια, μεταστυγκίνειν αὐτοῦς διαφέρει, & cætera quæ recenset, in quibus διαλύσεως παῦσιν μόνα solùm pars est ἡ μεταστύγκρισις, id est, recorporatiuæ curationis, loquamur enim ita cum Cælio Aureliano qui sic scribit Chronion libro secundo, capite tertio. Oportet igitur accessionis tempore discernere curationem: in lenimento communem magis, hoc est, recorporatiuam, quam Græci μεταστυγκρικὴν vocant, approbare Dioscorideslibro quarto de Thapsia, κάκτασα ᾗ αὐ μεταστυγκρικὴ δύναμιν ἔσι τὸ ῥίζα πάντων μᾶλλον ἀβλαβὲς ἐπιτηδειωμένων, ὅταν δέῃ τι ἐκ βάθους ἐλκύσαι, ἢ μεταπεφυτεῦσαι, habet autem tùm succus, tùm radix, ex omnibus idem pollentibus, vel maximam vim Metasyncriticam, cùm nimirum quid ex alto euocare oportet, aut meatuum statum transmutare: quod μεταγκινεῖσθαι ἢ πεφυκὸς, id est, μεταπεφυτεῦσθαι Plutarch. nominauit. Idem Dioscor. lib. 3. de Calamintha, γίγνεται δὲ ἐπιτήδειον εἰς μεταστύγκρισιν, Rutellius, ischiadicis imponitur, vt ex altohumores euocet. Cornel. Celsus hanc rem ita expressit de balneo loquens lib. secundo, capite 17. vbi, inquit, stummam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem, & habitum corporis mutari expedit. Galenus libro 2. κῆ τόπος, ὅπου ἡ οἰκείστερα τῆς ἰατρικῆς οἱ κρατοῦντες ἐκαλέσαντο ἐπονομάζειν μεταστυγκρικὰ φάρμακα, &c. loquitur autem de inueteratis capitis affectibus. ᾧ δεῖ συγκίνησις vocis, vide ipsum Galen. l. 1. de differentiis morborum, & infra in eadem voce.

Μετασχεῖν, apprehendere, participem esse, Genit.

Μετασχηματίζω, transfiguro, in aliam figuram traduco, transformo, immuto, personam transfero in, per figuram transfero.

Μετασχηματισμὸς, οῦ, ὁ, transfiguratio in Plin. μετασχηματισμὸς, μεταπλασμὸς, vt ὀπτασμὸς, pro ὄψις, ὁπτὸς.

Μετασπᾶσθαι, μ. ἐξομαι, π. σμαι, &

Μετασπᾶν, ordines muto, transcribo, μετασχεῖν, Bud. in Annota. μετασπᾶσθαι πρὸς αὐτὸν, ad eos de fcio, ad eos transeo.

Μετασπᾶν, post. à deinceps. ᾗ ταῦτα, τὰ μετασπᾶν, Demosth. μετασπᾶν τὰ ἑξῆς, posthæc quàm.

Μετασπείρω, &

Μετασπείρω, μ. ώσω, π. ωκα, transpono, muto sententiam & retrorsum conuerto, μετανοῶ, μεταβουλεύομαι. Xenophon, ἀλλὰ μεταστρέψαντες τὰ ὁπλίτας ἐξῆγον, Plato de Republica libro primo, ἐκεῖ μεταθέμενος ἐπορεύετο, sententiam mutemus & corrigamus. Et metransfero, committo, vnum pro altero pono vel dico, ἐμὲ ξεῖνον ᾗ φίλον τὸ μὲν θαρσῆς μεταστρέψαντα τὸ ὄνομα. μεταγνώσεσθ' οὐδένας τὰ ὀνόματα, pro inuentorum varietate mutamina, Aphthon. μεταστάσις, transmutatus, defunctus, quinigrauit. Item transfero ab vno ad alium, vt μεταθεῖναι τὰ δικαιώματα.

Μεταστρέφομαι, μ. ἐφομαι, π. φομαι, ὀπισθοφυλακῶ, ratione habeo, respicio, curo, aduerto, ὀπισθοφορμαι, φροντίζω. Genitiu. Homer. Iliad. αἰδῶ ἐπὶ μεταστρέψαι, ἀλογίας. Item me conuerto, ἰδὲ, δείκνυον δ' ἀχιλῆος, ᾗ δὲ ἐτράπετ' αὐτὸς δ' ἔγνω, id est, ſe conuertit, στρέφω. Plat. in Minoe pro mutare dixit, Ἐαν δ' αὖ σὺ ὑποῦσα, ὃν τρόπον σωφίλιππα δῦναι κάτω μεταστρέψομεν εἰς τοῦτο, ἢ δύναμαι ἀναδιδῶναι σοι. Μεταπείθω, etiam passiue sumi venit in eo Pauli ad Galat. capite 1. Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μεταπείθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι χριστοῦ, miror quod ita cito transferamini, vt exponunt: sed ego actiuè sumo pro fieri cere atque desciscere, mobili esse animo atque inconstari.

Μεταπέφυμαι, alor inter, Datiu. Apoll. 2. κυρήσαν μετιτροχάσειοι, μεταπράσθαι αἰτωλοῖς, inter Ætolos educatus est, idem Apol.

Μεταπήγω, transcurro, item curro post per sequor.

Μεταπεραίζομαι, Hesych. ὑπερφέρομαι.

Μεταπερσεύω, conturbo, mutatio, cura, animaduersio.

Μεταπήγω, mutabilis, mobilis, versatilis, qui transferri alio nequit, vt libro tertio Epigrammat. αὐτὸς ᾗ μεταπρωθὲς ἰὼν ἐγέφυρε, id est, rediens & redux. Aristophan. in Pace, μεταπὼ αὖθις, αὖτὰ τὰ δίκαστρα, μεταβλητὰ ἐστίν. & μεταπηγὸν δὲ apud Homm. & ἔφη μεταπήγων, mores versatiles, & fedes mobiles. Hesiod. in Theogon. ἀφορᾶμ μεταπρατὰ ἔργα τὸ δίκαι, id est, in integrum restituunt. ἢ σὺ μεταπρατὰ γῆν σ' ἐθέλεις ἐρύσαι, ripid. hęres sunt tibi adhuc integrę.

Μεταπέφασται, ἡ, dicitur apud veteres, quàm diuersa nomina ex composito capiuntur, vt apud Theocrit. θρυὸς ἄμα, προ ἡβῶμα. & Soph. dixit, πλὰν λύει φρονῶν, pro λυπτελεῖ. vocatur alio nomine διάλυσις.

Μεταπέφημι, verba facio. Hom. Od. ἀ, ᾗ τὸν ἀθάνατοισι μετίνδα, ᾗ ὠὐτὸς ἔπι. Et Odyss. ῥ, φαίδιμος μετίνδα, inter Phæaces loquebatur. Apollonius secundo, τῶν ἔπ' ἀκτῖνος μετίνδα, & aliter ibidem, αὐτὰρ ὁ τὸν μὲν ἀπήνυσεν ὑβρίφαλος μετίνδα.

Μεταπήξ, mox.

Μέταυλος, locus sordidior, pro vulcribus & Gallinis. Item prodianum ostium inter binas aulas, teste Ælio Dionysio & μέταυλον.

Μεταύριον, perendie.

Μεταυχένιον, interscapilium Marcello Emperico, vel potius ci hoc potest μεταφρένιον: nam Pollux τὰ κατὰ μέσον ἀμοιβαῖα ῥάχεως: ἀν τὰ ὀμοπλάτια, μεταυχένια, atque scapularum medium, μεταφρένιον.

Μεταφράω, μ. τίσω, σ. μετενίσχα, transfero, diuerto, traduco, πολίτας ποιήσας, vsus est verbo transfatitio. Act. Accus. ἔκαν οἴκων, quodam in diuerticulo dixit. μεταφέρω φάρμακα, pro taphoratione.

Μεταφανῆ, interloquor. μετέφη τοῖσδ', ἡ, ἐν αὐτοῖς ἔπεσι, ἡδυμαχόμενος Iliad.

Μεταφορὰ, ἄς, ἡ, translatio, tropus, quo rem aliquam non pro sed alieno vocabulo propter similitudinem vocamus.

Μεταφορὰν Θ, transfatitius, transfatilis, qui transferri potest, Imol. in α. περὶ ἀγωγῆ, vel Physicæ auscult. δεῖ γὰ τὸ ἀγγεῖον τὸ μεταφόρτος, εἰς μεταφόρτον οἶνον dictum fuisse τὸ πλεῖον ἀμφορεὺς tradit Eust.

Μεταφράζομαι, post delibero. Iliad. α, ταῦτα μεταφραζόμενος ἐνὶ θυμῷ, de his in posterum consultabimus, ὄφρα πύτοι ᾗ ὲ ὕστερον ἀδύνατα.

Μεταφράζω, μ. άσω, σ. ασα, interpretor, transfero. Actiu. μετανάλω, quod Plutarchus dixit de Cicerone dialogos philosophicos scribente. μεταφράζειν εἰς τὴν ῥωμαίων φωνὴν, in latinā Latinam vertere.

Μεταφρασις, translatio, interpretatio.

Μεταφρενιος, ος, τὸ, dorsum, terga. Est autem quod à tergo præ dijs obiectum est: nam iu auersa corporis parte hic situs ἡ φρενῶν, quæ quidem hcpati iuxta Hom. adhærent. ὁ μεταξὺ ὤμων τόπος. Μεταφρενιον videtur vocasse Marcellus Empir. interscapilium: est enim τὸ ὑπὸ τὸν ἰνωπὰ τὰς μήκας μέσης νώτης καὶ τὸ ῥάχεως διαζώματος, Pol. li. 2, σπασαντες ᾗ μεταφρενίου, δεῖ ἡ ἐκ πλεῖς. vide in dictione φρένα.

Μεταφυτεύω, transformor, Plato in Tim.

Μεταφυτεία, ας, ἡ, quasi transplantatio, sedis mutatio. transplantem vocas Plinius libro 17. capite 11. vbi de plantis transferendis.

Μετᾶ

Μετ-ειδω,μ.άσω,σ.δωκα,q.transplanto. Neut.Accus{ε}.μετωφυλίου χρεί. Theophrastus hiſtor.libro ſecundo, capite tertio, τὸ μηλέαν μεταφυτεύειν πολλάκις, tenellam plantam ſæpius tranſ ferre,tranſplantare dixit Silius Italic.

Μετ-ειπω,μείσω,σ.πεῖν,vociferor,alloquor,Apol.2.Argo.ἐ ἴρε μετ-ειπόμενος ἀλλοι ἰούσας. & lib.eodem cum Datu.μετ-φάτεν ἐκ ἐπ,inter eos cupientes audire narrabat.Idem l.1. τοῖσι ἄλλοις μ-φάνεις,tale verbum dicebat.

Μετ-ισσόω,tempeſtas ſubſequens diem ſtatutum.

Μετ-ίστημι,μίσταμι,σ.πεσα,impello,amouco,immuto,inter-to,tracto,διαχείζω,διωκω. Vnde pro adminiſtro , ponitur a redior,& regog,gero. Plutarch. κρόνος ἐν οὐ νεῶ ἀθλίοις μ-ίσταται ὁ ἐν ἀρεῖ πάντα βοηθὸς ὅπ-ασίαν. & Xenophon,ὁ σὸς ἀνὴρ τὸν σῶμα ἐῶσας βοηθεῖται,μεταχείζεται,i. moderatur ſuo arbitrio. μεταχείζεται μείζοσι ἀρχαῖς,ſummis magiſtratibus eſt ſtus.Plat.in Tim.Item pro manibus tractio,in manus ſumi , manu attrecto, vtlnus tracto , manu medicor. Lyſias, ἐν τῷ δεκ-γελίαι,Ζευξίδ,ἡ τῶν ζωγράφων ὅπως ἀξιολογώτατα μεμιμήσεται τὸ σωμάτων ἐκείνας τοῦσας. Chryſoſtom.ad Roman.8. διὰ τί ἐν σαφηνείᾳ τὸ εἰς τὸ θεῖον αὐτὸ μεταχείζεται,ὡς τὰ ὅπλα,arma ſi tante.Plato in Gorgia,μεταχείζεται ἀς ἀδικοῦντα dixit,pro ſi um animaduertere. μεταχείζεσθαι τὸ σώμα, verbum eſt ſuare liſco.

Μετ-οίχομαι,σ.ικα,idem,tracto, οἰκονομῶ. Chryſoſtom.r. ad Corinth.13.Τίς γὰρ ἐκ ἐλεύθερ ἀθλ πλουσίων πώποτε μετ-ίσχει ποτὲ. ὅπως ἡ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου μεταχείζονται,ὥσαι ἀπ-ρεῖαι, ἐκ αἰ χρεῖαι ἀπ-ρεῖαι τοῦτον ἐπελαυνούσες πόλεμοι μεταχείζει,Thucyd.lib.4. μετ-ιόντες μετ-πλῶ,Plato πολιτικῷ,i.tractare.

Μετ-οχείζ-ῶ,qui inter manus tractatur & tenetur. μεταχείριον ὕδωρ,aqua quæ adminiſtratur,Nonn.

Μετ-ωμαι,videtur etiam accipi pro retractatione & emendatione ſui errati,apud OEcumen.in Acta.

Μετ-ώπιον,ου,ἡ,tractatio,aggreſſio.Galen.idem quod χείρεξις, manualis tractatio,lib.περὶ ἀρθρ Comm.1.

Μετ-ωπὸν χθόνιον,terreſtris tunica,Nonn.

Μετ-ωρόω,ſues ferotini,ſeró naſcentes.

Μετ-ωρον,metachœrum,vocatur hoc nomine fœtus ſuis ex matre vtero læſus,Gaza porcellum interpretatur cap.6. lib.2. de gen.Anim.Ariſtot. μετάχειρα ὑὸν, porci deprauati in genere ſuum,quos poſthumos vocat Gaza apud Ariſtot.li.5.Athen. μετάχειρα Polluci,τὰ ὑφορα τῶν ὑῶν χειρίζεται ἢ διαφάλια dicitur & μετ-χειρα.

Μετ-ώνυμος,ſerus,diuturnus,poſt tempus aliquod vadens.Apol. 2 τῷ.ἀνὴρ ὀνυμὸν ἐλυπᾶτο μείλα χρηῖα ἀπ-ρύλων. vbi etiam μετ-χρῶν legitur,i.μετέσορος,inquit interpr.ibidem,ὀψὲ ἢ μετ-χρόνιος ἐπιφορητο.vbi etiam μετ-χρῶν legit interpr. pro ſubli- Heſiod.de Harpyis,ὠκυΐης ἀστερόγωσι,μείλαχρί ἰσι τῷ ἐλνοι,καὶ-τ-ὰ ἐπ-τχεῖ,ὑπ-τοτε.ἢ τ ἀρκυῖ χρῶνι κελεύσει.

Μετ-ωνόω,transfiguro,aliter colorare.

Μετ-ώρίζω,ſecedo,tranſeo in alias partes, digredior,vagor,a tranſeo,μετ-έρμαι,abſcedo, Thucydid. Μετ-ωχρώτης, ſeſſio.

Μετ-ώρυω,transferens,Euripid. in Phœniſſis Ἐτεοκλῆς ἢ ὑπὸ μετ-ώρυσιν τόπον ſaxum pede transferens.ſchol. Eurip.interpretatur μηλαιοῦσθ φασι τῷ ποδὶ ἐξ ἀλλοδαπῆς ὁδοῦ ἐπ-ρύσαι ἢ οἱ ἐν ἀγορᾷ φασὶ τὰ ἀρῶσι ὅταν μὲ πολὺ ἄθυσε ἀπὸ τ ἀγορᾶ μόνον ἢ quod.expon.pede ad ſaxum offendens.

Μετ-ωτεύω,μετ-ωτεύομαι,& Μετ-ώτιφο,μεταβαλλόμαι Heſych.

Μετ-ωφέλ-ῶ,quod vni decretum eſt in alium transfero: vt quum ouincia ab vno imperatore ad alium transfertur.Appianus de bello ciuili de Bruto & Caſſio loquens , Οἱ κατ-ῶν ἢ τύραννος,ὑφ-ῶν ἢ κακοδαίνια ἐς ἐξὸ ὑπάτιος φιλτάτιον ἢ ὀλιγαρχίαν μεταστήσαι βιαῖς τ αὐτ ὑπ-γεμένοις.

Μετ-ωφέω,transcribo.

Μετ-ώνη,pœnitentia ductus ſum μετανοιακὸς,pœnitentia ductus, pœnitens: ἀ μετ-ωνόω.

Μετ-ώξις,conſilium mutatum eſt.vide in μεταλλαξίς.

Μετ-ωσις,inter aliquos dixit.Odyſſ.ξ.τοῖς δ' ὀρυσθὲς μετέωσις, inter os locutus eſt,ὡ αὐτοῖς εἶπε.

Μετ-ώχομαι dicitur ὡσὰ τῶ μέτ-ω,perſequere.

Μετ-ώκημα,accepi,ſum participes:ἀ μεταλαμβάνω.

Μετ-ωμαι,aggredior,accedo,aduenio,ζήτεῖζω,inquiro,ἐπ-κέπτω.Luan.in Cau.ἢ δὲ τὸ σὸν μέτ-ωμι, iam ad ignem venio ſeu anſeo,i.ad crimen de igne.Ariſtoph.ηφ.cum Accuſ.ἀτὰρ μέμφομαί γ αὐτῷ, adeo ſeu adibo eum : ſignificat enim vtrunque: ſi aggrediar.interpr. μετ-έχ ἀφ.μεταχείσομαι ἐκ ἀκούω ὑμῶν πεῖσαι αὐτοὺς. Idem ibidem,ὠκέως δ' ὅδε ἀπ-ήκασε μὲ τῶ λόγου,μετέχω ſermonis,vnde me auocaſti,redeo.μέτ-ειμι πάλιν,Soph. accedes ruſus.Aliquando μέτειμι,idem quod vlciſcor,το μετ-ρήσαντ μάθημα ἐδιδάξατο ἐκεῖ τῷ ἀδίκημ φέρων ἢ δίκη. Plato πολιτικῷ,ἡ σὺ ἀπὸ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι,ob iſta te mox vlciſcar.

Μετ-ωμι,interſum,σώμεθα.Iliad.ἀγκυοῦτίφεσι μετ-ῶμεν,i. συμπαρεῖναι φάσθαι,annumerari.& Iliad.ἐ,ὃν οὐ γνῶμις τοιόνδε μετ-ίῃσι,i.ἐ ὁποῖόν τι ἐσ,inter vtros verſetur. Et Iliad.γ.εἶε δ' ἐ γέρας μετίοντε, interſit,ἐν εἶε κὲ ὁ γέρων σαφήσεται,pro μετ-ειμι,μετ-ῶμι, ad me pertinebat,Herodot.μετ-ῶν αὐτὸς ἀρχὲς ἐδήμευε,ex nullum ius aſſequè di magiſtratus erat, Ariſtot.2.Polit.μετ-ῶν αὐτὸς κτωσῖ,Soph.i. μετ-ιοντα ἰῶ.Cum Genit. Eurip.in Medea,χρὴ μετ-ιόντ ἢ τῶν βουλόμενόν μ τινὰ μετ-ἀρχῆς, mihi eſſe participationem imperij.τὸ ἴσον μετ-ίναι τ ἅπάσαι πόλεσι,participare omnibus ciuitatibus,Thucyd. μετ-ὸν ἀ χάρις ἀφανὲς ἢ,ius eſt & olibus in regionem.μετ-ὸν σφι,ad ipſos pertinens,Thucyd.ἀς ὑ μετ-ὸν αὐτοῖς ὑπάλλαγ,Epidamno tanquam ad eos nihil pertinente. μετ-ὸν ἀδὲν τοῦτον ἐσοῖς ἐρεῖθ,nullius deos horum dicemus participes,Plato νόμ.ι.

Μετ-ὸς τῶν γνωμῶν,i.repudians ſententiam, Herodot.μετ-ὸς τῶν στάσεων,intermittens expeditionem,idem.μετ-ὸς ἀ τυραννίδ,immutans tyrannidem,idem. μετ-ὸς ἀφ-τὸς γλώσσα , Perſica lingua vtens,idem.μετ-ὸς ἐ νόμις μετ-χλωμ,nos expulſores monarchiæ,idem Herodot.ſed in his locis μετ-ὸς Ionicum eſt pro μετ-ὸς.

Μετ-ιόω,διὰ εἰς ἄλλο,aliò tranſeo.

Μετ-ίειμι,idem quod μέτειμι,aggredior,accedo,inquiro.

Μετ-ακλάω,tranſeendo,migro,μετακλαγέσκα ὁκ τὸ ἄρματος ἐς ἀμαξ-ωξαι, tranſeendebat è curru in eſſedum, Herodot.μετ-ακλάσας, tranſcendens.

Μετ-ακλίζω,in aliud impono,tranſpono,Thucyd. Μετ-κλίσομαι, poſt edo vel eleco.

Μετ-κλύσμαι,exuo.μετ-κλύσεαι πὰν ἐκ-ῦφ φύσιν,Plut.

Μετ-ίειμι,adij.vide ἐ-ειμι.

Μετ-ιβαίνω,tranſcendo,vt qui vno mutato nauigio in aliud cõſcendit Plut. μετ-ιβαὶ ἐς μυσπόρια.

Μετ-ιμφορίω,μετ-ιμφορία, Heſych.

Μετ-ιμφυτεύω,ἡ ὦ ἐ,ex vno in aliud inſitus,in Epig.

Μετ-ιμψυχόω,animam traduco,ex vno corpore in aliud.

Μετ-ιμψύχωσις,animæ ex alio in aliud corpus tranſmigratio,quã aſſerit Pythagoras.

Μετ-ινγκίω,μετ-αφορῶ,transferre.

Μετ-ιπ-χθέω,tranſlatus.

Μετ-ουσιώτησις,ως,ἡ,in diuerſas corporum ſpecies migratio:de qua Plato l.10.de Leg.

Μετ-ὸθίσταμι,transfero ſubinde,item expello & alibi ſedem ponere cogo.

Μετ-ὲτερι,quidam,nonnulli,Herodot. οἱ ἢ μετ-ὲτεροι αὐτῷ , οἱ μὴ θεοὶ κυθεῖοι,οἱ ἢ θεοὶ ὅσπιν ἐγ-ἐπιπ.μετ-ὲτεροι θεῶν, certi dij,Herodot.μετ-ὲτεραι,nonnullæ,idem.

Μετ-ὲπειτα,poſtea,ὀψ-ὲ ὡσ.Od.ξ. ἄμμε αὖτις κ μετ-ὲπειτα. Plato epiſt.8.ἢ μετ-ὲπειτα χρόνου ἢ ὑρδυὸς ὁ ὑρὸς ἀ ἡσυχάζειν,poſtea dono tyrannis abuſa eſt.ὡς τὸ μετ-ὲπειτα,in futurum.

Μετ-ὲπεσε,decidit:ἀ μεταπίπτω.

Μετ-επιπλύνω,mutare inſtitutum Bud.in epiſt.

Μετ-ερίζω,cluriare.vide ὑπ-κτερίζ.

Μέτ-ήβ-ος,pro μέσ-ῆβ-ος. Æolicè,moderatus,Ετym.

Μετ-ήβολος,μετ-χωπεσπερίμνα,Varin.

Μετ-ήχομαι,praeterco,tendo,appeto,quæro , conſequi ſtudeo, capeſſo,ſector,tracto,lego,narro, accerſo,accedo , adduco, traduco, ſuppliciam de aliquo ſumo , animaduerto in aliquem. μέτειμι ἢ ἐπ-ήχομαι,vlciſcor,vindico.Depon.Accuſat. Aphthonius,τὰ ἀμφιλογεῖα τῶν πάλαι ὑπ μετ-χόντων, puerorum peccata vindicant,puniunt.Θησεὺς μετ-χόντας,Ariſtid.i.Διάνοια. μετ-ὸν πόσι ἐ ὀφίτια,Herodot. Orœtem vltio excepit,vindictam perſecuta eſt Orœtem.μετ-ὸν ὄνος κ μπτὸν , reprimas taſtũ, vlciſcaris.μετ-ὸν ἀγμοὺς ἐλέγχ ὑβρεως ἐνίας,Eurip. ſumere vindictam de,&c.τὸ χρυσὸ ἢ ὄρνυσα μετ-ήχομαι : in Epigramm.μετ-ὸν ἐν αὐδὴ, ſunt puniendi,Lucian. μετ-ὸν ἀεὶ,inuadens, reprimens, vltus:aliquando luſtrans & obediens,Hom.μετ-ὸν ἢ ἐλευθερίαι,libertatem tueri,i. ἀσπάζεσθαι,Thucyd. μετ-ὸν τὰ ἐγκλήματα,obiecta refellere,idem. πάρει μετ-ὸν σμαι i. σοὶ πάρεστ ἀπ-ὸν σμαι,Homer. μετ-ὸν σμαι ὄψιος, adibo ad alios,Lucian. ὡσσόν τοὶ ὁ ὦκα μετ-ήκει, ad dona muſarum te transfer, in Epigramm.μετ-ὸν ὅτι τὰ κυφότερα,Alcidamas,i. accedens & tranſiens.μέτειμι,ſi,quære.Lacar.σοὶς ἀρετὰς ἔσα μετ-ὸν κράτα. μετ-ὸν ἄθρα,quæſierunt pellem,Eurip.μετ-ὸν σε, te accerſiui,idem. μετ-χόμενος ὡσ θεὸς ὅτ πλησθεὶς εἶπεν , ego te adiens obſecro vt verum dicas,Herodot. μετ-χόμαι μὲ λιτῆσι εἰπεῖν, &c. precibus mecum agis vt dicam. μετ-κλυθὼς ὧν τῆ φρασμάτων τοῦ ἐδ ἀδῆς, à rebus ad viros deductus ſui tranſiens, Lucianus. Μετ-χόμενος, ὡ μετοίχεσθαι,τὸ δὲ πα ἐλλῆν.Hom.ilia. ἡ,ἰὼ εἶπε ἢ τοῖδε μετοχεῖσθ ἐκλύσατε,i.πλησθὼν,adiens, accedens.Idem,κἠεδὲ ἦ μι τοῦτο τοῦτο δίεν,ἀιδὴν,Od. ὃ,δὲ ἀ πὰρ σὺ πόλιν μετ-ίχω.μετ-χόμενος πλησθὲ veritatem inueſtigare.

Μετ-ίσσομαι,affectus ſum.

Μετ-ίσσομαι,interero.ἱππῶν μετίσσομαι,ἄμα τοῖς ἱππεῦσιν ἰόμαι,Homer.Il.Idem Od.ξ.ὄφρ ἐπ ζωὸς μ τίσσομαι,ero inter,& Iliad.ζ. ὑ γὰ παυσολόχ μετίσατ ται,interceder.ἀ μέτεια.

Μέτεστι, impersonaliter ab eodem, adest, est mihi copia vel ius, vel participatio. μέτεστί μοι τῶν τοιούτων καὶ ὄντων καὶ ἱερῶν, hic omnia iura ciuitatis habet, Demosth. καὶ Νικίᾳ τε. Ioer. ἐκείνοις τοῖς φαύλοις μέτεστι, pro οἱ φαῦλοι μετέχουσι. Idem cum Nominatiuo, οὐ πᾶς ἐδίν μέρος τῆς πανηγύρεως μέτεστι, virtutis nulla est communicatio cum improbis, Plato in Apolog. Socr. ἆρ' ὑμῖν οὐδὲν μέτεστι, talium sum ignarus, à talibus sum alienus. Aristophan. Pluto, ὅσπερ μέτεστι τῷ χρηστῷ τρόπου, quotquot sunt probitatis participes. μέτεστί μοι πατρός, sum patriæ participes, idem. τοῦ μέντοι μοι τῆς ἀλεξάνδρου γάμου; quid mihi commune est cum Alexandri connubiis: Eurip. μέντοί μοι πολίων τ' ἀρχῆς, plus regionis possideo. μέτεστί σοι τοῦ δυθρώπου λόγου, dignus es cuius ratio habeatur inter homines, Euripid. μέτεστί σοι τοὐτου, hoc possidere non potes, Hermog. εἰ δὲ τὰ κρίνα σε ὑποφάτνει μέτεστί σοι, Euripid. te tua de filia si quid mouent oracula, si tua interest, si ad te pertinent, si te attingunt. μέτεστι αὐτοῖς ἐπὶ θ' ἑαυτοῖς, ignaui æ est participes, Plato νέμει, μέτεστι ὑμῖν τῆς πανηγύρεως μέρους. Eurip. actis participes eorum quæ facta sunt & consortes. εἰ μετὴν πολὺς τούτου, si hic esset participes honoris.

Μετέθχομαι, opto, Eurip.

Μετίθλω, di cebam inter. Cum Dat. Hom. Il. τῶν δ' ὁμιλάδῳ μετέφρα, ἰὼν αὐτὸς ἕπου, ὁδήμνήσει.

Μετίκω, cum aliquo habeo, participes sum, participo. Neutr. Genit. Plato in Timæo, λογισμοῦ μετίκοντα καὶ φρονήσεως ψυχή, compos & participes, Cic. Aristot. ἅτε μετοικοῦντα ἐδὲν ἧττον τῆς πόλεως μὴ μετίκοντας, quasi inquilinus is est qui non venit in honorum partem. μετίκω τῆς ἀμφοτέρων, vtriusque consortium habeo, Thucyd. μετίκειν τ' ζωῆς, præditum vita esse, & beneficio vitæ vti. μετίκειν τοῦ θεοῦ, aliquid diuinu habens. μετίκειν φύσεως, cædis esse participem, Herodot. Additur etiam Dat. Plat. in epist. ἵνα σὺ μὲν μετίκῃς τῇ φθορᾷ τῶν αὐτοῦ, vt factorum participes cum ipsis esset. μετίκω τοῦ τούτου, huius rei sum teeum participes. in epist. Philip. apud Demosth. Cum Accus. Aristoph. in Pluto, Οὐκοῦν δὴ ἴσον ἔσχες· ἐκτᾶσθαι παρὰ Ἡλίου μετίκειν τῶν πλούτου μέρους, vt capiat partem. Nam hoc verbum cum Accus. significat πτᾶσθαι καὶ λαμβάνω, vbi verò cum Genit. construitur, præpositio suam vim retinet. Ibidem, ἐγὼ μετίκειν τοῦ ἴσου πλοῦτος ἐμοί, non enim mecum in partem verbetum æqualem veniebas. μετίκω τοῦ μέρους, sum particeps, Demosth. μετίκειν μοίρης, possidere partem, Herodot. μετίκειν τῆς αὐτῆς πολιτείας, honorum participes, idem. μετίκω πόλεως, Plato νέμι βασιλέων ὑπὸ θεῶν μετικόντων, communicari his qui sunt participes, Porphyrius.

Μετιωρίζομαι, πτομαι, volito, sublimis efferor, me effero, fum sufpensus. apud Suid. hoc exemplum. Μετεωρίσθη τὸ θεῖον πῦρ διὰ τὸ ὑπομένειν, τούτοις χαλεπὸς ὑπεπίπτειν ἡ, i. ἐπιφθονον, elatis propter fuccessum. μετιωρίζομαι ὀφειλέτης, Alex. Aphr. dicitur pro vultu sublimi suspensoque corpore incedo. μετεωρίζεσθαι τῷ πολλῷ, in altum euectus, Thucyd.

Μετιωρίζω, ὦ, σω. ἀφ. cleuo, attollo, in sublime traho, iacto. Ponitur interdum absolute, ὡσπερ τῶν μετεώρων φέρομαι, & sublime peto, ficut μετεωρίζομαι ἐπὶ τῷ μεταβάλλειν. μετεωρίζεσθαι ἐς τὸ πλῆρες, in altum sublata. Philostra. Est item μετεωρίζειν, ad defectionem excitare, seu ad spem rerum nouarum. Polyb. in 5. πολλοὺς μεταθέσει τοῦ κοινῇ τὰς ὑπαρχούσας πράγμασι.

Μετεωρόμαι, οῦμαι, ὑμαι, sublimitas, summitas, ὑβρικοφία.

Μετεωρόβρομαι ex accipitrum sunt genere, qui prædam in sublimi petunt. Arist. 9. Anim. μετεωρόβρομαι εἰς ἴεραξ, vnus accipiter ex subl imipe tis.

Μετεωρολογία, latiori parte remi frustra aquam percutere. Aristophan. Εἰρήνῃ. Πεῖθ' ἀπ' ἄλλης μετεωρολογίας πρῶτ' ἀναπαῦσαι τὰ μετεωρολογίας πέτηνε, μηδὲν ὡς ἐτυχὲς κάμνε. Μετεωρολογητὴν inquit interp. κωμῳδὸς τὸν πλάτανα τὸ κάκιον μετάλλα ἢ θαλαττεύειν συγκόπτειν. Idem δικαπολόγησαι dixit alibi.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus & cœlestibus nugatur, philosophus fastu præditus, & verborum insolentia vtens, Lucian. & μετεωρολογία Plat.

Μετεωρολογῶ, ὦσω, σ. κεφ. confydero, commentor & scribo de sublimibus. Neut. ab/ol. Plato, ἴσως ἂν μετεωρολογῶν ἐνομοθέτης, ἃ αἴσχ. Ἥρᾳ τὸν ἀνδρὸς ὑπερνεφῆ τὸν ὀφθαλμὸν, i. τὰ μετεωρα αἰνιττόμενος.

Μετεωρολογία, ας, sermo de rebus sublimibus. olim in bonam partem accipiebatur, vt ἀδολεσχία, licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit. Plato in Phædro, πᾶσαι δὲ σαι μεγάλαι τῆς ψυχῆς, ἀφ' ἧσπερ αἱ μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι. Ibidem, μετεωρολογίας ἐμπλησθεῖσ.

Μετεωρολογικὸς, ὴ, ὸν, in rebus sublimibus curiosus.

Μετεωροφένης, rerum sublimium venator & contemplator. Plato in Cratylo, Κινδυνεύουσι οἱ τοιοῦτοι τὰ ὀνόματα τὰ πρῶτα, ὑφ' ὧν ἐτέθη, ὑπὸ μετεωροφένητος καὶ ἀδολεσχῶντος.

Μετεωροφιλοσοφία, cœlestia contemplor. Plato in Phædro, Τελεταὶ μὲν οὖν αἱ ὅσαι ἡ ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ πάντα τὰ κόσμου θεωμένη, quasi diceret τὰ μετεωρα σκοπτοῦσι.

Μετεωροφόρος, vt ἀερόφορος Basil. μάτην λογισμὸς ἔχε μετεωροφόρους, clatos vel inauia sectantes.

Μετέωρος, ὁ, ἡ, ὸν, sublimis, elatus, tumidus, suspensus, erectus animo, i. nondum fixo, sed ex euentu consulturus, pensitans. Cæs. δεῖν τὸ ἀόριστον καὶ τὸ μετέωρον, quod est ἀόριστον, suspendo ad multa refertur. μετέωρα enim aliquando sunt qui in alto nauigant: vt μετέωρος πλεῖν, sursum, pro litora nolle agere, sed in altū prouehi, vt Cic. aut velis in altum datis. Liu. μετέωροι ναῦς ὁρμεῖσθαι, nauis aliquantum procul à litore ad anchoras stans, Thucyd. μετέωροι ἑαῦς. nauies altum tenent, altū capessentes. μετέωροι ἀγωνιῶ. i. ἐν κρεμάλῃ, in anchoris esse, ubamot a & perturbata, ᾠκάλου, inquit, δὲ θεὸς ἡ κλὰξ ἐχεῖ, τὰ μετέωρα ἐδῶ. Aliquando idem quod Latinis incertum, suspensum. Demosth. ἔτι γὰρ τῆδε ἀφορμάτων ὄντων μετέωρον. Et autem μετέωρος est citam ὁ ἀναφερόμενος τῇ ψυχῇ, πολυπραγμονῶν τὰ τῶν ἄλλων, animi dubius, suspensus, vt apud Virg. Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi Mittimus, expectans rerum euentum & quo inclinet alea: sic sæpe apud Polyb. Vnde μετέωρος, cuius iudicium adhuc est suspensum, lis pendens. Herodian. μετέωροι ἦσαν, antequam causa agerentur. μετέωρος ὠθεῖν, Herodian. dicitur quum imperium adhuc controuersum, & in nullo resident. & μετέωρα πράγματα, quæ in expectione sunt, Demosth. Aristopha. πφ. ἀρὰς ἔχῃς τὰ γῆδ μετέωρα, qui contines & vehis terram penfilem. Et Μετέωρος dicitur ὁ συχάζων καὶ ἡσυχῇ, qui non quiescit sed studet rebus noui, vel qui ad defectionem inclinat, ὁ ἐὰν σοφὸς σοφῶν πανταχοῦ, iam accinctus ad aliquid agendum: vt apud Suid. τῶν τοὺς πόλεις μετεώρους σοφῶς κόσμων ὄντας. Iosephus, μετέωρος ἦν ὅτι τοῦ μείζονα πολεμησόν τοὺλοιὲ ἐσαφασσεν. Rursus, μετέωρος ὦ σοφὲς πᾶσαν καινοποιεῖν. Et μετέωρ. Hesych. μετέωρος, ὠρθωμένος Pro erecto & intento: Lucian. σὺ δ' ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ σοφωτάτου μετέωρος, ἕξεις γὰρ σοι ἡ ἀγωγὴ ἐκείνη. Καὶ τῶν μετέωρων, & loco superiore, Thucyd. μετέωροι τῆ πόλει, vrbis superiora. Aliquando ὑπερήμενον significat. Theophr. in primo de causi. μετέωρος Cephisia ἐστιν. Et ἀφ' ἧς μετέωρος ἔσται, i. quæ per summa cliui Plin. in sublimi nec altius defossa: quæ per summa terræ partiatur. aliquando leuis. item seruus, post tempus, non iam tempore aduenienus, μετέωρος ἐλευθερωθῆναι. Etym. μετέωρος etiam sunt quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quo Aristot. μετέωρα καὶ. Aristoph. νεφ. ἐγὼ δ' οὐ πότε ἔξεργον ὀρθῶς τὰ μετέωρα θεραπεύματα, i. τὰ ὑψηλὰ καὶ νοερά. Agathias, τὰ ἐν ἱπτιαλοις πολυπραγμονήσαντα καὶ σαύτα ἡ ἀλλοκρυφία, Suid. ἐτυμῳ ἀφ' ὑδὸς ἐφέρεται. vide τὸ ἐφέρεσθαι.

Μετεωροσκοπική, pars est astrologiæ, quæ eleuationum differentias astrorumque exquirit distantias, necnon multa vsque ad astrologiæ inspectionem tendentia perdocet.

Μετεωροσκόπος, ὁ, ἡ, sublimium rerum speculator: aliquando lidus, qui sublimia respicit, curiosus, & sublimium rerum contemplator, inutilisque rebus agendis. vt accepit Plato τὸν πολίτην, ὃν ἡ δὴ τοῦ ὄντα μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολεσχῶν ἡ ἄχρι περικαταδῦναι τοῦ τε ἐὼ ὄντα ἡκιτα σκέλα σαθρῶς ναυτιλλόμενον. pfe Socr. & philosophos vocari solitos ab imperitis tradit ἀνωφελεῖς ὄντας τῇ φιλοσοφίᾳ ὅσπερ τῆς πολιτικῆς δυθρώπους.

Μετεωροσοφιστὴς, res cœlestes speculans, philosophus, Aristoph.

Μετεωρόστομος, apud Gal. l. 3. de difficultate spirandi. πνεῦμα μετρίως τυκτὸν, cui vehemens spiritus fiue anhelitus vehementior atque incitatior opponitur. Idem Gal. l. 9. de pharmacum dicit exhibendum à deambulatione & friatione τοῖς μετεωρότερα τὰ στόμαστα ὄντος, i. priusquam anhelare desirit sic fublimis anhelitus Horatio.

Μετεωρότεχνας, οι, qui argutiis fiue de rebus sublimibus disputandi facultatem habent, & auditores fallunt, Aristoph. πφ. ἐγὼ ἐνιεν, est impostura facere.

Μετήει, descendebat. μετῆει φαγλῶ, adiit fontem, μετῆλθεν ἐπὶ φαγλῶ, Nonn.

Μετῆκα, præterii.

Μετῆλαι, vide Μετέλλω.

Μετηλυγής, defunctus: à μεταλγέω.

Μέτηλυς, υδος, migrator, transfuga, peregrinus, aduena. Aliquando pro oriundo, vt μετήλυδες αἰγυπτίου, oriundi ex Ægypto. πανκαι, apud Dionys. de situ orbis.

Μέτημυ, mediam. Hesych. exp. tamen ἐξ μετουσίας.

Μετημύω, σω, ὦ, equus velox, in epig.

Μετήορος, ὁ, ἡ, ὸν, pro μετέωρος, poetice. Aratus, οἱ δὲ μάλα πολλὰ μετήορα εἴσι κέλευθοι, μετήορα ἄλλοτε φαίνῃ, consilia virorum sublimia & varia, velut per mare volitantia.

Μετήορος, adeo, aggredior, μέτειμι, & Μετήορος, ὁ, ἡ, ὸν, ambio, peto honorē, persequor, exerceo, exercito, adicio, Accus. μετῆορ' ἐ ἐωυτὸν, mulieré petimus, volupe, experimus. μετῆορ βλασφῆ, sobole remittit, Herodot. μετῆορ τοὺς τριβοὺς remittit, idē. μετῆορ ἐς τὸ πταιδ, perfert in fluuiū, item. Herodot. μετῆορ ἡ θεσπιῆς ἐπ' ἔθνεα ἄλλα, &c. ex arborum genere petere & contemplari, scilicet rationes, Theoph. l. 2. de causis plan. μετῆορ τὴν σοφίαν, capessere doctrinam, persequi. μετῆορ

τῶτε ἢ ὦδα, hæc persequi soleo, Gaza de Senect. μετέρχεσθαι, reum agere, iudicium dictare, ἀπὸ ξυλλόγου, Plato de Leg. lib. 12. μετέρχεσθαι τὸν τε animaduertent, Lucian. μετέρχεσθαι ἀρχάς, deponere dominatum, Herodot. μετέρχεσθαι τὰς χρησμοσύνας τὰ ἀζώστατα, oraculi missum omnino fecerunt, Herodot. μετέρχεσθαι τὸν θερμὸν τόπον, loca posseere frigida, vertit Gaza: in locos calidos demigrare, Politian. μετιὸν, vadens, ἄνωυ. Apollon. 2. σπεύδοντα καὶ ἐ μετιὸν. Phalar. μετιὸν τὸν γάμον, vxorem ambiens. Item μετιὸν, percurrens, legens, sectans, Bud. in Epist. prior. ἀξιῶ ἢ ἐν τῇ βουλῇ εἶναι τυγχάνει εἴτε μὴ δικαί, ἢ ἐν ὄψει τῶν παιδίων μέχρι τῆς ἡβης. μετιὸν, μετιὸν τόδε, qui id sequitur, Gaza de Senect. μετιόντες, qui adierunt. μετιοντες ἕκαστον, singulos solicitantes, id est, ὑποπτεύοντες. μετιόντες ἐκ σπουδῆς τὰ ὀδόντια ἕκαστος, tres necessarias ex Sesto adiuchentes, Xenoph. 2. Omiss. μετιόντες αὐτὸν, petentibus non dabit, petentes accipient repulsam, Apollon. μετιόντες πικρόφωνος ἦν ἀδικωτάτοις. vleifcentes iniurios, Thucydid. i. vltione persequentes.

Μετίσκιον, baculi ab vtraque parte curuis existentes, αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τὰ ἀγωτὰ ῥάβδοι, Hesych. Polluci verò μετίσκια dicuntur, ῥάβδοι δύο ὄντα, αἱ εἰς ἓν ὑπνου βλέπουσαι κόπτὸν τὴν κρανὸν μέχρι τοῦ κυρτοῦ. hanc scripturam magis probo.

Μετοικία, deportatio, mansio in alieno solo, quasi incolatus & inquilinatus, Matthæi cap. 1. μετοικεσία.

Μετοικος, ὁ, ἡ, ον, incolo, fum inquilinus, demigro, transmigro, non habeo ius ciuitatis, id est, non sum capax muneris, Ifocr. in Panegyr. πολὺ δὲ ἀδικώτερον ἆρ' ἂν τοὺς αὐτοῦ πολίτας ἐπηνεμένους οἰκεῖν, ἢ τοὺς ἑτέρους μετοικεῖν, longe iniquius est apud suos ciues ignominiosum viuere, quàm apud exteros ciuilare, nec ius ciuitatis habere. Ἐξωνίδου ὁ Ἀθηναῖος μετοικῶν τῇ πατρί, patre incola Athenarum, Halycarnaffi de Iysia. Dicitur etiam Μετοικίζεσθαι. Μετοικεσίαν etiam dicunt qui patria pulsi, aut aliàs migrantes, aliò se conferunt, Plautus.

Μετοικισις, εως, ἡ, migratio in aliam vrbem. Plato in Apolog. Socrat. μεταβολὴ τῆς τυχούσης ἕξεως ἢ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον, migratio est animi ex hoc loco in alium. ibi agitur de morte.

Μετοικος, ὁ, ἡ, colonia, migratio, q. inquilinatus.

Μετοικίζω, aliò me habitatum confero, Ifocrat. μετοικίζεσθαι, τὸ ἀπαγορεύειν, μετοικίζειν. Lucian. τὸν κρόνον ἡ φύσις ἐς τὴν γῆν ὥσπερ φυτὸν ἐφύτευσε, μετοικίσασα, in terram transflatum seu deductum, Chryfost. μετοικίσαι τὴν ὑπερβόρειαν μετοικίσασα, in exilium abiisti, Halicarn. ἐκ τοῦ ἀνέμου φίλου ὄντα μετοικίζεται, Thucyd. ἢ ἔλαβε τὴν μετοίκησιν τὴν ἐς μετοικίζεται, à profugis habitabatur, Lucian. Ὅταν μετοικίσωμεν ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν ἑτέραν εἰς τὴν ἑτέραν.

Μετοικίζομαι, ω, εσω, demigrare iubeo, habitationem mutare iubeo, Accus. Aristot. 2. Oecono. μετοίκισιν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀγροῦ migrare iussit. μετοικίζειν propriè dicitur is qui aliquos, (vt loquitur Herodotus in Terpsichore) ἐξ ἑνὸς ἐξοικίσαντα id est, suis sedibus abreptos alio transfert.

Μετοίκιον, τὸ, summa duodecim drachmarum, quam quotannis soluere cogebantur inquilini, authore Harpocratione. Iacus scribit viros quidem duodecim drachmas conferre consuesse, mulieres autem sex. id qui non contulissent, adducebantur ad ciues, contestique venum ibant. de hoc tributi genere meminerunt Iurisconsulti in L. 4. Cod. de iure fisci, lib. 10. Et Pomp. de verborum oblig. vide Laert. in Xenocrate, Platonem in fine lib. 8. de Leg. Pollux τὸ μετοίκιον fuisse ait τὸ ἡμισυ δραχμὰς δυωδέκα, ἢ τὰ γραμματεῖα, τριάκοντα. Quidam μετοίκιον esse volunt, quod à Cicerone & Cæsare colonarium dicitur. Et Μετοίκια, τὰ, feriæ sunt apud Plutarc. in Theseo ob receptos in vrbe colonos. μετοίκιον κεφάλαιον, Lucian. μετοίκιον τελεῖν, incolendi vectigal soluere, Plato in Leg.

Μετοικιτὸς, ὁ, ἡ, ipsa captiuorum transportatio, transflatio incolarum.

Μετοικοδομῶ, mutare ædificatum, quod ædificatum fuerat demoliri, & alio modo ædificare, Plutarch. μετοικοδομῆσαι τὴν πομπικὴν οἰκίαν, &c.

Μέτοικος, ὁ, inquilinus, nouus habitator, ὁ τὸ μετοίκιον συντελῶν, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικὼν εἰς τὴν ἑτέραν, ὃς μὴ φύσει ὑπῆρχεν ὑπήκοος τῆς ἐξοικούσης. Suid. ὁ ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταστὰς καὶ ἐν ἑτέρᾳ οἰκῶν, ὁ ἑτέρως Soph. μεταναστὰς interp. Homeri. Vide ἰσοτελὴς apud Ammonium & ἀμέτοικος. μέτοικος dicitur Hercules à Lucian. ἰ. σωτῆρος Σοφοκλῆς, sic enim de eo & aliis in deorum numerum cooptatis. ἀφ' ἧς μετοικίαν ἐλευθερίαν ἢ ἀφ' ἧς πολιτείαν, i. inquilinorum functiones & ciuium, Demosth. Metœci in l. certa. C. de iure fil. lib. x. sunt qui iussu principum in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, corúmque prædia publicantur. ij dicuntur & αἰκίσσεσθαι. Et μέτοικοι à Comicis etiam dicuntur fcaphæ nomine, ὑπὸ τῶν σκαφῶν τοὺς σκάφας ἰαμβικῶς οἱ μέτοικοι, quos ob id σκαφέας dixerunt, i. σκαφηφόρους, vt suo loco dicetur. Ἐπὶ ζήλῳ ἢ, ἐξ ἧς τοὺς τοῦ μετοίκους, vt ait Demosth. in Philip. Aristoph. μετοίκιος ἀγορᾶς ἐξὸν ἀνὴρ λέγων.

Μετοίκησις, eo post, vel accerso: Od. ϑ. κῆρυξ δὲ μετὰ μετοίκιος ἦεν. Item eo cum, comitor. Odyss. τ.

Μετοικοσκοπέω, augurium muto, vel alis auspiciis suscipio.

Μετοκάζω, ω, ἀσω, π. αορ. ingenículo meo, eruditis & fiexis genibus subido. μετοκάζω, ἢ μετακαθέζω, ἢ ὑπόκλιτος ἢ κεκαμμένος τὰ γόνατα, Neutr. absol.

Μετοκωχὴ, pro μετοχὴ, dicitur teste Hesy. qui tamen expon. ἐποχὴ, nec non ὑπόκλισις.

Μετὸν, τὸ, τόπος, quum liceat, ὑφ' οὗ πάρχον. μετὸν ὑμῖν ἐστὶ, ἢ, ἢ γνώμη ὑμῖν μετεῖναι ἢ ὧδε ἀμῦναι.

Μετονομάζεσθαι, transmutare nomen, transnominare Sueton. μετονόμασα τὸ ἐναντίον ὄνομα, contrario nomine appellatur.

Μετόπη, ἡ, siue μετόπιον quid sit ex sequentibus patet. Vitruu. lib. 4. cap. 2. Vtraque enim & inter dēticulos, & inter triglyphos, quæ sunt interualla, Metopæ nominantur: ὅπερ enim Graeci tignorum cubilia & asserum appellant, vti nostri ea canales, columbaria. Ita quod inter duas opas est intertignium, id metopa apud eos est nominatum. Apud Hesyc. Μετόπιον, μέρος τι τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τὸ ἐγκέφαλον ὑπὸ τὸ ἐγκέφαλον ὑπὸ τὸ τραχηλιφόμενον. vbi tamen male scriptum Μεσόπιον.

Μετόπιος, ὁ, ἡ, tergo, posteà, in posterum.

Μετόπισθε, μετοπίσθιος, retrò, posteà, ὦ ταῦτα, ὦ ἐνθάδε μέρη, ἐς τὰ ἐκεῖθε μέρη, ex altera parte, ponè, à tergo, ὧν ὄπισθεν ὁ ὀφθαλμὸς, ὁ ὀπίσω, in posterum. Hesiod. μετόπισθε πλεῖστα. Idem, μετόπισθεν ἀρέσσων.

Μετοπωρινός, ὁ, ἡ, proprie, qui extremi & senescentis autùni est, autumnalis. Hesiod. μετοπωρινὸς ἀμέλγειν dixit pet autumnum pluere, autumnalem pluuiam emittere.

Μετόπωρον, ὁ, τὸ, autumnus, & tempus ὀπωρινὸν, vltima pars autumni, quia tum desinunt fructus.

Μετπρωΐζομαι ἐ, γλῶ ἄλλω, in aliam terrām transfreto, concedo in aliam terram, Herodot. Ionic. pro μετπρωΐζομαι.

Μετόρχιον, ὁ, τὸ, spatium inter plantatas arbores, quarum ordo ὄρχος dicitur: interordinium Columel. Pollux, μετόρχιον ὡς καλεῖται τὸ μεταξὺ τῶν πφυτευθέντων, ὡς ὁ στίχος ὄρχος ὀνομάζεται. Aristophanes. ὁ Εἰρήνη, Ἡ κακὸς αὐτῷ ἄπαλος ἐστὶν ὁ μετόρχιος. Interpr. τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίον, ὃ ἐν κήποις ἢ ἄλλοτι τοιούτοις.

Μετουσία, ἡ, κοινωνία, consortium, communicatio, communio: & Asconio Pædiano participatio, materia: vnde τὰ μετουσιαζόμενα, nomina materialia, i. quæ materiam significant, & totum, vt λίθος, ξύλον, ὀστέινος, σίδηρος: τὰ δὲ ἄλλα ὅσα οὐκ ἔχει ὕλην ὁμοιομερῆ, inquit, Gaza lib. 2. Gram.

Μετουσιάζω, ci. cunspicio, aspicio. Hesyc. sed susp.

Μετοχετεύω, transfero, μετακωλύω, defleeto, detorqueo, quod Cicero in Philippicis & Verrinis deriuare dixit, Et partem aliquā in Asiam & Syriam deriuare curæ & cogitationis tuæ. Item, Quod potuit aliò responsionem suam detiuauit est enim μετοχετεύειν propriè aliò deriuare & per canalem deducere. μετοχετεύεσθαι, deriuatus.

Μέτοχος, ὁ, ἡ, participium, participatio, sors, consortium, cōmunicatio, κοινωνία, communio, ὁ αἰρέσεως.

Μετοχικὸς, ὁ, ἡ, participialis.

Μετοχλίζω, ισω, in Epigr. propriè vectē transmoueo, vel simplicē. transmoueo.

Μέτοχος, ὁ, ἡ, particeps, socius, affinis, consors, κοινὸς, Plato πολιτ. lib. 7.

Μετρέομαι, ῶμαι, π. μησι. τὸ μέτρον λαμβάνω, mensuram recipio, dimetior. Demosth. contra Phorm. ἢ δεῖ τὰς μισθοῦ σους τὰ ἀφέτια κατὰ δύο κοτύλας μετρήσαι, ἢ in magna porticu farinas emptantes ad quaternarum chœnicum modum dimensas. μετρεῖσθαι εἰς τὰ χρήματα, honorem pecunia metiuntur, Aristot. 9. Ethic. Item ad mensum accipio, appendendū & admetiendum peto, vtendum accipio, Cicero vertit primo Officiorum. vnde illud Hesiod. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι ὀφρὰ χρέος ᾖ, ἂν δ' ἀποδοῦναι. Est etiam vocabulum militare, pro στρατοπεδεύειν. Plutar. in Cæsare de militibus mensirum frumentum accipientibus, Τὰς δὲ σπανούσας τῶν κάμινων μετρημένας καὶ σταθμηθέντων σίτων, ἐνέβαλε διστοῦ αἰεὶ χαλκοῦ, καὶ τὰ ἀλλότρια εἰδέναι ἐς ἑτέρους ἐξῆγε. Inde illud Gregor. Ναζ. μετρεῖσθαι ὀφθῆναι θεὸς, non enim Filius ad eertum modum à Patre accepit, cui scilicet Filius æqualis est. Item μετρεῖσθαι pro expendere. Sophoc. in Aiace, μετρηθὲν ἴχνος τ' ἐκάλυψε νιφάδος ἐμοὶ, ἐξωτέρω, αὐτὸ μόνον, ἀκλαυστὸν ὥστε, σοχεῖ δόμοις. Bud. Com. Animo. distinguit ab ἴσταθμα.

Μετρίων, ὦ. ἐσω, π. ασω, metior, τὰ μετρεῖν dicebantur mensores, ὁ, οἱ σιτοδοτοῦντες, id est, admetientes annonarium frumentum. Translatè ponitur pro æstimare, expendere. vt τὸν χαρὶ μετρεῖν δυσμενίαν, Demosth. inde etiam μετρεῖν τὸν ἴσθμον, pro vices rependere, in vtramque partem: & paria vel beneficio vel maleficio facere. Paulan. in Corinth. Ἀφ' οὗ ἡ διὰ τοῦ ἰσθμοῦ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μετρεῖν τὸν ἴσθμιον ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῦ πάθους ἀδικοῦσι, ἀφ' οὗ τὰ δίκαια ἐξετάζεσθαι ἀπὸ τοῦ ἴσου ἐποίησαν. Quod ideo factum, quia μετρεῖν ἐλεῖν τὰ δικαίως, atque mutuo dare dicebant. Hesiod. in 2. ἔργων, ἕξεις μὲν τὸν ἐτήσιον

ὲμὲ δ᾽ ἄρ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἐτ τοι ὦ ἔπιδ᾽ ἀσσα, δ᾽ ἐπμητρ᾽ ἐσω. Dixit alibi, Εὖ μὴν μητρὸς ἔσει ἐκ χρείων. Οὐ δ᾽ ἀπιδιώσω. Aristoph. in Acharn. Μέτρον ἐστὶ μὴ τὸ μὴ κρὰν πάντ᾽ ἄπαν, id est, μὴ δεῖν. Interpres hoc adducit ex Theopompo, κρατήλαντι δ᾽ μετὰ δίκης, δ᾽ μέτρησον, δ᾽ πλεῖν ἀπόλλον. Aliquando pro moderari. Item pro navigare, ἐκ πλεῖν, Apollon. Rhod. ἀμὴ θεὸς ἀρτέμων τ᾽ ἐμέτρεον, non amplius mare transmittebant.

Μέτρημα, τὸ, mensum, demensum, mensura. Pro frumento quod datur militibus. Polyb. τοῖς ἱππεῦσι σιταρκίας τὸ μέτρημα κριθῆς δύο ἀπὸ σιτοῦ.

Μέτρησις, σεως, ἡ, mensio Ciceroni, modus, dimensio, modificatio Senecæ, apud Demosth.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, metrator, mensor Columel.

Μετρητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, q. mensurabilis, mensura conclusus.

Μετριάζω, ἀσω, ἀσα, ω. ἀκ. modestè fero, verecundè de me loquor, Chrysost. medium & mediocre sequor. μετριάζειν ἀνθρώπινον, modicè ferre, Plato de Rep. cum Datiuo, mediocrem esse, Aristot. 5. Politic. ἀλγὰ μὴ λίαν μὴ μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, modicè frui voluptatibus. μετριάζειν pro ἀδιάφορ. Menander accepit, ait Phryn. antiqui verò pro τὰ συνεζευγότα μετρίως φέρειν οἱ ἀεὶ τὸν ὑγὰν μετριάζοντες, qui de Filio, Dei scilicet modestè sentiùt, Nazanzen.

Μετρικὴ, ἡ, ὸν, ars metrica, metiendi ars, Pollux.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, metricus, rationis metricæ peritus. μετρικὰ ἐπιβολὴ, pes & numerus in versum cadens siue verbibus aptus, Aristot. Rhetor. 3.

Μετριολόγος, moderatus in verbis, Antiphon.

Μετριοπαθὴς, ἀς, ὁ, ἡ, animi moderatio. Val. Max. 4. mediocritas affectuum. pro clementia. Appian. in Iber. ἀπὸ τοῦ μετριοπαθοῦς τῆς τυχῆς μέρους.

Μετριοπαθῶ, modicè affici. In Epist. ad Hebr. cap. 5. μετριοπαθεῖν δυνάμενον τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, qui quàtum est satis possit ignorantium atque errantium vicem miserari.

Μετριοπαθὴς, ὲς, ὁ, qui modicè perturbatur. Aristotel. sapientem ait μετριοπαθῆ τοῦ μὴ ἄλγειν, ἀπαθῆ δ᾽ μὴ.

Μετριοπαθῶς, clementer. Appian. in Iber. οἷς ἥρπαγ μᾶλλον εἰ μετριοπαθῶς σφίσι χρῆσθαι.

Μετριόπτερος, ος, fobrius. Xenoph. in Apolog. Socrat. cui opponitur ἐπιθύμιος. & Μετριόπτερος, συμπότης. Pollux, ὑβρεῖς δ᾽, μετριοπάτερος τὸ δ᾽ ἀπλοῦς ὁ μετριοπότης, ὀλιγάκις.

Μέτριος, α, ον, ὁ, ἡ, modestus, mediocris, cùtilis, moderatus, ἀπειρὸς. Aristoph. οὐ πλούσιος. Μετρίου γὰ αὐθρὸς ἐν ἐπιτυχίᾳ σώφρονος. Plato Epist. vltima, τὰ δ᾽ ἄλλα ἀφεὶς ἐν ἡ λόγῳ ἡ ἔργῳ μετρίως μοι δόκει ἔχειν ἐν ἅπασιν, in aliis in te & verbo & facto æquus mihi esse Dion videtur. μέτριος & φρονίμως, humanus, Demosth. μέτριον παρέχειν ἑαυτὸν, se submittere, Idem Demosth. μέτριος οἶκος, mediocris domus, Idem. μέτριοι ἡ δυνατοὶ, mediocres seu parui & populares, Idem. ἐν μέτριοι τὰ ἄδη vocantur homines modestì. μετρίοι τινες, aliquot pauci. Xenoph. μετρίοι λόγοι, iusti sermones, seu iusta & humana verba, Demosthen. μετρίως ἐδίωξε, Thucydid. μέτριον ἔχω, modum teneo, sum moderatus, Plato. νόμιμα, τὰ μέτριον ἄγοντα, mediocritatem colere seu tueri, Idem in Legib. μηδὲν μέτριον ποιεῖν, Demosth. ἔσον τοῖς σαφῶσι μέτριον, quantum satis fit, Galen. ad Glauc. τὰ μέτρια, honesta. μετρίων ἀπέδησε, Xenoph. ὦ ὀπὶ μετρίοις ποιῶ, me non moderatè gero, Thucydid.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, mediocritas, modestia, αὐτάρκεια, σύμμετρα, congrua mensura.

Μετριόφρων, modestus sum, modicè efferor, Appian.

Μέτριως, modestè & sapienter, mediocriter Cic. aliquatenus, ἱκανῶς. Plato 1. de Rep. οὐ λέγοι τὰ ἀεὶ σῴζεσθαι δυνάμενα, ἀλλὰ ἐν ἔχοντα, σφὶ τοῦ σώζεσθαι μετρίως ἐπιμελῆ ἐσόμενα, quod satis sit. Idem in Epist. pro humanè, δικαίᾳ πάνυ μετρίως κεχρῆσθαι αὐτοῖς ἡ διαθρυβεῖσθαι, ipsis benignè vsus, & donis profectus, λίαν ἀμυθρῶς ἡ μετρίως, ἢ ubobscurè & ambiguè, Naz. μετρίως σοι χρῆσθαι, ergatare me gero honestè, Plato in Legib. μετρίως ὑγκαλέσας, sum gratè satis matura, Idem in Epistol. μετρίως ὀργὴν dicitur ἡ συμμετρίας δεσπόζειν, ἀκουόντων ἡμῶν, ἀπρακτῶν, ἡ μεμετρημένως authore Polluce. Plato πολιτ. 1. αὐ μὴν τὸ πάσιμον ἡ ὄλκιον ὅσα, ἡ τὸ γῆθος μετρίως ἔχὶν ὁ ὕπνος. Moderati enim & nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem.

Μέτρον, ου, τὸ, mensura, metiendi instrumentum, modus, dimensio, modificatio Scaligeri, apud Demosth. Μέτρον ἐστὶ μὴ τὸ μὴ κρὰν πάντ᾽ ἄπαν, id est, δεῖν. Interpres hoc adducit ex Theopompo, κρατήλαντι δ᾽ μετὰ δίκης, δ᾽ μέτρησον, δ᾽ πλεῖν ἀπόλλον. Aliquando pro moderari. Item pro navigare, ἐκ πλεῖν, Apollon. Rhod. ἀμὴ θεὸς ἀρτέμων τ᾽ ἐμέτρεον, non amplius mare transmittebant.

Μέτρημα, τὸ, mensum, demensum, mensura. Pro frumento quod datur militibus. Polyb. τοῖς ἱππεῦσι σιταρκίας τὸ μέτρημα κριθῆς δύο ἀπὸ σιτοῦ πυρῶν.

Μέτρησις, σεως, ἡ, mensio Ciceroni, modus, dimensio, modificatio Scaligeri, apud Demosth.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, metrator, mensor Columel.

Μετρητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, mensurabilis, mensura conclusus.

Μετριάζω, ἀσω, ἀσα, ω. ἀκ. modestè fero, verecundè de me loquor, Chrysost. medium & mediocre sequor. μετριάζειν ἀνθρώπινον, modicè ferre, Plato de Rep. cum Datiuo, mediocrem esse, Aristot. 5. Politic. ἀλγὰ μὴ λίαν μὴ μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, modicè frui voluptatibus. μετριάζειν pro ἀδιάφορ. Menander accepit, ait Phryn. antiqui verò pro τὰ συνεζευγότα μετρίως φέρειν οἱ ἀεὶ τὸν ὑγὰν μετριάζοντες, qui de Filio, Dei scilicet modestè sentiùt, Nazanzen.

Μετρικὴ, ἡ, ὸν, ars metrica, metiendi ars, Pollux.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, metricus, rationis metricæ peritus. μετρικὰ ἐπιβολὴ, pes & numerus in versum cadens siue verbibus aptus, Aristot. Rhetor. 3.

Μετριολόγος, moderatus in verbis, Antiphon.

Μετριοπαθὴς, ἀς, ὁ, ἡ, animi moderatio. Val. Max. 4. mediocritas affectuum. pro clementia. Appian. in Iber. ἀπὸ τοῦ μετριοπαθοῦς τῆς τυχῆς μέρους.

Μετριοπαθῶ, modicè affici. In Epist. ad Hebr. cap. 5. μετριοπαθεῖν δυνάμενον τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, qui quàtum est satis possit ignorantium atque errantium vicem miserari.

Μετριοπαθὴς, ὲς, ὁ, qui modicè perturbatur. Aristotel. sapientem ait μετριοπαθῆ τοῦ μὴ ἄλγειν, ἀπαθῆ δ᾽ μὴ.

Μετριοπαθῶς, clementer. Appian. in Iber. οἷς ἥρπαγ μᾶλλον εἰ μετριοπαθῶς σφίσι χρῆσθαι.

Μετριόπτερος, ος, fobrius. Xenoph. in Apolog. Socrat. cui opponitur ἐπιθύμιος. & Μετριόπτερος, συμπότης. Pollux, ὑβρεῖς δ᾽, μετριοπάτερος τὸ δ᾽ ἀπλοῦς ὁ μετριοπότης, ὀλιγάκις.

Μέτριος, α, ον, ὁ, ἡ, modestus, mediocris, cùtilis, moderatus, ἀπειρὸς. Aristoph. οὐ πλούσιος. Μετρίου γὰ αὐθρὸς ἐν ἐπιτυχίᾳ σώφρονος. Plato Epist. vltima, τὰ δ᾽ ἄλλα ἀφεὶς ἐν ἡ λόγῳ ἡ ἔργῳ μετρίως μοι δόκει ἔχειν ἐν ἅπασιν, in aliis in te & verbo & facto æquus mihi esse Dion videtur. μέτριος & φρονίμως, humanus, Demosth. μέτριον παρέχειν ἑαυτὸν, se submittere, Idem Demosth. μέτριος οἶκος, mediocris domus, Idem. μέτριοι ἡ δυνατοὶ, mediocres seu parui & populares, Idem. ἐν μέτριοι τὰ ἄδη vocantur homines modestì. μετρίοι τινες, aliquot pauci. Xenoph. μετρίοι λόγοι, iusti sermones, seu iusta & humana verba, Demosthen. μετρίως ἐδίωξε, Thucydid. μέτριον ἔχω, modum teneo, sum moderatus, Plato. νόμιμα, τὰ μέτριον ἄγοντα, mediocritatem colere seu tueri, Idem in Legib. μηδὲν μέτριον ποιεῖν, Demosth. ἔσον τοῖς σαφῶσι μέτριον, quantum satis fit, Galen. ad Glauc. τὰ μέτρια, honesta. μετρίων ἀπέδησε, Xenoph. ὦ ὀπὶ μετρίοις ποιῶ, me non moderatè gero, Thucydid.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, mediocritas, modestia, αὐτάρκεια, σύμμετρα, congrua mensura.

Μετριόφρων, modestus sum, modicè efferor, Appian.

Μέτριος

quisque, vsque ad aliquem terminum. Gregorius, μέχρι τῆς ἀναστάσεως γινόμεθα quousque, μέχρι τοῦ, κ τοι. Διὰ τί μέχρι τοῦ νῦν vsque. μέχρι τῆς σήμερον διαθήκης Demoſt. μέχρι τῆς ἡλικίας, vertitur tenuis. μέχρι τῆς θυσίας, in hunc diem. μέχρι τούτου, hactenus τὸ μέχρι τούτου, Plato. μέχρι τίνος, hanc tantum conditione, hactenus, Thucyd. μέχρι τούτου ἐδυνάμην, μὴ ἐποίουν, id donec cernamus, maximus, Herodot. μέχρι ἧς τοῦ νῦν interea. Μέχρις οὗ μέχρι, ἀφ' οὗ, quoad. Μέχρις οὗ ἐς, quoad. Athen. Μέχρις οὗ ἂν ὑποπτεύσῃ τὸν θεὸν καταπίεσαι. Ariſtot. μέχρις οὗ ἂν dixit. Et μέχρις οὗ ἂν ἐξ, quouſque ſit vnus. Μέχρις ἂς dicitur, δὲ ἄχρις καὶ, dum, & indiu μέχρις οὗ ἂν, vt ἄχρις οὗ ἂν, & ſine ἂν, vt ἄχρις, Athen. ad μέχρις ὦ, donec eram, quoad. μέχρις ὧν ἔπεφρε τῷ τοῦ ἥκειν μὲν ἐντεῦθεν, huc vſque, hactenus, Plato. μέχρις ἡμοῦ, meam vſque ætatem, Herodot. μέχρις οὗ πιμφθείς, donec retantur, Thucydid. μέχρις οὗ ἀρχῆς διελύσαν, ſeu quoſque in tempus eſt à foro diſcedendi, Herodotus. μέχρις ἂ ἐκπόνω, Idem. μέχρις οὗ ἐδόκουν, tantiſper quoad indigehant, im Herodot. μέχρις οὗ μυκνὶς λήγων τοῦ κρανίου θορὸς, Sophocl. ad iu ſinus peruenerint inferni dei. μέχρις ὅτου πλησθοῦσα ἀφεθῇ, vſque dum refertum eſt forum, Herod. Ceb. Theb. cũ Iini. ἡ ὑμεῖς ἐκ αὐ σωθήναι ἐδὲ μὴ ὕστερον ποιῆτε ἢ ἐνθαυμάζειν μέχρις ὧν καθῇ, donec in mores & animi habitum ea verteritis. ſ. priuatiua particula ἀ στρητικὴ μόριον. Ariſt. Rhet. τ. Καὶ αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἡ κρασία μείζων. πᾶ μᾶλλον, πᾶ δὲ, ἀ πᾶν, id virtus non virtute, vitium non vitio maius. nam ibi μᾶλλον oſtendit, vel potius διὰ τὸν accelſionémque ad habitum. ἀ ὦ, ounquid, ἆρα μὴ. Xenoph. Ἀλλ' ἀ ἐδὲν ἐγὼ, μᾶλλον κατανοῶ ἢ ἐκείνους ἀπιτῶ ἡδὺ ἐνδοξάζουσι, nunquid ego te moror? ſt, vereor ne te remorer. Κᾶρ μὴ, nunquid & vtrum, quod conſequentia ſermonis. Ἀλλὰ μὴ dicitur. Xenoph. Ἀπομνημ. ἐρ. ἐπ ἐπιτρέψεσθαι, ἢ ἐδὲ ἀθρόους μᾶς ἐᾶν ἐν ἄγρᾳ. Δῆλα μὴ αἰχνεύειν. Καὶ μὴ ita concile ponitur, vt apud Cicer. nec Plato lib. 6. πολιτ. Καὶ μᾶν που ἡ τοῦ δὶ σοφιστὴν ἢ τὴν μάντιν κατὰ φύσιν ἐπιθυμία ἐστὶν τὸ ἐν, hoc eſt, ἐν καὶ φιλόσοφον. Μᾶν μὴ nonne tot, de Repual. Εἰ δ' ἐπίσταται ἀδικία, βέλτιον μᾶν ἐστὶν ἢ ἀδικεῖν, nonne perdet? Ὅπως μὴ pro μὴ cum Optatiuo. Xenoph. εἰ μὴ φιλοῦμεν ὅπως μὴ ἐσόμεθα αὐτῶν μὲ τοιοῦτοι, id eſt, ne. Polit. & ita dici, Ἀλλ' ὅπως μὴ ἀμφισβητήσουσι τοῦτο χρεὼν ἐμοῦ, ſed dum huic obſequor, vobis moleſtus ſim, Cicero. Et pro τὸ μὴ dicitur ὡς μὴ. Ὅπ μὴ, niſi. Gregor. οὐκ ἐλήγουσι ἢ οὐ διέβη, ὅπ μὴ ἡ χολὴ οἱ τοῦτοις ἐωυτοῦ ὑποθεὶς κήρυσσον, niſi quod in intellexerat hoc facto ſe diffidentiam ſuã prodere. Plato in μηδὲν ἰατρικὸς ἀπέδη ὅπ μὴ ἀνάγκη, niſi neceſſe ſit. Et in preſignificatione pro quòd non. Gregor. Λέγω δὲ μὴ ἐλαθεῖν, μᾶλλον δ' ὁμολογῶ ἐιδὼς, διὰ ὅπ μὴ ἀγνοεῖ διὰ κτυῶν. Idem, Ὅπ μὴ ὑβρίζειν μέλλοι, διὰ ὅπερ ἡδὺ ἀμαρτάνειν σφαγιάζεται. Dicitur & Ὅπως μὴ. Odyſſ. τ. Οὐ γὰρ ὅπως ἐς ἄγορὴν ἐλεύσεται ἀνδρὶ ἐμῷ μαχήσασθαι ἢ ἄλλοι γε, ἔτι μὴ θεὸς αὐτὸς ὑπαὶ δόρυ ῥιμῆσιν ἢ δῖον νέον. Οὐχ ὅπως μὴ, quin. Lucianus, οὐχ ὅπ μὴ κρὸν ἢ ἐξ οἴκου, non quin honeſte eſſe cenſeam. Οὐκ μὴ pro ὅπως μὴ ſiue ὡς μὴ. ne. Synef. Ἐγὼ δὲ καὶ συνιὼν μὴ, τὸ δὲ ὡς μὴ, μὴ ἐν ἀδικίᾳ ἐγένετο, ὡς μὴ ἀδικεῖν. Adverbium eſt ἀπορρηματικὸν, id eſt, prohibendi. Quũ rem aſſentem ſignificat, iungitur Imperatiuo: nam quum aliis odis verborum, tempus vel præteritum vel futurum vel definitum ſignificat. μὰ τὸν φιλόσοφον, videte non quaſe dicit, Æſchin. cum Optatiuo, ἐφοβούμην μὰ γένοιτο, Deoſth. ὦ πολῖται, abſit vt faciatis, Idem. Cum Subiunctiuo iam conſtruitur: νὴ, καὶ οὐχὶ, non redibis. Euripid. οὐ καὶ μὰ τὸν ἐμὲ ignores, vt non ignores, Nazan. μὰ κατανοήσῃς ἄρτι τυφλὸν τὸν χρῆσματος, ne cunctaris conſequi donum, quin conſenſaris. &c. μὰ λίαν πικρὸν εἶναί τι, ne nimis amarum & acerbum ſicere liceat: vel abſit vt liceat dicere quicquam acerbius, Demoſthen. vbi Bud. φοβοῦμαι μὴ, ſubaudit. οὐδεὶς ἐστὶν μὰ πάσχειν, Demoſthen. nihil graue patiemini. οὐδὲ μὰ ἓν, non videbit, Sophocl. οὐ φοῖνι μὰ θνάσειν μεθ' ἑνὸς τινός, Nazanzen. Pauſan. ἐ χρῆν ἀνομάσαντας, ne ſitus ea vitiet. Xenoph. μὰ τύχῃ τῶν πολεμίων, ne fauciet, id eſt, ἵνα μὴ, quemadmodum Vt Latinis. ferent. At vide, vt ſatis modò contemplata ſis, id eſt, cane ne non ſatis. Et interdum cum Indicatiuo præſentis aut præteriti pro Optatiuo vel Subiunctiuo. Demoſth. δέδοικα μὴ ἐλαθωμεν, vereor ne non intelligamus. Plato, δεῖ ἔοικ, μὴ παῖζοντ' ἐγήγερται, ſed vide, ne non ſerio dixerit. Demoſth. μὰ ἢ ὑπόληψιν, ne deſt. οὐδὲ. οὐκοῦν αὖτοῦ οὐ συμφέρει, conſideratne ne non proſit, Ariſtot. Plato cum præſenti in Phædro, Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δυσκολαίνῃ τι ναῦν διάνεμμι, ἢ ὦ τῷ ἀφθόνῳ βίῳ. Idem per ἀόρηστον, ἀλλ' ἅμα βλέψας εἰς τὸν Κέβητα, εἶπεν, ὁρᾷ μὰ πω, ὦ Κέβης, ἡμᾶς τι τῶν ἀντιλόγων, ſed vereor ne quid te quippiam horum conturbarit. Philoſtratus etiam per paratacticum cum aoriſto, δέδοικα μὴ νῦ ὀκνήσω ὀκνῆσαι. δεῖ ἐωσκρατοῦς ἀπέσβη. Odyſſ. δ. δείδια μὴ ἦ πάντα θεὸς νημερτέα εἶπεν, οὐ μὲ ἐφείς, ne decipias, Euripid. Iungitur & Infinitiuo, ſic, μὴ δῶμα πόσθαι ἀέτου, diffido poſſe, Deoſthen. μὴ τέλματ' ἐκπεφρίξαμεν, cenſeo non eſſe mittendum, dem μὴ ἀφεῖναι ἀφεύμας, nego me facere, Idem Demoſthenes, τί μὴ λαμβάνω μὴ ἀφεῖναι, quid cunctamur facere, id eſt, ne faciamus, Euripid. ἀν ὑστερῇ καλεῖν ἔδοσαν θεοὶ τὴν γνώμην, vt eorum ſequentes ſententiam non videamini illis inferiores, Thucyd. ἵνα μὴ σὺλαι, vetat ne claſſe traiciani, Euripides. τὸ ἀφῖχθαι ὁ ἄνδρος εἰς τὴν σὴν δόσιν παρεῖ δυνάμεθ' τε, μὴ δυνάσθαι τε, hæſitabat Tyndarcus pater, vtrumne daret, an non. Idem. μὴ διαφθεῖραι ἀλλήλους, ne interimeret prohibuit, Thucydid. ὧν δὲ ἀναλῶσαι ἀναγκη τὸ μὴ τοῦ πολίτου, Ariſtid. neq; mare prohibet quominus ſit ciuis. μὴ χρῆσθαι λόγοι ἀπορήσειν, qui negauit ſe polluiſſe lectum, Euripid. ὡς ἀραιὰ μὴ τὴν ἀνάγκην φέρειν, Ariſtides, nõ eſt contentus, niſi, &c. μὴ σπουδὴν ἀπωσθῆναι, veto venire, id eſt, ne veniat, Idem. μὴ παρεῖναι τὸν βωβῶντα, ne barbarus transiret. οὐ δυνάμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, dixit Xenophon in Apologia Socrat. id eſt, non poſſum non eius meminiſſe. Et ἀδύνατόν ἐστι μὴ ὠφελῆσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, id eſt, ἵνα μὴ ἀνωφελὴς, ne interficeretur. Mὰ, interdum ſine aliquo modo. Dinarch. μὰ δι' ὀδυσσέα, μὰ δι' αὐτὸν ἢ ἀγαθὸν, id eſt, οὐδαμῶς. μὰ κακὸς τοξότης, bonus ſagittarius, Plato. τὸ μὰ δύσκολον, animi facilitas, Idem νόμ. ξ. διαρρήσατε αὐτὸν, μὰ δὲ πατέρων τὸ λόγου, δὴ ὑποτέρων τὸ ἕλεον ἔδεν, Heſych. contra Cretẽſ. Mὰ poſt σκοπεῖ, id eſt nũm ſeu nunquid. Xenoph. σκοπεῖ μὰ ἐπαγγοῦν ἢ δυσθύδωσι, confidero num inuet vendere. Sic Plato libro 1. de Republ. σκοπῶμεν ἀπὸ τῶν λόγων μὰ ἀληθὲς ὦσι, vereſant eius animum, & agunt num veri ſint, id eſt, veri ſint nẽcne. Mὰ cum futuro Indicatiui poſt verbum δεῖ. Plato Epiſtol. 7. πᾶς αὖν σοιοῦ ὦ· πᾶ οὖτοι ἀπὸ ἄμοι πάρει, πολοῦ δεῖ μὰ χρήσας ποτὲ ὁ αὐρῶνιος εἰς ὁ Διόνυσ ἢ Χαρίλαν κατιδεῖσθαι, multum abeſt vt vir grauis de iis quæ ſeria ſunt ſcribens hominibus, ſe ſimul & ſua ſcripta inuidiæ & ambiguitati ſubiiciat. Mὰ in cõſtructione eleganter implicita, vt μὰ φάσκω, id eſt, οὐ φημι, dico nõ, hoc eſt, nego. Demoſth. contra Phorm. Ἐπειδὴ ἢ τὸ συμβόλαιον ἐν τοῦ μαστῆρα ἐμπορίαν χάρτης μὰ φάσκειν τοῦτο εἶναι ὑμῖν ὑφεῖσεν τῶν δίκων. Quod etiam dicitur μὰ λέγειν. Plato 9. Leg. ἀνεῖν μὲν ἐκάτερον ὑμῖν χρεὼν, ἢ μὰ λέγειν οὐδὲ πάντα πλὴν ἀδικίαν πᾶ ἀδικήματα, ὦ τοῦτο δὲ ὀρθῶς ἐφρτα. Sic Cicero nego, pro dico non, ſolitus eſt dicere: nego vſquam vnquam fuiſſe maiores. Similis etiam eſt vſus negationis ὁ τῷ Μὰ ὀφειλόντων, id eſt, ſimulo non, pro diſſimulo. Æſch. contra Cteſiph, Ἐκεῖ ἢ μὰ ὀφειλόντων ὑμᾶς ἀναιδεῖν, μᾶλλ' ὑμεῖς ἐκεῖνα δίκαια ἀναιδεῖν, Quod ſi hæc verba noſtra audire ſe diſſimulet. Demoſthen. τοῦ δὲ ὁ Χίλωνος, βουλόμενος ὑμᾶς μὰ ὀφειλόντων πολεμεῖν αὐτὸν ὑμῖν, Thucydid. Δεῖ ἢ ἐκ ἀδικοῦσιν μὰ ὀφειλόντων, oportet autem eſt iniuria nos affecerunt diſſimulare. Mὴ pro εἰ μὴ, ἢ ὁ ἀν. Ariſtotel. in OEcon. Τὰ δ' ἀδικοῦντα μὴ ὀπλιτελεῖα ἀναπολῶν ὑπλιτεύειν· ἢ δ' ἐκ ἐφίστασιν, niſi dominorum diligentia. Idem 8. Politicor. ἢ τοῦτο ἀναβαίνῃ ἐκ αὐδρὸς ἐμὲ δυνάτου, ἢ πλοῦτος, niſi ebrij, vel ludibundi. Demoſth. ἀνδρὶ ἀφεῖσθ' ὦ, ἀτελὲς ὅτου μὴ διαβόλου ἀτέλειαν ἔδωκαν ὁ ἄρχες· id eſt, εἰ μὴ ὁ διάβολος. Synef. Οὐ γὰ καὶ φίλτατόν σου τυγχάνοιτ ἀν ἐωυτοῦ ἐκ τοιοῦτον, μὴ ἀπὸ τοῦ πάντα ἢ ὑπόπτωτος ἢ σωκόχυτος. Sophocl. in Aiace, ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἔ' ἐν τῇ ἢ μὴ θεὸν μάνεμ', id eſt, ἐκ ἂν μὴ θεὸν ἔπεσθ', hæc in eum ſtatum non venſſent, niſi dijs volentib. Item pro non, Demoſthen. ἐσκεψάμεθα μὴ πεῖσαι, quum mihi non perſuaderent. Mὴ pro ἵνα μὴ. Plato in Hippia maiore, ὦ παῖ, μὴ ἐξαπατήσῃς τὸ ἄν τοιοῦτον ἀγάλματα ὄφων, ne iterum ego ab eo inſcitiæ conuictus, ridear ab omnibus. Mὴ pro Μαθμῶν. Dinarch. ἀφεῖσαν ἐκ τοῦ σοῦ ἐδὲ ἐκ τοῦ Διοσκεύειν, ἀλλὰ μὴ, ἐνδὲ τοῦ ἀφεῖσθ'. Chryſoſtom. μὰ ἀβρωκτεῖν, noli obſecro. Mὴ pro μόνον. Ariſtotel. 4. Politic. Μὴ γὰ ἐν ἀδικεῖσθαι τοῦ πόλιν ἀξιοῦσ' ἡκλεῖν τῇ φύσει ἀνδρῶν, neſcio enim an impoſſibile ſit. Mὴ pro nunquid, & an. Plutarc. καὶ πῶς δὲ φόρμιν ἠρώτησε μὴ βαρεῖς εἰσὶ, Lucian. Τί οὖν ἄπῃ ὑπ' ἐδ. Σε λοιδορεῖ τοῦτο ἐκεῖ· ἡμῶν ἀνέμων ἡμᾶς ὑπάκριτας ὧν εἰς κρῶ; Plato in Apolog. μὴ αὖτον οἶει φορτίσειν διαπόσιν ἀνθρώπων πυρὰς ἡμῖν ἐκάστου ἀπολέσθαι; nunquis? Sic Cicero, Tamen ne arbitraris id te poſſe obtinere?

Mὸ pro οὐ, licet propriè τὸ μὴ ἀπορρητικὸν ſit, & τὸ οὐ ἀρνητικὸν. Demoſt. Ἐ πειθὼ μὰ μὴ πείσειν, cùm mihi non perſuaderent. Sed contrà non ſit, vt ἀρνητικὸ αὖτὸ ἢ ἀπορρητικὸν ſumantur quoà & in compoſitis obſeruatur. Eadem enim ratio in Μάνει, ἢ μάντος, μάντιος, &c. contra οὐ τοι, οὐδέποτε, οὐ δ' ἔτε, ſemper ἀόνητικὸ. Mὴ γὰ, ἐς μὴ γὰ χρὴ, idem quod μὴ γὰ δὴ, μὰ δῆτα. Demoſth. pro Cteſiph. Εἰ γὰ τοῦ τοιούτου ἐκ ἐλαυνὸν αὐτὸν ὧν κἀκεῖνον ὑπὸ τοῦ πονεῖν οὐ χ ὑπόμενεν οἱ ἀφεῖγονοι, τῆς μὲν ἐκ ἀπὸ τοῦ ἐν ἀδικεῖν ἀπέλαυσε χ μὰ δ' ἐμοῦ· Quis non deſpuiſſet in caput tuum? abſit enim vt id vel in ciuitatem, vel in me ominari mihi contingat. Synef. Εἰ τοίνυν γὰ σωῖ ἐκεῖ τὸ μηκίτι σφρῶν ἐκεῖν ἀφεῖναι τὴν ἀφαιρέσιν τῶν ἀκτημόσυνον ὑμῖν, μὴ γὰ ἐ' ὑπόνοια τοῦ ἐκεῖ ἐστίας, ne dicam eccle-

vel absit enim vt dicam ecclesiæ. Quæ figuratè dicuntur ὡς παρ' ὑποψιαν.

Μὴ δῆτα pro μὰ δῆτα, absit. Dij prohibeãt. Synes. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν σοφιστικὴν ταῦτα τὰ βλάπτοντα ὁ θάμινων ὧν ἀφωρισται μὴ δῆτα, τῆς γνώμης ἀξιῶ κατηγορεῖν, absit enim vt prætaleat propositio nostro fortuna. pro quo dicitur μὰ δῆτα, μὰ γάρ.

Μὰ δῆτ, non solùm enim, Galen.

Μὰ γῆν, absit, Deus auertat.

Μάλ' αἴ εἰς, vehic aũ.

Μάλ' αἴ εἶπα γέροντα, nullo pacto.

Μὰ δῆτα prohibentis est atque detrectantis. Synes. Μὰ δῆτα, ὦ πάντων ἐμοὶ σοφιστῶν ἔσατε, vbi ἀπορρητον πολὺ δῆτα, pro Absit vt hoc facias vir mihi amicissime. Demosth. πρ. Μειδίου, Μὰ δῆτα, ἐν γὰ δίκαιον, videte obsecro ne faciatis. Et σὲ εὐ ἐφαίνω in epilogo, Μὰ δῆτ' ἂ πάντες θεοὶ, μηθεὶς ταῦθ' ὑμῖν ὑπολάβοι, videte per deos immortales, videte inquam ne fic annuatis: vel dij prohibeãt. Aristoph. φίρε νυῶ, εἰ γὰ τὸν ἔνδικον καὶ τὸν πάλαι μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰ αὐτὸς ἐξελήλυθα, minimè, nequaquã hoc feceris. Ponitur etiam μὰ δῆτα pro Dij auertant, dij meliora. Demost. πρ. Μειδίᾳ, Ἐμοὶ παιδία ὡς ἔστι, διὰ τοῦ ἄρχ τῶ πεπιστικότος ὁ πεποιθὼς ἐκαπίθει ἔζω παρ' ὑμῖν, μὰ δῆτα. Dicitur & μὰ γῆ ὰ.

Μηδενοιῶ, non aliquo modo, nihil penitus, nullo pacto.

Μηδ' ὀγιτοῖν, μηδεῖς.

Μὴ ᾖ, necdum, Apollon. lib. γ. Μὴ ᾖ aliquando ἀφεῖκεν. Athen. in Apolog. τὸ ᾖ κατ' λίγυπτίους, μὴ ᾖ χολοῦν ἢ, Illud verò quod Ægyptij factitant, ridiculum.

Μὰ ῥᾴτω, non tamen. Aristot. ϛ. Pol. Ὡμοίως δ' ὠὰ εἰ πινες οἰκοῦν χωρὶς, μὰ ῥᾴτω τοσοῦτον ἄπωθεν εἶεν ὥστε μὴ κοινωνεῖν.

Μὴ μὰ, ne non. εἰ φοβεῖτο μὰ ὁ χθὼν ὧν καὶ ὡς κάρα δὸς μὰ χάρα ἔχωι, Xenoph. lib. ι. Κύπ.

Μὴ οὖ pro οὐχὶ, καὶ οὐχ ὅσον, nedum, οὐχ ὅτι. Polybius in ϛ. Καὶ μὴ οὖ τυχεῖν ὅτι τοὺς χρείους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπὸ κακῶν εἰς τὰ Ἀλεξάνδρεια, ἐφ' ὁ λόγον ἐνεδωδόναι τὴν βίην, non solùm non tuliste gratiam.

Μὰ ὅσιος ὑπεισι σοφιστικαμφιλαμεῖ, ἰδ. ὅπως μὴ ὑπᾶσι, ne quando irruat, occupat, Thucyd.

Μὴ ὅτι, pro eo quod Latini dicunt, ne dicam, vel, vt interim silleam. nedum, non solum, non modo non. Xenoph. lib. ι. Κύπ. τὸν ἐμὲ τοῦ νῦν ἀεὶ αὐτὸν ποσέκη δίκες, δηὐ νῦ ἐλαττῶν τὰς ἀξίας καθίστ, ι. vestem nõ modò gratis cuiquam dares, sed ne minoris quidem quàm valet, venderes. Plato in Apolog. εἶμαι ἐμ μὴ ὅτι ἰδιώτων τινὸς, δηὐ τὸν μέγαν βασιλέα δυναμένης αὐ οὐδεὶν αὐτὸν ταύτας, ι. non solùm priuatum hominem, sed etiam regem ipsum magnum, &c. τὰ γὰ ἄλλα ἐν δὲ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἐν μέρει τῷ ὄλῳ τοιοῦτον ἔῃ μὲ ὅτι ἐν τῷ σώματι πιστεύεται, linguam perinde ac partem aliquam exteriorem putandum est, quanquam ore operiatur. Aristot. lib. ϛ. de generat. Anim.

Μὰ ὅτι, ϛ. Μὴ ὅτι δὴ, idem.

Μόνυ, & μὰν ὧν, & Μονυχὶ, vel dimisim, μὰ οὐχὶ, μὰ οὐ, non, quin, & quominus negatiuè. Nam in his locutionibus quæ per Infinit. efferuntur, Atticè geminatur negatio, vt Xenoph. in Symposf. Ἀλλ' ἐκεῖ σοὶ ἀπίτω τὸ μὰ οὐ λέξει ὅτι ἔκρεν ἐγαίτωι πλείονα ἄξιον ὄπτος ἔσθαι. At nullus tibi contradicit, quo minus vnusquisque dicturus sit quod se nosse putet maximè prædicandum atque commendabile. Demosthen. contra Timocrat. Καὶ ἐκεῖς πάντα μὰ ὁ χθὼν ἔχῳ ἀντεῖπεν αὐτοῖς. Lucianus, Ἀπόντων ἐκεῖνοι τῶν σπουδαίων, ἀνέβραπον, δηὐ μόνη τὴ μισθὴ μὰ οὐχὶ σοῦσα ἔῃ ἀναιρεῖσθαι, quominus sint pecora, id est, ὅσα τῷ μὰ ὑχὶ ἔῃ. ὡς ἐδημόσιος μὰ ὡς ἐκείνοις ὑξιάθραπος ἔσθαι, ὡς sua dignitate non existimabat non diripere illos, Herodot. μὰ νῦ τοι οὐ χρήσιμος, id est, μὰ ὡς οὐ σοι, &c. ne nõ profit, minus. Plutat. μὰ κρίναρον ὁ καθαρσὸν ἐφάπτεσθαι μὰ οὐ θυσιῶν, nec enim pollutum, putium contingere fas sit. ὡς ἐκεῖνοι ὄζι, ὡ ὄλωμόρις μὰ ὡ δίωῳ ἄνλιω, &c. haud decorum est, Athenienses non dare pœnas, Herodot. libro γ. μὰ οὐ βέλεσθαι ἔν διδύμῳ. Thucyd. ne non fimi fitis extimefci mus, ne parum firmi fitis veremur. ὀρᾶτε μὰ ὡς ὑποδέξωνται, videte ne non probent, Idem. μὰ ὑχὶ ἐκεῖνοι ὦσι, ne non fatis effent, idem. Thucyd. ἆρ' οὖν ὡ ἀνατὸ ψυχῶν τηλικαύτων μὴ οὐ γνῶναι ἡδὺ ἀφροξέσθαι; poteratne tantus animus non iucundam habere fenectutem? Gaza de Senect. Aristotel. libro ϛ. Ethic. σωφρόνως ζῶν μὰ οὐχ ἡδὺ τοῖς πολλοῖς, φαυλοτέ νόοις, modestè viuere plerisque hominum, & in iucundus præsertim, non est iucundum. μὰ οὐ σφαλωθεὶν ὑ βέλεσθαι ἔχοντες, quominus ante firmen erogent non potentes recusare, Thucydid. οὐδηλίων ὑμῖν ἔχῳ ἐλπίδα μὰ ὡ δύνασθαι ὑμᾶς δίκλω τῷ βασιλῆ τῆς Κοτοσάπης, nullam vestri spem habeo, quominus pœnas regi rebellionis detis, Herodot. ὑτέ σφας κατέχῳ ἀνωκτεῖν ὅς τε μὴ οὐ διασωθεῖναι τῷ στρατιᾷ, neque ipsos cohibere poterit quominus copiæ dilabantur, Idem. τὸ μὰ ὡ ἐλθὼν, quominus eam, vt non, ne, Aristopha. ἀ γὰρ ἔζι ἔδ' ὅπως ἀδημόνως ὄντες, μὰ ὡκ ἔζι σοὶ δούλοις, neque vlli possunt trahere subterfugere Græci, quominus tui sint serui, Herodotus. μὰ ὡκ ἔπακολάνω, οὐδεμὰν ἔζι μοι κανὼ, nullo machinamento effugere vales, quo minus morte pereas, Idē Aliquando tamen eadem constructione seruata, Nisi significat. Synesius. Εὐσεβία, νοεῖς ἀ ἀφορέσεις αἰδίστων, μὰ οὐχὶ ὑφ' ἑνὸς μέρους ὅσπερ πάσης τῆς χρισεμάρης τὸ πολυπλάσιον, diuinam virtutem, nisi sacri aduentitij particulam in funus efferri impendit, hoc est, ὡς μὰ ὑκπεδόντων. In qua locutione ὧν vel ὑκὶ nõ subaudiri videtur ante negationem. Interdum significat quin, vel nisi, cum Participio iunctum. Lucian. ἀξιόπιστ' ἐῖναι λέγων, μὰ ὑχὶ ὀφτίφρον αὐτὸς φύσεις οἷος εἶναι prius. Demosthen. contra Theocr. Οὐδ' ἀὶ εἷς πάντ' ἀδικῶν, μὰ οὐ σωιεὶς ὡ ἑαυτὸ συναφανιεῖσθαι. Sic aliquando Cicero, nemo pro quin, ponere solet: quale est illud pro Pompeio, nec illa non possunt, vt hæc non eodem labefactata motu inciendant. Idem de finibus, Fieri, inquam Triari, nullo pacto, vt non dicas quid non probes eius à quo dissentiDemosthenes πρ. Τιμοκράτου, οὐδεὶς πάντοτε μὴ οὐ κακὸς ἔῳν νόμον αὐτὸν, νόμοις supple, nullus vnquam ex contrario conciudit leges rectè esse constitutas. ὡς ἀς συμπίπτῃ λέγοντι μὴ οὐ τοιγαροῦν ὅτι, non accideret leoni, nisi qui longo tempore vitrix Aristotel. 9. Animal. ὡς μὰ τὰς ἐλαιὰς οὐ πολλὰ τὸ βέλτιστον, ἐκοῦσι πειρᾶσθαι ἀπάντων, nemo vnquam quid optimum fit ex iudex elegerit, nisi omnia prius fuerit experitus. σωσοῦσιν οὐδ' ὡ ἀδὲ ἐι διωσοῦσι, μὰ ὡκ ἀμ σφαλοῦσιν, nisi fi insidietur quin pulentiatur expectatio est, seu ne non præsentiatur, Thucyd. ἀδ' ἔχων, nisi habe rem, Sophocl. ἀδ' οὐκ ἂν ἐδ, μὰ οὐ βλαβῆναι fieri non poterat quin, & c. Thucyd. lib. 8. αὐτὸς οὐ νῦ ξέρχεται ἐπὶ ταυτὸ τὸν φοβερώτερον ὄρκον, ἐς ὃν ἔρχεται, ἐκοῦσι neque nox distinet, quin propositum fibi curfum conficiant, Herodotus. μὰ ὡκ ἔσπιθεν ἀπὸ κατρὸς, non fero quin reddatur, Philostrat. μὰ ὡκ ἔπτακος ἔσθαι αὐτὸν ὡ σφᾶσιν, non tantum habens fidei, quin crederet iam turbari posse, Thucyd. ὡλιμία μηχανὴ μὰ οὐχὶ λιμὸν ἐκατὸν ὄρσαι τῷ ἄλλῳ, Lucia. nulla ratione fieri potest, quin fitim liatur fames. ἀδιμάλιμ μηχανὴν ἔφη ἔῃ μὰ ὡ σφι ἐκείνου ὑποθέσθαι, dixit nulla ratione fieri posse, quin aliquid illis sit suggerum, Herodot. Aristot. ι. magnor. Moral. ἀδ' ἀμφισβητεῖ μὰ οὐ τὸ μέγα οὐ τὰ ἐμοὶ ἀνὴ δίδωμι, non dubito quin à me plus amebeas μὰ ὡκ ὑποδεεῖν διένεγκε, non declinauit quin occideret, Philostrat. οὐ λῆξε ὀρλύων, μὰ οὐ τῶν σφοφανῶν, id est, non primam lamenta, quin omnibus proloquar. Sophocl. ὡκ ἀμ ἀλλα τὸ μὰ ὡκ ἐλήρυ χρέου ἀλλὰ τὸ ἴδιον, non dubito quin ita breui sit peritura, Gaza de Senect. Interdum & cum Infinitiuo pro nequaquam, minimè: vt μὰ γῆ οὐ μέτιμι τῶν φρενῶν αὐτὸς ἐχῳ φίλων ἔσεσθ', &c. minimè verò temerariũ est quod accidit, vt ſibi ſit vnuſquiſque commendatus, Aristotel. Politicor. Et pro non etiam, cum Infinitiuo & Coniunctiue vt μὰ γῆ οὐ πάσχειν. Plato in Epistolis, τὸ ᾖ οὐδεμιᾷ ἐάδιον, καὶ ἐκ ἀρώτα τὸν ἄνθρωπον, μὰ οὐ ἢ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἔτερα, nec facilè quempiam multa alia mala inferre, quin & ipſe iuratur alia. Quod etiam per alteram tantùm negationem fieri poteſt. abun dat enim hic alterutra, vt apud eundem Demosthenem ſcribentem de dogmatibus ſuis, Μηδὲν ὑ φυλακὴ τὸ μὰ φεύγειν, δηὐ ἐκ μωδαιμόνη. ὁ γὰρ δεῖ τὸ γραφέντα μὴ ὡκ ἐκπιστεῖν, Fieri nullo modo poteſt quin ſcripta non etiam excidant audentur. Idem in Apologia μὰ ᾖ ποῦτ εἶναι ὑποπτεῖν μὰ ὡ τῶτ' ἐ χαιπόν, ſed id difficilè non eſt. vide tamen ne ſit legen lum ᾖ μὰ τῶτ' ἔ, Sophocles cum Infinitiuo & Verbo ἀλλ, οὐ δῆτα μένει, μὰ ὡ πατρυσίαν ὄψῃ ; quid tandem differt vt minus propius accedat? Et cum verbo ἀφικνῶ ὡκ ἂν ἀφίκοιτο τὸ τέτρωτον πᾶς κατεξαῦσις ὄνειν, ι. vt prohibere non poſſet, in lapidibus diſcerptus totus interiret. μὰ ᾖ, an non? μὰ ὡ ὁ Sophocl. cur non, quid μὰ ὡδὲ aliquando ſignificat etiam tinorum more.

Μὰ ὅπως, ne fortè. Plato, μὰ ὅπ ἀδοξοποιδεῖν, ne quo modo im liretur.

Μὴ ποτε, ne quando, ne fortè, ne. Item nunquam : Demoſtl. μὴ οὐδὲ μήποτε δόξει, id eſt, ὡκ ἂν οὐδ' ὅτον. Plato in Critone, ἵνα τοῦ ἐτέρῳ ἔσῃ τοιοῦτου ὑπηκόοις, ἐξ οὐδένι μήποτε ἔρχεται, pro ἔσωτι. μήποτε οὖν μαινέων ἐγὼ, Chryſoſtom. Item num quis? Interrogantis, Theophraſt. ἆρα μήποτε οὐ ποῦτο ἔ τὸ σφόνια ὁ τιος non hæc cauſa eſt? Et addubitantis ſiue dubitantes dentis. Idem, μήποτε ἀδ' ὧν ὄψῃς, haud ſcio an ſtultum ſi Athenæus cum indicatiuo iunxit lib. 13. μήποτε ᾖ διὰ τράφεν ται ſe ſcribendum eſt. Item, μήποτε ᾖ κατ' ἐκ πλάτη, ac neſe an in Pluto, & c. Plato in Epiſt. τὸ μὲν σκοπεῖν μὴ ὑποδέμια μήποτε μείων ἀν γίγνοιτο ἀεὶ πᾶσιν τῶν ἀνθρώπων, id eſt, inquiſitione deſiſtere vtrum melius quippiam euenireret reipublicæ. Tit. 10. Ethicor. Μήποτε ᾖ ὁ κρὼν τὸν λέγεται. Sic Paulus vſi ſt capite 2. ad Timoth. 2. Epiſt. παιδεύοντα ἐν πραΰτητι ἀντιδιατιθεμένους ἐὰν μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν ἐς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, ſi quando forte ſi ſint. Aliquando μήποτε eſt ἀπαρρησιάστως vel ἀπλῶς. Gregor. Μήποτε ποσοῦτον ἀμελήσαμεν ἢ ἀρετῆς, ἢ τοῦ φιλοσοφεῖν ἀδόντος, Abſit vt ſeuiſque negligamus aut virtutem, aut ſapientiam amici.

Μήπω, necubi, ne forte. Heſiod. μήπω τι κακὸν ἔφπῃσιν χθόνα.

ondum.

ne forté.

nec, vt non, ne forté. μήπως cum Indicatiuo. Apol. Rhod. Ite cum Optatiuo.

ne quid.

que, ne. Ité aut, Politiano interprete in Herodian. quod fit tando bis ponitur in oratione. μήτε geminate inter Infinitum & Participium, Thucydid. μήτε & μηδὲ coniuncta, plo. μήτε.

quid, nedum, non solùm. μὴ τι γὰρ νεωλγές, Aristoph. in Pace. non nunc quidem. μήτως ἀπὸς, non ipse, nullus. ὧμεν ἐπὶ τὸ ἔργον τὸν, cuicunque operi non aderat. Μὴ τι interrogatium, vt ὅτι nunquis? Gregor. Μὴ τοῦτο μυσταγωγοῦσι ἕλλωες ; nunquid hi scemodi?

nunquis? Lucianus. Μήπε ὀφθῷ τῶν τοιούτων;

nedum.

nedum, non solùm non. Hermogen. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐδεόμην ἂν καὶ τῶν τοῦ πατρὸς μύθων λέγεσθαι, μήτοι δὲ χρῆσθαι τοιούτοις, id ipsi, pro rebus à me gestis præmium potius sperabam quam iustitiæ vel, præmium sperabam, tantum abest vt me causam dixisse expectarem.

μὴ τι, sunt ἀπαγορευτικὴ μὴ δυκτικὴ, i. deprecantis & abnuantis, sicut de μὴ & μηδὲν dictum est. Synesius, Ἀλλὰ μὴ τοῦτ' ἀπαγορεύσῃ κελεύσας, μὴ δὲ σώτερμα δὲ ἐλπίδι θέρει, quod vtinam mihi hoc nunquam experiri contingat, absit vt hoc mihi eueniat, ô liberator Deus. Deprecantis est & abominantis, τέτο pro τέτο. Xenophon, μὴ δῆ, ἔφη, μάντευε, minimè verò, in ita, minimè inquam. vbi μὰ δία per se quidem negat, sed μὴ cum duplicatio est. Significat etiam, ne quaquam, saltè, & nè quidem nequaquam. Plato Reipub. 3. εἰδ' ὅπως θεοὶς μὲν μὴ μάχεσθαι ἡμῖν θεοὶ θεῶν, &c. quòd si deos hoc modo lanetantes ictus ea esse saltem deorum maximum. εἰ δὲ μὴ μάντεις γε, non saltem, sin secus, saltem non habere hostium loco, & Aristoteles. μὴ πόλις ὧν ὀνόμαζε, ne mutuò quidem inter se, Hesiod. μὴ πω ἀδρὸς ἅπασε δύνασε, ἀδ' ἁβρὸς ἐθείρῃ πάλιν δὲ ἁβρὸς, & nec profectò quos simul dederimus honores, simul auferre decet, Aristoteles quinto, Politicorum. Accipitur & pro nedum. Plato Epistol. 4. ὁρῶ δὲ σὺ ἀγανακτοῦντα ὑπὸ τῆς παίδων ἀπειρίας, μέτοι δ' ὑπάρχειν γε φίλων, à pueris certatores stimati video, nedum ab amicis, id est, non solùm ab amicis sed à pueris etiam. Quod etiam dicitur per μὴ τι, μὰ τὸν, μήτοι, μήτοι γε δῆτα, id est, non solùm non, μὴ γὰρ, μὴ γε δή.

μὴ δαμῶς, neutiquam, minimè. Herodot. μηδαμῶς μηδαμὸν ἀνθρώπων, nullorum hominum. Legitur & in quodam Epigrammate apud Lucian. μηδαμῶς, vltima breui.

μὴ δαμῶς, nusquam, & nequaquam, absit. Philoponus. Aristoteles in primo libro hanc ponit, ἐκ τῶ μηδαμῶς μηδαμῶς ὄντων γίγνεσθαι. Dicitur etiam ὡδαμῶ ὡδαμῶς solùm αἰρετικῶς, et tamen μηδαμῶς ἀπαγορευτικῶς dicatur.

μηδ' ἀτιμώτος, ô, inhonoratus, vilis, nihili, ἄτιμος.

μηδ' ἕν, nulla ex parte. Demosth.

μηδ' εἷς, nemo, nullus : tanquam μηδ' ἁμὸς ne vnus quidem, nullus.

μηδ' ἐνός, nullatenus.

μηδ' ὁπόσ, nusquam, in nullo loco, nullo numero. Xenoph. μηδ' ὁπωσμενοῦν χεῖ, Thucyd. non est socialis.

μηδ' ὁπωσοῦν, nequaquam, absit, nullo modo. vide Μηδαμῶς.

μηδ' ὅτι, id est, διὰ μηδὲν, Hermogenes. εἰ μὴ διαπιστοῦμεν αὐτὰ ἐκ τῶν ἀμφὶ τὰς λέξεις, nisi pertranseris hæc, ac negligenter diceris, Philostratus in Heroicis. μηδ' εἷς, ne vnus quidem, nemo, nemosthen.

μηδ', pro μηδὲν, Aristophan. ὑγιὲς μηδὲν. In Pluto sic dicitur Αἰτῶ δὲ μηδὲν pro δέδεν.

μηδ', ne, neque, prohibentis negantisque est, ἡ ἀπαγορευτικὴ καὶ αἰτιατικὴ, ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα, μηδὲ κυάμους, Stud. Lucianus, μὴ δ' ἕτερον πᾶμα, Ne alterum quidem pedem, fupple discedebo Iliad. Μηδ' ἀζέο θυδρὸν σπεῖσαι, μὴ οἰνοποτῆσαι, ne cures. Athen. lib. 3. μὴ δ' ἔπεσθαι ἐθέλοι, νομίζω γὰρ μηδὲ ἐ πυθόμενο διαγνῶναι, Quid etiam sibi velit Epistola, equidem arbitror nec ipsum Apollinem intelligere. Plato in Timæo, ὁ μηδ' εἰπεῖν τινι δύνασε, quod dictu quidem fas est, Cicero.

μὴ δ' εἷς, per tmesim dicitur pro μηδὲν εἷς, siue μηδεὶς εἷς, ἡ μηδ' εἷς : vt μηδ' εἷς ἐπὶ pro μηδεὶς ἐπί.

μὴ εἰ τι χρῆσται, nullo pacto, οὐδ' εἰ ὁτιοῦν χρῆσται, quicquid accideret, nullo modo. Gregor. in primo, κ' Ἰουλ. Τοῦτο ἀδύνατος ἐῶν, ἡ ὅτι πανθὼν ὑμῶν ὁ πατὴρ, ἢ ἐὰν ἀποτρέπῃ ἢ ἀπειλῇ ἢ ἀκινήτοις μηδ' εἰ ἐπὶ χρῆσται τὸ προφάσει τὸ ἔδρᾳ.

μὴ δὲς ἑνός, nulla ex re alia, αἰτὶ τῦ ἐκ μεδενὸς, à nullo, Plato in Gorgia, ἐξ ἀρχῆς γὰ ἀναγκαῖον πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, φαίνεμαι ἢ μηδὲς ἑνός. Nam ex principio oriuntur omnia : ipsum autem nulla ex re alia nasci posse, Cicero Tusculan. I.

Μηδ' ὁτιοῦν, nullus quisquam, αἰτὶ τῦ μηδὲς, vel μηδὲς ὁτιοῦν, & μηδ' ὁτιοῦν.

Μηδ', μὴ ὑδεῖν.

Μηδεῖα, ου, Medeus, filius Iasonis & Medeæ, Hesiodus in Theogon.

Μηδίκε, τὰ μηδικὰ, nullus, μηδὲς, ὅπως μηδὲν λέγεται φιλοκαλήματος, Aristot. in Rhet. μηδικὰ ὀνόματα, Hermogen. Aliquando sic dicitur nullius pretij homo Sophocl. ἀγὼ ἡγοῦμ' εἶν μηδικὸς, μηδὲν ἀγαν ἐς παθὼν, nihil ignominiosum patiaris, Nazanzen. Basilius in Epist. ὡς μὲ ὑπὸ μηδικὸς ἡδέως τὸ σωτηρίε τῆς ἀσυμφόρε διακόπτεσθαι, vt à nullo extraneorũ irrumpente assidua interpelletur meditatio. μηδὲν ταῦτα τίθεμαι, nihili hæc facio, σπᾶ οὐδὲν τίθεμαι, μηδαμία, vide infrà.

Μηδὲν, apud Sophocl. in Aiace eum Articulo τῦ Genit. ea fus, ὑδὲν ἀὼν τῦ μηδὲν κατέσκε ὕλῆς, tu qui nihili homo es pro eo qui nihil est interfecisti, i. pro mortuo. Apud eundem, τὸ μηδὲν ὄντες, i. ἀφανῶς ὄντες, perditi.

Μηδὲν ὅσα, pro tantum, duntaxat.

Μηδὲν ἀδαζονεύεσθαι, id est, nihil quod facto opus est differens, Homericum præceptum. Μηδὲν αὐτῷ κρατῆσαι, Xenophon 3. ἀπαιδ. gratis, nulla pro his soluta mercede, id est, μηδὲν ὑπὲρ τέτων ὠνήσας.

Μηδὲν ἧττον, nihilo minus. Isoc. ἀλλ' ἐκεῖνο μηδὲν ἧττον ὑμῖν ἢ ἐμοὶ πρῶτον, tibi ipsi non minus atque alius impera.

Μηδὲν μᾶλλον, nihilo magis, Plato in Legib. & μηδὲν τι μᾶλλον pro eodem. Sophocl. πεπαίωθ' ἀμηδὲν τι μᾶλλον ἢ τοτοῦ θεραπεύσας, nihilo magis.

Μηδὲν λέγειν, eleganter dicitur non pro omnino silere, sed pro eo quod est nihil afferre firmum ac validum ad aliquid probandum. Aristotel. Rhetor. 3. Καὶ σιωπωμένε δὲ ὁ ἀκούων ἀεὶ τῷ παθητικῷ λέγοντι, κἀν μηδὲν λέγῃ. Et in eodem lib. Οἷον ποιοῦσι, ὅταν μηδὲν ἔχωσι λέγειν, φέρουσιν ὅτι λέγειν. Idem in 7. de morib. ad Nicomach. vbi iisdem verbis vsus, affirmauit, qui aiunt vitam beatam ascendere in rotam, nihil dicere. Simplicius in categorias huius locutionis meminit ae, quę vis ipsius esset, accurate docuit : affirmat enim consuetudinem fuisse, vt, cùm arbitrabantur quępiam aliquid de ea re dicere, quam non intelligeret, dicerent, ἐκεῖνο λέγει, quamuis ille de illa ipsa re verba faceret ac disputaret. Cicero quoque hunc modum dicendi vsurpauit, in 2. lib. Tuicul. Omittamus igitur hunc, nihil prorsus dicentem. de Fato, cùm rationem Epicuri refelleret, hæc ipsa attulisset nullam causam, quæ istam declinationem efficeret, tamen aliquid sibi dicere videtur, cùm id dicat, quod omnium mentes aspernetur ac respuant. Terentius etiam in Eunucho, Abisti : nihil dicis Parmeno. Dicitur & Οὐδὲν λέγειν. Synes. Epist. Ioanni, εἰ δὲ τὸ δὲν ἐκεῖνο ἐμοὶ οὐδὲν λέγει, σὺ δὲ λέγεται μάλιστα, &c. id est, Si nihil ad rem dicat aut firmum aut stabile.

Μηδὲν ὅτι πέρα, nihil vltrà. Plato in Tim. ὥστε σὲ τέτων ἢ ἐκείνα μᾶλλον λόγε ἐχόντων, ἀφέντα μηδὲν ὅτι πέρα ζητᾶν, vt si probabilia dicentur, nihil vltra requiratis. Cicero.

Μηδὲν ὅτι, nihil nisi.

Μηδέτερος, nunquam.

Μηδέπω, nondum.

Μηδέπωποτε, nunquam.

Μηδέτερος, nec vlli.

Μηδέτερος, non alicuius.

Μήδια, τὰ, genitalia, pudenda, μήδεα, μήζεα. vide Μῆδος.

Μήδεια, ας, ἡ, Medea filia ὠκύτε ἡ ἰδυίας, Heliod. in Theog.

Μηδυμία, ας, ἡ, nulla, ἡδυμία. Chrysost. μηδυμίας ὑποκειμένης αἰτίας, nulla occasione, temerè.

Μηδένες, homines nullius momenti.

Μηδέτερον, siue in plurali μηδέτερα, neutrum. Galenus Therapeut. μηδέτερον δ' ἐγκρατὲς ὂν τύτων, ἀλλὰ μέσον ἀκολέθε, &c. lib. 10. 14. Plato in Philebo, τρεῖς οἶμαι εἶναι τὰ τοιαῦτα, τὸ μὲν χρυσῦν, τὸ δ' ἀργυρῦν τρίτον δ', τὸ μηδέτερα τύτων. Aristot. 6. Ethic. Λείπεται δὴ τρίτα ἑκατέρε, καὶ μὴ τοιοῦτον μηδὲν μηδέτερος αὐτῶν. Sic διότερος pro altero, & ὁτότερος pro vtrolibet.

Μηδετίρας, neutram in partem. Demosth.

Μὴ δ' ὅπα, nequaquam, Demosth.

Μηδία, ας, ἡ, Media, Theoph. hist. lib. & cap. 4.

Μηδίζω, μίσω, κ. ιξω, lingua medica loquor, Medis faueo.

Μηδικὸς, τὰ, gesta in bello Medico.

Μηδικὸν, ὁ, Medica herba primo exortu trifolio similis, Aristotel. 8. Anim. quam Strabo lib. 11. faginandis equis conferre testatur. Vide Catonem de Re rust. cap. 42. Varr. l. 1. cap. 42. & lib. 2. cap. 2. Colum. lib. 2. cap. 21. Plin. lib. 18. cap. 16. Dioscor. lib. 2. ca. 177. apud quem μηδικὸν ὄξυπόνες, est tamen paroxyt. Cyril.

Μηδικὸν, Medorum regio. oxyt. Cyril. Μηδικὸς ὄρος, pauo, ὁ παὼς, Suidas.

Μήδιον, ὁ, τὸ, herba foliis similis Iridi, Dioscor. lib. 4 cap. 18. Medion etiam vocat. Plin. qui de ea lib. 27. cap. 12.

Μάδι Φ.ε, ὁ, mollis.

Μαδιασμός, ὁ Φ. Med. tmus, quando cum Medis sentitur. μαδιασμὸν ἡδὺ κἀγανὸν διεσίζων, Æginetis exprobrans quòd cum Medis sentirent. Et μαδιασμός, proditio, metaphoricè.

Μαδιστὶ, adv. ὐ κῶς, nullo modo.

Μάδομαι, curo, operor, volo, βουλεύομαι, ἐργάζομαι, cogito, meditor, molior, machinor, struo. Odyss. ἐ. ἐμοὶ δ' ἐπὶ νόημα μετὰ ζόην ἐκάδοντο, excogitauit, Hesiod. ἐ μάδετο κακὰ τυχεῖν, adinuent mala tristitia. Iliad. κ. τὰ δὲ μὴ μάδετο Ἀχαιοῖς. Interpr. ἐφρόντιζε. Plut. ἐμάδετο, hoc verbum vsurpat de apibus loquens.

Μάδης, ε, ὁ, Medus. ἡ ᾠδὴ τοῦ Μήδου ἐστὶ, gallus, Comment. Aristoph. in Aub.

Μήδης, Φ. τὸ, cura, consilium, deliberatio. Hesiodus, κἀδέα εἰδὼς, i. βουλεύεται, σκέψεται. Homer. Iliad. β. ὃς τινὰ δὴ βουλὴν ἠγλαὸν μυθέα τ' ἀνδρῶν. Item μήδεα τὰ φίλα. Odyss. Σ. Μήδεα δ' ἐξεύροις ἀνὴρ κατὰ θυμὸν ἀμείνω. Hesiodus in Theogonia, φίλον εἶ δὲ τὸν μήδεα πατρὸς ἑοῦ φρένας ἠμὲν, patris gentalia execuit, seu te sticulos.

Μηδεπαίπω, ἡ βουλὴ, consilium, Suid.

Μηδεπαιπῶ, nihil quicquam, nihil omnino.

Μηδεφόν Φ. ὁ, ἡ, qui Medos interfecit, in Epigr.

Μηδέω, sto adeo.

Μηδὴν, pro μηδὲν, in Tauris, Euripid.

Μήδημαι, & μηδέω, disco. inusitatum thema sed ab eo μεμδάνω sua mutuatur tempora.

Μηδυωνάβ Φ. υ, ὁ, Bacchus, ὁ διόνυσος, Hesych. potius Μεθυμναῖ Φ dicitur.

Μηίειος, Gal. in Lexic. Hip. μεσοκάδας, ἰδίως.

Μῆκας, τὸ, cornua, κέρατα.

Μηκάζω, balo, μηκάομαι, Nicand.

Μηκάς, άδος, ἡ, mugiens: proprie de capris. pro capella in Epigr. Hom. in Odyss. μηκάδες αἶγες lib. 10. μηκάδας ἐμῆσαι.

Μηκαγενὲς, ὁ, ἡ, caprarum balatus. Sic enim & de capris balatum dixit Plin. lib. 20. cap. 14. dicitur etiam θρεμματισμὸς Pollucc.

Μηκάς, balo, caprizo. Neut. absol. μηκᾷ δαὶ τὸ ἦθος ἀγρίως ἀναγεται. μηκᾷ δαὶ ἦθος ἀγρίως ἀναγεται dicitur θρεμματίζειν. Herodorus etiam de capris βληχᾶσθαι dixit in puerorum Phrygiorum narratione, cùm tamen ouium sit proprium: itaque corrigitur à Pollucc. Interp. Hom. in illud Iliad. 4. de ouibus, Ἀζηχὲς μηκασθμὸν, σκίδνατο δ' ἀνὰ στίβον ἀμφὶς μηκάδων μηκηθμὸς, enim vox caprarum, vt ouium βληχή.

Μηκαστὴς, longus, μακρὸς.

Μηκέτι, non amplius, non item, ne posthac.

Μηκή, ῆς, ἡ, vox caprarum, sicut βληχὴ ouium. in Μηκάομαι.

Μηκὶς Φ. ἡ, ὁ, prolixus.

Μήκιστος, ου, ὁ, ἡ, longissimus, grauissimus. μήκιστον ἀπελαύνω, longissimè summoueo, Xenoph. τὸ μὲν μήκιστα γήρασκε, Hom. Odyss. τὸ μήκιστον τῶν αἰώνος ἔχον ου est in extrema senectute. Xenoph. Agesil. contrà ἀκμάζων florenti & vegeta ætate, ibid.

Μηκοποιέω, produco in longum. μηκοποιέσας, qui produxit.

Μῆκος, ε Φ. τὸ, proli xitas, longitudo, proceritas, altitudo, spatium, tractus. μῆκος τῆς ἀρχῆς, à principio interuallum & spatium, Plato de Legib. μῆκος φάλαγγος, vide in appendice de vocabul. militarib. Suid. τὸ δὲ τοῦ λεχριοῦ σωίσματος, ὁσὸν ὅσον τὸ σῶμα, μήκος ἐστὶ, φησὶ πολυχίας, ἐξ ὀργυιᾶς μικρὰ ἐλάττους, ex logo prospectu iterne re, Xenoph. Plural. τὰ μήκη. Theoph. hist. 4. cap. 3. δένδρα μεγάλας καὶ τὰς μήκεσι, καὶ τοὺς σπόρους.

Μηκύνω, μυνῶ, σ. υγκα. produco, augeo, ἐκτείνω. Act. Accus. μηκύνετε, it in longum. Marci cap. 4. ὁ σπόρος βλαστᾷ καὶ μηκύνεται, assurgat: siue in altum surgat, vt Columella. μηκύνειν pro μηκύνειν, Herod. l. 1. producturus. Et μηκυνόμενα τὰ μηκυόμενα, l. protrahor, Æschines in Epist. ἐπὶ τοῦ κατὰ ἐκείνου τὸν ὑμέρας, ἐν ὧν ἀρέσκῃ ὑμῖν μηκυνόντ ὑδύζειν ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν ἐκεῖσε.

Μῆκων, ωνος Φ. ὁ, ἡ, papauer. eius multa genera, μήκωνα δοιὰ, papauer rhœas siue erraticum Plinio, cuius folia erucæ, incisa: τὸν ὑ πνοποιόν. Est & μήκων ἥμερος, κηπωτὴ, papauer satiuum, siue papauer album, vt vocat Plin. cuius semen in panificiis vsurpatur. sed vel sic quoque papauer dixit Virgil. vocatur hoc θυκλάτης à Dioscorid. ὅτι μικρὰ φέρει θυκλάκια, ἐν οἷς τὸ σπέρμα κεῖται. Sunt & duo genera sylueſtria, quorum ἡ μήκων ἀγρία, cui semè nigrum in sessili capitulo. ἡ ἐγκαλυπτὴ μήκων. Dioscor. à quo πάππις dicitur à doliari figura, si vera lectio: nam ὄπτιλος legendum contendo. Nicand. in Theriac. Μηδὲ πανυκλόσσεια πάππις ἐλεξέτω τε μήκων θυκαίη τε πάππις ὀπηρέψιμον ἄτιτον: hoc papauer nigrum Plinio, quod copiosius sumptum non solùm soporiferum, sed etiam mortiferum per somnum. Papaueris autè nigri scapo scarificato & inciso lacteus succus emanat, qui ὄπος siue χυμὸς sapórque Plinio, ὅπιον, i. opium etiam Latinis pecularitèr dicitur, vt μηκωνίον, i. meconium, succus ex papaueris capitibus foliisque decoctis expressus torcularij, qui quidem opio multo est ignatior. Papaueris etiã reliqua sunt genera duo, μήκων πικρὰ ἢ ἄγρια, papauer corniculatum, cuius folia veluti basci, serrata: & μήκων κέφαλλος siue κόρυκειον. Theophrasto, papauer spumeum & heracleum, foliis radiculæ herbâ. σπόδιος ἢ ἀφρώδης, qua fullones vtuntur. Dicitur verò μήκων ἄγρια, quòd semen ferat in capitulis, καὶ ὅτι τὸν γόνον καὶ τὸ σπέρμα ἐν κέδρῳ ἢ γόνῳ τῷ καφαλῷ φέρει, vt ostendit interpres Nicandri illud in Alexiph. Καὶ ὅσ ὃ μήκων Φ. αὐκηρὸν ὀπτὸν ἐλαίῳ νήσει πεπύθοιο καὶ ὕπνῳ ἀκέσσασθαι: vbi etiam μήκωνος δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ἄνθους ἀφεὶς interpres papauer μήκων dici author est, ὅτι ἀφεὶς τὰ μὴ κοκκία, μὴ διεφθαρμένα καὶ πλανῶντα, inquit, τὸ σπέρμα ἔχ φυσὶν ὑπερφυᾶ. Theriacæ interpres ead. ἐς, μήκων ἢ λέγεται ἡ κεκλιμένη, ἢ αὐτοφόρος ἢ ἀπὸ κοινοῦ λεγομένη κοῦδεα, quia κωδία, caput papaueris antiquè scriptoribus. Hom. Iliad. δ. Μήκων δ' ὑπὲρ ἕτερον ἠέρα βάλλει, ἠὲ κατ' ἄκρης βρυόφορον, ἢ ἐπὶ τε ἐπιφαίνει, &c. Quem imitatus Virgil. dixit Æneid. 9 lassóve papauera collo Demisere put, plumia cùm fortè grauauntur. Papauere olim coronabantur, sponsi, Comm. Aristoph. in Pace.

Μήκων. apud Pollucem. arenæ cuiusdam species.

Μήκων, ωνος Φ. ὁ, excrementum quoddam in fundo testaceorum, vt purpurarum. Aristot. Anim. lib. & cap. 4. de purpuris. ὀστρακίνοις, ἢ ὃ μὲν ἐπὶ τῶν ἐπὶ πέτραις ἁλὶ τ ἐπίκλυστ ἢ μήκων Φ. ἐστὶ γὰρ ὃ μυκτὴρ ὁ ἀφεστὼς ἀπὸ τοῦ ὀστράκου τῆς ὀστρακοφόρου τὸ πολὺ αὐτῆς, ὅταν ἀποκρίνωμένη φύσιν τινὰ ποιῇ τὸ σαρκώδες. Ibidem, μήκῃ τ μήκων Φ. ὃ ἐστὶ πυδῶδες. Athen. lib. 3. ἐκεῖ κυρίων λοquens, τότων ἢ μήκωνας λαμβάνομεν ἀφὸ τῆς πυθμένος, ἀπὸ τοῦ μ. Vide etiam Aristot. citatoperis lib. 5. c. 15. Æliánus etiam Μήκωνα dixit de folliculo vellut vesica polypi piscis, in qua atramentum continet. Iterp. Aristoph. in Aub. Μήκωνα δὲ ἢ μέρος τι τῆ ὀπισθίου τῆ σώματος ἐκάλουν, ὃς κάπερ ἐπάνω τ κοιλίας οἷονεὶ κύστις ὢ ἐωυτῆ ἔχει τὸ ὄδολον. quæ dixit de sententia Æliani.

Μηκώνιον, τὸ, μ. μηκώνειον, Meconium. superius quid esset dictum in dictione Μήκων. vide etiam præter Dioscorid. Theophrastor. libro nono. Μηκώνιον etiam excrementum quo primùm emittunt pueri quod eruentum est, atrum fœcque odoris. Aristotel. hist or. lib. 7. cap. 10. Καὶ τὸν τῶ ἀρρένων μηκώνιον τῶ παιδὸς ἢ μόρφνος, ἢ κρανίου ἢ γυμνίτου μηκώνιον. χρῖον τὸν αἱματώδες, ἢ σφόδρα μέλαν, ἢ πανῦωλες. μᾶ ἢ τοῦτο ἢ ἐν γαλακτὶ ἄλλο. Plinius libro 28. capite 4. de fordibus loquens, Rusticis hominis, quas infantium aluo editas in vtero ipso contreliritatem subdi censent, meconium vocant. Actius tet. 2. Serm. 4. capite tertio. infantis recens nati anum digitus lucri præcipit. Confectim enim hoc modo το μηκώνιον ἐκβάλλουσιν. De eo intelligendus Cornel. Celsus cùm ait in libro septimo, capite 29. solet eiusmodi vt is infans sit bre distendantur, ex eóque profluat fœdi odoris sanies, vocant. Hippocrates ὦ μηκωνίδων, fruticem quem πάππαν appellat Dioscorides.

Μήκωνες, οἱ, papaueres, pisces gregales, Aristot. 9. Anim.

Μηκώνη, insula sic dicta, quòd ibi primùm papaueris fructiferes inuenerit, Etym.

Μηκωνιὰς, papauereacea. μηκωνιὰ σάρκωμα, semina papaueris. papauerea. Ὀμμηκωνιὰς, ὀμμηκωνιὰ. ὀμμηκωνιὰ.

Μηκωνίστ, τὸ, Vide Μήκων & deriuata.

Μηκωνίς, ίδος, ἡ, ὀρίπλαξ, atræ lactucæ & amaræ genus, à lactis oriferi copia, apud Galen. ἐν τῶν: lib. 8. cap. 4. & Plin. lib. 20. & lib. 20. cap. 7.

Μηκώνιτης, ου, ὁ, ἡ, ὀλίνος μαζὸς ὀφιώδης ἐν τῆ κεφαλῆ τοῦ μηλέου, ἢ μηκωνίτης ἀφ' ὧν ἀφεστὼς ἀμφίον, Eustath. Iliad. 4. dicunt & μηκωνίδων.

Μηλάτης, pastor.

Μηλάτης, ου, is.

Μηλάτων, ωνος, τὸ, pecorum: Genitiuus à μῆλα, τος, teste Eustath. ἀπὸ τοῦ ἀπόμαρτος, primitiæ pecorum.

Μηλέα, ας, ἡ, malus arbor, pomus. μηλέα ἀφρικὴ, malopersica, vel de qua Theoph. lib. 8. de caus. plant. vide Μῆλον.

Μηλεοφορέω, μ. ἐφόρω, σ. πκα, concinnor, ἁ μικροφορῶ, Hesych.

Μηλεόφυτος, ὁ, ἡ, μῆλον Φ. ominus, omnibus.

Μήλη. ης, ἡ, specillum, instrumentum chirurgicum: cuius triplex forma atque vsus exiſtit. Nam capitatum est qui in vulnera fistulasque demittitur, vt quò tendant & quar te peruenianr scire possimus: de quo Celsus lib. 5. cap. de fistulis quitur. vulgò vocatur ε'prouuette & tenta ab indoctis. & specillum latũ quo aliquid illinitur atque inducitur, duno intellexit Plin. libro 7. capite 53. & libro 29. capite 6. Cesus Celsus quoque libro 6. Sunt & specilla acuta quibus ad fiuntur, vel diducitur: sunt & cauia quibus infundi tur. de iis bus omnibus in iis quæ subiiciam. μήλῃ Græci deſcribunt ἐκ μὲν γὰρ ἐπιφανείας ὁ μὲν ἐστὶ ἢ ὑπαλείφεται, ἔστι ἢ ὅπερ ἡ καλεῖ τὰ πινώδη, ἢ ἐγχίσει τὸ ἐπιπέδου. Vide Τραύλιον. σπατάλη Hippocrati, id est Σπαθομάλη Galeno, specillum ſi, ita dictum à σπαθᾶν siue rudiculæ similitudine, qua alvid versamus & agitamus: vulgò dicimus εξπατule. Apud Hippocr. σπαθᾶν μήλῃ, Galenus exponit in Glossis σπαθομάλῃ. Heracellius Empiricus dixit, σπαθομάλῃ agitabis. Galen. lib.

ωμα cap.8.Parygrum emplastrum per spathiomelam ad vnguenti formam redigere ostendit, τῶ αὐτῶ, inquit, μεκάζας δὲ ἡ μέλι, διὰ τοῦ ἀραιοῦ μύλης ἄμικτο δύσπνοι, ἢ ποιήσεις ὑπάγειστον, ὡς ἐμπίπτειν, ἕως ἂν ἀρχῆς ἰῶ, ὑπάγειστον. Μήλης κυκλίσκος apud Galenū & Aetium: transfert interpres specillum cauum. Quid sit ita dicit Scribonius Largus cap.227. Ac quarto die, ait, auricipio auerso, quam partem κυκλίσκος Graeci vocant, sensim incipere, mouere abalienatum oportet, quo celerius haemorrhagia desinere videat. Celsus specillo auerso in infundendo & pellendo vtitur, lib.5.ca.28.de Theriomate loquens, Quicquid autem inspergitur, auerso specillo, infundi debet. Et lib. 7.c.21. Nam quod paruulum est, super inguen in altum vel adigitur, vel auerso specillo repellendum est. Apud Hippocratem Μήλης τῷ πλάτει, τῷ κυκλίσκῳ τῷ ὀφθαλμικῷ μήλης. Apud ipsum Hippoc. Μήλη ὑδατώδης, vel est specillum auersum Cornelius vel specillum oricularium quo linamenta educit lib. 7.c. 8. Galenus Μηλωτίδια ἢ Μηλωτίδας vocat l.3.κ.ἢ τόπους de corporis in aurem delapsis, ὧν ἢ παῦτα κυκλίσκια σὺν ὀλίγῳ μηλωτηρίδι ἐξάγειν δυνάμεθα. Celsus lib.6.cap.de extrahendis quæ in aure deprehenduntur. vbi etiam id fieri docet specillo lana inuoluto: idem vult Galenus ipsi libro citati operis 4. ἐφίεμαι ἐβουλόμην μὲν. Quo loco etiam ita fieri in hęmorrhagia præcipit, τὸ μὲν ἀγκύλον ἐπὶ τὸν ἐξωθοῦντα τὸ ὠμοειδοῦς τοῦ μυκτῆρος, πεῖζε δὲ μηλωτηρίδι ἐς τὸ ὀπίσω ὠθοῦντα. Nonnulli μηλωτίδα auriscalpi, tum interpretantur, auribus propriè dicatum instrumentū, licet & in dentium cura etiam vsurpent Scribonius Marcellusque veteres ita dicit hoc Galenus ἀπαρχαιόδως propriè vocat: quo tamen vtitur ἐφ' ὧν τὰ ἐμπίπτοντα εἰς τὸν μυκτῆρα, ὥζεται ἀποβιβάζειν, ἢ καθιεῖ. Μήλιον ἰχυρῶδ apud Hippocratem vulnerarium specillum, i. τὸν ἰσοπαχῆ τοῖς μήλοις Gale. idem exponit. Μήλη διαστρωτηρίς, Hippocrati, ἡ διαστέλλουσα, quam & διάστολον vocat Galenus, specillum quo aliquid disparatur ac diducitur. hoc specillum auersum vocauit his verbis Cornel. Celsus libro 7. capite 27. Vulnus, inquit, digitis vel auerso specillo diducendum est, vt torquentibus exitus detur. Et lib. & c. 7. Igitur auuersum specillum inserendum, diducendæque palpebræ sunt. Μήλης σκληρὸς, specilli quasi nucleus in pyri formam, extremum specilli capitulatum. Galenus libro quarto κινῶν pharmacum illini iubet ἐν πλοχῆς, ἢ ἐρίων ἐφειβιλλισμένῳ μήλῃ σκυλίου, i. specillo lana inuoluto, aut ipsius capitulo. Τὰ διακριλωμένα, instrumenta vtriusque capitata, de quibus fusius in voce Διακρίλωσις. At ἐπὶ τῆς χύτρας, instrumentum est quo aliquid in nares infunditur, pro quo etiam μήλῳ vsurpauit Galenus citati operis lib. 2. ἐν τούτοις λαμβάνων κάγχρες μήτε ὑδατώδεις μήτε ἀμφιλαβεῖς ἐγχεῖς τοῖς μυκτῆρσι. Κοῦ ἢ μήλης autem idem est verbum Μηλοῦσθαι, specillo vti, τὸ τῷ μήλῳ κεχρῆσθαι. Illuci, vulnera tentare demillo specillo. Μηλεῖσθαι etiam dicitur lanas tingere, vel rudicula agitare & versare in cortina. Illux, λέγεται ἡ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔριον, ἢ μηλοῦσθαι ἢ καταμηλοῦσθαι, τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἄγειν, i. demergere. Aristophan. μηλεῖσθαι ἢ φαύλως ἐρίων, μηλοῦσθαι, τὸ τὰ βαπτόμενα ἔρια τίθεσθαι εἰς τὸ χαλκεῖον, vicissimque ἐξ ὧν καταίρειν. Μήλη διάφορος, vide χηλή.

Μήλη, ἡ, terra colore & cinericio, Eretriæ eius generis æmula. Fiunt ibus vsitata est ad diuturnitatem colorum. Dioscorid. de l.5.c.180. Plin. vocat melinum, à Melo insula vna Sporadū ibro 35.cap.6.& 7. Melinum, inquit, candidum & ipsum est ctimum in Melo insula. Plautus etiam in Mostel. neque ceram, neque melium, neque aliam officiam. Plutarchus in pusculis μηλίδα vocat, cuius hęc verba in libello quomodo ulatorem ab amico dignoscere possimus, ἄπιθι δὲ πρὸς τὸ γράφειν μεμφόμενος ἐπὶ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ ἐπὶ τοῖς ψέγουσι τὰ μὲν γὰρ ἐπαινοῦντα ἐστὶ τὰ σαθρὰ καὶ μὴ ὑγιῆ, τὰ δὲ ψέγοντα μηδὲν ἐᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπιτρέπουσι. Ex quibus verbis colligi potest μηλίδα ἐπιτρέπειν, ἐᾶν, ἐφ' ἑαυτοῦ

Μηλονομὶς, pastor, caprarius, opilio. Ité genus bruchi, apud Maximum Tyrium.

Μηλοπάρθ, malis similes habens genas, vel cuius malæ seu genæ colorem mali referunt.

Μηλοπίπονες, Melopepones species sunt cucumerum, qui quum magnitudinem excesserē Plinio pepones vocantur, quum vero rotundi formam & effigiem mali referūt tunc facto ex pepone & malo nomine, melopepones dicti sunt, neque enim aliud inter illa discrimen quam ex figura quondam fuit.

Μηλοπλακεδ, οὖντες, placenta è malis cydonis: legitur etiam for ma diminuti. Μηλοπλακεδύντιον, quod Gorrhæus annotat confectionem esse quandam ex malis cotoncis in vino coctis, adiecto postea melle, pipere, anisō, atque aliis pro arbitrio phar macopeis.

Μηλοσκὼψ, ἡ, via per quam aguntur pecudes, apud Rhodios.

Μηλόσκοπος, vnde pecora, seu oues conspici possunt, vt κεφαλὴ μηλόσκοπος, Hom. hymn. in Panem.

Μηλοτόκος ἀκτὶς, Eurip. litus pomis consitum.

Μηλοτὸς, ὁ ἡ ϗ, ouium seruator seu seruatrix.

Μηλοτροφεῖον, τὸ, ἡ ϗ, singulo oues. Soph. παῦτα χρεὼς ἔστι, ϗ μηλοτρόφεια.

Μηλοτροφία, ouis victima.

Μηλοτὸς, ὁ, ἡ ϗ, melius per ῡ in medio vt infrà.

Μηλοτρέφ, ὁ, ἡ ϗ, laniger. μηλοτρέφ πωλῶ, pastor, ouium nutritor, 1. opilio, Nonn.

Μηλοφάγος, agnina carne seu ouina vescens.

Μηλοφόρος, numerabantur inter satellites regis Persarum, sic dicti quòd malum præferrent in hastis, Athen. l. 12.

Μηλοφόρος, a, pomifer Horat. Sic etiam dicta Ceres.

Μηλοφὼ κῶμος, ὁ, opilio, in Epigr.

Μηλόων, medico instrumēto tento, conijecto incerta. μηλόσας, speculo demisso explorare vulnus. Item lanas tinctiles in cortina tingere atque deprimere. in μηλόω.

Μηλοφόρμιον, τὸ, tinctura purpuræ. μηλόφορον, bryonia herba, βρυωνία: quid sit ostendit Plinius quum inquit libro 23. capite septimo, Vitis alba, quam Græci ampeloleucen, alij ophiothalphylon, alij melothron alij psilothrum, alij archezostin, alij cedrostin, alij madon appellant. Et ipso authore libro 21. cap. 19. herba etiam est coronaria. Ergo, inquit, in coronamenta folio venēre melothron, spiceon, &c. Theophrastus τὸ μηλόφρν meminit libro sexto de histor. plantar. cap. 1. & lib. 3. cius dem operis capite vltimo. similacis fructum solano & melothro comparat. Vide etiam Dioscorid. li. 4. capite de vitealba.

Μήλων, Hercules hoc nomine erat apud Melitenses, vel apud Thebanos, vt scribit Poll. l. 1. quem pomis solis absque victimarū oblatione placabant.

Μηλωτὴ, ouina aut caprina pellis. τὴ φορβὰ τὴν διφθέραν. Polluci. Ζώνην δὲ διφθέραν, Suid. In epistol. ad Heb. capite 11. περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις διφθέραις, deberrauerunt cum ouillis & caprinis pellibus. Molleſtrax (1. μηλωταὶ) erant pelles ouillæ quibus tegebantur galeæ, Festus.

Μηλωτὴς, pastor, νομεύς.

Μηλωτὶς, ἰδος, ἡ, μηλωτίς, auricularium ſpecillum, auriscalpium. vide μήλη.

Μῆλωψ, καρπὸς, dicitur à mali colore triticum, ᾧ ἔπι πυρῷ μηλοφὴ ὃς τὴν χροΐαν. Homerus Odyſſ. ἡ, λεὶ ὡς ἀκτηδὼν μύλαις ἔπι μηλοπα καρπόν.

Μῆν, tamen, verò, quidem. Xenophon ὅλως μὲν τὸ ἀσαφὲς ἦ πνῖ, ἡ πάνυ σφοδρόμεν, prorsus tamen me obnoxium cuiquam esse non admodum ſustineo. In interrogatione, quid verò, quid ni, quid igitur? Plato libro 1. de Republic. ἆρα τὰ μὲν, quid ergo? dein τὰ δὲ, vel τὰ μὲν, quid ergo? dein τὰ δὲ, vel etiam, sed tamen, &c. δὲ δὲ μὲν, nec verò, μὲν etiam ἀυτὰ δὲ ϗ ponitur. Idem l. eg. lib. 11. δύνηται μὲν νόμος, μόνοισι δ' χρεὼς Et in Epinomide κἀπὶ τὰ γὰ μὲν ἡκιόλις μὲν λέγεις, ἄτοπον μὲν ἀκούσειδαι σε λόγον εἶναι, cæterum absurdum sermonem, vt arbitror, audituras es. Ex hoc & hæ locutiones, οὐ μὲν, Μὰ μὲν, Οὔτε μὲν, Οὐδὲ μὲν, Οὐ μὲν δὲ, Οὐ μὲν τε, Οὐ μὲν ἀλλὰ, Οὐ μὲν δὴ, Οὐ μὲν δὴ γε, Οὔμοι μὲν, Καὶ μὲν, Καὶ μὲν σὺ, γε μὲν, Οὐ μὲν δὴ, ἀρα εἰυσμοὶ de quibus separatim quærendum fuis locis.

Μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis. dicitur & μὰν Doricè, & μὶν, Æoliceè in recto. Tres ſtatuuntur mensis partes, ἱσταμένου, μεσοῦντος, ϗ λήγοντος: & sic tres fiunt decades. Homerus in Odyſſ. τῇ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τῇ δ' ἱσταμένου. Ac mensis quidem dies prima νουμηνία dicitur, Latinis Calendæ, quibus mos fuit vſuræ mercedes fœneratoribus ſoluere. Vltimam autem vocant Attici ἕνην καὶ νέαν. μὴνος κρίνεσθαι τὰ πέρτα φθίνοντος, mensis Artemisij quarto aute finem die. Thucydid. libro 5. μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος, ſexto ante finem die, idem ibidem. κατὰ ἐκεῖνος τὸ χρόνον ἐφὲ νουμηνίας, ϗ τῶν ἐμπὶ μῆνὸς ἑσταμένου ἔσεσθαι, idem Thucydid. circa nouiluniū ſol ex parte defecit, eodémque menſe extitit terræ motus: ſic Valla. De menſium numeratione Pollux & Aristophan. Comment'in Neb. Μῆνες etiam dicuntur menſtrua, ſiti mēſes mulierum, τὰ καταμήνια ϗ γυναικεῖα, Aristote. κρὸ δὲ ἑμ μὴνος, τὰ δ' μήνια aliud verò ὑοὺς ἐωφρικεῖ, vt ſuo loco di tur. menſtrua, etiam tempora vocat Marcel. medicus.

Μήνας γυρτὰς, propriè ſingulis menſibus ſtipem matri deum pollicitantes, apud Euſebium ἐφεὶ ἀβροκ. l. 2. αὐτὰ τὸ γοητευσ, imponentes magicis artibus, ludificor. vide Μητραγύρτα.

Μήναγύρτης, vide μητραγύρτης & μητραγύρτης.

Μήνανθος, ὁ, τὸ, menſiflora, Caza ex Theophraſt. lib. 4. de cap. 11. velut alij μήναυλος, ea herba quam pingit Cordi Epimedio.

Μήνες, dies, ἡ μέρα, Va in. Menſes. vide Μὴν.

Μήνη, ης, ἡ, Luna. item pro μήνισκος, Aristophan. vide infrà in Σελήνη.

Μήνιδ, menſtruus. vnde ἡ μήνιδα κάθαρσις, purgatio menſtrua, Alex. Aphr.

Μήνιμβος, vide παράμβὶδες.

Μήνιτα, ira, ſæuor pertinaciter, Apol. 2. Arg.

Μήνιγγοβόλος, instrumentum chirurgicum apud Galenū li. 7. περὶ ἐπιτρέθ. Cel. ſus lib. 8. cap. 3. donec hiat aditus per quem membranæ cuſtos immittatur. μήνιγγοφύλακα Græci vocant deſcribit idem Celſus. Eſt verò lamina (quæ commodius ſatur vel argento parari poteſt) ſtricta, & ore reſimo, latine membranam lędat, dum chirurgus ea ſuppoſita cranio ſuturas viriatum eximit.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ, ira. μήνιτις.

Μήνιγξ, γγος, ἡ, inuolucrum cerebri, membrana ſeu pellicul biens cerebrum neruis & arteriis plena, εἰλαμὶς Polybio. Plato matrem vocat hodie. Alexand. Aphrod. lib. problem. διὰ τινων τὰς μήνιγγας τῇ ὑγρότητι, cerebri membranas inflammat. μήνιγξ ἡ ἐγκέφαλον, membrana cuſtos cerebri, Ariſtot. 3. Anim. item ſedimentum, vel potius τὸ ἐφ' ὑγρῷ vini in dolio, priuſquam eſſorceſcat atque ebulliat. Eſt Aphricæ inſula haud procul à Syrtibus, quam Lothophagi inſulam putant, apud Strab. & Ptol. Enſt. li. 8.

Μήνιθος, μ. ἰσθ, ᾱ, ικα, ſuccenſeo, iraſcor. μήνισα. Dat. μήνισαι ἡ μήνισι, iraſci, Herodot.

Μήνιθος, ος, ὁ, ἡ, ἰρα. ἡ, μήνισθος ὁ κὰι δεισιδαίμων, φιλότιμος ϗ ὀργίλος, iram abiicere.

Μήνισα, ατος, τὸ, ira diuina, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. μὴ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μήνις, ιδος, ἡ, iracundia, ira permanens & diuturna inuidia Latinè. Homer. μῆνιν ἄειδε θεὰ. Phocylid. ὀργὴ δ' ὀξυτέρη φερβάνεται ἢ μήνις. μήνιν φερεσπόνδου ἡ ὀπίπατος ϗ ὑπερηφανία, Cic. odium inueterata. Inimicitia, ira vlciſcendi tempus obſeruans.

Μήνισκος, vmbellæ, quæ in ſtaturam capitibus ſolent pone ab auibus conſpurcentur. Ariſtophan. in Auib. χαλκωπὶς νίσσεις φορεῖν, τῆσσᾶν δυδέκατος, vbi & μήλιδα vocat, à lunæ lii tudine: ſubiungit enim πάντως ὡς ὑβρίδος ἐν μὴ μήλιδι ἐχ ens membranæ tenues, monilia & ornamenta in collo ita, ferramēta temonis. Item, μήνισκος, ἀσπίδος, ſplendores, ries lunatæ, ſpecies lunæ nondum completæ, Ariſt. in Prob

Μήνισμα, ατος, τὸ, ira, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. ἀπὸ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μήνις, ιδος, ἡ, iracundia, ira permanens & diuturna inuidia illis Latinè. Homer. μῆνιν ἄειδε θεὰ. Phocylid. ὀργὴ δ' ὀξυτέρη φερβάνεται ἢ μήνις. μήνιν φερεσπόνδου ἡ ὀπίπατος ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur. Stoicis, ὀργὴ πεπαλαιωμένη ἡ ὀπίπατος ϗ ὑπέρπικρος, Cic. odium inueterata. Inimicitia, ira vlciſcendi tempus obſeruans.

Μήνισκος, vmbellæ, quæ in ſtaturam capitibus ſolent pone ab auibus conſpurcentur. Ariſtophan. in Auib. χαλκωπὶς νίσσεις φορεῖν, τῆσσᾶν δυδέκατος, vbi & μήλιδα vocat, à lunæ lii tudine: ſubiungit enim πάντως ὡς ὑβρίδος ἐν μὴ μήλιδι ἐχ ens membranæ tenues, monilia & ornamenta in collo ita, ferramēta temonis. Item, μήνισκος, ἀσπίδος, ſplendores, ries lunatæ, ſpecies lunæ nondum completæ, Ariſt. in Prob

Μήνισμα, ατος, τὸ, ira, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. ἀπὸ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μήνιτα, ira, ſæuor pertinaciter, Apol. 2. Arg.

Μήνιγγοβόλος, instrumentum chirurgicum apud Galenū li. 7. περὶ ἐπιτρέθ. Cel. ſus lib. 8. cap. 3. donec hiat aditus per quem membranæ cuſtos immittatur. μήνιγγοφύλακα Græci vocant deſcribit idem Celſus. Eſt verò lamina (quæ commodius ſatur vel argento parari poteſt) ſtricta, & ore reſimo, latine membranam lędat, dum chirurgus ea ſuppoſita cranio ſuturas viriatum eximit.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ, ira. μήνιτις.

Μήνιγξ, γγος, ἡ, inuolucrum cerebri, membrana ſeu pellicul biens cerebrum neruis & arteriis plena, εἰλαμὶς Polybio. Plato matrem vocat hodie. Alexand. Aphrod. lib. problem. διὰ τινων τὰς μήνιγγας τῇ ὑγρότητι, cerebri membranas inflammat. μήνιγξ ἡ ἐγκέφαλον, membrana cuſtos cerebri, Ariſtot. 3. Anim. item ſedimentum, vel potius τὸ ἐφ' ὑγρῷ vini in dolio, priuſquam eſſorceſcat atque ebulliat. Eſt Aphricæ inſula haud procul à Syrtibus, quam Lothophagi inſulam putant, apud Strab. & Ptol. Enſt. li. 8.

Μήνιθος, μ. ἰσθ, ᾱ, ικα, ſuccenſeo, iraſcor. μήνισα. Dat. μήνισαι ἡ μήνισι, iraſci, Herodot.

Μήνισθος, ος, ὁ, ἡ, ἰρα. ἡ, μήνισθος ὁ κὰι δεισιδαίμων, φιλότιμος ϗ ὀργίλος, iram abiicere.

Μήνισμα, ατος, τὸ, ira diuina, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. ἀπὸ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μήνις, ιδος, ἡ, iracundia, ira permanens & diuturna inuidia illis Latinè. Homer. μῆνιν ἄειδε θεὰ. Phocylid. ὀργὴ δ' ὀξυτέρη φερβάνεται ἢ μήνις. μήνιν φερεσπόνδου ἡ ὀπίπατος ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur. Stoicis, ὀργὴ πεπαλαιωμένη ἡ ὀπίπατος ϗ ὑπέρπικρος, Cic. odium inueterata. Inimicitia, ira vlciſcendi tempus obſeruans.

Μήνισκος, vmbellæ, quæ in ſtaturam capitibus ſolent pone ab auibus conſpurcentur. Ariſtophan. in Auib. χαλκωπὶς νίσσεις φορεῖν, τῆσσᾶν δυδέκατος, vbi & μήλιδα vocat, à lunæ lii tudine: ſubiungit enim πάντως ὡς ὑβρίδος ἐν μὴ μήλιδι ἐχ ens membranæ tenues, monilia & ornamenta in collo ita, ferramēta temonis. Item, μήνισκος, ἀσπίδος, ſplendores, ries lunatæ, ſpecies lunæ nondum completæ, Ariſt. in Prob

Μήνισμα, ατος, τὸ, ira, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. ἀπὸ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μήνιτα, ira, ſæuor pertinaciter, Apol. 2. Arg.

Μήνιγγοβόλος, instrumentum chirurgicum apud Galenū li. 7. περὶ ἐπιτρέθ. Cel. ſus lib. 8. cap. 3. donec hiat aditus per quem membranæ cuſtos immittatur. μήνιγγοφύλακα Græci vocant deſcribit idem Celſus. Eſt verò lamina (quæ commodius ſatur vel argento parari poteſt) ſtricta, & ore reſimo, latine membranam lędat, dum chirurgus ea ſuppoſita cranio ſuturas viriatum eximit.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ, ira. μήνιτις.

Μήνιγξ, γγος, ἡ, inuolucrum cerebri, membrana ſeu pellicul biens cerebrum neruis & arteriis plena, εἰλαμὶς Polybio. Plato matrem vocat hodie. Alexand. Aphrod. lib. problem. διὰ τινων τὰς μήνιγγας τῇ ὑγρότητι, cerebri membranas inflammat. μήνιγξ ἡ ἐγκέφαλον, membrana cuſtos cerebri, Ariſtot. 3. Anim. item ſedimentum, vel potius τὸ ἐφ' ὑγρῷ vini in dolio, priuſquam eſſorceſcat atque ebulliat. Eſt Aphricæ inſula haud procul à Syrtibus, quam Lothophagi inſulam putant, apud Strab. & Ptol. Enſt. li. 8.

Μήνιθος, μ. ἰσθ, ᾱ, ικα, ſuccenſeo, iraſcor. μήνισα. Dat. μήνισαι ἡ μήνισι, iraſci, Herodot.

Μήνισθος, ος, ὁ, ἡ, ἰρα. ἡ, μήνισθος ὁ κὰι δεισιδαίμων, φιλότιμος ϗ ὀργίλος, iram abiicere.

Μήνισμα, ατος, τὸ, ira diuina, indignatio. Ariſtot. 2. Oecon. ἀπὸ νυμφικὰ φόβῳ ϗ θεοῦ χόλου, ne dea indignaretur.

Μύστωρ, ορος, ὁ delator, nuntiator, index. μύωνται γίνεται, defert indicium, Thucyd. colebatur hoc nomine Hercules Athenis.

Μύστωρ, ος, τό, prærnium iudicij, aut ipſum iudicium. Et quod μύστρα dixit Ioſephus, Apuleius li. 7. in dicinæ prædnia nominat. apud Pollucem. μύλος ἐστι ſcriptum, quod minus probo. Μύστρον aliud eſt. vide Μύωνα.

Μύστωρ, ορος, ὁ, index, nuntius, delator, nuntiator.

Μύω, ὑσω, τὸ μύκα. ſignifico, pateſacio, indico, teſtor. Plato 2. de Legi. τοῦδ' ἕνεκα ἐγὼ μύωνον, qui hæc ita ſe habere teſtatur. μύοντες, certiores facti, Dionyſ. Halic. lib. 7. Ariſtot. Rhet. 1. ἐὰν δὲ τοῦτο μὴ μύωνον αὐτὸν, ſi indicare.

Μύω de Μάω.

Μύων, ονος, ὁ ἐλάττων, minor.

Μύων Lydia, Hom. Iliad. γ.

Μύωνες, ῶν, mulier ex Meonia.

Μύωνον, ου, τό, nedum. Laertius. ἐεὶ δ' μυόντα φυτοῖσιν ἴδηϊ ἐν χθονὶ αὐτὸν, ne adhuc, ſeu nondum. Ariſtophan. νεφ. μύωνα, μύωνα, ἀγήμονες τινες, nondum, ſed expectent. vbi μύωνα prohibentes eſt.

Μυῶν, ῶνος, ὁ femoralis. τὰ μυεῶνα ὀστᾶ, i. μηρία, μυηρί.

Μυῶν, ῶνος, ὁ, ſpina quæ adhæret villis ouium, Heſych.

Μύων, ωνος, ὁ, funis, laqueus, fiducia, σπαρτὸς, σπαγὶς, χοινὶς, δεσμὸς. Ariſtot. de mundo, μύων μυεῶν ὑπὸ σπαστῶν, funiculum vnam trahentes. Alexan. Aphrod. ὁ διακοσίοις ταύτα διὰ μυρίου τοῦ σώματος μυεῖ, per funiculum torporem inuehit, per lineam aut virgam. Item funiculus piſcatorius, in Epiſt. τὸν Σχοῖνον. Ariſtoph. Στρεψοφορταζήσεις αὖτο μὴν μυεῖσθε ὑπόπεινον.

Μύων, ωνος, τό, idem quod μυεὼν, vnde μυῶνα κάλων.

Μύων, ωνος, ὁ, apud Homerum, pro μυεὼν, μυῶνα ἕ ἑταίρους, Odyſ. κ. coxas lentes. ὧν ἐκάη, Hom. i. μυηρία. μυῶ ἑ ἑταίρους, coxas ſecuere. Apol.

Μύων, ωνος, ὁ, crus, inguen, coxa, femur. Homer. Iliad. α'. μυρεῖ δ' ὑ ποιμὴν, id eſt, τὸν ὑγιεῖνα ὀστᾶ, oſſa femorum. μυῆσι ἀφεσταλέεσσι, Hoſpoth. τὸ ὑπὸ μὴ τοῦ γόνατος ἰδεῖν. Idem. θοὺς ὦτε τὰ μυρία ποσσὶ ξεσταλέεσσι, inguinibus & femoribus applicabimus, Galen. lib. 1. ad Glauc. ἐν τοῖς μυρίοις, in feminibus, Gaza. μυρεὸν κεφαλὴ, coxæ caput. τὸ τὸ κατὰ τὴν ὀσφὺν μυρεὸν ὀστοῦν. πλέκεται δ' μυρεὸν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ὀσφὺν ἕως τοῦ γόνατος. & caput ibi κατὰ τὸν κεφαλὴν τὸ ὑπὸ τῇ κατὰ τὴν ὀσφῦν πᾶσι

fueuiſſe etiam aſtipulatur Lucretius, quum libro 2. cecinit, Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concaua. Ariſtot. Rhetor. 3. τὸ δὲ ἡθικὸς τὸν Καλλίαν, μητραγύρτην, ἀλλ' οὐ θηβαῖός γε, ὃ ἐν τοῖς μύθοις αὐτοῖς ἐρίζουσι γὰρ καὶ μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖ, ἀλλὰ θηβαῖον. vbi cogere ſtipem, quàm prælucere & præferre facem, vilius miniſterium fuiſſe oſtenditur. Menandri quoque authoritate hoc mendicorum per religionis cauſam inſtitutum damnantis, Clemens vtitur in fuſione ad Græcos, Οὐδὲν μὲ αἰσχυνεῖ σκόπα παῖδ' ὄζων θεός· Μητρὶ γοῦν συνὼν μητραγύρτῃ. vbi de ſuo addit, πειθόμενος τῷ οἰ μητραγύρτῃ. Idem eruditos & pius ſcriptor in 3. Paedag. vbi culpat mulierculariſm ſuperſtitionem, hoc hominum genus colentium, ὥσφ' ἑρπετὰ ἢ αὐτὰ αἰκάλλοντες ἐκδυόμενα μαντευόμεναι γύρτιαι, μητραγύρται ἢ γραῖαι βωμολόχαι οἰκαθοριστὰς συμπωτῶντα. In huius Berecyntiæ myſteriis erant purificationes menſtruæ: quæ μητρικαὶ ἀγνεῖαι dicuntur, quas obſeruauiſſe Proclum ita ſcripſit Marinus Neapolitanus in libello de ipſius vita ſiue εἰς ἑαυτὸν παραίνεσις: Τὰς δὲ μητρικὰς ἀφῆκε θυμηδίους, ἃς ἡ θεοτέχνη ποτὲ ἀφῆκεν σπαδικὰς ἀγνείας (Suidas hæc adducens ſine authoris nomine κρείσσω habet) ἐκείνου μόνος ἤγνιζεν. vide Μητραζεῖν.

Μητραγυρτεῖ, ſtipem cogo atque emendico, μητραγυρτέω. vide Μητραγύρτης.

Μητραδέλφιδοῦς, vterini.

Μητραδελφὸς Θ-, auunculus ex matre, matris frater. & Polluci ὁ μητρὸς ἀδελφὸς, ὁ μητρὸς ἀδελφὸς, ὁ πατρὸς ἢ θεῖος: vnde vulgaris vox tantè, i. matertera. vide Μήτηρ.

Μητραδέλφισσος, ἡ, matricida, μητροφόντης. Platoni, ἡ μητροφόντης Σοφοκλῆ: vt parricida dicitur πατροκλόϊος, ἢ πατροτύπης Ἡσιο, ἢ πατροφόντης, ἢ πατροκτόνος. Soph. dicitur etiam μητροκλόϊας, vt πατροκλόϊας apud Paulum 1. ad Timoth. cap. 1.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ, ſpecillum infundendo in vterum liquori commodum, Galen. vide κηδεστής.

Μήτρα, tegmen, & tanquam inuolucrum quoddam, vocatúrque alio nomine θηκοειδωνίς.

Μητραΐζειν, Idææ deæ ſacra peragere, cogere ſtipem ὡς μητραγύρτης, ι. πλανᾶσθαι Polluci.

Μητρικὸς, ὀν, ὁ, maternus.

Μητροβιάστης, ου, ὁ, a matre eruditus: epith. Ariſtip. iunioris.

Μητρόθεν, ex parte matris, à matre, Herodot.

Μητροκτονητὴς, ὁ, matertera.

Μητροκτονέω, ῶ, πῶ, σω. κτῆναι, matrem occido, Neutr. Abſolutum.

Μητροκτόν Θ-, ου, ὁ, ὦ, ὁ, matricida. vide Μητροκτόνος.

Μητροκωμία, ſic inter vicos eſt vt metropolis inter vrbes, à ſuiſq; colonis agnoſcitur.

Μητρομανὲς, vide Μητρομανὲς.

Μητρομάτωρ, ὄρος, ὁ, ἀτιαμμαλοιάτηρ.

Μητρόπατ Θ-, ωρ, ὁ, πατρικὸς, νέος, Pollux.

Μητρόπατρος, ος, ὁ, ἀνὴρ μητρὸς, avus maternus.

Μητρότιος, vide Μήτηρ.

Μητρόπολις, ἡ, metropolis, matrix vrbs, ex qua coloniæ deducẽtur. dicitur autem ἀπὸ τῆς μήτρας ἡ πόλις, non autem à menſura, vti Gratian. & Iſidor. interpretantur. vide in Chiliad. Eraſmi. origo, Salluſt. maior patria, Curtio, princeps vrbium Horat. Ode 3. lib. 3. Romæ principis vrbium.

Μητροπολίτης, ου, ὁ, met ropolitanus, qui prouinciæ alicui præeſt, alióſque ſubiectos habet Epiſcopos.

Μητροβιάστης, ου, ὁ, qui matrem violat. ὁ φθίρων τὴν μητέρα.

Μητροφόνος, ου, ὁ, qui propriam nouercam interfecit.

Μητροφόν Θ-, ὁ, ἡ, matricida, Eurip. vide Μητροκτόνος.

Μητρυιάντης, ου, ὁ, matricida, idem Eurip.

Μητρυιᾶ, ᾶς, ἡ, nouerca.

Μητρυιόθεν, ὁ, vitricus. per iocum.

Μητρυιακὰ ἀγάπεσθαι, vide Μητρυιόπους.

Μητρυιός, ου, ὁ, auunculus. Euripidi auus maternus, ὁ μητροπάτωρ ἢ νάννος.

Μητρίδου, ᾶ, τὸ, apud Athenienſes Phrygiæ deæ ſacrum. Athen. lib. 10. de Alcibiade, ὅτι ἐν τῷ μητρῴῳ, ὅπου τὰ ἱερὰ ἔκειτο ἐγράφη. i. τὸν τῆς θεωρίας θεοδίσιον Polluci.

Μητρῶ Θ-, ῶος, ὁ, maternus. τὰ μητρῶα, materna. Μητρῶα κτῆσις, i. μητρικὴ. Μητρῶοι χωρίον appellatur matrix ſiue vulua, i. μήτρα, ὑστέρα, ὑ, ἡ, ἐλύφιξ. vide Μήτρα.

Μήτρως, ω, ὁ, auunculus maternus: & μήτρεως, ῳ Θ-. Homer. Iliad. 8, πατρὸς ἑοῖο φίλου μήτρεα πρὸ πατρὸς, id eſt, ὃν πρὸ πατρὸς ἀδελφοῦ. μήτρεως δὲ ἀδελφοὶ, ὅθεν γονεῖς μητρὸς dixit Pindarus. Euſtath. Iliad. 8. annotat recentiores μητρεῶς vocare, κακῶς λέγειν μητρὸς ὄντος, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ μητρὸς πάππων. Polluc. μήτρως, ὁ μητροδάλφ Θ-, ὁ, ὁ, γένιῳ Θ-.

Μηχανάομαι, πορεύω, σ. ησα, excogito, molior, ὑπνόω, inuenio, ſtruo. Item cieo & mouco, vt Latinè molior, Xenoph. οἱ δὲ μηχανώμενοι γλίχοντο τοῖς σωιοῦσιν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἑαυτῶν, πολεμίοις ἀνέσεσι καὶ ἡδοναῖς ἐκ δυμοῦσαι· ὁπόταν δὲ τοῦτο μάλιστα ἡ ἀκαιρότης ἐκ δύσεως; riſum facere atque mouere, Cicer. μηχανάομαι σοι ἀγαθὰ πάντα, omni ratione de illis bene mereri ſtudeo, Herodot. ἐμηχανήσατο τὰ δὲ σοὶ τοιαῦτα, aduerſus hæc hanc rationem inuenit, Idẽ. Odyſſ. γ. κατὰ θάλατα μηχανώσαντες, iniqua moliuntur. Ponitur cum particula ὅπως ſequente ſubiunctiuo. Xenoph. ὅπως τινὰ τῶν φίλων ἐκ ὑποπτεύσεις μηχανώμενον, vt hæc obtineat amicis, non laſſeſcis conando. Idem, ἐπιχειρεῖ μηχανᾶσθαι ὅπως σοὶ εὖ ἔσται Θ-. vbi etiam pro ἔ legitur ἔσαι, in codicibus ſcripto. Plato in Apolog. cum Indicat. νέον δὲ τοῦτο μηχανᾶται ὅπως ὑποφεύξεται τὰς τοῦ θανάτου, moliri vt mortem effugiat. μηχανᾶσθαι χρήματα, Xenoph. in OEconom. parare. μηχανᾶσθαι ἐλευθερίαν, libertatem moliri, Idem. μηχανᾶσθαι κατὰ τὴν σωφροσύνην ἑαυτὸν ἀγαθὸν, reddere temperantes, Idem Xenoph. ὁπότε αὖ δοκοίη μὴ τὰ τῶν μακαρίτεσσιν ἐπ' ἀρμόνιον, non amplius diffindit putaueruntque omnia in Æginetas excogitarent, Herodot. μεμηχάνηται, inuentus eſt, adhibitus eſt, ſolerti ingenio adhibitus eſt. μεμηχανημένος Θ-, arte compoſitus: vt μεμηχανημένος ἔργα apud Demoſt. ὥσπερ ἀρχέου, oratio ſubdolè atque artificioſè tria compoſita ad fallendum. Æſchin. Λογοποιὸν γὰρ τὸν ῥήτορα μηδὲν ὧν τῶν πολιτῶν χρηστόν.

Μηχανάομαι, ᾶ, μηχανέω, ῶ, idem quod μηχανάομαι. Sophocl. Ajace, ὁ δὲ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκουμ' αὖ αὐθρώπιση μηχανᾶται, i. moliri & excogitare.

Μηχανοπάγιοι, excogitantes, Herodot.

Μηχανή, ῆς, ἡ, conatus, machinatio Ciceroni, & machinam tum Liuio, ars, excogitatio. vide Chiliad. Eraſmi, Deus ex machina, & c. Machinas poſt bellum. τὶς μηχανὴ ἐγένετο ὅπως ἐκ ἔσται πόλεμος; & c. qui fieri poteſt, vt quis velit? quis vſtitiam honori habere? vel quis eſt qui velit, vel quid vſtitiam honori habere? vel quis eſt qui velit, vel quid vſtitiam honori habere? vel quis eſt qui velit, vel quid

ς, ὁ ἐρῶν, vnius amore captus est. Herodot. μιᾷ ξύνοι, vna & eadem sententia. Xenoph. τ. Comment. ὥσπερ ἐν ταῖς τοῦ θίασου ἢ στρατιᾶς μιᾷ ψήφῳ κρινόμενοι, communi iudicio & vnanimum. μιᾷ δίς ἑπτὰς βιβλάνας, idem Xenoph. eodem die, vel eadem manu, bis denas. μιᾷ ὁ ἀπάντησις, i. ἅπας. A ipse ph. ἰδίᾳ μιᾷ βουλεύεσθαι, idem: sibi iudi μιᾷ χώρᾳ, vel μιᾷ πόλει. μίαν βουλὴν, dixit Hom. Iliad. 8. pro εἰς μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν ἢ συμβουλίαν. μίαν ἰδίαν ποιεῖν, sibi iudi γνώμην. Aristoph. μίαν, figillatim. μιᾷ ἐπέστειλεν. Herodot. μίαν ἑκάστην, per singulas familias. Plato νόμ. γ. καὶ ἢ μίαν πόλιν, singulis verbibus, Aristid. μίαν καὶ πανταχοῦ παγίδα, Thucyd. naues singulas in seriem disponentes. Inter. pr. exponit, μίαν ἢ χρόνος οὐδὲν ἢ μικρὸν διέλιπεν, nullo nam sequente nauigando. Idem. ἓξ μὲν μιᾶς ἡμέρας, vno die intermisso moueri, Alex. Ath. od. ἓξ μιᾶς ἡμέρας, alternis diebus, Galen. Dicitur etiam eodem ἑφ' ἡμέρᾳ, vel ἓξ μιᾶς. Aetius Serm. 9. cap. 6. μιᾶς παρόδου ἢ τὰς μακρὰς ἀστῖας ἢ τὰς ἓξ μιᾶς, i. mediam alnis diebus. pro quo item dicitur ἐξὸν μιᾶς. Paulus Ægineta lib. 3. cap. 30. ἢ περὶ ἐφ' ἑκάστου ἐστὶ ῥᾳδίως ἡμέραν, ὅτε ἢ ὑγιὲς μιᾶς. Plutin & μιᾶς ἓξ μιᾶς in eodem sensu ponitur. Actius Serm. 2. cap. 67. ἢ διδύμους μιᾶς ἓξ μιᾶς. Idē Serm. 12. cap. 37. hoc ipsum ἓξ μιᾶς significare ostendit quod περιπίπτει, i. tertio quoque die. scit enim, γεγονὼς ἢ τὸ παροξυσμοῦ περιφορὰν μὴ ἓξ μιᾶς ἡμέρας, hoc est, alternis, & tertio quoque die. Eodem modo ἓξ δύο significat τεταρταῖος, id est, quarto quoque die vel nono, si ἐπτὰ explicentur. Constant. Cæsar γεωπονικῶν lib. 4. cap. 3. ἓξ δύο ἢ τὰ ἑπτὰ ἔτη.

Μιαιφονίας, ὁ, pollutæ nuptiæ, temeratæ ac impuræ nuptiæ ita dictæ filiorum Sethi & Enoci coitum cū filiabus Caini quòd pollutæ & impuræ essent, illi contra ex numero filiorum Dei.

Μιαίνω, μανῶ, σω, μιᾶναι, fœdo, polluo, contamino, μολύνω. Actius. Ἀμιαίνητον αὐτὸς, ab ipso profanatus, Thucyd. Item χρίω, βάπτω, tingo, inficio.

Μιαιφονία, μιαφονεύω, μιαφονεῖν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, cædem me contamino. Plato Polit. 9. μιαιφονεῖν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, trucidare aliquem & impiè cruentari, Cicero.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ, homicidium, cædes. In Ctesiæ Persicis, ἢ ὑφίσταται τοῦ μητροῦ νυκτὶ, μέσαι νύκτες τῆς μιαιφονίας. Et in Memnonis Eclogis, τῆς μιαιφονίας δίκλυσι διαφυγεῖν.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ, homicida, cruentus, crudelis ac sanguinarius, i. μιαιφόνος φόνῳ.

Μίασμα, ατος, τὸ, βάμμα, tinctura.

Μίασμα, ατος, τὸ, iniquitas, scelus: hanc dictionem Phrynichus reiicit. Suid. impuritas. ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς, ἢ ὄλεθρος τῆς κόσμου.

Μιαρός, ὁ, ἡ, scelestus, fœdatus, nocens, impurus. Plato 4. Leg. ἓξ μιαρὸν ἑαυτὸν ἢ ἀνόσιον, ἅτε δὴ ἐξ ἑαυτοῦ πᾶν ὁτιοῦν ἐργάζεσθαι, quo dixit Cicer. 2. de Legib. quum vir nemo bonus ab impio sedonari velit. Dicitur volum quasi dignum qui ab omnibus, solus relinquatur: à nomine μιᾶς ἐπιτίθεται σκιᾶς, vel à verbo μιαίνω, fœdo.

Μιαρόω, ῶ, contaminatis cibis vescor, μιαιφαγίᾳ pollutorum cibus, & μιαιφάγος, pollutorum ciborum ēsor, qui impuris ciis vescitur.

Μίασμα, ατος, τὸ, & Μίασμα, impuritas, piaculum, scelus, ἄγος, imamentum apud Cyprianum. Æschin. in Epist. Κτησιφ. Μηδὲ εἰ ἀφίκοιο ἡμᾶς ἀπὸν βάλοι. Καὶ εἰ ὦ πατρίδα σε μηδὲν ἥδῃ μιαίνουσαν, μιάσμα τῶν θεοφθόρων τοῦτ' ἐστὶ καὶ τοῦ πάσι. ἢ δὲ τοῦ μιάσματος.

Μιαρός, ὁ, ἡ, idem, βδελυρὸς, ἀκάθαρτος, ἀκαθαρσία, μιαιφόνος. In 2. Epist. Petri cap. 2. ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ, in cupiditate contaminata & inquinata.

Μιαρός, ά, όν, fœdus, impurus, malus dæmon, genius sinister. ἄνθρωπος, in Epigr. per cussor, homicida. ἀνδρὸς μιάρου Euripid. scelestus interfector, qui se cæde profanauit. Μιάρους dicuntur, οἱ διὰ τὰ καθῆκοντα μὴ πράττοντες. Sophocl. in Electra, Ἡ δεῖ κρίνειν ὧδε τὸ μιαρὸν ξένους ἐρημοῦ ὄντ' ἐκφοβεῖν; ἢ νῦ ἐκφοβεῖν. Ægistho contaminatissimo nubere sustinuerit, i. τὸν παμμιαρὸν ἢ ὄλεθρον.

Μιαρός, ά, όν, impietas, impuritas, piaculum, ἀσέβημα, μίασμα. Hesych. qui & addit poni etiam ἐπὶ τοῦ ἀσεβοῦς.

Μιαρός, ά, όν, purus, καθαρός, Hesych. videtur tamen potius debere significare μιαρὸς impurum, scelestum.

Μιγάς, simul. idem quod μίγδα.

Μιγάω, μιάσω, π. μιχθῆναι, misceo, Actius. Accus.

Μιγάς, άδος, ὁ, ἡ, alis mixtus. Eurip. in Androm. πολλαὶ δ' ὑπῆλθον ἀγάδες. Nonnus. ἐμπεσόντων μιγάδων ἐσήχει, &c. τὸ ἐκ πολλῶν ἀθροισμένον ξένων. Hesych. Naz. opponit per ἀντίθεσιν μειγαδὰς ἢ μιγάδας.

Μιγάς, mixtim, φύρδην, κίμφις, μειγνυμένως.

Μιγάδιος, οι, mixti.

Μίδην, simul, νηὶ, mixtim, promiscuè, ὁμοῦ ἐπὶ ταὐτό.

Μιδήσαι, contumelia afficio, ὕβρίζω. Iofr. in pro μικτηκέζω.

Μιδητ, pro μιγῆναι, Iliad. 8.

Μιγνύμενος, pro μιγῆναι, misceri, coire. rem habere: vtrumque absque μίγνυμι. Aoristo 2. Item congredi, conuenire, colloqui, consuescere, Dativ. Odyss. ὁμιλεῖ καὶ μάκιστα μιγνύμενος, cum procis colloqui possim.

Μίγδην, pro ὁμίγδην, mixtus sum. Hesiod. γυναικὶ δ' οὐκ ἔστ' ἀφροσύνη μίγδην, cum vxore rem habuit, seu cum muliere.

Μίγμα, ατος, τὸ, coitus, mistio, mistura, miscella. Ioan. cap. 19. scribitur μῖγμα σμύρνης ἢ ἀλόης.

Μιγματοπώλης, pharmacopola, qui medicamentorum mixturas venditat: quo nomine Pamphilus quidam vocatus est apud Galenum. Compositi. med. τόμ. 1. cap. 3.

Μιγνύω, μίξω, π. μιχθῆναι, &c.

Μιγνύω, misceo, confundo. Actius. Accus. pro consero, Apollon. 2. Argon. χερσὶν ἀκοντίοις χεῖρας ὑμῖν, manus conserui. Idem ibidē, αὐσχενίδιον ὑμῖν ὑμίνιον, cum Amazonibus pugnam conseruit. In Aoristo 2. ὦμον, apud Homer. συγχυσίη τε καὶ ταλάπαιφ manus conserere & μιγῆναι ἐν δαὶ eadem significatione Iliad. ε. pontum etiam pro πολέμῳ propè accedere, vt Iliad. ν. κλισίηφι μιγῆφαι νῆάς τε νέεσσι dicitur etiam μίγνυσθαι ποσί, in aliquorum cœtu esse, inter aliquos versari, vt κέρσης μιξέσθ. Od. ξ. & μιξείς ἀλλοδαποῖσιν. Iliad. γ. cui commercium fuit cum cæteris. μίγνυσθαι, rem habere, corpus miscere. Circonimsed propriè vir mulieri μίγνυσθαι dicitur, non mulier viro. Iliad. ζ. de Bellerophonte, ὃς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι ἠδ' ἐκδυναι, id est, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, πλησιάσαι, συνελθεῖν, συγγενέσθαι, συγγενέσθαι vel συγκοιμηθῆναι, συγκοιμᾶσθαι, συμπλακῆναι. hæc enim μίγνυσθαι significat, quod & σπείρειν, ἐπείρειν, ἢ ἀφροδισιάζειν dicitur & in brutis, βαίνειν, id est, inire, ἐπιβαίνειν, insecendere, ἐγκύειν, σωθυκάζειν, ἐπιγύειν, &c in asinis proprie ὀκβαίνειν. vnde μεβάτις, venerem passus. μιγῆναι λέκτρα, λέκτρα, in Epigr. μιγῆναι σὺν κακαῖς, malis implicitus, Sophocl. μιχθεὶς εἰς ὕδωρ, cum aqua cōfusum, Aristot. in Polit.

Μίδας, tactus vocabulum in ludo tesserarum fortunatissimi, & vermiculus qui fabis innascitur, Theophr. lib. 4. de caus. pl. cap. 16. Et diutes fic dicitur ab eius nominis rege.

Μίδια κάλαμοι, calami Midæ, in Epigr.

Μίδιος, comedo.

Μιδῶν, idem quod βάπτω, ἰυτίζω, μολύνω, Hesyc.

Μιδῶν, ῶντος, cruentus, sanguine imbutus: à νιδάω, tingo & φόνῳ, cruor, apud Archilochum.

Μίδωκος, ὁ, celer, ταχύς.

Μίδρις, υος, ὁ, sol apud Persas, cuius simulachrum leonis rictum præferebat cum tiara, manu vtraque bubula premente cornua. Hinc μιδριακὰ sacra appellatur, quæ in antro obscure moriserat, eductō ex eo cornib. bone, quem mox vt soli victimam per hymnorū modulatos concentus immolarent, Cæl. lib. 13. cap. 17. μίδρις κέλαστις ἑνδιαις, &c. Nazan.

Μίδρις, oleris genus. Hesyc. λαχανίδιον.

Μικκί, μικκιάζω, cid.

Μικκός, pro μικρός, exiguus, Theocrit. ἢ ὄξιες, μικκοὶ ἄκανθοι.

Μικκύλος, ὁ, pusillus. μικκύλα χερείδια, parvulæ manus, in Epigr. Cupidinis tenellas manus dixit Moschus in Bucolicis.

Μίκλα, ης, ἡ, capra.

Μικροδικτικεῖς, apud Aristot. 2. Rhetor. in re parua iniurias: cui opponitur Μεγαλοδικτικός.

Μικρολόγος, ὁ, ἡ, qui breuis est vitæ.

Μικροψυχία, ας, ἡ, exiguitas fructus.

Μικρόσπορος, fructum minutum generans.

Μικρόψυχος, ὁ, ἡ, qui in paruis pericli atur, qui parua pericula suscipit.

Μικρόψυχος, ὁ, ἡ, qui est paruo ventriculo, strigosus.

Μικροψυχία, ας, ἡ, perceptio exigua. vide Μικροδοσία.

Μικρόψυχος, ὁ, ἡ, pusillanimus, μικρόψυχος.

Μικροψυχία, ας, ἡ, angustiis verborum me coarcto, Ruf. ex Nazanz. anxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor, paruas res & minutas aspernabiles que, vt dixit Gellius, confector, accurate disputo de minimis. Hermogen. tomo 1. ἐν μέσῃ δὲ συγγράφεται ὁ τὴν φαντάσιαν μικρολογούμενος, quæ minimè rei obseruationem negligit. Plutarchus in Ciceronē, ὡς ἢ τὸν Πλάτωνα ἔξω τοῦτον ὁ μὴ μικρολογούμενος ἢ μεμψιμοιρούντος, ὥσπερ ἀμελήσαντα πάσης πάνυ ἢ, &c. de spretis honoribus contendentis atque laborantis. Gregor. ἀλλὰν ὁ ἐγκωμιαζόμενος μικρολογίαν ἐγκωμιάσειεν ἂν μικρολογίαν ἐπὶ τὰ μεγάλα. Idem μικρολογίαν ἐπὶ τὰ ἔργα, circa vocis sonum abiecte sentire. μὴ μικρολογεῖν ἐπὶ τὰ μεγάλα, de magnis ne humiliter loquaris. Idem. Est etiam τὸ γλισχρόν, ἢ, sordide

præparcè rationem ineo, vel tribuo, Plutarc. in Probl. ἵνα μικρὰ μικρολογῇ τὸ θεῖον ἀνδρεῖον, ne vltrà præparcè agas & sordidè cum diis parcens scilicet thuri in sacrificando. D. citur & σμικρολογεῖσθαι pro eodem, addito σ. vide μικρολογῶ in Chiliad. Erasmi.

Μικρολογητικὸν, sordidè ac parcè erit agendum.

Μικρολογία, ας, ἡ, λεπτολογία, diligentia & anxia eura circa minutia, μικρολογία etiam oratio tenuis ac humilis, vt cùm de Simonide apud Suidam dicitur, ὅτι δοκεῖ μικρολογίαν εἰσηνηκέναι εἰς τὸ ᾆσμα, orationem absque dignitate atque authoritate verborũ & sententiarum. Item μικρολογία, auaritia, sordes. Theophr. in Character. μικρολογία, ἕξις φειδωλία τοῦ διὰ φόρου ὑπὲρ τὸν κανόνα. Denique μικρολογία est, magnificare quod parùm pendendum est. Lucian.

Μικρολογίζεσθαι, μεῖσθαι, τὸ μικρολογοῦμαι.

Μικρολόγος, restrictus, φειδωλὸς, sordidus, in oratione tenuis atque humilis. Isocrates in Panathenaic. γέγονε δ' ὑπόπτευτον ἡμῖν ὁ μικρολόγος μὴ μεγαλόψυχον, senectus restricta & sordida, vel rixosa, quę leuissima occasione offenditur & rixatur. μικρολόγους Cicero vocat minutos & angustos, exiles & exiguos. Μικρολόγος Isocr. μεγαλόψυχος. ὦ μικρολόγε καὶ τὰ μέγιστα, Xenophon. in Orat.

Μικρόλοπος, ὁ, ὁ, qui parua occasione ægrescit ac tristatur: Plutar. ἐπὶ ἀφορισμὸς, ὁ τὰν ἐλαχίστως ἢ μικρῶν τις ὁ θυμὸς γίνεται.

Μικρομέρεια, ας, ἡ, partium tenuitas.

Μικρομερὴς, ὁ, ἡ, ἡ, partibus minutis constans.

Μικρόμματος, ὁ, ἡ, parvis oculis præditus, quos callidos & acres esse putant, Adamantius in Physiogn. auaros esse ait.

Μικρόπλοος, ὁ, ἡ, ῆ, parvum gestans peplum.

Μικροπολίτης, οἱ, qui fiunt ex oppidulo, vrbium minorum ciues, Aristophan.

Μικροπολιτικὸς, dixit Idem multitudo parui oppiduli.

Μικροπόνηρος, qui in paruis improbus est. opponitur τῷ μεγαλοπόνηρος. Aristot. 4. Ethic.

Μικροψυχία, illiberalitas, sordes, paruus atque angustus animus, vitium quod magnificentiæ contrarium. propriè est μικροπρέπεια, minor impensarum quantitas quàm decorũ magnificentiæ postulathuius rei nullum est Latinum nomen, sordes enim est commune. Aristot. Rhetor. primo. Μεγαλοπρέπεια ἡ μὲν ἐν δαπανήμασι μεῖζοσι ποιητική. Μικροψυχία ἡ μικροφρόνημα, ταπεινότης. Hinc verbum Μικροπρεπῶδες, τὸ σμικρολογικὸν, nimis exiguè atque exiliter ad calculos vocare quod instituitur, confertur aut aliquid eiusmodi. Synesius Herculiano, ἀλλὰ σωφρόνως μᾶλλον φιλοσοφοῦντι, ἢ πορφυρογραφοῦντι τὸ μικροπρεπῶδες.

Μικροπρεπὴς, ὁ, ἡ, ὁ, abiectianimi, illiberalis, Thalar. in Epist. Hinc μικροπρεπὲς, Polluci.

Μικροπρόσωπος, ν, cui facies parua, Adamant. in Physiog.

Μικροῤῥίνος, ὁ, habens acinos paruos.

Μικροῤῥίς, ῥινος, ὁ, ἡ, qui parùo naso dicas.

Μικροῤῥύπιος, ὁ, ἡ, ὁ, cui est paruum orrhopygium. Aristot. histor. anim. lib. 1.

Μικρὸς, ὁ, ἡ, paruus, humilis, breuis, angustus: cuius cõparatiuum est μικρότερος, & Superlat. μικρότατος, Lucian. Λεξεῖν τι ἢ ἐν τῷ μικροτάτῳ, ὃ μικροτατος, abiectissimus, Demosthen. τὸ μικρὸν φυλαττέον, quod paulatim repit cauere. μικρὰ φρονεῖν, humilem esse, & submisse se gerere: cui opponitur μέγα φρονεῖν. μικρὰ ξυρίσια, ficæ, Iosepho interp. τὰ ἀπὸ τῆς ὑπαιθρίου, id est, quæ paulum à terra eminent. Aristot. μικρὸν τῆς διαρτίσεως, paulò à distinctione, Aristotel. μικρῷ ὕστερον διαρτίσεται, parum admodum differre. μικρὸν ἐλάπαι, Demosthen. μικρὸν ἀμαλὸν τοῦ ὄντος, Xenoph. μικρὸν ἀνθρώπου, paulisper tolero. μικρὸν διαλέγομαι, voce submissa loquor, Gaza. μικρὸν ὕστερον, paulo post. ἢ μικρὸν, vel circiter. μικρῷ πλείονες, paulò plures, Demosthen. μικρῷ ὕστερον, paulò antè, Idem. διὰ μικροῦ, id est, σχεδὸν, Thucydid. εἰς μικρὸν, minutatim, in angustum. ἐς μικρὸν πεπαυσθαι, quiescere paruisper, Lucian. ἐπὶ μικρὸν, pauco tempore. ἐπὶ μικρὸν χάριτος, parum distat, Aristotel. 4. Ethicor. κατὰ μικρὸν, paulatim, particulatim. ἐξ ὀλίγου καὶ τὸ πάνυ μικροῦ, perparum. Isocrat. κατὰ μικρὸν ὑπόπτευσε, nõ enim perparum profecerunt. Idem, ἐκ τοῦ μικροῦ πλείονος, non hoc flocipendere oportet & parum esse ducere ; Budæ. Comment. Ammon. οὐ χρὴ διὰ μικροῦ τὸν ὄντα ὁ ἐρχόμενος ἥξει, adhuc tantillum & tantillum.

Μικροσπερματὴς, ὁ, ἡ, ἡ, semen parum ferens.

Μικροστάχυος, parùam spicam habentes.

Μικρόστομος, ν, qui est angusti oris, cui est parum os.

Μικρόσφυκτος, ου, ὁ, cui venæ tenuiter mouentur, cui paruus & debilis est pulsus.

Μικρότης, ητος, minor, ἧττον. Aristot. de mund. τὸ μικρότερον, &c. vide μικρὸς.

Μικρότης, ητος, ἡ, exiguitas, parùitas Ciceroni.

Μικροψυχολογία, Antipatricis vocabat eos, qui in delitiarum chaos

fese dimisissent, nimiùm scilicet in epularũ apparatu curiosi.

Μικρότεχος, ὁ, ἡ, exiguis pilis intectus.

Μικρότριχος, ὁ, ἡ, ἡ, ferè μικροῦ θριξ, parum abest, ferme. μικροῦ διαφόρου, paulum differt. Plin.

Μικροφορτώνιος, ν, quasi pusillanimitas, paruus & angustus animus. Hinc Μικροφορτωνία. Poll. demissè & abiectè.

Μικρόφυλλος, ὁ, ἡ, ὁ, qui foliis constat minutis.

Μικροφωνία, exilitas vocis.

Μικρόφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, qui paruam habet vocem.

Μικροψυχία, ας, ἡ, animo deficio.

Μικρόψυχος, ας, ὁ, paruus & angustus animus, virium quod animi magnitudini opponitur. Lactantius lib. de Ira Dei cap. Animi pusillitatem dixit, Aristot. Rhetor. 1. Μεγαλοψυχία ἐστὶ μεγάλων ποιητικὴ ἀρετὴ τρόπῳ τῶν μικροψυχίᾳ ἢ τοιούτων.

Μικρόψυχος, ν, ὁ, pusillanimis, illiberalis, Demosth. μικρόψυχον τὴν, pusillanimis mater, Nazan.

Μικρωτὸν, seu σμικρωτὸν paruum reddo, item imminuo.

Μικτὸν, miscendum est.

Μικτὸς, ὁ, ὁ, mixtus, temperatus. μικτὴ τῆς ἀγωνίας ἡ φίλησις, tristid. μικτὸν τῆς ἡδυπαθείας ἡ ξυνουσία χολῆς τὸ βδέλυγμα, Galen. ad Cuc. lib. 2.

Μικτὸν, Hesych. τὸ μικρὸν καὶ ὑπνῶδες.

Μίλαξ, ἄκος, ἡ, genus hederæ, qua poetæ coronabant. Ex smilace fiunt tori, Plato 2. de Rep. μεταπλάττειν δεῖ σύλλογον ἐρασμίων σμίλακά τε καὶ μύρτιδας, in toris ex smilace & mirto confectis discumbentes, Aristop. μεθ' μίλακας δ' ὄζων, smilacẽ olopiens. vide Σμίλαξ.

Μιλησία, Mileti vrbis incola, ciuis, Etymolog. μιλάσια γυνὴ, Aristophan.

Μιλησιουργὴς, Milesiaco opificio factum.

Μίλητος, nomen vrbis, à Mileto Apollinis filio sic dictum. Etymolog. Item ἡ μίλητος, taxus, Theophrast. libro quarto histor. plant.

Μιλιάσιον, ν, τὸ, vas quo aqua calefit multis anfractibus & tribus canalium. Seneca Quæst. Natur. libr. 4. cap. 9. vt quo diu modi minora balnearia, & minora miliaria citius caleant, sic hæc foramina occulta, & oculos effugientia, & tel us ferruoreni sentiant, & propter easdem angustias, quicquid ceperunt tardius reddant. Idem libro 3. cap. 14. Facere cemus dracones & miliaria & complures formas in quibus tenui fistulas struimus per decliue circundatas, vt sæpe indem ignem ambiens aqua per tantum fluat spatij, quam efficiendo calori sat est.

Μιλιάς, vocabulum est plastices. Pollux, αὐτὸ δὲ τὸ πλοῦ, ὃ ἐλαφρὸ τὸ πλαδαίνειν κάρυα, ἃ ἐξ ἡμέρου συσῆς φερόμενα πάντα μὲν πολλὰ ἐκείνου ἑκατόντας μιλιὰς καλεῖται. Vnde dixit Sophocles de clypeo multis locis perfollo ictibus, Κλαδὶς ὁ μιλιάδες, ὑπὸ κνημὶ πη.

Μίλιγμα, quod supereſt mensæ, reliquiæ, vel farina quæ non abstergebant propter pinguedinem, Etym. vide Μάλιγμα.

Μίλινος, ν, ὁ, Hesych. esse dicit arborem similem abieti, cuius folia decidentes, corona fuisse ferunt τοῖς πομπαῖς. Item milinum, spatium continens octo stadia, miliare, & lapis, Theophrasti Instit. ciu.

Μιλτὸς, ὁ, ὸ, ἡ, mollis, tardus.

Μίλτος, ὁ, ἡ, taxus arbor. de qua Theoph. lib. hist. plant. μίλακες ἐξ ὧν. vide Σμίλαξ.

Μιλτοπαφὶς, ίδος, ἡ, miniatus, minio fucatus, μιλτοπάφιος.

Μιλτοῦν, & μιλτοῦς, ῦντος, ὁ, miniaceus qui è minio est. Epig. lib. 6. fusinem φοίνικ μιλτοῦν ἑκάτερθεν ἀνεδέσμουν, id est, ferrum quæ miniato fune factam sequitur, sic μίλτινον χρῶμα miniaceus color, color è minij gleba. Plutarch. in Problem. Rom. τοῦ ὑβεστοῦ τὸ μίλτινον, ὃ τὰ πικιλὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐχρώζουν. Μιλτῖται λίθοι, lapis minij colorem referens, Plin. lib. 36. cap. 2.

Μιλτοχρὴς, χρῆτος, funis rubricatus, quo foris lignum illinitur, quo fores tingi solent, in Epigr.

Μιλτόω, μ. οῶμαι, minio inficior. μεμιλτωμένος, miniatus, Arist.

Μιλτοφαρὴς, ὁ, ἡ, ὁ, minio fucatus. Hom. Iliad. β. τοῦ δ' ἄμυδις ἐπτὸ δ' ἀνεπλήσθη μιλτοφόρος, hoc est, naues rubricatis prorisi. τὸ τὰς πρώρας βεβαμμένον.

Μιλτοφορὴς, ες, ruber, miniaceo colore decorus, insignis, ἐρυθρὸς insfath. Iliad. χ.

Μίλτος, ου, ἡ, minium, τὸ ἄμμον, de quo in dictione Κινναβάρεα. Aristot. Animal. lib. 6. cap. 2. de onis tinunculi auris, τὰ δ' ἄκρα τὰ ἐρυθρὰ ἔστι, ὥσπερ μίλτος. Gaza transtulit minium. Plinius extristerisele pictaeum air habere torque miniato ceruicem distinctam. Apud Virruu. libro 9. cap. 3. signans cera ex miltide est, miniata cerula. vt loquitur Cicero ad Attic. libr. 15. & minatula cerula, vt libro 17. μίλτον etiam minium interpretatur Plin. libro 33. cap. 7. hinc μιλτοφόρους naues dicuntur apud Homer. i. miniatæ. Μίλτον exponit eius Interpr. Odyssi. σὺν ὀυσσοκόλλῃ. Theophr. ἐκ δὲ λίθων, μίλτον αἱ τε μεταλλικαὶ γεγένηνται καὶ ἡ παρὰ τοὺς Ἀφρικανοὺς καλουμένη ἐρυθρὰ καὶ ἡ παρὰ τοὺς Βαφῆς. Μίλτος σπουδαία

ud Dioscoridem libro quinto,capite III. rubrica sinopica: autem ἡ τεκτονική, id est, fabrilis rubrica quæ priore dete-. Celsus libro 6.in liquido collyrio Euelpidis minium sit: pro rubrica sinopica , quod & libro 5. in pastillo ad dida vlcera. Μίνιος λημνίᾳ,id est,terra Lemnia,ἡ γῆ λημνία ἡ καὶ dicta à Dios.Nic.in Theriac. ἀλλήλοις πολλαχοῦ μίνιον λε- ἄλλῃ, τὸ αὐτὸ μετὰ πίτυος ἔκκλειστον ἀπτε. Interpr. ὁ κηναῖος σφυρίδης. oscorides etiam libro sexto,capite primo, μίνιον ὁ κηναῖος σφυρίδης.Sic & vocatur in versibus Andromachi apud Ga- um libro tertio,de Theriaca apud Pisonem. Celsus libro capite de torminibus minij globam dixit , id est , terram miniam, ὅ ἐστιν μὴ τὸν λημνίαν. Μίνιος etiam rubigo segetum, ὑπὸ τῶν, apud Pausan.in Bœot.& Eustath. ὁρίσθη κατὰ τὴν φθῖσιν τῶν καλάμων, ὑφ' ὧν διακόπτεται πᾶς αὐτοῦ καρπός.Latini rubi- nem dicunt itidem à rubido & miniacco colore.

M a,tingo,minio inficio,minio Plin.

Mi ,ὁος, ὁ, ἡ,ruber minio,miniatus Plin.

Mi ,ὁος, ὁ, locus vbi minium effoditur , miniaria Plin. Et ὁ τοῦ μίνιος ὀρύσσων,qui hoc effodit,Pollux.

Mi ος & μίνθη idem.μίνθωσις,palpebrarum defluuium , μι- ωσις, ἡ μινθώσις τῆς Hippocrati.Idem vitium quod μίνωσις vo- Paulus Ægineta, & Galenus libro 4.περὶ τόπων c.5.Idē Paul. μίνωσις sine μίνθωσις ait esse ὑπόπωσιν τῆς τῶν βλεφάρων τριχῶν.le- tur etiam μίνθωσις.vide μινθώσασθαι.

Mi ,arbuti fructus seu pomum simile mespilo.

Mi ίδες,ὧν,apud Macedonas Bacchæ vocantur.

Mi ίδες,mulieres bellatrices apud Macedonas.ἐξῆν τὸ μιαιφόνον ἀνδρὶ, Etym.

Mi ,vrbs & regio Thraciæ,idem.

Μίδης,& Μιμαῖος,& Μιμαϊκὸς, condimentum , edulium seu cimen quoddam ex intestinis & sanguine leporino con- tum,pulmentum,pulpamentum. Pollux libro sexto, μί- ης ἢ κοιλία,ἡ ἔντερα καὶ τὰ αἵματος ἑοικότα μόρια.μιδώσια ἃ λαγωοῦ. le Commentar. Aristophan.in Acharn.Hesych. scribit di- um fuisse interdum & de suillis interaneis. Phereecratem ὁ per iocum etiam de asininis dixille.

M ,mons Thraciæ apud Ammonium,Etym.

M a,τὸ,olera agrestia,Varin.

Mi ίτης,simulare,imitari tibiarum cantum.

Μιμᾶσθαι,& μιμεῖσθαι,imitor quouis modo, vel gestu corpo- ,vel verborum figura pingo,in exemplum , assumo , se- ,Actiuè & Passiuè accipitur. Aristoph.cum duobus Ac- ast. εἰσὶ ἀλεκτρυόνες ἐκ πάντα μιμεῖ, gallos in omnibus imita- .μιμεῖσθαι τὸ σεμνὸν,honestatem imitor,Plato νόμ.ἡ μιμεῖσ- ,ὅσοι τὰ μιμούμενα,imitatione factus & effictus apud Plato- m & Lucianum. & ἀποτετυπωμένῳ, ab exemplari effictus rmatisque,Athen. ἐξ ἧς τὸν ὀφθαλμὸν εἶχε πόλον, ὃν τὸ ἐξ ἐκείνου ἐπιτετυπωμένον ἐλιττόμενον.

Mi ος,ὁ,μιμητικὴ τέχνη ἡ τῇ μίμησις.

Mi ίζω,imitor,imitando exprimo.

Μιλός,imitator,æmulus,vt μιμηλὴ τέχνη,apud Lucianum.idem ἰκονιβυτὴς,ἀνὴρ ἰδὼν Σακκάδας μιμηλὰ ταῦτα τεχνιτῆ ἀπάντων , i- itandi dexteritate præstantissimi. ι.μιμητικὸν ἀποτυπωμένῳ ὁπ- e , effictam imaginem , expressam statuam , Plutarch. in pophith.

M ος,τὸ, imitamentum Tacito,imitamen Ouidio,simula- rum.Plato in Timæo, τὸ λέγειν δεῖ δι' εἰκόνος ἐφιέναι αὖ τῷ μιμή- ματι,σπάνιθ' αὖ εἰ καὶ τὸν θ,si verbis explicare conemur,nul- posito sub oculos simulachro earum rerum:fi ustrà fusci- atur labor, Cic.

Μιμητής,ὁ,imitatio,& figura Rhetor. vt apud Terentium in ndr. Nempe hoc fic esse opinor dicturum patrem , Ducas olo hodie vxorem:tu , Ducam,inquies. Item æmulatio,si- nulatio,imago.ἐξ οὗ μίμησις, te imitando. Aristoph.μιμήσεις τοὺς μιμήτας οὐ πολιτικούς, improbis imitationibus hostes i- nitatur,Plat.de Leg.

Mi ,imitari decet. Xenoph. ἐξὸ τὰ ὅμοια ἢ τέχνης μιμητὸν οὖσ' ἀ- ,ἀλλὰ καὶ φύσεως,non in his quæ extra artem sunt imitari bonos ibicines necesse est?

Mi ός,ὁ,imitator,effictor.Xenoph. μιμητὰς ἑαυτῶν ἀπὸ εἰκόνων. Plat.à de Rep.μιμητὰς pictores vocat & poetas.

Mi ικός,ὸν,ὁ,ad imitandum aptus,imitandi peritus.μιμητικὴ τέ- ; ars imitatrix,Plato de Legib.μιμητικοὶ διθύραμβοι , dithy- ambi qui simulantur,Gaza.

Mi ικώτατος,ad imitandum aptissimus.

Mi ός,ὁ,imitabilis Cicer.

Mi ός,ὁ,mimicus,id est,ad mimos pertinens,aut mimos de- ens.

Μιμνίζω,ὁ,hinnitus Hesych.

Μιμνάσκω,μνήσω,μνῶ,manco.Iliad.ζ,μιμνάζειν ἔβλῃ νυνὶ, remane- e apud naues.

Μίμνημαι,recordor,μέμνημαι.Odyss.ι, τὼ γάρ τε ξείνω μιμνήσεται ἠδὲ φίλευσεν, huius hospes recordatur.μιμνήσκεσθαι νόστου,ad reditū spe- ctare,in Odyss.

Μιμνήσκω,μνήσω,μνῶ, commemoro,memoriæ affigo , in me- moriam reuoco. Genitiu. & Accusatiu. Odyss.ξ,μιμνῆσαι τοῦ τῶν μνηστήρων,mentionem factus.μιμνήσασα,his memor,in Epig.

* Μίμνω,manco,expecto,Neut.absol.

Μιμογραφῶ,ὦ,ὑ,ῖς,-θέτα qui mimos scribit,Laert.

Μίμος,vocantur versus scenici,& ipsi qui μίμους scribūt,& histrio nes qui pronuntiant.

Μιμοκόρης,ὁ ἢ ἡ,histrio,scurra. ὑχὶ μιμοκόρης,in Epigr. quod hu manam vocem imitatur.

Μιμώ,οῦς,ἡ, simia,authore Tzetze,quia hominis morum imita- trix,πίθηκος.

Μὶν(indeclinabile)interdū in gen.signif.ἀυτὸ vel αὐτὸ,eius ipsius, vt apud Euripid. in Iphyg.Aul. ὦ γαῖ' μὶν πατρὶ, ἐνάσσειν , si ei- ius domitatui occurras , plerunque in Accusatiu. pro αὐτὸν vel αὐτὸ;dicitur etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον: vt Homerus Odyss.γ, Λίστεύσας δ' ἐμὶν αὐτὸν ἐέσσατο πομπὸν ἐέναι & αὐτὸν μὶν pro ἑαυτὸν seipsum. Apollon.etiam posuit μὶν pro αὐτὸν Argonau- tic. libro secundo, ἢ ὅτι σφῶϊ νῆα κιὼν ὑπ' ἐρέβεσι Νεπτύλιος οἷ τ' ἄλλοι interrogare ipsos de nauigatione & quinam sint.

Μίνα,ficus paruæ & μόρου Hesych.

Μινθώσασθαι,odorantem fieri,fussimentum quoddam.

Μίνθος, vel

Μίνθης,ὁ,ἡ,mentha,ἡδύοσμος,herbæ nomen,& nymphæ Cocyti filiæ.Hæc herba grati odoris est,fed ante coitum mulieri ap- posita inhibet conceptionem : ideo Oppiani interpres κακὸν βοτάνιον appellauit.In eam degenerat fisymbrium,non autem in Calaminthan vt habet codex Plinij lib.19.capite decimo, habet enim μίνθαν ἢ μίνθιον Theophraft.lib. 2.hist.ca.5.& de causis l.2.c.8.vide infra in Μίνθη.

Μίνθος.ftercus humanum,siue flos ille in sterquiliniis enascens, quo mare afficiuntur hirci. Alij caprarum retrimenta hoc no mine significari volunt,quibus frigentium hircorum nares, pastores illinunt:& ita commoto sternutamento curant. vi- de Commentar. Aristophanis in Pluto. Μίνθος etiam mentha. εἰς μίνθον τὸ σπερμάτιον μεταβάλλει, in mentham transit fisymbrium:sic legitur libro secundo , capite 21. de causis plantar. Theophr.& hist. l.6.c.7.vide Μίνθα.

Μινθώσω,μινθώσασθαι,ἀφοσμῶ,ftercoro,ftercore perfundo.Aristophan. in Pluto,ὡς μινθώσομέν σ' ὑπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐνδεκα, ftercore linemus na- res,perinde ac hirci. Quod eò dixit,quia ſtupor ac veternus grauiolentia excitetur.Sicque intelliguntur hi versus Catul- li,Nunc eum volo de tuo ponte mittere pronum , Si potest olidum repente excitare veternum : & fupinum animum in graui relinquere cœno.

Μινύθω,Hesych.affert pro ὀλιγρθεύω vt sit pro μινυθᾶ ζῶν, breui tempore ſpatio viuens.

Μινύει ὁ ὀρχήμενος,dicitur ab Homer.il.ζ,Orchomenos vrbs in qua Minyas regnauit.

Μινύθω,minuo,ἐλαττόω,μειοῦμαι, absumo,deficio, tabesco , A- pollon. μινύθουσι γὰρ οἱ ἀκεῖς.Aliquando Passiue Hesiod. μινύθουσι ἢ εἶδεα,minuuntur familiæ & decrescunt.

Μίνυθα,paululum,ὀλίγον χρόνον,ad paulum temporis:cui op ponitur πολλὸν εἰς χρόνον,i.diu.Od.δ, καὶ ἀβρὰ τίθησι δ' ὀλίγον τε πολὺ τε χρόνον, μίνυθα.

Μινυθαδία,ας,ἡ,ὁ στενὸς βίος,ὁπὸ τῆς μινύθει.

Μινυθαδὲς,ὁ,ἡ,breuis temporis,i.parum durans, ὠκεῖρβ-ς, ὀλιγο- χρόνιος.Iliad.ε,ἐξ ἔτεος ἐς μιν μινυθαδὲν. Et μινυθαδία νοῦσος,apud A- pol.breuis morbus & repentinus.vide in Chil.Eraſ.Frouerb. Vita mortalium breuis,& præmatura mors.

Μινύον,Hesych.ἐστὶ τὸ ἐλάτιον,blitum & ἀφυκτικὸν ἢ,item τὸ κοντίδιον quod Lantinis Minium at μινυε quidam volunt esse ὠκεῖος, vnde fit μινύθειν & μινύθω.Atque adeò Eustath. Atticè μινύειν vult dici pro μικρὸν patuum,exile.

Μινυΐζω,μινύσω,πτικῶ,cantillo,parua voce succino, minurizo Si- donio,voce querula cano,muginor,πρὸς τὸ ἀδὸ τὸ μινύσμενον.Fla to libro secundo de Republic. μινυΐζων τε ἢ γεγανωμένῳ ὑπὸ τῆ ᾠδῆς. Item vagio metaphoricè. Neutrum absolutum. Iliados 5,Μὴ τί μοι ὀλοφύρεσθαι παρεζόμενῃ μινύεις:id est,θρήνει, ὀδύρε- σθαι,ὀλοὰ θρήνει.Apud Aristophanem in Ecclesiaz. μινυρμὸν- τα φωνὴ ἐπιτεταμένη μέλους,id est,μινυΐζουσα ἢ ῥῆσις ἀδύσσα summiſ- fa voce melos meditans & cantillans.

Μινύθρισμός,& Μινύθισμα,ατος,τὸ,lamentum exili voce, querulum & exile murmur. Apud Ciceronem de Oratore, doctissimi legūt pæanem. aut minuritionem citarimus:τὸ μινύειν dicūt Græci ἢ μινυΐζειν in phonaſcas.

Μινύρομαι,fleo,ploro,imploro,θρηνῶ, lamentor , clara voce lo- quor,cano in Epig.vide μινυΐζειν,apud Ammon.

Μινυρὸς,ὸν,ὁ,querulus,gracili voce cantillans.Item μινυρὸν,pipio- nes,& fœtus auium rel.quarum.

Μινύθρὸς,ὸν,ὁ ἢ ἡ,breuis tẽporis,μινυθαδὲς.fluxus , citò peritu- rus,inutilis,indignus longa vita.μινύθρον ὕδωρ, Nonno, aqua parum durans.μινύθρια πάντα,in Epigr.

Μυῦρος, pauluum.

Μυωὶς, ίδος. vnde μυωὶς κρήτη, Creta Minois, quòd in ea regnarit Minos, & μυοὶα vitis species auth. Hesych.

Μυωτὸς, ὼνος, & μύνος, Atticè, Minos.

Μίξις ὡρίας, vel vt alij volunt μίξις ἐφεξῆς τοῦ vocat Theophrast. ἐκ διάδοσις, temporis conditionem permixtam ex serenitatis hyemisque natura. vtitur ea voce & Hippoc. in Epidem.

Μιξέλληνες, οἱ, qui altero parente Græci fuit, quemadmodum Hibridæ apud Romanos.

Μίξιπος, ὁ, ἡ, conuitiator, ὀνείδεσι, olim enim ἐν μίσει erant λοιδορίαι, Hesych. exp. etiam πονηρὸς παντὸς τρόπου.

Μίζιες, ὁ μιγνύων.

Μίξις, ὡς, ἡ, mistio, vel admistio Cicer. cinnus vocatur à Nonio: vide Ετυμολ. temperatio, mistura, temperamentum, ἡ κατὰ σύγκρασιν, id est, coitus: vt apud Herodot. de Agathyrsis, Ὁμιλέουσι γυναιξὶ ἐπὶ μίξει πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἵνα κασίγνητοι.

Μιξοβάρβαρος, ὁ, ἡ, semibarbarus, mixtus barbaris.

Μιξοδία, τριτίωμ, mixtio viarum: & apud Homerum locus inter Scyllam & Charybdim, Apol. l. 4.

Μιξόδρομος, ὁ, ἡ, semiferus. μιξόδρομος ἀίδρωτος, in Epigrammate, de Minotauro.

Μιξοέλλην, ηνος, ὁ, semicanus.

Μιξοφία, ας, ἡ, coitus, μίξεις πολυπλοκωδεῖς: ab εἰφεῖν, i. congredi.

Μιξολυδιστὶ, mixta Lydia harmonia. ἡ μιξολυδιστὶ κεκινημένη ἁρμονία, harmonia quæ dicitur mixolydia, Arist. 8. Polit.

Μιξοπάγων, dicitur σφὴξ partim virgo, quod ei facies virginea esset admixta.

Μιξοπόλιος, ὁ, ἡ, canescens, μιξοπόλιος Hom. ὁ ὑποπόλιος.

Μιξοφρις, υος, ὁ, ἡ, qui supercilia habet conjuncta, ὁ συνόφρυς, Pol.

Μιργώτας, Hesych. est σπαθᾶσαι, luto obducere.

Μίρια, eidem sunt λάχνα, olera.

Μίρμαξ, ακος, ἡ, florida, vel floribus variegata.

Μίρμαξ, sordidus, improbus.

Μίρμηξ, ηκος, ὁ, formica.

Μίρμηκες, ὁ, ἡ, ὀνείδεσι, ὑβρισταὶ, ἀσελγεῖς, ἀκόλαστοι, ἀναιδεῖς, ἀνυπόστατοι, ἀνυπόμονοι, ἀνυπόμενοι, ἀνυπόστατοι, ἀνυπόμενοι, ἀνυπόστατοι, ἀνυπόμενοι, ἀνυπόστατ

ατι πωϊον μὴ πρὸς τέλῳ τότε, mensam huic Fasion locauit. μισθὸν τῶν τριηραρχιῶν, idem. μισθὸς πλείων Θ, pluris loco, plus mercedis posco, Plutarchus in Apophthegmat. ἐκατὸν ἐμίσθωσεν εἰς γοῦν τὰ βαλεῖα, Demosthen. μισθώσαντες τριακοσίων ταλάντων, qui templum trecentis talentis construendum locarunt, Herodot. τὸν παῖδα τῶν μισθωσάντων ἐκτεῖναι, ad hæc perficienda: item genitiuo præmij seu mercedis. Æsch. τὸ δ' ἀσελγαίνειν ἀφορμὴ μισθωσάμενοι βροτοὶ ἡ ἀπαθῆ τὸν δυσεβῆ ὄγκον, i. stupri impietatisque habere cum catamito potest conducto hominis est petulantis. Sic μισθώσαι ἔργον, conduco opus faciendum, vt redemptores operum solent, & ἐργολαβῶ. Demosthen. ἢ τὰ μισθώματα μισθωσάμενοι, τοὺς ἀφεῖσε εἰς τὴν πόλιν, redemturas facientium. Idem, ὃ δ' ἐκ τῶν ἀφώρων, ἢ ἔργῳ μισθώσαντο τοιοῦτον, aut poena legenda redimeret, aut messem demetendam conducerent, Budæus in Annotat. μισθωτὸς μιᾷ θ. ἐλθεῖν, parato conducens, Arist. 1. Polit. μισθὸς ἁρμόττει, mercede aut precio conducti, Plato de Leg. vide Περίοδον.

Μισθωτός, τοῦ, merces, & propriè scorti. In Actis Apostol. pro conducto diuersorio. Sic enim in fine, μένει δὲ Παῦλος ἐνιαυτὸν ὅλον ἐν ἰδίῳ μισθώματι, in suo conducto, interpr. Socrates Panegyr. λιτὸν μισθωτὸν ἔδυσε, cx locationibus siue ex locationum mercede. Æliannus, ἢ δ' ὃς σεσιτία φύσαντα ἐν μισθωτῷ, τὸν αὐτὸν ἀζήμιον ἀπῆρε σιγῶντα: vbi μισθὸν ἐπαμεῖσθαι exponit uiid.

Μισθώσιμος, ὁ ἡ ὁ, qui mercede locatur aut conducitur. Athen. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem Athen.

Μίσθωσις, ἡ, conductio, mercede conductio, redemptura, species contractus. μισθώσεως, locatio: ἐκμισθώσεως autem conductio.

Μισθωτικὸς, ὀν, ὁ, mercenarius. vnde ἡ μισθωτικὴ, ars mercenaria.

Μισθωτὸς, οῦ, ὁ, mercenarius, mercede conductus. Plato 1. de Reoblic. ἀκουσίως οἱ σοφοὶ ὧντες τὸ ἑαυτῶν ἔργον εἰς τὸ ἀμεῖνον τὸ πρᾶγμα καλοῦσι τὸν κίνδυνον, ὡς ἐγ δύναμιν, μισθωτοί.

Μισθώτριαι, mulieres mercenariæ, baiulæ.

Μισθῶν, Hesych. κῆπος, hortus.

Μισθὸς, incipit.

Μισθὸς, sordidus, parcus, ob id quod frusta & fragmenta colligeret. Hesych. tamen μίσθιον est ὄστρακον, vile & frugum vinum.

Μίσθη, frusta & reiectamenta, quæ sub mensam cadunt. præsertim τῶν ἰχθύων, τὰ περίττωματα, Pollux.

Μιαίφονος, ὁ ἡ ὁ, osor barbarorum.

Μιαιφόνος, ἡ ὁ, nuptiis abhorrens & alienus.

Μιαρὸς, &

Μιαρὸς, ά, ὁ, osor mulierum, auersus à nuptiis, Athen.

Μιγαιότης, ητος, ἡ, odium mulierum, Cic. Tusc. l. 4.

Μίσιος, ου, ὁ, hostis plebis, populo inuisus, minimè popularis.

Μισακτὴς, ὁ, ἡ, ἀποσβέσαι δὲ φαλακρὸς, qui negotia facessere aliis non piget, fibique exhiberi metuit.

Μισθυλοποιὸς, lege infra ψίκιμον. Vtitur & ea voce Constantinopolitanus, Demetrius in cura accipitrum.

Μισακὸς, osor honesti.

Μισαλαζὼν, bellum exosus, apud Aristophanem à Lamacho.

Μισαργύρος, ὁ, bonas literas odi, & per coniequés imperitus sum: apud Poll.

Μισγία, odium literarum. Plutarch. περὶ ἀοργησίας de ira τῶ σοφιστῶ loquens: ἀθυμίαν δὲ ἐμποιεῖ καὶ μισοπονίαν, & desperationem enim affert a que studiorum odium.

Μισάληθες, ὁ, osor rationis, ἀλαζὼν δὲ, ignarus, osor & hostis literarum. Plato, Μισολόγος δ' ὁπόταν γένηται ἀνθρωπος, τὸ μισοδίκαιον, ὁ αὐτοπάθος.

Μισόδικος, ὁ ἡ ὁ, qui odit nothos, in Epig.

Μισόξενος, inhospitalis: contrar. φιλόξενος. Et Μισοξενία apud Gregorium.

Μισοπένης, odium peregrinorum, inhospitalitas.

Μισοπολίτης, ὁ, osor liberorum.

Μισόπολις, ὁ, ciuitatis osor.

Μισοπονέω, non contendere, nec eniti nec studere, laborem detrectare, Plato.

Μισοπονηρῶν, malos detestari. Lysias περὶ Νικομάχου, ἐπαινῶν ὅτι, ἀεὶ φιλοπονηρότατος.

Μισοπονηρία, ας, ἡ, sceleratorum odium, vitiorum vel nequitiæ odium, Plut. lib. περὶ ἀφροσύνης.

Μισοπονηρὸς, qui malos auersatur, osor malorum.

Μισοπτολεμοῦντες, belli osor: à πτόλεμος, quod annulum aut lorum significat quo scutum tenetur. Aristoph. κηρίλλῳ δὲ γυναικὶ μισοπτολεμοῦντι τῷ μισοπτόλεμος. vide πόλεμος.

Μισοφθόμενος, qui negotiis curandis abstinet.

Μισόφιλος, ου, ὁ, osor barbæ, quo nomine inscripsit Iulian. Apostata συλλογισμὸν suum aduersus Antiochenos.

Μῖσος, ους, τὸ, odium, auersatio. Quum verò penultimam breuem habet, & acuitur, significat scelus, impuritatem. μῖσος φωνεῖται, Pausaniæ odium, id est, aduersum cum, Thucydid. μῖσος ἔχω σοῦ, φιλῶ τοῦτον, omnium odio laboro, Lucian μῖσος ἔχω σου, me odisti, laboro tuo odio. Plato τόμ. γ. τῶν πολιτικῶν τὸν ὑφ' γιαυτῶ φίλον ἀδικοῦντα μισοῦντες οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοιμεν, ἐὰν πολυπονησαντες μισῶμεν ἐξ ὧν γράφει ἀκούσαντες, ἐὰ ἔσονται ἐχθρεῖοι ἀδικοῦντες μᾶλλον, τοῦ φιλεῖν τοὺς, Thucyd, & eius interp.

Μισόσοφος, philosophiæ osor. contr. φιλόσοφος, Plato.

Μισοτεκνία, ας, ἡ, filiorum odium.

Μισοτύραννος, ὁ ἡ ὁ, odio habens tyrannos.

Μισοφίλος, amicis inimicus.

Μισόχρηστος, ὁ ἡ ὁ, inuisus bonis, hostis bonorum.

Μισόχριστος, ου, ὁ, osor Christi, Naz.

Μῖσυ, vide Χαλκάνθη.

Μισῦλος, ου, ὁ, mensuræ genus, quod etiam μύστρον, teste Eustath. Iliad. ω.

Μισυλλίδιον, & μισυλλὶς signifi. τὸ μισύλλιον panic in cochlear excauato haurire, ius videl. aut pulmentum. Interp. Aristoph. in Pluto, μισυλλὶς, τὸ διὰ τοῦ μισύλλου ἐστὶ κοῖλον εἶδος ὀβολοῦ ζωμὸν αὐτὸν λαβεῖν. Alibi, μισυλλιδίου, apud Comicum exponit, διακονικοῦ εἴδους ἀργυροῦ, ἀφ' ὗ τοὺς κοίλους ἢ μυστρίους ἐμεῖ ῥόφους.

Μισύλλιον, panis excauatus pro iure hauriendus.

Μισύλλος, μ. υλλ, minutatim seco, κατακερματίζω. Accus. Hom. Il. ε, μισύλλουσι κατὰ τ' ὦμια, ἰείς μικρὰ διέκαμε.

Μίσυ, misy: succus in metallis concretus in glebæ formam, vel pollinis aliquando, finitimus chalcitidi.

Μισυὸς, qui dimidiato corpore nigri, dimidiato verò albi sunt, quos nonnulli μίσγους appellant Hesyc.

Μίσχος, redimiculum, vitta, pileus, lanarum glomus.

Μίσχος, ου, ὁ, pediculus quo folia fructúsque adhærent vel appenduntur suis plantis: petiolus Columel. lib. de Arboribus, capite 23. Theophrastus historiæ libro primo, capite tertio, ὡρχεῖται δ' ὀδὸς, ὥ σωμήκασι τοῦ τε φύλλου τὸ μέσον, καὶ τοῦ καρποῦ, vide μόσχος. Sic autem scriptum apud Basilium, Magnum in Hexaemero diuini opificij Homil. 5. illud granulum quod ipsis frondibus subter inhærescit, quódque nonnullis eorum qui nominibus rebus imponendis operam nauarunt μίσχον placuit appellare, vim sanè feminis obtinet. Μίσχος etiam rustici instrumenti nomen, rutrum id esse aut bipalium apud Varronem suspicor: pastinam Italorũ putauit Gaza, qua voce si pastinum significatur, aliud esse fidem facit Columella libro tertio, capite 18. Theophrastus de causis libro 3. ca. 25. Θεσσαλοὶ δ' ἰσχυρότερον ἔτι διείλκυσι ὄργανον ἔχοντες, ἡ καλοῦσι μίσχον, ὁ μέλλοι εἰς βάθος κατιὸν πλείω γῆν ἀνατρέπειν ἢ κατατέμνειν, Gaza, Thessali validiori quam sit bidens ferramẽto vtuntur (quod credo id esse quod pastinam vocant agricolæ Itali) quod mischon vocitant, hoc enim altius defcendens plus terræ inuertit.

Μισοδὴς, ὁ, ὁ ἡ ὁ, odio dignus.

Μισηρίζω, ciuilos, trides, μυσερίζω.

Μισοβασφεὺς, ὁ, ὁ ἡ ὁ, filio futus, in Epigr.

Μίτος, ου, ὁ, filum, licium. vnde prouerb. Διπλοῦς μίτου τὸ ζῶν ἡγεῖσθαι. Philost. etiam fides citharæ μίτους dixit.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tenfis cano Epig.

Μίτρα, ας, ἡ, mitra, balteus, zona, cingulum, diadema capitis aureum, corona, ornatus capillorum, fascia mulieb ris, qua caput obligatur. Pro corona episcopi Isaac. μίτρῳ ὀπισθοτόνου σφαῖραι ἐκπίπτας, &c. Sunt qui dicant μίτρας esse ex fasciis, horarisque concinnatas corollas. Dicitur autem à μίτος quod filum significat. Apollon. Rhod. libro primo Argonautic. ὧν ἕκατι κασιγνήτην θρέψατο ἔλυσα κ' ὕσατιν. Vnde μίτρα incorrupta dicitur, vbi conflat adhuc pudicitia virginitasque. μίτραι enim seu ζῶναι soliere narrantur primùm parientes, eamque dicare Dianæ. vide Λύω. Capitur etiam μίτρα pro genere armaturæ, id est, lamina ferrea. Iliad. δ, μίτρης τ' ὦμ ἀραρυῖα χρυσείοις ἕρκεσι κάνεσιν. vbi interpres, μίτρης, ζώστης. ὥστε ὁ ἕλεγχος τὸ ἐσώτερον τοῦ κορυθος, ἐλλιπὲς ἐρεικῶ χαλκῷ ὑπόθεσθαι ἀφεικόμενον, χαλκῷ λεπτῷ ὑπὸ ἐσώτερον τοῦ τὸ κατωθεν χάρεν πλάσιον ἀσφαλείας.

Μίτρα, ν, operculum siue inuoluerum, quod alio nomine ὀπισθόνιον. Est autem varicosa moles tefubus in summo adiacẽs. Galenus in Glossis, μίτρη, κάλυμμα. ἢ ᾗ ἑλμιὰ τὸ ὀπισθόνιον ὀνομαζομένον. ἔστι δ μιτρώδης τὰ ὄγκος ὃν πρὸ κυρφοῦ, ὑπακούθη δὲ τοῦ ὀπισθόνιον, id est testi. Idem, σφιγκτῆρας per ὀπισθονιόδεας exponit.

Μιτηφόρος, ὁ ἡ ὁ, mitram ferens.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, delicatus, mitris præcinctus. Sybaritarum cognomen, ab accolis μιτροχίτωνες, licebantur propter nimiam mollitiem. Hom. ἀμιτροχίτωνας dicinctos appellat.

Μιγνυμι, σω, & μειγνύω, μείσω, circundo, cingo. Accusatiu. & Dat. Nonnus.

Μίτυλος, Hesych. πάζις σκιερὰ, τόπος.

Μιτύλος, ου, ὁ, mutilus, carens cornibus. Theocrit. ἄμμε μιτύλω dixit, pro ἄκερων. at μίτυλον Lacedæm. vocare ἢ ἄκρατον τόπον est apud Hesych.

Μίγδις, τῶν ὁ ἐξ μάλιν ἱκάδων ἄσσαβ κόπτοντ' ἀφιεὶς τῶ κυρηνᾶ, commoditas, excrementum quoddam ceræ, vt Gaza vertit ex Aristo. quæ

fax & purgamentum ceræ, quæ & κόμμασις dicitur.

Μίλτος, ὁ, ἡ γῆ, in Epig. ὀρσὰ vocem, texens sonum, Eurip. de locusta.

Μιμβλόκεται τὰ ἀμυχθαλόεντα, ἀλληφᾶ, Hesych.

Μιμεκίτης, sono.

MNᾶς, ᾶς, ἡ, mna siue mina, centum drachmæ. Plato in Apolog. ἴσως δὲ διὰ θεωρικὸν ὑπέθεσθε ὑμῖν τὸν μνᾶν ἀργύριον, fortasse vobis numerare possem argenti minam. Hermol. annotat μνᾶς, ἀργυρᾶς, & ἑλκίλιον, pro eodem accipi Græcis. quemadmodum Latinis minam, libram & pondo, quod tamen nō vsquequaque verum esse ait Bud. Plin. lib. 21. ait μνᾶς, pendere drachmas Atticas centum. Herodot. μνέας Ionicè dixit pro μνᾶς.

Μνᾶ, ᾶς, minæ pondus habens: sic Xenophon, λίτρας μναϊαίας dixit.

Μνάας, ἀδος, caprа, quæ mulgetur.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, ad minæ precium euadens. τὸ μνᾶσιν, quod est pretij vnius minæ.

Μνεμοσύρεις, obseruare, vel reminisci alicuius.

Μνέμων, ονος, qui sacrificiorū admonet, Erant etiam μνέμωνες (Plutarch. authore) symposiorum præfecti in Sicilia, quos Latini modiperatores vocant, quòd bibendi modum aliis imperarent. Vide in Chiliad. Erasm. Et simpliciter memor & curiosus, ὀθνειακὸς. Sic illud, μνέμων μνάωσα σωμάτων, negant quidam intelligi debere de eo, qui memor sit priorum delictorum in symposio committis, sed de nimium curioso imperioso que: vt notet τὸ ἄγαν ὑπομνηστικὸν τῶν συμποτῶν. μισοῦμεν γὰρ τὸ ὑπ' αὐτῶν ὑπομνήσθαι τῶν ἐν τῷ πότῳ ἁμαρτημάτων.

Μνέομαι, μνήσομαι, ᾶμαι, reminiscor, commemoro, celebro, & idem quod μνησθῆναι, vxorē posco. ὡς ἐθέλουσι δυσμενέες μνέασθαι, μνάασθαι δ' ἑκάστην, Homer. id est, μνησθῆναι, μνᾶσθαι γάμου, nuptias petere, Lucian. Item ambio, affecto, vt & μνησθῆμαι. Herodian. in Præfat. σφᾶς δὲ αὐτῶν μνάωμαι, gloriæ & famæ eruditionis cupidi. Idem, ὀξέως ἐκέλευσε μνᾶσθαι τῶν ἀρχῶν. Plutarc. in Cicer. μνάωμαι δ' αὐτοῦ φιλάδρωτον ἀνασπάσαι. Item pro μιμνήσκω, μνήσομαι, μέμνημαι, ἐθέλουσιν, faciam Eacchi mentionem, Homer. in hymno Bacchi. μνησόμεσθα καὶ ἀοιδῆς, filij mentionem facere, Herodot. μνησαμένῳ, ὑπομνησθέντα, idem μνησθησόμαι, habebo mentionem, Valla ex Thucydid. μνησθῆναι ἀλκῆς, Hom. μνησθῆναι καὶ ἀοιδῆς, Plat. τέμενος, huius rei mentionē facere. μνησθῆναι θεᾶς ἀοιδάγλου, mentionem facere, Xen. vide μνησθῆς, memoriam faciens, & memor factus.

Μαλθός, ὀν, ὁ, mollis, dulcis.

Μνάσιον, ου, τὸ, sic dicitur quædam planta nascens apud Nilum fluuium, Theoph. l. 4. de plan.

Μνασίων, mensuræ genus contiens duos modios.

Μνάω, μνήσω, ᾧ Μνῶ, reminisci facio, suggero. Home. Il. ἀ. γῆθέ νύ μοι μνήσασα σαφήνεα, id est, σὺ γὰρ αὖτον ὑπομνήσουσα, horū ipsum admonens.

Μνᾶς, μνᾶ, mina, vide μνᾶ. μνᾶες εἴκατι, viginti minas, Herodot.

Μνέμα, ας, ἡ, memoria, mentio. μνέμιον ἔχειν, memorem esse, Aristophan. μνέμιον ποιεῖσθαι, mentionem facere, Aristotel. in Polit. rationem habere, Demosthen. vide μνησικῆς, & μνήμη, apud Ammonium.

Μνέμες, bos Osiridi sacer, quem in Heliopoli alebant Ægyptij.

Μνεμόω, ῶ, pro μνάομαι, ῶ, Herodot. lib. 1. μνεμόωμενος ἀρχῶν, affectans imperium.

Μνῆμα, ατος, τὸ, monumentum, i. recordatio.

Μνημεῖον, τὸ, locus secretior domus, in quo præciosissima quæq; asseruantur, Gallis *cabinet*. Dion de Antonio, εἰς τὸ μνημεῖον ἐσέβαλεν. Item, τὸ μνῆμα, monumentum, τάφος, & apud Ælianum, δῶτε τὸ ἔργον ὑμῖν σφέτερον ἐς μνημεῖον τῆς, τε εἰς μνήμην, μνημόσυνον.

Μνήμη, ης, memoria, commemoratio. monumentum, δόξ μνήμην σῶσαι, memoriter dicere & commemorare, quod Cicero à memoria exponere dixit, τὸ δὲ σῶσαι τὸ λεγόμενον ἐν δόξῃ σώσασθαι μνήμης ἄξιον εἶναι, memoriæ iactura, quod genus mali vocatur λησμοσύνη alio nomine. μνήμαι ἐν μέτροις, per carmina decantationes & laudationes, Aristotel. in Rhetor. μνήμῃ ποιήσομαι, mentionem faciam, Herodot. Ἐκατὸν μνήμῃσι ποιεῖ, pro μεμνῆσθαι, recordari. 2. Petri capite primo, vbi tamen interp. vertit, mentionem facere.

Μνημεῖα, ὁ, memoria.

Μνημεῖον, μνημίου, Ionicè, idem.

Μνημεῖόματα, appellat Aristotel. in Rhetoric. elogia, & quæ memoriam alicuius ornant. Plutarch. in Commentatio, in quo disputat oportere senem in republica versari, μνημεῖόματα videtur appellasse rem quæ memoria repetitur: quod Cicero sæpe recordationem vocat. δεῖται δὲ καὶ μνημεῖόματος, ἡ διδυάσκειν ἔθνων. Apud Aristotelem Rhetor. primo μνημοσύνματα legitur, vbi quidam μνημονεύματα legunt, id est, quæ memorantur, quæ feruntur & prædicantur. In eodem libro dixit, τὰ ἐφ' ἑαυτῷ μνημονεύματα ἥδιστ' ἄξει, id est, ea quorum memoriam possumus replicare, vt dixit Cicero, vetera facta dictáve quæ recordatio & memoria adhuc retineamus.

Μνημοσύνματα, οἱ, ἀϊξηβολιζόμενοι, id est, arrhabone confirmati, Hesych.

Μνημοσύνατος, meminisse decet.

Μνημονεῦτικὸν quod in cum vsum institutum est vt sit præterea aliquius rei monumentum.

Μνημονευτὸς, ὁ, memorabilis. Aristotel. τὰ μνημονευτὰ, quorū memoria replicari potest, Cic. vide suprà.

Μνημονεύω, με, σω, σ. δ. ν. ω, memoriam facio, memoriæ prodo celebro: item in memoriam reducor, memini, μέμνημαι. Nerū Genitiu. Plutarch. in Themistocl. ἅ μὲν πάντων μνημονεύει, cius Plato meminit. ἅπερ μνημονεύουσιν, Dei memores simus, Lazanzen. μνημονεύειν τῶν ἀφέσεως, meminisse dimissionis, Plutarch. in Othone. μνημονεύσω σε χρέους, sum memor tui beneficij, Phalar. in epistol. Accusatiu. Isocrat. ἐὰν τὰ σφαλερὰ δυσπραγοῦντα μνημονεύῃς, μέμνησο καὶ τῶν ἀπὸ τῆς μεγάλης εὐτυχίας, si tecum reputes caterita. Xenoph. sine casu, μνημονεύειν ἃ δεῖ μεμνῆσθαι ὄν, Demosth. μνημονεύσῃς, & indo cognitus, Valla.

Μνημόνια vocauit Theodectes sophistes dicta inter pocula, τὰ ζητήματα κυλικείοις, ἢ τὰ αὐτὸς θυδυκίδης ἐν αὐτῆς μνημονικῷ ἐῶ, à Polluce refertur.

Μνημονικὸν, τὸ, memoriæ vis & dexteritas.

Μνημονικὸς, ὁν, ὁ, qui valet memoria, memini sse aptus. Aristoph. νεφ. εἰ μνημονικὸς ἦ. item ad memoriam pertinens, vt μνημονικὰ ἀμαρτήματα, lapsus memoriæ.

Μνημονικῶς, Aduerb. memoriter. μνημονικῶς πλέων ἔχω, multa memini, Gaza de Senect.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Dicitur etiam Mnemosyne Musarum mater, secundum Hesiod. patre Ioue, quòd ad procinū in literaria palæstra tendentem, oportet ποντικὸν esse & μνημονεύειν, id est, intelligendi & retinendi potestate prædituм. Inter autem τὸ ποντικὸν credebatur contribuere, & Mnemosynen μνεμονικὸν.

Μνημόσυνον, pignus, aut simile quippiam relictum apud amicū, quod illum nostri commenefaciat, monumentum: vt Cicero dixit in Afinium, Verùm est μνημόσυνον mei sodalitatis, ὑπόμνημα. Marci 14. ἃ ἐν ὑπόνοιαι αὐτὸν καλὸν ἀποτεῖναι εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ. Legitur hæc vox etiam Exodi 17. μνημόσυνον ἐν βιβλίῳ Aristophanem exponitur τὰ τῆς λευκορροίας κεφάλαια. ἔστι καὶ μνημόσυνον, dicta memoratu digna μνημόσυνα κατακτᾶσθαι, id est, memoriam relinquere.

Μνημύω, τριστὶς incedo & demisso vultu, σεμνοπροπέζω. Hesych.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, memor, valens memoria, munere fungens tabulas publicas referendi quæ opus est memoriæ mandari. Commentar. Aristophan. Νεφελ. scribi. ἐν ὑπομνήμοσιν sitne, ὑπομνεμοσιν dictos fuisse scribas rerum sacrarum, ibidē. φύσει τοι μνήμων ἡ θέσις ἐστὶν ὄνου ὁ δόλιος.

Μνησιτεπὴς, pro ὑπομνήστικος, memoratint.

Μνήσαρτος, meminerunt.

Μνησίθεος, ὁ, ἡ, pius.

Μνησικακία, μνησικακίας, sum memor malorum, reminiscor iuriæ, firmas in memoria veteres iniurias teneo. Id autē bum intellexit Cicero, quū in prima Philippica inquit, C cum etiam verbum vsurpaui, quo tum in fedandis discor erat vsa ciuitas illa: Æschines enim de ea re loquens con Ctesiph. inquit, τοῦ δ' ἐκείνου ἱερὰ μεγάλων κακῶν συμβάντων, ὅτε τῶν σύλλογον, τὸ κρύπτειν οὐ παιδικὸν ἦθος φύγοι ἀλλ' ἐμφανίζειν μηνύσεις, Aristophan. νεφ. μᾶλλ' ἀποτείνειν τοῦ πατρὸς μνδὶ, μὰ δί' ὑπνον τοῦτο μνησικακήσασ' ἐπὶ τὸν ἀλιτήριον, &c. iniuria afficere ætatem. ponitur cum Accusatiu. Plato cum Datiuo, epistol. 7. φοβούμενοι κρατήσαντες, μήχρις ἂν ὑπολειφθῶσιν ὑφ' ἑαυτοῖς μνησικακήσωσιν, priusquam victores, &c. μνησικακῶ σοι, tibi ignosco. Thucydid. Bud. in epistol. ἃ μνησικακῶ σοι ἐγὼ σφαλερὰ κλυδῶνι, ριστὸφανι. in Pluto, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φιλῶ κατὰ δίκην, marum præteritorum ne memineris. vide apud Erasm. in Adagiis, μὴ μνησικακήσειν.

Μνησικακίας, ου, ὁ, iniuriarum memoria.

Μνησίκακος, ου, ὁ, memor iniuriarum, illati mali tenax, Aristot.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarum memor vel eorum more qui ob veteres iniurias simultatem exercent.

Μνησιχήρη, voluptas, Hesych.

Μνηστέα, ας, ἡ, memoria, q. desponsatio, μνήμη, ἢ ἐπαγγελία τῆς μέλλοντος γάμου, ὡς τῆλ γάμος, sponsalia.

Μνήστειμος, τὸ, idem. Euripid. in Phœniss. ἃ κοινὰ μνηστεύματα, id est sponsalia.

Μνηστεύομαι, &

Μνηστεύω, με, σω, σ. θηκα, desponsor, trado sponsam. Item procuro, ago. vxorem posco. Euripid. ἐμνήστευσα σοῖσι σὺ, τιαε filiæ cō nubium expetiui. μνηστεύσαμαι in eo matrimonium, Plutarch. νόμ. c. τοῦ δ' ἀδελφιδοῦ θεῖ γάμου ἐμνήστευον, Apollonius secundo Argonautic. μνηστεῦσαι γάμου, concilio nuptias: verba sunt Cl temnest:

nestiræ de nuptiis filiæ loquentis, Euripid. μνηστῆρ' ἀφ' ὧν ἀμ᾽ hanc locutionem carpit Lucianus. Plutarch. in Cæsa- μνηστεύομαι ἀντὶ τοῦ ἐνοικῶ, affectans gratiam omnium, cu- us omnium emereri gratiam dominando. Idem per μνᾶ dicitur. πάντας τοὺς τοίους τοὺς φίλους ἐμαυτῷ μνᾶ. in epistol. pri- in hujusmodi amicitias ambiebam, affectabam. Quâquam quidam tradunt illic qui alteri stipulatur, μνηστεύεσθαι, pas- a voce proprie dicatur, quod tamen (inquit Bud.) contrr- re nolim. Item, ambire, magistratum appeto. Plutarchus in re- ἀρχὰς ἐπὶ τὸν ἀκρώτατον ἐκ τῶν ἐσχάτων, appetens atque ambiens. hestus, μνηστὴρ τῆς ἀρχῆς. Item concilio, comparo, vt μνηστεύει, apud eundem. Idem, μνηστεύων αὐτὸς φίλους ἀπὸ ἐχθρῶν ἀξιοῖ ἑαυτῷ συνάγειν, conciliata ipsi amicitiam. Iulianus, ἐπὶ αὐτῆς τῆς ὑπάτου τὸ ὑπόπτως μνηστεύεσθαι. i. fuggeris atque fuppeditas. im reminiscor.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, sponsa, in Pandect. μνηστὴ, ἡ, uxor petita, legitima. Μνηστεία, ας, ἡ, procus, candidatus. Item memor. Nonn. ἐκκαπίνης ἐπὶ στέφει, memor coniunij.

Μνηστεία, ας, ἡ, munera quæ puellis dantur à procis, in Epigr.

Μνηστῆρες, ων, ἱ, cædes procorum.

Μνηστικός, ἡ, ὁν, idem quod μνηστήρ, Chrysost. ἐθελοδίωκτον.

Μνήστωρ, ορος, ὁ, memoria, memor. Soph. ὦ ἔργα καὶ μόνα μνήστορ᾽, tene memoriam mei. Nic. in Theriac. καὶ καταμριθεὶς ἐς εἰσῆπα Νικαΐδι φιλοσοφήσεις.

Μνηστός, ἡ, όν, nuptus, desponsatus.

Μνηστοσύνη, ης, ἡ, pronuba, sponsa.

Μνηστρεύω, nupto, arrhabo futurarum nuptiarum.

Μνηστῶν, ῶνος, ὁ, postulatio in vxorem, procorum ambitio, Hom.

Μνηστῶρ, procus, ponsus, & qui nuptiarum arrhabonem dedit. Idem prudens, peritus, ἐπιστήμων, Suid.

Μνήσω, futurum verbi μιμνήσκω. Odyss. ξ, ὃ πάππα τε μνήσω καὶ νόῳ ἐκτός.

Μνήτρα, nuptiarum dona.

Μνία, muscesis. Oppian. libro 2. ἢ οἷ᾽ τε μυαγρῖται ὑπὸ πλατάνῳ τρέφουσι.

Μνία, idem, σῶμα φυτοῦ.

Μνίον, & additione α, μνιάριον, ου, τὸ, muscus, alga, βρύον, φύκος.

Μνιοκομεδο.

Μνιοκόμος, ὁ, supplicatio, ἱκετία, Hesych. κατὰ δυσωδίας, apud Cretas Anton. 2.

Μνίος, ὁ, ἡ, mollis, μαλακός.

Μνίος, crura, femora, οἱ μηροί.

Μνίος, plana tenerrima cum qua nascuntur agni: vel in anseribus ima mollisti ma vulgo dunes, Hesych. Poll.

Μνιος, ὁ, ferutius, θύμελος.

Μνιος, vide Ἔλκαστος.

Μνήμαι, poeticè pro μνάομαι, reminiscor, μνησικόλλα. Genit. Apoll. ὅτε τ᾽ οὐ μνώοντο πόνοι, ὑμνώοντο δ᾽ ὕπνοι, somni meminerût, est, dormiebant, idem Apollon. ὁ πολέμιος ὁ ὑπνοκτόνος ἐμνώοντο, est, τὸν μνώοντα ὕπνον. Homer. iliad. ε. Er in imperat. μνάο ad eundem, id est, memento. Item affecto. Odyss. ὀκνήσεν ἀοιδὸν πρὸ πάντων, malorum commemoratione delectemur, est, μιμνησκώμεθα. μνάομαι δ᾽ ἐγὼ, qui sibi vxorem petit, procus. πρὸ μνώμενος ἀπτῆνας ἀλοχήν, petentes vxorem, ambientes, Idem de procis Fenelopæ.

Μνᾶς, ὁ, in Hippiat. de asino admissario, ὅταν δ᾽ ἡ τοῦ φωνὴ ὠγρὸν ἀναβῇ λαμπρὸς, μᾶγρὸς ἐστι. igitur opponitur ei qui clara voce est.

Μνάσειος, ου, ὁ, laborioſus, ἐπίπονος, ἀγρυπνοῦσι. Aratus, ἀγρυπνοῦσι χαίρει Andromeda propter vincula.

Μνάσιος, ου, ὁ, & Μνάσιν, Ionica epenthesi τὸν ι. μάσσω, σσ. κτς, laboro, patior, tolero. Odyss. ξ, ὅσσα δὲ καὶ ἐν ἴστῃ μνησιν, id est, passus sum & tuli. Et Iliad. α. ὃ ὅτι πολὺ ἄμεινον, ἰὼν ἀποπάσσαι, ὁπλισσάμενος ἐπὶ νῆας, μνήσασθαι, latera mihi dolent, Eurip.

Μνάσις, μνησις.

Μνασίλεως, ὁ, ἡ, hæſitantia in verbis, affectu aliquo impediente.

Μνασίλος, ὁ, balbus, impeditæ linguæ, difficiliter loquês, Martial cap. 3.

Μνεῖος, vix, ἀγρεῖ. Plato primo de Republic. σωμεχρίσειν ὀνειδίσαι ἢ ὑβρίσαι μόγις.

Μνήιος, ὁ, labor, afflictio, πόνος, ἔχλησις, μόλις, μεγαλοπάθεια, Hom. Ἐργασάμην, in partu laboro.

Μνησάμενος, ὁ, ἡ, ſuſcipiens laborem partuum, circa partus laboraus. vide Homer μογοστόκος εἰλείθυια, Lucina obſtetrix. ἡ ὠδῖνα τε πονεῖν καὶ τόκους, λοχεῖ τε εια, vt inquit Interp. Homeri Iliad. σ. Et apud Nonnium μογοστόκος αὐρα, aura ſeu dies in partu laboriosa.

Μνία, τὰ, ſtragula, στρώματα.

Μνῖδιον, ὁ, modius, menſura ſedecim continens ſextarios χλιες μεδίμνους, Dinarch. κτ. ἡμικοῦ.

Μνῖος, ferulus qui cum filiis coæqualibus enutritur. μάθακος qui ſint, vide Athenæum. ait enim libro ſexto, μόθωνας Spartæ liberos quidem fuiſſe, ſed non Lacedæmonios: fuiſſe autem εὐπαίδευτους, Lacedæmoniorum, vtpote qui cum ciuium filiis educari aliqui iolerenti, μετεῖχον τῆς παιδείας τούτου.

Μνῖσκος, deteſtor, calumnior, odi. Heſyc. legit μοῦσκος, ſed alphabetici ſeries poſtulat μνῖσκος.

Μνῖσος, ους, ὁ, labor, bellum, πόλεμος, conflictus, certamen, tumultus, pugna. Heſiod. ἐν θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν μάχην, ceſſum in bello.

Μνῖφος, ους, ὁ, capulus, & manubrium remorum, at μόθωνα eadem quæ κώπας Bud. ex Ariſtotel. Phyſiogn. τὸν μὲν οὖν κώπας ἔχοντα ἢ μαθόμενον κωπῶν ὄζει ὑδρῶν.

Μνῶας, ωνος, ὁ, idem ac μόθων, verna. Etymologus enim Lacedæmonios ita nominare ſcribit ἐ οἰκοφυῶν δούλων, ſeruum domi natũ & educatum quem Athenienſes οἰκογενῆ appellant, vt & Heſych. μόθωνας a Lacedæmoniis vocari ait τοὺς ἀφ᾽ ἑτεροφύλων παιδισκῶν, pueros qui præter liberos domeſticos aluntur & educantur. Ariſtophan. vero ſchol. & Suid. τοὺς ἐκ πατρὸς μὲν τοῖς ἐλευθέροις, ingenuorum aſſeclas & pediſſequos, ab his μώωνι dictus eſt. φορτικὸς, ἀδιάφορος, πάλης, moleſtus, vilis, & nullo in honore habitus, nugator, garrulus. Ariſtophan. in Pluto, φιλάργυρος, ὁ μώων ἐς ἡμᾶς ἐστι, μώωνι κάβα. vide ibid. interpr. Item genus ſaltationis cuiuſdam turpis & parum liberalis.

Μοάνιος, ας, ἡ, ſuperbia, κενοδοξία.

Μοάνιος, ας, ὁ, ſuperbus. Plut. in vita Pericl. ὁ ἐκ ποιητῆς ἐπὶ τῶν μοάνιων ἐπὶ τῷ ὀμιλεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ.

Μοαμεύω, μοιμεύλεσθαι, τὸ σωμάτιον τὰ χείλη, labra contrahere & cõmittere. apud Pollucem corruptè νοημυλεῖν. Eſt etiam Heſyc. Μομμύλεσθαι, ὀκνεῖν, τὰ χείλη σφόδρα ἐν ὀκνηρίᾳ ἢ ἀηδίᾳ.

Μοῖ, τριſtis, demiſſo vultu incedens, σκυθρωπός.

Μοῖρα, ας, ἡ, parca, ſors, fatum, mors, ὁ θάνατος, τὸ κακόν, ἡ μερὶς, pars, membrum, tractus, decens, officium, authoritas, decretum ſeu prouidentia, cuius τύχη miniſtra eſt, Macrob. 5. Saturn. Homer. Odyſſ. ξ, ὡδί τι ἐστι ἔμοιγε μοῖρα ἔπειτα νικηφόρῳ ἔπεσθαι, id eſt, præter decorum, ἔξω τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ μοίρας, pro τῷ πρέποντι καὶ μέτρῳ. Iliad. α. ἀλλ᾽ ἀσκέτως γέρας ἡ μοῖρα ἔοικε, id eſt, rite atque ordine probè, & rectè. dicitur & per κατὰ μοῖραν, pro officio. μοῖρα θεία, diuina prouidentia, Xenoph. τὰ πάλαι θεία μοῖρα πεπιμελῆσθαι ὅπως τὸ σωμάτιον ἀνθρώπου &c. θεία μοῖρα γίγνεται, diuinæ ſortis fauore natus, Plat. in epiſto. μοῖρα φιλόσοφος, ſors philoſophica, ibidem. μοῖρα θαλάττης, Euripid. μοῖρα θεοῦ, fatum deorum. ἀγαθὴ μοῖρα ἀφέξεις, &c. bona & felici ſorte, Plato in epiſt. ἐν πατρίδος μοίρᾳ κατίσειν, fuit loco patriæ, Ariſtid. ἐν σωφίᾳ μέτρα. ludi loco, per iocum, Plato νόμ. ζ, ὁν πολεμίᾳ μοίρᾳ, vt, ſeu inſtar hoſtis, Demoſthen. ἐδὲν ἐκείνοις μοῖραν, virilis pars, Antiph. κ᾽ ἐν πόλει εἰκαίτερ᾽ ἀν τῷ ἰδίῳ ἐκείνοις μοίρᾳ φυλακὸν ὁμοίῳ, pro virili vnoquoque ciuium operam in commune nauante. ἐν μέρᾳ πάντων, &c. id eſt, loco & vice, Hermogen. ὁ ἀδικῶν μοίρᾳ μεγάλῃ λόγος, nec vllius fanè momenti ducebant, Herodot. μοῖρα διάπλοος, Apollon. Rhod. μοίρᾳ κτερέων ἀφικέσθαι, ſortiri parentalia, idem. ἡμῖ μοίρᾳ ἐς τόδ᾽, hoc etiam habet locum, id eſt, contingit etiam hoc, Euripid. μοίρᾳ δὲ λέαι, felicia fata, Ariſtophan. μοῖρα etiam eſt cohors ſeu decuria. Strab. πᾶσαι δὲ μοῖραι διμοιρίαι, & acies ſeu numerus militum. Æſchin. ἐφυλάττετ᾽ ἡ φυγὴ ἐδοκεῖτο μοῖραν οὖν καλεῖ ὁμοίαν ἀπέκτεινε, id eſt, manipulum. vnde ὁμοιρία, διλοχία. Ariſtotel. de mundo tradit nihil aliud quàm Deum ἀγαθὸν τῇ μοίρᾳ, ὅπ τὸ μεμερίδαι, id eſt, ſortem à rerum partitione. vide plura ibidem de tribus Parcis. Sunt autem μοῖραι θεμιστὸς ἡ διὸς παῖδες, vt ſcribit Heſiod. in Theog.

Μοιραγέτης, fatorum ductor.

Μοιραῖος, Aleiph. οὐ τὰ μοιραῖα δεῖ, ἡ μοιρᾶται φάλαγγες.

Μοιρόομαι, ſum fatatus, fortior, λαγχάνω. Philo de mundo, ὅσα ψυχῆς μοιρόομαι, quæ animam fortita ſunt, quibus animæ participabus eſſe contigit. Gaza in Catone maiore Ciceronis, ἀφθονίᾳ ὑμετέρας μεμοίρασται, tenui fuit valetudine. μεμοιρωμένος, fatatus.

Μοιρόω, fato diuido, diſtribuo. Lucianus, μοιρῶσα τὰ κρέα, carnes diſtribuere.

Μοιρηγενὴς, ὁ, ἡ, ὁν, fortunatus, diuino quodam fato præditus, ὑπὸ θεῖ μοίρᾳ γεγενημένος, Hom. Il. γ.

Μοιρία, ας, ἡ, pars, vt & ſupra μερίς.

Μοιρίδιος, ὁ, ἡ, ον, μοιρίδιον, fatum, fato debitum, & futurum in fatis exiſtens. μοιρίδιον χρέος, fatale debitum. Plut. μοιρίδιος θανάτου, letho fatali, idem. μοιρίδιον μελέτην in Epig.

Μοιρολάχης, ου, ὁ, ἡ, μοιρίτης, id eſt, qui partem accipit, partiarius Catoni ὁ ἡμίων, ἀλλ᾽ partitor, μεσίτης; dictus ſic apud Pollucem: apud Heſych. verò ſcribitur Μοιρολογχεύς, οἱ τὰ κοινὰ διαιρούμενοι.

Μοιρομένος, participes ſum, μέρος μεταλαμβάνω, Antiph.

Μοιρολαχεύς, ſiue μοιρολαχέν ſorte diſpertiri. Pollux ait μοιρολάχας & μοιρολογεῖν, vt plurimum dictum fuiſſe ὅτι ἀφ᾽ μεταχόντων κεκλῆσθαι: μοιρολαχεῖν autem Heſych. expon. τὸ μερίδι λαγχάνειν, ſortito portionem ſeu partem accipere, addens etiam quoſdam exponere διαιρεῖσθαι quomodo Pollux accipit.

Μοιχώ, οῦς, ἡ, lyrica quædam mulier, quæ hymnum in laudem Neptuni conscripsit, Eust.

Μοιχάγρια, τὰ, pœna deprehensi in adulterio. Odyss. ϛ, χαλεπὸν τὴν τυχηστὸ μοιχαγρίοφλὸν, id est, μοιχαλικὰ πάσχειν ἀσχέτως ἢ μοιχείας, τὰ ὑπὲρ τὰ ἀρχαῖα ἢ συνηθίσιος τῆς μοιχῶν ἐκτιννύμενα, quæ pro deprehensione mœchorum persoluuntur.

Μοιχάω, mœchor, fornicor. Gen.

Μοιχαλίς, ίδος, ἡ, adultera.

Μοιχάομαι, μοιχεύω, μοιχεύομαι, μοιχῶ. mœchor Catullo. Math. cap. 5. πᾶς αὐτὸν μοιχᾶται, vbi & de homine dicitur, & de fœmina μοιχᾶται τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Xenoph. Omiss. 1. id est, vt puto more adulteri, occupantem mare.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium, λέγεται μὴ μόνον ἡ ἐπὶ θαλάσσης ἀφροδίτη ἡ χύμα φοβερὸν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ γῆς ἀπὸ τῶν ἐν χέρσῳ ἐκτὸς νόμων.

Μοιχαία, ἡ, olim quæ fuerit, vide Comm. Aristophan. in Plut.

Μοιχαλιδίστρια, ἡ, adulterata Suet. 1. adulterio stuprata.

Μοιχαλίστρια, ας, ἡ, μοιχαλὶς. vide φίλανδρος.

Μοιχᾶλυμα, ἀδίκημα, ἔγκλημα, mœchor Horat. adulteri Sueton. adulterio vitio, stupro virginem, apud Lucian. de Danae. Quintilian. libro septimo, Actiu. Accusatiu. Plato secundo de Republic. τὰ γυναῖκας αὐτὰ μοιχᾶσθαι, quum eius vxori stuprum intulisset, Cic. 3. Offic. vel eius vxorem adulterasset, cum Sueton. & Martiano Iurisc. Sic & Græcè Matt. c. 5.

Μοιχίδιος, ἡ, ἴσον, spurius, adulterinus filius. μοιχιδίοις εἶμι ὡς ὄρνιθ' ὅτε σοι ἠβολήθη. Lucian. μοιχιδίοις, vt μοιχιδίοισιν ἠδὲ, apud Adamantium in Physiog. magis adulteri mores.

Μοιχικὸς, ὸν, ὁ, adulterinus. Phocylid. μοιχικὸς λέκτρα. Plut. in præcept. Connub. πῶς δεῖ τοὺς μοιχικοὺς ἢ ἀκόλαστας ἐρωτικὰς κρούσεις dixit, αὐτὸ τὸ μοιχεύειν, in mœchos & adulteros.

Μοίχιος, idem quod μοιχικὸς, in Epig.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, adulter, mœchus. Eſt & μοιχός, indecora prorsus ac cinædica tondendi ratio, qua infamatur in Comœdiis poeta Cratinus. Κρατῖνος ἀεὶ κωκυρεῖν μοιχὸν μὰ μηχάρη.

Μοιχοτύπη, ſcortum.

Μολγὸς, οῦ, ὁ, bulga, alcopera, culeus. Ioan. Xyphilinus in Dionis Epitome de Nerone loquens, μολγὸν τι πᾶσι ἐπ' ἀνθρώποις αὐτὸ τοῦτο μόνον ἐφεύρασθαι, διὰ ἐκείνου αὐτὸν θέσει ἐμβληθῆναι, quo loco aſcoperam vel culeum ſignificare conſtat ex hiſtoria. Suetonius in ipſius matricidæ vita, Alterius collo & ascopera deligata, ſimulque titulus. Ego quid potuiſSed tu culeum meruiſti. Iul. Pollux libro 10. μολγὸν Tarentinorũ lingua βύσινον ἀσκὸν indicare teſtatur: vnde Theodoritas dixit Vul canum φυσητῆρσι μολγίοις κεχρῆσθαι. Ariſtophan. Μὴ μοι Δι' ὑμῶν ὠρέτης, μολγὸς δ' ὄνειδος quod dixit χρησμὸν πνεπτίζων. Μολγὸς etiam idem ἄμολγος, Ariſtophan. in Equit. μολγὸν γοῦν θὴ σε. Et μόλγος, ſine

Μολγὸς, οῦ, ὁ, tardus. cæcus, pauper, ἀνεβρεδὲς, vter ex bubulo corio. Comici item μολγοὶ & αὐλάγειs vocant depeculatores à mulgendo, i. ἀμέλγειν, Com. Ariſtoph. Eſuit.

Μολδύνειν, fruticationem inutilem deputare. vide αὐτομολία.

Μολέω, εο, proficiſcor, venio, redeo, accedo, moueo, curro. πάλιν μολεῖ, reuertor, Euripides. vide Μόλω & μολέω autem eſt præter. μέμβλωκα pro μεμόληκα vt tradit Euſt. apud Hom.

Μολιβδηγίδιος, plumbigratuis, in Epigr.

Μολίβδαινα, ſiue μολυβδαῖνα, ης, ἡ, idem ac μολυβδὶς pila ſeu maſſa plumbea Il. ϰ, μολυβδαίνας appellantur & vaſa plumbea Athen. libro quinto, dicitur etiam μολίβδαινα metallicum quiddam de quo Dioſcorid. libro quinto, capite 100. & Plin. libro 34. capite vltim. eſt etiam herbæ nomen de qua Plin. lib. 25. cap. 13.

Μολιβδὶς, ὸος, plumbeus, Lucian.

Μόλιβδος, ὁ, plumbum, legitur pro μόλυβδος, Ariſtoph. itémque apud Thucyd. in manu ſcriptis codicibus & aliis paſſim. Generis etiam fœm. in Epig.

Μολιβδοχοεῖν, τὰ μόλιβδον ἐργάζεσθαι, Pol. plumbum fundere.

Μολιβδοχοεῖον, ου, ὸς, color plumbeus, luridus, qui & πολιὸν ὠὸν apud Gal. in arte med. l. 12.

Μολίβδωμα, plumbatura, & conceptaculum plumbo vel plumbatura conſtans. Athen. κατασκέδασε δὲ καὶ μολιβδώματος ἢ σφαῖδων πλοσιαῖ ἐγβολῆ ερρέον.

Μόλιβδος, plumbum, idem quod μόλιβδὶς, Etym.

Μόλις, vix, μόγις, βραδέως, tandem, vix tandem. μόλις φεῦ, εἰ quadam difficultate, Xenoph. μόλις ἐπαίρουσα τὰ βλέφαρα, Gal. 1. ad Glaucon. apud Athen. l. 8. ὁ πόλις, ἀπὸ μόλις.

Μολύσαι τὰ βαδίζειν, Didym. in Od. ϱ. ἐξῆλ τὸ μολῦ, ὡς γαμῆ γαμήσαι, σεσῦ σεσήσαι.

Μολίων, ωνος, ὁ, pugnator, graſſator, latro, veredarius.

Μολοβρὸς, οῦ, ὁ, vorax, parаſitus, infatiabilis, quaſi ὁ μολίσκων ὀβελὸν τῶν ὀσφῦν qui cibi cauſa ventitat aliquo. Odyſſ. ρ. ὡς δ' αἰεὶ δὴ μολοβρὸν ἄγγελε ἀμύμονα σοῦ ἔπος, id eſt, τὸν ἐπαίτην, ἢ ζαφλιμεγον, helluonem. Item ægrè auctilis, humilis, pumilus, πανουργ, Nicander. πανοῦργον μολοβρὸν ἄζλε ἀπωρηγέσατε, ſcholiaſtes metaphoram eſſe vult καὶ τῆς πανουργίας τῆς ὕστ τῆς βορᾶς μολοβρίαν πρὸ τῶν φαγεῖν vel etiam μόλις αὐξομόμην. at μολόβρια dici τῆς ἀγαθοεργείας πολλαχοῦ, auth. Heſych.

Μολοβδαγρὸς, ὁ, ait Nicand. in Alexipharm. πίσα γε μὴν ὑμᾶς πόσιν μολοβδαγρὸς, ἔνθεν ἡ μανία ἐβόησε. Interpres herbam eſſe perpetuò virentem: citatque hunc Euphorionis verſum, ἔνθεν ἀεὶ χαροπὸν ἰαίνεται μολοβδαγρὸς. Heſych. δ' ὁλόκοπος exponi χαροπὸς ἀκανθώδης, atque circunflectit μολοβδαγρὸς.

Μολοβρὸς, impudens, triſtis, ὑπηνεμὸς, καὶ ης. vide μολυσὸς.

Μόλος, labor, pugna, fremitus.

Μολοσσὸς, molоſſus, genus pedis, Quint. l. 9. μολοσσίδες κύνες, apud Poll. molоſſi.

Μολοσσὸς, Heſych. ἐπιτεχνήσθαι, & τῷ σκυλῶν τὰ γόνατα, ſpirtum nodi, ſiue genicula.

Μολοσσὸς, ὀδόντος, ὁ, haſta mutilata, veretrum. Item ægrè reddo lotium. Item animal quoddam locuſtæ ſimile. Nic. in Ther. ἐχάσκων λειμῶν μολοσσίδας ὑπὲρ ἐπιτεχνήσθαι.

Μόλυβδος, ὁ, apud Nicandrum in Theriacis inter ſerpentes minantur, ſed non deſcribuntur: dicti videntur ab eo quo cauda ingrediantur.

Μολύνει, Heſych. ὑγκόπτειν τὰς ὀφρυάδας, quod potius κωλύει dicitur.

Μόλυσδος, cidem Heſyc. eſt ὑγκυφάς.

Μολυσσὸς, τὸ, armilla, ornamentum muliebre.

Μολυσὸς, ὸν, ὁ, pro μολοβρὸς, id eſt, malua. qua dictione vtitur plumel. in Carmine, Et moloche prouo ſequitur quæ verti ſolem. Inde μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorem imitan Plinius libro 37. capite octauo, non tranſluceт molochite piſſius virens, à colore maluæ accepto nomine, reddend audata ſignis.

Μολπάζω, celebro, canto, decanto. τὴν φωνὴν μολπάζειν, Ariſtoph. πᾶς ἐς, cantator, ὁ συμπαίκτης, & μολπάστρια, ἡ συμπαίκτρια.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus, ᾠδὴ, χορωδία, ὕμνος, χόρευμα. Homelias ἀ μολπὴ δ' ἐπείλ' ἀσσατεῖν. Item, ludus, luſus. Didymus ita dy. exponit ἡ μετ' ᾠδῆς παιδιά. Athen. ᾠδὴ Μενελάου μὲν ἐπιγαμβρεύσας, ὑὸν δ' ἀγαθὸν κτησάμενος Μολπὴς ἕξ' ἑκάστης, εὐθέλων, μολπάζει, ἀεὶ τῷ παιδιᾷ.

Μολπηδὸν, inſtar cantus. Λιγύλα, ἀοίσασα ἀφαῦρον μὴν ὑχὴ κόναδν ἐ πάσιν μολπηδὸν ἀφύσσον.

Μολφακτὴς, cantor, in Epig.

Μολύβδαινα, ſiue μολίβδαινα, ης, ἡ, plumbago dicitur à Plinio 24. capite 18. Dicitur & γαλῖνη, galena & molybdæna l. Eſt autem duplex, galena foſſitia in metallis, quæ nihil ud eſt quàm plumbi vena: Altera factitia eſt in fornacibu mæ argenti fiue lithargyri modo, quæ argenti atque au ſura conflatur. Hæc eſt de qua Heſych. inquit, γαλῖνη, πολλαχοῦ τὰ μεταλλεῖα τὰ ἀργύρου γινόμενα. Dioſcorid. ἐλίβδαινα ἀρίστη ἔστι ἡ λιθαργυροφόρος, ἔκ τε ἀργύρου καὶ μολίβδου ἡ γινομένη ἐκ τοῦ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ, ὅτ' ἂν δὲ τις, inquit, ἡ ὄρυκτὴ, & c. libro quinto capite 100. Plinius libro 24. capite 16. Plumbi nigri duplex eſt: aut enim ſua proуenit vena: nec quicquam alt ex parit: aut cum argento naſcitur, mixtiſque venis c tur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, ſtannu pellatur: qui ſecundus argentum, quod remanſit in fo bus, galena, quæ portio eſt tertia addita venæ. Hæc turſi flata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. m lib. 33. capite ſexto de argento loquens, excoqui non ſi niſi cum plumbo nigro, aut eum vena plumbi: Galenan o cant, quæ iuxta argenti venas plerúnque reperitur. C te verò vltimo lib. 24. Eſt & molybdæna, quam alibi Gal m vocauimus, plumbi & argenti vena communis. Et hac tallicam vocant. Adhærеſcit & auri & argenti fornac s. Melior hæc, quanto magis aurei coloris, quantóque n ris plumboſa, friabilis & modicè grauis. Cocta cum oleo, neris colorem trahit. Laudatiſſima, & c. Qui locus poſt mus in omnibus impreſſis exemplaribus confuſus & p batus deſcribentis vitio, ſuo ordini primùm à me reſtitu eſt. Μολύβδαινα etiam inter piſcatoris inſtrumenta numerat à Polluce: dixitque Homerus Iliad. vltim. Η' ὑμὸς ἠλίπλης βύσσου ἔφυσεν Η' ἐν κοίλῃ σφυρώλοις βοὸς κέρας ἐμπεδάφιε ἔταμ ὀμφὴ ἐν ἰχθύσι πᾶσι φέρουσα, vbi pro linea ipſa ſum ta vel appoſito plumbo. Interpr. μολυβδίνῃ ὁμιλῇ. Nam plum bi inquit, hamo fuperponitur, vt ſuo pondere illum deor trahat. Molybdænæ etiam ita meminit Ariſtotel. 2. de ge ἡ μολίβδαινα ὠγινωμένη ὕδατι ἐπλάμε ὑπ' ὀλίγου τὸ πολιὸν ὄγκωμ ἢ ὑπ' ὀγρῷ ερυθρὸν, ἢ ὡς μάλα ἐλανὸν, id eſt, galena etiam a mixta aut oleo, amplum è paruo erigit tumorem, ſpiſ ex liquido, & album è nigro. Apud Lucian. in Anacharſ μολυβδίας legitur pro plumbeis maſſulis ſiue plumbeis pi quæ etiam halteres dicuntur. μολυβδίαι apud Pollucem i inſtrumenta architecti, id eſt, perpendiculum, κρίκοι, ve φυλλα eſt fabrilis libella fiue libra: & ἐλάθμιον, amuſſis, etiam nea dicta à Gellio, & rubrica à Iuuenale. vide ἀναλῆτης.

Μολυβδίνη, ης, ὁ, plumbeus.

ελίς, ίδος, ἡ, lamina plumbea, & pondus septem librarum, quod alij μολβὶς dicunt teste Hesych. libramentum, seu glans aut massa plumbea quæ à funda mittitur, Plut.

λύβδινος, moly bditis, ſpuma plumbi dicitur.

λύβδος, siue μόλυβος, plumbum, metallum. μολύβδου ἄνθημα Dioscoridi, plumbi lamina. Σκωρία μολύβου eidem, plumbi excrementum vel plumbi scoria Plinio, vt scoria argenti ἀνθρακωτὸν. Est verò μόλυβδος κατακρυφὴ, plumbum vstum Celso, ἀπολυφὴ, i. clotum. μολυβδόφυλλος λίθος, plumbarius lapis. De his Dioſc. in 5. c. 96. & ſeq.

λυβουργὸς, plumbarius.

λύβδωσις, plumbatura, ferruminatio, & quæcunque iunctura plumbo facta.

λίζω Suid. τὸ μεμολῦσθαι, τὸ φθείρεσθαι, larua & terriculamentum apud Heſych. μολύβδα.

λοψ, ῶπος, coma alij cum capite ſolo. Hippoc. μολωπία.

λωπὶς, pars illa corporis, quàe ſe perpetuò conquinat, podex.

λωσις, εως, ἡ, leuis quædam coctio ac propemodum cruditas quædam. Ariſtot. Meteor. 4. ſtatuit hanc elixationi contrariã, non tamen cuiuis, ſed ei quæ eſt concoctio indefiniti humoris in elixando corpore, propter defectum caloris in hu more complectente verſantis, inquit enim, μόλωσις δ' ἀπορία ὠμότητος ἢ ἀεὶ ὑπαπτὰ ἢ πρώτη λαγδὴν ἀπτόμενα τῶν ἐν τῷ σώματι ἀεὶ, ὅτ' ἐνδεὲς ἦν τοῦ ὑγροῦ τοῦ πέριξ περιέχοντος. Item ἰάλωσις, q. iniquinatio, inquinamentũ Gellio. Theophraſt. de aur. plantar. l. 4. vbi Gaza morositas exponit.

λυσμὸς, σμοῦ, ὁ, ὁ, ὁ

Μονόχρωμος, ον, ὁ, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis, quæ iustam picturam absoluunt. Dicitur de macilento & extenuato deformi que: vt apud Cic. dij monogrammi ab Epicuro dicuntur, Cœl. l. 5. c. 19.

Μόνυδος dictus est, vt author Pom. Festus, Prussiæ filius quia dē tium loco vnum os æqualiter extentum habuerit in superiore ordine. dentes etiam συμφυεῖς habuisse Pyrrhum Epiri regem, testis est Valer. Max.

Μονοειδής, ές, ὁ, ἡ, qui est facie vniformi, æqualis, solus, vniformis, simplex, vniusmodi. sic Terent. & Cic. τὸ μονοειδὲς, vniformis. Ita Rhetores appellabant genus dicendi statim fatictatē pariens, quum nunquam vel in magnis rebus assurgeret, vel in humilib. demitteretur, quasi dixeris vnius aspectus & formæ semper apparentem orationem. apud Plat. in Tim. μονοειδὲς, Cic. tranſtulit, nihil habens admixtum diſpar ſui atque diſſimile. μονοειδὲς δένδρον, i. μονοζυγὲς, arbor genere ſimplex atque ſingularis, vnius ſpeciei, Theophra. hiſt. l. 3. c. 15. Idem ait c. 12. 4. τὸ λεύκινον ἀζυγὲς μονοειδὲς, populus alba & nigra ſola arboris ſpecie, ſine forma continentur.

Μονοειμων, vnica veſte vtens.

Μονόζυγος, ον, pro quo quidam putant legendum μόνζυγος, ſine μονόζυγος, qui vnicam furcam habet, & ſi prius legatur μονόζυγος, vel μόνος ζυγὸν, qui vnico ramo conſtat.

Μονοζωνης, ον, ὁ, vniungus, Plin. μονοζώνης σφενδόνου, in Epig. ſingulare calceamentum.

Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cęteris differunt, Suid. Iob. 29. in fine, ὡς ἔστιν εἰδὲ μονοζώνους & lib. 4. Reg. c. 13. Hieron. latrunculos vbique. Heſych. μονόζωνοι, οἱ πρὸ πολέμων ἡσυχάσαντες ἢ μᾶλλον οἱ ἀπὸ μόνης μοναρχίας. Suid. præter illam primam ſignificationem quæ iam allata eſt, & hanc affert μονόζωνοι, ἀσωμάτωτοι ἢ ἀσωσεὶ λησταὶ, apud eundem μονόζωνοι ſunt οἱ ἐφόδια βαστάζοντες. ὁ πολλὰ τὰ μάχιμοι.

Μονόθυρος, ον, ὁ, ἡ, vniforis & vniuſtus. μονόθυρον Ariſtotel. vocat quoddam genus concharum, libro 4. Animal. vnifore & vnialue Gaza vertit.

Μονόκαμπτοι, οἱ πρὸ τοῦ δάκτυλοι, digiti pedum qui vnico inflexu adducuntur, Gaza ex Ariſt.

Μονόκαυλος, ον, qui eſt caule ſimplici, vnicaulis, Plin. apud Theoph. hiſt. lib. 4. c. 7. μονοκαυλότερος etiam dicitur ὁ τοῦ πολυκαύλου, qui tamen caule ſunt ſimpliciore.

Μονοκέρατος, ου, cornu ſingulari armata, Ariſt. 3. de part. Anim. vnicornia, Plin.

Μονοκέρως, ωτος, vnicornis. animal de quo Ælian.

Μονόκοιλος, ον, vnum habens ventrem, Gaza ex Ariſtot.

Μονοκόνδυλος, ον, qui vno nodo inflectitur, vt pollex, Ariſt. lib. 1. Animal.

Μονοκότυλος, ον, ὁ, qui vnam concauitatem habet in cirris ſuis ſeu flagellis in quo vnum tantum eſt acetabulū: dicitur, de quodam polyporum genere apud Ariſtot.

Μονοκρατορία, idem quod μοναρχία, qui ſolus omnium rerum potitur imperio, quod vni Deo contingit. Hinc μονοκρατορία, i. μοναρχία, Suid.

Μονοκρήπις, ιδος, vno calceamento indutus: Mercurij epithet. qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas detulanti dedit.

Μονοκρότους νῆες, nantes vniremes, quæ vno duntaxat remorum ordine impelluntur eædem quę & μονήρεις. Xen. in Oniſſ.

Μονόκωλος, ον, ὁ, vnimembris, vno artu porrectus, Gaza ex Theophraſt. μονόκωλοι θέρμοδες. Aquila Roman. μονόκωλος λόγος, in dicendo, quod in canendo μονῳδία: ſimplex & inconditum dicendi genus, cui contrarium πολύκωλος λόγος, genus orationis multiplex & varium, Plutarchus in Opuſcul. ἑτέρα μονόκωλον λόγον φησὶν εἰδὲ ἁρμονίας ἡ μιᾶς τοιαύτης τεκμαίρων. Apud Theophr. de cauſis lib. 2. cap. 20. ἄμπελος μονόκωλος, vt vniſtirpem dixit Plinius, cui opponitur ἔζωβλαστος αὔξουσα. Idem Theophraſt. eius operis lib. 4. cap. 8. τὰ σταθὴ μονόκωλα, dixit, vt Plinius frumentum vnicalamum: cui vnicaulis, id eſt, Theophraſto ipſi μονόκαυλος. Apud Herodotum μονόκωλα οἰκήματα, ſingularias diætas vertit Valla: vulgò dicimus maiſon qui n'a qu'vn eſtre ou demeure.

Μονοκοχλὶς, qui ſolus cubat.

Μονολήμματος συλλογισμὸς, vnico tantum lemmate conſtans, τὸ ἐνθύμημα. Alexand. in 1. Topicor. οὐ γὰρ οἱ ἀεὶ ἀπόπαυροι μονολημματοῖς αὐτοὺς συλλογισμοὶς λέγουσιν, ὡς ἐσὶ συλλογισμὸς, ὁ δι' ὀλίγων ἐφεξῆς ἐρωτήσεων. exemplūmque affert eiuſmodi, αἰσχρὸν, ζῆς αἰσχρῶς. vide λῆμμα & ἐνθύμημα.

Μονόλιθος, ον vno lapide conſtans.

Μονόλοπος, ου, ſimplici cortice tectæ arbores.

Μονόλοπος φλοιὸς, cortex ſimplici tunica, Gaza.

Μονομαχεῖν, ſingulari certamine pugnare, gladiaturam exercere, Herodian. de Commodo. Datiuo. Alexand. Aphrodiſ. libro 2. Problemat. μονομαχεῖ ὁ φύσις μὴ τῷ ποσίματος, pugnat cum morbo natura.

Μονομαχία, ας, ἡ, duellum, ſingulare certamen duorum, Πρὸς μονομαχίαν, ad ſingulare certamen prouocare. Appian Iber. τὴν φονικωτάτην μονομαχίαν ἐς μονομαχίαν τὸ ἐθέλειν τε. Dicitur ἐπὶ τῶν μονομάχων. Idem ibid. τὰς παρασκευὰς ἐς τὰς ὑπάτων τὸ μονομαχῶν.

Μονομάχος, ου, ὁ, gladiator.

Μονομερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, vnius partis, vnicus.

Μονομερὼς, in Pand. 6. ſpecialiter, i. non vniuerſum.

Μονόμιτος, genus veſtis, q. vnilicium, ralla à Plauto vocatum eſt autem μονόμιτος ſimplici licio ſeu filo textus.

Μονόμορφος, vniformis, ſimplex, vnoculus, in Epig.

Μόνον, ſolùm, tantummodò. ἀλλὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ, non ſolùm, ſed etiam. Xen. μὴ μόνον τὰ κεφάλαια ἐκάστων ἔντα πιέζει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκάστων χρήσιμα ἐξαιρῶν. μόνον εἰ, ſi modò non fecerint, locrat. μὴ μόνον, &c. οὐδὲ τὰ χρήσιμα ἄμωμος, &c. non ſolùm, ſed etiam, Plat. τόμα. σ' μὴ μόνον, &c. πλέον δὲ, non ſolùm, ſed magis etiam, idem ibid. μὰ μόνον γε ἡδέως, &c. οὐδὲ ἅ, &c. Idem, τόμε, ζῶ μόνε καὶ ὡς ἅ, &c. Thucyd. διὰ μόνον γε ἀζημίως ἀπολεῖν, modò aueat ſtudium, Gaza de Senect. μόνον ἐκ ὑπνοῦ ἀπολῆ, pen in ſtudio morior, idem ibid.

Μονοῦ, μόνου ὑ, σχολῆς, ὁ, ὁρίζ, ὁ.

Μονοῦχὶ, quaſi, propè, fermè, modò non, propemodum, tarmon. Lucian. ἀφαιρεῖ τῶν χάρεων, ὁ μόνον ἐκ ἀνεδίζεται, id eſt, δύνη & δύναι ἄκων.

Μονόξυλος, ον, vnicum & ſimplicem fiſſuram habens.

Μονόξυλα πλοῖα, apud Arrianum, id eſt, lintres Cæſari. Plin. l. 6. ca. 23. Regio autem ex qua piper monoxylis lintribus Bere conuehunt, vocatur Cottona. μονόξυλον, etiam dixit hoc ſenſu Plat. 12. Leg. ξύλον ἓν μονόξυλον ἐ, τὰ αὖ δύο, τὰ δὲ τρία ἀλλὰ πλέονα. Lintea autem quodque voluerit vno è ligno integro, altius. vide in Bayf. monaxyle lintres.

Μονοόπωρος, τὸ, μὰ ἔχον ἕτερον τῷ αὐτῷ ὁσίας ὄμοιον, quod ſolum eiuſ ſuo genere, & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habet: vt Sol, Luna, cælum.

Μονοπαθὲς, ὲς, ὁ, morbus vnius. μονοπαθὲς ἦθος ἐρωτικῆς, quo vnus tantùm oculus dolet, Alex. in Probl.

Μονόφωνος κόρης, filius vnigenitus, Eurip.

Μονοπάτιον, ιτος, in Pand. 6. differt τῆ πατρίᾳ ὁδοῦ, ſignificatur iter, quod vnus tantùm calcare poteſt.

Μονοπέδιλος, ον, ὁ, ἡ, vnico calceo indutus.

Μονοπήμων λύκος, lupi inertes & vnipetæ, qui non plures, ſimilo mines ſed ſingulos inuadunt. Ariſtot. 8. Animal.

Μονόπτιλος, ſimplici veſte indutus & vnica, i. μονοχίτων.

Μονόσημος, vnicam habens peram apud Etym.

Μονοπόδιον, τὸ, apud Plinium, menſa quæ vno tantùm pede innetur. libro 34. capite tertio, & apud Liuium libro 9. Iſ Maced.

Μονοσαρκὴς μοιχὸς, ὁ, vnicam rem tracto, Ariſto. 4. Polit.

Μονοσεσαυτος, ὁ αὐτωνυμία, Pronomen demonſtratiuum, vt ὁδὶ ſic dictum, quòd prima perſona careat.

Μονοσκευὴ ὁ ἀνὴρ, ſub vna perſona.

Μονοσωλεῖν, dicuntur ij qui ſoli quippiam vendunt, vt ij qui ſu monopoli impetrarunt. Strabo, οἱ δὲ ὑμῖνος ἐ τῶν εἰδ Τεως νε μονοσωλεῖν, ὧν βιαζόντας εἰδ ἐρασχόμενος. A quo fit μονοσώλιον, ſt monopolium Plin. atque eiuſmodi poteſtas etiam dicit à Polluce: μονοσωλῆς, qui ſolus vendit.

Μονοσωλία, & μονοσωλιον, huiuſmodi venditio. μονοπωλία αὐτὸ πασιλεῖζει, ſibi ſoli venditionem comparat, Ariſtot. 1. Poli νεσωλία πᾶν ὠνίων ποιεῖ, ſibi venditionem reſeruare, Idem i litic. Eſt etiam μονοσώλιον, apud Hyperidem circus editu locus, in quo venum exponebantur mancipia, quem & πωλῶν nona Comœdia nominat.

Μονορρᾶξ, auulſus, defractus, abſciſſus Heſych.

Μονοῤῥίζ, ὁ, Theophraſt. hiſtor. libro primo, capite nono, ſi larem habens radicem Plin ſibro 16. capite 31. Cui πολυῤῥ opponitur, cui radices copioſæ, vt ibid. ait Plin. vel radic vt ipſe loquitur.

Μονόρρυτος ἵππος, in Hippiat. altero teſticulo mutili.

Μόνος, η, ὁ, ſolus, deſtitutus, vnicus, ſingularis, ſimplex, non rtus. Soph. σοῦ δίοιστα μόνῳ ὑπ' ὀρφανοῖν ὠλόμαν, abs te deſtitus, abs te ſeparatus, καχωρισμένῳ, te orbatus. μόνος ὁ ἢ ὃν id eſt, λόγῳ ἢ ὄνομα, interpr. Heſiod. μόνῳ ἢ ὄντων ἀθρώπων, ſmoſthen. ex hominibus vnus. μονώτατος ſuperlat. etiam legitur apud Ariſtophan. Commentar. vt αὐτὸς ἅπας apud Comicum ipſum.

Μονοστερεῖς νῆες. Conſtantin. γεωπονικὸν l. 14. c. πᾶσι κατασκεύαι ὀργανα, εἰσὶ δὲ ἁλέξανδρεῖα τῷ φοδὶ ἀγγεῖον ἄγουσι ὄρνεις μονόστεγοι, ὧς ἂν οἱ μὲν ἀλκατρούπαις ἡμῶν ὑπτασθῆς κ' ἐπὶ τὰς ἀὰ ὀκλάσουσι, &c. indicas gines quidam interpretantur, quas vulgo poulles d' Inde.

Μονοστιτὸν, ſemel in die vti cibo. Hinc μονοστία, paſtus ſemeldie. Gal. ait, πικρὸν χόλος ἢ χαλεπώτατον ἀσθένος φύσεν κ' μονοστιτὸν ἦθον. verbo μονοστιτὸν, vtitur in hac ſignificatione Hippocr. Athen. l. 2. v. ſurpauit de iis qui ſoli veſcuntur, & cibū capiunt. vide μονοφαγεῖν.

μιαλής, qui vnico cruce nititur. Plin. etiam μιασκελεῖς in India dictos refert, hominum genus singulis cruribus mirae pernicitatis ad saltum, qui & σκιαποδες dicuntur.

μοναρχος, solus ferens sceptrum, monarcha.

μονασις, Hesych. ὁ ἐξ ἑνὸς συνειλούμενος.

μονοειλιγξ, ὁ, ἡ, qui est simplici caudice, vnistirps Plin. μονειλιγξ, quae habent à radice caudicem vnum.

μονοειδης, & μονοτροπος vnico & solo ofic constans apud Aristot.

μονοειρος, τὸ, simplex versus, in Epig.

μονοζωνος, delectus & solus, Soph. seu qui solus it, vt Hesy. quo-

μονοθυτος exp. τὸ ζῷον μονας ἐλαφον.

μονοκερως, vt μονοτρομος ἀξιον, ὁ ὑπομεῖναι, non anceps, non bipennis.

μονοκοιλιος, collum osse perpetuo rigens. Arist. 4. de part. Anim. οἱ ὄφεις καὶ οἱ λοφοτραι μονοσπ. τὸ αὐχενα ἔχουσι.

μονοκρεως, ὁ, Hesych. κωλοφ.

μονοκρανος, vnicam habens cranium.

μονολοφος, ὁ, vide in Chil. Eraſm.

μονομαστιγ, vnicam habens prolem: cui vnicus filius, aut vnica filia.

μονοπληθης, quę vnicum ſingulis partibus edit.

μονοπρωκτια, ἡ, peruicacia. μονοπρωκτια, tenor vniuſmodi, vna quidam viritus, ac ſoni intentio, ait Quintil. lib. 11. de varietate pronuntiationis loquens, quam vitandam eſſe ait.

μονοτροπος, ὁ, qui vno tenore progreditur vt oratio: μονοτροπος dicitur quae vno ſemper tenore preſertur, abſque vlla vocis tentione quod vitium reprehendit Ariſtotel. at μονοτροπος dicertur quę vnico tono ſeu accentu profertur, ſicut ἀπὸ vocari poſſunt quae duobus tonis efferuntur, vt quę anexam habent vocalem encliticam, exponitur etiam peracx, vt ſumptum ſit ab iis quae vnum ſemper & eundem morem ſeruant, nec quidquam ex eo remittunt.

μονοτροπος, ὁ, ἡ, vniuſmodi, ſimplex, candidus, πάντες ἀστοὶ καὶ μονοτροπος ἀγοραῖς. Opponitur τῷ πολυπλοκῷ, Baſi. in Hexaem. & μονοτροπος, vita ſolitaria, Plut. in Pelop.

μονουχος, Aduerb. ſingulariter Plin. Joſeph. ἑβδομὰς ἀλούσης μονουχὶ ἐνιαυτοῦ, vno paſtu vtor. Strab. 67. ζωοφαγεῖν ἀνάγκη καὶ μονοβρώτοις καθάπερ καὶ λύκοις, de Luſitanis loquens.

μονοφθαλμος, Heſych. τὸ λεπτὸ λίπασμα.

μονοφθαλμος, ſtella lucida in corde leonis apud Aſtronomos.

μονογαμια, ἡ, cœlibatus.

μονοδειπνος, τὸ μονοσιτιον, ſemel in die comedere: vel vna re tantū vſi in cœna, vel ſolum & ſine conuiua cibum ſumere, quod tio vertitur, ἢ μονοφαγος ἀκολουθεῖ apud Athen. lib. 1. hinc, μονοφαγία.

μονοφαγος, qui maximè & ſupra quoſuis talis eſt vt ſolus vetatur, Ariſtoph.

μονοχρους, apud Athen. dicebantur, ὁ quòd ſeorſum ferè veteres canderent, more diuerſo à Romanis, qui ſimul cum amicis cumbebant, vnde cœna ab eis dicta, διὰ τὸ κοινωνεῖν, Cæl. l. 14. 54. & Eraſ. in Chil.

μονωτης, ὁ, ἡ, ſolus apparens.

μονωψ, ὁ, ἡ, cui vnicum natura oculum dedit. ὁ τὸ ἑτερον ὀφθαλμὸν noctulus Gell. & vnioculus Plaut. porius dicitur ὁ τὸ ἑτερον ὀφθαλμὸν, ait Phrynich. Mat. ca. 18. κρεῖττον ἐστὶ μονόφθαλμον εἶναι ἢ τὸ ζῷον πλάτιν.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, vniſonus. vnde μονόφθογγος συλλαβὴ, ſyllaba quae vnicam vocalem habet. cui opponitur δίφθογγος.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, ſolus paſcens, Heſych.

μοσφυλος, τὸ, vnigenitum. μονογενὴς καὶ μοναχόπαις ἀδελφὸς, ἢ φυτὸν μονόκαυλον Theophr. ſolet dicere, vt Plin. vniſtirpem, & ſimplici caudice, atque vnicaulem.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, ſimplex, non geminus, vnius naturae. ἁπλοῦς ἁπλόος, Theophr.

μοσφυλος, vnico ſolio conſtans.

μοσφυλος, vniſonus. dicit Liuius Aretij puerum natum vnimanū.

μοσφυλος πόδας, ſolidam & non ſiſſam vngulam habentes pedes.

μοσφυλος, firmus improbus, ἀδάμαντος πονηρὸς. Heſych.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, cum vno tantùm veſtimento, id eſt, cum interula, Philoſtr. Bayf. exponit tunicatum vel ſola tunica mictum.

μοσφυλος, inſtrumentum, Arabum inuētum, ita dictum à chorlarum ſimplicitate & numero, vt τρίχορδον quo luſerunt Aſſyrij triplici chorda inſtructum, quod & σαμβυκον nominant, unde σαμβυκίζειν, & pandurizare Sidonio. Sic πανδουρος quod Scythae inuenere, quódque bubulis loris feriebatur auhore Poll.

μοσφυλος, vnicolor Plin. vnius coloris: vt ἀεὶ μονόχροον, Ariſtot. ἐρίδιον, l. 3. τὸ μονόχρουν, vnicolor, cōtractim pro μονόχροον, pro μονόχρωτος, μονόχρωτος, μονόχρωμος, pro eodem Ariſtotel. & Dioſcor.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, vnius coloris. & μειοχρώματος, ſingulis coloribus depicta. vide Plin. l. 35. c. 58. l. 33. c. 7.

μοσφυλος, Heſych. μονοειδὴς, ἁπλοῦς. ſolitarius.

μοσφυλος, μ. πόσῳ, ὁ, ἀκ. ω, deſero, deſtituo. μονωθῆναι, deſtitutum eſſe, derelictum eſſe. μονωμένος, apud Plat. de Leg. ſolus, deſtitutus. Idem in Timæo, μονωθέντα φρονήσεως τὸ τυχὸν ἅπαντα ἐκφεύγειν ὀλίγα ἐστὶ, vacantes prudentia, inconſtantia perturbata; efficiunt, Cicer. μονωθῆναι, ab aliis ſeiūcti, ſociis deſtituti, diſcluſi.

μοσφυλος, lugere, carmen flebile canere, item aſſa voce cantare, vid. Non. Marc.

μοσφυλος, ὁ, monodia, nœnia, carmen funebre, ſolitarius cantus non adhibita tibia vel lyra. Et eſt proprie quado vnus aliquis ab ſcena cantum profert, & non chorus ſimul, Cæl. l. 4. cap. 4. μονῳδιαις exp. apud Ariſtoph. γυμνάσιμοι μονῳδοί.

μοσφυλος, vocantur poetæ, qui ſub vna tantùm perſona argumētum explicant, hoc eſt, μονοπροσώπους ἁπλῶς φθεγγόμενοι. Et poema hu iuſmodi dicitur μονῳδικὸν, cuiuſmodi in Alexandra concinnauit Lycoph. Et μονῳδὸι, qui ſoli in luctu & dolore aliquid accinunt, vt Electra apud Soph.

μοσφυλος, ἔντος, ὁ, ſolus, derelictus. μονωθεὶς ἀέθλος, ab aere deſtitutus Plat. in Tim. μονωθεὶς ἀπὸ συμφοιτῶν, Herodot. μονωθεὶς ὑπὸ πατρὸς ἀπὸ patre ſemotus. μονωθεῖσα, ἡ, vacans.

μοσφυλος, ſolidas vngulas habens, ſimplices & indiuiduas. μονώνυχες πόδες, ſolidi pedes, Ariſt. 2. de Anim.

μοσφυλος, ſolum. vnicè, Aduerb. Xen. ἅτας γὰ μόνος ὁ τυράννος σωθείς.

μοσφυλος, ſingularitas, vaitas, ſimplicitas, ſolitudo. Plato in Tim. vbi mundum ait vnigenam eſſe procreatum, vt eſſet animāti abſolutiſſimo ſimilimus, hoc ipſo quòd ſolus atq; vnus eſſet, ait, ἵνα οὖν πρὸς ἐκεῖνο ὅμοιον ᾖ μόνωσιν ὁμοίου τῷ παντὶ τὸ ζῷον.

μοσφυλος, ſolitarius, ὁ μονώτην βίον ζῶν, vitam in ſolitudine agēs. μονώτης βίος, ſolitaria vita. μονῶτις φωνὴ, vox ſolitaria, Ariſtot. de Animal.

μοσφυλος, clam, ſolitariè.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, ὦ, vniauris. vide Ἀμφίωτος.

μοσφυλος, ὁ, vnoculus Gellio, vnioculus Plauto, μονόφθαλμος, ὁ, τὸ ἑτερόφθαλμος. Sic Eurip. μονώπια πεύκα 761, Polyphemū appellauit.

μοσφυλος, ἡ, tribus vel decuria, vel quid ſimile, apud Lacedæm. ὅλῃ τὸ μέρος, de parte turbarum. Eſt autem acies quingentis aut ſeptingentis, aut triginta virisi: apud Demoſth. pro cohorte ſeu legione ponitur. Xen. in ἀ. ἑλλ. in Lacedæmoniorum repub. dicit vnamquanque ex ciuilibus partibus, ἰ. ἑκάστου τῶν πολιτικῶν μέρους, continere vnum πολέμαρχον, hoc eſt, belli ducem, quatuor λοχαγοὺς, ſiue manipulares ac turmæ ductores, octo πεντηκοντάρχους, i. quinquaginta virorum turmas, ἑπτὰ μοναγοὺς ſedecim. at teſtatur etiam Ariſtotel. Lacedæmoniorum μόρας quaſi μοίρας appellaſſe, ac totam gentem, in μόρας ſiue μοίρας, diſtribatam.

μοσφυλος, ἡ, Polluci τὸ μέρος τοῦ γραφῆναι: vnde ἐπὶ μορὸν γεῖν apud Solonem eſſe ait ἐπὶ μίαν γραφὴν ἰόντων, apud Heſych. μόρον eſt μέτρον γῆς, hoc eſt, πλέθρον & ἐκδίκιον.

μοσφυλος, Heſych. γασεμαμμὰς κάραπας.

μοσφυλος, vide ἀμοργὸν.

μοσφυλος, ſepes, vehiculorum ſepimentum, quib. palear deuchuntur. Heſych. μόρος, φραγμός, ἢ τὰ ὕδατα ἃ ἀμοῦσι φοῦμαξαι ἢ τὰ ἄκυρα φύρσι. vide μορμυρύειν. Item coriacea armatura.

μοσφυλος, μυρίος, abſtergo.

μοσφυλος, procraſtino, diem diffundo.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, συκομωρέα Dioſcor. morus arbor: & fructus μῶρα dicuntur, ἢ συκαμινέα: apud Pollucem etiam pro μοῦρα ſcriptum μορέα. Tamen Comm. Ariſtoph. in illud ὁ νεφ. ὑπὸ τῇ μορέᾳ ὑποδρύζειν, ait, ὅτι ὕειας ὠὶ ἱερεῖ ἐλαίᾳ τὰ ὄπισθεν ἐκαλοῦντο, quia exitij cauſa fuerint, ἐ. τὰ μέσα, iis qui excindere volebant.

μοσφυλος, laboro, affligor, expon. etiam abrado, cumulo, vnde μόρμα, ramentum, cumulus, Etym.

μοσφυλος, cumulus, ramentum, idem.

μοσφυλος, ὁ, oliua, olea. omnem oliuam quidam ſic dicunt: quidā veró tantùm Mineruæ ſacras. Ariſtopha. ὁ. ἐκ ἀκροθινίων κατῶν τῶν ἀπὸ μορέας ὑποδρύζειν. vide apud Suid. μορέα item legitur in Epig. pro ſtultitia. Vide μωρία.

μοσφυλος, ὁ, ἡ, fatalis, μόρσιμος.

μοσφυλος, τὸ, particula, membrum, pudenda, τὸ αἰδοῖον, Suid. momentum, pars, diſtinctio. ἐν βραχεῖ μορίῳ, in breui momento. μόρια ἀνθρώπου, partes iuris, Hermog.

μοσφυλος, partialis, inſatiabilis. μορίης γῆς, in Epigr. vbi fortè μορέᾳ pro μόρου legitur.

μοσφυλος, Hel. μοίρεται, κατανοεῖ. item ἡ μορίς, pars, Herodot.

μοσφυλος, vide in μόρμυρος paulò pòſt.

μοσφυλος, ὁ, τὸ, larua, perſona, terriculum, ſpectrum. eſt etiam factitia vox. Item caprorum facies, Etym. Item Tragicorum & mimorum perſonæ. quas Dorienſes ῥοφέα vocant. Lucian. ὁ φιλοψευδὴς, ἀσκωλιάζοντα ἢ ἄλλο τι μορμολύκειον ἢ γελοῖον. Dicitur etiam μορμὼ ὁ μορμὼ ἢ μορμολύκη. Strabo ἐπὶ τῷ λέπιδι μόνῳ δεῖν, ἢ γραγγάνῳ, ὁ σφιλάτας ἢ ἡ μορμολύκη, i. larua, ſtrix. Ex

qua parcæm.ὄφις ὀφλάνειν ᾗ σὺ ὄφις, conjecta ab Apollonio apud Philost.in Menippum adamatum à larua τῆϛ ὑμπουσων ἀφλομάτος τε ᾗ μορμολυκείας οἱ πολλοὶ ὀγοῦσιν.

Μορμολυκεῖον,ἰ antecpenultima circunflexum,idem quod μορμολύκειον,Etym.

Μορμολύττομαι,μ.ὑξεμαι,σ.υμαι,terreo.ac propriè laruis,ſpectriſque & ſimilibus terricolis Xenoph.Sympoſ.ἀλλ᾽ α πᾶϛ τοτε ἡμᾶϛ ἐβρᾶτων ἐδὺ φίλος ἐμορμολύττη ὅτι τῆ ἡσιόδῳ à pulchro deterres Plut.Symp.5.in fin.Probl.7.διὰ τὶ μὲ δὺζητε τὸ ῥῖνα νυκτὸϛ ὑσὺν ὑμῖν ἐτα.ῥοντα ῥᾶ.ιμενα ᾗ ἐβδόμα πασυμμα ᾗ φοτισὸμενα μορμολύττεται ὑπ᾽ ἀὐτῶν ᾗ διαπαζᾶθεν, accipitur etiam pro formido,metuo,author Axiochi. διαχλᾶζων μορμολυττόμενοϛ ὁ Σωϰρατηϛ, mortem formidantes atque extimeſcentes,apud Heſych.legitur & actiuum μορμολύτ ειν expoſitum φοβερίζειν terret.

Μορμὼ vocatur τὸ ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἐφέρ ρημενον ὁ φελιμαιβάλεται διὰ δικτύων.vnde μορμενομένοι dicitur τὸ ἀφεγγεϛ πεῖν ἀπὸ φόβου auth. Poll.l.7.c.26. vide μόρμο.

Μόρμορεϛ,Heſych.ὁ φόβοϛ,terror,metus,qui infra μόρμο.

Μορμορητὸ βήλατον,terrifica,Ariſtoph.in Ran.ἀφθογξ. ὁϰ μεταφορὰ τῆ μορμόλῆ τὰ βρέφη φοβοῦσιν vt tradit Schol.

Μόρμοϛ,molеſtus,terribilis,Heſych. eidem μόρμοι ſunt φόβοι ϰαὶ metus terroreſque inanes quales ſunt ex laruis & ſpectris.

Μόρμυρ,ὁ,μορμύρεος,mormyra Plin.dicitur, vt Gaza vertit aputd Ariſt.Ælian. μόρμυρον vocat : & Athen.μύρραϛ etiam dici hos (piſces ſcribit l.6. Μορμυρίᾶ,Heſych.affert pro θηριστοῖϛ.

Μορμυρὶᾶ,murmur aquarum.

Μορμυρίζω,μορμύρω,fremo.

Μορμύρεος,ὁ,ν,mormur,piſcis niarinus.vide μόρμυρ.

Μορμύρω,murmuro,obſtrepo:verbum fictum à fluuiorum ſtrepitu.Neut abſol.ll.ἐ,Σοφήϛεσ᾽ ὑπογέφ ποτανῶ ἐλικὰϛ ἀσσρέφουσι Λερνᾶ μορμύρονται ἰὸ ὦν.Dicitur etiam μορμύρεθαι. Dionyſ. Poeta, μορμύρεται ὑγίῶν πόντοϛ,murmurat propè pontus. Heſych.exp. etiam πλημμυρεῖ inundo.

Μόρμυρον τὸ,apud Sinid. legitur, ibi enim malum omen eſſe dicitur,ſicuti in ſomnis ſol videatur ἡμαυρὸϛ ἢ ὑφωμὸϛ ἢ μορμύρον τὸ;,ambiguum ſignificat ne terrificus aſpectu,an turbidus aſpectu ſupra μορμυρὸϛ.

Μορμύττομαι,apud Callim.perterrefacio,territo,ἐκφοβίζω.Heſych. μορμυττεσθαι eſt τεμβεμῦσθαι.

Μορμὼ,ὁῦ,ἡ,mulier facie monſtroſa,& penè ferina,lamia,ſtrix. vnde & pro larua ponitur,vt eſt in vita Æſopi. Ariſtophan. volens quaſi horribilitatè vocis& feritatem oſtendere,μορμὼ τὸν Θρᾶτ᾽ ἐξεκυλίτ quaſi dixiſſet,ὦ τὸ Θρᾶττοϛ, ὁ audaciam, vt annotat Euſt.l.9.

Μορμὼ,ὦῦ,larua & perſonarum terriculum. Xen.Comm.l.4. οἱ μὲν τοι ϰαϰοδαιμόνιοι ὀδυσσῆϊοι ἑτάλμων ὡϛ οἱ σύμμαχοι φοβεῖτο τὸν πολ.ιτας,ὡσ᾽ ὥρ ωρεμορμὼ παιδίᾶϛ. Heſych. μορμὼ ϰαὶ εἶδε ἰῶν πλάνητα δαίμονας, dæmonas erraticos,vt qui noctu diſcurrunt variiſque terriculis formidoloſos perterrent.

Μορῳδικὸϛ,ὴ,ὸν τὸ μέρος μεταλαβεῖν,Antiphonti teſte Harpocrate. Suid. habet μεροδικὸν quod magis probatur.

Μοῦϛος,ὁ,ν,laboratus,μὴ πολλῷ ϰεκμηϰὼϛ πεπονημένον. Item: lethalis,ϰαταπονοῦν,ὁ μόρον ἄγων.Nic.in Alexiph.Νηϰερέοις δ᾽ ἐπὶ μοῦσι μόρον πατέν. Interp.τὸν ϰαϰοπαθῆ ἀνθρ. Alibi,Ἡὼ πολ ϰλοὸϛ μοῦσι μόρον ἠδὲ γόοιο,ἤ πολυΐλαπτον,ἢ μοιρίδιον,ἀϊτὸ τῶ αὐτὸ μοιρῷ ἀὶ τὸ ὅτι τὸ συμφέροντος διαβλαβὲν, aut affectui congruens. Alibi dixit,μοῦσεν: ἐλαῖνε ϰαὶ μορσύναι. Alibi de rubeta,ἀλλ᾽ ἀκεσσεν ἐπὶ μοῦσαν ἀϊχμαλώτῳ ἔρσιλον,interpr. ϰαϰοπαθὲϛ,maleſicus,ὁ μόρον ἄγων,mortem accerſens. Hom.dixit Od.σ᾽, ἔρυσσα πρῆγλαια ὑπερόνια,ἰ.elaborata, τὰ μὴ πολλοῦ μόρου ᾗ ϰαμοπαθίας ϰατεϰλασμένα.

Μόϛγος,τὸ,morum fructus,Euſt.ll. ὁμόϛγον Cypriorum lingua τὸ ὄξυ,ἰ.acrum ſignificare ſcribit.vide μορέα. Μόϛγ vocabant etiam τὸ ῥιῦον ἢ ἐλαιῶν,vnde ἀὶ διόσδαι ἐλαῖνᾳ dicebantur μοῦσαι inquit Zeno apud Etym. in Μοῦσα.

Μοχθεύω,angi,vehementer laborare,fatalib.infortuniis premi.

Μόχθος,ὁ,labor,cruciatus,morbus,μόϊϛος, ſors, interitus, mors, cædes,fatum,ἡ ὑχὴ Ἅιδοϛ μόχθῳ,interitus feræ, i. quem fera infecit,ὑπὸ μόχθῳ præter fatum,ὑπὸ τὸ πεπρωμένον,in Od.Xen.in Ageſilao,ὠὶ τὸ φιλοτιμὸν ϰὰπορεῖ ἐπαῖρε,ϰαλεῖ αμισθίαν μᾶλ᾽ ἔχων μόχθῳ ᾗ ἤμεν,&c.ἰ.πάγϰαϰα,vbi Philelph.interp.vertit,habens Lacedæmoniorum tribum vnam & ſemis.

Μόβδιον,ὁ corticibus quippiam textum,quo ſe mutuò inCereaſibus percutiebant,ſportula.

Μόβεδ,ὁ,lapis qui affertur ex Ægypto,quo vtuntur οἱ ὀδοποιεῖϛ, i.linteones,ὁσῷ ἐλίϰωσιν τῆ ἐπιπέδῳ,vt loquitur Dioſcor. vel ὁ χρῶνται ϰαταπωλῆτες τὰϛ ὁδοὺϛ,vt ait Galenus,quibus veſtes dealbant. vocant etiam,vt idem author eſt Dioſc.χαλϰίτιν ᾗ ϰολλυρικὸν ϰαθίλλα.Dicitur etiam μόβεδ Galen.lib.3.Simpli.ϰαὶ χρῶνται ἀὶ Ægyptioἰapide hoc loquens,τῶν ἀ λίθων ἔνιοι ὠὶ μόβεδον, ὅτινα ἢ γυφίλα ϰαλοῦσι. vbi pro γυφίλα,verum lectionem ϰόλλυφίλα repono ex Aetij Paulique Æginetæ conſenſu,in cuius tamen codice μοῦβδα pro μόβεδ ſcriptum.Plinius humano more lapſ us herbam putauit,cùm ita ſcriberet lib.ca 11.in herbarum cenſu, Leucographis qualis eſſet ſcriptu, non reperi,&c.Cap.tamen 10.vbi de gemmis l.37.dixit Caxiam aliquos Galactiten vocare: eandémque leucogæa & leucographiam appellari.

Μόρσιμοϛ,ὴ,τὸ,fatum,neceſſitas ineuitabilis,fatale,ὁ μοιρίδιον πρόφασμα ἰδίων τὸ μόρσιμ.ll.ἰ.μοίρσιμον ἦν,&c.

Μόρσιμοϛ,ὴ,όν,fortunatus,fatatus,fatalis. Item proprium partis tragici,Ariſtoph.

Μόρτα,τὸ ἕκτον μέρος τῆ ϰαπῶϛ,ἢ ἰδίβοτο τῶϛ ἑπτημορίοις, vt rectè Euſt.ex anonymo quodam lexico Rhetorico. Heſych.habet μορτὸν ᾗτα vocari ſcribens ὁ γῆνωλίαν ϰαταβολὴν ὑπὸ τῆ ϰτήσ.

Μορτὸϛ,mortalis,niger,fuſcus,Heſych.

Μορύσσω,inquino,contamino,fœdo,μολύνω. Hom.Od.ν.de vimentis Vlyſſis,μορύσσαϰέα,ὑπὸπνοιὴ ϰαϰῷ μεμορυγμένα ϰρατεῖ.

Μόρυχος,ὁ,ν,Morychus,cognomen Bacchi apud Siculos, ſed in vindemia eius facies muſto & virentibus ficis oblinitur.Euſt. Eraſm.prouerb.Morychio ſtultior.

Μορφάζω,nuto,annuo,ὁ ϰλιμαρφάζω,Baſil.

Μορφασμὸϛ,σοῦ,ὁ,genus ſaltationis, qua repræſentabantur diuerſorum animalium geſtus,Poll.Athen.14.

Μορφεὺϛ,Morpheus,Somni filius,Ouid.in 11.Metam.quem ſimulatorem vocat, Excitat artificem ſimulatorémque fingit morphea.

Μορφὴ,ῆϛ,ἡ,forma,ſpecies,τύπος,ὄψις,ἰδέα.

Μορφίζω,formam mentior,& concilio arte formam.

Μορφνὸϛ,ὴ,σὸ,niger,obſcurus:ἀφ᾽ οὗ τὸν ἥρωα δηφῦλον νύϰτα,vel ραχὺ ὁ συνεϰτιϰὸϛ τῆ διαϰωλύσεωϛ,ἀ μαίσιμ. Item lethifer. Vnde & ὁ tertio aqualium genere ponitur,quas Homerus ἀφνοὺϛ appellat,vt ait Plin.l.10.cap.3.ὠὶ τὸ μέρος ᾗ φόνοι ὑπάρχει τοῖϛ ἀνθρώποιϛ. Huius aquilæ meminit Ariſtot.de nat.Anim.li.9.μαίϊϛ δ᾽ ἐϛὶ,morphna aquila:à macula pennæ,quaſi Nœuiam dicris inquit interp.Gaza.Heſiod.de ſcuto Herculis,μορφνὸϛ ὑπὸ ϰαλυπτῆ βρόμοι πεφύρανται.vbi interp.μελανοῖϛ,ὁ ἀετὸϛ,μέγ ᾗ ϰ,τερόρχηϛ ᾗ ὀφθαλμοὶϛ ᾗ φλογμὸϛ ᾗ ὄμμα μυείαι ὀνόματα.Hol. ὦ,πάτερ ἀ᾽ ἐμεῖο ϰύϰε τελειοτάτοιο πετηλοῖϛ μορφνοῖο Θρᾶτὸϛ, ὃϛ ἐμοὶ ϰαλέεται.

Μορφνοπτώ.Apud Athen.ὁ ἐ αὐτὸϛ διαλογοποιεῖται,ᾗ ϰεπαίζων τὸν τε πάππα ᾗ τὸν ὀρχηϛὰν ἀφεγθόπτωϰτικὸν φιλήμασι ϰορῆν.ἰ.insiciendâ faciem præbet,& cum eo de pulchritudine contendit.

Μορφόω,μ.ὠσα,σ.ωϰα,formo,delineo,figuro Cic.formam imito.Act.Accuſ.ὁ τὰ αὐτὰ πᾶσι μεμορφωϰὼϛ, qui eadem fidè informatus,Naz.Paul.ad Gal.c.4. ἀχρὶϛ ὗ μορφωθῇ Χριϛὸς ἐν ὑμῖν,i.formetur.

Μορφώνω,orno formæ lenociniis.

Μορῶ,Veneris cognomen apud Lacedæmonios,calyptram decoras habentis.

Μόρφωμα,τὸ,figura,figuratio Plin.formatura Lucret.

Μόρφωϛις,ὁ.formatio,ſuſtituendi formandiq; ratio,forma,l. ad Rom.ca.2.ἔχοντα ἀ μόρφωσιν ἐ γνώσεωϛ, habentem informationem cognitionis.Ruſus 2.ad Tim.c.3.ἔχοντα μόρφωσιν βάσεωϛ,i.ſpeciem.

Μοσσεῖα,dij Babylonij,quibus menſe Maio in Epheſo victimæ debantur.

Μόσσυλον,ὁ,ν,turris,domus lignea,ſedile lignеum,tribunal ſuggeſtum lignеum,ξύλινον τείχῆ.vnde μοσσυλοειδὲϛ,ὴ,ὸν. Apoll.2.τῆ δ᾽ ὅτι μοσσυλοειδὲϛ ἐμέλετο ὑξείαϛ ἐπ᾽ ἀϰωρείαϛ τε γέμοντα μαϰρὸν ἐπὶ σύριγτι ὁ οἰδὲ πιπτέσθαι ϰύμα,ἡ σύριγξ ἀναπήϰϛ, οἷ ϰεφάλαι Μόσσιϰες,ἡ δ᾽ αὐτὴ ἐσσὶ ἐ ὅτι ὄασι.Dionyſ.Poeta,ᾗ οἱ μόσσιϰες ἔχυσι ἀϰρεχτόες, turregneas.Item μόσυν,pro ſede lignea.Idem lib.eodem,αὐτὰρ ὑφοβαστιλεῖ μόσσυνι διϰάσσαν Ἰχθύες πολέεσι δίϰαϛ λαὸν δὲν. Moſſynæci ſunt Moſchoutiæ, gens illa quæ per Meſechſignatur in Bibliis in Ezechiele & Apocal. fuit autem Iſcch.filius Iaphet Geneſ.10.& hunc Iapetum dixerunt Latinè Mοσσυνοιϰοὶ χαλϰὸϛ,vide apud Ariſtot.lib.περὶ θαυμασιομάτων. Alij ſunt Moſchi de quibus Plin.l.6.c.10. Moſchetæ autem ab ipſo Meſſeniani vocantur qui habitant ad Tanain flumen.

Μοσσυνεῖϛ,Heſych.exp.μοσσοδάϰαι βοβδίων: tarde mandere.

Μοσσυνοιϰοὶ,οί,vide μόσυν.

Μοσχάρεον,ὦ,τὸ,vitulus,μόσχημα.

Μοσχεῖα,vide Ὀρχῆ.

Μοσχίτης,ὁ,ἡ,pellis vitulina,μοσχῆ Polluci.

Μοσχίς,ᾶ,ἡ λεπὶϛ λαχάνου φυτίᾶ ᾗ φυῆ tenuium olerũ ſeu plarum inſitio a μοσχῶν.

Μόσχιον,ὦ,τὸ,vitulinus,bubulus.

Μοσχῶ,μαι,τὰ,ſtolones,plãtę teneręs, & nouelli rami, malleoli vitiũ,viuiradices,τὰ ἐϰ φυτίων ϰατεμφυομένα ϰλήματα, propages. Theoph.hiſt.l.2.ϰ.2.3.τὰ μόσχῳμα μεταφυτεύειν πολλάϰιϛ. Epicpius viuiradicem facere,tenellam plantam crebrò transfere.vide Μόλῳ & Μυσχλίδι & Παραπαδᾶ.

Μυμαύτω, σ, ἄλω, emitto ſtolones, viuiitadices efficio. μοχλὸς τὸ κληματὶς, viuiitadices ſacere ex ſarmentis. Theophraſt. de cauſ. Idem de palma loquens, ταῦτ᾽ ὀθόνιον μὴ ἐκφυῆναι ἐᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀπαλὰς τάσ, ἢ ὅταν ἐμβλαστήσωσι μὴ ἐκφυῆναι, id eſt, virgas enim tenerrimas Babylonios viuiradices facere aiunt, adultaſque transferre. τὸ μοχλεύειν, viuiiradicare. Μοχλεύειν, exponit Iul. Pollux διατρέφειν τὰ φυτά. vnde μοχλικὸς dixit Halicarnaſſ. libro ſeptimo, μοχλικὸν καὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἀμπέλων καὶ ὅλης τῆς πόλεως μοχλεύειν, id eſt, quaſi nouellata annis tentaraque in populum & affectata. Suid. μοχλεύειν τὸ φυτεύειν. Eunapius tranſtat: διὰ μοχλεύειν ἐν πόλει. vide μοχλεύων. Μοχλὸς vide Μοχλὸν.

Μοχλὸν, Aduerb. vituli in morem. Nicand. in Alexipharmac. ἐμβοιήσασα δ᾽ ἐπὶ μοχλὸν ἀμέλγει. Interpr. μόσχῳ δίκην. quo ſignificat τὸ ἄπαλὸν καὶ φυτευτόν. Nam μόσχαμα τὸν τὰ ἀπαλόν. Homerus μόσχον λύσιν. Μοχλὸς λαγνὸς, lepuſculus, Poll.

Μοχὸς, aries triennis, τετράετὴς κριός, Euſt.

Μοχὸς, ficus tenera & primum enata, ſtolo, turio, aſparagus. vide μόσχος.

Μοχὸς, laſciuus, ſaltatorius, σκιρτητικὸς, exiliens, vitulinus.

Μοχὸς, τὸ, ſtolo, & vitulus nouellus, vaſculum ſemen ceparum continens.

Μοχὸς, ὁ μοσχεύδιον, ἢ κάμνει μυελοειδὲς, ἢ κάμνον ἀμυστικὸν, cantrecentiores Graeci medici nucem moſchatam ſiue myricam quę vulgò *noix muſcade* vocant, quam macis cõpleat. Ea eſt velut os & nucleus pomi indici, diuerſaque à μυρεψικὴ ſiue myrobalano Plinij, quod βαλανοειδὲς μυροβάλανον alibi adnotaui.

Μοσὸς dicti ſunt *in Gallia* in deſerto, Act. Apoſt. 7. ἢ ἐρημοπολία, vitulum fecerunt conſtatilem.

Μόσχος, ὁ, muſcus (non ille arborcus de quo diximus in voce ξύλον) odoramenti genus quod & vulgò *muſc*. Apud Actium Paulum Ægineta hoc caprę, quum dorcada vocant, ſa-ere eſt ex umbilico aut vomica collecta. Ab Actuario & Simeone Zethi animal illud μόσχον vocatur quod eſt vnicornis. Alberto autem in Anim. hiſtor. Geſſeles animal eſt orientis, ad magnitudinem caprecoli, in cuius inguine, quod & reperit Platearius, apoſtema creſcit & collectus humorib. quod maturatum collidit ad arborem, & decurrens ſanies ibi inclusa muſcus vocatur, & licet, inquit, tota eius caro & ſteres muſcus ſit dicta, tamen ſanies eſt nobilior. Idem tamen inprodit lib. 32. Geſſeles vel Roſſerulae vulgariter vocantur ares quidam, quorum ſtercus habet muſci odorem. Cum periore ſententia de moſcho cuiuſque animalis forma, conſtituit quae tradit Serapion Arabs, & Paul. Venet. nauigat. l. ap. 62. Amatus Luſitanus hęc ab aliis prodita commentita & aſſerit: hóc que animal Indicum eſſe lepori ſe magnitudine, ex cuius carne tuſa cum ſanguine & piſta, fiant gloſuli ti pelliceis inuoluciis obducti aſſeruentur: atque id Indilis illis contentum moſchum appellari. Et & muſcus artiio, quod docet Geſnerus in ſua illa abſolutiſſima Animal. ſtoria. Muſcum Galen. videtur ignoraſſe, nouit tamen poſt um multis annis Aetius qui eius meminit cũm alibi, tum iam 12. capite 46. in medicamento purgante ex hermodalis, ὧν κεφάλου α, id eſt, muſci ſiue moſchi ſiliqua vna. ioſcorides (qui ſquis ille ſit) libro primo, Σπερίσεται, μόσχα ita eminit, βδέουσι ἢ λίνῳ ὅσσῳ μόσχῳ. vbi de fructu chamęceraſi erbæ loquitur. Hoc & muſci genus intelleXiſſe cenſet Eatius (reclamante licet Hermolao in Corollario in Dioſcor.) B. Hieronymum, qui ita ſcribat libro ſecundo aduerſus uinianum, Odoris autem ſuauitas, & diuerſa thymiamata, c amomũ, & Cyphi, & OEnanthe, muſcus, & peregrini muis pellicula, quòd diſſolutis & amatoribus conueniat, nemo iſi diſſolutus negat. Idem in epiſto. ad Principiam virginem, llæ enim ſolent purpuriſſo, & cerruſſa ora depingere, ſericis itere veſtibus, ſplẽdere gemmis, aurum portare cerruicibus, uribus perforatis rubri maris pretioſiſſima grana ſuſpendeſragrare muſco, mure, &c. Dixit idem in epiſtol. ad Demetriadem de continentia virginali, Cincinnatulos pueros calamiſtratos & peregrini muris olẽtes pelliculas. in quius Arbitri eſt, Non bene ſemper olet, qui bene ſemper olet. t Albertus citato loco pellem muris muſci odorem habere eſtatur, atque hunc murem in dorſo fuluum eſſe ait, & in entre candidum, apud quem etiam vide de Eriminiis pellius quas vulgus Gibellinas vocat. Muſeo odore non diſſile, aliud odoramentum quod Zibethum vocant, & recenores Graeci vt Actuarius Ζαπάτιον, vulgò *civet*: quo nomine tiam noſtra lingua iam vocatur hoc animal ex quo paratur, cuius genere mas eſt & fœmina. Eius feræ animantis magnitudo quæ felis quem vulgo vocamus *fouine*, oberrantis in arietinis ruinisque ſ. ſiliciorum, dentes grandiores habet, apinum verò colorem, dorſum ſummum maculis nigris diſtinguentibus. Zibethum odoramentum, non ex inguinibus, vt falſò prodidere quidam, ſed ex peculiari meatu velut canali colligitur cochleari, vel oriculario ſpecillo, quod primũ butyri inſtar eſt craſſitie atque colore, paulò poſt verò liueſcit. Portò ex moſcho odorato caprea, vt vocat ὁ μόσχος Phocion Grammaticus, quod conficitur oleum, μοχλίτης ἔλαιον vocat Nicolaus Alexandrinus, cuius codex tamen habet μοσχίτην ἔλαιον.

Μόσχος, ὁ, vitulus. κριὸς ταῦρος, inquit Pol. ἢ μὴν βοῦς τὰ τέκνα, μόσχοι. vide Μοσχηδόν. Μόσχος etiam αἱ τῶν μόσχων, pediculus ſiue petiolus, tenaxque Palladio, quo folia & fructus annexi dependent in ſuis plantis. vide Μοσχ.

Μόσχος item δυτὸ τῶ ὄσχος, pampinus & capreolus & clauiculus, quæ Graeci ἕλικας ἢ ξύλα ἢ κλήματα ἢ ἀμφίλας vocant, vt ait Hermol. ex Galen. Μόσχος etiam idem quod μόσχημα, id eſt, viuiradix, τὸ ἔνοζον φυτὸν, vt vocat Conſtantin. χαμαιπετὲς li. i, ſic autem appellatur planta quæ cum radice ſeritur, quaſi vitiam radicem habens, ad diſcrimen malleoli & talęæ. Homer. μόσχοις vocat teneros ramos atque vitulinia modo lentos & flexibiles. vide Μόσχημα. Μόσχος δυτὸ τῶ σῶμα διαφέρει, differt. Nam σῶμα, id eſt, auulſio cum auulſus ramus cum ſua perna ſeritur: μόσχος verò cum nouella ſtirps ſine ſtolo (ita enim teſte Plin. libro 17. capite primo, appellatur in ipſis arboribus fruticatio inutilis, vnde & pampinatio inuenta primo Stolonum Liciniæ genti dedit nomen) cum ſuis radicibus plantatur. Dixit Ariſtophan. in Achar. enſi: εἶτα μοχλία συκῆς. Interpr. μοσχεύματα συκῆς, ἢ νέα συκῆ. Μοσχίδιον, τὸ νέα βλαστήματα, ἢ ὑπόπουλον, ἢ νέο κλῶρε μόσχῳ. Homer. μοσχίοισι λύγοισι. Pro puero eſt apud Euripid. μόσχος μοτόεργος, id eſt, μῖλος, apud Orphęum Interpr. Heſiod. item calendæ menſis, ſiue νεομηνία. Μοσχοστάσιον, apud Nicol. Alex. in Interp. fœnum græcum.

Μοσχοφορήσιος, apud Porph. l. 4. σὺν ἱκέτῃ ἱμάτιον φέρων, miniſtri qui deſignabant victimas ſigillo appreſſo.

Μοσχώσω, nutrior, Etym. ſed pro eo quidam reponendum putant μοχθίσω.

Μοτάριον, diminutiuum τοῦ τῶ μωτὸς, in Hippiatr. pro linamento concerpto, quod vulneribus inditur: & apud Ægineta μοτάρια ἢ πολυμερῆ ἀπαλὰ τῶν ὑποδυομένων πυϊόεσσαν φορούσας, de palpebris inſubulatis & inuſtis loquens. μότα, inquit Heſych. τὰ πληροῦντα τὸν κοίλων τῶν τραυμάτων ῥάκη. vide μοτός.

Μοτήσω, Heſych. ἐπὶ κακοποιῶ σου.

Μοτὴ, ὁ, penicillus vulnerarius, idem qui μοτός. Q. Calaber, ἰῷ ἐφόρει μοτῆσιν.

Μοτηχρὲς, ὁ, ῥάραν habens barbam.

Μοτὸς πλοκὸς, linamentum eſt ſeu linteum concerptum, quod in vlcera inditur. & ea replet. Latin. turunda, Cato, & ſi fiſtula erit, & turundam non recipiet. Galenus ad Glaucon. ἢ διὰ τῶ σπυρωμένου τοῖς κολπώσι ἐπιθέτου, ἵνα τὰ μετὰ πολὺ βύσει τὸ στόμα. vide Μοτάριον. Dicitur etiam in plurali τὰ μότα pro huiuſmodi penicillis, atque linamentis. Commentar. Homer. iliad. 4. αἱ δὲ τοῖς ἀμφὶ πρῶτα. ἀφ᾽ ἧς μότα (ſic enim ſcriptum) τὰ ἔνδοθεν ἐξέρωμα τοῖς καὶ οἷς ἀναίμακτα ὀδυνᾶ ἀνθρ. ἀπὸ τῶν ἀμπέλων τὰ σαρκία. Μοτὸν ἀφεστραπτικὸν appellant Medici, à genitalis humani forma, & στρεπτὸς, ξυστὸς, ἀνακυρτὸς, à torquendo, radendo, ac lucernarum funiculis. vide Ἡσεγοῦν Galeno adſcriptam. μοτὸς quintuplex eſt, στρεπτὸς, tortiliſ. ξυστὸς, raſilis quod deraſa linteoſtri materia formaretur: πλατὺς, conceptilis, à concerpta vellicatisque materiæ μοχλοειδὲς quòd ex ellychnio conflaretur: & σφιγκτικὸς quòd ad ſpeciem veretri ſiue mentulæ faſtigiata ctur. Μόσσης, idem quod μοτὸς. Præter hæc genera etiam fuit in vſu μοτὸς λιχνίσκου. Nam Celſus ſeptimo, capite 28. linamentum in longitudinem implicitum λιχνίσκον Græcis vocari tradit. Et apud Actium 14. capite 7. leges λιχνίσκον ὑπὸ δίνας εἰς τὸν ὀφθ. Et apud Paulum Æginetam libro ſexto, capite 34. διαφυτὸν πινα λιχνίσκον. Heraclides etiam apud Galenum libro tertio τῶ φαρμακικῶ μοτὸν dixit. Paulus item libro ſexto, cap. quarto pro linamento σφιγκτικὸν, i. cuneolum vſurpat. vide omnia ſuis locis. vide Μοτίν.

Μοτὸω, id, linamentum vulneratum indo. Paul. Ægin. Heſych. μοτώσαι eſt πληρῶσαι, citatur que ex Apſyrto μοτωῦ τοῖς τόμοις. Item penicillo vulnerario indito curo, vnde μοτώσει apud Heſych. & Suid.

Μοτώχρυσος, idem Heſych. expon. σπαιοκόμης ὢν, vt ſit cuius mentum raris eſt veſtitũ pilis & fere depile: ſunt qui vnico τ ſcribant μοτηχρὲς.

Μοτῶφορία, ας, ἡ, ſacrificium quod Salamine vrbe Cypri peragi ſolet. Heſych. Suid. vero vnico τ ſcribit eodem modo explicans.

Μόυλις, diſſolutus, mollis. Heſych.

Μοῦλλ, τὸ πάσσαλος, πασσάλη, Suid. Heſych. Μοῦλλα ἐστὶ τὰ πέρυσι τὰ φ.

Μοῦλαι, vermes qui in carne putrida gignuntur, Heſych.

Μουλοβάντες, ὁ, apud Lacones dicebatur qui amygdala frangit ſuper eas grandiens. μύλλαγμα enim illi amygdala vocitabant.

refert ex Pamphilo Athenæus. Μακεδὼν, ὁ, καρυοκατάκτης. vide Κ. νῦσαι.

Μακρὸν, labiis compressis iram ostendo.

Μακτρᾶς, idem qui Σκαφεύς.

Μακωνίζω, separatim, vnicè, Odyss. Ἐλλ, μακωνίζ. μόνως, ἢ μακωνικῶς λέγ. Aratus, ἢ ἔχειν μακωνίζων εἰ μὴ τὸ ἐπισώρευτον: Commentar. σωλῆνα μόνον: interpres, solitaria. Idem, τὸν δὲ μακωνίζ. ὑπολείποντα, tales singulatim figurant. Comm. εἷς ἑκάστου ἕνα exponit.

Μακωνίζω, Herodot. pro μόνος ἄρχ. princeps vnicus, monarcha. μακωνίζειν γυναῖκα, Euripid.

Μακώνιος, solitarie, κατὰ μόνας.

Μακωνῖτις, solus remex.

Μακωνογένης, ὁ, ἡ, vnicus, vnigenitus, Hesid. μακωνογένης ὁ παῖς.

Μακωνόλιθος, vnoculus, in Epig.

Μακωνόκερως, vnicornia, τὰ μικρὰ ἕκατι τὰ ἀκλώ, Hesych.

Μακωνόλεως, solus leo, solitarius leo, in Epig.

Μακωνόχηλος, ὁ, ἡ, q. solicubans, in Epig.

Μακωνόψηφος, ex solido marmore, ex vno lapide.

Μακῶν, ὁ, ἡ, solus, pro μόνος.

Μακώνω, μάκωσα, pro μονῶ, μόνωσα, desero, desolo, destituo, μάκωσα, ad vnitatem redegit, Odyss. οἱ μὲν ἀκ' ἰμασιοῦντο, singuli singulos calculos habebant, soli erant. μακωμένος, ης, te priuatus, Eurip. μακωμένη, τὴν Ἥραν, digressus alijs solus.

Μακωνχάμα, ης, ἡ, Luna, & munychia portus Athenienſis, & templū Dianæ apud Laer. l. 1. in Epimenide.

Μακωνχιών, ὁ, ἡ, Ianuarius, mensis vernus. Rectius Gaza Martium esse vult, vt in quo vernum sit æquinoctium authorum testimonio. Et Harpoc. decimum apud Athenienses mensem hoc nomine dicit appellari.

Μακῶν, vnoculus.

Μοῦσα, ης, ἡ, Musa, cantus. Orph. in hymnis, μόνος per concisionē, quasi μονῶσα dici putat, vt nihil sint nisi μόνον ἄφωνον. Alij quasi ἑνιαύσιος, quòd vno nexu disciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat ἐγκύκλιοπαιδεία. Alij ἀπὸ τοῦ μαίνομαι, τὸ ζητεῖν, ἢ ἀπὸ τοῦ μένειν, τὸ ἀσφαλὲς μένειν, ἢ ἐρίζειν, ζητητικὴ γὰρ ἡ μοῦσα καὶ γνῶσις καὶ ἀπὸ τῶν ἐρίζειν ἢ ἀσφαλῶς μένειν. Eusēb. autem ἀπὸ τοῦ μυεῖν μύσεις dictam esse tradidit, quod διδάσκειν significat ἢ σοφίζειν. Μοῦσα pro humanitate & doctrina literarum. Plutarchus in Romulo, Ξέρξην ἢ Σύλλαν μακρηγόρους, ὧν μηδὲν ἔστι χρείαν ἔσθ' ὅπου διὰ τὸ μὴ μῦσος, nec vt ille qui inhumanitatē Cynico exprobrans ait apud Athenæum libro 4. οὐκ ἄσεσθ' οὐ Κυνικὸν ὁ μισῶν πάντ' ἀχρεῖον ὄντ' ἀπὸ τῆς μύσης θύσας. & l. 13. οἷς ἐδίδασκεν ἀμούσοις χρῆσθαι τοῖς μύσταις.

Μουσαγέτης, οὐ, ὁ, Sol vocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium temperet harmoniam, vt annotat Domit. Chald.

Μόσσις, rabula, qui clamore nutritur.

Μουσαπλάστης, cantus & inuiscorum modulorum deperditor. Athenæus.

Μουσεῖον, ὁ, τὸ, musæum, locus musis & studiis consecratus, in quo de disciplinis honestis agitur. Philostratus in vita Thyanei, μουσεῖον vocat, vbi Musæ colebantur & responsa reddebant, quod & Pollux affirmat: Steph. esse tradit apud Olympum in Macedonia ex authoritate Polybij. μουσεῖα χελιδόνων, musæa chelidonium, Aristoph.

Μουσικὸς, musicus. μουσικὸν ἀκλωδὲς, cantus musicus, in Epigramm.

Μουσικόστομος δόνδακος, Plato νόμ. β. meminit Paus.

Μουσοκίθαρις, cytharæ pulsu Musis præiens, musarum ductor.

Μουσόμαισα, ης, cantu concendo, Neut. Dat.

Μουσικοῦθμος, musica ratione temperare cantica & modulos, vide Μουσοργός.

Μουσικὴ, Musice. Aristophan. in Equit. ὃν ὅρα δ' ἐὰν μουσικὸν ὄντα μόνον, id est, sum ἄμουσος. dicebatur a priscis humanitas literarum, in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare. Recentiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum transtulerunt: quia musica vel luculudus animi à curis vexati est requies. ex quo factum est vt μουσικὴ ὁ μέσος τῶν σοφιστῶν, ὀθνεῖος δὲ τῶν σοφῶν significet, Bud. Commentar. modulandi ratio à Gaza vertitur. Plato secundo de Republic. in priori intellectu, ἔστι δὲ που σοφία ἡ ὑφ' ἡδονῆς σύνεσις, γυμναστικὴ δὲ ἡ ψυχῆς μουσικὴ, vbi mox sequitur, μουσικὴν δ' εἰ τὸν τόνον λάβοις, ὃν ἐγὼ λέγω, μουσικὸν ἂν σοι φανείη, dexteritas & cōcinnitas in clypeo, Euripid. μουσικὴν πόλεμον μαγὴν, canere incipio, ordior cantilenam, Aphthon.

Μουσικὸς, οὐ, ὁ, cantor, musicus. μουσικὸς ἀνὴρ, id est, σκιωμικός. μουσικοὶ ἀγῶνες, Plat. νόμ. ἡ. ludi musici. Aristophan. in Plut. σπουδὰς μουσικὰς ἐποιεῖτο γυμνικάς. Item decem, commodus ad vitam. Plato libro quinto de Legib. μουσικὸν πάντα ὅσα ἡμῖν ἐν αἰσθήσει ἡδονὴν ἐμποιοῦσιν, mediocris census. & μουσικώτατος, homo elegantissimus. Arist. 2. Rhet. ὧν ἄρ' οἱ τοιοῦτοι φασὶ δεῖν ἀποδιδόναι τοὺς ἀπ' ἄλλης μουσικωτέρας λέγειν, ἢ elegantius.

Μουσικτὴς, ὁ, ἡ, quid Hesych. idem cum μουσικὸς, ἢ λάτης.

Μουσίζειν, musice Plauto, decenter, eleganter, Plat.

Μουσόπαται, doctissimè, Aristoph.

Μούσμονες, οἱ, Musmones. Strabo in Geograph. γίνονται δ' ἐπὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀγρίοὶ αἰγὲς ἐξαίρετοι κριοὶ κριοὶ ὄφεις δ' οὐ μόνον οἱ μουσμόνες, ἀλλ' ἄλλοι τινὲς ἐπιχώριοι, hic nascuntur arietes, quibus caprini illi pro vellere, musmones appellati, quorum pellibus sese tegunt. Plinius libro octauo, capite 49. Est & in Hispania ed maximè Corsica, non maximè absimile pecori, genus ibi montium, caprino villo quam pecoris velleri propius: quod è genere & ouibus natos, prisci vmbros vocauerunt. de cætera.

Μουσοβόμιος πίτυς, in Epig. quas Musæ percurrunt.

Μουσοκόπος, qui carmina musica, aut melica canebant, cairè lugubria erant.

Μουσόλατος, à Musis afflatus Plut.

Μουσομανὲς τετράς, in Epig.

Μουσόμαντις, iactabundus. Aristophan. ὁρῶ, τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἐπὶ τὸ ὄρειον ἐρεοῦσθαι, id est, μαινόμενος. quia tales vates, & poetæ quit interp.

Μουσομανῶ, infanio per musas, vel studio musarum, cantu vario.

Μουσοπάτωρ, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia facius. Cicer. ad Q. fratrem, Non me Hercule quispiam μουσοπάτορ libentius sua recentia poemata legit. μουσοπάτωρ elegunt quidam, quod non probo: Sunt qui vertant versificatorem obstreperum.

Μουσοπαύω, decanto. Aristoph. νεφ. τοὺς μουσοπαύοντ, de his cantina componunt, has canunt.

Μουσοποιὸς, οὐ, ὁ, ἡ, poematis conditor, seu conditrix: sic Sappho dicitur, Herodot. μουσοποιὸς μέλεμμα, Eurip.

Μουσοπόλος, ου, ὁ, ἡ, poeta, qui circa musas versatur. μουσοπόλος γάμος, in Epigr. μουσοπόλοις χεροῖ, ibid.

Μουσῳδὸς, οὐ, ὁ, ἡ, musicus, i. cantor. Xen. μουσῳδοὶ γυναῖκες vt cantrices, psaltrias.

Μουσῳδεῖν, modulari, musica arte componere, Accusatiu. Greco dicadis, τὰ ὑπὸ τῶν κιθαρῳδῶν ἀσμενῶς τε καὶ τερπνῶς μουσῳδούμενα. Dicitur & Μουσικιδεῖν. Athen. καὶ Μενέλαος ὁ ἐν κιθαρῳδικῷ μουσῳδικῶς ἐρεῖ.

Μουσῳδία, μουσικὴ, ars & ratio canendi, μουσῳδίᾳ καὶ χαμαιτύπῃ ἐπιτέθειμαι. Lucian.

Μόσσις, pro ἐμοὶ ἔδει, Atticè.

Μύστια, τὰ, mustum. Interp. Nicand. in Alexiph. γλεῦκος ὀλέσῃ ὑπὸ σταφυλὴν μούστιν. Sic μυστάκια recentes Græci dicunt, i. mustum quæ vocę genus libi significatur, cuius faciendi rationem docet Cato rei Rust. c. 128. Athen. in 14. μυστάκια δὲ εἰνομάσθησαν ἀπὸ τῶν σφάκια σπυρίματα.

Μουσῶν, ὁ, à Musis eruditi. Et μεμούσωμαι Lysistrato ἀντὶ τοῦ πεπαίδευμαι.

Μύσαντες, οἱ κεκρυφῶς ἔχοντες μυστήριον ὡς οἱ τυχόντες.

Μυσόεσσα, numeris & modis exornare, venustius reddere. μυσόεσσα, sonitum edit aut edidit, concentu resonat, Philost. καὶ κιθαρίσματα.

Μοχθέω, μοχθήσω, μοχθηκα, laboro, affligor aduersis, in ærumnis. καπεσθῶ. Xenoph. cum Accusatiu. ὅτι μοχθοῦσι, ἀπὸ τοῦ ἀκόπως καὶ ἀμηχάνως πάσχειν. Aristophan. πολλὰ μοχθήσαντες: Idem pro efficio, ταῦτα οἱ ἀνθρώποντες μοχθοῦσιν. μεμοχθηκότων, Euripid.

Μοχθηρὸς, μὸς, τὸ, labor, χρεοκοπίδαι εἰς κόπους, Æsch. in Prometh. Soph. in Oed. Colon. ἅπαντα λύει ταῦτ' ἐστὶ μοχθήματα.

Μοχθηρὸς, ά, όν, nequitia, improbitas, vitium, prauitas. Aristot. Rhetor. 3. ἀμφοτὰ μοχθηρεῖν vocat non prauitatem animi amne facinus parati, sed vitium potius naturæ, quæ malæ fuerit indice deterior facta sit, ac finat se à vero abduci. Aristophan. ἀνάπτειν κἀσπάπτειν τὴν μοχθηρίαν. & πᾶν μοχθηρὸν ἔξω, Aristotel. dicitur ex virio viuere. τὸ πᾶν ἀργεῖν ὀδυνηρὸν ἢ ἄπαντα ἀνώφελον, Stud.

Μοχθηρὸς, οὐ, ὁ, flagitiosus, nefarius. μοχθηρὸς χυμὸς, vitiosus humor. Galen. libro primo ad Glaucon. μοχθηρὸς βίος, vita prauorum. Sophocl. μοχθηρὸς εἶσ' ὁ πρᾶσσε, moribus improbis præditus. Aristophan. in Pluto, εἶσ' ἀγαθὸς εἶτ' ὢ μοχθηρὸς ὦν. Gellius, μοχθηρὸς φρονεῖ, ait improbos & importunos dici, quos Latini flagitiosos vocant, non tam ftultos & excordes, quàm tetros, nefarios & illepidos. Scribitur etiam μόχθηρος ἀφροσύνῃ, ὑπὸ Suid.

Μοχθήρης, ου, ὁ, ἡ, agricola, laboriosus. ὑπὸ πόνου, πόνηρος. Aristophan. in Plute, ἢ πλοῦτον ὦ μόχθηρε σὺ, ἐχὼν, ipsum Plutum ô ærumnose habeo.

Μοχθηρύτερος ἔγχος, deterius fe habere. Plato 1. de Rep. πάσχειν οὐδὲν ἀμείνων μοχθηρύτερος ἔσῃ.

Μοχθίζω, poetice, pro μοχθέω. laboro. Hom. Il. 6. ἔλπεσθ' μοχθίζ. μένοντα, πονεῖν τε, vulnere afflictum.

Μοχθισμὸς, οὐ, ὁ, labor.

Μόχθος, ου, ὁ, labor, fatigatio, ærumna, συμφορὰ, calamitas. ἐκ πολλῶν μόχθων, in labore & molestia, Paulus, fecunda ad Corinth. capite vndecimo, Bran. annotat μόχθον esse laborem cum

culare coniunctum : quasi diceres conatum aut molinem.

Μοχλοποιός, commotio cum vecte, obfirmatio.

Μοχλοποιός, ὁ, motor Martial. concussor, molitor, machinator. Epithetum Neptuni, qui non solùm terram, sed mare etiam mouere dicitur. Aristophan. νεφέλ. τὸν τῆς ἁλμυρᾶς δυλάσσης ἀπ' Εὐβοίας μοχλοποιὸν, ibid. ὦ χαιρ' ὁ κινητὴς γῆς μοχλοποιός, i. nouarum rerum auctor & machinator.

Μοχλοποιός, ὁν, & Μοχλοποιῶν, ῶντος, & Μοχλοποιέω, ῶ, & Μοχλοποιῶ, ῶ, moueo, fera emoueo, obfirmo vecte siue regulo, vectibus ago & molior, σκαλεύω. Actius. Accusatius. Cyrilostom. de officio Episcop. ἀδελφοὺς ὑπὸ ἀδελφοῦ βασανοῦσθαι· δεῖ πάντως ὑγιοῦς, ἢ ὡς μοχλοποιοῦντας ἐκ βασάνου. Apud Theophrastum historiae lib. secundo, capite septimo, πύκνα μοχλοποιῆται, pinus vectibus emota atque labefactata, vt loquitur Cicero. Dutr. & μοχλεύω. Aristoph. μοχλεύουσιν ἢ σύριγξ, claude ianuam aut ebode pessulo.

Μοχλοποιός, moliri, machinari. Iosephus de Antiq. ὅμνυσιν ὄζειν τὰ φίλων συμφορᾶς, ἢ μηδὲν μοχλοποιεῖσθαι κατ' αὐτῶν δόλιον.

Μοχλός, ὁ, vel μοχλία, translatio ossis in locum suum, siue ex quod præter naturam, in id quod ex natura, vectis, Cælius l. c. 29. sic autem dicta est quod organorum quorundam vibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλός, ὁ, ἡ, & Μοχλὸς, ὁ, & in plurali, μοχλοί, τά, vectis, quo vtuntur plerunque pertum perfossores, repagulum, contus, palus.

Μοχλός, idem quod μοχλεία.

Μοχλοειδὲς, Iodecies repetitum in iambo versu apud Aristoph. in Equ. vox est lugubris & fictitia.

Μοχλός, ὁ, musicipula, Varron. decipula ad capiendos mures, i. pig.

Μοχλός, ὁ, ἡμιόνου ὄρχις, qui muscas venatur seu captat muscarum d. apud Nicand. genus serpentis est.

Μοχλός, herba, vide Μίλλαμωγη.

Μοχλὸς, adnumeratur à Theophrasto histor. libro sexto, capitulo quarto, inter suffrutices qui præter folium spinam etiam ferunt vt Ononis, Tribulus. Plinius ait libro 19. capite 8. ἡ δὲ μάκελλα ὅπου ἀ Græcis dici sylueſtrem asparagum quem eudam vocat.

Μοχλός, mytulus, conchæ species. μύαξ siue μύτε Athenæo, pi qui sponte naturæ in arenosis proueniunt vt pectines, vbi mollues. Et pro concha mytulorum: Dioscorid. κόψαι τὸ ὄστρακον ἕλκων, tollito concha innatans oleum. εἰς μόλις λιπαρῶν ὑπακαμβάνων, Dioscorid. libro 1. Ruel. conchis excipiunt.

Μοχλοῦσθαι, conniuere, irridere, τὸ χείλη ἀφεῖς ὄμφακα σιμιάζειν, τὸ μύλλειν. Aristophan. τί μοι μυᾶς τὸ κἀνακλᾶσαι, id est, μυκτηρίζετε· pro eodem item dicitur μαιμᾶν & μαιμᾶν ἐν apud Comicos teste Polluce.

Μοχλὸς, ὁ, ἐς, ὁ, mus araneus, cuius morsus venenosus vide Dioscoridem libro septimo, capite nono, φοβεῖ μυγαλῆς ὁ ἀγλωσσος, apud Lucretium in φιλοσόφ. ὀδόντια τὰ μυγαλῆς, dentem musculæ vertit Modius. vide Ælian. & Nicandr. Idem Dioscor. vocat μυογάλεον, Cornelia cauticulo.

Μοχλὸς, vix, pro μόγις.

Μοχλὸς, tramentum, laceratio. μύγματα ὀνύχων, id est, κραταιξήσματα, ripid.

Μοχλὸς, ὁ, sonus narium irrisioni plerunque dicatus, reprehensio. Vnde qui citra reprehensionis morsum agit, ἀμύμων, tractor dicitur.

Μοχλὸς, ὁ, propriè est sonus, qui labiis occlusis ex naribus exittiur, qualis est gemētium. vnde exponitur στεναγμὸς, potest etiam reddi mussatio, seu mussitatio à verbo μύζειν, quod significat mussare, seu mussitare & clausis labiis quendam exaribus sonum emittere, qualis est gemētium. Aristotel. 9. Anim. ἔχει τινὰ ἡ μυγμὸν, i. quatit, profilit, ictúmque & strepitū ionet, στεναγμὸς.

Μόαν, abhorreo, auerto. Nicander in Alexipharmach. αὐτὰρ ὁ ὑπνείοις ἐμυδάζετο δύσι πα. Interpr. ἀπεστρέφετο, ἀπεμυκτήριζε, παρῃτεῖτο.

Μόαρ, putrefacio nimia vligine vel madore, tabo putri liquefacio.

Μοαρὸς, ὁ, ἡ, humidus tabo, madore putris, & pro κεβυρῶδες, σύδες, madidus, διαβρεχὼς, fœdus & teter. Apollonius secundo Argonautic. ἡ δ' ἔβη μυδαλέα λίμνῃ ὀδμὴν κέον, id est, μυσηρὰν, tetrum & dorem fundebant & factidum. Hesiod. χρῶτα τε μυδαλέον θεῖναι, &c. Idem, δάκρυσι μυδαλέοις, lachrymis liquescens atque inarescens.

Μόαμαι, σω, σα, σκω, vt exponunt, distillo, humecto, putresco, labefacio, tabefacio, tabesco, fœteo, inflor, tumeo, tumore putrifico, afficior. Apud Theophrastum vbi legitur capite primum, libro quinto de causis plantar. δεῖ γὰρ μοῦσαν, ἢ εἰς διαβλάσησιν ἢ μυδᾶν: lego passim μυδᾶν. Est verò μυδᾶν, τὸ ὑγροποιεῖσθαι σήπεσθαι, id est, vsuique putrescere, vbi quid vsescit atque putrescit. Sic putri tabo liquentia cadauera dixit Sil. Italic. lib. 13. id est, μυδάζοντα πάμοτα. Hinc & μυδᾶν ex conuexis simitur αἱ τῶν μυδᾶν διάδυσεις, φύσεις ἄσυ, ὑγρὰς ἀδιν. Dicitur etiam Mudᾶν, id est, vsuesco Lucretio, νοεῖ, ἀνυχίζων μου σπόμβρῳ, vt μυδᾶσαι δ' ὑπὸ χρεὸς ἐρέα κάγκη. atque huiusmodi affectus in plantarum radicibus quæ putrescunt nimia vligine, μυδᾶσις vocatur ab eodem Theophrast. vt libri citati capite duodecimo: vbi tamen depraua te μυδᾶσις pro μυδᾶσις legitur: contra verò apud Dioscoridem capite de Nardo. vide suprà Μαδᾶν, ἢ Μαδᾶσις.

Μύδες, testudines lutariæ, siue mures aquatiles.

Μύδησις, vide μυδᾶσις.

Μύδιον, τὸ, species roboris, quæ dulces glandes fert quam alij ἀμαδίδα appellant. Theoph. l. 3. hist. plant.

Μύδις, mutus.

Μυδρίασις, ὁ, ὁ, vitium oculorum, in quo pupilla effunditur & dilatatur, acie sque eius hebescit, Celsius.

Μυδρηκτύπος, faber ærarius.

Μυδρηκτυπικὸς, vide Μύδρος.

Μύδρος, ὁ, ὁ, ferrum ignitum, gleba seu globus candens, lapis, massa candefacta, aurum sic dicitur apud Lycophr. Interpreti Æschyli in Prometh. μύδρος· πυρωθὲν κρατῆρα μύδρον· σίδηρον. vbi & ὑφῶ· μιν δρηκτυπὶ τέχνας, exponit per χαλκεύτῃ, fabricat, massam ferri informat. μύδρος etiam dicitur Solà Philosophis, vt scribit Lucian. vnde ἀμυδρός, Etymolog. Anaxagoras dixit solem esse ignitum, seu candentem mydron, id est, deustam & ignitam massam, Hesych. μύδρος· ἐπ' ὠρὸς σίδηρος & κιμαρὸς λίθος, item ὁ ἀναλέπτης, tum etiam σίδηρος πυρωμένος, apud Laer. l. 2. Iuvert. reddit lamināam.

Μυδᾶν, dicitur caro fungosa in vlcere sistulosa, in quo calloſæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll. Μυδᾶν, σαρκὸς κακῶδες, (emendo σαρφὶ) ἕλκος στενὸν, σηραμάκες, ὅσα τοῦ ῥάμματος ἐκρηγνύμενα ἢ τυλώδη καὶ κακοειδῆ πυώδη.

Μυελαιῶν τερέβινθα ἢ μυελὸν τερέβινθ', Hesych.

Μυελόεις, όεντος, ὁ, medulla plenus.

Μυελὸς, οῦ, ὁ, medulla. Μυελὸς, inquit Pollux, ὀστοῦ πλῆρωμα, ἢ ὠὰ, ὑδατώδη φῶς μᾶλλον ἢ ἁπτὸν ἔχοντα. Μύελος translatè intimū, medullum. Euripid. in Hippolit. χρῶ δ' ἐπιτρίβει εἰς ἀλλήλους φιλίας ἅπαξ ἀπαιρεῖ ἀπαιρεῖ δ' ἢ μὴ σοῦς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς, &c. Μυελὸς, ponitur pro cerebro, quod Sophocl. ὠμὸν μυελὸν appellauit. Item pro alimento, cibo. Od. βεβάφιται μυελὸν αἰθῆλαι, vide de μύτῃ.

Μυελὸω, μι, ὦσα, σω, σκω, medulla inpleo, Neut. Accus.

Μυελώδης, ὑ, ες, τος, humor in speciem medullæ.

Μυέομαι, doceor in sacris, disco. Aristophan. in Pluto. μυοῦσι ἐμοῦσης τὸ αὐτὸ τὰ μεγάλα ς virtum in eo magnis mysteriis initiatis est· ὄργια μεμύηται, sacris initiatus est, Herodotus. Nazanzen. ἡ ἐκείνη μυσταγωγία, luminarium solennitate, quæ illic agitur, initiemini, οἱ μυούμενοι, initiati, Aristophan. μυσταὶ, initiatus. Idem in Ran. Οὗτοι μεμυημένοι ἐμοῦσαν ὀργιῶν, vide de μυσταγωγὸς.

Μύες, vide μύαξ, & μῦς.

Μυέω, μ. κόσω, σω, σκω, doceo, honesta bonáque doctrina instituo. vnde musa, Eusebius libro secundo, capite 2. de præparat. Euang. Act. Accus.

Μυζάω, ῶ, idem quod μυζέω siue μύζω.

Μυζέω, fugo. Plut. Δηλησόμενος φαίνεται ἔχων τὸν τῆ σφηκιᾶδι μυζέσας ἀπέθωκε. Dicitur &

Μύζω, fugo. Xenoph. κύβ. 4. ἔδει ἢ οἴπερ ὀλιγόλεσθαι εἰς τὸ στόμα μύζειν· εἶδ' ἀγλαΐας, id est, fugere: vnde ἐκμύζω, exugo. Itè mullo, labiis occlusis, naribus vocem reddo, Aristop. Thes. τὰ μυζῆς πάντα πεπείπται κακῶς, ἰ. ναῖς μυκτῆρσι ἢ χρὴ λέγειν εἰς quid mussitas? μυζεῖς ἢ σιγᾶν ἀφίσσι, murit ac ſtrider, Aristot. 2. Anim. μύζουσι γ' ἐνίοις, mutiens & anhelans, ideo 8. Anim. de Delphine. vide ὑπομυζέω.

Μυθεῖσ, initiatus, ὁ μεμυημένος, τετελεσμένος, ὁ ἀγιασμένος, cui cōtrar. ἀμύητος, ἀτέλεστος, ἀνόσιος.

Μύησις, τὸ, initiamentum. Item id quod docetur is qui sacris initiatur.

Μύησις, ὁ, ὁ, purgatio, initiatio, κατήχησις, μύησις, μυσταγωγία, mysterium, Etym.

Μύδα, Cypriis φωνὴ vox: auth. Hesych.

Μύδαι, eidem est μύδοις, fœlus, & quod abominamur.

Μυδαίεσθ, fabella. Cleomedes libro 2. μυθαρίου γραώδεις παιδάρια.

Μυθάγκυλ, factionum duces, οἱ φορτικώτατοι τῶν στάσεων Hesych.

Μύθυμα, fabula, figmentum.

Μυθεύομαι, μ. δίσομαι, σ. μαι, fabulor, inquio, Deponens, Absolut. ἀμοιβαδὶς ἀνθρώποις μυθεύσιτο, inter se loquebantur. Apoll. Rhod. ἐμυθεῦτο ἑαυτῇ μοι, ob me fabulatum est, Lucian.

Μυθεύω, fingo, Alex. Aphr. l. 1. Probl. διὰ τί ἡ χολὴ μυθεύουσι τῷ, dea Echo esse fabulantur. Lucian. παλαιοὶ ἀνδρῶπες μεμύθευται λόγος,

fabula ficta est.

Μυθόσκοπος, idem quod μυθόπους. Iliad. σκοπὸν μυθίσωνται.

Μυθόω, μῦσαι, μῦσαι, loquor. Act. Accus. Οὐ, ἐξ ἀκοῆς δὲ μυθήσεσθαι. Soph. τὰ σὰ, ὦ γύναι, τῆς κρίσεως μυθοῦμαι. Odyss. μυθεῖται βασιλεία, loquitur.

Μυθῶσαι, dixit.

Μυθωτής, seditiosus, φασιαστὴς, Hesych.

Μυθωτὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro, φασιαστὴς, Eustat. Odyss. Anacr. ita οὐ τῷ Σαμίῳ ἀλιεῖ ὄντως φασιαστὴ vocat. Μυθωταὶ δ' ἐν ἅπασι μεγίστη διάπυρσις ἱερῶν ἀέρι. Nam μῦθος apta τῇ φάσει & pro seditione sumitur.

Μυθίζομαι, dico, Nonnus. Μυθίζω, it idem loquor, dico, Theocrit. Idyl. 21. Ταῦθ' ἁμὶν μυθίσασα φίλε εἰς ἐὸν ὕπνον ἐκλιν. expon. & muſsito apud eundem: idem χαλεπὰ μυθίζεται, μυθίζωμι exponitur etiam vatinicinor, prædico. Orph. in Argon. ἐν ὑδρηΐσσιν ἀρηγὼν μυθίζοιτο.

Μυθικὸς, ὸν, ſeditiosus, turbulentus, Etym.

Μυθικὸς, ὸν, ὁ, fabulosus, λόγοι μυθικοὶ, Quintilian. ἀεὶ γὰρ μυθικὸν, Hermog.

Μυθιστορία, fabulosa historia. Spartian. citat teſtimonium ex mythiſtoriis. Sueto. taxat Tiberium, vt hiſtoriæ fabularis nimis cupidum.

Μυθογράφος, fabularum ſcriptor.

Μυθολογέω, μῆσω, loquor, in Epig. Phocylid. μήτε γὰρ ἐκ θεῶν μὴ πεῖν ἐμὲ μυθολογεύειν.

Μυθολογία, μῆσω, μῆκα, dico, narro, ſub fabulamentis diſſero, fabulor, ficte loquor, Accuſatiu. Iſocrat. ἐὰν δ' ἀγῶνας καὶ τοὺς παλαιοὺς τοὺς ἡμῖν λεγομένους μυθολογῶσιν, fabulis expreſſit heroum certamina. Plato epiſtola 7. ἃ καὶ ὑμεῖς μυθολογοῦντες, &c. quæ aliis enarrantes, &c.

Μυθολόγημα, τος, τὸ, &

Μυθολογία, ratiocinatio fabularum, confabulatio, fabula, colloquium. vide Plat. 2. de Rep.

Μυθολόγος, οὐ, ὁ, qui valet comminiſcendis fabulis, Plato, item ad fabularum narrationem pertinens.

Μυθολόγος, fabulæ ſectator, fabulator. ἀφ' ὧν μυθολόγος, cantus fabuloſos, Plato de Leg.

Μυθολογούμενα, ſum in fabula.

Μυθοπλάστης, κος, fabularum fictor & author.

Μυθοποιία, fabulæ fictio.

Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ, fabulator, Lucian. & Plat. 2. de Rep.

Μῦθος, ὁ, fabula, verbum, diſputatio, oratio. nam qui ſoluta oratione ſcripſerunt, potius λόγους, quàm μύθους appellauerunt. vnde & Æſopum ipſum λογοποιὸν. & Plato in Phædone nunc μῦθον, nunc λόγον vſurpauit. Nec mirum, ſi μῦθος ſignificationẽ λόγου aliquando obtineat, quum veteres μυθεῖσθαι dicerent pro λέγειν, hoc eſt, narrare. Iliad. ἀ, μῦθον ἀγορεύεμεν, orationem admirantes. Item μῦθος, ſeditio, φάσις apud Homerum Odyſſ. φ, Ἀλλ' τὸ μὲν μῦθον Μοῦσα παύσασθαι ποίησεν ἐπὶ ὠδὴ δὲ vnde Anacreon μυθῶνται, factioſos homines appellat, teſte Euſtath. Ibidem. Ammon. μῦθον diſtinguit ab hiſtoria. μῦθον etiam pro ſermone vero Plato accipit, νόμ. ϛ. μῦθον μυθοῦμαι, id eſt, λέγω, Hem. τὸ γὰ μῦθον, vt eſt in Prouerb. Naz. μῦθον ἀμύκλαι ὦ, i. quæ dicuntur de Æthalide, Apol. Rhod.

Μυθόνικος, qui verborum ſæcundum, Nonn.

Μυθώδης, ὲς, ὁ, ἡ, fabuloſus, Iſocrat. τοῖς λόγοις ζητῶν εἶδ μυθωδέστατος, ſermones quærere fabuloſiſſimos. τὸ μυθῶδες, fabuloſitas, Plin.

Μῦς, μυός, ὁ, muſca, vt Gaza vertit ex Ariſtotel. vide Ælian. de muſcis. Μῦες σκαπανῆς, apud Lucianum muſcæ aliis grádiores ſimiles fucis.

Μῦα χαλκῆ, luſus genus, Heſyc. quo pueri obductis oculis, protentiſque manibus, tantiſper obambulant, dum aliquem prehendant: dicitur & μυῖνδα. apud Poll. Μύινδα.

Μύαγρος, &

Μυιάγρης, ὲς, muſcas capiens.

Μύϊνδα, luſus genus: de quo in μῦα χαλκῆ.

Μυιόκεφαλον, τὸ, vitium in oculi tunica, quæ βαρεσὶ δὲ dicitur, idq; minutum, ac muſcæ capiti perſimile.

Μυιοσόβη, muſcarium è ſetis ad arcendas muſcas comparatum, δέρμαν ἔστι τὸ ἀφ' μιᾶν ἀπεσθόμενον, Pollux.

Μυιοσόβιον, ὁ, muſcarius ad muſcas pellendas, in Epigr. vide in Chil. Eraſ. μυιοσόβα ἀλαβάνη, ibid.

Μυῖτις, pes gallinaceus.

Μυΐτης, ad muſcas pertinens, Plut. in Opuſ. ἀοργησίας, τὸ ἡμᾶς φάναι μὴ θανεῖν μυιμηκιδᾶς μὴ μυΐδας.

Μυΐω, Heſych. ὁ μύς τ' ἀγρεύς, ſiue τὸ βρυχιᾶν.

Μυΐξ, ὁ, Gaza in Ariſt. vertit tabanum. meminit & Nican. vide in μύαξ, per υ ſimplex.

Μυκάλη, nomen vrbis, Etym.

Μυκαλησσὸς, Mycaleſus, nomen vrbis ſic dictæ, quòd ibi mugierit bos præcedens Cadmum ad ædificationem Thebarum, juxta oraculum Apollinis, Etym.

Μυκάομαι, μυκήσομαι, μεμύκημαι, mugio, reboo, rudo, rugio. aſinum & camelorum, & boum eſt, & tonitruum Ariſtoph. τῆς μυκησαμένης, & reliqua. vnde ἐφύμνιος, bouis epitheton vide φωνὴν apud Ammon.

Μυκασὲς, velpertilio, νυκτερὶς, Heſych.

Μύκης, ητος, ὁ, theca gladij, vagina enſis, præcluſio, μώσης, Hipocrati. Μύκης, ητος, ὁ, etiam idem quod μύκης, ητος, ὁ, fungus. Epicurus apud Athen. l. 2. ἢ ὡ μύκης ἀφ' ὑπερκαλύπτει καὶ ἀσφαλεῖ. vid. κάρδαμον, ζύμωσιν.

Μύκης Apollonij Scholiaſt. lib. 4. id eſt, ἄχθος, & μύκητι, brumugitus.

Μυκηθμὸς, οῦ, ὁ, &

Μύκημα, ατος, τὸ, mugitus, mugimentum, Gazæ.

Μυκήνη, ἡ, Mycenæ, vrbs Peloponneſi, in qua regnauit Agamemnon. Dicitur autem à μύκη, quod ibi à Perſeo ſint celitæ Mercurij præcepto, vbi excidit enſis manubrium, Etym.

Μύκησις, ἡ, amygdala, Laconum lingua, apud Athen. ſcribit & μυκήσεις l. 2.

Μύκης, ητος, ὁ, fungus. naſcitur & in terra & in arboribus: pecubus tamen ſunt fungorum genera: quorum differentia, qui ἀκρίτων οἱ ὑφ' βρώσιμοι, ὃ φλεγματικοί. Ob id meritò ancipites fungos dixit Iuuenalis. Omnes nimio eſu ſtrangulant, ἢ ἔστιν ἀπεψίαις ἐπιθέτοις ἀκράτοις, vt dixit Dioſcorid. lib. ſexto. Propterea dixit Ephippus apud Athenæum in ſecundo, ἵνα τοὺς μύκητας ἀποπνίξωμεν ἐν, vbi & μύκητι dicuntur ita, φυσητὰ ἀκρήτως γαστρὶ ἐοικότα, ὃ ἐστὶν αὐτῷ τὸ ἀσθμα ὀλίγον, οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγονται. Idcirco iocans dixit Epicharmus, ὃς ἂν μύκαν ἐξ ὑπογείου συλήσῃ. Arborum autem fungis origo ex pituita, terribus è limo, & aceſcente ſucco madentis terræ: ob id ζωὴν τε etiam vocauit Nicander in Alexipharmacis. Μὴ οὖν ἀβέλτερος ἴσθι χρονίᾳ, δυσέρᾳ κλάδι. Idem, κεῖο πόθι ζώμασι, πῶ ἀνδρεσι μύκλας παρικάλλω. Ὅσσ' γὸ ἐπ' ὄρεσσι κέκρατο θηρί. Inter ingorum genera ſunt, βόλιτες, id eſt, boleti, qui, vt ait Gale de Alimentis, εἰδάλαβές εἰσι ſunt τῶν ἄκρων μυκήτων: de hiſque tebat Plinius libro 22. capite 22. Inter ea quæ temere mantur, boletos meritò poſuerim. Optimus quidem eſt ex iis, ſed immenſo exemplo in crimen adductus, veneno Tiberio Claudio principi per hanc occaſionem à conitige dato: propinatquo facto illa terris venenum alterum, ſibique ac omnes, Neronem ſuum dedit. Quod Plinij dictum confirmat Suetonij author, ita, cum ait, hunc Tiberium Claud. Drum interfectum domeſtico conuiuio, per ipſum Agrippinã, boletum medicatum auidiſſimo ciborum talium obtulit. Quod etiam refpexit in ſ. Satyr. Iuuenal. inquiens, Vtur ancipites fungi po nentur amicis: Boletus domino, ſed ipſalem Claudius edit. Ante illum vxoris, poſt quem nil amplius edit. De his ibid. dicebat idẽ Plin. Voluam enim terra olim prius gignit, ipſum poſtea in volua ſeu in cuo eſt ſuccus. Nec tunicæ minor gratia in cibo infantis boleti, &c. Et paſsequenti, fungorum tertium genus aſſignat ſuillis venenis commodatiſſimis. Hoc genus eſſe puto quod in Nouocania frequens pileolum inuerſum habet diuerſumque à cæteris: guſtatu acerrimum eſt ſtatimque ſtrangulatorium ſe deprehenditur (vt mihi indicauit vir eruditiſſimus ob id mihi charus I. D. Botallus medicus regius. Præſenſu; venenum eſt. Græci tertium locum tribuunt Amanitis dictis, vt concundum poſt boletos: de quibus Galen. citato loco cùm exciſſet, ἀλλ' ἀβέλτερα μὴν οὐδ' ἄκρα τῶν μυκήτων οἱδὲ ἔστι, adiecit mediate, δυὶ τοῦτοι ἢ μετ' αὐτοὺς οἱ ἀμανῖται, & Paul. Æginet. lib primo, οἱ ὑ ἀμανῖται δυτέροις εἰσὶ τοῖς ἐσθ. vbi tamen ſcripta ἀμανῖται & βωλῖται. Interp. Nicandri ita adnotatum reliquit, Ὁ γὰρ πελεὶ τὰ ζύμωσα μύκης, ἀμανῖτε βλῆ. ἢ καθολικῶς μύκης ὁ λάπας κρόκοδον οἶνοι ἀμανῖτας. Sunt & in fungorum genere quit idem Plin. libro 19. capite 3. à Græcis dicti pezizæ, quæ radice aut pediculo naſcuntur. Theophraſt. ὧν τὰ μὲν ἐπὶ τοῦ ἱστορίᾳ ἐστὶ γραφεῖν. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα ἔξω ἢ ἔσθ' ὅλως, καθάπερ κρόκοδον τινὲς σπόγγους αὐτοὺς τῶν μυκήτων γεγονότας, ἀβρίζει γὰρ ἢ ἀπὸ τυχαίνοντος, &c. Nam & fungos radice carere his verbis tradit lib. hiſtor. primo, capite nono, πλὴν οἱ ἐν ὠοειδεῖ μὲν ὄντες, καθάπερ ὕδατος μύκης τυφὸς (corrige ἐξὸς) κρηπίδι. Idem ὁ βυτικὸς, λεπτὸς καὶ ἀραιὸς ὥσπερ ὕδατος μύκης, πυξίς, γραφεῖον. Porrò de tota fungorum natura, quos tantopere ad cibos & ganeam mortalitas appetit, iudicium ſic protulit Horat. in Sermonibus Præteritis (& hos amanitas: quidem eſſe ſtatuunt) optima fungis natio eſt, aliis malè creditur. Sed quæ voluptas tanta ancipitis cibi? At non omnia genera, inquis, lethalia. At iſta, quæro, quæ ſpondet in venalibus? Quæ fruſtri ingluuies ardẽteis boletos & raptim in condimento merſatos demittere pene fumãtes quos deinde reſtinguant nimatis potionibus? quod & ſuo culo fieri ille Seneca iam tum regnante luxuria conqueritur. Age ſinuuus iſtis nepotibus hunc cibum deorum, vocabat ille Nero Suetonin, id eſt, fungos quos & præterbera, Porphyrius ἀνατρέφειν conſueuerat appellare, & tanq

dc

decim alumnos, quod sine vllo semine prouenirent. Imò ve fungos istos homines, vt cum Plauto loquar, purgemus Agi co quòd familiæ medicamentum appellauit Democritus Plinius nofter fungum etiam esse pronuntiat, libr. 16. c. Sic nostrâ censura castigata luxuria & gula, fungis vti dut potius ad sobrietatis elly chnia: quam his perniciosè abbuti inteperantiæ irritamenta atque incendia. Μυκης item μυκησις pro morbo oleæ qui & Latinè fungus dicitur. Tl phr. histor. lib. 4. cap. 16. ὁ δὲ ἐλαία φησὶ τὸ τοῦ σκωληκος ὄνομα ἢ ἡ πρὸ αὐτῶν διαφθείρουσιν ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ ἢ ἡ πρὸ τοῦ φλοιοῦ, ἐνιοι δὲ καὶ τὸν μύκητα καλοῦσιν, ἐνιοι δὲ κοπίδα, πολὺ δὲ ἧττον ἡ ὅλου αὐτοῦ. sed legendum μυκητα vel ὅλου κοπίδα. Plin. libro 17. capite 24. Oleæ pestes vermiculationem, quam æquè ac ficus sentit, claudum etiam patitur, siue fungum placet dici vel patellam. hæc est fol exustio. Μυκης etiam in lucernis dicitur τὸ ἐπὶ τῷ πυρὶ τοῦ ἐλαίου ἐφιστάμενον: fungus etiam Latinè, quod inter flatæ pluuiæ præsagia. Aristophan. in Vesp. ὕδωρ ἀναχωρεῖ· ὁ δὲ μύκης ἐπὶ τοῦ πώματος. Ἐπίσταμαι γοῦν τοῖσι λύχνοις ὑπὸ μύκητος. φησὶ δ' ὁ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τὸν ἐρμῆνα. Interp. φασὶ ὅτι ὑπὸ μύκητος γενόμενος ὁ λύχνος σβεννύμενος ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ ἀναπνεῖ. ὡς τοῦ λύχνου σβεννυμένου τὸ ὑγρὸν ἀνάπτεται. Virgil. Geo. 1. Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ Nescisse hyemem: testa quum ardente viderent Scintillare oleum, & putres concrescere fungos. Aratus, ἀ δὲ λύχνου μύκητος ἐπιτηδὲς μύξαι, Νύκτα μὴ ποιῆσαι. Seruius Maurus in illud Latinorum inquit, Nam vt dicit Plinius, quum aer humidus est, aperit, fatilla quæ cum fumo solet egredi, prohibitæ aer crassitatem in lucernis resident, & quasdam velut fungorum imitur imagines. Quæ, credo, ex his desumpsit quæ is scripto natural. histor. lib. 18. cap. vlt. ita reliqui: Ab his terreni qui proximè significant: palladi namque murmurantè fique testatum nûtij sentiuntur: pluuiæ etiam in lucernis fungi. Nec præterenunda illa opinio aliorum, qui etiam μύκητα fectum volucre esse volunt eulici non dissimile, quod vti rigus sentit, lucernis aduolet luminibus quæ insultans effle, vt scintillæ absistant. Commentar. Aristoph. citato locο ἐπὶς δὲ φασι τὸν μύκητα ζωοφυῆ τι εἶ πεπλασμένον ἐμβίωμον ὡς τὸν λύχνον ἐσπτὸν ὅτι ἀπὸ ὑγροῦ ἢ ἀσβέστου ὃν τοῦ λύχνου, πολὺν ἀποθέσεως. ὅθεν ἡ ἀσβεστος τὸν ὑετὸν. Dixit que Callimachus, ὅτ' ἐλαιοκόμοι τὸν μύκητα. in Epigr. Μ ἐποτε λύχνου μύκητα φέρησε, καὶ σ' ὄρθρου τρίζοιμι. Monitque. Suid. ἀστεισασθαι τὰ τῶν ἀποστόλων ῥήματα τῷ ἀριστοφάνει ἐν ὄρνισι· praterea quod ἄνωπτον est, facit que authore Hesych, in genitiuo μύκητος ἢ μύκωνος, significat idem quod gladij fis capulum, τοῦ ξίφους ὁ ἢ τῶν λαβῶν, quod & κρανιὸν dicit: ab Hesychio: non vero ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, id est, manubrium, vt alè in Suida codice expositum. Nam capulum proprie ut ise id est, quod à fungina similitudine, fungi apud Græcos omen obtinuit. Interpres Nicandri, μύκης κυρίως τὸ ἄκρον πόρος τὸ κρεμαλεῖον ἢ ὀνίκιον, in Alex. Herod. ὁ μύκης τὸ κυλλὸν τοῦ ξίφους. Μύκης denique κυλλὸν τὸ πῖλον, i. pileus: vnde ictet dixit Plautus in Trinumo-pol hic quidem Fungo genere est, capite se totum tegit. Sumitur etiam pro pendo virili, id est, veretro, quod ἀνδρῶν μόριον, exponit Hychius. Etiam nauticus puluinus ex corio, qui remigiis substernitur, μύκης eodem authore dicitur, τινὲς δὲ ῥηγμάτων ὑποῤῥίπτει.

Μύκης, ὁ, mugiritis.

Μύκης, ὁ, sonorus, obstreperus. vnde Aristot. de mundo, μυκήσεται, dicti terræmotus, qui terram cũ mugitu quatiunt, ἰσεῖς, ἐκπτικοί.

Μύκητες, Hesych. expon. μανιώδεις: fatuiſſimus.

Μύκης, ου, ὁ, q. mugi bilis.

Μύκης, ητος, ὁ, ceruix & conduplicatio in ceruice & collo asiorum.

Μύκης, ὁ, ἡ μύκλη, lineæ nigræ in collo, dorso pedibúsque asinorum, ὑποδήκασις ἢ γραμμὴ μέλαινα ὑπὸ ταῦτα ἢ τῷ τε σελίνῳ ἢ ἐν τῷ ὄπισθεν τῷ ὄνου. Μύκησις Callimachus & Lycophron procos cant διὰ τὸ ἀδέβαρμα ἢ ἀκτωσιμὲς. Est enim μύκης, ὁ ἀδέβαρμος, ἰδὲ ἐστι γλοιῶδες, ἢ λάχνῶ ἢ ὀχλαπτὶ ἐοικὸς, salax, Hesych. a Myquodam tubicine qui fuit κρανοφόρος εἰς γυναῖκας.

Μυκηρὸν, Hesych. σωκρὸν, ἐ. ἀχαιὸς.

Μύκης, aperior.

Μύκης, mutus, improbus, superbus, Hesych.

Μύκτηρες, nasus, nares, meatus odorandi, promuscis. Gaza ad Aristotelem libro sexto Animalium. vide ἴν in Ammono. ἔστι δὲ ὁ μυκτὴρ διχότομος, bipartito distinctus tramite est Galenus libro primo ad Glauc. εἰ τὸ αἰσθητὸν μυκτῆρος, τὸ ἐκ δεξιᾶς ὑποῤῥὲν τῷ ὄμματι, χαλκοῦ ὄντος ἀφεθὲν ἀσφαίνοιτο, μυκτῆρας ἐκφυσητῆρας, Interp. Aristop. τὸ μυκτῆρας ἐπιλαμβάνεται, Galen. ad lauconem, nares obstruere. ὧν ὅσα μυκτῆρας φασὶν εἶναι τὰς ἰξίδας, &c. in naribus rupta sit vena. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῖσθαι, naribus spirare, Aristot. 1. Animalium. Μυκτὴρ etiam pro irrisione sumitur, vt & apud Latinos. Plinius tradit libro vndecimo capite tricesimo secundo, neuos mores fubdolæ irrisioni nasum dicauisse. Et Horatius, naso suspendis adunco. Martialisque: Nasutus sis vsque licet, sis denique nasus. Gregorius, μυκτὴρ ὕδατος πίνων, ἡ ὕδατος ῥέοντος. Luciau. ἔφη μὴ τις ἐνίνευεν φῆς μυκτῆρας, οὐ τὰς αἰθυίας ὀφρυοστιβεῖ τῇ ἐφ' ὕδατος. Pollux, ἢ τὸν ἐξω τὰ πῖτε μυκτῆρα καλοῦσι. Hinc μυκτηρισμὸς, pro fraude ac derisu. Simplicius, μιμήσει δὲ ὕδατι ὁ μυκτηρισμός. & hinc etiam μυκτηρίσεις, derisor. Athenæus lib. 4. τὸ δὲ πλάτανον πλῆρες ὄν μυκτηρισμῶν ἀνθρώπων, ταῦτα ὄνειον. vide μύξα.

Μυκτηρίζω, μ. ἴσω, π. ιχῆ, naso suspendo, irrideo, ὀλιγωρῶ, χλευάζω, quòd nasus olim subdolæ irrisioni dicatus esset, naribus inquit. Quintil. solet significari, derisus, centemptus, & fastidium. Actiu. Accusat. Paulus ad Galat. capite 6. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. vide μυκτὴρ, μυκτηρισμὸς, subsannator interp. Aristop. in Nubibus.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, sanna, irrisio. in μυκτὴρ.

Μυκτηρὸς, ὁ, ἡ, naribus, in Epigr.

Μύκων, τὸ μυκάομαι. Item apertus & patulus sum, Etymol. Iliad. 3. αὐτάρεται ἢ στύλαι μύκωνται ἐδρυτὰ, ἰλιοῦ πάντα, ἢ χρόνος.

Μύκων, ωνος, ὁ, cerumen palearum, & pars auris. ἢ κῦ τὸ ὑπὸ τὸ ὠτίον ὀστοῦν τοῦ κρανίου. Pollux. Item nauco piscis, de quo Aristoteles sexto Animalium.

Μυκοδες, ἰδος, ἡ, ὁ, μυκακὶς, blatta mollis ἀκρὶς σπυράρης, κολακὶς σίλφη, insectum farina vescens in molestrinis & pistrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido: quod est apud Dioscoridem lib. 2. cap. 38. σίλφη ἐστὶ τοῖς ἀσπαστοῖς διαμένουσιν, vulgò ortre. Dicitur etiam μυκακὶς ἢ βολακὶς apud Hesych. si recta lectio, ι. τὸ ζωύφιον ὃ τὸ μύκωσι γινόμενον τὸ χρῖσι ὀλοκλῆρον ὃ τὸ ἥμισυ ἢ ἀλεύρων. Aristoph. in Auibus, ἵνα ζωώσω ὃ σῶ ἀνδρὶ βίβλον, σπάνιόν τε ἐδιόντα ἢ μυκακρίδας. Apud Pollucem mendosè legitur in huius vocis explicatione, μυλακρὶς pro μυλακρὶς, & alibi, σῆρα pro σίλφη. ab eodem etiam vocatur μυλακρὶς, quasi molitrix siue pistrix. Nam pistrix mulier, ἰ. ἀλετρὶς, etiam μυλακρὶς nominatur. Is enim lib. 7. ait, μυλακρὶδα τὴν μιλοδύτην (corruptè pro ἀλοσιτοπάγην) γινώσκω ἐγώ. Quo authore Comœdia etiam Gallinam non solùm ἀλετρὶδα dixit, sed etiam μυλακρὶδα. Plinius libro 20. cap. vlt. Blattam animal inter pudenda referendum multa genera habere tradit. Sunt enim molles: Alterum genus myloecon (vel vt corrigo μυλοὶ) appellauere, circa molas ferè nascens: Tertium genus & odoris tædio inuisum, exacuta clune. vide σίλφη. Μυλακὶς etiam vt vocatur Hipponax Polluce teste, genu operculum: professores patellam vocant in anatomicis: quæ μυλὴ, ἢ σθηνικὸς, ἢ ἱππόκρη. σθηνοκνήμης ἢ σθηνοκνὶς dicitur. quare σθηνοκνὶς.

Μύλακες, ι, claui molares, qui tanquam dentes molam vertendo subigunt. item dentes genuini & intimi. ι. γόμφιοι, molares Iuuenali. Vide μύλη.

Μυλακτεῖος θεὸς, dij molartun præsides, qui & ἐπιμύλιοι.

Μύλαξ, ακος, ὁ, molaris, id est, lapis magnus, Iliad. μ. μυκλόθι μόθος, Suid.

Μυλὰς, ἀδος, ἡ, sortum. Inferius per duplex λ scribitur. Est & hoc nomine Telchinum vnus, qui molarium deorum fanum construxit primus.

Μυλεία, idem quod μύλαξ.

Μύλειν, τὸ μύζειν.

Μύλη, ης, ἡ, mola, vt mola asinaria vel trusatilis, frumentaria oleariaue dicitur à Latinis. Homer. Odyss. ι. ὑπὸ δὲ μύλαι ἑάσιαι ποιμένι λαῶν, Τῶν ὁ ἀνὴρ πασσυδίῃ ἐπιῤῥώοντο γυναῖκες, Αἵ τε πύρνα σιτοῦ βοὸς ἔδμεναι ἠμενοφῶντος, ἴσχει κῆρ ἐκάστη. ἴσχει τοῖς ὀλίγ' ὀλίγα τοῖς δὲ πολλὰ πολλὰ ἐπιῤῥώοντο μύλαι· τῷ ὄνειαρ, ἰταque non video quidnam vtilitatis insit istis deorum molis, quę ferò dicuntur molere. μύλαι σπυρῶν ἐς, Polluci, mola frumentaria Plinio. Est autem meta inferior pars molæ: catillus superior, vt distinxit Paul. Iurisc. in l. Quum de ianionis. 5. Idem Consultus ff. de Fundo instructo & instrumento legato. Sic disserunt & Pollux Onomastici libro 7. de pistrini instrumentis loquens, ἢ τὰ ἐγκαίεια, οὗ ὁ ἀλοητὴς, ἢ ὁ τρόχιλος μύλαι, & Hesych. τὰ ἐγκαίεια ἢ ὁ κάτω τῶν μύλων λίθος, τὸ ἢ ἄνω οὗ. Μύλη, etiã mola, vt dicitur mola salsa, qua vrebantur in sacrificiis: sic dicta à mollito farre, Homerus ἀλοφύτοις vocat. Aristopha. in Vesp. ἐκεῖ πάλαι μύλαι ἀρχαῖαι ἄκρα ἔφριν ἐστὶ καὶ νεοκάστρου, Sic Plaut. in Amphitruon. prodigiali loui Aut mola salsa hodie, aut thu-

re compreccatum oportuit. Μύλη etiam dicitur dens molaris, duplices dentes Plinius, geminósque vocat Horat. quos Græci μύλας ἢ μυλίους, ἢ γομφίους ἑπτὰ σήματα. Galen. lib. 5. καὶ τόποις de dentium cura, ὅσοις διέρρωφθαι μύλαι: & ὅσοις μύλαι ὀπτῶσι ὦσαι. remedia inscribit atque ibidem, μυλικὴν αὐθάδειαν παύουσαι, i. molarium dentium remedium ipsa hora dolorem sedans. Μύλαι, Suid. non specialiter tantum exponit οἱ ὀδόντες αὐτοῦτε vtpote qui soleant λεπτύνειν τὴν τροφήν sed generaliter etiam ὀδόντες, dentes in hoc hemistichio μύλας λεύτειν. Μύλη etiam Aetio τετρ. 6. lib. & Sermon. 4. cap. 80. tumor est vteri induratus, aliquando ex præcedenti inflammatione, aliquando ex vlcere loci cui caro accreuit. A' motus autem difficultate & grauitate τῆς μύλης nomen accepit. Paul. Æginet. libro 3. capit. 53. Καὶ ἡ μύλη ἀκίνητός τε ἔξει ὄγκος. ποτὲ μὲν ἐξ ὑγροῦ τινὸς καὶ μὴ πέττος, ποτὲ δ' ἐκ σκίρρου τινὸς αὐτῆς, ὑφ' ὑγροῦ τινὸς ἐπὶ πλεῖστον, quod & ait asserre grauiditatis suspicionem. Galeno autem Therapeutic. Method. libro 14. cap 13. Μύλη, caro informis in vtero consistens. Latini etiam molam vocant (non verò molucrum vt quidam voluere: hoc enim tumor solùm est vteri: quod & virginibus solet accidere) Plin. lib. 7 cap. 15. Solù autem animal menstruale mulier est, in vnius vtero quas appellarunt molas, ea est caro informis, inanim i, ferri ictum & aciem respiens, mouetur sistitque menses. Idem lib. 10. capit. 64. Molas de quibus ante diximus, gigni putant, vbi mulier, non ex mare, verum ex semetipsa conceperit, ideò nec animari, quia non sit ex duobus: altricémque habere per se vitam illam, quæ satis arboribúsque contingat. Hippocrat. ἐπεὶ ἡ μύλη κυίσῃ ὃν τὸ αἷμον tradit lib. 1. περὶ γυναικείων. Dicitur etiam μυλοπαῖς ab Hesych. lib. ἡ κυοφορήσασα αὖτ' ἐμβρυον ἐξρυτόν. Μύλη præterea vocatur patella quæ genu operit, quæ & ὀστρακίτις, quam & ὄστεοκόλλα nominauit Hippocr. & μυκεκόλλα Hippocrat. Μύλη denique in herbarum censu à Galeno proditur, cuius radix parùo bulbo similis, vísque contrahendi vulnus appositu. Citat is quidem Dioscoridem, sed pro Hippocrate, ni fallor: Paulus præterm isit: & Aetius μύλην sylueltris lapathi radicem tradit appellari.

Μύλακρις, fœpæ, farinariæ, quibus vtuntur in mola. Etym. τὸ πάλλωτρον τῆς ἀλφίτου. Pollux.

Μυλήοπτος, συ, ὁ, molitius, mola fractus, ὑπὸ μύλων ὀφωτισμένος & μυλίφατος ἄλφιτος, inquit Plutarchus, ὁ πεπηττε ὀν. μὴ πεφεσε ὑπόλοιπον ὅσπερ φιλόμαζον ὠμῷ ἀλεύρῳ ἢ φθορᾷ. μυλοπαῖς &, ἀλλαντοῦ &.

Μυλίας, τὸ μύλας ἔ.

Μυλίας λίθος, molaris lapis.

Μυλιάω, dentes concutio præ frigore, frendeo, stri lo dentibus. Hesiod. λυγρὸν μυλιόωντες ἀπ' ὀδμῆς, gratiter dentibus infrendentes, &c. i. τὸν ὀδόντας συγκόπτε.

Μυλίτης λίθος, sine μυλίας dicitur molaris lapis. Galen. Therapeu. 14. σπεμάζουσι δ' τὸν μυλίτην ἀπὸ τῶν μύλων, ἀπ' ἀκρότομα καταπελέζοντα. vide etiam ad Glauc. Apud Hippocr. λίθον μέλανα, idem Galen. exponit μυλίτην ἢ κογχαλα. Strabo, ἡ περιφὲρ ἐκ τῆς μυλίτου λίθου θέτροφόσε. Procopius de Iustiniani fortunis libro 2. τὸν παπυρῶτα κατασκευάσασα μυλίτου λίθου ἢ φύσεως σκληρᾶ. Herodian. lib. 3. Θεατρικὸς ὁ τε χῶρος ἢ μεγίστη ἢ πύλις τὴν ἀπόπαιμβον ἐκ μυλίτου, ὑφ' Politianus Milesium lapidem vertit perperam, quia μυλίτου forte legit.

Μυλίτες, molares dentes appellant, quibus extenuatur cibus, & quasi moliuntur: qui & μύλαι vocantur. Latiores videlicet dentes, quos Plin. duplices vocat. vide μύλη.

Μυλιτικὸς, molaris.

Μύλλος, ὁ, ἡ, meretrix, suprà per simplex λ scribitur.

Μύλλος, τὸ incurnum, obliquum, intortum, κεκαμπύλον, σκολιὸν, κυλλὸν, στρεβλόν, Hesych.

Μύλος, placentæ genus apud Syracusios ex sesámo & melle subactæ. Athen. in censu placentarum ait lib. 14. ὁι σησάμου ἢ μέλιτος κατασκευάσαι ἡδέως γινόμενοι, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μύλους. Idem, περὶ τῶν Σικελίας μύλας, ἃς ἐκφέρουσιν ἐς τὰς ἑορτάς. Apud Galen. secundo Alim. τὰ πεπτικὸν ἐν ὀλίγῳ πυτιακὸν ἐκείνων, ἃ καλοῦσι μύλους. vbi Cornarius lib. 3. τὸ σπεῖς legit μᾶλα quasi oviculas, & exponit per καρύωλας de quibus Aristot. & Plin. Μύλος, piscis, quem Oppianus plastacum & platacum appellat. si sit maiusculus, cùm pusillus, gnothidia: à Græcis vulgò mylocopion vocatur, mollus. Est etiam proprium viri, Cyrillo.

Μυλος, ὑ, ὁ, oxytonon, Strabo. Item de eo dicitur, qui quum audit, audire tamen dissimulat. vide in Chiliad. Erasi. Est & proprium nomen actoris vetusti, qui primus miniatis pes sonis vsus fuisse putatur.

Μύλω. συμμυλάω, appropinquo, applico, molo, μυλῶ &, ἰ. αὐτὸν: coco. Theocryt. Edyl. 4. λὰν' ἄρα μοι καρύδων, τὸ χρέμτον ἢ ἐπὶ μύλαν, Τυὶ τε παλαιτυπόρμοι τροπὸς, τας πὸτ' ἐκνίσω. Sic Horatius dixit. alienas permolere vxores; id est, subigere, τὸ πλησιάζειν. Suid. μύλειν esse dicit etiam contrahere labia quod & μειμύλλειν nec non μύζειν & μειμύζειν. est etiam μύλειν, ore aliquid significare & veluti innuere. Eustath. enim authore μυλεῖν τὸ σύκα ἐνδιδόναι ἢ τὰ κεφάλαι.

Μυλοειδὴς, ὲς, ἡ, ὁ, rotundus, στρογγύλος, ἢ τορνικός.

Μύλοι, οἱ, dentes molares, quos & γραφίδες vocamus, cibu comminuentes. ita dicuntur διὰ τὸ λεπτεῖν τὴν τροφὴν, ὡ στεφανοῦν μύλων.

Μυλόκλαστος, ὁ ὑπὸ μύλης κεκλασμένος. Hom. i. molitus.

Μυλοκόπος, molitor. quem Alexis ἀνακόπον dixit.

Μυλοκόρος, ὁ, ἡ, qui molam purgat & custodit.

Μύλων, ὠνος, τὸ, pistrinum, moletrina.

Μύλος, ὁ, ἡ, μυλὸν, mola. Apocal. 18. paroxyt. vt in hoc pro versu ὅλως δὲ οὐ κλύσει μύλου, κλύων ἢ λεπτὸν. Item pugni & apud Lycophron. μύλος δ' νερὸν, deus molaris, χωμοὶ, temid. Strabo libro quarto de auro Tholosano loqui Romanos lacus quosdam illic vendidisse & emptoribus esse posse aliquot annos μύλους σφυρηλατους, ἀργύρου μύλους.

Μυλότοκος, mola matricis, informis caro, quam vtero. quæ se granidas suspicantur. Quære Μύλη.

Μυλόω, induro à cuius passiui. μυλοῦμαι est ἐμυλώθη apud Hippocr. quod Gal. & Erot. expon. τυλοῦσθαι, σκληροῦσθαι quia add Erotianus medici vocant τὸν τὸ ὕστερα γενόμενον σκίρρον.

Μυλοτριβὴς, ὲς, ὁ, ad pistrinum pertinens seu molendinum. trinarius, molen dinarius.

Μυλοτρὶς, molitrix, pistrix.

Μυλοτρόφος, pistrinum possidens, molitor. apud Polluc. μύλη & μυλωθός.

Μυλοτρὸς, ὰ, ὸν, cantio seruorum qui molam trusatilem aut molitorum, quæ & ὑπερμυλὰ &, Eustath.

Μύλων, ωνος, ὁ, pistrinum. τῶν μύλων ἔ μνησε τὰς ἀπαξίας, hûiusmodi num admonuit & memorem fecit insolentiæ. Herod Aristot. Rhetor. libro 3. Καφισώδυτος τὰς περιφερεῖς ὀπὰλος μύλων πωλοῦσι. scribitur etiam μυλὼν. Pollux, ἴνα μὲν μυλῶνα, ἃ δὲ ὀπωμύζεσθαι. inominatum esse credo ob eam causam ob alibi, καὶ ἵνα μὲν πελάζοντα οἱ δύλοι μύλωνες, ἃ ζητεῖται, ἃ ἀπὸ ἢ χειθηκοπτέκ, ἢ ζωντέκ. Alibi, μύλαι, ἢ ζωτρομ, ἢ χάνδμοι sp dicitur.

Μυλωρὸς & μυλεὺς &. Poll. exponit ὁ τὰς ἐργασίας ἀφειτικὰς.

Μύλωρ, ὸς τὸ Μύλωτα, obsonij genus exquisiti ex cruore & confectis insuper aliis condimentis pluribus vid. Athe libro 14.

Μύωρ, dedecus, vituperium, metus, ἄψχ &, ἄρτες, Hesych.

Μυκαιρίζω, irrideo, γελοιάζω, ridiculè loquor aut facio.

Μυκαίω, ὁ, causam prætexens, operiens, expeclab Alcæus.

Μυκάδιος, ὁ, mutus, numine afflatus. Est & ciuitas Asiæ & quidam.

Μυκὶς, vel Μυκὴ, prætextus, excusatio, ἀφόρασις, mora, dilatatio mutatione τὸ ὰ in ὲ. apud Homer. Odyss. φ, ἀλλ' ἄγε μὴ παρέκλατε, ne per varios prætextus protrahatis longius tamen λύτ' ἐ μύκη. Hinc quod dicimus faire bonne mine pour manant, quàm à voce Latinorum μυκᾶσθαι τὰς μύκας, causas nectere. Virgil. ἀφορίσει τὰς ἀφορίσεις ἢ ἀφορίσεις fari prætextu ijue vti. Xenoph. Hellinic. lib. 4. Οὐ γὰρ ἐν δίκαι ὁ χρὼν &, ἀλλ' ὁπότε ἐμοὶ δοκεῖ μᾶλλον λακεδαιμόνιοις, ὅπως ἔσονται τὰς μώλας. Et libro 5. Καὶ χρήσασι τοῖς ὅπλοις ἐπὶ μύκῃ μᾶλλον ἢ ἐπὶ σφᾶς ἀφορήσει. Sic enim vtérque locus restituendus est.

Μυκαζίρῳ &. Hesyc. μυκηπάζων, ἀβρυκμένων.

Μύζω, ις, ἡ, humor ex naribus fluens, mucor, pituita, mucus ferè fluidus, τὸ ὲκ μὴ ῥινὸς μύζειν ῥέον, cuius è naribus mucus fluat Scribit Pollux Athen. idem esse κόρυζα apud Hippocr. quod μύζα. Item μύζαι nares apud Sophocl. οἱ μυκτῆρες ἢ νες, μοζοτῆρες. Μυζῶν in lucernis vulgò meche, ellychnium ratus, ἢ λύχνιον μύκητα σχίζοντα εἰς μύζας. Idem, συσπασμοὶ γρὼν μύζα. vnde lucerna ὄμυζος &, & πολύμυζος ab ellyc rum numero dicta est. Est & mucus sue fanies, cuiusmodi ostreis & ex testudinibus vsitatissimus μύζαι κοχλιῶν dixit Gal. & Oppian. μύζαι γλαγέοντα, lacteum mucum. vide Eustat. Iliad. ε.

Μύζα, της, ἡ, μυξάριον apud recentiores Græcos medicos, ar tis fructus minores prunis damascenis, nucleo intus trian lari: Paulus Ægineta lib. 7. Μύζα, δένδρα κρητὸς δύο, μισόπτερα πρὸς κακοῦλιόν, ἀδιάφορα ἢ ἄβρωτα δὲ. facultatem habent gatricembilem enim vacuat, vt Arabum cassia nigra. Dicunt fructus ζίζυφα, ἢ ζίζυφα ἢ ζίτζυφα dicta apud Actuarium. Sinicnem Scthi & Constant. ita scribentem ρικὸν libro 10. περὶ ζίζυφον φυτάλεται ἢ ὄζ ὑρηκίων. & cap. sequi ζίζυφα εἰς οἰνόμελι φυλάττεται ὑγιεῖς καλῶς. vulgò vocant unnib gunnules. Galenus σκεπτικὸν videtur appellasse libro 2. de mentis: quæ Palladius in Aprili cap. 4. Zizypha pomade quibus ita Columella de pabulationibus apum loquenti 9. ci 4.

Arbores verò sunt probatissimę, rutila atq; alba Zi-
zypli. De Zizyphis etiam scribit Plinius lib.15.cap.14.& lib.
20.10. Myxæ verò & Zizypha similes propemodum v-
sus habent in medicina.

pro quodam pisce legitur apud Marcum Aurel. Sa-
cerdu vel Ichthyocollam quidam intelligunt : potius idem
est μύξων dicitur ἀφ' μύξεως ab Athenæo, piscis de gene-
re mugilum.

exponitur κόρυζα muco abundo, nares muco plenas
habe.

gebis.

rium latebra, μυοθήκας, ὁ ἢ μυῶν χρεμισὸς. Hesyc.

ἀγρύπνως καὶ ἀϋπνῶντα τὸν, ἢ ἐκ ὑπνῶ, μύξων οὐ
μόν. dicitur etiam inquit Suid. ἐπὶ δυσνοίας τινος. Est & pa-
rœmiæ vide qua consule Erasmum.

ς, genus minuti mugilis, siue capitonis piscis, Eustat.
& Athen. lib. 8. & 7.

ὁ, ἢ ὁ, mucori similis, pituitaceus, Gazæ. mucosus:
ponitur emunctus.

ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot.
& A.

ἐρος, ὁ, μυκτὴρ, ἀπὸ τοῦ μύσσω πόρος, per nares, Herodotus. τὸ
μυ ἀπὸ τοῦ ἐκκρίνω, naribus subditum, Hermolaus apud
Dio. or. lib. 1. Dicitur & μυξωτὴρ Galeno.

mus araneus, σαυρελὶς. vide in ea voce.

ος, murium receptaculum, apud Nicand. vide Μυόχρυσον
& τρίτον.

, nullius pretij, οὐδενὸς ἄξιος. Menander apud Suid. ὁ μυ-
γίνων, λελυδαπὸ σφόδρα ὁ ἄνθρωπος.

ος, ὁ, ἢ λίθου ἄλυπος, Hesych.

ους, serpens qui mures venatur.

, venatores murium, Aristot. 9. hist. Anim.

ς, ὁ, muscerda, muris stercus, μυὸς κόπρος.

ς, τὸ, aconitum, quòd gustantes eam herbam mures e-
nec apud Nicand. & Dioscor. Plin. lib. 27. cap. 3. μυοφόνον a-
pud Theophr. quod ἀκόντιον pro ἀκόντιον mendosè apud Hesy.
ex nitur.

ὁ, bufo. de myoxis vide Ælian. & Oppian.

ος, ὁ, myoparo, nauigij genus, vide μυοπάραν, per ὦ in
ultima, quod magis placet.

ς, ὁ, cælius.

muscas abigens : Babellum quo muscæ abiguntur, epi-
thalongæ barbæ atque aptæ ad muscas abigendas, Amm.
Eg. lib. 22.

Paulo Ægineræ est Alsine herba, ἡ ἀλσίνη, de qua Dioſc.
lib. cap. 87. à quo μυὸς ὠτὸς etiam dicitur. Propriè verò Μυὸς
ὠτὸς dicta, alia est herba pratensis, de qua idem l.
2. ca finem. Hæc Plinio est Myosota siue myosotis lib. 27.
ca. 2. sic dicitur à muris auium simi litudine in foliatura.

, Hesych.

, inferius angustum esse, vt est muris cauda. Dionyſ. de
orbis, εἰδώλῳ πλατείῳ μυοειζωτὰ πεπλῳ. Est autem λεπτότε-
ρ ἢ τὸ ἄκρον μυόεις· ὃθ' ἅλιτροι εἶσι τὰ λεπτότατα μυὸς ὠφὰ ἐ μυ-
ρ τὰς ὠρμὰς τὸ δὲ ἄκρον σεσοὶ ὄντας πόσεις.

, & μυοειζόντας dicuntur Galen. indefinit. pulsus quidam:
a medicos translato nomine de figurarum ratione, quę in
arum desinunt.

ος, os subinde in acutius compressum & coarctatũ, os
arctum se colligens, Aristot. 3. de partibus.

ς, ὁ, mutilus, curtus : dicitur etiam versus postremo pede
cidans, Cæl. lib. 2. cap. 37. vide μύωψ. μύωψ χόμα, apud
abon. lib. 2. figura circa finem angusta & compressa.

, herba muralis, siue muricida, Theophr. lib. 6. hist.
ant. vbi scribitur tamen μυόφωνον, vt apud Hesych. vide Μυο-
νον.

apud Trallianũ ὁ ἀφ' μυὸς πόφος ἢ ὀπισθότριξ. murium
trimenta, id est, muscerda Varroni. apud Dioscor. in eo si-
ificatu scriptũ μύοδρυον, malè ni fallor. apud Hippocr. ἀβλη-
μύωνον libro primo τὰ μυόχαλα. Apud Theophr. de hist. lib.
. ὀπτώτερ γὰ ἢ τοῖς δένδροις, ἢ κισσὸς κελεύθῳ, ὅταν πτερὰν ἢ
ν ἐπὶ σκέπασμα, ὥσπερ οἱ μυόχοδοι, vbi tamen emendo μυοδόκοι.
de Μυοκλάδια.

ς, Hesychio est ὁ μηδενὸς ἄξιος pro quo habetur apud Sui-
μυόδρυον sed rectius apud Hesych. scribi videtur vt μυόχρ-
sit qui reiicitur instar fimi murini.

, myrrha, σμύρνα, ionicè.

, muræna piscis, diuersus ab eo qui μύρος dicitur ab
ristot. lib. 5. hist. πλατὺ μύραινα, vide apud Athen. lib. 7. Item
orques mulierum, quæ etiam Latinis murænulæ dicuntur.
Muræ etiam piscis meminit Nicand. & Ælian. μύραινα πα-
, muræna Tartesia, quæ vt ait Gellius lib. 7. cap. 16. de ci-
is, est lautissima. Suid. μύραινα dici tradit δ' ἐπὶ κατηφείᾳ, de
ibidinosa & proua in Venerem, hoc afferens exemplum. ὃ
πορνίδη ἐξ ἐβδόμης ὁ μυραινᾶτον.

Μυελαιφία, ας, ἡ, pigmentorum vſus. Et μυελαιφῶν apud Pollucem.

Μύγμα, tamentum, ἥμμα, Hesych.

Μυγδικὴ τέχνη, ars vnguentaria.

Μυγδικός, & Μυγδικὸς, ὁ, vnguentarius, vnguenta & odoramenta conficiens, pigmentarius : vnde μυγδικὸς κάλαμος apud Hippocrat. τὰ μυγδικὰ, apud Nicol. Alexand. dicuntur aromata, quæ & ſpecies Vlpiano iuriſconſ. Μυγδικὸν κάρυον, nux moſchata, Actuar. odorata nux Aëtio.

Μυγδός, vnguentarius, μυγδωνίτης Anacreonti, μυγδώλης.

Μυγίαι, fluo, ſtillo, lugeo, ὀλοφύρομαι, Hesych.

Μυγηρὰ ἄγγη, vnguentaria vaſa, vt λήκυθος, ἀλάβαστρον : τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον quod & μυγίδα vocat Pollux.

Μύριαι, αἱ, & in Maſculino μύριοι, decem millia : paroxit. autem infinita, vel infinitas ſignificat, Ammon. & Cyril. πάντα μύρια, decem millia talentorum, Hesych. πεντακισχίλιαι ἢ μύριαι, quindecim millia. μύριοι κακοὶ ἀμφίνιοι, decem millia Lacedæmoniorũ. ὀξακισχίλιαι ἢ μύριαι ἵπποι, ſedecim millia equarum. μυρίων ὄντων, intra decem millia. ὁ μυρίοστὸς ἔτος, in decem annorum millibus. ὑπὸ μυρίοις ἦλθε, Ieuis armaturæ milites ſupra decem millia, Thucyd. Item μύριαι, muſculi, ſeu exigui muſculi, Plutarch. in Sympoſiacis.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur nauis decies mille agens, & μυριοφόρος, quaſi decies mille portans. μυριάγωροι ὄχλοι, Chryſoſtom.

Μυριάκις, decies millies. Ariſtoph. πλ. ἀκμὴς μυριάκις ἀπ' ἐμοῦ βέλεμα. Heſych. μυριστικὸς.

Μυριαμφοτερόβλωξ, dictum eſt, vt ſeſquipedalia verba à Satyrico poeta. Ariſtop. πῶς ἂν καλέσαιμι μᾶλλον μυριαμφοτερόβλωξ, ὅστις ποτ' εἶ σὺ; ἢ τὸ εἶναι εἰκαστικὸν, μυῶν ἀμφοῖν ἄξιον.

Μυριάνδρη, ἡ, ἡ, continens decem millia hominum. πόλις μυριάνδρη, vrbs decem millium virorum, Ariſtot. in Polit. Plat. Epiſtol. 7. μυριάνδρη πόλεσι πανηγύρεσι ἱκανὴ τυγχάνει, tales quinquaginta ciuitati ſufficiunt, quæ à decem virorum millibus habitatur.

Μυριαρχέω, ῶ, & Μυρίαρχος, qui præeſt decem millibus.

Μυριάς, άδος, ἡ, numerus continens decem millia, numeroſa multitudo, innumera multitudo. πάντα μυριάδες, quinquaginta millia. ἕνδεκα μυριάδες, centum millia. μυριάδες δώδεκα, vicies centena millia, Herodot. μυριάδες τετρακόσιαι, ter decies centũ millia, Valla ex Herodot. μυριάδες τετρακόσιαι, quadragies centena millia. μυριάδες ὀκτὼ, octoginta millia. μυριάδες δυοδέκατος, centũ viginti millia. μυριάδες ἑκατόν, centum ac ſexaginta millia. μυριάδες ἑξακόσιαι, ducenta millia. μυριάδες πέντε ἢ ἑξακόσιαι, ducenta quinquaginta millia. Romani id decies breuiter dicebant (vt decies centena, pro decies centena millia. quod de ingenti quasique infinita ſumma dicebatur. Horat. decies centena dedilles Huic parco. Iuuenal. ritu decies centena dabuntur Antiquo Martial. Centena decies quæ ibi dedit dotis. Idem, Si dederint ſuperi decies mihi millia centum) Plutarc. in Antonio, ἦν φίλων τινὶ μυριάδες ὀκτὼ δέουσι δισχίλιοι, τοῦτο δοκοῦσι πλῆθος κρύπτειν. μυριάδες ὀξ δισχίλιαι, ſeptuaginta millia. μυριάδες ἑπτακὸς, decies centena millia. μυριάδες ὀξδέκατος ἑκατόν, decies ſepties centena millia, Herodot.

Μυριαφόρος, ος, ὁ ἢ ὁ, decem millia hominum ferens. μυριαφόρος ναῦς, vide Bayf.

Μυρίδιος, dixit Ariſtoph. ὑπονηρεστικῶς, quaſi vnguentulum ἀπὸ τοῦ μύρου.

Μυριλικτος, infinitis modis conuolutus, verſutus, multis voluminibus intortus : ſerpentis epitheton. Eunapius, ὁ βασὶς ἢ μυριλικτος ὑπὸ ἔφεως, πολυείλικτος, ὁ πολλὰς ἑλίξεσι τριβόμενος.

Μυριόπους βίος, vt χαμαίπους, Ariſtotel. lib. 2. de generatione Animal. decies millies annis vita ſeruata, ſeu decies mille annis, vita annoſa.

Μυρίζω, μύσω, σω, ικα, vnguento imbuo, odoramentis vngo. Ariſtoph. in Pluto, μύρισε μυρίοις σκαπτοῖς, vnguentis vngere ſtillaticiis. μεμυρισμένος, vnguentis delibutus, vnctus, Herodot.

Μυρικῆς, mutus, Heſych. ἀφωνῶ· ὁ ἰσωπὴ ἔχων ὁ μὴ λόγον ἀφιέμενον tacitus ſecum retinens quod faciturus eſt.

Μυρίκη, ης, ἡ, myrica, tamarix, Gazæ lib. 3. hiſt. plant. Cælius lib. 4. cap. 29. vide Ἐρείκη.

Μυρίκινος, ὁ, ἡ, myricinus.

Μυρικώδης φύλλον, folium tamaricis, Gaza.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus. Pollux, μυρίνη δ' ἐστὶ τὸ ἄλσος ἀδωροφόρητος, ἢ ἔκφυτος, ἢ λύκαν ἄδεσι ἡδίω.

Μυρίνης οἶνος, inquit Iulius Pollux lib. 6. Onomaſtici cap. 2. μύρτα καλοῦσιν, οἱ δὲ, τὸν γλυκὺν ὄντας οἶνον καλοῦσι. huiuſmodi vnguentarium vinum ſiue vnguento conditum etiam μυρίτην dicitur. Ælianus de varia hiſtoria, μύρτα δὲ οἶνον αἰγυπτίους ὄντας ἔπινον, ἢ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρσίνης μυρσίνιον verò habet Heſych. Plinius item libro 14. cap. 13. ex Flauti ſententia murinam oſtendit vini dulcioris genus eſſe. Laudatiſſima, inquit, apud priſcos vina erant, myrrhæ odore cõdita, vt apparet in Flauti

fabula, quæ Persa inscribitur, quanquam in ea & calamum addi subet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè ere dunt (quo loco adnota Plinium falsò hic citasse Plautum in Persa, nullibi enim myrrhæ vlla fit mentio) fed Fabius Dorsennus his versibus decernit, Mittebant vinum pul cherrimum, murinam. Sæcnolam quoque & Lælium, & Arteium Capitonem in eadem sententia fuisse video, quoniam in Pœndolis sit, Quod si opus est, vt dulce promat Indidem, ecquid habet? rogas? Murinam, passum, defrutum, mellinæm. Quibus apparet non inter vina modo murinam, sed inter dulcia quoque nominatum. Sunt qui murrhinam à Plauto, vt ait Varro, passum appellari censeant. Gellius quoque Murinam inter dulces potiones numerat, quæ mulieribus Romæ in vsu esse consueuerunt. Romanas inquit, mulieres bibere solitas ferunt lorea m, passum, murinam, & quę id genus optant, potu dulcia. vide Μυῤῥίνη.

Μυρσίνα, vebs Lemni, Etymologic. & vrbecula Troadis, dicta à Myrinna Amazone ibidefuncta, in cuius honorem condita fuit vrbs, Eustath. Iliad. β.

Μύσιν Φ, myrinus piscis: Gaza ex Aristotele. libro octauo Animalium.

Μυσιόδους ὁ λίφας, in Epigram. id est, multos seu egregios habens dentes.

Μυσίλεκτον, millies dictum, nimis inculcatum: vetitur sæpius Areopag. in Epist. & apud Xenoph. ἑλλ. ϛ, dicitur aliquid esse τῆθ μυσιλεκτότητ. millies dictorum. vel μυσιόλεκτον, est quod ab infirmis dicitur πολυσύλλαπον.

Μυσιτικὸς, infinitis nauibus constans. μυσιήναυ ἀρχ, in Epigram. i. Martem seu bellum infinitarum nauium.

Μυσιόνομος ἀσκὴ, apud Plutarc. initio. Alex. pugnæ in quibus decem millia cecidere.

Μυσιοπλάσιος, ὁ, ἡ, infinitè multiplicatus. μυσιοπλάσια κακὰ, mala millies plura, Aristot. 7. Ethic. μυσιοπλάσια πλὴθη, infinito plura quàm nos, Xenoph.

Μυσιοπλάσιος πολυτελὴς, varius & multiplex cultus, Eurip.

Μυσιόπους, ὁδος, mihi habens pedes. à Nicandri scholiaste ὁ ἐπὶ πολὺ dicitur μυσιόποδας σκολοπένδρας. à Latinorum nonnullis millepeda.

Μυσίος, α, ὁ, ἡ, multiplex, πολυειδὴς infinitus, Plato Epist. 7. μυσίος ὁ λόγος οὗτος ἐστὶν οὗ τετράπους ὡς ἀσαφὴς, id est, multis modis probari potest, &c. Odyss. ὀ, ὀνόματα μυσία ἔχοντες, innumeras epulas habentes & χρήματα μυσία ἔχοντες ὡς μάλα μυσίου. Differunt autem μυσιος & μυσιος. nam μύσιος, de finito numero, id. decies millę. μυσίος, de infinito, id est, πολλοὶ, seu πάμπολλοι. Et vt apud Græcos μυσίος, ita apud Latinos ſexcenta dicere vſitatum est, inquit Donat. Plato in Apologia, ὡς πολλὰ μυσία εἶναι, versor in extrema pauperrate. Idem Epist. 7. σπανίως τοι θεοῖς ἀθανάτοις μυσίοις, incredibili luctui Siciliam subiicient. μυσίον διαφέρει, minus in modum præstat, Plato de Legib. μυσίῳ διαφέρειν, longissimo internallo præcedere. Idem νόμ. ἡ. μυσίῳ κάλλει, multo pulchrius, Idem Plato in Tim. πολλακις μυσίοις, infinitis, quamplurimis, Idem τέρμ. ζ. μυσίῳ σοφίᾳ, Aristophanes. μυσίος ἀνὴρ ἐστὶν ἐν τοῖς ἑταίροις, Lucianus. μυσία ἄλγεα, ἀπείρονα κἠπὶ τοῦσιν ἑξ. μυσία ὄντα, permulta, Lucianus. μυσίοις χρήμασι, res innumeræ, Gaza de Senect.

Μυσιοστὸς, ὴ, ὸν, numerus continens decem millia. Xenophon in 6. ἀναβάσ. Τοὺς δὲ ἑαυτῶν ἐκ μυσίας ἐπὶ μυσιοστὸν ἀπεγραψάμην. Τοὺς δὲ ἑαυτῶν ἐκ μυσίας ἐπὶ μυσιοστὸν ἀπεγραψάμην τῶν μυσιοστῶν ἑκάστων. Sic dicitur χιλιοστὸς ἡ χιλιοστὸν, μυριοστὸς, quasi decies millesima, vel gò τὸν millesimum.

Μυσιοστὸν ἔτος, ὁ, decies millena pars, Aristid.

Μυσιοστὸς, ὴ, ὸν, ex decem millibus vnus, decies millesimus, Xeno. μυσιοστὸν ἔτος, anni centies centum, Argyropil. ex 1. Aristot. πεῖ ἐλέγχ. μυσίας. vel ad annos denos millenos, anno decies millesimo ab hoc tempore.

Μυσιόπυγος, ὁ, ἡ, multi armati, Eurip.

Μυσιότης, ητος, infinitas, infinitè multitudo. Phocylid. σπεύδειν μυσιότητα κατ' ἄκρα κεφαλήν, id est, ex cera domos infinitas struens.

Μυσιοφόρος ναῦς, id est, μεγάλη, δωδεκάβολος ὄγκου ἔχουσα μυρίων φορτίων, nauis decem millium farcinarum, oneraria nauis & prægrandis, Philo.

Μυσιόφορτος, infiniti ponderis, infinita ferens pondera. μυσιόφορτος ναῦς, oneraria nauis, in Epigram.

Μυσιοφυλλον, τὸ, herba millefolium, Plin. lib. 24. cap. 6.

Μυσιοφὼν Φ, ὄντος, in Epigr.

Μυρὶς, pro vngueptario vase, seu vnguentaria ampulla poni videtur Pollux lib. 7. synonimos ponente ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυροδοχεῖον λήκυθον.

Μυρισμὸς, vnguentorum insperſio. Athen. εἰς τὸν μυρισμὸν ἐν ἑδάσει φύσει ἐκφαίνει τὴν ἐκλεκτὴν ἀρχύσιον.

Μυρισμός, ὁ, odorus.

Μυρίωνυμος, infinitis nominib. appellatus. epith. Isidis vel Lunæ, Plutarch. q. innumeris insignita nominibus.

Μυρὸν, Syracusii: ὁ κρεῖττον μὴ διωκεῖν Φ λαλεῖν, qui prorsus loqui non potest ἐπὶ τοῦ μὴ λαλοῦντος Φ. Hesyc. mutus.

Μυρμηκιὰν, agmen formicarum. τὸ μυρμήκιον ξωοκτὰ Φ. Definit autem Hesychius ait μυρμηκίαν esse τὸν μυρμηκα φοβερὸν καὶ Αἰγινητικὸν dicti fuerunt Μυρμιδόνες quoniã formicarum modo terram eruentes locis petrosis insp ergebant, ea posset, nec non in foueis habitabant laterib us Strabo docet libro 8. vbi reiicit fabulam quæ μυρμηκας eo nominatos vult, quoniam eum peste subito populi aci precibus formicæ in homines mutatæ sint.

Μυρμηκόβοτος, comœdiæ nomen apud Athen.

Μυρμηκιὰς, ὁ, ἡ, apud Plutarch. antrum & cauernula foli vel formicarum agmen innumerum: vnde & parce Φ μυρμηκιὰ, bonorum myrmecia: de summa opulentia mitur & pro gymnasio à discipulorum frequentia.

Μυρμηκιὰ, τὸ αὐτὸ τῇ ἡ ἐπὶ διδασκαλείου καὶ συμποτίου, ἀπὸ τοῦ γρεῖος, inquit, ὅτι ὁ πόλεως εἰς μυρμηκιὰν, οἰκίδια τὰ χείρω ἀι, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ κρείττονος ἀκούσεται ἡ μυρμηκιὰ. Sunt quædam verò vrcuscis similia, quorum nomina fa, vt vitia sunt: μυρμηκιὰς, καὶ κρὸς ἀπὸ, ὑμὸς ἡ, ὁ Φ, ὁ, id est, myrmecia Celso, formicationes Plinio, quas carum nomine complectitur, ſessiles verrucas vocat dici. Pollux Onomasticì libro quarto. μυρμηκίαι, ἃ φυόμενα ἐν τοῖς κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τὰ ἄκρα ἡ τὰ ἔσω τῶν χειλῶν libro 5. capite vltim. Myrmecia autem vocantur, humore thymo, durioraque, quæ radices altius exigunt, magisque dolorem mouent, infrà lata, super autem tenuia, sanguinis mittunt, magnitudine vix vnquam lupini excedunt. Nascuntur ea quoque, aut in palmis, aut inter bus partibus pedum. Myrmecia sine curatione vix vnquam desinunt. Et quia latissimis radicibus inhærent, ideo quæ excidi quidem sine exulceratione magna possunt. Iulius Ægineta lib. 4. capite περὶ μυρμηκιῶν ἡ ἀκροχορδόνων ἐστὶ δὲ ταῦτα πανόμοιαι τοῖς ἀκροχορδόνων ἐπὶ τοῦ ὄφρυος τὸ μὲν ἐπιπολαίως ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξανιστάμενα, ὅταν ἡ τῶν μυρμηκιῶν ἡ ἀκροχορδόνων ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἐπιπολῆς ὁμοίως φύωνται τῷ πυκνὸν ἀνίσχειν μυρμήκων. Et lib. τετραφ. 4. Serm. 2. cap. 4. Μυρμηκία, est tuberosa & callosa eminentia, nigricantis coloris, babi lata & superficiari quæ contactu formicantem sensum exhibet, vnde & nomen que formicationes videtur appellasse Plinius ita scribens 28. cap. 7. Capilli mulierum si crementur, cinis sanguinem sistit: ilicò, & formicationes corporum. Idem libro 3. 8. sic Φὐμοὶ, (quæ sunt verrucæ pudendorum, de quibus dicetur) videtur porius appellasse: Verendorum fistionibus, verrucisque medetur aricinia pulmouis sanies. Ἀκροχορδὼν verò, verrucula quæ dependet. Columella: verruca pensilis Medicis. Celsus libro 2. 1. verrucarum quædam genera dolentia ἀκροχόρδονας vocant. Idem libro 5. cap. vltimo, Acrochordona Græcanti, vbi sub cute coit aliquid durius, & interdum pasperius, coloris eiusdem, infrà tentie, ad cutem latius, modicum est, quia raro fabæ magnitudinem excedit vnum tantùm eodem tempore nascitur, sed ferè plura méque in pueris: cæque nonnunquam subitò desinunt nunquam melioremin flammationem excitant. Sunt etiam in pus conuertuntur. Acrochordon si excisa radiculam relinquit, ideóque ne renascitur quidem si finitur, & quo minor eo magis. Iulius Pollux, Ἐτέρα, ἃ ἐπὶ σφοδρὸν ἀκροχορδὼν, ὅπερ μάλιστα ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἐκφύεται· ἀκροχορδὼν ἐπὶ τῶν χειλῶν μάλιστα ἐπὶ παιδίων. Aetio verò ex eo iam loco, ἀκροχορδὼν εἰς, tuberculosa est eminentia: nomen nacta, quòd suo vertice resectæ chordæ iuxta extremimilis fit. vel vt ait Paulus ibidem, ἀκροχορδὼν, ἐπειδὴ τὸν ὄγκον ἐκ δικοειδοῦς ἔχουσι χορδῆς ὠμοειδῆ. Θύμοι, & Cothymion nominatur, quod super corpus quasi verruca minet, ad cutem tenue, suprà latius, subdurum & in sur operasperum. Idque summum colorem floris thymi retinet, vnde ei nomen est, ibique facilè finditur, & cruentur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit, ferèque ca magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, raro maius, interdum perexiguum, modò vnum, modò autem plura nascuntur. in talis, vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Fe tamen in obscœnis sunt (superius formicationes à Plinio maximus appellari) maximéque ibi sanguinem fundunt. Pecimus appellari) maximéque ibi sanguinem fundunt. Pecimus Φὐμοι. Ὡσαύτως ἔχουσι, ἀπὸ χρόα, ὀνόματος μὲν ἀπὸ εἴδεος, ἡ διακρίνει, ἡ αἰτίας ὑπάρχει. Quibus consentiunt ab Aetio hoc sensu tradita sunt: Θύμων appellationis ortio desumpta est à cacuminibus eiusdem nominis herbe in montibus nascentis. Θύμοι enim in corpore tuberculum instar eminentiæ, alperæ, subrubræ, oblongo, præteruram auctæ, sanguinem fundentes dum tollimtur cop fius quàm pro magnitudine. Abundat hoc vitium circadem & pudenda ac media femora. Quandoque etiam in cie consistit. Et τὸ Θύμον quidam parui sunt: quidam τὸ magnitudine excedunt ἡ συκῆ, id est, ficus vocantur. Sunt

ns, sunt & maligni. Ἅλφ, id est, claudus. Polluci, qui Aetio
ospha est eminentia, capiti elaui assimilis, frequès circa ma-
um extremitates, & circa calcaneũ, in pedibus tamen ma-
ę nascitur, præcipuè tamen ex contusio : quamuis inter-
dũ aliter, dolorémque etiam, si non aliàs, tamen ingredien-
ti ouet. vide antea Ν. Congeneres sunt affectus ἴσχιον, κρι-
ν τιμωδες, ὑφθρικια, de quibus suo loco.

Μυρμηκιασις, ab Aetio appellatur formicarũ instar verrucarum
ctio. Et μυρμηκίζειν apud eundem lib. 12. cap. 41. est ita affi-
ci lut quis formicas repentes sentiat. Μυρμηκίζων στυφμος,
Gorr. in Isagoge pulsuum, formicans pulsus. Plin. lib. 7. cap.
2. narum inæquabili aut formicante percussu : vulgò dici-
mus formillant.

Μυρμηκια, verrucis laboro. μυρμηκιάω, formicosus, Plin.

Μυρμηξ, ηκος, τὸ, myrmecium, genus phalangij in Theriacis Ni-
candri.

Μυρμηκιτης, ου, ὁ, lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμηκόλεων, leo formicarius, paruum animal, Iob. cap. 4. insidia-
tur formicis.

Μυρσινη, ης, ἡ, ἡ, formicinus, Plaut.

Μυρμηξ, ηκος, ἡ, formica. Theocritus in Encomio Ptolemæi. Μυ-
ρμηκες πλοῦτες ἀεὶ κλυτὰ μογόντων. Idem in Syracusanis, μύρ-
μηκες ἀσπόμενοι ἡ ἄμητοι. Lucian. in 1. Epistol. Saturn. ἀεὶ ἢ τοὺς
ἀγρυπνοῦντας ἡ κάμνοντας, ὡς ὁ παροιμιάζων φησὶ. Idem Theocrit. eisd.
ἐν ᾗ μὴ πὶ πίης φίλε, μύρμηκι ἢ μύρμηξ, ἴσχνιος ἐπ' ἰσχίον. Μυρ-
μήκιον, ου, τὸ, i. πυκτικὸς ἱμάντας, lora cestuum, i. cestus ipsos
nibus alligatos & dispositos.

Μυρμηκιάω, μυρμηκιᾶς.

Μυρμηκισμος, ου, ὁ, ζωσ.

Μυρμηκώδης, ης, ες, turbo, strepitum edo. dicitur de fluminibus vehemen-
te currentibus. malim μορμύρω, vt suprà.

Μυρον, ου, τὸ, glans vnguentaria, quæ & ab Archigene apud Ga-
lenum ξ. τόπ. dicta βάλανος ἀγυπτία, & βάλανος μυρεψικη, vel ἡ
μυρεψικὴ βάλανος. Plinius myrobalanum etiam dixit. hæc
est ea Arabũ, à qua multũ diuersa ipsorum myrobalani ex
parum genere fructus. Aetius libro 10. cap. 11. ὁ τῆθ μυρε-
ψικὴν βάλανος, ἣν μυροβάλανον καλοῦσι, ὄνιησιν γίνεται, &c. Ex hac
fit eum balanino, quod oleum de Ben vocant. vide φοινι-
κοβ.

Μυρον, ου, τὸ, ἡδύσμα, pigmentorum officina.

Μυρεψικὸν, ἡ, ὁν, quasi pigmentarium. ἄρτος μυρεψικὸς, πλακοῦς, πλά-
γανον, ἡ ἀρτοπάγιον. Cicero ad Attic. libro 2. Epist. 1. Meus autem
liber totum Isocratis μυρεψικὸν, atque omnes eius discipulo-
rum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta con-
spsit. vas vnguentarium dixit Plinius, quod & μυρέϊον
dixit.

Μυρεω, lugeo, ὀδυρομαι, fleo, lachrymor, gemo, fluo.
Deon. absol. Apoll. 2. Argon. ἐπ' ἀκάμα μυρομένῃ, i. ὀφρῆ, effluit.
Apud Hesych. reperitur etiam μύρνιτο pro τέρκεται Etymol. &
ad μύρον meminit exponens μύρ, fluo. Eustath. innuit μύρ
ον ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, fundo, indéque esse μεμυρῶσθαι & ἀπεμυρῶσθαι : nec non μύ-
ρεσθαι unde dici τὸ ὑφαίνειν ἐκχεῖσθαι ὑδατος ἀπὸ Μύρρας τῆς τοῦ Θείαντος.
Hesych. μύρνιτο exponit ἐχέοντο fundebantur quasi & liquefcebant
lachrymis.

Μυρον, ου, τὸ, pigmentum, vnguentum, Plato 2. de Republ. ὄψα δ' ἢ
μύρα ἢ θυμιάματα. Legitur & in Masculino pro eodem. ἅπα
τα μύρων, nonnulla pigmenta, Aristot. in Proble. μύρα τὰ διὰ
τῆς ἀρχῆς πεπλασμένα ὕδατα, &c. Galen. ad Glaucon. loquens de
quæ malis applicantur. Capitur etiam μύρον apud Aristo-
phanem τοῦ μυροπωλείου. Antiquitus eò procedebat luxuria, vt
vnguenta in potu adderent. Ælian. de varia histor. libro 12.
Ἀρχέδικος μὴ γὰρ τοὺς ἐν Ἑλλησι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν Περσαις ἐκπίνοντας
ἐν πανηγύρει κεκραμένους ἐπαλείφειν ὑπὸ τῶν μυρίνων. legend. μυρίνης:
de Μυρίνῃ ὑπὸ τῶν. Iuuenal. Satyr. 6. Quum pertusa mero spu-
ent vnguenta Falerno. Martial. Et foliata stis. μύρον pro fle-
bili. Hesiod. posuit in clypeo Herculis, ἀφίδεον μὲν ὑπὸ πάτον ἐ ὄσ-
σε ἡ ὀδύνη μύρον, id est, lachrymis luctum. alij vnguentum
ponunt. possit etiam dici potius id μύρον esse aor. 2. pro ἔ-
μυρον vt sensus sit in anteriore sui parte mortem habebant
lachrymis fluebant pro mortem & lachrymas afferebant
quem terrigissent.

Μυροπάσσαλος, ου, ὁ, vox apud Galenum ξ. τόπ. lib. ά. in remedio ad
luitium συμβολικὸς scripto, i. picis & ceræ in vnguento li-
atæ compositio.

Μυρσινη, vnguentum spitans, in Epigr. pro quo reperitur etiam
μύρτος apud Plutarc. in Problem. Hellen.

Μυρεῖον, vnguentarius, circa vnguenta occupatus.

Μυροπάλιον, ου, vnguentariæ, Aristoph.

Μυροπάλης, ου, μυροπώλης, ου, ὁ, vnguentorum venditor, pigmenta-
rius, Gaza interprete, seplasiarius, faciens vnguentaria. Plaut.

Μυροπάλις, μυροπώλις, vnguentarius.

Μυροπωλεῖον, τὸ, officina vnguentaria, myropolion. Plauto. Apud
Theoph. in Caract. de scurra, διπλοῦν ὡς τὰ ἀρχεῖον, ἢ μυ-
ροπώλιον. Μυρρινεῖον, Aristoph.

Μυρρα, murœna piscis mas, μύραινα, murus, Gazæ. Idem σμύραι-
na dicitur. vide μύραινα.

Μυρρὰς, άδος, ἡ, vngo, Aristoph. μακεμμυπάτη ἡ μὰ τὰς μυρίφραμας τῶν κεφα-
λῶν μυρμικοσπ ἀφοσιν. μεμυρωμένος, vnguentatus, Gaza.

Μυρρίνη, ης, ἡ, myrrha. vide Μύρρις.

Μυρσίνη, vel μυρσίνος, ης, ἡ, myrtus. Aristoph. τὸ μυρσίνῳ λαβοῦσα τὸν
ἀγκύλου τὸξον τι μοι. Plato 2. de Rep. κατακλινέντες ὅπι σἰδαῖσι ἐ
στιβάδων μίλακί τε ἡ μυρσίναις, discumbentes in toris ex smilace
& myrto confectis. μυρσίναις ἐστεφανωμένοι οἱ ἀρχοντες. vnde μυρσι-
νῶν, μάχας ὅπ Θυμῶν. Aristoph. & Interp. Μυρσίνη: Murina, inquit
Festus, genus potionis, quæ Græcè dicitur, μυρσίνη, vel μυρσίνον.
hanc mulieres vocant muriolam, quidam murratum vinum,
quidam id dici putãt ex vuæ genere Murrinæ nomine. hanc
Romanæ mulieres vti loream, & passum bibere solitæ erãt.
vide Μυρσῖνος ου, ὁ.

Μυρσίνος, η, ον, ὁ, myrtus, Theoph. lib. 1. hist. plant. cap. 5.

Μυρσινών, ῶνος, ὁ, myrtetum, Aristoph.

Μύρρις, myrrhis, herba quæ & μυῤῥὶς vocatur, Dioscorid. libro 4.
cap. 116.

Μυροσέλαιον, myrsinelæum, i. myrteum oleum, hoc est, μυρσίνου
ἔλαιον, Dioscor. lib. 1.

Μυρσίνη, idem quod μυῤῥίνη, myrtus. in Gen. plurali legitur apud
Galen. ad Glauc.

Μυρσίτης οῦς, & οῦν, μυρτίτης apud Dioscorid vinum myrsini-
tes. Plin. fit ex myrti baccis. vide differentiam & inter myr-
teum vinum apud Catonem. οἶνος μυρσίτης pro μυρσίτης fal-
sò legitur apud Ælian. de varia histor. libro 12. vide Μυρίνης
οῦς.

Μυρσινοειδὴς, ἐς, similis folio myrti. Galen. Lib. 13. αἱ ἡ κολόβιον μυρσι-
νοειδὲς ἐκπίμενον τῷ σώματος.

Μύρσος, genus vasis ex viminibus contextum, cophinus auritus,
vt ἀρύβαλλος.

Μύρτα, τὰ, myrti baccæ. Nicand. in Theriacis, σὺν δ' αὖσα βάλοις
φυσαλέα μύρτα, Aristoph. in Auib. Εὖδες κατορυχὼν μύρτα, Inter.
μυρτίνης καρπούς. legend. μυρσίνης. Μυρτικὸς, ruscus.

Μύρτανον, propugnaculum fuit in Thracia ita appellatum.

Μυρτία, μυρσίνη ἡ, μυρτίς.

Μυρτίδανον, quidfit exponit Dioscorides lib. 1. cap. 157. τὸ ἡ μυρτί-
δανον, inquit, λεγόμενον ὑπόφυσιν ἔχει ἀσθενῆ ἡ ὀρθόδες ἡ ὁμά-
χοις. οἱον εἰ χεῖρες ὡσὶ τὸ ἡ μυρτινῆ φυόμενον: Quod verò Myrtida-
num dicitur, appendix est inæqualis, & eminens ac concolor,
velut manus circum myrti truncum. Galenus verò libr. sim-
plic. 7. de myrto loquens inquit: ἡ μόνη τῆ συλλήψει πρὸς τοὺς κλά-
δους αὐτοὺς ὑπόφυσιν ὀρθὴν ἔχουσι μυρτικὸν οἱουμένην. Paulus Æ-
gineta non μυρτικὸν sed μυρσῖνον hoc ipsum appellauit. Idem
Galenus in Glossemat. Hippocratis inquit. μυρτίδανον, οἱ πλέ-
ονες μὴ τὸ πόαν. Διοσκορίδης δὲ ὁ Ἀναζαρβεὺς ἐν τῷ αὐτῷ φησὶ ὕπνες ἐ-
πίφυσιν αὐτὸν ἔχειν ὀρθὴν ὡσὶ τὸ τῆς μυρσίνης φυτόν. Ὅ γε μὴν Γ' πο-
πάτης τὸν κατὰ τόπους ὁμοίως ἔχειν τῷ φυτῷ, ὅσῳ καὶ τὸς φησι κατὰ τὸ ὕδωρ
αὐξάνεσθαι πάχει. verba autem Hippocratis hæc sunt libro
2. de morbis mulierbis. φυσοῦνται, ἐκλείβει κακοὶς τρόποις, τὸ
ἐνδικὸν ἡ ἐκπλέον ἐν ὀρθρῳ πίνει, ἡ ὁ τοῦτῳ ἐστὶ τροχίσκοι, ὁ ἐκκλεῖσι
μυρτίδανον, &c. Nam libro eiusdem operis idem dixerat, ἐνδι-
κὸν φαρμακὸν τὸ ὀρθρῳ πίνειν, ἡ ὁ ἐκπλέον τοῦ πόνου, ἡ ὁ τροχίσκοι ἐκκλεί-
ποντες. Plinius verò longè aliter myrtidanum accepit : nam de
viris factitiis loquens libr. 14. cap. 16. inquit, myrtitem Cato
quemadmodum fecerit, mox paulò indicabimus. Græci verò
& alio modo. Ramis teneris eum suis foliis in albo musto
decoctis, tusis, libram in tribus musti congiis deferuere fa-
ciunt, donec duo superfint. Quod ita sylueftris myrti baccis
factum est, myrtidanum vocant. Idem lib. 23. cap. 4. vtim. Myr-
tidanum, inquit, diximus quo modo fieret : & easdem vires
myrtidano vino attribuit, quas Dioscor. suo myrtidano myrtę
adnato assignauit.

Μυρτίνη, ης, oleæ genus, & apud Nicandrum arboris pyri
genus.

Μυρτίτης πόλεμος, myrtaria lactaria, genus herbæ, de qua Th.
lib. 9. hist. plant. ὁ μυρτίτης δεμιτὸ ὑπογεώδους, myrtaria, fru-
tex terrenus, Idem lib. 4. de caus. plant. cap. 7.

Μύρτος, ου, τὸ, pars pudendi membri muliebris, hoc est, caro sub-
sultans quæ interiacet rimæ, teste Polluce. vide Καπησὸς. Item
τὸ μύρτον, fructus myrti, Aristot. in Prob. vide Μύρτα.

Μύρτος, ου, ὁ, myrtus arbor. vide in Chiliad. Erasm. myrteam co-
ronam ambit. Et libro ὠδὲ θυμὸν, ἀκουσμάτων.

Μυρτοχλὶς, ίδος, ἡ, μύρτον, vel potius μυρτοχλίδες dicuntur in puden-
do muliebri carnes vtrobique velut toruli, τὰ ὑπερτρωθεν σαρκώ-
δεα, quæ etiam à Polluce καμπυλὸν πτερυγώματα dicuntur. vide
Ruffum de partibus hominis c. 13.

Μύρω, ῶ, fillo, fluo.

Μύρωμα, ατος, τὸ, vnguentum. Aristoph. vel vncturа, μυεξολογία sue
μυρεξολογία. tanquam à μυρέω. idem cum μυρίζω significante ab
eodem verbo μύρωμα, ἀτος, τὸ, vt μεμυρισμένος, vnguentis delibu-

tus. vide suprà in Μυρίη.

Μῦς, υός, ὁ, mus, & musculus in corpore. vide Alexand. Aphrod. Probl. 52. lib. 2. Iliad. π. Ἔφθη ὠφελέων ὀμφαλὸν σειλὸν ὑγιὲς πᾶχος. Μυῶν ἀσθμάτων πλεῖται. vbi τῶν μαστοκυκλῶν describitur. Est autem mus terrestris & aquatilis, vt Gaz. reddit in Aristot. sed pro aquatili ἔμυς & ἀμυὶς scribitur. Alibi idem Gaza in Aristot. mytulum interpretatur & testa intectis. quære Μύες. Et vide Ælian. de terrestribus, & alibi de marinis. Quos Aristot. vocat μῦας αὐχενίους, Gaza vertit forices. μύες οἱ κεκοιμισθαι, Dioscor. mures domestici. Μῦς ὀρόφιος apud Aristoph. in Vespis. μὲς ὁ ποντικὸς, mus ponticus, Aristot. 8. Anim. μὲς corripitur in obliquis in priori. μυὸν tamen in bello ranarum legitur priori longa: vbi etiam priori breui reperitur.

Μύσσω, connicere, σκαφθμῦξαι, ὀπημύσσω, τὸ συμβλεῖν τὰ βλέφαρα.

Μυσάλεος, μῦσος significat polluo scelere auth. Hesyc.

Μυσάλμης, ν, famelicus & vorax. Μυσάλμας, Hesych. πολὺ πεινῆς ἢ ὁ διὰντα. Eust. μυσάλμιλλον scommatice dici tradit ὅτι τὸ μυσιλλᾶσθαι ἐν μίμῳ quod fit ἐν τῷ διτυλεσάτων ζῆν. vnde rectius μυσάλμης scriberetur vt antè.

Μύσται, occlusi sunt.

Μυσαρία, abominanda fœditas, Aretha.

Μυσερός, ά, όν, abominandus, fœlestus, fœleratus, impurtus, fordidus.

Μυσέω πᾶμα, μι. ἀκόμαμαι. π. ακμαι, abominor, detestor, aspernor, fastidio, exhorreo, Χάπτερπε ζόμαι, βδελύττομαι, μανθάνω δὲ, propriè nares corrugare, ringi, narium fastidio aliquid auersari. Pollux. ἢ τὸ μυσεῖν δηλοῦσι τὸ τὰ μυκτῆρε εἰσπλύνεσθαι, τὸ δυσχεραίνειν. γίγνεται δ' ἀπὸ μυκτήρων ἢ τῶ ῥίγους. vide Ἀναπνεῖν.

Μυσιηρός & Μυσιαχρός, abominandus, fœleratus, impurtus, quorum vtrumque apud Hesychium legitur. μυσιηρὸς synonymũ habens μυσερὸ. μυσιαχρὸν autem expositum μιαιφονηρὸν. itidémque μυσιαχρὸν affert pro μιαιφόνον execranda, impura apud Eustath. paroxytonos μυσιάχρη quod esse dicit σκαφίμαι πόρνε. alibi tamen exponens μυσιαχρὰ deritiansque ex μεμύσθαι præterito verbi μυσάττω. notandum vero vt & μυσιηρὸν & μυσιάχρη scribitur; intelligiturque de fœmina detestandæ & fœleratæ libinis ita & μισητὸν & μισήτη dici de fœmina libidinis extremo odio prosequendæ.

Μυσία, vrbis & regionis nomen, Etym.

Μυσικλέπτης, Hesyc. τὸ ὑμένιον τὸ κύσιν reprehendens eos qui dicebant esse νομιμάτιον μικρὸν.

Μυσιᾶν, respirare, ἀνιδιᾶν. vel σιωπᾶν ζοντα πνεῦσιν. anhelare in cubitualis est ἀνηρεμεῖν eidem Hesych. μυσιᾶν est σκνᾶμαι.

Μυσικαφεῖ, durè & ficcè. vide in Chiliad. Erasmi. apud Cratinum pro ficcè & quasi hiabundè aliquid facere, hoc est, ossitanter.

Μύσις, εως, præclusio, occlusio, contractio, compressio. μύσις τῆς πόρου.

Μυσκελέτρα, apud Pollucem, musserda, μύσκελτρον. Legitur & μυσκελέτριον pro eodem.

Μύσκολος, Hesych. ὁ σκολιὸς ἢ οἱ πυθμένες τῆς ξηρᾶς σύκου.

Μύσκος, parrius mus, musculus.

Μύσος, ους, ὁ, scelus, q. abominatio, μίασμα. Item fœleratus. Ianus Lascar. μύσος ἡ ὑπὸς μις μηδὲν, fœlerato nihil parcas, pro sacrificio dæmonico, Theodoret. in 3. Ecclesiast. histor. fœpius vtitur. at μυσὸς, ά, όν, detestandus, abominandus, detestabilis. Hesych. enim μυσὰ sunt μισοφᾶ μισοφᾶ μιαιφόνα μύσεα, Eustat. deriuat ἀφ' τὸ μύειν vt hīc φοῖς ὁ μύωλος, ad quod oculos claudimus ipsum videre non sustinentes sed tranfeuntes.

Μυσὸς πλεῦς, Telephus Mysus; Aristophan. nam rex fuit Mysiæ.

Μυσσάλα, musc ipula.

Μυσσολόγ, clàm indagare, in cauernam subire instar muris. κατασυλήσαι, ὡς μὲς φωτεῦσι δι ἐρευνᾶν ἐσω κρύφα, Aristoph. in Vespis, ἢ μυσσολέ τις ἐς τὸ τε κατασυλᾶν ἐσω.

Μύσσου, coreluli sunt, μύσσοι.

Μύσσω, vel μυ σω, mungo, emungo, mucum nasi extraho sed rarius est simplicis vsus, atque adeo nullum eius exemplum adfertur.

Μυσσαγωγὸς, μι ὁσσαγ. πκ. , duco ad sacra, initio, mysteria doceo, mysteria produco, sacra doceo, Actiu. Accus. τοὺς τὸν μυσσαγωγὸν σοὶ λόγους, Nazanz.

Μυσαγωγία, ἡ, initiatus, initiatio in sacris. initia videtur Cic. appellasse de Leg. quum inquit, Nam mihi quum multa exima, diuinaque videntur Athenæ tuæ peperisse, atque in vitam hominum attulisse: tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti vita exculti, ad humanitatem miti gati sumus, initiáque vt appellantur, ita reuera principia vitæ cognouimus. τὰς μυσταγωγίας ἑόρτας, Nazanz. initiationis verba: tic interpr.

Μυσαγωγὸς, ὁ, princeps sacrorum. Cicero in Verrem, hi qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent; & vnus quidque ostendere, quos illi mystagogos vocant. μυσαγωγὸν ἐξ ὑπνώτων. Nazan. i. prædicator. πυνθοῦ πατρὸς ἢ μαίας ἢ πάππου μυσαγωγοὺς μύσαι, idem Nazanz. mali malorum dæmonum fictores & facerdotes & cultores: fic Bilibaldus.

Μυσάλμης, ὁ, fordidus, auarus, quasi victitans è diuisiendâ famentorum.

Μύσαξ, κος, ὁ, labrum superius, & in eo enati pili. Plutarch. in Agide tradit ex Aristotelis authoritate, Lacedæmonior i legibus sancitũ fuisse κείρεσθαι τὸν μύσακα. τὸ τῦ μύσακος οἷ, inquit, φοντίοντες, ὅτως μὴ ῥέῳ τὰ μικρὰ πατὰ τὸ νοις σαίνειν ἐσθίοντας. Pollux, ἀπὸ δ' ὑπὸ τῦ ῥὶν πείχει, μυσάξ, ὑπηρίμενον, φορτικὸν φώτη βλάδε, ἢ ὃ φορτικὸ πάτα χείλες, πάσσ Θ. τὸ δ' ὑξ ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ ὑπὸν, barba est sub mento teste Ruffo, & ἴνα sub temporibus primæ barbæ lanugo, πάσσ Θ verò barba in summo mento, vt in superiori labro φορτσάριον barbi primus exortus, qui pili postea adaucti μύσακες dicuntur inde & vulgaris vox, mouſtaches. Theocritus, χ' ὑ μύσαξ πολλῶ ἀραιώλεται ἢ κάλλιον.

Μυσηριακὸς πος, secretissimus & tectissimus homo. Comm Aristophanis in Pluto, quem ipse comicè dixit καλλίσταν κλῆσιν etiã pro secreto ponitur: vnde apud Ho. καλὸν πο.

Μυσηριδίτελεσμ, in Epigram.

Μύσηριον, ν, τὸ, arcanum, mysterium, sub quo arcani aliqui latet, quódque nõ perficitur, nisi occulta aliqua sacrorũ ratione, res arcana occultáque, quæque nefas est vulgò enarrare, res arcana & paucis cognita, neque communicanda, nõ initiatis. Paulus ad Ephes. cap. 1. γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τὸ μακρὸ αὐτῦ, nobis patefacto mysterio voluntatis suæ. quo ce pro Latina passim vtitur Cicero. Μυστήριον, apud Thlogos aliquando sacramentum significat: non ita tamẽ vendum, sed arcanum & mysterium hoc præsertim loco ẽtap. 5. ciuidem Epist. τὸ μυστήριον τῦτο μέγα ἔστιν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Ἐrant autem mystria duplicia apud Eleusinem terræ Acæ, magna scilicet, Cereri sacra: & parua, Proserpinæ: in cubiquæ agebantur, facerdotes summo silentio occultabant. De hoc Cæl. lib. 9. cap. 9. Dicta autem, volunt, quod ea ἄλλ, ὥσπερ τὰ ἔνδυτα, hoc est, occludere oportet intus, intus ea dire, nec cuiquam profano explicare. vel λάνθ τὸ μυεῖν τὸ ὦν, hoc est, os obfigurare. vide in Chiliad. Erasmi, Ante myria discedere: & Afinus mysteria portans. Plutarchus ait in suſomnum esse mysteriũ mortis, de hac voce ista colerat in vnum Franc. Port. σεβοῦ τὸ μυεῖν. Horat. Ode 13. lib. 3. ero digna silentio. μυστήρια. cerimoniæ arcanæ, sacra o nea, sacra secreta, Seneca. Here. erant parua, & magna teria. ἀρίσ. πλ. τω. Καὶ μᾶλλ ἂν ἐμυεῖσθε ὅσ τ' ἐν αὐτῇ τὰ μεγάλ ibi commentator. μυσήρια ἢ ὁ μυούμενος ἐν αὐτῷ τελεῖται. μικρὰ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ, ἢ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ σκοπὸς ἡμῖν ἐς τὰ μεγάλα. ἢ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ σκοπὸς ἡμῖν ἐς τὰ μεγάλα. erant Proserpinæ: in Herculis gr instituta, magna erãt Cereris. Seneca in Hercule furent dere sacra secreta frugum parenti. Qui in his initiaban vestimenta, in quibus initiabãtur, nunquam deponebar onec discerpta sponte sua decidebant. Mystæ autem in ri Græcis gestabãt faces luto, & furfure obliti, Lymphatic su debacchantes & facerdotes idem factitabant, i. debãtur. Sen. Romanus habita quæstione de Bacchana ti, decreuit ne qua sacra fierent in operto.

Μύστης, ὁ, sacra diſcens, mysteriorum peritus, diſcipulus. i acris sacris alicuius numinis, mysta Senecæ poet. ἀφοσιω ὁ, adorator, cultor. Ἐξ συμμύσας, qui iisdẽ sacris sunt initiati l. 9. c. 9. μύστης κὺ χνος, in Epi. trállatè etiã dixit Apol. ad di de Antichristo loquens, τὸ δ' μυστήριον ἤδ ἐνεργεῖται ἀθέμ.

Μυστηριόπλης ασσυδ, apud Pollucem.

Μυσκιπτες, ν, ὁ, musculus piscis, de quo Aristot. lib. 3. Anim.

Μυστικὸς, ὁν, ὁ, mysticus, arcanus. μυστικὴ ἡμέρα apud Pollu ne μυστικὸς. Gregor. Ἐπεὶ τοῖν ὄζιν ὁ τῆς Ἐκκλησίας συπικὸς μῆτηρ ἐστὶ πολλῶν μυστικῶς ἢ ἡμῖν ἀποκρυφῶν αὐδρα.

Μυστιλᾶζ, sorbere excauare pane, κατατηφγειν. Aristop. in Plo, σπλῆσα ὑποῖσε μαμυστιλήθρη, ὃ qui plurimũ polentæ in Theseo dicatis, estiatis. metaph. Aristop. in Equit. κὰν χερσὶν μυστιλᾶται τὸν ἄρτον ἐν ἀμφοῖν καὶ κατατηφγει.

Μυσίλη, νεως, panis cauus quo ius forbetur. Μυσίλη, inquit Po ς, ὅτι ἐψωμὸς καὶ Θ, ἐστὶν, ὃ ζωμὸν βαθυνεῖται. vnde μυσιλήτρια. Ibidem, μυσιλὴ ἡ ἄλγα. Μυσιλάριον idẽ vocat cochleare, κυάθιον, ligula, κοχλιάριον κυ. vide Μύστον. Interp. Aristoph. in Eit. μυσίλη, ὁ κοῖλ Θ ἄρτος, ἐ ξωμὸς ἀπὸ τῆς ζωμὸς αὐτοῦ ἔβρεκτ. at Μύστ Atticos vocasse τὸν ἄρτον τὸν πὶς κυσὶ ἐβρεγμένον, annat schol. Aristoph Panis buccas, quæ canibus obiicerentur prà μυσίλη habuimus & μυσιλᾶζ quarum scripturarum vtramque agnoscit. Eustath.

Μυσίλη, Hes. νίσιον, in frusta secat, quod supra μυσίλλα.

Μυστοπόλιον, celebi are. Accus. apud Nonnum.

Μυστιπόλ, facerdos & adorator apud Nonnum. Aliquale adiecie

ctiuè apud eundem pro sacro & mystico. vnde μυσιπόλος
μύησις, festus dies.
mystica, mysteriorum perita. vnde μύσις μολυβ, libro 5. E-
am. mysticum carmen. μύσιδις, conficiæ mysterij, cultri-
Nazaur. μύσιδες οἰκεσιμαι. Interpr. vertit ministras dom
e conuer sationis: sed viderit.
, vel μύσπες, ου, τὸ. Eustath. idem quod μυσίλα, panis excaua-
ad hauriendum pulmentum, siue ius, sed videtur esse po-
cochlear. nam & ipsum ex ligno stannóue aut argento
natum hauriendo vel iuri vel pulmento seruit. quomo-
cipi non incommode potest in hoc loco Nicandri Ἠρι-
δ' ὑγιαίων κοίλοις ὑπὸ φύσιο μύσπες quod sic ibi exponitur
ες χειλεὸν χθαίμων κοίλοις ὑποστρέφον τοῖς μύσπες vt sit cauis
i cochlearibus. itidémque Hippolochus in epistola qua-
di de quodam epulo Macedonico dixit ἐκάστῳ γὰρ διατιθοῦ-
δύπαν μυσπὸν χρυσοῦν· μύσπον etiam nomen mensuræ est &
r mensturas capacius est quam καχλιάριον in hippiatricis
n mensuris τὸ μύσπον dicitur continere duo cochlearia. à
v. fit μυσπίον vnde μυσπιοπώλης qui mystra vendunt. μύσπα
que cyathos Ruellius interpretatur: mystra Marcel. Cæl.
o. cap. 9. vide Μύσπον.
ης, ὁ, ἡ Θ, qui sacra aut ecclesiasticos recipit. Aristoph.
μυσταγωγὸς οἶκος. ὁ. αυσινὸς, ἱερεύς, οὗ μύσας ὕπνῳ χρῶν Θ, domus
rtarum susceptrix.
Θ, ουδ, ὁ, in sacris versans, sacrificus, sacerdos, doctor, ma-
er. μυσοπόλος Σοπλων, in Epigrammat. μυσοπόλῳ φέρωρι,
em.
ος, ferens mysteria.
ον, muscipula. ἄβρᾳ τὸ τοῖς μυσὶ φόνιον ὕπαφέρειν, quod exitium
ait muribus.
. Hesych. sunt οἱ ἀμυχὴ, laniatus vnguium.
ς, ου, mola.
pudenda.
ζω, literam μ, nimis crebro itero, vnde & μυτακισμὸς.
mutus, impendio taciturnus, ineptus ad venerem, in ve-
m solutior & pisci fœmina, quæ sine mare compare nõ
t neque pascitur. Hesych.
ω. punio, κολάζω, Hesych.
σάρης dixit Theocrit. quam interpretantur mutilam. apud
ychium. μυτιλὸν oxytonos expos. ἔγκατον nec non νήπιον,
ος, ὁ, nasus in marinis piscibus. Aristot. de sepia loquens,
am ὁ τῆ μυτὶδι habere τὸν ὀσφὺν, hoc est, genitalesq; emen.
hanc postea idem vocat μυκτῆρα, additque non absurdè
ῆνα μύτον vocari posse. Item papauer turbinum è con-
iorum genere, quod quasi superflua materies retrimen-
que habetur, Aristot.
ος, ὁ, id est quod in mollibus piscibus viscerum loco habe-
. Non sunt enim eis viscera: vt Aristot. ait lib. 4. Animal. ea
em sub ore est, & per eam gula tendit, ait idem eodem in
o. Galenus in Glossis, μύτις, τὸ ἐν τῇ σπιᾷ σῶμα τὸ μέλαν. Est &
cis nomen apud Hippocr. apud Hesych. reperitur μυτὶς
vino & oxytonos quod itidem esse dicit τὸ μέλαν τῆς σπα-
ὃ ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ κατὰ τὴν κοιλίαν, atramentum sepiæ quod in
habet & excernit in metu. id etiam ὀβολὸν nominatur.
Θ, vox Latina depraua ta à mytius: apud Athen. libr 3. πλὼ
λίπας κεφαλίδων ἴσας ὀπτὰ, ἰλὺν ῥωμαῖον μύτιον ὀνομάζουσι, in quo
r Græcus fallitur Latinitatis imperitia.
ωνες, Siculis μύναι, fungi: Ionibus πώγωνες, quæ & μύσακες,
esych.
ξαται, eidem est συναίξασα, gemens, ingemiscens afferenti &
ὀμνύουσι pro σύνειν.
ς, vide suprà in μύτις.
ός, Hesych. ἐνεὸς, mutus: qui & μῦτις, nec non τὸ γυναικεῖον
ἔρυον.
ω. vide in μύσσω.
ωτὸν, μ. μύσσον, π. βύσσος, intero, concido eludiú, facio intritum.
ide infra.
ωτὸς, τὸ, genus edulij: iutritum ex alliis & variis concinna-
m, casco, oleo, ouo, porro. Dictum quasi μυσσωτὸν, ἀπὸ τοῦ
σσῶ, contemptum videlicet esculentum. Galen. inter-
retatur. Ὑπόκρεμμις σκορόδων ὁ κρομμύου, Schol. Aristoph. in
quitib. Cæl. libro 3. capite 30. μυττωτὸν, alliatum, moretum
r gil. Theophrast. libro 9. historiar. plantar. de genere allio-
m, σκόροδον κύκρεον κελευόμενον οὐκ ἐξιοῦσιν, ἀλλὰ σφῷς τὸν μυττω-
χρώντας, &c. Cyprium allium vocatum non decoquunt, sed
n myttotis vtuntur: sic Gaza. Plin. libro 19. cap. 6. de allio Cy-
rio, ruris pulmentaria exponit. μυσσωτὸν vocat Hippocr. de
ocis in homine. alibi verò dixit lib. 2. ὀδὰξ σωσθῆναι ὃ ἐμὲ μὴ
σαγ ὁ μυττωτὸν ἁμιῶ δυοῖν μετὰ. Dioscorides de allio loquens
ibro secundo, τὸ δ' ὀξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μαλάξεως ἐλαίας γινούμενον τρίμμα
καταλήγον ὁ μυττωτὸν, ὕπνον μετὰ ἡδυσμοῦ. Pollux μυττωτὸν ex-
onit τρίμμα ἐκ σκορόδων ἁμαὶ ὑπὸ Aretæum libro 2. cap. 9. vbi
moretum transtulit Interpres. Callimachus, ἰῶν ἐφθέγξατο μυσσω-
τῶν. sic legendum puto apud Hippocr. Hinc Aristophanes di-
xit in Vespis, λύβις τὸν αὐτὸν αὖθις μυττωτίσασθαι, pro intrisi mo
do atque alliati acrem reddemus, σωστέροισιν, ἁβιμαὶ σοφοῖς, ὀλι-
πικρατέροισιν.
Μυχαίτατος, & μυχόπατος, pro μυχάτατος, intimus, penitissimus,
intus semotus, ἐνδότατος, ἐνδότερος, ἐνδέμυχος, intus latens, Arist.
de mundo, τὸ πόντου τὸ μυχαίτατον, μεμίανται καὶ ἐστὶ τὰν.
Μύχατος, intimus, penitissimus, A pol. 1. Arg. μυχατὴν οἰκέτευε κα-
λιβῆ, i. ὦ οἰκία, in penetralibus domus. Phocyl. μυχάτιος θεσπελαθ-
πότης οἰκεῖος. ὃν μυχάτιον καὶ ἀγχύαν, in Epigr.
Μυχὴ, μυχός.
Μυχθίζω, ἴττι ἐω, χλιάζω, ταυτόζω, suspiro. item ingemisco. hinc
ἀϋσμυχθίζων, apud Æschyl.
Μυχθισμὸς, ἱττῆιο. item suspirium, meminit Eustat. quoque verbi
μυχθίζω. in hac significatione deriuans ἀπὸ τῶν μυκτῶν siue μυ-
μῶν quem esse dicit τὸν ἐκ τῶν διὰ μυκτήρων ἀέρωσιν ἕλκον, ἰονitú
quem reddunt per nares ij qui anhelant & respirant.
Μυχιώτ Θ, ου, ὁ, abditus ex penetralibus. vnde μυχιώτ Θ σκευ-
λος, ὁ ἐν βαθεῖ κειμένῳ πόμβῳ. ἢ ἅπαν τὸ εἴσω μυχιώτου ὑποῦσθαι
λέγουσι.
Μύχιος, abditus, intimus, arcanus, Apoll. 2. πνεῦσιν μυχίοισι, flati-
bus occultis. Aristot. de mundo, πνεύματα εἰς μυχίους σύριγγας ἐκ
περιεχομένου, &c. Spiritus qui aberrans se insinuarit in abstrusos
quosdam terræ atque cæcos meatus.
Μυχλὸς, otiosus, libidinosus, mollis. Afinum admissarium ita vo
cant Phocidenses. pro μυχλὸς dicitur & μὴχλὸς.
Μυχμὸς, οῦ, ὁ, strepitus per nares.
Μυχοπόνηρος, speculus vbi recessus cauus & vorago ponti est. Am.
Marcel. lib. 22.
Μυχὸς, οῦ, ὁ, recessus, locus abditus, conclaue, penetrale, θε-
μένιον, id est, fundamentum: pro sinu vbique apud Strabo-
nem. Furipid. in Hecuba, μυχὸς ἀέρος, antri recessus. Ho-
mer. Odyss. ὃν μυχὸν ποδὸς λιμένος, & longinqua portus parte,
Thucydid. ὃν μυχὸν τοῦ λιμένος, apud profunda portus, idem
Thucydid. ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους, in imo nauigij, Lucianus. μυ-
χοὶ δόμων, conclaui, Homer. Odyss. πάντας τοὺς γῆς οὖν μυχοὺς,
&c. Aristides.
Μύωαν, αν Θ, palearum acerrus, lingua Dorica.
Μύω, μ. ὑσω, σ. υκα, claudo, occulto, nicto, palpebras oculorúm-
que folliculos claudo, κεκμύω. Accus. aliud est μυῶ, à μύω: vi-
de suprà. μύειν, inquit Commentar. Aristophan. in Ranis. ὅτι τὸ
κλείειν σημαίνει. vnde dicta μυσταῖα, ἀπὸ τοῦ ἀκούοντας μύειν τὸ
στόμα, καὶ μηδὲν ταῦτα ἰδεῖν ἀναγκάζειν. σύνηθες μὲν τὸν ἅπαντα χρόνον, A-
lexand. Aphrod. Idem libro primo, Problemat. τοὺς ὕπερ τοῦ ὀ-
φθαλμοῦ μύοντας, alterum oculum comprimimus. μύουσι δὲ ὀ-
φθαλμοὶ οἱ αὐξόμενοι, homines oculis conniuent, Politianus,
ἐμμύσεις κατὰνοις, oculos clausisti, in Epigrammat. χεῖν Θ ἐμυσε,
os se clausit, Ibidem. μύσας δὲ πάλιν, omissis luctibus, Ibi
dem, μέμυκε, obmutuit, ore scilicet compresso, Ibidem. con
trahitur, constringitur, clauditur. Hesiod. vel mugit, strepitat.
vnde μεμυκὼς, compressus, qui coit. μεμυκὸς τὸ στόμα, qui ore
compresso est, Aristot. in Problemat. reperitur etiam dictum
de aliis vt de vulnere, cuius labra non hiant μεμυκότα ἕλκη, i-
tem de rosis apud Eustathium. item μύοντες πόρροι, μεμυκότα
κάτω αἰσχρά, in Epigrammat. μεμυκότες ἀθμοὶ, venti silen-
tes, Ibidem.
Μυώδης, musculosus, torosus, lacertosus, ἰσχυὸς καὶ μυώδης τὸ σῶμα,
Galen.
Μυών, ῶνος, ὁ, pars quæ præcipuè habet mvsculos. exponitur ité
pulpa brachiorum & coxarum, γαστροκνημία, musculus, γευρώδης
τόπος, torus, lacertus.
Μυωνία, ας, ἡ, mulier prodigiosæ libidinis apud Ælian. à muris
salacitate immodica. quæ dicitur μύς, Cæl. lib. 8. cap. 8.
Μυωτὸς. Murium multa esse genera testatur Aristoteles, qui ta-
men de domesticis tantum sine arualibus scripsit libro 6.
Hist. fine. Et de Ægyptiis, & alio genere quod non nomina-
uit, sed duobus pedib. id ingredi ait, hæc verba adiecit: οἱ ἐν
Αἰγύπτῳ μῦες σκληρὸν ἔχουσι τὸν τρίχα, σχεδὸν ὅσπερ οἱ χοιρικοὶ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερον γένος βαδίζουσι δὲ τοῖς ὀπισθίοις ποσὶ, τὰ δὲ ἐμπρόσθια, ὡσεὶ τὰ χεῖρας, τὰ δὲ ὀπίσθια, μικρὰ. γίνονται δὲ πολλοὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πολλοί. Hæc Pli-
nius lib. 10. cap. 65. ita reddidit, Ægyptiis muribus durus pi-
lus, sicut herinaceis. Idem bipedes ambulant ceu alpini. Al-
pinos itaque nominat Plinius eos quorum nomen Aristot.
non expressit. nominauit autem hunc murem μυωξὸν Epi-
phanius. ipsius hæc verba in libro Anchorato, vbi contra in-
credulos resurrectionis prodicit, ipsum per semestre tempo-
ris spatium, ab autumno ad ver vsque, vsque mortuum sub
terra delitescere, & postea reuiuiscere. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐπεισε, inquit,
τοὺτοις ἡ φάτα τὸ ἄγνοια, ἴδιόν ὁ μυωξὸς τὸ ζῶον. λέγει δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπὲρ μῆνας ἓξ ἡ φάτα ἀμίκρας τεσσαρεσκαιτε, ὁ αὐξῆς μὴ εἶδε κατοχὴς αὖθις αὐτὸ ἀλλοῖον. Sed & idem Epiphanius contra Originem, hæ-
ref. 64. fine, myoxo comparat Originem, & iucundam histo-

riam de catulis ipsius recensetἐφασκον οἱ φυσιλόγοι τὸν μυωξὸν βλαφωδέστερ, ἢ τὰ χθόνια τῶν ἄσπ. ὅτι τὸ αὐτὸ πολλὰ πάσχειν, ἕως πάντε ἡμ ἡ πν. τοῦ ἢ ἡχοῦσε τοὺτους ὑπερβάλλειν. ἢ ἔσε ὕστερ ὅλον τὸν φαλεὸν ἢ χιδῶτα, μὴ ἀναισθῆναι σὺν ἄλλοις κατασφαγῆτε, ὑπὸ ἢ ἐν ὕπνοι εἰς κέφαλέν τε ἢ ὀφθ. σφῦ ἢ λαιὸν κατακαυθῆσαι σὺ ὀφθαλμοῦ, σπῦν ὑφίεις ἢ ἀναπτύφει τυφλὸν γεγονότα, ὡς ὅτι βούλεται ἢ κρεσον αὐτῆ ἀφορᾶσθαι. ἢ πάντων ἐνδεῖν. ἐπὶ ἢ σεμῶν τὰ ἀπὸ ἀπείρου ἀφεστυχεῖ τοῖς τοιούτοις, ἢ λαβὼν αὐτὰ εἰς τὸ δωμάτ, ἐκλαπήσει ἑαυτοὺς λαμβάνοντ λόπ τοῦ ἰοῦ τῆς ἐχίδνης τεθραμμένης. οὐτω ἢ σὺ ἔωρηζῆν, ὧπ τῆς ἀφορημένης ἐπλιωκῆς πρὸ πρέσεως τυφλοῦς τὸ νοῦ, ζῶζόμενος τὸν ἐν τοῖς πειθοῖσι σοι, ἢ χάρτας αὐτοῖς εἰς βραβεῖα ἐκκατρέλυ. Ex his itaque locis intelligitur μυωξὸν esse murem alpinum à Plinio dictum, & qui vulgò in Alpibus marmota appellatur. Meminit etiam Gal. li. 3. de Alimentis, myoxi: Οὐκοῦν ὕπ σὐκσπμαι λόγων μακρὸν εἰς τὸ κρ ὃ ἐκφερον ἢ ὃν ὃπ ὄνυχα μὴ ἔχειν ἁπαντα διόχρηται, κἀδὲ ὧν ὃι ἐλεφὰς τὸ τοῦ λαγωοῦ ἔμοιοι ζωύφιον, ὃ κρκόδιλον κοιμώμενον (sed legend. κοιμώκενον) ἐσ Αἴθιοπίαν ἢ τὸ ἐπαλίας, τὸ μεταξὺ ἄσπ. ὅπ τε ἢ σοὺς, ὥσπερ ἢ τὸ ἐν ἀφρικῇ μυῶν ἢ ἐν κελευμένων ἐλεῖον, ἐν μέσῳ μυωξοῖς κεκλῶφον. Sic enim legendum.

Μυοξία, μυωπία, muris cauerna, μυοδόκιον, γαύλη, Ho. Βατραχ. Item oratio contumeliosa, ὑβριστικὸς λόγος, Hesyc.

Μυωπάζω, μ. ἀσω, τ. ικα, nicto, non nisi comminus obiecta oculis possum intueri. Suid. μυωπάζειν, τὸ πὶ ἐγγὺς ὀφθαλμοῖς φερόμενα κρίνειν, Hesych. ὀφθαλμιᾶν. μυωπάζειν (inquit Aristotel.) λέγονται οἱ ἐκ γῆρως τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δ' ἀπὸ πόσου ἀσθενῶς ὁρῶντες. Myopes dicuntur qui ab ortu primo, proxima quidem vident, remota verò non vident. Petr. 2. Epist. c. 1. τυφλὸς ἐστ μυωπάζων, i. eminus nō intuens sed solùm oculis admota. Theod. Beza reddidit nihil procul cernens, subaud. in iis quæ ad regnum Dei pertinent, qui non cernit cœlestia, longius vid. & extra mundum remota sed terrestria duntaxat quę proxima sunt vt hac in parte plane sit μύωψ. Myopem cum nyctalope confudit, Gell. lib. 4. cap. 2. Dicti sunt μύωπες ἀφ' τὸ μύειν σὺν ὄπτ., quia sępè connictant oculis.

Μυωπώρα, myoparo, genus nauigij. vide Bayf. Superius per ὁ in antepenul. scribitur.

Μυωπίς, ος, ἡ, cauerna murium. μυωπίδες αἱ ὑπὸ γῆν οἰκοῦσι, murium latibula sues effodiunt. Aristot. 6. Anim. Theophr. lib. fragm. ἐσθίουσι φαγιεῖν ὕειον εἰς τὰς μυωπίδας παιοντες.

Μυωπία, sive μυωπίασις, affectus oculorum quo laborant qui μύωπες dicuntur, qui ex natiuitate parua quidem comminus vident, eminus verò nec vel magna possunt intueri. Atque ij scripta non nisi oculis admota possunt legere: quod vitium sanationem non recipit. vide Aetium πεντ. lib. 2. Serm. 3. cap. 44. Hinc Μυωπίας ὁ μύωψ, qui hoc morbo laborat. vide Nυκτάλωψ. Dicitur etiam μυωπὸς Xenoph.

Μυωπίζω, Hesyc. ἀκριβῶς τὰς ὀφθαλμοὺς φερόμενα.

Μυωπίζω, stimulo, διεγείρω, πρήγιζω. μυωπίζει τὸν ἵππον. Xenoph. calcaribus vrgere. fit à μύωψ.

Μυωπὸς, idem qui μύωψ. Xenoph. de canibus loquens, ἃ ᾗ μυωπὸν ἢ χρῶσιν χρῆται τὰ ὄμματα ἔχουσι. Vide Μυωπία.

Μυωτακάσπαρτος, apud Athen. lib. 9. mitsculo ἐστ. carnes.

Μυωτὶς, genus vestis Armenijs peculiaris. teste Polluce, quasi sericina vel murina vestis: vel è murium pellibus contecta vel murium effigiebus variegata: & herba, quæ vocatur auricula muris. vide Μυὸς ὦτα.

Μύωψ, ωπος, ὁ, idem quod ὄεστρον, insecti genus est, quo maximè boues infestantur, asilus Virg. 3. Georg. tabanus Varroni, & vulgò tan. Constantinus γεωπονικῶν lib. ιζ'. Ὅτι ὑ κέφεσις σὺν βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦσι τὰς σποδυτὶν ἐν ὕδ. Plato in Apolog. φησὶν ἐμὲ ὑπὸ μύωπός τινος, excitari ab asilo quopiam. Significat etiam flagellum equi, calcar: minimum digitum ita quoque dici inuenio, qui & ὠτίτης. μύωπες autem dicuntur, qui limis ac veluti feculis oculis aspiciunt: cui contrarium fenibus accidit. de quibus Alex. Aphr. Probl. 74. libro 1. Aut (vt alij) qui interdiu exiliter vident, & vesperi iustam aciem habent. Sic dicti à cōminentibus oculis. Latini lusciosos, luscitiosos & nuscitiosos vocant, Bud. in Annot. Hi tamen propriè non μύωπες, sed νυκτάλωπες.

Μῦ, quæro. vnde μύω, quære.

Μυᾶ. Hes. ὁπὸ σπιᾶ.

Μύδα, eidem sunt ἄλφιτα σὺν farina frumenti.

Μυδάω, loquor, cano.

Μυδάω, flamma, pustula.

Μύδιος, Hes. species sportulæ.

Μύδυξ, imperitus, ἀπαίδευτος.

Μυδύειν, Hesych. σκληραίνειν, μωραίνειν.

Μυκάομαι, irrideo, deludo à nomine μύκητ.

Μυκίζω, ἐμπαίζω. Suid illudo.

Μύκησ, irrisor, Cicero: derisor, Horat. σκώπτης, χλευαστής.

Μύκης, vini genus quod in fanciendis fœderibus libabant: fortè ὃσ τὸ μέλιν, hoc est bello, dictum.

Μυκᾶ, Hesyc. exponit μαχόμενα pugnat, manus conferit, affertus & medium μωλύσεται pro μαχήσεται pugnabit sed addendum πυρεθήσεται, exacerbabitur.

Μυκᾶν, Hesych. πόλεμος, μάχη, ὄρυβος, bellum, pugna, tumultus, pro quo supra μάκη & μαχὴ sunt vero qui μυκᾶν hoc loco interpretantur velint ἐσ τὸ μεκέιν vt pote in quo oporteat festanter ire, alij ἐσ τὸ μεμύκεν quoniam manus in eo pollu untur sanguine.

Μυκίνη, ης, ἡ, moly herba: ἐσ τὸ μυλεῖν τὰς ὑσσους, i. à mitigandis sedandisque morbis. Eam Mercurius Vlyssi tradidit in medium carminum Circes. Odyss. κ. μῶλυ δέ μιν κικλήσκουσι θεοὶ interpretans Ouid. at, Moly vocant superi, nigra radice tenetur. vide Etym. & Didymi abimbidem. μῶλυ δ' ῥιζοτομοῦ, moly ontanum. Dioscor. lib. 3. cap. 52. de hac voce fic annotauit ance. Portius. Dioscorid. lib. 3. cap. 49. μῶλυ. sunt qui sylueſtre cuticoion. i. violam vocent. Romani pariter Græcis Moly pellant, graminis habet folia, latiora tantum, per terram irſa flores violæ ſimiles, colore lacteo, minores tamen, & aurpureæ violæ magnitudinem accedentes. caulem candidum longitudine 4. cubitorum, in cuius ſummo alij ſimile nidam eſt, &c. De hoc etiam Theophraſt. Fuſius lib. 19. cap. de hiſt. plant. in Cyllene Arcadiæ naſci id tradit, & valeſcirimum aduerſus veneficia: eius tamen radicem non ſi difficile eruì, vt ſcripſit Homerus. Plinius ſcribit Mercium fuiſſe inuentorem huius herbæ. Hesych. ait quoſdam μῶλυ intelligere τὸ λεγεν δὲ ὃ τὸ πάτπε μελκώτατ ὁ δὲ σφοδρόν.

Μώλυζα, ης, allij caput apud Pſellum medicum. legitur & μώλυ apud Hippocrat. σὺν γυναικείοις φύσεσι. σκορόδου μόνυζα Cen. exponit σκόρδου ἀπλοῦ τοῦ καφαλοῦ ὄχεσ, ἢ μὲ διαλυμένος ἀγλώσσε.

Μωλώδης, hebeto, vetro, Etym.

Μωλυοβρίκα, apud Hippocr. ſenſim marceſcentia, ἢ βραχὺ ὑγρασιμώτερα.

Μῶλυς, imperitus, inquinatus, diſſolutus, hebes. pro ſegne & torpido, Nicand. in Theriac. de angue, Τῶν δ' ὑπὸ λιθαίνοιο ἐδὼν ἀπεδάπατο γῆρας Μῶλυς ὑπ' ἰσχίον, ὃ, βεβρὸς, ὠδὴς, νωχελὴς ἀγκεῖς. apud Sophocl. μῶλυς, ingenio tardus, ἀμβλὺς ἢ.

Μωλύτερος, hebetior, imbecillior, adhuc florem habens, Etym.

Μωλύω, ἀφωλῶ, lenio, impedio, paulatim extabesco.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, flagellum ex boue, cicatrix verberum, vulnus vibex, vibex plagæ. μώλωπες καλοῦσι τὰ ὑπόμελα σφοδρὰ ἐν βοῦν, erberum vulneribus ac vibicibus admotæ pelles prohibent. vlcera conſiſtant, Ariſtot. in Probl. De Chriſto in 1. Petr. 2. ἢ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε, cuius vibice ſanati fuiſtis.

Μωλωπικὸς, cicatricoſus, κατάφωτος.

Μώμαρ, quæro. vnde μώμαθος apud Hesych. ζητῆμ : afferens & μῶτις pro ζητῆς ac τηχνάζεται, ſimiliter μώθαμ affertur pro ζητῶ & πολυσοφιζόμενος, dicitúrque eſſe Laconicum.

Μωμάομαι, μ. ήσομαι, ᾶσ. μεμώημαι, vitupero, reprehendo, irridea, Hesych. Iliad. γ, τρωὰς ὃ ὀπίσσω πᾶσι μωμόσονται. i. ὑβρίσουσιμένοι τὸν Ορhan. in Aulb. Νῦ τὸν διόνυσον ἔδρ μεμᾶ, σπουδᾷ, i. γέλοιε. Vo. Qua re fit vt lingulaeæ obtrectatores tui, iam nunc mutantes dicant. μωμόσονται τὰς μέλιτ ἐ ιμμοντας.

Μώμαρ, δ, μώμος, ſtultus. Item dedecus & pugna, μάμαρ, ὁπὸ ἢ ἀχ, Hesych.

Μωμᾶν, rideo, irrideo, Heſiod. μωμῶνεν ἀϊδῶσα, clàm reprehendere.

Μώμασμα, ατος, τὸ, ſanna, irriſio, μωώμασμα, ψόγμασ. reprehenſiones.

Μωμητὸς, οῦ, ὁ, vituperabilis.

Μωμόσκωλος, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium ginginæ affidet. Pollux. τῷ μῷ τὰ μύλων, τὸ μῷ ὀφεῖς τῇ σαρκὶ μώμονον κολῶσι.

Μῶμος, ου, ὁ, vituperatio, ψόγος, nota, reprehenſio, cuſ conuitij omnia reprehendens, σκῶπτες, irriſor. μῶμος ὁ γὰρ ὁ ἐν Epigram. 2. Petri cap. 2. πάντα τὰ μώμασ, labes & ignores: vel irriſio.

Μωμοσκόπος, curioſè obſeruans repre hendenda. indeverbi μωμοσκοπία.

Μωμφὰ, μέμφομαι. Hesych. potius μεμφά.

Μών, an, num, ἆρα. Ariſtoph. πλοῦτ. μῶν ὑμεῖς πρὸς τοῦτ' εἶσιτ; Σω. ἢ ὃ, ſuntne heroinæ? So. minimè. Sophocl. εἶμι τῆς φρενοβλαβείας; μῶν periimuſne? Ariſtophan. μῶν ἢ σὺ κατάγελα σπόνε tu quoque derides? Eſt autem σωσιπατρὶς ὑποφαντικὸν; & ponitur pro μή, κ. κρίσεσι. num, nunquid. Lucianus. μῶν ἐξαπατήκαμεν; num ego te decepi? an te fraudaui? Idem, μῶν οὖν ὑπίεσε τοῦ. ἰδ. σωσθησεῖσθε εἶσε ſcribit ὅτι ζητητικὸν. τὸ γὰρ (inquit) μῶθεος, ζητ. Vnde μῶν μὴ, pro nónne: apud Platonem lib. 1. de Repol. ἐὰν ἐν ὑγιάνητε ἀδικεῖα, μῶν μᾶλλον ἀπολεῖ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων; nonne perdet?

Μῶν οὐ, nónne, i. ἆρα οὐ, num, vtrumnon, an non, nunquid. μῶν οὐκ ἀκολουθῶμ δικαίως; Eurip. i. num tollam luminaſ Ariſtoph. in Pluto, μῶν οὐ κελεύσω, μὴ δράσαι; an non furatus es, ſed puniſti? μῶν οὐ πέπεισθε; an non credis? Euripid. Plat. in Epiſt.

χοῦ σοιεῖν μέ ; μῶν οὐχ ὕβρ ὑποίουν ; μῶν ὐκ αὖ φίρεις; nunquid insus non affers? Aristoph.

Μα, contemptus, despectus, Hesych.

Μα, vanum, inutile.

Μαβός, ὁ, pro μανῶδες, non bisulcus, sed solidipes, Plin. habens ungulam solidam, seu vnicam habens vngulam. ὁθ. ὁ, ὑνυχας ἔντας ζώδεις, pro μονουχας, τοὺς σύχκειτον τῶν βοῶν, τῶν δὲ τὸν ἐν τῇ λοιπῇ τῇ χηλὲς ἐχόντων. Aristotel. lib. περὶ ζώων. ὑνυχὰς τὸν ὁπ τῇ Μακεδονίᾳ μόνυχας εἶσε αἰτ. Dixit Plinius lib. 11. capite 46. Sues in Illyrico quibusdam locis solidas habere angulas.

Μα, ον, τό, solidipes, vt Gaza vertit in Aristot. μονύχοις ἁρμασιν, ripid.

Μάω, conquer or, μιμφομαι.

Μαιμάω, ἀ, ἄσω, ἐπῶ, fatuor Senecæ, quod est moror Sueton. ipio, stultè ago. Neut. absol. τὰ μαιμῶντα ἔνθεν, stulti facti sunt. ulus cap. 1. ad Rom. τὰ δὲ τὰ μαιμῶντα ἔθνη, si verò sal infatuatus fuerit: sic Eras. cap. 5. Matthæi adnotat etiam posse versi insipidus factus fuerit: aut certè, vt placet Vallæ, si desierit. Martialis, betas quòd insipidæ sint, fatuas vocat μαιμῶντας, stupidus, Aristot. 9. Animal. Μαραίνω, etiam stultum io, infatuo Ciceroni. Apostol. 1. ad Corinth. cap. 1. ᾐχείμαίνεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου ; nonne Deus huius mundi pientiam in fatuitatem convertit?

Μα, fatuitas Ciceroni, stultitia, stoliditas. μωρία πολλὴ λέγῃ, addum stultum est dicere, Herodot. lib. 1.

Μαν. vide Μανθάνειν.

Μαλῶδ, fatuus & stultus consultor contr. σοφόβουλος.

Μωγλεύειν, insulsè blaterare, garrire, inepta loqui. μωγλολογεῖς ὦ διάνουσ.

Μωγλολογία, ας, ἡ, ineptus sermo, stult iloquentia & stultiloquium Plauto. Paulus ad Ephes. cap. 5. Μὴ τὴ αἰσχρολογίαν ἐν ὑμῖν, καὶ ὅσα πρέπει ἁγίοις, ἢ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, quæ non habentur, i. ineptiæ.

Μωγστήνερος, ν, fatuus ac improbus, Adainant. in Physiognom.

Μωρός, ὁ, ἡ, & Atticè μῶρος, ν, fatuus, stupescens, hianti ore, qui & μωμῶν κύδος nuncupatur. Vide & morari prima productè, pro insanire apud Tranquillum. Aristoph. ὦ μῶρε καὶ κρονίων ὕζων καὶ βεκκεσίλαος, τί μέδρος ὅτι; Eurip. βίζη γεννατῶν μωρων, radices gustu fatuo, Ruel. & Barb. sapore insipido, Marcel. lib. 4. Dioscor. Item μῶρος, proprium nomen, in Epigr.

Μωρόσοφος, ν, ὁ, stultè sapiens.

Μωρότης, ητος, ἡ, fatuitas.

Μωρύλος, fatuus, βλίδωος. vox Polluci abiecta καὶ λέαν ἀστολής.

Μῶρωσις, ἡ, ὁ, fatuitas, vitium propriè est memoriæ & mentis. Nam si solius memoriæ iactura fit, iam ἀπομνησία dicitur, si mentis solius νυφωνία: si vtriusque, μώρωσις.

Μωρωσός, stultus, demens, alienatus mente, Hesych. ὁ τῶν διαλειπόντων παντελῶς πεπληγώς.

Μασῆς, τὸ μασοῦ, & ὁ μασῶσ ἐν τῷ μασῶσῃ, & ὁ μασεὶς τῷ μασίᾳ Attic. & ὁ μασοὺς τῷ μασῶσῃ. apud sacram Scripturā declinatur Moysesa μωῦ Ægyptia, seu potius Chaldæa voce.

Μασσᾶ, Hesych. quod & μώτας.

Μαχίτας, eidem φονεύ.

Μαῦ τὸ ὕδωρ.

Μαῦλ, cui hebes acies oculorum, ὁ μὴ ὀξυδερκῶν, κωθωρεὶς ἢ ὄμμα τὸν ὀφθαλμοῖς, Hesych. vide Μύωλ.

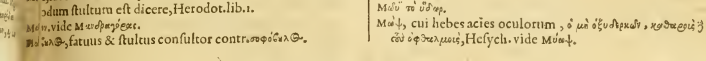

N

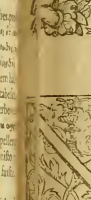

ΝΑΒΑ, τά, musicum instrumentum quod quidam psalterium vocant: de eo Athenæus libro 4. Ouidius nabla dixit 3. de Arte, Dicce etiam duc hic genialia nablia palma Vertere, conueniunt dulcibus illa modis. Hinc Νάβλας apud ipsum Athenæum, qui nablia pulsat. Forrò nabel Syriacam vocem esse volūt. vnablum Phœnicum inuentum.

Νάβαστος, τό, affertur pro vellus, quod & νάκος forsan idem est quod σῆμα aut πλωμὸς ἁ ταινία.

Ναβαμός, contrarium τοῦ ὑπαμοῦ, Hesych.

Ναβαῖος, Thessalis φορήσασι: qui aliis νακασῆς, Hesych.

Ναβή, eodem author e est δέσποινα domina.

Ναβήτης, ὁ, habitator, in Epigr. & Dionys. Poeta.

Ναβίς, poetic. prima breui, incola, habitator, ciuis, & ναύτης pro eodem, id est, οἰκήτωρ. Dionys. Poeta, εὐδαίμης ναέτας ἐ τινα χουσα ναυτας.

Ναϊάς, fluens, Hesych. ὕδατι, πολύρροος multifluus à ναῖω significante τὸ ῥεῖν.

Ναΐβη, inquit Hesych. ὁ θεὸς καχαρισάμενος ἢ ἀφιερωθείς.

Ναϊάς, Hesychius. ναὶ χιτῶνας addendi poni etiam ναὶ τῷ ὑπεναντίον.

Ναΐδες pro νάϊδες dici author Hesych. forsan transpositione & mutatione dorica ve ὑδρὰξ pro ὑράδξ.

Ναΐ, Aduerbium affirmantis & concedentis, ve sunt Næ, Ita & Etiam Latinè. Cebes Theb. πάντα γὰρ οὐδ ἢ αἰσχρὸν ἦν, ἔφη, ἐτὸν, etiam inquit. per νὴ Δία ibidem respondetur. Interdum seruit antypophoris, ve νὴ Δία. Demosth. ναὶ, φησὶν, ἀλλ' ἐπιμὴν, inquit. Ponitur & pro nempe, vel vtique. Gregor. ὡς ἐῷ ναὶ καὶ τοῦτο. Homer. Iliad. γ, ναὶ δὴ τάδε τὰ γ' ἐπὶ τοι ἔσσεται ἔμμορε δ' ἀθανάτων, imò & gentium, certè & gentium, minimum & gentium. ναὶ τὸν φίλιον, ἐὰ τὸν φίλιον Δία. Aristophan. ναὶ τὰ ὦ κόραι, pro νὴ τὼ κόρω, Doricè, i. per Proserpinam. Aristoph. νὴ τὸν Σω. ὦ καὶ διδασκάλου σ' ἐπ. Σκ. ἀπαπαῖ ναὶ σωφ. τῷ θεῷ, imò rogo te per deos. Idem ibidem. Φε. βούλει ὦ καὶ ἀδικοῦσαι τὸν διδασκάλους. Σκ. ναί, ναί, imò, imò. ναὶ ναὶ φιλῶ, in Epigram. Matthæi cap. 5. ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ, ναὶ, οὒ, οὔ. vbi affirmandi aut negandi formul. præscribitur per etiam & non. Sic congeminatur Iacobi cap. 5. ἤτω δ' ὑμῶν τὸ ναὶ, ναὶ, τὸ οὒ, οὔ. Et prius ναὶ, ἢ κατ' ἐπιφορὰν ὁ λόγος: ἐὰ verò ἰ. Χεπορ. ἀπαιτεῖς. apud Paulum 2. ad Corint. cap. 1. ναὶ ἐν ᾧ, hoc est, sermo anceps & incertus: vbi & ναὶ καὶ παῦλ ante ponitur ἐν ᾧ, pro ναὶ & ὦ simpliciter, librariorum vitio, ναὶ δὲ ὁ, profectò, certè quidem, Homer. ναὶ μὰ Δία, affirmat. ναὶ μὰ Δία. certè, sanè quidem. Xenoph. ναὶ μὰ Δία ἔγωγε. ita prorsus, imò verò, & meritò certè. Iliad. δ, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ἰ. νὴ τοῦτο τὸ σκῆπτρον: vbi ναὶ, τὸ ἀποπαῖον ὅρκων ἀποπαίεται μέσων καὶ ἀπίθανα: ἐσος πλεονάζει. ναί, inquit Stud. συγκαταθετικὸν σύνδεσμον. ἐστὶ δ' ὅρκωμοσία πικὴ ὡς καιμοιμὶ ὀξείαε. Studias & Hesychius observant ναὶ μὰ τὸν, & omisso ναὶ μὰ τὰς dici omisso σὲν & τὰς quod vero attinet ad illud iurisirurandi genus ναὶ μὰ τὸν σκῆπτρον & similia solitos fuisse antiquos ὦ σωφρονῆς καὶ θεὸν ὁμνύειν σὰλλὰ καὶ τῷ θεοσυγχώρητον.

Ναϊάδες, & ναΐδες siue νάδες, Nymphæ fontium, & ipsi fontes.

Ναΐδιον, facellum, ædicula, i. ædis sacræ appendix.

Ναϊτάσαι, habitabat. Odyss. ἔ, ἢ ἔνι ναϊτάασκε, in qua habitabat.

Ναϊτάω, habito, χατικὸν. Actiu. Accus. & aliquando Datiuo. Hom. Iliad. γ, ὃ οἱ καλὸ αἰμον ναϊτάσσουσι ἐ ἔσα, i. ὃν καλὸ ἀμεινον. inuenitur etiam passiuè, vt Iliad. ζ, τὴν ἐν καλιαῖσι ἐῦ ναϊτάσσεσιν, i. οἰκουμένην, ναϊτουμένην: vbi ναϊτάσσεσιν etiam legitur Doricè, i. vrbem pulcherrimam ædificiis, & populis frequentissimam. Et Iliad. β, πόλεις ἰ ναϊτάσσασ.

Ναΐτης, habitator nouus, aduena, Etym.

Ναῦβρος, hinnulus.

Ναμισσῆρες, οἱ, simulatores, qui assentiri videntur, nec tamen assentiuntur.

Ναμικοπρόβουλος, vide in Chiliad. Erasmi.

Ναμικοπρόβουλοι, qui appositè obiecta eludunt, & extenuant factum.

Ναμιλῶ, ἰσῆπερ, ναμῶ, sanè. ἔντας δὴ.

Νάμομαι, νέομαι, Hom. Iliad. γ, πολίων ἔ ναμόμεθα. quæ bene habitantur.

Νάϊάδ ερατεὶς, classis, Euripid. ναΐα ἀπίλιν, i. ναῦς.

Νάϊαρ, ν, τὸ, ηεῦμ, genus odoramenti, vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. hist. plant. cap. 7.

Ναϊτειρα, Hesych. οἰκεδέσποινα, domina familiās quæ supra νάειρα.

Ναΐχι, Suid. δὴπῆρκεν συγκατάθεσιν ἀδιεῖσι adnectium affirmantis. Hesych. Atticum esse dicit pro ναί, næ, ita, etiam vtique, sicut ναὶ μὰ pro ὦ dicitur.

Ναῶν, habito. Odyss. ἐ, οὐ πολὺ τάων ὅπ' αὐτῆς, ἰ. ἐ ναῖεν seu κατάκει. Idem cum Accus. ὃ ἀμφὶ πόλιν, Hom. Pro color & habitor. Idem Iliad. θ, νίσσαι ἀῦ νάουσι, quæ habitantur. Sophocles, σὺ δ' ὦ πάσι ναίσας ἀλίπλαγκτος, i. ναῶν. Actiuum pro Passiuo, habitaris. Nicander in Alexiph. Ἡ δ' αὖ γυμνάσιον κασκελὲς ἐβλάκα γαίης Νασυθρίῳ. Interpr. πατρυφθρίῳ, ὑπυοφθρίῳ, ὑ ἐργασιμφθρίῳ. Dion. Poeta, σ' ὄνομ νέναεν Λίβυ τε γεγαῶσαν, habitatur.

Νάκαι, ος, ἡ, pellis caprina. cum suo villo. Odyss. ἔ, δὺ δ' ἐν ναίκῳ ἔλειν ωρὸς, i. δέρμα ωρὸς, ἀδιοῦ ἐσκον.

Νάκας, ὁ, τὸ, idem. Pro vellere & pelle arietis, Herodot. pro pelle ouis, Lucian. pro quibuscunque pellibus, Ioseph. Hesych. κάδιον, ἀφ' ἑνὸν δέρμα μ' τειχῶν.

Νακοπλάτης, lanificus, qui ex pellibus lanas vellit: & νακοπλατεῖν, deglubere: apud Pollucem, Suid. νακοπλάται, οἱ περβάται καυκᾶς. νακόπλατα velleris in modum vulsus: apud Hesych. reperiuntur, Νάκος & νακίδιον exposita itidem σάγμα, pellis.

Νάκτα idem dici scribit εἰς πλοῖς καὶ τὰ ἱμάτια ἀ νάοσα.

Νᾶμα, ατος, τό, late ꝛ, unda, rius aquæ, deriuatio. Aristot. de mundo, τὸ ὑγρὸν κρᾶσιν πεποιεῖ καὶ νᾶμα τὴ θαλάσσης εἰσιόντος θεοῦ, id est, fearnirgines. Plinius irrigua aquarum dicit. Νᾶμα ῥεῖ λόγων, verborum fluxus. Plato in Timæo. πάντα τὰ νάματα ἔχοντες, loca rigua. Νάματα τὰ ἐκ διὸς ἰόντα, aquæ à Ioue prodeuntes, id est, aquæ pluuiæ, Plato in Legib. In Epigr. de vino & melle dicitur νᾶμα.

Ναματαῖον τὸ ὠὸν, aqua featuriens, Gaza lib. 2. hist. plant. ναματαῖα ὕδατα, aquæ manantes, lib. 4. cap. 3.

Ναμερτάδης χῶρος, locus aquosus, Gaza ex Aristot.

Ναμερτία, Hesych. ἀλήθεια, vera. Doricè pro νημερτία. Sic ναμέρτεια' affert pro ἀλήθεια, veritas.

Ν ἐλιτ, cidem est ἀμνίον, σφάγιον, victima.

Νάπαιος, ὁ, ἡ, ex antiquissimus. vide in Chil.

Νάπαι, exponit Hesyc. patris matrisve sororem vel fratrem. νάπυν. Idem, μητρὸς ἀδελφόν.

Ναπαῖος, pulcher, mollis.

Ναπαῖς, μείραξ.

Ναπεῖ, eidem est ὕπαπαι volat, afferenti itidem ναπῆσαι pro ὑπαπᾶσαι.

Ναπιφυής, ές, pumilio, homuncio exiguæ staturæ.

Νάπιος, ὁ, ἡ, vel duplici νν, Νάννος, nanus, pumilio. Gellius libr. 19. cap. 13. & Cæl. lib. 2. cap. 38. simia, non crescens: ἀφ' τὸ νὰ, negatiuum, & αὔω, augeo, Ety. Aristot. 4. de partib. Animal. ait nanos pumilionis naturam esse, vt pars superior magna sit, inferior parua. Suidas. νάνοι, ὁ κολοβὸς ἢ μικρὸς ἢ ἀνθρώπου, καὶ ναννάριον. Equorum verò pumiliones dicuntur ἀπὸ sue γωνοὶ, id est, manni Horatio, vel mannuli Martiali. mutoniatos verò esse nanos constat, ob idque ἀς ναννον αὐτὸν ἔχοντα μέγα dixit idem author. vide Τέννα. Νάννος, etiam Athenæo libro 14. ἀπὸς πλακουντοῦς διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος.

Ναννάδης, ου, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens.

Νάξιος, Hesych. est σαξὶ βύσσα, afferenti & νάξει pro ῥείθει, λιθάσει est à themate νάσσω.

Ναξιουργὸς, παχιο opificio factus. ναξιουργὸς κάνδυος, Aristoph.

Νάξων, Bacchi cognomen.

Ναοποιὸς, οῦ, templum ædificio, Nazanz.

Ναοποιός, οῦ, templi extructor, ὁ πολὺν ἔδη ναοὺς, templi custos, Trapezunt. interprete.

Ναός, ὁ, templum, Lucian. in Cauc. Θυσίας ἀῦ ναὸς ἢ σπουδῆς, &c. ναὸς deorum est, σπουδὴ verò heroum, Ammon. Dicitur autem ναὸς à ναίω, habito. κλεινεὸς δὲ φησι τὸν ναὸν ποτε ἐφ' ἕδους ἵστασθαι διὰ τὸ ἰσόπεδον εἶναι τῷ ἕδει. vnde fit νεὼς Atticum.

Ναός pro νηός, nauis. Sophocl. in Aiace, ἡμεῖς γὰ ναὸς καινόπλοον ὁμιλίαν, &c.

Ναοῦλα ιες, quibus tutela & sarta tecta ædium sacrarum commissa sunt, ædicui, Aristot. 6. Polit.

Νᾶπυ, ος, ὁ, & Νάπεα, ων, τὸ, saltus, locus syluosus, viretum, mons, cluius, βοῦσα. recessus intra montes, vbi flores optimè proueniunt. vnde Napeæ, herbarum & florum deæ. νάπαισι καρυοκῶστε, Aristoph. Apol. 2. καὶ κακλήσεται ἀπεσίφυδι κοίλη ὕπαθος νάπη, i. vallis: & dicitur νάπη quasi νάφη, à νὴ priuatiua particula, & φάω. ἧῃ νάφη. Sophocl. in Aiace, πλὴν βοῦ πάφνου δ' ὀξέῖν νάπος, id est, τῦ κοιλώματος τοῦ ὄρους. Napas memorosa loca intelligimus, inquit diuus Hieronymus in caput 36. Ezechiel. Pluthar. in Numa, νάπας σκιερὰς, dixit, i. lucos opacos. νάπος ὑλακόμοιο, Eurip. μυρίσιν ἀνθεσι νάπας, rupes niuibus tecta, Eraſm. ex Sophocle vertit.

Νάπυον, υ, ὁ, ftulcus, μάταιος, Hesyc. significat tamen potius impunis, impunitus.

Νᾶπυ, τὸ, sinapium. νάπυ dicendum, non σίναπι, ait Phrynichus. νάπυ Θ in Genitiuo legitur apud Theophrast. libro 1. histor. plantar. νάσπεα etiam dicitur. Nicander in Alexipharm. σ δὲ τὸ νάπεσιν, βλάφιον δ' ἄλπις. Aristophan. in Equitib. ὀξὺς ἐμὸς νάπυ, τοῦ δ' ἀσφίκ

κ ιόδης, humidus.
Νᾶμα, ατος, τὸ, imber, latex, diluuium, ῥεῦμα, fluor, aqua, Euripid. in fœcuba.
Νᾶος, habitauit, ὁ ναίσιλος, Hesych. i. adæquauit, æquabiliter aliquid fecit, à ναὸς pro ναῖος.
Ναστάζω, habitauit, & κατοικεῖ, Hesiod. Scholia. transtulit in alias sedes. à ναύτης, τὸ ναύμαι, νάσω, ἐνάσθην, ἔμελλον, erant habitaturi, Apollon. 2. Arg. Aratus, ταῦτα δὲ αἱ νάσαντο χρήσιμα.
Νάσσω, adæquo, premo. ἐμφορεῖς τετασσώμεν, amphoræ aggregentur, Aristoph.
Νάστης, habitator, οἰκιστής.
Νάστος, ὁ, solidus, durus, coneretus & plenus, densus, σκυρώδης, πλήρης, confertus & compactus: cui opponitur μάλθη ἢ χαῦνος. vide apud Dioscoridem ναστὸς κάλαμος, calamus astos nomine, ex quo fiunt fagittæ, id est, toto interstitio solidus. Philo item κάλαμον, id est, mundum esse dicit πλῆρη ἢ ναστὸν ἢ ὅλῃ ὕλῃ βαρύπατον. Nεῦρα etiam dicitur panis melle & vuis passis, & aliis aromatis confectus. Sunt tamen qui recentem & calentem panem intelligant, dictumq; olunt, quia densior fit, conspissatiorque, nil prorsus leuitatis habens aut inanitatis: Νεῦρα γὰρ τὰ νάσματα ἀρτύμασιν. Aristophan. in Pluto, ἕως γὰρ ἂν ἐπιτραπῇς ποιημάτων, veniebat enim tibi panis nellitus. sic etiam dicitur quilibet panis & placentæ genus. Theophr. quoque ναστὸν simpliciter panem vocat. Hinc ναστοκόπος ἢ ναστοφάγος ἢ ναστιφάγος, apud Poll. Est & hoc nomine urbs Thraciæ.
Ναυάγιον, ἡ, ὁ, ναυάγιος, ον, nauem frango, naufragiũ facio vel patior. Ναυαγεῖν confruitur cum Accusatiu. & interdum absolutè ναυαγήσαμεν, naufragium fecerunt, Herodot. Demosthen. ναυαγήσας ἔφυ πλοῖον ἐξοπλίσαι καὶ ναυτικὰ παρεῖν. ναυαγὸς αὐτὸς ἢ τῷ πλοίῳ κἀποπνίγῃ τὴ χειμῶνι, Gregor. καὶ ὃ φορτηδόλιμβος πλέον ἢ ἀμιώμενα φέρων, ἐπὶ τοῦ αὐτάνδρα τὰ τοῦ βαπτιδοῦμβος, τὸ χρεῖσσον ναυκηγοῦμβος, id est, baptismum obruamus peccatorum pondere. Idem, ὁ ὀλίγος ναυκήγος ἢ σωτηρίων. vide ναυηγὸς.
Ναυάγιον, ου, ἡ, naufragium, nauis amissio. vide Ammonium. ναυάγια in neutro genere dicitur, ait interpr. Thucydid. quando nippiam nauis amissum est, vt gubernaculum vel quid tale: ναυαγὰ verò in fœminino dicitur omnis amissio nauis, πᾶσα ἢ ναὸς ἀπώλεια.
Ναύαγος, ου, τὸ, pars nauis fractæ, naufragium, fragmenta nauis, hucydid. item eidem pro rebus subuersis. ναυάγιον εὐρασμιώτατον author naufragij, Lucian. apud Soph. exp. πλῆρες, de certamine eq orum.
Ναύαγος, ὁ, ὁ, naufragus.
Ναῦβα, Italiæ fluuius, ab incensis in eo nauibus nomen sortitus, Etym.
Ναῦβαγος, μ. ὁ σα, σ. ον, σκ. ς, nauis seu classi præsium. Genit. aut Datiuo.
Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura classis. Aristoteles sexto Politic. nalis potentia, summa rei naualis, Thucydid. Hic magistratus erat ferè regiæ potestatis, apud Lacedæmonios, Aristot. 2. Politic.
Ναύαρχος, ου, ὁ, natis prætoria, vel in qua prætor est. στρατηγὸς aliquando Diodoro, vulgò capitanea, Bayf.
Ναυαρχικὸν, οῦ, ἡ, classium duces.
Ναύαρχος, ου, ὁ, nauarchus, præfectus vel classis ductor, κυβερνήτης, dux classis.
Ναύβατος, ου, ἡ, ναῦς βάθρα, ς, vector, nauta. Lycophr. ἢ ὁ ναυβάτης κέρσων ταῦ γύαιον.
Ναυβάτης, ου, ὁ, nauta, qui naue vehitur, vector. Sopho. in Aiace, ἰὼ φίλοι ναυβάται, &c.
Ναυηγία, ναυήγιον, dicitur & Ionibus ναυκηγίη, i. naufragium.
Ναυηγὸς, ὁ, ὁ, ναυαγὸς, ὁ, ἡ ὁ ὑπὸ ἀζηχῆς, nauarcha, communiter, vt poetice naufragus, Stiid. ναυηγὸς αὔρης, in Epigram. ναυηγὸς ναυς, Ibid. ναυηγοὶ ἀῦλιοι, naufragi venti. ibid. & ναυηγὸς φιλίης, Ibid.
Ναυηγέω, ναυαγῶ, naufragium facio. Polybius, ἀνὸ ἢ πολλάκις διαφήσιτε τὰ μάγιστα πολλῶν, ἢ ἐδὸ ὑπαρκτὸν ἀπὸ χιλίων, ἐν τοῖς λιμέσι ἢ σφετὴ γῆ ναυηγοῦσιν, in portu terrámque radentes impingunt faciúntque naufragium.
Ναύκαρος, vel ναύκαρος dicebantur Athenis, qui in diariis eorum scribebant nomina, qui Reipubl. quippiam debebant, & populum quum opus esset ad leges accipiendas congregabat: & ναύκαρος, antiquitus vocabant ἕνα ἀφ' ἑκάστας. Aristotel. in Athenienſium republ. referente Harpocr. κατέστησαν ἢ δημάρχους τῶν αὐτῶν ἑκάστας δέκα, ἀπὸ τῶν φυλῶν ναυκάρους, ἢ ἐδὸ δημίους ἀπὸ τῶ ναυκαρίου ὑπόντων. vide Aristophan. interpr. & in Δημαχ. ab his siue ναυκλάροις, siue ναυκράροις, siue ναυκάροις, paragogica forma ναυκλάροι, siue ναυκράροι, siue ναυκάροι Athenis dicebatur οἱ δῆμοι, & Ναυκραρία, ας, ἡ, à nomine ναύκαρος vocabatur duodecima pars tribus. Pollux libro octauo, ὧδε δημάρχων ναυκραρία δ' ἦν τέως φυλῆς δυνασμὸς ἐκ τῶν μερῶν ἢ δυνάμεως ναυκραρία δ' ἐκαλεῖτο ἢ τετάρτη τοῦ φύλου καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐφιστάς τας κ' δῆμος διεχειροτόνουν ὕστερ, ἢ τὰς αὐτὰς δυνάμεις ναυκραρία ἢ ἑκάστη ἐνὸς ἐπιτάξας ἀφεῖς κ' ἡ ναῦν μίαν δ' ἐξ ἴσου ναυπηγοῦσα.
Ναυκληρέω, naues gubernauit.
Ναυκληρία, ἡ, nauium gubernatio. Plutarchus ναυκληρίας ποιησάμενος, nauis gubernationem sortitus. Idem δ' ναυκληρίας ἀπὸ στωμυλβίσσης cum fecisset naufragium. Xenoph. ὑρύμμοι κρηνῶν φρεγγόμενοι ἑαυτοῖς ναυκληρίαν, se in naufragione magnos progressus facere arbitrantes. Nam ναυκληρία nauigatio, pars mercaturæ est apud Aristotelem lib. 1. Polit. in Neutro genere Euripi. in Rhesso.
Ναυκληρικὸς, πὸ, τὸ, res nauales, Plato νόμ. ε'.
Ναυκλήριος, ου, τὸ, nauis gubernatio. Plut. in Apoph. ναυκλήρια πολλὰ ἔχων.
Ναυκλήρης, ου, ὁ, nauclerus, nauis gubernator, quem patronum appellamus. Nauicularius & nauiculator dicitur à Cicerone. Xenoph. εἶσι βουλόμβῳ φίλον τοιοῦτον ναυκλήρη, ψιλόβυβλον ἐσαμοῦλον φάσκοντ' ἀμαθὸν εἶ κυβερνήτην, &c. Item paterfamilias, ὁ τῶ πάντ' οἶκον διασώτης, teste Polluce lib. 10. & ναυκλήρια dici ἐπὶ μισθοῦ σῶν σωοικιῶν annotat Ammon. Ναύκληροι dicebantur etiam Athenis οἱ δῆμοι, κ' ἡ φυλὴ ἑκάστη vide in ναύκαρος, item adiectiue pro nauticus: nam ναυκλήρου πλόϊον Hesych. exp. ἢ ναυτικὸν.
Ναυκρατέω, ναυκρατικὸς, τὸ, res tribuum, vide Harpocr. & vocem ναύκαρος.
Ναύκρατος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui potitur classe, qui mari potitur, vel qui classis præsidio tenet locum aliquem, aut etiam occupat, vel qui nauium auxilio dominatur alicui loco. ναυκράτεις ἐ θαλάσσης, classe mare occupantes Herodotus. Sic etiam à quibusdã teste Eustath. dicta fuit ἡ ἐκ ναῶν à retinendis seu remorandis nauibus & earum cursu.
Ναυκράτις, ἡ, mercatus erat in Ægypto.
Ναυκρατῶ, nauali pugna vinco, mari supero. Xenoph. ὅ. Ε'λλας κῦ δικαίως ἢ δέον ἐνίκησεν αὐτὸς, ἅτε τὸ ναυκρατεῖσθαι, ideò quòd inferiores erant naualibus copiis.
Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, gubernator nauis, qui classe pollet, mari potitus, mare tenens.
Ναῦλα, ᾶς, ὁ, genus musici instrumenti, quod idem esse cum psalterio quidam tradunt: etsi Quint. & Cic. de Aurusp. Resp. aliter sentire videantur. Soph. ἢ ναῦλα κακυτίσω, ἢ λύραν φίλα. apud Iosephin structura templi, ναῦλα κ' κινύραι ὧς ἐλέκτρα. Et Poll. ναῦλας μνημονεύει, καὶ κηρὸν ἢ ναῦλαν λέγων pro artifice qui & ναῦβλας dicitur. vide Νάβλα.
Naulion, huius diminutiuum, naulium: apud Ouid. lib. 3. de Arte, Dicce etiam duplici genialia naulia palma vertere: conueniũt dulcibus illa modis. vide Νάβλα.
Ναῦλον, ου, τὸ, σκάφος, naulum, portorium, viaticum, vectura, parcum numisma in os mortuorum inditum, Etymolog. Legitur etiam in Masculino genere pro eodem, ναῦλος. Aristoph. Ὀδοὺς ἢ ναῦλον. Pollux τὸ ἐνοίκιον ἢ ναῦλον ἢ ξενιτείων dicitur, id est, ὅσῳ ἢ κατ' ἀγωνίᾳ μισθός.
Ναυλοχέω, ναυλόχησον, ησκ. manco in portu, ταῖς ναυσὶ ἐπιβρίσω ἢ ἀφιέσθω κρατεῖν, insidior cum nauibus, excubo, stationem habeo. ναῦς φυλάσσω, ἢ ἐφορμῶ. apud Suid. Ὁ ᾗ, κεῖς παρεῖναι ἐν τοῖς ἀγῶσι ναυλοχεῖν λαὶ ἀέρτας.
Ναύλοχος, ου, τὸ, nauale, portus nauium.
Ναύλοχος, ου, ὁ, ἡ, naues continens, ναυπηγός. Suid. ναύλοχος, ὁ, ἢ ὅπου ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσι ἢ διαπαύονται. Et apud Herodotum, ἀκρῶν καὶ Homer. λιμένων, ἢ βλίσι ναύλοχοι λιμῆνες. ναύλοχος ἀφετυχὴ, Euripid. id est, ναυπηγή. ναύλοχος ἕδρα, ſtatio nauiũ Sop. in Aiace, ναύλοχοι κλισίαι ἕδραι, id est, ναυπηγαὶ, nauium ſtationes, id est, τὸ ναῦ σκαθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κ' λόχῳ, πυπτέσι κ' τάξιν, inquit Interp. ναυλόχαι λιμένες, Pollux.
Ναυμαχέω, μ. σα, σ. σκ. ς, pugnam naualem committo, classe pugno. Neutr. Datiu. vt ναυμαχεῖν καρυστίοις, nauibus pugnare cũ Corinthiis, Thucydid. ναυμαχῶ σοφὸς σὺ, ἰδεν. ναυμαχεῖν, αὐτὸ τῷ μάχεσθαι ναῦ ταραπὶ Aristoph. ita in Vespis, Νὴ δί' ἦμεν κρέττον ἐκείνου τὸ σῶμ' ἐπὶ τῷ πατρὶ μᾶλλον, ἢ κρεῖττ' ἐποίουν ναυμαχεῖν
Ναυμαχικὸν, ὸν, ὁ, classe decertans, Chrysost. (ὁσημαφ.
Ναυμαχοποιῶ, cupio nauali prælio decertare.
Ναυμαχία, ας, ἡ, nauale prælium. ναυμαχίαν ὁπτασσόμενοι παρηνέουν: vbi κ' subauditur. Thucydid. ναυμαχίαν ποιούμενοι, nauali prælio decerno, idem.
Ναυμάχιον, pœna in eum qui naualem militiam refugisset, Suid.
Ναύμαχος, ου, ὁ, ἡ, aptus nauali prælio. Et ναύμαχα ἀφορτα, hastæ longæ, ſpicula nautica, Herodot.
Ναύπακτος, vrbis nomen, Etym.
Ναυπηγέομαι, ῶμαι, naues compingo, Thucydid. ναυπηγεῖσθαι, naues compingens, Herodot. Theophr. hiſt. lib. 5. c. 6. ἐξύλον δὲ τὰ πλοῖα ναυπηγοῦνται. Arrian. ναυπηγεῖσθαι ναῦς κρατερὰς, longas naues fabricari.
Ναυπηγία, μ. ὁσα, σ. σκ. ς, nauem fabrico, Neut. absol.
Ναυπηγήσιμος, ν. ὁ, aptus fabricandis naubus. ναυπηγήσιμοι ὕλαι, naualis materia, Theophr. hiſt. l. 4. c. 6. ναυπηγήσιμος πόλις, quę cõmoda habet ad nauium æddificia.
Ναυπηγὸς, nauium æddificatio, Aristotel. secundo OEconom. ναυ-

πηγίδω ἀφῃ πελάζ ειται ad compingendas naues se accingit, Thucydides.

Ναυσκευή, ἡ, ars fabricandi naues.

Ναυσκοπεῖον, locus seu officina vbi naues extruuntur. ὁ ναυσκόπος, Aristophan.

Ναυσκοπέω, οῦ, ὁ, fabricator nauium, naupegus, Iulio Firmico, aut naupagus Chalcidio & Vallæ: nauium artifex.

Ναυτιλία, ἡ, aget terræ Argiuæ.

Ναύτιλος, Helych. sunt κοχλίου τύποι.

Ναυχλέειν, irridere, κατεμυκτηρίζειν, Hesych.

Ναῦς, ὁ τὰ ὁ ναῦ νεως, τῶν ναῶν, τὰς ναῦς, nauis: aliàs νῆας. vide νῆες in Ammon. ναῦς ὁ ὑστερικὸς, nauis habens bonas rabulas. ναῦς μακρὰν, longarum nauium, Thucydid. Vallæ vertit, Liburnicas. Phrynichus ait dici Pluraliter ὦ νῆες, non αἱ ναῦς: & τὰς ναῦς, non τὰς νῆας.

Ναῦσθλον, ὁ, τὸ, idem quod ναῦλον, Hesych.

Ναυσόω, idem quod ναυλόω, vel naulo vehendum suscipio, Euripid. Ναυσθλοσόσθαι, dicitur etiam vector qui perfoluto pænem consecutus apud Aristoph. in Pace.

Ναυτάκη, nauseo, idem cum ναυτιάω.

Ναυτάκης, βλάκης, μωρός, ναυτώδης.

Ναυτίβιος, ὁ, ὁ, in naui vitam degens, Alciph.

Ναυτίκλυτος, ὁ, ὁ, nauibus inclytus, poetic. Od. φαίηκες ναυτίκλυτοι οἰδμοσεσι, κῦ τὰς ναῦς εὐδρόοι.

Ναυτπέδη, nauium pedica, seu quod in nauibus pedicæ loco inicitur: funis aut catena qua nauis in litore religatur Luc. in Lexip. Ναυσὶ πόδες dicuntur homines insulares, quia in mari nauibus seu pedibus vtuntur Eust.

Ναυσίπομπος, naues vehens & promouens, νε ναυσίπομπον αὖρα, apud Eurip. in Phœn.

Ναυσίπορος, ὁ, nauigabilis, nauibus meabilis. ναυσίπορος πόντος, i. ὑπὸ τῶν πλοίων πορευόμενος, ναυσίπορος ποταμὸς, Aristotel. lib. περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων.

Ναυσιπόρος, nauigans ναυσιπόρου πλάτας, i. classem, Eurip.

Ναυσίδεσις, Hippocrat. lib. de fracturis, euacuationes & eruptiones humorum: sumpto à nausea, qua ad vomendum proritamur, vocabulo, quando venæ onerat æ nimium, exponunt à se sanguinem, ac veluti euomunt. ναυσιᾶν enim τὸν ναυτιᾶν vocant Iones. Galenus in Glossis, ναυσιάσεις, ὁ παρεμφυσεις (lege παρεγχύσεις) τὰ αἵματος, ἃ ἢ ἐκχυμώσεις vocat. translatum nomen ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυσίαις ἐμοιώτων αἵμα. Et Hesych. ναυσιάσεις, βδελυγμούς.

Ναύσταθμος, ὁ, ὁ, nauale, turma nauium, nauium statio. Lucianus, ὑπὸ τῷ ναυσταθμῳ κρεῖται ἑαυτὸν, &c. se supra stationem constituens. Apud Thucydidem legitur genere Neutr. τὸ ναύσταθμον pro eodem. Itè classis, ναυτικὸ σχῆτος, Suid. & Africæ promontorium, & castrum.

Ναυστολέω, naui duco, ναυτίλομαι, rego, guberno, nauigo, eo cum classe, κοινὸν ναῦς, ναυστολῶ τὸν πέριπλουν, Aristophan. ναυστολήσεις πλοῦτον, gubernabis ciuitatem, Euripid. Athenæus libro vndecimo, ἀφ' ἧς τὴν κυλικα ναυστολοῦσιν, αἰσχρὸν ὀστρεα μίγκειν, naui deducunt, in epistol. Alciphr. ἵνα σὺ παῖς ἐμὸς χρυσὶν ἀκύμοσι ναυσε πλόον πλέοσα, ἡνίκ' ἂν ὥρα νέον. ἐξεστόμωμα. Eurip. id. in Orest. ἐμὲ γὰρ πατὴρ ἐμὸς κρείσσων ναυστολῶν ἐλλάδων, secumne Menelaus vxorem teterrimam nauti reduxit: Hoc & πεμποναυτίλλω dicitur. pro nauigo, Euripid. Thes. Εἰ ῥᾴδιον τὸ δ' ἦμαρ σωθὲν ὧδ' ἀκαιρίως, ἢ μὴ ναυστολοῦσι διὰ πόντου ἰέναι σταλοι, Cicer. Tuscul. 3. Si mihi nunc tristis primum illa vtilis dies, nec tam æruminoso nauigassem salo.

Ναυστολία, ἡ, πλοῦς, ναυτιλία, nauigatio vel ars nauigandi.

Ναύτης, ὁ, ὁ, nauta, nautica, nauticus, & fœminæ ναύτισσα dicuntur ab Aristophan. ὁ κυβερνήτης, ὁ ναυβάτης. Aratus, μεγέθεσι χαλεπὸς ἰδεῖν ναύτῃσιν. ναύτης ὁ ἑβδομος, in Epig.

Ναυτιᾶ, ἡ, ἃ ναυτάω, nausea, irritus ad vomitiones conatus dicitur: quia nauigantibus præsertim in mari nausea oboriri soleat. Dioscorides libro tertio, capite de fœniculo, ὁ σπερμὸς τὸ ναυτιᾶν ᾧ κεῦσον ἐ σκεῦ χυμ παρατείνας, nauseam sedat, non autem vomitum. nam & nausea potest esse sine vomitione. Cels. l. 1. sine vomitu nausea fuit. sic ναυτιᾶν διάστασις, sumitur pro irrito vomendi conatu.

Ναυτιάω, μ, ἀσα, σ, ας, nauseo, vomere conor.

Ναυτικὸς, ὁ, ὁ, nauticus, classiarius, naualis. τὸ ναυτικὸν, classis, nauales copiæ, res nauales. ναυτικὰ κατεσκύασε, potito re nautica, Thucydid. ναυτικὰ λόγθασεν, è naui descensus. ναυτικὴ ἀστεφορὰ, rei nauticæ inexperti. τὰ ναυτικὰ, res nauticæ, idem. ναυτικὴ ἐξηπιστέσι, rei nauticæ incumbebat, idem Thucydid. Item ναυτικὸς, piscis de genere polyporum. transfertur à Gaza pompitius, sine otium Polypi, Aristoteles quarto Animal. ναυτικὲς πολύποδες, nauta polypus, idem l. 9. Anim.

Ναυτικὸς διαιτᾶσθαι, Suid.

Ναυτιλία, ας, ἡ, ναυστολία ἢ πλοῦς, nauigatio, id est, ars nauigandi, &c. Lucianus de Luctu, μεθὸν ναυτιλίας vocat naulum, id est, mercedem pro vectura in naui, seu pro traiectu. ναυτιλίαν χρῆσθαι, nauicularium exercent, Valla ex Herodoto. ναυτιλίαν μεμηχανῆσθαι ἐπὶ θάλασσαν, nauigationibus incubuisse, ideſt Herodotus.

Ναυτίλομαι, ὦμαι, ῶμαι, nauigo, πλέω, pernauigo, enauigo. Depon. absolutum. Odyss. ζ, θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, πλεῖν τε. ἐβουλήθη ναυτίλλεσθαι.

Ναυτίλος, ὁ, ὁ, secunda breui syllaba, & est diminutiuum: vtitur Aratus, ὑπὸδὲ ναυτίλος, ὁμίλῳ. Est & pisces qui nautilus dicitur, quòd nauis speciem præferat, ναυτίλῳ πλάτει, Eurip. apud Aristophan. vide Πόμπιλος.

Ναυτοδάμος, fastidiosus, nauseam faciens, nauseam commouens, nauseosus Plin.

Ναυτοδίκης, οῦ, magistratus qui naucleorum litigia componant apud Athenienses. Poll. ναυτοδίκαι δ' εἰσὶ, οἱ τὰς ἀ ξενικὰς δίκας μεταχειρίζοντες.

Ναύτοκλοι, αἱ, nauticæ mulieres, nautæ vel nauitæ, apud Aristoph. Pollucis testimonio.

Ναυοβατέω, ὦ, ὁ, nauis corruptio, naufragium.

Ναυόβορος, ὁ, ὁ, ὄν, in naui corruptus, & perditus: vt ναυοβόρῳ πλοῖῳ, vestis quæ in naue periit, Eurip.

Ναῦος, nauibus. Odyss. ξ, ὃς ναῦος ἐποτρύνει νέεσθαι, id cligit ἡδὺ νεῦν, à nauibus. & Il. β, ὁ πόντῳ ναῦας ἀφορμᾶσθαι, ἐ. ἐπὶ θάλασσαν quum è nauibus se mouerent.

Ναυοπαικτὸς, ὁ, ἡ, nauticus classe instructus. ναύφρακτοι σχεδίαι. Euripides, nauticus exercitus, classis instructa ad bellum. Aristophan. in Equitib. ὄντε ναυφράκτῳ σχεδῇ παιπαλῶντε ἀεὶ, id est, συμπεφραγμένῃ ἢ σιωτεταγμένῃ ναυτικῶ. Et in Acharn. ναύφρακτον βλέπουσε. Interpr. ναυτικὸν σχεδὸν, ἢ πλοῖον ναυτικὸν, ἢ ναῦς πολλὰς.

Ναύος, supplico, fluo. ναύομαι, λιτομαι, ἱκετεύω, Hesych.

Νάφθα, naphtha: πετρέλαιον vocat Nicolaus Alexandrinus, id est, petroleum, siue oleum petræ. non tamen est oleum sed bitumen liquidum olei lentore & crassitie. Dicitur etiã Latinè oleum viuum. Gratius poeta, Vulcano condita dicens, quum subter eunti stagna sedent venis, oleóque mactina viuo. Dioscorides libro primo, capite 102. καλεῖται δὲ ἡ νάφθα, ὃ καὶ ἡ βούλωνις ἀσφάλτου εἶδος ὑγρὸν, τὴν χρόαν ἔχουσα, διῃθημένη δ' ὡ μέλαν (imò & rufa) βιτύμινον ἔχει ὀσμὴν πολὺ ἰσχυροτέραν ἢ ἐν διαστήματι ἀσφάλτου ὄντα. Plinius libro secundo capite 105. de maltha siue flagranti limo loquens, Similis natura naphtha, ita appellatur circa Babyloniam., & in Sagenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo. Hui nagna cognatio ignium, transiliúntque protinus in eam undecunque visam. Ita ferunt à Medea pellicem crematã, ferquam sacrificaturæ ad aras accesserat, corona igneraptã turchus in Alexandro, ἥπτων ἢ πᾶν βαβυλωνίων ἄ πασα, διὸ ἐ ἀπτὸν ἄμμῳ βλητὸν, ἐ θαύμαστον τὸ, τι γάμου τὰ πυρὸς ὑ ἰκβατικὸν ἀφῆ ὑδατος σωτικὸν ἀσφαλτοειδὲς, ὃ τὸ βέλιμε, ἃ νάφθα. ἡμεῖς δ' ἀπὸ τῆς πλοῦσ, & cætera ad naphthæ historiam pertinentia, multis exequitur. Bibem, φασὶν ὅ τι τὸ τ' ἰκθύων φάγος ἢ πραγκόνιλῳ σίφειον ἢ τὸ πτίλον ἐγκίνει, & re liqua digni lectu, ve & apud Strab. l. 15. Leg. etiam in Sotion. de Naphtha & Xiphilinũ ex Dione. Suid. πεῖθε ἐσθε hoc nomine ostendi communiter enim dici ἡ νάφθα, apud Plut. archum vero νάφθας, atque etiam τὸ νάφθα intuenti: quinetiam Græcos Medicos ἡμῶν vocare: Medos verò, νάφθαν. Hesych. ναφθᾶν, expoſuit.

Ναφθηρὸν, λιτοῦ, ἡάμμιον, Hesych. lineum filum.

Νάω, fluo. Neutr. absol. πηγαὶ ὑδατωγεῖαι νάουσι, Nazanz. scaturiunt, fluunt, νάουσαι, ἡ ἔτερος innatans, Aristoph.

Νάω, pro ναίω, habito. vnde apud Hesiod. ναιετάω δ' ἀγχ' ἐλικῶνος, i. κατοικίσεσι ab eodem sunt ἐνναίω, ἐναίσιμος, ἔναιτος.

Νε, particula, non nisi in compositione dictionum ponitur ianationem significans.

Νέα, nouale, noualis ager, qui alternis annis seritur. Item iuuenilis ætas, iuuentus. ἐκ νέας, à iuuentute. τὸ νέα μέλοιε, primo meminisse, Plato νέα, ἡ, ἄδης ἐν νέᾳ, dentiõ.

Νεαγενὴς, ὁ, ὁ, ὄ, nuper genitus, Eurip.

Νεάζω, iuuenesco, sum iuuenis, robustus & vegetus. iuuenor: vtit Erasmus. Neutr. absolut. vnde ἀνανεάζω transitiuum νεάζω, μετανεάζω ἀνθρώπους. Pollux, ἃ εἰς μεκρὰν ἢ ἡλικίαν ὀξέως ἀπέτεκεν, ἀνθρώπους, ἀφερωὺς, νεάζειν, μεταβάλλεσθαι, & Xenophonti νεανιεύεσθαι. item iuuentutem transigo & consumo, Herod. l. 3. αἰ νεοχμοὶ σχετικοὶ βίου ἐς σωφροσύνη.

Νέαμαι, extrema pars ventris, sumen, abdomen: ἀφῆ τὸ νέον τὸ μέλι ἐσθαι εἰς αὐτὸ τὸ ἐδώδιμον, Etym. vide νέαρα.

Νεανίας, &

Νεανίσκος, ὁ, ὁ, nuper acutus, Soph. Schol. in Electra.

Νεανικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, nouus in omni officio, vel ὁ πικρὸς ἐπὶ κακοῖς ἐκτραστατione à piscibus sumpta. vide πικρὸν in Ammon. quidam exponunt nuper sale conspersus. νεανικὸς σκευωρεῖσθαι Polybio, ὁ ἀκριβῶς, miles recens & integer, illaudati qui necdum depugnarit, integer atque intactus Liuio. Apud Plautum

piant

ιπους, ὁ τοῖς πεζικοῖς ἐπίσης νεαλὴς ὑποπήδησιν. Idem Polyb. τὸν ἀμῖνις ἀκμαῖος ὄντος, ἢ νεαλὴς.

Νεάζω, Hesych. expon. νεάζει ἀκόνας, recens captæ, quæ & νεαλαι-νίτης, recens captus.

Νεάζω, superbia, exultatio, ὁ ἔκφυσις, animi elatio, iuuenilis inconsidentia.

Νεάζω, & Νεανιάζομαι, & Νεανιεύομαι, & Νεανιεία, μ. θύσαν, ἀπ. Νεανίζω, μέσαν. ἀπ. & Νεανίω, sum iuuenis, iuuentem transigo. Aliquando pro inconsideratè aliquid & iactanter more iuuenum facio, σπαγῶ. Aliquando terram innouo. Aliquando floreo, vigeo, vt si orationem floridam & valeratam νεανίζειν dixeris, & id genus Erasm. prouerb. Iuvenalia, μεσηκοντούτῳ νεανιεύομαι εἰς τὸν πολίτας. Isocrat. Νεανιεύεται, τὸν ἔργα σοφεῖσι, ἢ κεκινχότα, ἢ μεγαλοφρονεῖν ἐπὶ ἀνδρείᾳ, apud Aristophanem. ὀνειαδίσαντο φρενηλατοῦσθαι τ' ἀξιοῦντα τῷ βαθέων, iuueniliter ac temere ausus est bellacissimum barbarorum prouocare, Plutarchus in Numa, Demost. ὁ δέ ποτος ἐ' ἐκεῖνο λέγειν, καὶ τὶ ἢ νεανιεύσαμεν ὑμῖν τοιοῦτον, ἀὐ ὑδὲν, ὃ τι πεποιήκασι φασὶν ὀπ, &c. Iubente autem illo dicere atq; iusmodi aliquid iactabunde iuueniliqve ferocia pollicen-nihil non se facturum. Hoc enim significat Νεανιεύεσθαι, præterea temere & confidenter aliquid audere. Idem κῷ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ νεανιεύσαμεν ἐπὶ ὄνκοι, hæc duo facinora flagitiosis audacibusque addidit. Alibi aliter, νῦν ἐπὶ ἀνδρεῖα πεποιῆσθαι νῦν, nec quicquam eiusmodi strenuè gessit atque viriliter: vt Plutarchus vsus est ἐπὶ τῷ ἀνδρίζεσθαι, μακρὰ ἐπὶ φρόνιμος τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιεύεσθαι, valere iubens ea quæ declarè & ingenuè in Senatu dixerat & strenuè. Idem in Cæsare. Λέγεται ἢ νεανιεύσαμεν ὑμῖν ἐστὶν, id est, gloriabundus. Gregorius τὸ δ' ὡς ἀκούων οὐδ' ἐστὶ νεανιεύεται, id est, petulanter agunt. Idem Μακρακίνομαι & μεκρακίνομαι. Dixit etiam Xenophon νεανιεύεσθαι, & Pollux πάζειν ἢ νεανιεύεσθαι, pro iuuentutem agere, quod extremum etiam κερπαζέιν κατοῖς, ἢ τὸ μοῦν, τὸν ἀκροᾶσθαι, ἢ μεγαλοφρονεῖν ἐπ' αὐθρεία, Hesyius. νεανιεύομαι, in passiua etiam significatione, apud Demosthenem.

Νεανίας, ὁ, adolescens, audax, qui strenuo est spiritu & acri, valens, robustus. Demosthen. pro corona, ὃ τίσιν οὐσὶ σὺ νεανίας, πλοῖα καμπτοῦμαι ἐπὶ τὸ τύπτον δέοι, ἐν τούτοις λαμβάνειν πάντα, ἀπὸ νεανίας, vir acer, Xenoph. 7. Pæd. νεανίας λόγος, Eusthenius. sermones temerarios, iuueniles & acres, τὸ μετρεῖ.

Νεάνιαμα, ατος, τὸ, iactantia, strenuitas: interdum strenuum facinus, audax facinus, ὁ αἰδέσιμος, κόμπασμα τὸ κρανὸν τὸ λαμπρὸν.

Νεανικός, ὁ, ἡ, temerarius, inconsyderatus, quod ea ætas stultis affectibus duci solet. Item ferox, fortis, recens. νεανικὸς κολοφὼν, signis gloriosissimus, Plato in epistol. νεανικὸς πόρος. Aristoteles pro primo Animal. infignis meatus, validus. νεανικὸς φόβος, hemens metus, Euripid. νεανικὴ ἔφριξ, magnum tonitruum, Aristotel. 8. Animal. νεανικὴ διαφορὰ, permagna dissectio. νεανικὸν ὄγκωμα, ingens cupiditas, idem septimo Ethic. νεανικὴ κίνησις, validus motus. νεανικὴ ῥοπὴ, magnus impetus, Theophr. pro primo de causis plantar. νεανικὴ φύσις Platoni acre & certum ingenium. Arist. in φυσιογνωμικοῖς de Leone, ὅτ ὅσος νεανικὸς, ἢ βάσις νεανικὸν dixit, & paulo post. 4. δ' μικροκεφαλοι νεανικοτάτοι εἰσὶ. ἢ νεανικοὶ, iuuenile, elatum, petulans, inconsultum & temerarium. Luciano. in συμποσίῳ, Νεανικότερος ἡμᾶς ἢ φίλων ἀξιοῖς ἐπιδεικνύειν πρὸς ἐσὺ πολλοὺς. Item τὸ νεανικὸν, strenuum, res strenua. νεανικὸν κρέας, caro recens & tenera, seu robusti & validi animalis. Aristophan. in Plut. δεῖνος κρεπαφαγεῖν κρέας νεανικὸν. οὐτὶ ὑὸς ἢ θηλυκίδιον χοιρίσκου νεανικὸν νόσημα, dirum vitium, Aristotel. νεανικὸν φρόνημα, Demosthen. animus strenuus & generosus.

Νεανικῶς, iuueniliter, strenuè, validè: id quod Latini quoque imitantur. Ouid. Metam. 10. Iecit ab obliquo nitidum iuueniliter ictum. Νεανικώτερος, γέρων ἁνήρ. Aristoph. κατ' ὀπὶ μὲ νεανικῶς.

Νεανιστής, adolescentior, νεανικώτερος ἀκμαῖος, bona luculentiora & maiora, Plat. 2. de Rep.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, puella, iuuencula, puellaris, iuuenilis. ὦ νεᾶνι, ὁ iuuencula, Eurip.

Νεανίσμα, ατος, τὸ, superbia, incontinentia.

Νεανίσκομαι, iuuenesco, adolesco, Xen. νεανισκεύω, Suid.

Νεάνισκος, ου, ὁ, adolescentulus, pupillus, iuuenis, ὑπὸ Hesych. νεάνισκος apud Pollucem, dicitur in quarta annorum hebdomade, id est, à vicesimoprimo anno ad vicesimum octauum vsque.

Νεανιεύομαι, vide Νεανίσκομαι.

Νεάνιμος, μ. ἀσυμφ. σ. ουσα, iuuenesco, pubesco, Depon. absolutū.

Νεάνις, ιος, ἡ, nouellatio, Gaza l. 3. de caus. plan. Theophr. sed legendum puto νέωσις.

Νεᾶνις, ακος, ὁ, iuuenis, quod κομψότερον τῷ dicit Poll.

Νεανίτης, ὁ ὁ, recens seu nouus poeta, in Epig.

Νεανόλυτος, vide Νέκυς.

Νεαρός, ὰ, ὸν, nouus, recens, iuuenilis, iuuneni similis, μικρός. Iliad. 8. παῖδες νεαροί, filij parui. νεαροὶ ἢ ἀφέλημοι, recreati & alacres, Nazanzen. νεαρὸν παιδίον, in Epigrammat. & νεαρὸς, audax, mcōsultus, apud Suidam. σαφῶν νεαρότατα, pueris stolidiores. Aristotel. d. Ethic. nihil referre ait, siue quis sit νέος ἢ ὀλικίαν, seu νεαρὸς τὸ ἦθος. Isocrat. Panath. ὁυ' ὑμεῖς ἐσθύνεσαν, ἀς διακινδυνεύων τοῖς νεαρωτέροις ἢ σφοδρότητος, iuuenili magis roboreatque ingenio. Lucian. ξυζητῶ, νῦν ἐσ τὸς εἶσοι τ' ὑπνίοις νεαρώτερον. vbi nouitatem significat.

Νεαρώτερος, nouitia, recentiores.

Νέας, naues, Odyss. γέας ἀμφιελίσσας σπάσε, ὑ. νῆας.

Νέασις, nouatio, renouatio, item noualis, ager. vide νεαρὸν.

Νέατα, habitantur, pro νεύατα, sitæ sunt. vide Etym.

Νεάτη, ἡ, νέατος, ὁ, chorda acuti soni. vide Νήτη.

Νεατὸν, noualis, Varr. ager qui intermittitur, nec quotannis reseritur: à nouando noualis dicitur. Noualis (inquit Paulus Iurisconsult. in cap. 30. titul. de verb. signific.) est terra proscissa, quæ anno cessat, quam Græci νεᾶτον vocant. Pandectæ Græcæ vocant νέαον: nam ita habent, νεατὸν γὰ ὅζει ἢ ἀσπειρασιτέσε, ἢ ὅθι ὀνιαυτὸν ἀβιότσται, ὡσ οἱ ῥωμαῖοι νέαον καλοῦσιν.

Νέατος, ὁ, ὁ, nouissimus, id est, vltimus, posterimus. νέατος ἢ γῆ, νεαρὸ ἢ νεοτεμαμένη, terra recens aratro proscissa, & ad sementem exculta, νεοτεμνομένη. Latinè dicitur noualis, vel nouale, vertuacum, & aliquando seges. Xenophon, ἢ γὰ νεατὸς, ἢ σπόρος, ἢ φυτία, ἢ νεαὶ. Budæus annotat. in Commentar. quum tempus arandi significat, ὀξυτονεῖσθαι solere: quum autem segetes & terram aratam, βαρυτονεῖσθαι: quod tamen confunditur interdum in exemplaribus, vt sit vnum ὁι τῆδ' ἀνθολογοῦμεν.

Νεάω, idem ac νόω, renouo nouo, hoc est, noualia facio: nouello Gaza exponit Actiu. Accusatiu. ὁι τῆ νεᾷ τ' κατεργασία κατ' ἀμφοτέρες τὰς νέας, &c. cura noualium vtroque tempore suscipienda, Theophrastus libro tertio de causis plantar. Est verò νάσσω ἢ νεάω, agrum noue Ciceroni, vertuactum aut nouale facere, τὸ νεοτεμεῖν. Gregorius, σέκ ἐσὶ θελεῖν, ἢ ὁι τὰ σπερμὰ ἑαυτοῖς δεῖα νάσσειν, ὅσα ὁι μὲ σπείρειν σὺν ἀκαίδαις, ἢ τὸ σφέσπιον τ' γῆς ὁμίκλησιν. Aristophan. διὸ τοιοῦ ἐκλαδὶ ὁι ὄφα ἐσὶ κρεοῖς. Theophrastus, ὁι ἢ τοῖς ὑμεῖς εἶναι ὑπνίοις, φαίνεται φαιὴ τρίβελον. vide Νεισσεῖν.

Νεᾶσκυλος, Hesych. οἱ ἄρρενες τοῦθοὶ τῆδ' ἀλεκτρυόνων.

Νεβρέαν αὐλὸν, in Epigrammat. tibiarum quæ ex tibiis hinnulorum fiunt.

Νεβρίας, genus piscis. Arist. 6. Anim. ὁ γαλεὸς νεβρίας, muſtellus nebrias, piscis quæ & canicula dicitur.

Νεβρίδες, αἱ, nebrides, pelles cerninæ, quales Bacchus gestasse fertur. vnde νεβρίδα φέρειν, dicitur eleganter, qui timidior est, aut vinolentus.

Νεβριδοπλὴξ βακχεῖος, in Epig. Bacchus hinnulorum pelle indutus: nam bacchantes pellibus hinnulorum vtebantur.

Νεβρίζω, pelle cerninā cingo.

Νεβρὶς, ἰδος, cerninā pellis, ἐλαφρᾶ δέρμα, vt capræ αἰγὸς. vide νεβρίδες.

Νεβρόζεσθαι, vel ὅ, hinnulus, τὸ ἄγγειον ἐλαφρὸν ἐζεῖ τὸ νεωτὶ βορὰ ἐσθίγκασιν, i. alimentum admittere. vnde Anacr. νεβρὸν vocat vinum καὶ γαλακτικὸν, i. nuper lactantem.

Νεβροφόνος, ὁ, ἡ, hinnularia aquila vocatur à Plinio. Aristotel. 9. Animal.

Νεβρόχαλκος Ἀπόλλων, in Epig.

Νεβρὸς τὸ βάκχειον, ibid. sic dictus: quòd bacchantes pellibus hinnulorum vterentur.

Νέδα, ἡ, ας, fluuius, cuius fontes scaturiunt ex Lycæo monte, & vrbs Arcadiæ, siue Peloponnesi, Strabo.

Νεδυσία, ἡ, Minervæ cognomen, à Nedone fluuio & loco Laconiæ.

Νέες, naues. Il. 8, πεντήκοντα νέες κλεν.

Νέϊον, nato.

Νέϊμος, pro νέῳ, Ionicè, εας, πρᾶ. ὦ ξένε, ἐπανέλθε.

Νειμένον, vide νεμένον infrà.

Νεογνὸς, ὁ, ἡ, ὸν, nuper genitus, νεωστὶ τεχθεὶς, τόπ.

Νεικεῖς, ὁ, ἡ, ὦ, &

Νεικονεῖς, nuper acutus. Sophocl. in Aiace, σὺ νεοχρὸν ἐφῆς κάρα νεικονεῖς σφηκὸς, ensis cote ferri edace recens acutus.

Νεικόρος, ὁ, ditutus. in Epigr. pro νεικόρος: nam κορὸς mundo & cura significat.

Νεκαλᾶς Hesych. νεκὸς πᾶσα, quæ & νεκλαῖα.

Νεκάλπης, gubernator nauis, ὁ ἰθυντὴρ τῆ πλοίου.

Νεκάπατος, ὁ, nouiter factus. νεοτευχὴς. Et νεκάπατα, nuper subactæ & confperſæ farinæ: subaudiendum enim τὰ ἀλφίτα. Item placentæ & esculenta ex melle & farina facta. Demosthen. contra Æschin. ὡσθὲν καμβὸν ὑμῶν τοῦ τῶν σφετέρων κεκάπατα. Dicuntur enim quasi τὰ νεωστὶ ἀνακτισθέντα, id est, iam recens molita, siue in mola trita, quibus in melle subactis, & vuas passas & virides cicere addebant commiscebantque: ac facta operantibus distribuebantur: vocabatur enim hæc commistio ἀ-

nonnullis ἀρίζηλος τὸ, ab aliis πεκαφία, Suid.

Νεμωρὶς οὐσία, domus nuper illitæ, Aristt. in Probl.

Νέος, ος, ον, nuper adueniens, νεωστὶ ἐλθών, νεωστὶ ἐλκυσθείς: ἀφ' οὗ τὸ νέον ἐλθεῖν, Etymolog. Hesych. vero νεόλουτος expon. νεωστὶ κεκοιμώμενος, νεωστὶ τεταλαιπωκώς, cius quæ nuper admodum, seu recens dec essit.

Νεοῦνες, Ionicè, pro νεανίας, adolescens, iuuenis. Odyss. ξ, οὔθ' ἥρως κεκμηὼς ἀπὸ νεοῦνος ἐοικώς, id est, νεανίσκῳ. Dicitur & νεοῦνος apud Laertium cuius ætatem Pythagoras porrigebat ad 60. annum vt ab ipso νεοῦνος & dicebatur ad 40. vsque: sic νεοῦνται vocant τὸ μειράκιον, & νεοῦνος, ὁ ἀΐδρεις κεφάλαιον. Dicitur etiam νεοῦνις pro νεᾶνις.

Νεοῦνος Ⓟ, pro νεοῦνος Ⓟ, iuuenis. vide Νεοῦνες.

Νέες, ligna fabricantis nauibus apta: Ionicè νῆες, sed vetus, draconis lustrum.

Νέες, radices.

Νέμφη, ἡ, ἡ κάτω κοιλία Polluci, pars extrema ventris, venter inferior. νεόμφη δὲ ἡ γαστὴρ, id est, ἡ κατωτάτη, vel νεάτη, Homer. Il. ξ. interpretatur ὁ τὸ ἴ κατὰ μέσης τὴ γαστέρος.

Νεοῦς, οὖς, ὁ, &

Νεόπατος, per syncopen pro νεοῦ πατος, vltimus, postremus, infimus, οὐσπατος. Odyss. ο. ὄνειρε ἢ νείατος ἠδὲ μέσσος: item, νείατον ἐς κακότητα, in aliam imam.

Νέκειον, &

Νεκιάζω, &

Νεκιάω, μ. ησω, σ. ηκα, contendo, obiurgo, λοιδορῶ, altercor, castigo, reprehendo, κρικολογῶ, ἐλεγχῶ, ἐπιπλήττω. Accusatiui. Hesiod. ἔργα νεμεσσᾶν, parentem obiurget. Homer. Iliad. α, ὅ φρα μὰ αὖ τε νεικείεσκε πατὴρ, id est, κρικολογῶ, ὀνειδίζῃ. & Iliad. β, τὸ γὰρ νεικείεσκε, hos increpabat. Idem ibidem, Ἀχαιμένου νείκεα μύθῳ, Agamemnonem increpabat. Et Il. δ', τοῦ ἕ ἰδὲ νείκεσεν αὖτις.

Νεικέεσσι Ⓟ, Hesych. τοῖς μάχαις, inimicus, aduersarius.

Νεικεστήρ, conuitiator. Hesiod. μηδ' ἐλαλεῖν νεικεστῆρα, neque bonorum obiurgatorem maledicum, i. obtrectatorem.

Νείκη, ης, ἡ, &

Νείκεος, ους, τὸ, τρίχα, iurgium, concertatio, pugnandi ardor: ἀφ' οὗ τὸ τοὺς νέους δύνασθαι πρὸς νεαρὸς τὸ ἀμύνεσθαι, Etym. νεῖκος ἐφίκτῃσι, contentio exasit. Hom. Il. φ, ἔζε κε δυσαμένοισιν ἔζεε κῦ νείκεος ἐφπτῆναι. φιλονεικία.

Νειλὰς μούσα, musa Nilotica, in Epigr.

Νεῖλος, ου, ὁ, Nilus, Ægypti fluuius. Seruius dictum existimat quasi νεόν ἰλυῶδες, id est, nouum trahentem lutum, quo oblimet, hoc est, limo oppleat Ægyptum. ἢ ἀφ' νέου Ⓟ: νέῳ γὰρ κατ' ἔτος γίνεται, Etym.

Νειλώτα ταρίχη, Niliaca falsamenta, Lucian.

Νειλωτίδες πυροφόρες, in Epig.

Νείμω, pro νέμω, diuido, do, apud Nic. in Alexiph.

Νεῖν, κατὰ τὸ νάειν, dicunt Attici, i. nare, Poll.

Νεῖν, nataro, proprie de hominibus. νεύσομαι Hippocr. τὸ νήξεσθαι.

Νειόθεν, ab imo, Homerus Iliad. κ, νειόθεν δὲ κορυθὶς στονάχιζε. νειόθεν διατίθεμαι, id est, ἐκ τοῦ χαμαὶ ἢ βίζης, Apollon. κάτωθεν. Nec ὄσσα, infra τὰ ὑπὸ γῆν. Aratus, ὀρθὸν σὺν νειόθεν ὄσσα φορεῖσθαι.

Νειόν, in imo, sub, inferne, altè & profundè. Hesiodus in Theogon. ἀλλ' ὅσα νειὸν ὑπὸ χθονὸς, νειὸν τε γαίης, sub terra seu terram, Apollon. νειὸν πάτηρ, idem. Aratus, νειὸν δ' ἀμφικρὰς, infra autem Capricornum.

Νεῖον, nuper, νεωστὶ, modo, Schol. Apol. l. 1. Item nouum, apud Hippocr. νεῖον, Galen. νέον.

Νειοπονέω, μ. ήσω, σ. ησα, veruactum facio, & idem quod νεάω, Neu. absol. Xen. in Oec. ἐπειδὰ δὲ ἐλθωσιν εἰς ἀγρὸν, ὧν τε μὴ φυτεύοντες συγχώσιν, ὧν τε νειοποιοῦντες, ὧν τε ἀπείροντες, ὧν τε καπὸν ἀφαιρούμενοι, vide Νεάω.

Νειός, οῦ, ὁ, nouale, ager qui alternis annis non colitur. Hesiodus, νειὸς ἀλεξήμη, &c. Theophrastus libro quarto, de causis plantar. capite nono scribit, τὰ χεῖρον μὴ καταζεύγνυσθαι τὴν γῆν, δηλονότι νέον ποιεῖν, i. legumina vim terræ non consumere, & c. μὴ ποιεῖν νειὸν καπτόν, nouale ibus ineptum esse pro sua edacitate: sic Gaza ex Theophrast. libro octauo hist. plantar. apud Hesychium νειὸν Ⓟ, ἢ νεωστὶ μεταβεβλημένη γῆ, id est, ἡ ἐφτελωμένη, ager nouatus, Ciceroni.

Νειόπατος, infimus, κατώτατος, ἔσχατος.

Νειοπομεῖ, noualicida, in Epig.

Νειόφατον, Hesych. est νεόκρατον.

Νειφόεις, vehemens, extremus, cauus. & νειφὸς, venter imus: sed & habet Hesych. νείφει pro κατὰ πατᾶι, infimæ.

Νείφω, μ. ψω, νενιφα, νιφω, ἔνιφα, ἔνιψα: qua forma dicitur ἔλλυσμαι, φονίσσομαι. Hesiodus, ἔνθ' οὐκ ἀνὴρ νείφοντας, iter faciunt in nauibus, legitur & per vnicum σ. Apollonius primo, νείφετο νέφεσιν, vbi νείφετο quoque scribitur. νείφει, id est, vade, idem. νείφεις, iter facis, in Epig. νείφεσι, ite, Eurip. Od. ὁ, βάλομαι δ' ἐν νείφεσι ἡμῖν ἢ ἡμέτερον, &c. redire in nostra, i. in patriam.

Νεῖται, redit. Ol. ἐξ ὧν νεῖται ὁ ὀδοιπορεύς, &c. hoc est, ἔρχεται ἐλθόντας, sic Didymus,

Νείφω, νίφω, ningo, βρέχω, ἴσχω, spargo. Nonn. ἀστεροπῆος ἀπόσχεν ὑμὸν κακὸν νείφων.

Νείωθε, ex imo.

Νεκάδες, ὰς, ἡ, accerius cadauerum. τὰ νεκρῶν ἐξειλούμενα, Lucian. extulit ex mortuis. & αἱ τῶν ζώων τάξεις κατὰ πεζοπομπικὰς, Suid. allimach.

Νεκαγωγία, ἡ, mortuos dicere, & de Mercurio dicitur, vt νεκαγωγὸς. Lucian. οἱ θνήτοι τὴν πάντων Ⓟ ἀρχὴν ζωμεῖον, μὴ νεκαγωγήτα χρὴν πολεῖν. vide ψυχαγωγία. Hinc νεκρομαντεῖα ab eod. lucrius dicitur.

Νεκρικὸς, funebris. τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκρόβορος, mortuos deuorans. Greg.

Νεκρόδημος, ου Ⓟ, ὁ, infernus, quòd manes mortuorum excitat, apud Æschyl. Νεκρόδοκος, idem.

Νεκροδόκος, ου, ὁ, funerator, vespillo.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum corpo

Νεκρομαντεῖον, τὸ, Corinthiorum defuncti. Sic in historia vocantur vasa fictilia, quæ Corintho euersa Romam implere, quod ex reclusis sepulchris eam excerpsissent prædam, vid. 11. cap. 60.

Νεκρομαντεῖον, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, respōsum od inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt: & locubri reddunt. Hesych. vtitur eo & Cicer. Tusculan. 1. inde Heri tota νεκύια, inde ea quæ meus amicus Appius νεκρομαντεῖα Iaciebat, inde in vicinia nostra Aruer. lacus, vnde animæ citantur obscura vmbra aperto ostio, alti Acherontis fallāt guine imagines mortuorum & νεκρομαντεῖα, vaticinatio ilsumo, id idem Hesych.

Νεκροπώλης, ὁ, mortuos precio vendens, sic à Lycophr. vocati Achilles, qui Hectorem mortuum magno auri pondere ōianis vendiderit, à πέρνημι.

Νεκροπομπὸς, dux manium, epith. Mercurij, qui animabus anferos ducendis præest, Lucian.

Νεκρὸς, οῦ, ὁ, vel νεκρὸν, τὸ, mortuus, cadauer: ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ νῶ ἢ ψυχῆ. Defunctus dicitur Plinio. Quam tandem portio de defunctus eius obtinearbid est, cadauer. Cicer. sepultur: ilā insepultam sepulturam. In sacris literis mortuale & mi cinium transfertur, Cælius libro vndecimo, capite 60. ν ζωὰ, vide in Chiliad. Erasin. In Cteſiæ Persicis, ὃ ἐν πῦρ ἢ ἄβρωτος ἀπὸ δέκμενον ὁ νεκρὸς, eius cadauer non uorati à feris in deserto permanſit. οἱ νεκροὶ, cæterum corpora, si defuncti, cæsorum cadauera. οἱ ἐν νεκροῖ, Aristophanes. Fbius, πολλοὶ νεκροὶ ἐπίπτοσαν, magnam stragem ediderunt.

Νεκροστολὴ, mortuos deduco, seu mando Plutoni.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerum pollinctor, libitinarius, Omen.

Νεκροστυλία, ας, ἡ, spoliatio mortuorum, νεκροστυλῶ, mortuos spoliator.

Νεκροφόρος, ου, ὁ, capulus, feretrum, libitinatius, pollinctor, Bi Annot. ad Pollucī.

Νεκρῶν, quasi mortifico (qua voce nihil frequentius theolo) dispono ad mortem & interitum: vnde & pro cædo interimo sumitur aliquando. In epistol. ad Hebræos ca vndecimo, διὸ καὶ ἐφ' ἑνὸς ἐξηνεκρωμένου, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, vbi effectum, & emortuum νενεκρωμένου interpretor, sed mortuximum, iam morti addictum atque destinatum. Sic Paulus ad Roman. capite quarto, ὡς μὴ ἀδυνάτους τὴ πίστιν αὐτοῦσιν τὸ ἑαυτῶ σῶμα νῦν νενεκρωμένον. Politia. νεκρῶσθαι cadauer ri fibi permisit dicere. Hinc νέκρωσις, mortalitatis condi, ad mortem atque interitum proxima dispositio, mortifitio latinis Theologis, atque nonnunquam cædes, interit. vde Apostolus fidelium præcipuè nunciorum Euange, conditionem significans quotidie cædi & tot cladibus ex sitam: ita ait secunda ad Corinth. capite quarto, σώματι νεκρωσιν τὸ χριστοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες. vbi mortalitem & mortalem conditionem non ineptè dixeris hoc loo nisi mortificationem placeat dicere. Idem in epistol. ad Roman. capite quarto dixit, ἐξ νῶ νέκρωσιν τὴ μήτρας σάῤῥας. Sarhæ veterum effectum. nam senio propemodum extincto lore naturali, sit genitale artium, vt dixit poeta ad fœtur inhabile. νέκρωσις γόνιμος, Galenus solet dicere, vbi ille ca insitus extinguitur atque etiam esset, vt accidit in Gangra atque sphacelo. Et prouerbium est apud Suidam, νεκρὸς ῥῶ, νέκρωσιν ἔζεις σκορπάτων, id est, mortuos intuens, langt scet industria, nimirum ea qua fumus ad rem attentior Hoc enim culpatur rei faciendæ nimia fedulitas quæ defu cis nihil profuit. Aliter tamen visum Erasmo, qui hoc ad dinationem quæ fit in somnis detorsit.

Νεκρώδης, ὁ, ἡ, mortifer. vnde νεκρώδη ὕπνον φέρειν, faciem cad uerosam præ se ferre, Terent.

Νέκρωσις, ὁ, ἡ, vide Νεκρῶ.

Νέκταρ, ος Ⓟ, τὸ, nectar, potus deorum, τὸ ἀφ' ἡδὺ πόμα. νέκταρ ἀ

murina exponitur. vide in voce Μελιτίτης, & Athenæus
ro secundo, vbi νέκταρ deorum cibus, ἀμβροσία vero potus.
omerus Iliad. ἀμβρόσιον ἐλαιον νέκταρ δὲ κρητὸν ἐρυθρὸν : à
particula quæ priuationem significat, & κτείνω, interficio,
ταφθορίαν, idem. Erat item vini nomen in Lydię Olympo
fauis permixtis, & floribus odoratis concinnati. vide in
ul. Eraſ. Nectaris flos.

Νεκίμων, &
Νεκτάριος τὸ ἄνθος. vide Νάπυ. &c.
Νεκτάρεος, Etym. &
Νέκταρ, ατος, ὁ. nectareus, diuinus, immortalis. Hom. Il. γ, χρεῖ δ' ὑπερθύμου κρατὸς νέκταρ λαβέσθαι, ι. Ὄσμη.
Νεκτάρεος, genus inſecti, de genere eſt bombycum & eorum
lut matrix. Plinius ex Ariſtotele. libro vndecimo, capite 22.
bombycibus loquens. Et alia horum origo è grandiore
rmiculo, gemina protendens ſui generis cornua. Hi eruc
nt. Fit deinde quod vocatur bombylis: ex ea necydalus: rex
c in ſex menſes bombyx. Νεκυδάλια, corruptè ſcriptum
ud Heſych. & Phauor.
Νεκρός, ὁ, ὁ, mortuorum & vmbrarum ductor ſeu portitor.
iatontis Epitheton, in Epig. ι. 3. νεκυοπόμπου.
Νεκρικός, tractatus de manibus, ſcribitur & νεκύδα, ſine ι Syneſ.
ipatur & pro euocatione mortuorum, qua futura ex ipſis
ocatis ſciſcitantes reſciſcimus Herod.
Νεκυτία, vaticinium, quod fit euocatis mortuis.
Νεκυομαντεῖον, τὸ, mortuorum oraculum, Herodot. l. 5. νεκύοσσι δ' ἐστὶ τοιάδε νεκυομαντήιον. Heſych.
Νεκύσιος ὥρα, hora mortuos ſuſcitans, Non. νεκυσίῃ δ' ὥρῃ χρεὼ ἐστὶ καὶ ἐνθάδε λέγεται. etiã eodem dicitur.
Νεκύσσαι, ὁ, ὁ, qui mortuos tranſmittit. Charontis epitheton ad Lucian. Item νεκροδύκας καλοῦσι, ferretrum ad ornandum defunctum ſeu efferendum, in Epigr. νεκυσσὼν δ' ὀρφνιμιὴς, portimortuorum, ibid.
Νεκυστὸς, ὁ, ὁ, mortuus, defunctus, cadauer. νεκυστὲ. ὦ τὸν σὸν στρατηλάτην ἀπολωλότα. Pro cadauere, Apoll. ι. ἀβαπτιστάδαι γὰρ νέκυες κτλ. ἐν ὕδασι δ' ὁ νέκυς, tutum cadauer, in Epig. τῷ φωρὶ τὸ νέκυον, is cadauer, Herodot.
Νεκύσιμος, η, ον, funeralis.
Νεκύτατος, η, ὁ, ultimus & recentiſſimus. τοὺς πατρὸς, σφοῦσι τοὺς ἐσχάτους πατρὸς. Heſych.
Νελεὸς, locus in Argia. vel χώρα τῆς Ἀνδρίας, ad Heſ. in Theog. dicitur πόλις. Νέιμια σωίδανα ἐρι τόποι.
Νέμω, paſco, depaſcor, νεμέτωρ ὁ νέμων, Nican. τιμὴ δ' ὀντινα, paſcuit Epig.
Νεμεαῖος, ὁ, qui eſt ex Nemæa : vnde νεμεαῖῳ λέοντι, Heſiodus in Theogon.
Νεμεαῖος χλαῖνα, in Epig. de veſte Herculis, ι. ſpolio quod Hercules geſtabat Nemæo leoni detractum.
Νεμεσητικὸς, ἡ, ὁν, ἐπὶ τοῦ νεμεσᾶν, ἡ ἐγκαλοῦ, ſtomachor, ſignor, indigné fero præſertim improbotum ſucceſſum, ipſo atque reprehendo indigné facta, vt apud Homerum Odyſſ. 2. Οἵκαδε ἰόντες ἀνάλκεα νεμεσσήσεται ἡμῖν αὖτις, id eſt, μεμφθήσεται ἡμῖν, vos facinorum iſtorum ſubeat indignatio. Pro ſucceſſeo, Odyſſ. ὃ, νεμεσσῶμαι δ' οὐ θάνατον δὴ ξεινοδόκον, & c. Item Acſtatiu. ξεῖ, τὸ μὴ λίσσεσθαι νεμεσσᾶται κακὸς ἐρρέτω, id eſt, odit, ciſcitur.
Νεμεσάω, ὦσω, σ. ησα, ſcribi interdum νεμεσάω, ſuccenſeo, tio verto, iuſte accuſo, inuideo, timeo, reuereor. Neutr. atiu. νεμεσᾶν, τὸ ἐμπεσὸν ἴσα δάσσαι τοῖς ἀποβαίνουσι κῆρ γνώμῃσι, ἢ ἐμμεμφέσθαι, Heſiod. τοῦ δὲ θεοῦ νεμεσσῶντος μὴ κατέρῃ, id eſt, μεμφομένου, indignantur. νεμεσσῆσαι μοι, id eſt, μεμέμφθαι. Homerus, μὴ νεμεσσητὸν μοι τὸ ἔπος ἔειπον, ne mihi ob comparationem ſuccenſeas. Lucianus. Et cum Accuſatiuo, Heſiodus δοῦς τοι ἃ μὴ τις νεμεσσᾶται, hæc odit, ἀπεχθάνεται. Νεμεσῶ, ſtomachari & indigné ferre, indignari, dolere de improborum ſucceſſu : qui affectus virioſus non eſt Ariſtoteli, cùm multũ diſtet ab inuidia. Quod Cicero ad Atticum ſcribens oſtendit, gaudet enim de cõmunitoris ſui Hircij ignominia paſſique repulſam ob indignitatem : ideóque id ſe ſine culpa poſſe facere declarat. Et de eadem re in epiſtol. ad M. Cælium, ſed planè, inquit, gaudeo, quoniam νεμεσᾶν intereſt τῷ φθονεῖν. Ariſtoteles ſecundo Rhetor. διὸ πάντας ἢ τοὺς ὁμοίους μάλιστα μὲν ὁ νεμεσητὸς νεμεσᾷ. Idem, ἀνάγκη δὲ τὸν μὲν ἐπιεικῆ ἀνιᾶσθαι ἐπὶ τοῖς ἀναξίως πράττουσιν κακῶς, συμπάσχειν γὰρ τῷ ἐλεεῖν, τοὺς δὲ πονηροὺς, ἀνάπαλιν γὰρ τὸ ἐφ' οἷς ἀξίως γεγενῆσθαι, δίκῃ τοῖς τοιούτοις ἐπιβαίνειν τὸ νεμεσᾶν. Ibidem, ὅτι τὸ νεμεσᾶν λυπηθῆναι ὅτι τοῦ φαύλου κατέχειν ἀξίως δοκοῦντος, &c. Hinc νέμεσις ciuſmodi affectus vocatur de quo infra.
Νέμεσις, τὸ, ſeſtum quoddam deæ quæ dicitur Nemeſis, quo vitia functis iuſta ſiebant, Cælius libro ſexto, capite 21. apud quem. Νεμεσὶς, ἐστὶ τὸ νεμεσᾶν κατ' ἐκείνους τοὺς κακῶς πράττειν ἀναξίως τοῦ γεμεζομένου· ὅτι τοὺς νεκρῶς χορεύοντας ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπαινοῦσι. Νέμεσις ὅτι τοῦ νεκροῦ τὰ πάντα. Demcales feriæ Latinè dicitur Conſſultus apud Columel. & Gell.

Νεμεσίωλος, ὁ, ὁ, increpatio, mordax oratio & expoſtulatio. Nonn. & νεμεσήμων φασὶν, vox obiurgatrix. & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. & ἀλιτροσύνην νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicandum, apud eundem.
Νεμεσητικὸς, qui facilè indignatur, indignabundus Liu. & indignátiſſimus Columellæ, id eſt, νεμεσητικώτατος. Differt tamen à φθονερῷ, teſte Ariſtotele Topicor. 2. quod ὁ μὲν φθονῶν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐστὶ καὶ τοῖς τῇ αὐτῇ ὀλίγῳ διαφέρουσιν λυπήσεται· νεμεσητικὸς δ' ὅστ' ἐπὶ τοῖς κακῶς διαφέρουσιν.
Νεμεσσήτως, res indigna : vnde νεμεσητὰ παθεῖν, numinis iram perpeti. μεμιλημένος, ὑπὸ θεοῦ, Heſych.
Νεμεσσήτως, ὁ, ἡ reprehendendus, inuidioſus, indignatione proſequendus, μέμψιμος ἄξιος, culpandus. Homerus Iliados γ. νῦν ἔμμ, νεμεσητὸν δὲ καὶ εἴη. ἢ νεμεσητὸν, non indignum putandum, in Epigr.
Νεμεσίζεσθαι, μέμφομαι, Homer. Iliad. ε, ſuccenſeo, indignor, ἡ φθονῶ, νεμεσᾶν, Heſych.
Νεμεσιόωμαι, σομαι, σαμην, τὸ νεμεσᾶν.
Νέμεσις, εως, ὁ, Nemeſis, quæ & ἀδραστεία καὶ ἀμαυρωσία, id eſt, Adraſtia & Rhamnuſia ſiue Rhamnuſis Ouidio. Ammianus Marcellinus in 14. Hæc & ciuſmodi innumerabilia vltrix facinorum impiorum, bonorúmque premiatrix aliquando operatur Adraſtia, atque vtinam ſemper: quam vocabulo duplici etiam Nemeſim appellamus, & c. Ibidem Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis ſymbolon : dedit gubernaculum & rotam ſignificans illam per omnia diſcurrentem ſingula moderari. Idem libro 22. Ideo intolerabilem ; humanorum ſpectatrix Adraſtia, aurem quod dicitur, vellens : monens vt caſtigatius viueret, & c. Hanc igitur Nemeſim deam eſſe voluerunt inſolentiæ atque arrogantiæ vindicem (quam Græcam Nemeſim vocat Plinius, licet ipſi Latinum nomen non eſſe teſtetur libro 18. capite ſecundo) ob idque illi & frænum & normam aſſignabant, ad inſolentiam refrænandam, & ad conſeruandam modeſtiam : quod exponit Epigramma, Ἡ νέμεσις φορέουσα τῇ σπάρτῃ τὸ τε χαλινὸν, Μὴτ' ἄμετρον τι πάσῃ, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἡ νέμεσις σὴν χεῖρα τίνῃ· ὕβρις ἀλύσσει. Πᾶσιν ἀταγγλώσσοις, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Sunt qui à diſtributione bonorum, malorúmque dictam eſſe velint. Ariſtotel. de mundo, τίθασι δ' οἱ μὲν νέμεσιν ὡς ὄψῃ τι πλεονάσαν πλοῦ τὸ θεῖον ὑπὸ τὸ ἐκφέρειν ἀνθρώποις ἀεί, id eſt, nemeſim quaſi poteſtatem diuinam, eius quod viſum eſt, cuique diſtributricem. Fingitur ab Heſiodo in Theogon. νὺξ δὲ μιὴς νυκτὸς θυγάτηρ. Τίκτε δ', inquit, ἡ νέμεσιν σώμεν δνητοῖσι βροτοῖσιν, Νυὸς ἐλοῦ. Antimachus poeta, Ἐστὶ δὲ τις νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάσιτε πρὸς μακάρων ὕπαλυξιν. βαιὸν δὲ τι ἐόντα. πρωτος Κάρπος ὁ πατρὶ ἀδρῆ χέων αἰσυπον Ἐνδον τετμηκὼς τε καὶ ἀδρήσσα κελεύθῳ. Hæc Adraſtia πεμοῦσα ὑβρίσαντα καὶ ἀχαλίνων λογων, vt eſt apud Suidam, non ab Adraſto dicitur vult Pauſanias, ὀμωνύμου τοῦ μηδὲν αὐτῷ ὁσιοδεήσαντος, qui od nihil ipſam effugiat, ὅτι γὰρ ἐκφυγεῖν τὸν θεὸν ἀνθρώπῳ τὸ πρᾶγμα ἀπίθανον ἐφάνη, id eſt, eſt enim diuina vltio ineuitabilis & ſine effugio. Ponitur tamen aliquando ἀδρήσσα ὀπτικῶς, vt apud Strabonem ἀδρήσσεται τὴν μοῖρα, quod & communi tritum prouerbio libertina indignatione ſtomachantium aduerſus potentioris inſolentiam : aut lætantium in eius mutatæ fortunæ comprobatione. Cætera quære in voce Ἀδρήσσα. Hinc Νέμεσις pro affectu ſumitur qui opponitur quodammodo miſericordiæ, mediumque eſt inter inuidiam & maleuolentiã, id eſt, φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας : quæ duo vitioſa cùm ſint κατὰ τὸ πλέον καὶ ἔλαττον, ἡ νέμεσις μεσότης ἐστὶ τούτων, ἐπιτηδείως ἔχουσα πρὸς τὸ λυπεῖσθαι καὶ χαίρειν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἀναξίως εὐτυχοῦσι λυπηθήσεται καὶ ἡ νέμεσις καὶ ὁ φθόνος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι χαρήσεται ὁ ἐπιχαιρέκακος· ὁ δὲ νεμεσητικὸς οὐδετέροις. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἀξίως ἐπὶ μὲν τοῖς ἀναξίως εὐτυχοῦσι λυπηθήσεται καὶ ἡ νέμεσις καὶ ὁ φθόνος, ἐπὶ δὲ

δίκαι τοῦ χρεῖος ὀφῆλε τὸ πλεονάσιον, id est, diuinam verebitur vltionem, nisi lucri aduentitij particulam in funus defuncti impenderit.

Aliquando etiam solent authores Adrastiam præfari velut eius indignationem deprecando, si quid insolens aut inuidiosum esse vel dictum vel factum arbitrantur. Sic chorus apud Euripidem Rhesi laudes inflatius decantans, religiosa præfatione vtitur, Σωῖσι σπανίσαι γὰῖ τὸ ἄγαν θέλον, ἡ πάσασα Δίκη ἐνικᾷ· ὑκπρᾶσσ᾽ ἄφοβος, σωὶ δ᾽ ἀδρασταῖα λέγω, apponendo. Quod idem valet quod apud Platonem, ἄστε σωὶ Δεῷ εἰπεῖν, μηδὲν φθονῶ πάγκοι διὰ τὸ ὁμολογῶν σοφιστὴς εἶ). vbi σωὶ ἀφράστεια, καὶ σωὶ Δεῷ pretando dicta sunt propitiandi numinis, & vitandæ offensionis gratia: vt sit quod Adrastiæ, vel Dei bona venia, ipsi sique propitiis ac bene mihi fauentibus dictum volo. Lucian. etiam in Pseudolo ódiosi & acerbi dicti offensionem remouet Adrastiæ præfatione, ἐ μὴῖ δὲ ὑσὸ τ᾽ πνιαε ἐλαυνόμενος θῦμὸν πειθῆς, ἀδράστεια φίλη, ὃν αἰ πνεογενεῖ ἔπεσιμι, συγνώστ᾽ ἀν ὦ τὰς ἐμοὶ σπεζοίμην, &c. Plato in 5. πολιτ. Περσικωὶ δ᾽ ἀδράστεια ὦ Σώκρατες, χρήσει ὑμῖν λέγειν. ἐπιλῶν δ᾽ ἐωὶ ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίας τοὺς φονέα χρῆσθαι, ἢ ἀπατηλὸν κελεῦσ τι ἡ ἀγαθὸν ἡ δικαίων ἡ νομίμων.

Non nunquam in eo quod alioqui liberius & simpliciter dictum, vel odium, vel inuidiam nobis facturum esset, eius remouendæ gratia apponimus, ἀπὸν ᾖ ἡ ἀδράστεια, id est, ἀπὸν ᾖ φθόνῳ: vt Latinè, Absit dicto inuidia. Idem Lucian. ὦ ἀπάντων ἀπὸν ᾖ ἡ ἀδράστεια· ἐνὶ συλλογισμοὶ ὑποθρᾷξαι ἀν μοι δοκοῦ τὰ σπόυδια. Sic verò extulit Euripides in Rheso, ἀδράστεια μὴῖ ἃ δίος πεῖς, ἐπ᾽ ὀργαῖς σπαρῶν τὸν φθόνον. quasi dixisset φθόνῳ ἀπόν, ἡ νέμεσις. Quæ vox νέμεσις etiam in rei alicuius indignitate vsurpatur significanda & culpanda. Homerus Iliad. γ, ὐ νέμεσις πρῶας ἡ δυκνικᾶσι ἀχαιοὶ Τοιὸς ἀ᾽ ἀμοὶ γυναῖκα πολυὶ χρύσου ἀλοχαι πάσχειν, id est, μεμψιμοιρεῖ: reprehensione vacat atque indignatione: non est indignum vertit Quintilian. lib. 8. cap. 4. i. ὐ νέμεσητὸν ἐσ. Sic Νέμεσις est ipsa fabulosa dea, vltio & vindicta, indignatio, inuidia, & reprehensio: vt & Iliad. ζ. vbi ait Paris, Οὐ τοι ἐγὼ πρόσθεν γε νεμίσσετ᾽ ἐμεῖο μάχεσθαι, id est, μὴῖ μέμψεις, μεμφομένῳ τι ἡ ἐγκαλοῦν, non tam quod Troianis quicquã succenserem, quàm quòd, &c. In Epigrammat. Νέμεσις ἐστὶν, id est, annorũ inuidia, vt apud Ouidium, inuidiosa vetustas: sic enim νέμεσις ὀῖτὶ τῷ φθόνῳ, vt vicissim φθόνῳ αὐτὶ τῷ νέμεσι apud Isocrat. in Panegyr. vide φθόνῳ. Sic Suid. Νέμεσις, ἡ δίκη. Aristophan. ἰὰ νέμεσις, βαρύβρεμοὶ τὸ βρεγμαῖ. Et posteà, νέμεσις, μεμψίμοιρος φθόνῳ, τοῦχρὴ σθ᾽ ἑλαζόνων πραγῶς νέμεσι. Et ὲ ἔλαττ τῶν ἄγαν θυαπεσεῖν μᾶλλον τὰς ὑσερηφόνους νέμεσιν, μὴῖ ὲν ταῖς ἰδίαις ἰώκαγκάζθαι σωφρόνως ζῆν συμφορᾶις. vel dici potest, σωφρὼ δ᾽ ἡ νέμεσις, ἡ τὰ χῆς ἐποιῆδίοι νεῖ ἡ τ᾽ ἀδικ᾽ ἐποιῆδίοι. Sic & Æschinus hoc loquendi genus vsurpauit, Νεμέσησε ἑφέρου τοῖσιε ὑδὲ ἐπᾶς ἡ ὑδρηφάνοις καλαζεύσε· ὑπερῆ μεσπόμεν. Adnotat & Suid. parœmiam, Νέμεσι· δὶ ὃν ἀσ ποδὸς βφεσ: quam dictam esse vult περῖσον μέτεσι παρὲκ τὸ δίκαιο ὑπερβατέσε.

Νεμέσιμος, πόσ, ὁ, ἡ, τὸ νέμω.

Νέμεσις, partitio, distributio: vt ὑσίας νέμεσις, i. διάμεσις, diuisio, διανομὴ Pollux, ὁ ἐκσπόδε. Hinc Νεμεσιτὴς, ὁ διανεμάδων, μεσεῖαι ἡ μεσεπαὶ, ὁ μεσερήτης, particulones Nonio, partiarij.

Νέμεσις, ὁ Θ, τὸ, nemus, χωρῖον νομῶν ἔχον. Iliad. λ, ὡς νέμεσι σκιερῷ. Soph. νέμος ἐσπάτιον, nemus litorale, i. ἀλσος τι ἐρῆμον. Item oculorũ cauitas, τὸ τῶ ὀφθαλμοῦ κάλον, τὸ γναμπτὸν ὀφθίον, naturale siue naturalia Cellso: ἡ νάσις inquit Hesych.

Νέμομαι, pascor, depascor, pabulor, vt pecus depascitur & vlcus serpens, νέμεται πόνος, in locis pabulatur, Gaza. νεμόμενον τὸ σῶμ ὑβὲ ἔρπασε, vastans extrema ignis. νεμόμενα ἕλκη, vlcera putria & pascentia, Theophrast. hiltor. plantar. libro 9. Dioscorid. τὰ νεμόμενα ὀῖτὶ ἕλκωῖ ἐφις ὦν, sistens vlcera ferpentia. Item frutor, & victito, vt νέμεται ᾖ ἡ ἕλκ᾽ ἡ λίμνα. &c. id est, viuit, pascitur, καρπόται. Aristoteles de historia 9. νέμομαι φρέατα, porrò grassor. νεμόμενα πάσα, hæ viuendi consuetudines, Thucydid. Item incolo, habito, teneo, occupo, præsto in, obeo, exerceo. νέμομαι τὴν γῆωῖ, terram seu agrum colo, Thucydid. νέμονται ἰδὲ δύο ἑκάσας, duas partes colunt, idem. νέμεται τρίτον, consuetudinem seruat, idem Thucydid. νέμεται πάντα ὅσα τοῦ ὄνλιμος, præstatur in Græcos, id est, fit, Herodot.

Ponitur & in Pandect. pro possidere: quod & κατανέμειν dixit Caton. ἡ κατανέμουσα, vnde νομὴ, possessio, κάρνομος. Homer. Iliad. β, εἰδ᾽ ὀρίνω ἰνὶ μεσπὸ, qui Hyriam habitabant. ἡ κατάνομος, ἔζεν. Quod Cicero imitari volens, Depasci (inquit) veterem pollessionem Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus. νέμεσθαι ταύτας τὰς βαρβάρους, hæc à barbaris possidentur, Herodot. significat & distribuo, administro, partior: vt νέμεσθαι πᾶσιν ἴσον, partiri hæreditatem. Liban. Κοινὸν ὄδωρ ὃ οἰκῖ νέμεται καὶ ἐ ἀδελφοὶ τῶῖ πατρῴων ὑσίῳ, patrimonium cum fratre partitur. ἡ μερίζεται ἡ κατανεμέζεται, ὄργα νέμονται, opera distribuebant, colebant. νεμανθάνω δύο μέρη, duæ fiant partes, Plato νέμεται τὰ ἴδια ὡς ἴσου νέμοντας, res priuatas æqualiter distribuentes, Thucydid. Ianus Lascar. pro νέμω, id est, tribuo, accipit. νενέμῃ τῶῖ βαβυλῶνι οἱ ἔθνικοι ἐπὶ τέλ, Babylonem immunem esse iubet in peculiarem portionem, Herodot. Νέμομαι etiam assimilat & inuenitur, vt Iliad. βροὶ δ᾽ ἀῦ ἴσου ὠσίτο πυρὶ χάρι πᾶσι μετ᾽ αὐτῶ, id est, igni absumeretur, νεμόμενον τὸ νέμεται τῷ χάῳ, repascua exhibet, Philostrat. νέμομαι ὑπὸ τῶ ἄμματος, a curru iconi. νέμονται ἐ ἔδωσι πόλεις, apud Athon vrbes incoluntur, sit sunt apud Athon, Herodot. νεμόμενα τοῦ νομέως ᾗ τὸ κέρδος ἔχῃ, terpres Thucydid. νεμόμενοι, equæ & pecora exponitur apud Herodot. νεμηθέντες, fortiti apud Virg. sorte diuisi, κεκρυθέντες. Ælian. δηὰ ᾗ ἐκείνοι νεμηθέντων εἰς τὰ σῶσι.

Νέμω, ω, νεμήσω, νενέμηκα, μεζέλω, διανέμω, καρπόομαι, νομεύω, δίαιμι, φορῶ, Hesych. distribuo, diuido, tribuo, reddo: vt Odyss. ἡ νέμε μοίρας, & Iliad. γ, νείμαι ἀέτσις, id est, διὲ δακόν, ὃ νέμας, ἡ τοῦ teles Ethicorum 5. δυϊάσας ἀφετὴ μέρη καὶ πᾶσι τοῖς μέρεσι νέμει sed certo quodam modo iura a iudice reddita, sunt iuxta. Herodian. μηδὲν βαδυμέῳ μεδὶ αἰσχαλόωμεν, nihil loci quis & desidiæ relinquens, id est, δοπνέωμεν. Homer. ὡ ἐνὶ ἐνεμῶ ἐκέα seu domum dederunt. νέμειν αἰρεσιν, Sophocl. id est, optionem dare. τοῖς φίλοις πᾶσα νέμειν, id est, χόπδιδόναι, in honore apud eos habere, amicos colere, idem Sophocl. νέμειν σκαίνοὶς ἀνθρώποις ἀσθένας μέρη, quæ ex agro nascuntur in partes tradere, Plato de Legib. σοὶ νέμω σὐτῶν μέρος, tibi meas tranibo partes. Euripid. νείμαντες σωρὸς, igni tradentes, Herodotus libro sexto. Et etiam tribuo, id est, sum studiosus alicuius rei honorem habeo, & magni facio, Aristotel. Problemat. Sect. 28. ὅτι οἱ ἐξ εὐτεκνίας ἔκαστος ἀκροάδειαι, πάντα σφαφέστατα, ὃ᾽ αἴτιον ὅτι τῶν ὑπείρατα, νέμουσι τὸ πλεῖσον τοῦ ἡμέρας ὕπνῳ, οἱ δὲ νέμα Δεῷ, Solon δὲ τὸ ὦν ταμὶ ὄφ Δεῶν μεζέω σε θεσπίζων, heræ loco te habiti dem. νέμω τὸ ἴσον, æquitatem colo, Thucydid. τὰ ἴσα νέμω πάσια adeptus, parem adeptus statum, idem. νέμω τὸ χωρὶς τοῦ agro pro pascuo. νέμω νέμειν, in montibus greges pasce. Xenophon, τὰ ἐωῖ ἔφῳ ὑπεὶ ἔρη ἀγαθὸν ἔχειν, εἰ δικαίῳ ἐπιτιμᾶσθαι ἐσὺ Ἀρμίοις, εἰ ὑμῖν μέλλοιεν οἱ ἑέοντες τὰ δίκαια ὑποτελεῖν τῶν τοιῶν χρημάτων, ab eodem dicitur. νέμων νεμῶν, depascebat ager, Herodot. ὁ νέμων ἀνὴρ νέμεσι, Aristid. Et νέμω, pascor, pus, Lucian. Κῦρος βουκολεῖ ᾗ νέμει ἡ ἀάμονα.

Est etiam τὸ διοικῶ, administro, gero, vnde Herodian. ὁ τὸ κλῆρον βουλῶ νέμοντας, pro Senatu dixit. Est etiam rego seu dirigo, Etymolog. κράτει νέμων, regens sub ditionem Sophocl. νέμειν χειρὶ πᾶς, lauactorum participem facere. ἰδὲ pro imputo & assigno, idem Sophocl. πῶῖ ᾗ ἐωῖ ὑπεὶ ἔρη πᾶσι νέμει, ἡ in eum hanc culpam confert. Item habeo, Soph. σὰ κρατὴ δωσύντ᾽ ἡ δίκαια νέμομι σοὶ, ἐνὲ ἔχομι, vt mihi videtur. Item, νέμω σοὶ χάριν, bene de te mereor aput eum. Item Φθόνον νέμω, mortem plecterer, Plato νόμ. ἡ, νέμω εἰς πᾶσας &c. idem τοιῶ ξύμμα οὐχ ἑκὼν ἐσὲ μέρ᾽, idem Plat. νόμ. ια, Νέμειν ἐ τιμῶν, vide Περσέτης.

Νεμεβρίζω, ὁ, accumulatus, plenus.

Νεμὲω, caecus, stupidus, ftolidus, ftultus. Callimach. in hymno Iouis, ὃς μάλα μὴ νεμέων, Hesych. τυφλὸς, κωφὸλακτος, ἀνόητος.

Νεμεάζω, maledico, κακολογῶ, Hesych. quod & ὀνειδίζω.

Νεμέθ, poeticè, auus maternus, Cælius libro octauo, capit & Eustathius in Iliad. Οὗτοι πάππος ἡ τῶ πατρὸς ἀδελφὸς interpretatur. Pollux, ὁ ᾗ μητρὸς ἀδελφὸς, ἢ ὁ, ᾗ μητρὸς ἀδελφὸς, ἢ μὴ ἡ νέυτ᾽. Idem tamen paulò antè dixerat μητρὸς ἀδ Eutropius dictum ἡ μητρὸς πατέρα, & poeticè νέννον. Hesych. νεννῆς, ἀφοῦ. Νεννὲ verò διώδε.

Νεογεισιάζω, τὸ, instituta.

Νεῖας, Hesych. τὰ σπάνια πα, stragula, straménta.

Νεοαλδὴς, nuper auctus.

Νεοαρδὴς, ὁ Θ, ὁ, nuper irrigatus. νεοσὶ πεποτισμένος Θ, Suid.

Νεόβλαστος, ὁ, ὁ, recens coagulatus, aut mulctus.

Νεόβατος Θ, qui nuper prouenit.

Νεόβοτος, ὁ, ὁ, recens adeíus aut esus νεοσὶ βεβοσκόμενος Θ.

Νεόβοτος Θ, recens pastus.

Νεόβοτος, ὁ, ὁ, modò pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit, Hippoc.

Νεόγαμος, ὁ, ὁ, ἡ, qui recens vxorem duxit, nouus maritus, recens. νεογαμίας. Et noua nupta siue coniunx, Senec. Xen. ἀνὴρ νεόγαμον, Eurip.

Νεογενὴς, ὁ Θ, ὁ, ἡ, ὁ Θ, tenellus, recens natus, proles noua Hatius. νεογενοῦς σωδίου, Plato in Theætete & Polit. σωμάτων νεογενῶν verò dixit Herodot. ὃ τόκος. pro quo etiam dicitur ἡ νεογενὴς κατόκος, ἀφ᾽ ἡν ἀπὸ γονῆς de puero modò in lucem edito. vide Νεογενὲς.

Νεογενὲς, ὁ Θ, τὸ, &

Νεογενὴς, ὁ, ὁ, infans, iuuenis, recens, nuper natus. Lucian. μικρὸ νεογενὲς ὁ τῶ βίω χρῆσθ.

Νεογενὲς, ὁ Θ, τὸ, &

Νεογενῆ, quamuis v surpata ab Hsaro, reiicit tamen Pollux: Aegisque probat νεόγονον licet, Ionicum vocabulum apud Herodot. Od. μ, σκύλακ Θ νεογενῆ. Et in Suida legitur factum ἐ

,mutatione ι in ϛ,ab νεογνὸς: & significare νεοβλάστων. Interpr.
m.νεογαλὲς,ι.νεογνὸς,γάλακτι τεφρωθέντες.
λων,qui recens visum recuperauit.
ς,οῦ,ὁ ἡ ,nuper genitus. τὸ νεογνὸν,patuulus,Lucian.
ν,vide Νεοτελὴς.
ωνος,ὁ ϗ ,nouus maritus,νεόγαμος,Poll.
ὶς φύτας,vocant viros fortes ac robustos Pindar.quasi iuue-
lia membra habentes.
ρμάθης,ὁ ϗ ,nuper in ciuitatem asciptus, ex captiuis li-
tate donatus,libertinus apud Lacedæmonios,vt ij, qui ex
lotibus manumissi erant,Pol.Athen.
ος,ι.ναυτὶ ἐκδεδυκὸς,in Odyss. νεὸς ἀπὸ πέρματος,pelles recen-
detractæ,Arist.in Probl.
ος,ὁ,ὴ,ὸν,coriũm bouis recens,Theophr.9.de plant.
ἄτος,ον,nuper celebratæ nuptiæ,Eurip.
ος,ὁ,ὴ,ὸν,iuuencis,nuper domitus. νεόζυγος κόρη,ι.νεοδμὴς ἄροτρον.
ος,recens excoriatus. At ἄβρωμα νεόδαρτον,Odyss.ϛ,& χ,pellis
ens detracta.Sic & Arist.in Probl.
ς,ὁ,ὴ,ὸν,nuper decerptus.
ής,ὁ,ἡ,σκληρὸς,qui facile iuuenis videtur,quum sit anno-
r.vide νεοφυὴς.
ος,nuper factus,νεοφανὴς εἰσγαστρίμυθος.
ος,Apollonius libro quarto recens nuptæ.Euripid.in Hip
l.dixit, ὡς νεόζυγ᾽ Ἱππόλυτον χαλᾷ πρὸς ἁρπάσας δόλῳ νύμφη, pullum nu
r subditum iugo ϗ νεοδμήτωρ.
ος,ὁ ϗ ,recens copulatus,recens nupta,Eurip.
ος,nuper mortuus,νεοστὶ τεθνεὼς,Suid.
ος, &
λὲς,ὁ,ἡ,ὸν,nuper virescens,vernus.Hesiod. στιφάνῳ νεοθα-
ι εὐκόσμῳ πάνυ νεοθαλὲς αἰχμὴν,pudore recens oborto,Euripid.
ὸς,ὁ,ἡ,ὸν,vitulo recenter genito,in Epig. νεοθηλὲς φωμὸν
ὶ,virgines adolescentulæ,Dionys.de situ orbis.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,recens,acutus. νεοθηγὲς μάχαιρα,recens acuto gla
,in Epig.νεοθήκης,recens exacutus gladius,intelligitur ferè
ὸν,Apoll.l.γ.
ὸς,ὁ,ἡ,ὸν,recens expressus, apud Heraclid.
ὸς,recens,interfectus,Plato de Leg.
ὸς,nuper,nuper coagulatus caseus.
ος,recens auctus,qui nuper erupit.
ος,nuper immolatus.
ς,stultitia,iuuenilis mens,ἡ νεότης.
ος,siue Νεοκλείους,nouus homo,νεοκλὴς ἡ τέας,vel qui nu-
r ædes cæpit habere,vt vulgò nouuean inesiager,Pollux.
ος,nouus colonus,νεοικὶς ἐπίκτησις,ἡ κατοικία,Thu-
d.& νεοικάσατος πόλις nuper fundata.
ος,recens illitus.
ὸς,ὁ ϗ ,nuper combustus,recens vstus.apud Arist.Pro-
em.Segm.12. Quæst.2.apud Theoph.verò de causs.l.6.ca.26.
riptum νεόκαυτος.
ὸς,animus recenti dolore saucius,Hesiod.in Theo-
nia.
ὲς,ὁ,filius Neoclis Athenienſis. Fuerunt autem duo
eoclesalter pater Themistocli,alter pater Epicuri.
ος,ὁ,ἡ,recens contextus, propriè recens nendo ductus,
ens digitis tortus inter nendum. Teocr. in Hercule.
ὴ, & νεόκμητον,recens.
ος,nuper νεοτευκὴς σώμα,recens fabricatus.νεόκμητος νεκρὸς,
efunctus,nuper mortuus,Eurip.
ος κἀξόνιος,dixit Eupelis, id est, alueum seu mactram re-
enti cæsura & excauatione factam,Aristoph. in Vespis. νεό-
ατον μύλωPollux,alibi νεόκοπτον exponit πῶν νεοτὶ κεκομμένων.
ὸς, ἡ Νεόκρατος,nuper temperatum,τὸ νεωστὶ κεκερασμένον,Poll.
ατος,ὁ,ἡ,nuper factus,νεόκτιστος οἰκία,nuper condita domus,
Lucian.νεόκτιστος πόλις,Appian.in Iber.
ὴς,ὁ,ἡ,contentus iuuenum,τὸ νεωλαίαν πλοῦτος Pollnci. νεο-
ὴς γαμηλίου,Eurip. ὅθεν νεολαῖαι,cœtus virginum, Theoct. in
pithalam Menelai.
ος,miles nuper delectus.
ὴς,Hesych. νεογνόν.
ὸς,nauem subduco,Polyb.Athenæus libro octauo, Σταπό-
ας ἐρετικοὺς ἢ ὑπὸ πνεῦμα, πῶς ἂν πλεῖναι σφαλέστατα ἔξη, τὰ μὲν
τὰ δ᾽ ἐργαζόμενος τὰ νεοελκυσθέντα σκάφη,in nauali subducta, τὰ δ᾽ ὕδωρ
τὰ δὲ ἐλκυσμάτων. vide Νεολκία.
ὸς,nauis tracto seu subductio.Theophr.
ος,natuale, locus in quem naues subducuntur.
ος,recens lotus,Hom.in hymnis.
ὸς,vado,iter facio:redeo.Od.ξ,ἐπὶ νέεσθαι ἔπι σφέτερα. Ité na-
ouinde νεάζων τ᾽ ἀπτανὸς.Hippoc. & νέεσθαι,τὸ ναυτίλλεσθαι.
ος,ὁ,ἡ,noua luna,prima dies lunæ vel mensis.Nam Grę-
i menses non à Calendis,sicut Romani,sed à lunæ initio au-
picantur. καὶ πᾶσας νουμηνίας,per singulas calendas, Herodot.
ος συλλογὴ,pro νουμηνία: quo plenilunium tamen videtur in-
ellexisse Cic.sic apud Aratum interpretans,Nec pleno ſtel-
las superaret lumine luna, νὺξ πᾶς ἀδρομένων φέγγεσι τεθάλυια σε-
λήνης.
ος,nuper,ά,ὸν,recens,proximè,νεωστὶ,primùm,modò, tùm pri-
mum,paulo ante.Significat enim νῦν nunc. νέον δ᾽ ἀκατιεῖ. ὑπὸ δ᾽
φαινέων.Schol.Apol.l.2. νέον ἐλθὼν οὐδὲν ὑπολείπω.sole recens occidente,
i.postquam sol occidit ſtatim.Item τὸν νέον,nouale,Gaza,ex A-
rist.l.6.Anim.
ος νύμφη,ὁ ϗ ,noua sponsa,Naz.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,recens compactus,modò fabricatus. Dicitur
etiam νεοπαγὴς,vt l.3.Epigr. νεοπαγὲς ἔνδικα τάγνης.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,qui recens parere cœpit,item recens persuasus,Nón.
ος,recens lugens,in iuuentute labores perferens.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,vide νεοπαγὴς.
ος,ὁ ϗ ,nuper fabricatus,compactus.Homer. νέοι τυχὲς νεοπηγέος,neque caseus recens.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,recens contextus.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,repentè,ditatus, qui patrimonium amplum repentè adeptus est,quo verbo Demosthenes improbos quosdam ciues notauit in oratione περὶ τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβολῆς: inquit enim, ὥστε ἢ οἱ νεόπλουτοι μόνοι κατωφρονοῦν ὑμῶν ὑβρίζοντες,ἃ damnatis autem meritòque exagitatis eorum moribus,νεόπλουτοι appellari quicquid insolens atque improbum est, testimonio etiam Plutarchi poteſt confirmari,qui in septimo Sympoſij sic ſcripſit,ᾧ οὐδὲν οἶνος διαφορᾶς ἢ μύρον ἐ-
ρωτᾶν ᾧ δίκαιον ἀποδύσθαι, φησὶν ἀλλ᾽ ἢ νεόπλουτον. Diuitiæ no-
uæ,an veteres ſint, in moribus formandis magni referre Ari-
ſtoteles ait, quòd insolentiores ſint qui nuper ditati ſunt,
quàm qui diuites antiquo censu & relicto patrimonio. Itaq;
ait ille Rhet.2. διαφέρει δ᾽ οὐ τοὺς νεοπλούτους ἢ τοὺς παλαιὰ τὰ χ-
ρήματα πεφυκότας μᾶλλον ἢ φαυλότερα τὰ κακὰ ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν· οὐ γὰρ νεόπλουτος,ὥσπερ
οὐ ἀσωτὸς διὰ τὸ πλουτεῖν δοῦλον γίνεται νεόπλουτος.
ος,ὁ ϗ ,nuper lotus.
ὸς,ὁ ϗ ,recens ablutus,Herodot.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,nuper ciuitate donatus,Plato,vide Δημοποίητος.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,sumptuosus,iuuenili decore insignis,Plato de Leg.
ος,nuper sectus,Od.ϑ.
ος,filij,aut filiæ.
ος,recens factus.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,nuper aspersus.Soph.in Aiace. σοὶ νεορράντου ἕρκεα.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,qui recens effluxit Suid. νεόρρυτος affert pro νεοστὶ
ῥύσας.
ος,iuuenis,nouus,propriè recens excitatus. τὸ δὲ ὄζει νέοργον,
quid nouiSoph.
ς,ὁ,ἡ,ὸν,nouus,iuuenis,recens editus,paroxytonumetiam ad-
iectiuè,ὥςτε τὸ νέϊστον,Etym.Proprie respondet ſenio,&com-
petit iis quæ ſentiunt ætatem.καινὸς verò opponitur vetuſta-
ti. νέα τροφὴ,puerilis victus,Soph. νέοι ϗ ἡλικίαι,iuuenis,Demo
ſthen. ὁ ἄγαν νέος,valde adoleſcens,Xen. νέοι κακοὶ ϗ ,admodũ
parui,Demoſt. νέαι ψυχαὶ,rudi nouellaque memoria. νέων
ὄντων τῶν παίδων,in tenera ætate,Plato. ἐκ παίδων ἀνάγκη,a puerilia,ab
inenute ætate,ab adoleſcentia. ἐκ νέων παίδων,a teneris annis,
Plato νόμ. ϑ᾽. νέοι ϗ πολλοὶ opponuntur,Xen. νέοι pro ſtulto,
vt νήπιοι. Eurip. aliquando pro ἀπροόπτοις τοῖς,apud eundem.
τὸ νέον σῶμα,omnes pueri. Plato νόμ. ϑ. ἐσσὶ δ᾽ οὐ τὸ νέον ἀπατᾶσθαι; ἐοῦ-
ισπάτει,τοῖς τε σώμασιν ἢ ᾗ φρονήσει πρὸς ἡλικίαν ἄγουσι ἑ ἡμῖν ἐλεύθερα. Et Cicer.
ex hoc loco de Finib.5. Videmus igitur vt conquieſcere ne
infantes quidem poſſint: cùm verò paulum proceſſerint,lu-
ſionibus vel laboriosis delectantur,&c.Homer. Od.ξ φεῖ νέος
νέϊ ἔρῳ ἀναχθόμενος ἐνὶ οἴνοπα,id eſt, teneram palmam, Cicer.de
Legib. 1.
ὸν,ὁ,nouale,campus.Cyril.oxyt. vide νέατος. Xenoph. νῦν δὲ τῷ
σπόρῳ νέον δὲ ὑπερηρμένῳ,ὁ αὐτὸς ἀγαθὸν τοῦτο ὁρᾷ τῶν νέων θεραπεύ-
ματος. ἐν νέοις οὖσι τοῖς βλαβεροῖς πολὺ πλείω πόνον παρέχει,noualia
meliora fieri pruina existimant, Theophr.l.5.de causs.plan.I-
dem de causs.l.4.c.9. ἀρίδακνος μὲν ϑ᾽ ὁ πολὺς νέος,nouale non fa-
cit.Ibid.νεὸς in eodem significatu.
ος,νηὸς,νεὼς,ι.nauis,genitiuus.Od.ὀ,ἐκ᾽ ἱκρίοφι νεὸς,&c.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,nuper tersus,νεοκάθαρτος νεοθηκτος.
ος συκεὰς,ὁ,ἡ,nuale,vbi fiunt naues.
ος ἰχθὺς,ὁ,nidus.
ος ά,vide νεοσσία.
ος,οὐ,ὁ,pullus auium,fœtus auis. ἐξῆλθ᾽ τὸ νεοσσὶ ἐκτισθὲν ὑπὸ ἔξω
βλάστοντι,ἢ σπυλεῖται ἢ ῥηγνυμένου,Athen.lib.9. νεοσσοὶ ὀρνίθων αἱ
ὑποπτεροι πτεροὶ καλοῦσι,legendum verò πάσσοι,i.pipiones.Il.2. ἠΰτε
δ᾽ ὑΐσσαι ἐρυσθενέος νεοσσοὶ,ὑπὸπτέρνα,passeris pulli. Confer.Cic.1. de
Diuinat. item νεοσσὸς,Xen.pro apicula.
ος,ὁ,ἡ,ὸν,auiarium,Columel.l.8.c.15.
ος,ὁ δὲ ὅμιλος,recens inſtitutus populus,idem ac νεοκατάστατος.
ος,nuper lachrymatus,νεοδάκρυτος.
ος,ὁ ϗ ,nuper tortus,ideóque nauus.
ὸς,ὁ,ἡ,ὸν,nuper collectus.
ος πάπα,dicuntur à Iosepho, qui recens profeſſi erant

sectam Pharisæorum. νεοτύπωτα, dicuntur nuper excreta quæ nuper coaluerunt. Et apud Galen. καὶ πάππος li.5.de lichenibus. συμφέρουσι τοῖς ἐν κνησμοῖς μᾶλλον τὰ νεοτύπωτα, discernentes recentes à veteratis, i. τὰ νέως συστάντα καὶ πρόσφατα μᾶλλον.

Νεοσφαγὴς, ὁῆς, ὁ ἡ, nuper iugularus. Soph. νεοσφαγὴν που πόνδι ἀφεσταλότον φόνον, nuper editam cædem.

Νεοσφαγὴς, οῦς, ὁ &

Νεόσφακτος, η, recens occisus. νεόσφακτον αἷμα, sanguis quasi recens occisi animalis, Gaza.

Νεοπαγὴς, ὁέος, ὁ ἡ, η, nuper absolutus, νεωστὶ πεπηγὼς, ὡς.

Νεοπήκτος, ὃν

Νεοπηγὴς, ὁέος, ὁ ἡ, η, nuper fabricatus, νεοκατασκεύαστος. Il. δ', δίφροι κακοὶ ἀφωτοπαγεῖς ἠὲ νεοτυχέες.

Νεότης, ητος, iuuentus, adolescentia, pubes. νεότητα ευγνὼς, vitans iuuentutem. Xen. Pæd. 8. ὡδὲ ἡ πολιὰ γῆρας ἀδιαπόπτου ὑδρόμου τῆ ὑπὸ νεότητος αὐδενὶ ὕστερον γιγνόμενον. Ex quo loco Cicer. de Senect. Cyrus autem apud Xenophontem eo sermone quem moriens habuit, quum admodum senex esset, negat se vnquam sensisse senectutem suam imbecilliorem factam quàm adolescentia fuisset.

Νεοπήνης ἄσσα, iuuenilis pulchritudo, Phocyl.

Νεόπηκτος, η, ὃν, nuper cæsus, siue fectus, recens tritus. νεότμητοι καὶ πρόσφατοι, Lucian.

Νεοπόκος, quæ recens peperit Eurip.

Νεοπρεφὴς, ὁός, ὁ ἡ, η, recens nutritus, in Epig.

Νεοτευβὴς, recens tritus. Phocyl. αὐχεῖν νεοτευβεῖς ἄχθος ὄγκου.

Νεοτηγὴς, ὁῆς, in iuuentute alo: transl. astio est ab animalibus.

Νεότμητα, τὰ, recens vulnerata.

Νεότμητος, η, ὃν, nuper vulneratus, Etym.

Νεοτρέφω, σω, pullatio, excludo pullorum, ἐκκλίσπω. Lucian. ὅτε γὰρ τὸν πρῶτον νεοτρέφω ἡ τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας ὁ πάσιος ἄγει, i. quo tempore nidulatur, & ouis incubat suis. νεοτρέφα, nidus, κρανία. Aristot. hist. lib. 6. cap. 1. πάντων ὃ τὰ μὲν ὠὰ ὁ νεοτρέφως τε ὃ ὠὸν πάντας μὲν ἐν νεοτρέφοις οὔτε ἀφρίζετε ἡ εἰ ὄρτυγας ὅτι ἐν τῇ γῇ ἐπιλυχζόμενα ὕλαις, (sic enim legend.) non in nidis ova ponunt, sed in terra materia congesta ad vmbraculum concinnandum siue ad vmbram faciendam. Nam κλύζη Suidæ, ὁ σκιά. Quod Gaza parùm attentè consyderans transtulit, condenso fructice prolem muniunt. Dicitur etiam νεοσσιά, σμῆνος, σμηνῶσις, apum examen, soboles: quam fœturam cùm formata est vocari tradit Plin. nymphas. Nos etiam Latinè hos apum fœtus possumus dicere pullos, vt dixit Ra narum pullos Horat. l.2. Serm. Absentis ranæ pullis vituli pede pressis. Nam τὰ νεοσσιὰ, pulliciem dixit etiam de apibus l.9.ca.11. Columel. Quùm primo vere in eo vase nata est pullicies, nou⁹ rex eligitur. Ioseph. in Machab. Μελίσσης ἀεὶ ἡ κηροφύλακα πεπαιδόντα εἶν φορτάντας, ὃ κατὰ τὸν σὺν ἄρχοντα πλῆθος ἐξὸν φορτόντας τῆ νεοσσιᾷ αὐτῆ ὡς ἐπαμύνοντας ὅσοι θανάτου.

Νεότοκος, ον, ὃ, ὃν, ὁ, ἡ, ὃν, ὁ, ἡ, ὃν, ὁ, ἡ

ρὸ idem significant, ἄγουσι τὰς χορδὰς τῷ πήχει. Ibidem, πῆχυς ἡ νεῦρον τὸ ἐγκείμενον ὀστοῦν, vbi νεῦρον sagittæ vocat, ὡς ὧ τὸ σπεῖρον τὸ βέλος φησὶ Φιλόξενος, interpr. Penis quoque νεῦρον vocatur apud Aristophan. auib. & ita Iuuenal. cū nerum appellat. Capitur & metaphoricè pro robore. sic νεῦρον πλούτου τὰ χρήματα dixit Demosthenes, vt Cicero neruos pub. vectigalia. Leo philosophus Nouel. 52. pecunias νεῦρα πολέμου τὰ χρήματα vocat. Plutarchus in Cleomene, τὰ χρήματα τὰ χρήματα νεῦρα πολέμου τὰ χρήματα τὰ ἀνθρώπινα. Constantinus in lex Cude m. tur. In pecunia robur omne patrimoniorum veteres potuerunt. Niceras in Manuele Comneno, τὰ χρήματα τὰ ἀνθρώπινα διαδίδοται τὰ νεῦρα τῆς πολέμου τὰ χρήματα τὰ χρήματα τὰ ἀνθρώπινα. Eustathius Iliad. 2. τὸ νεῦρον τὰ χρήματα τὰ ἀνθρώπινα, & in 4. ὅτι δὲ τὰ ἀκολουθοῦντα τὰ χρήματα τὰ ἀνθρώπινα ὁρᾷ τὰ χρήματα. vide Δωνιδιμισμῷ. ab Histophan. in Auib. penis quoque νεῦρον vocatur: Hippocrat. item νεῦρον ἐνίαμον vocat τὸ φαλλὸν teste Eust.

Νεῦρα, ὁ, ἡ, neruis confutus. apud Poll. cum simplici ρ. vt & νεῦρον. item apud ipsum νεῦρος τὸ σταῦ.

Νευρᾶς, ὁ, ἡ, qui confuit neruis, sutor, Aristor.

Νευρᾶτος, neruo tractus, vnde νεῦρος παθὼς ἀπὸ τοῦ νεύρου, sagitta nerintenso emissa, apud Soph.

Νευρᾶτος, ὁ, ἡ, neruis tractus, qui neruorum tractu mouetur, & alienorum: vt apud Horatium Satyr. 7. libro 2. Tu mihi imperitas aliis seruis miser atque Ducenis, vt neruis alienis mobile lignum, quo loco respexit ad ea quæ νευρόσπαστα Græcis appellantur: sunt autem Νευρόσπαστα, immunculæ, quæ neruis quibusdam & fidiculis occultis mouentur, perinde ac si viuerent, Aristotel. de mundo: fiebant etiã illa fuæ icũculæ, vt Suetonius loquitur, hydraulica ratione, quæ coacto spiritu pressionibus aquarum voces edebat, & tulas vocat Vitruuius: sitem engibata ab eo dicta, quę motu inceſſumque ementiebantur. Primi generis artifices ὁ νευροτόμος dicebantur. Athen. libro 11. Ἀσκληπιὰς ὁ Νεβρὸς ἐν τοῖς περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνόδων οἱ περὶ Διονυσόδωρον. cantur etiam Νευροσπάσται, huiusmodi præstigiatores & culatores. Aristor. de mundo, ὡσὰν ἐν χορῷ νευροσπάσται μίαν ἁρμονίαν ἀπὸ πολλῶν τινῶν καὶ μικτῶν καὶ ἐναντίων τὴν ξύμφωνον, καὶ ὀφθαλμῶν ἕνα ἐκ τεττάρων τὸ μίαν μετὰ τῶν διαφορᾶς, ita vt illi præstigiatores faciunt, νευροσπάσας ob id appellati, quod imagunculas animatas esse fidiculis dufritandis existimarent: qui quum funiculum ipsi aut neruum adduxerint, cieri certiorem & manum quasi animantis simulachri, merúmque itidem & oculum faciunt. interdum etiam omnia membra, idque quadam cum venustate, atque æquabitate motus. Et hęc instrumenta quę fidiculis multiformi commotis officiunt sigilla mouere & gesticulari, νευρόσπασια diximus appellari. apud Xenophontem Syropho, Syrasius qui gesticulariam & ea τὰ ζῶα κινῆσαι δυνάμενα puellam adxerat, à Socrate interrogatus, τί ἂν μᾶλλον νευρόσπαστα τὰ τοιαῦτα ἡγοῖτο, respondet, τοῖς ἀφροσιν, ὅτι γὰρ τὰ ἔμψυχα νευρόσπαστα τοιαῦτα πρὸς ἡμᾶς. Quo νευρόσπαστα dixit τὰ ζῶα παντοδαπῶς. Herodot. in 2. εἰπὼν ὁ Ἡρόδοτος ὅτι ἐν Ἰλιῷ πόλει ἐστὶ Διὸς ἱερὸν, ὅτι τὸ ἀνάκτορον ἀρχαῖον ἐστὶ νευρόσπαστα, τὰ ἀφροσύνῃ ἐοικότα ἀνθρώπῳ ἐστὶ τὸ ἀνάκτορον ἐν τῷ Ἰλιῷ πόλει ἐστὶ νευρόσπαστα. Νεῦρόσπαστον est & fruticis nomen. Plinius libro 24. ca 4. Cynosfaton alij Cynosfaston alij Neurosfaston vocant: olium habet vestigio hominis simile, fert & vuam nigram in uius acino neurum habet: vnde neurosfastos dicitur hinc νευροσπαστὸν: neruis ac fidiculis, trahi ac moueri. At Νεῦρον σπαστὸν pars animæ ὑποφυτικὴ cuius ἐνεργεικὰ δύο τὸ ὁρμητικὸν καὶ ἀφορμητικὸν. Alexand. Νεῦροσπαστόνμαι, neruis fidiculisque trahor, seu attrahor. Athenæus libro nono, docens quemodo οἱ πόλεις capiantur ἐν γρωὶ τῷ ὄφεως ὑποτυπῶδες τὸ ὀχύρωμα χρὴ ποιῆσαι αὐτῷ καὶ τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸ ἐρχόμενον, νευροσπαστέα τὰ fidiculis exactis trahuntur seu implicantur, loquitur verò ibi ἀεὶ τῶν νευροσπαστῶν παίζων.

Νεῦρος, ὁ, ἡ, neruis extensus. νευροστενεῖς παῖδες, laqueos cruis contentos & intentos, in Epig.

Νεῦρος, qui laxos habet neruos, neuricus. Vitru.

Νευροφυᾶς, νευροχορδῶδη σωλῆνα, Anatomici appellant cartilagineum simul & neruosum ligamentum. Gale. libro 2. de emperam.

Νεῦρος, τὸ εὐρύτερον, vires & neruos addo.

Νευρῶδης, ὁ, ἡ, neruosus, neruo constans.

Νεῦρος, νεῦρον ὑπερκόπτω, neruositas Plin.

Νευσίμος, ὁ, ἡ, nutus, nictatio Plin. inclinatio, assensus. τῇ θεῷ δεῖ ἴδιος, inclinatione ad Deum. Nazi. Alex. Aphr. l. 1. Probl. θεὸς γῆν ᾗ τῷ νεύσει ἵδρυε dixit deo in terram suo pondere & nutu ferri. νεύσεις, Hesych. πλάσεις.

Νεύσσω, μι, σω, νεῦσα, nuto, quatio, nutu admoneo. Od. Σ, νεύσσε δ' ὦν κεφαλῇ. vide Νεύω.

Νέφ πικὸς, ὁ, ἡ, natalis, natans. Item cernuus, pronus, deorsum vergens. Philo de mundo, τὸ ἀνὰ σωμάτων γένος ὑπὸ τὸ ἄφρ. ἀπὸ τῶν ὑδατικὰ δεῖσθαι διὰ τὸ ἀγχέστατα, ignis terram in altum secum rapiens, si terra eno degrauante deorsum vergere cogitur, si nutu eius.

Νέ τ ης, natator, κολυμβητὴς, Hesych.

Νεύω, μι, θύσω, σ, θνα, annuo, pronus sum, κλίνομαι, inclinor, ora defigo solo, & oculis nuto, σείομαι, mico. Homerus Ilia. γ, ἀ ἄνευ γ' λέφθ' καθύπερθε, νεύει. Νεύειν proprie, vnde clinuere, est palpebrarum contractionevel remissione potius aliquid annuere: ex quo mictare siue nictari Plinio confequitur: atq; hinc nictatio quæ τὸ νεύειν connexa. Comici teste Polluce, τὸ νεύειν, dicunt ὀφρυάζειν, vt Homerus ὀφρύσι νεύσας ἔνευεν. Theocr. Thalysiis, εἰσ' ὄμμες νεῦσατε, si alio te verteris. Cum Datii libro tertio Epigrammat. αἰγικλῆ ὃ γένυσιν, & cum Infinitiu. libro primo ibid. ὁμὰ σαβίνῳ κορυτάλῳ πάλλας πάλλας ἐνεῦσε πρόσωπον, annuit, id est submouit. Alexander Aphrodis. νεύειν ἀφ' ὧν τὸν ὄμμα dixit libro primo Problem. se ad verba transferre, verbis esse intentum seu ad verba. Idem νεύειν ἔπι τὸ κάτω dixit, deorsum inclinare. Idem Ibidem, τὸ ὕμφυτον θερμὸν νεύει ἀφ' ἑτοῦ θέρμα στιν ἴδ φύσιν, calor natiuus ad cutem effunditur. Idem, φύσις πὰν γὰρ νεύει, ad terram vergit. νεῦσι ἔπι χθονὸς, terram respicio, seu deorsum. Apollonius secundo, στὰς ὃ κάτω νεύσαντες ὀδὶ χθονός. τενεύσαμεν κάτω, deorsum procumbunt. Aristotel. in Problemat. Sic Hesiod. de frugibus cùm bene creuerunt dixit, σ' ἀγνὺς νεύσαν ἐσχάς. Polybius libro primo, τὸ τύχη πᾶσι τὰ νεύειν ὑπὸ τὰς ἀκρὰς ἐπὶ τὰ ἐναντία, inclinare & tendere. Aratus, νεύουσι δὲ πάμπαν ἑαυτὰ Ἄρκτοι ἐς ἑλίκας ὑρίδι. Cicer. Obtutum in cauda maioris figere dicas. Νεύω, item promitto. Apollonius secundo, νεῦσε δ' ἐγ' αὐτῷ ἃ τὰ πάμπαν, pollicitus est se illi daturum, &c. νεύειν εἰς, pertinere ad. Aristotel. de mundo, τὰ ἀφ' ἑαυτὰς ἐκίνησε, εἰς τὸν νεῦσι, quæ de Parcis traduntur, huc spectant. ὧν τὸ ὑφ' ἑτὸ ὀρμὴ τοῦ, τὸ δ' εἰς ἕλκον, libro quarto Epigrammat. ἐκέσσι νέκυες ἐξ ἐστηκασιβῶ δὲ, &c. eò spectat, & conuersus est, Alexand. Aphrod.

Νεφέλη, ης, ἡ, τὸ νέφ ος, νεφίλαι, nubes, Iudas Apost. in ep. νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ λίμνων ἀεφερόμεναι, nubes aqua carentes, quas differt ac transuerſas agit ventus. Dixit Petrus secunda epistol. capite secundo νεφέλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι, & nemen Comœdiæ Aristophan. Est & νεφέλη, pretis genus tenue quod aubus obtenditur capitindis. λεπτότατον νεφέλην, in Epigr. Et mors tropicè, Soph. in Trach. vide Σκιαφόβε.

Νεφελοειδὴς, ὁ, ἡ, nubes congregans: ab ἀείρω compositum, & νεφέλη, vel nubes excitans: ab ἐγείρω. Est autem Iouis epithet, cuius Vocat. νεφελοηγερέτα ἐγείρω pro Nominatiu. νεφελοηγερέτης vsus fuit patur à poetis: vt νεφελοηγερέτα ζεύς, nubium coactor, Hom. frequens.

Νεφελώδης, nubis in modum, Nonn.

Νεφέλιον, τὸ, nubecula, Cic. Νεφέλιον etiam vitium est oculorum quod nubeculam vocant. Est autem Actio τετραβίβ. 2. Serm. 3. capite 25. vleus in nigro, colore quàm sit ἀχὼ id est, caligo, albius, minus etiam, sed profundius. Paulus Ægineta libro 3. Albugines & cicatrices ita distinguit, vt has in superficie consistere dicat, & non solùm ἕλκος, sed & νεφέλαι appellari. Illas verò λευκώματα dictas, altius progressas cicatrices esse. Et notulæ quæ in vnguibus apparent ita etiam nominantur. Pollux, ἃ τὰ μὴ ὑπερφαίνοντα τοῖς ὄνυξι, νεφέλαι. Νεφέλιον etiam dicitur τὸ κατ' μέσον τῆς ὑρανίας αὐλῆς, nubecula, i. id quod in vrinæ medio nubeculæ specie consistit, de quo Alex. Aphr. Probl. 20. l. 2.

Νεφελοχιτὼν, ὁ, ἡ, nubigena, Virgil.

Νεφελοειδὴς, ὁ, ἡ, nubilus, nebulis obscurus.

Νεφελοκομήτης, sic aues suam vrbem vocant apud Aristoph. ὁ πρὸς ἀέρα τὰς νεφέλας ἐξιὼ κόκκυγα.

Νεφόθ, ιον, τὸ, nubilum, nubes, coactus aer, à νέφ priuandi particula. & φάθ: est enim constipatior aeris pars. ἡ ἀραιὰ τὸ νέφος, τὸ βρέχει. Aristoteles de mundo, γίνεται δὲ ἡ ὑγρὰ ἀναθυμίασις, ὁμίχλαι ἢ ἀέρωσι ἢ πάχνη ἢ δρόσος, ἢ νέφη τε ἢ ὄμβροι, id est, nubes & imbres. Idem ibidem, νεφῶν δ' ἓν τὸ μὲν πυκνὸν ὑπὸ μᾶλλον συνεστραμμένον, γίνεται ὕδατος, id est, nubes est crassamentum exhalationum conuolutum, vim habens aquæ gignendæ. Aristophan. νεφέλαι κατασεισθεῖσαι νέφος ὄμβρον, excutientes nubem imbriferam seu plutium. Aratus, κυρτούνται νέφεα πεπτεσμένοι, obsæura caligine tectum, Cicero. Νεφοφορῶν dicunt Græci allegorice, vt Latini nubem frontis vel supercilij, pro nimis seuero ac tristi vultu. Euripides in Hippolyto coronato, de Phædra animo valdè perturbato, ἐγὼν δ' ὀρρὼν νέφος αὐξέτω Cicero in Pisonem: Neque tam fui timidus, vt qui in magnis turbinibus ac fluctibus

Reipublic.nauem gubernassem, saluámque in portu collocassem, frontis tuæ nubeculam, tum collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem. Horatius in epistol.ad Lollium,Deme supercilio nubem. Claudius de raptu Proserp. libro primo. Sublime caput mœstissima nubes Asperat: & diræ riget inclementia formæ. Et qui ita affectus est vocant σωμιῶδη. Euripides in Phœnissis, Ἀλλ᾽ ὦ Κρέοντα κλέος τῶν δι᾽ ἄκρης σωμάτων, id est. σκυθρωπότ᾽, subductis supercilij,vel subducto vultu, Senecæ & Propertio. Vide Σωκρατικὸν ὄνειδος, & Σιμωνίδ. Item rete venatorium. Euripid. pro πλησθεὶς, in Phœnissis. Et Homerus Iliados ρ, alibique. Virgilius libro septimo, nimbum peditum & nubem cygnorum dixit. Et in epistol.ad Heb. capite duodecimo, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, quum tanta nos circunstet nubes testium.

Νεφάω, ὦ, nubes cogo,nubibus coactis obscuro. Νεφώωρος,nubibus obductus,Chrysost.

Νεφρίδιος ὁ ἰκμὰς,pinguedo circa renes,ὃ δὴ πῖες νεφροῖς.

Νεφριτικὸς,ὀν,ὁ,qui renum vitio laborat.

Νεφρῖτις, ἴδος, ἡ, nephritis, dolor renum. διὰ τοῦτο νεφρῖτιν παρεκτείνειν κδ΄ιμάτιον, ad permanendum inualidus, è renibus laborans, Thucydid. Et apud Pollucem, ἐφεῖ ἐσφύδη· scrib. Ὁ ᾽ῃ πρώτης σπόνδυλος,ἐκκλείτο πόρεῖτις, ὥσπερ ὁ τῶν τυπάδος ἀστραγάλ᾽της : Iumborum prima vertebra. Cui νεφρίτης, ὁ ἐφεῖ τοῦ νεφροῦ νόσος.

Νεφροειδὴς,ὲος,ὁ ἢ ὄ,renum speciem referens.

Νεφρὸς,οῦ, ὁ, ren,vt Gaza vertit ex Aristotel.à τοῦ νέφους,quod mingere & plures significat.& νεφροὶ Suid.οἱ λοχμαῖοι.

Νεφώδης,ὲος, ὁ ἢ ὄ,nebulosus.

Νέω, μι. νήσω, ῶ. νῆξα, nco, nato, vado, in qua postrema significatione potius dicitur νέομαι.Et νέω,μ.νώσω,pro νέω,nuo.apud Hesiodum,τὴ γὰρ τοι νεὶ νέωμεν ἀερτοπίτνος ἀήτας.vbi νεῖν aiti νὴ νῆ ϑεις,à nere.Pro καλυφεῖν ἢ νῆχεῖν,nare,Artrian.Ἢ νεῖν διαμονῆσ᾽ται τοῦ.Dicitur & νεῖσθαι.

Νεόβρωτος,& νεοβρωτὸς,ὁ,nuper consumptus.

Νεωκορήσω,μ.νήσω,ῶ.νεκῆ,adminisiro seu tracto res sacras.

Νεωκόρος, ου ὁ, ἡ,adituus, qui res sacras tractat atque custodit, ornatque, à νηὸς, templum, & κορέω, purgo siue verro, τὸ κεκλεῶσθαι, Commentar. Aristophan. in Νεφέλ. Actorum capite decimonono, ὑπὸτῶν πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆ μεγάλης ϑεᾶς, id est,ædituam vrbem translatè. Item nauta purgandæ nauis curam habens,in Epig.

Νεωλκέω, μ. νήσω,ῶ. νεκῆ, nauem traho, nauem subduco:sic Gaza libro quinto histor.plantar.Neutr.absol. vide Νεωλκεῖα & Νεωλκία.

Νεωλκία, ας, ἡ, attractio nauis vento deficiente, subductio Cæsari de bello Gallico libro quinto, licet aliter maléque exponant alij. Hinc Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui nauem subduxit in poluinarium, vt loquitur Plautus in Cassina : cuius instrumenta puluini (sic enim vocat Isidorus libro decimonono, machinas, quibus naues in portum deducuntur, aut subducuntur) & subductarij funes, scutula & phalanges,vt vocat Cæsar : Pollúxque inquit, Νεωλκὸ ϑ σκέλη, φαλαγγες, φαλαγγια, ὀλκεῖ, ἕλκει, κρύι. Cui ὀλκεῖ & alibi χαμευλκεῖ, illi puluini: & ἢ μὲν οὐκλὴ πλοῦσα νῆες, νεωλκηϑεῖσα, διαφυλαχϑῆναι, ἀνειλκυσμένη etiam dicitur:Helciarij à Martiale appellantur qui naues in portum attrahunt, & è portu in aridam puluinos supponentes,rursumque ab terra in mare moliuntur.

Νέωμα,ατος, τὸ,nouale.vide Νέατος, & Νεῶα.

Νεωμᾶν,vertactum,nouale seu noualis ager.Hesiodus,Δὴτε ϑ νεωμῶν᾽ ὅ᾽ ἀτάσϑαλος ἔσται.

Νεὼς, nauium, id est, νεὸς.à Nominatiu.ναῦς. οἱ Κοῖ ϑῆν νεὼν,claßiarij,classici.

Νεὼν,ῶ ϑ,ὁ, nouale. Item litus in quo stant naues, Ioniceˆ,teste Ælio Dionysˆ.

Νεώνατος,ὁ,nuper emptus,nouitius, quasi nuper emptum mancipium:à νέος,nuper, & ὠνέομαι,emo.Aristophan.Equit. Δοῦλ ϑ νεώνητος,Plut. ἐφεῖ ἀόργητος.

Νεωπηλὰ,vide Νεῶς.

Νεωπόος,οῦ,ὁ,faber naues construens.

Νεωπὸς,ἰουενis,qui iuuenili est facie,Hesych.

Νεωρεῖον,templum custodire,aut naues.

Νεωρὲς,ὲος,ὁ ἢ ὄ,nouellus,Οἰφὶ ναρῆ βόσρυχοι τετμημένοι,νεωρὲ ἢρτημένῳ.Soph.in Electˆ.

Νεώριον, ου, τὸ, nauale, id est, vbi custodiuntur naues, Bayfius de re nauali. vulgò arſenal. Synesius, Ἐυσπλοΐᾳ, ᾧ νεὼ ὁλόκληρος ἐσῳζε σπόϑ᾽ ὑπ᾽ νεωρίῳ μικρῷ. Vtitur Aristophanes in Acharn. ἐρεσχελεῖσϑαι ὧ τὸ νεώριον. Interp. νεώριον, ὁ τόπος ὁ ἐφεῖ χαν τὰ πλοῖα,ἵνα μὴ ἐκπνεύϑωσι. Suid. ὁ ναὸς τοῦ ϑ νεῶ.

Νεωρυχεῖον,ὁ ἢ ὄ,recenter effossus,Nicand.

Νεὼς,ὁ,templum, oraculum. Lucianus in Cataˆ. Ἀπόλλωνος κατὰ σοῦτοὸν ἴδιῖν ἀπαντικρὺ ἔξῃ. Aristophan. in Plut. Ἐξελϑόντων οὖν δύο ῥοιζηκοτ᾽ ἐν τῷ νεῷ. Idem ibidem mox , ἠφάνισεν αὐτὸν εἰς τὸ νεὼν, in templum se condidit. Atticum autem est pro ναός. Omnia enim nomina in Α ϑ, lingua communi desinentia, lingua Attica in ων, per ὦ definunt , vt ἱερὰ ϑ, ἱερῶν, ναὸς, νεώς. Κοὐ τὸν νεὼς etiam fit verbum, τὸ πανσεσϑαι ἐμὲ τοῦ νεὼ τοῦ ἐμοῦ,templum ædificare,νεὼν οἰκοδομῆσαι siue ἀνεβαλὲς, ἐγείρειν,ἀθάνατον ποιῆσαι,ποιῆσϑαι vel ἱδρύσασϑαι Polluci.

Νεὼς, ὁδὸ χωμάτης, τὸ πλοῖον, id est, nauis. νεὰς ἐστι, in iure, Euripid.

Νέωσις, των ἡ, repastinatio Gaza de Senect. loquens de vsu cultu.

Νεώσσιαι,οἱ,porticus sunt ad mare ædificatæ, ad subducti nauium & tecta nauiū,stationes,naualia,Herodo. Apud Aparocratem, ϑορυπορξυτὸνος legitur , νεώσσιαι. Suid. σὺν τῷ ϑαλάσσῃ οἰκοδομεῖμμα, εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ ἐστὶν ὑσιν.

Νεωστὶ, nuper,paulò antè , ϑορυπράτας, ἀρτίως. οἱ νεωστὶ, quinper fuerunt, Euripid. πῆς νεωστὶ τριφορμοῦσις, teneris pueris Plato νόμ.ζ.

Νέωτα,addito εἰς. εἰς νέωτα, in proximum annum significatum. Aristoteles OEconom. εἰς νέωτα ϰπὸ ϑέσεως, &c. eſt, consequenti anno. εἰς νέωτα πέμψειν, in futurum annum missurum esse. Theophrastus histor.plantar. libro septimo capite duodecimo, τὰ μὲν αὐτοετῆ, τὰ ϑ εἰς νέωτα, hoc quicunque anno , illud verò in proximum. Et libro tertio, capite decimofexto , εἰς νέωτα κάρπιμος, cachrys futura sequenti anno & caus. lib.tertio , cap. vigesimoprimo αἴχρηται γοῦν πρὸς νέωτα καρπὸν, τὸ μὲν αὐτοετὲς,τὸ ϑ εἰς νέωτα φύεται, Partim anno primo , partim secundo nascitur, idem libro septimo histor.plantar. τὰ ϑ νῦν, τὰ δ᾽ εἰς νέωτα,alia hoc anno , alia posterò,idem Theophr.lib.9.hist.plant. Interdum ponitur pro nuper.

Νεώτατος,vltimus,natu minimus.

Νεωτερίζω μ.ίσω ,σ. ιξα, rebus nouis studeo, noua molior,noua facio , designo,& nouas res facio,κραιπαλῶ, κραιπνεύω. crebrum actiuum. μηδὲν νεωτερίζειν , nihil noui tento , Plato epistol.νεωτερίζειν νόῦν, nihil tentare noui , Thucydid. τὸ σῶσαι τὴν πολιτείαν, idem. νεωτερίζειν ἔργα, reipsa nouum liquid tento. Lucianus , νεωτερίσας τὰ ϑεῖα ἐξὸ ἀϑράπτου. Pl. epistola septima , σὶ ϑ νεωτερίζειν μηδὲν ϑῶ ϑεῖα ἐκείνων, nihil tentare noui , & c. Halicarnasseus libro quinto , ὡς νεωτερίζων περὶ ϑεῶν. Aristoteles quinto Ethicorum , ὡς πατρίδαλον ἢ ταῖς ποσὶ τ᾽ πολιτείας εἰς ὁμοκρατίαν ἢ ὀλιγαρχίαν νεωτερίζειν. Alibi καινοποιεῖν dixit & ὀβριζέϑαι, vt quinto Ethic. Thucydid. νῦν τε ϑ μετασεισϑὲν ὑ ψυχρὸ τῆ μεταβολῆ νέων ἐπιϑυμῆσαι. ὁ ϑ ζάβερῶϑ , ὑδὲ ϑὰ τὸ νεωτερίζεσϑαι τὰ ϑεῖα πάντα τύχῃ ὀφυνηκέν τὸ ἀρίϑμα.

Νεωτερικὸς, innenilis, stultus, ratione carens , quòd eas stultis affectibus ſæpius ducatur . Paulus secunda ad Timoth. capite secundo , τὰς ϑ νεωτερικὰς ἐπιϑυμίας φεῦγε, puniles autem cupiditates fuge.

Νεωτεροποιὸς,οῦ,ὁ,νεωτεροποιὰ,renouatio rei,designatio , studium nouarum rerum,seditio.Suid.κινᾶσσία.Plut.in Galba,ὧν ἀμ ἐξίωμεν ἀφικέϑαι τίνα κίνησιν ἢ ὕβριν ἢ φοβεῖσϑαι ἐκείνῳ τὸ νεωτερ ϑ, vide καινοτομία.

Νεωτεροτὴς, οῦ, ὁ , qui rebus nouandis studet , πολυπράγμων ἰϑιοῦσα.

Νεωτερον,τὸ,nouitas, insolentia:item iuuentus,pueri.

Νεωτεροποιία,ας,ἡ,ad res nouandas animus,Thucyd.

Νεωτεροποιὸς , ου, ὁ , nouarum rerum studiosus , Aristotel in secundo Politicôn. turbulentus , seditiosus, κίνησιν ποιῶν.

Νεωτεροποιὸ ,τὸ κεκτημένῳ νεωτερίζω , rebus nouis studeo , in nouo,commouco, vt cùm Hippoc. in Aphorism. νεᾶτα νεωτροποιεῖ τὰ κεκμηκότα.

Νεώτερος,iunior,recentior,minor natu.Xen.νεώτεροι τριάκοντα ἢ iuniores annis triginta. Plat. ep.7. μηδὲν ποιεῖν νεώτερον, nihil facere.νεώτερον μηδὲν ποιεῖ ϑεὸς ἢ ,&c. Thucyd. νεώτερόν τι ἐξ εἰς αὐτὸν, idem. νεωτέρων ϑεραπείαν σωμασία,de reb.nouis consiuratio,idem Thucyd.νεώτερα βουλεύειν ὑπὲρ σῆς, contendere rebus studet , Herodo. νεώτερα φρονεῖν ὑ ἀνθίκατος, res nouas oliri,idem in Clio.νεώτερα φρονεῖν pro codè. Phalar. aliquo νεώτερ ϑ contemptum potius significat,quàm ætatem,γέρων.

Νεωτέρως,nouiter,nouè.νεωτέρως λέγειν,noua quadam ratione dicere, Plato νόμ.ζ.

Νεωφόλαξ,ακος,ἀdditus,i.qui ædes tuetur ac seruat.

Νεώχμιον,terra nuper arata.

Νεωχμάω,μ.ώσω,σ.ᾶξα,nouta facio,& νεοχμόω.vide νεοχμός.

Ν Η, priuatiua est particula , & aliquando intensiua. Est quidem Aduerb. iurandi:νὴ τὸ ϑία, etiam,medius fidius , quod animantis est & annuentis. Xenophon in Pædia,ἢ ϑ δίδωμι ἐμὲ πάντα ταῦτα,νὴ δία φασὶν,ἐγὼ οὐ δέπαι,ἢ ἀρυσάμην , etiam, inquit Astyages,ὁ puer ego tibi dono.Cebes Theban.πάντων ϑ ἀνθρώπων ἀπόντων,ἢ δία,ϑ ὧδε. Et quemadmodum in negationibus dicitur

cimus καὶ δία it a in affirmationibus νὴ δία. Aliquando accōodatur anthypophoris, ita vt responsioni congruat. Demohen. οὐδ' εἰρ. τὸ δὲ δίδωμι γε, & quidem etiam fortunatum, d vtique. Xenophon in responsione, οὐκ εἶ δῆτα φήσω, &c. deinfequitur, νὴ δία, φησὶ, certè, inquit, id est, noui equidem. Plain Apologia, καὶ αἰσχυνθεὶς μὲ τοιοῦτα ὄντ' ἀφεῖς ὑμᾶς ἐπ' ἄλλα μᾶλλον ἐτράπετο νὴ δία ἀφ' ἵππου ἐξ ἀγῶνος φάσκοντα ὑμᾶς μείονας, & qui m reum etiam de Iturn à Melito, præsertim verò quum ripietatis à Melito accuser. νὴ δία inquit, in Imperativo, Aristoniàc quæ interrogationis vim habet desertuit, sicut credimpe, scilicet, Latinis. Demosthen. ἀσὲ Αἰσχίν. Ἦ ἆ τὸν πεπρεσβύτ., τί σκέψεσθ' ὑμᾶς ὁ τὰ δὶς ἢ τοῦ πάντες ἢ τοῦ δεκαπέμπτου πλεῖν ἀπόντος; Quò si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν. Quòd si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν. Quòd si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν. Quòd si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν.

cimus καὶ δία it a in affirmationibus νὴ δία. Aliquando accōodatur anthypophoris, ita vt responsioni congruat. Demohen. οὐδ' εἰρ. τὸ δὲ δίδωμι γε, & quidem etiam fortunatum, d vtique. Xenophon in responsione, οὐκ εἶ δῆτα φήσω, &c. deinfequitur, νὴ δία, φησὶ, certè, inquit, id est, noui equidem. Plain Apologia, καὶ αἰσχυνθεὶς μὲ τοιοῦτα ὄντ' ἀφεῖς ὑμᾶς ἐπ' ἄλλα μᾶλλον ἐτράπετο νὴ δία ἀφ' ἵππου ἐξ ἀγῶνος φάσκοντα ὑμᾶς μείονας, & qui m reum etiam de Iturn à Melito, præsertim verò quum ripietatis à Melito accuser. νὴ δία inquit, in Imperativo, Aristoniàc quæ interrogationis vim habet desertuit, sicut credimpe, scilicet, Latinis. Demosthen. ἀσὲ Αἰσχίν. Ἦ ἆ τὸν πεπρεσβύτ., τί σκέψεσθ' ὑμᾶς ὁ τὰ δὶς ἢ τοῦ πάντες ἢ τοῦ δεκαπέμπτου πλεῖν ἀπόντος; Quò si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν. Quòd si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν. Quòd si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli credo, qui immunitatem ciuitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eant eo beneficio? Accipitur & aliter. Idem, ἀνὴρ ὁμοιοτρόπ. ἢ, νὴ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦτο γε, veruntamen dictura & quidem meritò est: vel meritò vtique. Seruit etiam confessioni, quæ tamen secum ferit causam facti. Idem σὲ δ' ἐγὼ ἐπ' ἐκείνοις ἐπαινῶ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐκείνοις ἐπῆρο, νὴ Δία, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῆρο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἐπεπτώκεσαν.

Quibus & sequentibus apparet latius patere, τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου, ἢ τὸ ζητούμ. & significare cauitatem omnem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus contrahitur, aut quo subit aer atque commeat. Vt πηλὸς simpliciter τὸ κοῖλον ἐν ὑδατι dici possit. Huiusmodi cauitates idem Hippoc. vocat, ὅταν μὲν ἐπὶ ἀσυμφόρων ἐξ κοίλων μογίων. Et ris consulti Græci alueum fluminis interpretantur τὸν ποταμοῦ κοῖλον. significat etiam Νηδὺς vterum, vt & Latine alutis pro vtero sumitur. Iliad. ν. ὀφέλλατε δ' ἄλοχον καὶ νήπια τέκνα λιπόντες, &c. Νηὸς, μ. ὁ, σ. νεκ. congrego, σωρεύω. Dicitur etiam νέω. Actiu. Accusatiu. Odyss. ἡ γὰρ ἐς ὑπερῷα νέησι, rogum struere, ξύλα σαρείσατο, ἔνθα καὶ ἂν πῦρ τοῦ σοῦ, inquit Didym. Iliad. ι. Νῆα δὲ μὴ χαλκεύε μοι χρυσοῦ ὑπαπτάλιον. Interpr. πῆξον πάσσε, σωρεύσατε. vide Νέω.

Νῆθω, μ. ἤσω, σ. κεκ. neo, Neut. Accus. Dicitur & νέω. Atticum verò τὸ ἐπὶ τοῦ νέω.

Νῆια, πὶ, rudentes, funes nautici.

Νηΐᾶ, Ναιὰς, Ναῖς, Ναΐδος, ἡ, Naias, Nais: ἀπὸ τοῦ νάω, τὸ ῥέω. Nereides, infimus, extremus, naualis, κατάπτωτος, ἔσχατος.

Νηΐτης, naualis. νηΐτη σχεδὸν ὅπλεῖν, classe adorari, classiario exercitu, Thucydid. νηΐτιμ ἢ σχεδὸν ἡ αὐτὴ λέξις ἐστὶ καὶ ἐπὶ ναυτικοῦ, hoc est, classem, quasi dicas, naualem exercitum.

Νηΐτικὸς νόμος, mos nautarum.

Νηΐτὸς, naualis.

Νηκερδὴς, Ὁ, ἡ, ἐς, inutilis, incommodus, non ferens lucrum. Odyss. ξ. ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, id est, ἀνώφελον, ἀνόνητον, ἀβλαβές, apud veteres νηκερδὲς ἔπλευ pro ἀσώτως ἐπλευσε dictum fuisse scribit Νήκερως, ὡ ὁ, ἡ, cornibus carens. (Euftat.

Νήκεστος, insanabilis, ἀκέστου, ἀθεράπευτος. vnde νήκεστον ἄτασθαι, apud Hesiodum, id est, ἀνίατος βλαβῆναι, læsus ita vt seruari non possit.

Νηκουστέω, μ. ἠσω, σ. κεκ. obaudio, non audio, negligo, Neutr. absolutum.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator, in Epig.

Νηκτικὸς, natatilis.

Νηκτὸς, ὁ, ἡ, natatilis, natans, & natrix, Gazd.

Νηκτρίδες ἐλαῖαι, olivæ ita dictæ ἀπὸ τοῦ νήχεσθαι, quod innatent oleo, oliuæ conditanæ quæ & καλυμβάδες dicuntur ab Athen. & Dioscorid. colymbades Plin. eædémque ἀλμάδες vocantur. Polluces liber mendosè habet νυκτρίδες pro ἀλμάδες.

Νηλεὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ἀδρίωπος, ὠμόφρων, ἀπηνὴς, ἀμείλικτος, implacabilis.

Νηλεὴς, Ὁ, ἡ, in Accus. νηλεᾶ λόγον, ἄτοιος, immisericors, implacabilis. Iliad. α. νηλεὲς ἦτορ ἔχων, ἐπεὶ ἦ ῥ' ἐκ μητέρος ἐσσὶ θεὰ σὺ καὶ ἀθανάτων ὄφρ' ἂν Ζηνὸς Διὸς ἔγχος ἐμοὶ κότον εἰνοσιφύλλου, Cicer. Tuscul. 3. Quo magis est æquum tumulis mandare spolitos Firmo animo. Dicitur enim νηλὴς ἐπὶ τοῦ ἀνελεήμονος καὶ ἀπὸ τοῦ νηλεοῦς, id est, σκληροῦ, crudeliter: ἀπὸ τοῦ ἐλέου. Homerus Iliados γ. τάμε νηλεῖ χαλκῷ, incidit immiti ferro, id est, κοπτῷ, σκληρῷ. νηλεὲς ἦτορ, ἀντὶ τοῦ ἀνελεήμονα καὶ μὴ οἰκτίρμονα. Et in Epig νηλεὲς ῥῆξεν ἄεθλος, Soph. i. τὰ μὴ τοῦ χάντα νηλεῆ.

Νηλεία, ἡ, vncdo arbor, Theophr. πάντα ἐστὶ.

Νηλεΐπους, Ὁ, ὁ, ἡ, crudeli supplicio puniens.

Νήλεστος, ὁ, ἡ, immortalis, ἀθάνατος.

Νηλὴς, ἰδος, ὁ, sacrificium quod fiebat Dianæ apud Mlesios.

Νηλὲς, idem quod νηλεὲς, immisericors, Hesych. & Suid.

Νήλιπος, discalceatus, qui nudis pedibus incedit, Lycophr. & qui vnicam tunicam indutus est, Etym.

Νηλίπους, ὁ, idem: & Νηλιπόδης, ὁ, ἡ, ἀσυπόδητος.

Νηλιτὴς, Ὁ, ὁ, ἡ, peccator, νῆλις ἁμαρτάνειν, vt sit ἀπὸ τοῦ νέω, quod ὑπὸπτερον est, vt apud Nic. νήχυτον ὕφασμ, latous luxurians & se profundens, ἀπὸ τοῦ ἀκατάσχετον τὸ ἀμαρτάνειν, delinquere, siue ἁλιτεῖν. Potest etiam esse ἐπὶ στερητικοῦ μορίου, critque Νηλιτὴς culpa vacēs, ἀναμάρτητος, Hom. Odyss. δ. Αἰτὸς ἀπήμαντος ἐσσὶ, ἠδ' ἀνηλιτὴς ἐσσὶ, ὅτ' ἀμφιπύρεσσι κρατεῖσθε. Scribitur etiam Νεηλιτὴς. Æolicè, ἀεὶ ἀνήμ. infens.

Κολίτης, ὁ, similiter pro non peccante ponitur.
Κολιορκ, ὁ, & κόλκος, nauis pice non perunctа.
Κόλωπος, ὁ, veste carens. ὁ κόλπος, ὁ, amictus.
Νῆμα, ατος, τό, filum, στήμων, ὕφασμα, vt apud Homerum Odyss. 2. ἡ δὲ μετὰ μῆλα νομῆας ἦλθε, λιτὸν τὸ νῆμα, vnde σηρικὸν νῆμα, ται, serici panni seu telæ, Chrysostomus item νῆμα, ατος, aque latex, pro ὑδωρ.
Νημερτὴς, ὁ, aptus duci instar lanę aut lini.
Νημερτὴς, ὁ, ἡ, ὁ, verus, vera, inerrabilis, ἀληθὴς, ἀψευδὴς, poeticum à τὸ & ἁμαρτάνω. Homerus Iliad. ἀ, νημερτὲς ἰδὼ ἠδὲ μαὶ ὑπόπρο, id est, ἀληθὲς, verum vel verè. νημερτὲς, pro ἀληθῶς, Apol. l. 1. & νημερτέως, ὀδύσσ. ἑ, νημερτέως δ' μάλιστα ὑποίσεται.
Νηνεμία, ἡ, tranquillitas ventorum (nam vt γαλήνη de mari, ita de aere proprie dicitur νηνεμία) venti silentium, cælum tranquillum, diem quoque tepidum silentémque à ventis eligat Columell. Attici νηνεμίαις absolutè vtuntur pro νηνεμίαις ὥραις.
Νήνεμος, ὁ, ἡ, ὁ, vento care ns, tranquillus. Iliad. ϐ, ὄφρα τοι νήνεμος ᾖδὴ, id est, χαρὰς καὶ εὐθυμίαν. νηνεμίαι etiam dicitur locus à ventis silens, tranquillus, Theophrastus historiæ libro primo, capite decimotertio.
Νηνεμώδης, ες, serenum, tranquillum.
Νηνεὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἀν. κος, congrego. Act. Accus.
Νηνίατον μὲν ὁ vocauit Hipponax ὁ φρυγὸν νόμον.
Νηνοεῖν, ω, ligeo, loquor, Hesych.
Νηΐτιδες, αἱ, ὑποπόδης.
Νήϊτος, ὁ, ἡ, ὁ, natatio. Hom. νῆϊτα πεπτηῶτα.
Νηκερδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ediuli, popę, victimarij, in Epig.
Νηοπόλος, ὁ, ædituus, fęcerdos, poeticum.
Νηοπομέω, ὁ, naui agare, in Epig.
Νηὸς, οῦ, ὁ, ἡ, templum, ædes, delubrum, sacellum, ναός.
Νηοῦς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ναυτὸς, nauis seruator, nauium tutator, & tutatrix, vt αὐτουσις, Diana, & Σκύλλαν, apud Apol.
Νηοῦχος, ὁ, custos nauis, φύλαξ πλοίου, Hesych.
Νηπαιτὴς, impexus, κατάπεξ.
Νηπελὲς, nequit, ἀδύνατον, apud Hippocr.
Νηπενθὲς, ὁ, ἐν, τὸ, herba, cuius succus vino immistus tristitiam discutit, vt Galenus tradit: ac malorum omnium oblivionem inducit, hoc est, τὸ λήθην ποιοῦν, vt Theophrast. inquit. Quidà eandem cum bugloſſa volunt esse. Dicitur autem à νὴ priuat. & πένθος, quasi ἄλυπον, ἡ, ὁ, vnde Homerus Odyss. 4. de Helena, αὐτὰρ γὸ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ὄφρα ἕκαστα νηπενθὲς τ' ἀκόλον τε κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων. &c. Plinius libro 21. capite 21. de Helenio loquens, easdem ei vires tribui testatur. Attribuunt, inquit, & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, cúmque quem habuerit Nepenthes illud prædicatum ab Homero quòd eo tristitia omnis aboleatur. Ex his, νηπενθὲς nihil aliud esse quidam volunt, quàm helenium herbam, quam & Νικάνδρειον appellari ostendit Dioscorides, cui νικητήριος οἶνος, vinum est quod ex helenio paratur. Alij νηπενθὲς illud Helenæ iucundam narrationem malunt intelligere, qua mœrorem discussit.
Νηπενθὲς, ὁ, ἡ, ὁ, sine luctu. νηπενθὲς ἀλύτλα, citra luctum sustinuit, Plutarch.
Νηπυθὴς, non tristis, sine tristitia, magnus, & magnoperè tristis, & recens tristitia affectus. νηπυθὲς δ' ὀδύσσαν, in Epig. i. luctu priuans & hilaris. νηπυθὲς φάρμακον, Theoph. l. 9. hist. plant. νηπυθὲς λεπτοῦ γ', Hom.
Νήπιάζω, pro νήπιος, infantias. νηπιάσε ὀχέειν. Odyss. ά, stolidum esse. pro νηπόπτησε ἡ ἀφροσύνως, μετεφύτησας ὑ'χρὴ ἡ ἐὼν αὐτῷ ἔχειδαι.
Νηπιάζω, puerum ago, parvulus sum, puer sum, μικρόπαις, ὑνηπιάζομαι. Paulus 1. ad Corinth. capite 14. τὴ κρεῖττ νηπιάζετε, stis mutilia pueri.
Νηπιάχω, ὁ, puerilis, infans.
Νήπιος, ὁ, ἡ, ὁ, νηπὸς, paruus, infans. Iliad. ϛ, σαφὴν ἰδυῖαν ἀφροσύνῃσι νηπιάχοις. Phocyl. νηπιάχοις ἀπειλεῖν καὶ μαίνεσθαι χρέος βιάμενος, infantibus tenellis ne corripias manum violenter. ὁ νηπιάχων, ὁ ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ ἐν ταφῇ, ς, in Epig.
Νηπιάχω, ὁ, stultè ago, νηπιάζω. &
Νηπιαχῶδες, ὁ, νηπιόμενος, Hesych.
Νηπιάχων, ὁ, ἡ, ὁ, ætate paruus, Apoll. Rhod.
Νηπιάχη, ης, ἡ, infantia. Iliad. ϐ, Οἵνις ἐπὶ νηπιάχῳ ἐν νηπιάχῃ ἀλεγεινῇ, interp. ὁ ἐν τῷ χρόνῳ ἐν παιδοτροφίᾳ.
Νήπιος, ὁ, stolidus.
Νήπιος, ὁ, ἡ, ὁ, σωφρόνως, pusio, infans. quum primùm nati sumus, τὸ νήπιον nominatur.
Νήπιος, ὁ, Adiectiuum, infans, imbecillus & infirmus, vt Iliad. ϗ, ὡς δὲ τε νηπίη αὐτὴ. Sed Νήπιος quando ad ætatem refertur, paruulum & infantem significat, qui adhuc fari nequit, à νὴ priuatiua particula, & ἔπος. vnde Homer. νήπια τέκνα, id est, τὰ ὑ βρέφη ἀλλὰ ὄντα, μικρὰ, τὰ ἀφ' ὅσον χρόνος, de pullis passerum Iliad. 2. σχεδὸν νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. Quando verò ad animum, significat stultum atque ętatis vitio imprudentem, ἀφρονα, ἀνόητον, ὁ ἀσοφρόνιστον. Aristotel. Rhetor. τ. Νήπιος ὁ πάντ' ἀπορῶν καὶ κατάπληκτος, id est, inops consilij: quo significatu etiam xeris. Aristophan. ἀνδὲ σ' ἐγὼ νήπιον, nihil dixeris stultum. ὕθι, Hermogen. νήπια εἰδὼς, Apollon. Rhod. νήπιος φέρειν, ἀ ad ferendum νήπιος, ὁ, id est, paruulus etiam de herbis dicitur, vt Theophrast. lib. octauo histor. plantar. νήπια frumenta cat imbecilla & tenera. τὸ νήπιον, infans, infantia, Naz. ab incunabulis.
Νηπόϐατος, ον, ες, ὁ, infantia.
Νήπυτος, ον, ες, ὁ, ἡ, ὁ, νηπυτιεύς, vel νηπυτὶ, Aduerb. impunè significanti: νηπυτιὰ γὰρ πόλεων μύσος ἔϐα μοιχοὺς νομίζουσι νηπυτὶ κρινόντες ἁπλῶς ἀνὴρ ἀνὴρ ἐκ τοῦ τοιούτου ὅτι γυναικὸς ἀνδρὸς γαμετῆς ἐφ' ἑτέρῳ συνῆν, ὡς οὐ κάθαρσις ἦν. νηπυτιεῖ, pro eodem. Hom. Od. ξ, οὐ χρὴ νηπυτιεῖν ἐθέλοντα. apud Pl. ll. etiam νηπυτιᾷ scriptum, vt τεθνάναι.
Νήπυτος, ὁ, ἡ, ὁ, impunis. νήπυτοι ὀλοῦσθε, Odyss. i. ἀπρόϕρονες, ἀνόητοι.
Νήπωλος, Polyb. sobrius, siccus homo Cic.
Νηστικὸς, sobrietatem faciens.
Νηστυδὴς, Hesych. ἄσιτος, inauditum.
Νησσάτα, infantia, Apol. l. 4.
Νησυτὴς, ὁ, ἡ, stolidus: ὃς τὸ νῦν, χρὴ σπουδὴς, συγκεῖσθαι, vel ἐπιδόσεις, ἀλλὰ νῦν νηπυτὶ. Aristophan. νεφ. νηπύτιος γάρ ἐσ' ἔτι, i. infans stultus, ἄφρων. huic opponitur apud eundem ὁ πρίβων.
Νηϊτίδες, αἱ, poeticè νηρηΐδες, Nereides nymphæ. Filiæ sunt Nerei, Eurip. vide Ammon.
Νηρεὺς, ὁ, Nereus, deus marinus: ὃς τὸ νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ ὑοὸς Θέτιδος, filius Ponti, vt scribit Hesiod. in Theogon. νηείη ἀλλὰ καὶ ἀλλοθὲν γάϊαθ' πόντος, &c. eius vxor Δωρὶς dicitur, ut patres. Vide Νηϊάδες, in Ammon. Nerei hymnus est apud Orpheum.
Νηρῆς, ἔδος, ὡσὶ τῶν νηρεὺς, Etym.
Νηρίδιμος, ὁ, ἡ, innumerabilis, innumerus, infinitus. τὸ νηρίδιμον enim ἴσον ἐστὶ τῷ ἀναρίθμητον, ego negandi vim habet.
Νήριον, frutex qui & ῥοδοδάφνη ἡ ῥοδόδενδρον dicitur Dioscor. libro quarto capite 82. Nerium Plin. libro 24. cap. 11. & 16. cap. 20.
Νηρίτης, ου, ὁ, nerites, concha: genus natatilis, quam naticen vertit, vt sit natex, icis, apud Aristotelem libro quarto de Partib. vulgò τὸν δὲ σπεῖρ, ὁ νήριτες. Eius meminit & Ælianus libro nono, capite 33. de conchis loquens, Nautiga ex his neritæ, præbentesque concauam sibi partem, & alam auræ opponentes, per summa æquorum velificant.
Νήριτος, ος, ον, magnus, multus, innumerabilis. Hesiodus, Θοὰς ἐπὶ νήριτον ἄμμιν ἔθηκε, in immensa & frondosa sylua, ἄπειρος, μεγάλη, πολλὴ, ἀόριστος, φιλοσκίαστος ἀπὸ τὸ πλῆθος. Est etiam montis nomen Nericæ, Neritus. Et νηρίτης, piscis, Hesych.
Νηρὸς pro ναρὸς dici Phrynich. indicat, quum annotat nequam dicendum νηρὸν ὄδωρ, sed ναρσαῖον, Suid. & Etymologus refert ὃς χρῆσθε νηρὸς μυχαῖε pro κοίλοις, καθύγροις cauis, hunc vero at νηρὸς ὑγρὸν, quod apud eundem Suidam legitur forsan dicit queat natator. Hesych. νηρὸν exp. humile, supra ναρὸν habuimus itidem pro νύγρον.
Νήσσω, pro νάσσω, cumulare, struxisse, aggessisse.
Νησαῖα λίθος, lapis sardius, vel smaragdus, Hesych.
Νησιάρχης, ὁ, præfectus insulæ. & νησιάρχ, Dion.
Νησίας, άδος, ἡ, insula, exigua insula Heracl.
Νησίδιον, ου, τὸ, &
Νησὶς, ίδος, ἡ, insula parua. priore vtitur Athen. Dicitur etiam, ὁ, ἡ, ὁ, in Actis cap. 27. νησίον δέ τι ὑποδραμόντες, cursu delati fra parvam quandam insulam.
Νῆσις, ipsa nendi actio, & ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ,

nam non exhalent. Quòd ieiunia, inquit, Sabbathariorũ, Quod alibi per os leonis intelligit lib. 6. Nam vt, inquit lib. 11. Animæ leonis virus graue. Vide Ὄζω. νηφάλιον ἄσκει, inium exerce, Chrysost. ἀσκεῖ ἑαυτόν. Gentium etiam superfo ieiuniũ agebat. ἀριστοφ. νεφ. λ. πολλάκις δ' ἠδὺ ἀγόντων ν, ἢ ἀπεκείμ. ἰωδὶ ἀπὸ Θυμβρ. ἢ τὴν μίμησιν, ἢ τὸ σαρκοβόρον, ἀπόμ. ἢ γελᾶτα.

Νηστιμ. βύσσ. π. ὄνομ. ieiunio, cibum non gusto. Neut. absol. & a- nando Accus. νηστεύειν κυνόδοντας, dictum Empedoclis apud tarchum ἀπὸ ἀφηγησίας.

apud Platon. in Politico, ars nendi, textrina.

ημέρα, dies ieiunij. Suidæ νήστιμος simpliciter.

Νήστις ieiunus, ὁ πᾶς Θ-, ἄκρατος, ἀκρατής, νηστίμ. βοσκές, ἰ. icius. Refertur à Plutarcho illud Empedoclis, νήστις ἢ δακρύοις τ ἀρίστοις βρέτεσιν, pro νήστις etiã dicitur ἀνήστις. Eustat. Iliad. ddit & deam quandam apud Siculos hoc nomine extare. ſtiam dicitur, intestinum pyloro annexum, ieiunum dicm, quoniam minus implicitum nunquam quod accipit, e tinet, sed ad inferiora protinus transmittit: Latini hilam ilium vocant. Gaza in Aristot. vertit intestinum ieiunum. item eo nomine pisces quidam ex eorum genere qui ne- cappellantur Athen.

ος, ὁ, ἡ, parua insula.

Νῆσσα Hesychius.

νῆσσα dicitur ima chorda acutissimi soni, quæ ita dici- ὡς ἐκ τῆς χορδῆς ὀξὺς τοῦ ὑπάτου ἐπὶ τὴν ὑπάτην ἡ μέση. Et ὁ, id est, nete, pthongus siue sonitus vnus ex 18. qui inter ones numeratur à Vitruuio lib. 5. cap. 4. Et vero Nete sy- gmenon musicis nostris *D. la sol.* Nete diezeugmenon. *E. la.* Nete hyperbolæon, *re. la. mi. re.* Vide ὑπάτη. Et Schol. Sopocl. in Aiace.

, frustra.

ος, ὁ, posterior, multus, accumulatus. Hesych. sed in po- ma significatione potius ποτὸς dicitur, Ποτὸς ὁ colo tus.

ος, ὁ, ἡ, verus, vera.

ς, τὸ, νεότ. Suid.

anas. ὀξὺς τὸ νέ χειθαι.

, plenum.

ός, ὁ, ἀετός, aquila anataria, quæ & planca & morphna & ηνεὸς dicitur, Aristot. 9. Animal.

ος, nauis, & νηυσί, natibus. Iliad. ά, εἰ ἐπεφ' Ἰλίῳ σωὸν νηυσὶ σὺν, pro σὺν τοῖς νηυσὶ. μάκαρ τοῦ. ι. pice oblita, Didym. ſic id. ἢ, in orat. Nestoris. Vide Νᾶες apud Ammonium. νεὸς ὕζα- s, nauis peruchet, Herodot.

ος, ὁ, ἢ, ἡ, vocis seu spiritus expers. Hesiodus in Theogo. ταὶ νηὸς τε πέλεε ἰδρύσ εἰς ὁνιαυτὸν. à nomine ἀνὴρ.

νοείδεμ cum νηφω, vel sobrium esse facio: quod tamen vſi- um non esse tradit Eustat. sed ab eo deriuari νηφαντὸς idem od νηφάλιον apud Athen.

ος, vel νηφάλιος, ὁ, ἡ, sobrius, σώφρων, prudens, vigilans. ulus 2. cap. ad Titum vltim. φρονιμώτερος νηφαλίος ἢ, id est, so- ios.

ον, τὸ, siue νηφάλιον θυσία, ἡ ὑδροπότου. Porphyrio, sacra quę ragebatur absque vino in hoc sacrificio solum aqua mixti, ὑδατος μελίκρατα adhibebatur, ob idque ἄοινον dicebatur, vt ἀοίνοις in quo vinum libabant. fiebant νηφάλια apud Athenses Mnemosynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri Vranię. Plutar. de fanitatis præceptis. Καὶ τὸ ἀπὸ διανύσου πολ- ίνης νηφάλια θυόμεν. Idem, ἀπὸ ἀοροσίας, ἀμαθύσους ἡ ἀοίνου θυσίας, ἀπὸ μελίκρατα ἀνθ' οὗ μελικρατοῦντα θύοντα. Hinc Νηφαλίδων Polluci, ὁ νηφάλια θύων, ὥσπερ ἔζης, inquit, τὰς χοὰς θυσίαις ἀοίνοις. Apud Suid. νηφαλέθλια, ligna non vitigine a aut ficulnea, nam hæc οἰνόεντα dicuntur, sed inquit, ὅτι τῷ θύμνῳ, vnde θυσίαι dictã vo- unt. Et νηφαλισμός, τὸ σωφροσύνη.

νηφάζειν, aqua sacrificare. vide Νηφάλια.

νήφαλος, ὁ, ἡ, sobrius. νηφάλιον ἢ ἢ ἐπὶ ἱερὰ καὶ ἡ θυσκπικὰ, Chryso. ὁ ἱερὸς. Νηφαλίοις vide Νήφω.

νηφαλισμός, πτος, ὁ, ἐγκρατὲς, σωφροσύνη, σωφροσύνη, Apollon chol. lib. 2.

νηφαλίς, ὁ, ἡ, sobrium faciens.

νηφαλέος, ὁ, ἡ, sobrius. νηφάλιον, σφοδρὸν, castus dego, modestus & sobrius sum. accipitur pro vigilo, & diligens sum, expergiscor. Neut. absol. τὸ νήφειν opponit Nazanz. μεθύειν. Pollux. Νήφειν, νηφαλίας ἀγωνιᾶν ἢ ὄζυ, cui contrar. μεθυσκὰ ἐγ.

νηφαλίως, sobrius: pro abstemio in Epigram.

νήφω, μ. ἄξομαι, π. νήφαμαι, ατο, νέω, κολυμβῶ. Depon. absol. νήφω pro eodem dixit Hesiod. τὸ χεῖν ὑπ' ἄκρον ὕδωρ, nabant in summa aqua. Athenæus lib. 9. τὸς ἢ νῦ πὸς ἢ κολυμβᾶσθαι, ἀφ' ὧν ἢ τὸ νήχεσθαι ἢ κολυμβᾶν εἴρηται.

νήχαλα, loca & vrbes iuxta mare. apud Plutarch. in lib. Virtum Atheniẽses bello an sapientia clariores fuerint circa finem. Ὅλως μὴν πόλις αὐτῇ εἰσὶ ἢ νηχάπλωτοι ἢ ἀνήμπλωτοι μυείσθαι vbi quidam censet νηχοπλωτοι aliud quid significare, quid si legeretur νηοπλωτοι.

Νήχυτος, multiſluus, πολὺ ἢ χυτὸς, ἀ νὴ intensiua particula, Apollon. li. 4. Dion. Poeta, ὀλίγοι τε ἐν ἀλλήλοισι Νέχυτος, sinus diffluus, Interp.

Νῆψις, ὁ, ἡ, sobrietas, νηφαλισμός.

Νήω, νήω, congrego, constituo, extruo, Aristophan. νηφ. ἀμφορεῖς νενηωμένοι, amphoræ congregatæ, id est, κεκερασμένοι συμμέμιγμένοι. Dicitur etiam νεννηῶσθαι. Xenoph. ἔφασκε γὰ θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπὸ τῶν νενημένων, significat verò πόσα τὸ σωρεύσαι, accumulare, aggerere.

Νηῶν, nauium, Homerus.

Ν Ι Α, funes, χοινίκια, Suid.

Νῖα, niuem, fontem, apud Hesych. tanquam à nomine νὶφ.

Νιβάδες, capræ in iugis montium.

Νίβεια, ὁ, nomen vici in Theſſalonica. Vide in Chiliad. Eraſm. Niba coccyſſante.

Νιβαπλίδιον, genus ſaltationis barbaricæ.

Νίγλαρος, ὁ, apud Aristophan. exponitur πρᾶγμα ἢ μέλος μυστικὸν καὶ κεκλεισμένον, ἢγλαρσι, genus muſici modulaminis, vide Comment. Aristoph. in Achara. Νίγλαρος Suid. τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα καὶ μέλη.

Νίδηλα, pudenda, τὰ αἰδοῖα, puerorum teſticuli, ὀρχεῖδια παιδίων: Sicula vox.

Νίζω, μ. ἰζω π. νιψα, lauo, tergo, Actiu. Accuſ. vnde Ἀπονίζω, abluo, ceſluo, lauo, purgo, ἀπονίπτω, ἀποπλύνω. Iliad. ά, ἀλλ' ὕδατι νίζοντε ἄπο βρότον αἱματόεντα, ἰ. νιπτόεντε, ῥυπόεντε, πλυνοντε, κλύζοντε ſiue ἀποπλύζοντε.

Νίκαθρον, præſtat νίκητηρον victoriæ præmium, νίκαστρον. Heſyc.

Νικάτορες, οἱ, victores, νικητῆρες, præſtantiſſimi in acie.

Νικάω, μ. νίκησω, π. νίκησ, vinco, fero palmã, ſuperior diſcedo, primas fero, & vinco in iudicio, cum Genit. & Accuſ. Demoſth. ᾧ ἐνίκησε τὸν καλὸν τοῦ ἀμφισβητοῦντας αὐτῷ πάντας, & vicit iudicio hæreditatem ab omnibus qui cum ipſa ambigere inſtituerunt. νικᾷ ὀλύμπια, Thucyd. Sic vincere Iſthmia dicit Vitruuius, & ſponſionem. Cicer. νικᾷ ναυμαχίαν, Demoſth. πάντα δ' ἐνίκα, αὐτὸ τὸ πάντ' ἀγωνίσασθαι, Hom. ἰδόντας ἢ σφᾶς ὅτι ὁ φίλων ὁ ἐνίκα ἀλλ' ἡμᾶς πεδικεῖλαι, δίκαιον, ἐᾶσαντες, πάλιν, in Iſthmiis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat ſaltu, pedum celeritate, diſcobolo, luctatione, πάντα δὲ ὧν ἐρατ quinquertio. ὁ ἐνίκων ἀμφότερα, πάντα πρὸ ἐκείνων ἢ ναυμαχίαν. Thuc. νικᾷ ἐν τῷ ἀγῶνας, Xenoph. ὁ ἐνίκησε ἢ ἐν δύο τρισὶ ἢ τέτρασι ἐγχειρήμασι, Thucyd. did. id eſt, ὁ ἐνίκησε τὰ τε ἐφόδια ἢ ἐν δύο τρισὶ τέτρασι, ait Interp. eiuſdem. Aliquando conſtruitur cum duobus Accuſ. Dinarch. ἢ δημοσθένη τὴν ἐν κορυφῇ ναυμαχίαν νικήσαντα τὸν λακεδαιμόνιον. ἐν ᾗ ἄρας ἰωὴν πυρριὰς ἐνίκησ νικηφόρ ὀλύμπια, quum Nicophon vinceret pugillatu in Olympiis certaminibus, in Epigr. Plato in Apolog. cum Datitio, ἴσως, ὃ ἔμοιγε δοῦ, ἐ ζῶν σε νείκησεν ὀλυμπιόν, vicit equo. aut bigis, aut quadrigis in ludis Olympicis. νικᾶν νίκη, victoriam obtinere. Plato, πάντα τὰ τοῦ ὁ ἐνίκησε λογισμὸς, ἢ μᾶλλ' ἀ πᾶσ' τε, καὶ αὐτὰ νίκη τὴς νίκης αἴτιος, infami & pudenda victoria eius authoribus. νικήσας μιᾷ χῇ ἐπὶ, &c. Thucyd. Aristoph. νεφ. passiuo dedit Accuſ. cum Genit. τί δ' ἢ' ἐρᾷς, ἐὰν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ, pro ἐὰν ἐμοῦ νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Cum Genit. ſolo: τε, νικᾶμαί σου, Sophoc. vincor abs te. Idem in Aiace, φίλων γὰ οἱ τυοῖσὶ νικᾶσθαι φίλοι, amicis cedunt. ὁ νικώμενος κεκραμένος, clamore vincebar, Euripid. κρατῆς τοι ἢ ἐμοῦ φίλων νικᾶ ἰῷν Θ-, vincis quidem amicis cedens, Sophocl. μὰ νικᾶ ὑπὸ τῶ κακοῦ, i. ne vincaris à malo, Paulo, cap. 12. ad Rom. Et cum Datiuo. νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ, Alexan. Aphrod. cedere voluptati & succumbere. νικηθέντες ἐκ χαὶς, præliis victi, Thucyd.

Νίκαστρον, præmium victoriæ, νικητήριον, Heſyc.

Νίκη, ης, ἡ, victoria, filia συγὸς καὶ πάλλαντος, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. ἔδρα τὸ μὲν ἔκειτ, id eſt, à non cedendo. νίκη πίλιν, Ariſtoph.

Νίκη ἀθηνᾶ, ſtatua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicum, ſiniſtra verò robur & imperium oſtentans.

Νίκηλος, ὁ, ἡ νίκη. Cebes, ὡς κρηνὴν τὸ νίκηλος.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoria, præmium victoriæ, feſtum pro victoria, ἐπινίκια, αἰτεῖσθαι. Pollux: νίκαστρον, Heſych. ἔδρα, νικητήρια, præmia. νικητήρια σφενδόνη, indicere præmia victoriæ, Xenoph. νικητήρια φέρει, victoriæ præmia fert, Plato νόμ. ζ. Dion, ἐπὶ θύμει ζῶσαι τὸ συλλαβεῖν ᾗ ἐς τὰ νικητήρια ἀναχωρεῖν, Cæſar Cleopatram vinam capere cupiebat & in triumphum ducere.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor, de eo caput apud Pollux. lib. 3. & νικητὰ Dorice pro eodem: ab Heſych. autem πικτῆρες expon. οἱ ἀκμιῶντες ἐν ταῖς πάξεσι.

Νικητικὸς, ὁ, ἡ, victoriosus, victor. νικητήριος ἀρετὴ, virtute excellens, Plato νόμ. ι.

Νικίας, proprium viri nomen, Etym.

Νικοπόλεις, ὁ, genus nauis apud Bayf.

Νίκη, ἡ Ͻ, τὸ victoria. ν῀ νίκη. Matth. cap. 12. ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν, vsque dum efferat iudicium ad victoriam.

Νίκαν· ων Ͻ, ὁ, machina maxima. Iosephus libro 2. τὴν νίκαν τοῦ τείχους ἐνεδείξατο· αὐτοὶ γὰρ τοῦτο ἰσυδάφει τῷ μεγίστῳ ἐκαλέσαμεν βοημάτων ἑλέποντι, λίθου τοῦ πάσης νικᾶν. Est etiam nomen viri proprium, Etymol.

Νίπτω, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt, Hesych.

Νιν, ipsum. nec habet alios casus hoc Pronomen, & ponitur pro masculi. fœmin. & neutro : & pro αὐτὸ apud Sophocl. & pro αὐτὸν, apud Eurip.

Νιπτὸς, Hesych. stultus, vecors.

Νίπτειν, idem vocari ait τὸν κροκύλλιν ἴσως.

Νίπτω, εο, Depon. absol.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ. pelvis, pelluium, pollubrum. vide Νιπτῆρα.

Νιπτῆρ, τὸ, pelvis abluendis manibus aut pedibus, pelluium Festo, & pollubrum Liuio. Pollux, τὸ γὰρ ποδὼν νιπτῆρα : νιπτῆρα dixit Æschylus : Κνιπτῆρα, Aristophanes. vel potius aqua ipsa qua luuantur pedes, τὸ πλυντήριον ᾧ ποδὸς νίπτομεν. vide ποδονιπτῆρ.

Νίπτω, μ. ἔψω, π. ιφω, lauo, alluo, abluo, Actiu. Accus. Νίπτομαι. Deponens pro eodem. Hom. ὀδ. ε῀.

Νιπτάδιον, vero dicitur ante cibum, Κνιπτάδιον post cibum, Pollux.

Νίφιος, & Νίφιν Ͻ, pediculis.

Νίφεις, magnus.

Νίσσομαι, εο, uersor, vertor, incedo, πορεύομαι, Apol. 2. Argo. τρίμα δ' ἄρα νισσομένων. vide in νεισσομαι.

Νιτάδεον vel νιτήδειον. Aristoph. in Pluto, ὁ λυπουμένων γ' ἀμοιρότατος, Νιτάδειον οὐκ ἂν φάιτοι γένοιτ' ἄν εἶναι, i. si me tritè sensisset nitarion & bation puellariter affando subbläbiebatur. Sunt enim Νιτταῖον καὶ βατᾶιον diminutiuę formę ἀπὸ τοῦ παιδικοῦ σχήματος, vt sit νιτάδειον quasi νεόπιον, iuuencula atq; puellula, τὸ κορσιον. Symmachus inquit νίτιον καὶ βάτιον, homines fuisse exagitatos in Comœdia propter molliciem : & pumilas breuicque mulierculas βατιάνας appellari.

Νίτριον, ν, τὸ, nitrum, ὃ ζῶ τὸ νίζειν, Etym.

Νιτρώδης, ες Ͻ ὁ ἡ, nitrosus, nitrum sapiens.

Νίφα, ατὸ τὸ νιφάδα, Hesiod. κλιδὸν ἄμυς νίφα κλύκα, i. niuem, seu imbrem niualem.

Νίφας, ος, ὁ, candidus instar niuis, νιφάδι κλύκα μᾶλ Ͻ.

Νιφὰς, ἀδος, ἡ, & Νιφετὸς, οῦ, ὁ, nitus vehemens defluxus, imber niualis, nix confertim descendens. χιὼ καὶ νιφὰς ἐν Epigram. id est, κατάβασις χιόνος, niuales imbres. τῆδ' ἐκύλα τὰς νιφάδας, Chrysost. πῦρ ἐφόρουν ἀφ' ἁδὺ, flocci, villi, grumi nuium. Odyss. ἅ, ὡς νιφάδες, νιφάδες ἐν χειμῶνι πολεῖς, &c. ἰ. χιὼν, nix, seu imber niuis. Aristot. de mundo, σφοδρὰ ἡ χιὼν ἢ ἀπὸ τῶν καταφερομένων νιφετῶν αὐξήσεως, i. nix impetu & confertim decidens, νιφετὸς appellatur. Hom. Iliad. γ. ὡς ὅτε νιφάδες εἶσιν κατὰ χιόνα πυκνὰ, πυκνὰ πάϊ τὰ κεάτατα νήζῃ, vbique in ea terra ningit.

Νιφὰς, dicitur etiam τὸ ακεδασμὸν, quod & ἀφὰς ἐ vocatur à Comico ἐν ἐπιβολῇ, ὑπὸν ἅμ' ἀέρωμεν ὑπὸ ἀφὰς ὡς πάϊν πάμπαν. Νιφὰς, certiam gutta nã νιφὰς ἐ. Suidæ sunt σταγόνες. Hesychio autẽ νιφάδες sunt non solum σταγόνες, ἀφὰς ἐ, sed & ἔλκη, τραύματα.

Νιφοβλὴς, ἐ, ὁ, nix obruta, vel cõspersa : epithet. maximorũ montium. νιφοβλῆτες ἄκμες, alpes niue petiæ, in Epigr.

Νιφόεις Ͻ, οῦ ᾶ ἡ, niubus petitus, Eurip. νιφοέσσι πνοῦσι, niue obrutum, Plutar. in Sertor Aristoph in Auib. Νιφοβλὴς πεδία πολυάπορα, καὶ τὸ νιφοέσσιον ὄδωρ. scribendum tamen potius videtur νιφόεν Ͻ ὕδωρ τὸ βαλλόεν ὑπὸ νιφετῶ.

Νιφόεις, όεντος, ὁ, ἡ, nualis, nuosus, altus, candidus : vt, νιφόεσσα ἐλάτη pro niuea, apud ionem Comicum. Hesiod. ἐν ὀλύμπῳ νιφόεντι, in Olympo nuoso, i. χιωνόεν.

Νιφόκτυπος, nimis casu resonans.

Νίφομαι, niue obrui. νιφόμενον Ͻ, niue conspersus, Xenophon. ἡ τῆ ὑστεραία εὗδε νιφόμενοι ἀπ' αὐλῶν. Virg. ventos perpessus & imbres. vnde κατανιφόμενα ὄρη, montes nuosi, vt Silius dixit. κατανιφοειδῆ ὄμματα, obrutis niue montibus.

Νιφοσιβὴς, ἐ Ͻ, ὁ ἡ, niue calcatus, nimosus. Sophocl. νιφοσιβεῖς χειμῶνες, flipatæ niubus hyemes.

Νίφω, μ. ἴψω, σ. ιφα, ningo, N. utr. absol. γινίζω.

NOᾶ, Laconibus πηγὴ fons teste, Hesyc.

Νοᾶται, idem affert pro πάντων σοφώτατος, sapientissimus.

Νοεσὸς, ἐ, ὁ, intelligens, rationis capax. νοερὰ φυσάμενος, & νοερὰ φύσεις, apud Areopag. & Nazanz. naturæ intellectuales dicuntur, quæ videlicet sunt intelligentiæ abstractæ, vt sunt Angeli. Abstracta autem & separata dicuntur, quæ non sunt materiæ immixta, formæ scilicet à materia seiunctæ, & figuræ mathematicæ, vt docet Themist. de Anim. 3. Aristot. τὰ δὲ ἀφωρισμένα vocat, & χωριστὰ.

Νοέω, νέω νόημι, μ. ήσω, π. ησα, cogito, sentio, animaduerto, τὸ διανοῆσθαι, intelligo, considero, animo agito, in animo habeo, βάλλομαι, ἐνθυμοῦμαι, φρονῶ, λογίζομαι, consulo, inspicio, nosco, imaginor, leprehendo, σωίημι, ὁράω, video, meditor. νοῶν σοι κρεῶν, tibi malè consultum cupio. χαιρόσαι τὰ νέων ἠλιτόβουλα, dot. fuccedent ea quorum gratia veniſti. Hom. ὀδ. ο῀. σωίεται, nouit, ſenſit. Xenoph. λέγει σοι ἃ ἐκεῖνα γιγνώσκει, &c. Ariſtop. νοεῖ ἃ τί; quid verò intendit quid ſibi vult? Epicharmus. Phocyl. ὑπὸ δὲ νοῦσον οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μελέτησε. Diuinus Epicurus de Finibus, οὐ δὲ ὕγιες διώκομεν νοήσαντες μόνον τὰς ἀπὸ τῆς χυλῶν ἡδονάς, retulit Cicero Tuſc. 3. Nec cuiquam habeo quòd intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ ſapore percipiuntur. Plato in Timæo, Τὸ δὲ τῷ νοεῖν καὶ νοήσεσιν ᾗ κρῖ πάντα τὸν τοῦ μείονα, Quod enim pulchrum in rerum natura intelligi poteſt, & quod ex omni parte abſolutiſſimum eſt, Cicero.

Νόημα, τος, τὸ, intellectus, cogitatio, conſilium, ſenſus animi, vel ſenſum : vt Cicer. quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus, ἀνθρώπινα, ἀνθρώπινα, διάνοια, γνώμη, voluntas. τὰ πρώτα νοήματα, primæ notiones, Themiſt. Significat etiam ſententiam : licet. ἀφελεῖν τε ἢ κινῆσαι ἀφέλειαν δύνανται τὰ νοήματα, quid ſit, Budæus Pandect. & Quintil. lib. 8. cap. 3. Νοήματα etiam dicuntur inuentiones atque argumentationes. Ariſtoph. in Veſp. Τοὺς νοήματας Καιρὸν τι λέγειν καξίως εἰσαγεῖν, Στέργετε μᾶλλον ἢ ἀπορρίπτετε τὰ νοήματα σαῦξειν αὐτῆ. Et νόημα ſimpliciter inuentum, conſilium. νόημα· ἢ τὰ νοήματα, cogitata.

Νοήμων, ονος Ͻ, ὁ ἡ, intelligens, doctus, ſapiens, mentis compos, ſouσιν τὰς, prudens, Odyſſ. ἐ, ὦτα νοήμονες ὧδε ἄνδρων.

Νόησις Ͻ, ἡ, intelligentia, intellectus. Dura vox videtur Plutarcho, quæ tamen frequentiſſima apud Platon. vt in Timæo. ἡ δὲ νοήσεως μὲν λόγου ἀδελπθὸν, Cicero, quorum alterum ratio, & intelligentia comprehenditur.

Νοητικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, rationalis. νοητικὴ ψυχὴ, q. intellectualis anima. Ariſtot. de gen. Anim. τὸ νοητικὸν, vis intelligendi.

Νοητὸς, ὸν, ὁ, intelligibilis, Pud. ſub intelligentiam cadens, ſcientiæ, quæ animo cernuntur & ratione intelliguntur. Interpr. τὰ λόγῳ θεωρητὰ, Proclo. Τὰ νοητὰ ζῶα, Plato Timæo, animantes qui animo cernuntur & ratione intelliguntur, Cicero.

Νοθεία, ας, ἡ, ſpuritas. ὑπ' αἰτίας νοθείας διὰ τὴν μητέρα, matre illegitima prognatus eſt, Plutar. in Themiſt.

Νοθεῖαι, τὰ, τὰ διδόμενα πρὸς νόθους, Suid. res quæ dantur illegitimis patri & parentę, Bud. in Annot. concedebatur enim vt ad certum drachmas vſque liceret maioribus ac parentibus in ſuos conferre. Harpocrat. apud Pollucem eſt νοθεία χρήματα Ariſtoph. τὰ πρὸς νόθους διδόμενα.

Νοθεύομαι, ᾶ. ὑσόμαι, σ. ῶμαι, degenero, ſum adulterinus, ſum ignobilis à.

Νοθεύω, ᾶ. ὑσω σ. θεῦκα, abalieno, decipio, adultero, corrumpo, adulterinus ſum. Actiu. Accuſ.

Νόθος Ͻ, ὁ, ἡ, ὁ, nothus quicunque, ſiue ſcorto, ſiue uxore natus.

Νοθρικὴ ὁσωίη, adulterina forma, in Epigr.

Νοθεύω, cerret, cxaſperat. monet, νοθεύει, ἀχεύει, ἀσθάνει, Heſ.

Νόθος, ου, ὁ, nothus, ſpurius, degener, illegitimus. Latinum nomen non habet, inquit Fab. in 3. τῶν ἡδέων ἢ ὁ μὲν ὀνομαζόμενος γνήσιος, ὁ δὲ παλαιὸς, Homer. Iliad. β. Huic opinatur γνήσ. Lex erat Athenis γνησίους ὠῆ ὅσους ἐγγυᾶτες, ὧ ἡδέως, καὶ κληρονομεῖν τὸν πάτρον καὶ τὰ τοῦ, Vide Comment. Aristoph. in Veſpis, νόθος Ͻ ὁς ἐκ μητρὸς, ex non iuſta matre natus, vt in Themiſtocl. Idem in Pericl. δικαῖ Ͻ ἀξιοῦσιν ὁς τοὺς νόθους γνησίους, videtur Pericles ex Aſpaſia nothum ſuſceperat. Νόθος λογισμὸς, ſpuria ratio vel adulterina, Plato in Theæt. Τὰ πλαστικὰν ἀφ' ἑαυτῶν ἃ τὰς ὕλης ὅτι νόθον λέγει νῦν, ἐπειδὴ ἀκριβὲς ἐνέργεια ἢ τοῦ τοῦ, ἢ τῆς ἀμβίστους, ἢ ὁ σπερματικὸν εἶδος νόθου τῆς ἀρχῆς, Ariſtid. νόθῳ σαρκὶ ὀρύσσει, Epigram. id eſt, alienam carnem oſtrei, cui ſcilicet non ſit ſemen.

Νόθως, ᾶ. adulterinè. ſicẽ, ψεύδως.

Νοὶ, menti, Paulus cap. 7. ad Rom.

Νοίδιον, ſententiola, non νοῦδιον, Thrynich. Ariſtophan. Equitib. Ἡ γὰρ μεθοδὰ πάντα ταυτὶ κατασκάπτει. Βουλόμενος γνωμιδίων ἢ νοιδίων ſit à plurali τοῖ. Comment. exponit ὀλιγοστῶν.

Νομὰ Ͻ, in Pandect. Græc. & νομάδια ἄτερα, ſyluæ paſcuæ, in ſuo νοιμαδίῳ.

Νομάδες, pecuarij, ſeu rei pecuariæ deditinon ipſos arment os ſignificat aut bubulcos, ſed negotiatores & eos qui ex armentis bubulcorum redimunt, & agricultura victitant : vt Cicin Verr. Hinc etiam Νομάδες, populi Scythiæ, gens vaga, bubulcis mutandis dicta, Plin. libro 5. cap. 3. quæ plaſtris incolunt. Cota pabula paſſim ſequitur, Solin. Et νομάδες, paſcentes gentes. Βοσκόμενοι ἀγέλαι. Ipſi verò nomades etiam ἀνθρώποι dicuntur ἢ ἀμφίβιοι. vnde Νομαδίται, ὁ ἰδιώτης βίος, Suid. Νόμιδες, τὰ ὠῆ γαλῆσι νεμηδὲς χαλκήρεος ὀχμῆς. Ex qua voce Latina fluxit Numidarum vocabulum quod & Arabes complectun-

τ Vitru. Arabiáque Numi darum. Νομὰς ἡ, ἡμέρας. Hesychio, ὁ ποιητὴς τῶν μέλῶν.

Νομὰς, ἁδος, pascuis viuens. νομὰς δικὸς βίᾳ, pastoralis vita, Idem. νομὰς ζωὴ, quæ necesse habent pabulari, vt apes.

Νομὰς, ἁδος, idem cum νομισικὸς.

Νομὴ, ἡς, ἡ pascuis redeuntes ordine. Νομὴ γὰρ νομῆς κῦ σεῖχον ἐρ-

Νόμι, τὰ, leges, ritus, mores, instituta. Cyrillus. νόμιμον pro paro- interpretatur legitimum: penanſtexum autem pascuale. νόμιμος χθὲς ὁ, in Epigr. capellæ paſeentis.

Νόμη, ἡ, cœtus virorum paſtoricius.

Νόμιος, ὁ. Hesych. author est σκώλ Θ πραγίου.

Νόμιος, α, ὸν, ὁ regionis princeps, prouinciæ præſes aut præfectus, leimlator. Aristot. 2. OEcon. δι ἄσπον σὺ ἐς ἀγῶπου σπερκρισὶν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν τὴν νομικὴν ἀπὸ αὐτοῦ θ ἔχωσι ὅσοι αἱρεῖσ εἰς τὰ βίνια, ἐπιμέλειαν ἄπαν τας, quum ſenſiſſet præfectos ſingularum te æ Ægypti partium à ſe defecturos, &c.

Νομία, ἡ, νομὴ, præfecturæ.

Νόμιος, ὁ, ἡ, in paſcuis degens inter armenta. δάμαλις νομεὶς, cap. b. 1. Reg. vbi exponitur vitulus paſcualis. Et lib. 2. Dioſc. 200. βοὸς νομάδος, bouis armentarij, Ruel. in paſcuis & ar- to agentis, Marcel. νομὰς δε ἀιγῶν ἡ, gregales columbæ. p. ales ous dicit Feſtus νομὰς ἄλεας ſiue oiæ.

Νομεὺς, ὁ, nauium coſtæ. νομέὶς ἀκ. Herodot. in Clio : νομέας ἐπῆς πεμὸ- Valla perperam reddidit, paſtores & pecuarios. vide in dione ἐγκολπίσ. nam corrupte legitur apud Heſych. ἐγκόλπια. E ollux lib. 2. tradit Ariſtoph. ἀστρομιὸν vocaſſe, τὸ σῶ τοῦ ῥ λου. Heſych. exponit etiam ξύλα σκευαρῆ.

Νομεὺς, ὁ, paſtor, πομιὸν, βοσκὸς, legum conditor, tributor ſeu ibutor. Syne ſiũνον ὁ δοὺς ἀγαθὸν εἶν νομεὶς. Idem, ἐυχόμαι τὸν ῆν νομέα τὸ δῖν, χθόνδιον ἠ τὸ νεμῆ Ἀπτος ἀφ᾽ ἑαῦ. In Pand. : poſſeſſorem ſignificat. νομεὶς ὑπὸφορ Θ, gregarius & ar- tarius equiſo, Apulcius.

Νομεὺς, ὁ, pabularis, Plin. item paſtoralis.

Νομεύω, ὁ. ἄλλως, ὁ. ἄλλα, paſco, pabulor, depaſcor. Accuſ. lib. 1. Epi- λα νομεῦσι, oues paſcere. σοφὸς κἀντρε νομεῦσι, ſapientiæ ſi ulos alens.

Νομὴ, ἡ, conſuetudo: item διάρτεσις diſtributio, μερισμὸς, νέμησις, pi ſtipendium, præda. ὑπ᾽ ἀγὲν ἀφ᾽ ἑ νομῆ ἡ, copias educere pa- ti cum atque ad prædam agendam, Xenoph. ὁ. Pæd. anno- n : coogiarium Herodiano. poſſeſſio in Pand. κάρτωσε. νομὴ ἡ σπάνι κατ᾽ ὀλιγωσὶς, equitum diſtributio in vlamos, Plutar. i : curg. Item Νομὴ, paſtio, & paſcuum Columellæ, ἡ βοσκὴ, ve pabulum, res pecuaria, paſtus, cibarium. Homer. βατέρχε- ἰδίων ῥῶ ἑδάκα νομίων βατερχόιτο κρονίων, id eſt, ambiguum pa- ſta & pabulum. νομὰν ποιεῖσθαι, paſcuatur. Item νομὴ, ῆς, pſecturæ prouinciarum, regiuncularæ, Plin. Item Νομὴ, τὰ πόμια τῆ ἐλκοῦ, vlcera ſerpentia, quæ depaſcunt, Hermol. q : paſcendo ſerpunt, Marcel. Interpr. Dioſcorid. ἀνωτέρω ἀ τὸ ἐξ νομὰν ἐ᾽ κλυσμα. alibi, ὅσοις νομὰς τὰς ὁ ἀμίοις, i. ad gitalium nomas. Plin. lib. 27. Nomas ſiſtit, omniáque quæ ſiunt, aut difficilem cicatricem habent. Dicitur etiam Ne- alie incendio quaſi pabulatio. Polybius in 1. Τὰς τὰ πυθμένας ἡ φυσώσης, τῶν νομῶν τὰ σωμὸς ἐκπίπτ γάσθαι ἡ ἀφεκπα- ι, λοιμὸν τὰ πυρός.

Νομὴ, ἡ, ἀφικνεῖσθαι, Heſych.

Νόμιμος, α, ον, Falſiuſ, exiſtimor, hoc eſt, clara opinione & ætima- ne præditus ſum, cenſeor, videor, δικαὶ, σωφροσύνη, ἀνδρεί- gratia polleo. Plat. in Gorgia. ἀδικεῖν ὠφελεῖ σε ἐν ὠ κάλακας, ἐν ἀς πόλεσι σφῶλοι νομιζόμενοι ἐ ἀγαθοὶ ἔναι ; vtrum igitur vi- atur tibi vt aſſentatores populi, mali exiſtimari boni ora es in vrbibus? νομιζόμενος ἐδὲν ἦσον, cenſeri iure non inferio- Thucydid. νομιὸν ὁ νόμι, lege ſtatutum, lege ſancitum, le- conſtitutum. Aliquando νομίζειν, vel νενόμικα, pro ſo- nne eſt, legitimum eſt, moris eſt, in more poſitum eſt, πέρι κρίσεων, ὅ ἐστι. Xenophon. παρ᾽ ὑμῖν νομίζεται κρόνον, &c. habetur honeſtum. Alexand. Aphrod. πότ νομίζεται ἄνκρατὰ ἀσειν, hoc videtur ridiculum. Lucian. de luctu, ὑπὲρ- ταντες ὅσων τὸ νόμισμα νομίζεται, perpendentes quale numiſ- a ſit legitimum. Ariſtophan. περ. χρυσίου εἰ σὺ ἐπὶ νομίζεται, nti- s ingredi moris eſt. Ibidem, σωφροσύνη νενόμισ, modeſtia ſcta habebatur, colebatur, in vſu habebatur. Idem in Plu- , ἔχειν τὸ πλοῦτον, ὡς νομίζεται, vt fieri aſſolet, νομίζεται ἦ, lee eſſe, cap. 16. Actor. Apoſtol. νενόμισ ται πᾶ, legibus com- ratum eſt. ταῦτα μὲν σφι νενόμισται, hæc ab illis in mores ſunt cepta. Vnde νομίζόμενον, ſolenne, decens, legitimum, rituale, ſtum, in ius receptum, approbatum, lege ſancitum. Et νομι- μα, ſiue τετιμημένα, quæ Cic. iuſta exequiarum vocat : vt τὰ νόμιμα ποιεῖν, iuſta mortuis facere & parentare, id eſt, τὰ κῦ νόμιμα ὀφειλόμενα : & τὸ νομιζόμενον τυχεῖν, funerari. τὰ νομιζό- μενα ποιῆσαι. Æſchin. pro eodem. Dicitur & de aliis rebus. A- ſtoph. in Pluto, τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνει, iuſta horum cipis, vbi de ſtercoribus agitur, id eſt, τὰ δίκαια, quæ ritus poſtulat, id eſt, decentem & legitimam ac ritualem portion- nem. τὰ νομιζόμενα κοινὰ πρόσωπ, id eſt, iuſta implere : & τὰ νο- μιζόμενα κατοικεῖν, Xenophon, id eſt, τὰ δίκαια, vt patuló poſt ſe- quitur. τὰ νομιζόμενα θεοῖς σὺν θεοῖς, diuini cultus. τὰ νομιζόμενα ποιεῖν θεοῖς σὺν θεοῖς, Ariſtotel. in Politicor. iuſta diis facere. ἕνα νομιζόμενον, id eſt, vt Liuius, iuſta hoſpitalia. Dicuntur autem & ἕνινα ἐνόνομα vel χρηνόμενα, Bud. in Epiſtol. ſocr. ὦ ἄν᾽ οὐτὸ ἔθος ἦν, ὥστε ἀπορεῖν, ὅτ᾽ ἄζοι τῶν νομιζομένων ἐδὲν ὄν, in quibus nec- que nouum aliquid, neque incredibile, neque quod abhor- reat ab hominum opinione eſt, Plato 1. de Rep. κῦ τὰ νομιζό- μενα λέγειν, vt aſſolet dicere, pro more. τοὺς νομιζομένους ἀγαθοὺς, de more ritéque expiant, Plutarc. in Theſeo. τοὺς νομιζομένους αὐτοῖς χρησόμενος, quæ de his ſentimus, dicemus, Herodotus. τὰ νενομισμένα, id eſt, τὰ νόμιμα, τὰ δίκαια, recepta. τὰ νενομι- σμένα θύειν τοῖς θεοῖς, legitima diis ſacra perſoluere, Plutarch. in Numa.

Νομιζόμενος, η, ον, habitus qui eſt ex legibus, vſitatus. νομιζόμενα νό- μιμος, Xenoph. lex quæ in vſu habetur. νομιζόμενοι θεοὶ dij patrij, & lege recepti. νομιζόμενον, τὸ κῦ θεὸν νόμιος ἐφεισόμενον, quod aſ- ſolet, pro legitimo & licito, Pauſan. Ariſtot. νομιζόμενος λόγος vocat decétes & legitimas expiationes: & τὰ νομιζόμενα, ritua- lia. τὰ νομιζόμενα φόνοιδα, iuſta facere ſeu inferias ferre, Demoſt. Et τὰ νομιζόμενα, lege ſancita, Plato in Minoe.

Νομιζομένως, ὁ, ἰσως, ὁ, νομικῶς, ἀκ. ἐμῶς, puto, νόμῳ καὶ ἐθίσει, ſentio, exiſtimo, δο- ξάζω. Xenoph. διατοῦτ᾽ οὖν τὰ νομίζων, hæc eſſe ita duco. νομίζω πω τὰς θύειν, Demoſth. νομίζειν ἐδὲν ὅσι, id eſt, ſues pro nihilo putant, Herodot. Item conſueſco, legitima facio, legē im- pono, dico, ritum aliquem inſtituo, lege ſancio, moribus in- ſtituo. Plato in Minoe, πολὺ γὰ βέλτιον ἐστὶ τὰς ἐπιθυμίας, ἃς ἄν τις μέλῃ ἐν ἐν αὐτῷ ἐᾶν ἐ᾽ κῦ τὰ αὐτὰ νομίζεσθαι, ἵνα ἀλόγιτοι οἱ ἄνθρωποι, Latus eſt enim campus demonſtrationis, quod neque nos ea- dem ſemper de iiſdem nobiſque conſtanter, neque cæteri mortales eadem inter ſe inſtituunt & ſanciunt. Herodotus, γνώμῃσε ἢ νομίζοντες πολλὰς ἄλλας ἔκτε Θ. id eſt, νόμοις ἔχοντες. Thu- cyd. ὅσῳ ἥδιον ἐς ἢ γνώμας ἀφεστῶσι αὐτοῖς, ἃ ὠλιγωροῦ νομίσας, id eſt, τὰ νό- μιμα δίκαια Θ. idem. σὺ τὸ τοιοῦτον χρὴ ταῦτ᾽ ἐν ὦ ἐᾶν ἡ ἐλλὰς νομίζειν. Lu- cianus autem dixit etiam, ἢ νόμοις νομίζω σὲ ἐκεῖ, vbi exopto poteſt vſurpo. Item μετάδοσις, intelligo, interpretor. οἱ τὰ δίκαια καὶ νομίζοντες, qui de diis non rectè ſentiunt, Plutarch. in Perici- le. νομίζοντες ἀ᾽ οὐτὸ idem ſentientes, Herodot. νομίζων ἀγκῶν, Thucyd. imperium conſtituunt, Herodian. ἀκ. πεμίζοντ ἀμαῶν, vt Romanis mos eſt. Ariſtophan. ἀφ. νόμισ ἀεῖ σε ταῦτα χρὴ μυ- σάρια, id eſt, in vſum recipere. νομίζοντες τῶν φωνῶν, linguam v ſurpantes. Xenoph. νομίζει Θεὸς. Item cum Infinit. Idem ἐφεῖρ- γειν ἐχ μετάφυς ὠσιμίζειν ἐᾶ). Idem, νόμιζε κακοδαιμονίαν διδάσκαλ- ᾶ), tibi perſuade te miſeriæ eſſe præceptorem. νομίζεται licet, ſolitum eſt, vel legi rimum, Synel. νομίζειν, item ἰωὶς κεῖν ἢ, θαι- κεῖν. ἀγκύλ. χαιρέφρειν ἐδὲν ἔοικε θαμὰ τὸν πλατωνα δ᾽ μυκῆν νομίζετε, κλύειν σύμφορος θεῷ.

Νόμιον, ὁ, ἄργαλος, ἰυρισπρυdentia, in Epigr.

Νομικὸν, ὁ, legale genus, Quintil. Interpretes.

Νομικὸς, ὁ, ἡ, legiſperitus. νομικὸ πάντ᾽ ἀπῆν, Plat. in Minoe, iuſti & æqui maximè obſeruans ita ſecundum leges compoſitus vt nemo magis. Item legitimus, legalis. νομικὴ τάξις, legalis ſta- tus, Hermogen. νομικὸν ὄνομα, ius legitimum. νομικὸ ζήτημα, Idem.

Νομίμως, ὁ, ἡ, ὸν, conſuetus, fieri ſolitus, legitimus, ex patriæ le- gibus conſuetus, iuſtus, ἔνομος, qui ſecundum legem facit, qui iuſtè facit, iuſtitiæ cultor. νόμιμος ἀνὴ ἀνὴρ, apud Athenie- ſes legitima concio dicebatur & fixa & ſtata, quæ ter in Athe- ſe habebatur. Contrà σύγκλητος ἐκκλησία, id eſt, conuocata & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat. Et δημόσι- να νόμιμα, epulum legitimum & celebre, Ariſtot. de mundo. πάντες νόμιμοι, ciuitas legum obſeruans, Iſocr. ad Nicol. νόμιμον ἀ- κλῶν, in Epigr. νόμιμον & δίκαιον, idem eſſe Socr. dicebat. Xeno. τοῦ ἀνδρὸς ἕνεκα ὅσα σωφρόνων νόμιμα ἐδ᾽ ἀνθρώπ, νόμιμον ἐκπτικὸν, ſcientia augurandi, Gaza. unde νομίμου μαντικοῦ δόκιμον, iuris augurandi ſcientia. τὸ νόμιμον, i. τὸ ἐγέρκον δίκαιον. Interpr. De- moſthenis: iuſs ſcriptum, Bud. in Pandec. νόμιμα σήκεια, mores, Demoſt. τὰ νόμιμα, iura, leges, iuſtitia, mores, inſtituta. νομίμων ἐκνητὴς, iureconſulti, Gaza de Senectute. τὰ συγκλητικὰ νόμιμα apud Platonem, tyrannicæ leges. τὰ νόμιμα ποιεῖν, ſtare inſtitu- tis, exequi legitima, Xenoph. τὰ σοφὲ εἶν πολιτικὰ νόμιμα, iura aduerſus hoſtes tenenda. Idem lib. 1. Pæd. ἦ νομίμων εὐ᾽ ἐχόντ, ar- ceri à locis publicis & ſacris, Plato de Legib. δίκη νομιμωτέρα, iudicium aliquanto æquius, Thucyd.

Νομιμος, legitimè, meritò, iure, Thucyd.

Νόμιος, α, ὸν, iuſtus, paſtoralis, & Apollinis epitheton. Vide Apol. Schol. libro 2. & 4. quare Apollo ita dictus & Theocr. in He- racl. νόμιος ἐμπνέων μέλῶ, Nazanz. in Orat. paſtoralem cãtum inſpirant. Athen. in 14. ita vocari tradit quoddam genus ódæ. Suid. exponit μέλ Θ τὸ ἀπ᾽ νομῆ ἐδύθμον, νόμιος κορυβὰς, clauſa paſtoralis.

Νόμωσις, existimatio. νόμωσις εἰς τὸ θεῖον, id est, τὸ νομίσαι μόνον, τὸ εἶναι μόνον ἀλλ' οὐ θεοί. ἀσεβείας, apud Dioncm de Iudæis, religio.

Νόμισμα, ατος, τὸ, numisma, nummus, κεφάλαια, κέρμα, moneta, signata pecunia. Plato 2. de Rep. ἀγορᾶς ἕνεκα καὶ νομίσματος τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γίγνόντων. Aliquando consuetudinem significat. Aristoph. νεφ. φράσον γὰρ ὅτου ἡμῖν νόμισμ' ἐκίνει. vbi Interpr. νόμισμα δύο σημαίνει, τό τε νόμιμον ἔθος, καὶ τὸ κέρμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. νόμισμα βασιλέως, libro 2. Esdr. vbi Latinè, edictum regis.

Νόμισματοπώλας, numismatum aut monetæ vendītor, apud Poll. & νομισματοπαλικὸν apud Platon.

Νομιστὸν, iustè & legitimè administrato. νομιστὸν μόνον, νομίμως διοικουμένων.

Νόμιος ἀοιδὸς, ὁ, legis scriptor Ciceroni: est etiam poeta qui hymnos canit, modulator. Plato in Phædro, Οὐκοῦν αὖ τὸν μὲν ὕμνον τὰ τῶν θεῶν τιμιώτερα ἢ σωφρονέστερα ἢ ἐγκωμιαστικώτερα ἢ κατὰ τρόπον ἄττα ὠφέλιμα ἀκούειν ἐν χρῷτο ἄφρων ἀλλὰ καλὸν τὸν ἀφαιρεῖσθαι δίκη ποιητικὴ ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομοθέτας ἀφορισθείσης;

Νομοδιδάκτης, ὁ, legem docens.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor.

Νομοθετέω, ῶ, legis latio Cicer. legis promulgatio atque rogatio, sanctio, ius ferendarum legum, νομοθέτησις, Platoni, θέσις νόμων.

Νομοθετέω μι, νόσω, σω, νησα, sancio, ordino, lege sancio, fero legem, lege cauco, lege iubeo, Actiu. Accusἀνόμων νομοθετεῖ, legem pono, vt ξενοκτονεῖν ἐθὸ ξένοις, Demosthen. νομοθετοῦ νόμοις, etiam Æschin. dicitur & νόμοις τίθημι, pro eodem. νομοθετεῖ τὸ αὐτὸ ἐξέσιον, lege refrenat liberam voluntatem, Nazanz. in Orat. νόμως νομοθετεῖ, lex præcipit. νομοθετεῖ κατ' αὐτὸ, eos legi subiicit, Aristot. lib. 3. Policic. Iscor. cum Dat. νομοθετεῖν τοῖς μισαρχίαις, leges imponere regnis, gerendi imperij rationem præscribere.

Νομοθέτημα, ατος, τὸ, institutum, lex, sanctio legis, statutū, decretum, legum constitutio, edictum, Theophil. in Instit.

Νομοθέτης, ὁ, legislator, legis lator & scriptor, legis sanctor Tacito, & legis constitutor Quint. νομοθέτης iurati sedebant quū lex aliqua ferebatur. vide Demosth. ἐξ ἅπαντος νομοθέτης πᾶσι πάσχει, Andoc. vbi multa περὶ νομοθετῶν.

Νομοθέτησις νόμων, pro νομοθεσία vtitur Plat. de Leg.

Νομοθετικὸς, legum ferendarum peritus. Aristot. Ethic. 10. ἐκ τῆς ἐμπειρίας νομοθετικὸς γίγνεται ὁ νομοθετικὸς, disciplina leges cōdentibus, facultas legum ferendarum. νομοθετικὸν ὄν, ad legis conditorem spectat.

Νομοθετῶν, ὁ, legem accipio, Plato de Legib. ὁ νομοθετούμενος, legi subiectus, ibid. νόμοι δέτινες ἦσαν οἱ ἐπὶ τούτου, apud eos ita legibus cum paratum est. νόμοις δέτηται δικαίοις, sancitum est restamentum, Paul. cap. 8. ad Roman. ita vt νομοτεθεῖσθαι, sic etiam lege sancitum seu cautum esse.

Νομοῖς ὦν, legis peritus, νομικὸς, Suid.

Νομοκάπηλος, sic Chrysostom. sæpius Paulum appellat, quia legem didicerat sub Gamaliele.

Νομοποιέω, νομοθετῶ.

Νόμος, ὁ, lex, institutum, disciplina, ius hominum moribus recepta consuetudo, sanctio, θεσμὸς: ὃσπερ τὸ νέμειν, quod vnicuique suum tribuat: quasi δίανομος, vt ex Plat. apparet in Minoe: νόμων εἰσηγεῖ, legis promulgatio. νόμων ἐπαινία, & νομοθέτου, Interpr. Demosthe. νόμος πολιτικὸς, militaris disciplina. νόμος συγκλητικὸς, Plato de Leg. νόμος quid & quotuplex, Aristot. in Rhetor. Sophocl. pro moribus, αὐτὸ τὸ νόμιμα τοῦτ' ἐστὶ πολυθρύλητον, id est, θέσει. Pro consuetudine: Aristoph. in Pluto, φέρε πιῶ, νόμος γάρ ἐστι τὰ κατὰ χρήματα παυτὶ κατακίων σου. νόμος ἐστὶ φιλεῖν, consuetudo est osculandi. Xenophon. ἐξ νόμου, ἐ more, ex lege, vt lex iubet. Νόμος ἴδιος, lex propria & scripta: νόμος κοινὸς, lex communis, non scripta: quæ consuetudo est naturali iure gentium & communi consensu comprobata Aristotel. Rhetor. primo, Νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός. Λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται: κοινὸν δ', ὅσα ἄγραφα ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ. Idem Ethic. 3. πᾶν γὰρ ἀναγκάζει τὰ μέσα, ἢ τοῦ ἐξ ἅπαντος τὰ ἐναντία. legis non scriptæ sed communis & naturalis habes elogium apud Sophoc. Antigon.

Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη. In eodem lib. solet dicere νόμοι ἀγράφοις, & in Rhetor. lib. 1. νόμοι ἄγραφοι, leges præcipiunt. Sic verò definitur ab ipso, Νόμος μόνον ἐστὶν ὃ ἐφεσμένον ἐστὶ πᾶσι ἀκοῦσαι: ἐν μόνοις δὲ οἷς ἐφεσμένον ἐστὶ καὶ ἄκουσαι: ἐν μόνοις δὲ οἷς ἐφεσμένον ἐστὶ καὶ ἄκουσαι.

Νόμου εἶναι, legem sancire: & apud Horat. Epist. lib. 2. ad Iul. Florum, dicta tibi est lex. Plato in Timæo, νόμοις τὰ ἐναντία μόνοις ἔθεσιν αὐτοῖς, Cicero tamen, commoni autque leges naturales ac necessarias. Νόμιμα ἀπορρίπτοντες μηδέτερα, Demosth. lex esset, ne quis, Cicero. Et, κελεύσαντος τοῦ νόμου, quum lex esset. ὃν χρῶ νόμῳ, constitutis manibus, Herodot. vide χρῆσθαι, γράφειν, id est, τὸ ἔθος, Thucydid. νόμοι κρατοῦντες, latæ leges. νόμοις καίπερ ὄντες ἐκ τοῦ νόμου, legum præscriptis, Dinarch. ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἀνεύ τοῦ, legibus & institutis, Idem. νόμος πολλὰ ἀβελτέρως, dicitur. Sabbatyria Iureconf. i. teste Festo Pomp. lex multis aliis obscura legibus: à satyra cibi genere ex variis rebus cōdito. Vide σάτυρα in Πεφ.

Νόμος etiam cantilena, vt Latini dicunt modum, modos & modulos, legēsque meretrices Plin. vnde περπάνδρου νόμου, apud Athen. lib. 14. vbi recensēt cantilenarum appellationes ait, ᾠδὴν ᾗ ἀδώμεθα τῷ χαρίεντι νόμοι καφ' εἷνοι. Aristot. Probl. Segm. 19. Quæst. 28. quærit cur νόμοι pleræque inscribantur nec appellentur. atque homines prius quam literas sciant, legēs cantare consueuisse, ne eas obliuioni traderent, cuius morem adhuc apud Agathyrsos obseruari. Antiquitatis legislatores suas leges verbibus complexi sunt propter facilitatem memoriæ: quod constat ex Solonis Elegis apud Laert. & Demosthen. in Orat. περὶ ἀβέρ πρεσβ. Olympus musicus Marsyæ discipulus tibiales lugubres quosdam modos, id est, αἰτωλικοὺς ἢ ὀρθιαπικοὺς νόμους, compositit, vt mihi testis Commentator Aristophan. in illud in Equitib. Βωμιολόχα κολακόσαμβε, ἀλλὰ τοῦτο μὲν. Μὰ μὰ, μὰ μὰ, μὰ μὰ. μὰ μὰ. μὰ μὰ. Idem Interpres νόμους deorum hymnos exponit, νόμοις ᾄρκλοῦσα, inquit, τοῖς θεοῖς ὕμνοι. Alibi Aristophan. νόμος ᾠδὴ, suauis modus cantilena, μέλος. Licet etiam νόμον alij statuant in carmine, quæ cantilena certos modulos metricāsque leges quibus omnis vocis flexiones, intentiones, remissiones ἔμε. His interpretibus quid sit νόμων ποίησις apud Aristot. in Poet. vbi & hæc, ἐν δὲ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς ποίησις καὶ ἡ κιθαριστικὴ πρὸς ταῦτα, οἷον νόμοι τινὲς ἐκαλοῦντο, ὡς ἐκ τοῦ νόμου ἐκείνου ἐν ᾧ ἐφ' ἑκάστου ἐμελῴδουν αὐτ. vide ὀρθιαπικὸν νόμον. Et Νόμος ὁ ἀρχαῖος ᾠδὴ. Suid. ex Aristotel. νόμοι κιθαρῳδικοὶ οἱ μουσικοὶ τρόποι, καθὰ καὶ ἡ ᾠδὴ.

Νομὸς apud Ioseph. terræ tractus. Est & μερισμὸς certâque terræ assignata portio, plaga, prouincia, gens, tribus, domicilium, tributum. νομὸς, stabulatio, sedes, quas aliquis incolit, quæ Bud. afferens ex Herod. ᾗ αὖ ἕρπουσι νομοὶ ὧν θηλαμὼν ἕξουσι τὸν ἀφέτερον ἕκαστον.

Νομὸς, ὁ, idem quod νομὴ, pascuum, βοσκὴ. Homer. Iliad. β. νομὸς μυρίανται, id est, τὰ βοσκῆ: a verbo νέμομαι, νομὸν ἔχω, τὸ Aristoph. in Auib. pro pastum habere. Hesiod. ἀφεῖσθαι τοῦ πατέρα νομῶν, verborum copia, πλάθει. & apud Homerum ἐν δίνῃ ἢ πολὺ νομὸς ἔδωκε existimat tamen Budæus posse accipi pro distributio, seu potius retributio, quia ἐν ἀντιδόσει ἢ ἐπιμοιβῇ ὅπως τοῦτο κ' ὑπακούσαμε. idem in Hesiodum citato exponit verbis tantum pascēris. Aristot. de mundo, τὰ σφέτερα νέμη ἢ νομοὶ διαβρύσεσι, i. in pascua. Item præfectura. Idem 2. OEcon. ἐπικλίνοντος ἀπὸ τοῦ νομοῦ ἐξ οὗ ὁ ἥλιος δύεται, &c. dum nauigat per eam vehemetur præfecturam, quæ pro deo colitur crocodilus &c. vnde νομάρχης, νομὸς ἄρχων. Apollon. Rhod.

Νομοφύλακες, οἱ, magistratus Athenis, οἱ ἔνδημοι, de quibus legendus Pollucem lib. 8.

Νομοφύλακες, οἱ, legum præsides & custodes, qui etiam horum facta obseruabant, & ad leges reuocabant, Cicero 3. de Leg. vide Harpocrat. οἱ ἔνδημοι appellatur à Demosth. τῶν ἐπὶ τοῖς νόμοις magistratus alius est à Thesmothetis. vide Suid. Erant hi numero duodecim Athenis, quales ferè Triumuiri Romæ, Idem Annot. Plat. Epist. 8. vult in Republica esse triginta quinque, his verbis, πολίμιον ἢ ἐφύλακας αἵρεσθαι, νομοφύλακας πενήντα καὶ ἑκατὸν τὸν ἀριθμόν.

Νομοφυλακία, ας, ἡ, legum morúmque regimen & tutela, legum observatio, Aristot. lib. 6. Polit. cap. 8.

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, tutela legum, iuris custodia. Item locus vbi duodecim νομοφύλακες iudicabant. melius scribitur νομοφυλακεῖον, vt apud Suid. νομοφυλακεῖον ἔνδημον, porta prætoria, qua reducebantur ad supplicium, ἐν' ἐξ οἱ κατάδικοι τῶν ἔνδημα ἐξάγοντα.

Νομὸς, ὁ, λος, vleus depasceus, vleus quod à depascendo nomades vocant, Alexand. Aphrod. νομεῖν ἔλκη, depascentia vlcera. Galen. ad Glauc.

Νομοσθέτης, οῦ, legum interpres. Strab.

Νοεμλιάζει, ὁ, cuius mens læsa est.

Νόος, ὁ, ὃν per contractionem νοῦς, sensus, mens, intellectus, cogitatio, consilium, animus, prudentia, διάνοια, ὁ λόγος, κρίσις, ὁ νοημοῦς. σοὶ νῦν πρὸς, consulte facio. νόῳ κεῖσθαι, cogitare, reputans, qui in mentem admisit. vnde νόον εἶσι ἔχειν, capiet: vt in hemistichio prouerbiali, πλὴν πλησίον νόον ἔχειν, piscator percussus sapiet. ἀγ' νόον, ex animi sententia.

ν. voto satisfacio.
ὀφθαλμός, oculus mente captus.
νοεμμα, mentis sensa. νοεύμμα quæ sint, Sulpitius Victor de R.
νοέω, idem quod νοσηδῶ & νοσηρεύω, valetudinarius, Gaza: laguens, Aristotel.3. de partib. valetudini obnoxius, Idem lit.
νοερός, vide Νοατερ.
νοῦσος, morbosus, insalubris, valetudinarius. Et Νοσηρὸς Pol
νοσηφόρος, ἀρρώστημα, μακαλία.
νοσηφορέω, afflictor, Euripid. verbum ἀπὸ τοῦ νοσηφόρου, Gaza. vide ἀρρώστημα in Ammon. νοσῶ καὶ πορεύω, renibus laboro. Aristotel.3. de Anim. Hoc verbum apud Græcos sæpius ad animum refertur, vt νοσῶν, sit de spere, ac insano studio flagrare, Plato in xod. Plutarch. ἀεὶ ἀοργησίας, τοῦ ἡμῶν ἡ λογιδρωτος αὐτὸν αὐτοφιλοδοξίας ἀεὶ στρεφόμενα πολυπλοκότητος. Demost. pro instinis discordiis laborare. Item errare, Chrysost. in 1. ad Cornt. 15. ἀξίων ἡ ἀκούσαι τῶν ἐκτυπώσεως λόγου τοῦ τοιούτου οἱ τὰ μανιχαίων νοσοῦντα de & νόσε pro hæresi.
νοσηρός, ἡ, ἀγρότατος. languor, ἀσθένεια. Item curatio ægroti qui lubita ei officia præstantur. Plut. in Lyc. at. νοσηλεία verò, φύλαξ τὰ ὀφείλοντα νοσηλεῖα. officia & remedia quæ ægro adhibentur.
νοσημάτιον, διὸ τὸ μικρὸν ἀσθενεῖν, ægroto, νοσοῦ ὡς ὑποχόνδρ. Depon. Absolppian. ὁ χρόνος πάντας ἡμᾶς ἐνοσηλώσεται, ægrotabat.
νοσηρός, ægrotos curo. significat etiam infirmo, valetudinario reo. Chrysost.
νόσημα, ατος, vitium, morbus. Plat. Epist. εἰς τὸ πᾶν σφοδρὸν νόσημα ἀπιέναι, in morbum maiorum incidere. in Stoicorum placi ἀνόσημα, εἶναι σοφὸν ἀνδρὰ ἀνοσιῶν ὀφείλω. Cicer. Tuscul. an. 4. Aegrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda, quam valde expetenda sit, inhærens & penitus insita, Ibid. Λέγουσιν, ὅτι νόσημα μὲν ἀσθένεια, ægrotatio, morbus cum infirmitate, Cicero.
νοσηρός, ή, paruus morbus: Aristotel. inter ὑποκοτικὰ numerat.
νοσηρός, ὁ, morbidus, valetudinarius, valetudini obnoxius, morbosus. Plutarch. de Virtutib. mulierum, Τοῦτον δὲ φασι τοῦ πονηρικωτάτου εἶναι θεοῦ πάμφαγα ἀεὶ ὀρέγεσθαι. Dicitur etiam Nosos tanquam, vt νοσερὰ τοῦ σώματος, corpus ægrotationi obnoxiū & morbosum, vt Νόσηρος, τὸ νοσημάτιον. Νοσηρὸς τοῦδε etiam dicitur cidens quod ab ægrotatione manat. Aristot. 7. Ethic. Καὶ ὁ πονηρὸς ζῶν, διὰ τὸ νοσερὸς μονονοῦ κινεῖν ἑαυτὸν, ἀεὶ νοσηλεύεται, ἢ ζῇ ὅσιος, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἀφ' ἑτέρου. Idem, Σύμφορα δὲ ἡδονὴ καὶ ἀλκαστὰ καὶ χαλεπότητος μᾶλλον ἢ ἁπλοῦ ἐστι, ἀ ἡ νοσηλεία ἐστὶν, i. causam habent & originem à morbo.
νοσηρὸς, ἡ, ὁν, Aristot. lib. 7. Ethic.
νοσηρὸς, ὁ, ἡ, νοσηρὸς νοσηρὰ χωρία, loca insalubria, Xenop.
νοσηρὸς, ἀγρότατος facio: cuius contrarium ὑγιαίζω. dicitur & vocari. Galenus. ἀπὸ τοῦ νοσηλεύειν, causa morbi, quod & νοσώδης, dicitur.
νοσηρὸν, ἐπὶ τοῦ σώματος, Synes. τὸ νοσηρὸν μέρος τὸ ἐν σώματι ποιεῖ τοῦ πόνους & ἀσθένειαν, adhuc infirmum.
νόσημα, aduersa valetudo, vel potius curatio aduersæ valetudinis.
νοσηρὸς, ὁ, ἡ, Nosocomij præfectus & curator, valetudinarius medicus, iuris.
νοσηρὸς, ὁ, ἡ, morbosus, vitiosus, morbidus, morbum affens. νόσος τοῦ σώματος, Alexand. Aphrod. i. morbi causa. & νόσος χυμὸς, vitiosus humor.
νοσηρὸς, morbum committo, morbos contraho. νοσηρεῖν, morbos excitare. Cebes Theb. ἐκδέδεκεν πάντα τὰ νοσηρομοῦντα, omnis morbi causas.
νοσηρὸς, morbus, ægrotatio, languor, vitium. ἀλλοδὴς ὅτι τὸ, νόσον τῶν ἀεὶ ἐκμεῖν ἀσθένειαν: πάσης δὲ ὕβρεως ἀδικείας σώματος ἐμπόδιον, τοῦ ἐλευθερίας ὄζειν. ἡ ἐκ τοῦ σφοδρὰ μᾶλλον ἢ μέτριον ἐμπίπλασθαι ἀνόσημα, μεγάλης δ' νόσος ἐστὶ, comitialis morbus, Gaza lib. 9. cap. 12. Pastor. plantar. vide Γ ἐστὶ. Aliquando pro peste, Thucyd. νόσος πεπραγμένα.
νοσηφόρος, ος, ὁ, ἡ, dicitur, quum quis morbum curando corpore producit. Plato 3. de Republic. longa ægrotatio. Idem lib. 6. ἡ τοῦ σώματος νοσηφορία ἀπέρρυσεν αὐτὸν τοῦ πολιτικὸν κατ, &c.
νοσηφόρος, seditionem moueo. Hesych. κατασείω.
νοσσεύω, pullus gallinaceus. Dioscorid. lib. 2. cap. 53. ὁ ζῶν τὸν ὀστακὸς (legunt quidam τὸν ἀλεκτοροίδα) μᾶλλον ἀδύτων ὀπὸ κράδιτος χάριν φαιλοτάτων, &c.
νοσσεύω, pro νοσσεύω, γίγνομαι, nidulor. νοσσεύεσθαι ἀρτίως ἐν τῷ νεῷ, genera animum quæ genitæ fuissent in templo. Herodot. lib. 1. vide Φωλεύω, in Ammonio.
νοσσίον, ν, τὸ, pullus auium. φρασσὸν ἔρεπ ἑαυτῷ νοσσίαν, ἢ πρηγῶν νοσσιὰν ἑαυτῷ ὃ ὄρνεον τὸν νόσσια ἑαυτῶν, Psal. Dauid. π. passer inuenit sibi domum, & turtur nidum vbi ponat pullos suos.
νοσσίς, in Epigr. puella. ἀπὸ τῆς νοσσίας appellatur, quasi pulla à pullis auium ducta significatione.
νοσσονεφρίς, in Epigr. pullos alis.
νοσσοπετέω, ἡ, ἡ, redeo, eo, tendo, νόημαι, παρέρχομαι, ἀφίκομαι, ὑποτρέφω, κάκωσις ὄμμα. Neutr. Absol. νοσσοῦμαι, τανεῖν. νοσσῶσας, ὑποτρέφας, ἐπαιτῶν. Hom. Odyss. 0. βίβλος ἀμφιγνήεσσα κάδε με νοσσοπετῆλθε, illuc profectum. Idem ibid. εἰκάθε νοσσοῦ, domum reuertetur. Pro errare & circumferre, vt Lucr. Epist. 7. Ὑπὸ γῆς νοσσῶσαι πορείαν ἀεὶ ἡμῶν τε καὶ ἀδύλαι πάντας πανταχῆ, sub terra passim turpitet misereque omnino circunferri.
νόστιμος, ὁ, ἡ, ἡ, rediens, redux, suauis. & Odyss. ἐμὸς νόστιμος ἔσται, reuertitur tuus filius. & νόστιμον ἦμαρ, Odyss. dies reditus. νόστιμος ἀπὸ τοῦ ἀπὸ κακοῦ εἰς ἀγαθὸν ἐπανοδὸς: sic νόστιμος Βιότοιο, l. 3. Epigr. at δῶμα νόστιμον Euripid. dicitur, in quam quis redit, ita enim inquit in Alcestide, ὅθ' ὠτοχθὶς νόστιμον δῶ' ἐλθὼν δόμοις. vtinam domum redeas.
νόστιμος, τὸ, dulcedo: propriè ea quam animo magis quàm palato sentimus. Translata est vox ab his qui ex longa nauigatione militiáve & exilio in patriam reuersi, omnia ibi grata ac dulcia inueniunt: νόστος enim reditum significat. sic νόστιμον βρώμης, dulciariorum genus quoddam apud Eustath. legitur, νόστιμος σπέρμα τος, suauis semina: sic Gaza lib. 4. de caus. plant. Theop. cap. 14. δοκεῖ ἡ μεγάλα συμβλάπτειν ἡ ἡ σκάπτος σοφὸς τὸ νοσιμάτερον ποιεῖν τὸ σπέρμα, farritio multum ad seminis inaniuate conferre videtur: sic Gaza Ibidem. dicitur etiam νόστιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & succus est seu melior pars, & veluti flos: cui plerunque opponuntur sordes & excrementa. Lucian. de luctu, τὰ ὑφ' ἡδονῆς ἐπὶ τῷ κακοδαιμονίζεσθαι ἀπιτοῦ ἐρᾶτε, οἷς τὸ μὲν νοσιμώτατον ἀφ' ὑπερισπᾶται ἀσιφῶν ὁ κάμπος ἀφροκαλῶν, αἷον εἰς τὸν ὑφορβὸν οἰχόμενος, τὸ ἡ κατὰ πεπήρωμαι, ἡ κωνεῖ, ἀχθεῖν.
νόστιμος, etiam expon. ab Hesych. οἶκος.
νόστος, ὁ, reditus, via, ἡ εἰς οἶκον ὑποτροφὴ, accessus, ἄφιξις, ἀπόνομαι, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος. νόστον ἰὼ Κάπτοντα, Euripid. salutis domum non est redituras. Item νόσος, suauitas, dulcedo, incunditas, ἡδύτης: διὰ τὸ ἡδὺ τὸ ὁμοιομοῦ νόσῳ, Pty. Suid. ἡ ἀλεδοσις τῆς γεύσεως ὁ λυκησμὸς διὰ τὸ ἡδὺ τὸ ἀνδρώματον: vnde νόσιμον τὸ ἡδύ. Eustath. οἱ δὲ μᾶλλον ὁμοίως βρῶσιν φασὶ νόσιμον ἡ νόσον ἡ τῶν ἀδύτητα διὰ τὸ ἡδὺ τὸ ὁμοιομοῦ νόσῳ eo quod Homerus νόσον, id est, reditum in patriam modò γλυκερὸν vocat, modò μελιηδέα. Est quoque νόσος sine Ε. Deus deáve vel Dei simulachrum quod molendinis appositum farinæ mensuram aspicere, ac velut ei præesse credebatur idem & Hesychius testatur apud quem ita habetur Ἔνος Ἄρκας μάκαρ. Ἀπτικοὶ ἐν τοῖς μύλωσι τὸ ἄγαλμα ἔφερον τὸ θεᾶς ἐφεστῶτος τῷ ἀλεομένῳ ἔσθ' λέγεται νόσος.
νόσφι, vel νόσφιν, Aduerb. seorsum, sine, eminus à cæteris, χωρὶς, ἀθρόως, ἀλλαχόθι, ἰδίᾳ, ὀπτεύμενος, ἀπαρ. Interp. Hesiod. Ger. ἐκ σπουδῆς, absque hera. Odyss. ξ, νόσφι δόμων, de domo, extra domū. Nonn. νόσφι βεβῶκεν. Hom. Odyss. seorsum ibat, id est, recessit, disparuit, secessit νόσφιν ἰὼν, Hom. i. ἀπῶν, absens, ἐν σπουδῇ. Odyss. ξ, βίοτον ἀθρόως νόσφιν ἴόντος, Apol. i. νόσφι ἡ πυδεσὶ θ αἰ, &c. adhæc, χωρὶς ἑαυτῶν.
νοσφίζω, turtiuus, clancularius. Martial. clàdestinus, κλοπιμαῖος, λαθρῶν.
νοσφίζομαι, μ. ἴσομαι, σ. σημαι, τ. ecedo, auer sor, priùor, interuerto, furor, suffuror, rapio, priuo, ἰδιοποιοῦμαι, ὑφαιρέομαι, κλέπτω, στερῶ, pro ἀφίημι, demitto, Apollon. Rhod. νοσφίζομαι σε, Sophocl. id est, ἀπορτεύω σε ἀπὸ τοῦ ἐπιλοίπου πόνου μου, ἡ οὐ πάσας σε ἀπαλλάττομαι ἡ ὑπηρετήσομαι ἡ οὐ συγίνομαί σοι, &c. Interpr. νοσφίζομαι πόνῳ τὸν τινὰ, id est, sepono de precio. Etasm. capite 5. Actor. Apostol. ita exponit, adnotans significare seponere & auellere, vulgaris Interpr. fraudare de precio, quod nec Erasm. displicet. νοσφισάμενον χρυσίου μέρος, aurea vasa furatus, cap. 4. li. 2. Macchab. νοσφισαμένων, alienans, priuans, Hom. Odyss. Et Iliad. ἐξ ἑλλάδος κὴν φαίμην καὶ νοσφιζόμενος μᾶλλον, 1. χωρεζόμενος, abalienaremur, alieniores essemus, magis repudiaremus. Νοσφιζόμενος, passiuè, pro interfici atque è medio tolli, vita privari. Æschyl. ἐν Χοηφόρ. μίασμα λακτηθὲν ἄξ ἐνοσφίσθη πάτερ, memento balnei pater, quo periisti, οἷς ἀπέθανες.
νοσφίζω, μ. ἴσομαι, σ. ισα, alieno, auerto, sepono, separo, defrando. ἀφαιρέω, στερέω, χωρίζω, Homer. & Dionys. de Situ orbis. Ἄλλοι δ' ἐν ἀπείρονι δια' χρόνια νοσφίζουσιν, Alij continentibus terram diuidūt. est item aliquid de cerpere ac furtim detrahere, quum tantem non aufis tollere. Actiu. Acc. & Genit. Apoll. a. ἐνόσφισα μ' ἡ ὀφελῶ, ab Hercule me separarunt. νοσφίσας ἐμ ἐαυτὸν Euripid.
νοσφισμός, οῦ, ὁ, fraudatio, separatio, auersatio Quintil. & auer-

sio, quasique subtractio.

Νοσώδης, ὁ, ἡ, ὁ, morbos parions. insalubris, grauis, νοσηρὸς, πολύνοσος, νόσων μεστὸς, ἀργὸς, ἀγροτικὸς materia, Gaza.

Νοσῶδες, etiam inuentur apud Basil. & Suid. vox est Latina, notarius, ὁ γραμματοσημειωτὴς enim τὸ γράμμα, ὁ νόσος ἐφοβεῖτο.

Νοτερός, οὐ, ὁν, humidus, ὑγρὸς, νοτερὸς, χλωρὸς, Thucydid. 1. imber sic Valla. Interpr. Græcus, νοτερὸς, ὑγρὸς, ἢ ὑετὸς ἄγαν, ἐστὶ δὲ ἢ ὕετερὸς καὶ πίων τόπος, ἀλλὰ κρυώδης, ἢ κρασπέδης.

Νοτέω, ὦ, humeo, madeo: seu humidus madidúsve sum.

Νοτηρὸς, humectus Gaza interprete.

Νοτία, ας, ἡ, humiditas, pluuia, imber. Homerus. νοτίη, ἀβρόσυνος. ὁ ὑγρασία.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, Aristot. Problem. ξηραινόμενον δὲ ὅλως καινοῦται νοτιᾷ δὲ ἐκφύεται.

Νοτίζομαι, humector, humeo, vel humesco, madesio. νοτιθεῖν, humectetur. νοτιστμῆν, humefactus, νοτιστμὴν, apud Aristot. ter ra humefacta, quæ & humecta dicitur.

Νοτίζω, Australe facio, madefacio, humecto. vnde καπνοτίζω, Euripid. νοτίζω neutraliter etiam capitur pro humeo seu humore madeo affert enim. Bud. ex Plut. νοτίζουσαι ἀοιδαὶ prororantes vel præhumidæ.

Νοτιὸς, οὐ, ὁ, ἡ, ὁν, Austrum præ se ferens, Australis. vnde ἥλιος νότιος, Aristot. de mundo, sol Austrinus, siue ad Austrũ spectans. νότιος θαλασσα, mare Australe, 3. rubrum. Herodot. νότιον κόλπον, τὸ πρὸς νότον κείμενον, Australis plaga & tractus. sic Suetonius, Austrinis tempestatibus tentabatur grauedine, de Othone loquens. Ité humidus, pluuiosus. marinus. νότιος ἀφρὸς, humidus sudor: cui αὐχὴν ἀφρὸς opponitur. Νότιστηρ, apud Aratum, flamẽ ad Austri inclinatior, Cicero.

Νοτὶς, ίδος, ἡ, humiditas, vapor qui differt à sudore, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Νοτιδεὰς, βος, χέος, Apol. Rhod. humectatus, Silius Ital.

Νοτιδώδης, ης, θ, humectus, vitiatus. Alex. Aphrod.

Νοτιδῶν, ὰ Austro, ὄντι τὸ νότου.

Νότος, Notus seu Auster. Interdum generaliter capitur pro omni vento meridionali. Qui inter hunc & Eurum siue Vulturnum spirat, dicitur Εὐροφοινὶξ: qui autem hat altrinsecus inter hos, i. inter Africum & Austrum: hunc alij λιβόνοτον, quasi Africus austrum vocant: alij λιβοφοίνικα, Libophœnicen, vt refert Aristot. lib. 2. de mund. Vide Gel. lib. 2. & in dictione Εὖρος supra ἢ φερομακεδόνιος τὸ πρὸς νότον τῆς πολεως, ad partem Austrã lem, Thucyd.

Νοτοστικὸν, mente plenum, νῦ πεπληρωμένον, Aristoph. Interp. à verbo βυω. βύσασθαι τὸ πληρῶσαι.

Νοτοφυλακὸς, prudenter, νοηματικῶς, σιωπηλῶς. Aristop. in Vespis. οἰοὶ γεωργοὶ ὡς δεῖ πρατηρὲς ἐμοὶ ἢ νυξοφυλακὸς.

Νουθέτημα, ατος, τὸ, admonitio, νόησις θ, institutio, τάνθυσις, correctio, commonitio & obiurgatio: inde dicta, quòd in animum alicuius ponas & ingeras quid factum oporteat. Dicitur etiam νουθέτησις à Platone, quin & νουθετισμὸς à Menandro, sed hoc ἀφαύλοτερον respuit Pollux, id est, ὄσπ πλῆξις, σωφρονισμὸς, ὑπόμνησις, ἔπανος θ ωσις.

Νουθετέω, ῶ, σω, ησω, ησα, admoneo, παιδεύω, instruo, castigo, verbis increpo, κατηχῶ, ω, Æschin. Actu. Dat. & Accus. Sophocl. τοιαῦτ' ἀδούσαν ὧδε νουθετεῖ τινα, talibus virum stultum monebat. νουθετεῖν πλησίον, verberibus cedere, Plato in Leg. Acc. binis iungitur Cæpius apud Lucian. πατραμῶσι δὲκα παῖσὶ σε νουθετῆσαι. Νουθετῆσαι, τὸ σωφρονίσαι, σωφρονίζω, ὑπομνῆσαι.

Νουθέτησις, ατος, ἡ, admonitio, increp tio, castigatio.

Νουθετητὴς, ου, θ, ὁ, idem. Νουθετητὴς δὲῖ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἢ τὸ θυμοειδὲς, νουθετεῖν. Clem. Alex. libro 1. cap. 10. ἀεὶ γὰρ τὸ θυμικὸν κτιμνεῖ δὲῖς νῦ σβεστικοῦ πυρὸς. Admonitio leuis, & velut familaris quædam ratio consilij, quo vel memoriam excitamus, vel perturbationem corrigimus. Streb. 56. Obiurgatio est castigatio, quæ fit verbis paulo durior. quã admonitio, sed tamen cotumelia carens. Adhortatio est oratio qua ad agendum vehementius quasi calcaribus adhibitis, incitamus.

Νουθετικὸς, ὴ, ὸν, admonitor, corrector, σωφρονιστὴς, Hesych.

Νουθετία, in Νουθεσία.

Νουθετικὸς, ὴ, ὸν, admonitorius. νουθετικοὶ λόγοι, exhortationes, Plato de Leg.

Νουθετημὸς, in Νουθεσία.

Νουθετώδης, ης, θ, reprehensus, admonitus.

Νουμηνία, ας, ἡ, neomenia, nouilunium, calendæ, primus dies mensis. ἑορτὴν ἦγε νουμηνία τοῦ πρώτου μηνὸς ὡς κελεύσας ὁ ἰουλίας καλοῦσι, aduenit noua Luna primi mensis, quas calendas Ianuarias vocant, Plutarch. in Galba. νουμηνία sacra erat Apollini, Aristophan. Interp. νουμηνία ἢ σεληνίων, calendæ lunares, id est, interlunium: sic Valla libro secũdo. νουμηνία ἡμερήσια πρὸς τὰς ἐκλείψεις ἐστὶν ἡ μέση χρόνου ὁμολογούμενως. Romanorum calendæ nulla re cum Græcis conueniunt, Plutarch. in Romulo. vide Εἶνι, & Νεομηνία.

Νομιμόνειρος, pares qui tempore nouæ lunæ fiebant, vbi sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νόμισμα, nummus. Latina quidem vox, qua tamen vsus est Ecclesiasticus, Aristot. & Pollux, qui ait valere tribus obolis.

Νοωνεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὁν, prudens, mentis compos, cordatus, ὁ ἔχων νοῦν. est verò νοῦν ἔχειν, cordatum esse, sapere.

Νοωνεχέστερος, prudenter, cordatè, ἀσφαλέστερον. Hesych. pro eodem dicitur νοεχῶς.

Νοωνεχὴς, prudenter, cordatè, πανουργοπονηρῶς. Polyb. νοωνεχῶς δὲ καὶ πολιτικῶς ἐβούλευσε περὶ ἑαυτῶν τότε κρίσεως. Idem, νοωνεχῶς ἢ σφαλῶς, cordate, & consyderate & astutè.

Νοῦς, ὁ, mens, sensus, ratio, intellectus, intelligentia, ingenium, astutia: animæ pars, quæ vniuersa entia contemplatur. νοῦς ἐν ψυχῇ ὁ ἐργεσία νοῦς, id est, intellectus, versatur circa scientia pia. Aristot. Eudemiorum. libro 6. Ethicorum. ἕξις δὲ ἐπιστημὴ, & est ἕξις πορικὴ ἀπόδειξις, ἢ ἕξις ἀμέσων ἀρχῶν. ἀνάγκη ἄρα τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν ἔχειν ἢ νοῦν καὶ ἐπιστήμην. Augustin. in hoc de Trinitate. Quia in anima, & intellectus est rerum in se veré existentium: intelligentia verò, est principiorum, vt Deij, hyles, ideatum, incorporearum naturatum. atque hic intellectum inferiorem distuit intelligentia. Aristotel. 6. Ethicorum. Τρία δὴ ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, inquit, τὰ κύρια πρᾶξεως καὶ ἀληθείας, αἴσθησις, νοῦς, ὄρεξις. Et infra νοῦς ἢ διάνοια pro intellectu dicit. Proclus περὶ ἀποδείξεως. νοῦς, αἴσθησις, διάνοια. statuens. mathematicis tantum attribuit medium locum habentem. Aristotel. 3. de anima. νοῦς ὁ ἀπὸ τῆς ὕλης ἀπολυθεὶς, id est, nunquam aberrat. νοῦς ἐστὶ πάντα ἀεὶ ἀληθεύειν, id est, nunquam aberrare & falli dicit: contra opinionem & fidem, id est, νοῦς ἐστὶν, οὐ πίστις, falli & decipi. Νοῦς ἢ φρήν, in Timæo, mens. Intelligentia, Cic. σῶμα, ψυχὴ, νοῦς, corpus, anima, mens, pars animi, Nazanzen. in Orat. πρὸς νοῦς, quæ sententia quis sequatur, quod consilium? Aristophan. νοῦν ὄδλε, noui animus. νοῦν ἔχειν, luntatem. νοῦν ἔχειν τὸν αὐτὸν, sum eiusdem animi, idem velle. νοῦν ἔχων, qui animi habens, qui consilij? Significat etiam ἐπιεικῆ, ἐγρηγορέναι, prudentem esse, consultum esse. mentis compotem esse, cordatum esse, & cor habere Ausonio. Polybius, νοῦν ἔχειν πολεμῶ δὲῖ τοῦ σπατηρεῖν, ἀλλὰ δεῖ κυρίως τὰ σπατηρεῖν ἐπὶ τοῖς ἀφαλῶς ὁδεύειν. Vnde νοῦν ἔχων, soluta compositione, νοῦν ἔχης, sicut Latinè animi magnitudinem pro magnitudine dicimus. νοῦ κατηκριβῆ θ, id est, νοῦ ἔχων, Plato de mentis compos, qui sapit. ὁ νοῦ ἔχων, parare, in animo habere. Plat. 1. de Repub ὧν νῦ ἔχῃς ἀπέναι, abire cogitas. Idem ἐπὶ ἢ μακρότερα πρὸς αὐτῷ ὧν νῦ μοι γίγνεται ἐπιεῖν, in mente nunc venit dicere. εἰς νοῦ βάλλομαι τι ἔργον, opus molior, gredior, Plutarch. in Thes. ἢ νοῦ, pro animi sententia, deliberamus, ἢ γνώμῃ, ἢ νοῦ ὦτι, ex animi sententia est. νοῦ δὲῖ μοι, opto, mihi probatur, Plato de Legib. Quibus emplis apparet quàm minus rectè hoc Platonis in Timæo ἢ νοῦ τοῦ ξυνιέναι πάντα ἢ πᾶς ψυχὴς ξύφανσις ἐγκρίνοντα, transtulerit, Animum igitur quum ille procreator Deus & sua mente & diuinitate genuisset. Εἰς νοῦν ἰέναι, reputare. Euripid. in Rhesꝰ. εἰς φρατέρας νοῦν συμφορᾶς λόμιλον. Cic. Tusc. 3. futuras mecum commentabar mise. ἐπὶ τὰ οὖ ἢ τὰ νοῦς γίνεται ἐλοῦς, ἢ λόγ πᾶς ἐστι, ἢ πνεῦμα φρενῶν. ἐπὶ νοῦν, ἢ λόγ τὸ ἀμάθειας, ἢ ὁ ἀσύνετος, ἢ ὁ μανθάνων ἐγκαὶ νοῦν λόγ. ἀφρόνως ἀμαρτάνω φ ἢ ἀφρόνεστερος συγκρίνομαι, ὁ μᾶλλον φρονῶν. ἢ ὁ σοφιστικὸς πρᾶγος.

Νοσεκὸς, morbundus, valetudinarius, Nonn.

Νοσηρὸς, ὁ, ὁν, ἡ, morbo grauatus, æger. Oppian.

Νόσο, ionicè, pro νόσῳ, morbus. νόσοισιν pro νοσώμασι. ad. α, νόσοι αἰὲ κρατοῦ ἦσιν. νόσος θεῦ, morbus à Deo profectus est, γόσος λοιμικὸς.

Νοσοφορὸς, morbifer, in Epigr.

Νυκαλοὶς, iners, futilis, mutilis βάθυμος, χαῦλος, Hesyc. πυκνὸς vt infra.

Νυκαλὸς, ὴ, ὸν, secundæ, τὸ χαλεῖον, τὰ ἀδύτου. Hippocra. γυναικὶ ἐν ὠδῖσι ἐπὶ τὸ ἐπιλοχεῖον ἐκ τῆς χαλκείας, τὸ ἐπιλοχεῖον ἀποκρίνεται ἐπιλοχεῖον τὸ υστερικὸν. fortasse melius per ὁμοιογα.

Νυκτὸς, ου, ὁ, ἡ, ὁν, dictio & adiectio syllabica, coniunctiua, expletiua, enclitica. Odyss. ξ, ὑδὲ νυ τῷ δ' ἦν πόσις οὐδ' ἄκοιτις, & dyss. αὐτὰρ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, ne quares auferatur. Hesiod. ἔργα δὲ νυκτὸς ἀείδειν. Homer. Iliad. γ, χρὴ νυ καὶ ἔβμοσιν, &c. ἔτυμος, pro ὄντως.

Νυκὶς, ετος, τὸ, punctum, percussus.

Νύκτα, τος, τὸ, punctum siue punctus, id est, punctionis opus linius. Et νύκτα τὰ, punctus exponit Scribon. Largus. Dicitur etiam Νυκτὸς, οὐ, ὁ, Ilin.

Νυκτατόδης ferians, Gaza, pungens.

Νυκτὰ, nota, punctum, & stimulus, νὰ κέντρον.

Νυκτὶς, ιδος, ἡ, punctura, stimulus.

Νυδὼν, Hesych. ἀφωνοι mutum: at Νυδωλὸς eidem συστενόλλης barbarosum.

Νυκτάριος, Hesych. ὄρνις ἐστὶ νυκτὸς, ὁ ἢ ὑρωδιός.

Νυκτπλὸς, somnolentus, noctem amans. De Diogene apud Ita-

Ουδὲ γὸ ὧν τις νυκτάλεις ἢ ὑπνώσεις.

Νυκτάλωπας, & Νυκτάλωπι, ας, ᾶ, Iuscitio Vlpiano, qui nocturna excitudo Popilio Aurelio. vnde Νυκτάλωπιστος, Luscosius, siue luscitiosus, & nuscitiosus Festo. Glossarium Hippocratis, νυκτάλωπες exponit cui τῆς νυκτὸς κλαυσις, id est, qui ex cubitientes. Et lib. 2. Methodi, νυκτάλωπα affectum ita definiunt, ὅτι τῆς νυκτὸς ἀδηφαίνεται μὴ διλέπουσα. Et in Diffinitionibus Medicis ascriptis, Νυκτάλωπ ἕξις παῖδος ἢ ἀνδρὸς ὀφθαλμῶν ἄγκα τὸ ἀστέρας: συμβαίνει ἢ τοῖς οὖσι διακεκριμένης ἡμέρας μὴ ὁρᾶν, νυκτὸς δὲ βλέπειν, id est, Nyctalops affectus atque vitium est ocularium, quidem cernere, interdiu verò non item. Vlpianus Nyctalopia est delictio: idem vbi homo, inquit, neque matutino tempore videt, neque vespertino: quod genus morbi Græci quidam & vocant. Luscitionem (qua voce etiam vtitur Popilius Aurelius) eam esse quidam putant quum homo luminibus quidem inquit, a habito nihil videt. Paulus Ægineta Νυκτάλωπες, quibus inquit, illi sunt qui vident interdiu: occidente autem sole cernunt quidem, sed nocte nihil. Μάωπες verò qui iam inde ab initio ortus solis nihil, nisi admota contueri nequeunt: quod genus, ait, curâ & arte recipiat. Nonius, Luscioſi ad lucernam non vident: & Nyctalopes minus videntes vocantur à Græcis. Festus, Luscioſi sunt qui parum vident propter vitium oculorum, quique post solem occidentem vesperi vident quàm meridie. Et Varro Disciplinarum libro 8. Vesperi non vident quos appellant Luscioſos. Ælius Stilo, nuscitioſos esse dixit, qui plus vi lent vesperi quàm interdiu: nec cognoscunt nisi quod vsque ad oculos admotum sit. Quibus Νυκτάλωπα ὡ μεῖσπα (de quo antea) diuersos ab eis, videtur confundere. Constat his igitur Νυκτάλωπας dici posse, qui quidem vident, occidente vero sole obscurius: deinde qui non penitus nihil cernunt. Cuius causa capitis debilitas, & præcipuè τῶν τι ὄψιμῶν ὀφθαλμῶν crassitudo, & item humorum ocularium atque tunicarum. Contrà Hippocrates Nyctalopas vocat qui noctu vident. Sic enim Præclict. lib. 2. Οἱ ἢ τῆς νυκτὸς ὀφθαλμοὶ, οὓς ἢ νυκτάλωπας καλέομεν, οὗτοι ἀδίκουται ὑπὸ τοῦ νοσήματος τοιῷδε ἢ νεωτέρου, ἢ ἀπαλλάσσονται ὑπὸ τοῦ αὐτομάτου, &c. Ibid. Ἀ γαμέμενες ἢ ἐλίπαινεν ὑπὸ τοῦ νοσήματος τούτου, ουδὲ πάνυ ἄσπιτα ἀδύνατα φάινεται. Οἱσι ἢ ἐθέλουσα διακρίνειν πολυχρόνια ἢ νυκτάλωπα γίνεται, &c. Sed diffolutior hic nodus Aetij authoritate: cui enim lib. 2. τετραδίῳ. Serm. 3. cap. 46. Περὶ νυκτάλωπων duo genera. Prius quidem ita vt retulimus, alterum verò de quo & ille Hippocrates. Ait enim is, quibusdam etiam contingere vt noctu quidem melius videãt, interdiu autem deterius. Qui si nocte luna lucet, nihil ipsos cernere. Verùm hoc totum rarum esse. Illud prius frequentissimum. Vtrunque verò ubi genus item complexus est Galenus ὡ τῷ πέμπτῳ hoc modo, Νυκτάλωπας ἢ λέγουσι ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν αὐγοειδῶς ἢ σύνδυμα ἢ λίαν περιττῶς, νυκτὸς ἢ ἢ ἐπὶ μικρὸν, ἢ ἀδύνατα ἢ ἀμυδρῶς, ἢ ἐπὶ μᾶλλα, ἢ ἐπίσης ἢ νυκτὸς ἢ βλέπει. Addit que ibidem, μάλιστα ἢ λέγουσι οὓς τὰ ὠῷ σωιεῖς ἔτι βλέπουσιν, τὰ ἢ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντα. De hoc morbo intellexisse Cornel. Cels. liquet ita scribentem lib. 6. Præter hæc imbecillitas oculorum est, ex qua eadem interdiu satis, noctu nihil cernât, quod in fœminam frequentibus mensib. non cadit. Quæ partim dixit de Hippocratis sententia. Dixerat & Diosc. libro 2. cap. 47. τὸ ἢ ὕπαιθρον τῆς ἀστερὸς ὀπίσω μένου, ὀδυσσέως ἰχνὸς ἐγχέλυος δρῶν, νυκτὸς ἢ ὠφελεῖ. Interrulit Plin. lib. 8. Caprinum iecur restituit vespertinam lucem iis quos nyctalopas vocant: quos alibi luscioſos vocat lib. 28. cap. 11. & l. 29. vnde apud Plaut. in Milit. non irridicule quit Sce. Mirum est te lolio victitare, tam vili tritico. Pal. Quid iam? Sce. quia luscioſus. Pal. verbero. Sce. depol tu quidem oculus, non luscioſus. Dicitur & Νυκτάλωπης, si vera lectio apud Aristot. εἰσὶ ζῷων γένεσιν lib. 5. vbi οἱ ἢ νυκτάλωπες, & paulò pòst, οἱ ἢ αὖ νυκτάλωπαὶ, ὑχ' ἑτέρας πλεονασμὸς. διὸ τῆς τοιαύτης ἕξεως τὰ μέσον. vide Gale. in 4. τ. τόπος circa finem. Et in dictione Μύωπ.

Νυκτάγρια, nocturna excitatio, Euripid. in Rheso Plutarc. in vita Homeri. Διεμάθετο ἢ ὁ ὑσὸς ὁὐ τῆς νυκτηγρσίας ἀπαλλαγθέντων, ab excubiis. Strab. lib. 8. Sext. Pomp. quali noctisurgium. Ionius Marcel. citat Accium in Nyctegresia. Νυκτήγερτον herum nomen Plin. lib. 21. cap. 12. Νυκτηγερτὸν, noctu excitor & surgo: vel excubias nocturnas ago. Plutarch. in Cæs. ἢ τοιχοκλαῦστες ἢ νυκτηγερτοῖσι τὸ ἐξέρχεσθαι ὑπὸ χόρου, id est (inquit Lud.) noctu excubias obeuntes seu excubias agentes. & νυκτηγερτία. de nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Plutarch. νυκτηγερτοῦσι τοῖς τὰ ἢ δημοσίων ἐπὶ ταῖς θύραις.

Νυκτάζω, noctu sacra perago. Hesych.

Νυκτέλεσ, ν, ὁ, Nyctelius, i. Bacchus, quoniam sacra eius nocte celebrantur.

Νυκτέπαρχ Θ, præfectus vigilum.

Νυκτερία, nocturna actio apud Platon.

Νυκτερεύω, qui noctu aliquid agit, Plato de Legib.

Νυκτερινὸς, ὴ, ὸν, nocturnus, pernoctans.

Νυκτερεύω, μ. ἕσω, π. ἐυσω, pernocto, Neutr. absol. νυκτερεύειν, noctem seu noctes ducere & agere, Xenoph. Polluci νυκτερεύσω, noctu aliquid agere, νυκτὸς τι πραξαι. Lud. Hesyc. νυκτερεύει, τὸ ἀγρυπνεῖν, Atticè.

Νυκτερινὸς, ὴ, ὸν, nocturnus, obscurus noctis instar, nocte exortus, apud Plutarch. οἱ Θ νυκτερινὸς, vinum crassius, ac proinde non pellucidum. νυκτερινα φαντασματα, larvæ nocturnæ, & visa, imaginationesque per noctem, terricula nocturna, lemures, teste Nonio Marcello. φυλακὴ νυκτερινὴ, custodia nocturna, Pollux, excubiæ.

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, noctua, Politiano, vespertilio, vt Gaza vertit in Aristotel. quòd noctu volet dicta. parvum animal est & muribus simile, non tam voce & cantu resonans, quàm stridore: quòd cùm videatur volitare lucifugum est, & Solem vide e non patitur, inquit Hiero. in cap. 2. Esa. huius esus fuit prohibitus Iudæis, cap. 11. Leuit. videt hæc volucris noctu non interdiu. cuius causam vide apud Alex. Aphrod. in Probl. lib. 1. Item pisces genus, cui inde nomẽ, quòd interdiu quietem agat, noctu grassans satiandi ventris studio, vt docet ἀλιευτικῶν β. Oppian. quam ob causam ἡμεροκοίτου, quoque nomen inuenit. Sic etiam dicebatur χαμαιφωὶ ὑπαῖθρος σακοφόρος, Interpr. Aristoph.

Νυκτερίδια, τὰ, quæ nocte vagantur, vt vespertilio, Aristot. de Anim. lib. 1.

Νύκτερος, ου, ὁ, nocturnus. νυκτερὸς μέλων, Æschyl. in Prometh. apud Aratum est, νύκτερος ἀλίβοτος, noctu canens. vbi Aduerb.

Νυκτηγορέω, μ. ήσω, σ. ησα, noctu aliquid nuntio, propriè de custodibus dicitur. φύλακες νυκτηγορούσιν in Rheso Euripidis.

Νυκτηφεγὲς, tenebris opertum, tenebrosum, lugubre. αἰσχύν. Ἀγαμέμνονι, ὡμὲν δ' ἀκούσας τὰ μὲν μερίμνα νυκτηφεγὲς.

Νυκτίβιος, qui æquè noctu ac interdiu agit, ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων. Hesych.

Νυκτιβρόμος, noctu currens, viator nocturnus.

Νυκτίβυη (inquit Hesychius.) γῆ ἐν ᾗ τὰς λομπὰς νόσους ἐκπέμπουσι.

Νυκτικόρυξ, κος, ὁ, coruus nocturnus, Gaza in Aristot. vertit cicumam. huius auis esus prohibitus erat Iudæis. cap. 11. Leuit.

Νυκτιλαξ ἀριφόρος, qui noctu clàm vorat. Athen.

Νυκτιλαμπὴς, ὁ Θ, ὁ ἢ, ἡ, noctu lucens. Epitheton lunæ apud Dionys. Halicarn.

Νυκτιλάχαι, latrones nocturni, insidiatores, fures. apud Aristoph.

Νυκτιλὸς Θ, noctiuagus, ὁ νυκτὶ ἀφιπλανής.

Νυκτίλωψ, herba quæ & νυκτήγρεσις. Plin. lib. 21. cap. 12. Nyctegretum inter pauca miratus est Democritus, coloris igneifoliis spinæ. nec à terra se attollentem præcipuam in Gedrosia narrat erui post æquinoctium vernum radicitus, ficcarique ad lunã triginta diebus, ita lucere noctibus: Magos Parthorum reges vti hac herba ad vota suscipienda: eandem vocari χλωμὸν χὺν quoniam anseres à primo eius conspectu expauescant, ab aliis νυκτίλωπα quoniam è longinquo noctibus fulgeat.

Νυκτίμαντις, vates nocturnus, Hesych.

Νυκτιφάης, ὴ, noctua.

Νυκτίνομος, auis quæ noctu pascitur & vagatur, vt vlula.

Νύκτιος, nocturnus, in Epigr.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans, inquieta, Æschyl. Agam.

Νυκτιπλανὴς, ὁ, ἢ, Θ, ὸ ἢ, noctiuagus, Opp.

Νυκτιπόλ Θ, noctiuagus, vt Luna noctiuaga dicitur à Poetis, & currus noctiuagus.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens, Nonnus. & Luna noctiluca dicitur ab Horatio.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur Euripid. in Helena.

Νυκτίφοιτα δ' ἐνέχετε, nocturna somnia, Æschyl.

Νυκτιφραφῶν, lucubrare.

Νυκτιφρόθεν, lucubratio, & opus elucubratum. Plutarc. in præceptis Politic. de dicto Demosthenis in furem irridentè ipsius lucubrationes, χαλεπὸν ἔφη ὁ ἐμὸς τὰς νυκτιφαείας, οἷδα ὅτι, inquit, σὺ λυπεῖ λύχνου κῆρι.

Νυκτιφεύδης, ὁ, ἢ, noctis speciem habens. νυκτιφεὶς Erot. apud Hippoc. expon. μέλαν.

Νυκτιφύλαξ, ὁ, ἢ, qui noctu venantur, venatores nocturni. Xenoph. Apom. lib. 4.

Νυκτιφυλάκεω, de nocte pugnare. ἐνυκτιφυλάκησεν τοῦ κελεῦσαι, noctu aduersus Gallos pugnauit, Plutar. in Camillo.

Νυκτιφυλακία, nocturna pugna, Thuc. & Philostr. in Heroic.

Νυκτιφυτεύω, per noctem iter facere. Xenoph. s. Pæd.

Νυκτιπορία, per noctem iter.

Νυκτὸς, adverbialiter, noctu.

Νυκτὸς φυλακὰ ω, μ. ήσω, π. ηκα, nocte asseruo, Neutr. absol.

Νυκτοφυλακίσεις, excubiæ.

Νύκτωρ, Aduerb. nocte, noctu, de nocte, νυκτὸς, ὸν νυκτὶ, cui opponitur καθ' ἡμέραν, i. interdiu. ὁ νύκτωρ, nocturnus, in Epigr.

Νυκτάσπιν, ὕζας, Hesych.

Νύμφα, pro νύμφη, posteriori breui. Hom. Iliad. γ. Ἀνδρὶ ἴσα νύμφα φίλη.

Νυμφαγωγέω, adducere sponsam sponso, nuptias conciliare, auspicem esse nuptiarum, nuptias conglutinare & coagmentare. Plutar. in Solone: γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἀλλήλων, præter ætatem nuptias concilians: connubio iungens anum cum iuuene. Phalaris Τὸν κῆρ φίλτατα γὰρ τὰ χρύσια τῆς νυμφαγωγοῦντα, ἔνθα αὐτὰ σωθῆναι δυνατὸν καὶ ἀσφαλές, i. sponsis.

Νυμφαγωγός, ὁ, dux sponsæ, qui è domo paterna nouam nuptam adducit ad sponsum mox nuptias celebraturum: ὁ μητρὸς μὲν ἢ μνηστῆς τὴν νύμφιον, nec enim licebat τὴν ἀστέγειν γαμικὸν μετὰ ταῦτα τῶν νύμφων, si vero tunc primùm ἄγαμος cum amico quodam ipse sponsus sponsam μνηστεύετο, qui amicus αὖ νυμφαγωγὸς & πάροχος dicebatur diuersus à νυμφαγωγῷ vt & Hesych. annotauit· κρείττων γὰρ ὁ παράνυμφος τῆς φίλων τις ὁ δὲ τῆς νύμφης ἀνὴρ τὴν νύμφην οὐκ ἀφίησι τῷ νυμφίῳ, ἢ ἀζυγίαν τῷ ἀζυγίᾳ. Appellatur & hoc nomine ὁ σωμνίστρια, hoc est, matrimonij cõtrahendi amica interpres & conglutinatrix, auspex, pronuba, Bud. ibidem.

Νύμφαι, ὧν, nymphæ: sic & dicuntur apes, crabrones, vespæ, quando incipiunt formari, Aristot. 5. Animal. Pollux, ὡσεὶ κυπάρισσοι loquens & apum cellulis, οἱ δὲ αὐτοῖς σκώληκες, ἢ κηρία δύνεσι καὶ νύμφαι, ὁ τετάρτου φάσις. Plinius de apibus loquens lib. 11. c. 16. Cætera turba cùm formam capere cœpit, nymphæ vocantur: vt fuci, firenes, atque cephenes.

Νυμφαία, ᾶς, nymphæa, herba in paludibus & stagnantibus aquis. δύναται δὲ ὠφελεῖσθαι νυμφαία, φύλ. τὸ ὑγρὸν φλεγμονῆς τόπου, Dioscor. li. 3. Est verò duorum generum, alba & lutea, à florum differentia. Sed luteæ τὸ ἄνθος βλέφασι dicitur. Theophrast. hist. plan. 9. cap. 13. de differentiis radicum loquens, γλυκεῖα μὲν, ὅτι νυμφαία καλεῖται, φύονται δ' ἐν ταῖς λίμναις, ἢ ἐν ταῖς ἐλώδεσι. vocant, inquit, Βοιωτοὶ πεδιάσιαν. In lib. Simplic. Galeni falsò script. νυμφόα. Officinarum est *nenuphar*, vulgò *rose ou lis d'eau*.

Νυμφᾶμι, Strabo quid sit ita exponit lib. ζ. ὃ τὸ χρῆσθαι ἀβλαβῶς ἀναπαύεσθαι ἐν νυμφαίοις, πέπαν δὲ ἕξει τὸν ἀποδιδόντα, ὅταν αὐτὸ ἢ κεῖσθαι ἢ ἕνσαι χρησμὸ ἀσφαλτου. Νυμφῶν fanum aut delubrum Nymparum. Sud.

Νυμφαῖος, ἄδδις, ἡ, quæ nympharum est, Paus.

Νυμφεῖα, τὰ, nuptiæ. Soph. in Trach. νυμφεῖον ὄντον Κλησιον ἔχων, id est, νυμφευόμενον φίλον, inquit schol. idem Sophocl. in Antigo. θυμὰ κτενεῖς· νυμφεῖα τὸ σεινὸν τέκνοι dixit pro νύμφιον, sponsam filij tui: at νυμφίον, ὁ, τὸ, thalamus sponsi & sponsæ, Eustath.

Νυμφεύτειος, quæ nuptit. νυμφεύτειαι ἀπ' ἀνδρί, viro nupta, Eurip. desponsata. Sueton.

Νύμφιμος, connubium, γάμος, Soph ot.

Νύμφιος, ὁ, desponsatio.

Νυμφεύτης, in Νυμφεύω.

Νυμφεύομαι, nubo, nuptui colloquor. νυμφεύεται ἀνδρί, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in vxorem Areth. Apocal. 2. πᾶν ὁνειδιστὸν τῇ ὁλιλίᾳ ἀμῶσαι εἰ νυμφεύεται sponsam accepit.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, auspex nuptiarum, procurans quæ ad nuptias pertinent. Synesius αἱ τῆς νύμφης νύμφαι, ἢ τὰ σεμνὰ τῆς Εὐσεβίας, οὐ γὰρ εἶμαι τοιοῦτος τῶν νυμφευτρίας ἐκδίζειν ὅσ' ὀφορεῖν. Et paulò post, ἵνα μὴ τῇ νυμφίῳ συμβολὰ ἀπαίσιαν γένηται, vide Νυμφεῖα.

Νυμφεύω, ἐυσω, & ομαι, desponsor, vxorem accipio, & sponsam viro colloco, i. do nuptum. Neutr. Accusf. νυμφεύειν πεπίεμαι ἢ ὀργάσας παρθένες, desponsat maturas & virorũ appetentes virgines, Plutar. in Numa γάμους τε νυμφεύσας σφίσι, Achillis dans nuptum filiam, Eurip. κοινὰ δὲ ἐνυμφεύσας, i. nuptias inutiles & incommodas fecisti, inausspicatò vxorem accepisti. Idem Eurip. κύκνου ζεὺς ὁσσιωτάτῳ λέδαι ἐνυμφεύσε, νυμφεῖα, vxorem accipe, celebra nuptias, Eurip. Et Νυμφεύτης, dicitur in nuptiis auspex ὁ ἄζυγον νυμφεύσ., πάροχος, νυμφοστόλος, νυμφαγωγός. Sic & pronuba dicitur ἡ νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, i. ἡ οἰκονομοῦσα τὰ σφέρ τὸν γάμων γαμῶν, ἡ νυμφῶν ἡσυχαμιδύτρια, σωμνίστρια sive σωμνιστρὶς ἢ σωμνιστὴς Xenophonti. Et Suid. νυμφεύτρια etiam νεοχαμος, vt apud Synes. ἡ συμπεπεισμένη τῇ νύμφῃ τὰ σφέρ γονέων.

Νυμφεών, nympharum sacrum, aut templum.

Νυμφεών, ὁ, sponsa, ἡ τῆς ὑμεναίου, Theophil. de nupt. Dicitur autem οἰκεῖα ἱσόμοιρα, τουτέστι νέον φωτοφῶν, αὐτὰ γὰρ σοφίσαν ὁκλαμυσοφῶν, τοῦ φαίνεται, vt inquit Eustat. Aristoph. in Pluto, ὁπόταν νύμφιον ἀγαγωσθαι, quum sponsam ait puellam in vxorem duxeritis. apud Homer. in Odyss. nutrix suam alumnam vocat νύμφιον. Item νύμφιον, nurus. ἡ νύμφη αὐτὴ γαμὴ φανέσε, nurus eius vxor Phinees, cap. 4 libri 1. Regum, sic cap. 12. Euangelij Lucæ, πενθερὰ ἐπὶ νύμφιον, socrus aduersus nurum. pro nuru etiam legitur cap. 11. Genes. νύμφαι, puellæ, Apollon. Rhod. Νύμφε etiam dicitur cuneolus in arati vomere, qua parte cum temone committitur. Proclus in 2. τῆς τῶν Hesiodi, Ἐλυμῷ δὲ, τὸ ἐμβολωτὸν ἐς τὸ πλαισίον κατήγει ξύλον ἐξ οὗ τὸ ἄροτρ, ὃ καλοῦσι νύμφιον, ὃ δ' ὕστερον μέρος τὸ αὐτὸ συμπήγματος ὀφ' οὗ τὸ γύλιον. Athenæus in 11. ὅτι μεζὸν τὸ γλαῦκος τῆς θύλακος, τὸν φαίνεται ἀφορῶν, διὰ ταῦτ' ὀνομαζόμενον καὶ ἀπὸ τῆς νύμφας, καὶ πολλοὶ τῶν ἀστρολογούντων καὶ τὸν Διόνυσον, &c. Latinis melius Νύμφαι, lymphæ. Νύμφαι, inter genera cæterorũ apud Athenæum. Νύμφη, ἡ δ' ἐν ἀμαθοῦσα, sydus. Item αἱ πάντα γυναῖκα τῆς συμπαθούσης: à prisciis nymphæ dictæ sunt, quo vocabulo significantur vires insitæ terræ & stibij & natura inditæ rigui & fluentis, per quas fructuum quorum eduntur & promuntur featurigines nouo vere themadmodum & fructus nuptarum suo vere editur, quum anugo & pubes erumpit & effloreſcit. vnde in nymphari, numero censentur αἱ νύκτες, ἢ ἀμαθοῦσα δὲ τῆς, ἢ ὁ ἀγκυλὸς δὲ. Νύμφαι etiam est in inferiori labio concauitas. Et ciam lingua Samiorum subsultans caruncula, quæ rimæ intiaceat in pudendo fœminarum. Significat quoque calicem rotum paululum se aperientem, & formicam alatam, sue vnicm in apum fauis. vide Νύμφαι. Nympharum hymnus e apud Orph. vide suprà in κόσμ.

Νυμφηγενὴς, νεως] νεογαμβρὸς, recens nupta.

Νύμφιος, τὸ, sponsalia.

Νυμφίος, vide Νυμφεών.

Νυμφίδες, calceamenta sunt muliebria, & sponsalia.

Νυμφίδιον, διάλαμος, sponsalia thalamus, in Epigr.

Νυμφικὸς, ὴ, ὸν, sponsalis, νυμφικαὶ τράπεζαι, sponsales mensæ. Plo de Legib. τὰ νυμφικὰ, res sponsales, idem Plato. Ἐλλάμβανε δ' ἐν τὰ νυμφικὰ, Legum lib. 7. apud Pollux. νυμφικὸς λόγος, i. Suid. γάμικὸς ὁ τῶν ἀγορεύοντος περὶ κόσμης καὶ διαθέσεως.

Νυμφικῶς ἐρεσιτρέφω, nuptiali veste indutus, Nazan. in Or. τοῦ τῶν βαπτίσματος.

Νυμφίδ., ὁ, sponsus, paroxyt. Cyril. ab Homero νυμφίδ. iam dicitur qui ante annum vnum aut plures vxorem duxi

Νυμφόλαυτος, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, γαμικὸς, ἐρωτικὸς νυμφόλαυτος, Helenam νδῆ Paridi fic appellat funestam & lucubram furiam.

Νυμφοποιεῖ, Eurip. λυμφῶν κακῶν, Interpres eiusdem.

Νυμφοκόμος, ὁ, ἡ, ὁ, pronuba, nuptam adornans, comes nymphæ sponsæ, ἡ νυμφεύτρια.

Νυμφόλημ, ὁ, ὁ, lymphatus, fanaticus, quasi nympharum l correptus. Festus, Vulgò memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam è fonte, id est, effigiem nymphæ vid nt, furendi non fecisse finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant Latini lymphaticos appellant. vnde Νυμφολαία, id est, mphatio Plinio: cui lymphari est νυμφολᾶν quod de equis di Aristot. histor. lib. 6. capit. 24. vbi tamen nonnulli νυμφίς orrigunt.

Νυμφοστολῶ, ὦ, pronuba.

Νυμφοστόλος, ὁ, νυμφαγωγὸς, quasi auspex: idem propriè qui νυμφεύτρια, & νυμφολαῖος & πάροχος. procus & sponsus apud Hoc vocabulo etiam nuptiarum instructor, exornatoꝛ aut exornatrix significatur. sicut νυμφαγωγὸς quoque de vtroque genere dici solet, pro auspice & pronuba, quæ σωμνίστρια & σωμνιστρὶς.

Νυμφεύω, nuptam deduco, sponsam orno.

Νυμφών, ὠνος, ὁ, thalamus, q. sponsalis. Suid. νυμφεῖον εἶναι, κ. Νεῶς, nunc, οὐ τὸ παρὸν καιρὸν, ἀλλὰ τὸ παρῳχηκὸς, & μελλοντικὸν, noster. moria, nuper, Thucyd. τὸ ἢ νεῶς εἰδέναι, quantum ad præsentem attinet cognitionem, Galen. lib. 1. ad Glauc. τὸ νεῶς ἔχειν πρὸς in præsentia abi, capit. 24. Act. Apost. Νεῶς, pro primo, Plutare. in Fabio. νεῶς δὲ ἦφι εἶν ἡγεμόνας ἀμπέσθαι. Fro tunidem, ὡς πάλαι μὲν ὑάσσε χαλεπῶν αὐτοῖς, νεῶς δ' ἐδυώσατο κρατὶ τῆλε ὕσαρ χρόνων ἱκαλίας. Νεῶς, fine significatione temporis id Demosth. vt & apud Ciceron. nunc verò, id est, νῦν δ': cu turum addidit Isocrates Τιμόθεε. Νεῶς δ' ἐστὶ μὴν αὖθις ἐυ λελῖσθαμένοι μὴ κακὸν μὲ τὸ γήρας. Καὶ νεῶς, etiamnum, quinet quin potius, fiue etiam Plin. iam verò, atqui. Arist. ot. 1. Rh Πολλὰ δ' πλείω διδάξαι ἢ νεῶς αὐτὸ ἢ τῆλε αἰτίαν ἐπαγωγὴ ἐπιπλ Νεῶς τοῦ νεῶ, id est, posthac, de cætero. dici potest, & vulgo *maintenant, iusqu'à cette heure*. vt Apuleio, ex tunc penè reseruatus, 7. Apostolus 2. ad Corinth. cap. 5. ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νεῶς οὐδένα ἀπὸ σαρκὸς. vbi posthac, minus significanter dixeris. νεῶ, in præsentia, Plato de Leg. τὰ νεῶ, præsentia, Thuc. νεῶ, nunc primùm, nunc demũ, nunc iam. τὰ τότε νεῶ προσπο ἐπαγγέλματα ἐμοὶ ἐστιν. Plat. νεῶ δ', ἐκκαλεῖσθαι denotat, Æsc. Νεῶ pauló antè, Plato de Legib. vbi ὁ δὲ ἀδιαπλημμελὴς ἐστ, Pol νεῶ δ' ἢ, i. ἀπὸ τοῦ νεῶ. Νεῶ δὲ, nunc. Apol. Rhod. νεῶ, ὁ δ' inclinatiua dictio. Sophoc. Elect. ἀσσε νεῶ θεῶν ἀκούσον. Aristophan. in Pluto, σπεῦδ' ἐς νεῶ. Sophocl. σῴζει νεῶ, quod legidum κἀγὼ ὁμολογῶ, ait Interpr. νῦνον μὲν νεῶ πέρι, hactenus e Nilo.

Νεωνῶν, pro νεῶ μὲν, Aristoph.

Νεωνίεν, Hesych. οἱ τὰς παιδιὰς τοῖς καπηλείοις· fortitan cantilena illa qua dum pueros in cunis agitant crebro nunt νεωνῶ.

Νύξ, νυκτὸς, ἡ, nox, νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempesta. νυκτὸς ὁ τε νὺξ ἀφίσκεται, multa iam nocte. Proclus in Timæum l

nis, ἄλλο γάρ δὲι φαῖτὸς στέρπεις, ἢ ὄφρ᾽ νύξ. Idem, ἢ γὰρ τῆς ἐν μάχῃσι, ἢ τὸ ἡλὶ χρεῖα ἐδέ αὐτὶκ᾽, ἢ ἐν τῆι ἀπήνεοι ἀπικόκλασι, τὰς ἐδὲ χάλ᾽, ἢ ἔρικες ὀπτεκάν᾽ᾳ. Nunti ἐοικας (inquit Hesych.) πατπακτικὸς κρεκόων νύξ: νυκτὶ ὑπὸ τὴ τας χέλας, ἢ ὑπὸ ἡμέρας πολυμοθ ἔστι δὲ τὰ ἔργα μόνα ἡμῶν φαίνεται, ἢ ὑπὸ νύξ διὰ τὸν αἰὰ τοῦ χεῖα. νυκτὸς αὐοντ᾽ μεσηνυστία παρ᾽ ἰὼ ὦρα νυκὶς κολίσκει. Νὺξ iam aliquando mortem significat.seu mortis tenebras ἀμεβ ἔστι καὶ μὴ νὺξ ἐκλυῶ.

Nu, ὁ, nurtus, fponſa, νυμφη, Homer. Iliad. γ, νυὸν ἐκέδνὰν οἰχομένην. Helenam vocat quoniam Græci pro ea ceu pro fratris uxore recuperanda pugnabant.

Nυ, pungo, polio.

Nυ, idem νύτω, ξύω.

Nυ, Gorr. affert pro νύμφα, pro punctione, i. pro ſolutione continuitatis in carne, incidente aliquo acuto & tenui facta.

Nυ, linqua Syracuſiorum, claudus, Nonn. lib. 9. Dionyſiacorū, ποῦ᾽ᾳ γλώσσῃ συμκεκινῆσι χαλὸς ἀκούει.

Nυ, ες, ᾳ, proprie meta, κυμπὴ ῥ, τέρμα, βαθμὸς. (aliud eſt verò ὁ πατρεὺς, βωλὸς, repagulum, carceres vnde curſores mountur) à νύσσω, quoniam equi calcaribus vrgeantur. κίντες τὸν σωθ ἀρὸν τῶν τρόπον, vel Νύσσα, i. meta, à νέω, inclino, eò quòd quū ctam attigerint, inclinentur & flectantur. Item orbita ſeu nea vnde apud Nonnum, ἠοχεὸς μεσάτη νύσσα, pro linea meriana. vide βαλὸς.

Nυ, πάγῆσι ἐοικὸς, Heſych. & νύσσαι, ὅκ χειρὸς πατάξαι, vt ſit tanquā νῶσαι.

Nυ, μὸς, οῦ, ὁ, q. dormitatio.

Nυ, ᾶμαι, ἀξομ. σ᾽ᾳ, dormito, nicto, vt ſolent dormituri entes. ammatici deducunt ἀπὸ τῶ νάω σ᾽ᾳ, quia caput tum movatur, Neutrum abſolutum. Matth. cap. 25. ἐνύσταζὲν πᾶσαι, ἢ ἐκάθευδον. τὸ νυσᾶζειν Hippocrates γλωσσᾶζειν dicit: & γλωσσᾶζειν uerbialiter exponit Galenus in Gloſſis νυσταπνόε, quaſi conuenter & dormitanter, ſomniculosè Plauto, quod tranſlaoſcitanter negligentérque, dicitur. vide Νυσταλωπιδὲν.

Nυκτὸς, ὑ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormire faciens. Arift. in Veſp.

Nυκτικὸς, more eorum qui nurante capite dormitant: vel mocorum quorum oculi ſomno conniuent. Galen. in Lexic. ippocr.

Nυλεὸς, ὑ, ὁ, ſomnolentus, dormitator, Plauto νύκτωλος.

Nυκτερῖτης, ἠνος, ἡ, ſenex dormitator, ſilicernium ſomnolentum, Emolog.

Nυκτᾶζω, dormitare, νυσταζειν.

Nυμφεύω, ὑσ. υχα, pungo, vello, ſtimulo, percutio, πολέπω, lancio, vulnero, incito, iacio, Acti. Accuſ. Iliad. λ. Νὺξ δέ μιν ἐξ ἱερῆς μέσῃ ἀγωλῶ ὑπῆθεν. Ariſtophan. περὶ ᾳ γυναικῶν γναμῶν νύμφα, ratiuncula rationem lancinans & reſellens.

Nυξ, noctu, νυκτερὸν.

Nυξ vel νυχὶς, ἀδὸς νυκτὸβίωσις, pernoctatio, Heſ.

Nυκτερεῖσ, ἠς, lucubratio, vigiliæ. Euripid. in Supplicib. πολὺ νυκτερεύσασι τῶν χαρεὶς.

Nυκτὸω, pernocto, noctem ago, occulto, κρύπτω, νυκτερῶω.

Nύκτωρ, τὸ, iuſtus dies, dies vigintiquatuor horarum, noctis icique ſpatium.

Nυκτ-ῶδ, nocturnus, pernox, νυκτιφοιὸς, Heſiod.

Nυκτάγρης, ὑ, nocte vorans: muris epitheton apud Nicand.

Nυκτ-ῶδ, nox, tenebræ, νυξ, σκότος.

Nυ, apocopa τῶ ἐ pro νῦν, quanquam nonnullis νῦ ſcribitur.

Nυ accumulo, fluo, nato, neo. vide Νάω.

Nυκλὸν, ſplendidum.

Nυκλὰς, ᾶδ, trifyllabicè, & Νυκλαβίωτα, τὰ, oppipara fercula, & dapes apud Athen. lib. 2. vide Νυχαλίσματα.

Nυκλᾶδ, ᾶ, νυχαλὸν, Suid. oppiparè victito, Athen. l. 2.

Nυχαλίσματα, τὰ, ſcitamenta, lauta fercula, τὰ ὀψωνύμενα τε, minutal, χνάμματα, Pollux. Apud Athenæum libro 2. Νυχαλὸβίωτα ſcripſerunt, ἐν τῇ Νέᾳ βράβωτα. vbi τὰ κυμβὰ ταῦτα νυχαλὸβίωτα. Dicuntur etiam Νυχαλα, & νυχαλὸβίωτα, Heſyc. τὰ μὲν εἰς χρεπάσεως ἀνῆκα τροφὴν ἀξιῶτα. legendum ἀφύλωτα.

Nυχάμων, ονος, ὁ, ſenex, edentulus, ὀδόντας μὴ ἔχων, auditu & ſermone carens.

Nυχὸς, ὁ, idem: à νὺξ, vel νὴ priuatiua particula, & ὀδὰς. Pherecrates vocat ἀνόδοντας, qui eſt Ariſtoteli ἀφώνοις ὀδόντας ἔχων, i. raris dentib. νυχὸς verò, qui dentes amiſit.

Nυωλιάζω, ᾳ, indolentia, doloris ſcuatio.

Nυωλὸς, ὑ, ὁ, doloris expers, ἀνὰδ ωδῖν.

Nυθλιάζω, ᾳ, & Nυθλὸς, ὑ, ὁ, ἢ, ᾶ, ὸν, ſegnities.

Nυθὸς, ὑ, ὁ, ἢ, ᾶ, ὸν, ὠκὺς, tardus, hebes, languidus. ſegnis. Lucian. Νυφὶς καὶ τὰς χρῆσται ναυθὰς, genua habens lenta, id eſt veteroſus: ἀνὰ priuatiua, & νεῦρ, quod eſt currere. ναυθὰς ὀδὸς, proſixum iter. ναυθὲς ὕδωρ ἀπὸ Epigr.

Nαυθέω, idem, apud Heſych. ναυθῆσαι, repetitur expoſitum ἐπὶ μανίᾳ σκιρτᾶν ἀνωμάλως.

Nαὐσυγὸς, ὁ, cornicum vocabulum, quo ſignificatur tardus in venerem & languidus.

Nαυθρὸς, pigritia, ſegnities, tarditas, ναυρότης, ἀμβλύτης, βραδύτης, ὀκνῶ.

Nαυθρὸω, ſum deſes & ignauus, Hyperides, ᾳ.

Nαυθριάω, μ. ἄτω, τ. ατικὰ, torpeo, ſegnis ſum.

Nαυθρὸς, via longa. Heſych. ὁδὸς μακρὰ ἢ τραχεῖα.

Nαυσικράθ-ῶς, excors, tardus ingenio.

Nαυθρὸς, οῦ, ὁ, ſegnis, imbellis, tardus, piger, ſiue ad agendum, ſiue ad res, ἀργὸς.

Nαυθρότης, ητος, ſegnities, ναυθρία, veternus. vide Marcell. libro 4. Dioſcorid. in dictione λάθαργος. vide & eundem libro primo, Dioſcor.

Nαῦς, poeticè, nos duo, vel nos duos. & νῶϊν, id eſt, noſtrum duorum, vel nobis duobus. In ſoluta oratione νῶ᾽, & νῶϊν, tamen apud Plat. in Epiſt. reperitur, ὁμολογῶν νῶϊν, inter nos conuenit.

Nωτερὸς, ᾶ, ὸν, noſter.

Nώκαρ, ᾳος, inuidia, cogitatio improba, ſegnities: à priuat. νὼ, & σκάρω, ſalto, Etym.

Nώκαρ, ᾳος, exanimis, ἄψυχος πνοὴς, νεκρὸς πνοὴς, ex priuatione κῆρες, hoc eſt, ψυχὲς. Euſtath. Iliad. ν, citra doloris ſenſum enecans, τὸ χωρὶς ἀλγήματων κάμρειν, exponit Nicand. Interpr. Idem & caron, & grauem ſoporem interpretatur, quaſi τοῦ νοῦ κάρωσιν. Etymolog. ſubſtantiuè potius accipit τὸ δυσκίνητον ᾗ νέκ᾽ ὀπωσῶν ἐρέμβεσθαι, νάκαρ, Suidas. ὁ δυσκίνητος. Interpres Nicandri, torpor.

Nωλεμὲως, & Νωλεμίως, ᾳ, νωλεμὲς, indeſinenter, fortiter, σκιρτᾶν, ἀδιαλείπτως ἀπὸ τοῦ σωθ, σωμφλεκτὰ νὼ priuatiua particula, & λείπω, quaſi νωλειπὲως. Item pro βιαίως, violenter.

Νωλεμὴς, ὲς, ὁ, ἢ, ἡ, indeſinens, fortiter conſiſtens.

Νόημα, cogitatio, ſententia, ἐνθύμημα, pro νόημα.

Νοημὼν, ὼνος, ὁ, ἢ, ἡ, ὼν, ſapiens.

Νοημὼν, ὼνος, ὁ, ἢ, ἡ, ὼν, ſapiens.

Νοήσασα, pecora, noſtræ pecorum, τὰ γνωρίσματα, ᾗ ὀρὶ μίγματα.

Νοήσ-ῶμι, ἀσω, τ. κα, vibro, mouco, κινῶ, Ilia. γ, σκιπτρον ἐνώσας. Item diuido, διαμερίζω, διαδίδωμι. Idem Iliad. ε, νόμησεν δ᾽ ἄρα πάσιν. Item pro φρονῶ & σωφρονῶ, confydero. Item pro verſor, libro 1. Epigr. κάσμῳ ἐν αἰθέρι νοήσῃ.

Νόμισις, ᾳ, ὁ, conſyderatio, motus, κίνησις.

Νῶϊ, pro νῶϊν, vide νῶϊ.

Νωνυμία, obſcuriras nominis, ἀσάφεια.

Νώνυμος, ὁ, ᾗ, ὸν, ἀνώνυμος, obſcurus, ignobilis, ἀδόξ, ἀτάνυμος. Homer. Odyſſ. λ. ὄσσας κατ᾽ φῶτοι ὀλέσαι νώνυμον, id eſt, ἀδόξως. ᾧ ὐκ ἀνὴρ εὔφημος ἐπαυ. dicitur & νώνυμον. Apollon. 2. πολλὸς δ᾽ πόρος νώνυμα ἔδεσθαι.

Νόημον, magnus, multus, poſtremus, latus, depreſſus imbecillis. Heſych.

Νοσέω, efficaciter ago.

Νόσφ, ᾳος, ὁ, ᾗ, ἡ, ſplendidus, φῶς στίλπνον τοῦ ἡλίου, ſic dictum, Homer. Iliad. ζ, νώσατο χαλκὸν, vocauit, id eſt, λαμπρῶν. ſplendor enim ferri & armorum, viſum ſolet obſcurare. vel νόσφ, ᾗ ἀμυνομένῳ τῶν ὅπλων, του τοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Scribitur etiam νάφ, vid. Plutar. 3. Simpoſ. Heſych. & aliam expoſitionem affert νόσφατε χαλκὸν, ὀξὺ φαίνων, ἢ ἀνχρὸν, altera tamen magis recepta eſt.

Νόσ-ῶ, εἰς νοῦν λαβεῖν.

Νόησεν, pro νόησατο, intellexit, Apollon. lib. 4. Et νοσέμῳσ-ε, apud Callimach. i. νοήσατε.

Νόμας, ᾶδ, ὁ, mendicus, vagabundus, Heſych.

Νωθιγὰ-ῶς, negligens, lentus, ἀμελὴς ὑπὸ θυμοῦ, qui & νωχελὴς.

Νωτηγρὸς, dorſo vehens, doſſuarius.

Νωτηρὸς, qui dorſo aliquid tollit, qui dorſo onus ſubit. ὁ βαστάζων ὤμοις ἢ βαστάζων.

Νωτὶς, mulı aut aſini clitellarij, νωτοφόρα.

Νωτὶς, ἀδ, ad dorſum pertinens, vt νωτιαῖς μυελὸς, dorſi medulla; Alex. Aphrod. νωτιαῖα ἀκάνθων, dorſi ſpina Ariſtot.

Νωτίζω, μι, ἴσω, τ. σω, ter giuerſor, obuerto tergum, retrocedo, operio ſeu tego, Euripid. in Phœniſſ. pro σκεπάζειν. Neut. abſol. Polluci τὸ κάτω τὰ ὀπισθοπορεύεσθαι, νωτίσαι dicitur. Suid. νωτίσαι, τὸ ἀπολέσαι, Heſych. διώκειν, τρέπειν.

Νῶτ-ῶ, μυελὸς, ὁ, ἀπὸ νῶτ-ῶ, dorſi medulla apud Alex. Aphrod. libro 2. Problem.

Νωτόγραπτ-ῶς, ὑ, ὁ, ἢ, ὸν, cujus dorſum notis aliquibus inſcriptū eſt. Athen.

Νῶτον, τὸ, dorſum, terga, ſcapula. κῦ τῶν φώτων, à tergo terret, Thucyd. vnde νῶτα δύειν, ſicut Latini terga dare, pro fugere. τὰ νῶτα ὑπερίφια, do terga, Lucian. νῶτα πολεμίων, id eſt, dorſum Pelopis, Apoll. Rhod. νῶτα βοὸς, terga bouis. Hom. Odyſſ. ξ, νῶτα πάσσειν δ᾽ ὀδυσῆα φίλων κάκεσσι, γέρασιν τε παῖσι μέρσαι, de tergo ſuis. Virgilius, Perpetui tergo bouis. Νῶτον, pro ſuperficie maris, in Epigr. νῶτα θαλάσσης, Hom. i. αὐτῆς ὑπερφάνεια, ἀφυορ. Νῶτον etiam tumulus apud Plutarch.

Νωτοπλὴξ, ῆγος, verbero, maſtigia, μαστιγίας, Ariſtoph.

Νῶτος, ου, ὁ, humerus, armus. ὁ νῶτος αὐτῦ σωμαρικὸν, ceruices eius

fractæ sunt, cap. 4. libro 1. Regum. Ἀπὸ τοῦ ὤμου ἕως ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα, humeris portabant. οἱ ὦμοι τῆς πρωΐας, modioli rotarum, cap. 7. libro 3. Regum.

Ὠμοφόρους, humeris portans. τὸ ὠμοφόριον, iumentum tergo ferens. dossuaria iumenta dixit Varro, ὠμάδες.

Ὠφαιόν, obscurum.

Ὠκυπόδους ἔχειν, languidiorem. vide τὸ θέσπεσος, in Ammon.

Ὠκυχόλεῖ Θ., ὁ ἢ ὀξύχολος, βραχύθυμος, ἀκρόθυμος, stardus, imbecillus, ignauus: ἀνὸ priuatiua particula, & χόλος, i. πάχος τῆς χολῆς. A tus, Μισόδειν τοὺς ὠκυχόλεις ἢ ἀδύνατους, languidos.

Ὠκυχόλιζω, tardo, tergiuersor. βραδύνω.

Ὠκυχολία, ας, ἡ, ἀδύνατος, tarditas, imbecillitas. sic apud Suid. Hesyc. verò ὠκυχολεῖν. i. ἀδύνατον, βραδύνειν, ὀκνεῖν.

Ὄκνωσις, opprobrium, ὄνειδος, Hesych.

Ὀλιγωπὸς, luscitosus, imbecillum habens visum, ἀδύνατος ὄψιν, Hesych.

Ξ

Ξ, τὸ συμβόλου, ὃ ἐξ ἑπτὰ ἐστὶ τῷ γράφειν· ἔστι γὰρ ἓν λόγον πλέον, ἢ ὦμικρον, ὅπερ ἐστὶ ξύλον ἔξω λόγου σάν ἑφου, ὁ τοῦτο ἦχ Θ., Phauor. Ὅλως ὃ ὁ χρηστομαθὴς per ξ est Ionum & Atticorum: tamē sub Σ, reiiciemus quæ hic inferi commodè nequeūt citra repetitionem, i. in compositis ΞΩ & ΣΩ.

Ξάινω. μ. ανόητ. αγμα, πτικὸ sine πάσσ, pecto, carmino, ωΘω, Suid. σωθίω, διαλύω, μαστίζω, percutio, pulso, cædo, tondeo, lacero, discerpo, diuido, texo, neo. Actiu. Accutere ἐμαὶ ξαίνει ἀς ὑμᾶς ἐπὶ τὰς γυναῖκας, Lucian. ξαίνει κῦ γυναικὸς, inter mulieres pensa diuidens, Aristot. 5. Politic. cap. 10. de Sardanapalo. ξαίνειν τὰ σώματα, corpora virgis ceciderunt, Plutarch. in Publicola. ξαίνει, inquit Interpres Aristophan. τὸ τύπτειν ὡς ξαίνοντας τὸ πακτίν, id est, virgis aut flagris examinari. Demosthen. contra Æschin. ἀδιφθορισθ. Ἐπὶ τούτοις τὸ ἢ ἀκανονίστως ἐπὶ ἐκείνης, ἀφ' ἧς ἐξαίνεσ τὸν μνησθῆναι ὁ εἰπόντας, ξαίνει κῦ τοῦ νόητου πολλὰς, multis verberibus dorsum afficit. ξαίνει εἰς τὸ ῥ, ignem dissecare, ignem diuerberare, Erasm. in Prouer. ξαίνομαι πόνοις, virgis cædor, scuticis vapulo, Nazan. in Orat. vnde ξαινόμ Θ., cæsus, percussus.

Ξαίνω dicebatur. lanificio manus lassari, τὸ καμεῖν ὑπὸ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν, Polluci. Nicand. in Theriac. ἢ δ' ὑπόταν ξαινὰ νέφαν κεκαμμένα θέρμαι, Interp. θερμαίνει κῦ διαλύει. Suid. ξαίνει, πονεῖ εἰς κόπους τὰς γυναῖκας εἰς τὸ χρῶν διὰ σωυχῆ τὸ ἐρίου ἐργασίαν, apud eundem ξαίνεσι, κοπάσει. Hesych. simpliciter manu lassellere, κοπᾶν τῶν χειρῶν. Sophocl. ἢ δ' ξαίνουσ' ἡ σφηνωτὸν ἀσφαλῶς χέρ, inquit Hector decertaturus.

Ξαίνος, lanificium, & lassitudo quam affert ἡ ἐργασία: est apud Pollucem.

Ξαῖνος Θ., bouī simile animal, quod iuxta Atlanticum mare nascitur.

Ξαῖσαι, οἱ, serui Comicorum: à flauis quibus ferè sunt præditi, capillis, qui & σαυρῖται, Eustath. Iliad. 9.

Ξαῖσος, piscis apud Athen. lib. ῑ'.

Ξαῖσσομαι, flauesco, καὶ τὸ ξανθίζω, vt, ξαισίζεσθαι τῶν κόμων, Pollux.

Ξαῖσσω, μ. ίσω, σ. ικα, rufum facio, flauum reddo, σαυρῖν ποιῶ. Aristoph. in Acharn. Οὗτοι παυτὶ καὶ κακῶς ξαίσσ' ἐστί, id est, σαυρὰ τε ὑπόκρισις ποιεῖται. ξαισίζουσα ὄρυζ, flauus capillus, capite 13. Leuit.

Ξαισταγιτὰ, festum apud Macedones Xantico mense agitari solitum, pro lustratione exercitus.

Ξαισικὸς, οὐ, ὁ, Aprilis apud Macedones mensis, qui Hebræis Nisan, & Ægyptiis Pharmuti.

Ξαίσιον, ὁ, τὸ, lappa, herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 128.

Ξαίσιμος, ιον, τὸ, in Epigr. actio reddendi flauum.

Ξαισόχωρος, ὁ ἢ ἡ, habens terram fuluam.

Ξαισόχρως, ὁ, ἡ, habens crinem flauum.

Ξαισόκομος, flauicomus: epitheton Bacchi.

Ξαισόκομος, idem, ξανθόκομος pro eodem.

Ξανθὸς, ἡ, ὁ, flauus, rutilus, luteus. Homer. Iliad. β, ξανθὸς, μῆλα Θ. ἡ. κακὸς ἐν συρόμενα. ξανθὴ δημήτηρ, flaua Ceres, Hom. ξανθὴ κόμη, καλὸν, σαυρῖτα, Idem. ξανθὴ χολὴ, bilis flaua, Aristot. lib. 2. cap. 3. de partibus Anim. Plato in Timæo, λευκοῦ τε ἐρυθρᾶ κλαῦ τε μαγνήσιον, ξανθὸν γένος. ξανθοὶ βόες, Robi boues Festo.

Ξάνθος, ὁ, flauius Troiæ, quòd ous reddat flauas, vt scribit Aristot. de Mirab. cap. 3. alio nomine Scamander.

Ξανθύσσω, ξανθίζω, it, rufescit.

Ξανθὸς, pecten, κτενίον, Hesych. Apud Pollucem, ξάνιον, ὀνίσκιον, quod Comœdia ξανθόπωγον vocat. ἐλιόν, diximus ab antiquis appellari. Alibi ξάνιον exponit κτένιον, sed ξάνιον legendum, vt apud Hesych.

Ξαντὴς carminator & ξαντικὸς vnde ξαντικὴ τέχνη, ars pectendi discriminandique lanas, Pollux. Platoni in Politico, ξαντικὴ ἡ περὶ ξύλα ὀπότερος τέχνη, artificium eius qui lanas carminat & pectit, quæ pars est τῆς πελασπουργίας vbi σωιστέον τὰ ἡμέτερα μέρη διανυτικὴ ἢ διακριτικὴ. ξάσμα quod carminatum est. Pollux Sophocl.

ΞΕΙΝΑΠΑΤΗΣ, hospitum seu peregrinorum deceptor Euripid.

Ξενίζω, ξένῳ Θ., ξενοδοκῶ, & similia Ionica sunt pro ξενιτεύω. Xenophon. Hesych. sunt ξενῶνες.

Ξεναγὸς, & Ξεναγωγὸς, ὁ, ὁ τῶν ξένων ἡγεμών Θ. Polluci. Hesych. ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος Θ., ductor hospitum. Et ita dicitur qui exteris militibus imperat mercede conductis, manipularis. ξεναγοὶ, peregrinorum principes & duces, οἱ τῶν ἰωνικῶν ἡγεμόνες. vide ξένῳ Θ. Xenagogi sunt qui peregrinos conducunt ad loca vrbium visenda, quales sunt Venetiis. vide Bud. in notat. in Epist.

Ξεναγοδοκεῖον, hospes abducor, seu ducor.

Ξεναγῶ, excipio hospites, prehensa manu duco. ξεναγήσον με ἐπὶ τὸν ἵππον, hospitem suscipe, Lucian. Est enim ξεναγὸν. Hesych. ξεναγῶ, ὡς ξενοδοχῶ, ὦ τὰς ὁδοὺς ἡγεμονεύων, Lucian. ξεναγήσει με ὁδηγῶν ὅπ σέσεωσθ., i. circunduces. pro quo ἀξεναγέδευ dicit, ἢ perducere, ducere vel circunducere. Plauto. vide Πέμπ. ἡ. Hinc ξεναγὸς.

Ξεναλίζω, congrego, militem peregrinum colligo, σωναθροίζω.

Ξεναλόχης, qui peregrinum exercitum cogit. ξένης συναγωγὸς.

Ξεναπάτης, ὁ, ἡ, deceptio hospitis, Euripid. à Platone Epist. 7. ἀπατία dicitur.

Ξενβία, peregrinus & ignarus sum.

Ξενὴ ὁδὸς, xena via: sic dicitur via quædam in Creta, ad Pomiam, Plutarc. in Lycurgo.

Ξενηλασία, ας, ἡ, expulsio hospitum, expulsio peregrinorum ita exactio. solebant autē id facere Lacedæmonii, authore Lycyd. ξενηλασίας ποιεῖν, peregrinos expellere, vsu vrbis peregrinis interdicere. Refertur tamen & ad cæterarum rerum actionem, vt ξενηλασία τεχνῶν ἀφετῶν, expulsio artiū superstitum. ξενηλασίαι τεχνῶν ἐπιτίθεν, artes ex vrbe ciecit, Plutarc. in Lycurgo. & ξενηλασίαι παιδευμάτων ἐπιτιθῶν, disciplina repellebant, non admittebant, apud eundem. ξενηλασία ἀναπαύσεως ἐποίησεν, omnia ciecit, omnia exegit, idem Plutarc. in Apophthegm. Lacon. ἀφῶ ξενηλασίας, lege Platon. Leg. libro 12.

Ξενηλατῶν, abigere externos & ciicere, vt alienos abigeret. Plutar. in 8. Sympos. τῶν γὰρ ἀνδρῶν τῆς αὐτῆς παραγιγνομένων ἐπὶ τὰ ἀσπίρρυτον, ὦ ὁ ξενηλατῶν. de Symbolo Pythagorico loquens, quod erat τὰς χελιδόνας οἰκίας μὴ ὑφιέσθαι. Aristoph. τὸ δ' ἔστι νὴ τὸν Δία μὴ ἀνεῖναι εἰς τὴν οἰκίαν ξενηλατοῦντα.

Ξενία, ας, ἡ, hospitalitas, hospitij consuetudo, φιλία, familiaritia amicia externorum. ξενίας ὑποδέχεσθαι, hospitio excipere. ξενίας ἀποκλείειν ἀφῶ τινος, hospitio seu hospitali consuetudine ab aliquo excipi. Basil. οἱ ξενίας διωκόμενοι seu φθερόντες, ciues peregrinitatis, i. qui ob id rei postulati sunt, quòd se pro ciue gesserint, iuráque ciuilia vsurparint, quum essent peregrini. Bud. in Annot. in Epist. Polluci tamen ἡ τῆς ἐπιτροχῆς ἀφῆς ξενίας χειροφιλῆς ἀφῆς ξενίας, αἱ φθίσιμοι εἰσὶ δικαζόμεναι. ξενίας ἐλεύθερ., Lucian.

Ξενίζω, μ. ίσω, σ. ικα, hospitio suscipio, lautè accipio, ξένῳ, vnde πάντ' ἐνταῦτα, lautè excepti, Xenoph. 6. Pæd. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλὰ μαθοῦσ' ὁ χορὸς ἐνταῦτα ἐν σπουδῇ, potū te excipio, Philostr. in Heroic. Sed hoc aliquando transfertur, vt ξενίζει πῦν λόγῳ, si peregrina fercula nobis apponit, i. ξένα πάντα ἐφ' ἡμᾶς φέρεται. ξένον τὸν λόγον, peregrina dicendi forma vti: vnde ἀξένιζεν τὸν λόγον, Bud. in Epistol. priorib. Item ξενίζειν, munere vel munerari: & ξενίζεσθαι, τὰ ξένια δέχεσθαι ἢ λαμβάνειν. Then. ad Nicomed. de suis orationibus, Μᾶ γιὰ δ' ὦ ἡμεῖς ὑφηδόπερ ξενίζειν ἐθέλομεν τοῦτο ἀλλὰ κεχαρισμένοις ξένοις, xeniis vos accepere simplic. & vsitatis, Xenoph. πότε μὲν δὴ ξενιζόντος εἰ σπου-

τοῦ ἀπωθοῦσιν. Suprà dixerat, Κύριον ὠθῶ ἀφ' ἡμῶν τὴν σπουδὴν τῶν ξένων.

Ξενίζω peregrina voce aut moribus vtor; rei nouitatē stupefacio, peregrinaque instituo, id est, τὰ ξένα φρονῶ, ἢ πράττω, hoc est, τὴν ξένην καὶ ἀλλοτρίαν φαντάζομαι, ἢ ξενικοῖς ὑπονοεῖν μαι: Lucius in persona Pythagoræ, ἐπὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ σιωπᾶν οὐ πάνυ τοῖς πολλοῖς νομίζομαι, ὅπως μὴ ὑπονοήσουσι τὸν ἀληθῆ λόγον ἐμὲ ξενίζειν, καμοῦ τοὺς ἀγνῶτας ἀγνοεῖν αὐτοὺς ἑαυτούς, id est, quo minus noua & peregrina inaudita que instituerem. Sic in Acta.cap.17. ξενίζοντα γὰρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· πολλοῖς καὶ τῶν συμφοιτητῶν, multis & nouis auditoribus, cap.9. lib. 2. Machab. Basilius Meletio, ὃν ἐν ὑπ ξενίσαι τῶν ἀκοῆς τοὺς πλήσθεντος τοῦ τῶν ὑπηκόων ἐγκλήματος, fœdebam rem tibi inauditam futuram, noueram quod huiusmodi criminatio in stuporem te adiceret propter rei nouitatem. Ξενίζειν enim opponitur τῷ ἴζειν, deterrere rei nouitate atque insolentia. Alexand. Aphrod. τὸ σωπᾶσθαι καὶ ξενίζειν τοὺς ἀκούοντας ἐμποιεῖ τὸ μὴ ἀκούειν. Ξενίζειν pro alienare & perturbare. Constantinus Cæsar lib. 6. agriculturæ cap. 26. ξενίζει γὰρ ἡ παρέκβασις ἡ δὲ τοῦ χείμωνος μετάβασις ἀκαταπαύστους. Et passiue lib. 9. cap. 5. ἂν πάντα ἴσην ἔχῃ τὸ φυτὸν τὴν φυτευθησομένην χώραν οὗτος μόνον ἀγνόησεν, ὅτι ἡ ἀέρων ἕξις ἑτέρα ἐστί, ἵνα μὴ ξενίζεται τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ καταπλασθὲν φυτόν, ne ob ignotam abalienetur, atque solum auersetur. Sic ξενίζειν vsurpat dicimus *s'étranger*. Est autem Ξενίζομαι, Passiuè, sum alienus, rei nouitate turbor. Aphrodis. ξενίζομαι ὁ μὴ ἐωρακὼς, ἀγνοῶν. rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus. Item Alex. τὸ ἀμέτρῳ μετεῖναι ξενίζεται πράξεως, ab immodica materione abhorret natura. Porrò Græcis ξενίζεσθαι dicuntur, quibus aliquid nouum aut absurdum videtur. Polyb. ξενίζεσθαι τοῖς ἤθεσι τῶν ὀργάνων καταπελτῶν, attoniti & stupefacti. Et alibi, τὸ ξενίζεσθαι διὰ τὸ ἀβέβαιον. vbi Ξενίζεσθαι est stupere, rē peregrinam inauditámque admirari. ὧν ἐξ ἔθους ἐσ, ne mireminī, vt ait Erasm. 1. Petri cap. 4. ne commoueamini perinde vt rei noua & insolita. vnde τὸ ξενίζεσθαι pro ἄπειρον, insolens. 1. Pet. cap. 4. ὡς ξενίζονται, ὡς σωφρονοῦντον ὑμῶν εἶδε τὴν ἀστέλ ἀναστροφὴν, quòd non ita agant vt ipsi Sophus & philosophorū appellat in Politicis ξενικὸν, quòd quasi peregrini ac hospites in rebus p. atque adeò in mundo versentur. Ἰσαυς ξενικὸν τῆ φωνῆ vel ξενίζεσθαι, Demosth. ξενίζω, i. barbaloqui. ξενικοὶ λόγοι, verba inusitata, ἀλλ' ὁ ἐμὸς λόγος μὲ φοσσόκειται sermones impeti & peregrini. Aristoph. in Acharn. Παύσας τὸ ξενικὸν λέγειν μὴ λέγε ἀξιοπαθῶν ξενικὰ βοᾷ θεὸς, longinquū silium, Idem Aristot. ibidem. ξενικὸν συμβολὴν συμβολεύειν, consilium vt hospitalitas postulat dare, Plato. ξενικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos commissa peccata, Idem Plato de Legib. ξενικὰ ὁμολογήματα, in peregrinos officia.

Ξένιον, τὸ, xenium, dona hospitibus dari solita. vnde ξένια τυθῆναι, hospitio fusceptus. Accipitur & pro quocunque munere.

Ξένιον, τὸ genus lenticulæ. Celsus lib. 6. cap. 5. Lenticulæ; vulgò ὀρόβια sunt, quamuis rarior ea species est, quam ξένιον Græci vocant, cùm sit ea lenticula rubicunda & inæqualior.

Ξένιος, ὁ, ἡ, hospitalis. ξένιος Ζεὺς, Iupiter hospitalis. Iouis epitheton. Ho. Odyss. ξ. Διὸς δ' ὀπὶζατο μῦθον ξεινίου, ὃν τε μάλιστα νεμεσσᾶται ἀνὴρ ἑταῖρα. Virg. Iupiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur. vnde Hom. ξεινὴν τραπέζαν, mensa hospitalis.

Ξένιος, munerarius, donatus muneribus, Xenoph.

Ξενιόφιλος, ὁ, ἡ, philoxenus, hospitij exceptio.

Ξενοδέκτης, ὁ, hospitis fusceptio, hospitalis liberalitas, hospitalitas Ciceroni, ξένιος Thucyd. benignitas in cōiuio. Item nouitas cibi, pabuli mutatio. ξενισμὸς τῆ ὑδάτων, mutatio aquarū, Diosc. lib. 2. cap. 185.

Ξενιτεία, absentia patriæ, peregrinatio, ξενιτεία ἡμῶν. Chion. in Epist. ἀκουσίως δὲν παρεκβάσεις ἀκοινῶ τὸ ἐν ὑπ ἐμοῦ ξενιτεύειν ἀξιοῦσθ. Pro hospitio. cap. 18. libri Sapientiæ.

Ξενιτεύω, & Ξενιτεύομαι, βιόω, ἐκτρα patriam maneo, peregrè diuersor more hospitum, ξενίζω. Philo de mundo, ὁ ἔρημος τοῦ ξενιτεύειν, quodammodo peregrè esse more hospitum, diuersatique videri. Item ἀποδημῶ, stipendia mereo, Neut. Absol. Ισοκρ. in Epist. δικαιοῦμεν δ' ὅσοι τῆς ἐνοικούσης ἐχόντων, τὰ μὴ τῆς ξενιτευούσης πραττόντα ἀκοινωνήτως, i. mercenariorum. Idē φεύγειν τὸ

Ξέρξης,ου ξ΄ρξε.ς,in Accus.τὸν ξέρξεω,Xerxes rex Persarum. Significat etiam idem quod ἀρκὸν,i.bellator.Herod.1.6.

Ξηρὸς,ὰ,ὸν,siccus,pro ξηρὸς,ξερὸν,τὸ ξηρὸν,τῆς γῆς χέρσον,in Epigr.πρὸ ξερὸν ἀπείρου.Hom.Odyſſ.ὠκεῖ τε ξηρὸν πέλεται.λειμὼν τὸ πεπωδιες ακτὰς.vide Ξηρὸς.

Ξόανα,ων,ἡ,sculptura,ex latura,rasura Columellæ.

Ξύσμα,ατος,τὸ,ramentum,scobs,ſtrigmentum ἐξύσμων,Heſych.

Ξυστὸς,ὸν,ὸς,genus inſtrumenti quo raditur,radula.Colum.

Ξέστης,ου,ὸς,extarius,menſura liquidis atque aridis communis,duas heminas capiens apud Romanos ſeu uncias menſurales viginti. Atticus vero ξέστην Romano minor erat capiens duas corylas,ſiue libram & ſemiſſem hoc eſt uncias decem & octo: eſt autem ξέστης vocabulum ἑ Latino ſextarij nomine depraua tum teſte Galeno & Philoxeno apud Etymolo. nota eius compendiaria fuit ξ.ξέστιον ἀθηναϊκὸν, cyathum argenteũ, Hermolaus,ſextarium argenteum,Ruel.lib.2.Dioſc.

Ξεστὸς,ὴ,ὸν,politus,tralis,læuis,excultus,expolitus, λιθολογήσει, καλὰς ξέστας ἁρμόσ.Hom.Odyſſ.ξέστω ἐτάνυσε πρὸ πύλης ξεστοῖς,ligneus vrceus à quibuſdam exponitur.βαπτὸς ξεστὸς ἢ ποτηρίων, abluliones vrceorum & poculorũ. ἁρμοὶ ξεστοί,loca quibus ſiunt exercitia,palæſtra.Πολυδ.

Ξεστρίας,ου,ὁ,ars poliendi lapides,polituræ ars,Plin.

Ξέστρη,ης,τὸν,ε΄ arura,Columel.

Ξέω,μ,ὐσω,π.εκα,polio,frico,rado,pungo,percutio, ſculpo. pro aptare ligna & dolare:Hom.Odyſſ.ὀ,ξέοντι δ΄ ὑπὸ καθῆκε, ἀ δὲ σφάϊμλω ἴσωσε in Epigr.pro conſtruere,fabrefacere. πόνημα ἀκεραὸν σωμὸξεσάμενα, nomina exactè expolita. Alcid.ξέσμαι, rador:at ξέσιφον ὑγιεινὸν, dicitur interlita lis & inducta apud Heſych.

Ξ Η Ν Ο Σ,truncus, ſtipes,ὁ κορμὸς, Suid.hinc ξύλϊνος.

Ξηρὸς,ὰ,ὸν,arida,Subſtant.hoc eſt,ſicca terra:ſicut ὑγρὸς,pro mari,vt πολλὰ ἐφ΄ ὑγρὸν,ſic Hebraico more terra dicitur arida,vti notat Eraſm.cap.13.Euang.Matth. Dicitur etiam ξηρὸν ſiue ξέρον poeticè. Et Plato in Politico terreſtre animal ab ingreſſu & paſtu vocat ξηροβατικὸν,ἢ ξηρονομικὸν ἢ ξηροτροφικόν.

Ξηραίνω,μ.ανῶ,π.ανα,ἀορ.ανθην,areo,ſicceſco,induror , Depon. Abſolut.χρὴ ὑδροφόρον διαλιπεῖν τὴν αἰμορροΐδα. Nazanz.in Orat. heri ſicca tes,ſtuxu ſcatens ſanguinis.

Ξηράινω,μ.ανῶ,π.ανα,ſicco,ὑγραίνω,Actiu.Accuſ.vnde ἀναξηράινω, reſicco,apud Nazanz.

Ξηρανλοφία,ας,ἡ,ὁ,ὸν,ὸν,ὸν,ὸν,vngo in ſicco,vel vngo abſque balneo,i. balnei vſu : vel ſub dio & ad ſolem vngo,vt fiebat in palæſtra. αὐδὶ κυρῶ ἀλείφειν, Demoſt.χρῶ πυρέχυ, Actiu.Accuſ.Solon νόμον i.legem ſcripſit διαγορεύοντα, ὅτιλον ἂν ξηραλοιφεῖν: qua feminis vnctura ſicca tollitur,Plutarch.in eius vita.ξηραγχυλίσαι,idem Suid.

Ξηραλοιφία,ὸν,vnctio citra lauationem facta.

Ξηκαμπίλιον,ὸ,ὸν, color eſt vitibus arefactis ſimillimus. Vſurpant hanc vocem Latini:certum enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis , Theſaurus de colorib. Sic aliis : mihi verò ξηκαμπίλιον χρῶμα , pullus & ater color, quem pulligenem dixit Plin.& atrorem Gellius. At Atrabatica,i.atræ tunicæ,vel pullæ togæ,vnde pullati & atrati, χιτῶνες ἢ χλαμύδες ξηκαμπίλιαι dicuntur. Suid. Ατραβατικές. Ἐν τοῖς ἑορτασὶ ἢ τοῖς ὀπτικοῖς, ἢ παρὰτων σοφῶν ὑπὸ μὲν χιτῶνας ἢ χλαμύδας ποικίλας ἢ ἐκ πορφύρας, ἢ ἁβῆνας πας πολυτελεῖς.(Hæc enim ita diſtinguenda ſunt)Ἐν ἢ ταῖς καινῆς συνηθείας ξηραμπελίναις τε καὶ ἀκάλυπτος ἀτραβατικὰς, à calore atro , vel trabea qua ſimul vtebantur.

Ξηκαμπίλιος,ὁ gitur in quibuſdam codicibus,lib.2. Dioſc.c.104. vbi Ruell.ſicca eruptio:alij verò legunt ὀξυδερκὴς.

Ξηράσιμος,ὴ ξηρασία.

Ξηρανσὶν,ſiccandum.

Ξηραντικὸς,ὴ,ὸν,ſiccans, vim habens ſiccandi,deſiccando idoneus, ſiccificus Macrob.lib.vlt. vt ἔμπλαστρα ξηραντικὴ apud Æginet.

Ξηρᾶσθαι,pro ſiccatum eſſe legitur cap.13.lib.3.de cauſis plantar. Theophr.eſt & inſolari,in ſole torreri.

Ξηρασία,ἡ,ſiccitas,ariditas,αὐχμὸς. Ariſtot.Probl. ποῦ ἢ ξηρὸν κόπος: ἀσύμφορον ἢ ξηρασία.Dicitur etiam ξήρασις, vt ὑγρασία & ὑγρασις, θέρμανσις & θερμάνσις,ὑγίανσις & ὑγίωσις.

Ξηρόφαγος,idem ac ξύλοφάγος.Act.

Ξηρὸς ſiue ξερὸς, τὰ , medicamenta ſicca & arida dicuntur velut pulmiſculi,quæ vlceribus & cuti inſpergũtur, diapaſmata,i. διαπάσματα,καταπάσματα,ἢ κατατρίμματα,Gulus Ægineta libro 7. cap.13.τῶν ξηρῶν φαρμάκων, ἃ δὴ καὶ κατατρίμματα καλεῖται, τὰ μὲν ἁλυκὰν ἀμυλώδεις, τὰ ἢ τὴν δύναμιν σφοδρότερα, ἢ τὰ μὲν ὀλκὸν ἀμυλώτητόνων, τὰ μὲν εἰσὶ σαρκωτικὰ τῶν κοίλων : τὰ ἢ κατατακτικὰ τῶν ὑφεστηκότων: τὰ ἢ κολλητικὰ: τὰ ἢ ἐμπλαστικὰ: τὰ ἢ ἰσχνωτικὰ, &c. Et ξηρὰ ἐπὶ, vt alij ſcribunt , Actuarius vocat omnia medicamenta arida & ſicca , quæ hodie facientes medicinã pulueres nominant. Ac ξηρὰ φάρμακα, καθαλικὰ Actio , omnibus quidem totius corporis,maximè tamen capitis vlceribus carne replendis conueniunt , præſertim vbi oſſa nudata fuerint in quauis parte. περὶ ξηρῶν φαρμάκων lege ipſum Actium τετρ. 2.Serm.3. cap.98.Et li.8. Serm.2.cap.54.illud Ξηρὸν quod deſcribit nihil aliud eſt,quàm diapaſma ὡς ξηρὸν. Galen.lib. κ΄ τόνου, Μὴ παυομένων ἢ ὅτι τούτου, τὸ διὰ τὸ χάπνου φαίνεται ξηρὸν ἐξεπιδύσεως, ὀδήγησεν. ὑγρὸν diſtinguuntur oppoſitorum ratione ut ἡμῖν ξηρὸν vnde hygrempla ſtra,i. ὑγρέμπλαστρα , compoſitio dixit Plin.lib 34.cap.15.

Ξηρότης,ου,ἡ,fluuius perennis.

Ξηροπαπὸς,ὰ,ὸν,ὸς,qui in ſicco ambulat.

Ξηροπλανὸς,ὴ,terreſtris,ξηροτερφικὸς,Plato.

Ξηρόκαρπος,ὁν,ſiccum fructum pariens.

Ξηροκίρδιος,ὁν,qui capite eſt ficciori,Alex.Aphrod.

Ξηρόκλαστος,arrificum gluten & ferruminatura,Heſych.

Ξηροκολλέτα,arida colliyria,quæ metallicis præſertim coſtat liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fru ctibus, aromatis, & alia ſicca materia,humore aliquo gummi collecta & cohærente vid. Act.lib.6.

Ξυέμυεγν,vnguentum ſiccum. vid.Act.lib.6.

Ξηρομυκὸς,qui ſicco paſci ſolet.Plato.

Ξηρομυὸς,ſicco.

Ξηροπαίειν,ας,ἡ, balneum ſiccum in quo quis tantum deſudat, etiam aqua abluitur ſchol.Nic.

Ξηροπορεύεσθαι τὸν αὐτὸν τῷ αὐτῷ τρόπῳ vocat Amerias apud Athenæum, vide Αὐτόπορος.

Ξηρὸς,ὰ,ὸν,ſiccus, ſiccans, aridus, mancus & durus, ſiticuloſus vnde ξηρὸς ἱδρὼς , aridus ſudor , qui non balneo prouenit vi de exercitatione aut labore,Nazan.in Orat. δεῖ τῷ βαπτίσματι, τριβέντα δ΄ αὐτὸν τοῖσιν ἐκ ἔρων ὑγιὰς ὑπηρέτας. Ξηρὸς λίθος ſtructura dicitur ſaxum compactũ ſine calce aut luto , vt materia.Suid.μέτρα ξηρὰ, menſuræ rerum ſiccarum.Plato Leg.

Ξηρόσαρκος,ſiccam carnem habens.Athen.

Ξηροτήγανον:à Syracuſanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem is eſt λοπὰς,teſte Athen.

Ξηρότης,ητος,ἡ,ariditas,ſiccitas.

Ξηροτρόφια,ἡ,ſicca fricatio,Gaza in Probl.Ariſtot.

Ξηροφαγὴς,arida epulari,ſicca ſeu ſiccantia edere,cibis aridis uti,vt comedere quæ vim habent ſiccandi.

Ξηροφθαλμία,ας,ἡ,ἀρ da lippitudo C.Celſo:quum in oculo angulis aſperitates & prurigines,& veluti vlcera fiunt,præterea oculorum ſine reumate, à ſiccitate dicta. Sic vocatur ſcribonio conturbatio ſiue perturbatio oculorum.Eſt vero conturbatus oculus qui caligat,& confuſus videt.Scribo Collyrium pſoricum ad caliginem &ad aſpritudinem oculum ſiccámque perturbationem ſine tumore , quam ξηροφθαλμίαν appellant.

Ξηρόφθαλμος,qui ſiccoculus à Plauto dicitur in Pſeudol.

Ξ Ι Μ Β Ρ Α Ι,ὰ,ὸν,mala punica prægrandia.Heſych.

Ξίες,ὴ,ἔδος ὀνῶ ἀφωκτικὸς,Suid.ξύσεις,Heſych.meminit. Theophr.lib.9.cap.9.hiſt.plant.vide ξύσις.

Ξίφιον,πλοῦτος ὡ τῶν ξυλευόντων ἁρπαστὴς,ſiue σπάθιον.

Ξιφηρεστὸς,ὁ ἢ ὴ,ὸν,enſifer,gladium ferens,ὁ σοφώτατον ἔχων τὸ ξίφος manu tenens pugionem,& ſtringendi expectans occaſionẽ, ſicarius:à ξίφος & ἄρω. Herodian.lib.4.ἁπλᾶ δὲ μοι ἐδόθη τὰ νοεῖ δυτικῷ ἐφέρετο χιτὼν πικρὸς ἐπὶ τῷ παρισκευασμένῳ. Alibi, Νεανίσκοι ξιφήρεις σὺν πυρὶ καὶ πολλῇ θεᾷ.

Ξιφηφόρος,ὁ,cometa,vide in Παγωνίας.

Ξιφηφορὲς,ſtipator, enſifer Ouid.& ſicarius,Herodian. οἱ περὶ τὰς ὑπωπὰς ξιφηφορεῖς. Hinc Ξιφηφορεῖ,enſem fero,ſtipo, emlib.7.πάντες γὰ δια πᾶν ὅσον σάσπα τὸ παρεῖλον,οἱ αὖ ἐκείνου ἢ ἀμύδαλον ὑξιφηφορεῖσθαι μὴ ὀδὸν φέροντες ἐκείνῳ,ſicarius erant,& Ξιφηφορεία apud Suid.

Ξιφίας,ὁ,piſcis marinus.Gaza gladium interpretatur:Strabo eotam appellat:meminit eius & Ælian.Et Athen.lib.& cometæ genus in mucronem faſtigiati apud Plin. quẽ φάσγανα à Theone dicitur.

Ξιφίδιον,ὸν,τὸ,gladiolus,pugio,enſiculus Plauto.

Ξιφίζω,protenta manus herba,de qua Dioſc.lib. 4.à figura gl.

Ξιφίον,ὸν,τὸ,gladiolus herba,de qua Dioſc.lib. 4.à figura gl.

Ξίφισμα,& Ξιφισμὸς,οῦ,ὁ, ſaltatio quædam cum enſibus, Athen. libro 14.

Ξιφιστὴς,ἠος,idem cum ξιφιςὴς.Plut.in Romul. exponitur tragica.ξιφιστὴς verò,balteus, cingulum ex quo enſis ſuſpenditur.

Ξιφιστὴς,ὁ,pugna gladiatoria , τραγικῶς,dimicatio ſeu tragica quæ fit enſibus.

Ξιφοβλήτιον,ὸ,ὦσαν.

Ξιφοειδὲς,ὸν,ὸς pectoris,quod alio nomine χόνδρος dicitur , ucronata cartilago à Medicis redditur:τὸ τοῦ ἤθους ἄκρον ὁ Polluci.

Ξιφοειδὴς ὀνῶ,ὸν,ὸς,vagina enſis,ξιφοθήκη.

Ξιφοκτονέω,occido gladio.ξίφει ἀναιρῶ.

Ξιφόκτονος,ὁ,ὸν,enſe necatus:ſed ξιφοκτόνος,enſe necans,Sophil. in Ace

Aiace,χίρας ξιφεκτόνος dixit, i. τὰς διὰ ξίφους φόνου ἐργασάμενος, annus sanguinaria.

Ξιφομαχία,ας,ἡ μαχὴ ξιφῶν, Theopomp. ἐν ΞΒ Πολυδεύκει.

Ξιφύδριον,ου,τὸ, ensis, gladius minus latus, & ad ictus punctum intendos magis idoneus. μάχαιρα vero & κοπὶς latior ensis ad agam cæsim faciendam opportunus, Xenophon de re equestri.ξίφος ὑποκόπιον, lica, Herodian. πεῖσαι τὴν χεῖρα κατακαῦσαι ξίφεσι ὑπερέχοντα ὑποκόπια. Plutarchus, ὀγχείδιον ἀ. ξιφοειδὲς vocat pugionem,quo Casca Cæsarem percussit. ὀξύστομον ξίφος, ensis mucronatus & acutus,cui obtusus,id est, ἀμβλύστομον opponitur. Item ξιφοειδὲς,gladiolus, pars quædam solida in ligine, Aristoteles quarto de partibus Animal.& 2. Ingio erba, quæ & φάσγανον,id est,ensis dicitur,Theophrast.lib.2. st.plant.

Ξιφοειδής,quasi distinctio gladii & ensis euaginatio. Plutarchus Camil. παρῆλθον μεχρὶ ξιφοειδοῦς κλιτύος, vtrig; gladios strinere cœperunt. Cicero nudatos enses, vel vagina vacuos solit dicere.

Ξιφοκτόνος,ου,ὁ,qui gladium exerit,& distringit.

Ξιφουργός,artifex ensium.

Ξ Α Ν Ο Ν,ου,τὸ,statua,lignum,ac propriè quæ heroibus erigitur statua,quemadmodum quæ diis,ἕδραιον,quæ regibus ἀνδριάς.ξόανα,simulachra breuia, quæ portabantur in lectica, simulachrum Latinè delubrum à libro, id est, raso ligno facto,quod Græcè ξέανον dicitur.vide Ammon.

Ξοανίτης,ου,ὁ,qui simulacra sculptilia scalpit.

Ξόανον,simulachrorum effectio,strabo de diis loquens διὰ ξοάνων ἱδρύσεις.

Ξυήλη,ης,ἡ,instrumentum ad scalpendum seu radendum scalprũ apud Hesych.

Ξυήλη Hesych.ξυσμὸς,rasura,& ὀλκὲς.

Ξυλῆρης,ους,ὁ,ἡ,flauus,mollis,tener,humidus, transluciduus, formosus,tenuis,celer,acutus,varius,λεπτὸς,χαπυρὸς,ἀγωγὸς,ξανθὸς, λιπαρὸς,ψυχρὸς,ὀξύς,πικρὸς,ἡδὺς,θαυμάσιος,ξυλώδη ἀκκώνιτα, in Epigr. ξυλῆρες ἀκκώνιτα,ibid.em. ξυλῆρε μαργοῦμεν, vide Suid.ξυλῆρε λαλεῖν τὰς,ἀρᾶς, delicatè loquentem,in Epigrammat.vide Hesych.ex eo ξυλῆρες ἔρως,cui flauæ sunt alæ Arat.

Ξυλήρης viri nomen.

Ξυλίς,ίδος,ἡ,radula instrumentum quo aliquid raditur, itè glabrolis quidam à nonnullis ὁριστὴς appellatus teste Hesych.

Ξυλίτης,cognatio.

Ξυλίτης,conuenit.

Ξυλοεργός,ου,ὁ,socius in agricolatione,Aristoph.in Plut.

Ξυλοκαμινωτὸς,ὁ,ἡ,concors.

Ξυλοκόπος,commilitones,auxiliarij,Etym.

Ξυλοκοπεῖν τὰς χεῖρας,manus complodere,Quintil.Aristophan.in Vespis,Ὁ χορὸς σὺν τῷ ὠδῇ τὰς χεῖρας ὡς ξυγκρούσας.

Ξυλοπέδη apud Hippoc.ὡς ἐπὶ τοῦ γαλάκτος,indulgentia.

Ξυλοπέδη,ης,ἡ,ἡ πακτικὴ sunt ordines coniuges,siue iugatio,qui eodem iugo atque serie disponuntur. Πολυδεύκης,τὸ ζεῦγος ἐστὶν ὃ τὰ ὑποζύγια,ἢ τὸ ὑποζύγιον.

Ξυλοπέδη,vide Ξυήλη.

Ξυλοπέτης Apud Pollucem ascia,securis,πέλεκις quo vtebantur Lacones:Legend.verò ξυλόπελυν.Xenophon,ἐν τῇ Ἀναβάσει,τὸ ξυλοπέλυν ἢ κεφάλης,ὅπῃ τῷ ξύλῳ μιχθείη ὅσον ξυλίου λοφιωτοῦ. Acicis dicitur κόσσινος quam & dolabram dixeris:Suid.etiam ξυλόπελυν vocat,& Hesych.falculum,siue falcatum gladium,ἢ ξιφίδιόν τι μικρὸν,quod & ἐφέστριον alij.

Ξυλοπόδιον,lzuigatus.

Ξυλόπους,Xylaloe,quasi aloes lignum dicitur, quod & ἀρώματον dicitur.vide supra.

Ξυλοπρίων,ονος,ὁ,furculus,paruum lignum,dentifricium, Martellus: cremium Hermolaus libro primo Dioscoridis: vbi de instrumento agit ad purgandos dentes. In Cteſiæ perſicis,ξύλον ἐλαίου μικρὸν,ἀθεμελίτως χρώμενοι τῷ μεσῷ,lignum exiguum.

Ξυλοῦν,pro σωσιβρὸν τόπος apud Hesych.

Ξυλοφόρος,lignatio, lignorum collectio,materia,ligna. vide apud Baysium de re nauali. Suid. ἢ τὴν ξύλων ἢ τὴν ναυπηγήσιμον ὕλην.

Ξυλοφορμία,ας,τὸ,ligna incido vel colligo, lignor.Depon.absol.Appian.in Annib.

Ξυλοφόρος,lignator,Pausan.

Ξυλοφόρος,ου,ὁ,ἡ,ξυλοῖος,lignum erodens vermis.

Ξυλοφορῶ,ligna ferre & conuehere,baiulare,Polluci & Demosth. significat nonnunquam quælibet onera portare.

Ξυλοφόρος,ου,ὁ,lignarius baiulus,qui fert ligna,ξυλαποφόρος,Pollux lignator.

Ξύλον dici vulgò pro ξυλήϊον annotat Etym.

Ξύλον,ου,τὸ,astula,tabula,tabella,τὸ πλατύτερον, tessera castrensis Polyb.τὸ σύμβολον.

Ξυλοτομία,ας,ἡ,ligna incido,vel congrego,lignor.Cæsari.Depon.absol.

Ξυλοτόμος,ligneus,& materia,& ligno fabricatus.

Ξυλόπορος,ου,ὁ,ἡ,ξυλόπορος τόπος,ignis qui è ligno fit,apud Theophrastum, ἢ τὰ ἀκρόξυλα dici possunt ξυλοπόρια. Athen. in 3.dit,Οἱ δὲ πάντων τῶν καλαμῶν ξυλίτας καρφῶν, ἀφιλομάτορας ὄζει τοῖς αὐδρώποις τὰ σώματα.

Ξυλοσμώς,ου,ὁ,signatio.

Ξυλοτεύς,piscis quidam.

Ξυλοφορέω,hostilitèr accipio, corripio,Accusatiuo.auxilior, opem fero, Datiu. Hocstat.ad Demonic. ὁρῶ γὰρ τὸν τύχῃ ἡμῖν ξυλοφορέοντα, ἢ ἐπὶ παιδιᾷ κακῶς σκώπτοντα ξυλοφόρον. vide Συλλαμβάνω. Συλλαβὴν τὸν collectum.

Ξυλῶ,pro σὺλλήβδην,simul,Atticè.

Ξύλωσις,comprehensio,Hetodo. Καλλίστρατος ξύλωσιν τοῦ πόνου τὸ,cõprehenderunt.

Ξυλοβάλσαμον,ου,τὸ, xylobalſamum,i.arbor balſamum gignens, furculi balſami,Hermol.vide Βάλσαμον.

Ξυλοθοίνη,remigatio,gubernatio,compactio nauium Hesych.

Ξυλοθοεῖς,τὸ,ξυλοῦσθε.

Ξυλοθύκη,locus vbi ligna reponuntur.

Ξυλοκινάμωμον,xylocinnamomum,i.lignum cinnamomi, Dioscor.lib.1.

Ξυλόκομος,ὁ ξυλοειδὴς καρπὸς vocat Nicol.Myrepſus, interna ſiliquarum grana à lignoſo cortice illa ſemina veſtiente, id eſt, τὰ κεχιτῶνα Dioſcorid.quę Nicandri interpres ἰδιωτικῶς κάκκια vocari adnotauit.vide κεχίτωνος,& κεχιτωνία.

Ξυλόκολλα,glutinum.vide κόλλα.

Ξυλοκοπεῖν, fuſtibus cædere, apud Polybium,quo authore Romanus miles fuſtuario muſctabatur qui cuſtodiã deſerueraſſet. Hoc & τυμπανίζειν dicitur.

Ξυλοκοπάω,ας,ἡ,fuſtuarium Ciceroni & Liu.

Ξυλοκόπος,ου,ὁ,ἡ,ligator,putator, materiarius Plaut.Ariſtoteles ξυλοκόποις aues vocat quæ ligna roſtro cędunt atque defringunt ramuſculos & cremia: Gaza tamen lignipetas transfert nouè, quod putatores tranſlatè latineſque dicere licuiſſet. hiſt. Anim.lib.8.capite tertio,οἷον κολοιοὶ,ὅτι ἀεὶ ξυλοκοποῦσι· σφοδρὸν δὲ καὶ τὸ μισεῖν ὅτι τῶν ξύλων τὸ πολὺ ἀκανθωδῶν ἐστι,ibidem, οἷον ἀκανθωδῶν ἐστι,ὅτι ἀεὶ ξυλοκοποῦσι. Ξυλοκόπος etiam fabri lignarij inſtrumentum, dolabra,aſcia: & Pollux τεκτονικὸν ἑρμαῖον εἶναι αὐτὸ σκαπανεῖον,πέλεκις,ξυλοκόπος apud Xen.

Ξυλοκυμβών,ὁ,ſcommate dicitur mulier, in qua nec renidet forma, nec reſpondet corporis magnitudo,Euſt.ll.ἀ.

Ξυλομανέω,apud Theophraſtum ſylueſcere:de vitibus & arboribus dicitur, quando propter ramorum foliorumque copiã luxuriant.

Ξυλομάχαιρα ἐλεφαντίνη πόσις,enſis ligneus eburneo capulo, Πολυδ.

Ξυλοπέδη,ligno permiſtum,Strabo l.12.

Ξύλον,ου,τὸ, goſſipium, de quo iam diximus in dictione Βάμβαξ, & Ἐριόξυλον. Pollux in 7. capite duodecimo,οἷον ξυσιανὸν, Hσὶν ὃ ἐκ τοῦ λίνου τοῦ ξύλου τὸ χιτὼν γίγεται,ὃ ξύλον ἐδόκει πάντες μόνον φαίνεσθαι ἐρεοφορεῖν,πάλαι τὰ σάκγια. Ἐπὶ τῷ πανταχοῦ τὸ δένδρα κατὰ ὄπωρα τὰ μαλλὰ ἐρεοφορεῖν,τρεπτὸν τὸ πλὴν διάφορον. ἐκ ὑλασπίας ἐσθῆτα δὲ βύσσου τὸ ἐκ δένδρου καὶ ὑπὸ τῶν ὑδρῶν τὸ ὑφαινόμενον τὸ ὄνομα ἔχειον, ἀφ᾽ ἧς κώμης γίγεται, ἢ ὁ σπόρος, ὑφ᾽ οὗ σπείρεται αὐτὸ λινοῦν. Quibus goſſipij naturam diligentiſſimè perſecutus eſt,quam Dioſcorid. & Galenus negligentiores hac in parte ſubticiuere.Xylon verò ſiue goſſipium,id eſt, Barbaris atque Arabibus coton & bombax ſiue bambaſium,frutex eſt qui duorum meſſium aut trium ſpatio ad iuſtum proceritatem adoleſcit δένδρος ἢ θάκαρπος,mira florum fructúque fertilitate per totum annum,niſi aeris inclementia intercedat:ſunt illi vitiginea folia,niſi quod minora , flores lutei in medio purpurateſcentes, fructum fert exigui pomi magnitudine , barbulis quales nucis coryli, in quo ſemina quæ ſpiras & caprę ſtercora imitantur ſimilitudine : hæc lanugine molliſſima inuoluuntur,quæ netur,multóſque alios vſus præſtat in vita. Saltem xylo ſimilis eſt ea planta ex qua Indi veſtes faciũt,quam deſcribit Theophraſt. hiſtoriæ libro quarto , capite 5.& ex eo Plin.lib.12.cap.6.

Ξύλον,τὸ,lignum,bacilus,materia,fuſtis,tigillum,ſtipes, furculus,compedes. ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀσπρᾶς ἐλάας, Ariſtophan. Eraſm. in proverbzde pulchro ligno. ξύλα πίνειν ligna ſecare, Thucydid. ἀνάτου ξύλου,id eſt,σφενδρίας, βαθέος,ὃν ξύλα κατοῦσι οἱ ἀκκιτικοὶ,Ariſtophan. ἑρκτικὰ ξύλα,ligna ſepi, ξύλον ἔχων,pellem & clauam habens,Plutarchus in Lycurg. συρτὸν ἢ κιονωτὸν ξύλα, inſpiſſant rudę lignea miſcentes,Dioſcorides libro tertio,cæpite nono , rudicula , Barbarus. Item ξύλον, vinculum quo pedes includebantur vel collum,collare,κακίδες,πεδητοὶ ξύλα,gepus tormenti & quæſtionis.Ariſtophan. τὸ ξύλα φιμώσαι τοῦτον τὸν ξύλον ἢ ἀκόνα,iuſtius collum conſtruxeritis ligno , id eſt , lignea pedica. ἐξ ξύλου ξέσκαι , ſoleis ligneis illigarunt, Herodotus. Idem Ariſtophan.in Equit. ἦ μὴ ἐξ ὕσσου πεζῶμαι.In-

terpr. ἆδυς ὁ δημοτικὸς τὸ ξύλον, ὡς παρὰ κράτει λέγουσι καὶ παροιμίᾳ βολίον, id est, crippum, vel catastam, vt alij exponunt. Et Demosthen. τὰ προπύλαια vocauit ξύλον teste Polluce. Est etiam ξύλον mensuræ nomen, teste Hero, vt refert Hermolaus in Plin. l. 8.

Ξυλόπους, fuit ille Hegesistratus apud Herodot. ὃ ἔχων ξύλινον πόδα: Καλλιόπους.

Ξυλοτόμος, ὁ, ligna secans, seu secandis lignis aptus, idem ac ξυλοκόπος.

Ξυλουργέω, fabrilem artem exerceo.

Ξυλουργία, materiatio Iof. sc in Festum abietaria.

Ξυλουργικὸς, τὸ, lignaria opera.

Ξυλουργὸς, ξυλοτόμος, ὠλικουργὸς, faber lignarius, materiarius, Plauto.

Ξυλοῦδαι, lignum fieri, in lignum mutari, transire in lignum, apud Herodotum & Theophrastum histor. plantar. libro primo, capite quarto, ξύλον μὴν γίνεται ὃς ἂν Φ ὑδρογόος ᾖ ἐνιαυσιαῖος. ξυλοῦσθαι γὰρ σκληραιόμενα. Ibidem ἐκ ξυλοῦσθαι dixit Hierem. 2. ὑξυλωμένα ἐκ κάρφη ὑδρεῖα, cœnacula cedro contignata, vel cedrinis tignis tecta, quibus cedrina materiatura inposita erat aut cedrina contignatio & trabes. Cicero dixit ædes malè materiatas τὰς κακῶς ὑξυλωμένας, seu quarum ξύλωσις vetustate labefactata est.

Ξυλοφάγος, apud Hieronym. contra Iouinianum, ξυλοφάγος est vermiculus Phrygiæ & Ponti in deliciis, albus, obesus, nigello capite, nascens in carie lignorum: Plin. cossum vocat: materiam etiam rodit tinea ipsi Plinio, quam termitem vocauit Virtur. vide θρῖπες: & Plin. l. 17. c. 24.

Ξυλοφόρησις, ὁ, ξυλοφόρος: à corrumpendis lignis sic dictus. Gaza in Aristot. ligniferum interpretari posse ait.

Ξυλοφορία, portatio ligni, Lysias.

Ξυλοφορία, ἡ, ὁ, dies festus Iudæorum. ξυλοφόρια· ἑορτὴ, Ioseph. σκεῖ ἀρχαιολογ.

Ξυλοφόρος, lignifer, qui portat ligna, calo: significat etiam fustuarium.

Ξυλόχαρμα, ὁ, ἡ, lignis compactus.

Ξυλοχαρτία, chartæ ligneæ, libri, codices Eustat.

Ξύλοχος, ὁ, locus arboribus consitus, ὑλώδης. eclypsis autem est, pro ξύλινος ὕλη. Hom. Od. ἐν ξυλόχῳ, &c. i. σωσὶ ὑπὸ τῶν, κοίτῃ Σαφοῦς, in lustro, spurgo.

Ξυλὸν, in lignum verto, seu muto. capite 2. libro 2. Paralip. οἶκον ὑξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις. vbi Latinè, domum texit tabulis abiegnis.

Ξυλώδης, ὁ, ἡ, ὠδες, lignosus Plin.

Ξύλωσις, ὁ, ἡ, contignatio, Cælius libro 13. capite 48. ξύλωσις τῆς οἰκίας, ligna ædificiorum, lignea structura, peculiaris dictio, Thucydid. Vitruuio materia & materiatio, vulgò *la charpenterie*. τοῦ ἐπὶ ὕψος ξύλα. vide Ἐπίπεδα.

Ξυμβαίνω, in ξυμβαίω.

Ξυμβάλλει, concidit, in uadit, intelligit, νοεῖ.

Ξυμβατὸν, affectò conuentionem.

Ξύμβασις, ὁ, ἡ, pactum. vnde ξύμβασιν ποιεῖσθαι, pacificati. Thucyd. ξύμβασιν ποιοῦσθαι, compositionis cupidus erat.

Ξυμβατικὸς, ὁ, ἡ, ὀν, pactionis & conuentionis fermo. vide ξύμβασις.

Ξυμβιβάω, est conuenire atque transigere cum aliquo, συμφωνῆσαι, pacisci. Aristophan. in Ranis, Ἀνάμεινον ὦ δαιμόνι᾽ ἕως ξυμβιβῶ τί σοι, i. ξυμφωνήσω. Thucyd. lib. 5. ξυνέβησαν τοῖς λακεδαιμονίοις. Vide Συμβαίνω.

Ξύμβλητο, congressus est. Od. κ. ξύμβλητο.

Ξύμβολον, omen, auspicium, ὄρνις, οἰωνισμός.

Ξυμβολήτικος, οὐ, ὁ, consultandus.

Ξύμη, pruritus, apud Hippoc. κνησμὸς Galen.

Ξυμμέτοχος, ὁ, τὸ, consonum.

Ξύματος, σύμπας.

Ξυμπάθεια, συμβαθείας.

Ξυμποσίαστος, συμποσιαστὸς τῶν πότων, Aristoph.

Ξυμποτικὸς, conuinalis, aptus conuiuiis & compotationibus, cõbibo vel compotator honestus. Aristoph. in Vespis, ἀσχημόνησεν ξυμποτικὸς ὢν ἀνὴρ ξυνεσπαστικός.

Ξυμπορευθμίω σοι, studeo tibi.

Ξυνοίσομαι, assentior.

Ξύμφημι, assipulor, assentior. vide Σύμφημι.

Ξυμφορὰ, ᾶς, ἡ, calamitas, euentus, in bonam aut in malam partem. ἡ δὲ τύχης ἀπόφασις. Thucydides libro quarto, ἐξῴκουσας τὴν ξυμφορὰν ἣν ἐμαχόμην κρεῖττ᾽ οἰκοφθοροῦσαν, ἢ ἐκ τῶν ἐξ ὑμῶν ἐξημαρτημένων τι πολιτικῶν.

Ξύμφορος, ος, ον, conducibile, vt Plaut. Sophocl. OEdip. Colon. Σὺ μὲν ἐκ κακοῦ τ᾽ ξύμφορον, haud commoda est res iracundia in malis.

Ξυμφυάδες, vnà exules.

Ξύμφυτον, naturæ coniunctum, Cic.

Ξυὶ pro σοὶ Attici dicunt. Vnde innumeræ dictiones, quæ lingua communi cum σοὶ componuntur, apud Athenienses per ξυὶ proferuntur: vt ξυϊκοικος, συνοίκους, &c.

Ξυϊκεῖος, ξυοικεῖος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

ξυος, ὁ, æqualis, eiusdem ætatis Theog.

ξυναιμων, ονος, ὁ & ἡ, consanguineus apud Æschyl.

ξυνδρ, ὁ, communis, indifferetus. ξυνὸν δίκρυ, adiutrix hasta & so ci, cricti.

ξυνεργος, ὁ, ἡ, in commerciis atque vitæ consuetudine a- pti, urbanus, κοινωνικὸς. Aristophan. in Vespis, ὁ συνεργὸς καὶ τοῦτο ἐῦ ἡ ξυνωσπαστικὸς, vt vulgò *compagnon & communi-* ca-.

ξυνοδος, ὁ, ἡ, angustia viarum, locus angustus. ξυνεχὲς ἀκὸς Apon. Argonaut. vocauit fretum, i. angustias maris, siue os vel rctatur.

ξυνοικ, οῶ, coniungo, consocio, communico, reddo. Nonnus. ἀπὸ τοῦ μηπης ὅτος ξυώσατο φιλίαν, id est, reddidit & re- ſpdit. Idem, τὸν σωῖτε ἐὰ ξυώσατο μῦθον, hoc vna & cadẽ ſentia diuistis. Et ξυωῦμαι. idem Nonnus, μίαν ἀμφοτέροις ξυνέπα φωῆν. Idem, ὑὸς ἡ ξυὸν πᾶσι μιὴν ξυώσατα πημὸν, eodem hore Patrem & Filium affecite. Idem, εἰσὶ μὲ πιστάτης φιλίης ξυνέπα δημιὸς, pro ἐὰν ἀγαπᾶτε μᾶς, si me amatis.

ξυνος, ὁ, de cœtu & conuentu Deorum, Æschylus ἐ ἑαυτὰ ἐδὲ ξυνὸς, ἀ συπλέκα αὶ θεοὶ ὁὶς συμμίκτα, interpr. τὰ κοινὰ ἀφέντα ἀ θεῖς μετα ρσικὸς. propriè verò ἡ ἡβὴ ξυαπονῆσ ἀ ἔρισις. N ταλ., id est, τὸ πάμα, vt apud Homer. ἐκδὶς ἐς φυλάκων ἐ πλῆ.

ξυνος, ὁ, ἡ, societas, fortuna, status, conditio.

ξυνωρὶς, ίδος, ἡ, coniurati, qui sacramento mutuam fidem ob- ſt xere.

ξυνωρὶς, ίδος, ἡ, biga vehi.

ξυνωρὶς, ίδος, ἡ, ὁ, συωρεὶς, non ἀπὸ τῆ ὁρέων, vt quidam putant) cõ ῦμα est: ἀπὸ ἄρῶ τὸ ἀείρω τὸ συαίρω: vel ἀπὸ τὸ ἀῶ τὸ ἀμάω, ſignificat bigas, tam equestres quàm mulares: ὁμολογὸ τὸ μα ἡ ἵππε ἀμίξε, ὅθ ὧν ὁυεῖν μονοῖππον συωιεῖς. Lucianus, γένεσθαι ἀ ὀνε ὑμπτε, ἡ πτελέα ἁμίστη ἡ ξυωορίδι σκαλεῖ. vide Συωνε δε ξυωορεύσαμεν, ago bigas. Greg. ξυωορεῖν par amicorũ ſtat, hoc est, ξυῆρε φιλικὸ. Synesius, ξυωορίδα τῆ ἀδελφῆ, cordiam amicorum dixit.

ξυος, ὁν, communis.

ξυος, ὁν, solitus.

ξυρ & Συρίδω, μ. ἐδσω, σ. ἴδωκα, & Συρέω, μ. ἔσω, σ. ἐνεκα, propriè ra- d ται, tondeo: & ξύρησις, id est, rasura, Columel. fit διὰ ξυ- ed est, nouacula, vt tonsura fiue κουρὰ, διὰ δίπλης μαχαίρας ξυρίδων, id est, forficibus, quæ & κερκιδίδες ἡ κουρίδες dicun tamen οἱ ἐκ χρῆ κακαρίμοι dicuntur, id est, tonsi ad cutem C, pro rasi ἡ ὀξυρημένοι Luciano. Sophocl in Aiace Masti ghoro, ξυρεῖ γὰ ἐκ χρῆ ὄξει (legitur & ἔτ᾽ ἄν χαίρειν τινα), ad cm tradit. vide χαλ. ξύειν τὴν κεφαλὴν, vide in verbo ψιλόω. Polib. 1. de Republic. ξυρεῖν δὴ τὴν ῥέθη λέγετε ἡ συκοφαντεῖν Θεμ ιστοκλ. Iconem aggredi radere. ξυρᾶσθαι τὰ ἡβὴ, Paul. ca. 11. 1. e- po. ad Corinth.

ξυρὸς, ὰ, ὸν ἡ, pubescens, aptus qui radatur, κεφαλὴν, Ælius Dio apud Eustathium Iliad. ν, ξυρῆσαι κεφ., tonsura nouacula Euripid.

ξυσμὸς, ὁ, idem quod ξυρῆσις.

ξυσις, ἡ, rasura. ξύρασις ἀφέλκυσις τῆ ὀδοντικῆς, id est, in lippitudine cut tondere ad cutem iuuat, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. c Συρᾶν.

ξυστὴς, ὁ, qui ad cutem tonsus est, rasus, est & persona tragica llus.

ξυστὴ, ἡ, nouacula.

ξυστὶς, ἴδος, ἡ, xyris herba, de qua Dioscorid. libro quarto, capite 22. citur etiam ξυρὶς apud Ægineta m, vt & legend. apud Ga- num in simplic. spartulam fœtidam vocant herbarij. Vide ὶς.

ξυστὸς, ὸν, indistincte & inarticulatè loqui: & cachinnari, καυ- ἐδαι, Attice, Hesych.

ξυστὸς, ὸν, καὶ apud Aristoph. & Poll.

ξυστὸς, ὸν, ἡ, theca nouacularum.

ξυσμὸς, ὁ, ἡ, rador, vel me rado, propriè nouacula. Plutarc. de fortit. lex.

ξυσὸς, ὸν, ἡ, apud Pollucem, & ξυσὸς, ὸν, ἀφ᾽ ὸ τὸ ξύειν ῥᾶον, id est, acu- is, ad radendum & scalpendum idoneus, & diminutiuè ξυ- , nouacula, Iliad. 10. ſummum discrimen significans dixit, ὡ δὲ ἀ σφίσιν ὅτι ξυσὸ ἵσταται ἀκμὴ. Quod Sophocles in ntigone, φρὴν βλάβ᾽ ὡ νῦν ὅτι ξυσὸ τὸ χρὲ. Theocritus in lolcuris, αὐθρώοισι σαπηρὰς ξυσὸ ἄδ᾽ ὀδόντων. vide Erasm. in rouerb. In acie nouacula: pro quo & ξυρὸν ἐκ χρῆ dicitur, cùm gnificatur ὅτι ὐπολύσιμον ὸ ἐν ξυρῷ ἵσεται τὸ σκέμμα, quod ὁ ξυ τὸ παιδικὸν χαλεπὸ dixit Synesius, id est, proximum esse pe culo. Aristophan. in Thesmoph. χρῆναι τὰ ἡμᾶν ξυρὸν, αὐτὸς λάμ- ειν ἐπιτάλλει ἐν τῷ ξυρῷ χρε. ξυρὸς εἰς κάνειον, parœmia, ἐφ᾽ οἷς ὧν ἀλλοτριωτὴν χάριν τις: similis est, τῷ ὄνῳ σὺς ἐ χρῷ, Suid.

ξυσὸς, rasus, corrasus, in ramenta redactus.

ξυσ, xyfilus, Sophron in Mimis: fic appellant senem aridum ἐ pruriginosum: ἀφ᾽ τὸ ξύειν. Erasm. in prouerb.

Ξύσμα, ατος, τὸ, & Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, rasura, ramentum, scobs, strigmentum. ξύσματα ἡ πίλυμα τῆ ὀδόντων, derasa linteorum lanugo Plin.

ξυσμὸτὸς, in Epigrammat. id est, rasurarum, & litturarum quæ fiunt dum scripta corriguntur. ξύσμα etiam Aristoteles in 1. de Animo, vocat ἀτόμους Democriti, ἢ ἐν τῷ αἷς τε κοιλώμασι ξύσματα, &c. & in Problemat. ξύσματα etiam dicuntur literæ & characteres, γράμματα. Xen. τὸ ξύειν ἡ τὸ γράφειν ſignificans.

Ξυσματὸδὴς, τὸ, ſtrigmentum, ramentum, Dioſcor. id. libro 4. vbi Marcellus docet intelligenda ſtrigmenta ſeu ramenta, i. exigua adipis & carnium fruſtula, quæ vi medicamenti ex ſpar tio confecti derasa ab inteſtinis pelluntur, qualia in lignorũ raſura ferramentis ramenta deraduntur.

Ξυσμὸς, κνυσμὸς.

Ξύσπιτος, ὁ, ὁ, conuictor, contubernalis, συνήτορ, συνδιαιτητὴς, Aristoph. in Pluto, ἡ παῖσπαι κόλαι ἡ ξύσπιτον.

Ξυσπάθες ἄμπελοι, vites conſertæ, denſæ, vel non ordine plantatæ, Heſych.

Ξυσπαθὸν μάχη, ſtataria pugna; pugna quæ ſit collato pede ſeu comminus.

Ξυσσὸς, palæſtrita, Ariſtoph.

Ξύσσασις. Euripid. in Hyppolito, πάτερ ὠμῶ ἐῶ ξύσσασίς τ᾽ ἐμῶ φρε νῶν ἀ ξένῃ, interp. ἀ διανοια, animi affectus. Ξύσσασιν πᾶσιν, ſeriem omnem, Chalcidio interp.

Ξύστρ, ρου, τὸ, ξυσῆρ. vide Suidam in dictione ὑμοῦχος. Author lib. qui Galeno adſcribitur, titulo, Ἰατρὸς, partes aurium breuiter ita nominauit, Quæ panduntur, inquit, στηριγόμενα, quaſi pinnæ appellantur: quæ verò reflectuntur, & eum extremo ambitu intorquentur, κυρτωειδῆ, id eſt, gibboſæ partes, intra quas veluti dimidiatus orbis extat, quem ξυστῆρα, dixere, & interius cauum κοιλίον, in medio foramen teres, πύξις ἀκυστικὸς eſt, i. meatus vocis.

Ξυστὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalper & ſcalprum, ſcalpellus Celſo, & ſcalper exciſorius ipſi: vt ſcalpro medicinali dentes exeſos excindere iubet Scribonius Largus. Æginet. ἡ τὰς σφογγιολίθους τῶν ὀδόντων πίσσας τῇ κυάθισιν ἢ σμίλῃ ἢ ξυστῆρι, ἢ τῷ ῥιφείῳ διακεδαίρωμεν.

Ξυστικὸς, χυμὸς, ſuccus aſtringens & quaſi deſtringens, ſic dictus à Praxagora, qualis eſt cydoniorum: vide Athenæum libro tertio.

Ξυστικὸς, ὴ, ὸν, qui xyſto, i. haſtili, vel ſpiculo ludunt, qui in xyſto exercentur. Cæl. l. 11. c. 52.

Ξυστὶς, ίδος, & Atticè ξύστις, ξύστιδος, ἡ, πτερυγὶς, χιτὼν ποδήρης γυναικῶν, κερκωτὸν: aliis veſtis ſubtilis aſtringantium in certamine, itémque athletarum: ἀ ξύω, quòd puluerem radat. Quidam dicunt eſſe talarem mulierum: alij tragicum indumentum, ea veſte equites vtebantur. Ariſtophan. νὴ σὺ μὰ μὴνας ὰν, ἀμὰ ἐλαύνῃς ἐφ᾽ ἵππου, ξύστ᾽ ἐμ᾽ ἔχων, trabeam habens. Ea etiam tragici reges vtebantur, vt notat interp. eſt etiam ὀφίωσις, curſus.

Ξυστὶς, idem quod ξύσμα, σελγὶς sue σλεγγὶς, ſtrigil deſtringendis corporibus præcipue in balneis dicatum inſtrumentum. Pol. σλεγίδες ἀ ξυστῆρες pro eodem. malo tamen ξυσῖδες legere. vide Ξυσμὸς.

Ξυστοβόλ, οῦ, ὁ, haſta iaculans. ξυστοβόλ᾽ ἀάκυ, in Epig.

Ξυστὸν, οῦ, τὸ, haſta, δόκιμον, iaculum. vide Σαύραιον.

Ξυστὸς, οῦ, ὁ, xyſtum, Ciceroni, & Vitruuio, i. ipſo author, portícus, in qua Athletæ per hiberna tempora in tectis ſtadiis exercentur, l. 5. c. 11. Xen. Œcon. ὡ ξυστὸ ἐκπαπτὸν, & ξυστὸς ἐλεφάντος, Polluci. ἐπὶ ξυστῶ ἠγωνισμένων, Arrian. Ponitur & adiectiuè pro raſilis, raſus, politus, ornatus, terſus. Eſt etiam tunica muliebris, & tragicum veſtimentum, Etym. ξυστὸς ὁ ἐξισωμένος.

Ξυστοφόρος, ὁ, ὁ, ſpiculator. vide Σπολίτης in appendice de vocabulis militaribus.

Ξύστρα, ας, ἡ, ſtrigil, ὠτηγχύτης: & deſtringendi inſtrumentum, cuius vſus in balneis exiſtit. Pro inſtrumento quo aliquid auríbus infunditur (hoc eſt, pro ſtrigili apud Scribonium Largum, & Plinium) apud Galenum libro tertio τῶ τόπου. Pro balneatorum inſtrumento, i. αὐτὴ σελγὶς ὁ σλεγγὶδες, apud Artemidorum l. 1. cap. 66. ἰδίως ἢ αἱ ξύστραι ἡ βραδεῖς εἰσὶ σημαντικοὶ, διὰ τὸ δοπξύειν τὴ ἱδρῶτα, ἡ μὴ φθειρεῖσθαι τὴ σώματος. Et paulò antè, σελγὶδες ἡ ξύστραι ἡ κατασκῆγεια σημαίνουσι σπαργὰς, etiã dicitur ξυσὶς, à Pollucę: legò potius ξυστὶς: vt apud ipſum l. 3. c. vl. corrigo σλεγγὶς, vbi ὀκαλπὲς ἢ ἡ πλατεῖς, ἡ ξύστρα, ἡ ἀσθενὲς. Vide ξύστρα.

Ξυστὶς, ἡ, σελγὶς, Heſych. in dictione Σπολίτες. dicitur & σλεγὶς.

Ξυστολακυθὶς, idem.

Ξύστρον, λίστρ. plana ferrea, ad euerrendum & complanandum.

Ξύω, μ. ὕσω, σ. ὔσα, rado, erado, polio, dolo, attero, ſcalpo, depecto, lacero. ξύειν etiam ſcribere, τὴ γράφειν, Homero, teſte Suid. vnde ξύσματα τὰ γράμματα. Actiu. Accuſ. ξύουδ᾽ ὦ εἰς ἔλαιρ, in oleo raſus, Gaza l. 7. hiſt. pl. Theophraſt. ξύειν ἡ ἀποξύειν, ſtringere & deſtringere. vide ξέω, & σκαλεύω.

Ξύσπα, apud Heſyc. ξυσπὶς, ξυσπὶς. ſed ſcribendum ξύστρα, ξυστὶς, ξυστὶς, i. ſtrigil quæ & ξύσπρα dicitur. vide ξύστρα.

O

Qvvm δασὺ, id est, aspiratio-nem solam habuerit, articulus præpositiuus est nominatiui casus, generis masculini numeri singularis, qui aliquando pro postpositiuo ὅς ponitur. Ite ὁ pro ὅστις, & ἃ pro ἅτινα. Homer. Iliad. β, ὁ δ' οἱ ἀκαχήμενος ἦλθεν ἀγγέλῳ, ipse enim clam cum ea dormiuit. De vi τῶ ὁ articuli Gaza libro quarto Grammat. Hanc autem vim habet quem Latini vtcunque reddant adiecto pronomine Ille, vt de certo quodam & insigni, non de quouis accipiamus: velut quum Aristotel. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat. Cæterùm quum vnicum illud ac summum Bonum intelligi vult, addit articulum τὸ ἀγαθόν. Item κακὸν appellant Philosophi, quod quouis modo sit pulchrum: sed τὸ κακὸν, eximium illud ac vere pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. Item πᾶν appellant quod quocunque modo totum est: verùm absolutum illud vniuersum, quod vere complectitur omnia, non simpliciter πᾶν, sed τὸ πᾶν appellant. Itidem in diuinis literis, quũ deos vocant amicos Dei, non apponitur articulus: sed tantum θεοῖς ἑστι, hoc est, dij estis. At quoties significatur verus ille & solus Deus, semper additur articulus, ὁ θεός. Et quoties se vult Christus intelligi, Filium hominis appellat: sed vtrique nomine suo præposito articulo, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. Ac planè tantum habet momenti hoc loco prætermissus aut additus articulus: vt Chrysostomus & Cyrillus hoc potissimùm argumento reiiciant hæresim quorundam, qui negabant Christũ illud esse Verbum, quod ab initio fuerat in Patre: sed illud aliud fuisse quoddam Verbum interius Patri, vnde natum sit alterum verbum quod esset Christus. O' articulus non semper discriminis causa ponitur, sed elegantiæ, vt apud Aristotelem Rhetor. 16. 2. Ἀνταφὼ ὁ πανυπὸς. Sic & hanc particulam viri nomini aut alij addere consueuit, non tamen separandi gratia, vt idem in priore πῶλαι μεγάλων, ἐπὶ ὁ Σακεζάντης. Idem in 1. ad Eudemum, Σωκράτης μὲν φησὶ φρονιστὴς: & libro septimo, ὥσπερ Σωκράτης ὁ ῥήτωρ. O' articulus in propositione apud Dialect. instar signi vniuersalis est, Proclus. O' etiam interdum est explicantis, vt Matth. capite 19. ἀδὲλφε ἀγαθὸν ἐι ἵνα ἔξω ζωὴν αἰώνιον: nullus est bonus nisi vnus, nempe Deus. ἀνὲλαιβεν ὁ ἀρχιέρευς παπὶρ, Thucydid. ἀρχίπιας ἀπελθὼν ἔθρυε: vbi ὁ ἀρχὶ subintelligitur. ἡμῖτε δ' ὁ ὄνους, figura est, id est, χρῆμα χρυσοκέρατι, Hermogen. ὁ δὲ πε, &c. aliquis, Plato de Legib. vbi articulus additur indefinitè. ὁ αὐτὸς, idem. Datiu. ὁ αὐτῶ ἀδελφῶ ἡλικίᾳ φίλος ὡ ἐγὼ θρισὶ τοιοῦτος, id est, eos amicos inimicósque duco, quos Athenienses, Thucydid. ὁ ὡὐτὸς eiusdem generis, sic Gaza: aliquando sui generis. Articulus ὁ cum Vocativ. Aristophan. οἱ θρᾶτες, ἔτε ἠλθεν, &c. ὁ πατὶς φίρε, id est, σὺ ὦ πατὶ. ὁ ἑξαὶρετος, idẽ. Aliquando cum ὡῷ & ὦ diuisionibus ponitur: ὁ ὡῷ &c. ὁ ὦ, &c. hic quidem, &c. ille verò, &c. sic apud Aristotelem in Problemat. sect. 1. quæst. 40. ὁ ὡῷ refert vltimum, & alibi sæpius: vbi ὁ ὡῷ refertur ad propinquius, ὁ ὦ ad remotius. Apud Plutarchum tamen videtur aliter accipiendum in Solone. λύκων ὃ τῶ καμὼν αὐτὸ πάντα δίοκε χρυσὸς ἢ ἡμιονος, χυλίδας ὃ μύων: τὸ μὲν ὡῷ ἐσὼ ὃ ἢ, τὸ ὃ πουβᾶνα πωλῶ, qui lupum attulisset, quinque drachmas iussit accipere, qui lupam, vnam: hoc peculiis illud bouis esse pretium. in idem tamen Solone, τὸν ὃ αὐτὸν ὡν ἐκ στιτεδᾶσι πολλὰ δίως, ἀπὸ ὃ τὰ κρεμνὰ χυλίδας, καὶ βλάπτας, καὶ δρᾶς: τὸ μὲν ὡῷ ἀγοράζων & πλευσίζειν, τὸ δ' ὑστερίζειν τῆς κοινῆς, non enim eundem permittit cibari cæpius: si is autem cui sorte obueniat, recusasset, plectitur: quòd illud plus æquo appetentis, hoc rempubl. contementis putet. Item in Solone manifestè ὁ ὡῷ ad remotius, & ὁ ὦ ad proximius. Itidem & in Publicolæ vita. Ibidem tamen è diuerso. ὁ ὡῷ, &c. ὁ ὦ, &c. Homerus Iliad. β, vbi ὁ ὡῷ, id est, ille, ὁ ὦ, id est, hic, vt adnotat interpr. οἱ ὡῷ, οἱ ὦ, Gaza libro quarto de prolepsi. O etiam articulus quum præponitur Aduerbiis in quouis casu & numero pro nomine epitheto accipitur, vt ὁ πάλαι, id est, παλαιὸς, priscus. τῶ πάλαι priſci. sic ὁ πέλας, propinquus, ὁ πολὺς, insignis. ὁ ἄλλος, supernus, Gaza l. 2. Gramm.

ὁ, denso spiritu & graui accentu, relatiuum, quod, quæ res, quãrem. ὃ δ' ἐνὸ πάντων ὅζει χθὸ, &c. Aristophan. ὃ vel πῶ ὁ ὡῷ ὃ πολλὰ πάντες, Thucydid. ὁ ἐδίκιε πῶ ἑαυτῶ ὃ πολλὸ πάντες, &c. idem mox dixit, πολλὰ μὲν τὰ αὐτῶ ἔμαστα, id est, colentes agros singuli suos. ὁ ἑαυτῶ ταῖδα ἀγαμίσας ἐγκατασῶσα ὁὐ ὅζῃ πολὺ, apartia fui non exierunt. Ibidem mox, ὁ ὡῷ ὁμόφυλος ὁ ὑφιστέρως ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ. Idem, ὁ ὡῷ ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ: vbi etiam legitur, ὁ ὡῷ ὁ ὡῷ. Item ὅ, quòd coniunctio, pro ὅτι, ὅτι, ὅτου, Thucydid. Vnde καὶ ὅ, non modò καὶ ὅτι sed etiam, secundum quod, & cuius causa, vel ob quod significat. ἐφ' ὃ pro ἐφ' ᾧ, & ἀπὸ τοῦ ἀφ' ὅτου, pro ἀφ' ὅτου, quoniam, & per quod, quocirca. Significat etiam contraquàm, Cicero contraquàm dixit. Dicitur & præterquàm quòd: vt παρὲρει μὴ λαμβάνειν ὃ φύσιν, ἀλλὰ πολὺ ἐπὶ τὸ πέρυκε, id est, ὑπὲρ τοῦτο μὴ. Est enim præterquàm quòd, nisi quòd, nisi quatenus, & cum eo quod, licet diuersa significet. τὰ αὐτὰ ἔργα, Xenophon quæ operatus est pro ὃν τρόπον, Thucydid. O' aliquando in interrogatione ponitur, vt Iliad. α, πῖον ὃ μέλιτι ἥσεις, quem Ecclesiocrat. πῶν γίνεται ἢ πρόπον. Articulus additur numeralibus: τὸς τρὶσι δακτύλοις, Xenophon. τὰ δέκα ἔτη, Thucydid. τὰ πλεονάζειν τῶν αὐξήσεις, Aristophan. interpr. Item ὁ ὃς, qui Odyss. ξ, ὑφορβὸν, ὃ δὴ βιότου μάλιστα κήδετο, &c. & Il. νέμεσσηνον μοῦσα, ὃ δὴ πεπλεσμένῳ ἦσι. Pro αὐτὸς, ipse. Ody. ξ. αὐτὸς δ' ἐκ κλιθῖης, Xen. l. 4. Pæd. ὃ δ' ἐπικρίνασθαι λέγοντας, ἐαυτῶ. Et præsertim vel ipsum. Hom. Iliad. β, αὐτὰρ ὃ αὖτε πόλεμῳ ἐγάσθ' ἀπὸ ἐαυτὸ σκήπτρον.

O' ὅδ, τῶδε, τόδε, &c. hic, demonstratiuè. ὅδε ὅδε & declinantur & ὅδε non mutatis, quemadmodum apud Latinos magistri equitum, magistri equitum, &c. vide reliqua in O' A in cognate literario.

O' ὁ δὲ λέγεται, quod dici solet.

O' ὁ πάντοτε, aliquibi.

O' ὁ φασὶ, quod aiunt.

O' μὴ δίξειε τῶς θεοῖς, quod dij auertant, quod ominàti noli

O' Ἅ, siue ὁ ἅ, pro ᾧ ἅ vt suo loco dicetur: fimbria vestimembus, ora vestis quod antiqui aliquid de pellibus ouium illicerent extremis vestibus, superior quoque vestis ora latius velut orificium cui collum inseritur ᾧ ἅ siue ὃε dicitur ἀ ὃε ἠβῶ ἀὼν, id est, pecudum, diphthera, rheno siue ipsa pellicea cum sua lana & villis, ἀ τῶ ἀεμβάτου ὀθρᾶ, ἀ σ' ἀεμβάτου ἐρίῳ, Pollux.

O' Ἀ, ᾶ, Sorba, fructus, vel ἄα. vide O' ὃ.

O' ἀ, ἀβροπλὴξ ὀγλώσσας, ἀῤῥᾶξ ἀ, ἀῤῥᾶξ ἀ, ὁὐκ ἀὐτ' ἔπος.

O' ἀλιεὺς, ἀγ, infidiæ, ἀ ἀνέῤῥαγ.

O' ἀξὺς, regiuncula Cretæ alta, Etym.

O' ἀσυλοὶ, ἴοιλι, μόνοι.

O' ἀὖ, idem quod relatiuum, hoc est, ὅ, π. Quod etiam ὅσῤῥ. ὃ δὲ dici solet. Plato in Gorgia, ἀὐκμεν ἀῤῥ' ἀὖ ἢ ὃ ὑπὸ μεν. δικαίων ἢ μόνον τὰ ἀῤῥὼδ' ἐρυσμοὶ ὑπὸ ἀὖ, ἀὖ χορηγὸν ἢ ὃν πῦ ἀὖ ἀφυσῖλλω ὁ μελοποίησ.

O' ἀᾳ, ᾳῷ, ὑχ or. ᾧ ἐμαὶ, ᾧῷ τὸ ὁμοὶ ἀὐρίτω χάμω, Etym.

O' ἀγίζω, μ. ἰσ σ, σ, μ. σ, loquer, propriè cum mulieribus, mul riter garrio, Iliad. ζ. ὃσ τ' ἀγερὲζι γυναικὰ, cum vxore verba cobat. ἀῤῥᾳ τὸ ὁμοὶ ἀὐρίτω τῷ χάμω ἀς σωκρυεδίαν. Neutrum. ol. Nonnus, ἀπὸ ζορίμοις ἢ μεσθηπαῖς ἐναυὸς ἀάεσζε, pro ὠὐλᾶε, cipulos alloquebatur. Iliad. χ, τῶ ἀαεζέλεθρον ἀπ' σαφηνῆ ἐπὶ τὸ, Παρθένῳ νύσσε τ' ἀάεζεσσι δηλήσαι.

O' ἀαεσιὰς, οὐ, ὁ, ἡ ἀαεσιάζω, ἐ, διάλογος, διαλογισμὸς, confabulatio, conuersatio, colloquium, nugatoria narratio. Hesiod. αἰ δὲ τε νόμιες, κυνῶσιν τ' ἀαεσιαωὶς, ἰ, ὁμιλίας μ' γυναικῶν.

O' ἀαεσιᾶτὴς, ὁ, familiaris, discipulus, colloquutor, ὁμιλητὴς, συνεσιατὴς τὸ νόμου, ἀαεσιὰς διὰ dictus est Minos ab Homero vt refert Plut. in Theseo, i. Iouis discipulus & necessarius vt Lapus ibid. interpretatur.

O' ἀαεσιὸς, ὁ, ἡ, ὁμιλία, confuetudo, colloquium, ξωμφαίδιας ὁ, ἡ, confabulatio. Il. ῥ, ἢ τοῦ πολέμου ἀάεσιὸς, αὐτὰ τῶ ὅδε ὁμιλία, hoc ciilo commercium tale est. Hesyc. ἀάεσιὸς, est non solum ὁμιλία, sed etiam ἀῤῥᾳ. κυσιὰ δὴ πρὸς ἀάεσιὸς & ἀδιλοχία.

O' ἀάων, ωνος, Orion, apud Pindar. pro ὠρίων.

O' ἀᾳ, ᾳ, ᾳ, fœmina. Iliad. ι, ἀυθρᾶσι μορφάεσσι ὁ ὠὐν ὅτιμος ἐ τ' ἀάων, ἰδ est, γυναικὰν, ἀᾳ. item sermo, ὁμιλία, confabulatio Plato in Minoe. & libro quarto Epigrammat. τερπόμβρων ἐχλιτῶδων ἀάεσε, colloquiis. Item pro dictis & scriptis. Ianuscar. ἀπαγγεῖλαι μὰν ὅαν' ὁμόγνοι χράμματα, σκάπες ἰμ' τ' αὐτοῦ ἀάεσε.

O' ἄᾶ, vide antea sub O'.

O' ΒΑΗΝ, Aduerbium, Etymolog. βᾶβρημὲ ὅτι μετὰ τοῦ ἦμαι, vt σὰβᾶμι ab ἔσῃκαι: μετὰ τοῦ βᾶ λέγω ἐς ὅβᾶμι vbi ἐλθὼν ὁβᾶμι est venire in conspectum, seu visum ire, videre.

O' βελάβα ἐαφὴ, ᾳ, βελόεσσ' ἀῤῥᾶξ dicta, sutura tertia capitis rectior verticem instar veru aut sagittæ, porrecta, interdum summum vsque nasum per mediam frontem descendens sagittalis à quibusdam dicitur.

O' βῶ

ος ἄπτος, panis veru assatus. ὁ ὀβὸς ὁπὸ ἀφῶ Θ. vel vta-
li qui precio oboli emebatur, annotat Eustath. Iliad. ν, Athe-
us libro tertio, ὀβελὸς ἄπτος, ὅτι ὁ βελὸς πεφιγμένος ἐστὶ
ὅτε ἐπάτα: vnde ὀβελιαφόρος qui illos panes ferebant in
chi pompis humeris impositos. Pollux libro sexto, capi-
decimo, ὁ ὀβελὸς ἄπτος, εἰς ὃν ἐπίνυσαν ἔφερον οἱ κεκτημένοι ὁ-
βολοφόροι. ἐν μυθίμνῃ δ' ἐστὶ, φ' ἐπενὸν τὸ μέγεθος, ἐφ' ὁ βελίσκον
ἐφέρετο. ἐν ἐφεσίοις δὲ ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν πωλούντων, ἄρτοι ὀβελίαι: hinc vulgaris vox
ἄρτος.

ω, μ. ἰσο. σ. σκ. μ, oblitero, verubus configo, transfigo, ac
i iugulo ac damno. Cicero epistol. libro nono, Nisi for
ire vis, me inter Niciam nostrum & Vidium judicem es-
rofert alter (vt opinor) duobus verficulis expensum Ni-
alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Expungere Latini dicunt,
h est, eximere, tollere, aut tollendum & delendum designa-
raf. Chil. apponere notam ad malum versum Cic.

ὀβελοστήχιον, instrumentum fabrile ex veru & lucerna com-
positum, cujus meminit Aristotel. de partib. Animal. 4. idem
o quarto Politic. capite 15. ait in paruis ciuitatibus pro
hominum paucitatem necesse est facere ἓν ὀβελισκολύ-
χνιον, vbi Aretinus, quasi vt magistratus sint velut lumina-
beliscis imposita. Et Faber, quasi lychnia candelabris
osita. Vide Erasm. in prouerb. Delphicus gladius. vsus est
hcopompus Comicus, & Pollux σπάνιον ἔρασθαι esse
cum hoc vocabulum minus placet, dicit etiam ὑπομόχθη
ν. Pro lucerna obeliſco præfixa ponet Aristotel. qualis
que ἡ μάχαιρα ἐστὶν ἐπὶ ξύλου ἀνεσταυρωμένη, ἣν καλοῦσιν ὀβελίσκον. Athenæus: similémque vult esse ξυλοκυλίχνῃ.
li.

ος Θ, diminutiua forma ab ὀβελὸς, obeliscus, veruculum,
vod Plinium libro 33. capite sexto. Omnis autem fit ex-
a sua materia, ex fuperiori catino defluens in inferiorē,
& eo fublata veruculus ferreis, atque in ipsa flamma con-
ita veruculo, vt fit modici ponderis. Vide Bayfium, & in
Iliad. Erasm. Obeliſco dignus. ἀμίμητος ὀβελίσκος, Aristoph.
id. verū. Ὀβελίσκος in ense, quod vulgò vocant laminam
& lium, la lame, ou la feuille. Polybius in Epitome, κύπτων, ἵνα μὴ ὁ ὀβελίσκος ὑπὸ τοῦ ἥλιου βάλλῃ τὸ πρόσωπον. ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων διαμερὴς ἡ μηδὲν τὸ ἰσόπαχυ, ἰδὲ ἡ ὑπόβολος.

ὀβελίσκος, menſio. μύστρων, obeli appositio, notatio quæ fit appo fi obelo.

ος, & ὀβελὸς, apud Homerum (quod ex Eustath. constat ma-
ifeste) pro eodem accipi videntur, & esse instrumentum co
arium, quod in summo fit exacuminatū, & sagittæ mo-
dum βέλ Θ dicitur, inferre plagam valeat. Stant qui subti-
interpretentur, alii verū, vt apud Homerum Odyſſ. ξ, μίσ-
ον ἦ μάρ' ὀβελὸν ἔστασεν, hoc est, verubus trajecit & af-
fixad torrendum. Et apud Aristophanem in Acharn. ὀβελὸς, ὃν τινες βωτῆρες καὶ ὀβελίσκους, id est, verua. Photius tradit ὀβε-
λὸν inde nuncupatum, quòd vetus Athenienſium nummus
e liſci imaginem præferret. nam ὀβολὸς, genus numiſma-
ſi minimi, ſicut as Latinis. Est etiam ὀβελὸς, virgula recta
ens instar veru, significans dictionem redundare: & genus
gilij figura vtrin. Item columna lapidea. Herodotus libro
ſecundo, ἀνέστησε ὀβελοὺς δύο λιθίνους, Cęl. l. 6. c. 2. Ammon. diſtin-
guit ὀβελὸν & ὀβελόν.

ος ἀφοσιλίδης, Aristot. l. 3. Anim. vbi Gaza obolæ formagines
vtit.

ος ἐπτώβολον, obolaris. Eustath. τὸ ἀβολὸν φασὶ τὸ ἐπτακέρμονον ἢ ὀβο-
λὸν πᾶν, in vſuras ſextantes oppigneratum eſt.

ὀβολοστάτης, ὁ, pars fœneratoria, Aristot. Polit. l. 1.

ος, ὁ, obolus, genus minuti nummi: nam ſex obolos dra-
ma continet. Chryſoſtomus, λεπτὰ δύο, id est, duo minuta
e minutos aſſes ὀβολοὺς δύο exponit, in homilia, Neminem
id ſeipſo lædi. ὀβολὸν δύο μισθὸς ἐπιφανὴς, Ariſtophan. ali-
ando dabatur τριωβολον, ὀβολοὶ δύο, oboli duo, partes duæ
ſtini denarii, Barbar. libro 2. Dioſcorid. ca. 167. de pepone.
ριστοφάνης ἐν τοῖς Κένταυροις ἐδίδοσαν αὐτῷ ὀβολὸν, vbi quid minutum
ſignificat, ὀβολὸν ναυπλίου, naulum, in Epigrammat. & Ariſto-
ane. vbi vide ur ſignificare nummum ſatis magnum. πολλοὶ
ὀβολοὶ, idem Ariſtophan. Vide in Chiliad. Erasm. Obolo di-
gus: & ; Obolis quatuor non emam. Vide etiam in dictio-
Μισθ.

ος, etiam Suidæ fœnus, vſura, τόκος, vnde ὀβολοστατῶν, fœnera-
ὁ δανείζων. & ὀβολοστάτης, fœnerator, ὁ δανειστής.

ος πεντὰς ὀβολῶν, nummularia ratio, Aristoteles libro primo, capi-
ſi ceptimo, in Politic. pro ea arte qua nummulari) quæſtum
fœnore ſibi parant.

ος, & ὀβολοστὰ ſunt qui dicant eſſe λεπτὰ ἢ λύκων πεντάκις
onum & luporum catulos teſte Euſtath. Idem alibi ſcribit
naceorum & ſimilium animantium catulos ὄζους, & ὀβελί-
κια nominari, vt & Heſych. ὀβελισκίας generaliter expon.
τοὺς πρῶ Θ ηλεῖς ἰχθύσιους, Poll. habet ὀβελίσκους.

ος Θ, ὁ, valdus, immanis, propriè validos artus habens.
Ceti epitheton apud Oppianum.

ος μεμαρπὼς, ὁ, ἡ ἢ ν, grauia operans. μεγάλοις ἔργοις ἐπιτηδείως Θ, interp. Hom. potens, Heſiod.

ος Θ μυθος, magnanimus, idem in Theog.

ος πάτηρ, idem cum ὀβριμόπατρ Θ, Heſych.

ος πάτηρ, vel ὀβριμοπάτρης, nata patre præualido & præpotē-
te: epitheton Minervæ Iliad. γ, Ὀβριμόπατρις, robuſtus pater Heſych.

ος Θ, vel ὀβριμοπάτρ Θ, natus patre valido & prepo-
tente.

ος, ὁ, potens, βεβιώς. Est enim βία intenſiua particula: for-
tis, generoſus, minax: sæpè enim in malam partem ponitur pro violento ſeu eo cuius violenti ſunt & furentes impetus. Etymolog. ὀβρυμαν ὕβριμον, Homer. Iliad. ι, πολὺ χέοντα ἀκόντιον. vel ὀβριμος pro ὀμβριμος, ablato μ, quidam enim ὀμβριμος ab ὄμβρος deducunt. Heſiodus, σκληρὸν δ' ἐξέφυτον ἢ ὀβριμον, id eſt, fortiter.

ος ἀστραγάλοις, certiſicum grauans.

ος ὄβρυζον, ὁ, τὸ, obryzum. Sic enim & Latinè dicitur, & eſt au-
rum quod in coctione non minuitur, purum putum, ἀπέφθον χρυσίον: aut quod multipliciter excoctum, purgatiſſimum iā
ſit qua ratione & Suetonio puſtulatum argentum dicitur. di
ctum (teſte Hieronym.) quaſi ophrysum: nam ex Ophir in-
ſula laudatiſſimum aurum aduehebatur.

ος ἀστρ, ὁμοιόστρ.

ος ὀγδώ Θ, ὁ, octo dierum. ὀγδώ Θ ποιῶ Θ, Plut.

ος ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius, ogdoas. Plutarchus in The-
seo, ὀγδοὰς ἣν καὶ Θ' ἀσωτία φασὶν. Hunc numerum celebran-
dum censuit Simon hæreticus, Naz. in Orat. de hoc etiam Lu
cian. de Pythagora loquens.

ος ἄστος, ὁ, octauus. Heſiod. ὀρθοῦται τ' ὀκτὰτος τε, &c.

ος Θ, ὁ, idem. ὀγδόθ Θ μάλ, October, Plut. in Numa.

ος ὀγδόη, ὁ, ἡ, ait Vrban. ἡμέρα, dies octaua ſacra Mercurio, Ari-
ſtoph. interpr. ὄγδοον ἔτος, octauus annus, Thucyd.

ος πάτηρ, ὁ, octogenarius.

ος πατρὶς, octoginta tres.

ος τὰ τος, idem quod ὀγδηκοντάετης.

ος ὁ, octogeſimus, Thucyd. ὀγδοή.

ος ἀκοστὸς, octogeſimus, pro ὀγδηκοστὸς, Iliad. ϛ.

ος, vicus Bœotiæ. vnde Oncæa Minerua dicitur à templo, quod ibi Cadmus condidit in honorem eius, vt ſcribit Lyco-
phron. interp.

ος, τὸ, ὄγκιον, ἢ τὸ ὄγκον δίκην, vas in quo quæ mole conſtant
aliqua recip. nuntur.

ος μαι, μ. πομαι, σ. σκ. μαι, rudo, ἐρυμῶ, Depon. abſol. Oncat, aſſe-
lus, qui nitat ve res.

ος δώτ, ὁ, ἡ, ruditus, κεκαυχὼς ὄνος, ὑμάχης.

ος, tumidus, taſtuoſus vel taſtoſus Martiali. & Comparat. ὀγκοφόρτερος, maiore apparatu & comitatu inſtructus. Xen. in
Ἑλλην. ἐ Βασιλέως ὀγκοφόρτερον διάτραν.

ος, qui rudit, q. ruditor, in Epigr. ὁ ὄνΘ.

ος, angulus ſeu vncus Heſych.

ος, acerui, tumuli, Heſych.

ος, aduncum.

ος, uncini. Pollux, ἡ δ' ἀκίδος ὀγκινοι μέν, οἱ σφῆς τῷ κεφαλῇ. Li-
bi, βέλεμνα δ' ἀκίδες, ὄγκαι δ' ἀνώγκιες καλοῦνται.

ος, pharetra, vel aliud vas in quo quid reponitur, Etymolo-
gic. ſportula reponendo ferro, vt apud Hom. Vlyſſis ſecurtb.
deſtinata, aut alicui alteri rei, Pollux l. 10. ἀπὸ περιφήκλου ἢ βελεσο-
θήκλου eſſe annotat Euſtath. Il. ϛ.

ος λογάω, ὁ, cum faſtu dico, tumido ſermone iacto.

ος, ὁ, aceruus, maſſa. ea eſt moles quæ in ſenſuum contac-
tum incurrit, ſecundum Lucretium. tangere enim & tan-
gi, niſi corpus, nulla poteſt res. Eſt item faſtus, ὑφηφανία, ἐ-
παφρισμὸς, τύφος, tumor. ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Dicitur
quoque amplitudo, decus, ornamentum, ἀξίωμα, ὄγκος, dignitas, granitas orationis. Item aculei pinnula extrema, cuſpis,
ἀκὶς, ſpiculum & angulus. Iliad. ἀμφὶ δὲ σφιν ἀ' ἄμυδις ὀγκαι, id eſt, γωνίαι ἢ ὀξεῖαι καὶ ὀκὶδ ἀκὶδ ἀπ' ἀλλήλων, vnci ſeu vncini: vide ὄγκινοι. Ariſtotel. de mundo, grandinis corpuſcula maiora vocat ὄγκους μείζους, i. maiuſculos grumos grandinis. ἀνώμαλος ἢ ὄγκος, potentia opęſque nimiæ, Plutarchus in Romul. ὁ πυκνὸς ἀνεμος ὄγκος, Chryſoſtomus. ὄγκος ἐστὶ ἱερὸν. id eſt, ſublimitas. ὄγκον μεγὰν ἔ-
χρῆτο ὑπνεύσῃ, magnas parere inimicitias, Plato in Legib. ὄγκον ἀφεὶς, tollere animos, ſeſe efferre. Sophocl. in Aiace, καὶ σὺ ὄγκαν ἀφὶς μηδὲν ἄγαν.

ος ὑμῶ Θ, extumens.

ος ἰδάω, intumeſcere, turgeſcere. ὀγκοῦται, molem capit amplā.
ὁ νοῦς μοῦσα, ὑπαφρύμενα, Eunipid. ὀγκαμῶ Θ' ἐπὶ ἥβῃ, ob genus e-
latus, Xen.

ος, μ. ἰσόω, σ. σκ. μαι, amplifico, tumefacio, οἷς ὑ Θ ὦσα, diſtendo,

effero.ὀγκεῖ,tumefacit,mensuram auget. videtur etiam dici ὀγκίον: vnde ἀνογκεῖ,distendit,Hermog.

Ὀγκωλεύω, intumescere,cernicem intendere,iactare, superbire,ὑβρίζειν ἢ ἐπαίρειν τὸν αὐχένα. Aristophan.in Pace, Ὑποτείνει δ᾽ ἢ πᾶς τις κράτιστος τὸν καλῶν. Et poster non trahentibus ait,ὀγκωλεύειν. Et,οἱ ὀγκωλεύοντες,pro οἱ καθ᾽ ἑαυτὸν μέγ᾽ τι φρονοῦντες ἢ ἐπὶ τοῖς κρείττοσι ἐπαιρόμενοι ἢ ὑπερηφανεύεσθαι. ἢ ἐπὶ τοῖς ἀνοήτοις ἐπαιρόμενοι ἢ ὑπερηφανεύεσθαι.

Ὀγκώλη,fastuosius,iactator, Ὀγκωλόμῳ-ος, ὁ ὑπερήφανος.

Ὀγκωλόγιος,ὁ,elatior corpore.

Ὀγκώλος,ὁ-ὴ,tumidus,latus,sinuosus,obesus.ὀγκώδης κῆπος,tumida & elata persona.

Ὄγκωσις,ἡ-ᾶ,tumor.

Ὀγκωτός,ὴ,tumefactus,eleuatus.ὀγκωτὸν πάφιν,in Epig.

Ὀγμεύω,ordi ne meto.vide Comm.Soph.in Philoct.

Ὄγμιος,Hercules.

Ὄγμος,ὁ-η,ordo sulcorum & messorum quum segetem secant: propriedicitur rectus aratri ductus & sulcus,& in quinquencem digestus plantarum,Eustath.in Iliad.σ,apud Nicandrum simplicem pro via capitur. ὄγμος· ὁδὸν τινα,in Epigrammat. Arat. Ἡ δὲ νότου μέγα ὄγμον ἐλαύνων, longam orbitam percurrēs. Sic vocauit ἢ τὴν κύκλου κύλισιν, alioquin,inquit, Comment. est. τινὲς δὲ τὴν διεξέλευσιν,ὅτου ἀμφὶ τὸν αὐτὸν μεταξὺ ἀμέσου φυτείας.

Ὀγχαστός,ὁ,onchestus,nemus sacrum Neptuno.vnde Homer. ὀγχησίου δ᾽ ἱερὸν τεμένη ἵκεν ἀγαλὸν ἄλσος,est & vrbs Bœotiæ.

Ὄγχνη,pyrum, ὄζος τὸ ἄγριον,hoc est,suffocando. nam acerbitate sua vehementer astringunt pyra fyluestria. ὀγχνας,κρεμάδι ἢ ἄπιον.in Epigrammat.Græcorum.Dicitur & ὄχνη,apud Theophrastum historiæ libro secundo,capite septimo, passim tamen scribitur cum γ,apud Homerum in Odyss.ν,& ω.& accipitur aliquando pro pyro hortensi seu satiuo.

Ὄγκα,in Ὀ.δὸν.

Ὀ.δαῖος,viaticum. τὸ εἰς ὁδοιπορίαν ἐφόδιον. Aliquando venale, σκεῦασμα, ὠνίον. Odyss.ο,ὑπέρτατα δ᾽ ἄλφιτ᾽ ὀδαίων,id est, ἀποσταζέτω σοὶ ἢ σιτοποιὸν τῷ φορτίον, celeriter viaticum comparate. Vide Ὀ.δεῖον.

Ὀ.δαίω-ῶ,iniucundus,malus.

Ὀ.δακτάζω,το δακνω,Apol.l.4.

Ὀ.δακός,ὁ,ὁ δηγός.

Ὀ.δάξ,mordicus,αὐτὸ τοῦτο ὀδόντι, Etymolog.ὀδὰξ ἐκ χείλεσι φιλῆτες, ὀνόματος τὸ χρῶ,Homer.Odyss.σ,Aristophan. in Pluto,ὀδὰξ ἐλαύνομαι,mordicus arripui.Alibi,ὀδὰξ ἔχειν, & αὐτοδάξ, in Vespis.vide ἀπαξ.quidam deriuant ὀδάξ a δάκνω , cuius futur. est δήξω,vnde ἐδήξατο aduerbium & systole δαξ & pleonasmo ὀδαξ, sic à λάγω λαξω,fit λαξ & λαξ culcibus à quo λακτίζειν calcitrare

Ὀ.δάξαω-άσσω, fricari,scalpi.

Ὀ.δαξάω,ῶ, doleo ex morsu quem dentes fecerunt.Xenophon in Sympos.τὸν τὸ ἧμαρ πλέον ἢ πέντε κύλικας ἀδικέον dolebam humerum tanquam me bestia momordisset,& in passiu.apud Dioscoridem libro decimoquinto,ὠμαζέτω σοφῶς τοῦ ὀδαξωθέντος ἢ πλακουθέντος.

Ὀ.δαξώδης, τὰ ἐπὶτῆς ὀδοντὶ, intestina prurigienem sentire videntur, Dioscl.l.6.c.3.

Ὀ.δαξώδους,ὁ,ὁ,mordax pruritus. Hippocrates ait cum additione τῷ ἦλκον ὀδαξώδεμεῖ,volunt itaque propriè esse impetum & pruritum feitinantium ad eruptionem dentium. Et Galenus libro tertio Aphorism. 25.ita definit,Ὀδαξώδεις,κνησμοὺς τὰς ὀδὰξ μᾶλ βρέχειν ποιοῦντας. vide Dioscorid. libro secundo, capite 83. Vide in dictione Ὀ.δοντιασμός. Est etiam Suidæ ἐσθίοντα τερετισμός.

Ὀ.δαξώσεις,mordax vel acutus. ὀδαξώσεις χυλοὶ , Pollux & Plato : aliis infestus dentibus, vt Camerario , quod non probo.

Ὀ.δὸς,ὁ,τὸν,per compositionem dicitur αὐτὸ τὸ ὅδε ,ἡ τὸν τὸ. Demost. ὅδε ἐξῆρτο,τῶν ἢ δὴ σκαπτῶν,ἐγὼ δ᾽ ὅδε φακελλᾶς ἀπαίτει παρ᾽ ἐμοῦ τουτί,id est,hic.Platò de Legib ὁδὲ νῦν,ἰστὰ,id est,tua mens.Ὅ᾽δε, αὐτὸ τὸ,ἐγὼ,Sophocl.ὁδὲ ἐγὼ,μῶν ἐγὼ,Suid.ὁδὲ extra compositionem αὐτὸ τὸ, ὅδε ,vel vt Aristotel.αὐτὸ τὸ ὁδὲ ,id est,hic autem. Synesius, τρίτον μὴν ἔσεσθαι τῶν ἤδη ὀξέων ἐπὶ τοῦ ἀμυντῆρος,ὃ δ᾽ ὧδε ὁ δεῖνα , ipse verò. Dicitur & Ὁ᾽δεῖνα ὀξύτονον pro ὁδέ , hoc est alter vel alius,vt ὁ μὲν τις,pro vnus:vbi ne exaspiretur.Xenophon in Sympos.ὁ δ᾽ ὧδε τις αὐτοῦ ἐπῆν. Ὁ᾽δε τις autem βαρύτονον, αὐτὸ τὸ ὅδε λέγεται,Galenus,Οὐδεὶς τῶν ἐμπειροτέρων ἐμεμψίσατο φησὶ τοῦ δὲ τινι τοῦτο ἢ. Idem,γινομένου αὐτῶν οἱ ὅτου μὴ παρόντος ἢ ἡμῶν λοιμῷ ἢ δὲ τινι ἢ ἀδιδρόποτο,ἢ τῷ δὲ τινα τῶν ἡμετέρων,ὥστε ἢ ἢ ὅδ᾽ ὁ μέντοι ἀπὸτῆς οἰκίας ὁδὸν,ἀνοικ ἢ τῷδὲ τινα ἐποιεῖτο,sic & viā agnoscūt non solùm simpliciter vt viam , sed etiam vt hanc & certam quandam viam. Aristoteles sexto Metaphys. εἶναι τοῦτο τοῦτο τοῦτο τοῦτο τοῦτο μόνον,ὅτι ἀρχὴ μόνον,id est, τὸ τὶ ἦν εἶναι. Idem in 2.Τὰ μὲν ἀρχὴ τοῦτο, ἢ ἀφ᾽ ἧς πρώτης κίνησις ἢ ἀφ᾽ ἧς ἄρχεται ἕκαστον ἐκ τοῦ ὑποκειμένου πρώτου, ἢ ἐξ οὗ γίνεται πρώτου ἐνυπάρχοντος,vbi τοῦτο appellat quod per se est aliquid,hoc est, οὐσίαν. vide Ὀ.δὸς.

Ὀ.δὸς,in Ὀ.δὸς.

Ὀ.δὸς,profectio,iter.

Ὀ.δὸς ἢ ὁ δῦς,pro hic & ille , vt & Lysias dixit τὸ ἢ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, hunc & illum.Demosthen.ἐκεῖ ἐδέχεσθε. Τὸ φᾶσκον ἢ ἐκεῖνο δὴ τοῦτ᾽ ἐστὶ τὸ ἀπ᾽ ἐμοῦ λοιποῦ ἀεὶ ἐπαλλάττειν, ἢ μὴ κατεπεῖν τοὺτων ἐᾷς κραυλίζεται ἐστὶν ὅτι ἀπὸ ἔχουσιν ὁ δῦς,ᾧ φυγὴν τὸ ἀπάλαμψ,&c. id est,postquam autem ego suaderem principi Philippo, vt ea quæ sub xeniorum nomine ipse in ista largiebatur, in redimendis captiuis consumeret. nec cona illi quippiam honestè dicere poterat,nec verò illud cauti & respondere,at hic & ille iam habent,&c. Et ἀφὲς λεπτὴν ἢ μεμοδιμένην ἢ τὸ δῦνα ἀνέξειν ἢ φόσιον, huic succenset, & illum indignum esse dictitans. Et in primo contra Philippum ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἢ δῦνα αἰτησάσθαι ἢ τὸ δῦνα ἐᾷ. Dicit & τὸ δῦνα.Philostrat.de Empusa.τὸ δῦνα χλωμόν, ἢ τὸ δῦνα αὖ ὠχρόν in hanc illamque rursus speciem transformata.Luciano δῦνα ἢ ὅπως ἐθέλει, πᾶν χαίρει τῷ ἐνδυματῶνι.

Ὀ.δυλεύω,ὁ,ὀ,ὁ,ὁ,ὁ

Glaucon. ἄμων ὀδόντων, summis insistere pedibus seu digitis Soph.
ὁδοιπορέω, ἄς, ἐω, iter, via, compendium. pro itinere Xenophon in œconomico.
ὁδοιπορικός, ἡ, όν, hodœporicum, i. liber aliquod iter describens, iteratium Suet.
ὁδοιπορικός, ἡ, όν, itinerarius, vt ὁδοιπορικὸν ὄνος, vestis itineraria, Bayf. ὁδοιπορικὸς κροκύδιατος, Bud. in epist. poster.
ὁδοιπορία, ἡ, ἡ, conjuium quod datur pro itinere confecto. τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοιπορίας ἄκιατον. Odyss. ὁ, ὀδόντα δὲ λαν ὑμῶν ὁδοιπόρον ἐόντα, μὴ ἐκ ἐθέλειν ἀγαθὸν κρειὼν τε ἡ ὄπτα κδυπόπτα.
ὁδοιπόρος, viator, ὁδίτης.
ὁδός, viæ dux.
ὁδοντάγρα, ἡ, instrumentum quo dens eximitur, Æginetæ sic illa dici potest, qua voce vtitur Plinius, vel forfex, licet forceps potius Grammaticus dixerit. Celsus libro septimo, capite 12. Tum si fieri potest manu, si minus, forfice dens exciendus est. Dicitur etiam ὁδονταγωγὸν, & Latinè dentiducti. Clius Aurelianus medicus Chronion libro secundo, capite octo. Erophilus denique & Heraclides Tarentinus mori eosdem detractione dentis memorarunt: Nam Erasistratus imbeum inquit ὁδονταγωγὸν, quòd nos dentiducum dicere ietimus, apud Delphum in Apollinis templo ostentationis causa propositum: Quo demonstratur, oportere eos dentes auferri, qui sint faciles, mobilitate laxati, vel quibus sufficiat plumbei ferramenti conamen ad summum. Apud Polemœ, ὦ τὰ ἡδὺ ἐπηρεάζοντα, ὀδοντῤῥίζοντες, ἡ ὀδοντάγρα. Quibus dibus vocibus non eadem res tamen significatur: est enim ὁ πρίζας ὀδὸν τὸ ξέειν, id est, radere & scalpere, instrumentum quo dentibus eradendis idoneum, vt scalper excisorius vel pellus: aut ad eosdem scalpendos purgandósque accommodatum: Græcis etiam est ὀδοντογλυφὶς, ἡ ὀδοντόγλυφα, quæ linis dentiscalpia: quæ fiunt ex metallo, vtpote auro, argento, vel ferro: aut ex cuspidatis arundinibus quæ καλαμίδες vocantur, vel ἐκ τοῦ ξυλαφίου τῶ χρίνε, id est, ex lentisci ligni juscului furculisve, quæ cuspidatim figurantur (vnde χρίσις) dicti atque aliis id genus. Dioscorides de Lentisco, ἡ ξυλάφια χλωρὰ αὐτὰ καλαμίδων τρόπον τριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει καθαίρει, id est, hæc autem è ligno viridi lentiscina dentiscalpia adinis cuspidum loco, dentes purgant: attritu nimirum scabendo atque scalpendo fit, vt inhærentia dentibus ergantur atque detrahantur. Quem Lentisci vsum Marpis poeta libro sexto his indicat, Fodit que tuis ora laxa tiseis. Et in Apophoretis, Dentiscalpium. Lentiscum melsed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes penna leuare est. Et libro septimo, Bisseenos triplices, & dentiscalpia semum. Longè diuersum verò ab hoc dentificrium quod ὀδόντομμα vocatur. Ὀδοντοπρίστρια autem fuse dentificria, sunt dicamenta non instrumenta, extergendis policiendísque tibus apta, vt puluisculi atque id genus quibus dentibus riginosis, scabris, putidis que præcipuè candor, lætitas, ocque conciliatur, & corrigitur vitium. ſúntque ἀφέλε τὰ πλαδάντα ἡ μυδάντα, diuersi que oris affectus, de quibus litis egit Galen. libro quinto τῆς πέπεως. Idem Martialis libro vbi Dentificrium ita in lemmate positum: Quid mecum tibi? me puella fumat, Emptos non soleo polire dentes. puleius dentificia eorúmque materiam & vsum his sic scribit, misi, inquit, vt petisti, mundities dentium, nitelas ocex Arabicis frugibus tenuem, candificum, nobilem puluilum, complanatorem tumidæ gingiuulæ, conuerritorem reliquiæ, ne qua videatur tetra labes sordium, restrihorte si labellis riferis, ὀδόντα τρίμμα, ἡ σμῆγμα ὀδόντων Gano vocatur citato loco.
ὀδοντάγρα, ἡ, ὁ, ὀδοντάγρας.
ὀδοντάλγης, ὁδολore dentium affici. Galen. l. 4. τῆς πέπεως.
ὀδοντάλγια, ας, ἡ, dolor dentium, Galen.
ὀδοντάξεσις, ἐως, ἡ, vide ὀδοντάγρα.
ὀδοντάξω, ὀδοντοφυεῖν.
ὀδοντασμὸς, ὁ, ἡ, dentitio, ὀδοντίασις, siue vt Paul. Æginet. ait. ὀδόντων φύσις, dentitio est prorumpentibus iam dentibus, sed ὀδοντάσμος, impetus est & pruritus festinantium ad eruptionem dentium. hæc Marcel. l. 2. Dioscor. c. 20.
ὀδοντίτης, ὁ, ἡ, fœnum fruticosum triangul is flagellis, geniculatis nigro articulorum nodo, foliis polygono longiorib. horsi femine inde dictum quod decoctũ in vino austero gargazati dolores dentium mulceat.
ὀδοντιτὶς, ὁ, ἡ, in tertia Pythici certaminis parte (in qua cũ dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibia canendo præsentans draconi sagitta percussi dentium collisionem.
ὀδοντοβολὶς ἡ, ὀδοντόβολον, vide ὀδοντάγρα.
ὀδοντοβρώς, dentibus pugnantes: aprorum epithet.
ὀδοντόμμα, τὰ, dentificria, vide ὀδοντάγρα.
ὀδοντοφύω, dentifer, in Epig.
ὀδοντοφύω, dentire, dentes emittere, Arist. 7. Animal. Galen. lib. 5. τῆς πόσεως, ὅσοι ἢ τῶν ὀδοντοφυόντων βριφῶν. Ibidem. ἀλλ' ἐχέτω τὰ ἕλκη βριφος, τὰ χεῖρε ὀδόντα φυσι.
ὀδοντοφυὴς, ἡ, ὁ, dentes producens.
ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dolor quem infantes percipiunt dentientes. vide de ὀδοντίασις.
ὀδοντώδης, dentatum, Poll. vt serra. & ὀδόντια μῆρα ζῴα.
ὀδοντωτὸς, σν, ὡν, serra, quæ fcabritiem asperitatémque maiorem excitat, quàm κερκίδωτος læuigationi aptior, Galen.
ὀδυσσεύω, viam munire atque patefacere Ciceroni, sternere iter atque aditum patefacere, & ad verbum viam facere Quintilian. & Lucian. Theophrast. histor. libro 3. capite 6. ὡς τὸ ἐν ὀρεσιτέοισι μὴ δυνάσθαι διέναι, ἀλλ' ὀδυσσασθαι αὐτοὺς ἡ συωλογωγεῖν, ἡ ζητεῖν, viam ipsis munit & præstruxit aditum, in viam redegit ostensa methodo. Gregorius, στρατιὰν φερέφαλλον ἐπὶ, ὀδυσσεῦσαι τῆς ἐσχάτης, εἰδὸ διμφάδες ἀνοίγεσθαι, quasi viam præcunte, & transitum aperientes. Herodian. ἡ τόπου χαλεπότης ἀναίτιος, ὀδυσσάμενον. Iungitur etiam Accusativo Damasc enus de Christo orante loquens, ἀφανὲς χῶμα ἐμὸν ὀδυσσεὺς τῶν ἀφανὲς ὁδὸν ἀνοίξαντα. ὀδυσσεύειν, etiam est redigere ad artem atque Methodum: ὁδὸν enim ita accipi ostendemus suo loco. Aristotel. Rhetoricorũ libro primo, τῆς μὲν γὰρ τέχνης ἐστὶ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὑπὸ τῶν ὁρισθέντων ἡ ὑπὸ συνθήκας ἀναγκάζοντα ὀδυσσεύειν. Et mox, ἀμφοτέρως δὲ δεῖ χρῆσθαι, ἡ μᾶλλον ὅτι οὐκ ἀμ αὐτὸς ἡ ὀδυσσεύειν. Gregorius, ἀφεὶ ἀνθρώπων in priore significatu ita vsurpauit, ἡ διὰ ὑψηλοτήτος ἐπωμάμενος ὀδυσσεὺς τῆς αἰθρώπινε ἡ ἀφεὶ ἀπαράτιτον πίστιν, viam ad fidem resurrectionis munit, vel aditum ad ipsam patefacit. Demosthen. ἀφεὶς καλλικλέα, τὸ ὕδωρ τοῦ τε χρημάτου λυμαινόμενον, ἡ μέλλον ὀδυσσεύειν, aqua corrumpebat sundum, & reddebat magis peruium. Xenophon κἀπεδίωκε, ἀπιόντας ὁδὸν ἐδίδαξε dixit, i. aperire vias. Hippocr. ἀφεὶ φύσιν ἀναφύσα, τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιήσει, ἡ χωρεῖ ὄζῳ, spiritus sibi viam facit, atque erumpit. ὀδυσσεύειν, progredior, promouco, proficio. Gregorius, ἡ κρεῖττε ἐγκαταπεμφθεὶς ὑπαπατᾶν τὴν συνοφλῶν, ἡ αὐτὸς ὀδυσσεύμενος ὑπαπατᾶσθαι τῆς βαιοτάτου, vbi ὀδυσσεύσθαι opposuit τῷ εἰσπεπατῆσθαι, quod est interpellari, interrumpi quominus ad exitum perueniat, & cursum intercedi.
ὀδυσσός, ὁ, ἡ, viarum munitio Ciceroni, stratura viarum Suetonio in vita Claudi. vnde μεταφορικῶς dixit Aristoteles Rhetoric. 3. τὸ μὲν οὖν φορικὸν, ὅτῳ αἱ χρὴ λόγῳ ὑπάρχειν, φοβηθῆναι, ἡ ὅτι ἀνδρασι, φοβηθῆναι, ἡ ὅτι ἀνδρασι, ἀφ

ὁδὸν τι λέγωμεν, ἡ ποιεῖν χρὴ ἕκαστον. ὁδῷ βαδίζειν est recta progredi, ratione recta commentari, & non aberrare disputando. Basil. ὁδοὶ ἀπιστίας. Καὶπᾶσα ὁδῷ βαδίζων τὰ τοῦ κράτου. Chrysostom. in 1. ad Corinth. de dæmone loquens Euangelii authoritatem abrogante, ὅστε ἡ πρὸ τοῦ κηρύττειν ἀσέβεια, ὁδῷ βαδίζουσα, artificii fraude versans. ὁδὸν ἀφίστημι, est via progredi, promouere atque proficere. Aristid. ὥστε ὁδῷ ἀφίστασθαι πρὸς τὸ ἀληθές, accinctũ esse, & vt vulgò dicimus *iter in chemin*, pro aliquid occepisse, Thucyd. 1. 2. εἰ τι ἀρα μᾶλλον οἱ ὁδὸν οὐκ ἀληθῶς, ὁμῶντες δὲ σφᾶς τε ὁδῷ ὄντας.

O'δίτις, ητιαm pro insidiis & subsessis Vegetio & Sertuio, quibus subsessa, id est, ὁδὸς ἡ ὑπὸ ἄρα sue λόχῳ. Demosthenes ὑπ' Αἰσχινάτου. ὁδὸν ἡ κατὰλύειν, id est, insidiis adortus e medio sustulit. At verò ita fumi oportere hæc luculenta quæ subiiciam restimonia coarguent. Apud Homerum Achilles exprobrat Agamemnoni quòd aussus non sit cum delectis militibus ad insidiandum hostibus proficisci, cùm ex occulto & de insidiis aliquid agendum erat: ait Iliad. libro primo. ἡ δεῖσ' ὁδὸν ἴμεναι ἠ κατὰφατιν ἴφι μετ' Ἀχαιῶν; interpres, εἰ δεῖσ' ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὁδὸν ἄρας κατὰδυσιν. Idem sic Homerus postea extulit, ὥστε λόχον ἠ ἐίσας σιωὶ ἀνέρασιν ἴσχειν πόλεμόν τε πάντας ἐνωρᾶσθαι, id est, insidiis subsidere, vel in subsessis delitescere. Hinc ὁδοφύλακες καὶ ὁδῖται, id est, insidiator vitæ Ciceroni, & subsessor Seruio Manuro. Ὁ δὲ ὁδίτης Athenæo, & hodódocus Festo Pomp. ὁ ὁδὸς κλῆσις Hesych. ὁδοφύλακες. Item κλοπῆ, σκευῶρος ἐν ταῖς ὁδοῖς & ὁδοιπόροις. In via viatoris excipio, vias insideo. Eust. ὁδοιδοκεῖν expon. ὁδοσκοπεῖν, τὰς ὁδοὺς ὑποτηρεῖν, vt Hesych. & Suid. interpretatur. ἡ ὁδὸς ἅμα sue ὁδὸς ἅμα, vel vt quidam scribunt ὁδὸς ἅμα dicitur, vt vuil gò *ie mettre en chemins*, qui & grassator à Cicerone vocatur, ab aliis viarum obsessor. Euripides, ὥσαυτ' ὁδοιπόρος λῃστὴς, id est pestiferos viarum subsessores sustulit, atque itinera infesta latrociniis liberauit.

O'δῖος, pro eo quod est ἐφόδιον, id est, viaticum, quod auxilium viæ à Virgilio diximus appellari in dictione ἐφόδιον. Homer. Il. 1, εἰ δ' ἐτ' ἐὼν ἀπτὸς Ἑλλάς ὑποστατὸν, ὥστε νέεσθαι, ἠ χρυσὸ, πάρ τοι ὁδῖος, τέκε δὲ τὸν ἄγχι Θηλαίστης Ἐ κάτ'. interp. πάρεστί σοι τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἡτοιμασμένα.

O'δὸς διὰ τῶ μεθόδου, via atque ratio, ordo ipse atque progressus qui scientiam imitatur, ars, quam Cicero, vt Græci, viam appellat. Plato in Phædro, ἀκολουθοῦντα τέχνῃ ὑποτρεχομένῃ μεθόδῳ, ὡσπερ ὑφ' ἡμῶν τότε ὁδὸν διηρθρώθη, id est, ratione & via diuidere. Aristoteles in 1. de partib. Animal. ὁδὸν ἡ μέθοδον pro eodem dixit. Idem Aristotel. Topicor. libro 2. ὁδῖος δὲ μᾶλλον, ἡ ὡς ἐπὶ πᾶσαν ἡ σπουδὴν. vnde ὁδοποιεῖν, in viam redigere atque methodum: vide infrà.

O'δὸς διὰ τῆς αἱρέσεως, secta, vitæ ratio & institutum, doctrinæ professio. Nã Actis Apostolorum, κατηχημένῳ τὴν ὁδὸν. Et capite 19. κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Ibidem, ἐζήλωσε δὲ τὴν ἐκείνου τάξιν ὃν ἐλήφθη ἐξελ τὴν ὁδὸν. vbi vera & sola via Domini, religiónque intelligitur. i. Christiani professio, ὁ χριστιανισμὸς, ὁδὸς, ὁ εὐαγγέλιον, administratio. Apostol. αἰχμάλωτον ἀγόντα ἐν ὁδοῖς ἀυτοῦ.

O'δὸς. limen, vestibulum, αἰτὴ τῶ ὑδάτος. ἑστῶ masculi. Eustath. in Homer.

O'δοπορσία, ας, ἡ, munus sternendæ viæ, in Pand. Græc. ὁδοποίησις.

O'δορος, ε Θ., ὁ, viarum insidiator, latro. ὁδόρους, ὃν οἱ ἐν ὁδοῖς κακοργοῦντας. vide ὁδῖτες.

O'δὸς ερος, idem, viam præparãs. Interpres Pindari vult in frequentiore vsu esse quàm superius. vide ὁδῖος. Hesyc. vtrumque exponit ὁδὸς κατασχοπὸς περιοδευτὴρ, sed addit etiam κακοῦργον.

O'δὰξ, όντος, ὁ, dens: quasi ὁδὰξ ab ὁδὰ. sicut ἀλλχὰ λόχος. In vocariu. ὃ ὁδὰξ ὃ solum, vt docet Gaza, ἐπὶ μὲ σωμιτικὴν τὴν ὁδὰξ. Et Æolicè ὀδδὰς per ὀ, pro ὁδόντας dicunt ὀδόντας συγκοπτῶν, dentes colidere. vide συγκοπτῶν. ὁδόντες γόμφιοι Gaza in Aristot. vertit dentes maxillares. ὁδὰς vocatur etiam ab Hippocrate secundus spinæ spondylus, quem σπονδυλὰ quoque appellant Medici: vel authore Polluce primam vertebram quæ ὄπισθεν ἐπὶ τὸ κρανίον etiam dicitur. ὁδόντες dicuntur à Nicandro cochlearia pistillúmve, quibus comminuitur in pila quippiam.

O'δήγος, ducor viam, præitur mihi, via mihi ostenditur, quo modo ab Herodoto vsurpatur. Hesych. autem ὁδήγησις exp. ὁδὸν πορεύεται.

O'δοφύλακες, custodes viarum.

O'δὰγος, ὁ, ὁδὰγος, duco, præeo, Æschyl.

O'δοιπορία, ας, ἡ, viaticum, iraſcor, ſuccenſeo. Heſiod. πασὶ δὲ θεὸς ἀτος θυμῷ θελαγέσι, pater Briareo ſuccenſuit in animo.

O'δυνάομαι, &

O'δυνάω, dolore crucior, contriſtor, iraſcor, doleo, Neutr. ὁδυνᾶ videtur capi actiuè apud Gal. ad Glauc. ὁδυνᾶ ἡ ἀλγεῖ, dolent, cruciantur. ὁδύναω ὁδύνω, doſui. ἀ ὁδύνω ὁδύω, quæ mihi dolorem inſſerunt, Ariſtoph.

O'δυνη, ης, ἡ, dolor, ὀδύνη, πόνος, ἀλγηδὼν, ἄλγος, dolor acutus, cruciatus. a Stoicis ὁδυνὴ definitur, νόσημα ἀπὸ πόνου. & Ciceroni Tuſc. 4. Ærumna, ægritudo laboriosa. Aliis νόσημα ad animum ferturſ, ὁδυνὴ ad corpus. ὁδυνᾶ ἡ γαστέρος, tormina, Gaza l. 2. 12. hiſtor. plantar. Theophraſti. ὁδυνῶμαι, idem.

O'δυνωδ, τὰ, doloris efficientia, ὀνητικὰ.

O'δυνηρὸς, ὰ, ὸν, doloris ſenſum afferens, ὀδυνητικὸν, χαλεπὸς, molestus, acer, grauis, acerbus, dolens, Nazanzen. γυναικὸς οἱ ὀλίγα ἐπὶ τὸ ὀδυνηρὸν, dulces claui, etſi perquàm dolentes, in oratione εἰς τὸ ἄκρον πάντα. ὁδυνηρὸς βίος, vita acerba Ariſtophan. Aitolel. 2. Rhetor. ὅσα τε γὰ πᾶν λυπηρὸν, ἡ ὁδυνηρὸν φέρεται, ὑπὸ ἕλκεσιν.

O'δυνηρῶς, ἀegrè, dolenter Cic. moleſtè, Ioſeph.

O'δωδὴς ώδης, ὁ, ἡ, pellens dolorem, mitigatorius, Plinius lib. 24. ἀναγκαῖον ὁδωδέφατα φάλμακα πάσαν, i. τὰ τοῦ ὁδωδὲς κρατοῦντα. ἡ φύσις τὰ ἀφαιδόντα : ὀζῶδ τὸ φάσμα, τὸ φοινίσσω ὀμφοδίῳ.

O'δωλύων, οντος, echeneis ſeu remora piſcis quibuſdam applaudit, à vi qua grauidis in partu opitulari putatur.

O'δωμάομαι, & ὁδωμάω, idem quod ὁδωμάω, ὁδὸμαὸν, ἀλγῶ, dolore afficio.

O'δύρομαι, luge.

O'δυρμὸς, ατος, τὸ, lamentum, Euripid. Sophoc. in Trachin. ὁδυρμὸν ὁδύρεσθαι.

O'δυρμὸς, ὁ, luctus, κλαυθμὸς, lamentatio, fletus, querela.

O'δύρομαι, ὁ, κλαίω, μ. ὀρμαι, lugeo, lamentor, doleo. ὀφλισκάνω, κλαίω μοι. Accuſ. & Genitiuo Haliacrnaſſ. libro octauo, ὀδύρεσθαι ἀχὸς ὁδύροντο, viri fortunam deflebant. ὁδύρεσθαι τὰ παθήματα, Iſæ. ὁδυρόμενον νόσον τὴν, reditum deplorans, cum lamentatione cæstans, Homer. Odyſſ. 1, de Penelope, ὁδύρομαι ἀλλαπτὸν, dormiſupiro. Odyſſ. ξ, κλαπτὸς δὲ ὑφ' ἡμῶν ὀδύρεται ἠμὲ, vbi ἐκ ἡμῶν audiendum. ὁδύρομαι ἰδίδιμαι, Ibidem, ὁδὲ νῦ τῷδ' ἐπ πόνου ὁδύρομαι ἀχνύμενός περ ὀφελμοῖσιν ἰδίοις, id eſt, ὥστε ἰδίων, deſyno vt videam.

O'δυρτικὸς, querulus. Ariſtot. de Senibus, ὁδυρτικοὶ εἰσι μᾶλλον ἡ ὀλίγον οἱ γηραιοὶ. ταυτὸν γὰ τὸ φιλοκλαυτικὸν καὶ φιλογέλωτα.

O'δυρτικώτερος, flebilius, luctuoſius.

O'δύσσεται, ἀφ' ὁδύσσομαι, χολὰδύσσομαι, Homer. ab ὁδύρομαι, odio habeo, ſuccenſeo: vel ab ὁδύζομαι, ὀζύζομαι, vehementer iraſcor. Eſtath. deriuat ab ὁδύσσω, in cæteris temporibus alioquin ſitato.

O'δυσσάμενος, lugens, iratus, odio habens. ὁδυσσάμενος, ἀχνύμενος Hom. Il. 9. ὡς μὲ πάντες ὁδύσσαντο, ὁδυσσάμενοι τοῦδ.

O'δωδα, Præteritum perfect. Attic. ab ὄζω, oleui.

O'δώδη, ης, ἡ, ὀσμὴ, ὀδμὴ, ὄζος, Hom. Ody. diffundebatur, ſpirabat de bono & iucundo odore, Dion. de firu orbis.

O'δωδάνω, ſpirare, redolere. ὀφὶ αὐτὸν τὸ ὁδὸ ἀνθινὸς, Gaza, florum ſpirare, ſpirare odorem. ὁδωσαῖος, ὁδὸ ἀνθὴν τὸ στόμα, os graue olere, Dioſc. l. 6. c. 32.

O'δωδὴ, odor, ὀσμὴ.

O'δωδὸς, ὄσα, ὄν, ὀλens, olfaciens.

O'δῶν, dens, Ionicum.

O'Ε Α, Heſych. μαλακὸν, pellis ouina, quæ & ὄα ac ὄε.

O'Ε Σ, pelles ouinæ: inferius ὄια.

O'ἐγμὰ, etiam aſſert Heſych. pro μαλακὸν, βαῖτος.

O'Ζ Α Ι, pelles onagrorum, Suid.

O'ζαινα, ας, ἡ, ozæna, morbus eſt in naribus ex acri putridi humoris fluxu fœtidum vlcus efficiens, quod vix curatu recipit quando ex acri ſolùm humore generatur propter crimoniam quæ tamen fœtorem cohibet, vt ſemper pari exulcerat. Vide Galen. lib. χ τόπων 3. cap. 3. Actium lib. 2. Serm. 2. ca. 90. Scribonius Largus ὄζαινα, grauem odore rium interpretatur. Polluci, ὄζαινα, ἐλκώσεις ἐν τῇ βινὶ ἢ μυκτῆρσι, μέχρις ἂν ἡ κακωθῶσιν ὀσφρήσεως ἢ ὀσμὴ, συμβαίνει δ' ὑπὸ ἀκρίτου ἀφιστάσεως ἢ ἀγθώσεως ἐμπολήσεως. Cornel. Celſus libro 6. capite Ctauo. Sin autem ea vlcera circa nares ſunt pluréſque cruſ & odorem fœdum habent, quod genus Græci ὄζαινα appellant, ſciri quidem debet, vix ei malo poſſe ſuccurri. Quod tium intellexit Ouidius cùm caneret de Ponto lib. & Elegi pr. Eſtur vt occulta vitiata putredine naris: vbi tamen proris corrupté ſcriptum nauis. ὄζαινα, etiam dicuntur ὄζαινα ſuppleſ πάθη. Dioſcorides libro quarto, capite 230. πιεῖ ὁ ὄζαινοῦσι.

O'ζαινα etiam eſt polyporum piſcium ſpecies, ὁμωνύμια etiam cta. bolitarum ſuo iure vertit Gaza apud Ariſtot. vbi & alia polypi ſpecies. Πολυπόδιον, ὁμωνύμια, ἐχθύων τὰ γένη. πολλὰ ὄζαινα κακοφυῆ, πολύποδες. Νῆ ἐχθύν ἔδιες, ἔχει μεταξὺ κεφαλῆς τῆ πακτεδῶν αὐλὸν ὁ ὑσώδης σπείρημα ἀφίντα. Ibidem ὁμωνύμιε, Plinius libro 9. capite 30. Polyporum generis ozæna, diſtigraui capitis odore, ob hoc maxime murænis eam conſtantibus.

O'ζαίνη, ης, ἡ, oletum, olida cloaca. Cyril. ὄζεθνῶλω τ' κατὶ ἐσθηκεam ventris præ crapula & ingluuie olidam & fœtére

O'ζάλιξ, ὁ, ὄζολιξ, nodoſus Horat. vide ὄζω.

O'ζ

ὁ, ἡ, ὀ, nodus in arboribus, in quibus & nodationis durities, quæ vocat Vitruu. quæ τὰ κάτω dixi mus appellari: vnde πολυόζους ἄνθρακες dicuntur, sunt enim διεφθαρμένα καὶ σαπεδώδη, sunt & ἀπόζοι, ἡ, ὀζώδη sive ὀζώδεα, vnde & ἀποζέσεως, ἡ, ὀζωδήσεως vocantur apud Theophrast. histor. libro 1. capite 13. vbi nodosas arbores & enodes, id est, ὀζώδη καὶ ἄοζα ἄνθρακα vocat comparatè, id est, ὀζωδέστερα καὶ ἀοζέστερα. Nulla enim est arbor plane enodis: sed alia πολυοζέστερα καὶ ὀργυρόζωτερα, id est, magis multis nodosa. In calamis τὸ γόνυ, id est, geniculum, nodi ἡ τῶν ὀζῶν rationem obtinet, ἡ καὶ ὀζῶν, inquit Ille, ἐν τοῖς δένδροις τόπος ἡ σκληρὸς ἐν ἀμπέλῳ. Nodorum verò alij sunt cæci, sic enim dicuntur infertiles ἡ ἀβλαστοι, ὀζοι σιφροί: Alij verò fœcundi, id est, γόνιμοι, idem ibid. οἱ δὲ ἡ ὀζοι οἱ μὲν τυφλοί, οἱ δὲ γόνιμοι, λέγω δὲ ὑγιᾶς, ἐφ' ὧν μεθίει βλαστόν. τὸν δὲ ὀφθαλμὸν ἡ φύσιν ἡ ἀπόφυσιν γίνονται, &c. & libro tertio, capite sexto de causis, τὸ δὲ πρανὲς ἡ ὀξύφυλλον, ἀλλ' ἡ τυφλὸς ὀζοῦς ἐστὶ τὸ ἀσθενὲς πεπηγὸς ἡ ὑπόβρυχον: vbi ὀζώδης ἡ πρὸ ὀζοδὴς, id est, nodosus, quod nodatum tamen vertit Gaza. ὀζᾶν etiam ἐπὶ τῶν ἀκάνθων, ramus. Theophrast. histor. plantar. libro primo ἐ caudice ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἐκφυόμενα λέγουσιν, ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ φύεσθαι, ἡ ὅταν ἐκβλαστήσῃ ὀζους, &c. Aristot. Ἐστι δὲ ἀρχὴ τῆς ὀζᾶν τὸ καθάπερ ἄκρον ἡ ἐξ ἀκρου, quo loco inquit Budæus, ὀζᾶν εἰπὼν τὸ σπέρμα accipit. sed erat vir alioqui summus acerrimique iudicij. Nam ὀζᾶν ἡ ἀκρέμονες sunt arboris maiores rami, quos brachia vocat Virgil. κλάδοι verò minores, vt antea docuimus. Homer. Iliad. ἔ. ὅππα φύλλα ἡ ὀζους φύσεν. Apud eundem, ὀζόδαμνος, ramus, Martis, id est, stirps & progenies, Κάπανεὺς ἀπὸ ὀζοδάμνου ἔην, id est, πολυπαιδὸς. ὀζᾶν pro claua etiam legitur in lib. secundo, epigramm.

ὀζημα, ατος, cui os fœtet, in Epig.

ὀζηρός, ἡ, ὀζώδης.

ὀζης, nodosus: & ἀκρεμονόδης, id est, brachiatus Plin. libro 16. capite 30.

ὀζνη, olens, fœtidus.

ὀζω, & ὀσδω Doricè, μ. ὀσω, vel ὀζήσω, Aristophan. ab ὀζώ circumflexo, μέσ. ὀζομαι, ὄσθαι, & Attice ὀδμάω, odoré reddo, odore profero. In bonam ἡ rutem & in malam partem accipitur, vt apud latinos oleo. Genitiu. vel Accusat. Aristophan. ὀζων πηρὸς, fœtens & olens. Idem πορ. κρεῶν ὀζων, antiquitatem olens. Ibidem, ἀνάκτων ὀζων. & in lib. ἱππέαμεν. ταυτὶ ὀζει, idem olet. Aristophan. in Pluto, ὀζεῖν τι τ' χρῆμα ὑφαίνειν ἡδὺ μεν, suauem esse odorem corporis mei aiebat. τὰ μὲν χλοᾶσα πόῤῥω δὴ ὀζει, Theophr. h. cap. 23. de caus. plant. ὠδὶ πῦ ἰὼν, id est, violæ quidem virides à longè redolent, id est, suauiter olent & fragrant. ὀζων καὶ πῦρ ἰσχυρῶν, Aristophan. βύρσης κρέως τον ὀζων, corij teterrimum odorem reddens, idem. ὀζων μύρα ἡ κιμάκιον, caput meum dolet vnguentum, idem Aristophan. ὀζοντα γαῦλον, terram olentem, Diosc. l. 4. ca. 172. sic Aristoph. Νυκτὸς ὀζειν: fœtorem tendam animæ, qui non vitio aliquo oris prouenit, sed in quibus ferè est, qui nihil gustarunt, Græci significare volebant, ὑπνιᾶν ὀζειν, quasi ieiunium olere, dicebant. Hoc testatur Aristotel. in quæst. quadam, qua potissimùm huius rei causam explicat, cur sciliceet grauis anima eorum sit, qui nihil illuc comederint, sed ieiuni sint, cùm ἅτιμα sumpto modi- o cibo molestus odor ille corrigatur: inquit enim, διὰ τὸ τὰ σώματα μᾶλλον ἐδωδιμώτερα, ἰδιᾷ μὲν ὑπὸ ἀνάγκης ὄζειν ἡ κρείττω ἡ ἐλάττω ὄζειν: καθάπερ ἡ ἐν ὕλῃ. Hunc autem ingratum oris odorem significauit Cæcil. Comicus, cuius hæc verba leguntur apud Nonium, edita (vt apparet) ab eo, qui vxoris parum accepta, odiosam comitatem blanditiásque accusaret: Quę mihi vbi domum aduenj, assedi, extemplo suauium dat, ieiunia mania. vide Νυκτὸς ὀδων ὄζειν. Theophrast. de hist. plant. lib. 3. c. vltim. de Euonymo arbore, ὄζειν ἡ δεινὸν, ἀπὸ φύσεν, Gaza. odore infestus velut cruorem inferens: Plinius verò lib. 13. c. 2. statim pestem denuntians. Vterque non rectè sanè. dicendum enim, Grauiter olet cæsi cadaueris modo, vel grauem exterem redolet, qualem spirant ex occisione & cæde cadauerosa atque tabida, id est, ὄζῃ ἡ τῶν ὀφειλῶν ἐνειλῶν ἡ φονικῶν, vt item Theophrastus loquitur lib. histor. 6. cap. 4. de Atractylide, ἀκανθῶδες πιεῖ ἡ χυλὸν, ὃν ἡ φόνιοι ἐπιμελῶς τῶν ἀνθρώπων ταῦτ. ὄζῃ ἡ τῶν σφαγῶν ἐνειλῶν ἡ φονικῶν. Plin. lib. 20. capite 16. laninueq; fuccum fundit. Qua de causa phonos vocatur à quibusdam: odore etiam grauis. Gaza verò, grauis odore cruorque repræsentaos. Sed profectò neuter rem expressit. Quid sit φόνιον ὄζειν, & φονικὸς ὀσμὴ, ipse intelliges si Lucanum geris libro 7. circa finem, vbi de inhumatis cadaueribus & pestilentia agitur, Tu, inquit, cui dant pœnas inhumato mere gentes, Quid fugis hanc cladem? quid olentes deseris agros, &c. Atque, funesta ad pabula belli, Bistonij venere lupi tabémque cruentæ Cædis odorati & quicquid nare fallaci Aera non sanum motúmque cadauere sensit: quibus a- os olentes cædem, i. τὸ φόνιον ὄζειν τας dixit: & in reliquis φονικὸν ὀσμὴν velut naribus admouit. φονιον hîc cum dico vel cædē, telligo de cruore, vt ponitur apud Virgil. tepidáque recētem cædem locum.

ὀζόδης, ramosus, nodosus, ὀζώδης. vnde ὀζωδέστερα δένδρα, nodosiores arbores. vide ὀζᾶν.

ὀΗ, ης, ἡ, sorbus arbor: apud Theophr. οἱ δὲ φυτῆς ἀπὸ ὑλῆς lib. 3. cap. 1. ὀδὸς καρπὸς, sorbi fructus. Dicitur etiam ὄη. Idem οἱ δὲ φυτῆς li. 3. c. 12. ἀμάλακα δὲ ἡ ὀδὸν καὶ ὄην. Ibidem verò, τῆς δ' ὄας ἡ ὀδὸς γίνη πολύανθρωπος, μᾶλλον δὲ καρποφόρος ὄηλυς, τῇ δ' ἄρρεν ἄκαρπον, ἐκμένει δηλὰ διακρίνουσι τοὺς καρποὺς, τῇ τὰς μὲν φέρειν ὀλόγυνα, τὰς δὲ ἀσυμμέτρους ἡ ἀσεσῆ φύειν, &c. Ex quo loco dixit Plin lib. 15. c. 21. Sorbis quadruplex differentia. Alijs enim eorum rotunditas mali, alijs turbinatio pyri, alijs oüata species ceu malorum aliquibus. Quartum genus torminale appellant, &c. Ab eodem Græco authore ὄη etiam dicitur ipsa arbor, & ὄα. histor. l. 3. cap. 7. fructum verò, i. sorbum, νῦν vocauit de caus. plan. l. 2. c. 11. vt & Diosc. ὄα, sorba nominat, quæ Hippocrates & etiam Galenus in simplic. ὄα. Quibus innotescit Pollucis error, qui ὄα ἡ μικρὰ ἀκάνθη idem esse credidit.

ὀΘ ΕΝ, quare, quocirca, & hoc infinitè, nam interrogatiuè πόθεν dicimus. Accipitur & pro vnde, i. ἐξ ὅ, ex quo loco, vel à quo loco. Aristot. αἷς ἡ οὐκ ἐγγίνεται ὅθεν εἰ τις τὰ σκορόμματος κινήσειεν σφόδρα. Homer. Il. ἅ, ἐξ ὅθεν ἡ ἡμῖν ὀδύνη γλυκὺ, vnde genus mularum. Sic Terent. in Eunucho, Addebat, ὅ prædonibus vnde eam emerat, se audisse abreptam è Sunio. ὅθεν αἴθουσα μεθύφορα ὑπαίθρου, vnde perpetuum fuppeteret stipendium. ὅθεν ὑπεξέστητε, vbi eiam exposuerant, Thueyd.

ὅθεν ὅτι, itaque, ex quo. ὅθεν δὲ καὶ ὁ κρανὸς πορίζεται δεῖ, oportet vndecunque etiam ex malo acquirere, c. 15. lib. Sapientiæ.

ὅθεν ὅπηοσν, ex qua parte.

ὁΘενοῦν, vndecunque. Hermog. de Statibus, ὅθεν εἰ ῥητεὸν, εἰ τε ποτὲ τῷ ἐμαυτοῦ ἔσται κτήσεσθαι ἐμοὶ ἀγαθοῦ ἔσται, εἰ τε ὁθενοῦν, ἀνήκειε ὀξέως ἐκτίσειν παρίημι, i. an alicunde aliunde.

ὁΘενδὴ, vnde.

ὁ Θεύω, ἀγω. φερπτίζω, curo.

ὁΘεύς, ἡ, cura.

ὁΘεύσιμος, ὁ σπουδαῖος.

ὁΘι, vbi, ἡ ὅθα, ὅπου, infinitè, sicut πόθι interrogatiuè. Ody. ξ, ὅθι δ' ὀθνεῖα ῥέχθη χρέων. capitur & pro quo, ibidem, ἐνίκησεν δ' ἐτέρῳ ὅθι μοι φίλον. & ὅθι ἡ ὅπ pro eodem. ibidem, ὅθι ἡ ὅπ' αὐτὸς ἐθέλοι.

ὁΘλιες, herbæ sunt, quibus in aquarum inuentione ὡς ἐν τῷ ὑδροφανικῷ sive ὑδρομαντικῷ, aquilegeæ aquam subesse conijciūt, his locis quibus hæ proueniunt: Constantin. γεωπονικῶν li. 2. ca. quod ὑδροσκοπικὸν inscribitur 3.

ὁΘνεῖος, Acoles dicunt pro ὄμμειος oculi Hesyc.

ὁΘνεῖος, ἡ, ὁ, ξένος, externus, alienus, alienigena: quasi νοθνεῖος, ἀφ' ὑφῆς ὅτου: ὑποῤῥῆξις, ἀφ' οὗ ἡ, ὅμμειος ἡ νεῖ, vel potius, non gentilis ἡ ἡ ἀφ' ὑμῶν ἀφοσιώσεως. Plato in epist. πολιτείας ὁ ἐκφεύγας πόλιν ἐκ οὗ ἡ ὑπὸ καταστάσεως τῆς εἰς ἑαυτὸν ἀνάβασιν, ὅτε ἀλλαγὴ ἡ πόλεως οὐδεμιᾶς, ἀλλ' ἀδικία, i. alienorum. ὁΘνεῖον γωνιᾶζει. Apol. Rhod.

ὁΘμαι, curo, φροντίζω, ὅπως ἡ φορμὶ, ἵππος ἐφόλλα πουλύμηλος, turbor, moueor. Hom. Il. ε, σπάτη δὲ ἐγὰ ὃν ἀλκείῳ ἡ ὅπως μοι κατὰ νοῦν ἐτελεῖτο, ut quæ laboro.

ὁΘόνη, ης, ἡ, velum nauticum, ἱστίον, τὸ ἀμβρον, πᾶν λεπτὸν ὕφασμα. Lucian. ὁ ἀθλητὴς ἐμπίπτων τῇ ὁθόνῃ. Item linteum, plagula, pannus, velamen omne & amiculum subtile, siue lancum fuerit, siue lineum: quanquam Pollux scribat magis ex lana quàm ex lino fuisse. vnde ὁθόνια lintea dicuntur, vt apud Ioan. Euang. 19. ἡ ὁθόνια ωυτὸ ὀθονίοις μετ' ἡ ἀρωμάτων, i. (vt Matth. scribit) σινδόνι κεκοσμῆσαι. Hom. Il. γ, μαλθακῷσιν κεκαλυμμένοι ὁθόνῃσι, nitidis tecta linteis, ὑφάσμασι λινοῖς. Lucian. pro amictu, ἀφιεσαι μεμέρικας ἡ κρόκεσι ὁθονίοις ἐνδεδυκώς, pulcher adolescens lineo amictu nitido indutus.

ὁΘόνιον, ου, τὸ, pannuleium Varroni, panniculus lineus ad obliganda vulnera, ὀθονάριον exponit Pollux. Item linteolū quo medicamentum excipitur, apud Ægin. Fro fascia Gal. ad Glaucon. pro linteolo ibid. ὁΘόνιον, lacinia. Theophr. de hist. l. 7. c. 3. ὅταν χὸ τὸ τῶ ἀφρῶν, ἡ τὸ τῶ σκολιὸν πιθάσιν, κἀπὸ τ' ὀφθαλμὸς εἰς ὁθόνιον. Plin. l. 19. c. 7. ita certè porrum & allium ferunt in laciniis colligatum. Interp. Aristoph. in Acharn. exponit ὁθόνια, τὰ λεπτὰ καὶ ἀπὸ ἱστορίᾳς λυχνίσματα.

ὁΘόνιος, vel ὁθονικὸς, vt apud Æginetam, Dioscoridi succus est herbæ eius nominis apud Troglodytas in eo Arabiæ tractu quī vergit ad Ægyptum. Othonna folia habet crucis, multis pertusa foraminibus (πολύτρητα est in Græco, id est, multiforaminā multifores species dixit Plin. multiforum buxum Ouid. & multiforam tibiam Seneca) veluti à tineis erosa, squalida & paucaflorem fert croceum, latifolium. Dixit etiam Plinius libro 27. capite duodecimo, Othone in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebrò foliis, flore croci (non croci fed croceo: dicit enim Dioscorid. ὅμοιον κρόκου) quare quidam anemonem vocauerunt. Quæ descriptio omnibus numeris respondet herbæ Indicæ, quam vulgò vocamus *ail-les d'inde*, hanc nonnulli falsò adoptant Petilij floris nomine, quem idem describit Plin. l. 21. c. 8.

Ο ὀνοποιός, ὕ, ὁ, linteo Plauto & Seruio, libro quinto Dioscorid. cap. 44.

Ο᾽ ὄνυξ, dicitur à Sophocl. in Aiace, ὀκ ἀγχιβαθὲς, pro quoniã. ὑποκείμενον δ᾽ ἐν τῷ ὕδατι ἄπτα σφυγκατεῖδον τὰ κακὼ, propterea quod grauiincommodo conflictatus est.

Ο ὄπιθεν, quandoquidem, in Epig.

Ο ὀρόμαχος, ὁ, ὄν.

Ο᾽ ὀρθός, ἡ τεῖχος, quasi ὁμαλὸς ὀρθός, eiusdem capilli existens., vide ὁ᾽ στερνος.

Ο᾽ ὄρθριος pro ὁμόθροον consentiens, ὁμόφωνον. nam ὄρθριον, loqui est.

Ο ὀρυόεις, asper, syluiosus, densus, præruptus, ab ὄρυξ, quod est Cretensibus τὸ ὄρθ᾽, mons, Hesyc. authore.

Ο᾽ ὄσα, μανθ᾽, τὰ ὄντα σφόδρα ἀσύμφορα, Suid.

Ο ὀτοτοτοῖ, ὦ, ἐστὶν, ὁ, ὠ, statim, citò.

Ο Γ, Aduerb. hei. Est verò δυσηφορίᾶν, ἀδυσφορίᾶν, ἢ φοβερίᾶν ἀπὸ φθέγματος. Sophocl. in Aiace, οἰ᾽ ἐγὼ, φίλοι, ἰ. hei mihi, amici. οἰ᾽ ἐγὼ μελαν᾽, ὦ με μίσεραν, Euripid. ἰ. οἰ᾽, οἰ ἐμὶ δειλὸν, ὦ με μισερᾶ, in Epig.

Οἰ, spiritu denso, hi.

Οἱ ἀμφὶ, & οἱ περὶ, cum Accusatiu. significant rem singularem & vnam. vt οἱ ἀμφὶ τὸ πλάτωνα, Plato. οἱ περὶ τὸν δημοσθένη, Demosthenes.

Οἱ ἀμφὶ τὸν λόγιος, literati, Bud. Comm.

Οἱ ἀπὸ ξένης, peregrini.

Οἱ ἐ, qui eu m.

Οἱ ἐγγὺς, pro propinqui, parentes.

Οἱ ἐκ αἵματος, consanguinei.

Οἱ ἐκ πυρετοῦ, febricitantes, pro οἱ πυρετιῶντες, vt vulgò esse in fe-bre. Aristot. Rhetor. 1. ἐπεὶ οὖν ὃν τοῖς πυρετοῖς ἐγκράμασι τὸ θέλημας, ἢ μεταμβρίᾶς ἰ. ὅτ᾽ που ἢ ὑλικῆ ἔντες πεῖδεσι, χολήουσι. Οἱ ἐκ τοιούτου ἰ. χολῶντες, ægroti, Plato in Philebo.

Οἱ ἐν τέλει, proceres, principes.

Οἱ ἐν ὥρᾳ, qui in vigore ætatis sunt constituti.

Οἱ ἔξω, externi vocantur scriptores, non Christiani.

Οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσει, magistratus, qui & οἱ ἐπ᾽ ἀξιάσι appellantur.

Οἱ ἔτι μέρος, partim, i. viritim.

Οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων, auspices, augures.

Οἱ κ᾽ συζυγίᾶν μερισμοί, partitiones coiugatæ.

Οἱ κατ᾽ οἰκίᾶς, familiares, contemporanei.

Οἱ κατὰ γένος, cognati. Marci c.3. οἱ κατὰ γένος, οὐδὲν ὅτου κρατῆσαι αὐτὸν, ἰ. ipsius propinqui, venerunt vt prehenderent eum.

Οἱ κατὰ φίλους, amici eius.

Οἱ κατὰ τὸν λόγιον τεχνίτης, Rhetor s.

Οἱ περὶ ξ, circunstantes.

Οἱ περὶ αἵματος, οἱ ἐ᾽ αἵματ., consanguinei. Sophocl. in Aiace, ἀμφὶ γὰρ ἐμοὶ τὸν θέλον, ἀμφὶ τὰς ἐμὰς ἐκ ἐμοὶ ἀμφὶ τὸν ἐκείνου κρατῆσαι αὐτὸν, ἰ. ipsius propinqui, venerunt vt prehenderent eum.

Οἱ περὶ αὐτὸν, amici eius.

Οἱ περὶ τὸν λόγιον τεχνίτης, Rhetore s.

Οἱ περὶ ξ, circunstantes.

Οἱ περὶ αἵματος, οἱ ἐ᾽ αἵματ., consanguinei. Sophocl. in Aiace, ἀμφὶ γὰρ ἐμοὶ τὸν θέλον, ἀμφὶ τὰς ἐμὰς ἐκ ἐμοὶ ἀμφὶ τὸν ἐκείνου κρατῆσαι αὐτὸν, ἰ. ipsius propinqui, venerunt vt prehenderent eum. Οἱ περὶ ἀμφὶ τὸν ἐκείνου, Demosth. οἱ περὶ γνωμικὸν ἐκείνου, cognati, idem. Qui & οἱ περὶ μητέρᾳ, vt alij, οἱ περὶ πατέρᾳ.

Οἱ ὑπὸ χεῖρᾳ, subditi. τοῖς ὑπὸ χεῖρᾳ, subditis.

Οἰ, sibi, Datiuo singulari ab ὅς, ἥ. Xenoph. νομίσας ὅπως ρόλῳ οἱ τὸν πίτταν ὃν ἐλεύθερον, μᾶλλα ἀσφαλέστερα αὐτὸν, ratus domum Critonis sibi esse perfugium, i. ἑαυτῷ, sibi pi. Idem lib. 1. Pæd. ὑπερφοβεῖτο μὴ οἱ πάντως λοιδορήσωσι, timebat ne sibi auus moreretur. Plato epist. 7. ὡς οἰόμενος οἱ κακὸς ἔχειν non putans sibi esse honestum. Item οἱ pro αὐτῷ, Homer. Iliad. 2. ἐλῶ οἱ πρὸ φόβοιο δόναν. Sunt tur enim vtroque modo. ἀλλ᾽ ἀπὸ τὸ ἐ ἢ οἱ. Gregor. πειθὼν γὰρ οἱ συνεργὸν εἶναι κακὸν, sibi pi. conscium esse. Andocid. ἔφη γὰρ οἱ ἀδεκτὸν εἶναι, ait enim sibi esse mancipium. Gregorius, ἔ᾽ σπεύδῃ οἱ φαίδιμος πλόος σοὶ, Post quam autem ingens ei via sit multitudo. Paul. ἀφῆκεν δ᾽ οἱ, videbatur autem ei.

Οἱ, spiritu denso & accentu graui, qui.

Οἵ circumflexè, pro ὅπως, i. vbi, infinitè positum, vt in Psalm, οἵ᾽ ὃν ἐκεῖ θάσ. Et pro quo, cum Genitiuo: vt οἵ᾽ ἡμῖν μοῦ τὸ χρεῖος, οἵ᾽ ἡμῖς quo gentium? οἵ᾽ δὲ, Idem. Bud. in epist. ad Longolium, οἶδα γὰρ οἵ᾽ ἀνθρώπων κρίσεως, scio quo periculi sum redactus, in quod periculum. οἵ᾽ ἀσυλλήπτου φεύγοντος, Demosth. οἵ᾽ ἀπορήσαντ, ad quam partem appellent, quò applicabunt, Thucyd. οἵ᾽ βλάψειν, quò respicere, Plato de Leg.

Οἷα, tanquam, ὡς, vt, velut, qualiter, vt pote, nimirum. οἷα παῖτας ἀθανάτους, vt omnes percipiant, Hermog. πολλὰ δ᾽ ἐν λόγοις, οἷα παῖτα ἀνόδυνα, multis agebat verbis, pro vt magnopere expediebat, Herodot.

Οἰαθέν, Aduerb. solùm, ab οἷος, solus, ὁ μὲν, vt ὃν τὸ μὲν ὃν, fit monadic. Nicander in Theriac. Χερσαῖον δ᾽ ὀφιόεντ᾽ τε καὶ ὑ μέλαν οἰαθέν ἰ. ὃν τὸν.

Οἴαν, vici. Apol. 2. Argon. πλόον τε δ᾽ ἠμῖν ἀλιαδ᾽, ἢ δ᾽ οἷαν, vbi interpres, οἷαν δ᾽ ἀντὶ τοῦ, ὅτε τὸν αὐτὸν τὸ φρόβατα καὶ τὰ δηλέ βοτὰ ἐ᾽ μεσθαι. Οἷαν, ἀντὶ θέσεως, μικατοῦ. Suid. apud Eustath. autem scribitur οἷαμ, ac tunc est à nomin. οἷος ouillus, dicitúrque οἷα, absolutè, vt κοινὸν, λοιπὸν, καθ᾽ κτὴν pro οἷα θέσει.

Οἷαπερ, qualem.

Οἷα δὴ, tanquam, sic, quasi. οἷα δὴ ξένον, vtpote externus, Lucian.

Οἴακες, gubernacula, Cic. Theodor. in secunda Ecclesiast. histor. στάθμῶν δ᾽ αὐτὸς ἰδὼ τῆς αὐτοκράτου ἐκκλησίας κρατῆσαι τὸν οἴακα.

Οἰακίζομαι, ἐσομαι, ἐσθην, gubernaculum nauis rego, διοικῶ, κυβερνῶ, clypeum guberno. Neutr. ab fol. Homer. οὕτω εὐθυνθῆναι πάντα τὰ καθ᾽ ἑαυτὸν ἐνεγκόντα οἰακίζοντα. Οἰακίζεσθαι, gubernari: vt exposuit Vitrun. de ariete loquens. Est enim apud Athenæum integra descriptio. Οἰακίζω, instituo, formo, emendo, irrigo, dirigo. Adamant. in Physiognom. Ἀνὴρ ἰ. ἀκολουθῆς πρὸς τὰ ἔχοντες, οἰακιζόμενοι ἐωυτὸν ὡ τὴν τοιαύτης τύχης ἢ πόνοις μοχθεῖν, ἢ κολασμοῖς ὑπέντας.

Οἰακοστάς, gubernator, οἰακοστρόφος, κυβερνήτης.

Οἰάκωσις, gubernatio, gubernaculum. Laer. ἀκριβεῖ᾽ οἰάκωσιν πρὸς σκοπὸν βίου.

Οἰακοστρόφος, ὁ, qui gubernaculum vertit, gubernator, οἰακιστὴς, ῥιβερνήτης. Æschyl. τίς δ᾽ ἀκάτᾳ κακὸν ὄζῳ οἰακοστρόφος ἢ quis fatum mutare queat? Οἰακοστροφεῖ, guberno, κυβερνῶ, Suid.

Ο ἴασθε, quemadmodum, Thucyd.

Οἰαξ, κος, gubernaculum, temo, clauus nauis, & annulus vt iculi iugum continens. τὸ δ᾽ ἐκεῖ τῶ πανδαλίᾳ, ἢ τὸ αὖ ἢ οἰαξ ἢ κάλιον κεκλῆται, inquit Pol. vnde fit κερίαξ, id est, extrema monis, & cornua. Vitruuius libro 10. capite 8. Quemadmodum etiam nauis onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi tenens, quod οἰαξ à Græcis appellatur, &c. Est igitur οἰαξ gubernaculi summa pars, i. ansa: media pars φῶλ vel ἰ. vel ὑποζώμιον, extrema πτερύγιον, quod reliquum est, ὠχλὼ ap llatur, Thomas Magister de diction. Atticis.

Οἰαρεῖν, Suidæ γωνιάζειν, vxores quæ & ὄτερεῖν.

Οἰαῖτε, tanquam: vt Od. ξ. οἰαῖτε τε ὃν οἰκῆι ἀπαξ ἀδύμυιες ἠδ᾽ ἄκυμοι, Hiod. in Theog. οἰαῖτε γυναῖκων ἱερὴ ἔθνε᾽ αἰδοῦσαι, pro adeò. οἰα ἐ᾽ μάτης, vt qui esset priuatus.

Οἰάτειον κύαε, ouilla caro.

Οἰάτε, solus seu solitarius fum, ab οἷος, Hesych.

Οἰάτης gentile, vt οἰνιάτης, ab οἰνάδη, οἰατὴς, vetò, comatus, initus. nam οἰατὸ Hesych. expon. κομᾶτω, ab vt & οἶτε expiteiam κόμας, aspiratur tamen vtrunque in eius codicem: portè pro κόμᾳ scribendum sit κόμας, & pro κομᾶτ: itidem ιάτης, Paganus. nam εἰσῃ seu οἶσῃ apud Apollon. pro κοῖ vici vsurpari supra dictum est.

Οἰγνύω, μι, οἴξω, ξω, ἔωγα, &

Οἴγω, poetice pro κοίγω, aperio. Act. Acc. Hesi. πτερυγὰς δ᾽ ἐ πίσω, aperi dolium. οἴξασε pro διοίξασε, Ho. Diony. Poeta, ἢ οἰγνύῃ. Ἀθηναῖοι πάντα τὸν ὑγρὸν πόντος, emissus pontus.

Οἶδα, as, nouì, animaduerti, ἐπίσταμαι: nam etsi vox Præteriti verbi οἶδα, id est, scio, tamen pro præsenti etiam vtimur. οἶδα ὃ κεῖνος, Aristophan. οἶδ᾽ ὡς οὐδὲν ἐ᾽ τε ὄλῳ᾽, siquis alius, Tydeus. οἶδα ἐμαυτὸν ὕπτιον ὄντα, Xenoph. οἶδα μεν δὴ ὁπόντας ὑμᾶς κακοὺς, idem libro 1. Pæd. Odyss. ὁ δ᾽ οἶδε μὲ τε πόλλ᾽ εἰδότα, tibi beneuolus, tibi bene vult. οἶδε χ᾽ φρένα κ᾽ χ᾽ θυμὸς, idem filiolum. idem. οἶδα πλατανίστου, Aristophan. scio me dec. οἶδα ἀκάνθ᾽ ὄτι, Demosthen. ἀκριβῶς οἶδα, idem. οἶδα, habe ctum. οἶδ᾽ οἶδ᾽, ὃν plerunque ἐπ᾽ ἀμφοτέρων vt Bud. Comm. Plato in Apolog. αὐτὸ τοῦτο ὑμᾶς μὴ ὃν οἶδ᾽ οἶδ᾽ ὃν κακὸν εἶναι, pro hoc capiant eorum aliquid quæ mala esse certò scio. οἶδα οἶδα, nihil pro certò scio, nihil habeo compertum. Plato πολλὰ μὲν οὖν ἐπίσταμαι, οἶδ᾽ ἔγωγε, scio qua parte. ὡς ἐσμὲν, &c. Thucy. οἶδα πάντα, Plato in Leg. οἶδας, nosti. Xenoph. etiam significationem habet verbi soleo, vt apud Terentium, τῶν δ᾽ ἀνὴρ κατηφεγόνως ὕπνῳ βαθεῖ ἰ. κεκοίμηται, hoc inexcitabili somno oppressos solet excitare. & elegans huius verbi loquendi modus, ἐχ᾽ ὅσον γέ μ᾽ οἶδα, quantum id est, non equidem quod sciam, Ciceroni. Aristophan. in Iebul. ἀλλ᾽ ὡς ἐγὼ ὄπνῳ δ᾽ ἐσεις, ἐχ᾽ ὅσον γέ μ᾽ οἶδα, pro οὐκοῦν ἐγὼ ὑμᾶς ὧν ἐμαυτῷ εἰδὼ, ὡς οἶδα ἐ᾽ accipitur & pro potest οἶδα ἐ᾽ ἐχ᾽ ὧν.

Οἰδαίνω, & οἰδ᾽ αἰνω, μ. σω, tumeo, ὀργὴ, irascor, ὑμῶν, superbio, concito, feruefacio, κυμαίνω, extubero, ἀπ᾽ εἰδ᾽ ἀπαντ᾽ ἐπ᾽ ἠβῇ ἀφεγγόμενον: rebus adhuc timentibus, fluctuantibus Herodot. Iliad. ἰ. ὄφρα μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, mihi cor tumescit. vide Cic. Tuscul. 3. οἰδάνεσθαι διὰ κενοῦ, Aratus, inflatum are, Cic.

Οἰδάνεις, Suidæ sunt οἱ λεπτόφωνοι φιλοπαίγμονες, & πάντα τὰ μὴ πλατέως ὑφρυα.

Οἰδαλέος, turgidus, tumidus, humidus, ὑγρός.

Οἰδᾶ, pro ὅτου, hi. Od. ξ. οἰδᾶ τι ὄπεσι.

Οἰδάω, μι. σω, σ. κησ, τὸ οἰδαίνω, ὠδὺν χόλᾳ, tumidum corpus habet, Hom. Od.

Οἰδήμᾳ, ατος, τὸ, tumor est laxior & mollis, doloréque vacans. tini etiam œdema vocant, ὀγκωμα, Suid. ἐπαρμα, φυσημα. nus dicit Hippocr. tatem omnes tumores qui contra natum fiunt, vocare οἰδήματα. Diosc. l. 3. c. 93. de Melanthio, i. ἀφρὸς τῷ ἁλὸς γῷ, ἢ ὀφάσας, ἢ οἰδήμᾳτα παλαιᾷ, ἢ σκληρίας, &c. lentigines, lepras, tumores, vetéres, &c. οἰδήματα ex Dioscor. de ordeo vocat Plinius collectiones. οἰδήμᾳ, item æstuationem, feruor.

Ο ιμεσπάσθαι, ρ. ὠγκῶσθαι. Galen. ad Glauc. est εἰδέναι.
Ὄγκος, tumor, inflatio, Suid. σκεύασμα, φύλαγμα.
Ὀγκοῦσθαι, Incesti concubitus. Nam OEdipus cum matre eam habuit, vide Sophocl. in Oedip. Athenagoras in Apologia ostendit Christianis συκοφαντικῶς obiecta fuisse hæc crimina, ὅτι τυφλοὶ ὄντες, οἰδιποδιάνους μίξεις.
Οἰδιπόδης, OEdipodes, idem qui & οἰδίπους dictus est, & οἰδίποδος, i. OEdipus. Dicitur autem OEdipus ἀπὸ τῆ εἰδῆναι, τὸ πόδας, i. à tumore pedum, Eurip. authore & Seneca, qui sic scribit, Forata ferro gemina vestigia, Tumore nactis nomen à vitio pedū. Huius vocis Accusativum Christodorus vult οἰδίπουν, non οἰδίποδα, quemadmodum & ὄφιπουν & ἀσπίπουν & ἀσπίπουν, quamquam dicamus πόδα, non ποῦν. καὶ οἰδίπουν, OEdipi ætate, Herodoto.
Οἰδίπους, OEdipus, in Epig.
Οἴδιμα, τό, quod intumuit, inflatum, Galen.
Οἰδίσκος, tumefacio. οἰδίσκων σπυρίδας, tumefaciens spiritus: sic vertit Lazza in Probl. Alex. Aphr.
Οἴδος, ατος, τὸ σῶμα ἐξοιδοῦν, tumor, vuda intumescens, æstus, ἀπὸ τῆ οἰδεῖν, pro οἴδημα. per syncopen. Hesiod. πόντος ἀπείρητος οἴδματι θύων, æstu feruens, τύφεται οἴδεϊ καὶ πόσσον, pro pelago, pro tumore & elatione posuit Gregor. in carmine.
Οἴδημα, apud Hippoc. ὀδὼν τὸ οἴδημα, tumor.
Οἰδήν, tuber. Theophr. l. 1. hist. plan. c. 2. οἰδὼν καὶ οἰδήματα καὶ τὰ ὅμοια, tuberæ tumores, tubera, quæ & ὕδνα dicuntur.
Οἰδία, pro οἰδη, per dialysin, existimas. ll. 1, 3 ἀμαυρὰν αἰεὶ μᾶλλον εἶναι, ἢ σπὶ ἐρίσεις, suspicios & curiosa, σκιαγραφῆ.
Οἰδιανὸν, vnicam vestem habens, Apol. Rhod. qui & ἀμφίτων, infra.
Οἰδιόποδες, oues, ποδάται.
Οἰδιός, & οἰδίος, ouillus, vnde οἰδίη & οἰδία, ouina pellis.
Οἰδιός, ὁ, ἡ, ἆτατε par, æqualis, ἴσοιτος, ὁ αὐτὸς ἡλικιῶτης, & οὐδὲ, i. vnus & solus vel ex ὁμοῦ, vt ὁ θεὸς, ὁμόθεος. vide rationem accentus apud Etym. deducunt nonnulli non ab ἔτος, sed ab ἴτης. Hom. ἐπὶ ἔργα ἴτησιν, &c. in genere fœminin. id est, ἴσοιτοι, ἑταῖραι, ὁμήλικες, ἀπὸ ὁμοῦ τοῦ.
Οἶδος, ὁ, ἡ, ἆτατε, ærumnosus, miser, ἀθάνατοι θ' ἅμα πᾶσι πεφρίκασιν, χαλεπὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι, πελώριον ἔμμεναι οἶδον, difficilis, penultima longa. Hesiod. ἐλεγχέα πάντα ἐπιφθονέοντα ὀϊζυρῷ πολίτῃσι. οἰζυρὸς ἐν κάμνω. Homer. ὀϊζυρὸς ἐστὶ ἀνὴρ πολίτης. οἰζυρὸς νύκτες, Home. Od. Theogn. ὀϊζυρὸς est improbus.
Οἰζυρότης, τητος, ἡ, ἀερομνία, καὶ πενιχρότης, Hom. Od.
Οἰζύς, ὑος, ἡ, filia Noctis, vt scribit Hesiod. in Theog. ærumna, miseria, χαλεπὸν θέαμα, πολέμοιο καὶ ὀϊζυροῖο μάχης. Ody. ξ. οἰζὺς δ' ὑμῖν ἐπὶ θυμῷ. Hesiod. σκαίοντα καὶ ὀϊζύοντα καὶ ἐν ὀϊζυρῷ.
Οἰήιον, ἀερομνία, in ærumna fum, ὠκυβόλῳ, πάγχυ, Neutr. ab ὁ. Hom. Il. γ, οἷσι κέλευσ' οἰζύσαι. καὶ ἐς πᾶσι, καὶ ἀμφ' ἀφροδίτῃ.
Οἰήιον, ἡ, ἡ, ἆτατε, sola.
Οἰκοπόλος, populus Attice. v. nde & ὀϊκόπεδον.
Οἰκορβός, vorbus, Theoph. l. 3. hist. plan. c. 11. fed alibi ὄρβα & ῥᾶα dicitur. de ὄρνι.
Οἰκοῦμαι, existimare, putare: ab οἶκος. Xen. ὡς ἐμὲ οἰκοῦμαι ἄν τι ποιῆσαι ἡμᾶς σώσας, qui sperem us talem nos seruaturum esse? ἐγὼ οἰκοῦμαι, vnde οἰκούμενος, Particip. ratus, arbitratus. οἰκῶν, putas, in Apol. Plato in Apolog. Socratis, οἰκῶν θ' ὑμᾶς ἐκείνης ἀφικέσθαι. καὶ ἐπὶ τῆ πόλεως ἀφικέσθαι.
Οἰκοῦρος, ὁ, ἡ, gubernaculum, pro οἰκέτ seu οἰκίκοι teste Eust. vt citur autem eo Hom. Il. ι. de gubernatoribus dicens ὅχ' ἐν οἰκίκι νηός.
Οἰκοφανὴς, annuli quidam ferrei, qui iugum currus sustinent, aut per quos fræna mulos regentia immittuntur. Apud Hom. Il. ε. οἰκοφανὴς αἰχμὴ, quod quidam ineptè reddidit, bene ceteruci us ἄπτυμ. Item gubernacula, Eust. Il. ω.
Οἰκοφορῶ, τῶ, ἀκολουθῶ καὶ ἡγοῦμαι, rego, dirigo, & adapto. Accus. Herodo. lib. 1.
Οἴκος, elatio, arrogantia, τοῦφος. Plut. in Platonicis quæstionibus ait, in Græcia sophistarum magnum fuisse proventum, quib. ἐν τοῖς πολλὰ πάντες αὐτὸ φέρουσι, διὸ μετὰς ἐπλήρουτο ἡ φιλοσοφία, καὶ λόγων ζάλη. Sic vulgò οἶκος, vna cui der. Inde illa sententia ex Laert. ὧν μὴ κατὰ ἀξίαν τὸ πνεῦμα διίστησι, εἰς τὴ ἀφύσητος τὸ οἶκος, vtres lacuosi inflat ac distendit ventus, stultos verò inanis opinio quæ arrogantia, id est, ἔπαρσις.
Οἰκοφανὴς, ὁ, ἡ πνεῦμα, superbus & insolens, Suid.
Οἴκος, ὁ, opinio, opinatio Cic. δόκησις, existimatio, apud Plat. de Νόσοις. Item ἔκφασις, & animi elatio apud Dionys. & stul arrogánsque existimatio sui, ὄγκος.
Οἰκονομεῖ, censendum est, γνωστέον, Arist. in Polit.
Οἰκονομία, ἡ, ἆτατε, opinator Ciceroni.
Οἰκόσια, ὄυina pelles, εἶα, suprà.
Οἰκός, & Attice, οἶκος, ἐκῆ, similis sum, videor. ab εἶκω. εἶκα, videri. εἶκα αὐτὸ ὁ γνώμη τῇ γε ἄλλῃ, eius sententia cum altera quadā congruit, Herodot. οἶκοι ποιῆσαι, fecisse videntur, idem.
Οἶκος, Adverb. ad domum, ἐ ω' οἶκος, οἰκόνδε, εἰς τὰ οἰκία, ad prouinciam, pro quo Dores οἶκαδε dicunt, & οἰκαδὲ poetæ. vide Gal. l. 4. & Ammon. οἶκαδε καμόντα, Demost. τὰ οἴκαδε ἐπὶ τοῦ, res domesticas desydero, Xenoph.
Οἰκάδες, ficus nondum maturæ: sic vocant Laconcs: φίλακες verò dicuntur Attice, Pollux.
Οἴκαδε, idem quod οἴκαδε εἰς οἶκον, Doricè, apud Aristophanem in Acharn.
Οἰκεῖος, domo, de domo, Bud. in epist. poster.
Οἰκικὸς, οἰκιακὸς, οἰκιῶδ.
Οἰκεῖον, pars domus post gynæcium, vel idem quod Οἰκίσιον.
Οἰκειακὸς, οἰκιῶδ, domesticus, vt Math. c. 10.
Οἰκεῖακὸς, domo cieci, ἐκβεβλῆσθαι, Suid. videtur tamen significare potius domo eiicere ὅπερ οὐδέν.
Οἰκεῖον, τὸ, conueniens, quod cuique proprium & præcipuum est, accommodatum ad naturam vertit Cice. Academ. lib. 2. alibi, quæ secundum naturam sunt: quibus opponit τὰ ἀλλότρια. Idem φυσιοῦσθαι τὰ οἰκεῖα transfert, tenere ea quæ secundum naturam sunt. Vide Ο ἀκεῖος, & Ο ἰκεῖθ.
Οἰκειοπραγεῖν, priuatam rem agere, non publicam: opponitur τῷ πολυπραγμονεῖν, δικαιοπραγεῖν, apud Platonem, dicitur qui sua tantum curat. Synes. τὸν ἑαυτῆ πολιτικὸν δικαιοπραγεῖν.
Οἰκεῖος, ὁ, ἡ, domesticus, Herodot. Item familiaris, necessarius, necessitudine iunctus, Thucyd. οἰκεῖος ἀνεψιὸς clemens & familis Plut. dominus. Herod. item propinquus, generis propinquitate coniunctus, Demost. interdum ponitur ad differentiā externam, Herodot. interdum τὸ δημοτικὸν opponitur Thucyd. Plutarch. opponitur & ταμιακῷ, vt apud Ifoc. in Areopag. & τῷ πολιτικῷ apud Thucyd. l. 2. item οἰκεῖος aptus, accommodatus οἰκεῖα (inquit Hesych.) ἃ κατ' ἐπιχαιρεκακίαν δηλοῖς ἀφοσιώσεις. ἢ ἴδιος ἢ κῆ ἢ οἰκεῖος πάντες.
Οἰκειότερον φιλίας, quod amicitia dignius est.
Οἰκειότης, ητος, ἡ, consortium & familiaritas, necessitudo, domesticus vsus & consuetudo Cic. amicitia, ὥσπερ ἔρχεται αὐτὴ πρὸς ἐρᾶσθαι οἰκειότης, ei cum Bruto necessitudo erat, Plutarchus in Publicol. Aristotel. 2. Rhet. τὸ δὲ τῷ φιλίας, ἑταιρίαι, οἰκειότης, συγγένεια.
Οἰκειοῦμαι, & Ο ἰκειόομαι, ώσομαι, ωκα, domesticum & familiarem facio, concilio. Gregorius de magnete lapide, λαμβάνει φύσεως εἶμα τὸ σίδηρον ὅλκιμον, ᾗ τὸ εἰμένον τοῦτο ὕλαις οἰκειοῦται. Idem, οἰκειοῦμαι τὰ κεκτημένα, i. familiarem, mihi vendico, mea esse contendo. Plato, κακίαν τὴν πρὸς φιλοσοφίαν λέγων οἰκειοῦσθαι ἡ ἐμὲ συγγενεῖσθαι. familiarem reddi, οἰκειώσασθαι πρὸς αὐτὸν τὸν πολίτας τοῦτο, hoc ei conciliauit ciues, Plut. in Othone. οἰκειοῦμαι θεοῖς ἐκ φαύλης, pronus in omnes ad amicitiam, Dioscorid. l. 1. in Præfat. οἰκειούμενοι τὸ φαύλης ἀκοαῖς, capti primo auditu & deliniti, Aristot. l. 7. Polit. c. 17. vide οἰκείως, οἰκείων πρὸς τὸ κακὸν, confuescere vt virtuti, aut animum ad virtutem applicare & οἰκείωσις πρὸς τὸ καλὸν.
Οἰκείωμα, quod accommodatum est, ἡ οἰκείωσις. Strabo, πολῦπον ὄργανον οἰκείωμα πρὸς τὴν ἀλίμενον, &c. sic natura accommodam esse & vtilem.
Οἰκείως, propriè, amicè, φιλικῶς, coniunctè, familiariter, meritò, aptè, conuenienter. οἰκείως ἔχειν πρὸς τινὰ, benevolentia profequi, benevolè excipere. Demosthen. οἰκείως ἔχειν, familiariter esse affectum. οἰκείως ἔχειν πρὸς ἑαυτὰς, cunctis te familiarem præbere & obuium. οἰκείως εἶχον οἱ κακὰ ἀμύνειν πρὸς αὐτὸν, erat cui eo Lacedæmoniis necessitudo & amicitia, Plutarchus in Pericle. Iungitur ferè οἰκείως Datiuo. Hocrates in epistol. οἰκείως ἡμῖν ἔχῃ, quo nos familiariter vtimur, Cicer. vel, qui erga nos propenso est animo atque benevolo. Aristotel. de mundo, ἁρμόττουσι σπάνιον οἰκείως πάσι στρατηγὸς καταστῆσαι, omnibus conuenienter suæ constitutioni agentibus. vnde οἰκειότερον ἔχειν, Xenoph. φαίνεται μοι τὸ ἐξ οἰκειότερον δηλοῦν τὸ ἔτερον, inter vos coniunctius amabitis. Stoicorum est dogma, τὰ φαύλα ἡμᾶς τὸ ζῶον ἔχειν ὑπὲ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειόσης αὐτῷ τῆ φύσεως. Dixitque Chrysippus ὅθεν τινὰ, φαύλου ὄντος ἡμῶν ἀπὸ σώματος, οἰκειοῦσθαι τῶν ἐν τούτῳ συμπεπλεγμένων. ὅτι γὰρ ἀφιστησόμεθα φύσις ἡμῶν τὸ ζῆσθαι, ἵνα πάντων ἐξ αὐτὸ, μᾶλλον οἰκειούμεθα. Ἀπολλώνιος τοίνυν λέγων συστησόμεθ' ἡμῖν οἰκείως πρὸς ἑαυτὸ. ὅταν γὰρ τις ἡμᾶς ἀπορρίπτα διαθῆται, ᾗ τὰ οἰκεῖα ἀφορίσεται. Ex quibus Cicero de Finibus quarto, Nosmetipsos, ait, commendatos esse nobis, primámque ex natura hanc habere appetitionem, vt conseruemus nosmetipsos. Et libro tertio, Simulatque natura sit animal, ipsum sibi conciliari & commendari ad se conseruandum, & ad sinum statum, & ad ea quæ conseruantia sunt eius status, diligenda: alienari autem ab interitu, illisque rebus quæ interitum videantur afferre. Ibidémque, Primum esse officium vt se conseruet in naturæ statu, deinceps vt ea teneat quæ secundum naturam sint, pellatque contraria. Ο ἰκείως, pro ὁμοίως, id est, similiter teste Suida. Polybius, ὁμοίως ᾗ πάντα σωτήραν γενέσθαι ᾗ ὅλη καρχηδόνος.
Οἰκείωσις, familiaritas: οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῆς, Naz. οἰκείωσιν ἡβᾶν ποιεῖται, hæc sibi vendicant, Thucyd.
Οἰκουμένη, orbis terrarum habitatus.
Οἰκτικὸς, ὁ, οἰκτῶδ.

Οἰκέτης, pro δούλῳ dicitur teste Polluce.

Οἰκετία, ας, ἡ, familia, domicilium.

Οἰκετύομαι, proprie domesticus fum, seu famulus, seu famulus domesticus fum, famulor, Hesych. οἰκετεύσεται expon. σωματοῦται, famuli autem domestici σωματοῦνται, & ipsi.

Οἰκέτης, ου, ὁ, plerunque capitur pro famulo seu seruo domestico sed differt ab οἰκοφύλῳ & οἰκότριβι, quod hæc duo de verna dicuntur, οἰκέτης autem de nouitio etiam seruo, id est, aut recès empto aut qui non ita pridem bello captus est. Hesych. ὁ ὠφ' οἰκέτευε ὑπ' ἀνάγκης δουλῶν. ὁ ἀγοραῖος παῖς, ὃν τὰ ὠνητὰ ἀγόμενα ἢ ὃς ἐξ οἰκου ὤν. Apud Athenæum lib. 6. differunt δοῦλος & οἰκέτης. Nam δοῦλος etiam dicitur, ὁ ἀπὸ δίδραχμος, id est, libertus. Οἰκέτης vero non est manumissus ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο. Ὁ γὰρ οἰκέτης, inquit, δοῦλός ἐστι πρὸς κτησιν ἀφειλόμενος

Οἰκιακὴ, ἧς, ἡ, ars extruendarum ædium, architectura. & οἰκοδομικὴ ὕλη, materia ædibus idonea, Gaza.

Οἰκοδομικὸς, ὁ, ἡ, architectus, structor. Cicer. οἰκοδόμος. Aristophan. Theophr. histor. lib. 3. cap. 11. Latifolium roboris speciem ὡφέλιμον πρὸς οἰκίας καὶ οἰκοδομικὴν χρῆσιν esse ait, i. ad ædificiorum vsus: vnde architecturæ. Et οἰκοδομικὸς, Pollux.

Οἰκοδόμος, ὁ, structor, domorum ædificator. Christodulus hanc vocem reiicit, dicendumque potius, οἶκον ἐργάζεσθαι καὶ πάντα ἁπλῶς.

Οἰκόθεν, Adverb. de loco, domo, de domo in domũ. Soph. οἴκοθεν ἐπὶ χρησμοὺς ἔρχεσθαι, adducere Achiuis focum, vnde οἴκοθεν, ὁδὸς οἴκου.

Οἰκόθι, Aduerb. loci & de loco, domi & à domo, ἐν οἴκῳ, ὀξὺς οἶκου, ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Οἰκουρὸς, canis domesticus, ὁ οἰκουρὸς κύων, Hesych. forsan quia ex ibus impetum dat in eos qui accedunt.

Οἰκουρὸς, domi ἐν τῷ οἴκῳ, τὰ οἰκουρὰ res domesticæ, Plato 2. de Republ. ὁ δὲ τὰ οἰκεῖα ἑαυτοῦ πονῶν ἰκανὸς, rem familiarem quæ satis sit, ri parare decet.

Οἰκουρὸς, idem, Hesyc.

Οἰκουρία, instantus ædificandi amor, Bud. in Epist.

Οἰκοφθόρος, ad locum, domum, ἐπὶ τὸν οἶκον, Homer.

Οἶκος, vocabulum tragicum pro οἰκονόμος. apud Pollucẽ cornipedẽ Οἰκοδόκον.

Οἰκοφθορέω, τ. ησω, τὸν, curam habeo rei domesticæ, rego, instituo. ἀγοραιοφθορέω, tracto, Actiu. Accusat. ὁ ἐμὸς πᾶσι τοῖς οἰκουμένοις τὰ τῶν πολιτῶν, Aristor. de mundo, i. l. est, ex regit omnia ad rempublicam pertinentia. τὸ μὴν εἶναι τῶν οἰκιακῶν ὄνομα οἰκονόμον τῶν φύλων, Nazan. in Orat. vltionum nomen metum prorat, id est, in. licat. οἰκονομέω καὶ τῶν περὶ τοὺς τόπους ἔθνους ψ, de iis or naturus, ca. 3. lib. 2. Machab. Dicitur verò in significatione. Festina, Οἰκονομεῖ ἡ οἰκονομικὴ. Lucian. in Ioue Trag. σοφὰ τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ κράτος ἄμαχον τὸ πλῆθος τῶν οἰκουμένων.

Οἰκονομία, ὁ ἢ ὁ οἰκονομίδης, rei familiaris cura administratio, domestica dispensatio, rei domesticæ prodentia, prudentia domestica. Cicer. Quintilia. lib. 3. cap. 37. Œconomia, Græcè appellata à cura rerum domesticarum. Plato in Apolog. ἀμελήσας χρημάτων καὶ οἰκονομίας, rei familia is negligens dispensator: cui opponitur ὁ τῆς οἰκονομίας ἀφρονέστατος, bonus & frugi paterfamilias. Οἰκονομία transfertur ad vniuersa administratione & dispensatione, vt οἰκονομία τῆς ἀφροσύνης, Chrysost. Et apud Apostolum, οἰκονομία τοῦ πληρώματος τοῦ κυρίου, id est, διάταξις ἢ διάπεμψις, ordo atque distributio, absolutionis & complementi temporum. Est enim ἡ οἰκονομία, ἡ σωμάτων διαμερισμὸς, ἡ διαίρεσις, vt Οἰκονομία τῆς χάριτος, integratæ distributio atque dispensatio. Paulus ad Ephesios capite 2. Εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς. Virruuius libro 1. cap. 2. Architectura autem consistat ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur, & ex dispositione: hanc autem Græci διάθεσιν vocant, eurythmia, & Symmetria, & decore, & distributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Atque apud Quintilianum lib. 3. cap. 37. Hermagoras iudicii, partitionem, ordinem, quæque elocutionis sunt, subiecit œconomiæ, quam hoc loco perabsuonem ponitam, nomine Latino carere affirm. it. Idem ait libro 1. cap. 14. in antiquis diligentiorem deprehendi œconomiam quàm in plerisque nouorum. Quo etiam loco sic ait, Præcipuè verò illa infigat animis, quæ in œconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid personæ cuique conueniet, quid in sensibus laudandũ, quid in verbis, vbi copia probabilis: vbi modus. Est verò Oratoribus & Poetis sua οἰκονομία in collocatione, dispositione. τὸ ἴδιον καὶ ἐν τῷ ἔπει καὶ ἐν τῇ πράξει, ordo atque distributio, absolutionis & complementi temporum

qui quidem magistri ædes discendi causa frequentant, sed non ab eo aluntur, verum domi patris sui, Menand. ὡς οἰκοσιτοῦντες ἀκροατὰς καμὲ κἀκεῖνος ἀπ nuptiæ οἰνόσπονδοι, quæ domi celebrantur, inter familiares duntaxat remota cætera forensi multitudine. Athen.

Οἰκισμοπαιγνιον, dicitur quoddam vaticinationis genus quum ex iis quæ in ædibus contingunt, augnramur, vt verbi gratia, quid significet si felis aut serpens in recto conspiciantur, si mel aut oleum effusum sit & huiusmodi alia vide Suid. in ϣοιτηνιαῖ.

Οἰκοτραφὴς, verna, domi nutritus, οἰκογλυκὺς.

Οἰκοτρίβης, & Οἰκοτρίβων πρὸ τέτρεμμαι, Eustath. de eo qui natus est seruis parentibus, ipse etiam seruus, ὁ ἀπὸ γονέων δούλων γενναῖος seruus domi natus. ὁ οἰκογλυκὺς, famulus, ancilla. Eraſm. in Chiliad. Lacedæmoniorũ vernas hoc est seruos domi natos, μόσιμος appellant aut eos qui ingenuorum filios institumt quos Athenienſes οἰκότριβας. Poll. τὸ δὲ παιδίον, τὸ ἐκ τῆς οἰκοτρίβου, οἰκοτρίβωνα vocabat. ὁ παιδὸν οἰκοτρίβου, in filiis ancillarum, Plutarch. in Solone.

Οἰκοτρῶδλιον, τὸ ἐκ δούλης βδλον, seruus natus è seruo.

Οἰκουμένη, ἡ, orbis terrarum, orbis habitatus, terra habitabilis, loca culta. Aristote. de mundo, πᾶσὶ οἰκουμένην, id est, orbem terræ, in ſinlam eſſe mari Atlantico circunfuſam demonſtrat. Apud Theophraſt. in Fragm. ἀεὶ ἀρχὸν φαμ. ζῶων, οἰκουμένη opponitur τὴ ἔρημον.

Οἰκουμενικὸς, Aduerb. per vniuerſum orbem.

Οἰκουμενικὸς, generalis, vniuerſalis. οἰκουμενικὴ συνόδος, ex habitabili orbe conuocatum concilium.

Οἰκουρὸς, μὸν, σα, σν, domi me contineo, ſto, diſpenſo res domeſticas. ἔδρμεν γὸ ἐπεῖνον οἰκούρον μᾶλλα πολεμοῦντες, ſeptimum enim illum menſem in obſidione agebant, Plutarch. in Camillo. οἰκουρὸν εἶ τ ἔρει, Idem in Pericle. interdum in malam partem accipitur pro domi deſidere & latitare. Lucian. in Nig. πολοῦν οἰκουρῶν εἰσόμαι, ἢ βάν τινα τῶν γυμνασιάδων ἢ ἀγαλμοι τοῖς λοιποῖς ὁμιλῶν τα ϣερὶ τὰ βάλανα.

Οἰκουρὴς, Euripid. in Oreſte, οἰκουρήματα φθίρει, id eſt, τὰς οἰκουρούσας γυναῖκας, mulieres domus cuſtodes. οἰκουρὸς à Sophocle accipitur etiam pro domus cuſtodia ſeu φυλακὴ, πατρῴα. vt à Scholiaſt. exponitur in Philoctete ὦ φέρ ὑπονοῆτε δόχυρ, τὸ ἐλαπδων Ἄτρεως οἰκούρημα πρὸ τῆ ξένη.

Οἰκυρία, ας, ἡ, domus cuſtodia. Philo, Ἑκάτης οἰκυρία ἢ ἕνδον μονὴ ἐ φωτὸς ζωῆ.

Οἰκυρεῖν, τῶ, præmium quo afficitur is qui domum cuſtodit & rem familiarem alio abſente adminiſtrat. Sophocl. in Trachiniis.

Οἰκύρια, τὰ, dicuntur etiam res ioculares & ludicræ, quas pueris matres donare ſolent: crepundia dicunt Latini: Heſy. ϣαίγνια: apud Sophocl. præmia quæ pro rei familiaris cuſtodia ſoluuntur. οἱ δὲ τὰ τ οἰκείας μαῶσι, Euſtath. Iliad. ε, merces quæ promis & condis datur.

Οἰκυρεκὴ ὑδυπαθεία, domeſtica voluptas, Bud. in Epiſt.

Οἰκυρικὸν, τὸ, domus tuendæ ſedulitas, Lucian.

Οἰκυρὸς, ὸν, ὁ, inſularius. Pomponio tureconſul, vulgò *concierge*, & οἰκοφύλαξ. qui rem curat domeſticam, qui aſſiduus eſt domi, quaſi dicas domi cuſtos, quales Paulus matronas vult eſſe. cap. 2. ad Titum. Auguſt. apud Dionem, οἰκυρὸς, οἰκονόμος, καὶ διοικητὴς. οἰκυρὸς γραῖδιον, anicula cuſtos domus, perſona ſcenica. vide Pollucem. Item domeſticus, cietur, cicuritius, Philel. in Apophth. Plutarch. Pontus & pro ignauo, qui domi perpetuò deſidere gaudeat. ἀνὴρ δεῖ εἶναι τὸν οἰκυρὸν ἀγρὸν, ſub tecto & otioſè viuere, Plutarc. in Pericle.

Οἰκωφελῆσαι, abſumere, perdere rem familiarem. Plato Leg. 11. Ἐὰν δέ τις πατὴρ ὢν γήρᾳ ἔκφρων ἀπορρᾴδηται καὶ λυδδιᾷ τοῦ ϣέμενος πλεῖω πρὸ σωφρονεῖν, οἰκωφελῆ ἢ ἀὸς ἂν πρὸ αὐτοῦ κύριος, &c.

Οἰκωφθόρησεν, rem domeſticam abſumpſerunt, Herodot.

Οἰκωφορικὸν, domo carens.

Οἰκωφόλια, calamitas rei domeſticæ iactura, egeſtas & euerſio familiæ. Plato, οἰκωφόλια ἢ ϣενία φοβούμενος. cui opponitur οἰκωφέλεια ſiue οἰκοφελία, i. frugalitas.

Οἰκωφόρησον, ὁ, domus euerſor, pernicies domorum, prodigus & nepos, qui bona diſſipauit. Οἰκωφόρος etiam mœchos vocabant, Heſych.

Οἰκωφυλακεῖω, μ. ἐσω π. κσω, domum cuſtodio, Neut. abſ.

Οἰκωφύλαξ, ὁ κ ὁ, cuſtos domus. in Epigr.

Οἰκωφώνια, τὰ, miſericordia, commiſeratio.

Οἰκτειρμὸς, ὁ, miſeratio. Cic.

Οἰκτεῖρομαι, ſum miſerabilis, ſum miſer, Xenoph.

Οἰκτίρω, ἐρῶ, σα, σκω, miſereor, ἐλεῶ, ἐλεήσω, lugeo. cum Infinit. Sophocl. in Aiace, οἰκτίρω δ' ἐν γε χρεῶν παῖ ἐ βρίσις, παῖδά τ' ὀρφανοὺς λιπεῖν, id eſt, vereor eum viduam derelinquere. Idem in Thrachin. οἰκτειρῶ τέ μι Πολυξένην οἰκτρὰν, οἰκτίρω τε τὴς ὑσπνο. Bud. in Epiſt. poſter. & Gaza libro quarto, Xenophon libro 1. Hiſt. πολλῷ πάντας ἄκτερον ἀνθρώπων, eius caſum miſeratus. οἰκτίρω σε διὰ τὰ πνέα, Idem.

Οἰκτίζομαι, miſereor, Accuſ. Thucyd. οἰκτίζεται ϕίλ ἐω, mortem miſeratur. Euripid.

Οἰκτίζω, οἰκτείρω, miſereor, Accuſat. & Genit. Ariſtot. de mundo, οὐδ μὴ σσουδὰς ἀναγκάζωμεν ἡμᾶν ἐνδὲ τὸν ϕύσιν οἰκτίσειν ϖᾶς ὁ μικρὸ ψυχίας, vbi ἔνεκα ſubaudiendum. oratores autem οἰκτίρω dicuntur quum & ipſi reum miſerantur & ipſos iudices ad lachrymis vel οἰκτρολογία ad eum commiſerandum prouocant. Arthen. lib. 13.

Οἰκτισμὸς, μᾶτος, commiſeratiua verba, Gaza.

Οἰκτιρμὸς, μῦ, ὁ, miſeratio, Cic. commiſeratio, miſericordia, plus tamen eſt οἰκτιρμὸς, quàm ἔλεος. Paulus 2. ad Corinth. ὁ πατὴρ τῆ οἰκτιρμῶν, καὶ θεὸς πάσης παρακλήσεως.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, miſericors, lib. 3. Epig. ἀεὶ δ' οἰκτίρμων ϕιλόμοιρος ἔμοιγε benigno & pio. Lucæ cap. 6. γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, ſicuti & pater miſericordes.

Οἰκτιρμὸς, ὁ, miſeratio. vide ἔλεος, in Ammon.

Οἰκτιρτὰ, Aduerb. miſerrimè.

Οἰκτρὸς, ρὰ, ρὸν, multùm miſerabilis. Apoll. 2. οἰκτίρειε ἐλέγχιστ' ἀδρυτὰ. Lucian. οἰκτρὸν δέαμα πᾶσι σκιθῶσι, ſpectaculum Scythis omnibus maximè miſerabile & deplorandum.

Οἰκτίρσι, miſerabili cruciatu, Phalar. in Epiſt. miſerabiliter. Cic. miſeranter Gellius, οἰκτρῶς.

Οἰκτιρσὸς, ὁ, miſericordia, commiſeratio, clementia, ϑῶν ϑεῶν miſeratio, eiulatus. οἰκτιρσὸ ἔχω, apud Sophoc. i. ἔλεον, miſericordiam habere, i. miſereri. Pro eiulatione, idem Sophocl. οἰκτιρσὸ συγκλαυμάτων, i. πρὸ χετλιασμῶ.

Οἰκτιρτέρος, miſerabilior, Herodot.

Οἰκτρολογία, ας, ἡ, oratio ad miſericordiam commouendam miſerabilis oratio, ἐλεεινολογία.

Οἰκτρὸς, ρὰ, ρὸν, miſerabilis, miſerandus, ἐλεεινὸς, miſericordi digniis, Plato de Legib.

Οἰκτρότατος, miſerrimus.

Οἰκτρύνειν, miſerabilia verba fundere, vt rei deprecantes.

Οἰκτρυχόωντες, οἱ, plorantes: quaſi miſerias fundentes, ϖροχέοντες. Ariſtophan. Ἀχαρνῆς, ἐκατδύοντ δ' ὑπνωττόντες, γόω ϕωνὰς κατεχεύοντες.

Οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς, miſerabiliter, miſeranter, Cic. Gell.

Οἶκος, ſimilis. Dat. Herodot. οἴκῳ μάλιστα τῶ ἐδδόμ, corpotis potiùm ſimillimus. pro οἰκιῶ.

Οἰκοφέλεια, ας, ἡ, domeſtica vtilitas & priuata, frugalitas. cui opponitur οἰκοφθεία, & οἰκοφθόρια. Odyſſ. ξ, αὐδ' οἰκοφελίη ἔπ τρέφει ἀνδρὰ τέκνα, id eſt, οἰκονομία, rei familiris cura. Dicitur ἀφελεια ἢ ὠφελία, ſed οἰκοφελία ἢ κατοφελίη tùm ϖαρξυπόνως volunt dici, vt & compoſita ἐδξᾶ τῶ φιλοτύχη.

Οἰκοφελὴς, ϑὸν, ὁ, ἡ, domeſticus.

Οἰκοφθορὰς, Dion, cum domeſtica vtilitate.

Οἴμε, απες, πο, impetus: ſyncopa eſt pro εἶμμι. οἴμῳ etiam ſignificat impetum facere, οἴμᾶται, ϕορμῶνται, Interp. Homeri Iliad. ϕ, φάϊτο δίκρατὸν, ὁρμᾶτο δ' ἐπὶ ἀδ οἰμῳ.

Οἶμαι, ſyncopa, ἀπὸ οἰόμαι, μ. πὸ σσημαίνω, ὁμαι, puto, ni fallor, existimo, ſuſpicor, ὑπολαμβάνω, νομίζω, εἰ ὄψιμον, ſi putarem, Thucyd. Interdum ironicum eſt. Dem. δοῦ οἶμαι φέυγειν οὖπο μᾶλλον ἐδὸ δίκη πραξάντιορες ſe quàm ipſe me præbui. Interdùm ῥᾴδιον, & ponitur pro vtique, nimirum, Demoſth. ϖᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ζῶσι τοῦτ εἶναι ϕῶ καμοὶ δοκεῖ, μεῖζον ἀδὲν αὐτοῖ δικαίως οἶμαι ἀδυνάτων, ingentes pœnas eſſe meritum arbitror, Idem. Sic edo, apud Ciceron. otioſum eſt ὡς ἀργὸν, vt & εἶναι aliquando. Plato de Rep. 6. ἀεὶ δὲ τὰ ϖονηρὰ οἶδε ἀναγκαιότατα πολὺ ϖλείω τῶν τ μετρίων, ϖρὸς τοὺς τοιούτους ἀφῆναι, nónne cogetur, an non idem. Sic & libro 7. οἶμαι, proprium hæſitatorum & ſcicorum verbum eſt, quod vſurpare ſolent qui nihil auctore pro certo aſſerere: cui apud Latinos reſpondet Arbitror. Chremylus apud Ariſtoph. πλούτ, ὀῖμαι γὸ εἶναι, ξυὶ δοκῶ ϕάναι. Ariſtotel. Rhetor. lib. 2. mores deſcribens ſenum, Καὶ εἶναι μᾶλλον ἢ ἧττον ἀ ἀμφισβητοῦντες, ϖερὶ ἁπάντ αἰεὶ ϖρὸς τὸ ϖάχος, ἢ ϖάντα λέγουσιν οὕτω, ϖαγίως ἢ ἠδέως. Contrà ac iuuenem nihil nesciunt, & omnia habent explorata atque prouiſa: cicero pro Fonteio, Qui primum illud verbum conſydesimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror, quo nos etiam nvtimur, cum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, ipſi videmus. ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atque omnì eſcire dixit.

Οἰμώζω, μῶ, σω, σκω, concito, impetum facio, ὁρμῶ. Hom. Iliad. Οἰμῶντ ἔ ἀλεὸς ἄϖ' ἀγυιὸς ὑψηνέμοιο, irruit. vnde Οἶμα.

Οἶμη, ης, ἡ, cantilena, ᾠδή, vnde ϖερείμων, τὸ ϖερὶ τὰς ᾠδὰς, κώμος. Odyſſ. Ϛ. Μοῦσ' ἄρ' ἀείδὲ ϖόθεν ϖεν Κρόνου κλέα ἀνδρῶν, οἶμαι, ἢ τὸν ἔρα κλέ ἔ ϑρωνὸν ἔμμεν ἀοιδῆ. οἶμη Heſych. eſt etiam λόγος ϑεία & ϕάνα.

Οἶμι, νια, ιτερ, ὀδῦσ. Suid. οἶμος.

Οἶμοι, hei, hei mihi. & interdum ponitur ſine caſu: interdùm etiam Nom. aut Gen. Sophocl. οἶμοι γόωτος, heu riſum, Ariſtopha-

…ῆ, ἐκκλόν, ὁ mala. Idem τῷ φ. οἴμοι κακαὶ ἁμαρτίαι καὶ κηφαλαὶ καὶ …ἀδου, heu me miserum. Idem, οἴμοι τάλας, hei mihi miserum me! …re casu. Syuef. Οἰμοι, τῆ οἴμοι ὀνητὰ καὶ πανδύσυλλε, hei mihi miserum me! …eum miserum: ex Euripid. Belleroph. Aliquando lætatis est, neque solùm ὅτε νύκτας, sed etiam ὅτε ἀφροσυνῶν pos…r, vtaput eundē in Nubibus, οἰμοι ἀ, ἤθραμεν, hei mihi quàm …ter. Et οἴμοι τρόπις ἦς ἐμπίπτω. dicitur etiam nonnunquam ὦ… …ro eodem.

Οἰ…πίφ, inertes, vnipetæ.

Οἶ…ς, via, semita, ὁδός, ἡ, οἶμη, orbita & virga. ὥστε τὸ οἰμᾶν ὅ… …ἐστὶν εἰ δὸν, Etymol. Hesiod. genere Masculi. vsus est in… …ς, κακῷς ἢ ὦ ἥρωι Φ· οἶμος ἐν αὐτοῖ. Genere Fœminino Al… …us Mytilen. lib. 1. Epigr. νεφτὶν ἀ' οἶμος ἔτ' ἦν ἀ' ἄ'Ἄπος: sic Nō… & Gregor. Nazanzen. prior syllaba διασυλλαβή, vt præcipit C…foloras, & Gaza lib. 3. Grammat. & Lascar. vnde fit σεφ… …. Est & orbis clypei, Hesych.

Οἰ…ός, ἡ, gemitus, vlulatus, flcrus, στεναμός, ὀλοφυρμὸς, …ener.

Οἰ…μώξω. σπ. ἀκχ, plero, lugeo, ingemo, στενάζω, βοάω, κακὸν… …ω, ὀδύρω τὸ οἴμοι factum verb. im. Homer. Iliad. 3. μετρεῖ… …ῆ, ἀμαχὴν, id est, ἐς στένοχῆ. Sophocl. cum Accusat. ἴσως τοῖ καὶ τῷ τοι με ωὶ πόσων, θνήσκ' ἀν οἰμώζουσα, mortuum fuerint la… …nati. Est etiam pœnas luo, seu pendo, mulctor, supplicio …ciorme pœnitet facti. Plutar. in Opusc. ἀεὶ ἀφροσύνης, λε… …ν ἀς οἰμώξει σφοσῆκει εἰῶ ἐκλύων, Græcos pœnas luere con… …re. Apud Aristoph. οἰμώξῃ, id est, non impune feres. Ho… Sat. x. lib. pr. discipulorum iuter iubeo plorare cathedras. …gen. σχῆμα τοῦτ' ἐκ τοῦ μὴ οἰμώξειν ἐλλήνα οἰμώξειν, quod malè pre… …cis est, ἀπὸ τῆ πραφέτου. Xenophon in 2. Ἐλλην. de morte …eramenis loquens, λέγεται ἢ ἐν ὅπλοις ἢ τῶν ἄπλ, ἀς οὐ… …ρος, ἢ οἰμώξεσθαι ἐὰ ἀποκτείνειν, ἀπέφατο, ἀὶ ἢ σωτῆ, ἢ ἀρχὴ ἐ… …ἰμωξομένοις ἀζειν ἐκκλῆ, vide Καίω.

Οἰμ…η, cum luctu.

Οἰμ…ρ, miserandum, triste, Aristoph.

Οἰμ…ρ, apud Hesych. exp. τὸ οἰμώξειν.

Οἰμ…ρ, plectar. οἰμάξεται, Aristoph. id est, μαρτυρῶν ἐφόλῃ, sic …ter.

Οἶ…ος, ouem. in gen. Masculi. Aristoph.

Οἰ…ampini, vitis folia. οἰναρὴ, Hesych.

Οἰν…ή, ἡ, οἰναγρα herba, quæ & οἰνοθήρας, Dioscorid. libro 4. …208. vbi tamen in quibusdam codicibus legitur οἰναγρα. vi… Οἰνοθήρας.

Οἰν…ήρ πλοιον dixit Cratinus, nauigium quo vinum comportur.

Οἰν…ης, ὁ, labrusceæ fructus quum floret, flos vitis. Dioscor. …3. cap. 3. & lib. 1. c. 1. p. 37. οἰναθίων τῶν ὡς σαφυλῆς, labruscæ vi… florem. οἰναθὶν ἢ σφαῖρ ἐκφυσᾷ τὰ σαφυλῆς, Aristoph. & eius …cerp. οἰναθὶν κρέσιται ὁ τῆ, ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν αὐτὸς, id …, œnanthe vocatur vitis syluestris fructus quum floret, …oscorid. libro 3. cap. 6. Lege & cap. 2. lib. 5. & apud Constan… …νον. lib. 6. vbi, οἰναθὶν ξηραθέντος. Apud Galen. lib. 8. ἢ τῆ… ος. Οἰνάθη, τὸ ἢ ἀγρίᾳ ἀμπέλου ὀλίζα ἔτι ἁπαλὰ σὺν τοῖς ἄβοτρυσι, ὅς ἢ …ς ἐμβαφὴ ἐ σαφυλὴ χρόα τῷ, οἰναθὶς βοτρύχια, racemuli labruscę …rentis. Columella haber lib. 12. cap. 20. cripæ pampinaceæ, …o crispę panip. id est, οἰναθὶς τῆς ἐκ σαφυλῆς, quæ & crispu… vocatur in vnguent. Marciato apud Nicol. Myrepf. licet a… ter exponant. vide Aristot. lib. 5. Anim. cap. 18. sic Gaza. ἐν αὐ… τῆς οἰναθὶς, quum vua floret, Iben lib. 3. cap. 19. de caus… lant. Theophr. Item œnanthe auis sic dicta, ascì vitiflorem …ixeris, Gaza ex Aristot. libro 9. Anim. cap. 49. Est etiam οἰ… ωδης genus herbæ, Dioscor. lib. 3. cap. 135. & Theophr. lib. 6. …ap. 7. hist. plant.

Οἰνάνθ-η, ἐθ-ος, œnanthinum vinum, quod fit ex labrusca. vide …ib. 5. Dioscor. cap. 25. οἰναζθίνη κηρωτὴ, cera œnanthes, Hermol. …ceratum œnantinum, Ruell. labruscæ floribus confectum o… …cum subacta cera, Marcel. lib. 1. Dioscorid. cap. 149. οἰναζθινον …λαιον, œnanthinum oleum habet vim roborandi, Galen. ad Glaucon. οἰναζθινον μύρον, œnanthinum vnguentum, fit ex la… …bruscæ, teste Dioscorid. libro 1. cap. 57. vide etiam Hermol. in Corol.

Οἰνάζθ-ιος, ἰδ-ος, ἡ, flos vitis seu vua germinans.

Οἰν…ς, pampinus, pampinaceus, Athen.

Οἰν…ώδης, pamoinos detrahere vitibus, quod fieri solet matu… rescentibus vuis. Aristoph. εἰρώνη, οὐ γὰρ ἔτ' ἦν πάντως οἰναφέ… ζειν πάππον, id est, τὸ πάππον ἀφεῖναι, pampinare. Sunt enim οἰναφε… ται folia, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. vide Ἀποφυλλίζω, quod est φυλ… λορροῦ.

Οἰν…ίον, τὸ, villum, diminutiuum ab οἶνος. Theophr. in Chara… cter. οἶος μεμφιμοιρίας, ἐφ' ὅτοις μοι τὸ ζωμοῦ ἢ τὸ οἰνάριν vtitur & Epictetus.

Οἰν…ίς, palmes, κληματὶς, οἰναρίδες, pampini vitium.

Οἰν…ος, ὁ, pampinus. Xenoph. OEcon. ὥσπερ ὁ ἀμπελουργὸς ὑποτε… τὸ οἶναρα, ὅταν ἢ χρῆται δι' ὄφρυος πλείονος, διδάσκει ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ἄμπελο… διατηρεῖ τὸν καρπὸν αὐξάνεσθαι, vitis sine foliis fructum seruat. Theoph. lib. 5. cap. 3. de caus. plant. οἶναρον φύλλον, folium vitis, Idem lib. 9. cap. 14. hist. plant.

Οἰνα…ῶδ-ης, ὁ, ἡ, νοdes: ἐς Gaza pro arbore: idem Theophr. lib. 1. hist. plant. cap. 15. vide κύμαρ Φ.

Οἰνάς, ἀδος, ἡ, Vinago auis, columba syluestris, ὁ ἀγρίας φάσσης, οἰ… νὰς etiam Pollnci. vide Athen. libro Φ. Item vitibus consitus locus.

Οἰναφ…ός, ebrius, μὰ Θυσε, μεθύων.

Οἶναμαι, solitarius sum, αἰτίζε, μονήρης εἰμί.

Οἰνήμερ-ι, ν, τ, vinum oleo mixtum.

Οἰνόδρομ-ι, poto vinum. Erot. apud Hippocrat.

Οἶν-ι, ος, ὁ, vitis apud antiquos: apud iuniores ἄμπελ-ος dicitur, & iactus tellerarum. Οἶνος ἐτιμῶν κοτὲ κλῆσιν, Suid. He… siodus. τὸν φθείρῃ-ον ἔθνος ἀθετεῖ μνήμῃ, id est, vites amputa. Idē, οἱ δ' ἐπεύχοντο οἶναις, alij vites vindemiabant. Ammon. distinguit ab οἰναίδη.

Οἰνώδ-ις, vna est ex decem tribubus Atheniensium, Suid.

Οἰνωδ-ής, τὸ, pampini, vitis frondes.

Οἰνωδ-ής, οὐ, ὁ, vinarius, vinosus, Gaza. οἰνικὸς ὑγρότης, vini humor. οἰνικὸς μέτρος, vini mensuræ. Οἰνωδὴς ἀκρόπαις, Anacreon. Et οἰνω… δὴς, vas vinarium apud Pollux.

Οἰν-ίσκ-ος, ὁ, poculum aut vas vinarium, vnde vinum hauritur, cotula, hemina, ἢ τὸ εἶνο κατύλη ἢ ἀρύσταιν, Aristoph. Interp. in il… lud in Acharn. σὺν τῷ οἰνήρυτη τὸ οἴνου ἐγχεῖν λάβε.

Οἰν…ίζω, vinum redolere, apud Dioscorid. μαλζεῖν. ἢ εἶνον ἀγρεῖ… ζειν, Suid.

Οἰν…έμαι, μ. ἱστημ, π. ιστημι, vinum emo. Depon. absolu. Ho… mer. Iliad. 3. in fine, Οἶνον ἢ μελίφρονα οἰνίζοντο. Et Iliad. ϛ. circa finem, ἀγλαὸν μὲν χιλία μέτρα. Ἐ'ὧν ἀφ' οἰνίζοντο, id est, οἶνον ὠ… νεῖσθαι.

Οἰν…ῶ, ῶ, ὁ, vineus, ex vino factus, Athen. lib. 7.

Οἰνόσ-ῳ, ῳ, ὁ, ἡ, ὠ, ὀν, ἐ, ὄν, capax poculum vino repletum, quod libabant Herculi cœtuique præbebant inuestes pueri cum essent ex… cessuri ex Ephebis & pendulas comas ponituri. Athen. in 11. Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλυμον, φασὶ πάμφιλ-ον, ἐκτρέφειν τῷ Η… ρακλεῖ μεγα ποτήριον πληρώσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσι οἰνοχόην, καὶ σπεί… σαντες, τοῖς σωκλαδοῦσι διδόασι πιεῖν. Hesychius verò fic tradidit, Ἀδώμησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, φησὶν ἀπολλόδωρος τὸν κλῶνα (in quo obserua ἀποκείρειν τὸν σκόλυμον, ἢ ἀποκλάσθαι τὸν κλῶνα) idem si… gnificare vtrique, pro præcidere pendulam atque promissam comam, id est, τὰς κληθωμένας πλοκὰς) εἰσέφερεν ἡρακλεῖ μέγαν οἶνο… κόην, καὶ σπείσαντες, τοῖς σωκλαδοῦσι ἐπεδίδουν πιεῖν. ἢ ἀπὸ τῆ ἀποκλᾶν τὸν κλῶνα. sic enim scriptum: apud Pollucem verò scribitur Οἰ… νόμια, exponitúrque οἷς ἐθὸς ἐν τοῖς φράτορσι. vbi tamen lego οἰ… νοκλαστὶς enim & alibi idem tradidit, ἢ ἐν τῷδ' ἦθ' εἰς ἐὸν φράτο… ρας εἰσαγαγόντα παῖδα οἱ ἐν τοῖς δήτοις οἰνίσασθαι ἐκκλησίᾳ. variant igi… tur auth. Athe. οἰνόσ-ημα. habet pro poculo quod in eiusmodi li batione adhibebatur. Hesych. verò οἰνόσ-ημα, τὰ, in plurali pro sacrificio accipit.

Οἰνοδ-ώρ-ος, temulentus sum.

Οἰνοδ-αρὴς, ἐ-ὸν, ἁ, ὴ, ebrius. Iliad. ἀ. οἰνοδαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ὃ vi… no grauis, μέθυστ, οἰνοβαρὲς βλεμέμβι, vt vino grauatus. Virgil.

Οἰνοθ-ῆρ-ας, ἄνος, ὁ, ἡ, Nicand. Alexipharmac. Ἄ'λκετο δ' οἰνοθήρας βο… ρὸν ὃν κορυθὶ σκιάζει. ad est, ὃν οἶνος τραφὲν ἀρίμα βοσκε, hoc est σα… φυλλῶ inquit schol.

Οἰνόχυτα, potionis genus ex vino & lacte mistis. Hippoc.

Οἰνόψαρον, garum vinosum, hoc est garum vino mixtum Act. li… bro 3.

Οἰνοψυσ-έω, ῶ, vinum gusto, Athen.

Οἰνώδ-ης, ες, ὁ, vinosus. οἰνώδεσα. ex quo per contractionem οἰνῶ πα. de qua vide suo loco.

Οἰνωδ-ιάω, ῶ, vinum. percolo.

Οἰνωθ-ικ-ὸς, ὸν, ὸ, qui vinum colat, i. per colum transfundens pur… gat. Athen. lib. 13.

Οἰνωθ-ήρ-ας, ὁ, œnothera & onuris, planta de qua ita Theophr. hist. lib. 9. cap. 21. ἢ τοῦ οἰνοθήρα βίζα δύσκιστ ἐν εἶνο, σκεπτέον ποιεῖ ἢ ἰλαρώτερον τὸ ὕπνο. ἐλᾷ γὰρ ὁ οἰνοθήρας, τὸ ὡρ φύλλο ὁ μοιον ἐμπε… λοδέμ, πλατύτερον γὰρ ἢ τὸ ἀζόπι ἐρυθρὸν, ἀλπαρὸ ὀδύν. αὐτὸς ἢ μίσχος, ὡς ὁπώμ. βίζα ἢ ἐρυθρὰ καὶ μεγάλη. ὄρει ὁ αὐδονάριος (legendum verò ὄζει ὁ αὐδονάριος) ὥσπερ οἶνο. Ex quibus Plinius ita lib. 26. cap. 11. Et œnothera sine onuris hilaritatem affercns in vino, amyg… dalecco folio. flore rosaceo, fr uticosa, longa radice, & quum siccata est, vinum olente. Hanc etiam describit Dioscorid. li… bro 4. cap. 118. vocátque οἰνάρην ὁ οἰνοθήρας ὁ ὄνηρ, sed in hoc dissentit a Theophrasto, quòd dicat ὄζειν τὸν ἄνθον ὡ μικρὰ ἔχειν. Galen. Simplic. lib. 8. ita vocat. Οὔνηριν, ἢ οἰνοθήρας ἢ οἰνοφυὲς τυ… που ἡ βίζα ἐμπεπλησμένη οἰνώδες τὸ ὄζειν, &c.

Οἰνοκαχὴς, vino gaudens, vinosa. Poll. lib. 6. cap. 3.

Οἰνόλωπ-ος, vino sepultus, i. ebrius.

Οἰνομανὴς, ές, ὁ, ἡ, ὸν, insano vini amore captus.

Οἰνόμελι, ιτος, τὸ, mulsum, μελίκρατον, Dioscor. lib. 5. cap. 17. & 18. Iustin.

lib.2.Instit.tit.1.vide Μανιάπης.

Οἰνομάτωρ, ορος, ὁ, vini mater apud Athen.

Οἶνον, οὖν ἀεὶ.

Οἰνοπάδης, idem quod οἰνόπεδον.

Οἰνοπέδιον, τὸ, vini fermin folum, οἰνόφυτον πέδιον, ἀμπελόφυτον χωρίον, ager vitibus consitus, ἀλλως: οἰνοπεδίον, Hom. Odyss. ἀμπελόφυτον χωρίον, οἰνοφόρον, Interpr.

Οἰνοπέντειοι, οἱ, βέντες. in quibus vinum maturuit.

Οἰνοπέντων, vinosus, niger, vini colore.

Οἰνοπίπας, vinolentus, temulentus: ἀπὸ πίπτειν, fugere, Aristoph. παρ' οἰνοπίπας, παρ' οἰνοβαρεῖς, παρ' ἡλίκους. Quo loco quidam codices οἰνοπότας habent, pro οἰνοπίπας. Suidas quoque exponit fuo loco οἰνοπίπας, παρ' οἶν οἴνους ἐσθιομένους πίνοντας. ita vt secundum eam expositi. οἰνοπίπας, sit propriè is qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod poteft vt γυναικοπίπας παρθενοπίπας & παιδοπίπας ab οπιπεύω, circunspicio, vel obseruo, ἐπίσκοπῶ.

Οἰνοπλάνητος, vino errans, Euripid.

Οἰνοπλᾶσία τὸ, insula vini fertilis, Odyss. ι.

Οἰνοπλᾶξ, γος, ὁ (παρ' ἐλλάδι apud Callimach. οἰνοπλῆξ, apud Soph.) id eft, vino percussus: vt mente perculsus, vel metu. vel amore dicitur à Cicerone & Horatio. οἰνοπλῆγα expressit Tibullus 2. Eleg. quum dixit, Neu quifquam multo percussum tempora Baccho Excitet. Sic enim ex manu scripti codicis fide reftituit vir doctiss. Robortellus, vbi in impresso perfusum legitur.

Οἰνοποίημα, vinum con ficio, & οἰνοποίησις vini confectio.

Οἰνοποιός, vin itor.

Οἰνοποσία, ας, ἡ, potatio vini. οἰνοποσία μετ' ἀραιώσεως, temperati aqua vini potio.

Οἰνοποτίζομαι, σωπ. αομ. ισθην, vinum bibo, præbeo bibendum, contiuor. Neut. absol. Homer. pro οἰνοποτῶ.

Οἰνοποτίω, vinum potare.

Οἰνοπότης, ου, ὁ, vini potor, bibaculus & mulier Οἰνοπότις, Pollux, Anacreon.

Οἰνόπρασος, ccenarum magister Martiali, modiperator Varroni: ἔοικε δ, inquit Pollux, ἀπ' ὄγκου τῆς ὀψοφαγίας παρεληλυθὼς χρόνος, καθ' ὃν ἐν τοῖς πόσεσιν ἐφιλοῦντο. vbi οἰνοπότησιν mendosè legitur. Οἰνοπᾶς, etiam vocabant ἀφροδισιακούς. Athen. lib. 6. & οἰνοφλυκτίδες, Com. Aristoph. Εἰρήνῃ.

Οἰνοπωλεύω, vendere vinum. Aristot. οἷον δυνάμεσθαι ἄκαιρα. Καὶ ἐν Τάξεσι δέ φασιν οἰνοπωλῆσαι πινὰ τῶν μὴ τύκτα μεμισθωμένων, τῶν δ ἡμέραν οἰνοπωλεῖν.

Οἰνοπώλης, caupo. vide Οἰνοπωλεῖν.

Οἰνοπώλιον, locus, vbi vinum venale eft, cupona.

Οἶνος, ου, ὁ, vinum. Dictum παρὰ τὸ οἰνίζειν, id eft, emolumento, iuxta illud Homeri, ὀνόσας ἀρὰ πάσθας, iuuamen fentices, si bibaris. Vel ἀπὸ τῆ οἰνίσας τὸν νοῦν ἐκπλήξαι, quod exiftimatione ac opinionum vanitate mentē oppleat. vel παρὰ τὸ οἰνεῖν, quam veteres vitem appellabant. εἶναι ἀγροῖξαι, ἀένναον ὠνόμασαν, vinū mercor. Capitur etiam οἶνος κρίσινος pro potu ex hordeo confecto, Herodot. μεθύσκεσθαι οἴνῳ, vino inebriari. Apostolus ad Ephes. cap. 5. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, fugite vinolentiam, in qua eft luxuria atque nequitia, Athenæus lib. 10. Οἶνος ἐκ ἔστ' ἀνάβολος, vinum claudum non habet, quo nimirum mens dirigatur. rationem enim obruit ebrietas. Nox & amor, vinúmque nihil moderabile suadent, iuxta Ouid. Καὶ οἶνος ἄνευ γε χορυτοῦ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν. Et Odyss. ξ. Οἶνός τε δαιδυγερὸν Ἡλιόν, ὅστ' ἐφέλκει παυύφρονα καὶ μάλ' ἀέκοντα. Καὶ ἄπαντες γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆναι. Καὶ τὸ τῆς φρονήσεως ὕδωρ τ' ἀρίστου ἀμέσειν. Et Horatius Car. lib. Ode 22. vini amphoram alloquens, Tu lene tormētum ingenio admoues plerūque duro: Tu sapientium curas, & arcanum iocoso consilium retegis Lyæo, &c. Et alibi, quid non defignat ebrietas, &c. Hæc vero pulchra fanè vini commendatio! Immò quàm turpe illud audire, quod idem ait Poeta Odyss. φ. Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους πλάσθαι δὲ ἀΐσσοντ' ἐλώρια, καὶδὲ γάσασθαι πολὺ, &c. memoratu dignissima: Quibus hoc vetus dictum confirmatur, Οἶνῳ καὶ φρονήσατε μὲ ἀφροσυνῶν ἀπαλέσθαι, Insanire facit fanos quoque copia Bacchi. Ac verbum hercle hoc verum eft, vt ait Terentius, Sine Cerere & Baccho friget Venus: & vt Euripid. Οἶνου γὰ παρόντος ἀφρόνων ἀνήρ ἀνὴρ σοφὸς, id eft, in Epigramm. Νικᾷ ἀφροδίτη διονύσου δίκην, ἀμάχητος. Ob idque Aristophanes vinū lac Veneris hoc versu dixit, Ἡ δὲ γε πίνει δῶρ, ἀφροδίτης γάλα. Οἶνῳ ἀκροδρύτῳ, quid sit superius dictum, Οἶνῳ κρίσινος, ἐλαιόμελι. Zythum, quare Ζῦθος.

Οἰνόσπονδοι θυσίαι, sacra, in quibus vinum libatur. His opponūtur ὑφόλια, vt dictum suprà.

Οἰνοῦθλα, ων, τὰ, placēta vino subacta & melle, panis vino intinctus, Aristoph. in Pluto: vbi Interpres, οἷον τοῦτο οἶνος πεφυρασμένος μᾶζαν πινὲς ἢ ἐπιθεῖναι ἢ ἐνδῦσαι πλακουντίοις μετ' οἴνου ἢ μέλιτος ἐπιλάμψαι. Est etiam herba quædam, qua gustata, eorum inebriantur, & canes. Athen. lib. 10. ex Aristot.

Οἰνοφανής, vinosus, πεφωτῶν.

Οἰνοφλυγία, μ, ἡ σω, inebrior. οἰνοφλυγίᾳ, comessationibus vacare, luxuriæ & conuiuiis. cap. 21. Deuter. οἰνοφλυγήσασι, qui vinolentiam ebrietatis, ebriosus, Gaza.

Οἰνοφλυγίασις, ἡ, vinolentia, Cicero: ebrietas, Plutarc. in Cicone, Vitelli ἀκμασμένας ἢ οἰνοφλυγίας posuit.

Οἰνοφλυξ, υγρες, ὁ, ebrius, vinosus. Hoc vtitur Xenoph. οἷς ἀκόλουθα ὁρῶν σοφὲς τὰ ἔχθη, Etym.

Οἰνοφόρον, ου, τὸ, idem quod οἰνόχυτον, cænophorum Martial. Apul.

Οἰνοφόρτης, ου, ὁ ῆ, vinifer.

Οἰνοφυλᾶξ, vide Οἰνόπεδος.

Οἰνόφυτον, τὸ, vinetum.

Οἰνοχοεύω, ω, σω, π. εὐσα, pro οἰνοχέω. Iliad. β, ἐλείμασθε οἰνοβόροι. Et libro υ, Διὶ οἰνοχοεύειν, Ioui pocula ministrare, Cicero Tusculana prima, id eft, μιτρᾶν. Οἰνοχοΐα, apud Suid. officiu pincernæ.

Οἰνοχόα, ω, σω, π. ηκα, vinum fundo, potum ministro, Hom. Iliad. γ. Accus. iunxit, ἡδυπτὰ ἐ οἰνοχόα. Odyss. 3. Οἵτινα οἰνοποιῶσιν, quod munus eft pocillatorum & eorum qui funt à cyathis, πολλοὶ δὲ ἄκαιρον ἐκ ἐθέλησαν τοῖς πολίταις οἰνοχοεῖν, multam immoderatam ciuibus parans libertatem, Plutarch. in Picle. Absolutè, Odyss. ὁ οἰνοχόων δ' ὡὸς μέγα δέπας ἐνδέξια πίνα. Ipsaque coniuiæ οἰνοχοΐαδαι dicuntur, i. vinum accipere à mitris. Gregor. de Ganymede loquens, ἵνα ὡς ἤδιστα συμποσιάζωσι θεοὶ τοῖς Διὸς οἰνοχεύουσι παιδικοῖς.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla expuerilis, Hesiodus. μακρὸν δ' οἰνοχόῳ πόδα μὴ κρατὸς ὕδατι ἐσθ, id eft, κύαθον ἢ ἔκπωμα. οἰνοχόας ἢ φιάλας, trullas & phialas, Thucydid.

Οἰνοχόος, ου, ὁ, pocillator, σπαθάρης, pincerna: ab οἶνος & ἰέω, fundo.

Οἰνοχρόης ἢ ὠρύθμη, cærulear & rubræ: sic Gaza libro 9. cap. hist. plant. Theophr.

Οἰνόψ, οπος, ὁ, niger, vini colore. οἰνόψ βοῦς, bos niger. Hesiod. οἰνοπα ἐλάκτρα, in Epigramm. Hesiod. ἀπὸ οἴνοπα πόντον, id est, obscuro, & Homer. Iliad. ἀ, ὀρέων ὑπὸ οἰνοπα πόντον, id est, μέλαν. Dicitur & Οἰνωπός.

Οἰνόσαμμα, ατος, τὸ, ebrio, μεθύσκω, vino impleo, in vinum troco. vnde οἰνοσάκτη ὕδατος, aqua in vinum versa, Nonn. Actius. Ruf. Οἰνώδης, ebrius, apud Adamant. in Physiogn.

Οἰνώδης, ώδες, ὁ ἢ, vinosus, vinacea. Alexan. Aphrod. ὡὸν τὸ οἰνῶδες ἢ τρύμνον, id est, pars illa vinacea & alimento idonea, & vinosus succus.

Οἰνωθήκη, ὁ, cella vinaria Columellæ, vel apotheca, i. ἀπόθηκη, Plin. Polluci, & quos Xenophon vocauit οἰνοθήκας. Et illis ἀποθῆκας dixit.

Οἰνωπός, Adiect. ὁ ἢ σὸν, fuluus, vel ater. Pro fuluo apud Theophr. hiftor. lib. 3. cap. 16. vbi roboris materiem detracto ligne οἰνωπὸν esse ait. Pro nigricante, cap. 17. vbi violaceam præpartum constituit in confinio albi & nigri, qualis & fuligenticis.

Οἰνωπὸς ἀφάκεια, Euripid. i. nigricans.

Οἰνωπὸς βότρυς, nigricans racemus. οἰνωπὸν βάκχου βότρυος ἰῶπ' ἀνθος, lib. 3. Epigr.

Οἴνωσις, bene potum esse, seu appotum esse, incipere inebriari. Plut.

Οἴνωστρος, palus, pedamentum vitis.

Οἷο, sui, proprij: pro οὗ. Οἷο οὕνεκα, cuius gratia, Apoll. Rhod.

Οἰόζωνος, solitarius, μονόζωνος, Suidæ εἷς αὐθαίρετος, μετὰ τέρπεται μόνος θεὸς τῷ λογισμῷ ὄντας φησὶν.

Οἰοόστης, oberrans seorsum: proprie de pecudibus oberrāti, & seorsum ab aliis pascentibus: ab οἶος & ἵστημι, vel potiùs ἵσταω. Sophocl. in Aiace, τιὸν δ' αὖ φησὶ ἐπιδεῖσθαι φίλοισι μόχα πόσ ἐστὶν ὄρνεσι, ἢ νῦν φησὶ ἐκποπλανηθεὶς οἰοστὸς μεταφορᾷ τῆς πλανωθέντος ἀπὸ συσκηνίας ἢ μόνων βοσκομένου.

Οἰοτύμβιος, in Epigr. qui solas habet nuptias, i. qui solam habet vxorem aut virum.

Οἰοΰζωνος, vnica veste indutus. μονόζωνος, μονόζωνος, vel solus. Sophoc. αὐθ' ὁ οἰόζωνος dixit, vnum absque comitatu ijtamen μονόζωνος exponunt, i. hoc loco latronem.

Οἰόσπασ, singulariter, solitarię, seorsum. Apoll. 2. Arg. ἐστησαν οἰόσπασ, i. μοναχόθεν. Aratus, ἡ δ' ἐκείη οἰόσπασ, ἢ εἷς, ἢ οἶος, ex sola te, οἷς ὑπὸς μέρεις, Comm. vide Οἶος.

Οἰόσπασ, seorsum, singulariter, Apol. 2. ἀφ' ἑαυτῆ δ' οἰόσπασ ἐκλιπὸν ἐπτασα, sola contigit, seu solum ipsa.

Οἴομαι, & κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται, μ. οἰόμεθα, ἀμμαι. ἀόμην, ἀ, ἀόμεθα, & in imperfect. ἠόμην, apud Aristoph. πῶ. puto, videor, ἐκλαβεῖν, νομίζω, ὑποτίθεμαι, opinor, censeo, sum conscius. ἀόμην βαλεῖν τι, Plato in Apolog. ex quo Cicero, nisi quòd mihi videre se crediderunt, Tuscul. 1. Pro ἐπιλέγω, Demosth. cum turo secunda pro. lucta. Odyss. ξ, τὸν ζῶν οἰόμαι ὀνθρὸν ἐπιδεῖν, ἢ τοῦ. Apollon. secundo, ἐκμανόσωμας φησὶν οἰόμενον πολεμεῖν, bitrat-

b actus. Cum Aoristo Infin. οἶοντες σφίσι τὸ ὠφὸ ποιήσειν, Thucyd. exiſtimaut ſe idem facturos. διόμῶν τεθνήξεσθαι, opinime moriturum, Bud. in Epiſtol. priorib. ὅσοντε ἐτύμῳ θ-, opinatus. ἄ ὄντο, putabantur, exiſtimabantur, Xenophon. Aspitur etiam pro ſuſpicio, & ſuſpectum habeo, ὑόνοιό, ſuſpicor. Odyſſ. ξ, τὸν ὑόμεθα ὅτι τοῖς διόμῶσι ἀφ' ἑαυτῶν. vide Om-

, putariue: ſic Hieron. in cap. 53. Eſaiæ.

lum, ὠόνιον. Heſiod. in Theogon. μαγίρες εἶον. Οἶον, pro οἷος, Aſioph. in Equit. οἶ ἡδέως ὁ δῆμος, Ἐκ τῆς ἀφετηρίας ἔφυσεν ὑτὸ-, Homer. οἶ αἰδέσας ἀφῶ εἶχε τα.

aliter, ſicut, velut, tanquam, quaſi, videlicet, exempli cauſ huiuſmodi eſt, veluti. Aduerb. autem eſt explicandi & declidi. οἷ δ' ἢ λέγω, exempli gratia dico, Plato de Leg. vbi plenatione vtitur, λέγω δ' τὸν τοιοῦτον, οἷ. Plutarc. in Numa, πλῶ μῆλα μηλέα αἰόνα βατίλειον ἑλκιώς, regiam, quæ dicitur, hoc eſt regium domicilium. ἀξιοχρεῶ μαι, οἷ εἰκὸς γενέλθαι τὴ βουλὴ διοπερ, ſtatim vt æquum eſt, læti in gratiam cum ſenatu redeunt. Plutarch. in Camill. Plato in Apolog. μικρὰ ἀπὸ μικρῶ οἷ μὴ θῦ Θ-, ſed tanquam ſomnus, vel ſomno ſimilis, vt Cicero vertit Tuſc. 1. κᾀ ὑ ὕπνου θῦ τοῦ, &c. velut per ſomnum, Homer. de Leg. οἷ δίκη ἐαδίως, fermè decem ſtadia, Thucydid. οἷ ἵσταται ἐπ' ἐμοὶ, inſtar ſpongiæ, Plato in Tim. οἷ ἀβλακέσ τον, in modum humanis egentiſſimi, Ariſtoph. ſic Bud. Pro quippe. Odyſſ. ξ. ἐμὰ πίς τοι ὅμιλος ἐπὶ σὺ ἀέσιον ἄ πε Θ-, οἷόν σ' ἤδη ὑόσασι πᾶσι Θ-, quippe te non adduxi, tametſi iuratus. Heſiod. in ſcuto Hercul. οἷ δ' ἢ ἡ τόνδε βοηθόν, &c. vbi Interp. ἀπαιτῆ exponit, inadmodum. Interdum Aduerb. eſt admirandi. οἷ ἀκουσα, Homer. vbi auditui. vel οἷ αὖτ' τῶ ἀξιόθεσθαι, id. adeò rem præter exſtationem audiuit. Nonnunquam commiſerationis, vt οἷ ἄσυ. Sophocl. οἷ ὑδεῖδιλω, quo ludibrio affectus ſum. vi-di Θ-.

οἷ poſſibile eſt, δύνασθαι. οἷόν τε κωλύ ω, poteſt fieri vt extingnus, Thucyd. οἷόν τε διέξασα, licet inuenire, Lucian. οἷόν τε ν, ſi fas eſt dicere, ſi licet dicere. οἷόν δέη, licet. πλησιάζουσι τὰν ἀρώτοις οἷόν τ' ἀν εἶ ποιητικὴ δὲ ποιῆσαι, ipſis poetis id tum hominibus congreſſis fingere licet, Iſocrat. in Egnea. οἷόν τε ἔσα, facile erit. Et οἷόν τε cum negatione, vt ἐκ ν τῶν. Ariſtot. non liceret, negatum eſt. Iſocrat. τὰς δίξεις κ ν ἐθῶ ἢ τὸν οἶκον κάντα πᾶσιν, gloriam non poſſunt niſi præcellentes tibi comparare. ἐκ εἶόν τε ἐξ ἡμῶν ἀναπέσειν, Ariſtoph. Paulus ad Rom. cap. 9. ἐκ ἔ ἔ ὅτι ἐκπέπτωκε ὁ λόγος τ ν, fieri non poteſt vt exciderit. Alij, non quod autem d.

οἷ, cuiuſmodi eſt, veluti. vbi εἰῶ πορεύκει. Themiſtius in 7. Phyſ. τὰ ἢ ὑ δύναται, οἷ εἰῶ ἢ τὰ πολυτάγμ ὑ ἀξιοῦμεν. Οὐκ οἶδ c te Οὐχ. Reliqua in Οἷ-.

οἷ quodammodo, quaſi, tanquam, vt, velut, ceu, ὡσπερεί.

, æſtimabis, videbitur tibi, ἐπίσεις, δοκήσεις.

οἷ ein ſolitudine paſcens.

, ὁ, habens vnum calceum.

οἷ, per ſolitudinem habitare, in Epigram. palari & va-i.

οἷ, ὁ, ἡ, deſertus, ſolitarius, quòd in huiuſmodi locis vertatur oues, ſtatio pecudum, paſcuis aptus. ab ἴις & πολέω. Οἰ-λ, ἐσὶ αὐτὸς κατέπαγτ ν ὁ ἱσοπολεσὶν ὅρεσι. Interp. ἐρημικὸς, ὁ ἐν ἐρήμῳ ὢν ἢ ἔζῶν ἀπερῖ φ ἴζ, vel ὁ ἐν οἷς ὄνες, ἢ. ἀφέλατε ἀφ' ἐσρατείας πόλεσι. Et Iliad. ᾗ δὲ ν, χ μένε ὁ ἐν ἐρήμῳ.

οἷ ous, in Genitiuo, à Nominatiuo οἷς. vide ἴς.

οἷ ous, ὁ, ἡ, ſolus, μόν Θ-. Homer. Odyſſ. κ. Τῶ μ' τὸ γενέσθαι τοῦ πάρ ἐσφέρεα Οἷω πεπνεύσθαι, τῷ ἐ σεῖαι ἀέλουσι, id eſt, ſoli ſapere. cero ex hoc loco dixit I. de Diuinat. De Tyrteſia etiam a dd inferos Homerus ait, Solum ſapere, cæteros vmbratum garimodò. Aratus, ὁ μὲ ἐκείη Ο ἰόσεν, ὑδ' οἷ Θ- καρικὸν ὀπιμοτατ ἀέτῃ, Huic non vna modò caput ornans ſtella relucet, Cicero.

οἷ, ὁ, ἡ, qualis, quantus, qui, talis. varius huius dictionis vſus Xenoph. οἷῳ ἀφῶ ἐ ὁ ὀδύνας πάσι ζάλες, οἷος πάγεσι ἔῖ, eſſe lex vt ſecare poſſint. Plato in Apol. τυγχάνω ὢν τοιοῦτος, οἷόν ὑ τοῦ ἄλλ τὴ πόλει ἀνδίκεσθαι, qui ciuitati à Deo ſum datus. Idem, οἷοι ὑ ἀδικεῖν, tales qui iniuriam ferre nolint. Idem, ὁ οἷος λεπάπαγ ἢ βαρύτατος, vt quæ acerbiſſimæ. Synef. οἷα δ' ἢ τὰ ὁ ἀπῆκε, vt ſunt res maritimæ diſcriminis plenæ. οἷ αἰγαλοπηγ difficillimus, Ariſtoph. οἷ κ' ἀπῆ ἐγίοτη, in virum bonum euaſit. Ariſtoph. 9. Ethic. cap. 3. βίω Θ- ἀξιόπιςος, vita idm deſticatiſſima, Lucian. οἷ δ' ἢ ὀναγκαῖος ῥᾳδίως ἔῖ, Homer. Iliad. talem eſſe arbitramur, q.d. potentem. οἷ ἐ μοιεῖσε, talis vt peritus. οἷος ἀμυσῆς ὀξὺς ἰάσσων κυρῆ, Euripid. talem remunerationẽ fert ab Iaſone, οἷός εἰμι τῶν πόνων, qualis ſum in poeſi, riſtophan. οἷός τοῦ ὦ, quicunque ſit, qualiſcunque ſit. οἷος ὁ πανῶ ποιητὴς ἀνὴρ ἐγένετο, cuiuſcunque qualitatis expers, Dioſ. cap. 20. οἷ ἔσπερ, id eſt, σπέρ ἔσπερ. οἷ μὲν ἔσπερ, vt verbis oſtendiſtis. Homer. Odyſſ. id eſt, ita locutus es. vbi potius admiratiuè. ὡς οἷόν τοῦτο, quemadmodum. Οἷ Θ- in caſu antecedentis. Lucian. εἰ πνὶ τὸ τοιοῦτον ἐγκλῆμα ἐφέροι μόνη τυραννίδι, & c. ſi Stoici conſuetudine vſus es, qui neque moleſtia afficiatur, &c. Cum Infinit. Bud. in Epiſt. prior. τὸν τοῦτο οἷόν τε ἐνδύνα, talis vt norit, vt noſcat. ᾧ οἷ Θ- ποιεῖν, &c. non talis vt efficiat. Ariſtot. lib. 3. Poli. cap. 6. οἷς Θ- ἀν ποιεῖν, talis vt beneficia conferat. vide Gazam lib. 4. Gram. ἀνδρες ὠμοιοι οἵοντε ἐβδιαφθαι, viri neutiquam vnquam fidei. πολλοὶ μὲν οἷοι ἀπογενέσθαι, hæc ſunt talia vt fide carcat. μὴ ἢ νομίσῃς μὰ τὰς ἀρέτας, τοιούτους τὸ ἀνδρῶν, exiſtimare te eam eſſe, quam non debeat adoleſcens tentare, Thucyd. εἴ ἀρ' ὄζι τοιοῦτον γ ὑόν, ἢ αὖ ἀρρέν ἐγενέσθ', ſi tale genus eſt, quod ſine mare progeneret, Ariſtot. lib. 3. de Generat. οἷ Θ- ἐχεῖν τ ἡ ἐκ, ad gignendum pilum idoneus, Idem lib. 3. de Anim. οἷ Θ- κατέχειν, qui poſſit cohibere. οἷ Θ- κρατεῖν, κρατεῖσθαι, aptus vincere, non vinci. Idem Ariſtot. in Problem. οἷ Θ- ὀρχεῖσθαι, Demoſt. & Xenoph. τοιούτος, &c. οἷ Θ- μὴ γνώσεσθαι, id eſt, vt non cognoſcatur, Æſchin. οἷ Θ- pro quis. Plat. in Apolog. φασὶ γὰρ οἱ μὲ κατηγορῆται, τιμωρίαν ὑμᾶς ἔξειν δι' ὃν τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ ἐκεῖνο ἐμὲ ἀπέκτειναν, dico ſupplicium vobis venturum multò grauius quàm quo me affecerit is. Lucian. in Anachar. οἷόν τ' ἀκαὶ οἷα ὑμῖν ὠφελ θέλω ἢ σοὶ χρόνῳ ἀφέλιμα δυνατὸν εἶναι. οἷ ἐ-τιν φαίνεται, quodcunque venenum, Dioſcorid. lib. 6. cap. 1. quodlibet venenum. ὁ οἷος ἐσὶ ἐρέτης, in qua ſitis conditione videtis, Xenophon lib. 3. Pæd. οἷ πεπόκησε, quid feciſti? Idem, ἐπιτήδευσι ἱρέες οἷόν τε, ſacerdotes tale quid fecerant, Herodot. οἷ ἐρέξαι, tale eſt quod fecerunt, Homer. in bello Ranar. οἷα γὰρ γέλοτα ἀξία ἀφέσθειμι, Euripid. facimus non quæ ſint riſu digna. Lucian. ἀνὴρ ὑσιαῖος ἀλίτερ, ὅσπερ πολίτευσι χρηστικῶτερον, εἴπερ ἐφύτευ ὄσπιτος ὢν σοφὸς, ciuilantè ſe tali feſto non interfuturam. Accipitur etiam αὐτὸ τοῦ ἐσιμες, pronus, paratus, promptus, ſtrenuus. Ariſtophan. πρὸς οἷόν ἐμαὶ πρόθυμα τοῖς ἀγῶσι ἀνδρα πᾶσι, id eſt, promptus, ſtrenuus. Xenophon Κύρου, 3. κᾀ ἐδὲ οἷόν Θ- λοπ παν τὸς καρδιάσιεν. Homer. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἐπεσσὶ τοῖν κ ἔθε τοῦδ' ὀὐ ὑμῷ, οἷ Θ- ὀνείη· εἶμι ἔνδοθεν ἢ ὑδ' ἔμῳ κτεάτεσσι, id eſt, tam paratus eram vel quilis eſt. and &c. Aliquando pro καλὸν. Demoſt. νόμῳ γὰρ οἷ ἀκούειν αὐτὰ τοῦ νόμου, nihil enim vetat quominus audiatur lex ipſa. νόμῳ οἷ ὁμοίως τὰ μέλλον θ ῥηθέντα ἀφελεῖσθαι, id eſt, nihil tamen vetat quominus futurum conſtanter expectemus, Bud. in Epiſt. quadam ad Mainum, id eſt, νόμῳ καλόν. Sic apud Gregor. νόμῳ ἢ οἷ ἡ ὑσυρὰ τὸ προσθεῖναι, nihil vetat quominus addamus. Ariſtoph. in Auib. ὀμ' νόμῳ οἷόν τ' ἀκούειν ἡμᾶς ἐπῶν. Plato in Gorg. νόμῳ ἢ τὸ, αὐτὸν ἐρωτᾶσθ' ὁ σωκράτης. Poteſt etiam ſignificare θέλπορ, vt in ſuperiori exemplo Demoſth. nihil melius quàm verba legis audire. Item pro ἄμεινον. Xen. ὑ γὰρ ἐ ὁπαθόν ὅτι χαιρίζομόν οἷμ ου αἰσθῆ, i. tali viro qualis es. Idem, ἡμεῖς ἢ ἐγνωμόν τες τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῷ ὑμῶν χαλεπῶς πολιτεύειν ἢ δημαγωγεῖν. Item δύναται, ἢ, possibilis, maximè apud poetas. Ariſtot. 3. Polit. ὀμ ὑκ ἔ Θ- ποιεῖν ἀγαθὸς, ſed qui minimè poſſit bonos reddere. Gregorius, ὀμ' οὐκ ἔν ἢ ὑ ἔῃ μόνον μαίτυρες, ὀμ' ἀλλ ὑμάρτυρες ὦμεν, id eſt, δύναται. vide Οἷ- ſuprà. Vtuntur etiam pro πλέιος. Gaza in Cicer. οἷ- μὴ λόγος ἀπῆ. Plato lib. 1. de Rep. in interrogatione, ἢ μεγάλων λόγων, ὧν νῦ ἔγὼ ἐπεῖν; quo ſermone iniecto abire parat ſ. libro 2. τὸ πῶν λόγ ἐς; ἢ ἐξιὼν δὴ αὖτὸν ἐκ τοῦ λόγου ἢ. Οἷ Θ- etiam pro magno. Heſiod. in ſcuto Herculeum articulo, ἢ οἷν ἀφεγκαπύσσε ὁμωὸς, &c. ἢ ὅπτια ᾗ ἢ μεγάλη.

Οἷ Θ- ὤφ, & Οἷ ἔστι, idem, potens, poſſibilis, Item procliuis, paratus, promptus. οἷός τ' εἰμι, mihi datur facultas, poſſum, δύναμαι, Thucydid. οἷ εἰς τὸ ὅτι ἐχω, &c. Demoſthen. οἷν τε ἐσὶ πολιτεύεσθαι, potenti ciõiicere, Herodot. οἷά τε ἔσι ὑπιτίθεσθαι ὑμῖν ταῦτα χαρίσειν, ſunt hæc vobis ad præſtandum facilia, Idem. ὡς οἷόν τε ὀλίγ τόνω συμβάλειν ἄνδρ, cum non liceat aliam comparare, Idem. τοῦτο ὡς οἷόν τε ἔζι ἐφίεσθαι ἄνδρα, cum hoc nemo contendere poſſit, Idem. ὡς οἷά τε ἔζι πλεῖν, non licet nauigare, idẽ Herodot. ὁ γὰρ οἷά τε ἐῶ, fieri non poterat. Aliter νῦν οἷός τε εἶναι, ſignificat nolo, renuo, inuitus facio. Polybius de Fabio Max. cunctatore, ἐς ὁλεκρὰν ἢ κέιτοι οἷς ὁμολόγου συγκαπεδέμεν νόημόν οἷός τ' ἦν, detrectabat adduci non poterat vt, &c. Aliquando cum Accuſ. Plato, σμικρὰ δ' οἷ Θ- τ ἐῶ, parum poteram. ὑκ οἶδ' τι ἀπακουόσειν, nequit erigere, Sophocl. οἷός τι γένεσθαι, poſſum. Cum Indicatiuo, Iſocrat. vbi τὸ particula expletiua eſt, vt in ἀφ. οἷός τ' ἐγένόμην, potui, Herodot. οἷ οἷόν τε, pro viribi parte, Demoſth. κᾀ ὅσον οἷόν τε μετρίως ἢ δικαίως χαρίζειν τοῖς ὄχλοις κολάσειν, Gal. l. 1. ad Glauc. quam modeſtiſſimè & cautiſſimè fieri poteſt, vtendum eſt, &c. Οἷς τις προ τοῖς πι, qualis. vbi πὸς παρέλκει. Galen. in 1. ad Glauc. ἐξ ὧν φράσω ἡμῖν διαγνῶσεσθαι οἷός τε ἔζιν ὁ συμπότ.

Οἰός, & Οἶν, tribus Atticè. vnde οἶνδεν, & tribu illa, vt Ὑ ἐγένδεν, Eustath. Iliad. λ.

Οἶν, puta, crede.

Οἰοφάγες, oues deuorans, aut occidens.

Οἰοχίτων, ὠν, ὁ, ὑnica veſte indutus. ἀἰχμᾶ ἰκτὶς πὸν, ἢ μονοχίτωνα, ἢ ἐξ ἑνὸς χίτωνος. Heſych. Homer. Odyſſ. ξ, ἐξ ἐβδόμ ἢ πτωκὸς ἐβδομάσιος

τωνα ἐμαῦῳ.id est,solam tunicam indutum.

Οἴε-ω,ω,σω,σ-ωσ,desolo,solum facio, manio, missum facio, relinquo,ερημό.Actiu.Accuſ.tliad.ἐ, τρῶαι δ᾽ οἰόωσι κ᾽ ἀχωὴν σὺν λαοπὸς φήμ,id est,ἐμανίσθη ἡ πόλις τῶν ἐν τῇ πόλει στεμφιλίας, χωρὶς τῶν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ.

Οἶ-ῳ,οἴπνος.Hom.Iliad.

Οἶ-ῳ,ῳ,quo,Ariſtoph.

Οἰ-πρέω,miſcere vinum,infundere,μίγνυμι,οἰνοχοεύω,Heſych.

Οἰ-πόνιον,ν,τὸ,excrementum ouis, vel potius οἰπόνιος,τῆς ὀφεζάτων πάσσεως.Polluci.

Οἶ-ος,diſſyllabum,πῖς δίθ-ῃ ouis. Apud Poetas & Atticos per ſynæreſin, οἷς οἱος declinatur, vt apud Theocrit.φοινικίσι οἷσι κάτω. Et apud Homerum Odyſſ. ὡμοιωθέντα πορ᾽ οἷεσι.In Accuſat.οἶν.Xenoph. τῶν δὲν ἀφῆς τὸν διαπόντιον ἐσπὸν, ouem domino diximus.Heſiod. ἀ μὲν δὲς πάκεσι,oues tondere,in Accuſ.plurali: more autem Attico,ὄϊες δὲς ἐς ὄας ἐς ὄας,contrahuntur, vt docet Gaza lib.2. Gramm.ἀγρίαι δ᾽ ἴες,oues agreſtes,Xenoph.εἰς δύσασθαι,oues immolant. ἐς μονοσυλλάβως putat Thomas Mag. ad femininum genus duntaxat pertinere. De ouino pecore vide Æliam.qui & marinæ ouis mentionem facit. Oppian. lib. 2.de venat.oues flauas deſcribit. ἔϊς in genere maſculino pro ariete,Ariſtot.lib.4.cap.3.de generat. Animal.

Οἷς,pro ἑῷ ἑῖς,ob quæ,pro quibus. Aphthonius,ἀπυχῶσιν αὐτοπαθῶς πλοῦτες, ᾗ πᾶς τις διαβιέῳσυν ἑπόντες χειμῶνι.ὑ μὲν ἐν ὄϊν ἀφθονίᾳ τὸ πλεῖν κατακύσει ὡς ἐν μέρει πεπθεται, nec tamen in vniuerſum nauigationis vſum dānant ob caſus quoſdam aduerſos. Οἷς, pro hactenus, vt δι᾽ ὧν pro quatenus. Idem de lege mœchorum, Οὐτε ὅθι πανπὶ τὸ γραφὲν αἰτιάσιμαι,ὡς μὴ δὲ ἀκριβῶς μοιχὸν ἑάσαμεν τὸ πθῆμμον.ἀλ᾽ ὧν ἡ δικασθὼν ὧν αἰτίμητε ἤφορν, αἰτιῶμαι τὸ ἄῤῥητον.eo enim nomine laudo legem poſitam,quòd pœna capitali ſanxit adulterium. cur autem legem improbem , &c. quod & per hactenus & quatenus dixeris.

Οἶσα,τοῖ,retinacula nauium , funes nautici. pro quo Ionicè ὕσα dixit Lycophr. vtannorat Iſac.

Οἰσάθω,in Epigr.opinari,cenſere.

Οἰσαπὸ,ἀσύνοπτον,Hom.Odyſſ.

Οἴσν,φόρε,affer,Ariſtoph.

Οἴσε,ferat,κομιζέτω.Homer.

Οἰσθα,κατὰ τὸ εἰδέναθα,ὄνθ τὸ εἰδήμαι,ſcis,noſti,ὑπίστασαι,οἶδας.

Οἰ θεις,ὑποτοπήσεις,reſciſcensːa verbo οἰζομαι.

Οἰ-θίσθμιος,ferax, Ariſtot.in Probl.

Οἰσία,ας,ἡ,ſalix,lycomorus.

Οἰσμα,ελatioːſic vertitur à Gaza.

Οἰσυφαρτος,ὁ,Euſtath.interpretatur ἀγνόσκοκ⊖, falicis fructus:ab οἶσις,quæ & λύγος & ἄγνος dicitur.

Οἴσυμμι,feram, Thucyd.ferar, Xenoph.in OEoon.

Οἴσω,fer,præbe, Phalar. in Epiſt. at quum eſt nomen,ſignificat ὄφιον vide οἶσα.

Οἶσυς,ὑ,ὁ,planta de genere vitilium,ſpeciéſque ſelicis, cui in ligando comparat Cneoron , 1. Caſſiam herbam Theophr. de hiſt.plant.lib. 6.cap.2. Quidam non diſtinguunt ab ἄγνος , i. vitex ſiue λύγος.

Οἰσοφάγος,ὁ,gula,ſtomachus,ὁ τῆς γαστρὸς σύνοχος Galeno,λαιμὸς, Suid.Ariſtot.de Anim.ὥστε ὃ τοῦ αἰχνὸν,ὥστε εἰσφέρεσθαι πρὸς τὸν ἐσθίειν ἔχων πῶν ἐσθιόμενον ὑπὸ τὸ μέσον ἢ τὸ στόμα τοῦτο, &c. Idem de part.lib.Anim. ὁ δὲ οἰσοφάγος ὑδὲ δι᾽ ὧ ἡ τροφὴ πορεύεται εἰς τὴν κοιλίαν ἐδὸν ὅτε μὴ τὸ αὐχένα,ἡδὺ εἰσφέρον ὄγκωσιν ὑπεδέχετο. Gaza vertit gulam vbique,licet aliquot locis Ariſtot.à gula videatur diſtinguere, vide Σπόγγος.

Οἰσπάτος,ου,ὁ,ſordes lanarum & vngularum,οἴσυπος,vngula otiis,Etym.Vide Οἴσπη.

Οἴσπη,ης,ἡ, lana ſordida Ouidio , vel lana ſuceida. Plin. i.τὸ ἔριον ὑποσῆν ἀ ἄπλυτον ἢ ἀκρόδιτον ſiue ὡς ὑποδιεῤῥύθη, lana cum ſuis ſordibus:illota nec curata.Suid.ex Herodot.οἴσπη,ὑπαρῶν ἀφεζάτων ἔριον. Hippocrates etiam hanc vocem vſurpauit de ſordibus caparum quæ podicis villis adhærefcunt:ſic enim Galenus in Gloſſis, Οἴσπη αἰρὲς, ὃ ἀθῷ τῶν ὀρθῶν τὸς αἰῤῥὲς ὑπίσθμον ἐν τῇ ἕδρᾳ ὑύπος. Et codex Heſychij habet. οἴσπη, ψιλὸν ἔριον, ἀφῆς (legend. ἀφεζάτων πάσσεως) ὑύπος.Lanæ verò ſuccidę ſi.οἴσπη, etiam ἔρια οἰσυπηρὰ dicuntur à Dioſc.& Galeno : & Hippocr. ἔρια πόωντα,ὰ ἔρια πεπθῆ.ſi caſdem appellauit , quinetiam οἰσυπώδεις, ἀφεζάτων ὑύπου,ἤγουν ἔρεσι ὑύπου ἐφῃ , quā interpretemur ex parte non probo : Nam aliud fordes,i.ὑύπος ἢ οἴσυπος (de quo mox)& aliud lana ſuccida. Porrò lanarum fordes , i. τῆς ἐρίων ὑύπου,ἐς,propria voce dicitur. Οἰσπάδιον,ῳ Οἰσύπιον,ῳ Οἴσυπος. Suid. οἰσπάδιον,ὑύπος τῆς ἐρίων.Eſt & eodem authore oleum excrementum,i.τῆς ἀφεζάτων διαχύσεως.Apud Dionem lib.μν. ὧν δημοσίᾳ Καλῶν, vbi exprobrat Ciceroni quòd fullonis filius fuerit,quod ipſe ſuccidas lanas à ſordibus purgarit &cauerit retrimentaque collegerit , inter cætera inquit , ᾗ γνωμοδοτῶν ἀμβακίοις,ᾗ οἰσπάσεις(lego correctius οἰσπάδιον, vel οἰσπάτιος:nam Etym.ponit,οἰσπάτιος ἀπὸ τῆ ὑύπου τῆ ἀφεζάτων) ᾗ ὕσπαλιδος(ſic enim ſuccerdam vocat)ᾗ σπατίλας συλλέγων οἰσυπος,inquit Dioſc. libro 2. cap.84. τὸν δὲ οἴσυπον περὶ τὸ ἦθος ἐσπες,i. ſuccidarum lanarum eſt pinguetudo OEſypus ſuuOEſypum Plinio.vnde οἰσυπηρός,i.ſordidus ᾗ ὑυπαρός. Sed tandum apud Græcorum Latinorúmque codices magna inſtitutione has voces commutari atque ſubſtitui deſcribuum ignorantia,οἴσυπος,& ὕσυπος,cæſypum, & Hyſſopum. Exempli cauſa apud Galen.ſimplic.libr.11.ἐδὲ ἐρίων ὕσσωπος ἀφεζάτων deſcribitur ſcriptum pro οἰσυπαρῶν. Ibidem,διὰ τὸν ὕσσωπον,& ἐκ τὸν ὕσσωπον falſò,pro οἴσυπον. Apud Trallianum in cap. podagra ἔρια ὑσσωπηρὰ.Rurſus apud Gale.13.Metho.τὸ ἄκρον ὕσσωπον pro οἴσυπον vt & libro 14.Quod & Plinius confirmat libro 29.cap.2. vbi , Quin ipſæ ſordes pecudum ſudóreq; feminum & alarum adhærentes lanis (cæſypum vocant)innumeros propè vſus habēt. In Atticis ouibus genito pallore,&c. Οἰσύπιον idem dicitur,i.Suid.ἐ ὑύπος ᾗ οἶον: quo nomine ᾗ διαχώρημα ᾗ ἀφεζάτων vocatur. ſit autem ex OEſypo hammacum,quod οἰσυπον φαρμακον,ᾗ οἰσύπου κηρατὸν,ᾗ οἰσυπηρὸν πεπθῆκες,ᾗ οἴσυπος ὑγρὸς , dicitur à forma medicamenti quod ad cerati liquidi modum paratur,quem docet Ægineta lib.7.vbi & corrupte ὕσσωπος ſcriptum,ſicut & apud Celſum lib.6 cap.19.in Enneapharmaco, legitur,conſtat ex roſa (id ſtoſaceo)& hyſſopo depurate pro cæſypo.

Οἶσπος,ν,τὸ,genus ruonilis.

Οἰσπωτὴ,vngula ouis, fordes lanæ & vngulæ , Etymologice Οἴσπη.

Οἰσσάνθω,ſuſpicatus.Odyſſ.ὡ᾽οἰσάνθων κακὰ θνήσῃ,&c.

Οἰσσατο exiſtimauit.

Οἴσεο,ferendum eſt.

Οἰσί-θ-ερendus,Euripid.

Οἰσβόλιος,τὸ,ſagitta,& ſagittæ ictus,πτῆμμα.

Οἰσβόλος,ſagittarius,poetic.

Οἰσβώλιος,ὁ,τὸν,π.ἄκρα,ſagitta peto,πτβόλιος,iaculor, Actiu.A Apollon. Rhod.lib.1.Argon.οἰσβόλων πτυὸν μέγαν.

Οἰσός,ὴ,ὸν,ſagitta,iaculum,βέλ⊖,ἰός. Iliad. ἀ, ἕλκησε δ᾽ ἀρ᾽ οἰστὸς ἀμφοῖν,igniferum miſſile,Thucyd. Item οἰσός,ſcita, ſydus de quo Proclus.Aratus,βοπώσης δ᾽ οἰσὸς.vnde οἰσὸς,ὴ,ὸν ἢ ᾗ,ſagittas continens vel ſagittas in ſe habens.

Οἰσός,tolerabilis,δυκάμιστος,ferendus,tolerandus,φορητός,Tycidid.κρεῖσσι δὲκαὶ οἰσός. Idem,ὅμως ἢ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ὄπλου ἧσσι ὑπ᾽ κιὸ ὠλυσίσθαι αὐτοῖς ἐφάμτο.

Οἰστράω,aſilo agitor,idem quod οἰστρέω.διὰ τὸ οἶστρος, propter iſſti aſili ſtimulum,Ariſtot.lib.8.Anim.cap.15.

Οἰστρέω,ῶσω,π.κσω,ſano,ſanitatem,ſanitudinem,ὑγιεῖμι,ῶμι, Eurip.in Iphig.in Aulide, μᾶνίαθ᾽ ὡῶν κᾀδ᾽ ἐνιάδ᾽ οἰστρῶμαι θ᾽,furens.Ariſtot. hiſt.Anim.lib.8. Οἱ δ᾽ ὄφιοι ἢ οἱ ἔφεια γένοσι ἐξεῖ κιὼς ὑπνωλῶσ,ἢ χρόνῳ ἀφ᾽ ἑαυτῶν πῶμ᾽ ἐκ τῆς γυναικὸς,ἢ σκωλήκιος,τὸ κεκλιμένον οἴστρου,ὁμοίως μὲν σκορπίοι,μᾶλλον πλείονα ἀσχύνας. Τὸν δ᾽ ὄφιν ἐκ ἐδὲ ἀλλαξῶσι,μόνον ἐλαφῶν τὸ ἀλφῶν ἐκ πᾶς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτωσι:Ex quibus dixit Plinius lib.9.c 16. de Thynnorum captura loquens, Animal eſt parium , ocpionis effigie , aranei magnitudine : hoc ſe & Thynnoci qui gladius vocatur,erebrò delphini magnitudinem ex lētis,ſub pinna affigit aculeo,tātóque infeſtat dolore,vt anues ſæpenumero exiliant.Et Athen. lib.ζ,ἀκροῶμαι ἢ ἕτα τὸ θύννον τε ᾗ ὁμαλὸν,ἐμπεπλῆ χρὸ ὁ ἰχθὺς,ἅπερ ἐν ὑγρῷ κεκλιμένον οἴστρου ὑπὸ τῆς κεφαλῆς,&c.vbi & Ariſtotelis verba citat. & lib.ϑ,εἰπεῖν ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις διὰ τὸ ἐν τῷ θύννῳ

fis apes grandiores, quæ cæteras fugant. OEstrus vocatur malum. Odyſſ. χ. Οἰ δ' ἐφίσευτο κῦμα περὶ βόες ἠὲ γυναῖκας, μῆλ' ἄφαρ Θ' οἵστρ Θ' ἑφορμηθεὶς ὀδύσσατο πῆμι κακὸν ἀνὴρ, ὅτ' ἂν βουσὶν ἐπὶ πρώτοισι μολόντε, interpreti κύμα δ' vocatur. ἔστι δ, inquit, ζῶον ἐκ κακοῦ μυῖφον, ὃ δὴ καὶ οἶστρον λέγουσι τὸ τῆς βοὸς ἔλαυνον.

Callimachus, Βοιῶν οὔτε μύωπα βοὸς κραδίνετ' ἀκωκῇ.

Οἶστρος, ὁ, & ἡ, rabidus, stimulans. Plato in Timæo, ἧς ζῶον ἀκέστου τὸ κέντρον, ὃ δὴ ὀδύνωμα οἵστρῳ καλοῦσι. οἰστρώδης, gram. stimulo agitati fe tantur, Gaza.

Οἰσυΐνη, vimen, salix, ἰτέα. vnde vulgò oſier. vide Οἶσυς.

Οἰσυήεις, ὁ, ἡ, vimineus, falignus, Valla lib. 4. Thucyd.

Οἰσυλάκης, ὁ, ὁ, qui vimina contexit, Polluci crates.

Οἰσύλος, ὁ, idem, apud Eupol. Pol.

Οἰσυρός, ὁ, & ἡ, ridus, ſtrictus, Plato in Timæo, ἧς ζῶον ἀκέστου τὸ κέντρον, ὃ δὴ ὀδύνωμα οἵστρῳ καλοῦσι. οἰστρώδης, gram. ſtimulo agitati fe tantur, Gaza.

Οἰσύμνη, vimen, ſalix, ἰτέα. vnde vulgò oſier. vide Οἶσυς.

Οἰσυήεις, ὁ, ἡ, vimineus, ſal

ψιττάκος meminit Hesiodi Interpres. Sic etiam auis & ales pro augurio apud Latinos. Proprie autem οἰωνοὶ γύπες, i. vultures, ἢ ἱέρακες, i. corui dicuntur, & carniuorae aues: ab οἶος, solus, & ὁράω, quòd soli sine concubitu ex aere concipiant. Iliad. ἀλλ' οἷος ὃ ἔκλαγε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑψόθεν ἐκ νεφέων, σῆμα φαεινὸν ἀνέσχε, οἰωνὸν τε πάπαι, τοῖς σπαρνὰ μέλῃ τε ἕκητι, οἵ ῥα θοὴν ἰέναντι κατὰ στόμα λαὸν ἁπάντων. Romulo. Empedocles physicus, θῆρές τ' οἰωνοί τε ἠ ὕδατα πρῆμνα, i. aues, Sophocl. de ciconiis.

Οἰωνοσκοπεῖον, ausficij locus, tesqua.

Οἰωνοσκοπέομαι, ῶμαι, augror, ausficior. Deponens, Accusatiuo.

Οἰωνοσκοπιά, ᾶς, ῆ, augurium, ausficium.

Οἰωνοσκοπικὸς, ἡ, ὸν, ars augurandi, auguratio.

Οἰωνοσκοπικὸς, ἡ, ὸν, auguralis.

Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, augur, Gaza de Senect.

Οἶος, qualiter. Sophocl. οἷα δ' ὑμεῖς ὕβρει εἴθ' ὑπ' ἄλλου φρενῶν ἔχοντες, οὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐστὶ τοὔπος, ἀλλὰ σοὶ καὶ τῷδε, quo pacto te habes? pro οἵως ἔτιαμ dicitur ἆρα, interpr. Aristoph.

Οἶσι, τοῖσι, Hesych. tunica è pellibus ouium.

Ο ΚΕΑΛΩ, μι, κλω, σ, κλασε, applico, ὠκέλλω, allido, appello nauem, appello ad litus, σφηνοῦ πλοῖα, σφηνομιζω. est itaque significatione transitiua, vt κέλλω, neutra, Thucyd. lib. 4. τὸν ὕστατον κυβερνήτων σπασάμενος πήδαλιον ὠκέλλει τὴν ναῦν, i. κατωθίζων, appellere seu applicare & apud Herodotum ἀκμὴν οὐ τὰς νῆας accipitur etiam intransitiue εἰ βραχέα χρεὼν ἀσφαλέα ἀνεκτὰ ὠκειλέν Thuc. ad breuia adhæserant locorum ignorantione. Hinc ὀξυκόλλω, vt εἰς τοσοῦτον ἦλθε κόλασις πικρότητος, εὸ dementiæ deuenit seu prouectus est, apud Herodian. Et ἀφοσιοκλλω idem quod ὀκέλλω.

Οἶσε, Doricè pro ὁποῖόνδε, quando.

Οἰσυᾶδ', Hesyc. τὰ ὀφθαλμὸν τὸν βραχίονα λέγουσι.

Οἴσυκα, idem Hesych. ὀφθαλμοὺς, oculum.

Οἰσυκὸν, idem τὸ ὀκλάδας ἢ δὴ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν βραχίονα flexis genibus sidere.

Ο κλασία, ας, ἡ, κλασις.

Ο κλασίζω, τὸ ὀκλάζειν.

Ο κλασίας, ου, ὁ, fractus, clandus, fractus & collapsus currus, ὁ ἅρμος ὁ συγκεκλασμένος. Aristophan. Equitibus. ἔχε τοῦ τυτθοῦ τὸν ὀκλασίαν. vel ὀκλασίας ἅρμος potius, sella quæ complicari & explicari solet. Pausanias Atticis, ἅρμος ὀκλασίας ὧν ἁμάξιον πόϊνιμα.

Ο κλαδὸν, ὀκλάζ.

Ο κλάζω, μ, ασα, σω ασμι, flecto genua ad terram (quod ingeniculare dixerunt Latini, Diomed. metaph.) deficio, impar fum, labasco, procubo, χωλεύω, εἰς τὸ γόνυ κρύπτομαι, ἀνεκλίνω, κλαδάζω. Absol. vt libro 7. Epigram. ὀκλασσεν ὄγκος, ὀκλάζοντα πόδα ὁ γὰρ & c. habet pedem se mouentem, id est, pedem flectentem se, incedit seu graditur, Item in Epigr. ὀκλαζειν quidam exponunt incuruare se, & obliquare, vt apud Sophocl. in Œdipo Coloneo, λεχριὸς ἑστ' ἀμφὶ κόλον βραχυὶ σ' ὀκλάσασα: : obliquum iubet illum residere in summo saxo, leuiter se recuruantem. Aratus, τὸ δ' αὖ τ' ἐν γούνασι κρύπτον ὀκλάζοντ' ὀΐευον, ingeniculati similis est. αὐτὸν τὸν λογισμὸν ὀκλάσεις, neeubi cogitatione labaris, Nazan. in Orat. lib. 4. Epigr. αὐχέν' ὀδὼν ὑπὸ χεροὶ δμηκάμψας κραταιῷ ὠκλασεν εἰς ὀπισθ. ὠκλακὼς δὴ τὰ γόνατα, flexa habens genua, cap. 8. lib. 3. Regum.

Ο κλαξ, geniculatim Plin. flexo genu, δὴ τὰ γόνατα, ὀκλακηκμῶτες. Interpres Homer. super hoc verbo μετοκλάζειν: quo ita vsus poeta Iliad. 2. Ἀλλὰ μετοκλάζει, κ' ἐπ' ἀμφοτέροις πόδας ἴζει: ὀκλαξ ἧαι δέτι, inquit, τὸ δὴ γόνυ: vnde μετοκλάζειν τὸ ἐγκλίνειν τὰ γόνατα. Aratus. Ταύροιο δ' ὀκλάζει ὅσον πλεονάμενα ταμ ὀκλαξ, Atque genu flexo Taurus connititur ingens, i. ὀκκηκμῶτες. Hesych. vel potius ὀκκηκμένως, duplicato poplite, dixit Virgil. Æn. 12.

Ο κλασις, ὁ, ἡ, ὁ, geniculatio, flexio in genu.

Ο κλασμα, ατος, τὸ, genus saltationis Perſicę, quod in Thesmophoriis exerceri consueuit, ὑπόρχ.

Ο κλάσσω, ingeniculans, Diomed.

Ο κλασῶ, genu flexo, vt ranæ quum saltant, Suid.

Ο κλάω, & ὀκνέω, μ, ὄνω, σω, κησα, pigresco, sum tardus, ῥᾳθυμῶ, δυσκλῶ. In hunc significatum Tacitus vtitur verbo Pigere, Insita (inquit) mortalibus natura proprię sequi quæ pigeat inchoare: de militibus loquens duces seditionis quærentibus: differendo extrahoꝰ negligo, βλακεύω: ἔχω δυσθυμίαν, ῥᾳθυμῶ. Cum Infinitio, vt ὀκνῶ λέγειν, omitto dicere, pudet dicere. Lucian. μὴ δὲ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, ne pigtéris vel graueris dicere. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν, vereor enim dicere, audacter loqui mihi religio est. Nazanz. in Orat. ὀκνῶ διορίσασθαι, nolo dicere, me piget, Demosth. ὀκνῶ ἀρξαι, Xenoph. me piget incipere, dubito incipere. ὀκνῶ γράφειν, vereor scribere. Aristot. in Rhet. ὀκνεῖς ἰδεῖν, times ne videas. Sophocl. ὀκνεῖ θανεῖν, granor venire, pigritor pertranſire: sic exponit Erasmus in annotatione quadam in cap. 9. Act. Apoſt. ὀκνῶν τι μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς πολλοὺς, impigre se ad demerendos multitu linis animos contulit, Plutar. in Pericle. ὀκνῶ κατηγορεῖν, dubito deterre, non audeo, Idem. ὀκνῶ δὲ καὶ τοῦτο γένεσθαι, Æſc.

ὀκνῶ σοι δηλῶσαι, Demoſt. ὀκνῶ σοὶ τοῦτ', tibi timeo, Xenoph.

Ο κνηδία, ας, ἡ, pigritia.

Ο κνηδής, ὁ, ἡ, ὁ, ἐος, piger, cunctator, & timidè aut grauatim iquid aggrediens, grauis, δύσπρακτος. ὀκνηδέστερον φορῆσαι, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, remissius adibat & religiosius. ὀκνηρὸς διακεῖσθαι Dem. ὀκνηρώς, pigrè, segniter.

Ο κνητὸν, timendum, dubitandum, Plato de Legib.

Ο κνία, ας, ἡ, pigritia, timor, negligentia.

Ο κνῖδα, ης, ἡ, Ocnus ille fabulosus Ouid. & piger, timidus ontumax, proprie qui grauatim aliquid facit: opponitur σπουδῇ, ac ita penacutior apud Cyrillum.

Ο κνίη, ης, ἡ, cunctatio, ignauia, segnities, ῥᾳθυμία, tarditas, ibitatio, φοβος, timor, oxyt. Cyrill. sed penacuitor etiam i ne finificationeane apud Phaior. & alios. Ὀκνῶ· definitur à Oicis, φόβος μηλύσεως ἐνεργείας, Pigritia, metus consequentis botis, Cicero, Tuscul. Thucyd. ἡ ἀμαθία ὠφέλησε τοὺς πολεμίους. Sophocl. in Aiace, μὰ σὲ τὸν ἐμὸν ὄκνον, i. φόβον, non coneernet metu. Ibidem, ὀκνῶ ὄκνον ὃν ἔχω, i. δέος. Ὀκνὸς, iter tedeo, auis asteria seu stellaris, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 18.

Ο κνώδης, ὁ, ἡ, ὁ, piger, segnis.

Ο κώδων, vnde, Ionicè pro ὁπόθεν.

Ο κωδῶν, ὁπόθεν, qualis, sicut. ὁκως pro ὅπως, Ionicè.

Ο κῶς, quot, ὁπόσα.

Ο κώσος, Ionicè pro ὁπόσος, quantus.

Ο κῶτα, quoties cum Optatiuo.

Ολεω, vbi postquam.

Ολίγας, Etym. expon. πάσας ex Hom. δι' ὀλίγας ὠμοιότητας tantum à nomin. ὀλίγα. sed scribendum potius videtur ὀλίγας ἀπὸ τοῦ νῶτου, ὅμως ἴδεμ significante quod ἐκ τῆς summum cacumen. ἀπὸ expon. πρὸ κωμῳδίας, ex asperari, Odyss. σ.

Ο λιγαίζω, asperor, τραχύνομαι.

Ολιγίζω τὸ, ἐμβάλλω.

Ολίγιος, αντος, ὁ, pulpitum: ἐστὶ τὸ ἄκρον τῆ βαίτῃ, Ety. Plato Symposio αὐτὰ τὰ λογία, ἰδ' ὅτι σοὶ αὐδρίοι ἢ μεγαλοφροσύνῃ ὑποπτεύω τοῦ τὸν ὀλίγιον τὸν μὴ ἀξιοῦντα ἢ. Ὀλίγιος etiam instrumentum est pictorum. ὁ ηχεῖος Pollux, ὑφ' ὃ ἢ αἱ πίνακες ἐρείδουσι ὅταν γράφωσι, ξύλον ἐπὶ τρισκελὲς, ᾧ κλίνεται ὀλίγιος τε, ᾧ κλιβὸς

Ο λίγος, lapis asper, saxum asperum, Hesych. vnde ὀλίγιος, & ὀλιγώδης pro ὑ. deriuata sunt ἀπὸ τοῦ κρὺ· blonasmo τοῦ κατ' ἀρχὴν ὁ ideo, eiusmodi ὀκνηδὸς exponu Etymologus & alij, ῥιγεδανὸς, ῥιγικὸς, ῥιγεκτὸς, rigidus, horidus, apud Homer. Iliad. ζ. in oratione Helenæ ad Hectorem ἀλλ' ἐμοῦ κακοῦ κακυγητοῦ ὀκνοῦσαι νῦ Helenę ὀκνοῦσαι dicat quia eius causa multæ pugnantium animæ τῷ κυνὸς ὠΐδι βλῆτ' ἰλλὲ fuerunt.

Ο κρίς, asperitas, eminentia oblonga, ὀξυχῆ φορμίσκος, Hippocratis manuscripti codices habent paroxytone ὄκρις.

Οκτάβιλλος, octo buccellarum, octo turundarum. Hesiod ὀκτὼ δυνατόποδες τετράφυρφοι ὀκτάβιλλοι, &c.

Ο κτάδιον, paruus calathus in auiariis, Hesych.

Ο κτάεδρος, ὁ, octonarum sedium: vnde Octaedro Geometrica figuræ nomen dedit basium, vt octogono angulorum metrius octonarius.

Ο κταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium.

Ο κταέτης, qui octo annorum est &

Ο κταέτις, nata octo annos.

Ο κτάμερος, ὁ, ἡ, ὁ, octaui dici, vt ἕκτομαι ὀκτάμερος, circa illa quæ fit octauo die, Paul. in Epist. ad Philipp.

Ο κτάπλις, octies.

Ο κτακισχίλιοι, octo millia seutatorum, Herodot.

Ο κτακισμύριοι, octo millia, octies mille, Xenoph.

Ο κτάκυκλος, ὁ, ἡ, habens octo radios: rotæ epitheton.

Ο κτακόσιοι, octingenti, Thucyd.

Ο κτάμηνιαῖος, ὁ, ἡ, octimestris, octauo mense editus. ὀκτάμηνα βρέφη, infantes qui octauo mense in lucem sunt editi. Aristot. Aphrod.

Ο κτάμηνος, octo menses natus, octimestris.

Ο κτάπηχυς, octo cubitorum.

Ο κταπλάσιος, octuplus. ὀκταπλάσιον, πολὺ πλείονα, octuplus tus Liu. Cic. Aristoph. Interp. Dicitur & ὀκταπλάσιος.

Ο κτάπους, ὁ, ἡ, ὁ, apud Scythas dicti sunt, qui duos boues, & ingentem currum possident. οἱ πολλοὶ ἢ δυσπετεῖς, ὀκτάπουν τοῦτο ἅμα ἐν δυσὶ βουσὶ διατρέφουσιν ἢ ἀμάξῃ ἑνὶ ἀμάξῃ ἑνὶ ἀμάξῃ ἑνὶ

ο, octo. ὀκτὼ ἁβδομὰς, octonarius numerus.
Ὀκτώβριος, ὁ, October. ἐνδεὴς ὀκτωβρίους, Idibus Octobris, Plutar. in Romulo.
Ὀκτωκαίδεκα. decem & octo, duodeviginti.
Ὀκτωκαιδέκατος, octodecim cubitorum. Diodor. ὀκτωκαιδεκάτης ὄντος.
Ὀκτωκαιδέκατος, octodecimus.
Ὀκτωκαιδεκέτης, natus annos octodecim. Demosth. σωσικλῆς μὲν ὀκτωκαιδεκέτης γέγονε.
Ὀκτώκις, ὀκτάκις.
Ὁκταπλάσιος, octuplus. ὀκταπλάσιος, Plato in Timæo, ὀκταπλασίων ἢ σφόδρα, octuplam primæ, Cicero.
Ὄκτωπες, ὁ, octipes ὀκτάπους.
Ὀκτώω, exhaurio, exantlo, subeo, Pind.
Ὀκτών, fulcimentum, quies, sustentaculum.
Ὄκυμορος, ὁ, ἡ, velociter, ὠκυμόρῳ τῆς ἐν κυδοιᾷ βάσεως ἐπέβην. Pindar. κελαδῆσαι τῆς ἐν κυδοιᾷ βάσεως ἐπέβην.
Ὀκύς, pro ὠκύς, ut, Ionice.
Ὀκχέω, continco, habeo.
Ὁλ Εἶ, ὁλοχελής, ὁ, ὁλοθεὶ ὀμείλιος.
Ὁλ, idem quod ὅλως, id est, κριθαί, Hordeum Suid. ὅλαι ἢ ὁλαὶ αἱ ὅλαι μιαιγρίᾳσι κεκθαὶ ἢ τιὲς ὀνόμασιν ὕστερον ἐβρωμεν apud Hesych. scribitur ὅλαι, κρίθαι, ἀσπαρτοί, dicitas verò οὐλαὶ τὰς κριθὰς ἐπυτατ. Eustath. quoniam ante molarum vsum ὅλαι, i. integræ omederentur.
Ὁλαμίας, ὅλαμιας ἀφῇ τὰς ὁλὰς dicitur ὁ σπερμολόγος ὁ τὰς ὁλὰς βάλων. Etymolog. interpr. Hesych. ὅλαμιας afferunt pro ὁ τὰς ὅλας ὁλοπτοκλητοὶ ac ὁλατοὶ pro σπερμολόγοι.
Ὁλγώδης, ὁλγὼς, totus ex auro. Athenæus, τραπέζα τε ὁλαήγυφος ἀνωθεν πάντυκτος.
Ὁλκάς, ὁλκὰς, ἡ, canistrum in quo molæ falsæ reponebantur quasi ὁλκὰς ἐχων.
Ὁλκεύς, ὁλκέως, ὁ, idem Syracusiorum lingua, qui pleonasmo τῶν ὁ frequenter vtuntur.
Ὁλκιμος, ὁλκιμωτατος, ὁλκιμώτερος, beatus sim. Depon.
Ὄλκιμος, ὁλκιμον, ὁλκιμωτερος, ὁλκιώτερος, beatum prædico, μακαρίζω, θεάομαι τὸν ὄλβιον. Sophocles, μηδεὶς ὁλκίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲ ὀλβιεῖν πρὶν θανεῖν. Quo significatur illud Solonis apud Ouid. Nemo ante obitum beatus beatus esse potest. Erat in Sardanapali epitaphio, Κεῖν' ἔχω ὅσα τ' ἔφαγον καὶ ὑφόρησα, καὶ ὅσα τ' ἔφερπον τέρπνα ἐπάθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λελεῖφθαι. Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido Hausit: at illa iacent multa & præclara relicta, Cicero Tusculan. vide Ὀλίζω & Πλούσιος in Ammon.
Ὀλίζων, ὁλίζιστος. Dionysius Poeta, Κεῖσιν οἳ ὀλίζιστον ἀφίκοντο βίοτον.
Ὀλίζωνος, ὁ, in Epigr. diuitiarum datrix: effectrix beatæ vitæ sapientia dicitur à Cicerone.
Ὀλίζωτος, præbens diuitias, ὁλίοδίτης.
Ὄλβιος, ὁ, beatitudo, censtus, opes, ὄλβιαμοιρία, πλοῦτος, ὄλπορία. κυρίως ἡ φρόνησις, ἔστι δὲ ὀλίζωσις, i. αὐτάρκης, amens. Ab Homero ὀλίζω & πλοῦτος coniunguntur. Odyss. ξ, ὅτεός θ' οὗτος ἀμὴρ ὀλίζῳ τε πλούτῳ τε ἠδ' ἠέπι.
Ὀλοοφερὴς, diuitias & opes ferens, Eurip.
Ὄλεθρος, ου, ὁ, ἡμὴ ἡ, pernicios is, grauis, contagiosus, ὀλοὸν ἄλγος, ὀλοὸν πῆμα, ὀλοὸν κακὸν, ὀλοὸν ἔργον, ὀλοὸν ἔπος, funestus, λοιμὸς. Plato Epistol. 7. ὀλεθρίῳ πάντας ἢ πόλει, pestiferum est id aggredi. πᾶς ὁ πλησίον πανύπτης ὀδηδυμίας, Chrysostomus. σφὶ ἱερισσῶν. Sophocles, ὀλέθριος ἁμίλλα, id est, μάχη θανάτου.
Ὀλεθρος, ὁ, ἡ, stragis, cædes, iactura, clades, βλάβη, pro pestifero, Demosthe. perditor. Cic. Orat. in Vatin. Et si ego te perditorem, & vexatorem Reip. fero.
Ὀλεθρος, pernicios us, Etym. pro ὀλοὸς.
Ὀλέθω, peribit, Hom. iliad. β.
Ὀλέκρανα, perdo, pereo, ὀλέκανον ἢ λαοὶ, id est, perabant, ἀπώλοντο, iliad. α.
Ὀλέκον, perierunt, perdebant.
Ὀλεκρανον, cubitus, siue ipsum os cubiti, gibber. Aristophan. Epilogo. Ἐκ τῆδ' ὀλεκρανων ἀπίδης ὑξαρχὴ μόνον: Interpr. ὀλέκρανον πλῆν τοῦ ἀγκώνος, ὃ τὸ ὀπὶ κεφαλὴ τοῦ κύτους ἐστὶν. melius per ὠ in prima syllaba, vt infrà.
Ὀλέκω, perdo, φονεύω, ἀφανίζω, destruo. vnde ὄλεσον pro ἀπόλεσον, Odyss. ξ, ἄνωθεν μὲ ὀλέκῃς, cap. 10. Iob, gratuiter me disperdis.
Ὀλεσήνη, fœtidum, turbatum, maleolens, nigrum, à fœtido atramento: Sic Galen. apud Hippocr.
Ὀλέσθαι, periisse, perire. ὀλέσθαι κινταύρους, interfectum fuisse à Centauris.
Ὀλεσίπορος, homini afferens perniciem. Theognis iuxta oraculum & Hesiod. ὀλεσίπορος ὄρκος dixit, periuria hominibus exitialia.
Ὀλεσίοικος, ὁ, ἡ, ὁ, q. glebiperda.
Ὀλεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens, Euripid.
Ὀλεσίκαιος, ὀλέσιμος.
Ὀλέτειρα, ας, ἡ, q. perditrix, pernitiosa.
Ὀλέτηρ, occisor, φονεὺς, perditor Ciceroni, φθορεύς.
Ὀλέτο, perit, pro ὄλετο, Homer.
Ὀλέω, μ. ὁσω, perdo, delco, amitto. Iliad. α, τίπτε δὲ ποτε θυμὸν ὀλέσσῃς i. λύσῃ ὅτου, ὀλέσσεις, ὄλεσσαι γόνου, reditū perdere & amittere, Apol. Rhod.
Ὀλήϊτης, hordeum sale mixtum. ὀλαὶ μὲ ὀλήϊτ' ἀλῶν μιαιγρίᾳσι κριθαί, Aristoph. Interpr.
Ὀλητῆρες φονῆς, apud Hesyc. tanquam à nomin. singul. ὀλητὴρ quasi ab ὀλέω, cuius futurum esse possit ὀλήσω.
Ὀλιδάω, Hesych. labi, lapsare qui affert itidem ὀλιδεῖν pro lubricum.
Ὀλίγα, paululum, nonnihil, raro.
Ὀλιγαιμία, sanguinis inopia.
Ὀλίγαιμος, cui parum est sanguinis, exanguis.
Ὀλιγάκις, paucies, raro, parcè.
Ὀλιγάνθρωπος, paucos habens homines contrar. πολυάνθρωπος.
Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, hominum penuria, infrequentia hominum: Cicer. paucitas raritásque hominum, Xenophon. ὀλιγανθρωπία δὲ ἐν τῇ πόλει γίγνεται, in vrbe rari sunt homines. Contrar. πολυανθρωπία.
Ὀλιγανδρέω, hominum penuria laborare. opponitur τῷ ἀνδρίζεσθαι, Bud. Comm. ὀλιγανδρέσαι βουλὴ, senatus viris imminutus, i. senatus parrum paucorum, Plutarc. in Publicola.
Ὀλιγαρκία, ας, ἡ, prandium præparcum, tenuiculus apparatus Cicer. Plut. in Alex. prandij mediocritas seu parcitas.
Ὀλιγάρκεια, ας, ἡ, vel ὀλιγαρκία, animus paucis contentus. Gregor. pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς substant.
Ὀλιγαρκὴς, ὁ, frugalis, frugi, parcus, paucis contentus, ab αἰκὸ.
Ὀλιγαρχεῖν, paucorum potentiam tenere. ὀλιγαρχοῦσης, pauci prepotentes.
Ὀλιγαρχέομαι, dego sub statu paucorum, sum sub statu paucorum. ὀλιγαρχεῖσθαι, imperio paucorum regi & parere. ὀλιγαρχεῖσθαι πολιτεῖα, potentibus vrbs regitur. ὀλιγαρχούμενοι, qui sub imperio paucorum degunt, sub dominatu paucorum degentes, Thucyd.
Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, oligarchia, paucorum regimen. ὀλιγαρχία τυντίς αἰτιοκρατία, Interp. Thucyd. nobilitas. Æschin. & Demosthen.
Ὀλιγαρχία Platoni 8. Polit. ἐκ τοῦ τιμηκράτων, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλέοσι ἀρχουσι, τὴν δὲ τὸ μέτριον οὐχ ἕξει.
Ὀλιγαρχικὸς, paucorum potentiæ deditus, Budæus in Pandect. ad paucorum potentiam pertinens, Demosthen. τὸ δημοκρατικὸν ὀλιγαρχικοὶ, pauci potentes, ad paucorum potestatem declinantes, optimates. ὀλιγαρχικὴ συμμισία, coniuratio status paucorum, Thucyd. ὀλιγαρχικὸν, quod est proprium eius imperij cui pauci præsunt.
Ὀλιγαρχικὸς, οὐ, ὁ, ad oligarchiæ naturam spectans.
Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, exigua regio, quasi paucos sulcos habens.
Ὀλιγαχόθεν, ὁ paucis locis.
Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis, Theoph. hist. lib. 2. cap. 3.
Ὀλιγοπέλεια, μέλησα, σ. κησα, ad paucum redactus sum, animo deficio, ἀδυναμίᾳσα, ὀλιγοψυχῶ, Neut. absol. Odyss. τ, Ἥ σ' ὀπάδος νέμεσις ὀλιγοπελεῖν οὐδὲ ἄμεμπτος, i. ὀλίγον ἰσχύειν, ἀδυνάτως. νῦν δὲ vetula loquitur viribus effœta. ἰδὲν ὀλιγοφρανεῖν.
Ὀλιγοπελὴς, ὁ, ὀλιγοθυμία, Hom. Odyss. animi defectus.
Ὀλιγοστία, tenue aruum, in Epigr.
Ὀλίγοστος, apud Hesych. quod exponit ὀλίγον, dicitur vt μίνοθα cuè & σωμνυμεῖ.
Ὀλίγος, ἡ, ὁ, eidem est ἴδιος ἀκρίθων. vt aliis placet ἥκιστον ὄμμιν βουλεύ.
Ὀλίγος, minimus, pauciffimus, parciffimus. Plato in Epistol. 7. ὅτι πολιτεῖαι οὐκ εἰσὶ κρίμων κρατοῦσαι, ἀλλὰ δι' ὀλιγίστου ἀναγκαῖον εἶναι φύσιν γενέμενον, ad rempubl. accedit & legum latione nimium iustissimarum, nō per paucorum exilia & neces. Idē sibidem, τοὺτον δὲ ἡ δίκαια ἐσφαλεῖ δι' ὀλιγίστου. idem etiam Dionem aliquantum fefellit. Idem 2. de Republ. ὀλιγίστου σωσίου ἀπέσω. Hesio. ἀπεπάτη δ' ὀλιγίστη, sumptus pauciffimus, Ilioc. τὰς ἀμφισβε-

πάσσεις ὡς ὀλιγίστας ποιῇ σπορὰς. ὀλίγιστον διάστημα, interuallum quàm minimum, Aristotel. in Probl. ὀλίγιστα ἐδίδαξεν, Galen.

Ὀλιγίστως, parcè seu parcissimè.

Ὀλιγωδὴς, tactus, ductus.

Ὀλιγῶμαι, qui sanguine est pauco, Alexand. Aphrod.

Ὀλιγῶρος, breui vitens tempore, breui durabilis.

Ὀλιγωρέω, negligens, ὀλιγώρως.

Ὀλιγῳδάστε κλάμασι, Theophr. de hist. plant. lib. 4. cap. 12. ita dicitur arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis, Plin. lib. 16. cap. 36.

Ὀλιγόγονος, ὁ ἡ, parum fœcundus. τὰ ὀλιγόγονα, quæ parcius generant.

Ὀλιγοδεὴς, ὁ, ἡ, paucis egens.

Ὀλιγοδία, & ὀλιγοδίη, paucarum rerum indigentia, Suid.

Ὀλιγοδίαιτος, ον, modico contentus victu.

Ὀλιγοδρανέω, μ. σπ. π. ησ. languco, ὀλιγοπλέω, ὀλίγα ἰσχύω. dicitur propriè de animam agentibus, & vix iam spiritum trahentibus. Homer. τὸν δ' ὀλιγοδρανέοντα προσέφης πτερόεσσι ἐπέεσι: & idem alibi de Hectore expirante.

Ὀλιγοδρανία, languor, in Epigr.

Ὀλιγοδρανὴς, ὁ, ἡ, ὁ & ὀλιγοδρανὲς, οὐ, ὁ, parum potens.

Ὀλιγελαιοῦσι dicuntur olcæ, quum oleę parcus prouentus existit, nec larga oliuitas. Theophrast. de cauſ. lib. 6. cap. 11. ὧν ἥ σπάνις πολλὰ τῶν πυρῶν μικρὰ ὀλιγελαιοῖ, parcè oleum fundunt.

Ὀλιγοπτέος, ὁ, ἡ, ὁ, paucorum annorum, vt οἱ ὀλιγοπτέες, cui mulieris contrar.

Ὀλιγοπάσσαλος, paucitas annorum. Dion, ὡστε τῶν ὀλιγοπτέων τῷ ἑαυτῷ ἀνήκειν.

Ὀλιγόθερμος, partum caloris habens.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλιγόκαρπος, ον, paucifer, parum ferens fructum.

Ὀλιγοκάρυα, ὁ, ἡ, ὁ & ἡ, indoctus.

Ὀλιγόκαρπος, ὁ, parum stipendij habens. Plato Epist. 7. ἀνθρώπων ἐὺν φαίνεται ὀπτικώτατον ὀλιγομαθέστερος ποιεῖν, vt etenim militibus stipendia minuere tentauit.

Ὀλιγόμυθος, pauciloquus, vt pauciloquum Plauto, οἱ ὀλιγομυθίαι.

Ὀλίγος, parum, aliquantum, nonnihil, minimum. φθίνουσιν, ὀλίγον συνεπιπτόντος τοῦ πολιτεύειν εἰς πόλιν, in fugam conuerſi, parũ abfuit quin insequentem hoſtem vnà in vrbem ſuſciperent, Plutarch. in Publicola. ὀλίγον λυπήσεις, ad breue tempus afflictus, Petrus cap. 1. Epiſtolę primę parumper afflictus. Ibidem cap. 5. ὀλίγον συμφέρεται, propè cohæreſcit. ὀλίγον ὕστερον, paulũ admodum aliquantulum, Lucian. ὀλίγον δ' ἔδει, pro ὀλίγου, paulò minus. Odyſſ. 8. ὀλίγον δὲ τι μὴ δόσαν ἡμῖν. ὀλίγον ἐφ' ἡμῖν μισθῶν, paulò ante res Medica, Thucyd. ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò ante, Plato Epiſt. 7. ὅσῳ τὸ πρῶτον ὀλίγον ἔμπροσθεν, ὀλίγον ὕστερον, paulò pòſt, Ariſtophan.

Ὀλιγοπαῖς, ὁ, ἡ, ὁ, cui pauci ſunt filij, Plato de Legib. 11.

Ὀλιγοπαθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ὀλιγοπαθέω, ὀλιγοπάθεια.

Ὀλιγοπάλαιος, imminutio imbecillitas.

Ὀλιγόπιστος, partum fidens, ſeu cui parum fidẽdum, Actiuè & Paſſiuè: in ſacris tamen literis frequentius Actiuè accipitur, vt Matth. cap. 6. ὀλιγόπιστε μέτρῳ, modicæ fidei mater, Nazanz.

Ὀλιγοποτέω, parum potus deſydero, parum bibo. Plutarch. in Apoph. Ἐκπώμασιν ὀλίγα πίνειν ὀλιγοποτῶν εἰ Σπαρτιάταις ἔφη, ἵνα μὴ μόνοι ὑφ' ἡδονῆς ζωννύωνται.

Ὀλιγόποτος, parum bibens, Ariſtotel. τὰ ὀλιγόποτα τοῖς διψητικοῖς opponit.

Ὀλιγοπτέρυξ, quibus parcior penna eſt.

Ὀλιγόπυρος, parum habens tritici, Theop. lib. 4. c. 12. de cauſ. plan.

Ὀλίγος, κὴ, paucus, angustus, arctus, in frequẽs. vt ὀλίγος τῶν ἀνθρώπων puſillo & tenui ingenio. Nazanz. ὀλίγος πρὸ μικροῦ, vt ſic nostre aetè πολλοὶ ἔτι παῖδες, Homer. Iliad. β. ὀλίγος ἧν ὑπὸ σάκος ſtatura exilis, Euſtat. Iliad. 2. ὀλίγος ἐλίσσε, Apollon. Rhod. id eſt, parus, μικρὸς. ὀλίγη φωνὴ, ſubmiſſa vox, Odyſſ. ξ. ὄφρα ξείνῳ ὦ σι ὀλίγα ὁπὶ, &c. ὀλίγον χρόνον, breui. ὀλίγαι πλατεῖαι, complusculi, Herodo. ὀλίγαι πλέιες, Thucyd. ὀλίγαι ἐς χιλίας, circiter mille, Idem. ὀλίγα ἐφέστηκε, paulò antè. ὀλίγα ὕστερον, paulò pòſt. ὀλίγον χρὸ ον, pauliſper, Thucyd. δι' ὀλίγου, ſubaudi χρόνου, ad breue tempus, breui momento, παχέως, διαπεχῶς ἢ αὖθι τοῦ παραδικάσαι, per exiguum tractum, ex propinquo, ἐξαίφνης, repentè, paulò pòſt, μετ' ὀλίγον. δι' ὀλίγου, ſupple λόγου, breuiter, Idem. ἐξ ὀλίγου, ſupple, χρόνου, ex breui ſpatio, ex leui momento, ὲ propinquo, ἐγγύθεν, propè. ἐξαίφνης. οἱ ὀλίγα, in arcto, in anguſto, paulo momento, ſtatim. ὁ ὀλίγα πείθεσι μὴ χρῆσιν ὑγιάσθαι: vide in dictione πείθω. ἐπ' ὀλίγον, leuiter, mediocriter, modicè: ei opponitur τὸ πάντυ, ἐπ' ὀλίγον κατηχοῦμεν, i. ἀκαιρεκτενῶς ὀλίγα ἀκούομεν ἢ ἐπ' ὀλίγον πεπεισμένοι, ἢ ἀκριβῶς πεπεισμένοι ὀλίγα, ad exiguum tractum, in arctum. ἐς ὀλίγον ἀφίκατο νικηθέντα. parum abfuit quin vinceretur, Thucyd. κατ' ὀλίγον, paulatim, leuiter, modicè, particulatim, ſenſim. Ariſtot. de mundo, κατ' ὀλίγον σφίγξει τὸν ὑπερκόσμιον, paulatim aſtringit orbem terrarum. κατ' ὀλίγον μᾶλλον, in exiguo dimicatur. κατ' ὀλίγον κινδυνεύων, cum pauciis periclitari, Thucydides. κατ' ὀλίγον ἀνθρωπος, vix homines. Nazanzen. κ. τὸ ὀλίγον, exiguo momento. κατ' ὀλίγους, cunctim, particulatim. σπᾶν' ὀλίγου ἐσώθην, parum eſſe: ſignificatur τὸ σφόδρα. οὐκ ὀλίγου ποιεῖσθαι, contemptui habere. σοφὸς ὁ ὀλίγου τοῦ κόσμου ὑπερκύψας, pauliſper caput erigere, & emicare ſpecu. σοφὸς ὁ ὀλίγον θαλάσσης, contra mare aliquantulũ. ὡς αὖθι ὀλίγον ὕστερον διαβησόμενος, non ſine multis obtreſtationibus Thucydid. ſic Valla, & ſanè, vt patet ex ſenſu. δι' ὀλίγων ἐλάσας, paucis ſcripſi, prima Petri 1. λέγεται λιβύης αἰθιόπιος γῆ. ὑφ' ὧ σωὶ ὀλίγος ὁ ταῦρος ὢν, fertur Libyæ Proconſul eum lucis laudatus fuiſſe, Plutarchus in Galba. Philelphus, intenaucos exponit οἱ ὀλίγοι, potentes, optimates, Thucydid. id eſt, ὁ ὀλιγαρχικὸς: ſic Interpr. Græcus. Valla verò, nuci præpotentes. Apud eundem libro tertio. ξυναφίστασαν τὰ πλάγος ὁ δ' ἄπλως, cum paucis, id eſt, optimatibus. ἐς ὀλίγας τινὰς πόλεις κατέστησεν, ad paucorum ſtatum redegerunt rempublicam, Idem.

Ὀλιγοπᾶν, exiguo paſtu eſſe contentum.

Ὀλιγοπάνια, ὁ, cibi parcitas, tenuitas, & continentia in victu.

Ὀλιγόπαχος, ον, qui modico cibo vtitur.

Ὀλιγόσπερμος, parum ſeminis emittens.

Ὀλιγόστιχος, paucos verſus ſeu ordines continens.

Ὀλιγοστὸς, ὁ, ἡ, ὁ, pauciſſimus, perpaucus, vnus è paucis, paucomitatus: vt πολυοστὸς, vnus ex multis. ὁ Βάῤῥων ὀλιγοστὸς πάντων, Varro cum pauciſſimis equo eſt abductus, Plutarchus in Fabio.

Ὀλιγότεκνος, ον, paucitas, inopia.

Ὀλιγοτοκία, parcus partus.

Ὀλιγότοκος, rarò & paucos fœtus pariens.

Ὀλιγοτοκώδης, ὁ, parciſſimè generans.

Ὀλιγότριχος, qui paucis tegitur pilis, Ariſtot.

Ὀλιγόφορος, qui pauco cibo contentus eſt.

Ὀλίγου, ferè, penè, propemodum. Odyſſ. ξ. ὀλίγου σε κιόντος ἐλάσαντο. ὀλίγου ἐλέου, parum abfuit quin ceperint, Thucyd. ὀλίγου, ὦ ὀλίγου δεῖν, pro ferè, propè, parum abeſſe: pro quita ait Cicero ad Q. frat. propius nihil eſt factum quàm vt ciderectur. Et in Verr. neo quicquam propius eſt factum quàm vt vnius combinor. ὀλίγου δέω εἰπεῖν, Æſchines. ὀλίγου δεῖν ἅπαντες ἀνθρώπου δεῖν ἡλλὸ θέρμαστ λατῖνοι, omnes ferè Latinos in libertatem vendicarunt, Plutarch. in Romulo. Solone. πασῶν ὀλίγου δεῖσασα, qui parum abfuit à cadendo, in Romul.

Ὀλιγόῤῥοθος, cui pauca aqua ſufficit. Theoph. hiſt. lib. 6. cap. ὑποβρύχια ἐφύτευε ὁ ὕφυλος, ſerpyllum omnium minimè aqualectatur: cui opponitur φιλυδρότατος.

Ὀλιγοφιλία, amicorum inopia, vel paucitas, Antiph. cui contr. πολυφιλία.

Ὀλιγόφορος εἶν Φ, vinum quod nõ multæ aquæ ferendæ eſt, ſed aqueum vocant. apud Comment. Ariſtoph. ὀλιγόφορος ὑφορος.

Ὀλιγόφρων, ὁ, puſillanimis, μικρόψυχος. τὸ ὀλιγόφρον, ſine cura, ſo bundum, epithet. obrietatis apud Plutar.

Ὀλιγόχρεως, ὁ, pauci aut rari foliis conſtans.

Ὀλιγοχρέω, ὦ, exiguo cum fœnore refundo. vnde

Ὀλιγόχρεος, & ὀλιγόχρεως, minus fertilis. ὀλιγόχρεα πυρῶν, triticum parcè fertile, Theophraſt. libro 4. capite 9. de cauſ. plant. Idem 3. de Plantis, οἷσπερ ὁ ὀλιγόχρεως ἢ κακὸς, 4. de iſ. πυρὸν κριθὰν ἢ ὑγιῶς ἐστιν ἢ ὀλιγόχρεως ἢ κακὸς, minus fertiles. cõtr. πολύχρεως.

Ὀλιγοχρηΐα, paucitas fidium: cui contrar. πολυχρηΐα apud Athen.

Ὀλιγοχρήσιος ἀφὸς τοῦ γονῆος, minus copioſus genitura.

Ὀλιγόχρονος, ὁ, ἡ, ὁ, qui eſt exigui temporis. Vnde ὀλιγοχρόνιος vocauerunt Medici & Phyſici inſaniam vatum & poetarum ὑποπτεσομὸ ſimilem, quæ leui de cauſa exorta, ſtatim euaneſcit: cui quidem obnoxii, phanatici à tureconſultis appellatu. Et ὀλιγοχρονίσκομαι apud Theophr. de Odorib. ὀλιγχρέ ὁ μανίᾳ ἐγκ, ira furor breuis eſt.

Ὀλιγόψυχος, ον, animo eſſe puſillo. ὠλιγοψύχησε, ἠμειρόψυχησε.

Ὀλιγόψυχος, impatiens, puſillanimis.

Ὀλιγωμ. ὠσα, π. ησα, diminuo, breuio Quintil. Actiu. Accuſa

Ὀλιγωρέω, ὠσα, π. ησα, parui pendo, omitto, negligo. μικῶς ἐλιγώρησα, ἀκαιρωμίως, fecuius ago: cui opponitur φιλοτιμία: contemno, abalienor. Κτὸ τοῦ ὠ ἐω, curare, vel quaſi ὀλίγων πῶν ὠσα. ἀλλὰ γὰρ ὀλίγωρα enim cura dicitur. Actiu. Genit. Xenoph. τῆς φιλανθρωπίας ἀμικος habere neglectui. ὀλιγωρούμενα ὑπὸ σου, Budinſpſt. poſterior.

Ὀλιγωρητὸς, ὁ, ἡ, ὁ, contemnendus.

Ὀλιγωρία, ας, ὁ, negligentia, contemptus, contemptio & deſpicientia Cicer. Iudibrium, abalienatio, contumelia, faſtus, licentia Demoſth. τῆς ἰατρικῆς ὀλιγωρία, medicorum culpa. ὀλιγωρίαν ἔχειν τῆς θεραπείας, rerum diuinarum contemptus & deſectus. Plutarchus in Camillo. ὀλιγωρίᾳ ποιούμενοι, contemnorifloteol. Rhetori. lib. 2. ὁ ὀλιγωρίᾳ ἔδει ἑαυτὰ ὀλίγα πάσχειν.

γον φαιδρόν: cuius tres ſpecies καταφρόνησις, ὑπερηφανία & ὕβρις.

Ολιγωρός, negligens, incuriosus, ἀμελὴς, μικρόψυχος, morosus.

Ολιγωρία, negligentia, nullo diſcrimine, contemptim. Lin. ὀλιγωρίαν ἔχειν, contemno. ὀλιγωρίας ἄγειν τινός, Demoſth. ὀλιγώρως διακεῖσθαι, id eſt, ὀλιγωροῦντα. Idem. ὀλιγώρως ἔχειν, negligentes erant, conoph.

Ολίγων, minor, ſi àquam, ab ὀλίγος, cuius neutrum τὸ ὀλίζον, Theſſalis idem eſſe quod ὀλίγον tradit Euſtath. vnde ὀλιζόνως, minorem reddo.

Ολιγωπία, μειότης, Heſych.

Ολιγώρατος, ὁ, ἡ, ſparuus. Dionyſ. de Situ orbis, ὁ μὴ πρὸ ὀλίζου θαυμαζόμενος, non minimum nacta eſt honorem.

Ολιγώρατος, ὁ, ἡ, vniuerſalis.

Ολιγογενεραται atque vniuerſe Ciceroni, οἱ ὅλοι, dicitúrque ὁλιγογενεραικὸς, i. aduerbialiter. Heſych.

Ολιμος, Argiuis eſt ὁ ὅλιμος, Heſych.

Ολις, pro ὅλιγος, Tarentinorum dialecto dici annotat, Etym. Idem Platoni comico vocem hanc eſſe barbaram.

Ολισβοκοίλιον, ἱερεῖον πάνυ, pudendum coriaceum, imaginaria vetilla, inquit Egnatius, mentula cuticularis qua Mileſiæ & ſtrictiores, i. tribades libidinis pruritum excitabant. Ariſtop. in Concion. ὡς οὖν τὸ ὅλισβος ὀκνηδόκιμον ὂν καὶ ἀμὴν σκυτίνῃ ᾖ πανυργικὸν. ſaluo honore Italarum.

Ολισθαίνω, ὀσω, π. κσω, & Ολισθάνω, μι, ὕστ. κσω, &

Ολισθάω, labor, cado, labaſco, deſtuo. Aoriſt. 2. ὠλίσθην, lapſus ſum, aſc. in Epigr. Neut. abſol. Muſæus, ἀπὸ ὀφθαλμοῦ βολαῖον Ἔλκος ὀλισθαίνει, ἢ ὅτι φύσις αὐθὶς· ὁ δ' ἔτι ὀλίσθει, labrico lapſu incitat. ὀλισθαίνουσις γλώσσης, labente lingua, Plutarc. in Publicola. ὀλισθαίνειν μητρὸς, matre editus, in Epigr. ὀλισθῆσαι ὀλίσθῳ, in peiciem incidere. apud Nonnum.

Ολισθη φύσις, lubrica natura, in Epigr.

Ολισθημα, τὸ, lapſus, ruina.

Ολισθηρός, ά, ὸν, lubricus, inconſtans. ὀλισθηρὸν, ὀλισθηρὸς μετεωρίσασθαι, ὀλισθηρὸς γλώσσα, labilis & detrita lingua. ὀλισθηρὸς τόπος, locus lubricus, in quo quis facile labi poteſt. Hut. & apud antip. anthol. Epigr. lib. 3. ὀλισθηρὸς εἰς πόδας exponitur ad laſum proclives reddentes pedes.

Ολισθος idem quod ὀλίσθημα.

Ολισθαίνω apud Luc. in Lexiphane. ſonat, q. d. excidere mente, dentis compotem non eſſe.

Ολισθος, ὁ, lubricus lapſus, πλοκὴ, lubricitas: ὄλισθος τοῦ ὕδατος ἦθεν, ἵ ζεῦ. Lucian. τῶν ἡλίκων τὸν ὄλισθον σφαίρισον.

Ολκὰς, lapſus, ſcrupeles, Ariſtoph. πνεῦς ὀλκάδων, in Epigr.

Ολκὰς, ὁ, ἡ, nauicula oneraria.

Ολκέω, traho, ὄλκει, χαλάγαγεν, Heſych.

Ολκεῖον, peluis. crater. Pollux, ὀλκεῖον ὡς τὸ ὑποπίνειν τὸ καταποτὸν πλακοῦντα, κυπτίδα, Heſych. Bayf. ſcribit ὀλκεῖον & λουτήριον eſſe id quod vulgò ranios appellant. i. vas in quo pocula lauantur.

Ολκὰς, ὁ, ἡ, qui trahitur Nicand. & ὀλκὰς ἀτρακτὸς οἱονεὶ ὀλισθαίνουσα ἰόλη.

Ολκὰς, ὁ, ἡ, cauda, νότος. Nican. in Theriac. de Pleadibus loquens, ἀφ' ὑπὸ ταύρου ὀλκαίου ἀφήσας. Idem, ὀλκαίου ὀδὸν σειρῆνι. Interpr. μυείου ἢ ὀλκὸν, τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶ ὀλκοῦ ἢ τῶν κρεῶν σώματα: Sed ὀλκαίου ἢ τῶν κρεῶν dicit, ὡς ἢ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶ ὀλκοῦ ἢ τῶν κρεῶν σώματα. Idem, κυρίως ἢ τὸ νέοντος τὸν ὀλκαῖον ἐκκαίεται, ὅτι δι' αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐποτρύνει μᾶλλον. Idem poeta dixit alibi, γναλιεῦσι ἢ ἰδ' ὠν ὀλκαῖα δῆσε. vbi ὀλκαῖος eſt caudatus, longam trahens caudam, vel tractu atque mole ſeſe agens.

Ολκὰς, ἄδος, ἡ, nauis oneraria, nauis onuſta mercibus, nauigium, ναῦς φορτίδα, ἢ ἐμπορεῖ τοῦτο. Dicitur & φορτὶς, Thucyd. ὀλκὰς ἀναγωγὸν, quæ oram ſoluit, Idem lib. 3. Ab ὄλκω, quòd trahi debeat, aut quòd grauis & ponderoſa ſit. Nam hoc quoque ſignificat ὄλκω: vt ὄλκια πρία πάλαττα, appendet tribus talentis. Accipitur etiam ſimpliciter pro quacunque naui, Bayf. Germani adhuc retinent vocabulum, hulke, & Galli hurque. vectoria grauiáque nauigia Cæſ. v. lib. de Bel. Gal.

Ολκὰς, qui retia attrahunt, Heſych.

Ολκάω, traho nauem oneratam.

Ολκὴ, attractio, tractus, ſequacitas, ἐπαγωγὴ, Plato in Timæo: & Philo de mundo, τὸ ποιεῖ τὸ ὑγρὸν διαπλάσεως ὀλκὴν καὶ κίνησιν ἐδίαν, μὴ τὴς ſequacitatem erga id quod eſt, videre non datur, &c. ἡ ὀλκὴ τῆς ποιᾶδος, attractio humoris, Theophraſt. lib. 5. cap. 5. de cauſis. πρὸς ἡ φύσεως ὀλκὴ ᾗ φορὰ ὄψεως ἡ τοῦ: quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? Nazanz. in Orat. Item menſura, pondus: vt ὀλκὴ τῶ δικαστικῶν, Lucian. in Demonacte. ἡ ὀλκὴ διπάλαττα, ponderis duorum talentorum, Idem. ὀλκὴ ὀβολοῦ ἑ, quinque obolorum pondus. Dioſcor. lib. 4. cap. 248. μιᾶ ὀλκὴ αἰγείᾳ, mna Æginenſis ponderis, Philelph. in Apoph. Lacon. Plutarch. Nicand. in Theriac. 15. ὀβολοῦ δὲ οἱ αὐτοὶ ὀλκοῦ, ἰ. ἴσον βαρῦ ἢ σταθμοῦ, τὸ ἰσόρροπον, par & æquale pondus. Ολκὴ pro drachma: Palæmon, Holcéque à drachma non re, ſed nomine differt. ὁ ὀλκὴ, denarius ab Hermolao exponitur, lib. 1. Dioſc. cap. 63. à Ruel. & Marcel. drachma. Item conuerſio, reuolutio, vſurpatio. Plato in Cratylo, ὀλκὴν ἔω ἢ ὀλκὸ τῆς ὁμοιότητος ὀλκὴ. Heſych. eſt etiam ῥοπὴ & Nicandri ſcholiaſtæ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐφελκόμενον, quod vrget ὀφείλων à Nicandro dici annotat.

Ολκὴ κὴπ τὸ ὀλκαίου, caudæ, ὀρᾶς, vide Ολκαία.

Ολκήιον, lignum in infima nauis parte prope carinam qua trahitur vt Apollon. ſchol. Argon. lib. 4. de dæmone quodã marino loquens ὡς δ' ὅπτ' ἐμὸν ὄλκιον ἀνεψιὸς ὀλκήιον Ἀργοῦς ἢ ἦν ἄλαλτο, ſimile quid legitur apud eundem lib. 1. σιδαρῆ ἐπορέξατο χθονὸς Νηὸς ὀλκήιον ἢ ἔκφερ' ἐσυμβρίσειον fortaſſe autem pro ὀλκαίου vt inde ὀλκήιον reſolutione Ionica factum ſit vt vt ſit ſchol. ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὑπὸ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ.

Ολκία, τὰ, gubernacula, σκοδάκια, Pollux.

Ολκιμος, ponderoſus, Dioſc. lib. 2. cap. 104. apud Galen. lib. 10, καὶ τὸ ποιεῖ, ὀλκιμωτέρην κατάπλασμα, Interpres tractabilius, tractu facilius.

Ολκιος, ὁ, τὸ, vas æreum, peluis, ὁ λάκκος, μέρος κρατῆρος, Heſych. liquidorum ac ſiccorum vas, Polluci.

Ολκὸς, οῦ, ὁ, tractus, συρμὸς, ὄθησμος, veſtigium corporis tractim ſeſe agentis & velut reptantis, ἑλκυσμὸς. atque vt apud Latinos draconis, nauis, flammarúmque tractus dicitur, ſic & ὀλκὸς apud Græcos. Suid. ὀλκὸς proprie τὸ ἀφ' ὁμαλοῦ συρμὸς. Nicander in Theriacis de aſpide loquens, ὃν ἢ μαλθῆφ Νικτελὰ ἐ' ὀξὺ ὀλκὸν φέρει βαΐβ. Quod aliis verbis ita dixerat, ἕρπει Ἀτερκτὸν ὀλκὸν, ἀνίκ' ἐ μηρύσασι γαστὸς, vbi ὀλκὸς ἢ μύρυμα ſignificant ἀκίνησιν ἢ ἀνασασμὸν. Idem ibid ὀλκῷ ἢ τερχόσσαν ἀλωὴ εἰλίξατο γαῖη. Hinc ὀλκὸς χύκλοφερὲς, ἐλλαῖ, impreſſum veſtigium, ſulcus, Xenophon de ceruo tendiculum trahente, Ἕ'σω ἢ ὁλκὸς τοῦ ξύλου ὡς ἀδύνᾶ. ὀλκὸς πλοίου, veſtigium nauium quum ſulcant mare. Heſych. ταυσαδμὸν ἢ ἕλξιν etiam exponit. Et ſtellæ diſcurrentis per æthera tractus ſulcúſque flammarum quem ducit, ὀλκὸς vocatur ab Apollonio in Argon. (Sic ὀλκὸς ἡδίων dixit Herodotus.) id eſt, πολὺ στένος διαφορωνὸν. apud eundem ὀλκὲς, fluctuum ἔπαρσις, φύσησις ἢ μετεωρισμὸς. Ὀλκὲς, ὀλυμὸς, ὁ ὄδε, ſemita, via, meatus & alueus, aquæ ductus, ἰδιότροπος ἀγωγὸς. Nazanzen. in Orat. ὁ ὀλκὸ πυτμοῦ. Ὀλκὲς αὖτ πυῖ μέκες ἢ ἀβρῶπος, tractu longitudo atque productæ ſiue extenta. Nicander in Alexipharmacis, ἀμφὶ ἢ ὀλκὲς πεπτηχὶ γάλασος νέας πὸς ὑπεκφέρεται ἰδυίες. Ὀλκὸς, ἡ, cauda. Lucian. πολ ὑφ' ἑ τὸ σύφαρ αμελάσκοντος τοῦ ὀλκοῦ. Ὀλκὸς, lorum, ἱμὰς: Sophoc. in Electra, ἡμιτοῦς ὀλκοὺς ἐ ὑγκλίσεις. Interpr. κλίσεις, πτοὶς ἱμάσι. Ὀλκὸς, araneus ſiue aranea inſectum: Dioſcor. lib. 2. cap. 68. Ἀράχνη τὸ ζῶον ὁ ὀλκὸ ἔνια ἢ λύκειον καλεῖ. Ὀλκὸς & ὁ ὀλκὸ, pondus. ἐ ὀλκαὶ ſiue χαμαικαὶ Polluci inſtrumenta quibus ſubducuntur naues: vocantur ab Iſidoro puluini: phalangas, ὀλκεὶς tranſtulit Valla non bene, apud Thucyd. Cuius Græcus Interpr. ὀλκαὶ, inquit, ἐρύσαι εἰσὶ εἰς αἱ τὰς ἐλκυστὰ. Heſych. Ὀλκεῖ, ὑλκεῖ (intellige araneorum genus lupi nomine, vt & apud Plin.) ᾗ εἰ πᾶν ὁ φέτων συρμεῖ, ᾗ αἱ μυκτὰ ἀ δ' ἀὶ αἱ πᾶς ἢ γναικεῖ τα, leg. γναικωκεῖ τα. Vide Νεωκεῖν. ὀλκὲς, etiam pro thorace accipitur. Gorræus. item ex Nicandro affertur pro corpore. ὀλκὲς, adiectiue & attractorius. Bud. ex Plat. lib. 7. de Repub. μᾶ ὄσπερ ἀγωγὸς ὀλκὸς ὧν τὸ γοιμῶν ὅθι τὸ ἂν παυλο poſt ὀλκαῖος dicit, & ἀγωγὸς, Ὀλκὰς, ἀδρωπος, ἰλλεκτικὸς ἢ ἑπαγωγὸς, Suid.

Ολλυμαι κακῶν οὖτος, mala morte pereo. Hom. Iliad. 7, σοὶ δ' ἐκ κακὸν οὖτος ὄλλυται.

Ολλυμι, ὀλῶ, π. ὠλεσα, & Ολλύω, & Ὀλέω, pereo, perdo, φονεύω.

Ολμειός, idem quod ὄλμος, mortarium Suid. & ſchol. apud Ariſtophanem.

Ολμίσκοι, οἱ, concauitates dentium molarium, veluti mortariola.

Ολμοτοιοὶ, mortariorum artifices, Ariſtot. 3. Polit. cap. 1.

Ὄλμος, ου, ὁ, pila culinaria, id eſt, mortarium, ὑφὲ ὁ. Θυείᾳ: ἀφ' ὃ τὸ ὄλμον ἢ μειοῦ πὰ ὠὶ ἀπὸ πιοιεῖθ᾽ αι. Heſiodus. ὄλμον μὴ τρητὸν λιθίνεον. Item pars humani corporis, quæ & thorax vocatur, à collo ad pudenda, κεφαλὸς σώματος. Pollux, Κόπ᾽ ρ μὶλ ωὶχεῖν, τὸ ὠὶ σύμπαν εἶδος ἰχίου, Σοφοκλῆς ἢ ὄλμους. Inuenitur pro tripode Apollinis: aut pro vate. hinc ὄλολμος cognomẽtum Apollinis, Interpres Ariſtophanis ita ſcribit, ὁ σωτὴρ ὅθι πρίσσοιθ᾽ ὁ ἀνθρώπων χεκαφάθη: κεκαθᾶται ἢ τὸ μέρος ὧν ἢ κάθηται. ὄλμος, vide in Chiliad. Eraſmi, ὄλμος ἀπαλωσ:. Holmus erit mihi cubile. Ὄλμος, cauitas coxendicis, ᾗ τὸ κάθοι τὸ ὑπὸ τῶν πάνω ὑπερεχόντων ἐκατέρωθεν. Ὄλμος, volgiolus. Plin. cylindruſo κύλινδρῳ. Heſych. Ammon. diſtinguit ab ὄμφος. Apud Athen. eſt poculi genus inſtar cornu formatum, κυπτέριον (inquit) κατὰ τὸ τρόπον ειρασμένον, ὕ ὃ ὡς παγανιῶν, lib. 11.

Ολογραφεῖν, integras dictiones ſcribere. Plutarch. περὶ ᾗ ἀρχαίας πρὸ ὀνομάζεται ὑπ᾽ ὀλογραφεῖν, ὅθεν δ᾽ ἐὸς γεγράφασι, δῆλόν ἐ τὸ Τίτον, T. Marcum, M.

Ολοθρεύς, maleficus, κακοῦργος.

Ολοθυρία, τὰ, vertibula, calli, tubera, Ariſtot. lib. 4. Animal. cap. 5.

ait hæc parum à spongiis differre.

Ὁ λοθρόπτις, ου, ὁ, exterminator Ciceroni.

Ὁ λοθρεύω, μ. εὔσω, ω. ἔυκα, exterminò, perimo, perdo, Actiu. Accusatiu.

Ὁ λοῖσυν Hesych. affert pro ὁλοθρίαις & ἀπωλείαις.

Ὁ λοὶς: eidem Hesych. ὁ ξύσκελ.

Ὁ λοίτερχ-ος, ου, ὁ, rotundus omni ex parte, σφαιρύλ-ος, ᾗ ὅλ-ον περιχειρὶ ἦι, Etymolog. Item graue saxum Vallæ apud Herodot. libro 5. ὁλοιτερίχοις κτίσασθαι, id est, saxa molaria deuoluenda, Herodotus lib. 8. Idem, ὁλοιτερίχοις μεγάλοις κ᾽ τὰ λόφα κυλίοντες. Xenop. κυκλίδωσι οἱ βαίβαροι λίθοις ὁλοιτερίχοις ἐμβεβλημένοις. vide Ὁλοίτερχ-ον.

Ὁ λοκαρπῶ, ῶ, totum adoleo, Eccl. 45.

Ὁ λοκάρπωμα Θυσίας, cap. 3. Sapien. Salom. holocausti hostia: sic enim Latinè redditur. & cap. 45. Ecclesiasticus. Θυσίαι ὑπὲρ ὁλοκαρπώσεως, sacrificia eius consummabuntur.

Ὁ λοκαύτωσις, holocaustum, cap. 41. Esaiæ.

Ὁ λόκαυτον, victima, quasi ὅλον καυστόν, i. totum combustum: nam olim in sacrificiis deorum extra aræ superimposita flammis adolebant.

Ὁ λοκαυτόω, μ. ώσω, ω. ωσα, siue ὁλοκαυτόω, fut. ώσω, totum comburo, cremo.

Ὁ λοκαύτωσις, ὁ, ἡ, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur? accipitur etiam pro ὁλοκαύτωμα.

Ὁ λοκόλαξ, penitus adulator, atque imperãs sibi omnia assentari.

Ὁ λοκληρία, ας, ἡ, integritas hæreditatis, & integritas, cui debilitas opponitur, sanitas, capite 1. Esaiæ. De integritate corporis Actorum cap. 3.

Ὁ λοκλήρ-ος, ου, ὁ, ἡ, integer, id est, omnibus suis partibus constans, incolumis, πάντα λης, in Epig. accipitur autem & in bonam & in malam partem. ἐς ὁλόκληρον, in solidum.

Ὁ λόκνημες ακινάδες, vide apud Poll. Hesych. ὁλόκνημες dicuntur, integri nec claudi vel mutilati, ὁλομελεῖς.

Ὁ λόκυος, olocyrum vocatur in Ponto herba, quæ & χαμαιπίτις dicitur, Dioſc. l. 3. c. 57.

Ὁ λοκωνίτης, herba quædam, syluestre olus, vt exponit Galenus, βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης: vsus est Hippocrat. ἐπὶ γωνιακῶν li. primo.

Ὁ λολυγὼ, &

Ὁ λολυγμὸς, ὁ, ὁ, ciulatus muliebris, vociferatio. Il. ζ, αὶ δ᾽ ὁλολυγῇ πᾶσαι ἀθὴν χέρας αἰόρνυον ὁλολυγὴ δ᾽ οὖρ ἐγωνιακῶν ὄλυξη, Eustat. ibid. ſuppliciа muliebria dixit Saluſt.

Ὁ λολυγόνες, genus ciulatus, quem emittunt mares ranæ, quum fœminas ad coitum vocant, quem etiam ololygines Latini vocant, ὁ ὁλολυζοντες. vide Plin. l. 11. c. 37.

Ὁ λολυγὼν, ὁ Θ, auis ſolitariæ genus apud Aratum: quam Cicero acredulam vocauit.

Ὁ λολύζω, μ. ὐξομαι, υχα, cum clamore ploro, plaudo, ciulo, clamito, ᾗ κεκωμῆς ἄδχμαι, Neut. abſol. In epiſt. Iacobi cap. 5. τὰ κλαύσατε ὁλολύζοντες, flete vlulantes. ὁλολύξει, ἐλοφυρμὸν ἐφ᾽ ἡμῖν ἄξατε, Od. pro locutus eſt, Nonn.

Ὁ λομελὲς, ὁ, ᾗ, ὁ, ἡ, omnibus ſuis partibus conſtans. ὁλομελὴ ἔρπυκα τε, fercula integrorum animalium, Athen.

Ὁ λος, nigrum ſeu atramentum ſepiæ piſcis.

Ὁ λοῦσ, cum ſpiritu tenui, ὁ κατὰ τὸ ἀρχαῖα συκῆς, Euſtat. Iliad. ϛ. Ὁ λω.

Ὁ λοφώδ-ης, ου, ὁ, ἡ, ſcatens fimo. vnde ὁλοφώδ-ης γάδων, os maledicum conuitiatoris & ſpurcum dixit quidam, quaſi ὅλω ὀφθῳ, ᾗ τοι γάμετο πικρὸς.

Ὁ λκος, ſulcus Heſych.

Ὁ λοίτερχ-ος, ου, ὁ, rotundus inſtar rotæ, perniciоſus in currendo, faxi epitheton, Iliad. ϛ. σφαιρύλ-ος, ᾗ ὁλότερχ-ος Suid. vide de Ὁλοίτερχ-ον.

Ὁ λοὸς, οὸ, ὁ, perniciоſus, ὀλέθρι-ος, κακός: vnde ὅλ-ος & ὁλοὸς ἄτμος, Hom. Od. ξ, & ὁλούσατο, ὀδ μὴ, Odyſſ. θ, τὴν τε δὶ αὖς φασκὼν ἀριστοφόνον ὁλοὸν τὸς ὀδὼν, id eſt, odor teterrimus. & apud Apollon. Rhod. ὁλοὸν πῦρ, ignis edax. Hom. ὁλοὸν πολέμοιο, id eſt, belli exitioſi. Heſiod. νὺξ ὁλοὴ, ὁλοὸν γῆρας, grauis ſenectus, Apoll. Rhod.

Ὁ λόφρων, ονος, ὁ, perniciоſa ſciens, perniciоſus, exitioſus, ὀλέθρι-ος, κακοπαθὴς, Hom. Il. ρ.

Ὁ λοπόφορος, totus purpureus.

Ὁ λοπτέρυξ, ὁ, q. totipennis. Ariſt. in hiſtor. Animal. τὰ ὁλόπτερα dicuntur, quæ alas continuas habent, i. non plumis conſtantes, vt muſcæ & apes.

Ὁ λόπτ-ον, excorio, cuello, λεπτ-ύνω, πέλω, κολάπτω, Heſych.

Ὁ λόσυρος, Athen. lib. θ. τὸ δὲ σκυφὶ, φησὶν, ἐμέσας ὄστρακα ὀξύτατα, οἱ δὲ πελασὶ σφίσκη, οἱ δ᾽ ὑπὸ ὁλόσυρον ἐρεσσεροῦσιν, eſt igitur ὁλόσυρος triticum integrum, ſeu quod integrum coitum eſt.

Ὁ λόῤῥιζ-ος, ὡλοσκαπτέται, radicitus auellitur, vel refoditur, Theophr. hiſt. l. 3. c. 18. ὁλοῤῥίζει ἐκ γῆς ὁλοιῶται, omnino eradicantur, c. 15. Prouerb.

Ὁ λ-ος, ου, ὁ, totus, cunctus, integer, ſolidus. ὅλοι ὁλόχρυσοι, Lucidem, ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος, metallo ſolido & puro. Sch. ὕσαρχ-ος ὅλων ἄνδρ᾽ ἐπιδώσας, ὑχ ὅλων σφετηρὶς, id eſt, ᾧ ὅλ-ον. Anominue ὅλ-ος ſolus dicitur, inquit Donatus: vt ab ἰδ, ſus, ὅλ-ος, ſex. & ὅλη ἀδικία dicitur à Platone lib. 1. de Repub. ſumma iniuſtitia, id eſt, πανία. π᾽ ὅλον, vniuerſum, vniuerſitas, rerum ſeu tota, ſumma. ἀς᾽ τὸ ὅλον εἰπεῖν, vt in vniuerſum dixerim. Plat. de Leg. ὅλον ἀδικεῖ, οἷο iniquus eſt, id eſt ib. π᾽ ὅλ-ον οἷος, ὁπ-οῖ ἀνὴρ ὢ ὅλ-ος, prorſus & in vniuerſũ, Plat. de Leg. ὡς ὅλως id eſt explicatur apud Ariſto. ante ſyllogiſmos. ᾗ τὸ ὅλον, derinue Xenoph. τὸ δὲ ὅλον, ἰδεῖν. τὰ ὅλα, Plut. in Pericle de Anaxagora philoſopho, πεῖ ὅλως φύσεως ἢ τὴν ὕλην, ὑδὲ᾽ ἀδάκτυλον διανοεῖσθαι ἀρχὴν, ἀλλὰ τοιῶ ἐπίσχοντι κρυβεῖν, &c. rerum principia non inire tuna ac neceſſitate ſed in mente pura locauit, &c. Idem: τὰ ὅλα vocat rerum ſummam, in Fabio. τὰ ὅλα τῆ ὧν ἀνάβλεψιν ἔσεσθαι, de ſumma rerum aleam iacturus, Demoſthen. ὅλα γνώμης, integrae res, ſumma rerum, idem. ὅλων τῆδ᾽ ἐκτήκειν ἀπόστει, vniuerſorum murorum euerſio, idem. ἐπὶ ὅλων, prorſus Ariſt. de mundo, ᾗ ἐπὶ ὅλων πάντη, i. omnino patibilis.

Ὁ λός, ου, ὁ, atramentum ſepiæ, ὀνόμ-ος τὸ μέλαν τῆ σηπίας, apud Ippoc. vbi πικρὸς νίτρος ſcribitur, tamen eſt oxyton. Cyrillo. id Heſych. ὄνομ-α τὸ μέλαν τῆ σηπίας.

Ὁ λοσηρικὸς, ὴ, όν, τὸ ὁλοσηρικὸν ἐσθῆς, veſtis tota ex ſerico, pro eo non dicitur & ὁλοσηρικὸς τὰ ὁλοσπαρακάκους, indoctus tibicen ſcomma ita dictus.

Ὁ λοσπαλὴς, Heſych. ὅλως κρατισσάζουσ᾽ ἢ κρατεγόμενος.

Ὁ λόσυρ-ος, duriſſimus.

Ὁ λόσυρον, holoſteon herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 12. à contrarietate, quum tenera & permollis ſit ac omni prorſus duritie carens, vt notat ibid. Marcel. Legitur tamen in Græco Dioſcoride ὁλόγυον, apud Plin. verò holoſteon.

Ὁ λοσύμων, ον, ὁ, ὁ, ἡ, ὑ ὁλοσύμονες πολύσαρκοι, ἢ ταυτὶ Pollux ex Theophocle.

Ὁ λοσφυρὸς ᾗ Ὁ λοσφύρωτος apud Heſych. ſolidus, non conſutus, ſed ductus malleo, στμὸς, νάσ-ος ᾗ ἐδαμοῦ διάκωθ-ος, vt ſunt aera & ſtatuæ quædam. Plinius lib. 33. cap. 4. Aurea ſtatua prorſus omnium nulla inanitate, & antequam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant holoſphyraton, in templo Anaitis poſita dicitur. Dicitur etiam Ὁ λοσφυράπτος. Ἰοσεφ. σὺν ὅλος. Κοίσ-ον ἐν τῷ ἱερῷ λαμάδες δύο ὁλοσφυρήκατος χρυσᾶς, tralatio ſoldam ex auro. vide Σφυράπτ-ος.

Ὁ λοφερέστατος, Aduerb. Bud. in epiſt. prior.

Ὁ λοφερὴς, ὁ, ὦ, ᾗ, integer, plenus, totus, conſummatus ὅλος ἢ κίνδυνος. Polyb. in 3. de ſumma belli dimicatione. vnde ὅλος ἐστὶ μέρος Philoni, id eſt, ampliores partes. & τὸ ὁλοφερὲς ἀφυπὸ, id eſt, præcipuæ ſtirpes. ἀσπαλιὸν ὁλοφερέστερον κατὰ πᾶσαν ſpalathum otioſe & paulò hebetius contuſum, Barbarus: ἀγρὲ τυφὸν, Marcel. plenius tuſum, Ruellius, Dioſcoridis. 2. cap. 94. ὁλοφερέστερα κακομιμῶμαι, contuſa: ſed non ad ſcobis dum, Hermol. intergrè tuſa, Marcellus: exactius tuſa, Ruel. Dioſc. c. 94. εἰς ὁλοφερέστατα μᾶρα θλάσας, &c. particulatim frigens, Ruellius minutiſſimas partes concidens, Marcel li. Dioſc. c. 84.

Ὁ λοχερὸς, planè, ad extremum, ὁλότελὸς Suid. τελείως, Heſyc. B. in epiſt. poſt. ὁλοχερὸς σωθὴσάσας, penitus contundens, Marc. pleniuſculè confringens, Ruell. l. 5. Dioſcoridis capite 74. ἀκρεμὼς κακομιμῶμαι, contuſum. ſed non ad ſcobem, Barbarus: tegrè tuſum, Marcellus: planè contuſum, Ruel. Dioſcor. l. 2. cap. 94.

Ὁ λόχυς, ὁ, ſimplex vel ſolidus, Platoni in Politico.

Ὁ λόχυσ-ις, οἱ, pediculi tenacéſque pomorum è quibus pendent. Nicand. gemmas ᾗ ὕξ-ησις malorum punicorum ὁλόχυς ἐστὶν ἐκ Theriacis, ξίδης δ᾽ ὑμένες ἐκπεφυότες ὁλόχυς λύγίοις.

Ὁ λόχρ-ος, ου, ὁ, marifcus, genus iunci apud Theophr. l. 4. c. 13. hic plant. de quo Dioſc. li. 4. ca. 52. vbi genere Fœmin. enuntiatur ſicut & χρὸς, ibid. vſurpatur prouerbialiter de duro & præcaci fermone, quo velut os alicui percellimus: quanquam Lexicographi, vt Eraſm. ſcribit in Chil. ὁλόχρως habeant pro ὁλόχροον. vide χρὸς.

Ὁ λοτελὴς, ὁ, ὦ, ᾗ, totus, integer, perfectus. Paulus 1. ad Theſſ. cap. vltim.

Ὁ λότης, τος, integritas.

Ὁ λότρυχ-ος, ου, ὁ, lapis rotundus, qui ὁλότρυχ-ος ſupra.

Ὁ λοφίδας, Heſych. dicit eſſe ἐδᾶς λάγνας.

Ὁ λόφευ, vellere, zizaniam extirpare, Atticè.

Ὁ λοφλυκτ-ίς, ίδ-ος, ἡ, puſtula, tuberculum. Galenus ὁλοφλυκτίδας pud Hippocrat. exponit per φλυκτίνας. Dicitur etiam Ὁ λοφλυκτὶς ἐδὶ, ὁ Θ. Theocrit. Edyl. 3. Μικᾶλε ὄθι γλάσσας ἔκρας ὁλοφλυκτὶς φύσης. Sic puſtulam enaſcentem in lingua ſignificauit, quam volu

chrale ἢ ὑπτιάσεις, Poll. vide Νόμος pro modulo.

Ολυνδάζειν, caprificare, Gaza apud Theophrast. libro secundo, histor. plantar. capite nono, transfertur etiam quadam similitudine ad palmam arborem. Theophrastus de caufis plant. libro 2. capite 13. ὥσπερ τὴν ἐρινάζειν loquens, τὸ δ' ὅλον τῆς φοινίκων συμβαίνει καὶ ταύτῃ ὑφ' ἡμῶν ὁμοίωται τούτῳ, διὸ καλοῦσιν ὀλυνδάζειν αὐτὸ, id est, caprificari. Sic enim dicendum non caprificare. Palladius in itunio, caprificandæ sunt arbores fici, id est, fuspendendi grossi ex caprifico, &c. vide Ολυνθος.

Ὀλυνθίας, ὁ, ὁ ἢ ὑς fylueftris, arbor, ἡ ἀγρία συκῆ, Latinis caprificus, Græcisque ἐρινεὸς ἢ ἐρινὸς fiue ἐρινός: vnde ἐρινάζειν, ἐρινεάζειν, ἢ ἐρινεύειν, ut ὀξεναζειν apud Sophocleum, id est, caprificari (hoc est, grossos ex caprifico decerptos ficulneis arboribus fiue ficis fuspendere, vt ficariorum culicum opera matureſcant ficus. nam διάπασα σύκη, ab his quæ caprificationem expertæ maturitate bonitateque longè fuperantur) & ἐρίνασμος Theophr. caprificatio Plinio. Atque in Palmis ὀλυνθάζειν etiam dicitur, quod caprificationis ſpecies eſt, Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite vltimo. Fici autem ſylueſtris pomum etiam caprificus vocatur. Plinius libro 15. capite 19. vbi caprificationis omnem rationem explicat, Caprificus vocatur, inquit, ſylueſtris genere ficus nunquam matureſcęs, ſed quod ipſa non habet aliis tribuens, quoniam eſt naturalis cauſarum tranſitus, aptę è putreſcentibus identidem generatur aliquid. Ergo culices parit: hi fraudati alimento in matre, puti eius tabe, ad cognatam volant, morſuque ficorum crebro, hoc eſt, auidiore paſtu aperientes ora eaitum, atque ita penetrantes, intus ſolem primo ſecum inducunt cerealęſque auras immittunt foribus apertis, &c. ex Theophr. libro ſecundo, hiſtor. plantar. capite duodecimo. Caprificus, etiam Græcis ἐρινεὸς, quin & ἐρινὸς fiue ἐρινός, ἡ ἐρινεὸς pro ipſo fructu. Ὀλυνθος verò proprię eſt σῦκον ἄωρον ἢ ὃν ἔπτυσμμένον fiue πέπαιον, ſicus immatura, Latinis hic vel hęc groſſus dicitur: effertúrque propriè de fico domeſtica vox vtraq; tam Græca quàm Latina ſimpliciter: alioqui cum adiectione, vt Groſſi caprifici, ἢ ἀγρίας συκῆς ὄλυνθοι. In Apocal. capite 4. καὶ οἱ ἀστέρες τὸν ὄφεων ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη. Tamen plerunque confunduntur aut hores differentiam, indifferentérque ab ipſis vſurpantur ἐρινοὶ καὶ ὄλυνθοι qui & ἐρίνακες dicuntur. Omnium teſtimonia producam. Galen. Simplic. lib. 7. τὰ δ' ἡμερωθέντα σύκα ἐρινεὸν καλοῦσι, διαφορητικὴν ἐνεργείαν ἔχοντα καὶ ἧττον ἡμῶν οἱ ὄλυνθοι. vbi ἐρινεὸν σῦκον, id eſt, caprificus, & ὄλυνθος, groſſus. Conſtantinus Cæſar γεωπονικῶν, libro decimo, vbi præcoces ficus artificio effici docet, ἐάν δὲ λάκες ὦσι τὰ καιρῷ ἐσθιόμενα σύκα, κόπτειν ἀκροτόμῳ ἢ πάσσε ιῷ ἀπὸ καλαμίνης χειρὸς τὸν ὀλυνθὸν, id eſt, ficus immaturas & groſſulos. Dixitque Palladius in Martio, Si maturam ficũ vis ſerotinam facere, incipientes groſſos decute, cùm illis fabæ magnitudo. Et, Vt ficus citò matureſcant, ſucco cæpe longioris cum oleo & pipere mixto vnge poma, quando groſſi incipiunt ſubrubere. Columella libro de arboribus, At ſi voles ficum quanuis non natura ſeram facere, cùm groſſuli minuti erunt, fructum decutito: iterum alterum edet fructum, & in hyemen ſeram differet maturitatem: Quod etiam antea ita extulerat libro quinto. At ſi voles ficum, quanuis non natura ſeram facere, tum groſſulos priorémve fructum decutito, iterum alterum edet, quem in hyemem differet. Idem au thor γεωπον. citato lib. cap. σῦκα ἄωρα σύκων, id eſt, de groſſis, ita inquit, τῶν σύκων οἱ ὄλυνθοι οἱ ἐπιπίπτοντες &c. Quibus docet fici vti groſſos teneant ne decidant ex arbore: quod & Cato de Re ruſt. 94. cap. Dioſcorid. libro primo, capite 186. οἱ δ' ὄλυνθοὶ ὑπό δί τινων (vt à Theophraſto hiſtor. libro ſecundo, cap. duodecimo) ἐρινεοὶ καλοῦνται. Ibidem, φασὶ δ' ὄλυνθοι, coctæ groſſi, ἢ ἀπὸ, crudæ groſſi Plinio libro 23. capite ſeptimo, vbi & groſſi caprifici (diſtinctionis cauſa) id eſt, caprifici ἢ ὄλυνθοι συκῆς ἢ ἀγρίας. Athenæus διαιωσαμένοις ἰσχάσι libro 3. τὸ δ' ἔνδρον ὁ ἀγρία συκῆ ὃς ἂν τὰ ἔρεπτα, ἐρυθὸς ἐξ' τὸ ἄῤῥεν λέγεται, & ab Homero Odyſſ. μ. ἐρινεὸς. Sophocles, πέπων δ' ἐρινὸν ἀχρὸς ἂν ὁ ἐρυθρὸς, ὄμφαξ ὀξυκεράζεις λάγῳ. vbi arboris nomine fructum nominauit: πέπων δ' ἐρινὸν dicere debuerat. Amerias apud Athenæum, ait ἐρινεαὶς καλεῖσθαι τοὺς ὀλυνθους. Theophraſtus autem libro ſecundo de cauſis capite duodecimo, groſſos ſici vtriuſque generis ἐρινεὸς vocat ἢ ἐρινεὸ: vbi οἱ ἥλικες οἱ ἐν τῇ ἐρινεῶνι τῇδ' ὑπηκριαννυμένων γινόμενοι, culices ficarij ex appenſis caprificis enatitèrem, ὑπὸ τοῦ τὰ ἢ ἀφεστῶτα τῇδ' ὑπὸ τὴ συκῆς ἐρινεὸν, euolant & inſident fici groſſis, ibidem, βολύρας ἢ ἢ γίνονται, ἢ ὑπὸ ὑόντας πάλιν οἱ ἥλικες εἰς τὰ ἐρινεὰ: vbi, Culices autem & gigni ex caprificubus, & rurſus eaſdem ſubire, ratio eſt, tranſtulit Gaza non bene: dici enim oportuit ex groſſis: communi ſcilicet voce groſſi ἢ ἐρινεοὶ, qua ſignificauit ficarios culices natos ex caprificis vel caprifici groſſis, rurſus fici groſſos ſubire. Idem, πλεονεχεῖν ἐν ἐρινεοῖς, caprificos arbores intellexit. Ὀλυνθος verò apud ipſum Theophraſtum multùm differt à groſſo ἢ ὑπὸ τὴ ἐρι-

νῦ.Nam grossus fici nomine continetur,non verò Olynthus: Item fitu differunt : grossus enim prouenit foliorum patte aduerſa,id eſt,ἐμπροσθεν τῆ φύλλων : Olynthus verò auerſa ἡ ὑπόθεσις τῶ θρύου,ᾗ ποῤ αὐτὸ τὸ θρέξαι μέλαν , ὁπηνίκ ἡ κατωτέρω πολύ. Theophraſtus de cauſis plantar.libro quinto,capite ſeptimo. Οἱ δ' ὀλυνθοι,συωιπροσυκίδεν τ' χρόας,πιπαίνονται μᾶλλον τῶν. Quibus colligitur Olynthos maturandi difficultate cum caprifici groſſis conſentire. Sequitur,ὃ'τι δ' ὄλυνθος ἡ φῦσα πᾶς ἐσπι. αἰεὶ γὰ γίνονται πὰὐ αὐτὰὶ ᾗ τὰ παλαιὰ ὥραν , ὥσπερ ἡ ὁ ῥόδ διαφορὰν (leg.διφόρων.& de biferis ficis,vide Plin.in 15.cap.18.) συκαὶ λεγόμεν ἀκαρπὸ.Ibidem ait,ἡ ὑπόθεσι τῆ φύλλων πάντα ταῦτα χάσκοντα, ἡ ἐν ἄκροις τὸ σῦκον ὑμφορέθεν. Hinc Ὀλυνθοφόρος συκῆ dicitur ficus olynthos ferens.Ibidem,Ὄλυνθος ὑπολειπεῖ τὰ τῆ ῥῦ συκαῖν ὄζον.ἀλ ὡῤ τὸ ὀλυνθοφόρον μόνον,σύκα ᾗ φέρουσι,ᾗ ὡ σὺν τὸ ἐλαιαῖς ὀλυνθους φέρουσι καὶ ἐ σαθμοῖς . ὕστερα ᾗ φέρουσι ἡ σύκα ἡ ὀλυνθοις μὴ ἀεὶ , ἀλλ ἐπάνω , ἡ ᾗ ἐ σαθμοις . φέρουσι ᾗ τὸ ὀλυνθον ὁπόταν τὰ ὄρνι,&c. Ex paulo poſt olynthos ita diſtinguit a groſſis,ὁ γὰ ἄμμα σκώπτας,καὶ αὐτὸ ὡῤ ποῖ τυγχ φέρουσι,τοῦ ὀ μικρὰ ὡῤ τῆ ἐρινοῦ. Gaza paſſim caprificos τοὺ ὀλυνθους malè exponit. Nam & id Latinum habet propriùmque vocabulum,id eſt,abortus.Plinius libro 16. capite 25. in ficis mirabiles (propter naturam creſcendi. nam cùm ficus ſuper folia,ἡ ὑπόνοι ἀ ἐμφορέθεν ἀπὸ φύλλων,ὁ'λυνθου verò,id eſt,abortus ſub foliis ἡ ὑπόκρατα ὃ ὀπηνίκ πρῶ ὄρνιν) ſunt & abortus qui nunquam matureſcunt. Idem Plinius ὄλυνθον groſſi nomine ſolet etiã appellare minus diſtinctè. libro 16.capite 26.vbi cùm dixiſſet ficum ſupra folium pomum ferre,cùm aliæ arbores ſub folio,ait:infigne proditur in quodam genere Ciliciæ,Cypri,Helladis,ficos ſub folio,groſſos verò poſt folium naſci.vbi groſſos hoc loco non ἐρινοὺς,ſed τοὺ ὀλυνθους abortúſque appellauit:legendúmque pro ſub folio, ſupra vel ſuper folium : nam fici & caprifici ſimiliter ab aduerſis folis naſcũtur, id eſt,ἐμφορέθεν πρῶ φύλων,quod conſtat ex eo cap.& ſequenti.Itémque ex Athen.qui ita ſcribit libro tertio,ὁι ᾗ περὶ Θεόφρ ἡ φυσικὴς ἱστορίας ὁ' φιλόσοφός φησι,ὅ'τι αἱ μὲν ἡμῖ ἡμέρ συκέαι ἐν τῆ τὰ Ἐλλάδι,ἡ οἷσι κιλίκιαι,ἡ Κύφρῳ,οἱ ὀλυνθοφόροι : ὁ' τὸ ὠῤ σῦκαι ἐμφορέθεν φέρει τὸ φυτὸ (leg.φύλλ) ἡ ᾗ ὁλυνθον οὐ ὀπόδιν,&c. Hæc fuſius diſtinctionis cauſa:quia hæc à nemine,quòd ſciam,adhuc obſeruata ſunt, aut ſaltem nondum memoriæ prodita. Hinc

Ὀλυνθοφάγη,olynthos ferre,id eſt,abortus , vt ſuprà diximus, vel ferre groſſos ſiue groſſulos. Theoph.hiſt.l.3.ca.8.πᾶσι βρύου ἰοquens,φύτ ᾗ συκῆ,ἡ τὰ ἔρεια τὰ φερόμεν πρότερα , ἡ ἐ τινες ἄσφ τῆ συκῆ ὀλυνθοφορέσθαι.vbi obſerua τὰ ἔρεια τὰ φερόμενα πρότερα ſignificare τοὺ ὀλυνθους,i.abortus,graſſoſq; procidituos,quos & caducos poſſis dicere,vel cadinos cum Plinio.hunc locum ita fœdè tranſtulit & corrupit vir alioqui doctiſſ.Gaza,ficus,inquit,groſſos præciduos & caprificos,ſi quæ inter ficos caprificare conſueuere.vide φερόμενος.

Ὀλυνθοφόρος,vide Ὀλυνθος.

Ὀλυνθος,ramentum,purgamentum,ξύσ τερμμα,ξύσμα,ξύσμα.

Ὄλυρα,ας,ἡ,κελ.ἐδὸς κεφάλαιος κυκεῶ , legumen nigrum cruo minus, quod hodiéque apud maritimos Lyciæ maioris nomen ſeruat.Siligo,interpr. Theodor. nonnulli,à ſiligine feparant : vt notat Marcell.interp. Dioſcorid. libro ſecundo. Valla nunc auenam,nunc far interpretatur.Herodotus,φερόμενοι ᾗ ὦι τῆ ὀλυρίαν πυκνώττες ἀ σπορ.Idem alibi ſcribit panem olyra confici,appellaríque ζειὰν ὑπὸ τ Αἰγυπτίων,ἐ faſſe, Idem Herodotus libro ſecundo Dioſcorid. libro ſecundo, capite decimotertio,ὁι ἡ ὄλυρα ᾗ ἐκ τῶ αὐτῶ γίγνεσ ὅπ ᾗ ζειαὶ , ἀτερφοτέρας ᾗ ἡ μὲ ποσὶν ἐκείνης : atque hæc in panificiis vſurpatur, & κέμινον vocatur eius farina craſſior. Plinius libro 18.capite decimo, arincam exponit.Galenus ζειαὶ apud Hippocrat.per ὀλύρεις explicat.Homerus etiam pabulum facit equorum:Iliad.θ,ἵππους ᾗ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι,ᾗ ὀλύρας: interp. εἴδους σαρκώδους ἀβοτάνου κριθῆ. vide Ζειά.

Ὀλυσβος,turbidus,niger,ζοφερὸς,μέλας,Hippoc.

Ὀλύσθ,pernicioſus.Heſiod.τ' ᾗ ὀλέθριον ἔτι γίγνεσθ.

Ὄλωλα,perij:Atticum medium perfectum ab ὄλω.Soph.μᾶλλ ὀλώλαμεν,idem,οἴχομαι,ὄλωλα,διαπέφθημαι. Idem φερόμενος ἐπεὶ ὄλωλα θάνατόν τε σὸν κρατῶ,ab hoc necatus eſt lethali caſu.

Ὀλωλεκα,perdidi:Præterit.Atticum ab ὀλέκω.

Ὀλωλὲς, perditus,Soph.

Ὅλως,omnino,σκεπτικῶς,omnibus modis, in ſumma,ſemel, vno verbo,ἑνὶ λόγῳ,vno nomine,denique.Plato de legib.ὅλως δ' ἐπῶν,in vniuerſum autem,omnino autem.Xenophon,ὅλως μὲν τὸ ὑπάρχον ᾗ τινὶ τ σκῶν φερόμενοι, prorſum tamen,&c.ὡ ὅλως, denique,Lucian.σὺ ὑποῦν.ὅλως,pro vno nomine,ad ſummã: Ariſtoteles ſecundo Rhetoric. Διὸ κρίνουσι τοὺς ἀγῶνας , ὑφ' οἷς ἡδ.ἔσ ὅλως ὅτι ὑποκρίνεσθαι, ἡ μὴ κατηγοροῦντες ἀγελεῖς εἰσὶ ἡ ἀπολογούμενοι.ὅλως ὅτι,inquit Strabo , ſummatim cum præcidenda eſt longa oratio ἡ ὅλως ἄπτοσι οἷμαι τοῖς πολιτίαις ὁ τυφανὶς ὄφις τὰ κὰ τ' ἀμορφ χρόμεν ἔχων Demoſth.

Ὁ ΜΑΔΕΤΩ,congrego,ἀθροίζω,Heſych.

Ὁμάδ,ου,μάσα,clamo,tumultuor,fremo.Ody.ἀμφ τῶμεν ἡ ὁμάδ τοῦ. Apollonius , οἱ δ' ὁμᾷ ἐκ τοῦ ἀμφ θρῳπολέος ὑπέτρεσ,ᾗ ὁμοῦ αὐτοφόνοισι.ὁμάδ ᾗ ἄβρᾳ τὸ ὁμοῦ ἄζετο , ὁμαδῶς τε ὠὴ , quit Interpres.

Ὁμάδος,ſummatim.

Ὁμάδος,ου,ὁ,ἡ.2. breui, conuentus,cœtus,πλῆθ,congregatio,ἀθροισις,ὄχλ,πάροχ,turba,exercitus,θόρυβ,tumultus,motus,ſtrepitus,vox ex multis,quaſi ὁμοῦ ἀδέω.vel ab ὁμοῦ δέω. Plato 2.de Repu.βλίβων ὁμαδοι περὶ χνται,librorum acquum proferunt,i.πλῆθ.

Ὁμαιμος,ου,ὁ ᾗ ἡ,&

Ὁμόμαιμος,ου,ὁ ᾗ ἡ,ἀδελφός,frater,ſoror,ciuſdem ſanguinis,cõsanguineus,συγγένης,conſanguinitate & affinitate coiunctus. vox poetica,Pollux.

Ὁμαιμοσύνη,fraternitas Quinctil.conſanguinitas,in Epig.

Ὁμαιχμία,ας,ἡ,συμμαχία,confœderatio,ſocietas,mutuum auxilium in conflictu,concordia bellandi, Thucydid.ὁμαχία συνπίσεων πρὸς τ Ἀθηναίους,belli ſocietatem aduerſus Perſas cõtraho,Herodot.Dicitur & ὁμαιχμία,Heſych.

Ὁμαιχμιὰς,ου,ὁ,confœderati,commilitones,σύμμαχοι.

Ὁμαλὸς,Aduerb.ſimul,ὁμοῦ.

Ὁμαλὸς,idem quod ὁμοιὸς,æqualis,par,æquabilis. Theophraſt. libro tertio , hiſtor.plantar. capite quarto , τὰ ὁμαλὰ ᾗ ὄρη, montium planities : montium loca plana & æquabilia.idem libro 3.capite 28. de cauſis plantar. εἰς ὁμαλὰς πόσνν, i.planum lapſa, A triſt.in Probl.ὁμαλᾶς ᾗ φρῖ,renes æquabiles.idem 1.3.de part.Anim.

Ὁμαλίζω,μ.ίσω,ἀ.ισα , explano , demuleo , æquabilis aliquid facio , vel fio & procedo , æquabiliter amplior què digero,coæquo,portionibus æquis digero,læuigo,explio, κατα.λ,ſeruo æqualitatem, ſum æquabilis,æquum muentum & æquum numerum facio : quo d adæquo Latinlicitur,ἰσάζω.Aristoteles ὁμαλίζει ᾗ ἰσάζει τοὺ κτίσεις dicit phon, ὁμαλὰς τα ὁ ἀλκατὸ,ſpicæ æqualiter tundentur & rentur.Quod & ὁμαλύνειν dicitur.Iſocrat.ad Philip.ὁμαλισμ ᾗ λεις ὧσπ ᾗ συμφορὰς.

Ὁμαλισμὸς,οῦ,ὁ,æquabilitas : & inclinatio accentus,quo i: attollitur ſyllaba nec deprimitur , ſed æquabiliter pronciatur.Ariſtoph.interp.ſuper hoc in Pluto,ἀπὸ δὲ νῦ,τὸ inquit,ᾧ ὁμαλισμὸν ἀναγκαῖον:addit que ἡ κλίνεται τὸ εἰς.

Ὁμαλὸς,ὁῦ,ὁ,planus,lætus,æqualis,par,æquabilis , enodis declinis.ἡ ὑδρὰ ἀ ὁμαλὴ , irrigatio æquabilis , Plato in T xo. ὁμαλὴ δίαιτα : æqualitas ciuilis: cui opponitur πλεον Athenæus.

Ὁμαλότης,ητος,ἡ,planicies,æqualitas,adæquatio.ὁμαλότητα ποιῶσαι,ᾧ ᾗ σαῦ Ariſtotel.vocat 2.Polit.quod Cicer.bonor æquationem,lib.2.officior.Galenus,ἡ ὁμαλότης τὸ σφυγμ ulſus æquabilis.

Ὁμαλύνω,μ.υνῶ,π.υγᾶξ,explano,polio,adæquo ad æquali em redigo,Act.Accuſ.Ariſt.6.Metaphyſ.ἀ τὰ ὑγιεῖα,δὶ ὁ. ωῦ,ὁμαλ,i.ad æqualitatem redigi.

Ὁμαλῶων,æquans ſolo.

Ὁμαλὼς, æquabiliter,ſedatè,ὁ ὁμοίως,ὁμαλὰς λέγουσι , vno dicunt,Plut.in Solone.

Ὁμαῦ,ὁ,ſimul,Heſych.ὁμοῦ,συμφόνως.

Ὁμαυλέω,abſterge , κτένιζε, idem Heſych.potius tamen ἡ ὁμαυλέω.

Ὁμαυτέω,μ.ήσω,ἀ.ησα,ſequor.Iliad.ν,τὰ δ' ἀ ᾗ ὁμαρτέσθω , in uti ſunt per ſyncopen pro ὁμαρτησάτω.vnde ὁπιμαυτέω,ὑπαυσωκάζομαι,ſum comes,ſequor.Neut.Dat.iungitur.Heſ.ὁμαρτήσας διὸς ἀμφίς.

Ὁμαυτὸς,ſimul,collectim,vnum poſt alium,ὁμοῦ ᾗ κῦ τῶν,eodem tempore, Iliad. ι , ἡ ᾗ τὸν μὲν ὁμαυτὸ δύο ἔσχε μαχέσ ἐκ χθόν ἰόν. Euſtath.annotat Ariſtarchum oxytonos ſcripſiſſe ὁμαυτὸν : lentem eſſe πλακουντίδιον ἐκ ὁμαρτιδίων : ſignificante ἰτιδίων, vnã,ſimul ſeu vna ſetie.

Ὁμαῦς,αῦδος,ἡ,vniuerſitas.

Ὁμαυτὸς,ὁῦ,ὁ,commilito,in Epig.

Ὁμαυλῶ,ῶ,ὁ,concinnus,conſonans,cohabitans,ὁμόφων ὁμαυλῶν.Soph.στοιβεσὰ τὰ χόρτα ὁμαυλῶ.

Ὁμβρίων,μ.ήσω,ἀ.ησα,pluto,ὄμβρ τὸ ὁμοῦ ἐεῖν,πλουσαμφ τὰ β. N tr. Accuſ.& interdum abſolutè,ὄμβρ ὁμβρέσε,panis pluet,N.in Orat.εἰς τὸ ἄρτον πάχα.

Ὄμβρακα,ατος,τὸ,imber.

Ὀμβρίμος,ου,ὁ,pluuius.Heſiod.χείματος ἄρῖμ ὄμβρίμου : vt etiam ὁμβρηρὸς legitur.

Ὁμβρία,ὁμβρίας,Theophr.l.4.c.6.de cauſ.plant.ὑπ' ὁμβρίας ὑσάντ,frequentia imbrium prouenire.

Ὀμβρίας, &

Ὀμβρίας,τα,catuli ferarum,Pollux. τὰ ᾗ σκύλακα πρῶ ἀχέλοντα ὁμβρίαια vocant Poetæ,ἡ ὑμεῖς&. Euſtath. habet ὀβρίκα & ὄβρια.

Ὀμβρίζω,ὁ,ὀμβρίσω,imbre rigo,imbre madefacio ſeu humecteite

ſin li-

fi liciter made facio, ὑγιαίνω, in Epig.
O ιωσης, ὁ, ἡ, q. gratificius, qui res magnas peragit.
O ιωσιτης, ου, ὁ, habens patrem potentem.
O ιωσις, εως, ὁ gratia, impetuosus. Hesiod. ἐπεὶ σὺ τὸ ὁμοῦ ἔειπ. id
εκαστον ᾧ ἑκάστῳ, ἰσχυρῶν. Homer. Iliad. 2. ὁμόμεσον ἔχ ὄν, te-
n validum & graue.
O μβρος, ου, ὁ, pluuialis, pluuius: vnde ὄμβριον ἱερόν, Aristoph. ὄμ-
ρος ὁ ὗσ, exlestis aqua.
O μβοδῶν, pluuiam fundens.
O μβος, ου, ὁ, imber, μύσει οὐ πὸς ῥέρχη: ἀφ' ὧ τὸ ὁμοῦ ἔειπ. Aristotel. de
undo, ὄμβρος ἢ γίνεται κατ' ἐκπνοὰς νότου φύσεως. μόλις πποτε χωρὶς
ροφῆς δ' ἔχει τοπασιν, ὅταν ᾖ τὸ πνεῦμα ὑπὸ ἀνέμων ἐπλίγε. ὑπὸ μὲν δὴ ὄ-
μβρικὰς ὑγιείας διασαίρει: σπορὰ ἐκ ἔχ, ὑπὸ ἐρηρίας. ᾗ πὸν κελου-
ὁνίου, ὄμβρου μείζω ᾖ συνεχῆ συρρέοντα ὀπὴ γῆς φερόμενα, id
imber fit expressione nubis magnopere addensatæ, tot
ens differentias quotuplex est nubis compressio: quippe
e remissa si fuerit, mofles stirias dispergat: sin vehemeos,
gniores: hôcque appellamus ὑπὸν, i. pluuiam, imbris con-
ta stillicidia, cum maiuscula ipsa, tum vero ingi tenore
e tantia.
O μβρόφερος, ον, ὁ, ἡ, pluuialis, imbrifer. ὀμβροφόροι ἰσφέλαι, Aristo
μ. interp. ὄμβρον γένεσιν, ὀμβρίας πλημμύρας.
O μβώδης, imbre dilutus.
O μβος, ου, ὁ, eiusdem gentis & nationis, Suid.
O μφαι, Hesych. ἀπὸ ὠμοῦ σῖτοι, quod potius ἀμέμφεται.
O μῶς, idem affert pro ὠμότης iuratralii per futur. rectius expo-
nt iurabit ὀμόσει afferentes itidem ὑμὲ pro ἰουβὶς ex Gre-
r. Naz. dicitur etiam in prima persona ὀμόμαι.
O ῖ, ad adiunctum refertur, ὁδὶ ad remotum: & apud Lati-
s sic sæpius vsurpantur hic & illic: hoc tamen tum Latinè
n Græcè nec à Cicerone nec ab Aristotele obseruatur per-
cuò.
O ῖς, pro vnus, vt ὁδὶς τις pro alter: vbi τὸ πρῶτον ἔκει ornatus
ritii. Xenophon. in Sympos. ᾧ ὁ ἱππ τις ἀπὸ ἵππ, πρὸ ὠοῦ ἔϊρη-
ε πύπου διέξιοναι.
O ῖος, cohabitans, contubernalis, Plato lib. 6. Epigramm. εἰμὶ
ὐμφυτος ὁμοῖος θ. διόσκως, Suid.
O ῖτης, ου, ὁ, ὁμόνῳ, qui eodem lecto vtitur.
O ῖτις, ιδος, ἡ, Soph. ἰδὼν τὸ ὁμοιοῦν τὸν ἀριστοῦ, ἰ. τὸ σύζυγον.
O ῆ, iurabis, Naz.
O ῖος, similis.
O ῖος, simul, confertim, Aduerb. Etym.
O μος, ὁ, ὁ ὁμηγυρτὴς, ὁ, ἡ, simul congregatus, ll. ὁ, ὁμηγερὲς
ηγέωτο, ἰ. ὁμοῦ συναθροισμένος ἢ συναγωγή.
O μοσις, ὁ, ἡ, coetus, societas, concilium, Etymology. ἀθροισμα,
ἀθροισμὸς, ὁ, ἡ, συναγωγή. Ὁ μηχανὴ συναθροισμὸς congrega-
n in eundem locum cogere συναθροίζειν, ὁμοῦ συναγαγεῖν. Hoc
erbum Odyss. π. φαίνεται ὁμηγυρίσειν Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὰν. Apud
lesychium reperio & ὁμαγύρειν expositum itidem συναθροι-
ρειν, congregare.
O θροισμὸς, ου, qui similibus præditus est moribus. Apol. 2. ὁμὸ-
ας ἐσθῆτι ἡδέσι.
O μοιος, ος, ὁ, æqualium cœtus, ætatis æqualitas, Hom. Il. γ. ὁμοι-
ίην ἐφετεύων, in oratione Helenæ: i. τοῦ ὑπερέχειν μὲ ὁμοίους,
quales meas.
O λὶς, ιδος, ὁ, ἡ, cœtus Cicer. æquæus Virgil. ὅλιξ, ὑλιμόπους,
ιλίξ. Portio, cœtaneus, ætate par, æqualis, ὁ τ' αὐτὸς ἡλικίας.
Ὁδὸς ὁμιλικὴ ἐστὶν.
O μιλος, simul veniens, comes, Nonn.
O μπτὸς, ὁ, ἡ, obsidium (vt dicitur obsidio dare à Tacito) sed &
pro pignore quod datur in obsidium, ὅσα πάντες τὲ ὑμηρεύουσι τ
ἀσφαλείας ἕνεκα μισθὸν, mercedem obsidem, Thucyd.
O μπρεύω apsodiæ, & ὁμήρευε ἀλλ' ὃ τοῦ ὁ ὑμέρου. ὁμηρεύειν ὑπίαν ἐ-
νεγκ. Homericorum versuum causa.
O μφρόμεσπαι, τὸ, ἐϊ ἐχεσθαι, ἀσφάλισμα, ὁ μηρος, pignus, obses. μεγάλοις
ὁμηρίοισι δεδεῖ, μέγας magnis obsidibus deuinctos, Plutarch.
in Romulo.
O μφρόμορφος, ον, ὅμοιος, sum obses. Neut.
O μος, ὁ, ἡ, in vnum cœuenio, occurro, obuius fio: & lingua Achæo-
rum verusta, comitor, vt Theopompus adnotat. Odyss. ὁμη-
ρησεν δὲ μοι πατὴρ ἑταίροις ἄγγελον ἀκεῖν, id est, vna adfuit, ὁμοῦ συ-
νῆλθεν, συνέτυχεν. Hesych. ὁμηρεῖν ὁμοῦ ἁθροίζεσθαι ἢ συμφοιτᾶν. a-
pud Hesiodum in Theogonia circa principium φωνῇ ὁμηρεύσα
voce concordantes τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι exponitur & ὁμοῦ ἐ-
γουσαι, item ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.
O μηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, & eius dogma sequens. Syne-
sius in epist. Ἀκαπίᾳ, τοὺς μιτροφυεῖς ὁμηρίδας ὠλίμους, ἰ. ὁ ὅλμος
τοῦ δήμου.
O μηρίζω, τὸ βαδίζω, Homericis versibus celebro vel describo, κα-
τημερίζω. Gregorius.
O μηρικὸς, ὁ, Homericus.
O μηρικῶς, βαδίζω, & qui Homeri versus fubinde in ore habet.
Athen. l. 14. ὀκκλοῶπι οἱ ἐπιβαδίζοῦσι ᾗ ὁμηρικῶς.

O μοεθνησία, Homeri centones, in Epig.
O μογενήτωρες, οἱ, Homerocentrones, genus carminis ex Home-
ricorum versuum fragmentis.
O μογλωσσίδης, ου, ὁ, Homeromastix, i. Homeri flagellum. cogno-
nentum est Zoili cuiusdam.
O μογνὺς, ὑντος, obses, pignus, ὁμηρεύσασα, ἰσχυρὸς, ἀσφάλισμα. Polybius
in 3. ἔλαβε ἀφ' αὐτῶν ὁμηρας οὐ υἱεῖς ἢ ἀδελφιδοῦς τῶν ἡγεμόνων. Ὁ
Commentarius Aristophanis super his verbis Comici in A-
char. ὑμῖν ὁμήρους εἰς ἀσπονδίαν καθάπ. inquit, Ὁ μηρος ἐκαλοῦ-
το παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀνὴρ ἰσχυρὸς, & Eustathius de voce ὁμηρος lo-
quens, οἱ ἢ φασὶ τὸ ὅτι ἑρμηνεῖ ὁμηρος ἅτια πλεονασμῷ τοῦ ὁ ὁμοῦ ἢ τοῦ
αὐτοῦ ἀφαίρεσι, εἰς ὑμόνυμα γὰ αὐμόνυμα διὰ τὴν ὁμηρον οἱ διεγεῖρε
ὀνήσων ᾗ σωπᾶ ζοντες.
O μηρος, ου, obses. Dicitur autem ὅμηρος ἀφ' τοῦ ὁμοῦ εἶρειν, Thucy-
did. ὁμηρεῖν, inquit Theopomp. Harpocrate referente dici à
Græcis ἀκολουθεῖν, hoc est, sequi, indèque factum, vt εἰς ὑπ' ἀκολου-
θεῖαι τὴν ὁμολογουμένων διδρίμους ὁμήρους vocarent, quòd scilicet
obsides dati sequerentur. ὁμήρους ἐγχειρίζοντες, id est, dantes ob-
sides, Plutarch. in Romul. Item ὅμηρος, cœcus: vnde & Home-
rus quemadmodum de se ipso scribit, τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δ' ἐχίῳ
ὑπ' ἀκροτάτῃ σπῆλ. ὄμηρος μαντικὸς γένεσι ἐμβεβὼν θ' ἕκατι, in Epigr.
O μηρτῆρες, allectæ, comites, ὁμαδητῆρες, ἀκόλουθοι, συωσπορεῖς. Hesych.
forsan pro ὁμαρτητῆρες, ὁ μαρες idem expon. ἀκολουθεῖ, ἑρπάζει.
O μαδὸν, simul, turmatim, cæteratim, libro primo, Argon. A-
pollon. πᾶσαι ὁμαδὸν ἠγερέθοντο, i. κ' ἀθρόισμα ἦ τάγματα.
O μιλέω, μ. νσα, σ. κσω, verso, ago cum, concionor, conuiuio, συ-
γίνομαι, διαλέξω. συνέρχομαι, congredior, sermonem confero, con-
fuetudinem habeo cum aliquo, ἀπαντῶ ἑρωμαι ἢ συωσπορεῖ ὁ-
μαι, ὁμιλεῖν ἐφῆς ἠδονὴν, ad voluptatem confabulari, Plato in e-
pistolis. ἐφῆς χάριν ὁμιλοῦσι, Hocrat. ad gratiam confabulan-
tur. Idem, ὅτως ὁμίλει τῇ πόλει ὡφὶς τοῖς ἵπποις, id est, sic cum
inferioribus ciuitatibus commercium agita. ὁμιλοῦφῆς σ, te-
cum ago, Thucydid. ὁμιλεῖ φῆς αὐτὸν, cum eis versari, Ari-
stoteles libro secundo Politic. Isocrat. ὁμιλεῖν ἢ τοῖς σοφισταῖ
ἢ τοῖς δικηφόροις ἀνάγκη, id est, & in rebus gerendis & cum ho-
minibus versari posse. ὁνίκεσαν ὁμιλῶ dicit Chrysostom. id est,
res mihi est cum somniis. ὁνὰ ὁμιλῶν, pro semotum agere a-
pud Sophoclem. ὁμιλεῖ item sermonem ad populum facere.
Sic Can. 1. Concil. Ancyr. Dicitur & de re veneta, εἰς γάμους ἐρ-
χομαι, apud Sophoclem, sicut congredior, & consuetudinem
habeo apud Latinos. Lucian. ἐγὼ ἢ ἄνδρα τῶν γυναικὶ μίσει χα-
λεπῶς σ' ἔχ, ὑπόνοια δ' ὁμιλέσαν ἐμοὶ, quæ consuenerint mecum.
Συνέξεις ὁμιλοῦσαν γάμως, ad secundas nuptias conuolare, secun-
dò nubere, Chrysostom. Aliquando pro propinquo, accedo,
συμβαίνω μάχιμαι. Odyss. δ. μνησῆσαι ὁμιλήσειε δαιμονίῳ. Signifi-
cat etiam apud Hermogen. φασκόντων τινῶν. ὁμιλῆσαι ἀπὸ ἔργων ἀ-
pud Nonnum, pro incidere in mortem & mori. Item con-
tingo, seu tango, Alexander Aphrodif. ᾧ μὲν τὸ σῶμα αὐ-
τῆς ὁμίλησαι τῇ φορυγῇ, attigerunt Phrygiam, Herodot. διὰ τὸ
μέτρον τοῦ ὁμίλησας σοφοῖ, Deus qui mente, velut nexu interue-
niente carni se alligauit, Naz. in Orat. de Christo. ἀπατρίδα τῆς
ὁμιλησαι ὁμιλοῦσαν, &c. Aristid. ἐκφεύγειν ὁμιλίαν.
O μιλος, ου, cæteratim, turmatim, gregatim. Hesiod. ἦλθ' ᾧ ὁμιλαδὸν
ἔσχε δ' ἔϊσον.
O μιλητὴς, officium. Plato de Leg. i. διοίκησιν.
O μιλητὴς, οῦ, ὁ, discipulus, contubernalis, Xen.
O μιλητικὸς, ὸν, ὁ, sociabilis, affabilis, comis in congressu, κοινωνὸς, κοινωνικὸς, ad consuetudinem facilis ac aptus. Philostratus in
vita Apollon. τοῦτον τὸν τὸ ὁμιλητικὸν ἀγρωπὸν τὸ ἑτέρων αὐτὸν ὡς ὁν
ὐδὲ ὁμοῖον.
O μιλία, ας, ἡ, colloquium, διάλεξις, commercium, confabulatio,
consuetudo cum aliquo, & conuersatio Plin. cœtus, comi-
tatus, contactus. ἐὰν δὲν εἰς ὁμιλίαν πίδε, venire in colloquium
cum aliquo Chrysostom. ᾧ δὲ τῆς φίλων ὁμιλίας, amicorum ser-
mones dicuntur Alexand. Aphrodif. Dicitur & de re vene-
rea, sicut apud nos consuetudo, coitus venereus, συνουσία. ἢ
ἀφῆς τὸ ἀῤῥένας ὁμιλία, cum maribus concubitus, Aris-
toteles in Politicis dicitur & ἢ τῆ ἀῤῥένων ὁμιλίας, & ἢ κακῆς
εῦ ἀῤῥένας συνουσίας. ibidem, Lucian. ἐδίωτη αἰδὼ τ' ἀφῆς &
ἀβ ὁμιλίας πὸν ἄρα ἐδὲ ὑμὸν πάδε γνώσεις τ' ἐφέρουσι. Item
commercium linguæ, doctrina, Xenophon, λαμβάνειν τ' ὁμιλίας παρὰ τῶν, mercedem doctrinæ accipere. ὁμιλία φαρμάκων, ap-
plicatio medicamenti, Gal. ad Glauc. πολυπλία ᾗ ὁμιλία, publica
priuatáque vita, Thucyd. sic Valla.
O μὸς, ὁ, ᾗ, vulgus, cœtus, multitudo, turma, turba, ἀφῆς τὸ ὁμοῦ
εἰσὶ θεῖον. Odyss. ἐμὶ θέλεις κατὰ μόνας ὁμὸν, id est, ἀθρόισμα ᾗ πλῆ-
θος, ἀσύμβολον, ὡπὸ τ' ἀξιόλογα δύνασις ἐν ὀ χλῳ ὁμιλίας. ὁ πολὺς ὄμὸς. τὸν
ὡπὸ τ' φοὰς φιλοσόφων, i. Stoicorum philosophorum multitudo,
inquit Philo de mundo.
O μιχᾶν, meiere, lotium reddere, vrinam facere Columel. ὀμεῖν.
Hesiod. 2. ἔργων, μὸ ἀπ' ἐελίου τετραμμένῳ ὀρθὸς ὁμιχεῖν. Ὁ ωι-
χησις ᾗ ὄμιχσις, ἡ ὄρεσις, mictus, lotium, commictus Lucretio
libro quarto. At commictus aquæ digitum non altior vnum

micturam dicit Albertus libro ſeptimo de Animalib. Plautus vrinam vocauit fullonicam in Afinaria, Mirũ, inquit, niſi fullonicã bibere ſolitus: quoniam fullones authore Plinio libro vigeſimooctauo, vtuntur illa, quos ideo podagra tentari negant: quam idem Plin. inferius ob eandem cauſam fuſi vocat. Heſych. aſpirat.

Ὁμίχλη, ἡ, nebula, καπνός. Ariſtoteles de mundo, ἔστι δ ὁμίχλη ἀπομάδης ἀναθυμίασις τῆς ἀέρινα ὑδατώδες, ἀέρος μὲν πυκνότερος, ὕδατος δ ἀραιότερος, id eſt, Nebula eſt expiratio quædam roſcida aquæ nequaquam genitrix, vt aere craſſior, ita nube rarior, &c. huic opponitur αἴθρια, id eſt, ſerenitas. Apud Theophraſtum libro de ſenſu inueniuntur, ἔδει δ᾽ κραντὸν μὴ μεταβολὴν ὑπ᾽ ὀδενὸς εἰς ἀέρα: ὁμίχλαι δ᾽, τῶν ὑπ᾽ ἀέρος εἰς ὕδωρ. Homerus Iliad. α, Ionicè dixit, νὺξ ὀμίχλη pro νὺξ ὁμίχλη, id eſt, ὁ πυκνὸς καὶ ὑγρὸς ἀὴρ, ſeu ὁ πυκνὸς ἀὴρ ὑγρὸς ἅμα. Tranſlatè dixit Ariſtophan. in Equitib. ὁ δ᾽ ὅμως ὑπὸ τῶν πολέμων καὶ τῶν ὁμιχλωδῶν μὴ κατορᾷ σου, populus bello præpeditus in hac perturbati ſtatus reipubl. caligine nequitias tuas non poteſt intueri. Sic enim caliginem vſurpauit Cice. ὁμίχλη verò propriè ponitur ὅπὸ τῶ πεπαθῆν ἀέρος, καὶ μὴ διαυγοῦς μὴδὲ λαμπροῦ.

Ὀμιχλώδης, ες, ὁ, ἡ, caliginoſus, nebuloſus.

Ὄμμα, ατος, τὸ, vrinæ reſperſio. ὁμμάτιον, κρήνιον, Phauor.

Ὄμμα, ατος, τὸ, oculus: ab ὄπτω. ἐν πολλοῖς μὲν ὁμηρικοῖς ὑπάντοις ἐπαναλήψεσι, in præſlio altero orbatus oculo, Plutarchus in Publicol. Item os, frons, aſpectus, ſpectaculum. Sophocl. καὶ πῶν ὁμμα πατρὶ δηλόσω, &c. quale ſpectaculum præbebo patri. Idem, ὦ δυσθέατον ὄμμα, id eſt, δεινὸν ὁμμα αὐτοῦ ὁρᾶν, Ariſtophan. id eſt, ὀδυνηρόν. vide interpr. in Nebul. Ariſtotel. 3. de generat. cap. 2. ὄμμα in leguminibus dixit, vt ὄμμα, ᾧ σωλῆνα τὸ δίδυμον ἢ κυάμων. Latinis hilum.

Ὀμμάτειον, τὸ, ὄτε, dixit quidam, quoniam ὅτι τῷ ὁρᾶν γίνεται τὸ ὀρᾶν.

Ὀμματίδιον, ου, τὸ, ocellus. & ὀμμάτιον, idem.

Ὀμματώδης, ες, oculatum reddere & vigilem.

Ὄμνυ, iura, deiera, Eutrip. pro ὄμνυε.

Ὄμνυμι, μι, σω, σα, κα, &

Ὀμνύω, do fidem, iuro, iuſiurandum præſto, deiero, iureiurando affirmo. Cum Accuſatiu. ὀμνύειν τὰ πατρῷα ὅρκια, iureiurando ſe aſtringere patrio more, Plutarchus in Pericle, κοινὸν ὄμνυον ὅρκον ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος νόμοις ἐμπεδώσειν, communi iureiurando ſenatus ſe aſtrinxit leges Solonis ratas habiturum, idem in Solone. ὄμνυμι ὄρκιον, Plato de Legib. ὅτῳ τὸ ὀνόμα τι αὐτὸ ὁμῇ, iurabis per nomen eius, cap. ſexto Deuteronom. ὅμοσα ἐκεῖ τῶ ἑτέρῳ, iurauit pro Vitellio, Plutarchus in Othone. ὀμνύναι εἰς τὰ ἄνω, in Vitellium iurare, id eſt, in eius verba, id eſt, ſe Vitellio iureiurando adſtringere, idem ibidem. ὀμνύω κατὰ τοῦ μείζονος, iuro per maiorem, Paulus capite ſexto ad Hebr. vnde κατὰ πολλῶν ὀμνύναι, in capita liberorum iurare: id quod fiebat tacito eius capite, in quem iurabant: ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouereque ſignificantes, ſi peierarẽt. Demoſthen. κατὰ κόρωνος, ἢ ζεὺς ὁ πατρῷος τῶν κατὰ παίδων ὀμνύοντος, ἢ τῶν πυρῶν, ὃ μνυμι φησὶν ἐπὶ. Odyſſ. ξ. ὤμοσε δ᾽ ἐμὲ αὐτὸν ὑποπτήσσων ἐπὶ οἰκίῳ, τῦ κατηρᾶσθαι. Homerus Iliad. α, ὀμοῦμαι dixit in Futuro, ἢδὴ μὲν ὅρκια ὀμοῦμαι, pro ὀμόσω. Sic Ariſtophan. νὴ φ. διεσβαλὼν ἐν κρατῆρι δ᾽ ἐπέσπεν ἐξὸν θεοὺς, deos iurabo me tibi ſoluturum. Idem ibidem cum Datiuo, τῇ γὰρ ἔμυτ᾽, ἢ σεβαρέοντι ; quo iuratis an ferreis? nummis videlicet, id eſt, per ferreos nummos. ὀμνύειν σὺ τοὺς θεούς, iuro tibi per deos, Xenophon libro quinto Pædiæ. Dicitur etiam ὀμνύειν τὰ θεὰ, iuro per louem. Idem Ariſtophan. τῶ. ἄμοσας τὰ θεὰ. ὑπόπται, iurantes. ὀμνύειν κατὰ τὸ δίκαιον: Ariſtophanes in Auibus, Οὐμνυμὶ δὴ τοῦτόν πᾶσιν νικᾶν τοὺς κρατεῖν. Interpr. χρεώντας ἢ δικάζειν ὑπὲρ τῦ νικᾶν, ὄμνυμι φησὶ τὸ νικᾶν, non enim deierat, ſed gloriatur, teſtatur, vel obteſtatur, ἰδίζεται.

Ὁμοαχία, ſocietas & auxilium in pugna, ὁμομαχία.

Ὁμοάχθιος, einſdem numeri.

Ὁμοαύλαξ, qui eodem ſulco comprehenditur, vicinus, & per ſyncopen ὁμαύλαξ, κος, Apoll. 2.

Ὁμοβίοτος, ὁ, ἡ, qui ſimili victu vtitur.

Ὁμοβλάστιος, ſimul germinans.

Ὁμόβρεχος, ὁμοφόρος.

Ὁμοβώμιος, ου, einſdem aræ, einſdem cultus: de diis effertur communem habentibus aram.

Ὁμογλακτεῖς, id eſt, collactaneos. Ariſt. l. 1. c. 5. Polit. ait vocari ab aliquibus qui κυκλίως, pagum incolunt.

Ὁμογλάκτους, ου, collactaneus, ἀδελφός.

Ὁμόγαμβροι, οι, generi inter ſe, hoc eſt, qui duas ſorores duxerunt.

Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, &

Ὁμογάστριος, ος, ον, vterinus, i. eadem matre natus, Il. φ.

Ὁμογένεια, ἡ, cognatio.

Ὁμογενὴς, ὁ, ἡ, conſanguineus, einſdem generis, congenitus, συγγενὴς. Galen. ὁμογενὴ vocat febrem, quæ alio nomine dicitur συνεχὴς. τὸ ὁμογενὲς, congenera, Gaza libro ſecundo, capite 9. de cauſ. plan. Theophr. genere ſociata. ὁμογενῆ μέρεα, partes corporis ſimilares & ſimpliciores, Galen.

Ὁμογενὲς, einſdem generis.

Ὁμόγλωσσος, ὁ, ἡ, eadem lingua vtens. ἡδὺ ὁμόγλωσσον ἀνδρὸς ἐν ἀλλοδαπῇ, Xen. συμπ. α.

Ὁμογλώττιος, ſum einſdem linguæ, Bud. in epiſt.

Ὁμόγνιος, ὁ, καὶ ὁ, frater & ſoror, ἀδελφὸς, & ἀδελφὴ, per ſyncopen ὁμοκλήρῳ, libro quinto Epigrammat. φοίβε δ᾽ ὁμόγνιος ἱστατο κούρη ἀστεμφὴς, id eſt, ſoror. Item pro συγγενὴς, id eſt, ὁμογένης. ὁμόγνιος Διὸς ἐμογήνε δικτῦ pro penatibus libro de Legib. ὁμόγνιος Ἰupiter gentilitius, quaſi ὁ τὰ τῶν γένων ἐφορῶν δίκαια. Sic autem inuocabant gentiles, i. cognati.

Ὁμογνωμονέω, μ, νησω, τ, κησ, conſentio, eadem ſentio, concordo, idem ſentio, conſentaneus, accedo, adducor in eandem ſententiam. Et conſtruitur cum Datiuo. Xenoph. ὁμογνωμονεῖν τοῖς πολλοῖς, ἀνὴρ τὸ συγκρατεῖν δεῖται σοι ἐξελ πείθου. Et ὁμογνωμονεῖν τῷ, eſt ſibi conſtare, vt vir conſtans, & philoſophus ſibi conſtans: eui opponitur τῷ ἑαυτῷ διαφέρεσθαι, Ariſtotel. 9. Ethic. ὁμογνωμονεῖν τῷ ἀρίστῳ καὶ ὁ σωφρονῶν ἐῷ ὁ ἐσλὸς. Καὶ ὁ θεὸς ὁμογνωμονεῖ αὐτῷ. Vide Ἀντιγνωμονεῖν & Διχογνωμονεῖν.

Ὁμογνώμων, conſentiens, ὁμόφρων. Datiu. eiuſdem ſententiæ conſpirans, συγκατατιθέμενος. Æſchin. ὁμοῖος ὁμοίως ποιεῖν, Xen. eidem ſententiam adducere.

Ὁμόγονα, τὰ, quæ ſunt eiuſdem generis.

Ὁμόγονος, germanus, frater: ſic Ficin. apud Platonem de Leg. ſed gentilem potius ſignificat.

Ὁμογράμματος, eandem literam ſortitus, eiuſdem literæ.

Ὁμόγραφος, frater. nam θυγατέρ vterum ſonat: vnde & ἀδελφὴ ὁμόγραφος.

Ὁμοδημιεῖν, ὁμοδημεῖν, coniunx, eiuſdem lecti & ſtrati particeps.

Ὁμοδημιεῖν, populariem eſſe, ſe vnum de cœtu ciuium bene ſtudere.

Ὁμόδημος, popularis, gentilis.

Ὁμοδίαιτος, contubernalis, eiuſdem victus, ὁμοτράπεζος, conuictor Cicer. ὁμοδίαιτος ἀπατη, dicitur Lucian. is qui commi cum aliis viuendi ratione vtitur.

Ὁμοδόξαστος, eiuſdem eſſe opinionis. Theophraſtus lib. de ſenſu. ἡδὺ δὲ καὶ τοῦτων ὁ ὁμοδόξαστος.

Ὁμοδοξία, ης, ἡ, ὁμοπραξία, eadem opinio, Plato, & Ariſtot. li. 9. hic. c. 6. coopinatio, Aretin. & Fab.

Ὁμοδόξος, ὁ, καὶ ἡ, eiuſdem opinionis, μιᾶς καὶ τῆ αὐτῆς δόξης ὄντως, qui pari eſt gloria præditus, Naz. in Orat.

Ὁμοδυνάστης, ſimul cœnans, conuictor, Nonn.

Ὁμόδουλος, conſeruus, ἀνδρὸς, ὁ συνδοῦλος, Phauor.

Ὁμοεργάζεσθαι, concurro, competo. Plutarchus, ἐοὶ μισητῆς, ὁ ἐργαζόμενος δὲ τὰ αὐτὰ τῷ πλησίον ἢ τὰ κρίσεσι τῆς μισητῆς.

Ὁμοεθνὴς, ὁ, καὶ ἡ, gentilis, id eſt, eiuſdem generis, populi, ciuitatis, eiuſdem nationis particeps. δοῦλοι ὁμοεθνεῖς, eiuſdem nationis ſerui.

Ὁμοειδὴς, ὁ, καὶ ἡ, eiuſdem ſpeciei, vniformis.

Ὁμοερκὴς, ος, ὁ, qui iiſdem parietibus & ſeptis detinetur: cuius eſt Solon, ſed durum videtur Polluci. vſus eſt etiam Dinoſth. pro ὁμόσκηνος.

Ὁμόζηλος, conceors, proprie qui vnius eiuſdemq; zeli eſt, qui pari idemque æmulatur & affectat. ὁμοζήλῳ μῆνιν, communi inſenſu, concordi animo, Nonn.

Ὁμοζυγὸς, ſimul cum alio iugum duco.

Ὁμόζυγος, &

Ὁμόζυγος, ος, ὁ, coniux, compar, pari iugo nitẽs, συζυγὸς, ſub eodem iugo aſſuetus, ὁμόδημνιος.

Ὁμόζυλος, idem quod συζυγὸς, coniugatio, vt apud Cic. verbo rum coniugatio.

Ὁμόζυξ, alter equus in iugo, ſimilis & eiuſdẽ notæ. Plat. in Ledro pro concubino ſumpſit. dicitur & συζυξ. ὁμόζυγοι ἀμαξαῤῥες, amphoræ coniunctæ, Nonn.

Ὁμόθεν, ὁ, ὁμόθεν τοῦ, eiuſdem ingenii, qui eſt iiſdem moribus. Ὁμοθαλαμεῖς, eundem thalamum habens.

Ὁμόθεν, ſimul ex propinquo. Datiu. Sophocl. ἐξ ὁμόθεν ᾗ, quibus es propinqua, &c. ἐ ὁμόθεν πφυκέναι, fratrem eodem patre progenatum, Eurip.

Ὁμόθεος, ſimul Deus, etiam Deus, Naz. in Orat. vbi tamen i. bal. Deo æqualis.

Ὁμόθεος αὐδὴ, vox concors & communis, Nonn.

Ὁμοθυμαδὸν, ὁ, vnanimiter, vnanimi conſenſu, ὁμοφρόνως, ὁμόλογως, communi omnium conſenſu, ex ſimili loco, ὁπ᾽ αὐτοῦ, interpr. Heſiod. interp. Actorum capite ſecundo, vno ore concorditer.

Ὁμόθυμος, ος, ὁ, vnanimis, ὁμόψυχος, ὁμόφρων, ὁμόλογος.

Ὁμοθυμία, vnanimitas, Liu.

Ὁμοιάζει, conuenit, ſimilis eſt.

Ὁμοῖος, omnibus æque moleſtus & grauis. Iliad. β, ᾗ σφιν κεῖνος ὁμοῖος ἐμβασιλεύσει, id eſt, ὁμοίως, quo nimirum aliquo modo ἐξ ἀρχετυπῷ μείζονι, alij expon. πᾶσι χαλεπὸν, vtrique æque pernicioſum. Et γηρὶ ὁμοῖος, lib. eodem, ὁμοίως πᾶσι χαλεπὸν. Et ὁμοίως πόλεμος, Iliad. ι. Et ὁμοίως θάνατος, Od. γ, i. ὁμοίως ὀπὸ παντὸς

φύσει ἐγκλίνω. Ponitur & pro ὁμοίως, Hesiod. ὁδὸς πατὴρ ἅπασι ὁμοίως.

Ὁμόγνιος, similiter incipiens, interp. Hom.

Ὁμόγνιος, & Ὁμογλώττος, similis in victu, eiusdem victus.

Ὁμογονία, germinis ratione conuenire.

Ὁμόγονος, cognatus, eiusdem generis.

Ὁμογώνιος, fructus ratione conuenire.

Ὁμόδενδρος, ὁ ἢ ἡ, similes fructus habens.

Ὁμοδενδρος, hordei gerens speciem, hordeo similis.

Ὁμόδερμος, cum tota est vnius coloris oratio, nulla varietate falsa leuans, contrà παιλογία.

Ὁμόμερος, ὁ, partium similitudo. Iustin. ὁ τῶν ἀεὶ ὄντων ἀϊδιότης ὁμόμερος καὶ ἀπαράλλακτος ἐστὶ καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχουσα. similares particularum principia esse dicebat.

Ὁμοιομερὴς, ὁ, ὁ ὦ ἡ, similaris, cuius pars eandē rationem atque nomē cū toto obtinet, partib. similibus constans, vt λίθος, ὕδωρ, πῦρ, στοιχεῖα, &c. Ὁμοιομερῆ, partes simplices, & inter se similes, quas medici similares vocant: talis est caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. hæc par etiam dicuntur ὁμοιχῆ, στοιχειώδη, καθάπερ στοιχεῖα & στέρεα τὰ ἐκ τούτων μέρεα παρωνύμα, vt Galenus author est libro primo, de facultatibus naturalibus. vocauit etiam σπερμήνια Plato, vt ipse scribit Galen. in Commentar. οἷον ὀστοῦν ἀδράπου. Quæ verò partes ex his compositæ sunt dissimilares, quæ vocantur medicis, dicuntur à Græcis ἀνομοιομερῆ, ἑτερογενῆ μέρη, ἢ ὄργανικὰ, talis est oculus, manus & pes.

Ὁμοίως, tantundem, ὁμοίως ἢ ὡς ἔστι, perinde nobis erit, Herod. & ὁμοία pro ὁμοίως. ὁμοία τοῖς πολλοῖς, Lucian. perinde vt agus, quemadmodum vulgus, Thucydid. χρημάτων ἀνωφελῶν ὁμοία τοῖς πλουσιωτάτοις, diuites, vt qui ditissimi.

Ὁμοῦ, ὁ, perinde atque.

Ὁμοῦ, Homœon (inquit Rufin.) figura fit, quum ex partibus qua similitudo colligitur. Virgil. Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Fit etiam in actu Idem, non aliter quam fimilis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. le Quint. l. 9. c. 3.

Ὁμοπάθεια, consimilis affectus, figura est vel virtus oratoria, à Cicerone, & Quintil. assimilatione affectuum ducta: vt, -fuit & tibi talis Anchises genitor. Macrob. l. 4. c. 6.

Ὁμοπαθεῖν, condolere, συμπάσχειν, similiter affici. Aristoteles libro primo Ethicor. Διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ὑδρίαις ὁμοιοπαθεῖν τῷ ἐμφανεῖ πάθει.

Ὁμοπαθὴς, ἐς, similiter affectus, qui iisdem cum aliquo tenetur studiis, iisdem affectibus obnoxius. in Actorum Apostolorum capite 14. οἱ μὲν ὄχλοι ὁμοιοπαθεῖς ἐσμὲν ὑμῖν ἄνθρωποι, & nos homines sumus eadem vobiscum mortalitatis conditione creati. Est in cap. vltim. epistol. Iacobi. Aristotel. 8. Ethicorum. οἱ πατέρες ἢ ὁμοιοπαθεῖς. Plato, ὁμοιοπαθεῖς δὲ ὀλίγα καὶ σμικρὰ ὄντα ἀλλήλοις ὁμοιοπαθῆ πᾶς κεκτῆσθαι, quæ simili fructuositione afficiuntur, Theophrastus libro primo, capite sexto de caus. plant.

Ὁμοσπόρος, sum eiusdem personæ.

Ὁμόσε, volatu proximus. τὰ ὁμόσε ἴσχειν, volatilibus similia.

Ὁμότονος, homœoptoton, similiter cadens. figura est quando multi casus similiter definunt: ab ὁμοῖος & πτῶσις. Hoc in duobus verbis (inquit Rutil. Lupus) eundem habet casum, aut eadem nouissimam syllabam, vt in rebus aduersis cui præsto est consilium, non potest deesse auxilium. vide Quintil. lib. 9. cap. 3.

Ὁμότοκος, tritico similis, Theophrastus lib. 4. capite 6. de causis plant.

Ὁμοῦ, ὁ, ἡ, similis, par, similitudinem præ se ferens, respondēs, ἐπικλήρου, ἴσος. Datiu. ὁμοῦ τούτου, huius similis, Demosthen. ὁμοῖα ἢ ἀδρανίσια τούτοις, similia an proxima his, idem. ὁμοῖα τοῖς ὁμοίοις, similibus officiis, Thucydid. Attici ὁμοῖος dicunt pe nultim. circunflexa: vt illud Homer. ὡς αἰεὶ τὰ ἐμοῖσιν ἀγρεῖ θεὸς ὡς τὸ ὁμοῖον. τὰ ὁμοῖα μετέχειν πολιτείας, Thucydid. Τῷ ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ, & τῷ τῆς ἴσης καὶ ὁμοίου, æquali conditione, æquis conditionibus. εἰς ὁμοῖον εἰς ἀπόδυσιν, non reddiderunt vicem. Dicimus autem, ὁμοῦ τῷ δ' ἡμῖν, vel ὁμοῖ τῇ δ' ἡμῖν, ὁμοῦ· ὧδ' ἔχοντι, habere videbatur. Sophocl. cum Laconismo. ὦ παῖ, χρεὼν πατρὶ δ' ὑπουργεῖν τὰ δ' ἀμφ' ἐμοῖ· ἐμοῖ, ὀρχῖ δ' ὁμοῖ·. Aliquando ὅμοιος accipitur ὅτε τὸ αὐτὸ ᾖ, καὶ συμφέρον. Sophocl. ἢ σοὶ δ' ὁμοῖα κἀμὲ χρὴ δοκεῖν φρονεῖν, id est, sibi conuenientia facit, id est, inseruit suis cōmodis. ὁμοίως εἰς φύσιν, moribus siue natura similis. Homer. Batrach. ἐπ' εἰς φύσιν νῦν ὁ ὁμοῖος. ὁμοίως εἶναι πρὸς τὸ αὐτὸν καὶ ὡσαύτως, in iisdem periculis mihi consto. Thucydid. ὅμοιον & ἀνόμοιον sunt qualitatis, ἴσον & ἄνισον sunt quantitatis, Aristotel. in prædicamentis: vtraque tamen sunt ad aliquid, idem ibidem. ὁμοῦ τῷ ὁμοίῳ, ex loci æqualitate, simili modo, reddendo vices. & ὁμοῦ τῷ ἴσου dicitur, Thucyd. l. 3. ὁμοῦ τῷ ὁμοίῳ, simili ratione, ex æquo, Thucyd. ὁμοῦ τῷ ὁμοίῳ κρίνουσιν, perinde erat, idem. Νόμῳ ὁμοίως, simili ratione, idem Thucyd.

Ὁμοῦσιος, ὁ, eiusdem significationis.

Ὁμοῦσιος, ὁ, eodem cultu vtens & habitu.

Ὁμούσιος, ὁ, ἡ, ὄτε similis, os similē habens ὁμοιόστομος, ὄφις λαγγία, quum cohors præcedentem sequens simili forma sequitur Ælian.

Ὁμοσυμπαντικὸς, similis & eiusdem constructionis.

Ὁμοσυνεμὸς, eundem habitum seruo. ὁμοσυνεμοῦμεν μὲν μέρη σώματος, nostri corporis partes suum seruant positum. Cæsa.

Ὁμοσχήμων, ονος, eiusdem figuræ, quasi conformis, forma similis vniusmodi & sui similis Cicer. ὁμοιοχήμονες φασὶν εἶναι, propositiones eiusdem formæ, id est, ambæ negatiuæ, vel ambæ affirmatiuæ propositiones vniformes. ὁμοιοχήμονα, quasi vniformia. Arist. in Probl.

Ὁμοταξῶδως, similiter ordinari, eodem vel simili ordine strui.

Ὁμοτάττω, coordino, constituo, similiter ordino.

Ὁμοτάχὴς, eadem prædictus velocitate: vnde ὁμοταχῶς Arist. de mundo, i. æquè celeriter, cum Datiu.

Ὁμοτέλευτος, τὸ, homœoteleuton, similiter finiens, Quintilian. lib. 4. capite secundo, figura quædam, quando multæ dictiones diuersorum casuum similiter: fit enim in quibusque dictionibus: homœoptoton verò in casibus tantùm similibus, Roman. Aquila. vide plura in Publ. Rutilio.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo. ὁμοιότητα ἔχοντα πρὸς τὴν ὕλην, dicuntur finitima. Aristoteles de mundo, κατὰ πᾶν πρὸς πᾶν τὰ ὅμοια τὴν αὐτὴν ἀφορισμολογεῖ θέσιν, ab earum rerum similitudine appellatæ ὁμοιότητος φιλίαι παρ' ἡμῖν, Plato in Phædro, similitudinis amicitiam conciliat. Et in Timæo, σπέρμασι τὰ εἰς ὁμοιότητα ἄχρι ἀπειρίας ζῴου, impressa ab illis quæ imitabatur effinxera, Cic.

Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, similitudo morum.

Ὁμοιότροπος, ὁ, ἡ, ὁ, moribus similis, consilio ac beneuolentia par. Philo de mundo, ἡ ὅσα τοῦτοις ὁμοιότροπα, & quæcunque alia sunt eiusmodi, & alia id genus. ὁμοιότροπα ὑπομιμήσασθαι, alia quæ similem curam desyderant, Aristoteles libro sexto, Politic. capite octauo, ὁμοιότροπα διαπράττεσθαι, iisdem morib. viuere, Thucyd.

Ὁμοιοτρόπως, similiter, consimili modo.

Ὁμοιόω, æmulor, sum similis, Thucyd. Datiu. & Accusatiu. mediante ἑαυτὸν ὁμοιοῦσθαι, τὸ ὁμοιοῦσθαι, adæquari, assimilari. Matt. c. 6. μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς. Iliad. ἀ. συγχέαι ἢ ἀμιγῆναι ἔσαν ὁμοίω, ἴσον ὁμοῦ ἀμφοῖν, ἢ ὁμοιωθῆναι αὐτὼ, se conferre, aut æquiparare, ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι, ἐξαγαίειν, parangonner.

Ὁμοιοφυὴς, q. similiter.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, assimilo, similem reddo, speciem refero, Actiu. Accusatiu, Item neutraliter similis sum, aut assimilor. ἄρειον πάγωνα ὁμοιοῦσι τῷ ὑμέτερῳ, fyluestris ruta fatiuæ similis est, Dioscorides libro tertio, capite 52. Plat. in Tim. κόσμον θεὸς ὁμοιώσας ἑαυτῷ, Quum Deus similem mundum efficere vellet, Cicer.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo, effigies, imitatio, expressa figura & effecta, species, similachrum, ἔμφασις, φάντασμα, ἀπεικόνισμα. Aristoteles Rhetor. 1. Rhetoricam ait esse ὑπόδειγμα τῇ διαλεκτικῇ ἢ ὁμοίωμα, simulachrum & effigiem. Et Ethicorum decimo, γέρ ὅσον ὁμοίωμά τι τῆς τοιαύτης ἐνεργείας ὑπάρχει, imago quædam.

Ὁμοίωμοχθὸν ὄνομα, similitudinarium nomen, i. similtudinē significans, Gaza l. 4.

Ὁμοίως, itidem, peræquè, sic: perinde, ratione simili, indifferenter, ad eum modum, simili modo, fine discrimine, nullo delectu. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, vt qui maximè. Cicero, tam amicus Reipub. quàm qui maximè. Demosthen. ὡσὶ τ' ἰδίας κεκτῆσθαι δυνάμεις ἢ αὐτοῖς ἐξεῖναι τὴν πόλιν ἐᾶν τὴν ὑμετέρα τοῖς μάλιστ' ὁμοίως, ἢ καὶ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντα γεγένῃ. ὁμοίως ἔχειν αὐτὰ ἀσφαλῶς τοῖς πατράσιν, nec fecus quàm in quadrupedum genere hæc habent, Aristoteles libro quarto Animal. νῦν ὁμοίως ἢ ὡς συμπλοκῆς ἢ διακυβερνήσεως ἐγκλίσεις, id est, si non vt commutauit, dissolutio fit, incusabit, idem libro octauo Ethicorum, capite 13. ὡς Argyropilus.

Ὁμοίως, ὁ, ἡ, idem quod ὁμόλωμα, figura est, qua per similitudinem res præstantur: cuius species sunt παροιμία & parabole, Rufin. lacobus c. 3. dicit εἶναι παροιμίαν εἶναι τὸ ὁμοίωσιν διά τινος γίγνεσθαι, qui ad similitudinem Dei conditi sunt.

Ὁμοιωτὴς, assimulator, imitator, μιμητὴς: videtur durum Polluci.

Ὁμόκαπτοι, οἱ, vocabantur ab Epimenide, referente Aristot. Polit. 1. contubernales, quòd ad eundem fumum degant: quo tamē loco malitur alij ὁμοκάπους legere, quasi ex eodem præsepi simul viuentes.

Ὁμοκλάω, vel ὁμοκλέω, ῶ, ὅσω, ῶ, ησα, nomine compellando increpo, fortiter & minaciter clamo, inclamito Plauto, increpito Cæsari, ὀδυρμοῖσι βοὸς, ἀκεκλήμεθ' ὑλαγμοῖ, minor, simul voco, gemo, simul abeo, Neut. Datiu.

Ὁμοκλὴ, ἧς, ἡ, vociferatio, immanis clamor, hortamen, minæ,

σκωλ, comminatio. Homerus Iliad. Χ. ἠφτητῷ τδὲ χ'ἡβῶμεν αὐτὸς ὁμοκλῆ. cum spiritu tenui scribitur apud Hesiodum in scuto Herculis, πεδ' ὅτε ὁμοκλήσειμ' ὑφ' ἡνίοχον ὀχέων ἄρμα. vide Proverbium, Vitandæ potentum offensæ.

Ὁμοκλῆς, Hesych. cognominis.

Ὁμοκλήτωρ, ορος, ὁ, minator, iussor importunus, ἀσκληπιός.

Ὁμόκλητος, ὁ, qui cum alio nomen habet commune, ὁ μετὰ κλήσεως καλούμενος ὑπ' ἄλλου. Sic Latini, vt Suetonius, cognomines dicunt, eos qui similiter cognominantur: ἑστιμε apud Plaut. Illa mea cognomitis fuit. Hesych. Græcam ponit vocem.

Ὁμοκλινεῖς, simul accumbentes, Nonn.

Ὁμόκλινος, ὁ, lecti comes, σύγκωμος, & pro concubino.

Ὁμόκλινος, ὁ, maritus & vxor, qui eodem lecto vtuntur.

Ὁμοκοβρόεις turpis, impudens, diuisim scribendum ὁ μοκοβρόεις.

Ὁμολογέομαι, μολόημαι, ῶμαι, ημαι, confiteor, conuenio, sum certus. Xenophon, ὁμολογοῦμεν ἀγαθὸν εἶ, haud dubiè concedo bonū esse. Plat. in epist. ὁμολογῶν τῶν, πλεῖστα ὧν οἶσθ' ἐμοὶ, &c. inter nos conuenit, vt domum quidem remearem. ὁμολογέσθω, συμβήσεσθαι, conferre & commodum esse, Aristotel. in Rhetor. Item receptum esse communi consensu. ὁμολογέεται παῦτα, hæc sunt recepta, Xenoph. ὁμολογοῦσι χρόνοι, tempora constant. Et ὁμολογέεται, consentaneum est, conuenit, opinione omnium satis constat. ὁμολογέεται μὲν ὅτι Θυμαπὸ ὧν ἀξιόχρεως. Plutarchus in Pericle, consensu omnium patet filiam fuisse Axiochi, omnes fatentur, &c. ὁμολογέεται ὑπ' ἀδιωμίων, fatentur Athenienses. ὁμολογέεται πᾶσι πάντων, inter omnes conuenit.

Ὁμολογέω, ῶ, ἤσω, ησα, confiteor, spondeo, id est, roganti promitto & author fio, assentior, συγχωρῶ, sententiæ accedo, σύγχρημα, polliceor, ait, σωτήριμα, συμβάσια. Cum Datiuo & Accusatiu. ὁμολογῶ σοὶ, mihi mecum conuenit. Aristophan. in Plut. ὁμολογῶ σοι, assentior tibi, concedo & permitto, assipulor, consentio, ᾧ σωτήριμα. Synesius, ᾧ πολὺ δίκαιον πεῖσ τὸ πλεῖον ὑποκλίναι ὁμολογεῖν, ὁμολογεῖν χάριν, gratiam habere, gratias agere, Nazanzen. Pro confiteri. ὁμολογεῖν ὑπέρ τινα τὸ ὄνομα, confiteri nomini eius, capite 13. ad Hebræos. Adnotat Erasmus in caput primum Euangelij Ioannis, promiscuè Euangelistas vti confiteor illum, & confiteor in illo: de qua re pluribus vertis disputat Valla. ὁμολογοῦσιν οἱ δίωμοσίαι, ad Athenienses deditionem fecerunt. Ὁμολογῶ αὐτὰ τῷ ὑστερήμα, pollicor, recipio: propriéque spondeo. Nam hoc verbum vsurpatur in mutua stipulatione: significatque factam stipulationem respõso suo ratam habere: vt quum vnus quærit, spondes? alter respondet, spondeo: posterior iste dicitur ὁμολογῶν, id est, assentiri, & confessione sua sese ad id præstandum obligare. vnde factum vt generaliter pro ὑπισχνεῖσθαι sumatur. Libanius, Ἐγὼ μὲν ἐωῦ ὁμολογήκα πρὸς ἐκείνου, ὡς ἀκοῦσ ὰν ὧν ἔφη σου τυχεῖ, ὁμολογῶ σοι ταῦτα, Xenoph. σὺ δὲ τὰ σωμένη, ὥστε μήτα ὁμολόγησα, nihil tibi promisi neque parcum, neque magnum, Plato epistola 7. ὡμολόγησε ἑνὸς, in Epigrammat. ὁμολογεῖ ἀνεῖσθ' ἀρχεῖσι mercedem. Plato secundo de Republic. ὁμολογῶν ὀρθῶσ ἔχειν, ὅτι τὸ δίκαιον, δικάσιον ἀγαθὸν, assentiri Thrasymacho. Idem Passiuè dicit 1. de Repub. ὡμολόγησαι γὰρ ἀκριβῶς, ἰατρὸς, σωφρόνων εἶ ἄρχων, &c. medicus, vt concessum est, corporum est dominus. Idem epist. 7. cum Futuro Infinitiui. ἤξειν ὡμολόγησε δὴ πύντως τοῖς λόγοις, his me conditionibus venturum esse spopondi. ὁμολογῶ σοι κρατηύσειν, id est, recipio me tibi compositurum, Thucydid. ὡμολόγησε τῷ ἐφιλίῳ ὕξειν, Demosthen. ἀεὶ ὁμολογεῖ γὰρ αὐτοῖς αἰσχιλοδίκαις, conuenerat enim inter eos, vt vir pro viro redderetur, Plutarch. in Fabio. ὁμολογεῖ τ' ἀχθῆ ὅπλα δίκαιος, profitetur se voti obliuionem cepisse, idem in Camillo. ὁμολογῶ κεκτῆσθαι, Demosthen. ὁμολογῶ δικαιοῦσθαι, fateor me ædificare, idem. Ὁμολογῶ δὴτὰ τὸ συμφορῶ, conuenio, consentio. Pausan. in Lacon. ἐχ ὁμολογοῦσι τε τὰ ἐς ἀωτὸν ἀγωνίσεις, cum Argiuis de iis quæ ad eum pertinent non consentientes: non idem sentientes cum Argiuis, ὁμολογοῦμεν, inter nos conuenit, Plato in Leg. cui opponitur διαφερόμεθα, ὁμολογῶ σοῖς σι, tecum pacisco, tibi promitto. Plat. σωφρόνα χρὴ εἶ, σοὶ ἀ ὁμολογεῖσθαι ὑπὸ σωφρόνος ἐμὲ εἶ, adhuc si his quæ Dionysius heri de Heraclide se factum nobis est pollicitus, ὑ μὴ γὰρ βεβήκει ὁμολογεῖν, Eschin. i. cum τοῖς ἄρχουσι.

Ὁμολογουμένως, promissus. ὁμολογουμένως λόγος ordo institutus, Plato de Legibus.

Ὁμολόγημα, Plat. est quod inter dissentes conuenit.

Ὁμολογητέον, fatendum est. ὁμολογητέον ἐμοὶ, me mecum cõuenire oportet.

Ὁμολογία, ας, ἡ, confessio, pactum, assensus, conuenientia Cicer. 3. de Finib. conditio, certitudo, σύμβασις, ἑαυτοῦ ἕνεκα, professio, σωτήκη, stipulatio, contracta societas. τὰ ὁμολογίας σοι καινὰ, inter nos conuenit, Plato de Legib. ὁμολογίαι ἀλαγκάζειν, dedere cogo, recipio in deditionem, Thucydid. ὁμολογίαι ἀσφαλεῖν, in fidem se dare, se dedere, idem. ὁμολογίαι ἐξίστασθαι, pactis in conditionem cogere, idem Thucydid. ὁμολογίη χρεοῦσθαι, transigere, Herodot. ὁμολογίη χρεοῦσθαι, id est, deditionem facere, Thucydid. ὁμολογίη χρεώσασθαι ἐπὶ αὐτοῖς, cum eo depacti fuisse, Herodot. ὁμολογίαι ποιέεσθαι, fœdus ineo, id est, σύμβασιν. ὁμολογίαι ποιέεσθαι, cum illis pacisco, Thucydid. κατ' ὁμολογίαν ἀποστῆναι, oblationem offert vota soluens, seu votum. ὁμολογίαν καλεῖν, & ad deditionem exhortans, Herodot. Ὁμολογία pro consentione conuenientia & consensus, ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Paulus 2. ad Corinth. capite nono, ἐν ζητήσει δ' ὑπὸν ὧν ἀναγκαίων τῇ ὁμολογίᾳ τῆς ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, &c. Pro pacto & conditione, vt apud Thucyd. ὁμολογία ὑπικοὶ, æqua conditione.

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, ὸν, consentaneus, consentiens. Galen. ὡμὸν ἐν καρὸν ἔχειν, vnam consentientem temperiem habens. Proportionalem vocat vulgus Medicorum (est & proprie naturalis) isdem verbis vtens) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. Symp. δοκοῦμέμ' ἐ ἀπὸ τὸ αὐτὸ λόγου ἰόντες ἅπαντες ἐξ ἀνάγκα.

Ὁμολογουμένως, rationi consentaneus, etiam exploratum, certum. Isocrates, ζήτει νόμως σφίσιν αὐτοῖς ὁμολογουμένως, inter cõsentientes. τὸ ὁμολογούμενον, certum, indubitatum, constans, legitimum. Huic opponitur ἀμφισβητούμενον. ὁμολογουμένως, ἀληθῶς ἐξηγεῖ, id est, consentientes, Isocrates, ὁμολογουμένως αὐτοῖς σφορεμένοις, cis quæ dicta sunt consentaneum. ὁμολογουμένως αὐτῷ, secum consentiens, secum cõueniens, constans, Plato Legib. τὰ ὁμολογούμενα κόσμε ὑπόκειται, Plato in Timæo dixit de origine quæ sibi constat, & secum ipsa consentit, vt Cicero interpretatur. τὰ ὁμολογούμενα σοφῶμαι, Hermog. interpr. res quorum ratione non indigent, Arist. in Rhethor.

Ὁμολογουμένως, ex confessio Quint. in confesso Plin. haud dubie sine controuersia, planè, perspicuè, profectò. ὁμολογουμένως ὑπ' σοφίας ἐφερεσ, sapientiæ apprimè studiosus, Plutarchus Solone: cum Datiuo. ὁμολογουμένως τοῖς ἐφιλῶσι, id est, dicit respondendo, ratione verbis congruente. Xenophon. ὁμολογουμένως αὐτοῖς, alio atque alio iudicio, diuerso iudicio, ratione de Legib.

Ὁμολογῶ, concorditer, Ciceroni, & ipsi pro ἀμφιδίττως ἢ ὁμόνως, conuenienter, vel congruenter, vt ὁμολόγως ζῆν τῇ φύσει gruenter vel conuenienter naturæ viuere, Cicero. Et Latinus id expressit eum dixit, Viuere naturæ si conueniente oportet. ὁμολόγως ἀγαπᾶσθαι αὐτῷ, manifestè diligam eos, cui tim. Oseæ, id est, perspicue & aperte, vel absque vlla dubitatione, inquit ibidem Hieronymus. ὁμολογώμενος ἔχων, consentaneus.

Ὁ μόλοχος, qui eiusdem cohortis sunt, idem qui & ἑταῖρος, de vocabulis Iulitar.

Ὁμολωΐας, portæ Thebarum, ab Homoloide filia Niobes, Strabo. Sunt, alij à sequente voce.

Ὁμολωΐδ', ψ, Iouis cognomentum apud Thebanos, à pacis concordiæque studio.

Ὁμομήτριος, ψ, ὁ, conserius, iisdem verberibus subiectus. Aristophan. Ran. ὁ ἐμὸς ἔδαι ὁμομήτριος ἀδελφὸς, q. conuerbero.

Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, &

Ὁμομήτωρ, ορος, eadem matre natus, & matre germanus. ὁμόμητρος ἀδελφὸς, frater ex matre, Plato de Legib. ὁμομητρία ἀδελφὴ, apud Aristophanem pro germana sorore. Philo, ὁ μὲν ὧν ἐμὸς ἀνὴρ ὁμοπατρίους ἐφίει ἀγέσθαι, τὰς ὁμομητρίους ἐκώλυσεν, germinas duere vetuit, concessit germanas eodem patre natas.

Ὁμόν, in eodem, simile, vnà.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, paris conditionis cum mortuis.

Ὁμονύδ' ψ, vterinus frater, ἀδελφὸς γνήσιος, Suid.

Ὁμοιοέω, τῶ, apud Dionem Concordiæ templum.

Ὁμοιόω, ῶ, ὁσω, ωσα, ωκα, consentio, concors sum, cõcorditer vivo, συμφέρω. Neut. Datiu.

Ὁμονοητικὸς, ὴ, ὸν, concors, consentaneus, Arist. in Polit.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, consensus. ὁμόνοιαι ἐμβῆναι πολεῖς, Dion. iniicere concordiam multis, afferre. ὁμόνοια etiam Concordia, cui in Tyniade insula templum extruxerunt Argonautæ: vt scribit Apol. l. 2.

Ὁμόνυος, ὁ, ψ, ὁ, concors, consentaneus: ab ὁμὸς & νῦς.

Ὁμονῶσαι, pacatæ, concordes.

Ὁμοούσιος, ὁ, ψ, ὁ, q. consubstantialis, eiusdem essentiæ ab ὁμὸς & οὐσία de hoc multa apud Naz. in Orat.

Ὁμοπαθὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ὸν, simul patiens.

Ὁμοπαθεῖ, consentio, assentio, obtempero. Plutar. in Galba, ὁμοπαθῆ μὲν σωφρονίσει, μεθὴ ὁμοπαθοῦσιν.

Ὁμόσαμοι & ὁμοῦσιοι seu ὁμοιῦσιοι. Pollux dictos fuisse scribit διὰ ὅμως, vt pote pueros vno eodémque partu editos. Sic Hesychius ὁμόσαμοι κατὰ κάθαρσιν dici, vel ἐμὰ σαμῆσθαι, vel μὴ σκηλῶντας, quoniam sunt διδυμοι.

Ὁμοπατρίας, ας, ὁ Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ὁ, ὁ Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, consanguineus patre genitus, non vterinus: Latini germanum vocant. Dicitur tamen Cretias historiographus, ἀδελφὸς ὁμοπάτωρ ἐ, ὁμομήτριος, non vterinus frater. Idem in Perficis, ὁμοπάτωρ ἐ, ὁμομήτριος ἀδελφὸς.

Ὁμο-

Ὁμῦ, ναῦς, simul nexus, connexus. lib. 5. Epigr. ἐκ δὲ δύας χέρας ἡ πλοκίς.

Ὁμῦ, πτος, colligatus, complicatus, Nonn. dicitur & ὁμόπλοκος, eodem.

Ὁμῦλία, societas nauigandi.

Ὁμῦλος, ὁ ἡ, socius nauigationis, in Epig. Græc.

Ὁμῦλος, qui est eiusdem vrbis. dicitur & ὁμόπολις.

Ὁμῦ, ρος, simul volans, & Metaphor. similis, vt βέλεμνα ὁμόπτερα apud Euripid. in Electra. ὁμόπτερον πῆμ᾽, quæ iisdem alis feruntur vtuntur Æschyl. ἁρπαγὴ αἰ δ᾽ ὁμόπτεροι κυνόμυιδες.

Ὁμῦ, τος, eiusdem casus.

Ὁμῦ, τεύω, iter facere, sequi, ἀκολουθῶ, ἑπόμενον.

Ὁμῦ, ματος, τὸ, κηπάσημα, macula. Synef. de fullonica loquens, quam comparat poenis mortuorum, διὰ πασῶν δὲ αἱ ὁλισθῶν ἀποδίδωσι εἴδει καλίδος ἀχρήμασ ἀμόχθοις ὁμόρμασι.

Ὁμῦ, νυμι. ἕω, ω. σχω, κόπ-ῆκα, ἐκμέμοσα, κπεμόπην, abstergo. Act. Apostatiu. Apollonius secundo Argonautic. δάκρυ δ᾽ ὁμορξαμένη detergentes lachrymam, poni etiam pro imprimo & intradit Bud.

Ὁμῦ, μέω, ω. κω, conterminus sum, γείτων. Neut. Dat. iungitur ὁμορῶ χωρίῳ ἐκείνῳ, illi finitimum prædium, Plutarch. in Philcola.

Ὁμῦ, ος, ὁ, qui ex eodem riuo ducit aquam, quasi riualis in Iud. Græcis.

Ὁμῦ, τος, panis ex frumento dissecto factus.

Ὁμῦ, ρος, ὁ ἡ, confinis, sibiipsi particeps, finitimus, in finibus situs. πανήγυρες, ὁμοτίμους ἀλλήλοις ἀφ᾽ ὁμοῦ & ὄρος. gen. fœm. Demosth. vbi intelligitur cum Gen. Xen.

Ὁμῦ, νῶν, contubernalis, tecti eiusdem cohabitator ὁμόσκηνος, Aristoph. ἅτε αὖ ὁμορόφων ἡδονὰς τῶν αὖθις ὄντων.

Ὁμῦ, νος, vno eodémque ore dictus, concors Hesych.

Ὁμῦ, ρος, confluuium.

Ὁμῦ, δέω, constrepere, vna strepitum aut sonitum edere, item rigescere dicuntur ὑπὸ ῥόδων ὁμοδεῖν consurgere remis Virgil. simul vigilare, τὸ ἄγειν ἡδὺ συμφώνως ὑφίστασθαι. & pro consentire, τὸ συμφέρειν, αὐτὸ φρονεῖν, etiam pro auxiliari ἐν συμπεριφορᾷ. Aristoph. in tub. ὁμοῤῥοδεῖν, συνθάλλειν, &c.

Ὁμῦ, ρος, confluxus, congregatio, πᾶν ὁμηγύρισμα.

Ὁμῦ, λος, simul iuncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμῦ, λία, eosdem habens ὑπηκόους Hippocrat.

Ὁμῦ, λέω, ῆσω, proximitas, vicinitas, affinitas. Hippocr. de superfœ. τὸ δ᾽ ὅτι μὲν ὁμορροπέλλων μᾶλλον ἐγγὺς τοῖς ἄνω πάντα.

Ὁμῦ, λος, similis, ὅμοιος, ὁ αὐτός. Iliad. 9. ἠὲ γυναῖκ᾽ ἕτερόν τιν ὁμόλεχον καταβαίνω. Hesiodus, ἡ δὲ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε, i. κοινὸν, lectū communem conscendebat. Idem, ὃν ὑὸς ἔμπεσε φρονέοντι, i. κὴν ὁμοφρονοῦντι, non idem sentientes.

Ὁμῦ, λέω, simul, propè, contrà, eodem loco, εἰς τὰ αὐτὸν πίπτω, τὰ ἐναντίας, σφοδρῶς, ὑπαντᾶν. & metaphoricè ὁμόσε τοῖς λόγοις χωρεῖν τοῖς ἐναντίας εἶναι τὰ αὐτὰ ἐρχόμενος μὴ ἐπιβαίνειν, μηδὲ φθάνειν, τὸ πρὸς ἐχθροὺς εἶναι, aduersus hostes ire, Thucydid. ὁμόσε τοῖς πολεμίοις, in hostes tendere, Xenoph. libro secundo Pæd. τὸ γὰρ μάχεσθαι, occurro, tendo, contrà, idem lib. secundo Pæd. τὸ ἐπιφέρεσθαι, aggredi, manū conserre, grassari in aliquē. ὁμόσε χωρεῖν, Demosth. ex aduerso. ὁμόσε φέρων βαδίζοντες, Plutarchus in Theseo, famæ obtuam euntes: sic ibidem Lapus. Bucus in epistol. priorib. ὁμόσε χωρᾶσα ὑμῖν, pedem conferam vobiscum. ὁμόσε χωρεῖν τοῖς ἀρνήσει ἢ τοῖς ὁμολογίαις, id est, pedē conferre cum negationibus & confessionibus, obuiam ire, contrà tendere. vide χωρέω.

Ὁμῦ, νίω, æquè validus.

Ὁμῦ, νυμι, Carondas apud Aristot. ita eos vocat qui simul victiarat, quasi ex vna arca panaria.

Ὁμῦ, πτω, simul vescor, Herodot.

Ὁμῦ, πτος, ὁ, conuictor, simul educatus, qui vnà vescitur.

Ὁμῦ, λέω, ῆσω, qui eodem genere armorum vtitur. apud Thucyd. ὁμοῖοι τοῖς αὐτοῖς ὡς ὁμοίοις ὁμοίοις.

Ὁμῦ, λία, ας, ἡ, contubernium, συσκηνία, Xen.

Ὁμῦ, λος, ὁ, contubernalis sum in militia.

Ὁμῦ, νυδις, ὁ, ἡ, amicus, sodalis, eiusdem sacri & fœderis, confœderatus, libaminum consors.

Ὁμῦ, σπερ, ος, ὁ, ἡ, simul seminatus & natus.

Ὁμῦ, ρέω, ῆσω, eodem contubernio aut tecto vtentes.

Ὁμῦ, τέχ. ω, ήσω, π. κα, simul procedo. Neut. Absol.

Ὁμῦ, χέω, vnà eo. Nonn. ὁμαρτήσαν δ᾽ ὁμοιγένων.

Ὁμῦ, χος, ὁ, ὁμόστοιχα, quæ in eodem versu locantur, τὰ σύστοιχα.

Ὁμῦ, στιος, comes. Plut. μανία γὰρ ὁμόστοιχος ὀργὴ τῷ ὀργῇ.

Ὁμῦ, πομπος, simul missus, comes. Apollonius secundo, ὁμόπομον ἐμοὶ ἑπέσθαι, vos comitari seu deducere. Nonn. ὁμόπομπος ἐτοῖς πέμπε, agmen vnà iter faciens. & ὁμόπομπον εἶμαι ὁδίοιο vnà iter conferre. ὁμόπομποι, Hesych. συμπεφθέγγεται, ὡς τὴ αὐτῇ ὁδῷ καταπέμπεται.

Ὁμῦ, ρος, concors in amore, Nonn.

Ὁμόσπουρος, qui suis σπυρῶσι gradiens, vna cum aliquo iter facit, comes, exp. & frater.

Ὁμοταξία, εἰ οἱ τῷ αὐτῷ τάγματι τῷ ὁμοτάχῳ, eorum qui sunt eiusdem ordinis, Chrysost. πρὸς ἱερεῖς.

Ὁμοταχῶς, eodem ordine.

Ὁμοταχῶς, parili celeritate.

Ὁμοτελεῖς, οἱ, qui idem tributum pendunt.

Ὁμοτίμων, ονος, ὁ, ἡ, conterminus, ὅμορος, πανήγυρις, Nonn. ὁμοτέρμονες αὐθρεῖς ὁρῆμου, vicini desertoreo etiam Plato vtitur de Legibus.

Ὁμότεχνος, ὁ, ἡ, eiusdem artis opifex, vt pictori pictor. ὁμότεχνοι, qui sunt eiusdem artificij seu opificij: sicut pictori pictor est ὁμότεχνος. Act. c. 18. διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι.

Ὁμοτεχνῶ, eiusdem artis professor sum, Hippocrat. ἅπαντες ὁμολογέουσιν ἐπίστασθαι καὶ οἱ ὁμοτεχνοῦντες μαιρυεῖν, nec sanati ægroti id fateri volunt, nec alij medici.

Ὁμοτιμᾶν ὑπάρχειν τινί, Aduerbia iurandi.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas, æqualis maiestas, par dignitas. ὁμοτιμία τῆς ἀξίας, par gradus dignitatis, Naz. in Orat.

Ὁμότιμος, ὁ, ἡ, ἀεqué honoratus, eiusdem conditionis, compar, æqualis. ὁμότιμος ὢν τῆ σπατηγίᾳ, imperij socius, Plutarch. ὁμότιμος ἀνδρὶ ἐγκειται, ex æquo potentiam habent. οἱ ὁμότιμοι, qui ab honoris æqualitate homotimi vocantur. sic Philelph. apud Xen. sic dicuntur à Plutarcho in Numa senatores, vbi Lapus patres exponit. ὁμότιμος τῷ ἀσίτεσθαι, impietate æqualia, Naz. in Orat.

Ὁμοτίμως, eodem modo, æqualiter, idem ibidem.

Ὁμότροφος, qui eadem v sus est cum altero nutrice, Dinarch.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem.

Ὁμότονος, æqualiter tensus. qua voce etiam vtitur Vitruu. lib. 1. Architecturæ cap. 1. cum inquit: Musicen autem sciat oportet, vti canonicam rationem, & Mathematicam notam habeat: præterea balistarum catapultarum, scorpionum temperaturas possit rectè facere. In capitulis enim dextra ac sinistra, sunt foramina homotonorum, per quæ tenduntur ergatis aut funiculis & vectibus è neruo torti funes, qui non præcludunturnec præligantur nisi sonitus ad artificis aures certos & æquales fecerint. Quæ si non homotona fuerint, ad est, non æqualiter tensa, vt manibus tacti funes æqualem in vtroque sonitus non habeant responsum. Quod ex cap. 18. lib. 10. didicimus. Nam cap. eius 1. 15. anatona dicit, si capitula altiora facta fuerint quàm latitudo, sicut catatona, si minus alta. Cæl. Aurelianus libro tertio, Acutorum cap. 1. exclamationem vehementem atque eodem modo perseuerantem quam Græci μονότονον vocant, i. ὁμοτόνον.

Ὁμότονος, εἰ, febres in eodem vigore perseuerantes, quæ & ἀκμαστικαὶ, Galen. l. 1. de febribus.

Ὁμότονος, ὁ, τὸ, sonus æquabilis, habens tractum quendam lentæ pronuntiationis, de acuto & graui compositæ.

Ὁμοτόνως, eodem cum vigore, vel tenore.

Ὁμοτράπεζος, ὁ, ἡ, mensæ consors, conuictor. In Cæsiæ Persicis, ὃ ἐπιτηδεύσει αὐτὴν, ὡς τὸ ὁμοζυγεῖν ὁμοτραπέζειν.

Ὁμότριχος, eiusdem pili, eiusdem coloris.

Ὁμότροπος, ὁ, ἡ, consentaneus, iisdem præditus moribus. Plato, ὁμότροποι ἕξεις, adsimiles mores.

Ὁμότροφος, simul educatus: dicitur etiam ὁμοτρόφης in Epigram. Lasear. fodalis, conuictor. Aristoph. Ὀρνιθ. ὦ φίλος ὦ ὁμότροφος ἡμῖν οὐ μετὰ πολὺ πατὴρ ἡμῖν, interp. ὦ πάλαι αὐτὸς ἡμῖν κατοικῶν τυγχάνων.

Ὁμοῦ, simul, σὺν, vnà cum, simul cum, pariter. Dat. Odyss. ἀ, τῷ ὁμοῦ ἑπέσθαι φίλοις, cum ea, ἐν τῷ αὐτῷ πόλῳ. Aliquando καὶ ἅμα τῷ χρόνῳ, ἐν χειρὶ, καὶ τῷ ὠθῷ, vt Iliad. ἅμ᾽ ἠοῖ δὲ καὶ ὁμοῦ πολέμοιο τε ὄρνυμι καὶ λαοῖσι μάχεσθαι. Aliquando ὁμοῦ, propè. Aristoph. in Equitib. ὦ ἆβὲ ὡς ὁμοῦ θορυκιεῖθων, vbi interp. τὸ ὁμοῦ λέγουσι οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὁμοῦ γίγνεσθαι, conuenire, Xen. Ὁμοῦ, pro ferè, fermè, apud Dionys. Halic. l. 5.

Ὁμόμαι, iurabo, ὀμόσω, Hom. Il. ε, & Aristoph. vbi tamen aspiratur, & pauló post ὀμεῖ, iurabis.

Ὁμόπατος, idem quod ὁμότροφος.

Ὁμόφεγγα, Hesych. σπιλάδεσσι ἐφ᾽ ἡμῖν ἅ κατὰ σπεῖρον, pro quo & ἀμόφεγγα.

Ὁμόφιον, sum contemnimus, Datiuo.

Ὁμόφλοιος, & Ὁμόφλοιος, ὁ, ἡ, finitimus, conterminus: sed hæc omnia sunt Ionum pro ὁμόρφιος, ὁμόριος.

Ὁμόσιος, ὁ, ἡ, eiusdem essentiæ. τὸ ὁμόσιον, vnitas substantiæ, τὸ ἓν αὐτὸ τὸ ὑπόκειμενον ὅπερ ἐσμὲν ἐγὼ.

Ὁμοσιότης, ητος, ἡ, q. consubstantialitas, substantiæ vnitas, Nazanzen. in Orat. id est, ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸ κατ᾽ οὐσίαν κοινὸν, ὅπερ ἐσμέν.

Ὁμοπῆ, fermè, simul, circiter.

Ὁμόζηλος, consonus.

Ὁμόφλοια, τὸ, quibus est eadem corticis natura.

Ο᾽ομόφοπος, comes, Nonnus. Ο᾽ομοφο.

Ο᾽ομοφρόνος, consentiens, Nonnus.

Ο᾽ομοφρόσυνος, concors, vnanimis, Plato in epist.

Ο᾽ομοφρονέω, τῶ, π. ης, ὁμονοέω εἰυσδε sum sententiæ, concors sum seu cfficior, consentio, consspiro. Nent. Datiu. 1. Petri capite 3. ὁ ὁμοφρονῶν, 1. το αὐτὸ φρονῶν Paul. ad Rom. 15.

Ο᾽ομοφρόνως πολεμεῖν, bellum quòd concorditer geritur.

Ο᾽ομοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, amor legitimus, φιλία γνησιωτέρα, ὁμόνοια, ὁ μοχθηρὸς ἐμοὶ ἔχει, συμφωνία, ὁμοφωνία, ἀπάκρεστος.

Ο᾽ομόφυλον, ου, τὸ, ἡ, εἰυσδεm animi & sententiæ, concors.

Ο᾽μόφυλος, ου, ὁ, ἡ, simul natus, qui simplici corpore prouenit simul εἰυσδεm naturæ, apud Theophrastum historiæ, libro tertio, capite 10. cap. 15. ὁ ὁμόφυλος τῇ οὐσίᾳ, τῇ τε φυτικῇ καὶ τῇ φλοιώδει, id est, similis.

Ο᾽μοφυΐα, naturæ communitas, Nazanzenus in Orat. de Patre & Filio.

Ο᾽ομόφυλος, τὸ, ἡ, εἰυσδεm generis seu tribus, contribulis, qui εἰυσδεm est ordinis, indigena, εἰυσδεm sexus. Aristoteles de mundo, τὸν ὑπὲρ σωμήκοντα ἢ φύσεις σφῶν τὸ θεῖον, ᾧ ὁκ ἐκέτευον σφῶν τὸ ὁμόφυλον. ὁμόφυλοι ὁρνιθες, εἰυσδεm generis aues, Xenophon. ὁμόφυλος ζεὺς, gentilitius Iupiter, contribulis Iupiter, Plato in Legibus.

Ο᾽μοφωνέω, ῶ, π. ησα, σω. νησα, concordo in verbis. Neut. absol. Thucyd. autem libro quarto, sunt μισθώσεις ὁμόφωνοι τοῖς καλεσαμένοις, i. qui vterentur simili vocis & sermonis sono.

Ο᾽μόφωνία, concentus, εὐμφωνία: & cantus simplex atq; vniusmodi, cui varietas cantus opponitur. vide Συμφωνία.

Ο᾽μόφωνος, ον, ὁ, ἡ, concors, εἰυσδεm linguæ, linguæ εἰυσδεm cõmercio vtens, consonus. ὠὸ ὁμόφωνα σφίσι, lingua inter se dissonans, Herodot, cui opponitur ἀσύφωνος.

Ο᾽μοχρόνιος, qui eadem chœnice victitat: vt ὁμοχρόνιοι dicuntur milites vel serui qui eandem participant chœnicem, & eodem demenso victitant, seu qui demensum, quod acceperunt con ferunt & communes ex eo sumptus faciunt ὁμόσιποι, Plut.

Ο᾽μόχροια, coloris similitudo, Xen.

Ο᾽μοχρονέω, idem tempus habeo.

Ο᾽μόχρονος, coætaneus, æqualis.

Ο᾽μόχρος, ον, ὁ, ἡ, concolor.

Ο᾽μόχρους, idem quod ὁμόχρονος.

Ο᾽μόψηφος, ὁ, ἡ, adnumeratus in dicenda sententia, seu censendi locum obtinens cum aliis, Herodot. εἰυσδεm sententiæ, ἰσόψηφος verò, par, apud Thucyd.

Ο᾽μόψυχος, ον, ὁ, ἡ, vnanimis, concors.

Ο᾽μοψυχία, q. vnanimiter, vno animo, ὁμόθυμαδόν.

Ο᾽μόω, μόσω, π. όσα, iuro, iurando comprobo, ὄμνυμι, iureiurando me obstringo. Neut. Accuf. Isocrat. νίκης χεμάζων μνήσιν ὅσὸν ὀμόσης, pecuniæ causa nullum deum iuraueris. ἅμοσε δι ὧρος εἰυ ἐκείνε τὸν, hęc apud illos iurando comprobarunt, Thucydid. ὀμόσαι ὅρκιε ἀνδράσι, inter se coniurare: idem. ὀμόσαι αὐτοῖς ὅρκους, iureiurando fuam illis fidem dedisse, iusiurandum eis præstare, idem Thucydid. ὀμόσαι κατ᾽ ἰδίαν, per nullum iurare, capite sexto ad Hebræos: at ὀμόω, est vnio, in vnum idémq; cogere facio: vnde ὁμόσιφος ἀντὶ τοῦ Homer. dicuntur qui coëunt. Iliad. ξ. Εἰς δυὸ δυόσαμεν ὁμοῦ ἰόντε φιλότητι, vbi exponitur ἑνωθέντε εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν σύζυγα δύντε.

Ο᾽μωμή, Hesych. Σύμφυτα πυρὸς ᾧ μέλιτι ἐκθυλωθέντα: at ὄμπα eidẽ sunt τὰ ἐκ τῆς πρωγλὰ ἰόντα.

Ο᾽μωνία, eidem est ὁμοθυμία, cibus, beatitas, seu beata rerũ copia sunt qui ὄμπνας esse velint fruges melle imbutas, diis sacrificari solitas: vnde apud Callimachum esse ὐ ϑεῶν φλογὶ καὶ μῷ ὄμπνας: alij simpliciter cereales fructus nominatos, ὄμπνας tradunt, vt horum vsus sit nobis causa τῦ ἀμπνεῖν, ac viuendi, quamobrẽ & pro frumento hãc voem vsurpauit Lycophron. Nicand. πολυπάσας ὄμπνας fauos appellat in Alexiph. de apibus: ἀμφὶ ᾧ ὄργυα Μινοΐδιφιν, ἀνεὶ πολυπάσας ὄπασαν ὄμπνας, ita vt ὄμπνας vocare possimus & fruges cereales & alia quæ nobis τῦ ἀμπνεῖν causa sunt: inde ὄμπνιον & ὄμπνιος, neenon ὁμπνεῖν, dicitur τὸ ἀναπνεῖν ἡδὺν διδόν, quod nobis respirandi & vitædi causa est. Almũ καρποφόρον, vt ὀμπνία Δημήτηρ, alma ceres & ὄμπνιος λειμών, Ager segete & Cerealibus frugibus plenus. Hesych. ὄμπνον λιβύδε dici scribit ἢ τὸ σευφὲν ᾧ Δημητρίων καρπὸν, vt Suid. quoque ὄμπνον λιβύδε ἢ σῖτον ᾧ τὸν Δημητριακοὶ καρποὶ, cereales fructus, quoniam Δημήτηρ vocatur ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & ὑμπνηρὸν ὕδωρ apud Hesych. quod exponit τερφνὸν alnum. Suidas & ὄμπνιον ὕδωρ dici scribit τὸ τερφνὸν: & Sophocl. ὄμπνιοι νύφαι vocauit quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ: ex Nonno affertur & ὄμπνον σπόρος pro semen cereale. Praterea apud Hesych. legitur compositum ὑμπνηρόχυτα expol. πλουσίως, πλήσιον ϑ., larga manu data, abundus: nec non ὁμπνεῖ ὄμπνι pro πολλῷ larga, liberali.

Ο᾽μφα, authore Hesych. Laconibus est ὀσμὴ, odor: at ὀμφὰ doricè pro ὀμφὴ. (de Ο᾽μφάξ.

Ο᾽μφακες, dicuntur omnium plãtarum acerbi adhuc fructus, vi-

Ο᾽μφάκη, ex acerbis vuis melligo, Ruel. acerbæ vuæ succus, quæ omphacium dicunt, Marcell. Diosc. li. 3. c. 9. vbi tamen liquidum codicibus legitur ὁμφᾷ.

Ο᾽μφακιάς, ᾶδος, crudus, acerbus. ὁμφακιὰς νεκρὸς ἄγεις, acerbi mortem defunctos agis, Lucian. ὁμφακιὰς ψυχὴ, acerbus immitis que animus, crudelis. Aristophan. Acharn. Δεινὸν γὰρ ὅταν ὁμφακιὰς ψυχὴν ἀνὴρ ὀργὴν ἔχων ἀφῇ, ὅτε βάθρων κῆ βοᾷ, &c.

Ο᾽μφακίζουσα, vuas acerbas & adhuc immaturas lego, vnde proverb. σπικλὸς ὁ ὀμφακίζων apud Suid.

Ο᾽μφάκινον, Pollux inter mulierbres vestes posuit à colore, quo etiam Alexand. delectabatur.

Ο᾽μφάκιον, omphacium, succus est acerbæ vuæ necdum naturescentis, Dioscorid. lib. 5. cap. 7. Lucian. vsurpauit pro ὀμφακίδι, acerbum.

Ο᾽μφάκινος ἔλαιον, oleum quod ex oleis immaturis fit, olim ex immaturis oliuis expressum.

Ο᾽μφακὶς, quid sit explicat Paulus Ægineta libro tertio, & citat de dysenteria: Ο᾽μφακὶδος κακωσμένης, ὅ ἐςι τὸ κέλυκος, ὃς ἐ ὠκτῖνος ἢ ἐ ῥοὸς βάλανός ἐςι, ὧ καὶ οἱ βυρσεῖς χρῶνται, id est, omphacidis væ. est autem cauum illud, ex quo glans quernea enascitur, quo coriarij vtuntur. Plinius calycem glandium vocat, recentiores medici cupuam: sed apud Paulum pro ὀμφακίδι, corrupte legitur ὀμφακίνθε, quæ res imposuit doctissimo Cornio existimauit enim gallam significari quæ ὀμφακίνε dicit, aliudque est Dioscoridi libro primo, capite 123. sed gallarore non vacat quod apud eundem Paulum aliis locis ὀμφακίδα interpretes vuam acerbam reddiderint, pro glandium calycibus.

Ο᾽μφακίτης οἶνος, omphacites vinum quasi acerbum: fit cocta sole vua paulò antè maturitatem decerpta, Dioscorid. lib. 5. cap. 14.

Ο᾽μφακίτις κηκὶς, galla omphacitis. vide in dictione Κηκίς.

Ο᾽μφακόμελι, omphacomeli, genus confectionis ex melle vuis acerbis, Dioscor. l. 5. c. 33.

Ο᾽μφακοξύλαξες, εἰ, acerbos acinos & immaturos habentes, Epigrammat.

Ο᾽μφακώδης, omphaceus, acerbus, lib. 3. hist. plant. Theophr. 22. est vuæ acerbæ colore.

Ο᾽μφαλοπτία, vmbilici sectio. Dicitur & ὀμφαλοτομία.

Ο᾽μφαλοτόμος, obstetrix, ὀμφαλοτόμος.

Ο᾽μφάλιος, ου, τὸ, clypei vmbilicus, vmbo in Epigramm. pro umbilico Aratus, ξυνὸς δ᾽ ὀδυκλύσπειρα ἀσπίδι τῷ μέσῳ ἐν ὀμφαλῷ

Ο᾽μφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius, quo obstetrix infanti præscat vmbilicum, Pollux.

Ο᾽μφαλόεις, εντος, ὁ, vmbilicatus, rotundus, vt ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα, ἔχουσα, σφαιρηδές, Homer. apud Nicandr. ἀσπὶς, ὀμφαλόεσσα vocatur, vel quòd in vmbilico poli Bootis fixa conftituta, vel quòd fœcunda fit atque altrix: ab ὀμφαλὸς. Nã cuncta animantia quæ vmbilicum habent, per vmbili primùm augentur. Sunt qui ὀμφαλόεσσαν Creticã exponant Cretæ loco quodam ὀμφαλὸς appellato.

Ο᾽μφαλόκαρπα vocant quidam herbam quæ & ἀσαφίνη, quasi vmbilicatum semen, Dioscorides libro tertio, capite 104.

Ο᾽μφαλὸς, οῦ, ὁ, vmbilicus, σφὸν μυος Homer. ἀφ᾽ τὸ ὀμφεῖν, ὃν αἰκαιοτέν: ὅ ἐςι παρὰ τὸ ὀμβρυον ἀπαντεῖ ᾧ πρῶτον. Aristot. accipit pro poris & meatibus inpartu & generatione pium. Appellat ita etiam imum fici. Nam in pomis, pyris, malis, mespilis, quod in summo vmbilici modo descendit, καλὸν Græcè vocauerunt, quem & πυθμένα, hoc est, fundamẽtum dixit Aristotel. in lib. de mundo, παρεμβάλλει τὸ κόσμε τοῖς φαινομένοις πέρασι τὰς τε τῶν ἀκίνητον πόλους, οἱ μέσοι καλέμενοι, τῶν ἑκάτερον μέρος ἐςὶν ὑπὲρ γῆν, ὃν ὀμφαλὸν καὶ πυθμένα τῦ κόσμε λέγεσιν οἱ ἀςρονομικοί, id est, mundum cum illis lapidibus coponit, qui in operibus fornicatis, forficis in modum dansi conformatis, ſtructura fese intersecante, vmbilici vocitant, &c. Est item ὀμφαλὸς ſiue ὄμφαλον, Cretæ locus. vnde Callimach. πόν ὀμέμνον ἀπ᾽ ὀμφαλὸς. Ab eo loco ὀμφαλίτης gentile nomen est. Item Thessaliæ quoque quidam locus ὀμφαλὸς dicitur. ὁ ὀμφαλὸς in ſcutis, vmbo, ὀμφάλιον ἀσπίδος: vnde ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα Homero. Vtimur eadem voce in re militari: nam phalangis partes κέρατα, id est, cornua, vocantur, sed finitum cornu κέρας ſiue pes dicitur: dextrum verò caput. quæ item longitudo secatur, oris & τῦ ὀμφαλῦ nomine intelligunt. Cælius libro octauo, capite 42. ὀμφαλὸς γῆς, id est, μέσον τῆς εὐκλυσίνης, Euripid. id est, Delphi. ὀμφαλὸς θαλάσσης Homerus Odyſſ. id est, τὸ μεσόπελαγον. vide interpretem. ὀμφαλὸς χρυσοῦς, aureus vmbilicus, pro ornatu libri Siculi cianus. Nam ὀμφαλοὶ dicuntur ornamenta & clauſuli quidam libris addi ſolti. Item ὠὸ τὸ ζυγὸ πεζόγλωσσον, in foramina de quibus religantur habenæ, vt exponit Eustath. Iliad. ω.

Ο᾽μφαλοτομία, ἡ, vmbilici excisio, seu sectio, Pollux. Pla in

Theæteto. Dicitur quę ὁμοφαντασίας, per σ.

Ὁμοφυὴς, ὁμοφυοῦς, ὁ, ἡ, obstetrix, quę vmbilicum infantibus præcidit, Hesych. Plato.

Ὁμφαλικὸς, ἡ, ὁ, vmbilicaris, vt ita dicam, ad vmbilicum pertinens. ὀμφαλὸς δὲ περιφερὴς, τὸ ὀξύωδες, hoc est, quicquid acerbũ est, vel acescit: nec de vuis tantũ, sed etiam oliuis & lauri baccis dicitur, omnibusque crudis fructibus. hinc μέλιτος ἔλαιον, quod & ὀμφακίζειν dicitur. ὀμφακῖτις, vna acerba, non solum relligeratyied etiam adstringit, inquit Galen. ad illucion.

Ὄμφη, ἡ, ὅτιε καλὸν ὠὴν, fama, sors, diuina vox, quasi τὸ ὐφαίνεσθαι, id est, veritatem declarans. φωνὴ, φήμη, ἀγγελία, μαντεία, χρησμὸς, vaticinium, somniorum visio. Il. β, 36. ὀὴ μὲν ἀμφὶ χυτὸ ὄρυσι, id est, ex diuina. Nonnus, ὑπακοὴν ὀμφῆς dixit pro mente & cogitatione.

Ὀμφήτης, ητος, vocalis, diuinus, fatidicus, Nonn.

Ὀμφὴτης, vates, fatidicus. Tryphiodorus Ægypt. de excidio Troiæ, ὀμφὴτας δὲ Ἑλλησι μετήλυδες ὁμοφωνῖᾶ.

Ὀμφὴν, augere honoratiorem & augustiorem reddere.

Ὀμφὴν, pro ὁμοιοῦσθαι, conuenire, assimulare.

Ὀμφιακὸς, ἡ, ὁ, vicini, propinqui, consentes, consortes, χίονες, quasi ὁμόσκηνος. nam ὠὴ Doricum est pro αὐλὴ. Apol. 2. Arg. βύσσης δ' ἔβαλ πῶτον ὁμόσκηνος, i. ὁμόευνος.

Ὀμόζω, iurauit, præteritum Attic. um. Plato in Apolog. ὀμόσασκε ἐξ ἔθ' ὑμᾶς, iurauit se fecundum leges iudicaturum.

Ὀμοῖος, ὁπτὸς, ὁ, iuratus, qui iurauit, Æschin.

Ὀμώνιος, ὁ, cognominis sum, idem nomen mihi est, Athen. τὰς λεπάδας ἃς πτὶ ὁμωνύμων τὰ ἀδελφοπαῖδες.

Ὀμώνυμος, ἀς, ἡ, cognominatio, id est, eiusdem nominis appellatio, æquiuocatio, quum nomine vno diuersæ res vocantur, ofitianus.

Ὀμώνυμος, ἡ, ὁ, ἀόκλητος, cognominis, id est, eiusdem nominis existens, nomine conueniens, æquiuocus, eandem appellationẽ habens. vnde homonymum Latinè dicimus nomen multa significans. Item ὁμώνυμος, id est, ὁμοφύλος, gentilis, gentilicius. Cicero, Refponde mihi nunc tu Verres, quem esse tuum nomen pene gentilem, Verrutium putes. Plato in Tim. ἐκεῖ ὅσοι μὲν αὐτῶν ἀθνατίας ὁμωνύμους ἔτι σῳζήσεις, in quibus vt tales creantur, vt deorum immortalium quasi gentiles esse debeant, Cicer. Σκαμάνδρα κατάκλυσιν ὁμώνυμον τῇ σφετέρᾳ ἀπηλάθησε δίκης, Salaminem condidit, eique antiquæ suæ patriæ nomen indidit, Isocrat. in Euagora. ἐφεῖς τὴ ὁμώνυμον τῷ θεῷ βασιλέων. ad Dei gentilem accedere, Plutarch. in Themistocl. συμβώλους ἢ ὁμωνύμους, Budæus in epistol. priorib. τὰ ὁμώνυμα, cõmune nomen habentia. ὁμώνυμα quæ sint, docet Aristotel. caite primo Prædicam. id est, æquiuoca, idem nomẽ sortita. ὁμώνυμα λόγῳ τύχης, quæ eodem nomine fortuito nuncupatur, argyropil. apud Arist. lib. 1. Ethic. ca. 6. vbi Faber, i. quibus tenere & fortuna quadam idem nomẽ obtigit, & quæ æquiuoca nuncupatione censentur.

Ὁμώνυμος, æquiuoca nominis communione, Gaza l. 1. de partibus Animal. Arist. æquiuocè.

Ὁμωρόθυρος, ὁ, ἡ, Bud. in epist poster.

Ὁμώροιος, ὁ, ἡ, domesticus, sub eodem tecto commorans, cõtubernalis, σύζυγος, ἡ αὐτῆς κοινωνὸς.

Ὄνας, tamen, vtcũque, nihilominus. Vnde ὅμως δ' οὖν, & ὅμως μὴν πάρεστε μὴν οὖν, vel ὅμως οὖν pro eodem ferè accipiũtur, id est, tamen, attamẽ, ac certè ὅμως δέ, tametsi. ὅμως μὲν, cæterum tamẽ. ὅμως μὲ, atqui, Gaza libro quarto. Demosth. οὐδὲ ὑβρισθῆ. ὅμως δέ οὐκ ἐπὶ τῇ τοῦδε ἀκούσατε. Plato in Timæo, ὅτι δ' ὅμως ἐδέν ἦπον κατειδότες ἢ ἀκούετε. Attamen illud perspici & intelligi potest, Cic.

Ὄνας, similis, similiter, æquè, perinde ac, ἴσως, ὁμοίως, Dativo. Od. ξ, 198. ἔστ' γὰρ μοι κεῖνος ὁμοῖος ἀίδαο πύλῃσι γίγνεται. Pro simul, Odyss. ἡ, νυκτὶ δ' ὁμοῦ πέσεν. Pro æquè, sine casu. Il. α, 36. μῆνιν ὁμοίως ὀλέσσε.

Ὁμοιχέται δικαὶ, Hesychio sunt οἱ συμμετέχοντες τῆς αὐτῆς σπονδῆς, carundem libationum participes: seu οἱ συμβάλλοντες ἢ ὁμόσαντες, qui eodem templo eadémque ara honorantur, legitur apud Thucydid. libro quarto, in oratione Bœotici ἀνδρὸς ad Atheniẽses, ὑπὲρ τε τῶ θεοῦ ᾧ ὁμωχῆ Βοιωτοὶ σπήσασκ μάχῃ ἐδὲ ὁμοχέτας δεῖ ἡμᾶς εἶ ἀντὸν νομίζειν. vbi scholiast. it idem exp. ἐδὲ συμμέτοχοι τῆς αὐτῆς ταλῆς ἢ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς, vt significat Apollinẽ Delphicũ, & cæteros deos quos eodem templo iisdémque sacris honorant Bœoti.

Ὄνειρος, ὁ, ἡ, ἐνύπνιον, id quod est, manẽs, extãs, consistẽs, res, verum, ὠὴν ὁ, expers omnis essentiæ. Aristotel. in Elenchis, ᾧ τὸ μὲν ὄνειρ δὲ δόξαν τὸν, ἢ τὸ ὄντα, nõ eus est opinabile. Et Rhetor. 2. Οὐ τὸ ἐξ τὸ μὲν ὄν, ὄνειρος δὲ τὸ μὴ, καὶ ὄν. Xenoph. καὶ κατὰ τὰ ὄνειρ, albior quam reuera fit vel effet. dicitur & ab eodem τὰ φύσεως κάλλιστ' ἐργ, quam pro natura sua candidior. τὸ ὄν, id quod res est, Ter. fiere primum te arbitrari quod res est, velim quicquid huius factum est. culpa nõ factum est mea, significat etiam τὸ ὄν, interdum τὸ ὠὴν ipsam vnitus sitatem, Xen. l. 1. Κύπριωλιον. ἐν μόνοι τὸ ὄν ἔῃ. Aliquado accipitur ὄν absolutè in recto, Gaza libro quarto pro ὄντως, quum liceat, ficut ὄξ, ἐδήλου ὄν, quum sit incertum & ignotum apud Gregorium Nazanz. ὡς ὄφ ἐπὶ τοῦ ὄντος ἀπὸ ὄν ὁπὸ ἀμῦ ἐκεῖ ἐμοὶ λέγεις, quasi verò in te nõ sit situm, aut nõ tibi liceat, &c. ἄνοφε ἐμοὶ νον ὄν τοῦ θεοῦ, quasi melius sit Deo, &c. Naz. in Orat. ἀδύνατον ὄν ὅπως τὸ σωθῆναι, quod nõ posset aliud signum dari, Thucydid. ὄντι interdum est Datini casus, interdum sunt duę dictiones ὄντι pro τοῦ ὄντ. vsurpatur sæpe à Platone pro certè, reuera. τὰ ὄντα, vide infrà.

Ὄν, quem, suum. ἡ ὠὴν, αὐτὸν, ἡ poeticè. ὃν ὧῃ, quem, quencũque. ὄντινων pro ὅν τινα ὠὴν, Demosth. πρὸ ὄντινοῦ, Plutarchus in Galba, ὡς ἀφῃρέθη μὴ ἐν ἀργυρῷ χάπας ἢ πρὸ ὄντινων ἄτιμον erat in primis argenti cupidus. ὄντινῶν χρόνον, quantumlibet temporis.

Ὀνᾶ, ητος, ὁ, asinus.

Ὀνάγρα, ᾶ, onagra herba, vide Ὀινοθήρας.

Ὀναγρεὸς χρῶμα, asininus color, vel qualis est onagrorum, color cilicinius. Pollux, πίλεον ἐδὲ ἄπαξ χρῶμα, τὸ νῦν ὀναγρεὸν καλέμενον. vide Κίλικ.

Ὀναγρόβατα, τὰ, pascendis asinis apta.

Ὀναγρος, ὁ, asinarius. Plautus in asinaria Doricè dixit, huic nomen Græcè est onagos fabulæ pro ὀνηρός.

Ὀνάγρος, ὁ, onager, id est, asinus syluestris, cuius pullus lasiso dicitur. Vide Ælian. & Oppian. 3. de venat. Item machina bellica dirnẽdis muris oppugnationique vrbium accommodata, ὡς πᾶς. Suid.

Ὄνειαρ, potius, melius.

Ὄνειρος, nomen ἀκλιτον, vt docet Gaza, in somnium: quod autem in somnis apparet, dicitur ὄνειραπον. Homerus Iliad. ἡ δ' ὃ γε ὦκα ἰὼν διὸς ἦλθε, id est, ὄνειρος ἡ ἀπὸ διὸς ἄγγελος. Ἀπατηλὸν ψυχὴ. εἴδωλον ὕπνος, Aristophan. κατ' ὄναρ, per somnium, in somnis, Matth. capite primo, ὄναρ ἐπιφάνειας, vmbra libertatis, Plut. in Thes. ὄναρ ὄναρ εἰδὲ ὀνείρατα, ne timoris quidem vmbram nouit, in Epig.

Ὄναρ, Adverb. in somnis, per quietem, μετ' ὄπνου. Plato 2. de Republ. πολὺ λέγεται κρεῖττον μεταμέλειας τὸν μετὰ ταῦτ' ὄναρ ἢ φάσθαι ἐσπιὼ, ei autem fertur dormiẽti deorum matrem per quietem visam dixisse, Plutarchus in Themistocl. ὁ θεὸς ὄναρ φανῆναι σωκράτει ἔφησεν, dea per quietem se offerens curationem ordinauit. idem in Pericle. ἐδὲ ἔνυπνα ἀλλὰ καὶ ναρ ἐφαίνετο, Salaminem condidit, eique antiquæ suæ patriæ nomen indidit, Isocrat. in Euagora. ἐφεῖς τὴ ὁμώνυμον τῷ θεοῦ βασιλέων. ad Dei gentilem accedere, Plutarch. in Themistocl. συμβώλους ἢ ὁμωνύμους, Budæus in epistol. priorib. τὰ ὁμώνυμα, cõmune nomen habentia. ὁμώνυμα quæ sint, docet Aristotel. caite primo Prædicam. id est, æquiuoca, idem nomẽ sortita. ὁμώνυμα λόγῳ τύχης, quæ eodem nomine fortuito nuncupãtur, argyropil. apud Arist. lib. 1. Ethic. ca. 6. vbi Faber, i. quibus tenere & fortuna quadam idem nomẽ obtigit, & quæ æquiuoca nuncupatione censentur.

Ὁμώνυμος, æquiuoca nominis communione, Gaza l. 1. de partibus Animal. Arist. æquiuocè.

Ὁμώροθυρος, Bud. in epist poster.

Ὁμώροιος, ὁ, ἡ, domesticus, sub eodem tecto commorans, cõtubernalis, σύζυγος, ἡ αὐτῆς κοινωνὸς.

Ὄνας, tamen, vtcũque, nihilominus. Vnde ὅμως δ' οὖν, & ὅμως μὴν πάρεστε μὴν οὖν, vel ὅμως οὖν pro eodem ferè accipiũtur, id est, tamen, attamẽ, ac certè ὅμως δέ, tametsi. ὅμως μὲν, cæterum tamẽ. ὅμως μὲ, atqui, Gaza libro quarto. Demosth. οὐδὲ ὑβρισθῆ. ὅμως δέ οὐκ ἐπὶ τῇ τοῦδε ἀκούσατε. Plato in Timæo, ὅτι δ' ὅμως ἐδέν ἦπον κατειδότες ἢ ἀκούετε. Attamen illud perspici & intelligi potest, Cic.

Ὄνας, similis, similiter, æquè, perinde ac, ἴσως, ὁμοίως, Dativo. Od. ξ, 198. ἔστ' γὰρ μοι κεῖνος ὁμοῖος ἀίδαο πύλῃσι γίγνεται. Pro simul, Odyss. ἡ, νυκτὶ δ' ὁμοῦ πέσεν. Pro æquè, sine casu. Il. α, 36. μῆνιν ὁμοίως ὀλέσσε.

Ὁμοιχέται δικαὶ, Hesychio sunt οἱ συμμετέχοντες τῆς αὐτῆς σπονδῆς, carundem libationum participes: seu οἱ συμβάλλοντες ἢ ὁμόσαντες, qui eodem templo eadémque ara honorantur, legitur apud Thucydid. libro quarto, in oratione Bœotici ἀνδρὸς ad Atheniẽses, ὑπὲρ τε τῶ θεοῦ ᾧ ὁμωχῆ Βοιωτοὶ σπήσασκ μάχῃ ἐδὲ ὁμοχέτας δεῖ ἡμᾶς εἶ ἀντὸν νομίζειν. vbi scholiast. it idem exp. ἐδὲ συμμέτοχοι τῆς αὐτῆς ταλῆς ἢ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς, vt significat Apollinẽ Delphicũ, & cæteros deos quos eodem templo iisdémque sacris honorant Bœoti.

Ὄνειρος, ὁ, ἡ, ἐνύπνιον, id quod est, manẽs, extãs, consistẽs, res, verum, ὠὴν ὁ, expers omnis essentiæ. Aristotel. in Elenchis, ᾧ τὸ μὲν ὄν

mosthen. Homer. Iliad. ά, ὑπεσσι μὴν ὀνειδίσω, id est, ὑβρίσω, fac conuitia verbis, id est, dic. Iliad. 10. ἀλλὰ μὴμοι ἀβρότερ' ὀνείδισε ὦ Δαναοῖσι, ignauiam mihi exprobrasti. Xenoph. ἀυτὸ ὀνειδίζετε ὡς ὑυὸ ἀρίστων ὄφεα μὴν ὦ κακαδοι αὐτοὶ, ci vt probrum obiicit, quòd δ c. vbi etiam κελακεύει legitur pet ει. ὀνειδίζε πῶς ἀθλιώτερος, in Athenienses inuectus est, Plutarchus in Solone. Ifocrat. ad Demonicum. μηδεὶ ὁμοφορὰ ὀνειδίσης, nemini calamitatem exprobres. Heliod. ωὴ πενίαν θυμαρδῆ ἐγγ αὐρὶ τίτλαδ ὀνειδίζειν.

O'νειδη, η, ῆ, probrum, ὄνειδος. Nic. in Alexipharm. αἰγαλέων μετάπεσαν ὀνειδίων ἐπίλασις. Interp. αἰσχυλίαν.

O'νειδί-ος, ν, ὸ, ῆ, ὃ, idem quod ὀνείδειος. ὀνειδίοις per ellipsin τῶν ὀ πεσιν.

O'νείδισμα, τὸ, contumelia, probrum.

O'νειδισμὸ-ς, οῦ, ὁ, exprobratio, iguominia.

O'νειδιστὴ-ς διατρυπητάτης, q. exprobrator beneficiorum.

O'νειδιστικὸ-ς, ὸν, ὸ, contumeliosus. ὀνειδιστικὴ ὀδυνη, Hermog.

O'νείδι-ος, ος, ον, probrosus Cicer.

O'νειδί-ος, ος, ον, exprobratio, μεμφίμοιρος, ὀλιβδίος, ἀθάνατος, probrum dedecus. O'νειδος ἐγδ, est in exprobratione Plin. Herodot. Καλλιόπης ἐγὼ ὁ ὀνειδος ἡ ἀπαμίλας, probrosum erat & infame.

O'νειδο-ς, inuectiua, oratio probrosa, & in in alcuius vituperationem edita. Aristoteles primo Rhetoric. ἀ ὃι πάντα τὰ ἐγκώμια γίνεται καὶ τὰ ὑπὸ ἀ, παὺ' ὅσῃ ex quibus laudationes & inuectiuę conficiuntur. Est etiam laus & gloria, apud Euripid. in Phœniss. σφηγὸς ἀπφήρεις ὀνειδος expon. τὸ κλέ- & σφηγὸς ἀπαιμανθανειε laudem & gloriam ex sphinge fublata partam refers & commemoras: est enim inter medias dictiones, Etym.

O'νει-ος, ν tilis, pro quo Ionic, ὀνάι-ος. Nic. item asininus Galen. ὀνεία sub. δορὰ, pellis asnina.

O'νειρατα, somnia, ὀνύπνια, apud Platonem de Legibus, res inanes & nihili. & ὀνειράτων apud Herodianum, & ὀνείρασιν apud Apollonium secundo Argonaut. Chrysostom. πάντες οφσπδοκῆς ὀνείρασιν ὑμικτάσιμεν τοιχήσας σαυτὸν οφσπουχίης cum qualibus insomniis putas rem tibi fore? &c. ὀνείρατα, Sophocl. reperitur & genit. singul. apud Platonem. ὀνείρατος Datiu. ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

O'νείρει-ος, ν, ὸν, vt ὀνείρειαι σκύλαι somni portæ, vel insomniorum portæ, Od. ϖ.

O'νειρήσι-ος, ν, ὸ, ῆ, in somnis genituræ profluuium Plin.

O'νειρικίτης, ν, ὸ, &

O'νειρικοπαίκτε-ς, ὁ, interpres somniorum, coniector, ὀνειρομάντης ὀνειροπόλ-ος.

O'νειρικὸ-ς πτικὸ-ς, ὴ, ὸν, interpres somniorum, coniector, ὀνειρομάντης ὀνειροπόλ-ος.

O'νειρικὸ-ς, ὴ, ὸν, somnium, vel ὄναρ inf. Ammonio. Ο'ρῳωδὺς σ' ὀνικῶν ἀκήρασι φ' ὑτ' ὀνειρος, Apol. 2. Arg.

O'νειρόπλακτος, somnio territus, Suid.

O'νειροπολεῖν, τὸ αὐ'πνια ὁρᾶν, somniare: quod & vigilantibus tributur altiore cura aliquid agitantibus animo: vnde & pro imaginari & meditari sumitur, ἡ ἀπὸ τῦ φρενῖζειν. Aristophan. Νηφέλαις ὀνειροπολεῖν ἵππους, equos somniat, id est, κέν τοις ὀνείρεις ἵππους ὁρωνεῖ, hoc est, ita intentus est ei rei equestris studio, vt & in somnis equi animo obuersentur & occurrant. Idem in equitibus, Ὀνειροπολεῖ γὰ ᾗ κρανίῳ ἐν πεδίῳ, somniat, animóque agitat vel etiam dormiens equestrem meditationem τουτὶ τὸ ἔθνος ὁρᾷ τὴν ἀφεδμαπ, ᾗ ὥπω σφεῖ ἵππους ἐσπέδιλκεν, ὥς ᾗ κρανίῳ ἐν πεδίῳ ὀνειρατα σφεῖ ἵππασπόρα. Vbi κρανίῳ ἐν otiosum non est, sed αὐξπικὸ positum, vel διακριπικὸ. Nam & vigilantium somnia dicit Quintilian. & Plautus, Vigilans somniat. Libanius, ᾗ ὁ ὀνειροπολῶ τὰ πῆ φαντάσματα, id est, φαντάζομαι & διδάσκαλον. Quod verbum μεταβατικὸν ᾗ ἀμεταβάτικὸ ponitur, pro ὡς ἐν φαντασίᾳ μᾶλλον ἢ ἀληθείᾳ, ipse eludi & frustrari. Ὀνειροπολεῖν, etiam est illudere, ludificari & circumscribere, vanis imaginibus ludere ac decipere, τὴ ἀθρωπίνθωμ, ἀθρωπολογίζεσθαι ᾗ ἀθρωπλάσθ. Idem Comicus, Ἐπιπόνη, Α' σὺ γεγνώσκων ἢ δ' ὀξυπαιτᾶς ᾗ ὀνειροπολεῖς, σὲι σαυτὸ. Ὀνειροπολεῖν etiam coniicere & diuinare per somnium, somnia interpretari, δι' ὀνείρων μαντεύεσθαι.

O'νειροπόλ-ος, ν, ὸ, coniector, id est, somniorum interpres, ὀνειροκρίτης. Iliad. ά, μάντιν ἐρείαθ' ὃ ἱερὸν ἢ ἠὲ ὀνειροπόλον, id est, ᾗ δι' ὀνείρων μαντευόμενον. Est etiam qui ipse somniat, ac præcipue index fuit Agamemnon Iliad. ϐ, ὀνειροκρίτης, ὃ οὐκὶ ὀνειρόπολος κρίση ἀκεραιοφόρησε.

O'νειρ-ος, ν, ὸ, somnus, etiam somnium, authore Macrobio. Odyss. ξ, Ὕπνε μέλ ὀὐ πάντων ὄνειρος ὀνείρεος. & Iliad ϐ, βουλὴ δὲ ὄνειρος, pro somno.

O'νειροσκόπο-ς, ὁ, qui somnia considerat & interpretatur. Pollux libro 7.

O'νειρόφρων, somniorum prudens, Euripid.

O'νειρωγμώδ-ης, ους, somnium turbulentum, potissimùm cum crea imaginatione, libidinis imaginatio in somno Plin. bioscorid. ibtio ἀφροδισιακὸν, quæ de Nymphæa, πάντα ᾗ τὰ ἄλλα ποιεῖ ὀνειρωγμώδη. Ruel. contra veneris insomnia.

O'νείρωδ-ης, ες, ῆ, somnium, ᾗ ὀνειρώδεσι δύξεις.

O'νειρώτα, μ. σέ, ῶ, π. σχ. ε, somnio. Plato libro quinto πολιτ. ὀνειρωτεῖ. ἐμοὶ δ' ὑδὲν ἐδόκει σ' ἐν ὕπνῳ πέ, ὁ ὑ πεζηγορώς τε ὄμεις ὡ ὄμοιος ἀνὴ αὐτὸ πράτειν ἢ ᾗ ἐ ὄμην, id est, somniare, ὀνειρατεύειν. Nã ὀνειρατεῖν simpliciter somniare significat: medici tamen vocem contraxerunt ad ea insomnia quæ coniunctas habent veneris & libidinis imagines habent, vocantque ὀνειρογμὸν libidinis in somno imaginationes. Interp. Aristophanis. distinguit ἀὸ ὀνειροπολεῖ, vt ὀνειρώπευ sit genituram per insomnia emittere, id quod accidere solet iis qui amoribus vacant. ὀνειροπολεῖν verò sit visum in somnis videre, atque somniari. Verum ἀὸ τοῦ visum in somnis videre, atque somniari. Verum ἀὸ τοῦ somniari. Verum ἀὸ τοῦ visum, ὀνειροπόλος, ὁ ὀνειροπόλημα.

O'νθ-ος, ὁ, fucula, ὄν-ος, ὁ, etiam dicta. μικχὸ ἐὸν σέλας ἀγωγὸς, ᾗ ὀὐ χλόνα ὀὐδὲ ὁ λίχνοντα. ὄνος, ὁ διὰ τὸ μικχὸν ἐσ' ἀκμὴν τὸ ἀκρῶτον ὑμεμῆχθαι ἢ ἀπὸ ἐδόντος βρίχας τὸ σωμ ἀπὸ ἐδίαν ὁὐ τὸ βύτιον ἔσωσαν. ὅσπ γὰ μικχὸν τὸ πουδίον μεμοῆτ' ἀ, ὥστε ᾗ σκῶλ βρέαν ὑπὸ ἀὸ ἀνθρὼπ ὄντος ἔλκεσθαι, &c. vide Interpret. hucydid.

O'νίδ-ω, mouco, σέω, ὤ, ω, circumago, more asini molam vertit, Hippocrat. extendo medicis quibusdam instrumentis quæ vocantur ὄνεια ᾗ ὀνίσκια, vide O'νῖσ, pro fucula. Thucydid ἀὸ ἀλαζονείας εἰς σωφροσύνη, id est, ὄνιος ἰκεύσας τ χεύσαν, ὀνίσκια πεφόρτα.

O'νηκτήρ, ὁ, νηλάτης.

O'νήσ-ιμ-ος, ν, ὸ, ῆ, ὑτilis, ὠφέλιμος. Nicander in Alexipharmach. ὀὐ πάν, πλεῖσ' ὀὐ ὀνήσιμ, ᾗ ὀὐ ὄμυγμ. Apollonius secundo Argon tic. ὀνήσιστον πανὶ σέδας, inter pr. ὠφελιμώτερον. Hæc Heraclitus ap pud Diogen. Laertium, σέλιν ἐ ῥσπος ᾗ βάδὶν ὑπσθάνειν πᾶσι πόλις ἀνακαπτεῖς, σὶ πνες Ἑρμεσίμαχον τὸν ἐπὶ ἀνήσιον βέλον κίρητες, ἡμῖν μὲν ἐὶς ὀνὶς ἐ ἐσ' ὡς δέ τις πάσῃσι μᾶλλ μὴ ὀνήσιμ, id est, ὠφέλιμον ἐ ὠφελιμώτατον. Ex quibus Cicero Tusculan. l. 5. Est apud Hesiodum physicum de principe Ephesiorum Hermodoro, vniuersos ait Ephesios esse emortemmundos, quòd quum ciuitate expellerent Hermodorũ ἰδιώτατι sint, Nemo de nobis vnus excellat, sed fi quis extitit, alio in loco & apud alios sit.

O'νηλατῆν, apud Aristoph. vt βιηλατῆν, asinos agere.

O'νηλάτη-ς, ν, ὸ, agaso, asinarius. Plut. περὶ ἀγερωσίας, ὁ βοηλάτης ᾗ ὁ ὀνηλάτης.

O'νίνη μ. ὄσα, ῶ, ασ, ῆσω, iuuo, vtilitatẽ affero, χρησίμως, ὠφελῶ. νὴ σὸν, fruere & ὀνίνασο iuuaberis, potieris potu? quã fruerii ite Valla. σὶ ὀνοῖ μεν, tibi ero vtilis, ὠφελησόμεθα, Lasc. Plat. in ol. ὀνήσεσθε ἀκουόντες, fructum capietis, si audieritis. Ὀνῆσ ὠφελεῖσθαι, χρησιμεύειν. Ὁ ὀνῶμαι, τὸ ὠφελησθῆναι. Xeno. ἔχοῖς τὰ χρήμα φερσβόλλειν, ᾗ πὼ σπαπᾶ ὀνῆσθαι τι. vide αἰνῶ & αἴνεσα, passiuum ἔνημαι, & ὄνημαι seu ὀνίνημαι: illud tamen magis potius significat vitupero, probris inceſſo, vt annotat Eustath. in hunc locum Iliad. ῥ, νὺ ὡῷ νὺ ἐ βίη ὑβρίσσος ἐκπεδέωμεν ὀβριμοδύνοιο· ὀὐ μ' ἄνατα ᾗ ὑπέμεινεν, ait enim αἰσχυνε πῶς τι ὡς φησι τ ᾗ μὴν γεγεφύρ ἐπ' αφνειὸς ἀνυπο ᾗ ὀνήμβρ, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ἐ ᾗ τῶ ἀ ὄπ μεμφόμος: & pauló pòst quàm dixisset Homer. pecoros ὠνατα & ἀσώνατα ν' surpare pro ὠφελεῖν subiungit ὅτι ὀνατα ᾗ τὰ ὠνῆτα, τὸ ὀνημα ἀδύρεται ὅτι τὰ ὠφελεῖσα ὀὐ, ὥσπ τὰ μὴ ὠνα.

O'νη-ς, ν tilis, et emptum percipies, Plato in epistl.

O'νησί-ωρ, ᾶ, ῶ, benefica: terræ epitheton.

O'νήσιμ-ος, ν, ὸ, ῆ, vtilis, ὠφέλιμος. Sophocl. ἐχθρῶν ὄδωρ ὀὐδαμὰ ὀ ὀνήσιμα.

O'νησι-ς, ῦ, ῖ, iuuamentum, remedium, lenimen, ὠφέλεια. vtilitas. ἢ ὄνησις quid interest?

O'νησιφόρ-ος, ν, ὸ, ῆ, vtilis, resput Pollux. adducit Suid.

O'νησιφόρ-ος, ὰ, ὸ, iuuandum, Aduerb.

O'νησίλαβ-ος, ὁ, ἢ nobis aderunt, Eurip.

O'νησι-ς, vt ὑperabilis. Hesych. ὄνησις, μισητὸς, item vtilis, prouisus, quo frui queas.

O'νήσ-ωρ, ὁ πσι φέρω, Hesych.

O'νηπολίσ-ω, μ. ίσω, ᾶ, ίσθην, ῆτ, ercore inquino, deturpo, Actium cusatium.

O'νησ-ος, ν, ὸ, ῆ, ὁ, fimus proprie boum, βόλιτος. Hom. ὁ δ' ὀὐδου ὑς πλέπτο σ' ὑμῖν Suid. ὁ ὀὐδ', τὸ βόλ Σιτος, ᾗ ὁβοῦ βοῶν κόπρ. Iol. h. δὸσι βοῶν dixit. vide O'νίς.

O'νηπολίσ-ω, exquisite apparo, seu condio Athen.

O'νηπολίσεως, exquisitiores ciborum apparatus, & lenociniaquorum, Pollux.

O'νησί-ος, &

O'νίδι-ος vel ὀνιδί-ος, fimus asini Polluci ᾗ ὀὐ-ος, Arist. l. 5. Animal. 9.

O'νίδιον, asellus, ὀνάριον, Suid.

O'νικ-ος, ὁ, ᾶ asinarius, id est, asininus.

O'νίν-η

ὠνιαιος, iuuo. Actiu. Accuſ. Heſiod. τὸν ἐξωνούμενον ἀπ' ὀνίνησι. Lucianus, τί μοι ἐκεκυτὸς ψιλῶν ὀνίνησι quid mihi prodeſt? Galenus ad Glauconem λαπτὰ ἢ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, iuuant. vnde ὀνίνασθαι paſſiu. Plat. 2. de Rep. εἰ δ' ὀνίναται καλεζόμενοι, ὀνίνανται, iuuantur, Actiſt. in Probl.

Ὀνίτιον, vtilis, ὠφέλιμον.

Ὀνίτις, vide Ὀνῶπις.

Ὀνίτης, ὁ, aſcilius, & ſerra fabrilis, ὁ πελεκυτὸς πρίων, Heſych. cæteta vide in Ὀνικὸν. Ὀνικὸν, ſucula, vt expoſuit Vitruuius in fabrica arietis machinæ libro decimo, capite 19. quæ & ad verbum ex eiſdem authoribus: apud Athenæum idem ὀνίσκος τετραβώλιος vertit axiculos ex torno factos.

Ὀνίτριβος, ὁ, Onitis Plinio, & ὀνὸς τις Dioſcoridi, genus eſt origani. deſcribit ipſe Dioſcorid. libro tertio, c. 33. Nicand. in Alexiphar. ὀνίτριβος αὖον ὀρεινὸς. Interpr. ſic dictum eſſe vult quia ſit aſinorum pabulum.

Ὀνοβατίζειν, aſinos admittere. propriè de aſinis dicitur cum equas inſcendant atque ineunt, Pollux.

Ὀνοβάτης, ἡ, mulier in adulterio deprehenſa, apud Cumanos in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur, indéque aſino impoſita per ciuitatem vehebatur. ea infamia notatū, ὀνηβᾶσαι appellabant. ab eo tempore lapidem tāquam impurum & deteſtabilem vitabant Eraſm. Chilia. vide de Plut. in Helenicis. apud Heſyc. pro ὑποβάσαι, i. famoſę mulieres ἢ Ὀνομάσαι, ſcripſerim Ὀνοδόκησαι.

Ὀνοβάτης, ὁ, idem ἢ ὀνηβάτης.

Ὀνόβιον, ſpecies bliti, linguæ ſimilis Gor.

Ὀνοβρυχίδης, ὁ, onobrychis genus plantæ, Dioſcorides lib. tertio, cap. 170.

Ὀνογενῆ, herba quæ aliàs ἀσάγωγος. vide ſuprà. Nic. in Ther. εἰ γὰρ ἀσάγωγος. Eius interp. exp. ὀνόγυνος, χαμαιπίτυς ἢ σιδηρῖτις λέγεται ἢ οἷα σχίζη: ſed hæc ineptè.

Ὀνόγεσις, ἡ, γαστ. Heſych.

Ὀνόκαπρον, ὁ, dæmonum genus tenebroſum, ἢ κόβαλον, apud Aquilam.

Ὀνοκένταυρος, ὁ, onocentaurus animal. vide Ælian. Porrò onocentauri nomen ex aſinis & centauris compoſitum videtur. Hieronymo ſignificare videtur eos, qui ex parte aliquid humanum ſapiunt, & rurſum voluptatibus & cœno turpitudinis abducuntur ad vitia.

Ὀνοκῆται, vocāt Dores aſinarios, Pol. διολάτας, σφαβλᾶτας, Suid.

Ὀνοκλάν, apud Theophraſt. hiſtoriæ libro 7. capite 10. turdaria tranſfertur à Gaza: ſed non vidit ὀνοχέλαν legendum eſſe: quę vox anchuſam ſignificat, Dioſcorid. libro quarto, capite 24. Ἄγχουσα ἥτις καὶ ὄνου ἀκανθώδης, ἢ ὀνοχειλὼς ἐκαλήθη. apud Ægineet. ὀνόχλη. Interpr. Nicandri ſuper hoc verſu in Theriacis, ἀρὸ δ' ὀ ἀγχόνης δρυόφωνίδα καζεο χαίτην. Δρυόφωνίδα, inquit, ὅτω κρεάδεται, διὰ τὸ τὰ φύλλα τοῖς δρυόφοις ὅμοια ἔχειν, ἢ ὀνόχλοον λέγουσι. Eſt & aliud anchuſæ genus quod κάλυκας ἢ Ὀνόκλειαν vocari ſcribit idem Dioſc.

Ὀνόλεθρος, ὁ, ſic dicitur ab aliquibus herba quæ & ἄγχουσα, Dioſc. l. 4. cap. 24.

Ὀνόλοφος, Mulomedon, qui aſinarium molam vel ὄνον impellit & agitat, molitor.

Ὀνομάζω, empuſa dicitur, cui aſininos pedes effinxere quidā, ὁ μῦθος, Comm. Ariſt. in Ran. ὀνοσκελὶς.

Ὄνομα, ατος, τό, nomen, fama, decus, οὖδος, laus, verbum, vt opponatur rei, id eſt, πρᾶγμα, Æſchin. vide eius definitionem apud Ariſtot. de Interpret. Pro memoria & fama vti videtur Philoſtrat. libro tertio, ὑφ' οὗπερ πολλοὶ ἢ ἡβῶντες ἀπεθάνον ἐς ὄνομα ἀρετῆς, ſempiternam nominis memoriam conſecuti ſuere. Thucydid. libro 5. βεβαίωσιν καταλιπὼν, ἀεὶ ὑδὲ ἀφανὲς τὸ πάντα ὑπόξυτον, cupiens famam memoriamque relinquere. Sic nomen pro fama: Virgil. Æneid. 8. pro nomine tanto Exiguę vires. ἄνομα λέγεσθαι, nomine vocari, Plato de Leg. ὄνομα τὸ ὀνόματον μᾶλλον ἢ πρᾶγμα, contrario nomine appellatur, Thucydid. ὄνομα ἔχειν τὸ πρῶτον φιλοκλέων, Ariſtophan. ὄνομα, nominatim, Demoſthen. κατ' ὄνομα, idem Æſchin. ὀνόματα ἢ ῥήματα, Hermogen. ὀνόματα καλὰ, id eſt, ἀξιώσεις ἀναφαίρετος, nominum ambitus, ſpecioſa verba. ὀνόματα ὑπόνοιαν τοῖς πολλοῖς ἢ δόξαν τὴν ἀληθῆ, Ariſtophan. ὄνόματων κινδύνος φορτικῶν, pericula verbo ſuſcipiens, Thucydid. id eſt, verbo tenus. ὀνομάζων ἐγκλ. &c. nominum turba, capite primo Actorum Apoſtolorum, vbi Eraſm. Porrò nomioum dixit, quòd nominatim homines ceſeri debeant, quoties exquiritur numerus. ὀνόματι ὀνομάζων συγκαλῶ. Ὄνομα ὄνου, id eſt, ὀνὸς λέγων. αὐτὸς ὀνόμασι γεγραμμένος νόμος, lex ipſis nominibus ſcripta, Plutarch. in Solone, id eſt, quod dicunt, ad verbum. ὀνόμασι κατέπεσεν, verbis decipere. ὀνόματα ἐπιλέγειν, verbo tenus bene loqueris, Euripid. Ὄνομα. tria nomina Romanis Græci tribuunt, non quatuor: quorū primum, κοινὸν ἢ φερώνυμον, alterum συγγένικον, ἢ πατρωνυμικὸν, tertium, ἴδιον ἢ ἐπώνυμον vocant. Dionyſius Halycarnaſſ. lib. tertio, μεθ' ὃν ἕπ ἡμῖν ἑκάστῳ κεῖται τὸ ἴδιον καὶ τρίτῳ, ὃν τὸ κοινὸν ὄνομα, ὃ δὴ συγγένικὸν αὐτοῖς ὄν, ἢ πατρωνυμικὸν. Et αὐτὸς μὴν κεκλῆσθαι καινὸν ὄνομα, ἢ φερώνυμον, ἡνίκα τὸ ἢ συγγένικὸν, ἀφῆται. Ac, ὥσ ὑπανυμον, κορδὸς. Plutarchus in Coriolano, ὃκ πύπου πρίτον ἔχειν ὄνομα, τὸ κορυκλᾶν. Rurſus in Mario, γαῖς μαρὶς πρίτου ὄν ἔχοιμ' ἂν πὶ ὄνομα.

Ὀνομα κύριον, nomen eſt proprium, quo paſſim omnes in ea re appellanda vtuntur, cui ex altera parte reſpondet tranſlatū, id eſt, μεταφορικὸν: Οἰκεῖον verò ſuum dicitur & alicui rei maximè accommodatum, cui alienum. id eſt, ἀνάτοπον opponitur, vt teſtis Ariſtoteles libro primo de arte poetarum. Idem ὅτι ὀνομάτων πασῶν ἐ γίνεται ἑᾶσι, τὸ κύριον, ἢ τὸ ἐλλέιον, &c. Cicero 3. de Oratore, Quid ſit, quod omnes tranſlatis, & alienis magis delectantur verbis, quàm propriis ac ſuis. Nam ſi res ſuum nomen, ac proprium vocabulum non habet, &c. & pro Cecinna, inquit, Rem aliquam ſuo certo ac proprio vocabulo nominare. Idem verba inuſitata vocat quæ Græci γλώτας ἢ γλωττικὰ ὀνόματα. Idémque Ariſtoteles ὀνόματα dicit quæ alibi ὀνόματα ἢ ῥήματα, vt ὄνομα nomen ſit atque appellatio, & contra rem, ἢ τὸ ῥῆμα diſtinguatur, ſic accipit Rhetoricorum libro tertio. ὄνομα ὀνόματων, vide Platonem in Cratylo. Ὀνόματα, etiam pro ipſis hominibus & perſonis. Solent enim homines nominatim cenſeri, cum eorum numerus exquiritur. Latini capita vocant. Act. Apoſt. ca. 1. ἦν τὸ ὄχλος ὀνομάτων ὡσὶ τὸ αὐτὸ, ὡς ἐκκλησίαν ἀνδρῶν.

Ὀνομα εἰπεῖν, nomen dicere Horat. nomine vocare. Euſtathius Iliad. 3. ait ὄνομα εἰπεῖν poſterioribus idem ſignificare, quod Homero ὄνομα μυθήσασθαι, nomen citare atque memorare. Plato in Euthydemo, ὥσπερ γὰρ ἂν ἐξ ὧν τοὺς ὀνόμασι, illiuis enim vetba fuerunt einſmodi, ea eius fuit oratio vt diceret. Ὄνομα, vt λόγος, contra rem ἢ τὸ ἔργον diſtinguitur. Euripid. in Oreſte, Ὄνομα γὰρ ἔργον δ' ὐκ ἔχουσι οἱ φίλοι, nomine tenus amici. Ὄνομα, obtentus & prætextus, cum quid fit per cauſam, vt Liu. lo quitur. Halicarnaſſ. libro primo, ὥσπερ ἢ ἐμιλίῳ τῶν μετὰ ὀνόματων κρηπίδων, ὡς πιλῶ τοῦ χθονὸς ἢ κόσμου ἕνεκα, agebatur hoc ab Amulio pulchris nominibus, vt Saluſtius extulit. Ὀνόματα πανοπλίαν, vide Πανόπλια.

Ὀνομάζομαι, nominor.

Ὀνομάζω, ὦν, nominatum.

Ὀνομάζω, μ. ἀσω, π. κα, nomino, nomine appello, & nomen appello, Cicero in Plat. Timæo: ἡμεῖς δὲ ὡς θεοὶ θεοὺς ὀνομάζομεν, eloquor, recenſeo, Actium. Accuſatiu. ὀνομάζειν ὄνομα τὸ ἐνεγκεῖν, inuocare nomen Iesu, c. 19. Act. Apoſt. vide Ὀνομάτω.

Ὀνομάσσω, nomina fingo.

Ὀνομαστὸς, vide Ὀνομαστικὸν.

Ὀνόμασμα, vitupero, accuſo.

Ὀνομαστικὸν, μ. ἀνδ, π. αγκ, nominatim recenſeo, voco. Heſiod. ὀνόμηνε δ' ἑκάστῳ ἢ τέκνῳ ἢ γονάτῳ κατὰ πάτρα. Homerus Iliad. 10. ὑμᾶς δ' ἐν καὶ πάντες ἐπώνυμα ἔνδ' ἑκάστῳ, nominatim recenſebo, κατ' ὄνομα κατάλεξα. vide ἐπώνυμον. Dicitur & pro eo Ὀνομάζω. Demoſth. ἐφ' ἑτέρῳ δὲ ἢ ἀξιοῦτε ὀνομάζων, dicenda & tacenda efferens: alioquin ἀξιοῦτε ὀνομάζειν, eſt à verbis prætextatis non abſtinere. Sæpiſſimè eſt apud Homerum, ὅτινες τ' ἔφατ' ὀκ τ' ὀνομάζειν, vbi interp. τὸν τε λόγον εἶπε ἢ τὰ μέρη αὐτοῦ διέξεισι.

Ὀνομακλήδην, nominatim, ὀνόμασιν, Hom. Od.

Ὀνομακλάτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, vel nomenculator: aliis etiam qui Plinio vocator, quòd nominatim vocet conuiuias ad diſcumbendum, quem appellat Athen. libro ſecundo, πολύμετρον τῆδ' ἀδίστων.

Ὀνομακλυτὸς, nomine inclytus, celebris.

Ὀνομασία, nominatio, appellatio, nominum ratio.

Ὀνόϊσμα, apud Platonem in Cratylo, appellatio, nomenclatura.

Ὀνομαστήρια, τὰ, feſtum ab inſtituto nomine, vel quo nomen alicui inſtituitur, ſic Naz. in Orat. pro ſolennitate quæ agitur ob nominum impoſitionē, vt γαμήλια propter nuptias, & χρὼς ἅλια ob natiuitatem.

Ὀνομαστικὸν, ὁ, ἡ, ſcientia eſt rectè imponendi nomina: vnde Ὀνομαστικὸς & Ὀνοματουργὸς, nominum fictor, qui res ſuo certo & proprio verbo nominat, qui & Ὀνομοθέτης dicitur, cuius officium τὰ ὀνόματα ποιεῖν ἢ τίθεσθαι, εἰ μέλλει κρεῶν ἢ ὀνομαστὴν θέσει. De quibus omnibus multis agit Plato in Cratylo, vbi ait ὑπαντὸς ἢ ὄνομα θέσθαι, ἀνὴρ ὀνοματουργός. non eſſe cuiuſuis rebus nomina indere, ſed nominum artificis.

Ὀνομασὶ, ὦς, ὁ, ὄνομα, nominatim, nomine, Thucyd. ὀνομασὶ λέγων, nominatim referendo, vocans nomine. ὀνομασὶ φοιτᾶν ῥηθέν, Xenoph. libro quinto Pæd. ὀνομασὶ δ' ἐμὸν ἐκάτερον προσειπεῖν, nomine vtrunq; filium appellans, Plut. in Publ. ὀνομασὶ κεκλῆσθαι apud Arat. ſignare nomine vero, Cicero.

Ὀνομαστικὸς, ὴ, ὸν, nominatiuus. ὀνομαστικὴ λέξις, Hermog.

Ὀνομαστὸς, ὸν, ὸ, clarus, id eſt, nominatus, illuſtris, nobilis, celebris. Plat. de Republic. τὸν ἐπ' αὐτῷ σεμνὸν ἂν ὀνομαστὸν ἐγκώμιον. Heſiod. in Theog. τοῖς παῖδες μετέπειτα ἢ ἄμβροτοι, ἐκ ὀνομαστοὶ, non nominandi, id eſt, ἀξιοὶ & diri. Et ὀνομαστότατος, nomi-

natissimus Plin. Ilocrat. in epistol. τοῖς Μιτυλ. Αἰσχίνης δὲ τῶν μὲν πόλιν ὑμῖν ὑπὸ τὰ πάτερα ὁμολογούσαν μυσηκατέλυσε, ἡμᾶς δὲ ὀνόμασι τοιούτοις τοῖς παρὰ τούτου τυγχάνουσιν παρ' ὑμῖν γεγονότας, celeberrimos. Ὁ νόμαστον vocat Plato in Cratylo, quod nomine potest efferri, quod nomen habere potest.

Ὀνομάτιδες, mulieres famosæ, Hesych. v. de Ὀνειβάτης.

Ὀνοματοτερσία, nomenclatura, nominum scriptura.

Ὀνοματοθήρας, ὁ, verborum captator & affectator, vt auceps syllabarum à Cicerone dicitur. Athenæus libro decimoquarto, ὃν ἐδίδιεν οὐ θεοφίλεστερα καὶ ὀνοματοθήρας, ἀλλὰ μὴ ἐδίδιεν. verba sunt Democriti ad Vlpianum qui vim verbi ἀποδίδιεν non intellexerat, voluerátque τὸν κατὰπλοῦ fuminalémque placétam, quam vetuerat comedere idem Democritus ita profe rens, τὸν κατὰπλοῦ, ἢ συμβιβάζει σοι ἀποδίδιεν, id est, quam tibi fum author vt respuas. Et rursus libro decimoquinto, vbi ita deprauatæ scriptum, Εἰπὲ οὖν ὑμῖν τὰ ἀεὶ ζωπύτους ἀζίους ὄντων καὶ ὀνοματοθήρας ἐστόντος. Idem libro tertio soluta compositione dixit, Εἰ οὖν καγὼ πάμπολλα ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἁρμόσασθαι χρόνῳ, Pro eodem Θηρᾶσθαι dicitur ab Hesychio: & Ὀνηματοπόρος ab Athenæo ipso lib. 8. ἀξιοντῳθεσθαι δέ ποτε καὶ ὁμοιμάθους ἑλληνικὸς Πελαμίδης ὀνηματοπόρους φησὶν, &c. Quod aucupium verborum atque tendiculas, sic enim Marcus Tullius extulit, exprobrat atque tendiculas, sic enim Marcus Tullius extulit, exprobrat Socrati ille apud Platonem in Gorg. Εἰπέ μοι, inquit, ὦ Σώκρατες, ὡς ἀρχαῖόν τηνικαῦτος ὄν, ὀνόματα θηρᾶσθαι, καὶ ἐὰν τις ὀνόματι ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἤρεμον ποιεῖσθαι. Dic mihi Socrates, num verecundaris maxime cùm ea fis æratе, verborum aucupia fectari tendiculaſque ponere, vt iangens oblatum lucrúmque exiſtimes, ſi quis fortè in verbo peccauerit? Tale etiam ſtudium exprobrat apud Athenæum libro tertio, Cynulcus Vlpiano qui κεπυλκεστε dictus eſt, quem dicit ἀκκωθες ἀχείρητον, id eſt. ſpinoſa legere, præterm iſſis floribus, hoc eſt, verborum inanitatem rebus ipſis præferre. Gellius libro ſecundo, capite 9. Nimis minutè ac propè ſubfrigidè, Plutarchus in Epicuro accuſando λόβεια πηρεῖ. Has enim curas vocum verborúmque elegantias: non modo non ſectatur Epicurus ſed etiam inſectatur.

Ὀνηματοπόρος, ὁ, ὀνομαθοπόρος. vide Ὀνοματοθήρας.

Ὀνηματοποιεῖν, nouare verba & facere Cicer. nomina fingere vel nouare Ouid. Græco vtitur Ariſtoteles ſecundo Ethicorum, ad Nicomach. ſic Virgil. Æneadaſque meo nomen de nomine fingo.

Ὀνηματοποιία, ἡ, nominatio, nominis fictio: ita vt pronuntiatione & voce ſua rem quam ſignificat imitetur, vt tinnitus æris. vt Tarataratara Ennius. At tuba terribili ſonitu taratantara dixit Priſc.

Ὀνηματουργός, ὁ, ὁ, nominum artifex. vide Ὀνηματική.

Ὀνήτη, Heſych. ἀμπέλη μεγάλη. ἕδρα.

Ὀνήτροδον, herba, quam ſi comederint aſini, crepitus reddere dicuntur, Onopordon Plin. lib. 27. capite 12. Ὀνόμορδον corruptè apud Heſych.

Ὀνόβυσσος, ἡ, buxus aſinina; buxus aſininus à Gaza exponitur: Onopyxos Plin. d. 20. ca. 16.

Ὄνος, ὁ, ἡ, ὄνη, aſinus & aſina: ἀφ' ἧς τὸν ὑπὸ γυναικῶν ὀνεῖσθαι, Etymolog. vnde ὀνεᾶς, aſininus. ὀνᾶν ἀντὶ τοῦ μυσέρειν, Ariſtophan. vide apud Eraſmum, Aſinus portans myſteria. ἀπ' ὄνε κεφαπεσάντας Aſino delapſus, Ariſtophan. ὀνῶν ὦτα, aſini aures, idem. ὄνος ἰνδικός, aſinus Indicus, Ariſtoteles libro tertio, de partibus Animal. ὄνος ἄγριος, aſinus agreſtis, Herodotus libro 7. οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι, Xenoph. id eſt, onagri, ſylueſtres aſini. Ὄνος μέλανος apud Nicandrum interpres quaſi ὀνόμυλλος, Ὄνος, inſectum exiguum, multipes, coloris fuſci & ſubcinericij, cutis è callo compactili, quod contactu ſeſe complicans, rotundatur, vt pilula appareat: locis humidis, vligino ſiſque generatur: & in medicina maximas commoditates habet, vulgò vocatur cloſporte, & Græcis etiam ὀνίσκος κυλιστὸς, πολύπους, vel coniunctim ὀνὸς πολύπους, ἢ κρεπιδίδιον κύλινδος, Latinis vero, multipeda, cutio, porcellio, quam vocem adhuc retinent Itali à quibus vocantur hæc animalia porcelle ti, vt in Lugdunenſi Gallia porcelets. Horum teſtes citabo. Ariſtoteles libro quinto hiſtor. ὀνος πολύπους dixit, qui piſcium pediculos his ſimiles eſſe aſſeruit. Galenus libro tertio, ἡδὺ καὶ ὑγρὸς, ὀνίσκος, inquit, κρεπιδίδιον δ' ὀνὸς ὃν πολύπεται, ὡς τοῖς ὑδρηγεῖς ἀγγείοις καὶ τοῖς παχυύσις ἡμιόλιον: καὶ ὃ τοὺς ἡδὺ δακτύλων ὑφάσεσι σφιγγόμενον. Idem libro vndecimo ſimplic. pharmac. in cap. σῶκι ὁ σῶκον τες, τοῖς κοκκωμένοις ὀνίσκοις, ὅτε ἢ ζῶα σφιγγόμενα καὶ πλὴν εἰς ἑαυτὸν σωλῆνα, ἄπαξ ὀνομάζουσι τινὲς ἡδὺ παρ' ἡμῖν κυλιόμενος, πεσὼν δὲ ἀπλῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς κυλιόμενος ἐστὶν, ὅ τε ὑπὸ τοῦ σφιγγόμενον ὅμοιος καὶ καὶ χρῶμα ὄντες, &c. Scribonius Largus, Beſtiolæ multorum pedũ quæ conduplicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ ſimilé, κατωκιδίας ὀνησιμαι τοῦ ὑπόπλας Græci vocant. Alexander Trallianus libro ſecundo, φυσικῶς ἢ τὸ αὐτὸ τοῖς πολύσι οἱ ὄνοι, εἰ πεφὸ τοῖς ὑδρίαις διεσκολόβωται. Apud Dioſcorid. libro ſecundo, caput inſcribitur περὶ σκωληκοβόρων: interpres Ruellius malepeda male tranſtulit, vt mox oſtendemus: Ibique Ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὕδρας ζωὰ εἰσὶ πολύποδα, σφιγγόμενοι ἡδὺ τὰς ὑποχὰς ἡδὺ χρῶμα, &c. Cius Aurelianus medicus Chronion lib. 1. cap. 4. Porcellionique, hoc eſt, animalia quæ humectis & aquoſis locis ſæpe ſcuntur, à Græcis appellata ὀνίσκοι. Theophraſt. hiſtoriæ antar. lib. 4. cap. 4. τὰ δὲ ἡδὺ ζῶα, ἡδὺ ὄρυκτα, σπυρίδι καὶ ἡδὺ πολίται, φασὶ δ' οἱ ἄπροτε: τοῦτ' ἢ λίβυας λέγειν, ὅτι ἢ ἐνιοι ἐδίδιεν παύσασθε ἢ ποιεῖν γόντα πολύποδων τι, ὡς μάλιστα, συμπεφιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸ, &c. Vbi interpretis Gazæ inſigne erratum, qui ὄνος quem onum vocat, vermẽ eſſe credidit, idq; ὀνικὸς plus ſatis, vt dixerit aliquis. ego qui ei facilè ignoſco. Rurſus idem Theophraſt. cap. 7. eiuſdem libri de quercu marina loquens, ἡ κρέτη ἢ σκοληκοβόρα καὶ πολλὰ σφιγγομένη πινῶν ὄνων, ὡς ταύτας οἱ ὀνικοὶ: Gaza, ad eadem tota obeſa ingrediuntur millepedæ: vbi non vidit ioere loco pro συμπεφιεῖσθαι, vt vertit, ſeſe in orbes conuolutos (quod in hac beſtiola falſum) legendũ συσφιγμένα, id eſt, globans. Et ſecundo loco pro ὄνων legend. ὀνίσκων, quod ſit iam expoſuimus. Rectè verò idem Gaza ſuſpicatus eſt, ὀνίσκους ſubſtituendum ὄνοι vel ὀνίσκοι, ſed tamen millepedæterẽ interpretatur. Marcell. Empiricus, Cutiones, inquit, beſtiolæ ſunt multipedes cute dura & ſolida, quæ tactę ſum plicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ, πολύποδες Græ appellant. Idem alibi, Multipedes Cutiones qui in ſtercore naſcuntur, quique contacti in globulos complicantur. Rurſus, Beſtiolæ multipedes quæ in locis humidis & ſordidis nãscuntur, quæque contactæ pilulam de ſe faciunt. Idem, in locis humidis & ſordidis ſub lapidibus inueniuntur beſtiolæ multipedes quæ contactæ contrahuntur & rotundantur. Lexicographi ὄνος ἢ ἡλιος inſecta diuerſa cõfundunt. Heſychius in voce ἡλιος, ζῶον, inquit, πολύπουν, ὅσοι ἡμεῖς λίχρηβα ὄνον, τὸ δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ ὑδρίας γενόμενον ὄνον πολύποδα ἢ συσφεφόμενον ἡλιον καλοῦσιν. Quem ſequitur Suidas, cui tamen ex alio authore Θεῖαν, vt mox dicemus, vitium vermis. Plin. libro 30. capite vltim. his verbis multis errandi occaſionem attulit, Millepeda, inquit, ab aliis centipeda, aut multipeda dicta, animaleſt è vermibus terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque (legebatur etiam tractúque) contrahens ſe, onipon Græci vocant, alii tilon. Et paulò pòſt, illam autem quæ arcuatur, ſepa Græci vocant, alij ſcolopendram, minoté nocioſamque. Quæ verba multa egent animaduerſione. ſepas, & ſcolopendram diuerſa eſſe animalia ſuo loco probauimus. Iam verò oniſcon ſiue tilon (quod nomen à callo nis duritia) vermem piloſum non eſſe arcuatim repetoti rei natura, dictiſque ſatis liquet: atque aliud eſt Millepeſiue Centipeda, aliúdque Multipeda, id eſt, ὀνὸς ἢ ὄνος ſiue ὀνίσκος illepeda enim ſiue Centipeda vermis terræ piloſus, multi pedibus arcuatim repens, eſt animal ex erucarum genere corrodens atque olera, quam ciues mei vocant chatepeille, quæ eſt hirſuta dicta à Columella, & ἡλιον Græcorum. Nam Suidæ ἡλιον, ὃ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ, πολύπουν δὲ τι ζῶον (leg. Κνίδ.). Atque ab hirſutia, vt Solini vocem vſurpem, etiam dicti ſunt piloſi vermes, nigri, terreſtrium lumbricorum bus natis litoribus eſſe doctur ad piſcium eſcam: hoc uſtam ſiue Millepedam villis repræſentat. Numenius ἡλιος, ἢ θώρι μετὰσιν δὲλείαπος ὀπὶ πεφ' ἕμας ἀπείς αἰχαλοῖο γαίης ἡλιον κέκλωπα μελαινεφ γαιοφόρῳ ἐπὶ πόρῳ. Rurſus ἡλιος eſt, hirſutam contulunt aliquando cum ſcolopendra, ἐπὶ σκολόπενδρον, ἢ σκολόπενδρα dicitur. quę duo ſunt diuerſa animalia ſpecie, vtrunque tamen venenatum eſt, & multi. Hæc differentia, quòd vtrinque ſcolopendra decurrat tractu & flexu celerrimè propter pedum numeroſam ſeriẽ, vnde propriè centipeda vel millepeda vocatur, & quod latus non piloſa: Itaque ſcolopendras intellige apud Lycophronis interpretem, cùm ait Νᾶκος μυσέρουδας, vnde & natus reſtructas ἡλοπήξας dixit ipſe Poeta, à ſimilitudine ordini & duum vtriuſque ſcolopendræ. Nicander ἡλιον, ἢ σκολόπενδρα ἀ ſecreuit in Theriacis, οὐδέποτε μὲν ἢ ἡλιον ἀ ἐπιδήσεις, ἢ ὅτε σφηξ, ἢ πεμφρηδὼν ὀλίγη τε, ἢ ἀμφισβαίνης σκολόπενδρα (&c. quam voce Σκολόπενδρα) vbi Interpres, ἡλιον δέδοε σκώληκας πολυπόδους μυσέρουδας. Quare conſtat quam indiſtincte ac promiſcuè, illo loco ſaltem, his vocibus vſus ſit Plinius. Quod Cazæ, Ruellio, multiſque aliis indiſcrimina nomina vſurpantibus fraudi fuit. Rectè tamen dixit dem Plinius rem ſuo propriòque vocabulo appellans, libro trigeſimo, capite ſexto. Multipeda etiam, inquam oniſcon appellauimus. Sed rurſus confuſe ita ſcribit libro 30. capite octauo. Millepedam oniſcon bibiſſe, vbi Σκολόπενδρα.

Ὀνὸς, pro genere quodam locuſtæ cui etiam nomen ὀνίσκος. Dioſc. l. 2. c. 57. περὶ ἡ λεπρόμυρα ἀκρίς ἐστίγκας ἢ ὀνὸς, ὀπτηθεῖς ὕδρ ἡ γαλάκτων Θ, &c.

Ὀνὸς, pro axe & ὀνίσκος, pro axiculo, id eſt, pro ſucula quæ ὀνὸς dicitur. Ariſtotel. Μηχανικῶν li. Quæſt. decimaquarta. ὦ

ἰχῶν καὶ ὠκύτητα· ὅθεν καὶ ὁ μείζους ἡθῶ ἐλαττόνων κόλακας, καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐλαττόντεροι ὑπὸ τῶς αὐτῶς ἰκνοῦσι· ἡθῶ πατρυτέρων; vbi ὄγκῳ vocant ergatam machinam, & toties ὄνον fiuculam. Ilentus in Glossis Hippocratis, ὅτου ᾖ ὁ ὀνίσκος, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ κάκει λεπτότεροι ἢ λίνα, ἢ κανναβέλεως. Hinc Ὀνάβατος ἢ κατοναβάτης, qui est traiectis axibus versando fuculam aliquid contentes, ἢ ὄγκων ἢ ὄνων ὑπηρεσίᾳ τινὶ, vt idem exponit Galenus: cui legito Commentar. 3. & 4. τῶν ἀφορ. & Commentar. 2. 3. τῶν ἐπιδ.

Ὄ ὁ ὀνίσκος, pro pisce: Athenæus libro ζ, de sententia Aristotelis in Animal. histor. Ὃν δὲ ὁ ὀνίσκος, ἔχει τόμους ἀπρίστους ὑμένας· καὶ ἡ σωματοειδὴς, καὶ ὁ μὲν ἔσω ἐφήλων τῶν κεφαλῶν τὸ ἥμισυ, ὁ δὲ ἔξω τὸ ἕτερον ἥμισυ μύλας. Plinius asellum catidæ quo ita ait libro 32. cap. 10. Item ex asello pisce lali qui plena luna inueniuntur in capite, alligantur in linlo. Idem libro 9. capite 17. Asellorum duo genera, callaminores, & bacchi, qui non nisi in alto capiuntur, ideóprælati prioribus. Dorion ὀνίσκον, χιλιάδι καὶ βάκῃ appelprodidit ὀνανίσκον. 3. Differtque ὄνος ὀνίσκου, vt idem tradit: quem vocant χάδον. μαλακίδας quem dicunt ὀνίσκον & μόIus. Epicharmus πολυλογίστορας ὄνος protulit, quos vulgò cimus merlus. κεφαλαρίων etiam asellum vocauit Archestra, vt Euthydemus τὸν ὀνίσκον καὶ βάκχον ἐν χιλιοστῷ. Vide Ænum.

Ὀ instrumentum quo neat mulieres & deuoluunt penſa, fuἢ τὸ ἔσθιστον. Πολυδεύκης δ' ὃ ζῇ νεώτατον καὶ ὁλότιν, οἱ ἀπλικοὶ δὲ τὸ ἐσχατιὸν λέγουσι· ἔσθιστον καλοῦσι καὶ ὃ ὄνον. Idem cum dicit ἄσπερ ὑπόστροφον, i. fusum torquere Plinio, τὸν ὄνον significat. non ὁ τῶν ἠλακάτων, i. colum. nam & apud ipsum alibi ita leundum, ἢ μὲν ἡ ὀνον, ἢ δ' ἠνίκα, ἢ ἔσθιστρον, ἀπ' ἀκάντου.

Ὀ etiam vafis genus, ἴσως ἢ ἀπὸ τὸ διαθήκαμαι ἐγκεῖσθαι μορφῶν. Aristophanis Comment. in Vespis, super his verbis, Κ' κεῖ ὀμεμιλῶν ἰκχῆς συλῶσιν τὸν ὄνον τὸν δι' ὀκκεκλεμμένον εἶνι μεσόν. vide ſtath.

Ὀ item dicebatur in quodam ludi genere cui nomen Οὐράκις qui victus fuerat, & imperata facere cogebatur: ἢ ὁ λαβὼν ἡθῶ φοβούμενον ὃν ὃν ἔδει ἡμῖν ποιῆσαι, inquit Pollux de ludo lonens cui nomen Ὀστρακίνδα.

Ὀ primus numerus in tesseris, qui & μονὰς dicitur, Pollux. ab is etiam κύβος. 9. cubus. vide Adagium, Rex aut asinus, καὶ ἐδέξη ὃν Ὃ.

Ὀ ὁ ὠσὶν ἐγκεῖσθαι τοῦ μύλου λίθος, mola superior, licet aliquando ſit inferiorem velint. Pollux ὃν Ὃ ὁ ἄλλος ἢ ἢ κατώτερα μύλη. Sic vtrang vocat ſcriptura Deuter. 24. vbi μὴ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ὄλον. Quo vetat pignerari metam & catillum: ſic enim Paulus Iuriſconſ. in l. 18. §. 3. D. de inſtruct. & inſt. vocat metam, inferiorem partem molæ: & catillum ſuperiorem. Ob id non ánè mihi placet quod Baptiſta Egnatius ita ſcribit, Piſtrini ta ſuperior ὃν Ὃ dicitur, id eſt, aſinaria, inferior verò catilus. Xenoph. in primo Cyri ἀνάβασ. οἱ ζῴοτικωτάτης ὄνος ἀλέτας ἢ μύλῃ ὀνικὰ, idem eſt quod ὃν Ὃ. Interp. molam aſinariam anſeruntur.

Ὀ ſtellæ duæ iuxta φάτνιον, i. præſæpe collocatæ; non longè à ancro, vt ait Proclus: aſelli vocantur à Latinis. Plin. lib. 18. p. vit. Sunt in ſigno Caneri duæ ſtellæ paruæ, aſelli appellæ, exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula, quam præſepia appellant, &c.

Ὀ, verpus, τὸ ᾧ αἰσχρὸς αἰδοῖον, Phauor. ſic ille Caligula quēdam ocabat mutoniatum portentoſi membri: quia aſinus animal equo membroſius, vt ille poetarum Priapus.

Ὀ κελεὸς, ἢ ὑμέναιος, Comment. Ariſtophan. in Concion. vide ὑμέναιε. ſic dicitur ab aſininis cruribus quæ ei affinguntur.

Ὀ σκελεὶ, ἢ δαίμονες ſunt, inaquoſa & arida corporibus areſcébus frequentantes, & aſininis cruribus. Hi ſeſe maſes plurinum exhibent, interdum quoque leonem & canem induere identur, Cæl. lib. 1. cap. 27.

Ὀ σμὸς, απος, onoſma, genus herbæ quæ & ὁσμὰς & φλογίτης & ὄνος dicitur, Dioſcorid. libro 3. capite 147. apud Æginet. ſcritum ὄνοσμα, ἢ ὀνειὰς, ἢ φλογίτης. Onoſma Plin. libro 27. capite 11. rouenit ſine caule, flore & ſemine: ſpeciéque eſt ſeſſilis nchuſæ.

Ὀ ὄρος, ἢ, ὀvilis, reiiciendus, ὠμπτὸς. Iliad. 10. ἢ δόξα ὡμὴ καὶ ἐτ' ὀνοὰ ἀνδρὸς ἢ χιλίοι ἀδικητὶ, id eſt, ἢ ὠμπτὰ, dona minimè aſpernan la & refutanda propter indignitatem, ὡς ὀνοφαυλισμοῦ ἄξια, ἢ ἀκατ.

Ὀ πάζω, ἢ. ατον, π. ασμαι, μέμφομαι, impropero Plauto, afficio iniuria, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, ἐφυβρίζω, πανύργως ἢ τραπέζῃ, Interpres Heiodi.

Ὀ πτὼς, ὁ ὀνος ὁ, pauper, ἢ ἡ πτὼ ἐμμανὴς ὁ, Suid. μεμαίωμεν, πᾶσχόν, ἢ πτωχεύειν ὁ. Heſych.

Ὀ φρύδιον, ἢ, aſinaria.

Ὀ νοχλόη, herba, ſpecies anchuſæ, quam etiam vocant ἀλκιβιάδειον, Dioſcor. lib. 4. cap. 25.

Ὀ νόχλος, labrum aſinii, nomen herbæ.

Ὀ νόχλος, Chriſtus Dei Filius & Dominus noſter, infundo titulo à religionis noſtræ hoſtibus dicebatur, quem ſcelestiore etiá picturæ genere deformare, ac velut in pergula præterequntibus aſſi ſunt aſininis auribus oſtentare, pede altero inunguilatum, ac togata ſpecie, cum libro in manibus.

Ὀ ὀμαι, ὠσάμην, ἀνάμην, inquino, vitupero, damno, redarguo, reprehendo, μέμφομαι. Iliad. 4. Ἐνθὲ καὶ ὀκτὼ ἐπ' ἤρωσι αὐτὸν ὀτοσάμην ἐμετὰ Ἕκτῳ, culpet & carpat, ὠκρωλίσειε, μέμψαιτο. Et in 10. Οὐ γὰς τοι τὸν μῦθον ὀτόσεται, nemo dicta tua repudiabit & carpetur. tibi aſtipulabuntur & in tuam transibunt ſententiam omnes.

Ὄντα, τὰ, ὀντὼν, inſtantia, res quæ ſunt vel fiunt, quæ ſuperſunt, vera, ὑπάρχοντα, τὰ ὑφεωσία κτήματα, fortunæ, ἢ ὐσία, χρήματα, facultates. Xenoph. τὰ ὄντα σώζειν, rem ſuam tueri & bona. πάλο γὰρ ὄνταν ὐδὲν ἦν, nulla res alia. Plat. 1. de Rep. ὡς πᾶς ὃν μηδὲν ἄντως ἦν, in rerum natura nihil eſt infinitum, inquit Ariſtotel. ἀλλ' ὡς ὄντα, vera, Plato de Leg. τὰ μὴ ὄντα, vel ὡς ὄντα, ea quę nul la ſunt, res quæ nullæ ſunt: vt ὂν ὄντως, qui nulli ſunt: Sic Cicero, pro qui non ſunt. ὡς ὄντες, τὸ θνητὸν. τὰ δὲ ὄντα. Platoni in Timæo, res ſempiternę, Ciceron, atque ἢ ὄντων, i. eorum quę ſunt, quæ entia vocant Philoſophi, duo ſunt genera, τὸ μὲν ὀρατὸν, τὸ ᾗ ἀειδὲς, i. aliud quod cadit ſub ſenſum oculorum, atque aliud ſummotum à conſpectu, Plato in Phædone.

Ὄντως, ſanè, verò, planè, omnino, vtiquemerito etiam vertitur à Budæo, Ariſtoph. ὡς τὰς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, i. veré. ὄντως ὄντως, veri, Plato de Legib.

Ὄνυμα, ατος, τὸ, nomen, pro ὄνομα, ὁ in υ, mutato, more Æolico. vnde ἀρώνυμος, & ciuſmodi.

Ὀνυμάσω, τὸ ὀνομάσω.

Ὀνυξ, χος, ὁ, vnguis: ἀπὸ τὸ νύσσω, νύξω, ἐδ' ἴυγξ· ἀκριτοσύν, ad vnguẽ exigere, Plutarch. ἀκριβὲς ἢ ἐδ' ὄυγξ· λιγρῷμι συζήτησις. ὃς ὀνύχων κεῖται ὑπὸ τῷ σπλήνιμι, à teneris vngiculis cõcrectur Spiritui, Nazanzen. in Orat. Εἰ ὄυγξι ὁ σκωλοψ, τὸ ἔργον, opus in vnguẽ de difficiliore operis parte quæ in expolitione abſolutionéque verſatur. Vnde ad vnguem elaborare ſumptum à fictoribus. Horatius, Perfectum decies non caſtigauit ad vnguem. Plutarch. ἡ γὰ αἰτίχνη ἀφάτου ἀπέσπασε ἢ ἄ ἄρφα πλάθασιν, ἅπα ὕστερον ἔκρεσε τοῖς ἰδίοις ἀκριβάσιν. ὁ Πολυκλείτος ὁ πλάσας ἅπα, καλεῖται σπατον δὲ τὸ ἔργον, ὅταν ὁ ὄνυξι ὁ πυκὸς ῥήκται. ὄνυξ vnguis etiam in roſa dicitur, pars candida foliꝰ roris, Dioſc. libro 1. cap. 130. & 131. vnde ὀνυχισμὸς ῥόδου, Æginetæ & Dioſcorid. quantum vnguis, id eſt, τὸ λελεκὸς, exemptus eſt. ὄνυχες σκεφῶν, ſegmentum alliorum, Idem, vide Ἀγγλίδες ὄνυχες ὄιου, vngues aſini, idem Dioſcorid. libro 2. cap. 43. ὀνυχὰς σιδηρᾶς, vngues ferrei, idem libr. 12. cap. 18. id eſt, ferramenta quæ humani vnguis figura conne xa ſint acie. ὄνυχας σιδηρᾶς ἔχοντες, vngues habentes ferreos, pro inſtrumentis, Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantar. cap. 2. ὀνυξὶ ξυλίνοις τὰ ὄπλα ξυλοῦσθαι, machinamentis lineis armamenta contorquentes, Herodotus.

Ὄνυξ, apud Hippocrat. de ſuperfætat. vterum eſſe quo impãcto fœtum mortuum educunt, πέσσειν. vide Ἐμβρυοθλάστης.

Ὄνυξ, lapis, de quo in dictione ἀλάβαστρον. vide de onyche gem ma. Plin. libro 27. cap. 6. in eo eſt candor vnguis humani ſimilitudine. Ὄνυξ, apud Athen. libro 11. ligneum poculum, vnde & ὀνύχινα σκύφοι, malè quidem: fiebant enim ex onyche, id eſt, alabaſtrite lapide, potoria pocula teſte Plin. libro 36. capite 7. vnde Onyx ſimpliciter pro poculo apud Propertium, vbi. Et erocino nares murrheus vngat onyx, id eſt, poculum murrhinum. Plin. ſiue è murrha lapide. Onyxque pro alabaſtro apud Horat. Nardi paruus onyx, id eſt, ὀνὺξ ὀλίγος, ἢ ὁl luci. Dicitur autem ὄνυξ ἢ ὀνύχιτης, ἢ ὀνυχίτης, lapis, Dioſcorides. Ὄνυξ, inquit Dioſcorides libr. 2. cap. 10. ἔδει πάντα κοχυλίου, ὁμοίως τοῖς τῶν πορφύρας διεσκομμένων τὸν ὀδίτα, ἐν ταῖς ναυδοφόρες λάμναις. διὸ καὶ ἁρμοσμάτιζε νεμεμβίων ἀπὸ κοχυλίων τὸν ναῦδιν, vnguis ſiue onyx conchylij tegumentum eſt: ei ſimile quo purpura integritur: quod in Indiæ nardiferis lacubus inuenitur. ſuauem ideo ſpirans odorem, quòd conchylia inibi nardi pabulo veſcantur. Plinius memini libro 32. cap. 10. Inuenio, inquit, apud quoſdam oſtracium, quod aliqui onychen vocant. Cornario authore, quidam vnguem aromaticum vocarunt. Officinæ Blattas Byzantias dicunt, vnde blatteus color à Vopiſco dictus pro purpureo: qui & onychinus eſt, quo ſenſu onychina pruna dixit Columella, & onychina pyra Plin. lib. & cap. 15. Βάλανα ὄνυξ, vide βάλανα. Ὄνυξ pro vnco anchoræ, Plutar. libr. de virtutib. mulierum.

Ὀνυείζομαι, lugeo, ὀδύρομαι: fortè ὀνυειζόμενοι legendum.

Ὀνυτήρια λεπτὰ ex Poſidippo comico affert Poll. lib. 10. cap. 31. in ſermone de inſtrumentis conſoris. ſed fortaſſe ſcribendum ὀνυχιστήρια, & intelligendi cultri ad reciſionem vnguium apti.

Ὀνυχίζω, præcido vngues. Item notare vngue, quam metaTom. 2. DD iiij

rixe conſulimus. Accipitur & pro rem exactè & ad vnguem expendere. ὀνυχίζειν & ἐξονυχίζειν, pro ἀκριβολογεῖσθαι. Phrynich. ὀνυχίζει μοι τὰ τοῦ Σόλωνος ῥήματα. recentes roſas detractis vnguibus adiice. vide Marcel. ibidem. Vngues autem in roſis Dioſcor. & Plin. vocant imas foliorum floris eius partes colore candido, quibus in capite ſuo hærent & pendeut, ideo in medicina damnatas, quod nulla Solis coctura coloratæ odoratæque inutili humore abundant. vide Ἐξονυχίζειν.

Ὀνύχινον μύρον, onychinum vnguentum, Dioſcorides libro 1. cap. 66. vbi Marcell. onychinum ab onyche, in teſtaceo genere piſce, cuius adeps pro oleo in vſu fuit, quod Plinius indicat libro 22. cap. 6. pœnis vuluæ mederi teſtatus. vide etiam onychina pyra apud Plin. & prunaapud Colum. id eſt, purpurea, & blattea, ab onyche ſiue blatta cochylij genere. Quære Ὄνυξ.

Ὀνυχινον, ου, τὸ, vnguiculus. ὀνύχιον item, onychinus lapis, cap. 28. Exodi.

Ὀνυχίτης. vide Ὄνυξ.

Ὀνυχίτης ηδρμεία, onychitis Cadmia, extra penè cærula, intus onychi maculis ſimilis. vide Dioſcorid. libro 5. Plin. libr. 34. cap. 10.

Ὀνυχοειδὲς, ſpeciem vnguium referens.

Ὀνώδης, ες, ὁ, ἡ, aſininus. Ariſtotel. in Phyſiogn. Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πάνυ ὀνώδεις· οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, ad naturam aſininam propiores.

Ὀνωνις, ὁ, ononis, genus ſuffruticis, Theoph. lib. 6. cap. 1. hiſt. plan. herba aculeata eſt, ſpinoſa, nomen habens ab vtilitate quam adfert aſinis eſtu. hęc etiam dicitur ἀνωνις, teſte Dioſc. lib. 3. cap. 21. vide Ἐχινόπους. &

Ὄνωπις, apud Nicandrum in Theriac. Ὄναπός τε καὶ ὁ πολύγωνος ὁ ὄνωπις.

Ο Ξ Α Ι Ο Ι, Heſ. εἶδος συκῶν: forſitan ſic denominatorum ab acore quo prædita ſunt.

Ὀξαλις, ίδος, ἡ, genus lapathi: dicitur ἀκετοσὶς, Dioſcor. lib. 2. c. 143. καὶ ὀξυλάπαθον, Interpr. Nicandri in Theria. Dicitur & ὀξαλὶς, vinum quod acuit, ὀξίνις οἶνος, Heſych. ὀξεῖα πηός, fæx aceſcens, vappa.

Ὀξάλμη, ἡ, acida muria, Ruel. acetum ſal ſum, Hermol. oxalme, Marcell. libr. 1. Dioſcorid. cap. 145. A Plinio ſalſum acetum, & quandoque oxalme. vide Dioſcorid. libro 5. cap. 23. & Athen. lib. 11. Ariſtophan. Veſpis, Καίτοι' ἀνὴλωκ' μὰ Δία πουτάνας εἰς ὀξάλμην ἑπτακόσι' ὀβολούς.

Ὀξέα, ὃς, ὀξέα, pro ὀξέως, acuté. Heſiod. ὀξέα δὴ λιγέως ἰάχουσιν. Idẽ, ὀξέως χρῶνται, ſtridulum hinnitum reddiderũt. ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. ſubſtantiuè etiam & abſolutè dicitur ὀξεῖα pro ἡ λόγχη, vnde δι' ὀξείας ἐρωμένη prouerbium τὸ τῆς διακινδυνεύουσαν. Suid.

Ὀξείδιον, acetum diminutiuum ab ὄξος, Suid.

Ὀξεόδης, ὁ, aceteus, ſeu acetoſus.

Ὀξέως, ὡς, properi.

Ὀξίλαμα, ατος, τὸ, condituræ genus aceto & oleo ſimul temperatis. Gor.

Ὀξίμελι, τος, τὸ, ἀκρατόν, Heſych.

Ὀξίνως, repente, celeriter, confeſtim, ταχέως, eueſtigio, aeumine ipſo, αὐτοῦ ὄμου. Chryſoſtom. εἰς φυγὴν ὀξίνως ἐτράπησαν. citò. ὀξίνως τε λίγεια, Thucyd 3.

Ὀξινεδὴς, ὁ, acetum reſipiens, vel acetarius.

Ὀξίνη, in acetum degenero, aceſco. Actius libro quinto, capit. 14. ὀξίνῃ τε σφυρὶς acerba vua. ὀξίνων οἴνων, vinum quod acuit. vide Ὀξίνη.

Ὀξίνη, ἡ, crates dentata ſtilis ferreis, Plin. inſtrumentum ruſticum cuius vſus in occando, id eſt, occa apud Columel. vbi alij crates legunt, quod irrepſit ex margine interpretis. Heſych. Ὀξίνη, ἁρμάδιον τι γεωργικὸν σὺν ὀδοῦσι γόμφοις ἔχον ἐλκόμενον ὑπὸ βοῶν.

Ὀξίνης, ὁ, ὀξαπφα, vinum acidum, ὀξαλὶς, Heſych. Chryſoſt. οἶνος μὲν γὰρ αὐτὸς ἐλαθεὶς τὸ ἀδρὸν πρακτικὸν καὶ εἰς ὀξίνων μεταπεσὼν, in vappam mutari. Plin. in 14. cap. 20. Vitiúmque quibuſdam in locis, iterum ſponte feruere, qua calamitate quum deferbuit, deperit ſapor, vappæque accipit nomẽ, probroſum etiam hominum cum degenerauerit animus. Nam ὀξίνης & vappa homo dicitur, id eſt, nebulo vilíſque: & acris & bilioſus, ſi credimus Interp. Ariſtoph. in illud. Ἐκκλ. 818. αὐτοῖν ὀμμὰν ὀξίνων πικικότε. Κατεπλάγησαν ὦ ὀξίνη, Theophr. hiſt. 9. cap. 12. Ὀξίνα dicitur crates dentata ſtylis ferreis, occa, Heſych.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, vas acetarium, acetabulum, quod & ὀξυβαφον, & κύμβον. Eſt & ollæ genus, vt videtur, acuminatum. Cyrill. oxyton. Ariſtoph. Interpr. ὀξίδια· modò ὀξυβάφια, modò κεφάλαια μικρὰ, vel ἄνδρ. λεπτὰ. Sic interpretatur in Nebul. & ipſe poeta in Pluto inquit, ὀξὶς ἡ πᾶσα κἀλοπάδιον. Eſt & menſuræ genus, quod & acetabulum, cotyla.

Ὀξος, ὁ, ὄξ, τὸν ἴνιον aceſcẽs, acetum. quòd linguam ſecet & pungat. Cyrenæi dicunt voluptatem, & alij dulcedinem ſ dulcoremſic Orus. Alexand. Aphrod. Problemat. 106. lib. ſcribit aceto vires ineſſe contrarias, inquiens, ὄξος ὁ δριμὺς ὑγρὸς, acetum calefacit & refrigerat: cuius rei ratione vide ibidem. Οἶνος ἐξαπφα, acetum coctum, quale docet componere abſque vino, ex gypſo atque aqua marina decoctum. Conſtantinus Cæſar τὸ ποῖς γαυρουνιοῖς: fit & ex caryotis atq palmulis, propterea ait Suidas ὄξος ὁ ἐμπύρ, τὸ ἀπὸ φοινίκων. cito phon libro 2. ἀπαλλάσσεις, Ἐὰν δ' αὖτοις πολὺ ᾖ οἶνος φοινικῶν· ὄξος ἐμπύρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν, αὖται δ' αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, εἶναι μὲν πολὺ ἔλαττον ὄξος ἰσχυρὸν, εἰκάτως ἀπικνεῖσθαι. Quem locum etiam citat Athenæus libro 14. συντιθέασι, vbi Interpres Venetus ait ita transferẽs, Aderat multus cibus, vinúmque palmularũ obſoniorúmque ex illis coctum: &c. grauiter etiam hal ciuna. Alciatus quum ita ſcribit in tres poſteriores lib. Chcius: Apud Phœnices, inquit ille, tingebatur preciosiſſima purpura, quorum tinẽturam Suidas appellauit Oxum. ὄξος ὁ πικρὸς ἀπὸ φοινίκων. Hinc oxybapha, in L. 1. C. Quæ res vendi: poſſunt. Ὄξος ἁρμὸς, acetum acre: ſit enim & ὄξος γλυκὺ ſiue γλυκίζον, acetum dulce: compoſitionem docet Cnidius. citat Cæſar γαυρουνιῶν lib. 4. Ὄξος διεῤῥυῶς, Athen. vt dis Horat. Romano aſper ſus aceto, ὁ μάνυ Ἀττικὸς ὄξος ὑδρυόμενος ὀξύτερος γίνεται, inquit Idem.

Ὀξύ, τὸ, mucro, pars quæ exit in acutum, cacumen, pinn acumen, vigor & acies. dicitúrque propriè de enſe vel oc ius, cuius contrarium eſt κάμελον. Verùm vbi de ſapore dicitur cuium contrarium habet γλυκύ. Quum autem de voce vel ſo , eius contrarium eſt βαρύ· τὸ δὲ ὀξὺ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἐχούσης τὸ κροῦσαι, ἐπὶ δὲ ὀβολοῦ τὸ βαρὺ ὁ ὀβολὸς ἐπὶ ὀφθαλμῶν ὁ ὀξὺς τὸ κάμελον, ἐπὶ δὲ γλώσσης γλυκύ. Significatur nonnunquam hac voce ὀξὺ, quicquid celeri motu tranſit, & ſubito eſſicacioe ſenſu ſentitur, ſ ſcilicet tranſlatione à gladiis aut mucrone. Sic Pindar. tem acutam dixit. hoc eſt, intenſiſſimo gelu ſuo in corpus ma num penetrabilem. Qua ratione etiam Hippocrat. ὀξὺ vocauit, hoc eſt, præcipitanter celeritéque elabentẽ. in etiam acetum ipſum dixit ὀξὺ, quòd acore ſuo altius e leuiúſque in deguſtantium ſenſum penetret.

Ὀξὺ. Aduerbium, acutè, vel acutùm, & citò. Hom. Iliad. γ, ὀξέα σ', ὀξέως ἐ ἠκέσατο. ὀξὺ ἀκούων, acutè audio, Plato de Leg ὀξὺ εἶναι, Ariſtoph. ὀξὺ βλέπε, acutè cernere.

Ὀξύα vide ὄξυς.

Ὀξυακανθα, acuta ſpina, arbor ſylueſtri pyro ſimilis ſpino quæ ab aliis σαύρια, ab aliis σαυσαγρία. de qua vide latius ap Dioſcorid. libro 15. cap. 123. (Sunt & qui καυσάβατον appelle ὀξυάκανθον, vt Idem refert libro eodem cap. 124. Et ὄξυς Dioſcorid. Διοσκορίδης libro 2. cap. 89. ὀξυακάνθου κράνιὰ, φησὶ ἐρυθρὸν ἀν ἀνθεῖν καὶ ἔπειτα ἐκφυομένου τοῦ καρπὸν, τραχυμίσι ἢ τῶν ἀγκαθίων.) Item & à Theophraſt. & Ægineta ὀξυάκανθος. Non eſt verò ber ris officinarum: ſed illa ſpina in ſepibus, quam vulgò *eſpine*, alia à ſpina alba Latinorum, quæ ἄκανθα λεύκη ide

Ὀξυακανθος, vide Ὀξυάκανθα. (ρ Ὄ.

Ὀξύβαφον, ου, τὸ, acetarium, acetabulum: de qua dictione M ell. libro 4. Dioſcoridis, & Plinius lib. 21. cap. 34. ὀξύβαφον, ὃ καὶ ὀξὶς ἔστραλον tamen minus eſt quàm πρύλιον, Ariſtophanis ſcrpres. Propriè ita dictum ſuit vaſculum infundendo ac ,in quod intingerent cibum ſumentes, paratum. vnde & ὀξυβαφεῖν dicitur, teſte Nicandri Schol. Deinde menſura quæ ſeſe cyathum caperet, Ægin et. vide κύμβον, ὀξυβάφου πλῆθος, acue nuli menſura, Dioſcorid. lib. 2. cap. 189: ſic Interpretes, & lil 4. cap. 64. Pollux ait vaſa τῆς δυσμάτων, id eſt, condimentum atque ſcitamẽtorum, vocari ἐμβάφια, καλάθους, λεκάνια, τρύβλια, ἢ ὀξυβάφους, ἐν οἷς ἡ βρῶσις τα, ſic & olim vocabant vaſe ſtatia cottaborum ſupelleẽtili, id eſt, τὰ ὑποδεχόμενα τὰς ſed legend. κοτταβοῖς, cottabos) Aitque alibi, ὡς δὲ μόνον ὀξύβαφ τὰ σκεύη ἐστὶ καὶ ὀξύβαφα, δῆλον ἐκ τοῦ τῆς εἰς τὰ ὀβολίσκια χρεῖα· Ὀξυβάφου etiam ἡ κοτύλιον ἡ κοτυληδόνα vocant profectores: anatomici ſinus profundiores oſſium capita excipientes ſeruantur autem eiuſmodi cauitates atque acetabula, coxendicis oſſe maximè, & in eo qui cyẽbam refert figu nede ei & nomen.

Ὀξυβαφον, cotylæ quarta pars eſt, continens 24. drachmas, i drantale, Bud. de Aſſe, 5.

Ὀξυβελὴς, ſagittæ acuta cuſpide.

Ὀξυβολὴς, celeriter iaculans, aut celeriter iaculo percuſſus. ὀξυβολὴς, ἢ τοι ταχέως βάλλων, ἢ ὁ ταχέως βαλλόμενος, Etym.

Ὀξυβολία, Heſych. idem quod Ὀξυωπία.

Ὀξυβόλος, ν, acutè vociferans, Adamant. in Phyſiog.

Ὀξυβολὸς, ſtatim iaculor, in iaculando celer ſum. Suidæ vero ὀξυβολὸν eſt τὸ ταχέως ἀκούειν. pro quo reponendum eſt ὀξυκοὸ id quod & alphabeticus ordo docet. poſitũ eſt enim hoc ſ poſt ὀξυβαμία, ante ὀξυβολή, deriuatur vero ὀξυβολὸν ex ὀξὺ βολὴ, vt Euſtath. tradit, nam de voce λοβὸν loquens ἀφ' οὗ ὀξὺ βολὴ, καὶ ὀξυβολὸν ἐπιτρεπτικῶς τῆς κῦ τὸ αὖ τὸ λοβὸν, ἢ ὀξυβολὸν

ς, τὸ τὰ ἰσχία ἀκοῦσα.

• μελάγχολος, ὁ, Columella oxygalam appellat, quasi lac acidum
icas: eiusque compositionem docet libro 1.cap.8. Græcam
nflexionem seruat. Plin. ita scribens libro 28.cap.9. de buty-
, ex caprino la cte loquens, Fit & ex caprino, sed hyeme ca-
facto lacte, æstate expresso tantùm crebro iactatu in lon-
is vasis, angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso
re, aliàs præligato. Additur paulùm aquæ vt acescat. Quod
maximè coactum, in summo stillatatid exemptum addito
le, oxygala appellant. Et paulò post Oxygala fit & alio mo
o, acido lacte addito in recens: quod dum acescit, vtilissimũ
omacho. Superius etiam Melcam inter lactantia numerari
ximus in voce Μέλκα. De Oxygala vide Actium πεφ. lib.
serm. 2. cap. 98. Apud quem etiam cap. 101. Ὀξυγαλάκτιον τυ-
, i. caseus ex lacte acido vel ex oxygala, cæteris omnibus
æstertur. vide Galen. libr. 3. Alimentorum. cap. περὶ ὀξυγάλακ-
, & sequenti περὶ τυροῦ.

ὀ ἅλς, συ, τὸ, salsamentum, acetum cum garo, i. liquamen pi-
is. Athen. lib. 3. Ὁμῶ δ' ἡμῖν ἀτ' ὀξέος ἀκαμάτοιο ἁλμύρη γάρος. Οἷόπερ ἢ ὀ-
ῳῶν τινες ποτιπολῶ ἰδίᾳ κεκλῆσθαι αὐτὸ σκεύεσι ζωντικοῖς ὀξυτηρίοις. vide Ὀξύ-
ηρ.

ὀ ἄλτος, τὸ, axungia, adeps. σωὶ ὀξυγήρᾳ, cum axungia, cum adi-
e. Dioscor. lib. 2. cap. 101. sic Ruel. & Marcel. Barbar. tamen cum
oscæ exponit. Idem quoque lib. 3. cap. 104. cum fæce aceti
nterpretatur.

ὀ ἄμυγδος, ὁ ἡ ὄ, dicitur id quod infra labra in maxilla inferio-
eminet. Pollux, τὸ ὑφ' ἕκαστ τῶν χειλέων ὂν τὸ κάτω σαγήνη-
ν ὀνομάζοντα.

ὀ ἀνίς, ῆδος, dilutum seu decoctum prædulcium, Hippocrat. cu-
is parandi hic mos erat, Fauum exprimentes, mel ipsum in
nium lebetem aqua lympida plenum immittunt deinde de-
octum donec abundè suum laticem faui deposuisse in aquã
dentur, seponunt, vsuique referunt; quo deinde æstiuis
ris potus loco sitim extinguunt.

ὀ ἀνὸς, vide in Chiliad. Erasmi.

ὀ ἀπόγραφος, ὁ, velociter scribens.

ὀ ἀπόδειξις, uto constans angulo.

ὀ ἀρκεύς, έως, τὸ, acies oculorum, acutum & perspicax.
icere.

ὀ ἀρτηριώδης, ὁ ἡ, ές, acutè videns, perspicax, ὀξυόπας: oculis clari-
em conferens, aciem excitans. ὀξυθυμία πολυόμμα, collyria
laritatem oculis conferentia, Dioscor. libro 2. cap. 196. ὀξυ-
μάτων apud Herodot. l. 1. ὀξυωτάτους. Aristoteli, qui visus est
certimi, vt fertur fuisse Lynceus ille, serpénsque Epidaurius
lorat.

ὀ ἀρχία, ὁ, acies oculorum, cláritas visus Plin.

ὀ Ἀσκλεπιάδης, pharmacum quo acuitur visus.

ὀ ἀφαάω, μ. σω, ω. ικα, acutè video, Neut. absol. acutum cerno
dorat.

ὀ ἀφυής, ες, ῆ, idem ac ὀξυδέρκεια.

ὀ βόστρυς, υος, ὁ, acutos capillos habens, Nonn.

ὀ βουλονιὲς, ὁ, ἡ, ὀξύ, ὁ, ἡ, ὀξέος, ὁ, ἡ, ὀξύς, ὁ, ἡ, ὀξεῖα, ὀξύ, ὁ, ἡ, ὀξέος

Alimentor.capit.de Oxygala, ἡ ὠὴ, τὸ ὀξὺ ἐκ τῆς θερμασίας, ὀξύνον αὐτὸ πέψεως.

Ὀξώδες, ντος, idem quod ὀξέως ἔχον ὀξέως εὐδιαχώρητον ἐν τοῖς ἐντέροις, Hom. Iliad.

Ὀχυπάδ-ης, magno affectu, λίαν σφοδρῶς. Suid. ἰσοπαθῶν ὀξυπαθῶς ἔχον τοῖς πάσχουσι, &c.

Ὀ ὄπεινθ-ος, ου, ὁ, famelicus, percitus acuta fame, famis impatiens. Cic.ad Attic.lib.2.Sum in curiositate. ὀξυπόθ-ητος, ὁ, in desyderio morae impatiens. Et Cratinus apud Athe.lib. 2. πέπτωμα γυμνὸς ὀξυπόθητος ἐν θύραις. Τὸν ὀξυπέτεινος ἀφ' ὑψηλοῦ κάρηνου ἀεὶ Πανὸς ἐλθεῖν σοβοῦντος, libenter nudos conspicor famelicos istos, prinsquam tempus est, qui scite cunctа volunt.

Ὀξυτάλμιος, amarum vehementer, vel acidum cum amarore, ὀξύπικρον, Homer.

Ὀξύπικρος, τος, dicebantur, quòd aceto condita ad intinctus seruarentur. τὰς ὀξυπόρους ἢ πεπέψεις ἐ ἐωὼκασι, oxyporis & concoquentibus medicamentis. Dioscor. lib.3.cap.58. vnde apud Columel. l.12.cap.17. ita inscribitur, Moretum oxyporum, vel vt alij oxygarum quemadmodum componas. Apud Marcellum Empir. est oxyporium ad facilem digestionem. Stat.4. Sylu. non sal oxyporum vel, casefve. Vide Plin.20.lib.7.cap. Sunt & ὀξύπορα Medicis propria, quasi à celeritate dicta penetrandi.Idem Plin.lib.24.cap.8. Iumperus miscetur antidotis oxyporis. De his vide Actium τετρ&. lib.1.Serm.3.cap.90. vbi docet oxyporia purgantia. Rursus Plin.lib.20.cap.vlt. de foeniculi generibus loquens, Ipsum condimentis propè omnibus inseritur: oxyporis etiam aptissimè.

Ὀξύτροχος, qui citò transit.

Ὀξύπρωρος, acutam habens proram, ὀξυκόρυμβος.

Ὀξύπτυκτος, οἱ, dicuntur toni, qui spissi vltima loca possident, Capel.lib.9.

Ὀξυρρεμία, τος, ῆ, ructus acidus, ἡ ὀξέως ἐρεύγη, qui ex eru litate fit, quum cibus in stomacho coactus & computrit frigido: nam qui in calido cibus corrumpitur & torretur, non acidum ructum efficit, id est, ὀξυρρεμίαν, sed φθορῶδη κνισσώδη, rictum nidorosum lieunt Medici. Hippocr. Aphorismo primo libro 6. Ἐν τοῖσι χρονίοισι λειεντερίοισι ὀξυρρεμίη ὀπτηθὲν ὠὸν, καὶ ὄρνιθος ἀφεψεμένη, ἐπιτήδειον ἐστίν. Vide ibi Com. Galen. Pollux, τὰ δὲ ῥήματα ὑπὸ πλείονα τετράπτωτα δυκρέφεται, ὡς τὸ ὠὰ ἀθετεῖται τὰ ἐπὶ τοῖς ἀπτέλειαι μὴ ἐπὶ πολλῶν. (inter quos Hesych. Ὠὰ ἢ ὀξυρρεμίαι ἀπ' ἄκρου. Suidas de quadam quæ multa deambulatione vtebatur se eruidam esse fidam mulans, hoc exemplum affert, ὃ δὲ πάντως ἐποιεῖτο συχνὰς ὀξυρρεμίας ποσαπλασιάδας addit que ὀξυρρεμία ἢ λέγεται ὅτι ἐπὶ τροφὴ ὑποδέξιον. Et qui ructuosum spiritum ciusmodi emittunt atque acidum ructant ὀξυρρεμιώδεις dicuntur. Galen. τῆς κ' πόσεως li. 8. capit.4. τοῖς ὀξυρρεμιώδεσιν, καρηνώδεσι παχυλέγεσι δ' ἧν ὁ ἕτερον τῆδ' ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. Hippocrates Aphorisino 33. lib.6. Οἱ ὀξυρρεμιώδεις ὑπὸ τὸν πλεύμονα ἐπιπτεροι γίνονται. Dioscorides etiam pro nomine participium vsurpauit, vbi inquit libro 4. de Betonica, τὸ μέλιτος ὑδρὸν ὀξύοινος ἢ ὀξυρρεμιώδης δίδοται, i. ructans acidum ructantibus.

Ὀξυρύγχος, genus carpi quo Siculi vtebantur, ita dictum ab acore. Pollux, ὁ δὲ ὀξυρύγχος τοιῆς εἴρηται μὴ τὴ καμμελῆ, σπυλικὸν ἢ τὸ ἰδιώτικον.

Ὀξυρρόδινον, oxyrrodinon, &c. Galenus ad Glau. vbi puto legendum ὀξυρρόδινον geminato ῥῥ. genus est olei rosacei aceto diluti.

Ὀξυρρύγχ-ος, ου, ὁ, oxyrrhinchus, pisces Ægypto familiaris: sic dictus ab acuto rostro, Ælianus. Apud Strab. libro 17. καρπεῖ τὸν ποταμὸν, id est, mugil fluuiatilis apud Athen.libro ἡ. & eum simplici ῥ.

Ὀξύῤῥινος, οἱ, naso acuto, Hippocr.in ἀφορισμ.

Ὀξυρρώστ-ης, ου, ὁ, repente & leuiter repens, propensus paulo momento mutabilis, ἢ ὀξυῤῥοώδ-ης, Hesych. ἢ ὀξυῤῥοπος μέτοπος· τὸ ἐς ῥώμην, celer motus lunæ, Alexand. Aphrod. libro 2. Problem. ὀξυῤῥοποι τῆς τύχης μεταβολαὶ, quàm celerrimæ fortunæ mutationes.

Ὀξύς-ὺς, ὁ, acutus, acidus, acerbus, promptus qui & pernix dicitur. Liuius, Leuium corporum homines, & multa exercitatione pernicium. ὀξύς, actis, vehemens. Sic Pindar. χιὼν ὀξεῖα. Horat. Gelúque Flumina constiterint acuto. Et alibi, expediunt peracuta bellisita dicunt. ὀξὺν ὦσεν, Hom. Iliad. ὀξύς ἐς ὀργὴν, Lucian. ad iram proclivis. ὀξὺς ἐπὶ πάντα, ad omnia vehemens. Plato de Leg. ὀξὺς σοφὸς ἀθάνατος, sensu acer, Plutarc. in Camillo. ὀξεῖς ὑπνηλότατα, ad perficiendum veloces, Thucydid. κ' τὰ ὀξέα, micronato turbine, Gaza. Ὀξὺ πάθος, vitia præcipiti transit lic Scribonius Largus. Θυμὸς ὀξὺς, acris ira: Aristotel. Rhetoricorum 2. vbi de senibus loquitur, Καὶ οἱ θυμοὶ ὀξεῖς μὲν εἰσι, οὐ σφοδροὶ δέ, ἰτ' ἀκρασ fenum acres, imbecillæ tamen languidæque. Οἷμι ὀξυπάτη, vifus acerrimus: Plato in Phædro, ὄψις ὀξὺ πάντων τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔργων αἰσθητῶν: Cicero 2. de Finibus. Oculorum, inquit Plato, est in oculis sensus acerrimus. Idem Aristoteles ibidem cum puerorum desyderia acria esse & vehementia, diuturna non item, ita ait, Καὶ σφόδρα μὴ μένουσι, τὰ γὰρ ὀξὺ παύονται, καὶ γὰρ ὀξὺ γίνονται, τὰ δὲ μὴ βουλήσεις, ἢ μεγάλαι, ὥσπερ τῶν κεκμηκότων δέονται ἢ πάνυ. Comparat. Ὀξύτερος, acutior φωνὴ ἐστὶ ὀξυτέρα σωμῆ μᾶλλον, Theophr. histor. lib.3.cap.17. folia magis acuminata: vel magis necronata Plin.

Ὀξύτονος, oris acuti, vt mus araneus. ὀξυτόνως ἐμπέπλεσε, cultus acutis rostris, dixit Aristoph. ὀξυτόνως ἀδύσεις, Interp.

Ὀξυφωνθ-ος, ὁ, inneus marinus, Plin. Vide Σχεπθ-.

Ὀξυτόμος, acuminatus in Epigr.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies, acor, acrimonia: & μεταφορικῶς celeritas, velocitas, claritas, ἁβρότητες, πιμότητα, αὐθάδειαι: vt Arrianus, τὴν βασιλέως ὀξύτητα, pro regis acerbitate atque saeuitia. Ὀξύτης pro celeritate discendi, i. τὰ χρήστιμα τῆς διανοίας, quæ pars διμερίσας, vt ἀγχίνοια ἢ μνήμη. Ὀξύτης, proprie, id est, acor frigoris humorisque copia gignit, vt scribit Alexan. Aphrod. Problem. 70. libro 2. Theophrastus de Odoribus. ὀξύτης οἴνου, vini acor.

Ὀξυτόκιον, vel

Ὀξυτόκιν, ου, τὸ, partum accelerans, quod partum accelerat, Iosc. lib.2.cap. 197.& lib.3.cap.37.

Ὀξύτονθ-ος, ὁ, ἡ, stridulus. ὀξυτόνων χόρων, Sophocl. Item dictitque habet accentum in vltima syllaba.

Ὀξύτροχος ἅλς, clauus acute fixus, Nonn.

Ὀξύφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, acuta & soleeti mente præditus, Eurip.

Ὀξύφυλλος, acutis foliis constans.

Ὀξυφωνία, acumen vocis, linguæ volubilitas, vocis acuitas, blitianus.

Ὀξύφωνθ-ος, cui vox est acuta, acutitonus, Gaza.

Ὀξυφώνητος, ὁ, cui vox acutior.

Ὀξυχόλ-ος, ὁ, cui manus acuta: quod signum est promptitudinis & celeritatis in re aliqua perpetranda: vnde pro τοξικὸς sumitur, atque eo qui ad manum & expeditè aliquid to cit. Athenæus libro 7. ex Nicomacho, ὁ σοφὸς ἢ πᾶς ἢ βέβηλος γίνεται εὐόχλος. χρὰς ποστιμᾶτος ὀξυχόλου σοὶ κύπτε λάκυθι, χαπίμε, hinc que rapax ὀξυχόλ etiam dicitur. Atque ὀξυχόλως, pro celeritudo, rapacitas, subitique aggressio: quæ vocc visus est Aristides & Menand. apud Pollux.

Ὀξύχολος, celeritas conficiendi in aliqua re. suprà.

Ὀξυχολία, repentina ira, bilis feruor.

Ὀξύχολθ-ος, iracundus, celer ad iram, breuis iræ. vide ὀξύθυμος.

Ὀξυωπῆν, ὀξίως βλέπειν, acutè cernere. Basil. in Hexaem. σὺν ὀξυωπίαις τοῖς ὄμμασι τοῖς ἐμοῖς ὀξυωπωῦσιν.

Ὀξυωπέστατος, ὁ, qui clarissimè videt, clarissimè cernens. αἱ ὀξυωπέστατος, aquila acutissimi visus, Lucian. Icaromenipp. ἐ visior. vide ὀξυωπὸς.

Ὀξυώπ-ης, ὁ, ἡ, ὁ, vel ὀξυωπὸ-ς, visum acuens, visus aciem citans. aut acutè cernens. acuti visus. ὀξυῤῥηκὸς, ὀξωπὸ-ς. Alex. ad. Aphrod. libro 1. Problem. οἱ ὑφροποιοῦντες ὀξυωπέστερον τὰ βλέπουσι, acutius vident. Athen. lib.3. Εἰ ὁ Δυγκεὺς ὀξυωπέστερον ἦν τῶν ἄλλων, ὀξυωπέστερος ἂν ἐγένετο ἐξ ἅπαντος τοῦ ὁμοιομερίου. cuius cognomen Lynceum vinceret oculorum claritate atque acie. τὸ ὀξυωπέστατον, Aristot. visus acerrimi, ὀξυῤῥηκέστατος.

Ὀξυωπία, videndi acumen, oculorum acumen. Aristot. Probl. Sect.4. Quæst. 3. ὁμοίως ἀμφοτέρως τὰ ὄμματα τοῖς ὀξυωπίαν ἔχουσι, vtriusque oculorum acies visusque claritas obtinet. Ὀξυωπίας, ὀξυωπὸς, Pollux: cui opponitur ἀμβλυωπία.

Ὀξυωπὸς, qui acutum habet visum, ὀξυωπής.

Ὀξύωψ, acutum habet visum, ὀξυωπής.

Ὀξύωψ, acetosus, acidus. Alexand. Aphrodis. οἱ φλέγμα ὀξὺ, ἢ γῆν ὀξεῶδη ὀρέγοντα, si pituita acida sit, sapores acidos appetunt.

Ὄος, ῥα, ῥοποτικὸ. Iliad. ῥ, ὄν κλέος ὄπορ' ἐλέγται, cuius laus inquam peribit. ὁ Π Α. vocem, φωνὴν, Hom. à nominat. Ϟ.

Ὄπα, pro vbi, in Epigram. ὅπα δὴν ἔῃ, quomodo videatur Dorice, Thucyd.

Ὀπαδὸς, ὁ, comitor, sector, Hesych.

Ὀπαδὸς, οὐ, ὁ, assectator, confors, adiutor, setuus, ἀκόλουθος. ὀπαδὸν ἕπεσθαι βασιλεῖ, rex Pistoratorum ope destitutus. Plutarc. in Romulo.

Ὀπάζω, ὀπάσω, ἀ ασα, præbeo, do, παρέχω, δίδωμι. Odyss. ὃ δὲν ὀπάζει ὁ ὀπάσσας, id est, χαρίσασθαι, δοῦναι. Et κατὰ τὴν γραμματικὴν διάλεκτον sequor: vt χαλεπὸν δὲ τε γήρᾳ ὀπάζειν, Iliad. ϟ. ὀπάζειν etiam pro vestigare oculis, vt videtur. Iliad. ϟ. δηὖτε δὲ δὴ ἐκέχασε νόον ὀπάζειν. Ita tamen Interpr. ἡ δὲ λέξις αὐτὸ πλείονα σημαίνει, ὅτι ὑφ' ἑκατέρων ἢ διδόναι, vt, ἡνιόχῳ μὲν ἢ ἔκπεμε κώδιον ὀπάζειν. Διὸς ὀπάζοντος, alij expon. κατευοδοῦντος, κατὰ τὸ ἐκδιδόναι, vt initibus imbribus Ionalibus. Aliquando τὸ διαλογίζεσθαι, vt, ἐπὶ τρεχτίοιν ὀπάσατε Κυδαλίμοιο. Aliquando verò, τὸ διώκειν, insequi, vt hoc loco. Sic & lib. ϟ, Ὡς Ἕκτορ ὄπαζε κρατερὸν Ἀχιλῆα, Ὀπάζεσθαι, sociam assumere, eligere comitem, τὸ συ-

ν ἡ ἀκάνθου ἀφὸ ἄκης, σιωπηρὸν ὀδοντίζεσθαι. Iliad. β, Μὴ δ᾽ οὐ᾽ ἀμ-
ὑμῶν σῦν ἐτιτὸν, τὸν μὲν ἀρέϊα καλὰ τεύχει, σὺ δ᾽ χείρων ἀποστει μέτα
ἔεσι. Ὀπτεύσομαι, Hesych. exponit ἐπιβλέψω, διοργισάμενος ἀποδώσε
ἰuterm Hesych. esse ait, ὅτι ἀφὸ ὀπὸς ἀπὸ τὸ ὀπτᾶν καὶ ἕψειν.
ὑμένος, vas fictile pertusum & perforatum Pollux, Ὀπαῖα δ᾽ οἱ
ὑδάκια τῶν κεραμέων ἐκκαλοῦσι, ἅπερ οἱ ὀπλῖται ἔχουσι. Apud Hesyc. ὀπαῖα,
ὁ κρωβὸς ἢ τῶν κεράμων ἔχουσα.
ωπός, ὁ, operculum ollæ, foramen. & qua fumus è furno aut
camino exit, fastigium. Plutarch. in Pericle, τὸ δ᾽ ὀπαῖον ὅθεν τὸ
πνεῦμα ἔξοδον ἔχει καὶ διαφυγὴν: vbi Lapus adito fastigium impo-
nit Xenocles.
ώδης, illustris, clarus, potens admodum, summus ille. articu-
lus enim additus Aduerbio, eleganter efficit vt pro nomine
exponatur.
ωκεν, τὸ ὠκες, tribuit.
ωκης, ὁ, ἡ, eodem patre natus, quasi ὁμόπατρος.
ωκης, ὁ, minister, assectator, ὁ θεραπεύων, καὶ ὑπηρέτης, asseela, Eu-
ipid. Iliad. κ. Ἰδομενῆος ὀπάων, comes & armiger.
ὀπάων, vel ὀπάδων, termites palmarum, ἢ τὰ φοινικων βάϊα siue βαΐς.
Porphyrius, ὁκ ἔξω ὀπάδων τὰ φλοιώδες καὶ ἐσθιόμενον βαΐς, tegetes sto-
ealque contexunt ex palmarum ramulis.
ὀπάζω, quod, & ὀπάσσω. Odyss. ξ, ὅτινες ἀφείρηαν ὀπάσσ᾽ ἄρρητον ἀμοιβήν. Et
ὀπάσσω ἀφὸ ὧν ἔχω ἀπαυδῶ. Plato. Idem in Euthyd. ὀπάσω καὶ σὺ συ-
ὀπάσω, quod quidem & nobis accidit. vbi οὐ πάνυ πειθηνὶ. Gre-
ὀπάσω, ὁκ ἔθελον συνεῖναι, ἰ. ὁ ὑ.
ὀπάω, circumspicio, video, σκεπτόμενοι ὀπάτε, Hesych. at Ὀπᾶτε ἴδετε,
ἐπιστατῶν. ex Æl. Dionys. exponit κατανοήσασθαι afferens illud A-
ristoph. ex Lysistrata ὀπτεύσομαι & ὀπᾶν idem ex Ælio
Dionys Expon. etiam κατιδεῖν.
ὀπάων, seruis, seruitia, Herodot. sed fortasse pro ὀπαόνεσι.
ὀπή, & ὅππη poeticè, vbi, quò. Accipitur & pro ὅπως. Odyss. ξ,
ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν ἔπειτα κρατὶ ξυμὸς τε καλεῖτο, ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τάχιστα ἐμοὶ ἐπὶ
ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

antiquitas, vt hoc quod per se obscurum, lucis aliquid accipiat. Olim scribebant veteres ex vtraque parte chartarum aduersa & auersa, non verò altera tantùm, vt nonnulli falsò prodidere. Constat hoc quidem vel Plinij testimonio ita scribenris historiæ lib. 13. de generibus chartarum, Nimia quippe Augustæ tenuitas tolerandis non sufficiebat calamis. Ad hoc transmittens literas literæ metum afferebat aduersis, & aliàs indecoro visu pertranslucida. Ac folij pagella vna in ratiocinatorum codicibus rationem continebat expensi, altera ex aduersò sequentis, accepti: vt vno ferè intuitu rationes aduersarias vtrobique spectando ratiocinium facillimum foret vel cuiuis, nedum perito rationario. Ad quod alludit idem Plinius lib. 2. cap. 7. de fortuna loquens, Hinc, inquit, omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium, sola vtrâmque paginam facit. Rursus foliorum singulorum rationarij pagina vna charta noua dicebatur, altera verò deletitia: Hæc ita vocabatur, quia spongia deletili solebant inducere atque obliterare quæ præcripserant postquam retulissent in codicem, & nominum iustas tabulas cõfecissent. Præscribere autem cùm dico, προγράφειν intelligo, id est, ante scribere: vt apud Ciceronem ad Heren. Quæ de necessitudine præscripta sunt, id est, antè scripta. Vnde & præscriptio, præscribendi actio. Cicero de Oratore, Si de tabulis & præscriptionibus controuersia est. Et pro Q. Rosc. Suarum præscriptionum & liturarum aduersaria proferre, &c. id est, non perscripta atque digesta in charta noua, sed tumultuariè congesta tantùm in deletitia & præscripta in liturariis: sic enim liturarios (supple libros) vocauit Ausonius Paulo ita scribens de Centone nuptiali, Hoc die vno & addita lucubratione properatum modò inter liturarios meos cum repperissem, tanta mihi candoris tui & amoris fiducia est, vt seueritati tuæ nec ridenda subtraherem: Quæ Cicero aduersaria dixit, quia aduersantur opponunturque chartæ nouæ, à tergo cuius quæ scripta sunt, id est, ὀπισθόγραφα, & opistographa Latinis. Cicero pro Roscio Comœdo, Nimium citò ait me indagare de tabulis, non habere se hoc nomen accepti, in codicem accepti & expensi relatum confitetur, sed in aduersariis patêre contendit. Vsque eóne te diligis, & magnificè circumspicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis sed aduersariis petas? Suum codicem testis loco recitare arrogantiæ est: Suarum præscriptionum & liturarum aduersaria proferre, non amentia est? Et rursus, Quid est quod negligenter scribamus aduersaria? quid est quòd diligenter cõficiamus tabulas? qua de causa? Quia hæc sunt menstrua: illæ sunt xterace. Hæc delentur statim: illæ feruantur sanctè. Hęc parui tẽporis memoriam, illæ perpetuæ æstimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc sunt conjectalia: illæ in ordinem confectæ. Aduersaria igitur distinguuntur contra codicem & iustas tabulas: vt præscriptio contra perscriptionẽ, id est, exactam absolutámque scriptionem ἐκ τοῦ πρὸς ὀρθὸν γεγράφθαι, in noua scilicet charta, non autem in liturariis qui vulgò *brouillarts*, atque in deletitia, id est, ἐκ τοῦ ὀπισθογράφου. Vlpianus Iurisconsul. l. 4. D. de bon. poss. secun. tab. Chartæ appellatio, inquit, & ad nouam chartam refertur & ad deletitiam: proinde & si in opistographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Aliter verò sumitur ὀπισθόγραφος adiectiuè, nempe pro scriptus in tergo (subaudi liturarij atque aduersariorum) id est, in charta noua rescriptus siue perscriptus, quod vulgò *copié & mis au net*. (sed hac clausula expediendus nodus Terentij in Phormione, vbi rescribere argentum, id est renumerare: quia scripturæ magister fuit creditor quod acceptum tulerat, ferebat expensum, reddendo: Ibidem verò perscribere argentum creditori, est debirorem in creditoris codicis accepti pagina se dissoluisse per scripturam testari) Plinius Cæcilius Marco suo, de Plinio auunculo loquens, Hac intentione tot ista volumina peregit, electorum commentarios 160. mihi reliquit opisthographos quidem, minutissimè perscriptos: qua ratione multiplicatur hic numerus. Iuuenalis Satyra 1. Scriptus & in tergo necdum finitus Orestes. vbi scriptus à tergo, vt alij legunt, id est, ὀπισθόγραφος. Conficiebantur, vt nunc solent mercatores, seorsim ac separatim etiam diaria fuse diurna Iuuenalis, id est, ἐφημερίδες, vulgò *iournaux*: Aduersaria, id est, *memoriaux*, atque Codices, id est *papiers de raison*. Παλίμβιβλος verò ἀπὸ τοῦ πάλιν βύω, id est, iterum rado, charta non erat deletitia, sed membrana vel tabella rasilis qualis abacus calculatorum, vt Martialis verbum vsurpem. Cyrullus ad Varum Epigramm. 19. Puto esse ego illi millia aut decem, aut Plura perscripta, (nec sic vt in palinxesto) Relata: chartæ regiæ, noui libri, Noui vmbilici, &c. Cicero ad Trebat. Epist. lib. 7. Nam quod in paliuxesto, laudo equi lem parsimoniam: sed miror quid in illa charta fuerit quod, delere maluerit, quàm hæc scribere, &c. Vbi & palimpsesto legitur: Sed ἃ μὲν πρὸ τούτου memini quidem me legere, ἃ δὲν verò non item.

Ὀπισθότονος, à tergo reuinctus. Plutarch. in Opusc. περὶ ἀδίκων, συωθρισμοῦ ἀμφιδυσκίας Κόρκυρ. ἢ φύσις κλέβει ὀπισθότονον ἐμβρύου.

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, locus Athenis in arce post templum Minervæ, vbi ærarium publicum erat. est etiam extrema, seu postrema pars cuiusque domus. posticum, domus posticæ pars, vel posticæ Varroni, & Vlpiano Iurisc. vnde & posticulum dixit Plautus: cui πρόδομοι opponitur. Aristoph. in Pluto, τὸ ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τὸν θησαῦ, dicæ Mineruæ templi extremam partem seruans, i. penetrale & sacrarium, ærarium. Lucian. ait Herodotum in Olympiis frequenti panegyri accessisse τοῖς ὀπισθόδομοις, vt palam historiam suam recitaret.

Ὀπισθοκάρπος, ferens fructum ex aduersò folio, siue à tergo Theoph. lib. 5. cap. 2. hist. plant.

Ὀπισθοκόλλοις, pedisequus, pone sequens Virgil. affectatæ Claccer. Nonn.

Ὀπισθουρία, ὀπισθούριος, quæ in posteriori parte corpori cuiusque animantis, quæ in cauda spiculum habent.

Ὀπισθοκόμαι, οἱ, qui crines ad tergum flexos habent. ὡς ὀπισθόμαι βλοῦσι ἢ ἀκρόκομαι σφῶσι, Herodot.

Ὀπισθόκομοι μάχαιραι, homines posteriori parte comati. Non. 5.

Ὀπισθοκνήμιδες, αι, genus calceamentorum muliebrium, Plinio libro 7.

Ὀπισθόκυφωσις, ἡ, spinæ flexus retrorsum cedentibus sportulis siue verticillis constans. vocatur & κύρτωσις. Galenus tertio, de artic.

Ὀπισθοκώλιος, præposterè pascens, siue recessu, retortáque cervice siue retrorsa. ὀπισθοκώλιοι βοῦς, retro pascentes boues, brutecessu pascentes, Interp. Melæ ex Herodot. Plin. lib. 8. c. 30. quæ animalium soli & retro ambulantes pascuntur. Iterretrogradiuntur in pascendo.

Ὀπισθοπόρος, retrogradus aliquando pedisequus, comes, sector, qui à tergo sequitur, affecla.

Ὀπισθόπους, ὁ ὠκυγωνιος, turba pedisequa, i. comes, Eurip.

Ὀπισθόρσιος δίκη, iudicium aut pœna quæ crimen statim post illic sequitur.

Ὀπισθόρροπος, retrogradus, recessim cedens atque imitans nem, vt Plautus dixit.

Ὀπισθοστρόφιον, ης, τὸ, ornamentum quoddam capitis muliebre ticulum, Pollux.

Ὀπισθότατοι, Hesyc. τελευταῖοι, ἔσχατοι, postremum.

Ὀπισθότλας, dicitur Scipia, vt Hesych. annotat vox à comicis ta, vt Eust. tradit.

Ὀπισθοτονικός, ὁ, ὁ, cui ceruix in humeros incuruata & reiecta: pro Latino vtitur Plin. ὀπισθοτονικοί, rigentes in scapulas. Marcel. libr. 3. Dioscorid. cap. 18. ῥίζα ὀπισθοτονικὸς βεβῶσα μὲν, radix ad remedia opisthotoni bibitur, Ruell. & Barb. de Tetanos.

Ὀπισθοτονικὸς ἀπὸ μέρους, inflexibiliter cõuulsus, Hermolaus ad Dioscor. lib. 1. cap. 72. cui ceruix in scapulas deiecta est, errorsum contracta, Ruel.

Ὀπισθότονος, ου, ὁ, affectio, quum ceruix ita diriguit, vt flecti non possit, id est, quum caput ad scapulas contrahitur. Plini libro 28. cap. 12. dolorem inflexibilem, opisthotonon vocat, &c. ἐκτάσεις κυρτωτικὰς, Hesych. opponitur emprosthotono. ὠφελοῦσιν ἀκίνητος, cap. 32. Deuteronom. ὀπισθότονος ἔσῃ, vt ulum quo quis post tergum constringitur, Nonn.

Ὀπισθουρητικός, qui in auersum mingit, seu qui retrorsum vrinam mittit. ὀπισθουρητικός τε, in auersum mingentia, Gaza apud Ilot. in hist. Animal.

Ὀπισθοφάλακρος, qui occipite est caluo. epitheton χαμαὶ ἐπὶ Poetas.

Ὀπισθοφάλης, Hesyc. εἰς τοὐπίσω φερόμενον.

Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, in auersum.

Ὀπισθοφυλακία, μ. ἡσυ, σ. κης, retrò custodio, sum custos. Extremi agminis, Actiu. Accusat. Hoc & οὐραγία dicitur & este Polluce.

Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, posterior custodia. ὑπὸ ὀπισθοφυλακίᾳ, st principia, Varr. Teren.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ὑφηγὸς, custos ductórque nouissimi agmi. ὀπισθοφύλακες, qui in præliis terga tutantur.

Ὄπισθυ, ατος, τὸ, coactus succus, proprie succus lacteus ex cibo aut radice incisa exceptus. Ruel. liquor, Marcell. libr. 3. Dioc. cap. 25. vide Ὀπός.

Ὀπισθύς, lactei succi collectio qui ex incisa caule gignitur el detractio liquoris.

Ὀπίσσω, poet. idem quod ὀπίσω. vide infrà.

Ὀπίσσατος, ὁ, ὀπίσθιος, postremus, vltimus, τελευταῖος, Ilia. 8, ὑπὸ πάντων ὀπίσσατον.

Ὀπίτερος, posterior, sequens à tergo, Nonnus.

Ὀπίσω, retrò, à tergo, rursus, viceuersa, posthac, pòst, postea. πάντας, εἰς τὸ μέλλον, in posterum, postmodò, ὁ ὕστερος, ὁ τὸ πίσω

ὅπα χρόης, ἐς τὸν ἱερὸν τοῦτα χρὴν ἀκοπεῖν ὅπιθε, redire, tergi. ὅπισθε τὸ στρατιὰ ἔξεπροπεσεν, de Rege exercunt secuti fugientem, plus cap. 5. ad Timoth. Epist. 1. εἰ ὀπίσω τινὸς ἐπορεύθη, sequentes carnem, Petrus Apost. cap. 2. Epist. 2. ὀπίσω αὐτοῦ, post hæc cap. 9. Ecclesiast. Pro postea, Odyss ξ. ὀπίσσω δ' ὑπόπιον λαλύκοιον, σφέρειν τὸ ὀπίσω ἀνιζοντὸς, vltrò citrò ; perrepere, Aristo. de mund. Hocylid. ὀπίσω ϑ θεὸς πάντα τὰ ὄντα, 1. post. Iliad. 4. ὑμεῖς δὲ πόλλ' ὀπίσσω τὰ φρόνεα ἐν σπονδῇσι, id est, ante & postea. ὀπίσσω δὲ τὰ ἄξια λόγου ἐπιλαλόντα μὴ λογτα.

Ο ὁπλοπόϱ, ὁ, idem cum ὁπλῖτης sive ὁπλοδόκος, hoc est visor. vel posquipersiores aliqua ministeria præstat vt discere est ex Iul. in Galba.

Ο ὅπλον, vide ὅπλον.

Ο ὅπλον, τὸ, arma, diminutiuè.

Ο ὅπλον, vngula omnium bruttorum. De bone Hesiod. ὠμοβόλα· ἐσθίοντα ὠμὰ βρώματα, &c. de porcis, Aristoph. de equo, Xenop. de vnla agni, Nazan. in Orat.

Ο ὁπλοπόϱ, ὁ, armatura. τὸ ὁπλόσειν δὲ καὶ λόϱ, leuiter armatus : & instruo, apparatus, σκευασία.

Ο ὁπλοφόϱ, ὁ, mandræ ; vbi pecorum initur numerus, apud Locrenses. forsan ab vngularum vestigiis author, Hesych.

Ο ὁπλοφόϱ, ὁ, ἡ, τὸ, armo, paro, ὁπλομαχῶ, σκευασκευάζω, Actiu. Acc. ngitur. I. Petri cap. 4. τὸν αὐτὸν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, eadem cogitione armemini.

Ο ὁπλόω, ὦ, &

Ο ὁπλωσις, ὁ, ὁ. armatura.

Ο ὁπλος, ὁ, gradus, βάσις, funis nauticus, apparatus bellicus, ripid.

Ο ὁπλόω, armo exercitus, arma fero.

Ο ὁπλοσύνη, armatura.

Ο ὁπλοφόϱος, ὁ, ἡ, τὸ, nauis quæ armatos fert milites.

Ο ὁπλόω, tem militarem exerceo, armatus incedo. ὁπλιτεύσω, milites, sunt armati. Thucyd. Item ὁπλιτεύω, præsum artic, τὸ ὁπλιτικὸν αὖ χϱ. Idem.

Ο ὁπλίτης, ὁ, pentacosiomedimnus, miles armatus vel leuis armaturæ, qui pedestris militat, armiger, vt est apud Sueton. non pro eo qui alterius arma gerit, sed qui ipse armatus est. cataphractus ab Eschylo. vertitur apud Chrysost. deprecat ἐν πεζοῖσιν ἢ ὁπλίταις ἢ ἱππεῦσι τὸν πλείονα τῆς σωτηρίας ἔχοντ, βασιλέα ὁπλίτης, grauis armaturæ stator ἱππ. Arist. l. 4. Pol. c. 13. opponit equitib. pedites gravis armaturæ. vide ὁπλίτης in appendice de Vocab. milit. vbi omnes militum & armatorum differentiæ exponuntur.

Ο ὁπλίτης, ὁ, statuæ fœminarum armatæ.

Ο ὁπλίτης, bellicus, ὁπλιτικὸς ϑάνατος, Plato in Epist. ὁπλιτικὸν τέχνη, morum arsvars armis vtendi. idem libro 2. de Republi. protecta, qui miles grani armatura instructus pugnat. ὁπλιτικὸς ἢ ϑέλος μάχης τῆς ἐξ ὁπλιτῶν μεμιγμένης ἀγωνισθῆ, τὸ ὁπλιτικὸν, armorum agmen, pedibatus. τὸ ὁπλιτικὸν ὁπλίσιον, Græci armatio ὁπλιτικὸς βέλτιστος, optima pars copiarum.

Ο ὁπλομαχία, corum est, qui armati cursu certabant. Pausanias, ὁπλιτοδρομία ἀπὸ πάντες, meditatione armorum vsus, in qua armati decurrunt. & apud Pollux. Ὁπλιτοδρόμος.

Ο ὁπλοπάλαι, ὁ, sive ὁπλοπαλαῖς apud Æschyl. qui armatus luctatur.

Ο ὁπλοποιός, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens.

Ο ὁπλοπόϱος, ὁ, armamentarium, Pollux.

Ο ὁπλοπόϱος, ὁ, ὁπλίζομαι.

Ο ὁπλομαχία, infanum studium armorum.

Ο ὁπλομαχέω, infano armorum studio teneor, hoc est nimio, Athe. ϑεὸς βιαιοτάτῳ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὁπλομαχοῦντες αὖ διετέλουν. Synel. ὅτε ἢ παρὰ δεῖ τὰ πολεμικὰ ἢ τὰ ἐν πολεμικοῖς πόϱοις τῆς πόϱτε.

Ο ὁπλομαχέω, armatus pugno. Plut. in Camillo. ὁπλομαχεῖν, armis depugnare. ὁπλομαχῶ dicuntur qui sub armis exercentur, vt ὁπλιτοδρομῶ, qui armati cursu decertabant. Plutarc. in Catone, Οὐ μόνον ἀκοντίζειν, ἀλλ' ὁπλομαχεῖν, ἀλλ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ πυξὶ πάγειν.

Ο ὁπλομαχίς, ὁ, ἡ, mimicatio sub armis. est & genus exercitamenti.

Ο ὁπλομάχος, ὁ, bellator armatus, qui armis militaribus & certo depugnat, vt apud Martialem, Hoplomachus nunc es, fueras opthalmicus olim. Qui sub armis ἢ ὡς τὸ ὁπλομαχίᾳ, armorum meditationis genere, exercetur. Polyb. in 2. ἵππη ὁπλομάχοι τὴν ἡδὺ τὸ πάν ἡνιοχεῖ τὰς στρατοπέδιας, τὰς ἐξ ἀγαθὰν ὁπλομάχων ἀφελοῦς, εἰδέν ϑ ἁπάντη τὴν φορὰς ὑπὸ τὸν ἅμα ἢ φυλακίων.

Ο ὁπλον, τὸ, armatura & quicquid armorū loco, ἀμυνήσιον. ὅπλον φορὰ ἐν σπάϑαισι μάχη, ad resistendum aduersum affectum maximè conuenit, inquit Alex. Aphr. lib. 1. Probl. ὅπλα, τὰ, arma. ὅπλα καταϑεὶς εἰς τὸ μέσον, ponens seu deponens arma in medio Xenop. ἐφ' ὅπλοις ὄντας, sub armis erant, Thucy. ἐφ' ὅπλοις ἐστάμεν, apud arma permanere, i. παρ' ὅπλοις, i. in loco solito vbi armati excubabant, Idem. ὅπλον pro fune nautico, Apollon. Rhod. & Hom. Odyss. ξ. ὅπλον τυπτοφόϱ σφεῖς· κρατέϊ δ' ἀνὰ ϑ' ἡμῖν. Idem Odyss. ὁ, πάντα δ' ἐν αὐτῷ ὅπλ' ἐπιϑῆν, τὰ σκεύη τὰ νηός, nauis arma: vt apud Virg. arma spoliata nauis : Et, colligere arma iubet, i. τὰ τῆς νεὼς σκεύη. validisque incumbere remis. Theoc. Κυκλώπ' ὦ πάμφιλε πολλὸν ὅπλα, σκάλμοισι ἔχων. Ho. Odyss. ὁ ὅπλα χαλκεία vocat fabrilia instrumenta : ex stupa vel canabe, imò cuiusuis opificij instrumenta, ὅπλα δὲ dici testis est Eustath. Ilia. ϑ'. αἴτ' τὰ ἔϱγα εἶα. sic arma Cerealia dixit Virgil. & alibi Diecdum & quæ sunt duris agrestibus arma. Ὅπλον etiam τὸ ἀφλοῖον Hesyc. hæc addidit Portus. Ὅπλα, agmen, Thuc. l. 2. ὅπλ μὲν σφεῖσιν πολὺν δὲ τὸν ὅπλων, i. non discedentes longius ab agmine. castra, ξενιφ. καινόβιον, πολιτ. φυλακὴς ἕνεκα μᾶλλον ἢ τοῦ μὴ ἐπιόντας μὴ ϑνμεῖσϑαι, τὰς μὴ ἐκ τοῦ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἀεὶ παρεσκευάσϑαι. & Κύρ. παιδ. l. 7. ὁς ἐδὲ ἐδὲ μὴν ὧδε φυλάττοντας τοὺς ἄλλους ἄδειος ἂν ἦ, ἐγὼ ϑ' ἡμῖν κοιμᾶσϑαι ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἢ καϑεύδειν ἐν τῷ φύσει τὰ ὅπλα ἔχοντας, Θουκυδ. lib. 6. ἔστιν ϑ' ὅτε καὶ Θηβαίους ϑ' ἑαυτῶν ἀπὸ τὰ ὅπλων ὄντα πόλει. λυσιτ. ἐν ἀγορᾷ τοὺς ἐπιβέλεσϑαι. ἀναβάσεις ἐς τὰ ὅπλα ἀπεκωυσάμϑη. Ὁ τλας, οἱ ὁπλίται, πλὴν ὅτε στρατιῶται Νικοτιλέως τὸν ϑεὸν ἐβοῦ ἐπὶ τὰ ὅπλα, ὅτι ἀϑλιώτερον ὁ πλεῖστ ἀπολωλὼς τῶν ἐν τύμβῳ, &c. Ὅπλα τὰ ὑποκειμὰ ἐργασίας ὀργανα, ἐξυπνωτέρα ἐλαιῶνα ϑ' ἁπὸ τῶν πολέμων ὅπλων. Dicendum & quæ sint duris agrestibus arma I. Georg. & 1. Æn. ceraliaque arma expediùt. arma nautis. τὰ τῶν ναὸς σκεύη. Θουκυδ. Κουφότερ' ἂν σϑῆτες πολεμίοι ὅπλα, σκάλμοισι ἔχοις, expedite ô iuuenes arma: ventus secundus nos vocat.

Ο ὁπλοποιΐα, armorum compositio, & artifex armorum Ὁπλοποιὸς Pollux.

Ο ὁπλοσκοπία, armorum inspectio. Philo.

Ο ὁπλόσκοπος, ὁ, ἡ, Iupiter hoplosmius, Aristote. lib. 3. de part. Anim. cap. 10.

Ο ὁπλότερος, ον, ὁ. iunior, posterior, νῦν, ὑστέρῳ, μεταγενεστέρῳ, recentior, Homerus Iliad. 10. Ὁ ὁπλότερος γλωσσάρχης, ἀπὸ πεντεμμήνια βάζεσκε, κλίσσοι ὁπλοτέρους, &c. structura recentiori & noua. Item μεῖχμοι, pugnax, ad pugnam aptus, ὅπλα φέρειν ἐωιὰ μέλλοντες, Eustath. Iliad. δ. Et Super lat. ὁπλότατος, ὁ, ἡ. ὁ ὑστέρῳ ὁπλοτάτη δυνάτης, ἡ τεταρτάτη.

Ο ὁπλοφόϱος, ὁπλίτης.

Ο ὁπλοτροφέω, cingo latus, & in medium satellitis stipo, & comitor. Plutarch. τοσαύτας μυριάδας πεζῶν τε καὶ χιλιάδων ἱππέων ὁπλοφορούμενοι βαπτικὸς, ἀπὸ τοῦ ϑώρηξ ἐμύϑων, ἐσκευφόρησεν, arma gestare, Xenoph.

Ο ὀπὸβάλσαμον, opobalsamum, id est, liquor balsami, Dioscorid. libro 1. cap. 18. libro 4. cap. 6. histor. plautar. Theophrast. vide Βάλσαμον.

Ο ὀποδάπος, οὐ, ὁ, cuias, Indefinit. nam Interrog. ποδαπός.

Ο ὁποδαπος αὖ, &

Ο ὁποδαποῦν, cuiascunque. Plato in Phædro, ὦ Σώκρατες ἐφίλως σὺ Λίγυπτίους τε καὶ ὁποδαποῦν ἀπὸ ὁτέϱης λόγους ποιοῖης.

Ο ὁποδεν, vnde, Xenoph. & Ὁπόϑεν. Odyss.

Ο ὁπόϑεν ὄκτωδεν, vndecunque, quoquo modo.

Ο ὁπ᾽ ποῦ, quò, vbi. hic. Lucian. de Luctu, ὅπου αἱ ὑπέϱϑυμοι ψυχὴ πορεύ τὸ μέλϑ ἐπισκέψονται, vbicunque ille auspicetur. Ibidem, ὅπου καὶ χάϱοντας, ὡς εἰδάς, quò se contulerit. Aristophan. ἐφ' ὅπου χάϱσεις, vade quò velis. Sophocles. νῦν πάντα κεῖσ' ὑποσπᾷ αὐ ἐόντα, εο quò possim. βίᾳ μὲν τὸν τεκόντ', ὅπου βιάζεσϑ, proiicite eadauer quò vultis, Plutarc. in Public. ὅπου αὖ ἐλαύνει, quocunque proficiscitur, Herodotus. ὅπου ϑεφσαπάτων, quam longissimè, Euripides.

Ο ὁπόϊς, vt, qualiter, ὁπόϑ, ὁπ, ρ, in Epigr.

Ο ὁποιδήποτ, qualitercunque. Plat. Epist. 7. ὁπότε ὁποιδήποτ' ἐδίωκάμιλον, ὁποιονοῦν ἀφεῖναί με, quacunque potui ratione Dionysium vt me dimitteret persuasi.

Ο ὁποιόν τι, aliquod, quiddam.

Ο ὁποῖος, ὁ, qualis infinitè, ciusmodi, qui, quinis, ὁποῖον, quid. ὁποῖα φιλεῖ, quæ assolent. ὁποῖ ἀεῖα, quala, cuiusmodi. καὶ ὁποῖα ἢ, qualiacunque sint, Xenoph. in Oecono. ὁποίος τις, ὅ εἶσε τις, ὅ ὁποῖ' ἀεῖα relatiuè. Plato in Phædone, Ἐνλιῶσϑ ϑ' ὥσαμ εἰσὶ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐδῶν, ὁποῖ' ἀεῖ αὖ, &c. ὁ ὁποῖος, interrogatiuè. ὁ ἐξ, ὁπ-ποῖόν τινα ἐπιστρέφεις ; qua nam vectus essiue etiam, Aristoph.

Ο ὁποιοσδή, qualiscunque, Iud. in Epist. priorib. ὁποιῳδή ποτ κελῳ ὑπὸ τυχόντες, qualecunque honestum offendentes.

Ο ὁποιοσοῦν, qualiscunque. ὁποιωσοῦν, quàcunque, qualencunque. ὁποιασοῦν πόλιν, quancunque vrbem, quanlibet, quanuis. ὁποιασοῦν ἄλλης, qualiscunque alterius.

Ο ὁποῖός τις, accipitur interrogatiuè pro ποῖός τις, quum sit relatiuum. Demost. ἐὰν νόμους, ὁποίους τινὰς ἐσὶ σκοπῶν. Idem. Οὐχὶ ὅστις ὁ πάγων ἀπὸ δίκ σκοπεῖς, ἀλλὰ τὸ σφᾶς μᾶλλον εἶναι τὸ γενέσϑαι.

Ο ὁποιοτισοῦν, qualiscunque.

Ο ὁποκάρπασον, ὁ, τὸ, opocarpasum : Dioscorides posuit in censu lethalium lib. 6. in præfat. & cap. 13. agit ὁποῦ ὁ καρπὸς καὶ ὁ Carpasi liquore. Plinius lib. 28. cap. 10. opocarpathum vocat. & li. 32. cap. 5. Carphati sicum Galenus libr. 1. de Antidotis de eo ita prodidit, Οὗτος ἐξ τῶν ἀφίσλων σμύρνη ὁ πυκρότατος ὁ ἐξίσκεται ἐ

διαφέρειν σμύρνης. Et paulò pòst, Τὸ δ' ὀποπάνακα ἀμφοτερικὸν ὄζειν καὶ πικρὸν καὶ τὴν γλῶτταν ἐπιτίθεσθαι μετέχειν ζωπυρικοῦ καὶ ὀποπανάκος. Vbi passim tamen corruptè legitur ὀποπανάκεσιν. Ex quibus quamuis ignoretur quid sit ἀκρόπασον, tamen apparet ὀποπάνακα myrrhæ speciem esse mentiri & venenum esse. In Galeni codicibus etiam legitur ὀποπάνασον: Et pro ἀκρόπασον apud Paulum Æginet. li. 5. cap. 43. falsò ἀκρόποσα. Nam ἀκρόποσα aut ἀκρόπασον aliud est. Actuarius ἀμυλώδες appellari tradit, & Nicolaus Myrepsus: Sed Combebæ siue Cubebæ Mauritanorū vel κασπίνου Græcorū differunt à Cubebis officinarum. Κασπίνου enim Galeno herba est phu appellato genere similis, valentior tamen, atq; odoratum quiddam spirans. Vide ipsum Galenū lib. 1. de Antidotis, & lib. 7. Simplic. Et in dict. Κάρπασος & Καρπάσιον.

Ὀποπανάξ, μαίωνος, succus cinamomi, seu succus ex arbore quæ cinamomum fert incisa manans, scribitur & ὀπωπανάξ μαίωνος.

Ὀποπάνακες, succus panacis Heraclei, quæ lachryma excipitur caule, vel radice incisa, quum recens eruperit caulis. Dioscorid. lib. 3. cap. 55. πάσσεται ἡ ῥιζοκέλευσις. ὀζεῖ δὲ ἡ ὀποπάναξ σφοδρότατα.

Ὀπός, οῦ, ὁ. In plantis tria distinguenda sunt χυμὸς, χυλὸς, ἡ ὀπός. χυμὸς proprie sapor est qui gustatu percipitur. χυλὸς verò, est succus qui ex tota stirpe vel eius parte concisa, aut tusa, torculari vel manibus & quomodocunque tandem exprimitur: vt papaueris succus quod Meconium dicitur ἐκπιεζόμενον διὰ πιεστηρίου: de quo Plin. 20. cap. 18. & Dioscor. 4. cap. 65. Ὀπὸς autem est lacteus succus, & qualiscunque liquor non sponte, vt lachryma, id est, τὸ δάκρυον, emanans, sed caftratione, scarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens, vt opopanax, scammonia, sagapenum, galbanum, id est, μετάπιον, opobalsamum, euphorbium, opium, id est, ὀπὸς μήκωνος, ἡ ὀπός: & laser, id est ὀπὸς κυρηναϊκὸς ἢ μηδικὸς, qui liquor etiam per excellentiam ὀπὸς dicitur ab Hippocrate αὐτὸ τὸ ὀπὸς τὸ σιλφίου, vt & ὀπὸς κηρὸν dixit silphij semen. lege Σίλφιον. Aliquando tamē authores vocibus abutuntur, vt cùm dixit Plin. lib. 20. cap. 18. de opio loquens, E nigro papauere sapor gignitur scapo incisō, vt Diagoras fuadet, cum turgefcit. Et paulò pòst, Succus & hic, & herbæ cuiuscunque, lana excipitur: aut fi exiguus est, vngue pollicis, vt lactucis (legendum in conchis) &c. vbi saporem & succum τὸν ὀπὸν appellat, quem διώκουν Dioscorides etiam ὠφέλ ὀπωρῶν papaueris ita scribens, Ὀπῶντος δ' ἤδη κρὸ τὰς ἁρπαγὰς κἀκκαιομένου πρὸς ἡλίου ἐκ κεφαλῶν τὸν ἀπὸ ῥοιᾶς. Et paulò pòst, ἡ δὲ ὀπὸς τῶν δάκρυον ὑφ' ἡμῶν ἐκθλιβομένη ἀκρόπασον ἐκ μήκωνος. Et Plin. lib. 15. cap. 28. Magna est & in colore succi differentia. Lacteus in capite ficis. Liquor autem concretus propriè est Ὀπίον. Dioscorides de Aloe, ὑφ' ἧς ἡ τοῦ ὀπίου. Ὀπίζειν (cuius exemplum iam citaui) ita exposuit Plinius cum ait etiam de Aloe cap. lib. 26. caule ante maturitatem seminis incidunt succi gratia: id est ὀπίζουσι. In Laserpitio ἐν χωρὶς τῶν ῥιζῶν καὶ τὸν καυλὸν: in Euphorbio verò κόνεως vel ἄλλου τινὸς θλιπτοῦ dixeris secutus Dioscorid. cui Euphorbij δύναμιν ὁ τῶν μετὰ σφραγῖδος. Et Ammoniacum culus frutex totus cum radice ὀρασώδης dicitur, ὧν τὸ ὀπὸς ὄζει καὶ γεύεται. Hinc Ὀπώδης, ώδ, ὁ. liquoris detractatio, quasi ὀπίζειν sit liquare, dicatūrque ὀπωδὸς, liquatio: vt cùm ait Idē in tertio cap. etiam ὠφέλ Ἀλόης, ἧς ἐν Ἀντιόχῳ τῷ ὠδηγῷ ἐκ τοῦ ὀπωδοῦ. Ruell. non valde extrahendo succo idonea: dicendum verò liquori, distinctionis gratia. Ὀπὸς etiam pro coagulo, τὸ πυτίον, ὃ τίλλιστον. Ho. Iliad. ι, Πέρι δ' ἦτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπῆγεν μᾶλλον δ' ὠωλήσειν τ' ἔγερθ' ἰὸν. vbi Interpr. τὸ γαλακτώδες ὑπὸ σκάμμα τῆς συκῆς. Varro de Re ruft. lib. 2. cap. 11. Alij pro coagulo addunt de fici ramo lacte acetum, aſpergunt item aliis aliquot rebus, quod Græci alij ὀπὸν, alij δάκρυον. Ab hac voce Ὀπίας, caseum appellauit Cyclops apud Euripidem, acrem, & ad quem cogendum succus ficulneus, quem ὠφελῶν esse diximus, adhibitus esset: Καὶ τυρῷ, inquit, ὀπίας ἔβαλ' ὃς βοὸς γάλα. Athenæus ὁ δεπνοσοφιστὴς, Εὐφράτης ἐν Κύκνοις ὁ πάλαι καλεῖ τυρὸν ἁ δελμοῦ, ἢ πηγνυμένου τοῦ τῆς συκῆς ὀποῦ. Aristoph. in Vespis ἀπὸ τῆς ὀπῆς & pro foramine hanc vocem vſurpat, ὀπίας δ' ἐν ὅτῳ χρὴ δῆσαι: vbi Interpres, ἀφ' ᾧ τὸν ὀπὸν τὸ δύνασι. Καὶ τυρὸν ἁ λέγουσι πιὸ ὀπίαν τὸν τοῦ ὀπωροῦ τῆς συκῆς συνικνούμενον. Apud eundem Athen. lib. 3. Μέτρας τινὲς εἰρεφεγραμμένης ἐν ᾗ ξέει ἡ ὀπὸς: ὀπὸν non coagulum, aut vt Interpres vertit ſitcum expono, ſed Laſerpitium, de cuius radice loquens Dioscorides ait lib. 3. ὠφέλ σιλφίου, ὃ γεωῦς τὸ ὑδατῶμ γνωμῶν ἢ εἰς βάμματα ἢ ἄλλας. Sic & Laſerem intelligo apud Aristoph. vbi ait in Pluto, οὐκ ἀφῆσω κεφαλὴν πρὶν τλιῶσαι. Ἢ σπεῦ' ὃ-

φελα. Et τῇ θυέλᾳ συμβαλλόμενοι ὀπὸν. Eſt enim laſer acris, καὶ ἡ ὃ ἢ ὃ ἡ ἐλκωτικὴ, ὃ ὠωλήσειε (id eſt, vlceratorium eſt medicamentum ſiue exulceratricem vim habet, vt Plin. loquitur nā ἐλκωτικὰ apud Galen. corruptè legitur lib. ιβ. Simpl. ὠφέλ σιλφίου, vt conſtat: & apud Dioſcorid. cap. ὠφέλ σύκου, falſò ἐλκωτικὸν ἐλκωτικόν.) ἡ ὀπὸς ὀξυδερκὲς ποιοῦσι, Dioſcorid. de Laſere. Comicus in Concion. σκόροδ' ὁμοῦ περίκατ' ὀπὸν, & ſtatim, κατὰ σοῦ γε εἴρεται τὰ βάτραχε τῆς ἐσθίεσι. Vnde ὀπίσειν ὀπὸν præter acrimoniam Laſeris, eſt toruè & truculenter intueri, qui & βλέπειν κεφάλαια ἢ σίνοπ ἢ κάτω. ι. ἐμβριθῆ ἢ ὀργίλον. In Pace, πορῶν, ὃ ἐς τὸ κρὸν βλέπων ὀπὸν, vbi & Interp. ὀ ἐμβριθὴ ἢ πικρὸν. Sed ne quis ſibi ſemniet de alio liquore & ſucco, vt ſici, ſco ἢ ὀπὸς ὀριμῶντος, aſſeram Galeni verba, lib. ι. Simplic. Οἷς ὠφέλ κυρλωῶ ὃ ἀσπάτων δεῖ ὀριμώντος. Et, ἐπὶ σὺ πάμπολυ ἐπὶ πικρίας γὰ ἢς τὸ ὃ ὠωλῶ ἢ τριμμένου, ὁ ἐν τῷ τριμμὸς σοῦ γλίσχρον, ὀπὸς ὃν. Εἰδικὸν ἐστὶ γὰ ἢ ἀμὸ ὑδρογλυκὺ τινα τὸν κυρλωῶ ὄντως ὁ ὠμὸς ἔχειν, ἢ τὸν μηδικὸν, ἢ τὸν συριακὸν, ἢ εἴ τι ἄλλο. Laſere ſiquis ſemniet de alio liquore & ſucco, vt ſici, ſco ἢ ὀπὸς ὀριμώ

πρότερον, vter utris, vter libet, alteruter, Thucyd. εἰ μὴ πανυόντι ὁπότερον ἐπιθήσεται, si alteruter non desierit. ὁπότερος ἂν ἐκείνων, Gaza de Senect. ὁπότερος δὲ, alteruter vtrius. ὁπότερος ἂν ἐκείνων, vter eorum alteruter modo. ὁπότερος οὖν, vtrunque: quasi ὁπότερος ἂν βούληται, vtrumcunque. ὁπότερος μὲν, vtrius partium. ὁπότερος ἂν ἐκείνων τρέχῃ, in vtram ille partem cursum intendere. ὁπότερος ἂν ἐκείνων, vnde: ἂν ποῖα μέρη.

ὁπότερος, vter, vtro, vtro modo, infinitè. Plat. in Epist. ἀλλ' ὁπότερόν ἐστι σοφὸν ὁπότερον ποτὲ ἄρα ἦν, vtro se modo habuerit. ὁπότερος ἔστω, ὁπότερος ἂν ἐθέλῃ, incertum vtri magis in periculo futuri, Thucydid. Er aliquando interrogatiuè. Iul. libro 1. de Repub. ὁπότερος οὖν σοι φαίνεται, vtro modo tibi placetti, σοῦ ἂν ποτερος ἐφ' ἑτέρου.

ὁπότερος, vter, vtro, in vnam partem, dubitatiuè.

ὁπόθεν, vbi, quandoquidem, quòd. Aristotel. de mundo, πάντα κινεῖ ὁπόθεν ἐβούλετο, omnia quo vult, mouet. ἀλλὰ ἄπιστον τοῦτο, ὁπόθεν ἡμᾶς ἀπολείπειν ἐν τῷ χρησθέντι ὁπλίτῃ, &c. omnino id incredibile, cum ipsi semel iactanta vel putentur, &c. Plutarch. in Romulo. ὁπόθεν in repetita interrogatione. Aristop. ὁπόθ' ἡ καλὸς ἀμῶν πάντων ἐστὶ σπαστός. Item ὅπως, aliquando, quando, cum Idem. Plutarch. in Othone, ὅπως μὴν, ὅπως δ', Idem in Camillo. ἀεὶ δὲ ὅπως ἐν ἐπιρρήσει ἔσται, ὅπως μὴ εἰς ἑξῆς ἀμείνοσι, ὅπως δ' εἰς ἐλάττους, &c. Iul. in anam imbecillitatem quæ efferri solet quàdoque ad superstitionem, quandoque ad contemptum. ὅπως οὖν, ὅπως, Xenoph. Ὅπως δ' ἐπλώκαμεν pro quandoquidem ponunt, vt Latine quando. Atque καὶ ὅπως etiam subiungitur ὅπως, quod multò magis, & multo minus significat. Hocrat. ἀεὶ αὐτὸν, ὅπως μὴ ἀκούσας λοιδορεῖται πάντοτε φαύλως, εἰς ἀγανάκτησιν τελικεῖν τὸν ἀκροατὴν, ὅπως ἐφ' ἑαυτὸν ἐπιστρέψει τὸν τε ἐπαινεῖσθαι ἀξιώσει παρ' ἐμοῦ καὶ μὴ. Ὅπως pro quam 2. Petri cap. 2.

ὁπόσος, vbicunque, quocunque, quandocunque. Xenoph. βαδίζοντα ὅπως ἂν βούλωμαι, euntem quocunque velim. ὅπως δὲ τύχῃ τῶν σώματος, qualibet corporis parte. Aristot. ὅπως κρῆναι τοῦτο, quomodo etiam, si, Plutar. ἀεὶ ἀλλ' ὅπως, quandoquidem, quandoquidem, i. vtpote cùm. Lucian. ὅπως ἐπὶ τῷ πᾶν τοῦτο μεταλλᾶν καὶ πάντα εἰς τοῦτο γίγνεσθαι, &c

ὁπόσος, ἡ, ὁ, & ὁπόσ' ἄττα, & ὁπόσ' ἄττα ποτὲ, vbicunque, εἰς ὁποσουσοῦν, quotcunque, quotuis. Theophr. histor. lib. 1. cap. 11. ὁπόσων δὲ ἕνεκα, quouis permeant ac sequitur. Dixerat cap. 9. ἐφ' ὅσον οἷόν τε ἦν πρέπειν.

ὁπόσος γῆς, vbicunque gentium, Synes. ὅπου ποτὲ γῆς εἶεν, vbicunque terrarum esses.

ὁπόσος, Opus ciuitas in Locris. declinatur apud Latinos forma tertia, huius Opuntis, à Nominat. ὄπους, ὁπόντος, & synæresi πόλις ὁπουσῶν. Hinc ὁπουντιακὸς, quo nomine etiam monoculus ἑτεροφθαλμὸς vocatur, Interp. Aristoph. Anibus.

ὁπόμωλον, τὸ, lasarpicij semen, apud Dioscorid. ὄπωρος, ὁ lib. 2. cap. 69. Galenus ὁπὸς καρπὸς exponit silphij semen, quod & μάλαθον (ob latitudinem) vocari tradit.

ὁπὸς, & ὄπα, pro ὅπα, & ὄπας, poet. vide ὅπα.

ὅπα, quocunque, vt ποτὲ, & ὅπως, quocunque, vt ποτὲ, Aduerb. ad locum Odyss. ξ, οὐ γὰρ ἔτ' ἔοικεν ἀπὸ ὦλε ἄσκοπα μηχήσασθαι, ὁπποῖ κ' ἐθέλῃσθα, quocunque iuerit. vbi tamen etiam ὁπποτε legi potest.

ὄπαζ, Æolicè, pro ὁμοῦ, &.

ὄπαζος, pro ὅμως apud Aratum.

ὄπαι, pro ὁπότε, ὅτε, quando, ὁπόταν, ἕως, donec, dum, quum, ὁπόταν, quam Subiunct. Lascar. ὁπόταν ἀλεξικάκου βλέμμα βάλῃς σὸν ὄμμα. ὁπόταν δὲ, & quando non, pro si non. Apoll. Rhod.

ὄπαξ, ἡ, visa, & ἄοπτα, non visa. Hinc illa fallaciola Lasi expositio Athen. lib. 8. ἐχθὲς ἀμῶν ὁπὸν ἔδ, quum enim hoc omnes mirarentur, neque reperirent quo pacto crudum esse, idemque assum posset: sic probare ingressus fuit, ὁ ἔσθ' ἁπλοῦν, τοῦτ' ἔσθ' ἀκούσαν, ὃ ἔστ' ἀνοησαι, τοῦτ' ἔσθ' ὁποῦν. ὥσαύτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ ἔσθ' ὁπὸν, δέ ἐστι τὸ μὴ βλεπόμενον, ὅθ' ὑπὸν αὐτὸν ἔδ. Est autem ambiguitas in vocabulo ὁπὸν, quod & oculis subiectum, & assum significat.

ὄπαλος, ὁ, assatus, assus, ὀπτὸς, Hom. Iliad.

ὄπαλος, τὸ, locus vbi carnes assantur, culina, quasi dicas tostorium: coquinam dicebant veteres teste Nonio, τὸ μαγειρεῖον.

ὄπαμον, idem, Etym.

ὄπαλα, aspectus, ὀπτάλεμα, Suid.

ὄπανος, idem quod ὀπτανίον, Atticè, Ety. apud Aristoph. in Equit.

ὄπαρος, assus, Gaza ex Aristot. Proœm.

ὄπαρω, conspicio, video, ἐμφανίζω, Actiu. Accusatiuo iungitur. ὀπτὸν ὀπάρωμαι, conspicior, cap. 1. Act. Apost. & cap. 8. lib. 3. Regum.

ὀπαρὸς, ὄ, versans in conspectu, visus, in Act. Apost. 1. cap. 1. Alij certunt apparens.

ὄπασις, ἡ, visio, aspectus, conspectus, ὄψις, φαντασία, ὄπαρσις, Euangel. Lucæ cap. 1. ἡ ἐπίγνωσις ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν, visionem vidisse: Paulus 2. ad Corinth. cap. 12. εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις κυρίου.

ὁπάω, μ, ἥσω, π. ησα, assio, coquo, torreo, adoleo. Actiuum, Accus. Hom. Odyss. ξ, ὀπάσας εἶ δέρ πάντα. Aristoph. ὀπᾶν γαστέρα τοῖς συγγενέσι, torrebam consanguineis ventrem. Xenoph. Œconomicis, πῶς γὰρ τρύφων οὐκ ἂ ἀνὴρ αὐτὸς ἐπῆλθε, vt crudas coquatur à Sole. Ibid. δεῖ γὰρ ὁπᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cicero vertit terram à sole peti coqui.

ὄπασθαι, videndum est.

ὀπάδιον, μ, diminut. π. ιδιον, video. Actiu.

ὀπάδιος, coctus, testus.

ὀπάδιος, ὁ, vim habens torrendi.

ὀπαδὸς, ὁ, ἡ, coctus panis. Galen. ad Glauc.

ὀπάδρα, ἡ, ος, ὁ, spectulator, spectator, visor Tacit. κατόπτης, κατοπτικός. Hesych. ὀφθαλμὸς, ὀφθαλμός. Odyss. ξ, ὀπάδρα ἰδὼν ἀλλ' ἀνέστη. nocticum est, πρωϊαίους verò Orator um, inquit Thomas Magister. Xenoph. tamen ita loqui ausus est, πομφαίνων ὀπάδρα ὦν σοφιστικῶν, φρασθῆναι ὧν ἐρωτᾷς.

ὀπάδρα, τὰ, munera præmiave, quæ in spectaculum impenduntur, τὰ ὑπὲρ τῶν ἀθλητῶν δόξαν. vel ἐπὶ τοῖς τῶν ἀθλητῶν ἀγῶσι δόξαν ἀποκομιζόμενα. Plutarch. in Quæstionibus Romanis, ὅτι ὀπάδρα ἐδίδοτο. Pollux lib. 2. interpretatur munera sponsæ à sponso donata, vbi in conspectum prodierit primùm, qualia & ἀπαρχαὶ dicta.

ὀπάδρα, decoquere.

ὀπάσις, ὁ, ἡ, assatura, assatio, decoctio, Aristotel. περὶ ἀκουστῶν, Πολὺ δὴ ἡ ὀπάσιος ἡδὺ κατὰ συμβεβηκὸς ἐλάττων ἐστὶ τῆς ὠμοφαγίας.

ὀπάσιον, torrendum est.

ὀπάσιος, ὁ, & ὀπάσιμος, ὁ, & ὀπάσιμος, ἡ, ὁ, & ὀπάσιμος, ἡ, ὁ, doctrina quædam & exquisitio causarum & rationum visus.

ὀπάσιος, ὁ, ὑ, visibilis Plin. q. perspectiuus, speculatiuus, perspicax: vnde ἡ ὀπάσιος δύναμις, cõspiciendi vis. Et ὀπάσιος γραμμὴ, à. perspectiua Geometria, i. quæ ad oculos pertinet: nam quæ ad aures, dicitur ἀκουστικὴ, Gell. lib. 16. cap. 18. τὸ ὀπάσιον πνεῦμα, Alexander Aphrodiæus. spiritus vi præditus videndi, vel vsui visus accommodatus spiritus, Gaza. ὀπάσιος, τὰ, nerui subministrantes vsui visum spiritum oculis. ἐν τοῖς ὀπάσιοις, in opticis, id est, in aspectuum rationibus, Aristoteles in Problematibus.

ὀπάσιος, nomine templi Minervæ apud Spartanos: ἐν γὰρ ὀφθαλμοῖς οἱ λάκωνες κεκλῆσθ' ὀπάσιοι. Lacones oculos dicunt opticos: vnde dicta est ὀπάσιος ἀθηνᾶ, optiletis Minerua, cui fanum Lycurgus extruxit. quòd luscus redditus esset ab Alexandro adolescente. Plutarch. in Lycurgo. in Apoph. Lacon. Hæc est ὀφθαλμὸς Pausaniæ. Ὀπάσιακὸν oculi: ὀπάσιακίαστ, cæcitas, ὀφθαλμίαι, Hesych.

ὀπάσιμος, μ, ὀφθαλμὸς, μ, videor, & videor, Depon. Accusat. præter. medium ὦπα, & Atticè ὄπασμαι videri pectatui, futurum med. ὄψομαι videbo, inuenitur & præter. plus quàm perfectum ἑώρακειν ab inusitato ὄπω apud Suid.

ὀπάσιος, ὁ, ὁ, assus, assatus, inassatus, coctilis, coctus, tostus. ὀπὸς ἀφὸς ἥκιστα, sole coctus. Xenoph. ὀπτὰ πλάκους, coctus later. Aristides, Sic & Herodot. Item ὀπτὸς, visibilis, Plin.

ὀπτὸς, μ, ὀφθαλμὸς, idem quod ὀπάσιμος, video: quanquam sit inusitatum.

ὀπύσιμος, ὁπύσιμος, ὑπὸ τῶ δὸ ἀφὲς, virum ad venerem admittit. Plutar. in Solone. ὀπύσιος, venerem patiuntur, Aristot. libro 7. Ethicorum, capite 5. Interdum Accusat. iungitur. Iliad. 3. Τὸν ἢ οὐχ Ἀλεξάνδρου ὀπυιέστην τῆλε μάσησι. nuptum locata, γυναικὸς μεμνημένοι ὀπυίης.

ὀπύσιμος, μ, ὑμὸς, ὁμιλὸς, μαίνομαι, coeo, ἀφὸς τὸ ὀπύσιον ὑφ', ἡ ἔξω ὑπὸ ἐπιθυμίας ἐκπεπτωκώς. Actiu. Accus. Odyss. ἔβρε Ἀθηναίας ὀπυίσαμ ὄφρ' ἐκέσσω. Hesiod. in Theog. ἀλλὰ ὀπυίει Θυγατέρα ὧδ, dedit filiam vxorem, seu vt vxorem duceret. Idem, τῷ δ' ὀπυίει παῖδας, eius enim filiam vxorem habes.

ὀπὸς, ὁ, ἡ, & ὀπὸς, ὁ, succosus, succo lacteo refertus. ὀπώδης ἢ ὑγρότης, lacteus succus, Theophrastus libr. 6. cap. 7. de caus. plant. vide Ὀπός.

ὄπωπα, vidi, conspexi, Est autem μέσ. ἀφὲμ. Atticè ab ὄπτομαι pro ὦπα. Apollon. ἀεὶ γὰρ ὄπωπα, id est, ἑώρακα. Homer. Iliad. β, λαὸν ὁπωπὰ, id est, ἑώρακα. Odyss. ι. οὔπω ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι σοῖσι.

ὄπωπα, prospicit, vidit.

ὀπώπης, &

ὀπώπη, videtur. Theocrit. ὀφθαλμοῖσιν ὁπώπει.

ὀπωπὴ, ἧς, ἡ, aspectus, visus, ὄπτησις, ὀφθαλμὸς, κόρη, pupilla, ὄψις, ὄψις, vultus, oculus. Odyss. ι. κρατερὸν ἔβαλε ὑπνον ἐπ' ὀπωπὰς, vbi Didymus, ὀπωπὰς δέκα ἀφὲ τὰς ὀπτικὰς φησὶ τῶν ὀπτικῶν. sed prior expositio melior. Apoll. libr. 2. Argon. ἐφ' ὑμῖν βλέφαρα, γυμνὰ δ' ὑπὲκ πτὶ ὀπωπὴ, ἀ τὸ ἐφθαλμοῦ χάδε, inquit Interpres. Et lib. 5. Epigr. φαίνει γὸ ἐπιμήδες ὄσσυ ὀπωπαῖς, i. oculi erei erant.

ὀπωπητὴρ, ἥρος, speculator, visor. Homer.

ὀπωρόγαλος, poma, hoc est, omnes mollioris corticis fructus. Nã

quæ exterius durum & lignosum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellâtur. ὁσωρὲς appellatione poma inter æstatem & autumnum prouenientia omnia intelliguntur, vt notat Marcel. lib. 3. Dioscorid. Plato de Legibus, fructus autumni. Idem de vuis & huiusmodi. ὁσώρια ἢ ἀκρόδρυα, poma & nuces, Aristoteles lib. 8. ὀζαυο Animalium, capite 28. ὡς τὰ τῆς ὀσωρὲς πιπτώσεις, in autumnali fructuum maturitate, Theophrast. libr. sexto, capite sexto de causis plantarum. Constantinus πανσπερμίᾳ libro 10. Ὀσωρὲς λέγεται ἡ χλοιὰ τῶν καρπῶν ἔχουσα, ἢ ὀσωρεινὰ, μᾶλλα, ἀμπέλια, βαυσσεκυα, ᾗ ὅτα ὡς ἐγχέλεσθαι τὸ ξυλάδες. Sic verò separat Κόνδ ἡβὶ ἀκρόδρυα quæ vocantur, Ὅσα ἔξωθεν κελυφῶ ἔχὸ, vt punicum, pistacia, castaneæ, & quæcunque lignoso cortice vestiuntur. Galenus Aliment. lib. 1. Σύκα ἢ σαφυλαι τὰς ὀσώρας ἅπαξ κεφαλαιῳ ἐσὶ ἢ ᾗ ἑψόσαι μόλιον ἀπανίσαν ἡβὶ ὁρώμεν ταῦτα. Σκυλαπία δὲ ὀσωρὲς, confectio ex fructibus, quæ, & ὀπωρεκὴ dicitur. vide Galen. lib. 8. capit. 3. Ὀ πῶς. Plin. libro 24. cap. 14. vnum etiamnum arbor um medicinæ debetur nobile medicamentum, quod oporicem vocant. πεωφέρει πῶ ὀπώρᾳ, fructum coquere, quod de vuis dixit Xenoph. Item ὀπώρᾳ, autumnus. ὀφῶ τὸ ὀ-ῶ ὀπώρᾳ, quasi conspectus temporis, Etymologicô. ὀπ αἰρῶ ὀσωρεῖ, ineunte autumno, Gaza. ὀπώρᾳς τίμνεται, autumno secatur, Theophr. lib. 9. cap. vlt. hist. plantar. Κόνδ νάς ὀπώρας, ἰ. æstate, Gaza ex Æschylo apud Aristot. lib. 9. Anim. capite 49. νέῳ πῶ ὀπώρᾳ, pro eodem, ibidem. νέῳ πῶ ὀπώρᾳ, ineunte autumno, Idem Aristotel. libro 9. Anim. vide Ὥρα Θ καρπός.

Ὀπωρᾳκός, ἀ, autumnus, Aristot. libro de mundo, ἢ τὰ καρπὸν ὀπώρας ἡδὺ ἀπ᾽ ἀλλήλων ἢ ἐνδιαφοράν ἐν φύσει ἀ ἔχειν ἢ ᾗ μικρὸ ἢ ἀγλυκὸ καρπὸ, i. quæ autumni tempore fructum suauem fundunt, sed conditu difficilem, &c. ὀπώρᾳ ὕσης, tempore fructuum, Arist. libro 9. Anim. Item ὀπώρα, poma, genus pomorum, perceptio fructuum, secunda mensa, Nonn. τὸ μετόπωρον. Odyss. ξ. κλόσσεσθαι ἀ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην.

Ὀπωρεύομαι, &

Ὀπωρίζω, fructus decerpo, colligo, emo, Plut. in Pericl. ἡβὶ χωρίων ἐῶ φερομένοι ἀφαιρῶν, ὅτ᾽ ἐπωρίζοιν οἱ βουλόμενοι, agrorum tollens fepes, vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Est etiam pomis vesci, & vsu pomorum nauseam contrahere, ὃ ᾗ ἐσθίων ὅταν ὀπωρίζῃ, quum per vsum pomorum nausea infestatur, Gaza ex Aristot. libro 9. Anim. futurũ ὀπωρεῶ vnde Philostr. Heroicis ὀπωρεῖ fructus colligit.

Ὀπωρικὸ, vide Ὀπώρα.

Ὀπωρινὸς, autumnalis. Hesiod. ὀπωρινὸς ἅμερος, ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Homer. Iliad. i. orions inter æstatem & autumnum. ὀπωρινὰ κωλὰ καὶ μακρὰ, in Epigr. æstiui canis æstus. Martial. lib. 9. Si daret Autumnus mihi nomen ὀπωρινὸς esse m.

Ὀπωρινιῶς, autumnalium fructuum collectio.

Ὀπωρίων, &

Ὀπωροφορέω, ferre poma, siue producere.

Ὀπωροφυλακιὸν, τὸ, tugurium lad ad pomorum custodiam, pomarium etiam à Plinio dicitur in hoc significatu, Suid. κηπίδιον τὸ φυλάττοντος τὸν ὀπώρων, Hesych.

Ὀπωροφύλαξ, pomariorum custos, Gaza.

Ὀπωρῶ, ὁ, qui poma vendit emitque, Suid.

Ὅπως, interdum ἀναπεπεισπικὸς ᾗ αὐτοπαθὰς τὰς, ponitur pro quemodo, hoc est, πῶς, ὡς, ὥσπερ, sic, vt, prout, sicut, quemadmodum. Et confertuitur cum Indicat. vt ὅπως ἐ ὄψεις ἐρξον, sic vt vis, Homer. Iliad. & Odyss. ξ. ἠδὲ ὅπως μιν ἐγὼ ἐ ὑλάω, ἠδὲ ὅπως ἐ ᾗ ἀφ᾽ ἑῶ κείτῃ διάσσιν ἀφιλίζει, quo pacto singula se habent, quamque habent sententiam, exponit. Plutarc. in Solone. πῶ αἰχμῶ, ὅπως ἔ ᾗ ν, ᾗ μάθοι γνῶναι, ab initio quomodo res se habuerit, non facile est nosse, Idem in Pericle. οἶδα ὅπως ὑβριμάλ Θ. scis quàm eram, &c. Lucian. ὅπως ἐβλέπετο, vbi seu postquam natus est. Aristoph. ὅπως ἐ ὡρᾶς, vt videtéris, Idem. ὡς ἔδη ὅπως ἐ χρὴ, omnino necesse est, Euripid. & Aristophan. Sic Sophocles. Cum Futuro Indicat. Plutarc. in Numa, ἐν μὲ φυλάσσοντες μόνοι, ὅπως ὑξίσονται πῶ πομικασίων ἡμερῶν ὁ ἀνεμος ἔσαι, id est, vnum quidem obseruantes solùm, vt dies trecentos & sexaginta annus contineret. αὐτὸ μοι πέσεν ἔφη, ὅπως, ἀλδὶς ἐκ πόδὸν ἔ ᾗ ἐσαι τὸ χθονὸν, sibi curæ fore dixit vt continuò quod nascitur, è medio tollatur, Idem in Lycurgo. ὅπως ἔσαι, pro ὅπως χθόνα, Homer. Iliad. ὅπως κρύψεις, & φράξεις, Sophocl. ὅπως ἀμυνεῖται τὸν πολεμίως σκοπεῖ, quomodo hostes vlciscatur, consideret, Plutarch. in Camillo. δίδωμι ὅπως χθόνα, vereor vt fiam Aristophan. ἐκ ἔδη ὅπως σιγήσομαι, Idem, id est, ἔδεν τρέσω, nullo modo. ἐκ ἔδη ὅπως ἐρέσει. Demosth. Plat. 2. de Rep. ὥσπερ ὡς ὅπως μὴ βοηθήσω. ἔρχε, neque possum non succurrere. ἐκ ἔδη ὅπως ἀφήσω, &c. Bud. in Epist. prior. ἐκ ἔσιν ὅπως ἐάσω, Demosth. Cum Optatiuo, Plato in Apolog. ὅπως ᾗ σὺ τὸν πάϊδα ἀφῇς τὸν αὐτὸ τοῦτο δρᾶν, ἢ ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἡντιναοῦν, ὡ αὖ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐμαυτὸς, μὴ τὸν θεὸν μέντοι ἕρωτας ὅπως κτησόμεθα, vt venderem, Aristophan. ὅπως χθόνα πῶς, vbi nox aderat, Herodotus. ὅπως ἔνεσιν, vt iaceres, Sophoc.

Cum Subiunctiuo, vt ὅπως ἀκούσῃς ἅπες, venis vt audias, Xenophon, Plato 2. de Rep. ὅπ᾽ τὸ ὁ σκος βεβῶ, ἔχω, nequeo quomodo succurram. οἱ πάντες ὡς ἔχεσι ὅπως τῶν πλοίων ἀμελησόσιν, Nazanz. in Horat. Hom. Odyss. ξ. ὅφρ᾽ ὑπομένοιμι νοσέσιν, quomodo sit reuersurus. διεσάσαν τὰς νήσους ὅπως μὴ μιμῆσι ἡβὶ πολιμίαν, insulas præsidio asseruant ne quis hinc essugiat, Plutar. in Themistoc. Interdum cum Infinitiuo ingenit. Sophocl. in Aiace, ἀ τὸ χθονὶ ἀ πῶδ᾽ ὅπως ἔχ ἅδ᾽ εἶναι, fieri non potest quin hæc ita se habeant. Ponitur etiam in petenda interrogatione. Aristoph. νεφ. ὅπως μὲ χρὴ κρεμᾶσθαι; ὅπως, Interdum præcipientis est, ἡ ἐξαγορεύοντος, aut denuntiantis, aut exhortantis: ficut cum Latinè, & vide ne, Budæus pro ὅτι, quòd, cum Indicatiuo, Xenop. ἴσμεν ὅπως, Thuc. pro ὅτι ἐν, Interpr. Pro tanquam, velut: vt ἐ μοὶς ὅπως, Iol. Rhod. λέων ὅπως, vt leo, Eurip.

Ὅπως μὴ, propriè vt ne sic Latinis vsurp. Cic. offic. lib. 1. vt nequa te egerent, ne qui parerent, cum futuro Indicatiui modi, lata to 1. de Republ. ἐπὶ τὰ φρε ὑβ τὸ δίκαιον, ἢ ὅπως μοι μὴ ὄρεις τὸ δίον δόξ, &c. dic quid sit iustum, & vide ne mihi diceas esse licens: vbi δόξ subaudiendum, vel σκόπει, vel aliud simile. Item ἐπὶ ἐκείνῳ ἀ ἔπκ. Idem ibidem, εἰ σοφεῖται ἐμὲ ὁ ἄνθρωπος μοι τὸ αὐτὸ τοῦτο μὴ ὄρεις, &c. Xenoph. εἰ λέγει σοφὸς εἶναι ἔσι δὲ ὁ τοιοῦτος, τὸν μὴν ὅπως ἐκ ἐρεῖ ἀγνοῶν, τὸν δ᾽ ὅπως αὐπαπιήσεται ἀγνοῶν, πῶς αἰ ἐκ ἐρεῖ ταῦτα; Aristoph. πεφ. σκόπει ἢ ἀδικῇς ὅπως μὴ ὑδὲν ᾖς, ne me tanquam Athamantem inoleris. Ibidem cum Subiunctiuo, nisi est erratum, ὅπως ἂν μὴ διδοῖεν μισθὸν, vide ne quem hoc doceas. Ibidè ἴσως μὲν Indicatiuo, ὅπως ᾗ ἐκείνῳ πᾶ λόγῳ μαθήσεται, vide autem illos sermones discat.

Ὁπωσοῦν, quo modo, Sophocl.

Ὁπωσοῦν, tanquam, Euripid.

Ὁπως ἂν, & Ὅπως ἔτυχεν, & Ὅπως δὲ, & Ὅπως δ᾽ ἔπτι, & Ὅπως δ᾽ ἐπτιτοῦ, & Ὅπως ποτὲ, & Ὁπωσοῦν, & Ὁπωσιοῦν, quomodocunque, vtcunque, quocunque modo, temere, sine iudicio. ἀπονοῶ, ἢ ὁ ἀπεῶν, τυγχάνω, quoquo modo, quouis modo, quolibet modo, quacunque ex causa. Attica autè sunt, de ib. Bud. Cõ. & hic in seq. ὅπως δὲ συμπίπτει τὰ λόγ, Aristid. fluet inciderit in sermonem. ὅπως ἂ ἐλθωσι κμεῖ, &c. vt quicunque venerint tempora, vel vtcunque venerint tempora. duplici do exponit Erasm. 3. Act. Apost. at doctissimus Beza ostendit exemplis allatis ex Herodoto & Sophocle. ὅπως interdum significat aduerbium temporis atque eo in loco accipi pro ὡς, postquam venerint tropea refrigerationis. sic Herodotus in Clio ὅπως μὴ ἐπὶ τὸν τῆς καρπὸς ἀδὸς ἐκπίωσι τὰ σπονδὰ, ὅπως ἂ ᾗ χθονὶ σκεπτὴν, &c. Libanius in Epist. ὅπως εἰρήνη, &c. Bud. in Epist. prior. νῦμεις ἔπτιχειμάζητε ὅπως αὐ ἐν ἀμφιπόλοσιν, sponsa moliente. quò tempestiuè conueniret. vt in Lycurg. ὅπως ἀπ᾽ τὸ λόγε μέρη τὸν λόγον ὑπεπλεκόμενον, intelligendum quonam modo orationis partes orationi perfectæ, Gaza li. 4. Gram. ὅπως αὐ εἰδῇς, vt sciat Aristop. Idem in Nubibus. ἀκήκοας μυρίακις ἀ γὰ ἡβόλομαι, ἀλλ᾽ ἡβὶ τόκων ὅπως αὐ ὑπόδῇ μοι, vt nemini fatisfaciam de vsuris. Pro quomodo, Idem ibidem. ὅπως αὐ αὐτὸν ἐρώτησεις, εὑπὶ μοι. ὅπως ἂν ὑ ωὶ ωσιν, quomodocunque, Demosth. ὅπως δ᾽ ἔπτι κατακεφάλμοι. vt cunque veternodormiscentes, c. 25. li. 2. Dioscor. ὅπως ἐωῦ, quonam modo. Iulib. 1. Χρημ. σκοπῶν ὅπως ἐωῦ κόσμ Θ᾽ ἑψ. ὅπως ἐωῦ γένηται, Ch. ὁ ἀφελῆ ἡμᾶς ὅπε. ὅπως γὰ ἐωῦ, pro ὅπως ἐωῦ, Isocrat. ἀδ᾽ ὅπως ἐωῦ, neutiquam. νὴ ὅπως ἐωῦ, nullo modo, ne tantulum quidem. Plato 2. de Rep. ἀδ᾽ ὁ σωσιωῦ πασὶ σοφῶν, nullo modo permittemus. Xenoph. ἐγὼ τὰ σὰ μὲ δίκαιον νομίζω, σοφὸν γὰ ὑδ᾽ ὅπως ἔσι, sapientem autem nullo modo.

Ὁ Ρ Α Θ Ε Γ Σ, visus, Nazanz. in Orat.

Ὁράω, conspicitur.

Ὄρμα, ατος, τὸ, aspectus. Xenoph. ἐ ὄρμα δ᾽ ὁ φθαλμὸς ἅμα τῇ ψυχῇ, spectaculum, τὸ θέαμα.

Ὄρμινθ, frons, ramulus. Nic. Ὀρέα, montana Hesych. absque mons. annotat tamen quosdam ὀρέα, interpretari πῶ ὀρῶν: alios πῶ γαλακτοφάγ, detruantes, ἀδ᾽ τὸ ὀρῶν siue ὀρέων esse dicentes sunt ὀλιγέσι πάσι loca fylueſa.

Ὄρμαμαι, pro ὀρέω. Odyss. ὀ ὀφθαλμὸς ὁ ὀ ῥώτε, pro ὁ ὄψιν. ὁ ὀρμᾶν ὁ ῥέῳ, ἀπαθανάτοι αὐτὶ ἐσιγκτικῶ, Hom. Iliad. ὁ ὀρέω, ὁ ῥαῖ ὁ ἔλατο ἀκὰ, Idem ibidem, ὁ ὀρῶμαι pro ὁ ὄψιμαι, Aristoph. ὁ ῥέῳμαι ἀχθέ, videor incipere, Xenoph. ὁ ὀφθαλμὸς ὁ ὄψιν ἐ ἐνίσε ἐνίσε venisse vili sibi, Thucyd.

Ὄρφνε, & σωρχή partes phalangis in æqualia diuisæ. Latini scant os & vmbilicum.

Ὄρφνος, ὁ, ἡ, visio, aspectus. ὁ ὄψις.

Ὀρφνὸς, ὁ, spectator.

Ὀρφνὸς, ὁ, ἡ, vim cernendi habens. ὁ ὀρφνὸς, in Hippiat. ὀφθαλμὸν τὸν ὀφθαλμὸν σπόρῳ τὸ ὀσφανὸν κατὰ μέσον τὸν κυκλοῖ, pupillæ locum, sedem visus. Plinius visibile vocat, Actius

Ὀρφνὸς, οὐ, quod sub cernendi sensum cadit. Cicero aspectabile in lib. de Vniuers. sub aspectum cadens, quod cerni vel videri pos-

oreſt oculis ſubiectus. Xenoph. ὁρᾷν τὰ ὁρατά. Philo de mundo. ὅσα ὁρατὰ ὀφθαλμοῖς, hic oculis conſpicuus. τὰ ὁρατὰ, res conſpectui obuiæ. Plato in Timæo, ζῷον ὁρατὸν, animal visui ſpectabile, Cicero. ibidem, πᾶν δὲν ὁρατὸν, quicquid erat quod in cernendi ſenſum caderet, Cicero cui ὁρατὸν, quod ſenſum omnem effugit oculorum.

ὁρατικὸν, ἡ, ὁρατικὸς, ὁ, ἡ Præterito imperfect. ὁράκειν, video, ſuſpicio, ὑφορᾶσθαι, ὑφορῶ. Et

δωσατο. πῶδες ὃ ἡλῖ. ἀὸ ὅτι τὸ ὀρχεῖσθαι διέχοντα ἄλλης. γίνεται ἐκ τῆς θαλάσσης ὡ πολλῷ ὀργασθείς, Aristot. lib. 4. Animal. cap. 5. vbi Gaza nascitur in alto gurgite. κατ' ὀργιὰς τὰ βάθη ἐκπίπτουσι, trium passuum altitudine pariunt, Idē lib. 6. Th. de hist. l. 5. c. 9. inquit: ἐκ τῶν ἐνύλιων ἢ ὁμωτρίων ἔνυκα μᾶλλον πρεσκεφάλαιόν μοι: Et Plinius lib. 16. cap. 40. Illam arborem succisam ad vndecimemen Demetrij fuisse centum triginta pedum longitudinis: valet igitur ipso authore ὀργιὰ pedes decem.

Ὀργυιᾶῖος, ὁ, ὃ, magnitudine vnius vlnæ, vel trium cubitorum. ὀργυιαῖα κέρατα, cornua patula, de cornibus bouis, in Epigr.

Ὀργύλος, eximulor. Horus Apol. cap. vlt. ὅτιαὶ ὀργύιοι ἀφῆς συλλαβὴν ἢ γῦ. sed ibi reponendum. ὀργίων vel ὀργάων dubium enim est vtro modo futurum formet verbum ὀργάω certè ὀργᾶν ἀφῆς συλλαβὴν ἐν ὀργᾶν habuimus. aliis repoendum videtur ὀργᾶσθαι.

Ὀργύνω, ὠσω, ὦσα, vlnas extendo. Neutr.

Ὀρδεινον, τὸ, pro genere quodam oleris apud Nicand. in Theriac. Κικερίτης ὀρδεινόν τε ἀσέληνός τε, ὃ χαμαίλινον.

Ὀρθάβλιος, ἐκπεπωθώς, porrectis membris schol. Hom.

Ὀρθμὸς, ἀπὸ, τὸ, porrectio, extensio vel potius porrectura, si ita dici possit. Eurip. Phœnissiis παρὰ θεῶν τ' ὄρθμια. quod Eustath. exponit ἀφρασπὸν ἔκτασις ἢ πλατύτης. Item ὄθμα vt Hesyc. exponit id est passus, Gradus. hoc est interstitium quo pedes passi & porrecti inter eundum à se inuicem distant. quo significatu afferunt ex Aristot. de mundo δὶς ὀρθμαπὸς τὸ μῆκος τοῦ ῥοπτῆρος laxiorem gradus glomerationem de camelo. Idem Hesych. exponit etiam ἄλμα, ὁρμὴν, saltus, impetus.

Ὀρθμὸς, ὁ, faba fresa, διακεκαυμένη ἢ κόνεως: ab ὀρθῶ, Eustat. Iliad. ϟ, ὀρθῶσαι enim ibi expon. quidam extendebantur ὑξεπείνοντο. alij διεκαύθοντο aqua posteriori significat. erit hoc ὀρθμὸς. scribitur & ὄρθμος.

Ὀρθύνω, extendo. Actiu. Accuf. Hom. Iliad. ά, χεῖρας ὀρεγνύς.

Ὀρθύομαι, ὀρθύσομαι, σάμην, affecto, concupisco, sum addictus seu deditus, expecto, appeto, ὀρθυόμενος. & ad sensum refertur. Depo. Apol. 2. Arg. τὸν ἢ θυμὸς ὀρίξατο γνόσσαίμην, i. ὀρεξη ἔλαβε, ἢ ἐξ ἀφῆς θυμὸς ὠρίξατο, animus est incitatus præ lætitia. Item pro κομίζομαι, λαμβάνω, apprehendo. Idem ibidem, ἀ ἔφατο ὀρίξατο πεκαιδὸς, i. ἔλαβεν. ὀρίξαιδαι, τὸ ἐκ χρῆς ἁπαίξαι. vide ὀρεκταμενίαι, longæ hastæ. Interdum iaculari, ἀκοντίζειν, pugnare, vibrare. Hom. Iliad. ϟ, ἠχῆ δὲ ὀρεξαμένη, hastam contorquens, τὴν δ' ὀρτὰ ἀμυνάζεται ὄβριμος Ἕκτωρ, ὀκτενέατας, τρωσάτας, πληξάτας, i. contendat hasta & petat. Et Iliad. ζ, ὡς εἰσάνθη Ἀνδρομάχη ὀρέξατο ἔκτωρ, pro ὀρέξατο τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰδε τὸ, i. appetiit suum filium & extensis manibus accipere voluit. Apol. 2. cum Dat. & Genit. ὀρέξατ' ὃ ὦ' ὁλοὸς ὠκὴς αἰγανὸν φῶς δ' εἰς ἐὸν ὄρμαθὸν τόνος κορώνη, i. telum intorsit in aprum fuga se recipientem in paludem. vbi tamen ωχαιέλω scribitur.

Ὀρθύω, μέσω, σχεσα, porrigo, præbeo, πορήσω, manu percutio, κατὰ, ἐκ ὀρίγνυμι, ἐκπίπτω. ὀδ. ὁ ἀνύμενον ὀρίξω, panem porrigere. Lucian. in Cauc. ὀρέγα τὰ δεξιά, extende dexteram. τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκέσθαι, manus illo tendens, Plutar. in Camillo.

Ὀρεῖα, in spicits, spectat. Ionicé.

Ὀρεῖ-ά, ἀς, montana regio, montosus ager, & ὀρειάδες μυσταγωγοὶ. lib. 5. Epigr. Oreades musæ, i. in monte agentes. ὀρειάδα πάτῳλον, Ibidem.

Ὀρειάων-ες, inoutes inhabitans, in montibus stabulans.

Ὀρειβατέω, μέσω, σω, montes scando, Neutr. absol.

Ὀρειβάτης, ω, ὁ, montes scandens. Plutar. in Vitis, αὐθρα θεοὺς ὀρείβατῶν ἀβρανάλων ἐχάρις πολυτίμους.

Ὀρειδρεμίπας è mente tonans.

Ὀρείγαον, vide Οὐρείγαον infrà.

Ὀρειδρόμος, ὁ, ἢ, montiuagus, Euripid.

Ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum iugum. Synes. Epist. ὅθι τὸ ζεῦγος ἀμαλίκα-σαμβῶν τὸ ὀρεικόν.

Ὀρειναλίδη, αἱ, mala montana, poma montana, vide in dictione Ἄγρεια μηλα.

Ὀρεινόμος αἶξ, capra in montibus pascens.

Ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, ὁ Ὀρεῖος, montanus, sylue stris, cliuosus, in montibus errans. Opponitur ci ὁ ἄμορος. ὀρεινὰ ὄδὸς, iter montanum, Xen. ἐν τῷ ὀρεινῷ, in locis montanis, Gaza lib. 5. Anim. Item ὀρεινὸς, aut is proprium Aristot. lib. 8. Anim. cap. 3. monticola, Gaza.

Ὀρεινόμος, ου, mulorum curam habet, simulio Iuuenali & Mart. pro ὀρεινόμος.

Ὀρεῖος, ὁ, ἢ, ὸν, montuosus, Euripid.

Ὀρεικὸς, ὁ, ἢ, ὸν, mulorum iugum. Synes. Epist. ὅθι τὸ ζεῦγος ἀμαλίκα-σαμβῶν τὸ ὀρεικόν.

Ὀρειναλίδη, αἱ, mala montana, poma montana, vide in dictione Ἄγρεια μηλα.

Ὀρεινόμος αἶξ, capra in montibus pascens.

Ὀρεῖος, ὁ, ἢ, ὸν Ὀρεῖος, montanus, sylue stris, cliuosus, in montibus errans. Opponitur ci ὁ ἄμορος. ὀρεῖα ὁδὸς, iter montanum, Xen. ἐν τῷ ὀρεῖῳ, in locis montanis, Gaza lib. 5. Anim. Item ὀρεῖος, aut is proprium Aristot. lib. 8. Anim. cap. 3. monticola, Gaza.

Ὀρειοτόμος, ου, mulorum curam habet, simulio Iuuenali & Mart. pro ὀρεινόμος.

Ὀρεῖος, ὁ, ἢ, ὸν, montiuagus, Euripid.

Ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum iugum. Synes. Epist. ὅθι τὸ ζεῦγος ἀμαλίκα-σαμβῶν τὸ ὀρεικόν.

Ὀρειναλίδη, αἱ, mala montana, poma montana, vide in dictione Ἄγρεια μηλα.

Ὀρεινόμος αἶξ, capra in montibus pascens

dit, cecinit poeta melicus, χάιρετ' ἀλιοπόδων θύγατρες ἱππων. iſtoteles in ſexto hiſtor. Animal. κ) ὁ θῆλυς ϑ ὄρνις ἧδονται. Idem, γαμίσκεται ϑ βραδύτερον ὁ θῆλυς ὀρνις τῦ ἄρρενος, pro dem dicitur ὀρνις.

μ.βίσω, σ.ωκα, cuſtodio.

ω, concupiſco, ὥπτωμαι, incitor, commoueor, ἐφορμῶ. Apollius ſecundo Argonautic. καὶ οἱ ὀρτήρες θυμὸς ἐπαδημήσε πολέων ὤρσε κέλευσον, cupiebat. Item ſuſpiro, reſono, gemo, immuo, Ariſtophan. νεφ. πᾶς οὖν δεῖ μοι τῶν καρδίαν ὀρύσσειν, id eſt, mmoueri, στένειν gemere, ſuſpirare. Et libro ſecundo Arnautic. Apollon. νῦν ἐγὰ ἐκφαίνω πάντα γόον, ὅσσον ὀρυσθεῖ, id eſt, ρε. Homerus Iliad. ϰ, πολλὰ μὲν βόες αὐρὰ ὀρύσσον ἀμφὶ σὸν ἀνδρα χραζόμενοι, vbi annotat Euſtath. ὀρύσσειν eſſe μίμησιν τοῦ χειμῶνα ὑπὸ τῦ σφοδροῦ βοᾶ. (Theocrit. verò inquit idem ſtath.) de mari quoque id verbum vſurpauit, vt Homeὀρύσσει μᾶλα κύμα. Sed & ὑπὸ πάτῳ καρδίας ponitur, vt καρδίη ὑπὸ ὀρύσσει: veteres autem grammatici eo in loco expoὀρύσσει, hoc eſt, ὑπτένοντο extendebantur & rigebant omnia ſua membra vel etiam διελέγοντο, à qua gine ὀρυμὸς deriuatur, ſignificans ὁ διακεκαμμένος & κύαρτος.

attollo, incito, idem cum ὄρω. vnde ὀρόμαμαι. ὁρμῶ. Il. β, αἰεὶ ὀρόμαντο.

ὀρυ, ος, ὁ, mulio, P lutarch. περὶ ἀγρυπνίας. Scribitur & ὀρυὸς.

ὀρ , cernens, videns, intuens.

ὀρ πάω, circa mulos verſor, mulos curo, Suid.

ὀρ ωλος, ος, ὁ, mulorum venditor, Suid.

ὀρ ος, montes aurei, Lucian.

ὀρ ῶπες, βλέπειν. Odyſſ. ξ, τὰ μὲ αὐτὸς ὀφθαλμοῖσι ὁρᾶαι, cum circumflexo in pen. & ῶ ὀξύτονα, abiecto τ, & mutato α in ᾰ alij ſcribunt ὄρημαι, ab ὄρνυμαι, pro ὄρωμαι.

ὀρ pro ὀρεῖς, in Epigramm.

ὀρ Θ, ſepes, Heſiod.

ὀρ ος, externus, hoſpes, ξένος Θ, apud Lycophron. dialecto ndam.

ὀρ ραφος, ὁ, genitale muliebre, naturale Plin. τὸ θηλύμορον, Ariſt. Conc. & in Pace βύσσον vocat.

ὀρ ρίας, nefrens aut lactens porcellus, delicus porcus Varii, ἁλφάκιος ὑπομάζιος. Lucianus, σῶν ὑπογάστριον vocat Aπ. ἐπὶ ἅλως, θύσαι ϑ ὀρθογραμμίου τοῦ γαλαθινοῦ, id eſt, χοιραμικοῦ, ex Heſych. dicti, ὕτι ποῖς τὸ ὀρθὸν παφέσκοπται, Anaſi.

ὀρ ος, vnus ex priapeis dæmonibus. habens & ipſe arrectum nem vt tradit Heſych. apud Athenæum libro decimo. ſcribitur ὀρθάνης.

ὀ ωκοντατιν eſſe ab ὄρω.

ὀ ω, Doricum pro ὀρθοῦ.

ὀ ω, erigo, excito.

ὀ , Demoſt. pro ὀρθοῦ, vel intelligitur ὀδόν.

ὀ alex erat Palladis argumentum bellicum continens,

ὀ , Dianæ cognomentum, à loco Arcadiæ.

ὀ ω, ω, erigo, in Epigrammat. item voce ſublata & inta loqui, item vaticinari quod vaticinantium vox impequodam plerunque concitata erat Heſyc.

ὀ ος, pars inferior mali nautici, vt carcheſium ſuprema, llux li. 10.

ὀ αμα, τὸ, granditas verborum atque tractus, ἡ αἰάτασις ῥημάτων, ὡς τῶν βοῶν κέρατος. Ariſt. Achar. πάνυσε ὀρθασματῶν. alludit ὀρθὰ ὀρθῶν νόμων.

ὀ ώκατος, qui erecti magno cum labore remigant, id eſt, qui egunt ſe in ducendis remis vt fortius eos impellant, Heſyc.

ὀ ος, ὁ ἡ, rectus, altus, acclivis, αἰπύντος, arduus, arrectus, ridus. Lactant. Deus propterea hominem rigidum figuratit, et ſciamus ad cœleſtia & ſuperna nos prouocari. Nonn. ὀρθὸν εἶναι πορείαν, ſum ardua via. Oὐρία phalanx dicebatur, quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine maorem. ὀρθὴ πάφοδος, rectæ foueæ, Theoph. l. 3. c. 7. de cauſ. plan. ὀρθαὶ, quæ recta ſunt.

ὀ ος, ὁ, carmen orthium, quod Arion canebat: quum à Delphino exciperetur, de quo Herodotus libro primo, & ὀρθίλλειν libro 16. capite 19. Sic fortè dictum, quòd huius carminis numeri intenſi ferebantur & ſonori. Siquidem ὄρθιος onorus interpretatur nonnunquam, & claſſicus cantus, Plurὀρθιον ἡ σαυλιὰν appellat. vide νόμος.

ὀ ἀκαλυπτος καρπὸς eſſe dicitur ſmilacis fructus à Theophraſt. hitor. libro tertio, capite vltim. id eſt, arrectis ſpinis muricatus ui poſſit opponi vncinatis hamatiſque ſpinis armatus quaſi ιμωνιάκωθ.

ὀ ίτια, recta incedo, in Epigr.

ὀ ίβασις, ſublata & intenta voce vociferans.

ὀ ίβολος, qui recta proiicitur Heſych.

ὀ ιγών, ῶνος, epitheton hirundinis: quaſi ὀρθεγωνὰ ab ὄρθος, diluculum, & γόος, quòd matutino maximè tempore canat, & ſecundum poetarum fabulas filium Ityn deploret. Heſiod. ϑ μετ' ὀρθρογόνα ἀηδόνες ὄρθρου χαλεπὰς, &c. vbi à nonnullis ſcribitur ὀρθεγωνὰ.

ὀ ὀρθογραφία, μ. ὁ, ος, ω. ικὸς, rectè ſcribo, Actius.

ὀ ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta ſcriptura, rectè ſcribendi ſcientia, Quintilianus libro primo, capite primo. Orthographia in Architectura, vt Vitruu. placet 2. c. l. 1. eſt erecta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura: vulgò *figure en modelle d'vn baſtiment de relief*.

ὀ ὀρθόγωνος, ὁ ἡ, rectus angulus. Euclid.

ὀ ὀρθόδικος, ὁ ἡ, verè cæſus. Æſchyl. Agamn. κλῦθ' ὀρθοδίκα θεῶν φθιμένων αἰάγματα.

ὀ ὀρθοδιξασικὸς, recta opinione, non aberrante. Ammon. Ariſtotel. Interpr. ὁμοίως μὲν ὀρθοδιξασικὸς εἰδέναι πάντα χρὴ, ἅπαν ὑπτεῖον ὑποθεικτικός.

ὀ ὀρθοδίξομαι, ήσω, ω. ικα, rectè opinor & ſentio. Neut. abſol.

ὀ ὀρθοδίξια, ας, ἡ, recta opinio.

ὀ ὀρθόδιξος, ὁ ἡ, orthodoxus, i. rectæ opinionis.

ὀ ὀρθοέρμειν, rectè currere, rectis lineis currere. Xenophon de equo loquens, τὰ μὲ ὀρθοδ ερμεῖν κ) τὸ δεπικαμπεῖν ἄμεμπτον μελετᾶν πάρ. Pollux, ὁ δὲ κα' ἐλλόδιον ἵππος ἀκαμπὴς ἐπὶ πόλυ, κελεύεται ϑ αὐτὸν ὀρθοδ ερμεῖν: cuius contrarium ὑποκαμπτεῖν, deflectere.

ὀ ὀρθόμερος, ος, ον, palmus menſura, quantum complectitur extenſa manus à iunctura ad ſummum digitum. Pollux l. 2. ab aliis exp. ſpithama teſte Heſych.

ὀ ὀρθοπεῖα, emendata locutio, & cum ſuauitate vocum explanatio, Quint. l. 1.

ὀ ὀρθοπῶ, rectè & propriè loquor, ὀρθολογῶ.

ὀ ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines.

ὀ ὀρθόϋρος, ianua erecta, & in altum tendens. Etym.

ὀ ὀρθόκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt.

ὀ ὀρθόκερως, ω, ὁ, cornibus erectis, & erigens pilos: de Soph. autem Pollux ὀρθόκερων φρίλλων, interpretatur ὀρθότριχα: horrore etiam eriguntur crines.

ὀ ὀρθόκερως, ω, ὁ, habens rectum caput, vel erectas antennas: Epithetum nauis apud Hom. in Iliad. ἀ κρώβις, vel κερασία: metapho ra à bobus, Etym.

ὀ ὀρθόκωλος, ος, ὁ, medicis eſt membrum ita deprauatum, vt flecti nequeat, quod in digitis ſæpe accidit, Galenus Commentar. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

ὀ ὀρθόλαλος, ſublata & intenta voce garriens.

ὀ ὀρθολογῶ, rectè & propriè loquor. Plutarchus, ἐὰ ὀρθολογῶ κ) εἰμαρμένην.

ὀ ὀρθόμαι, μ. ὠσάμαι, σ. αμαι, erigor.

ὀ ὀρθόπλ ος, ἵππος, equus rectus & calcibus petens, Suin.

ὀ ὀρθόπνοια, ας, ἡ, eſt morbi genus, quum quis ſpirare non poſſit, niſi recta ceruice ſpiritus trahatur.

ὀ ὀρθοπνοϊκὸς, ὀν, ς, non niſi recta ceruice ſpirans.

ὀ ὀρθόπους, μ. ὁ, ωσα, σ. ικα, recto pede incedo, non claudico, Paul. ad Gal. c. 2. ὅτι ὐκ ὀρθοποδοῦσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

ὀ ὀρθόπους, erigens & ſeruans ciuitatem.

ὀ ὀρθοπραγῶ, rectè agere, Aretin. apud Ariſtot. l. 1. Polit. c. 8. i. rectè habere, βιωσιμῶ.

ὀ ὀρθοπώνιον, apud Hippoc. mediolus, χοινικὸς verò Galen.

ὀ ὀρθόπτερος, magnis ſiue altis humeris, aut pinnis.

ὀ ὀρθοσυρία, ας, ἡ, ſurrigere clunes vt qui ſtat maior compareat, Heſychius.

ὀ ὀρθοσύριον, idem quod ὀρθοσύριον, pars ſupra clunes elata, quæ & ὀρθὸν dicitur Heſyc.

ὀ ὀρθόσυρος, rectus, arrectus, erectus, vt ſolet qui timet, ſubrectus, ſtans, exſtans, eminens, porrectus, integer, incolumis, elegans, ὑψηλὸς, ὀρθὸς ἑστὼς, in pedes erigitur. ὀρθὸς εἰς ὀδὸν, rectus per viam. Sophocl. ὑπὸ σκιερᾶ μάλα πηρὸς ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πρόβλητος, id eſt, κρὰ ὁδὸν, ἐν σῴζοντι κόλπῳ, πλω ὀρθὸν ἑστηκότι, angulū rectum inquirit, Ariſtoteles libro primo Ethicorum, capite ſeptimo, ὀρθοὶ, erecti, ſuſpenſi animis. Hęc eſt enim figura perculſorum. Polybius in 3. ὀρθὸς ϑ ἐφέρετο τῶν πόλεις, ſuſpenſa erat ciuitas periculi metu, id eſt, μετέωρος: ſic apud Liu. ab vrbe libro tertio, erecta expectatione ciuicas. Et libro ſecundo, Quum plebs in foro erecta expectatione ſtaret. Idem, ὀρθοὶ παῖς διανοίας κ) πεφόρωκε σωφίτε τὸ σῶμ, id eſt, ἐκπεπλαγμένοι. τὸ ὀρθὸν, in altum erectum & ſurſum ſpectans. τὸ ἰσάμωρον κ) αἴφε βλέπειν ϑ μὲ συγκαμπτὸν, ὀ ὐκολιόν. Budæus verò dicitur rectum tam de eo quod in altum rectè vergit, quàm de eo quod in longum porrectim oſtenditur, i. τὸ ὡς ἐπιπλεῖστα μηδὲ ἔχον πανταχόθεν ἀπόκλισιν τὸ ἰσοπαμὲς, ὑψῶν ἀκλιῶν, Manuel. Moſcop. Quid differat ὀρθὸν ab Budæo vide in Budæo. Et Ammon diſtinguit ὀρθὸν ab Budæo, τὸ σχῆμα ὀρθὸν, figura recta. ὀρθὸν ψάλιθεια ἀεὶ, quod verū eſt ſemper rectum, Sophocl. Antigon. Oὐρθοὶ ἀκοαὶ, iuſtæ atque faciles aures, vel πρὸς ϑ μεν, vt ὀδὶ ἀκουσι τῦ θεοῦ ὀρθαὶς ἀκοαῖς, arrectis auribus Virgil. κρὰ ὀρθὸν πλεῖν, rectum tenere curſum. εἰς ὀρθὸν ἀποβιβάσει, & ἐπ' ὀρθὸν ἄγειν κ πάσασθ: vide Anaſtaſ. in appendic. de vocabul. milit. Significat aliquando verum: vnde

quod Plato dixit ὀρθότερον δὲ λέγειν, Cicer. vertit dictu verius & melius. Et apud Sophoclem, ὅσα κἀρθὰ μαστυρεῖν δ' ἔχει, id est, ἀληθῆ. ὀρθὸς λόγος τε vera. ὀρθὸν τοῦτο, hæc ratio, hic ſtatus, Plato de Legib.

O ὀρθοστάδιος, ος, & ὀρθοστάδιν χιτῶν, laxa fluensque tunica Otiid. ὁ ἐκπεπλυμένος, tunica recincta ipſi Ouid. quæ eſt tunica recta Plinio. Græca voce vtitur Ariſtophanes & Pollux. ſolutam tunicam dixit Tibullus. Suid. ὀρθοστάδιοι, οἱ κατὰ χιτῶνες, vt ſuprà, οἱ ἐκπεπλυμένοι.

O ὀρθοστᾰδίων, ſtando in erectum.

O ὀρθόστασις, οἱ, rectus ſtatus, corporis habitus, quo ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis.

O ὀρθοστάτης, ου, qui rectus ſtat. ὀρθοστάτης vocabulum architectonicum de eo Vitruu. ὀρθοστάτης, eſt etiam panis ſacri ſpecies, Pollux teſte, ſeu ſpecies placentæ πέμματος, vt Heſych. tradit apud quem ſcribitur ὀρθοστάτη.

O ὀρθότερος, ον, melius.

O ὀρθοτόκος, ος, ὁ, quaſi rectitudo, recta regula vel ratio, elegantia. ὀρθότης λογισμοῦ. Naz. & Baſil. in epiſt. ὀρθότης βίου.

O ὀρθοτρόφος, ον, virgo quæ mammas habet rectas, non pendulas, ἢ μαστοῦ ὀρθὸς ἐ χρώς Galeno. Idem ὀρθοπλόζ & vel ὀρθοφυεῖς, vnde orthomaſtia poma à mammarum effigie, apud Plin. li. 15. cap. 14.

O ὀρθοτριβία, ας, ἡ, ποσ, rectè ſecco, rectè tracto, Paulus c. 2. epi. 2. ad Timoth. ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆ ἀληθείας. Alludit ad ritum ſacrificiorum, lege Melancth. in præfat. Dialectices. ὀρθοτομεῖ ὁδούς, dirigit vias, c. 11. Prouerb. Salom.

O ὀρθότομος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, in rectum ſectus ὀρθοτόμῳ, in rectum ſecans.

O ὀρθοτονεῖν, rectum accentum vel tonum dare.

O ὀρθότονος, qui rectum tonum ſeu accentum habet.

O ὀρθότριχες, εἰ, habentes erectos crines, vt apud Virgilium arrectæque horrore comæ, quæ affectio ὀρτηριχία dicitur.

O ὀρθυμία, πάθος, ciuitas fortunata & rectè conſtituta, Theod.

O ὀρθύμιος, ον, proſperitas, ἡ. Βωσηκία, idem.

O ὀρθοῦσθαι, rectè ſuccedere, Herodot. ὀρθοῦσθαι πλέοντα, plerunque ſum voti compos. ὡσπὲρ ὀρθοῦται πλέοντα, plerunque feliciter ei ſuccedit. Thucyd. ὡς ἂν ὀρθωθῆ, ſi non rectè cederet.

O ὀρθόφρων, magnanimus, qui erecto animo eſt.

O ὀρθυφορεῖν, recta ſuperiora appetentia.

O ὀρθρεύειν, ὑθ, ὁ, ἡ, rectio tractu creſcens atque aſſurgens. Theophraſtus hiſtoriæ libro tertio, capite vndecimo, ὅ ὡν γὸ ἀμέλει ὁ ὀρθρεύειν, ἡδὺ λέγεται ἡδὺ μᾶλλον. Cui opponitur ἀποσκιάζειν καὶ σκιάζεσθαι. Idem ibidem cerrum ὀρθρεύεσθαι esse ait.

O ὀρθρεύειν, ὁ, quaſi rectitudo in creſcendo, Theophr. hiſtor. libro 3. cap. 11.

O ὀρθρεῖν, rectus aſſurgat.

O ὀρθρεύειν, ὑσ

quia hemiſphærij terminus eſt. ὁρίζοντες κύκλοι, finientes
culi ſiue orbes.
ὁρμός, carcer, ſepes, rete, σταβλὸν, ὁρκιὸν.
ὁρμοζόμενος, apud Syncſium in epiſtol. iugum mulare. eſt enim
duatum nomen ὁρμὸς τὸ ὁρμεῖ, quo vocabulo ὑμέναιος ſignifi-
ſcribitur tamen & melius ὁρευτὸν.
ὀρεσσίβοτες, in montibus habitans monticola Pind.
ὀρεσσίτριφος, quaſi finitiuus, ἀπὸ τοῦ ὄρους τρέφω apud Ariſt. vnde ὀρεσσίτρο-
φίτατος finitiuus. & ὀρεσσότης, τὸ, definitioni attributa.
ὀρέτιδες, eſt arrectum conſiſtere in digitos Virgil. ἐπ' ἄκρων ἑστάναι
ων βαδίζειν, ſummis vnguibus inſiſtere atque ſtugredi, καὶ ἐπ' ἄκρων
δακτύλων βαίνειν, quod dicit Sophocles, ἐπ' ἄκρων ὀδοντῶν πορεύ-
ου & ἀκροβατεῖν, ἢ ἀκροβατοῦντα vno verbo vocatur. Heſych.
ὀρθοῦντα τὸ θυατενίσθαι, ἢ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι. Alibi tamen
eodem ponit ὀρεύεσθαι ἢ αὐτὸ τὸ ὑπερκύπτειν ἰδίᾳ τι.
ὀρεύδες, poma agreſtia & ſylueſtria quæ matureſcunt ſi-
atque ficus: ita dicta à montibus quibus proueniunt, id
ὄρεια μῆλα σωματικῶς ὄντα τοῖς σύκοις. Theocritus Edyl. 5. ἀλλ'
ὰ κλάδος ὀρευσικλίδες (intellige συμβλαστεῖ) αἰ μὴ ἔχοντι λεπτὸν
ὑμένα λατὸν ὑρεῖον αἰ δὲ μὴ, ἐρεῖ. Scribitur etiam per ω.
ὀρεώς, panis è ſemine quodam ſeſami magnitudine con-
tus, aut vt alij, cx oriza, apud Æthiopes, Pollux: ſemen
quo paratur ὀρεόδενον vocat. quidam ἄρυζαν, Heſych. Apud
henæum libro tertio ex Sophocle, ὀρεώδου ἄρτος corruptè
itur.
ὀρεώδη, Heſych. καλεῖται ἀφ' ἅδης, vites arbuſtiuæ.
ὀρεμυκάομαι, concito, commouco, turbo, Act. Accuſ. Od.
μοὶ μᾶλλα θυμὸν ὀρεμυκᾶται, ἰ. κινήσεται, ὀτοβεῖται.
ὅρος, τὸ, terminus, finis, confinium, horreum. ἐκβιβάσθαι ἢ αὐτὸς
τὸ ὅρια, ad fines, Xenoph. libro 1. Pæd. πάχυσμα, φθεγμάτ,
ſych.
ὀρος, -termioalis Iupiter. Ὅρειος Ζεύς, &c. terminalē deum, Plut.
Numa.
ὄρος, ὁ, terdines montanæ, quas è niue generare ſcribit Stra-
quibuſdam videtur ſcribendum Φορτὸς.
ὄρος, ὁ, montiuagus, Nonn.
ὅρος, τὸ, τὸ, præſcriptum atque conſtitutum. Ioſephus, περὶ ποιή-
ὁρισμάτων, talá deliberatione & propoſito. Ὁρίσματα, termi-
ὁρίσματα τῆς γῆς. Ὁρίσματα, turres, quia in limitibus termi-
que ſtatuuntur. Eurip. in Hecuba, ἵστε μὴ σῶσ ἡμᾶς ὄρθ' ἐκεῖ θ'
σματα. Interpr. οἱ πύργοι. ἐπιτειχισμὸς γὰρ ἐν τῇ πόλει γῆς οἱ
ργοι.
ὅρος, ὁ, ὄρ, præfixus terminus, definita ſedes, ſeparatio, di-
nctio, definitio, & circunſcriptio rei: ὁρίζειν in 8. Ethico. ἀκρι-
ὁρίσασθαι τοὺτους ὡς ἔστιν ὁρισμοὺς, certa finitio & certus mo-
s conſtitui exactè non poteſt. ab ὁρίζω, pro diſcerno: diſcer
t enim definitio vnum genus, & vnam formam ab aliis, &
tachior eſt quàm τύπος, id eſt, forma, aut ὑπογραφὴ, id eſt, de-
criptio. Gellius libro primo, capite 25. ὁρισμὸς ſit (inquit Iul.
uſtus.) quum definimus aliquam rem noſtræ cauſæ ad vtili-
tem, neque tamen contra communem opinionem. vnde &
ro certo modo, regula, & quaſi præſcripto capitur.
ὁριστής, ὁ, ὁρ, finitor, præſcriptor, conſtitutor iuris & arbiter cō-
itionum. Demoſthen. οἱ κοσμοῦντες ὁρισταὶ τῶν ἐπὶ τοῖς γιγνομέ-
tagrorum menſores qui limites conſiliaque determinant,
uos Cicero finitores dixit, dicuntur etiam ὁρισταί, Poll.
ὁριστικός, ὁ, ὁ, definitiuus, indicatiuus, pronuntiatiuus dicitur à
onato. ὁριστικὸς λόγος, definitio, q. ratio finitrix, Ariſtot. ὁριστι-
ἡ γνῶσις, fatendi modus à Quint.
ὀρκανάζω, in monte nutritus, ὁ ὀρεσι πεπαιμένος Apollon. 2.
Argon.
ὀρκανός, idem.
ὀρκάνη, ὁ, ἡ, nutriens montes.
ὀρκάω, appeto, cupio, Heſych.
ὀρκάς, Heſych. ὁρμὴ, furia, Erinnys.
ὀρκάσσω, idem eſſe dicit ὁ ἀὼ τὰ σύκα ξυήκειν.
ὀρκέλλη, ἡ, ſagena, rete. Æſchylus ὡς ἐπ' αὐτὴ δίκλωψ ἀλεὰς, πυῖ' ἄγκλιν ἐξ
ρκέλλη φυγεῖν. Interpr. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαγηνὴν καλεῖ-
ται. Eſt etiam caula. Interpr. Theocritii Edyl. 4. τὰν μαλάβρα ex-
ponit τὰν γῆν θορυβάσαν ὀρκελλᾶν. Suidæ ὀρκεὶν, carcer, εἰ μὴ τὸ ὄρ-
κος, ὁρίσασθαι, ſepes, φραγμὸς pro ἕκαλῶν.
ὀρκάστρα, ὁ, ὁ, fœdifragus, Suid. qui iureiurando fallit, χλιδανιστὴς
ὁ ὅρκων.
ὀρκεῖον, ὁ, ὁ, vas olearium aut vinarium, capſa pigmentorum mu-
liebrium, arca.
ὀρκίζειν καὶ ὁρκοῦν, cauere ab aliquo iureiurando. Demoſthen. ὑπὲρ
σταθῆναι. Καὶ ὡς αὐ ὁρκίζομεν αὐτὸν, ἐὰν μὴ ὀρκιεῖ
παῦ αὐτὸ ἐκλείπομεν, non ipſum iuriſiurandi religione obſtrin-
eximus, nobiſque cauimus, iuſiurandum exigere dicit Quin-
tilianus, ad iuſiurandum adigere Cæſar, adigere iureiuran-
do, & ſacramento, Tacit. & Liu. qui & adigere iuſiurandum.
Conſtruitur etiam cum genimo accuſatiuo, vt ὁρκίζω σε τὰ
τοῦ Euangel. Marci capite quinto, id eſt, ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ,
Matth. capite 26. exigo vt hoc firmes iureiurando Dei tum
teſtis tum iudicis interpoſita authoritate, te adigo in verba
Dei, pro qua adiuro te per Deum dicunt: quo ſignificatu ad-
iurare accepiſſe Liuium quidam volunt. Paulus 1. ad Theſſ.
al. capite vltim. ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν κύριον, in Domini verba vos a-
adigo, atque in eius authoritate vobis præcipio. Et Actorum
Apoſtolorum capite 19. ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν, ὃν ὁ παῦλος κη-
ρύσσει. Sic Orphens, ὁρκίζω σε, cælo teſte & conſcio te
ſacramento aſtringo. Hinc
ὁρκιόμοσος, ὁ, ὁ, iuriſiurandi adactio, Liuio. Dixerat Polybius, οἵτε
δὲ θεσσαλοὶ τοῖς ὅλοις ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς, ὁρκίοις πρῶτον ἐπικλῆσαι
θεοὺς αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺτοις, vertit autem Cicero Offic. 1. Quos
decem Romam affrictos miſit iureiurando ſe redituros eſ-
ſe, &c.
ὁρκιος θεός, dij qui iureiurando interſunt, Valla ex Thucydid. dij
qui iurantur, per quos iuſiurandum conceptum aut concipi
ſolenne. Æſchin. Ἐποιοῦσε τοὺς ὁρκίους θεούς.
ὁρκιον, τὸ, fœdus, iuſiurandum, ὅρκος, ὁρκια δοὺς καὶ apud Apollon.
ſecundo Argonaut. iitrare. ὁρκια ταμεῖν, fœdus ſancire. Ionum
eſt, frequens apud Herodotum & Homerum: ὁρκιαι ποιῆσαι
διὰ τῆς τομῆς τῶν θυσιῶν, Euſtath. Iliad. γ, ὅρκιον ἐδὲ τοὺτοιο ἴ-
ταμεν, cum his percuſſerunt fœdus. ὅρκια ταμνοντες, fœdera fe-
rientes, Herodot. ὅρκια πιστὰ ταμνοντες, Homer. ὅρκια ποιεῦνται
ποὸς ἐκείνους, fœdera cum illis incunt, Herodot. Polybius in Ex-
pitome, ὡς ταῖς ὁμωμοσίαις ποὸς ἃς ἔχουσι τὰ ὅρκια, quibuſcum fœdus
inierunt. Ibidem, ποὸς οὓς ἦσαν ὅρκοι ἢ φιλίαι, qui noſtri
ſunt confederati atque amici. Interdum τὰ ὅρκια λέγεται πὰ ποὸς
τοὺς ὅρκους, quæ pertinent ad fœdus feriendum, vt Iliad. γ, Ἀτὰρ
φίλοτ ὅρκια πιστὰ, ἁμνιδίων τοῖν ἀρνὸς ὁμοκλοῦσιν, firmatis iureiu-
rando fœderibus, Plutarchus in Lycurgo. Philoſtrat. ὕβρισε
διὸς ὅρκιον.
ὁρκιοσμὸς, iuſiurandum. vide Ὁρκίζω.
ὁρκιοστὴν, iurare in fœderibus ſanciendis. vide per ω.
ὅρκος, ὁ, ὁ, iuſiurandum, ſacramentum. Grāmatici deducunt ἀπὸ
τοῦ ἕρκειν ἐστὶ κωλύειν, coercetur enim quiſq; intra id quod
iurauit: ὅρκος τὸ ὅρος: ὁρίζονται γὰρ οἱ ὁμνύοντες οἱ ὁμνύοντες. Di-
cimus autem ὅρκος δηλῶναι ἢ λαμβάνειν, ſicut πίστιν δηλοῦναι ἢ λαμ-
βάνειν. Xenoph. in 1. Ἑλλην. Καὶ ὅρκους ἔλαβον ἢ ἔδοσαν ποὸς φαρ-
νάβαζον, ὑποτελεῖν τὸ φόρον, &c. Demoſthen. tamen. ὅρκον δι-
δόναι non ſemel dixit pro iuſiurandum deferre, hoc eſt, φορω-
κλοῦσθαι εἰς ὁρκισμὸν. Νομίζειν μὲν υἱέναι τὸ ὅρκον, liberatum ſe eſſe
iureiurando interpretari. vel iureiurando ſe ſolutum eſſe pu
tare, vt ex Polybio tranſtulit Cicer. offic. 1. ὅρκον δὲ τὸν μὲ, mihi iuret, Eurip. ὅρκους λυσθῆναμα, ea quæ iuraui perſoluo, Matt.
5. σοὶ δοὺς ὅρκον λέγω, Fhrynich. & Xenoph. per deos iuro. ὅρ-
κοις σοὶ ὀμοῦμαι, iureiurando tibi fidem do, Thucydid. ὅρκον ἢ ὑφ'
ἢ πόλεως ὀμωμοκότες ὑπήκοοι, Demoſthen. ὅρκους κατὰ πόλεις τὰ τέλη,
id eſt, ὁμόσαι πᾶσιν, iureiurando aſtringens magiſtratus.
Thucydid. ὅρκοι ἐγένοντο, Demoſthen. ὅρκοις ἔδη τοὺτοισι ὑπόκεισθαι,
in eam rem iuſiurandum interpoſiturum, Herodot. ὅρκοι ἢ
συμπεσόντα, Thucydid. ὅρκοι μοιμῶν, id eſt, ipſa fabula, in Epigram.
ὄρος, filius Φορέως, Heſiod. eſt & Arria. Bithyniæ fluuius, qui per-
iurum vortleibus inuolutum rapere credebatur.
ὀρόομαι, μάσμαι, ωμαι, voco ad iuſiurandum, iuſiurandum exigo,
ſeu iureiurando ab aliquo cauco. Actiu. Accuſatiu. ὀρόσασθαι
σὺν στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους, &c. ad maximum iuſiurandum
adegerunt milites, Thucyd. ἐβούλετο διὰ στρατιᾶς ὁρκώσαι τὸν Φα-
λῶν, ſtatuit cæſis hoſtis iureiurando ſenatū adſtringere, Plu-
tarchus in Publicola. ὁρκώσαντες πάντα μεγάλως, cum magno
iureiurando fidem interponentes, Thucydid. vbi Interpr. εἰς
ὅρκους ἐμβαλόντες.
ὀρκωδὲς, οἱ, pliſces quidam apud Ariſtotelem. Gaza Græcam vo-
cem reliquit. Ælianus etiam meminit, apud quem legitur
ὄρκωδ, ὁ, nili fallor. & apud Athenæum. Plinius libro 32.
ca. vlt. orcynum pelamidum generis maximum eſſe tradit.
ὀρκωλόγος, ὁ, ὁ, ὁρκωμότης, Orcynium mons Leſ-
bi, cui nomen Ordyno, Theophraſtus libro tertio hiſtoriæ
plant. cap. 10.
ὀρκωμοσία, τὰ, ſacrificia in quibus feriebantur fœdera.
ὀρκωμοσίης, ὁ, &
ὀρκωμόσιον, iuſiurandum. In epiſtol. ad Hebr. capite ſeptimo, χωρὶς
δὲ ὁρκωμοσίας. Platon in Phædro, Οὐ τὸ ὅσιον τοῖς ἐπιορκοῦσι ἐπέρχε-
ται ὁρκωμόσιά τι ἢ ὑπογράσεις ἐμπεσὸν αὖτοι ἔχει. Et locus iuxta The-
ſei delubrum in Attica, à iureiurando dictus, quòd ibidem
fœdus ictum fit à Theſeo cum Amazonibus, Plutarchus
in Theſeo.
ὀρκωμότης, iureiurando aſtrictus.
ὀρκωμοτὸς, ſanctè iuro, iuro in ſanciendis fœderibus, apud Lucian.
ὀρκωτὴς, οὗ, ὁ, qui adigit iureiurando, qui præiens iuſiurandum
concipit, aliúmque in ſua verba iurando ſacramento & reli-
gione aſtringit, ὁ ὁρκίζων. Xenophon libro quinto de omiſ-
ſis, ὀλέσπαμεν τοὺς ὁρκωτὰς ἢ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη οἱ ὀμόσαν πόλεις
ὁρκώσαι. apud Heſych. ὁρκώτης, falſò.

...iuratus.
...in molium catenæ connecto.
κρμ. σειρὰ ες, ungarum series & cathenas nectis Chrysin.

Ο ρμος, ὁ, τὸ, Ξ, ordo, δρόμος, omne instar trichæ, cathenæ. κεφαλαία τῆς ὁρμοδὸς, series panum, Aristophan. in Pluto. ὁρμοδὸς μαλὸν, idem Aristophan. ordines carminum: linea margaritarũ Scenicæ: triseconsul. id est, ὁρμαδὸς μαργαριτῶν, ἡ τῶν μαργαρίτας ὁρμοδέουσα, vulgò dicimus enfiler des perles. ὁρμαδὸς κυνῶν, malorum cathena & series, vt cathenatos labores dixit Ouid. Suid. significat item ratibulum, lustrum apud Hesych.

Ο ρ μ ω, Ξ, tendo, ες, Eurip.

Ο ρ μ ε ω, ῶ, ὁρμῶ, ὁρμέω, concito, in animo verso, pendo, cogito, reuoluo, gesto, cupio, auco, ὁρμωμαι, μοι, ἐβουλόμην, βουλεύομαι, βουλόμενος, ὁρμώμενος, τῆ ἴππῳ, ἐφερόμην, incito, impello. Actius. Accusatiu. ὁρμῶνται πόδες, διανοοῦμαι ἀεὶ πολὺ, Homerus Odyss. Idem Iliad. κ. πολλὰ φρεσὶν ὁρμήσαντα, id est, διαλογιζόμενον, μεμφόμενον, in animo agitantem. Idem ibidem, πόλεμον ὀρσαι ὁρμήσαντας, mouentes & molientes.

Ο ρμήτης, ες, ὁ, ὁρμὴν, καὶ μεθ' ὁρμῆς.

Ο ρ μ ε ω, ῶ, κρμαι, κρμᾶ, τὸ ὁρμᾶ, paro, incitor, promptus sum, aggredior, ortum traho, mano, impetum sumo. ὁρμᾶται χαλεπὸν ὕδωρ, sum propensus ad gratiam, propero gratificari, Xenophon. ὧν ὃ ὁρμᾶται ὅτι τὸ φίλων καὶ τὸ ἀπροβούλευτον ὅτι αὐτῷ, totus elaborauit vt eos amans ab isdem redamarer. Plato de Republic. 9. ὃ βούλομαι δὲ ὅλον ὁρμᾶσθαι. Gregorius, ὁ δὲ ὁρμᾶσθαι λέγω ὁ λόγος, quod dicere instituimus in hac oratione. ὁρμᾶσθαι λεγὼν ὁ λόγος, oratio instituta est. ὁρμᾶσθαι πταίειν, incitatus fluuius, præcipitatus, Plato de Legib. ὁρμᾶσθαι βλαστὴ, germen citatum, idem ibidem. ἴσοι ραι. ὁρμᾶσθαι διελθεῖν, qui dicere constituisset. ὁρμᾶσθαι σφῶν, quum esset e furus, Xenoph. δὲ καὶ ἐκεῖνο ὁρμᾶσθαι καὶ, anſpicari. τὰ κάτω ὁρμᾶσθαι ἀναγκαῖα ποιεῖν, nullo subnixus necessario ad fidem argumento, Iustarc. in Num. ὁρμᾶσθαι στασιάζειν, feror animi studio & impetu ad bellum inferendum, Thucydid. Item, prodeo, eo, feuire incipio, progredior & ineo: Plato libro primo de Republic. δοκεῖ μοι ποῖος ἄζυ ὁρμᾶσθαι ὡς κάπόντες. Significat etiam initium motus ortumque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Iustarchus de Perpenna, qui certorio succeſſit. ὁ ἐπιχείρησεν τοῦτο ποιεῖν ἐκείνος, ὅτι τῆς αὐτῆς μοῖρ ὁρμᾶσθαι ὑμῖν καὶ ἐκεῖνος, Eodem quidem apparatu, atque isdem copiis, eadem eum illo facere aggressus, & exorsus, isdémque fundamentis nixus fretusque. ὁ πατὴρ δ' ἀπ' ἐξ ἀρχῆς ὁρμᾶται, quum primùm puberceret, vt Cicero vertit. ὁρμᾶσθαι εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι ἐκ ἀρετῆς, Xenophon libro secundo Pædiæ, inentari ad virtutis certamen. ἀφ' ὑπάρχειν τὰ ἀγκυλοῦν, Aristides. ὁρμᾶται ἀφ' ἑαυτοῦ, Tyberis faucibus appulſos esse, Flutarchus in Romulo. μάλιστα ὁρμᾶσθαι, non aliunde existere, Nazanzenus in Orat. ἀγκυλοῦν ἐς δὲν, iter ingredientes. ὁρμᾶσθαι σωμάτων τῶν ἀνθρώπων, properantibus congregare copias, Plutarchus in Themistocle. ὁρμᾶσθαι ἀπ' ἐλαττόνων, à minoribus facultatibus procedens. ὃ δὲ πατὴρ ἀ ὁρμᾶσθαι, Thucydid. non cura tanto apparatu progredientes. ἐκ τῶν ὁρμᾶσθαι, quod inde fluit. ὁρμᾶσθαι, ἐξελήλυθα, Homerus Odyſſ. ὁρμᾶσθαι ἔπλει, e ſtatione ſoluit. ὁρμηθέντες, emiſſi, ſoluentes, qui mouerunt, Herodot.

Ο ρμάω, μήσω, π. ησα, in animum induco, ſtatuo, vt ὁρμήσατε ὅπῃ τὸ σκεπτὸν τοῦ ἄλλου ἀφεῖμαι τε, qui animum appulerunt, Xenophon. & ὅπῃ ὁ ἔρως ὁρμᾷ, quod quiſque inſtituit & capeſſit, Plat. ὁρμῶσθε πεῖσαι, idem in epiſtol. animum ad hæc intẽdo, ad hæc animum applico. ὁρμᾶται ποσεκεῖνο τὸ πόλεως, in animo habeo ciuitati præeſſe, Xenoph. ὁρμᾷ πολεῖν, incipit cedere, Plutarchus in Solone. ὁρμᾶται ἐκ τοῦ ἀμείλει, impetum corpit interficiendi ſui. Sic ὁρμᾶν & ὄρσαμαι dicitur equus à Xenophonte, quum ad curſum cietur; & de animatis ferè dicitur. Item etumpo, prodeo, cum Inſinitiuo, πα ἐγεμὼ, ὥβμαι νέ, impeto, Varr. impetum do Cæſari, vrgeo, impetum facio, irruo, compello in, χωρὶς ὁρμᾶν ἐς δόσ τὰ ποιεῖν, in abſeeſſus exire & euadere, Galenus libro primo ad Glaucon. διὰ μέσου ὁρμᾶσθαι μαχομένων ὄφεις, per medios pugnantes effugit, Iſtarch. in Publicola. ἐς φυγὴν ὁρμᾶ, fugam capeſſo, Xenoph. ὁρμᾶσθαι ἐς φυγὴν in fugam ſe proripuerunt. ὁρμᾶν κ.τ.λ. τὸ, eo progredi, Plato epiſtol. 2. ὁρμᾶν ὅπῃ τῶν τ λόγων, Iſocr. in Panegyrico. ὁρμᾶν ἐπ' αὐτὸ, tendunt in eos, Thucydid. ὅπῃ τύραννον ὁρμᾶσθαι τοὺς ἵππους, equis citatis in tyrannum concurrerunt, Plutarch. ὅπῃ σφίσι ὁρμῶσιν, pro ὁρμῶσιν, id eſt in ſe mutuò irruunt, Heſiod. ὁρμᾶν ἐπὶ τὸν κορωλὸν, Galenus libro primo ad Glaucon. ὁρμᾶσθαι ὅπῃ τοῦ ἄρχειν. Æſchin. ὁρμᾷ ποσὲ τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, natura ſpectatid quod optimum ſit, Theophraſtus libro primo, capite 19. de cauſis plantar. ὁρμῶσα ποσὲς σύγκλυτον καὶ δεινὸν κύτος ὑπ' ἐξ, ſic Plutarchus in Numa, ad ſenatum retuliſſe nõ videri ſibi fas eſſe, &c. ὁρμᾶσθαι ποσὲς τὸν ἐμπόριον, ad mercaturam ſe contulit, Plutarchus in Solone. ὁρμᾶν ποσὲς πόλεμον, bellum mouere, Demoſthen. ὁρμᾶσθαι ποσὲς πόλεμον, bellum ſeceperunt, Plutarchus in Solone. ὁρμᾶσθαι πρᾶτμα, motus, Herodot. ὁρμᾶ πόδα, pedem incito, id eſt, me cogo, Ariſtophan.

Ο ρμὴ, ἡ, Heſych. ὁρμὴ, impetus.

Ο ρμίσκες, ων, ὁ, ſurculaceus, vel ὁρμαπιὸς ποσὲς ὕλῃ, auctiliſſimus. Nicander in Theriacis, ὁρμίσκοισι νύσσων, lycopsis, chuſe genus ſiuvei διὸ κικε ιν, ἐς ὃ ὁρμίσκους, interp.

Ο ρμὸς, ὁ, Participium, τὸ ὁρμῶν, incitus: ab ὄρνυμι, ὄρσω, ὤρμην.

Ο ρμὸς, ὁ, ῳ, ὁ, Corruda, id eſt, aſparagus ſylueſtris, ἀσπάραγος, ἡ ἄγριος, ἡ ἀκάνθιος ἢ ἀκανθώδης, qui ἀ πάσχοντες πτηνῶν κοιλίαν, Dioſcorid. domeſticus ver. ὁ ἀσπάραγος, ſimpliciter vocatur (quo nomine tamen proprie vocatur ἀσπάραγος ἥμερος) cæ cyma, id eſt, caulis, & ὁρμὸς ἄμπελος a Polluce ἀκανθώδης ἐν ἡ ἄκανθοι: eodem tamen authore omne quod caulem habet atque deſiorait ὁρμὸν appellatur, id eſt, ὑπόρριζος ἄκανθος ἐπικαυλὴς ἀκάνθας: vnde exoluſtic ἡ ὑπόρριζον γένεσθαι dicitur, ὑποφύσαι. Et ὁρμὸς τῆς λαχάνου ἡ αὐξὴ, Phynich. plantarum germina nondum in folia explicata. Eſt quoque vrbis Theſſaliæ proprium Theſſaliæ.

Ο ρμάομαι, proficiſcor. Herodotus, ὁρμώμενα πρατεῖν, ineo deliberationem. ὁρμώμενοι, profecti ſunt. ὁρμωμένοι ἐς ἑῶν, viam iere ſunt. ὁρμώμενοι πλοῖοι, animati erant ad nauigandum, Herodot. ὁρμωμένοι ἐς πόντον, intra mare proceſſerunt. ὁρμώμενοι, incitus, hac omnia ſunt lonica pro ὁρμᾶσθαι & ab eo deductis por.

Ο ρμιστὴς, ὁ, ὁρμιστὴς, Heſych.

Ο ρμίζω, ſtationem habeo, ſto in ſtatione, ſto ad anchoras, ſtatione ago. ὁρμεῖν ἐν λιμένι εὐ, in portum me recipio, ſum in portu. ὁρμεῖν ἐν τῶν νεῶν, ἡ ὑπὸ γέφυραν, portum teneo. Thucydid. εἰ ὁρμοῦν ἐν τῇ μακρᾷ, Demoſt. ἡ τὸ πλοῖον ὁρμιεῖται. Dicitur etiam ὁρμεῖ τῶν νεῶν, pro ὁρμίζω, apud Pauſa. ὁρμεῖν ἐν ἀγκύρᾳ, ſtatione habebat, Herodot. ὁρμεῖν φῶς γῆς, ad terram ſtatibus uere, aut appulerit, id. ὁρμεῖν δυοῖν ἀγκύραιν, duabus nitì anchoris in portu, Eraſm. in Adagio, Anchora domuſſic Ariſtid.

Ο ρμάω, ῶ, alacritas, impetus, id eſt, ſubitus acriſque affectus, libido, vis quædam animæ, qua ad agendum impellimur. ὁρμὴ ἀνόρεος καὶ ἀκατος, inquit Philo de mundo, id eſt, primus motus & impulſus. Cicero ſere appetitionem interpretatur & appetitum, affectum, affectionem. Idem inquit 4. De Finib. Noſmetipſos commendatos eſſe nobis, primámque ex natura hanc habere appetitionem, vt conſeruemus noſmet ipſos. Sic vt Stoici dicunt, τῶν φυτῶν ὁρμὴ τὸ ζῶον ἔχειν δὲ τινὰ, οἰκείως ἀφ αὐτὸ ἡ φύσις ἀπ' αὐχῆς. Ipſe etiam appetitus velocior, id eſt, ὁρμὴ πλουσιώτερα, Stoicis. Duplex eſt animorum naturæ vis: vna, in appetitu poſita, quæ eſt ὁρμὴ Græcè, in hominem hue, & illue rapit, altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum, fugiendúmque ſit. Cicero Officiorum, appetitionéſque quas illi ὁρμὰς, ὁρμὴ τῶν ἀνθρώπων, bapiſmi deſyderium, Nazanzenus in Orat. αἱ ὁρμαὶ αἱ μεγάλαι πάμπολυ δέονται ὁ ὀλίγου, idem Nazanzenus ibidem, anni deſyderium pro magno pretio ducit. Deus ὁρμὴ ἐνέβαλε, ὁρμὴ ἐγένετο, gat, Gaza. ὁρμὴ γῆς ἀφορμῆσαι, citatio libidinis, Ariſtoteles libro ſexto Animal. ὁρμὴ ὀρέξεως, conatus ſ: appetitus, Epicter. vbi dicitur eſſe in homine teſtatæ. ὁρμὴ τῆς πόλεως ὁρμὴ, prima iuuentutis ſtudia, Plutarchus in Themiſtocl. ὁρμὴ ἴχνη ἀπονεύσασθαι ποσὲς ἡδονὰς παρεγρεῖν ſunt natando magnos fluctus ſuperare, idem in Publicola. τῷ τὸ ὁρμὴ ὑπέρεια ἐπὶ πᾶσι, ad hunc motum animo erecta eſt. μὴν ὑπὸ πλείωνος ὁρμὴν, expectans vt ego inciam & moueat, Homer. ὑπὸ χεῖρ ὁρμὴ, haſtæ iactus, idem. In bi capite tertio, ὅπου αὐτὸ ὁρμὴ τὸ ἀθωώτος βάλλεται, quocunque rectoris appetitus vel libido voluerit.

Ο ρμὴμα, ατος, τὸ, incitamentum, impetus, conatus, cognatio. ὁρμήματα, μερίμνας, cura anxietas, Homer. Il. ζ, πόσθμῳ δ' ἐπὶ ὁρμήματα, ἐλυδνώσατο, deſyderia & curas, μερίμνας.

Ο ρμητήριον, ſedes belli, arx, & velut propugnaculum belli ſcepti, receptacula vel agger, Cicer. Philipp. 10. Significat etiam incitamentum, & ſuſcitabulum, vt vocat Varro. Xenophon τοῦ κλαυσμοῦ ἡ ὀϊζὺς ἡ τὰ ὁμοια οἷς οἱ ἵπποι σκορμίζονται, vocabulum eſt. Κ.τ.λ τοῦ κλαυσμοῦ ὠδὴ, οἱ ἵπποι ἐγείρεται, τῷ ἵππῳ σκορμὸς ἀφύτευε. Et, ἐὰν δὲ τις ἄμμε ὑπολαμβάνηται τὰ χαλινοῦ, κ.τ.λ μήτη τῆς ὁρμητηρίων, &c. Ὁρμητήριον αὐτὸ τῶν ὁρμῶν ἐφόδιον, impetus, inſultus, aggreſſio: Themiſth. de Anima, τὸ ἀλόδετον ποσὲς τὰ ποιεῖν ὁρμητήριον. Ὁρμητήριον αὐτὸ τῶν ὁρμῶν ἐφόδιον ἐκεῖνο ὅ ἐστι τοῦτο, ὅ ἐστι κορμητήριον. Polybius, τὰ ὁρμητήρια παιδὸς τὸ κατ' ἀγορὰ τὸ πολεμικὸν, ὁρμητήριον ἐστὶ πόλεως, pidum natura loci ſit munitum, vt magnam ad ducendum bellum det facultatem. Cæſ. primo bell. Gall. Nanque munitum terum, quæ ad bellum vſui erant, ſumma erat in oppido facultas: idque natura loci ſic muniebatur: vt magnam ad ducendum bellum daret facultatem, de oppido Veſontione loquitur. Arx ad excurſiones faciendas. Liuio octauo, Decad. 3. Ea arx fuit Aſdrubalis ad excurſiones circum circa in mediterraneos populos faciendas.

Ορμητικός, qui incitat, & qui incitatur. ὁρμητικὸς περὶ τὸ ὄρχημα, exas propensusque ad negotium. ὁρμητικὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια, pietem accedens, Dioscorides libro secundo, capite 71. ὁρμητικὸς σωματασιῶν, propensus ad libidinē, qui libidine incitatur, appetens libidinis.

Ορμητικῶς, impetu, subitò, incitatè.

Ορμίζω, linea piscatoria setis equinis contexta, pro eodem tri causa dicitur ὁρμεύειν apud Theocr.

Ορμέω, ducor, ingredior, subeo portum, stationem habeo. ὁρμεῖ ἐς λιμένα, ingreditur portum, Thucyd. ὡρμίσατο, stabilivelut in portu, in Epig.

Ορμίσασα, ν. ης, duco nauem in portum, in statione loco, ado, appello. Neutr. Accusatiu. ὁρμίζει σε εἰς λιμένα, Chryso-n. σὲ τῶν ὑγιαν. ὁκ κρημνὸν ὁρμιεῖ εἰς λιμένας, in Epigram. ὁρμίζω ἐς σταθμὸν, fluuio subeo, Thucydid. ὁρμίζω πλοῖον πρὸς κρημνὸν, retrahо nauem extra teli ictum, idem. ὁρμίζειν ἀγκυραῖς, stare ad anchoras Cæsari.

Ορμίνη, piscator, in Epigrammat. quoniam τὴν ὁρμιὰ, in a micit ad capiendos pisces.

Ορμος, horminum, genus herbæ de qua Dioscorides libro tercapite 145. Marcell. annotat ibidem capite 211. Theo astum frugum generi annumerare horminō, & Plinium octauo, capite decimo & septimo. Idem libro 22. cavltim. duorum generum horminium fecit: alterum nisemine, alterum candido, contrà quàm Dioscorid. qui dixit, id est, fuscum & nigrescens.

Ορμος, quies in portu atque statione. Æsch. ἀλλ' ἀσφαλοῦς ὁρμοῦ ἐν ζωῆσιν πᾶν πελάσαι ὄφελος, τὸ θεῖον ὃν ἀμελεῖ· πόλλ' ἀκαλῶν τ' ἐν ὑδὰν ἀέθλων.

Ορμος, ος, diminutiuum, paruum monile, ὅθεν τραχήλῳ κόσμος, catella, Horat.

Ορμος, monile circa collum, ὁ ἀπὸ τραχήλου κόσμος. Odyss. ὁ, ποτάμιον ἔχων. ἀφ' οὗ τὸ ἅρμα τὸ ἀστράγαλον, καὶ τὸ εἶρμα τὸ συμπλέκον. Etymolog. vide Lucian. ὅθεν ὀρχήσασθαι. item Cyrillum & mon. in Iliad. Odyss. lib. 2. Οἱ μὲν δὴ Εὐρυμάχῳ πολυμήδεϊ κάτθεσαν Χρύσεον, ἠλέκτρῳσιν ἐναρμόνι πόλλον ὠΐσι, vide 1ª Θήκ. Ορμος, portus, statio nauium: Aratus, οὔτε μὴ αὐτὰς Νότος, ὅταν ἐν ὥρῃ Νοτίοιο λάσῃ κορύσσων, Οὔρεσιν ἐπηχήσῃ ὄρμος, Cice. Sicut quum exant tutos constringere portus, obuerrunt nauem magnum pondere nautæ, Aduersamque trahunt optata ad lit t puppim.

Ορμὸς, corrigia calceorum. ὁρμοὶ ὑποδημάτων.

Ορμος, ὁρτύκιον, Aristoph.

Ορμος, Priapi epitheton ab Orneis Peloponnesi ciuitate.

Ορνις, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

Theophraft. libro 2. hiftor. plant. capite 5.

O ἔσχατα δὲ ἄκρα, αἱ ὄζοις τὰς ἄνω. cacumina. Dionyſ. poeta de ſitu orbis. Ἐκφυσιᾷ δ' ὑψικόμοις πεύκῃσι πρασσομένη ὀρέων κευθ. Euſtachius expli cator eruditiſſimi, διὰ τὸ ἀκρότερα κλίσεις ἔχει, ἐ πᾶσι τοῖς δένδρεσι ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις, διὰ τὸ κάμπτεσθαι ἐν τοῖς ἀκροτέροις, ſignificat vero τὰ τῶν ὄρεων ὑψηλότατα καὶ ἀπόκρημνα. Hanc tamen dictionem non innouauit & finxit, vt putat ipſe interpres: ſic enim multò ante vſus erat Nicander in Alexipharmacis, ὃν δ' ἀκοιτὶς ὀκνείλαι ἀκάνθαι ἐκβαλόκοιτο ὀρέγκασι, id eſt, πίτυς μετάφορος τόποις, ἀπὸ τῶ εἶδος ὀρεινὸς τόποις ἔχειν ἔχον. ὃ τοῖς τόποις ὑπάρχει ἔχουσι, interpr. Apud Heſychium ſic ſcribi debet, ὀρέγκει (vbi ὀρέγκει, ἀφὶ ὑψῶ τὰ ὀρεινὰ, quę etiam vocant ὀρέγβδες, vel ὀρώβ. λόφους.

O ὀρύγιον, Etymolog. deriuatum ait ex medio participio ὀρύγων, ὁ, facta τροπὴ ἐκ τοῦ υ εἰς ω. ſed quid ſit non expon. forſan ὀρύγιον quòd ὀρύγων dictam eſſe indicare vult.

O ὄρθαμνος, ramus ſurculus, ἐξθρυφὲς. ἀπὸ τῶ ὀρθοῦσθαι καὶ αὔξεσθαι, Homer. ὀρθάμνοις, pro eodem, Theocrit. Idyl. 7. ὀρθάμνῳ. Heſych. eſt etiam ποτιμάς.

O ὀρθμηνὶς, nymphæ Oreades. ἀπὸ τοῦ ὀρμίνω, quòd in montibus ſcilicet ſtrata ſeu cubilia ſua habeãt, apum quoq; epitheton.

O ὀρδίνος, timor: malim ὀρμίνια.

O ὄρθοσία, ας, ἡ, terminus, deſignatio terminorum, vel ὀρθοτέλια, τὰ χωρίζοντα τῶν γῶν, limites, confinia, Heſych. Actorum capite 17. πασὶ ὀρθοτόποις τ' ἠστυλίοις αὐτῆ, poſitis finibus habitationis eorum.

O ὀρθότης, finitor. vide O ὁρισ'τὴς.

O ὀρθώσσω, concito, turbo, ταράττω, σωκίνω, ἠρτίζω, vrgeo, confidentiam injicio, σφυρὸς ἐπὶ σφυρῷ, excio ſeu excito. Hom. 11. κ, ἡ δ' ὀρθώσας, Act. Accuſ.

O ὀρθώτος, ὁ, ὁ ὀρθότης.

O ὀρεότυπος, vide O μετότυπος, apud Nicand. eſt etiam ὀρεότυπος. ὀρεοτύπου βωτῆρος, vbi ſcholiaſt. expon. βωτῆρα, ποιμένα ἢ κυνηγέτην, ita vt videatur inteligere per ὀρεότυπον ποιμένα.

O ὄρεμμος, Odyſſ. ξ. ἔνθ' ἀνὴρ ἐρεβεννὸν ὀρέστεω ὑπεκλοκόδυσε.

O ὄρεξις, τὸ, lignum quo calcatum vuam premunt, lignum in prę lo quo oleum exprimitur, Suid. apud Poll. euidem ſignific. eſt ὄρεξις, tenui ſpiritu.

O ὄρεστιὰς, ὁ, Orontes fluuius, per mediam Antiochiam fluens.

O ὀρεύπιον, ὁ, herba quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, Gal. l. 9. κ, τόποις. Origanum eadem pollet facultate, Dioſcor.

O ὀρεύτωρ, impellebantur.

O ὀρτοδίνη, ἡ, colliculus, tumulus apud Strab.

O ὄρος, vel ὄρους, ὁ, τὸ, mons. aliquando pro ſaſtigio & ſummitate montis ponitur. Callimachus, Ζεῦ σὺ μὲν ἰδαίων ὀρέων ἔφορ ἠγαθέων: vt & Theocritus, ὄφια μακρὰ ἀνερύσσεται, montis partes ſunt τὸ νῶτον, id eſt, ima pars & radix: ἀκρώρεια, id eſt, ſaſtigium: ὄγκωσις, qua voce deſcendentia ima montium latera indicantur: hæc Marcellus libro tertio Dioſcorid. capite 157. vide Suid. in dictione Ἀκρώρεια. O ὄρος, matula, ἀμίς. Ariſtopha. Achar. Κἀκχέασ' ὀπτὰ μὴ ἄνω τὸν ὄρον, in aureis laſanis.

O ὅρος, ὁ, terminus, meta, limes, definita linea. Apud Demoſthenem, ὁ ὅρος τῶν ἀγῶν & κριτὴς δίκαι, aſſignare limites, fines & confinia determinare finitoris modo. O ὅρος, cippus, ſtela erecta, ἡ ὁπτικὴ γωνία. ὅρος ἐπὶ γαμίῳ, tempus nuptiarum, Plato de Legibus. Item ὅρος, finis, id eſt, finitio, vt inquit Quintilian. O ὅρος ἐλέγει λόγος ὁ τὸ τί ἐὼ ἐῶ σημαίνων, Ariſtoteles libro primo topicorum. ὅρος βίαι, violenta definitio, Hermogen. Item σωτὸς ὁ τὸν ὅρον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναιρῶν, Ariſtotel. Politic. χρὴν σκοπεῖν τ' ὑπερλίαν αὐτοῖς ὅρον. ὅρος συμπεπλεγμένος, compendium, Iuſtin. Martyr, ἀφεστῶτάς γε τοῦτο τοῦ ἀκλεεστέρου τ' ἐμπολαίου λέγω, σωτῶν τινα τ' ἐαυτῶ φιλοσοφίας ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὅρον, τῶν τὸ πλάτος ἐν ἀκριβεῖ διξάδι, id eſt, ſuæ philoſophiæ compendium faciens, ſuam philoſophiam ad compendium conferens, & breui tractu complectens, &c. ὅρος ἐὼ ἀποφατικὸς, Hermogen. accipitur etiam pro modo & regula, & quaſi præſcripto, quo actiones temperantur, Galen. Methodic 12. & 14. eſt item forma & regula quædam Ariſtot. 4. Politic. τὸ δ' ἐὼ μεμίχθαι δημοκρατίαν, ἐὼ ὀλιγαρχίαν ἐὼ ὅρον, ὅταν ἐὰ θέλγειν λέγειν τῶν αὐτῶν πολιτείαν, ἐ δημοκρατίαν ἐὼ ὀλιγαρχίαν. Eſt etiam index rei obnoxiæ & oppignoratæ, de quo vide O ἐίζασθαι ἐὼ προεξίεσθαι. ὅρον τῆ σωφερσύνης πᾶσιν ἀνθρώποις, id eſt, regulam, Ariſtides. ὅρος ἦθε ἀνίων τιθέσθαι, pretia rebus venalibus imponere, Plato in Legib. Item ruſticum inſtrumentum, quod ſunniculum appellant. Item pro extremo ambiente ponitur, & pro cælo. eſt enim τὸ ἔσχατον, vltra quod progreſſus non eſt motui. Ariſtoteles ſecundo, πᾶσι γὰρ ὁ ὅρος, πᾶν μὲν ἐὰ ἀὴρ τὸ ἐσχάτον ἐὼ ὅρον φερομένῳ πάντα. O ὅρος & ἄκρον Platoni in Timæo, pro extremo, Cicer.

O ὄρος, pro ὄρθος, ſerum lactis, oxyton. ſine aſpiratione. Dicitur etiam de rerum aliarum aquoſa ſubſtantia, vt de ſanguine, pi ce atque ſimilibus. Theophraſtus libro 10. de hiſtor. plantar. picem ὕδατος ἔχουσα quandam eſſe ait, ἧς πλεῖον ὑγρὸν τὸ ὄρον. Hinc ὀρώπωσα: vide infra & in dictione Γ χὼ, quæ vox ἀπὸ τῶ ὕδατος dicitur.

O ὀρτοφόρια, ὁ, oroſanguæ. ita vocantur lingua Perſica, qui munera de rege bene meriti, Herodot. l. 8.

O ὀρτοφόνον, τὸ, montaſpium, Gaza ὀρτοστάχυον.

O ὀρτύγιος, montiſrigilla auis, frigilla montana, Gaza auis. Ariſtot. μείζων magnitudine aſſygnis, niſi quod habeat cert. cæruleam, & quod in montibus ves ſetur.

O ὄρτυξ, impetus, ſaltus, ὄρμημα, παλμὸς, Heſych.

O ὀρύσσω, ὀρύσσομαι, ἀντὶ τῶ ὀρύω, βοιωτικὴ πλεονασμῶ, ruo, commuueo, impetum facio, profilio. Homer. Iliad. 6. ὀρῶν πλατὺ μέτωπον, ὀρύσσομεν, ἠνορέᾳ δὲ, Heſiod. ὃ σε ὀρύσσοιτο ὄρυσσαν, interminuò irruerunt.

O ὀργάνη, τὸ ὀργάνια, tego, fabrile eſt. Act. Accuſ.

O ὀργὰς, ἄδος, ἡ, &

O ὀργὸς, ὁ, ἡ, τὸ, ſtum, στέγη, conuexum tecti, culmen, ſummitas tectorum, contignatio. Ariſtophan. ἀπὸ τ' ὀργοῦς πάντας χώνας κατέχειν. Item ὀργὸς, arundo aquatica tectis ſtruendis apta. Ammon. diſtinguit ὀργὸς ἀ τὸν τέγος.

O ὀργοφόρον, animal teſtam gerens, ὀστρακόφορον.

O ὀργόφεως, animal teſtam gerens, vt apud Ariſtoph. ὀργόφεως βοῦς, ὄφις ſerpens qui mures venatur in teſtis, ὃ ὅτ' ἦ οἰκίας μυσὶ δύσις, Euſt. Od. ἀ.

O ὀργόφεων, tegor. Ioſephus, κατὰβίους φατνώσεσι ὠρόφωτο. ὠρόφωτο δηλαδὴ τοῖς τεγαίοις οἰκίαις, domus culmen habens quadratis tabulis.

O ὀργύδυ, μάτω, σ. κω, concamero, coaſſio, tego. Neut. Accu

O ὀρδίνωσις, ατος, τὸ, teſtum, τέγος.

O ὀρδωσία, laquearium.

O ὀρδῶν, ſtite ὄργυιες, montis iugum & faſtigium.

O ὀρέω, pro ὁράω, videns.

O ὀρπὴξ, iaculum miſſile propriè ex ramo tereti recto: propriè dicitur, τὸ ακόντιον ἔτι λεῖον χωρὶς ἐὼ βλάβ ἐὼ λογχίας ἔχον. ὁ δὲ αὐτὸ ὡς ὑπηκόοις σοφίσμασι, ἔλαβ' ὁ κρὶν ἐμβεβηκὼς ἐὼ ἵππον σωκίνῳ, διὰ τὸ ἔτι τὸ λόγχην κεῖσθαι, ὃ ἔξ τοῦ ξύλου, οὐ ἀφαιρετὸ τὸ σίδηρον ὃν σκευὴν ἀφ' ἧς ἐ κρίνου ἐὼ ὑπὲρ ἄκρου ἐὼ ἀκρότερον ἐὼ ἐπὶ τὸ ἄκρον, Commentar. Eurip. in illud. in Hippolito. ὃν ἔσκιμνον ἐνοπὴ θαλάσσης, ἀΐδρις χρήτων ξυλόκαρδ βέλεμ δικαίοις ἔρπ. interpr. Lat. malè vertit venabulum. O ὀρπὴξ, ventus veh ent.

O ὄρπαξ, Heſych. ἀ ἀκρίδες ὑπὸ.

O ὀρπὴξ, κος, ὁ, κλάδος, ramus, ſcu ſurculus ex radice arbore natus ſtolo. Nic. in Ther. κρεμάσαν δὲ δικτύοις ὀρπῆξ, ramus piſcat etiam alios quoque ramos qui ſunt in ſumma arbi aur media. Callimachus, ἐξ ὁ' ἀποπλώσῳ ἐσίασε δόμῳ ὄρπ ἐὼ ἐὼ ὅλον τὸ μέλαγρον: vnde Virgil. -tremere omnia viſa nemus & liminà laurúque dei. O ὀρπὴξ, ſtimulus, βάκτρῳ Heſych. l. 2. χρὴ λαβὼν ὄρπηκα δότ' ἀνὴρ ὄνῳ.

O ὀρὰ pro ἔ ρα. Apoll. 2. ἰὼν δ' ἐξ ἐκάμοντο, templum quod ædificarunt.

O ὀρδιδρὶς, in coxendices & nates cadere vel ſubſidere, ſeri, & ὀμφαλὸν.

O ὄρδιν, idem quod ὀρθὸν.

O ὀρόσσαι, ὁ, picis ſerum ſiue liquamen Columellæ, ὁ πὶς ὀρὸς ſiue ὀρόσσε. Æginetа ὀρόσσασαι etiam vocat πισίκαμον lib tertio. Eſt verò πισίκαμον Dioſcoridi & Plinio, id eſt, oleo picinum, ſeroſum illud in pice liquida quod ſupernata & quod dum ea coquitur lana prętenſa excipitur cuapor one facta, Galenus libro primo χ τὸπος πισσασῶν vocat (ille crò πισίκαμον, eſt oleũ picatum: ſic enim in Aſia vocari trae olei & liquidæ picis miſturam) id eſt, picis florem. Et Scribonius Largus ait capite 40. picis florem quod piſſelæon appe nt. Marcellus Empiricus, flos picis, inquit, quem Græci ſſelæon: florem autem appello qui lana ſuſcipitur ſuper ſita eius vaporì dum ea decoquitur. Dicitur etiam ſoluta mpoſitione πίσσης ὀρόσε, vt apud Actium 6. libro primo, ὁπὲ ἐφ. λαβὼν ἡ πίσσης ὀρὸν ἀφεὶς ἐπὶ μέσας ὑπήχεα. Galen. ibidem capit exoρὸς πίσσης ὑγρὰς ἐφέλει ροῦσιν, de reſinæ flore Plin. lib. 14. c. 20. & 16. c. 11.

O ὀρτυγόμητρα, vel ὀρτυγόμητρα, vulgò cronpion, κέκυφα, ἢ σπονδύλη, ἐτιὰ vocat, Poll. ἐ ὄρθιον Galenus, id eſt, τὸ ἐσχὸν ὀστέον τὸ ὀφίκε ἰοd Commentar. Ariſtophanis ἡ ὑποκείμενον τοῖς σφηνίσκοις ὀστ orthopygium, cauda pennis condita, propriè volucrum luma pars ſpinæ vbi ſpondyli deſinunt τὸ ὑπόκειμενον, vltima animalibus renum pars, qua ſedi ſuperueniens, anum ex priore parte integit, in anibus manifeſtior quàm in homine. Non habet hæc pars Latinam appellationem: cuius in pi grammate ſuo meminit Martialis, dicens, Et anatis h ens orthopygium macræ. Ariſtoteles libro ſecundo Animæ de auibus loquens, ὑρεῖν ὠρ, inquit, ὦν ἔχουσι ὀρθοπύγιον ἦ, id eſt, vt Gaza explicat, cauda tali, qualis data quadrupedibus eſt ruricolis tantùm. Ariſtoph. in Nubib. de eulicib. ὀπόταν γένωνται ἐκ τοῦ ἐμπίνειν ἀ ἐὼ τὸ σπέρμ' ἀθρόον, ἢ ἐξ τὸ ὀρθοπύγιον, aiper orhopygium, ἐξ τὸ ὀρθοπύγιον ἐκπίπτουσι τοῖς ὄρνισι, gallinaria ſtran ur parte nouiſſima ſuæ alui, Ariſt. l. 9. Anim.

Ὀ ὀπυγόπυπος, punctis, notisque orthopygium distinctum habens, ve pisces μελάνουρος, Aristot. περὶ ζώων.

Ὀ Ϙ, idem est apud Hippocratem quod ὀξυοπτύριον, extremum ilsie sacri, τὸ ἐφ' ᾧ ὀστὸν τὸ κόκκυξ, Galeno interprete. Polluci interstitium est testium & podicis. Interpr. Aristophan. μέσον τ ὀρχέων, id est, clunis pars quæ & πυόρρος ab ipso dicitur. Lucianus, ἐφ' ᾧ ὀρθὸν κατατίθεται τὸν ὄνον. Est & mentus, φόσθος, & Hinc ὀρθὸν τὸ ἐσχίον.

Ὀ ὀρός, serum lactis, ὀροφέγκα Hesych. seu ἰχὼρ ὑδατώδης, Aristoteles libro tertio Animal. χάλακτος ὀρρὸς, Galenus libro secundo ad Glaucon. ἰχὼρ μὲν αἷμα τοῦ ὀρροῦ, cruor qui sanguinis residuum & defluxus est, Ficinus in Timæo Platonis. vide Ὀ ὀρός pro sero.

Ὀ ὀρύδειν, serescere, Aristoteli. à Dioscoride διορύζειν dicitur, pro ὀρροῦδειν, vel ὀρροδεῖν, i. ὀρὸς ἐστιν. Nam ὀρρὸς, ἡ γάλακτος ἡ πηγὴ μὲν κόπτουσα δὲ σφοῦσα, Hesych.

Ὀ ὀρρὸς, serosus. πολὺορρὸς, succus serosus, Theophr. l. 5. de causis an. ὀρρώδης γάλα, lac serosum, idem apud Hippoc. ὀρρώδεσθαι, id est, Galeno, τὸ ἄχρι τοῦ ὑγροτέρου ὀφίεσθαι.

Ὀ ὀρρώδης, timor, trepidatio, pauor, metus horror, ὁ ὀρρωδία ὀρρωδὸς, horreo, Thucyd.

Ὀ ὀρρώδω, timeo, trepido, horrore perstringor, metuo, vereor, ὀρρωδέω. Inde sumptum, quòd quando quadrupedibus terrorem incutimus seu metum, contrahere solent eam partem cutis inter femora reducendo: deriuant enim Grammat. ἓξῆ τὸ ἐξ ἡμῶν ὀρρωδῶ, ὀρρῶ· ἐξῆ τὸ ἐφ' ἡμῖν ὀστοῦν, συμβαῖνει δ' αὐτὸ ἐξῆ ὑπὸ φόβου ἰσχνὰ γενέσθαι· ἐξ οὗ τὸ ἐφ' ἡμῖν ὀστοῦν itidem Hesych. ὀρρωδῶν expon. φοβέσθαι, κτοπεῖν, quoniam οἱ δεδιότες ἰσχνοῦν τὰ ὄρρατα, ἤγουν ὀρροῦν. Cum Accusatiu. Aristophan. in Pluto, ἐκεῖνον ὀρρωδῶ σκότον. ὀρρώδειν τὸ θάνατον, horrescere mortem, Plutarchus Lycurgo. Item in Camillo, ἀρρώδουσιν ἐν πόλεμον, à bello abhorrebant, bellum reformidabant. Et cum πρὸς : ὀρρωδῶ πρὸς τὸ μαντὸ σύνεσιν, meo ipsius corpori timeo, Thucyd.

Ὀ ὄρσω, surgere. à verbo ὄρνυμι, Futurum ὀρῶ, & Doricè ὄρτω, quod Æolicè transfertur in tempus præsens, & declinatur vsque ad Imperfectum solùm. vnde ὀρσομαι, ὀρσοῦμαι, ὄρσο. vnde ὄρσο & ὄρσοτο Doricè in Imperatiuo. Homer. Iliad. γ, ὄρσο λαομιδοντιάδη, i. ἀνάστα, ἔγειρον.

Ὀ ὄρσω, Idem il. Actiuè, contende, feras te.

Ὀ ὀρυάομαι, quidam poeta Bacchum appellauit quasi dicas contatorem mulierum.

Ὀ ὄρτυξ, strepens, ciens tonitrua, apud Pind.

Ὀ ὄρτυξ, propriè cōcitans alis, seu concitato impetu volans exon. & altè volans, altitonus Plin.

Ὀ ὀρτύω βοᾷ, clamor, quo contendentes ad cursum incitantur.

Ὀ ὀρτυγοκόπος, ὁ, ὀρχήστης ἕλιξ, Athen. 14.

Ὀ ὀρτύκιον, ὁ, animaleulum quoddam Aristoteli, quod Gaza ferùm interpretari posse mordellam.

Ὀ ὀρύσσω, ἀς, ἠ, ianua qua ad locum superiorem ascenditur, ianua alta, valua: ἀνῆκεν τὸ ὄρσημα, Etymolog. vel est ὀρσοθύρη Homero ex Pollucis authoritate ἀμφίθυρος, ὑπὸ πλαγίᾳ θύρᾳ. Odyss. ιϐ, Ὀρσοθύρην δὲ τὴν ἕτερον ὑΐδι μάλ' εὖ ἰσάνει. Interp. Θύρᾳ ὑψηλοτέρᾳ, τῷ ἰδίῳ ὀφρύσι καὶ κιόνεσι.

Ὀ ὀρσοτίνη Hesych. ex Aesch. affert pro διαπολεμεῖται, πικραίνεται, belli infestatur, turbatur.

Ὀ ὀρτυνόω, exp. conturbo apud Hom. hymno in Merc.

Ὀ ὀρφάγη, à quibusdam dicitur (teste Apollodoro) ἡ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ῥυομένη, fistula seu foramen vnde aqua salit.

Ὀ ὄρφ, agnus serotinus, Hesych.

Ὀ ὀρφάδη, fistula, aut canalis in alium eductus, vnde aqua altrin secus cadat, Eust. Od. χ.

Ὀ ὄρφνος, pro ὀφύς, Doricè, excitabo, ab ὄρνυμι. vnde Iliad. δ, ὀφρ' ὅτε πόλιν ἀνὴρ ὄρσωμι, Ionicè in Subiunctiuo, pro ὀρνίνημι. Apol. 2. πολλάκις ἔστιν ὅτε ὄρσω, sonitum excitare. Phocylid. χάλαζα ὄρσησι, indignationem moueas, Hesych. præsentis quoque casti temporis thema affertes ὀρσοῦμεν pro ὀρνυσόμεθα, & præsens ὄρσα pro πολεμῶ, audeo.

Ὀ ὄρτη, celebro festum. ὀρτάζειν, feriati sunt. ὀρτάζει, ferians. Ionicè, pro ἑορτάζω.

Ὀ ὀρτάκεσι, submouere in altum, ac veluti volaturire, vt auiculæ primum volare incipientes. Interpr. Aristophan. in Equitib. ὀρτακίζει, τὰ ἀλεξιπτήνια τὰ πτέρα πῦρ σαφήνιαν, ᾗ ὀρυίθι ποιεῖ εἰς ὕψος. vel dicitur ὀπὸ τῆς ἀέρος μέρους καπῆδος ὑρώσεως ὀρνίθων. Lege Ἀρτεμιτάζειν. vide Πτερυγίζειν.

Ὀ ὀρτάλη, gallina, ὄρνις. ὀρτάλιξ βόσκεσ, cortalis gallina. Nicand. τῶν δὲ βόσκεσ Ὀρτάλιξ αἰχμητὴν ὑπὸ δηϊότητα νεοσσῶν.

Ὀ ὀρτάλιχος, ὁ, Hesych. pullus implumis, ὑμήτα πτιλῶν νεοσσὸς, ὁ ἀλεκτρυών. Nicander in Alexipharmach. πολλακι δ' ὀρτάλιχον ἀπαλὸν ἐδίνα κενώσας, gallinæ tenerum partum vacuans, id est, ouum. Ibidem, Ἡ δ' οὐ βοσκομένου χλωὸς νέον ὀρτάλιχόν τε. Aristophanes vititur in Acharn. ὀρτάλιχον, ὁ, ἀλεκτρυόνων, interp. Bœotice.

Ὀ ὀρτή, ἡ, pro ἑορτή, festum, solennitas Gel. dies solennis, festi ceremonia, solennia, Herodot.

Ὀ ὀρτύγη, Cypriis βωμὸς teste Hesyc.

Ὀ ὀρτυγία, ας, ἡ, Ortygia insula, vna Cycladum, quæ postea Delus dicta est.

Ὀ ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, ludum exerceo cædendarum coturnicum. Neut. vide Poll. l. 9.

Ὀ ὀρτυγοκόπος, ου, ὁ, ludus in quo percutiebatur coturnix, Suid. Pol. inuisitatam vocem esse ait.

Ὀ ὀρτυγομανία, ας, ἡ, insanus amor coturnicum. Athen. l. 11. μανιῶδες ἢ τὸ μὴ γυμνασιῶδες δὲ, ᾧ ὀρτυγομανίαν.

Ὀ ὀρτυγομήτρα ας, ἡ, ortygometra, id est, matrix coturnicum. Gaza simpliciter matricem interpretatur l. 8. Anim. Arist. c. 12. λυπῆ ὀρτυγομήτρα, Arist. in Auib.

Ὀ ὀρτυγοπάκης, apud Polluc.

Ὀ ὀρτυγοτρόφιον, caucola, apud Arist. in Probl.

Ὀ ὀρτυξ, ὄρτυγος, ὁ, coturnix, Xenoph. εἰ τι ὄρτυγος ἢ οἱ ὠφέλιμος ᾠὸς τῶν ἀνθρώπων φαυλῶν φερέσθω. ὅθεν δείδιεν τὸ ὀρτυγος, οὐ τὸν αὐτὸν χιτῶνα ἔχων ὁ τὸν ἱμάτιον, coturnicem quam habebat sub pallio, incōsiderate diminisse, Plutarch. in Alcib. ὄρτυγα 2. breui, in Epig. ὄρτυξ, coturnix etiam pro herba quadam. vide in dictione σιλφιόεσσα.

Ὀ ὀρύεσκε τῷ χρῷ, dix it Epicharm, apud Athen. l. 9. Hesych. intestinum coctum.

Ὀ ὀρυκτὴ, ἡ, propriè fossio, expo. & vlulatus.

Ὀ ὀρυκτὸν, cructo, vomo, ἐρεύγομαι, Hesych.

Ὀ ὀρυγῆ, fossus fuerat.

Ὀ ὄρυγμα, ατος, τὸ, fossio, fossa, m eatus, lacuna. Et proprium Atheniensis ergastulum dicatum puniendis seruitibus & facinorosis. Harpoc. σύγκλεισμα, ἐπίσχισμα, cuniculi.

Ὀ ὀρυγμάδης, ου, ὁ, τοιχωρύχος, κυπτοτόμος pro ὀρυκτῆρες.

Ὀ ὀρυγμός, οῦ, ὁ, fremitus, impetus, tumultus: proprie in montibus dum ligna scinduntur.

Ὀ ὀρυξ, vide Ὀ ὀρυς.

Ὀ ὀρυς, oryes, animalia Africæ, Herodot. l. 4.

Ὀ ὀρυζα, ης, ἡ, oryza, genus frugum, vulgò ῥὶς, de quo Dioscorides libro secundo, capite 130. Dicitur etiam τὸ ὄρυζον: estque apud Theophrastum histor. l. 4. c. 5. ὄρυζοι, οἷς ἃ τὸ ὑ ἥκιστα, Horat. dixit ptisanarium oryzæ.

Ὀ ὀρυκτὸν, fodiendum est.

Ὀ ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, trossor, Philo de mundo.

Ὀ ὀρυκτὸς, ὀν, ὁ, fossus, fossilis, σκαπτὸς, depressus, ductus. τὰ φερόμενα ὀρυκτὰ, fossa ducta, Homer.

Ὀ ὀρυξ, γος, ὁ, fossa, fossatum Plin. ὄρυγες, testudines ad fodiendum comparatæ, Vitruuius libro decimo. ὀρυξ λιθοξοϊκὸς ἐργαλεῖον, id est, ingentes bipennes, Herodot. Item ὄρυξ, animal capræ simile, vnicorne & bisuleum, Aristoteles secundo Animal. ιϛ. Gaza Græcam vocem relinquit. Meminertunt eius Ælian. & Oppian. 2. de venat. Iuuenal. Et Getulus oryx. genus est ferę nascentis in eremō, inter munda animalia inquit Hieronym. in cap. 51. Esaiæ. eius fit mentio capite 14. Deuteronom. ὅλκαδον δὲ ὀρυκτὸν ἢ βδέλλαν ἢ ἀγαλλόμενον, ἢ αὐχένιον ἢ ὄρυγα ἢ κεφαλοπαίδαλον.

Ὀ ὀρυμαδῶ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, propriè in montibus quum ligna scinduntur, dicitur & generaliter de quouis strepitu. Homil. β, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Ὀ ὄρυμμα, siue ὄρυμος Hesych. ἐκμάς.

Ὀ ὀρυόσσει, cidem Hesych. est χρυλίζει grunnit.

Ὀ ὀρύομαι, frendo, latro.

Ὀ ὀρύσσω, μ. νῶ, ξω, π. νχα, fodio, exæquo, obruo, duco fossam, cuello, effodio. par magis esse scribere ὀρύττω Gaza docet libro tertio Grammat. Actiu. Accusatiu. ὀρύσσω πόρον, duco fossam. ὀρύσσω τὸ φυτὸν, demitto plantam & depono, Xenophon in OEconom. γαίας ὀρυξὰς dixit Sophocl. in Aiace, pro κοῖλ' ἀγαίας terra obruens.

Ὀ ὀρύχατο, cædebantur, mactabantur.

Ὀ ὀρυχὴ, fossio.

Ὀ ὀρφανίζω, ὀρφανίζω, orphanum educo vel curo & tueor, Euripid. in Alceste.

Ὀ ὀρφνία, ας, ἡ, orbitas, sterilitas, Æschin. secunda breui, in Epigr. Basil. in epist. pro priuatione matris: pro defunctorum desyderio & iactura, Plato de Leg.

Ὀ ὀρφανίζομαι, μ. ισομαι, π. ισμαι, orbatus sum. πᾶς φίλων ὀρφανισθέντα, amicis orbata, Gorgias Leontinus.

Ὀ ὀρφανικὸν, ὁ, orphanus, curo pupillos. Actiu. Accusatiu. Item orbo cum Genit. vt ζωὰς ὀρφανικὸς, vita orbatsi, in Epig. πνεύματος ὀρφανικὸς, spiritu priuatus.

Ὀ ὀρφανικὸς, orphanus, 2. breui apud Nonn. ὀρφανικὸς οἶκος, domus in qua sunt filij orphani, Aristoph. l. 2. OEcon. ὀρφανικαὶ παῖδες, in Epig. ὀρφανικῶν ἐπιμελὲς οἴδας, curam suscipere pupillorum, Arist. l. 2. Polit. c. 6.

Ὀ ὀρφανικὰ συμβόλαια, pacta quæ ad pupillos pertinent, Plato de Legibus.

Ὀ ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator aut tutor pupillorum, βάστεγμος. Soph. ἐᾶ διώντας μὴ θιγεῖν ὀρφανιστῶν μὰ φίλων.

O ὀρφανὸς, οὐ, ὁ, orphanus, pupillus, orbus parentibus, ac destitutus auxilio aliorum. Sophoc. εἰκτίρω δ' ἐγὼ σὲ παῖδα τ' ὀρφανὸν λιπεῖν. Hesiodus, ἀλλὰ πίεσθε καὶ ὀρφανικὰ τέκνα, laedit orphanos pueros. ὀρφανὸς τέκνων, liberis orbus. Plutarch. in Opuscul. In Fœmin. genere, ὀρφανὴ πόλις, orphana vrbs, idem in Romulo. ὀρφανικὰ πρὸς ἀφαιρέσεις κρίσεις, relationes rebus suis orbatas, Naz. in Orat. ὀρφανὸς βίος. Plato de Leg. ὀρφανὸς δόμος, Eurip ὀρφανοὶ παῖδες, orphani pueri.

O ὀρφανοτροφεῖον, ου, τὸ, locus alendis orphanis constitutus : Νόμ. τῶν ὑφ' ἑαυτῶν καὶ πρὸ ἑαυτοῦ ἀφανισθέντων ὀρφανῶν, apud Iust. L. Illud, 16. & L. Sancimus, 18. Cod. de sacrof. eccles.

O ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, cui orphanos parentibusque orbatos alendi cura & procuratio commissa est. Hinc Orphanotrophi appellantur pupillorum quasi tutores, & adolescentium verò quasi curatores, apud Imp. L. 30. C. de Episc. & Cler.

O ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, pupillorum nutritor.

O ὀρφεῦς, ὕμνος, hymni Orphei, Plato de Leg.

O ὀρφεοτελεσταὶ, initiandi authores nuncupati sunt, quique felicitatem certissimam polliceb ̃tur post obitum Theophr. in Charact. cap. ὀφεὶς δ' ἐστὶ δεισιδαιμονίας, ὃς ἐφ' ὁ φιοτελεσταῖς κ) μύσαι πορεύεται.

O ὀρφικὸς, orphicus. vnde τὰ ὀρφικὰ, orphica carmina. ὀρφικαὶ βίβλοι λεγόμεναι, orphicæ vitæ, seu orphica vita.

O ὀρφνη, ης, ἡ, caligo, obscuritas, nox, poeticum. Aristophan. in Ranis. ἀνυκτὶς κλαυτροφαὴς ὄρφνα, ἱ. tenebræ noctis, σκοτία. dicitur & ὀρφναία. Eurip. in Supplicibus, ἱππότευσα δὲ ὀρφνίας, noctu, seu per noctem. Apoll. 2. Arg. ὀρφναῖα πάλαι τὰ.

O ῥαπὶ ϑ, οὐδ, ὁ, & Ὀ ῥαπὶς ϑ, ου, ὁ, & Ὀ ῥαφὶς ϑ, ου, ὁ, & Ὀ ῥαφὶς, ἴδος, ἡ, & Ὀ ῥαφὶ

ων, &c. vbi Genitiu. est pro Nominatiuo. Ὅς pro τίς, quis, interrogatiue. Iustin. Martyr. ἐν τῷ πρὸς ἑλληνας. διὰ τί ἀπὸ τῶν ἀποστόλων τοιαῦτα πλάτων Θ ἀπαρρεῖν ἐθέλων διέξεισι, οἷς ἀκολουθοῦντα φησὶ ὁμοίως, ἡμεῖς δὲ τῶν ἐκείνοις δόγμασι ἀνεξόμενοι ὅσα καλῶς εἴρηται ὑπ' ἐκείνων εἰσί, id est, quamobrem? Dion; Pro ἑκάτερ Θ: Xenoph. ἐκ' ἔφη, ἐς, ἑκάτερον αὖ τοῦτο, &c. Plato libro primo de Republ. ἐκ. ἀμφοτέρωθεν ἀνάγκη ἐστὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐξαπατᾶν ἢ ἐν πολέμῳ καὶ τοὺς πολεμίους, ἢ ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς πολίτας, qui expectabimus, respondebit ipse Glauc. vbi ἐς pronomen est primitiuum tertiæ personæ. Gaza libro tertio. Οἷς, propius in prima persona. Homer. Odyss. Πρὸ σοῦ πρ Θ. Apoll. Rhod. ἐκ πατήρ, id est, σοῦ πρὸ τῆς ἐμῆς μητρὸς τὸν αὐτὸν, suum maritum, idem. Ahquando redundat, Arisophan. interpr. Οἷς, articulus postpositiuus interpunctus in distributione, hoc modo: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, id est, aliud centena, aliud autem sexagena, aliud autem tricena. & Mat. 21. v. 35. ὃν μὲν ἔδειραν καὶ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν, pro ὅσους καὶ, Demoft. (ὁ νόμος κελεύει τοὺς ἐπιτρόπους ἐκ τῶν ἐνεστώτων ἀποδιδόναι τοῖς ὀρφανοῖς ἃ παρέλαβον.)

Ὅς, ἥ, ὅ, quiuis.

Ὅ, idem quod ὅς.

Ὅ, relat. & pro eo ὅ ἐστι, Plato.

Ὅ, ἡ, hic aut ille, Herodot.

Ὅ quantum, quatenus, vt. Pro ὅσον, apud Attieos qui pluralibus gaudent pro singularibus. Gregórius, ἐὰν αὐτὸ ἐπαίρῃς ὅσα βαρύνει ὦν, illud tollunt arbitratu suo. Tacitus libro primo, Vt cuique quibusque inuitis aut volentibus erat. Er in vita Aristotelicolæ. Quibus bellum volentibus erat. Gaza ὅσα videtur turpasse pro ὅτεοι, Budæus Commentar. ὅσα ἐδύναντο μηχανᾶσθαι, προφυλάξασθαι, omnibus se præmuniit quàm potuit maxime. Ὅσα διαπίπτει, quatenus speculandum. ὅσα μὴ γνῶ, quatenus ad eam pertinet, Thucydid. Cum Infinitiu. Aristophan. περὶ ὅσ' αὐτοῦ σπουδάσθαι, id est, vt mihi ipsi possim iura & causas torquere. ὅσα μὴ ἐρᾶν, Lucian. ὅσας Θ ἐξ ἰδίων ὅσα γε σύμεσμεν μὴ ἀδίκων, quatenus Syrum me fcire par est, idem. Item apud henphrast. libro tertio, capite 18. de cauſis plantar. ὑβρίζει δὲ καὶ πρώτοις γε διεφθείρασι τοὺς ζήλους ποιήσαντας καὶ τοὺς χάρακας ἀφορμὰς, quam item prorsus generum agrorúmque ratione cotur discernere. Thucydid. libro 4. φυλάσσειν γὰρ τὸν νοῦν ἀθρεῖν μᾶλλον ὅσον ὄσα μὴ λανθάνουσιν, Athenienses vero insulam ſtodire, non in eam tamen desecendentes. ὅσα μὴν ἐγγύγραπται φαίνεταί μοι, &c. mihi videtur, quatenus mihi videri potest, inondum fum eius vſus conſuetudine. Plato in epiſtol. ὑπὲρ μὲ τῶν ἐμαυτοῦ ὑμνεῖς μοὶ φαίνεται, ὅσα μὴ πάνυ ἐγγύγραπται τῇ τέχνῃ ἐπιστείας ἀληθείᾳ.

Ὅ admiratiue, ὡς τὸ πολλά, Aristophan. interpr. in Acharn. vbi πᾶ δὴ δῆτ' ἔγημε τὸν ἐραστὴν τὸν καρδινα, μειζέα ὅσα, permutta, Lucian.

Ὅ, ὁ, quæcunque.

Ὅ ἅπαξ, ſingulis horis.

Ὅ νυκτὸς, ſingulis noctibus.

Ὅ ὁ, & Ὁσάκις, quoties, ποσάκις.

Ὅ ὡ, ſito modo, ſi tantum, vt

Ὅ πλὴν Θ, quantuplus.

Ὅσιον, δου, Heſych.

Ὅσιος, apud Ariſtoph. Indefinitè in Plut. ὅ τινα τοιοῦτον ἐκ τοῦ φρενοῦν ἐστιν ἢ τὸ ἀφοσιοῦσθαι περὶ ὑπόθεσιν ὅσας ἔχῃ, i. e quàm multas ruis habet, &c. ὅσας τὰς ἀπάτας, ſup. πλουτεῖς, quot verbera inflixerit, lato de Leg.

Ὅσ τε περὶ ὧν ἄν ἀκούσῃ, quàm maximè fieri potuit, Plato in Tim.

Ὅσ τις, ubicunque, quotieſcunque, Ariſtid.

Ὅσ τις, quoties, quocunque modo, quotmodis, quotcunq; modis, quotuplicter, Indefinitè.

Ὅσ ἄν, Doricè pro ὅζω.

Ὅσ Θ ἡ, quotannis, factum ex ὅσα ἐ τη.

Ὅσ ἀνιαυτὸν, pro viribus.

Ὅσ ἡμέρα, quotidie, ſemper. Ariſtophan. in Plut. ἡ μὲν φρόνησις τῆς ἀνθρώπου τύχης ἐξαίρετος. Dicitur nonnunquam diſiunctè, ὅσαι ἡμέραι, ὅσαι ἡμέραι φερόμεναι χώραι, propediem expectantes, Thucydid. ὅσαι ἡμέραι ἐπαρτηθῆναι δυνατὸν ἐνέδρας, mortè omnibus horis impendentem timens, Gaza de Senect.

Ὅσ τε, iuſta, parentalia, exequiæ.

Ὅσ, ας, ὁ, ſanctitas, pietas, iuſtitia, θέμις, fas. id eſt, numen metuendum & reuerendum. Pro eo quod eſt fas. Ariſtopha. in Pluto, ἀγαθοῦ τοιούσδε πολλοὶ ὄσιοι τῶ φράσματος, id eſt, ὁ σοφὸς ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις ἐστὶν ὅσιος τῷ φράσματος. πλοῦτ. ὅσιον αὐτὸς εἶναι τὸν ἐξ ὁσίου βίου, quibus fas eſt immolare. πλοῦ ὅσιον αὐτὸς εἶναι τὸν ἐξ ὁσίου λέγειν, niſi quatenus ſanctum eſt de illa dicere, Heroot. Homer. Odyſſ. ὅσιος, ἠδὲ δίκαιος ἐπεσσομένοισιν, nefas vt alter in alterius perniciem coniuret & machinetur, vel nec fas eſt iuter ſe dolos ſtruere. Ὅσία ctiam in ſingulari, αὐτὸ τὸ τοῦ ὁσίου, iuſta atque exequiæ, ἡ περὶ τὰ τεθνεῶτα κηδεία καὶ ὅσια. Chryſoſtomus ad Epheſ. capite quarto, ὅσιον, inquit, λέγεται τὸ κεκαθαρμένον, ὃ φοβερὸν μύσος (ſubaudi τῆς θεᾶς) διὰ τῶν τῆς ὁσίας τελετῶν ἀπελήλαται. Quia mortuis iuſta exequiarum debentur & parentalia, ob idque iuſta dicta. Liuius, vt iuſta funebria placandoſque manes doceret. vide Οσίστης. Ὅσία, expiatio ſiue piatio, ἀφόσιωσις, id eſt, expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia. Hinc illa phraſis elegans ὁσίας χάριν, ſiue ὁσίας ἕνεκα, id eſt, Latinis dicis cauſa, τὸ ἀφοσιωσαι ἕνεκα. Modeſtinus Iuriſconſ. L. 2. D. qui pet. tut. καὶ ὁ μάνος ἐπὶ μὴ ἀστίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀστίᾳ ὁσίας χάριν ἀφίησι, id eſt, & non ſolùm ſi non petierit, ſed & ſi quem petierit, dicas cauſa petierit. Varro libro ſexto, De lingua Latina, Hoc nunc aliter fit, atque olim, quod Augur Conſuli adeſt, tum quum exercitus imperatur: ac præit quid eum dicere oporteat: Conſul Auguri imperare ſolet, vt in Licium vocet, non Accenſo aut Præconi. Id incœptum credo, quum non adeſſet Accenſus, & nihil interearet cui imperaret, & dicis cauſa fiebant quædam: neque item facta, neque item dicta. Et apud Plinium vbi corrupte Ditis pro dicis legitur, ita corrigendum libro 28. capite ſecundo, Et ſunt condita auguria quid loquenti cogitantive id acciderit: inter exceratiſſima ſi Pontifici accidat, dicis cauſa epulanti: in menſa vtique id reponi adolerique ad larem piatio eſt. Arnobius Diſputationum aduerſus gentes libro quarto, Interrogare vos libet, inquit, ipſoſque ante omnia Romanos dominos rerum ac principes, vtrúmne exiſtimetis pietatem, concordiam, ſalutem, honorem, virtutem, fœlicitatem, cæteráque huiuſmodi nomina, quibus aras videmus à vobis cum magnificis exædificatas delubris, vim habere diuinam, cælique in regionibus degere? an ita, vt aſſolet, dicis cauſa, ex eo quòd optamus & volumus bona ista nobis contigere, ſuperorum retuleritis in cenſum? vbi tamè pro dicis, mendoſe ſcriptum, dici. Dicitur & dicis ergò, vt Flauius Soſipater libro primo Grammaticarum inſtitutionum poſuit: Quod & ὁσίας ἕνεκα dixit his verbis Dion hiſtoricus libro 37. Καὶ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ὁσίας ἕνεκα ποιοῦνται, id eſt, hoc etiamnum facitant dicis ergò, hoc eſt, exoluendi animum religione gratia. Exponit verò morem illud habendi exercitus in Ianiculo dum conſulibus imperatur. de quo Gellius in decimoquinto, capite 27. Budæo viſum eſt ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι, ſignificare ἕνεκα τοῦ ἀμύνασθαι, hoc eſt, hactenus vt reprehenſione careat qui fecerit, quod qui faciunt perfuncto riè agere & defunctoriè dicuntur. Hanc expoſitionem vt planè admittam, & mecæ ne non acquieſcam potius, quę protuli teſtimonia minimè patiuntur. Eſt verò dicis cauſa tanquam dictionis cauſa: ſit enim à dico dicas: hoc eſt, Græcè dicitur, ὅσου ἀφοσιώσασθαι, quod tum exponunt pro leuiter & defunctoriè & vtcunque agere: tractum volunt ab his, quę vt religione defungamur, vt cuique facimus, cum ſimulata, olim in ea pro veris haberentur, & qualiacunque fere pro optimis dicarentur.

Ὅσιον, vox eſt ambigua aliquando ſignificans τὸ βέβηλον καὶ ἧττον ἁγιασθὲν καὶ ἧττον τυχόν, profanum, publicum: cuiuſmodi ſunt quæ in hominum commercio ſunt. vnde illud Antiphontis, ἀμείνων ὑμῖν ἡ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ſuppetias ire pro ſacris & profanis, vel (vt Latini) pro aris & focis. Et Demoſthenes, μάστοι τούτων καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν, hic omnia iura ciuitatis habet. Plato primo de Republica, τυραννὶς τὸ δοῦλον ἐν ὁσίοις καὶ ἀφορίστοις καὶ ἱεροῖς καὶ ὁσίοις, καὶ ἰδίοις, καὶ δημοσίοις, tyrannis omnia ſimul diripit, ſacra & profana, priuata & publica. Ὅσιον, ſanctum, fas. Idem in Apologia, ὡς ἐγὼ νομίζω καὶ ἐμοὶ δοκεῖ δίκαιον, ἐμοὶ ὅσιον, neque ſancta. ὅσια ποιεῖ, Thucydid. ſanctè facio. Chryſoſtomus, ὅσιον, inquit, λέγεται, τὸ κεκαθαρμένον, τὸ τοσούτου φρικτοῦ καὶ δεινοῦ μύσους ἀπηλλαγμένον. Sophocl. & Euripid. Ὅσιον καὶ δίκαιον quoque Græci ſic dicunt, vt Latinis ius & fas. Plutarchus in Demetrio, οὗτος ὃ καὶ θεοῖς οἶδ' ὅσιος καὶ ἀνδρὶ δικαίοις δίκαιος. Xenophon, τὸν δίκαιον καὶ τὸν ὅσιον καὶ τῷ ὄντι καὶ δίκαιον. ὅσιόν ἐστι, religioſum eſt, licet, fas eſt. Plato ſecundo de Republica, δέδοικα γὰ μὴ οὐ ὅσιον ἦ ἄδικα γέ μόνον δικαιοσύνη κακοῦργον ἀπαγορεύειν, vereor ne ſit impium aut nefas. Ibidem, οὐκ ἔστ' οὔτε ὅσιον. Idem epiſtola ſeptima, σκοπεῖσθαι ὃ μάστιγα οὐχ ὅσιον ἡγούμεθα φεροβιαίζεσθαι, &c. nefas puto parentibus vim adhibere. Phocylides, ὃν ὅσιον κτείνειν ἀλλὰ σῶσαι καὶ ἔπεσθαι, nefas. Ὅσιον αὖτε τὸ ἐφειμένον ἢ συγκεχωρημένον, conceſſum atque permiſſum, vt Damaſcenus, οὐχ ὅσιόν ἐστι, τὰ μιγάλα σοφὸν ἡγεῖσθαι, τὰ μικρὰ μὴ δυνατόν.

Ὅσιον χωρίον, id eſt, locus profanus, τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν. Sic & ſanctum aliquando ſumunt Latini. Macrobius, Sanctum eſt interdum quod nec ſacrum nec religioſum eſt, vt Trebatius libro religionum refert. Ariſtophan. Lyſiſtr. ἅ πάντ' ἐλεεῖσθαι, ἀλλ' ἀρχὲ τὸ πόλεμον ἐς αὖ ὅσιον κἀπίλεῳν χωρίον, id eſt, τὸν πόνον εἰς ἕτερον ἀφορίσαι τόπον. Ὅσια τὰ, id eſt, ἡ ὁσία, vt apud Platonem de Legibus. τὰ περὶ τὸν ὑποκείμενον ὅσια, iuſta quæ mortuis ſoluuntur, Plut. in Numa.

Ὅσ Θ, ᾶ, ὸν ἦ, ſanctus, δίκαιος, honeſtus, licitus, pius, purus, ἁγνὸς, caſtus, reuerens Dei, εὐσεβὴς, innocens, nullo ſcelere contaminatus, & qui ob eædem perpetratam impias manus habere non cenſebatur: quaſi ἄσιος, ab ἄζομαι. τὸ σέβρομαι. Plato ſecundo de Republica, ἄφρονα ἔγκωμιάζειν ἀγαθὸν πῶς ὅσιον; & φασὶ θεοὺς διδόναι, id eſt, viris ſanctis. Ὅσ Θ πρόσωπος, honeſti mores, apud eundem, Epiſtola octaua. ὁσίᾳ ᾗ Θ, à Demoſthen. dici-

tur pro iusta & sancta scientia. & πανσὶ ὁσίᾳ, pro die festo, à Nonno. & κἀφ' ὁσίᾳ, honesti quæstus, l. 4. Epigr.

Ὁ σότης, τος, ἡ ὁσίᾳ, ὁσίᾳ τ' ἀνδρὶ κἀθεοπρεπεῖ τῷ θεῷ θεραπεύειν ἀσφῆ δύνασθαι, Dei cultus ipsi gratus & acceptus, quæ sanctitas est si ue sanctimonia Ciceroni, in hoc differens κατὰ θεοσέβειαν, id est, à pietate, quòd hæc à Deum hominéque referatur, sanctimonia verò ad numinis obseruantiam tantùm. hac voce fæpe vtitur Plato in Dialogo qui est περὶ ὁσίου, id est, de eo quod iustum fasque sit. Apostolus in epistol. ad Ephes. cap. quarto, ἡ δὲ ὑποτάσσεσθαι ἀνηνὸν ἀνδρωπον ἡ ἀληθεῖ ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἡ ὁσιότης ἡ ἀληθὴς, qui eo nomine creatus est vt iustitiæ veræq; sanctimoniæ cultor existeret. quo eius omnis iniquitas & superstitio excipitur & excluditur, vide Θσία.

Ὁ σίαμι. ὁσιάσω, expio, iusta persoluo, κοσμῶμαι. Euripid. in Oreste de homicidis loquens, Εἰς ἐμφάσεις ἰδὼν ἐλθὼν ἐλθὼν ἐσῆλθον, νηΐ εἰς ἀπέρανον, ὃ σπερ ἄρα ἐ χαιρεῖ, φυγὰς δὲ ὁσιάσας, Exiliis (inquit) olim homicidas expiabant: vt in cap. aut facta. in tractatu de pœnis, in Pandectis. Philostratus in Heroicis, ὁσίου σὺ τὴν γῆ, iusta tibi persoluo aggesta terra, terra te pie tego. ὁσιωθὲν etiam est ὅσιον ποιῆσαι, quasi sanctificio, consecro.

Ὁ σιρις, ιῶ-ῦ, Osiris deus Ægyptiis, Græcis Διόνυσος, Bacchus dicitur, Herodot. l. 2. vide Athenag. in Bibl.

Ὁσίως, sanctè. Plato de Rep. διαγίνεσθαι ἡ ὁσίως ἡ βίου διάγειν. ὁσίως ζῆσαι, κρωνεῖσθαι, litare, Æschin.

Ὁ σιωπᾶ, ῶ, qui Delphis hostiam immolat.

Ὁ σιώπιον, Hesych. κάκοσμα, resodio, sed forsan scribendum ὀσιάλιον.

Ὁ σμὰς, άδος, osmas, herba quæ & ononis, & φλοιὸς dicitur, Dioscor. l. 3. ca. 147.

Ὀ σμὴ, ῆς, ἡ, odor, olfactus, halitus, Atticè: sed ὀδμὴ, Ionum est. ὀσμὴν ὀδμᾶν, olet grauiter. The ophrast. libro de sensu, ὀσμὴ διαφέρει τὸ ἡδὺ καὶ τὸ λυπηρὸν τῷ ἀέρῳ. Ὀσμὴ δὲ τῶν ἐγχύμων ξηρὰ φύσις, ἐν διαφορᾷ, inquit Aristotel. de sensu: quæ sintio odoris ponitur etiam à Theophrasto de causis ὀσ. cap. lib. 1. corrupta tamen librariorum vitio. Apostol. c. quarto ad Ephesios, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας. Ὀσμὴ ἡδύσα, odor suauis. Theoph. de Odoribus. Ὀ σμὴ πορφύρεον, odorem spirare atque obiicere, Theophrast. ibid. Ἰδὼς ὀσμὰς ἀκέσθαι, odores imbere atque fuscipere, ibid.

Ὀ σμήρης, ὃ, adiectiuum, id est, ὀσμωδὴς, odoratus. Nicand. in Alexipharm. ὀσμήρεα γηκχὰ. interp. ὀσμὴν ἔχοντα ἡδεῖαν, dicitur & ὀσμηρός.

Ὀ σμηστάνδρια, in Epig. qui olfecerunt, qui senserunt. Genit. ὀσμεστᾶν Hesych. ὀσφαίνοντας.

Ὀ σμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσμή.

Ὀ σμύλη, ης, ἡ, ὄσμυλος, ὁ, ὀσμύλη Athenæus lib. ζ. piscis ozæna, qui iuxta caput fistulam habet tetrum odorem exhalantem. lege Οζαινα.

Ὀ σμυλίας, ζωὸν ὀστράκοδερμον ἀσπίδιον. Hesych.

Ὀ σμυλὸς, ῆς, ὁ, ὁ, odoratus, Theophr. lib. de sensu, τὰ γὰρ ὁσμωδέστατα τῶν φυτῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ ἔχει χροιὰν πεπυρ.

Ὅ σος, qui, Ilocr.

Ὅ σος μὴ ὄσ, singulis mensibus.

Ὅ σος δ' ὃ, quotlibet. ὅσοι γὰ δὴ, Demost.

Ὅ σος τὸ πρῶτον, totidem.

Ὅ σος, quantum, quoad, quasi. quatenus. vt, aliquantum, quàm tantum. ὅσον τὸ κατὰ, ad viginti, Thucyd. ὅσον ἀπ' ἐκείνου, ad duo milia, Luciau. ὅσον ὥρᾳ, spatio horæ. in Epigrammat. ὅσον πηχυαῖον, cubiti instar, Herodot. ὅσον ἐπὶ σπίγμα, longitudine cubitali. ὅσον ἐξῆρ πάχος ἀπέχει, Xenoph. circiter parasangam distabant. ὅσον ἐξῆρ μίλιμετρος χάσμ, veluti exempli gratia, Aristoteles in Rhetoricis, vbi ὅσον vacat. Ist autem multiplicis vsus ὅσον: vt πρὸ ὅσου, sicut ἐξῆρ μικρὸν, ferme, parum abest quin. Item, quatenus, quòd, & κατ' ὅσον, & ἐφ' ὅσον, siue ἐφ' ὅσῳ dicitur. ὅσον ὅλε ἐπὶ, quatenus ad me pertinebat. ὅσον ἐπὶ ἐκείνοις, quantum in eo fuit, Demosthen. ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, Hermogen. εἰς ὅσον, quantum, quantopere, quàdiu, vt εἰς ὅσον ἦκε διωκόμενος, quâ maximè facere possum. εἰς ὅσον, quatenus, quoad, εἰς ὅσου δὲ λοιπὸν, ἡ ἕως ἂν ὅσον τε ὑμῖν ἐστιμᾶν αὐτῷ σι, quatenus peritia suppeteret. idem. ὧν ὅσα χρήσιμα, τὰ δὲ ἄχρηστα. κατ' ὅσον, tantisper dum, quousque. καθ' ὅσον, valde difficile, perquam difficile, Aristotel. Et διαφέρειν τοῦ ὅσου, mirũ quantũ, pro maximè. ἐπὶ πλεῖ διαφέρειν ὅσον διαφέρει, differt mirum in modum, idem. Plato epistola septima, ὡς διαφέρειν τοῦ ὅσου διανοῦσθ' ὑπεδέχεσθε εἰς πᾶς φιλοσοφίαν. Ὑπερφυὲς ὅσον, quàm plurimum, quàm maximum. Aristophanes in Pluto, ὄχλῳ ὑπερφυὲς ὅσῳ, turba perquàm immensa, id est, quanta maxima: sic vsurpat Cicero eam figuram loquendi. διαμένειν ὀλίγον, mirum quantum, pro maximè, quod & à Græcis traximus: Liuius libro primo, Mirum quantum illi viro hæc nuntianti fides fuerit. ὅσον ἀπέχειν, quàm longum, Aristophan. ὅσου διαπλεῖν, Thucydid. sequentia exempla adiecit Portus cùm ex Græcis tum Latinis authoribus quæ elegantiam huius locutionis maximè ostendunt.

Ὅ σον, vim habet intendendi interdum, vt ὀλίγον cum epitheto iunctum. διαμένειν ὅσον, ἀπὸ χρόνου ὅσου, ἀμύθητον ὅσον Aristoteles 2. Pol. ἀμύθητος ἡ ὅσος ἀφθονία ἀμύθητον ὅσον διαφέρειν μιᾶζ. ἰδίου τι, id est ἄτερα vix dici potest, quantum referat ad voluptatem, sustinare aliquid suum esse, & proprium. Plato in Alcibiade. ἐμοιγὲ δοῦλα εἶναι σὰ καὶ τὰ σὰ ὑμέτερα ὄντ', & idem 9. de vlcis. ἐσωμεν τοῦτο ἐνδυὸ ἀγαθὸ, τὸ μὲ δίκαιον, τὸ δὲ χρήσιμον· καὶ πολλὰ ἀλλήλων διαφέροντα τὸ μὲν, ἡ κάμηλος, ἀφεῖται ἐν ἀρμάτων ἡ ζυγῶν, τὸ δὲ ἵππος ἐν ἁρμάτων καὶ ζυγῶν· ἐκάτερον δὲ τούτων ἐστὶν ἀγαθὸν, ἀλλ' ὅμως ἐστὶν ὅσον ἐστὶν ἀλλήλων διαφέρειν ὅσον, immane quantum. Aristophan. in 1 lut. ἀνὴ ἐ φοβεῖ αὐτὸν ὑμῶν ὄχλῳ ὑπερφυὲς ὅσῳ, idem valet atque ὅσον ἀμύθητον, ὅσον μυρίον ἡ ὅ. Plaut. Hora. cum. libro primo, ode 27. Vino lucernis Medus acinaces immane quantum discrepat. Cicero quarto de finibus, sed differre inter honestum, & turpinium quantum, nescio quid immensum, & in orat. perfunc generi orationis aspergentur & fales, qui in dicendo nũm quantum valent. διαμένειν ὅσον. Ὅσον, cum Infinitiuo. Aristophan. πρὸ ὅσου ἐν μὴ χθὲς ἐπέσης, σπερ, νῦν δ' οὐ γέμι. id est, μίζως, non equidem quod sciam. Plutarchus in Lycurgo. γενόμενον τῶν βασιλέων τοῖς πολίταις, ὅσον ἕως ὁ δημοκρατία κατέλυσε, senatoribus assistentibus regibus, vt Democratiæ rep natam retur. ὅσον φαντάσαι, &c. Aristides, ὅσον χρόνον μένει ἐν πολιτικαῖς ἀσκήσεσι, catenus peragrare, quatenus ipsi teneren hucydid. ὅσον ἐμελετᾶμόσαθαι τὸ λέκτρα τὴν σπαλιμὸν, τοῦ αὐτὸν, Plutarchus in Lycurgo, hostes perfequebantur, quàd omnino victoria eorum fuga esset confirmata. ὅ φθόνος τῶν ὅσον πολιτῶν ἀναγκαίων, tàm per procession dum Pacies secret, Thucyd. ὅσον ὀλιγώσαι, quatenus attingant, in Epigmat. Apollonius secundo Argonautic. cum Indicatiuo coniunctum intellectu, ὄψ ἐμὲ ἐν κρατέσῃσιν ὅσον ἐξ ὀλίγ δίψησι μὴν πνεύσαι, ἐξ ἄφνω ὑπὸ ζόφῳ ἄφνω χαλκὸς, vbi interpres, ὅσον ἔμμετρ. μιχθεῖς. ὅσον, φησὶ τὸ ὀλίγον. ὁ δ' αὐτὸς ἐν ὑπερόπτῃ τῶν ὅσον ἐν ὀλίγῳ ἀνὴ ἐμὲ ἐν ὀλίγῳ ἐπὶ πλεῖστον ἐκτείνειν μὴ ἐθέλουσι, τῇ τοῦ ἀρίστου μοίρᾳ, ὅσον ὅσιον, sic geminatur apud Paulum epistolam decimo ad Hebræos, ἢ τῷ μικρῷ ὅσον ὅσον ὑπερέχειν ἀλλ' ὁ, id est, adhuc enim perpusillum temporis quiveniturus sit. vide annotationes Erasmi. ὀλίγον ὅσον, aliquantum, Lucianus ὀλίγον ὅσον τῷ πλεῖ, & id est, luti paululum quàm minimum. νῦν δ' ὅσον & νῦν ὅσον, ne minimum idem, Apollonius secundo Argonautic. οὐδ' ὅσον βοιὸς, illum quidem, in Epigram. οὐδ' ὅσον, nedum, Budæus in epistolis posterioribus.

Ὀ σσον αὐτίκα, quàm primùm, mox, iamiam, & de Futuro dicitur Bud. in epist. post. ἀπὸ τοῦ ἀπὸ δὲ, dicitur & pro eodem ὁσσάκι & ὁσσανδήποτε, ibidem.

Ὀ σσα κἀδ' ἐνὶ αὔρᾳ, quantum in vno homine fuit. ὁσσα κἀδ' ἐνὶ, quantum in me est, quoad fieri possit à me.

Ὀ σσα μὴ, nisi quod non, Sophocl. in Tyranno. ὁσσα μὴ ἀδίκως, Thucydid.

Ὀ σσος, ε, fermè, circiter, μετ' ὀλίγον, interpr. Thucydid. ἐγγὺς τῆς αὐλῆς τοῦ πελοποννησιακοῦ ὁσσονὲ παρείναι, Thucydid. ὁσσονὲ ὡς ὁσσον significat non το βεβαίως, sed πλησίον apud Thucydid. Dicitur verò ὁσσονὲ apud Isocratem pro fermè, ὁσσονὲ ὡς, id est, solùm non, vel tantùm non. Terentius, Solum in montes auri polliceus. Liuius, Et cùm hostes tantùm in accerfierint, exercitus conscribi aduersus hostes non patitur, id est, ὀρεύειν, quod & ὁσσον per se significat. Siue ὁσσονδή ποτε. ὁσσον ὁ παρὼν πολέμῳ, bello tantùm non præsens. Thucydid. ὁσσονὲ παραλυθεῖ, tantùm non accesserat, idem. ὁσσον ὡς ἀφίσκειν, tantùm non defecerat, idem. ὁσσονὲ ὡς πλεῖν, tantùm non nauigare, idem Thucydid. vbi interpres ὁσσονὲ inquit, φυτὸν ὃν σχεδὸν ὡς τὸ μηνοειδὲ, ὁσσον ὡ σωμάτων, tantùm non concurrentes, id est, propemodum, idem. ὀχυρὸν τὸ πολέμου τὸ λοιπὸν ὁσσονὲ ὡς ὁσσον, ἀνὴ, &c. Aristid. μικρὸν γενέσει συμβολὴ ἔξει ἡ σπανὶς ἀμεινον τῷ σφέτερον ἀνδρὶ ὡς ὁσσονὲ ὡς, ὃν ἐκείνοις, Idem. οὐχ ὁσσον ὡς ἠμείναν, id est, non solùm non propellebant, Thucydid. & interpr.

Ὀ σσον νεῦσαι, τὸ ὅσσον αὐτίκα, propemodum, mox, illicò, statim. ὀλὸ πρὸ ὀλίγου. ὅσσον ὃ γὰ ἐπὶ πολὺ παρεῖναι, Thucydid. tantumque abesse, id est, iamiam adesse. Et pro eodem dicitur ὁσσάκις, ὁσσονὲ αὐτίκα de futuro. Lucianus Dialogo, ὁσσάκι νῦν ἐμεδόκ. ὁσσονὲ οὖ πάντων ἀπὸ ἀρχῆς ἀεὶ, ἡ ὁσσονὲ νῦν ἐδόκουν ὑπεξωθῆναι, id est, iam morturo.

Ὀ σσον, ὃν δὲν, iamiam, Xenophon sexto Ἑλληνικῶν, Καὶ ὃ γὰρ ὁ τῆ Φωκαΐτιδος σὺν ὡς ἀπ' ἀπολέσθαι, id est, ὁσσονὲ νεῦσαι, & αὐτίκα, iam.

Ὀ σσον οὐ πω, fermè, circiter, tantùm non. Solùm non id est, σχεδὸν, ὁσσον, ὁσσονὲ οὐ, μόνον οὐ: vt dictum est in ὁσσονὲ ὡς. ὁσσον οὔπω πάρειναι, tantùm non adsunt, Thucydid. ὁσσον οὔπω ἦμεν ὁ φιλοφρονήσωμεν ἀπὸ ἐπιστάμβη, Plutarchus in Romulo id est, cum vidissiet Remum iam ferè gratulatione illi excipi.

Ο πλέθρου, quàm maximè, quantùm plurimum, ὡς ἔστι πλεῖστον. Xenophon, Ἐγὼ δὲ ἔφασκον ὅσον τις ἡμῖν πλεῖστον δύνηται ἕπεσθαι, quantùm plurimum quis vnquam dedit. Celsus, cibus facilis & frequentior, & quantus plenissimus poterit concoqui. Cicero in epistolis, Gratum igitur mihi feceris, si huic commendationi meæ tantùm tribueris, quantùm cui plurimum, quàm cui maximè vel quam tibi potest maximè.

Ὅσον, quàm fortissimè, Apollonius libro secundo, & Ilvl. ἅ, Theocr.

Ὅσσος, & σατάσσος, quàm celerrimè, quam ejus fieri, quàm rimum. ὅσσ᾽ ἔπαιξε.

Ὅσσον, instar. ὅσσ᾽ ἐν ἕκατον σταδίοις, circiter centum stadia, Herodotus. ὅσσον τε ὄπισθεν χεὶρ ἐξικάνει, signa magnitudine bicubitali, idem significat igitur quantitatem non exactam Hom. τὸ μὲν ὅσσον τ᾽ ἐπιγνῶναι ἐν ἀπείροσι κέκασται.

Ὅσα ἐπιστάμενος, quam copiosè.

Ὅσ᾽ χρέων, quandiu. ὅσσον χρῆσιν δοῖ, quandiu est.

Ὅσος, ὁσὴ, quantus, quicunque. ὅσ᾽ ἐπὶ πλεῖστόν τε, id est, tantus, Eupidam Hippolyto. ὅσσος δὲ πανδῶσι facunt ὑσσάπαν figuram, i est, redditionem. Hermogen. Ὅσ᾽ ἐστι, relatiuè pro quanti & quot. ὅσ᾽ ἐστι, ἔσται, totidem. Ὅσσος, pro vili, Apollonius secundo. ὅλιον ὅσσον τ᾽ ἐπίκουρα θεοὶ χρήσδε, ἠδὲ κακῶσαι, id est, ὀλιγίστης δεήσεται τοῦ ἐλπίσαι. Interrogationi etiam adhibetur. Chrysostom. ὅσσα σοφίας ἀπεπήμανεν αὐτῇ, quanta sapientia eos reliquit. Θαυμασὸν πῶς ὅσος, id est, admirandus, Lucian. Θαυμαστὸν ὅσον ἐφ᾽ ᾧ τὸν διαφορὰν ἀνωκίμασε, & c. οὐ γὰρ ὅσος, admodum pauci. Ὅσος, cum Superlativo, & πανύτατος, cum Comparativo, Demosthen. cum Superlativo vtrunque, idem. μάλιστα ὅσα, quàm maximè. ὅσ᾽ ὅσα, dum, quandiu. ὅσ᾽ ἐφ᾽ οἷς πάλαι ἐλάθοσι, dum redient, Thucydid. ὅσ᾽ ἐφ᾽ ἡμέρην, vsque dum aduenerunt, idem. ὅσ᾽ ἐπέρχῃ, quandiu imperauit, dum, quo tempore. παμφάγα πάντα ποιεῖ ποσσίτου ὅσου ἀφεσίγοντας μὴ μικρὸν ἐρητεῖν, id est, tantùm ille indicauit, quantùm sit attendisset, suos animos non meocriter appellerent, Plutarchus in Romulo. μυρία ὅσα, perinulta. Item ὅσα αὐτὰ τινὰ inuenitur. Et ὅσοι αὐτὰ τὰ εἰς ἡμᾶς ὁπόσοι, militer dicitur. Demosthenes, πάντα μὲν ὅσα ἴδε τὰ ὀνείδη φόβον, μάλιστα δ᾽ ἐκεῖνο. Gregorius, τί δ᾽ αὖ τοῦτο τὸ ἐκεῖ τῆς δόξης, τὸ τῆς χρυσίδος μετεπαιωνίσαι; Sed quid de iis dicar qui soleram fori vendicantibus ἐπὶ τοσαῦτα ἐπὶ τοσαῦτα, id est, ὧν τινα, vel quatenus occupauit, inquit Bud. tamen aid Platonem in Tim. καὶ ὅσου ἐμὲ ὅσαπερ, ἀφῆκεν ὁ δὲ, Cic. quicuideratquòd in cernendi sensum ederet, id sibi assumpsit. lem, μὲ πλάττοντες παρὰ ἑαυτοῖς, ὅσον ὀρθῶς ἔχει, eos qui recta relitione præditi erant. Alibi, Ὅσοι φιλόσοφοι ἢ φιλόσοφοι. Plautus, Ohihi quantum est hominem optimorum optime, in tempoe aduenis. Inde ἑκάστης ὅσου, pro vnusquisque, pro πάντες οἱ πάντες, Aristophan. πάντα μᾶλλον ὅσα, Demosthen. omnia quæcunque, icero.

Ὅσπριον, montifrigilla auis, Aristoteles libro octauo Animal. apite 3.

Ὄσπριον, relatiuum.

Ὄσπριον, ὁσπρίου, legumen, à σπέρμα, pro σπέρμον, metatheti literarum. ie dicuntur verò ὅσπρια ἀπὸ τοῦ χλίφειν Theophrastus, id est, legumina, omnia semina inter cerealia ex quibus non conficitur anis, vt fabæ, pisa, &c. Galenus Alimentorum libro primo, Ὅσπρια καλοῦσιν ἐκεῖνα τῶν ἀμητικῶν σπερμάτων ὅσα ἐν αὐτοῖς ἐγκύλιοι, πυκνοὶ, ἀρρίζικοι, ἀφανεῖς, θέρμιοι, &c. Hinc Ὀσπριοπώλης, ὁ ὀσπριοπώλης, apud Athenæum libro 9. qui est ἐ leguminis ge nere. Et Ὀσπριοπώλης, ας, ὁ, munus comparandorum leguminũ, ofpratura. Arcad. l. vltim. §. 2. D. de mun. & hon. Flemporia, inquit, & Ofpratura apud Alexandrinos patrimonij munus existimatur. Et

Ὀσπώδης, vocantur quibus hoc munus committitur.

Ὀσπρίδιον, ὁ, herba, orobanche. Constantinus, ὁ ὅσπριδίων, ὃν τινες ὀροβάγχιν καλοῦσιν, &c. γαστρικὸν ἐστι. 2. hæc ita dicta quia legumina præcipuè cruum enecat.

Ὄσσα, ης, ἡ, fama, vox, φωνὴ, ὅτι ἀφῆκε τὴν καλὴν ὄσσαν, ὅτι ἠφάνισε μαντεῖα. Iliad. βῆ δ᾽ ἀφίειν ὄσσα διὰ στρατὸν εὐρὺν ἰοῦσα, inter eos fama accendebatur. He siod. in Theogon. ὑπὸ χιὼν στέγην πέσεν κλίνη δ᾽ ὄσσαν ἐσσαι, nocturne ibant pulchram vocem mittentes, exponitur etiam emẽ, vt sit propriè vox quæ aliquid præsagiat, vaticinium fama certa. Est item Ossa mons Theſaliæ.

Ὀσσάκις, quoties, in Epig.

Ὁσσάτιον ὅσον, quantum, quatenus, Apol. Rhod.

Ὁσσάτος, quantus.

Ὄσσε, oculi. dual. autem numero dicitur pro ὄψεσι. à Nominat. neutr. τὸ ὄσσε. Aliis masculinum esse magis probatur, & derituatur à verbo ὄσσω. Iliad. ἀζάνετο δὲ οἱ σφυρὰ μαραντὸν ὑπὸ ἑλατῆρι, id est φθίμενος, ὀφθαλμοὶ. Ibidem, χθονὶ δὲ οἱ ὄσσε φάανσεν. Inueniturὄσσοις in tertia declinatione apud Orpheum, Σπιτῆς ὑπτιαὶ κέρα εἰσὶν ὦ ὄσσοις, pupillæ mortales sunt in oculis mortalibus. Hesiodus in scuto Hercul. ὄμπνεον ὄσσοισι σιυφελαμπομένοισι ἀθρῆσαι.

Ὀσσεία, vaticinatio.

Ὀσσεύομαι, vaticinor, auguror. vide per duplex θ.

Ὀσσητὴς, adiutor. Hom. Ὀσσήτωρ, ὁ, ἀσσυτὴς.

Ὀσσίγος, quantulus, quantus Theoc.

Ὀσσόμαι, aspicio, ὁράω, ὑπερβλέπω, circunspicio ab ὄσσε oculi, at dum sign. auguror, præcipuè, hîc ab ὄσσα fama, vox diuina, omen. Il. ἀγαλλόμενοι φρεσὶν ἧσι κακὰ σοὶ ὀσσόμενοι φρεσὶ σῇσιν. Hesiodus, κακὰ δ᾽ ὀσσεται θυμῷ, animo mala videbat. Idem Homerus, ὄσσοντο δ᾽ ὀλέθρῳ, mortem præ oculis habebant, i. σφὸ ὀφθαλμῷ ὄψιν. Ὀσσον, poeticè, pro ὅσον cum superlatiuo, Hom. Il. ἀ, ὅσσ᾽ ἐξ ἐδάδ, Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀριστεύεσκον Τρῶες εἰμι, i. quantum sim abiecta dea. ὅσσον ἀ τιμιος ὑσσ᾽ ἐγώ.

Ὀσσυπτὴν, He sych. ὑπτασίαν.

Ὄσσω, Æolicè, pro ὄσσομαι, video, circunspicio.

Ὀστάριον, ας, ἡ, instrumentum chirurgicum ad fracturas cranij, quod ab extrahendis ossibus nomen habet. Galenus Therapeut. Meth. lib. 5, Ἀλλ᾽ ἡμῖν δεῖ τὸ ὀστάριον ἀπτύπωτον, ἢ αἰκιῶδες σαντες ἔσται ἢ ἰσρυῖδες σιωτηριφύσεν ὀστῶν. Celsus l. 7. c. 12. volsella, id est, τῇ λαβίδι, vbi quid in osse fractum est, eius testas protrahit. i. fragmenta.

Ὀστακίδες, He sych. ὀξυκεφαλεῖς.

Ὀστακὸς, cancri species alias ἀστακὸς. Atticè ita dicitur, Athen. vt ὀστακῆς pro ἀστακῆς.

Ὀστάρειον, ὁ, ἐν, os ilium.

Ὀστάριον, ὁ, ἐν, ossiculum.

Ὀστάριον, idem est quod ἀστραφὶς, & σταφὶς, Etym. Atticè, Athen. li. 3. vua passa.

Ὀστέα pro ὀστᾶ, apud Hom. perſæpè.

Ὀστέινος, ὁ, ὀστεινῆ, osseus.

Ὀστεοκόπος, ὁ, assimilis ad ossa vsque penetrans, quasi ossa tundens. Galen. vlcerosam assimilationem exponit apud Hippo.

Ὀστεολογία, sermo, seu disputatio de ossibus, hîc liber Galeni de ossibus vocatur.

Ὀστέον, ὁ, τὸ, os ossis.

Ὀστεόποιος, poeticus genit. vel dat. pro ὀστοῦ, vel ὀστῖς. Odyſſ. ἔνδον ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἰρύσαι, pellem ab ossibus trahere, & ossa viscerib. nudare.

Ὀστεώδης, ὁ, ὀστέωδες, osseus.

Ὀστᾶς, quicunque, quiuis, quilibet, quis, quisnam. Sic πᾶς ὅστις, & ὁστισοῦν. Declinatur autem ὅστις, ὅτου, ὅτῳ, ὅτιν, &c. Plutarch. in Lycurg. τῷ γὰρ ἐρώντι τὸν παρ᾽ ὑβρίσαντα, ἢ φέροντα βλάπτοντα, ἢ ἀδικοῦντα διαλλάττειν ἀναγκάζουσι, καὶ τοῖς ἐρωμένοις ἀπειθεῖν ὅτῳ ἂν κελεύσωσιν. Ὅστις ποτὲ ὅστις, ὁτιοῦν, ὁτιδήποτε, ὁτιδηποτοῦν, ὁτιοῦν τοῦ παντὸς, ὁτιοῦν τοῦ παντὸς, ὁτιοῦν τοῦ παντὸς

mentis simulantur ſpecies mille formarum, Elephantus bellua, aut aper beſtia, anſer volans, & mirmillo in armis ſubſidens, venator & latrans canis, quin & turris, & cantharus, & alia huiuſmodi innumerabilium figurarum, quæ alius alio ſcientius variegant. Sed peritorum concinnatio miraculum eſt, imperitorum iunctura ridiculum. Hoc oſſillatis vel oſſiculis ludere Latini dixerunt. Suetonius in Auguſto capite octogeſimotertio. Animi laxandi cauſa, modò piſcabatur hamo, modò talis, aut oſſillatis, (vbi tamen corruptè ocellatis vel oſcillatis) nucibuſque ludebat cum pueris minutis, quos facilè & garrulitate amabiles vndique conquirebat, &c.

Ὀστοῦ, οῦ, τό, os oſſis. τὸ ὀστέον, oſſa: & figuratè οἱ λογισταὶ, Suid.

Ὀστράκιον, figulus, in Epigr.

Ὀστρακίζω, relego, teſticulis in vrnam coniectis damno. vide ὠστρακίζω, & ὀστρακισμός.

Ὀστρακίνδα, genus ludi, quem multis verbis apud Pollucem deſcriptum vide, & apud Eraſmum prouerbio, Teſtulę trãſmutatio.

Ὀστράκινος, η, ον, teſtaceus, fictilis. Apoſtolus 2. ad Corinthios capite quarto, σκεύη ἢ ἢ ὀστράκινα πίνου ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, habemus verò hunc theſaurum in teſtis, vel in vaſis teſtaceis & fictilibus. Et τὰ ὀστράκινα ἀγγεῖα, Alex. Aphr. i. vaſa fictilia.

Ὀστράκιον, fictile, Gaza.

Ὀστρακίς, ſtrobilus, nucleus pineus Athen.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio temporaria in certum locum, quæ bona non adimit, exilium quindecennale, aut decennale, ab ὀστράκου dictum, ſiue teſtula, per quam ſuffragia ferebant, quoties audacis & pernicioſi ciuis potentiam formidabant: cuius inferendi ritum vide apud Alexan. ab Alex. Genial. libro tertio, c. 10. & Budæum in Annot. Ariſtotel. tertio Polit. c. nono, Comment. Ariſtoph. in Equitib. διαφέρει ὁ φυγὴ τοῦ ὀστρακισμοῦ: ὅτι ἡ μὲν φυγὴ ἀλόντων αἰ οὐσίαι δημεύονται. Τὸν δὲ ὀστρακισμὸν ὑποτιθέασιν ὡς ἀφαιρέτα τὰ χρήματα ὁ δῆμος. Καὶ τὸν μὲν χρὴ νῦν διδάσκειν ἃ ἡ πόσει ἢ φθονοῦσι ἢ δίκην τούτων ἔχειν. Οἱ κανόνες ἀπὸ τῆ δήμου δικαιῶσι ὑδ' ὀστρακίζοντο ἢ κατάλυσιν. vnde ὀστρακίζειν verbum de ciectis, extorribus, exulibuſque. & ὀστρακισθῆναι, extorris. in exilium miſſus, Thucydid. in ſexto, μεμφόμενοι αὐτοῦτο ὀστρακισθῆναι. & libro ſecundo, ἔτυχε γὰ ὀστρακισθεὶς, ὁ ἐμοὶ δόκει ἀνὴρ ὢν ἀγαθὸς, quo quidem exemplo confirmatur quòd iam dictum eſt, damnatos argiuam exulatum iuiſſe. Et ὀστρακισμὸς, pro ſuffragio per teſtulas. vide ὠστρακισμούς.

Ὀστρακίτης λεπὶ μαῖα, dicta quòd teſtacea ſit facie, Dioſcorid. lib. 5. cap. 76.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, lapis oſtracites, ὅμοιός ἐστι ὀστράκῳ πλακοῦντος ἢ ἄνωθεν, ἢ κοίλου διὰ μαστίχης ἀφὴς σεσηγὼς ἀσπὶ ἢ γωνίαν, &c. apud Dioſcoridem libro quinto, capite quinto, Galen. 9. Simplic. Plin. libro 36. capite 19. Oſtracitæ ſimilitudinem teſtæ habent. Vſus eorum pro pumice ad ſequigandum cutem, &c. Idem libro 37. capite decimo. Cheramides eadem eſſet quam oſtracitem vocant, niſi quòd hãc cerulææ interdum bullæ cingunt. Ibidem, oſtracias ſiue oſtracites eſt teſtacea durior, altera achatæ ſimilis, niſi quòd achates politura pingueſcit: duriori tanta ineſt vis, vt aliæ gemmæ ſcalpantur fragmentis eius. Oſtraciti oſtreæ nomen & ſimilitudinem dedere. Inuenitur in Germania oſtreorum teſtis ſimilis, coloris rubei: vide Georg. Agricolam.

Ὀστρακόδερμος, teſta opertus. ὀστρακόδερμα vocat Ariſtoteles quæ ſiliceo tegmine operiuntur, vt oſtrea: ſic enim reddidit Plin. libro octauo, capite 31. & libro vndecimo, capite 37. & alibi: quibus teſtacea experimenta. teſtas etiam dixit αἱ τὸ ὀστρακοδέρμων Horatius 2. Satyra 4. Sed non omne mare generoſæ eſt fertile teſtæ. Et apud Athenæum libro 93. ὀστρακόδερμα ὠνὰ τῶ ὀστρακοδέρμων. Et ὀστρακον teſtam oui ſignificat ἢ τὸ καλυφ ὠὸ. vnde ὀστρακόδερμα ᾠά, ova quæ putamine cõtinentur teſtaceo, Gaza & Politian.

Ὀστρακον, ου, τό, teſta, teſtula, fictile regumentum, putamẽ, cortex, κέραμος. Εἰ ἡ ἓμῆ πυρὶ ὀ fomento ſicco Hippocrates ἀξὲι γωνιαίας φύσιν adhibet ὀστρακα πρωὶ ἢ διάπυρα, teſtis calentes & ignitas. Ὀστρακα καὶ ἄνθρ, in Kalnis. Alexand. Aphrodiſ. libro ſecundo Problem. ἐρίζοντες ὀστράκοις, appetunt lateres: ſic Gaza vertit. ὀστρακα μεταπεσόντος, teſtula tranſmutata, Lucianus & Eraſmus in Adagis: vbi hæc omiſit quæ referam ex Suida, ὀστρακα φέρεσθαι, parœmia in eos qui ſub manu aliquid efficiunt, ἢ ἐπὶ τῆ ταχέως τὰ πεσοῦντα λαμβάνειν. Eunapius, ὡσπερ ὀστρακα μεταπεσόντος, ὅτι τὸ βέλτιον ἀ χάριτα ῥαιδίως, id eſt, breui momento & quaſi teſtæ conuerſione res Romanæ in melius proceſſerunt. ὀστρακα τῶ ὀστράκου φορὰ ἢ συνεχὴ ἐν μικρασὰς εἰς ἀγῶνα ἢ δικαιοδικαίωσας ἐπέτρεψε ὀξέβαλε, Plutarchus in Pericle, quum de decennali exilio cum Thucydide in certamen & periculum veniſſet, illum eiecit. ὀστρακον ὑποφέρειν ἐπὶ τῆ πολιτῆ, &c. oſtracum vni ex ciuibus i nferre, i. parare exilium ei, idem in Alcibiade.

Ὀστρακον αὐτὸ τῶ καλυφ ὠὸ, id eſt, putamentum teſtáque oui. in Epigr. ᾧ τὸ γυμνὸν ὀστρακον, pullum recens excluſum relicta oui teſta, ide Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακώδης, teſtaceum tergum habens.

Ὀστρακοφόρος, es, dies oſtraciſmi faciendi.

Ὀστρακόω, in modum teſtæ induro.

Ὀστρακόφλοιος, in teſtaceam naturam abco Æſchyl. apud Athen. l. 1. apud Lycophron. verò ὀστρακοφόρον expon putamine cõtra.

Ὀστρακώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, ſiliceus, teſtaceus, qui imitatur teſtam.

Ὀστρεῖα, τά, oſtrea. εἰ ὲν ὀστρείοις, conchis inditi, Gaza.

Ὀστρεοφόρος, ὁ, ἡ, ὸν, pictus oſtro.

Ὀστρεώδης, teſta firmiori teſtitus.

Ὄστρεον, ου, τό, oſtreum, conchylium, murex. Gaza in Ariſtotele Græcam vocem relinquit. vide Ælianum & Chiliad. Erafi. Oſtrei in morem. Galenus ſimplic. libro 11. ex Ariſtotelis authoritate diſtinguit ὄστρεον per ει dipothongum, & ὄστρεον per ι: dicitque prius per ει genus eſſe ad omnia teſtacea: poſtius verò per ι ſpeciem vnam eſſe, cui apud nos reſpondet concha. Athenæus libro tertio, aliter paulò ſentire viſus eſt: ui veteres per ει proferre ſolitos affirmat, ſolùm Platonem ere, ſed magis & libentius Galenum probamus. vide Gell. libro 7. capite 16. Ὄστρεα propriè eſt conchylium ſine blatta pas, id eſt, purpura, eſt item oſtrum, purpuræ ſanies: ſic & H. c. quum ὄστρια expoſuiſſet κογχύλια, ſubiungit, κάλαμοις αὐτὰ nuens nimirum ὄστρια lacones vocare conchyliorum ſtorta, vt Ariſtot. πορφυρὰν δὲ ὄσ Plinius purpuram florem, ieſt, purpureã ſaniem quæ è purpuris excipitur. vide Virtuu 7. c. 13. & 14. De oſtreis & concharum generibus multis ſcrſit

Ὀστρεώδης, ες, ὁ, ἡ, oſtreus, concharius.

Ὀστρεμνον, æſtiua habitatio.

Ὀστρίτας, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὄστρις, vel ὀστρύα, arbor de qua ita Plinius libro 13. capite 21. Gi it enim arborem oſtryn, quam & oſtryan vocant, ſolitam circa ſaxa aquoſa, ſimilem fraxino cortice, & ramis, foliis, paulò tamen longioribus craſſioribuſque, ac rugoſis) ſuris, que per tota diſcurrunt, ſemine hordeo ſimili, & core & materia dura atque firma: qua in domum illata, dilies partus fieri produnt, mortéſque miſeras. Quæ quum Plinius ſumpſit ex Theophra. libro tertio de hiſtoria ſp. capite decimo, vbi locus corruptus ſic corrigendus eſt: ἡ ᾗ ὁ ὄστις μονοειδὴς ἢς ἰδὲ κανδὸς πυκνὸς ὀστρύα, ὁμοφυὴς τῶ ὀξύαγρ τω πίτυ ᾗ τῶ φλοιῶ, φύλλα ᾗ ἐχόμενα δὲ τῆς ῥίζης πλῆθος μεγα μεγάλου, ἐς ὀξὺ συωκηθῆναι, ᾗ μέλαν, πολύπιλα ᾗ ᾗ ὑπὸ τῆ μέσης ἐπὶ ἢ ἐρεσθαι ὧν ἐξ ὧν ἔθνων ἢ μεγάλων καταπεπτωκὼν, ᾗ πάχος ἐκ τῶ ἢ ἐπὶ ἢ ἐρίμπεδώμα χῦ τας ἴσης ᾗ χρεκμοὺς ἐχόντα κύκλω μικρὸν ᾗ ξύλον σκληρὸν ᾗ ἀχρεῶν, ᾗ κλάσιμον, καρπὸν ᾗ μικρὸν, ὠοθήκιον. ὁ ὠ κεῖθ ἐχόμενον, βίζας ᾗ ἐχ μετιόντας, ἐνυδρεῖν ᾗ ἀνιόντ ἐπὶ ἢ φασ ἴδε. λέγεται ᾗ. οἷς ὠν ὀδοντοφυεῖν εἰς εἰκίας εἰσφέρειν. Δυδάσκεται ἐσ σιν, ᾗ ἀνετομὴν ἔ ω ἢ. fed videtur legiſſe Plinius μᾶλις non ὄ ὀξύα. De oſtrya. vide etiam Theophraſt. libro tertio, d iſtoria capite quarto. ſcribitur & ὀστρὺς apud ipſum hiſt æ libro primo, capite 13. Eſt autem ea arbor quam Hetruſc

Ὀσφᾶσθαι στρ, q. oſſatior. (cant ſtrut.

Ὀσώδης, ες, ὁ, ἡ, oſſeus, oſſe abundans, oſſulentus, Gaza.

Ὀσφραίνομαι, apud Euſtat. pro ὀσφραντήριον.

Ὀσφραίνομαι, ὀσωδμαι, odoror, ſentio odorem, olfacio. Genit. noph. πίνων ὀσφραίνομαι μᾶλλον, &c. Alex. Aphr. paſſiuè dixit libr. Problem. ὀσφραίνεσθαι ἀνωθεν ἐσνύεν, odore ſuo firmare i ſiunt. Inſin. ὀσφρᾶσθαι apud Atticos vſitatius quàm ὀσφρᾶσθ tanquam ab ὀσφρόομαι, ὀσφρᾶσθαι χρυσὸς apud Lucian. Ὀσφρα qui olfecit, odoratus.

Ὀσφρᾶσθώσω, olfacere.

Ὀσφρητικὸν, τό, facultas odorandi. αἰσθητήριόν ἐστι, ᾗ ὃ τὰ ἰόμορ τῶ ἐγγεφάλου μασσοειδῆ ἐς ὀσθμους, ᾗ ὀσθητικὸν.

Ὀσφρητικὸς, ὴ, ὸν, valens olfactu, ſagax, Theophraſtus libro o Senſi, τὰ μὲν ζῶα ὀσφρητικώτερα τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, ſagaciora & ὀσφρητικὰ, olfactrix Plin. cui olfactoria, τὰ ὀσφρητικὰ, odo odoramenta, ſiue vt dixit Macrob. odoraminum ſpiramen, τὰ ὀσφρητικὰ, τοῖς ὀσφραντικοῖς ἀναπτέσθαι, olfactoriis & odori recreare, Gal. ad Glauc.

Ὀσφρόδοτος, ου, ὁ, q. odorabilis, olfactu excitans, τὸ ὀσφρωτὸ, o ctoria, τὸ ὀσφρωτικὸ, Plut. lib. περὶ ἀοργησίας.

Ὀσφρόεις, odor, cap. vltimo Oſeæ.

Ὀσφρύσεται, Ariſtoph. ſentiet.

Ὀσφρώμενος, η, ὸν, odoratio ſiue odoratus, olfactus. Et ὀσφρώμενος naribus accipiuntur, ſicut κανὰ pro auribus.

Ὀσφραὶ, odores, Galen. ad Glauc. ὀσφρανσὶ.

Ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφρωτικὸς. vnde ἡ ὀσφρητικὴ δύναμις, Polfactrix vis, ſiue olfacienda potentia qua ſunt canes præd Alex. Aphr. Probl. 60. l. 2.

Ὀστρίσθω, pro ὀστραπόσθω, ὁ, ὁσπλῶ ἀκαπέμπων. ὅθι οἱ ἡ τῶς λέγ ᾗ ὅθι μέσῃ, κατὰ τὸ ὀστραπόσθω. Nec ſolùm ὀσφρα, verùm etia ὀσφρᾶσθαι, ὀσφρᾶ, cuius indefinitum mediũ ὦ ὀφρόμενος, ὦ ὀσφρόμε Atti-

ιίστοphan. in Vespis, Κᾶπα βλιτυρδεί, ὑπερέμβᾳ ὄζᾳ πίπυτα, an odoratus essem fœtoremque sensissem expui, τὸ ὄυσα ἐκβάλλω.

Ὀσφύς, ύος, ὁ, lumbus, ile, Gaza in Aristot. lumbos vertit, sicut & ἰλεός. Est enim proprie in homine posterior media renū pars iam ait Galenus esse in descriptione humani dorsi, quo loco cinguntur homines: hanc partem cinctum & cingulum tine dici contendit Baptista Egnatius. Hesych. ὀσφὺς, ὁ, παρὰ τὸ ἔχειν ἀλίγκιόν τι τοῖς ἀστραγάλοις ἐν τοῖς ἰσχίοις. ἢ παρὰ τὸ ἐν ᾧ ἀστραγάλῳ ἰσχίον

ὑπέμεναι ὁ τλήσοντες ἀεὶ πόνοι, id est, ὑποφέρουσαι τες, καὶ ἀποτλήσοντες, subituri & toleraturi. Apoll. 2. κρατῶ κρίματον ἐφαμὸν ὁ τελοῦσι, pro ὑποπίπτουσι, ἢ ἐξ τὰ παλαιπορῶσι. Ὁ τλημεσὸν τλῶν, Hesychius.

Οτλήμων, miser, laboriosus.

Οτλήσας, πεῖθ. Aratus.

Οτλῶ, ῶ, ὁ, labor, calamitas, κακοπάθεια, μόχθος.

Οτολύω, σπουδάζω, tumultuor. vide per duplex σ.

Οτόσσω, ὁ, ἵστρεπιτus, πάσχω, ἢ ἔχω δ' ὁ ἵμαδος. Hesiod, τὸ δ' ἄπλητος ὁρμῆσε. vide per duplex σ.

Οτοῦτ, pro οἷς τισι. Homerus, εἰ μὴ ὁ τοῦτ κεῖθε ὑπὲρ κατὰ ἡμῖν ἐγλαΐζει.

Οτοιοῦ, quodcunque.

Οτρύζειν, lugere, clamare, Aristoph. in Auib. ὀδυρῶν.

Οτου, pro ὧ Atticè, cuius & ὅτῳ, cui. in Genitiuo plurali, ὅτων, quorum. sit autem ex articulis præpositiuo & subiunctiuo, Gaza libro 2. Gramm. ὅτου χάριν, cuius gratia. τὴν δ' ἔνεκεν. ἀφ' ὅτου, à quo, οὗ ἕνου πρῶτου, id est, ὅτε πως. Demosth. κἰκ ὅτου σ' ἐξ ὁδῶ, dum es in via, Matth. cap. 5. ἕως ὅτου στρέψω, donec fodero, Lucæ 3. μέχρι ὅτου πλοῦσος πᾶς ἀμρῆς. vsque dum refertum est forum, Herodot.

Οτου ἕνεκα, cuiusmodi gratia.

Οτουοῦ, accipitur pro ὑποτοσοῦ. Plato 1. de Republ. ὅσα ἐωῦ τοῦτο αὖ ὑπὸς ἢ ὑπτια ὁ σουοῦ ἔργου, ὃ αὖ ἢ μόνῳ ἐκείνῳ ποιῇ τὴ ἀρετα, i. alius cuiuscunque.

Οτου χάριν, τὸν ἕνεκεν, quapropter, cuius rei gratia.

Οτρακιᾶς, gallinacea cauda, ἀλεκτρυὸς ὠρά, Hesych.

Οτρχάσας, diligenter, celeriter, σπουδαίως, ταχέως, ὀρμητικῶς ἐργάζ.

Οτρχηρὸς, fedulus, diligens, impiger, ταχὺς, ὀρμητικὸς, ἀξιόχρεως, σπουδαῖος: ἐξ τὸ ὀτρωιόω. Hom. Iliad. α, ὀτρωιὸς ὑπερθυμος. Aristoph. in Auib. Μυσῶν ὀτρηρότατος. Ὀτρηρὸς ἐξ τὸν Ὁμηρον. Alter vero subiungit, Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸς ἢ τὸ ῥᾳδίεσι ἔχει. παίζει, inquit Interpres, ἐξ τὸ ὀτρηρὸς, ὃ ἐπ τετρημένον ἰμὼ αὐτὸ ἢ τὸ ἱμᾶσθαι.

Οτρυγέτη, similes piis, pro ὁμοιότροχος, seu ὁμαίτροχος, Homerus I Iliad. β.

Οτρυγηφόρος, Cerealium frugum comestor. Hesych. & Etym.

Οτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, caduceator, præco, σπαρτιγκτὴρ, iussor, incitator, καλοῦντες.

Οτρυντὸς, ὁ, ὁ, exhortatio, stimulatio, ἐξορμητήριος, παρόρμησις.

Οτρυνῶ, hortor, iubeo, excito, ἐπείγω, cieo, παρορμῶ, impero, & apparo, præparo, Etym. ὀτρυνέω φέρει, Euripid. ὀτρύνῃ, ἀθρύνω, πείθῃ, iussi ire. Idem ὀτρύνῃ, ὑπὸ μὴ ἐς πολεμὸν ὀτρυνῶ μὴ πάντας ἐτάρους, dimitte in vrbem, iube ire. Infinit. pro Imperat. Aristot. de mido, ὑπὸ μὲν ἐσῆς ὀτρωιοῦμεν ἀπάντων γένεται τὰ οἰκεῖα, quum ab vna vi impulsrice cicantur omnia, &c. Ὀτρύνω, κελεύω, μι, χέρτος, fœnum, stipula, Hesych. Hinc Ὀτρυνοφόρος. Eta enim legend. apud Suid. & Hesych.

Οτὰ, ἡ ὀσσα.

Οτὲ, quando, poet. ὁπ ἐξ ὅτε ἰων ἢ μὴ πρὸ ἐστι διὰ μέσου δὲ.

Οτέεις, horror. ὀτέεσσι, somnia, inania, vaticinium: pro religione sumpsit Haliearnass. lib. 9.

Οτεο, cuiuscunque. ὅτου.

Οτεὸν μαντ, in religionem verto, aspernor, augurior. ὀτεὸν ἀφίεσθαι, vaticinata. εἰ μαντεύομαι. Polybius libro 1. ὁ ἢ ἱερὸν ὑπὲρ τὰ ἀφίεις τι οὐκ ἐᾷ ἢ ὅλων ἀφεστάναι, præfagiente aliquid animo de totius belli euentu. fit ab ὅ τε, ἢ est, ὅσια. Suid. τὸ μὲν οὖ ἐφορᾶσθαι ὁ ὀτεὸν ἀφίεσθαι.

Οτὲ, quod, geminato τ, causa metri. Est hoc proprium Dorien-sium geminatis σ, τ, π, ν, vti. Homer. ὁ ἐ, ξ, ὁ πὲ μάλιστ' ὀδύλλες ἀτὶς ζώεις, &c.

Οτέου, quodcunque.

Οτὲ. Οὖα, quod & per simplex τ, scribitur, tumultuor, θορυβῶ. strepo, & persono, ἠχῶ. Æschyl. in Prometh. ὑπὸ ἧ κεφάλας ὁ πόδεσι.

Οτὲω Θ, ὑπὸ Θ. Sophoc. ὅτε γλυκιοῦ αὐλοῦ ὕπαυον, neque dulcem tibiarum sonum, τὸ ἦχον, ἀκούσθαι. vide per simplex τ.

Οτοβαι, ὀτοβόμεμαι, κλαυθυρίζομαι.

Οτοτοῖ, hei, φεῦ, heu, heu. Lucian.

Οτου, pro ὧ Atticè. vide Οτυ.

Οτου μὴ ἀχθομένῳ εἶη, si quis non grauaretur, si cui volenti & non inuito esset, vt loquitur Tacitus, Plato in Phædone.

Οτουοῦ, & ὅτου ὁ ἁπτοῦ, cuilibet, cuicunque, pro ὁτεουοῦ. Plato 1. de Repub. ἢ αὖ ὁ γῆμαι, εἴτε πόλεσι τινὶ, εἴτε γῆμαι, εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτουοῦ, &c. id est, siue alij cuipiam. ὁ ὁτουοῦ, quaque in re. ὅτου ὁ ἁπτοῦ συμβαίνει πᾶσ' ὁπέρχει, Æschin. alteram connubio coniunxit cuiuis hominis, quasi dicat, non est mihi curæ cui, &c.

Οτω ποτὶ, quonam pacto.

Οτων pro ὅτου. vide Οτου, ὅτων ἕνα, Aristid.

Οτ', cuius, alicuius, sui, & eius. fumitur enim αὐτοπαθῶς ἢ ἀκ. ὁ παιδὸς, sui filij, ὁ ὅτου, id est, ἑαυτοῦ, Apollon. libro 1. Τὸ ὁ ἕνεκα, id est, finis, τὸ τέλος. Aristot. 4. Metaphy. Λεχὶ γὰρ τὸ οὗ ἕνεκα, τὸ τε-

λοις δ' ἕνεκα ἡ γένεσις. τέλος δ' ἡ ἐνέργεια, id est, finis actus est Legitur & ὅ pro vbi infinitè positum: sicut de εἶ dictum est hoc est, ὅπου. Aristophan. πρὸ τὸ σῆς αἰδοῦς τῶν ἱερῶν, vbi cultus arcanorum sacrorum. Aristot. 2. Oeconom. ἀνιστέον ἢ σοβεῖσθαι τὸ ἢ ἰδίων γενέσθαι, ὃ ὑφ' χρωτοῦ, ὃ ἢ αὐγουεῖ, ὃ ἢ χαλκᾶς, ἢ ὅπου μάτην μένεσθαι, id est, ὅπου, vbi: Interp. tamen Bernardinus Donatus, alibi exponit, ὃ γὰς ἐᾶ, vbi terra rum esset, Thucydid. ἐκεῖθ ὑ, quo loci euasurus, Eurip. ὃ κρεμᾶν, quo malorum, Lucian. Toxari.

Οὐ, vel ὦ ἐξ οὐσίαν, in clausulis & repetitione, non. ὦ inquit Ly. ὑπὸ πίνεσι ἀφιστάναι ἐξ στέρησιν, ἢ τοι εὐχῆ: Ma verò est ἀπαρρησίας, & pro ὦ etiam ponitur, non item contra, inquit Budæus sed vir ille doctissimus errat, exempla contrà ipse vide in Od. ὦ δικαίας ὑπολογίας, Æschin. ὦ, non ei, Homer. cum Indat. Gaza libro 4. Gramm. ὦ ἔστι, negant, non admittunt. ὦ ἐστι ὡῖ ταῦτα πᾶς ἔργοις ὦ ποιεῖ, id est, non scribit quin faciat Demosthen. ὦ δυνατὰ ἰὼ πάντων, non potest non parere, in Ind. ὦ, negandi Aduerb. caret accentu, nisi cùm ponitur pro sententiæ, vel per ἀπαρρησίαν postponitur, vt apud Sophoc. in Electra. ὦ ἀπεσταλέναι γὰ ἀπαρρησίαν πού τὸν ὦ σοφοκλέα φοινὶς, pro ἀφέσθαι γάρ. Notandum, inquit Budæus, quòd ὦ in clausulis ultur, & in repetitione. Aliquando ponitur cum interrogatione, vt non apud Latinos. aliquando interrogatio est negatiua, cui subiaet illigitur affirmatio. ὦ δ' εἰ ἔκεινα χρωμένων ὦ σοφοὶ γεγόνασι, Æschin. q. d. non. ὦ ἔσθ' ἁβρύεις; non persistes? Aristoph. cum aliis negotiationibus. Plato in Apolog. γὰ δόξει ἀναπαυσασθαι γὰ ἀπαρρησίαν ποὺ τὸν ὦ σοφοκλέα φοινὶς, pro ἀφέσθαι γάρ. Notandum, inquit Budæus, quòd ὦ in clausulis uit

nique enim tantummodo.

Οὐ μὰν, non certè, in respondendo.

Οὐ που est ἀποφατικὸν pro οὐ δῆτα, nunquid, & nunquidnam Cicero. Ἆρ' οὐ πᾶν τὸ ἡμιθνὲς ἡλίκτραι, Idem de Phocione cùm laudaretur à populo, ἀπόφασις ἦφεν εἰς φίλους, εἰ δέποτε κακὸν τι λέγων ἐκφύγοι τὸ ἐλεύθερον, numquid nam malum quoddam verbum imprudens mihi excidit?

Οὐ a negantis est, minimè omnium Cic. minimè quidem. Aristoph. Οὐ δῆτα μὰ τὸν ἀπόλλω, non per Apoll. Sic τὸ μὰ τὸν θεὸν, non per Iouem, Xenoph.

Οὐ pro τὸ μὴ, nec sanè, neque verò, neque tamen, nec verò, τὸ μὲν οὖν vel τὸν μὲν οὖν, μὴν vel Ho. Iliad. 6. Οὐ μὲν οὖν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐλεγχεῖς φαίνῃ ἐμοὶ ἀπιθέων, nec verò, inquit. Idem conduplicauit negationem τὸ οὐ τοῦτο causa fuit, lib. 5. Pædiæ, τὸ μὲν οὖ ἔφη, καὶ ἐγὼ ἐκ.

Οὐ ὧν ἀφαιρεῖ τινος prolatum, id est, non, vel neque enim cũ negatione implicitam aliam coniunctionem habet ornatus causa, ut ἐπεὶ ὧν, Demosth. οὐ μέντοι καὶ ἐπὶ τούτῳ, atqui non nulli alij dicendi locus erat. Idem pro Corona, διαγραφὰς ἐποιοῦντο, οὐ μέντοι καὶ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσι, &c. 1. tales quidem quales nemo dicẽdo assequi possit. Lucianus, Οὐ θαυμαστὸν ἐφοβήθη τὸ τῆς ἐξόδου μέγεθος ἀλλ' Θ, profectò ipse est, non sanè. Οὐ μέντοι, pro minimè verò, id est, nequaquam, in respositione: Basilius εἰς τοῦτ' ἀνοίας ἐξῆκε πλάγης οὐ μέντοι, ὃν ἐρῶντα ἐγὼ βίβλον. Idem sumpsit pro ὃ hoc modo, ἀναπαύσεις διαρρήσεις, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ σοὶ ὑπὲρ βιβλίου. Οὐ μέντοι pro non tamen, verumtamen non, ἀλλὰ μέντοι, ἦμέλα: Paufanias, Ἐτέρμονι οὐδ' οὐκ ἄπο τοῦ φανεροῦ ἐπιχθονίῳ Πομπεύτειος τὸ πολὺ σφίσι γραμμὴ, συοῖς εἰσπεσοῦσιν ἐς τὸ ἄστυ, οὐ μέντοι πάντα γε ἀφανὲς ἐποίησαν, non tamen omnia cõsumpserunt, nihil tamen reliquerunt.

Οὐ πᾶς, οὐδεμὶς οὐδ', Hom. Iliad.

Οὐ που ἀρα pro οὐκοῦν ἀρα, verumtamen, enimuero, verum enimuero. Plato in Phædone, Καὶ γὰρ οὐ δίξειεν ἄρ' ὁ Σωκράτης ὅτι ἀληθῆ λέγει, νῦν μὲν τοι δοῦ ἴσως γ' ἂν εἴποι τινὰ λόγον, verum tamen habet aliquid rationis. Additur etiam γε sed τραπικῶς. Idem, Οὐ που ἀρα τοῦτο γε ἀληθὲς ἐθέλω εἶπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Si verò adsit ἀρα, aut præpositeris, fiet negatiua oratio, critique, ἆρα οὐ μέντοι γε, & δῆτα οὐ μέντοι pro οὐδαμῶς γε, id est, non tamen, verumtamen non. Plato 1. Politic. Ἀλλ' οὐ μέντοι γε ἀκριβῶς γε τοῦτό γε ὑπερέλεγεν σκεπτόμενον, ἴσως καὶ, &c. Et οὐ μέντοι dicitur ou μὴν, οὐ τοῦτο μὴν, οὐ δὴ μὴν, id est, neque verò nec tamen, nec verò Ciceroni, & nec sanè. Sic etiam dicitur οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐ μέντοι γε οὐδὲ, non tamen.

Οὐ, nequaquam, & ponitur vel cum Indicatiuo, vel Subiunctiuo. Plato cum Subiunct. lib. 1. de Repub. Ἀλλ' οὐ μὰ Δία, οὐ φάναι, non potes. Idem libro 2. φύλακες ἀγαθοὶ οὐ μὴ γένωνται, non erunt. Aristoph. ἐγὼ οὐ μὴ σκάψω, ne irrideas. Ibidem, οὐ μὴ κλάγξεις ἀλλ' ἀηδὼν ἀηδὼν ἀπολεῖ, non fies. Ita negatiua oratio, fit prohibentis. Cum Indicatiuo, Plato in Alcibiade, οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, finem non faciam philosophandi. Idem cum Subiunct. in Epist. τῆς ἀληθείας ὄντως οὐ μάσσον τοῦ ἀληθοῦς veritatem nunquam assequetur. οὐ μὴ μεταθῇ, non meminerit. οὐ μὴ ἀνῶ, neutiquam veniam, Eurip. ἐγὼ οὐ μὴ γνῶ, & nescias. Vocal. 3. οὐ μὴ κατακλαύσῃ, non pudebit. 1. Petri 2. cap. οὐ μὴν καὶ ἀκούσεται, nihil maligneminabit, Herodot. οὐ μὴ ἀφεθήσομαι, Aristoph. cum Indicat. οὐ μὴ δυνήσεσθε τὸν ἰωδὸν ἀπὸ, id est, neque quam perditurus est mercedem suam, Marci 9. οὐ μὴ πτωῇ, nunquam, Gaza, id est, οὐδαμῶς. οὐ μὴ ποτέ τις ἐς τόδ' ἔλθῃ, nunquam quispiam terram intraderet, Thucyd. lib. 5. Synes. cum Optatiuo, Οὐ γὰρ μάσσον κατηγόρησε τῶν πεφυκότων, ἢ εἰ μὴ ἔφυσε τὸν ἀπηνῆ ἐκ τῶν φαύλων. vbi negatio οὐδὲ παρέλκει pro τὸ μὴ.

Οὐ μὴν, at non, non tamen, haud tamen, haud dum, quanquã quin. non tamen. τὸ μὲν εἶναι, haud tamen verisimile est, Plutarch. inhæsco. τὸ μὲν ὅτι γε τῷ λυκίνῳ γε κηφαλαγίον ἐστὶν, neque tamen hoc ἓν ἐστιν ἀρετῆς ἀλλ' ἐστὶ μέντοι γε ἀλλοτρίου, Aristot. lib. 5. Politic. cap. 1. Aremus, dispariburs, tamen non existit proportio. Faber verò in hunc τὸ μὲν esse aduersatiuam particulam melius quàm negatiuam. Item Aristot. libro 4. Ethic. cap. 3. ἐπὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ ἐκτὸς ἐστὶν οὐ μέντοι ἐπὶ τὸ μεγαλόψυχον. vbi Argyropylus, Lentus autem respectu quidem sui exuperat, non tamen ipsum magnanimum. Aretinus, ad seipsum excedit, non tamen ad magnanimum. Sed lib. 10. Ethic. cap. 2. manifestè pro non tamen. τὸ μὲν ἡσθῆναι, non tamen odit, Plutarch. in Solone. τὸ μὲν ἕτερον, non tamen se extulit, Idem in Numa. Aristot. de mundo, ἢ μὴν ὅτιγε ἡμεῖς φρίττομεν λέγοντες, οὐ μὲν τῇ γε ὑπὸ κατακλείδος, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῶν ἐναντίων ἀπορίᾳ. Ἀλλ' οὐ μὴν ἀλλὰ, non tamen, verumtamen, Ho. Iliad. 6. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὧδε, non tamen sic, Plato 1. Politic. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο, non tamen illud, Idem 2. de Rep. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο, non tamen hoc, Idem 1. de Rep. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο γε, non tamen hoc, Idem 2

Οὐδαμῶ, nullatenus, nusquam, nullo modo. οὐδαμῶδεν. Suidas. οὐδαμῶ ἄκλη, nusquam alibi. Plat. in de Rep. πῆ τὸ ὠφ. οὐδαμοῦ συγχωρεῖ, hoc nullo modo concedo. In οὐδαμῶς ὁδαμῶς vero altera negatio redundat. nam idem significat quod οὐδαμῶς: & opponitur huic πάντα πάντως. Idem Plato in Epist. ad Dionis propinquos. Ἐλθόντα δὲ μὴ ὁ ταὐτὰ λεγόμενος ἀὶ βίῳ ἀυδαίμων, ἴσως μὲν ἀκούσῃ τὰ ἐγκεκυκλίων τερατολόγων πλήρης, οὐδαμῶς ὁδαμῶς ἥρσει, &c. Cic. Tuscul. 5. Quò cùm veniſſem, vita illa beata quæ terebatur, plena Italicarum Syracuſanarúmque menſarum, nullo modo mihi placuit. Philo de mundo, οὐδαμόθεν ἄλλας αἰσθήσεις οὐδαμῶς οὐδαμοῦ ἐφευρεῖν ἐνόμισας, alias poteſtates nullo prorſus pacto ſeſe ſuſcepturas.

Οὐδαμῶς τερῶν, nihilominus.

Οὐδαμωδὸς, ὸν, contemptus, nullius pretij, ὑπόπτωτος, βλακὸς, οὐδένος λόγου ἄξιος, Heſych. Chryſoſto. Ὁ δὲ δοῦλ μικρῶν ἢ οὐδαμῶν βασκάνου κρείττων, i. Deus pro exiguis nihilique rebus regnum largitur.

Οὐδαμόθεν, ex nulla parte, non aliunde, ex nullo loco, à nullo. Xenoph. οὐδαμόθεν βλάπτειν ἐθέλῃ ὅστις αὐτὸν ὠφελεῖν, à nemine mutuum ſumere pecuniam datur. οὐδαμόθεν γᾶς, nuſquam gentium. Οὐδαμόθεν. Suid. idem quod οὐδαμῶς.

Οὐδαμόθεν ἀλλαξεν ἐ ὑπεύθυνον, non aliunde quàm ex eo.

Οὐδαμοῖ, nulli. ἀφ᾽ ὁ οὐδαμοῖ, à nullis. οὐδαμοῖς quaſi ἡδ᾽ ἀκοὴς ne vnus quidem.

Οὐδαμόσε, &

Οὐδαμοῦ, nuſquam. γῆς οὐδαμοῦ, Ariſtid. Οὐδαμοῦ, nullius pretij & exiſtimationis. Sophocl. in Antigona, Καμεῖζον ὄρνις αὐτὸ τὸν αὐτὸ πατρὸς, φίλον νομίζει, οὗτον ὁδαμοῦ λέγω. Sic & Latinè vſquam ſumitur: Terentius, Quaſi iam vſquam tibi ſint viguiſſi minæ.

Οὐδαμῶς, nullatenus, nequaquam. οὐδαμῶς ἀλλ᾽ ἔτι ἡ φρόνησις, pro οὐμὲν ἀλλὰ, Plato de Legib. Οὐδαμῶς μᾶλλον, nullo modo facilius. Xenoph. in OEconom. ὅτι οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἐ μᾶλλον ἐπιμάζοι.

Οὐδαμῶτερος, τὸ, ſolum, terra, pauimentum, γῆ, ἢ τὸ ἔδαφος.

Οὐδὲ, neque. In hac coniunctione ſæpe tacita quædam vis eſt: vt οὐδὲ φεῦε σὺ τὸν θεὸν, tu ne Deum quidem times, capite 23. Lucæ, Οὐδὲ aliquando παρέλκει, vide exempla in Οὐδ᾽ ὁλίγου δεῖ.

Οὐδ᾽ αἰ, ne ſiquidem.

Οὐδ᾽ αἰ δὲ, pro οὐδὲ εἰ. Ariſtoph. in Pluto, οὐδ᾽ αἰ δὲς ἐπ Θρόνων. Sic μηδ᾽ αἰ δὲ, &c. in Accuſat.

Οὐδ᾽ ὁ ὁτιοῦν γίνεται, vel γίνοιτο, non, quicquid acciderit, vel accidiſſet: vt Latini non, quicquid eſt, vel ſit, Et nõ quicquid id eſt, vel fuerit. Vſus eſt huius græcæ elauſulæ in vehementi negatione; cùm quid factum eſſe vel fieri poſſe diffitemur: vt vulgò, *non quoy que ce ſoit, ou fuſt: non. quoy qu'il en auienne* : quaſi dicatur minimè omnium, vel nullo modo, nulla re. Gregorius in primo κῆ. Ἰνα. τοσοῦτον ἀόργητος ἐῶ, ἡ γῆ πασῶν ὑλικῶτερος κῆ ἐδὲ πάσπτε γῆ βασιλέων ἀρεῖσθαι ἡ ἁπλῶτος. ἡ μπεῖ ἀὶ ἐπ γίνοιτο τῶ φορτάσου τὰ ἄδικα πρᾶξαντας. Et qui nullam, quicquid acciderit, mutati vultus ſignificationem dediſſent. Idem in 2. τὸ δ᾽ οὐδ᾽ αἰ ὁτιοῦν γίνοιτο ἀνεκτὸν ἀπαντῶντες ἐν τῆς ἀυτῆ δυνάμεσθαι τῶν πόνων, id eſt, nullo pacto: quod & poſſit ita reddi, Tanquam non, quicquid fiat, poſſit vllus ab eius potentia ciuitatem defendere. Demoſthen. οὐδ᾽ ἀδίκημα, ὃν κἀκεῖν᾽ ἐκεῖνοι κἀ θυσὴν τοῖς ἑαυτοῖς ἡ φορτὸ θ᾽ ὁμοῖ, ἀὶ ὁτιοῦν ποιῆ πάλιν, οὐ᾽ ἔστι σώσαι, Quam oblatam occaſionem rei bene gerendæ ſi quis ſponte velut hoſtibus prodita cauſa, omiſerit, non, quicquid tentarit poſtea, queat conſeruare. Quæ & à doctiſſimo Budæo annotata, ſed ita tamen vt animaduerſione & cultura non parua indigerent.

Οὐδ᾽ ἀρχῶν, nequaquam, vt Latinis nec vtique, & neutiquam, Terent. μισθωτὸς, μηδ᾽ ὅλως, ſiue μηδ᾽ ὅλως. Nam ἀρχῶν ὑπόπτωτος ποιητὴς ponitur pro planè, prorſus, πάμπαν, παντελῶς. Pauſanias in Bœoticis, Οἱ μὲν οὐδ᾽ ἀρχῶν ἀπηγεῖτο νικῆσαι, planè non legebant cadauera ad ſepulturam. Politianus tamen malè tranſtulit, non initio. Herodotus. in Erato, Εἰς ἀρχῶν μὲ ἦλαυνον, ſiquidem omnino non accepi. Et pro οὐδ᾽ ἀρχῶν, dicitur οὐδαμῶς. Vide Ioannis cap. 8.

Οὐδὲ γὰ τωῦ τοι, nec enim nunc quidem, Xenophon octauo, Pædiæ.

Οὐ ᾽ δ᾽, nec verò, apud Bud. in Epiſt. priorib. id eſt, ac neque etiam.

Οὐδὲ δὲ, pro οὐδὲ εἰ, οὐδ᾽ ἔστι οὐδεὶς, &c. nullus eſt, Plutarch. in Lycurgo. Οὐδὲ ἕν᾽, i. οὐδέν.

Οὐδὲ ἕν᾽ πω, nuſquam amplius.

Οὐ ᾽ μὲν, Idem quod οὔτε μὲν, οὐκ᾽ τι, neque verò, nec tamen, nec verò, nec ſanè, Cicero pro vnica negatione cum Subiunctiuo. Sophocl. in Aiace, Θῆ οὐδὲ νιν σὺ μὲ πεφῦτ᾽ ἰδὴ πόλας, ſed neque nunc te præſentem videbit. Plato Epiſtol. 7. οὐκεινὸ ἐμόντε φῶ αὐτῷ δεῖ σὺμβεβηκέναι, δέδ᾽ μὰ πόντ᾽ γίνεται, neque vnquam erit.

Οὐδ᾽ ὅπως τι οὖ, nullo pacto, nullo modo, prorſus.

Οὐδ᾽ ὅσον, ὡς ἐλάχιστον, neque minimum, id eſt, nihil, Scholpol. libro 2. οὐδ᾽ ὅσον, ne tantillum quidem. ἀσκηπιὸς ποιητὴς in Epigram.

Οὐδ᾽ ὁπουδ᾽ ὅτιος, nihil ſani, nihil recti, nihil boni.

Οὐδ᾽ οὐ οὐ γίνεται, neque fiat, Matth. 24. vt ſit abominantis. quam ſolent Euangeliſtæ huiuſmodi verbis aburi prouto, i. neque fiet. Sic οὐδ᾽ οὐ μὴ, pro οὐδ᾽ ἀὶ ποσῖιτ Syneſius, Οὐδ᾽ μὰ ποτε κατορύσεται τὰ πυφκάτος, οὐδ᾽ ἀὶ μὴ σβέσειε τὸν ἀπιθῆ ὄμβρος φωτὸ. vbi negatio παρέλκει.

Οὐδ᾽ οὖ τω ἡμικὸς, ne ſic quidem malè, prouerbium. Vide Bl. in Annot. in Epiſt.

Οὐδὲ πολλῷ δεῖ, multum abeſt, nequaquam, Demoſthenitico enim eſt ac ſi negationem abſtulerit, vt pro Cteſiphonte οὐδὲ γὰ πῆ δῆλον ἐγὼ τοῖς λοιπομοῖς φαίνεται, πολλοῦ γὰ δεῖ, vide οὐ ὀλίγου δεῖ.

Οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἑνὸς, à nullo.

Οὐδεὶς pro οὐδὲν, Ariſtoph. in Pluto, ὡκ ἀὶν οὐδείς.

Οὐδέτερος, olo, teria, vide Οὐδέις.

Οὐδεὶς, nullus, nullius pretij, Demoſ. ὡς οὐδεὶς τῶ ἐξ ἡμῶν ἐστὶ quis alienuenis, Plato in Epiſt. ὡς οὐδεὶς ἀλλῆ, Ariſtoph. pro ſi quis alius. δεῖν σὺ τῶ προ ἀφεῖναι. Eſt verò οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδέν: vt μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν. Et in Genitiuo οὐδενὸς, vt μηδενός.

Οὐδεὶς λόγος τοῦτου, hic nulla opinione prędituus eſt, nullo vero habetur.

Οὐδεὶς ἀφάτος, nemo vnquam.

Οὐδεὶς ὅστις, nullus. οὐδεὶς ὅστις οὐ σωπήσει, nemo non annuet. Lucian. Dicitur & pro eo οὐδεὶς ὁστισοῦν. Demoſt. ἐξὸν ἀν οὐδενὶ οὐδὲν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι οὐ ἀφόρητον, Quarum rerũ gratia nullum non certamen maiores noſtri ſuſceperunt.

Οὐδεὶς ὁστισοῦν, nullus, Plato. dicitur & οὐδ᾽ ὁστισοῦν, & οὐδ᾽ ὁστισοῦν.

Οὐδεὶνωῦν, non quidem.

Οὐδεμία, nulla in parte, Genit.

Οὐδεὶ μὲν, ſed nec, neque verò, nec tamen, nec vero.

Οὐ δενία ἀφία, incerta cauſa, Gaza. vide Οὐδεὶς.

Οὐδεμία μηχανὴ μὰ, nullo pacto fieri poteſt quin, nihil eſt quin. Lucian. Τὸ γὰ ὕπερον ἀφθεγκτὸν οὐδεμία γενὰ μὰ ἐκ ἀμελῶτερον ἀνδρὶ κάνῃ, τῆς μεμέλῃς ὄντας τῆς χρείας. Illo pacto fieri poteſt quin alter oculus obtuſius videritt.

Οὐδεὶς, ος, ον, nullum, nihil. Accipitur pro οὐ. ſicut nihil Lucas. Gregorius. Δεῖ δὲ πᾶσαν τὴν κατὰ γνῶσιν οὐδὲν ὑβρὶ τὸ ἔσπτο ὑπομένον ἡμῖν πλὺς εἶναι ἐσῆτ ἀποδεικνύειν, cùm nihil ad rem pertinet. Cicero. Ἐπὶ ἔργου ὄντ᾽ θ᾽ πεπεῖσθαι, cùm nihil ad rem pertinet. Cicero. Tuſcul. Sed nihil te interpellabo. οὐδὲν ὑμεῖς ἐ μὲ ἀδικεῖτε, nihil vobis nocebit, Lucæ cap. 10. ἐν ᾧ οὐδὲν ἰαμᾶς, nulla medicina. οὐδὲν ὅπου σωθῆναι ἐσῆ, παῖ σωθῆναι, Thucydid. οὐδὲν ὀλίγον ἔργ κεκτασθήσαντες, nulla in re tenuiter affuti, Thucydid. ἐσῆ, οὐ παντὸ ἀφέξομαι μεγάλου κεκτασθήσαντες. οὐδὲν εἶμι, nihil impro uerbialiter, Erasm. in Prouerb. οὐδὲν ὄζῃ τὸ πᾶ μυῖ, Aristophani, id eſt, οὐδὲν ἧκ πολυδύσωσῖ, οὐδ᾽ ἔστι ὅτου. nec vnquam. Idem ex Cic. de Senect. οὐδ᾽ ἔστι ὅτε χρεῖς τοῦτο ἀποδίδωσι, nunquam fine fœnore reddit. οὐδὲν ὅτε, ὡς, &c. nihil non, Thucyd. ὃ οὐδὲν ἐπ. μὴ, nullum non. εἰς οὐδὲν γίνεται, ad nihilum redigitur, &c. Actor. Apoſtol. πᾶ᾽ οὐδὲν πόσμαι, nihili facio, μανθάνω πᾶσι γίνεται in verbo πᾶ᾽ οὐδὲν ἄλλου ὑπακούειν, quod Cicero dixit opitus facturum eſt nihil, quàm vt ille occideretur. οὐδὲν ὑπὸ ἡγοῦσθαι, pro nihilo duci bant. οὐδὲν ἀδίκημα, cauſa. οὐδὲν ἀδίκ ἐκ ἀπιὸς, Soph. οὐδὲν geminatum vbi tamen negat, Naz. in Iu.

Οὐδὲν ἀὶ ἐξαπατῶμεν, ὡκ ἀὶν, negarunt. οὐδὲν ἀὶν cum Subiunct. Arist. h. & Cum Optat. Idem.

Οὐδὲν ἀπὸ τοῦτου dicunt Attici pro ὡκ ἀσκεπὲς, non absurdum in alienum ab honeſtis moribus, vide Aπό. Οὐδὲν φορὲς ἐσῆν, τὸ ὡς ἔτυχεν, vide in Adagiis nihil ad Bacchum, i. οὐδὲν φορὲς τὸ ἀνυσον, nihil ad rem. Οὐδὲν σφαιμῶ σοῦ Attice dicitur οὐδὲν ἐ δὲ φορτίζει σοῦ, nulla mihi tui ratio & cura, vide Περτιμῶ.

Οὐδὲν διάφερει, nihil refert.

Οὐδὲν ἑρῶν, nullius vſus, nihil opus.

Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ᾽ ἢ, tantùm non, propemodum.

Οὐδὲν ὑ λαθεῖ, &c

Οὐδὲν ἧττον, nihilominus. Xenop. Suid. αἰτῆ τῶ ὑμεῖς, ἡ ἔσει.

Οὐδὲν μᾶλλον, pro non vel nequaquam vſurpant Attici. Thucid. lib. 2. ἀφ᾽ ἧς ἐσβολὴ ἐς τὴν ἀττικὴν πολοπονησίων οὐδὲν μᾶλλον σὺ ναμεῖς ἀπεστασαν, pro ὡκ ἀπεῖς ασαν. οὐδὲν μᾶλλον μετὰ ἔλασσον οὐδὲ πολὺ, &c. nihilo magis mutantur, quàm, &c. Ariſtot. l. 5. Polit. cap. 17. Οὐδὲν μᾶλλον phraſis etiam fuit Scepticorũ vtebantur ἐν τῇ ἐποχῇ & in aſſentionis retentione, cùm ſiacabant nihil ſe magis ἀν hanc quàm in illam partem inclare. Sextus Empiricus ἐν τοῖς σκεπτικοῖς, Οὐδὲν μᾶλλον, inquit, γον οὐ διαζεῖ ἀμφοτέρους ἀφ᾽ ἑν πάντας ὑπάρχειν αὐτοῦ ἀλαθῆ, ἢ ψεῦδος, ἀλλὰ τῷ φαινόμενον αὐτοῖς οὐδὲν μᾶλλον εἶναι ἢ μὴ τοῦτο. Similis ac formula loquendi quam & vſurpabant. Οὐδὲν ἐξίζει. Idem γὰ ἐξίζειν τῷ νομιζομένῳ συχὶ τὸ ἀπλῶς λέγειν τι, ἀλλ᾽ ἐκ τῷ ἀφεῖσθαι ἀλλου πρὸς

μ ἐμαῦ μ̓ συγκλᾶσθαι. Cùm igitur dicit Scepticus οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι, nihil esse nihil definio, hoc dicit, ἐγὼ δ̓ ἔτι πάντα τὰ τοιαῦτα πιθανὰ ἡγοῦμαι, ita nunc affectus, vt nihil horum quæ quærantur dogmaris loco habeam. Ἀναιρῶν δ̓ ἡμᾶς σκεπτικοὶ καὶ αὐτοὶ τὸν οὐδὲν μᾶλλον ὁρίζειν φαντὸν. μᾶλλον δὲ ὑφ̓ ἑαυτῶν ἀναιροῦνται, ἀφ̓ ἑαυτῶν ἀναιροῦνται. ἡ γὰρ παντὸς ἀφῃρημένη κρίσις αὐτὴ σεαυτὴν τῶν ἐπιτηδείων, ἢ ὑπὸ τοῦ λέγειν ἰσοσθενιζόντων, ἀγνωσία τῶν αἱρετέων ὑπάρχει. Sed nihil vetat nam εἶναι αὐτὸ τὸ καλὸν vsurpari diximus. Denique Menedemus, οὐδὲν ὄφελος εἶναι τὸ τέλος. Gregor. Οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι τὸ ἀφορίζειν τὸ λόγῳ ἀκριβῶς ἀφίημαι, nihil impendit magnopere. Aduersus Aristoph. Ἀλλ᾽ οὐδὲν ὑγιὲς ἐστὶν. Vide ὑγιὲς.

Οὐδὲ πω, nihil, nullum, vide οὐδεὶς ὁ πω.

Οὐδὲ πω, nihil quicquam.

Οὐδ᾽ ἑνὸς, nullus est vsus, nihil prodest. οὐδὲν δεῖ ἐμοὶ τοιούτου ἀφελήματος, hoc iam nihil ad me pertinet. Verba sunt quibus significant se nolle iam pacto vel contractu teneri. Οὐδὲν πλέον, pro Πλέον.

Οὐδ᾽ ὁκτώμεθα, nihil est incommodi & molesti. vide Πεῖγμα.

Οὐδ᾽ ὁπόσῳ, non magis, nihilo magis, κἀπὶ τῶν ἀδικημάτων. Xenoph. πολλαχοῦ μὲν μὴ λανθάνειν σε Σωκράτη, ὑμᾶς δὲ οὐδὲν τι μᾶλλον εἰ μὴ ὑμεῖς αὐτοὶ ἐν παιδίοις καὶ πανδήμοις, non hercle magis quàm. Rursus, πῶν δὲ τοῦτο, οὐδὲν τι μᾶλλον θόρυβόν γε ἡμῖν παρέξει. Apud Euripidem in Hecuba pro οὐδαμῶς.

Οὐδ᾽ ὁ χαλεπὸς ἀφῃρημένος ὀδόντων μύ, Xenop. rem haud quaquam debilem flagitas.

Οὐδ᾽ ὁ πρὸ οὐδαμοῦ ἐν συλλήβδην. Sophocl. οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ, τοῦ μηδὲν αὐτὸν εἶναι πρὸ οὐδαμοῦ, quum nihil sis, pro eo qui nihil est, interessisti, i. pro nihilo.

Οὐδ᾽ ἁπαξ, interitus, ἀπωλεθρία, vilitas, ἀτιμία.

Οὐδ᾽ ἑνὸς, nulli. Plato Epistol. 7. οὐδένες πώποτ᾽ ἐπόησαν μᾶλλον ἢ ἐμέ, &c. Itẽ ἑνὸς, nihili homines, contempti, qui ἀζημίωσε dicuntur à Sophocl. βαθεῖαν εἶδ᾽ οὐδένας, barbaros nullius pretij, perditos. Eipid.

Οὐδ᾽ ὁτῳοῦν, nullius pretij & momenti: ἀφ᾽ οὗ, curare. vnde ὀλιγωρῶ, negligere. οὐδενὸς ἄσσον, quæ ne vno quidem horæ momento durabant: sic Valla. Οὐδενὸς ὦμαι, id est, οὐδένας ὑφίσταμαι ἢ ἡδέως ἄξιος, δοκῶ δ᾽ ἢ φρονῶ: sic Interpres Homeri Iliad. 3. τί χρὰ μυκᾶσθαι πρὸ Ἀλεξάνδρου, οὐδενὸς ὦμαι, τά σ᾽ ἐμοὶ πολεμήσειν, muri quorum nulla habenda ratio & cura, arenabiles.

Οὐδ᾽ ὁ, ad nihilum redigo.

Οὐδ᾽ ὁτα, nihil dum.

Οὐδ᾽ ὁτε, penè nihil.

Οὐδ᾽ ὁτε, neque, οὐδέ.

Οὐδ᾽ ὁτῳ, nondum, Apollon. Rhod. Οὐδήτω ἐπὶ apud Hesych. οὐδέπω.

Οὐδ᾽ ὁτῳ, neque illum, Hesych.

Οὐδ᾽ ὁπῃ, nullo modo, Hom. Iliad. οὐδέτη δύνῃ, ὧν ἔφυν.

Οὐδ᾽ ὁπόλλ᾽ ὁῦ, apud Demosth. οὐδὲ ἄζημ᾽ ἐν, significat multùm abest, quàm, vt πολλοῦ μ̓ ἐγὼ ἀξίους, vide Ο ὐδ᾽ ὀλίγου ὁῦ.

Οὐδ᾽ ὁτ᾽, nunquam. ἀεὶ οὐδέποτ᾽, vt antea nunquam, Xenoph. Οὐδέποτε differimen temporis. Gaza lib. 4. Gramm. οὐδέποτ᾽, nunquam posthac, in futurum. Laert. affirmando posuit.

Οὐδ᾽ ὁπω χρὴ πίμνειν, ne hactenus quidem, Bud. in Epistol. priorius.

Οὐδ᾽ ὁπότ᾽, neutiquam, idem quod οὐδέποτ᾽. Hoc tamen differt, quòd οὐδέποτ᾽ ἰῶ gitur tribus temporibus: οὐδέποτ᾽ verò sola Præterito. Thom. Mag. & Gaza. οὐδέποτ᾽, nunquam ante, apud Demosth. sæpius.

Οὐδ᾽ ὁτερος, ὁ, & οὐδ᾽ ὁτερος, neuter. οὐδέτερος, neutrũ. Plato 2. de Republ. ἕτερόν γε τῷ ἀγαθῷ ὁ δίκαιος, οὐδέτερος, i. ius neutrum est. Idem libro 2. οἷς τὸ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πρὸς τὸν βίον, ibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτεροι, plurali.

Οὐδ᾽ ὁτερος, neutra ex parte, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Οὐδ᾽ ὁτερος, neutro modo.

Οὐδ᾽ ὁτε, nunquam. Hom. Iliad. ἀ, ὃ δὲ δὴ οὐδέτε κεν, ἅ πως ἔτι ὄφρα, i. Capitur item pro οὐδέ. Ibidem, οὐδέ πω, τὸ μὴ ξυνιέναι, ἀμῆχ᾽ ἀνιᾶ.

Οὐδ᾽ ὁπω, non dicitur, Phrynich.

Οὐδ᾽ ὁπου, nunquid, ἆρα γε, num fortè, num tandem in interrogatione. Xenoph. οὐδ᾽ ὁπου γ᾽ οὐ τῷ τοιούτων οἱ χρεπτώκοντες νομίζουσι κρατεῖν ἢ ἀδικεῖν. Plato pro neutiquam. lib. 1. de Repub. οὐ πού γε ὑμᾶς τὸ πιμπράναι, arti pastorali nihil vtique aliud præ est. Aristoph. in Ranis. Τίσῃ δ᾽ ἔτι. οὐ δ᾽ ἔστ᾽ ἐμὶ ἀφειλέσθαι δικαίως Ἀθηναίους αὐτούς; Interp. ἀπὶ τοῦ ὄντως δικαίως, ἢ τὸ οὐ φήσεις, συγκατάθεσιν ostendit.

Οὐδ᾽ ὁπω, nequaquam, minimè: negantis est in responsione, Xenophon.

Οὐδ᾽ ὁΐζω: vnde ἀφοσυδ᾽ ὁΐζω, i. humi allido, Plutarc.

Οὐδ᾽ ὁπωτός, pro εὐπρόσωπος, nullius pretij.

Οὐδ᾽ ὁλίγου ὁῦ, non parùm abest, id est, πολλοῦ γε δεῖ, multùm abest, longè abest, quod & ab eo plurimùm abest dicit Cicero, multùm interest, non parùm est discriminis: pro eóque dicitur Attice geminata negatione οὐκ ὀλίγου δεῖ: redundat enim οὐκ. Demosth. οὐκ ὀλίγου δεῖ τοῦτο ἐκείνου ἐστὶν ἐν ἑκάστῳ τῶν πεπραγμένων ἐπιδεῖξαι, οὐ δ᾽ ὀλίγου δεῖ, Neque verò par est delictum vtrum principi ne an vobis rerum gerendarum cripiatur occasio, ab eo multùm abest: velin vtroque non parùm multum est discrimen, neque parùm inter hoc & illud interest discriminis. Idem in eodem, Οὐ γὰρ ταὐτὰ αἰνεῖ ἐκεῖνος γέγονε, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim illorum loco hæc nobis obtigerũt, ab eo multùm abest. Vide Πολλοῦ γε δεῖ: alibi fuo loco: pro quo Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ etiam ponitur superfluæ negationis. Idem Demosth. in eadem Orat. Οὐ γὰρ εἰ φαύλως χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ καιρὰ πολλάκις αἰσχύνεσθε, ᾗ τὰ πεφῃρημένα ἐξὸν φαῦλα, ἢ πάλιν αὖ ἐξὸν τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Neque enim quòd vos sæpe hominum aspernabilium opera vti soleatis in Rep. Ideò & aspernabilia ea munera quæ ab exteris vrbi commissa sunt: ab eo multùm abest.

Οὐδ᾽ ὁλίγος, haud quaquam, οὐδ᾽ ἀχλύς.

Οὐδ᾽ ὁπνος, impium, nefarium, vt οὐχ ὅσιον, αἰόσιον, apud Demosth. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ᾽ οὐδ᾽ ὅσια.

Οὐδ᾽ ὁθ, ος, τὸ, limen, pauimentum, solum. οὐδὸς, ὁ, ἰδιάζει, τῇ γῇ. Apollon. 2. οὐδὸν πίσσῃ, cecidit in terram.

Οὐδ᾽ ὁς, οὐ, ὁ, ἄδος ᾠ, solum, limen, βάθμὸς, βατήρ, φλιά. Iliad. 3. ἕζετο πὰρ πρεσβὺ τὸν πύλας ἐν χαλκείῳ οὐδεῖ, ἡ, εἰσοδὸς. Ho. Odyss. ἐ. ἀθέμιστα ἔοικε δικαίῳ ἔμεν γήεϊ ὃς ἂν τὸν γήεϊ. Idem ibidem, ὃν κατέλεσσεν ἰὼν ὀδὸν γήεϊ ὃς ἂν, ὃν senectutis limine. Plato 1. de Republ. ἐνταῦθα εἴ τις ἐλαύνει, ἃ δὴ ὀδὸν γήεϊ ὃς ἂν φασὶν εἶναι πόντου. vbi Socrates cum Cephalo admodum sene colloquitur. Phocylides, μήχρι γήεϊ ὃς ἂν ᾖς. γήεϊ ὃς ἂν ᾖς, vt est apud eundẽ. ἐπὶ τὸν οὐδὸν γήρως, circa senectutis limen, Lucian. Vide in Proverb. Limen senectæ apud Erasmum. τὸ οὐδὸν ὑπερβαίνειν, supergredi pauimentum. Plutar. in Romulo. ὑπὲρ οὐδὸν εἶσιν τοῦ, Hom. Odyss. i. limen superauit & est egressus. Οὐδὸς ἐς κεφάλην, Suid. angiportus, ἀ στενὴ ὁδός.

Οὐδ᾽ ὁπωσοῦν, nequaquam, nihil prorsus, οὐδὲ τὸ σωζόμενον, ὑμᾶς ἔστιν οὐδ᾽ ὁπωσοῦν, nihil exellẽs habet. Dioscor. ἐφῇς ἢ οὐ οὐδ᾽ ὁπωσοῦν, ad nullum, Dem. Item οὐδ᾽ ὁπωσοῦν, nequaquam, nullo modo, aduerbialiter, Idem. διαφέρειν οὐδ᾽ ὁπωσοῦν ne tantillum quidem differre, Plato.

Οὐδ᾽ ὁρία, hydria, Atticæ metretæ dimidium. Hesyc.

Οὐδ᾽ ὁστινος, pro ὁτῳοῦν, Quintil. lib. 1. cap. 6.

Οὐδ᾽ ὁς, Suid. οὐδαμοῦ ὁ ἦ.

Οὐδ᾽ ὁαρ, ατος, τὸ, vber, fumen, aruina, pinguedo ſoli, mamma. Odyſ. ι, οὐδατα γὰ σφιγγόμενοῖν, vbera distendebantur. Herodotus in Melpom. πᾶς ἐπίλεος τὸ πίμπλαται φυσιοῦμένος τῷ ὕσεϊ, ᾗ τὸ οὐδαρ κατὲδυνε, vber demittì: Sic Maro, Armentalis aquæ mammis. Vnde translatè οὐδαρ ἀρούρης, vbertas telluris, ager fecratitate insignis, ἢ οὖ κατ᾽ ὀυς γῆ. Homerus Iliados ι, Εἰδίκαν ἀβρὸν ἀκαλὴν Ἀχαιικὸν οὐδαρ ἀρούρης, Interpr. τὸ γονιμώτατον καὶ κρείττονα τῆς γῆς. Sic Cæsar Vopiſcus apud Varronem de Reruſt. libro 1. capite 7. campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumeu, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam. Cicero de Senectut. Iam hortum ipſi agricolæ ſuccidiam alteram appellant. vbi ineptè Nonius ſucceſſionem neceſſariam expoſuit. ſufficiebat enim à ſuccidia carnariorum tranſlatum eſſe dicere, vt οὖδαρ Græcisid quod reſpexiſſe videtur Virgil. quum inquit, Terra antiqua, potens armis, atque vbere glebæ. ὕπαρ etiam dicitur, vt notat Apollon. Interpres.

Οὐδ᾽ ὁτερος, neuter.

Οὐδ᾽ ὁλος, Æolicè pro οὐδείς, nullus. Ariſtot. 1. Oeon. οὐδεὶς δύναται ἑαυτῷ οὐδὲν ὠφελῆσαι ἢ τῷ ὁλίγου, nemo perinde aliena vt ſua curat. οὐδεὶ, nulli. Idem in Politic. οὐδεὶς non dicitur ab Atticis, ſed οὐδένι, Phrynic.

Οὐδ᾽ ὲν, nihil, Phalaris in Epiſt. & Gaza. Aliquando prouerbialiter dicitur, Eraſ. in Adag.

Οὐδ᾽ ὲνεια, ας, ἡ, vanitas. ἡ ἀδύνατος, imbecillitas: & adiectiuè, μανιώδης, βλιτικὸς.

Οὐ᾽ ὲλως, non tamen, non omnino, nequaquam, Apoll. Rhod. & Hom. Iliad. ν, Οὐ᾽ ὲλως ἔκπαγλα πόνῳ μετίεται Ζεὺς ἐκτελέσαι. i. ὁλοσχερῶς. Alij Οὐ᾽ ὲλως diſiunctim.

Οὐ᾽ ὴγον, vingum, ſic Ægyptij quandam plantam vocãt teſte Theophr. lib. 1. hiſt. plantar. cap. 2. & lib. 4. cap. 6. de cauſ. plant. οὐ᾽ ὴνον legitur ibidem & οὔτον pro eodem. Plinius habet oetum lib. 21. cap. 15. Depingit Theſtetus in Amer. napi maximi magnitudine, ſoliis maluæ abſque ſemine. corrupta voce vocãt hodie Indi Hetich. Eius duæ ſpecies vna radice alba: altera cotonei colore: deſcribit idem Theophr. hiſtor. libro 1. cap. 11. cuius verba Plinius non ſatis fideliter expoſuit: Heſychius

οὐδὲν ἧττον κακοῦ μᾶλλον ἢ ἀγαθὸν ἐστὶν. in eo tamen scripturn ὡσὲ & ὡς τὸν mendose.

Οὐόλκιος πόπλιος, Vicus Publius Romæ fanum dicebatur, vbi Publicolæ domus structa est, Plutar. in Public.

Οὐολόσκια, ἱμάτια ἐκ τριχῶν, Idem ibidem, vindicta, i. manumissio, à Vindicio manumisso à Valerio Publicola.

Οὐ, pro ὁ ὡς, Sophocl. ὦ κ τὸν βαρβάρου μητρὸς γεγῶτα.

Οὐκ, non: idem est quod ν, sed κ addimus in contextu orationis sequente vocali, quæ si aspiratur, vertit κ in χ. Accipitur & pro nonne? annon? sicut de ν dictum est. Οὐκ συνῆσθα; positum vt ἆκουε; Lucianus, Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ὁ ἀμαθὴς ὄνος Τίμωνι ἀνθρώπε ἀγαθῷ οἱ θεοί; Sic apud Plautum non pro nonne, Nonne ego nunc ſto ante ædes noſtras? nõ mihi eſt laterna in manu? Non loquor? non vigilo? &c. Οὐκ pro μὴ in prohibitione: Iſocr. ad Nicocl. νόμιζε τελέως διὰ μισοπονηρίαν ὡς ἐπὶ σπουδὴν ὁρμᾶσθαι μὴ φθόνῳ ἀζήτει, ἀλλ᾽ ὡς &c. ὡς οὐ διηγήσας, pro ὡς διηγησεις, Ariſtoph. ὡς οὐ φθονεῖς, &c. in Interrogatione, Idem.

Οὐκ, δίλογον, non eſt dubium.

Οὐκἆμα, nullo modo.

Οὐκ οὖ δὴ ἐδήμευέ κε, nequaquam.

Οὐκ οὐ ποτε φίλιον, non arbitrabar, Xenoph. ὡς οὐκ ἂν ὄλκαδα, οὐδὲ ποτ᾽ ἂν ὑπὸ ταπτικὴ σοφίᾳ. ὡς οὐ φαιδίμου νόθου λόγου βροτόν.

Οὐκ αἰσ, minimè, ὡς οὐ δή.

Οὐκ ἀξιῶ, indignum censeo. Demoſt. οὐ μὲς ἂ ἐρασθῆναι συμεκβλεπτ, ὡς ἀξιῶ τὰ μὲ δ᾽ ἐνενὰ ἐν ἀβροδίᾳ ἔχ᾽ν. verba ſunt ducis milites confirmantis. Suid. ὡς ἀξίων νομίζομεν ὑπομαμένειν.

Οὐκ ἀστεικὸν, non abſurdum. ὡς ἀπὸ τρόπου νῦν ἀστοπον.

Οὐκ ἄσφ, Plato Legib. vbi tamen ὡς ἄσφ, in Aldino, in ſcriptis autem manu ὡς ἄσφ, ſignificat tamen an nõ in vltimo loco. Beſſario autem. legit ibidem ὡς ἄσφ, i. nonne.

Οὐκ εἰς ἐμαυτὸν, non multò poſt.

Οὐκἔτ᾽ ἐγ᾽ ὅτα, in nullo. Demoſt. ὡς ἔτ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ τῷ πεφοργυῖῶν μόνῳ ἐγὼ ἠγάνακτησα. Οὐκ ἔστι οἱ πεις, nulli. Plato in Minoe, ὡς ἔστι οἱ τινες ἀπεχθησαι συμποσίοις.

Οὐκ ἔθι ὅπου, nulibi, nuſpiam.

Οὐκ ἔθι ὅπως, vel ἐκ ἔστ᾽ ὅπως, nequaquam, nullo modo, ὡς ἔθι ὅπως σὺγ αὐτὸς ὑγιάνεις, nullo modo ſanus es. ὡς ἔθι ὅπως ὡς εἶ, fieri non poteſt quin ſis. ὡς ἔθι ὅπως ὡς ἔχετε ὧν τὰ χρήματα, nõ eſt quin habeatis meas pecunias, certè vos habetis pecunam meam. ὡς ἔθι ὅπως ν πίμερον πλέονα φορέσας, &c. nõ eſt quin per cipiat, omnino percipiet. ὡς ἔθι ὅπως ὡς αὖ ἀμαθέως ὁρωμεν, Bud. in Epiſt. prior. vbi duæ negationes affirmant. ὡς ἔθι ὅπως ἰωσαπόθη αὖ μοι τὸ εἰκὸς τε σημεῖον, εἰ ὡς τὸ ἐμὸν ἐγὼ ἀγαθὸν ἀφεξήγ. Pla. in Apolog. haud dubiè mihi obſtitiſſet illud aſſuetũ ſignum, niſi quid boni fuiſſem facturus.

Οὐκ ἔστιν ὅτως καθύπνου, non eſt qui prohibeat, Thucyd. ὡς ἔστιν οἱ τινες, nulli.

Οὐκ ἔστ᾽ ὅτε, nunquam.

Οὐκ ἔστι ὅτῳ, nihil.

Οὐκἔτι, non item, non iam, non amplius, nondum, non adhuc, nihil prætera, non tamen, non quoque, nequaquam. ὡκ᾽ τι ν μὴ βλήσεις, nec amplius inuenies cap. 18. Apocal. οὐ ἐκέτι, vel vltcriùs. ἐκέτι, citra diſcrimen temporum ponitur, Gaza lib. 4. Gr. Matth. c. 22. οὐδὲ ἐκέτολμησέ τις ἀπ᾽ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν ἐκέτι. vbi non plus valet quàm ὅτι.

Οὐκ ἐφετὸ ποιήσειν, negatur ſe facturum.

Οὐχ ἥκα ὅπως βοηθῶ, neſcio quo modo ſuccurram, Plato 2. de Repub

Οὐκ ἥκιστα, non minimè, non in poſtremis, præcipuè, maximè. τῦ verò. Herodot. οὐ δ᾽ ἥκιστα γε ὧν ἥκιστα ἀχθόμενος, cùm aliorum, tum verò Acheloi.

Οὐκ ἰῶ βουλεύσθαι ἀμ ταῦτα, conditio hæc non mihi placebat. Xenoph. in 4. Ἑλληνικῶν. Τί οὖν ἔφη, ν᾽ πιῶσθαι; εἰ ν᾽ ἐκέτι βουλοίμεθα ταῦτ᾽ ἰῶ. Quin igitur ſciſcitaris an hæc illi conditio placeat: Sic Tacitus locutus eſt, lib. 1. vt bellum quibuſque inuitis aut volentibus erat. Et in vita Agricolæ, Quibus bellum volentibus erat. Idem Xenophon in 5. ἰὼν ἴῳ ν τῷ Ἀγησιλάῳ ἀκροᾶσθαι ταῦτα, Hæc non inuito nec dolente Ageſilao ſiebant 4. παρὸ ὅτα ὑμᾶς ὡς ἀκροᾶσθαι οὐ᾽ ἐθέλοντας, ſi quis veſtrùm ire non gratulere tur. In Phædone, εἰ σοι ἀνάγκη ἦν ἀκροᾶσθαι ἰῶ. Antiph. ἐκὸ ὑμᾶς ἀκροᾶσθαι ἰῶ, Si hoc vobis gratum eſt. Illiad. ἐ, εἰκοὶ ἦ κεν ἀκούσῃσι ἐθέν.

Οὐκ ὀΐομαι, Thucyd. lib. 6. οὐ εἰ μὰ τὸ ἀλλ᾽ ὃ ἐθέλω ἰῶ, ὥσπερ ὡκ οἴομαι, i. quòd ſi nihil horum verum fuerit, prout ego ſuſpicor: Valla & rectè, nam ὥσπερ ὡκ οἴομαι, ſup. ἀλλ᾽ ὡς ἐγὼ.

Οὐκέτι pro οὐχὶ, haudquaquam. Homer. Iliad. β, νῆ᾽ ἐγὼ ἰῶν, pro ν᾽ ἐγὼ ν᾽ ἐθέλω.

Οὐκοῦν circunflexum, igitur, quin, quin igitur, atqui, nimirum, proinde. Sophocles in Aiace, ὡκοῦν γάλως ἡδίονος ἐς ἐχθροὶς γελᾶν, Plato 2. de Republ. eam particulam ſubiicit hypophoræ, ὁπῇ δ᾽ ἂν θεὸς ἐθέλῃ ἄγειν ἕκαστα; ἐκοῦν εἰ ἐθῶ ὧν ἐσὸν, ἡμῖν ν μεκτέον τοῦλακεδαίου. ὡκοῦν κρανῶ, rectè quidem, Idem de Legibus. Si ſignificat etiam profectò & enimuero. Xenophon, Οὐκοῦν ἔγ᾽ τοῦτ᾽ ἂ ἀλήθει Ἀθήναιοι, Sæpe interrogatiuè accipitur, & ſignificat nempe vel ſcilicet. Plato, ὡκοῦν ἀγαθὸς ὅγε θεὸς τῷ, ὃ λοιπὸν ἐκεῖνο ἐκα, nempe Deus reuera bonus eſt, ſicque nobis credendum? nonne Deus, &c. ὡκοῦν χρήσιμά γε ἀλήθεια, nonne fatea vtilis eſt, Xenoph.

Οὐκοῦν, penacutum, non, verùm nõ, minimè verò, nequaquam, non igitur. ὡκοῦν ἀδύνατόν γε δὴ νῦν ἔτι ἀλῆναι, Demoſthen. Ex in reſponſione pro ν: Plato, ἀλλὰ ὡ ἀφύτευτον βάσιν γ᾽ ὧν ὡκοῦν ἔγωγ᾽ ὤφη.

Οὐλαί, αἱ, apud Atticos crines, farinę, molæ, hordea. vel vt alij ſcribunt, ἀλαί, vnde ἀλοχάω, vide Οὐλή.

Οὐλακκεῖς, ῶν, ὁ, ſaccus, crumena.

Οὐλαμαφορεῖς, perniciem inferens, vel ὄλαμον, i. cohortem militarem ducens, apud Lycophr.

Οὐλαμός, οῦ, ὁ, cohors, acies quadraginta virorum, caterua, ſerta vis & robur exercitus. Euſtath. Iliad. οὐδὲν τῆς σπερμολογίας. Nicander etiam de apum examine dictionem prudit in Theriacis, Ἠνίκα μελισσῶν ἀφειδοσύστας ἀλαὸς ἔσσων. Plato, φασὶ τὸν ἀλαὸν ἐν ἵπποις συντήκεται πλῆθος ἐς τεταγμένα κρατερὰ μήνυμα.

Οὐλαὸς, ὁ, Apud Nicandrum in Alexipharmac. ἀλλ᾽ ὁ μὲν πολὺς χαίτῃσι φρυὸς ὠκάζετο ἀλαὸς ἀλαὸς: Interpres τὸν ὑγιαίνοντα tanquam valentẽ: Ego potius non falubrem, ſed denſam atque opacam vndique καθ᾽ ἀλαὰς dicitur opacus & obſcurus.

Οὐλαυφορεῖν, νεκροφορεῖν: ab οὐλαφος, id eſt, νεκρὸς, mortuus: Heſychius.

Οὐλᾶς, ἁνὸς ὁ, ὑγιὴς, vt in illo verſu, ἆλε τὸν μέγα χαίρε, ὁ δὲ τοι ἐλᾶτε δῶεν, Ho. Odyſſ.

Οὐλεῖν, valere, ſanum eſſe.

Οὐλὴ, ἡ, ὁ, cicatrix, tuber, vleus, vomica, Politianus in Pro. Aphrodiſ. vnde ὑπουλωτικὸν φάρμακον, quod cicatricem obducit, Galenus libro 2. ad Glaucon. τὰς οὐλὰς ἐξαλειφούσῃ, cicatrices delemus, Naz. in Orat. κατὰ τῦ σοφιστῦ. vide Ἀλεξάνδρου πολὺ φυσικὸν, naeuus. ἀλεν ab Ionibus dicitur ὑγιαίνειν, inquit Iouianes Gramm. vnde etiam vulnera ſanata ἀλαὲς vocam. Idem habet Ammon. adducens exemplum ex Homerico nititur offendere ἀλῶν de inflictis & fanatis pridem verbis dicit: ἀτᾶν verò, de recentibus & adhuc huantibus ἕλκη τὰ πτώσσειν.

Οὐλη, ἡ, ὁ, ἡ, mola, hordeum miſtum cum ſale. Interp. Hom. περὶ ἕλκη μὴ ἀλλὰ μεμυγμένῃ ἀς ὑπὲρ τοὺς ἱερουργοῦντας ζωὸς ν τῷ θεῷ. Hinc οὐλοθρυπτὴς, ὁ ἀλοχὰς πὰς dixit Poeta Iliad. ἀλῆ ἐ ῥώτας ἀφελάσειο.

Οὐλικὲς, idem quod ἄλιθ apud Heſych.

Οὐλίκιον, τὸ, cædes, exitium.

Οὐλὸς, ὁ, ἡ, ſaluifer, & Apollo Mileſiorũ linguaſic dictus laſi Pæanicus & integros faciens. Significat etiam perniciũm, peſtiferum. Heſiod. in ſcuto Herculis, αὐτὰρ ἐπαφρόεσσι ἐοικὼς ἀλῆ, exitioſus. Sophocl. in Aiace, ὡκόμοσα τὸν πανδαῆ, ὀλοθρίῳ.

Οὐλοδέσμης, ὁ, meſſor, manipulos ligans.

Οὐλοδόερος, ὁ, ἡ, ὁ, ex ala & peſtilitia vorans apud Euſta ex quodam Poeta.

Οὐλόδρικες, ὁ, funiculus è ſpicis demeſſis contortus, qui menti manipulos colligant. Ariſtoteles & ἀμάλλας, Euſtath.

Οὐλοθυσία, ſacrificium perfectum, τελεία θυσία.

Οὐλοθυμὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἐνεοθυμὸς, miſer, noxius. Heſych.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, & Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ, & Οὐλοκέφαλος, & Οὐλόκομος, qui criſpis eſt capillis, criſpus.

Οὐλοθρυτεῖν, molas falſas offerre vel conſpergere. vide Οὐλὴ

Οὐλοκάρηνος, criſpus. Odyſſ. τ. οὐλόθριξ, & Archilocho inuentũ poſitione τρίχων.

Οὐλομελὴς, ἡ, ſic Hippocrat. vocat τὴν ὁλόκληρον φύσιν τῆς σῴ ὧν φύσεως. id eſt, omnium membrorum perfectionem integram & abſolutam rei naturam. Οὐλομελὰς, idem quod ὁλοτελὴς. Heſych. & idem οὐλομελὴ aduerb. expon. καθόλου σῴ ὧν, quod alios accipere, dicit ὅτι τὰς ἀθρόας, ἢ ὅλων φύσεως.

Οὐλόμενος, ὁ, ἡ, perniciofus, dignus interitu, cauſa perniciei ἀπὸ τοῦ ὀλέσθαι μᾶλλον ἢ ζῆσαι, ὀλέθρου. Odyſſ. ὁ, ἡ τὸν ὀλομένης μᾶσε χαλκὸν ἀ᾽ ἔχουσιν ἀσπίσες. Apoll. lib. 1. Arg. ὀλομένης ἕνεκ᾽ ἐπιτροπὴ μᾶλλον, ἀπὸ τὸ τὰς ἀνιᾶσας καὶ συμβαίνοντας, ὀλέθρου ποιητικὰς, ἐπιτρέπειν. ὀλόμενος γάμος, dicit Heſiod.

Οὐλόνυξ, ὁ, ἡ, gingiua extima: nam intima ὄνυλον dicitur à ἀλῆ die & teneritate. ὄλον γὰ ἁπαλὸν, ὄλα, τὰ, gingiuæ, maxillæ. ὄλον ὡ μυκητῶν, ex gingiuis & naribus, Ariſtotel. lib. 3. de itur. Anim. cap. 5. τοὺς ὀὐλους φορτίζηται, gingiuis adhærent, ſam in Problem. οἱ τὰς ὀὐλους ὀδόντες, dentes in gingiuis, Alex. in Probl.

Οὐλοὸς, perniciofus, nocens, ὀλοὸς, Apol. 2. Arg.

Οὐλόφρων, ονος, perniciofus. Iliad. β, βέβασε ἰὼν ὄλε ὄνειρε, ὄλε ἀρῆς, id eſt, ὀλέθρων. Hom. Item mitis, integer, ſanus, pretioſus. Item criſpus. Homer. Iliad. το. οὐλὰ χλωσὸς loquens ait, ὄλαι δ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἀκὴν, criſpa effloreſcebat hirſuties, Interpr. τρυφερὰ, ἁπαλὰ, delicata & mollis. Athenæus 14. ſcribit, οὐλοις manipulos ex compluribus congeſtos, & fructus ipſos, ac hymnos in ea-

rem concinnatos. vide Γωλᾶν.
Ὄθων, ὁ, ὁ λίθος, torus, Ionicé. gaudent enim ὀθόνιοι Iones, teste Ioa Grammatico.
Οὐλόθριξ, ὁ, ἡ, ὁ μακρὸς τρίχωμα, crispissimum, capillitium, crines crispissimi, Hesych. lib. 7.
Οὐλόκρανος, ὁ, ὁ μακρὸς κόσμος, salubritas: item, crispitudo, Gaza libr. 5. capite Gener. Anim.
Οὐλόκρινος, ὁ, ὁ, qui crispo sunt capillo. Alex. Aphr. in Probl. οἱ οὐλόκρινες ἐν τῇ ἐγκεφαλικῇ ἕξει πολὺν φλεγμονώδη, &c.
Οὐλοκόμης, ὁ, ὁ, ὁ τὴν κόμην οὐλὴν ἔχων, crispiore pilo, Arist. lib. 5. Anim.
Οὐλομελίς, ίδος, ἡ, cicatricem obducere, Aristot. in Probl.
Οὐλόμηλον, τό, dicitur chamæleo herba viscum profundens. Nic. in Theriaca. & Dioscorid. lib. 4. cap. 82. Plin. lib. 25. Anim. Ἀνθυλλὶς δὲ καλεῖται μείζων, ἣν ἔνιοι οὐλόμηλον καλοῦσι.
Οὐλόμηλος, ὁ, ἡ, ὁ, qui est folio crispo, ὁλόφυλλος ἰρᾶσιν, crispa brassica, Theophr. lib. 7. cap. 1.
Οὐλόν, τό, vas in quod molæ iniiciuntur ad deorum primitias, Hesych.
Οὐλοπόδιον, ὁ, ὁ, ὁ τὸν πόδα οὐλὸν ἔχων.
Οὐλοποιός, ὁ, ἡ, ὁ, mola, i. hordeum sale conspersum ad sacrificandū ab Ἀθηναίοις, hordeum, & ποιῶ. Homer. Iliad. ε. ὀλοὴν ἐπὶ κεφαλὴν ἐπέλοντο, i. cumulabant. Ἐπὶ δὲ τῇ βοῒ ἀλφὶ μεμιγμένα, ἃς ἐπιχέουσι τοῖς ἱερείοις οἱ ἐπὶ τοῦτο ἐπιτηδείως ἔχοντες. Alij τὰ κριθινᾶ. i. canistra interpretantur, in quibus mola posita esset.
Οὐλοτόμος, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ τὸ οὐλὸν τέμνων, cicatricem. Οὐλοτόμος, ὁ, ἡ, ὁ, poeticè, pro ὀλυμπόνικος. Iliad. ά. Ὀλυμπόνικον δὲ βοεύσας, in certamine vulnerauit.
Οὐλοφυής, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ τὴν φύσιν οὐλὸν ἔχων, rectè valeo. vnde Apollo Οὐλοφυής, ὁ, ἡ, ὁ, vocabatur Ceres quod falciculos qui οὐλαι dicuntur rusticis gigneret Athen. lib. 14.
Οὐλοφωνία, ἡ, negationi seruit. Apud Demosthenem, Ἀλλ' ὡς ἔστιν, ὡς ἔστι τοῦτο οὐχὶ φησὶν ἀπόφασιν ἐμὲ εἶναι ἀλλὰ μεγαλοφωνίαν ἀφεστηκυῖαν τοῦ πράττειν, αὐθις δ' ὑπακούσας ἐμὲ εἶναι τὸν μεγαλόφωνον ἀφεστηκυῖαν τοῦ λέγειν.
Οὐλόφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, cum negatione habet implicitam aliquam Coniunctionem, sicut οὐ καὶ, & significat atqui, nequaquam, ἀτεμωνῶς, minimè, imò verò non. Aristophanes in Plutone. Ἐγὼ δ' οὐκοῦν ἐδῶ ὑγιὲς ὑμῖν τὸ δίκαιος, id est, nihil certè vestrum vel sanum est, id est, nemo vestrūm se rectè gerit. Lucian. Οὐκοῦν ἐγὼ, profectò ipse est, non alius. Demosthen. Οὐκοῦν ἐπὶ τὴν ἐτέραν, atqui tum nulli alij dicendi locus vacuus erat: vt nulli certè tum dicendi locum non præripiebat. Sic Paulus, οὐκοῦν πάντα γε ἀφανιζόμενα, pro ἀφανῆ & ἀφειλά, vide p. 90.
Οὐκοῦν, non.
Οὐκοῦν, non longè, vel diu.
Οὐκοῦν ὁ ἐμὸς, meus. Lascaris, ὑμὲς ὁ τερόμιος, &c. Et Plato in Epistolis, ὁ τερόμιος ἐμὲς ratio, meus sermo.
Οὐκοῦν, go igitur, certè, quidem, vtique, sanè, tandem, quocirca. Plutarch. in Galba, χαλεπὰς μὲν ἡμῖν, ὡς ἔοικε, δι' οὐκοῦν ἐδὲ σπανίας ἀποκρίσεις τὸν γαλεᾶν ἐστιν, vix & difficulter, tandem tamē tribus persuasit, vt Galbam diceret imperatorem. Ἡδέως ἐν αὐτῷ πυζόμενον, Isocrates. Sæpe verò abundat, explétque actionem, præsertim apud poetas: vt Odyss. ξ. Ἡδέως οὐκ ἄν μοι ἔπειτα. Οὐκ & δὴ in redditione apud Aristotel. sæpenumero ponitur, vt apud Latinos. Sic, & Verumtamen ad reuocationem & continuationem sententiæ. cum soleant tamen aduersatis iure vsurpari.
Οὐκοῦν, propter, διότι, ideò quòd, ὅ ἐστιν, ἔτι, quare, ἐπεσδὴ, & aspiratur Gaz. ἃ lib. 3. Aristoph. cum Genit. γράμμα ὑπνου, prudentia causa. Aliquando quoniam significat, vt Odyss. ξ. Ἀνάγκη μὲ ἔπειτα. Dicitur & ἔνεκεν, pro eodem.
Οὐκοῦν, pro ὀνομαστὶ in Epigr.
Οὐκοῦν, appello, recenseo.
Οὐκοῦν, nobilis, celebris.
Οὐκοῦν, fortasse, genus fructus, Theophr. lib. 3. histor. plant. c. 3. vide Ὀ.
Οὐκοῦν, vbi Aristophanes. τὸν πλοῦτον ὕφαρ φερόμενον ἰδὼν ἰδρυμένον, ἰδρυμένα.
Οὐκοῦν, Dianæ epitheton, ἀφ' οὗ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς πανυστάτας αὐτοῦ, Etymolog. quod partu rientium rationem & curam habeat.
Οὐκοῦν, dignus qui conteratur ac perdatur. Aristoph. pro ὁ ὑπερπόνηρος, hoc est, ὁ ὑπερβολὴν ἔχων τῆς κακοηθείας.
Οὐκοῦν, nusquam, Aduerbium in loco.
Οὐκοῦν, nunquam, οὐδέποτε.
Οὐκοῦν, haud ita pridem, Lucian.
Οὐκοῦν, nondum, de præterito & præsenti, Gaza lib. 4. ὔπω ἐνίκησα, non potes, Aristoph. Pl. ὔπω χρόνου πολλοῦ ἐπισθήκατο, nō diu est quo videbat, Euripid. Item pro nunquam, οὐδαμοῦ, Homer. Iliad. γ. ὔπω, πλὴν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι, ἀεὶ δ' ὅπω φερέτην, vt nunquam aliàs, Thucyd.
Οὐκοῦν, nullo modo.
Οὐκοῦν, cauda, membrum virile, τὸ αἰδοῖον καὶ κέρκος, sic caudam quæ falacem demeteret dixit Horat. id est, genitalia. vnde κόπτουσι & μύτουσι, & κλύουσι fucus dicitur: vbi κέρκος aculeum in cauda occultum notat. De auibus ὑπὲρ non dicitur, sed ὀπίσω μου. vide Gazam libro 2. Animalium. capite 12. Dicitur & in re militari pars phalangis, quam Latini sinistrum cornu vocant, vide in Ὀρθοφάλαγξ. Significat etiam postremam exercitus partem, teste Eustath. quæ & κερκίς, vti σῆμα prima acies hostili impressioni obiecta Homero dicitur. aliis quoque μύτων, vt nobis frons. ἀπὸ κέρκου & ἀπὸ κέρκος, vbi Μεπαδολὴν in Appēd. de voca. militar. ὁ κατὰ κέρκα, qui est à tergo, Xenoph. Item κέρκος, puppis.
Οὔρεα, Pluraliter pro ὄρος, fines. Apoll. 2. τέλεσσον ὄρεα, &c. Ionicè mutato spiritu aspero in tenuem. Item τὰ ὄρεα dicuntur ὀρμήματα, impulsus. quasi ὀρούματα ab ὀρούω.
Οὐραγία, ας, ἡ, duco extremam partem exercitus, custodio, ὐραγίζω. Neutr. absolut. huic opponitur ἀφήγησις, ἀφηγεμονεύειν, apud Polyb.
Οὐραγία, ας, ἡ, extrema pars agminis.
Οὐραγὸς, extremus.
Οὐραγός, οὐ, ὁ extremis agminis ductor, qui suis strum cornu ducit. ὐραγοὶ, subsidiarij duces, Xen. vide Ἐπίκτητος, & Ἐπέκτατος, & Λοχαγός, in Append. de voc. milit. Item ὐραγὸς, cauda. κιφαλίωνα πᾶς, καυδᾶ ἀραγοὶ ὄφιος ἀὶς πρίχας, Dioscor. lib. 4. cap. 179. de epithymo, i. flore thymi vbi Ruel. capitula tenuia & leuia, in quibus fibræ vt capillamenta: Marcel. verò, caudas capillorū modo habentia.
Οὐραμοὶ, partes superciliorum quæ ad tempora protenduntur: vt κιφαλαὶ ἠδὲ ὀφρύων, quæ nares attingunt, Pol.
Οὐρανὸς, ὁ, ὁ, ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς, ὁ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀὴρ

gnus, Aristoph. νεφελοκοκκυγία ὑπέρτατα κἀπίκροτα φωνῆς, in oblongam vocem erumpite. Ibidem, κλίβ- κεκραμένα. ὡς βρεττίων ὕδατα. Plutarch. lib. περὶ ἀκροτ. Λέβω δ᾽ αὐτὸν ἀκροτομῶν.

Ουρανοπετής, ές, ὁ, delapsus è cælo. Οὐρανοπετὴς δᾴμονες, Plutarch. ex Empedocle.

Οὐρανὸς cælum, quasi ὁρικὸς, vt ait D. Ambrosius in Hexaëmero: ab ὁρίζω, quod sit visui pertuim, & minime densum, vt est aqua & terra. Aristot. de mundo, τοῦ κόσμου τὸ διάστημα, θεοῦ οἰκητήριον, ἔσχατός τε σώματος. Philo in lib. de mundo ab ὄρος deducit, inquiens, τὸν δ᾽ ἀφ᾽ ὅρου τὸν κύκλον τόπον ὁ κοσμοπλάστης ἀρχιτέκτων, ἡθμὸν ὥσπερ ἔρροντο ἐμ φυλακτηρίοις αὐτὸν πᾶσι, καθ᾽ ἃ καὶ κρατεῖ ὁ δημιουργὸς δίκαιος. Et Aristot. de mundo, οὐρανὸν ἐτύμως κεκλῆμθαι τοῦτο τὸ ὄρατὸν πᾶν ἅπαν, cælum ab origine vocis dicimus, quasi terminū extimum supremorum corporum. οὐρανὸς & κόσμος pro eodem, Plat. in Timæo. Persæ regia tabernacula οὐρανοὶ vocant. Οὐρανὸς etiā ab Hesiodo Saturni pater dicitur, i. Cælus, vt quidam vertunt. οὐρανοῦ hymnus extat apud Orpheum. vide Οὐρανίων.

Οὐρανόστις, in cælum.

Οὐρανοσκόπος, piscis quidam apud Athen. vide Ἀγνός. sic dictus est autem piscis ille quod oculos in superna corporis parte cælū versus habeat.

Οὐρανὸς ὑπέρτατος, altissimè resplendens.

Οὐρανοφοιτᾶν, versari in cælo, ὁ οὐρανοῦ διατρίβειν, Hesych.

Οὐρανόφρων, ων, ὁ, ἡ, pius, religiosus, Cyril.

Οὐρανοφυὴς τύπος, ὁ, ἡ, cælo natus.

Οὐρανοχρώματος, τά, cælesti colore tincta.

Οὐρᾶξ, ᾶγος, vrax, auis ex tertigum genere. vragem auem vocant Athenienses, quæ dicitur τέτραξ alio nomine, Aristot.

Οὐρᾶχος, dicitur illud quod ex venis duabus rotundémque arteriis & vno neruo simul in χρεῖα fiue mulierbribus locis quauddam quasi caudam conficit: Hoc meatu qui à suprema fœtus vesicæ fundi regione per vmbilicum in cauitatem perrinet, quæ inter fecundum & tertium consistit inuoluerum. Idem in alantoidea tunicam deriuatur. Hunc solers natura excogitauit atque fabrefecit, vt fœtus vrinam longius à corpore summouereret ipsius, & ne per vesicæ cernicem vrina reddita admoraque teneræ cuti ipsam sua exulceraret acrimonia. Apud Hippocr. τοῖσι καρδίης ἐν μέσῃ τῷ ὀμφαλῷ, ἀλλ᾽ ὑγρὸς πλησίον τὸν νεφρὸν ἢ σπεῖόν ἐστιν, vbi pro mucrone cordis fumitur: Sed legendum ni fallor οὐρᾶχον.

Οὐρεὶς ἄμπνων, dea montana, Apol. Rod.

Οὐρεῖος ἀνθίμερτα, fecundo flatu, Lucian.

Οὐρεσιφοιτὰς ἄδε, ὁ, montiuaga.

Οὐρεσίφοιτος, montanus, in Epigr.

Οὐρεσίφορτος, ον, ὁ, ἡ, in montibus versans.

Οὐρεὺς, ῆος, ὁ, mulus, iumentum: pro ὀρεύς, interposito ὑ, ὡς τὸ ὄρατος & ὄρρος, τὸ ὑρρόν, pro ὑλὴ ὕλην. Homer. Iliad. ἀ, ἡμίονοι μὲν ἀρώσουσιν παχὺ νῶτον. Οὐρῆες, custodes, φύλακες.

Οὐρέω, ἤσω, τ. ησα, mingo, vrinam facio, vrinam reddo, ὁμίχω & ὀμιχέω. Neutr. Accus. οὐρέωμαι, cum vrina excernor, mingor.

Οὐρηαν, ventorum, Herodot. lib. 1. Ionicum igitur est pro ἴσων τοῦ τοιούτων pro τούτων.

Οὐρῆι, cauda, Herodot.

Οὐρηϊάρτες, οἱ, & Οὐρήϊαρτας, ᾶ, ὁ, ἡ, & ὑπουρήϊαρτας apud Polluc. in Hippiat. τὸν ὑρῆαρτα ἢ καὶ ταττόμενον ὑπ᾽ αὐτοῦ. alibi ἀρτῆρα dixit, ἢ ἀπὸ ἀρτῆρος ἐστὶ τοῦ ἀρτῆρος ἀπὸ τοῦ ἀφλῶν. ὑρῆαρτα. Aristotel. foramen quo semen & vrina exeunt. Ponitur & ὑρῆαρ pro ceruice. Οὐρηῆρ ὀρθὸν, matella, αὐλὸς, ἀσκὸς, ὑρητὴρ, Comment. Aristop. in Vesp. Suid. habet ὑρητὸν ἀσκὸν.

Οὔρησις, ὁ, Οὐρήσις, vrina. Οὔρησιν κινεῖ, vrinam ciet. Dioscor. li. 1.

Οὐρησιδρὼν, vrinam reddiurus, Aristoph.

Οὐρητὴρ, ῆρος, cerui ve ficæ canalis vrinæ, Aristot. in Probl.

Οὐρητιᾶω, misturi o, ὑρᾶσαι βέλτιον, stillicidio vrinæ laboro. Aristoph. Vesp. Αὐλὸς ἐμοὶ δὲ ὑρητιᾶσης, αὐτὸ πᾶσι τοῖς ἰατροῖς ἔοικε δεῖν τοῦ πολλοῦ, ἢ ὑρᾶσαι βελτίον, ἢ στραγγουρίας πολυτρόπους νοσήσειν.

Οὐρητικὸς, ἡ, ciens vrinam. Οὐρητικὸς πόρος, fistula vrinaria, Dioscor. lib. 2. cap. 37. πὰ ὑρητικὰ, quæ vim habent vrinæ ciendæ, Galen. lib. 2. ad Glaucon. dicuntur & διουρητικὰ. ὑρητικὸν πόσιον, piper vrinam ciens, Aristot. in Probl. Item ὑρητικὰ, qui vrinam profundit, qui frequenter mingit. ὑρητικὸς λίαν, qui supra modum mingit. Idem lib. 3. de part. Anim.

Οὐρητικὸς, ἰδὸς, ἡ, ὑρᾶσις, ἀλὼς matella, ὑρητὴρ ἀγγεῖον, Comm. Aristoph. Vesp.

Οὐρία, ας, ἡ, auis de mergorum genere. Athen. lib. ἡ δὲ λεγομένη οὐρία, ὑπὸ πολλῶν λέπτεται ὑπὸ τῶν. πᾶ ῥᾴθυμα ἢ βραδυπορώτερα ὄντα, τῷ ὑφ᾽ ὑγρὸν κεκεῖσθαι πᾶ ἢ σπεῖόν ἔχα.

Οὐρία, ας, ἡ, secundus ventus. Ὑπὸ θρίας πλεῖν, ἡ. ὑποφορεῖν, secundo vento ferri, Aristot. in Mechan. ὅταν ὑπὸ θρίας βάλωσιν διαφθαρεῖν, καὶ ὑπὸ τῶν πνεόντων ὄντας. Translatè dixit Synes. Σὺ δ᾽ ἐκ ὑπὸ θρίας πλεῖς, ἡ ζῆς ἄνδρας, ὑ πάντα δ᾽ ἡμῖν λυπεῖ. Gregor. εἰς ἄμνον βαπτίσματος. Ὑπὸ ἢ ἕλας καὶ ὑπὸ θρίας πλεῖς, φοβοῦνται τὸ ναυάγιον, dum vento secundo nauigas, time naufragium, i. εἰς πόδας ἀυλίστιος. Dicitur & pluraliter Ὑπὸ θρίαις.

Οὐρίαχος, ου, ὁ, σκαμμώνη, ferrum infixum in alteram partem hastæ, pars hastæ spiculo opposita, σφυρωτὸς ὄψις, ἐκ τοῦ ὀρεύω. Interpres Homeri in illud Iliad. ν, νεῖαι δὲ πολλαὶ ἐν δόρασι, i. ferrum præcusu datum, quod in extrema parte hastæ figitur. quasi ὀρεύς ἐστι ἰσχυρὸς ἢ quis eo pungatur. vocatur καὶ ῥοπὴ, & χρόσθη, Eustath. Iliad. 9. vide Σαμμώνη.

Οὐρεύειν, secundo vento ferri. Æschyl. πᾶν αὖτον ἀεὶ ὁ ἀμαὶ οὐρεύων, ab οὐρεὺς quod signifie. secundo vento nauigo. Interdum tonice pro ὀρεύω. cum terminus sum. νε οὐρεῖν ἐπὶ τὸν ἀπίλιν θρυάλλιν. Hinc καταουρεῖσθαι verbum ab οὐρεῖσθαι τὰ κρεῖττον. vide Ἐπουρεῖσθαι.

Οὐρεφοιτᾶν, in montibus nutrius.

Οὐρέων ων, ouium vrinum Plin. lib. 10. cap. 60. ex Aristot. & hist. lib. 6. cap. 2. vbi ἀπὸ ὄρεως ἡ κωνόπωψ dicunt quæ vbi discessus ἀπὸ ὑδρίσεως vocat. Caza oua irrita & vrina vini vocat. Idem Aristot. eius libri cap. 4. de colustrum ouis loquens, τὸ ὑ ἐπιτελεσθὲν ὑφ᾽ ὧν ἀεὶ ὁ ἐμὸν. ὧν. Plin. lib. 10. cap. 58. hunc locum transtulit & irritum ouum atq; vrinum vocat. Dicitur & ὄρεον ὠόν. hoc vero discrimiuis instituit Aristoteles inter ὄρεια ὠά, & ὑδατώδη ὠά, quod ὄρεια exanescunt, ἀεὶ τὰτε potius pariuntur, ζῳόφεια verò sine ὀχείας tempore verno. ὅτι κριῶν ὑφ᾽ ὑδῶν τὰ πτώματα galinis: venti spirante concipientibus.

Οὐρεφοίτης, ου, ὁ, ἡ, ventō ferente & obsecundante nauigare, ὁ ἔσχατος τοῦ κόσμου πόλος, ὃν ὄρος φησὶν εἶναι ὁ ἀστρονομικὸς ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος κύκλου, vt in illo exemplo, Ὃ δ᾽ ὑπὸ ἀστραὶ ὁ ἀφεπτὸς, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἀεὶ φαίνεται, ἄλλοτε ἄλλο μέρος ἀναφαίνων ἀεὶ μεσουρανῶν ὑπὸ γῆν. Alij. Οὐρεφοῖτος pro eodem ponunt. hinc ὀρεφοῖτος ναῦς. dicitur nauis quæ secundo vento & aura prospera fertur.

Οὐρέων ωόν, vide Οὐρέων.

Οὐρέων, custodia, cauere, signum.

Οὐρεῖος, ος, ὁ, ἡ, secundus, ὑπήκοος. ὁ ἀνεμος ὁ ὑποφέρων τὸ πλοῖον ἐπὶ τὸν ὁρμοῦντα τόπον, Aristophanes. Οὐρεῖος ἀήμασιν ὁ ἐπὶ τὰς νῆας ἀνέμος. Ὧν γὰρ ὅτῳ τὸν ἀνθρώπου ὁ θεὸς οὐρεῖον, i. nimirum ventus in Athenienses secundus, Thucydides. Οὐρεῖος μᾶλλον, apud Sophocl. felix cursus & prosperum. πολὺ δ᾽ οὐρεῖον ἡδονὴ ταῖς ξυνοῦσι ἐρημίᾳ ὅτι τοῦ ἀφανοῦς πλοῦς κατ᾽ ἀνεμον ἢ πᾶσιν οὐρεῖος ἐστι. Οὐρεῖος πλοῦς significat τὸν κατ᾽ ἀνεμον, & secundo ventorum. Lucianus, Οὐρεῖος πλοῦς ἡ λειοκύμων θάλασσα. Οὐρεῖος πλοῦς, cursus prospero ferri, & habere ventos secundos. Aristot. Lysistr. ὁπ᾽ τοῦ ὑδ᾽ οὐρεῖα θύειν, Cum dicit Virgilius, Ferrum facilem vento, & spirare secundi: & Aspirant aurę in no me. Rursus, aspirate canentis: sumptum, inquit Seruius, à prosperè nauigantibus, quibus dicitur ventus οὖρος spirare: cui ventus à tergo comitatur euntes, vt poeta alibi. οὐρεῖος, τες ἐπ᾽ ἀκτῆς. Sophoc. in Aiace, οἷς οὐρεῖον ἐκ θεμιστὸς, εἰς βυθὸν πεσῖν, ἢ ἀνυτὸν ἔχειν.

Οὔρεσμα, terminus, fines. Ionicè pro ὅρεσμα.

Οὐρεσβάκτης, ου, ὁ, ἡ, ἡ, matella, αὐλὸς, ἀσκὸς, ὑρητὴρ, Hesyc.

Οὐρεσβόλος, ου, ὁ, ἡ, ὑπὸ ὄρεσι βόλος, Alex. Aphrod. vefica, vrinæ receptaculum rinarius folliculus.

Οὔρεσι, ος, τὸ, vrina, lotium, οὖρος, Aristot. lib. 6. Ani. ὅθι τὸ οὖρος ὠθεῖται καὶ, tabescunt per vrinæ profluuium, Aristot. lib. 1. de generat. Animal. ὑφ᾽ οὐρου, vrinarum, Alex. Aphrod. Probl. 2. de signis vrinæ. Nicander in Theriacis, Οὖρος ἡ᾽ ἀπίνευμα, ἡ, ἀφεῖ φαίνεται. Item οὖρος, impetus, ὄρμημα, Eustath. Iliad. ἀ, Ὅσσα ἢ βίαν εἶδον κατ᾽ ἀρισθέως πελοντα, Interpr. ὁρμὴν δὲ ὅτι μᾶσι. ex poniur item terminus pro οὖρος sine ὄρος.

Οὐρόστροφος, vrinæ potores. ita vocat Fuchsius auaros & indocos medicos qui de vrinis præter Hippocratis & Galeni sentiam iudicant ex illarum inspectione turpem quęstum quæpantes.

Οὐρόστυφον, orrhopygium, cauda auis. vnde μικροὐρόστυφοι auelli cuntur, i. caudæ pusillæ gerulæ, Aristo. l. 2. Ani. vbi ait auem habere οὐρὰν sed οὐρόστυφον, i. caudam nō talem, qualis dat est quadrupedibus, sed caudam pennis conditam, Caza. Item οὐροστύφιον, cauda fœpiæ apud Aristot. vide Οὐρόστυφος.

Οὐρὸς, οῦ, ὁ, folla per quam natus in mare deducitur. Homer. Iliad. βουρὸς τ᾽ ἐξ ἐδάφους, i. τὰ φερόμενα ἢ ἐμβάματα δι᾽ ἃν ἀνῆς καθάπερ ἐκ τῶν θαλάσσων ἢ τὰς ἀγκύρας.

Οὖρος, ου, ὁ. pro οὖρος, terminus. Et licet ὄρος aspiretur, οὖρος tamen aspirationem perdit. Similiter omnia quæ à vocali aspirata incipiunt, si ὁ assumant, abiicitur aspirationem. ὁ οὖρος, i. nimbus, Valla apud Herodot. lib. 3. Item mons, moles. Accipitur etiam pro vento qui οὐρᾶι, id est, puppim sequitur: vidyssl. ὁ σήμανε δὲ τοῖς ἐν ὄπισθεν ὑπόπλοις, id est, secundum ventum, ἡμῶν οὖρον. Apollon. 2. ξεφύρου μήτε οὖρος ἄπτω, id est, flatus Zephyri: vbi tamen ξέφυρος legitur in codice manu scripto. ἐκ ἂν ἐς οὖρον κατασῶσι, quoad prosperum ventum sint nacti, Hesych. l. 2. Omiss. Dicitur enim nauis εἰ ἔσχεν κατασῶσι, quę vento obsecundāte est nacta: Et κατ᾽ ἄκρον ἀφεῖσαν, ἡ ἀκρόπρυμνα, ἡ ἄνεμος, quo vsus Phal. Ep. Οὖρον ἡ οὖρος, fines. πὰ ὀρόσπιτα, Hero. lte constet,

ode,rege,conseruatore, Iliad. 3, Νίκαρ δ' οὔτ' ἄμμιν γεφυ-
λόφιν Ἀχαιῶν, i. φύλακας. Significat etiam locum in quem sub-
duntur naues, Etym.

ορός, ὁ, ferum & idem quod ὄρφνος siue ὀρφός. Nicander de Ra-
nis loquens in Ther. βλοσυρὸν δ' οὔ τις ἄμυδις χάλασεν, Ἐκ δ' ἔπι-
σθεν ἀπόδρασιν Interpr. Οὐδὲ ὁ ἀγέλαστος ἀνὴρ καὶ τὸ ὀλίγιστα τοῦ
παντὸς γελάσαντος, τοῦτο δ' ὅτι τοῦ ἀμύστου. vide Ορφε.

ορός, ὁ, caudam amputare, vt, περιτεμόντες τὸν ὄπισθον, Suid. i. τὸ
ἀποκόπτειν.

Ορός, idem esse videtur cum ὄρθιος. cuius compositum κατωρεύς,
i. f. vento secundo expando, explico vt vetus secundus in-
tet. Polyb. lib. 6. διὰ μηκιστου ἐπὶ τὸν ἑπόμενον αὐτοῖς ὅρμον τὸ λοιπὸν
πλοῦν ἐποιοῦντο ἐκ τοῦ ἰσοῦ καὶ κατωρεύοντι αὐτοῖς τοῦ πνεύματος, i. (inquit
Pol.) vela ad ventum secundum componens.

Ορός, τὸ, τὸ τοῦ τε τόνητε vocantur qui vsque ad ὀφῶν hoc est ossis ad ex-
trum protenduntur vt Galen. com. 4. annotauit.

Ορός, τὸ, auris. Dicitur & ἀτὸς poeticè. ἐπὶ οὐδ' ἀκούει, in aurem di-
it, Erasmus in Adagiis. Quid sit auris, Aristot. 1. de Anim. &
ist. 2. Οἱ κυνὸν ἀφορῶντες ὀρθὸν ἔχειν τὸν ὄρον, auris prauus. Sophocl.
ἐπὶ δ' οὐδὲν ἔρχεται ἀκοὴ quo arrigêre aures vbi primùm equam senſit, ὀρθὸν οὐ τὸν ὄρον ἔτα-
νεν ἐπὶ τὸν ἄκρον τὸ νεῦρον ἐπὶ τὸν ἄκρον τὸ netaph. regum & principum ὦτα dicebantur delatores seu
ἐπήκοοι. Ἐπήκοος ἐστὶ ὁ ἐπακούων τῶν ἀρχόντων qui auſcultabant quod quiſque loqueretur & ad re-
ges ferebant. Ἐπήκοοι ἐκαλοῦντο οἱ τοῦ βασιλέως ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαί, seu principes deferebant. Xen. Ariſtotel. vaſis quoque ὦτα
ἐπιφύονται, i. ansæ. apud Plut. & Athen. Item οἱ, oſtrei genus
ἐν οἷς τὰ ὦτα καλούμενα, is veneris, teſte Euſtat. vide τὰ ὠτία.

Ορός, ὁ, plurali. Ionice, pro οὖσαι, τὸ κωμῆρ, funes nautici, χοιρο-
ι. Etym.

Ορός, ὁ, ἡ, ὄν, exiſtens, quæ eſt, quæ viuit, ſalua & incolumis, i. σῴζο-
ενος. Participium Fœminum præſentis à verbo εἰμὶ ἐμὶ ὤσα,
ὄσης, ὄσῃ, ὄσαν, ὄσαι, ὄσων, ὄσαις, ὄσας, ὄσαις. in ἡ, ὦσα πόλις, ſtans ciuitas, i. non euerſa, Demoſth. ὄσα ἀπὸ
τῶν ἀρχόντων principatus verus, Plato de Legib. ὦ ὄσα, Sophocl. i. falſa. ὦ
ὄσα καὶ ἀληθῆ vel ὦ ὄσα, iudicium nullum turiſc. pro irritum, Demoſth.
ὄσα ἐστὶ δίκαια, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἀπὸ τοιούτων λόγων, iudicium reſortiri. ὅπερ ἂν
ὄσα ἐστὶ λεγόμενα ἢ quum dicunt, iuſtitium ſignificant.

Ορός, ἡ, eſſentia, Quintiliano interprete, vel Flauio potius.
Tullius vertit naturam & materiam, idque non ſemel.
ὄσα ἐστὶ ἀληθῆ usum certè non habuit Quintilianus cur aliud nos ver-
emus non habere quàm eſſentiam dicerat. Ariſtotel. Ἔστι δὲ τὸ τί
ἦν εἶναι ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα λόγοις. Idem, τὰς οὐσίας ἁπάσας καὶ τὰς
πρώτας καὶ δευτέρας, pericula quæ quadam eſſentia deliguntur, li-
ro 1. magnor. Moral. capite 21. vbi Faber exponit quodam-
modo & mediocritate. τὰ οὐσιώδη καὶ τὰ μὴ δυνάμει quæ, Ariſtot. in
Physicis, τὰ οὐσιώδη καὶ τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, ſubſtantia ſeu materia ſtatuoſa, Ga-
en. lib. 3. ad Glaucon. τὰ οὐσιώδη καὶ ἀναγκαῖα quid differant, apparet ex
Philone de mundo, τὰ ἀναγκαῖα καὶ οὐσιώδη τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ τὰ μὴ ἐπιτηδεύματα
ἀλλὰ φαντάσματα, ἃ χωρὶς τῆς οὐσίας, τοῦτο γὰρ ἀμοιρῆσαι, ὁπόσα τῆς
ἀνθρώπου φύσεως ἐστὶ καὶ τῆς ἀφορήτου, vbi vertitur à Budæo τὰ οὐσιώδη, eſſentia-
lia, ἀφορῆτος verò, ſubſtantia: vt ſit τὰ οὐσιώδη natura: vide Ἀφορῆτος. Item
τὰ ἀπλᾶ καὶ πρώτα καὶ ἀναγκαῖα καὶ οὐσιώδη ab eodem Philone dicitur ibidem, mundi mate-
riam incondita & rudis, indigeſta & confuſa, ἀκόσμητος καὶ ἄτακτος, ἀσύστατος καὶ ἄμορφος
καὶ ἄποιος καὶ ἀνείδεος καὶ ἀσχημάτιστος, ſubſtantia ſeu materia ſtatuoſa, Ga-
len. lib. 3. ad Glaucon. οὐσία δὲ ὑπάρξις quid differant, apparet ex
Philone de mundo, ἡ ἀφόρητος τῶν ἀπαθῶν ἀσώματος ὁ μακάριος ὁ περὶ
τὸν ἀληθῆ φαντασίας, ψυχὴ μὲν οὐσίας, τοῦτο γὰρ ἀμοιρῆσαι, ὁπόσα τῆς
ἀνθρώπου φύσεως ἐστὶ καὶ τῆς ἀφορήτου: vbi vertitur à Budæo οὐσία, eſſentia:
ἀφορῆτος verò, ſubſtantia: vt ſit οὐσία natura: vide Ἀφορῆτος. Item
τὰ ἄπαντα ab eodem Philone dicitur ibidem, mundi mate-
riam incondita & rudis, indigeſta & confuſa, conſertaque rem peri-
culariam, Ariſtotel. in Polit. ἑξῆς ὄντα, vide ἑξῆς ὄντα. Χενοφῶντος τῶν
ἑξῆς ὄντων, dare commentarium ſeu indicem bonorum, quod in-
mentarium appellant, id quod fiebat ἐπὶ τῶν αἰτησάντων, Demoſ.
ἐπὶ τῶν ἀφικομένων, ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων δυναμένων τὰς οὐσίας, id eſt, τῶν
οὐσιούντων. Nam αἰτησάντων τῶν οὐσίαν, erat ad fortunarum per-
mutationem prouocare. τῶν ὄντως φίλων dicebatur facultatum
profuſio. ἐκ τῶν οὐσιῶν διδόναι, pro facultatibus largiri. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες,
Xenoph. τῶν τοῦ νομίσματος οὐσιῶν σύζευξις, conſertum rem pecu-
niariam, Ariſtotel. in Polit. ἑξῆς ὄντα, vide ἑξῆς ὄντα. Χενοφῶντος τῶν
ἑξῆς ὄντων, dare commentarium ſeu indicem bonorum, quod in-
mentarium appellant, id quod fiebat ἐπὶ τῶν αἰτησάντων, Demoſ.
ἐπὶ τῶν ἀφικομένων, ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων δυναμένων τὰς οὐσίας, id eſt, τῶν
οὐσιούντων. Nam αἰτησάντων τῶν οὐσίαν, erat ad fortunarum per-
mutationem prouocare. τῶν ὄντως φίλων dicebatur facultatum
profuſio. ἐκ τῶν οὐσιῶν διδόναι, pro facultatibus largiri. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες,
Xenoph. τῶν τοῦ νομίσματος οὐσιῶν σύζευξις, conſertum rem pecu-
niariam, Ariſtotel. in Polit.

Ορός, ὁ, ἡ, ὄν, ſum in rei natura, exorior, ſum author & parēs, in rei
naturam produco, & paſſ. οὐσιοῦμαι procreor, ſubſiſtēsque ac-
cipio. Nazanz.

Ορός, ὁ, q. ſubſtantaliter vel q. eſſentialiter.

Ορός, funis nauticus apud Lycophr. Etym.

Ορός, pro οὐ πάσῃ, vulneratus. Homerus Iliad. σ. Ἕκτωρ δ' ἀνδρὸς ἑκὼν ὀμφαλὸν
ἐφαλεῖτο.

Ορός, ἡ, μ. ασω, π. ακῶ, cominus vulnero. Act. Accuſ. Heſiod. ῥηϊδίως
ἐν τῷ ὀπίσω ἐστὼς, femur fortiter percuſſit.

Ορός, μαι, vulneror, πεπόκευν, & ὑπαλμῶ ab οὐτάω. Heſiod. Ἠδ' οὐτα-
μένῳ ὀξέϊ χαλκῷ.

Ορός, ὁ, ἡ, ὄν, vulneratus. Apollon. 2. Argon. ἕλκεα τ' ἀδρὰ νέοις ὑπε-
ρθύμοισι κέλευσε.

Ορός, &c.

Οὐπάω, Idem quod ὑπαΐω, percutio. Act. Accuſ.

Οὔτε, neque. Lucian. in Alcyone, οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι κατοράν, οὔτε εἰς τὰ σμικρὰ, &c. neque magna potentes perſpicere, neque verò parua. οὔτε τοῦ ζῆν ἐλάττω νύκτα, nulla ſenectute impediun-
tur, Gaza de Senectute. οὔτε μὰ πέσειν, neque cadet. cap. 7. Apo-
calyp. Ioan. αὐτὸς μὲ οὔτε, neque inueniet, Nazanz. Οὔτε exigit
alterum οὔτε, ὁπωσδὴ. οὔτε γὰρ ἂν ὧν σωφρόνως ἀφῆκε κλέπτα ἀπο-
σκευάμενα τότε, οὔτ' ἂν νῦν ἀποδοίη, &c. τὸν μὲν ὑγιᾶ οὔτε τοῦτον ἀγνοεῖν οὐ-
δὲν. Neque ſimiliter apud Latinos, vide Feſt. Pæd. hæc verba
(inquit) Ac neque eam videntur habere naturā, vt ſemel poni
non ſoleant, quia NEQVE eſt coniunctio diſiunctiua, & ſemper
poſtulat, vt rurſus inferatur, &c. ζητῶ τὰ λοιπά.

Οὔτε δὲ, ne quidem. Plato Epiſt. 7. οὔτε δὲ ὑπῆρξεν οὔτε δυνατὸν γέγονε,
ne profiteri quidem poſſunt.

Οὔτε μέν, τὸ δὲ μέν, οὐ μόνον, neque verò, nec tamen, nec verò, nec
ſanè.

Οὔτε γάρ, pro ὁ γὰρ ἔτι, Herodot.

Οὔτε τι, οὐδαμοῦ, Hom. Odyſſ.

Οὔτέτε, neque alicui.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix, quæ ferit. vt in Epigr. πεπτηῶτα δίαμε ἐχιδνα,
i. πλανητικὴ.

Οὔτι, nihil, non, nequaquam, οὐδαμῶς ἢ πάντ' οὐδέν, Odyſſ. ὃ, οὔτι μᾶλ-
λον ἢ πάντα, ἢ ξύλα ὄρνις.

Οὔτιγε, nedum, i. non ſolùm.

Οὐτιδανός, ὁ, ἡ, ὁ, vilis, nullius pretij homo, οὐδενὸς λόγου ἄξιος· ἀδε-
νὴς, poetic. Iliad. οὐτιδανοῖσιν ἀέθλοισι. homo non quiſquilię, non
nauci Næuius Deturbate ſaxo, homo non quiſquilię.

Οὐτιδάς, ὁ, σαδ. ἐστὶ τὰ, Suid. ἀθροίσματα. Chryſippi captioſæ quædam
ratiocinationes.

Οὔτι μήν δὲ ἡ, neutiquam tamen. Plato in Timæo, Οὔτι μὴν δὲ ἀληθῆ-
σειδόν γε, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἐνδέχεται μείζοσι : Cic. Neutiquam tamen diſ-
ſoluemini, neque vos vlla mortis fata periment.

Οὔπου, an fortè, num fortè, ἆρ', num tandem. Plato in Theæ-
teto, Οὔπου, ὦ θεόδωρε, ἐγὼ ὑμᾶς φιλοσόφως ἐρεθίζομαι. Ponitur & pro οὐδαμοῦ, non, nequaquam, Idem libro quinto, de
Republ. δ' ἂν ἐγὼ φρῦ, σοὶ δοκεῖ τι καὶ σφαλερὸν, οὐ πάνυ γέλοιον ὂν φό-
βου, hoc facienti pericula imminet, non dico ne ridiculus
videar.

Οὔπω, pro num fortè, vel an fortè. Plato 2. de Rep. ὔπτιοι ὀνεί-
ρων, ἐγκεκυφότες ἐπὶ τὰ παρόντα ἀεὶ τὸν λόγον ἕλκουσιν ἂν ποτε ἱκανῶς ἐπὶ τὸ
ἀληθὲς ἐφικόμενοι; Pro nõ-
dum. Sophoc. ἀκούειν γὰρ αὐτὸν οὔπω δῆλα.

Οὐπέ, vide τοὐπέ.

Οὔτις, ὁ, non quis, nullus. Iliad. ἀ, ἄνδρες χρὴ ἐπιτολμᾶν, ἐπὶ δὲ ἵππων. Eſt etiã
gen. Fœm. apud Homer. Item genus captioſæ concluſionis,
de qua Chryſippus librum compoſuit.

Οὐπωστιοῦν, cuiuſcunque.

Οὐπωστιοῦν, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐ.

Οὐπω, non, nequaquam, ἠμέλω. neutiquam, minimè, οὔπ. Xenoph.
ἦν, ἐφη, ὑπόφορτος ὁ ἀμελὴς. ὑπὸ μέντοι φορτίου γε οὐπω ἦν, non vates, ſed
prophetæ, Plato in Timæo. Idem, Οὔπει κρεῖττ' ἐπὶ κάλλιστα θέντα
ἀδ' ἐφάμερ' ἐπέρχεται. Dicitur & Οὔπω γε, Ariſtot. 1. de Cœlo, ἀλ-
λ' οὔπω γε τὸ μὴ ὄντα τοῦ ὄντος κύκλου φορᾷ, non tamen, vel non ideo
tamen.

Οὐπολλών, neque verò, at nec. Xenoph. ἀπόλλων μάντις ἦν πρὸς τοῦ θεοῦ τοῦ
σώματος ὑπηκόοις δὲ ἦν, &c. vide Τοπολλών.

Οὔτος, τοῦτου, ὦ οὗτος Atticè, hic. Et eſt Pronomen demonſtrati-
uum, declinatúrque ſine articulo cum omnibus Pronomini-
bus Poſt ὅδε vel ὦδε articulus poni ſolet. Æſchin. εἰς τοῦτ' ἀπὸ τοῦ
ἀμέρου. Aliquando Pronomen poſt ponitur nomini, ſic, χρόνου-
μαι τῷ λόγῳ τούτῳ τοῦτῳ. ὅδε τόδε, abſque articulo, Plato in
Leg. ſic & ὧδε, ὧδε. Ibid. ἀνὴρ οὑτοσὶ βακτηρίαν, Ariſtot. in Rhet. αὐ-
τὸν τοῦτο, Xenoph. in OEcon. Referatur aliquando ad ſecundam
perſonam, expónitúrque per iſte. ὅδε pro ὁ ὅδε, hoc tu, in Vo
cat. Ariſtophan. τὸ ὅδε ἀπολέσαν αὐτὸν μου μέγα, id eſt, age tu, in-
clama eum mihi magna voce. Idem in Nebul. ὅδε κρεμνὸν ἐκ τῆς
ὀροφῆς ἐκκρεμὲς ἐστὶ, dormis? vel heus tu dormis? Sophocl. in Aiace, ὅδε γε τοι τὰς αἰ-
χμαλωτίδας χεῖρας ὀπίσω δήσας ἀπὸ σκηνῆς ἄγω τινὰ, id eſt, ὦ
σὺ θ', ὁ tu, vel heus tu, Idem ibidem, ὦ ὅδε ἄναξ, ἰδοὺ σοὶ τὰ σοφω-
τατὰ, ὁ tu Aiax. Ibidem, ὅδε, σὺ φωνῶ, heus tu, te appello. Lu-
cianus. μέχρι νῦν τίνος ὦ ὅδε, οὐ συχνοῦ; id eſt, quouſque quæ-
ſo flemus? ὅδε αὖτ' ἐγὼ ἐρῶ, Atticè, Ariſtophan. Interpres. τοῦ
ὅδε, ipſe intelligo, Lucian. ὅδε αὖτός, Xenoph. τοιοῦτον αὐτοῦ δε-
πάτημα, &c.

Οὐποὶ αὖτ' ἐκ τοῦ ὅδε ἐξ ἀφορισμάτων τὸ ἐκκεκριμένον, & ἐκκεκριμὴ in geniti-
uo apud Lucian. Apud Ariſtoph. ὑπὸ, αὖτός, quod per omnem
declinationem fit ἐκκεκριμένος.

Οὕτω, ſic, hoc modo, ad hunc modum, catenus, tam, ita, adeò,
ſiqueadeò. à Genit. τούτων. Indicatiuo gaudet, Gaza libr. quar-
to. Et ſine σ ſcribi ſolet conſonante ſequente: οὕτως verò cum
σ, vocali ſequente. οὕτως ἔχειν dicunt Græci teſte Donato, quod
Latinis ita res eſt. & οὕτως ἔχει τὰ πράγματα, ea vis eſt ac natura
rerum. οὐδεὶς ὑμῶν οὕτω δ' ὑπολήψ. τῶν φύσει, ὅτου τὸν ἀνθρώπινον δ-

id est, quin abeat, &c. Æschin. οὔτως οὐδεμιᾶς ὕστυχίας, &c. ὥστε, &c. Plato de Legib. ita infeliciter, vt, &c. οὕτω χαυίας, tandiu. οὕτως ὥνω, bene precantis est, vt apud Latinos macte virtute. Est etiam ὥτου inrantis, & fidem facientis, vel admirantis: vt, ita me dij ament. Eleganter assumit has particulas τὸ vel ἔστι. Libanius, οὕτω δὲ ἡμῖν ἐχων, οὕτω κῦ τὸν αὐτὸν ἐρεῖτε, dixit Plato in Apolog. per figuram quæ dicitur ἐκ τοῦ ἀξιώματος.

Οὕτω sine οὕτως in redditione similitudinis ponitur præcedente ὥσπερ, vel κατὰδιᾶρ, vel aliquid eiusmodi: ipsumque non nunquam omissum eleganter subintelligitur, vt apud Aristotel. ὥσπερ ἔρωτων. καὶ ὁ πὰρ αὐτὸ χαμαιπὰς πᾶσι τὰ αὐτὰ, αὐτὸ φαινομένῳ αὐτοῖς. Et Rhetor. 3. Καὶ κατὰδικᾶρ ἐπεὶ μᾶζον δυνάνται τῶν τῇ πολιτεῖ οἱ ὑπουκόντες, Καὶ τῷ οὖν πολιτικοὶ ἀγῶνες, ὅτα τῶν μοχθηρῶν τῇ πολιτειῶν.

Οὕτω που, idem quod ὥπου, Sed πως & που ἐγκλιτικὰ ornatus gratia ponuntur, vt vulgò pas in negando vel interrogando præcipuè expletiua particula. Demosth. ὑπολυπήσειν δ' οὐ τὸ που ἡ παρεσθ' ὅλη τὴν ὀρατὴν.

Οὐτασὶ, pro ὥτιων, Atticè addito ί.

Οὐτασίσως, pro eodem, sic.

Οὔτατ ος θρασὶς, tam audax, vt sque adeò audax.

Οὐ φημι, dico non, nego, non admitto. Aristophanes. τὸ φ. εὖ φησι χρῆσθαι τοὺς ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημι, negat iuuenes oportere exercere.

Οὐχ, non, de quo in Οὐκ.

Οὐχ ἑκὰν, inuitus, nolens.

Οὐχ ἥκιστα, i. μᾶλιστα, maximè, non minimè, non in posteremis, κάλιστα, πάνυ οὐχ ἧττον, vel præcipuè, non mediocriter, & pro tum verò, Thucyd. cum Genit. Dion apud Platonem in Epist. οὐ γὰρ τῆς ἀσωφροσύνης δόξοις οὐχ ἥκιστ' αὐτὸν ἐκπλῆξαι ξυμβεβῆκέναι, γῆθ' ὁπως ἐστὶν διατεθεῖκὸν ἐπιτήδευμα, i. non minus inuenturum quàm qui sunt tui familiares, qui tecum conſueſcunt οὐχ ἥκιστα ὄ, maximè verò, & in primis.

Οὐχ ἥσσον, nihilò minus, eò magis, Thucyd.

Οὐχ ὅτι, non modò non, non modò, οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, οὐχ ὡς, nedum, οὐχ ὅσον, μὴ, μὲ, οὐκ ὅτι Phalaris in Epist. Οὐκ ἐξ ἀκριβείας τοῦ πεδίου τῶν τυραννίδος ἐξεστὰι κρατεῖσθαι, ὃς' ἀλλ' ὅλου τοῦ σωματείου, i. vt tyrannidis authoritatè deponerem non modò homo quispiã mihi non probaueris, sed ne Deorum summus ipse Iupiter: vel, tyrannidè deponere mihi persuadeat nò modò homo aliquis, sed ne Deorum rex ipse Iupiter: Sic enim locutus est Cicero ſæpiſſimè. alij non ſolùm non, & non ſolùm exponunt, vt apud Polybium, Μένοντα μὴν τὸ φιλαργὸν τῆς ὄπτης ἐκεπάτεις αὐτῶν πόποις, οὐχ ὅτι ὠφελεῖν ἐπιμᾶτ' ἀλ' οὐδ' φίλους, ὃς' οὐδ' αὐτοὺς σῴζειν.

Οὐχ εἷς, τι, fieri non poteſt, impoſſibile eſt.

Οὐχ εἷόν τ' εἶναι, non poſſum.

Οὐχ ὅπως, non ſolùm, non modò, non modò non, non ſolùm non. οὐχ ὅπως χαλεπὸν γῆρας ἐστὶ τῷ αὐτῷ, ὃς' οὐ πολύφορον, id eſt, ſenectus non modò languida atque iners non eſt, verùm etiam operoſa, Gaza de Senectute. οὐχ ὅπως τ' χαλεπὸν, ὃς' οὐ δὺ τὸ γῆρας ἐστὶ, nec ſolùm non moleſta, ſed etiam iucunda eſt ſenectus, Idem ibid. ὧν τὸ γῆρας οὐ ὅπως ἐστὶ ἐπὶ ἐμοὶ, ὃς' οὐ ἐπιτηδέναι ἐς ταῦτα πόφυκε, quibus non modò non orbari, ſed etiam augeri ſenectus ſolet, Idem ibidem. Lucianus, φησὶ γὰ ἡ γυμναῖ κρατεῖς, οὐχ ὅπως συλαμβάνειν τὸ δίωκοντος, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολεμ , Affirmo enim pulchris mulieribus vt venuſtiores appareant cultum nullum non modò non proderſe, ſed etiam obeſſe. Οὐχ ὅπως pro, nedum, quod & οὐχ ὡς dicitur, & οὐχ ὅσον. Idem in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν ἐς τὸν ὑτερφέρον ὃ τῷ ὄλυμπον ἐλθὼν διὰ, οὐχ ὅπως ὡ ἡ πολεμοῦντα ἐαυτοῦ ἐξαναπτῆσαι, neque memorem ſoluem poſtridie futurum rebar, nedum tam grauiter hæc laturum. καὶ τοιοῦτ' ἐμοὶ κὸτοφέρδια μὴ εἰδὼς, ἀγωνιῶμαι δὲ μᾶλλον, οὐχ ὅπως ἑκτὸς ἀρνοῦμαι αὐτὰ, antùm abeſt vt abnegem hanc dictionem apophrada vt etiam vererer, ſi ignorarem, Lucianus. οὐχ ὅπως ζημιωθ', ἀλλ' ὡ ἐπιφθονῆσαι χρὴ τὸν μὴ τυχόντα γράμματος, eum qui in conſulendo inferior fuit multo dedecore, nedum ſuppliciò profequi debemus, Thucydid. οὐχ ὅπως etiam οὐχ ἵνα ſignificat. Demoſthenes, οὐχ ὅπως ἀδορᾶσειν ὑφ' ὑμῶν πεισθήσει, legitur & οὐχ ὅπως, coniunctim.

Οὐχ ὁρᾶς, parenthesis eſt παρέλκουσα ἐν ἀρχῇ μονή. Latini credo & ſcilicet dicunt. Demoſth. ἀγαθὸν ᾖ (ὡς ὁρᾶς) τὴν συμβεβηκυῖαν, τοῖς ὑμῖν ἀς βαίνας κατηγορεῖν, egregiam verò tute, credo, fortunam adeptus, meam fortunam vt calamitoſam accuſas.

Οὐχ ὅσον, nedum. Ariſtid. in Panath. μέχρι μὲ φθισεῖν συμβολὴν ἔδα τοῦ φοσέρχειν ἐν ὅτῳ ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον πλουτεῖν, inaugum, i. indicium huius ciuitatis præſtantiæ inde iam ab initio, nedum cã obſcuro nomine non fuiſſe. οὐχ ὅσον ὠκ ἠμαύθυνο, non ſolùm, non propulſarunt, Thucydid. & Ariſtor. libro 8. Polit. οὐχ ὅσον ὅτὶ πάντα, ὃμὲ ἐς ἅπ τῶν ἄλλων: vbi Aretinus, non ad exceſſum quidem, ſed ad delectationem.

Οὐχ ὅσον, breui, ὀ βραχέως, τὸ οὐχ ὡ, Suid.

Οὐχ ὅτι, non ſolùm, non modò, ἀλ' ὅτι. Xenoph. οὐχ ὅτι μόνον τὸν ἐκ ἡσυχίᾳ ἰὼν ὑμᾶς ἡ φίλους ἀπὸ, non ſolus ipſe quieſcebat, ſed amici etiam eius. Theophraſtus, οὐχ ὅτι ἀλλὰ καὶ ἐπιθέρους καθίστασι. Item non ſolùm non, non modò, i. non modò non. Athen. οὐχ ὅτι ἡδέως πιὰ ἀκροᾶται τότε, ὃς' ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμεῖ ὑπὸ ὅτου. Ariſtot. libro 7. Polit. cap. 21. οὐχ ὅτι πάντα ὠνητὰ ποιητέον, ἀλλὰ καὶ τούτων ὠνητέον, non muris modò cingendi eſt, ſed horum etiam cura habenda, & c. Sic & Theophr. lib. caps. hiſtor. plant. οὐχ ὅτι τοῦ τῷ θυμάτος. Thucydid. non modò quæ in Europa. vbi Interpr. Græcus, οὐχ ὅτι καὶ τοῦ ἐκπτῆσαι, οὐχ ὅτι ποιῆσαι εἰς μέγεθος ἐ αὐτὴν ἰσότιμ, ὃς' βιαίᾳ, virtus ſublimè eundens non deteriorem efficiet, ſed meliorem. Ariſtot. lib. 2. Magnor. Moral. οὐχ ὅτι λαβεῖν ταῦτα ἀξιῶ τὴν ἀφορμὴν κρίνω, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔπεσιν ἀξιῶ πιστεύειν, me non accipere tantum dò 2 maioribus, ſed etiam poſteris prodeſſe, Gaza de Senec. gnificat etiam, non quòd, cum Indicatiuo iunctũ: vt, οὐχ ὅτι τούτοις ἦν τοῖς τηνεχθεῖσι, Non quod hac in parte aliquis ſit culpiam.

Οὐχ ὅπ ωι, non quin. Lucian. οὐχ ἵπ μὲν κακὸν ἦν εἶναι, nõ quin honeſtum eſſe cenſeam.

Οὐχ ἥκιστα, nonne hic.

Οὐχ ὡς, ἀπὸ τοῦ οὐχ ὅπως, nedum. Athenæus libro 11. Παῖδες μικροὶ ὁ ἡ κλῶσι εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνα Σωκρατῖκ μᾶλιστ' ἀληθῶς χαρεσεύχ ὡς ἡ τοιούτοις ἐστὶν ἀκούσαι λόγοις, nedum. Istoropria ſignificatione, τὸ οὐχ ὡς ἴδει , non vt oportebat Demoſthenes.

Οὐχὶ ἅστα, vide Οὐχ ἥκιστα.

Οὐχὶ, non, nequaquam.

Οὐ ἐΐ Α Ι Ο Ν, ſiue ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, paruus ſerpens: piſces nomen. Plin. lib. 32. cap. vlt.

Ὀφειλέσιος, ν, τὸ, debitum, Euſtath.

Ὀφειλέτης, ὁ, debitor, χρεώστης. Sophocl. τὸν ἀρκεῖν εἰμὶ ὀφειλέτην, nihil amplius præſtare debeo.

Ὀφειλή, ἡ, obnoxia, deuincta beneficio, Euripid.

Ὀφειλήθρα, ὁ, τὸ, debitum χρέος. debitio, Cicer. Matt. 18. πᾶν τὸ ὀφειλόμενόν σοι ἀφῆκά σοι totum debitum illud remiſi tibi ululus ad Roman. cap. 13. Κτᾶσθε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, redditi gitur omnibus quod debetis. ὀφείλημα, pro merito vſurpat & opponitur τῇ χάριτι, & τῷ δωρεᾷ. Rom. 4.

Ὀφείλημαι, ſim deuinctus & obnoxius. ὀφείλεται κατδωτεῖν, oportet mori, Euripid. ὀφειλόμεθ' τὰς εὐεργεσίας, cui debentur imagi in Epigram.

Ὀφείλω, ὀφείλησω, ἀόρ. ὤφλησα, debeo, ſum debitor, χρεώστης, ſum obnoxius, reus ſum. ὀφείλω σοι χάριν. Demoſth. id eſt, ὁμῖμ γε ὁμολογεῖν, Xenophon in Apolog. Socrates. ἐμοὶ πολλὰ ὠφλήκασι χάριτας ὀφείλειν, multos conſiteri ſe mihi debere, & beneficiis a me deuinctos eſſe. ὀφείλω τὸν θάνατόν, Thucydid. beneficium debeo. ὀφείλω σοι βλάβην, ſum tuæ iniuriæ obnoxius, Euripides. ὀφείλεις ἃ κρεκὰν, debes mihi malum, i. ſi tu es mihi obnoxius vt mihi des pœnas: ſic σφ' ὀφείλει ad Euripidem. πᾶσι ζῶσιν ὀφείλω, ſum mulctatus. Plutarch in Camillo. ὀφείλω δώσειν ἑκάτον, Demoſthenes. ὀφείλει γίνεσθαι, tet fieri, Paulus capite ſeptimo Epiſtol. ad Coriaethios. ἐκ κακοῦ ἀφορῶ ἕξειν, debet euerti, oportet eum euerti, euerte us eſt, Demoſthenes. ὀφείλετε ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν, vtinã mundo exiſtetis: Sic Eraſm. capite quinto, primæ Epiſt. Pauli ad Corinth. νῦν ὀφείλει πονεῖσθαι, Homer. id eſt, σπ , ἔσπασται, &c. ſic Interpr. deberet ſeu debebat. vide Interpr tripid. Plato quarto de Republic. ἡ ἐμὶ φοίτησις. εἰ γὰ δεῖ ὑμῖν φοιτᾶ pro εἰσὶ θαλον poſſuit. ὦ ὀφείλον μεῖναι, Homer. O ſi vtinam manſiſſent: ſic Græcus Interpr. τὰ χρήματα ἃ δώσειν ἐκάλεσα τοῦ δικαστοῦ πεσόντου ὕστερ, perſolua at rario, Plato de Libus. Οἱ ὀφλόντες τοῦ δημοσίου dicebantur οἱ κατάδικοι, qui ja minioſi erãt, id eſt, ἄτιμοι, quod iudicatum feciſſent. Iſocr. in Panath. ὧν οἱ μὲν τυχόντες, ἀπώσπερεί γέγονται τῆ ὀφειλῆτ τῷ δημοσίῳ, &c. His ætrarij apud Romanos ſimiles erant. ὀφειλόντων χρέα, Plutarchus in Camill. debitorum, ærialo obnoxiorum. Ὀφειλώτης, ὁ, meritò, ὀφίλοντος, ſortis, Heſych.

Ὄφελον, Ionicè, pro ὤφελον. vtinam, ὄθε, ἄθε. dicitur & ὄφελ Suid. Iungitur ferè ſemper Optat. modo, aut tempori Præterito & nonnunquam Infinit. præſertim quum pro εἴθε ἦν ponitur, Thomas Magiſt. ὄφελον ἰδεῖν, debui videre, Heroid. μὴ ὄφελον πικὰν, vtinam non ſim. vtinam non vixiſſem. Odyſſ. ξ, ὡς ὄφελον ὄπω vtinam interiiſſem. ὡς ὄφελον ἦ, vtinam eſſem. Homer. Odyſſ. vbi Didymus, ἄφελον exponit. εἰ ὄφελες, & ὡς ὄφελες ἀλ' ὄφελες , cum ſignificatione optationis etiam perſonacundæ indicationem habet. Hom. Iliad. ά, ἀλ' ὄφελες ἀζῆσαι ἀδάκρυτος ἠ ἀπήμων ἦ, id eſt, vtinam ſederes, &c. ἀλ' ὄφελες παρεόντ, in Epigr. Iliad. γ, ἀλ' ὄφελες ἀζηῆς τ ἄμμιγα, ἀγαμὸς Κυπρίδος, vtinam natus non fuiſſes, & fuiſſes ſine prole. Iuvtia ibidem, ὡς ὄφελον ὀκίαχος μοι ἀλύειν, vtinam mihi m placui

cuisset. Aristoph. οὐ δ' ἔφιν' ἀ πορμυνέρι Ὑπολόβαι κρασὶ, vtim malè perii isset pronuba.

etiam nec personarum nec numerorum distinctionem significat. Gregor. Ἀγ Ὕλη. Κατ ἐκ μὴν εἰς τὴν ἀδύτων τῶς πολῶν ἀφ ἑρμῆς, ἃς ἐρικὸν γε ἡ πὸ εἰς ἄδυτα φέρουσι, qui vtinam etiam ad eros defendisset. Idem & alibi ita vsurpauit.

, pro ἀφελῆ, adiuuo, seruo.

augeo, αὔξω, adiuuo, prosum: vnde ὠφέλιμα, adaugeo. ὠφέλιτον, Hom. Odyss. i. αὐξήσειέ, auxerit, augeret. Odyss. ξ. ὠφέλιτο, cumulabatur & amplificabatur. Pro bene merentibus Apollon. 2. ὧν' ἀξίωσι αἰσιοτες αὖθις ὀφέλησι, ἰ. ἐλισκατεῖν. Pro quo Hesiod. δ' ἔρι ὀφέλειν, pugnam concitat. Idem ἀπ' ὀφέλειν, ἀδύτοις, foue, auge. Item pro debeo. Hom. iliad. ἀ, πᾶ μοι ἔμελλον ὀλύμπιοι ἰσῖναλίζειν, pro ὤφειλον, debebat conferre. ὀφείλεται, debetur, Hom. Odyss. i. ὀφείλεται, χρησεῖται. ὀφέλιμα, calumnior, σκαλεύω.

augmentum, κρείττων, σαφήνεια, κέρδιμος.

nomen indeclinabile, vt docet Gaza. Plato in Apology. ὅτου τί ἡ σμικρὸν ὄφελος ἔσῖ, vir parui etiam pretij. Ibidem, τὸ ὕδωρ, μικτὸ ἐμοὶ τοῦ ἐμαυτοῦ μηδὲν ὄφελος ἔσῖ, non etiam neque bis, neque mihi ipsi quicquam vtilitatis allaturus. Aristoph. in Plut. τί δῆτ' ἀδίκως ἔφερε· ὁ μὲν ὠφελῆς' ὦν; cui vsui & vtilitati hic si sis, esse queas? οὐδὲν ὄφελος· τῶ κτήνεσι. Lucian. Xenophilus, ἡ δὲ σφ ὄφελος· ὧν τοῦ τοιούτου στρατεύεσθαι, quod erat pro exercitus. Ὄφελος etiam dicitur fastigium & culmen.

, τὸ, vtile, Orph.

, ὁ, Eubœæ mons, apud Lycophr.

, ornato, colo, κατοικῶ, Lycoph.

, ornatus, κρείττων.

, ἡ, vua anguina: sic à quibusdam appellari cappa tradit Plin. lib. 13. cap. 23. pro quo in append. Dioscor. legi φυλοσάφυλα· seu φλοσάφυλα.

, ὁ, ophthalmia, conturbatio, vel perturbatio oculorum Scribon. oculorum morbus, ocularia ægritudo Solino: Ophthalmiam Pollux negat propriè aliquod oculorum esse vitium, sed in eo verbo significari tradit cauitatem oculorum corporis ægritudine. Celsus & alij appellant lippitudinem. Cæl. Therap. ad Glauc. lib. 2. dicit esse inflammationem cius membraæ quæ corneæ inhæret. Aristoph. in Pluto pro cæcitate, ἀπόλλαξον τῆς ὀφθαλμίας, ἵνα τῆς σφαίρας: Interpr. ὀφθαλμίας, proprie ἡ ἐξ οὗ ὀφθαλμοὶ λύπ τοσοῦτον τῆς τῶν ὑγιαινόντων ὄψεως ἐλάττω. Cæterùm ὀφθαλμὸς cloco verò sumitur ἀπὸ τοῦ τοφλοῦσθαι quæ vitus est priuationis τῆς ὄψεως εἴρηται.

, Plautus ophthalmiam piscem vocat quem Plin. ocularem, qui ὀφθαλμίας, & μελάνουρος Gazæ. melanurium vocat Plin. lib. 8. cap. 16.

, ἀ, σπ. κος, oculorum imbecillitatem patior, lippidinem sentio, lippio, sum lippus, vt οὐκ ἔθλιμμε τὸς ὀφθαλμοὺς. Xenoph. Ἐνθύμιος. β, Ἔντυχόν αὐτῷ ἀσθενῆ ὀφθαλμίᾳ ἀπόντα ὄψε ἰατρόν. Ὀφθαλμιᾶν ἡ ὑποφθαλμιᾶν τὸ ὀφθαλμοῦσθαι, oculos iiccre Ciceroni, ὀφθαλμιᾷ ὑπὸ ἔλεγχον, vt vulgò, ut ladet, coniecúque oculorum mulierem ad amorem pellicere, concupiscere. Polybius in 2. histor. φῶς τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιᾷ τὸς ὀφθαλμοὺς: oculis capti pulchritudine regionis, vt interpres quidam minus rectè transtulit. Hinc & κατὰ τοῦ φθονεῖν, id est, invidere sumitur. vide Ἐπιφθαλμιᾷ & Ἐπιφθαλμιῶ. Respondet ero Polybij exemplo quod in iure, Imponere oculos præsidiis alicuius, Imper. Dioclet. L. 1. tit. de Præscript. 30. vel 40. annor.

, ocellus, Aristoph.

, τὸ, medicamenta quæ oculis adhibentur, Dioscor. lib. 5. cap. 106.

, ὀφθαλμοὶ ὀφθρίζουσι, oculorum circumlitiones, Dioscori. libro 1. cap. 131. sunt autem non magis ad mali cuiusquam in oculi curationem & remedium præparatæ, quàm ad expolitionem & nitorem eius partis. Idem ferè quod & κρασὶν ὀφθαρσε, hæc Marcel.

, oculorum inflammationes. Dioscor. libr. 1. cap. 11. vide ibidem Marcel. & cap. 13.

, ὁ, ocularius medicus Corn. Celso, qui & ὀφθαλμῶν ἀσθενῆς Herodot. ophthalmicus. Mart.

, vide Ὀφθαλμίᾳ τε.

, τὸ ὀφθαλμοῦ, oculos coniicio.

, ὁ, oculos appetens.

, ἡ, ἐς, seruitius ad oculum. Paulus ad Ephes. vlt. & 3. ad Colos. Dicitur quum quis in oculis præstans (sic enim & Cicero loquitur) & diligens seruus est, ignauus verò fumotis arbitris.

, ὁ, oculus, ὁ μὲν, ὁ δὲ, ὁ πακιδέρι, Sophocl. ὁ βασιλῆ ὀφθαλμὸς, Aristoph. ὀφθαλμὸς seu ὄμμα αἰγὸς, id est, ὀλιγ. Idē. ὀφθαλμῶν, id est oculorum vitia describit Galen. in definitionibus, quem vide. Σπερμάκια vide infrà. vide & alias affectiones in dictione Ἀδύνατος. ὀφθαλμῶν ἀφυπόστασις, procidentes oculi. vide Annot. Marcelli, lib. 3. Dioscorid. capite 111. ὀφθαλμῶν ῥῆγμα, vide in dictione Ὑδέλιον τὸ. αἱ ὑὸ ὀφθαλμοὺς ὠλαὶ, oculorum cicatrices. Idem libro 1. cap. 23. ὀφθαλμῶν πάσεις, oculorū perturbatio, libro 4. Dioscor. li. capite 151 ὀφθαλμῶν βολὴ Musæo, oculi coniectus. Cicer. ὀφθαλμοὶ ἐκκόπτειν, Aristoph. oculum eruerberare. Quintil. sue exculpere Terent. ὀξυλεῖν ὀφθαλμόν, Matth. 18. eruere oculum, Plin. ὀφθαλμοὶ ὀξυρίζειν. Paulus 4. ad Galat. oculos effodere atque eruere. Ὀφθαλμοὺς ἐνυλᾶν τῇ ἀκρᾳ φαεινῷ dixit, Εἰς σὰς δυ' ὦ μελιοπὸ, ὀφθαλμὸς ἔλι, vnicum vitæ solamen atque moderator. Sic apud Plautum in Pseud. vbi ibi sunt, quibus vos oculi estis, quibus vitæ, quibus deliciæ estis, quibus suauia mellitáidem in Curcul. Bene vale, oculemi. Et in Afinaria, Da meus ocellus. Ὀφθαλμὸς translatè etiam pro excellentia: Pindarus, Σικελίας τ' ὄσσε ὀφθαλμὸς, quod & Latini imitantur: Cicer. de Natura Deor. li. Duo oculos oræ maritimæ effoderunt. Idem ad Attic. Cur ocellos Italiæ villulas meas non videos. Et à Catullo dicitur Peninsula insularúmque ocellus Sirmio. Περὶ ὀφθαλμῶν πάθεων, ponere vel proponere ante oculos Ciceroni. Polybius in tertio historiar. ὡσὲ ὀφθαλμῷ δύνασ τὸ μέγεθος φῆσι εἰς ἐνάντιον τὸ μέρος ὑπὸ σκοπεῖσθαι ἐν τῇ ἐμῇ χρείᾳ, proposita ante oculos belli euentus in vtramque partem magnitudine. Εἰς ὀφθαλμοὺς ἔρχεσθαι τοῖς ἐπὶνοις, venire in conspectum, vel ire. Homer. iliad. ὦ, Πάτ, ἐ θέλεις ἐλθεῖν ὑπὸ Ἀχαιῶν εἰς ὄψιμβλ. οἷ· Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν, &c. Ibidem, οὐφ' Ἀχιλῆ· ὀφθαλμοὶς ἔτεσιμ, id est, εἰς οἷ ὀφθαλμοὶς ἐσπέρχομαι, venire in oculos etiam dixit Ouidius de somno, pro oculos inuadere. minus diuersum, occurrere in oculos, apud Cicer. & oberrare oculos, apud Senecam. Ἐξ ὀφθαλμῶν ῥῆγνυσθαι, adhibere ab oculis. Herodot. πρὶν ἢ ἐγὼ ἐξῶσα ὑὸ ὀφθαλμῶν ἰόμασα ἄπω, in Medea Eurip. Xenop. πάντ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐκ τάχιστα οἴχ' ὀφθαλμῶν συῶ ῥῆνοιτο, à tuis oculis abesse quàm primùm illi gratissimum accidebit. Quibus duobus postremis loquendi modis, ὀφθαλμὸς pro conspectu & præsentia ponitur. Cicero ad Attic. de Libris, Nunquam enim ab oculis meis absuerunt. Et pro Sylla, abfuit ab oculis vestris. Idem translatè 4. Acad. Abfuit virtus ab oculis fori & curiæ. Εἶναι ὠ ὀφθαλμοὶς, esse ante oculos, Virgil. verfari ante oculos. Euripides in Medea, ἀλλ' ὧν ἔνεσ' ὦ ὀφθαλμὸς βροῦλ, id est, hominum oculi iniqui. Esse in oculis etiam dicit Cicero non pro esse in conspectu, sed pro gratum atque charum esse, vt quum dixit ad Attic. libr. 4. Et interea me esse in oculis ciuium de me optimè meritorum: qua phrasi etiam vtitur libro 6. & 2. Tuscul. Dixit verò Græcorum more in Verrem Act. 3. templū in oculis, quotidianóque aspectu P. R. est positum. Græca quæ adduxi sic licet etiam interpretari, Iustitiam mortales non habent in oculis, Sic enim & Fabius loquitur lib. 16. cap. 15. pro intentum esse. Ἀληθινὸς ὀφθαλμὸς ἐτα μεταφερικῶς dicitur, Herodotus, περὶ μ. κίτιας ἴζ ἔσῖ ἀληθινὰς σρὶν ὀφθαλμῷ. Illas mulieres ait ibi coràm assidere, faceréque vt oculi ipsis doleant. Terent. Phorm. Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nausistrata. Et quo tuo viro oculi doleant? Ὀφθαλμὸς ἀλπ τοῦ, fallit oculus, dicimus vbi quid fyeramus nos vi furos quod placeat & delectet. Theocritus in Amaryllide, Κλῶτα ὀφθαλμὸς μοὶ ὁ λεξὸς. ἄρα γ' ἰδ' ποῖ λύπεν. Ὀφθαλμὸς διαιτᾶν τὸν ὕπνον πάνυ, Aristot. lib. 1. de Eccon. vide Erasm. in Adag. frons occipitio prior. Ὀφθαλμὸς interdum dicitur prima fontis scaturigo, Nazanzen. in Orat. Ὀφθαλμὸς etiam vt Latinè oculus de gemma stirpium, apud Theophrast. histor. lib. 1. cap. 13. & lib. 3. cap. 11. de Certo loquens, Οὐσῆ ὦ ὀφθαλμοῦ, ἐν ὧ ἐν πλαγίῳ, &c. Ὀλθωλμοὶ, dicuntur etiam triremium foramina, per quæ remi traiiciuntur. Erant quoque ὀφθαλμοὶ, præfecti comportationum, qui cœnantibus lychnos & cellychnia suggerebant, modiperatores à quibusdam dicti. vide Οἰνόπιον. Ὀφθαλμοὶ, etiam dicebantur exploratores qui regibus referebant quæ fieri vidissent, vt ὠπτευσοὶ ὦ ὄπτα dicti, quæ audissent, vnde vulgò iactatum, ἄπτε ὦ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, ὠπτευσὰς primus Darius minor adhibuit. Dionys. Syracusanus addidit σφετεροὺς ὀφθαλμοὺς, vt author Plutarch. Xenophon 8. Pædiæ, κατηγορεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὡς ὦ σὺ καὶ ὠμμβλὸς βασιλέως ὀφθαλμοὶς, ὦ τὰ βασιλέως ὦπα καὶ ἀλλοὶ ὀπτᾶσπαι, ἢ τὰ ὑφορεῖσθαί τι ὦ τιμεῖ, &c. quæ ibi potiùs legito. libro verò 5. ὦπα dicuntur ab ipso ὠπτευσοὶ ὦπες: legede his Plutarch. libello ὡσὲ πολυφαγμοσύνης. Lucian. ὡσὲ γὰρ δὴ ὠμβλὸς σωοῦντων, Aristotel. 3. πολιτικῶν, vbi & hæc, ἐπεὶ ἢ τυὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ οἱ μέσαχοι πάσεσθαι αὐτῷ ἢ ὦπα ἢ χεῖρες ἢ πόδες, &c. Aristoph. πα faceté ludit in Anachar. φο. Καὶ γὰρ ἄγγελος ἥκειλεν ἀμφὶ τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, Δι. ἐκκλέψει γε κόρας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τὸ φοίβιος. Plutarch. in Artaxerxe. αἰσπεύσας ὁ βασιλέως ὀφθαλμὸς, regius explorator, speculator atque internuncius. Pollux lib. 2. ἐκαλοῦντο δὲ τινες ὦπα ἢ ὀφθαλμοὶ βασιλέως οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες ἢ τὰ ὁρώμενα. Tales dici possunt opiones & tesserarij. Plutarch. in Galba, Ἐν ᾧ τούτοι τοῦ ὦ Βαρβᾶ ὁ

ὁ ἀφ' ὑπῶν, ὁ ἢ πεπτικὰ ἀφ'. Οὕτω γὰρ ἡμιωβολιαῖοι δι' ἐγχύλων ἢ δι' ὑπόρων ὑπηρεσίας τελοῦντες. At verò ὦπες sive ὑπωπιαστοὶ sunt vt Coryczei. Cicero ad Atticum, Omnes enim Coryczei subauscultare videntur quod loquor.

Ὀφθαλμοφανίς, ίδος, ὁ, oculis patens. qui sub sensum cadit oculorũ ita vt demonstratione non indigeat. Strabo, ὀφθαλμοφανῆ πάντα ἰδιάζει, ὧν τὰ ἀόρατα διὰ τὰς μεθόδους πᾶς ἐπιστάσεται.

Ὀλιγωμοφθαλμία, ας, ἡ, in oculorum conspectu atque obtutu: de re dicitur pro ὀφθαλμοφανῆς ἢ ὠὴ παρόντα. ὀφθαλμοφανὴς ἰδίᾳ, oculis cernere. Chrysostom. ἀφεὶ ἰερῶν.

Ὀφθαλμόειδης, ες, oculi geréns speciem.

Ὀφθὸς, qui apparuit, conspectus.

Ὀφθόω, cernentur.

Ὀφθῶ, visus sit, illuxerit.

Ὀφθῶμαι, videri, conspici, conspectum esse.

Ὀφθησόμαι, conspiciar. ὀφθήσεται, apparebit.

Ὀφιακὰ, τὰ, commentaria de serpentibus scripta.

Ὀφίασις, ἐως, ἡ, affectus capitis, quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis in serpentis similitudinem.

Ὀφιδίνω, vaco, otior, conquerior, habito.

Ὀφίδιον, ου, serpens parvus, serpens pusillus, anguiculus Ciceroni.

Ὀφίτης, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀφιογενὴς, οῦς, ὁ, gens Propôtidis apud Strab. quæ familiaritate quadam cum anguibus lethiferis serpentum morsibus præsentem opem afferebat. Varro apud Prisc ianum, vt habent Parij qui vocantur ὀφιογενεῖς, & in Africa Psylli, quorum Ophiogenes, cum arbitrantur suppositum esse in stirpe aliquem, si admouerant vt pungat colubra, eum pupugerit, si de genere sit, viuere, si non sit mori.

Ὀφιδῆκτος, ὁ, à serpente morsus, ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθείς.

Ὀφιοειδὴς, angui similis, anguinus.

Ὀφιόεις, ὑτος, ὁ, idem fœtus. ὑπότασα & contract. ὀφίτασα, herbæ nomen. Plat.

Ὀφιοκτόνος, ophioctena, genus scolopendræ dictæ ab enecandis anguibus. Hæc venenosa est, de qua Dioscor. l. 8. cap. 2. vid. Σκολόπενδρα.

Ὀφιομαχὸς, ὁ, lacerta, & locustæ species non alata. cap. 11. Leuit. dicitur ὀφιομαχὸς, s. videtur id animal esse quadrupes & volatile, vide in dictione Ἀσπάλαξ. Apud Hesychium ὀφιομαχὸς ἀετὸς ἢ ἰχνεύμων, ἢ ἀλεξίκακον ὄφιν ἐσθίων.

Ὀφιοσκόροδον, ου, allium anguinum & sylueftre, Dioscor. libro 2. cap. 187.

Ὀφιοσπάρτον, à quibusdam dicitur ἄμπελος καλουμένη, genus stirpis sylueftris, quasi anguina vua, Dioscor. lib. 4. cap. 180. in sepibus vitigineo folio & acinoso fructu nascitur : in quibus angues plerunque latent.

Ὀφίουρος, ου, ὁ ἢ ἡ, serpentis caudam habens: est hoc nomine auis quædam in Æthiopia, Hesych.

Ὀφίτης, ου, ὁ, sydus est cœleste apud Proclum de Sphæra, dictum quod serpentem teneat. Cicero 2. de Nat. Deorum anguitenens, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graij. Hic prefsu duplici palmarum continet anguem. Anguifer appellatur à Columella lib. 11. cap. 2. Vndecimo Kalendas Iulij anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. Ab aliis serpentinarius & serpentarius dicitur, vt à Germ. Basso : à nonnullis ophiulcus quasi serpentem trahens. Hinc apud Aratum ὀφιοῦχος γραμμὴ φαίνεται, anguitenentis genua, Cic.

Ὀφιόπολις dicta fuit Rhodus insula ob multitudinem nascentium in ea serpentium. Herac. lib. de Politiis.

Ὄφις, ὄφεως, ὁ, serpens : ἀπὸ τοῦ ὁράω, video : cernit enim acutè, dormitque apertis oculis, anguis Latinè dicitur, cap. 19. lib. 2. Dioscor. & ibidem Interpr. Est & morbus capitis dictus à similitudine serpentis. Item ornamentum quoddam Cæl. Est etiam nomen sydereis, apud Procl. de Sphæra. De serpente vide Aristotel. (hic enim ὄφις apud eum vertit Gaza & alibi. ὄφις δακλάτιος serpentem marinam) & Ælian.

Ὀφίτης, ὁ, ophites marmor serpentinis maculis assimile. ὀφίτης λίθος, ophites lapis, cuius genus multiplex, Dioscor. lib. 5. cap. 154.

Ὀφιώδης, ὁ, ἡ, serpentinus, serpenti-faciem referens, anguis speciem referens, anguineus.

Ὀφλάδω, &

Ὀφλισκάνω, ὀφλήσω, ὤφληκα, debeo, æs alienũ conflo. ὤφλησε ἀχιλλεὺς, Dem. me debet pudere. ὀφλεῖν τὸν γέλωτα, rideri, ridiculum esse. καὶ μὴν ὀφλεῖν ἀδικίας, nec deridebetis. Aristop. ὀφλ. Idem ibidem, δίκαιον αὐτὸν ὀφλεῖν, futurus rei iudicatæ. lebitor. ὀφλικὰς τὰ δίκαια ὑπέχειν, iustè dànatus. δίκαιον ὀφλεῖν ἀφλικὰς, otij multę obnoxius, Plutar. in Lycurg. τὰς δὲ διώκας ὀφλικὰς, Æsch. κατηγορεῖν ὤφλη δάνατος. ὀφλὼν ἢ ὑπαλλαγὰς, sfocrat. vbi videtur fignificare condemnabitur. ὀφλεῖν ζημίαν, multclari, damnum pati, facere iacturam, Demoft. & Eurip. ὀφλισκάνειν πάλαισμα, &c. Denique damnatum esse talentis. ὀφλήκειν τὰ χρήματα, Idem.

Ὀφλημα, ατος, τὸ, &

Ὄφλημα, ατος, τὸ, & Ὀφλὴ, ἡς, debitum, æs alienum, proprièquod ærario debetur : sed χρέος de priuato debito dici solet. Suidas. χρέος, ὀφειλή.

Ὀφλησίκαλος, ὁ, ὁσω, ωτατος, &

Ὀφλίσκω, &

Ὄφλω, idem quod ὀφλῶ, τὸ χρεωστῶ. Et refertur plerunque adverbũ vnde ὀφλισκάνειν & ὄφλ ἡ δίκλω, damnari, mulctam pati, Latin Camillo, μισθοὺς ὤφλε τῶν δίκλω ὑφ' ἡμῶν πρεσβεῖα μισθοῦ ἀσεβείαν ἐχόντα, absens damnatus est quindecim nobilissimarum matronarum, & præsentem mulctæ non contemnendã nandam, id est, ignominia notandam atque infamia. Im. ὤφλε τῶν δίκαιον, ab arbitris damnatus est. ἐδόκει γὰρ ἕλιαν παρεσκευῆσθαι αὐτὸν ἀδικῶς εἰς ἀγῶνας πονηροὺς ὤφλοντα, orabat amicũ se defererent falsò damnatum, Plutarch. in Camillo. ὀφλισκάνω τῶν ἀδικιῶν, Demosthen. id est, μοχθηρὰς ἐμμ. ὀφλισκάνειν ἐλαττώσεις, sunt obnoxius iniuriæ, Euripid. ὀφλὼν τῶν θεσπεσίων τιμᾶς, Bud. in Epist. prior. Idem ibidem, ὧν αὐ ἁμαρτὼν ὀφλήσω, ὀφλισκάνω γὰρ τοσοῦτον ridendum exhibeo, fum ridiculus, Lucian. ὀφλὼν στεφανῶσαι τῶν ἀδικιῶν, Demoft. iudicio fum tibi afficitus. ὀφλισκάνω τῶν ζωῶν, Eurip. id est. damnor. ὀφλισκάνω μίσος, merui esse reus, Eurip. ille Medea, τοῦτος μισῶν μισῶν ὀφλισκάνει, id est, hos multæ in lize esse obnoxios. Demosthen. ἢ τιμᾶς, ὀλίγων ἐν ὀφλικτῷ γενομένων, &c. quantæ infamiæ ab hominibus damnatis, quàm dehi ere vos iudicarent homines. Laertius in Plereo, δίκλω ὑπὲκ τοῦ πατρὸς ὄφλειν, absens capitis damnatus. Chrysostomus. Τοσοῦτο πλέον τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι τῷ γελᾶν. Tanto maiore risu à nobis digni existimantur. Phalaris Epist. Athen. καὶ ἐωθὼν τὸ πολὺ μὴ παρατάττων ὁ φλῶν οὐδὲν τὸ ἐπιδεικνύμενον ὀφλισκάνει, id est, nihil præter cæteros præstans, & ἐγχειρημάτων ἐν ἀκροπόλει, sunt quos Latini ærario obnoxios vocant.

Ὀφνεὸς, νεάτερος.

Ὄφρα, vt, donec, dum, ἕως, μέχρις ὅτου, cui πρὶν respondet, cui ἕως, vt Odyss. ξ, νὺξ μ' ἄρα συμπεσοῦσα πρὶν ἐπὶ ἠῶ ἐλθεῖν ἐφόρησεν, ὄφρ' ἐκέμασθε φόρτον, & c. id est, quoad venimus. ὄφρα λογίσωμαι, i. e. Hom. ὄφρ' ἐπὶ μὲν ἐγὼ ἐν λαοῖσι μένω, Idem Iliad. i. ὅτως ὑζυιὸς ἐσσὶς, &c. ὄφρα ἂν σὺ σπεύσῃς, ἕως ἐπελθοῦσα, Apol. Rhod. ὄφρ' ἀγχοῦ ἐμεῖο μένῃσι, μέχρις ἐμοῦ. ὄφρ' ἔτι καὶ νῦν, quoad possis, Pythagoras. ὄφρα pro ἵνα, interdum Subiunctiuo. interdum cum Optatiuo ponitur. Od. ὄφρ' ὑπεκφύγοι ὅτ' ἐπιτρέπῃ νεῖσθαι, vt audiat quomodo sit reditur. ὄφρα ἴδῃς, ὅ τοι ἐστὶν, Hom. iliad.

Ὀφρανάω, dum, donec.

Ὀφρανεῖ, ὡς ai, Homer.

Ὀφρανοῦ, vsque ad. Apol. 2. ὄφρ' αὐτοῦ τοῦ σώματος διεμάσθησε.

Ὀφρύδα, ας, & ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρὺς supercilium, cluius.

Ὀφρυαὶ, τὰ, loca editiora, item sepes, ἀμφισταὶ, Hesyc.

Ὀφρυδέω, superciliis nuto, item ἀλαζονεύομαι. i. grandi supercilio moueor vt apud Sidi. ὁ ὑπερηφάνως τινὰ ὑπερορῶν ἢ ἐπιτιμῶν τῇ ἀμυθήτῳ ὀργῇ φύσει.

Ὀφρυοκαταστάθης, ους, ὁ, qui supercilia tollit seu eleuat ὁ αἴρων τὰς ὀφρῦς, id est, superbus & superciliosus Hegesias apud Athen. libro 4. in philosophos. Ὀφρυοκαταστάθη μὴτ', πανσύρῳσα.

Ὀφρυόμαμμος, supercilium foli fabulosum, Herodotus. lib quarto.

Ὀφρυώνιος, superciliens, pruriens, pudibundus, quòd erubescentibus pruriant quodammodo supercilia.

Ὀφρυόεις, όεσσα, ὁ, altus, κρημνώδης, λοφώδης, cluiosus, ὑψηρεφὴς, superbus, in alto situs. ὀφρυόεσσα σύνδ', in Epigr. de Æschyl. quia ὀφρὺς etiam sunt editiora loca & tumuli, vt Latinis in supercilia idem occasionem appellauit ὀφρυόεντα Κόρινθον, Herodotus in περιήγησ. Iliad. πλὴν ὀφρυόεσσα. Hinc & verbum ὀφρυάω, attollere supercilia, vt Κόρινθον ὀφρυᾶ τε καὶ καλαπτεύει, id regio falebrosa esse superciliis & tumulis inæqualis ὀφρυώδης πάντως, vide Strabonem.

Ὀφρυόω, erigo supercilia, tumeo, Ὀφρυῶ.

Ὀφρὺς, ὑος, ἡ, supercilium. ὀφρῦ τὸ ὄπθιον, καὶ ὕψος τὸ φαλακρὸν. Hom. Iliad. ἀμφὶ γὰρ ὀφρύσι τοῖσι κορύθας ἔφριξε ἔχουσα κόμας, id est, ὑπὲρ τὰ ὀφρύδια. Aristoph. & Interpres. τὰς ὀφρῦς τανύειν, Aristophan. πρὸ contrahere supercilia. ὀφρῦς σιωπῶσι, percilia cõtrahebant, Idem in Pluto. τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾷ, Aristoph. συνδησάμενος τὰς ὀφρῦς ἀνέπασα, supercilia contraxit, Demoft. τὰς ὀφρῦς συγκεχυμένας, supercilia confusa esse, Plutar. in Publ.

μοι ὀφρῦς, alleuare supercilium Quintilian. vel attollere. Lucianus in Timone, ὀφρῦς ἀναστείλαντες καὶ ξ βρεν ὑπὸ τὸ μέτωπον, supercilia attollens & superbiens. Nam hic sedem habet superbia, ait Plin. Hinc ὀφρὺς & supercilium, id est, fastus aut grauitas superba, Epictet. Item tumulus, id est, collis. Plutarchus in Numa, ὀφρῦς γὰρ ὡς ἄκρας τινὰς πόρρω, terrenum supercilium, porrò extensum. Sic enim supercilium clusij tramitis dixit Virgil. ὀφρὺς τὸ ὄρος, supercilium montis, capite quarto, Euangel. Lucæ. Iliad. ὀ, τ' ὀφρύσι κελαινῇσιν. Herodotus, Μυκερῖνος, τῆς τὸ ὄρος ἡ πυραμὶς ἐπίκειται. Pro libro siue ripa fluuij. Apoll. 1. Argon ἐν ὀρυσσομένοισιν, in supercilijs littoris.

Ὀφρύεις, ἐσσα, ἐν, ἀγρύπνος, ἐγρήγορος, ἄϋπνος, ἀκοίμητος, ἀκαμάτη, ἀκάματος, ἀκαμάτη, ἀκάματος, ἀκαμάτη, ἀκάματ

ἀρώπου ἢ ἄλλου ἢ ὅλου ὀχληματικοῦ γεγονότος.

Ὀ χλαγωγός, plebem duco & allicio, δημαγωγός, plebem ad res nouas sollicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo. permuleere & tractare plebem dicit Liuius, & agere plebem plebisque animos. Strabo in 14. de Protogenis tabula in qua perdix erat picta, ὡς πλησίον ἢ ὑπ᾽ μῶν τοῦ ἀφθιτου ὄρους, κεκμῆκοντος τῶν πλωτικῶν, πάντες κατέπτηκεν, ἐφ᾽ ὅ γέγονε τῷ θεῷ τὸ γεγοηδὸς οἱ ἁρπάκες ἢ ὀχλαγωγοῦσιν, & plebem circulatoris more agebant atque permulcebant.

Ὀχλάδιμα, ionicè pro ὀχλεύμασι.

Ὀχλαίζω, ὑ, ν, ὑ τις quo aliquid κινεῖται siue ὠθεῖται, Hesych. ὀχλεῖ item ἐπόρυξε (cardo) ἢ ἁρμὸς vinculum, ligamen : necnon ἄμμα & πομπή.

Ὀχλάω, idem cum ἐχλέω, significãte moueo, κινῶ. vnde ὀχλεύσιμα Hesych. expon. κινοῦνται, licut ὀχλεῖται siue ἐχλωῖται ab ὀχλέομαι, quod quidem ὀχλεῖται reperitur Iliad. φ. de vino· τὸ μὲν τε φέρουσιν ὑπ᾽ ἀνφίδεσι ἄπασαι ἐχλεῖται, μειοῦται, seu κυλινδεῖται vt Suid. & Hesych. exp.

Ὀχλέω, ὦσα, π. ησα, molestiam exhibeo, Cicer. vel afficio molestia, turbo, vexo, iniuria afficio, negotium facesso, Actiu. Accusatiu. Item frequento, Ceb. Theb. οὐδὲ ὑπολ ὀχλέντας, via nõ à multis frequentatur. Hesych. ὀχλεῖ expon. κακώνει μετ᾽ ὄχλου. Idem, ὀχλοῦσιν expon. non solùm actiuè ἐκθλίβουσι ὑμᾶς ὠθοῦσαι, sed etiam neutraliter, ἐμὰ ὀχλοῦσιν, ὑπόπτοις.

Ὀ χλαρὸς, οῦ, ὸ turbulentus, πεφχλάδης, molestus, infestus, grauis, obstreperus, πυσπαθὴς, Aristoph. τὸ ὀχλαρὸν, molestia. vide Ὀχλῶδ.

Ὀ χλαστὸς, ὴ, turbatio, ἀστρεπτος, molestia.

Ὀ χλίζω, ίσω, σω, ισα, moueo, vel vehemens impello & protrudo, κινῶ, μοχλίζω, Actiu. Accusatiu. Nicander in Alexipharmacis. διὰ τὸ ὠθεῖ βωμὸν ὀχλίζειν, Interpres, αἰσχεῖ δὲ ὠθεῖσι. ὀχλίζομαι, moueor, seu μετακινοῦμαι Eustath. Hesych. verò ὀχλιζόμεθα exponit συναγορεύομεν, quod ad ὄχλ Θ- pertinet quod turbam & multitudinem significat, apud eundẽ legitur etiam ὀχλοποιῶ quod exp. ἐκκλησίαν ποιῶ.

Ὀχλικὸς, ὸν, ὸ, turbulentus, molestus. Item popularis. ὀχλικὸν ἢ δυσκρατικὸν τῶν πλησίον διάπνευς, popularis & grata multitudini ordinatio, Plut. in Numa.

Ὀ χλοσία, supplicatio, congregatio, ἱκεσία, ἀκωκοπία.

Ὀχλοκοπία, ας, ὁ, δημοκοπία, popularitas, δημηγορία, plebis sollicitatio, vt factiosi turbulentique ciues quum populum deliniũt sollicitántque ad rerum nouarum studium.

Ὀ χλοκοπῶ, ὦ, δημοκοπῶ, δημηγορία, plebem delinio, sum popularis, rebus nouis studeo. Plutarch. ἐν τῷ ἀντιβατήρι πολιτευτ. Hinc Ὀχλοκόπος, δημαγώγος, qui & ferè δημηγορὸς, popularis, popularitate plebis gratiam aucupans & captans. Polybius in tertia histor. παῦδημάγωγοι φαλμόνοι ὀχλοκόποι μᾶλλ᾽ ἢ δημηγορικοὶ πέλεσιν.

Ὀ χλοκρατῆσθαι, dicuntur qui impetu plebeio reguntur, non legitima democratia.

Ὀ χλομανὴς, ὸ, turbis insanieus.

Ὀ χλοποιέω, ῶ, ησω, turbam congrego, Actorum capite 17. ἢ προσκαθέμενοι τῇ ἀγορᾷ τινας τῶν ἀγοραίων πονηρῶν, ὑ ὀχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν, ac turba coacta perturbarunt ciuitatem.

Ὀ χλ Θ-, ὸ, turba, πεφχλὰς, caterua, copiæ, populus, multitudo, πλῆθος, molestia, tumultus. Ammon. distinguit à πλῆθος, ὀχλ Θ- inquiens proprie est ὑ ὄχλησις. in Medea & Orcste. Αἱ ὄχλοι ποιεῖσθαι, ἀσπερνari. fastidire. Dion, εἶδε δὲ χίφοι ὅδ᾽ ὠθοῦντας, ὡδὶ εἰσίλλειν δυκὶν ὑμᾶς ἢ ὑ ὄχλος πονηρὸς Θ-. Et alibi, ὁ γὰ πᾶς ὠθὶ ὄχλος ὄμματα ὠθὲν ὀδόμενος κρατολογεῖν ἵνα μὴ δι᾽ ὀχλου ὀξύπτας, ne fastidiũ ingeram, & molestiam exhibeam. Iosephus de Antiquitatibus, ἀ ἄβρακτα ἀναπεπλεύσαμεν ἢ ὑ ὄχλου ὀξύπτας τοὺς ἐντυγχάνοντας, ne lectoribus tædium afferat. Quod alibi ita extulit, ἀλλ᾽ εἰς ἃ αἰσχύνειν ὑμᾶς πεπόμενον ἵνα ἢ μὰ πᾶς ἐντυγχάνων ὀχληρὸς ὄψιμὸς. Et ramen Victorius vir non minus eruditus quàm diligens ita scripsit in Commentar. Rhetor. Aristotel. libro tertio, Boni authores, inquit, δι᾽ ὀλιγων aliquid esse dixerunt, cum est perspicuitatem iam, & in ore vulgi. cuius ego vel vnum exemplũ desydero. διὸ ὀχλητέον, molestum erit, Thucyd. ὀχλοποιοῦσιν, molestiam exhibebis, Eurip.

Ὀ χλοτραπὴς, ὲς Θ-, ὸ ἢ, turbam delectans.

Ὀχλοῦμαι, molestiam capio, vel habeo, vel suscipio Cicer. molestè fero.

Ὀχλοβόλις, ὀχλοχεὶν, turba, difficultas.

Ὀχλόβιος ὁ Θ-, ὸ ἢ, turbulentus. Polyb. πεφχλάδης.

Ὀχλο-, αιος, τὸ, fibulamentum, στρόφιον ἢ χλωρ.

Ὀχλόω, ῶ, ωσα, π. ωκα, porto, incumbo, contineo, fouco, κατέχω, βαστάζω, treno equum, sub currum duco, in pugna vinco & scindo, Etymol. ὅσσο τὸ ὀχωσε, ἀ, ω, subiugo, domo, apud Euripidem : & in Epigramm. ὡς ὁ δίσμασι δοὺ πόρ ἐκμώσω, quis amorem domuit.

Ὀ χνακος, ὸ, pyrus agrestis, Κοὶ τὸ ἄχυρ· nam acerbitate sua penè suffocant apud Theophrastum libro secundo, histor. plant. capite septimo, ἀ πὸ & ὄχνη, simul iunguntur à Caza tamen solùm pyrus exponitur. Vide Ὀ γχνη. Et Adnotat. nostra in Theophr.

Ὀ χνη, vel potius ὀ χνια ἀ σπίδων, amenta clypeorum, scutearum habenæ. Herodotus libro primo inquit habenas clypeorum fuisse Carum inuentum. vide & apud Lucianum in Anacharside. Vmbones clypeorum & galearum cristas Cares tenuerunt, inquit interpres Thucydid. vide apud Stephan. in verbo Καῖ.

Ὀ κὲς, οῦς, capax qui continere potest, nam ab ἔχω deriuatur vt ὀχὸς ἁ ἅρμασι. Odyss. ε, νηῒ δ᾽ οὔ τοι νεμέσσα ναῦν ὀχεῖ, νεῖ δὲ ἀλ, nec enim erant portus, qui naues capere, & continere possent, φυλακικὰ γὰ νεῶν ἢ σωκέροντες αὐτὰς, vt Eustath. expondens tamen posse ab ὀχέομαι dici, ἐφ᾽ ὧν αἱ νῆες ὀχοῦνται ἢ πάντα.

Ὄχ Θ-, μα, ὸ, vehiculum, plaustrum, ἅρμα, rheda, biga, currus, ilatio vehiculi, ὀχημα. ὀ χ Θ- ἁμάξιον, Eurip. ὀχος ἱππότης, equitatus curruli, idem, Commentar. Aristophan. in Pluto, Θ- ποιητικὸς τὸ ἅρμα τὸ ἐκ τ᾽ ἁμαξῶν κατασκευασθὲν ἢ ὑπὸ γῆν ἰόντων καὶ ἀνίοντων ὀχούμενος, τὸν αὐτὸν ἅρματος τύπον φέρουσα. Ὀχήνη, ἁμάξιον Hom. Od. ii. ἱστationes. Item ὀχ Θ- rectinaculum ostia, funis, ὃ ὁρῶν ὕδατος, Suid.

Ὀχεὺς, Hesych. ὀχεύθη Θ-, φ ευθὴ Θ-, φ ector, at ὀχεύσεις idem exponit βωῦσες.

Ὀχυρὸς πατος, loca natura munita per quæ tutò viam facere licet Bud. ex Plut. in Demetr.

Ὀχυρὸς, οῦ, ὸ, tutus, munitus, fortis. ὀχυρὸν τὴν Θ-, murus & angulus & sublimis, Philelphus. Κοὶ ὀχυρὸν, ex tuto, Thuc. ὀχυρὸς & ὀχυρὸς, pro eodem apud Xen. ἱ. ῥμησ.

Ὀχυρόω τος, π. ωσα, munio, ἀσφαλίζω, in tuto colloco. Actiu. Accusatiu. ὀχυρωμένοι, pro eodem apud Xenophontem, ὀχυρ Θ-, item, fancio, κυρῶ.

Ὀχύρωμα, τος, τὸ, castrum, φρούριον, munitio, munimentum actium. Paulus secunda ad Corinth. capite decimo, Θεοῦ κρὸν ἐστι ὀχυρωμάτων, ad munitionum euersionem. clausuram hinc dici to ὀχύρωμα author Suid. Alij clusuram ferùnt, quì significatu Clausæ & Clusas, Burgósque dici obseruauit, ἰ. κατὰ πόλιν ἢ φρούρια Herodian. l. 6.

Ὀχυρὸς, ἀσφαλὴς, Eurip.

Ὀχυρὰ πατος, tutissimus, Thucyd.

Ὄψ, ὄπτος, ὸ, vox, φωνὴ, ab ὄπτω. Odyss. ξ. φθογξάμην δ᾽ ἐπὶ ὀλίγῃ ὀπῇ, vocc substridula. Et lib. ν. ἵνα τοὶ γοὶ ὄπα ἀκόσσε. Et ibidem πληγὴν ὄπτα στοιβάσαι ὑπ᾽ ἀκούδας, exponitur etiam κλόθον at Dionysio inde deriuante verbum ὀπτύσθαι. Est etiam ipsus, aspectus, facies : hinc ὀ Θ-, expers visus, sed in hac significatione pertinet ad ὄπτομαι.

Ὀ φεις, τὸ, facies, vultus, ὄψις, Æschil.

Ὀ ψαμαι, μ, πομαι, σ, ομαι, opsonor, i. facio opsoniũ, opsonor ito. Depon. sol.

Ὀ ψάριον, ω, τὸ, quasi opsonium. Athenæus li. ἡ ὀψάριον ἢ ὄψ μῆ ῥα τῶν ἰχθύων λέγουσιν. Idem, τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἀριστοφάνους εἰ μὲ ὠθὶ ὀψαρίοις εἰσέστιε, αντὶ τῶ ὀψοπωλίοις ἀκούουσι. Ibi Σκυλάξ παῖ τ᾽ ὀψάριον ἐκῶν, δ᾽ ὑὸ ὀψάριον, apud Ioannem capi. Euangel. pro duobus pisciculis, ἅ πινε ἄρτους κριθίνους ἢ ὀψάριον, habet quinque panes hordeaceos & duos pisciculos id est, ὀψάρια Suid. Annotat ibidem Erasmus apud Terentium in Adelphis, pisces opsonium vocari. vide in dictione Ὀ. putant nonnulli ὀψάριον de pisce dici κατ᾽ ἐξοχὴν, siue ἰχθύων Θ-, teste Eustathio ὅτι μόνων τιμιωτάτων ἐσθιομένων ἰχθύων ἐστὶ τὸ ὀψάριον, Theodor. Beza putat ὀψάρια dictos esse illos pisciculos ἢ τὸ ὀψᾶσθαι, id est, ab asslando, quos nimirum moris erat assa, ac fortasse etiam assatos diuendere.

Ὀ ψαρίτης, ὸ, ὸ, fero arans, Hesiod. ἐν ἔργοις.

Ὀ ψαρτυτὸν Θ-, ὸ, ars condiendi cibaria.

Ὀ ψαρτύτης, coquus, condus, μαγειρος, ἁ μαγείρος.

Ὀ ψαρτυτικὸν, liber de re culinaria, & ars ipsa ὀψαρτυτική. Athen. lib. 12. Πρῶτοι ἢ Αυδοὶ ἢ κατ᾽ αὐτὸν ὀξυθύμου, εἶθεν ἢ τ᾽ σικελικοὶ ἢ τὰ ὀψαρτυτικὰ σωθέντες εὑρίσκεν. Ibidem, ὀλίγα χρεῖα τῆς ὀψαρτικῆς. Artemidorus ὁ ὀψοδιφῶν τοιοῦτόν ἐσθιόντων ὀψαρτυτικὰ λόγ, inquit Suid.

Ὀ ψὲ, ερο, vesperi, post tempus tempestiuum aut assuetum. πολὺ βραδύτερον, vix tandem, ὡς σφυμὰς ἀλλ᾽, tardè, ad vltimũ ad extremum. Et constituitur cum Genitiuo· ντὸ ὀψὲ τ᾽ ἐλικίας, ætate vergente. ὀψὲ τ᾽ ἡμέρας, inclinante die, sub ferum die. ὀψὲ τ᾽ ἡμέρας ὧν, ferum dici erat, Thucyd. id est, ὀψὲ ἡμέρας ὧν τοῦ ἐνιαυτοῦ. ὀψὲ σαββατων, vesperè sabbati. ὀψὲ τῆς βασιλέως γενῶν, post regis tempora, Plutarchus in Numa. ὀψὲ τῆς πρώτης, longè post Troiani belli initum, Philostrat. τ᾽ ὠφελεῖ γίγνεται ὀψὲ, ad ferum horæ iã ftatæ γενόμενα erat, Demosth. sic Budæus deinde sequitur. ὀψὲ ἢ ἐσπέρας ὄσης ἢ σπόνις, &c. interpres Demosthenis. ἐς ὀψὲ, die iam adueſperante, Thucydid. ἐσ μὲν ἑσπέρας, sub vesperum pugna ceſſauit, idem, vbi interpres, ἐς ὀψὲ, ἤγουν ἐ σπέρας, σημαίνας ὅτι ὑπὸ ἑσπέρας μόνον τὸ ὁ μὲ

ρὸ ὀψέ, ad vesperum vsque, idem Thucydid. ὄψε μὴ ποιῆσαι, in incipio orationis, tandem verò, Plutarch. ἀπὸ κορυφαίας. In impositione ι in ι mutat. Ammon. distinguit ab ὅσπερ ἀν ὁ & in ὁ σπέρα.

O. videre cupio, video, ὁ φοιτικὸν ὄθμα, vt μαθηταὶ, γαμβροὶ, χιλίαρχοι sive χιλίαρχοὶ, ἀπωλεκάρεις, κλαυσίπους, βρυσίπους.

O. πη, tandem, μόλις ποτέ.

O. ὀψὲ, serum, vesperа, vesperтinũ tempus, & ὀψία sub. ὥρα & ἡμέρα, tarda. Matth. capite octauo, ὀψίας δ' γενομένης, quum tamen adueſperaſſet. Interpres, quum autem ſerum diei eſſet tomodo etiam Lin.

O. ὀψὲ λίθος, Opſianus lapis, in Pandect. Florentin. Arrianus, ὁ δὲ τὸν ἐπὶ βάθει κεχρωσμένον διαφανέστερα ὁ ὀψιανὸς λίθος. De obſiano autem lapide, lege Plin. l. 36. ca. 26.

O. ὀψιαίτατος, tardiſſimè, admodum ſerò, ſeriſſimè Plin.

O. ὄψιος, tardius, ſerius.

O. ὀψὲ, ſerò florens.

O. ὀψίσπορος, ſi lantæ quæ tardè & ſerò germinant.

O. ὀψίσπορος, ſero germino. ὀψίλεκτος, germine eſt ſerotino.

O. ὀψίτοκος, germine ſerotinus, ſerò prouenienſ: contrarium πρόλοκος, apud Theophraſtum dicitur ὀψίλεκτος. Idem hiſtor. libro tertio, capite ſexto, μηλέα δ' ὀψίβλαστος, ὀψίβλαστόν τ' ἀχρὶ δὴ, ἢ δ. Ex quo Plin. lib. 16. ca. 25. ſerotino germine malus, tardiſſimo fuber.

O. ὀψισπόρος, germen ſerius proferens.

O. ὀψιμήτης, ὁ, tardus maritus. & ὀψιμανδία, apud Laced. vt ἀγαμία apud Poll.

O. ὄψιος, ὁ, ὴ, ὸν. tardè genitus.

O. ὀψίσπορος, ὁ, ὴ, ὸν. poſteritas.

O. ὀψιότης, ητος, ἡ, idem.

O. ὀψίσπορος, ὁ, ὴ, ὸν. tardè genitus, μεταγενέστερος. Athenodorus Sando ripſit Mutium Scæuolam dictum etiam fuiſſe ὀψίγονον, vt refert Plin. in Publ. ὀψίγονοι, οἱ μὴ παῖδα ἐσυθέως γεγονότες. ὀψίγονος ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος.

O. ὀψίμαθος, ὁ, ἡ, tardi ſuſceuli.

O. ὄψιος, &

O. ὄψιος, ſub veſperum facio, ſerò facio, hoc eſt, non tempeſtiuè, & veſperum venio. Xenoph. 6. Ἑλληνικῶν, ἦν τῶν τοιούτων τι ὀψίσπορον ἐν ἀνθρώποις, κἀκεῖνο μάλιστ' ἂν ἐπιθυμήσειεν ἀκοῦσαι, licet ſub veſperum hoc faceret. Idem, ὀψιαίτερον ἀφικόμενος μᾶλλον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸ λεγόμενον, qui ſerius cenatum exeunt atque intempeſtiuè. Gregorius, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ὀψιαθίου ὀψίου τε καὶ παμβεβωλῶν, diſcamus quid cum vinitoribus actum ſit, qui ſub veſperum venerant. capite 17. libri primi Reg. ὀψὲ δὲ ὁρθρίζων ἀφ' ἑσπέρας, procedebat manè & veſperè.

O. ὀψιαῖος, ſerò fructum reddere, Theophr.

O. ὀψιαία, ſera fructificatio, Gaza apud Theophr.

O. ὀψιαῖος, ὁ, ἡ, ὸν. de arbore ſerotini fructus, Plut.

O. ὀψιδιδάσκαλος, ſerus viator, ſerò veniens. Nonn.

O. ὀψιδιδάσκω, ſerò diſcere: opponitur τῷ παιδομαθεῖν. Lucian. ἀπὸ ὠμοῦ ἐμαίνετο. Ὀψιμαθὴς δὲ ὁ, ἡ, πρὸς τὸ νικᾶν ἐπιθυμῶν. Ὀψιμαθὴς, ὁ, ὁ ἡ, ὸν, qui ſerò diſcere cœpit. apud Horatium in satyr. ſeri ſtudiorum, id eſt, ὀψιμαθεῖς, cui opponitur ἀναθρεπτὸς, ὀψιμαθὲς τοῦτον, &c. Xen.

O. μαθέειν, vel

O. μαθεῖν, ſera diſciplina, ſera eruditio, tardidiſcentia exponitur apud Gell. l. 11. c. 7.

O. ὄψιμος, ſerò moriens & lentè, Nonn.

O. ὄψιος, ὁ, ἡ, ſerotinus, βραδυτοκίνος, ſerus, vt vertit Cicer. Homericillud Iliad. ὀψίμοι ὀπάτηρο τοῦ ὅν κύν' ἐν λοπάδεσσι, ſera & tarda nimis, ſed fama & laude perenni. Theophr. hiſt. l. 1. c. 15. ὀψίμη συκῆ, ſerotinæ fici.

O. ὀψὲ, ſerò ſapiens. vide in Chiliad. Eraſmi. ὀψὲ σοφὸς μετὰ Μούσας, Nonnus.

O. ὀψὲ, σαφὲς τὸ ὀψέ, Suid.

O. ὄψιος, ὁ, ἡ, ſerotinus, veſpertinus. ὄψιος dicendum non ὀψινός, Phrynich. ὀψίτερος comparat. Attic. Theophr. ἀνυφὴ δ' ὀψιαὶ ἀνθίσασιν ἐν ὀλιγοχρόνοις.

O. ὀψίτης, longa prorogatio, tarditas.

O. ὄψις, ὁ, ὄψ, oculus, viſus, ὄρασις, aſpectus, viſ conſpiciendi, ὄμμα, ſpectaculum, τὸ ὅλως ἢ ὁπωσοῦν ἀνθίμενος, ἢ τὸ ἀφ' ὅτου, facies, forma, pulchritudo, εἶδος, imago, φαίνεσθαι, ὅρα, color, χρεία. ὄψις ἡδὲ ἀζήτητον, magiſtratium oculi, Plato in Legib. ὄψει κακὸν τὸν, oculis conſpicati, Demoſthen. quod Polybius καμβάνουσα ἐφ' ὀφθαλμῶν, ponentes ob oculos dixit. ὄψις ἐν περίοδος, clara hiſtoriæ lux, Plu. in Theſ. Plat. in Phæ. ὄψις τῷ ὄντι ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἥκουσα αἰσθήσεων, ἡ φρόνησις ἐχυρὸς τὰ. ἔνοιοι γὰρ αἱ παρὰ ταύτης ἔρωτες, εἰ τι τοιοῦτον ἔστιν ὄντως εὐδαιμονεστέρους εἶναι ποιοῦσι. Ex quo loco dixit Cicero ſecundo de Finib. Oculorum (inquit Plato) eſt in nobis ſenſus acerrimus: quibus ſapientiam non cernimus: quàm illa ardentes amores excitaret ſui, ſi videretur. Quod & poſuit of ficiorum primo. ὀψὶς ἔνεκα, in ſpeciem dicitur Latinè. vide Bud. in Dictione, In ſpeciè, in Commentar. in epiſtol. Χαὶ τὸ ὄψιος λεγόμενον, ex argumento dictus, Ariſtoteles libro ſecundo Animal. ὁ ὀψὶς, in conſpectu, Æſopus. πάλιν ὄψιν σώζει, roſtro reſimo, Gaza. Ὄψις ἀπὸ τῆς προσωπείου, id eſt, perſona, cuius artifex σκαλοποιὸς dicitur: id eſt, ὁ τὰς ἀναξυρὰς τῶν ὄψεων ἢ γνωμοτύπων. Erant autem perſonæ ſcenicæ iconicæ: ἔστι γὰρ ἰδεῖν, ait interpres Ariſtophanis, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κομῳδοῦσιν, ἵνα φανερὰ ἦν. Ariſtot. ἐπεὶ ποιητικὴ ἦν ἓν τῶν πολιτικῶν. Εἶτ' ἡ κυνηγετικὴ, ἐπεὶ τῶν ἀθηραύτων ἡ μὲν ὄψις ἢ τῶν σκιῶν ποιητικὴ τέχνη ἐστὶν ἢ τῶν εἰκόνων.

O. ὄψις, iuxta Poſſidonium, idem quod ὄψις, Etym.

O. ὀψιτόκος, ὁ, ὀ, tarditas.

O. ὄψιτοκος, frumenta quæ ſerò ſerenda ſunt : quibus opponitur ἐφεσίτοκος, apud Theophr. ἀπὸ φυτῶν.

O. ὀψιτοκεῖν, ſerò ſerere: contrarium ἐφεσιτοκεῖν.

O. ὀψίτοκος, qui ſerò ſeritur.

O. ὀψίτοκος, ὁ, ἡ, ὸν, tardè factus, ſerotinus. ὀψὶ δ' ἐβρυθίσθη πολιὸν ὑμῶν. vide in dictione Ὄψιμος.

O. ὀψίτοκος, ὁ, ὀ, idem.

O. ὄψιτος, ἡ, ὸν, vitis quæ ſerò putatur. Theophr. ὁ τὰ ἀμπέλους διαμένειν ὀψίτους, τὰς τε φυτευομένας ἢ τὰς ἐμπίπτους.

O. ὀψιώνης, ſerò & tandem apparens.

O. ὀψίχα, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ teſte Heſych.

O. ὀψωφεῖον, τὸ, vaſculum in quo opſonia liquida apponuntur ad intingendum panem.

O. ὀψοδιδάσκαλος, ὁ, ὁ, artifex vel ſtructor opſoniorum, ſcitamentorum conditor & inſtructor ferculorum.

O. ὀψοδία, ας, ἡ, opſonij egeſtas, Suid. ἐν ὑπόθεσι ἀφ' ὧν, vt cum αἰὼν ὄψα cœnatur.

O. ὀψολογία, ας, ἡ, de re culinaria ſermo.

O. ὀψολόγος, artis culinariæ popinalisque ſcriptor: & οἱ ἐπὶ τῆς ὀψοποιΐας vide Athen.

O. ὀψομαχῶ, videbo, viſam: ab ὄψομαι.

O. ὀψοφᾶγος, ὁ, ὁ, ἡ, ὸν, qui inſano opſoniorũ & in primis delicatiorum piſcium amore ducitur, qui obſoniis & præcipuè piſcibus delicatis vſque ad inſaniam delectatur. Athenæus lib. 12. ἡ γὰρ ὀψοφαγία οὐ ὀψοφαγία ἐστὶν ἡ ὀψοποιΐα ἀπὸ τοῦ ὀψοποιοῦ εἰσαγομένη.

O. ὄψον, ου, τὸ, opſonium, edulium quod additur pani, præſertim coctum, βρῶμα, ὀψάριον, ἔδεσμα, epulæ, condimentum, Gaza libro quarto de partibus Animal. Ariſtotel. capite vndecimo, ὅταν ὁ ἐπάλξεως ὁ ἐμβάδων, προσφάγιον: ab ὀψὲ, hoc eſt, ſerò: vel quòd veſperi tantum iis veſcerentur, non manè : vel quòd ſerò tandem voluptatis gratia in vſum veniret, quum antiquitus frugaliter & ſimpliciter viuerent. Xenophon, ἐπὶ τούτῳ ὅτως παρασκευάσθω νέοι, ὥστε πλὴν ὀπτησίμων τὸ σπάνιον ὄψον ἀπηλθεῖ, vt panis cupiditas ei eſſet pro opſonio. Homerus Iliad. λ, ὀπὶ δ' ἀμέμονα πατρὸς ὄψον, id eſt, πρόπινον ὄψον, προσφάγιον ἀπὸ τῆς ἀκροποσίας πάσης, ἐπεὶ γὰρ τὸ ἐπὶ ἄρτου, inquit Didymus ἐδώδιμον, ὄψον καλεῖται, capite vltimo Euangelij Ioannis pro piſce accipitur ab ὀπτὸς, quod eſt aſſo. Plato ſecundo de Republ. alia etiam eo nomine comprehendit, ἐπιπαδόμεν ὅτι τῷ ὄψῳ ἐξεστι, ἅπας τις ἡδονὴν ἡ ἐλπὶς ἡ τυχὸν ἡ βουλομένῳ κάτχησε.

O. ὀψοποιεῖν pro ὀψωνεῖν, id eſt, opſonari, vſurpauit Critias, teſte Polluc.

O. ὀψοποιός, ὁ, ὀ, magiſtratus qui legem annonæ præbet.

O. ὀψοποιῶ, μ. ὁ, ὦσω, opſonium paro.

O. ὀψοποιΐα, ἡ, opſoniorũ apparandi ratio atque artificium. vide in Ὀψοποιΐᾳ μᾶ. Ὀψοποιὰ σκιλαικὴ, lautitia & cupedia Siculorum, Plato in Gorgia.

O. ὀψοποιϊκὰ ὄργανα, inſtrumenta coquinaria, Xen.

O. ὀψοποιικὴ, ars coquinaria, ars ſtruendarum epularum, Ariſtoteles libro primo Politic. capite quarto, & libro ſeptimo Ethicor. cap. vndecimo, ὁ δ' ἡ ὀψοποιικὴ, ὁπόλλ' ἡμῖν ἔδ' τέχνη, Plato in Gorgia.

O. ὀψοποιός, οὐ, ὁ, opſoniorum inſtructor, coquus, cupediarius Terent. Xenophon, ἡ ἅπερ ἡμῖν ὀψοποιὸς φάγης, ὀψοποιὰ ἐστι κακοδαίμων, &c. Plato ſecundo de Republica, διήσει ὀψοποιὸν τε ἡ μαγείρων, opus erit conditoribus inſtructoribúſque contiuij, ſic Cic.

O. ὀψοποιΐμαι, edulium confcio, opſonium præparo. Xenophon, ὡς ἐκπαιμι. ἄρα χρῶντ' ἀεὶ ὁρῶ πολυτελεστέρῳ ὀψοποιᾷ ἢ μᾶλλον τὸ ὄψα πυμαινομένῳ, ἢ ὡὶ ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα φαιλὰ ἐδίδων, &c.

O. ὀψοπώλης, ου, ὁ, locus vbi opſonia venduntur, popina, cupedinis forum Feſto.

O. ὀψοπωλεῖν, ῶ, venditrix opſoniorum.

O. ὀψῶν, οῦ, ὁ, flagitioſus, μοιχὸς ἐρᾷς, Heſych.

O. ὀψωφάγημα, ατος, τὸ, opſonium comedo, popinor. Neutr. abſolut. Ariſtophan. περὶ δ' ὀψοφαγίᾳ καὶ μυκλίᾳ ἐστὶν, opſonium appetere, ſeu opſonio veſci.

O. ὀψωφάγος, ας, ὁ, edacitas, cupedia.

O. ὀψωφάγος, ου, ὁ, opſonator, helluo, λάμιαγρος, ὀψᾶ ἐδίδιαν, popino, cupes Plauto, edax, guloſus. Xen. ἐν ὕπνῳ 3. de malo ſeruo, ὁ τὰ

ὀψοφαγίσαιτος ὧν, βλακώδης τὸν ὄζον.

Ψοφοῦσι, vt apud Pollucem κίναιδοι ψοφοῦσι & σπυρίδες, sportulæ quibus obsonia cœnarum ferebant, cum ad aliquem ibant cœnatum.

Ὀψώνιον, ὀψ, sportula pro cœmendis gestandisque opsoniis, & penaria Varroni siue penarium.

Ὀψωνιοπώλιον, τὸ, opsonia emo, opsono. Neut. abs. vnd ὀψωνιοπώλης, Aristoph.

Ὀψώνιος, ὁ, opsonator.

Ὀψώνιον, ὁ, Plutarchus in Lycurgo, εἰς ὀψώνια μικρὸν παρωψήματος φέρει, pusillum quiddam affert opsonij gratia.

Ὀψωνίζω, stipendia præbeo, item nutrio. Halicarnass. libro nono, ὧν ἀλλοτρίων ὀψωνιζομένους χρημάτων, ex alienis alendos pecuniis.

Ὀψώνιον, ου, ὁ, cibarium. Est item stipendium militare Polybio in fin. libri quinti, λύσαντες τὰ συσίτια καὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς τεθέντα ὀψώνια παρὰ τοῖς ἄλλοις κατηχρεωκότες.

Ὀψώνιον, ου, ὁ, annona, idem quod σιτηρέσιον. Item stipendium lucrum, κέρδος, χρήσιμον. vel vt ait Gregorius, ὁ Γνάιος Ὀψώνιος, τὸ βασιλικὸν στιπέσιον ἢ ἀγαθοεργοῦσα ἐκ νόμου τοῖς ἀξίοις ἀναστιπέσιον, authoramentum, salarium etiam Tacito. Plautus sextò capite ad Romanos, ὀψώνια τὰ ἁμαρτίας, θάνατος, autiramenta stipendiáque peccati, mors. Idem prima ad Corinth. capite nono, τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; quis vnquam militat merétve suis stipendiis? Ὀψώνια etiam merita mercedémque vocat Mart. Iurisconsulti ἐμπειροὶ τῆς ὀψωνίου ὑρθῆς, contenti tenore stipendiis vestris, capite tertio Lucæ. Hoc verbo Terentius vsus est pro cibis lautioribus, quanquam Plautus quoq; semel atque iterum vsus est pro stipendio siue authoramento militari.

Ὀψώνιος, ου, ὁ, mulierum, ὀφῶν.

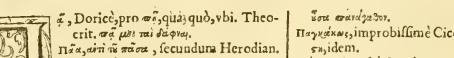

Π

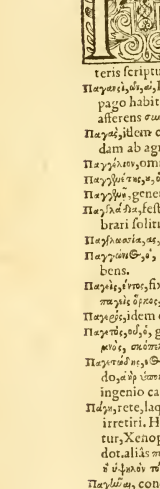

Π, Doricè, pro πῶ, quà, quò, vbi. Theocrit. πᾷ μοι ταὶ ἄφαραι.

Πᾶ, ἀπὸ τοῦ πᾶσα, secundum a Herodian. Etymol.

Παγαί, αἱ, retia, παγίδες.

Παγαιάλια, τὰ, dies festus erat montanorum & agrestium, quo per vrbem vehiculis ferri criminosum erat, sed est Latinum vocabulum Græcis literis scriptum.

Παγανεῖος, ου, ὁ, Latinum itidem vocabulum pagani, qui in eodem pago habitant. Suid. tamen exponit ἀσχήμονες, hunc locum afferens σωκίτων ὁ χωρεῖται τε καὶ ἡ ἐρατεία καὶ παγανοί.

Παγανός, idem cum πανηγυρικός. Hesych. ita vocari scribit terram quandam ab agricolis quæ vero ea sit, vide ex eodem in πηγάς.

Παγγέλιον, omninò ridiculum, Lucian.

Παγγενέτης, ου, ὁ, pater omnium, Nonnus.

Παγγενὲς, generaliter, generatim, per omnia genera.

Παγγένεια, festum apud Rhodios, quando vineæ putantur celebrari solitum: fortasse rectius παγκάδεια.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, clamores.

Παγγώνιος, ου, omniangulus, id est, ab omni parte angulos habens.

Παγγόνιος, ου, ὁ, fixus, innixus, concretus, coagmentatus: ἀπὸ τοῦ πήγνυμι, παγῆς ὄρκος, pactum iusiurandum, initum fœdus, Eurip.

Παγοῦρος, idem quod παγκάδης Procl. in Hesiod.

Πάγος, ου, ὁ, glacies, gelu, rupes, scopulus, κρύσταλλος, ὑάχος, κημὼν, σκόπελος.

Παγοτάδης, ου, ὁ, ἡ, ἡ, concretus, gelidus, glacialis. Arist. de mundo, ἀπὸ ὑδατικῆς κρύσεως καὶ παγοτάδους ἡ φύσις, aer suopte ingenio caligine & gelu permistus seu concretus.

Πάγη, rete, laqueus, πεδάγρα, nassa, cassis. τὰ πάγη ὑπέχειν, laqueo irretiri. Herodotus, αἱ πάγαι, tendiculæ quibus aues capiuntur, Xenophon. πάγας ἐρασθαι, laqueos fabrefeciße, Herodot. aliàs πάγη, locus altus. Hesych. habet enim πάγλον, παγίδα ἢ ὑψηλὸν τόπον.

Παγῆναι, concretum esse. πάγη, ἐπάγη, εἰσάγη, Homer. πάγη, concrescat, concreuerit. παγήσομαι, figar, constituar. Hesych. exp. παγῆναι στερεοθῆναι.

Παγῆναι, οῦ, ὁ, ὁ ἐξεδυσπορίας, ἢ θανατικὸς κοιμητὴς.

Παγπὸς πόλος, barba cana, Gaza l. 7. c. 7. hist. plan. Theophr. vbi legendum σκώληκ.

Παγιάδιον, ill aqueo, capite 22. Matth. cum Accusatiu. & cap. 27. li. 1. Regum.

Πάγιος, α, ον, solidus, firmus, fixus. πάγιος λόγος, certa ratio infixa, Naz. in Orat. τὸ παγίον, terra solida, fixa, idem.

Παγιότης, ητος, ἡ, solidoth.

Παγιόω, firmo, stabilio, vnde παγιωθὶς ab Etymologo expon. ἐδραιωθὶς.

Παγὶς, ίδος, ἡ, laqueus quo feram capimus aut auem, ἄρκυς τὸ αὐτὸ σημαίνει. Item retinaculum, in Epig. pedica, Aristoph.

Παγίως, solidè, firmè Plin. Var. firmiter: hoc Philo vtitur, & Plato in Theæteto, Arist. Rhet.

Παγιότερον, solidius.

Παγιώτερος, solidior, stabilior, firmior. παγιώτερον φωτὸς τὸ κεκλεῖν, in bono statu melius, Naz.

Παγκάκης, & Πάγκακος, omnino malus. Plato epistol. 8. δυλεία ἡ ἐλεύθερος ἐξαβλάπτει μᾶλλον ἢ κατέχει, πάγκακον, ἐμμανῆ, ἄθεον καὶ ἀνόσιον.

Παγκάκιστος, improbissimè Cicer. nequissimè Plin. Eurip. πανάθλιος, idem.

Παγκαλής, ὁ, ἡ, perbonus, perpulcher. à Philone de mundo, παγκάλων ἀπαρίθμησιν dicitur honestissima muneris functio. Aristophan. in Pluto, ὃς τὰς χεῖρας παγκάλως ἔχει μοι ἔφη, is pulchras manus.

Παγκάλως, perbene, perpulchrè. παγκάλως ἔχει, Demost. παγκάλως λέγεις, Plato de Rep.

Παγκαρπία, πασῶν ὡρῶν, omnis generis fructus aut semina.

Παγκαρπώδης, ους, ὁ, fructus omnis generis habens, Sophocl. Electr. ὅσ' ἀνὴρ δὸ σοὶ δώμασι' ἐκαφούσατο μοι πάγκαρπα, Paulus apud Rom. Pancarpiæ dicuntur coronæ ex vario genere florum factæ.

Παγκλαυτος, Bud. in Fand. fictum ex πᾶς & κλαυτὸς.

Πάγκλαυστος, ου, ὁ, omnino lamentabilis.

Παγκληρία, Eurip. in Supplic. in prologo, i. tota hæreditas. πατρικὴ οὐσία, &c. i. totius hæreditatis.

Πάγκοινος, ου, ὁ, omnibus communis, Sophocl. in Electra de Oreste. ferno.

Παγκοσμοκράτωρ, omnipotens: dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ, & etiam epitheton somni apud Soph. παγκοσμίου ὕπνου λύσις. &c. χρόνος παγκοσμίου, idem.

Παγκοσμιάς, apud Philonem de vita Mosis libro primo, ἐν τῇ ἐφεξῆς ἡ παγκοσμιὰς ἱερομανίης ἀπὸ δεκάδων, quem locum Theodorus Gaza reddidit. Pacémque cumulat perpetua, propriè sacerdotij possessione.

Παγκρατιάζειν, certare Pancratio Philost. Luc. exponitur & omnibus certaminibus victor fuit apud Synes.

Παγκρατιαστὴς, athleta, luctator. Plato primo de Republica, ῥυδιώτας ἀμβλὺς κρεῖττον ἢ παγκρατιαστὴς, &c. lege Aulum Gellium l. 13. c. 20.

Παγκρατιαστικὸς, ὴ, όν, ad pancratiastem pertinens. & παγκρατικὸς, pancratistice.

Παγκράτιον, ου, τὸ, ludus gymnicus, ex eo dictus (vt scribit Budæus in Annotat.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus, omniumque neruorū contentione transigeretur. Alij παγκράτιον interpretantur πάντα ἅλον, vt quod quinquertio conspicue, pugillatu, cursu, saltu, disco & lucta. Proper. Pulverulentáque ad extremas dat fœmina metas, Et patitur duras vulnera pancratij. Plato de Legib. παγκράτιον ἡσυχαστικὸν ἀγῶνα πάλαι, qui in pugili certamine aut lucta, aut vtroque exercuit: sic Ficinus. vnde παγκρατιαστὰ, qui manibus indubiúsque, quasi omni ope, omnibúsque (vt dicitur) vngue & connixi certabant, id est, πᾶς χειρὶ καὶ ποσὶ πυκτικῷ χρῆται. vt habit Suid. quanuis paulò aliter Hermol. Et παγκρατιάζειν, iis qui in eo certamine exercentur.

Παγκρατὴς, ὴς, τό, pancratium, herba cuius bulbosa radix, vt scribit Plinius: quam & pro vera Scylla vsurpant Officinæ sepfiatiæ. vide Dioscor. l. 2.

Πάγκρεας, pancreon, quasi tota caro, glandulosum corpus est: pingue circa intestini primi exortum, quòd vasa mesenterij diuaricata fulcit, ac sparium intra lienem, ventriculum aeque vacuum in dorso explet. Vide Aristotel. libro tertio Animal.

Πάγκρυφον, omnino occultus.

Παγκτηξία, ας, ἡ, veterinorum morbus, quum gelu percellunt pecudes: nubo frigidus imber Altius ad vnum persedit, & horrida vento Brumaque, vt dixit Virgilius tertio Georgic. qui mo-

bus in bobus præcipuè coriãgo dicitur à Columella. Aprſyr
us, χρῶβδ- ὄφις πάχει κυπελλω ἐσὶ πας ἑβδομήκοντα ἴντιοις τι ἡ τὰ
λοιπὰ τῆ ὑπερβολῆ ὡς ἀπ ἔντυξις, παίλιε ὃ ἐπιχῶν τὸ πάχος ἐκκλησιος
πυρρὸν κέλαν.

γρ-ς, ὁ, collis, pagus, locus eminens, scopulus, ὄρθ-ς, cautes,
rupes, saxum. Homerus Odyſſ. ι', ἀκτὴ πεφάανται ἐν ἀκτῇ ἀπὸ λι-
θος τε πυρὶ τε. & paulò pòſt, ἔκτυπον ἐν μέσῃ θ- ἀπὸ πάχει ἐξίτες, id eſt, αἱ
πετρὰδ ἐς οὖρανὸν, ὃ ἐξεῖς πέτρας ἐσ εἰς ὕψ- ἀπ' ἀκρωτηρι πέτρη, ingtur
Didymus. πάχρις ἀρεῖθ-ς vicus Martius. vide in dictione Ἀρεῖθ-.
πάγ-θ- πάγος, areopagus, Ariſtotel. libro ſecunſto Politic. capi-
te decimo, ἐν ἀρείος πάγος, id eſt, ὄχθος, in collibus Martiis,
Euripid. πάγες, i. concretio, glacies, cruſta gelata, gelu, geli-
cidium. Ariſtoteles de mundo, γίνονται ὑπὸ τ ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως
πάγοι τε ἰδίως, oritur gelu omne genus ex humida exhalatione,
ſeu congelationum genera: à verbo πήγνυμι. πηκτὸς etiam
dicitur. πάχος κυύσεως, glacies, in Epigrammat. vnde ἐπίπαγος,
i. ſuperficie concretio. πάχες ἐκ ὕδατ-, gelicidium, Gaza libro
quinto, capite vndecimo. Theophraſtus de cauſis plantar. Ly
cophron, ἐν χιόνι θ- ἀργεστὰν πάγον, ſalem dixit, quaſi luſtrale
Neptui concrementum. maiore audacia dixit Horatius,
Tum glacies æris flamma deuicta liquefcit.

πάγ-ιος, ὁ, Ariſt. in Probl. τὸ πάγιον, i. in gelu & glacie. In genere
Maſculino alibi pro eodem.

πάγουρος, ὁ, pagurus, cancri genus, Ariſtoteles libro quarto A-
nimal. οἷον τὸ καλεῖν ὑ φυλλᾶδα ἐν τοῖς πάγοις, quòd in altioſib.
luminum locis verſetur, ripiſque præruptis. Meminerunt e-
ius Ælian. & Ariſtotel. Gaza Græcam vocem relinquit, apud
noſtrat. πάγουρος etiam phœnix vocatur quod in aſpera cute
noſtrodiatur ſeu aſperam cutem habeat.

πάγχαλκ-θ- perdifficilis.

πάγχαλκ-θ-ος, ὁ, æreus. πάγχαλκος χθὼν, ſecuris ærea, id eſt, ferrea,
opportuna.

πάγχρ-θ-ος, ὁ, perbenignus, vtilis, prorſus vtilis. Xenophon,
τὸν ὕψωκτὸν καὶ τὸν πάγχρηστον, quæ poſſeſſio alia ita commoda.

πάγχυσ-ὁλόχρυσος. Hom. Il. 6. Θρῆσσαι δὲ πανχρύσεα κρητῆρε. Heſio-
dus, πανχρύσεα ἄδεα φυλλόεντα.

πάγχρυσ-ος, ὁ ἡ, totum ex auro Ariſtoph. πάγχρυσον ὄρνιθ' ἑψες οὖλον
πάγχυσον ἄγαλμα, Euripi.

πάγχυτ-ος, homo, funditus, φωτὸς ὀλ. Odyſſ. ρ', πάγχυ λοιφὴν αὐτὸν
κλύδω.

πάδ-ος, rigidus, glacialis, gelidus.

πάδ-η, συηγών.

πάδ-ος, ὁ, ἡ, πόταμιος τῶ ποῦ ἔλλην ἰερόδενδρον ὄνομα ζωμῦσι, Suid.

πάδ-ος, ὁ, padus arbor aut frutex Theophraſt. libro quarto, capi-
te primo hiſtor. plantar. Plinius libro tertio, capite decimo-
exto: habet pedes, ſed alia eſt. Vide Adnotat. noſtram in
Theophr.

πάθαιρω, affricior vehementer, & concitor, & ita quædam vt
affectus qui dicuntur πάθη communeam, Lucian. item affi-
ior morbis animi Synef. ἐς μανίαν τε ἔρωτος παθαίνεσθαι.

πάθ-η, affectus, & idem quod Πάθημα. Plato in Philebo, ἡ δὲ
ἕξις φύσιν τῶ πάγτος παθη. & in Timæo. vbi Ficinus pro con
centu exponit de munere: item clades, calamitas, πάθος, κακώ-
σεις, mors. Item ἀφάξις. Sophocl. in Aiace, ἡ πρὸς ἐκεῖ μέν, ὡς ἔ-
ικεν λέγειν πάθος, id eſt, τὰς ἀφάξεις, quæ illic facta ſint & ac-
ciderint.

πάθημα τος, τὸ, πάθος, affectus, afflictio Cicer. paſſio Senec. Ma-
crobio offenſio. vnde ἐπάγειν τὰ πάθηματα, infligere damna,
Chryſoſto. πάθήματα περιφερῆ, &c. Iatrocinia, Plato de Legib.
τὰ πάθήματα μεθ-θήματα dicunt Græci incommoda accepta di-
ſciplinæ ſunt, ſic Cæſar libro tertio belli ciuili, ſatis magna
virtinque incommoda accepta, quæ pro diſciplina & præcep-
tis habere poſſent, vt reliquos caſus timerent. Cruciatus o-
mnis & morbus etiam corporis πάθημα dici poteſt, Galenus
ad Glaucon. Item motus animi, vt ἐδόθησε βίαιμα πάθημάτων,
ſenſus vehementiore motu excitatus, Cicer. interpr. πάθ-
ματα ἐ ψυχῆς, id eſt, νοήματα, perceptiones & notiones rerum,
Ariſtotel. in Leg. & πάθήματα ἐν τῆ ψυχῆ, mens, ſenſus, vel
ſenſa animi. & ὅλως τὰ πάθήματα περὶ φωνῆ ἢ τὰ λόγια, exprime-
re dicendo ſenſa, dicuntur autem πάθήματα ἐ ψυχῆς, notiones
& conceptus animi quos dum in ſe recipit aliquid pati vide-
tur, Ariſtoteles libro primo περὶ ἑρμήνει. capite primo. τὰ πά-
θήματα τῆ ἁμαρτιῆ, vocat Paulus ad Roman. capite 7. peccati
affectus motuſque, qui velut fomites incẽdij totum hominẽ
inflammant & eſtu quodam rapiunt in mentẽ rationẽmque
occupata tyrannide neceſſariò, niſi Dei gratia ſola interceſ-
ſerit. Idem ob id dixit capite quinto ad Galatas, οἱ τὰ πάθ-
ματα σὺν ταῖς ἐπιθυμίαις. & τὰ πάθήματα τῆ σαρκὸς, id eſt, cũ
affectibus & cupiditatibus: quæ perturbationes ſunt atq;
animi morbi. Idem πάθημα poſuit pro eo quod eſt perpeſſio,
ſiue afflictatio affrictióve apud Ciceronem: λογίζομαι γὰρ ὅτι
οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τῆ νῦν καιρῆ, πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀπο-
κυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, id eſt, afflictiones atque moleſtias, paſ-

ſiones ad verbum dixeris, Latinéque cum Seneca & Ma-
crobio.

Παθητικὸς, ὁ, ὁ, idem quod πάθητὸς & τὸ παθητικὸν, quod afficitur &
affici poteſt. Ariſtotel. πάθητικὸς λόγος, ſeu παθητικὴ ὕλη, cui
inſunt πάθη, id eſt, oratio in qua feruent concitati affectus,
ſeu qua perturbantur & concitantur animi. πάθητικῆ φαντα-
σίαι dicuntur qualitates non quod patiatur aliquid, ſed quod
paſſionem ſenſibus afferant, vel quod ſenſus afficiant. Ariſto-
tel. πάθητικὸν ῥῆμα. verbum paſſiuũ. apud Grammatic. παθητικὰ
λέγειν vti oratione perturbante animos & concitante. Ariſto-
teles. Item παθητικὸς, paſſiuè, paſſiua voce Euſt.

Παθητὸς, ὁ, ὁ, patibilis Cic. Ariſt. in Prædic.

Παθογνωμικὸν σημεῖον, ſignum quod vnà cum morbo inuadit, nec
ab eo ſeparari poteſt, vt in pleuritide difficultas anhelitus, &
febris, &c. Galen. de Differ. Morb. πάθογνωμικὸν igitur vocatur
quod proprie affectionis ſpeciem ſignificat, propriè quidem
de ſigno dicitur, impropriè de ſymptomate, & quatenus tan-
tum morbi naturam indicare poteſt: hæc Gorr. inter alia.

Παθολογικὸς, ὁ, ὁ, vocatur ea medicinæ pars quę συμπτώματα & cau
ſas inquirit, quæ & αἰτιολογικὴ.

Παθοποιεῖν, commotio affectuum, ſchema quo vel odium, vel
iracundiam, vel miſericordiam commouemus, quo etiam ve
hementiores & graniores excitantur affectus.

Πάθος, Φ-ος, τὸ, κίνησις ἐ διάθεσις ὅλου τ ψυχῆς ἢ σώματος κατὰ ῥᾳδίας ἢ
παχὺ κρίσιν ταμένην, motus & affectus ſiue affectio animi aut
corporis ex facili breuique conſiſtentibus atque quieſcenti-
bus: quorum actio ſi diuturna ſit manẽnſque affectio, non
verò mouens, iam illud non πάθος dicetur ὅτι ἡ διάθεσις ἀλλὰ
ἕξις, id eſt, habitus, ſed φαυλότης, id eſt, qualitas, vocabitur qua
tales dicimur eſſe vt nigri, iracundi vel ſtulti. Exempli cau
ſa, ex guſtu dulcium, aut amarorum qui fit ſenſus gratus,
aut moleſtus τὸ πάθ- ᾧ dicitur: breuiſque motus ille eſt: in
mania verò illa animi diuturna perturbatio non πάθος, ſed
νόσημα. Atque hæc breuiter ex Ariſtotel. ſententia dicta ſunt,
cui in Categoriis πάθητικὸν ποιότητος, qualitatis tertium genus
conſtituunt. ſunt autem ita dictæ quia τὸ πάθος effficiunt (vt
ſapor qui linguam afficit, calor vel frigus quæ tactum) nihil
verò patiuntur: id eſt, actiuę ſunt non paſſiuę: aut πάθητικὰ
vocantur quæ ἐν τῷ πάθει ſiunt ex affectũque naſcuntur, vt
rubor in facie qui fit ex verecundia quæ πάθος eſt, Et vt pal-
lor ex metu, cæterique colores qui ſubito quodam animi
motu & commotione oriuntur. Atque hæc in genere dicta
ſufficiunt explicabo, atque ſigillatim. Πάθος de animo. Stoici i-
ta definiunt, πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος ἐ ἀβίαιος φύσει ψυχῆς κίνησις. Item
πάθος ἐστὶ ὁρμὴ πλεονάζουσα. Iiſque δικαὶ τὰ πάθηκρίσεις ἐστὶ. Cicero
Tuſcul. quarto. Perturbatio ſit, auerſa à recta ratione con
tra naturam, animi commotio. Paulò pòſt, Perturbationem
eſſe apperitum vehementiorem. Ibidem, Omnes perturba
tiones iudicio cenſent fieri & opinione. Idem, Quæ Græci
πάθη vocant, nobis perturbationes appellari magis placet
quam morbos. Quæſt. Tuſculan. 3. idem ait, Num reliquæ
quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracun-
diæ? hæc enim ſere ſunt eiuſmodi, quæ Græci πάθη appellãt,
ego poteram morbos, & id, verbum eſſet è verbo: ſed in cõ
ſuetudinem noſtram non eaderet. nã miſereri, inuidere, ge-
ſtire, lætari, hæc omnia morbos Græci appellant, motus ani
mi, rationi non obtemperantes: nos autem eoſdem motus
concitati animi rectè (vt opinor) perturbationes dixerimus,
morbos non ſatis vſitatè. Officiorum verò libro ſecundo,
motus animi turbatos, quos Græci πάθη nominant. Quinti-
lianus libro ſexto, capite tertio, affectus duas tractans ſpe-
cies: Alteram, inquit, Græci πάθος vocant, quam nos rectè ver-
tentes, ac propriè affectum dicimus. Et idem Cicero nihil
aliud definit quàm τὸ πάθος, cùm ait de Inuent. libro primo.
Affectio eſt animi aut corporis ex tẽpore aliqua de causa cõ
mutatio, vt lætitia, cupiditas, metus, moleſtia, morbus, de-
bilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur. Et ſanè
verba ſunt hæc Gellij libro primo, capite vltim. Quos Lati-
ni philoſophi affectus, vel affectiones, Græci πάθη appellant.
Hinc παθητικὸς λόγος, oratio ad inducẽdos in affectus audito-
res accommodata: oratio in qua feruent affectus: Atque af-
fectum commouere, πάθος ποιεῖν ita dicit Ariſtoteles Rhetor.
tertio, Καὶ ὅτ ἀν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε εὐθὺ μεμαχῆ τὸ ἐναντίον τὸ πά-
θος, &c. Πάθος de corpore, id eſt, affectus vt morbus. ſicut δυ-
σεντερικὰ πάθη ἢ κακοήθη, apud Galenum, id eſt, colum ſiue coli
inteſtini craſſioris affectus. Quo authore motus omnes qui
naturaliter ſe habent, πάθη nominabant. Pandectæ Græcæ i-
ta tamen diſtinguunt λόγ- τῆ νόσου, τὰ νόσου dicant imbecillita-
tem corporis temporariam: πάθος verò cõtinuum & longum
corporis impedimentum, id eſt, διὰ παντὸς σώματος ἐμπόδιον. In
quo longè diſſecdunt à Philoſophi, quam dixi, ſententia. πάθη
ἐστὶν ἃ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐστὶ τὰ ἐναντία ἐν τῷ ἐναντίῳ γένει. Item
Ariſtoteles communi vocabulo vocare conſueuit,
quæcunque alicui rei adeſſe dicantur extrà tamen ipſius eſ-

sentiam definitionémque. Vnde & παῖων καθ' αὑτὸ in posteriorib⁹ analyticis dicuntur, quæ de qualibet re præter illius natiuram assumptis definitionibus demonstrantur. neque aliud quicquam in syllogismis demonstratiuis scientiarum concluditur, nisi παῖον, quæ propter se τῷ ὑποκειμένῳ, id est, stratio & subiecto illi adsunt: vt numero par aut impar. Sic dixit Rhetoric. primo, Καὶ γεωμετρία σχεδὸν τὰ συμβεβηκότα παθη τοῖς μεγέθεσι. Quia geometria subiectum habet certum ac definitum, τὸ παῖον propter se, quæ magnitudinibus hærent. In quo significatu passiones rectè dixeris & Latinè cum Maerobio, & Seneca qui ita loquitur Natural. Quæst. libro secundo, capite 48. Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim & vagè dicunt, & sic passiones eorum debere diuidi, quemadmodū ab Attalo philosopho, qui se huic disciplinæ dederat diuisæ sunt, vt inspiciatur vbi factum sit, quando, cui, in qua re, quale, quantum. In quo significatu Plut. dixit in Camil. τὸν περὶ τὸν λίμνιον παῖον, quod palludi accidit. Aristoteles de mundo, ἀκουστὰ τοῦ παῖου τῶν τὸ γιγνόμενον εἰσδεχομένων, id est, τὸ συμβαῖνον ἀκούσμα, cuentus: vbi nimis affectate Interpretes, naturæ facinus. Παῖον, denique vocantur mala quæ aliquis sustinet & patitur, τὰ παθήματα, vt vulnera, cædes & huiusmodi incommoda, casus sæui atque atroces, cuiusmodi in tragœdiis tractari consueuerunt. Idem Aristoteles παῖος hoc indicare affirmauit libro de arte poetarum, dicens esse factum, quod perdendi vim habeat, aut dolorem corpori magnum inferat: vt sunt, inquit, neces in aperto, acerrimi corporis cruciatus, vulnera, huiusmodi. Eius verba sunt, παῖος δὲ ἐστὶ πρᾶξις φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρὰ, οἷ τε ἐν τῷ φανερῷ θάνατοι, καὶ αἱ σφοδραὶ ὀδύναι καὶ πράσεις. Hinc τὰ παθη ἐλεεινὰ, idem dixit Rhetoric. 2. id est, casus miserabiles. Demosthenes pro Cresiphonte, ὅσα δ' ἐστὶ τὰ ἐν ἀνθρώποις δυσχερῶς φερόμενα παῖον, καὶ διεξίοιμ' ἂν εἰκῆ, qui nūc graues casus & fortunas Thebanorum deplorat, ac miserabiliter commemorat. Herodotus, παῖος ἀποθνήσκειν, qui claudem accepit. Plato secundo de Republic. πῶς δ' ἂν τὰς κρίσεις ἔχοιμεν καὶ τοῦ ψόγου καὶ τοῦ ἐπαίνου, &c. Saturni facinora, & mala quæ a filio passus est, vel quibus affectus est. Sophocles in Aiace, σὺ δὲ σωφρονεῖν παῖος ἀνθ' ὕβεως ἐμοῦ, sed neque mirum fit, si forte eadem calamitas & fortuna ipsum exerceat. Hæc sunt ad quæ referri possunt ceteri omnia exempla quę commodè interpretanda, vt loci necessarius sensus exigere videbitur: vt cum apud Plutarchum in Romulo legeris παῖος θαυμάσιος, id est, diuinus furor: sicut πάθος ἀνθρώπινον, humanæ vitæ fragilitas atque infirmitas. Atque apud Aristotelem de mundo, ἔσθ' ὅτε πολυνοσώδη ὄντα κατανοεῖ τοῖς παῖσι πᾶσιν ἀσθενεστέροις, vbi proprietatem παῖος expressius rectiùsque dixeris, quàm affectum qui in Deum cadere nullo modo possit. Ita & apud Ciceronem libidinem, παῖος ἀκόλαστον rectè transtulit Gaza.

Παῖε, in Aoristo 2. modi Coniunctiui, à verbo πάσχω. Aristoph. τί παῖσθ' ἀληθῶς; quid faciam infelix? quid mihi fiet? quo me vertam? παῖσωμεν, patiamur.

Παῖσθε, Iesus, supplicio affectus, qui iniuriam accepit, παῖσθαι κακῶς, iniuria lacessitus.

Παῖ, pro σοῦ, quo. Est etiam vocatiuus à παῖς, Aristophan. τί δῆτα παῖ;

Παιὰν, ᾶνος, ὁ, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congressu, aut in auerſione malorum, vt eluri vt pestis fedaretur: à παίω, quasi σκαίω. dicitur etiam σκαιὼν, κατὰ μοῦ διάνυσιν τῶν ἀλῶν, Euripid. vbi significat ἄκος, id est, remedium. ὅθεν καὶ σκαιὼν ὀξυάχην, incipiens victoriæ pæana, Plutarchus in Romul. Idem in Lycurg. ὀξυάχην ὑμεναίοις παιᾶνα, exordiebatur sensim proceden tem pæana: de pęane qui canitur ante congressum bellicum. παιᾶνες & διθύραμβοι, interpres Aphth. παιᾶνες ἐν ὑ. ὅσα, ἐπὶ λυθῆναι ὅτι πρὸς θεοὺς ἢ ἐπὶ τοῖς ἐπιτυχοῦσι, ὅτε ἐνίκων. ἐν ὑ. παιᾶνας, ᾠδὰς εἰς σωτῆρας, ἀπὸ τοῦ σῶσαι· ἢ ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς πολεμίους τοῦ ἀέρος· ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως, τοῦ κτίσαι, παιᾶνες duos cantabant Graeci, ante bellū quidem martis: post bellum verò Apollini, σωτῆρα ἄδοντες, Demosthen. Generalius etiam σωτὴρ de hymno qui canebatur & alij cuilibet Deo, adeo vt diis quoque inferis tribuatur. Xenophon Hellen. 4. ὑμνοῦσι δ' ἐκεῖ ἡ ποτρόπαιον παιᾶνα quin etiam plurali numero σωτῆρες generaliter cantilenæ & hymni deorum neenon διθύραμβοι, & κώμοι, vt Hesych. exponit: apud eundem σωτῆρες sunt οἱ τῶν παιάνων ἀδόντες.

Παιὰ, pes metricus. Aristoteles Rhetoric. tertio, Ἔστι δὲ παιὰν ὁ ἑνὶ τῶν ἀντικειμένων λόγῳ πρὸς ἕτερον τριπλάσιος, οἷον τὸ μὲν ἀρχὴ ἀμέτρητος, οὗτος δ' ἑνὸς, ἢ ἄρχῃ μὲν ἢ μακρὰ, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι. Ἔστιν δ' οὗτος ἀναπαιστὸς ὁ ὅρος ἐχόμενος τρεῖς, οὗτος δὲ τελευτῶν ποιεῖ. Cicero de Orat. tertio. Probatur ab Aristotele maximè pæan: qui est duplex, nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur, aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque longa. atque illi philosopho ordiri placet à superiore pęane, posteriore finire. vide Θαιὰν.

Παιανίζω, μέλπω, σκιρτῶ, pæana cano Xenoph. ὡς ὁ ἀφιππάσασθαι ὡς τάχιστα παιανίσας καὶ ἐπαιάνισεν. Thucyd. l. 4. de principio pugnæ. Item ὀλοφύρομαι, Neut. absol.

Παιανισμὸς, οὗ, plaudus, pæanis modulatio. οἱ δὲ ὕδαι ἀπαλαγῆ παιανισμὸς, τῷ δὲ Παιγνιὰς, ᾶδος, ἡ, & Παιγνὶς, ᾶδος, ἡ, & Παιγνιὸν, οῦ, τὸ, ludicrum, lusus, ludibrium, & propriè delectamenta puerilia, vt quando lugent imaginibus, ἀ' ὑμνῶν. Luciani. ἐγὼ ἐκείνων τὸ ἄσμα ἀπὸ παιγνιᾶς ἤδη. Ludum amori dare ludum dixit Horat. Carm. l. 3. Od. 12.

Παιγνίμων, ονος, ὁ, ἡ, iocosus, πᾶν παιγνίοις ὀπτᾶσθαι μὴ, ludicer: dicitur & παιγνήμων & σπαιγνήμων quæ idem significant. σπαγνήμων.

Παιγνιώδης, ης, ὁ, ἡ, ioco plenus, ludicrus, παγνίμων. vnde παιγνιωδῶς, ioco.

Παιγνίων, ωνίδιον, ὁ, diciacus, puellulus, Plut. in Anton.

Παιδαγωγεῖον, τὸ, schola, ludus literarius. Demosthen. pro corona. τὸ παιδαγωγεῖον κορᾶν. Plutarchus, ὡς τὸ παιδαγωγεῖον ἀπατηθὲν. Item locus in domicilio vbi pueri seruique commorantur, diribitorium, Cæl. l. 4. c. 6.

Παιδαγωγέω, ῶσω, παιδαγωγῶ, sequor pueros, id est, sum pædagogus. Plato tertio de Republic. Item moderor, rego. Item instituo, formo, doceo, Nazanzen. Accusatiu, παιδαγωγῶσ' ὑμᾶς ἐπὶ τὸ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιτηδεύειν. Plutarchus, ἐπὶ τὸ παιδαγωγεῖν ἀπεστάλη. Item locus in domicilio vbi pueri seruique commorantur, diribitorium, Cæl. l. 4. c. 6.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, sequor pueros, id est, sum pædagogus. Plato tertio de Republic. Item moderor, rego. Item instituo, formo, doceo, Nazanzen. Accusatiu, παιδαγωγῶσ' ὑμᾶς ἐπὶ τὸ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιτηδεύειν. Plutarchus, ἐπὶ τὸ παιδαγωγεῖν ἀπεστάλη. Item locus in domicilio vbi pueri seruique commorantur, diribitorium, Cæl. l. 4. c. 6.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, disciplina, adhortatio, institutio. παιδαγωγία ἐστὶ τοῦτο, institutio ad rem diuinam, Plut. in Numa. Transfertur etiam dicitur de plantis. vide Παιδεία.

Παιδαγωγικὸς, ὁ, ἡ, ad pædagogum seu pædagogiam pertinens.

Παιδαγωγικῶς, Aduerbium, imperiosè, more pædagogorum Nazauz.

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, custos & pueri morum formator Plin. pædagogus, παιδοτρίβης, magister, vt vertit Donat. παιδαγωγὸς, etiam ciuitatis rectore dixit Halicarn.

Παιδάριον, ου, τὸ, puellulus, μειράκιον, puellula.

Παιδαριώδης, ης, ὁ, ἡ, puerilis, stolidus, κωμῳδικὸς, ἄνους, ridiculus, puerleuis, Arist. in Polit.

Παιδεία ας, ἡ, disciplina, castigatio, eruditio, sapientia, educatio. ratio in stituendi, quæ & Latinè dicitur humanitas, quòd literas exprimit, sunt vel maximè humani. Aristoteles libro primo de partibus Animal. ait duos esse modos continendi & docendi: nobiliorem esse ὅσπερ τὸν μῦθον, id est, fictiam alterum ignobiliorem παιδείαν, id est, peritiam. σπουδὴ non solùm ad animi tuitionem, sed corporis etiam. ἡ ἐλευθέριος παιδεία, apud Gregorium omnis disciplina dicitur genus. ἐπὶ τὴν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ἐρχόμενος παιδείαν, Plato in Gorgia. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅστις ἐστὶν ἀφελιμωτέρα, Cicero Tusculan. quum ignorem quàm sit doctus, quàm vir bonus. Platonicundo de Republic. ἔστιν δή που παιδεία, ἡ μὲν δὴ σώματι γιγνομένη, ὃ δὴ καὶ γυμναστικὴ, ὁ δὲ ἐν ψυχῇ μουσικὴ. Idem epistola sexta, τὰ παιδεία ἀποδέχεσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι esse scribit. παιδεία ἀποπαίδευσις, literarum studia capessere. παιδεία χαλεπὴ, in ætate puerili constituta. sic Plutarchus. Platonicus. Παιδεία etiam transfertur ad plantarum cultum, & refertur, id est, ἀπὸ γεωργῶ, educatio, cura atque tractatio qua plantæ instituuntur plantæ atque formantur. Theophrastus de causis plantar. libro tertio, capite nono, ἡ δὲ ἀπὸ γεωργῶ, ἢ ὡς κρείττων ἐστὶ πολλοῦ τῇ φυτικῇ παιδείᾳ, ἢ ἐκ τοῦ μέρους ἕτερον ἐστὶ φύσει, ἢ ὡς τὸ μὲν πανταχόθεν, ἢ πλατεῖ, ἢ τοῖς ὄψεσι, vbi plantarum eruditio vertitur à Gaza: Latinè verò institutionem dixit Suetonius de claris Grammat. Et agros adeo colerat, vt vitem manè eius institutam satis constet C C C, L X V. vasa didisse. In hoc significatu ἡ μεταφορικὸς σπαιδεγμένος dixit Plut. ἐπὶ ἀγωγῆς. σπαιδεία (inquit Strebæus) ὅσπερ τῆς παιδαγωγίας quia pueri cupiditate rapiuntur, quęstum est remedium, chirurgiatio, metus, flagra, magister, scholæ, puerum cædere licet, nō item virum, quia verberibus & metu bestiarum more cohibetur, quę res ostendit à bestiis eo tempore paruisse.

Παίδειον, ου, τὸ, puerilis disciplina. Plato in epistolis, σπαιδεία οἰκοδομημάτων, puerilium ædificiorum, idem. σπαιδεῖον πρὸς τιμὴν, idem, honoris qui disciplina præditis dantur non contemnendi. sequens sic Ficin.

Παιδεραστῶν, puerorū adamare. Lucian. τὰ δὲ παιδεραστούσια ἢ ἑταιρεύσεις, &c.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum, φιλόπαις, pædico. (& vt apud Ausonius in Epigrammat.) peruersæ veneris pœstico vulnere fossor.

Παιδίσκιον, ου, ὁ, lasciuus amor in pueros.

Παιδιτ, ητος, ὁ, herba topiaria, achantus, quam marmorariam dicunt vetteres architecti, ἀκανθος. Dioscoridis, & ἀκανθος Galeno Simplic. Lege Dioscorid. libro tertio, capite 19. Plinium lib. 3 & capite 22. Officinarum est Lit. nca virginis. Vide Ἀκανθος in Ἀκανθος. Athenæus libro 14. περὶ ἐπιτομῆς συριττικῶν ατq; ἀγωνιστικῶν. Lucianus, Ἀναβιώσκομαι καὶ τὰς ἐδὰ, παιδιὰς ἀναπολῶ. Quo docet ἀνὰ τὴν ἀγορὰν colorii quæ bonitatem acanthum conferre. Παίζειν ζάτει, Iupiter pædico, apud Plucem, idem quod παιδεραστεῖν.

Παιδεία, ας, τὸ, disciplina & ludicræ actiones, rudimentum, castigatio, eruditio.

Παιδευτήριον, institutio, docendi munus vel educandi, educatio, magisterium. παίδευσις ἐλευθερία, disciplina Græca, Plutarchus in Iurgi. Λυκ. καὶ παίδευσις, id est, ex quo a puero fuerat imbutus. Dionysiophon, διὰκεις ἀφιόδιτας ἢ ὑβρ αἰσχρὰ ἡγεμονὰ παίδευσιν, persuasitur Herculis institutionem virtute magistra. Amnion. dingult à παιδία.

Παιδευτήριον, ου, τὸ, locus seu diuersorium doctrinæ, ludus literarius.

Παιδευτής, οῦ, præceptor, doctor, formator morum siue animi, Iun. Colum. anceps nomen, commune tam ei qui instituit, quàm ei qui castigat & corrigit errantes.

Παιδεύτικὸς, ἡ, παιδεύσιμος ἐργάζομαι, incumbo disciplinis, Budæus i pistolis prioribus, ἀναβιβασθὰ πίγνη, ars literatorũ, vel διδηγητ, Poll.

Παιδευτικὸν, τὸ, eruditio.

Παιδευτικὸς, eruditè, doctè, seruata doctrina. & διδασκαλικὸς apud Plucem.

Παιδευτὸς, ὁ, doctus, humanus, eruditus.

Παιδεύω, παιδεύσω, παιδεύκα, emendo, corripio, instituo. hoc verbum significat veluti cautum & prudentem reddo, castigo, quòd pueris & obiurgatione nonnunquam opus sit. Actiu. Accusanti ingitur. In Apocal. capite tertio, ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω. Ego quoscunque amo arguo, & castigo. σὺ μὲν παιδεύεις τοὺς ἐπαιδίους perpetuo documento eos docuit, chin. παιδεύω σε ἐγκρατῆ, peritiam rei militaris tibi trado: Xenophon libro primo Pædiæ, ἀμῦναι παιδεύειν δὲ εἰς τὸ ἄγχειν Λύειν apud eundem libro secundo, ἄπειρον. id est, erudire ad gerendum. & παιδεύω εἰς τέχνην, idem Xenoph. artem eru, instituo ad artem: sic Quintilian. παιδεύω σε ὡς ἄνθρωπος, docte aduersus feras, seu in feris ipsis, Xenoph. παιδεύουσα Λίαν, educatione instituor, Plato de Legib. οἱ εἰς τὰ βαπτὰ τέχνην παιδευόμενοι, &c. Xenoph. ἡ γὰρ ἀεὶ βύτερα παιδευόμενη, tum imbuere arte coria concinnandi, idem Xenoph. in Apologia Socrat. πεπαιδευόκαμ, peritiam habere, idem. πεπαιδευμένος, peritus, experientia præditus, vt differat ab εἰδότος, id, sciens, Aristotel. lib. tertio Politic. c. 7. πεπαιδευμένος ἢ ἀφελὴς &c. Xen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, pro παίδεια, puerilis.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, παίγνιον, lusus, iocus ve, σκῶμμα, lusio, solatium, doptas, aliquando mugæ. σπουδὴ μὴ παιδιὰ, gratuitas & iocus, utarch. χρυσὸν παιδιὰ, chori ludus, Plato de Legib. μὴ παιδιὰς, cete, falsè, & vrbanè. τοῦτο γλωσσὰ μὴ σαφηνὰ ἐποιοῦτο, hæc ricula & iocosa habuerũt, id est, risu ac ioco profecuti sunt, utarchus in Camillo. Lucian. σκῶμμα μὴ παιδιαῖς ἀφ' σπουδὰ. ato secundo de Republic. παιδιαὶ ἡδυαὶ ludicras voluptas dicit. Apud Aristotelem Rhet. 1. παιδιᾷ μὲν χρηστᾷ, lusus in bus simulachrum pugnæ exercetur, vt 5. Æneid. αὐλητικὰ μέλη, vt in Bucolico Die mihi Damœta: ἐρωτικὰ σαφιὰ, vt it Cottabus apud Athen. Lib.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, infantia, paroxytonum, Plato de Leg.

Παῖδιον, τὸ, puer, infantes,

Παιδίσκη, ης, puer adamatus, amasius, concubinus, pusio. Plato in Alcib. 1. παιδικὰ ἐφ' ἑαυτὸν τυραννίδα. Dion, παιδικὰ δὲ ἐφέρετο ἐκ. Idem, ἀνὰ παιδικὰ ἐφιέμενον, qui eius pullus, id est, catamytus ganimedẽ quæ fuerat. Quod tamen aliquando honestum vocabulum est, iucundissima quæque significans, quas latini delicias vocant & amores. Cicero, qui mihi in amoribus. Synesius, ναὶ μὰ τὸν λόγον, τὰμὰ δὴ τὰ σὰ παιδικὰ, per literarum studia, tuas meásque delicias. Cicero, Quid amores e delicias tuæ Roscius? In malam partem ita videtur sumsisse pro Cælio, Amores autem & delitiæ quæ vocantur, nũquam hunc occupatum impeditúmque tenuerunt. Pro amatio: Xenophon libro secundo Κύρου, σπουδαῖον τὸν παιδικὰ μᾶλλον, μᾶλλον ἀνθρωπίνης. Idem in OEconom. pro te veneca, id est, παιδικὰ. vide Suid. & Aristotel. libro 5. Polit. catedecimo παιδικὰ de mulieribus, vide Comm. Aristophan. n Vespis.

Παιδικὸς, περὶ παιδικὰ, ἐπαρὸς, ad puerum pertinens: vnde παιδικὰ ἱμάτια, prætexta. Item pulcher & amasius: sic Apollo lictus est, quòd eo adolescente Admetus rex frueretur, dum rius boues pasceret. παιδικὰ ἔρωτα dicit Plutarch. ἐν τῷ ἐρωτικῷ ὅθεν ὄρ παιδιεγτῶν. παιδικὰς αὐλὸς, fistula pueri, scilicet per quã vox educitur, Aristotel. libro septimo Animal. παιδικὴ ἡλικία, puertia. παιδικαὶ ἀσκήσεις, ludicræ exercitationes, Aristoteles libro octauo Politic. capite tertio, παιδικὸν ἀγῶνισμα, certamen puerorum, Plato in Leg. τὰ παιδικὰ vocat Aristides concertationem Minervæ & Neptuni de vrbe Athenien sium. παιδικὸν σκῶμμα, Xenoph. in OEconom. Item παιδικὰ (sicut Latinè puerile) neptum, absurdum, quod puerilem quandam stultitiam prælè fert. Aristotel. ethic. 10 coniungit ἀλλοτρίων ἢ παιδικῶν, sic Plu. δὲ ὧν ἢ παιδικῶν.

Παιδικῶς, iocosè, pueriliter, puerili modo.

Παιδινὸς, ἐων, ἐδν, 9. intenera ætate. Hoc à verbo παίζειν, quod de lusu puerili dicitur, deducunt.

Παιδίσιος, ab infantia, à puero, à prima puritia, Marci ca. 9.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, qui nutricem adhuc habet, à qua curetur, filiolus, puella, filiola. Marci capite quinto, νὴι & τὸ θυγατέριον dicitur. ὦ παιδία, à puero parumlo, vel à pusillo puero, vt loquitur Plautus. ὦ δὲ τὸν ἐκ παιδία ἐπαίδευσε, à teneris annis, Xenophon libro primo Pediæ, παιδίῳ ἐπιπαιτεμίρι διδύμῳ, gemelli hippocentauri paruuli, Lucianus, παιδίων νόσος, morbus comitialis, quòd in puerili ætate frequenter accidat. Interdum tamen hoc diminutiuum vsurpatur pro grãdi puero.

Παιδισκάριον, ου, τὸ, ancillula, puella, σὺ παρέπιον, ὥσπὶ τὸ ἡλικιάς. & lapis quo vtuntur in textrinis, Hesych.

Παιδισκεῖον, ου, τὸ, locus in quo sunt puellæ.

Παιδίσκη, ης, nomen anceps est. refertur enim vel ad ætatem, & adolescentulam siue puellam significat: vel ad fortunam, & seruam ancillam designat. Paul. ad Gal. c. 4. ἐλεύθερα ἐκ παιδίσκης. Ammonius distinguit à παῖς, παιδίσκη δέσποτα & δεσποινα, pro vxore, Phrynich.

Παιδίσκος, ad iocum propensus.

Παιδίσκος, &

Παιδίσκος, ὁ, adolescens, qui ætatem pueritiæ excessit. Attici, ἀνὴρ παῖς dicitur. author Hesych. qui etiam accipi ait pro σ' φωνὴ νήπιος. Item puerilis adiectiuè. σφαῖραι παιδίσκοι, id est, νέαι, in Epigramm.

Παιδογονία, ας, ἡ, generatio filiorum, filiorum procreatio, Plat. de Legibus.

Παιδογόνος, generator Ciceroni, & genitalis Virgil. Euripid. & Phocylid. παιδογόνιον ὕδωρ, aqua pro iem largiens, id est, genitalis.

Παιδόθεν, à pueris, ab ineunte ætate, Lucian.

Παιδοκατήρ, in Epig. ceram filiorum suscipere.

Παιδοκτόνος, ὁ, παιδοτρόφος.

Παιδοκτονία, infantium cædes, infanticidium Tert.

Παιδοκτόνος, ὁ ἡ, interfector liberorum, in Epig.

Παιδολέτειρα κακὸν εἶδος, ibid. παιδολέτειραι idem apud Hesyc.

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, puerorum corruptor & interfector, pernicies adolescentum Terent. παιδοφθόρος, Euripid. in calce Medeæ & Rhesso. Dicitur fœm. gen. παιδολέτειρα.

Παιδολογία, puerorum delectus, vt ἀνδρολογία virorum.

Παιδομαθὴς, ὁ, ἡ, qui à pueris didicit aliquam artem. ὁ ἐκ παίδων ὅτι πινὸν τέχνην. Plato libro secundo, τοιαύτης, μὲ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ὅτι πινὸν, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενον, quibus ὠφελεῖσθαι ostenditur, (id est, ferus studiorum Horatio) cui opponitur παιδιαῖς δὲ, Quintilianus libro primo, capite 20. Magis scias, si quem iam robustum instituere literis cœperis, nõ sine causa dici παιδαγωγὸς eos, qui in sua quidque arte optimè faciãt.

Παιδομανὴς, ὁ, qui puerorum amore insanit.

Παιδονομία, puerorum disciplina, Aristoteles libro sexto Politic. capite 8.

Παιδονόμος, puerorum velut pastor & rector, pædonomus. Aristotel. libro quarto Politic. capite 15. vbi Aretinus puerorum curator, puerorum rector, id est, præfectus disciplinæ & educationi puerorum.

Παιδοπάτης, ου, ὁ, pædico, puerorum deceptor Sen. Alexis apud Athen. libro 13. παιδοπάται ὄντες, οἱ τὸν μὲν ἐραστὴν ἐξαπατῶντες ἀργύριον ὑπὲρ τοῦ σοφὸς Ζεύκκια ἢ φοίτησιν, οἱ δὲ ὑπὸτοῦ γεωμετρικοῦ ἐκπεσόντες παιδικαῖς ἀλ σεῖ.

Παιδοποιέομαι, &

Παιδοποιέω, liberos procreo, gigno & suscipio, filiis procreandis operam do: id patrare dicebant. Xenophon, ὃ τῆς γυναικὸς δικαίου ἐστὶν ἐπειδὰν παιδοποιεῖσθαι εὖ αἰσχύνεσθαι ὑπολαμβάνειν, licitur & πεκνοποιεῖσθαι & πεκνοποιέομαι. Lucian. ὁ γαμήσας, ἵν' παιδοποιησάμενος ὃν, id est, nullis suscepti is liberis, apud Æschin. in epist. ὁ γὰρ ὃν ἐπαιδοποιησάμην ὑφ' ἁπαξ ὃ διελέχθην παιδὶ ὑβρόφρονι, non rem habui, non concubui.

Παιδοποιητὴς, procreator & generator Cicer.

Παιδοποιητικὸν, ῆ, παιδοποιητικῶν ἐργάζεται, operam dare liberis gignẽdis, Bud. in epist. prior.

Παιδοποιία, procreatio suscepti ve liberorũ, facultas generandi.

Παιδοποιὸς, ὁ, ἡ, procreans liberos, Plutarchus in Romulo. procreator & procreatrix Cicer. παιδοποιὸν σάρκωμα, prolificum se-

men, Athena goras in Apolog.

Παιδοτόκος γδιος, vulua per quam eduntur fœtus, in Epig. aruum genitale dixit Virg.

Παιδοτροφία, ας, ἡ, ἡ παιδοτροφία.

Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, liberorum procreatio Ciceroni.

Παιδοτόκος, puerpera, Non. infantaria, Martial.

Παιδοτόκος, ὁ, ἡ, vita pueros pariens & producens, i. vita coniugalis siue coniugialis, liberorum que procreatrix.

Παιδοτρεῖον, ου, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτρεβία, ἀλεκάπαι, præceptor puerorum in exercitatione corporis, pædotriba, magister palæstræ. Alexander Aphrodis. libro primo Probl. οἱ ἀληθεῖς μέλλοντες παιδεύειν ὀλίγα ἀφεστᾶσιν ἀλλὰ πολὺ πλείω παιδοτριβῶν. vide Παιδοτριβικὴ. Item doctor, ludimagister, ἀθλοθέτης &, Lucian.

Παιδοτριβία, ας, ἡ, ars exercendi iuuentutem.

Παιδοτριβική, ars exercendi pueros, & maximè exercitationibus corporis, vt sit species gymnastices : transfertur tamen ad ludum literarium. Aristotel. 8. Politic. capite tertio, οὔτω μὲν οὖν τοῦ παίδας γυμνασιτικῆς, ὁ παιδοτριβικὴ, πότων δὲ ἡ μὲν πολὺ τινα τῶν ὕλην τὸ σώματος, ἡ δὲ τὰ ὄργα. Adolescentes gymnastici exercitij, & ludi literarij in disciplinam tradendi sunt : horum enim alterum ad quandam corporis habitudinem valet, alter ad animi habitum actionéſque vitæ necessarias. Alioqui παιδοτριβικὴ τέχνη ἡ ἀσκητὴ ἐστι, διὰ τὸ ἔργον ἐφικοῦ τι ἡ ἰσχυρὸς ποιεῖν τὸν ἀνθρώπου τὰ σώματα : ciúsque artifex παιδοτρίβης dicitur, Plato in Gorgia.

Παιδοτριβικὸς, palæstricè, Aristoph.

Παιδοτριβῶ, ῶ, ὁ, ἡ παιδοτρίβω.

Παιδοτροφεῖν, pueros alere & seruos apud Laert. in Diogene.

Παιδοτροφία, educatio puerorum, Plato de Leg. cultus puerorum, Xen. in OEc.

Παιδουργία, ας, procreatio liberorum, Plato de Leg.

Παιδόυμος, ος, ὁ, ἡ, prægnans, Callimach.

Παιδοφθορία, ας, ἡ, puerorum stupratio, vel puerorum occisio & cædes.

Παιδοφθόρος, pædico, cinædus, corruptor iuuentutis Cice. & occisor puerorum.

Παιδοφίλης, ου, ὁ, puerorum amans, pædico, παιδοφίλης Polluci, ὁ παιδεραστὴς, φιλοπαις, παιδίφιλος. Hinc & παιδοφιλοσοφία, dixit Plato Comicus.

Παιδοφονία, liberorum occisio, filiorum cædes. παιδοφονία λεγέσθω, Naz. in Orat.

Παιδόφονος, Euripid.

Παίζω, μέλλω σ. χομαι, ludo, iocor, animi causa ago, illudo, irrideo, per ludum fingo : cui opponitur σπουδάζω. vnde διαπαίζω. Plato in Gorgia, σπουδάζει, ἢ παίζει; seriónе dicit an iocatur? Sic & pro lepidè iocari ac facetè dicere, Aristotel. quarto Ethicor. οἱ δὲ ἁπλοῦς ὡς παίζοντες, βλητέποιοι φορτικοὶ δόκησαι. Παίζω, facit in Futuro & παίσω, idque Atticè vnde παίσομαι, ludere. Aristophan. in Pluto, βέλτιον δῆτ' ἔχειν σοφὸν μὲ παίσας τὸν μεσον tandem ludere? vbi mox subditur Accusatiuus σωφρονῆ, id est, ludum, vt sit παίζειν σωφρονῆ. παίζειν παιδιαὶ, in ludis versari, Plato de Legibus, παίζειν παναγίων, Epictetus, palæstra ludo, ago palæstritam. θεοσεπεῖ ὄντα ὡς ἀληθῶς τῶν ἀληθείων, Nazanzenus. παίζων κελαμύζη γηρᾷ, Ionis calamo editis ludens, Aristophan. παίζειν διὰ κεφαλῆς τῶν εἰς ἀπαγθέντας, scommatis atque iocis occurrentes lacessunt, Plutarchus in Camillo. παίζειν πρὸς ἑαυτὸν, sibi illudere, Nazanzen. in Oration. παίζειν σπουδῇ, seriò iocari, Xenoph. ὁ παίζων, ioculator Ciceroni. παιζόμενος νόμος, ludibrio habita lex. & τῶν δὴ τὸ παιζόμενος, ac iuxta id quod ioco dici solet.

Παίηον μὺθος, Nonn. i. salutari & propitio.

Παιηνία χεὶρ, manus media, in Epig.

Παιηνὶς σοφὴ, in Epig. παιήνια βουλὴ, ibidem.

Παιηοσκόπης, ου, ὁ, medicatio, ἰατρεία.

Παιήσασιμι, feriam, percutiam. Aristophan. νεφ. τοιαῦτ' ἂν παίσαις σφενδόνῃ παιήσασιμι.

Παιήων, & Παιᾶν, hymnus in honorem Apollinis, ᾠδὴ ἐς θεὸν. vide de Παιᾶν.

Παίκιον, proprium medici deorum, Homerus Odyss. ὁ δ' ἔβη ἰητὴρ ἐκατός.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor, in Epig.

Παικὸς, Hesych. πρῶτον ὑπτιῶν.

Παῖον, tutum, firmum.

Παῖπαλα, loca præcipita, τὰ ὀλισθηρὰ. Interp. Aristoph. νεφ.

Παιπαλάω, σκοπεύω, ἐρευνάω, circumspicere, scrutari.

Παιπάλη, ης, ἡ, vel πάλη, ἡ, παιπάλημα, τὸ, λεπτομερὲς ἄλευρον, ἀπὸ σιτου lenum libro secundo, ἡ πόπυρος, capite primo, παιπάλη ἀλεύρου, flos farinæ, pollen. vnde πολυπαίπαλος, astutus, Aristophanes φιλ. λέγειν γλῶσσαν τρίμμα, λεπτὸν, παιπάλη, vbi accipitur pro valde astuto, & versuto, & quasi dicas eo cuius subtilis & astutia seu versutia. κατὰτὴν dicitur ab interprete Aristophanis παιπάλης ἀλφίτου, &c. Dioscorides libro tertio, capite 24. cum polenta vertunt Interpretes Plinium sequuti : videtur tamen Marcellus docet παιπάλιμ significare quod in farina est tenuissimum, vt sit ἡ παιπάλης ἀλφίτου, cum tenuissimo farinæ polline. παιπάλη etiam dicitur ἡ χνάς, id est, nix minutatim cadens.

Παιπάλημα, idem quod σφαλτὰ τὰ λεπτὰ ἄλευρα interpr. Aristophan. Auibus. Eſt & ; vt inquit Suid. ὁ ἀκουόμενος ἡ πολὺ ἐν κακίᾳ, ἡ παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ, astutus, qui vbique abiurversutia, ὁ πολλαχοῦ ἐκπεπαὶς ἡ διόδους ἔχων. Lucian. accipit pro perditissimo & spurcissimo inquiens, ὦ παιπάλημα ἡ πόρνη, &c. Erasm. proucrbio Cercopum cœtus. Demosthenes dicit Æschinem παιπάλημα, veluti hominem acrimonia subtilitate ingenij quotidie multa meditantem mala, qui alijs noceret, sibi prodesset. sumpta scilicet translatione a παιπάλη, quæ vox propriè significat id quod in farina tenuissimum est, Æschin. οὐκ ἄξιον. Οὗτος μὲν οὖν τὸ κεφάλαιον παιπάλημα, καὶ ὅδιον πονηρὸν, καὶ ζητητὴν τῶν καθ' ἑαυτὸν κακῶν ἐστὶ παιπαλήματος λόγων, verborũ subtilitas argutiaque Polycrate Athenienſi, qui fic dicitur, id est, astutissimus, Aristophan. interpres. Eſt etiam παιπάλημα, tuęq; litæ summorum mortium, Etym.

Παιπάλημος, asper, rudis. vide Παιπαλόεις.

Παιπάλη, ου, cotticulus, ὀστίον.

Παιπαλόεις, ὁ, ἡ, ἐς, ὁ, asper, præruptus, τραχὺς, pulueruleutus xosus, sublimis. Odyſſ. ἀν δ' ὑψηλὸν ἐδόκησε τὸ σῆμα τὸ παιπαλόεν, id est, τραχύτατον. Vnde inquit Homeri interpres, σημαίνει δὲ ἐκ τοῦ vocamus hominem rudem atque asperum minii que simplicẽ. τὸ τραχὺ ἡ μὴ ἄπλουν. Hesych. παιπαλόεσσα, ἡ παλαιὰ, & affert exemplum ἕως ἢ σκοπιὴ ὑς παιπαλόεσσα αὐτὸ ἡ & subiicit quoſdam exponere τραχεῖαν, quoſdam σκολιὰ.

Παῖς, δος, ὁ, ἡ, &

Παῖς, παίδ- & dixeresi, puer, id eſt, famulus omnis, cuius opera utimur, siue in itinere faciendo, siue aliis in rebus, hæres ex, teſte Etasmo capite 14. Euangel. Matthæi, complecti & seruos & ancillas & liberos, omnes denique domestice ordinis ter patrem & matremfamilias. Aristophan. νεφ. ἐπὶ τὸν πλοῦτον, accende puer lucernam. item puer vel puella, imo ipse, filius, pupillus, infans. Philostratus in Heroicis ostendit παῖδα minorem esse μειρακίου, & sic ad ætatem referrtur. Lucius, ὡς ὑστοῦ κἀπαλάβετον γλυκεάτου μὴ τὸ δίαιτα, παῖδα ἐξ ἐσθ' ὁ ναγκαῖ, id est, iuuenem seu adolescentem. Aliquando nomen est beneuolentiæ, Sophocles. παῖς κόρη, Demosthen. Iaus i caris παῖς dixit in Accusatiu. in Epigramm. οἷα παῖς μακάρεσσι vt filium deorum. παῖδα, ὑποτέρου, Homerus Ilia. παῖδων τε καὶ Euripid. παῖς ἐσθ' ἐγὼ μετ' Æschinem in epistol. de Illa iam grandi, atque exoleta virgine, vt loquitur Plautus ἀνδρὸς γέροντος, Demosthen. liberi & iusti & legitimi seu natæ seu adoptatione. παῖδες, impuberes, Valla. παῖδες ἢ παῖδα posteri. παῖδες ἰατρῶν, id est, medici, Lucian. ἰατρῶν παῖδες, ortus nati, Budæus in Pandect. παῖδες μυστικῶν, id est, musici, tremogen. οἱ παῖδες οἱ γέροντες, Aristophan. οἱ σωτικοὶ παῖδες infantes. Et vt Cicero dicit à puero vel à pueris, & à puero Plautúsque à puero paruulo, & pusillo, vt à teneto Corn. & à teneris Virgil. Terentius à paruulo, vel à paruis, & à tuulis Cæsar : sic Græci, ἐκ παίδων & ἐκ νέων παίδων, Plato dicegib. Xenophon ἐπεὶ δ' ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας ἦλθον. ἐκ παίδων ἐλθεῖν, excedere ex pueris, idem Xenoph. παῖδα ἐμαυτὸν id est, in capita liberorum iurare : quod fiebat tacto eius cui in quem iurabant, ita fe sacrare caput eius dis inferis, dominéque significantes fi peierarent. παῖδι, pueris. Θέσθαι παῖδα, adoptare, παῖδα ποιεῖσθαι, ἐποιήσατο. Plutarchus in Æmylio, Φάνοις ἑτέρους θέσθαι, adoptandos dederat aliis. Iliad. 10. ὃν σφιν ἀνὴρ θεὸς ὄπασσεν Ἀχιλλεὺς Ποιήσιλεως. Significat etiam τὸν ἐκ ποιεῖσθαι, filios procreare, Plat. 2. de Rep. idem in Critone παῖδας ἐκ αὐτῆ ὑπολιπὼν.

Παιπέδημος, ατος, τὸ, quod circumquaque scissum eſt, σχίσμα ἀπὸ πώου.

Παῖπαμα, ὁ ἢ ἡ πάλαι βάσις, ingressus, interp. Hom. Il. 4.

Παιπὸς, vrbis nomen, Etym.

Παιρεώδης, lusorius, vt παιρεικὸς ἢ ποσπόδεβόλ & ὁ κυβδηπαὶς, pro iactu.

Παιφάσσω, illustro, manifesto. Item volito, festino, impetum facio : oculos quoquoniersum circunducoὰ φαῖ fit φάσσω, duicato principio πεφάσσω, & πεφάσσω, per pleonasmum πεπεφάσσω, πεπάσσω, me estento, ὑπὸ τοῦ ὑπὸ ὁρμῆσαι. Hom. Il. 8. ὃς ἐπεφάσσετο πάλαι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐν ὑπὸ ὁρμῆσαι ὁμίλου.

Παίω, σω, σ. αιφω, ferio, pulso, τύπτω, cædo, perstringo, πλήσσω, δίπτω, &c. Xenoph. libro primo Pæd. δ' ἢ ποῦτο μὴ ὑπαίειν ὁ διδάσκαλος, &c. φάσκει, percute, Euripid. πάισον κἀπόκτεινον τὸν ἀπόλλω. plectens eos capite qui in eũ videbant, illos perdebat, Plutarch. in Theseo. Aristophan. κἀλεῖ ὕπαιε ; τὸν ἀγαθὸν, Cleonem percussit in ventrem, simum Aiub. κατοδύεται παίει τοπάλιν μὲ τὸ νῶτον, pro κῦ τὸ νῶτον, sua me per humeros percutit. πάιειν τὰ ἐπίλοιπα, apud eundem, id est, tendendo abigere. huius verbi πα Φ πάιων est τὸ πλήτημα ἀφ' οὗ, unuit Apollon.) Id, secundo, ὑμᾶς τὸν Θ' ἅπαξ ὑπ' ἀμαυτῶ πάιφ, τ. πάιειν item quidvis expedite facere. Idem ἀγωνίζε παίων. πάιειν λόγοισι τὸ σοφὸν ἢ τὸ πανοῦργον, &c. Item subagito. Idem in Lace, αὐτὸν ἐκκαλέσαι δεῖν ἐμὲ ἀρχὸς ποτὶ ἀγοράν, subigebamus. Item comedo, ἐδέσμασι. Idem ἀγωνίζεσθαι παίων. τὸ κεφάλαιον, ὑφίειν ἀρχῆ ἀλλὰ μὴ ἀρχόντων.

Παιάν, ῶνος, ὁ, Apollo, oxytonum. Cyrill. pro medio, Aristophan. Plutus, κακοδαίμων τις ὢν ὁ δαίμων τυγχάνει, &c. Æ ficulapium memorat propitium nactus. Item clamor, Plato epistola septima, ἐφ' ἑστίαν δὲ τὸ σπουδὴ τοῦτο, πᾶσα τὴν ἀλαλαγὴν καὶ βόησιν ποιεῖσθαι, clamorem quidam barbarum & bellicum attollentes. vide Παιήων.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, paroxytonum, pæon metri genus, pes quatuor syllabarum, Quint. l. 9. c. 4. Item proprium viri. Item eliquis ex gramm. Herodian.

Παιανία, ἡ, pæonia herba, quam & γαυκαλίδα vocat Theoph. l. 9. c. 11. Plinius. Vide Dioscor. l. 3. ca. 157. Sic etiam dicitur festum Apollini sacrum.

Παιάνιζω, idem quod παιανίζω, pæanisso, as, carmen pæana cano in pugnæ, habita victoria. Dicitur etiam ante victoriam in agreilu, apud Thucydidem laudo, carmine celebro, quod erat principio operum & in victoriis, Etym. vu. de συσσιτίοις, Demost. παιανίζειν, ὕμνον παιᾶνα ἄδειν, Aristoph. interp. vide ἀείδω.

Παιάνιος, ὁ, ἡ, medicabilis, χρυσὸς ἔφυτος ἀεὶ παιάνιος Θ. in Epigramm. est, aurum medetur amori, seu est amoris remedium. παιάνιος χρόα, manus medicatrix, Cæl. lib. 14. cap. 59. παιανίαις χερσὶν, Æschyl. ἢ παιᾶνι

Παιᾶνις, ὁ, idem quod παιανικὸς, modulatio pæanis, Thucid.

Παιήων, Theophr. ait in Syria nasci, χ ὠβδέλλιον, id est, galbanum, ἐκ παιήων κεκλιμένος, ex paco dicto. fic Gaza. l. 9. c. 7. hi. pl. vbi nemen ὁ τὸ παιᾶνα legitur.

Παιήων, ὁ, in Epig. coagulum. Doricè pro πακτὸ. Apud Theocr. Eclit. πεφυκὼς, interp.

Παιήσσω, ὁ, compactus, obseratus, occlusus. Euripi. Ἀλλ' ἐκ πακτὰ δωμάτων τεῖχος κλαυστὸν. Nam πακτοῦν ἢ δόπτακτοῦν est claudere, impingere, oppilare. Et πακτὸς, densus compactusque dicitur Græco, vt vulgare verbum nostrum pacare vel compacare, id est, in fasciculum cogere, & coactare Lucretio. πακτὸς pro compacto fæpe apud Dioscor. cui opponitur ἀραιὸς, rus, laxus.

Παιόω, συμπιγere, κολεύω, claudere, ἐπιφράττω, insibulare. Idem ὁ distendere & compactius reddere, Aristophan. interp. vide Πακτόω.

Παιόλεος, ὁ, ἡ, Pactolus, fluuius Lydiæ.

Παιπάλη, ἡ, Θ, ὁ, nauigij genus è vitibilibus virgultisque contexti, quod vel corio obtegitur, vel bitumine illinitur, ne aquam admittat. Strabo, ὁ δ' ἐπίπλους διὰ σκυτιδίων πανηγύρεως σφαίρων. κ nauigiis fluuiatilibus erat, quæ facile soluebantur, vt exeditè magis transportari possent diffoluta, iterumque vbi sus esset compacta. Idem l. 17. διὰ ἐκείθεν ὁ εἰς τὸ νῶτον ἐπὶ πανηγύρεως vide Bayf. de Re nauali.

Παιπάλη, Atticè, obsterare, pessulo, aut obice obfirmare fores. Aristophan. In Lysistrata, πακτοῦσι θύρας. id est, κλείθρα ἐπιφέρουσι πανταχοῦ κατὰ τὰς θύρας, id est, κλείθρα. Idem, μηχανὴν τιν' ἐπιφρᾶσαι πακτοῦν, ἀσφαλίζεσθαι.

Παιπάλη, ἡ, massa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt, Hieronym. cap. 11. Oleæ, vide eundem cap. 6. Ezech. παλάθη, ἡ τῆς σύκων ἐπιθλιμμένων ἕψησις, μᾶζαι, quibuit Hesych. παλάθη σύκων, massa ficuum, cap. 3c. Exod. παλάθη item pro offa, Gaza libro 4. hist. plantar. The ophrast. capite tertio, vbi ait ex prunis nucleo dempto contusis fieri παλάθην, id est, offas. Et quod Plinius dixit, purgatam enim undunt, seruántque eius offas, Theophrastus παλάθας vocat. Apud Dioscoridem de Bdellio, ἀφ' οὗ καὶ παλάθαι, Plinius explicat & in offas conuoluntur hadeboion. Alio loco quod μᾶζαι dixit Dioscorides, in oleo amygdalino, Plinius offam exposuit. Et in libello de Odoribus σῶτα, offam certit interpres: quam rectè, dicetur alibi. placet tamen quod egit apud Virgil. Melle saporatam & medicatis frugibus offam. quam vocem Ennius etiam teste Plinio pro pulte vsurpauit, in eo versu: Eripuere partes pueris plorantibus offam. Pro παλάθη massa caricarum, dicitur etiam Παλαθίς, ίδος, ἡ. Strabo, ἐξικνεῖσθαι τὸν ἀφθόνιτον μεταδίδοσι παλαθίδων.

Παλαθίδιον, τὸ, in Παλάθη.

Πάλαι, diu, aliquando, olim, quondam, antea, prídem, ἀφ' πολλοῦ, ὐκ πολλοῦ χρόνου, diu antea, Xenoph. πάλαι ἀφικόμην, iampridem expectat, Lucian. πάλαι, iterum, Thucydid. Pro dudum seu iamdudum: Aristophan. in Pluto, τὸν γὰ πολλοῦ ἐγκαλοῦντα πάλαι μ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπωθοῦμαι τοιοῦτον. vide apud interpretem. πάλαι Σοφοκλέους, Lucian. iamdudum in fpiciunt. fic Demosthen. ὥσφ' εἰ πάλαι, quasi iam. πάλαι, cum Præterito, Caza libro quarto, ὁ πάλαι, superior. τὸ πάλαι, quondam, Thucydid. τὸ πάλαι, iam inde à priscis temporibus. πάλαι, φασὶ πάλαι, ἠγέπαλαι, & alia compofita, Aristoph. Non dicitur ΚΑΙΝΑΛΑΙ, nec ἔ πάλαι, vt inquit Phryn. Attici πάλαι & πάτ' ἄρε ex abundantia & simpliciter ponunt, non proprio significato. πάλαι ποτὲ, olim, quondam, Aristoph. ὁ πάλαι, dudum, nuper, Æschin.

Παλαιγήρως, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, senex, annosus. vetustus. Aristoph. χαῖρ' ὦ φιλτάτη παλαιγήρως. Legitur & παλαιγήρως in Vocat. apud eundem.

Παλαίγηρως, ὁ, idem quod παλαιόγηρος Θ.

Παλαιεῖς, ὁ, ἡ, nomen à loco.

Παλαίεστος, diu afferuatus & reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου κρυπτόμενος.

Παλαιμήτωρ, ορος, ἡ, antiqua parens, prisca mater, Eurip.

Παλαίμων, ονος, ὁ, deus marinus, filius Leucotheæ, qui prius Melicerta à Latinis Portumnus dictus.

Παλαιμονίων, Find. in Pythiis, χαλκέα φορμίδι παλαιμονίᾳ κιονᾶ, contendit. interp. διπτύλει τε μοχλεύει.

Παλαιογήρων κεκριμένων, in Epigr.

Παλαιόδετος, παλαιοφανὴς, μᾶλλον ἢ Θ.

Παλαιόμοιρος, ὁ, ἡ, ον, ος, veteraseo, senesco, sum vetustus, inueteror. Depen. absol. ἐφ' ὁ σπαλαιοῦμαι, ἵνα inueterata Cicer. ex Stoicis.

Παλαιόπαλος, ὁ, iam inde à priscis temporibus locuples, diues. Thuc. παλαιόπαλον τὸ ὠὰ τὸ χρυσίον.

Παλαιός, ὁ, ἡ, ὁν, vetus, senex, priscus, diuturnus, pristinus, ἀρχαῖος, putris, rancidus, σαθρὸς, Sophocli : prima longa in Epigrammat. Παλαιὸς ἀδρωτὸς apud Paulum quarto ca. ad Ephes. homo peccati fuique affectibus innatis deditus, cui καινὸς opponitur & qui Christum induit gratia instauratus. εἰκὸς παλαιὸς, ictus domus, Plutarch. in Galba. ὁ παλαιὸς χρόνος, apud Sophocleum pristina gratia. Xenophon, τῶν παλαιῶν ἀφιξέων μέμνησθαι, antiquorum res gestas commemorant. Sophocl. in Aiace, παλαιὸς ἀφ' ἑ χρὴν Θ ἰδιαίτ μῖμεῖσ. ὁ παλαιὸς ἢ νέος μισήτης, Nazanzenus in Orat. vbi Bibius veterum & nouorum mediator. fortasse intelligitur χρησὸς, vel διαθήκη. παλαιὰς ἢ αἰχμὰς, Suid. Rhetores τὰ παλαιὰ vfi sunt pro debito ex fœnore ἢ ὅτι αἴτιοφὴ ὠν ἀπὸ τοῦ παντὸς ὀφειλομένου. Ly sias ἐκ τῆ σοῦ Ἀλκιβίου, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν πατρικῶν παλαιὰ, παλαιὰ ἡμῖρα, οἱ φορτηνίσων, saluto te post longum tempus, Euripid. παλαιὰ νάυς, vetustas nates. τὸ παλαιὸν, antiquum. τὸ παλαιότερον ἢ, ὅτι ἐμψύχου ἢ, ὅτι αἰῶν ἐστὶν ἀνεμόεις· τὸ δ' ὑστερότερον ὅτι μόνον ἦλθ' ἐξ ὕδατος, inquit Ammonius. παλαιὰ σάπεται, Soph. παλαιὰ λεχὼ Ἥπνου, superius explicata. οἱ παλαιοὶ, olim, iam olim. vbi subaudiitur χρόνοι. Syne. ἐ πάλαι ἢ παλαιοῦ γεγονότες. Paufan. in Corinth. ἀφανῶνες οἱ παλαιότατοι, ab omni vetustate Cicer. Dicitur & ἀπὸ παλαιοῦ, Thucyd.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas.

Παλαιόω, ῶ, vetustate confectus, inueterato Cicer. ἐῦ Θ παλαιὸν. ὑπ' Galen. 12. Meth. vinum vetus. Plato Sympos. τὸ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ὠφελοῦμαι, quod abit & veteraseit: quod antiquatur Cicer. i. abrogatur.

Παλαιοῦν, inuetero, antiquo.

Παλαίσμα, ατος, τὸ, lucta, astuta ratio atque artificium quo vtebantur luctatores vt aduersarium supplantarent, vulgò *un tour de luicte*. Vnde pro techna, ἢ αἰσὶ τὸ σοφισμα ἢ κατασκεύασμα sumitur, callidum consilium ac vafrum. Æschines contra Ctesiphontem, Μᾶλλ' ἀγαπητὸν ἐστὶ τὸ παίσμα τῶν ἐξ ἀρχῆς συκοφαντῶν, id est, astuta luctatio fori. Xenophon Ἀπομνημ. libro secundo, τῶτο οὖν τὸ ἓν λόγιες ἐστὶν παίσματα. Aristophan. in Ranis, Κ' εἰ τῆς ἥμισυ σφαλεῖς τι ἐρωτήσῃ σε σοφίσματα. Sophocles in Œdipo Tyranno, τὰ κρεῖσσ' ἢ ἔχοι τύχη, παλαίσματ' ἐκ τοῦ λύειν ἐστὶν ἀεὶ τάδε. Et apud Suidam παλαίσματα, stratagema, τὰ ἐρεπτήματα. Hesych. κακουργήματα.

Παλαιστροκόνις, ὁ, palæstræ ludus, palæstra, lucta, πάλη. Od. 8, 261 Ἢ παλαιστροκόνις· ἀλειτικὸς σκηρίτατος.

Παλαιστὴ, ἡ, mensura παλάμη, palmus : duplex esse traditur, minor digitorum quatuor, qui & Græcè σπιθαμὴ dicitur ἢ παλαιστὴ femininogenere, ὁ δάκτυλος, & δακτυλοδόχμη, id est, cohærentes quatuor digiti, referente Iulio Polluce Onomastici libro secundo. Et maior duodecim digitorum, à Græcis σπιθαμὴ vocatus. Plinius libro septimo, capite secundo, dodrantem transfert, id est, quantum est spatij inter expansos summum pollicem, & extremum minimum digiti. Sed & libro 21. capite septimo, de tripolio loquens, palmum

alto caule ait, quod Dioscorides dicit, καυλὸν σπιδυαμῖον, id est, dodrantalem: & de Anthyllide libro 21. capite 29. D. Hieronymus cap Ezechielis 40. scribit σπιδυαμῖα dici palmam, παλαιστὰν verò palmum: illud verò etiam dignum quod admoneatur, Græcos alterum pro altero vsurpare. Aetius enim cum capite 21. sermonis suæ libri 13. dicit viperam esse magnitudinis cubiti, longissimam autem παλαιστῶν τριῶν, παλαιστῶν loco σπιδυαῖα posuit, alioquin minus scripsisset. Nam cubitus valet sesquispedem, id est, palmos sex. Rursum Dioscorides libro tertio capite 94. Chamædryn. Θαμνίσκιον σπιδυαῖον dicit, Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorũ altitudine: haud dubiè non malè: habuit enim rationem eorum quæ plurimum vsu veniunt. Reliqui interpretes Plinium sequuntur qui spithamen dodrantem reddidit. lib. 6. enim 21. capite 17. Ornithogalum, & libro 27. capite 13. thalspi dicit esse caule semipedali, quem διπυδιαῖον Dioscorid. dixerat. Et libro 25. capite octauo, radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum longitudine, quã Dioscorides σπιδυαῖον. Alioquin ramulos σπιδυαῖα in tithymalo helioscopio libro 26. capite octauo. Et in Elatine libro 27. capite nono, vertit semipedali altitudine, & semipedales, vti capite vltimo huius, tragos proditur esse herba semipedem alta, quod ante eum dixerat ita Dioscorides: Θαμνῶδὲ ἐ μέγας, ὅσον σπιδυαῖος ἢ μείζων. Quam mensuram intellexit eiusdem libri capite quarto cùm ait ageraton duorum palmorum altitudine: erat enim Dioscoridi Δέμινδ- σπιδυαιώδης, παυσινόν. vt mirum sit Hermolaum vertisse: adolescit in dodrantes duos: humilis enim herba dici non debet quæ ad sesquipedem assurgit. Plinius autem erroris causam attulit, qui palmum cùm dicit ferè dodrantem intelligit, vti lib. 20. c. 11. in Oreoselino lib. 21. capite octauo in Chrysocome l. 24. capite 15. Et in aliis pluribus locis. vide I. Cornarium in lib. Galeni ἀ πόπτ. & Philandrum in Vitruuium. Athenæus de machinis bellicis, τὸ ἢ πάχ- ὄντ- παλαιστ. Vitruuius lib. 10. cap. 20. crassitudine palinopedali, conuertit. Phrynicus παλαστ- ait dicendum.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduersarius in lucta, ἀντιπαλαιστὴς. vnde παλαιστῶν & παλαιστάων. τ- χρὸς παλαιστάοντα ὑπομένειν, luctaturum expectas. Lucian. παλαιστὴσοπε, Hom. Od.

Παλαιτιαῖ-, qui est magnitudine palmi, qui est quatuor digitorum, qui est dodrantali mensura, qui manu comprehendi potest, Gaza libro quarto, capite septimo, Theophrast. histor. plant. παλαιτιαῖ- καυλὸς, caulis palmi magnitudine, Dioscor. l. 4. c. 240.

Παλαιτικὸς, ὸ, ἡ, luctæ studiosus, luctator. παλαιτικὲς dicendum nõ παλαιστικὸς, Phrynic.

Παλαιστίνη, ης, ἡ, Palæstina, pars Syriæ. Vide in dictione Αλλόφυλοι.

Παλαιστὴς, ἰδος, παλαιστ-. Poilux libro secundo, τῶν ἢ μίτων τῶν μὴ ἀδάκτυλον, ὀγδοηκονταπήχεις εἰ τύχοιεν ἐδάκτυλος ἢ δακτυλοδόχμη, τὸ δὲ αὐτὸ παλαιστὴς ὄλυκλος, ἢ παλαιστὴς ἀστιγκτος. i. In mensuris etiam digitus est, dochme autem coniunctã simul cohærentésque quatuor digiti dicuntur: dactylodochme itidem appellatur. Idem & palæstis genere Fœminino, & palæstes Masculino. Eam mensuram Vitrun. libro tertio palmũ vocat, quæ mensura alia est quàm σπιδυάμη, i. dodrans, i. quantum à lummo pollice ad extremum minimum digitum patet extensa humana manus. vide Παλαιστὴ.

Παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta, πάλη, ludus: exercitij genus in quo corpora vngebant priusquam colluctarentur, vnde vncta palæstra dicta, ὅτι τὰ κηριώμενα. Dioscorides libro primo, capite 35. pro loco consentur ad ludos & corporis exercitationem. De hac dictione Bud. in annot. in Pand. Item proprium mulieris apud Lucian. in Asino.

Παλαιστρεῦς, παλαιστικὸς, qui lucta valet, Aristotel. in Prædic. παλαιστρεῦς quis sit, Quintilian. libro primo, capite 19. παλαιστρικὸς, luctatores, palæstricus Ciceroni, qui palæstram docet: & παλαιστρικὸς, palæstricus, id est, pertinens ad palæstram, vt παλαιστρικὴ ἄσκησις, exercitium palæstricum Plaut. παλαιστρικὲ ὀδοντόπονος, Arist. in Prgræcam, ars palæstrica Quint. Hinc παλαιστρικὸς, palæstricè Cicer.

Παλαιστρίτης, Quint. l. 9. c. 9. palæstrita.

Παλαιπαῖος, antiquissimus, vetustissimus: superlatiu. Attic. à παλαιὸς: vt dicunt φιλτατος pro φίλτατος, ἰδιώτατος pro ἰδιώτατος. Thucydid. in primo, Μάλιστ- ἢ παλαιπαῖος ἂν ἀκμὴ ἐσιὼν. Idem ὁι παλαιπαῖοι. παλαιπατοι, qui sunt ætate prouectissima, Eurip.

Παλαιπρὸ, iam pridem, antea.

Παλαίτερος, prior, seu antiquior: vt παλαίτερος τούτων, apud Nonnum. παλαιτέρων, antiquorum, Euripid. & in Epig.

Παλαίτυρος, ὁ, antiqua Tyrus, vrbs quam Alexander expugnatur. & ex insula continentem reddidit.

Παλαίτερος, ὁ, ἡ, τὸ παλαιοῦ χρόνου περαπορρῶν-, diu prædictus, & diu finitus, factideus, antiquus. ἔφυσε παλαιφάτην, in Epigramat. παλαίφατα Ἡσιόδου, id est, antiqua oracula. Home. & est etiam παλαίφατος, vti nomen proprium, qui multa vaticinia πρὸ ἀπίστων, i. incredibilium scripsit.

Παλαίχθων ὄνιος, id est, αὐτόχθων, Æschin. antiquam terram habens, aut antiquus terræ possessor.

Παλαίω, μ. αἴσω, ᾶκα, luctor, palæstra certo. Neutr. Datin. ng. Gaza libro quarto, σπεῖα παλαίειν ἐρ' ἀλτρ, Chrysostomus in ia confictiari, cum pauperrate luctari extrema. παλαίσαντες ἀνδράσι, Xenophon. in Œconom. damnis multati. τὰ πολλὰ μόνα, luctæ conatus, & labores qui inter luctandum fut. Gregorius. ὅτι μὲ πασιὸ πεῖσαι τοὺς ἀσεβεστέρους τῆς ἀθλήσεως, ἢ ἡ ἐγκλὶς οὐ τοὺς εἰκῆ παλαιομένους κινέσαντες, ἢ ἅπαξ ἐπὶ τοῖς κηριόμενοις ἐξεικοντα. vbi τὰ εἰκῆ παλαιόμενα vocat inanes conatus athletæ & irritos impetus, vt cum aerem inani brachiorum iactione euerberant.

Παλαιωτὴς, inueteratus.

Παλαιωθάοντας, inueterascent.

Παλαφρο-ρος, ὁ, fatuus.

Παλακίζω, iniuria fen contumelia afficio, illudo.

Παλακίω, bellicosius, πολεμικώτερος.

Παλακισμὸς, initiria, contumelia, illusio, Etym.

Παλαμάομαι, μ. δόμαι, σ. σαμαι, &

Παλαμῶν, astutum quid ago, & generaliter pro facio, διηθῆ παλαμῶν γαμήρας ἐργάζομαι, artificiose facio, elaboro, mobr. Aristophan. τοφ. τὰ σοῦ σοφὰ τάλφοτ- ἐπαλαμῶσατο, id est, cogitauit, molitus est. Pro moliri atque machinari: Aristophanes, Περὶ ταῦτα πολὺν ἢ παλαμῶδον, Καὶ σοῦ ἐσ' ὑμνητικὸν. Τὸ γὰρ δ' μετ' ὑμοῦ, ἢ τὸ ἐπίκλην Σώμισχον ὄσαι, matur ac struat quidnis aduersus me: Nam à me status & rectè factorum conscientia. Quod citat Cicero adversus Catilinam.

Παλάμη, ης, ἡ, palma manus, & manus ipsa. Iliad. α', ὡς παλάμηφιν ἐμὴν δυναίατο, id est, ὡς ταῖς χερσὶ. Pindarus Olymp. 13. ixit, θεοῦ σὺν παλάμᾳ, ope diuina, diuina virgula. Theogn. Πλοῦτον δ' ἀρετὴ ἢ βίοτον παλάμη, vitæ excogitatæ ratione quæ inuenta adminicula & subsidia, μηχανὴ ἢ ὄφρημα. Sicro arte atque machinatione: Aristophanes Vespis, διὰ τὴν πιστικὴς πλέκειν εἰς Σπιφῶν παλάμας, dolos fraudesque excetere.

Παλαμίδ-ης, ου, primæ declinationis, vt tradit Gaza li. 2. Gra. Palamedes.

Παλάμηφιν, pro παλάμῃ, τῇ χειλ, ὲκ τ χερὸς. Homerus Iliados γ. χῶ, δ' οἱ παλάμηφιν ἀφῆρε, id est, τῇ χειλ ἀπὸ, & in Genit. ibi δὲ μεσίγχ ἢ ἡμῖν παλάμηφιν ἐτάσσων, i. in τ χερός.

Παλαμὶς, ίδος, ἡ, limaria piscis, Aristot. Gaza.

Παλαμάομαι, componno fraudes, παλαμάσομαι.

Παλαμαῖος, ὁ, homo sanguinarius & sicarius, cæde contaminatus, proprie cuius manus cæde contaminata est. μάσσω τὰς ἐμὰς χεῖρας, ὑβρίζω, ὑβριστὴς, execrabilis, facer atque testabilis, conseleratus atque impurus, ἀνάσσωμεν ἐπὶ δεσπότας, vt apud Sophoclem in Electra, Ἢ πὼς ξυνδήσεις τὸν σὸν μόνον, ὦ Πατέρ ἀ αὐτὸν φόνῳ ὑβρισθέντα: de Ægisthi cæde Agamemnonis, ὃ αἰσχίστῃ χερσὶ φόνον ἐργασάμενον. Et Synes. ἀ παλαμαῖον ἢ χρῆσις, dixit, hoc est, pestem & pernicionis: ἀ σκαμμονιὰ μοιᾶσα αἰσὶ, diras vltimióque exemplis precationes. σκαμμονιάμενοι, supplicationes ob cædem irasam. Est etiam vltor homicidarum, Iouis epith. à Il. ζεὺς σκαμμαιῶν, Iupiter sanguinarius vertitur apud Aristelem de mundo, σκαμμηνῶν δαίμων, Plut. in Othone, ὑβριστὴς vindex feelerum genius, ὁ ἐπὶ ὑβρεῖς δίωκα διὰ τὸ σκαλοῦσθαι, vel σκάζεσθαι σκαλμοῖς. Et Plut. idem deduxit ὅπ τῶν λαμῶν μαρμάρων μιν. ἐ σβέννυται τὰς παλαμαιοπάτας αἰσὶ. & ὁ ἐπὶ θεοὶς ἢ φονεῦσι, ἐ σβέννυται, diras imprecari, vt notat Bud. in Comm. in epist.

Παλάσσω, vel per τὸ μ. σζω, σαχα, inquino, fubigo, μολύνω, maculo, turpo, pollno, fœdo. Actiuum Accusatiuo. Hesiod. ἀ μητέρ παλαμήσθαι, id est, pudenda femine genitali fœdare. Homerus in Iliad. ἐ, παλάσσατο δ' ἄμυδι Σαρπὴ, id est, ὑμελάτησ, ἐβρέχετο. scribitur etiam duplici μ. minus rectè. Hinc fit ὁ λέσιδ est, ἢ ἐπεβρεγμένη χὴ. significat etiam παλάσσειν, τὸ πλησ & λαγχάνειν, vt apparet ex κλῆρω πεπαλασμένος: deducitur autem à πάλος, hoc est, κλῆρος.

Παλασσὸς, ὁ, idem quod παλαστὸν, palmus: interp. Hom. tam sic Od. ι. παλασσόσσα δὲλὶ τῇ πάλασσ, ὁ δὲ τῇ ἀγκώνι ἐ χρὸς ἐνώμα, cubito.

Παλαστὸς, ὁ, palatina deambulatio, Bud.

Παλάτιον, vide Παλάτιον.

Παλάχη, fors, λάξις.

Παλαχθὼν, ὁ, ἡ, παλαιὸς, ὁ, ὁν, γῆρως, Hesych.

Παλβίδιον, Θηρίδιον, Aristophan. interpret. alliciendo fallere. Aristophanes in Auibus, Καὶ ὑπασκεχρὸς παλβίδιον ὑβριστὴς ὃν δικτυω, id est, fungi ἐ παλβητίας, illicitque munere. vide Duplex ιι.

Παλβὸς

ν δωνὶς, νός, ὁ, qui tendit retia vt aues vel feras all iciat atque irretiat, ὁ πάλιν ἐσθίων τὰ ἑψόμενα πολλάκις, illex.

ν δωνὶς, ας, ἡ illex columba exoculata ab aucupibus in reti posita, quæ subsultans cæteras columbas allicit: ἀπὸ τοῦ παλλεύειν, educere, in laqueum allicere. Erasm. prouerb. sedens columba πολιόπτηνα Gazæ apud Aristotel. dicuntur allectrices columbæ & aues, quæ in retibus seruantur ad aliarum aucupium artius. ὡς ἑψόμενα ἐζώσιν ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν θηρευόντων ὑπὸ πολλῶν τῶν ὁμοίων αὐτοῖς. Arist. l. 9. Anim. c. 7. viuunt columbæ ad annum octauum, scilicet quæ excęcatæ allectrices aliuntur. Παλεύω, unde Παλεύειν.

ν ις, ιος, ἡ, luctatio, luctatio: ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα. Plato de Legibus, docet gymnasticæ artis duo esse genera, saltationem & luctam.

ν ις, pollen: flos farinę apud Hippocratem. σῶμα ἴσωμενὲς φύσεως, παλλὶς. Rectius ὀξυτόνως scribitur παλλὶς authore Interpr. Homeri Iliad. ι', vide Παλαιὸν μὲν πάλις ἀλφίτου, cum polenta. Hermol. cum polline polenta, Ruell. Dioscor. lib. 1. c. 156. & lib. 2. cap. 174.

ν ις, vt τὸ πάλις dixit Strabo ἀπὸ τῶ ψήμματος, id est, ramenta, qualia inueniuntur auri mazæ scilibres. Plinius libro 33. capite quinto, expsitur æris pala quædam, hoc est, quod pśegma Græci appellant.

ν ις, gigantes: ἀπὸ τῶ παλαίειν, Etym.

ν ις, πος, pollen. apud Aristophanem pulmentarium, pultacula, ἔδισμα ἐκ παπτάλης. Hesych. ex p. τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

ν ησις, διαφθορὰ, εἰ παλίσσει, si periillet, ita Hesych. si abscessisset Valla explicat apud Herodot.

ν ος, arcus, funda, σφενδόνη, Hesych. infra παλτόν.

ν ρα, pro πάλις, in Epig.

ν ὶδασπος, regerminans, idem quod πάλμβλασθ.

ν ὶλλω, ῶ, ἄσω, ἄμαι, βλασθ. instabilis, idem quod παλίμβλασθ.

ν γγενὴς, ές, ὁ, quasi regeneratio, secundus ortus qui fit in fatosancto lauacro. Philo de mundo, ἀνάκυκλον παλιγγενέσιαν τὴν ἐσομένην λέγει, id est, denuo mundus nasci non potest. κατὰ παλιγγενεσίας dicitur τὸ βάπτισμα, Nazanzenus in Orat. Paulus apite vltim. ad Titum. διὰ λουτροῦ παλιγγενέσιας, ᾧ ἀνακαινώσεως πνεύματος ἁγίου, per lauacrum regenerationis & renouationem spiritus sancti.

ν γγυὶς, renascens, Nonn.

ν ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, indisertus atque infans, cui secundus opponitur & eloquens atque disertus, id est, βλοῦρος, & εὐεπίλεκτος, & γλῶσσ. Pindarus Isthm. ε. νέῳ δὲ ὑπὸ βαρυκάρδιος ὕπνος παλίνωρον πόλεις, quidam exponunt quæ est abhorrente lingua, id est, sermone. In Nemeis verò, κατὰ τὸ ἐναπόφθιμος, hoc est, disertus & contrarius sumitur. Camerar. etiam ex Polluce in exp. malè ominaus, letitis, maledicus.

ν ήρυμπ, ος, ὁ, recurrus.

ν ηχεκόπ, ος, ὁ, qui à caupone emit deinde vendit, ὁ ἀπὸ τῆς ἐμπορικῆς ἀγορᾶς εἰς ἀγοὰν, παλίμπωλος. μεταφορικῶς.

ν ὶλωστ, recurrus, reflexus, σκολιὸς, ἀνελικτὴς, & ὕφαντος.

ν ὶμπτα, ας, ἡ, simultas itè offensio. Hippoc. ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὑπὸ ἀκαιρίης παλιμπτώσιος ἀφορῶ.

ν ὶμπωλος, ου, ὁ, qui simultatem cum aliquo gerit, qui alicui est infestus. Aristop. μὴ γὰρ πολιμπώλους τὰς ἀνθρώπων ἡμῖν, quę Bud. vertit, ne per iram mutes consilium de iuuandis nobis. vide schol. redditur & iracundus.

ν ὶμπτος, malè, iracundè. παλιγκότως σωτέρειτο, malè contingebat, Herodot.

ν ὶπτος, rediuiuus, cuius contrarium, inrediuiuus, qui prolapsus restaurari non potest, verbum tectonicum.

ν ὶχνυπτος, vas piscatorium, nassa, fagina. Polybius, ἀφ' ὧν πολεμίων αὐτοῖς κρεῖττον ἦν παλίχνυπτον αὐτοὺς κατεύειν ἢ συναίρειν πρὸς ἐχθρὸν τὸν πανοπλίαν.

ν λακάς, ερτor, πλάνη.

ν λήσσω fiue παλλήσσω, denuo rasus & pumice æquatus. παλλήσσε, idem quod πάλλεσε postinfecutio, quum qui fugabatur vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

ν λίγκοτος, ος, ὁ, maledicus, obtrectator, ὁ ὑφύμνιος, κακόφωνος. vide per duplex γ.

ν λίσ ερμαι, ος, ὁ, reciprocus.

ν λίζω, ίσω, στρωφίζειν, pila ludere, Hesych.

ν λλια, τα, Palilia festa, certamen in honorem Pales seu (vt aliis placet) Panos, Alex. Genial. l. 2. c. 22.

ν λιγγία, μ. ία, ingemino verba atque itero, Cic. iterare & duplicare verba dicit, repeto, recolligo quod iam dictum est. Hermo. πάλιν ἄσωμεν τὰ καλὰ σὺν τοῖς ἐπαινουμένοις. Herod. in Clio, ἡδὺ δὲ καὶ ἐπαινεόμενον, iterum memorabat.

ν λίνωτος, resolutus, dirutus, reseisus, Nonn.

ν λιλογία, ας, ἡ, sermonis repetitio, atque duplicatio: vt iterare & duplicare verba dicit Cicero, id est, παλιλογία. Theophr. in characterib. βέλτιον μὲ σὺ ἐλάττοις, πολλοὶ τοιούτοις φασὶ δὲ πλουσίοις, ἢ παλιλογίας. Palilogia est, inquit Rufin. quum verbum quod in prima sententia est vltimum, in sequente primum sit. Latine dicitur regressio: vt, Addit se sociam timidisque superuenit Ægle, Æglę Naiadum pulcherrima. Latinè dicitur iteratio. vide plura de vsu huius figuræ apud Aquilam.

Παλιλογέω, ῶ, iterum collectus. παλιλογήσας & παλιλογητ. Homerus Iliad. α, παλιλλογὰ τοῦ ὑποφέρεται, id est, πάλιν συλλεκτὰ, recollecta.

Παλιμβλάκρ ος, ου, ὁ, palimbacchius, idem qui & antibacchius, pedis genus, ex prima & secunda longis, & vltima breui constans, interpres Hermogenis & Quintilianus libro nono, capite quarto.

Παλιμβλής, ὑπinus.

Παλιμβλ ος, ου, ὁ, rediuiuus, quasi ὁ ἐκ βλάστου, vel ὁ ἐκ βλάστου.

Παλίμβλ ασθ, ας, ὁ, restibilis, seges quę regerminat, quasi cuius fœcunditas in annum sequentem restat.

Παλιμβολία, ας, ἡ, dolus, deceptio, inconstans sententia, μετάνοια, pœnitentia, & μετάβολος γνώμη: retractatio. Agathias, ἐλπὶς, ἡ δὲ ὅλως παλιμβολία, cępti consilij mutatio.

Παλιμβολ ος, ου, ὁ, mutabilis, δίμετρὸς ἄλπης, ἀβέβαιος, παλίμφορτος, versutus, Etymolog. & Cælius libro quinto, capite 41. & Erasm. prouerbio, Cercopum cœtus. παλίμβολος ὁ παλίτροπος γνώμην, interpr. Aristophan. vide Παλίμφορτος. Scribitur etiam παλίμβωλος & apud Adamant. in Physiogn. & Παλιμβωλία.

Παλιμπαλάδ ος, tergiuersando. Hesych. expon. τὸ ἐς τοὐπίσω ὀλίσθημα.

Παλίμπαιδος, iterum puer: ἰσ senibus dicitur. vide Erasm. prouerb. Bis pueri senes.

Παλιμπετής, retrorsum, retrocedendo, in contrarium, ἐξ ὑστεροφώνου εἰς τοὐπίσω, identidem, crebrò, Aduerbialiter: ἀπὸ τοῦ πίπτω, quod est cadere. Apollonius secundo, αὐτὸν ἦταρ φόβος ἔπαλλε παλιπετὲς ἔλασσεν, id est, eodem sępius ruentem, iterum atque iterum. Aratus, παλιμπετὲς δονέουσαι, de gruibus reuolando absistentibus.

Παλιμπετ ὴς, ὁῦς, ὁπισθόρμητος, ὁ ἐναντιοπετὴς, retrogradus, qui secum ipse pugnat, qui sibi aduersatur mutato consilio. aliquando eodem recidens.

Παλίμπηγος, τὸ, veteramentum quod suppingitur denuò. Comici vocant παλίμπηγα auth. Pollux τὰ κεπέλλωτα ὡ παλαιὰ δέρεα. at παλίμπηγος, est iterum compactus.

Παλίμπτωσα, ας, ἡ, pix recocta. Plin. lib. 24. cap. 7. vide Dioscor. lib. 1. cap. 98.

Παλιμπλαγχθείς, iterum dispalatus, iterum oberrans. Iliad. δ, προείς τοὐπίσω πλανηθείς, ὑποθύμιος γλῶσσ: sic interpres Didymus.

Παλίμπους, ποδος, ὁ, cessim iens, conuersis vestigiis remeans & repedans, vt olim dicebant: remeans, πολίτροπος, παλίδρομος & ὑποθόρμητος, retrogradus Plinio. Et vt apud Homerum Mars dicitur ἀλλοφοσσιστὴ ἀρὴς, ob mutabilitatem atque inconstantiam, ita apud Iosephum dicitur fortuna παλίμπους τύχη: lib. περὶ ἁλώσεως, Οὐδαμοῦ τὸ νικᾶν ἀναμενὰ ἐβεβαίωται, ἀ ῥᾳ παλίμπους τύχη ἐφιλίσατο. Nam habet fortuna regressum. Multa dies variisque labor mutabilis æui Rettulit in melius, multos alterna reuisens Lusit & in solio rursus fortuna locauit, vt dixit Virgil.

Παλιμπρεπτος, ος, ὁ, πολλάκις πρεσβεύς, παλιμβολος, veterator, qui diuturna ac multiplici & sępe commutata seruitute astutus & vafer euasit, perfidus & inconstans. παλίμφορτα ἡ παλίμβολα dicunt Græci auth. Poll. τὰ δ' ὕστερα πραγματήρια, ἢ δόλιον παλίμβολα ἢ αἰσχροπραγματήρια.

Παλιμπρεσβύτης, apud Dinarch. & Foll.

Παλιμπωλ ὼ, instlitor, propola, qui emit vt reuendat, παλιγκάπηλος, Πανδοκεύς.

Παλίμφημος, ος, ὁ, infamis, ὁ ὕστρημος, sinistre famę.

Παλιμφυὴς, renascens, rediuiuus. Nonnus, παλιμφυὲς ὑμπόδιον ὕδατος.

Παλιμφ ὼτος, iterum rasus tanquam à φάος.

Παλίμφ ὼτος, idem tanquam φάος.

Παλίμφυκ ος, ος, ὁ, red. uiuus, παλίμβλαστ.

Πάλιν, iterum, retrò, ex contrario, ex aduerso, retrorsum, ὕστερον, posthac, εἰς τὸ ἐναντίον, ὑμπαλιν ex ἀνοτέρω, rursum, à tergo, vicissim. 1. longa in Epigrammat. Homer. Iliad. γ, ὅσοι πάλιν ὠλίσθανε, id est, εἰς τοὐπίσω, retrorsum flectens oculos. Aristophan. εἰ πάλιν ἐβλέψει ὕστερος, &c. πάλιν vbi non est repetitio, fed contrarij explicatio, pro contra, siue è contrario sumitur, vt prima epist. Ioann. capite secundo. Pro viciſſim idem ibidem, ἀναγκάσει δικαίως ὧν, τὸ δίκαιον δ' ὑπὸ τῶν ἐμοὶ, πάλιν μὲ ὑποπιέσειν. Sciendum quod in compositione augmentum significat: extra compositionem verò interdum contrarietatem quasi dicat è diuerso. πάλιν σὺ πόσιν, &c. contra tu vnde, &c. Nazanzen. νῦν πάλιν ἐρίσω, id est, νῦν τὰ ἐναντία συνέρεις, Homer. Interdum nō significat iterationem, sed ordinem: vt πάλιν ἀκούσατε, rursum audistis, capite quinto Euangel. Matth. nam anceps est rursus

apud Latinos, iterum verò non item. πάλιν ἢ ἀφῶ dicit Euripid. pro αὖ ἢ πάτερ, Erasm. in Adagiis. Cui simillimum est apud Terent. rursum prorsum. vide ibidem. πάλιν αὖ, Budæus in epistol. prior. πάλιν αὖτις, & πάλιν αὖτις, Odyss. ξ. τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἐβάρυνον, & ὦκα τὸ ἀβρωδίλλα, rursum, sic Aristoph. τὸ ἀναμίμνειν πάλιν αὖτις. Nam pro eodem dicitur αὖτις & αὖτις.

Παλαιάγγελ-ος, interruncius, vel ὑπὸν ἀναβιβάν ἄγγελ-ος.

Παλαιαγρέτης, ου, ὁ, Eustath. expon. ὁ ὃν μεταμέλει αὐτὸν ἀγορεύθη-ος & πάλιν ἀγρεῖν dicitur quod renocatur & retractatur seu quod renocari & retractari potest.

Παλαιαφέτ-ος, ου, ὁ, rursum creatus, (eo sensu quo dicitur creari magistratus) qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. παλιναίρεται οἰκειδιώκεται refert Harpocr. a Pindaro dici ædificia, quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, & Plato in Timæo παλιναίρεται τὸ σῶμα τὸ γεγονὸς ὑπ' ἀναγκαίων.

Παλαιαν-άζ, ῆ, ὁ, ἡ, recrescens. παλαιαυξὲς τιμὴ, Nonn. recrescens honor. παλαιαυξὲς ὂν σέβασμα τ. in Epig. ex rupe renascente. ἀὐξὲς, nam sunt qui saxa dicant crescere.

Παλαιαυτόμολ-ος, ου, ὁ, Xenophonti dicitur is qui quum ad hostes transfugisset, ab iisdem iterum deficiens aduersæ parti se adiungit.

Παλαιδικάζ-ω, controuersiam iudicatam referre.

Παλαιδικάζ-ω, iterum sui defendendi potestas, & redintegratio actionis. vnde restituere actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, & pro nihilo habitæ à iudicibus, est παλαιδικάσαι διδύναι, vel διαδικάσαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τὰ Herodian. de Gordiano, πάλαι δικάσαι διδοὺς τοῖς ἑαυτῶν κρατικεκριδόσι.

Παλαιδίκ-ος, ὁ πάλαι ὢν ἢ γεγονὼς δικαζόμενος.

Παλαιδίνητ-ος, reuolutus, assiduus, redsiens, recurrens, apud Non. & παλαιδίνητος θάλασσα, mare reciprocum l. 1. Epig.

Παλαιδνία, vortex, reciprocus Hesych.

Παλαιδρόμα τὰ, vocantur ea quæ veteribus calceis suppinguntur, veteramenta, κεκαῦμένα, vide Παλίμπηκτα.

Παλαιδρόμ-ος, Hesych. exp. σκύτος.

Παλαιδρομέω, ἀντὶ τοῦ παλαιόω, recurro, remeo, recido, reciproco vel reciprocor Cicer. Neutrum absolut. παλαιδρομοῦσι τὰ νεῦρα, recurrentes nerui, Galenus libro quarto, πάσαν πεποιῆσθαι, id est, ὑπορρέοντα.

Παλαιδρομία, recursus.

Παλαιδρομ-ος, ου, ὁ, reciprocus, recurrens. παλαιδρομος ἄπνοια, quam vel nisti viam remetiens recurre, i. ὑποδρόμιος.

Παλαίζω, reduiuius, Nonn.

Παλαιοδία, iter reciprocum, ἐπικαὶ εὐθὺς. παλαιφδία verò, ἐπικαὶ φδή, Suidas.

Παλαιονή-ω, auersus à Sole, ὅτ' οὐ ἡλὶν ἀπεστραμμένῳ-ος, apud Hippocratem.

Παλαιορύθ-ω, ου, ὁ, &

Παλαιορύσ-ω, ου, ὁ, &

Παλαίορυς, ου, ὁ, ἡ, reuersus, recurrens, reciprocus, ἐς τοὐπίσω κλαυτὸς, ἐς τοὐπίσω ὁρμὴ-ος, retrosus, retrogradus, ὑποδρόμιος, redux, Apoll. Rhod. Pro pristino. Nonn. ab ὄσσω Dorice in Futuro, id est, mouebo, concito. παλίνορσε item loco suo motus, luxatus, Arist. op.

Παλιορσία, reuertor, ἐπ' αὐτὰ χωρέω.

Παλιορσίως, iterum rediturus vel reuersurus idem cum νόστιμος, Nonn.

Παλίορσ-ος, reuertens, reciprocus. παλίορσος πορεία, reciproca via, idem. παλίορσος νυκτός, partus iteratus, Nonn. παλιόρσιτοι κυμάτων, reciprocantibus poculis, idem.

Παλαιοῦρσος, ου, ὁ, Palinurus, Æneæ gubernator, & nomen ab re fictum à πάλιν, iterum, & οὖρος, vrina: igitur Palinurus, bis mingens: ad quod facetè alludens Martialis, ridet Paulinum his verbis, Minxisti Pauline semel currente carina, Meiere vis iterum, iam Palinurus eris, id est, vocabere bis meiens: non autem eris Palinurus, id est, cades è naui vt Palinurus. Verùm quia Martialis fic acceptures pleiósque nouerat, fic posuit, vt multos hoc cauillo falleret.

Παλίσυ-ος, ου, ὁ, ἡ, seu παλίσυτος, vmbifer, obscurtus, σύσυ-ος, tenebrosus, σκοτεινὸς & ζοφερὸς, opacus. a Sole non illustratus, vmbrosus: apud Theophrastum hist. or. libro primo, capite 13. opponitur διήλιος, i. apricus. πάλιν in compositione habet interdum epitasin, i. intentionem & vehementiam. Sophocl. χρηστὸν παλισυῆν.

Παλίσφαλ-ος, παλίσφαλτος, mutabilis, inconstans, interp. Aristoph.

Παλίντασις, ἡ, quæ vicissim debent puniri, ὧν ἡ τίσις πάλιν γίνεσθαι, αὐτίποινα. Hom. Odyss. παλίντασις ἔργα, i. ὑφ' ὧν ἓξ ἑτέρου πάσχεται γίγνεται.

Παλίντοκ-ος, ἡ fœneris iam persoluti à creditoribus repetitio, quemadmodum Megarenses, qui tyranno ejecto plebiscito cauerunt, vt à fœneratoribus vsuræ quas persoluissent prius repercerentur, Cael. l. 5. c. 9.

Παλίντυπ-ος, ου, ὁ, ἡ, reflexus. πρὸς παλίντυπα, i. εἰς τοὐπίσω ἐλκόμενα ἢ τενόμενα, Hesych. interp. Il. ϑ. παλίντυπα πρὸς πτερύγων.

Παλιπρεβὴς, Hesych. exp. κακοπηχεῖ.

Παλιπροπάσσω, idem quod πάλιν πρόπασσω, retro se conuertere Eustath.

Παλίπτοπος, ου, ὁ, redux, parutus, inuersus, anceps, ὑποδρόμιος, versutus.

Παλιρρέθ-ω, id est, diuersum ab iis quæ prius dixeris dicere, aliue contrarium vertere sententiam: recantare in eo signatu Latinè dixeris. Horat. 1. carm. Od. 16. -nunc ego mitius Mutare quæro tristia, dum mihi Fias recantatis amica opprobriis. Apud Galen. est παλιρρέθ-ου.

Παλιρρέθ-ις, ἡ, retractatio, quasi dicas recantatio: à πάλιν & ῥέω, Erasm. in Chil. dicendi mutatio, cantus superiori contrarius, Plat. in epist. & apud Pind.

Παλίρρης, ου, ὁ, paliurus, spinosus & asper frutex in Aphrica sue odorem ferens, quo vina commendantur, cuiúsque succo vina vtuntur Troglodytæ. Theophr. lib. 1. hist. plan. c. Columel. l. 10. Terga rubi spinisque fera, paliuron acutis, dedoce fruticevide apud Dioscl. l. 1. c. 122.

Παλιρρόθι-ον, κ, retrofluens, refluens fluctus, Substantiuè. τὸ εἰσιὸν πέλαγος ἐφορμικὸς. Od. ε. παλιρρόθια δέ μιν αὖτη Πλῆξεν ἐποιδύσαντος ὅτε ῥιπὴ πόντου, æstus reciprocatio Plin. marereflum vel refugum: Quid. Metam. ἐχουρόμενος refundit in æquor Ex Virgil. ponto sonat vnda refuso. Dicitur & παλιρρόθιος, (ecliter videtur ita vsus esse Aratus. παλιρρόθιον ϑ' ἑκάθαπτεν ὄπιθεν.

Παλιρρόθι-ος, ᾱ, ον, refluxus, reciprocatio aquę, confluuium Cæ

Παλίρρυτ-ος, ου, ὁ, ἡ, retractus, retro seu retrorsum tractus. εἰς πεσεν ἐλκόμενον.

Παλίσκι-ος, ου, ὁ, vmbrosus, ex alio vmbram trahens, Etym. ἐπισκιὸν, in abdito obscuróque loco, Plut. in Numa. παλίσκιος τόπος, opaca loca. ἐν παλισκίοις ἢ νῶν μοις ἢ ὑοὶ ϑ ορις, in vmbris & à vento silentibus locis, Theoph. l. 1. hist. plan. c. 12.

Παλινοστέω, ῶ, retrogradus feror seu retrogredior.

Παλίσσυτ-ος, ου, ὁ, ὑποδρόμιος, retrogradus, παλινόρμητος, recedens: effusus iens.

Παλίφημος, ὁ παλίμφημος.

Παλίφλοι-ος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ ὑπερφυῶς δίαιξις, propriè quum ij qui fugerunt, eos qui fugarant atque vicerant versa Martis alea insequitur. ἐν οἷς μεταβολὴς φυγὴ νῦν διωκόντων, κατὰ φρυγὴ ϑ' ἡνίνικων, Eust. Il. ϑ. Hesiod. de scuto Herculis, ὧν ϑ' ὑφίαξις τε πάξις τε τέτυκτο. Cui simile illud Virgilij Æneid. 5. cum Troiæ pubes pugnæ eiet simulachra sub armis, Inde alios in mortem cursus, alióque recursus Aduersis spatiis: Et nunc terga dare & fugam nudant: nunc spicula vertunt Infensi, &c. Agathias, ὥσπερ ἐν τοῖς διώκουσιν ἀπιμὲν πολὺ, ὁ πάντως ἀφειδὲς, αὐτάσθμου, ὑ ἐς πάξιν τε καὶ φυγὴν μετηχέσι. vide Περίαξις.

Πάλκα, σφάξις apud Eust.

Παλλάδιο-ς, statua Palladis, de quo Herodian. παλλάδιον, fuit et nomen δίκασ-ηρίου Athenis, Plutarch. in Theseo. Et Pallad signa siue imagines quæ nonnunquam è cęlo in terram dunt, Etymol. Item simulachra Mineruæ, quæ in prorisset ponebantur, Arist. interpr.

Παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus Plauto & Sueton. Demosth. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς ϑ' παλλακὰς τῆς καϑ' ἡμέραν παλλακείας.

Παλλακεύομαι, ε, ϑύομαι, π. ϑόμαι, scortor. Depon. abs. τὰς ἑταίρας μόνας, pellices, Plutar. in Themist. τὰ φαϑίσι κεκοιμικότας, Eust. est amica, idem, in Fabio. Item in concubinatum accipio cuse. Herodot.

Παλλακὶ-ς, ῖδ-ος, ἡ, &

Παλλακὶ-ς, ῖδ-ος, pallace & pallaca, id est, concubina: vnde pe authore Gell. libro quarto, capite tertio, quanquam t qui inter pallacam & pellicem hoc intereſſe putent, q pallaca sit quæ cum cœlibe consueuerit: pellex verò en eo qui vxorem habet. Apud Dores puellam significt. Etymologic. Odyss. ξ, τιμὰ δ' οὐκετὰ τέκε μήτηρ κεκοιμικυῖα, est, concubina. Aristophan. ὕζω σὺ κεκοιμικώς, id est, κεκοίτακας ἐμοῦ σοῦ.

Παλλακίον, τὸ, ἡ, scortillum Catullo, aliis ὑ μειράκιον, adolescentulus Plato Comicus.

Παλλακὸς, οῦ, ὁ, ἀμασίας, ὑποδρόμιος.

Παλλαντιὰς, epitheton Palladis, in Epigr.

Παλλαντίδ-αι, οἱ, Pallantidæ, quædam familia sic dicta in Cecia, Plutarchus in Theseo, qui ibidem refert Pallantis fi

Παλλᾶς, ᾶδ-ος, idem quod Παμαλὸς. (fuit.

Παλλὰς, ἄδ-ος, ἡ, Pallas, Minerux epitheton. ἀπὸ τῆ πάλλειν τὸ δόρυ, à vibrando hasta, quoniam de belli dea est, vel quia Pallantem gantem interemit, vt scribit Ioannes Hesiodi Commenta ἔργοις. Iliad. α. ἐγὼ κε ϑαμασὶ' ἀλίωμαι. πλήκτας ϑαμασὶ, ἡ ἀλίωμι Σκυτικὸς. ἡ ἀνὴρ ἀπὸ τῆ πάλλειν κ. κορύσσειν τὸ δόρυ πολεμικὰ γὰ ὁ ἡ ὃ πάλλαντα ὄνα ἡβὴ γεγάντων ἀπέκτεινεν, ἡ ἀπὸ τῆ ἀπαπαλιώσεως τῶν ἐν τῷ κορυθῆ τῆ ϑεᾶ, ἡ ϑεὰ τὸ ἀπορρίψαι τὸ κορύθας τὸ ϑεοσοκοιλίτ ας τοῦ ὄλε, inquit ibid. interp. ϑαμασὶ' ἀλίωμαι, Eurip. ἀλίωμαι ἀβρὰ πόλιν, Aristoph.

Πάλλ-η

μος, ὁ, Pallas, nomen gigantis, filij κείου & Ἀστερίης, Heſius in Theogon. Παλλάντιον apud Ariſtophan. in Pace, id eſt, πτισάνη θυμῶδες & ἁδὲν, vel παλλάδιον. Sic dicuntur ficus coactæ & naſſitæ.

μος, omnino albus, Nonn. παυκλήκλ, πᾶν κλυκὲν, λίαν κλυκὸν, Hap. in Hecuba, id eſt, ἀσθμαῖον, ἄσθμα, immite. παυκλυκὸν δύσ. interp. vertit albam cerniciem.

ρεκος, adoleſcens. idem quod παῖκαξ.

τίτυβος, talio, tremo, πτέμαι palpito. Pro ſortiri, λαγχάνειν, ἐφίεσθαι, apud Herodot. Heſych. certè παυλόφθιον exponit ἐνεύφθιον, ſic & Παῦλα, Ἴβηρες ἐν τοῖς Νέστορ. ἢ ἄστρα κλῆρος κωπίδες. ſed ſubaudit. accuſ. κλήρους quod alibi ſæpe ſcimitur, & παῦτο quod eſt ſine incremento pro ἔπαυτο, Etiam h. exponit φορτίσματα & φορτίσεις in iſto Ho. loco Iliad. ὁ, ἢ φόβος γὰρ μετέσσευεν νῦν ἀσπίδος αὖτε τε παῦτε.

μος, ὁ, vibro, mouco, talio, verto, κραδάζω, κινῶ, quatio, ſcio, ſtringo. Accuſat. vnde παυμεταὶ σεισμοὶ, dicti ab Ariſtot. de mũdo terræ motus, quaſi vibratores. Vide Πάλσμαι.

μος, πάλσισμα, augurium & corporis ſaltibus, vt ſi dexter oculus ſaliat.

μος, ὁ, ἡ, tremor, vt in febre fit, ſubſultatio, palpitatio, Natalis in Orat. de radio ſolis in aqua reflexo. Fiunt in corde vasiſſimi tremores, Græcè παλμοὶ dicti, palpitiones cordis vocant. Plinius. Galeno de pulsib. authore παλμὸς etiam dicitur arteriarum motus, ἢ πᾶσα ἡδὺ σύνεσιν κίνησις. Vide Ἄφυξμὸς. παλμὸς ὀξυγνώτης, extiſpex, aruſpex, qui ex inſpectione extorum palpitatione futura præſagit, Clemens Conſtit. Apoſt. libro 8. cap. 28. Παλμὸς ἀξιαγνώστης, extiſpicium, Aruſpicina. Epimius in fragmento libri qui inſcribitur παράδοξον poſuit, λέαν ἢ φαρμακείας ἀσεροσμίας, καὶ δαιμονισμὸς, παλμὸς ἀξιαγνώστης.

πος, ὁ, qui de commotione aut trepidatione membrorum vaticinatur, vt quum oculus ſalit: quod παλμικὸν οἰωνίζονται, vocant, de quo diuinationis genere ſcripſerat Poſſidon. lib.

ς, ὁ, ἡ, ος. priori breui. Apollon. 1. Argon. κλυδὲς ὑφ' ἁλὸς πάλαι θεμιοφόρεται τε, ſortiti ſunt. πάλον λαχεῖν, ſortitus, ſortectus, Herodot. libro quarto. vnde παλάσσει, ſortimini. & etiam pro vibratione & concuſſione. Euripides. βρέφος πάλαι σὺ σωσαν ὑδατος πάλῳ, id eſt, cum vibrando ſolo illi.

ρδα, ſiligo, ſimila, σεμίδαλις, Suid.

ς, ὁ, τὸ, iaculum ſeu telum Medis peculiare, pilum, tragulum. τὸ πάλον εἶεν, id eſt, à vibrando, παλτὸν μοι ἐδάμασε, tragulam ſibi dediſti. παλτὰ δύο, duas tragulas, Xenophon in Pædia. at ἀδιεῖται. ſignificat. vibratum vel idem quod vibratilis, παλτὸς αὖς.

μος, μόω, miſceo, humecto, aſpergo, vt Appion quaſi πλόω. vel albefacio, κλιμήνω, κρεπάσσω, propriè de farina: nã πάλη & σιτάνη pollinem ſignificant. Etymol. Hom. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἔπειτα λύκας πάλυνεν: vbi Interpr. διέσπειρε, exponit, id eſt, aſperſabat. Idem ibidem, ἢ τὰ μὲν ἀνεῤῥάδνει, πάλυνε δ' ἀλφίτου ἀκτὴν, aſpergens mola: vel ἀπαρίζασ ἢ μεζοποιήσας, vt Didymus, κλώσας, τὸ ὑπόπαγον.

ς, ὁ, & παμβασιλεὺς, βασιλεύων. vide Σύλευ.

πολεία, merum imperium, αὐτοκρατορία, monarchia, κράτος ἀνυπεύθυνον. Ariſtot. lib. 3. Politic. capite vndecimo, regia potestas pleniſſima, Ibidem cap. 12.

πολὸς, omnium rex, αὐτοκράτωρ, Ariſtot. & παμβασιλεὺς, omnium regia, Ariſtoph. ιη.

ρος, παμφάγος.

ρτιον τοῦ ἀγροῦ, herba agri cap. 5. Iob.

ς, ὁ, ἡ, cuncta nutriens: Fortunæ ac ſpei epith.

μος, τὸ, poſſeſſio: à πάομαι, geminato μ, cauſa euphoniæ metri.

μος & Θ, vndecunque felix.

μος Θ, ὁ, ἡ, in omni certaminum genere exercitatus, qui omnia genera pugnæ obit. Et παμμάχιος, pancratium.

μορα, admodum.

μος Θ, λίαν μάλα, παμμίγεσθαι κακῷ γλῶσσαι, immodicè cachinnari. παμμίγδις φλυκτίδων, immani voce intonare.

μεγέθης, ὁ, ἡ, permagnus, prægrandis, Xenoph.

μεγιστος Θ, maximus.

μεθέων, οντος, omnium rector, omnipotens. & παμμεθέουσα in Fœmin. genere, Nonn.

μειδέτη, Heſych. expon. ἐμμελέτη, χυνηγέτι ἀπὸ παμμειδέων ὕμνων, lib. 3. Macchab. hymnis cuiuſuis carminis.

μετρος, ὁ, liber Epigrammatum.

μικτος, prolixus, Plato de Legib.

μηλος Θ, propriè qui per omnes menſes voluitur, diuturnus. πολυχρόνιος & φιλοκαὶς, Sophocl. in Electra.

μηστωρ, ορος, ὁ, omnium peritus artifex, πάντων τεχνίτης, Heſ.

μήτωρ, ορος, ὁ, omniparens Virgil. Nonn. παμμήτορα κόσμου ζωὴν, &c.

Παμμίαφ Θ, fœdiſſimus, ſceleſtiſſimus, teterrimus, Pollux.

Παμμιγὴς, ἐς Θ, ὁ & ἡ, confuſanea atque miſcellanea miſtura conſtans, vt eſt apud Gellium. Appianus in Annib. βυθὸς & παμμιγὴς & ποικίλων καὶ ἄκρων, voce confuſa.

Πάμμιος Θ, ος, perpuſillus.

Παμπαιδὴς, cum omnibus liberis. Dion, παμπαιδὴ ὁ γυναικὶ συμῆσαι, cum omnibus liberis & mulieribus aderant.

Παμπάλαιος Θ, peruetuſtus.

Πάμπαν, omnino, plane, παντελῶς, πάνυ, vltima breui, Apoll. Rhod. Odyſſ. ξ, πάμπαν ἀνώιστον, omnino inficiaris.

Πάμπαις ἀκτῆδος, admodum tenuis. παμπαι μικρὸς admodum paruus Gaza. πάμπαν νέος, nuper natus admodum puer.

Παμπάνδικος, &

Παμπάνδοκος, πάμπαν, omnino, παντελῶς, funditus: poeticum. Nican. in Alexiphar. τὸ δὲ ῥ ὑδύνει μοιρύτας παμπάνδοκος, Interpr. φυτὸν παντοχοῦ ἢ κακολοιμὸν. Sopho. ἀλλά γε σὲ πτυχὴ φάος κελεύει πᾶσι πανδόκοις, πανταλεῖς, ὅσοι σὺ πᾶσ' ἀπάρασας, ἢ ὅσοι νύκτωρ παμπανδόκοις γένεται.

Παμπησία, ὁ πᾶσα κτῆσις, vniuerſa poſſeſſio. Ariſtoph. in Concion. ἀρεῖσθε τὰ παμπησία, i. τὰ πᾶσαν κτῆσιν, σαν κτησίαν. Æſchylus. ἐς ἑπτὰ δὲ πύλας ἄνακτα σὸν κρατοῦντα ἑπτὰ λόχους ἑπτὰ στρατηλάτας ἑπτὰ σφάγια, κατευμόρων παμπησίαν, 1. ὁλοκληρίαν, ἢ πᾶσαν εὐεκτείαν ὅλων τῶν βίων. Dicitur δὲ τὸ πᾶς παντὸς ἢ τὸ πᾶν, id eſt, κατὰμέρος.

Παμπλῆθυς, Adverbium eſt, quod additum verbo ſignificat id agi per vniuerſam multitudinem. παμπλήθει αὐκήσεθαι λέγοντες, &c. exclamauit vniuerſa turba dicens, &c. capite 23. Euang. Lucæ.

Παμπληθὴς, confertim, per totam multitudinem. Luc. cap. 23.

Παμπλήθης, plenè, pleniſſimè, quàm plurimùm, Demoſthe. apud Suid. tamen παμπλήθες.

Παμπληθὴς, ὁ, ἡ & Θ, ὁ & ἡ, valde multus, permiſtus, quàmplurimus. παμπληθὲς χρόνος, plurimum temporis, Demoſt.

Παμπλήθεες ἑβδόμας, Nazanz. παμπληθέσιν οὐνόμασι, quàmplùribus nominibus, Idem in Orat.

Παμπλήσιος, ὁ, ἡ, valde opulentus, Plato de Legib.

Παμποίκιλος, varius, multiplex, multicolor, πολύτροπος, verſutus. Odyſſ. ὃς δ' ὅτινα οἱ πάσπαι παμποίκιλοι, id eſt, verſicolores, depicti.

Πάμπολυ, multùm, plurimùm. Plato, πάμπολυ διαφέρειν αὐτῆς, præſtas ipſis, Idem. πάμπολυ κυριώτερον κρατεῖ, iudices longè maioris authoritatis.

Πάμπολις, multus, omnino multus, varius. πάμπολις χρόνος, permultum tempus, Galen. libro primo ad Glauconem. διὰτοῦ βουκολεῖσθαι παμπόλιαν. Plato ſecundo de Republ. opus erit cõpluribus pecoribus, πάμπολυ πλήθος, Lucianus. πάμπολυν χρῆμα, Xenoph.

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ, perditus, omnino malus, ſceleſtiſſimus, peruerſiſſimus, Cic.

Πάμπτε, ſemper.

Παμπρεπὴς dicitur de iis qui permulta vendunt ἢ ἀεὶ πάντα σωλωλοιῶσαν, Pollux. nec non ita vocatur ἢ ἀεὶ ὁρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πάντων quæ fit per præconem.

Πάμπρωτος, omnium primus, Hom. Iliad. ὁ, & πάμπρωτον, & πάμπρωτα, in primis, præcipuè, potiſſimùm: Adverbium.

Πάμυλος, τὰ, ſacrificia Oſyridis in Ægypto, quibus ſimulachrum Priapi adhibebatur.

Παμφάγος, ὁ, ἡ, omniuorus. Plin, vorax Epitheton ignis. Item nomen canis apud Ouid. à πᾶν, omne, & φάγος, vorator. Alcmari quoque poeta ſibi hoc nominis tribuit. Sunt & Pamphagi gẽs, qui omnibus veſcuntur rebus, ex re nomen habentes, quorũ mentionem facit Solinus. Euripidi autem in Medea, eſt πόλις παμφάγος, omnia deuorans.

Παμφαὴς, ὁ Θ, ὁ, ἡ, omnia illuſtrans, omnibus lucens. Ariſtot. de mundo, περιθέοντα ἢ ἄντας πορείας ὁ παμφαὴς ἥλιος. i. Sol ſuo lumine cuncta quoquouerſus colluſtrans. duplici itinere graditur. παμφαὴς ἀκτὶς, Euripi. παμφαὴς ἀκτὶς, Ariſtoph.

Παμφαίνω, colluſtro, παμφαίνει, παντὸς χωροῦ φαίνει, Hom. Iliad. In totũ luceat vel vndique. Heſiod. ὀφθαλμὸν παμφαίνων ὑπὲτέλεσεν, primũ lucens oritur, omnino fulgens.

Παμφαλάω, attonitus, & tanquam numine afflatus omnia circunſpicio, ὑπερφέρομαι, oculos in omnes partes torqueo, Apollo. 2. Arg. πόλλ' ὑπὲπαμφαλόωντες ὁμοῦ, i. vt exponit Interpr. πολλὰ ὑπὲλέποντες ἢ μετ' εὐθυσμοῦ. παμφαλάγδ τὰ μὴ πιὼν σε ἢ εὐθυσμασμὸν ὑπὲλέπειν. quo verbo vſi ſunt Hipponax & Anacreon. Dictum ὑπὸ τοῦ ἅλλεσθαι ὑπὲ κάκεῖσε τὰ φρένα.

Παμφαλύζω, tremo præ frigore, pro βαμβαλύζω.

Παμφανόωντα, πάντα λάμποντα, Homer. πλοῦτον παμφανόωντα, i. πᾶσι φαίνοντα, Didym.

Παμφαίνομαι, omnino ſplendens, Hom. Iliad. ἅ παμφαίνομαι νύφαις, in Epigr. tota apparens Venus, tota ſplendens.

Παμφεγγὴς, ὁ Θ, ὁ & ἡ, lucidus, luculentus.

Παμφερὴς, prorſus, παντάπασι.

Παμφίλος, ος, ὁ, quaſi dicas omnibus amicus.

Πάμφλεκτος, ὁ, ἡ, omnia comburens, Sophocl.

Παμφορος, ος, ον, omnifer. Ouid. omnium feraxfertilis, fœcundus. Xenoph. παμφορα παντα κτήματα ἐκκλύσας φίλοις Θ, &c. ἐκ διαδέξη παμφόρου, in Epigr.

Πάμφυλος, ὁ Θ, permixta gens. παμφύλων ὑφηνῶν, cuiusuis generis, Aristoph.

Πάμφυλος, ος, ον, multus. propriè mixtus ex omnibus.

Παμφυον Θ, in Epigr. omnis generis voces reddens.

Παμψηφει, Aduerb. omnium calculis ac iuditio.

Πάμφυξ Θ, Amphiarai epitheton, siue quod omnibus apud inferos animabus imperet, siue quòd vtam suam totam, & semper seruet, hoc est, immortalis sit. vide Interpr. Sophoc. in Electra.

Πᾶν, τὸ παντὸς, τῷ, omne, totum, quidlibet, nihil non, res tota, omnia. Sophocl. χθόνιοι μὴν τ' αὖ πᾶν, ὅσον τε κεῖνοι ὕφερπε, ἰσόπους πᾶσ κοινὸν ὄφαρτον, nunquam edi quicquam commune, capite decimo, Actorum Apostol. πᾶσ ἔτη κατεῖ, quicquid excellit, Aphrhonius. τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, totum belli momentum, Herodot. Item vniuersalis oratio, summa rerum, quidtis. πᾶσ autem vocât quod quocunque modo totum est: verùm absolutum illud vniuersum, quod verè complectitur omnia, non simpliciter πᾶν, sed τὸ πᾶν appellant, quod etiam omne dixit Plin. li. 2. diffusè per omne, naturæ subinde aliter atque aliter numẽ erumpens? id est, rerum vniuersitatem, vniuersam naturam. Plato in Timæo, λόγοι σοὶ τοῦ παντὸς λεχθήσου, oratio de vniuersitate habita. τὸ πᾶν, prorsum, in totum, in summa, vt summatim dicam. Aristotel. de mundo, ὡς ἓν τὸ πᾶν εἶπεῖν, ἢ θεωρῆσαι, &c. id est, atque vt in vniuersum dicam, &c. & vt semel omnia complectar. τὸ πᾶν διαφέρει τὸ πᾶν λέγειν ἀφθονία ἀδυμάτος, Xenophon libro primo Pædiæ, omnino præstat in omni negotio alacritas animi deiectioni. ὡς τὸ πᾶν διαφέρων, prorsus aduertarius, Thucydides. πᾶσ ἐξ ὅλης, prorsus & in vniuersum. Refertur item ad tempus. Lucianus de Vulcano loquens, ἐξ ἐκείνου τὸ πᾶν διοῦτα, in fumo perpetuò viuentem. ἡ μὲν πρὸς πάντας, Apollon. Rhod. πᾶσ ὅ, τι ἐποιῶ, quidus, quodcunque, omne quod. πᾶσ ὅ, τι ἔλαχε, quicquid aliud. τὸ πᾶσ ἔχοντες, omnem facultatem obtinentes. τῶ παντὸς ἀξίᾳ Θ, id est, re quauis digni: cui opponitur ὀλίγου ἀξίᾳ Θ. παντὸς ἥκιστ' ἄν apud Lucianum quouis magis, id est, vt nihil suprà, omnium maximè. πᾶσ τοῦτον, omnimodo Lucret. quoquo modo. πᾶσ δὲ τοῦ παντὸς, cælitus, μᾶλλον παντὸς, ad summum vsque, Plutarchus in Numa. κοινὸν παντὸς, ex toto, & διὰ παντὸς, per totum. Et ἐξ ὅλου τε καὶ παντὸς, ex omni parte absolutissimus, Cicero transfert apud Plat. in Timæo. ὁλ παντὶ, omni ex parte, ὁλ παντὶ καὶ αὐθαμίᾳ ἤσυχ, prorsus examinati erant. Thucydid. ὅλῃ τῇ παντὶ, penitus. Aphthon. εἰς πᾶν μεταβολὰς, Demosthen. εἰς πάντα ἄξιοντες, omnino nolentes. Plato de Legibus, ὅλῃ τῇ παντὶ, in vniuersum. ἐξ πᾶσ, omnino. Galen. libro 1. ad Glauconem. ἅπερ ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν εἰρῆσθαι μὲν ἐστὶ ἐν τῷ ἐξ ὅλου καὶ παντὸς ὑφηγητικῷ τόπῳ, Apud Aristot. Rhetoric. 1. Ἐστὶ δ' πάντα τὰ τοιαῦτα ἀφελῆ τοῦ ἀδικεῖν ἕνεκα, pro ἐξ πάντα Atticè.

Παν, πανὸς, ὁ, Pan, deus pastorum libidinosus: incubus Latinè dicitur. Hymnus in eum apud Orph. scriptus est. παν χορευτὴς, Sophoc. μελετητὸς Θ παν, in Epigr. παν ὀρεσκῷον, Euripid. Item Pan vir philosophus, qui causam Echus primus indagauit: vade & locus fabulæ datus, quòd Echo deam adamarit, vt scribit Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

Πάνακτος Θ, omnibus modis molli: effœminatúsque.

Πανάριστος, optimus, Plato Epist. 8. παναρίστη Θ, optima, Pollux.

Πανάγεια, hepith. Dianæ. vide in Chiliad. Eraſ.

Πανάγης, ὁ Θ, ἡ, ὁ, omnino purus, & sanctus.

Πανάγιος, ος, ον, sanctissimus.

Πανάγυρις, ἡ, dies sacra.

Πανάγυτος, ἡ, ὁ, ἡ, castus omnino, castissimus.

Πανάγρεος Θ, præferox, Phocylid. παναγρεῖς δ' οἱ ἀμείνοντας, κἀπὶ σκυλάκων πανάγριος, canes immanes.

Πάναγρος, ὁ, ἡ, ὁ, teris epitheton, dictum quòd omnia capiat: à πᾶν & ἄγρα. vide Σαγήν. Sic Πανθηρὶς, à πᾶν & θήρα, pro eodem. λὴν παναγρεῖς, ἀκυτὸς τοῦ πάντα ἀγρεύοντος: sic Ho. Interpr. quidam exponunt pro πάνυ ἀγέρροντος ἢ πάντων ἀγγελίας, quòd vndique contrahatur ad comprehendendum.

Πανάγυρτον μεσῖαι, in Epigr.

Πανάγρως, ὁ Θ, ἡ, ὁ, inefficax, incoctus, crudus, ἀδήρατος Θ, apud Nicand.

Πανάδικος Θ, omnino iniustus, sceleratissimus. Oppianus dictum σκύμνου πανάδικου ὑπεπλάγκτου λεαίνης.

Πανάθηναια, τὰ, quinquatria, Minervæ festa: vnde Panathenaicus liber ab Isocrate scriptus. Huiusmodi festis peplum Minervæ ferebatur, & singulis lustris fieri solebant. vide Alexand. Genial. lib. 5. cap. 8. & lib. 6. cap. 19. & Cæl. lib. 6. cap. 49. Eraſm. in Proverb. Post Panathenæa. πάνα θήναια, festum commune Athenis, quod Theseus instituit, vt vult Plutarch. in Theseo. In hoc die festo licentiosius epulabantur, vt in Theseis ipsis Aristophanes. πάνα θύοιμα ἀφεστηρὸς ὑπνώσας, Harpocrati. Pollux Aristophan. Interpr. erant enim duplicia Athenienſibus festa, quorum alia singulo quoque anno, alia verò ſaltem anno peragebantur, quæ & magna vocabantur. Isocrat. in Paneg. κοὐκ ἦν ἐφ' ἡμῖν μεγάλων πανα θηναίων. vide apud Eraſm. in Panathæo, Curſu lampada trado. de hac voce ſic annotauit Iustus. Πάνα θήναια, festa Minervæ erãt. erãt autem maiora & minora, minora quotannis iterabantur, maiora, lustris singulis. huiusmodi festis Peplus Minervæ circumferebatur, & clarissimi carmine per Tibicinem ludi indicebantur, Athletæ veniebant quique ad certandum congrediebantur. neque certos hominibus quibuscum certarent, eligebant, ſed qui primus occurrebat cum eo congrediebantur, ad ſpectandos hos ludos multi admittebantur mulieres præter vnam Phereneicem, & Lacædæmonias Cereris, in iisdem ludis pueri puellæque forma cuiuſque confertis manibus nunc in orbem, nunc in obliquã diuersis flexibus, Pyrrichem in Theatro ſaltabant, indutæ insuper tunicis quæ hæc celebritas primò ab Erichthonio, ob victam diſſectam Athenienſem populum in ciuitatem quoſdam, ἐξ ἀσπίδος, ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπίοιτο τὰς ἀφορμὰς ἐν τοῖς ἀναθήμασιν. Θυκυδ.

Πανα θήναικος λόγος, Panathenaica oratio, cur dicta ſit vide apud Isocr. πανα θηναϊκὴ πομπὴ, Thucyd.

Πανάθλιος, impendio miſer, Sophocl. in Philoct. πανα θλία, Isocrat. Euripid.

Πανάγχιστος, omnino luctibus, Ibidem.

Πανάγυλος, ος, ον, malus, πανύγκακαλέσσας, Heſych. ſed ſuſpectum

Πανάγυιος, ος, ὁ, clarus, ſplendidus, præfulgens. vt πανάγυια πᾶσι λάμπει, Heſych.

Πανάδρος Θ, ος, ὁ, peruarius, πανάδροικλος, omnino varius. Heſiod. πανάδρος ἀνὴρ πανάγλωσσος, πανμυτάλιος.

Πανάπτωξ, ωκος, ὁ, epitheton Panos, quaſi ſemper omnia veneno, vel quaſi frumento caprarius.

Πανάρχης, ὁ Θ, ὁ, ἡ, perturpis, omnino turpis, penitus deformis.

Πανάρχολος τέρατα, in Epigr.

Πανάτολικος, vniuerſium Ætoliæ concilium, Bud. in Pand.

Πανάκεια, panacea, herba, panax quæ & πάνακες dicitur ipſo nomine, vt ait Plinius, omnium morborum remedia pertinens, dicta à πᾶν, & ἄκος Lucan. Et panacea potens & Thalia centaurea. Virgil. 12. Ambroſiæ ſuccos, & odorifera panaceam. Lucretius ſalem etiam hoc nomine adoptare ſuefuit. Eſt & πανάκεια, proprium filiæ Æſculapij apud Aristo. in Pluto.

Πάνακες, τὸ, panacea, planta ferulaceæ generis, cuius ſpecies altæ. Panaces, inquit Plinius 4. capit. libro 25. ipſo nomine omnium morborum remedia promittit. πάνακες δὲ ἐκλέγει ἐκ τοῦ κοαῦτις ſuccus ſiue potius liquor ὑποπάνακ dicitur: citur & ἡδυόσμου τοιοῦτον. Alterum πάνακες ἀσκληπιεῖον, id eſt, ſanapium: Tertium dicitur χειρώνιον à Chirone. vide Dioſcor. lib. 3. cap. 55. Et Plin. citato loco qui quartum facit centum. Ligusticum etiam πάνακας dixêre, teſtis Theophraſt. lib. 9. cap. 7. hiſtor. & Dioſcorid. libro 3. capite 58. Dicitur & ἡράκλειος à Galeno 2. ad Glaucon. Nicander in Theriacis dixit, τὸ καὶ φλογμὸν, Interp. τὸ πανακὲς vocat. 3. Aſclepeon. Apud Pol. πανάκεια φλόγμιος, i. medicamenta ad omnium morborum curam & medelam.

Πανάκεια, in Epigr. medicina. eſt & filia Æſculapij.

Πανάκες τὰ, panaces herbæ, Theoph. lib. 9. cap. 12.

Πανακήρατος, ος, ὁ, ἡ, omnino incorruptus, nulla ex parte fatò noxius. immortalis poeticum.

Πανακής, ὁ Θ, ὁ, ἡ, ſalutaris. Strabr. lib. 6. οἵτ' ἀμ' ἰξ αὐγῆς πανακὲς ἀφορῶ τὰς ἠβῆς ἀπόνους, apud Pollucem ſcriptum ἑνὸν φαίνεται.

Πανάκης οἶνος, panacites vinum, i. ex panace herba confectus, Dioſcor. lib. 5. cap. 64.

Πανακὶς, apud Callimach. epithetum eſt apis quæ omnia flora faſtigia peruolitat. Xen. πᾶσ τὸ ἄνθος.

Πανάκτης, Heſyc. eſt ὁ ἰσχανῶν, origanum herba: item locus iidem Atticæ vnde forſan Nicander πανάκτιον κοπίλιο nominauit: licet alij vocatam velint quaſi πολύκλειον à vi omnimedicatrice.

Πανάλαστας, genius malus, vltrix conſcientia. alij expo. qui prius ἀλαστα perpetrauit.

Πανάλιος Θ, ος, ὁ, omnino verus. vnde χρῶμα πανάληθές, pro cælum Epigrammi.

Πανάλκης, ὁ Θ, ὁ, omnipotens, fortis, robuſtus.

Πανάμερος, ος, ὁ, per totum diem.

Πανάμωμος, ος, ὁ, omni culpa & reprehenſione vacans.

Πανάντιον, τὸ, penitus, poſſibile.

Πανάξ, ακος, ὁ, πανάκεια, Galen. lib. 2. ad Glauc. πάνακας.

Πανάσσημος, ος, ὁ, ἡ, celeberrimus, decantatiſſimus.

Πα-

ΠΑΝΤΟΣ, totus tener, πάνδεγης, ἁπαλός, Homer. Odyss. 1. 1ga.

Πανάμωμος, ὁ ἡ ὀ, innocens, innoxius prorsus. Hesiodus. εἰναὶ ἀπρίμων αὐθρωπων, & ἀκακὰν & ὅλη πάντα.

Πανάμωρος, ὁ ἡ ὀ, illæsus, sine læsione, non mutilatus, integer, sanus, Callimach.

Πανάνδρος, valde infelix, miserrimus.

Πανάντιος, ὁ ἡ, de quo prorsus nihil cognosci potest fama, aut tradition, vel qui prorsus nihil audiunt aut cognouit. Suid.

Πανάργυρος, totus argenteus.

Πανάριστος, ου, optimus, quàm optimus, Hesiodus. ἔστι μὴν πανάριστος, &c.

Πανάφελος, magnus, potens, vbique sufficiens, epith. Solis.

Πανάφθογγος, valde concinnus, suaui harmonia constans.

Πανάχραντος, ὁ ἡ ὀ, omnino imbecillis.

Πανάωρος, integer, omnino illæsus.

Πανβέβαιος, certissimus, in Epigram. πάνμεγεθέως verissimè, certissimè.

Πανδαής, ὁ, ὁ ἡ ὀ, vndecunque splendens, πάνυ λαμπρός.

Πανδαλέης, ιος, Iliad. x. puer orbatus consortio suorũ æqualium, ἢ ἀδικαίως ἢ πάντων ἀπολωβήσας παῖς, vel ὁ πάντα κφοιλὸς, quasi addid quod sui iuris non est, accedit orbitatis malum, Eustath. ibid.

Πανδαμάτωρ, ineuitabilis, in Epigr.

Πανδάσιοι, omnes Græci. Odyss. ξ, πάνδασιοὶ ἀρὴρες, Homerus. Id. primo, totius Græciæ fortissimæ viri, id est, πάντα τὸν ἑλληνικὸν ὠνόμασε.

Πανδέκτης, ὁ ἡ ὀ, pauci temporis, citò & ante diem moriturus, interpestiuus, πάντων ἀδοξότατος (inquit Hesyc.) ἢ ἀδικώτατος, vel πάντων ἀσεβέστατος ἢ ἀθεώτατος, vel vt Suid. ὁ πὶς θεοὺς. Homer. Id. ὁ δὲ, ἀλλ' ἕνα πάμπαν τέλεον πανδασίοισιν. Interpres, πάντελῶς ἄδηλον ἢ ἀνάξιον ἢ ἀνάρετον ἢ ἀμέλητον.

Πανδείκτης, abiectum, nullius omnino momenti. Æschin. Protoch. ἢ γνῶ ἀχρεῖον ἢ πανάθλιον ἄδικος, neglectum.

Πανδεκτής, ὁ, cœna dubia atque aliquatitis omnium ciborũ generepparatu atque munificentia, lautissimum conuiuium, ἢ πολυτελὲς ἄριστον ἢ δεῖπνον, Interpr. Aristophan. in Pace. Dictum quòd publicè collata cuiusque portione, celebraretur: quòd omnes sensus voluptate afficeret, & in ea nihil desideraretur: πανὸς enim cõuiuii est, πανθημοῦς τινὸς, omnis municentia, Herodot.

Πανδήριος, ου, ὁ, mordax, quasi omnia mordens, Plutarchus in Catonis.

Πανδιονὶς βίοτος, vitam quæ tota in lachrymis degeretur, dixit Phocas, apud eundem in Trachiniis tamen ita scriptum, πανδιονὶς ὀδύρεται.

Πανδίχθας, ὁ ἡ ὀ, omnia domans: à πᾶν & δαμάζω. Epith. omni. Homer. Odyss. 9. πάνδικτατος ὕδατι θ. & Iliad. ά. De fulmine Lucian. in Tim.

Πανδοκεύειν, Hesych. παιδικὰ χτενίνειν τὰς πορνάδας. at πάνδημος Dicæ pro παιδήμους Sophocl. in Aiace.

Πανδοκεύς, Suid. authore Festum quoddam fuit Athenis post Bacchanalia agitari solitum meminit Hesych. vide Παιδία.

Πανδοκίδιον, ὁ, miserrimus.

Πανδοκίς, ὁ, ὁ, prorsus siue omnibus modis grauis, vehemens. Idem πᾶν cum multis dictionibus pulcherrimè componitur, vt πάγκακος, omnino malus, πάνδεινος, ὁ, omnibus modis optimus, πανδίκτης, πάνδοκος, πάγκαλος, πανδέσποτος, grauissimũ. Denique πανδεινὰ πεπονθέναι, Lucian.

Πάνδικτα, ων, libri seu volumina nihil non cõtinentia, ex quibus omnis quod velis, velut è cornu copiæ depromere. Vnde Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur: à πᾶν omne, & δέχομαι, capio. Pandecta etiam in singulari teste Perotto præfationem Plinij enarrante, ὅτι τοῦ παντὸς δέγεσθαι, quòd omnia habeat, quasi omne rerum atque doctrinarum contineat genus. Inscripsit hoc nomine opus suum Tullius Tyro, vt Gell. refert lib. 13. cap. 9. tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continens. Vide ipsum Gel. lib. & cap. vt. ὁ τῷ πανδέκτῃ, sic Theoph. in Instit. ciuil.

Πανδιλής, ὁ, ὁ ἡ ὀ, molestus, importunus: à Pandeleto nobili Sycophanta, & homine contentioso, qui nihil non peruertere ausus fuit in deferendis suffragiorum decretis. magis probatur scriptura Aristoph. in qua πανδιλὰ τοιοῦτον, id est, πανδαίρετος ἢ πάντοθεν ὑποπτος, κακός, Euripidem more suo mordet Aristoph. ἐκ παρῳδίας γράμμα πανδιλατίσας, alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πανόμενον ἐ χαυνὸν, πανσαμφῆ.

Πανδίφθος, ὁ, omnibus modis dexter.

Πανδίφρος, ὁ ἡ ὀ, omnia intuens, πανόπτης, omnituens. Valer. Flacco. πανδίφρος χρὴν, tempus omnia videns, Lascar. in Epigr.

Πανδοχὲς, omnia accipiens, omnibus patens, omnium capax, Plato in Timæo. πανδοχὲς ὕλη, materia omnia admittens, Athenagoras in Apologia.

Παιδὸς ἡμέρα, toto die, ἀδ' ὅλης τῆς ἡμέρας. Apollon. 2. Arg. ξεινίαν δ' ἄρα τοῦτο ἐπὶ πάντα ἕνικα πανδήμερον ὠρσεν ἀεθλον.

Πανδήμιος, populãrum Apul. ab vniuerso populo, passim, vulgò, publicitus, ὑπ' ἀνθρώπων ἢ νόμων, Interpres Thucyd. cum omni manu. dicitur & κοινὸν, omni frequentia. πανδήμει κατηντῆσαι, vniuersi superati, Plutarc. in Apophth. πανδήμει πᾶσι ἐπὶ τὴν πόλιν, Thucyd. omnes prorsus qui in vrbe erant. cum omnibus copiis dixit, Cæsar. cum omnibus copiis auxilio Nertiis venirent.

Πανδημία, ας, ἡ, populus vniuersus in vnum redactus.

Πάνδημος, ὁ ἡ ὀ, lictor, χωλιάτης, carnifex publicus, vniuersalis, κοινὸς, πανάθημος, vide libro primo. Epigramm. πανδήμου ἄγχη, vniuersalis piscatio. & ἥμερ πανδήμιον, dies publicus & festus, apud Nonn.

Πανδήμιος, publicè.

Παίδημος, ὁ ἡ ὀ, publicus, κοινὸς, communis, vniuersalis, vulgaris, plebeius. vnde ἀγὼν παίδημος apud Euripid. & παίδημος μάνα, apud Apollon. mola publica. Sophoc. in Aiace. ὦρυσαν πανδήμοις ὀξὺ βοὸς ἀγκολάσαι, pro πανδήμοις Doricè, id est, κοιναῖς, τοῖς πολλοῖς. Idem ibidem, πανδήμῳ μὰ φοίνιθῃ πανδήμου στρατοῦ, i. πανθανὲς στρατὸν, πανδήμου ὑσμὸν, apud Æginetam dicuntur morbi qui in plures simul grassantur, ex causa publica prouenientes, puta cibi aut potus prauitate. πόσος πανδήμιος, Lucian. vbi dici aut deæ nomen est. Suid. refert παίδημον ἐφεστίτιον dictam esse. vide apud eundem. Colebatur enim illa in veteri foro, quo omnis populus conueniebat.

Παίδια, τὰ, quæ Pollux & Διόσπολα vocat, festa quædam apud Athenienses. post Dionysia. Celebrabantur autem in honorem Iouis, vel vt alij tradunt, in honorem Lunæ. παίδια γὰρ σελήνη vel in honorem Pandionis, cui tribus cognominis erat. vide Etym.

Παιδίκως, iustè omnino, Euripid.

Πανδιονὶς, Pandionis filia, in Epigr. Prochne. in Vocatiuo πανδιονὶ. πανδιονὶς ὦρτο χελιδών, Hesiod. i. Pandionis concitatur hirundo. in quam Pandionis regis Athenarum. filia conuersa fertur. de qua Ouid. lib. 6. Metamorph.

Πανδιονὶς, vna ex decem tribubus Athen. vide Suid. & argumen. orationis Demosth. pro corona.

Πανδοκεῖον, τὸ, hospitium. vide Πανδοχεῖον.

Πανδοκεύομαι, hospitio excipio. Halicar. lib. 9. πλὴν ὅσα μέρη πανδοκεύονται.

Πανδοκεύς, caupo. ὁ τὰ πάντα παρέχων. Plutar. πᾶς ἀπρησίας, ὁ πανδοκεὺς ὑπ' ὀργῆς ἐσμισηθείς.

Πανδοκεύσω, apud Platon. q. cauponatio ars cauponia Iurisconsulti. seu promiscua hospitium exceptio.

Πανδοκεύτρια, ας, ἡ, caupona, mulier tabernaria, caupona, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Et Aristoph. Ran. pro ipso diuersorio vsurpauit.

Πανδοκεύω, cauponor, κάπηλεύω, quæstum facio in taberna meritoria, Plutar. in Themist. πανδοκεύω τὸν αὐξησιν τοῦ σώματος ἢ ἄνοχέω, id est, in domicilium primos quosque in conuiuium accipio, Herodot.

Πανδοκεῖον, ὁ, τὸ πανδοκεῖον, caupona, taberna, diuersorium. Plato de Legibus.

Παίδοκος αὐλὴ, capacissima aula, Nonn.

Παίδοκος, in Epigram.

Πανδουδεύς, ὁ ἡ ὀ πανδουδεὶς, ίδος, ὁ, ἡ τὸ παίδουδον, pandura instrumentum musicum, quòd vulgò rebec dici existimo. fuit enim triplici instructum chorda. Pollux Onomastici lib. 4. τριχορδία δ', ὅσῃ Λεύκιος πανδοῦδον ὠνόμασεν. Meminit Athenæus libr. 4. ὁ ἐπιτηδεσθ. τοῦ χελεωνίδου πανδούρου. Ibidem ita scriptum, τῶν ἀγαλοδύτας φησὶ κρατεῖσθαι ἐν τῷ πανδούρῳ ἐν τῇ ἐπὶ τὰ θηλύκα ἁρμονίᾳ φυομένης ὑάφνης. Hinc πανδουδεύειν, id est, panduram pulsare, panduriare etiam dixit Lampridius in Heliogabalo. vt citharisare, i. κιθαρίζειν. bonus Latinitatis author Æmilius probus. Et vt citharista, i. κιθαριστὴς dicitur: sic ὁ μαστιγοφόρος ὑφ' ὧν ὁ πανδοῦδος ἀγόμενος vocatur πανδουρεύων, Hesych. ὁ πανδουρεύων, vt & Varinus & Cælius annotarunt. Πανδοῦρος, vide Νικητὴς.

Πανδουρεύω, &

Παίδουρος, qui eo instrumento vtitur, Cæl. lib 5. cap. 23.

Πανδοῦς, hospes, ὁ τὰ πανδοχεῖα οἰκῶν.

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, vel πανδοκεῖον, hospitium, diuersorium, stabulum. Epictet. dictum quòd quoslibet capiat.

Πανδοχεὶς, έως, ὁ, stabularius, caupo, hospes meritorius, cap. 10. Euang. Lucæ. metaph. etiam πανδοχεὶς accipitur. Plat. libr. 9. de Rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοχεῖα τὴ ν πεφρέα.

Πανδοχὶς, ὁ, vocata est Luna à Platone, quòd totius generationis susceptrix esset.

Παίδοχος, idem. dicitur & παίδουρος.

Πανδυσία, occasus, in Epigr. sonat potius vniuersalis seu totalis occasus quo vid. astrum fidúve aliquod prorsus occidit & oc-

cultum meminit & Proclus apud Hesiod.

Πάνδωρα, puellæ nomen apud Hesiod. vt cui omnes dij deæque suos quisque dotes contulissent. *αὐτάρεμοὶ ἄλλοι θεοὶ ἐπώχετο δῶρα ἑκάστη.* Apud Aristoph. h. pro terra accipitur, qui vi omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Ait enim in Avibus, *πρῶτον μὲν ἐδώδιμα θεοῖσι, νῦν ἐπειδὴ τὰ τοῦ Διὸς διαφθείρω.* vnde dicitur *ζεὺς ὅστις ἐστὶ δῆποτ' ἐστίν*, sic enim *πανώτατον* scribitur & *παυδώρα*, apud Hesych.

Πανδώρα, eadem, Etym.

Πανείκελος, omnino similis, in Epigr.

Πανέκα, τὰ supervacua, as

Πανέτας, Hesych. *κενεοπρεπῶς*, de quo vide & in *πανὶς*.

Πανέτιμος, eidem Hesyc. est *ἀτιμότατος*, impudens.

Πανελλήσποντος, ὁ, ἡ, in Epigr. prorsus liber, libertrimus.

Πανέλλιος, *ἀπὸ τοῦ πάντας εἶναι Ἕλληνας*, Græci ex omni ciuitate permixti, Homer. Iliad. β, *ἐν χείῃ δ' ἔσαν ἔθνεα πανέλλια.* Non omnes Græci vocabantur *πανέλληνες*, sed Thessali tantùm qui Achilli parebant. Sic tamen dicuntur Gentiles à Nonn. & Hesiod. hoc nomine omnes septentrionales intellegit, *πανελλίων*, in Epigramm.

Πανελλήνοδος, omnium Græcorum præses.

Πάνεμος, ου, ὁ. mensis apud Corinth. quem Athenienses *βοηδρομιῶνα* appellant. Rufinus Iulium interpretatur. Plutar. in Camillo *πάνεμον* ait apud Bœotios vocari mensem qui apud Athen. *μεταγειτνιῶν*, Maium.

Πανέλλυτον, omnino alienum. Hesych. expon. *ἐκ πάντ' ἀλλότριον.*

Πάνεπος, in prologo operum Dionyii, qui omnia oculis lustrat, vt Deus.

Πάνυπτα τέγεος, densissimus. Opp.

Πάνρημος, omnino desertus. Synes. epistol. 4. *ὁ ἐχαπᾶ πᾶν ἄνθρωπον.*

Πανίσυθος, *ἐλεεινός*, cum tota domo diissipe penatibus Athenas migrans, Plut. in Solone.

Πανὶ τυπεῖ, omnino verus, Nonn.

Πανλίβαιος, felicissimus, valde felix, Lucian.

Πανλίφαιος, & *ἐσθλόφαιος*, eximia & præstanti laude prædicabus. Aretop.

Πάνλιγαν, *ὁ πάνυχον*, pernox: sic enim accipit Cratinus teste Polluce. nam *διὰ μέσης* vocatur nox.

Πάνλυσις, omnino coctus, liquefactus. Hesiod. *κυκλοτερὲς ὑπτικὸν ἀσπίδος πανσυτήριον.*

Πάνηγυρις, ἡ, ἰωνικῶς, πρὸς ἕς conuiuij vel potius conuentus.

Πανηγυρίζω, ἰδ. ἐπανηγυρίσω, nundinor, celebro ludos, & festos dies ago, laudo. in demonstratiuo sine laudatiuo genere orationem habeo in coetu conuentuque populi: Nam Polluci *πανήγυρίσαι, τὸ πανηγυρικὸν ὁ ῥήτωρ ἐξεπανήγυρίσε, καὶ ἐπαινέσας ἔπαυσε λόγον εἰπών, τὸν ἔπαινον δὲ ἐπὶ τῷ μέσῳ τῶν λόγων ἐποίησε.* & Nazianzenus in Oration. splendidi simi luminarium diei festum peragentes. *πανηγυρίζοντα τὸ σήμερον*, in ibidem, laudetur donum, non lugeatur. vide *πανηγυρικόν.*

Πανηγυρικός, ὁ, ἡ, laudatiuus, popularis, plausibilis, *ἐγκωμιαστικός, ὀνηρετικός, λαμπρός, φαιδρός*, splendidus, ambitiosus, demonstratiuus, Hermogen. *ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἐγκώμια τοῦ πανηγυρικοῦ πανσυτήρια ὄντα*, longam nactem celebri ornatu comparantes, Plutar. in Camillo. *πανηγυρικὸν θέαμα*, spectaculum celebre. idem Plutar. in Romul. *πανηγυρικὸν ἄθλον*, dicitur apud Demost. *πανηγυρικὰ ἀγωνίσματα*, res plausibiles, theatrales, Plutarch. Item promiscuus. vide Plutar. Sym. 4. corpus compositum, vt nostra sunt, *μιμικὸν δὲ πανηγυρικὸν* appellat, quòd ex multis & diuersis conflatum sit & mixtum.

Πανηγυρικὸν, ὁ, ἡ. Aristoteles tribus in generibus rerum versari rhetoris officium putauit, demonstratiuo, deliberatiuo, iudiciali. Demonstratiuum est quod tribuitur in alicuius certæ personæ laudem, aut vituperationem, vt habet Cicero de inuentione primo. Hoc genus *ἐγκωμιαστικὸν*, id est, laudatiuum Quintiliano, *ἐπιδεικτικὸν*, id est demonstratiuum Ciceroni, *ἐπιπανηγυρικὸν* vocatur, quòd in nundinis (quæ *πανηγύρεις*) & in conuentibus illis, vbi infinita hominum multitudo, ludorum spectandorum gratia confluerent, huiusce modi orationes haberentur. Cicero idem quandóque exornationem appellauit: vt Quintilianus demonstratiuum genus, concionale, i. *δημηγορικὸν* Aristoteli: Quem *τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ* ausculatorem *ἀκροατὴν* vocabat diximus: *πανηγυρίζοντα* ipsum ita dixit Hilarianall. *οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον διηρεῖτο, ἡ ἐπιδεικτικὸν, ἢ πανηγυρίζοντα ἄρχοντα*, i. orationum quæ in nundinis coetibúsque habebantur auscultatori.

Πανηγυρικῶς, magnificè, splendidè, ambitiosè. *πάνυ ἐκόσμει τὴν πανηγυρικὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος*, vrbs ad vitam degentium magnificè structa. Plutar. in Camillo. *αὐτοπανηγυρικῶς*, *ὑπὸ ἐπιδεικτικῶν ἐφηβείων.* Nazanz. in Orat. Hinc & *πανηγυρικώτερον*, pompositus. Polybius, *ἀπανηγυρικώτερον διέτρε τὰ ἐξ τῶν αἰχμῶν*, pompositus & in solutius regnum adeuinistrabat.

Πανήγυρις, ἡ, ὁ, nundinæ, iudi publici, publicus conuentus: celebritas à Cicer. laus, festum, dies festus, frequentia, solcistas, dies festi ludorum, vt sunt Olympici ludi, necnon & fisles, vt inquit Interpr. Thuc. quales ſ. quoque anno Athenis celebrari solutos scribit Herodo. l. 6. Cic. ne certatim interpretatur Tusc. 1. Pythagoram autè respodisse, Similem sibi vicissitudinem hominum, ac mercatum eum, qui haberetur in mimorum ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. *ἐνταῦθα γὰρ πανήγυριν ἡμῖν ἐπιμιμοῦντα τὸν σκηνικὸν ἀγῶνα*, Nazan. inuit. *ἐξεὶ τὸ βιοῦ*, miserum est mercatui prætergressum esse, postea negotiationem requirere. Hinc, *πανηγυρικὸς λόγος*, i. panegyricæ orationes, quæ in huiusmodi conuentibus habentur, idque plerúnque de vtilitatibus Græciæ: à *πᾶς* & *ἄγω.* Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit. vide in Chil. Erasm. Panegyris malorum.

Πανηγυρισμὸς, celebritas, *ἐπίδειξις*, ostentatio, Plut.

Πανηγυριστὴς, ὁ, panegyrista, qui solennes ludos celebrat, nundinator, celebrator. Nazan. in Orat.

Πανηγυρώνης, ὁ, nundinator, Festo.

Πανήμερος, ὁ, ἡ, serena & illustris dies, Ælian.

Πᾶν ἦμαρ, toto die, Homer.

Πανημέσιος, ος, ὁ, spatio totius diei: vt *πανήμερος* vel *παμπρώτου* & *πανόρθρου*, i. perditus & pernox Gellio. Hoc vocabulum sic ad personam refertur, & *πανημέριοι* sunt, quæ nenat cum aliquo totos dies, quique assiduò adsunt iudiciis comites. Herodot. lib. 1. *οἱ πανημέριοι συώδεσι ἐπῆλθον.* Hom. Iyll. *ὀρθὸς δ' ἀνημέριος στίνει ζυγὸν*, per totum diem agitabant iumenta. *διὰ πάσης ἡμέρας*, vel *διὰ ὅλης ἡμέρας*, *νύκτα πανημερίαν*, nauc per totum diem, Apollonius.

Πανημερὶς, *πανημέριος. πανήμερος τὴν ὁδὸν τε*, totum diem nauigare, Herodot.

Πάνθηρες, perdius, Apollon. Rhod. & Aristophan. vide *πανήμερος.*

Πανθήτορες, ὁ, sinopis, *σανδὺξ*. Ioniceˑ pro *πανάσπορος.*

Πανθήρας, ὁ, ἡ, ἦ, gratiosus, omnibus placens, Hesych. enim *πανήνιον* expon. *ἐπὶ πᾶν ἀρέσκοντα*, & dem *πανῆρες* est non solùm *πᾶν ἀρέσκοντες*, sed etiam *πανοῦργοι, πανοῦργοι πανοῦργοι.*

Πανηρεύς, idem affert pro *κῆρ πάντα ἐρεμνὰ μέλαινα.*

Πανθηλήτης, ὁ, omnes demulcens atque deliniens, omnibus ratus & iucundus, *πανθηλὴς φωνὴ*, Nonn.

Πανθηκτικὸν κύριον, vitis omnium quasi recreatrix, in Epigr. matribus.

Πάνθειον, ὁ, Pantheo, templum Romę, in quo miscellanea potum turba ex gentium superstitiosarum colluuione, vt ait Dio colebatur: quod Bonifacius Romanus Episcopus quo vrbi Gregorio, dono accipiens à Phoca Cæsare. in templum omnium sanctorum conuertit: dictum à *πᾶς* & *θεός.*

Πάνθης, ἡρος, ὁ, Panthera panthera. Latini dicunt. nam persa ex Accusatiuo Græco fit Nominatiuus Latinus. Horatius: cum monibus, Diuersum confusa genus panthera camelo. Idem huiusmodi nomina mutare genus. Pacher enim Muslinum est, panthera Fœmininum: similiter hic crater, hæc tera. Gaza in Aristotele vertit lupum ceruarium. meminit & Ælian. & Oppian. obiter tantùm.

Πάνθηρον, retis genus, ex eo nomen habens, quòd omnes ferociudat. Nam *θήρα*, venatum significat & aucupium. Sic *γέρας* pro eodem. *πολύθηρον δίκτυον*, Aristoph. i. *παντοῖα κακὰ ἐν δικτύῳ.* vt notat Interp. Vlpianus de Actio. empti. & vendi. L. Emptorem. §. vltim. Veluti quum futurum iactum tetis linius à piscatore, aut indaginem plagis positis à venatore cl pantheram ab aucupe. nam etiam si nihil capit, nihilom emptor prætium præstare necesse habebit. vbi panther. *ἐστὶ τὸ δίκτυον*, i. omnem capturam appellauit. *καλοῦσι* τὸ etiam vulgaris nostra lingua dicit *panthere.*

Πανδονεῖ. Adhuc rbium, solenni epulo, per totam cœnam, per nne conuiuium.

Πανδονεῖον, epulor, solenne conuiuium agito.

Πανδόνιος, ὁ, ἡ

Πανδόνιος, *πανδόνειος*, epulum, solenne conuiuium, *πανδοσία*, Suid.

Πανδόρους, omnia iusurrans seu iusurrando diuulgans, vide *πᾶν δόρυ* apud Hesyc. qui expon. *παρρησίας ἕνεκα πάντα λέγοντα ὅσα μηδὲ ὑπὸ βασάνου λέγειν ἐθέλοντας.*

Πανδρύλιον, Hesyc. *τὸ πάντα ἐρευνῶν.*

Πανδυσοδὴς, toto animo, *σφόδρα τῇ ψυχῇ καὶ τῷ θυμῷ*, Hesyc.

Πανδύτα, venetanda, perquàm lacranda, omnibus sacris osequenda. Sophocl. *πανδύτοις θεοῖς ἐκλιπόντα*, id est, *πανσυτήσαντα.*

Πάνις, apud Athen. lib. 3. *τὸ πλακοῦν, ἢ πάνις, τὰ πλακοῦντα.* vnde *πάνισ ἄρτος*: Messaportum lingua hinc panis originem apud tinos videtur intelligere.

Πανικὸς, ὁ, ἡ, quicquid cum stupore contingit: à Pane deo, quales terrores subitò animis immittere credebatur, Politianus Miscellan. cap. 28. & Erasm. prouerbio, Panicus casus.

πᾶν ἐς φόβον, Panicus terror : exercitum Xerxis inuasit, Herodot. lib.7. Liuius lymphaticum appellare videtur li.10. victorem equitatum velut lymphaticus pauor dissipat. Diodorus Siculus, πανικοῦ θορύβου συμπεσόντος, Iosephus, φόβου πανικοῦ, Et alibi, ἐκ πανικῆς δείσεως ἁπαντᾶσθαι panico timore perculsi. Cicero sumit subst antiue ad Atticum, de Ventidio : nanciputo. Et alibi, πανικὸν τὸ, terriculsimes enim. Idem Cicer. ad Atticum nofter qui quondam me commouerit inscitiæ, intellexit, idem semper putat, nec videt quibus præsidijs Philosophiæ septus sim hercle quod timidus ipse est bonorum, repentini terrores, & animi consternationes, metus inphatyci. vide Polit. cap.28. Miscel. Εὐφεστὸ. Μισθ. Καὶ τὸ γελοῖον ὑβριστὰ ὡς ἡ κακὸς ὁρᾶς, ὃ παῦε θεὸν μελεῖν ἀνθρώποις.

Πάνδημος, admodum propitius, & clemens. Item valde hilaris a-Non.

Πανδημεί, omnino hilaris & lætus. Nonnus, πανδήμιον ὄρμα πατέ-&c.

Πάνδηλος, gratissimus, in Epigr.

Πάνδηλος, purum, album, eiusdem coloris, furibundum. vide Hesychium.

Πάνδημος, diminutium est ἀπὸ τοῦ πᾶν δῆμος, assecla Panis, quem Virgil. Arcadiæ deum vocat. Πᾶν δίσκος, panici à Bud. pro personis theatricis à Pane dictis.

Πανδημία, τὸ, Panionum : fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus structum & denominatum vt Herod. tradit lib.1.

Πανδημιον σωιδέμενον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, commune Ioniæ concilium, Herodotus. vide Budæum in ndectis.

Πανδήμιος, πάντυχον, & πανυχίαν, per totam noctem.

Πανδήμιος, pernocto, peruigilio. Aristoph. νεφ. ἢ δ' ἐὰ ὧν ταῖς ἐρώμεναις πανυκτὸς πανυχίζειν, totam noctem pernoctare.

Πανδήμιος, pernox, per totam noctem agens seu vigilans, vel iam dormiens. Hom. Iliad. β, ἡ μὲν πανυχίην εὗδεν βουλῆφορος ἀνὴρ. Idem, οὐδὲν πανυχίοις, dormiebant per totam noctem, δι' ὀνείρων πανυκτὸς. πανύχιον κεῖσθαι τὸ ὅλον χρόνον, cellychnium tota nocte ardet.

Πανδήμιος, pertigilium. Liu. pervigilatio. Cicer. vigilia nocturna, pernoctatio, sacrum nocturnum, quo vigilię indicuntur. Plat. in de Rep. πανυχίδα παννύσαι, pernigilio agent. Chrysost. ἐπὶ ἑορτὴν, δηλ. inquit, ἐξ ἑφαῦλ ὡς πανυχίδ ὡς ἀπάργειν πᾶν ἀφανῶς.

Πανδήμιος, nocturnæ vigiliæ, peruigilatio nocturna. Cicer. peruigilium. Plin.

Πανδήμιος, excubitor.

Πανδήμιος, pernox, per totam noctem, πανυχίδ, per solidam noctem. Odyss. ξ, οὐδ' ἐμὲ ἔρις πανυχὸν ἰαύειν, διαπαντὸς νυκτὸς. πάνυχος σάντ, Nazan. in Orat. Iliad. 10. τὸ πάννυχον ὕδωρ ἀκοπὲς, Soloc. in Aiace, τοῦτό μοι σάνυχα μ φαίνονθ' ὁμοίως ἀεί, ἰ. ita nocte ac dies gemebas, ἰ. πᾶσαν πάννυκτα μ ἡμέραν.

Πάνδημος, semper querulus, omnino lamentabilis, omnino tragendus in Epigr. πανοδύρτος ἀοιδάν, Sophoc. omnino luctuosi luscinia. πανοδύρτος βοή, vox prorsus lamentabilis, libro 3. Iacchah.

Πανδήμιος, σαν ὅλης τῆς οἰκίας, cum tota familia, πανοικί, ἰὲ scriptum. Actor. cap.16.

Πανδήμιος, tota domus, Thucyd. πανοικεσία τῶν βουλομένων ἐς οἰκίαν ἰ cum omni familia agentes.

Πανδήμιος, familia vniuersa. ὁι παντὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ πανοικησία ἀναλῶσαι, cum vniuersis familiis & penatibus degere, nisi mais cum vniuersis habitationibus & habitatoribus. Thuc.

Πανδήμιος, Aduerb. cũ tota domo, nullo relicto. Lucas in Actis c.16. πανοικὶ πιστεύκας τῷ θεῷ. Et πανοικὶ ἀπωσθέντας dicuntur qui funditus pereunt, velut quum pestilentia nullum in familia reliquum facit.

Πανδήμιος, idem. τὸν χρὸ πανοικίᾳ αὐτῶ γωμαγὶ σωιδπεῖς, quem opportebat cum familia & vxore me comitari, Herodot. πανοικὶ μὲν ἐξαλλάξαι, cum eum omni re familiari adeptus est, vel cũ tota familia. Idem.

Πανδήμιος, πανοικησία : vt πανοικὶς ἀσωλύτως, cum tota domo absque perturbatione.

Πανδήμιος, valde beatus, beatissimus. πμμακάρεσ.

Πανδήμιος, per similis, poeticum. πανοιδίων, in Epigr.

Πανδήμιος, omni ex parte similis, per similis.

Πανδήμιος, Iouis epitheton, qui ab omni lingua colatur : à πᾶν & ἄνομα, vox : vel quòd omnium voces audiat. alij quod ad Iouem omnis, ὄνασα & ὄνομα, hoc est vox diuinitus milla, & futurum aliquid præfagiens referetur. Iliad. θ, ἔνθα πανομφαῖοι Διὸς βέλεσσι ἀχαιοί, i. Sacra Panophęo Danai de more litabant Lęta Ioui. Ouid. Metam. Ara Panomphæo vetus est sacrata tonati. liiect Panopæo vitio codicum scribatur.

Πανδήμιος, hirundo, χαὶ δῶν, Eustat.

Πανδήμιος, integra armatura, vniuersitas armorum Ambrosio interprete. Hieronym. vertit vniuersa arma. Hoc enim nomine intelligitur quicquid ad armandum in pugnam militem pertinet. ὁι πανοπλίαι πασσάλοις κεῖσθ' ὑπὸ τοῦ σταυροῦ, Isocrat. μὴ γὰρ πανοπλίαν ὧν ἐν τοῦ παρηρμένοις ἐκπονήσαντες τοῦ πόλεμον, Aristid. de pueris Athenien sium.

Πανόπλιος, omnino armatus. Euripid. vt χορὸς πανόπλιος ἱτὸ totum corpus armis tegens.

Πανόπεια, nomen fontis Attici, Arist.

Πανόπτης, ν, q. oculatus, qui omnia oculis lucrare potest, πανόπτου de Argo dixit Euripides in Phœnifs. qui totus, vt Plautus inquit, oculeus fuit.

Πανόπτης, ν, ὁ, ἡ, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expositus.

Πανόπλεια, quæ omnia videt. Suid.

Πανορμεί, omni impetu, toti viribus. scrib. & πανορμί.

Πανόρμους, ftatio, λιμένα ἀγκύλας θῆς, εἰς ὃν διὰ τοῦτο πᾶσαι ναῦς ἠ σὺ παντὶ ὁρμῶ ὁρμίζονται. πάνορμοι λιμένες, portus omnibus nauibus excipiendis apti, ὶ. σκέπω ἴχνητε σωτὸς αὐτμου, Homer. ὁδ. ν : sic Didymus.

Πανός, vel φανός, ὁ, fax, lampas, vide Λυχνῶχον apud Ammonium.

Πανσπερμία, ἡ, leguminum mistura, Suid. ἡ ἐκ παντὸς ὁσπερίου μίξις. Hesy. σωσῶνθης συμμιγὴς, πλησθὲς, quæ significatio metaphorica erit. apud vtrumque proparoxytonos scriptum est. quidã censent παρξκωστῶν.

Πανουλιεί, cuncta perdens, Hesych. ὀλέθλως : vel potius ὁ πάντας ὀλέθλος.

Πανήγυρμος, τος, τὸ πανήγυρμ, ἰ. ἀπὸ τοπικ ἡ σύρεσμα, æstutia, factum æstutum & callidum. Capitur etiam in bonã partem: Ecclesiastici cap.1. βίζα σοφίας τίνι ἀπεκαλύφθη, ἡ τὰ πανηγύρεσα αὐτῆς τίς ἐγνω.

Πανηγυρίσμος, &

Πανηγύρω, μ. πσω, π. κ. ἐκπανηγύλ, dolosè ago, callidè ago, fum æstutus. Aristoph. in Pluto, βέλημ' ἐξαπατῆσαι τὸ σπαπανηγυρικὸν, vultus est illi similis qui aliquid sceleris admisit. Ibid. ἀλλ' ὁ ἐκεῖ σχολὴν ἄγων εἰσῆλθ' ἡ σπανάργυρος. Demosth. Κολακεύειν τοιῦτ' ἐκμαθὼν χρυσὸν τὰς ἡ σοφιζόμενος ἡ πανηγίδι πανηγυρῶντας.

Πανήγυρμος, τος, calliditas, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα, scelus, Sophocles.

Πανηγύρις, ἀος, ἡ, fraus, vafricia subdola, callidi tas, δευσέτης ὠ ἐπαγωγὴ, ὶ. solertia minimè cõmendabilis, Aristotel. flagitium, malicia, Plato de Legib. Aristoph. pro crimine & scelere. πανηγύρι apud Isocr. esse videtur solertia solicita & omnia tentans. pro prie est πανηγύρια, callidi tas, solertia quædam ad malè agendũ longo vsu, & tractandis rebus omnibus quæsita : sicut Latinis callidus dicitur à callendo, vel ab eo quòd vsu artis callũ duxerit, non est verstutia vt Erasmo placet. hoc enim est πολυτροπία, propriè. Est verò verbum medium : capitur enim & in bonam partem: Basilius in prouerbia πανηγύρει ἀνὴλθ' ἡ ait: ὁ παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν πανηγύρεων, quandam esse, qua velut ἔπλω πνὶ πεφορτισμένοι ἡ δὴ ἡ ἀνὴλθαν τὸ φόρτιον τῆς ὠνῆσεως. ἡ δὲ ἐρώμη κατασκευασμένη εἰς αὐτοῦ : Et obstertricum ἀξιοπαινεμένων τὰ ἀρίστα ἡ δὲ ἐρώμη. Καὶ ἐ, etiam inquit, πανηγύρεα τὰς ἐκλείπας.

Πανήγυρις, ν, ὁ, πάνδημος, πάνυ φορτίμες, propriè cum significat qui omnibus in reipsa versatus est : ἀ πᾶν & ἔργον, quasi ὁ πάντι ἐργάτης ὠνῆσεως. Verùm quia hominũ callidi esse solent, factũ est, vt accipiatur Atticis scriptoribus pro callido & fraudulento, versipelli, hoc est, ὁ ἐκ χαρᾶς νοήμασιν ἐωπίσω ἀπατεῶν, ardelio, malefi-cus : ei opponitur ἁπλοϊκὸς ἡ εὐθύφρων ἡ ἀγαθός, prima breui, Aristop. Gen. ἔρων. Euripi, ὀχλικὸν ἡ πανήγυρι βωμολοχίαν, turbulẽta & malitiosa scurrilitas, Plutar. in Periel. Itẽ πανήγυρις, solers, prudens, c.3. Prouerb. Salomon. & cap.12.

Πανήγυρις, vafre, astutè, dolosè, versutè, callidè.

Πανήγυρ, Hesyc, πάντα ὠ ἐπ' ὀμμασι secundus.

Πανόμμων, ν, τὸ, ante oculos omnium insigne, splendidũ, vltimum, magnum. Iliad. φ, πανόμμον ἔγχος, splendida & fulgens hasta.

Πανοπλία, ας, ἡ, πανοπλία, apparatus armorum, quũ quis omnibus armis instruitur. Dicta χὸ ἀπὸ τοῦ κείνος (aliàs σύρος) vt pars pro toto accipiatur : Interpr. Aristoph. Acharn.

Πανσέληνος, ν, ἡ, plenilunium, i. luna plena & Soli aduersa. Plin. lib.9. cap.33. exponit lumam in orbem circumactam, lunæ cõplementum. πλὴ αὐξεων πανσέληνων, &c. ἐξ τὸν αὐξεων πάνυ λαμπρῶν ἡμέρων. Sophocl. ibi in Comment. manu scripto. ἀφὶ τῶν πανσελήνων, quum luna plena est, Plutarc. in Public. πανσέληνον ἡμέρα dicitur quum luna omnino plena apparet, quo tempore calida est & sicca quodam modo, Alexand. Aphrod. lib.1. Probl. quæst. 66.

Πανσθενής, ές, ὁ, ἡ, ὁ, omnipotens.

Πανσκοπος πᾶν, in Epigr. πάνσκοπον ἐρμῆ δίκης, Ibid.

Πανσμικρ, omnino paruus.

Πανσοφ, omnifaria sapientia cumulatus, sapientissimus, Dei ἐπίθετον apud Philo. de mundo.

Πανσπερμία, σπερματία, omnifaria seminum mixtio, Aristot. lib. 4. cap. 3. de gener. Animal. sementis fomes, Ficinus ex Timæo Platonis. Plutarch. ὡσὰ σπέρματος, ἡθῆ σπερῶν πανσπερμίαν τὸ ὅλον ὠφελεῖ, ἰτα semen quoddam ex omnib. animi perturbationibus commixtum.

Πανσπαν, & Πασπασία, & Πασπαλὴ, cum toto exercitu, cum omnibus copiis, ἰζ παντὸς στρατεύματος, σὺν ὅλῃ τῇ στρατοπεδίᾳ.

Πανσυδὶ, & Πανσυδίμ, & Πανσυδὶν, omnino, prorsus, cum omni multitudine, cum toto exercitu, πανστρατὶ, Thucyd. πανσυδὶ δὲ ἐπορεύετο, omnino prorsum que interiit. Aratus. Σκιὸν τῶ τε συδίῃ δολίεσκεν, alij expon. πάσῃ τῇ ὁρμῇ festinantissimè.

Πανσυδὶ, apud Pollux. synonimum τῷ πανδημεὶ & πασυδὶ, sed dicit esse ἰδιωτικὸν φωνῆ.

Πανυστερὸς, ὰ, ὸν, omnia trahens, ὃ πάντα σύρων. ex Sophocl. nimirum Electra ubi sehol. quoque πανύστατα πολλὰ ἀφεὶς τὰ ἔσχατα expo. τὰ πάντα συάγοντα καὶ ἑλκύοντα ἐξ ἁπάντων ὄρους ἡθῆ κακῶν ὁρμηθήν.

Πανυστάτιος, ὰ, ὸν, legitur lib. 6. cap. 4. hist. plant. Theophr. in numero eorum quæ ἐξῆς τῶν ἀκρίδων ἔχειν φύλον νε sunt ὀλιγίστας & ἀφεδελθ ac similia Gaza omisit, proculdubio quod suspectum iudicaret, vt sanè suspectum est.

Πανυστολὴ, qui in quouis genere luctæ peritus est, pro πάνυ δολῶν.

Πανωλὴς, misertimus, omnino miser.

Πανώλεθρος, πανωλὴς, idem Euripid.

Πανώσιος, ex toto, vsquequaque, διὰ παντὸς, passim, omnino ad modum, καθάπαξ, ὁλοκληρος prorsus etiam in responsione. Plato Epist. 7. καὶ γὰρ πανώσιος, ἔφην. Cum Superlat. πανὶ τερπνὸν πανταπασι χαλεπώτατον ἐστιν, &c. omnino dif ficilem, Idem in Leg.

Πανυπερνεὺς, ὁ, ἡ ἡ, cunctos iuuans, omnibus sufficiens.

Πανυπερτὰτος, omnium dominus, Aristoph.

Πανυσσιὸν, ὸυ, ὸ, nusquam vmbrosus, ὁ πάντῃθεν σκιὰ ἰὸν ἔχων, apricus.

Πανυπερτὰτη, vsquequaque Cicer. cui contrar. nusquam: vbique vbi uis, πανταχῆ τοῦ παντὸς, passim, quoquouersum, vndique, cum verbo ἐρίφειν πανταχῆ τοῦ παντὸς, quoquouersus, passim. Plato Epist. 7. ὑπὸ τῆς νεότητος πάμπολλα καὶ μεγάλα πανταχῆ ἐξαμαρτανόντων, sub terra passim turpiter omnino atque misere oberrare, quoquouersus circumferri

ba.de part.Animal. Dorienſes dicunt παιπάλη, quibus pro-
rium eſt circunflectere,quæ alioqui communiter graui ac-
ntu efferuntur.
ri,volde.nomodum: priore bceui Ariſtoph. Cum Superlatiuo
lato 2.de Republ.ὡς πάνυ ἀξιοκατάπτυστος, parum dignus ſocie-
tte.Idem in Apolog.ἆρ' οἶμαι μᾶλλον ποιῶν ἢ ζητῶν αὐτὸ τεχνάζεσθαι,
ix tandem.πότερον οἴει τὸν ἄνδρα δεῖ ἄρχειν πάνυ, vtrum viri vti-
ptimo ſit dianda poteſtas,an multis,Ariſtot.lib.3. Polit. πάνυ
liquando affirmandi Aduerb. id eſt, maximè. πάνυ μεῖζον ὦ,
riſtop.proſius intelligo.πάνυ κομιδῆ, Idem.verba ſunt renuẽ-
s, πάνυ etiam certe, vtſtoph.in Plut.βλ. ὦ σοφὴ πάνυ. πάνυ
ορθῶς,Plato in Apolog.πάνυ σφόδρα παῦλα λέγω, hæc omni-
o dico,& vehementer quidem.ὁ πάνυ,illuſtris,clarus,potens
dmodum.Lucian.in Icaromen ἐγὼ σοι παρ' ἀκριβὲς ἐκεῖνο τοῦ πάν-
δικος ἔσομαι σύμφορος, id eſt,ab ipſo illo ſummo Ioue. τὸ πάνυ, pe-
ius numirum.τὸ πάνυ γελοῖον, Ariſtoph. Πολὺ τὸ & πάνυ τοι,Ire-
nenter,fermè,magnoperé.τὸ πάνυ τι πεδεῖ σοὶ ὑπεῖναι,ſummope-
e deſyderat voluptatem,Gaza de Senect. Τί οὖν γε, & πάνυ μὲν
ῶ, apud Xenoph. Platonem & cæteros, concedenſis ſunt
um affirmatione,prorſus quidem, maximè, imò, ſanè qui-
em,ὦ φίλε,ita prorſus. Οὐ πάνυ γε,non admodum,
Xenoph. τὸ πάνυ χρὴ διδόναι δεῖν,&c. Idem, τὸ πάνυ σφόδρα,non ad-
modum ſuſtineo.Ariſtoph.περὶ μὲν δὴ τοῦ πάνυ φησὶ δίκλυε, id eſt,
omnino.πάνυ præcedente articulo emphaſim & celebritatem
ominis ſignificat.ὁ πάνυ celebris vel nobiliſsi ille,Bud.
πάνυ,σφόδρα,excellens,egregius. qui omnes ſuperat & in omni-
use eminet.
πᾶπτος,longè præſtantiſſimus,altiſſimus. éſtque propriè e-
theton Cæli. vnde Ariſtot.de mundo τὸν κόσμον appellat πᾶ-
σῶν πατήρ,id eſt,longè ſuminum. Quare non recte Apulei-
ii immenſum vertit.
πα,τερφόν,nutrix.item κακοῖσιν ἢ κεκείᾳ τὰς πρίγκας ἀπολαμ-
ύσιν,vitta,faſcia crines retinens.
πανεσ.ατ.ὐ,ltimus,poſtremus.vnde Aduerb. πανύστατα,ad po-
remum. Sophocl. Ἦλθε θανατηφόρα πανύστατον, ὄφελ ᾽ ἓν ἡμῖν τὸν
ρεζήκοντ᾽ ἔτη πλεῖ᾽ ἐτέρᾳς δόντα σοὶ ὕστατον πολυσθενεῖν, ἄ-
ιστον πανεργέτῃ.
πανλήρία,ας, ἡ, internecio, perniciesvt nihil omnino ſit reli-
uum.Ponitur & adnerbialiter,conſultus,perdite,ad interne-
ionem. vide ſuprà per ὁ in 2. ſyllaba. πανωλερία δ᾽ ὁ πολυρόμα-
ος,&c.Thuc.ad finem l.7.funditus,vt dicitur,Valla ad inter-
cionem.πανωλερίᾳ διεφθείρετο,Ariſtid. πανωλερίᾳ κατολιβόμε-
ος,anditus euerſi.
πάνλοθρος,ὁ,ὴ, &
πάνλυτος,ὁ,ὴ,ὖ, perniciosſus, oppreſſus omnino. Sophocl.κα-
φθε πανλυτ᾽ ἀχαιοῖς ἡ πανωλεθρία ξὺν ἀμφιπρήστῃ,i.penitus perditos
ὀλωλεθρ᾽ ἀπόλεσε,Bud.in Epiſt ἀνωλεθρον γῆν,perditum ge-
us.Ariſtoph.πανωλεθρον κακόν, exitiale malum. vnde πανωλε-
φρεῖ.Aduerb.πανωλέθρως ἐξαπόλλυται,prorſus emoritur.
πανόλεσος,ὁ,ὴ,pernicies.
πανταῖος,perſpicua,in Epigr.
πάνταλ,calcamenti genus.indutu facile, Heſych. πανὶ ὑπόδημα δυ-
τὸ πανδαξαεα. Plautus in Menech. Quis iſte eſt peniculus,qui
extergentur baxeæ.
πάνυξ,inquit Suid.Romana vox eſt,εἰπὶ τῶν ἀπύρετος ἀρτος, iguem
bis expertus, bis coctus panis quale eſt Buccellatum apud
Am.Marcel.
πανυμα.πάσμαι,ν.πάσμαι,acquiro,ditatus ſum. Solõ apud Plu-
tare.Χρήματα δ᾽ ἐμοὶμὲν ἦν,ἀφίκετο δ᾽ ὑπόπλεα, Οὐκ ἐθέλω. παῖ
ων ὑστέρῳ πλεῖα δίκῃ,i.cumſit ſi,Heſyc. poſſidere,parare.
πανσ.ὼς,affinis,amicus,cognatus,ὁ ὃς οἰκειακῶς ἐστὶ πᾶσι. Nican-
der in Theriac.φιλ᾽ Ἐμπεδοκλέα τον ἐκεῖ κυλίσετε πανῶν. interpres,ὁ
γὸ τοῖς τριᾳ ſignificat, φίλοις, ἢ τῇ συγγλῶς, ἢ τῇ ὃς τὸν οἰκειακῶς
ἔχοντα.Dixitque πανῶν Doricè αὐτὸ τὸ πανῶν.
πάνῳ, παρ,βαδεῖ,Plat.de Leg.χρὴ τὰ κατοικοδομήματα
πανῶν,Papæus:ſic Iupiter dicitur à Scythis,Herodot.lib.4.
πάνπαιδ,vox dolentis,Lucian.vel potius παπαῖ πάνπαιδ βαδεῖ,
βαδεῖ.
πάππας,παπᾶς,Ariſtoph.in Veſpis,ὦ πάπια.
πάππιον, &
πάππιδιον,quaſi patereculus,Ariſtoph.Veſpis,Ἀκούσασ᾽ ἐκεῖ τὼ παππί-
δοιν χαλάσασ᾽ ὀλίγον τὸ μέτωπον.vox eſt blandientis.
πάππα, vox qua filij ad patres vtuntur reuerentiæ cauſa, vox
puerorum patribus blandientium.Interpres Homæ.Iliad.ζ.in
fine.Vide Κάπα.
πάππαζω,ἄσω,π.αξω,innuoco auum vt infantes, patrem nomi-
no,pappa dico ſeu voco,id eſt,patrem, Ariſtoph. Hom.Iliad,
ζ.Οὐδέ τι μητέρα πότνι᾽ ἰοῦσαν καλέσσῃ.Interpr.πάππα ἀκούσα-
ῶσιν , πατέρα καλῶσι. Παππάζειν etiam proprium eſſe anſerum
ait Pollux ἐπὶ ὀρνέων φωνῆ loquens. Virgilio ſtrepit, & grati-
tat improbus anſer illi(quiſquis fuit)authori Philom. carmi-
nis inter Ouidij opera. Latini etiam pappare dicunt de pue-
ris ſuum patrem vel nutritium(quem intelligit inquiens Iu-
venalis Satyra 6.timidus præguſtet pocula pappas) vocanti-
bus.Perſius Satyra 3.Et ſimilis regũ pueris pappare minutum
Poſcis? & iratus mammæ lallare recuſas. Pro eſtum ſumere
ita ſumpſit Plautus in Epid.Nouo liberto opus eſt quod pap-
pet.P.dabitur,præbebo eſtum.Dicitur & πάππιζειν,ἀπὸ τοῦ πα-
πίσσω καλῶν,quod & παππίζειν dicit Ariſtoph.
Παπαπαῖ,& Παπαπαπαῖ, vox eſt tumultuantis aluiſ,imitatio
crepitus ventris,Ariſtoph.ιτ.
πάππας,ὁ, pappa,pater.Scythæ & Bithyni Iouem πάππαιον vocãt,
Cæl.lib.6.cap.43.in Genit.πάππαος in Epigr.
Παππαπατιος,patiis ab infante appellatio,Suid.
Παππίζω,μι.σω,σσω,τὸ παππάζω,Cæl.lib.6.cap.43.
Πάππος,pappi:ſunt verò,vt ſcribit Feſtus Pompeius,flores car-
duorum.ſic & Aratus in Phænomenis. ſunt qui αὐχένιον vo-
cent,i.lanuginem ſeu paniculam,Dioſc.lib.3.c.183. Vnde ὁ-
παππώδης,abire in pappos.
πάππος,ὁ,ὴ,anus ſiue paternus ſiue maternus.vnde ἀνάπαππος,
παππώδης ὁ ἀνὴρ μητρὸς,anus maternus , Æſchin. παππὸς ὁ ἀνὴρ
πατρὸς,anus paternus.πάππα πάππᾳ,proauus,Plato in Leg. Δύο
πάππους,γενεὰς πλείους,anus,proauus, tritauus atque plures ex
maioribus,Ariſtot.lib.3.Polit.Ariſtoph.in Auib.φυσάτω πάππους
παρ᾽ ὑμῖν. Item παππᾶς, barba inferiori labro adnaſcens:
nam ſuperior μύστακες dicitur.Et pro pappo,vide Πάπποι.
Πάππᾶς etiam perſona erat Comica. Pollux,Οὐκοῦν πάππᾶς,μόνῳ
γὰρ ἐπρεσβύτων τοῦτο δέδωκε δόξαν ἡ ἑλληνικὴ διάλεκτος.Erat & Satyrica per-
ſona πάππᾶς,ἡ παπποῦλιον qui erat efferatior ſpecie ἡ τῶν
ἰδίων ὑφειμένη ἕρως,vt Idem ait.
Παππώμματα, quæ pappo lanugine ſemen habent obductum,
Theophr.lib.7. cap.3.hiſt.plant.
Παππώδης,ὁ,ὴ,ὖ,ἀπέρμασι,lanuginoſa ſemina,Theoph.lib.6 cap.4.hiſt.
plant.de carduis.
Παππωνιακὸς, vt patronymicon,ἀλλαὶ δὲ ὁ ἰσχνὸς παππωνιακὸς
dicitur.
Παππῶδης,ὁ,ὴ,ὖ,auitus , Demoſth. vide Trapezuntium in tertiam
Philippicam Ciceronis.παππώδης,τὸ,auita.
Παπῶμαι,ὦσομαι,circunſpecto,circunſpicio,φθεγγόμενος διαπαπᾶται,πε-
ριεσκοπεῖτο.πρὸ ἡμέρας ἐξεδύετο,veſtigo &luſtro oculis.aſpecto,
identidem reſpecto,obſeruo,ἐρεύνῳ, quæro. Actius.παπᾶται ἐς
ἑκάστας,omnes intuens,Lucian. Aratus,ἐὸν ὠδῖνι ἑὴν πόμπιμον ἐ-
λίμενον ἀκαπήμονα,παπᾶται φορὸς τὸν ἰδιωτικὸν ἰσθμιον ſpecto,
Plutarch.in Themiſtoc.παπᾶται,κοπιῶ νέκυες, πταίετε ὁμῶς παῖ-
ται pro eodem , Muſæus. παπᾶσθαι μὴ ὁμιλεῖσθαι dixit Heſiod.
ſpectare & conuertere oculos ad æquales.Item κατὰμικρὸν,πλὴ
γνώμῃ τι ἴστητε.
Πάπυρος,ὁ,ὴ,ὖ, papyrus,& papyrum.Plin.planta in paluſtribus
Ægyptiæ qua papyrus conficiebatur. Alex.Aphrod. in Pro-
blemat.libro 1. ὑγρανθεῖσα ἡ πάπυρος τῇ διαφορᾷ τοῦ ὕδατος ῥᾳδίως
ῥήγνυται,papyrus humecta muſculos diducit & excitat. πάπυρος
primis breuibus in Epigram.De papyro Plinius libr.13. capit.11.
Theophraſtus hiſtor.lib.4.cap.9.vbi ὁ πάπυρος maſcul. gener.
Dioſcorid. lib.1.cap.116.vbi fœm.πάπυρος,inquit, καθ᾽ ὃ ἡ χάρ-
της κατασκευάζεται & Papyrus ἡ βύβλος etiam dicitur, de qua
Herodot.in Euterpe.
Παῦ,apocopa poetica,pro ἄφες. Cum Genit.&Datiuo,vt παῦ θεὸς,
Homer.Iliad.β. & παῦ θεοῦ, παῦ ἀνηρ θεῦ. Idem cum Accuſatiu.
in ὁδ. παῦ μήτιαν ὄψεαι,ad Menelaum init.παῦ πονεῖν,Idem I-
liad.β.
Παῦε,pro παῦσαι,ad eſt,adſunt. Heſiodus cum Datiuo.παῦε δὲ ἔργα
βότεσι,i.adſunt.παῦε θύμου καὶ θυμοῖσι.παῦεσθε γὰρ μοι, Hom.Iliad.ά,
Et cum Infin. Sophocl. αὐδᾶν παῦε pro παῦεσθαι, i. datur, licet,
promptum eſt. Item pro παύει, Ariſtoph.
Παῦε,Præpoſitio cum tribus caſibus conſtruitur.Cum Genitiuo
enim idem quod ἀφεῖς,ἀ,ab,ex: ſignificãque exitum à perſo-
na,vt βοᾶθειά μοι ἄφθω κυρεῖσ,auxilium meum à Domino: ἄφθω
τοῦ νόμου κελεύεται,à lege iubetur.Sic etiam παῦ ἐμοῦ,à me: Lu-
cian.ἔσε παῦ ἐμεῦ ἐκκηρύκτου τάλαντα ἑκατόν. Cicero , Sed etiam
dicere ſe à me ſoluere:pro de mea pecunia. ἄφθω τοῦ τεμπέζιτα
ἀπέσω,à trapezita ſoluere,Bud.in Annot.in Epiſt.αἱ παῦ ἐκεί-
νων δύσεις , illorum preces, Iſocrates. οἱ παῦ ἀυτοῦ,ad illum at-
tinent,qui ex ipſius ſunt familia ſeu cognatione, Marci 3. τὰ
παῦ ἀυτοῦ, quæ ad ipſum attinent , Chryſoſtomus. ἐφεῖ τῆς ἱερω-
συνῆς παῦ αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν γεγόνοτα , ex eorum corpore princi-
pem creari , Plutarchus in Numa. ἡ ἄφθω πάντων εὔτυκος,ſorum
gratia, Xenophon.ὦ ἄφθω ἔνδικ πεφευγέναι, Iſocrates.ἐνίκων παντας,pro
ἄφθω σοῦ, apud Platon.2. de Republic. ἄφθω ἔνδικ ἡ παῦ ἀνθρώπου
τὴν ἀδίκου σκαιοσύνην ἀδύνατ᾽ εἶν βίοτ᾽, &c. apud deos & homines vi-
tam eſſe iniuſto inſtituram. Item ſupra, vt πάῦλ᾽ ἄφθω πάν-
των ἔνδικ᾽ ὧν τυγχάνει. Cum datiuo ſignificat prope ſeu iuxta,
reſertúrque ad loca & perſonas,vt παῦ ἐμοὶ διατρίβει , apud
me verſatur. ἄφθω τῷ κυρίῳ ἔλθ᾽, apud Dominum miſericor-
dia. Ariſtoteles tamen ad Eudemum ἄφθω τῷ θεῷ dixit, pro à
Deo.Sic ἄφθω κυρίου 2.Petri cap.2. παῦ ἑαυτοῦ ἔχειν, intra ſe habe-
re. ἄφθω τῇ σωφροσύνῃ τῆς γνώσεως,Nazanzen.in Orat.pro more ſe

obſeruatione Scripturæ. παρ' ἀλλήλους, ἐξὶς ὑμῖν, Hom. Iliad. παρὰ τὸς ἑαυτοὺς πολέμους διάπεσεν, in bellis ciuilibus interire, Plutarch. in Othon. Cum Accuſatiuo ponitur pro ad, & ſignificat motum ad rem ac perſonam. παρὰ τὸ ἄλσος, ad te venio. Plato de Republ. παρὰ σε ἰὼν ἥξω μι, Xenophon, ad te venio. Plato de Republ. παρὰ σε ἰὼν ἥξω, ad te ibamus. Idem ibidem. διὸ δὴ παρ' ἡμᾶς φάσκε, huc ad nos ſæpius accede. παρὰ τὸ πόδας ἑπέσθαι, ad pedes ponebant; id eſt, iuxta pedes, cap. 4. Act. Apoſt. παρὰ τὸν ἰχθὺς ἀπικνέῃ, ad piſces reſpexit, Ariſtoph. πλησίον παρὰ πλησίον, alternis verberibus, Idem. Item circa. Demoſth. παρὰ πᾶσι τὸν χρόνον, circa omne tempus. Et Xenoph. παρὰ τὰ δεινὸν ἀγωνίζ, interim dum ille præſt. παρὰ τὰς μάχας, dum iratus eſſet, Philoſtrat. in Heroic. Παρὰ intermiſſionem ſignificat, vt παρὰ μῆνα, ſingulis quoque menſibus interpoſitis & intercalatis. παρὰ ἡμέραν, ἡμέραν παρὰ ἡμέραν, ὑβδόμην, & παρ' ἡμέραν & περιπλοῦς idē ſignificant, tertio quoque die, diebus alternis, vt παρὰ δύο, id eſt, τρεῖς παρὰ μίαν, quarto quoque die vel anno ſi τὸν expliceſur. Aetius Serm. 9. cap. 6. σκιρτήσουσιν ὡς τὰς μόσχας ἀσπιτὸς, ἢ τὰς ἀρνὰς ἡμέραν. Paulus libro 3. cap. 10. ἢ τρίφεσι ὁσαδήποτε ὕστερον ἢ παρ' ἡμέραν, ὅτι ἢ ὑβδόμην. Aetius Serm. 8. cap. 67. ἢ διδυμη μίαν ἀφῆ μίαν. Et Serm. 12. cap. 37. γεγονέναι ἢ τὸ πεφυτευμὸν σπορόφυτον ἢ ἀφῆ μίαν περιπικόν. Conſtantinus Cæſar lib. 4. cap. 1. Agricult. ἀφῆ δύο ἢ τὰ σπόρια. Polybius verò quum ait ἀφῆ τὰ παρὰ ἡμέραν, non quatuor interpoſitis diebus intelligit, ſed quarto quoque die. Sic. ἀφῆ μὲν πρῶτα καὶ μεθ' ἁ τάξις πλάτεως φωτὸς, i. vno interpoſito menſe plurimis menſtruæ mouentur. Ariſto. libro 7. Animal. Item propè, vt ἀφῆ πάσῃ ὁρυκτῷ, iuxta foſſam. παρ' αὐτὸν ἐξὶς αὐτὸν, Homer. Iliad. Item cauſam cur quid fiat, demonſtrat, vt ἀφῆ τὸ δὴ ζῆν τὸ κλέος, gloria eſt, eo quòd bene viuatur. ἀφῆ τὸ μὴ γενόμενον, quòd non cognoſcas, Nazanz. in Orat. ἀφῆ τὸ παραπλήσιον κακόνυτας, quòd præſenſe rint, prohibitus eſt, Demoſth. ἀφῆ τὸ νικᾶν, id eſt. δία τὸν νόμον. Plato in Apologo. πανόψιον τὸ κακὸν ἀγαθὸν ἐστὶν ὅτῳ τὸ ἀκριβὲς τὸ ὑπομένειν ἀγαθὸν, &c. adeò periculum contemplit, ne turpe quippiam in ſe admitteret, vt. &c. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 15. παρὰ τὸ πόνον δεῖν δέομαι, loci cauſa vel propter. Item præter, vt ἀφῆ τὸν νόμον, præter legem: παρὰ τὸν γνώμον, præter ſententiam, præter opinionem: παρὰ φύσιν, præter decorum. Plato, παρὰ πρέπον, præter hæc, extra hæc. παρὰ μόρον, τὸ παρὰ φύσιν, ὁ παρὰ γνώμην κακῶν διαγνοσθῶν, qui præter Camilli ſententiā certauit. παρὰ τοσοῦτον οὐ πάντες ναῦς λαμβάνουσιν, παρ' ὅσας διέφθειρεν, Ariſtid. omnes naues accipiunt, præter quam quas deſtruxerunt. ἀφῆ ἀνὴρ, & παῖ ἄνα, vno vel vna dempta. vide infra. Item vltra & trans. ὀφῆ, ἐπαφῆ ὄλιθα. ἀφῆ τὸν ποταμὸν φυγὴ ἐσπένετο τὸν αἰπὺ χώρησιν, trans fluuium fugiebant, Plutarch. in Camillo. ἀφῆ τὸν αἰῶνα ποτὲ μὲν χεῖρα ἀπένεικε, agrum diſtribuit trans Anionem, Idem in Publicola. Item à vel ab. vt ἀφῆ τοῦ συμβόλου, à conſulibus. Theophraſt. hiſtor. lib. 6. ὁ θῆρας παρὰ τὸν πόνος ἐξὶ. Plato, ὃς ἡγοῦμαι πάντες μᾶλλον εἶ παρὰ τοῦτο σωτηρίαν, exiſtimo ab hoc imprimis ſalutem eſſe. οἱ παρ' ὕλαν δρυὸν αἰκάλλε, Arcades Euandri comites. Plutarch. in Romulo. παρὰ τὰ ἐρυφακὸ ὁ ὄζὼν φάγεται γλυκύτερος, ab acerbis vinum dulcius ſentitur, Ariſtot. in Probl. παρ' ἀγέλειος λαὶ πάσης αὐτὸν θερχύτα, infra angelos diminuiſti eum puſillum quiddam, ad Hebræ. 2. παρὰ, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ, id eſt, ſupra, pro pluſquam, vt Xenoph. in OEcon. dixit, χαλέπωνος ἀνὴρ εἶς παρὰ τὸν ἄλλον διαφέρει τοῦτον ἄρχειν, facilè enim vnus homo denis præſtat, vſque adeò refert tempus operis faciundi. Item præ, ſeu præter. Philo de mundo, τῆς παρ' ὑπονοίας ἀγώνιος διαφορᾶς ἐνδεῖξις, domini præſtantiæ præ ſubditis demonſtratio. παρὰ τοῦτον μανθάνεται, ad hunc nihil videtur, id eſt, præ hoc, & comparatione huius. παρὰ μικρὸν ἐλλείπεται πλέονος ὀφέλους, maiori gloria quàm Moyſes dignus habitus eſt, cap. 3. ad Hebr. ὃς δικαίως παρὰ τὸν μεγάλων χεῖρ φερόμενον, Nazanzen. in Orat. παρὰ ταῦτας κρείττων θυσίας προσδέχεται, potioribus quàm has ſint, victimis mundatur, capite 9. ad Hebr. Item pro. Philo de mundo, παρὰ ἢ τὰ μεγάλα ἢ τὰ ἀναβρήγνυμένων ἀραιώτατον οὐ τὸ ὄγκου μείζους αὖτε καταφορᾷ γίγνεται διαιτόρευμα, id eſt, pro fragmentorum magnitudine, tum corpuſcula maiora, tum lapſus violentiores fiunt. Ariſtot. de mundo, παρὰ τὰ ἢ διαπεφάνται μᾶλλ, id eſt, intervallorum longitudine differentiam efficiente. vel, pro eo quanta eſt diſtantiarum longitudo & ſpatium. Παρὰ tempus ſignificans, vt παρὰ τὸν εἰρήνιον, pacis tempore. Aphthon. in Progymn. Τὰ μὲν ἢ παρὰ τῶν εἰρηνίων ὠφέλια διδόμενα, παῖ ἢ παρὰ τὸν πόλεμον διαπεμπόμενα, Quædam enim pacis tempore vſui ſunt, quædam bellī tempus commendat. Vide infrà παρὰ τὸν καιρὸν, & παρὰ τὸ χρεῖον. Item apud, contra, aduerſus, penes, per, inter, propter, ob, ſub, ſupra, intra, extra, poſt. πλησίον, niſi, ex, in, &c. παρὰ τὸν κίνδυνον, in controuerſiis. παρὰ ἢ ἅπαξ διὰ τρίτου αὐτὸν ἥκειν πεντακόσιοι, id eſt, in longum fronte protenſa erant viri quadringinti, Thucydid. παρὰ σμικρὰ κεχόνται, in exigua recidere, unt. Herodot. παρὰ τὸ χρόνιον σκοπεῖν, ex literis conſiderare. εἶναι διὰ τρίτου ἢ παρὰ τοῦτου, ſiquis alius modus extra hos ſit, Theophraſt. libro 6. capite primo, de cauſis plant. παρὰ τὸμοιον χαρίζεσθαι, gratiam alicuius antefero legi. παρὰ μικρὸν κατέσωσε, contra latas leges. Apud Platonem libro de Republ. λόγον παρὰ λόγον αὐτὸς ἐπιθεῖν, orationem orationi apponere & contendere. παρὰ σφᾶς ἐπολέμουν, aduerſus ſe nauig. Thucyd. παρὰ γνώμην τὸ αὐτὸς, ἀνδρὸς αἰχμαλώτου ἐκείνου φύσις, Plato de Legibus. vbi Ficinus, ſed apud ipſas mulieres, alieres illorum viri videantur, id eſt, inter ipſas mulieres. παρὰ βασιλέα, Thucydid. παρὰ τὰς ἀθλίους ἐκκλησιάζουσι, Athiis concionantur, Aphthon. παρὰ τὸν ὁδὸν, per viam, in via. Latinus, ἵνα μὴ δυνῶν πα ρὰ τὸν ὁδὸν πορεύεται ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ, per nem exercitum, id eſt, δία τοῦ στρατιωτικοῦ, Thucydid. παρὰ τὸν Σπαρτιάταν, per, Demoſthen. & Bud. παρὰ βάθρα ἑκάστων χωρεῖν, per ſingulos gradus. Ariſtot. el. in Problemat. ſect. 5. παρὰ τὸ φοῖς διαλαθεῖν ὁρμᾷ, quacunque parte ad mare ſpectat. Thucydid. παρὰ δίκτυον αὐλεῖ, inter cœnandum tibia canit, Philetus in Galba. παρὰ τὰς ἑστιάσεις ἀβρυφαυλίζεται, inter epulandum aſſumitur, Dioſcorid. capite 6. libro 1. παρὰ τὰς ὑποκειμένας ἑστιάσεις, inter propugnandum ſtantes, Plutarch. in Othone. παρὰ μικρὸν κρεῖττον, Ariſtid. in pugna præſtantiores. παρὰ τὸ ἀλλοδαπὸν ἐξὶ, εἶναι τοῦτο, ἐξ ἐκείνου. παρὰ τοῦ ἐμπορεύου διαλαθεῖν οἱ διακάθαρσι, nautæ propter experientiam ſpem euadendi nant, Ariſtot. libro 3. Ethicor. capite 6. ἅτινα παρὰ τὸν ἀναγκαῖον ἐστὶ τὰ χρώματα αὐξῶν τὴ φύσιν φέρει, Dioſcorid. lib. 1. in Præfat. ne, quæ lam propria vi hyeme florent & folia pariſt, i. per. ὑπὸδιδωμένων αὐτὸ παρ' αὐτῶν, Ariſtid. id eſt, vt exiſtimo geſcens ipſa ſibimet comparata. παρὰ χρόνον ἐλκεῖσθαι, ob tr pus defectio, Ariſtot. lib. 1. cap. 3. Moral. ad Nicomach. παρὰ τὸ δεῖσθαι πάντων, penuria laborare. Bud. in Epiſt. παρὰ σαφῶς λαῖν, ſub oſea, Homer. οἱ, παρὰ τὸ σφᾶς καὶ σφᾶς ποτὲ πανικῶς, ſi modum conuitiis inceſſere, Demoſthen. vide Gazam libro quarto, Grammar. de hac præpoſitione. Compoſita aut i nuit, vt ἐν ἀνθρώποις, παρὰ ἀνθρώποις: & παράπαιμι ἥκω, ἐπ. menetæ, id eſt, adulteriuus orator. Aut proprie ſeu i tā ſignificat, vt παρακαλῶ τὸν, propè ſequi, ſubſequi, aſſiduus ſe. Aliquando in iunctis verbis falſum quiddam & proſtetum indicat. vt in παρακρούεται παραφύω. Interdum etia in compoſitione vacat, Ariſtop. Interp. Ab ea præpoſitione nant & aliæ innumerabiles formulæ dicendi, de quibus ætiam abundè fatis, idque ordine alphabetico, vt

Παρ' ἀξίαν ἀφίεται, id eſt, indignam pati fortunæ iniuriamic b, præter conditionem, dignitatem & meritum, Bud. in Ep. priorib.

Παρὰ τὸν ἀπουσίαν, per abſentiam, propter abſentiam, ex abſe a Liban. in argum. Demoſt.

Παρ' αὐκὰ τὰ πλήθη τὰ, protinus admiſſis delictis. Iuriſperiti d t, adhuc fiagrantibus delictis. Demoſt. pro Corona, ἅτινα μῆνος αὐτὸν παρ' αὐτὰ τὰ πλήθη ἐφιστάμενος, cos quoque docet portet recenti adhuc ſecus admiſſorum memoria pœna cſtos eſſe. Theodoret. in 5. Hiſtor. Eccleſ. παρ' αὐτὸ συνάδειν τὸ πλημμελῶ, in ipſo facinore. Sic dicitur pro confeſtim παρχὴ, παραυτίκα, παραυτὰ, & παραυτίκα.

Παρὰ τὸ δέκατον μεταπεσεῖ τὸν γνώμων, ſententiam in deteriuſ tit, Plutar. in Lycurg.

Παρ' ὅλον τὸν βίον, per totam vitam, à toto tempore vitæ.

Παρὰ τὸ ῥᾴδιον, ex more. πλὴν παρὰ τὸ ἔθος ὀνόμασι ἰχνὶ ὠθίσαι ἐν ἀρχῇ τὸ πῖδιθεῖν, vim nullam habet lex vt perſuadeatur, ni x conſuetudine. Ariſtot. lib. 2. cap. 6.

Παρὰ τὸν ὑποδοκίαν, ſecus, iuxta, Ariſtoph.

Παρ' ὀλίγον, vtrinque, Philo.

Παρ' ὀλίγον χρόνον, propemodum, Demoſth. παρ' ὀλίγον ἦλθε πᾶσα πόλις, ἀφανὲς ἦσθαι τῆς διαλύσεως τὸ κακὸν, parum abſit quin Samiorum ciuitas, Athenienſibus maris imperium iperet, Plutarc. in Pericle.

Παρ' ἕνα, vno minus, vno dempto, Plutarchus. παρ' ἕνα τοσοῦτον no minus totidem. Et propter vnum, vt apud Antiph. τοῦτο τὸ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς ἂν παρ' ἕνα αὐξηθῶν τοῦτων, quòdihil hiſtinuſi modi propter vnum hominem fieri potuiſſet. Significat etiam ad vnum. Ariſtides, πολίτας ἀπ' αὐτοῦ θεσπραφήναι τοῦ παρ' ἕνα λαοβῶσαι, confeſtim ipſos conuolutos ad vnū captum ni, &c.

Παρ' ἕνα, propter vnum. vnius cauſa, Demoſt. ἕνα παρ' ἕν ποιεῖν, vil ſim facere. Plutarc. in Opuſculis. Καὶ δὴ καὶ τὰ δεινὰ σπανὶ δυνατὰ πλεῖν ἀνθρώπου ζῶα συγχέειν, ἢ σπανὶ πλεῖστα ἢ συγχέειν, ἢ τοῦτο ἕν ἕν ποιεῖν ἀναλύσαντας.

Παρ' ἑνιαυτὸν, singulis annis, alternatim, alternis annis.

Παρ' ἡμ

πί ας, idem. παρ' ὅλον ἕτος ἑφδομάδ-, toto anno lippitudinem
ατι, Diosc. lib. 1. cap. 153.
πί ἡμέρ-ον, singulis diebus, alternarum. παρ' ἡμέρ-ον πίνειν, tertio
diebus imperare, Plutarch. in Fabio. παρ' ἡμέραν πίνειν, tertio
quoque die, Budæus in Epist. Sophocl. in Anace, τὸ δὲ παρ' ἡμέραν ἦ-
ναι τέρασιν ἴσως, ἀναβάσεσι μεταλλικοῖς τὸ γὰρ ἀπόδειπνον, i. δεῖπνον μετὰ
δεῖπνα τὸ ζῶν ἐκλογίζεται, ἡ ζωὴ ἐφεδρεύουσα ποιεῖται πάντα, i. dici prę-
rito se vel vitam adiicieus.
πί τὸν καιρὸν, tempori, tempestiuè, in prę sens. Demosth. ἐξ ἁπ-
ας, ex temporum obseruatione, Dioscor. li. 1. in Præfatione.
nesius, Ἀλλ' ὅσα ὠφέλησε τὸ παρὰ καιρὸν εὐτυχέστερα, refert autē
lio quidque in loco tcheiter cedat: vel at vetò locus ipse re-
fert ad felicitatis cumulum. Idem, ἐξ ἁπ- τοῦ καιροῦ ἐκβοεῖς, vno
noque tempore.
πί τοῦ κινδύνου τοῦ, in periculo locatur. ἐξ ἁπ- ἐξ οὗ κινδύνου ἐσώ-
θ-ν, ex eo discrimine, in ipsis periculis per opera edoctis, Plut. in
themistocle.
πί μὲν, inepté. Erasmus Chiliad. ἐξ ἁπ- μὲν ἐξ ἐσ- in canendo
meros contemuit, diffonat in canendo, Plutarch. in The-
istocle.
πί μέρους, vicissim, alternis. παρ' μέρος ἀζεσθ- ἀζεσθ-, plus æquo par
fibi imperij arrogat, Plutar. in Fabio.
πί δύο, vna minus, Paulus 2. ad Corinth. cap. 11. παραδέκατα πα-
πί δ- πλαῖς, accepi quadragenas plagas, vna minus. Item πα-
πί δυο, alternis diebus ἐπὶ πολλοῖς intelligitur ἡμέραι. παρ' μίαν
ἡμέραν ἢ τριταῖ- σωρεύειν, inquit Alex. Aphrod. 1. vno die præ-
rimillo mouetur.
πί μικρὸν, paululum. παρ' μικρὸν διαφυγεῖ- ἀπ-ίδιον, exiguum siue
nue discrimen attingere: paruam differentiam, Plutarc. ἐξ
ηρημένος. Est enim παρ' μικρὸν, (cui opponitur πανπολυσύνθετ-
πολύμυθ-) perpaulum vel perparum. Cicer. hoc est πάνυ μι-
ρὸν. Παρ' μικρὸν, fermè, ferè, σχεδὸν. Lucian. ἐξ παραμικρὸν
ἐκ τῶν μικ- & me fere totum detinebat. παρ' μικρὸν συμβλέπ-
propemodum contigit, Gaza lib. 4. Gram.
πί, quamobrem. vide πάρο.
πί σοι, quære in ordine alphabetico.
πί πᾶσα ἀοῦ, ita extulit Dionys. Halicarn. lib. 6. ἀεὶ δὲ παρ' ὃν τὰ
ἀοῦ ἐπὶ σὺν ἐπὶ σὺν τοῖς τυχὸν τὸ τιμ-ώτ-, i. vir cōprimis dignus qui
nunc honorem obtineat.
πί τὸν ὀδυπορέαν, obiter.
πί σλην. vide Παρλήγν.
πί σλήσιον, vide in ordine alphabetico.
πί τάντα, supra omnia, Demosth. Item in omnibus. Plato in E-
list. 7. ἃ τοῖς περὶ ζῆ, σοφίαν μὲν ἅπασι μὴ ἐνεῖναι, παρὰ πάντα δ'
ἀπασφορίας ἐχούσ-ν, &c. in omnibus autem sapientiæ stu-
io intentus & deditus.
πί τοὺς πόδ-, ad pedes propè, παρὰ πόδα, ἐ vestigio, Bud. in Ep.
riot. Item propemodum: Synesius Epist. 89. ἡ δὲ παρὰ πό-
κ- ἀπόδ-ς μὲ τῶν χάρτ-, ocyssimè, confestim.
πί πολύ, vel παρὰ πολὺ coniunctim, construmtum habet vsum. A-
iquando enim idem quod πολὺ significat apud Pausaniā,
Thucydidem & Plutarchum, vt παρὰ πολὺ οὐ μὴ δηλώσαν χρόν-
ν, παρὰ πολὺ ἢ τῆς πόλεως ἐλαπτούσ-, valde immutato ordine. Pla-
o in Apologia, οὐ μὴ ὀμωμοκὼς ἦν τὰ παρὰ δόξαν ἐπιδεῖξ, δηλὰ πα-
ὰ πολ-, non enim putabam parum, sed multum abfore, quo-
minus damnantium atque absoluentium calculi adæquarēt,
& interdum è contrario τὸ πλεῖστον significat, ita vt παρὰ hic
minuat, vt apud eundem Gregorium, εἰ γ' ἐθέλοις, ἢ παρὰ πολὺ τ-
λεῖσθαι, i. sin longè à meritis tuis dicendo abfuimus, & minus
quàm pro spe nostra successit oratio.
πί τὴν ἀφεσ-ν, temerè & impudenter.
πί τὴν ἀκρίσ-ν φύλον ἐχ-τα, Theophrast. hist. lib. 6. c. 3. præter
foliū minimè spinosum, aculeis horrentia, vt Rhamnus, Tri
bulus, Ononis, Stœbe. D.
πί τὴν συμμετρί-, supra modum.
πί τι, vnde, quam ob rem. Dinarch. aduersus Demosth. παρὰ τί
εἰκὸς τὰς πόλεις τότε μᾶλ- δ-, τὸν ἅ φαίνος ἀφέπειν;
πί τι, iuxta illud.
πί τοῦτον, in Παρατοῦτον.
πί τῶν, in hoc positum est, penes hoc, in eo stat. Plat. 4. de Le-
gib. ἀλλ' ἡγοῦμαι σκοπεῖς μᾶλλον εἰ ἡ παρὰ τῶν στασιαζόν-ν τὰ πάλαι ἢ τὰ νῦν
γεγον-α. Existimo imprimis ab hoc salutem esse & perniciem.
Isocrates, ὑπολαμβάνοντες ὡς ἐ παρὰ τοῦτ- ὄντ-, existimantes non
hoc esse maximi momenti. Aristotel. 2. Prior. Analyt. τὸ δ' μὴ
παρὰ τοῦτο συμβαῖνειν τὸ ψεῦδ-, non ex hoc pendere. Est verò οὐ
παρὰ ταῦτ' ὄντ-, nō in his positum est rerum momentum, non
hæc ad rem magnopere pertinent, Quale illud Luciani in 3.
Non pondera rerum, non momenta sumus. Demosth. pro co-
rona pleno sermone ita dixit, Πάνυ γὰ παρὰ τοῦτ' (ἐχ' ὁρᾶς) γέγον-
τὰ τῆ ἐλλάνων ἀφέγματα εἰ τοῦτ' τὸ ῥᾴδιον, ἀλλὰ μὴ τοῦτ' ἐπιδεῖξαι τὸ ἐ.
Quod Cicero in Oratore ita retulit, Itaque se purgās Demo
sthenes, negat in eo positas esse fortunas Græciæ

Παρὰ φύλον, in Παραφύλ-.
Παρὰ φύσ-ν, contra naturam, supra sexum. παρὰ φύσ-ν συμπλέκ-θαι
μιχθῆναι ἀλ- φύσ-ν αὐτὸ αὑτῷ εἶν- φιλοσοφοῦντ- τοῦ σπέρ-ος, Plato in Timæo,
quod præter naturam coactum est, secundum naturam reni-
tituntque reuocat in contrarium.
Παρὰ τὰ χρείας, vide Χρεία. παρὰ τὰς χρείας, quum operę est pretiū,
Demosth.
Παρὰ χρὴ, pro re nata ex tempore, παραχρῆμα, Nicander in A-
lexipharm. ὡ τὰ κ' ἐμπλέψασα χαλικοτρήρ- ποτὲ εἶπε Οἰδ-πυ. ἦ-
ρέθ-κασα χρή.
Πρὸ ὥρ-ν, intempestiuè.
Παράβασ-, μ. ἡ σωμ-, παρὰ τραγεδιον. præterea, præcedo, iuxta eo,
transeo, transtero, infringo, violo. Aristorel. 2 Oec. non. πα-
ρᾶμ- πρὸς ἡμᾶς, i. dies tres præterit. Thucydid. 5. παραβάσεσθαι
τοὺς ὁμοίους, iusturandum fœdusque violaturos. παραβὰς τοὺς νόμους,
Demosth. Aristophan. in Vesp. πρόδ-ν παραβὰς κυκλοφ-, vertex,
& circumquaque procede. παραβὰς τοὺς νόμ-, Demosth. παραβαίν-
τας, violatur. παραβλέπ-θαι, Tassiuè, irritum factum effici, viola-
tum esse, Thucydid. παραβλασφῆ-, apud Demosth. παραβάδις,
violatus.
Παραβάκχ-, ὁ, ἡ, furore correptus, debacchans.
Παραβάλεταιρ-, ὁ, qui fodali amicóve imponit, familiariū im-
positor, Eustath.
Παραβάλλομαι, μ. ἐβαλ-, σ. παραβέβλημαι, comparor. παραβληθῆ-, cō-
parari. Datiuo, Item audacia præcipiti periculum adeo, pe-
riclitor, κἀν δόλ-ς μοι χρῆται, ἢ μὴ παραβαλοῦμαι τὰ ἐσχατ-ά μοι ἀνδρὶ
βραχυδιανοῦ. Thucydid. πολίτ-ς ὄντ-ς, ἢ πλεῖα ἐκ παραβαλλόμεν-, qui
maioris dispendij aleam subibant. χρατ-τὸν ἐν τῷ παραβάλ-
θαι χρηπωδῶν τυχὸν λαμπρὸ-, dices adeundis periculis claros,
Plutarch. in Pericle. Homer. Iliad. 9. cum Accusatiuo dixit, αἰ-
νὰ ἐμὸν ψυχὴν παραβαλὸν πολεμίζειν, discrimini intrepidè
me obiicien scilicet ἀναβὰς ἐπὶ τὸν. παραβαλλόμεθα ἴδιον ἕκ-ν ὑπὲρ ἁπά-
σαν τὰν, priuato corporum periculo exponitur, Thucydid.
Apud Aristophan. Ran. pro accedere ponitur, χρηναῖν ὅδε τὸ
πλοῖον. χαῖ. ἆ δῆτ' παραβαλοῦ, accede, vel (vt Interpres inquit) ἅρ-
μεσον τὰ γὰ πῶ ταῦτ, hoc est, appelle naucm. Ibidem, ὦ σαῦ-
παῦε παραβαλοῦ τὴ κοπίδ, define, & remigio appelle. Pro depo-
no: Herodotus, κρίνει ἀμφοτέρω παραβαλὼν τὰ πάντα, deponente vtroque liberos suos. vnde & pro desinere. φαῦλ-ν ἂ τὰ
ἀ παραβαλὸν λοιδορῆν τὰ μέ-. Plut. Sympos. libro 7. Item pono,
appono. Plato 2. de Repub. ἀξιοῖ δὲ καὶ ἡμᾶ- τὰ παραβαλόμεν-
νοι, ὑπερ calamum quendam collocantes. Item παραβαλόμεν,
εἰσφέρ-, aggero, comporto, periculum alicui creo. ἐὰν παραβα-
λέσθαι πᾶσις πόρ-, nihil ad sapientiam pertinens proferre, He-
rodot. παραβαλόντ-ν λίνα, lapides aggerebant, Thucydid. Et
aliquando cum præpositione ἀφ-. Xenoph. ἀφ-ς ποῖον κτίνα
ἀφῆ ἄλλων παραβαλοῦσθ- φίλ- ἀγαθὸ- ὧν αὐ πολλ-ὰ μείσθαι φαίνε-;
cum qua alia possessione amicus si confertur, &c. Accipi-
tur etiam παραβαλλόμεν- pro ἐξαπατῶσ-, i. decipere & circunue-
nire: Thucydid. lib. 1. ἐκ ὧν πάντα αὐτὸν ἐν τοῖς σφῷ βασιλέα
διανοίας παραβαλόμεν-, quòd nunquam fruftratus fuisset opi-
nionem ipsius, vnde παραβαλόμεν-, obiicio, obtendo: quasi ἀφιλόλογα. Plutarch. in Dione, Ἀλλὰ δύσκολ-ς ὁ ἄνθρωπ-, πᾶσιν αὐτῷ ἐναβάλλεσθαι παράλογα ὑφ' ἡμῶν. Συρακουσίοις. πα-
ραβαλλόμεθ-, obiectus, παραφυλῆ-. Datiuo. Aristophanes, πα-
ραβαλλομένῳ τοῖς ἐπὶ τῶν πλοίων, id est, φοβουμένῳ αὐτὰς ἢ δύσκο-
λ-ντι, id est, plurimum spei permittentes, Thucydid. παραβε-
βλημένοι λίθοι πολλοί, lapides comportati iacebant, i. παρῃρημένοι
ὑφ' οἰκοδόμων. Idem.
Παραβάλλω, μ. ἀλῶ, σ. παραβέβλημαι, assimilo, confero, comparo, συν-
κρίνω ὁμοίως: vt κάλ-σα ἐλέφαντ παραβαλεῖν, id est, culicem ele-
phanti conferre, Libanius: sic Aristotel. de mundo, παραβάλ-
λειν τὸν κόσμον τῇ συμπολιτευομένῃ πόλει, &c. ὑφὲ ἐκείνου σύν-
θε παραβάλλα τὰς ὑφ' ἡμᾶς τὰς δυναμ-, cum eorum quibus Eua-
gorę gesta confero. Isocrates, παραβάλλειν ὑφὲ ἑαῦτ-, conferre
cum aliis, Aristoteles in Rhetoricis. Item admouco, appono,
adicio, inicio, conijcio, pro pono, παραπέπηγα. τὰ φυτὰ παρα-
βάλλειν, Plutarch. & τῶν ἀμπέλων παραβαλλομένων, id est, ſi-
mum miſceere, vt Plin. dixit. Transmitto, appello, applico,
traiicio, διαβαίν-ς διαβάλλω, vt ταῦς παραβάλλειν ἐ ἰωνίαν, Thucy.
appellere naues, Cęſ. παρέβαλε νυυσὶ δέκα ἐῦ σκάφ-ν, rectà in Scy
athum decem naues adiecit, Herodot. Actorum cap. 20. ἐ τὴν
πέρα παρέβαλομὲ ἐῦ σάμ-, appulimus. obiicio: vt παραβάλλει
τὸς δρέμμασι, Plutar. & παραβάλλειν τοχολὰ τὸ κακόν, apponere
pabulum, Athen. & παραβάλλειν τῶν ἀμβρσίων, Plato. Sic etiam
obiicere feris, pro edendum obiicere, apud Latinos. Com-
mitto, permitto, indulgeo, & condono aliquid, & vtendum
offero: vt μ-ιier παραβάλλειν ἑαυτὸν αἰδρὶ ἀγ-ῶν dicitur apud
Suidam, quæ quæſtus gratia ſeſe homini indulget ignoto. πα-
ρέβαλε αὐτοῖς παῖδας πολλοὺς ἐπὶ τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν διδάσκαλους, pueros eis
commiſit lingua Græca imbuendos. παραβάλλοντες μέντοι τοῖς
τοῦ πολέμου μισθοῖς τὴν, Ariſtides. Accedo, incido, diabęſ, &,
appropinquo: vt κλεινόμεν παραβάλλοντες ὀθέσι, Plutarch. ἐκ

Demosthene. & παραβάλλειν εἰς ἀδικίας, id est, applicare se ad voluptates, Aristot. Ethicor. 7. & Politic. 7. Flecto, torqueo, vt παραβάλλειν τοῦ ὀφθαλμιᾶν, oculos intorquere, limis oculis torui spicere, Athenæus. & Aristoph. Nub. ὅπη βραδύνει τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς κ' τοῦ ὁδοκαμῶ παραβάλλει, oculos intorquet. Sic παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, Plato, quemadmodum ij solent facere, qui aurem alteri admouent ad auscultandum. ἐμοὶ κλύοις παραβαλὼν σὺν αὖς, meis verbis inclina aurem tuam, cap. 5. Prouer. Salom. Et παραβαλὼν τὸ ὦ στεγνοῖς πλάγιον, in latus conuertere, Xenoph. de lepore fugiente, & à canibus oppresso. Adambulo. Plutar. in Cat. ᾗ πολλοὺς ἐκβιᾷσθαι παρέβαλεν ὀφθαλμοὺς. Plato de Rep. 8. ὅταν παραβάλωσιν ὄμματος οἱ τε ἄρχοντες καὶ τὰ ἀρχόμενα, quoties congreditur inuicem principes ac subditi. Quo in loco παραβάλωσιν significat ex æquo & socialiter ingredi vel equitare, non comitum numero locoque. Est etiam παραβάλλειν, in medium afferre. Alexand. Aphrod. λύσεις ἀπόρως τοῦτον παραβάλλειν, id genus quæstionum solutionibus mandare cõtendunt: sic vertit Gaza. Παραβαλεῖν, laxare, χαλάσαι, vt παραβαλεῖν κάνθυλα, Aristoph. ὡς πολλοῖς παραβαλὼν τοῦ γραφέως. Παραβάσιος, ὁ, ἡ, transitus, & Ciceroni transgressio, periurium, præuaricatio, diuerticulum, digressio, error. παραβάσει χρῆται, prodeo in medium, Aristoph. Pro παρεισμῷ, delictum, legis violatio: Paulus ad Galatas 2. de Lege loquens. τῇ παραβάσεως χάριν προσετέθη, propter delicta lex indicta atque addita. Et apud Poetas παραβασίαν. Hesiod. in Theogon. de Pareis, αἵτ' ἀδικήματα θεῶν τε παραβάσεις τ' ἐφέπουσι, quæ peccata animaduertunt hominumque Deúmque. Παράβασις in Comœdiis dicebatur, quum chorus ad populum conuersus, aliquid extra fabulæ argumentum loquebatur. Quia autem hæc plerumque à poetis exponebatur versibus anapæsticis, ideo & ἀναπαιστικὰ illa dicebatur. Est autè ἄδηλος πάντα, quæ habet versum quasdam cæsuras, eiúsque partis nomen erat κομμάτιον. vide Comment. Aristophanis.

Παραβάτης, ου, ὁ, q. transgressor, legis violator, παρόμοιος, socius in curru, dominus currus, genus militum, miles in curru pugnans, antiga. vide Parer. Alcia. vnde παραβάτης gen. Fœm. Apol. Rhod.

Παραβατικὰ μελίδρια, versiculi parabasæos comicæ, Interp. Aristo. Vespis.

Παραβία. ας, ἡ, genus potionis ex milio & conyza, Cæl. libro 4. cap. 26.

Παραβιάζομαι, &

Παραβιάζω, cogo, adigo. Luc. in Act. cap. 16. περιβιάσατο ἡμᾶς, nos coegit. Item violo.

Παραβλάπτω, obladeo. Chrys. τί δὲ τὸ τῇ αὐθρώπων παραβλάπει τῇδε; quid hominum generi nocet?

Παραβλαστάνω, idem quod παραφύσειν vel παραφυάδιεσθαι, & παραβλαστήματα, Plinio adnata (qui & agnata membra vocat in animalibus) alij que adnascentia, fiue appendices atque in plantis ramuli qui iusto germini agnascuntur & succrescunt, quasque proles nouæ atque ascitiæ è caule sponte pullulant: quod si ab radice, potius stolones Latine dicuntur, quæ ipsi Plinio inutilis est fruticatio. Pollux Onomastici lib. 7. Οὐσίας δὲ τὰς ἀμπέλου, τὸ λόπα γὰρ εἶπες τὰς ἐκφύσεις τῆδε κλαμάκων τῇδε δίνδρων, αἱ παραφυάδες, αἷς αὖ τὰς αἱ παραβλαστήματα, ἢ ἐξ τοῦ Πλάτωνος, αἱ παραβλαστήματα, αἱ τοιαῦτα καλοῦσι τὰ Theophrastus libro 1. capite 4. de histor. plant. Ἐρχομαι δὲ ἄπερ ὑπεσχόμην ἐξ ἀρχῆς ἢ ὅσα μὲν φύεται, ἀπὸ ῥιζῶν τοῦ ἐλάττους, ἔχον φλοιὸν. αὖται δὲ αἱ μὲν ἀπὸ τοιούτου ὕλου τῇ ἐπὶ μέτρου ἢ ἀπὸ τοιούτου, ἢ παραβλαστὰς ἔχουσι καὶ ὑπόρριπτας. Quo loco Gaza non recte transtulit ἀδιάβλαστον insociabile, & παραβλαστὰς ramulos: pro quibus sine adnatis, & adnata dicere oportebat. Legendum verò pro ἀπαρβλάστων, ἀπαρβλαστον, id est, παραβλαστήματα ὡς ἔχει: quod & ἀπαρβλαστον ἐν τῷ κεκυλεδ dicitur. Theophrastus ciusdem operis libro 7. capit. 4. de Laconica lactuca. αὖτη δὲ τὸ μὲν φύλλον ἔχει σκολιωδέστερον, ὀρθὸν δὲ καὶ βλαδερὸν, καὶ ἀδιάβλαστον ὡς τὸ κεκυλεδ. Athenæus libro 2. citat verba Theophrasti, sed in eius codice corrupte quoque legitur ἀπαρβλάστων pro ἀπαρβλάστον. Interpres, non repullulat ex Thyrso: rectè quidè, vt malè Gaza & Hermolaus in Corollario, non brachiata est. Nam brachiata vitis Columell. lib. 6. aut vlmus ab radice brachiata Plinio lib. 16. cap. 30. aliud longè diuersum significat: brachia enim in hoc significatu, id est, ἀκρέωσις ἢ ὄζος, vnde brachiatus. id est, ἀκρεωσώδης ἢ ὀζώδης. Hinc intelligitur quid παραβλαστάνειν, nempe adnata emittere: vnde παραβλάστησις φυτοῦ dicuntur. Theophr. histor. lib. 2. cap. 8. ἢ κοπίνης· λόπα γὰρ δίζῶν παραβλαστάνει. Plinius lib. 13. cap. 4. germinantes rursus ab radice succisæ. Idem Theophrast in primo de histor. cap. 5. ὅτα παραβλαστικὰ λόπα ἀπὸ δίζῶν, quæcunque ab radice pullulant, vt dixit Virg. vel soboles cunt ab radice & fruticantur, iuxta Ciceronem. Idem cap. 8. πῶν ἢ αὐτὸ γρόπον, ὅτα μὴ τὰ παραβλαστικὰ ἢ ἀπαρβλάστα ἐξ), i. hoc verò istius modi est atque naturæ, quæcunq; nonnullæ soboles cunt, aut minimè fruticantur. Quæ Gaza sta redditerat, Ab his proximũ vel illud quodammodo est, alias procreãdæ sobolis vim tinere, alias carere. Idem Græcus author ita scribit capit. iusdem libri. Εἰσὶ δ' ἃ μὲν ἀφ' ὧν παραβλαστικὰ, οἷς τὸ ἄθυ, καθάπερ εἴρηκθ, ῥόα· ἃ δ' ἀπαβλάστου, καθάπερ ἐλάτης: loquitur autem deidicibus. Et lib. 4. cap. 2. αἱτ, τὰ μὲν κράτα παραβλαστικὰ, vbi pono παραβλαστικὰ. Quod Plinius lib. 13. c. 8. plãtigeras imis petibus, transfulit. Idem Plinius cum ait lib. 17. cap. 10. radicis pullulantem sobolem τὸ παραβλάστημα τοῦ ῥιζῶν exprimit (cuius rei actio παραβλάστησις appellatur, quasi pullulatio vel ἀποβλάστησις sobolem repullulascentem dixit Columell. li. 4. cap. 24. Dicitque Cato Rei rusticæ c. 51. Ab arbore, abs te pulli qui nascentur, eos in terram deprimito: vbi τὰς αὐτοκλίσεις ἢ παραβλάσεις ὧν τῇ κράτα, pullos nominat, vt & ipse eius exemplo. Plin. lib. 17. c. 10. vide Παραφυάς. & Παραυιάς.

Παραβλαστάω, Παραβλάστησις, Παραβλάστημα, Παραβλαστικὸς, suprà in Παραβλαστάω.

Παραβλέπειν, obliquare oculos Ouidio: quod sæpe fit quum dissimulant homines, fe videre quod videnr, & non recta facie, sed transuersa intuentur: cui opponitur ἀντίβλεψ, id est, immos tenere oculos Ouid. vel oculos intendere. Plin. intueri quam liquid acrioribus oculis, vt Quintilianus loquitur. Aristo. Ecclesiastæ. Ἐλεδοῦσα φορὲς τὸ τυχὸν παραβλέποντα θαττίως, id est, ἀγρίοις βλέποντα, vt obliquo oculo limare commoda alteriuscit Horatius, quòd ita inuidi aspicere soleant: vt contrà intorto oculo spectare idem dixit de viro bono minimè inuido. Παραβλέπειν intelligit Virgilius inquiens, transfu à tuentibus hirequis: Quin & his Terentius in Eunucho, o limis aspecto Sic per flabellum clanculum, i. παραβλέπω. Idem Aristoph. in Vespis, ἢ καγκανόπωλις παραβλέψασά φοιτᾷ, θαττίως τὸ μεγήτειον ἀγέτεις πάντ' ἐφ' ἑαυτοῦ, quod tamen altero oculo improbè vel torue aspiciens (ὑπόπλεψασα, non verò παραβλέψασα proprie, vt fuo loco dicetur) transtulit Budæus. Adin 1. Meteorol. de Comet, ἀπιέζουσι γὰρ οἱ ἀέρες αὐτὸν, ἅμα δὲ ῥέοντα τὸ φῶς ὃ, παραβλέπουσι δι' ὀλίγης τοῦ ὄλου, πλείου, limis transuersisque oculis modicè aspicientibus, plusculum apparet. Idem in Problematis. δεῖται ἀμφίων τις παραβλέψαι, ὅτι τὸ κλέπτειν ἡδὺ γίνεται, si tantùm quis retorto atque obliquo oculo aspexerit: vt Strabi aspicere solent, qui ob id παραβλῶπες dicuntur, à στρέφω & ὀφθαλμός, διεστραμμένη, ἢ παρορῶντες Suidæ. Et qui Strabi ἢ παραβλέποντες, parum acute cernunt, ideo παραβλώπων & ἀμύων παροράω significat, sed etiam hallucinari, cæcutire. cianus, οὐ Μένεπτος οὗτος ὃστι ὁ νύσταλος ἅμμυων ἀλλὰ, οὐ μὰ ἐγὼ παραβλέπω Μανέπτιος ὤλως, nisi ego hallucinor, omnésq; pronippis accipio.

Παραβλέπω, ῶ, ἡ, hallucinatio, σφαλισμός.

Παραβλεψία, ας, ἡ, idem.

Παραβλήδην, simulatè & dolosè, παραλογισικῶς, perperã, obliquè. Homer. Iliad. ὃ, μαχητικὸν ἐστὶ τὸ παραβλήδην ἀγορεύειν, ὑπὲρ ἐ verba faciens: vbi Interpres, παραβλήδην, παραβλαδίως, ἀπατικῶς, ἢ παραξόνων τῶν αὐχένων τοὐτέστιν φρὶν ἐτέρων δοκησισόφων. Item per comparationem aut similitudinem, οἷς ἀπόλλων κύκνοις. Apollon. t. Argon. αὐτὰρ ὁ τῶν γε παραβλήδην ἀφραίνετο ἦτορ, est, vicissim & secundo loco, altrinfecus. & lib. 2. ἀς τοῦ τοιοῦτοι παραβλήδην ἀγορῶσιν, id est, alternis. Nonnus, γνὼς σκιὸν ἐπέσσι παραβλήδην ἀγορεύειν, id est, per parabolam. Κατὰ τοῦ παραλόγου. Παραβλήδην, æquali distantia, quasi æquidistanter, parallelos. Aratus, ἀνίεις πάντοτε παραβλήδην.

Παραβλήνιον, equorum pabulum Homero, proprièque quod obitur animalibus comedendum. παραβλήματα παραβλάπει. Xen. lib. 2. Omisforum.

Παραβλητικὸς, adiectitius, comparabilis.

Παραβλητὸς, ὸν, ὁ, idem.

Παραβλύζω, scaturio, ἢ παραβλύω, κτοπίνω, vt apud Suidam, Εἰ δὲ ἢ πηγὴς εἴην ἢ παραβλύουσα τὸ σοφίσθη, ὥστα ὕπνῳ μέτρῳ ῥῆ, quod nimium erat & superfluum, vbi reiecisset atque reddisset scaturiginis instar.

Παραβλώπης, ωπὸ ὁ, ἡ, &

Παραβλῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ, strabus, strabra, limis aspiciens. διάστροφος ὀφθαλμοῖς, παρορῶν, διεστραμμένην ἔχων τὰς ὄψεις. Hom. Iliad. 9. παραβλώπης ἢ ὀφθαλμὸς, de Litis loquês. σκαραβλώπης ὀφθαλμὸς, ocis Strabi. Lucian. de Thersite, vide Παραβλέπειν.

Παραβοάω, ῶ, acclamo.

Παραβοήθεια, adiumentum, adminiculum, auxilium, Plate Legib.

Παραβοήθημα, ατος, τὸ, adiuuo, fuppetias fero, Thucyd. Actu Accuſat. & Datiuo. παραβοηθεῖν τοῖς δεῖ λόφοις, subsidium ferre iis, qui tumulum occuparant, Plutar.

Παραβολὰ ἐπαστατικὴ, παραβλήδην, Interp. Hom. Iliad. Ap

Παραβολεύω, extra vallum tentoria habere.

Παραβολὴ, ἡ, κατὰ τὸ παραβάλλω, i. conferre, comparare, comparatio, collario. Quintilianus lib. 5. cap. 11. Parabola, quam Cicero cat collationem, lógius res quæ comparantur repetere sol-

vt ea

ἰὰμ fortiter apud Hipponẽ fecit Scipio, quàm vtiq; apud ἰcam Cato. Donato verò, Parabola eſt rerum genere diſſi-ἰilium cõparatio: vt, Qualis mugitus ſugit quum ſaucius a-ἰ Taurus, & incertã excuſſit cervice ſecurim. A Græcis παϱα-λὶ ita finitur, παϱαβολὴ ὁμοιωσις ἀπὸ σαφεσέϱων ἐπὶ ἀσαφεσέϱα. el hoc modo, Παϱαβολὴ ἐϛὶ λόγος παϱὰ φύσιν ἀναπλάττων ἀλληλοις ὁμοια ἀπαϱτίζων τὰ ἀπὸ τῆ ἀναλογίαν ἀπηλλαγμένα. Fit autẽ com-paratio triplici de cauſa, augmenti, efficacitatis, atque euidẽ-tiæ ſiue perſpicuitatis, id eſt, αὐξήσεως, ἐνεϱγείας, ἢ σαφηνείας, In-ἰt Cicero vbi ἐνέϱγειαν dixit, σαφηνείαν ponere debuerit. Eiuſq; ἰuatuor ſunt genera. Nam ſit collatio vel in ſimilitudine τὰ μὲν ἀπὸ ὁμοιοτήτων φύσεως ἀναγκαίως. Affectuum aut caſuum cõ-ἰaratio, vt apud Homerum, ὅϛε δὴ ἐπὶ ἀσπασίοις, & c. Mouen-ἰs affectus (diſpoſitionem vocant, id eſt, διάθεσιν ἢ ϰάϑοϛ, cui ἰponitur ἀϑενὲς id eſt, affectus manens Ciceroni, ali ſique ha-ἰitus) eum eiuſmodi collatio, vt, ὅϛε δὴ ὀδὰξ πὶ δϱέπεται ἰδὼν ἀνὴϱ ἐπὶϛϱ. Naturę propietati ſq; vt, Οἱὸν ἀϱ᾽ ἀνδϱῶν γένεὴ, ἢ τοῖ ϰαὶ φύλλων, Iliad. Z. Actionis cuiuſdam, vt, Οἱ δ᾽ ὡϛ τ᾽ ἀμενη-ἰὰ ϰϱᾶϊ πὶϛ ἀγέλοιϛι, Πάντων, & c. quidam expouũt æni-matiam quãdam comparationem vel allegoriam. Παϱα-λὴ, concurſio. Plato in Tim. Χϱὴ ϰαὶς ὃ τάϱαν αὖ τῆϱ ἀδ᾽ ἐϛὶ παϱα-λὴ ϰαὶ, Cicero, Fuſiones autem deorum, & inter ipſos deos concurſiones. Eſt & Mathematicis in conica ſectione ſua πα-ϱαλλὴ ἢ ὑπϵϱβολή. Παϱαβολὴ item Arithmeticis atque Geo-metris, partitio ſiue diuiſio ϰαϑ᾽ μεϱιϛμὸν ϱ, ratio multiplicationi ἰontraria.

Παϱαλλήλος, ου, ὁ, comparatiuus. Παϱαλληλόγϱαμμα, Gaza li-ro 4.

Παϱάλληλος, ου, ὁ

Παϱάλληλος, ὁ, ἡ, ϵ, animi præceps. Virgil. ſtolidus, incautus, qui non ἰnet modum, audax. Socrates Sozomenus, ϰαὶ ὡϛ ἂν ϖϱὸς τὸ ϰαϱϖεϱὸν ἐπὶ τὰς ϰαϑ᾽ ἑαυτὸν ἐπιϖλώσας ὀϑόνας παϱάλληλος ἦν. ἀπὸ δ᾽ ὀϑόνης ϰα-ϱὰ δὴν ἐπὶ τὴν ϑάλασσαν μϱάχϱαι. Quæ ſic Caſſiodorus ἰſtor. tripart. lib. 11. Dum aliquo tempore in amphitheato o-ἰnſtantinopoleos ſpectaret, cepit clamare populus, crudeli-ἰeſtis artifex parabolus pugnet. Plutarc. de Cæſare, τῆϱ πολιτι-ϰῆϛ ϖαϱὰ τοῖς ϖολλοῖς μεγάλα ϖαϱρῆσαν ἔφη δεῖν, ὅπως μὴ βιαίοις ϖαϑεσι, ϰαὶ ϖαϱαλλήλοις λογισμῶ ϖϱαγμάτων ἀπέσων ἢ ϖαϱόντων ὀϱέγεται, nulla ἰtione ad res dubias & incertas rapitur. Plutarch. in Themiſt. Idem in Fabio, ϰαὶ χϱῆϛαι ϖϱὸς ϰαιϱὸν ὧν οὐ τῆ ϖαϱαλλήλου ἢ ϖαϱϖέ-τε manu ſtrenuus & promptus impetu & audacia. ϑϱασύ-ϰαϱδος μᾶλλον ἢ ϰαλὸς ἄγων. Cicero hoc proiectum, & projectã au-ἰaciam dixit: pro Cluentio, Quorum eminet audacia, at que ἰroiecta eſt. Παϱάλογος ϖαϱάϱϱησις, apud Iſocr. pro bello ponitur, ἰuſo ſcilicet diſcriminis pleno: quod & τὸ μὴ μετὰ ϖαϱαϰινδύ-νου λέγειν. Poly. Παϱάλογος ἐϛὶ ὁ ὑποϖτευόμενος, periculoſum ac minimè ſi-ἰi. Et alibi, Παϱάλογα ἢ ἀλυϑῆ, i. periculaa atque diſcrimina. Idem, Παϱαλόγϱεϖον ἀγώνισμα, periculoſius certamen. Hinc Iuriſcon-ἰulti Parabolanos vocãt medicos in valetudinaris, i. xenodo-ἰhiis quaſi Παϱαβολάνους. Significat etiã ϰίνδυνον, adulterinum, non ἰgermanum. Ariſtop. Veſp. ϖοιηϱοῖς ϵ᾽ ϖϱῶτα τὴν ϰϱίϑ᾽ ἑϛϱὸς Παϱάλου. Παϱάλογϱεϖ ἀγωνίζεϛθαι τοῖς ὀϑϱύπνοιϛι χϱηϱέναι ὑπὸϛηϑῆ, dũ vo-ἰuptatum gratia largius cupit acquirere, ſe verſutius periclu-ἰis audentiũſque obiicit, Plutar. in Galba: ſic Philelphus.

Παϱάλυϵϛ, temerè & periculosè, ἀϕϱοϖαϱδϱάϰως, & audacter, ϖαϱϖϱῶ. Παϱάλογος etiam præter opinionem, inſperatò: Polybius, ἄ᾽ϖϵϱ ἀϖὸ τύϰης βϱαβεύϵϖϛ ἢ τύχϱ μεταδιδόϖϵϖϛ Παϱά-λου.

Παϱάλυϖος, ου, qui tranſuerſo Aquilone perflatur, i. à latere.

Παϱαλύϖϱιμαι, perperam conſulo. Paulus ad Epheſ. Παϱαλυόμε-νϖ τῆ ϛϱυχῆ, non habeo rationem vitæ.

Παϱάλυϖϛ, acclamant.

Παϱαμϵϱίζω, ἄϱτι, ϖ, ἄ, determino, brauium intercipio, debi-to præmio frando. Actiu. Accuſ.

Παϱαμυϑέομαι, vide Παϱαϰλήϱομαι, id quod aliis inferciturꝝ & inculcatur, intruditur, vt ϖὰ τοῖς ϕοϱτίοις Παϱαμυθέομαϵ, ea quæ ma-gnis farcinis inferciuntur.

Παϱάμυθος, lectus parvus, qui ſub maiori poni ſolet. Apud Pol-lucem, ἢ λέϱϖι τὴϛ ἀτομέζοντος ϰλινῆ, ἢ ὑπὲϱ Παϱάμυθον, ἢ ἡ ϖαϱὰ τὸ ϑϵϱμὸν ϰλίνη, ὑπὸ τοῦ ϖϱὸς ϖαῖδα μὰ ἀνϵῶϛαι, vt dixit Hyperides. Dicitur ϰαὶ ἡ ὑπὸ τοῖς ϕοϱτίοις Παϱαμυθία, i. Παϱα-ϖλαμύδιον. Heſychio Παϱάμυθον, ϰλινίδιον Παϱαπϵϖλϱωμϵ-νον τοῦ ὕπνου. Παϱάμυθον, τὸ, Παϱάμυθια, cento, quod infarctum, Παϱαπλήϱωμα. Alex. Aphrod. 8. Topic. ϖϱὸλ ὑπϵϱϖϵϱϱὸν ἢ ϖϱὸϛ ἀϖαιϑϵϱίαν ἢ ϖϱὸϛ τὸ ϕιλόϑεον ἢ ϖϱὸϛ τὴν ϑϵόϖνϵυϛον.

Παϱάμυθος, ου, ὁ, absc õditus. Παϱαμϵλαμβάνω, λάϖϱα χϱώμϵνος, pro-prie verò in conuiuio Παϱάμυθος ſedere, vel ex Παϱάμυθος dici-tur is qui alis conuiuis velut intruditur à conuitatore, aut qui ſupertueniens ſeipſum intrudit vt οἱ Παϱάϖται & χωλαϖτιῶν interdum etiam familiares. Plut. Symp. ſ. lib. 1. Τὸ ϖϱοβλὰ ϖϱὸϛ λαμ-ϖϱίαν ὁϱ Παϱάμυθον ϰαϑήμϵνον. Sic etiam dicitur locus quidam ὁ τῆ διϰαϛηϱίου, Interpres Ariſtophanis. Vnde forum Athenis in obſcuro vrbis loco ſitum, in quo minimæ quæque lites a-gebantur, parabyſtum dicebatur. De quo Pollux libro Ono-maſtici 7.

Παϱαμύω, ὑσω, σ. υϰσ, inculco, infercio, & quidem iuxta, ſeu præter alia. ϰαϰὸν ϖϱὸϛ Παϱάμυσον, atque illud inſere, inculca, adiice. & inter comedendum Παϱαμύϑιϰα ταῖς ὀδοῦσι, qui bucas inculcat ori. Item Παϱαμυλῶ, oculo, velo, abſcondo.

Παϱαμυκάομαι, ὑσω, σ. υϰσ, inculco, infercio, & quidem iuxta, ſeu præter alia. ϰαϰὸν ϖϱὸϛ Παϱάμυσον, atque illud inſere, inculca, adiice. & inter comedendum Παϱαμύϑιϰα ταῖς ὀδοῦσι, qui bucas inculcat ori. Item Παϱαμυλῶ, oculo, velo, abſcondo.

Παϱαμυκάομαι, ἰρίσω, ἰρίϛϵυσα, facerdotes qui apud aram ſunt vel à latere aræ. Lucian.

Παϱαμύλιον, ἀϰνη, littus apud quod eſt ara, Sophocl.

Παϱαμύθιος, ου, ὁ, ἡ, ον, præceptum, præceptio. Ariſtot. Ethic. 2. τὸ μὲν γὰϱ ἐπὶ τύχϱιν, ὃ δὲ ὑπὸ Παϱαμυθίαϛ ἰδίαν ὑπόϑϵϖιν, neque ſub artem, neque præceptionem vllam cadit. Actorum cap. 16. παϱαμυ-θίαν ποιοῦνται εὐλογϵϱὰν, quum tale mandatum acciperet. Paulus 1. ad Timoth. cap. 1. ταύτην τὴν Παϱαμυθίαν Παϱατίϑϵμαί σοι, hoc mandatum commendo tibi. Παϱαμυθία, nuntiatio, relatio, interdictum, edictum, ambitio honoris, prenſatio, *brigue*, Bud. in Epiſt. poſteriorib. petitio magiſtratus, ambitus & preces amicorum pro reis cauſam dicentibus, Demoſth. ἐϖὶ τὰϛ ϖαϱα-ϰλϱϖϵ. quam conſuetudinem ſatis expreſſit Æſchin. cõtra Cte-ſiph. quum inquit, τὴν μὴν Παϱαμυθίαν ὁϱᾶτϵ ἢ τὴν Παϱάϰλητον ὅτη γϱῆϛαι τοῖς ϰϱατ᾽ ἀγϱοὺϛ ϰϱίνουϛι ἐϛὶ ϰὰ μϱιστὰ τῶν ϖϱαγμάτων. Themiſtius in Sophiſta, ὅταν Παϱαμυθίαν ἢ ϰόλαϛιν ἐϖιϛϱέϕϵϛθαι. & Παϱάϰλη-ϛιν, adhortatio.

Παϱαμυθέομαι, ῆσομαι, ϵ. ϰλ. ϵϵμαι, admoneo, hortor. Plat. Epiſtol. 7. παϱὰ γὰϱ τοῦ ϑϵοῦ ἐμοὶ ϰαὶ τοῖς ἐμοῖς οἰϰέταις ἢ ϕίλοις, Παϱαμυθέζϵθαι ϖαμϖόλλα ϖαϱαμυθοῦσα, me cohortabatur & mos, vt accingeremur ad ſu-mendum de Dionyſio ſupplicium. id eſt, παϱαϰλϵι. Item in-titor. vt Παϱαμύθου ϵἰς τὰ ϖϱάγματα. Lucian. Item condico, con-ſtituo. Plato in Phædro, παϱηϱέϑη αὐτῷ ϖαϱ᾽ ἐμοῦ ἥϰϵιν, ὅϵϵ ϖαϱαϰά-ϖτα ϵἰς τὸ ϵἰωθὸς, ἢ ἥϰαμϖ. Item accerſo amicos, apud Lyſiam. παϱήϱϵϛο ϖαμϖόλυ ϖαντὸϛ τοῦ λοιϖοῦ ϖοϱϵύϵϛθαι ϵἰς μϱαϖάϕα, Conuo-cauit Samuel populum ad Dominum in Maſphat, cap. 10. lib. 1. Regum. Παϱηϱέλϵϵ τὸν λαὸν, nomen ſuum profiteri in petitione magiſtratus: Inde pro prenſare & ſupplicare, petere ambire. Appianus ἠξίωϖϵν. lib. ά, ϖολλὰ μὲν ἐϖὶ ϰαϖαϱχίαν ϖαϱαϰαλῶν τὸν ϑυμϐάτϱιϰὸν ϖαϱηϱημϵνον ϵἰς ἢ ϖαϱαϱχάϛ. Παϱαϰλῶ, ϖ, ἄ, ϖαϱϵϰάλϵϖα, ϖαϱϵϰλήϑην, ϖαϱϵϰλήϑην, ϖαϱϵϰλήϑην

consiliόque, ἢ τῷ μέλοντος (inquit) χρὴν αὖθις βιάζεσθαι καταπίνειν.

Παρορτικὸς, hortatiuus. Quintil.

Παρορτικῶς, q. admonitorie, adhortatiuè.

Παρορτικῶς λεγ. ἡ, mandatum, præceptum, interdictum. vnde λόγοι παρορτίκιοι, aliquid fieri in castris vel in acie est. quum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur & accipitur. Xenoph. αἰαξ. 4. τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν παρορτικίων παρελάμβανον.

Παρόντα, τὰ, genita & nata præter alia.

Παρογεύω, leuiter degustare facio, gustum aliquê præbeo. παρόγευε τὸ φρύγιον πρός, Plutar. in Lycurg.

Παρογλωσσέω, τῷ, deliramentum. Plauto.

Παρογνωμέω, ω. ἀπὸ τοῦ παρὰ γνώμην, deliro per senectutem, senio conficior, Neutr. absol.

Παροικέω, ἢ ὡς παροικῶ, adsum, faueo, πάρειμι, ἐφέστηκα, κηδεμονικῶς ἔχω, assilior, patrocinium suscipio. Cum Datiuo. Æschin. συκοφάντης παροικεῖ τινι, concioni intereſt. Plato de Republic. σοφικὰ ποτὲ παροικοῦμεν ἐρωτικοῖς τισὶ παῖδι, Sophocli interrogato à quodâ adfuiſi. adfui. quum interrogaretur. Bud. apud Platon. παροικεῖσθαι δίκῃ interpret. ſiſti iudicio : dicuntur παροικεῖσθαι & qui adſunt alicui in iudicio vt aduocati. Idem Plato lib. 2. παροικοῦμεν δικασταὶ κακῶς ἀγορεύοντι, παροικοῦντο τοῖσιν, ægrotanti adfuerunt, Thucyd. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. χρὴ παροικεῖν τὰς ἀρρώστους, in mammam decumbit. Παροίκημα, accedo, aduenio. Matth. cap. 2. Μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱερουσαλήμ. παροικεῖσθαι φίλοις, accedere ad amicum, Xenoph. παροίκημαι σοὶ ἀγῶνα, Æſchin. παροικήματα, acceſſi. παροικοῦμεν σοφίαι, parta ſapientia, Plutarc. in Solone. παροικεῖσθαι τῷ τὸν πολίτην προλιπεῖν τὴν ἑστίαν, ſe ſuis rebus ſuisque fortunis ad hoſtem. Iof. ſignificat etiam ſuperuenio, Xenoph. παρῳκήνεσαν τῷ πάσας τὰς λήρους ἐφ' ἑαυτοὺς, apud Syneſ. pro euenio in lib. de inſomniis : τὰ δὲ ὕδατα ἐφ' ἡμᾶς παροικήσει, ἢ τὰ παροικοῦντα ὕδατα ἡμᾶς κρύψει. παροικήσεις præterea dicuntur ſacta quæ è terra erumpunt & germinant, vt Bud. ex Theophr. annotauit. διὸ ταχὺ τὰ σκόροδα ἐπαυξήσει ἢ ταῦτα τῶν ἄλλων φύτων.

Παροικισμὸς, decipior.

Παροικίσω, perperam & iniquè ſtatuo & iudico. Xenoph. lib. 1. Ἄτοπον, ἐὰν δικαιοσύνῃ ἐξ ἴσου τοῖς ἀπὸ τοῦ παροικίσωσι δικάσῃς, i. ἐὰν τὰ δίκαια γνώσῃ. Cum Genitiuo etiam iungitur. Philoſtratus, παροικίσαντες τοῦ δικαίου, i. ἐὰν τὰ γνῶσι τὰ δίκαια μὴ σωστὰ ὄντες, ſiue πολιτευόμενοι, iniquè ſtatuentes. Item perperâ prælego & recito. Iſocr. παροικίσαντες ὧν ἐγὼ τὰ κράτιστα τοῖς ἐμαυτοῦ ἔγραψα, ſcribitur & παροικιάσαντες, & quidem melius.

Παροιμιάζομαι, dicuntur baiuli atque calones, i. ἀγοραῖοι φέρειν ἢ ἀγωγεῖα ἀγορεύομαι, quum ſe exonerant, vel aliquid ex ἢ τοῦ ἀγωγεῖου δεσμοῦ, i. ignorum vinculis ſubduenunt, quod & παροφρύσασθαι dici à Polluce ſuo loco dicetur.

Παροιχόμενα, res quam ample xamur apud Sophoc. in Antigon. γωὴ κακὴ δίκτυον ἀνδρὸς παροιχόμενα.

Παροκωλύω, cubito oppoſito arceo, importunè propello, Lucian. ἀναμπέχων ἄσπερ ἐκεῖνος τὰ ὦτα, ἢ τὸ πλατὺν ἀναγκωνίζων, de helluone. Vnde & pro repudiare, ſiue διωθοῦσθαι & ἀπωθεῖσθαι ponitur : cubito enim ſolemus oblata reiicere, quũ pudet accipere. Alciphron in Epiſt. Παροκωλοῦσαι σοὶ ἀπεκρύβη βελτίωμ, χρυσίον πέμπειν, i. ſummouere ab amica, & longè amoliiri.

Παροξύνω, præterco, tranſeo : & pro μεταπίπτω, ἀλλάσσω, ἢ ἀπάτῶ, Thucydid. ſeducor, ἀπατῶμαι. παροξύνω τῷ ὄφ, metuebam, Sophocl. ἀλλάσσομαι ὑπὸ ὀργῆς Plato in Alcibiade. παροξύνθη δικαίως τοῖς ἐπιβουλεύουσι, ſe inuicem perturbantes, Thucyd.

Παροξύσεις, Alexis dicit quod Cratinus παροξύνεις, obſonia coëmere. nam ἀγορασμὸς dicitur ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὀψώνης, opſonator, qui opſonia. emit Athen. lib. 4.

Παροξύβιστος, negatio, ἀβίωτος.

Παροξυσμὸς, τινες, τὸ, ſcripturæ deprauatio, ſcripturæ vitium, quo litera vna pro altera ſubſtituitur, vt pro ſalus, palus. Sic pro literis perperam poſitis, & mẽdis ſcripturæ vſurpauit B Hieronymus in Epiſtol. ad Lucinium, Vnde ſi paragrammata repereris, vel minus aliqua deſcripta ſunt, quæ ſenſum legentis impediant, non mihi debes imputare. Hoc aliquando cõſultò fit & figuræ nomen obtinet, vt ἀπορθωματισμὸς de quo diximus. Eſt verò Παραγραμματισμὸς ſiue ἀβιβλασία, & παρὰ γραμμὰ ἢ παρουσία ſigura eadem vel conſimilis, id eſt, agnominatio Quintiliano libro nono, capite tertio : ſue annominatio, quæ eſt libro quarto ad Herenn. quum ad idem verbum & nomen accedit ur commutatione vocum, vel additione vnius literæ, aut literarum : aut ſyllabæ, aut ſyllabarum : aut ad res diſſimiles ſimilia verba accommodantur, &c. Cicero 2. de Oratore, Alterum genus eſt, inquit, quod habet parũm verbi immutationem, quod in litera poſitum Graci vocant παρονομασίαν, vt nobiliorem mobiliorem Cato : & quæ ſequuntur. Fiuſtem Ciceronis exemplum eſt 2. Philippica. En cur magiſtereius ex oratore arator factus eſt. Idem Cicero in Epiſtola ad Volumnium ait, niſi bellum ἀβιβλασία, &c. Hæc verò figura dictis iocisque accommodatur, ideóquit Ariſtoteles tertio, Rhetoricor. Ἀλλ' ὅσοι οἱ ὃν τοῖς γελοίοις παρονομασμοῖς. Οἷον δίωκε τὰ ἢ γραμμὰ σπάσας τὸν ἄρτον γάρ. Ibidemque ſubiungit, τὸ δ' αὐτὸ γραμμὰ ποιεῖ οὐκ ὀρθῶς λέγειν, ὃν δ' μεταφέρει ὀνόμασι, vt Theodori vox illa in Nonem citharœdum Thracem & è ſerua quæ Thratta dicatur, natum : σπάσαι σπᾶ, id eſt, Thratta ſerua te aluit : in quibus & fallacia, παρονομάσαι τῷ λέγειν τὸ σπᾶσαι σπᾶ, id eſt, per ſubat atque commouet te, id eſt, κινεῖσαι & ἐκπλῆσαι, quod non vult innuere, ſed quod dixi, vel σπαλίζει σπᾶ, id eſt, σπασμοὺς κινεῖ. Euſtathius in Homerum παρονομασμὸν esse dicit figuram peruerſè literas pronunciantium, vt ſi αἰπὺ κόρακι κακὸς dicat quiſpiam. Commentarius Ariſtophanis in Veſpis per his verbis, οὐ γὰρ ὁ λακὼν ἐχθρὸς δὴ πᾶσι, inquit, ὁ δὲ χρῆσις καμῳδίδηι λέγεται. Suidas autem παρονομασμὸς, inquit, ἐστὶ παρήχησις λέγεται. Sic Timon Platonem παρονομαστικῶς ἐσκωψεν, ὡς αἰεὶ πλάτων πλάτα πατὴρ ἀπὸ πλάτους ὄνομα. exemplum etiam esse ait ſi quis dicat παιπάλημ, ὦ παιπαλὲ; & σωλὰ μὰ τὸν σωλέα, pro μυρσῖνε, βυρσῖνε, quo vſus eſt Ariſtophanes coriarium refringens quum ait muſcas abigi βυρσίνῃ id eſt, coriaceo : ſiue ſcutica, cùm μυρσίνῃ, myrti ramo dicere debuiſſet. Item Comicus hæc figura vtitur cum pro κακοπαθῶ, κακοπαθῶ ſubſtituit. Παρίγραμμα etiam eſt aſcriptio, & quod vltra iuſum vel ſolitum additur. atque aſcribitur. Demoſt. in Orat. adverſus Beotum, Καὶ ἐξ ποιητῶν παρεγράφετ' αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῷ ἀβίᾳ μισεῖν, ἀλλ' οὐ πολιῷ ὄντι ἢ ὁ θάμις.

Παρομαλίζω, vocũ & literarum ſimilium exaggeratio ceſſo : vt illud Timonis dictum, ὡς αἰεὶ πλάτων πλάτων πατὴρ ἀπὸ πλάτους ὄνομα εἰδὼς, παρομαλίζει, non. Ariſtophanis Interpres ait dictione Λημνία, ſcripturam peruertit aut mutauit. vide ἀβιβλασία.

Παρόμαλισμα τραγικὸν, vide Παρόμοιον.

Παροπτὴς, peregrinus, alienus, adulteratus, aſcriptitius.

Παροχεφαλίζειν, aſcribo, inſcribo, annotatio in margin ſcholium, annotationis ſignum in margine aſcribim. Socrates, ἀξιόμβλῳ. Ἀπὸ τῆς παροχεφῆς ἀπέγνωσι τὰ ἀδέλφια. Inde paragraphi, vel paragraphæ Iutiſconſultorum. Diuque ex nomine tropus poetis, quum præcedente cõſonante alia fit tranſitus : νὺξ ἀμ' ἠμὶν τὸν ἀστέρων ἔχ' ἁρπάζ. & μὴν ἐπιχειροῦσι παροχεφίδες ἀπέγνωσι τὰ ἀδέλφια. Παροχεφαὶ, id eſt, præſcriptiones, quæ & exceptiones dicuntur, quæ actiones ſubmouent, ob idque etiam dictæ præſcriptiones. vnde apud Demoſthenem, ἐπιγραφὴν παρεγράφεθε. παρεγράφω ἀγωνίζεσθαι, apud Iſocr. ἐπιγραφὴν ποιεῖσθαι. Παραγραφὴ τοῦ συκλήκτου ἀκαιρολόγου ἀφαιρεῖ τὴν περιφορὰν ἐκ τῶν ἐξαπατώντων ἐξεργασίαν. Demoſthenes aduerſus Panta. Οἱ ἢ νόμοι ἐκ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀπολαχοῦσι δέκα εἶσι εἰσὶ ἀπογραφεῖς, At leges ei qui perperàm in iudicium vocatus eſt, præſcribendi ius indulgent, quarum rerum iudices agnoſcendam dare non poſſunt. Cic. 2. Rheto. hoc dicit cùm ait, exceptiones poſtulantur, & quodammodo agendi poteſtas datur, &c. Datur enim reo viciſſim poteſtas exceptionẽ intendendi. Παραγραφὴ, compoſitio, ille cedebra, ratio alliciendi, ὑφέσιμα. pro tranſlatione atque præſcriptione ſiue exceptione dicitur etiam in Παρασπουδίᾳ.

Παραγραφὴ ἀγῶν, eſt litis contestatio ſuper tranſlatione & petitione, quam Cicero tranſlatiuam cauſæ conſtitutionem vocat 2. Rhetoricor. παραγραφικὸς λόγος, Iſocratis. παρηγορικὸν κεφάλαιον, Hermogenes, præſcriptiuum. παραφραστικὸν, recuſatio : ſicut Trapezuntius ex eodem Hermogene.

Παραγράφω, excipio, præſcribo, id eſt, exceptione petito ad ſummouendum. Demoſthenes aduerſus Pantænetum, Πανταίνετον τοῦτον, παρεγράψαμεν, ὡς ποιοῦσι τὰ ἀρτίως, μὴ ἐπαγάγωμεν ἡμᾶς τὸν λόγον. Præſcripſi, vt audiſtis nuper, Pantæneto actionem exriundique poteſtatem eſſe denegandam. Sumitur etiam eodem ſignificatu παραγράφειν, vt mox dicetur. Παραγράφειν μεταφέρειν pro terminare, & ſinem præſcribere Terentio Ioſephus, Καὶ πολλαῖς ἤδη αὐτοχειρίαι παραγράψαμεν τὸν βίον, manu vitæ finem præſcribere, ſibi mortem conſciſcere, ſibi manus afferre. Conſtruitur ita cum Datiuo & Accuſatiuo. Demoſthenes ἐγ Μειδίου, ἐπιμελῶς ἢ τῶν χειρῶν τὸ φῶς παραγράψαι : vbi non tam præſcribere & excipere ſignificat, quàm accuſationem tranſcribere & tranſferre : vel Demoſthenem præterea accuſare, & in eum, præterito alio cuſationem criminẽque intendere. Libanius in argumẽto τῆς ἐξ Ἀπατουρίου, Ταύτῃ τι τῶν ὁ τῶν δίκων ἔχων ἐνστάσεως καὶ ἢ παραγράφεται τὴν ἀγῶνα. Idem, παραγράφεσθαι τὸν δίκην, quo loco παραγράφεσθαι eſt transferre Quintilian. Nam cui cauſa ex eo pendet, quòd non is agere videtur quem oportet : aut non cum eo qui cum oportet : aut non apud quem

…o tempore, qua lege: quo crimine: qua pœna oportet, …nstitutiua dicitur constitutio à Cicerone: Translatio verò a… …onis quæstio, & lis præscriptionis dicitur a Quintiliano: …que præscriptio, exceptio atque translatio idem iuris con… …tis, qui in Pandectis excipiendi & præscribendi verbo in… …ferenter vtuntur. vide Κατηγόρημα, pro depulsione vtor, at… …e excipio Παραγράφω etiam pro irritum facere, velut… …e obliterare, ἀπαλείφειν, spernere atque reiicere: Nonnus, οὓς μὴ …αγράψατο. Exponúntq; Lexicographi παραγράφειν: ὑλοτομεῖν, …ιμ ἐπιδιαγινώσκειν, ἀποβάλλειν: ἢ παραγράφειν τὸ μαρτυρεῖν …τὸ διαγινώσκειν, testem recusare atque refutare.

Παραγραφή, ἡ, paragraphus, figura est ἡ ἀφαιρουμένη μοῖρα, in Co… …rdiis cius modi. ---- id est, linea recta breuisque in capite …nata apice, cuius vsus est ἐν ταῖς ἐγγράφοις ἢ ἀπογράφαις, ἢ τῇ …αξὶ τῶν ὀνομάτων τῆς ἐκκλησίας, vt tradidit Hephæstion: a… …d quem ἀφέγγεται δὲ τὸ σχῆμα, ἐγγράφεται δὲ ὑπὸ βραχεῖα, ὅστε …αὶ σημαίνειν ὃν τρόπον ἄκρον ἔχειν. Plura si desyderas, lege Com… …entar. Aristophanis in Pluto. Hinc Iurisconsultorum pa… …graphi, id est, interpunctiones siue interpuncta Ciceroni, …ibus legum capita in segmenta diuidimt. Martianus Cof… …s antiquus Pandectarum interpres in illum locum, Versiuũ …cies centena millia, versuum, inquit, id est, paragrapho… …: eſtque illi paragraphus quicquid sub vna sententia clau… …ur, hoc est, periodus siue ambitus verborum, certæque sen… …tiæ comprehendo.

Παραγράφω, μ. ψω, π. φα, ascribo, appingo, iuxta scribo: Aristoph. Vespis. Καὶ νὴ δί' οὐ δίκαι γέ που γεγραμμέναι. Τὸν σκυτάλαμπτον ἐν τοῖς ἄνω κριτοῖς, ἵν' ἀκριτὸν φῇ πάντων, Κἀκεῖς κελεύ. Παραγράφω, annoto in margine, vt in βιβλίον ἄλλα τινὰ σχόλια γράφω. Παραγράφω, αὐτὸ τὸ ἄλλο γράφω, id est, exceptione summouco, & ascribo. Synesius Epist. 61. Μοῦσα Ἀμύρτου δίδυμος ὑμῖν καὶ αὐτὴ παραγράφουσα τοῦ δώρου τὸ ἥμισυ. supra dixerat, τὰ ἀπὸ τῆς κτήσεως ἀφαιρεῖσθαι, vel ioi circunscribere significat. Παραγράφω αὐτὸ τὸ ὄρθρον, profiteor & inscribo: Demosthenes aduersus Bœotum, ἐὰν δὲ παρὰ τοῦτον ἄλλον παραγράφειν, ἢ πωλοῦσι ἢ ὠνοῦνται ἢ ἄλλο τι. Παραγράφειν, præscribere & prætexere, quod palliat Apuleio, per prætextum, causam, vel speciem aliquid a… re Liuio. Polybius, Τὰ μὲν δὴ φοβεῖν Ἀντίγονον ἢ φιλιππον ὑμῖν πρόφασιν, φιλανθρωπίαν παραγράφειν, id est, negotium vestrum humanitatis specie prætextitur vel humanitatis ementito titu… præscribitur. Παραγράφω etiam Hesychius inquit, ὁ ἁμῆς μισθὸν διαγράφειν, ἢ τὸν ἀναγκαῖον καθαίρειν, διὰ γραμμάτων τὰ πραττόμενα παρασκευάζειν. Παραγράφειν, est etiam perperam scribe… Demosthenes, οὐκ ἐγράφειν δίκαιον ἀλλὰ τοῦτον ἐκεῖνον, legem & gationem ferre & promulgare, hoc est, εἰσφέρειν: sic ἀφέγγεται τὸ παρεισφέρειν, hoc est, legi iam latæ & rogatæ aliam le… m obrogare & opponere. ἀφέγγεται μισθῷ, ὁ μὴ ἐξ νόμων τοῖς λήταις τὰ παρ' αὐτῶν ἐπιγραφόμενος, ἀλλὰ παρὰ τοῦτο ποιῶν, ascriptitius.

Παγκοινεῖν, denudo, explico, aperio, manifesto, proloquor, fedu… …ο. ἀφέγγεται δὲ ἀφορᾷ, reuelatum, Naz. in Orat. C.

Παγκοινεῖν, abduco, seduco, decipio: transeo, prætereo, prætergre… …or, vt Matth. capite nono, ἀφέγγεται ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν. Rursus Matth. 20. ἀναβαίνων ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα παρέλαβε τοὺς δώδεκα κατ' ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, ἀφέγγεται δὲ ἐν τῷ ἔτει τῶν πάσχα. Paulus capite primo Epistolæ priorisad Corinthios: id est, transit enim …orma speciesque mundi huius: translatio est à scenis. Græca …holia ἀφέγγεται, παρέρχεται, vide κῆπος. τοῦτο δέ ἐστιν ἡ ἀκαίρως ἢ ἀπὸ …ήνος Tatius missos fecit ac liberauit, in Romulo Plutarchi. Item contrahere, transmittere, transferre, præter a… ere Horat. peruertere & transuertum agere. ἀφέγγεται φύσιν ἄγειν. …ude ἀφέγγεται τῶν διανοιῶν, ἢ τῶν πονηρῶν αἱρέσεων, Antiph. Ex quo …x pro suspensum tenere, ἀφέγγεται, differendo & disputando fallere, seducere, ἀπατᾶν, id est, decipere, subdola persuasione obrepere, & perducere quò quis velit ponitur: vt ἀφέγγεται ἀπατῶντας, Plato de Republic. 2. ἐὰν ἢ γραπτοὶ καὶ ἄνευ λόγου πείσωσι, οἷοί τε ἐσμὲν ἡμεῖς ἀναπείθεσθαι, καὶ ἐξαπατᾶσθαι, ἢ οὔ; Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔοικεν, ἔφη, καὶ πάνυ. Plutarchus in Galba: vbi Philelph. mites verò qui largitionem non accipiebant, ab initio spes accipiebat, vt quanuis non tantùm, at quantùm Nero delerat: is esset redditurus: id est, suspensos & pendentes te…ebat & traducebat. Quod tamen in bonam partem accipitur, vt ἀφέγγεται ὑπὸ τοῦ ἀμείνονος ἐπαίρειν, ad meliorem spem deducere, inquit Plutarchus. & apud Platonem 2. de Republica, νόμῳ ἢ βίᾳ ἀφέγγεται ὑπὸ τοῦ κρείττονος πείθειν, lege per vim auctoritate ad æqualitatem. Item adduco, induco seu introduco, …roduco, vt ἀφέγγεται εἰς τὸ μέσον, Plato de Legibus quarto. & ἀφέγγεται εἰς τὸ δῆμον, Lysi. sicut producere testes Latinis. ἀφέγγεται, introduco. ἀφέγγεται χρόνον, id est, producit tempus, cunctatur, Plut. in Fabio. Παράγειν item παρεισάγειν, producere, id est, in medium adducere, publicéque ostendere, Budæus in Annotat. in epistol. & Xenoph. Item in esse producere. Lucianus in Caucaso. ἐὰν ἀνθρώπους εἰς βίον ἀφέγγεται, homines in vitam introducere, seu in rerum naturam adducere & formare. παράγειν δὲ μὴ ὄντας τὰ ἀδύνατον, hominem ex nihilo produxit. Idem Lucian. ἀφέγγεται, pro ἐκφαίνει, legitur apud Xenophontem. Item deducere, derinare: vnde ἀφέγγεται οἰνόμετρα, & ἀφέγγεται. ἀφέγγεται τὸ ὕδωρ ὑφύμασιν εἰς τὰ πεδία, aquam fossis derinare in planiciem, Plutarchus in Camillo. ἀφέγγεται σχεδὸν τὸν πάνυ τῶν ἀδράστου, vbi ad partum vsque mulierem deduxisset, idem in Lycurgo. Item orno aliquem honoribus, & augeo, vt ἀφέγγεται εἰς ἀξίωμα ὑπατικὸν ἢ εἰς ἔθνος, promouere, Chrysostomus. Refertur etiam aliquando ad rem militarem, & significat porrò agere, siue promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est, ὅταν ἡβῇ σπίχων ἐπὶ τὰ ζυγά, quod fit ad porrigendam frontem, & circumueniendos hostes. Xenophon, ἀφέγγεται ἐπὶ τὸ τεῖχος λόχον ἀφέγγεται. Idem, ὅτι τοῦτο παρῆγον εἰ ἐκ ἀδύνατον εἰς μέτωπον.

Παραγωγή, ἡς, ἡ, adductio, seductio Cicer deductio, transgressio: vnde τὰ ἀφέγγεται, quæ declinantur & deriuantur, Quintilianus libro octauo, capite sexto. Παραγωγή, conciliatio, persuasio: Plato secundo de Republic. οἱ δ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀφέγγεται ἀφέγγεται ἐκ ὀλίγων μαρτύρων, id est, quo dij ab hominibus flectantur, Homerum testem citant. Παραγωγὴ ἀφέγγεται, vnde ἀφέγγεται, deceptio, Demosthen. contra Aristocrat. νῦν δὲ ἀφέγγεται τοῦ λιμένος ἀπολοῦμεν ὑμᾶς ἀφέγγεται ἐκ πνεῦ τοῦ πλοῦτος ἐρεῖ. Alibi, Λόγος ταῦτα ἢ ἀφέγγεται τὸ σοφισμάτος ἐστί. Plut. in Fab. ἀφέγγεται νῦν ἀφέγγεται, nec ambages, nec captiones. Item peruersio, id est, ἀφέγγεται, vt in Hippiat. ἀφέγγεται οὐδ' ἐν ὀλίγῳ ἢ ἐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ὅθεν ἀφέγγεται, id est, non esse ceruicem luxatam, sed peruersam. Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id est, ὅπου τὰ βάθους ἢ ἀφέγγεται εἰς τὸ ζυγὸ ἢ τὸ μέτωπον. Gaza deductionem transtulit ex Æliano. vide in Appendice de Vocabul. militar. Grammatici quoque paragogem vocant quum aliquid adiicitur finidictionis. Thyphon profchematismum appellat, vt dicier, pro dici.

Παραγώγιον, τὸ, circunuectionis portorium Ciceroni, vel portorium, & vectigal: pretium quod penditur portitori pro trãsmissione atque transuectione, ἐπινόμιον. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύειν αὐτοὺς τὰ ἀφέγγεται, rogantes sibi portorij vectigal remitti. Hinc

Παραγωγίζειν, portorium exigere. Polybius, ἐπιβιβάσοντο τοὺς πλέοντας ἀφέγγεται, vectigales habere nauigantes. Et simpliciter pro transuehere atque traducere: item, ὡάγγασαν αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἀφέγγεται. vel, illis ius portorij ademerunt. & apud Polluceum ex Philippide, Οὗτοι ἰδίᾳ ἀφέγγεται ἐκπορίζεσθαι.

Παράγωγος, ὁ, ἡ, quasi deductiuus, deriuatiuus, vt ὀνόματα ἀφέγγεται, nomina deriuatiua. Hinc Παραγωγαί, deriuatiuè. Athenæus Ἀχαιὸς ἢ αἱπὴ τὰ κύλικας ἀφέγγεται κυκηγίας ἑρπικὰ.

Παραγωνίζειν, definere in angulum, sed leniter vel fensim. Nam παραγωνίζειν, minuit, vt in ἀφέγγεται, Theophrastus histor. libro primo, capite 16. folia inquit, τὰ δὲ ἐσχάτως ἀφέγγεται ἀφέγγεται, (malè enim scriptum ἀφέγγεται) καθάπερ τὰ τῆς φιλύκος. Quibus apparet, certúmque ex rei cognitione, legendum apud ipsum libro tertio, capite vltimo etiam de similace aſpera siue hedera Cilicia Plin. ἀφέγγεται, vbi tamen ita corruptè, τὰ δ' φύλλα, καπάθακε, μακρὰ, ἀγώνιον, quam lectionem sequitur tamen Gaza deceptus etiam codice Plinij in quo lib. 16. capite 35. folio hederaceo, paruo, non angulofo. Sed negationem de suo temerarius quisquam interpolauit: aut iam tum Plinij tempestate error in Græcum exemplar irrepserat. Ita verò loquutus est idem philosophus cum dixit lib. hiſtor. primo, capite 16. τὰ δ' φύλλα ἤδη ὑφ' ὑγρῶν δένδρων ὅμοια φύλλοις αὐτὰ τὰ ἑαυτῶν. ἐκ δ' ἀκλήθεις, ἢ τὰ κισσοῦ, ἢ τὰ κελαινόφυλλα κράτιστα, ἀσύμφορα δ' ἐστὶ τὰ ἐχόμενα. τὰ μὲν γὰρ πάντα φέρει, τὰ δ' ἐπιφαίνεται, γωνιοῦσι δ' ἐκ ἐν τοῖς ἐπιπέδοις φύλλοις. τὰ δὲ πολλὰ, ἀφέσεως ἐν μέσῳ ὄντος, ἐγγωνίαν ἔχει. φοίνικος δὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπιπέδοις ἐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ἀλλὰ πάντα ἐπὶ τὸ ἐσχάτου ἔχει. Ex quo loco idem Plinius ita dixit libro 16. capite 22. & 23. Maximè foliorum vnitas in suo cuique genere permanet, præterquam populo, hedera, crotoni, quaru & ricinum diximus vocari. Et mox, Populi, vt crotoni folia in iuuenta circinatæ rotunditatis sunt, Vetustiora in angulos exeunt. E contrario hederæ angulofa rotundantur. vbi exire in angulos, est ἐγγώνιον (cui ἀγώνιον opponitur) δὲ, siue ἀφέγγεται.

Παραδαιμόνιος, adfecto, ἀφέγγεται ους, Lucian.

Παραδιαθήκη & ἀφέγγεται, iuxta dormire, concúbere, apud Homerum.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, μιμημάτων ἢ ἀφέγγεται, Demosthen. ἀφέγγεται παιδικὸν, vt sit aliis exemplo facite, idem Demosth. vide in Ποιῶ. ἀφέγγεται δίκαιον, propono exemplum. Pro exemplari, forma, Plato de Legibus, idem in Timæo, ἀφέγγεται πάντων γὰρ ἀφέγγεται ὧν τὸ πεταμένως αὐτοῦ ἀφειρήσατο, Cicero, ille fabricator tanti operis, verùm sit imitatus exemplar. παράδειγμα & παγωγή, quomodo differant, Aristoteles in Rhethor. & libro secundo, ἀφέγγεται duo facit genera, ἀφέγγεται λόγοις. id est, fabulam. vide παραβολὴ apud Ammonium.

Dicitur autem propriè de animatis: ἄβροτον vero de inanimatis. Est item ἀποφθεγμα, enarratio exempli hortantis vel deterrentis, teste Beda. Huius triformem rationem adnotauit Iul. Ruf. Nam ἀποφθεγμα aut personas tantùm exhibet sine sermone, aut sermonem sine personis, aut simul vtrumque. Quintilianus libro quinto, capite vndecimo, ἀποβολὴ vocat similitudinem quæ collatio Ciceroni, & ἀποβλημα quam ὑποφορὰν ἐπαγωγὴν dixerunt Ciceróque inductionem, exemplum transfert, qua voce & ἀποβολὴ complectitur. Gellius libro sexto, capite 14. de puniendi causa loquens, quæ est propter exempli metum, hæc affert ex Platonis Gorgia, ἀποφθεγμα ὅτι γίνεται ἵνα ὅτου ὠφέλιμος τὴν κοινὴν φόβῳ τοῦ ἑκάστου κόλασις γίνεται, ἀποβλημα quomodo exponêdum sit apud Galen. vide eundem ad Glauc.

Παραδειγματίζω, μ. ἴσημαι, τ. σαι, &

Παραδειγματίζω, trado exemplum, in exemplum verto. λαὸς ἐπ' ἀρχηγὸς τῆ λαοῦ ἢ ἀβροτον ἀποφθεγμα αὐτὸς τῷ κυρίῳ, tolle cunctos principes populi, & suspende eos in patibulis: sic enim Latinè, capite 25. Numer. Item vitupero, infamo, palàm traduco: publicæ ignominiæ & infamiæ expono, sicut Gallicè dicimus eſchauffander dicitúrque interdum etiam quum à iudice non infligitur pœna vt apud Plutarchum. Archilochus scribitur editis patrum honestis verſiculis ſeſe ἀβροτον ἀποφθεγματίσαι. Polybius libro ſecundo de Aristomacho Tyranno quodam diſerens, dignum illum eſſe ait ἀβροτον ἀβροτον εἰς πολυτιμησιν ἢ μετημαγίας ἀβροτον ἀποφθεγματίζεσθαι τοὺς ἀκολουθοῦντας τῷ ζῷ. In malam partem ſonat hoc verbum, teſte Eraſm. in 1. caput Matth. in Epiſtol. ad Hebr. exponitur pro oſtentui habeo. Nazanzenus in Orat. εἰς τὰ βαπτίσματος, Δαβὶδ ὅτι τὰν ἁμαρτίαν ὄντας μυείσας, ἀβροτον ἀποφθεγματίσας αὐτὰν ἢ ὄχλῳ ἀβροτον ὕβρεως, oſtédas te odio peccatum habuiſſe, illud tanquam contumelia dignũ traducendo, & de eo triumphando.

Παραδειγματικὸς, Hermogen. ductus ab exemplis. ἀβροτον ἀποφθεγματικὰς συλλογισμὰς, ratiocinatio exemplaris, ex quo vnum vel vniuer ſale colligens teiicitur à Dialectícis. ἀβροτον ἀποφθεγματικὸν ὑβρισμα, interp. Herm.

Παραδειγματικὸς, ex exemplum, traductio, ignominioſa pœna.

Παραδειγματίδιον, ου. ἐξεπ. τ. ιχα, manifeſtum facio, indico, in Epigram matibus: Neutrum Abſolutum. Παραδειγνύμι, αὐτὸς ταῦτα, δὴ πᾶσιν βάλλειν, παραδειγνύειν, contendere Ciceroni, id eſt, alterũ cum altero conferre atque comparare, contentionem facere etiam Ciceroni. Auſonius, non me contendo Frontoni, id eſt, ὑ παραβάλλω ταῦτα.

Παραδιαιτᾶν, incommodè cœnare, vel miſerè viuere more pauperum. Theophraſtus in character. cap. περὶ ἀπροπολίας φησὶ δ' οἱ ἢ πλάσται λόγῳ καὶ παλαίστῃ ἀβροτον παραδιαιτᾶσθαι.

Παράδεισος, ου. ὁ, paradiſus, Apocalyp. 2. Item hortus apud Xenoph. viridarium, pomarium, & ſeptum ferarum, viuariũ. Δεῦτε ἀβροτον εἰς τὸν παράδεισον, Nonn. ἀ δεῦρο, δεῦτε, id eſt, βρῖτε. vide in terpret. Heſiodi, & Varinum, in dictione λειμὼν. Marcellus libro tertio Dioſcoridis annotat Græcis παράδεισος dici vrbanos & elegantiores hortos. Aul. Gellius libro ſecundo, capite 19. Viuaria, quæ nunc dicuntur ſepta qu edam loca, in quibus feræ viuæ paſcuntur. Et infrà, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, ſunt quos ἀβροτον Græci appellant Pollux non Græcam vocem ſed barbaram primùm fuiſſe teſtis eſt. Xenophon in OEconom. τὸν ὑ σαῦλον ἀβροτον ἀβροτον ἐπιμελῶς, Cic. conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. De paradiſo terreſtri, Naz.

Παραδέχομαι, μ. ἐδεξάμην, σ. ἀμαι, ſuſcipio, admitto, aſſumo, recipio, approbo, αἰσθάνομαι, ὅτι δέδεγμαι, incœpto. Demoſthen. μείζω δ' ἡγῶ ἐκεῖνον ἀφ' ἡμῶν ἀδίκως δέδεγμαι ἢ ἀβροτον ἀβροτον ἀδικουμένων. Plato ſecundo de Rep. ἐφάσκε βίᾳ ἐκ πατρὸς ἢ ἀβροτον ἀβροτον, εἰς ἡλιόπολιν, Vulcanum à patre deiectum cælo, in cuitatem nõ eſſe admittendum. Chryſoſtomus, ἀβροτον ἀβροτον τὴν ψυχὴν τοῦ ὠφελεῖσθαι, in animum admittere fœdas voluptates. τὰ φαυλότερα ἀβροτον ἢ δέ, vt medicina recipiatur, Nazanzen. in Orat. β. Plato in epiſtol. πεπεῖσθαι ἀβροτον ἀβροτον αὐτὸν, tales viri eam excepernnt. Item accipio à maioribus, & fama referẽte accipio. ἀβροτον μεμαθὼν. Plato de Leg. 4. φήμῃ τοῦτο ἀβροτον ἀβροτον ἢ τῆδε τῇ ὑποκρίσει ζωῆς.

Παραδηλόω, indico, ſubindico, repræſento.

Παραδιαβάλλω, vitioſè & perperam diſiungo, vnde ἀβροτον διάβλημα apud Gel. l. 16. c. 8.

Παραδιαζωστικὸς, ἀποφθεγμα dicitur ἐ μὲν ἢ δύο τὸ ἓν διχῇ, & quod διαζωστικὸν proprium eſt: qualem eſſe vult particulam Porphyr. in hoc verſu Iliad. ἀ, βέλεμνα νύμφαι κατὰ ὄρεα ἐμβρίμα, ἀ κατὰ ὄρεα, vt accipiatur pro κ' κατὰ ὄρεα.

Παραδιαίζω, ἄ, prata & vitioſa diſiunctio, cõtra σιωπᾶσθαι cõiunctio

Παραδιατρίβω, conterſari & alij coniungunt, aliena viuere quadra Horat. τὸ παρ' ἑτέρου πὶ παρασιτεῖν.

Παραδιαφέρω, diſiungo, ſeparo.

Παραδιακονέω, adminiſtrare, Ariſtoph.

Παραδιαπλατύνω, ὕνεις, ὕνω, dilatatio. Paradiaſtole, ſchema (inquit Iulius Lupus) plures aut duas res quæ videntur vnam vi habere, diſiungit, & quantum diſtent, docet, ſuam cuique propriam ſubiungendo: vt illud Hyperidis, Non enim pabas to pro aſſuto ſapientem intelligi, pro confidente forte pro illiberali diligentem rei familiaris, &c. vide Rufinum. Παραδιαπλατύνω transfertur Latinè ſeiunctio, ſeparatio, diuiſio diſtinctio, qua ſimilia diſcernuntur à Quintiliano dicitur lib. 9. cap. 3.

Παραδιατρίβω, ῖς, ῖ, ſcholæ & diſputationes infrugiferæ: per eſſe exercitationes. μάταιαι σχολαὶ, ἀβροτον ἀβροτον enim hic vitiat dictionem. Vtitur eo Paulus prima ad Timoth. ſexto. Legitur etiam ἀβροτον ἀβροτον.

Παραδίδωμι, trado, præbeo, committo, dedo, mancipo, ἐγχείρίζω, concedo, indulgeo, permitto, prodo, expono, σαφὴς ariſtophan. doceo, in argumen. ἀβροτον ἀβροτον. Actiu. Accuſat. ἀβροτον ἀβροτον ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, reddo epiſtolam, Budæus in epiſtol. dicitur & ἀποδίδωμι ἀβροτον ἀβροτον ἀδικίαν τὸ ἀγαθὸν, abſolute proportionem, Gaza apud Theophraſtum libro primo capite duodecimo, de cauſis plantar. ἀβροτον ἀβροτον, tradicãt, capite 15. Euangel. Matth. ἀβροτον ἀβροτον τὸν ἄρχοντα ὃν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀβροτον ἀβροτον, animam exponens pro nomine Ieſu, capite 15. Iohan Apoſtolorum ἀβροτον ἀβροτον ἀλλο, ſoli expoſitus, Theophraſtus libro ſecundo, capite nono de cauſis plantar. Cyſoſtomus, νόσον σωματικὴν ἀβροτον χαλεπὴν, in grauem morbum iſti. ὅταν ἀβροτον ἀβροτον πρόσωπον, quum productus fuerit fructus capite quarto, Euangelij Marci. ἀβροτον ἀβροτον ὑμᾶς, Demoſten. ἀβροτον ἀβροτον, tradens: ἀβροτον ἀβροτον μοῦσαι, Plato in epiſtol. bula tradita. Plutarchus de Pompeio, ὁ ἢ ἐγκεκλεῖσθαι ἀβροτον ἀβροτον ἐαυτὸν, capite obuoluto ſe ſilis tradit, i. præbuit cuicem. Demoſthenes, ὡς τοῦ ἀβροτον ἀβροτον ἀβροτον, queſtionibus. vide ἐ ἔρωτᾶν. eſt etiam per ſucceſſionem, ſeu per manus poſteris tradro. Plato de Republic. libro ſecundo, γνα πολλοῖς τοῦτο τοῦτον βίου τοῖς ἐκείνοις ἀβροτον ἀβροτον. Sic apud Ariſtotel. Phyſ. 4. ἀβροτον ἀβροτον ἀ maioribus traditum. Παραδίδωμι, dedere, Herodo. Terpſich. παρ' ἑαυτοῦ σφέας ἐαυτοῖς πάσι ἀβροτον Proderet Paulus prima ad Corinth. 11. ὅτι ὁ κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, ᾗ παρεδίδετο. Matth. capite decimo, Γνῶθι δ' ὅτι ἐσόμενός ἐ κ ἀβροτον ἀβροτον αὐτὸς οὗ ipſum prodidit. Edere: Lucian. νῦν δ' αὐτὰ τὰ βίβλια ἀβροτον ἀβροτον. Item dixit, τὸ μὲν τῶν σῶν λόγων παραδιδόμενα, obiuiioni tradiditi.

Παραδιηγέομαι, obiter narro, exponóque. Plutarchus in Hiero, σωτῆρας ἐκ δήμου τύπου ἀβροτον ἀβροτον. Idem. ἀβροτον ἀβροτον ἐκ τοῦ ὅτι ἢ τὸ τοῦτο ἀμφιτάσας αὐτὸ. Et ἀβροτον ἀβροτον, apud Quintianum libro nono, capite ſecundo. eſt narratio quæ ſipiter atque in tranſitu. verbo vſus eſt Ariſtoteles Rhethic. 3. ἀβροτον ἀβροτον ὃ ὅτα εἰς τὸ αἰῶνα αὐτοῦ φέρει.

Παραδιήγησις, εως, ἡ, narratio quæ ſit obiter atq; in trãſcurſu. vide tit. li. 9.

Παραδιακονέω, malè adminiſtro. Syneſius, ἀβροτον ἀβροτον ὃς ἐδὲ μὴν ἡμῖν, ὅπερ ἀβροτον ἀβροτον ἐξεῖναι. Idem Pylæm. Τὰς ἀκροφωνίας ὅσα ταῖς χρείαις, νομὸς ἔχ' πολὺς οἰκειοποιεῖσθαι, ἀλλὰ μὴ ἀβροτον ἀβροτον, nec recte, nec ordine adminiſtrationi ciuili ſe immiſcere.

Παραδιακονῶ, εἰς ἀβροτον ἀβροτον.

Παραδόξαζω, μ. ἀσω, σ. ακα, talſam opinionem concipio, deſentio, infamo, non honoro, capite decimo Eccleſiaſtici. παράδοξα κύριον τὰς πληγάς σου, capite 28. Deuteron. vbi in tritono, augebit Dominus plagas tuas. Item pro illuſtro & mirabile facio, capite tertio, libro ſecundo Machab. ἀβροτον ἀβροτον ὁ θεὸς ὁ μέγας τὸν λαὸν τὸν ἑαυτοῦ τοῦτον, alij autem Domi mi beneficiebant, qui locum ſuum illuſtraret.

Παραδοξολογέω, inopinata loqui παραδοξολογῶν, vt de poetis dixit Iamogen. Οὐκ οἶδα ἀβροτον ἀβροτον ἢ τοῦτ' ἔπαινον ζῶων ἀβροτον ἀβροτον, vt quod Cadmus ex homine in draconem mutatus ſit.

Παραδοξολογία, noua aut inaudita oratio, ſeu locutio. οἱ ἀβροτον ἀβροτον τοὺς ἐναντίους ἐ φυσῶν, nati in hoc ſumus vt poſteri deobis miranda loquantur, Æſchin.

Παραδοξολόγος, qui admirabilia & paradoxa dicere videtur,

Παραδόξοποιος, qui ſuprà aliorum opinionem aliquid facere videtur. Hiſce duobus nominibus iactabundus Galen. diſe appellatum à ſuis æmulis & laudatoribus.

Παράδοξος, ου. ὁ, ἡ, admirabilis, θαυμαστὸς, præter opinionem hominum conſtitutus, nouus, inſolens, inopinatus, ἀ παρὰ δοξασθέντος, ἀπιθάνοτος. ἀβροτον ἀβροτον, inopinatum, Quintilianus lib. nono, capite ſecundo, ἀβροτον ἀβροτον, admirabilia, quæque ſint contra opinionem omnium, inquit Cicer. vnde ἀβροτον ἀβροτον Scipionum, de quibus libellus eſt ipſius Ciceronis. Paradoxon Iuſtinianus numerat inter ſchemata orationis, quum aliud præter expectationem auditoris profertur. Παράδοξον ἐρώτημα nouo & abſurdo apud Ariſt. Rheth. 2. vbi, πολλοὶ γὰρ τῶν ἐκ τῶν παραδόξων.

Παρ-

Παραδίδωμι, mirum in modum, præter hominum opinionem, fchin.

Παράδοσις, cupio tradere. παραδοτίον τε, ὑφιέμενοι παρὰ τὸ σεῖον, cupiates dare, Thucyd.

Παράδοσις, ἡ, constitutio, institutum, ritus, præceptio, ἄγραφοι παράδοσις, traditio, vt παραδέχεσθαι τῶν ἄλλων τὸν ἥττω θετέραν, Matth.15. Paulus ad Corinth. capite vndecimo epist. 1. κατέχετε τὰς παραδόσεις, quas tradidi, traditiones retinetis. Vbi non potius suas dicit quàm Christi. Item incipatio, deditio, tractatus, proditio. ἄλλοθεν τοῦτων ποιεῖσθαι παράδοσιν, de his prodere & differere. ἄλλοθεν ποιεῖσθαι, præcipere, tradere & docere, Porphyrius.

Παράδοσιμος, qui facilè & velut de manu in manum tradit. Suid. ὡς παράδοσιμος δὲς, fama dicta Virg. Polybius, γινόμενος ἐν τῇ πόλει καὶ παράδοσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἐν τῇ διατρίβειν αὐτῶν ἐν τῇ πατρίδι χρόνῳ δόξα. vbi passiue ponitur.

Παράδοτος, tradendus. παραδοτέα αὐτῶν τοῖς ἀλλοιώσας ὧν ἐστι, haud dubiè sunt quos Athenienſibus promiserunt, Thucyd.

Παραδοχεῖον, susceptio, receptaculum. vide in εἰσδοκή, apud Suidam.

Παράδυσις, concumbere, παρακαμπὴ ὕπνου.

Παραδραμεῖν, transcurrere, superare cursu, præcurrere. μὴ μοιχὸς παραδράμῃ, ne adulter curru præueniat. παραδραμεῖν, præterramus. Cum Accusatiu. Nazanzenus in Orat. Aristophan. Initib. τῶν δὲ ἄμοσθεν λέγων, τὸν τὰς τεύρεις παραδραμεῖν δὴ ἐχεσθαι, παραδραμεῖν, præcurrens opinione applausúq; prægressus. παραδραμεῖν, qui præteriit, qui abcerrauit, qui decerrauit, superauit.

Παραδύω, administro. Od. οἷσίν τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδύσαι χέρας, id est, παραδιακονῆσαι.

Παραδρομή, transcursus. ἐν παραδρομῇ, cursim. Aristoteles septimo Politic. in fine in transcursu Plin. παραδρομή, cursus, in Pand. Spec. ἐν τῷ τὴν δικαιοπρᾶξιν παραδρομεῖν. Xenophon de feris locutionibus, διασήματα καὶ πλεκτὰν σοφὸς τὰς διαδρομὰς, ἃ καλεῖται ὑπόδρομα.

Παραδρομίδες, hypæthræ deambulationes, xyſtia appellant, ambulationes, Bud. in Pand.

Παραδρομος, ὁ, qui potest. παραπήγνυσθαι Poll.

Παραδύω, τὸ σωμάτων, simul regno. παραδύναι δεῖναι, secundam potestatem. Gregorius, αὐτῷ τὸν σωμβασιλεύσαι τῷ υἱῷ ἀφθόνως δεῖναι. Syneſius, τὸ Πέρσῃ ἄλλοθεν ποιεῖσθαι τὸ ὑπήνδυσαι, qui simul regnauit & post eum. Sic etiam appellatur proceres, quaſi imperij participes. Thuc. a. Οὐ μόνον ὃ βασιλεὺς, δηλῶ ἐς τοὺς παραδυναστεύοντας ἀ ἐς &c.

Παράδυμα, & Παράδυμος, ingredior, obrepo, subeo, irrepo, fallo introeundo & me insinuando. παρασδύμαι, παρεισέρπω, παρεισέπτω. παραδὺς ὑπνος, irrepsit subdolè, Æſchines. τῷ διαδυχῷ παραδύεται ὁ ἡγεμὼν ἐς, ad imperij succeſſionem subrepit, Plutarchus in Galba. παρέδυσεν, obrepsi, Aristoteles. Plato, ἀγροῖς παραπλησία αὐτὴ ἐφάνη, καὶ δῆλον παραδυμία. Demoſt. de Philippo, ὅτε εἰς Πελοπόννησον παρέδυτο.

Παράδυσις, ἡ, insinuatio & quaſi irreptio. παρεδύσατο, cui oppotur διαδύσας ἐς διάδυσιν.

Παραδώσιμος, traditurus, id est, tradere seu dedere cupio Thucyd. 70 5.

Παρᾴδω, canere apud aliquem vel prope. Od. χέλυος δέ τοι παρᾴσει Πιερίδων ἀοιδή.

Παρᾴδωμος, & Παρῳδόμαι, attollor, suspendor: vnde Πλάτων ἐν τῷ Γοργίᾳ.

Παρέαμαι, viuo secus quàm decet Athen.

Παρεβάλλω, adiungo, coniungo, admisceo, annecto. Accusatiu. & Dat. παραβάλλειν τὴν ὄψιν τῷ σκιδάσαι, Deo attribuens cultum, Nazanzen.

Παραβάλλομαι, ὅσπερ, & ad æmulationem prouoco (vt in riualitate ſit, apposito æmulo & riuali) inuidia ac dolore irrito, παραβάλλεσθαι, inuidentia quadam & zelotypia extimulo. παραβάλλεσθαι μὲ ἐκ' ὦ θεῷ, irritauerunt me in eo qui nō est deus, prouocauerunt, Deuteronom. capite 32. ὧν παραβαλοῦσι τοὺς σωμβωμίους, noli æmulari in malignantibus, Pſalm. 37. Faustus prima ad Corinth. capite decimo, ὁ παραβαλλόμενος τὸ κύριον, in domino æmulationem facimus? vel, an domino æmuli ſumus? riualémque apponimus? quod vetus interpres æmulari dicit, id est, σκοπὸς ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν παρέχειν, quomodo quidam hunc Quintiliani locum accipiunt libro primo, capite quarto, de magiſtris æmulationem concitantibus inter diſcipulos: Sunt etiam nonnulli, inquit, acuendis puerorum ingeniis non inutiles luſus, quum poſitis inuicem cuiuſcunque generis quæſtiunculis, æmulanturi. παρεσκεύασε, ὦ παρεσκεύασε, ζηλοτυπίαν.

Παραβάλλω, vicitiare, tolerare.

Παραβάλλω, Ariſtoteles pro ſupernumerario & ſuperuacaneo poni videtur, l. 2. Polit. c. 4. vt qui ſuperadduntur multitudini, velut ignobiles & adiunctii. qui adituatur.

Παραβάλλω, balthicus, c. 18. l. 2. Regum.

Παραβάλλω, ὁ, ensis quo præcingimur, cingulum cum enſe, in vita Traiani. alij dicunt gladij genus esse quod ad zonam accingebatur. Alij pugionem exponunt, quo accingebantur tribuni, itaque Dio ſcribit, Traianum dixiſſe, cum parazonium Suræ cingeret, hoc pro me, ſi rectè imperaris: ſin ſecus in me.

Παραβάλλω, μι. ὁσῶ, π. ωκα, accingo, Actiu. Accuſ.

Παραβάλλω, paruus gladius, pugio.

Παραβαλασσίτης, maritimus, Thucyd.

Παραβαλάσσιος, ος, ὁ, maritimus. Matt. cap. quarto, κατῴκησεν εἰς Καφαρναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν, παραθαλασσίου, ora maritima.

Παραβάλπω, calfacio. παραθερμαίνω, demulceo.

Παραβαρύνω, μ. ωνῶ, π. υνα, adhortor, bene ſperare iubeo, excito, bono eſſe animo iubeo, παραθαρσύνω, Bud. in epiſt. παραθαρύνων ὀπαμεβάνεται ἢ ἐκείνε κρίνες, excitans vt illius inſaniæ occurrat, pluſue in Fabio.

Παραβαρύνω, μ. ωνῶ, π. υνα, idem

Παραβάτομαι, altrinſecus ſpectando confero. Plato in epiſtolis, αὐτὰ παραβάλλῳ ἐξ ἀλλ' πρὸς ἄλληλα, ea comparans cum illis quæ ab aliis tradiuntur.

Παραβάτω, commendare ſeruandum, veluti quum depoſitum commit timus.

Παραβάτωμα, additamentum, ἀφαίρεσις, ὑπόπτωμα.

Παραβεβίζω, demeto, amputo.

Παραβερμαίνω, calefacio. ὁ παραθερμαίνων τῷ ψυχρῷ.

Παραβέρμας, calidus, audax, nimis præceps in agendo, ἢ ἀφ' τὸ παραθέρμαν ἐργάζεσθαι.

Παραβέτης, appone.

Παραβέτης, ιος, ὁ, σύγκρισις, inuicem comparatio & compoſitio, contentióque Ciceroni, id eſt, ἡ παρ' ἄλληλα θέσις, παραθεώρησις. Polybius in tertio, Ἐκ παραθέσεως γὰ θεωρεμένης ἢ τῆς ἀγορᾶς καὶ ζώντων πολιτείας. Παράθεσις pro Κατάθεσι, quaſi in penu depoſitio: Κατὰ τὰ παρατεθέντα recondere. Idem in eodem, Αὐτὸς τὸ πολὺ ἀφ' ἑκάστης κατασχόντα διὰ τὰ ἴδια χρήματα παραθέσεως. Idē, γλυκύμυθον ὄνειρον ἀνέρι φέρυσας, ἢ τὰ σὸν παραθέσιας. Παράθεσις, ferculum: Athen. in 10. ex Polybio, Καὶ οὐ διακόνως ἢ οὐσίας παραθέσεις φέρονται αὐτοῖς εἰσάγω. Significat etiam appoſitionem, σωμπλοκὴν, quæ à compoſitione differt.

Παράθεω, accurro, aſſequor, id eſt, non longè relinquor & cominus ſequor: vnde συμπαράθεω, Demoſthen. curſitando aſſector. παραθέων, accurrens, aſſultans. Παράθεω, prætercurro, παρατρέχω. Plato in Theæteto, ἆρα ὃ Σώκρατες ἡ ἐπιστὴν ἀνὴρ ἐπὶ τοῦτο ἐλήλυθε, δηλῶ τοι, ὦ φίλε, σθένων εἰ ἢ παραθεῖμι τὸ σθένος; Nimis inſultamus, ô Socrates, amico meo. Atque, ô amice, quis ſcit, an curſu præter veritatem feramur?

Παραθεωρία, μι, ὁσῶ, π. ωκα, obiter conſydero, deſpicio. Actorum capite ſexto, παραθεωρῶνται ἐν τῇ διακονίᾳ, deſpicerentur in miniſterio. Item contendo, comparo, ad obſeruationem alterius examino, αὐτὸς ἐπὶ ζῶν, ὧν παρεθέμην, παρεσκεύα. Actiu. Accuſatiu. Lucian. δηλῶ ὧν μὲν ὑμεῖς πολυδάκτυλοι, ἢ γλαυκὸς παραπεμφθεῖσ' μὲς παραθεωρῷ σε μᾶλλον, idem Lucian. cum Milone te conferendo ſpecto, id eſt, contendo te Miloni, vt loquitur Auſonius. Xenophon Κύρυπ. vlt. ἐφ' ᾧ σὺ ἄμφω παραθεωρεῖν ἐμαυτὸν, & contemplatus me in contentione cum aliis.

Παραθήγω, exacuo, παρεξύνω, ἀκανθῶ, παρατείνω, μῶ, ἀκαντρῶ, παρεξύνω, ἐπιτείνω.

Παραθήκη, ης, ἡ, pignus depoſitum. Phocyl. φασὶν ὧν δεῖξε κλοπίμου αὐθρῶν παραθήκην: ἄλλοθεν ἡμῖν τὰ ἐπεκτάδη τὴν ὁμῆμ, hæc vobis verba depoſito trado, Herodot. Pro re recondita, cap tertio, l. ſecundo Machab. παραθήκας ἐξ χρῶτ τε ὀρφανῶν, depoſita eſſe ad victualia viduarum & orphanorum. παραθήκη non dicitur, ſed παρακαταθήκη. Phrynich. vide Καταθήμι. Plutarch. pro additamẽto vel appendice vſus eſſe videtur quum in libro δὲ τῷ ἡσυχάζειν καθοσίας non procul ab initio dixit ὁ ἢ τοῦ θεοῦ λόγου τὸ ἀλιασχημονεῖν ἢ λίγειν ποιεῖμεν ἔθειαν εἰς τὸ ηκιακὸν ἐμπίπτειν κατάφορ, ὅπως ἐκ ἀλίγον τας συμφορᾶς.

Παραθήγω, incitatio, prouocatio. Παραθήγα, attingo.

Παραθήνω, fori. παράθηλ, ὁ. ἀφὲ τὸν θρόνιτας ὁδῆς.

Παραθραύω, affrango Statio: miſer ſum, & viribus fractus.

Παραθρίζω, qui prætercurrit, in Epigr.

Παραθρυμίζω, lorico, obſepio. Theophraſt. de hiſtor. plantarum libro tertio, capite de Smilace ſue hedera Cilicia, ἵνιον ἢ τῆλ βοτρύων, ὅπ ὂν πλαγίως τε ἢ καυλὸν παραθρυμίζουσι, ἢ κατ' ἄκρον ὁ μέσος· βότρυς τὸν καυλοῦ, ſic enim legend. Fit Κατὰ τὸ θρῖλον, quod ſepem vel ſepimentum ſignificat, ὁ θρῖλος.

Παραθρίζω, pro παραθερίζω. Apol. 2. Arg. παρὰ θρόνοι ἀ̓ κρα κέρυμβα, amputarunt, ἀ πίνω ἰῶ.

Παραὶ, poetic. pro ἀφ', vt παραὶ πασὶ κράσσοι Θυμὸς. Homerus Ilia. β. παραὶ βοιδείδα λίμνλιν, iuxta Bœbeïda paludem.

Παραίβασις, ας, ἡ, transgreſſio: & delictum. Heſiodus in Theogonia, de Parcis, Λάτ αἰδῶτ τε θεῶν τε παραβάσεός τ' ἐφάσσης; Quæ delicta animaduertunt hominúmque deúmque.

Παραίβατης, vide Παραβάτης.

Παραίβατος, ὁ, ἡ, auis. Oppian. Cyniget. 1. παραβάται δ' ἀκραπτοῦδι, procul à semita remotum, extra callem digressum.

Παραγιαλίτης, litoralis, Athen. τὸ δὲ μέγεθος ἴσως τῶν παραγιαλιτῶν κατασκευάσεως.

Παραΐθημα, τό, Hesych. τὰ ὑπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων ἄμφω τὸ θέναρ, i. ὑπὸ τὰ κρατία.

Παραθύσσω, agito, moueo, misceo. Apollo. 2. παραθύξας πτερύγεσι, i. πνεῦμα ποιήσας τῷ ἴδιῳ πτερύγων βίᾳ.

Παραίνεσις, εως, ἡ, admonitio siue admonitus, & admonitum Cicer. adhortatio, præceptum, consilium, ὥστε ἔθικα συμβουλὴ, γνώσεσιν, σωφρονισμὸς, παραμύθιον, ἀξιώσεως, cohortatio contradictionem non recipiens: quoniam fit iis de rebus quæ in controuersiam non cadunt, sed apud omnes in confesso sunt, quum συμβουλὴ plerunque dubium secum asserat, num res quæ suadetur omnino conducat aut vtilis sit. Vide Συμβουλὴ, in Ammon. Isocrat. παραίνεσιν ἐν γραφαῖς μᾶλλον ἢ συμβουλὴν ὧν χρὴ τὸ νεωτέρους ὀρέγεσθαι δεῖ est, exhortationem ad vitam capessendam. Ἀφέλιμος ὁ παραινέτης, vtilis admonitio, Nazanzen. παραίνεσιν ἀκούσας, sapientiæ præcepta complexus, Aphth. obseruauit quidam παράφρονι maius esse quiddam & vtilius quã ἄξιωμα λόγων: hæc enim est quum ad virtutem exhortamur, illa verò quum qua ratione quis fieri eius compos possit, docemus. Isocrat. ad Demon. διὸ τῷ ἡμεῖς τὸ ἄξιωμα λόγων ἔργον, ὑμῖν παραίνεσιν γεγράψαντες, μᾶλλον σοι συμβουλεύειν. Παραινέτης, animaduertio, castigatio: Gellius libro sexto, capite 14. Puniendi peccati, tres esse debere causas, existimatum est. vna est, quę κόλασις, vel κόλαστις, vel παραίνεσις dicitur: cum pœna adhibetur ea fit gandi, atque emendandi gratia: vt is, qui fortuitò deliquit, attentior fiat, correctiorque.

Παραινέτης, ου, ὁ, admonitor Cic. adhortator Liu.

Παραινετικὸς, ὁ, ἡ, hortatiuus Quintili. præceptiuus Senecæ epistol. 90. ὥσπερ ἐπιθεὶ ἡ παραινετικὴ στάσις, status exhortatiuus, vt interpretatur Quintilianus libro tertio, capite octauo, admonitorius. παραινετικὸς λόγος, i. oratio ad bonos mores hortatrix. Stat.

Παραινέω, admoneo, ad bonos mores propriè, do consilium, suadeo. παραινοῦντι, συμπαραινῶ, συμβουλεύω. Actiu. Accusatiu. iungitur & Dativo, vt παραινῶ σοι, sum tibi author. παραινῶν τὰς ἀθυμίας, Athenienses adhortabatur, Thucydid. Plato epist. septima, ὅθεν λοιπὸν ἐγὼ μὲν ταῦτα ἀδύνατα παραινῶ, volenti parere alia quoque iam suadere. Aliquando cum Infinitiu. Aristophan. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν. παραινῶν τοῖς ἰοκλέους ὁρᾶν, in Romanos adhortans prouidendum, Plutarc. in Publ. παραινῶντες αὐτὰς ἔθυσι ἑαυτὰς, suadentes paci studendum. παραινέσομαι, admonita, quæ quis suasit.

Παραινῶ ῥηθὲν, obiter declaro & velut per ænigma tacitè & obscurè innuo Basil. & Plut.

Παραιρεῖμι σκευὴν, parta salus, perfecta salus.

Παραίνυτα, Hesych. ὁλίγα ἐφαρείτου.

Παραιρεῖσιν, vt notat Eustath. in Homer. ἀπατᾶν, seducere, fallere: λέγει δὲ ἀλλοθι τὸ ἀπατᾶν, vt veterator, versipellis & varius: siue ab Æolum gente dictum.

Παραδιαφέρω, τὸ, deliratio, seu delirium. Ionicè vel poeticè pro παράνομα.

Παραίρεσις, ademptio, ἀφαίρεσις, παραφόρησις. Plato, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τούτου ἀποστατέον, ἢ τὸν παραιρέσεις, torum aruinque ademptio ob quas alienum. Aristotel. 5. Politic. ἡ παράλειψις ποιεῖ τὴν ὕβριν ἀπὸ παραίρεσιν, arma detrahunt.

Παράμματα, τὰ, restis, recisio, Budæus in epistolis posterioribus. τὰ σχοινία τὰ ἐκ τῶν ἱματίων, Polluci. παραμμάτια ποιοῦντες ἐκ τῶν ἱματίων, restes ex vestibus facientes, Thucydid. ita Valla. Græcus verò interpres, ὡς ἀεὶ ἔλεγεν, πανταχοῦ τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἐκ τῶν ἱματίων, ἀεὶ τὰ ἐκ τῶν ἱματίων ἀεὶ τὰ ἐκ τῶν ἱματίων ποιοῦντες, ὥσπερ οἰκοῦντες.

Παραμορῶμαι, admiror, ἐκφέρω, aufero, interuerto, fraudo. Passiua voce tantùm dicitur, & interdum cum vno, interdum cum duobus Accusatiuis construitur. παραιρεῖται τροφὴν, alimentum aufert, Plutarch. in Solone. παραιρεῖσθαι τοῦ χρήσιος, id est, ἐστερεῖν, Demosthen. παραιρεῖσθαι τὰ ὄπλα, idem pro ἀφοπλίζειν. Aristides in Panath. ἡ παραίλυσις ἔπρξεν τὰς ἐλπίδας τῶν κακῶν αὐτοῖς, spem ei suam expectationémque abstulerunt. Interdum etiã cum Gen. & Accus. Xen. βιαζόμενον τοῦ συσσιτεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ παραιρεῖσθαι, ab eo volens discipulos auertere.

Παραισθάνομαι, percipio, certior fio, Xenophon cum Genitiuo. Παραισθάνομαι in sensu fallor, nõ sum satis compos exãcti sensus: Plato in Theæteto, ὅ ἐστι παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλῃ τινὶ παραισθάνεσθαι.

Παραίσιον, illicitum, indecorum. (ἀνάσχεσθαι λέγεται.

Παραίσιος, dirus, infaustus, χαλεπὸς, & ἀκαίριος, ἀνόσιος, ἀκάλεστος, & ἀνάρμοστος, ἀσύμφορος, ἀνωφελὴς,

ἢ τὸ ἀδικοῦσι δίκην δοῦναι. Vbi Deos
ut ἐᾶσθαι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῶν ἀδικουμένων πραττόντων.
ἐπιτρέπειν, qui ex parte in causa est, vel qui in causa est, author
ἐπιτροπή, expon. δι' οὗ τὰς παρὰ τῶν θεῶν τὸ θεῖον πορεύ-
ται δίκας.
παρακαλῶν, ὁ, admonens, admonendo dicens. Apol. 2. Arg. τοῖς
παρακαλοῦσι κατήνυκα.
παράκλησις, exhortatio, præceptum. Apol. 2. Arg. ἐμιτέμψατο παρα-
κλῆσιν πείθεσθαι, i. vt ἀκούσωμεν παραινέσεσι.
παρακλητικός, ἡ, ὁν, λόγοι, παραινετικοὶ, παραμυθίαι, admonitio. Il. λ,
ἀ, ὑ ἡ παράφασις ἔζων ἐτέ ἐσσιν. vide Παράφασις.
παρακόπτω, extendo, commoueo, vibro, falso.
παρακρέμαμαι, ὁ, suspensus, Herod. in Polym. τὸν ἀγκυρίδια ἀζῶν ἢ ἀ-
ρὶ μεσῆι, παραμερόμενα ἀὶ τ' ζώνας.
παραλαμβάνω, id quod suspenditur, id quo aliquis cinctus est: item
laqueus ad strangulandum, Thucyd.
παραλύω, luxare, ἐκχωρῆσαι ἀρθρου.
παραμένω, assideo. Datiu. Aristophan. in Pluto, τῷ πλούτῳ
παρακαθέζετο.
παρεδρεύω, ὁ, tenax.
παρεδρεύω, admoueor, assideo. Plato, ὥσπερ τῷ παρακαθημένῳ
ἀκοντι.
παρέζομαι, assideo.
παρέλκω, μῖσμα, π. μσι, iuxta colloco, assidere facio, vnde Σκα-
μὼν παρέλκων. Synesius παρακαθέσει, ἢ παρακαθέζεσθαι dixit pro
adere consolatoris modo. Demosthen. ἐσθ' Ἁπατούρ. translat
ixit pro arbitrum ex compromisso eligere, εἰς διαιτητὴν ὁ
ὐτὸς, ἢ εἰ ἐπίτροπος παρεκάθεσε τοῦ, &c.
παρένθημι, vtrinque demitto, ab vtroque latere demitto. Ari-
eles historiæ Animal. libro nono, capite 37. de Nautilo
ρ, καὶτὰ πτιλωτὰ παρακαθῆσι, id est, ὑὸ πτιλωτὰ-
ν ὠθόνιον, vt expofuit Athenæus, cirrum vtrinque vnum
ittit: hisque retortis pro gubernaculo vtitur. & ita ex-
patur nodus quem Budæus dissoluere non potuit. Vide
τὸ.
παρέσθιον, iuxta colloco, atque custodem appono, vt παρα-
ρέσθιε τὰς πῦλ' εἶναι τῇ φυλακῇ, apud Demosthenem, & a-
Lucianum. ἢ αὐτὸ αὐτῷ παρακεῖσθαι, τῷ ὕπνῳ ὀφθαλμὸν κο-
ιται, id est, ei apponens. παρακάθεσθαι φυλακῇ, adhibuit
odiam, Demosthen. Aliquando ponitur αὐτὸ τὸ ἔθελ-
ν ἢ παρεκαθῆσθαι κεφάλαιον, quasi altrinsecus colloco. Isocr.
παρεκάθισεν ὑπευθύνους ἔθ' εἶναι τὰς παρεκαθεζομένας.
παρέχω, &c
παρεμπεσεῖν, ὁ, intempestiuus, ex toto importunus, Gaza libro
undo, capite tertio, de causis plantar. Theophrast. Item
ccens, iniustus. Hesiodus, παρεμπέσοι ῥίγεσι, id est, τοῖς ἀ-
ις, τοῖς ἀσχαιτοῖ.
παρεμπεσεῖν, intempestiuè. Isoc. ἢ πολλὰ παρεμπέσοι ὀργάτα.
παρεμπίπτω, vnde passiu. παρεμπίπτομαι quod expon. à latere vritur
tta ardet.
παρεμφαίνω, μῖσμαι, π. μσι, παραμυθοῦμαι, consolor: Passiuè ac-
io consolationem, solatio fruor, quod & consolor dixit
ianius in epist. Item vocor, παρακλητὸς εἰς συμπόσιον, ad
lli societatem rogari atque euocari, Synesius. παρακέκλητα
ς ἡμερίδας, à scorto exoratus est, Gaza de Senectute. παρακα-
ῶν, inuocatus sit, vnde παρακεκλημένοι μάρτυρες, sunt testes
gati, quibus οἱ ἀφεσιν χάριτος opponuntur, id est, fortuitò o-
ati, apud Ilaum. παρικαλῶν ὁ κύριος ὅτι τῇ κακίᾳ, misertus
t Dominus super afflictione, libro primo Regum, capite
. Habet quoque significationem actiuam, admoneo, hor-
, inuito, prouoco, vt παρακαλοῦσί σε εἰς μακχίωμα ad pugnam
prouoco, id est, παρακαλῶ. Libanius, παρακαλεῖμεν ὡσ μὲ
λιτῆ θεοῖσιν. Παρακαλοῦμαι, voco in ius: Lucianus, παρα-
καλοῦσι τῇ φιλώτατε εἰς ἀθέου πάτρν. Alioquin ὑπικαὶ sumptũ
θεσπιωδίμαι, ἢ ὑπ' ἀνμ ἐκατόμμα.
παρκαλῶ, μῖσμ, παραμυθοῦμαι, θυγατέρα μου, θυγάτηρ, con-
olor, hortor, excito: vnde αἰτιπαρακαλεῖν, Xenophon
ro in diuersum hortari. Plato epistola octaua, παρακα-
ῶν δὲ τοῦτας τὰς ἀσχέσεις σχώτας, omnes ad has res cohortari.
aulus secunda ad Corinth. capite septimo, ὁ παρακαλῶν εἰς
ἀσεσιν παρακλητον ὑμᾶς ὁ θεός, qui consolatur. Cum Infiniti-
o: Xenophon, ἄνρις ἀδικοῦσιν ἐᾶν δικαιοῦσθαι, alios cohor-
r ad præmia conseruationis denunciandum. ἀδικοῦσιν τῶν
ἀσπιδῶν ἀλγεῖσθαι ἐᾶν σωθῆναι, ad affinitatem suscipiendam ad-
ortatur Sabinos, Plutarchus in Romulo. ἀδικοῦσιν οἱ σκοπιὴν,
c. admonitum te velim vt exiſtimes, &c. Ruell. hortor te
ontemplari, Marcell. libro primo Dioscorid. in præfat. Item
bscero, oro, posco, ἱκετεύω, δέομαι: Gregor. τῶν τῷ ἀδικοκλήματα
ἀφιέναι ὑπὲρ χριστοῦ, oramus, precamur. ἀδικοκλεῖ μὲ δίκαια, iu-
ta me rogat, Plutarch. in Apophthegm. ἀδικοκλεῖν εἰν ὀλυμπ, Fla-
o de Legib. precari, preces adhibere. Chrysoſtomus, τῶν θεῶν
ὐχαῖα εὐαρεστοῦ ἢ βασιλέα ἀδικοκλεῖν, pro magno ductore Im-
eratorem interpellare: ſic capite duodecimo Pauli ad Ro-
anos in Etasmi translatione, qui tamen ibidem annotat ſi-
gnificare hortor, siue adhortor, pro aduoco & accio. Apoſto-
lus prima ad Corinth. cap. ἀδικοκλεῖ ſic opponit τῷ βλασφημεῖν. Βλασφημούμενοι ἀδικοκλοῦμεν, conuitiis affecti bene precamur. Παρακαλῶ, inuoco, vt ἀδικοκλῶ ἢ θεόν, Dei opem implo. Xenoph. Ἐλλην. libro ſecundo, ὅπως ἢ ὁ εὐνοῦχος ἀδικοκλήσοιτο, vbi Martemi inuocaturimus. Item conſilio, pro conſilium, aduoco, id eſt, aduocatum accerſo, & imploro. Æſchin. contra Cteſiph. ἢ τὰ θεῖ ὁν ἀπιμαθεῖν ἀδικοκλεῖν ὅπως ἢ ὑδὲν ἀπαθὲς ἔσας τῶν διηκόντων ὑπολογίαν, ἀδικοκλεῖν ἐκκλήτους, cùm tu poſtulas cum patronum, & imploras fidem eius & patrocinium. Idem in defenſione falſæ legationis, ἀδικοκλῶ ἢ Εὐβουλον σωωῆσαι. ἀδικοκλεῖς μὲ εἰς δάκρυα, Euripid. ad lachrymas me impellis. Cum ὅπι præpoſitione. Iſocrat. ὅπι λόγον μόνον ἀδικοκλοῦσι, id eſt, ad dicendum exhortantur. ἀδικοκλῶ τὸ θεὸν ὅπως, Xenoph. in Œconom. inuito. ἀδικοκλῶ ὑμᾶς ὅπι ἀφοσιώσωμαι, ad precandum vos prouoco, Chryſoſtomus. ἀδικοκλοῦσι αὐτὸν ὅπι τῶν αἰχμῶν, eum ad imperium inuitant, Plutarchus in Galba. ἀδικοκλοῦντες ὅπι τὸν βασιλέα, hortantes ad ſuſcipiendum imperium, idè in Numa. ἀδικοκλῶ ὅπι θύραι, inuito ad venandũ, Xenophon libro quarto Pæd. Plato epiſtola ſeptima, ὑμὲ παρακαλοῦσι ἢ διὰ τὸ ὅπι ἀφοσιώσασθαι, inuitant me ad rempublicam capeſſendam, quaſi ad me pertinentem. ἀδικοκλεῖν etiam exponit ſollicitare. ἢ τοῦ θεῦ ἀδικοκλῶσιν ἐς ἔριν ſollicitantes. Cum ὅπως & Subiunctiu. Idem μαγικοὶ παρακαλῶ, ὅπως μὲ μὴ ὀνοθάνῃ, ne moriatur, medicos accerſo. Item pro alio precator intereunio, vt adiucatus & patronus. Æſchines, ἀδικοκλῶ. ἀ σωφρονίσαι ἀδικοκλεῖν ἀεὶ μισῆσαι. ἀδικοκλῆσις, perpetuum patrocinium ſuſcepi temperantiæ. vide ἀδικλητος. Eſt etiam prouoco: vnde συμπόσιον ἀδικοκλῶ, Plato in epiſtol. Προ ἑτέκαι, traho in malum, Euripid. Pro ἑτέκαι, euoco: Ariſtophan. Veſpis, - ἑξέστι δὲλον ὅστις οἱ σωφίσκαι ἀδικοκλοῦσι τυτὶ, ſi venìet mox poſtea hunc euocaturi collegæ iudices. ἀδικοκλεῖν εἰς συμπόσιον, Syneſius & Æſchin. οἱ ἢ ἡμέτροι φιλοῦσιε ἀπὸ ἡμεῖν ἀδικοκλοῦσιν: ἐδὲ ἡμᾶς ὑπὸ τὰ φίλαπτον. ἀδικοκλεῖν εἰς συμβολὰς, vel ἀδικοκλεῖν συμβόλας, adhiberein conſilium. ἀδικοκλοῦντες αὐτὰς εἰς, euocantes teſtem vel ſecundiæ, Thucydid. vbi etiam ἀδικοκλοῦντας. Παρακαλεῖν, etiam Plutarchus in Pericle opponit τὸ ὑπικαλεῖν, i. accuſare & reprehendere. (prehenſo.
παρεκπαλάζειν, equo à latere curſitare, fræno eius manu ap-
παρκαλύπτομαι, ατος, τὸ, velamen, velamentum, prætextus, diſſimulatio, Plut. in Publ.
παρακαλύπτομαι, aduelo Virgil. velo, obtego. Significationem habet proximam τῷ ἐγκαλύπτομαι de quo ſupra: quod ſit in verecundia, vel in horrendo ſpectaculo. Plutarchus in Pompeio de Cæſare loquens in tranſitu Rubiconis, Εἶτα ἄφῃ οἱ φοβερὰ βάτος ἀφανὲς ἀχανὲς ὑπὸ κρημνοῦ πυὸς ἐαυτὸν ἐξωσάμενος τῷ λογισμῷ, ἢ ἀδικοκλῶ ὑμᾶς ἀφῶ τὸ δίκαιον, ἀναβαίνειν ἢ στρατόν. Hinc ſumptum quòd damnatis adem fieret, ne ſupplicium exhorreſcerent. Idque caput obducere & obuoluere dicitur. Cic. pro Rabirio perduelionis reo, Mors denique ſi proponitur, in libertate moriamur, carnifex verò, & obductio capitis, & nomen ipſum crucis abſit, &c. id eſt, τὴ κιφαλὴ ἀδικοκλύψαι. Idem de Oratore, Si denique pictor ille vidit, quum immolanda Iphigenia triſtis Calcas eſſet, mœſtior Vlyſſes, mœreret Menelaus, obuoluendum caput Agamemnonis eſſe, &c. Pro eóque dicit 2. de Natur. Deorum imperatores velato capite pro repub. ſeſe denouiſſe. Ita & tranſlatè dixit idem Plutarchus de Demetrio qui apud Seleucum in cuſtodia detinebatur, cuius tædium obducere cupiebat perpotationibus, ὥσ' ὁ τῷ γάφειν αἰσχυνόμενος τῷ παρόντων ὀπνοβαρίαν, ἢ ἀδικοκλύπτῳ τὴ μέλη τῶν διώκοντα, &c. id eſt, ne ſuam reputaret calamitatem, conſultò menteм ebrietate obducens atque obuoluens: vt & vitium obuoluere dixit Horatius.
παρακαλύζεται φύλλα, folia in ambitu ſpinoſa vel vrinque aculeata. Sed & ἀδικοκλύπτω, vt in ἀδικοκλύζειν. Theophraſt. de hiſtoria plantar. libro primo, capite 16. de foliorum diuerſitate loquens, τὰ δὲ ἀδικοκλύζοντα ἢ ἐν τῷ δάκρυ, ἢ ἐν τῷ πλατύνει, οἷῆ τὰ ἀρῶνι. τὰ δ' ἀδικοκλύζοντα (reſtituo ἀδικοκλύπτω de qua libro 3. capite 16.) ἢ σμίλακες, ἢ βάτου, ἢ πυκνόφυα. vbi tamen corruptè legitur ἀδικοκλύζοντα, vertitque Gaza ſinuata concidit. Sed conſulenda fuit rerum ipſa natura: quæ docuiſſet ſmilacis aſperæ ſiue hederæ ciliciæ, ilicis, cæterarúmque harum veram figuram. Alibi in eodem cap. rectè legitur ἀδικοκλύζειν. vide Ἀκανθίζειν. Poteſt etiam legi πυκνοκλύζοντα. Sed priorem lectionem mrgis probo, vt ἀδικοκλύκε dicatur ita, vt ὑπακαλύζοντα dixit alibi. Ait enim ἀ ποε φυτὰ libro tertio, capite 16. Ὁ ἢ φοῖνξ φύλοι μὲν ἔχ ὑπακαλύζει, id eſt, ipſe non ſit aculeatum. Et ipſi ſib. 2. capite tertio, ἢ κράσπεδοι φύλοι ἐχ ὑπακαλύζει, quæ vera eſt lectio tametſi res nõ ita ſe habeat, niſi fortè id peculiare Græciæ. At verò φύλοι mendoſe ſcripti inter ἀδικοκλύζοντα re ipſa conſtat, & Plinio teſte, apud quem lib. 16. capite 24. rectè legitur folia ſinuoſa toto ambitu ro-

bori: non verò spinosa. In hac compositione ἀπὸ significare potest vtrinque. ab vtroque latere, vt in ἀπόκοινον.

Παραπαθολογέω, multatitia depositaque pecunia, quæ sponsione facta apud acta deponitur pœnæ nomine temere litigantis: quæ in rei priuatæ controuersia decima pars erat æstimationis, in re pub. quinta, teste Polluce: hanc τὰ πρυτανεῖα dicunt Latinéque sportulam, vt quæ in translatione atque prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore tantùm deponitur παραβόλιον. ἀθροίσαντο ab Aristotele reuocatur, id est, τὸ παραγωγὴν ἀθροίσαι ὑπὲρ τῆς ἐφέσεως. Cicero dicit sponsione lacessere: quæ fiebat solenni verborum conceptione, & fatisdato, ex quo Latinum nomen fortita est: Græcè verò παρακατάβολὴ dicitur, propter pignoris interce ssionem. Demosthen. aduersus Pantæneton, ἢ τὴν πόλιν ἀναγκάσαι παῖ με τὸν δίκων πέμιν, ἐπειδὴ ὁ θεσμὸς ἀναλοῦ τας ἀθροίσαι τοὺς, post hæc prouocat atque lacessit me iud cio rursus, simul atque deposita pignora in sponsione sustulit. Quo nomine non tantùm pecunia, sed etiam actionis illud genus sponsionisque iudicium appellatur. vide Παρακατάβολή, & Πρυτανεῖα.

Παρακαταθήκη. Qui de hereditate controuersia contendunt παρακαταθήκην dicuntur ἀφ' ὧν συμβαίνειν, authore Harpocrat. oportebat autem ipsos æstimationis litis portionem certam deponere, qua multabatur temerarius litigator: atque actio iudicium que ipsum, tùm deposita pecunia emultæ nomine, παρακατάβολὰ dicebatur ἢ τὸ ἀφοσιοῦν. Παρακαταθήκην verò Latinè dici potest, iusto sacramento, vel sponsione contendere. In sponsione tamen satis erat interposita stipulatione & satisfidato de pecunia multatitia cauisse: in sacramento verò ipsam vtrinque deponere necesse fuisse declarant Varronis hæc verba libro secundo de Lingua Latina, Qui petebat & qui inficiabatur, de aliis rebus vtrique quingentos æris ad pontem deponebant: de aliis rebus item, certum alium legitimum numerum assium. Qui iudicio vicerat, ilium sacramentum à Sacro auferebat: victi ad ærarium redibat. Hinc apud Ciceronem in epist. sacramento contendere, &c. id est. de Oratore iusto sacramento contendere, Demosthen. πρὸς Μάκαρτα, τὸ τὰ πράγματα κατὰ τοῦτο εἶτε ἀμφισβητῶν ἢ ἀθροίσαι παβάλλειν διάγεται τὸ πλῆθος τῶν δίκων, καὶ διαδικασίας ὑπόμνατα παρεγκαταβαλεῖν. Ἰδεῖας, τούτοις ἢ τὸ θεσμοῦ μὴ λαχοῦν παρεγκαταβαλεῖν, ὡς ἢ αὐτὸ ὄντα, id est, sponsione certare & quoque experiri instituit cum iis qui Thrasymachi filij hereditatem ereuerunt atque adierunt, tanquam, &c.

Παρακατάθεσις, ἡ, depositum, sponsio, commissio, quod cuipiã est commissum, pignus, ἐνέχυρον, fiducia, fideicommissum, (species contractus, Aristoteles libro quinto Ethicor. capite secundo, φύλακος μὲν γὰρ ἡ παρακατάθεσις, &c. Nazanzenus, παρακατάθεσιν χαλεῖν τὸν ἑλλὼν τηρεῖν, apud se depositum Helenam asseruasse, Æschin. μᾶλλον τηρεῖ τὰς ἐμὰς λόγων ἢ τὰς ἐμὰς χεῖρας τὸν παρακατάθεσιν, Isocrat. Pausanias in Corinth. παρακατάθεσιν Νέοπτος ἀνδρῶν καὶ γαμβρὸν ὑπὸ Πλειόνος. fiduciariam dedisse. Polyb. in 5. Δαρεῖος δὲ παρακατάθεσιν ἢ Δικαίαν, i. depositò data, & in fiduciam accepta.

Παρακατὰ ὄπωμι, in Epigr.

Παρακατάκειμαι, affideo, accumbo. Dat. ἀφ' ὧν κατάκεισαί σοι, prope te discumbo. Xen.

Παρακατοθέω, adhibeo, admoueo, inclino, iuxta colloco, quod & παρακαθίνω dicitur. Παρακατάλογμαι, concumbo.

Παρακατάγλωσσος, immutatio Cicer. ἀφ' ὧν παλοῦσι τὰς ὠδὰς, id est, immutatio & varietas in cantando, Aristin Probl.

Παρακατάγνυμι, de figo, affigo.

Παρακατασπάομαι, ὑσόμαι, ὑσάμην, ex multis vnum facio, compono.

Παρακατάθεσπε, depositum, ἀφ' ὧν κατέβαλε.

Παρακατάγνυμι, vide Παρακατέχω.

Παρακατάθεσις, depono custodiendum, id est, commendo. Datiu. & Accusatiu. iunctum, Plato de Repub. primo. Apollon. secundo Argonautic. παρακατέθετο νύμφαις, Nymphis commendauit: παρακατέθηκεν ἐν ἀφύλῳ, verbem Minervæ commendare, Plutarc. in Themist. παρακατατίθεμαι, qui deposuit. παρακατατιθέμενα τὰ ὑπάρχοντα, id est, exponentes corpora & proferentes, de Athletis, Æschin. Significat & dare quippiam fiducia contracta: fiduciarium do, depono tanquam apud sequestrẽ. De hoc Budæus in Annotat. ἀφ' ὧν κατέθηκαν παῖδας ἢ γυναῖκας ἐς τερμῖδῶσις Aristid. Item credo. Xenophon, τοῦ ὑιοῦ σῶμα τοῦ ἵππου, ἢ δι' ὑπόπτου· ἀφ' ὧν κατέθηκεν, quasi fidei committit, creditque. Sic Æschin. ἐν Κτησιφ. pro fortunæ committere: ὑπὸ λοιπὸς τύχης, inquit, τὰ σώματα ἀφ' ὧν κατέθηκεν ὑπὲρ ὑπὸ σωτηρίας ὑμῶν.

Παρακατέθημι, commendo, depono, seruandum committo, Lucian. & Bud. in epist.

Παρακατέχομαι, abutor. ἀφ' ὧν παρέχεται, abutitur. vel αἱ πᾶ χρήματον τοῦ: Aristoph. de manu elephantis loquens, ἀφ' ὧν κατέχεσθαι ὅτι πλείονα τῶν αὐτῶν μοῖραν.

Παρακατέχω, tenax, Ionicè pro ἀφ' ὧν κατεκτικὸς.

Παρακατέχω, contineo, comprimo, cohibeo. Idem quod nisi quòd intendere videtur significationem, retineo, ἀρτιεύω: vnde ἀφ' ὧν κατέχειν τῶν χρεῶν τὴν κρατοῦν, retinere fidem fructuum. Et ἀφ' ὧν κατέχειν τὴ μνήμαν, memoria tenere & complecti, Basil. Diodoro. In Pandectis, Ὁ μὲν πάντας κληρονόμους ἀφ' ὧν κατέχειν φαλκίδιον, non retinebit quartam partem diam. Hinc Παρακατόχησις.

Παρακατηγόρημα, τὸ, vide Παραιώρημα.

Παρακατοικίζω, iuxta colloco, Accusat. παρακατοικίζω τῶν πόλιν propinquam ciuitatem colloco, Isocrat. φεύγειν τὸ μὴ παρακατοικίζειν τὴν συμμαχίαν, foedus colonis additre fidio, ab innouandis rebus prohibens, Plut. in Pericle.

Παρακατορύσσω, iuxta fodio.

Παρακατόω, assuo, item paro. Aristoph. in Pluto, νῦν δ' ἀπὸ σπᾶσίαι παρακατόωσι, nunc ista, torum sibi parabat.

Παρακαυλίζω, caules habet laterales.

Παρακείμαι, accubo, adiaceo, adhæreo. sum oppositus, Dat. παρακείμενα τοῖς χαλκᾶ, aduo pixita coit, hæret, Dioscorides libro quinto, capite 28. Et in Epigrammatibus pro, iuxta cubo, accubo.

Παρακείμενα, fercula. Item quæ propinqua sunt, & apposita. Dicuntur ἀπὸ τῶν παρακειμένων ferculis quæ apponuntur, quæ & ὄψα παρόψια dicuntur ἐφεψήματα: Lucianus, Ἀφ' ὧν ὁ δικαιοσύνη τὰ σοι ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν παρόψια.

Παρακείμενος, tempus præteritum: adiacet enim aeprc præsenti. vide in Ἀφίεμι.

Παρακινδυνεύω, arduus, ὑψηλὸς, ex periculo petitus, & παρακινδυνεύομαι, ὑβρίζομαι, blasphemium, insuetum, Suid.

Παρακινέομαι, sua sponte incitatus, Arist. in Rhetorica. Alexandrum.

Παρακινέω, delirus, insanus, μαινόμενος, (inquit Suidas) ἢ ὅλα ἢ νόσα ἢ ἀφ' ὧν παρακινέομαι. vnde & de numisimate peruso dicitur. Ex quo ad quasuis res fucatas transfertum similitudine impostoram faciunt, Suid. vide Παρακόπτω.

Παρακλεκλιμένος, di positus pedibatus, Herodot.

Παρακλεκλιμένος, διώκομαι, ἀκλίμαι, suadeo, excito, hortor. Dat. πλάσι, ἀφ' ὧν κλίνομαι σοι τὸν. ἀφ' ὧν κλιθῶσι τοῖς ἅπασι, quæ hortata est, Plutarchus in Public. ita & Isocrates in Ego ra ad finem. Pro acclamo. Plato in Apologia, ὑμᾶς ἀφ' ὧν μῶν ὃ παράπαμαι, vos adhortandi finem non faciam. Item Accusatiuo ibidem, ταῦτα παρακλίνομαι, ad hæc hortab. Capitur etiam passiuè. Idem in epistola septima, ταῦτα ἀφ' ὧν γράφω ἀφ' ὧν κλίνομαι ὑφ' ἡμῶν, hæc diebantur & suadentur à nobis. Apud eundem epistola septima, cum Dai Accusatiui ὃ δὲ ἀφ' ὧν ὑμᾶς λόγοις πᾶσι ἀφ' ὧν κλίνεται, ad quæ oratio cunctos cohortatur. πάσι τοῖς ἀφ' ὧν κλίνομαι, hinodi verbis te animo, Thucyd. ἀφ' ὧν κλίνεται τοῖς στρατιώταις his milites suos adhortatus est, idem. ἀφ' ὧν κλίνομαι ὑφ' ἡμῶν, fuisse mutuo adhortantes. ἀφ' ὧν κλίνομαι, præceptum e

Παρακλίνεσις, ως, ἡ, adhortatio, admonitio, cohortatio, præsentia, ἀφ' ὧν παρέχεται ἀφ' ὧν κλίνεσθαι, dato signo, Thucyd.

Παρακλίνομαι, ατος, τὸ, admonitio, adhortatio, exhortatio. In Epist. τὰ μὲν ἀφ' ὧν παρακλίνομαι τὰ ἐν ταύτοις, hæc quidem cohortationes erant.

Παρακλίνομαι, ὁ, ἡ, idem Thucyd. ἀφ' ὧν θυμία τὸ πᾶσιν χαίρειν παρακλίνομαι.

Παρακλίνομαι, ἀπὸ, ab ipso corrogatus, Thucydid. id est, παρακλίνομαι.

Παρακλίνομαι, adhortatiuus, apud Pollucem παρακλίνομαι λόγος, id est, clasticum, signum tubæ vel classici antebellum, τὸ ἐξ' ἢ ἀφ' ὧν μάχης συμβολὰ.

Παρακλίνω, hortor: παρακλίνω σοι, hortor te, i. ὀπλακλίνομαι, i. interp. Thucyd.

Παρακλίπω, celere quo alicui à latere equito.

Παρακνέω, exhaurio, euacuo.

Παρακνέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακνίστος, ἡ, medicis ita vocatur curationis genus quòd ἀφ' ὧν ἐκτίονε fit aeu traiecto, vt ἐν τῷ ὑποχύσει, id est suffusione, fit autem ad latus τὸ ὀφθαλμοῦ βολβοῦ, ideò non κέντησις sunt cuter, sed παρακνίστασις vocatur. Plinius libro 25. capite 13. Anagallide loquens, pupillam dilatat: & ideò hoc inungitur ante, quibus paracentesis fit. Ibidem de mandragora lides punctiones ita dixit, Bibitur & contra serpentes, & infectiones punctiones esque, se sentiantur. Appunctiones vel punctiones esset ad verbum, si quis dixisset.

Παρακνώ τοπος, οὐ, ὁ, stimulator equorum, agitator equorum: que antiqua. Galenus ἐν τόνῳ lib. 7. cap. 5. Κλάδιωμ ἀχλὰ κεντητὸς.

Παρακομιδάω, perperam lucror: vel amplius iusto & præter los lucror, lucro depuro. Naz. παρακομιδάσαι τὴ βιοκομίην.

Παρακρανίδες, sunt ossis tibiæ excessus, vt Celsus loquitur. que osicula, quæ πεφύκει etiam dicuntur, id est. fibulæ, & σφύρα, id est,

id ꝫ, fulcimenta, apud Pol. Absyrtus in ὑπ' ἀσπίδα, ἀ χεῖρ ὑπ' ἀσπίδος ἔχουσα.

Παρακίνδυνος, mihi imminet periculum, passi. παρακινδυνοῦσθαι, quòd periculosè suscipitur. quod periculosum est tractari, Diuersè ἀκινδύνου Plutarch. χρὴ τὸν ἡγ παρακινδυνεύοντα ἀκινδύνως ἐπιτρέπειν τὰ πράγματα.

Παρακινδυνία, periculum, discrimen. παρακινδυνίαν ποιεῖν τινὰ ἀπικαλεῖν, discrimen adeò vt eximar, vt liberer, Thuc.

Παρακινδυνεύω, cum periculo attento, temerè vel audacius periclor. Dicitur de re tentata cuius euentus & exitus est cum periculo coniunctus. Plutarchus in Cæsare, ἐπεὶ μὴ παρακινδυνεῦσαι τὸν πολεμον, καὶ μὴ φυσικῶς, Ne periculum adiret à pulo, si damnassent. Sic Cicer. pro Quintil. omnia circumspicit Quintius, omnia periclitatus est. Budæus Comment. in 1 pro fortiter periclitari. Plato epistola septima de Socrate ὃ παρακινδυνεύσας τοιαῦτ' ἀφίκετο ἡμῖν ἐς ἀνθρώπους κίνδυνος, omnia pati potius constituit, quàm scelerum illis fociis cle.

Παρακινέω, μ. ήσω, π. ησα, permuto, transfero. Item inuerto, pertio, vt παρακινοῦντες ὀνόματα λέγειν, Dionysius. Item labefacto. Cl gorius ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ τοῦ σώματος μετατροπὴ καὶ παρακίνησις, Item pronoco, permoueo, irrito. Item indecorè ſtabiliter moueo. Aristophanes βαττάλου, σκάφει δ' με παρακινεῖτ' ἐδρᾶν, en tibi, me animaduerte nil inter verba in dorc tibi moueri videbor. vnde & pro ardlandior ponitur, alor, hoc est, caudam moueo alicui adblandiendo. Item ὀκνηρὸν καὶ κατεσκληκὸς, aliquid secus in me admitto, aut de me c sulo. emouco, vt Theophraſtus dixit, ἀφεῖς ἢ πᾶν ψυχικὸν, ἢ μὴ σώζειν ὅπως σώσωσιν ἢ ὑξιεῖσθαι. Plato 9. Reipubl. μὴ παρακινεῖ αὐτὸν ἡδὺ ὀκνεῖ, ne quid perperam intus emoucatur. ne q ſecus in se admittat, aut de se consultat. Vnde παρακινητικὸς, in furorem versi & furibundi, ὑξιεμένων. Plato in p dro de homine affiato numine & fanatico, ἐνθουσιάζων ἢ ἐξ ἀνθρώπου μὴ ὄντος πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρακινῶν, ἐνθουσιάζων ἢ ἐξ ἀνθρώπου μὴ ὄντος, &c. Xenoph. ὑπομν. 4. τὰ μὲν γὰρ διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῆς ἐρωτικῆς παρακινήσεως ἐπτοήθησαν, Multi pueri ſtuprum patiuntur ab iis qui furibo do amore perciti sint. Lucianus voce passiua vſus est, ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς παρακινοῦ, ὑφ' ἑρμοῦ δ' ἢ παρακινοῦμαι. Et Theophraſtus sexto de causis passiuè vſus est, de vino quod ſydere turbido motu vitiatur, ὑφ' ἡδονῆς δ' ὅταν διαλαμβάνῃ, καὶ μὴ τὸ ἕτερον ἀκαιρον ἢ παρακινῇ.

Παρακίνημα, τὸ, perturbatio. παρόρμημα.

Παρακινητικὸς, pro ὑξεστικὸς. παρορμητικὸς, ὑξί, desipit, Plutarchus ſolone.

Παρακίνησις, admiseeo.

Παρακινῳδέω, flebile carmen quod amasij ad amasiarum forte cantabant.

Παρακλαίω, μ. εύσω, includo.

Παρακλάω, suffuror. Nazanzentis in Orat. ὅτι δ' ἀ τῷ θεῷ ἀδόλως ἀκολουθοῦντες, in nonnullis voluptatib. vestris morem gerentes, ita Bilibius tamen vide.

Παρακλείω, ήσω, exorata.

Παράκλησις, ἡ, simul seruiens, seruus ascriptitius.

Παράκλησις, εως, ἡ, obtestatio, αἰτίωσις, supplicatio, monitio, rogatio, παρόρμησις, adhortatio. Polybius in quinto, πλείονι δ' ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνων ἐπὶ τοῦτο τὰς ἐκείνων παρακλήσεις, desipere, παραινεῖν, παραφρονεῖν. nam καλὸν & καὶν dicitur τὸν νοῦν Suid. & Hesych.

Παρακλῆ, ἡ, ἡ, contumacia, ἀπείθεια. Synesius Theophr. ἀκοὴ, ἡ ὀκνηρὸς ἢ παρακλῆ. Παρακλῆ, idem quod παρέκλυσις, praua auditio atque doctrina quam quis à malo præceptore didicit, existiosum acroama, cum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato epistola septima, πολλὰ γὰρ ἀκούσεις καὶ τὰ μέγιστα ἐν δίκῃ φορτικωτέρων διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακλῆ.

Παρακλημνίς, ίδος, excubiæ.

Παρακλαυστὴς, ὁ, excubitor.

Παρακλαυστὸς, excubo.

Παρακλεῖτος, excubare, φρουρεῖν, ἐκκαθᾶσθαι. Plutarch. ἡ μὲν στρατηγὸς ἢ τὸ τέλος σκέλλων ἢ παρακλῆται σημεῖα φυλάττει. Et dicitur vox παρακλητὸς τῷ ἀνδρί.

Παρακλῆς, accubitus.

Παρακλῆτις, ιδος, coniux, vir, ἀνὴρ, ι. maritus. poeticum.

Παρακοίτης, ου, ὁ, coniux, vxor, γυνὴ, γαμετὴ, poetic. Hesiod. ἕλκετο οἷ οἰδίζῃ παρακοίτιν, cum vxore pudica concubuit.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακολάω, agglutino, Ægin. c. περὶ σταθμοῦ l. 3.

Παρακόλημα, conglutinatio.

Παρακολλητικὸς, glutinandi vim habens apud Celſ. l. 5. c. 19. παρακολλητικὸν ἔμπλαστρον, à glutinando dictum.

Παρακολουθέω, ήσω, iuxta sequor, & cingo latus, Horat. παρέπομαι, assector, comitor: & à persona ad res transfertur. Lucianus in Alcyone, ἡ γὰρ ἡλικία σὺν πολλῇ ἀνοίᾳ ὑφ' ἡδονῶν ἀκρατῶς παρακολουθεῖ τοῖς αὐτοφυῶς ἢ φύσει, homines naturaliter comitatur. prima ad Timoch. quarto, τῇ διὰ σώματος παρακολουθ-

Παρακλίνω, excludo.

Παρακλίνω, declinando, fedendo, quasi deflexim, παρακλινόμενος. Apollonius secundo, ὁ τοῦ ἅρματος ἡνίοχος ἀφικόμενος παρακλίνει. Item dissimulanter: vt Od. ἡ δ' ἄρα παρὰ δίφρον ἐκλίνθη παρακλίνθη.

Παρακλίνησις, in Epig. acclinatos.

Παρακλίνω, μ. νῶ, π. νηνα, auerto, παρατρέπω, submitto, inclino, deflecto. Apol. secundo Argonauti. κεῖται παρακλίνας, id est, inclinans caput & auertens. Aristophan. in Pace, τοῦ παρακλίνας, quo deflectis? Aristotel. in Rhetor. pro incito accipit. Item pro diuertor. παρεκλίνεται μὲν Ὑάκινθος apud Dionysium de situ orbis, id est, adiacet. & apud Apollonium cum Datiu. lib. secundo Argonaut. Παρακλίνω, vt ἀσκλήπιος apud Homerum adaperio, παραποίγω. Aristophanes in Pace, ἡ μὲν πόλις γ' ἄνθρ' ἀπ' Μαγνησίᾳ φρύνη γαμοῦσα. Καὶ γὰρ ὀκνεῖν παρεκλίνασα ἡ αὐλεῖος παρακύπτει.

Παρακλίνης, assessor, qui vnà discumbit, Xen.

Παράκλυτος, infamis, famosus, oppositum τοῦ κλυτοῦ.

Παρακλύω, παρακούω, non pareo, in Epig. Genit.

Παρακμάζω, μ. άσω, π. ακμα, senesco, vigore decresco, marcesco ætate. Budæus in epistolis posteritoribus, iacere, κάπτεσθαι, frigere, id est, non vigere. Idem in dictione iacere, in epist. πῶν πλοῖον παρακμάσαν, ætate senescere, Nazanzenus in Orat. florem ætatis admittere, Chrysostomus. Apud Plutarchum in Cæsare pro non peruenire ad vigorem vel maturitatem. παρακμάζοντος μηδωίου, inclinato decentéque periculo, Dioscorides libro sexto, capite quarto, παρακμάζοντα μύρτα, quàm matu isſimæ baccæ myrtidis Marcell. libro quinto Dioscorid. capite 27. παρακμακὸς, qui consentit, emericus, Budæus in epistol. posteriorib. παρακμακὸς φθινόπωρος, i. præceps autumnus, idem in Annot. in epist. in dictione Præceps.

Παράκμασις, quasi effectatio, ἡ παρακμή. Theophraſtus in t. de causis, Ὅταν δ' ὀλίγῳ, σφόδρα διὰ τὴν ὑλικὴν ἀδυναμίαν, ἵζασθαι τὸ γλυκύ.

Παρακμασπικὸς, languidum, remissum. vnde παρακμασπικὸς συριττὸς, de febri quæ sensim leuior fit & languidior. cui ἐπακμασπικὸς opponitur. παρακμασπικὴ ἡλικία, ætas iam vergens & inclinata Galeno.

Παρακμὴ, ῆς, ἡ, languor & remissio vigoris. apud Galenum remissionem febris significat. & παροξυσμοῦ παρακμαὶ, sunt accessionum remissiones, vel declinationes, vt Medici loquuntur, παρακμὴ τῆ ἐντάσει, Budæus in epistolis posterioribus, decrementum facultatis. Παρακμὴ τῆ ἡλικίας. Plut. in lib. περὶ ἀγρυπνίας, inclinata ætas Quint. ingraueſcens ætas Cic.

Παρακνήμιον, τὸ. In crure quemadmodù in brachio duo ossa: quorum alterum ab exteriore parte supra positum est, quod furam vocat Celſus (licet & γαστροκνημὶς sura etiam dicatur) παρακνήμιον verò Pollux, prosectoresque focile minus, distinctionisque gratia fibulam: id breuius, suprâque tenuius ad ipsos talos intumescit. Alterum à priore parte positum, cui tibiæ nomen esse, σκυτοκνήμιον vocant Græci ἡ κνημὶς, id est, radium: quod longius est & in superiore parte plenius, solumque cum femoris inferiore capite committitur, sicut cum humero cubitus. Hoc Anatomici vocant focile maius, vulgò *la greue*.

Παρακνίζω, irrito, vellico, Chryſost. σὺ δ' ἐγὼ.

Παρακνίω, desipere, παραινεῖν, παραφρονεῖν. nam καὶν & καὶν dicitur τὸν νοῦν Suid. & Hesych.

Παρακοή, ῆς, ἡ, contumacia, ἀπείθεια. Synesius Theophr. ἀκοὴ, ἡ ὀκνηρὸς ἢ παρακοή. Παρακοή, idem quod παρέκκυσις, praua auditio atque doctrina quam quis à malo præceptore didicit, existiosum acroama, cum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato epistola septima, πολλὰ γὰρ ἀκούσεις καὶ τὰ μέγιστα ἐν δίκῃ φορτικωτέρων διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς.

Παρακοίμησις, εως, excubiæ.

Παρακοιμητὴς, ὁ, excubitor.

Παρακοιμᾶσθαι, excubo.

Παρακοιτὼν, excubare, φρουρεῖν, excubare. Plutarch. ἡ μὲν στρατηγὸς ἢ τὸ τέλος σκέλλων ἢ παρακοιτῶνα σημεῖα φυλάττει. Et dicitur vox παρακοιτὼν τῷ ἀνδρί.

Παρακοίτις, accubitus.

Παρακοίτης, ου, ὁ, coniux, vir, ἀνὴρ, ι. maritus. poeticum.

Παρακοίτης, ου, ὁ, ἡ, coniux, vxor, γυνὴ, γαμετὴ, poetic. Hesiod. ἕλκετο οἷ οἰδίζῃ παρακοίτιν, cum vxore pudica concubuit.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακολάω, agglutino, Ægin. c. περὶ σταθμοῦ l. 3.

Παρακόλημα, conglutinatio.

Παρακολλητικὸς, glutinandi vim habens apud Celſ. l. 5. c. 19. παρακολλητικὸν ἔμπλαστρον, à glutinando dictum.

Παρακολουθέω, ήσω, iuxta sequor, & cingo latus, Horat. παρέπομαι, assector, comitor: & à persona ad res transfertur. Lucianus in Alcyone, ἡ γὰρ ἡλικία σὺν πολλῇ ἀνοίᾳ ὑφ' ἡδονῶν ἀκρατῶς παρακολουθεῖ τοῖς αὐτοφυῶς ἢ φύσει, homines naturaliter comitatur. prima ad Timoch. quarto, τῇ διὰ σώματος παρακολουθ-

Sense, doctrinam vsque secutus es. velut à doctrinę latere nō discessisti. Lucian. in Anacharsi, ὁ ὃ παρακολουθῶν τούτοις ὀλίγα τὰ σπουδῆς ἀξία τῶν γενικῶν: ἀλλοι ὃ ὃ παρακολουθῶν ἀκριβῶς φιλοσοφίας, quos dam etiam redeuntes fuisse confectos. ἀσπάσι κορίσκε ἐπεμψε, παρακολουθοῦντος τῷ διδασκάλῳ, abibat modestè domum, assectante hominē, Plutarchus in Pericle, παρακολουθῶν τῷ χρόνῳ, quum tempus vocat, Epictetus, τὰ παρακολουθοῦντα τῷ σωματι, pertinentia attributa, Hermogen. παρακολουθοῦντα σημεῖα ἐκείνων ὀφθαλμῶν, singulis venenis accidentes notæ, Dioscor. l. 1. sexto, capite 1. Idem ibidem, ἀδύνατον δὲ πάντα τὰ συμπτώματα εἶναι παρακολουθοῦντα, impossibile enim vnum aliquod venenum omnia concomitari, vel ipsi adesse. παρακολουθεῖν relatum ad animum, id est, συνιέναι, percipere atque intelligere, vt Latinis assequi, quod & consequi dixit Cornificius in Rhetor. Æschines, ὑμεῖς τε βουλόμενοι ἀκούειν, ὁ θορυβῶν τε νοῦν, ὃ παρακολουθῶν διμενῶς. Galen. de Sanit. μὴ βάδιον δὲ παρακολουθῆν βαδίζοντι πολλάκις, ἀνὰ ὁδὸν ὀξυνωφῶντι αὐτοῦ, id est, non ex facili esse antiquos libros sine doctore atque interprete intelligentia consequi. Iosephus, ὑ γὰρ ὧν αὐτὸς ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ τοῖς ἡμετέροις γράμμασι παρακολουθῶν. Lucas in præfatione Euangelij, Ἐδοξε κἀμοὶ παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς: Mihi quoque visum est, qui à principio omnia assecutus sum. Alij, mihi omnia altè repetita curiosè recensenti. Paulus secunda ad Timoth. capite 3. σὺ δὲ παρηκολούθησάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, tu verò perspectam habes doctrinam meam. Demosthen. de falsa legat. ὑ ὃ τοῦτον ποιησόμενα εἰδὼς ὑγιὲς παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορεῖ, vt qui omnium arbiter fuerim & spectator, vt comes legationis: qui omnia obseruatione notata teneam. Idem, ὅσα τυγχάνω δι' ἐμαυτοῦ ὑ τῇ παρηκολουθηκέναι τοῖς ἀφῃγμένοις εἰδώς, vnde σαφηνεῖ ὑπὲρ προ ἀμφοῖν & σαφῶς. Hinc & παρακολουθῶ τοῖς dicuntur, adiuncta, quorum natura est vt posito illo & ipsa consequatur. Vnde petitum illud artificium rhetoricum, cùm ex consequentibus vitia inuertimus, vt cùm τὸ κλέπτειν, inquit Aristot. Rhetor. 1. λεγεσθαι vocamus, ὑ ἁλλ' ὑπὸ τοῦ ἔχειν. καὶ ἕκαστον ὃ ὃν ὀφθαλμοῖς ἀνθρωπος, ἀεὶ ἐχῃ τὸ βάλλεσθαι.

Παρακολουθεῖς, ἐως, ὃ, sequela. Gellius libro sexto, capite primo, per sequelas quasdam necessarias facta dicit, quod ipse appellat κατ' παρακολουθεῖς.

Παρακμαῖος, ὃ ἐς, ὃ, præteruectio, aduentus, transmissio, portatio, vectio, subuectio, aduectio.

Παρακομίζομαι, aduenio, me recipio, præteruehor, assumo. Accesat. Æschin. παρακομίζομαι ὑμῶν μᾶλλόν τε ὃ ἕξω τὸ φορτιον ἐμβὰν ὃ ὑμῶν, παρακομίζονται τῷ ἑτέρῳ, appellunt, Thucydid. id est, παραπλέοντες κομίζονται, παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα, arma capere. τὰ ὅπλα κατ' κρήτεσθαι κάπεσι παρακομίζεσθαι, arma aduersus Cæsarem non pro Cæsare capere, Plutarch. in Othone sic Philelph.

Παρακομίζω, affero, impello, porto, importo, excipio, reduco: ita accipit Chrysost. (comatulos.

Παρακόμιος vocabat Comici, teste Poll. τὸν κομῶντα, i. comatos, vel Παικοπάν, acuo, Gaza libro quinto, capite sexto, histor. plantar. Theophr. Xen. Pæd. 6. παρακοπᾶ ψυχῶν dicit pro exacriere animum ad fortitudinem. Est & ὁ πῦ φιλεῖ ὃ ἀσπάζεσθαι παρηρίζειν τὸ χεῖρον ἀφ' ἑαυτοῦ, Hesych. & Suid.

Παρακοπή, ὃ, quasi abscisio: παραφρόσυνη, dementia, delirium. Galen. παρακοπὴ λιθεργικὴ, ὃ φρενιτικὴ. Aristotel. περὶ δαιμονίων ἀναισθησίᾳ. ὡς κρίνειν τὰ φαινόμενα. Quod Dioscorides dicit de hyoscyamo libro quarto, capite 69. παρακοπὴν ἐργάζεται, Plin. libro 25. capite quarto ait, mentem tentat: & mentem corrūpit: & insaniam gignit. ὁ γέλως φαρμακοτάτης ὃ ἀπάτη, Aristotel. in Probl.

Παρακοπτικὸς, & Παρακοπτὸς, ὀν, ὃ, φρενητικὸς, deniens, delirans mentis impositrem mentem errare facies, insaniam gignens. Galenus, λιθοθεργικὸς φαρμακοτικὸς, ὃ φαρμακοτικὸς λιθοθεργικὸς, φρενητικὸς.

Παρακόπτω, μι, ὁ ὠ, ὁ ω, ὁ ὁπῶ, id est, fetio, cudo, & metaphoricè quod vitiose atque perperàm quid factum esse in hac significatione ostendit. Est itaque τὸ παρακόπτειν proprie significatio, nummos adulterinos cudere, ὃ τὸ παραχαράττειν ὃ παραπεμφίνειν, νόμισμα κίβδηλον ἢ πονηρὸν κόμματος πιεῖν. Et monetarij qui falsum nummum percutiunt παρακόπτοντες dicuntur, id est, παραχαράττοντες. Hinc subdolus atque subartatus numus παρακεκομμένον τύπωμα vocatur, id est, κίβδηλον ὃ παραχαραχθὲν νόμισμα. Translatè verò παρακεκομμένος αὐθρ, improbus & prauus, qui παράνομος ὃ πανοῦργος, & ab Aristophan. vocatur in Pluto αἰσχρὸν πονηρὸν κόμματος, id est, φαῦλος διακεκομμένος. Lucianus, κίβδηλα ἢ νόθα ἢ παρακεκομμένα, moneta adulterina & falsò percussa. Aristoph. Acharn. ΑΛΛ' ὅμβρεια ὠοβρεχὼ, παρακεκομμένα δ' ἦπερ ἢ πανοῦργα ἢ πανοῦργα, ὑσυκοφάντου Μεγαρέως τα χλιδώσια. Παρακόπτω, fraudo: & quod dicit Terentius damnū dare, i. ζημιοῦσθαι ὃ ζημιοῦν. Aristophanes Nebulis, ὦ ἀγυρμαιοῦσ' παρακόπτειν ἀλγεινὸν ἐστι κἀπὸ τοῦ ὠβολοῦ τοῦ. Idem in Equit. ὁ τοῦτο ὅσον ἐπαρακόπτα χρόνον, τοιοῦτο κἀπεδημεῖτο. Παρακόπτω, deliro, παραφρονῶ: ὃ παρακόπτα ἢ διάνοια vel τῇ διανοίᾳ dicitur. vnde παρακοπὴ, ὃ παρακοπτικὸς. Aristotel. περὶ δαιμονίων ὕπνου. Λέγεται δ' οὗτος ὁ

Α βιὸς ὁ παρακόπτοντα τῷ διανοίᾳ, ὃ ἐς τὸ θεωρεῖν ἐρχόμενον ἐπὶ ὁ ἡμέρας θεωρεῖν, ὡς ὑπόκειται ῥᾴδιον πιεῖν, ὃ ὁπόταν ἀναβαίνωμεν ὃ ἐπὶ τὸν παρακοπτικὸς ὃ ἐποτ' ἐκεῖνον αὐτοῦ ὃ χρόνον βεβιάζωμεν. Ex quo impsit Horatius epist. 2. libro 2. Fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire Tragœdos In vacuo lætus sessore, plausoque Theatro: & quæ sequitur narratio locitatum commutato nomine.

Παρακορίαι, verro, orno, παρακλίω, Phrynichus. vide κεῖρω.

Παρακόρμος, inhonestè, indecorè Cicer. indecenter Mela. Iosephus, μεταβαίνειν ὃ ἐς ὕπνον καταφέρεσθαι, ὃ χαμαὶ κλίνεσθαι ἐκεῖσε.

Παράκοτος, deceptio, fraus.

Παράκοσμος, αιος, τὸ, prava doctrina, exitiosum acroama, etiam male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato epist. 7. λόγοι ὃ ἀδικοῦντες πολὺ ἐμμετρότερ τῆς λογικῆς ὑπὸ φιλοσοφίας, aliqui plumbo in philosophia audierant. ὁ παρακοσμήσαντα ἐστορίαν, ab aliis accepta traditio, narratio ab aliis auditu accepta, Dioscoridis in Præfatione.

Παρακούω, ὁ σω, ὁ σομαι, oscitanter, negligentèrque audio. Aristobius in Epit. τὸν ὃ μὴ ποιήσαντα ἄμοιρ ἢ μὴ ἀκούσαντα λόγου τῶν φιλοσοφούντων ἢ ἀναγνῶναι παρακούσαντα τῆς λογικῆς ὑπὸ ἀναγκαίως liberè grauitérque loquente ac rogante vt attentè audiret, sese auertit. Quo loco participium verbi locum obtinet. Alibi dixit, ἀλλ' ὅσας ἢ παρακόψας τὰ καλοφθείς παρέκυψ, interprudenter contempsit, idem. παρακούομεν ἐξεῖς μᾶλλον ἀναβάσεις, auditus & repulsam pallus. Sic pro non obtempere, dicitur dicens non sum. Lucianus, ἄλλα δεῖ διδασκαλοποιῶν αὐτὸν ἐγκόπτοντας τὸ ὑπὸ τῆς μανίας, in Caucaso. non pareo, καταφεύγω ἐπὶ λεγομένων, παρέγνωσεν λόγῳ ἀπὸ, Genit. παρακούω ἀλόγων, τερεύω, tanquam non audierim. Lucian. idem in Anacharsi. τὸ ὃ φῆς εἰ μὴ φωνὴν παρέκυπτ ὃ παρακλίσεως, νῦν παρακούω, dicto ei sunt audientes, libro primo Esdræ. παρακούω, eos non audierit, Matth. 18. Παρακούω, vt παρῃὰ dicitur pro ἀκούω ἀφέλω, perperam audio. Plato in Protagora, τὰ πολλὰ ὀρθῶς ἤκουσε. ὃ τ' ὃ ἐγὼ οἶσι εἴπην τῶν παρηκουέτε, non videtis auditi. Idem in Theæteto, ὅστε τι παρακούειν, ἢ παρῃὰ λόγον παρακούεσθαι λέγεται: Quæ perhibentur falli aut audiri, aut visus, aut alio quopiam sensu. Et postea, παρῃῶσι τι, παρεκούσαι ὃ παρεκοῦσι πολέσαι: In plurimis eos oculi, aures hebetes frustrantur. Παρακούω, λόγῳ ἐπακροώμαι, id est, subauscultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cicero dicit 2. de Orat. Et Plautus clàm sublegere sermonem aliquorum: quo sensu dictum à poeta Eclog. 9. quem legi tacitus tibi carmina. Aristophanes in Ranis, ὃ πάς τις ἀκροατὴς ὅταν καλῶσι, & Coryca. sum agens cùm loquanturomini? Sic in Epigrammat. παρακούσαι νῦν ὃ ἐπ πίκτει. Et to Euthydemo, ὁ κτήσασθαι παῖ αὐτῷ ταῦτα παρακούειν, subaudiendo eorum sermonem excipiens cognouerat. δοκεῖ ἀκούειν μᾶλλον ἢ λέγειν, παρακούειν δ', Aristoteles libro septimo. capite sexto, ita aliqua ex parte & non perfectè ratione videtur audire, Argyrop. Παρακούω, interdum pro ἀκούω, ut apud Herodot. παρακούω τὸ ἐκείνη τῶν στρατιῶν, audio de illius arto. Plato epistola septima, ὁ δὲ θαυμάσετον, γέλοι ἀδρατοι τοῖς τὰ ἀξίωμ λόγου ἐκεῖνα ἐκ τῶν, ἀμελεῖν, ὡς ἐ ἄρατα ἐλλιπῶν βίον, τοῦ δὲ, audientem de rebus magnis sermones. vnde σφόδρα παρακούω, audiui, in Epig.

Παρακρατέω, continco, retineo, firmor. Appian. in Iber. ἀβάλλ ὃ ἐπ ποσῶν τε ἢ ἐρατηρῶν σφῶν παρακρατῆν, morari ac detinere.

Παρακρεμάω, ἀάσω, π ακα, suspendo, iuxta seu à latere. Actius

Παρακρίνω, cx aduerso compono & comparo, quasi παρατίθεμι iuxta loco, ex aduerso instruo aciem, atque ita prope vt γνησίως fieri possit. Plutarchus in Anton. πῶς ὃ σώζοις τοὺς παρακρίνοις, λόγῳ κρίθεις ὃ ἔξεις ἐφώνει τῆς ἰσχυρὸν. Idem. πῶς ἐγκυκλομένων, ex aduerso instructis peditibus, signif. etiam τὸ peram iudico Bud.

Παρακρασία, ὃ ασεως, contumacia. Iosephus, παρακράσης ἔ φόρες,

Παρακρατέω, ὁ, Cyrillo est qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt, & falsò defert atque exponit.

Παρακρυκίζεν τῇ χρόᾳ, colorem croci imitari, Dioscorides l. 1. c. 137.

Παρακρυτόμαι, όσω, π ακα, adhortor, dehortor, incendo, παρῶν ὁ ὠ ναι, παρορμῶ, παρεξύω. Lucianus, ὁ ὃ ἐκκρεπτὸς ἐς ἀμαυρὸν ὁδὸν, ὃς μὴ τὸ ἐν ὑπαντιάζῃ, & c. applaudit, seu plausu ad hortatum aut manu facto exhortatur. παρακρτοῦσιν, inquit Sidon. παρεκπαροιώσεις, τὰ ἐμβλήδια.

Παρακρυπτὸς, proprié maligna succussio in appendendis, vel admetiendis: aut vox est palestræ quasi supplantatio. παρακρυπτὸς ὃ ἐμπαρακρυπτὸς, ὃ ἀπὸ τῆς ἐξαπάτης ὃ ἐμμανῶς, vt testis Commentar. Aristophan. in Equitibus. ac fumitur libro secundo Politicorum Aristotelis. in Procemat. vero Segm. tertia. Quæst decimatertia, ὃ πῶς ὃ πάλιν ἐπὶ

nitur: ἡ ἀφόρητος τοῦ ἡλιοπλὴξ θερμοῦ, caloris ad superficiem
, ἐπὶ depulſio atque ſuppreſſio: ſic enim potius quàm de-
ſſio, vt Gaza vertit. Παρέλκειν etiam mentis concuſſus at
e emotio. delirium, Gelen. Et
ρετικὸν παρὰ Θ, delirium, affectio in delirium impellens, Ga
h. ad Glauc.
ρος, ὁ, ἡ, ſtultus, μωρός.
ρωσύνη, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἡ παρακόπτειν, de quo continenter, id eſt, de
ρον, Eſſar. quæ vox comica eſt ceſte Poll. & Heſych.
ρωμα, μ. σ. ν. κ. ς, Et σαφηνίζουσι, verbum eſt paleſtræ: Eſt ὁ
ὴ ἐν κύσει ἢ παρασκευασμένα τῇ αὐτῇ πάλῃ σφάλμα, ἢ μὴ κατὰ τέλ-
ν ἢ ἀπρέπειαν, concuſſu callido pue luctæ artificio aduer-
ium ſupplautare, non vero denicere ſublimémque arre-
m proſternere. Sic aſtutus Vlyſſes ſuccuſſo Aiacis popli-
ipſum enertit, ob idque ait poeta Iliad. ϛ, ὃς ἐθέλῃ ἀέκοντ᾽
ι ἢ ἐθέλοντ᾽ Οὐδυσῆϊ, Κέν᾽ ὑπὸ γοῦνα καλὰ πεσὼν τυχὴν, ὑπείλυσε ἢ
ν, vbi interpres κοπὴν τὸ κνῆσαι expoſuit. In curſu Latinè eſt
nnu depellere: in lucta ſupplantare, quod vtrumque πα-
ρέσει complectitur. Eſt enim παρακρούεσθαι, vt adnotarunt
xicographi, οἷον παλαιστὴν τὴν ἑκατέρωθεν τοῦ μὴ κρύον-
ν, ἢ ποδὶ ἢ χερὶ, ἢ ὑπὸ γόνυ. Alis placet ab iis ſumptum, qui
admenſis vel appenſis maligna ſuccuſſatione præter inſtū
odum vel pondus aliquid obtinere conantur. Vnde dixe-
Phocylides, Σπεῦδε μὴ κρυεροῖσι θέρους ὑπ᾽ ἴσον ἕλκειν. Pla-
in Critone hoc à luctatoribus tranſtulit, ἢ ὡς ἐοικεν, inquit,
παρέλκει ἡ παρόδου ξυμφορὰ, nequaquam hæc præſens calami-
te ſupplantabit & euertet. Sic & tranſlatè pro depellere
que abſcere vſus eſt Plutarchus de Æmylio ita loquens in
ophthegm. τῷ ϑ Περσεῖ αἰχμάκωτον γλυφίδος, ἢ παρακρουόμε-
νῳ πόλεμον, ϑὴ σοι ἔσπερ, hoc eſt, παρατυμβάνῳ τὸ εἰς ὁρίσμου ἀγα-
ν, ἢ ἀπωρύξῃ, vt idem oſtendit in Æmylio: vel eſt elude-
hoc enim verbo variè vſurpatur, vt σοφιστὴν ϑέσις τὸν μάρτυρας
unt, id eſt, teſtes depellere, refutare, vel refellere, σοφιζε-
ϑαι ἢ διελέγχειν, reiicere atque repudiare, vt διακρίνεσθαι. Cre-
rius, εἰ ἢ ὄζει σοφίας παρεκκλίσεως τὸ ἀλλ᾽ ϑεοῦ, profanis lite-
atque doctrina veritatem eludere atque refutare. Παρα-
ϑῆναι τὸ ἐξαπατᾶν, παρελογίζεσθαι, circumuenire, fallere, de-
ere atque ludificari: cum ſimplici vel duplici accuſat. In-
pr. Ariſtophan. in Equitib. Κρουσάμενος ἐξαίφνης, εὐθὺς τῷ βα-
ρ δῆσαι, ἀπαρτᾷ ἢ παρεκκρούσῃ. Eſt enim παρεκκρούσασθαι ſed
ρὸς τὸ κινούμενον μίσγον, ὃ λέγεται ὅτε ἀπὸ μέσης παρελογίζε-
ϑαι. φασὶ γὰρ οἱ παῖδες, ὑφαπτᾷμι. Et alibi, παρακρούεται αὐτὸ τὸ ἔξαι-
τες. μετὰ ταῦτα ἢ πωλοῦντα. λόγῳ τὸ τοῦ ἰνδικοῦ τὸ ἢ μετρεῖν τινας,
ὅταν τὰ μέτρα ἢ διατίθεσι, ὅταν τὰ πλοτικτεῖν. Sic furtum iudi-
us facere dicit Demoſthenes τὸ δίκαιος παρακρούσαι. Idem,
ὅταν ἢ σαι φυσίγγωσι ἢ βδελυρεῖ, τηνικαῦτα σοφίγγοι παρακρούε-
ϑαι δίκαιος. Idem, τηρεῖν ὑπὲρ ἢ σεν, ὅπως μὴ σαφηνίσουσι μεδ᾽
ἐπαπάτῃσι. Παρακρούειν Paſſiuè, talfor, decipior. Lucianus,
ὑπαρακρουσμένοις; Num ego te circumitieni & fefellit dixit
tua ſignificatione, vt paſſiua ita Demoſthen ἐξαπατᾶσθαι,
ν, videte ne decipiamini. Et tamen adnotat Budæus παρα-
ρνται, id eſt, ἐξαπατᾶται deceptus eſt, καὶ τὸ ν. ſcribendum: πα-
ράκειται verò actiuè, ι. ἐξαπατᾷ deceptt ſum τοῦ ϑ.
ικτιδεῖος, litoralis, in Epig.
ικτίζομαι, in ſuper aſciſco. παρακτᾶσθαι propriè poſſidere, Theo-
hil. lib. 2. Inſtit.
ικτικὸς, venator, qui canes venaticos ducit, ὁ ἢ κωνηγὸν τῶν κυνῶν
τὸ ἢ ϑήραν ἔχων.
ικτὸν κῦμα, litoreus fluctus, in Epig.
ικτὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγειν, id eſt, in eſſe producere, qui talem vim
abet ſubſtantiaſque ereandi. Proclus de Deo, εἰς τὸ ἓν τὰ ὄντα
ικτικὸν ϑ συνοχικὴ ἀγαθότης. Philoponus de ſumine & vm-
ora loquens, ὡς αὖ σοὶ τὸ γονὶ ἔχειν εἰ ποιητὸν ἐστὶ σοὶ τὸ κα-
αὐτὸ καὶ ἔτος ἀπὸ τὸ ἢ ποσκευαστικὸν ἐ). i. corpus ſoli expoſitum
cauſam eſſe productricem vmbræ & genitricem.
ικτῶος, ὁ, litoreus, litoralis, ἀθροισμάτων, litori propin-
quus. Sophocl. ἕλιμ ἀφῆς τὰ λιπτὰ ἢ ἡ ἀθροιστὴς λεμβήσεις. in lito-
alia prata.
ικτώσαι, introducere, Herodot.
ικωνικὸν, vide in dictione Κωνάγχη. Gregorius ait nomen eſſe
ἐκ ἢ poſterioribus medicis inuentum, quo quarta anginę ſpe-
ies deſignatur, quum externi gutturis muſculi inflamma-
ione laborant.
ικλίνειν, propriè ſignificat proclinare capite in obliquum
ſpicere, vt loquitur Plinius, vt qui è fenestra tranſuerſis o-
culis venientes euntéſque curioſe obſeruant: obiter atque
per tranſennam intueri. Ariſtophanes in Pace, ἢ μὰ πόλει γ᾽
ὅσῳ σὺ Μοιροδοσίῳ δρῶν γνωμίμας Καὶ ϑὲ ἐκείνοι ἀθροίσειν Τὰς
κλίνας ἀθροίσθαι. Καὶ τὸς ϑορυβοῦν ἢ νοῦν αὐτοῖς; Ἀταχτορεῖν ϑὰ τ᾽
ἰῶ κἀπὶ ἀθροίσθαι. Basilius ὅσοι πλουσιῶν. Ἀλλ᾽ ἀ ὑποκειμένων τῶν ψυ-
χῶν ἀπὸ ἀθεμίτων ὁ πλούτου ἢ ἡδὺ πειθανὸν ὑποκρούσῃ, μόνου ἢ
ὄφις τὸν ὕπνον ἀθροίσῃ, ne foras caput exerat atque alios re-
torto oculo aſpiciat. Hinc prouerbium ὑπὸ τὸν ἀθροίσαι,
de aſino, qui cùm ab agaſone neglectim ageretur, in tranſi-
tu caput in tabernam vel officinam inſertit, & vaſa euertit.
Baſil. Gregorio, Οἱ δὲ τὸν ἀθροίσαι φιλοπαίσθωσι. ὅσοι ἢ βίον
ἡδὺ χρεσπάσῃ, ἢ ἐξ ἡδὺ, aliquantulum exprimere vitam Chri-
ſtianorum, & inſpicere pauliſper. Sic Γρηγ ὑπὸ τὸ ϑεμιστὸν πα-
ρεκκύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα, vobis fas non eſt in ſacra atque adyta
Chriſtianorum inferi e oculos vel introſpicere. Lucianus, κα-
τακεῖσθαι, Καὶ τοιοῦ ἀπὸ τοῦ παρακύψαι εἰς τὰ ἡμέτερα, poſtquam ad iſta
veſtra dogmata aſpicienda oculos detorſi atque incubui. Sic
Demoſthen. in 1. Philippica, ἢ ἀθροισϑῆναι ὅσοι ἢ ἡ πόλεως τόλμαν.
Ita intelligitur illud Apoſtoli Iacobi epiſtol. capite 1.
ὁ ἢ ἀθροισϑεὶς εἰς νόμον τέλειον ἡ ἐλευθερίας, qui incumbens o-
culos intulerit introſpexeritque in abſolutam illam legem
libertatis, id eſt, qui accuratè ſtudie ſeque obſeruarit. Nazan-
zen. in Orat. 4. Εἶτα ἀθροίσϑητε, introſpicientes. Idem πα-
ρεκύπτειν εἰς τὰ ἄγια ἀγίων.
Παρκύλις, vide Παρακύπτειν.
Παρακωμῳδία, eſt, vt fit in Comœdia, hominum mores & vitia
perſtringere atque deferibere. Baſilius Diodoro, Πλάτων ϑ τὴ
ἰδιωτικὰ τὸ λόγου, οἷμαι μὴν τὰς ὀδυνηρὰ μᾶλλον ἢ μᾶλλον ἀμαυ-
ρὰ τὸ σοφίσματα, addit quæ ἐπαυμαχεῖν μὴν τὸ ὅρασον ἢ ἐπικοῦ διαλέκ-
λων. ἐπαπᾷ ϑ τὸ καιρὸν ἢ ἀλαζόνας ἢ χαῦνα, ἢ ἀφαπατῶντα τὸ ἀλαζονι-
κὸν ἢ ὑβριστικόν.
Παρακωμῳδητικὸς, ἢ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ παρακωμῳδεῖν.
Παρακωμῳδία, ἡ, ἡ, ἡ

Παραλείπω, μι. εἶψα, ον. εφα, omitto. dimitto, relinquo, σπρῆνι. Actii. Accusatiu. Aristopha. in Auib. ὦ σὺ πάντ' ἀεὶ παραλείπεις ὧν ἐγὼ μέλομαι ἐπερωτᾶν ἀξιωτικῶς, ἢ ἐξ ὧν ἐμοὶ τὸ νοεῖν μέλει, quam ipsi mente affequi nequimus. παραλελεῖφθαι, omissum est, Schol. Soph. in Phil.

Παραλείτης, vide in Παράλιτος.

Παραλείφειν, illinere, Aristoph.

Παράλειψις, εως, ἡ, omissio, præterm issio, præteritio, occupatio in Rhet. ad Heren. dicitur. παράλειψις, figura dicitur in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta, vt apud Terentium in Thorm. tu coniicio cætera, Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex ifthac copia. vt ne addam quod fine fumptu ingeniam, liberalem nactus es, &c.

Παρακόμμα, & Παρακόμμασις, ἡ, accumbo, vel accubo, adiaceo Columel. παράκειμαι. Depon. absol. Datiu. Homerus Ilia. ζ. λαοὶ δαμάζουσιν παρακλιθέντες, concubuit cum Laodamia. Idem Iliad. ξ. ὃ δὲ οἱ παρακλίθετο κάρηι, ipse cum ea clam concubuit. παρεκοιμήθη, παρεκοιμήθησαν, sed id à παρακοίμημα potius deriuandum est cum Eustath.

Παρακόμμασις, & Παρακόμμα, desino, in penultimam desino. Hinc παράκλησις.

Παρακατέπτου, complectendum est, admittendum est.

Παρακρεμ. μ. ἔσω, σω. παρεκρέμασα. deliro. ἀνόητός τε ποιεῖ. Neutr. absolutum. Aristophan. in Ranis, Εἰ ἢ παράκλησίν ἀλλοῖαν, ἢ βάλῃς τὴ μελῳδικήν.

Παράκλησις, ἡ, ἡ, qui leuiter defipit Gal. Item subftantiuè defipientia leuis Suid.

Παράκλυσις, ἡ, vt apud Polyb. in 1. παράκλυσις αἰχμῆς, fuccessio in magistratu, ἐπιδύσεις, ἡ διαδοχή. Est & assumptio.

Παράλιος, ὁ, ἡ, regio maritima. αἱ τὰ παράλιος πόλεις, orae vrbes, vrbes maritimae, Plutarchus in Pericle. Aristot. 3. Rhet. σπουδαῖον ὄφος τὸ παράλιον, scribitur & παρήλιον propter metrum. Hesyc. παράλια, τὰ πλοῖα, vnde Παράλιος nauis.

Παραλιπαίνω, μ. ανῶ, praetermitto. Actius.

Παράλιος, ὁ, ἡ, maritimus, litoreus. παράλιος ἀηχαλός, Euripid. παράλιος κατοικίσεις, ad mare habitabit, capite 49. Geneseos. Philo de mundo, ὦ παράλιες μόνοι, ἅμα τὴ μεσόγειοι μοῖραι κατεπλήσθησαν, id est, maritimae partes, hoc est, orae maritimae. Sophocl. ὅργιον φορβῆς παράλιους γίγνεσθαι, auibus marinis esca erit. παράλιος χλόη, maritimam oram, Thucydides. παράλια πεύκη, maritima pinus, Theophrast. libro tertio hiftor. plant. cap. 12. pro Ipecie pini.

Παράλιθ., τὸ ὑμα, ὁ, vide Τὸ ὑμα, ὁ.

Παραλιτέω, offendo, σπαράλιτε τοῦ θεοῦ, Apol. Rhod. deos offendi fti. Ἡ γὰρ θεοὺς ὀλομαι παράλιτε φρεσὶ νῆιν.

Παράλιτης, Hesy ch. ὁ δεσπότης παρὰ Λάκωσι. quae erat nauis sacra. Itidem Poll. dicit nautarum quofdam fuisse παράλιτας, siue σκελαμύνιους, dictos nimirum à paralo & Salaminia nauibus, sed perperam apud eum scriptum est παράλετας.

Παραλλαγή, ἡ, ἐπιθαγή, alternatio, id est, per vices mutatio Festo, commutatio, ἀλλάξις, immutatio, collatio, comparatio, differentia, diuersitas, varietas, discrimen. Theophrast. historiae libro sexto de rofis loquens, Ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῇ γενόμενα, ποιεῖ παραλλαγὴν πρὸς διοσπίας ἢ ἀσφίας, id est, nonnullam diuersitatem habent. Idem libro quinto, capite secundo, τριῶν ὄντων ἢ δέκα, διὰ τὸ πολλοὺς ἔνια παραλλαγάς. Basil. Homil. 7. in Hexaemero, πολλὰ γὰρ βίων αἱ παραλλαγαὶ, πολλαὶ δὲ αἱ τῶν τρόπων διαφοραὶ καὶ ἰδιότητες ψυχῆς διαφοραί. Plato pro hallucinatione & aberratione vfus est. Dicitur & pro παραλλαγή, παράλλαξις.

Παράλλαγμα, idem quod παραλλαγή. παράλλαγμα τὸ διαμφίλλες, vicissitudo inæqualitatis, Plut. in Numa.

Παράλληκτος, mutabilis.

Παράλληξις τὸ διηθᾶς, id est, vicissim, alternis, siue alternè Plin. quòd & alternatim dicitur, id est, ἀνθ' ἑτέρου, sed alternata serie, vt loquitur Seneca. Theophrast. hifto. libro sexto de ferula, Φλοιὸς δὲ παράλληκτα τὰ φύλλα, ἀνθ' ἑτέρου ἢ παρὰ μέρος τὰ γονάτων, διὸ καὶ δικτύῳ. Thucydid. de insulis, παράλληκτα δὲ ἢ ἀνθ' ἑτέρου κείμενα, situ alternante positae, non verò recta serie. Aristot. τὰ θαύματα ἀλεκτρυόνων τὰ ζεύγεα ἢ ἀνθ' ἑτέρου, ὑπάτερα ἢ ἀγώνων ἀλλήλοις γίνεται παράλληκτα, ἃς εὐζυγα γίνεται, alternis haliaetus & aquila nascuntur, quoad par eiusdem generis coniugale nascatur. Sophoc. in Aiace, ὅρα τὸν παρόντα δὲ ταῦτα. φοβοῦμαι δῆτα μὴ ὑπερσταθεὶς, νῦν δ' ἐγὼ μὲν ἀνθ' ἑτέρου. Haec, inquit, vicissitudinem habent & commutationem. vt ille antehac improbe prqualeat, si nunc ego spiritus aduersus eum fustuli. Huic opponitur Ἀ παράλληκτος.

Παράλληξις, ἡ, παραλλαγή. permutatio, vicissitudo. Plato in Timeo, τὸ δὲ τῶν γλῶν κατὰ νόμους ἰόντων παράλληξις, id est, παραλλαγή. Proclo πομπὴν ἐμμελῆ παράλληξιν, commutatio, diuersitas. Item differentia apud Plat. in Polit.

Παραλληλόγ. μ. ἄξω. σ. αχα, Actius. positum, alterno, immuto, vario. alternis hoc & illo modo facio, fabri in fecandis lignis πρῶτα λέπη διῆλον καὶ τὸ δεύτερος Theophrast. hiftor. libro quinto, dicuntur, quum dentes ferrae alternos variant, id est, alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Et παραλλήλων et m opponitur τοῦ ἀβλαβῆ ἁπλῶς ἢ. Theophrast. τὰ ὑφ' πλέτου ἀβλαβῆ, τὰ ἢ ἀβλαβῆ ἀπὸ τύπης, id est, alternis hoc & illo modo facta, vt funt dentes in ferra. vnde & pro alternare ponitur, ibi, nunc hoc, nunc illud animo agitare. vnde Isocrat. in Euagora. ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ, pro varia & alternante de homine opinione. Est item ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ, differe pare, διαφέρειν, differre, variare, nunc hoc, nunc illo modo cedere. Theophrast. hiftor. lib. sexto, πολὺ σπουδὴ ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ, id est, multum abiisse differre atque variare. Plutarchus in Dione, ὑπὸ γὰρ ἀμφιλόγων, τὸν μὴ ἀκριβῶς ἀπὸ ἀβλαβῆ ἐφιστῶν παραλλαγὴν ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ. Et ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ, refert, id est, differentiam facit, & ad remertinet. Vnde ἀ ἀβλαβῆ ἀκοῦσαι, non differens, per omnia fimil Significat etiam præterire, id est, διαλανθάνειν, φεύγειν: & fupere. Synesius, Καὶ τὸ φάσμα μὲν μόνον παρελθὸν ἀκοὴν μόνη ἀβλαβῆ μερίζει. Xenophon, Ἐπίλοιπον ἦν ὅπως ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ ἐξελθόντες οἱ πολέμιοι τὸν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξελθόντας οἱ ἀεὶ χαλεπῶς, quum primi insidias praesentirent, milites qui cum Chabria in insidiis latebant, insurgere. Item ἀναβαίνοντι ἢ ἀβλαβῆ ἀκροατὴς ἐφάσκουσι id est, qui ea auerso occurrentibus anteuertentur. Sic Herodotus, ὁλίγῳ χρόνῳ ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ γενόμενοι, qui modico spatio ab occursu aberrarunt: vel parum abfuit, quin mutuò obuiam fierent. Παλαίστρα, aberro & per errorem in alind incurro quàm cotineram apud Platonem, ἀβλαβῆ ἀπὸ τοῦ ἐπιτήδειου τὸ σωμάτος aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. Cebes Them. τοὺς εἰς μεσημβρίαν ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ, id est, præterunt, præterfunt, anteuertunt, verbum αὐτοπερπτικὸν, Gaza. ἀβλαβῆ ἀπὸ ἀβλαβῆ ὥρας, tempora permutat, Theophrastus libro primo, cite duodecimo de causis plantar. ἀβλαβῆ ἀπὸ τόπου ἐπὶ τόπον, alium locum declinat, Plutarchus in Themistocle, id est, auertit se ab eo & mutat. Idem in Camillo, παραλλάξαι δεῖ ὀξὺ ἴχνη, τὸν τοῦ δρόμου τεκμαιρόμενον

o apud Theodor. libro secundo histor. Aristoteles secundo
e Cælo, διαφθείρεσθαι γὰρ τὰ ἀβλαβῆ πλείω, exactior est sen-
us rerum cùm inter se componuntur. Hinc Plutarchus li-
rum in quo vitas & gesta cõtendit ἀβλαβῆ vocauit. Soluit
ur aliquando dictio composita, & per Accusitatiuum, quem
oscit ipsa præpositio proferri iubet, vt παῤ ἀθλητὰς, παῤ ἀθλητὰς,
παῤ ἄθλητα. Plinius lib. sexto, capite 33. Plura sunt autem hęc
egmenta mundi, quæ nostri circulos, Græci parallelos ap-
ellauêre. sunt autem ἀβλαβεῖς κύκλοι, circuli æqualem di-
tantiam ex omni parte inter se habentes. Vocant Astronomi
& Mathematici ἀβλαβῆ, in sphæra, lineas rectà paribusq;
nter se spatiis in altum surgentes. Vel, lineæ sunt in conti-
uum protractæ æquali spatio inter se distantes. παραλλήλους
ραμμὰς, discurrentes lineas, Ruellius: lineas inter se equa-
es: Marcellus libr. quinto Dioscorid. capite 147. Parallelæ
inquit antiquus scriptor Latinus impreſſus cum authoribus
imitum) id est, alternæ, rectæ lineæ nunc punctur, que in ea-
dem plana superficie collocatæ, atque vtrinque productæ in
neutra parte concurrunt.

Ἀβλαβὴς, Aduerbium, compositè, compositè: & τὸ ἐκ παρεκ-
λίνειν. Aristoteles de mundo, κρατοῦσι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἄνεμοι ζέφυροι παρεκλίσεις κατὰ μικρὰ τῆς ὀνομασθείσης καὶ οἱ λίγκηβι δ' ὧν ζεφύρου, vocant autem (inquit de Deo) ὃ ἄνεμος ζέφυρος, coràm compositis nominibus, altrin secúsque sitis: quasi dicas, δι' ὧν ζεφύρου. Si enim è regione quasi ὧν τὸ συστυγνὸν hæ duæ voces componantur, erit διὰ ζεφύρου, quasi δι' ὧν ζεφύρου. Sic ὠκεανὸν λίβα dicit Cic. reperiè è vestigio, Græcorum more qui ἴσως που, & πάγα που, & δεῦρ' ἴδι dicunt.

Ἀβλαβὴς, ές, ή, deceptio.

Ἀβλαβὴς, opposita est analogiæ.

Ἀβλαβεμαι, μαι, ισμαι, decipio falsis rationibus, falsa argumentatione vtor, illudo, ψεύσματα, πλανῶ. Accusatiuum iungitur. Paulus capite secundo ad Colosſ. ἵνα μὴ τις ὑμᾶς παρεκλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ, ne quis vobis imponat probabilitate sermonis. Et Iacobi capite primo, πλανᾶσθε ἀδελφοὶ μου ἀγαπητοί. Lucianus, λέγω τὸν Χαιρεφάνεα παρεκλογίζεσθαι τοὺς πρώτους, vtentem falso ratiocinio atque supputatione. Idem in Prometheo, τί δῆτα παρεκλογίσασθε, Iouem circumuenisse. Oratio παρεκβλησιάζων, i. turbata, quæ malè collecta est, Bud. in epist. post.

Ἀβλαβισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio per falsas ratiocinationes, ἐπὶ τὸ λοιπὸν, fallax conclusio, & captiosa, ἀπάτη, κρεῦσις, paralogismus & perturba ratiocinatio, Gaza in Prob. fect. que ſt. 8.

Ἀβλαβιστὴς, οῦ, ὁ, deceptor, ἀπατεών.

Ἀβλαβιστικὸς, ὸν, ὁ, captiosus, fallax. παραλογικὸν, apparentem habens rationem. παραλογισμὸς πρότασις, fallaces & captioſę interrogationes.

Ἀβλαβιστὸς, deceptu facilis, ἀνεπίπληκτος. Polybius in 5. καὶ μὲν δὴ καὶ σφόδρα τῷ ζωικῷ παραλογιστὸν ὑπὸ τῶν ἀγροίκων δύκαιον παραφέρεται.

Ἀβλαβος, masculini generis, vt ὕπνος, &c. dicitur id quod præter opinionem & repentè accidit, inopinatus, inopinus, absurdus. Ἀβλαβον, inopinabile dicit Gellius. Thucydid. τὸ δὲ πολέμου τὸ ἀβλαβον, ὅσοι δὴ, πολὺ ἐν αὐτῷ ἐγένοντο, ἐπεδείξατε. Ἀβλαβος αὐτοῖς τύχας ἴων, longè secus atque opinati erant, euenerat, Thuc. πολὺ τὸ ἀβλαβον ὁρῶντες, longè maius opinione ſua cernentes, longè maiorem numerum & huiusmodi, idem. τὸ παρελθὸν, id est, τὸ ἀβλαβὲς, Ἀβλαβος λόγου τὰ παρὰ λόγον τοῖς πολίταις μᾶλλον ἦσαν, immentote bellorum euentus, idem Thucydid. Diodor. genere neutro dixit, ὑπὸς τὰ ἀβλαβεστὰ τύχης κατωλισθάνειν ὡς πὸς τὰ σφοῦδρα, ad nec opinatos fortunæ impetus suffugia sibimet ipſi relinquentes, de thesauris loquens Suſianis. Sic Liuius, Duas vrbanas legiones ad incerta belli Consules conscribunt. Est etiam Ἀβλαβος τὸ ἀλόγως γινόμενον, id est, temerè & præter rationem, ἀσκεφθὲς, ἀπερισκεπτον, incertum, quasi incertiuido, temeritas, casus inopinatus, præter rationem, Ἀβλαβ ἀσκεφθὲς. Item τὸ μὴ ἀβλαβον, id est, quod præter proportionem est. τὸ μὴ τὰ Ἀβλαβον γίγνεται, nisi quid inopinatum accideret, Thucydides. ἐκ Ἀβλαβ λόγου, inopinato vel inopinatè, præter hominum expectationem. πολὺ Ἀβλαβ λόγα συμβαίνει, Idem, longè, præter opinionem accidens, longè aliter quã erat opinio.

Παραλόγως, præter opinionem, temerè, præter ſpem, Ἀβλαβ ἀσκεφθὲς, ἀπερισκεπτως, inopinato, inopinatè Liu.

Παράλος, ου, ὁ, nauta, remex, Ἀβλαβεύτης. πάρος, καταλύτης, Aristophan. Item nauis sacra qua Delphos Theori ad rem diuinam faciendam mittebantur, in hos vſus à Republica deſtinata, Θεωρὶς. ſic dictam volunt nonnulli ὅτι Ἀβλαβ ἔρχε: huius facit mentionem Plato in principio Phęd. τὸν δὴ τὸ πλοῖον, ὃν φασὶ Θησέα τοὺς δὶς ἑπτὰ παῖδας εἰς Κρήτην ἄγειν καὶ σῴους τε καὶ αὐτὸν σῳθῆναι. ὑπόπλους, nauis, paralus nauis, de qua ita Plutarchus in præceptis Polit. ὥσπερ ἐν Σαλαμῖνι ναῦς ἐθέλοντος, ἢ πεφάλη ἂν ὅτι πεῖ ἔργου, ἀλλ' ὅτι πᾶς ἀναγκάσει ἢ μεταλλαξεῖ τὸν πρόεδρον. Et Pitolanus apud Aristotel. 3. Rhetoric. πλοῖα πάροχα, ἐφόπλων τῶν δήμων vocauit. Et de paralo Demosthenes in Oratione in Midiam: vbi multa tradit interpres, inter quæ hęc, παράλου ναῦς ἡ ἐκπέμπουσα ὅπου ἂν ἡ δημοσία πρεσβεία ἢ στρατηγὸς ἀβλαβεῖν, vocabatur & βασιλικὸν πλοῖον, de quo ſic Plutarch. τὸ βασιλικὸν πλοῖον αἴσιον ἐν ὁδῷ τότε χρῆναι καὶ ἀφόβητον ἐδόκουν οἱ βασιλεῖς διαφυλάττειν αὐτὸ τῷ πανάγιον ἐξάλλοι βαβδοῦχοι ὄψη καὶ συναντῶντες. Sunt parali dicti ex Athenienſibus qui ad mare inhabitarent. vide Suidam in dictione Παράλου. παράλου ἄνδρες, Thucydid. vbi interpres, παράλοι ἦσαν οἱ ἐν τῇ νηὶ ἡ Ἀβλαβ. Valla tamen homines qui parali dicuntur, exponit. Dicebatur & eo nomine iudicium tribuarium Athenis, in qua ſignificatione nonnulli παρεξόντας Ἀβλαβ. Item, παράλος, id est, Ἀβλαβ. θαλάσσιος, maritimus. Sophocl. in Aiace, πόρει κελεύσεσθαι, παράλῳ τ' αὐτῷ παράλῳ γὰρ εἰ, Ἀβλαβ. Euripid. currus paralus. πάροχον ἐν λιμέσι τοῦτο κεκλῆσθαι νέων ἐπιπλήρων μισθῶν, frustrà plus nauium quã cæteri Græci poſſideremus, Herodot.

Παραλυρεῖς, τὸ, quod purpureæ additamentum habet, τὸ πάνυσσε ἐφ' ἑκατέρῳ τῶν ὤμων φοινικοῦν προφόρημα καλεῖ Ionicè, Pollux, quòd vtrinque attextam habet purpuram.

Παραλυρεῖς, οἱ, dicuntur qui non ſunt in pretio, parum honorati, qui non erant aut habebantur aliquo loco, teſte Heſyc. Ἀλυρεῖς enim purpurcum ſignificat.

Παραλυρεῖς, attextam habens purpuram, Poll.

Παραλυρεῖς, muliebris vestis, ſicut ἀλυρεῖς, virilis, apud eundem.

Παραλυσὶς, Heſych. Ἀβλαβαπάθεια, συναίσθησις.

Παραλυσθαι, iuxtà lauari, Aristoph. pro παρεκλύσθαι.

Παράλτης, accola Alpum, Plutar.

Παραλφὶς, dicitur à Polluce gibbus pertendens ad iugula, τὸ μάχει τῷ ῥόμβῳ κύρτωμα.

Παραλυσίζειν, eſt obtorquere, vitilium modo atque viticis, id est, λύγῳ (vnde huius verbi origo) τόρquere. Theophraſt. hiſtor. libro quinto, capite secundo, ὅσα δὲ Ἀβλαβοῦσι ἢ ἐν αὐλητῇ, πολὺ τὰ ῥᾴστα ἐν τῷ παραλυγίζειν ἐστὶ μακρῷ τὸ βαρύτατον. vbi tamen corrupte ſcriptum παραλύειν.

Παραλύομαι, langueſco, reſoluor. vnde παρελυμβῶ, diſſolutus, reſolutus, paralyticus, capite octauo, Actorum Apoſtolorum, & παρελελυμένα ἱμάτια. diſſuta veſtimenta. Item παρελύομαι, ſum immunis, vt παρελύσθην ἡ λειτουργίας, immunes ſunt, Polybius. παραλύομαι τὰ αἰχθὲς, abeo magiſtratu & abdico me.

Παραλυπὸς, lædo, officio, infeſto.

Παράλυσις, εως, ἡ, hæc vox latius ſumpta omnem remiſſionem, latiorem, reſolutionémque, id eſt, παύσιν ſignificat, ideóque λύσπληξιν (quæ totius corporis motus, ſenſus, mentiſque ὑπνῶσις eſt læſio) & paralyſin proprio nomine dictam complectitur. Celſus libro tertio, capite 27. At reſolutio neruorum frequens vbique morbus eſt. Sed interdum tota corpora, interdum partes infeſtat. Veteres authores illud λύσπληξιν, hoc Paralyſin nominauerunt. Nunc vtrunque Paralyſin appellari video, &c. Scribonius Largus in Compoſit. Hieræ. Facit ad tremulos, inquit, & ſyderatione tentatos vtralibet. Vna enim ex contractione: Altera cum remiſſione neruorum conſpicitur, Ἀβλαβνσιν hoc vtrunque vitium vocant. Quibus τῶν παρελύνσιν ſyderationem transfert, quod de plantis dixit Plin. id eſt, ἐστρεξιασμὸν Theophraſt. Παράλυσις priuato nomine & ſine adiectione, id eſt, παραπληγία ſiue παραπληξία, ἡ ἡμιπληγία ſiue παύσις (non autem Ἀβλαβνσις quæ ad vires refertur, id eſt, diſſolutio corporis, ἀπονία, ἡ ἀδύναμία, ἡ ἀβίωσις ἡ δυσκίνησις, Galē. Commentar. 4. lib. εἰς τὸ περὶ διαίτας ὀξέων νοσ. Morbus, in quo dimidia pars corporis reſoluitur motu ſenſúque interceptis: Paralyſin vocat ferè ſemper Plin. & paralyticos eo affectu laborantes (id eſt, παραλυτικοὺς, παρίτους, δεικμήριους, reſolutos Celſo) Scribonius, vt dixi ſyderationem, & remiſſionem neruorum, Celſus libro ſecundo, capite primo reſolutionē neruorum, tametſi ſeimus παραλυθῆναι μέρεα dici quæ laxantur, & quæ adducuntur: hoc à plenitudine, illud ab inanitione: de quibus Ægineta libro tertio, capite 17. περὶ τῶν κατὰ μέρος ἀκρατασιῶν παρὰ φύσιν. Apud Galeptum Commentar. 3. εἰς τὰ ἀφορισμικὰ, παραπληγία, ἧς σύνηθες μορίῳ τῷ σώματος: ὃ μὲν παραπληξία τὸ παντός. vbi reſtituendum λύσπληξια. Sic enim idem ſcribit libro quarto de Morbis acutis, πῶς παραπληξίαι γεγόνασι. Ὁ Γαμφιμάτης ὀνομάζει ταῦς λύσπληξίας, ἢ ὅπλαι μὲν ἐξ ὅτα ἀκινητοῦσι μερίων ὑπὸ κωφῶσας παραλύσεις, εἰσὶν ἢ χωρὶς σπασμοῦ ἢ λύσπληξίας χωρὶς μέρεος ἀβλαβοῦσι ἐνίοτε ἐπαλλάσσει τὸ σπασμοῦ παραπληξίαι καὶ εἰσὶ ἢ. Παράλυσις, cum adiectione partis, pro omni reſolutione ex qua tunque occaſione facta, vt apud Celſum libro ſexto, capite ſeptimo, Ac ne reſolutio quidem oculorum, quam Ἀβλαβνσιν Græci nominant. Paulus Ægineta ἀφίσιν in hoc ſignificatu etiam dicit, vt ἀφίσιν γλώσσης, καὶ ὀδόντων, καὶ ἀφίσιν τοῦ κολικοῦ τοῦ ἡμέτου: Et quod ait γλώσσας

lus libro tertio, capite 18. Εἰ ὃ καὶ ὄνομα μέρος τι ὁμοφυοῦς γένους παρωνυμικὸν ἐκ φύσεως nominatur. εἰ δὲ καὶ ὃν τι μέρος τινὸς τοιούτου ὄντος ἐξ ἀδιαιρέτου τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ λειβέτου. Sic dicit Hippocrates, Σπάπλικτον αὖπὸ τοῦ σπλάσσω ἐγχύτου, id est, eius resolutum ac syderatum effectum est. αὖπὸ τοῦ παρὰ δὲν ὃ παραλύδεν ἐγχύτου. Hæc omnia ita paucis comprehensa sunt in li. finitionum apud Galentum Παράλυσις ἕξις πάσης βλάπτου τῶν πορευτικῶν αἰτίων, ἀπὸ μέρους τινὸς μὴ ἀπὸ τοῦ ὅλου. Σπαστικὸν ἐστὶ τὸ ἀκούσιον ἢ πάθος, ἢ ὅλῃ μοίᾳ. Ibidem παραπλακτικὸν dicuntur, οἷς μόνα τὰ δίκαια, ἢ τὰ ἀσύγκειμ αἱ συμπτώσεις γίνονται, vbi deest ἐξ ante αὐτα. Ibidem differt Σπαπλῆξια παραπλῆξιας, vt pars à toto. Et παραπλακτικὸς, siue ἐμπλακτικὸς, id est, resolutus, ἢ ἀλυσιτὸν mentémque retinet, quam ex toto syderatus, ἢ Σπαπλακτικὸς ἢ ἐξ ἕξεως ἀκίνητος ἢ ἐνεργείας ἀπὸ τοῦ ἐνεργεῖν, amittit.

Παραλυπικὲτ, οῦ, ὃ, paralyticus, resolutus. vide Παράλυσις.

Παλαλύω, μι, ὑσαι, π. ικῆς, ἐκλύθην, soluo, libero, amouco, eneruo, vt mollire & resoluere hominem Senecæ, id est, παραλύειν, pro effeminare. Et παραλυθῆναι, fiunt dissoluta corporis membra paralysi, vt dixit Virtu. Gen. vt, παράλυσι τ' ἀρχῆς, à præfectura amouit. magistratu amouit, Thuc. sic & Chrys. ἐξεῖ ἀφασωθῆς.

Παραλύσιμ, inmunem facere. Polyb. παραλυσίμ λειτουργίας, immunes sunt. παραλύσι τ' ἐρατηγίας, præfectura amoueo, Thucydid. παραλύσι τ' ἐρατηῆ, indulgeo militiæ vacationem. Item eum Accusatiu. & Genitiu. παραλύσι σὲ τ' ὀργῆς, Thucydid. Et παραλύειν πινὰ τ' κρεμάδικης, poena eximere, Lucianus. παραλύειν σκορπίον, in torporem resoluit scorpium, Dioscorid. libro 4. capite 77. de aconiti radice. ἔπὰ ἐνδικοῦμμα παραλύσει, septuplo punietur, capite quarto Genes. παραλύειν τὰν ἀμφισβήτησιν, pro iudicium intentatum destituere aut remittere, Iœus. παρελύειν τῆς δυνάμεως, Aristoteles in quinto Politic. abrogare imperium, euertere alicuius potentiam. Et παραλύειν τὸ ζῆν ἑαυτὸν, mortem sibi conciscere. Plut. de Cleopatra.

Παράλυμξ, tegmen quoddam, τὸ ὕδωρ σκέπασμα, à λύμη, sonat quasi τὸ παραλείβον τὸν λοιμὸν.

Παραμεγαίνω, aberro, ἀποτυγχάνω.

Παραμερτεύω, ἢ, præceptio, translatio, exceptio, παραμερσὼ vt antea dictum: ὅταν τὰς μὴ ἐπιταγὰς ἢ λέγῃ ἢ ἀκούῃ. Pollux.

Παραμεσότης, proprie qui ad latus alicuius mandit. vide Παράσιτος.

Παραμείβομαι, εἰ ὁμαι, π. σμαι, retribuo, respondeo, Homer. Item trasseo, prætereo, ingredior. Accusatiu. πάντα παραμείβεται ἀοιδήν, in Epigrammat. πᾶσ' ὁδὸν παραμείβεται, &c. Item vicinus sum. Pro prætereuehor, Apollonius secundo Argonautic. δεῖ παραμειβόμενος, &c. Basilius Iuliano, ὅτου οἱ ἐκ πλαγίου δηλήσει παραμειβόμενος. Sic παραμειβόμενοι τὸν παιδὶ, Lucian.

Παραμείβω, μ. εἰ ἅω, ψ. ἐψα, idem. Aliquando traduco, Nonn. ὡδὲ δι' χθαδὸς παρέμειβε δ' ὄρεσσι, pro ἤμειβε δ' ὑπ' ἠέρας. Aliquãdo permuto, Apollonius secundo Argonauti. παρὲκ χόνα νηὸς ἀμείβων. Item prætereuehor. Idem, χαλὸν ἐκφεύγοι παραμειβόν. Synesius, παραμείβει τὰς Σειρῆνας, præterire. Plutarch. παραμειβάμενος Σ' Λακεδαιμονίους πεμφθεὶς παρεμείβατο, paululum ętate progressi, Gaza de Senect.

Παραμελέω, negligo, sperno. Genitiu. Xen. ἐπὶ πεμπώμασι τῆς μητρὸς, si quid matrem neglexisti. παραμελοῦσι τῆς ἡδονῆς, res honestas contemnentes, Plut. in Camill. Est item prætereo in testamento, id est, ἀφανιεῖ δὲ ὧν τοιῶ, in Paudec. παραμελήσῃς, neglectus, Chrysostomus. οὐκ ἀφοσιῶ. Et Bud. in epistolis posteriori bus.

Παραμίμλακα, manstit, adest, cupit.

Παραμιμνήσκω, memoro, facio sui mentionem. Genitiuo.

Πα. α μίνω, μ. νεῖ, π. νῶ, affisto, permaneo, persisto. Neutrum. Dativo. παραμίνω σοι, maneo apud te, Xenop. παραμίνει χρόνῳ πλείονι, maiori tempore permanet, Galenus lib. secundo ad Glaucon. Plato in Apol. ὅσῳ μοι παραμένατε τοσούτῳ χρόνῳ, apud me tandiu manete. παραμίνει τοῖς γάμοις τὸ ὄδος, in nuptiis mos seruatur, Plutarch. in Romul. παρήμενε τὸ δίκαια τοῖς ψυχαῖς, in animis iura permanserunt, Plutarch. in Solone. παραμίνον ἄμα τῷ λυκεργῳ, Lycurgo assistens, idem in Lycurgo. παραμίνειν ὡς τὰ ὑπόλοιπα, persequi reliquias, Thucyd.

Παραμιμφέω, Doricè pro παραμειδέω.

Παραμίσα, ἡ, parameſe, musicus ſonitus, i. φθόγγος, ex eorum numero qui ſtantes dicuntur, qui inter mobiles interpoſiti cõtinent tetrachordi coniunctionem, & è generum diſcriminibus ſuis finibus ſunt permanentes: Huic tropo muſico, in ſcala muſica noſtri teinporis reſpondet B. ſ. a. b. mi. vide Ariſto. Probl. Segm. 19. vbi de fidibus: Et Vitruu. l. 5. c. 4. Dicitur verò ita ὅτι ἐσχάτη μέσων, i. iuxta Meſen.

Παράμεσος, digitus dicitur medio proximus, i. ſalutaris, Pollux.

Παραμετρεῖν, ἐσχάλλα μετρεῖν, annumerare, comparare. Datiu. Lucian. Οὔτω γὰρ ἂν ἧς τὸ μέρα ἀνεῤῥέοντα οὐ μόνα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο, id eſt, ſi cum paruo cõferatur. Item παραμετρεῖν ſignificat prætermittere, παραπέμπειν, transmittere nauigando apud Apollon. Rhod. Dicitur & de terra ſeu regione apud Nonn. Politian. compenſare vertit apud Epictet. παραμετρῆσαι, reſpondere. παραμετρήσομαι, ex collatione ſeu comparatione ad mẽſura examinatum, Nazanzen. Orat. ἀλλ' ἐγὼ τῷ δικαίῳ παραμένω παραμετρήσομαι, &c. ſe eorum qui ſe receperant, ca ii attemperans, idem in Orat. ſ.

Π αραμύθ ιος, Heſych. παράκλητος, ἐκτραπίμος.

Παραμήκης, ους, ὁ, ἡ, oblongus. τὸ ὠὸν μήκιος, oblongum.

Παραμηρίδιον, ὁ, παραμήρια apud Pollucem, id eſt, femina, τὰ ἐξ ὧν μηρῶν.

Παραμηρίδια, τὰ, apud Xenophontem femorum ſiue feminum cogumenta, & arma, feminalia ſiue femoraria apud Suet. in Auguſto. Xenophon etiam vſurpat pro armis quæ equorum ἐξὸς aptantur ad tegendam hanc partem.

Παραμυθία, admixtus.

Παραμικρῶν, propemodum, ferè, penè, parum abſuit. παραμικρὸν δὲ τοῦ πάσχειν, Iſocr. propemodum interij. παραμικρὸν ἐδέησε πάσχειν ἔσχατα, idem. παραμικρὸν ἢ δεῖν κατθανεῖν, εἰ μὴ τὰ πάλιν ὑπ' εὐτυχίας ἄλυσε τὸ θεοῦ τῶν ὀργῶν, Chryſoſtom. ἐξὲ ἴσως. καὶ παραμικρὸν ἀπολέσθαι ἐγὼ, non paulo minus abſurdum, Lucian. ſic Ariſtid. παραμικρὸν ἐ παραμικρὸν ἐείκειν, &c. i. nõ modicè, ſed multùm & vehementer.

Παραμιλλάομαι, ἀσάμην, certamen victor.

Παίσμιλτον, παραμίθιον, moror, in Epig.

Παραμιξολυδίζειν, tranſcendere mixolydium cantum, quod antiqua muſica non licebat. Alij reddunt ad myxolydiũ num alludere apud Plutar. de muſica.

Παραμίσγω, admiſceo. παραμίξας, admiſcens, Ariſtoph. παραμίγνυτε τὸ ὕδωρ, cum aqua miſcentes.

Παραμονὴ, ῆς, ἡ, permanſio, perſeuerantia, καρτερία.

Παραμόνιμος, perdurans, ſtabilis. Alex. Aphr. παραμονιμότερος, permanentior.

Παράμονος, conſtans, καρτερὸς, fortis, qui à propoſito nõ facilè mouetur. ἔξαμονον πίνω, luctus permanens.

Παραμουσος, ὁ, ἡ, diſſonus, muſis ſeu cantui non conuenies & generaliter alienus, non conueniens, ſic Mars dicitur τὸ βέμμα παράμουσον ἐορταῖς apud Eurip. in Phœniſſ.

Παραμυνάδιον, Euſt. inuenti ait pro crimes implicare.

Παραμυνάμια, idem Euſtath. annotat vulgarem linguam ſolecisare ὀὐ τεχνῶν.

Παραμυθέομαι, ἠσάμην, π. σμαι, conſolor, παρηγορῶ, παραιῶ, deliberor, admoneo, do conſilium, συμβουλεύω. Depon. Accuſatiu. παραμυθεῖσθαι τὸν φόβον, inuidiæ ſolatium quærentes, Plutarch. in vita Demoſthenis. παραμυθεῖτε, conſolabatur, Plato in epiſtol. παραμυθεῖσθαι, Hom. παραμυθούμενοι, ſtuaſerim. παραμυθήσαθαι τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ, &c. Budæus in epiſtolis prior. Παραμυθεῖσθαι apud Hermog. artificio emollire quæ aſperius dicta ſunt, τὸ λεχθὲν ἀπαλύνειν ἢ πραΰτητα.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, Heſych. παρακλήτωρ, conſolator Cic.

Παραμυθία, ας, ἡ, conſolatio, ſolatium, adhortatio, παρηγορία, παράκλησις, ὄφελος δὲ μοι παραμυθίας μικρὰ τῷ θανεῖν ἐκείνῳ, &c. Chryſoſtom. de offic. Epiſc. afferebat mihi non parum ſolatii malorum illorum. παραμυθίαι τῷ βίῳ, ſubſidia vitæ, ſæpe apud Baſil. Παραμυθία apud Hermogen. figura orationis emolliens quod aſperè dictum eſt, quæ & correctio dicitur, διόρθωσις, λύσις. Vide παραμυθίδιον vocat, τὴ μεθόδῳ λειοῦσι τὸ πρᾶγμα τὸ πικρὸν.

Παραμυθικὸς, ὁ, ἡ, conſolatorius, conſolator, afferens conſolationem.

Παραμύθιον, ὁ, τὸ, ſolatium, adhortatio, leuamen, auxilium. τὸ παραμύθιον ἀγάπης, &c. Paulus capite ſecundo ad Philippenſ. Chryſoſtom. ὀφεῖ ἴσως. παραμύθιον ἔχειν, id eſt, remedium, ſolatium habere. παραμύθια ἢ ὁδοῦ πιεῖν δυσὶ, leuamen itineris afferre, idem libro primo de Republ. καὶ τῷ πλουσίῳ παραμύθια φασὶν εἶναι, nibus multa eſſe ferunt alleuamenta. Idem, παραμύθιον νομίζουσι τὰ πλείστους ἀποκτείνειν, vel ſupplicium ob impietatem, ſcelerum ἀγὼν ἢ ὅτου ὀφεῖ θεὸς ὑβρίζεσθαι τὰς λόγων ἢ ἀσεβῆσαι τὰ παραμύθιον ὑπολαμβάνοντες εἶναι τοῦ δίκαιον πάσχειν.

Παραμυθοποιῶ, ἢ, ſolatium, adhortatio, leuamen, auxilium. ἐπὶ παραμυθίοις

ndix impensæ destinatæ. Basilius, τὰ ἐκ τῶν νοσημάτων ἀφαιρούμενα, τοῦτ' ἐστὶν ἀπολλύμενα, quæ à morbis absumuntur. Suidas ἀναλώματα exponit ἀφορήματα in hoc exemplo, Ὁ μακαρίτης Βασιλείδης, τηνικαῦτα ἐν ἐκκλησιαστικῷ λόγῳ τὰ κατ' ἑαυτὸν ἀφορήματα, ἤγουν τὰς ἀπορροὰς τοῦ σώματος, οὐδὲν ἐδικαίου ἀνιδρῶσαι.

Παρανάστασις, à resurrectione aberrare, Gaza de mensibus.

Παράπλους, ὁ, τὸ, paranatelion, i. sydus orienssiuxtà aliud sydus. Vide forte scribendum sit ἀφ' ἑαυτοῦ.

Παρατέλλω

Παρπάτικος, foliis aut laminis tectus.

Παρπή τασμα, ατος, τό, velum, παραπέτασμα, παρκήπασμα, cortina, σκιάτασμα, tegmentum propriè quod scorta obtendebant, ne accedentes amatores conspicerentur, Ety. vtebantur etiam velo (vt in Antiquitatum libris ostendenus) in exercēdis iudiciis Clemens lib. 2. Apostolicarum Constit. cap. 56. ποιοῦσι τὴν αὐτὴ τῷ βήματι ἐξ ὑφάσεως πολλῆς, ἣν παραπέτασματος μέσον. Itaque in partis cauſis Honor. & Theodoſ. Imp. C. lib. 11. tit. De Naufragiis sita iubent: De ſubmerſis nauib. decernimus ne leuato velo iſtę cauſę cognoſcantur. Item vmbraculum, σκίαδι, tapetum. παρκήπασμα τὸ μηδικὸν, aulæa Medica, Ariſtoph.

Παρπάτημα, idem quod παραπέτασμα.

Παρπέτασμα, adiuolauit. Nam πέτασμα volaui, dicitur, præteritū paſſ. verbi πέτω αὐτὸ τὸ πέτασμαι. Arat. δὲ οἱ παρπέτασται ὄρνις Ἀστοπέρη βορέῃ. quæ verba Feſtus Auienus ſic vertit de olore loquens Threicio contemnius axi cana pruinoſas extendit colla ſub arctos. Tamen ita vertit Cicero tanquam eſſet ὑπὸ τοῦ παραπέτα, Et clinata magis paulò eſt Aquilonis ad auras. vide ſupra in παραπετάζω.

Παρπέτασμα, aduolo.

Παρπήγματα, τά, inſtrumenta aſtronomica quibus ortus occaſuſque ſyderum tempeſtatúmque ſignificationes cognoſcuntur atque inueniuntur: dicta, quòd è multis variiſque cōcinnata eſſent, à παρατηγνύω, id eſt, adpingo, ſiue affigo. Laert. lib. 8. tradit Democr. aſtronomica ſcripſiſſe παρατηγματα. Vitru. lib. 9. cap. 7. Quorum inuenta ſecuti, ſyderum, & occaſus & ortus, tempeſtarumque ſignificatus, Hipparchus, Aratuſcæteríque ex Aſtrologia Parapegmatorum diſciplinis inuenerunt, & eas poſteris explicatas tradiderunt. Suidas ita annotat, Παράπηγμα, κανών, ᾧ ἕδει τι ὀρισμοῦ ἀρτονυμιοῦ. Atque hæc attexit, εἰ ᾗ ἰδιωτικὸν τὸ πήγμα ἐξηκριβῶσθαι ὑπὸ τῶν ὑπὲρ τὸν ὑπάρχοντων ἐστὸ.

Παραπήγνυμι, πήξω, πῆξα, πῆγα, πέπηγα, ἐπάγην, ἐπάγη, ἐπάγην, ἐπάγην, ἐπάγην

ωλω, Thucydides.

Παρακάδω, μ. σω, iuxta viam ſto aut ambulo. at παραπλώκω τὴν ὁδὸν hæc præterluctus eſt. à παραπλόω, quod idem eſt atque παρέλθω.

Παρελθόντες, Ionicè. pro παραπλεύσαντες Atticè.

Παρίεμαι, ῶμαι, latere flo, ſeu ſpiro, item leuiter ſpiro. redoleo. παρίεται τὸ ὀσφρητήριον, opobalſamum redolet, Dioſc. libr. 1. c. 18.

Παρίστημι, ſtatim, continuò, propè. apud Sophocl. in Phil. παρίσταμαι, σημαίνει. ἀεὶ δὲ τὰς ἀκολουθίας, ἐν ἐσθῆτι ſequi.

Παρκαμπτίσω, σω, μαι, impedio, implico: *impeſtrer* vulgò & ennet. Actiuum. Polyb. παρκαμπτίζειν τὴν ἡδὺ ὄλεθρον χρείαν, vſum morum impedire. vnde παρκαμπτίζομαι. Plato in Epiſto. ἐμὲ παρκαμπτίσθαι, ne ſorte impediretur. Idem 2. de Legibus. μὴ σε παρκαμπτίσωμεν, quaſi παρατραπωλήσωμεν, aut ὑζε παπλήσωμεν, vt expoſuit Pollux.

Παρκάρυμαι, τὸ σωμα ποδ' ὁρμαι. Plato de Paleſtra loquens, ὡσπὲς μὴ ὑπὸ πακιωμ τὸ εἶδος παραπόδ' ὑλῶμ.

Παρκάρμαι, & Παραπάτω, τὸ μεζ' ἀκολάσιμ καὶ νεότιμ, adultero, falſò imulo, vt παραπορχήσω, παρκηρεύσω, παραιτήσω. παραπίπτω τὸν σφραγῖδα, falsò aſſimulans atq; adulterans. Baſil. Μίαμες παραπιπτέντα. Hinc ἀπαραπίπτου, τὸ γνήσιον καὶ αὐθεντικὸν. παραπλάσσω, interluerto, ad diſſimulationem veritatis & ne res aſcatur corrumpo, vel immuto. Athen. lib. 12. Πολλὰ ἢ τοῦ ἰδίου παραπέπλακε ὁ Σπουσίππου, ἢ τῶν ἀρχαίων καινίζων, mutauit ne furtum agnoſceretur. Παραπλώ, inuerto, perverto, quaſi παρατρέπω, Pauſan. in 1. Eliacôn. παραπεπλωπότες τὸν νεὼ (ἄλλοι) ἀλλὰ ὐκ ἀκαλῶ ἡμεῖς. Hinc Παραπεπλωμένα, ἢ παπλωμένα dicuntur: quę ſunt vt παρεγγεγραμμένα, de qua vocantea, nominaque ad riſum excitandum leuiter immutata. Ariſtotel. 3. Rhetoric. ὀνόματα οἷον τοῖς γελοίοις τὰ παραπεπλωμένα.

Πλάσιος, falſum, falſitas Cic. Παραπίπτω γεφῆ, aecuſatio falſi in Pandect. Græc.

Παρλαμβάνω, obiter ſi uctum percipio, in tranſeurſu fruor, & prędeſtinatum inſtitutum, participo, τὸ σωμα πλαῖον. Gen. Gaza 4. παραπλαμεῖν εἰς θάλατταν τὸν σωμένγοντες δρασύτητος, orte ſua luit ſui collegæ temeritatem, Gaza de Senect. πολλοὺς μισθωτοὺς ἑνὸς ἄνας παραπλαμβάνω δήμου, ſæpe vnius hominis probitatem luet vniuerſus populus. Baſil. Gregorius, ὀλείτε φίλεσ τὸ σωμπλωσα, obiter hunc fructum percepi eius amicitia. Ponitur & pro πλαλεύειν. Syneſ. πῆς δ' ἐμῆς φύλῆς τε καὶ ἡγορίσιας παραπλαμβάνετο καὶ ὑ σὺς ἐχθρός.

Παρλυμαίνω, intereo, depereo, immeritò perdor. παραπολλύμαι. pereidens, diſperiens, Lucian. in Anach.

Παρλύω, indecenter & inepte perdo, malè colloco, ſtultè immodo, οἷον τὸ φυτὸν τὸν ἀκάνθαν. Et παρεπλάσθαι dicuntur quæ pereunt. Demoſt. ὁ μὲν ὑπὸμας τὰ παραπλαλεῖ, ἀφ' οἷον τοῖς πλείοσιν, ſimilis eſt perditis.

Παρπολύ, vt παρεκπλεῖν, valde, multò, longè, vehementer, μᾶλλον πολὺ, egregiè. Opponitur τῷ παρεγγὺς. Ariſtophanes in Plut. ἐγὼ τοῦτον ἔφην παραπολὺ ἀπάντων ἐργασεσθαι, longè indiſſimum, id eſt, πολὺ, σφόδρα. Aliquando ſignificat paucminus. vide Παρὰ πολύ. παραπολὺ γὰρ ἀπέπλωι μικρὸς, multò fuerſariis minor. παραπολὺ τῆς ἀληθείας ἐξαμαρτὼ, longè à vero ſcta. ἢ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταῦτα φασὶ γεγράφθαι. Philoſtratus Heroicis. Cum Comparatiuo. ὄζῳ πολὺ ἐλάσσω, longè inor, Dioſcorid. libro primo, capite 134. παραπολὺ χείρων, ongè deterior. παρεπολὺ μᾶλλον, multò magis, Thucydid. οὐ παραπολὺ κακοπαθόντας, haud minus iactanter dicta eſſe, Philoſt. n Heroicis.

Παρπόμπαια, ᾶς, πολύπομπα, τά, vt legend. apud Pollucem, dicunur in pompa pedeſtri. & inter vaſa ſacra numerantur.

Παρπυκνεύω, ambitio, pompa. Item aduectio, importatio. vnde apud Demoſthenem. σῖτον παρεπυκνεύω, importatio frumenti, eu vectatio. Et πᾶν κερατὸν παρεπυκνεύω, libro 7. Politicor. Ariotel. fructuum importationes. παρεπυκνεύ, deductio, παρεπυκνεῖν διὰθάλασσαν, 2. OEcon. eiuſdem, pro comitatum præbere, & leducere.

Παρπυκνος, deductor Cicer. Heſych. in verbo Πάρεγχος: πάρεγχος ὁ παρεκθέτης, ὄζῳ πύμπυκνος, καὶ ὁ συμπροβάτης τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ γάμου.

Παρπυπιον σῆμα, in Epigr. ad mare ſitum ſeu poſitum.

Παρπερεύομαι, ad latus incedo, adambulo, prætereo, iter facio, comitor. ſic Herm. apud Ariſtot. l. 6. An. vbi tamen Gaza obeo exponit. Æliamus, ποτὲ δ' ἀφεὶς ζύγα καλῶν παρεπερεύονται, ἢ πορεύεται τοὺτοις ἀφεστηκότες. Matth. cap. 27. Οἱ δὲ παρεπερεύοντες ἐβλασφήμουν αὐτὸν, tranſeuntes, prætereuntes.

Παρπλώ, ῶ, ῷς, ὁ, amnicola, Ouid. flumen accolens, amans amnes, riparius, Gazæ. apud Theophr. hiſtor. libro 4. cap. 6. παραπλῶαι, quæ ſecus fluuios. παραπλωία ὄχθη, fluminea ripa. παραπλωῖται πόλεις, ciuitas flumen accolens, Herodot.

Παρπέμπω, perpetrare, præter iuſſa & mandata agere: quo ſignificatu παρεκπέμπω dixit Herodot. Interdum μετέχειν, participare. Sophocl. in Aiace, τὸ γὰρ ἐσπλέοντα εἰσαῖα πᾶσιν μισεῖ τ' ἄλλον παρεκπεμφθέντες μεγάλας ὀφλωκότα ζημίας, i. μισεῖ τὸ σωμμετέχοντας ἢ μεταχόντας τῆδε ἀπαρτημάτων, inquit Interpres.

Παραπρεσβία, ας, ὁ, perperam obita legatio, falſa & mentita legatio, malè geſta legatio. ſic Quintil. libr. 7. cap. 5. In hac deprehenſus quis mulctabatur, teſte Interprete Thucydidis de mulctis.

Παρπρεσβεύω, falſam obire legationem, Demoſth.

Παρπρεσβεία, &

Παρπρεσβεύσιμος, falſam legationem obire, vt Cicero dixit: vel falſò renuntiare legationem, vel fordidæ legationis munere fungi, Demoſth. contra Timocr. παρεπρεσβεύσατε ἐς Λάγυπτον. Æſchin. τὰ πλημμὶ μὲ ἐσπρεσβεύκα ὄζῳ ἀπρεσβεύσατον. Idem, ὄζῳ ἀπρεσβεύσας τοιαῦτα κῦ τὴν πόλιμ. Plato in principio 12. Legum, ὄζῳ ἀπρεσβεύσαμεν voce paſſiua dixit, in obcûda legatione perperam functos ſuo officio atque munere.

Παρχωρέω, ῶ. ξω, tranſgredior, præter iuſſa facio. Horodot. i. extra præſcriptum.

Παρχώρισμα, ramenta, ſcobinæ, ſcobes, i. λεπτολογήματα. Hieroclesveterinarius medicus i. a vocat concretos humores in ſuris equorum, vulgò *ſurots*. Παρχώρισμα, inquit. λέγεται ἡ μελαγχολία, ὑπὸ πολλῶν ἰδιωτῶν, ἃ ἔνιοι γίνεται ὑπὸ τοὺς κωδύπους, ἢ σκωρὶς λεγομένη.

Παρχωρῶσαι, Heſych. ὁ Σπαρτιάτης, ἀντὶ τοῦ γνῶναι.

Παρσπάω, offendo, labor, φθονεῖσθαι, erro in ſermone, vacillo, ceſpito. Neutr. abſol.

Παρσπάω, pr. æteruolare.

Παρσπάομαι, & Παρσπάω, μι. ἐδω, σ. ἀφα, obiteri & in tranſeurſu tango, temerè & aberrante manu attingo: in Hippiatria, φρόσκωσεν, φυλακτόμῳ δὲ μὴ ἐξῇ τῷ πίνοντι. Eſt & demulcendo decipio. Actiu.

Παρσπάσις, ατος, τὸ, lapſus, erratum, delictum, peccatum, offenſa, offenſio, πάσμα, ὁ σκόμμα. τὰ παρσπάσματα ἀφίεναι, eſt offenſiones noſtras condonare: alterius delictis ignoſcere. Matth. cap. 6. Paulus ad Galat capit. 6. ἐὰν καὶ προλημφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παρσπάσματι, Tametſi in aliqua prolapſione atque offenſione homo præceptus anticipitatúſque fuerit. Vide in dictione Ἁμαρτία.

Παρσπάσιος, allapſus Horat. prolapſio Cicer. attritio, lapſus, erratum, incurſus partium, quando partes incurrunt in ſe mutuò & atteruntur: παρσπάσιος. Ariſtotel. hiſtor. Animal. libr. 1. σκελὰ κανθαροῦ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις διὰ τῶν ἀρμίων τὰ παρσπάσιμα. Item figura, quum caſus pro caſu ponitur: quo in ſignificatu vſurpatur ab Interpr. Hom.

Παρσπύθια, in Epigr.

Παρσπυρὶς κλίν, lectica buxea, apud Pollucem lib. 10.

Παρστωμύζω, idem quod πωμύζω. Ariſtot.

Παρκρητός, οὐ, ſupplicabilis, i. cui ſupplicatur: ex ἄζῳ & ἀράομαι, Cyr. diſtinguit à παρέρητος: per ῥῆ duplex.

Παρφρὴν, eſt ex articulis partim dimoueri aut detortum eſſe, paululum luxatum eſſe. vnde ὄζῳ φρησμα luxationis ſpecies; detorta iunctura atque peruerſa. Galen. de vſu partium ait, ſpinam dorſi ſi ex continuo vnóque oſſe fuiſſet, firmiorem, καὶ οὐκ ἂν ὀζῳ ῥήξαί ποτε, ἢ παρφρῆσαι ἢ ὑποστρέψαι αὐτὸ. Idem libro ſecundo, de comp. pharm. κῦ γὰρ, ὅσοι καὶ ἄλλοι παρφρήματα καὶ λοιόμματα, exarticulata vertunt. Sunt enim luxata, ἀξόνια ἐκπέσεσι, id eſt, ὄζῳ ἀρθρήματα: στρέμματα verò ſiue λυσίματα καὶ παρφρήματα, ſolùm παρκαπτοσεῖς, id eſt, emotiones, vel ita dicam.

Παρφρήσις, τος, τὸ, &

Παρφρητος, ωτος, ον, idem. vide Παρφρὴν.

Παρφρήδω, μ. ὠσω, σ. ωκα, ῥ, rigeo, in Epigr.

Παρφρίδιμος, adnumero, Phalaris.

Παρφρίς, in Epigr. proiicio.

Πάρφορος, ὁ, inutilis, vanus, animo ſuſpenſo, diſſolutus, diffluens: ὁ μὲ φρονήσεως ἀμοιρὸς τὸν νοῦν ἔχων ἀβέβαιος, καὶ ἀκμάζων, quaſi παρημμελῶν apud Theocr. Euſtath. Iliad. 4.

Παρατίζω, in Epigr.

Παρχάδδω, aſſuo. παρεχάδαπτον δίρματα ἀξὲ τὰς σισῆρας ad rhenones faciendos coria conſuunt.

Παρχέω, μι. εὔσω, σ. ὐκα, ῥ, præterfluo, præceps feror, obrepo, Demoſtheni. Neutrum abſolutum. παρεχέω ὕδωρ, admiſſa aqua.

Παρχήρηγνυμι, diſcindo, diſtrumpo, perrumpo, perfringo, diſſipo. παρεχήρηκται, diſruptus.

Παρχρήστος, exorabilis, qui verbis flecti poteſt, παρακτὸς, ἢ πραμὸς ἁπλῶς, ἢ πραμὸς τινος: cui rigidus opponitur atque ἀπερικαμπὴς, & inexorabilis, i. ἀδαμάντινος ἀνδρὸς τρόπος. ἀδαμάντινος ὄνειρος. Homer. Iliad. καὶ μνησαίμην τὸν πίνυτα, καὶ παρφρήστ' ἐπίνοιαν, i. σχεπτόν, ἀσύμβλητον. Apud Suid. τὰ ἐμβρίθειαν, παρηγορικὰς λόγους, i. conſolatoriis verbis, ὄζῳ μυθολογήσαι, ὑποθέμενος.

Παρχρίπτω, μι. ψω, σ. ψα, abiicio, dimitto. παρεῖφ. Actiu. Accuſ.

Παραῤῥέω, diffluo, elabor, παραπίπτω, παραῤῥέω, dilabatur dilapsus sit, præterfluat, Nazian. Ἐκῥεῖν, præterfluens.

Παραῤῥύομι, σῶ, tur: is tractoritus quo nauis adducitur remulco. παραῤῥυμα, παραῤῥύωμα. Ἀπόῤῥοια, σπασπίσματα. Suidas: in quam sententiam puto accipi à Xenoph. in Omiſſ. lib. 1. Apud Sophocl. cum ſimplici ῥ, ſcribitur. in Polyxena ἀβάῤῥυτα πόθις, quod Hesych. vult dictum eſſe tanquam κεκραμένων τινῶν ὑφαπτομένων ἀλλήλοις ἀβύσσου ἐφεῖ κάλῳ.

Παρᾶσσω, dependeo, appendo, è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem. Lucianus de Hercule, ᾧ τὸν γόρυτον παρῆκται, ᾠχθε.

Παραστιδαρμόσαι, naues ædificare, Herodotus. παρατεῖνο τραπέν, comparauit exercitum, Idem. παρκτείνω τὰ πάτα, hæc egere, Idem Herodot.

Παράτηκτον, amuletum, id eſt, res quæ geſtatur à ſuperſtitioſis in corpore ad arcenda mala. Generaliter quicquid cingulo geſtatur, & quicquid ab alio pendet & annexum eſt, vt ἀρμίδιξ, & quicquid applicatur & ad motum ſuſpenditur, vt τὰ φαλαντόμορα. Lucianus, Οὐδὲν γὰρ ἔφλω ἐπαιωλῆς ἀπὸ τὰ τοιαῦτα παιδία, ἢ τοῖς ὄλεθρον παρηρτῆσθαι.

Παρατίθεμαι, applicor, preparor, ἀβῦ πελαζόμενος.

Παρατύω, μι, ὕσω, ῶ. ὐω, condio, compono. Actiu. Accuſ. Baſil. in Epiſt.

Παρατοτός, è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem.

Πα ερυμης, Heſyc. τὸ ἀβῦ τὸν ὠνὸν.

Παρατυπόω, idem affert pro παρατυπώσω, παρεμυθ: & παρεμῆς pro παρεπένης.

Παρασάγξις, ου, ὁ, paraſanga. Valla in Maſculino genere vtitur libro quinto, Herodoti. viæ menſura eſt apud Perſas. Budæus triginta ſtadia continere dicit. Paraſangæ conſtant tricenis ſtadiis apud Ægyptios, Herodotus libro 4. & 5. Item & apud Perſas, Idem Herodot. libro 6. ὁ δὲ παρασάγξις ἀπεχὴς, Xenoph. diſtare ſexaginta ſtadia: ſic Philelphus, Vide in Chiliad. Eraſmi, Multis, paraſangis præcurrere. Apud Sophocl. de nuncio dicitur.

Παρασκολίζειν, labefactare.

Παρασπασέω, orno, verro.

Παρατείνω, ξω, referio. Accuſ. & Genit.

Παράτειρε, ιωσι, γιάρ, ἀβῦ. ἀβῦ τειρε ἐπαπᾶ. vide in dictione Παράορε. Σπασφόρε.

Παρασύρω, ad latus quatio atque agito: vt qui currit demiſſas manus admotâque lateribus agitat. Ariſtoteles Problem. Segm. 5. Quæſt. 8. διὰ τί ὅταν παρασύρωσι τοὺς τὰς χεῖρας. ſupple ex præcedentib. ἀπαρείδεται. Ibidem, ὁ δὲ πόν ὅτι παρασύρει, ἢ ὡς παρασύρων. Ariſtoteles etiam libr. de progreſſu animantium, Καὶ οἱ δίοντες δὲ πόν ὅταν ἀβῦ παρίωσι τὰς χεῖρας, Et currentes celerius currunt demiſſas manus vtringue agitando. Idem intellexit Flautus inquiens in Epidico, Imò ſi audias meas pugnas, fugias manibus demiſſis domũ. eas enim quia inter currendum mouere confert ad celeritatem, ideò ita dixit, pro effuſe atque concinnate fugere. Quod & ſignificare voluit idem Ariſtoteles cùm lib. 4. de moribus ad Nicomach. ſcribens, Οὐδὲν μᾶλλον ἀβῦ ἀφίεζει ὑπερβολὴν ἐν φόβῳ ἢ τόλμαν. vbi ſubauditur χεῖρας, id eſt, nequaquam decuerit magnanimum virum demiſſis manibus fugam arripere, id eſt, effuſè fugere Liuio. Ita conciſè locutus eſt Machon Comicus apud Athenæum libro ſexto, Γνα ὡς παρασίων ἢ μακρὰν ἐκέστοτ Ο ἴδι βαδίζων, ταχὺ γιάδας διαρέφετ. Theophraſt. in Charact. περὶ ἀηδολογίας. Παρασύρωντα ἢ χεῖρ ἔδὸ πάντων ἢ αἰδρότατον ἢ διαρέδηθον ἀπαλλάτθαι, ὥσπερ ἀσυνέτους βόλεται ἢ.

Παρασπαλιάμαι, obſigno.

Παρασπιμάω, τὸ παρακαράτθαι, adultero. ἀβῦ τοιμασυβῦ. τὸ μέρος, ὁ βιδαμιβῦ & τὸ μέρος ἢ αἰδαπορε, aliquo membro mutilato ſignitus, Bud. Comm.

Παρασπιμάομαι, obſigno, adnoto, aſcribo, ὑποσφραγίζομαι, πὼ σφραγίδα ὑπιτίθεμι. Demoſt. περὶ αὐπδόσ. Αὐτὰ τοῦ τὰ σημεῖα ἐὰν ἀβῦ οἰκιμότινον ἃ παρισπιμήναμθαι, ἐλθὼν εἰς ἀγορὰ αὐπδεῖς. Ariſtotel. 2. Rhet. ἢ λέγωμθ ἀβῦ παρισπιμοῦσθαι τοῦ ἐλεγκπικοῦ, id eſt, adnotantes vel adſcribentes. Idem primo Topicor. ἀβῦ παρισπιμῆνθαι ἢ ἀ τὰ ὑπάρχοντ ἀβῦ. Alexander hoc exponens ait, διὰ δὲ φησὶν ὅτι τὰς ὁμοίας παρισπιμάνθαι, ἢ παρηρῆφθαι. Hinc ἀβῦ παρισπιμῶν, i. notæ, indicia. Idem Ariſtot. in elenchis Sophiſt. Καλεῖ δὲ ἀβῦ παρισπιμα ἀβῦ παρισπιμα ποιπτικα.

Παρισπιμάω, idem quod παρισπιμάομαι. Baſil. in Hexaëmero, ὁ γὰρ αὖν ἢ γὰρ πάτα ὀθμιπδῆσεις, ἢ τὰ πῶν μέσων τούτοις ἐκπλαρῶν τα χρόνοι σωμικὸν χρωῖς παρισπιμοῦτι, id eſt, adnotauit vel deſignauit: Budæus tamen, ſimul & vna comprehenſione ſignificauit, tranſtulit. Παρισπιμάω, pecuniam adulterinam ſigno, adultero, παρασπίπω, παρακαράτθω. Hinc ἀβῦ παρισμον ἀργύριον, pecunia falſò ſignata, ſubærata & adulterina, τὸ παρακεκομμένον νόμισμα, τὸ κίβδηλον ἢ παρακεχαραγμένον. Ariſtoph. Acharn. Ἀνάβρεα ιωρηκ, παρακεκομμένα, ἀπιωρ ἢ ἀβῦ πόνε ἢ ἀβῦ πόνε. Et παρισπιμασυβῦ ἢ τὸ μέρος, dicitur aliquo membro mutilato ſignitus, ὁ βιδαμιβῦ & τὸ μέρος, ἢ ἀκέφαλος. Et apud Demoſt. pro Cteſiph. tranſtatè ἀβῦ πόνε ὑπόπτως ἔχοντ. πάντα μαρτύρια ἀκριβῶς ἀβῦ πόνε, quæ inſigniebantur nota quam quæ falſitatem argueret, ὅπου δὲν ὑπόκρισίν τινα ἐσόν ἀβῦ ἀφαμιβῦ σημεῖα τινὰ, ἢ τῶν φαυλότατα ὄντα, ἐκεῖνά ἢ παραπτῶντα τὴν παρισπιμασίαν.

Παρασπιμίσασθαι, signo, adnoto.

Παρασημίωσις, adnotatio.

Παρασημειωτὸς, adnotandum.

Παράσημον, ου, τὸ, inſigne. τὰ τῆς ἡγεμονίας ἀβῦ πόνε, inſignia ſiperij, Plutarch. βασιλικὰ ἀβῦ πόνε, regalia inſignia, inſignia imperij, Plutarc in Lycurgo. Apud Synef. in Epiſtol. πλοῦτ ἀγοραῖς, ἄπαιτ τοῖς παρισπιμίοις ἐτρυπόνον.

Παράσημον τῆς νεὼς, dicebatur nauis inſigne proræ impoſitum, vnde naui nomẽ. Erat autem effigies dei aut cuiuſuis animalis à quo nauis denominabatur, vt apud Virgil. Piſtris, & cinnaturus, cùm ait, Centauro vehitur magnâ: hinc κτιὴς, ἢ ἔγρα quædam appellatæ ſunt. Hoc conſtat ex Plutarcho in Sapientum conuiuio, & Lucian. in Dialogo cui titulus πόνε ὀνείρατ, id tutela à Latinis appellatur. Senec. Epiſt. 77. Nauigatione dicitur, non quæ preciosis coloribus picta eſt, nec cingũlum roſtrum eſt, nec cuius tutela ebore cælata eſt. Sunt Italicus, *Tutelaque deum ſtuant.* Ouid. Triſt. primo: *Et ipſa verbetat vnda deos, Nauis tutelam.* Lucas in Actis, αὐτῷ ὁ πλοῖος παρακεκομμένος ἐν τῷ σῶσι Κλεῦσῖρῖνῳ παρασήμῳ διοσκόροις: cuius tutela Caſtor & Pollux. Valer. Flaccus, vela coruſca fulgens tutela carinæ. De hac intellexit Virgil. ſ. Æneid & aurato fulgebat Apollinis puppis. Et Valerius libro 8. Hſcrat auratæ genibus Medea Mineruæ. Illi dij pro tutela cocati dicebantur Παράμοι, vt infra adnotauimus. Ad hoc ſcat quod inquit idem Lucian. citato dialogo, ὡς ἢ φόμμιδ ἐπανίσχναι ὑρίμμ κμπτῶν χρυσῶν χμισίων (non vero χμιτ.) ὄγκκεμβῶν, i. anfer cullum.

Παράσημος, ου, ὁ, inſignis, inſignitus Cicer. notatus, pulcher, ter alios conſpicuus. Plutarchus in Politic. Οὐδ' πὼς εἰς πρωτολείαν ὑπερβάσεις ἀβῦ σῆμος, ἀπ' ἴσως ἢ ὀνόμας ἐφῆπτο ἀγορᾶς. Παράσημος, ἀβῦ βῦ, ἀβῦ μιος, ὑπόπτως, inglorius, adulterinus. ἀβῦ. Proprie de nummis, quòd ſcilicet aliquo ſigno à immunitate notarentur. Vide Παρασημάω. Portus expoſui nota, red falſa & adulterina ſignatum: & locũ attu ex orat. περὶ στεφάν. συνοπτικῶς, τὴ δικαιοσύνην ἀβῦ οὐσίαν ἀβῦ, ἀβῦ ὡς βότιμ, τὸ γὰρ ἢ σὺ ἔφυσεν: εἰς ὕπτιν πλεο ἢ σπτεῖν, ἀβῦ ἐκ τοῦτ, ἀβῦ ἐκ τοῦτ. Eurip. obſcura fama. ἀβῦ πόνε διοσκόροις, cui inſignitæ Dioſcuri. Cæſorum cap. vlt. ὧν πλοῖα παράσημα διοσκόροις, tutela erat Caſtor & Pollux. vide Παράσημον. παράσημος ἀβῦ σματα, κόσμια, Bud. in Epiſtol. & τὰ παράσημα, monſtroſa, ſignioſa. Item notæ, indicia: vide Παρασημάομαι.

Παράσημος, infignitè & cum additamento, cum nota, cum tione, inſigniter. Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 18. Λὸν ἄμφακ κέφαλα πλῆν παράσημος κέφαλον ἐξελεῖν.

Παραστίον, cibum apud aliquem ſumo. παραστιὸ τῇ τραπέζῃ, Baſil. in Epiſt. prior. Plutarch. in Solone, ἴδιον ἢ ἐδὲ σόλων ἀβῦ τὸ παρὰ τὸ ἐν ὁμωσὶν σύνηθες, ὅσῳ αὖ τὸ παραστίον κέλευε: τὰς ἀβῦ αὐτὸ ἐπιτέθεσθαι πολλάκις. ἐοὶ ἢ ὦ κᾶθῦκη, μὴ βόλεται, κελεύει: τὸ ὠῷ ἢ ἀνῶ πλουσίαν, τὸ ἢ ὑφοπλίαν τοῦ κοινοῦ, id eſt, illud etiã prop Solonis inſtitutum putatur, quo epulum publicè præ quod ipſe παραστίον quaſi accubare vocauit: non enim permiſit cibari eo loco ſæpius. Si autem is cui te obtinebat recuſaſſet, plectebatur: quòd illud plus æqu petentis eſſet, hoc ſuperbi & faſtidioſi nimis, & comm tis contemnentis putaret. ſignificat item ſum parafitus & a tator, ſector & adulor ventris cauſa vt faciunt οἱ τραπέζ ἢ ſeu κολακρακόζ. ſic enim vocari etiam ſolent οἱ παράσι λακες. Diphil. apud Athen. libro 6. οὐ δὲ παραστίον ὄντα ἢ σιον σφόδρα. Athen. libro 13. παράσιτος ἢ τῇ φρύνῃ ἴσοδίκ, I nit quoque parafitari dicunt. Plaut. quin parafitando paulum ventres ſuos.

Παράσιτος, ου, ὁ, qui cibum apud aliquem ſumit: idem prope im ὀψοφάγος, ſeu σιτοδίκ. Nam vt inquit Athenæus lib. 6. τὸ παράσιτον ὄνομα, πόλλ ἀβῦ σημεῖ ἢ ἰσχὺ: Diecbantur ὀψοφάγοι, οἱ δὲ πὼ πολλὰ ἐσθίοντες σὺν ὀλιγῳ ὠφελοῦντο, & vt ex Athe & colligere eſt, παράσιτον etiam dicebantur qui vna cum ſacrote partem victimæ in cibum capiebant: vt παράσιτοί τινες τοῦ ἱερέως: ſed & τὰς ὑπιοσάτας ἀρχὰς ſolebant συγκατατίθεσθαι παράσιτοι vt Athen. quoque teſtatur. poſtea autem παράσιτοι ci ceperunt οἱ κόλακες, aſſentatores ſeu adulatores, qui apud ditiores cœnarent eis aſſentabantur, à Latinis quos Cæ parafiti. παράσιτος, egregiè deſcripſit. Ter. in Eunucho. Et ſenus hominum, qui eſſe primos ſe omnium rerum volũt, nec ſunt, hos confector. hiſce ego non paro me vt rideam ed his vltro arrideo, & eorum ingenia admiror ſimul, quicquid dicunt, laudo: id rurſum ſi negant, laudo id quoque. Nam quis, nego, ait, ἀίο. Poſtremo imperauit egomet mihi, omnia aſſenti

ntaxis quæstus nunc est multo vberrimus. παράσιτος ad-
it. qui præter panem comeditur, qui ad panem obsonij
o adhibetur Lucian. Lexipharmac. ὁ ἐπὶ τῷ παρέσιτος, vbi
ὁ παράσιτος significat ὄψον seu τράγημα aut παροψίδα. inde
ι κωμικὸς, ὁ, ὁ ad parasitum pertinens, apud Athenæum li-
ro 6. ἡδὺ ἐπαρατικὸν τέχνης. item παράσιτον dicitur τὸ ἀρ-
ὸν ἐν τῷ πρὸς ἀπορίαν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι, vt apud
ien. lib. 6. expon. vbi inter alia ex lege quadam εἰς τὸν ὄπτα-
λιὸν τὸ παρασιτῆν, ἢ τὴν οἰκίας τῆς ἱερᾶς, intelligit autem de ijs,
ὶ ἱερὰν & θυσίαν παρέσιται nominabantur.

μαρτῶ, fileo, æquanimis sum, ἡσυχάζω. καὶ παρασιωπήσῃς ἀφ'
ὑ τοῦ μὴ δοῦναι σωμοὺν ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ κύριῳ τὸν σὸν, capite 6. libr. 1. Re-
n. Samuel, ne cessες pro nobis clamare ad Dominū Deum
um.

ωπητικὸς, reticentia. schema est teste Lupo, quum aliquid
reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur.

ιώπα, assulto, à latere salio.

κευάζομαι, accingor, reficior, ἑτοιμάζομαι. Voce etiam Passi-
verbum subornationis coitionisque improbæ, quod ple-
que latentem & occultam ad dolum solicitationem si-
ificat: vt παρασκευάζεσθαι μάρτυρας ψευδεῖς, Demosth. testes ap-
ere atque subornare. Sic falsum sine fictum subornare
em Cicero. Quanquam & in bonam partem accipitur a-
Ieundem Demosth. Coire Latinis idem valet, de quo Bud.
Annot. poster. Inde etiam παρασκευασμῶν dicitur quicquid
compositō factum est, & meditata fraude. Lysias, ὡς τὰ πα-
ευασθέντα ἅπαντα ἀληθῆ λέγω. Παρασκευάζομαι, apparo, sicut
ιω. παρασκευάζω, meditor, μελετῶ, comparo, me comparo,
accingo, instruo, ex struo, molior, exquiro, inuenio. Epi-
. in selectis sent. Εἴ τι σοφὸν παρασκεύασται ἐις τιμὴ τοῦ ὅλη βίᾳ
ερὶ τοῦτο, πολὺ μέιζον ὃν ἢ τὰ φιλίας κτήσεις, Omnium rerum
is ad beatè viuendum sapientia comparauerit, nihil esse
ius amicitia, nihil vberius, nihil iucundius, Cicero 1. De
b. Xen. 7. Pædiæ, κάλλιστα παρεσκεύασε. παρασκευάζομαι τὴν
ιὴν, comparo exercitum, Thucydid. παρασκευάζομαι τὸν πό-
ον, Idem. παρασκευάζειν τὸν πλοῦν, Idem, ad nauigandum se
ingebant. Xenoph. libro 2. Κύπρῳ, οὗπερ πολυτελεῖς παρασκευὰ-
viuo pretiosa exquiris & concinnas. ἐ πεσὸν αὐτοῖς παρε-
ασεν, Thucyd. postquam quæ opus erant instruxerunt, id
re instructa. Aristop. in Pluto, ὥσθ' ἁπλῶς παρεσκευάζωμεν, pro
ὑτὰν, meditabar facere, studebam. Cum infinit. vt πα-
ασκευάζομαι κατάγειν, conor introducere. παρασκευάζομαι μεταβῆναι,
ἱσοφη. παρασκευάζομαι ξυμπολεμεῖν, Thucyd. παρασκευάζομαι ποιεῖν,
operam vt agam, Xenoph. παρασκευάζει ἔκπλεῖσαι τὸν λυκεδ-
ιον, Plato in Epist. conare Lycurgum exprimere. παρασκευάσαι-
ὶ ἐκφυγεῖν, id est, ἐξηκασθῆναι, decreuerant, Aristoph. Et cum
ppositione. παρασκευάζομαι ἐς μάχην, ad pugnam me expe-
. παρασκευάζεσθαι πρὸς τοὺς ἐναντίους, ad circundandū muros
accingo, Thucy. παρασκευάζεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, Demosth.
ὐτὰ παρεσκευάσθη τέχνῃ, Plato 1. de Republ. ars ad id adin-
ta est, & comparata est. Plato in Epitaph. ταῦτα δέ σοι πα-
ασκέσθω ἐμοῦ. Actiuè, Demosth. Ἅπαντα δι' ὃ λέγεται, iniusto iustitiæ
pinionem assecuto vita diuina ineffe dicitur, id est, qui sibi
ιστιμationem per famam comparauit. παρεσκευάμενοι πάλα-
, postquam omnia compararunt, Herodotus. Capitur
tem σκευάζεσθαι, pro ventrem purgare. cap. 24. lib. primo.
Regum.

κευάζομαι, πόνῳ, πρὸς τι, πρὸς, præparo, apparo, ἑτοιμάζω, εἰκονομέω, cō-
ono, dispono, adorno, suborno, sed ferè in bonam partem, vt
Cicero de Leg. Homo à natura subornatus, in vitam venit.
Xenophon in Oeconom. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν τῆς γυναι-
ὸς φύσιν ὅτι μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ βουλεύμασι, à natura comparata est
pera mulieris ad domesticam diligentiam. Cicero apud Co
umel. libro 12. capite 1. Pro quo dicitur & κατασκευάζομαι. Si-
nificat etiam confitito, ædifico, excito, addo, molior, πολὺ
περῆσιο, id est, ὑπερτείνω ἢ κατέρχομαι, quod & ὑπερεκτείνω, & ὑπε-
ρέχω dicitur. σκευάζεσθαι φίλους, Xenoph. πολιτικὸν δεῖ ἄνδρα σκευ-
άζεσθαι, gloriam mortuis comparat, conciliat, Isocrates, σκευ-
άζεσθαι δυνάμεις, viam facilem munio, Plato de Legib. σκευ-
άζεσθαι τὸ ἱερεῖον, fudorem moueo, Gaza. σκευάζεσθαι ἱδρῶτα
prouocat fudorem. σκευάζεσθαι τὰ κρίνα, res pulcherrimas
peragit, Plutarch. in Lycurgo. ἃ παρεσκεύασε τοῖς πολίταις, quæ
suis ciuibus fecit, Idem ibidem. σκευάζεσθαι τοιούτους ὅρκους, &c.
Aristot. in Problemat. tales efficere. Plato in Apolog. αὐτὸν πα-
σκευάζειν ὅπως ἥδιστα βέλτιστός τε κόραρε, vt sit quàm op-
timus. Et cum Infinit. vt σκευάζεσθαι φαυλοτέρους, i. facit offen-
dere, Chrysost. σκευάσασθαι.

Παρασκεδασία, apparatus, prouisio & præparatio Ciceroni, in-
structio.

Παρασκεδαστικὸς, ὁ, ὁ, qui præparare nouit. σκευαστικὰς δυσχρόας,
colorem commendabilem reddens, Dioscorid. libro quinto,
capite 13.

Παρασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, præparatio, comparatio, machinamentum. σκυ-
θικὰ, ὁπλικὰ, instructio, ἡ πόλεμικὴ πολιμική, apparatus belli, ἡ πο-
λεμικὴ οἰκονομία τοῦ πολέμου διαγωγὴ, Thucydid. fraus meditata,
fraudulenta molitio, apparatus de industria factus, Demost.
ars, armamentum, apud Bayfium. Item subornatio, hominum
appositorum coitio, vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ
eximendos contra æquitatem iuris, legúmque interdicta, De-
most. ἡ ἐπὶ κακοῖς ἀνδρῶν σκευασθῆ, ἢ δὲ σωμασία, Et vicit iudicio,
nulla nec coitione, nec adornata aduocatione. διὰ σκευασίαν
φίλων ἢ ὁπλίτας, id est, amicorum opulenta factione & coitione.
Item commeatus, suppellex, industria. σκευασία ὑπὸ pro facul-
tate & instructione puto accipi apud Isocrat. Plato pro in-
structione, τὰ ἐκ τῆς γῆς νόμων αὐτοῖς ὁρμῶν αἰσάτας ἢ κοπτὰ ὅση αὐτῶν
σκευασίας δυσμενεῖς, i. absque insigni institutione. σὺν σκευα-
σίᾳ, victus comparatio & suppeditatio, Idem 2. de Republ.
πολιτῶν, ἢ ἀφ' ὑπερτῆς σκευασίας, contra febrium aduentantiū
indicia valent, Ruell. lib. 5. Dioscor. cap. 29. ἐν σκευασίᾳ, con-
sultò, de industria, ἐν τῷ σωμπαγιστοι. ex præparato, Liu. & Se-
neca, Æschin. ἐν σκευασίᾳ κατεσκέμμοι, ex composito ad id al-
legati, adornatique, vt leges ferentibus pernicio sas astipulen-
tur & subseruiant, Budæus in Annotat. poster. & Comment.
ἐν σκευασίᾳ μᾶχην, i. instum prælium, ἢ ἐν φυσικῇ σκευασίᾳ ὄσης.
εἶνι σκευασίαν. Plato in Epist. non de industria, nullo institu-
to. ἐν σκευασίᾳ, Demosth. ἐν σκευασίᾳ ἰδᾶ, instruebatur, erat in
procinctu, Thucyd. ἐν σκευασίᾳ ἦσαν, in armis erant. Item σκε-
ασμὸν, prænunitio, genus figuræ, Iulius Firmian. Item pa-
rasceue, dies quem vulgò Veneris appellant, tractum de con-
suetudine ludæorum, qui ea die præparabant victui necessa-
ria pro Sabbato, quod adeò colebant, vt ne vitæ quidem ne-
cessaria parare vellent. ἰῶ σκευασίᾳ, ὁ δὲ παρασκεδαστὴ, capit. 15.
Marci, erat Paraseeue, quæ præcedit Sabbatum.

Παρασκευάω, & σκευασίω. ex Xenoph. afferuntur idem signifi-
cantia quod σκευασίωνω.

Παρασκευία, τὰ, locus iuxta scenam capacior, in quem instrumē-
ta ad ludos necessaria imponebantur. Item aditus & ingressus
ducentes in scenam, Etym. σκευασία ἐξ ὅτι τῆς σκιωῆς ἐίσοδοι,
Demost. Interpr.

Παρασκευίον Pollux, ὅπερ μὴν αὐτὸ τοῦτο ὑποκριτὴ δίοι πῖτα τῆδ χο-
ρευτῆδ ὅπῆν ἐν δόῃ, hoc σκευασίον vocabatur.

Παρασκίνιον, infinuare, vicinum tentorium habere. Xenophon,
Ὁ ἢ Κυαξάρης ἐμεθύσκετο ἐπὶ ὧν παρεσκίνει.

Παρασκήνιον, iuxta seu à latere ingruo & irruo, vel decumbendo
& ingruendo aberro. Lucr. in Tim. παρωπὸς ἐἰς τὸ ἀάκεστον ἀπα-
σκήνιον.

Παρασμῶτιάω, gestio, lætitia exulto.

Παρασπαίνω, ἀπὸ τῆ φρητίνῃ, οἷον, ἀγαμαι. ἢ κρᾶντ' ἀρὰ περισκόπεις χα-
ρίεντ' ἐρῶσ'.

Παρασκαπτω, cauillor.

Παρασπάω, μ. σω, σ. πκῶ, procedo, feroci aspectu & superbo trā-
mitto & prætereo, vt apud Plutarch. in Cat. σκευάζεται σκῶ τὸ
θαρρῆσον, id est, improbè & contemptim in cubiculum irrum-
pere & sese inferre audacius. Aristotel. lib. de admir. auditio-
nibus ait de accipitrib. qui superuolantes deprimunt auicu-
las, vt loquitur. Plin. σκευάσῃ μῆνοι σκευάζεσι εἰς εὖ θεμένοις, vil-
gò il les font tapir.

Παρασπείρομαι, τὸ σκευασκόπτω.

Παρασοφίζομαι σκῶ τὸν ἰατρὸν, Aristot. in Rhetor. i. σοφάτεμ ζητεῖν
φαίνεσθαι τὸ ἰατρεῖν, sapere supra medicum. ex Athenæi lib. 4. ad-
ferunt hunc locum τὸν ὀλ. ἐν τῇ Λυκείῳ παρεγορεῖν εἰς παρεῖρον θέ-
σκευάσασται, μισεῖν δ' ἐπὶ σκευασίᾳ ὡς σκευασοφιζόμενον ποιητὴν, vbi expon.
σκευασοφιζόμενος, non dextrè seu perperam σοφίζεσθαι vt quum
aliquis scitè & ingeniosè parare aliquid tentans perperam id facit: alij σκευασοφιζόμενος eo loco exponunt à præceptis ali-
cuius artis discedere & callidè malitioseque aliquid excogi-
tare aut immutare.

Παρασπαδάδιος, ὁ, frutex arbori adnascens qui inde aulusus plan-
tatur. stolo. Theoph. lib. 2. hist. plant. in principio.

Παρασπάσω, ἀ, uello, detraho, in latus traho, in latus deflecto, &
retraho. Galen. ad Glauc. pro eodem dicit παρεγκλίνω. Παρα-
σπάσαι vt σκευασόμενος Actiuè pro uello: Xenoph. 4. Ἑλλην. τὴν δ'
Ἑλλήδα πόλιν παρασπάσῃ τοὺς ἀπὸ θαλάσσης, Pharnabasi fide
abstraxit, ab eius societate aulsit. Παρασπάδ, stolonem, hoc
est, fruticem adnascentem ex arbore cutello, aufero, So-
phocl. in Electra. Theoph. in principio 2. διὰ ὑποβλῆτος μηλέτα
τὸ σκευασόμενον ἢ ὑπόφυσιν ἔχ.

Παρασπείρω, semino, iuxta sero, adsero Caton. Et σκευασπείρω ἐξ

quasi συμπεφυκότων. Alexander Aphrod.in 2.de Anima, ἐστὶ γὰρ μικτὸν τὸ ἐκ τῶν ὁμογενῶν καὶ ὁμοιομερῶν καὶ μεμιγμένων, per fusum & mixtum. Idem, παραπλησίως μίξει αὐτοῖς καὶ συμφθορᾷ, confusum & commixtum. Synes. τὸ αὐτὸ τῷ ζύμῃ ἐξαπατήσοντας.

Παρασκίζω, vnà contendo & pugno.

Παρασκίον, ὁ, subcenturiatus.

Παρασκευάζω, ἐπιτρέπω, ὁπλίτης.

Παρασκευὴ ἁλμάτων, πάγκρατος, violo pacta, τὸ τοὺς ἀνταγωνιζομένους καταβαλεῖν. Et aliquem contra fidem fœderis violo. Accuſ. iúctum. Plutar. in Sylla, κατέστησαν εἰς τὴν ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἀπώλειαν καὶ παρασκευὴν ἐπὶ τὸν ἄνδρα, i. perfidè prodendi. Et παρασκευάσασθαι, qui perfidè violatur, & qui fiducia fœderis violatus eſt. idem, ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ φίλων τυραννικῶς, delúdi.

Παρασκευὴ ψυχῆς, violatum fœdus.

Παρασκευή τινος, fœdifragus.

Παρασκευὴ ὅπλων, fœderum violatio, ὑπερημερία.

Παρασκευὴ ὅπλων, contra conuentum incurſio, Thucyd. ἐξαπάτη ὅπλων, quod per huiuſmodi perfidiam patratũ eſt. Idem μετὰ ἐξαπάτης πολεμῆσαι, contra pacta & fœdera: vr. de

Παρασκοὰς, Aduerb. perfidè, ἐξαπατᾶν ὡς ἀεὶ σὺν βουλῇ ὄφρα, ſic Bud. in Epiſt. prior. Παρασκωμμάζω, idem quod ἐξαπαίζω.

Παρασκυδάζω, ſtando propè & propinquo.

Παρασκευάσεις, αἱ, poſtes cardinum, antæ.

Παρασκευάζω, μάσσω, πάσσω, præpondero.

Παρασκευάδεις, αἱ, porticus, vel pars ædificij Græci quæ & ἐξέδραι dicitur à Vitruuio. 6. cap. 10. Sed ἐξέδραι à Xenophonte τὰς ὑξέδρας, i. exedras ipſi Vitruuio, author eſt Pollux in 7. ita appellari. Sic verò habet Xenoph. Hier. πᾶν τὸν πλοῦτον ἐκτῆσθαι τοῦτον, ἢ ἐξέδρας, ἢ ἀγορὰς, ἢ λιμένα κατεσκευασμένον. Eurip. in Phœniſſ. Μοῦσ' ἐν ἐξέδραις ἵ' ἦλθον ἐς ἐξέδρας. Παρεδέδεις, i. lapides vtrumque oſtij latus munientes, qui & παθμοὶ dicuntur, vulgò *piedroicts* & *kimbages*, antepagmenta Vitruuio lib. 5. cap. 6. licet apud Catonem Rei ruſt. cap. 14. antarum ornamenta eſſe vel intelligat ipſaſque antas ἐξέδρας dici. Ac ibidem ſuperius antepagmentum vocat ipſe Vitruuius, quod vulgò, *le front ou la facade* de la porte. Pollux Onomaſtici libro 1. τοὺμβασ δ' ἢ τὰ ὑπόπτερα ἔξω καὶ ἐκλελυμένα τῆς θυρώνης καὶ ἐξέδρας φασίν. Greg. in Orat. αἱ τῆς ἐκκλησίας θυρωνίδες ἐξέδραι.

Παρέδρασις, εως, ἡ, exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo: vnde ὑγιοῦσα διδύμαιν ἐπὶ τῷ ἐξέδρασιν, dare cautionem iudicio ſiſtendi. In Pandect. Ἐπὶ ᾧ ἐξεδράσεις ἐλεύθερος νομίζεται ὑγιοῦσιν, ἢ μέσον ἐκ τῆς ἐπάρχου, οὐ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐπάρχου. Quæ ex his verbis Vlpiani tranſlata ſunt, Fideiuſſor in iudicio ſiſtendi cauſa, locuples iubetur dari: non tantùm ex facultatibus, ſed etiam ex conuentiendi facilitate. Παρέδρασις, drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis. Polluci φραγμὸν, ὃ ὁ διώκων τῷ φεύγοντι ἀφιεὶς φησιν. vnde & Plato dixit ἐξεδράσασθαι εἰς κίονα, ſiſtere in iudicio, vel ἀναπαλαίσασθαι. Nomen inde tractum, quòd hæc mercedes erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt, euocabant. Propterea in tractatu de ſportulis in Codice Iuſtiniani, exhibere dicuntur apparitores, hoc eſt, παρέχειν τὸν ἐγκαλούμενον. Andocid. Ὅτε συνῆκα, ὅτι ἐξέδρασε τυδικὰ πάσαι ἡμῖν ἀφ' ἑαυτῶν. Quibus duobus vocabulis ſportulæ iudiciales ſignificantur. Ideo etiam ἐξέδρασις, ὀβολὸς καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν διαξόντων τὰς ἰδίας δίκας. Demetrius Phalereus arbitres duas drachmas accipere conſueuiſſe dixit, μίαν μὲν λυσὶ τὰς λήξεις, quam vocabant ἐξέδρασιν: alteram verò ἵ' ὑπομιμνῆται πάσχοντι. Παρέδρασις, ὀρθοῦσθαι, alacritas, impetus animi fiducia ſui præditi, hoc eſt, ἐξέδρασις, animi præſentia, vnde παρεσκευάσθαι, id eſt, animoſi ac fidentes, quibus præſens animus atque acer. Polybius libro tertio, in Orat. Annibalis ad milites, Καὶ τοὺς λόγους, ἡ καιρὸς ἀπαντᾶν ὁρμῶν ἢ ἐξέδρασιν ὅλων ὁ ἐξέδρασιν ἐπιτυγχάνειν, τοῦτο μὴν ἐπαγγέλλεσθαι αὐτοὺς, διαφέρει. Alibi verò pro fiducia & perſtantione hoc modo dixit, Καὶ μηδὲν ὑπολαμβάνειν τοῦτο τῶν ἐξέδρασιν ἐν τοῖς ἐν τοῖς βαρβάροις ἀεὶ αὐτὸν φίλοις, ὡς διηρῆσθαι τοῦ παρόντος, animi inductio & credulitas. Παρέδρασις, φυγὴ, exilium, fuga eius qui extorris eſſe iuſſus eſt: & ἐξεδράσθαι, in exilium pellere, φυγαδεύειν. Ariſtotel. in 5. Politicor. Εἰδὲ μὴ, καταβιαστικὰς ποιεῖσθαι τὰς παρεκβάσεις αὐτῶν, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul ſummouere. Quo ſignificatur quippiam rele gationis ἢ ὑστεραιρεσὶ ſimile. Παρέκβασις, documentum, demonſtratio: Aphrodiſi. Topicor. 5. Τὸ δὲ ἴδιον, χάριν γνώσεως. Ἢ μαθήσεως τοῖς ἀκούουσιν καθίστασι, ὅσπερ ἢ ὁ ἐξεμνεύς, ὅσοις ἐξέδρασιν ἢ γνῶσιν τὸ ὄρεινον. Παράκβασις, ſignificatio. Idem in 6. Ἐι γὰρ τὸ ὄρεινον ἦν πᾶν ἐξέδρασιν αὐτὸν ἢ κάλλιον, καλῶς καθέδοντο οἱ ὁ διαφωνῆς ἢ κακοῖς. Παράβασις, vilis ac ſtataria quædam negotiatio, pars vna mercaturæ. Ariſtotel. πολιτικῶν libro primo, capite 7. τῆς ὁ μισθωτικῆς, μαγειρικὴ ὡς ἐμπορία. Ἢ ταύτης μὲν τρία, καπηλικὴ, χορηγία, ἐξέδρασις. Παρέκβασις, repræſentatio (qua quid velut præſens oſtenditur, id eſt, repræſentatur, vnde & pecuniæ ſolutio repræſentatio dicta Ciceroni) & quod vulgò *monſtre & repreſentation*, demonſtratio atque ſignificatio, indicium, vt apud Porphyr. ἐκ τῆς κοινῆς ἐξέδρασιν, ad communionis & conuenientiæ repræſentationem. Παρέκβασις hinc dicitur de iis quæ præ ſe ferunt ſimilitudinem, atque augustam magnificentiam repræſentant, ac chabæorum libro 1. capit. 15. καὶ εἶδε πῶς δέξω Σίμωνος, ἢ νίκης χειρῶν μὲ χρυσοφόρων, ἢ ἀγορομίσθων, ἢ ἐξέδρασιν ἐκείνων, ἐξέδρασιν, id eſt, ſplendoris atque munificentiæ ſumptuoſum apparatum.

Παρεκτείνω, μῆκος, πλάτος, ſiſto, adſum, ſocius ſum, πόλεις ἐπαγγελικαὶ, Neutr. Datiuo. Pro auxiliari atque opitulari: Arrian. in Theſmoph. ἡμῖν δεῖσθαι παρεκτείνειν, Deos nobis auxilio futuros.

Παρεκτάσεις, ὁ, ἡ, propriè vocabulum eſt caſtrenſe, paraſtata, es, vt apud Aelian. vertit Gaza, miles qui præſtitis id eſt, τῶν παρεκτάσεων, latus ſuleit aſtando. Nam, vt ait Pollux, ὁ ὠθῶν ἐκ τῶν ἀντὶ τοῦ φουσσάτος, id eſt, ; rectes dicitur. ἢ πάσσων ποιεῖ, σωτεῖρα τάσις. Οἱ δὲ παρ' ἕκαστον τὸν ὄμβρον, παρεκτάσεις: vt quius à tergo ſuccenturiatus ſubſtabat, vocatur ὑπόσπασις, quaſi ſubſtes. Hinc παρεκτάσεις pro defenſore atque auxiliario pitur. Xenophon de vota concipiente, κτίτον ἵνας ἢ βλάπτοντες, γίνωνται ἐξέδρασιν ἢ ἐμοὶ, ἢ παρεκτάσεις σύμμαχοι, Idem, τίνας ἐκ παρεκτάσεις ἐδίου τοὺς ποιοῦσι; Et in fœminino παρεκτάσεις, i. adiutrix. Gregor. in patris Epitaph. Τὰς ὀφρὺς χρυσὰ ἀμύνων παρεκτάσεις; De aſtribus vero intelligæ apud Hodot. in Erato, vbi, τὸν δ' ἐκ τοῦ παρεκτάσεις ὑπνώτην: apud Cyſoſt. ad Hebræos 5. vbi τὸν παρεκτάσεις διαφυλάξαι; Et apud Xenoph. 3. & 4. Pædiæ, vbi leges παρεκτάσεις ἢ ὑπεράσεις. Παρεκτανύω, ἀντὶ τοῦ παρεκτείνω, 64. numero alarij milites erant quorum dux παρεκτήνης vocabatur. Sed & pedites quibus auxiliares, dantur, etiam παρεκτάσεις vocat Xenoph. Inde à militia vox tranſlata, migrationes multas habuit. παρεκτάσεις in choreis dicitur qui præſultori, hoc eſt, πρωτοχορεύτης, ſiue ὀξάρχων ἢ παρχωρεύτης, & præcentori aſtatique prior τὸν ἐφηγεῖσθαι appellato. Ariſtot. 4. Metaphyſ. ἢ παρεκτάσεις τρεῖς ὀφείλει.

Παρεκτάται, in Architectura, paraſtatæ Vitruu. à quo & ant. ſicuntur: ſunt autem pilæ quadratæ, aut lapides pilarum nullo columnarum aſtantes lateribus, vulgò dicti *piaſtres*: pri nentibus ipſis columnis partibus duabus, aut ſecũdum tantùm ſui medietate. Plinius libro 33. cap. 3. Sed & illiu reæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ, paraſtatæ. Vitruuius, in columna, aut paraſtata horæ deſcribitur. Quæ vera eſt lectio, licet in illis locis paraſtaticæ, & paraſtarica corrigere Budæus voluerit. Παρεκτάται in Athenicis, meatus quibus ſemen genitale emittitur, σῆραγξ ἐν ᾗ ὄρχεων ὑπὸ τὸν ὀφυϊκὸν κατιόντες τὸ πέρινε: vide præter Pollucem Galen. de Semine. Hæc vaſa ſemen deferentia quia ſaricoſa flexuoſaque, atque glandulo ſa, ideò Herophilus παρέκτασιν εἶδος ἐκάλεσεν, dixit, ἢ παρεκτάσεις ὠοειδῆ, apud Galenum in gloſſis παρεκτάσεις ἢ ὑπὸ τοὺς ὠοὺς ἢ μήτρα Hippocrati, idem ſignificant. Athenæus lib. 3. παρέκτασιν ἔχειν ἢ ἐκπλέγμασι παρεκτάσεις ἢ ὄρχεις: ὅτου κρὸν ὠοῦ. Παρεκτάσεις etiam dicitur oſſium laryngis quòd quia ἢ literę figuram habet ὀστοῦς dicitur, i. ἐλλοειδεῖς, ἢ λαμβοειδεῖς, ἢ γαυλοειδεῖς, os gutturis conſillis iectum. Idem Pollux, τοῦς γε μὴν ὑπὸ τὸν ὠμοπλάτην, ὑπὸ τὰς πλευρὰς τὸ δὲ ὄρχεων καμπύλον, καπυλῶν τὸν ἐπὶ τὰν ὀνοειδῆ, ἢ ὑπὸ τὸν ἰσχίον τὸ γε μὴν ἐπὶ τὸν ἰσχίον καμπύλον, ἢ ἐπὶ τὰν ὀνοειδῆ τὸ δὲ ὄρχεων καμπύλον, καπυλῶν τὸν ἐπὶ τὰν ὀνοειδῆ, ἢ ὑπὸ τὸν ἰσχίον τὸ γε μὴν ἐπὶ τὸν ἰσχίον

παλωμα, palos, seu vallos depägere : vel iuxta aut à latere palos figere.

παρέχω, propè accedo, lib. 1. Epigr. ἀβροσύνῃσι παρέχοντες ἱμάντα ποδοῖν. Sophoc. οἰόν τιν' ἐμὲ Γενητὸν παρέχει καὶ μὴ θανάσιμον ὄντα. Nonn. pro præterea capit, πάρεχε δὲ ζῶν ἐς δόξαν ἀβροσύνῃσι. Nonn. pro præterea capit, πάρεχε δὲ ζῶν ἐς δόξαν ἀβροῖς ἤθεσιν.

παρήλλα, retineo, κάτεχε ἴσλα.

παρακινέω, astans, qui astabat.

παράκοπος, ου, ὁ, audacia ἀβροστασις, φρόνημα, spititus, animi rotur, præsens animus. Terent. animi præsentia, ἀβροστασις, Plutarch. ἡ ἀβροστασις τῆς ψυχῆς πλειονακὶς τῶν ἐναργῶν τοὺς ἔνοπλους ἐπέσεισε. Dicitur καὶ τοῦ παίσκειν, pro animi fiducia præditum esse. Item vulgus collectum.

παρλῶν, lisci : à παίσκω. παρεσλῶν τὸ κάνεον ἐς τὸ πλοῖον, ου, nicquid in mentem venerit, Budæus Epist.

παρόησια idem quod ἀβροστασις, ἀφοσιωσία, alacritas. Polybius, Τὴν μετὰ τῆς ἀφορμῆς ἀβροσιωσίαν ἐπιδεικνύμενοι, ἀκέραιοι τὰς ἐπιβολὰς ἐποιοῦντο. Et ἀβροσιωσίαν ἐπιδεικνύμενοι, alacriter aut reuerenter lutauit. Interp. cum fiducia: quod ibi non congruit.

παρόσσω, punĉto noto, sono signo. vtitur Hesych. in κατασίζω. portasse significat etiam perperam distinguo punctis & notis.

παρσιχίδιος, ἡ, & ἀβροστιχίδιον, continuus ordo, capita, & primæ ersuum literæ, continuata series: sic apud Gell.

παρσιόεις, iuxta sterno, extendo, ἐκτείνω, Aristoph. Interpr.

παρσπαγάω συσπαγῶ, imperatoris exercitus sum assessor & allegat. vt apud Plutarch. in Phocione, ᾧ ἐπαναβιβάζων ἡ ἀβροστηρίζων. Et in Alexandro, ὡς εἷς ἦν πολυσχιστῶν, νῦν ἀβροστηρίζων, eodem bellici imperij iure fungi.

παρσπηρώτης, qui adhærent imperatoribus exercitus.

παρσπαπόνημι, &

παρσπαπόνω, castra admoueo. castra castris admoueo, ex adverso castrametor. παρεσπαπονῆσαι τοὺς πολεμίους, quum nonnge ab hostibus castra locasset. Plut. in Camillo. Chion in ἐπιστ. τοὺς βασιλέας στρατηγοὺς παρεσπαπονῆσθαι φησίν. Polybius in παρεσπαπονῆσαι τοὺς βασιλικούς.

παρσφέρω, peruerto, obtorqueo, deprauo. Theophr. in 3. περὶ ὄρων μεταφυτῶν, Aristotel. 8. Politic. Εἰσὶ δ' ἄσπερ αὐτοὶ αἱ ψυχαὶ παραμένουσι τῆς ἐξ ἀρχῆς ἕξεως, peruerſæ, depraua tæ, id est, dmauμένουσι.

παρσφάω, contorqueo. vel in la us seu obliquè detorqueo. pol. 2. Arg. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς ἀβροστρωφώντας.

παρσύφω, astringo.

παρσυγγράφω, contra syngraphæ conuenta facio, & fidem proiiſſam in fatisfando fallo. Demoſt. contra Dionyſod. ἀφίεσιν οὗτοι δίκ' ἐξείσεισθαι ἢν τινων ἀβροσυγγεγραφήκατε. Idem, διὰ ταῦτ' ἐδίκαζεσθε ἡμᾶς οὐκ ἀβροσυγγεγράφησθαι, quos fefelliſti faciens iter quàm cautum erat syngrapha.

παρσυδέλλομαι, comparor, conferor ἀβροσυκλίνθη τῇ κλίνῃ τῇ αὐτῇ τις, comparatus eſt iumentis insipientibus.

παρσύμβασις, τὸ, τὸ. Sciendũ eſt (inquit Priſcianus) quòd has quidem conſtructiones, quæ per nominatiuum abſoluuntur, τοῖς ἐξέναντι ἡ συμβασις, id eſt, dignitates, vel congruitates vocabant: vt, Ego Priſcianus ſcribo: Apollonius ambulat. Illæ verò, quibus tranſitiones ab alia ad aliam ſunt perſonã, in quibus neceſſe eſt cum nominatiuo etiam obliquum aliquem caſum proferri, ἀβροσυμβασις dicebant: hoc eſt, minùs quàm congruitates: vt, Cicero patriam fertur. Lucian. in Diogo quem inſcripſit δίων ἀφῆσε, vbi Stoicos tangit, Πρὸς τὸ μετοφσίσ. inquit, μὲν φθονέουσι καὶ ὑπὸ ἐπῶν, ὦ, τι συμβασις, καὶ τὴ ἀβροσυμβασις, &c. Ammonius de Stoicis loquens, Ἀν μὲν οὖν ὁ διάλογος τὴ κατηγορηθῇ, Νὴ φασιν οὗτοι, κατηγόρησε, ἡ συμβασις παρ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον, συμβαίνει γὰρ ἄλλως τωνὸς τὸ ἐρωτηθὲν ἀπ' ἐκείνου ἀποκρίνασθαι. εἰ δὲ πάσεως, παρεσυμβασις, ὁπόταν παρελλήφωτ τὴ συμβασιν, οὐ δὲ ἀβροκατηγόρησις ἀφ' τὸ ἀναιρεῖσθαι. ἀβροκατηγόρησις ἀφ' τὸ ἀναιρεῖσθαι. Et apud Suidam σύμβασις definitur ἀβροσυμβασις ἐστὶ διάνοια τοῦ λόγου, ἀμφοτεροῦ ἀναιρεῖσθαι. ἀβροσυμβασις autem, ἀβροσυμβασις ἐστὶ διάνοια τοῦ λόγου, ἐν ᾧ μόνον ἀναιρεῖται. exemplum vt, ἀβροσυμβασις ἐστὶ διάνοια ἀπαρτίζουσα

ret de defensio: neque obsit si nunc offeratur. Idem Iurisconsultus in eadem re exprimenda alio loquendi genere vtuntur, dicuntque ἐν πλάτει. Ἐν πλατεῖ: vbi quid non ad præscriptum rempus vel fit, vel exigitur, quod humanitatis ratio postulat. Labeo l. 28. D. de probat. Nec hoc quæritur, num aliquis meminerit quo die, aut quo Consule factum fit: Sed num hoc aliquo pacto probari possit, quando id opus factum fit: & ita quod Græci dicere solent ἐν πλάτει, &c. Iulianus l. 13. D. de Iustit. Rat. Autum autem dominus habere debet, quum primùm certior factus est sed hoc ἐν πλάτει, & cum quodam spatio temporis accipi debet. Quem locum citat Vlpianus l. 11. §. 2. D. ratam rem hab. Hoc autem, inquit, ἐν πλάτει accipiendum, & cum quodam spatio temporis nec minimo nec maximo. Quod rursus expressit l. 3. D. de cond. tritic. Vt si quis, ait, diceret hoc tempus accipiendum est in campo non in angulo: i. longum, non breue. In quibus sit à tempore ad locũ translatio. Ibidem Pandectarum lib. 13. Verius est quod Seruius ait, condemnationis tempus spectandum: si verò deserit esse in rebus humanis, mortis tempus. Sed etiam ἐν πλάτει secundùm Celsum erit spectandum. Non enim debet breuissimum vitæ tempus æstimari.

Παρατίθημι, instruo in acie, in acie sto: vnde Παράταξις & παράταγμα, dicitur instructus, qui contra aliquem in acie stat. Παράταξις δύναμις, copiæ in acie instructæ aduersus dimicaturæ. Demosth. ἐξεῖ Μεγαλοπ. οὐδὲ οἱ τὸν Μαντινέα ποιησάμενοι. Idem, ὑπὲρ δὲ ἐκείνων οὐδὲν ἡγοῦμαι δεῖν παρατάξασθαι. Παρατίθεσθαι, opponere se vt repugnaturum. Gregor. ἀφεῖς πᾶν τὸ κοινῇ Ἀθηναίοις συμφέρον ἀνθρώπων, sese opponit tempestari & turbini tyrannidis. Ἀφιστάσεως δὲ, aduersus te instruor aciem, aduersus te instruor acie. Plutar. in Apophth. Lacon. vnde αἱ παράταξεις, αἱ παρατάσεις, ad conligendum instrubeantur. Thucydides Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἀφεῖς ἐπέκειτο, Demosthen. Ἀθηναῖοι παρῆγον, qui sunt in ordine. παρεκτεταγμένοι ἔσησαν, in acie erant. Ἀθηναῖοι παρῆγον, locati fuerant. Ἀθηναῖοι παρῆσαν εἰς δημοσίωνιος, consociatus & instructs, &c. Æschines.

Παρατάττω, etiam τάττω dicitur, instruo vel struo aciem, in acie colloco. Xenop. Καὶ ὡς τὸ σῶμα τοῦ παρόντος εἶπε βάλοιτ' ἂν πανταχοῦ. Dixit Plutarch. in Camillo, Ἀθηναῖοι τὴν δύναμιν, copias instruere. Et Ἀθηναῖοι παρῆσαν, Xenoph. Hinc. Ἀπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων παρῆσαν ἱππεῖς, in Messen. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ μεσημβρίας παρῆσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Παρεκτείνω, ἐκτείνω, porrigo, extendo, produco, ἀπλόω, explico, prorogo, protraho, pertendo, prætendo. Actiu. Accusatiungitur. Actor. cap. 20. παρέτεινέ δὲ τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου, protendit sermonem vsque in mediam noctem, Interpr. μηκύνει τὸ φρονίμως ἀμαθῶς τὸν λόγον παρέτεινε, ad animi magnitudinem rationem idoneam adhibuit, Plutarch. in Pericl. Ἀθηναῖον ἔμακρον τὸν ὀνομάτων, &c. in longum ducens, Lucian. Ἀθηναῖον τὸν κλῆρον, portui prætenta, Thuc. Ἀθηναῖα ὑπὸν τὸ ἱμάτιον, porrigentem vestem post tergu. Plutar. in Camil. Ἀθηναῖα, correctus est, porrigitur. Aristoph. Nebul. Εἰ δέ ἀ ὁδὸς ἐπὶ πολὺ ἐστὶ παρατεταμένη, &c. correcta est. παρατέτα, productus est, extentus est, attritus & defatigatus est. Gregorius, ἡ γὰρ ἐπιπλέον τοῦ τῆς φύσεως παρεκτείνει, diutius exulantes. Dicitur & absolut. pro duro & extendor in lõgum tempus. Galen. Κάπηλεῖον ἢ ἐργαστήριόν τι τοῦ χρωτὸς, i. Ἀθηναῖα μῆκος. Et enim vox Actiua, pro Passiua absol. posita. Παρεκτείνω pro differo Gregor. ἐπεὶ τὰς κτίσεων ἐν αὐτῷ τὸ βασίλειον ἀνθρώπων, ἡ ὑστέρησις ἀνέβαλε μῆκος. Et Lucian. τὸ ἐφικτὸν Ἀθηναῖον.

Et pro remotor & detinco cunctando, id est, duco Cæsari. Plutarch. de Fabio cunctatore, Αὐτὸς δ' ἀπέζευ εἰ μηδὲν ἐμοὶ χρῶ, τῷ δυνάμει τῶν Κινέα ἀθρυνεσθρύλλει καὶ, ἀπαγορεύσειν, copias ducendo sustentatas. tandem casuras animis. Xenophon. de seruo admissionali frustrante postulatores, Ἐως Ἀθηναῖον οὗτος, ὥσπερ ἔσθ' ὅτε πατρῴων δὲ ἐκείνων δεῖ σοὶ κακῶν.

Παρατίνω, τὸ κατατίνω κὴ καταγράζομαι, conficio: vt τὴν μωρὰ Ἀθηναῖον, fame confici. Plato in Sympos. Ἀθηναῖον πολεμικὰ, obsidionem laturum esse. Ἀθηναῖον μὴ σθ' ὅπως μὴ δεῖ δεῖν ἐκείνων ἐστὶ, conficiuntur, enecabitur. Et in Euthydemo, γελᾶτε ἐπὶ τοῦ παρατέτηκεν, risu penè emortui. Aristophan. in Nebul. Εἶδ' ὑπὸ τῷ ὑμῖν παρατέτηκ' ἐγὼ κἀκείνοις: Quid ni, inquit, Nam vos hanc labefecistis, & Pericles.

Παρατέχιζω, iuxta murum excito.

Παρατέχισμα, adiacens munitio.

Παρατηκτόμαι, fabrico, commiscor. ὀδ. ξ, ξηρὰ καὶ σὺ χρυσὸ ὕπος Ἀθηναῖον, hoc est, Ἀθηναῖον ὅσῳ τῷ ἀληθεῖα.

Παρατίθεμαι μέτρῳ, διανοίαις βάσεις αἰσθήσεις βάσεις μεσόμετρον, Interpr. Aristoph.

Παρατμηθρύπτω, committens aliquid in rem publicaoorum.

Παρατέμνω, diuido, scindo. Et Ἀθηναῖον etiam voce Passiua dicitur, pro perperam scindo, vt vicinus affodiens aliquid agro suo, vicinum fensim spolians araudo. Basilius Laem. 7. Hexaë.

Οὔχ μεταίρομεν ὅρια ἀρχαῖα ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, Ἀθηναῖον γῆν σωματικῶν ὑλικῶν ὡς ἐκείνα, &c.

Παρατετυφώμενος, instructa acie, Aduerb. Ἀθηναῖον ἔγκα ἐκ βαρβάρους, Aristid.

Παρατέτακα, pro ἐκτέτακα, Ἀθηναῖον: dicitur propriè de tributũ augmento, quum ad priſtina vectigalia quædam accessit, teste Aristoph. Interp.

Παρατηρέω, θέαμαι, ὁράω, observo, i. capto, aduerso, speculor, studio. Accus. Lucian. de Lucio, ἐξίστο γὰρ Ἀθηναῖον τὸν ἐμὸν πόλιν δὲ τοὺς πάντων γογγύλους ἐκεῖνος ἐπιστῆ παρατηρεῖ, imo obbitates famulorum obseruare, Chryſost. de Episcop. offic. Legitur etiam voce pass. Ἀθηναῖον pro act. apud Paulu ad Galat. cap. 4. ἡμέρας Ἀθηναῖον, dies obseruatis superstitiose, in hac enim compos. Ἀθηναῖον vitium denotat, vt in παρακαθήμενος παρακρούω, παρασημαίνω.

Παρατήρημα, obseruatio, vaticinatio, augurium, ὄνειρος, Suidas.

Παρατήρησις, ως, ἡ, idem. Lucæ cap. 17. ὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ Ἀθηναῖον, cum obseruatione, i. ita vt obseruari possit.

Παρατηρητικός, quasi obseruatorius, obseruationibus vtens.

Παρατίθημα, fercula.

Παρατίθεμαι, &c.

Παρατίθημι, μέλαν σῖτον, κρέα, παρακάθημαι, συγκρίνω, παρεκτείνω, compono, contendo, id est, πρὸ ἀλλήλων τίθημι. Aphtho. Ἀθηναῖον φιλίππου, τὰ αὐτὰ παρατίθεσι τὸν Ἔχινον; Ecquis iam Philippo Echem comparabit crudelitate? Lucian. in Cauc. Ἀθηναῖον ἐξ ὧν ἐκ ἔχομεν ἡμεῖς ὅτι ἐλαττον παρατίθημι αὐτοῖς, &c. neque enim cum quo ipsum conferremus habueremus. Παρατίθημι, in medium affero. dpono, vt coenam. vnde παράθεσις dicuntur structores, venstructores epularum, qui fercula in mensa struunt, & celinis apponunt: vt παρατίθησι τὰ ἐμὰ ἔργα, Lucia. Et Iliad. αὐτὸς δὲ κλισίηνδε Ἀθηναῖον ὅτ' ἔνιπτε. Plato 2. de Repub. ἡ γὰρ μὴ τοῦ παρατιθέμενα αὐτοῖς, apponemus eis bellaria. Lucr dicitur appono. Cicero ad Atticum, Quid te in vasis filibus apposturum putem? Inde παρατίθημα dicuntur fercla vt Ἀθηναῖον ἡ Ἀθηναῖμα. Aristoteles in primo Politor. ait Midam ἐπολέσθη μιμεῖ, πάντων γὰρμάτων τῷ Ἀθηναῖον πρόκειται. Et Ἀθηναῖον, structor, & qui apponit: Ἀθηναῖον verò Passiua voce contiua, cui fercula apponuntur. Xenh. in Hierone, ἔστι γὰρ ἡ τοῦ χρόνε τῆς ἐδωδῆς μεταίτεσ ὁ Ἀθηναῖον πολὺ, τῷ μετρίως διατρεφόμενον. Idem, μᾶλλον ἡδονται ἐπὶ τοῖς πολυτελέσιμας Ἀθηναῖοις τροφάμοις, τῷ τὰ ὀψοπλάσεσι Ἀθηναῖμασιν. Homerus. Actiuè accipit Odyſſ. ὁ, ὄμματ ὀδυσσῆος ἐρεῖπιον, epulum viatorium vobis apponam. ὑπὸ δαῖτα ἀναξ ἔστω, quum accendillet lumina, Homer. sine appositi vt apud Dioscorid. libro sexto, cap. 1. Ἀθηναῖον τῷ σώματι posita.

Παρατιθέμαι, citare, allegare, recensere, & in medium afferre. Proclus Philoponus, Ἀριόσει τῷ Πελκλου ἀθεωτάτῳ Ἀθηναῖον. Idem, Καὶτὸ Πρόκλου οὐ μὴ παρατίθεμαι λέγειν αὐτὰς πλοῦσιον ἐγγόνους. Alibi voce etiam actiua vsus est. Themist. de Anim. b. 3. Τὰ δὲ ὑφ' ἑτέρε μακρὸν οὐκ ἐν ἀθηναῖον. Plato 5. Legum, Καὶ μεῖρμαστε ἕνεκα μόνον ἀξίαι Ἀθηναῖον τῷ λόγῳ, Et exemplo digna quæ tantum recensentur, non etiam disputentur. ἐπὶ Athenæum libro 11. Παρατίθεμαι, pro eo qui ciplum aliquod citat, & authoritatem promit scriptoris, inquit, ὑμεῖς δ' ἐξ ἑτέρης, παρατίθεμαι τὸ οὐ μεφιλῶ ἀφιστοφάνεα ἐν τῷ κατυλίσεσι, hoc est, allegans, citans. In vtraque voce, pro propono, admoueo, adiungo, impono, iuxta pono, committo, confero, seruandum do. παρατίθεντο τῇδ' ἀσκηριὸν ἐν πόλεσιν, res ad bellum necessarias importarunt, Plutarc. in Pericle. στοιβὰς παρέθηκα κρεάων, capiti serta imposuit, Homer. Ἀθηναῖον τῷ σοὶ ἐν ὠμοῖσιν, tibi præbeo vires, Homer. Odyſſ. Significat etiam commendo: Lucas in Actis, Ἀθηναῖον τῷ θεῷ. Ibidem capite 14. παρέθεντο αὐτοὺς κυρίῳ, illos Deino commendarunt. παρατιθέμενοι τῷ θεῷ ἐν ᾧ πεπιστεύκασιν, intiolatis corporibus ignis subſtantiam commendantes, Plutarchus in Numa. Ἀθηναῖον item commendare, veluti quum mandatur depositum seruãdum, ac fuo redadum tempore. Lucæ capit. 23. εἰς χεῖράς σου Ἀθηναῖομαι τὸ πνεῦμά μου. 1. Petri cap. 4. πιστῷ κτίστῃ Ἀθηναῖόσθωσαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν commendent. Ἀθηναῖόσθαι τῷ λόγῳ, orationi addere, Plat. in Imæo. Παρατίθεμαι, exponere, enarrare, interpretari, δι' ἐμοῦ ἡ ὄψις ἐτέθη. Areth. Apocalyp. cap. 4. τοῦτο ἡ ἡμῖν δέ ἐστιν ἡμῶν παρατίθεται, id est, exponitimus, δηλοποιοῦμεν, ὕδε ἡμῖν. Aristoteles Actorum cap. 17. διανοίγων ἡ Ἀθηναῖόμενον. ὅτι τὸν χριστὸν ἔπρεπε παθεῖν, id est, aperiens atque exponens: vbi tamen Interpreperiens & proponens. Παρατίθεμαι, obiicere, periculo ponere: vt παρατίθεμαι τῷ κιμαλῷ, id est, capitis discrimine periclitari velutque caput pignori obiicere. Odyſſ. 2. Ἐρῶ παρατίθεμαι κεφαλὴ χρυσὸν βιωτὸς ὀλίγοι οὐ ὑστῶ, id est, ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὸν ἐς ἐπὶ ξυμῶν ἡ ὑπολύσω, ἀξίν κινδύνῳ: εἰς χρυσὸν ἀνάβασι. Alii ψυχὰς τοῦ ἀνδρὸς, id est, vitæ periculum adeuntes, se periculo ex-

obiicientes, ἀφεδ' ὅτι πτε, ἑαυτῷ, παρεμβαλόντες, παρα δέντων, Aristo ph. pro παρατιθεμένων.

Παπίλιο, auello, vello. διατόνω, concutio, cogo, conuello, depilo. Dicebatur & de adulteris, quibus depilchenis pili e natibus ac pudendis vellebantur. Aristoph. in Pluto. ὁ δ' ἀλοὺς μικρὸς διὰ τὸ παπιλιᾶν. i. glabratur, depilis & glaber efficitur, vulsuram patitur.

Παπιλιός, ὁ, vulsura Varr. & pœna mœchorum vt Ποπεφαγότος, cùm illis olim podex depilabatur. Vide Aristoph. interp. in Pluto. Παραπλήσια, ἀεί, mulier quæ volsellis molles homines depilat ac deglabrat, quasi depilatrix Philoftratus in vitis Sophist. de Scopeliano, ὡς ἐκδηλοῖς ἑαυτὸν πᾶσι τῇ σκοπελιάνῃ. Sed τὸ παραπλήσιον, vide Πεπόνι.

Πάππος, τό, argumenta & quasi summæ tractatuum, ad quæque titulum seu rubricam appolita lemmata. Imp. De concept. Dig. §. 9. Sed sufficiat per iudices tantummodo & titulorum subtilitatem, quæ παρὰ πτῶσι nuncupantur, quædam admonitoria eius facere nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.

Παπαλίζω, μ. ἀσω, præcipitanter audeo, Nazanz. in Orat.

Παπαλισμός, audax, temerarius. Plutarc. in Demetrio, διὸ ἦ καὶ παπαλισμὸς ὁ Στρατοκλείδης βέλτιον ἀσυλγίζ. Albi, Λέγ μὴν αὐθαδίᾳ, ἢ σπουδῇ παραπολυμεῖ.

Παπάσσω, retensus. παραπνοὰς χαίρας, manus remissas & deficientes, vt morientibus pendulas, Eurip. Alcestid.

Πάππος, idem ferè quod ἀππος, absurdus & inconueniens apud Suid.

Παπούσιον, simul: vel separatè παρὰ πούσιον. In hac voce, sicut in πάππου, παρὰ in vranque partem valet, vt & πάνυ & ἐπιλαπτὸν significet: eum Genit. constituitur. Greg. ὦν παραπούσιον ἐλθωλῆς ἐνδείας, ne tantum absit quin accedamus ad æqualitem diuinam. παρὰ πούσιον ὧν τοῦ κινδύνου, eò periculi venient, Thucyd. ἀνάγκη δὲ τὰς ἐρυθρὰς πάλας ἢ παραπούσιον αὐτῇ, ἢ ὑπὲρ τοὺς ἀβίωσους, reuellus est iterum Erythras, ac parum abfuit quin incideret in Athenienses, Idem. παρὰ πούσιον ὡρ δ' ἀμῦ ἔ· ἐπ' ὄψε τὸ διάκοσιοι, Herodian. tantulum modo abfuit qui euaderet, hoc est, penè cuasit. παρὰ πούσιον γλίσκω, tantum abfuit vt effugerit, Lucian. παρὰ πούσιον γλίσκω, ab aliorum opinione dissentio, Thuc. Huicque respondet παρὰ τοῦ eodem significatu. vt apud Latinos tantum & quantum. Ide Παρ' ὀλίγον infra. Significat etiam intantum Virg. vsqueadeò, quasi πάνυ πολύ. Greg. ἐπ' ἀκμὴ μὲν βασιλεὺς παρὰ πούσιον ἦν ἀνδρῶν ἡδὺ χρῆσαι. Plut. in Cic. παραπούσιον τοῦ λόγου κρατοῦντος ὑπ' αὐτοῦ, vsqueadeò dicendo ab eo victos se intelligebant.

Παπρακώδης, ὁ, tragicus.

Παπραγαθεύω, tragicè exclamo, tragicè res exaggero, & grandiore verborum tragicam rem effero. Qua voce pro Latina ita fus est Plautus in Pfeud. Illic homo est: vide vt paratragœdiat carnufex.

Παπρίσκω, digredior, item flecto, aberro, deflecto, τρίσκειδαι eum est tarripere viam. Xenoph. in Œconom. ἢ τοῦτ μὲν παπρίσκειδαι τοῦ λόγου, εἰς τοῦτ ἐπιμελεῖσθαι ἐκάστου ἐκεῖ τοῦ παρεσκευάσαι, ibi hoc sermone digredimus, transi ad alium, eoque orationē conuerte quod ad eruditionem pertinet. Idem in Συμπόσ. ἐπὶ κείσῃ παρεπετράπη δ' ἐς Τύνδαν, iter autem flectens, obiter digrediens. παρεπετραμμένῃ ἐς dicitur, vt παρεπλέξ.

Παπρέπω, μ. ψω, πρα, ἄτερο, pertinet, deprano, à recta via abduco, in errorem impello, παραπλανῶ, παραπείθω, hoc est, in pranum impello, παρεκρούω, ἀπατῶ, Theodor. 3. histor. eccles. ἐπὶ τὰς παρὰ τὰς πίστεις παρεπρέπη, quòd abductus est à fide. Plato 10. Leg. παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ πολλῶν ἀφρόνων παρεπρέπθαμεν, à iustitia flectimur à recto aberti. Παρεπρέπω pro digredior, moueo, deflecto & diuerto. Aristot. de mundo, πνεύματα ἰξεικλῖσι παρέπρεψε ἢ τὸ ὦ ὄνδα, ἢ fluuius ita se flexit, vt diuerfi fluctus huc & illuc digrederentur. Παρατρέπω, auoco, in bonam partem. Hesiod. in Theog. παῖδα δ' ἀπρέπτοι ἔφρα θεῶν. In malam, Plato. Epist. 7. πᾶ ἄλλον βιον αὐτὸν τοῦ βιωτέου παρατρέψαι, cum ab honestissima vita in aliam auocare & impellere, siue de optima vita detorquere.

Παπρέφω, alo & educo iuxta, nutrio præter, Plut. de non fœner. αὔξησι ἢ πλεονεξία σωιίσεως διὰ τὸ ἀμέλειαν ἵππος παρατρέφουσι. expon. & in transcursu educo. Plut. παρατρέφεδαι, de pauperibus qui miserè aluntur. dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur. Synes.

Παπρέχω, prætercurro, prætermitto, à latere curro, propero, prætereo, percurro, παρεδράμημαι, Aristoph. interpr. αἱ σκιαὶ παρεπρέχουσι, umbræ disparent, Naz. ἀδρῶς παρέχει τὸ σήμερον, ἐδιπτᾶσθαι τὸ εἰς αὔριον, hodiernum negligès, craftinum obseruas, Idē. οἱ ἀδρέχοντες, scutarij, emissarij, qui præcundi habent officium, cap. 14. lib. 3. Reg.

Παπρέω, ex pauceo, exhorreo. παρέπρεσεν, διὰ δὲ ἴφυσεν, Hom.

Παπρεσβεύω, ἐς, attritus, affrictus. Plin. Athenagoras in Apolog. ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἐς ὑβρίσεως. Est & iurgium, verbosa, contentio, ἔρεις, λογομαχία.

Παπρήσσω, μ. ξω, affrico, attero, comparo. Dat. & Accusat. Herod. ἀπαπρῆσθαι dicitur de iis, qua: mutuo attritu supinatum partium coeunt, quemadmodum & ἀπαπτῶ. Hoc Cic. applicari, appelli, & accidere dicere solet. Aristot. de hist. Anim. αἱ ἰχθύων, ἢ ὅσαι πολὺ τὸ ὠόν, ἀπαρτεβλῆμα μέτρον ἔχόντα τὸ ὑπτιὰ κοῖλα τὰ ὑπτία. Παπαπρήσσομαι, intensius sum. Polyb. δέδοκται γὰρ τοῖς Προύσιεν ἀπαπρεσβεύσασθαι ὑπὲρ τοῦ βυζαντίους, intensissimè Byzantios certis de causis. Sic fumitur & apud Phalarid. in Epist. ἀπαπρῆξαδαι τὸ μέτωπον frontem perfricare: quod ñt ab iis qui verecundiæ fines transeunt & pudorem deponunt. Strab. lib. 13.

Παπάρτημα, τος, τὸ, intertrimentum Liu. & intertritura Sceuolæ Iurisc. vt in pecunia quod decedit atq; atteritur, vulgò cesset. Et ἀπαρτίμημα vocat Galen. & Dioscorides. Plin. attrita vocat atque interrigines, vulgò breuures, & in equis præsertim entretailleures.

Παπαρτίχομαι ὑπό τινος, superor ab adulatione.

Παπαρτίψις, τος, ἡ, attritus, collisio, affrictus. Plin.

Παπαρτίπτω, idem quod ἀβαπτίπτω, vt Odyss. δ. πὶ μὲ ταῦτα ἀβαπτόμενον ἐμείνες, à recta via abducens Ionicè pro ἀβαπτόμενον.

Παπάρτησις, ἡ, deflexio, peruersio, depraua tio: aberratio, in errorem impulsio, mutatio, digressio, diuerticulum. Theodor. in 3. hist. eccles. de Iuliano, ἡ εἰς ἀσέβειαν ἀπὸ ἀβαπτοπίας παράπτωμεν, cuius ad impietatem defectionem. Greg. ἀβαπτάπτει ἢ ἔλεγασις ἀπὸ τῆς ἀρετικῆς ὁμολογίας.

Παπάρτοπους, auersus in solitus, Nonn. τῶν ὅπως κατέλιξε ἀβαπτόπους, ἢ τα ομάμεις, ἀβαβολῶ. Euripid. in Androm. τὶ δ' ἐγὼ μόρου παράπτοπος μὴν ἔβην, carmen mortem auertens.

Παπαρτρέχω, percurro, prætereo, in Epigr. Accus. ἀβαπτρεχάσαι, præcurrere. Παπαπρέχω, τά, ἐπαισκώπτα ἀβρμάτα ἀβεὶ τὸν ἄξονα, Polluci etiam ἀβαβόπια.

Παπτρώζω, attrepo: de apibus, ὅταν τοῖς οἰκίοις τοιβεῖς τοιοῦ ὀπῶν τῶν: falso sono aliquid fingo. ἀβαβρωδῶ, τροῦζω.

Παπτρυφάω, delitias facio, deliriis vtor.

Παπτρύφων, abrodo, comedo. Cum Genit. παιπτρὰς τῶν ἐλάας, oliuam comedit.

Παπτώσσω, παπτήσσω, παπτήνω, παπτήσσω, πάσσω, Hom. Iliad. λ. ἢ ὧδ' οὗ Συδεύς γ' ἀλιχαῖς ἀγαίησι λοιδῆς τε κύνεος τε παπτήσσῃ ἀδρωπος flectunt & ab ira auertunt.

Παπτυγχάνω, interfum alicui actui. Polyb. καὶ δωίδαδαι παπτυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ interesse non posse. Idem, παρ' αὐτῷ ἰσοφανέσι παπτυγχάνον τοῖς καιροῖς, qui æquales eorum temporum fuerunt. Pro eo dicitur ἀφεστυγχάνω, i. παραγίνομαι. Παπτυγχάνῃ, ſtare, præsto & assidum esse, παρίσαδαι. Plutar. in Lycurgo, ἢ σκιάπδειαν βιβλίοις παρεπτύγχανον ἐ παρέργως, aderant accuratè, & vbique præsto erant. Παπτυγχάνειν, interuenire; fupere uenire, fortè adesse atque occurrere. Actorum cap. 17. διελέγετο ὡσὲ τοῦ παπτυχάνοντας, disserebat cum quibuslibet obuiis. Plato in Protagora, εἰς καιρὸν γὰ παπτετύγχανε ἰδὼν ἐν τοῖς λόγοις πεῖδικος ὤν, opportune & forte fortuna aduenit. Idem lib. 5. de Rep. καλόν τε ἅμα, τὸ ἐκ τοῦ παρὰ τυχὸν ξύλον, rapientes quod cuique obuium fuit telum. Xenop. Hipparch. πάνυ ἢ τὰ παπτυχόντα χαίνει ἐπὶ δέα δεῖ, ἢ ὡς τὸ παρεσκευάμενα πεποιῶνται, τὰ ξυμφέροντα οἰκονέν. Oportet autē eum id quod fors obtulerit exequi, & reque nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur. Idem. ἐκδοκεῖσι εἰς τὰ μεδέρια σωὶ τοῖς παπτυχοῦσιν ἐπόπταις, cum turma equitum tumultuaria. Hinc ἐκ τῶ παπτυχόντος, vt occasio tulerit, pro re nata, vt ἐκ τῶ παπτυχόντος λέγειν, ſicut ἐκ τοῦ παρεσκευάσθου λέγειν, τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐωπίν, ἢ τὸ εἰκῆ, vel ἐκ τῶ καιροῦ λέγειν, ἢ αὐτοσχεδιάζειν. Et παπτυγχάνοντες μάρτυρες, testes fortuiti atque oblati siue oblatiui, vt dicebat obtatiua augustia, εἰ ἐφεστυγχάνοντες ἢ ὁπὸ παυτυχόπου παρεγενόμεν. Plutarchus, ὡσὲ ἀφυμαδίας, de cibis, χρῆσδαι τοῖς ἐκ τῶ τυχόντος. supra dixerat συμφέρεδαι τοῖς παροῦσι.

Παπύτυπος, ὁ, perperā cusus & signatus vt ἀβαπτύπων νόμισμα apud schol. Aristoph. Παπτυπόω, perperam formo, fen figuro, vel obiter & in transitu formo.

Παπτυπωσικός, rudius minúsque expresse, crassiore minerua. Galen. de Causis Sympt. lib. 3. ἀμυδρῶς ἢ παπτυπωσικῶς ἀβαπαίδευ.

Παπτυχός, oblatum, quum occasio ita tulit, quum liceat. dicitur sicut ἐτὸν, & ὑξὲν, pro ὀξέντος. Inuenitur etiam pro παρατυχόντος: apud Thucydid. & est Atticum. τὸ παπτυχὸν, casu quodā, fortuitò, Hermogen. ὅτι γὰ ἀριζυμὸν ὅτε λέξει ὑποπτεῖ τὸ πάθος, ἀλλὰ τὸ παπτυχὸν γίνεται, sed fit fortuitò. παπτυχὸν ἐς καιρὸν νομίζοντες συμβαλεῖν, opportunè existimantes cum hoste confligere posse, Thucyd. Idem lib. 1. in concione Athenienfium, Μέχρις ἢ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμεθα, τῇ δικαίᾳ λόγῳ νῦν χρώδε, ὃ ἐδίκησε παπτυχὸν ἰχύι τὴ χρήσδαι νομισθέντες, τὸ μὴ πλέον ἔχειν ἀπέρχεσδαι. Quoad ipsi vtilitatis vestræ rationem ducentes, iuris & æqui nunc memineritis: cuius nemo vnquam ita antiquiorem curam habuit, cui quidem ipsi vi vti liceret: vt non plus sui commodis tibuendum esse putarit.

Παραστυχὼν, obuius, forte oblatus, quicunque, quantuluscunque, quilibet. Thucyd. Et παραστυχόντι τῷ λόγῳ, qui colloquio interfuit. ὅστις παραστυχὼν τρόπον, quū opus fit. παραστυχόντες σωτηρίας, oblata salute.

Παρασυρίζω, illustro, collustro, item παρομοιῶ ἢ ἐμφαίνω. imaginem repræsento. Diony. de Situ orbis. Περιηλιώδεις κρεῖττον παραστυρίζουσα κεφάλαια, arietis assimilans caput.

Παρασώζω, alloqui, consolari, παραμυθεῖσθαι. Odyss. ὀλοφύρεσθαι καὶ παρασώζειν.

Παρασκάπτω, μ. ἰσοτων. π. σπερμὴν, excubo, Athen. lib. 2. διὰ τὸ παραυλίζεσθαι ἢ παραπωλεῖσθαι τοῖς θηρεύουσι, ob id quod excubent ad regias principum.

Παρασκήνιον, vestibulum.

Παράσπονδος, ἡ, adsonans: non respondens ad tibiam. Sophocl. in Antace: τὸν βοῦν παράσπονδον ὄζεσθαι νάπος, cuius vox adsonans exit è cliuo. legitur & μὴ δ' ἀράσπονδον, pro dissonum & ἀπαθῆ, Eust. Iliad. φ.

Παρασπάσεως, ἡ, amplificatio, Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρασπᾶ, simul atque: cum Genit. Gregor. παραυτὰ ἢ ἅμα συμβαίνοντων. Idem, παραυτὰ τῆς κατάσεως ἐπλήγη αὐτοῦ τὸ πρῶτον, εἶθ' ὕστερον, παρασπᾶ, continuò, Alex. Aphrod. Probl. vlt. lib. 2.

Παρασπᾶς, in præsens, ad præsens. Plin. continuò, confestim, in momento, sine mora, in præsentia, tum, Bud. in Epist. prior. recenti re dixit Cic. ὁ παρασπᾶς, præsens. ἡ παρασπᾶσα, i. ἡ ἐξ τὸ ὑστερὸν. ἡ παρασπᾶσα ἡδονὴ, momentanea voluptas, Dem. pro præsenti voluptate, Xenoph. Paulus 2. ad Corinth. cap. 2. τὸ νῦν παρασπᾶσα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, hoc enim ad præsens oppressionis nostræ leue: interp. momentanea enim leuitas oppressionis nostræ. Dicitur verò παρασπᾶς, παρασπᾶ, & παρασπάδην simili significatu ἐν τῇ παρασπᾶ, in eodem tempore, eo momento, ὡς τῇ ὑστεραίᾳ τότε χρόνῳ, Galen. l. 1. ad Glauc. ὡς τὸ παρασπᾶ, in præsens, confestim, Thucyd. i. ἐξ τὸ ὑστερὸν, ἢ τὸ παρασπᾶ, tunc in præsentia.

Παρασπᾶδην, quasi iam inde ex illa hora. Arrian. παρασπᾶδην ἐκ τοῦ ἀγχιβαθοῦ ἐπεξιόντες, i. τοῦ πόρρω, πρὸ τοῦ, παρασπᾶς.

Παρασπάω, apud ipsum.

Παρασχινίζω, collum demitto, & propendeo collo deuexo, sum obstipo capite, vel obstipus sum.

Παρασχοινὶς φυτῶν, in Epigr. collo aptata & suspensa.

Παρατάγειν τινὰ cadem figura dicunt Græci, qua Latini comedere & circumrodere. pro dictis vexare & proscindere: quo genere loquendi etiam vulgari sermone vtimur. Diogenes Laertius de Aristippo Cyrenaïco, ὁ ἢ Τίμων παρέφαγξν, ἀκ ὄψιτὸ ἐμέμφετο. Terentius in Eunucho, At ego pro isthoc Phœdria & tu Charrea, hunc comedendum & deridendum vobis propino. Horatius in Epist. ad Lolium, Dente Theonino cum circumroditur, ecquid, Ad te post paulò ventura pericula sentis. Et lib. 1. Serm. Satyr. 4. absentem qui rodit amicum. Quod & παρατρώγειν dicitur. Cic. pro Corn. Balbo, Morq; hominum inuidentur, in conuiuiis rodunt, in circulis vellicant.

Παραφαίνω, demonstro, propè exhibeo, in transitu & velut præteriens ostendo. ἀμυδρῶς ἐ ευνοῦν, præ me fero. παραφαίνειν, ἐπιδείκνυσθαι. παραπέσ ἐν καιρῷ, opportunè se offerens, Plut. in Camillo.

Παραφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio.

Παραφάσιν, apud Hippocr. manu immissa explorare tractare. hinc & secretos vteri locos παραφάσεις vocant, Gal. in Gloss. subiungens paulò post hæc δακτύλῳ legenda esse non autem ὑμᾶς ἐν ἀμφιβολίᾳ, nam ἐγκαλεῖσθαι ἰστὶς vocabulum τῆς κάφ ἡς non malè igitur scriberetur παράφασιν. Παράφασις, ἐπιδάφασις nã & in medio spiritus discriminis causa poni solitos fuisse ex Eust. discimus.

Παράφασις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, suasio. à παράφημι quod Hesi. exp. παραφὴ συμβουλὴ. itè dolosa persuasio, deceptio qua fit persuadendo, pro quo infra πάρασις poëticè. at παράφασις vid. in præcedente παράφασμα.

Παράφασμα, pro quo poëticè παραφάσμα, inserto ι, idem quod παράφασις.

Παραφέρεσθαι, delirare. Hipp. παραφερθεὶς ἐς ἢ ἀλλοφασίαν. Hom.

Παραφήκω, admota manu tango, contrecto.

Παραφθάω, ον, vel potius παρὰ φθάνω, idem quod παρ' ὀλίγον, pro nihilo, παρὰ μικρὸν. Synes. Theophilo, ὡς ἢ παρὰ φθάνων, ἵνα αὐτὸ ποιήσω τοῦτο ποιῶν, i. Quam hoc credere & persuaderi non leuiter cupiebat, & magnopere rebus suis conducere ęstimabat, vel magno emptum voluisset.

Παραφθείρω, ἢcut παράφημι, perperàm præterfugere ac præteruehi, præterire quod non erat contemnendum, apud Terent. in Phorm. ita fugias ne præter causam. hoc παραφθείρειν vult in Adag. Erasmus significari. Παραφθείρειν, perperàm agi, perperàm moueri, in contrarium ferri. Aristot. Ethic. l. 1. ὃς ἐν τοῖς σώμασι μᾶλλον δῆλα τὰ παραφθείροντα. Aliquando pro errare, aberrare, ἢ σφάλλεσθαι. Plato, ταύτη ὧδε πάμπολυ σφαλλόμενος. Gregor. εἰ ἢ πανταχόθεν τὸν σκοπευόμενον ἢ ἁμαρτεῖν.

Παράφορα, τὰ, ὄντα τοῦ παράφ & φερῶ, i. dos: composita dictio significans idem quod ἕδνα ἀφάμενα Hesych. ἢ ὀπωπία. Homero, ad præter dotem profectitiam, aduentitiam quóque, vt Vlanus loquitur: brevitérque quicquid præter iustæ dotis summam ad viros defertur, continetur hoc nomine. Cuius rei ęplū habes apud Liuium in decimo sexto, de Scipione Africano, qui capta Carthagine virginem nobilem Allucio Principi desponsaram ita reddidit, vt & τὰ ἄυτερα à parentibus recepta adiiceret: super dotem, inquiens, quam acceptam à socero cs, hæc tibi à me dotalia dona accedant: aurúmq; illere. ac fibi habere iussit. vbi, super dotem dotalium dorsū accessio, τὸ παράφερνα. Cicero & hoc significat quum ait in Philip. Ii is quasi præter dotem quam in ciuilibus malis aleperunt, agrum Campanum est largitus Antonius. Vpiantetiam lege. 9. l. 2. D. de iur. dot. Dotis autem causa, inquit, ipere debemus ea, quæ in dotem dantur. Cæterùm si res dur in ea, quæ Græci παράφερνα dicunt, quęque Galli peculiumpellant, videamus an ſtatim efficiantur mariti. Vide Ἔπαμα.

Παραφερόμενα, fertilia. παραφερόμενα ὄνειδος, παραφερόμενον.

Παραφέρω, transfero, contrà fero, in diuersa fero, asporto, transuersum aufero. Lucian. ὡσ' ἂν σὺ χρωμένῳ ὁ ποτιμώς παραφέρειν τὰς ὦρας, tempora transferre apud Demoſth. Itas Apost. in Ep. πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑποπτεύομεν παραφερόμενα, nubes ds transuersas agit vētus, seu nubis differt, ait Virg. dixit Pe us 2. Epist. cap. 2. ἀφ' ὧν, ὧσε καλὰς πεφευγότας ἐν πλάνῃ παραφέρομένους. Item detorquo, depraui: vt παραφέρω τὸν ὀφθαλμὸν, limis aspicio. Παραφέρομαι διανοίᾳ, mente abalienantur, Dioſc. lib. 6. cap. 2. Lucian. Κακῶσαι ἢ παραφερομένους ἀμαρτάνειν, i. in malam partem atque amentiam interpretemur quod error & lapsus admiſi. Παραφέρω, exhibeo, infero, in medium affero, profero, produco in medium, Æſchin. τὸ πατρικὸν κτῆνος τὸν ἱμάλιν τὸν Κνιδίων κελεύσαντα παραφέρειν ἐς συμφορὰς μέγα. τῶν διαιτᾶν παραφέρειν μέτρον, decimam partem in medium afferre, Plut. in Cam. ἀναισχύντως παραφέρουσ' ὑπηρέτας λόγοις, me pudet miserandi memone queri, Euripid. Epictetus, μεδὲ πόκτρῷ τὸ, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ ἀφέρομαι, ne sæpius obiicias atque inculces. Παραφέρω, αἰτίαν, appono, de epulis dicitur. Xenoph. Pæd. 3. ἡ μάγειρος ἐκ τοῦ ἀφέρων. vnde ἀφέρεσις, structores epularum, ἀφέρετες. Lucian. μάρτυς μόνον ἦλθ' ἀφερόμενον Athen. l. 11. τὸν παραφερόμενον. vbi & ἀφέρω in eodem significatu. Plato Rep. ὥσπερ οἱ λέγειν τὰ ἀεὶ ἀφερόμενα ὑπηρέται. Παράφερε supero. Arisſid. in Pand. ἐ ὃ σκάπας βασιλεὺς παφέγκλει τὸν ὀνάμις. Παραφέρω, prætereo, prætergredior, præterlabor. Xenoph. πρὸ γὰρ ὀλίγου παραφέρει τὸ ὄλεθρον, φοὶ νοῦσαι ἐδεῖ. Παραφέρει τῶν νύκτα, noctem transmittere aut etiam protrahere. Basil. Παραφέρω, cum alio affero ei, vnà affero, vel obiicio, fero. Plato διανοεῖσθαι, χαίρουσι τῶν τὰ σημαινόντων ξυνουσίαις παραφέρειν τὰς χεῖρας, est in manus gestu peccare, vt in orator qui perperàm iactat, intèdit, transfert, vitioſéque ut σκολιῶς. Sic enim manum ferre dixit Virg. 3. Æneid. De cùm negat in eo positas esse fortunas Græciæ, si huc aut manu vitiosè tulerit, ait, ἢ δόλῳ τῶν χεῖρας, δηλοῖ ὡς δυσεῖπε γίγνεται, i. transposui & transtuli. Cic. in Orat. porrexerim ea nit, quòd accommodatius melius significat.

Παράφημι, alloquor, persuadeo, hortor, consulo, decipio. Hom. ἀ, μικτὶ δ' ἐγὼ παράφημι ἢ αὐτῇ σῇ νοήσῃ. Πατρὶ φίλῳ δόλῳ φράδεσι, i. παρωτῇ τῇ συμβουλίᾳ, consulo matri, &c.

Παραφθάω, detegere, δηλῶ, Aristoph. Concion.

Παραφλύω, illumino, apud Aristoph. ex Eurip.

Παραφθάω, præcurro, anteuerto. præuenio, vinco. Nonnius, ἐφοβούμεσ τρέσεις, præueniens rogat. παραφθάσεν, superet, auferrat, Homer.

Παραφθέγγομαι, τὸ παρὰ τὸν θρόνον, vt vox quæ non respondet & congruit. Vnde & pro perperàm loquor ponitur, inconuenienter respondeo. Plato in Euthyd. Οὐκ εἰ ἔφη παῦλη παραφθέγγεσθαι, perperàm respondens. Ἰσως, Εὐθύδ' εἰσὶ τοῦτο παραφθέγγεται. Ο loco est nihil ad rem pertinentia loqui, non qua de re agitur respondere aut verba facere, ἀσυμφόντα λέγειν. Vide ἐκφέρομαι.

Παράφθεγμα, incongruum responsum, non appositum. Plato Euthyd. τοῦτ' ἐκεῖνο ἦφη πάλαι τὸ αὐτὸ παράφθεγμα, i. παράμισθ.

Παραφθεγγόμενος, Polluci ἐ ἀφῆς μᾶλλον ἢ φωνῆς.

Παραφθείρω, corrumpo.

Παραφθορά, ἡ, labes, corruptio, Hermog.

Παραφθορεύω, vide Φθορεύω.

Παραφθορὰ ἀκίνητος vocis, transmittit. Aristot. Ethic. τὰ μὲν σώματα ἐκ τῆς κατὰ τὴν παραφθορὰ, ἢ τὸ οὐσίαι τῆς παρόντος σώματος.

Παραφθορὰ, fraus, error. vnde παραφθορὰς διανοίας, mentis error & insania. Horat. mentem alienatæ error. Quintil. Τὸν τὰ παραφθορὰν, i. errare, aberrare. σφάλλεσθαι. Dioſc. l. 1. cap. 79. ait cicutæ potam afferre διανοίας παραφθορὰν, mentem turbare tamen vertit Ruellius. Plutarch. de Virt. Mulier. Μάλιστα ἢ ἐπιζῆτεῖτο γυναικὸς ἀκολασία καὶ τὸ ἀπρεπὲς αὐτῆς ἢ διανοίας παραφθορὰν ἐμφανὲς, i. insaniam, licet Bud. rus furorem. Gregor. τὰς ἢ παραφθορὰς

ὦ ὐκ ἰώσιν κεφαλῆσαι γίνεσθαι μικρὸν θήκασθαι. Ibid. ἀβρωστίας νο-
τὸ ἀπαντικοῦ. Παραφορὰ, perturbatio, perturbatio, præuaricatio: rectè-
c opponitur, vnde de varis pedibus atque incursus dicitur
ὁ ὦν ἀβροφορὰ apud Adamant. in Physiognom.

Παραφέρω, affero, iuxta fero, ἀβροφέρω. Νότῳ δ' ὑπὸ ἀβροφορίεται ὑδὸν
ὑου ἀξίων.

Παραφέρομαι, congerere, colligere, Plato in Leg.

Παραφέρης, ὁ, qui neque sequi rationem, παραφέρω, præceps con-
ſ, impos animi, vecors, σφαλόμενος, errabundus, ἀβροφορὴ
ν ἀνοίας, quos furor præcipites ac transuersos rapit, Eurip.
ἀφορὴ ἀβροφορὴ ἡ ἀκμὴ ὁ ἀνθρώπου, ebrius tanquam mente ca-
ς ad ferendum est inutilis, Plato de Leg. Plutar. in Artoxer.
ρας ἀπέφαινε ἡ ἀβροφορὴς. ἀβροφορὴς ἡ ἀλόγιστος ἡ κατὰ ψυχὴν,
ζanz. in Orat. lingua balbutiens, & quæ officio suo fungi
a potest: sic Bilibal. Item procul aduectus, efferatus, agre-
. Est quoque ἀβροφορὴ ἐλάτνη, idem quod ἀβροφέρειν τὸν ἑρ-
ὰ μὴ, limis oculis obtueri. Lucian. ὁρμὴ ἡ ἀβροφορὴ ἐλάτνη,
ἀβροφορὴ ἀνθρώπου, efferatis oculis intueris, Idem. Παραφορὰ,
ὀφθαλμῶν ἀβροφορὰ, efferatis oculis intueris, Idem. Παραφορὰ,
ὀφθαλμῶν ἀβροφορὰ, fraudulentus. vnde adulteratum aluminis genus pa-
horon vocat. Plin. vide Στυπτηρία.

Παραφορὰ, quasi efferatio, Plato in Tim. Ficinus tamè non ex-
ſpnit.

Παραφορτίζω, deponere aliquid de onere, exonerare, Pollux,
ἀφορτίσασθαι ὁ, τὸ τῶν ἀφορτιζομένων αὐτοῖς τὰ ἀβροφορτίσασθαι.
ponitur & præter onus imponere, onus oneri addere.

Παραφορὰ, errabundè, non satis sana mente, vel titubanter.

Παραφόρημα, ατος, τὸ, fepimentum munimento alicui additū seu
cundatum. Thucyd. lib. 4. Νότῳ τῆς μοχλοῦς πρὸ ὀπίσσον ἀβροφόρ-
ὸ τὸ ξύλον ἀβροφόρημα.

Παραφόρος, est eodem sermone aliquid verte re atque explicare,
i m commutatis verbis enuntiare atque transferre: quod &
terevocat Cicero, & Quintil in us libro 10. cap. 5. cùm air,
οφ; ab illis dissentio, qui vertere orationes Latinas vetāt,
a optimis occupatis, quic quid aliter dixerimus, necesse sit
deterius. Plutar. in Homer. Πολλαὶ γὰ γνώμαι καὶ παραινέσεις ἀ-
τὸ Ὁμήρου ἔξωγκότησε, παραφορὰν δὲ λόγοι μὴ ἐπιδεχόμεναι, i. ver-
ant; græcèque aliter enunciarunt. Quod fit ea methodo, vt
ssa supplcamus, & effusa subsiringamus: sit que ἀβροφορὰ
non interpretatio tantùm, sed circa eosdem sensus certa-
n atque æmulatio, vt & vult ipse Quintil. qui etiam sic ait
1. c. 15. condiscant versus primò soluere, mox mutatis ver-
interpretari: tum paraphrasi audacius vertere, qua & bre-
re quædam, & exornare saluo modo poëtæ sensu, permit-
ur, & c. Hermog. ἐξεὶ μεθόδῳ διαίρεσις idem ita tradit, Τὸ πα
τὰ λεγόμενα ἑκάστῳ ἐν ὀλίγῳ πεῖ, καὶ δικαίῳ τὸ αὐτὸ λέγειν, σπανίῳ μέθο-
. πᾶσιν μεταβολὴν, καὶ μικρὰ τὰ ἔργα ὑπέρτερα. ἡ δ' αὐτὴ ἡ τῶ ἀβροφορᾶς
ὁδὸς. Vide ibi cætera, & ἀβροφράσεως methodum. Hinc ἀβρο-
κτὴς, ὁ, ὁ, paraphrastes interpréſque eiusmodi. Atque τὰ
ροκτικὰ ἔργα τὰ interpretationis genus apud Aphthon.
aduerb. ἀβροφορικῶς, vt facta est Chaldæa Bibliorum inter
etario: Nonni poëma in 4. Euang.

Παραφορὴς, Παραφορτὴς, Παραφορτικὸς, Παραφορτικὸς, in
ραφορίζειν. Παραφορτὴς, est eiusdem sententiæ per alias ex-
icatio, & liberior interpretatio, cū quædam aut mutamus,
t addimus, & copiosius, ac dilucidius explicamus, quæ ab
iis obscuius scripta fuerunt: qualis est Themistij in Aristo-
dem. est igitur ἀβροφορικὸς non mera interpretatio, sed æmu-
tio quædam, & contentio circa eosdem sensus. Quintil. lib.
0. cap. 5.

Παραφορτίω, obsepio, obstruo, Herodot.

Παραφρίσσω, inhorrescere, infrendere, spumescere. Nicand. in A-
exiph. Θὴν δὲ καὶ ὀδόντα ἀβροφρίζει ἢ χαλινὸς, infrendet denti-
us, vel spumescit.

Παραφρονέω, μ. ἠσω, τ. ησα, desipio, deliro. Neutr. Aristop. νῦ, ἐπταῖ-
ου καὶ παραφρονῶ ἢ ἐκλυδαΐ, tibi delira. τῇ νόσῳ ἀβροφρονήσαντος,
qui mentis errorem ex morbo contraxerunt, Plutar. in Peric.

Παραφρονία, ἡ, dementia. 2. Petri 2. ἐκόλουτε τὴν τῶ ἀφροφρόνου ἀβροφρο-
νίαν, cohibuit Prophetæ dementiam.

Παραφρονῶ, insipiens, i. ἀβροφρανῶ, ἀνόητος.

Παραφρονῶν, ὁ, ἡ, insipientia Cic. delirium, dementia, Plato in E-
pist. 7. τοῦτο ἀβροφρονῶν ἐγκλῆ, per morbum mente alienari.
Valetudo mentis dicitur Suetonio in vita Galbæ. Idem alibi
vocat mentis impotentiam.

Παραφυτεύω, facibus in hostium vsum abuti. φυκτὸς enim, hoc
est, facibus dabantur signa commilitonibus. vide φυκτὸς. vt
apud Virg. fæneid. 6. Helena ἀβροφυτεύσασα ait enim poëta, *Illa
chorum simulans, euantis ibi Orgia circum Ducebat Phrygias: flam-
mam media ipsa tenebat Ingentem, & summa Danaos ex arce vocaba-
bat.* His itaque si quis hostibus signum dat, proditque suos,
dicitur ἀβροφυτεύειν ἢ ἀβροφυκτοποιεῖν. Suid. scribit cum ἀ.
Vide Σωσθμὸς, & Πυρσός.

Παραφυτεύω, ὁ, ἡ, ἀβροφυτεύσας, amens, mente lapsus, Suet.

Παραφυάδες, vide Παραφάσεις.

Παραφύω, μ. ἠσω, τ. ησα, adnascor, pullulo.

Παραφυλακὴ, observatio, item cautio: sic vertitur à Theophilo in
Institt. Ciuil.

Παραφυλακτέον, observandum est.

Παραφυλακτηρίδιον, in custodis signa dātes hostibus in bonum,
Etym. idem quod ἀβροφυτευτήριον exponitur & ἐπικουρίωτης
ἀβροφυτὸς φυλακῆς.

Παραφυλάκτημα, asseruo, refugio, caueo. Cum Infinit. Alex. Aphr.
ἀβροφυλάττονται τὰ παραπεπτωκότα βλάπτειν τοιχοῖς.

Παραφυλάττω, μ. ξω, τ. ξα, observo, expecto, curam adhibeo, Pla-
to de Leg. præsidio obtinco, seruo & tueor. Aristot. in Rhet.
& Xenoph. Actiu. Accusat ἀβροφυλάττουσι σπείρας, cohors quę ad
custodiam adest. Plut. in Galba. Ioseph. ἀβροφυλάσσων γὰ ἐν χαλ-
κῷ πλαισίῳ ὡς τὰ γαλεάτα ἀσπίδων ἐπὶ ἴσχυσε ἢ χειρὶ, i. ἀφορσθ-
κὼν. Suid.

Παραφύομαι, agnascor. ἀβροφυόμενος δόλυτος, de sexto digito qui
agnascitur quibusdam ex superfluitate. ἀβροφύονται δένδρων, a-
gnascuntur arboribus. Diosc. lib. 4. c. 85.

Παραφυσις, agnatio, socia consitio. ἀβροφύσεις, quæ Plinius agnata
membra appellat, Gaza in Aristo. vertit agnationes. Vide Πα-
ραφλασᾶ. Παραφύσεις, agnatæ arbores.

Παραφυτεύω, adsero, iuxta fero.

Παραφύω, quasi adgenero, gigno, seu gigno iuxta, pullulo. The.
hist. lib. 3. c. 7. de frumento, ὡφ' ὧν τὰ πλαγία ἀβροφύει, καθάπερ τὰ
ὑπὸ χειρῶνα, illi ex lateribus nihil agnascitur: nō agnata pro-
ducit.

Παραφωνέω, acclamo: Et ἀβροφώνησε, acclamatio. Παραφωνία, vo-
cis absurditas.

Παραχαλάω, remitto, relaxo, fatisco, langueſco. ἀβροχαλάσθαι τῆ
γήρᾳ languescō senectute. Gaza de Senect.

Παραχαλκεύω, ferrum cudo, Aphthon.

Παραχάραγμα, nummi adulterini.

Παραχαράκτης, ὁ, falsarius, propriè qui falsam monetam per-
cutit. Vide Παραχαράττω.

Παραχαράττω, μ. ξω, τ. χαραξα. ἀβροχάσσω ἢ ἀβροσημαίνω, nummisma
adultero, διαφθείρω τὸ νόμισμα, adulterinos numos figo). Vnde
ἀβροχαράκται εἰσὶ ἀβροκόπται τε, id est, monetarios falsarios, sue
falsi numi percussores atque signatores vocat Interp. Aristo.
in Achar. Et ἀβροχαράγματα τομίσματα, numi adulterini. i. ἀβρό-
τυπα, ἀβροκεκιμμένα, ἢ ἀδόκιμα, μὴ ἔθιμα. Idem ibid. Παραχαρατ-
τα translatè pro adultero & falso, vt loquitur Modest. vulgò
falsificir. ἀβροχαράττω τὰ τῆς γραφῆς, præter scripturæ formam ali-
quid refero, Nazan. in Orat. d. lic apud Cyril. ἀβροχαράττειν εἰς
Σιμωνίδας ritus violare, traditiones patrum trāsgredi quasi
limites & terminos effodere, & transigere.

Παραχειμάζω, hyberno, hyemo.

Παραχειμασία, hyematio Varroni. Polybius, πολλῷ τῶν ἀβροχει-
μασιῶν ἐν καιρῷ πολὺ. Act. c. 27. λιμένι ἀεὶ ἔσιτος, ᾧ ἡ ἀβροχείμασις,
portus ineptus ad hybernandum.

Παραχέω, affundo, Gal. & Glauc. ἀβροχέσας, infundentes. ἀβροχέ-
σαι, adfusus.

Παραχορδίζω, chorda aberrare Horatio, discordare, discrepare. Et
translatè pro aliquid inconcinnè facere, σοιῶ τὸ ἀβροχορδίζειν ἢ
ὑδὲν ἄλλο ἀνθρώπου ἢ ἀλόγου ἢ ἀκρασίας ἢ ἀκρασίαν, i. ἀβροχορδόν. A-
ristoph. ἐν Ἐκκλησιαζ. Ἔστι κατασκεύασαι σωστὸν ἀβροχορδίζειν ὅπως Μανδὺ
παραχορδίζῃς ὧν ἀδὶ σ' ὑπαδήσῃ, i. ἀβροδύσωσι τοιαῦτα, μανδὺ ἀβρο-
φθέγξῃ. Suid. ἀβροχορδίζειν, διαφωνεῖν, ἀκαιρεῖν. Et apud Aristoph.
ἀβροχορδίκων, i. errauit, πεπλημμέληκε. Nam & Attici dicunt
ἀβροχορδόν.

Παραχρῆμα, μ. ἠσω, τ. ησα, abutor, item negligo, aspernor, fi-
ci facio. Depon. ἀβροχρᾶσθαι ἐς τὸ συμπόσιον, in conuiuium
effiere. Herodot. ἀβροχρησάμενοι χρησμοῖσι, cōremuentes oracu-
lum, idem Herodot. apud Suid. ἀβροχρᾶται, ἀκολάζουσι, ὑβρίζουσι.

Παραχρῆμα, ſtatim, ex tempore, cōtinuò, e vestigio, in re præsen-
ti, in præsentia, simulatque, *sur le champ*. dicitur & αὐτοχρῆμα.
Aristoph. in Plut. ὃς χαλκοῦν ἐποίει ὁ φίλος, ἢ φαγόλῳ ἀβροχρῆμα
ὅπαν ἀφαγεῖν πᾶς ὅ, i. ὃς αὐτὸ ἀφθόμενος ἢ ὡς ἐπὶ τὸν παυτὶ ἐπ. ἀβροχρῆ-
μα ὑγιαίνῃ, εο ipso tempore bene habet, Gaza. ὡς ὅπαν ἀβροχρῆμα
μὴτε ὕστερον ἐγχειλεῖν, vt neque tunc, neque postea dicere po-
tuerit, Plutarch. in Lycurgo. τὸ ἀβροχρῆμον, i. τὸ ὑστερον. τὰ παρα-
χρῆμα, subiti casus, repentina, i. ἀβροπτώματα, res repentinæ.
Thuc. ὃν τῇ ἀβροχρήμα ἀνάγκῃ, ex subita necessitate. ὧν τῇ ἀβρο-
χρήμα dixit Demosth. i. ex continenti, iustino, subitò, ὧν τῇ ἀβρο-
τυχούσῃ. Et Xenop. ἀπὸ μᾶλλον ἐκάθηρεν ἢ ὧν τῇ ἀβροχρήμα ἡδονῇ. otia
& tumultuariæ voluptates. ὧν τῇ ἀβροχρήμα, impræsentiarū, in
præsentia, in præsens. Vide Bud. in Impræsentiarum in Anno.
in Epist. εἰς τὰ ἀβροχρήμα, subitò, Plato de Legib.

Παραχύνομαι, ἠσομαι, ἐσθην. ἀβροχύνω: & ἀβροχύνω τὰ σάκατα, ἢ ἀκόλα-
σθω ἰμῆτε. Suid.

Παραχέω, vel παραχαντέω, aut ἀβροχώννυμι, colore imbuo, vel c-
tiam obiter coloro & tingo.

Παραχώρησις, εως, ἡ, coloratio, coloratura. in melodia musica ἀβρο-
χρῶσις dicitur perinde vt χρώκωσις. Plutarc.

Παρακύπτω, ψ, ὁ, balneatoris minister qui aquam affundit iis qui lauantur. Plutarch. ὥσπερ φύσιν τῷ μέτοικον ἀνωχέτευσιν ἐκείνου τοῦ παρακύπτου τὸν μυσαρὸν ῥύπον, sed cogere balneatios seruos aquâ illam velut polluta effundere.

Παρακχώ, circumfundo, diffundo, hinc Βόσπορος dictus. Basil.

Παρακωλύω, ἀπωσμαι. π. κωλυσις, ἡ, ἐκκλισις, ἡ, ἀποκοπή, ἡ, ἀπόκλισις, ἡ, ἀποκοπή, ἡ, ἀποκλισις, ἡ, ἀποκοπή, ἡ, ἀποκλισις, ἡ, ἀποκοπή, ἡ, ἀπο

γ ιγ ὠλλικως, quasi circulatio figura dicendi, interpres Aristophanis.

γγκρέσθω, μ. μαι, σ. κομαι, præter suscepti am tractationem aliquid aggredior, & con or ,& in genere aggredior, præter id quod ius aggressus est. Homolius.

γγκρίνω, νεις, ῆ, ipsa actio admoliendi quidpiam molimini liorum, item quod quis admolitus est molimini aliorum. Them.

γγχύθω, effusus, infusus, adiectus.

γγχυμα, τὸ, τῶ. Erasistrati atque eius sectæ opinio fuit, carnis nomine tantum dici debere eam quæ sit in musculis: Quæ in cliquis partibus, vt in hepate, rhenibus, liene ac pulmone παγχυμα vocabant, quod præterfluisionem vertit Cornarius, circumfusionem esse putat Vesalius: quia vasis ille sanguis ex quo fit illud concretum circunfundatur. Verbi vero explicatio facilis si spectetur compositio ἀπὸ τῦ ἐκχύθω, id est, extra vel trans, & ὸν in. vt sit παρέγχυμα, ἡ χυσις ἡγρων τῶ αἵματος ἐκχυθέντος ἔνδον σώματος, id est, extra venas sanguinis fusio intra corpus. Sed Galenus sanguinis è venis effusionem & circumvasa concretionem exponit, quasi legisset ἐκκέχυμα. Eius hæc verba libro vndecimo Simplic. de visceribus loquens, τὸν δὲ ἐν τοῦτοις σάρκα παγχυμα καλοῦσι, διότι τῇ φλεβὶ ἐκχεόμενον τὸ αἷμα ἐκεπαγγυται πρὸς τοις ἀγγείοις, ὡς ἐκείνοι νομίζουσι. διὸ ἢ ὑπὸ μουσὶ ὠνομάζε σάρκα. vbi Erasistrati nomen non exprimit, sed libro octauo, ᾧ τόπῳ hoc modo, γίνεται ἢ ἐκπεσοῦσα κατὰ τὸ πλῆθος ὑπὸ τῆ ἀρτίου, ὡς ἔφη πρώτος ὁ Ἐρασίστρατος ὀνομάσας παγχυμα, ἢ ὑπὸ αὐτὸ τὸ κυρίως πάνυ ἢ μέρει τῶ σπλάγχνε. Est & apud Alex. Aphr. l. 2. Probl.

γγχῶ, præter infundo, aut obiter infundo.

γγωδεύω, concumbebat, Od. ω.

γγωμαι, præterij, prætercurri. παρέβραμε, prætergressus est feminans. Hom.

γγωμι, μ. εἶσα, σ. ὦκα, assideo. Neutr.

γδίνω, assessio Cicer. assessura Vlpian. In Memnonis Eclogis, ἀσκεῖται ἢ τῶ παρεδρίου διατριβὴν. Vnde & Παέδρων dignitatis nomen. Pollux, τὰ παρὰ ῥωμαίοις ἄρχοντι, οἷς ἀφίεται ἄρχειν ἢ πόλεως ἢ συλλήβδην ὅ τι ὠνόμασεν, οἱ βέλτιστοι. assessores.

γδριάω, παρεδρεύω. Apollonius secundo, ὑξέιφυτε παρεδρεύων, sidens.

γδρος, ὁ, assessor, consiliarius, custos, auxiliarius, Etymologic. assecla, Euripid. σωικὲς, Demosthen. παεδρεῖον τῶ Ἀπόλλωνος, assidentes Apollini, Apollini sacri, qui sunt in Apollinis tutela: sic & Aristid. παέδρε τ Θεοῦ. Et etiam Eusebio, Ismonica quædam virtus, cuiusmodi in Simone mago fuit, quæ παέδρε dicitur, Cælius libro primo, capite 24. Vide Tapirdie.

γδρων, assideo. Il. ά. παρίζε ὸ κακὸς ἑὼν, ἴ. ἐκθρᾶσε δέζε.

γδύζω, admicui, Accui. & Dat.

γδωτὸς, ἡ, ὸν, labefactatus, ἀκλονήτος.

γθεσις, sy nope est Apol. pro παρεθέσεως, ἔκλασις, præcederit.

γθες, ades, secunda persona ab εἶμι & πάρειμι. Item accedis, adeuenis, ἐκβήσῃ: vnde illud in Euangel. ἐ παῖτε ὸ ἄ πάρεις fodalis, qua de re venis? ἀπὸ τῶ ἄδου. Sophocles in Aiace, κεἰσὲ ἰὼν πλησιάσῃς οἷ ὡι ξιφήλατον, ἵνα σωὶν ὸν πάρεις, id est, παρεζῆς, accessisti. sic πάρει pro πάρεις ponitur. Inuenitur etiam πάρες pro πάρῃσι, in Imperatiuo.

γθα, ἄς, ἡ, & Παρειὰ, ᾶς, ῆ, maxilla, gena, mala, σιαγὼν, genæ oculorum. Lucianus de Luctu, φοινικοβαφῆ παρειὰ, malę cruentatæ. Polluci παρειὰ, μᾶλλα ἢ γναθοι dicuntur. Doricè dicitur παρηὰ: vnde κολλιπάρηος. Homer. compositum ex κόλλις, & παρειὰ: hoc autem ἀφ ὸ τὸ πάρα. vide Ammo. Poetæ licentiosius παρειὲς vocant proras nauium: quòd ea nauis pars, seu facies prima se oculis offerat, vt annotat Eustath. Iliad. ᾗ, ἐπεὶ μὴ πᾶ βωὸς ἀκοιλοφώτου παρειᾶ, in Epigrammat. ἀμοιβαῖαι παρειαὶ. Et ita legēdum apud Pollucem, vbi tamen ita scriptum τ ᾗ πάρας τὰ ἑκατέρωθεν, παρειὰ καλεῖται, ᾗ πλευρὰ. Dicitur & παρὰ, mala, ibidem.

γθαὶς, ὁ, ἡ, pareas genus serpentis in Syria: eius vna species nigricat, altera colore æs imitatur, morsu non enecat, vti nec amphisbæna nec scytala, sed demorsam partem solùm inflāmat. Vide Actium tetrab. libro quarto, Serm. primo, capite 31. Aristophanes in Pluto, ὀλεῖς ὀλαβόμενο ὰς παρέας ἀνὸ ὁφις. Interpres Demosthen. citat. dicique vult ἀφ τὸ ἐπὶ ῥᾳδιᾳ τὰς παρειὰς ἰέναι, inquit, αὐτὸ μὲ δύνεται, ἢ δύκνοντα μὴ λυπεῖν. Has ferpentibus Hyperides rhetores, alter alterum rodentes ἢ ἀφ ἑαυτῶν comparat, aitque οἷς παρέας viperas ipsas comedere.

γθάομαι, aderat, assidebat. vt παρῆτο δικηρυκίοις, pro παρῆν ἢ κάρα δικηρύκε. Est autem numerus Pluralis pro Singulari ἀφ. medij ab τὰ, ᾶμαι, ᾶμαι, ᾶτο, ᾶντο, ᾶτο, & ρleonasmo τῶ α εἰατο: vnde παρεῖα τ.

γκάδιος, contempsi, ὑπέδειν, παρέβλεψα.

γκεῖσα, dimissum est, εἰέδω, παρεῖδον, παρεῖδηκα, capite quarto, libro secundo Regum, perturbati sunt, exponitur in Latino, νεὼ μὴ παρεῖδῆ ὸ κάμπος, si fructus non abiectus fuerit, Theophr. l. 3. c. 21. de caus. planta.

Παρεικάζω, μ. άσω, σ. ακα, assimilo, confero, comparo, compono, Datiu. & Accus.

Παρείκω, cedo, concedo, permitto & sino, ἐᾷ, χωρῶ. Plato vndecimo Legum, πάντοτε, ὅπως ἂν ἑκὼν παρείκοσα θεὸς, quantùm Dij addixerint atque concesserint. Plutarchus in Camillo, χαρίεντα ἐπιτηδεύσας ἢ χαλεπὸς. ἐ μὲν ἀπὸ τῶ ῥᾳδίου ἢ φρονήσεως αὐτῆ φροντιζόμενος καὶ σκοπικὸς, verùm locis lubricis vltra quàm speratum erat greilius admittentibus, cedentibusque conatui scandentium militum. Ὅταν παρείκει, quæcunque ferret occasio. Gregorius de aquis calidis erumpentibus, Εἶτ' ἐκπνεύσαντος τὸ σφοδρὸ τ πάλαι, ὅπη παρείκει ἐπὶ τὸ ἡσυχαστέρον, ἀνὰ τὸ ὄρος ἐχώρησε, ὅπη σε ἦν χορὸς, vbi erumpendi viam natura comparauit: vel vt apud Poetam Quà data porta fuit. Plato in Theæteto, οἷς ἂν αὐ ὁ θεὸς παρείκῃ, quibuscunque hoc Deus indulsit & permisit: quibus Deus hanc facultatem dedit. Et in secunda de Republic. Ὁμως ἢ ὡς ὁ θεὸς ἐθελήσει, ὅσον γ' ἐμὲ δυνατὸν μὴ παρείκῃ, non est segniter agendum, quantùm vires suppetunt. Sumitur & impersonaliter. Idem Plato, ὅσον αὖ δυνατὸν δα, καὶ ἐμὲ τὸν παρείκῃ, pro vt cuique promptum fuerit, pro facultate quam quisque adeptus fuerit. Εἶτα ὅπη παρείκῃ idem quod τὸ ὅσον ἐξῆν, ὅσον δὺ ἔξῃ καὶ παρῇ. Et ὅσα παρείκει fic dicitur, vt ὅσον δυνὸν: cum daretur occasio. Apud Platonem παρείκει ita etiam impersonaliter sumitur Leg. 5. Καὶ τύχε βολόμενον ἄνδρα ξένῳ, ὁπόσα ἐν παρείκει ἑκάστοτε γ ἐκάστοις ἔζειν, non iam natura cōceditur. Sūt verò qui παρείκει καὶ παρείκῃ deducāt ἀπὸ τῶ παρέωμι. Παρέκω, dimitto, mitto, ἐξαπέμπω. Plut. in Galba, παρέκει κατα πολλὰ δίδυμον, dimiserat speculatorum.

Παρεικὰς, άδος, ἡ, Participi. à παρέωμι, diffolutus, παρειὰς τὰς χεῖρας, remittens manus, Philostrat. in Heroicis. ὡς ἔραῖ τῶ ἀπὸ τεκμήριο, ἴας χεῖρας, καὶ τὰς ὑπὸ τὰς, Gregor. quum exercitus eius velut collapsis lāguidis manibus, spem etiam haberet intermortuam, Bud. Comment.

Παρείλω, abstraxit, euulsit, deflexit, ademit, subtruit, παρέκυλα. παρείλες, detraxisti, Euripid.

Παρελκύω, qui assūpsit. παρελκυμένα anditu accepta, tradita literarum monumentis vel prodita apud Aristot.

Παρελκύω, abduxi.

Παρέμαι, pro παρέκω, admisi. Demosthen. οἱ εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖσθαι, δουλοῦνται, ἢ παρέκεσθαι, παρεῖκθαι, admiserunt.

Παρεῖμαι, dissolutus sum.

Παρειμένος, dimissus, παρειμένῳ ἢ, derelictus, remissus, debilis, fractus, ἀβλαυκυμβῆ ἢ, χαυνωθεὶς, σωιτηκὸς. Plutarchus, ἢ παρειμένον ὑφ' τῶν σώμε, ἢ πάνυ ἁμχλω ὑπ' τῆς συμφορᾶς, & hominem quidem animo & corpore defectum præ mœstitia. à παύομι, pro extinguo. παρειμένῳ ἢ, κεκλυμένῳ. Nazanzenus in Orat. παρειμένῳ γάρ, ἔφη, σώματι καὶ ψυχῇ. παρειμένῳ τοίνυν δύναις, corpore voluptatibus effœminato. γλῶσσα παρειμένη lingua debilis & balbutiens, qualis est ebriorum, Basil. Naz. οἷς ἢ βραδίτερος, παρειμένη γῆ, terra sterilis, c. 12. Numer. vide Παρίημι.

Παρειμένως, dissolutè. Hesych. exponit non solùm ἀβλακυμένως, sed etiam κατα ρεσπικῶς, παρακεκινδύνως, contemptim, negligenter.

Παρειμι, adsum, ἔξειμι εἶμι, insto, offeror, præsto sum, assisto, intersum. πάρειμι σοι μύθῳ, id est, ἔξ σοῦ. πάρεσι σοῖς τόκοις ἐφέψιμα, res in ea sunt temporis conditione, Demosthen. πάρεσι ἀξίωσι ὡς τὰ ἀφέψιμα. adest recturus rempub. Plutar. in Fab. παρέσαι τοῖς ἀφέψιμοι, præsto aderit rebus, Demosthen. παρέη, adesset. παρῆσι τῇ στρατιᾷ, interesse exercitui, idem. πάρεσι τοῖς κινδύνοις, interest periculis, adit pericula, idem Demosthen. πάρεσι τοῖς πᾶσι, omnibus interesse, Xenophon. παρέσαι σοῖς τὰ ἱερὰ, sacrificio interesse, idem libro tertio Paediæ. Item in promptu sum: Plut. in Anton. ὁ ποτὲ τὰ πάντα χρυσὸς χαρίσασθαι, cui in promptu fuit tot aurea vasa ad donādum. vel πάρεσι, cui promptum est, facile est, ῥᾴδιόν. Παρέμι, adsum, παρεκπλήσω, aduocatus sum & συνηγορῶ, patrocinor. Lysias, Εἴπου δέ τινες ἡμῖν τοῦτο παρέσεσθαι ὅτι εἰσὶ πάντ' ἀδικοῦς. Demosthen. aduersus Phorm. τῶν νῦν παρόντι ἀυτοῖ ἢ συκοφάνται.

Παρεῖναι, adesse, adfuisse, condonare, dimittere, redire. μὴ παρεῖναι τῇ στρατιᾷ τὸν στρατηγὸν, μεδὲ ὑπατεύειν, non mandare Scipioni imperium, neque ei de dignitate cedere, Plutarch. παρεῖναι ἢ οἱ, affitille vero ei. παρεῖναι ἢ χαρίζη, τεκμηρίοις præterm itte re, Plutarchus in Apophthegm. παρεῖναι εἰς τὸν χῶρε συσκηνῶσιν, adesse in loco constituto, Xenophon libro quinto Pæd. παρεῖναι τας θύρας, adesse ad tuas fores, idem ibidem. Paulus ad Galatas capite quarto, ὡς ἤθελον ἄρτι παρεῖναι μ πρὸς ὑμᾶς, cū præsto fum apud vos. Ibidem, ἤθελον ἄ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι, vellem autem nunc vobiscum coràm agere. ad est, adesse. Legitur & παρέωμι, pro fuo iure decedere. νῦν ὅτις ἐ παρέσεσι nemo, quifquis ille fit, non cedet, Herodot. εἰ παρεῖμι, si cesserē. παρέωμι, cesserunt, ingredi permiserunt.

Παρόϋσι, πάρειτ, πάρεσι, ab εἶμι eo, id est, accedo, venio sub aspectũ, interuenio. Cum Accusatiu. mediante ὁ. Aristophan. παρῆμι ὀπτὰδον ἐς τας Θ̃ οὐσιας ἀπάγας, transeo hinc ad naturæ necessitates. παρῆλθ ἐς τας Ἀθήνας, Athenas venit, Herodot.

Παρεπτεῖν, alloqui, consolari, παραμυθήσασθαι, apud Homer. Est & decipere. ἀπατᾶν. Iliad. ἀλλὰ μὲν καὶ φρένα μὴν παρέπηρε, id est, ἀπατήσας ne tibi imposuerit.

Παρέτησε, admonui, persuasi, seduxi blanditiis.

Παρετικὸν, παραμυθητικὸν, συμβουλευτικὸν, παραμύσασθαι, Hom. παρεπεπόσε, adhortata, allocuta, affata, idem.

Παρέχ ειν, ἀπαγορεύειν, prohibuerunt à παρέλγω vel παρίργω.

Παρέχ ουσθαι, præstenderunt. παρέϊσαν φραγμὸν Herodot.

Παρεῖς, ἴντος, omittens, prætermittens, qui omisit. Particip. Aor. 2. à παρίημι. παρεὶς αὐτὸν ἐσιωπᾶτ, finens eum ingredi. Plut. in Gal. παρόντες κρυμβόνα τὸς ἀζυγύτους, qui Cambysi aduersus Ægyptũ præsto fuerunt, Herodot. παρέντες νύκτα μέσων, media nocte soluentes. Et παρέντες, dissipati, dimissi, idem.

Παρεπτάγε, introduco sine induco, immitto sine summitto, insinuo aliquem qui παρεισήγαγεν ἢ παρεισδύεσθαι ἢ παρεισπέμπειν dicitur, id est, irrepere atque insinuare se. vbi ἐσᾷ in malam partem sumitur: in hoc verò verbo vt in παρεισδύχομαι pro penitus. Plutarchus in Galba, Ἀλλ' ὡσ ἔκδηλόν γε τῷ Γάλβᾳ σὲ τὰ διαβλήματ' ὀΘῶνα παρεισήγαγ ὁ Ὄθων Θ̃, δεῖ τῶν ἀσφαλῶν ἀφέσθαι, insinuauit in aulam, & protulit. Sumitur & in vitium. 2. Petri capite secundo, οἵτινες παρεισήξουσιν αἱρέσεις, qui subinducent hæreses, id est, furtim inducent. subinductus apud Ouidium in Metamorphol. Et subinferre dixit Rutilius Lupus. Interpr. subintroducere barbare. Vnde

Παρεῖσακτος, ὁ, subductus, summissus, irreptitius potius quàm subreptitius, insinuatus. Paulus ad Galat. capite secundo, διὰ τὸ παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, id est, propter vtique insinuatos falsos fratres, qui irrepserant ad explorandum libertatem nostrã. Hesych. παρεπεπτον, ὑπόπτευον.

Παρέσαι, dimittebant.

Παρέσαιον, exponit Hesych. κοράσιον, ἀκροτήριον, fimbriam, limbum, promontorium.

Παρεσβάλλω, παρεισπέχυσα, clàm aut eum alio irruo.

Παρεισδύχομαι, interim penitus admitto, vel simul, vel vna præterea recipio.

Παρεισδύομαι, inducor, inuado. παρεισδύσεαι, vel Acti. παρεισδύσῃ, ingredi, εἰσδύεσθαι. Sæpe tamen pro irrepere ponitur, & fallere introeundo, & seſe insinuando: vt παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, παρεισβάλλειν. vide Παραδύεσθαι.

Παρέσδυσις, idem quod εἴσδυσις, introitus, ingressus. Theophrastus l. 10. de causis, de semine palmæ loquens, ἐν ᾗ γένηται ἐν ἐξώτεν παρείσδυσιν. Cui opponitur ἀπόδυσις.

Παρεισδύω, in ingredior, obrepo, me insinuo.

Παρεϊσύω, subeo, irrepo, atque insinuo, παρεισέρχομαι, παρεισδύομαι, παρεισποίπτω, penetro.

Παρεισέρχομαι, irrepo, me insinuo, παρέδυσα, παρεισδύσομαι, παρέμπεσον, vt in Act. Apost. vide παρεισέρχομαι. παρεισῆλθον εἰς τὸ κρυπτὸν δόμον, penetrauit in castra, Plut. in Publ.

Παρέϊσι, accedit, prodit, in Singulari. in Plurali, adsunt, adueniunt, præsto sunt.

Παρεισόντες, οἱ, admittentes, ingredientes.

Παρεισπεσεῖν, παρεπέρχεται, παρεσπάδησεν, Suid.

Παρεσπάδυσε, ingredior, incedo.

Παρεσπόσα, ἀ παρέσρησα, Bud. in epist. poster.

Παρεσπίπτω, illabor, irrepo, me insinuo, παρέρχομαι, παρεσδύομαι, παρεϊσύω. Theophr. ὁ ἥλιος παρεσπίπτων, παρεκπεσόντος αὐγὴ τὸ βαθυλαιὰς παρέπεσεν, ingrediens & irrumpens hostiliter. Cõtrarium est παρεκπίπτειν.

Παρεσρέω, &

Παρέσρεα, ῳ. ὄσω, ῳ. ὄκησ, affluo, influo, confluo, clàm ingredior. Neutr. παρεισρέω ποῖς πανσύντα, ad sodalitatis conuiuia subeo, Plut. in Lycurgo.

Παρεστυῶ, dilabatur.

Παρέσχασεν, affiterunt, c. 1. Act. Apost.

Παρέσχεσι τὸ νόμον, id est, παρέλκολον νόμον φέρειν, legem obrogare: idem quod ὑποσρέφειν, legem cum lege conferre, rogationem cum rogatione componere, seu leges inter se committere, & quasi legem contrariam ferre. Demosthen. aduersus Leptin. Ἀλλ' ὃν δὲ ἐν τοῦτ' ὀδὲ ὑποσρέφειν νόμον, non sic autem in ea lege quam hic nunc obrogat. Dicitur & ἀξιοῦν τινὰ τὸ νόμον. ἀναξιοῦσιν ὑμᾶς ὁ νόμος, Demosthen. obrogata lex. Παρέσυγκαίνεις, conferentes, obiter seu præterea inferentes. Petrus capite prino epistola secunda, παρεισεγκίπτες σοφίσματ', adhibentes studium.

Παρέσφθιρμαι, pernicioſè obrepo, & fallo, per obreptionem insinuo me, & admittor. Datiu. Gregorius, τὰ πολέμια ἢ ἡ πολιτία παρεισέφθαρέ τι, παρεσπὰν μὴ ἢ ἀνόσε ἀπὸ φόβος, pernicioſè obrepsit & fefellit.

Παρεισφθίνω. vide Bud. in epist. prior.

Παρέσχαι, dimissum est, resolutum est, neglectum est.

Παρέσχομαι, ἀμελέσμαι, παραιρέσμαι.

Παρέχ ειν, extrà, nõ longè, ἀπὸ τοῦ ἰσχύω. n. hìc τὸ ἰσχύειν significat. ὁ διάσασις, Accusatiu. iungitur. A Pollonius primo Argonaut. παρὲκ νόον δύρσδη ἀφιμῶν, & libr. secundo, παρὲκ βουλὰς, i. præter. Genitiu. lib. eodem, παρὲκ χρεὼ γοιῶος ἀμείβων, i. βάμων ἢ μεταφέρων τὰ σκέλη, inquit interpr.

Παρίκασσα, frequenter. παρίκασσα ἀκούων, libro 2. cap. 10. Mach.

Παρὲκτεῖνον, ἀεὶ, vtrinque, Lucian. vel ἀεὶ τὸ vtrunque, Plin Anton. σώματος τὸ μὲν εἶναι ὑμῖν παρὲκτεῖνον, παρὲκτεῖνον, vtrunque, in Hippiat. παρὲκτεῖνον ἢ τυμὸς, vtrique oræ vulneris

Παρεκτείνω, excedo, digredior, degenero, præterea, ἐκκλίνω, curro. Cum Accusatiu. Aristoteles quinto Politic. ἢ μᾶλλον τυραννὶδων ἑκάστων ἐν τῷ βασιλεῖ καὶ παρεκβαίνοντα τὰ πάτρια, παρεκβαίνει τὸ μέσον, Idem secundo Politicorum, medium excedere. Interdum Genitiu. vt ἐξίσαμαι, interdum Accusatiu. iungitur. Hesiod. ἢ μὲν παρεκβαίνουσι δίκης, nihil à iusto deſectunt. παρεκβαίνει τὰ νενομισμένα, transfigredi legitima, Plutarch. in Numa. Aristoteles quarto de generat. Καὶ γὰρ ὁ μὲν ὁμοιότερος γονεῦσιν, ἢ δὲ πόσω πλεῖον ἢ ἔτερος ἐστὶ, παρεκβαίνει γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις ἀεὶ τὸ χεῖρον καὶ τὸ ἧττον, id est, degenerauit. Item quarto Ethicõ. μικρὸν παρεκβαίνων ἢ ἕτερος, id est, excedens. Theophrast. histor. libro secundo, capite tertio, ποταμοὶ παρεκβαίνουσι ἢ ἔτερον amnis aluem prætergressi. Παρεκβαίνω, digredior à proposito: Polybius quarto, ἀπὸ τούτων παρεκβαίνομεν, hinc digressi eramus.

Παρέκβασις, ἡ, transgressio, excessus. Theophrast. in 3. περὶ φυτῶν. παρέκβασις ποταμοῦ παρεκβάσεις τὸ ὄδατος γον. Παρέκβασις, ἡ ἔκστασις, generatio. Aristotel. octauo Ethicorum, παρέκβασις ἢ βασιλείας, τυραννὶς. Παρέκβασις, digressio & egressio à proposito: egressum Quintilian. vocat. De digressione interpretemur Hermogen. & Quintilian. libro quarto, capite tertio, & libro 9. cap. 2.

Παρεκβατικὸς, quasi digressiuus, excedens: vnde παρεκβατικὰ λόγοι, μικρὸν παρεκβατικώτερος τῶν λόγων, Nazanzenus in Orat. ἰὸ diffusior nobis oratio, vt quę digressionem contineat.

Παρεκβατικῶς, facta digressione.

Παρικὸ ἐρχωμι, transfuse fum excurrere, i. in latera impetum facere, Plutarch.

Παρικὸς, ὁ, Lucian. excutiens & abiiciens, elapsus, Bud. i. παρεικὸς, παρικὸς ὄσα, idem in epist. prior.

Παρεικόνιον, Ἀ Ct. Gaza ex Cicer. pro paulùm declinare. παρεικέναι δικῆς, socias declinant, idem ex Aristotel. Item flectere facio, impedio ne rectà quis viam faciat, & ἐκπέσω, qui & παρεκδύω dicitur, Soph.

Παρεκλίγω, perperam exigo, furtim exigo. Demosthen. delegat. δεῖ εἰπεῖν ἕτ' ἄλλο, ἢ παρεκλίγοντα τὰ κοινὰ, non æstimatis esse qui pecuniam publicam furtim exigat, dominue suam auertat? Gregorius, ἢ εἰς τὸ κεφάλαιον ξυλλέγειν παρεκλίγων, in summam rei seſe damno afficit is qui per minuta exigit, id est, ἀδικημάτων βουλεύω.

Παρεκνόμως, præterueniens, transmittens, Apollon. 2. παρῆσιν ἀπαντες.

Παρέκνοον, præter spem, μὴ ὑπόσως, præter voluntatem.

Παρέκνοῦ, ὁμόσας, vt Iliad. κ. παρέκνοον ἄναξ ὄρκον ἔτμησ, i. decepit.

Παρεκπίπτω, clanculum elabor, furtim excido & me subduco, ponitur τῷ παρεκπίπτω.

Παρεκτυρόδομαι, interim ignescere. Arist. in Meteor.

Παρέκτασις, ἡ, extensio immodica.

Παρεκτείνω, extendo, idem cum παρεκτείνω, in Epigr.

Παρέκτασις, εως, ἡ, figura quæ fit quum syllaba in medio abunde τὸ πέντε μες, pro τὸ πέντε, ἀδιλφός.

Παρεκτείνω, extendo, produco, ἐκτείνω. παρεκτείνω λόγον, prodit. Budæus in epistolis prioribus. παρεκτενέσθαι πᾶς ἀδίος ἔτος, spatium quod durationi suæ æternis respondeat. Et in Orat. ϑ.

Παρεκτένημαι, est συμπαρεκτένομαι, simul extendor & crescо, & alterius magnitudinem assequor.

Παρεκτὶν, adhibendum. Accus. Gaza.

Παρεκτικὸς, suppeditans, χορηγητικός.

Παρεκτμητὸν, Hesych. est παρεκτμητὸν.

Παρεκτὸς, foris, extrinsecus, præter παρὲξ. Genit. παρεκτὸς λόγου γενέσεως, præter vel extra causam adulteri. Alij, nisi causa sit, c. 5. Euang. Matth.

Παρεκτὸ τόμαι, aliò diuerto, transuersum rapior, & de sententia deducor, & deflecto, vt ἐκτρέπομαι. Aristoteles quarto de generat. in animalibus ait, συμβαίνειν τοῦ μὴ συμπεφυκέναι ἢ πολλοῖς ἢ παρεκπεπόδαι, id est, à recto situ deflexa esse. Plutarch. in consolat. εἰς ἀνοσίαν τε ἢ βλασφημίαν τὴν θεὸν παρεκτρέπεσθαι, vt à modum efferri, & à iusto modo aberrare. In hoc verbo ἐξ elegater ἢ ὀρθοπαθὲς ponitur, vt ἢ παρεκδύσῃ, & ἀπαρέκδυσε.

Παρ

Παρ, ἀγω, auerto, diuerto, abduco, defero à, Nazanzenus in
at.
Παρ, ἀθλω, attritu elidere. Arist. in 2. de cælo, de stellis loquẽs,
ὁπωσπερ ἀπ' αὐτῆς ἡ τὸ φῶς γίνεται παρεκρεόμενος τε αὐγος ὑπὸ
ειόνων φορᾶς, &c.
Πα φαίρεμαι, Inter vel sensim elueo, vel intensius luceo, &
pareo, & iuclarescu. Naz. πῶς ὃ μικρὸν παῦτα ἀξιογνωσούσας ἡ
παφαίνεσθ.
Πα φαίρεμαι, præter modum efferor, transuertus rapior, immo-
e afficior, Lucian. Plut. in Consolat. τῷ ὄφλα τῦ μέτρυ παρεκ-
βαίνειν. ξωκαίρεσι τὰ πάθη, ἔξω φύσεως ἄγεται.
Πα χυσὶς, effusio humerum inter cutem, in Hippiatr. συμβαίνει
ὁ παρὰ χυσὶς τῦ ζώου ἡ ὕδατος. alibi, ὅταν τὸ ζῶον παρέκχυσιν
ιν ὑδρίαν.
Πα ἰάω, π. ασω, præterco, i. supero, Act. Accus.
Πα ιμι, obequito, inuehor, irruo in hostes, Xenoph. in Hip-
rch. ὁσῦν ὑμῶν σφαλνίτας εἰς τὸν πολεμίυς, id est, παρελάσοντας
ὶς πολεμίυς, παριππάσῃ ὡσῦν, adequito ad te, te adeo, idem
noph. Περιπαίσῃ, equo prouchor ante alios, vt παρελαύνειν
ἄρματος, prouectus in medium, Xenoph. ἐμαβεν. 1. Dicitur &
n Accusatiu. & significat porrò agos, agos currum, prodire
ῖο, vt apud eundem Xenoph. ibidem, ὅσῦ ἃ ἀκαίνας παρέλα-
. Idem alibi, ὁ ἡ παρελαύνειν ἢ ἴσπαν εἰς τὸ ὀφθὸν κατεβάτο
ἐ πεζῆς. Παρελαύνε, τὸ ὑποζύγιον, supero, vinco. Basilius in 2.
Iunio, πανῦπου τὸ χαρεμερῆς ἡ τὰ ἄλογα περιλαύνεις. Παρελαύ-
progredior, cuado Chrysostom. ad Corinth. I. Εἰς τῦτο γὰρ
ε παρηλασα μανίας, ὡς μηδὲν ἀλυθὲς εἶ λέγειν ἡμῖν ὄντων, loquitur
philosophis. Περιελαύνε, tendo. Hesiod. περιῆλα δὲ πὰ παλαλά-
vehor in curru in vrbem Trachinem.
Πα ἴχνευ, sero, propemodum.
Πα ικμι, δω, πασω, prætereo, id est, supero, propello, præter-
o, Hora. verbum αὐτοπροσωπικὸν, Gaza.
Πα ίχω, arguo.
Πα ίκοιτε, concubuit, complexus est.
Πα ἴδιω, auferre, à παρεῖμι.
Πα ἴσημι, præteribo, id est, superabo. Homerus Iliad. ά, ἡ πα-
ἴσπερ, i. id est, ὃ νίκησε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ ἐρόμυ, ὃν ὃ παρελ-
νικὰ ἀπὸ τῦ ἀγῶνος.
Πα ολυθαίνω, ab ἐκ λυθω, Præter. medio. vide Παρίημαι.
Πα ολυθω, qui aduenit, qui præteriit, finitus, terminatus, exa
us, prouectus, anteactus, præteritus. παρελυθηκὸς βίῳ, acta
a, Gaza de Senect. ἐν τῷ παρελυθότι χρόνῳ, antehac.
Πα ῆσι, præteri.
Πα ίημι, præuenire, in medium prodire, penetrare, vincere. He
odus in Theogonia, ὡς ἔτι δος πλέξαι νόον, ὑδὲ παρελθεῖν, id est,
ιτerire & fallere. παρελθεῖν εἰς τὰ ἔσω, adire bona, vel hære-
iratem & facultates, Lucian. παρελθεῖν τῦ δῆμυ ἡ κήμωνι ὠ δυ-
ῶφ, Camillum gloria non potens superare, Plutarch. in
amillo. ἀ γελοῖον εἰς τὰ ἀκρόασιν παρελθεῖν, nuntium in arcem
ngredi. εἰς ἔσεσι ἐ δῶτου παρελθεῖν ὀμωσία χρήσιμε, in priuati ho-
inis domum pecunias inferri, idem in Public. ἔτω παρελ-
ῖν, interiora subire, ad interiora descendere. Dioscorides lib.
cap. 25.
Πα ελεύσις, procedens, adiens, prætergressus, accedens, in medi
prodiens, Demosthen. ἀφαίλω πάντα ὅσα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγὼ ἡ
ερηλθον εἰπὼν εἰς ὑμᾶς, id est. prodiens. Æschines, Ὁ σωτὴρ
ῶν παρελθὼν ἡ Κάνωνι ὑπέφαινεν. Lucas Euangel. capite duo-
ecimo, ἡ παρελθὼν διδασκόσει αὐτύς, id est παρών. Hoc parti
cipium ita ex abundanti positum non caret elegantia, pro-
prièque significat aliquem repentè & ex insperato in me-
lium prodisse. συγκλυσον χθονὶμον ἀναρελθὼν, ad conuocatum
sen. tum ingressus, Plutarch. παρελθὼν ζῷ γλῶ, per terram trã-
siens, Demosthen. εἰ τῷ γνωσθὲν παρελθὼν, qui Gnossium inua-
sit, Plut. in Thesco. παρελθόντες εἰς τὸ κλύσιον, Clusium ingressi,
idem in Camille. ἀναελθόντες εἰς αὐτὸ ὀλίγαι ἡμέραι ὕστερον ἦλ
κοντιλίαι ἐδὼν, ἐφ' ἃς φοβουμένας ἐκβαλὲ ἐξέπεσον, nam in eam
reuersi paucis diebus post ibus Quintiles, ad ides Februarias
excesserant, Plutarch. παρελθόντες ὅτι ἴδιωτ, ἀπὸ δήτορ ἐθὶ ξίωσ,
interpr. Thucydidis. παρελθὼν χρῆσθ, præteritum tempus. vi-
de Παρὼδη.
Πα ήλακα, πο, superuacaneum, redundans, Themist.
Πα ηλάκοπε, τοιῦ, attractio, cunctatio & dilatio, prorogatio diei
Cic. prolatio Tacit. βραδύτης, ὀκνηρότης.
Πα ηλακυτὴς, ὁ, cunctator, prorogator.
Πα ήλακω, ἀ. ἤσω, protraho, prorogo & prolato diem, πα-
εκτείνω. ἐ μόνον τὴ ἡμέραν παρέτεινον τὸ ἀκόντισμα, è vulnere
telum euellens, Plutarch. in Themistocl. Παρήλακε, abundo,
Actius. Grammatici hoc verbo vtuntur de particulis redun-
dantibus, quales multæ sunt, præsertim Coniunctiones in
Græcorum carminibus, κενὰ σαφήλακεν, esse superuacanea, σφεν-
τόνιον, frustra esse, vel finere esse superuacanea, Dioscorides
libro sexto, capite primo, σὺ δὲ ὧν τῦτο παρέλκει αὐ ἡ χρὴ ἐγκ-
στην φαρμακον, ἀλλ' ἢ βοηθημάτων ἀφθόνως, alioqui superuacaneus
esset venenorum tractus, figillatim remediis ab authoribus
traditis, Ruell. Themistius iu 4. de anima, παρέλκουσι ἡ ζώτησις,
superuacua quæstio. Ἐστὶ παρέλκον, quod vacat & abundat.
Theodoret. 2. histor. ὁσὶ δηλ. ἀ ὡς ἡ τὰ ἡθικὰ νοσήματα, οἱ μὲ
παρέλκον ὑπέλαβον, nisi superfluum putassem.
Παρελλήλως, ἡ, prætermillio, quum aliqua ex geminatis con-
sonantibus prætermittitur, vt κέλλω pro κέλλω: quæ figura
Dorien sium propria est, Tryph. in Append.
Παρέλομαι, &
Παρέλω, demo, adimo. παρέλοιτο, ademisset. παρελόμθ, qui adi-
mit. παρελὼν, qui abstulit.
Παρεμβάλλω, vehor.
Παρεμβάλλω, παρεμπίπτω, interiicio, intersero, intermisceo Plinio.
Galenus Therapeutic. 14. Παρεμβλητὸς ὠὸ ὑμὶς τὸ ὀβελὸς ἀθρὸς
σκαμμωνίας ἐλαχίσοι, fero scammoniæ minimum quid furtim
intermiscentes. Theophrastus, ὡσῦν ἐπιας ἢ ἀνεμμένυ ἐπιστ
τῦ ἀσβέσ ἡ σώνεγεν. Παρεμβάλλω, intercalo, ἐμβάλλω. vnde πα-
ρεμβολισμὸς, intercalatio Ciceroni in epistolis. Et Gazæ in-
tercalatæ dies, id est. παρεμβαλὸμθμ ἡμέραι, vt ἐμβαλὸμθμ. ita
mensis Februarius ἐπεβολισμὸν ἡ παρεμβολισμὸν, id est, in-
tercalaris dicitur, quòd diem vnam habeat interiectã. Quin
& versus spurij atque interiecti qui obelisco notari solent &
ὀβελίζεσθαι dicuntur ἡ παρεμβεβλημένοι. Sic & dicuntur versus
intercalares sæpèque repetiti de quibus annotauimus in vo-
ce Ἐπαναφορὰ. Παρεμβάλλω, infarcio, inculco, παρεμβύω, dico
quæ nihil ad propositum pertinent. Demosthen. contra Ti-
march. ὅτω ζῇ ἐς ἃ παῖδα πε ἀφροσύνευβλῆς μεταφορᾶς ἐνοῦσαν,
ἁγρὰς ὑπωπίας παρεμβάλλει, κακολογῶν τὸν πάλαι ποιεῖ, cum ve-
rò verborum translationibus longa commentatione excogi-
tatis in Alexandrum puerum vtitur, rerum fœdarum sui pi-
ciones extra rem inculcans, ridiculam ciuitatem nostram fa-
cit. Παρεμβάλλειν etiam verbum castrense. Nam παρεμβάλλει im-
perator exercitus cum in acie instruenda diuersi generis mi-
lites certo ordine interseris & collocat Polybius in secunda
histor. πανὸ ἃ παιωνίαλογον τὸν πεζοὶ. Idem, ὡ εἶν δὲν παῖδ ἡ πάσυ
κεπικοῶν τας Βοίους πυρετὸς ἔλαν. Quod Latine interiicere dicitur.
Cæsar in 7. belli Gallici, Calli inter equites, raros sagittarios,
expeditásque leuis armaturæ interiecerant, qui suis cedentibus
auxilio succurrerent. Παρεμβάλλειν, locare castra, tento-
ria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spa-
tiis congruentique positu respondentia, castrametari. Po-
lybius in 3. Τῶν ἀ δύναμιν ὠσῦς ἡ πόλεις παρεμβαλὸν, ὀχυρώσατο
τάφρυ ἀ χάρακι πῶ ἐχυτοπόλεις. Idem, ἀνάγκες παρεμβάλλειν τοῖς
τειχίσεις εἰς φρόνησιν, id est, oppositos è regione triariis prin-
cipes collocant positura castrensi. Sic Numer. capite nono,
διὰ τοῦτο τὰγμενοι κύριε παρεμβαλοῦσι, præcepto Domini figent
tentoria. Et libro primo regum capite 23. παρεμβαλοι ὁ ἐν δαυ-
δὴλ, circunpositis castris in modum coronæ cinxerunt Da-
uid, id est, ἐκύκλωσαν. Παρεμβάλλειν ἐπὶ τὸν ὑβρὶ ἐπίεγον, depreatoré
esse pro alióque intercedere atque fideiubere.
Παρεμβολὴ, ἡ, ὁ, παρεμβόλιον, interiectius Cicer. vel interiectio, inter-
positio, intercalatio. Quintilianus libro quarto, capite se-
cundo, fatigatum intentione stomachum iudicis reficere
suadet, maximè quidem breui interiectione, id est, τῷ πα-
ρεμβολὴ τῦ λόγυ. Idémque libro octauo, capite secundo ait,
interiectione, qua & oratores & historici frequenter vtun-
tur, vt medio sermone aliquem inserant sensum, inpedíri
solere intellectum, nisi quod interpontur breue sit. Demost.
contra Cteſiph. Ἀλλ' ὧδὲ ἐχων δίκαια εἰπεῖν, σ' ἐμὲν παρεμβολὴ ὠὸ
γιγνόμεν εἰς λόθυ ὑμᾶς βάλεται ἡ κατηγορίας ἐμβαλεῖν, id est, fed
cum nihil habeat quod iuste possit dicere, rerum nihil ad
causam pertinentium interiectione, obliuionem criminis
vobis inducere conatur. Idem contra Timarch. Ἀλλ' ὅμως ἔτω
σωφρὼν τὸν ἀπαισχύνων, πολλὰ παρεμβολὰ λόγων ἐπὶ Δημοσθένους
ἐρεῖ ὁ σύντυχος, multæ verborum interpositiones. Paremboli, ca-
strensis dispositio atque ordinatio, πᾶξις ἡ ὠδ ἔπαξις, vt apud
Polybium libro secundo, παρεμβολὰ συμφώνδε. Idem, ποιεῖσθαι
τὰς ἡβ στρατοπέδων παρεμβολὰς, id est, tentoriorum ordines cõ-
sertos & contextam seriem. Apud Ælianum, παρεμβολὴ est
ἃ ἡβ ὁμοίων παρίστασις ἐ ἐπλοῦς ὠὸ ἐ ὁπλίτας, aut ἱππέων ὠὸ ἱππέ-
λων, Παράταξις verò est dissimilium collocatio, vt ἡβ ὁπλίτ
ὠὸ ἱππέλων, aut ἱππέων ὠὸ ὁπλίτας. Rursus dicitur παρεμβολὴ, ὅτ
ἀν ὠὸ στρατιωτικῶν πυῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ὁι ἡβ ὁπτ παγμα-
τῶν, κατὰ σὼτὰ αὐτὰς ἐπ' ἀλθείας. Παρεμβολὴ, positus tentoriorum
& metatio ordinatione castrensi constans. Polybius, Τὰς ἐν
τ παρεμβολὰς ὠὰς ἐκπορεύας πυιῶσι ἡ περὶ τὸν ὕπνον, Ex castra-
metatione autem mouent exercitum hunc in modum. Πα-
ρεμβολὴ, castra, στρατόπεδον, authore Polluce. Plutarchus in Gal-
ba, ἐδὲν ὠὸ μᾶσας νύκτας εἰς τ παρεμβολὴν ἐδυφόρησε διὰ τὸ ἐκπλῆσ
αὐτοκράτορ Νυμφιδίου. vide Παρένθεσις.
Παρεμβολὴ, intercalatio reticulorum: verbum est venaticum,
Pollucì.

…ς, ὡ, ιopus quidam : quemadmodum , verbi gra- … tetragonon imittramus datum trigonum , vt tetrago- … ſpatia crelcant, non ſchema mutetur, Capella l.6.

Παρασκεύασμα, τὸ, caſtrenſe. Plutarchus in Sympoſ. τὰς ἐπὶ ἐκστρατείαις παρασκευὰς καὶ τὰ χρήματα τὰ ἐν τῇ στρατιωτικῇ καὶ παρασκευῇ διάπτων.

Παρεμβύω, ῶσω, σ. υκῶ, interobturo, item quaſi interfarcio, per media ſpatia inculco , id eſt, interculco : vt apud Columell. libro duodecimo, capite 43. ollæ componuntur ita diſtantes, vt interculcari poſſint vinacea. Lucianus, Εἶτα μεταξὺ ὕπνος διαπλάσματα καὶ φαντασιωδῆ καὶ πλαγκτὰ παρενέβυσσε.

Παρέμβασις, adeſſe, Hom. Od.

Παρεμπάσσω, præter alia inſpergo. Dioſcorid. οἱ ἁμμώδουν παρεμπάσσουσιν κύκλῳ θυΐῳ.

Παρεμπίπτω, intercido, interrepo, interlabor. Ariſtoteles libro ſecundo de partibus animal. de piſcibus loquens, παρεμπίπτουσι δὲ καὶ τὸ ὕδωρ, aqua enim interlaberetur. Gregor. μὴ παρεμπίπτῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὴ πόδοσιν, ne interrepat quippiam , quod interpellet deſyderium. Æſchin. de falſa legat. παρεμπεσόντων ἢ εἰς τὰ πολιτεύματα ἢ ἀλλοτρίων αὐξησάντων, obrepentibus. Epicurus in ſelect. ſent. βραχεῖα σοφὸ τύχη παρεμπίπτει, exigua fortuna interuenit ſapienti, Cic. de Finib. r.

Παρεμπλαστικὸς, vim habens poros aſtringendi, ad glutinans cutis meatus, Hermol. ſpiracula cutis obſtruens, Ruell. opplens, Marcel. l. 1. Dioſc. c. 150.

Παρεμπλάττω, obſtruo, induco, intego, vt vulnera & vlcera, obſtruo meatus, intego cutem & reſtauro, Dioſcorid. vnde παρεμπλάσσειν ὀφθαλμοὺς apud eundem , pro vi inductoria , hoc eſt , meatuum obſtructiua, Budæus Commentar. παρεμπλάσσῃ τοὺς πόρους, meatus obſtruentia, meatibus ſe obiicientia, & eos opplentia, Dioſc. l. 6. c. 1.

Παρεμπλοκὴ, interplico Stat. & impedio, παρεμποδίζω.

Παρεμπλοκὴ, interſtitio , interiectus : vt aëris inter duo corpora, Themiſtocl.

Παρεμποδίζω, implico, incommodo, Dat. iung. Lucian. vnde ἀπαρεμποδίσῃ. παρεμπλέκω, pro eodem.

Παρεμπολᾶν ἐν ἀνθρώποις, ἀγορᾷ ζωῇ, κακρίοις, ἀκταῖς ἄλσεϊ, Euripid. interpres in Medea, Εἰπὲς τὸ ὄργιον ἄλλο πανήγυρι γῆθεν, γάμοις παρεμπολῶσι Γ᾽ ὄχλοις πόσει, alias ſibi nuptias mercanti, ſeu comparanti præter iam ante contractas.

Παρεμπόρημα, quod acceſſionis vice tractatur , quaſi negociationis deſtinatæ παράεργον. Baſilius, Ἐμπορικὸν μὲν μετάγειν ζῴδιον, τὸ παρεμπόρημα πανοῦργα τὴν ψυχὴν διαβάλλω, negotiantes, & quæ ſtum ia Eccleſiis ſectantes obiter lucrum ſeſe facere cenſent in nobis obtractando. Lucianus, Οἰκαὶ σὺ ἐν ὀθνείοις ἔργοις καὶ ἐκλούσῃς, τὸ μόνον πανταὶ ἀγαθὸν ἢ ὄψιμον, τῷ ὄψῳ παρεμπορήμα πεποιῆσθαι τὸ δεῖπνον, verba ſunt ei dicta qui cùm ex profeſſo laudandum Homerum ſuſceperiſſet, etiam Demoſth. laudes attexuit velut ἐγκώμιον Ὀλυμπικὸν ἐξεφώνησε.

Παρεμπορεύομαι, obiter negocior & aliquid extra profeſſionem tracto. Lucianus de ſcribenda hiſtor. ὁ ἱστορίᾳ εἰ καὶ ὄψιμος τὸ πρᾶγμα παρεμπορεύσεται, πολλοὶ καὶ ἐξ ἐκείνης ὠφεληθήσονται, ſi præter profeſſam materiam , quod delectet velut auctuarium adiiciat.

Παρέμπτωσις, ὡς, quaſi intercidentia , figura eliſioni contraria quum dictio litera creſcit, non ſyllabave ξένῳ pro ξένῳ, & λεχέμεδα, pro λεχήμεδα. Tryphon. in Append. paremptoſin definit additionem conſonantium in medio ſyllabam non efficientium, vt ἡ πλὴν τὸ πλοῦς, pro πλοῦς, πλοῦσ. vide Παρέκτασις. Παρέμπτωσις αἵματος ἐκ ἀρτηρίας, dicitur à Galen. ſanguis in arterias aberrans, & curſum ſuum flectens : fit enim propriè παρέμπτωσις Medicis , quum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vaſe vel rupto , vel aperto incidit, ac eundem obturat. Et ab Ariſtotel. de mundo, τῶν ἀνθρώπων παρεμπίπτουσι venti dicuntur, qui introrſus ſe inſinuarunt.

Παρεμφαίνω, præterea ſignifico vel σημαίνω , conſignifico. Galen. 19. Therap. κ παρεμφαίνῃ τὸ τοῦ ὄφεως, vbi ὄφις, id eſt, σοφὸς, vt in ὄφις πολλοὶ, ὄφις ἐμαυτὸν. Παρεμφαίνει, referre, ſimulare, ſimile eſſe. Dioſcorid. libro primo , παρεμφαίνουσι τὴν τῶν ἐλαιῶν ὀμῶλαξ. idem ἐμφαίνει, καὶ παρεμφαίνει, pro eodem ponit. παρεμφαίνῃ, ὁμοιάνῃ, ſimilem eſſe, Ariſtoph. interp. παρεμφαίνων τὸ σμῦρνες, redolens myrrham, Dioſc. l. 1. c. 75.

Παρεμφατικὸς, quaſi declaratiuus, ſignificatiuus, repræſentatiuus, ſimulans.

Παρέμφασις, ſignificatio, Phalar. in epiſt.

Παρεμφὴς, ὲς, ſimilis, aſſimilis, non abſimilis, ὁ ἐστιν ὁμοιότης· καὶ ἐμφαίνει· nam ὄφις hic diminutionem denotat , quaſi παῦ ὀλίγον ἐμφαίνῃ.

Παρεμφὴς ὦμι, aſſimilis ſum, ſimilitudinem refero. παρ. ὀφεσι τὸ ἀγυπτίᾳ κεφάλῃ, ſpinæ Ægyptiæ eſt ſimilis figura, Dioſc. l. 1. cap. 134. Ibidem cap. 149. παρεμφέρουσι τῇ ἀσβόλῃ ῥιζῇ καλάμου, Arabicæ myrobalano ſimilis.

Παρεμφέρω, ὦ, παρεμφορὴς. παρεμφέρειν τῇ σμύρνῃ κεφάλου μύρῳ, vngui-

tum crocinum myrrham olens, myrrham referens, Dioſcapite 6.

Παρεμφύομαι, iuxta ſeu, præter innaſcor. Luc.

Παρενδικνυμαι, τὸ παρεπιδικνύμαι, oſtentabundè in medium rodeo, præme fero, ſpecimen mei præbeo, Pollux. Plut. d. Cic. ἐμαυτὸν πᾶσι γνωμιδίων παρεμπιδικνύουσι βελούμενον.

Παρένθεσις, demonſtratio, Budæus in epiſtolis poſteriorib. τὴν τοῦ χρυσοῦ παρένθεσιν ποιεῖσθαι, ſpecimen artis præbere, vel ſere.

Παρενδύω, verſor, διατρίβω. vide ἐνδύω.

Παρενδύδωμι, remittere aliquid.

Παρενεγκεῖν, ὄφος τείνειν, ὄφος ἀλκείαν, vt ſit afferre, apponere, adhibere, ſequente ὅτι ſignificat etiam auferre, ſeu transferre ab aliquo τὸ παρ᾽ ἐμοῦ, aufer id à me , transfer à me , Marc. decimoquarto, ἐπὶ neutraliter ponitur pro præterire, præterlabi παρενεγκόντων ἡμῶν, diebus exactis Thucydid. id eſt παρελθόντων.

Παρενεδέω, idem quod ἐνεδέω, vnde παρενεδὼν apud Ariſt. in Lyſ.

Παρενείρω, inſibulo, infero, implico, σπείρω, traiicio, penetro, intromitto. Plutarchus, εἰς τὰ ὦτα παρενείρουσι τοῖς ἑαυτῶν ἀπλήστοις ὄγκοις, omnibus ſeſe inſerens, & per medias actus intromittens & inſinuans. Nazanzenus in Orat. τῶν βασιλέων. καὶ λαβὼν ἑαυτὸν παρενεῖρε, etiam ſi ſe clàm immiscere ſeſe intro inſinuet, ſeſe intro peuetret, vt ait Plautus. Aen. ἐμὲ ὑπὸ τῆς τῶν πανηγύρεως ὀφθαλμῶν, venuſtè ſermonem cipiens & interſatus, hoc eſt, ſermonem medium intercipiens & verba ſua interſerens, & veluti intercalans.

Παρενεφύτευσα, iuxtà pullulauit. Lucian.

Παρενεχθεὶς, allatus.

Παρενηνεοι, accruabant. Κατὰ τὸ ναῦ, τὸ σαφῶς, ſit ναῦ, ſiue ναῦς.

Παρενῆλθε, venit in animum, παρεκῆλυθε, vide Phauor. in ὠδὴ & Apol. l. 1.

Παρεπήγασι, coaceruarunt, congeſſerunt, aceruum fecerunt.

Παρεπιδέομαι, ὄφος, ὄφος λογισμῶν.

Παρεπίθεσις, ὡς, inſertio, parenthelis. Interpoſitio vel interſitio vocatur à Quintilian. libro nono, capite tertio. Digeſtum vertit Capel. l. 5. vide Ru. il Lupū & Ruf. qui interdictior vel interruptionem vertunt. Tryphon in Append. paréthef vocat quum vocalis inſertur mediæ dictioni nón efficiens ſyllabam, vt σωεῖσιτε pro σωέσητε. Jonice: quum verò conſonans inſeritur, παρένθετον appellat.

Παρεπιθέτης, ὁ, interpoſitus, παρεισακτος. παρεπίθετον σῶμα, ſuppoſita perſona.

Παρεπιθήκη, ἡ, interpoſitio, παρεμβολὴ, acceſſio, Cicer. ὄφος καὶ Suid. additamentum, appendix , & id quod obiter & per ingreſſionem fit , id eſt , τὸ παρέργον : tranſlatione ſumpta artificibus , qui operi inſtituto minuta quædam præ ga , opplendi aut ornandi gratia interſerunt. Syn. τὸ παρεπιθήκη σὺ γίγνεσθαι ὄφος τὸ ἀναγκαῖον ἢ ἀναγκαίως ἔχον· Sic Cic. pro Seſt. Intereſſe Ligus iſte neſcio quis , additamentum nimicorum meorum, παρεπιθήκη ἦλθεν ἐμοί, hoc eſt, ὁ τῶν παραφιλοτιμουμένων τοῖς ἐγκρίνειν ἐμοὶ. In vita Thucydid. prima quæ digreſſione ponitur , τὰς παρεπιθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖσθαι οἱ παλαιοὶ γράφοντες.

Παρ᾽ ἐνιαυτὸν, τὸ παρ᾽ ἔτος, alternis annis. vnde

Παρεναυσαφόρος, quæ alternis fructum ferunt, hoc eſt, non ἐν ὀφορᾷ. παρεναυσαφόρα δένδρα, arbores alternis annis fructum ferentes, Theophr. l. 1. c. 24. de cauſ. plant.

Παρενεπὶ, dixit admonendo. Apol. Rhod.

Παρενοχλέω, μ. ὤω, σ. πτω, obturbo Terent. interpello. παρενοχλοῦσι, obturbo tibi, addo tibi moleſtiam, Actorum Apoſto. 13. παρενοχλεῖ τοῦ λιθοβολεῖν, Lupercos impedit , Plutarch. in Romul. παρενοχλεῖν, μετὰ τοῦ κτείνειν, obſtrepere, obturbare. παρενοχλεῖσθαι per ſe, obſtrepi paſſiuè , Cic. vide Bud. in epiſt.

Παρεντόχλησις, interturbatio Plauto.

Παρετοχολύω, contorquere tiam patior, in Pand. Gr. &

Παρετοχολύω, ὦ, ὦ, moleſtia affectus.

Παρευπαλθὼν, μ. ὀλῶσω, σ. ὄλωκα, conſutio. Actiu. Ariſtophan. in Pro tripudio. τὸν ποδὸν ὠδὶ παρευπαλθόν, ſic pedibus tripudiis.

Παρεύπεζες, ὁ, vide Ἐπάζες in Append. Lexici de vocab. milit. leg etiam Πεζήτρες & Παρεμβολή ibidem.

Παρευπῆσαι, infero, interiicio, ὑπεισφῆσαι, Actiu. Et παρευπέφρικα τὴν πόλεμον. Demoſth. ἢ ὁ συμβουλὴ ἢ παρευπεπόνθαμεν ἀγορεύσασθαι ἐς τὰ ναυτικὰ ἐς.

Παρευπήγω, in os ingero, denoro, deglutio apud Athe. l. 14. παρευπήκατο τὴν ὑπὲρ ὀλίγα τιμήν. Commentar. τὸ ἁπλῶς, καὶ ὄφος τῶν ἐγχυμάτων συμβαίνει, ὃ ὑπὲρ τῶν ὀλίγον ἐστὶ τῶν ὄφεως ἐσθίειν. Iliad. παρὸξ ὀδοῦσ᾽ ἀνεκύεσκε κλυτὸν ἔγχεϊ, id eſt, ὑπὲρ αὐτὸν. Iungitur etiam Accuſatiu. Iliad. i, πολὺν γ᾽ ἐπαὐξεῖ λαὸν φάλαγξ ὑμέων, id ὄφος τῶν ὀκλασάντων, longè extra mare. Et Odyſſ. ὃς μὲν ἐπ᾽ ἀγρὸν ἔπεσε, id eſt, ὡς μὲ ὄφος τῶν φεύγοντα ἐπὶ γῆν. Scribitur autem nunc, παρὲξ, nunc παρ᾽ ἐξ. Aliquando pro ἀπὸ. Apollon ἐστὶ

ρνω, mittit ex se, παρ' ἑαυτῶ. Idem libro secundo, παρῆξε ὀ-
ρμὴν τὴν κύκλῳ καὶ ἠρέμει αὐτὴν φέρων, id est, παρ' ὀλίγον ὠκ τῶ
κύκλῳ, parum longè à morte fluctus ferebant. Hesiodus in
ῶ Herculi. ὀρμὰ πάρεξ ἴχε θέοντα, &c. id est, ἄπαρα ἡ θέοντα ὠκ
ν ubi interpr. τὸ παρὲξ ἢ τὸ παρ' ὀλίγ διαφέρωσι. τὸ μὴ ὀλ παρὲξ ἁπ-
ρ τὸ ὠκὺς ἢ βαρυνόμενον, ὡ σωτιάτου τῶ ῥητορικοῦ ἐν ἐ κανόν. τὸ
παρὲξ ἢ τὸ ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ὀρμὴ ἢ τὸ πλοῦν, ὡς τὸ παρὲξ ἅλα,
ν ὠκὺς πλοῦν ἢ θαλάσσης, ἢ οὕτως τοῦ ῥητορικοῦ τῶ ἁπα-
τ. ἴσα ἢ ἢ ταυτὰ.

Παρ γω, exercitum educo in hostes, apud Demosthenem in e-
pol. Philipp. ἀνταπαξάγοντες, contrà educentes exercitum.
ξάγειν εἰς τὰ ὠρύα, Bud. in epist. post. prodire in ulteriorem
rionem seu ulteriora.

Παρ μῶ, præteruehor, Apol. Rhod.

Παρ λέω, idem quod ὑξαυλέω, παρεξαυλῆσθ extritam fistulæ
julam habens.

Παρ ιμι, præcurro, prætereo.

Παρ πονέω, diseedere à proposito dicendo, præter veritatem
lui.

Παρ ρία, æc. ὑ, pars nauis inter pyppim & remiges, quæ re-
ipsu nō seruit. παρῆξε ὠσία ὅτι τὸ κ' τῶν ἀφωρα ἀφ' οὗ
ὐ ἐν, ἀκ αἰ ἐ τὴν τε τὸ παρὸς ἡ ἐρεισίας, Thucydid. Interp. ἀ ἀλ-
, παρῆξε ἐρεισία ὅμῦ ὁ ἔλεω ἡ τὰς πόσεις, ἐφ' ὁ μέρος ὠκ ἔ-
ἀπαρ κἀχεῖνται, ἐστὶ ὅτι ἀκρότατον ἡ ἀφώμεις ἢ ἡ ἀφόρεις, idem
ῆρ, εἰς τῶ παρῆξε ρεισίαν πῆπε, Thucydid. in remigium col-
licitur tamen vertit Valla. τας παρῆξε ρεισίας αὐσβήσάω, haben-
laceratas remigiorum frontes, Thucyd. l. 7.

Παρ λάω, in Epig. equum prætergere Horat.

Παρ λλάω, præterit.

Παρ δεύω, prætergredi, ὠβαδ ἐκμεῖν. παρελδεῖν. Homer. παρῆλ-
δεῖνεν, παρῆξελδεῖν ἡ κρείνοντα εἶδ, Herodot. silentio languē-
ti præterire.

Παρ ρύσσω, ἡ, temerè effutiens.

Παρ ρύω, istentus es, in Epig.

Παρ ρῶ, μ. ἀσω, σ. αρα, comparo, contendo, idem quod αὐτῆξ-
ρ. Chrysosto. περὶ τὰ ἴσεν τῶν ἐκείνης διαγνοσιῶν τῶ φιλοσόφω-
ν τῶ θεοῦ, illius institutiam cum Dei bonitate conferre.

Παρ ρύομαι, obiter intuenio.

Παρ ρώτης, pratta interpretatio, obliqua interpretatio, Naz.

Παρ ρώτω, prauè interpretor, παρεμβολὰς, παρεξηρύῶθ ἡ ἀλλο-
ῶ, mentiens veritatis interpretationem, Greg.

Παρ ῶν, præteriit.

Παρ ῶμαι, præterimus, quod est prætermitto, seu dimitto, præte-
ro facio. παρῆξε καὶ ἡμέρας πέντε ἀφεῖς, Herodot.

Παρ ῶς, deinceps, id est, sine intermissione. Pausan. in secundo
ac. ἀφεῖσι ἢ πασιξῶς ὀλυμπιάσι, ἐπὶ ἰῶν ὁ ὀλυμπιονίκης νε-
ωμῆ, &c.

Παρ ωλυθῶς, ὁ, cunabius, extritus, & quasi extibiatus. sumptū
bibiarum linguis, quæ quum detractæ fuerint, frustra iam
iam inflet. παρεξωλυμῆῶν νεωῶ, ἀφ' διαφθορᾶῶν ἢ ἀμυδρῶν. vide
παρεξωλύω.

Παρ ρωμι, idem valet quod ὑξίστημι, cotrumpo, immuto, degene-
re facio, sed cum augmento significationis. Plutarch. 7. in
mpos. μικρὸν ἀπασθεὶν, ἢ ἀφαιρεῖσαι βούλοῦσι ἢ πολυχρόνιας τῶν
ιτων.

Παρ ῶν, præterens, obequitans, prætergressus. Accusatiu. Plu-
rch. in Camillo, τὰς πύλας ἐφ' ἑαυτῶν ἐξέλκει ὁ ὄλεθρ ὅτι τῶν ὑφ' ἡμῶν
φθαρῶν, propinquis vrbibus transmissis, Romam se ire ela-
bant. Item vitans, detrectans, non agnoscens : vt ὑπ-
ερῆξεν.

Παρ ζάσσω, μ. ὑσα, per errorem extrudo, vi expello, Arist. de mun
o. παρεξέκε σαφηνεῖαν ἐν ἐς μυχίοις σώμασι, ἡ spiritus qui aberrans
e in cæcos meatus insinuauit.

Παρ ίσιμα, aliqua ex parte similis est, item aliquatenus consenta-
neum & conueniens est.

Παρ ισκος, καρίσκος.

Παρ ίσῶς, vide Παρισόν.

Παρ ίστημι, vt ἀφίστημι, verba sunt Rhetoricorum Platoni in
Phædro.

Παρ ίσσω, &
Παρ ίσσυτο, persistasit, dissuasit, apud Hom. Il. ἰ.

Παρ λογράφ, descriptio: pars est Comœdiæ, vel potius actio quę-
lam fabulæ seruiens. vide Comm. Aristoph. in dictione Ἀπ-
ατοῦρ, & in dictione Κορδάκη.

Παρ δείκνυμαι, ostendo. specimen mei præbeo, ostentabundè in
medium prodeo, plausum à circumfusa turba capto, παρείχο-
μαι, παρεδείκνυμαι.

Παρ δημία, peregrè eò, aduenio, hospes sum, Plutar.

Παρ δημία, peregrinatio Plat. in Axioch. παρεπδημία τὰς ὄζας
ἐ Bloc.

Παρ δημος, ὁ, ἡ, πάροικος, id est, incola, qui quidem aduena est &
domicilium habet in alieno, minùsque patet quàm aduena,
vel peregrinus: nam aduena, id est, παροικοῦντος Festo, vt viator
est, non vt habitator proprie. In epistol. 1. Petri capite primo,
παρεπδήμοις διασπορᾶς πόντου. Interp. tamen aduenis vertit. Nā
& dixit, οἱ ξένῶ ἀφορίσαντοι ἄλλως παρεπδήμοις, Nazanzenus in
Orat. Idean Apostolus capite secundo, dixit ὡβραπαλῶδε ἀπ-
ορείκοις ἡ παρεπδήμοις, interpr. hîc, aduenas & peregrinos con-
uertit.

Παρεπποτεύειν, à latere seu leuiter spirare. Apol. 2. αἰρέσαο σαφ' ἑ-
σσον ὑπαπειοντες.

Παρεπισκοπεῖν, ſe orsum pensitare, consyderare, æstimare. Plutarc.
ταῦτα μὴν ἐωῶ ἐ ἱστορίᾳ λογίζεσθαι ἡ παρεπισκοπεῖν δίδωσι.

Παρεπτερῶν, conuersio in latus, vt crebrò limis respicientis, Plu
tarch. &

Παρεπτροφή, versiones quæ vicissim fiunt ab vno ad alterum.

Παρεπτρῶ φομαι, identidem conturtor, respecto, Laer.

Παρεπτρέφομαι, leniter flector, Strabo l. vlt. circa princip. παρεπτρέ-
φων μικρὸν ἀφ' ἑ ἴω.

Παρεπ-ιάω, attingo, stringo, vt ὠβῆ ἰάω, τὸ μυρίως ἰάω, vt παρε-
πῆσεν ἡλίου μέσων ἡμῶν κύκλων ὁ χειμῶν, Gaidianus.

Παρέπλαγξε τῶ λόγου, abduxit ab oratione.

Παρεπλάγξιμι γνώμας ἀγαθὰς, Euripid. à bona mente acta sum
transuersa.

Παρέπομαι, μ. έψομαι, consequor, comitor, assequor, accido. De-
pon. Datiuo Alex. Aphrod. libro primo Problemat. πῶς ποιῶν
παρέπεται πολλάκις ἡ φύσει ἀκυίκειον, i. sæpe fit vt qui vrinā red-
dunt, ventris flatum extrudant.

Παρέπλῶν, deuoluau, aduolau.

Παρεπράκτης λόγων, artifex orationum, Eurip.

Παρεπρέφειν, ὑφ' ἡμῶν φέω, quum operibus perfectis aliquid ap-
pingitur aut additur.

Παρέργ-ον, τὸ, operis appendix, operis accessio, quod alicui rei
præter propositum additur : vt si pictor lunonem pingens,
ornandæ tabellæ gratia, sarbusculas & auriculas, aut aliquid
huiusmodi addiderit. Lucianus, ἀγαπῶντα ἡβῶ ἐὰν εἰς διὰ πάντα
ὅλον τὸ ἡβῶ βίῶσι τὶ αὐτοῦ, παρέργον ὀλυμπιακὸν, id est, præter propositum olympiorum, id est, corollarium & tanquam auctarium quoddam. Quidam παρέργον interpretantur id quod affertur in oratione alterius rei causa, & quod attingendum fuit. Her mogen. πλέον ἀὐ ἡμῖν τὸ παρέργον λόγου ἡ τὸ ὑργον ῥῆσαι δ'. Cicer. de vniuersitate in sermonem aliun differendum est, ne in eo quid attingendum fuit, quàm in eo cuius causa id attigimus longior ponatur oratio. Quoniam verò παρέργα operis minore cura fiunt, quàm ipsum opus, fit vt παρέργον etiam pro eo quod negligenter fit & oscitanter ponatur. ὁδὸν παρέργον, in vitæ transcursu, id est, obiter. Lucianus. Themistius in 3. Phyl. ὑφῶ πάντα μὴν ὁδὸν φασι παρέργον εὑρῆσθ. Cicero ad Attic. Nam εἰδὸν παρέργον volo te hoc scire. Πλωτῖνος ὁδὸν παρέργον, &c. hanc nihil ad rationem itineris pertinentem, Plut. in Theseo. vide ὁδὸν παρέργον in Chilia. Erasm. παρέργον ὀλέθρου, exitij causa fortuita & temeraria, Basil. in epistol. παρέργον ὀῆ γά-
μων, præter nuptiarum propositum, Lucian. παρέργον γάμου, prætereor. παρέργον οὐκέτι μικρὸν γίνεται, in illo exercendo nihil successibus temporis relinquitur, Thucydid. παρέργῳ χρῆσθαι, Plato secundo de Republic. perfunctorie vti, relaxandi animi gratia, Ficinus. παρέργῳ χρῆ, Plato in Leg. ὁ δὲ παρέργων τῶν σώ-
μασιν ὀθνεῖων ἐχων, qui minus de corpore curat. Cebes Theban. πάντα παρέργα ἡγούσθαι, in aliis studium præcipuum non ponere. παρέργον ἔργον ποιεῖσθαι, dicebantur. teste Galen. qui in eo quod obiter attingendum fuit, plus operæ ponunt, quàm in eo cuius causa attigerant. παρέργον ποιῆσθ. Isocrat. Athenæus, τὸ μὲν παρέργον ἔργον δὲ ποιήσασα. τὸ μὲν ἔργον, οὐ παρέργον ἐκ πο-
νήσασθαι. Quo significatur cura præpostera. Strabo de Protogene, τὸ ἔργον παρέργον χαρισάμενος. οὐ παρέργον, succisiuo tempore, legniter, id est, ἀμελῶς, Thucydid. οὐ παρέργῳ ἡ ἀμελῶς, id est, ὡς παρέργῳ, obiter, Plutarch. in Numa. οὐ παρέργῳ τινὶ τὸ σχετίως πόλιν ἔλαι, vrbem cepit obiter & præter huius expeditionis in-
stitutum. Ἐν οὐ παρέργῳ τίθεσθαι, neglectui habere. Polybius, ὧν οὐ παρέργῳ τιθέντα τὰς ὑμετέρας διακλήσεις, non contem-
nunt vestra fœdera. ὡς οὐ παρέργῳ διάφορον ὑπεπτεύσεν, non leui quadam opera contentum, Plato in Leg. Ἐν οὐ παρέργου μέρει, pro oscitanter, remissè. Idem 2. de Repub. τῷ ἀφεστηκότι ὑπακολουθεῖν μὴ οὐ παρέργου μέρει, operi instare non horis succisiuis. τὰ παρέργα, quæ non pertinent ad susceptam institutionem, res supervacaneæ. Plato in epistol. Ἵνα μὴ παρέργα σὲ ἔργα μετ ἐμοῦ βαρῆ λογίσωμαι, ne quæ accessoria sunt, præcipi tis anteferantur, ne operum diuerticula tanquam ipsa opera dici à me contingat. παρέργα ἡ ἀφανῶς ἴσασ, præludia quædam erant ad grauiora certamina. Plut. in Rom.

Παρέργον per se aduerbialiter dicitur, id est, παρέργως, perfunctorie, obiter, non plena opera. Patsan. in Corinth. τὸ Ὁμήρου μὴ παρέργον ἰδεῖν ἔξεσθε, i. non oscitanter & negligenter legit.

Παρέργος, ὁ, ἡ, extra propositum. Plat. in Tim. μὴ ὁ λόγος παρέργος ἀπ' πλέον ἀὐ ἔργον ἂν ἔνεκα λέγεται, ὠβῆ ἀφεῖ, ne in eo quod attingendū fuit, quàm in eo cuius causa id attingimus, maior ponatur o-

ratio, Cicero. παίρροια τὸ σωμάτων αὔξησις, mirabile corporis incrementum, Plutarch. in Lycurg. sic Lapus, & sensus aestipulatur. ὁ ἐπ παίργῳ ὀρνιθοθήρας, supernacanei operis aucupiũ, Gaza de Senect. παίργειον διάλαμμα, sumptus præter destinatam impensã rationem, τὸ ἀζήτητον.

Παρίργως, frigidè, perfunctorie, otiosè, ἀκαθύμως, ἀχαίνως Hesych. παρέργως ἔχειν, frigidè aliquid agere, & languidè exequi. Dinarch. contra Philocl. ὅτι μὲ παρέργως ἔχων ἐκεῖνα τοὺς ὑπὸ σ' βλαβὲς χεγλωμένας ἀποφάσεις ἐποιεῖτε, non ab re, παρέργως, ἀλλὰ σφοδρῶς, Naz. in Orat.

Παραμιλᾶσθαι, mala interpretatio, peruersa interpretatio, cauillatio, Bud. in epist. poster.

Παραμιμεῖσθαι, τὸ παιζικὸν ὀρύμα, perperàm & malè interpretor. sic poni videtur in Pand. Græcis.

Παρατρύζω, ῥέω, ἐκπίπτω, παραπίπτω, ἀφίημι εἰσκλύζω.

Παρεῖρυσλιαι, effluxisse.

Παρεῖσαγὸς, ὁ, ἡ, fractum.

Παρέκχυμαι, λέυσσαι, præterco, transeo. Actorum capite 27. διὰ τὸ ἀς τὸν νηστεῖαι ἤδη παρελθεῖν, quia ieiunij (id est, expiationis festi) tempus iam exactum. Item, proficiscor, abeo, trãsmitto, iter facio. παρέρχεσθαι ἐκ δωματείε, Demosthen. παρέρχεσθαι τὰζεν. Παρέρχομαι, In Euangel. Matth. pro pereo, ὑβρισὸς ἡ γῆ παρελθοῦσα, cælum & terra transibunt. vbi tamẽ Erasm. præteribunt exponit. Παρέρχομαι, appeto, inuado, hostiliter ingredior. Παρέρχομαι, τὸ παρεπιλίκιωμα, palam omnibus in medium prodeo. Athen. 12. αὐλικοὶ ἢ παρελθοι. Iactare id Latinis est. Cicer. de Finib. In quo consueuit iactare vestra se oratio. Idem, in quo maximè philosophorum exultat oratio. Παρέρχομαι, τὸ νικᾶ, vinco, vt σκεῖνος, supero. παρέρχομαι λογίστοις ἐδὲ θηρὶς, præsto eloquentia cæteris, Liban. in epist. παρελθοῦσα τὴν χρείαν τῆ μεγαλοψυχία. Παρέρχομαι, aduento, aduenio de eo qui statim venit, Thucydid. interp. procedo pretergredior, peruenio, ἐξέρχομαι, obiter ingredior. παρέρχεται ὁ πολίτης, ὃ τὸν χιτῶνα ὁ ξένος, interpr. Thucydid. παρέρχεσθαι, pretergressum esse, Nazanzen. in Orat. cum Accusatiuo. vide Παρελθεῖν, & Παρελθὼν, prodiens. Demosthen. ἐδεὶ ἐξεπεσθ. ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἐ ὑκλησία ἡ σοῦ ὑμᾶς, ἐδεὶς λέγειν παρελθὼν ἀγχίνες ἦσσι φοῦτος ἀρᾷ ἀπᾶντων.

Πάρεις, remitte, dimitte, permitte, Dati, & Accus. πάσει πάρες χόλον, marito define irasci.

Πάρεσις, ὁ, ἄφεσις, remissio, relaxatio, idémque quod ἄφλυσις, vt dictum. Trallianus, σωρίσαι πάσει, ὁ ἀς ἄξιλυσιν ὀνομάζουσιν. Chrysostom. κυκιῶνται ἡ τῆ σαρκὶ τὸ ἐμετεῖρα ἡ σωρεῖοι, ἡ σαρκόσεις, ἡ ἑτέρων νοσημάτων ἐσώδες, πάντες Hesych. ἄφεσις, συγχώρησις. Ἡσύχ. ἡ ἀμαρτημάτων, remissio peccatorum, Paul. ad Rom. c. 3.

Παρεδεῖν, adorado, Aristoph. παρεδίσται, σοβιβιάσεται.

Παρεισδύδυμι, se apparabant, instructi erant, Herodot.

Παρέσσυμαι, adero. Homerus Iliad. ἀ, ἠοῖ ποτὶ τοι πὶς νῦκα παρέσσεται, id est, θεὸ κόντα, dabuntur. παρεσσόμ., instans, ad futurus. παρεσόμενος πόλεμος, impendens bellum, Herodot. παρέσεσθαι, præsto futurum esse.

Παρέσσεσθε, insceui.

Παρεσσι, aderit. παρέσται τῆς ἀφέγκεσι, Demost. aderit rebus. παρέσται ὑμῖν, vobis præstabitur.

Παρίσταται, adstate. παρέστατε πᾶλαι, Soph. in Aiace, astate propius: à verbo παρίστημι, in medio Præterito παρέστηκα.

Παρίστε, adeßis, venitis.

Παρεστῶτας, assistentia. Datiu.

Παρῆκα, adstitit. παρέκε μοι, in mentem mihi venit, Budæus in epistolis prioribus, παρίστε δαῖβ. αὐτοῖς, audaciores facti sunt, Plutarch. in Fabio. παρέστασαν, astiterunt. παρέστασαν αὐτοῖς, circũfteterunt eum, ca. 9. Act. Apost. Item παρέστασαν, in deditionem venerunt.

Παρέστηκα, adstat. παρέστακέ μοι, mihi in mentem venit, cogito. παρεστηκὲς ἔζον, quod tunc facilius fuit, Thucyd.

Παρέστηκὸς, adstans, Demost.

Παρέστι, licet, datur, conſtat. cum Infinitiu. Aristophan. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demosthen. ἐ τοῦ δεῖ ἀζήτητ. π. ἢ πόλει τὰ βέλτιστα ἐβέβαιται παρεῖναι, facultas erat seu conſtabat. πάρεστι χρᾶσθαι, vt licet, in promptu est. πάρεστι γένεσι, seu πάρα γενεσι, i. causa est vt gemam, Eurip.

Παρεστῶς, ησις, frater domesticus, idem. i. ἑφέσιος, interp. Schol. in Electra

Παρεσῶν, qui præsto est, Plato de Leg. & Homer. παρεσῶτες, qui adstabant.

Παρέχεσθαι, præbuerunt, Apol. Rhod.

Παρέχεσκε, fecisti, Xen. in Oecon.

Παρέχον, feci, præbui, Plat. in epist.

Παρεπάδη, extensus est.

Παρέτε, sinite, in Epig.

Παρετὸν, dimittendum, tacendum, præterire oportet.

Παρετὸς, reliquendus transmittendus, Budæus in epist. poster.

Παρέτης, ὁ, ἡ, remissus, laxatus. Item παρίσες, hoc est, neruorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Παρέτης, comedit, Aristoph.

Παρετυμολογῶν τὸ ὄνομα, apud Athenæum est ad etymologinominum alludere.

Παρεδιδέζομαι, idem quod διδιαζομαι, apud Polyb.

Παρεδιδόσεις ὅρκις, ὁ ἐν τῷ διδόναι ἀζῆ τὸ ἔνορκον πιεῖν Suid. sic interpretari videtur Athen 12. vt Throchilus in litore.

Παρεδιδομένος, supero alium gloria, obscuro, commendabili eum me præbeo. Aristoph. in Equitib. ὄνομα παρεδιδομένη τῶν ἀλέτων ἔργων ἢ τὸ ὑπὸ θεσπίς κρισεπίκ, id est, rei nouitas omnes artis præstantiam commentatione sua, vincit. Item, ὑμεῖς ἔκ ὑπὸ ἔλλην, παρεδιδομένεται ὑ φιλοσοφία ὑπὸ τῶ ἐβέβλις ἀζῆ, vincitur & claritate superatur.

Παρεδιδομένος, μᾶλλον, supero in felicitate. Actiu. Accuſ. ὑπὸ τῆ ἐκατόνων παρεδιδομένεδαι αὐτὸν ἐκ ἐζέπιστα κατηγορῆσαι, &c. Chryſoſt. ἐβὲ ἱερὰ, ab inferioribus in ſucceſſu vicis, &c. Dicitur vt παρεδιδόναι. Baſilius de ieiunio, ὑπὸ τῆ ἐδὲ ὁ αὐτὸς κόσμος ὑπὸ πυθομενρεδίεται ὑπὸ τ' ἑδόντ, præ voluptate deſpectam & contemptam, quæ inferiore loco ſit & numero apud te quàm voluptas edendi.

Παρεδιδῶναι, eſt à recta via depello, ἐκτρέπω. Soph. in Aiace, γνῶ παρεδὶ δοὺς τοῦτο, pro ἐκτρέπωτο. metaphora ab iis qui non ſinunt aliquos viam ſuam carpere, ſed eos παρεκκλίνοντ teſte ſch.

Παρεδίς, ἱστατιμ, Æſopus.

Παρεδιμεμῖσθαι, negligo, facilè transmitto, contemno. vnde παρεδιμεμῖσθαι Hesych. κατεφρόνησα.

Παρεκκλίζω, inxta me ſopio, vnde in paſſiu. παρεκκλίζομαι iuxta alatere alicui cubo. Ody. τ. ἀμνᾶσιν δ' γκαλεῖ παρεκκλίζεται.

Παρέκκλητος, ου, ὁ, excogitata cauillatio qua pactum eluditur ad inuentio, commentum.

Παρεκκλῆσις, τὸ, idem.

Παρεκκλήσις, commentum, inuentum, Pauſan.

Παρεκκρέκω, Hermog.

Παρεκπερπίζω, apparo, Eurip.

Παρεκφαίνομαι, τὸ ἐφαίνομαι, ſi. letiter attingo, ſtringo hoc eſt, τὸ ἀλλω, Plutar. καὶ σπερ ἐς πέτνιας παρεφαπίσθαι δοκεῖ.

Παρεκφεύγω, ſum, ſum in ſtatione ad re protegendum. Polybi τῶν σπολογούν παρεκφεύγειν ἐζ πόπτει. quod ipſe paulò post ἀπολογοῦν ἢ ἀσφάλεια ἐβέβαιδ ἔζειν vocat.

Παρέχομαι, præbeo, idem quod παρέχω. Odyſſ. ἔ, ἦ οἱ παρέχετ βαές, id eſt, παρέχει. Plato primo de Republica, ἀφίκεσθαι ἐπὶ παρέχεται, nobis affert vtilitatem. Idem in Apologia, μεγάλην τινὰ ἐκόμην παρέχομαι τούτων, de his magna vobis afferam argumenta. Idem ſecundo de Republica, βίδιον ὑμῖν ἀποδεῖξαι, acerrum librorum in medium afferunt, id eſt, citat. Idem, τῶν μελέτων παρέχεσθαι dicit, pro exerceare. παρέχεται κρείττονα μᾶλλον τὸ ὑπὸ τῆ πολεμίου φόβε, Xenophon libro Pædiæ, præfero diſciplinam hoſtili terrori. παρέχων σιτίον, ſuppedito cibum, Plato de Legib. vide Παρασκευάζω. Παρασκευάζομαι ἰδιον, animi præſtantiam exhibeo, Demoſthen. παρέχομαι ἵππον, habeo equum, Herodotus. παρέχομαι τὴν σκλιν, habeo vrbem, idem. παρέχομαι δίξεν, video. παρέχομαι, ſpeciem exhibeo & præfero. Pauſanias in Bœotiis. Οὐ τοι μὴν οὐδ οἱ ὄρνιθες τῶν παρέχονται τὸ ἔδος. Idem in Phocicis. ἐ ἀπρὸξ παρέχεται τ' ὄρρον χλωρόν. Alibi ἰδίαν παρέχεδαι.

Παρέχομαι cum Infinitiu. Thucyd. παρέχομαι ἀπόξεις, me iactum polliceor, id eſt, σφᾶς ὑπαγκούμαι, vt interpr. Cic. παρέχεδαι, cauſificari, παρέχεδ τ θορυκτηρύβων, laudare & ferre eius nomen, à quo poſſeſſionis cauſam habemus & incipio accepimus. Ἴσαυς, ἦδ ἀμφιβρυτικοῖμαν χορῶν δὶ ἑτ' ἂν ὄνυμα ἡ θεσπέσι παρέχεδαι, παρέχεδαι νόμοι, laudar legeslatoribus dici poteſt. Quintilian. allegare appellat, hoc citare, Cicer. proferre legem. παρέχομαι τὸ ἄνομα, τὸ ἀμφοτὸ, τὸ ἀμφοτὸ allego, Thucyd. παρέχομαι τὸ ὑπόσχεσιν, in medium affero, Æſchin. & Demoſthen. παρέχεδαι μάρτυρα, teſtem prodere, idem Demoſthen. παρέχεδαι τὰς αἰτίας, &c. facinora declara edere, idem. παρέχομαι τὰς ὑπερβολὰς, idem. παρέχομαι ἀνδρα ἀνδρῶν, virum probum ſe præſtare, idem. παρεχόμενοι τόπον, qui arma ferre poſſunt, Thucyd. παρεχόμενοι ὑμᾶς, idem habentes. παρεκχωρῶ, Actiu. Bud. in epiſt. poſt.

Παρέκχωμι, δίδωμι, παρέχω, præbeo, ſuggero, conſtituo, parco tentum me præbeo. dedo me, ἐκτρέπω, διαζόμαι, ἐφεδίδωμι. παρέχω αὐτὸν νικῶσαι, Plato de Legib. παρέχω λόγον μὴ, &c. cum Subiunct. Thucydid. ſuſpicionem affero. παρέχω πωῖ ἐκεῖ, omnem rei accommodo. Demoſthen. ἀνὴρ παρέχω ἀσφάλειαν, in Demoſthen. πανέχω σοι δίκ, de me tibi metum iniicio. Plutarch. in Themiſt. παρέχω τὴν ἀλκὴν τῆς πολίτας ἐπιπτεῖν, civibus votum iucundum officit, Plutarch. in Rom. γλῶτ παρέχωσι, mihi certè riſum excitant, Lucian. παρέχειν ὑμῖν λόγες εἰς τὰς ἐκκλησίας, Iſocrates. παρέχω ἀφορμὴν τοῦ πλουτεῖν, Veneri prorſus ſeruire, Plato in Legib. παρέχειν τοῖ δίκαιον, idem quod παρέχεδαι. Παρέχω ὑγιείαν, præſtare filiam

iid. Actorum, capite 22. πᾶλον σαφῆ γενέσθαι, magis præ-
erunt silentium. πάνυ σιωπᾷν, præbere, præstare quie incon-
ne, Xenoph. σιωπᾷ δὲ καὶ πάνυ. idem. Παύομαι πόνων, fidem fa-
e, Cicer. fidem afferre, Plin. Actorum capite 17. πίστιν πα-
ῶν ποιεῖν, id est, omnibus fide facta. σαφῆ μαρτυρίαν, Her-
gen. σαφῆ κατὰ τοὺς ὅρους, sfocartes, mala alis infer-
id est facellere. σαφῆ ἐργάζεσθαι, Plato in Timæo, molestiam
hibere, negotium facellere, id est, σκάνδαλα παρέχειν, vt
ebat Epicurus, τὸ μεγέθους ἢ ἀξίωμα τῶν ἐπ αὐτὸ σκάνδαλα πα-
ᾶσθαι παρέχειν, id est, Quod beatum & immortale est, id
chabet, nec exhibet cuipiam negotium, Cicero de Nat.
ῥάξαι δ' ἄρα, Xenoph. σαφῆ σοφάσεις. vide Πράσσειν. σαφῆ γνῶ-
λοντα, Aristophan. exhibere quæ sunt præstanda. σαφῆ γεν
ραλεσεν, sfocarat. in epistol. præstare securitatem, in epistol.
ad Cic. κάπος σαφῆς, Apostolus ad Galatas capite vl-
. negotium facellere, molestiam exhibere. vide πόνος. σα-
ὶ φιλοτιμία, Homerus Odyss. ὁ, pro amicè accipere & libe-
ter Actorum capite vltim. σαφῶς ὑπὲρ τοῦ σωφρονεῖν δρᾶ-
ν ἐῶν, nobis non vulgarem humanitatem exhibebant. πα
ν δίκαιον τ' ὑποσείειας, Alexand. Aphrod. sceleris do pœnas.
ῥῶν θείους ἔρωτας, excitare ardentes & mirabiles amores,
cer. & Plat. ὁρᾶν σαφῶς, ostendo, Plutarch. in Rom. σαφῶς
ι δόξαι, Aristophan. σαφῶς σοι μισθὸν, sibi facultatem esse
m Medis sentiendi, Herodot. σαφῶς, pro facile est, prom
im est. Lucian. σοὶ δ' ἔσται σαφὲς, ὁκοῖόν τι χρὴ κακὸν ἡδὺ ἐπιεῖν τῶν
ῶν. σαφῆς μοι ἐγκαταλειφθῆναι, adest mihi facultas explicandi.
ῆς μοι γνώμης ἐστὶν, in meo arbitrio situm est vobis domi-
, Herodot. σαφῶς τοι πυθοῦ ταῦτα. idem Herodot. hęc facere
t. Ita loquitur Thucydid. sæpe & Aristid. σαφῶς κεκλη-
ι ὑμᾶς ἐγὼ ἐξεργάσασθαι, vobis occasio offertur exequendi
n præclarissimam, Herodot.

Πα, præsens fuero, Herodot.

Πα, pro παρὰ, præsens, impendens. Homer. παρὰ τὸ πεδίον, ad
cladi adest, Herodot. σαφῶς κτίζειν χῶρον, locus
adest pulchrior ad vrbem condendam. σαφῶς αὖτις, cul-
contracta. ἐς σαφῆ, in præsens. ἐς τὸ σαφὲς ἡμῖν δ' ἔχει, be-
nobiscum in præsens tempus agitur, Herodotus. ἐς τὸ σα-
ν ἄγειν ἐπιχείρει, in præsens agere quietem. Et σαφὲς absc-
e pro σαφῶς ἢ σαφέστερον. σαφὲς γὰρ ἄσπις αἴχμην, ὑπὸ τῶν ἀμφιστόμων,
o quum offeratur occasio potiundæ Asiæ. aliud quippiam
abitis? Herodot. σαφῶς ἔδοτέ μοι αὐτὸ τελεῖν, quum facile
sset ipse capere, idem. σαφῶς αὐτῶν κρατήσαι ἐδοκεῖτε, quum
haberent facultatem illos interimendi. idem σαφῶς κα
ῆδαι, ὡς ἐδήλωσε, quum intelligere posset, noluit, idem.
ῶν οἱ ὑπηρέται σαφῶς πεύσονται, quum omnia faciendi ius
beret, idem Herod.

Πα, negligi, καταφρονεῖσθαι, Demosth.

Πα, contemptus, omissus, despectus.

Πα, reiecisse, Chrysost. ἀθετήσωσι.

Πα, proiectus, repudiatus, Lucian.

Πα, idem quod σαφὲς, Etym.

Πα, in Epig. senilia tripudia.

Πα, pubertatem transeo, vigorem exuo, sene-
Neutr. absol. σαφηνίζεται, senuit. σαφηνίσατε, æta-
processistis, Thucyd. σαφηνισθὲν, ætatem transgressus pube-
em, i. prouectæ ætatis.

Πγωγὸς, introduxit.

Πγωγὸν, derivatum. Figura est (inquit Rusin.) quum ex ſu-
dicto verbo aliud deriuatur, vt Voce vocat Hecaten, Ire
er. hic vltro ipse grauis grauitérque ad terram pondere va-
o concidit. Latine deriuatio dicitur. Iul. Firmian.

Πεῤῥῶσθαι, audeo. σαφηρρίαται αὐτοῖς ἀδικήματα, solicitauit
d deficiendum à rege, Herodot.

Πεψάλισμένος, σ. μένη, consolor, mitigo, lenio, σαφήνισμα, σα-
ισθὲν, Actiu. Accusatiu. χρὸτοπε μὴ τοῖς σαφηνισθεῖσι, claudi-
atem honoribus compensar & solatur, Plutarch. in Public.
Aliquando σαφηνίζω, exhortor. Apollonius secundo Argonaut.
σαφηνίσοντες ἐς ἀλκὴν. Idem, τὸ δ' ἡμῖν ταῦτα παρηγορικὸν ἦν, id est (inquit Bu-
æus) quæ maximè ægrotum solent consolari, & morbi tædium le-
iat.

Πεψάλιστος, ὁ, ἡ, consolator. παρήγορος μῦθος, consolatorij sermo-
es. Apollonius libro primo Argon. ὑμῖν μῦθον ἅδε παρήγορον.
ὁ παρήγορος, Sophocl. σαφηνιστικὸς, consolatrices παρήγορος σαφή-
ς, in Epig.

Πεψάσεις, apud Athen. pro condire.

Πεψάσθαι, attollor, suspendor, Il. σ.

Πεψάσσεσθαι. Item superauit, Xenoph. μέσον ὑφέστωτ, à Pre-
terito medio.

Παρεῤῥῶθη, suspensum est: ab ἀείρω, ἀέρομαι, ἠέρμαι, ἠέρθαι, ὑ σαφηνέρθαι, Suid.

Παρεσδιν, transcolare. & παρεσδυμένον, transcolatum, Galen.

Παρέστι, μέσον ἄξονος κύκλου, affuit, præstitit, Herodot.

Παρεῖσι, cominus insilit. Il. δ. παρεῖσι κοίλας ὅπλ τῶν ἐπ Αχαιῶν, i. παρὰ σφίσιν. vide Παρίημι.

Παρειον, ν, τὸ, ornamentum ad maxillas equorum, ἄβρυγκαδίλιον, τὸ νῦν χαλινάριον καλούμενον. & ipsa maxilla. Apol. 2. Arg. πίσσι παρειαὶ ἀμφοτέρωθεν ὑ γνάθοις κνυπτοῦν. πατεῖν κλοιὸς, in Epigram. de Venere.

Παρεῖς, ίδος, ἡ, maxilla, gena, id est, παρειὰ, mala, σιαγὼν, Interp. Homer. Apollon. 2. Argonauti. αἰόμενοι παρειδὲς ἀμυσσομένῃ φύσιμ. Prore, Eurip.

Παρεῖκα, prætermisi, omisi. Indefinit. ἀ, à παρίημι. παρεῖκε, permisit, dimisit. πλὴν ἀχιλλεῖ ἐρυθιάδ' ἢ σαφήνις, imperium Eurybiadi tradidit, Plutarch. in Themistocl. ad est, & reliquit, & permisit vt Eurybiades imperium haberet. κοσμήσας ἱππασίᾳ τὸν αὐτὸν, σαρέκει δίκαιον ἄθλον νίκῃ, eligens eum magistrum equitum permisit legem sancire, idem in Camillo. τὸ δ' ἀκόλουθα μᾶλλον ἐκεῖν ἑτέρας σαφῆκε, alios se plus posse vltrò passus est, idem Plut. in Galba. σαφήκασθ', dimisimus, permisimus. σαφήκασι, Demosthe. dimisistis, neglexistis. σαφήκαν τὰς ἀσπίδας, scuta ponebât, i. deponebant, Thucyd.

Παρεικεικὼς, qui tempus legitimum superauit. παρεικεικότες, ætate prouecti.

Παρεῖκε, ἀ, ἀπεῖπε δὲ ἡ, ἄλγεα κόνι.

Παρεῖκτης, ὁ, πάσης ἀφροσύνης, & in malam partem.

Παρεῖκα, μ. ικες, παρεῖκας, pertransfeo, præterco, peruenio, porrigor, παρεκτείνομαι, pertingo. Aristid. ἀχρὶ τριάδων παρεῖκοντες, id est, pertingentes & protenti. παρεῖκε τὸ στρατόπεδον, exportexit castra, Herodot. vnde ὑπερπαρεῖκω, me contrà infero, ex aduerso porrigor. Παρεῖτ', ι, desino. Xenoph. de canib. πλεῖστα δ' ἂν ἐπὶ τὰς βαλβίδας, ἵνα ἐς τὸ πλάγιον σαφηνίσας, desinentes & porrectas. Sophoc. in Aiace, ἕως σαφήνει dicit, id est, foras prodire, pro ἔρχεσθαι. Παρεῖκα, συγχωρῶ, sino, Permitto. Plut. in Cicer. κοὐ ἔσον ἐᾶν νόμοι παρίεσαν, quatenus leges sinunt: quatenus per iura licebat. σαφῆκα σφίσι, eos ingredi permiserunt, Herodotus. ἐᾷ τὸ σαφηνὲς, id est, ᾗ τὸ εὐδιάβλητον ἐκκλεῖσαι σαφήκωσι, Thucydid. ἐᾷ ταῦτα ὅπῃ τὸ παρεικαπτὸς, Aristid. Vel potius hæc scribenda per ει, ἐᾷπῃ τὸ παρείκαπτον, de quo verbo suprà.

Παρέλθεν, aor. 2. à παρέρχομαι, processit, exuasi, Thucyd. σαφῶδεν εἰς μέσον, prodiit in medium, Plut. in Solone. εἶσαν πυλῶν παρέλθεν, Pylas est ingressus, Æschin. σαφῶδεν μίχρι ἐφηβικῆς, eò peruentum vt gladios strinxerint, Plut. σπουδὴ δὲ τυχίᾳ σὺλλα σαφῶδεν, ὅσα, &c. tanto Syllæ felicitate præstitit, quanto, &c. Idem in Publ. σαφῶδες item præteriit. παρέλθ' μοι τῶν εἰπεῖν, Demosthen. hoc prætermisi, me id dicere fugit. σαφῶδεν, accessere unt, Thucyd. σαφέλθοι ἐς ἡ ἀκλῆ, in aulam ingressi sunt.

Παρακμάσας, ᾳ, decrepita ætas Cicer. alij præcipitè seu vergentè ætatem, senescentem & ætatem aut defloresccntem.

Παρήλικιον, præter decorum ætatis, apud Plut. μᾶλλον ἢ φρονεῖν τὸ πρέπον, ἢ τὸ ἀξιοῦν ἕξιν παρήλικιον ἢ σαφώριμον, præter tempus anni, apud eundem.

Πεψάλιμαθὼς, ὁ, qui præcipiti seu vergente ætate est qui è florente ætate egressus senescit, vetulus Plut.

Παρήλιος, Sol geminatus, Gaza, gemini Soles, Aristo. in Probl. διὰ τὸ παρήλιον ἔ γίνεσθαι Et Historici, Soles σαφήλια appellauerunt; quum binos ternósve apparuisse tradunt. Nonnulli σαφήλιον vocauerunt, ipsam nubem rotundam & splendidam, ac Soli similem. τὰ παρήλια, nubes Soli similes tum colore, tum orbiculari figura, apud Aratum Theon. Dicitur &

Παρήλιος, genus virgarum Astrologis & Senec. l. 1. quæst. nat. ca. 11. quum radij per angusta foramina nubium tenues, intenti, distantésque inter se diriguntur. Ibid. παρήλια, dicit esse imagines Solis in nube spissa & vicina in modum speculi.

Παρήλιτο, offendi, ἁμαρτον. Accus. Apol. 2. Arg. ὃ μὴ θεοὶς ἀλοᾶσι σαφήλιτες ἀφροσύνῃ, i. ἀσεβήσας εἰς οὐ θεοὺς ᾧ ἁμαρτεῖς, à verbo σαφλίσκω.

Παρήλλαξε, repetiit, reciprocauit. vide Παρακάπτω.

Παρήλλαγμένος, ἡ, ὃν significat quod ὑβριστικῶς, peregrinus, inusitatus, inauditus.

Παῆλιμι, σαφήσω, ἔσημαι, assideo. Od. ξ, ἔ κασα παρήμενοι ὑξερήσαν.

Παῆ ὕμερος, ἡ. ὕπνος ἡδὺς, Soph.

Παημελιῶ, neglectim, contemptim.

Παημελιωτὶ, contemptui erant. Plut. in Thes.

Παῆμέρας, singulis diebus, Gaza apud Arist. l. 6. Animal. Ruel. Aternis diebus: Barbat. in singulos dies: Marcel. in dies, l. 3. Dioscor. 154. ἡ σαῆ ἡμέραν χρῆσις, Demosth. vide Παῆ.

Παηρμένον, iuxta aliquid toto die immoror, per diem ago, Eurípides.

Παήρμενον, τὸ, σῶμα μέσον ἡμέσου Polluci.

Παῆρμένον, aderam, Hermog.

Παρμεσεωσιν, cura, θεραπεία. Hesych. videtur tamen potius significare ἀμέλειαν. vt μεθυπεσώσω, à παρίημι, quod est transmitto, dimitto.

Παρίω, adsunt, interfuit. παρῶ ἐς πάρδις, Sardis venit, id est, transmisit in.

Παρῶ, liebat, cum Infin. παρῶ τοῦτο πεμίξεδαι διὰ δαλάσσης, huic mare patebat, Plut. in Romul. παρῶν τῶν ἑλλήνων φοβέομαι, magno studio Græci trucidabant, Herodot. παρῶ σφι χρᾶδαι, in prōtu erat eis vti.

Παρήπεσα, pro ἐπαρῆν, Eurip.

Παρῳνώχησάς με, me inquietasti, c. 27. l. 1. Reg. à παινοχλίω.

Παρόεργος, equus ad iugum deiunctus, qui & ἐξάρτερος inquit Camerar. παρόρ (inquit Eustath.) ex ἐξ ἄκρα significante ἐξοχέδηδα dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἢ γεωι ὁ ἐγγὺς ἂν ἦδ ζυγοῦ ἃ ζυγόν. addit appellatū fuisse postea ἐξώτερον & σειρέον. Idem tradit hosce equos παρόρους dictos non stricte & firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφ' οὗ τὸ ἐξ ἄκρα δεδεμένον ἦτοι ἐξοχέδηδα ζυγοῦ hanc παρόρους, habena seu lorū equi qui παρόρ appellatur Suid. autē παρόρίσαι exponit πᾶς ὕζυξ ὃ ζυγοῦ ἰδίαις. παρόρους, item prominens vbique vt exponitur à Camerario in hoc loco Iliad. ν. ἐπεὶ δ' αὖτ' ἀπὸ παρόρους ἐκόπησεν. ab Eust. autem παρόρ in hoc Iliad. ν. vers. πολὺς γὰρ ἦν ἔκεπο παρόρ ὃ ἐδὺς ἡ ἔδρα, exponitur παρηρτημένη, ὁ ἓξ ἀκρωμένη, item ὑπτιος χαῖν ὃ. aitque sumptam esse metaphoram ab equo qui παρόρ appellatur. παρόρ, quoque stolidus, id est, qui menti nō firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius, & cinctatur ducta ἀπὸ τοῦ παρόρου ἵππων metaphora. Iliad. ϛ. ἦτοι ὑπ παρόρ δεῖ' ἀεὶ φέρων Ἡδὺν ἀπὸ πάρ.

Παρόπαφα, decepi. Od. ξ. ἐξαῦ μ' ἦπαφε δύλιος. Apol. 2. δόλῳ ἀπα πάρόπαφε.

Παρορία, Hesych. μαρίαι, fatuitas, & πάρορ eidem μαρῆς, fatuus, sed proculdubio pro iis reponendum παρόρεμα & παρόρ quæ vide

Παρρᾴδησαι, sublati sunt.

Παρρήτημαι, ἀξιῶ πάσημαι pendeo.

Παρύσας, adfuerunt, aderant, venerant. παρῆσαν ἐξ οἴκου πατέρας, perunerunt ad patres. παρῆσαν εἰς τὸ βῆμα, Demost. παρῆσαν ἐς τὴν κύπρον, Cyprum tenebant.

Παρῆσδα, παρῆς, Hom. Od. adfuisti, aderas, fuisti. Cum Dat. Plato epist. 7. παρῆσδε γὰρ οὐ ἀμολογεῖ Διονύσιῳ, his heri interfuisti quæ pollicebatur Dionys.

Πάρσπη, Hesych. affert pro χαύνωση, laxationem, remissionem pro πάρεσπι ὃ ἀναίνων, exponitur etiam συγχώρησις, permissio.

Παρῦσα, finam. παρῆσα τὴν ἀδικίαν χρεῖν, nemini classi præesse cōcedam, Herodot. παρῆσαν ὧν τὴν ἐς τὸ ἄστυ ζεῖν, &c. Naz. in Orat. 3. aliis permittamus discutere. παρῆσει τὰς χώρας, expandet manus, c. 4. Hierem. παρῆσεν ἀλκὴς dimissurus videris, Naz. in Orat. ὁ ξ μᾶλλον ἀνδάνει ἢ παῦσεν τῆς φορβῆς, erat inuadentib. locum cessurus, Plut. in Fabio. vide Περίημι.

Παρχέω, sono refero, sono assimilis sum.

Παρὴ χειρ, ατος, τὸ, &

Παρῳνησις, εως, ἡ, as Nominatio: figura, quæ fit quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt, vt σωμὰ ὡὰ ναῦ, &, qui mea verba ferunt, vellem tua verba referrent. παρονομασία etiam dicitur. Et scie ndum hac figura voces quidem similes esse, significationes tamen diuersas, vt illud Homer. ἦτοι ὁ κεφαλῆφι τὸ ἀλέοιο θῆλε τυ, Ὅτ' ὀυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεόων, vbi ἀλέοιο proprium nomen loci est, θάλε τυ Verbum, ἀλεόων verò Particip. vide Παρήγορμαι.

Παρὴχηται ὁ μὲν ὃ τῷ πέτρῳ Aristoph. interp. sono contenti.

Παρθένοι, pro ἐξθῆ παῖδοι, apponentes, in Epig.

Παρθένια, τὰ, virginalia, genera quædam muliees apud Doricos. ἃ ἀὶ παρθένοι ἤδυν, Aristoph. interp. Et παρθενία, cap. 11. Iudicum, κλαυσιμαχεῖτ' ἐπὶ τοῖς παρθενίοις μου, plangam meam virginitatem.

Παρθένε ὃ, παρθένος, ὃ, πάρθενε ὃ ἰώνη, Eurip.

Παρθενδόμας, & Παρθενδών, virginitatem seruo. ὁ παρθενεύα διάγω, Greg. Herodian. de Vestalib. ἐς μὲν τέκνος τῶ ἔδιν παρθενδόμαι, item virginem custodio, vel in virginitate educo. Lucian. ἀπανεν ἐς στάιρον παρθενδόμαι.

Παρθενεία, in Epig. domus virginum.

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas, παρεία. Apol. 2. Arg. παρθενία ἢ λίκτρον ἀκίνητον. παρθενία 2. longa apud Eurip. in Rhes. ὡς κἀπὶ σὲ πίκτα, συγγένεια δυσμόρῳ τῇ παρθενίᾳ, &c. Ita vocabatur olim Samus insula. Nic. in Alexi. ἢ ἐν ὃ ἐσχημένοι πατέρων ἰφῆ ἄγυσε γάϊς Παρθενίης, interp. τὴ σαμίας.

Παρθένιε, τὰ, c. 22. Deuter. signa virginitatis.

Παρθένιος, ὁ, ἡ, Parthenice mulier. πάρθ. Cyrill.

Παρθενικὴ, ἧς, ἡ, virgo. Ponitur autem pro παρθένος, Possessiuum scilicet pro Primitiuo. Hesiodus, παρθενικὴν ἢ γαμέειν, &c.

Παρθενικὸς, virginalis. παρθενικὸς κόλις, fistula puellarum, Gaza. παρθενικοὶ παρειαὶ, malæ virginales.

Παρθενίον, ὃ, τὸ, parthenium herba, de qua Dioscorid. & Plin. est matricaria herba rotunda. vide Dioscorid. libro tertio, cap. 155. & libro 4. capite 287. vide etiam apud Theoph. l. 7. c. 4. hist. plant.

Παρθένιος, ου, ὁ, κρύφα πικτόμενος ἐξ ἀδῆς τῆς ὑπονοίας ἐξ ἀρένου, natus ex matre, quæ quum nuberet credita est virgo, in Epigrammat. Apud Pollucem. παρθένιος (scribimus ita) λέγεται ὧν τὴν ἐκ τῆς ὀνειδίσου ἐξ παρθένου, τόκῳ σωισθεῖσας ὑπόνοιαν. Vide Σκίπ. παρθένιος ἀνὴρ, vir qui virginem duxit, Plutarch. in Pompeio. Est & Parthenius mons Arcadiæ.

Παρθενικάριον, ὃ, τὸ, virguncula.

Παρθενοκαιρία, virginum cura, Naz.

Παρθενοκτονία, virginum occisio ac immolatio.

Παρθενικτόνος, ὁ, virginum occisor.

Παρθενόπη, ης, ἡ, Parthenope, vna Syrenum, vnde Neapolis dicta est.

Παρθενοπίτης, ου, ὁ, virginum nimis auidus spectator seu obseruator, vt qui earum aspectu pascit oculos eisque insidiatur, ὁ τὰς παρθένους ὑποπτεύων, ἢ ἐν ἀγέλαις ἀδημᾷ: à verbo πτάομαι. Sic παιδοπίτης, γυναικοπίτης, ὁ ἀθέλητος ἐραστής: τὸ γυναικοπίτειν, apud Homer.

Παρθένος, ου, ὁ, virgo: ἀφῆ τὸ ἀξῆ ὄνομα τῆ μητρὶ, puella, ita Homerus Iliados β, de Astioche quæ corrupta est à Marte. virgo autem dicitur, id est, ἢ ἐπ παρθένῳ πολιῶν τὰς γραῦς, vt exponit Interpres Aristophanis sed metaphoricè. Sic παρθένοι τριήρεις, triremes nouæ, quæ primùm in mare exponuntur, ἀφ' ὁ ναυπηγεῖν, Eustath. Βοιωτοὶ παρθενοτροφεῖν, in virginitate educare. θεαν. ἐν πύτνοις ἀρ παρθενοτροφεῖδαι ἢ ἐν νέαις λυκίοις.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, locus vbi habitant virgines. Item cœnobium aut monasterium, & Palladis templū. ὁ ἑκατόμπεδος παρθενὼν ἀλικεφαίδης ἐγκλίζεται, Plut. in Pericle. vbi Lapus, quod hecatompedon parthenona vocant, Callicratides ædificauit: tempum erat Athenis. vide Suid. in dictione ἑκατόμπεδος.

Παῖθη, virgo, παρθένος. Suidas πάρθ ὃ metri causa pro παῖθη in Epig.

Παιθικὸς ὕπος, vide Σίλφειον.

Παρτίη, συρτή.

Παρία λίθος, ἡ, apud Ælian. ὁ ὃ παρίας, Parius lapis, marmoris genus de quo Plin.

Παεμμελιδικὸς, ἡ, genus modulationis ad citharam, à pede Paræbo, i. Pyrrhichio dictum. vide Poll.

Παείας λίθος, vide Παρία.

Παείαση, 3. perf. plural. à παρεῖμι, prodeunt, accedunt, præcurrunt. παείαση verò, pro παρέασι, à παείμι, de quo mox ὁ Σοφοκλέους, ὠδὴ.

Παεμαλόμαι, μ. αὐσομαι, ω. αυμαι, accumbo, dormio iuxta, ὅθεν ἐπαεμαλόμενος, ὠδὴ.

Παεμιάω, idem.

Παεμβρομάω, iuxtà statuo, in Epig.

Παεμέω, contemnens, spernens, præteriens, præterm ittens: negligens. παεμέων τὸ ἀυτὸ, rem suam negligens, Aristoteles in Rhetoric.

Παεμῆκα, refoluor, ἐξαμῆκα μαι. vnde παεμῆκα μαι. resoluti, οἱ ἐξαμῆκα μένοι ὃ πάρεσι. Et apud Diof. παεμῆκέα, viribus defici, elanguescere, l. 6. capite 1. Παείμεμαι, admitto, ἀδχομαι, ὑφοσίμαι, lybius in secundo, παείεται ἐξῦ κατακλύσας οἱ παιδικῆς. παείμαι, præterco silentio. Idem epistola septima, τὸ μὲν ἀ ὃ ἀισσίου ἐδε παείεμαι ἐγὼν, ὅτ' ἔπ λίγα, neque præterco, nec amplius dico. παρέπω, ημελέτο, παρημέτο, Sophocl. Παρημαι, dimittor, separor, vide Παρίημαι.

Παεμξόμαι, ὃ Παεξέω, affido, παεμξόμαι ἐν βελ ξίῳ, in senatu præsideo. ἐπεξέα, affidebar. Hom. Od. Herodot. in Euterpe, παεμξόμαι σοφιῆσι ἀδξον μαχλάδι, assidere facit & collocat iuxta singulos Macedonas. Idem in Calliope, ἐλόντες οἱ παεμξόμενοι, cum ad eum veniissent assederunt.

Παεμιμὰ ἐξῦ & ἴσιμι, quod est mitto, & significat dimitto, omitto, prætereo, παεφέρω relego, relinquo, trado, transmitto, negligo. Παείμι, τὸ εἰ, ὃ πλοῦν, dimitto, relinquo, prætermitto, transmitto. παείεναι τὴ πλοῦσι, prox. relinquere, Arist. l. 7. Polit. c. 3. Greg. τὰς ὄψας ἐ τοῖς ὠκλωβίοις ῥήμασιν. Plat. 2. de Rep. ἐᾶ τὸ πνεῖ παρὸ κορυφὴν, ἐλόντες ἐᾶ quis rei alicuius agendæ tempus prætermiserit. vnde παείς, prætermittens παείεντες ὃ χαιρὸν, tempus omittentes. παείλαδεν ἄπαυμα παρὰ σοῦ, parcotibi, Phalar. Παείημι, τὸ συγχωρῶ, mitto, fino. Plut. Symp. Ἐγὰ παείεμι φάσκ ὃ ἀφῆ εν. Idem de Lycurgo. 2. τὸν ἀλέσει ἐδὲ ἀφῆδας παρησομίν. idem ibid. cum Dativo Infin. μισθὸς ἢ ὃ ἐδὲς πάσες ὁμοίς ἐ ἀναιτίοις, fine alios præmia habere. Arist. in Plut. αὐτὸν ἢ πλοῦτον παείεῖσι τὸ λοιδορεῖν, i. pīsi Plutum permitterem vt quisquam caperet. παείεῖσι σφι βοηδέειν, ipsis permitteret vt consulterent, Herodot. l. 1. παείεμι ἡ τάξιν, omitto aliis, Hermogen. παείσεσαν, permiserunt, Plutarcho Romul. Παείεμι, admitto, id est, ἀφορμὰς ἢ εἰσέρχομαι, admitto. Xenophon ἐν λόγῳ. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ μισθοῦ παείεμι ἐ ἀπὸ

παρόντων ὃν τινα καὶ αὐτὸς καλέσει, hortatus est, nem ine m nisi quem ipse iussisset, in aream admitteret. παρεῖναι εἰς τοὺς ἀγῶνας, id magistratus adsumi, Aristoteles libro quinto Ilotic. capite tertio. Plato de Republ. 8. ὅτι καὶ τῶν ἐχόντων τὰ πρόσοδα, ὅταν &c. Et occlusis muris portis, neque subsidium ipsum admittunt. Idem in Phædr. εἰς τὸν ἀγῶνα παρεῖναι dixit, pro in animum induce re. Παρίημεν ἄδοντα, relaxa uocem, soluo, & extingo, vires frango. παρίεσθαι δὲ τὰ ὦτα καὶ παπαλᾶσθαι, gentalia resolunt, languescere facit, id est, venerem extinguit, ut inquit Plin. Dioscorides libro quarto, capite 79. de cicuta. Unde παρεικὰς & παρειαὶ, σαρκία, & πάντες, de quibus antea. Ἀραιὸν, τὸ χαλαζὸν, siue χαλὸ, laxo, dimitto, remitto. Aristopha. ἐφιεὶς τὸν ἱμάντα παρεῖσι, laxa paulum indentes: transiatè pro emitte paululum de contentione.

Παρὰ, Hesych. παρεμβολή.

Παρὰ τοὺς Θ, c. 2. Ether, columna ex Pario marmore. Item iidem. λίθοι παρὰ legitur.

Παρὰ Θ, s, Pario marmore structus, in Epig.

Παρώπωσα, Hesych. παρεμβολὴ ὀπωπῶν: nam ὠπὸ sunt oculi.

Παπαῖνω, &

Παπαίνων, obequito, transmitto, præter equito, cum Accusat. Nonn. παρεπαίνας δὲ νέον ὑπὸ πρῆϊ ὀκριόεντας, &c. παραπαίνοντες, adquitantes, assultantes in equis, obequitantes.

Παπαῖτης, Iulian. epist. 17. ἄξει δ' οὐ δὲ ὁ πάππος Θ ἀφίμενος ὑγιῆ καὶ παρέσεσθαι. Idem Actio, χρὴ τὸν δ' ἀχρεῖα ἢ δικαιοῦν μηχανᾶσθαι ἢ ἀποδύσασθαι ἢ ἐνοικίζειν ἢ παρέπαται. vide leg. parhippium de cursu publico, lib. 12. C. vbi tamen Alciatus volnit refutui parephium. Ἀπὸ παρέπου τις est qui equum assectatur, ἢ ὁ τὰ ἵππεια σωματοφορῶν, ὅτι μὲν δὴ καὶ πεζὸς ἦν, οὐ Cretenses canes apud ristot. & Pollucem, ob id & παρεπποι dicti.

Παρὰ δωσὶς, tonsillas, seu glandulæ faucium, ἀπὸ τῆς. vocât barbari amygdalas. παρὰ δωσὶς apud medicos dicitur pars illa in omine quæ os & gulam interiacet, fauces: idque transiatè, quia aliàs Ἀδὼς sit terra angusta inter duo maria. Παρὰδωσα, iam dicuntur tonsillæ, id est, in vtroque sermone tonsillarum partis laborantis affectus. Galenus in Aphorism. lib. tertio, παρὰδωσα vocat τὰς φλεγμαινὰς κατὰ τοὺς ἀδένας χοιράδας, tonsilarum (partis vehit isthmus quidam inter gulam & aspe- arteriæ extremum locata) inflammationes, idem Galenus pro tertio Symptcapite vndecimo, tamen ἀπὸ τῆς ait esse flammationem tonsillarum, vt adiacentium partium. παρὰδωσα. παρὰδωσα φλεγμοναὶ dicitur. παρεσταὶ ἢ ὁμαλότητα, πόρου seu ὁδὸς πλατὺς δι' οὗ, Hermogen. Quintilianus libro nono, capite tertio, figuram πάρσιν esse ait, eam par est extremis syllabis consonans, vt Non verbis, sed armis. Cleoleus πάρσιν ἐκθλιμμένη, inquit, quod fit e membris non dissimilibus. Aristoteles tertio Rhetoricorum, παρίσωσις, ὅ ἐστὶ τὰ κῶλα, cum æqualia membra fuerint, id est, cum verba verbis quasi dimensa & paria respondent, vt Cicero appellat. Ἰσομεκὲς vocauit, vide Προμώνιον.

Παρὰ Θ, s, compar, Gell.

Παρὰ σιμι, ὀ, σω, σ. ασα, æquiparo, adæquo, superò, Accus. & Dativo. παρισῶν Θ, æquiparatus.

Παρασία, ἡ Παρασίτου, ἡ Παίσιμι, ὀ, σω, σ. ασα, ἀστο, id est, prodesto, adsisto, adsum, præsum, πλησιάζω Demosthen. καὶ μεσῆ. τὰ κεκλιμένα τῶν κρεῶν παρεσκεύατο. Idem, ὁμοῦ παρεσκεύατο τῇ στιβάδι, quasi aures admouens & assultans. sic Virgil. -silent, strictisque auribus astant. παρεστὼς, adstate, Aristophan. Ἑστὼς, adstans, Demosthen. & παρεστὼς Θ, pro eodèm, Odyss. Ἑστηκὼς, ἀμφὶ Θ ἑστηκὼς, &c. Iungitur autem παρεστὼς, Dativo. Ibidem, ἑλεῖν δ' οὐκ ἐθέλοντα φοβούμενον, ad ferinia astabat, aderat. παρεστὼν αὐτῷ, iuxta eum stetit, Plutarch. in Camillo. ὁ παρὼν, Sophocl. quàm feliciter adueniſti, seu quàm bene ades. παρεστὼς, astantes, qui aderant. Παρεστὼς, apparere, id est, præstò esse, & iussa nutuque magistratus expectare, vt παρεστὼς τοῦ Διός, Mercurius à Luciano dicitur, sicut lictor apparere consuli apud Latinos. Sic παρεστὼς τῷ δικαστηρίῳ apud eundem pro eo quod Sueton. apparituras in foro facere fixit. Hinc παρεστῶτες τῶν τοῦ is dicitur, qui præstò se exhibet ad mandata accipienda, vt apparitores faciunt. Apost. Roman. 6. οἱ δὲ παρεστῶτες ἐκεῖσε βουλοὶ εἰς ἐξαναλωμὸν, βουλοὶ ἔστι δ' ἐξανούσιν. Et ibidem, μηδὲ παρεστάναι τῷ μέλλοντι ὑβρίζειν ἀπροπτέ. παρεστὼν Θ, se offerens, Xenophon. Παρεστώς, isto, id est, præsento, ob oculos exhibeo. Chrysostom. τὸ κριτὴν ἑδρᾶσθαι καὶ ἑστῶτα ἐν χερσὶ, iudici sistens vidiam: vel iudici adhibens, vt vertit Erasmus. Lucian. de Sacrific. ὁ δὲ γε σωθεὶς αὐτὸς οὐδὲν ἧττον τὸ ἀργύριον παρέστησεν, Dianæ homines ipsos offert & mactat. Lucas Actorum 23. κτῆνα τε ἑστῆσαι, iumenta exhibere, vel exhibere, (vt sit Infinitiuus pro Imperatiu.) in vehiculum ascensuro. sicut παρεσκεύαζε ἑαυτὸν πάντα ὑπὸ τὴν ἁμαξοστασίαν, id est, equum sistos & instratum adduco equiti. Παρεστὰς, exhibere: significatio aliquando est forensis. In Pandect. ἐὰν δὲ ἐπὶ ἀναιρέσει τοῦ κοινοῦ δούλου παρεστᾶς, hoc est, Vlpiano interpr. Si plurium seruorum nomine iudicio sistendi causa vna stipulatione promittatur, &c. sic Cicer. officiorum 3. Vas factus est alter eius sistendi, vt si ille non reuertisset, moriendum esset ipsi. Hic pertinere videtur & illud Lucæ Actorum 23. ἀλλὰ δίδωσιν τῶν ὑπαρχόντων τῷ ἠγεμόνι, σωτὴρ ἑαυτῷ ἢ τὰ αὐτὸν ἀνῇ. Syncliius, ἐπὶ τοῦ ἑαυτὸν ἀναιρεῖσθαι παρεσκευάσατο παρεσκεύασμαι, vt quorundam improbitatem clarius depingam, & ob oculos exhibeam. ἐξέστησαν δὲ φιλωτὰ σφᾶς αὐτῶν κατηγορεῖσθαι, neque probare possunt ea, de quibus me accusant: sic exponitur capite 24. Actorum Apostolorum adnotat tamen Erasmus, Nec exhibere possunt, &c. exhibere dixit pro conuincere. παρεστακὼς ἀπὸ κειτουργιῶν εἰς τὸν λόγον, Demosthe. id est, functionibus publicis ad egentes adductèis. Item pro λαμβάνειν, acquiro, accipio in deditionem, tracto, prœbeo, obiicio, resisto. παρεστάναι τὴν πόλιν, vrbem in deditionem accepit, Plutarchus in Apophthegm. παρεσκευάσθαι δίστοτὸν ὑμῖν, dominum vestrum tractabimus, Herodotus. παρέστασαν δὲ τὴν ἀδωνιάσιν τὴν τοιαύτην ἐν οἷσι ἐβουλεύοντο οἱ ἀδωνιάσται, pro redimendis filiis ad voluntatem Athenienſium transegerunt, idem. ἐξεστῶτα τὰ κρανία, se offerre speculo, Plutarchus. παρέστηκα τοῖς βωμοῖς τοῦ θεοῦ τὰ, Æschin. admotæ sunt aris victimæ. παρεστῶτα κληρονόμοι ὧν διωρίσω, statuens hæredem ex alieno capite 23. Ecclesiastici. παρέστησε αὐτοὺς ἀρχοντα ἢ ἀγαλμ, eis principem præficiebat, Plutarchus in Lycurgo. χρήτα παρίστασαι, aliquandiu resistiterunt, Herodotus. Παρεσταὶ, animo repræsentare alicuius rei imaginem & quasi in rem præsentem perducere, designare, ostendere, docere, exprimere. Plutarch. in Hom. ὅτ' ἂν δ' ὅλος ἐξ παρεστὰς διὰ μιᾶ τὸ ἑκάδος αὐθμὸν σώματος, manifestum est eum exprimere, & demonstrare, cuiusmodi sit corporis fortitudo. Plato epistola septima, δεῖται παρίστασι πᾶσι πᾶσι ἀνθρώποις ὅτι οὐ δύνανται γίγνεσθαι εὐδαίμονες, &c. veram sententiam omnibus ostendit neminem felicem esse posse. Gregorius, εἰς ἀναμνησιν αὐτῶν ἀξιοπαστὸν τοῦ λόγου τὸ μέρα ὑλεῖον δάκρυ παρεσκεύασε τοῖς ἀκούσι, ostendere, repræsentare. Æschin. παρεσκεύασε τὰς ἐλπίδας, ἵνα ὀστενδεν, Demosthen. & Bud. ἐξεστὼς τὸ πόδας ἐπὶ τὰς γνώμας ἀγαθοὺς αὐθρώπους ἐπὶ μετανοίαν, Aristid. παρεσκεύ ἢ σιωπὴ δήλωσιν, per simulationem innuens, Plutarch. in Apophthegm. ἐξεστὼς τὸ ἀνθρ. Nazanz. in Orat. 2. Themistius 4. Phyſic. ταῦτα ἢ Εὐδήμου ἐν τῇ πρώτῃ τῆς ἱστορίας φυσικῆς παρίστησι, hæc docet & ostendit. Alexander secundo de Anim. ἐκ ὧν ἢ ἐξεστὼς ὁ λόγος, ad docendum satisfaciés oratio. Basil. ad Gregor. ὅλην μὲν οὐδὲ τὰ ῥήματα, τοσοῦδε ἀνδρὸς παρέσθαι, magni sensus significantia, multæ scientiæ vim habentia. Hermogen. σαφῆς ἐξεστὼς. apertè ostendam. Παρεστάναι, cière, commouere. Demosthen. καὶ Μασῆ. ὁ γὰρ πλησιάζων τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἀτιμία, iram commouit atque excitauit. Æschin. de falsa legat. ἐκίνδυνον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λόγοις, ἢ διαλογισμὸν παρέστασι, ratiocinandi vim excitat, & comminiscendi. Polybius, ταῦτα ἢ πρὸς ἀλλ ἐξεστὼς; Dioscorid libro primo, capite 25. de croco dicit, παρέσται ἢ μᾶλλον τὰ ἀφροδίσια, id est, stimulat, cit. Παρεσταὶ, persuadere. Plato de Republic. 10. φαίδιμος ὁ χῖος, ἢ μόνος πάντων ἀνθρώπων τὰς ἐφ' ἑαυτῷ παρεσκεύασε, Prodicus Chius, & alij complures possunt hominibus sui temporis persuadere. ἐξεστὼς σωτὴ, vnumquèque sibi ia animum inducere, Thucydid. παρίστασι ἀδυνάτους ἃ δοκεῖ πρᾶξαι, adduxit Athenienses vt Theseum honoribus prosequerentur, Plutarchus in Theseo, ἐξεστὼς τὸ λόγον, oratione consequi. παρέστασι ὑμῖν ὁ λόγος, sermo instinitus est, habetur. Plato de Leg. huc referenda est illa significatio, quâ accipiuntur pro probare Actorum Apostolorum capite 24. verſic. 13. Οὐτε ἐξεστὼς δυνήσεται νῦν περὶ ὧν νυνὶ κατηγοροῦσί μου. Παρεσταὶ, consentire & contendere Ciceroni, ἐξεστὼς ἐν, ἐξεστὼς ἀλλὰ συμφέρει, res inter se compositas æstimare, ἐξεστὼς ἀλλήλοις, τιμᾶσθαι. Isocrat. ἐξεστὼς τὸ πάντ πόρρωθεν ἢ ἐκ χρόνου διαφεύγειν τὰ δυνάμεις ζωῆς, ἑτέρα ἐξεστὼς ἐκείνοις τοῦ ἢ ἄλλ ὁ ἄλλο. ἐχρῆτων, ὅτι ἐν τοῖς πόλεσι παρεσκεύ ἢ δι' τὰς ἐξεστὼσι δύναμιν ἐχούσας. Dicitur & pro eo ἐξεστὼσθαι voce passiua. Plato 8. de Republic. αὐξ ὃς πρότερον γίγνεται ἐξεστὼσμένος αὐτὸν ἐν τοῖς κρίσιν, id est, altrinseeus statuamus. & cum oligarchico componamus, id est, ἐξεστὼλωμένη, σαφεστέρα σαφῆ, hunc illi contendamus. Παρεσταὶ, currentem reuocare, & inhibere sistéreque, vt, παρεσταὶ τ ἵππον, Xen. cui opponitur ἐξεστὼλ. Sic Latini dicunt, Siste lachrymas, siste fugâ, siste gradùm. stare fugâ, stare gradù. Fadè ferè ratio est verbi παρεσταὶ Passiua voce: nam aliquando & ad sistendi significationem pertinet, vt in Pandectis. ἐὰν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παρεστᾶς, ὧν τὰ ὀνόματα ἐν τῇ ὁμολογήσει. Et Paulus ad Romanos, capite decimoquarto, ἀνθρώπου δὲ παρεστάσεσθε τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Isocrates, μηδενὶ πώποτε ἀφῆγμα παρέστατο, μηδὲ συμπράξει, id est, nulli malo negotio interfis. Παρεσταὶ ἢ in iudicium producere. De-

mosthen. τ̃ Μεδίᾳ, σωφίᾳ τὸ ἀβροστόσιαγ, ἢ κλαιέᾳ, liberos suos excitabit, & flebit. quod & ἀδαλεδοπόσιαγ dicitur. Sic producere reos fordidatos dicit Quintilian. libro sexto, τὸ ἀφοβεῖσιαγ, in medium afferre & publicè ostendere. Plutarchus in Demetrio, γλυμβὲ ἢ τοὺτου κήρυκα ἀβροστόμβῳ ἀεσπι, præconem excicato pronuntiauit. vnde ἀφοτεάβαγ μάρτυρας, pro testes aduocare & corrogare, vt contestaturi faciunt. Demosthen. contra Phorm. πολλοὺς ἀφέρεσθαι μάρτυρας, ἵνα ἔπιπλειος ὦσιν ἐῖ. Significat & Παρεσκάνη, ἀβροστάτας apponere, hoc est, ad latus admouere astites. Polybius in tertio, εἶν δ' ἱστοὺς διαλαν, ἐφ' ἑκάτερα σφίσιν τοὺς μέσους. Appianus in quinto belliciuilis. Λόλιον μὲν ὁ Κάτων ἑαυτῷ παρεσκάνη, iuxta se stare iussit, sibi astare, vel sibi astitem apposuit. vide Παρεστάτης. Παρεσταμαι, succurro, asto, atque subsidio sum, βοηθοῦμαι, Od. ῥ. ὣς τοι ἀεὶ Ἐν πάντεσσι παρίσταμαι, quæ tibi sum auxilio.

Παρεστάσθαι τοῖς φίλοις, ἢ τῷ ὁσλογοῦμβῳ, ἢ φόβῳ τινὶ, pro adesse & fauere, & quouis modo opitulari. Hesiodus, ἐδλλ' ἀγαθοὶ μὲν παρεστάμεν ἠδ' ἀρήγειν χρεῖ, pro συμμάχεσθαι, pro hoc propugnasti. Παρεστᾶσι πᾶσιν ὑμῖν βουλαί, vobis præsidio adfunt. Plutarch. in Themistocl. Xenophon, παρέσταναι μάρτυρες σαφεῖς ἐκπέμψας αὐτῷ, vtrisque luculenta præstò sunt testimonia. παρὸ πάντα δικὴ & διαστὴν, ἢ παρέσταται πάντα, αὐτὸ τὸ συμπεχεῖ. Ex quo Παρστάτης, auxiliarius, opitulator. Παρίσταμαι, videri & fubire, hoc est, ἐφ' ἑκάστῳ, in mentem venire, animóque obuersari. παρέσταταί μοι δικλῆς, fubit animum admiratio, vel fubit mihi admirari. Synesius, παρίσταται μοι, δύον ἀγαθὸν ἦ σχολή, a puero mihi visum est. Pausanias, παρέσταται οὖν ἀγγέλοις εἰκάσαι, fubitò in mentem venit assimulare, Plato in Phædone, ὥσε μοι παρέσταται, proinde mihi videtur ita vt mihi videatur. Plutarchus πᾶσι ἀδηρωτίας ὅτι ἰσα παρίσταμβῳ λέγειν, ita que mihi fubiit quod ἐφ' ἑκάστῳ φόβῳ & θυμὸν δίκιτ ibid. Geniti. & Datiu. Bud. in epistol. Διέσπασε ἢ ἐπιλδε αὐτοῦ ἀβροβάλλων φόβῳ τοῦ φίλως ἔπειν, ὡς, &c. ad amicos divisit fibi in mentem venisse, quòd &c. Plutarchus in Fabio. Odyss. 12. γνωτὸ ἢ ὑπτα τίκτει Οἰκαδὲ νοστήσαντ ἀφίστατ ἢ, venient in mentem. ἀβροστάτα δὲ τὰ μὴ τόθι, in mentem cuique venit, Thucydid. id est, διδήβρο. ἀβροστᾶ ἢ μνδεὶ ἡμέβῃ ὡς, &c. nemini nostrum in mentem veniat, tanquam, &c. Τὸ παρεστάμβρον, id est, τὸ ἐπιλδὸν, quod in mentem venit, Bud. in epistol. prior. vnde ὁπὸ τῷ παρεστάμβρα λέγειν, est ex tempore dicere, hoc est, quicquid fubitò in mentem venit, ἐπὶ τῷ ἀβροτυχόντες, & Xenophon, ὡσὲ τὸ παρεστάμβρον, vt fors obtulerit. ἀβροστάται μοι τὰ δίκαια βιλεύειν, mihi fubibit animo morienti voluntas, Herodot. Παρεσκάνη, actiua voce, admonere, suggerere, follicitare ad aliquid faciendum, cicre. Panfan. in Bœoticis, τῶν ἐπαμεινόνδα παρέσκευε τὸπτα ἐκβαίνειν ἐπαναχάϊ, hoc fuggeffit Epaminondas, fecit vt hoc illi in mentem fuccurreret. Παρεσκάσαβαγ, ad deditionem compellere, fubigere, diripere, & ad captiuitatem redigere. Gregorius, ἢ οἱ τῶν οἰκουμβίων ἀβροστάμβῳ, & qui orbem terrarum fubegerant. παρέσκευαι, Venerunt in deditionem, Herodotus. fic Demosthenes. ἢ οὐ πρὸτοῦ πολέμ παρέσκευαι, σφῶν, ἢ, non prius fubacti fumt, quàm, &c. ἀβροσάνται τῷ σκύλαι τὰ τύχη κελεύει, Plutarchus in Pericle, quum fe dedidiffent Samij, muros deiecit. δέδιε δ' αὐτὸς τ' πόλεως τῶν γάμῳ ἀφροδάσιν, & c. fubegit. παρεστήσαντο πολορκίᾳ, oppugnando fubegerunt, id est, ἐδδύλδοσαν, Interpres Thucydidis. ἀβροστώμδοε, δουλώσωμδοε, fubigamus, idem. ἀβροτάσσεται οἱ πολέμοι, hoftes deditionem facient, Herodotus. ἀβροτάσαβαγ ἐς ἐκ χῶν, in pugnam descendere, Idem. ἀβροτάσαβαγ τῇ ὁμολογίᾳ. Gregorius, ἡμὲς ἀβροστάσαντα, id est, συνήσαν, λαφυραγωγήσων, λεηλατήσων, diripiant & populentur. Plato quarto de Legib. παιεσπάσαν ἐς χαλεπῶν πᾶσι φοβερὰ δεσμοῖ, adegit & ad graues duráfque conditiones pacis. Παρίσταμαι, appetere, id est, aduentare, accedere. Plut. δέον τῷ θανεῖν παρεστάμε, iamiam affuturo discrimine. Lyf. διὰ τὰ ἀφέλματα τὰ παρεσκόνατ, propter illius temporis ftatum. Homerus Ilia. γ. ἄμβρο βλοφυρόεντε παρίστης, huc accefsisti. Sophoc. in Aiace, ἢ ἢ παρίστα καπ τέρμ' ἀφίκεσθε, pro ὑπῆλθατον vt exponit Interp. alij exponunt αὐτὸν, ἐπῆλθε. ἀβροστὰς ἀνδρὶ καὶρ, vir virum adiens, Herodot. Παρίσταβαγ dicitur de iis, quæ iam naturæ fuæ perfectionem & vigorem adepta funt, quafi conflitere & abfcluii: poft quem ftatum iam ὑβλὶ παβαγ dicuntur: quafi exoleícere & fugere, & à natura fua defcifcere: ita vt παρίσταβαγ dicatur de ftatu rerum inter incrementum & decrementum, hoc eft, ὥσε τὸ ἀκμὲς. Theophraftus de cauíis 6. εἶτ ἢ τὸ σαρίσταμβῳ ἢ ὑβλὶ τάβῳ, ἢ, ἢ γηράσκειν, etenim pernegetum & vigens, deinde à feipfo defcifcens & veluti feneícens, &c. σαρίσταται τοιγὲν τὸ πεισθὲν ὀνόμασι, celeriter id genus mulíi vigorem adipifcitur, Ruel. celeriter abfolutum in vfum venit, Marcellus libro quinto Diofcorid. capite 17. Παρίσταβαγ, in rerum naturam prodire, εἰς ἢ φανέντας. Greg. ὑπὸ διάγκαίου βιλήματος πολιν, ἢ ἀβροστάντα πόλις. Ὀλυμπιονίκαι γβῶσθαι ἀβὸ τοῦ ἀβροστάντος πάτε, Quod fi negas, age, infonna voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum, hoc eft, ἀβροβάλλοντος. Παρίσταμαι, patrocinor, aftipulor, aflentio, bfcribo. Philopon. τῷ Πλάτωνι ὁ Πρόκλ ἀβροστάμβῳ & Platonis fubfcribens fententiæ. Alexand. Aphrodif. παρίσταμαι βιλόμβῳ τοῖς τοῦ μαντικοῦ ὑπαγγελμάσιν, patrocinati lens fatidicis. Παρεκπεσόντας, in exilium pellere, id eft, ἐκβαλεῖν. vide Παρέστασις pro fuga & exilio. Παρεσταμαι τὸ conor & enitor. Polybius, ὁσῷ ἡμεῖς αὐτοί τι ἀβροστώμεθα ἐῖν, quod & ipfi præftare conabimur. Παρίστασθαι, aduinficducia præditum eíleinon cadere animo: Et de animofo dicitur, vt qui iam confirmatus non patiatur labafcere, fed quoíuis cafus animo prefenti fit fubiturus. Diodor. πᾶς ἀνὴρ ὅτις παρίσταται πρὸς τὸ κίνδυνον, ὥστε θαῤῥεῖν ἐκπεφρονῆσθαι, παρὸν θαῤῥεῖν αὐτὸς, ipfis audacia addita eft: vnde ἀβροστάμβῳ, quod Latinè animus prefens dicitur, vt apud Ciceronem de Orat. 2. Sed animus acer & præfens, & acutus, idémque rfutus, inuictos viros efficit.

Παρεκπεσόντας, recuperans, confiftens, redigens.

Παρεορῶ, obiter ἐφορῶ, fi fcitor. Cic ad Attic. Hæc te voluiꝛ ἐφορῶ ἀφ' ἡμῶν: fumus enim ambo bellè curiofi.

Παρεκτείνομαι, extentior. παρεκτείναι ἑαυτὸν, extenuati, macilenti.

Παρέχω, παρόχα τὰ ὀβλοχεῖα, exhibere, adducere, præftare.

Παρεπάσαι, Hefych. funt, ἐκπεσεῖν ἀνάγκ.

Παρέσαι, æqualiter, Bud. in epift. prior.

Παρέσκευος, ὁ, ἡ, q. adæquatio. Quint. partes elocutionum tractus pellat. vide Παρέσκευ.

Παρεσκευτικὸς, ἡ, adæquatiuus, equiparatus.

Παρεκτητέον, δέον, παρεκτᾶναι, adeundum. παρεκτητέα ὁδὸς ἐς τὸ λαδημονίους ἐῖ, viíum eft è dignitate eíle Lacedæmonios adeꝛ Thucyd.

Παρέτω, veniat. πάρετε, adeíte, tranfite. πάρετε ἐς τὸ φοβεῖσθαι, accede amplius, progredimini, Ariftoph.

Παρεῶν, όντες, Particip. ὅπῃ τὸ εἶν, tranfiens, prætereiens, qui pernit, procedens, adiens, accedens, viator, in medium pro apud Demoíthen. pro prodeunte ad dicendum. παρεῶν γὰρ, oratione progrediens, procedens, Plato de Leg. παρεῶν ἐκκλησίαν, in concionem procedens, Plutarch. in Public. παρεῶν ἐς τὸ πλῆθος, ad concionem accedens, Idem in Per c. fic Lucian. παρεῶντες, prætereuntes, iter facientes, Apollo in Rhod. εἰ παρεῶντες ὁ ἡ τοῦτ, &c. qui templum ingreditur ui cian. παῦτα παρέοντα διὰ τῆβ ὀφθαλμῆβ, hæc per oculos venit ia Alex. Aphr.

Παρκλίνω, pro ἀβοκλίνω, detorqueo. Hefiodus, ἀλλὰ παρκλίνει ἦτορ, &c.

Παρμέλδακες, ὀβελισκοὶ, πάρσι, Hom. Il.

Παρνᾶβος, μὲ, ὁσὸ, ἀκ. ἀβὸ μ. μ. ἀβὸ ῥήματος, adfum, permaneo.

Παρνασὸς, οὖ, ὁ, Parnaíus, mons in Delphis, Etymologic. vnd νάσπ κορυφὴ, Eurip. & παρνασία πέτρα, Ariftophan. vbi coꝛ Bacchus.

Πάρνη, parma. Carthaginenfibus eft Σαρδὲ δαμνάπνθ, fuit ti genus breue.

Πάρνοπες, genus locuftæ, ἀττέλαβοι. Arift. in Ach. Ὅσα τὰ χθὲς πέτραν ἀφοσὸς ἀγκα. Interp. ἐῶδε ἐκείθεν, aut καπαναν ait. Idé his verbis in Auibus, ἔξε τ' ἀξέτ' ἀβόρτιναν μὴ ὥσαβ παρίσκε Paul. pro multitudine culicum accepit, vel maleficorum latifium fegetes excidentium.

Παρὸ vel potius παρ' ὁ, τὸ παρὸν, quoniam, propter quod, quca. Ariftot. πρὸ δυσμῶν, ἐξ ὧν ἀβρὰ πάντα γίνονται, παρὸ καὶ ἐπὶ πᾶσι δὲ δύσει τὸ χαλκὸ χεῖσθαι. Syneíius, παρὸ καὶ σεσιδῶσθαι δὲ σεσιμβρίς, quare & feruatos eíle. Παρὸ ὅτι, contra quam, extra Ciceroni. Σπίσει μὲν ὁ λαγωὸς ἢ φύσιν, κοκυίσει ἢ ὁ κόκκ, ἢ ὁ πόνος, id eft, ὑβὲ ὁ πόνος, contraquam natura comparata eft. Παρὸ, præterquam quòd, niíi quòd, niíi quatenus, & ceo quòd. Παρ' ὁ δὲ, fupra modum. Plutar. Θαυμάσαι παρ' ὁ λέγων ἢ ἀβράσων, ἢ κατασφῆναι.

Παρφδία, ἡ, παρῳδὸς, Suid.

Παρφδέω, μ. ὦ. ἀκ. ἤσω. pro tranfeo, prætereo, prætergredior netro, ambulo. παρφδεῖν ἀς τὸ πλῶν, per vrbem ambulans.

Παρφδικὸν, τὸ, chori pars prima apud Tragicos dicitur vbi c. rebditur cur adíit chorus: q. præfentialem aut ingreíforem dicas, Æfchyl. interp.

Παρφδικὸς, ὁδὸς, ἡ, tranfitorius. Et παρφδικὸν μέλ, quod in medi prodeuntes canebant. παρφδικὰ μέλη, Interp. Ariftoph. vbi men παρῳδικά.

Παρφδὸς, ὁ, ἡ, qui viam refpicit.

Παρῳδίτης, ου, ὁ, viator, penulatus longa, libro tertio Epigrammat. Ὦ παρῳδίτα, &c. Fœminin. παρῳδῖτις. vnde παρῳδῖτις ἀπὸ libro primo Epigramm. luíciuia quæ íecus viam eft, auia via.

Πάτοδος, ου, ἡ, tranfitus, aditus, ἐφόδιος, ἐῖσοδος, διέξοδος, via quæ ft in mœnibus, ingreíſus, orbita, diuerticulum. διώδευ πάτοδ τῶν πλουσίων, præbere aditum in pectus: fic Chryfoftom παρῴδευ θεοῦ. parum diligenter confydero. Ariftotel. libr ge

cnerat. πῶς ἐν σαφῆ θεωρῆσαι, per transennã, obitérque contemplantibus, id est, ἐκ παρέργου. ἐκ παρέργου προσκυνεῖν, per transitum adorare, id est, ὡς παρέρχομαι, ἀμελῶς ὁ παρέρχομαι, in transitu, obiter & velut alio parando, Thucyd. Ἐκ παρόδου, ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, in transitu, obiter, author Græcus qui vertit Rasim e peste. Πάροδος, in nauti, id est, fori. Ἀδιάπαυστος, ἢ ἀεὶ τοῦ θρηνεῖσθαι. Pollux. Πάροδοι in scenicis dicitur chori ingressus, ἀπὸ τῶν χερσῖν, duplex erat, vel à dextris, vel à finistris. Πάροδος, item pro ostentatione ad populum seu quæ sit publicus, in Epig.

Παρυμνία, ας, parum aperio, ὀλίγον διανίγω. ἀπὸ γὰρ in hoc vertimutur, vt in παρεμπόδιος. Latine adaperio dicitur ἀνάμ & ad interdum ἀνάπτυσσω ostendit. Aristophanes in Pace, ἀλλ' εἰ πάσαιτ' ἀνθρώπους, ὅσοι ἐφέρομεν, ἢ θύρας, ἵνα μὴ ἴδῃ. Interp. ἀλλὰν ἀνοιξίας τὰς θύρας, ὅσοι ἰδεῖν μὴ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐργαζόμενα, μὲ ὀφθῶσιν ἢ ὑπ' αὐτοῦ.

Παρύσατον, est ad latitudinem seere, vt tonsillæ cum turgent, atque vtrinque partes intumescũt: dixitque Pollux τὰ παρίμνα παρύσατον.

Πάρω, &

Πάρος, antè, contrà, coràm, propè, antè. ἔμπροσθεν, in parte anteriore, in conspectu, Genitiu. Iliad. ἀγχοῦ ἐσ παρὸς αὐτὸν καθίζων. Apollonius secundo Argonautic. Ὦλκε παρὸς πόδ', ante pedes.

Παροικος, incolatus. vide Παροικῶ.

Παροικεμ. ῶσω, σ. κησ. habito tanquam peregrinus, aduena sum, ixta habito, accolo, sum accola, sum proximus, sum vicinus, Neutr. Datiu. παροικῶ τῇ πόλει, vicina est mihi ciuitas. vide Παροικῶ.

Παροικία, vicinia, habitatio propinqua.

Πάροικος, ας, ὁ, παροικικὸς, incolatus, quasi accolatus dicitur. vide in dictione Curia, apud Eudæum in epist. ἐν τῇ παροικίᾳ, quum sent incolæ. παροικία item, ecclesia, Can. 18. Concil. Ancyrat. vide Παροικῶ.

Παροικίζω, μετοικίζω, ad habitandum iuxta admoueo, in Epigrammatibus.

Παροικοδομία, ἡ, iuxtà ædificio, iuxtà extruo, πλησίον οἰκοδομῶ. Bueus in epistol. poster. σκοπιαὶ μικραὶ ὑμῖν τὴν πόλιν, murum iuxta nos excitauerunt, Thucyd.

Παροικοδομικὸς, τὸ, structura alterius vicina.

Πάροικος, ὁ, ἡ, accola: & parœci hinc dicuntur qui fanum aliquod colunt. vnde & parœcia à παροικία, curia, & vicinæ conuentus, accolarum coitio & congregatio: hoc paro chiam dicunt absurdè. Πάροικος etiam dicitur qui non ciuis, sed peregrinus & incola, ξένος ἢ παρεπίδημος, μέτοικος, vt aduena est κατὰ τὸν Festo. Incola verò est, vt ait Pompon. qui aliquam in regionem domicilium suum contulit: quem Græci παροίκους appellant: nec tantùm hi qui in oppido morantur, incolæ sunt: sed etiam qui alicuius in oppidi finibus ita agrum habent, vt in eum se quasi in aliquam sedem recipiant. l. 239. §. 1. D. de verb. sign. Nazanzen. in Orat. Ἡ πάντες ἡμεῖς ξένοι καὶ παροικοι. Sic peregrinum & incolam coniungit Cicero Offic. 1. vbi, Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimèque esse in aliena Repub. curiosum. Idem 2. de Nat. Deor. incolam & habitatorem coniunxit, vt velut contrà ciuem distinguerer. Sic Apostol. ad Ephesios capite secundo, ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ παροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, id est, Quare non estis vtique amplius peregrini & incolæ, sed sanctorum ciues & Dei domestici. Interpres tamen ita reddidit, Nempe igitur iam non estis hospites & inquilini, sed concives sanctorum, ac domestici Dei. Sed lata est differentia inter incolam (qui ciuis non est) & inquilinum qui etiam ciuis esse potest: ob idque apud Sallustium Catilina fe patritium hominem esse ait, M. Tullium verò inquilinum ciuem vrbi Romæ. Tantùm enim inquilinus is esse dicitur, qui in vrbe domum alienam mercede conductam incolit. Appianus libro secundo belli ciuilis, ἐγκαλῶν τῷ δήμῳ καλοῦσιν οὐ οἰκήτορας τὸς ἐν θορυβίᾳ οἰκίας. Et propriè Inquilinus dicebatur qui solus in ædibus conductitiis habitabat, non autem cum domino, vel eo qui habitandi ius habet. Itaque cum Labeo diuisset, vsuarium ædium, qui modo ipse habitaret, posse inquilinum quoque recipere, Proclus eum notauit, quòd non bellè Inquilinus dicatur, qui cum eo habitat: ait Vlpianus libro secundo & quarto D. de vsu & habit. Inquilinus tamen aliquando αὐτὸν τὸν συνοικοῦντα fuit σωλευὸς, quasi cohabitator fumitur, vt apud Martial. libro primo, Vicinus Nouio vel inquilinus fit, si quis Nouium videre non vult. Sicque accipitur interdum παροικῶν, vt Leuitici capite 21. πάροικος ἐστὶν ἐπίσκοπος, ἢ φάσκων ἀγορὰ. Sic πάροικος erit σωὸς ἐν, id est, inquilinus in secundo significatu, erit & accola & incola. Estque accola qui ad locum sine iuxtà habitat in suo siue in alieno: incola qui in loco nec proprio sed alieno. Eandémque significationem habent τὰ ἐξ ἄγων dicta, vt παροικία παροικικὸς, id est, incolatus: qua voce vtitur ita Modest. libro 34. ff. de mu. & hon. Incola iam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere, incolàtui renunciare non potest. Ac vt παροικία significat habitationem stabilem & perpetuam: sic παροικία temporariam, vt incolarum atque inquilinorum. In 1. epistol. Petri capite 1. παροικίαν commorationem Interpres exposuit. Gregorius, ἀφεὶ φιλοπλαγίας, τὸ διαιτᾶσθαι τὰ ὅσια τῷ φαρισαίῳ, ᾧ τοῖς μὴ ὑβρισταὶ, ἢ ὑποβλήτοις τὴν γλῶσσαν, ἢ ἀλλοθεν τὰς τῶν κρίσεων σπιλοὺς, ἢ τὴν αὐτοῦ πόλιν, τῆς παροικίας ἐν παντοδαπαῖς. Idem in fratris epitaphio verbo ita vsus est, πολὺ πλειόνων ἢ ἐν τῷ ὁσοῦ τμήματι τῆς παροικουσίας ἢ κατοικούσης ἐν χερσὶν ἐποιήσατο, id est, dum incolæ fumus in hac vita, & cum cęli ciues erimus: cum adhuc superstites ad tempus hæc loca incolimus atque habitamus, & cùm è vita migrauerimus ad æternum domicilium.

Παροιμία, ας, ἡ, prouerbium, id est, oratio vulgata allegorica siue alludens atque innuens, ἀφ' ἧς quod non modò viam sed & verbum significat: vt sit παροιμία, præter vel iuxtà primum verbum, & ab eius sensu, alterum & verbum & sensus alter. Nãquæ ab aliis traditum etymologia & definitio falsa est: vt recètè conuicit vir doctissimus Iul. Cæsar Scaliger Poetices lib. tertio, capite 84. Quintilianus οὐκ ἄγαν loquens libro quinto, capite vendecimo. Cui confine est, inquit. παροιμίας genus illud quod est veluti fabella breuior, & per allegoriam accipitur, Non nostrum, inquit, onus: hoc chlellas. Sophocl. ἓς' ἀλλοῖς ἢ βροτοῖς παροιμία, γρῦ δ' αὖ σοὶ ἄλλως ἀλλο, id est, verum est hominum prouerbium, & Ioan. capite 16. Euangel. παροιμίαν parabolæ loco videtur vsurpasse, quòd pleráque prouerbia metaphoram habent admixtam. ξυνάδουσι τὰς παῖρας ἢ διδύμου παροιμίας πέτρας, vt inquit interp. Aristoph. Hesych. cum fuis scẽtatoribus vult παροιμίαν esse λόγον τῶν ἐλιξικτίων, ἰδίως, quasi παρῳδίαν.

Παροιμιάζομαι, sum in prouerbio, prouerbiis vtor, res in prouerbium duco. παροιμιάζομαι ἀπὸ τῶν Πλάτωνος λόγων. Corchorus ob amaritudinem in prouerbio est Theophrast. libro septimo, capite septimo hiſtor. plantar. παροιμιάζουσιν ὑγρὸν, in prouerbio est. παροιμιάσαι μὲν δεῖ, τὰ δὲ φίλων ἐῆ κατὰ, Bud. in epist. prior.

Παροιμιακὸς, ὁ, παροιμικὸς, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Aristoph. in Nebul. αἰσχρικὸν ἐφθημιμερὲς κακέτερα παροιμιακὸν. tres pedes habet & syllabam.

Παροιμιογράφος, ὁ, parœmiarum scriptor.

Παροιμιολογία, prouerbia colligere seu interpretari. Bud. in epistol. ad Erasm. ἄλλως τε δίοιτος πολὺ ἦν μοι δοκεῖν φεύγειν τὸ παροιμιολογεῖν.

Παροιμιώδης, ες, ὁ, ἡ, proverbialis. παροιμιώδεις λόγοι τῶν γέρων, id in prouerbium abiit, sententia prouerbio trita, Plutarchus in Camillo.

Πάροινος, qui iuxta seu propter viam est, vt πάροδος, Hesych. πάροινον. i. vicinus.

Παροινήσαντες, declinantes à via. Hesych. διεκκλίνοντες τὴν ὁδόν.

Παροινόφορμαι, μ. ἀσφορμαι, σ. ρησ. contumeliosius ex nimia vini petulantia in aliquem fum, debacchor. Lucianus, ἐκεῖνό σοι παντελῶς ἀνήκεστον ὑβρίζει, satis vt opinor. debacchatus es in nos. Accipitur & Passiuè. Diogen. σοφὸς παντοφόντατο, id est, à temulentis pulsata est, fuggillata. vnde & ἐμπαροινηθῆναι, qui iniuriã passus est. παροινηθῆναι ἐις τὸ σῶμα ἐκείνου ὑφ' ὑμῶν. Phalar. cuius corpore singuli vestrum turpiter abusi sunt. Et παροινηθῆναι γάμῳ, Demost. mulier super conuiuium contumeliam passa.

Παροινία, μ. ἀσία, σ. κησ. debacchor.

Παροινία, ας, ἡ, debacchatio, contumelia vel iniuria, vel petulantia in ebrietate admissa, vinolentia, super mensam & vinum petulantia, indignitas negotij. Lucianus, ἡ μὲ ἀ παροινία τὴν κεφάλαιον τοῦτο ἐποίησε, id est, huius super mensam & vinum petulantia. Epictetus, τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὸ εἰσιέναι παροινῶν.

Παροινικὸς, lasciuus, contumeliosus, πάροινος: vnde παροινικάπατος, Aristoph.

Παρόινον, τὸ, conuitium, temerè ac stultè dictum, velut inter pocula.

Παρόινος, μέθυσος καὶ ὑβριστής. Aristoph. in Acharn. Οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἶκαδ' ἐσκεδόμην, Οὐδὲ παῖ ἐμοὶ ποτὲ ἀμφίδυτον ἔστια ξυγκαλινδηθεὶς, ὦ παρόινε & Ioan. capite 16. Euangel. παροίνου parabolæ loco videtur vsurpasse, quòd pleráque prouerbia metaphoram habent admixtam. ξυνάδουσι τὰς παῖρας ἢ διδύμου παροιμίας πέτρας, vt inquit interp. Aristoph. Hesych. cum fuis scẽtatoribus vult παροιμίαν esse λόγον τῶν ἐλιξικτίων, ἰδίως, quasi παρῳδίαν.

Παροινοῦσι, sum in prouerbio, prouerbiis vtor, res in prouerbium duco. παροιμιάζομαι ἀπὸ τῶν Πλάτωνος λόγων. Corchorus ob amaritudinem in prouerbio est Theophrast. libro septimo, capite septimo hiſtor. plantar. παροιμιάζουσιν ὑγρὸν, in prouerbio est. παροιμιάσαι μὲν δεῖ, τὰ δὲ φίλων ἐῆ κατὰ, Bud. in epist. prior.

Παροινοῦσι, ὁ, παροινικὸς, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Aristoph. in Nebul. αἰσχρικὸν ἐφθημιμερὲς κακέτερα παροιμιακὸν. tres pedes habet & syllabam.

Παροινοῦσι, ὁ, παροινικὸς, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Aristoph. in Nebul. αἰσχρικὸν ἐφθημιμερὲς κακέτερα παροιμιακὸν. tres pedes habet & syllabam.

Παροινοῦσι, ὁ, παροινικὸς, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Aristoph. in Nebul. αἰσχρικὸν ἐφθημιμερὲς κακέτερα παροιμιακὸν. tres pedes habet & syllabam.

Παροινοῦσι, ὁ, παροινικὸς, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale, in Epigrammat. παροιμιακὸν μέτρον, interp. Aristoph. in Nebul. αἰσχρικὸν ἐφθημιμερὲς κακέτερα παροιμιακὸν. tres pedes habet & syllabam.

Παρολίπεφν, prius, Apollonius Rhod. & τὸ παρωτρ, pro eodem, apud eundem.

Παρολίτερ, prior, ulterior, vetustior. Aratus, ὁλίγον τῷ παρολίτερ ἴστατα κατά, aliquantum anterior. & Appian. libro quarto, ἐστὶ δὲ τὸ περζωμὸν παρολίτερν ἐκ ὀλίγου νέον, id est, fita ante: ita ut vespurpetur & vox etiam in loci significatione. Et παρολίτερ, ante transeuntes.

Παρμίτερα, vlterius. Apollonius secundo Argonautic. καὶ δὲ μιν μάκη τῷ παρονίσι ὑλοτρέφον, vbi in codice manu scripto habetur τῷ παρμίτερα.

Παρολίχμαι, prætereo. Depon. τὰ παρολιλύθμα, prætcrita, Phocylid. μέτε παρολιχμένοισι κακοῖς τρύχε τὸν ὑποκλινῆ τε παρολιχμένῳ νυκτὶ, in proxima nocte, in superiori nocte.

Παρολιχάνω, prætcrierat, Herodot.

Παρολκάζειν, genu flectere χρατίζειν, Hesych. idem quod μακκαλάζειν.

Παρολίγον, penè, quasi, πάνυ ὀλίγον, vel παρ' ὀλίγον, & opponitur τῷ πόλυ πολύ. Plato in Apolog. γὼ θύμλν ἔγωγε ἔτι παρ' ὀλίγον ἐπαδῆ, ὑπὸ τῶν πολλῶν, neque enim existimabam adeò iam parum abfore, sed multum vel plusculum abfuturum. παρολίγον ἐπέπνιγ, idem in epistol. τῷ ὀλίγον ἀμφίψυχος ὀλίγου, i. propemodum periisti, parum abfuit quin perires. Eurip. παρ' ὀλίγον ἦλθον ὑξ αὐτῷ δόκν ἔπεσεν, Phalar. in epist. parum à morte abfui. μόλι παρολίγον τι πλημμελῆν, Gaza de mensibus.

Παρολιδωάω, delabor, labori insistere nequeo, vt fæpe senes videntur. εἰ παρολιδωῖς, si prolapsus fuerit, si paulum aberret, Lucian. παρολιδωκὸς εἰς τὰ ἔντερα, prolapsum ad intestina, Dioscor. libro 6. cap. 12. exponitur enim lubricè aberrare & lubricè in latus detorqueri.

Παρολκή, ῆς, ἡ, mora, dilatio, deflexio.

Παρολκὸς, funis nauticus, interp. Thucyd. hoc fune trahitur nauis ad terram, quum remis non sit locus.

Παρομαρτέω, comitor, παρομαρτῶ, comitem me præbeo, assequor. παρομαρτεῖν, affectari. vide συμπαρομαρτεῖν, Nazanzenus in Orat. 4.

Παρομιάζω, apud Pachymerium, assimilo, ὅμοιον ποιῶ, παρεικάζω. In Euangel. Matth. capite 23. ὅτι παρομιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, assimiles estis: vel vt Plin. assimilati estis sepulchris dealbatis. vbi παρομιάζετε scribendum puto. Sunc enim in ἀζω verba actiua. Ac in hac compositione ἀζω, vt ad in adsimilo, ἐλάττωσι significat: cuius præcipuus vsus, vbi res natura difficæ, tamen conferuntur: vt minuendo vitetur absurditas.

Παρόμοιος, ὁ, assimile, παρόλογον ὅμοιον καὶ παραπλήσιον. Est & figura vel potius vitium orationis, quum ab eisdem literis diuersa verba sumuntur: vt, O Tite, tute Tati tibi tanta tyranne tulisti. apud Terentium in Eunucho, Thr. vbi alij: S. qui, malùm, alij? Solus Sannio feruat domum. vide in dictione Παρονομασία. Euidentius hæc apud Græcos, à quibus hęc primùm notata sunt, licet videre. Lupus vix hanc ab ὁμοιόπτωτα & ὁμοιοτέλευτον distinguit.

Παρόμοιος, ὁ, ἡ, assimilis. ὁ καὶ hîc diminutionem denotat, hoc est, παρ' ὀλίγον ὅμοιον. Dioscor. l. 3. cap. 127. πόκε παρόμοιον ἀμπέλῳ, herba non dissimilis arbori.

Παρομοιόω, vt ὁμοιόω, ad similitudinem accedere, assimilari, παρομοιάνω, Pollux.

Παρομοίωσις, ἡ, similitudinis vicinitas. Est & figura in qua est similitudo extremarum partium membrorum, i. initij ac finis: vt σαρίσσης membrorum æqualitatem continet, ac propè numero pares syllabas. Demetrius παρομοίωσιν genus esse vult: ἰσόκωλα autem partem formámque ipsius appellat: παρομοίωσιν & complecti & ὁμοιοτέλευτα, & ὁμοιόπτωτα. Arist. 3. Rhetor. de his abundè docuit apposnitque exempla.

Παρομολογέω, ῶ, confessio. Quintilianus libro nono, capite tertio. Figura est quum aliquot res aduersario concedimus, deinde aliquid infermus, quod aut maius sit quàm superiora, aut etiam omnia quæ postulmus infirmet, Rufin.

Παρὸν, ὄντος, ὸ, præsens, quod adest, promptum, præsens conditio, præsens temporis conditio. τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur, Plato de Legib. in præsentia, Phalar. in epistol. τῷ παρόντι βίλτιον, Xenoph. in OEconom. melius quàm quod adest. τοῦ παρόντα χρῶ τοῦ ἀγαθοῦ, vtere bono dum adsit. τῷ παρόντι χρῆσθαι δεῖ, quod naturaliter insitum est nobis, eo vti nos decet, Gaza de Sencct. διὰ τὸ παρὸν, vide Τίθνιμι. ὅθι τὸ παρὸν, in præsentia. ἐκ τοῦ παρόντος, in præsenti, in præsentia, id est, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐ νεῦτιγι. ὁ τῷ παρόντι, ὁ τῷ παρεσηκὼς, nunc, in hoc tempore, prout temporis conditio fert seu vitæ, Thucydid. & Isocrat. vide Bud. in dictione in præsentiarum, in epistol. ἐν τῷ παρόντι, tunc, de præterito, τῷ νῦν καιρῷ. Aristotel. in Rhetor. εἰς τὸ παρὸν, Demosth. nunc. ἐφ' τὸ παρὸν, in præsentia, Phalaris. ἐφ' τὸ παρὸν ὁ ἐλπὶς, in præsens non videtur, Paulus capite duodecimo ad Hebræos: Sic Isocrat. τὸ ἐφ' τὸ παρὸν συμφέρον, præsens commoditas. Item ex præsenti conditione, Thucydid. τὰ παρόντα, quæ adsunt, præsens rerũ status. τῷ παρόντων ἁμάρτημα, Aristophan. optimè pro præsentia. ὅθι τῷ παρόντων, ex præsenti rerum fide, Thucydid. licitur & pro eodem ὑπὸ τῷ ὑπαρχόντων. ἐν τῷ παρόντων, præsenata, id est, prout occasio fert, ex præsenti copia, ex conditione præsentium temporum, id est, ὡς ἐν τῷ παρόντων: sic inpres Thucydid. εἰς τὰ παρόντα, ad præsens, in præsens, Gaza, ad Glaucon. ἐφ' τὰ παρόντα, Thucy. ad præsentes vsus.

Παρὸν, vt ὐδὲν, absolut. pro παρόντος, quum liceret, quum adsentibus. Plutarch. in Fabio. ἐ λόγον ἐν τῷ μέσῳ καταχεῖν ἐφ' ὁ, ὡς τῷ ὄλλων ὁ αὐτὸς, Annibal quum, esset tumuli occidi facultas oblata, eum occupare noluit. παρὸν τὸ αὐτὸ ἐφ' ὁ, dum tempus adest idem faciendi, Thucydid. παρὸν αὐτὸς ἐλεῖν χεῖ, quum eis liceret, Demost. vide suprà in Παρών.

Παρονομάζειν, agnominare, appellare, nomine ad aliud non nisi alludentes, alludere ad nomen.

Παρονομασία, vocum colluuio, figura quæ & παρήχησις dicitur eodem verbo quasi contraria augentur. Dicitur à Cicerone Orat. paulum immutatum verbum atque deflexum. Terent. in Andr. Incoeptio est amentium non amantium. Item interpr. Amabant veteres de proximo similia dicere, vt Cicero, Minus charum putauit fore de armario, quàm quid de sacrario fuisset ablatum. Et quidem in verbis παρόμοιον dicitur, in nominibus παρονομασία. Παρονομασία autem dicitur non παρωνομασία, sicut ἀπονομασία. de hac Quint. l. 9. c. 3. videantur ἐκχώματα.

Παρὸξίζω, quod alij per υ scribunt, ὐ. in acorem vergo, in acetum degenero, aceo vel acesco. Diosc. l. 1. de Balsamo, τὸ σταφὶς ὀινῶν ἐκ ἐκλιμπάνες, ἀλλὰ μὴ παρὸξίζων.

Παρὸξύνομαι, sum animo exacerbato, θυμοδμαι, ἀγρὶ fero, exacesco, incitor. διὰ πόνος παρὸξύνεται, tertio quoque die acceditur, hoc est, lacescit, fœuit, ingrauescit, Galenus libro primo de Glaucon. l. 6. cr. βελτίω τὰ παρὸξυνόμενα, consilium habere impulsu fueris. παρὸξυνθεὶς ἀπ' ἐμοῦ πολλὰ δι' ὀργὴν, ita concitus in ciues, Plut. in Themist.

Παρὸξυσμὸς, ὁ, exacerbatus, quasi irritatiuus, incitatiuus, irritus, velox. παρὸξυσμὸν εἰς τὸ σπλῆνα, Xenoph. Plutarch. in Epicurcul. ἐξεὶ ἀσρηπίας ἢ ἄλλα ἀσρηξῶν πικρὰ, δι' ὧν ἔτοιμα ἐ θυμὸς γινώσκεται πάθη, &c.

Παροξύνω, μ. ὐνθ, τ. γκε, exacuo, irrito, concito, excito, exacerbo, lacesso, prouoco, exaspero, commoueo, Actius. Accusat. παροξύνειν εἰς πολίτας ἐκ ἐῶντα, ciues in eum concitat, Plutarch. in Themistocl. παροξύνειν ἐρετμοῦ εἰς ὑδατος, ad pugnam excitare. incendit. Idem ibidem. τετάσθαι γὰρ τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων παροξύνεσθαι, impetunt, Gal. l. 1. ad Glauc.

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, incitatio, acris disceptatio, excandescentia, prouocatio, extimulatio, capite 10. ad Hebr. inpnam partem capitur: Lucæ in Actis in malam partem. ἐκ ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς ἀκ ὀλίγος τοῖς ἀπὸ Δηλίων, tanta fuit animorum irritatio, vt alter ab altero abscederet. Παροξυσμὸς pro accessione. Plin. Galenus libro primo ad Glaucon. διὰ τί ποτε μᾶλλον ἐ τὰς κόπους παροξύνει καιρὸς ἕν γε τοῖς μέγιστα ἀκμὴς τῶ παροξυσμοῦ χρόνος. Idem Galen. aliquando παροξυσμὸς vocat ὀδυνηρισμὸν, σφυγμὸν ἢ ἀσθολιὰ. Aphr. l. 2. Probl. παροξυσμὸν ὀδύτε πολλὸν.

Παροξύτονος, ὁ, ἡ, dictio habens acutum in penult.

Παροπλίζω, pugio, gladiolus. Hesych. qui & παροπλιδίω affert pro specie quadam peræ, sed tunc erit pro παροπλία.

Παρισπλίζω, exarmor Plin. Secund. est & dearmatus exercitus apud Liuiũ. παρωπλισμένος. Plut. transfert dixit in Catone. ἀκ ἐνόμιμε χρῆσθαι τοῖς ἐμαυτῶ λογισμοῖς ἢ παροπλίζομαι.

Παροπτάω, despiciendus, negligendus.

Παρόπτησις, ἡ, q. adassatio, euocatio sudoris ad ignem vel prunas in Laconico elicitisiebat & in feruefactis pellibus, atque in arena. vide Cæl. Aurel.

Παρόρασις, ὁ, obliquus aspectus vt strabonum, hallucinatio. ubi ἐφ' ὁ vitium significat vt in ἐφ' ἑαυτοῦ, in quo vide exempla. Item, contemptus, despectus, Naz. pro pœnitẽtia videtur accipi apud Simpl. Interp. Epict.

Παρόρασις, εως, ἡ, despectio, contemptus.

Παρορᾶω, μ. ασῶ, ἄσομαι, σ. σακὼς ἑώρακα, perperam video, ἐφ' ὁλίγα, vt παρορᾷ ἐμφανῆ, hallucinor in re manifesta, Plutarch. libro ἀδιφορίας, παρορᾷ τὰ ἧττον ἀμαρτήματα, hallucinaris in quibusdam nostris diiudicandis. Aristotel. de Insomniis, τὰ μὲν παρορᾶν ἐφ' ἑαυτοῖς ἐνίοτε καὶ ὅλως τὴ μὴ αἰσθάνεσθαι ὅτι ἐ πάνυ ὄντα. Item Hippiæ minore, αμεινόν ἐστι τὸ παρορᾶν. Item, despicio, neglego, aspernor, contemno, dissimulo, transmitto oculis, ἐκὰν ἀκὰν πάθοι, φρονῶν ἀμεινόν. Demosthen. Actiu. Accusatius. iungitur. τὰ παρεόντα πάντα ὑπομένειν. apud Arist. in Auib. πλὴν γὰ τύχοις ἂν χρηστὸς ὢν ὑξὲν ἂν ὅτι μὲν παρορᾷς, interp. παρὰ πολλῆς, ἢ διὰ σπουδῆς.

Παρορύζομαι, irritor, mouceor ad iracundiam.

Παρόρυσμα, &

Παρορυσμὸς, οῦ, ὁ, irritatio animorum Liu. iracundia, quæ ra-

vitiosa: ob id ita præcipit Apostolus 4. ad Ephes. ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω· μᾶλλον δὲ κοπιάτω ταῖς ἰδίαις χερσὶν τὸ ἀγαθόν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι. Nam & in hac compositione vitium notat, in ἀσχημοσύνη, ποιήμασι: Nec omnis ira prohibita est.

Πα-ρά, δος, ὁ, qui longè latéque vagatur, & qui in proferendis, propagandisque finibus, ditionis, aut agri, damnum dat, Ammian. lib. 2. Epigr.

Πα-ράϊ, peierare, πάρα σπονδῶν. Appian. Ὁ δὲ ἀρέσκων τοῖς βραβεύουσι ἐμπαρᾴει.

Πα-ρακέλευμα, τος, τὸ, hortatus, concito, incito, hortor, παρόρμησις, παρόρμημα, τὸ, incitamentum, τὸ παρακελεύεσθαι, τὸ παραθαρρύνειν, τὸ παρακέλευσις, ἡ, concitatio. Accus. παρόρμημα τοὺς ἄνδρας ἐπῆλθον ἅπαν τὸ βαρβαρικὸν μᾶλλον ἢ πρότερον. Plutarch. de Sexti Pompeij cum Octauio congressu, Πομπήϊος δὲ τοὺς μὲν ἐπῆρε καὶ παρεκελεύετο.

Πα-ρακινῶ, ῶ, ἐκίνησα, concitatio.

Πα-ρακινῶ, ῶ, qui inciat, aut incitandi vim habet. παρορμητικὸς ἀνθρώπων, venerem incendens, Dioscorid. lib. tertio, cap. 137. ἐπιθυμίαν παρορμητικὸς, alliciens ad nuptias, Plutarchus in Lycurgo.

Πα-ρακοδῶ, fodio, παρορύττω τάφρον, fossam duco.

Πα-ρακόδων fabulam dicit Lucian. præter argumentum reprehendere.

Πα-ράκοπος, qui contemnitur.

Πα-ραλιερῶ, adverb. loci aut temporis, antea, ἔμπροσθεν, prius, πρότερον, ὀδῷ, ante, antehac, ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ, poeticè priore breui. πάροιθε τάδ' ἦσθα χθονίοις, id est, ἀνω, prius quam hæc operarent, Homer. Iliad. sic Apollon. Rhod. πάροιθε ἰὼν ἐμὸν ἐκλύθι, insquam in patriam redire, Homer. Odyss. I. ἀς τὸ πάροιθε, vt antea, Idem ibidem. τὰ πάροιθ. id est, præterita. Sophocles τὸ πάντ' ἐκεῖ πάροιθ' πάντ' εἰσ' ἀνεστιν οὐ κυδοιμώσας χερί. Idem in Genit. pro πλησίον, non longè à σκέψαι δωμάτων πάροιθ, prodite ædes.

Πα-ραμῦθι, id est, τοῦτο πολύ, Suidas, sed videtur significare præterquàm id quod Lucianum. Παρόσον, quatenus. Lucianus, ἐν ᾧ τοσοῦτόν ἐστι παρ' ὅσον ἀντίκειται τῷ χείρει. Plutarc. παρ' ὅσον τοῦτ' μὴ τὴν ἀκρόασιν μετρήσεσι τοῦ ἔργου ἐν πεζῷ δυνατὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου, nisi quatenus, nisi pro eo quantum est. Phalaris in Epistol. οὐ γὰρ παρορῶντων κόρος ἡδονὴν ἐνοικοποιεῖ, παρ' ὅσον ἐδιψακότες ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἔρχονται, quippe qui veriti simus rem quærere quæ bibitionem. Significat etiã quoniam & propterea quòd, Latinè quatenus. Idem, οἰκείους ἔχοντες, παρ' ὅσον ἐδίδασκον ἀνθρώπους. Sic quatenus apud Quintil. libro 4. & 6. Accetiam respondet τῷ ἀλλ' ὅσον τοῦτον: Gregor. ἀλλ' ὅσον τοῦτον ἡμαρτανόμενοι, ἀλλ' ὅσον ἡμῖν φύσεων αὐτῶν βλάπτουσι ἁμάρτημα, parum est non à nobis conculcati, nisi quatenus abhorremus attingere.

Πα-ραμῦθι, ἐν ᾧ ἔκρυσον σκοτοδίνησα, quatenus singula sunt barbarè enumerata. Lucian.

Πα-ραμῦθι, μιοῦδος, τὸ, ὑγρὸν, extimulo, adhortor, Actiu. Accus. iuuitur.

Πα-ραμῦθι, idem quod ἀλλ' μικρὸν, πλήρου δὲ ὕδατος, propemodum, prope ferent. parum abest quin, vel, parum est vt non, vt loquitur Iuuolenus Iurisc. Cicero pro Cluentio, propius nihil factum est, quàm vt ille occideretur. Et in Tuscul. Propius nihil abfuit. Æschin. παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀποκτεῖναι, id est, nihil propius factũ est, quàm vt interficerent. Plut. in Politicis præcept. τὰ μὲν πλοῖα παρ' ὀλίγον ἔβαλλον ἀπολέσθαι, οἱ δὲ πόντιοι ἀλλήλοις, id est, propè perditam. Παρ' ὀλίγον πέπεισμαι, nihili facio, Eurip. παρ' ὀλίγον πέπεισμαι τοῦ ἐδαίμων λόγου διώκομαι, voluptatẽ aspernari ratione possum, Gaza de Senect. παρ' ὀλίγον ἔχειν τοῦτον, horum nulla habetur ratio. παρ' ὀλίγον τοῦ βίον κάθιδεῖν, Sophocl nullam vitæ rationem habetis. παρ' ὀλίγον ἔστιν ὅτε τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολέσαι, non tam vlla alia de causa quàm quòd talia faceret, &c. Demosth. παρ' ὀλίγον ἦσαν, nihilo minus. παρ' ὀλίγον ἂν ἔδοξεν, pro nihilo ducebat reliquos, Gaza.

Πα-ραμυθία, ἡ, ἰος, inflammatio circa partem aliquam gingiuarum, quæ non soluta suppuratur. Paulus Ægineta, παραυλὶς, ἡ, ἔξω φλεγμονὴ ἐπὶ τῶν μέσων τοῦ ὄλκου. cui verò ὑπουλὶς est ἔσω φλεγμονὴ ἐπὶ σύμπαντος τοῦ στόματος ὁμοίως, ἐν ᾧ ὄντι μὴ συρετὸ ἢ ἐδωδὴ ἰώδης. apud Galen. lib. 5. καθ' ὑπόστασιν, est Timocratis dentifricium aduersus παραυλίδας, vbi vitiosè παραυλίας. Celsus lib. 6. cap. 13. Solent, inquit, etiam interdum iuxta dentes in gingiuis tubercula quædam oboriri dolentia, παραυλίδες Græci appellant. ibi tamen corruptè scriptum παραδοντίδας.

Πα-ραυγὶς, ος, ἡ, præsentia, aduentus, χειμῶνος ὑπαντιβολοῦσα, Sophocl. Phalaris in Epistol. pro reditu: ἀ-φίξεις, Euripid. πυρὶ πολλὰ καίουσα, ἀπεστραμμένη τὴν ἑαυτῆς παρουσίαν, per multos ignes suum aduentum significantit, Plutarc. in Camillo. Matth. 24. ἡ τοῦ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας: signum tui aduentus, Sophocl. παρουσίαν ἔχει, pro παρέστηκε dixit in Aiace, id est, propè accedere. ἐγὼ δ' ἐπὶ μὲν σωθεῖσα τῇ παρουσίᾳ σοὶ τὸν ἐνταῦθα πολεμίων, Romanus quidam cum quodam hostium familiaritatem coniunxit, Plutarch. in Camillo. vbi tamen alij codices παῤῥησίαν habent. Gregorius vsus est pro comitatu, de Seruatore loquens, ὅταν ἡ πόλις μὴ ἐν ἐσθῆτι ἀυτοῦ παρουσίας, κρυνοῦται ζώντας τὴν γεέννα. Παρουσία, pro οὐσία. Demosth. in Orat. οἷς σωπᾶξεις, ἔχοντες ἅπασαν βίου, παρουσίαν τε χρημάτων, pecuniarum vim præsentem atque abundantiam. Παρουσία, frequentia & τῇ παρόντων ἡλικίᾳ. Plato in Phædone, οὐκ ἦν ἡμῖν παρουσία.

Πα-ρεγκύτωσις, humoris qui iam parti affectæ affixus est deriuatio & conuersio ad proxima membra, qui ad contraria reuellitur, ἀπόπασις appellatur. Galen. aliàs generalit. significat deriuationem.

Πα-ρεγχυτὰ, μ. δίσω, π. δικα, deriuo, conductum duco quò volo, Bud. in Epist. est & per alios canales deriuo præter eos, per quos deduci solebat. seu peruersis & mutatis canalibus deduco. ὑφορμῶν τὸ ὕδωρ ἡ παρεγκτάδισται, qui subducit aquam alio traduxit, Plutar. in Themist.

Πα-ρεγκόμιον, id est, cum alio consuetudinem habeo, cũ alio coeo quam cum marito, furtiuam venerem exerceo cum alio, ἑτέρῳ συνδυάζομαι. Aristot. hist. Anim. 9. cap. 7. de columbis, παρεγκόμενοι δέ ποτε οὐ θῆλυ ἐξ ἀρένων ἐχνεύσι τινι. Παρεγκόμιον autem est ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Πα-ρεγκόπω, transcubo, παρεγκύμαι, vide Πα-ρεγκῶ.

Πα-ρεγκρίνω, largitio, χάρισμα, ὁ ἀρμὸς, suppeditatio, q. præbitio, parochi munus, Basil. in Epist. Et τὰς παρεγκρίσεις, præbenda publicè, vocat Gellius lib. 5. cap. 4. vide Πα-ρεγκῶ.

Πα-ρεγκυλίω, transmouco, μετακινῶ, Suid.

Πα-ρεγκυλῶ, infesto.

Πα-ρεγκῶ, ῶ, ὁ, præbitor. Cicer. à παρίημι. Dicebantur hoc nomine ij, qui peregrinis falem & ligna præbebant, inquit Acron. Horat. Serm. 1. & parochi qui debent ligna falémque. Hos Porphyrius copiarios à Latinis vocatos elle tradit, qui falem & ligna iis præstabant, qui reipubl. causa peregrè ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, vt idem Acron alibi sentire videtur, libro 2. Serm. vbi Horatius παρέχειν pro conuiuatore, hoc est, cõuiuij exhibitore posuit, vertere pallor, Tum parochi facié, vel sic mutuentis, vt acres Potores. Bud. in Annot. poster. Dici potest & à παρεγκύδας. Nam (vt scribit Paulus.) in Græcia moris fuit, vt in nuptiali curru tres duntaxat ederent, & media sponsa, à lateribus sponsus, & quem vocant παρέγκυον, qui amicitia vel sanguine esset coniunctus, cuique deferrent plurimum. paranymphus & auspex dicitur. Aristop. Interp. vbi in Auibus legitur, ὁ δ' ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσοπέπλου Ἰωνίας θύωσι σκηνήτοις ξενόις παρέγκυον κάρηι. παρέγκυ. Suidæ τὸν σύριγξ. Interp. Aristoph. in dictione Σφιγξ. Vnde authore Polluce dicebant παρεγκύσασθαι pro παρέγκυον ἑαυτὸν ἐπὶ γυμνὸν ἁρμάτιον, ego nymphę assessor in curru. Πα-ρέγκυον, Adiect. vt ὑπὸν πάρεγκυον, equus qui cursus publici causa præbetur. Theodoret. μικρὸν ἢ τὸ αὐτὸν διεγείροντο, ἐς μὰ τὸν τῷ παρέγκυον ὕπνον ὠθοῦσαι ἐξ τὸν ἐδίωσαν διωγμόν.

Πα-ρεγκύμων, locus sum & iuxtà vehor, &

Πα-ρεγκύμονίοι, vnà vecti. Lucian. ὁ μὴ πορεύεσθαι ὀθνείοις ἅμα πορεγκύμοσθαι, &c. vide Πα-ρέγκυον.

Πα-ρεγκύμονίμα, præter panem vescor.

Πα-ρεγκύμονίμα, τὸ, obsonium, condimentum. παρεγκύματα τῶν ἀμπέλων, vitium condimenta, Philostratus in Heroic. παρεγκύματα ἐκ σαπρότητων, ex leguminibus confecta pulmenta. Basil. in Epistolis.

Πα-ρεγκύμονίον, ου, τὸ, vile obsonium quod in mensa apponitur vna cũ pane comedendum.

Πα-ρεγκύμονίδες, ὁ, ἀχρεῖοι παρέγκυμονες, Aristoph. Pollux. vas escarium, patina Eratm. cap. 23. Matth. sic dicitur etiam τὸ ὄψον ἀντὶ τῆ ἀχρείου. τοῦτο ἢ τῆ ὄλκιον, Phrynich. nam vt testatur Athen. lib. 8. apud multos authores accipitur ὄψον παρεσκευασμένον ποικίλον seu παρεγκύματος. item ἐδύσματος & Pollux vsitatũ esse scribit ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδύσματος ἑτέρου ὃ ἐξ παρεγκύσαθαι. Vsurpatur & à Latinis. Iuuen. quàm multa magnaque paropside cœnat. apud Athen. lib. 9. non modò vas, sed etiam παρέγκυμα. 1. pulmentum significat. Pollux lib. 10. tradit etiam iuris quoddam genus esse, vel mazæ, vel opsonij vilis, quod nunc πανεγκύμονον diceremus.

Πα-ρεγκύμονίω, clam opsonia coemere. Aristoph. ὡς Ἐκκλησιαζ. αὐτὸς παρεγκύμονίω, ἀπατᾷ ἡμᾶς ὁ ποφῶ, i. κλέπτα ὀψώνια. qua voce vsus etiã Cratinus apud Athen. 4.

Πα-ρεπάω, arte pellicere, ἐξαπάτησε. δόλῳ, ἐξ οὗ μὴ ἄγε παρεπάω ἔμπροσθεν, pro ἐξαπάτα, & c. ἐξαπατησόμενος, fallens.

Πα-ρέρχομαι, præterfluo. syncop. pro παρέρχεσθαι.

Παῤῥησία,ας,ἡ, libertas & loquendi audacia, ἀδεια, fecuritas contraria aſſentationi,quaſi σωφρόνισις, ἢ διὰ λόγων σφῆς τινα εἰκαιότης.Ammon. Cicero eum dixit in Tuſcul. de Socrate, Adhibuitque liberam contumaciam,à magnitudine animi dictam,non à ſuperbia,τὴν παῤῥησίαν intellexit, ipſumque παῤῥησιαστὴν loquutum eſſe.Rutil. Lupus numerat eam inter figuras orationis.Item Rufinian. à quo vertitur oratio libera, vel licentia ſecundum Corniſicium. Vide Quinril.lib.9. cap. 2.αὐτὴ παῤῥησίας, liberè cum fiducia. παῤῥησίᾳ λαλεῖν, loqui ingenuè,palàm,liberè.Marci cap.8.ἡ παῤῥησία τοῦ λόγου ἐλύλει, i. apertè,σαφῶς,φανερῶς,vt Ioan.7.σεαυτὸν φανέρωσον δὶ ἐσαυτὸν παῤῥησίαν,luna belluis det audaciam, Nazan.in Ora.6,παῤῥησίαν διδόναι,Plato de Legib.libertatem dicendi concedere. Paulus ad Epheſ. cap.3. ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ προσαγωγὴν, in quo licentiam & acceſſum habemus,vel libertatem & aditum. Eſt verò vocabulum medium : vt & libertas & licentia apud Latinos in vtrámque partem.

Παῤῥησιάζομαι,ῶμαι,ἀσομαι,ησάμην,audacter & ingenuè planéque dico,ἐλευθερόστομαι,apertè loquor.παῤῥησιάζομαι πρὸς σὲ,Demoſth. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρὸς σὲ,Lucian. hæc apud te liberè loquor. παῤῥησιάσομαι,liberè dixi,Demoſth.& Plato de Legib.Ercum Accuſatio,παῤῥησιάζομαι τῶν ἀληθειῶν, veritatem liberè profitentes,Nazanzen.in Orat.ἀπαῤῥησιάσασθαι, fortiter egit. Act. Apoſtol. 9. Ioſcr. οἷδε δὴ καὶ αὐχμὼν παῤῥησιάσεται , de quibus te pudeat aperte loqui.Iſocrates etiam in Buſir. ἡδέως ἂν σου ἤκουσ' ὅλης τῆς παῤῥησιαζόμενου τῆς παιδείσεως. Παῤῥησιάζομαι interdū Paſſiuè,vt apud ipſum Iſocrat. πρὸς ἀλκιβιάδην, Τὰ δ' ὑφ' ἡμῶν φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα, ἡ διδασκαλία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν , i. liberè atque ingenuè dicta.

Παῤῥησιαστὴς,ὰ,ὸν,qui loquendi libertate vtitur, liberior in loquēdo.vnde Demochares Parrheſiaſtes appellatus eſt.

Παῤῥησιατικὸς,ὴ,ὸν,vtens libertate.παῤῥησιατικοὶ,minaces.

Παῤῥησιαστικῶτερον,ὡ,liberior in loquendo.

Παῤῥυφῶν,ῶντος ὁ παῤῥυφῶν , pro ἀβρῶν,ὠλῶν , nequando perſluamus. ſic Eralm.cap.2 Epiſt.ad Hebr. Valla præterfluamus rectius transfert,i.diffluamus,pereamuſque Chryſoſtomo. Sūpra eſt metaphora ab aqua fluuiali quæin ſuo alueo conſeruatur, perit verò atque corrumpitur ſi diffluxerit alueū prætergreſſa.

Παρασὰς pro ἄβρα τοῖς,Hom.ὀδ.

Παρατρέφειν, leuiter humectare. Athen. παρυφαίνει ἢ μὴ καυλὸν ὑγρὸν ὕδωρ ἐπὶ πλέον

Παῤῥυὰς,ᾶδος,leuiter,humidus,humens,madidus.

Παρυδάτιος,α, ὁ, iuxta aquam poſitus.vel iuxta aquas natus aut ſatus.

Παῤῥυδ-ος,aquaticus,vt τὸ πάρυδρον,iuxta aquas natum vel ſatum, vt ἴον βυδρον,quod in aquis. Theoph.

Παυσπάτωρ,πάτρωνος, adſumi,patrocinor,adimo,in Commētariis Euripidis.

Παρυπάτη,ης,ἡ,chorda quam paryparen Muſici vocant. vide Ariſtot.in Probl.ſect 19.q.3.Et ὑπάτη.

Παρυπαινεθὴς,ἐς,preceps harmoniæ,Capel.lib.9.

Παρ' ὑπόνοιαν,figura eſt quum quid dicitur præterquàm expectabamus , vt illud Ariſtoph.in Pluto , πεῖσ' ἀπαναν ἠρώμαὶ σε κλπεῖσαι τον.

Παρυπόστασις,minus eſt quàm ὑπόστασις.Dionyſius Thelog. διὸ ἴσως ὑπόστασιν ἐφ' ἑ καὶὁ ἁγὶ παρυπόστασιν , ideo neq; propriam ſubſtantiam habet,ſed quodammodo ſubſiſtit.

Παρυπεῖναι,emerſiſſe,eſſe.accepiſſe.

Παρυπόχρ,ω,modicè & obiter refrigero,Dioſcor.

Παρυφαίνω,μ.ανῶ,idem quod παρυφὼ attexo.vt quum textor telæ alicui attexit ſila aurea vel purpurea vnde παρυφασμὸς,attextus.vt quum Poll. lib.7. ἐξάπτειν dicit fuiſſe quoddam ἱμάτιον λευκὸν πᾶσιν πορφυρᾶν ἔχον παρυφασμὸν veſtem candidam, cui cubitus purpureus attextus eſſet vel etiam prætextus.vt dicunt togam purpura prætextam atque adeo παυφὸν, nominatur purpura veſti prætextæ:Bud. verò παρυφασμὸν interpretatur obtentum in hoc loco.Xenop.Pæd.ς. ἐὰν δὲ ὁπόταν ἐμβάσῃ παρὰ μάθησιν τὸν ὑὸν πλοῦτος καὶ τρυφὴ ἡμῖν, ὥσπ ἢ πορφυρᾶν παρυφασμὸν ὕπλιον τοῖς ἔργοις φαίνεται, at ibi Philelphus παρυφασμὸν ὕπλιον vertit coruſcantium armorum.

Παρυφαίνω,ῆνω,veſtium contextus,ὑφασμα,tela verſicolor,Raphael Regius in apo.Plutarchus. Παρυφὴ , Eſt purpuræ attextæ diſtinctio in veſtibus. Et πάρυφα dicuntur à Dioſcor ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυρᾷ βάλλει : vnde dixit Poeta virgatis lucent ſagulis.

Παρυφίσταμαι,minus eſt quàm ὑφίσταμαι,id eſt, propemodum ſubſiſto,vel ferè,vt Interpr. Areopag.vel minus quàm ſubſiſtere, vt ἀβρατύλωσις,vel obiter ſubſiſtere,vt ἀβρατύλωσις. Baſilius in Hexaēmero de iis qui mundum coæternum Deo nequiſſimè poſuerunt:δὴ εἰονὰ ὑποκείσμα τῆς ὑλικῆς: ἀυτὸ δὲ τοῦτο τὸ παρυφιστάμενον. Παυφίσταται τὸ σωματοφίσασθαι,vt ἀβρατύλωσις τὸ σωματοποιεῖν,vel ἡ ἀκαλουθία ὑφίστασθαι.Damaſcen. ὑξυάγκης παρυφίσταται τὸ λογικὸ τὸ αἰσθητόν. Bud.autem exponit παρυφίσταμαι ſignificor,demonſtror,repræſentor, in hoc loco Apollinij gramm. τὸ δὲ ὑξ ἀνάγκης λέξεως παρυφισταμένου νοητοῦ πράγματος ἐκ τοῦ τὸ λόγου.

Παρυφοί,purpureæ virgæ veſti intextæ.vnde ὑπαρυφὸς.

Παρυφῶν,ῶντος ὁ,decipiens dicendo,hortatus,perſuadens,ἀβρατύλωσις,ἀβρατύπωσις.

Παρφαίνω,ἀβρατύπω,ἀβρατύλωσις,συμβουλεύω,ὑποτίθεμαι,ὑποδείκνυμι.

Παρφασις,ως, per ſyncopen pro παραίφασις eſt autem παραίφασις admonitio,conſilium quod datur,adhortatio,conſolatio defenſio,& deceptio quæ ſit fraudulenta oratione.Iliad.ξ. lecto Veneris,ὡς δὲ ἐμερόεσσ' ἐξ ὑπνοιο ἀνῆκε Παφίη, ἢ ἔλαβε νοον ἐκ ὧν ἐρεισίνων.παῤῥασιν eo loco exponit Euſtath.πάθος ἐν ὁμιλίᾳ addens tamen poſſe intelligi vel ὀξυτονως παραφασις vel παραφασιν ὀξυτονικῶν.

Παφείσμαι,in Epigr.pro ἀβροξέσμαι.

Παφὶ, ἀβρατύπτου, κφὶ, σωπῶ,συγχωρῶ : vt παυσῶμι,omittamus.μαῤῥάψω κέφαλον , ſilentio præteramus , Plato de Legibus. Παφίσω.

Παφιάτιποι. Ariſtot.libr.9.Animal. ἃ παφιάτι ἵππα καὶ ὄνῳ,quos Partos vocant,qui ſunt coloris mediꝭ inter cinereum & rufum, Gaza:aput Hęſych. oxytonos παφιαὶ dici fetuntur παῤῥὰ τοῦ τὸ χρῶμα πυῤῥαί.

Παφιδεῖν,vide Παφιδὴ.

Παφιδὴ,ῆς , eſt canticum ad alterius imitationem modulatum. Quintilian.libro 9.cap.2. παφιδὴ , nomen ductum à cantu ad aliorum ſimilitudines modulatis , quod abuſiuè etiam in verſificationis ac fermonū imitatione ſeruatur. Athenæus libro 14.ex Ariſtoxeno,ὦν ἐπιμὲν ἡδὺ ὑξαίνεται τινὲς ὅτι τὸ γελοῖον ῥοδακὲ ὄζει. Dicitur & Παφιδίς. Idem libr.15.πολλοὶ τῶν παῤῥὰ ποιηταῖ γεγόνασιν,ὧ ὕστερος, ὑβὶ huiuſmodi poëtæ dicuntur παφδοὶ, qualis fuit Marron , & Eubœus Parius qui παφιδῶν cantuor libros reliquit. Παφιδίων,ὰι eſſe Camerarius quiarius poetæ verſus iocoſe in aliud argumentum transfectur ſic Stud.παφιδίαν ἔναι ὅταν ὁ ποιητὴς ἐπὶ μετερῳδὸν λόγος ἐκμεθίαν,vt quædam apud Ariſtophanem ex Euripide. Dixit hic in Alceſtide,χωρεῖ ὁρὼν φὼς,πατέρ σῦ ἢ χάριν δικαίᾳ , Ille tranſtulit in Nebulas Ariſtophan.ita, πλαγιὰ παῖδες, πατὲρ ὁ κλαίων δικαίᾳ ; Et illud ex Aeolo Euripidis , Τί δῆ αἰσχύνῃ τὸν τόκον χρωζόμενος(vel,vt alibi,ἀβρωζόμενος)δικαί ; Ariſtophan. in Ranis ita mutauit,Τί δῆ αἰσχύνῃ μὴ τοὺς θεωζόντας δικαί ; Et rurſus Euripidæum illud ex Hippolyto,Τὰς βί ἐδὲν εἰ τὸ ζῆν ὠφὶ δὸν κρανεῖ, τὸ κατθανεῖν ἢ ζῆν νομίζεται βροτοῖς ; Ariſtophanes in Ranis,Τὸ ζῆν ἢ θανεῖν, τὸ ἢ κατθανεῖν κακόν. Huiuſmodi & Heroicæ παφιδίαι frequentes in Athenæo,quem lege lib.decimo quinto,vbi de his tractat ex profeſſo. Παφιδία etiam eſt ἁ quum in ſoluta oratione aſſumpta parte carminis, reliqua oratione proſa completur atque perficitur. Hermogenes methodo τῶν ἐνθυμημάτων , χρῆσθε ἐπιδὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι λόγοις γίνεται ἢ παφιδία. Cui eſt παφιδία, ὅταν ὁ λόγος μέσης τοῦ ὕπνου, ἢ πρὸ παρ αὐτὸ πεζοῦ ἁρμένου. Hinc verbum παφιδεῖν, parce componere.id eſt canticum vel carmen ad alterius imitationem ſcribere.Euſtath.ἰσέον ζῆν ὅτι ὁ ὑμῖρος χρησάμενος, ἄνδρα μὲν μόνα πολύτροπον, ἥν τε ὕστερον παροιμίαν ἔσχε ἐν, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον ὑκεῖνον. Laertius in Bione , Εὑρὼν δὲ ὗν παυλὴν, εἶτ' ἔλεγεν αὐτὸ ταῦτα, ὦ πόποι ἀγρίας παλιγγραφίας, ὀλεθρίους. Fiet autem huiuſmodi poemata ὅταν τις γελοῖα , i. comparandi ſi cauſa,vt author Athenæus in 12. quare παφιδὴν pro irrideꝭ χλευάζειν ponitur,Heſyc.

Παφιδίτης,vide Παφιδὸς.

Παφιδικὸς, τὸ, σατυρικὸν μέλος , Interpr. Ariſtophan. Vide Χορὸς μέλος.

Παφιδὸς,paro diarium ſcriptor.Athen.

Παφιδὸς,exagito,contumelioſè deſcribo,acciuo.

Παφιδόω,ῶσω,ἡ Παφιδύομαι,depello,extrudo,ſummouco,Accuſauo.Gregor.de Baptiſm.ἀδὲν τοῦ ὄνου μέρος, ὃ μὴ ἡ πόνος ἐκδέσποτα καὶ κάντωδον παραδόσασα εἰ πέπτε. Lucianus, ἀβρατύλιγ οὐ τοῦ πλουτίνου θύρας κλῆθρος παρασοβήσομαι, ad diutium fores protendentes depellentéſque alter alterum:in Dialogo σλαθὶς. Ἴδιον τμ. παροπὸ ὠφὸν ἀβρα ποιοῦσιν, i.expellens domo. & ἀμiliaritate ſummouens, ἀβρατύλωσις ὠφὸν,quaſi cubito repellens,& auerſatius.Genit.Lucian. παῤῥησίαν τῆς τιμῆς.Plato 5.de Repub pro ἀνεξάλειπτος & ἐξάπτεσθαι, poſuit, hoc eſt,liud tempus reſicere quod petitur:οὐδὲ ποτε μεταδώσουσιν ὁ ἐξ ἀνεξάλειπτου παῤῥασίαν ἢ γαμεῖται πάντα ἐρήσας.

Παφλαγονικὸς,ὁ,litoralis,maritimus.

Παφλαγόνιοι,οἱ,qui habitant iuxta Oceanum.

Παφλάτη,ης,νῆνας,ἡ,γλάφλη,ἢ ἀγκαλίδες.Et brachij interni torique muſculi , παφλάτιναι dicuntur & poëtæ παφλάτινον φεγγος dicunt,vt Virg. dependent ſuta lacertos,quaſi dicas quæ adclina feu lacertos eſt,vicinam brachiis feu vluis.

Παφλάομαι Heſyc. τὸ δὲ ἡδὺ πάντα μᾶρ.

Παφλαρὸς,ίδος,ſuperhumerale,genus veſtimenti,cap.28.Exod.

Παρ' ὁπτος, præsens, qui intereſt vel interfuit, adueniens. παρὰ ἐκ ἀν ὁ oppoſita. παρὰν τῇ ἀτυχίαμαι, Demoſth. παρὼν κἀποδημεῖ, & apud Phauorinum. Ariſtophanes in Pluto, ὅτις τὸν ὑ πα ρὰ τῆ μόνῃ καλεῖς, abſentem deſideras. Idem Ariſtoph. ibid. ὃς αἰ ἴσως ἐκεῖ ὢν τυγχάνει παρὼν, ἡμῖν μετασχεῖν τῶν πλέον μι σῶν εἰς ὑμᾶς, qui ad vos peruenit, Paulus cap. 1. ad Coloſ. ὁ παρὼν ψόγος, qui adfuerunt rebus gerendis, Thucydid. πα ρόντες τῇ πόλῃ, in vrbem appuſli, Idem. dicitur etiam ἐς τὸν πα ρὰ, inquit eius Interpres. παρεῖναι βασιλεῖ πεφιλ, regis exe is adiſtentes. Plutarch. in Numa. παρεῖναι νωμοφύλ, ad pu gum accincti, Thucyd. παρὼν, præſens, τυχὸν ὄν. vnde Thu d. ὃ καὶ ἐ ὁ παρὼν ἐλαμπρύνα ἡ καὶ παρὼν ἐ ὑπεκλῴβαι, i ſtatui pau cum nedum præſenti ſemper infeſti, Valla. hoc eſt, ἡ ἐ καὶ ἀτυχῆ, Interpres Græcus. παρὸν ἡ ὠνεῖται, præſentibus co Thucydid. τὰ παρὸν διανοίᾳ, præſenti animo, i. qui aderat, Idem. ὁ παρὼν χρόνος, in ipſa indigentia, Plato de Legib. τὰ πα ρὰ, quæ inſtant.

Παρ' ὁν-ῶ, nauigij genus eſt, apud Suid. ὃ ἢ ἔπλει παρόπλοις πει κῶν Θ. ἐδὼ Σισιφῆν παρῶνας, ὅκων ἐφ Ῥόδιοι εἰς συμμαχίαν.

Πα ὠνη, tenuitenus fuit, à παρανέω.

Παρ ωνΘ-, cognominatus eſt, apud Plut. ὁ τὸ πῦρ σύσσε παρω νῶν ἐ ſuperſtitioſa dixerat λέγετ Θ σύσσε ὀπίσκιον.

Πα ωνία, ἡ, leuis immutatio, teſte Aquila, apud quem plura vi Videtur autem eadem cum paronomaſia. hæc (inquit ille) ſura ita ornat orationem in nomine aut in verbo interdum laba. nonnunquam litera immutata diuerſa ſignificet, vt ſi is ſic enuntiare, Prætor iſte vel potius prædo ſociorum a . παρώνυμα eſt appellatio denominatiuè facta.

Παρ ώνυ ν, denominatio, Plut. in Numa, ὧν ὁ ὠνόμαυε κρα ὠνεῖος. διὰ τοῦτο ὀΘγας γίνεΘαι παρωνύμους, ὅΘεν ὁ βασιλεὺς, à merco Mamercios, quibus ob id etiam reges cognomen Ie. παρωνύμια σωμενικὰ, cognomen à corpore tractũ, Idem abio. Chryſippus apud Athen. lib. 13. τὸν ἀνΘίτιον φερσεφόμε . Euſtath. citans eum locum legit φερσεφόμ.) παρωνύμιον ἔχει ε λον, vbi monet παρωνύμιον pro ὀνόμ λῳ poſitum.

Παρ ώνυμος, in denominatione ſimilis, Plato de Leg. apud eundẽ eodem legitur ὁμώνυμος.

Παρ ωνύμ ν, τό, denominatiuum, i. nomen ab alio nomine deri um : vt πλάτων, Νικο ράτης πλατωνικὸς : φίλαν, Νικο ράτης φιλόπατρ. ιτιτur & ἀΘῆναῖ ν. παρωνύμων meminit Ariſtotel. in Antedicam.

Πα ρωνυχία, ἡ, quaſi denominatiuè. Ariſtotel. capite primo, libro 1. edic.

Πα ρωνυχία, ἡ, ἡ παρωνυχὶς abſceſſus eſt qui ad radices vnguium t. Latini rediuias vel reduuias vocant, vt Cicero, & Plin. rbari panaricium. Paulus Ægineta lib. 3. ἐπὶ παρωνυχία (ſic & ibitur Νικήσαρ ὃν ἀΘῆ τῶν δίζαν τοῦ ὄνυχ Θ σωιζομένου. Eſt & rba παρωνυχία, quæ ita vocatur ἀπὸ τῆς ὑπηρέτ ιας, ἰάται γὰ παρωνυχίας. vt tradit Dioſcorides : depingit Matthiolus. Suidas & παρωνυχίδας dicit paronychias : vnde dicta ſit hæc herba.

Πα ῶ, ſpecies quædam coloris πυῤῥοῦ in equis teſte Heſyc. vid. pra πάρωρα.

Πα ῶπα, idem Heſych. ex libro ΘΘεῖ ἱ ποτροφίας affert pro τὰ πὶ τῆς ὀφΘαλμοῖς. forſan παφώπια ſcribendum, vt ΘΘῆ pro ΘΘεῖ, eadem ſint quæ παιώπια. hoc eſt τὰ πὸς τῇ ὀΘῆ ἑκατομμυρίων ὀφΘαλμικὰ ἀθρίσματα. intellige autem equorum pauidorũ qui bitis viſis exterrentur.

Πα ῶπ Θ-, ὁ, attonitus, perculſus, Heſyc.

Πα ῶπα, τὰ, ocularia equorũ, coria quæ ambiunt oculos equo um. Pollux, ἡ παράπια ἢ, τὰ ΘΘῆ τοῦ ὥπτος πρὸ ἑκατομμυρίων ἀθρίσματα, ἃ πιες κατὰ Θλια καλοῦσι. ſed legend. ἡ αὐθάλια : vocantur im ita & ab Heſychio, quia aduerſus ſolem equorum o ulos defendunt. Sic apud Dioſcorid. αὐθάλια, partes quædam erbarum dicuntur, velut oculariа, florem à ſolis iniuria nunientica, quod non intellexerunt interpr. qui floſculum ertunt.

Πα πα, ἡ, anguli oculorum interiores exteriorésque, qui & πα ρί. fontes dicuntur, quòd lachrymæ inde profluant. apud ollutcem παρπαὶ ſcript. ſuntque ſub temporibus canthi, vt ιγμῶσι καὶ ὑπὸ τοῖς πα ῖσι.

Πα ῖς, ὁδος, ἡ, eſt velut perſona mulierum, ἡ ὀβολωσὰν φερσω ὸς Polluci. vulgò cachexi.

Γ ᾶσις, intemperſtiuè apud Plutarchum, ὡς ἡ ξυπνῶντες ὑπ ὀβγος, ὑβρὸ παρ' ὕπνου, quum id temporis non reperirentur.

Γ ώρια, vt ὑακάρεια, radices montium, apud Strabon. Polyb. in 2. iſtor. in fine ſic appellat cinctum Alpium Italiam ambien ium à Maſſilia vſque ad Adriaticum ſinum latus videlicet montium ſecundum aliquem locum perrectorum. Sùntque ipſa iuga montium & promontoria παραρῶσι radices montis verò ὑρόποδες.

Γ ωνίτης πὰν, in Epigr. ad montem poſitus Pan.

Γ ωσις, ὁ, ἡ, intemperſtiuus. πὰ ωσι κατὰ πρόπολιν, Thee phr. de Cauſis lib. 3. cap. 19.

Παραφορὶς, ἰδ ος, ὁ, ora tecti. παραφορὶς πτερώνυχος, quatuor cubitorũ per oras craſſitudo, Herodot. videtur eſſe prominentia tecti & ſubgrundij. apud Pollucem, τὰ ἢ μετεῖ τοῦ ὑ ὀφῆς, ἢ τὰ σ ἐγγὺς, παραφορίς.

Παρ ώσαΘαι, Nazanz. differre, reiicere in aliud tempus. Lucian. ἢ κατὸλίγον χρόνον σ ῶ ὕΘεν ἡμεῖς ἀπὸ (ad lotum loquens) κἀπορώνυσι παρωσάμεΘος τὴν πμὴν, deiicientes.

Παρ ώσεις, dimittens. παρεκλάσας, excludens, Euripid. in Oreſte, πα ρώσαντες τὸ ἴσον, neglugentes.

Παρ ῶσι, aduenerint, adiuerint.

Παρ ᾶτος, τὸ, ornamentum aurium. Item alter oculorũm angulus qui aures ſpectat, oppoſitus τῷ ἰατῆδι, Nicand. Schol.

Παρατί, ἰδος, ἡ, apoſtema ſecus aures, ſiue inflammatio circa glãdulas auribus adiacentes : quod etiam parotis à medicis Latinis vocatur. παρατίδες, abſceſſus ſunt ſecundum aures, vel poſt aures, vel ſub auribus, quaſi ὀΘῷ τῶν ὠτῶν, id eſt, prope aures. Celſus libro 6. capite 16. Sub ipſis verò auribus orici παρατίδες ſolent, modò in ſecunda valetudine ibi inflammatione orta, modò poſt longas febres, illuc impetu morbi conuerſo. Id abſceſſus genus eſt. Apud eundem libro quarto, capite 1. ita legitur, Itémque arteriæ (quas parotidas vocant) ſurſum procedentes vltra aures feruntur. ſed legendum carotidas.

Παρ ώτ ν, παρὰ ὦτα, Hom. Iliad.

Παρ χνις, id eſt, παραπλῆσ Θ, Homer. vnde παρηχηκὼς, præteritus, Aphthonius.

Παρ χρ μῶ Θ-, præteritus. παρηχρωμὼν νυκτὶ καὶ ὀ ὖν βαδίζων, nocte prætérita per viam vadens, Plutar. in Camillo. Act. cap. 14. ὁ τὰς παρηχρωμένας γῆνειας, præteritis ætatibus.

Παῤῥ χρ ς, ὁ, ἡ, pallidus.

Πᾶς, σα, σ ν, ὁ, omnis, vniuerſus, quiuis, quiſque, Ariſtot. de mundo, ὑδὲ αἰῶρῶσα ἠχλώσα ἀμίκτου πάντ ἠ τῷ τυχόντι ὀφΘαλμῷ ἐ γαγ ὶ εἰ eſt, vt liſſimo cuique operi inſtare & incumbere. χρῆσθαι πάντ ἀ πάντα, nominet quemlibet vnuſquiſque, Plato de Legib. χάρει πᾶσι pro χαῖρε πάντες, Ariſtoph. ὧν πλείσων πᾶς, plerique omnes, Ariſtot. Aliquando totus, vt eſt apud Lucam, κατηγορῶ ὅλ ν ἢ πᾶς ὅσος, &c. de quo in Κατηγόρ. Sophocl. in Aiace, λύπῃ πᾶς ἐλλάτα κακὴ, mœrore totus agitatur. πᾶς dictio eſt anceps ad omne, quidlibet & vniuerſum, Eraſ. cap. 1. Matt. Vide Ariſtot. in Politic. Vnde πᾶς ἑκατὸν, pro vnuſquiſque. Galen. 9. Therapent. ἐκάσ Θ πατὶ τοῦ σώματ Θ διαπλάσθαι. Similiter & πᾶς τε nemo non. Sophocl. ὁκείνῳ πᾶς τε ἀπέλα τέλεος, vnuſquiſque in illum culpam confert. πᾶς αἴ τε Ariſtoph. Et πᾶς ὅστις, quiuis, quicunque. In plurali non πάντες οἵ τινες, ſed πάντες ὅσοι, vt apud Ariſtot. 2. Metaphyſicor πᾶς ὅτ αἰεὶ ἀ , & c. Plato de Legib. οἱ πάντες cum articulo. τὸν ἠθῆ ὑμολογικὸν πρῶτον εἶ πάντες ὑποφέρουσι, omnes ferunt. εἰσὶ πᾶλαι ἐρατικοὶ ἀνδρὲς, Demoſt. Plato de Legibus, τεράκοντα ἢ ὑπὲ ΘΘ ἀν ἀτιας, &c. vbi ΘΘ πάντας Latinè exponere non eſt neceſſe. πάντες ἀρεῖς, omnes tres. Ita in Epiſt. 6. τῶν τῶν πλὼ ὑπὸ τελῶν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀκαγκάζω χρῆ. Apollon. Rhod. ἡμεῖα ἢ τρὶς πάντα, totos tres dies. ἐ ἀλλήκα πάντας ἀ ὅλους, ſic Plato de Leg. ἐνέα πάντες, Homer. ſic & Apoll. Rhod. πάντα εἰκοσ ἔτεα, viginti anni, Herodot. πᾶς κἰὼρ pro ἑκάσ Θ. Plato de Leg. πᾶς αὖ ς πάντα, Ariſtoph. πᾶσα πᾶς, Idem. πᾶς εἷς, Demoſth. πᾶς cum Superlatiuo : πάντα τὰ χαλεπώτατα, moleſtiſſima quæque, Xenophon. Item πᾶς Syracuſioũ lingua ſignificat patrem, Etymol. Πᾶν' ὁκεῖν Θ ὦ αὐτὸν dicunt Græci, cùm aliquem ſignificare volunt apud quoſdam plurimum authoritate valuiſſe, vel ab iis plurimi fieri, vel apud ipſos nihil non potuiſſe. Sic Demoſthenes pro Cteſiphonte accuſans Theſſalos & Thebanos, quòd omnia ſumma Philippo tribuerent, πάντ' ὁκεῖν Θ ὦ αὐτὸν, inquit. Idem contra Ariſtocratem, τί δ' ἀλεξάνδρ ὁκεῖνο τὸν Θεσσαλὸν, ὡσὶκ ἔ ὧ ὠφελῆσαι δ ὅσας Πελοπίδας; ἐχθρὸς δ' ὢς ὠδεὶς δ ὑμῶν; πάντ' ἐκεῖνο δ' εἰ μίαις δυνεσ Θ' ὅσας, ὅσ ς ἐκαῖ ἠβούλ ατ' αὐτὸν, ὁ δὲ Θὲτ ἢ αὐτὸ, ἐ πάντα ὦ ἀλέξανδρ Θ ; Apud Nonium Varro ſecundùmque hoc videtur reddidiſſe, cũ inquit, hic enim omnia erat, & c. quod ſignificat, vnus omnia poterat. Polybius libro 5. ita extulit: Αἰτικῦ πὼ ὑπλάδε πόλεις ὧν τῆς Φωκίσι, ἢ τιμαῖς, ἢ δωρεαῖς ὅλ βοηχῦ μᾶλ ὑμνιμώδου τὸ βασιλέως : τὸ δ' ὅλον αὐτοὺς ὦ ἢ τὰ πὰ Απολλ Ῥε. Iſocrates in Epiſt. Philip. πᾶς πόλεως κατηρχεμένους, ὁκείνους αὐτὰ πᾶσι ὧν τῶν τῶν ἀρχόντας, &c. Alia eſt phraſis tamen cùm dicitur ὅλ Θ ἢ πᾶς ὦ, id eſt, omni ſtudio hoc procurabat : totus erat in hoc negotio, vt dixit Horatius. & totus in hoc ſum : & alibi. Neſcio quid meditans nugarum, & totus in illis. Polybius libro 3. ὁσὲ τὸ βάλ Θαθαι ἢ τὸ διαιν Θωθῆναι ὅλ ν ἢ πᾶς ὦ Ἔτ alibi, ὁσὲ ἢ τῆς ὅλ τὸν Πτολεμαῖον ἀΘῆπλιάς ὅλ Θ ὦ πᾶς ὦ.

Πᾶσπ ς, ἡ, omnis, prima longa, Herodot. ἐλπὶ πᾶσα, ſpes maxima. Plato in Epiſt. πάλ τύχ ν, vide Τύχ ν. ἐν πάσ τ ὰν ἐ, in tota ciuitate, vel vniuerſa, Idem de Leg. ἀσεῖων omnium, in Fœm. Herodot. διὰ πασῶν, Interp. Heſiodi.

ΠάσσαΘαι, ἀ correpto, vel πάσσαΘαι geminato σ, guſtare, comede-

re, saturari. vnde ἄπαστος, & ἀσιαστία. Hesiod. cum Accusat. ἀνέπαγεν ἐπάστεντο ἠδ' ἀμέλγεσθαι. Homer. ὀδ. γ. σπλάγχνα πάσσοντο, id est, ἐγεύσαντο ἔφαγον. Et cum Genit. vt πάσασθαι ἑδητύος, sumere cibum. Homer. ὀδ. δ. δύπνου πασάσθην. πασάσθαι ἠρώων, de priscibus gustare. Herodot. Sed & produćto significat possidere, κτήσασθαι.

Παπιμέυσια per ὑ scribi debet, vt scribit Gaza lib. 3. Gramm. & Apoll. Alexand. lib. I. ἀφ' οὗ ἐν μέρει λόγου αὐτὸ νομίζω τὸ παπιμέυσια ἡ κρητισερισμός. epitheto, quo Argo nauis ornatur ab Homero. Od. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit vel omnibus poëtis & historicis teste Eustat.

Πασῆρος ὁ, omnibus apparens. Nomen de Lazaro.

Πάσσ, Hesych. πλοῦς, lutum.

Πάσσα, ατος, τὸ, σωμήτιτα ἀφῆς τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον, ὅ τινες μηλοῦν ἔδεα, Phauor. Vide Aristophanis Interpret. in dictione Κυνίσχειος τὰ σπάσματα tamen & κατατάσματα vocantur, quæ alijo nomine διαπάσματα hoc est aspergimenta, quibus corpus aspergitur.

Πάσσυ, Lacones pro πῶσσ dicunt teste Hesych.

Πασσάλη, ἡ, minutissimus pulusculus farinæ. Accipitur pro quacunque re minutissima. Erasmus proverb. Ne ramenta quidē: vel, Ne papsalam quidem. Aristoph. Vesp. 1, 3. ὅσπιν θ' ὑρὰ τῆς γυναικὸς ἧδὶ πασπαλῶν. Interp. ἡδὶ βρεχῷ, ἐλαχίστου. Suid. πασπαλᾶν, ἀλλοιοῦσθαι. Item milium, ὁ κέγχρος.

Πάσπι, ὁ, idem quod κέγχρος, milium. Galenus etiam in Glossematib. Hippocratis πασπαλέτης exponit κεγχρελέτης: milij molitor qui milij grana mola frangit: & addit, τὰ πασπὶ γὰρ ὁ κέγχρος. χρήσθω verò est alica, sed Græci medici recentiores etiam dicunt πλίκη, & coniunctim χρῆσθαι ἅλικι.

Πασσαλῶσαι, palo figo, vel affigo, Hesych.

Πάσσαλος, ὁ, ἡ Πασσάλου, πασσάλους, Aristoph. idem quod πάσσαλος, palus, clauus ligneus, fera, pertica, pyxillus, Home. Aristophanes in Acharn. πασσαλοῦ τὰς ἀγκύλας ὑξεργασῆτε, vbi interpr. ὑσυλαργασῆτε τῷ πασσάλῳ. Apud Hippocr. πασσάλιον, id est, Galeno τὸ σμικρὸν πασσάλιον diminutiue. πασσαλὸς autē fit tanquam à πάσσω, quod à πήσσω.

Πασσάρη, Hesych. est σωρὸς, palus.

Πάσσομαι comedo apud Heiych.

Πασυδεί, Thucyd. &

Πασυδίη, cæterum, omnino, totis viribus, publicè, communi consensu. Ho. Iliad. θ, Θαρσήσας ἐπέβητε κερτομέοντες ἀχαιὸς Παρσυδίη, πτεροφᾶτι. Eustat. Πασυδεὶ δὲ πανδήμῳ, πασυδεὶ δὲ κοινῇ σὺν ὁρμῇ. Sunditus eucrsum esse, Thucyd. διαπαντὸς.

Πασύειον, Hesych. Æoles scribit dicere pro πασσάλιον.

Πασύρομαι, funditus, ὡς ἅλω. πανοικὶ cum tota domo seu familia videntur ea deriuata ἀπὸ τοῦ πᾶν καὶ σύρεσθαι, vt sit omnino & penitus trahendo, extirpandoque.

Πάσσω, μάσω, πάκασα, spargo, vario, aspergo textilibus picturis de scribo, γράφω. vnde ἀμφίπασμα Homer. Iliad. ε. κεκοσμημένα, ἐμπλέκων, ὅσσα ἐν τοῖς πεπλοις ἀφῆς τετάσματα πασσὴ ἡφαιστος. πάσσε ἄλοὶ, Homer. sale conspergebat. Et πεφασμένον ἅλατι, sale aspergere. τοῖ χρὶ πάσσων, terram spargens, cap. 16. h. 2. Regum. Lucian. κόνις ὅσα τῷ κεφαλῇ πάσασθαι τοῦ πλοῦτου per caput spargitur. πάσσεται ὅσα τὸ ὄδμα, morsui inspergitur. Theophr. lib. 9. cap. 22. histor. plant. διαπεπασμένος αἰόλαις, nigris maculis dispersis euarians, Aristot. lib. 4. Anim.

Πάσσων, ονος, ὁ, pinguior, latior. Comparat. est à παχὺς vt βραδὺς, βρασσίων, & βράσσων.

Πάσσα, Hesychio edulium ex caseo non salso, similagine & sesamo confectum: alij esse volunt pulmentum ex leguminibus, mixtum farina. teste eodem. forsan ἀφῆ τὸ πάσσεσθαι quod farina conspergeretur. vide Πάσσω.

Πασσᾶ, Hesyc. πασσὰν δ' pro quo supra πάσσᾶ.

Πασσαλάδες, ὁι, thalamus à verbo πάσσω significante interdum πυκνῶσαι. & in plurali πασσάλιδες, thalami, πασσάλιδες Hesychio sunt πασσὶ σοὶ, & γυναικωνῖτες εἶναι à πάσσω significante πυκνῶσαι. variegare: item τύπτω ὑδὲ ὑδὲ ὑδίπτειων, à πασσάλευμα, quod est edere praeterea τὴν ἀμπέλων ἀμ' ὑσυλάδην.

Πασία, spargenda: item spargendum. Aristoph.

Πασσήν, ης, ὑltimus dies anni. πασσὴν verò τὸ ὕσυμα τῶ διμμασος, Suidas, πάσσω, ξυνῶς ἀκρίτων, Pollux.

Πάσση, insculum farina mixtum seu conspersum.

Πασσὸν, τὸ πασσόμενον, Aristoph. Interpr. conspersum sed in copositione potius est eius vsus vt ἀλίπασσ' ὁι sale conspersus.

Πασσὸς, ὁ, idem quod πασσὰς. Pollux σασσὸς, τὸ αὐτὸ τῷ ὑπὸ ἀφῆς πίπασμα. Significat thalamum. Lucian. κάλλιστον τὸν ἡρωϊκὸν τοῦτον νεανίαν ὑδὲ ἀφροδισιάζειν ὑδ' ὑὼ τὸ σωτοῦ. Aliquando pro eo qui cibo operam dedit: à πάω, id est, ἐσθίω. Πασσὸς, Athen. 9. betæ species.

Πασσοφόρια, τὸ φέρον τὸν σωτῶν, Suid. pastophorium, cap. 22. Esiæ. sic I. x x. Interpretes, pro quo Aquila vertit tabernaculum, vt ibidem annotat Hieronymus, qui docet pastophorium esse thalamum in quo habitat templi præpositus.

Πασσοφόρος, ὁ, thalamifer. Veneris epitheton: à πασσὸς & φέρω. Ité πασσοφόρος, ferentes pallium, vt fit in processionibus.

Πάσσω, phasse, id est transfinitus. vocabulū hebraeum ad Græcum ritum accommodatum. Gregor. de festo Paschæ, τοῦ γὰρ ἐκ πάσσω ὄνομα τοῦτο ὃ νομίσαντες, ὅτε ὑξελκωλύσαντες τοῦ ὑλοθρεῦσαι τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ φθορᾶς τοῦ ἀνῷ, τοῦ ἀσφῶ τὸ μεταπήσαι, πάσχα τὴν μέλλουσαν σωτηρίαν ἐκάλεσαν. Vide cap. Exodi 12. Numer. 9. Regum 1. 4. capite 23. Indeclinabile est, vnde cap. 12. Ioannis Euangel. ἐν τῷ πάσχα, &c. Azymorum dies appellatur. capit. 22. Euangel. Lucæ, ἡγγίζε ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ καλουμένη πάσχα. πάσχα non celebrandum cum Iudæis. vide in canone primo Concilij Aetiocheni.

Πασχαλικὸς, multarum artium, πολύτεχνος, Hesych. sed perperam pro παγχαλκικὸς, quod est qui omnia fabricari nouit.

Πασχάτη, Vide Πάσχω.

Πασχατιμὸς, ὁ, Vide Πάσχω.

Πάσχω, μ. πάσομαι, π. πέπονθα, ἀόρ. ἔπαθον ἀπὸ τοῦ πάθω, patior: ἐπιδιώκω, vt δεινὰ πάσχειν, Aristoph. Nebul. vt apud Marcum, Digna indigna pati: pati atrocia. dicitur quoque in vtranqu̇ partem. Πάσχειν, affici, affici commodo, vel incommodo: ἀγαθὰ πάσχειν id est, ἀπολαμβάνειν, beneficio affici, beneficio accipere, οὐ πάσχει, cui respondet οὐ ποιεῖ. Vide αὐτοπάσχειν, ἀπολαμβανόμενος, cui opponitur αὐτοποιεῖν. Euripid. in Hecuba ἐξ ἐμοῦ μὴ ὑ' τ' ἄλλος ὑδὲ φὼς πεπόνθει, ἀρᾶς δ' ὑδὲ ἡμᾶς ὅδ', κακῶς ὄντι ἀνώμῳ μὴ τανῦ beneficio à me affectus, vicem non reddideritis. Thucydid. πεπονθόσιν ἀγαθὸν ὑὸν ἀντί, bene de ipsis meritus est. Plutarch. in Galba, ἀνὴρ ἰδίᾳ χρηστὸς ὑπὸ γάλβα πεπονθώς, Illo priuatim beneficio affectus à Galba. Sic in malam partem, τὰ πάσχω κακῶς, sum miser, iniuriam accipio. Aristophanes, τὸ χρηστὸν ἐν ᾗ φιλόπολις πάσχω κακῶς. Thucyd. πάσχω κακῶς ὑπὸ τινος, Thucyd. κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν, ab iis male affectus, vt qui de eo male meruerunt. Lucian. in Cauisco, δικαίσημα τοιαῦτα ἐκ ὑμῶν πάσχω, meritas pœnas vobis dedero. Herodot. πάντα τὰ κακὰ ἔφη με ἔρξαι τὸν Ἄδραστον, hæc clade accepta ab Æginetis. Et luitur furtum pro quomodocunque affici, vt πάσχειν ὑπὸ τῶν νέων, voluptate affici, Plutarch. in Romulo, τοῖς παῖδι ἡδονὴν πάσχουσι, sic erga illam affectus. ὁμοίως πάσχω ἐγὼ τοῦτο, itidem affici. Plato in Gorgia, ὁμοίως ταῦτ' πάσχω ἐγὼ ὑπὸ φιλοσόφου καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, meritas pœnas vobis dedero. Herodot. πάντα τὰ κακὰ ἔφη με ἔρξαι τὸν Ἄδραστον, hæc clade accepta ab Æginetis. Et luitur furtum pro quomodocunque affici, vt πάσχειν ὑπὸ τῶν νέων, voluptate affici, Plutarch. in Romulo, τοῖς παῖδι ἡδονὴν πάσχουσι, sic erga illam affectus. ὁμοίως πάσχω ἐγὼ ὑπὸ φιλοσόφου καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, eadem mihi vtuenienter, vertit Cicero de Senect. Plato in Epist. πάσχω πάσχω ἐγὼ ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, idem quod bono gubernatori vtuenienter est, perinde ac afficior. Idem in Apologia, τοῦτον τὸν τίμιον ἐφαπτόμενον πάσχω ἐγὼ πεπονθότος, similiter affecti videntur. Πασχὼν, moueri atque affici, τὸ τῆς ψυχῆς πάσχειν ὑμφαίνει, vt misereat vel amoris. Demosth. de falsa legat. ὥστε φίλιππον πάσχειν ἀνθρώπου, ita vt Philippus ipse induerit affectus misereat quæ puellas captiuas Sextyo cōdonarit. Libanius ἐκβοᾶ, ἐκλαίω, ἐκπλήττομαι, ἐκπλήσσομαι, ἐκφοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ἐκφοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ἐκφοβοῦμαι, ἐκπλήττ

ὠ πτλαπιπλῶ θηλαπιῶ, id est, quod insulis nostris accidit vnique vt nostra maria eas alluant, idem orbi quoque huic cõgit rationem insulæ vt obtineat : sic Budæus vertit. πάσχω ὡ τὼ πρὸς τοὺς, id est, ident quod multis mihi vsuenit, vel cidit. πάσχω τοῦτο, id mihi accidit : Plato de Legib. πεποίθατο δ id est, τοῦτο ὑμῖν δοκεῖ πάσχειν quiddam quod vobis cidat, Thucyd. ὑμῖν δοκεῖ πάσχειν quiddam quod sues pati vitur, id est, idem ei videtur accidere quod porcis, Xenoph. t cum interrogatione, quum rem nouam aut absurdam denare volumus. Lucian. τί πάσχει, σαυτὸν εἰ τοῦ κρατῆρος ἐνέκαε ; Latini dicunt, quid illi accidit ? Aristoph. τοῦ τί πάσχεις ; τί ωνες; quid dole ? quid laboras ? Ibidem. τί χρῆμα πάσχεις; quid oi accidit? quid tibi fit? τί σοι πάσχει; quare lacessitus, Arist. Nub. τί πάσχω; quid faciam ? Eurip. Aristoph. Nub. ὀμῶ ἐκεῖνον ὠνεῖσθαι, τὴν γὰ πάσχω ; & τί οὖν δ' ἂν ὁ κρανοβάμων πείσομαι, quid am; πάσχω λοιπὸν τῶν, Hermog. laboro huius rei inopia. πάσχω συσχοῦμῶ, mihi contingit tentari, vt tenter. Πάσχειν, accere & quasi pati Cicero exponit libro primo Academicam quæst. vt πάσχειν, mouere & efficere. πάσχω τι κοπτόμενος, pœs dare, aut pecuniam dependere, Demosthen. πάσχω cum ribo τοῦ & cum verbo φιλῶ, apud Plat. in Leg. Πάσχειν etiam obscœnum sensum detorquetur : tribuitúrque cynædis & thricis. Demosth. pro Corona. ὡς Ἐμπόριον ἅπαντες ἐπεπόνθεσαν κακῶμῶ, οὐ τοῦ πάσχα πυκνὸν ἢ πάσχειν ὁλονόν. Sic Latini dicunt, iduis facere & pati, notantes aduersa & auersa parte imdicos. Hinc & Πασχητὴν verbum ἐφεπτικὸν, id est, πάσχειν ὀθῶ, quo significatur aduersæ veneris prurigo Pathicorum, i à Draucis iniri appetit flagitiosissima libidine, & qua nul execrabilior. Latine dici potest muliebria appetere, vt mubria pati τὸ πάσχειν, Salust. & Quintil. Verbo πασχητᾶν vsi nt Aristoph. & Athenæus. Xyphilinus, ἀπὸ τῆ λεμίσσου τὰ φιλῶμῶ αὐτὸν ὅτι πασχητήσας. Isti canes qui ita catulliunt dici ssunt Passieni, id est, πασχητιῶντες. Seneca lib. Declamat. 10. c Passieno, prima eius syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit. quasi esset Paschieno, non Physiscieno, commentus est Cælius. Atque hic morbus & tam tetræ idinis insania πασχητισμὸς appellatur. Lucianus in Gallo, δὲ νῦν διὰ κρατυγροειῶλου πτά, ῆ πασχιτασμὸν. Patientiam in hoc su Latinè vsurpauit Lactantius Instit. lib. v. cap. 9. Qui corra sua libidinibus prostituant. Qui denique immemores, id nati sint, cum fœminis patientia certent, &c.

Πτύω, στrepo, στrepito, ψοφῶ, κτυπῶ. Neutr. absol. Aristophanes. ῥήγματα καὶ πατυρῦσθαι, id est, ῥηχῶμῶ. Sophocles pro tuultitur, πατατρύσαι δ' ἐν πῖωσὶ ἀγέλαι. πατάγῶ, prima breui, Epigr.

Πτύς, plausus, Dionys. de situ orbis. πατάξης ὃ λιγύπρῶθ' ὄρυτας ῆ.

Πτύσις, σῶ, strepitus, fragor, crepitus. Vide inferius per duplex Capitur etiam pro garrulo & veteratore.

Πτυβόω, fragorem edens in cursu seu inter currendum vt ἐπεμῥόμως αὐδᾶ τonitrui periphrasis apud Orpheum hymo in Iouem fulguratorem.

Πτυσμῶ, τumultus, ψόφῶ, crepitus, fragor tonitrui, Aristoph. ἀκὴ τὰ σὰ πατατρῶμῶ καὶ τὰς βροντὰς μ' ἐᾶν ἐλαύειν. πατατρῶ δ' ἑνὸς ῶ δ' ὦ αὐτὸ διαδύο. Agathias, πάτερος τῆς ὕλης τυπτομένης.

Πατάξ, Patæci : sic dicuntur dij à Phœnicibus, quos in triremium proris circunferuntreferunt autem Pygmęi viri imainem, Herodot. habet πατᾶκοί. libr. 3. scribens enim Vulcani pud Memphitas simulachrum esse simillimum τῶν φοινικικῶν πατᾶκείοις ἐπὶ τῆ πρῴρῃσι τῆ τριήρεων ἐφιᾶζουσι, os autem esse πυγμαίῳ ἀνδρὸς μιμητόν. Hesych. πάτᾶκοι· θεοὶ φοινικικοὶ ἐν τῆ πρῴρῃσι τῆ τριήρεων ἐφιᾶζουσι, ὁμοιῶῶ ἐστὶ τοῖς τὰς φούσκας ποιοῦσι. Perfius, facet ipse in hitore, & vna ingentes de puppe dij. Hoc est ἀδῶσμοι πλοῖοι. vide Παράσημον.

Πτάνη. Hesych. πρυλίκ. diminut. πατάνια idem esse dicit ὀκπτικὰ κατάδρα item ὀκπτικὰ ἢ φιαλειδὴ πατήρια, quæ & βατάνια per β i nonnullis appellari. Pollux non πατάνιον solùm habet, sed & πατάνη, scribens πατάνιον esse ὀκπτικὸν τι λοπάδιον quod & πατάνιον dicitur. Patella ac proculdubio factum hinc est Latinum patina : cuius diminut. patella respondet diminutiuo πατανίον. uius hæc exempla ibid. Pollux citat ex Euthydico Antiphanis, πολύποις, τετραπλῶῶ· ὁ πατανίσκον ἑφθὸς ; & ex Eubulo πυκτὰ πλακοῦντ' πατάνια. vbi nota dici πυκτὰ, quoniam in eis πύγονται ἢ ἑφθῶνται infra πάτᾶγμα pro iisdem.

Πτεῖς, Aduerb. Aristoph. ὄρνιθ. ὦκ ὄσποδεῖσθε ; ὡς τακέως θυρᾶς πατεῖς; vide Interprerem.

Πτεῖν, Hesych. πτέλαμ πτεῖ.

Πτέσσω, Eustat. κίσσα, arca, κάσσω πῶ.

Πτύσσω, μ. ἀξω, σ. αχα, percutio, κρύω, πλήσσω, pugnum illido, κραπαλῶω, vnde συμπατήσσω, ῦσπᾶ, id est, verberibus afficio, do alapam, ferio, elido, concutio, pulso, conculco, sono. Accusf. vnde πατάγῶ, fragor, crepitus. Plato cum duobus Accusf. πατάσσων τι πλησὰς, ἀπὸ πασῶν, ἐπὶ πᾶσι, ἐπὶ πλοῖα, ἐν πλοίοις ὦν. Homer. Iliad. ν. Ἕκτορί τ' αὐτῆ δοιὰς ἐν ἠνορέῃ πατάσσειν, Hectoris pectora metus perculit. Idem, ἐπὶ τῆ τῷ θύρᾳ, Aristoph. πῶδος τῷ καρδίαν ἐπατᾶξ, Idem Aristop. ὅσπερ ἂν πατάξῃς, subaudi πλῆγὰ, quot verbera inflixerit. πατάξας κίονα τῆ χρῇ, manu quatiens columnam, Plutar. in Rom. πατᾶχθεὶς μῶῶ τῆ ξύλῳ, baculo feriendus, Lucian.

Πάτᾶχον, τὸ, instrumentum coquinarium, fartago. Vide Πλάκτρον.

Πατέλλα, τὰ, pocula quædam perantpla, Cælius libro 15. capite 16.

Πατένται τῆ κρεῶν, carnibus vescuntur, edunt, Herodotus libro 2.

Πατρεῖς, patrem appello, πατέρ κρυλῶ, παπαῖζω. Aristoph. Vespis, παύσαμῶ ὧν πατρεῖς.

Πατρίον, diminutiuum à πατὴρ, paterculus.

Πατέω, μ. ήσω, σ. πκα, pellundo, calco, ambulo, βύτιλον, ὑδρίαν. Acti. Accusat. prima breui, in Epigr. Sophoc. in Aiace, τῶν ἀϊδίων πατῶν, conculcare, id est, opprimere ius & fas. πατεῖν τῶν αὐλῶν, in atrio ambulare, vel atrium calcare, capit. 1. Ἐλαίᾳ. μαλάκη ἐλαίσῃ πατῶσα, non amplius illuc ire. Aristophan. in Vespis, ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ἀφίσματα, Apol. 2. Arg. πατεῖσθαι δίκας, leges violetis. Πατεῖν etiam dicunt Græci in ea significatione, qua Latini dicunt terere authorem aliquem. Aristoph. in Auib. Ἀμφὶς γὸ ἔφιεσ' ὃν πολυσοφῶμων, οὐ· Αἴσωπον πεπάτηκε, τριιιῖσι & legifti diligenter. Plato in Phædro, Ἀλλὰ μὴν τόν γε ποιητὴν πατητικὰς ἀκροὺσῃ. Alioquin idem significat πατεῖν, quod ὑπὸ πόδας πόδεσιν mettre sues les pieds, quo vsus Plut. Μαπεδὼν ἀναξίως ὑπὸ ποδὸς πεπεμῥῶν ἢ κατατπλίζοντες. Cic. proterere & conculcare, pro Flacco. Athen. li. 15. Οἱ τὰν καλαμῶτων τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντες ὕστερον χιλίοσιοι, πατεῖν, interdum pro composito ἐξπατεῖν ambulare, incedere, accipi testatur locus apud Athenæum libro 12. ἐν πολλῇ ῃ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ὢν ἐς μὴ δυνὰ ἐσκαπτοδιφῶῶ ἐπιῤῥόντος. item passiuum πατεῖσθαι pro percurri vt in hoc Laertij loco in Archelao. ἐγῶτο ῃ ἀπὸ ῶ χωρογράφῶ· τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ πατᾶθείσης γῆς, id est (vt Budæus vertit) terræ percurfæ, & exercitu ambitæ ac lustratæ : diuersas porro huic verbo πατεῖν significationes tribuit Hesych. afferens nimirum πατῆσαι pro καταπατῆσ, καπεφγῆσαι, calcant, conculcant, & proculcant pedibus vt rem vilem & nullius momenti. & πατεῖν pro περιέλθειν. præterea πατῆσαι pro ῥῆνοῦν, nisi fortè scribendum ἐγνοῦν. de qua significat. dictũ est in κατένται.

Πατητὸς, res pessundanda, & q. conculcabilis. Basil. ῷ δίδυται πάτημα τῇ πανταπῶῶ, &c.

Πατῶδες, conculcatus, vulgaris.

Πατὴρ, Genit. πατέρος & πατρὸς, quasi πατήρ, id est, πάῶσι πηρεῖ, filios seruans, pater, fator. In Vocat. ὦ πάτερ, accentu translato. πατὴρ ἀσβῶῶ τὸ δεῦτε cur ξυὶ dictus, Aristotel. in Politic. Cur Deus pater dicatur, Interp. Hesiod. πατὴρ ἐς, progenitores : aliquando parentes, i. pater, auus & proauus. πατέρα τοῦ γεγραμμένου, patres conscripti, Plut. in Romulo. ἀγαθῶν πατέρα φωτὸ, &c. bonis parentibus orto, Plato de Leg. πατρικὸν, patrius.

Πατὴρ, ὁ πρεσβῶ, q. calcator.

Πατητὸς, conculcatus. πατητὸ φοίνικ, palmæ quæ folem passę diutius, quum sint alias nimio liquore referte, rumpuntur, vt ob id quasi calcatæ videantur. Galen. 10. Methodi, ᾧ μῶῶ δ' ὡ ἀπὸ τῆ φοινίκων ὠθισμὰ τῆ καρπῶν, ὀνομάζοσι δ' αὐτὸ πατητὸν σταδιοφόμενον. Plin. lib. 13. cap. 4. de palmarum generib. Tertium, inquit, ex his genus, Pateton nimio liquore abundat, rumpitq; se pomi ipsius etiam in sua matre ebrietas calcatis similis. Et ab Aetio vuæ passæ, σαφιὰ πατητὰ dicuntur libro 9. capit. 24. quas Plin. dixit, in vite à sole diutius adustas. vt Θησπιδωθὲς σαφιὰ dicuntur à Dioscor. vuæ ex vite decerptæ, & in sole exsiccatæ.

Πατὰς, Hesych. χῶρα.

Πάτος, ου, ὁ, callis, via, via trita, vestigium, ῥᾳδία πατος, ὁμαλία, Homer. & Interpr. Aristoph. Lascaris pro consuetudine & conuersatione. Homer. Iliad. ζ. πάντη ἀλῶήτων ἀλεείνων, conforta hominum fugiens, & solitariam vitam agens. Πάπες, in Conitheriis dicebatur puluis palæstricus quo corpora perspergebantur post ceroma & vncturam oleiquare pro simplici puluere palæstræ, & pro eo qui corpori adhæsit, fumitur Itaque distinctionis causa, puluis simplex ὁ κόνις ἁπλῶς καθαρὸς. Atticè, πάπος ψιλὸς dicitur Galenus Simplic. libro 10. quod quem locus depraiatus ita restituendus, Μάγυπος δ' ἐφησὶ ὡς τὰς σαλαγίνας ὁ σῶῶ γυμναζομένων τοῦ πάπῳ (κονίσεσιν δὴ αὐτὸν ὀνομαζούσιν ἕνιοι τῆ ἐξεργασίᾳ ἀπλικῶτων) σωματοῦντα τοῦ ψυχροῦ πάπῳ ὡς διαφόρῳτον ὄγκων τῆ ἀβῶῶ φύσιν. Et in fine ciusdem libri ita emendandum, ὁ γὸ ὑπτιοφόμῶῶ (subaudi ἰῶπος) ἅπαντα τοῦ δήμου, καὶ τὰ τὸ βαλανείῳ τοῦ παλαίστρας ὄσπερ πέπλα, σωστικὸν τ' ἦ αὐτὸ τῆ καλουμῶῶ πάπῳ τοῦ διαφόρῳτι ὄγκων τῆ ἀβῶῶ φύσει, οὗ τὸ ἀφέλαρτον. Ita πάπος in secunda significatione dici potest ἅτιγμεν-

tum, sordésque corporis palæstritarum, τὸ γλοιὸν ἡ ὑπὸ σφίγγοντα.

Πάτερας, ας, ἡ patria. & Ionicè, πάτρη. Iliad. πολλὸν πάτρης. ponitur & apud Homer. & Pindar. pro φρατρία, & familia.

Πατρογενέθλιος, ὁ paterna stirpe natus, patris aut patrum strenuitas & fortitudo.

Πατρόδικος Θ-ου, ὁ, patruus, vel patruelis, inquit Hieron. in caput 6. Efaiæ.

Πατρολώης, ου, ὁ, patricida, Paul. cap. 1. ad Timoth.

Πατρολώας, vel πατροκτόνος, ου, ὁ, patricida, patris percussor: ab ἀλοιάω. Aristop. πῶς ἡ πατροκτόνος, ἡ πατροκτόνος, ὁ patriq; perditor, patricida, Idem. πατροτύπτης, Suid.

Πάτρων, patria. Iliad. πολλὸν πάτρης. vnde

Πάτρων, ου, ex patria, Dion. de Situ orb. Apollon. z. Argon. πάτρωθεν ἀλαλήμην, à patria procul erram.

Πατρία, ας, ἡ, gens, familia, tribus, cognatio: parentela vertit Erasm. cap. 3. Pauli ad Ephes. hic etiam accipit Nazanz. in Orat. Est autem πατριὰ, quum ex vna radice multa generis trunca diffunditur, vt annotat D. Hieron. ὁ ὅτι τῆς πατρικῆς, præfectus domus, cap. 4. lib. 3. Reg. Paulus cap. 3. ad Ephes. σοφὸς ἡ πατὴρ τῶν ὑιέων ἡ ἐξ ἑνὸς χριστοῦ ἡ πᾶσα πατριὰ ὀνομάζεται, ἡ quo tota in cælis, & in terra parentela nominatur. fit à πατὴρ, πατρικὸς, id erat familia apud veteres, quæ vox postea latius sumpta, etiam seruos complectitur. melius igitur à parente parentela dicetur hoc loco, quo verbo vsus est Iul. Capitolinus in Gordianis.

Πάτρια, τὰ. Vide Πάτρια Θ-.

Πατριάζω, mor es patris refero, patrissо, Terent.

Πατριάρχης, ου, ὁ, patriarcha, princeps familiæ. Vnde πατριαρχικὸς.

Πατριαρχία, ἡ, paternitatis principium, Nazanz. in Orat.

Πατρίδιον, paterculus, Aristoph.

Πατρίκιος Θ-, patricius, vox Latina.

Πατρικὸς, ὁ, paternus, hæreditarius. Isocrat. τὰς φιλίας τὰς πατρικὰς κληρονομεῖν, paternę amicitiæ esse hęredes. πατρικὴ οἰκία, paternum imperium, Aristot. in Politic. πατρικὸν ἡ δίκαιον, ius paternum, Bud. in Pand.

Πατρικῶς, patrio affectu, patriè Quintil. more patris, vt pater.

Πάτριος, ος, ὁ ἡ, ἡ, patrius, hæreditarius, σὺν Θεῷ, consuetus. πάτριος ζωὴ, Iupiter patrius, epitheton Ioui, Aristot. libro de mundo, πάτριος ἐστὶ κόσμου μοῖρα, Aristid. ἀρχὴ Θ- λόγος ἡ πάτριός ἐστι πᾶσι σωτὴρ ἁπάντων, &c. lib. de mundo Aristot. id est, vetus fermo est, à maioribus quę proditus inter omnes homines. πάτριος ἀρχὴ, Xenop. τῶν πάτριον θυσίαν ἐπιτελούντων, sacra patrio ritu peragentes, Plutarch. in Solone. πάτριοι νόμοι, leges patriæ, maiorum leges, patria instituta. ἰφιγένεια πάτρια, sacerdotia quæ à parentibus per successionem traduntur, Plato de Leg. πυρὸς καθήσιος, Iſoc. in Euagora. πάτριον ἐστι, mos est patrius, Demoſth. πάτριον νόμιν, Thucydid. nobis patrium est. πάτριον ἐστι τοῖς βαρβάροις σιδήρῳ ἡ παρῆσθαι σώζειν. mos est Romanis patriam ferro seruare, Plutarc. in Camillo. κοινὰ ἡμῖν θεὸς τὰ πάτρια, communia iura Bœotorum, Thucyd. ἡ γὰ πᾶν τὸ νυμφὸ καπέλων ὁ ἡ ἐν λέγωσι, etenim vnum hoc ex Numę institutis esse dicunt, Plutarch. in Numa. τὸ πάτριον, & τὰ πάτρια, mos patrię, patria instituta, Nazan. κ) τὰ πάτρια more maiorum, Plato Epiſt. 7. δικαστὴ ἐξιὸν κ) τὰ πάτρια. κ) τὰ πάτρια ἐστασίουν, in paterno opere perseuerant. κ) τὰ πάτρι παῖσι βωιῶν, patrio Bœotorum instituto, Thucyd. vbi Interpr. ὁδὸν διδοῦσι.

Πάτριος, ίδος, ἡ, patria. Interdum Adiectiuum est, vt Iliad. γ, ἐκ πατρίδ' ἀγαμὴν, ἰὰ τὸ πατρικὸν γῆ, Aristop. in Pluto, πατρὶς γὰ ἐστὶ πᾶσ' ἐν αἰσχρῷ ἡ πᾶς δὲ πατὴρ, ὁ patria, ἡ patria, in Epigr. πατρὶς dicitur etiam φυλὴ, tribus teste Heſ. & Suid.

Πατρότης, ητος, ἡ, conterranei, Plin. πατρότητα, ἰδιωτείαν, Sophocl. πατρὸς ἐστὶ δηλῶ, qui eiusdem sunt patriæ, Plato de Legib. πατρότητα τοι, Xenoph. πατρὸς ἐστὶ σοὶ, patria stola, Lucian. Pollux, ἡ ἡ βαβέρα δηλῶ ἡ πολίτας ἀνὰ πατρότητας λέγουσι.

Πατρωπαῖος, ad tribules, pertinens, tribuarius.

Πατρῶος, à patre, patris nomine, à maioribus, à familia. Vnde πατρῶον κρυπτὸν, patris addito nomine aliquem compellare. πατρῶον ἐστὶ πανουργῆσαι, patris no mine appellans, Thuc. lib. 7.

Πατρωνόμιος, ου, ὁ, patruus. Hesio. λόος ἡ πατρωνόμιος τοῦ.

Πατρῶνης, πατρῶνα Θ-. vnde in Vocatiuo πατρῶνες: vt πατρῶνες: ὕβρις καὶ ἄνομ, Iliad. α.

Πατρωνικὸς, ἡ, patricidii m.

Πατρωνὸς Θ-, patricida, πατρολώας. ὁι πατρωνὸν χρὴ ἐστωσάς μι, Euripid. seruaſt me de manu patris volentis me occidere. verba sunt Iphigeniæ ad Dianam.

Πατρώνυμα Θ-, à patre occisus.

Πατρωνύμιον, vide quis maternum genus duxit.

Πατρωνύμιος, ου, ὁ, paterna administratione vtens, Qui tanquam pater res administrat, seu paterna qualem cura. & πατρωνόμιος magistratus erat quidam apud Lacedæmonios, sic dictus quod iuuenum paternam curam gereret. hinc πατρωνεία, paterna administratio siue munus eorum qui πατρωνόμιοι vocabantur. item πατρωνικὴ, paterna gubernatio apud Plato. & verbum πατρωνεύομαι patris voluntate pro lege vtor. Budæus affert ex Plutarc. πατρωνευόμενος Θ- (quod ait ea formi dictum qua αἰτοκεφαλεῖ μόνος) & πατρωνεύομαι, pro iis quæ pertinent ad imperio regunturq; vt quæ à patre patriæ administrantur.

Πατροδιδόμενος, ου, ὁ, à patribus traditus, Petrus Apoſt. cap. 1. Epiſt. 1.

Πατροπάτωρ, auus paternus, Pollux. poëticum.

Πατροφόνος, πατροκτόνος Θ-.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, percussor patris, πατροκτόνος, Iſæus.

Πατρόφυλος, ου, ὁ, filia cui vni hæreditas obuenit, quæ & ἐπίκληρος vocatur. ſic dicta quaſi ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἔχειν. Vide Ἐπίκληρος. πατρόχου παρθένος, pupilla virginis, Herodot.

Πατρουιὸς, patricida, ὁ τὸ πατρὸς φονέα, Homer.

Πατρῷος Θ-, ου, ὁ, &

Πατρῶος τος, ου, ὁ, idem quod πατροκτόνος, patricida, vt μητρῶος, matricida, poëticum.

Πατρῴσασθαι, με, ὁσάμην, πατρῴσαμαι. Neut. apud Herodian. vel potius πατρῴζειν, eſt patriſſare Planto & Terentio, ἰ. τὸ τοῦ πατρὸς ἐρᾶν, Πατρῴζειν, verò eſt patrios mores imitari ἡ σεβάσασθαι τοῦ πατέρα ἡ Θεόν: Pollux, Heſych.

Πατρῴδιος, ου, ὁ, ἡ, paternus, sanitus, θεοτρεπὴς. vnde πατρῴδης Θ-. dyſſ. πατρῴδες ἐστι δεῖν Θ-. Nomn. genere Fœminino dixit πατρῴδιν ἀλκὴν. Ioniceèsnam Iones in ſimilibus vocibus ſolent aliis ſuppreſſum ιο exprimere, πατρῴδ Θ- dicentes, πατρῷος ἱστορίη. Dionyſ. de Situ orb. πατρῴδ Θ- δόμοι, Apol. Rhodius Apollo.

Πάτρων, ωνος Θ-, ου, patronus, Interpr. Euripid. quo nomine sæpe citur Theophil. libro 1. Inſtitut. Ciuil. πάτρωνά τινα, patronum quendam, &c. Plutarch. in Romulo, refert patronum quidam ex his qui Euandrum consecuti fuiſſent in Italiam, tubicellorum curam geſſiſſe, eíſque præfidio fuiſſe, à quo titani patroni nomen accepertat. vbi πατρωνεία, quoque legitur pro patronatu & præſidio, quam Græci προστασίαν appellant. Ibidem πάτρωνας, id eſt, patronos vocaſſe Romulum reſtat, qui Græcè dicti ſunt προστάται. Idem Plutar. in Fabio vocat πάτρωνας, patronos. Polluci generis familiæque authores dicuntur ἀρχηγέτας, ἀρχηγέτας, προπάτορας, quos & ἡγεμόνας καὶ πάτρωνας ait appellari.

Πατρωνεία, patrocinium.

Πατρωνυμικὸν, οῦ, τὸ, patronymicum non patronomicum ſimus, ſicut homonymum & ſynonymum, quæ ab ὄνομα & ſine componuntur. Compoſitá enim ab ὄνομα primum ὁμώνυμα, ἀ μέρα, ſecundum in ὐ mutant Ægpius, vt αὐτωνυμία, ἐ μωνυμος, &c.

Πατρῷος Θ-, ου, ὁ, patrius, id eſt, paternus, Quintil. πατρῷος Θ- ζεὺς πατρῷος Θ-, Iupiter patrius, à patre, Plato in Legibus, Iupiter ipſe Xenophon. ὁ πατρῷος Θ- Ἀπόλλων, Interpr. Aristop. & Interpr. Der. τὸ ὑιὸν ἀξιωθοῦσι ἀρχιγέτης: ἀξιῶσι, ἡ πατρῷος Θ- Σπάρτων ἑστί, nobi thenienſibus præſides ſunt Pallas & Apollo, Plutarch. in lib. Demoſt. ὁι τὴν οἰκίαν τὴν σύσσιτον, ἐς πατρῷα δὲ τὰ σύλια: quem locum Bud. enarrās, expoſuit πατρῷα, patrius, i. quem maiores colluerunt. θεοὶ πατρῷοι, dij patrij, ἐρεῖα, ἐν τῷ πατρῷῳ, in terra patria, Homer. Odyſſ. Athenæus Menandro, χῶμα πατρῷον παπαφῆγῶν, paternos agros deos patrimonium abſumere. Vnde πατρῷα dicuntur, quæ recta ſunt in patria, patrimonium, Demoſt. Ariſtophan. in Ranis pro πατρῴδιν dixit.

Πατρυιὸς, ὁ, vitricus, & μητρυιὰ in Pădect. nouerca. Et πάτρυιος nit. πάτρως, Atticè, idem. ὁ ἀφ' ἑστίας πατρὸς Θεῶν, Suid.

Πάτρως, ωος Θ-, ὁ, patruus. Stesich. τὸν ἡ πατέρα σεβήσειν, πάτρωα cat: & Archilochus Amphiarao Oiclis filio natus, qui Oiclis Antiphatem Melampi filium patrem habuit, Malampus ipſum πάτρωα ſuum longa generis ſerie diſtinctum appellat, Euſtat. Bœot. ἄξιος τοῦ πατρὸς, apud patruum, Herodot. πάτρων, patrum, Idem Herodot.

Πάτταξος, morbus, & morbi genus patagium eſſe tradit Feſtus itis, cum ſanciatur ligone in ablaqueatione. Theophraſt. κάμψαι ἐπεὶ καὶ δίκαιον πάτταξον θυλακίδωρα. Theodorus paxillū, i. ſtipulum, ex ponit.

Παττάλιον, με, ὁ, τος, ἡ, ὄλως, figo palum, ſuſpendo, Eurip. Neut. alibi. vnde διὰ παττάλων δύναι, ἐπιτείνειν. Ariſtoph. & eius Interpres.

Παττάλιος, ου, quorum cornua παττάλῳ ſpeciem gerūt, fabulosi. cerui quibus cornua enaſci incipiunt, quaſi πάτταλοι, i. fi læ, Ariſtot. lib. 9. Anim. c. 5. φύσιν ἡ ἐπιτῆς ἀφύσιν τὰ κέρατα ἔχειν, καθάπερ παττάλους. διὸ ἡ κριλὸν τῶν παττάλων αὐτοῖς.

Πάτταλος, αυ παττάλου Θ-, ου, ὁ, palus, clauus ligneus, μάνδαλος Θ-, pessus vnde aliquid ſuſpenditur. Vnde παττάλῳ ἀάκκοι κρέα, i. carnes ſuſpendere, prouerbio dicitur, pro negligentius curare aliquam rem, Euſtath. καὶ παττάλου, μὰ τὸν τυχὸν, Ariſtoph. Interpr. vide Pollux. in Σκευοθηκῶν.

Πάττω, ſpargo, πάσσω, μι, σω. Ariſtoph. τὸ ἀχυρὸν παττόμενον ὑπὸ τῶν

ro me aſpergis inſeiens, Ibidē, πάνυ πολλοῖς τοῖς ῥοδίοις, aſper-
: roſis multis.
Παύεσθαι. Heſych. διατελεῖν ἀπὸ τοῦ θέματος παύειν.
Παύειν, monoſyllabice dicunt Dores, pro παύσειν, Ælius Dionyſ.
Παύειν, ἤγουν, finis, intermiſſio, κἀπὸ τοῦ παύειν, ceſſatio, ſeda-
tio. Plato in Phædro, Τὸ γὰρ ἀεὶ κινεῖν, ἢ ὁπωστιοῦν ἢ ἄλλο κινεῖσθαι ἢ
ἐν ἄλλῳ κινεῖσθαι, παῦλαν ἐν τοῦ κινεῖσθαι οὐκ ἔχοις. Quod ſem
per moueatur. id æternum eſt: quod autem motum affert ali-
i, quodque ipſum agitatur aliunde; quando finem habet
otus, viuendi quoque finem habeat neceſſe eſt, Cic. i. Tuſc.
ato Epiſt. 7. ἀνίεσι παῦλα κακῶν τοῖς σφαττομένοις, &c.
Παῦλα, Heſych. Θανατικὸς ὁ ἕλκιστος σύμπλους Θ.
Παύειν, proprium menſis apud Ægyptios reſpondens Latinorū
unio vel Iulio. in Epigr.
Παύεσθαι, παυσόμενος, finio. Liuius, id eſt, ceſſare facio, ſuperſe-
o, omitto, vaco, ſileo, remedium quæro. Dep. Genit. vt παύ-
ται τῆς ὀργῆς, deſino ir aſci. παύομαι τῆς ὕβρεως, Demoſt. Ariſtoph.
παύσασθαι μέχρις ἂν λοιδορῆσε, pugnandi ſinem facite. παύομαι
τοῦ ἔρωτος, ſito cui ſum. ἀναύομαι τῆς βουλῆς, à ferendo ſubſi-
o deſiſto. παύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu, & abdico me,
neſius. παύεσθαι μάχης, calamitatibus finem imponere, Pla-
in Epiſt. παυτάχῃ Θ πάνυ σπουδῆς, Xenoph. παύομαι ἔργων, ab o-
ribus ceſſo. Et per Participium: παυόμενη δικαιοσύνη Θ, deſi-
torqueri. παύομαι δίκης, deſino ſtire, Xenop. παύομαι περὶ
ῆς Θ, deſino fluctuare, Plutar. in Solone. παύομαι φονέων, à cæ
abſtineo, Thucyd. παύομαι ἐκ μεγάλων ἀρχῶν, Ariſtop. rerceor
agnis aduerſitatibus. παῦε πάντα ἀνὴρ, hæc habere deſina
e. Naz. in Orat. δεῖ μὲν πονίᾳ σοὶ χρωμένῳ πεπαῦσθαι σε ἤπερ, o-
rtet non paupertate ſibi ad peccandum amiſſionem reme-
m quærere, Plutar. in Solone, ſi quis pecuni im amiſerit,
n propterea ceſſare debet, & pauperiatem ampiecti, ne tre-
ſi dues eu adat, amittat. Παῦσαι γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἐλθὼν, ἐπὶ τοῦ-
rium ἐσ ἄπαυ, i. reniti atque obſiſtere. Theoph. de hiſt. plan.
5. cap. 8. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὰ ἐπιπλήττοντα ἔχουσι πεπαυμένα, ὅ-
τῶν δὲ παύονται, τὰ δ' ἑστῶτα. Nam hæc cedunt. illa reniuntur
que obſiſtunt. Plu. etiam lib. 16. cap. 43. dixit, arida latitus quā
ida ferris cedere, i. πάυεσθαι Theophr. Quam phraſin Gaza
mo Græcus tamen non intellexit, ſic enim reddidit, Alte-
inquit, ceſſant, altera conſtant.
Παύες, pauci es, ὀλιγάνες.
Παῦρος, pauculus. Heſiod. παυρίσιν ζώεσιν ὀλίγη χρόνη, parumper
nporis viuebant, paurzillum tempus.
Παῦρος, pauciloquus. in Epigr.
Παῦρος, ὁ, pauci, facilis numeratu. Odyſſ. ἢ παυροτέρῳ, i. ὀλιγο-
. & Iliad. β, παύρῳ Θ οἱ ἐπῆτο λαός. & Iliad. γ, ὀλίγῳ καὶ παύρῳ ἀρή-
ι Παύρῳ μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέϊ, i. ὀλίγῳ, pauca quidem, ſed diſer-
& dulciter. Heſiod. in Theogo. παύρῳ, pro tarō: παύρῳ Θ πω-
ται, tarō verò verſatur.
Παύειν θυσίαν, ſacrificium pro ſedando ventorum turbine:
: apud Æſchyl.
Παύειν, ἡ, inſtrumentum ad modum rotæ rotundum, per
iod iumentorum colla tranſmittebant, ne pabulum colli-
rent: ſimiliter & de hominibus effertur. ne videlicet manus
i poſſent admoliri, quaſi παύειν τὸ κρᾶδιον, ἢ τοῦ ἐδίειν, Euſtat.
iad. χ. ſic ſcriptum apud Suid. Heſych & Pollux. apud quem
men alibi παυπηρίᾳ, exponitúrque per κεφάλαιον ſuſpicari
item quis poſſit καρδοπεῖον iocosè appellatum tu. ſſe illud
ſtrumentum, quod quum edere prohiberet faceret vt panis
arca ſeruaretur.
Παύστρον, κοῦ, quaſi ſedator modeſtiæ atque mœroris, quo no-
ine dicitur & lapis. Iaſon Byzantius in Tragicis ἱστορεῖ, ὅτι ἐν
υμῷ τινὶ γλυπτὴ λίθος παυστρίου κεκλῆσθαι, ὃ ἐπὶ ὀδύρῃ τὴν
ὠδὴν ἀφιεμένῳ παύεται τὴν κατηγόρησιν αὐτοῦ συμφορᾶς. Et epit.
ouis apud Sophocl. Atque ita vocabant poculum illud quod
n conuiuiis tertium loui ſeruatori dicatum erat.
Παύστωρ, quod dormitationem reprimit, ab Ælio Dionyſio
licitur eſſe ſimile ῥοδίῳ ei quod dicitur ὑπνηφόνῳ.
Παυτῶν, Eurip. à labore recreans. Actiuē.
Παύων, quies, ceſſatio, ſedatio Cic.
Παύειν, cauendum eſt, ſinem facere oportet. Genitiuo, Demoſt.
παυσίου φροντίδος αὐτὸν τὸν δικάσαντα, cauendum ne ipſi vltrà pro-
piciant mortem, Plato apud Plutar. in Opuſc.
Παυλᾶ, ἄσσω, &
Παυλάω, ῶ, q. ſedator, finitor. Genit. Sophoc.
Παυλεία, ſepta, obices.
Παυλεῖν, vim ſedandi obtinens.
Παυλίωδος, ὁ, ἡ, ὀν, qui ſedat dolores Schol. Sophocl.
Παυλός, ὁ, ἡ, quies, κατάπαυσις, Hom. Iliad. β.
Παυμάσσω, παύσσω, ſedeo, ceſſare facio, finem impono, libero,
πέχω, coërceo, depello à, θεραπεύω, παύω, addo animum,
confirmo, priuo, abdico, tollo. Accuſ. Lyſias, παύειν ἀρχοντα, ab-
ogare imperium magiſtratui. & Demoſthen. στρατηγοῦντα δ'
αὐτὸν ἐπαύσατε, ποιῶν τυραννίδα, aboleo ty rannidem, παύω ὕβριν,
reprimo inſolentiam, Demoſthen. παύειν ἐκ κακῶν ἐμέ, Sophoc.
παύω σε μὴ ὦν ἀπατᾶσθαι, facio ne amplius decipiaris, Ariſtoph.
παύω σε βουθύτου, Thucydides. ἔπαυσε μηκέτι λαμβάνειν αὐτὸς, eos à
peſte liberauit, Lucianus. Cum Genit. & Accuſat. Xenophon.
ὀλίγῳ γὰρ ἂν ἡμῶν ἐπιθυμίαν ἔσχε συμπόσιον ἔπαυσε, cupiditatibus libe-
rabat, à cupiditatibus vindicabat. παύω μέ τῆς ὕβρεως, Ariſtoph.
παύω σε τῆς βασιλίης, tibi regnum adimo, Herodot. ſic Ho. Iliad.
β. πρὸ ἐπέχω, παύω σε θρασυνόμενος, Plato in Legib. hoſpitis reprimo
ferociam. Et cum Particip. alterius verbi. ſ. ſocr. παῦσαι συκοφαντῶν παύσω, verbis malis finem imponere. παύω δὲ σ' ὀνειδίζων, Euripides. παύε ὀρχούμενον, Ariſtophan. deſine ſaltare.
Cum Genit. ſolo, Heſiodus, ἀλλ' ἄγε παύε μάχης, finem fac pu-
gnandi. παύω τῆς ἀρχῆς, Xenoph. in Oeconom. magiſtratu pri-
uo. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, Ariſtophan. in Ranis, ſiſte ſermonem
& inhibe. καὶ λέγε παύσων ἀπ' ὤλων, finem ludendi fecerunt, Ho-
mer. Odyſſ. Aliquando ſine caſu ponitur, tūnequc Accuſatiu.
ἐαυτὸν ſubintelligunt. παῦ' ἐς μάχας, Ariſtophan. Nazanzen. in
Orat. β, παῦσον σοῦ τὸ μακρόβιον· φοβῶ τὸ πάθος μὰς ὑβρίσῃ πάντως,
ἢ μὴ ὁμοίως, μηδὲ δεῦρ', ἢ οὐ νῦν αὖθις ἀπίθανον τὸ δυσωπεῖν καλῶν τὴν ἀ-
μετάῤῥητον ὑπόκρισιν, desinat ergo qui oppugnat Spiritum ſan-
ctum, ita vt vel genitum eſſe eum, vel non ὁμοούσιον, neque
Deum efficiat, Dei occultam facultatem noſtri captus angu-
ſtiis metiri.
Παφάσσειν, æſtuare, ebullire, feruēre, παχλάζειν, βράσσειν: propriè de
maris æſtu atque ſono, ὅταν τὸν θαλάσσης ἐυζεσμὸν ἐκ βυθοῦ ἐγείρωσι, αἰά-
ζειν. nomen eſt fictum à ſono. Sic Ariſtoph. Cleonis τὸν παφάσσοντα καὶ βλέποντα χολὴν ἔχοντα, hæc voce vſus eſt, Μὰ παφλαζῶν ἢ κε-
καιγὼς ὥσπερ λιμὴν ὠδὶ ὦδί. tumultuans & vociferans, i. χολὴν ἔχοντα. Hippocrates offenſatores in legendo vel differen-
do, ἢ οὓς πάσχοντας ἢ ἐπικαμπτομένους ἐς τὸ διακλύζεσθαι, παφλάζειν
dicit. Suidas ait παφλάζειν esse τὸ λαλοῦντα τινὰ κατεῖδεν ἢ ἀκα-
κόπεδον ἢ φλέγμα, vel φλυᾶν, & φλυᾶν ſit φλάζειν vnde παφλάζων. Hinc
πυρὸς ὑπὸ φλόγα, apud Ariſtoph.
Παφλασμα, κατος, τό, proprie æſtus maris, ſonúſque quem efficit dū
feruet: vnde παφλάσματα μεταφορικῶς dicuntur verba inſolen-
tia atque elata. Ariſt. in Andr. αὐτὸ παῦε τῆδε παφλασμάτων. Inter.
ἐν σοφισμάτων, ἀλαζονημάτων: Sed l'egend. ἐν ἔρωτικοῖς, ἀλαζονήμασι, τοῦτ'
ἔστιν ὑπὸ φλυαρίᾳ παφλάσμασι ipſi Ariſtoph.
Παχέες, & Παχῆες, οἱ, proceres, diuites.
Παχέτες, Heſych. craſſi, opulenti.
Παχί μαχος, Mendeſium vnguentum.
Παχνη, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus, ἢ, ἐ ὁσὸς πακνοῦται, vt definit. Ari-
ſtot. lib. 2. de mundo.
Παχνόεις, εντος, pruinoſus, παχνῶδης.
Παχνόω, ῶσω, πάχνῃ, figo, conglutino, denſo. Item κυπόω, infecto,
moleſto, contriſto, ſeu perdo: vt Heſiodus, ὑπὸ χιόνος φίλον ἦτορ.
Sumpta metaphora à pruina, quæ arbores frigore corrum-
pit. Actiu. παχνοῖ, κυποῖ, δὲ μεταφορᾷ τὰς πάχνας τῆς λυπούσης τὰ
λπίδι, inter pres Heſiodi Tretzes. παχνοῖ ὑμᾶς ὁ ἔμπελος Θ, vitis quæ
congelatur, Bud. in Epiſt. prior. αὐτὰ παχνώσῃσι. Eu ripid. τὴ φίλ.
ὄλωλεν ἄλεκτρ ὑπὸ τῆς τύχης, λύτη παχνωθῆσα δεῖ συμφορᾶς πυρὸς
παχνωθεῖσ' (inquit Schol.) κακωθεῖσα ἀπαυσθεῖσα δὲ ἀπὸ φυτῶν ῥᾳ-
τικὴν ἔχει τὴν πάχνη & Æſchyl. χιονόβολος, ὑμεναίοις πάγοισι παχνου-
μένη.
Παχνώδης, ώδες, ὁ, ἡ, pruinoſus.
Παχος, ους, τὸ, craſſitudo, craſſamentum ſiue craſſamen Colu-
mellæ, id eſt, ὑπόστασις: ſed Gellio craſſamentum, id eſt, πάχος
craſſitudo, & velut corpulētia Plinio, cui & ſpiſſitas, ſiue ſpiſ-
ſitu lo Senecæ, i. πάχος vel πυκνότης. i. breui. Apol. Rhod. πάχος
συδὲς, craſſamētum purulentum, i. pituita & craſſus humor,
qui frigore in pectore puris modo albeſcens concreuerit, vt
tradit Marcel. lib. 3. Dioſcoridis, Plurale eſt πάχη. vide Mōnos.
πάχος & refertur etiam ad animum. de ingenio craſſo & rudi.
Παχυθρεμμες, qui eſt cute craſſa & pinguis. Ponitur pro fatuo ac ru-
di, i. ruſtico, Lucian. Cæl. lib 3. cap. 5.
Παχύβρεξι, qui craſſo pilo eſt.
Παχυκλαδες, craſſo culmo aut calamo aſſurgens.
Παχύκυλος, craſſo caule conſtans.
Παχύκυτος, ου, ὁ, habens ſuras pingues, Ariſtoph. in Plut.
Παχυλός, craſſus.
Παχυλῶς, craſſo modo, pingui Minerua.
Παχυμέρεια, ᾳ, craſſitudo partium, Gal. ad Glauc.
Παχυμερές, τὸ, pars craſſior.
Παχυμερίστερον, craſſius, rudius, indiſtinctius & pinguiore Miner-
ua Columella, craſſiore muſa Quintilian. ὡς τὸ πᾶν Theophr.
Gellius Phauorini opinionem recitans lib. 14. cap. 1. Sed con-
iectari pauca quædam, vt verbo ipſius vtar, παχυμερίστερον. πα-
χύτερον habet Eraſ. in Adagiis minus eleganter.
Παχυμερὴς, craſſus. παχυμυὴς σοφία, Bud. in Epiſt. poſt.
Παχυμερῶς σωσιπατρεῖται, Naz. in Orat. δ. ἀδρῶς, παχέως.
Παχυπόδες, ὀντος, ὁ, corpulentus, ſpiſſatus.
Παχυπόρος, ſtupida mente, craſſo ingenio.
Παχυσις, εως, ὁ, idem quòd παχότης, τὸ πάχος, craſſitudo, craſſa-

mentum. Theophr. de teda loquens lib. 6. cap. 15. Οἱ μὲν οὖν μὴ ἔχοντα ὅλως λεπτὸν φλοιὸν, ἢ πάνυ τὸν αὐτὸν μὲν πολὺν, μανὸν δὲ καὶ σαθρὸν ἔχοντες, τούτοις καὶ γίνεται τοιοῦτον πάχωσις. Gazæ crassatio non Latiné. Vide Παχύνω.

Παχυωπικὸς, incrassans.

Παχύω, μανῶ, π. πέπαχα, crassum reddo, facio crassescere, infarcio, fagino, spisso, ἀδρύνω, obstruo, σωρεύω, prima breui, Dionys. de Situ orbis. Actium, Accusatiuo iungitur. Plato 1. de Rep. τὸ γὰρ βουλὶ πάχειν σπανίως ἢ παχύνεσθαι. καὶ παχύνεσθαι πνεύματα, spiritus crassi, Galen. παχύνεται τάμνων, quum crassescit atque augetur mole & corpulentia: παχύνεται, id est, spissatur, quum eius laxior substantia densatur atque cogitur. vnum tamen pro altero interdum substituitur. Aristotel. libro de mundo, ὅμβροι γίνεται ὑφ' ἡσυχίαν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους ὑπὸ μᾶλλον πεπαχυμένου, id est, imber fit quidem expressione nubis magnoperè addensatæ.

Παχύβλητος, δος, crassas, habens virgas.

Παχύβλης, ητος, qui est crassis radicibus.

Παχύβιος, ου, ὁ, cui nasus crassus, Adamant. in Physiog.

Παχύβουλος, qui est naribus crassis & interceptis, cui rostri est amplitudo. παχύμυξοι ὗες, sues crassas nares habentes, Alex. Aphrod.

Παχύγλωσσος, ὁ, crassus, prima breui in Epigramm. παχέες, obesi, pingues, corpulenti & pleniores, Galen. libro 1. ad Glaucon. πυκνοὶ autem compacti, id est, qui densam & solidam carnem habent, ibidem. παχέες etiam dicuntur diuites, οἱ πλούσιοι, vt pauperes λεπτοί, i. tenues Ciceroni: vide Interpr. Aristop. in Vesp. Παχὺς etiam dicitur, vt à Varrone crassus, pro eo quod est rudis ingenio & tardus. παχὺς ἐν Ϟ, cui opponitur λεπτὸς, Gale. παχὺς ἀκτὴ, ora salebrosa. Homer. Iliad. χ, ὦμοιν χεῖ παχείᾳ, id est, ἰχυρᾷ, manum validam sequebatur. παχεῖα ἰκμὰς φορεῖν, Xenoph. in Œconom. crassa vestimenta gestare. παχεῖα χλαῖνα, id est, tunica crassa Horatio. Pollux etiam ὑφασμένη ἰκμάσιν vocat ἢ σίτισι.

Παχυκνήμης, ὁ, ὁ, qui crura crassa habet, Adam. in Physiogn.

Παχυκομεῖν, difficulter, asperè & crassè loqui, cuiusmodi Barbarorum vox est, Strabo.

Παχυκομία, ἡ, Erasm. Chiliad. incondita & crassa loquela. Strabo lib. 14. quam interpretatur, quando subiicit ἢ σφυΐα τις ἢ βοὸς φωνητήριον ὑράνιον.

Παχύκομος, incondirè crassèque loquês, quasi crassilinguis, Strabo 14.

Παχύπεπλον, τὸ, crassum, rudius, pinguiore Minerua.

Παχύπεπλος, πεπλά, crassitudo, corpulentia, pinguedo, τὸ πάχος, τὰ παχύνσεις. Aristoteles histor. Animal. 9. capite 5. de ceruo, Οἷον γίνεται παχεῖς (γίνεται δ' σφόδρα πάνυ ὑπάρχει ὕστερ) ὀλιγοῦ ποιεῖ ἐαυτὸν φανερὸν, ὅτι ἐκπονεῖται, ὡς ὅτε τὰ πολλὰ παχύπεπλα ἀλλήλοις ὦσι, propter obesitatem.

Παχύπεπλος, qui pilis crassis sunt.

Παχύπεπλος, cui crassus pilus.

Παχύφλοιος, ου, crassi corticis, crasso cortice vestitus, qui libro est crasso. & est generis Communis.

Παχύφωνος, ὁ, ἡ, crassi, legitur apud Hesyc. in verbo βαιός.

Παχύχειλος, ου, ὁ, cui crassa sunt labra, labeo.

Παχύχυλος, qui crasso est succo idem cum παχύχυμος.

Παχύχυμος, qui succo est crasso, qui crasso est humore cui opponitur ὀλιγόχυμος, Alex. Aphrod.

Παχυών, propriù mensis apud Ægyptios. respondentis Maio Roman. in Epig. pro Iulio ponitur nonus numero, incipiendo à Decembri.

Πάω, vel potius πάσσω possideo, adipiscor, vescor.

Πάϑολος, in Epigr. i. πεδίαϑολος, planicies.

Πέδα, Hesych. terra, solum, πέδον. Doricè nonnunquam pro πέδη.

Πέδαξ, Odyss. δ, ligauit, impediuit, pro πεπέδηκε, Ionicum ablato κ. Vide Πεδάω.

Πεδάασσον, impediebant, ligabant.

Πεδάβρετος, Hesyc. expon. μαπαλπτὸς, μαπεδιακτὸς: item μαπαμέλητος & ποιμλὸς.

Πέδ ω, ἀ, pedicæ, & omne vinculum pedum.

Πέδ ω ἀρια, à solo tollo, Euripid.

Πέδεια, Hesyc. ποικίλα, varia.

Πεδεύδ ω, μῶ, idem expon. μαπαμελῶ, & μεπεδιακῶ, quas significationes etiam tribuit etiam τῷ πεδήρεσι.

Πεδήνης, ου, per terram serpens, humilis, πατητὸς, πεδενὸς, μικρὸς, ἢ κατ' ὀλίγον ἐπιβαίνων. apud Ionem in Agamemnone πεδήνεις ὕπνῳ quidam exponunt Ieuis, alij firmus, vt testatur Hesych. secùdum quam significationem, ex πέδη deriuatum dici possit. Interp. Nicand. in Theriac. Est pro vaticinio data merces, Hesyc. potius πλανῶ.

Πεδήρεσι, ὁ, ἡ, sublimis, excelsus, volàs, μετέωρος, πετόμενος ἐν τῷ πέδῳ. πεδῆρε τὸ ἐν τοῦ πεδίου ἀέρος. Aristop. in Aub. Πτέρυξι πεδήρεσι ὄρνισι πετόμενοι.

Πεδήσασε, Hesych. τοῖς ἐνυπτίοις ἢ φιλοτεκνίᾳ ποιήσασα cuiusmodi supra ποικίλαις, Latinis pateræ.

Πεδαχνώτειος, ζωοπάθεια ἢ ἀγρώφ.

Πεδάω, vel πεδάομαι, δέσω, π. πεδα, impedio, ligo, compedio, concedibus vincio, Actiu. Odyss. δ, ὅτις μ' ἀδευκέα πεδάα, ἢ ὑπ. πεδήσω, i. ἐμποδίζει, κατίχ. Alex. Aphrod. ἔχων πεδήσαι φλέγμα τὸ βαρύτητα, &c.

Πεδάασσον ἢς, equus ferocians, qui se à terra eleuat & superbit. μετεωρίζεσθαι, φρυαγιᾶσθαι.

Πεδάεσσα, qui est in plano: sic legitur apud Theophr. lib. 3. hist. plant. campestris. πεδαῖα legitur ibidem lib. 5. cap. 19. & pro expositur à Gaza, sed potius Pedana exponêdum, à Ped. pido Asconiæ. vide Steph.

Πεδέρχεται & πεδαυσέσται, subit, sequitur, venit, Pindar. incestpedes apud Hesych. quod exponit μάτεται & ἐπιτάδιον.

Πεδ ἄ ορ, idem affert pro ὄρτυγος, πόλιν, ὀπίσω itidem πέδιον. Lunes pro ὕετος dicere tradunt.

Πεδίλα, μ, ὁσα, π. πεδα, ligo, compedio, in vincula cõicio, impedio, detineo, in Epigr.

Πεδίλον, compedum, Herodot.

Πέδιλος, ὁ, pedica, vinculum: ἀφ' ᾧ τὸ πεδίλη, vel ἀφ' ᾧ τὸ πέδιλον τοῦ πέδου. Hesyc. πέδιλος innuit esse etiam annulos, quosdã alis & gubernaculi in naue. eodem teste πέδη est species quæ in ὑποπάσαις, vt apud Xenoph. quoque de re equestri laudat ὑποπασία ἢ χαλινοῦμένη πέδῃ, vt pote quæ assuefaciat equum ὑπὸ φοιτᾶσθαι τὰ χαλινὰ ὑφιέσθαι.

Πεδ ἄ ορος, ἐ, sublimis, celsus, μετέωρος, ὑψηλὸς ἐν τοῦ πέδου, ἢ ἐκ τοῦ πέδου, ἢ ἐκ τοῦ πέδου. Nicand. Theriac.

Πεδήτης, ligator, in Epigr.

Πεδήτης, vinctus. ἰχνηρὰς πεδὰς ὑπὸ πηγυνυσῶς, longæ noctis compes in vinculis, cap. 17. Sapientiæ.

Πεδίας, ἀδος, ἡ, campestris, locus planus, & ipsa planicies. Phil. de mundo, χώρα φορὰν κίνησ. ἰσόπεδος τῇ πεδιάδι, i. colles ad quam redacti cum planicie camporum. πεδιὰς γῆ, campestris terra. Herodoto est Αἰγυπτία πεδιάς.

Πεδίαμος ὀμφάλη, myrrha pediasimos, species myrrhæ, Diosc. 1. c. 78. dicta πεδιάσιμος à πεδίον, campus, quasi in planicie & loco campestri nata, Marcel. lib. 1. Dioscor. Πεδιάσιμον, opponitur ὀρεινῇ. Basil. ὁ ὀρεινὸς, ἢ πεδιάσιμος ἡδέως ὕπνων διακλάσματα.

Πεδίλον, Æoles dicunt pro πέδιλον. Etym.

Πέδιλον, ου, τὸ, pedis vinculum Ouid. talare, calceamẽtum vari calceus. foccus, ὑποδήματος, 2. longa. Iliad. δ, ὑπὸ δ' ἴστατο καλὰ πέδιλα. Virg. Æneid. 8. pedum circundat vincula plantis. πέδιλα, ὑποδήματα, ἀφ' ᾧ τὸ πέδιλον εἰδέναι αὐτὰ πῶς ποιεῖν, ὃ δὲ σανδάλιον idem & Eustath. annotat olim cum diphthongo, scriptum fuisse πάδιλον. Hesiod ἀμφὶ δ' ποσὶν ἔχε πέδιλα τὰ πέδιλα, circum pedes alta habebat talaria. πέδιλα πεδίλα, in Epigr.

Πεδινὸς, ὁ, ἡ, campestris. planus. πεδινὰ χώρα, Theophr. histor. 2. cap. 7.

Πεδινάτορες, Plato de Legib.

Πεδίνδην, ὁ, terra.

Πέδιος, ὁ, qui in locis planis morantur.

Πέδιον, paruum vinculum, partuus nodus. Etym.

Πέδιον, ου, τὸ, solum, campus, planities, viridarium, hortus. τὸ κατὰ χορεῖον. ἀρεῖος πεδίον, Martius campus. Plutar. in Publ. πεδίον, planus locus. πεδίον χλοερὸν, Apollon. Rhod. τὸ λεῖον πεδίον, Sophan. Homer. Iliad. β, πεδία ἔρρε, campestria incolere. πεδία σανδάλια, Euripid. Item πεδίον, pars pedis superior, quæ in metacarpio respondet, quinque constans ossibus. Hippocr. de articulis καὶ ὅσα πεδία dixit.

Πεδίον, ὁ campo, à polo, à puero, ab incunabulis: translatio à plantis sumpta. κόνις πέδιλα, ὁ ἀπὸ τοῦ πέδου, Hom. Interpr. Hesiod. πεδίον δ' ἐπιπάσαι τῷ καμόντι δίκυμπος, à fundo, i. funditus.

Πεδίς, pedibus. πεζῇ, apud Æschyl. Item huniì, εἰς γῆν.

Πέδιος, ου, idem quod πεδίον, i. ἔρρε, ἄφαφ. Suid. ὦ γῆς ἐερὸν εἶναι ἐδίον. Sophocl. item domus, domicilium, Etym.

Πεδίσκαφίς, in solum suffossus, depressus. πεδίσκαφὲς κοιλόν.

Πεδήσεις, pedestris, solum calcans, humi stratus. πεδήσεσσ' ὄχημα, vehiculum per terram tractum, Eurip.

Πεδότροφος, in solo nutritus: vnde ὕδωρ πεδότροφον, apud Nonnum in solo alta.

Πέδων, ωνος, ὁ, verbero, mastigia. ὁ πεδὼν, πεδόνος ἡ κακόεργος δούλη. Eustath. Iliad. 9. qui & πεντέδων.

Πεζὰ, ἡ, ὁ, pes, ποδὸς, τὸ κάτω τοῦ ποδὸς, βάσις, σφυρὸν. vnde Thetis γυναῖκα, Homer. quasi κάλλος ποδὸς ἔχουσα. Zenodot. testè non aiebat, πεζὸν vocari pedem ab Arcadibus & Dorienſibus. Hippoc. vi letur hoc nomine pedis planiciem vel pedum los appellasse: ait enim lib. 2. περὶ γυναικείων, Καὶ οἱ πόδες εἰδότες αὐ πεζῷ μᾶλλον, i. τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς, ἢ τῷ σφυρῷ. Pollux, τὸ δ' ἄνω

ὁ κύριος μέρος καθέτου σφυρὸν ἡ πᾶξις, pars quæ fuit ac subiacet ocatur πᾶξις vel σφυρὶς, hoc est, malleus. & iuxta vtrinque eminent tali, in quos offis extuberationes desinunt, teste eodē Pollnce, hoc est, ἀφ' ὧν πάλι πᾶξις ὁ ἑκατέρωθεν ἀφυγκτὴν ἀπρέμονος, ἐς ἃς αἱ ὀβρικὰι κε μαλίσκουσι Πᾶξις fimbria, ora, κυκλας, limbus. Pollux, αἱ δὲ τὰς κάτω παρυφὴν μηκύνουσι τέχνῃ ἢ φύσει ἴδις, vnde mētiōn, τὰ ἄνω τὰ ὑπερφαίνοντα τῶν ἢ φύσει ἴδις, vnde metiōnē

nesi persuaderis quidem. πείθῃς ὦ ὀλίγου με χρεισὼν ἡμῶν, cap. 26. Act. Apost. parum abest quin persuadeas mihi: parum est vt non mihi persuadeas: propemodum persuades, id est, σχεδὸν γάρ ἡ ὑπόκρισίς σου, cui fidebas, Nazanz. in Orat. εἰ πείθοιν ὕτως, vni persuadeo, Plato in Epist. κἀμὲ μὲ πείθεις, neque mihi persuadebis. πεπεῖσθαι ἐμαυτόν, à meipso adductus, Demosth. ὑ πείσαντες τὸν δῆμον, Æschin. non impetrata venia à populo, seu non petita, id est, μὴ συγγνώμην αἰτήσ τὸν δῆμον. πείσουν αὐτὸν ἐκεῖ, &c. Isocrat. suadent nobis facere. Aristophan. in Ranis, κωνδεῖς γέ μ' αὖ πείσειν ἀδρώπων, τὸ μὲν ὃν ἐλθεῖν ἐσ' ὀνείνου, nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Πείθω cum Accus. pr. rsonæ, quòd rarum. Paul. c. 1. ad Galat. οὐ γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; q. dixisset, κατὰ θεὸν, i. homines an Deum suadeo: vel de hominibus an Deo suadeo: vt suadere pacem, & de pace, Quintil. Alioqui πείθω ὅτι τόδε, id est, persuadeo tibi, vt suadeo tibi: pro quo etiam dixit Cicero in Epist. vt te horter & suadeam. Ilia. 4. τῷ δ' ὀφέως ἀρχὸς πείθεν. Sæpe duos habet. Accusat. vt πείθω τινὰ τὸ ἀφεῖναι, Plato in Apologia, ὑφ' ὑμῶν τοῦτο πεισθῆναι, sed id non vobis persuadeo. πείσαι, persuadeas. μὴ πείσῃς καμὲ λιθῶσαι, vi capio. Idem de Legibus, Pro blandior & allicio, Xenoph. τὰ πείθοντα ἀδίκῳ, vefci his quæ solicitant & inuitant, quæque auiditatem incitant. Item πείθω, spero & contendo. vide Πάσχω.

Πειθώ, οῦς, ἡ, persuasio, obedientia, obseruatia, obsequium inductio, suasus. πειθοῦν. Erat prophanis deæ nomen, dicendi præsidis, quam Ennius Suadam, Horat. Suadelam, Cicero Lepore m vocat, Quintil. persuadendi deam. hanc & ψυχαγωγὸν appellant, quasi ductricē & oblectatricem animæ, & flexanimā, Bud. in Annot. & Politian. in Miscel. πειθώ, suadæque medullā, πειθοῦ quam vocant Græci, cuius effector est orator, hanc suadam appellauit Ennius: eius autem medullam Cethegum fuisse vult, vt quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis fessitā sse, huius hic medullam nostrum oratorē fuisse dixerit. Lepor. de orat. cuius in labris (de Pericle loquitur) veteres Comici, etiam cum illi male liceret (quod tum Athenis fieri licebat) leporem habitasse dixerunt: tantùm que in eo vim fuisse, vt in eorū mentibus, qui audiissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. μὴ πειθοῦς, persuadendo, Plato de Lgg. Xenoph. κοσμῶ τὸν πρὸς λόγων, à quopiam verbis adducto capiēs. πειθοῦ ἡ νόμου ἀρχὴ ἢ φοβου, id est, amicitiam voluntariam & legitimam inire. πρὸς χρυσὸν ἢ πειθὼ, impulsus, Plato de Legib. πειθοῖ ἢ βίᾳ ἀναγκάζειν, receptis moribus non parens, Idem Plato de Leg. πάντα πειθοῖ μᾶλλον, omnia suadendo magis quàm vi. Item in Numa. πειθοῖ ἢ βίᾳ εἰσηγεῖσθαι, suadens & cogēs, Plato de Leg. Pro side Nonn. accipit, ἀκαμπὲς δέχεται πειθώ, i. fidem rectam. εἰς πειθὼ, ad fidem faciendam. Plato de Leg. πειθοῖ ὑπάγειν, lenocinium amatorium.

Πειθώ, εἰdem.

Πεικαμμός, ὁ, ξύλ, ντος, Hesyc.

Πεικάν, amarum. πικρὸν, σκληρὸν, Hesyc.

Πεικάς, ξύλ, μα, lana carpta, seu carminata vel carminanda. vestatius est πέκας.

Πείκω, με, πεῖξω, τὸ πέκω, proprie pecto, ξύλ. Est & τὸ κείρω, tondeo. Theocritus ὑφ' ὦ ὀσπήκε πέξε τὸν ἀϊγ, τὸν πέκων. Interpr. πέκειν κυρίως τὸ ξύλ, ἐκτιλοῦν ἢ τὸ κείρειν: vt apud Hesiod. τ' μὴν ὅτε πείκῃ, ἠδ' ἔβδομος κάρτος ἀέξεται. Vnde πόκαι, vellus.

Πεικής, Hesych. πικρὸν τὸ σπαπαιῶδον.

Πεῖμα, vel πείσιμος, ὁ, fames. δὲ, ὁ, πεῖνα δὲ ἡ ὅπου τὸ δεῖπνον ἐσθ' κεται.

Πεινάω, ῶ, famelicus, esuriens, impastus, ieiunus.

Πεινασθής, fordidus.

Πεινασμὸς, famelicus, Plutarchus. ὁ πεινατικὸς δὲ ἐμετικὸς γδρόμυδρ.

Πείνη, ἡ, Πείτα.

Πείνιμος, poeticè, pro σιτικὸν.

Πεινητικὸς, citi appetens, famelicus.

Πεῖσις, ἡ, breui poster. periculum, experientia, aggressio, tentatio Liu. siue tentamentum. Virgil. specimen. Nazanzen. in Orat. πεῖσιν τοῦ βαπτίσμ. χρεισὲς ὑπὲρ ὅλου τοῦ πείσεως, ieiunauit paulò ante tentationem. πεῖραν λαβεῖν, ἢ ποιεῖσθαι, pro experiri & periculum facere. Xenoph. ἢν ὑμῖν πεῖραν λαμβάνῃ εἰ ἐθελήσετ συμβοηθεῖν, deos tērare. πεῖραν ὑβρεῖ λαμβάνειν εἰ ἐθελοιᾶδε, &c. vestri facio periculum, Æschyn. ὑμῖν αὐτῆ πεῖραν λήψεσθε, Xenoph. de vobis ipsis periculum facietis. Plato Epist. 7. πεῖραν λαμβάνειν τῆς τυραννίδος dixit pro de his experientiam sumere: sic enim inquit, ὅτι δὲ τῆς τρόπος τοῦ πεῖρ τὸ τυραννίδ πραγ λαμβάνῃν. Dioscorid. in præf. τὸ πεῖραν τῶν ἐπιγρ γόμ φαρμακ νοήσ, medicamentorum efficacitatem experimento ad nos mam exigere. Sophocl. πείρᾳ κἀφορμᾶσ, pro parare expectionem dixit in Aiace. πεῖραν ἔχειν, viam tentare. Idem, πάν τες ἔχοντες, ratio quædam quærenda, id est, modus & occasiō ραν διδόναι, dere specimen. Xenoph. ἀρ' ὧν ἂν σοὶ πεῖρα δόναι μ γέλασε Φ. φόνου, πεῖραν αὐτῷ δεῖ δόχειν, specimen sui dede nt. Demosthen. χ' δῆμον. Pro corona, πεῖραι ἔργα δεῖ κάνειν, ropia faciendi periculi copiam concessisse. τὰ πεῖρα ὑπάρχ τὰς ἔρε δότους, Thucyd. vbi Valla, vt quæque maximè gloriæ sunt xpertia, ita minimum dignitatis præ se ferunt. Interpr. Grus fic, ὅσα ἐνδέχ ὄντα τε πεῖρα ὑπ' ἐχόντα, i. ὅσα ἀκίνδυνα ἀσφαλῆ ἔρ δεχόμενα πεῖρα ὑπ' ἐχοντα, sentitur experientia, Thucyd. πεῖρα τατ ἔχω, hæc sum expertus, Xenoph. πεῖσαντές τινες δι' ἔχω, ὃ documentum habeo. Thucydid. ἔχων τῶν πεῖρα ἀξιωμάν ερημ ρίου, &c. Aristid. specimen Athenien sium dederunt. Poin τὰ ξ πρώτα ἢδ' αὐκηθῆς μαθόμενα, πείσει, ᾗ γεύσεται. Et πείσ ται erat τὸ πυθικὸν ἀγῶνα ἢ τὸν αὐκηκοὸν, Idem. Attici πεῖρα ατὸ ἢ ν. ὃ ἢ τέχνη accipiūt. item dānum. vnde πέφυκα dicuntur. ὃ θάλασσα κρεμάγρα, vt adnotat Sophocles Inter. in Aiacem m mon. distinguit à πεῖρᾳ, & alibi ab ἐμπειρία, σοφὸν γὰρ ἐν πεῖρᾳ ὁ μὴ μυρίων ἔρ πρὸς κοπάνων ἀφρόδιτον.

Πειρᾶζω, μαι, tentor, experior. Ad Gal. at. capite sexto, σκοπῶν σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς, ne tu quoque tenteris. πειρασθὲν, ntatus est, Nazanzen. in Orator. ἁ, de Christo. πειρασθῆναι, tentari sunt. πιστεύσ, periculum sumatur, Aristoph. ὑπομένοντες πειρᾶζεσθαι, oculorum fussiūone tentari & labare dixit Alexander Aphrodis. πειρᾶζόμενοι, tentari, capite ciuo Euangel. Matth. & capite 10. 1. Corinth. πειρασθῆναι, tentiue sic ad Hebr. Ibidem tamen capite 4. πεπειρασμένον κ' πάντα, gitur, tentatum per omnia absque σ. πεπειρασμένον, experiens Lucianus.

Πειρᾶζω, vel πειράω, μάσω, πάκα, κ, experior, exploro, διάπειρα ῶ, μαι, conor, captioſé tento, periculum facio. Et dicitur rē de inani conatu, vt aues adhuc pennis infirmis volare gentes facere solent, ἢ πτερυγίζῃ. Accus. lib. 1. Epigr. iungitur. πειζει ἢ τέλλει, Nilum etiam tentas. πάντα ἰδίᾳ πειρώμενος, Thucyd. nihil non tentantes. Gregor. de Basil. quem tyrannus inis abterrere frustrà conabatur, ἄνωθεν πάντα πειρᾶν ἢδ' ἀ. σέρων. vnde & πειρᾶν ἀπὸ dicitur τῶν γωνίων, quum de fr ro solicitat & interpellat. Latinè attentare pudicitiam dic ur Actiu. Bud. Comment. Apollon. lib. 1. Argonaut. Genit. in it, καὶ ἀπὸ μῆθ μὲν πείρᾳεν ἀνδρός, id est, aggrediebat & exordiebatur. Cum Infinit. lib. 2. Epigr. πειρᾶζεις ἀλλὰν ἰδ ἀ ρανεῖ, i. niteris.

Πειρᾶζων, ντος, ὁ, tentator.

Πειραία, ῶν, Quære Σπᾰρτᾰ.

Πειραιεύς, έως, & ῶς, portus est Atticæ, quinq; & tringinta ſl is ab Athenis diſſitus. olim insula fuit, vnde & nomen x διαπλοῦ eique Munichiæ Dianæ fanum inædificauit M ichius τὸ ἄκρον αὐτὸ κατασκῆ teste Studi. genit. habet πειρεῶ ac πειρῆ acc. πειρέᾶ & at Attico more πειρᾶ in Accus. dicitu ur contractionem, vt ὑρᾶ. Gaza lib. 2. Gramm. Cicero tam se reprehendit quòd sic protulisset, ac non potius vt Tere in piræeum conuenimus: dubitat etiam an sit loci vel oppi o men, vt sit addenda Præpositio, ad Atticum lib. 7.

Πειρεσιώνη, Piraicæ portæ: sic dictæ sunt quædam portę is Athenarum, quibus in piræeum exibatur. Plutarchus Theseo.

Πειρήνα, termino, finio, σφατὸ.

Πειρήσιμος, ὁ, ἡ, ον, ας, ἁ, ἀ, ἐ, ἀ, ἐ, ἀ, ἐ

gora. πειράω, ἰδιωτικῶν, inuicem lacessentes. πειρᾶδίων, experti. πειρᾶδιδίων, vultis nitar, Plato de Leg. πειρᾶθείς, coactus, expertus, Demoſt. πειρᾶθείς ὁ ἀφιλόσοφος ὑπὸ τῶν κακῶν. Harpocr. Lab Hyparcho appellatus de ſtupro, Thucyd. i. ἐκπλῆξαι τῷ πειρᾶθῆναι. ſic interpr. πειρᾶζονται, tentarunt, Ariſtotel. in Pbl. πειρᾶζωμεν, experti ſumus, finitus, Ariſtot. lib. 2. Ethic cap. Cum Accuſ. & Genit. Plato in Epiſt. πειρᾶζωμεν ἐσχάτου πλοῦτου, &c. Eraſti mores magis experti quàm tu. περὶ πειρᾶδιν, καλλιστε, Hom. πειρήσομαι μύθοις, in verbis culeus ſum, ſum periturus, idem in Od. πειρήσατε μὲν σωλήνας καὶ σωληδάκια, Apollon. Rhod. ἐπειρᾶδίων, expertus ſum. πειρᾶδύθη, laceſſere. Gloſſ. Herodot. πεῖσε ἐπειρᾶδίν, Homer. experiri. πειραλέος, experti, Herodot.

Πείρας, τὸ, finis, ὥρας, τὸ, terminus, limes, finis, culum. πείρατα δὲ ἔχει, extremi extitimus. ὅπου δὲ χρὴ τὸ ἔχον πείρατα τέχνης, Hom. Odyſſ. inſtrumenta manibus ſuis artis adminiſtrabi. ſic ὑπὲρ τὸν συμπόσιον.

Πειρᾶζω, interpellario de ſtupro, tentatio, Thucyd.

Πειρασμός, ὁ, tentatio, periculum. Dioſcor. lib. 1. in Præfat. ἡ οὖν τοῦ παθῶν ἐπειρασμός, Interpr. ſacta in morbis pericula: vbi πειρασμὸς αὐτὴ τὴ πεῖρα, experientia. Paulus ad Galat. ca. 4. ὁ τῶν ἐμῶν μου τὸν ἐν τῇ σαρκὶ, experimentum mihi.

Πειρᾶτής, ὁ, tentator, Horat.

Πειρᾶτικός, qui conatu inani vtitur, à πειρᾶζω. Ariſtoteles in 3. Metaphyſicor. ἔστι δὲ ὁ διαλεκτικὸς ἐπειρᾶτικὸς ἀφ' ὧν ὁ φιλόσοφος ἐστί. Idem tamen in Elenchis, πειρᾶτικὸς δ' ἐστὶν ὁ τοῖς ἐξ ἀμφοῖν probantur reſpondenti colligunt oppoſitam propoſitionem.

Πειρᾶτικός, piratica, vt exercere piraticam.

Πειρᾶτός, experiundum eſt, intendum eſt. Xenoph. πειρᾶτὸν ὁρᾶν, ἐὰν δύνῃ, conandum eſt recte dicere. πειρᾶτέα, tentandum, conandum eſt, Plato de Leg.

Πειρᾶτύω, prædor, piraticam exerceo, latrocinor. αὐτὸς πειρᾶτεύων ἢ πόλεις, cap. 49. Geneſ. vbi Latinè, ipſe accinctus præibitur ante eum.

Πειρᾶτήριον, τὸ, tentatio, locus tentationis & receptaculum piratarum, ὁρμιζόμενοι τῷ λιμένι, ἢ πειρᾶτήριον. lib. 7. in principio, ἡ πειρᾶτικὴ οὖσα ὁ βίος ἀνθρώπου ὅτι τῆς ; militia eſt vita hominis.

Πειρᾶτής, ὁ, pirata: à πείρω, pertranſeo, quia ſemper per mare meat: vel à πάειρω, quod aliquando fraudem & damnum ſignificat dicitur & ἀφ' ἑνὸς. πειρᾶτὰ οἱ ἡ θάλασσα πεπλήρωται, λῃσταὶ πειρᾶται ἀδίκων κ' τέχνης, Sophocl. Interpr.

Πειρᾶτικὰ, corpora piratica, id eſt, piratarum. Plutar. in Camillo.

Πειρᾶτικὸς, naues prædatoriæ. Plut.

Πειράω, fut. πειρᾶσω, tento, interpello, ſolicito de ſtupro, ὑπὸ πειρᾶσθαι, molior, attento, appello, as, adorior. Ariſtotel. 2. Rhetor. vbi de antecedentibus loquitur, ἢ ἐν ἐπιλόγοις ἐφεξῆς, de ſtupro interpellauit, cum ea rem habuit. Ariſtoph. in Eccleſiaz. ἐπειδὴ τάχιστα ἐπειρᾶσάμην αὐτοῦ, ὁ λῆρος χρᾶσεται, quaſi de muliere. Κωμῳδιδάσκαλος ἐμὲ χρᾶσεται πάντα ἔτη ἀπαντᾶν. Πολλὰ γὰρ δὴ πεπειρᾶσαι αὐτοῦ, ὁ λῆρος χρᾶσεται, multa enim vtique ipſam tentantibus, pauciſ annuiſſe & feciſſe ſe copiam, ἐὰν δὲ πολλὰ μεταξὺ λόγου ἢ ὑπιτεθρυλλημένα, ὁ λῆρος ἐπιτρᾶπῇ καὶ κατοδύσῃ. Eſt enim πειρᾶν vt notat Interpr. τὸ σφᾶλαι τῇ γνώμῃ περὶ τὰ ἀφροδίτια. Vide Χαρίζομαι. idem Ariſtoph. Pluto πειρᾶσόμενος δ' ἐγὼ ἐς τὸ κακὸν τῇδ' ἀπελθὼν ἐπιθυμίαν ἐπιλύσασθαι δοκῶ ἐμοί. Xenoph. cum Infinit. πειρᾶσθαι τῆς χθονὸς, potiri tentem. De re venerea, Ariſtop. in Pluto, πειρᾶσόμενος τῆς τε, forſitan tentat de ſtupro. Plut. in Galba, ἱερὸν ὑφῆκε τὸν ὄρνιν πειρᾶσόμενον πατρίδος, Nero ſubmiſit Othonem qui Poppæa tentaret, id eſt, de ſtupro interpellaret. Item nitor etiam cum infinit. Lucian. de luctu, οὐδ' ὑπερθορεῖν ἐπιπλήξειεν, ὑλακηθῆναι, &c. πειρᾶν καθελεῖν, conor deſcendere, Thucy. πειρᾶσαν ἐπὶ κώλυμα, tentabo vicum, Idem Interpr. ſubintelligit ἐπὶ τὸν. πείρω, πειρήσομαι, aor. ἐπειρᾶσα. Homer. ſol. tenta, contende. πειρᾶν, fortunam belli tentare. πᾶσιν ἰδίαν πειρᾶσαντες, omni ope conati, id eſt, πᾶσαι ἐπικαρτέρησε, nihil non tentantes, Thucyd. in 2. vide Πειρᾶζω.

Πείρας, ατος, ὁ, qui perfecit à πειράω, quod idem eſt cum πάειρω.

Πείρη, fontis nomen in Corintho.

Πείρημα, exploratio, Apol. Rhod.

Πείρημα, pro πειρᾶσμα: vnde πείρημα, ἀπὸ τῦ πείρᾶσαι, tentes, Iliad. ἀλλ' ἄγε μιν πείρησαι, i. πειρᾶσον, fac periculum.

Πείρησθε, penetrabimus, Accuſ. à πειρᾶσθε, pro πᾶσθε. Herodot.

Πείρη, Ionicè pro πειρᾶτα, Homer. Odyſſ. cum Subiunct. & particula ὅτ, tentabo, nitar.

Πειρητήριον πειρητηρίη, exploratio, tentatio. Liu. tentamentū. Virg. quaſi Πειρητεία. apud Herodot. κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐς πειρητείαν, mittere funem ad explorandum, Valla. legendum potius vno verbo. vide antea.

Πειρητήριον, idem quod πειρητηρίη, experimentum apud Hippocr. Πειρητήριον, ἐστὶ τὸ, μὴ πειρᾶζον, tento, Genit. Odyſſ. ξιμπέπειν σὺν τῷ πειρητῆρι. Nonn. Accuſat. iunxit, ἐπειρήτης, γυμνάσης.

Πείρινθος, alueum ſeu tabulatum in curru vbi res ponuntur, & vbi ſedent qui currū vehuntur Homer. appellat Odyſſ. ὃς τὰ μὲν ἐς πείρινθα πόδα σπεύσαντες, in currum imponebat, ſeu in eius alueum, ἰ. εἰς πλοῖα τὸ δὲ τὰς ἀναβάσεις, ſeu εἰς τὸ πλοῖον πόδησιν ἀνάβασιν τετρᾶγωνον, ἐφ' ᾧ φέρουσι τὰ φορτία. Iliad. ἐν, ἄμαξαι εὐτεγχὲς ἐπιπολὺ ἐπίλιον Ὀπίσω μιοῦντες, πείρινθα ἑ δῆσαι ἐπ' αὐτῷ. dubium autem an πείρινθα πείρινθος declinetur, an τὸ πείρινθον. dicitur & πάρτριξ.

Πείρινθος, idem, Etym.

Πειρόω, nitere. pro πειρᾶω.

Πείρω, ω, ρῶ, σω, κα. tranſeo, διαδύω, διέρχομαι, διδύω, penetro, διαπερῶ, traiicio, pungo, figo. Odyſſ. ἓξ ἁμφὶ ὀβελοῖσιν ἔπειρε, verubus traiecit & affixit. Pro tráſeo. Odyſſ. νῆυς τὰ πείρατα, i. διαπλέω ἢ διαδύω. Apollon. 2. πείρᾳ δ' εἰς ἀνέμων πόον πλόον, tantum curſum ad Æetam tenetis & nauigatis. πείρᾳμαι transfigor, traiicior. Iliad. α. χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, aureis clauis transfixum.

Πειρώατο, Ionicè pro πειρῶντο, conarentur, tentarent, Herodot.

Πείσε, ἠσι, ῆ, obedientia, perſuaſio.

Πείσεις, ὁ, & πίτνε, τό. Hom. Odyſſ. ζ, εἰς δύ' ἐχούσ πόνους ὕπας κελεύ, ἄβρᾶ τὸ σπάσαι, ὃ δὲ πεπίσειν. itidem σίσαντες pro πείσαντες hoc eſt πεπίσαντες teſte Heſ.

Πεισήμβροτος πείσημος. Homer.

Πείσιδωρος, paſſum iri. πείσιδωρ ἀγαθὲ, accepturum eſſe beneficia, Demoſt.

Πείσις, εως, ἡ, τὸ δεῖ. Senec. paſſio, ἔκπειο. item, perſuaſio. Alex. Aphr. libro 1. Probl. πάσχει γὰρ ἡμῶν ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς γλυκείας πείσεως, i. affectus & læſio,

Πείσμα, ατος, τὸ, Etymolog. à πείθω, inquit ſignif. φιλοτησίαν ſit πείσμα. Budæus apud Philoſtrat. interpret. fiduciam aggrediendi aliquid, ad quam ſignificationem referendum videtur quod apud Chryſoſtomum de hac voce legitur in commentar. in epiſt. ad Epheſ. interpretatus vocem ἀδιάκλιτος quum deotribuitur, quum dixiſſet ſignif. vehementem voluntatem ſubiicit: ὁ ἐφ' ἡμῖν, οὐ δὲ παρ' ἡμᾶς ἡ κατοπτρία. λέξει χρήσασθαι σαφηνείᾳ ἕνεκα τοῦ ἀφικτεῖσθαι, ὁ λέγομεν ἡμεῖς πείσμα, ᾧ κ' τὸ πείσμα κλῆρ τετρᾶγλωσσα σφόδρα ὑπόδημα τὸ σωτηρίας ἐμοῖ. Item rudens id eſt funis natticus, quo nauis in litore religatur, quem ſæpe vtuntur dixiſſe Quintilia. φουνικήσιον, τὸ κάτω εἰς ἀγκύλιον, funis quo nauis ad lapidem in portu religatur, Homer. Interpr. σείσμα σκληρόδεσμον, in Epigramm. πείσματα νεῶν, funes naues, Plato in Timæo.

Πεισματικός, ὁ, pertinax, perticax, Euſt.

Πεισμονή, ῆς, ἡ, animi inductio, credulitas, perſuaſio. Paul. ad Gal. 5. ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ἐστὶ, hæc credulitas ſiue perſuaſio. Κατὰ τὸ πιθανὸν, quod credere & perſuaderi ſignificat.

Πείσομαι, parebo. Vide Πείθομαι.

Πείσομαι, patiar, afficiar, ſentiam. Futurum verbi πάσχω. Ariſtoph. ἢ φ. τί πείσομαι, quid mihi accidet, quid mihi fiet? Bud. Comm. δ' πείσομαι, accipiam beneficium, Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 9. πεισόμεθα tolerabimus. πεισόμενος ἕνεκα, Ariſtoph.

Πειστός, locus humidus & riguus: nam πάσσω, rigare eſt.

Πειστός, obediendum, parendum, vel credendum eſt, Plato 2. de Repub. οἷς ἀμφότερα πειστέον, quibus de vtroque credendum.

Πειστής, perſuaſor at Suid. obediens, πειθήνιος.

Πειστικὸς λόγος, verba ad perſuadendum accommodata. Eurip.

Πειστικὸς, qui facilè perſuadet, perſuaſorius, obediens.

Πείσω, pro πίσω, fretus. Lacar. πείσω δ' ἀνδρῶν, &c. nobilitate fretus.

Πείσω, Futur. accèps: à πάσχω, vel πείθω.

Πείσων, Heſych. διώκων, ἐκδιώκων, explora.

Πειτάω, agito.

Πεκάνη, cataſtatus, incontinens, ὁ δὲ τὸ πᾶν ὑπολύων, ſcortator, Etym.

Πέκος, pellis, κώδιον, δέρμα. inde Pecus. Dicitur & πίκος.

Πεκλιον, ἰ. νέον. peculium à Romanis dicitur patrimonium, à pecudibus, teſte Plut. in Public. Nam Romani dum non multo adhuc nummo vterentur, ſontes re pecuaria multabant.

Πεκτήρ, ῆρος, qui pellem vellit, ὁ δέρμα πλύνων, Suid.

Πεκτός, à πέκω, comptus, in Epigr. vel à πέλλω.

Πεκτέω, &

Πέκω, pecto, πίκω, πίτνω, κείρω, cuello, vello. & tondeo: vnde ἐπίκρη, tonſus eſt. apud Ariſtoph. ιθ. Vide Πείκω. Apud Pollucem, κεμαὶ ἢ πέκτειν. vnde & Hom. ὁ ἢ χαίτας πεξάμενον, χρυσῇ πλοκάμοις ὑπλοῦ φαεινὸς. Suidas, πέκειν τὸ κτενίζειν.

Πελάγιος, litoralis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 19.

Πελάγιος, τὸ, pelagica, κεφάλαια.

Πελαγίζω, exundo, æſtuo, inundo, Actiu. Accuſ. πελαγίζων, nauigare, altum tenere. Xenoph. in OEcon.

Πελάγιος, ὁ, ἡ, maritimus, aliquando, i. marinus, non maritimus proprie: i. ἀφεστηκὼς ἐς πόντον. i. in alto, intra pelagus poſitus. πελάγιος ἀπόκτονος, in alto pariunt, Ariſtot. lib. 5. Anim. πελάγιοι ἐμπλέουσι, i. μετὰ σφῶν ἐμπλέουσι, nauigabamus altum tenen-

tes, Pollux. Theophr. hist. lib. 4. cap. 7. τὸ πόντιον φῦλον· ἀπὸ τῆς πελάγους, in alto pelago nasci. πελαγία, ventus ex alto prouenientes. πελαγίοι, ἰχθύες, pisces pelagici, Arist. lib. 6. Anim. 17. πελαγῖται νῆες, Thuc. naues maris tenentes. πελαγίου ὕδατος, ἢ ἀπὸ τῆς ἀνοικτοῦ, qua ex alto peuta. Item lib. 5. Diosc. cap. 15. ὅσα ἐν τῇ πελαγίᾳ ἢ ὑδατώδη ὀμβρίου, salliæ ex mari aquæ, cælestis que, &c. πελάγια ζῶα, animalia pelagica. Aristot. 1. de Anim.

Πέλαγος, ου, τὸ, pelagus altum. πέλαγος τῆς θαλάσσης, profundum maris. cap. 18. Euang. Matth. pro eo quod est, in medio maris. nam longius à litore solet esse profundius. Quandoquidem qui Græcas tradunt Etymologias pelagus dictũ putant, quod sit πολὺ τῆς γῆς, procul à terra aquæ. πέλαγος, vel τὸ ἀπὸ πόλεως γῆς. Πελαγὸς, ἀπὸ τοῦ πελαγίου, Etym.

Πελάζω, προπίμενο. Eurip. πελάζει τοι χρὴ δύσ θεοῖσι, apprehendit fores, cap. 16. Iudic.

Πελάζω, με. σασ, π. ακα, θησομαι, ζω, πλησιάσω ποιῶ, adeo, accedo ad, prouehor, pertingo, θησομαι, admuoco. ἀπὸ πέλας. Actiu. Olyss. ζ, ὃν δὲ μὲ θυσίαισιν πέλασον μεγα κύμασι με appulit. Et Odyss. ζ, τὸν μὲν κρίνη ἀπὸ πέλασσε. Et Ilia. λ, ἀγὸν δ' ἐσοδίῃσι πέλασσι, admouerũt, θησόμενον, πελασσόμενος ἀπόπαυσε. πελάζω interdum cum solo Datiuo ponitur pro accedo ad, vt libro secundo Argon. Apoll. ὅς κε ἑὸς ἐς ἕρκος πελάσσῃ, qui ad Bebrycas appulsus sit. Hesiod. θοὸς πέλασσε δίκτυα ἀυλῆς. πελάσσατόν με τοῖς νυνσὶ, Hom. fic etiã in antiquo, ἵνα τοὺς ναῦς ἀγόντας πελάζῃ ὁδὸν μίαν, tradere dolo ribus, applicare. admouere, adire, facere. πελάζειν εἰς ὄψιν, in cõspectum accedere, Eurip. πελάσσω νεῶν, pro ἵππων, Sophocl. πελάσσαι βροτῶν, funderc humi, seu proſternere, Apol. Rhod.

Πελάθω, idem, Eurip.

Πέλαθρον, Hesyc. ὁρισμὸν & μέρα.

Πέλανος, ου, ὁ, σπονδὴ ἐκ παπάνων, mola sacrificiis apta, quæ fiebat ex tenuissima farina, libum, placenta, vel bellaria & cupediæ. Aristoph. in Pluto, πάσασα κ᾽ ἀφθόνως τὰ πέλανα vocat. Item spuma concretior circa os, apud Eurip. in Orefte. Item succosa lachryma instar thuris gummi densata. Πέλανος, obolus. Nicand. in Alexiph. Καὶ τότε καθρύνας πελάνῳ βάρος τέμνοις πόσιος. Interpr. σβολὸν ἕκαλον. Non enim, inquit, (solum τὸ πέλανος, ἀγοραῖον τὸ ἕλαιον) significat πέλανος, sed etiam oboli pondus. Sic & vocabatur obolus datus pro vaticinio: Nam corruptè apud Hesy. πέλανον.

Πελαγόρας, ου, ὁ, admonere, νουθετῆσαι, Pythagor.

Πελαργὸς, pullus ciconiæ, sicut ἀετὸς, ἀετιὰς, aquilæ.

Πελαργίδες, οἱ, pulli ciconiæ, Aristop.

Πελαργικαὶ νόμοι, ἢ, ciconiariæ leges, quibus pueri parentes alere iubentur, Aristoph.

Πελαργὸς, ὁ, herba eius nominis quæ lienosis succurrit Galen. lib. 9. ἐξ οὗπερ ἐν cura lienis, ἀ βοτάνην τὴν λεγομένην πελαργὸν κέλευε ἢ σπανὶς δίδου.

Πελαργὸς, ου, ὁ, ciconia, διὰ τὸ ἔχειν πέρι τὰ μελαίνα ἢ κλωσ: πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, ἢ ἀργὸν, τὸ λευκὸν. πελαργὸς dicitur apud Aristoph. & apud Suidam. De ciconiis vide Ælian. & Oppian. in Ixeut. Aristot. item lib. 8. Animal. c. 3. & Bud. in Pandect. Est etiam πελαργὸς, fictile quoddam instar ciconiæ roſtrum habens.

Πελαργὸς, ὁ, ἡ, apud Lycophr. naues ciconiarum assimili colore tinctæ, in quibus & ὁ πελὸς, atrum, & τὸ ἀργὸν, candidus color visitur.

Πέλας, propè, πλησίον, ἐγγύς. Dicitur & ἐμπελάδιν, & ἀγχὶ & ἀγχοῦ. Genit. Odyss. ὁ, ὃς τότε τοι πελεμίζε πέλας ἔσαν. ὁ πέλας & ὁ πλησίον, dicitur vicinus, propinquus. Aristot. 4. ad Nicomach. ὅσων ἀγαθῶν κτῆσαι πᾶς τοῖς πέλας. Quod in 2. Rhetor. dixit. ἧττον ἀγαθὸν κτῆσαι τοῖς πλησίον ἢ σεαυ. quasi diceret propinquis aliisque penè cunctis excepto illo de quo sermo est. ὦ ξεῖνε πέλας ξυμφορεῖ, aliorum calamitates. ὁ vicinorum, Thucyd. in 1. ὁ πέλας, vicinus, Plato in Leg. & Thucyd. qui interdum vocat τοὺς πέλας, eos qui essent socij, aut fuissent similis conditionis, vt libr. 1. vbi vide Interpr.

Πέλασσαι: vide Πελάζω.

Πελασγοπίδες γυναῖκες, pelasgicæ mulieres, Herodot.

Πελάσθη, ἀφικόμην, πελάσθησαν, ἐφίκοντο, Homer.

Πελαστὴς, adhærens, q. appropinquator, Ammon.

Πελάτισσα, clientela, Gaza de Senectute.

Πελάτης, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Sop. in Philoct. πελάτης loci alicuius dicitur, id est, vicinus incola, πελάτας etiam dicuntur inferioris conditionis homines, qui domum nostrã venitant, & nos colunt. Romanis, clientes. Plut. in Rom. πελάτας, ἀθέτας, cliens vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελατικὸν, τὸ, clientela, clientum caterua item ad clientes pertinens.

Πελάχη, cochleare, catinus. Vide Πάπαχθ.

Πελαω, πελάζω, πλησιάζω. Schol. Sophocl. in Electr. πελᾶν, πλησιάζειν. Aratus. πέλασε μὴ σφέρας πελάᾳ, vicina est apud Plutar. in Opus. θεὸς ἀσυμπάσας, βαῖνε καζῶν πρὸς ἑσπέρας βαίνῃ ἢ πέλας ῥοῇ, terræ applica, i. proſterne.

Πέλεα, est. Nonnus.

Πελεὸς, ὁ, ἡ, vel vt ſcriptum in quibuſdam codicibus, πελεὸς, ſiue πελεκᾶς, ἡ. δὸν, merda, σκωρ, βόλιτος vel βόλιτον. Pollux. 5. πλοῦ dicit, πέλεον ἢ σπατίλιν. Ariſtoph. in Acharn. ὁ ἢ λεπάδνων βολιβῶν, ἐν σὺ τῆς πόλεως τὸ γλοῦ πελεὸν ἀπῖας κεχερσῶμεν, i. merdam accipiat recens cacatum. vbi Interpres πελεὸν exponit. Atque à πελεὸς componitur ὑπόπελεδες, ſuccerdet legendum apud ipſum Pollucem, vbi corruptè χείρων ἐστὶ ὑποπέλεδες. Athenæus in quadam parœdia libr. 15. Ἐς ἢ Θέσπιν μὲ ἐλθεῖν μεταξὺ νυκτὸς ἐξέλκει, Πολλοὶ πολλοῖσι, ἢ ἀδὲ τις εἶπε ἄδηλον. bi legend. πελεὸς ἦσι. Ariſtop. Ἐκκλησιαζ. πρ. κρατεῖν δὲ πάλιν φορεῖ μολιβ. Τῶν πελεδῶν κατακυλῶν. Interpres per κόπρον exponit. ſi tamen atque ibi additum locum alterum Comici.

Πελέθριον, ου, τὸ, ſpatium.

Πέλεθρον, ου, τὸ, ſtugerum, menſura cẽtum ſtadiorum, alij milliorum. Hesyc. dicitur & πλέθρον.

Πέλεσθαι, ſit, decet, conuenit. πέλεσθαι μοι λαῶν, decet me accipere. portet me accipere, πάρεστι, Sophoc. vide Πέλω.

Πέλεια, ας, ἡ, linia, columbæ ſpecies à liuore ita dicta, propterea quod nigricante eſt colore. Ariſtot. lib. 5. de nat. Anim. Pecu lumba etiam capitur: vt Odyſ. ζ, πέλεια τελεσσε ἔχων, τρήρωνα τε, Ariſtoph.

Πελειὰς, άδος, ἡ, columba linia, idem quod πέλεια. capitur etiam generaliter pro columba. ἀ. πέλειαι. Iliad. ν, τρήρωνι πελείᾳ ἐοικυῖαι. Athen. lib. 11. πελειάδας etiam vult ſignificare Hom. de poculo Neſtoris, τὰς πελειάδας. Vide Πέλεια.

Πελεοθρέμμων, columbarum altor, aut altrix. vt πελεοθρέμμων ἦεσαν. apud Heſych.

Πέλεος, ὁ, ἡ, πέλον niger, fuſcus dicitur etiam de nigrore iſto lis eſt ſanguinis ſubter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo caſu: qui Latinis eſt liuidus. & Heſych. πελιδνοὶ exponit. πελεκνοὶ. idem à Coïs & Epirotis τοῦ χλωροῦ καὶ τοῦ σαφοῦ πελλαρί πελέους, tradit, ſenes, veteres, anus, afferens aliquid poſt πολιοὺς & πέλεας pro ωχροὺς τὴν χρόαν.

Πελειὰς, άδος, Attice apud Ariſtoph. in Auib. πελειᾶς, πελειὰ rice. πελειῶν. Communiter. apud Ariſtot. Anim. hiſt. lib. 12. οἱ πελειάδες ὁ ἐκ πτίσεως ὁσὸν τὸ Στρυμόνι ἀπὸ τοῦ ἔαρος, &c. Ibidem πελειὰς aliis gregalis ἢ ἀγέλη. Cazarius plateam: de qua vide Plin. lib. 10. cap. 40. Cicero platlam vocat 1. de Natura deorum. Alij, vt Phanorinus, malè coniungunt cum pico Martio, qui διπέλεκκός, & cum onocrotalo 1 linij. vide Ælian. lib. 15. Et de Pelicano, Hieron. in Pſalm. vbi πελεκᾶνοις etiam placeas exponit. πελειὰς esus interdum erat Iudæis, Leuitici cap. 11.

Πελεκᾶσθαι τὸν μάτερα, ς, ex medulla ſecuri diſparatur, Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 12.

Πελεκίζω, μ. σω, σ. πκα, dolo, ſecuri percutio, ſecurim adigo. Actuſ. Accuſ. Odyſſ. lib. 5. πελέκησεν δ' αὖτε κελεύθου, ſecuri dolauit, πελέκεσσι θοῇσι τέτυκτο Iliad. ι. πέλεκυν δ' ἐν χαλκὸν ἔλασε. Dicitur & πελεκᾶσθαι ſecuri inſtrumẽto. vt ξέσσε ſiue ξύσαι, i. polire vel πάρσαι, i. aſcia.

Πελεκᾶδες, laboratus.

Πελέκιον, πρæfegmina à quacunque materia per bipennem ſciſa, ac reſecta. τὸ ἐκπέσαντα πελεκήματα dicuntur. Conſtant. de Agricult. 9. cap. 11. τὰ ἀφίσια ἐκπέσαντα πελεκήματα μὴ τὰ φλοιὸν τεταμένα. Actius lib. 8. cap. 3. πελεκήματα κυπαρίσσου ἢ φοίνικος ἢ ἐλάας, ſi ramenta, ac ſcobem. Nam πελεκήματα, ῥαφίσματα, βύσσου, ἢ ἐνίοτε πᾶσα, apud Theoph. lib. 5. hiſt. & ἐμπέλεκμα apud Hipp. πρὸς ἐλκωθ: & πρηθίλεκμα apud Dioſcorid. ferè pro eodem vocantur.

Πελέκησις, ὁ, dolatio. ſecuris exponitur à Gaza, cap. 10. lib. 3. plant. Theoph. ictus ſecuris adactæ.

Πελεκητὸν, q. dolatile, &

Πελεκητὰ ξύλα, ligna dolatilia, Theophraſt. libro 5. capite 7. plantar.

Πελεκητὴς, ὁ, q. dolator.

Πελεκίζω, με. ίσω, σ. πκα, idem quod πελεκάω.

Πελεκῖνος, alius apud Ariſtoph. in Auib. ita dicta à pelecini ſecuridaceę cornículo, cuius formam eius roſtrum ſurſum curuũ & coracini coloris imitatur. eſt ex genere σιγανοτῶν & inter palmides: rutra tibiáſque habet coloris cærulei: pinnis albis nigriſque conueſtitur, hæc ex τῆς ἀσπάλακος. Hæc ſtudium doctiſſimus Geſnerus auoſcetam vocat. vide Icones apud ipſum in auium hiſtoria.

Πελεκὰν, ὁ, ἡ, ſecuridaca frutex ſiue herba Plin. 18. cap. 17. cuius ſiquæ ſunt inſtar ſecuriculæ. λοβὸς γὰρ φύει κερατίνης ὁμοίους, ἐν τῷ σπέρμα συμβόλου, ἢ ἀμφίστομον κεφαλῇ οἱ πελέκεις. vocat etiam ὑόσκυαμον, Dioſcor. lib. 3. c. 146. in aphacis legumine innaſcitur, Theoph. lib. 8. cap. 8. hiſt. plant. ſic dicitur à ſecuris forma.

Πέλεκκυς, τὸ, ſecuris manubrium, πελεκεῖ λαθῆ, σκοπιὸς ſiue σκοπὸς. Hom. Iliad. ν, πλαίνο ἀ μφὶ πελέκκυ. Interpr. σκοπὸς τὸ πελεκεῖον. Quod in Odyſſ. dixit lib. ί, Στεσιον σὺν ἑσσυμένως ἐλάσσαι. πλαίνος ἢ πελέκκυος.

Πελέκκων, ωνος, Hesyc.

γ εως, ὁ, ὁ μαθηλὸς τῶν ὠτίων, ὁ, πτελέη Θ, ὁ, securis, bipennis. Ca-
ta libro secundo, σίτησις ἀξίνη. Homerus Odyss. l. ἄνδρα μὲν οἱ
πέλεκυν μάλ' ἀριθμὸν ἐν παντὶ λιμῆνι καὶ ἀμφοτέρωθεν ἀνέκηλεν:
ὡς δ' αὐτὸς, Στεγάλεν ἀξίνῃ καὶ ἐλάτῃ δουπήσας. Nazanzen.
n Oration. πέλεκις κοπτὸν πέτρων. & Philostratus in Heroicis.
ὥσπερ ἐκδύσεις ὁμοῦ πάσας ἡμῖν πελέκεσι κατατμηθείσας, cum vniuersis
fascibus & securibus solus descendens, Plutarchus in Pu-
blicola. οἱ πελέκεις ἁπλοῦν τὴν ἐκδοσιν, secures à fascibus seiun-
git, idem ibidem. Halicarnasseus libro nono, οἱ μὲν πελέκεις ἐπὶ
ὠχήσεις ἀπεκέκασαν, aliis securi cernices abscissę sunt. Hesych.
πέλεκις est non solum ἀξίνη διὰ τοῦ ε, sed etiam σφηνοειδὲς μέταλ-
λον, vel secundum alios διάθεσμα μάχαιρα. Itidem Eustath. πελέ-
κεια ἐφ' ὧν σκεπάζει. ἐκεῖ γὰρ ὁ σταθμὸς ἐκ μήκους ξύλοις μονοῦται ἢ δε-
ξέμενος. vide & ἡμιπέλεκκον.
τ ωίβδηλος, ἡ, ὁ, ὁ, ἰχθὺς, agito, diuersitas, moneo, κινῶ, gradu deiicio.
ndo καὶ παλεύω, καὶ σφάλλω. Apollonius secundo Argonau-
ic. κραδὶ δ' ἀνείρατο χεῖρα τοῖ ὁ πελώρη, pro κραδίη δὲ καὶ τὴν χεῖρα αὖ-
. deorsum vibrauit. Homerus Iliados δ, ὃ χαλκοβάρεϊ πέλε-
ι ἐφ, id est, διασείσας, ἀλλανάξας, reiectus est, & repulsus. Hesio-
us, ὑπὸ βορέω πελασθεὶς πολλὸν ἀέρα χῶρε, id, quasi tutus, remit. πελα-
ὶ ἔστι, ἐκπίπτει τι, Homer.
τ ιος, apud Achæum in Phrixo videtur idem esse quod πέλεκις
pud Homerum, sed significare potest etiam τὰ πέλτα τῶν Θε-
πελτοφόρων, inquit Hesych. sed quid πέλτ sint non exponit.
r vide in Πέλω.
r ιον, fum.
r υσθρὰ, Hesych. συρτὶ μικρὰ τὰ δίνεια, aquarum vortices, quæ
: δῖναι. Πέλυτ-ης, ἡ, fiat.
π πὸς, eidem est γέρων senex. pro quo infra πόλιος & πέλιννος.
r ιάς, ὁ, Dorien sib. dicitur extrema corporis pars nigra, quæ
er excussionem aquæ nigrescit, teste Corinthoς τὸ μέλαιναν τὴν
ν ὑπὸτῆς ὑδροφόνιαν, ὡσίνας ἀὸ ὑπὸ ὁμβλοῦ ὕδατος μελαίνεται, πελιδ-
πλοῦν δηλοῖς.
π πρὸς, asinus fuscus, subniger, Etymolog. Est & proprium
iri, quum paroxyt. est: oxytonum verò, lutiam columbam
gnificat, Cyrill. sed pro columba, melius per ει scribitur.
π δνὸς, ὁ, suggillatio Plin. πελιδνότης, πελιωσις, vel πελίδνωσις, &
πέλωμα, liuor in parte suggillata. Nicand. Alexipharmac. Σαῤ
α δὲ ὑπτιοχρόνιον πολλὸς ἀκὸς πελιδνοῖ, vbi interp. πελιδνὸ, ἰ. πε-
δνότος. vide Πελιδνόω.
π δνός, ὁ, ὁ, πέλιδ-ος, liuidus, liuorem trahens, quò liuorem con-
raxit, Galen. πελιδνὸν ὕδατ' ἐν μεσηχυῖ τ' ἀχρύοντος ἢ μελανείας, εἶναι
ωλοβόνοιδές, interp. Thucyd. πελιδνότερος, qui liuoré magis tra
it, Gaza.
π δνόω, μ. ωσω, π. ωκα. liuidum reddo, suggillo, & πελιδνόμαι, li-
eo, seu liuesco, inde πελιδνωσις.
π κὰν, species est poculi ænei sic nominata διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι
uod securi dolata & confecta sit: alij volunt esse ξυλίνων κυ-
ήλων catinum ligneum Hesych. apud Athenæum reperitur
πέλικιν in poculorum censu libro vndecimo. Ibi enim Calli-
ratus πελίκας exponit κύπελλας calices. Crates verò χάας quo-
am nominatos fuisse πελίκας ait ad infundendum vinum af-
umi solitos.
π μνη, ἡ, mensura Attica continens heminas octo.
π ὸμαι, τὸ, πελιδνὸν. πελιδνόω, liuore suggillari.
π Θ, ὁ, liuidus, niger. πέλιδ-ος τοῦ χρόα, colore liuidus. σαὸξ πέλι-
ος, liuida caro, Alexander Aphrodis. scriptum apud Theo-
hrastum historiæ libro tertio, capite 17. χρῶμα πελιὸν παρὰ
υπόσιν.
π ιὸς, ὁ, ὁ, liuidus, apud Thucyd. Pro πελιὸς per τ scriptum
inuenitur, vt Eust. l. 9. annotat.
π χυς, ὁ, poculi genus, vas fictile.
π ωσις, σεως, τὸ, vibex, liuor, liuiditas, πελιδνωσις, πελιδνό-
της, πέλωμα. πελώματα, suggillata, liuida, liuores. Theophra-
stus libro quinto, capite 22. histor. plantar. πελώματα ἐν ὑδατ-
πα ἄφνη, liuores & infignita tollit, Ruel. liuores & suggillata,
Marcel. l. 2. Dioscor. c. 25.
λα, ης, ἡ, vas cuius vsu in mulctu, mulctra illud dicitur à Co-
lumella, & mulctrale à Virgil. 3. Georgic. implebunt mul-
ctralia vaccæ: quod & mulctrum dixit Horatius. Athenæus
libro vndecimo, πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς συσσώμα ἔχον πλατύ-
τερον, ἐς ὃ ἄμελγον τὸ γάλα. Homerus, ἀλλ' ὅτε μὲν δὴ Σπαρτὸν ἐπ-
βεγιόμενοι ἑὺγλαγέες κτ' πέλλας. Dicitur & σκυτίς, ἰδίν. Hipponax,
ὡς πολλὸς πίνοντες. Hinc Πελλήνη, ὄρος, id est, μαλακὸν, quì mul-
get, Athen. ibidem. Dixit Nicander in Alexipharmach. πε-
λλὴν δὲ χρόνιον ὅτ' ἔσῃς πόον ἀμολξέμεν, id est, mulctralibus. Apud
Suidam. πελὸς, ἢ ὅσα τυρῆ καὶ πελὸν γάλα ἀμελγόμενος, σκάσα-
θαι ab Hesych. πέλλα etiam exponit λίθος lapis. πελὶς verò fiue
πυλὶς, λακάνη, catinus: à pastoritia etiam πέλλα deducitur πολλὰ
πρ, vt & πολλὸν πρὸ, πολλαπάσσω enim expon. Hesych. ἀμολγέα. no-
tandũ etiã ἡ πέλλα aliũ vsum fuisse, pro vase nimirũ potorio
vt ſurpatũ fuiſſe. Hipponax ſanè πέλλαν pro vaſe potorio acce-
pit, dũ dixit ὧν τι φ' πέλλ ης ἔπιον ἐλλοτ' ὠνθ', ὁ ἄρτι, φοβοῦνται.

Πέλλαμος, ους, τὸ, τὸ πέλλαμα siue πελάμωμα, πελάμη siue πελάθτης, li-
uor in parte suggillata, vnde suggillatio Plin. Interp. Theo-
criti Idyll. 5. τὰ χροιῆ τὸ συγμὸ ὑπαιόντα ἐκίνεα ἀν' ὑπὸ ἀμυλοῦ
ἀνωστος μελάντα πὸν αἷμ' ἀ πελίδνωται ἀγκλίνη, sed ibi quidã cen-
ſent legendum πέλλαμα tanquam à πελλόμαι.
Πελλασὰι, curſorum & viatorum calceamenta.
Πέλλη, ης, ἡ, mulctra, vel muctiale, vt apud Virg. implebunt mul-
ctralia vaccæ: & color ſubniger, Etym.
Πέλλιν, vrbs Macedoniæ; idem.
Πέλλις, bos fuſcus, Etym.
Πέλλις, ἰη Πέλλα.
Πελλυτὴρ, ἡ, in Πέλλα.
Πέλ-ος, ους, leuis, fuſcus, liuidus, niger. Πέλλα apud Hippocratem
πελιὰ, ὑπόλευκα Galen. quæ & ipſe Hippocrates πελιὰς vocat. Ze-
nodet. in libro de dictionibus variis & gentibus, ſcribit Sy-
cionios κιβδὴν, πέλλον, appellare. Hesych. πέλλον, φαιὸν χρῶμα, μ-
φερὲς τῷ πελιδνῷ. Theocrit. dixit τὰ εἰν' ἀπὸ πέλλας, quod ſchol. i-
tidem exp. μέλανα nigram fuſcam.
Πέλ-ος, ὁμαδὸς, ὁ, πέλ-ος τὸν χρόαν, qui colore eſt ſubnigro ſeu fu-
ſco, aut liuide: vnum genus ὑρὸς Plin. Græcam vocem re-
tinere lib. 10. cap. 10. Ariſtoteles libro nono Animalium ca-
pite primo.
Πέλμα, ατος, τὸ, planta pedis, Alexander Aphrodiſ. οἱ γαμψοὶ δά-
μονες πέλμασι, γαλῶσι. Capitur & pro extremitate digitorum. I-
dem Alexand. τὰ νεῦρα κατιόντα ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ ἀκτυλίου, ἐν
τῷ ὀλίγον ὕπω διωρισμένα πιεῖ ἐσὺ ὄνυχας, id eſt, nerui ad extre-
mos vſque porrecti digitos, &c. pro eodem dicit. Ibidem, τὰ
ἄκρα τῶν ἀκτυλίων. legend. potius τέρμασι. Heriodianus libro 4.
de camelis poſuit, ὧν τὰ νεῦρα μόνα τὰ ἐ χοντες ἄπακα τὰ πέλ-
ματα. vnde apud Suidam ἐκπεπλατυσμένα. Hæc pars complectitur
σπῦρε πόδος, quæ & σφυρὸν dicitur: τὸ κοῖλον, i. cauum ſue volã
quod ſubtal eſt Priſciano: atque τὸ ὕπαμα ſic dictum à callo.
Latini ſolum vocant τὸ πέλμα, quod vulgò ſol. Cicero Tuſcu-
lan. 5. ex epiſtola Anacharſidis, Mihi amictus eſt Scythicum
tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra. Πέλ-
μα etiam dicitur de ſolea calceamenti, & corio. Polybius, καὶ
τὸν Λακωνικὸν εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας χλῶ. Hoc
etiam ſolum vocant Latini. Plautus in Bacchid. Qui ſoccis ha
beat auro ſuppactum ſolum. Martial. l. 9. in Sutorem, Denti
bus antiquas ſolitus producere pelles, Et mordere luto putre
vetuſque ſolum.
Πέλομαι, ſum, γίνομαι, εἰμὶ, ὑπάρχω: poeticum. πέλεται, γίνεται, δοῦ, Ho-
mer. eſſe debet, Heſiod. Cum Præpoſitione ἀπὸ ſignificat in-
gruo. Odyſſ. ἐ, νοῦσος ἀπὸ συγεὶ πέλεται, θνήτοισι δ' ἐπὶ βροτοῖσι πέ-
πεσι πέλονται, hominibus accidunt, Hom. Od. ν, πὰ δ' ὦκα, ſit, A-
pol. Rhod.
Πελὸν, οῦ, τὸ, nigrum, πελὸν χρῶμα niger aut fuſcus color, vnde πε-
λαρὸν deducit Etym. dicens ſic nominatum ex eo quod nigras
& albas habeat pennas.
Πέλτα ἐον, ν, τὸ, parua pelta.
Πέλτασ-τὴς, οῦ, ὁ, peltatus, peltiſta, clypeatus. Plato. ἐξ ἀνάγκη πελτα-
ταὶ, circumeuntſant peltati milites: ſatellites Ficinus vertit: Li-
uius libro primo de bello Maced. cetratos vocat, quum in-
quit, Nocte cetratos, quos πελτασταὶ vocant, loco opertuno,
inter bina caſtra in inſidiis abdiderat. vide Σπάτα in append.
de vocabul. milit. πελτασταὶ ſunt in numero ferentariorum,
Xenoph.
Πελτασικὴ, peltaſtice ars, Plato de Leg.
Πελτασικὸς, ἡ, ὁ, pugnans peltis. πελτασικὸν πεδίον, Xenophon in
OEconom.
Πέλτ-η, ης, ἡ, pelta, hoc eſt, ſcutum breue vmbone carens, formã
habens lunæ iam ſemiplenæ, ἀσπὶς, πτερὰ δ' ἀκὶς, Interpr. Thu-
cydid. Philelphus πέλτων, in Pædia Cyri vertit, tragulam. vide
Κασὶς & Πάλτον in Ammon. Xenophon ſcribit Amazonidum
peltam hederæ folio fuiſſe ſimilem. Virgil. Æneid. 1. Ducit
Amazonidum lunatis agmina peltis. Eſt & piſcis nomen. Cęſ.
l. 6. c. 4.
Πέλτον, idem.
Πελτοφόροι, ſcutati, qui ferunt peltas, Xenophon libro ſecun-
do omiſſorum.
Πέλυμνα, τὰ, calceamenti genus fuit apud Æſchyl. in Phœniſſis:
exponunt ὑποδήματα, σφυρὰ λήγοντα ποδῶν, vt ſint quæ vulgò gue-
ſtres, vel ſcarpellutes ex Italico idiomate. Alij ſculponeas, πλοιὰς
& lancos focculos intelligunt. Vide Pollucem, apud quem
duobus aliis locis πέλυμνα: aitque Sophoclem ſic etiam pe-
des vocaſſe.
Πέλυξ, peluis, vas in quo ablauntur pedes & pocula, galea, ſecu-
ris. capite 23. Hicrem. οἱ λάρναμοι, οἷς πλυνὸς κόπτων πίπτει, id eſt,
ſermones mei vt ſecuris incidens petram. Πέλυς, idem, apud
Pollucem ἢ λακάνιον vocant Tragici πέλυας, Æoles πέλυκα μά-
λιστα τῶν ξυλίνων, ὡς τὸ πατρικὸν, hinc latina vox peluis, & vul
garis noſtra pelis, emanauit.
Πέλω, ſum, ἔσκαζ. ω. fio, γίνεσθαι, γίνεται, Homer. pro γίνεται, idem,

πόνει κακως αὐτὸ, ea laborat. πόνεν, ὡῶ, erat, ὑγιόω, ὑσθρχω Homer.

Πύθων, ῶν, monstrum ingens, τέρας, Iliad. β, δεινὰ πέλωρα θεῶν, de dracone. Cicero secundo de Diuinat. mirabile monstrum. Inuenitur etiam πέλωρ pro πελώριον apud Pollucem Rhod. libro secundo Argonautic. γαίης ὑπ' εἴκτο πέλωρ τέκος, monstrosus filius.

Παπαρόω, palàm facio, aperio, prædico aliquid & præsignifico.

Πελώριος, τὸν, Saturnalia in Thessalia. lege Athenæum libro decimoquarto.

Πελοαγίδες, αἱ, pelorides, genus concharum dictum à magnitudine: aut à Peloro Siciliæ promontorio. tradit Aristoteles in arena nasci. hoc genus μείζον ἐστὶ χύμης ἢ σαμιακὰ κτένιον, inquit Athen. l. 3.

Πελώριος, ία, ίον, ingens, magnus, maximus. Homerus Iliados γ, αὐδὴ φθ πελώριον ἔξιεν ἀνθρώπῳ, id est, ingentem, μέγιστον. Item πελώριος, prodigiosus, τερατώδης, θαυμαστός. Hesiodus in Theogonia, πελώριον ἔνασθαι ἀρότῳ, ingentem falcem capit: vbi generis est Fœminin. πελώριος κλέος, in Epigrammat. Et μνήμη τε μεσσαβόλου πελώριον, ibidem. πελώριον τέρας, Euripid. de Pythone serpente. Aristophan. in Auibus, ἄκαιρον δ' ἔχοντα σοφίσματα πελώρια ἀπελαύνειν, ὦ θεοί, inquit Commentar. χρήσιμον τὸ εἰσαγώγιμα.

Πολωεις, nomen loci, insula, auis quædam, quæ & πελώρ, Etymolog.

Πέλωρον, ὸν, τὸ, τέρας, prodigium. Homerus Iliados ψ, τέρατα κεφαλὰ δεινοῖο πέλωρον. Et Iliados β, δεινὸ πέλωρ θεῶν, id est, μέγιστα σημεῖα. Apollonius 1. Argonautic. διὰ τρίτου ἀρὰ πέλωρ, de gigantibus.

Πέλωρος, ου, ὁ, ἡ, excelsus, ingens, prodigiosus. Odyss. ὀφθαλμὸς χάλκεος πέλωρον ἔμερτος, &c. vbi gen. Fœm. Hesio. aliter in Theogon. στυγερὸν χάλκεον πέλωρον, i. ingens.

Πέμματα, τὰ, pemmata, hoc est, bellaria, secundæ mēsæ, cupediæ, condimenta. Polit. apud Epicte. à πέσσω. Plato secundo de Republi. ὄψα μὲν ἡδέα ἢ θυμιάματα, ἢ πέμματα, id est, τηγανίσματα. τοὺς πέμμασι μὴ γίγνεσθαι σύνεσιν, bellarius butyrum misce tur, Dioscor. lib. 2. cap. 83.

Πεμπάζομαι, ἀσόμαι, σ. ασμαι, &c

Πεμπάζω, ἀσω, σ. ασα, ασται. Item in quinque metior, per pentadas, id est, quinterniones numero. Αἰόλιστ Æolice pro πέντε. Homer. Odyss. ἀλλ' αὐτὰρ ἐκεῖνο πάσας ἀνεμπόδισε τὰ ἡμῖν ἐβούλοντο, λύζεσθαι ἐν μέγαρον, &c. id est, κὴ πέντε ἀφ' ἑαυτῶν. Apollonius secundo, εἰ νέας ἔκρισε ἀναπλάζει, id est, ἐφείξει ἢ μετρεῖ, enumeret.

Πεμπάς, άδος, ἡ, numerus quinarius, i. πέντε seu πεμπάδες. Xen. vide Πεμπάζομαι & Πεμπαδάρχης.

Πέμπη, dicunt Æoles pro πέντε.

Πέμπελον, apud Galenum libro quinto, de sanitate tuenda, senes decrepiti & capulares, quibus paretur funebris pompa. Ὀνομάζεται, inquit, ἀπὸ τοῦ ἐπιλείπειν τὰ αἰσθητήρια, ὡς οἱ περὶ τὸν ἀνατολικὸν χαλεπῶς φασι, ἀπὸ τοῦ ἐκπίπτειν τοῦ εἰδέναι ὁλοσχερῶς τὰ πρακτέα.

Πέμπεμα, accerso, Eurip.

Πεμπάδη, quintanus, quinto die erumpens. πεμπαῖος ἀναρτὸς, febris quintana in Problem. Alexand. Aphrod. πεμπταῖος δὲ τὴν νίκην ἐν κρητικῇ νήσῳ ἐπανήσατο, quinto à victoria die in Capitolio cœnaturus, Plutarchus in Fabio, Odyss. ξ, ἐκέμησε δὲ πεμπταῖος, id est, διὰ πέμπτης ἡμέρας, quinto die. πεμπταῖον φρουεῖσθαι, Aristophan. Lucianus, ἐν Ἀλκυόνι, τὰ ὑπὸ πεντέλῃ ὄρη φασὶ πεμπταῖα εἶναι γίγνεσθαι δὲ ἀνωμαλίαι, id est, infantes qui quinque dies nati sunt vel decem. πεμπταῖα χρὴ ἔσθαι, quinto die fuisse, quinto die accessisse, sic apud Demosth.

Πεμπάς, ἀδος, ἡ, quinquennium.

Πεμπτέον, mittendum est.

Πεμπτέος, α, ον, mittendus.

Πεμπτημόριον, apud Plat. quinta pars, τὸ τετάρτιον καὶ πεμπτημόριον.

Πέμπτος, η, ον, quintus.

Πέμπτος μῆν, Quintilis mensis, qui & Ἰούλιος, Julius Plutarc. in Numa.

Πέμπω, μ. ἐμψω, σ. ομφα, mitto, dimitto, pompam ago, πομπεύω, duco, veho, deduco. Actiu. Accusatiu. Odyss. ὀχεῖ ἑκάτον παρέστα θοὴν, ἢ θέλοντα ἢ πέμπειν, à fe dimittere. πέμπε σοι ἀσὲ τὸν τύπτου, de hoc te per nuntium admoneo, Thucydid. πέμψαι πρὸς σὲ, mitto ad te, Xenophon libro quinto Pædiæ. εἰς ἀθῆνας ἔπεμπε πρὸς τὸ κοινὸν ἢ πρὸς κεφαλίνιλον, &c. idem libro primo Pæd. in Persas mittebat & ad rempubl. πέμπων πέλαδας, Homerus Odyss. deduco, duces præbeo reditus. πέμπειν, pro deducere, vehere, traiicere. Odyss. ὃς γάρ μοι πάσης νήσου ἐπικρέμαται ἠδ' ἠπείροιο εἰ καμμ πέμπουσιν ἀνέρες νόστα θεὰ δὲ πέμπει. ἔπεμπε τὸ κράδη, Aristophan. galeam mittebat in caput suum, id est, sibi imponebat & induebat. πέμπειν φόβους, Plato in Timæo, terrorem inicere, Cicero. Plato libro primo de Republica, πομπὰς ἀγάλλειν, id est, pompam ducebant. πέμπειν πομπὰς, celebrare pompas & ludos, Demosthen. πέμψαντες αὐτὸν ἐς τὴν παιδιὰν, per quos talia dixêre, Thucydid. ἀπ' ἐμοῦ σωφρονίζειν τὸν παῖδα, hoc à mea filia depellite, Eurip. vide Χαιρεκλέα.

Πεμπαδόκρεα, ων, τὰ, veru ad assandum carnes quinque cuspidibus dictum. Homerus Iliados ε, νέα δ' ἀπὸ αὐτοῦ ἔχυτο πεμπαδόκρεα σίν, id est, πέντε ὀβελοὺς ἔχοντα ἐν ἑκάστῳ λαβόντες, veruia in quinq; spides ex vno manubrio diuisa.

Πέμφιξ, ιγος, ὁ, ἀσπερ, difficilis.

Πεμφυμάδης, humidus, flatulentus, γονιδίοις μεστὸς ἢ ὑγρότητος, ἀνθέμασιν ὕδατος, apud Hippocratem, ita Galen. πεμφυμάδης πυρετὸς, febris quæ nimio calore pustulas in ore excitat, vt auctor definitionum medic. annot. vel, vt Galen. in Epidem. de morsum ac prurigine tangenti adfert: vel quæ velut stillarum exilientium manuique occurfantium imaginē dit, πεμφιδώδης, idem.

Πέμφις, ιγος, turbo, flatus venti apud Sophoclem & Æschyl. & pro radio solis vsurpasse videntur. Æschyl. etiam pro stillâve, Sophocl. quoque pro nebula. de quo plura Gal. libro sexto Epidem. accipitur etiam pro bulla quæ in aciis & humidis quibuslibet fiatqui quodam extruditur & superiat, dicitur & Nic. in Ther.

Πεμφιδώδης, anima, respiratio, & solis radius, idem deni quod πεμφὶξ.

Πεμφρηδών, ὼνος, vespæ genus formica maius & ape minus, cutitro albóque coloribus distinctam habens: πῶν ὃ τοῦ ὀφιος πειράσμενον, ὁρίσται τοῦ κόκ ὃν ἐν τοῖς ἀγκῶσι διάπυρα ἐνβαλόντας, ἐγκύμονες τὰς κοίλας κατάπτασθαι ἀρούς. Vide Nicand. in Alex.

Πέμψις, missio. Thucydid. ἡ ἀναστάσεως πέμψις τοῦ νεὼς ποιήσασθαι, i. Χιτὸν πολῖν. Hesyc. ἀνάγκη σεσώς.

Πενέσται, οἱ, apud Thessalos dicebantur serui, non natura, sed re belli: prius à manendo ὑπόστασι dicti, quia pacta cum Thessalis seruarunt, quibus se in seruitutem addixerant: ac ἕπτεα πενέστα. quos Lacedæmonij vocant εἵλωτας. Vide Pelop. in Ammon. vide etiam Aristophan. interpretem, & Cœlii libro 13. capite 28. Hesych. scribit præter illam significationē πενέστας exponi à quibusdam λάτρεις ἢ ἐργάτας πένητας ἢ ὑπηκόους vt dici videatur etiam de pauperioribus, qui ditioribus necede seruiunt in colendis agris, aliisve laboribus obeundi.

Πενέστης, pauperior, & πενέστατος, pauperrimus. Galenus parua pila, τῶν ἢ μόνον ἀπὸ φιλαπόρων, ὡς μὴ ἢ πενέστης ἐπορεῖν.

Πενεστικὸν, ὸν, ἀθάλου, seruilis apud Thessalos turba, Plde Legib. serui sunt Thessalorum. Vide Suidam & Atitolem libro secundo Politicorum, capite 7. & Xenoph. 2. Omiss.

Πένης, πενητικὸν, sum pauper.

Πένης, ητος, ὁ, pauper, qui labore victum quærit: fed πᾶν χρὴ, nidicus est. πένης & πτωχὸς, vt scribit Aristophan. in Pluto sic ferunt, πτωχοῦ μὲν βίον ζῶν ἔφη μηδὲν ἔχοντα: πᾶ δ' πένητ. ὃς φειδόμενον, καὶ τοῦ ἑτέρου περιόντος, οὐχὶ δαπανᾷ δ' αὐτοῦ μηδὲν μηδὲ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, mendici quidam vita, viuere est habeatem: pauperis autem, viuere parce vtentem, & opibus intendentem, superesse autem ipsi nihil, non tamen esse. δὲ πένης, vita inops dicitur à Platone in Catone. Genitiu. Plato epistola septima, πένης δ' ὢν ἀφθόνῳ εἶναι καὶ σῶν, inopem esse ab amicis fidelibus. Et cum Accusatiudem ibid. φιλοξενίαν τε πένης τε ἀνὴρ ἢ ψυχὴν, vir auarus & amo angusto. πένης, pauperibus.

Πένητα, ας, ἡ, pauperc.l.a.

Πενητεύω, pauper fum, ege o.

Πενθαῖος, à quo quidam deducunt infra πενθήμερον, quanquā qui à πένθειν deducant.

Πενθαλέος, ἀκτuosus, l. 3. Epig.

Πενθαλὴ φωνὴ, luctuosa vox & flebilis, Nonn.

Πενθερὸς, οῦ, ὁ, socrus. Mat. cap. 10. κὴ γυναῖκα ἢ πενθερὸς αὐτῆς, rum aduersus socrum.

Πενθερὸς, οῦ, ὁ, socer, vxoris pater genero, sicut mariti pater, est sponsæ. item κηδεστὴς.

Πένθιμος, ον, ον, ικὸν, lugeo. Actiu. Paul. ad. Cor. 1. ca. 5. ὃ μὴ μᾶλλον ἐπενθήσατε, non potius luxistis.

Πενθήμερος, lugere. Od. σ, ἐπεὶ κέλευον πενθήμερα αἰεὶ, quasi à πένθος vel πενθαίνω.

Πενθημιμερὴς, μέρους, interp. Aristoph.

Πενθημιμερὶς, semiquinaria cæsura: fit autem quum post duos des syllaba relinquitur partem orationis terminans. vide pud Quint. l. 9. c. 4.

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, duo pedes & semissis, mensura duorum dum cum semisse, duo pedes cum dimidio. vide πεμπτημόδ

Πενθημιχρὶς, duæ chœnices & semissis.

Πενθήρης, ὁ, ὁ, ἡ, luctuosus, πενθικὸς, Eurip.

Πενθήτερος, α, ὁ, idem. πενθήτερον πλόκαμος, capillus qui luctus pore præcidebatur, Euft. l. 6.

Πενθικῶς, lugubriter, molestè.

Πενθητικός, præfica. Euripid. in Hippolit. πενθήτρια κακῶν.

Πενθερός, ὁ, lugubris, flebilis, luctuosus. ὠδὴ πενθερὰ, sic Canones concilij Ancyrani.

Πενθερῶς, quasi lugubriter, lugubrè Plauto, flebiliter. πενθικῶς ἀφῆκε τὴν, lugubriter agere, flue valere. πενθικῶς ἔχειν, sum in luctu, Xenophil. l. 5. Pæd.

Πένθιμος, ὁ ἡ ἡ, lugubris, funestus, flebilis. libro tertio Epigrammatum. λύπαι ἀνεχθέα πένθιμοι ἀγγελίαι, nuntium tristè & luctuosum. Et πένθιμος ἀνὴρ, vir qui lugetur, apud Euripidem. πένθιμος ἀνὴρ, lugubris tonsura. Euripid. in Alceste de, τί χρῆμα κυρεῖ τῆνδε πένθιμα φάσεως; quid est propter quod ista tonsura te decet? πένθιμος ὑπόπτωσις, in Epigrammat. εἰ δὲ τὸν πένθιμον, qui in luctuosis ac lugubribus versantur, Plut. in Opuscul.

Πένθος, τό, luctus, λύπη, dolor. Iliad. ἀ, ὀφρ' ἔτι μοι πένθος. διὰ πένθος τὸ χῆρος διάγω, senecturem ago in luctu, Xenophon libro de re equestri.

Πενία, ἡ, paupertas. Differt autem à πτωχεία, quòd πενία, egestas emoderata, & quæ laboribus rem parat, ἀφ' ὧ τὸ πένεσθαι, difficultas Latinè dicitur: πτωχεία verò medicitas, ἀφ' ὧ τὸ πτώσσειν τινας.

Πενιχρός, ὁ, &

Πένης, ὁ, ἡ, pauperculus, vilis. Aristophan. in Pluto, μισεῖ μὲν πένητα, adolescentulus pauper in Fœm. πενιχρὸν, paupercula, Aristid. πενιχρὸ σπυρὶ, in Epig.

Πενία, ἡ, indigentia.

Πένις, per inopiam, apud Arist. in Polit.

Πένομαι, pauper fum, & in cura laboro, ἐπιμελῶ, ἀφίδρω, exequor, & quasi circa. ἀγρὸν οὐκ ἐμῶ τὰ πάντα κρ' ἐπαστὸν, sic quidem hæc agebant in exercitu. & Odyss. ξ. δυΐα πένεσθαι, cuiuium curare & struere epulas. Hesiod. ἔργα πένεσθαι, exercere opera.

Πενίγρα, μεμελωδημένον, Hesych.

Πενταγωνία, ἡ, pentagonus, quasi quinquāgularis figura. πενταγώνιος, cuticellaceus lapis qui pentagoni recipit rationem, & genens de limitibus.

Πεντάγυλος, idem quod πενταδάκτυλον.

Πεντάδακτυλος, in quinos scissus digitos, quinis digitis discretus. πενταδάκτυλα, pentadactylum, herbæ genus, de qua in Commentariolo adiecto Dioscoperibus.

Πεντάζυξ, &

Πεντάζυγος, qui quinque viris præsedt, Xenophon quinculio, & elephus.

Πεντάδες, οἱ, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάμνα, τά, apud Herodot. l. 5. quinque minæ.

Πεντάνυξ, τό, quinternio.

Πεντάδραχμον, quinque drachmæ, Xenoph. l. 1. Omiss.

Πεντάδραχμος, quinque drachmarum. πενταδράχμους τινὰς ἀποδίδωμι, gulas naues quinis drachmis vendentes, Herodot.

Πεντάδωρος, ὁ, quinque palmorum.

Πένταθλα, τά, quinque certamina, Herodot. πενταθλεῖν ἐπασάμενος, & quinque palmarum, idem. πενταθλεῖν δὲ νομίζουσι, &c. Soph. ὑμᾶς, δίσκων, ἅλματος, δρόμων, πάλης.

Πενταθλητής, victor quinque certaminum.

Πενταετής, quinquennium, Hom. Od.

Πενταετηρικὸς ἀγών, quinquennale certamen, libro quarto, capit. 2. Machabæorum.

Πενταετηρίς, ἡδε, ἡ, quinquennium, lustrum, Demosth.

Πεντάετηρος, ὁ, quinquennis. Od. ξ. ἐς πεντάετηρον.

Πεντάζειν, ὁ, ἡ, ἐν, Theophrastus histor. libro secundo, cate octauo. dicitur etiam πενταέτης, πενταετεῖς ἀγῶνες, fœdera quinquennalia, Thucyd.

Πεντάετια, quinquennium lustrum.

Πένταθλον, τό, pentathlum, vel quinquertium. constabat autem cursu, saltu, disco, luctatione, id est, σκοντὶ ὁ ἅλμα, διάδρομος, δίσκος, πάλη.

Πένταθλος, ὁ, quinquertio, vt qui omni certaminum genere valet, qui in ludo artes gymnasticas quinque exercet. Plutarchus in Pericle. Laërtius libro nono in Democr. Et erat reuera in philosophia πένταθλος: nam naturalia, moralia, mathematica, liberalium disciplinarum rationes, artiúmque omnem peritiam callebat. Σιμωνίδης in Epigrammat. Πίσωνα δ' ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐπαινήσειε καὶ ἐσθλὸς, ὃς ἐν πενταέθλοις ἔσχεν ἀκμὴν παλάμης, id est, in Isthmis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat saltu, pedum celeritate, disco, iaculo, lucta, id est, erat πένταθλος, πένταθλοι οἱ σκάπτοι καὶνῆτες, Aristid. κάνθαρος πένταθλος ὕλας, in Epigramm.

Πεπαίσιον ἀγκυλῆς, in Epigrammat. εὐίππαχος, ὁ, ἡ, ἐν, in quinque cuspides seu mucrones diuisus.

Πέπαις, quinquies.

Πεπαισμένοι, quinquaginta millia. πεντηκοντακισμύριοι ἱππεῖς, &c.

Πεντακισχίλιοι, quinque millia. πεντακισχίλιαι εἰκάδες, Plato de Legibus.

Πεντάκλινος, quinque lectis instructus, apud Plut. in Symp. l. 5. τρίκλινος, δίκλινος.

Πεντακόρωνος, ὁ, ἡ, ἐν, vnde in Epigrammat. libro secundo in χορὸς ἐστ πεντακόρων Ἑλένη, Helena quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Πεντακοσιαρχία, cohors quinquagentaria duobus manipulis composita, cuius princeps πεντακοσιάρχης Æliano: tribunus minor dicitur Theodoro. vide Append. de vocabulis milit.

Πεντακόσιοι, quingenti. Hoc nomine vocabatur etiã magistratus Athen. à numero 500. Horum officium erat ciuilia munera reiumque actiones, de quibus quotidie inter populares lis erat, iudicare: dignitatem enim hi maximam habebant, ac ab Arcopagitis secundum locum obtinebant.

Πεντακοσιομέδιμνοι, qui sunt ex censu quingentorum medimnorum seu modiorum, qui census primus erat Athenis secundum leges Solonis, quòd in siccis & humidis quingentos medimnos haberet, Plut. in Solone. Aristot. l. 2. Politic. cap. 10. vide Suid.

Πεντακοστός, quingentesimus.

Πεντακυμία, immanes vndæ, Latini fluctus decumanos vocant. propriè quinque fluctus vno impetu aduentantes.

Πεντάκλειτος θυγάτηρ, à Lycophrone in Alexand. dicitur Helena, quoniam quinque toros coniugales fuerit experta, ex Græco Interpr.

Πεντάλιθοι & πεντάλιθα de muliebri quodam ludo quo ludebãt quinque lapidibus, de quo Pollux in 9.

Πεντάλιτρος, pondus quinque librarum: qua voce vsus est Crates apud Poll.

Πεντάμερος, in quinque partes diuisus.

Πενταμερὴς, quinquepartito. Bud. in epist. poster.

Πεντάμετρος, ὁ, ἡ, ἐν, qui est quinque metrorum.

Πεντάμηνος, ὁ, ἡ, ἐν, qui quinque mensium est.

Πενταμοίρους, quintarius.

Πεντάζυγος, ὁ, ἡ, ἐν, quinis nodis constans, de arbore significat qui in quinos ramos dispergitur Theophrast. sic apud Hesiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fissa est seu arbor.

Πενταπάλαιστος, ὁ, ἡ, ἐν, qui habet quinq; palmos, Xen. de lanceavenabuli.

Πεντάπετον, τό, pentaphyllum herba Nicand. dicitur à foliorũ numer. vide Πεντάφυλλον.

Πεντάπηχυς, τό, vide Πεντάφυλλον.

Πεντάπηχυς, quinque cubitorum, apud Athen.

Πεντάπλασιάζω, quintuplo, maiorem facio.

Πεντάπλασίων, quintuplo maior, Arist. in Polit. πενταπλασίων pro eodem.

Πεντάπλους, ὁ, ἡ, ἐν, quintuplus eadem forma qua διπλοῦς, τριπλοῦς, πλοῦς. vnde est πενταπλοῦς κύκλος apud Athenæum libro vndecimo, poculum in quo permixtæ erant quinæ rerum species, mel, caseus, vinum, farina, & olei momentum, donari solitum in cursu victori ludis Scirrhados Minervæ, Athen. libro vndecimo. Πεντάπλεια, vide in Chiliad. Erasm. fed & πενταπλᾶ φιλεῖ ἐπίπαση, legitur tertio Regum, cap. 6. pro quintuplicia limina.

Πεντάπορος, propriè quinque meatus aut alueos, seu canales habens, quinquefluus, Dionys. de Situ orbis.

Πεντάρχουσι, quinqueprimi. Verbum est municipale, quemadmodum δίαρχοντες. Cicero in Vert. magistratus & quinque primi accitu istius cuocantur.

Πενταρχία, quinqueuiratus, Aristoteles libro quinto Politicor. capite nono.

Πεντασ, ἄδος, quasi quinarius numerus continens 5. Xenophon quincuria Philelph. Iacobus Fabius libro quinto Politic. cauite duodecimo, quinitas, Marsilius Ficin. quinarius. ὁδοὶ εἰς πεντάδα ἀγόμενοι εὐθεῖαι, directos in quincuncem ordines, Gaza de Senect.

Πεντασταθηρον, τό, pondus quinque stateratum. vide Στατὴρ, Pollucémque l. 9.

Πεντάστιχος, quinis ordinibus seu versibus constans.

Πεντάστομος, quinque ostia habens, vt Ister Herodot.

Πεντάσχοινος, quinque schænos patens aut longus.

Πεντατάλαντος φορτὶς. Phalar. dos quinque talentorum πεντατάλαντος δῶρα, lis qua de quinque talentis certatur.

Πεντάτευχος, ὁ, τό, pentareuchum, quinque libri Moysis ἡ πέντε & τεῦχος, volumen.

Πενταφάρμακον, τό, conuiuium erat quinquplici condimentorũ genere, cuius meminit Spartian. in Vero, Cælius libro 15. capite 8.

Πεντάφυλλα ῥόδα, rosæ quinis foliis constantes, Theophrast. lib. 6. hist. plant.

Πεντάφυλλον, τό, quinquefolia herba, Gaza libro nono, capite 13. histor. plantar. Theophrast. quinquefolium tamen à Plinio, Dioscoride libro primo in præfat. carpit eos, qui hanc negãt emittere florem, & eadem, fructum: dicitur & φύσπαστις, apud

eundem, libro 4. capite 43. Et apud Theophrastum historiæ libro 9. capite 14. πεντάσπαστον, & apud Nicand. in Theriacis σπάσπαστον.

Πένταρχος, in quinque ordines vel partes, manus, idem quod πένταρχον.

Πεντασχίδ, & πεντασχίδιος quinquefariam, quinque modis.

Πενταχμόνιος, vinis de quinque mihibus. vnde πενταχμόνια ἡ, σύνταγμα ἱππικόν, Ital. de Leg.

Πενταχόρδιον, τό, instrumentum musicum, de quo Pollux libro quarto.

Πέντε, quinque de hoc numero Tzetzes in vita Hesiod.

Πεντεγκέφαλος, qui cerebro quino cinctus est, Theoph. l. 2. hist. c. 8. de palmis.

Πεντέγραμμα στάδιον, tesseræ quinque linearum, Erasm. in Prouer. dicuntur & πεντάγραμμοι.

Πεντεκαίδεκα, quindecim.

Πεντεκαιδεκάτης, quindecim annorum.

Πεντεκαιδεκατίζω, die quindecimo proueniens. πεντεκαιδεκατίζον βλαστάνει, quinto & decimo die germinat, Theophrast. de causis plant. l. 4.

Πεντεκαιδέκατος, quintusdecimus.

Πεντεκαιδεκόρους, nauis dicitur à Plutarcho in Demetr. quindecim ordinum.

Πεντεκαίδεκος, quindecimo die proueniens. πεντεκαίδεκος ἔρχεται, quinquagesimo die germinat.

Πεντέκτενες, quinque pectinibus intextus.

Πεντεκαντάρχια, quinquecenturia, hominum sexaginta quatuor.

Πεντεκαπία, apud Polluceum, χιτώνισκοι, οἷς ἐπὶ τῶν παρύρων ἦσαν πέντε κτένες συφασμένοι.

Πεντέλευθος, ὁ πεντάπους ποῶν.

Πεντεμηνιαῖ πέτραι, in Epig. vide Stephan.

Πεντέλοχοι, Thucy. l. 5. sic quendam Argiuorum ordinem vocat: vbi Valla vertit cohortes.

Πεντεπτέρυγες, quinquies pauperior, in Epig.

Πεντεσύργυον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes eum collo includebantur. Apul. Polluceum malè scribitur per γκ. scribendum enim per duplex σ, vt apud Aristotelem Rhetor. 3. ὁ τὸ Πολυδεύκου εἰς Κόπτον πλοῖον τὸν Σπάρτακον, τὰ μὲν δυνάμεως ψυχῆς ἄγειν οὐκ ἐθέλοντα, τοὺς δὲ σώματα πεντεσυρίγγοις ξύλοις δεδεμένους. Aristophan. in Equitibus, σοὶ μὲν γὰρ ὁ δεσπότης πεντεσυρίγγοις ξύλοις. Interpres, ἐπὶ τὰς ἐξ ὀπὰς ἔχοντι, δι' ὧν οἱ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κατέδουσι. Suid. exponit πεδοκάκκῃ, sunt qui robur exponant, de quo Valerius, & Apuleius, & Festus, qui robustæas arcas dixit (de quibus Cicero pro Milone) ipsumque locum robur, Plautus quæ robustum carcerem.

Πεντεπάλαιος ξύλον, causa quinque talentorum, lis de quinque talentis, Aristoph. ιφ.

Πεντέτεις σύνοδοι, Aristoph.

Πεντετηρικὸς, οὐ, quinquennale, lustrale, quod quinto quoque anno instauratur. Virgil. 4. Æneid. trietericum pro triennali dixit ad eandem formam.

Πεντετηρικὸς, οὐ, ὁ, quinquennalis.

Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, quintus quisque annus, πενταετηρίδες, πεντατηρίδα ἐπίπλοα τὰ δόλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt, Thucyd.

Πενταετραζύγιος, quinquies victus, Epig. l. 2.

Πεντήκοντα, quinquaginta. v. lt. breui, Hom. l. l. c.

Πεντηκοντάδραχμον, pretium quinquaginta drachmarum. Hinc illud celebre Prodici Chij, quo dormientes discipulos excitabat: sol ebat enim in medio sermone iniecre aliquid ipsis demonstrationis eius, quam quòd quinquaginta drachmis ipsam venderet, πεντηκοντάδραχμον appellabat. Aristoteles Rhetoricorum tertio, τῶν δ' ὀξέων, ἀστεῖον ἐστὶ Προδίκου, ὅτι νυστάζουσι τὰ ἀκροατὰ, παρῄνεσεν ἐκείνῳ τὸ πεντηκοντάδραχμον αὐτοῖς. vide Quintil. lib. 4.

Πεντηκοντάετες, quinquaginta annorum.

Πεντηκοντάετις, anni quinquaginta, Thucy.

Πεντηκοντάκις σσοῦ ἄν, toties quotiens quinquaginta annorum, Thucydid.

Πεντηκοντάρχης, qui præest viris 50. Thucydid. vbi Valla centurio exponit, interp. Græcus πεντηκοντῆρ habet.

Πεντηκοντασώματος, habens quinque capita, Cerberi epitheton apud Heliodum.

Πεντηκοντάχια, ας, ἡ, præfectura militum sexaginta quatuor, in Append. de vocabulis milit. quinquaginta virorum principatus, propter naues quę dicũtur πεντηκοντόρες, id est, naues quinquagenũm remigum, Plato in Leg. de copiis naualibus.

Πεντηκοντάρχης, quinquagenarius princeps. Quo modo centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, & chiliarchi qui mille, quos nos tribunos appellamus ab eo quòd præsint tribui: sic in Israëlitico exercitu quinquagenarij vocabantur qui in capita erant quinquaginta militum. hæc Hyeronymus in cap. 4. Esaiæ.

Πεντηκοντάπαστοι, es, quinquaginta quatuor.

Πεντήκοντα χοῖς, vt segetes quæ quinquagenarium fructum referunt. Theophrast. de frumentis loquens 8. ὅσα φυτῶν γένη μὴ πολλὰς ἐφασκομένους πεντηκοντάχοα, οἷς ὁ σῖτος μέλας, ἑκατονταπλασίονα χοᾶς. Sic dicitur vt οἰνόχοα, πολύχοις, καὶ τὰ χόα, i. fundo.

Πεντηκοντόερος, penteconterus, sic Valla. & est generis Feminini, πεντηκοντέρας μία, vna penteconterus, id est, biremis, Hedotus, πεντηκόντοροι, naues quinquaginta remorum, penteconteri, Valla ex Herodot. πεντηκοντέρους ἢ τριήρεις ἑκάτερον, biremes & triremes habuit, idem l. 7.

Πεντηκοστεύω, quinquagesimam partem exigere.

Πεντηκοστὴς, οῦ, ὁ, qui quinquagenarius hominum, centurio.

Πεντηκοστηφόρος, ὁ, ἡ, quinquagenarius passuum.

Πεντήκοντόρος, actuaria nauis quinquaginta remorum. apud Herodotum à naue rotunda separatur. πεντήκοντόρες δὲ ἐπὶ τοῖς τὰ σιτία μεταφέρουσιν, interpres Thucydidis. vbi Valla quinquagenum remigum. πεντήκοντόροι, πλοῖα, ὁλκάδες: sunt τριήρεις τὰ πλοῖα, id est, quæ ferunt milites: nam sunt aliæ τριήρεις ἐπὶ σῖτον, interp. Thucyd.

Πεντηκοντούτης, ὁ, quinquagenarius, ὁ πεντηκοντάετης, πεντηκοντούτης, quinquagenarij, Plato de Leg. πεντηκοντούτεις σποῦδαι, quinquagenta annorum fœdera.

Πεντηκοστός, quinquagesimo die proueniens. πεντηκοστὸν βλαστάνει, quinquagesimo die germinat.

Πεντηκοστὸς, ἡ, ὁ, pentecoste, subauditur ἡμέρα, vt sit quinquagesimus dies à festis paschæ. ἡμέρᾳ τῇ πεντηκοστῇ, dies pentecostes, capite 20. Actorum Apostolorum. Est etiam πεντηκοστὴ, oratorum vox significans tributum, vectigal, quinquagesimo exactionem. vnde etiam Πεντηκοστεύειν, exigere ac colligere quinquagesimam partem. Pollux.

Πεντήκοντοφόρος, partis quinquagesimæ redemptores, portitores Demosthen.

Πεντηκοστὸς, οὐ, ὁ, quinquagesimus. πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, agere annum 50. Gal. l. 2. ad Glauc.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ, turma quinquaginta virorum. πεντηκοστύες, hic cyd. l. 7. Valla centuriæ vertit.

Πεντήρης, quinqueremis. vide apud Bayf. de re nauali, dicitur triremis ab Aulo Hircio sue Opio ibidem.

Πεντηρικὰ πλοῖα, quinqueremes. vide apud Bayf.

Πέντης, ητος, ὁ, manus: à πέντε, & ὀξ, ramus: quòd in quinquagitos instar ramorum sparsa sit. Hesiod. μὴ σὺ κατὰ πέντητος κλάδον ἐν ἱερῷ.

Πεντόφθαλμος, τό, pæonia herba.

Πεντόβολοι, quinque oboli Aristoph.

Πεντάπυρος, qui quinque vallorum seu fossarum est.

Πένω, πόνημα, grauiter laboro, πενιθρίαις ἐνεργά, Eust. l. 6.

Πέρδιξ, ικος, ἡ, rapina, tonsura, ἁρπαγή.

Πέος, τό, mentula, penis, pudendum, αἰδοῖον τῶν ἀνδρῶν, in Epig. inde σπαθίσκος, qui tumido seu crasso pene est, Eust.

Πεπαδῶς, Ionicè pro πεπαθηκώς, passus.

Πεπάθημαι, maturo, Herodotus. ἐκπεφάνθαι, Dionysius de situ orbis. πεπαθημένα, ira concoquitur, Xenophon. πεπαθέναι, maturerint, peruenerint ad maturitatem. πεπαθείς, maturus. πεπάθη, concoqui.

Πεπαθήμερος, ὁ, ἡ, maturus, qui maturiit.

Πεπαίνω, ἐκ, καὶ, maturo, mollio, idem quod πάσσω, ἐκκάθαλλω, Xenophon in 4. ἀναβάσεως, ἡ ὀργὴ οὐδ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεπαίνεται, ira concoquitur, vt & concoquere in dixit translate Cicer. ad Quint. fratrem. Plutarch. in Φωκίωνι. ὁ φαῦλα πεπαίνει ἐν ᾅδῃ. Est autem in vlceribus mitigare & coquere, ad pus & sanies collectiones perducere Actius. Accusatiu. iungitur. πεπαίνει φύγαδα, panos ad suppurationem perducit, Diosco. lib. 1. cap. 184. πεπαίνεται, maturare coxisse.

Πεπαίτερος, mollior, maturior. Æschylus, αἰσθ' ὡς ἐμοῦ τὸ πεπαίτερος μάθων. Theophrastus histor. libro & capite tertio de tribus locustis, ταῦτα γὰρ ἐν φθινοπώρῳ καὶ χειμῶνι τὸ μὲν ὕστερος τὸ δὲ πρῶτος ἐξίπταται ἐκ τῆς ἀμπέλου ἐξ ἀπαλῆς καὶ μαλακῆς, ἕως ἂν ἐκτραφῇ καὶ πεπαίτερος γένηται. Athen. l. 14.

Πεπάλλω, τ, fortimini, à πελλόσω. Homerus Iliad. σ. κλῦθι νύμφη πολυπάλαξ ὀρεσίφοιτις, id est, κλυτὰ ἔπεα, ὁ κλῦθι, πάλλ', inquit, l. interp. vide Πέλλω & Παλλάσω.

Πεπαλὰ, πεπαλὰ.

Πέπαυμαι, posiideo, κέκτημαι, Aristophan. πεπαῦμαι, possessum in Epig. πεπαῦσθαι, parasle. Cum Accu. Plut. in Solon. πεπαῦσθαι σοφίαν, genernin acquirere, Eurip.

Πεπαυμένως, μεκτέον. vide Πεπαίνω.

Πέπαυρος, mollis, maturus. φάσκανον, maturum, ἥμερον, ἡδὺ, inquit, Aristophan.

Πέπανσις, ιος, ἡ, maturitas, concoctio, Theophrast. ἅπαντα γλυκέα ἔσχυτρας ποιῇ τὰ σπέρματα, καρποῦ πέπανσις, Attici, id est, fructum maturitas. ἡ μὲν ὡς τοῖς ὠμοπέπτοις τὸ τέρμα τῆς πέπ-

πασιν λέγεται, inquit ipse Aristoteles Meteor. 4. πεπόνσεις ὁ αὐτὸς, idem l de mundo, frugum maturitates.

Πεπερόω, ῶ, transfixus, traiectus, punctus: à πείρω. Il. 6, χρυσείοις ἀορ πεπερόωμένος, ἡ πλοις ἐχεν.

Πεπτάκοντα, debacchatus sum, errauit, ἡ μάρτηκα, ἁπάντως ὑβρίσας, ἀλόγως ποιῶ.

Πεπτεώς, maturatio: à Medicis ita dicitur humorum præter naturam morbumque efficientium ἀνάπεψις, quasi, alteratio: ἐστὶν δὲ est naturalium coctio. vide Hippocrat. & Galen. in libro de humoribus.

Πεπτηώς, ὶ, ὁ, ἡ, ὁν, Homer.

Πεπτάνω, flectebatur, Hom. Od.

Πεπτάνω, experrum esse. Genit.

Πεπτάνω, Apollonius Rhod. & Interpr. ἀπὸ τῦ σωλήνειν ἡ σωλήνατα.

Πεπτός, ὴ, ὸν, maturus, concoctus, digestus: verbale à πέσσω, te: Gaza. πεπτέρεις ἡ ἀκμαζούσας, nubiles ac adultas, Plutarchus Lycurgo. πεπτέρεις ἡ ὑβρίσας σωφρονας, maturas & virorum petentes virgines, idem in Numa.

Πεπτόμαι, Preterituum à πεπτόμαι, per suas fum, certus fum, perasum habeo.

Πεπτυκτός, ὴ, ὸν, decollatus, c. 20. Apoc. Ioan.

Πεπτύω, ῶ πέπτομαι, coctus, concoctus. Aristophanes in Plutone, εἶτα πανικὸν τε τοῦ τυρᾶ δὲ πεπτυμένου. Ibidem, τυρίσκας δ' ἐπεπτυμένους, suppeditans panem bene coctum, bene subtum & pistum, id est, bene factum. πεπτυμένος ὁ ἄνωθεν, salen. ad Glaucon. πεπτυμένη τροφὴ, Aristotel. in Problemat. πεπτυμένον, quod ad maturitatem perductum est.

Πεπερασμένος, conclusum.

Πεπερασμένος, finitus, à suis finibus exactus, Bud. in epistol. prior. πεπερασμένος βίος, exacta ætate. Gaza de Senect. & Bud. in epist. ister.

Πέπερι, ὴ εως, τὸ, piper, quod vim habet concoquendi corroborandique, vt scribit Alexander Aphrodis. in præfat. lib. 1. noble. ἐν δὲ τοῖς φαρμάκοις, medicamentum ex triplici pipere nfectum, Galen. libro primo ad Glaucon. Piper triplex est, ngum, album, nigrum. πέπερι arbor, vide Dioscoridem lib. cundo, capite 192. Apud Athenæum lib. 9. τὰ δὲ σκευὰ εἰς λάκκους πανικῆς ὀξυβάφου, ἡ μὴ πεπερεῖσθαι συμπαπτὸν μηδὲ λίπαια ἡ ὀνομάζουσιν. Et libro secundo, κόκκον κάλεσόν κάδιον, ἡ τὸ πεπέρι. Ibidem hanc regulam tradit, ὅτι ὁ δίκτυον ὁ τοῦς ἐδὲν ἐζῆ παῖς Ε'λλήνι, οἱ μόνοι τῶ μάλ. τὸ δὲ πέσσει ἡ κέρνω ἡ ἴφι, ἑρμηνεῖ. Sed quid? an hæc omnia peregrina & barbara, πιπέρι, μάσιχαλα, ἄμωμον, θλάσπι, βάκχαρ, τότε μὲν ἁ?

Πεπέρω, piper sapere, piperis saporem referre & habere. πεπέρω τὸ γεῦσιν, piper sapore imitans, Dioscorides libro secundo, cap. 193.

Πεπήγω, concoctum esse, Gaza.

Πεπήγω, fixus sum. πεπήγει, hæret, fixus est, κάτω, concretus est. Homer. Iliad. γ, ὡς δὲ ἴδ' ἔγχεα ἀμφὶ σάκεσφιν, pro ὡς μακρὰ σάκεσφιν αὐτοῖς ἐπέπηγει. Sophocl. πέπηγε δὲ ἐν γῇ πολιᾷ, fixus est à hostili solo. Item πέπηγε, compactus fum, συνέστηκα, ἀρήρεμαι. Chrysostomus, σῶμα διὰ τῆς ἁβλύτου συνήγαγε ἡ πέπηγε. πέπηγε τὰ ὀφθαλμάτα, stabilitæ sunt & conftitutæ, Demosthen. πεπήγασι στῆλαι, erectæ sunt columnæ, Plutarchus in Themistocle.

Πεπηγώς, rigens, concretus, compactilis Gazæ, astrictus frigore ὑπὸ τοῦ ψύχους, lac coagulatum, lac concretum.

Πεπηρωμένος, ὸν, ὸ, mutilus, mancus, vt πεπηρωμένος τὸν ὀφθαλμόν, culis captus & orbatus. vide Poll.

Πεπηρώς, putridus, contaminatus, μεμιασμένος. Ælian. φέρει δ' ἡ πόλις ἀλλ' ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἡ ἐρῶν. φιλοῦσι δ' μᾶλλον πῖς ἐπεπηρωμένοις ἡ κακωθεῖσι videtur tamen significare potius pinguefactis, pinguedine imbutis à πήρα.

Πέπθω, ἔσω σω. Apollon. Rhod. nam poetæ πέπθω dicunt pro πέθω, vt Il. ά, πέπθε κέν μ' ἀλαοσόμενοι ἐπέπιθμήν, pro πεθοίμην, siue πεπείσμην, exorauerimus.

Πεπθών, ὶ. πεύθες. vnde ἀφραπεπθών, in 2. Aoristi.

Πεπιαθῶ, ῦπυρεύω, squallidè, inaffectatè, sine ornatu. Cic. in epistol. ad Attic. Sed mehercule literæ ἐπεπιαμένως scriptæ. vide πάω.

Πεπιδύομαι, τὸ δεῖπνον, Hom. Il. β.

Πεπλανημένως, quasi erranter, perperàm. Aduerb. ὁδὸν ἔδει ἐν πλανημένως ἔχειν, ne vna quidem in re errabat, ne vnius quidem rei tenebatur errore, loeratres in Euagora. Strabo, δοκῶ μοι ἐπλανῆσθαι λέγοντας, videtur mihi non sine errore dici.

Πεπλαγμένος, percussus, medium Præteritum perfectum à πλήσσω. vnde ἐπεπλαγμένως, Il. ζ.

Πεπλαγών, idem Apol. Rhod.

Πεπλεγμένος, πλεξάτος, Homer.

Πεπλεγμένος ἀπὸ ἐρχομένου τὸ πέπλεγμα. Vide Phauor. in ἐπέπληγον.

Πεπληγώς, poeticum. ponitur pro πεπλεγμένος & πεπλεγώς. πεπληγὼς τύπος, percussus locus, Dioscor. 8. c. 15.

Πέπλησθε, repletus est. Genit. Nonn.

Πεπλησμένος, id est, πεπλησμένον ἐφεστικὸν, Odyss. μ, Didym. per syncopen à πίμπλα pro ἐπεπλησμένον, ab eodem est ἐπίπλωτο apud eundem.

Πεπληρωμένως, plenissimè, abundè. Budæus in epistola quadã ad Ian. Lasc. ἐξεπιτηδείως ἡ φίλα ἡ ἀκριβεστέρως πεπληροφορημένος.

Πεπλησπακὸς, ὁ δυσκολαίνων, qui nunquam recidit à latere præceptoris: edoctus à præceptore.

Πέπλιος, τὸ, Hippocrat. peplium, frutex lacteo succo manans apud Dioscor. lib. 4. capite 169. vocatur πεπλὶς, τὸ πέπλιδος, & ἀπὸ ἀγρίας πέπλεως.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέπλιος.

Πέπλος, ὁ, frutex paruus succi lactei, in foliis rutæ similis. Hippocrates etiam μακρόπλιον vocat, ἡ μακρόπλιον, vt testis Galenus in Glossis: alibi tamen πέπλος, τὸ αὐτὸ, inquit, ὃ χαμαιδρύον ἡ μήκων ἀφρώδης, ἡ μηκώνιον, quæ verba non esse Galeni, satis ostendunt Dioscoris scripta distincte & separatè.

Πέπλος, ὁ, τὸ, & Πέπλος, ὁ, ἡ, tela prætenuis, amictus, pallium, σολὴ, velum subtilissimum, στραγulum, λεπτὸν ὕφασμα ἡ σπόδιλ. κυρίως τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, vestis mulierum propriè, quemadmodum χιτὼν virorum, vt annotat Eustath. vide & βαθύπεπλος, & κροκόπεπλος, & εὐκασίπεπλος, mulierum epitheta sunt apud Homerum, Euripidem & Xenophon viris etiam tribuunt. πέπλος & φᾶρος, in Epigrammat. pro veste factionis *robbe de liurée*. Donatus πέπλον ad sacrorum ritum pertinere annotat. Quod superinduatur στολὴ inde *super-pelis* vulgò dici volunt, quibus Ethnicorum ritu se Pontificij induunt & sua simulachra. Nam illi magnis in periculis deos præstatissque peplis ornabãt fauoris emerendi gratia. Æschylus, πέπλων τ' ὑφέων πὺ' οἰμὴ γυὸ ἀμφὶ λιτὰ σῶμα. Commentat. παρπέπλεσαν ὁ ὑπέπλοις, ὁ ἐνέδυσι ὁ πέπλοις τὰ ἀγάλματα. Virgil. in Æneid. Crinib. Iliades passis peplúmque ferebant. Seruius Mineruæ consecratum fuisse tradit. In hoc depingebantur ex more apud Athenienses, qui strenuè in bello se gesserãt. Latinis quoque peplus vel peplum dicitur. Plautus, Nunquam ad ciuitatem venio, nisi quum infertur. Nonnus, ὅθι χρυσὶ πέπλα βαλόντες. corpori pepla iniicientes, id est, vestientes corpus. πέπλοι λάκωνες, in Epigrammat. Ἱέρμλα πέπλα, ibidem. Erat & hoc titulo Aristotelis commentarius, in quo ducum genealogias exequebatur, & natium ad Troiam catalogum. Item velum cutribus instratum ad puluerem. Ponitur & pro instratis equorum apud Homer.

Πέπλωμα, ὸ, peplum, πέπλος. Soph. in Trachiniis, θυνῆσκε κεμψὴ νὺν ὲν πεπλώμασι.

Πέπνυμαι, sapiens fum, sapio, σώφρων εἰμὶ, συνετὸς εἰμὶ. πνῦμι, siue πνόω, idem quod πνέω. inde πνύτο, quod Hesych. expon. ἐπίστασιν. rursum πνύμαι & alium vsum habet vnde πνύτο, quod idem Hesych. exponit ἐπόνει. hinc fit πέπνυμαι itidem sapio intelligo.

Πεπνυμένως, prudens, participium poeticum pro nomine: πὸ τῦ πνέω, ἡ πνύω τὸ φρονῶ, ἡ πνῦμι, κὰτ τῦ πνυτὸς, σπτοφιλομάθης, σώφρων, sapiens, maturus, φρόνιμος, σωστὸς, πεπαιδευμένος. Odyss. ὁ. Ἱπλήμυρος πεπνυμένος, &c. πεπνυμένῶν, spirans, viuus. Polybius, τὸ δὲ ταῦτα ἀρτίως διδιξασμένων ἀδηλὸν εἰ κατὰς εἰδὸς ἡμῖν πάσας, οἷσπερ ζῶσας ὁ πεπνυμένος, & c. i. q. viuentes &

Πεπνυμένως, fictè. (spirantes.

Πέποιθα, Præt. medium, ἐποίθω, cõfido, sum certus, fretus sum, fiduciam habeo, ὑπέρ ἔχω, credo, sum contentus, θαρσῶ, ἀποκεῖσθε πεποίθω. Accipitur etiam Præteritum pro Præsenti. Iliad. ά, ὄφρα πεποίθησ. Hesiodus, ὃς ὃ γυναικὶ πεποιθὼς, πεποιθὸς ἔργα φιλήσῃ, confidit mulieri. Sophocles, πέποιθα πνὺ' ὀπτασίαις πλέοις, spero hanc gloriam me assecuturum. πέποιθα ἰμέλλειν, ἡ φέρειν, Euripid. πέποιθα δὴ τῷ θεῷ, in Deo confido. πέποιθα δὴ τὸ θεὸν, confidit in Deo, capite vigesimoseptimo Math. πεποιθὼς leg. apud Aristophan. vbi interp. πεποιθὼς legit, pro διαβρέπει. Et in infinitiu. πεποιθέναι. Plat. in Epitap. de Sapiente, Οὐτὸς γὰρ χρήσει, ὅτι λυποῦμαι δ' ἐγὼ φανόντας, διὰ τὸ αὐτὸ πεποιθέναι, neque enim lætabitur vnquam, nec mœrebit nimis, quòd semper in seipso omnem spem reponat sui, Cic. Tusc. 5.

Πεποίθησις, ἐως, ἡ, ἐδ

Πεποίθησις, ἐως, ὁ, & Πεποίθησις, ἐως, ἡ, idem ac πεποίθησις, Cicer. confidentia, fiducia, θαῤῥησος, perfuasio. Paul. tertio ad Ephes. ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν ἡ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, cum fiducia. Hoc nomen à Phrynico reprehenditur.

Πεποιθότως, confidenter Plauto, cum fiducia, Hermog.

Πεποιθὼς, fretus, confisus. Iliad. δ. ἐμοὶ πεποιθὼς τὸ πεποίθως, id est, πίστευκας, πεθῤῥηκὰς. Aristophan. πάνυ ὄλεις ἡ ἀγαμέμνονι πεποιθὼς, qualitate aliqua præditum. (πεποίθοτες

Πέπομφε, misit, Perfectum Atticum, à πέμπω. Plato, ὥσπερ ὃ αὐτὸς πομφας δεσποτῶν.

Πέπον, mite, maturum. vide Πέπων.

Πεπονέατο, Ionicè pro ἐπεπόνηντο, laborabant. πεπονῆκτο δάπτα γέφυρα, Apollon. 2. Argon. parabant cœnam seni. pro ἐπεργάζεσθαι ποιεῖσθαι, κατασκευάζειν, ἀπολέγειν.

Πεπονικὸς, τὸ, vitiosum.

Πέπονθα, μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ, & τοῦ πάσχω: vel etiam ἀπὸ τοῦ πονέω, πλεονασμῷ τοῦ θ, initiuria ium affectus, sum laesitus. πέπονθα δεινὰ, Aristophan. πέπονθα τὰ πρὸς σοῦ, quodam in te affectu moueor, Philostratus, πέπονθα σκεπτόμενος, mihi contigit tentatum esse, Paulus capite secundo ad Hebraeos, πέπονθε ὁ τοιοῦτος φορὰς ἐκπλήττων, os cum spina conuenit, Gaza capite 1. libri primi de Animalibus. πεπόνθασι τῶν οἰ ὄρνιθες, id in genere animum conspici potest. πεπονθὼς δίκαιον δικαῖ, &c. pati simile videtur, Xen. εἰ πεπονθότες, qui accepit de neficium. κάκ' ἔχειν πεπονθότα τινὰ τὸ πεπονκότ', qui nihil de neficii accepit à mortuo, Plutarch. in Othone. vide Πάσχω.

Πεπονθότως, cum affectu, Hermog.

Πεπορεῦσθαι, Hesych. δοῦναι poetica analiplosi pro περᾶν.

Πέπορδα, pepedi, Medium perfectum, ἀ ὀρδω. πεπόρδει, pedebat, Aristoph.

Πέπορτα, passi estis. Praeteritum est verbi πάσχω vel à πέπονθα, πεπόνθαμεν, πέπασται, ἔφατι ἢ ἐστ: vel à πονέομαι, πεπονήμαι, πεπόνθατι, καὶ συγκοπῶς. Homerus Iliados γ, ὅτι κακὰ πολλὰ πεπόνθασι, id est, πεπόνθατε.

Πεποτήαται, volarunt: ἀπὸ τοῦ πέτομαι. Homer. Il. ζ, ἵνα δὲ καὶ πεποτήαται, πέσοντα ν olant.

Πεποτημένῳ, volans. Apollonius ἐφαιδρύνθη ὅτι φορτίον πεποτημένῳ. à verbo πετάομαι. πεποτημένῳ, volantes, Apol. Rhod.

Πεπότηται, μετὰ ωρ. γέγραε, volauit, idem.

Πεπότητο, volabat, πέτετο. Hesiod. δεινὴ δ' ἔρις πεπότητο.

Πέπραγα, ς, ει, Medium perfectum à πράσσω. Aristoph. in Pluto, οὐκ ἐμακρύνθη πεπραγμένα, quàm feliciter vobis cum actum est & perclarè. Ibidem, ὁ θεὸς οὗτος πέπραγ' ὧν εὖ τυχὸν τοῦτο, cum hero agitur beatissimè. πεπραγμένῳ αὐλίας, idem Aristoph. vnde πεπραγὼς κακῶς, misèt, miserè affectus, apud eundem.

Πέπρασται, vendidit. πέπρασται αὐτὸν ὁ κύριος εἰς τὰς χεῖρας μοῦ, ca. 22. l. 1. Reg.

Πέπραται, actum est.

Πέπρασται, venditus sum. Xenoph. Hellen. 6. ἰκνοῦνται πεπραμένοι ὅτε αὐτοκωλεῖν: vendendos esse qui transtugerent & participp. apud Paul. ad Roman. cap. 7. πεπραμένῳ ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν venditus & addictus peccato à them. πέπρασμαι, facto ex πράω, perf. pass. ni πεπραμένος, πεπραθέν.

Πέπρατα, οἱ καιροὶ, tempora sunt vendita, Æschin.

Πεπρᾶχέναι, egisse. Aristl. 3. Ethic. c. 1. & πεπραγέναι pro eodem l. 9. cap. 8.

Πεπραχέναι, facitum esse, Herodot.

Πεπραωμένος, ς, ν, ὁ

Πεπραωμένον, ν, τὸ, εἱμαρμένον, τύχη, γένεσις, fatum, μοῖρα, τύχη πεπραωμένη, εἱμαρμένη dicitur Gellio, libr. sexto capite secundo. Pro πεπραγμένῳ per ψ neopen, quod fato venturum est. Participii est, & significat propriè quod fato destinatum est pro præscripti est, ὡς τοῦ τόπου πεπραμένου οἰκείων τ' ἐπιλίας κακαλῆ γηλόφους, tanquàm illi datum esset à fatis locum illum Italiæ caput futurũ, Plutarchus in Camillo. Aristoteles de mundo tradit, nihil aliud quàm Deum dici πεπραωμένον, διὰ τὸ πεπραγέναι πάντα, ὃ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσι ἀπρακτον ᾖ, quòd ab eo omnia terminata sunt, ac nihil in rerum natura infinitum sit. Apollonius secundo Argonautic. ἔσα κηρὶ κακὴ πεπρωμένον, id est, ἔσα πεπραωμένον δαίμοσιν, nondum fato & morti destinatum. Idem ibidem, πεπραωμένῳ ἔλασε μοῖρα. Xenophon, πεπραωμένον τελεῖν, ex fato destinatus finis & præfitutus. Hom. Il. γ, ὃ σοι πεπρωμένον ἐστὶ τὸν πεπραωμένον δῖ, i. πεπρωτημένον, εἱμαρτὸν σοι.

Πεπρωμένῳ, fato destinatus. πεπρωμένῳ τοῦ Θεοῦ, Eurip.

Πέπρωται, fatatum est, fato decretum est. Hesiod. ὥνεκα εἰ πέπρωται ἑῷ υἱῷ πατρὶ δὲ μὴ μίμῃ, quòd sibi fatale esset à proprio filio domari & vinci.

Πέπταμαι, volaui, Æolicè, pro ἴπταμαι, πλεονασμῷ τοῦ π, inquit Etymolog. Apud Homerum capitur ἀπὸ τοῦ ἵπταμαι, ἵπτασθαι, ἀφαιρέσει τοῦ ι, ἀφῃρῆσθαι, sum explicatus & apertus, agens them a est πτάλος, vnde πτάλῳ & πτανὸν, siue πτῆνὸν, ut Iliad. ἐλάμοι δ' πτόλιν πτῆνα τε, & libro primo Epigramm. ὅτ' ἐγὼ ἀδρίσας χάλκα πεπταμένην, patens: Apollonius secundo Argonaut. πεπταμένην κώπας, &c. Herodianus autem παρεξιώσει. πεπταμένοις ἐρέσσειν, lanis volantibus, Aristoph. vide ἵπταμαι.

Πεπτακὼς, lapsus, pro πεπτακώς.

Πεπτηὼς, ῶσα, ὁ, ἡ πτῆσις quod est metu contraho μὴ φόβῳ συστέλλομαι, restrictus timore, timens, volans, ex pallus, expandens alas, prostratus, Apollonius Rhod. vide ὑποπεπτηώς. πεπτῆσα, trepida. Idem secundo Argonautic. δύωμαι πεπτῆσα, id est, paturore trepidantem. πεπτῆσθαι ἀκτὰς, Homer. Odyss. litora vergẽtia: sic vnus interp. alter extensa, i. ὅσα νεκύσια, vt ibid. Didym. exp. i. procidua, minantia.

Πεπτικὸς, ὴ, ὸν, vim habens coquendi. πεπτικὴ δυνάμεις, medicamenta coctionem adiuuantia: Ruellius vertit decoquentia apud Dioscoridem lib. tertij, capite 58. Πεπτικὰ Medi dicuntur, quæ abscessus collectiones maturant, quæ quàm concoctionem adiuuant: non tamen ad coctũram cibi in stomacho πέψιν verbum adeò contractum est, vt sex similibus rei non significet etiam quæ in collectionibus matur tur. Galenus libro secundo ad Glauconem, πῶς πεπτικὸν διὰ μυκτικῶν ἀγωγῶν, rationem maturandi & fuppurane quæ præcedit τὸ ἀποβλῆσθαι ἢ χαλασπικὸν, vt ibidem habetur audiò ante.

Πεπτὸς, ὸ, coctiuus, vel coctibilis, Plin.

Πέπτω, μ. πέψω, νεῖ, πέψαι, panem facio, pinso, digero, maturo, coquo. In Præterito perfecto πέπεφθα: vnde πέπεμμαι, Ottomsum. Gal. ad Glauc. τὸ δὲ ὑπὸ κάτω ὄντα κρόκος πέψαι δύναται κηλίδων ἐφθίειν, quęcunque possunt concoquere, efitare, & conde πέψαι, cruditas.

Πεπῶν, ὁ, ἀπὸ πάκτιδος. Soph. ὡς μὲ βακτάρ' ἐπεπῶνα πόδι σὺν νεύρῳ, ἵνα φεύγοιμι πάκτιδος, collapsum in ensem. Idem, πεπῶν' ἐμῷ πόδι σὺν ἐγχει δράμασα, stratum & iacentem fratrem. ἀπὸ τοῦ πέπτω, καὶ συγκοπῶς.

Πεπύσοιτο, ἀκούσοι, intelligat & audiat, pro πύθοιτο, prima syllaba geminata poetice, Hom.

Πεπυσθάτην, audiant, ἀκήκοατε, ἀκούσατε. Il. γ, ἵνα μὴ Τρῶες πεπύσωνται, ne Troiani præcipiant.

Πεπυρωμένῳ, σθ' ὑφ' ἑαυτοῦ, tertum candens, seu in igne versat n & candefactum.

Πέπυσμαι, audiui, didici, vidi, resciui, intellexi. Accusat. Eur. πεπύσματ', scit.

Πέπυστε, audierat.

Πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πίνω, bibi, ebrius sum. Lucian. in Lapith. ἐπέπωκα ἤδη, iam enim potus erat. vnde πεπωκὼς, qui bibit.

Πέπων, ονος, ὁ, pepo, fructus species maximè refrigerantis d quo Plinius libro 20. capite 7 primo, & Dioscorides libro secundo capite 167. Et generaliter omnes fructus maturi & pen hoc nomine vocantur. vide apud Theophrastum libro historiæ plantar. capite duodecimo. οἱ συκοῖ πέπονες, cucneres cognomento pepones, Aristotel. in Problemat. sec quæst. 32. πέπονες βύσμα, Xenophon in OEconom. Gaza sc necl. πέπονες ἔφυμα, cocta poma, vbi gen. est Fœminin cipitur autem per translationem pro ἀπαλὸς χάλυψ, hoc est, pro fracto, effeminato, ignauo: vt Iliad. ἀχαιικὰ ἐλάγχεα, ἀχιλῆος, οὐ δὲ τί Ἄρηος. Ponitur aliquando ictiuè: vnde est illud, μαλακωτάτῳ πέπονος συκοῦ μοι γόμῳ olior mihi cualisti fico matura. Legitur & in Neutro pro eodem. Interdum blanda & amica vox, vt ὦ πέπον, id est, φοιτᾷ δέ τοι τὸν, φοσὶν ὑμῖν τινα, amicissime, iucundissime, & Horus Odyss. vbi Iupiter Neptunum alloquitur. πέπον σὺ ὀλοὰ τάνυσσε, καὶ ἐπείγεο: σοὶ ὃ ὀφοσιωῆς, ὅτι τὸ ἀφοσιοῦν ἐστὶ πανοῦ, Apol. interp.

Περ, syllabica adiectio. Odyss. ἔμ' ἀχνύμενός περ, id est, quamuis mœrens. Gaza l. 2. Grammin. ὁ δ' οὖν ἐπιθέτου ἢ ἐναντιωμένου μεταπικῆς λέγεται, Coniunctio περ & aduersatiuè & dimitiuè dicitur. περ pro δὲ, καθάπερ καὶ πο. Homer. αὐτὸ περ, ipsi ε Apol. Rhod. ὅσσα περ ἔδη, vbicunque sit, Eurip.

Πέρα, suprà, vltrà, vlteriùs, μᾶλλον. πέρα τοῦ δίκαιος, Aristo πέρα ἀξιόπιστος, suprà hominem, Philostrat. in Heroic. πέρα suprà artem, ideo ibidem. πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, πέρα ἐμπειρίας μητρὸς, plusquam natura & modus c πέρα τῆς φυσικῆς κράσεως, præter expectationem. πέρα τοῦ ἐνδεῖ ἐν τῷ μετρίῳ, Demosthen. πέρα τοῦ καιροῦ, πέρα τοῦ μυρηκίου, suprà ν sterum, Nazanzen. πέρα τοῦ λόγου, suprà quàm dici potest. ristoteles sexto Politicôn, καὶ τούτου ὡς πέρα φαίνεται. Idem 7. χαλεπὸν ἰδεῖν πάλαι ἀλλοφύλ', ἢ οἱ τὰ πέρα ἐπίξενοι, οἱ ἀφ' ἑσπέρας, ὅ ἐστι Σκύθαι, nil vltrà quirere. Cic. vide Πέραν.

Περάω, penetrare, pro περάν, σπλέω. Pro permeo, Homer. Il. β, ὃς δὴ ἐὺ πάντων, i. πλεῖστ' ἐφ', ἐπὶ ἐμοῦ.

Περάσκιον, poeticè pro πέραν, transeo, traiicio. Od. ε.

Περαίας, i. transitoranus, piscis de genere capitonum, Arist li. 8. cap. 2. fic Gaza, contrariùm ἀφίγγεσθαι. apud Athenæum ἀφίγγεται pro ἀφιχθῆναι.

Περαίνεσθαι, cuenire, Xenophon. Libanus in argumento or. Onis Demosthenis πρὸς τὸ φοβοῦν, iunxit Accusatiuo cum ἐπιθέσει τοῦ εἰς οὐδὲν πλὴν ὑπερβολὴν ἀφικνεῖσθαι τὸ ἔγκλημα, ἐπὶ perfici, terminari & desinere. ἀφικνεῖσθαι εἰς τέλος ἀφανὲς, Pro de Legib. in priora progredi seu perducisse Ficinus: sed ttasse significat promouere vlteriùs. ἀφίκετο τοῦ ἐφεξῆς, seru ar seu es perpetua, Aristoteles primo Animalium. ἀφικνεῖται τὸ εἰς ἀεὶν, mihil luctu proficimus, Phalar. ἀφικνοῦμεν ἀόρῳ ἐφ' ἑκάστου, id est, or. atio ad vnum quemque figillatim permeis, Plutarchus. Aristoteles de mundo, ὡς οὐ σώεται σφαιρομένη ταξὶν ἀπατελεῖ, id est, vnica ex omnibus conflata incolumis permanet.

πέρασμα, ατος, τὸ ἄρχ. ἄγω, terminus, ad finem perdu-
o, efficio, πλεύσω, ἔπλευσα, ἔπλευκα, prosum, probo, feror &
vermeo, transmeo. Actiu. Accusatiuis. πέρᾶσε τὸν ὄδον, Aristo-
hanes, confecit iter, seu iter leue reddo. vide interpretem.
πέρᾶσε ἡ πόδα, Euripid. ὅτε μὴ. πεφευγὸς ἀφίκηται δόμους, id est,
ν μὴ ὑφεὶς Θ᾽ ἕως ὑμῶν confugiat, quando non erit amplius
bueniendi copia, Thucyd. πέρᾶσε τὸ ἔτος, foras vsque produ-
itur. σημεῖον δ, ὅτι τὸ πέρᾶσιν τοῦ ὠνὸς ἄμεινον ἐστὶ ἀργύριον ἢ ὠνὴ,
argumentum est, quòd sanguine carent, nec intra se quic-
uam concrescere ostendunt, Aristoteles libro primo Ani-
al. πέρᾶσαν, Plato de Legibus. πέρᾶσεν τὸν ἡμέρας χρόνον, Ho-
ates, χρόνος ἡ Θ᾽ ἀφικόμενος ἐπὶ τὸν κατηρεφῆ, iam tempus ad accusa-
onem expediri. κ᾽ ἐπείρας λόγοι πέρᾶσιν ποιεῖσθ᾽, id est, in me-
ricem perorare. πέρᾶσαν, cum duobus Accusatiuis. Sophocl.
Aiace, γυκτὸς τὸ μέσον τῆσδε φοιτῶσ᾽ ἀσκοποῦσ᾽ ἐγὼ πέρᾶσ᾽. ἀπὸ τὸ ἐ-
ρω, hanc rem nobis fecit. πέρᾶσε δώδεκα, properanter perfi-
o. Aristophan. in Pluto. πέρᾶσε τὸν πόνον, ἢ λέγεις, αὐδᾶς ποιεῖ. Pla-
hen est etiam vocabulum dialectheorum: nam dicitur πέρᾶ-
ν pro ex positis vel concessis aliquid efficere, hoc est, infer-
vel concludere ac Pythagoricorum fuisse proprium voca
ulum tradunt. Plut. Symp of. 8. εἰσὶ γοῦν τρεῖς ἀσυμβόλους παρέμενον τὸ
κεῖον ἐξελαύνοντα ἢ πὸ κακῶν ὑπηρεσιῶν τας. Pexiuen, Suid. τὸ συ-
πάζειν.

πέρᾶσιν, Dionysius de situ orbis, ἐ contrario, contrá. Aratus,
ρᾶσιν Θ᾽ ἅμα ἄστρα φέρουσιν ἀρὴ γώνιαι, & iamiam toto proce
corpore Virgo, Cicero, id est, μετὰ πέρᾶσιν. Idem, ἄλλο πέρᾶσιν ἐλ
ται ἀπὸ, eminus visuitur sydus.

πέρᾶ-τερον, exterior, ἐνάντιος. Apo. 1. Arg. ἢ πᾶσα φωὴ ὑπὸ πίνης,
πᾶσα ἡ ἐκτὸς χρόα τ᾽ ὀρᾶνος, i. ἢ κ᾽ τὸ ἐκτὸς κεκμῆκε φέρουσ᾽ ἐνὸς,
τεριορις insulæ, idem.

πέρασμα, ατος, τὸ, & περαίωμα, ατος, & περαίωσμα, ατος, & πέρᾶσις, ἡ, traiicio, träſ-
itus, transeo, egredior, διαβαίνω, appello, transfreto, nauigo,
portor, διαβιβάζω διὰ νεὼς, διάγω. πέρᾶσε Θ᾽ ὁπόσον, traiiciar, trà-
o. Aristophan. πέρᾶσε Θ᾽ ὧν τ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῶν, transiiſti flumium, Me-
dot. εἰ πέρᾶσε Θ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῶν, transfretarunt. πέρᾶσε Θ᾽ ἐς τὸ ἰόνιον, Ionicũ
are transiiſſe rint, Thucyd. περαιώσᾶς τὴν, transiit. περαιώσᾶς τὸ κῦ
λασσαν, idem. ἰ. πλοῦτος. πέρᾶσε Θ᾽ ὑπὸ, transmiſſus, qui transfre
uit. Lucian. de luctu, πέρᾶσε Θ᾽ ἐνέστας τὸ λίμνιον ἐς τὸ εἶδος λεμβὸν
πλέγτα, i. paludem traiectos.

πέρᾶτερον, vlterius, amplius, longius, protinus, Euripid. Genitiu.
πέρᾶτερον τῆ σοφίᾶ τοῦτο, ſupra iuſtum. πέρᾶτερα τῶν δίκαιων, fu-
a modum, id est, περίεργα, magis vltrà, Æ ſchines. πέρᾶτερα
ρῶν δυνᾶμαι ἐγὼ τοῦ, multo audacior eſſe, Plut. in Galba.

πέρᾶτερος, traiectio, Didymus Od. ϛ. in voce πέρᾶμός.

πέρᾶς, (vt annotant nonnulli) ſequente vocali & πέ, ſequente,
onſonante, trans, vltrà, ſuper, ſuprà. Eſt autem Aduerbiũ,
cum Genitiuo iungitur: vt πᾶν πέρᾶς ἵστησι ſupra fidem. πέρᾶς ἰὼν
ῦ, apud Aristotelem de mundo, ſuper Indos, id est, ὑπὲρ ἰν-
ῦς. πέρᾶς ἐκλείπειν, trans mare, T hucydides. ἐπαπέδειξε τὰ-
, idem Thucydides, præ rernatiigantes. ὁ πέρᾶς, qui eſt ẽ re-
ione, ὁ κατ᾽ αἰπυρὸν πέρᾶς ὄρθρ, altera fluminis ripa. τὰ πέρᾶ, ea
uæ ſunt in aduerſa parte, ſeu è regione, Thucydid. Matth. c.
ἐλθὼν ἀπὸ τὰ πέρᾶ, in vlteriorem ripam. Πέρᾶ proprie,
ἐπὶ πέρᾶ, Aduerbium eſt loci pro, vltra, τὸ πέρᾶν ὄνομα ἔχ, τὸ
ἐ τὸ ἐκεῖνα ἔχ, cui opponitur, cis, citra, ὅθεν πολὺ ἔστι τὸ πέρᾶν ὑφ.
olybius de Romanis, τῶν διέβαινον, τὸ πέρᾶν ὑπὸ τῶν ἐναντίων κα-
πολεῖσθαι. τὰ πέρᾶν ἐκεχειμάκεσαν. Πλέον verò ſignificat ſupra mo-
um, τὸ ὑπὲρ μέτρον. vide Πρό.

πέρᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ πεπάσθαι.

πέρασις, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. Item
ui peritus eſt & probè nouit inferre aut concludere aliquid.
Ariſtophan. Equit. Σωσιπαπαῖ γὰρ ἔδη τὴ πραπίδος, interpres, πέρᾶσις
ῆς πραπίδος τῆς λόγοις.

πέρας, τὸ, finis, extremitas, τέλΘ᾽, terminus, punctum, linea,
νος, limes, ſumma, meta, τέρμα, exitus, lineamentum extre-
mum, τὸ ἄκρον. πέρας ἀγαθῶν, ſumma bonorum, Chryſoſtomus.
Epicurus in Selectis ſentẽt. ἴσ᾽ τι τὸ πέρας τῆ ἐπὶ ἴσον ὑμωνῆ ἐδέλεια-
ται, docerétque qui eſſent fines cupiditatum. πέρας ἔχ, id eſt,
τέλΘ᾽. Demoſthen. Accipitur & Aduerbialiter, quemadmo
dum etiam τέλΘ᾽ per eclipſin τὸ ἔ, pro tandem, denique, vlte-
rius. πέρας κελεύσω δὴ ἔ᾽ ἔγω, ad ſummam loquar de gente, ca-
pite 18. Hieremiæ. πέρας ἔ, tandem. Proclus, πέρας ἔ ἔστ᾽ χώ-
ρεσ᾽τε, &c. id eſt, denique regio eſt, id eſt, τέλΘ᾽ δὲ. Cebes
Thebanus, δεῖ κοινὸν μὲν ὄνομα ἔχ᾽ ἀκριτὸν ἔ᾽ ἢ φύλ᾽ ἀγνοεῖν ἢ ἀφε-
δὲ πᾶσιν τὸ πέρας ἀφορᾶν, & ad poſtremum, vide Τέκμαρ.

περασμός, quaſi transmeabilis, vadoſus Cæſari, qui vado tranſiri
poteſt, περάσιμος, ὁ βάσιμος, πορεύσιμος. Arrian. de fluminibus indiæ, χαλεπὸν ἔχ᾽ ἐκ τοῦ πέρᾶν τε γίγνεσθαι ἢ ἐπὶ τὸν πορασμὸν (corruptè legitur πορᾶσμον) id eſt, vado pedibúſque tranſiri poſſunt. Itterp. vado tranſmeabiles. contra ἀπέρᾶντον ἢ ἀδιά-
βατον τὸ ἄρ, immeabilis vnda, Virgi..

περατής, οῦ, ὁ, tranſitus. Theoph. de Cauſis plant. lib. 2. capite 10.
ἢ πρῶτον πνᾶ ἔλαβεν ὑγρὸν ἢ πνεῦμ᾽ ἐστὸς. ſed ibi corruptè legitur
ἀπέρᾶσιν. Πέρασις, τὸ πέρας, finis, terminus, vt πέρασιν βίν, id eſt,
vitæ meta, ἡ πλεῦσις, apud Suidam ὀυτ βίν πέρασιν ἢ κακὰς φρένων
πνε.

Πέρατα, τὰ, oræ, termini, fines. φερὲ τὰ πέρατα πάντα γᾶν, quòquo-
uerſus in orbem. ὁ πρὸ τοῦ πέρᾶς, ab extremo terrarum, Thucy.
ἐκ πρώτων δύσεως ἡλίΘ᾽, Sol ex terminis aſcendens, i. ab Orien-
te, Apol. Rhod. vide Περάτη.

Περατοῦν, ῶ, τέλεσα, τελῶ, Heſych.

Περάτης, ὁ, extremitas Occasi, hemiſphærium ſub terra, Oriens, Occidens. Apoll. 1. Argon. πόθ᾽ ἁ πατρὸς ἀπόπροθι: vbi interp. πατρὸς, inquit, σημαίνει ὡς κατὰ πᾶς ἀ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισυ τῆ μυστηρίου. λέγεται ὃ κυρίως ἡ ἀπὸ τὴ ἀφορᾶς γὴ ἕως τ᾽ τὰ ἀκόλουθ μνήσασα: ἐκεῖθεν γὰ ἀρχεται ἡ ἐς αὐτὴν τελευτᾶ. Idem Apollonius 2. Argonaut. dixit pro eodem, ἡλίΘ᾽ ὁπ περάτων δύσεω, Sol ab ortu aſcẽdens, id eſt, ἀπὸ ὑπὸ γῆς ἕως ἡμισφαίρᾶ, vt exponit interp. idem Apollon. ibidem, περάτη εἰς ἕρια γαίης, in montes vlteriores terræ: vbi loquitur de fuga Martiarum auium. Aratus, de Sole, ἢ ὠκυτὴ, ἢ οὐ περάτες δύσεω.

Περάτης, φεράτης Suid accipit pro πορθμεῖε.

Περατὸς, penetrabilis, q. tranſibilis, peruius.

Περάτω, μ, άτω, ῶ, ατῶ, ατέω, terminо, finio, circunſcribo. Ariſtotel. de mundo. ἀεὶ γὰρ ἀφορισμοῖσι ἐλκόμενοι ὡς ὑφ᾽ ἑνὸς ἑ πέρᾶσι μοίρῃ, imperium Helleſponto terminatur ab Occidentibus partib.

Περάω, μ, άσω, ῶ, ασῶ, ſicut περάω, transfigo, penetro, transfero, trãſmitto, emetior, tranſeo, profero, promouco, ſupero, pertranſeo mare vt vendam. Odyſſ. ξ. κείθι δέ μ᾽ ὡς φορέσῃσι κύ ἀ-
σπετον ὦκυ ἐλαυνῶ, id eſt, ὡς φωλεὴν, vt venderet & Odyſſ. ϛ, ἢ σπ
περάσω πολλὴ ἀνθρώπων ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν ἰόντ᾽ ἄξιον ὄνον ἐδωκα, an te de-
portarunt vt venderent. ἐπεὶ ὑπὸ σιδηρῆ πόδα. ẽ tentorio profert pedem, Euripid. πεφευγὸς ἐξ ἄδμων, prodi ex ædibus, Soph.
Xenophon, ὑπὸπόνῳ διὰ γήρᾶς ἀφῖντες, ægrè per ſenectutẽ tranſeuntes, laboriosè cursum ſenectutis tranſmittentes. Sopho.
πλάκτης ἀγαίου πρὸς, id eſt, tranſmitto. Περάω, etiam accedo ſignificat cum Infinitiuo, apud Nonnum, μακάτ᾽ ἐγὼ πάρᾶσα
ὦ βυθίων, λαχάναν ἀρίστη, &c. αὐκὰς δ᾽ ἐδαο πρήσειν, εἰς ἄλσυ κατα-
δῦν, Homerus. Sophocles Genitiuo, ὅπως ὑμοῦ περάσης, &c. id eſt, ὅπως ὅπ τὸ πᾶσι εἰ ὅπ ἐς ὀργὴ, vbi furorem remiſeris: vbi poteſt intelligi ὑμοῦ, ſupple μέρες, aut quid huiuſmodi.

Πέργαμος, pergamena, moenia Troiæ, Plut. in Heroic.

Περγαμηνὰ, ῶν, apud Suid. membranæ. ἀ μεμβράνᾶ, ὰ δέρρεις.

Περγαμὼν, ῶνος, Stirla teſte, vocant Iones τὴν πόλιν ἀλλ᾽ verò ἀπὸ τοῦ
ὑψηλὰ co nomine accipiunt. Heſychius πέργαμος eſt ἢ ἀκρόπολις
τῆ Τλίε, arx Ilij, arx Troiæ: pro quo apud Lati. poetas Pergama.

Περδίκη, vox qua vtuntur paſtores ones cogendo & coercendo.
Interp. Theoc. Idyl. ϛ. περδίκες, ἀγρίαινα, σπάδ, λιπάδ, ποιμῆνικ, ἀ
πολικὲ, ἢ βακλικὲ ὑπὸ ὄτ᾽ γκατα, ἐπὶ ἢ ὑπηρέσματα, ἄλεσον ἢ ταῦτα
δύνασαι, &c.

Περδικιὸν, οῦ, perdicium herba, muralis Celſo, vrceolaris Scribonio, περδικίας ἐλέχιον, vulgò parietaria. vide l. 4. Dioſcorid. ſic
dicta, quòd perdices ſe ad eam volutent, terrámque ſuffodiant, Theophraſtus libro primo hiſtor. plantar. capite vndecimo. Plinius libro 21. capite tertio de partheniotractans, ait
à Celſo tamen perdicium & muralium dicis, in quo, niſi ipſe
erro, hallucinatur.

Περδικοτρόφιον, τὸ, locus in quo aluntur perdices, apud Poll.

Περδίξ, περδικος. Xen. ἐι πέρδικες φοῦς ἢ ὄνεικα φοιτῶσι φεύγουσι, perdices mares ad vocem fœminæ ruentes. πέρδιξ, generis Fœminini vltima breui, Gaza lib. 3. Gramm. αἱ πέρδικες, perdices, Ariſtotel. lib. 6. Anim. c. 1. πέρδιξ aſtu valet aduerſus aucupes, Ariſtoph. interp.

Περδόμαι, &

Περδω, μ, έρσω, σ. ερκα, medium Præteritum πέπορδα, & Aoriſt. 2. ἔ
πορδον, pedo, ἐδίδω. Neutr. abſol. Ariſtophan. νεφ. ἀφ᾽ ἑστιᾶς ἐν πίνε-
τι σιτύρας τριακαρὰ υλικῶν Θ᾽. Idem ibidem cum Accusatiuo. σκέ-
ψαι πότερον γέντας φεῦγε τωνευοὶ εἶτα πέπορδε ας, quales crepitus
edidiſti περδὼν σου, pro κ᾽ σοῦ, Ariſtophan. σαφὴ πάσημι, pedamẽ
vnde ἔπεσφαλ᾽ ἐπάσημα in Futuro ſecundo Paſſiuo. apud Poll. χθὲ
μεν ἁμαρτὸς τὸ πηδεῖν.

Περᾶτερ vltrà, in vlteriori parte. Genit.

Περᾶω, pro πέρᾶν, trans. cum Genitiu. Hom. Il. β, ναῦσι πέρᾶν ἱερῆ
ἠδ᾽ ἐνέπω: vbi videtur poſſe accipi pro μεταβὰ.

Περαῶτερος, ῶ, τὸ, terebra recta & acuta, diuerſa à modiolo. Gal. in
gloſſ. Hippocr. περατηρία, inquit, οἱ τορευτικὰ τὰ δι᾽ ἀξίᾶ, ὅτα γὰ
ἀ ἔτερα ἢ χρειώδε.

Περαιὸς, meabiliset περαιὸς ναυσὶ πεζοῖς, qui nauibus transitur, nã
nibus transimittendus, fluuius qui non niſi nauibus potoſt tra
iici, Herodot.

Περᾶω, μ, ήσω, σ. ησα, ἢν Aor. 2. ἔπερσον, ι. πορθέω, perdo. euerto, di-
ripio, vt fit expugnatis vrbibus. Act. Od. ξ. πόλιν ἀνδρῶν πέρσαντες
ἠδὲ γυναῖκας. Soph. ἐκεῖνο γὰ ἔπορσεν ἀνόητος. διεπορσάμενοι, euertí-
mus. vnde ἀποπέρσ Θ᾽.

Πέρσις, accentu in prima, Aduerbialiter accipitur pro vltrà, ὑπὲρ ἐκ-
λοντος, ὑπερβολὴ, ſupramodum, egregiè, eximiè. Iliad. α, οὐ πόρ

μὴ βωλῇ ἀνακῶν, σπίρε δ' ἐτὶ μᾶχ ἐσθαι, id est, διαφέρεσθαι περὶ ἀλλοίων ἐν τῷ βουλεύεσθαι, ἢ ὑπὲρ ἄχετε ἐν τῷ πολεμίῳ. Ibidem, ἐξάλλ᾽ ἅπερ πάσσω· ἐπιμάχῃ ἅπαντι, id est, ὑπὲρ πάντας ἐθέλω μάχεσθαι, πρὸ ἄλλων, πρὲρ cæteris, Apollon. Rhod. πρὲρ δ᾽ ἄνδρα φασὶ γένος ἔσσεσθαι, Homer. Iliad. κτὰ τὸ, ὑπὲρ ἢ ὑπὸ ἄνδρὸς λέγουσι αὐτὸν ἀνέρεσθαι γένος ἔσσεσθαι. Item pro σὲ, dum nomini cui adhæret postponitur. Plato in Apolog. ἄνηρ ἀγαθὸς, ὑπὲρ μὲν γε ἐμαυτοῦ πρὲρ ἐπαίνου, pro σὲ δὲ, μᾶλλον πρὲρ ἄνδρὸς, de vna virgine, Herodot.

Περὶ, Præpositio Genitiuo iuncta, est memorativa particula, & significat de: vt σὲ περὶ ἀνθρώπου, de hominibus. Aristoteles de mundo, τὰ σὲ περὶ τὰς μείζους εἰς τὴν ἐπὶ δίκην, quæ de Parcis traduntur, huc pertinent. Plato secundo de Republic. τὸ ποιητὸν ἐν τῷ σὲ περὶ τὸ δίκαιον ἐστὶ τοιόνδε κατ᾽ ἀρχάς; in quæstione de iusto. Idem ibidem, ὄργανα ὅσα σὲ περὶ γυμνικὰς, quæcunque ad agriculturam pertinent. σὲ περὶ μᾶχην, ἢ σὲ περὶ στάσεις γίνονται, seditiones oriuntur pro rebus paruis, Aristoteles libro quinto Politic. capite quarto, σὲ περὶ κακοῦ ἔργου κακοδαίμων ἐστὶ, ὃ bonum opus te lapidamus, capite decimo Euangel. Ioannis. σὲ περὶ μίκρὸς ἐστὶ, ὑπὲρ δώδεκα, Homer. Odyss. σὲ περὶ ὀργὴ ἐγκρατὴς ἐστὶ, ὑπὲρ ὀργῆς, Thucydid. Περὶ pro auxilij nota, vt σὲ περὶ σοῦ μᾶχομαι, pro te pugno. σὲ περὶ ἐχθρὸς μᾶχομαι, pugno pro anima, Plato de Legib. Περὶ, præ, quum comparationem aliquam & excellentiam denotamus: vt σὲ περὶ πάντων, præ omnibus. σὲ περὶ πάντων τίμιος ἐστὶ, id est, σὲ πάντὸς μᾶλλον τιμᾶται ὑπὸ σοῦ, Homerus Iliados 1. ἀλλ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ δοκέει σὲ περὶ πάντων ἐμοὶ ἔμμεναι ἄνδρα, 1. ὑπὲρ. Sic in Ioan. 3. epistol. σὲ περὶ πάντων δὲ χρωμαί σε εὐοδοῦσθαί σε καὶ ὑγαίνειν, imprimis ad verbum super omnia. Περὶ, circum: vt σὲ περὶ στόμις, circum antrum. Homerus Odyss. σὲ περὶ πόδας βάλλεται, idem ibidem, id est, πᾶν τρέφειν περιβάλλεται. σὲ περὶ χεῖρ᾽ ἔσθειν, id est, χεῖρ᾽ σὲ περὶ βάλλεσθαι, Hesiodus. Περὶ Cum Datiuo, id est, cum, ex, in, pro, circum: vt Odyss. ὁ, γ᾽ ἐπὶ τὰ σὲ περὶ σηκὸν ἔτ᾽ ἐν δώμασι. Ibidem, ὃν σὲ περὶ κῆρ᾽ ἐφίλει, quæ ex animo diligebat, ἐκ ψυχῆς. Plato secundo de Republic. περὶ τῇ γῇ χρυσοῦ ἐκκεκυφὸς ὤρυττεν, in digito gestare annulum. σὲ περὶ ἐμοὶ. pro consilio, consilij causa, Homer. Odyss. Apollonius secundo Argonaut. σὲ νύκτα πᾶσαν τὰ σὲ περὶ σφίσι, cadentia inter se, seu alia super alia. Homerus Iliad. ἀ, ἐλισσομένη περὶ κὰπνὸ κύκλοι, nidor fumo obuolutus. Apollonius secundo Argonaut. σὲ δ᾽ ἐχ᾽ ὑπ᾽ ἐρ πόνῳ. σὲ δάκρυσιν διοτρέφεται, telis peribant, Thucydid. σὲ περὶ ταῖς στέρνοις, circum pectora, Xenophon. σὲ περὶ σῆμα, pro σὲ περὶ σῆμ᾽, Homer. σὲ περὶ αὐτὸς φαίνεται τὸ αἷμα, circa eos sanguis apparet, Philostrat. in Heroicis. σὲ περὶ τῆς κεφαλῆς ἔχει, Herodotus. Dioscorides libro secundo, capite 109. σὲ περὶ τὸ σῆμα τῆς σμίλακος διέρχεται, circum ora alueariorum reperitur. σὲ περὶ κακοδαιμονίαν, cum Lacedæmoniis, Herodotus. Aliquando Datiuum habet pro Genitiuo, & præfertim cum ἄνδρα: cuiusque synonimis iunctum: vt ἄνδρα πάντα περὶ ἔξοδον ὠφελεῖν σὲ φαίην σὺ ἀνδρὰ, timeo ruo nomini, Budæus in epistolis prioribus. Idem cum Genitiuo in poster. σὲ περὶ τῆς πάτρης πόλεις ἀνδίνᾳ, toti ciuitati timere, Thucyd. σὲ περὶ τὸ πλουτεῖν σὲ φειδωλία, sum pro Peloponneso solicitus. Herodotus. σὲ περὶ σφίσι αὐτοῖς φοβεῖσθαι μᾶλλον, sibi ipsis timent ne patefiant, Thucydides libro quarto. σὲ περὶ τοῦ χρεῖος φοβεῖσθε, pro loco verti tus, timens oppido illi, idem. σὲ περὶ ἐμαυτὸν ὀδύνᾳ, meo ipsius corpori timeo, idem Thucydid. Περὶ cum Accusatiuo, id est, circa, id, id est, circiter, circum, in, erga, aduersus, κατὰ. Plato in Timæo, τὸ σὲ περὶ τὸ σοφὸν τὸ σωφρὸν, ignis qui est ob os offusus. Cicero. Et est loci, cauſæ & temporis particula, vt σὲ περὶ τίχη, σὲ περὶ πολιτείαν, σὲ περὶ ὄλυμπ. ὄλυμπ, circiter horam tertiam. σὲ περὶ τοὺς σὲ περὶ αὐτὸν, cum suis, Xenophon. σὲ περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, id est, κατὰ τὰ. σὲ περὶ ἐμὲ χαλεπὸς ἐγένετο, in eum à quo fuit exceptus, ingratus, Isocrat. in Euagora. σὲ περὶ ὀλυμπιὰς τὸ πέμπτον ἔτος, digiti est crassitudine, Diodorus libro secundo, capite 131. σὲ περὶ σαυτὸν γνῶς κεκαινῶσθαι, id est, aduersus, Aristophan. & Demosthen. σὲ περὶ τὸν λοιπὸν, apud Thucyd. σὲ περὶ ἔρωτὸν, cætera quæ ad exercitum. σὲ περὶ πεντήκοντα, circiter triginta, Demosthen. σὲ περὶ πεντήκοντα σὲ ἔτεσι, quum homines circiter quadraginta coegiſſet, Isocrat. in Euag. σὲ περὶ ἐβδομήκοντα ναῦς, naues circiter septuaginta, Thucyd. σὲ περὶ ἕκατὸν ἀ. ὑπὸ, ad centū viginti, dē. Περὶ propter, ἕνεκα, Aristot. περὶ δὲ ἐκλείψεις σὲ περὶ σκιασμὸν, neq; distractus negotioli cauſa. Quin & hoc casu excellere desiginat, vt σὲ περὶ ὀλίγ᾽ ἐσθ᾽ ὃν ἐγὼ σὲ, qui fuperar mētes hominū. σὲ περὶ τὸν ὁρισμὸν ἔχων, differendi peritus, Lucian. ἢ περὶ τὸ καλὸν ὑπὸ τῶν πολλῶν μὲ ἐμπεσόντες ὀνταν, Aristot. libro tertio Ethicorum capite vndecimo. Περὶ in compositione auget interdum & intendit significationem, vt πρὲ & per apud nos, vt περίσοφος. perprepidus. Significat item τὸ κύκλῳ, circum, vt ἐν περίφορᾳ, σὲ περιχορὰ. Notat & fugam atque errorem, vt ἐν σὲ φεύγω, σὲ περιφεύγω. Et super, vt ἐν σὲ φέρομαι, σὲ περίφορᾳ, σὲ περίειμι. vbi abundantiam significat ἐν σὲ περὶ. Dicitur locutione Græca οἱ σὲ περὶ σέβεσθαι, pro Aristippus: ficut οἱ σὲ μὲ περὶ σωκράτην, pro Socrates. καλὸν ἔστιν σὲ περὶ τὰς μαθήσεις ἀφίξεις, &c. venerunt ad Martham & Mariam, capite vndecimo, Euangel. Ioann. πλήσσοντα ὑπὸ τοῦ περὶ παλλάντιον ἢ ὑμερίδιον ἐν τῷ περὶ γεγονέναι ἀπεμπλήμματα τότε, &c. Multi Tigellini Nymphidij que familiares, qui in dignitate fuerant, tunc deiecti, & Plutarchus in Galba. Quintilianus hoc loquendi genus imitatus est, quum dixit libro secundo, doctores artis serò iam & circa Tisiam & Coracа primum scripsisse, id est, τὰ ἄ πρὸς τισίαν καὶ κόρακα σοφιστὰ ἀξιοπλήκτως. Alii l. 3. ait, Artium autem scriptores antiquissimi Corax & Isiae Sicu. Huic loquēdi modo etiā singularis numeriverbū conuitur, quia singulos significat. Hero. l. 1. vbi dixisset ᾗ σὲ ἀν πίσχεσθαι, τὸν ἀμαθέστατον, subiunxit, ἀπολύεσθαι δὲ Παλλάδιδι ἀναίνεσθαι, ἢ ἔλεγε τὰ σὲ ἄλλα. Alioqui hic sermo sumitur pro hominē & pro eius comitatu vel sodalitio, vt apud Plut. in Demet. apud Aristotelem διὰ τί οἱ περὶ φρύνιχον ὥσαι μᾶλλον ἐποιοῦσι Gaza transtulit: cur Phrynicus cæterique eius ætatis musici modulandi potius scientiam exercebant. διὸ περὶ σπουδὴν ἐποιοῦσι, Staphylum partu ediuisse, Plutarchus in Theseo. nandum igitur quum dicitur περὶ αὐτὸν sine adiectione genitiui, sum habere eam locutionem: nam interdum sumitur ὑβρίς qui sunt circa ipsum, id est, ipsum circūstant & eius latuinguntur & solent omnes aut familiares & sodales, vel ge talis amici, aut etiā ministri, atq; adeo seruiomnunquia vero capitur οἱ περὶ αὐτὸν pro ipse. exempla vtriusque signationis passim occurrūt apud authores & facile ex loci cōstantia possunt dignosci. οἱ περὶ τὸν δικάσαντα, qui mari opām nuant. ἀ περὶ τοῦ θεοῦ δεισθέντα, Isocrat. diuinus cultus, piet in deos. τὰ περὶ ἐμὲ πραχθέντα, res meæ, Plato Epistola septim. τὰ σὲ περὶ ἐμὲ δέ σε θέντα, res meas componere, Budæus in epistolis priorib. τὰ σὲ περὶ μεσίτου, Æschin. τὰ περὶ τὰν κτίσιν, quæ ciunt in creatione, Nazian. Orat. β. τὰ περὶ τὰς ναῦς, Thucyd. τὰ περὶ τὰλλα, Demost.

Περὶ ἀλλήλων ἀναπαύεσθαι, quando instituto inter aliquos conuiti vt prior decedens, alterum relinquat hæredem.

Περὶ ἀλλήλων, mutuò, ad inuicem.

Περὶ ἀστὸ εἶναι ἢ τῶν τ᾽ τραγῳδίας Plat. epist. 11. dicit pro mortalborare, & impediri vrinæ reddendæ difficultate.

Περὶ ἑαυτὸν ὀπολείπεσθαι, penes se reseruare.

Περὶ ἐλάττων ποιεῖσθαι, minoris dicere & facere: cui opponitur περὶ πλείονος. Lysias, ᾗ τ᾽ νόμων ἀξιοῦσθαι ων, ὃν σὺ περὶ ἐλάττονος ἠξίωσας ποιήσασθαι, præ voluptatibus contemptui habuisti. Iser. περὶ ἐλάττων ἢ φόβου ποιεῖσθαι τὴν ψυχὴν, ἢ πρὸ τούτου ἀνδρὶ τιμᾶν.

Περ ὀλίγου ποιεῖσθαι, parui facere, Isoc.

Περὶ ἑνὸς τὸν λόγον ποιεῖσθαι, pro nihilo ducebant, Lysias.

Περὶ ἑαυτὸς ποιεῖσθαι, in primis operam dare. Isoc. σπεῦσαι πρῶτον καὶ περὶ σεαυτὸν ἀξιοῦν, illud supet omnia fpectes, vt itaq; eres. vt sis ipsis charus.

Περὶ πλείονος ἀγαπᾶν, expetere vir tutem magis. Plat. in epist. τὴν περὶ πλείονος θεῖναι ἡδονὰς καὶ τὰς, virtutem magis quàm uptarem sectatus, sue amplexus.

Περὶ πλείονος εἶναι, pluris esse, & περὶ πλείονος εἶναι, in pretio esse mo, Plat. 2. de Rep. τὰ περὶ τὰ πόλεμον πόσῳ ἂν περὶ πλείονος ἡμᾶς ἐργασάζεσθαι; nonne sunt plurimi?

Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere & ducere. Demosth. πᾶν τὰ συκοφαντίαν αἰρεῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων, pluris quàm leges ducere & facere. Cui opponitur περὶ ἐλάττονος.

Περὶ πολὺ ποιεῖσθαι, magni facere, Plato.

Περὶ φαΐλων νύκτα, prima nocte, nocte incipiente.

Περὶ πρωΐ τὴν. vide Περὶ πολλοῦ.

Περὶ τὸ ἔαρ, vel ἔαρ ὑπογινομένου, ἢ ἔαρ ἀρχομένου, ineunte vere.

Περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι. vide Σῶμα.

Περιαγγέλλω, annuntio, renuntio, passim prædico, edico, iubeo. περιαγγέλλειν χρὴ πόλεις, natues imperare ciuitatibus, Thucyd. dem lib. 4. περιαγγέλλων βοηθεῖν, accerfebant auxilia. Euripides ἐπιστέλλοντες ἢ ἐπικηρύσσω, nuntij induciarum.

Περιαγείρομαι, hominum confluentium multitudine circumcirca undeor. Plat. l. 5. in fine, ὥσπερ οἱ πανηγύρει συναγειρόμενοι ἀθρόοι Περιαγείρω, circumaggero, Plin, circunquaque gregō, vndique colligo.

Περιαγὴς, circunfractus, in Epig.

Περιαίνω, μ. σειρίδᾶς, frango, contorqueo, torquendo confringo. Apoll. 2. ὅσσα βιάμενοι μάλιστα, περιαγήνυσι ὕδατος, dirimit & interrumpit, σπειρὰς ἀπαγῇ.

Περιάγομαι, voce Pass. pro circumago, circunduco, vt ἀγόμαι, σὺ mecum duco. κεκαθέζετο συκοφαντίαν, Xen. comites mi & secum & hic & illuc circunducūt. Sic Athen. in 12. de Diotimo. περιαγόμενος ὑπὸ τοῦ ἐρωτὸς ἀπῆλθε. Περιάγομαι Pass. circumagor, vel for. Plat. in Tim. ᾗ τ᾽ ἄλλα τὰ ᾗ ἐν τῷ ἀπὸ περιαγόμενα κινοῦ τὰ ἐξ αὐτὰς ἐλαθὲν, εὐθὺ motu cuius orbis semper in circulum ferat, eodēmq; modo ciebatur, vndique est eas circumplectatur. Cic. Cætera vide in Περιάγω.

Περιάγχω, obtorqueo, præfoco.

Περιάγω, μ. ἀξω, τὸ κατὰ τὸν πόλεμον, id est, circumago, circunduco. Plat. in 2. Politi. τὸν χεῖρα τῶν σφενδόνῶν τὸ ἀκεντρολόγχῃ περιαγαγόντα ἀπὸ τοῦ

ἰωτὸν εἰς τὸ αὖσα ἡ χθές, ibi quum palam eius annuli ad palmã conuerterat, Cicero Officiorum tertio. Et in Timæo, ἀλὸ δ' ἐξ ἑαυτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ ὡ αὐτῶ περιαγομὲν αὐτὸ, τὸν ὁπὸ κύκλω κινεῖ-σθαι συναναγκ, itaque vna conuersione atque eadem ipse circũ sectũ quetur & vertitur, idem Cicero. Περιάγειν ἑαυτὸν, circũ-ambulare Paul. Iurisconsul. circumagere se: vt apud Horatium nil opus est te circumagi. Plurarchus in Solone. τὸ δ' ποιῆσαι, κατασχὸς αὐ εἰς τὸ δίκη σπεύδ ε, μὴ πείθειν ἀε ἑαυτὸν ἀναγκάζειν, περιάγειν ἑαυτὸν εἰ τὸ χολ ἄζειν. Περιάγω, lustro, circumdo. Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Ceb. Theb. ὁρᾶς ἀε περιϊόντας, vides circumnagantes. Sic enim ἄγειν, & composita ab eo, de peditibus dicuntur, vt ἐλαύνειν, & eius composita de equitibus. Περιάγω, verso. vnde ἀφίκαπτος, versatilis. Περιάγω, tandem adduco, ad extremum attraho & adsciſco. Herodian. εἰς αὐτὸν τε μάτιο περιαγαγὸν τὸν ἀγῶνα. Idem, εἰς ὁμόνοιαν ἡ ρῶλιν περιῆγεν, adductus est tandem ad conditiones amicitiæ & concordiæ. Ex quo intelligitur in hoc verbo vim aliquam & difficultatem includi, quemadmodum apud Latinos in traho. Περιάγω, afficio tandem, redigo. Dioscorid. 6. εἰς ἀισθησιν περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, similiter afficiunt, ad similes affectiones redigunt. Περιάγειν etiam est in diuersum vertere. Περιάγειν, contorquere, torquendo confringere. Cicero ex Platone, modò detorquere, modò dirigere vertit: περιαγὼν κ' πλάσ ἀπὸ σ ὐλ ἀ, à latere in dextram partem detorquere. Et περιάγειν κ' διαμετρον ἐπ' αὐτὸ τὸ, à media linea ad læuam dirigere. περιαγὲν ὡφὸς ἕτερα σωτῆρι, Aristotel. in Polit. τας χεῖρας ὀπίσω περιαγειν, manus post terga vincire, Plut. in Camil.

Περιαγωγή, ἡ, circumactus Plin. circunductio, conuersio. Eutolius, inquit Pollux, τας τὸ διὰ γυμν. ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς, vocauit περιφόρας. Est verò περιαγωγὴ Suidæ, ἡ ἐν κύκλω περιφορὰ. Aristotel. κίνησις μὲ περιαγωγὴ σωμάτων χορδὲν πᾶσι τοῦτο εἰς, &c. no circumactu & conuersione.

Περιαγωγὸς, circumactor, circumductor.

Περιάδες, Hesych. sunt περίβουτι & περίοικοι, pro posteriori significat: videtur potius dicendum περιαῆς seu περιαὲς ab ἄημι.

Περιάδω, q. circuncino, I hermog. vnde ἀφίαπτος.

Περιάθρησις, circunspicio, περισκοπῶ.

Περιαθρητὴς, circunspectus, circunspectio Cic. consideratio.

Περιαμμάζω, circumplector, περιέχω. Hesych. alioqui περιάπτω, idem est quod περιαμμάζω detrudo.

Περιάμμησις, ὁ σπασμὸς, ὁ περιαμμὸς dicitur, vt ἀφυσμὸς, eximo, priuo, spolior. Demosthen. ἐξ μὲν δὴ περιαμμὸς ὧν ἐδὲ, τὰ ὄντα, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ δήμου, si ab eo auferrentur eius diuitiæ, & publicarentur, modestius deinde ageret. Περιαμμάζω, excutere, deuere & abstergere. Idem, Περιαμμάζων τὸν ὦμον, ἡ, τὸ φόβημα αὐτῷ. Περιαμμύσσω, amouco, aufero, circuncido, separo, deraho, amputo. Cum Genitiu. & Accusariu. περιαμμύττω τὸ κίσσιον, ab homine ausert. περιαμύττω τας ῥίζας, ablaqueatur. Gaza.

Περιαμμύσσω ἄμπτω, id est, vitis amputatis sarmentis, vitis amputata. Translatè Actorum 27. λοιπὸν περιῆρει τὸ πᾶσα ἐλπὶς ὅ σῴζεσθαι ἡμᾶς, iam amputata erat omnis spes salutis nostræ el præcisa & ablata.

Περιαμμὸς, ὁ, amputatio, detractio, exemptio Columel. περιαμμὸς τῶ φύλλω, Theophrast. de histor. plantar. libro 4. capite 17. & lib. 5. de causis, φλοιοῦ, i. decorticatio Plin. l. 17. ca. 24. vide Ταφίσεως.

Περιαμπτὸν, amputandum.

Περιαμπτὸς, qui circum eximi potest, exemptilis Columel. Lucianus, περιαμπτὸ ὑφάσμασι.

Περιαμ.μὸς, ὁ, π. κ. circum aufero atque eximo, amputo, circuncido, vt περιαμφυλλίᾳ ἄμπτω, vitis amputatis sarmentis. putatas Gaza ex Cicerone dixit. Xenoph. Accusatiu. & Genitiu. Gaza libro quarto, περιαμφύλλοις φύλλοις ἡ κλάδων, thalamis abscindo, Theophrast. libro tertio, capite sexto, de causis plantar. Idem histor. libro secundo, capite primo, ἡ φλοιὸ περιαμφῶν, corticem circumeximere. περιαμφίεσι τὸ τοῖχ Θ, murum diruere.

Περιακαπτὸς, iaculis vndique ferio.

Περιακτὸς, τὸ, vulgatum.

Περίακτος, ὁ, ἡ, versatilis, στρεπτός. Et in scena οἱ ἀφίακτοι (de quibus multis Pollux libro quarto) machinæ versatiles: & loca in quibus cæ sitæ erant, quas versuras Latini vocant. Vitruu. libro quinto, capite septimo, de scenis loquens, Secundum autem ea spatia ad ornatus comparata (quæ loca Græci περιάκτους dicunt, ab eo, quòd machinæ sunt in iis locis, versatiles trigonos habentes) in singula tres sint species ornationis, quæ cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, seu deorũ aduentus cum tonitribus repentinis, verſentur, muténtque speciem ornationis in frontes. Secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, vna à foro, altera à peregrè, aditus in scenam.

Περιακχάω, dolore vehementer afficior. περιακχὰν τῇ πόθει, iactură ægrè fero, Thucyd. hic ἡ πόθει auget.

Περιακὴς, ὁ, ἡ, ἡ, dolens, anxius, admodum tristis, ἀχνύμενος, apud Platon. Cui contrar. περίχαρὴς.

Περιακὸς εἶρα, circumlanigo, Cic. περιακὸς εἶρα ἡ πυλοτ, illino luto, Theop. l. 3. c. 6. de causis plan.

Περιακλαῖστὸς, illitus est, Arist. l. 9. Anim.

Περίακλα, maximè, Homer. in hymno Panos: multùm, vehementer, περισσῶς, Apollonius Rhod. & Sophocl. pro περίδηλα, ὑπέρβολικῶς.

Περιακόκαλος, à caule suo aliud circumplectens, i. amplexicaulis, Gazæ apud Theoph. l. 7. c. 8. hist. plan.

Περίακος, in Epig. vbi περιακὸν ἀν γλωσσῴδ, i. oſculorum i quando conseruntur linguæ mutuo.

Περίακος, ὁ, vertebrum coxarum, τὸ ἰσχίον, Suid.

Περιακυρόω, ὁ, βεβαιῶ, tinctus purpura. Aristophan. in Lysistrata, Περιακυρῶ κρανὶς ἐργὰ τε ἡ ποιῶ ἀεὶ, i. ὁ κρανὶς βεβαιόω, vel ὁ βαφὶς τῶ κρανὶς, malis tinctus, hoc est, immersus ma lis: translatione sumpta a purpura tinctura, quæ è maris profunditate peti solet.

Περιακώλιον, circumcirca metu, seu demeto.

Περίαμμα, propriè quod circumnectitur & circumalligatur alicui sed peculiariter, τὸ ἀφίαπτον, est amulctum. ἀφίαμματα, & ἀφίαπτα, dicuntur quæcunque ad arcendas malorum noxas aliqua corporis parte, præsertim collo alligantur. Dioscorid. libro quarto, κρεμῶλον ἡ αὐτὸ περὶ βουβῶνα, διὰ τὸ ὀζηστὸν ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶ ἀς περιάμματα. Idem de Hippoglosso, διὰ ἡ τὸ κάμ ἀφίαμμα ἐξ χθόνιον καθαλκύρου. coronam tamen vertit Plin. Differunt ἀπ' ἡ λοπόποιον, quæ pendent ex superstitiosa vanitate Magiz: ἃ ἐσε verò agunt ex proprietate naturæ, quæ nec Galenus improbat. Latius sumendo vtrunque genus hæc vocc complectitur. Naz. in Orat. ἡδὲ δὴ σὺ περιαμμάτων ἐπαμυνεῖν οἷς ὁ πονηρὸς σωκοφάντης, &c.

Περιαμπίσχεσθαι, obtegi velamentis, circunuestiri Cic. περιαμπίσχω, agens.

Περιαμπίσχω, induo, Aristoph.

Περιαμύνω, protego & defendo à circunstantibus periculis.

Περιαμύσσω, circunscarifico, Plin. circumcirca saucio. metaph. in Axiochos. δὲ ἂν τι ποιμένας περιαμύσσοι ἡ γοῶν, saucians, lacerãs.

Περιαμφιέννυμι, circunuestio, Plin.

Περιαμφὶς, ἰδος, circumductio, circumactus Plin. περιεσωγώνισε enim Eupolis pistilli in mortario circumactus περιαμφίδας dixit, auth. Poll.

Περιάμφοδος εἰκίαι, ædes principum, à priuatorum domibus distinctæ, quas Latini insulas vocant, Budæus in Annotat. poster. alias περιάμφοδος, proprie significat qui circum plateam est, vel in circuitu plateæ situs.

Περιανθίζω, floribus vndique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Et translatè pro orno. Cyril. l. 1. Thes. ἐφανθίζεσθαι λόγοις ἡ ἀληθείας δόξας.

Περιανθὲν, circunfundo, ἐφανθὲν μύρον idem quod κατεπλάκωμον, ἐφιανθὲν μύρον νοσοῦσι φακίοις, pruritus si eo foueantur aut perfundantur, sub partes illæ affectæ, sanat.

Περιανείδες, circularis ode, ἐγκύκλιον ᾠδὴ, Suid. apud Hesyc. ἀφυρεξύνεται.

Περίανθος, ὁ, quod circumpositum & appensum, vt monile, amuletum, alligatum alexipharmacon, φυλακτήριον, δὸν τρόπον ἀφίαμμα: ἐστι ἀφίαπτον ὑποτυπούσης, alligatur difficulter parientibus, Dioscorides libro tertio, capite 167. Marcel. addit, pendẽque ex collo. φασὶ ἡ ὅτι ἀφίαπτα τῆς αὐτῆς ὄνησιν ἐχέτωσαν ἐκ εο amuletum serpentes abigere facit, idem Dioscorides libri tertii, capite decimoquarto. ἀφίαπτα τὰ ἀληθιφάρμακα λεγόμενα, id est, quæ alligata & veneficiorum aduersantia vocitantur, Theophrast. libro 9. capite 21. histor. plantar. vide de Περιάπτω.

Περιάπτω, μ. κ. ἆ, σ. αφω, circum appendo: & translatè pro περιτίθημι, impono, imprimo, intiungo: vt, τὸν τῇ πόλει ἀχυμὸν περιάπτειν, Plato in Apolog. id est, afferre dedecus, meum. i. mihi inurere. Aristophan. in Pluto, πολὺ ἡ πάντες ἀφῆμμ' ἀχυρα ζωπίς αὐτῷ περιάψαι, id est, attribuere, imputare, assignare, διάψαι, περιθεῖναι, φοσπέσαι, sicut imponere ignominiam aut vulnus reipublicæ. Ciceroni. ibidem Comici interprès ait Homerum hoc ita extulisse, οἴδασι δ' ἃ μ' μῶλον καὶ ἆμ, Indéque τὸ γοητικὰ περίαπτα. (Nam & ἀπαμῦναι significat περιάπτω) ὡς ἀσαφηγευόμενον τὸ σώματος δύναμιν οἱ φασὶν ὃ ἐχρῆν ζῶν ἐ αὐτὸ. ὡς ἡ μᾶλλον ὡσὰν ἀπαμυνομένους τῇ πονόσει οὐς ἐλπίζουσι ὑπ' αὐτοῦ. quæ falsè & festiuè dicta. Pendent potius superstitioſi ex amuletis vana spe & credulitate suspensi, quàm talia ex horum ceretibus, ὡσπερ αὐτὰς ἐμᾶς περιάπτειν, simili nos causa & crimine inuoluunt Basil Περιάπτω, pro amuleto appendo, vt περιάπτειν ἀληθιφάρμακον, Plutarch. & περιάπτειν ἑίζῳ εἰς αὐτὸν, Theophrast. Plutarch. ὃ περιάπτοντας τῶν αὐτῶ ὄζειν ὡς ἀληθιφάρμακον. Περιάπτω, κατώμαι, concilio, comparo, acquiro, adsciſco. Xenophon, μεγάλας ἡ πιὰς τῇ πόλει περιάψειν. Idem, τῇ πόλει περιά-

οὖσιν τὶ ἀγαθὸν, ciuitati boni quippiam comparare. περιέσθαι, circumapto, adapto, pro ornamento colli gesto. Plato de Republic.3. κἂν ὦσι τὰ ἀστὰ ὄρφνοι ἐόντες, κἀὴ περιέσθαι περὶ σφίσιν βοσκήσιμοι, lacerto annectens lapillos, Dioscorides libro secundo, capite 60. περιαυχενίζεται ὁ μανιτὴς, &c. vndique lapillis pretiosis ornata, Plutarchus in Pericle. περιάσεται τὰ ῥήγεια κεφαλὴ ὑπὸ σταφίδι, Gorgonis caput pectori gerit admotum, Lucian. περιέσθαι item pro circum accendo, Pharlan. epist.

Περιαργυρόω, ω, argento obduco. Athenæus libro vndecimo, ἐκαινώσατο ποτὲς ὃς αὖθις τὰ χείλη περιαργυρώσας ἠ χρυσώσας.

Περιαρμίζω, circumcapto, Aristophan. πῶς θυρσὸς περιήρμοσε κισσὸς χαλκοῦς, clypeos lamina ferrea circummuniuit, Plutarchus in Camil.

Περιαρόω, circumaro Plin. περιεργάσιον, circumararit, Plutarch. in Publ.

Περιαρτάω, ὦ, circumap pendo, seu alligo, περιάσθαι.

Περίασις, ὡς, quasi circuncentus & circunsonantia à περιάδειν. Plut. περὶ τὸ ἀκούειν, φασὶν ὑμεναίους ποτὶ ἠ κελακύσματι ἠ ἀσπιγέσιν ἐφοβοῦντο.

Περιαρτάω, ω, splendore & luce circunfundo Cicer. circum illumino atque colluſtro, oculos perſtringo, περιλάμπω. Basilius, Hexaem. Homil. 2. τὸ ὕδωρ ἔοικε τῷ κρυσταλλῳ· εἰδὲ ὀφθαλμὸς κ ἐβλέπε περιεσφιγμένον τοῦ, pulchritudinis exceſſu atque excellentia oculos noſtros perſtringentia. Actorum capite 9. ἡ ὄψις ἐφ' ἡμᾶς περιέστραψεν αὐτὸν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, id eſt, περιέλαμψεν: Et de-repente lux de cœlo ipſum circunfudit, atque eius oculos perſtrinxit. (Ibidem capite 16. ipſe Paulus ait, ἠμοῦ τὸν φῶς τοῦ λαμπροῦ τούτου τὴ ὄψιν ἐστέρησεν ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας, id eſt. περιέλαμψεν. Et, περιαστράψαι ἐν ὑμῖν, vos lux vna circunfundat & perſtringat: vna luce circunfulgenti illuſtremini. Pro περιαστράψαι dicitur etiam περιαυγάζω. Heliodorus in principio fabuloſæ hiſtoriæ, ἡλίου κατωγάζοντος ἐπ' ἀκρωτήρια, dixit. Actorum etiam capite 22. adiungitur ita præpoſitio repetita, ἐξαίφνης ἐκ τῆ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περί με, id eſt, circum me ciſſulſerit: interpres circunfulſerit me.

Περιαυγάζω, ὦ, ἡ, circunquaque ſplendens. Plutar.

Περίδρομος, vndiquaque ſplendidus, vndique illuſtratus. Ariſtotel. de mundo, ἀλλ' ὡς ἓν ὑμφαπὲς λαμπρότητος ἄρρηκτος περίδρομος, id eſt, Bud. interprete. Area eſt edita imago ſydereæ claritatis vndique illuſtrata.

Περιαυδάζω, contumaciter ago, μεγαφρονῶ, ἐν ὑβρισμοῖς ἀκατάσχετος μαι, Suid. apud enndem Περιαυδᾶν, de me magnifice ſentio, vel præſico. περιαυδᾶ τοι, inquit. περὶ ἐαυτὸ μεγαφρονεῖ, aut in eadem dictione, & ſermone immotatur, eadem inculcat.

Περιαυτολογῶ, de ſeipſo loqui, vt glorioſi homines ſolent, oſtentare ſe & iactare.

Περιαυτολογία, ἡ, oſtentatio, ſuperbia, ſui ipſius prædicatio, vbi quis ſeipſum laudat: vt Achilles apud Homerum, ἠ ὄφρα εἰδῇ ἐγὼ κακὸς τε μάχας τε; Nonne vides quàm pulcher ego, & quàm magnus, Et Æneas apud Vergilium, Sum pius Æneas, fama ſuper æthera notus. vtitur hac voce Plut. libello περὶ τῆ ἀνέψ. Plut. in Cicerone, ἡ ἢ Κικέρωνι ἐν τοῖς λόγοις ἐμπέσῃ τὸ περιαυτολογίας ἀκρατὲς ἐν τοῖς κατηγορικοῖς ποῖς Ἰδίοις. Vide & in libello de nõ inuidioſa laude propria.

Περιαυχήν, ἐνος, ὁ, collaris torques, tortilis torques, tortile monile. περιαυχένιον ῥάκος, Nazan. in Orat. de Baſil. vbi Volaterran. facer dotalis veſtis.

Περιβάδην, dormiens, id eſt, ἀδρανεμένως, συγκεκλυδῶν, σωμαπεπονημένως.

Περιβαδίδην, pedibus alternatim motis. Poll. περιβαδίδην δεῖ, τὸ ὑπαλλάξαι τὸν πόδας.

Περιβαίνω, propriè circumeo, & apud Homerum protego circũeundo. περιβέβηκε μιν ὑσμίνη καὶ ἄσσα. Genitiuo, Homerus Iliad. 8. λίσσ δ' ὦκα μάλ' ἵππους κατ' ὀνείατα σεύοντε ἕλκα ἄνακτα περίβη, pro περιέβη. Rurſus Iliad. 5. ἡδ' ὅτ' ἂν περιβῶσι μάχην ἀδιάκριτον καὶ ἄμιλλαν. Idem ſignificat ἀμφιβαίνειν, vt dictum. Dicitur & ἀμφὶ ἄστυ βαίνω, pro eodem.

Περιβάδην μαι, circundo, ambiti cingo, vt περιβάλλω. περιβαλόμενος τὰ τείχη τῆ πόλει, Ariſtot. Et περὶ τῆ πόλιν, Τροίην περιβάζεσθαι τείχεσι πολεσσι ἠρύκακον, hoc eſt, vallo & caſtellis vrbes cingere, Xenophon. περιβάλματα πάσσειν, foſſam molior, idem. περιβάλλομαι τείχη, Thucyd. muris ciuitatem circundederunt. Herodot. eum duobus Accũ. iunxit in eadem ſignificatione, τεῖχος περιβάλλεσθαι πόλιν, vrbem muro circundare, quaſi muris amicire, & induere. Sic etiam περιβάλλεσθαι δ' ὠκεανὸν, pro ſepire ſe potentia. Lucian. δ' ὠκεανὸν ὁ μικρὸς περιβαλὼν ἱδρῶ Θ., & περιβάλλεσθαι ἐκ μὴ πλούτου, Iſocrati eſt (vt inquit Liu.) ſuccinctum eſſe ſtimis & legionib. Chryſoſtom. δ' ὠκεανὸν ὁ μικρὸς περιβαλόμενος, portatu munitum. περιβάλλομαι, aſſumo, capeſſo, induo, vt περιβάλλεσθαι σημεῖόν τι ἢ ὄγκον, Plutar. ſicut induere ſimulationẽ, induere ingenium, huius. περιβαλλόμενος χρηματισμὸν ἀγεννᾶ, habitum ſumpſiſſe dicitur, Plutar. in Numa. περιβάλλεσθαι τὸ σχῆμα, perſonam indui, Xenoph. περιβαλόμενος τὸ πάλιον, Lucian. περιβαλοῦ, induere, περιβαλοῦ τὸ ἔφοδον, circunda veſtimenturus eſt, induc, capite 12. Actorum Apoſt. περιβαλοῦ τὸ κόκκινον, purpuram indue, Naz. περιβαλὴ ἱμάτιον, veſtimento induaris, p. tertio Apocalypſis Ioannis Homer. Odyſſ. ἓ cum Acculatione & Datiuo iunxit pro induo, ζῶσθ' ὀξὺ περὶ στιβαρῇσι βάλεσσιμοι. Pro eodem etiam, ζῶσθ' στιβαρῇς βάλετ' ὦμοις dixit alibi. μιξοδολιπόροι ὀ ἱματίοις κάλυπτε, circum amicti veſtibus albis, p. quarto Apocalypſis Ioannis. περιβάλλομαι, amplector, id eſt, colligo, compario, quæro, lucror, obtineo, acquiro, κτῶμαι, φερσαυλοφορίαν περιβάλλομαι ἀξίαν, Xenoph. περιβάλλομαι τὸν Athen. κόσμον περιβαλέσθαι πόλιν, magnas opes parare, Demidor. περιβάλλεσθαι λέων, comprehendere prædam atque acquirere, facere prædam Cicer. potiri prædæ Virgil. Polyæn. lib. primo, πολὺ ἢ πλοῦτος ἐ πτερασπὸν λείας περιβαλόντι, copiam quadrupedum prædam parantem. περιβάλλεσθαι apud Poll. Rhod. amplecti. Quòd & tranſlatè dicitur vbi quicquam affectu excipimus vel appetimus, vt amplecti vitam, dixit Liu. & Cicero amplecti cogitationem totam. Dicit Diodorus libro 18. περιβαλόμενος τὰς ἐλπίδας ἢ τὴ βασιλείαν, ſpe amplexus atque præcipiens rerũ omnium ſummam atque imperium. Plut. in Camil. ἀμπελέντες. οἱ δὲ περιβαλόμενοι ὧν οὐδὲ τὸ ἐπὶ κατωφερὲς, maiora complectes quàm quæ tuei poſſint. περιβαλόμενος δ' ἐαυτὸ τὰ κρίνια ἰδὶ, ſi tati lueri rationem habens, Herodot.

Περιβάλλω, ambio, circundo, cingo. Antiph. ἡ τὰ τείχη τῆ πόλεως περιβάλλουσα: vnde περίβολος & περίβολη, quæ περίβολος à Quintilliano, περιβάλλεται δ' ἕτερα τοῖς σκέλεσι, Galen. libro primo ad Glauconem, cruribus vincula circundare. ſic τὴ θώρακα περιβάλλω, applicare thoraci ibidem. περιβάλλομαι στέφανον, πόλεμον, ὄφιν περὶ στέρνοις, Euripid. pectus meum pectori paterno adprimo, adduco. σφαῖραν περὶ πόλει τείχων, vrbem mœnibus cingere, ſtoteles libro tertio Politicorum, capite 2. σφαῖραν τὸ τείχη τὴ πόλει, Ariſtid. Περιβάλλω, amplector. Xenophon de Cyro, περιβάλλων ἡ ἀγαπῶν αὐτὸν πάντα ἐκ εἴ τι ἑτέρωθεν: vnde περιβάλλω τινὰ, complector animo, id quod Cicero de Vniuerſitate verbum fere expreſſit, ſic (inquit) animus à medio profectus extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu cunctis, id eſt, περιβάλλει. περιβάλλει πάντοθεν χρόα, veſtes amplexus manu, Euripid. περιβάλλω, induo, ſiue amicio, contego, veſtio, operio, cooperio, ſuccingo, circumamicio. ὠμοπέπλοις κατακεκαλυμμένοι, cunindueo. Gregor. τὸ ἴδιης γνωτοῦ, ἀδελφὸν, induc, veſte cognitum. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλεται. περιβάλλω κύλικα, calum circunduco, Plato de Legibus. περιβάλλομαι τὰς πύρας, ſalas circunfundit, Plut. in Themiſt. περιβάλλω, irretio, circumuenio, circumpono, implico. περιπέπλεκται, vt συμφοραῖς περιπέπλεκται, Iſoc. & κακοῖς περιβέβληται, Xenoph. & Æſchin. incommodis implicare, irretire, inuoluere. Sic ὀνείδεσι περιβάλλομαι, probris liquem implicare, Demoſthen. & κατηδίκημε πας ἀδίκημασι περιβαλὼν, Herodian. Plato epiſtola ſeptima, συκοφάνταις περιβαλὼν μυρίοις, Siciliam incredibili luctui ſubiiciens. Adde idem modum Cice. in Academicis, in idipſum ſeinduitq; timebat: hoc eſt, eò quod vitare cupiebat, reuoluens eſt. & in Verrem, Hẽ videte in quot laqueos ſe induit, quorum tamen nullo vnquam ſe expedict. περιβάλλω ἐν συμφορᾷ, Demoſth. irretio. περιβάλλει κινδύνῳ ἢ ἀκροπόλεμον, eum qui curatu periculum trahere, Dioſcorid. libri ſeptimi, capite primo. μὲ δυτέρᾳ χρόᾳ περιβαλεῖν, non me ſecunda vtilitate tirenon mihi inicere: Chryſoſtom. de officio Epiſcopi. ἐρῶ τὰ περιβάλοντες αὐτῷ τῶν πραγμάτων, veſtes ad eorum cui iacentes, id eſt, colla eorum veſtibus implicantes, Plutar. in Publ. ἐπὶ ἅρμα περιβαλὼν ἑκτενεῖ, inſidiis circunuentum occidem in Fabio. περιβάλλω λόγοις τινὰ, cui opponitur ὁ τίμαιος. περιβάλλεσθαι ἀκόσμοις, Hermogen. Περιβάλλω, poëticè, vinco, ſupero, περιβάλλω, ὑπερβάλλω. Hom. Od. ὁ, ὅσ' ὑπερβάλλει θεὰ πάντας μνηστὴ ἀνθρώπους, νικᾷ, ὑπερβάλλει.

Περίβαμα, Heſych. ſunt dendrὰ μικρὰ.

Περιβαρίδιον, ὁ, calceamenta ancillarum, vt σανδαλία, dominarũ Cephiſoſorus Comicus, Σανδάλιά τε τὰ λεπτὰ καὶ ὀθόνια ἐ οἷα ἐμοὶ χρυσᾶ τοῦτ' ὄπτιον ἀδικεῖς. Nisi ſi ὠσπερ ὁ περόνημα ἐχω περιβάδαμα. vide Poll. l. 7.

Περιβασ. ὁ τοιχοπλόκος Θ.

Περιβεβλεμένος, ambitu quodam, Hermog.

Περιβεβλοφυημένα ἀνδρί, Theophraſtus de cauſis libro quinto, pite 18. id eſt, ablaqueatæ arbores Plin. vel circunfoſſæ Columellæ.

Περι-

ρίλιος, μιλίω, exesus, erosus.
ρίλος, ερίλος, Homer.
ρίλοσος, ὑβρήσασα.
ρίλωμα, superuniere: vt περιρίλωσθαι superstitem esse. Plutarchus in Antonio, Απολωλοιῶν ἢ πάντων, μὰ ἐφείσασθαι, εἰπὲ τὸ βλέ-σαι, ἢ ἐπιλοιπόντας παῖδας, Bud. in epist. priorib. filij superstites ἐφείσιοικὸς, superuiuens.
ρίλυσπ, ὁ, circunspectus, cõspicuus, spectabilis, illustris, insignis, ἔξοχος, ἀφείλοντος, ἀνάξιος ἢ θαυμασθῆς, vt apud Ciceronẽ vir spectatissimus. Xenophon in Sympos. ἢ διὰ ταῦτα ἀφείλασ-σθῆς τε καὶ ὀνομασθῆς ἀνδρὶ, ἢ ἐν ἑορτῇ ἢ ἐν βακχείοις, fore vt celebris sit & in oculis omnium, tam Græcorum, quàm Barbarorum. ὡσ ἀφείλασπ ὑπὸ τῆσ πολιτῆς, erat spectatissimus apud ciues, Plutarchus in Lycurgo. ἢ ἀφείλασπ βιβ. ἀνδρὶ γυναικὶ, Euripid. ferue mulieris vita non est magnoperè cũranda. Etiã malum apud Isocratem, vt de eo qui incidit in infignem calamitatem: ἀφείζάρηκε.
ρίλίσσω, μείλω, ω, σα, circunspicio. Lucian. πάντη ἀφειλίσσουν. accipitur etiam metaphor. pro affecto, apud Appianum bell. ciuil. 3. μαχιμὸν ὃ ὄντοις ἢ σπανὶς αὐτὸ ἀφείλιπτε, id est, affectabat, circunspiciebat: vnde pararet apud eundem σπανὶς ἀφείλιπτον exp. lustrare, recognoscere. Item admirori, suspicio.
ρίλωσις, pallium, fugulum, quod circuniicitur corpori, inuocrum, ἀφείλοματ, amictus. Anachar. in Epist. ἐμοὶ μὴ ἀφείλωσις, χλαῖα σκυθικὴ, Mihi amictui est Scythicum tegmen, Cicero Tusc. 5.
ρίλωτὸν χρῆμα, Hermog. quod. ἀφείλωτὸν τῷ λόγῳ facit. vide Πλοκὴ.
ρίλυζω, scatebris affluo, vbique ac passim scateo. Aristotel. de mundo, ἡ γῆ ὑφ' ὕδατοσ ἀφείλύζουσα, terra riguis exuberans largè erumpentibus.
ρίλὼς, clamitare, Phalaris.
ρίλων, ὁ, ἡ τοῦ κρανίου ὀστοῦν φύλλα ἔχων. Est enim medium ocabulum (vt loquitur Gellius) atque indifferens, sicut fapolius apud Latinos in laudatione & vituperatione positum. ro celebri & nominatissimo, vt dicerer Plinius: Lysias, ἀνὴρ ὑμπάντα ἀφείλιπτος χλιῶν. Idem dixit in Apologia aduersus Sinocem, ἢ τοῦτ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφείλοντ' ἐῶν δοκιμάζειν. Et aud Plutarchum in Themistocl. ἀφείλοντος νίκη, celeberrima ictoria. auget enim ἀφεί in hoc compolito. Pro decantato, & xcepto fama finistra: Demosthenes pro Crefiphont. ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφείλιπτος σπάσπας ἢ κρανίας, turpis, famosissimæque seditiois atque nequitiæ.
ρίλοτος, clarè, manifestè, Demost.
ρίλοφάω, scrobem seu foueam duco circum, circumfodio. vide supra ἀφείλοξυφαλῶν δίνη ἐχ.
ρίλλαιον, ὁ, τὸ, vestis opertorium Senecæ, operimentum, Plin. ρίλωμα, ἀφείλολον, ἅτταgulum, velamen, pallium, amiculum amitus, cuculus, in Can. 12. Synodi Gangr. Apud Soph. in Hercu: furente, ἀφείλολα σαρκὸς ἐδύνατο, ἡ ἀφείλη πατρὸς πνεῦ, iuuenilis armis operimenta atque iocrementa.
ρίλολὰ, ἡ, amictus, ambitus, toga, cultus, gestamen. Herolianus, ἢ τὰ παῖς πλέπου ἀφείλολὰς λαμφρεῖς. Basilius, τοῦς ἀπὸ χρη-ματων καὶ ἀφείλολὰς διαίτας τε ἢ ἀφείλολ ἀφε ἐπιτήρησιν δὺσκολοι. ἀφείλολὰ ἀφῆς, Aristid. ambitus imperij, ὁ ἀφείλολ ἐκατόνων, in vestitu, capite vndecimo Ecclesiastici. αἱ ἀφείλολαὶ τῶ ἐσθήσεων, ſpirę faciarum, Galenus ad Glaucon. πτερόλὰ, amplexus, fotus. Xenophon de cæcellis matri propriæ subiiciendis, ὅπ' ἢ μητέρων, ἢ τῶ πολλὰ ἀγαθὸν, ἢ τὸ σωθῆναι, ἢ αἱ ἀφείλολαὶ φίλια, αἱ ἀφείλολὰς αἱ ὑποφερούσαις, in amplexibus & gratulatione, Plut. in Romul. ἀφείλολὰ γονέων ἢ ἀδελφῶν, amplexus parentum & fletus, idem in Themiſt. πτερόλὰ pro ὑπέρλολὰ, exuperantia, opulentia. Basilius ὅ τε τῆσ χρημάτων ἀφείλολὰ. πτερόλὰ, ambitus orationis, periodus, apud Isocratem in Panathen. Philostratus de eo loquens, σπαμελῶν ἢ τῆ ὑβρῶλὰ ἢ ἐυθυβολῆ. πτερόλὰ, apud Hermogenem tomo primo, ſchema orationis & ſententię, quam ipſe τὸ κατ' ἔννοιαν ἀφείλολὰ. πτερόλὰ, comprehensio & ſumma rei. Isocrat. ad Philip. ἢ μὴν ἀφείλολὰ τὸ λόγ σαν-τὸ, πωῦτο τὸ ὄξὶ. Dicitur & ὀλίγων ἀφείλολὰ, pro variegato & inflexo ſermone: circunducto vertitur à Trapezuntio. ἐξαίλας ἀφείλολὰς σφεγμαίνων, Euripides explicatis anfractibus ſeu ſinibus.
ρίλοτος, ὁ, ἡ, &c.
ρίλος, ὁ, ἡ, ambitus, vallum, ſeptum, munitio, murus, κύκλ, inuolumentum, mœnia, porticus, lorica murorum, ἕρκ, vinuarium vel concluſus locus, Hieronym. in caput tertium Danielis. In priuatis (inquit M. Grapald.) ædibus, ſolaria, tectave ſepto, ne quis in præceps cadat, muniuntur id loricã, loriculam, vel ἀφείλολον nominare poſſumus. Pro ſepto: Ariſtotel. de mundo, ὑπὲρ μὲν βασίλειον οἶκον ἢ ἀφείλολον χρυσοῦ ἢ λιθόκρυσ ἢ ἐλέφαντ ἀστρά πάντα, &c. ſeptum auro, electro & ebore fulgens. Syneſius, ἢ ἕζων μοι ἀγαθὸν τῆ ἐλπίδων, ὡσπερ ὁ ἱερὸς ἀφείλολος τὸ πέδιμα ζῶον σφετὸ ἢ ἀφειλῶν, in ſacro quodam ſepto & viuario. Pauſanias, δύο δ' εἰσὶν ὑπὸ τῆ ἀφείλῃ καὶ ἀφείλοι αὐλαὶ, Ariſtid. ἀφείλοια ἐρίσια, texta ferta, Eurip.
περιζυμβοέσθαι, perſonare. ἀφείλυμβέσθαι τοὺς τύπαν λόγοις πᾶσιν ἀγαθοῖς, Naz. in Orat.
περιζυμβέω, ὡ, bombos circumſono. Item circunſtrepo apud Suidam.
περιβόσκομαι, habito, circunhabito, Dionyſius de ſitu orbis. πόσα μὴν αὐτοῦ ἀφείλόσκεται ἔθνεα γαίῃ.
περίζωδος, ὁ, ἡ, montoſus, ſine montuoſus.
περίζωμα, ὁ, τὸ, armillæ, brachiale Plin. βραχιόνιον, Pollux.
περιβρέμομαι, q. circunfremit, Dionyſ. de ſitu orbis.
περιβρόμιος, quaſi circunfremo, Apoll. Rhod. Et Dionyſius poeta, Δοιαὶ δ' ἰδιμαι πάσα φέρεμβόσιν ὀκλαδαται, circunſonant mœnia.
περιβρύχιος, circumfrendo.
περίβρωτος, eroſio in ambitu. Et ἀμφιβράσσω ſiue φείβράσσω, circunrodere, Horat.
περιβυσσὸν, vide Βυρσᾶν.
περιβώμιος, capite 15. libro ſecundo, Paralypom. Bibliorum: prò quo Latinè ſimulachrum, propriè φείβώμ, qui circum aram eſt.
περιβώτης ἶλος, in Epigr. ἰ. φείβώπης.
περγανόω, ὡ, lætitia & voluptate circunfundo, exhilaro, vt Theophin epiſtol. 2. περιγανώντος τὸν εἶνι ἐδὶ διὰφωνας ἢ ἐκκλησίας, ita nimirum vt magis magiſque vinum appetant quo magis ipſum biberint.
περίγειος, terræ proximus, circa terram hærens, terram ambiens. Alexander Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. διοικεῖ ὁ θεὸς τὰ φείγειον κόσμον ὑπὸ τὰ ἄ'στρα, regit Deus orbem terrarum ſeptem aſtris.
περιγιγαντικὸς, ὡ, ὸ, vincendi vim habens. vt ἐπιφορὰ φείγιγαντικὴ ἀπάντων, Plu.
περιγηθὴς, ὲς, ὁ, perhilaris, lætus, φείχαρὴς.
περιγηράσκω, inueterasco.
περιγίνομαι, ſeu φείγίγνομαι, ſuperſum, ſupero, ſupereſtes ſum, ὀφέλω, euado, liberor, ſeruor, ſum ſeruatus, mortem deuito, ſum incolumis, periculo eximor, conſito, vt φείσάζομαι, ſeruor à morte. Demoſthenì ᾧ ὁλυμπικὸς ἀγὼν ἐπὶ τοῖς ἐδὶ τὰ ἔσχ φείγίγνεσθαι, μετεπιμελόμην πυτνί. περιγίνεσθαι, φείτυτὸ τῷ, abundare, reliquum eſſe, id eſt, φείπερίειναι, φείλειπεσθαι. περιγίνεσθαι, inuaderc, inceſſere, Aplython. φόβ ἀεὶ τοῖς παῖσι φείγίγνεται, pueros metus ſemper inceſſit. περιγίνεσθαι, ſupereſſe, ſcriptum eſſe, integrum eſſe, πλέον ἔχ: vt ἀφ' ὑπαρχῆς ἐμοὶ τοῖς, ἢ ἀπὸ φείγίγνεται ἐν φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ ἀνάλεμμα πᾶσι διαβεβαιώσασθαι ὁμοίως. περιγίνομαι, conualeſco, vinco, ſupero, in poteſtate cõtineo, peſſundo, ſuperior euado, cluctor, ſum potentior, ſum ſuperior, victor euado, τὸ καθ' ἡσυχίαν εἶναι, ὑσχάζειν. φείγίγνομαι τῇ δίκαιᾳ, iure ſum ſuperior, potior, Iocrat. φείγίγνομαι τοῦ ὀλυμπιάσι, ſum victor Olympiorum, Plutarchus. φείγίγνομαι ἀφ' ὧν ἔσχ τε ſuperior, Thucydid. vbi interpr. exponit per Genitiu. εἰπ φείγίγνεται, ſi quid proſperè contingat, id eſt, εἰ φείσοῖα γίγνεται, Thucydid. libro ſexto. φείγίγνομαι πάντων, ab his me expedio, Xenophon. φείγίγνομαι σὺ τάχ, ſupero te celeritate, idem. φείγίγνεται ὠῇ διάφοια τῇ πολιτικῇ, hoſtes virtute vincunt, Plutarch. in Themiſtocl. φείσ ὠλιάσθαι ἢ πόνοι ἢ ἀπ' ἢ πόλεμοι μὴ χθόνα σοιλεῖ, bella labori, ne magnus ſit, reſiſtamus, Thucydid. Cum Genitiu. Xenophon, φοιτεσκέτει ὅσας φείγίγνεται σὺ, vt te euadat ſuperior. Plutarchus in Publicola, τῇ κατὰ δύναβοῆς φείγίνεται, virtute calumniam ſuperat. Idem in Pericle, ἐνίοτ ἢ φιλοτιμοῦσθαι ἀκωτὸς ὄχλ φείγίγνεσθαι, valent enim conſuetudines ad animi deprimendam elationem. φείγίγνεσθαι, qui ſuperior euaſit, Thucydi. σ' ἐκ αἰ ἐκεῖνοι φείγίγνεμένοι πλεῖσ, vt qui victores eo præſente futuri nõ eſſent, Plutarchus in Publicola. Iſocrates in Enagora, πάντα τὰ ὑπάρχ φείγίγνόμ, omnibus in rebus hoſtes ſuperans. περιγίνεται etiam ſignificat, εἰς ἐνιαυτὸν συμβαίνει. περιγίνεται, ſuppetit, facultas eſt, licet, plenum ius eſt, latius eſt, ad extremum contingit, reliquum eſt Baſilius, μόλις δὲ ἢ ἀφ' ἑαυτῶν ἐκείνοις τυχεῖν φείγίγνεται, vix hæc bona aſſequendi facultas ſit. Thucydid. φείγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μὴ νοσοῦσιν ἀκμὴ ἐπὶ μὲ ἀφειλόμενοι, ſupereſt nobis, & integrum nobis eſt. περιγίνεσθαι, prouenire, ſupereſſe, reliquum eſſe. φείγίγνεται ἢ ἐμπειρία, prouenit experientia, Ariſtid. Ariſtophanes in Plut. φείγίνεσθαι σὺ ἐπὶ τοῖσδ', μὰ μὴν τι μαλ' ὀλίγ' ἐπέσειν, nihil ipſi ſupereſſe, neq; quicquam deeſſe: de differentia pauprris & mendici. Et Plato de Legibus, pro abundare: cui opponitur ὑπόλειπον. τὰ φείγίγνόμενα τῶν σπερμάτων, quantum contrahitur excrementi. φείγίγνόμενον ἀργύριον, reliquum argentum, id eſt, quod reſtaret. Iſocrat. ἐκ τῆ φείγίγνομένων, ex reliquiis. ἀφ' ἑαυτῶν ἐν ἐνεκα ἔλαβον, ea obtenturos eſſe, quorum gratia veniſſent. Thucydid. φείγίγνόμ ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, ſuperſtes, Plut. in Rom. φείγίγνόμ ἐκ τῶν τοιῶν, ex his incolumis euaſurus. φείγίγνεται, euaſiſſe.
περιγλυκὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ſucculentus, lacteus, vel lacte plenus. Il.
περιδιδάσκω, ἔδοσα, apud Theocrit. de leone omnia collustran-

te oculis, est enim περιχλωάσμασμα, oculorú pupilis lustro.

Περιχλύσω, circunsculpo Plin.

Περιχλωσ-ῶ, ῶς, linguæ volubilitate præstans, disertus. ita eloquentes vocant Pind. in ἀ Πυθίων.

Περίχωνη, ἡδίης, ἡ, linguæ inuolucrum. Athenæus libro primo. Ὅ αὐὼς φησὶ, Πίνδαρον ἐν τοῖς ἐπινικίοις, ἃ περιχωνηΐδα μέλη ὑμνήναι φησίν, ὑφηγεῖσθαι τοῦτο τὸν χλῶσσαν οἷον τὰς ὑποπαύσεις, membranæum opertorium linguæ atque inuolucrum. Citat etiam fine authoris nomine, Suid. Athen. verba, & σκεπαστήριον γλώσσης exponit.

Περιχώμαι, μ. ἀμφ. ῶ, σ. αμῶ, circunflecto, Virgil.

Περίχορος, ος, ὁ, circinus, ὁ διαβήτης: ἀφ' οὗ γράφεται ἡ ὅλη εἶδος, quòd radat circunquaque & circunscribat, Eust.

Περίχραπτ-ος, præscriptus, circunscriptus, qui certis finibus includitur. περίχραπτ- ἀκμωκαία, Nazanzen. in Orat. vbi Billibald. completa captiuitas, Thucy. διαβεβηκὼς ἀφ' οὗ περιχάτειχισμὸς, ex præscripto, & non liberè, laxè que.

Περιχρονίζω, ἡ, circunscriptio, vt περιχραφὴ τόπου, ἢ χρόνου, loci aut temporis circunscriptio. Περιχρονία, ambitus atque determinatio, vt ἡ γῆς περιχραφὴ, id est, terræ circunscriptio Ciceroni. Περιχρονὴ, designatio atque informatio alicuius rei, quasi delineatio, descriptio minus exacta quàm ὑπότυπωσις, διαλύωσις siue πανσάρκια γραφὴ, quæ & ὑπογραφὴ Aphrodis. Aristot. Ethicor. primo, σάρκες δ' αἱ πάντες εἰσὶ περιχραφαὶ, ἡ διωρθωμένη τὰ κοιλὰ καὶ χοῖρα τὴ περιχραφῆ, cuiusuis esse videtur artificis exprimere & absoluere quæ rectè deliniata sint. Περιχραφὴ, apud Polybium libro secundo finis, καταφορὰ. Περιχραφὴ, fraus & deceptio, ἀπάτη, in quo significatu circunscriptio etiam ponitur à Cicerone & Paulo Iurisconsl. Περιχραφὴ etiam inter corporis vitia numeratur, estque Polluci σῶμα ἢ μέρος τὸ σώματος στενότης ἄπαντος, μέλανος, ὑφ' ὑδρῶπος, ἢ παιδὸς ἀπαλλαγῆς, τοῦ τοιούτου.

Περιχραφικὸς, ὴ, ὸ, q. circunscriptitius & deceptorius.

Περίχραφ-ος, ος, tropus est qui docet quemadmodum datum circulum verbi gratia quadrato concludamus schemate, Capell. l. 6.

Περιχράφω, μ. ἀφ-ῶ, σ. αφα, circunscribo, hoc est, decipio, circunuenio. Περιχράφω, tollo, deleo, oblitero, expungo, & numero aufero, occido, Etymolog. Æschin. περιχράψαι μὲ δεῖ τὰ πολιτικὰ περιχράφειν, ἐξαλεῖφειν, eximere, circunscribere, circumducere, inducere, vna litura circunducere. vide Suidam. Sic Cicero Philippica decimatertia, Senatus in Capitolium parata de circunscribendo adolescente sententia Consulari, hoc est, de eliciendo magistratu Octauio, & imperio ei abrogando. Et apud eundem circunscribere senatum pro authoritatem senatui auferre. Transfatio est à fabris aut chirurgis, qui ea quæ ferra amputaturi sunt, prius circunscribunt & præcidunt. Hoc idem circunducere dicitur. Vlpian. circunducto edicto videamus an amplius conueniri possit, id est, inducto & interlito. Περιχράφω, circunscribo, hoc est, definio, circum lineas duco, meo ambitu amplector, describo, præscribo, præfinio, περιχράφομαι, περιχράφεται. Xenophon, τοῖς τῶν ἀφροδισίων ἡδοναῖς τὸν ἄνθρωπον ὁ θεὸς περιχράφεται τῷ ἔτους χρόνῳ, &c. Ita Cicero pro Sestio, Genus vniuersum breui circunscribi ac definiri potest. Idem in Paradoxis, Exilium terribile est illis, quibus circunscriptus est habitandi locus. Περιχράφω, coerceo, cohibeo, coarcto: cogo in arctum. Περιχρέων, rudius deformare, non exactè describere, ὁ Τύπων τὶ ποιεῖ, ὃ τὸ περιχράφει φησὶν ὑπογράφειν. Aristotel. περιχράφεται δὲ καὶ ὑφ' αὑτῆ πᾶσα ἡ τοιαύτη ποίησις. διὰ δὲ ἴσα τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ποιοῦσι. Plato secundo de Republica, οὐκ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν αὐτὴν περιγεγραφέναι τὸν λόγον, orationem admirationi claudit, Nazanzenus in Orat. ὃν σοφὸν οὐλόμενον περίγραφεν τῷ πόσμῳ, in figuram circuli circunscripsit vrbem, Plutarchus in Romulo. ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγράμμενος, Lucian.

Περιγραφόμενον ἡγοῦμαι τὸ κύκλον à Geometr. dicitur, ὅταν ἐγγέσῃ πλῆθος τῶν περιγεγραμμένων ἀπέπταται ἡ περιφέρεια τὸ κύκλου. vide Εὐγένιον.

Περιγυιόω, ῶ, circunferentia, περιφέρεια, Suid.

Περιδαμάσσασθαι, deuorare, consumere, καταδαπανᾶσθαι, Suid.

Περιδάρυσις, circuncurri, Accus.

Περιδεία, metus inutilis & nimius, Suid.

Περιδεῖν, timor.

Περιδεὴς ἐ. ὲς, ὁ, ἡ, trepidus, timore perculsus, metuens. Plato cum Gen. 7. epistol. Ἢ δὰ περιδεὴς ὁ δυνάστης ὀλιγάκις ἂν γένοιτο, qui territus. Et formidolosus apud Isocratem, hoc est, qui timori est alijs, μὴ δεῖν περιδεῆ εἶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας, id est, horribilis & feuerus.

Περιδείδια, pertimesco, Homer. in bello ranarum. πλέονται δὲ γαλῆν περιδείδια.

Περιδείδω, timis metuo.

Περιδέπτορος, ος, π. parentalia, silicernia, ἢ ἐπὶ τοῖς ἐπιθανοῦσι γίνομένη ἑορτὴ, epulum funebre, quod in funere potentiorum fiebat: circumpotationem vocat Cicero. Lucianus, ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον ἢ πάρεσται οἱ φερσήκοντες, ἢ οἱ γονέας ἀξιομνώσαντες τὰ πανδαισίας, &c. Moris est lugentibus ferre cibos & parare conuiuium quod Græci περίδειπνα vocant, & à nostris vulgò appellantur parentalia, eo quòd parentibus iusta celebrantur. vnde legitur Prouerbiorum capite 31. Date vinum his qui in luctu sunt, vt videlicet obliuiscantur doloris: & Hieronym. in capite 16. Hieremiæ. Athenæus lib. 8. Θεόκριτος δ' ὁ χῖος πανδαισίους τ' γυναικὰς διοικεῖ τὰ τοῦ ὀψοφάγου, ἐφεδρεύων αὐτῷ τὸ περίδειπνον πᾶν καὶ ὑφαίρεσιν κλαίειν ἄμα, παῖσαί φασι κἀκεῖνον πόνηρε, μηδὲν γὰρ πάντ' ὀψοφαγῆσαι σοι νέσις. Idem in ζ. Ὅταν τὸν ἀδελφὸν τὸν τυγχάνῃ ἀποκτείνας, ἔπειτα τὸν πατέρ' ἐν θυσίαις ὁ ἐκφορὰς. περίδειπνον Polluci, ἡ δὲ τοῦ τάφου θυσία, ὃ καὶ περίδειπνον Nonn. Marc. primè intelligunt, qui putant Terentium hoc ita posuisse, quòd senex incurritare cernat filicem: silicernium enim est præcidere conuinium funebre, quod senibus exhibetur. Varr. leagris. Funus exequiati laude ad sepulchrum antiquo more filicernium confecimus. Cœna funebris, Iosf. Scal. in Catu

Περιδέρειον, ὁ, τὸ, totius ceruicis flexus, atque circunductio & cinctio. Pollux, τὸ μὲν τοῦ σώματος τὸ αὐχένος περίκυκλον, περίδειον ὀνομάζεται.

Περιδέξιος, ος, dextrale exponitur, capite 31. Numer. pro omni quodam. περιδέξιος, ἀρ millæ, genus ornatus: capite tertio Isaiæ, & capite 35. Exodi dextralia exponitur, pro omni muliebri.

Περιδέρ-ω, ὼ, ὁ, ὑπὸ δὲ Callim. οἷ ὃ ἐκείη ὃ δὲ περιδέρεται ἀδ' ἀπάτης, ambab. manib. vt dextra vtens, ambidexter. vide Amicis Ἐξηγ. Aristop. περιπαίω τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ κάρηνα, freti verbis positis, ad persuadendum aptis, ingeniosis.

Περιδέ-ω ἐσ, vincitis & superatis.

Περιδέραιος, ος, τὸ, collarium, inauris, monile colli: corium laminis collo canis, millus, copula: ἀπὸ τοῦ, circum, & δέρη, collum: canus, Αἰολικῶς δέρρα τὸ δέρμα παχύτερον, id est, σκληρότερον. Duplici ρ in medio quidam scribunt: sic scribitur à Antarch. in Romul. probulla, id est, insigni Romanorum pectorum. Idem in Galba, περιδέραιον κόσμος, monile, de ornatu muliebri. Et in Sertorio, τὸ χρυσῶ περιδέραιο ἀ ἐφορεῖτο βάρβαρος λαόν. vide Περιδέξιος.

Περιδεξιόω, ῶ, dicitur Pollux, ἐπὶ τοῦ πρὸς ἄλλον τινὰ ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἢ περιδέρειν, ἢ περιδεῖσθαι, ὁμοῦ ἄγεσθαι, collare, collariare. Plauto. licet Græca vox potius pro colli ornamento vsurpatur: Latina pro supplicio. vide Περιδέρειον.

Περιδέρκιος, ος, ἄφιξ, circunspice, in Epig.

Περιδέσμιοι στεφάνοις, dixerunt coronas quæ circumponerentur collo, appellatas ὑποδημάτων, ab odore, vt videtur, testè Plin. Sympof 3.

Περιδέσμιος, admodum varius, & ornatus, περιδικὸς, Hesych. σοῦς ποικίλου μέρος.

Περιδέω, ῶ, σ. ησα, vel ἐσα, σ. ησα, circumligo, alligo, inuoluo, iicio, Actiu. Accusatiu. iungitur. περιδέσαντες σφᾶς, Aristot. obligatam barbam habebimus. Xenophon, σκευὰς περιδεδεμένων.

Περιδειδὴς, pauidè, meticulosè, timidè.

Περιδείδ-ω, ῶ, ὁ, manifestus.

Περιδίδυμος, pignus do, depono, ἀφιδίδυμαι, ἀπιτίθεμαι: vnde ἀφιδίδυμος, pacificere, fæ sponsionem: & ἀπιδίδυμοι, sponsionem imus. ἀπιδίδυμαι, obstringam.

Περιδίειμι, circumquaque traiicio, & insuo.

Περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumagi, περιφέρομαι Adamantius in Physiognom. περιδινημένοι πάντες κάρηνα κόσμου orbes circumuoluti. Theophras. in fragm. περιδινήσαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἐπὶ τὸ δεξιὸν.

Περιδινέω, circumago. vnde περιδινοῦσι, Dion. de situ orbis, περιφερῶς, rotundus. & περιδινητὸς, id est, περιδεδινημένος, Apol. Rhod.

Περιδινὴς, qui vortice circumagitur, at περιδινὴς κύρτος, nassa tilis, in Epig.

Περιδίνησις, ἡ, in gyrum aut vorticem circumactio, vertigo. T phrast. in fragm. περὶ ἰλίγγων.

Περίδινος, ος, ὁ, Plat. de Leg. l. περιφορά.

Περίδοσις, pignus. Hesych. exponit, σωμάτων & σωμάτων σι, pactum, depositionem pignoris, & certationem pacto.

Περιδόω, ῶ, quatio, commoueo, Basil.

Περίδυο, pacificere, fæ sponsionem. ἀφίδυε, depone. Aristoph. ἀφίδυε νῦν ἐμοί, Εἰ ὡς τετρέμουσι δὴ μάκιστοι, ἀλλ' οὐ σωῖ σωῖνας ἀνίσσω. Ita tamen scribitur in Achar. ἀλλὰς, ἀφίδυε μοι τὸν ἐμαυτοῦ ἀλκὸν. Grammaticis ἀφῖδ τὸ ἄλας, τὸ ἄλμυρον ὕδωρ διὰ πυρὸς, ὃ ἀνυπόκριτον ἄφρυγον ἅλμυρον δ' ἐστὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ ἁλὸς ἢ σῶλος ἢ ὕδωρ, ἢ ἀφ' οὗ ἁλίσκεται ὁ ἰχθὺς ἢ ἀφίδυον. Homerus Iliados 23. ἀφίδυε νῦν τοι πρίασθαι ἀφιδύομεν ἢ λίσσεσθαι, id est, fponsionem faciamus, σωῖνάνας ποιήσομεν. Et Odyss. 23. ἀλλ' ἄγε πάντες ἐγὼν ἐμέτερα ἀφιδόμεθα κτήματα, ἀλλὰ σ' ὑξαπάφωμι, κτῆνά μοι ἐδόντα, pro κατ' ἐμαυτὸν σωῖνάνας ἀφιδόμεθα. Ego verò hoc c

obst

ſtringam pacto, vt ſi te fefellero, impunè me liceat occide-. Vide Περιόδημα.

Περιοπτάω, obſtrepo, circunſtrepo. Tact.

Περιοχή, circumplexus, Plin. amplexus, apprehenſio. propriè ſexſit manu in pugnum contracta. Nazan. in Orat.

Περίπτωμα, circumplector. Plin. complector, apprehenſo vnque.

Περίρρομβος, ου, ὁ, ambitus, circuitus, circinatio, pars ambiens, rſus.

Περιρρωδέω, vel vt alij legunt, ἐκφοβοῦμαι. apud Vitruu. libro cap. 10. & libro 5. cap. 11. ſunt hypethræ ambulationes (ſyſtatinè dictæ) in quas per hyemem ex porticu tecta, quæ xyſta dicitur, Athletæ xyſtici nominati prodeuntes cœlo ſere-, eiuſque iuſſu quem xyſtarchen vocat Tertullian. exer-ntur.

Περιρρυής, ές, teres, rotundus, κυκλοτερὴς, σφαιροειδὴς, cunctrens, Quintil. libro 1. cap. 18. σφαῖρα ἐστιν, Odyſſ. ξ, la ſpatioſa, σφαῖρά τις γίγνοιτο μετ' ἀγορὰν ἐὺ ἐμπεδίζοντας τὸ βα-ίμεν· σφαῖρα ἐστὶν ἡ σφαιρικὴν αὐτὴν, inquit Didymus. σφαῖρα ἐστὶν ρομβοειδὲς σχῆμα, hoc eſt, στρογγύλον, σφαιροειδὲς, rotundi modioli, Ho. Iliad. Περίρρομβος καὶ σφαῖρα dicitur, 1. σφαῖρα, πᾶν τὸ μὴ ἔχον σφαιροειδῆ δυ-ν, tumulus ſeu moles quæ circunciſa ſti poteſt. σφαῖρα ἐστὶ ὅτι αὐτὴν ἐν Ταρσοῖς ἐν Ῥαιπίσμασι ἐν ταῖς τῶν ἀθλητῶν ἐπιδείξεσι, ἐν ταῖς τῶν ἀθλητῶν ἀναμί

Περιέπλεο, poet. pro περιεχώλω, περιεχώω, superasti. Apol. Rhod.

Περιεπίσημος, ὁ, purus, quasi dicas, decorticatus: ἀφῃρ τὸ πίνος. Vide Περιπίσσω.

Περιεπτύχθη, amplectebatur, ἐνέλικτο.

Περιέπω, obeo, & vernaliter circa aliquem officiis fungor, περὶ τινα εἶναι θεραπευτικῶς, hinc pro affector, colo, exorno, θήρωφορῶ, stipo, tueor & circunsto ; sartum tectum ab omni violentia atque iniuria præbeo, φυλάσσω, περιέχομαι, κυδερνῶ, μετακηδεύω, θάλπω, fouco, curo, obsereo, amplector, persequor. Huius enim verbi significatio latissime patet. Xenoph. μάλα περιέπειν εἶναι, domum foucbat admodum & protegebat. ὃν περιέπει, honeste asserunait. Herodot. πάντων πατέρ, fouens & nutriens patrem, Plutar. in Numa. περιέφυσαν δὲ πολιτικῶς περὶ ἑαυτὸν, habiturum esse eos loco hostium. ἅτε πολιτικῶς περιέφυσαν, Herodot. veluti hostes exagitare, pro hostibus persequi. περιέφηναι πρὸς ὑπάτην, egregie circunueuti sunt, pessimè mulctati.

Περιέπομαι, circumcirca sequor seu profequor. Herod. cum datione. αὐτὸς ὃ περιέπων τὸ ἰωνοχειωτὸν ἐν τῷ θεῷ ipsum circumfusi sequebantur: de Heliogabalo deum quum currit deducente.

Περιεργάζομαι, μ. ἀσχολῶ, πονῶ, laboro, orno, fatago, fcifcitor, curiosè ago, inaniter labore, anxiè inquiro, accuratè conficio. ei opponitur σωφρονῶ. Plato in Apolog. Socrat. περιεργάζεται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ὑπερπόντια, curiosè scrutator. Demoft. περὶ ἐτέρου περιεργάσομαι μᾶλλον ἢ περὶ ἐμοῦ τῶν λόγων, de his ego curiosius, & temerè verba feci. Paul. 2. ad The. c. vl. μηδὲν περιεργαζόμενοι, μηδὲ ἀφιλοπονοῦντες nihil operis facientes, sed curiosè agentes: aut fatagetes.

Περιεργία, ας, ἡ, curiositas, sedulitas, superflua anxietas. & veluti diligentia redundantiasmolestia, superuacua operositas Quintiliano. Pro eodem dicitur δαιδουλία apud Hermog. Diomedes hunc tropum seu potius vitium orationis ponit sub obscuro : non dissimile illi quod & Fabius, & idem Diomedes μακρολογίαν vocauit. Theophrast. in Caracterib. ἀφιλοπονία, ὀκνηρία τις περὶ τὸν ἀφιλόπονον, μετ' ἀνέσεως.

Περίεργος, ου, ὁ, curiosus, laboriosus, difficilis, superuacaneus, ambitiosus, ardelio, nimium solicitus, nimium affectatus. Isocrates in Epist. διδάσκω μὴ λίαν σπουδάζειν περὶ ἀφελείας, ne absurdus & ineptus, Xenoph. ὃν δὴ ἄλλως τε πάνυ τις ἀφελὴς καὶ μανθάνειν ἐθέλων ἦν ἔτι γὰρ φιλομαθὴς τὸ δὲ πρῶτον, ἀπαρὸν ἦν τὸ περίεργον. Iocr. ἀφελέστερος καὶ σωφρονέστερος, Æschin. ἀφελέστερος εἶναι, Dioscorid. libro 5. cap. 21. 29. dixit, vbi Marcel. vina maiore cura & opera confecta. item oppiparus: quando de mensa aut edulijs dicitur.

Περιεργότερον, accuratius, curiosius.

Περιέργως, accuratè, curiosè.

Περιερείδω, teneo, κατακτάομαι.

Περίερμα, ατος, τὸ, lignum quod nauibus fupponitur, Thucydid. lib. 7. vbi Valla vertit pedicam.

Περιέρρει, Hesych. ἀφεῖτο, item ἐρεῖδεν.

Περιέρρυτος, ἡ. ἀφαρπάζουσα, sic Græcus Interpr. Thucyd. Valla autem circunstantes exponit.

Περιέρρωγε, defluxit, ἐξέρρωγε, ἐξέπεσε.

Περιέρρωσε, circunruptum esse, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 17.

Περιέρρωσε αὐτὸν ἡ ἐπιστήμη. Suidas. ex Pherecratis Crapatallis affert pro ζωήν quæ ens, deriuatum dicens ἐκ τοῦ quod est φθείρω.

Περιέρχομαι, circumeo, oberro, vndique inuado, irrumpo, obambitulo, obsideo. Depon. Accusat. Pro lustrare: Plato in Timæo, μιᾷ δ' ἑπτακὶς συνελὼν ἀφειλόμενον τὸν ἑαυτοῦ κύκλον κύκλῳ περιελθεῖν ἑπτά, Mensis autem, quando Luna lustrato suo cursu Solem cosequuta est, Cicero. Ibidem, τὸν ἑαυτοῦ ἀφειλημένον κύκλον suum conficere & peragrare orbem. Pro circunfidere: κύκλῳ δὲ αὐτὸν τὸ πολεμίων, hostem vndique circunsedit, Plutarch. in Public. ἀφειλήλυθε πανταχόθεν τὴν πόλιν, i. hæc per vulgi animos peruaserunt, Lucian. de luctu. ἀφειλήλυθεν ὕπνος τῶν ὀμμάτων, a nobis est is obsessi, Xenoph. libro 2. Omiss. ἀφειλήλυθεν, peruenisset.

Περιέρχεσθαι, circunuenire, id est, decipere, σοφίζεσθαι, ὑξαπατᾶν, circunscribere. Aristophan. σοφίζεσθε δή μ' ἐν σοφοῖς αὐτοῖς ἀφειλόμενον, Paufan. in 2. Eliacon de Tisamene legato, ὃς τὰ μάλιστα Συμπεπεισμένων ἀλλεξάνδρῳ τὸν Φιλίππου, τὴν χθὲς ἀφειλῆλθε πυθῆναι. Περιελθὼν, vsu veniffe, euenisse, contigisse, accidisse, cessisse, euasisse. ἰδὼ ἀφειλῆλθ' ὄνπερ χρήναι, si prçter votum euadat. i. εἰ τυχὸν ἀφειτραπὴ. Bud. in Epist. pro Ser. Aristophan. περιελθὼν εἰς τοὐμπαλιν, tandem in contrarium deuenisse, Idem ibidem. περιελθὼν, circumactus, se circunferens, circunlustrans. περιελλόμενος τὸ μίασμα, reuolutum seclus, Plato in Legib. Περιελθὼν ἰδεῖν quod περιέφυσαν, Vide infra. Περιερχόμενοι dicuntur circunforanei, circulatores, ἀγύρται. Actor. capite 19. πινὲς δὲ καὶ τῶν ἀφειλομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν.

Περιέσθαι, vi Clarum esse, superiorem fore, salutem fore, φυλαχθῆναι, profectrum esse, Herodot. Genit.

Περιεσκεμμένος, confideratus, circunspectus, qui prudenter ac cõsiderate agit. Gregorius ad Basil. Οἱ δὴ αὐτοὶ καὶ δικαίοι ἁπλῶς καὶ ὁ τοῦ τὰ ἀφειλομένα ἰδεῖν. Quintilian. Modestè tamen, & circunspecto iudicio de tantis viris pronunciandum. Sic ἀφειλομένως, circunspectio Cicetoni, & ellio circunspicientia: ἀφειλομένη πόμη.

Περιεσκευασμένως, cautè, q. præmeditatè. circunspectius quam Quintilian.

Περιεσταλμένος τὸν χιτῶνα, tunicas induti, cap. 37. Elaiæ.

Περιέσταται, circumamictus est, indutus est ἀφειλήνιον, seu φάρος ἀφειλημένον circumamicere & indere se. Hesiod. πάνσεμνος ἀφειλημένη.

Περιέσχηται, superior ero. ἀφειλημένη τῆς ἀντάλων, aduersarios superaturus, Philoftr. ἀφειλόσεται πολιτικῶς, Thucyd. ἀφειλημένος εἶναι superaturus, superstes futurus.

Περιεσπάσθη, distendebatur, distrahebatur, priuabatur.

Περίεσσος πλέθρου ἢ ἑνός, in classem ingruit, Herodot.

Περιέστηκα, adsteti, aderit, superior erit, supererit, σωθήσεται, erit superstes, reliquum erit, vincet: tertia Perf. ἀπὸ τοῦ ἕστω.

Περιέστηκα. Vide Περίειμαι.

Περιέστηκα. Vide Περιέπομαι.

Περιεστόμωσε, idem quod ἀφειλόμαι, circumsto. vnde ἀφειλήφειν, ait Suid. quod in idem expon. ἀφειλόθησαν, thema factum ex ἀφειλήσαμαι præterito medio verbi ἀφειλόμαι.

Περιστηρίζω, & ἀφειλημβάνω, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις ἀφειλῶνται, signa seu notæ quæ libris apponuntur vid. Diog. Lae. in Platone vbi etiam est διπλῆ ἀφειλημβάνω, & δίπλασ ἀφειλημβάνω, & αἰτίαν ἔχω ἀφειλημβάνω.

Περιστὰς, circunsistens.

Περιστμῆσαι, circuncidit.

Περιστῶσαι, circunuenti sunt.

Περιπαθὴς πρηγίας, malè affectus, qui offenfionem accipit.

Περιπέχομαι, μ. πέσομαι, πτ. σχήσω, obtineo, cupio, in amorem alicuius propè fus sum, amore implicor, complector, amplector, dilaudo, maneo, animum intendo & applico alicui rei, φιλοτιμέομαι ὑβρίζων, vos amplector, Nazanz. ἀφειλέχομαι τούτου τῆς γνώμης, ἀφειλέχομαι μᾶλλον, circumeo perstantes. erodor. ἀφειλεχόμενος τοῦ αὐτοῦ, idem obtinemus, idem Herodot. ἐφειλεχόμενοι τοῦ πολεμικοῦ, circundati vndique ab hostibus fumus, Herodot. ἀφειλέχεσθαι τὸ πόλεως, in amorem ofcisentis propensus, Idem. ἀφειλεχόμενος amplexi. Περιέχομαι, αἰτίᾳ χρωμένη, vendico, animum adiicio. Herodotus. Καὶ ἐγὼ ἀφειλέχομαι τοῦ θεοῦ ἐμπεπρησμένα ἀγάλματα ἀφειλέσθαι, ἐπεὶ ἀπικομένοι ἔσονται οἱ vendicabunt, nec poterunt expelli. ἀφειλέχεσθαι τῆς πόλεως τὸν animum intendentes ad Peloponnesum, Plutarch. in Themistocle. Sic Bud. in Epist. poster. ἀφειλεχόμενοι αὐτοῦ φυγῆς τοῦ crescente magis circa eum fuga, Plutarc. in Romulo. ἐμπλίκομαι, circundor, vallor. ἀφειλέχεσθαι ὁ ἐπὶ ἀμαυρὰς, i. religiose teneri, Athen. ἀφειλέχεσθαι αἰχμῆς, ignominiam sibi contrahere. Περιέχεσθαι, pro αὐτὸ ἐχεσθαι, abstinere, continere : Herodotus in Polymnia, κελεύομεν ἀφειλέχεσθαι τῆς ἐς Δωριέας ἐκπομπῆς τοῦ ἐμὲ ἔχειν τὴν ἀφειλέχεσθαι τινα κελεύειν.

Περιεχώθησε, ὁ, obductus. ἀφειλεχώθη δ' ἀθύμιον, obductus est, Gaza. ἀφειλεχώθησε κύκλῳ τοῖς, circulis circumactus.

Περιέχομαι, ἐξω, π. ἀφειλέχομαι, contineo, vndique amplector, teneo, tego, concludo, ambio, fepio, ὑφαίρεσθαι, ὑφαιρέομαι, obduco, occurro, circunstituo. Demoft. contra Callicl. ὅρος ὁ ἀφειλέχων κύκλῳ τοὺς χρόνους, cuius fundus vndique monte cingatur. In excello. Actu. Accus. βασιλικῶν ὑπνῳ ἀφειλεχόμενος, Plutarch. in Publicola, regiam domum circunsedisse, id est, obsedisse. ὁ ἀφειλέχων ἀὴρ circunfusus, Theophrast. lib. 3. capit. 29. de Sal. plant. τὸ ἀφειλέχον, superans copia, id est, τὸ ἀκρατὲς, continens. ambiens aër, ipse aër. Aristot. de mundo, γίνονται ὑπὸ ἀέρος καὶ ὕδατος, καὶ τὰ πνεύματα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀφειλέχοντος συμβαίνοντα, &c. i. in a. quod continet, vt apud Galenum libro tertio. τὸ πνεῦμα & temidorum lib. 2. cap. 16. ἡ γὰρ γαστὴρ ἔχουσα ἰχῶρα ὑπὸ τῶν ἐπικειμένων, οἷς μᾶλλον ἐπιφαίνεται ἐξογκουμένη. Ἐπὶ ὁμοίων ἐξογκώσεων, ὅταν ἡ ὑγρασία ἔντοσθεν ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς κοιλοτήτων. Ὕδωρ ὃ τὸ ἀφειλέχον χθόνα ὑμᾶς ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐφεξῆς ἀνοιδήσασι, Omnis piscis extra continens fuum, quam, emoritur. τὸ ἀφειλέχον σπερμάτων, seminum concepta fum apud Theophrast. histor. lib. 1. cap. 18. Τὰ ἀφειλέχοντα ματα, nomina quibus res pluribus verbis circunscripta nomine expressa continetur : vt hibericas herbas pro sparto dibat ille apud Quintil. libro 8. Ob id Philosophus in 3. Rtoric. præcipit, πᾶς ἰδίοις ὀνόμασι λέγειν, καὶ μὴ τοῖς ἀφειλέχοντος τοῦ ἀφειλέχοντος σβεννύειν, obtentu ambientis extinguit, Gaza. ἀφειλέχοντες πολὺ τῆς ὄψεως, prælio superiores, Thucyd. vbi interpr. ὑμῶν ἀφειλεχόντων, μετέσονται ἀφειλέχοντες θυμῶν, vdique exorta procella, Plutar. in Camillo.

Περιὼν, qui superest, superstes, viuus, viuens.

Περιώσιον, contemperunt.

Περιώσιμος, fumus abiecti.

πρὸ ἐξίσου, in Epigr.

Περιήκω, circumferuco.

περιήλιαι, res circa iugum, funis, ἐξίζουσα Xenoph. lora subiulia Catoni.

Περίζυξ, ὑπὸ eodem iugo, ὁμόζυγος.

Περίηκον, ατος, τὸ, omne quod circuncingit, pudendorum velamen, subligaculum, cinctum Theodorus interpretatur: dum bene exponitur, capit. 13. Hierem. pallium, capite 3. Ruth. Pollux, τὸ δὲ περὶ τὴν κοιλίαν ζῶσμα, ἐξίζωμα, id est, fascia circa ventrem: hoc ventrale vocant Plin. & Vlpian. nam subligaculum Martiali, siue subligaculum Ciceroni, ἢ, ὃ περί τις ἐξίσιον ζῶμα, quo vtebantur in scenis: & in balneis, ὃν καὶ ἐπίδεσμα vocabant Theopompus Comicus. ἐξίζωμα etiam in equis dici possit fascia, quae Ouidio cingula, vulgò *sursum*. Suidas ἐξίζωμα, τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος περιζωμάτιον, i. subligaculum.

Περιήκτον, ν, parvum lumbare.

περίηνυμι, &

Περίηνυμι, ἠνυμα, ἠνυκα, ἠνυμαι, ἠνύμην, duco per viam ignarum, circunduco. Plaut. Accus. τοῦτον τὸν αὖθις ἐξαίσιος ἂν περιήνυκε, & τὸν βίον ἅπαντα, & ἐπὶ τὰ ἀντίπαλα θεῖναι, vbi pro ei cunducere, id est, ξενιτεῦσαι, perducere. Plaut. ἐξαίσιος ἂν περιήνυκε τὸν ἔρρε ἔρρε βίον, qui circum monte Persidem duxerunt, Herodot. libro 7. Περιηγήσασθαι, sigillatim exercere, ἐξ ἑκάστου ἀκριβῶς, singulas partes narrando exequi, & commemorare. Lucianus, ἐφ' οἷς τοῦ πλούτωνος, ὃν Αἰακὸς ἐξίσιον ἐπὶ τὸ ἔδαφος πάτησε. Hinc ἐξίσιος ipsa per partes exacta cognitio narratio atque narratio. Et Περιηγηματικὸς λόγος, idem. Athenaeus ὕστερον λόγος ἐξίσιος ἀπὸ τοῦ ἐξίσιος τὸ ὄνομα.

Περιήκων, circum agens, rotundus, circularis, circunferentiam habens. ἐξίσιος καὶ τὸς ἐξίσιος ἀκτὶς, curuum litus, Apoll. Rhod. ἐξίσιος ἐρώτων, manus amoris circum adductas, astrictas, id est circunuinctas, & c. Aratus, Δικαιοσύνη κύκλου ἐξίσιος εἰλίσσουσα, volubiles circuli circumacti voluuntur.

Περιήκωπος, Vide Περιήκομος.

Περιήκωτος, ὁ, ἡ πεπλεγμένος τοῦ ἐξίσιος ἐξίσιος cū scilicet quasi rem præsentem lectorem scriptores perducunt: quale est apud Paulaniæ. Athenæus lib. 7. Καθάπερ ὁ τὰς ἐξίσιος ἐξίσιος ἐξίσιος τοῦ ἐξίσιος ἐξίσιος ἐξίσιος

Ενταῦθα αἰχμάσας ὁ νοῦς τὰ περιγιγνόμενα καὶ πεφυσημένος, ὑπεμαίνετο. Νικηφόρῳ δὲ ἐκ θεοῦ τὰς παρεσκευασμένας ὑπ' αὐτοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἐλπίδας, ἰρα percitas.

Περιθυμεῖν, Aduerb. περιθύμως ἔχειν, ira percitus.

περιθυμία, exultat, effertur, Plato in Timæo. Æschyl. μεμφόμενος τὸν γᾶς ὑφ' ὑπερθύμου περιθυμίας, inferos mirum in modum conqueri. Interp. ὑπερκαυχήσεται.

Περιθυρεῖν, ad ianuam stare, ὑπὸ πᾶς θύραις ἱστάσθαι.

Περιθωρακίδιον, τὸ, lagum, quod militum erat, & superinduebatur armis.

Περίιεσι, transeunt, circumeunt, errant.

περιιδεῖν, contemnere, negligere, omittere, pro derelicto habere. περιιδεῖν τὸν πολεμίους τεῖχος περιωκοδομημένους ἐν τῇ χώρᾳ, spectare illic hostem vbi muros extruxisse, id est, negligere, Thucydid. ὡς περιιδεῖν τὸ ἀφ' ἡμῶν ἀδίκημα, ne quid à nobis negligi contingat, Idem. οἱ περιιδεῖτε ἡμέας διαφθείροντας, ne finatis nos in perniciem deuenire. Herodotus. ὧν ὑπ' περιιδεῖτε διαφθείρας αὐτὸν, nisi per negligentiam eos dilabi finaris, Idem. Περιιδεῖν, pati accpermittere. Herodot. κακοῦ, περιιδεῖν μὴ αὐτὸν τῇ συμβῇ τοιῇδε πάσῃ εἶναι τῆς ἐδαίμονος ἀέτεος, pati vt in transitu eum ornatu omni consisteret. Et in Melpom. Καὶ ἡ ἄμαξα οὐκ ἀπαιτέει, ὅκῃ περιιδεῖν χρέσασθαι. Περιιδεῖν, circunspicere. Thucydid. in 4. περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerum euentum speculari. Isocrates in Euagora, περιιδεῖν οἱ πάντες ἄπορ βουλόμενοι, circūspicere an aliqui sibi ferrent auxilium, ἱ. περισκοπεῖν.

Περιίεναι, circumire. περιίεναι τὴν ἰταλίην, peragrare Italiam, Plur. in Numa. Περιίέναι & περιελθεῖν, deuenire, tandem venire. Plutarchus in Antonio, ταῦτα (ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν) ἐλέγχ, oportebat enim imperij summam ad Cæsarem deuenire, Herodotus. ἐς μιὴν δὲ ἡ βασιληίη ἐς Κλεόξεμβρον περιίει.

Περιῤῥαίνω, circumsudo vel sudorem vndique effundo, sudore diffuo.

Περιῤῥοπέω, copiosa eiusmodi sudoris effusio.

Περιῤῥωμαι, circunsedeo, obsideo.

Περιπατέομαι, obequitare, circumequitare Liuio. Polybius, περιπατέοντες ἐς γῆν οὐδεμίαν ἔτι νάοντα τοὺς πολεμίους.

Περιπέπαμαι, circunuolito.

Περιπετεῖν ὄπασι, Hesych. affert pro περιέρχεται τὰς ὄψεις.

Περιπεφυκώς, circumstans, σπουδῇ, σπουδῇ, circūsto, περιεστὼς, obsideo, circundo, me in oram constituo. ἀνάγκη περίεστι καὶ τοῦτο πᾶλιν εἰσπλεῖν, Demosth. Iterum necesse erat hunc cursum dicere. περιεφαδεῖ, id est, περιπέπεισθαι, Thucydid. περιεφαδεῖ ἐς τύχας τὰ πολλὰ, multa fortunis obiicere. περιέφαδε λόγοις, ambagibus euagari, Æschin. Περιέφαδε τῶν φρουρῶν custodes apponere, custodiis munire & circūstatione militum, vt loquitur Gellius. Appian. in 3. bellorum ciuil. ἐδόκει φρουρὸν περιεστάδζ ἀεὶ τὸ σῶμα. ei permisit custodes sibi apponere, & corpori circundare. Περιέφυρον κακὸν, euentus incommodus & calamitosus: vt περιεφυρκότα dicuntur quæ hominem in arctum redigunt atque opprimunt. Aristotel. in Problem. de ventis, πνεύματα τὰ ψυχρὰ οὗτοι μᾶλλον, ἢ τὰ ὑγρὰ τὸ παρὸν μᾶλλον. Gaza circumobsistit.

Περιπέφυκα, vitare, fugere, φεύγειν, metuere, cohibere. Paulus 2. ad Timoth. cap. 2. τοὺς δὲ βεβήλους καὶ φλυαρίας περιΐστασο, prophanos de rebus inanibus clamores deuita: Interpr. cohibe, vt & cap. vlt. ad Titum. Iosephus de Mose, περιέφυκε γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν ἀεὶ λέγων ἀσελγείᾳ ἀπὸ ἀκοντα γίγνεται. Περιέφυκα, circunstare, protegere, ἀπαμαξεύειν δὲ, περιεστάναι.

Περίεφυμι, σῶ, σκω, circundo, obsideo, circunsisto, circunsto, περιέφαμαι, circunstare facio, Thucydides, ὅτι οὐ μᾶλλον ἐκινδύνευον, περίεφυν πᾶν πᾶλιν. Sic Virgilius dixit Æneidos libro quarto, *Nec quæ circumsistent te deinde pericula cernis.* Vel passiua voce dicitur, vt Basilius, πᾶς ὃ ἀνωκτὸν καρδίᾳ περιεφύμενος τοῦτο, μυρίων ἀθλίων ἀμφ' αὐτὸν ἀζυκότων κακῶν. Περίεφυκα enim est, circundo, vrgeo, circunuenio, vndique imminto. Polybius in 2. histor. παντὸς δὲν περιέφυκε τοῦτο τὸν πόλεμον. Idem in 5. φοβούμενοι μὴ φωνῆσαι τοῖς τότε περιεστῶσι αὐτοῖς χαμῆθι. Lucian. τὸ καπνοειδὲς φροῦδον περίεστηκε, capitolium prefidio cinxit, i. obsedit, Plutar. in Camillo. τὸ πᾶσαν κυκλοτερῶς περιεστηκὸς, Naz. in Orat. de Pasione. περιεστάμεθα τοῦ λυθῆναι τῆς κακοῦ, fugiam rabidos canes, Lucianus. περιεστάμεθα σφᾶς πάντοθεν ἀφύκτοις κύρμασιν, claudi se vndique sine effugio putantibus, Plut. in Fabio. Ité redigor, cedo, cuado, deuenio. Synes. ἡ περιέστηκε ἡμᾶς εἰς τοῦτο, eò iam mores nobis euaserunt. Dem. τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦθ' ἥκειν μοι περίεστι, res mihi atrocissimè cessit & quasi in cōtrariū cessit euētu grauissimo. Pla. l. 1. de Rep. ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοιαῦτα περιεστήκει, iusti ratio in contrarium cesserat. περιέστακε τοῦτο ἡμῖν, Demosth. id nobis eò euasit: euenit, id est, τοῦτο πεπόνθαμεν, πᾶλιν τὰ πᾶλαι περιέστακε πράγματα, Idē. ὅτι δὲ τοιαῦτα τὰ πράγματα, eò res nunc tandem euaserunt, Isocrat. περίεστηκεν εἰς τοιαῦτα πράγματα, eò tandem res deuenerunt. Idem. ἐφιεὶς ἐπὶ τοῦτ' αὐτοῖς, contrà ac volebat ei res cecidit. φοιτῶν τοὺς πέμψαντα εἰς τοιαυτὸν ἀφῖξαι, tentatio longè contrarium quàm qui miserant opinati fuerant, exitum habuit, Plut. in Peri. ὡς ἐπὶ τοιαῦτα περιπεσὼν τοιοῦτον τέλος ἐπήνεγκε, Aristid. φοιτῶν ἀνθρώπῳ, ti vtter cecidit, id est, cōtigit. φοιτῶν τύχη ἐς τοῦτο, eò fortuna peruenit, εἰς ἅπερ ἀφικόμενοι τὸ κράτος, ad vnum peruenient imperium. Plutarchus in Pericle. φοιτῶσιν εἰς τοῦτο τὰ ἀφεδρώματα, Demosth. Περίεστιν vndique, immitto, Demosth. φόβοι φοιτῶσι πάντοθεν πάντα nibus metum iniecit, Plutarchus in Fabio. μάχῃ τε τῇ περὶ Μυρίνην μάνδωνι, maximum in diſcrimen vrbem adduxit, Idem in Lycurgo. φοιτᾶσι ἀάχαλα ἐμοὶ τοῦλεγεῖν, vndique inciens nos in dicendi necessitatem: imponens nobis necessitatem. Nazanz. in Orat. φοιτῶν ἐ παύεσθαι εἰς impendebat, Thucyd. ὑφ' ὑμῶν ἐς ὑμᾶς ἀγῶνας. Demosth. impendente vobis dedecore. Περίεστιν, degenerare facio, conuerto, immuto. Athen. lib. 11. εἰς τοσοῦτον αὐτὸν φοιτῶσιν ὁ θεὸς ὁ δοῦλος βίος, vsque adeò iminis fortunam circumcirca in contrarium vita voluptua. Æschin. οἱ ἐς τοῦτο φοιτῶσιν τὰ πράγματα, ita tandē cipstatum in contrarium commutauit. Sic εἰς πᾶσαν φοιτῶσιν, digens, Herodia. & Aristot. Politic. 5. εἰς ἑαυτὸν φοιτῶσιν, litān, Reip. regimen in se conuertit, id est, in suam potestatem redegit, Chrysostom. ἀεὶ τὰς ἱερασυνὰς, ὁ αὐτὸς ἐ ἑαυτὸν εἰς ἑαυτὸν μόνον φοιτῶσιν τὰν ἀφελείαν. Περίεστημι, vt φοιτῶμαι, circunsto, circunsundor. Lucian. κέσθονται φοιτῶντες ἀὐτὸ ὅθεν πεσὸν, cæsum circunstantes. & οἱ φοιτῶντες κόπτης, qui circunsterunt, qui fuerunt circunsisti, qui circunstant de iis qui ante circum tribunal, Thucydid. ὅτι φοιτῶντες ἀπέθανον φοιτῶντα πᾶλιν, φοιτῶν τὰν ἀπάτην, Spartam circunsteūit, id est, ἀνάγκαις φοιτῶσαις ἀθλίοις τὸ παρόντας, culpam in Athenienses sefe refusam, Thucydid. Demosth. adueſus Bœotum, φοιτᾶσι τὰς αὐτὰ σωμάτων εἰς ὑμᾶς, in me denoluere atq; derinare. εἰς τὰ γόνατα φοιτῶσι, reuoluuntur, circumagatur ad idem, Lucian

Περιίχω, idem quod φοιτίχω, cingo, complector, cohibeo, circunscribo. circumago κυκλοῦ δόπτρῳ μᾶλλον.

Περιΐων, ὄντος, circumiens, rediens, obequitans, obambulans, vagabundus, obertans. Plato 1. de Republ. ἐξὸν ἡδέως ἀφικέσθαι ἐκεῖσε, ab aliis hic illuc vadens dicit. φοιτῶντος χρόνου τοῦτο ἐ γενέσθαι. φοιτῶντι τῷ θεῷ, Thucydides id est, ὑπεκιῶντι, vt Interp. redeunte æstate: Valla autem, circumactā æstate. περιῶν, quod superest. τὸ φοιτῶν τῆς δυνάμεως ἡμῶν ἀπεκαλύφθη, vanz. laxitatem potentiæ velut refrictam, seu preciné & amictam.

Περιωδός, ὁ, ἡ, peruſtus, ardens, peraridus.

Περιωθίζω, lustro, φοιτεγίζω, purgo, perpurgo, ablaqueo, recōTheophr. histor. lib. 4. c. 2. de tunicis arundinis, quæ circūricando, extritui spoliantur, φοιτῶθίσμενοι dixit, φοιτῶθίσμενοι ἱσχνὰ, circuncidit filios Israel, cap. 5. Iosue.

Περιωθοῦμαι, alligo, circumalligo, Dioſc. lib. 5. cap. 102.

Περιωθοῦζω, circumcirca purgo.

Περιωθοῦσμα, τὸ, q. perpurgamentum, retrimentum, sorde etrendo & circum purgando collectæ. Κάθαρσιμος, id est, ceraFesto, vulgò *ballieures*. Paulus 1. ad Corinth. capit. 4. ὡς περιωθοῦσμα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἀρτι. id est πρεσκύνια.

Περιωκοζόμροι, οἱ, circunsessi.

Περιωκοδομημα, circunsedeo, obsideo, πολιορκῶ, Deponens. Suetatiuo.

Περιωκοδομεῖσις, ἡ, πολιορκία, circumsessio. Cic.

Περιωκοδόζω, circunsedeo, obsideo, Bud. in Epist. poster. φοιτῶν πόλιν, obsidebis vrbem, capite 19. Deuteron. φοιτῶκοδόμει obsederunt.

Περιωμίχω, peruro, & torridum fac io. Theophr. Ἁμαλὸς ἐβδ ἀγρὸς ὑπὸ φοιτῶμίχῳ, οὐ πανὺ πίων. Et transfertè pro afficio dolore vehementi, sicut Terent. Vro hominem, pro ango. Andocyd. Καὶ μὴ μόνον ὑμᾶς φοιτῶμίχα τὰ ποτ ὑπὸ οἱ ἄλλοι ἐ ἐποίησ ὅτε ἀδικεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑμᾶ ἐ ἀγαθὰ ὑμᾶ ἐ ἀπολαβεῖν. φοιτῶμίχθαι τῆς παρόντος, Chrysost. φοιτῶμαι.

Περιωμοκεῖν, sicut ἐνωμοκεῖν dicitur, animo prorsus concidere & abare, malo vinci, malis cedere. Polybius lib. 2. φοιτῶμαι ὑμῶν τοὺς παρόντ, ἐνικᾶτε ἀπὸ ὄνειρον. Et in 3. τὸν φόβον αὐτοῖς ὑμῶν οἰ φοιτῶμίχθαι τοὺς ὅλους, φοιτῶπτοντες πᾶς τὸν φόβ ἀπέκτειναν.

Περιωμιάθησις, ἡ, q. peruolutatio, circunuolutio, & quod nos tibit, Plutarchus.

Περιωμόλογος, ὁ, ἡ, pulchritus.

Περιωμόλως, supra modum pulchrè.

Περιωμὸς, ὁ, ἡ, valde pulcher, splendidus, perpulcher, elegans, admodum speciosus, πάνυ καλὸς, ὑπερφυῶς, ἀγαθὸς.

Περιωμύμιον, inuolucrum, tegumentum, operimentum. Vide Σκέπασμα.

Περιωμυσπάω, φοιτῶ περιωμυλλάω, φοιτῶμαι, Aristoph. Interpr.

Περιωμύσσω, circumoperio Catoni, contego, circuntego, Plut. obtego, operio, circundo, obduco, obuelo, Plato in Timæo animo loquens, ὡς ἐπὶ ὅλῳ τὸ σῶμα αὐτῷ φοιτῶμαλυλλάω: Cicero, illc

de eum circundedit corpore & veſtiuit extrinſecus. Ibidē, ἡ ψυχὴ ἐκ μέσου σφᾶς τοῦ σ ὄγκου κέρατα τέτταρα διαπεπλεύκασι, καὶ καθ ἑκάτερα τοῦ σ ὄγκου ἀφικνεῖται: Cicero, Sic animus à medio profuſus, extremitatem cœli à ſuprema regione rotundo ambitu reuincit. περιφυλάσσει, tuitur, Plato de Legib. περιελυφθῆναι, circunuelari. Ouid.

Περιελυφή, tegumentum, Idem ibidem.

Περιεπτὸς, circunflexus. Plin. Herodot.

Περιεπτόμην, ἐλιξόμην. μαι, circunflecto. Virgil.

Περιέπτυσσε δούρατα, Apollonius 2. delatus eſt in haſtam, & deiit.

Περίζωμα, τὸ, cordis inuoluerum, pellicula cor obtegens, cuius uſum vide apud Galen. de uſu part. lib. aliud verò præcordium, ὃ διαφέρημα. apud Pollucem verò, ἀδενάριδες ὑμένες, ὃ διαπέπαται τὸν θώρακα, ὁ ἐκ χιτὼν ὀνομάζεται. Heſ. verò idē eſt quòd ἐπίφρενον.

Περίζωμα, τὸ. Περιζώσιον. Καπὸς apud Græcos cùm proprie & pleno ſignificatu dicitur, id eſt, fructus. Fructus verò eſt ſemen καὶ τὸ σπέρμα cum ſuo integumento ſiue inuolucro, vt Cicero loquitur. Sed cum impropriè vſurpatur & dictius, καρπὸς pro ſemine ponitur. Inde factum vt ἀβλάστητον dicatur quaſi ἄσπερμον. Eſt autem ἀβλάστητον, fructus pars & ſemen ambit & protegit aduerſus cœli animaliúmque iniurias, vt in caſtaneis echinatus cortex in frumentis gluma, leguminibus ſiliqua, in nucibus teſta, in pomis pulpa &c.

Theophraſtus hiſtor. plant. libro 1. cap. 3. καρπὸς δὲ ἐστι, τὸ μὲν ἐλλόβιον σπέρμα μετὰ τοῦ περικάρπου, id eſt, fructus eſt autem, quod conſtat ſemine atque inuolucro. Gaza. περικάρπιον carnis nimis ſtrictè atque anguſtè conuertit. conifera enim eam non habent in conis: & ita à fructus communione & notione excluderentur. Idem Theophraſt. cap. 4. οἱ τῆς δρυὸς καρποὶ ἐν περικαρπίοις ἐν integumentorum coriis. Gaza rurſus manifructuum cute. Alibi cap. 18. eiuſdem libri vbi Philoſophus ait, ὃ δ ἐν ἄκανθαις ἐν ἀβλαστήτοις ἐν δὲ τοῖς μαλακοῖς ἔχει: Gaza item tranſtulit perperam. Quòd fructus figurā nullā retineat neque angularis. Similiter & apud Ariſtotel. χρώς. bi cap. 18. ὅ τε καλὸν τοῦ περικαρπίου ἀπέρχεται. Et lib. & cap. 4. καὶ τοῦ περικαρπίου, multi fructus arborum, inquit. At verò apud ipſum Theophraſtum de cauſ. libro 4. vbi, ὡς περικάρπιος σπερμάτων, in pulpa, non ita malè hoc loco reddidit. Pro περικάρπιον dicitur etiam ἡ περικάρπια. Theophraſtus de hiſtor. plant. libro 6. cap. 1. Ὁ δὲ πίτυλλος καὶ ὁ περικάρπιος καὶ τὰ τοιαῦτα. & confer capit 5.) φοινικικοὶ δοκεῖ εἶναι: ἔχει γὰρ ἀλλὰ καὶ τὸ περικάρπιον. fructum etiam Plinius non ſatis diſtinctè interpretatur libro 21. capite 15. Tribulo, inquit, propietas (ſed ruptè in eius codice, tributa proprietas) quod & fructum noſum haber. Et hunc fructum tribuli, alio loco etiam vocat nucleum. Theodorus Gaza περικάρπιον & περικάρπια, ſemen ſæpiuſe tranſtulit. Quod autem Theophraſtus velut proprium & peculiare tribulo tribuit, vt ſit περικάρπιον δὲ τοῦ (ſic enim idem loquitur libr. etiam hiſt. 6. cap. 5. vbi, ὅλη τρίβολος ὑμένι λεπτῷ περιέχεται, id eſt, quòd integumentum noſtrum habeat non vt Gaza, quòd fructu aculeigero contineatur, etiam habet Strimonia ſiue Balſamine dicta herbariis. Ariſtus pro eo quod eſt περικάρπιον ſiue περικάρπια, etiam dicit, ἐν σπέρμασι. Dioſcorid. libro 3. cap. de Lonchitide, τὸ σπέρμα ὅμοιον λόγχῃ, πρὸς ὃ καὶ τὸ περικάρπιον, ſemen verò ſimile lanceæ, triangulum, inuolucris contentum. Apud Heſych. etiam καρπὸς legitur, exponitúrque λέπυρον, σκέπασμα. Dicitur etiam Καπὸς ἄρου. vide ſuo loco. Περικάρπια λέγεται τὰ καρπῶν, quòd primam palmæ partem ſignificat, i. armilla ſiue branale. Plin. Et περιφέρειαν, i. τὸ καρπὸ prima pars, vt antea annotauimus in dictione Καπὸς.

Περικάρπιον, Περικαρπίδιον, in Περικαρπία.

Περικαθαίρω, ὦ. ὁ, purificatio, quaſi ſectuatio, vt quū gallina ouo edito ſeſe feſtucis purificat, & oua luſtrat.

Περικαθαίρω, pertumpo. circùm frango, vt apud Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 10. περικαθαίρω ὑμένα.

Περικαθαίω, occupo, vndique deprehendo. Ariſtoteles de mundo, περιεκαθάρθησαν ὑπὸ τοῦ ὑδάτος, à flumine deprenſi.

Περικάθαψις, comprehenſus.

Περικάθηνται, occupatio.

Περικαθίγνυται, diſſumpo, Xenoph. in Pæd.

Περικαθίημι, lacero, diffringo.

Περικαθίσαι, interto, deorſum conuerto.

Περικαθίσαι, obſideo, diſcumbo. Ionicè, καὶτὰ τὸ ἀνακλίνομαι, περικαθήμενοι τῇ τραπέζῃ, diſcumbentes ad menſam. Herodot.

Περικαθὶς, amatorie, ἐρωτικὸς, Suid. περικαθὶς τὸς γυναικὸς ἔχων, mulierem deperiens, amánſque perdité.

Περικαμψ, circumiacco. Liu. tribuor, aſſignor. Herodian. περικαλύπτοι ἢ τοῦ αἰχμαλώτου ἄλεξάσθαι, τὸ κῆμα ᾧ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνο περίκειται. Et induor, veſtior, vndique cingor, circumponor, obducor, circumfuſum habeo, περιπέφυκα. περίκειται ἀδένεσιν, circundatus eſt infirmitate, ad Hebr. capit. 5. Gregor. εἶδος δὲ τὸ αὐτὸ ἀδένιον περικείμενον, ſcio enim me infirmitate circundatum eſſe & circuntuſum, id eſt, ἐνδιδυκὸς, περιπλυθὲν. Chryſoſt. ἀλύσεσι περικείμενον, catenatus. περίκειμαι διαφίλως, redimior lauro, Lucian. περικεισθαι δὲ τὰ, in Epigram. περικείμενον ὑποδήματα, calceos indutus, Nazanz. in Orat. Sic Syneſ. ἡ τοῦ σώματος ἰσχνότης καὶ ἡ μία μόνη αὐτὰς προσπεπλεγμένη περικείμενον. Cū Datiuo Chryſoſt. τὰ ὄζοντα αὐτοῖς περικείμενα, quæ vndique ipſis adhibentur extrinſecus. περικειμένη πάντα, conto alligata, Plutarchus in Romulo. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σάρξ, caro veſtiens oſſa, Dioſcor. lib. 3. c. 96. Περίκειται, ſupereſt, abundat, σφόδρα περίκειται, ſam plius eſt. Hom. Iliad. 9. Οὐδέ τι μοι δέκειται, τὴ πάλαι ἀλγεα θυμῷ, amplius quid eſt, ὧν περίκειται ἢ τὰς πολλοῖς.

Περικείρω, circuntondeo, Suetonius. circunrado. περικείρει, circunradens. περικειρόμενος. Pollux, circuntonſus.

Περικεκλημένοι, Gregor. οἱ φιλοπτώχοι appellat περικεκλημένους, mendicos membris obſæſos & mutilatos, item fortunis omnib. nudatos: πένητας περικεκλημένους καὶ ἀθεμερίστους τοῖς χρήμασι, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα, hæc Bud.

Περικεκλιμένος, qui habet naſum aquilinum. Item curuatus, inflexus, aduncus. apud Hippoc. περικεκλιμένοι, Galeno περικεκλιμένοι, γεγυπῶδες ὄντες μυκτῆρες.

Περικεκλασμένος, q. circunfractus, circunflexus, orbicularis. φύλλα περικεκλασμένα, folium inflexum in ambitu, vt quaſi fractum videatur, vt ſonci folia, Theoph. hiſt. lib. 4. c. 7.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, caſſis, galea. accipitur & pro ſpiris capilli mubebris, vel pro ſuggeſtu comæ, Statio. Item quod in naui intra cubulum & proembolidem ſupra carinam eſt, περικεφαλαία vocatur, dicitúrque σκάφος, Polluci. Περικεφαλαία, capitis dolor, κεφαλαλγία, vel κηφαλία. Theophraſtus de glandibus loquens hiſtor. 3. cap. 10. ait τὰς καστανίδας depaſta glande, ſues καμβαίνειν περικεφαλαίας, i. capitis dolore tentari. quod de iligna glande dixit Plinius ex Nigidio.

Περικέφαλον, τὸ, cardi natum tignum. Athenæus de bellicis machinis, ἐφαπτόμενα τοῦ ἐπ' αὐτῷ περικέφαλου, ᾧ μέσον δηλονότι τοῦ σκέλους διάστημα. Vitruuius lib. 10. cap. 20. coniunctæ capitibus transuerſario cardinato tigno, & altero mediano inter duos ſcapos cardinato.

Περικήδημαι, curo, φείδομαι, φροντίζω, curām gero. οὐ περικήδει μοι ἐπὶ βάπτου σκευάσθαι.

Περικλεὴς, ὁ, ἡ, prædurus, ſiccus, ambuſtus. item περικεχισμένος circumquaque ſiſſus. epitheton lignorum apud Homerum vt Odyſſ. 5.

Περικίδωμαι, circunſpargor, in Epigr. Datiu.

Περικίονες, ἁ Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipſum infantem adhuc κισσὸς περιέσωσε νέου πίνας φυὴς ἐκάλυψεν ὄφεσι μὰ αὐθημέρου διαφθορᾶς ſchol. Euripin Phœniſſ. & Mnaſea.

Περικίων, quaſi circuncolumnium, περίστυλον, locus vndique ſeptus columnibus, Pollux.

Περικλάζω, q. circunfringo, infringo. vide Περικλασμένος.

Περικλάομαι, circunflector, Plutar.

Περίκλασις, εως, ἡ, q. circunfractio, circunflexus. Plin.

Περικλάω, circunflecto, circunfringo.

Περικλείς, inclytus, in Epigr. in Vocatiuo. περίκλειε, Ibid.

Περικλείω, circuncludo. Cic. interludo.

Περικλείωμαι, circundo, Accuſ.

Περίκλειστος, ὁ, circunclusus.

Περικλεὴς τὸς, idem quod περικλὴς, Theocr. Idyl. 13. inclytus, celeber, qui etiam bene audit.

Περικλείω, concludo, includo, circuncludo. Cic.

Περικλινίζομαι, concludentes, cingentes, Herodotus. & περικλινίζουσαι.

Περικλινὴς, ὁ Θ, acclíuis, declíuis, pronus, κατάντης.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circuminclino. Dion. de ſitu orbis.

Περικολπίζομαι, ὑσα, τὸ νικᾶ, circunluo, Liu. aqua circunfundo, vndique alluo. Actiuum. Accuſ. iungitur. περικολπίζομαι, circunfluo. Ariſtotel. libro περὶ ὑποτήσεως. ἀλαυρὸν. καὶ τὸ σωμάτιον ὕδατι περικολπίσασα.

Περικολύμπιον, τὸ, periclymenon, frutex puſillus, Dioſcorid. lib. 4. c. 15. vocant Matriſyluam herbarij, quorum capitifolium eſt πτέρεως Dioſcoridis.

Περικολυμπὸς, ὁ, circunluuio Gellio. Et apud Hipp. περικόλπατα, Galeno, περικολύμπατα.

Περικλυτὸς, ὁ, ἡ, inclytus, præclarus. περικλυτὸς ἔνδοξος, ὁ πάνυ ἔνδοξος, Heſiod. & Homer. reperitur etiam apud Homer. pro eo quì exaudiri poteſt.

Περικλύζω, circumcirca κλυσμὸν edens explodo: apud Euſtat.

Περικλύσιος, neo.

Περικλώμενος, circunflexus, circunfractus. Dioſcorides de Lonchitide lib. 3. vbi ita legend. πολύφυλλος φορὰ τοῦ ῥίζας, περικλώμενος ὅ

ὑπὸ τῶν ἀνέμων, plurima ad radicem, vel ut ad terram circunflexa, siue circunfracta & procumbentia. Confer Plin. lib. 25. cap. 11. Et vide Κάλαμος.

Περικνημίς, ίδος, ἡ, σκεπασμὸν τῆς κνήμης, Hesychius: ocrea, indumentum siue munimentum crurum, tibialia, Suet. & tibialе Paulo Iurisc.

Περικνίζω, circunfcalpo Plin. circum vellico. **Περικνίζομαι** circuncarpitur, vellicatur, in Epigr.

Περικνίζομαι, circunuehor, Liu.

Περίκομμα, ατος, το, quod circuncisum fructum circuncidendo amputatur, seu quod circuncisum est. Sic edulium quod paratur ex herbis carnibusque concisis **Περίκομμα** dicitur. Latini vt Apitius, Iuuenalis, & Martialis minutal vocant. Aristophan. in Equitib. **Περικόμματ' ἐκ τοῦ κατατίλατος,** id est, μέμψ τοῦ σώματος, ex vt minutal fructulatim concidam. Interpres **Περικόμματα** exponit, **τὰ ὑπὸ τῆς μαγείρου περικοπτόμενα τῶν ἰχθύων.** Athenæus lib. 4. **εἶτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸν ἡ περίκομμα.** Pollux libro 6. **τὰ συγκεκομμένα λάχανα, καὶ ἰχθύα** vocabant. Comici verò **ὠνόμαζον τὰ περίκομματα, ἢ χναίσματα,** quin etiam **ναγαλίσματα.**

Περικομᾶω, ῶ ἡ, circuncirca seu in orbem comatus. Theop.

Περικομπάσιμος, ον, το, circunstrepor, Tacitus. **Περικοπὴ,** circunsono. Actium. **Περικομπεῖται πόλει,** fama feruntur multi esse, Thucydides.

Περίκομψος, η, ον, perelegans. Cicero. admodum scitus vel festiuus.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circuncisura Plin. vel circuncæsura Lucret. **Περικοπὴ, ἡ,** Περικοπὰ, inquit Budæus in Comment. esse videtur quasi **ῥῆσις** quædam vel **ἀφέλησις,** hoc est, sententia cer to ambitu orationis comprehensa. Philoponus aduersus Proclum, **ἀμέλει ὃ μὲν ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν φύβρεν ἐπιπληκτικὸν τὴν περικοπὴν ἔφερε λέγων.** Quo loco restitutor & vindex bonarum literarum ille, humano more fallitur. Nam hic **περικοπὴ** est **διορισμὸς,** determinatio & præscriptio: quod & translatè, cum Columella limitationem dixeris: Cicero decisionem hoc ipsum vocat pro Cecinna, Quid nostra decisio de æquitate? quid ratio interdicti de iure admonent, vt iudicetis? Et pro Roscio, Dicat decisionem factam esse quæ facta non est. Basilius Magnus **πῶς βαπτίσματος ἀφιστάσι δ', ὅτινες ὑφέσεσιν προσάγματι ἐνιστᾶς ἐχρὴ δικὴ, ἵνα τοῖς ὑπὸ ἡβῆς κατακαυθέντες, ἢ ὀλοθρευθῇ τῷ φευγαπίῳ ἀδιαγνώστως ἐκ τοῦ τὸ ἄκρον ὅπερ ἀκονεῖν.** D. Hieronymus libro 2. aduersus Iouinianum, Expolita est, inquit, **περικοπὴ** Apostoli, de huiusce modi quæstionibus disputandis: singulis oppositionibus respondsum. Idem in Epist. ad Pammach. Apologeticum si legeris, ipse pro nobis exteris satisfacies: aut si tu quoque narem cõtraxeris, illam Apostoli **περικοπὴν,** in qua de virginitate & nuptiis disputat, aliter differêre compelleris. Locus Apostoli est in priore ad Corinth. cap. 7. **Περικοπὴ,** abscissio, concisio, mutilatio, resectio. Inde **τῆς ἐρυθρᾶς περικοπῆ,** apud Andocidem **περὶ μυστηρίων.** Et Alcibiades delatus ob eã causam fuit, quasi **τῶν ἑρμῶν ἀφικόψας.** Περικοπὴν velut **Κόκκωνα τῆς ἐλαίας,** bonorũ mulcta velũq; recisio, siue recisamenti Plin. Polyb. **ταυτῶν τὴ περικοπὴν ἐδ ωρήσατο τῇ τῶν Λιμναίων μητρὶ.** facultates & bona exposuerunt quidã, Suidas, que, **τὰ ὑπαρξάν.** **Περικοπὴ,** inquit Suidas, **μέρος τι τῆς ὑποθέσεως,** determinatio & cõclusio: vt, **ὃ δὲ, σοφὸς ποιήσας ὀδύσσεα ἢ ἀκλουτίαν, ἢ τὴν περικοπὴν τῶν ἑκατὸν βοῶν.** **Περικοπὴ,** vis atque efficacitas, δύναμις. Polyb. **τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπικῆς ὑβριστοῦ τῆς περικοπῆς αὐτῆς.**

Περικοπὴ (λέγει τοῦ **περικόπτειν,** quod & **περιγραφὴν** vel **περιγραφὴν** sine **περιποίησιν,** id est, circunsignare Columellæ, significat) nota descriptio, quasi delineatio. Polybius de elatione funerum apud Romanos, **Ἐκάστης δ' τῶν εἰκόνων, ἐν οἷς ἦν εἰκὼν μεταποιᾶζῃ τὴν ὁμοιότητα, ἢ σχῆμα καὶ τὸ τὸ μεγαθος, ἢ τὴν ἀλλην περικοπὴν,** id est, **τοῦ σώματος ἀναγραφὴν, τὰ ὅρια τοῦ σώματος,** & lineamenta exponunt alij, vel ornatum. **Περικοπὴ,** apparatus superfluus, farcinæ & impedimenta. **πανήγυρι τῇ περικοπῇ ἐδαπάνησεν ὁ τῆς Λιμναίας μητρὸς, ὁ ὑπαρξὴν,** vt ipse Suidas exponit.

Περικόπτω, ψω, τ. σκω, circuncido, teseco, resecindo, demutilo, amputo. **Περικόπτω** opes immiuo, vt **Τὰναικόπτω,** imperitum circuncido, spolio: & hoc cum Accus. & Gen. Plutar. in Lucullo de Tigrane, **ἐχων θαύμων, ᾧ πάσχοις τι περικόπτει τὰς ἀσίας: περικόπτεις πῶν δὸν τὴν πε,** deitate fraudas, Nazanz. in Orat. Latinis accido est penult. longa, ex ad & cædo, pro extenuare, affligere. Liuius ab vrbe 3. Hernici nunciant Volscos & Æquos, ciuitas accisæ res sint, reficere exercitus. Virgilius, Accisis coget dapibus consumere mensas. Demosthen. **καὶ ἕνα ἕκαστον αὐτῶν οὐ περικόπτειν ἡ λοιπὸ αὐτὸν ἡβῆ ἀνδρῶν,** singulorum opes accidere, ciuitatẽque spoliare. Plutar. in Anton. **Καὶ οὗτον διήνεικα τοῖς πάντα περικόπτουσι τὰ ἀθλίας, ἢ περικαμμένοις χρημάτων.** Et in Cæsare, **Δεῖν τὸν ἡβῆ περικόπτειν τὸν φόλον.**

Περικορύω, circumcirca verro, conuerro.

Περικόρημα, το, idem quod **περίκαυμα ἢ κόπτάρημα,** sordes verrendo vndiquaque collectæ, purgamen, lustratio.

Περίκουρος, circuntonsus vt **περίκουρος ἄβρα,** persona erat scenæ ancillula circuntonsa cum simplici veste alba & succinta. Vide Pollucem lib. 4. sic vero & Suetonius dicit cuidam gatario fabularum actori matronam in puerilem habitum circuntonsam ministrasse. **Περίκουρος,** Hesych. dicuntur cum qui in bello circumclusi & capti fuerunt, **οἱ ὑπὸ πολεμίων ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις.**

Περικρανία, ας, ἡ, membrana nernosa totam caluariam cõplectens.

Περικρανίον πίλιον, pileorum qui sunt circum caluarias, Plutarch. in Numa. Sic Lapus.

Περίκρανος, qui circum caput est, aut adhibetur apud Pollucem i. coronam. Anatomicis **περικράνιον χιτὼν,** membrana nervosa totam caluariam circumplexa.

Περικρατὴς, ές, compos. Actorum cap. 27. **μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκαφης,** vix valuimus scaphæ compotes fieri.

Περικρατέω, dominor. **περικρατεῖν,** cohiberc.

Περίκρημνος, ὁ, circumcirca præcipitium, & locis præruptis diuisus vel admodum præceps & præruptus.

Περικρούω, pulso, pello, percutio, circumpello, decipio, apud Plutar. lib. 10. de Rep. **περικρούσας** exponitur etiam excutior.

Περικρύπτω. vide supra **περικρύβω.**

Περικτένισμα, τὸ, **τὰ αὐτὸν ἀπορρῶτα,** Hom. iliad.

Περικτίται, οἱ, circunuiciniani, accolæ, finitimi. Apol. 2. Argon. **ἀμφὶ περικτίται γεγάασιν.**

Περικτίων, ὁ, ἡ, vicinus, **περίοικος. περικτίονες ἐσὶ τῷ ἀμφικτίονες, οἱ γειτονικοὶ τόποι: ἰδ. ὃ, ὃν ὄνομ. ἀφὶ δόντα περικτίονας αὐθρώπους** Circumcolæ ritus, Interp. Thucyd. Valla interpretatur circunciti & vicinos.

Περικτυπεῖν, circunstrepere, circunsonare, **περικτύπησεν,** Basilius Isathio, **ὅπερ οἱ σωτῆρες ἡμῶν καὶ ὑμεῖς, πάσαι περικτυπεῖσθε ἀκούσῃ.**

Περικυκλόομαι, circunciudo, circundo, & circunuenio, vt circuncrto. Plaut. Pœud. Aut de pacto faciunt consutis dolis ut meargento circunuertant. & **περικυκλῶ,** circuido, cingo, circulum concludo.

Περικύκλιος, circum, cap. 2. lib. 4. Regum.

Περικύκλωσις, idem quod **κύκλωσις.** Thucyd. lib. 3. **φυλάξαι τὸ περιτειχὲς τῶν ἀνδρῶν κλωσιν, τιμεντες ne circunuenirentur.** vt i. **δίδοτε αὐ κυκλῶσιν.**

Περικυκλοφορέω, Plato de Leg. circunuolui Virgil. circum volari. & **περικυκλοφορέω,** circumuoluo, voluo, seu volutando circumago. Plato.

Περικύκλωμα, circum voluo, seu circum voluto, volutim circumago. Aristoph. initio Pacis, **ὀλίγα (ἔφη) ὀνήσας ἐμαυτὸν περικύκλωμα τοῦ πράγματος.**

Περικωνίσαι, Hesychius. **περικωνίσαι,** tintinnabulis circunbinare.

Περικωνῶ, oblinere, obducere, vt in opere tectorio atque labario fit, **περικαλέφειν.** Translatè dixit Aristoph. Vespis, **Τὸν γέροντ' ἔχων ἐν τῇ κεκλείσμενῃ ἐμοὶ δόξῃ περικωνεῖ.** Interpr. **κλείσμενῃ** ait quæ **περικωνῆται** proprie de fictilibus, **ἀπὸ τοῦ πίσσα τὰ κεκλεισμένα.** Hesych. quoque **περικωνῆται** exponit **σκυτίσεσι & πισσώσεσι,** Laconicum esse verbum annotans.

Περικωνίζω, σω, discindo. **περικωνίζομεν ἀντὶ τοῦ διαχωρίζομεν καταβρίζοντες.**

Περικώνιον σύνομ, os futile, lib. 1. Gel. c. 15. ex Aristop.

Περικωφὸς, inaniter loquor, blatero, **φλυαρῶ.** Aristoph. Concio **τὸ περικωφὸν, μηδὲ πωλοῦντ' ἀνδρα,** ne garriamus. **περικωφεῖ ἐ εἰς τὰ ὄρνεις,** atuis hominem cantu demulcet, Nazanz. in Orat. **περικωφεῖν** loquacitate vndique obtundi.

Περιμαρτύρω, circumplector Cic. comprehendo, cõprimo, cõpono, iucludo, circunuenio, intercipio. **τὰ ψυχρὰ περιμαρτύρει,** in Epist. memoriæ mandare. Plat. in Tim. **ἡνίκα τὸ πῦρ περιμαρτύρει τὸ ὑπὸ τοῦ πνεύματος κινούμενα:** Cic. forma, qua vna omnes reliquæ formæ concludantur. Theophrast. in 5. **περὶ φυτῶν, κατὰ μὲν τὸ περιμαρτύρειν τὸ ὑπὸ τῆς γῆς ἀφύτευε,** i. circumprehensum & circunsum. **πῶς δὲ καὶ παρὰ τὰ περιμαρτύρειν ὑπὸ τοῦ ἀέρος,** dinitiæ ex quibus quantũ tatis fit quisq; pro se accipiat, Nazan. in Orat. **φυτὸν περιμαρτύρειν τὸ ἄρα φοῦ πῶν πέμπων,** quum planta à coctione intercipiatur, vel arceatur conditione aliqua temporis. Theophr. 4. c. 7. de caus. plant. hic enim **περιμαρτύρειν** est idem quod **καταμαρτύρειν,** sitte **καταλαμβάνειν.**

Περιμαστὴς, vndique splendore circunfusus, vndique splendens Epigr. **περιμαστὴς χαίτη,** in Epigr.

Περιμάσσομαι, lumine circunfundor, **περιμαχόμενος, περιμαστὴς** aut illustror. **περιμάσσομεν ὄφθαλμοὶ,** illustrati sumus. Naz. in Orat. **σῶμα πόλῳ & τοῦ χρυσοῦ,** auro refulgens, Lucian. Philo de mundo: **γῆς περιμαστὸν σῶμα,** splendorib. circunfusus. Vide **Περιαστὴς.**

Περιμάσσω, vndique illustro, splendore ac lumine circunfundo, collustro. Gregorius de Dei notione loquens, **Περὶ τοῦ διαλάμπειν, τοσοῦτο περιμάσσω ἡμῖν τὸ ἀγαμενικὸν, ὅσον ἡ ὄψις ἐπᾶς.** Vide **Περιαστράπτω.**

Περιμαστράπτω, fulgor circufulsus, **περιαστὴ, περιαστράπτ. περιλάμπομαι, περιαστράπτομαι,** illustro.

…auri fulgoribus, Nazanz. in Orac.
…ης, Hesych. est περιπόλιον.
…ίλλω, σέλω, circunloquor, verborum circuitione vtor, τὸ …ιγκλημα τοῦ λόγου, σέλωσις λόγων. Pollux.
…λημα, τό, reliquiæ.
…λειπτος, superstes sum, reliquus sum.
…λειπω, reliquum facio, relinquo, Aristoph.
…λίγμα, ατος, τὸ, σέλιγμα, circunlambo, Plin. Actiu. Aristoph. τὸ βλέμμα ἀφ' ὅλης γης, palpebras circunligebant.
…λίζω, ἡ ἀνάπλεως τῶν ἀφῃρημένων ἀφαιρετικῶν ἢ ἀφαίρεσις λόγων, ἢ ἐρμηνεία τῶν ἐνδεῶν, copia dicendi & latius interpretandi, circunscutio, σέλιζις, fucilis garrulitas, σέλιξοκος. Aristoph. Nebilis, Μεγάλα ἐστὶ σοφίσματα ἀγρίᾳ, κἂν γνώμῃ ᾖ διαλέξῃ τις ἢ τοῦ παρόντος ἢ τῶν παρεληλυθότων καὶ σέλιξις.
…πτω, &
…τος, ὁ, liber, decortico, desquamo. Homer. Iliad. σ', σέλ' ὑπὸ χαλκὸς ἔλυφε, circum corticem derasit: Interpr. σέλεπασε, est, ἠγλυφε. Herodot. διανέμειν τοῖς φίλοις ἀφελόμενος, id est, περιποιῆσαι.
…χωλαπίζω, ὁ ἢ ἡ, περιπωπίζω, περιλάπτω, Hesyc.
…ιος, admodum albus.
…μος, ατος, τὸ, captio, res capta, circumplexus. Plinius. σέλεξις.
…πλικός, σός, ὁ, comprehensiuus. collectiuus, συσταλτικός, ad …mplectendum habilis. ὁδὸν τοῦ ἀφελικοῦ ἄνω ἔρχεσθαι, …o complexu ad impietatem struendam nihil proficies, Nazanzen. in Orat. Et apud grammaticos περιπλητικὸν ὄνομα, nomen significatione plura complectens, collectiuum, vt δῆμος, πλῆθος, comprehensibilis, Cicer. incomprehensibilis Colu-…λὸν ἀφελικῶν. Plutar. in Camillo, ὄχλον ἀφελικῶν ἀριθμοῦ, …ba numero incomprehensibilis, i. innumerabilis.
…μπτος, ὁ, comprehensio, circumplexus. Plin.
…πόλιμος, restagno, circunluo, ἀφελικὸς ὕδωρ, τὰ μικρὰ ὑδάτων ποιήματα, …uionibus cingo, Thucyd. Interpr.
…πομαι, superfum.
…πουσία, superstes.
…πὴς, idem. Genit. Plato. de Leg.
…χαλαμβάνω, σπάνια, ἀφελικῶς ἔχω, circunlambo. Plin. ἀφελικῶς …cian. in Prometh. κρᾶσις τοῦ διάπυλου τοῦ ἥλιου ἀφελικῶς μίσγοντος. Περιπεχωλαμβάνειν. Actiue. Athenagor. Apology, ὃ τοῦτο ἀφελικῶς μισγόμενον, circunlambentes.
…πτος, ὁ ἀφελικός, qui superest, reliquus. Aristot. 2. Oecon. ἀπὸ ἢ κλάδεμνον ἐπὶ ἀφελικὸν ἐπὶ αὐτοὺς, ἐπὶ κλώνου.
…πτω, desquamo, Gaza. ἀφελικτίζω, ἀφελικτάω, circum corticem rado, circum delibro vel decortico. Theophr. histor. lib. 3. coryli cortice, ἀφελίκτα ἀφελικτάοντες. scribe per ι.
…ὸς, pudendum, το ἀφέλιον. Suid.
…ω σπ' οἴνῳ, te vino abluto, Plutar. in Lycurg.
…ωπος, ὁ, pertriftis, dolore confectus, vehementer, mœstus, …icitus, anxius: nam σέλ additum significat excessum. Isoc. …ὐτυχῶ ἔσῃ σέλχρηξ' ἢ δυστυχῶν σέλλυπος. Sic & Aristot. in Ethic. Et Matth. c. 26.
…πάω, exuere, spoliare, σέλδύσω. vide Περιδύω.
…ωμα, perfuro. Virgil. circunfi cimo. Hesiod. σέλμαίρεται ἰὲ ἐφ' σῇ, circunfurit sacrum nemus.
…σπὴς, ὁ, ἡ, ὀ, ἡ, insanus, vesanus, mirus.
…πω, circumcirca expurgo, abstergo. σέλκρίζας τῶν ἀκαθαρσιῶν, sordes abstergens, Dioscor. lib. 5. cap. 94.
…σχημι, ῶ, ὃ, de quo pugnatur, bellum concitans, σπουδαῖόν τι ἀγῶνα, qui in certamen venit, de quo certatur, dignus certamine, illustrius, σέλασθλότερον, ζῆν καλῶς. Plato, τῶν τὸ ἀγῶνι σέλκρίνεσθαι, de imperio contenditur. σέλκρίνεσθαι τῶν, Philostr. in Heroic. bi Niger, nauem magnam ac validam, τὸ σέλκρίνεσθαι, præcium quiddam, & pro quo vendicando decertetur magnopere. Aristotel. de moribus ad Nicomach. & lib. 1. Rhetor. Καὶ …ποιοῦμεν ἀφίντας, τὸ σέλκρίνεσθαι φαίνομεν, Id quoq; quod mul-…expetunt: quòdque vt obtineant, non dubitant cum aliis …ignare, bonum fcilicet est. Vtitur & Isocrates in laudatione …lenæ.
…σχατίπατος, maximè appetendus. σέλκρίνεσθαι ἄγαν, maxi-…e expetendum certamen, Plutar. in Lycurg. & Isoc.
…μφὴς, plenus contentionis πολυμερφὴς. Aratus, Οὔπω λάβρα …ου πεπλείθη κῆτος ὅτε Οὐλὺς διακρίνῃ σέλμιμφὴς, id est, ἡ χύ-…ς μέμφεως.
…ίβω, μ. ενῶ, ad extremum maneo & expecto, permaneo, σέλ-…ῶ, operior, præstolor, subsisto, subsideo, fero, patior. Plato …b. 2. de Rep. μὴ θύσαντας θεοὺς σέλμίβειν, qui non sacrificarint, …os horrenda manent. Synes. Κακείνοις ἢ σέλμίβουσι τὰ ἔσχατα κολα-…σεις, manent enim illos ad extremum supplicia inferorum. …um Datiu. ὄκου ἔφυν ἢ σέλμίβην ἄπαξ εἶκεν οὐ αἰχμὴ πίπτουσα, veniffe …cit architectos, & eum domi expectare, Plutar. in Galba. in-…erdum in malam partem accipitur pro otiosè expecto. Isoc. in Archidamo μὴ σέλμείνωσιν αἱ ὧραι πολὺ τοὺς παρεσκευασμένους ἀπορήσαι.

Πεμείμερμῶ, diligens & scitus. vnde σέλμεμέρμνως.

Πεμεμτέον, circummetior.

Πεμέμτρον, ambitus, circuitus, mensura, Herodotus, & Aristid. Pollux, τῆς ἢ λόχμης, τὸ μὲν σέλ τὸ ξύλον, τὸ δὲ σέλ τὸ ἔξωθεν, σέλμεμέρον.

Πεμέμτρος, ὁ, ἡ, ὀ, circulari rotunditate dimensus. Hesy. scribit σέλμετρον quosdam exponere ὑπόμετρον, quosdam δίκαιον, respiciens opinor ad hunc locum Hom. Od. β. & Od. π. de Penelope prius fuspendente & eludente. Σπουδὴν μέγαν ἐοῦν ἐν μεγάροισι, ὁ φῶτα λιπὼν ἢ σέλμέτρον. At ὁ σέλμέτρος γραμμὴ, est linea qua in orbe ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, & ambitum eius metimur, aut ipse ambitus, circuitus. Herod. σέλμέτρῳ ὧν τῷ εἴκοσι ἐπὶ ἑκατὸν, ambitus eius est nouem schænorum. Polyb. τῶν ὅλων σέλμέτρων τὸ παραλλόδιον ambitum tabernaculorum.

Πεμεμακρύνω, ὁ ἢ ἡ, oblongus, prolixus, altus, prægrandis, ingens. Aratus, αὐτὰρ ὁ γ' ὧν βορέῃ φέρεται σέλμεμακρὸς ἑλικτὸς, longissimus.

Πεμεμήκης, prælongus, Hesiod. μάκρος ἢ ἔστω σέλμεμακρὸς, immensæ magnitudinis. σέλμακρὸς, permagnum, immane.

Πεμέμτρεμ ξύλα, ligna circuncincta medulla, Theophr. lib. 3. hist. plant. cap. 10.

Πεμέμνῃ Φ, medulla refertus, Idem ibidem.

Πεμεμηχανάομαι, comminiscor. Odyss. σὺ δὲ νῦ τοῦτον ἐμοὶ σέλμεμηχανάασο, i. struebant & moliebantur.

Πεμεμπάτω, circunhabito, σέλοικέω. Hom. Od. β, οἱ σέλνεα πάντα σέλοικέουσι. vnde σέλνεα πάντες, i. accolæ. Capitur etiam Passiuè, vt Odyss. σ', αἵ περ σέλπάντα σέλοικέουσι, quæ circuncoluntur.

Πεμεμφύτευσεν, γείτονας, accola. Dionys. Poeta, σέλμεμφύτευ ἰωλοῖς ἔθνεσι.

Πεμέμφλομαι, depascor. φλογὶ σέλμεμφλόμενος, flamma vndique depascente, Plutar. in Camillo.

Πεμεμφλόμενος, βαθὺς, altè, Hermog.

Πεμέπω, ὁ, ἡ, ὀ, siue σέλνὸς apud Hippocr. πάντες οἱ μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ τε ὄρους, ἐνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος, i. coles, vt Gaza transfert in Aristot. locus inter scrotum & anum vbi vesicæ collum est, i. pars interior femoris & natis communis. Scribitur & σέλνεη, vel σέλνεον, dicitúrque ea corporis pars, quæ inter anū & intium pudendi membri interiacet. σέλνεὸς ἢ ὄρχεις, coles & testiculi, Aristot. lib. 1. de generat. Anim. c. 2. à Pollice σέλνεον, ἢ τράμις, ἢ ὄψις, dicitur. σέλνεὸν ab Hesyc. expenitur τὸ ἀβδίον, ab alis ὁ σαυλὸς, & τὸ ὑβὶ διὰ ὀμοιοπροπίας, i. τὸ αὐχεν.

Πεμενφιὼ, caliginosus, Aristoph.

Πεμένφορος, τά, loca renibus vicina & eorum obesitate oppleta, Cæl. lib. 2. c. 51. σέλνεφορα δὲ διδοῦσιν ἀφέλκεα γίγνεται, ob pabuli copiam ouium renes pingui obducuntur, Aristot. lib. 3. Anim. σέλνέφορα γίγνεται τὰ ἐντὸς ἐόντα, quæ seuo pinguescunt, renibus opimandis luxuriant, Gaza lib. 3. Anim. cap. 17.

Πεμένφορος, qui renum obesitate repletus est, Gaza.

Πεμενῶν, circunluo, circunnato, circumnauigo. Galen. apud Hippocr. σέλνεῶν exponit σέλνὸν ὕζειν, σέλνὸν χεῖθαι, vnde σέλνεωσις, ὁ περίλουσμα. Πεμενῶν, siue σέλνὸν, circumcirca accumulo, circumcirca aceruos aggero, in orbem aggero apud Suidam. οἱ ἢ βαθέσι πολὺ σέλνεῶσαντες, ἀφ' ὑψηλοῦ ἐξέβαλλον ἅπαντας, id est, σέλνεωφόρησαντες.

Πεμέπλευσε, πλωτὴ, βάτης, Thucydid. vector, qui naui vehitur, ὁ σέλπλέων τὴν νῆ ὑπὸ τῶν πλωτήρων, ἢ ἀπὸ τῶν πλοίων ἀνδρὶ πλέων ἢ σέλπλέων, præter gubernatores ac ferutria. fic Niger apud Philostratum in Heroicis.

Πεμένιπτον, ablutio quæ circum fit, circunluuio Gellio. apud Hippocr. σέλνιπτα. Galen. exponit σέλλουσμα, ἀπὸ τῶν σέλνίπτω, ὁ σέλνιπτὸν, σέλνιπτὸς, &

Πεμενίπτον, & σέλνιπτον item

Πεμενήνεμαι, prætexta, vestis quam vndique purpura ambit. Apud Pollux. τὰ σέλνηνεα, ὑφάσματα ἐν οἷς σέλνίπτω, ἢ χιτὼν τὸ νῆμα τὸ ἐξαπτικὸν, ἢ πορφύρα κύκλῳ τὰ πέπλα τὸ ὑφάσματος σέλπεπλεγμένη νῆσι χρώμασι ποίκιλα τὸ σέλχιτὼν τὸ χρώματα. vocat etiam νήσους.

Πεμένιχνος, circumnatat.

Πεμένίσσομαι, circumeo, in Epigr.

Πεμεσέω, σέλπλῶ τινά, curiose excogito, concipio animo, animo voluto, commentor. Πεμενοῦν pro mente complecti, animo concipere. Plutar. in Phocione, μεμάλα πάις ἐὼν ἐπὶ σοφίᾳ τοῦ ὁ φιλιππ Φ. Περιενοῆν, comminisci, excogitare. Basilius homil. 11. σύμμετρον τῆς ἀδικίας οἰκοκλεψίαν αὐτῷ τὰς ἀφόρους σέλνοῆσαι, τὸ σέλνοηνοῆσαι, σοφισμάτων ἢ ἀπατηλῶν, callidum, versutum, captiosum, acutum, alta mente excogitatum, Herm. Interp.

Πεμένοια, σεως, cogitatio, singularis intelligentia, conceptio animi, & plena mentis cõprehensio. Naz. in Orat. Οὐ γὰρ ἔξω τι σέλνοίας θεὸν ἐγκλείσῃς, cogitatione ad Deum penetrare. Aliquando solertiam & vafrũ commentum significat, hoc est, τέχνασμα, πρᾶξιμ. Greg. contra Iulianũ, ἢ γὰρ φωμηρὸν βιαζόμενος μὲ δυνατὸν, τοῦτο συγίνεσθαι τὸ τῆς σέλνοίας. Lucian. ὀξὺν τοῦ ἢ σέλνοίας πόδα.

Περιομὴ, ἧς, ἡ, præda, consuetudo, annona.

Περιὸν: vide Περίειμι.

Περιοπτάω, μ. ἰῶ, σ. πτεῦμαι, circumeo, deerro, oberro, vagor, palo, obambulo, expatior, peragro, frequenter ad vnum eundémque locum redeo, vel de vno loco ad alium transeo, omnia perlustro. Plutarc. οἱ δὲ χρῶνται τούτῳ φάσκα διμοίως περιοπτεῦσι οἱ Σκύθαι δυσὶν χρῶνται, per orbem terrarum circumire & omnia perlustrare. Synesius de vagis facerdotibus, οὐκὶ περιοπτεύοντες ὅπου καρδαμώσουσιν. Demosth. de falsa legat. κἂν πολλὰν λαβὼν δῶτ' ἐμοὶ κεφαλὴν περιοπτεῖς ἢ ἐμοὶ λοιδορῇ, oberres, obambules, agazatieris per vrbem. Synesius cum accusatiuo dixit, περιοπτεῖ τὴν Λίγυπτον μετ' ἐκείνου. Περιοπτεῖν tamen proprie significare dicunt, τὸ ἀπ' ἀκροβατικῆς εὐσφαλῆ ἀφικνεῖσθαι. Accusatiuo. Vide Commen. Aristoph. in Pluto.

Πέρι, circumcirca, ἀμφὶς, κύκλῳ, vndique. cum Genit. & Accusat. πέρι ζ ἄστυ, in cuius circuitu, Herodot. πέρι ζ αὐτὸς, circum verò eas, Idem. πέρι τὸ τεῖχος, circa muros, circum muros. Idem. Plato in Timæo, πέρι κύτος ἑλικεῖν, vndique est eas circumplexus, Cicero. Aratus, γῆν πέρι δ' ἅπτα, qui terram amplectitur, Cicero. ὁ πέρι ζ ποταμὸς, Aristotel. l. cii. cuiusmodi Oceanus, seu ambitu suo complectens. οἱ πέρι ζ, qui circumstant, in Epigr. τὸ πέρι ζ δ' αὖτὸ τὰ εἰς φαντασίαν ὄζοντα, Gal. lib. 2. ad Glau. quicquid circumstat in inflammationem excitat. τὰ πέρι ζ, oræ, partes summæ. τὰ πέρι ζ τῆς γῆς, summa terræ.

Περιξαίνω, carpo, discerpo.

Περιξεραίνω, in orbem desicco, circum circa exicco.

Περιξυέω, & περιῤῥέω, in orbem nouacula rado, circum circa ad cutem rondeo.

Περιξυθείς, circumrasus, derasus.

Περιξύω, circumrado, circumsarifico. Plin. a nud Hippocr. περιξύσας, Galen. ἐν κύκλῳ περιαμύξας. Περιξύεσθαι, ὑπὸ, qui per cutitum aut comit, aut scabit, extergitue se: Κτησιφῶν δὲ verò, qui distringit se.

Περιοδία, circuitio, circuitus, περιόδευσις. Suid.

Περιοδεύω, ἰῶ, τὸ περιόδῳ ἢ ἐ σωτῷ, circuitu & circunductione, per ambages. Plutarch. πολυμερῶς ἢ περιοδεύοντας ἐξεκύφοσαν, multis modis & longo ductu expressit.

Περιοδίομαι, &

Περιοδεύω, μ. εὔσομ. σ. δυκα, circumeo, circuspecto, lustro, periodum facio. περιοδεύοντες τὰ πακὰ ποι, circumeuntes palatium, Plut. in Camillo, Appian. in Annib. ἅδὴν ταῖς πηγαῖς τὸ πεδίον περιοδεύσαι. Περιοδεῦσαι transire, animo lustro, ratiocinor. Epictetus, τὸ δὲ μὴ σκέψεως ἕνεκα τοῦ σώζειν, ἀλλ' ἵνα περιοδεύσῃς, δοῦ εἶκε καὶ μὴ ψυχρὸν ὕδωρ ἐνθύμιον. Περιοδεῦσαι, circumuenire, i. fallere atque circunscribere. Iosep. de Antiquit. περιοδεύσας μὲ Ἀντίοχον.

Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor Vlpiano Iurisc. circulator, ἀγύρτης. Medici περιοδευταὶ, i. circuitores (quòd vrbem circumeant & ædificinæ faciendæ cauſ.) qui contra sedentarios distinguunt tur, exculantur à rutelis cæterisque publicis muneribus, inquit Iurisconsin Pand. t. de excusat. l. 6. ff. Grammatici. Περιοδεῦσαι de eo qui supplet absentis Episcopi vicem, quem Papias defensorem vocat adiutorem the Episcopi. Zonaras Laodic. cap. 57. περιοδεῦσι ἢ κλῆρονται διὰ τὸ περιέρχεσθαι ἢ κατασκόπτειν εἰς πρόσοδον. In quad. Iustiniani Græca Constitut. de Episco. & clericis ὀδοιπορεῖν, ἐπὶ χρείαις τοῦ τόπου, ἢ περιοδεῦσαι. Lege Cuiacium noſtrum Iuris consultorum principem.

Περιοδευτικὸς τρόπος, circularis modus, Diosc. l. b. 7. c. 1.

Περιοδικὸς, orbicularis, rotundus, circuitu certo commeans, circuitu rediens. περιοδικὰ πυρετὸ, febres circulares, febrium circuitus, lib. 3. de. febres reduces, Barbarus, lib. 4. Diosc. περιοδικὴ κρίσις ἀσθενείας, vide supra. περιοδικὰ νοσήματα, morbi qui ſtatis certisque diebus recurrunt, veluti febris tertiana, quartana. περιοδικὸν δίγη, circularium febrium cũ tremore algores, febrii ambientium horrores, algores in febribus qui obambulant, Hermolaus: in accessione circularium febrium algores, Marcellus lib. 1. Dioscoridis.

Περιοδικῶς λέγειν, Hermog.

Περίοδος, ου, ἡ, circuitus, περιῤῥώσεις, κύκλῳ. Suid. ambitus, conuersio, comprehensio & ambitus verborum, circuitus orationis, continuatio & circunscriptio Ciceroni: περίοδοι ὀνομάζοι, annorum conuersiones. ἐν περιόδῳ, vicissim. Polybius, γραμματεῖα κατὰν ἐν περιόδῳ ἀφορισθέντα, quæ storem vicissim accipientes: vt vulgò à leur tour, quasi in orbem, ὡς περιτροπῆς Basil. Περίοδος, ambitus certa quadam descriptione sententiam definiens ac determinans. Constat autem ex membris & cæsis, Rhoman. Aquila. Vide Quintil. lib. 9. cap. 4. In Gymnicis certaminibus περίοδος dicebatur victoria, quam quis in quatuor illis sacris certaminibus adeptus esset, qui ita vicissim periodum vicissim dicebatur Festus in voce Periodus Vocatur Medicis tempus in morbis ex intensione & remissione consistens, Galen. περὶ τούτων, Περίοδος, χρόνος ὅστις ὑπὸτάσσεως ἢ κάσεως ἐν νοσήμασι γίνεται μέμφεως. Item accessio, Galen. ad Glauc. de febre. περίοδοι πυρετοῦ, Demo. & Suid. περίοδος χρόνου τινὸς, Aristid. ἡ γῆ κυρίως περίοδος, Idem. τῶν κυκλικῶν ἀστέρων περίοδοι, Nazanz. in Orat. ἡ πρώτη περίοδος Plutarch. in Solone, tripodis ambitus, i. tripodis circuitio, vt sic dicam, huc & illuc deportatio. sic apud Xenoph. ἐν παφλῇ, ὁ δ' ἔβαλε μοὶ δι' ὅλ, ἡ μὲν ἔρως τὸ περὶ τὸν περίοδον ἐφέρθη τοῦ ὅλ ἐν ἢ ἔβη, horrores frigidi, & febrium circuitus. Vide aptationem Marcel. lib. 3. Dioscor. πίνειν ἀφ' ὑδρίας, Idem lib. 1. cap. 187. contra febrium circuitus bibitur: contra febres tertianas. Cælius de morbor. temperament. cap. 1. ἡ πάσσαλος ὅτε τὰ σφυγμικὰ ἢ δύσπνοα αὐξῇ, ὑπηρέτησε τῇ νοσούσῃ, πολλὰ δ' ἔστι ὅτε καὶ ἡσύχου ἢ τάχιστα ἢ πάσσαλος περιέρχεται τὸν τόπον, ἐν κύκλου ἐν τῷ αὐτῷ ὅτε τὰ αὐτὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τάξεως ὁρμήσῃ, ἢ πάλιν τὸν κύκλου ἐκτελέσῃ ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ. Περίοδος, etiam vas cliquo metallici vtuntur. Pollux. τὸ μεταλλικὸν ἄγγος, ὃ καὶ περίοδος ἢ τὸ ἀργύριον, ἐν ᾧ κατεχεῖ νοῦσα τὸν σίδηρον. citat que Thyph. ἐν τῷ μεταλλικῷ.

Περιοδοιπορέω, grauissimè dolco. περιοδοιπόνων ὀφθαλμῶν, oculorum dolentium, Dioſc. lib. 3. cap. 26.

Περιοδυνία, vexationum, Idem lib. 7. cap. 1.

Περίοδυνος, valde bene nouit, egregiè nouit, ἐμπειρότατος ἐστὶ. πάντων ἀνθρώπων, supra alios iustus est, Hom. Odyss.

Περίοικος, circunquaque habito, circumcolo Liu. & circundentes Paulo Iurisc. id est, ἐμπεριοικοῦντες. Verbo vtitur, Aristman. Accusatiuo. ἐμπεριοικέοντι, sunt finitimi. ἐμπεριοικεῖν, in proxin habitare.

Περοικοδομία, ædificium vicinum.

Περοικοδομέω, administrationes vicinarum vrbium, Aristot. lib 6. Politic. cap. 5.

Περοικοδόμιμι, μ. σω, σ. πκῳ, includo domi, sepio, Actiu. secatiuo.

Περοίκιον, τὸ, casa pauua, οἰκίδιον, Demosth. οἰκέοντες, ὁ οἰκῶν τὴν ἄστυ, ἢ πόλιν ἐπαυλιν τόπος.

Περοικὸς, ἡ, ὁ, locus circa vrbem ædificatus, οἰκέχωρος, vinea, vicinus ager, Thucyd.

Περοικοφθορία, ἡ, ἐστὶ, κτῆσις ἐμπεριοικοῦντες, obstructio accessus clausi.

Περίοικος, ου, ὁ οἰκῶν τὴν οἰκίαν, ἢ πόλιν ἐπαυλιν τόπος. Item vicinus accola. οἰκέοντες, finitimi, confines, vicini, incolæ, accolæ, circum populi, municipes. Lapus in Lycurgo Plutarchi. οἱ εἴλωτες γλωρεῦσιν τοὺς κρηνῖν, ἄκαιρα εἶλωτας τοὺς λάκωνας. i. pertinacibus colunt Cretensibus, vt Laconibus hilotes. Apue eosmetras οἰκέοντας dicuntur, homines qui in eodem quo in climate temperato sed sub terra degiunt, vt ἀντίκοικοι siue ἀντίποδες, ἐν ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες κλίμα. Cleomedes lib. 1.

Περιοικοῦντες, vicini. vide Περιοικέω.

Περιοικοδόμησις, seu ἐμπεριοικοδόμη, circum delabor, seu circumque decido.

Περιοικοδομῆσις, ἐως, ἡ, circumlapsus. πρὸ ὑπηρωμάτων τοῖς κρηπῖσι περιοικοδόμησις πρὸ γοῦ ἐν, terræ quæ præruptis irrebant, conculcationes & circumlapsus, Plut. in Camillo.

Περιοκλῆσ, impeditio, distractio, apud Iosephum Antiquit.

Περιὸν, τὸ, copia, abundantia, Hermog. τὸ περιὸν τῆς τροφῆς, relicta exercitus, Iosef. ὡς τὸ περιὸν τῆς, ὡς ὑπερέλαυνον, ex abundantia. Quintil. περιὸν τὸ κατὰ ἔλλειψιν, præstantia virtutis trahit promptum ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐπεφέρειν, multorum periculo impetu tenuit, Thuc. τὰ περιὸντα, copiæ. Phalaris. ὡς τὸ περιὸν τῆς ἐμῆς ἀρετῆς, mearum copia. τὰ περιὸντα τῆς κλήρου, quæ sortem excedunt: quæ sunt extra sortem, Plato de Legibus. περιὸντα κτήματα. Bona in epistol. prioribus. περιὸντων χρημάτων, suppetentibus copiis.

Περιόντες, qui superfuerunt, qui euaserunt.

Περιονυχίζω, vngues circúcido. περιονυχίσεις αὐτοῦ, vngues eius circuncides, cap. 2. De uteron.

Περιοπὴ, ἧς, ἡ, speculum, locus editior, ἐξ οὗ quo quis potest ὑπιέκτα commodè perlustrare. Vide per ω.

Περιοπτὴν ἔλαβε, habenda neglectui Græcia, Herodot.

Περιοπτέον, despiciendum, neglegendum est. Item circumspiciendum, non neglegendum. Thucyd. περιοπτέον σφίσι, i. ἀσκοπτέον.

Περιόπτης, ου, ὁ, circunspectus, conspicuus, in Epigr. Et περίοπτος ἀπὸ μέσης, ὑψηλὸς, φαίδιμος.

Περιόπτω, μ. ψω, σ. φα, negligo, contemno. Item circunspicio, specto.

Περιοπτέω, μ. πτήσομαι, π. περιόπτηκα, circunspicio. vt enim ἀγνοεῖν ἢ ἀπιστεῖν pro circunspectare, sic & περιόπτειν, ἢ περιορᾶν apud Thucyd. lib. 4. Et Xenoph. Pædiæ lib. 3. περιοπτεῖν δὴ τοῦτο ἐστὶ μὴ ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' ὁρᾶν, φαίδιμος. Περιοπτᾶν, contemno, de quo permittor, sino, connuco, patior, minus diligenter custodio. κατακορεῖν, pro nihilo duco. Xenophon, ἡ πόλις οὐκ ἐφορᾷ τὸ πάθος τοῦτο· χρόνῳ δὲ ἴσως ἐπανόρθωσιν, fulque déque fert si qui beficio affecti gratiam non referunt. Idem, χαλεπὸν δὲ τοῦτο ἐστὶ τοῖς πολίταις ἀπορᾶν, graue est perire finere domesticos ciues. ὑπερορᾶν ἀδικούντων πολιτῶν, affici iniuria pati, id est, τὸν ὑβρίζοντα. Idem μὴ ὑπερορᾶν τοῦτο τὸν τῆς φύσεως ἄμικρα πάντα διαταράττοντα, id ne commi-

ommittas vt totus intereas. Plato t. de Republ. περιζωννύναι τὸν σῶρα, te grauedine tentari finit. Aristophanes, ὑπ' ἀσελγείας τινὸς μεγάλης ἐπιπεσὼν, id est, non patietur me esse absque epulis. Περιορᾷ cum Participio ἔῶν, ἐάσων περιοπτικὸν ἀσεβείας, quot vellet alere sinebat, Plutarch. in Solone: sic Aristoph. περιορᾷ αὐτὸν ἀποθνῄσκοντες, id est, eos perditum iri sino. Cum infinitiuo. ἀλλ' ὁρῶ γὰρ τἀκόλουθα, in oculis meis agrum vastari ratior, Thucydid. οὐδὲ σὺ σύνεγγυς ἀλλ' ἀπόβα, neminem intro ire vetito, Idem. ἀλλ' ὁρῶ σε πάντας, non sino ingredi, non committo vt intret, Herodot. μὴ ἐξελεύθερον αὐτὸν ἀδικεῖν ἐν ἀρχῇ τοιαύτῃ τοσαύτῃ δ' ὁλοτρόπῳ, deserere ipsum tali ὁ accultum, Plutare. in Camillo. ἀλλ' ὁρῶ ὑμᾶς, neglectui eum esse. ἀλλ' ὁρῶμεν, neglecturus. περιορᾷ, ὀφθήσεται, cui o, obseruo. expecto, circumspecto, πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων περιορώμενος, Circumspectantes defectionis tempus, aduentus consulis oppressit. Περιορᾷς, conspicio. Plato Epist. 7. οὐ γὰρ ἐξελεῖσθαι μὲ μόνον ἐκπορεύσιμον, ἀλλ' ὡς ἐν συναλοιφῇ δὴ δεῖσθαι ἀεὶ τοῦτον πάλιν ἀπ' ἀγαγεῖν, nemo me solum conspexisset, qui non, &c. ἀφεῖσθ' ὑπ' τὸ μέλλον, euentum expectare, Thucyd. i. ἀφεικοντὸ ἐς: sic Interp. Περιορᾶν, non solùm pro contemnor, sed eam Actiuæ significationis est, pro despicio & sperno, Thucyd. lib. 2. μὴ ἀφεῖσθαι ὑπὸ τοῦ πολεμικοῦ κακὸ ὠνεῖς. Et aliquādo circumspicio apud eundem, τὴν Μεγαρέας ἐπισκόπως ἀφεῖναι ἐμβόλοις πάντῃ ἢ νίκη ἔσται, circumspectantes, speculātes. Et paulò post exit de Brasida, τῆς Μενδῆς περιορώμενος, cùm Mendæ respectu ingeretur.

Περιορᾶς, tratus, ὠργισμένῳ. Suid. obiratus. Liu.

Περιόρια, tempus proximum maturino, diluculum, ὁ ἀφὸ τοῦ λυχνικοῦ καιροῦ εἰς τὸ ἕν λύχνον ἀναπτὸ τῆς χρήσεως, hoc est, tempus ad quod crepusculum antecedit, in quo adhuc lucerna vtitur. Thucyd. lib. 2. περὶ σπάνεις ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ ἀφεῖσθαι τὸ περιόρια.

Περίορος, finis finibus limitibúsque circunscribo, item denouco, περίορος, extrudo, extermino, relego, exilij locum præscribo & definio. Aristot. lib. 5. Polit. cap. 4. definio, Plutar. in Apoph. id & Hesy. exponunt etiam animo & mente quasi circunscribendo cognosco.

Περίορος, confinium. ἀφορισμοὶ τῆς ἀρχῆς, agrorum confinia, Plutare. in Numa. Item exilium, ἐξορισμὸς. vnde οἱ περιορισμοὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, exilio damnari: sic Canone septimo concilij Ephesini.

Περόσ, limitibus & terminis suis circunscriptus. Hesyc.

Περόω, sum in statione, in circuitu alicuius rei statione habeo. ἀφεστηκέναι, & περιορωμένοι τῶν ναῶν ἀφεστῶτες χώρας dicit Demosth. ἡ περιορᾶν reddunt clarissimi eruditissimique Poll. lib. 1. tit. περὶ ὠνῆς hæc scribit περιορᾶν esse οἱ κύκλῳ περιπλεῖν πόνον ἢ ἀφορικασεν πολυπραγμοσύνῃ τινὸς ἀλλοτρίων.

Περίορμος, circumcirca portum subeo, Thucyd.

Περόσ, circunfodio Plin. Theophr. de Caussis lib. 5. c. 6. τῶν ἐν σταφυλῇ περιορύττειν κρότον αἴγειρον ἢ ἄλλο δένδρον, hoc Latini dicunt ablaqueare, vulgò desbacar, vnde ablaqueatio & cōtrarium περόσ τῶν ἀμπέλων ἢ τῶν γῆν, accumulare, vulgò rechaufar. vnde accumulatio, ἐπίχωσις, ἢ περίπλεξις. Theophrasto.

Περόσ, circunsaltare.

Περόσ, ὁ, ἡ, καταφρονήσεως, spretus & contemptus: potius τὰ περόσ ὁ, ἡ περιορώμενα τῆς πόλεως, ad vrbem respicientes ne quid attiatur. ἀλλὰ σφῶν, περὶ αὐτὸν ἐκυβεύθη, Thucyd. Nonnunquā nim eum significat, qui animaduertit & circunspicit ac cauum gerit. Idem libr. 4. ἢ τοῦ Μεγαρέως ὅπως ἀμύνει περιορᾶν μόνος, ὁ ὑπόνοιαν ἢ νίκης ἔσαι.

Περόσ, ὑμένης, membranæ quæ ossa tegunt, Galenus ad Glauconem.

Περόσ, gloria abundè suppetens. περὶ ὕδατα περόσ, quantum aimenti superfit, Gaza. περιόσα νόσος, ἐπὶ ὄνοις τῶν ἐπικτήνων, morbus taliam occupauit & inuasit, Plutar. in Numa.

Περόσ, magna suppellex, opum copia, abundantia, superiores facultates, Vlpia. opes, ἀνθρωπικαὶ, commeatus facultates & copiæ, πλοῦτος, περουσία τῆς δυνατῆς, Aristid. Polybius. τὰς ἀφ' ἑαυτῆς ὑπαρχούσας περουσίας ἢ δι' ἀναλώσεως φέρειν εὐσχημόνως, in secundis rerum lætarum successum atque affluentiam. περουσία τῆς πόλεως, oti ij abundantia. Plutar. in Solone. περουσία χρημάτων, copia pecuniarum. περουσία χρημάτων ἐν ἐγκύκλοις, Thucydides. περουσία καμηλοβοῶν, opum affluentia clarus, Nazanzenus. περουσία περουσίας χρεῶν, tanta vi improbitate, Demosth. Aristophan. ὄζων τρυφῆς, περουσίας, ἡδονῆς περουσίας, ἱ. πλοῦτου. περουσίαν ποιεῖν Xenoph. rem facere seu facbitare, rem augere fimiliarem. ἐν περουσίᾳ, ex abundanti, ἐκ τοῦ σπανιοῦ ζῆν, ἐς περόσ, ex fuerucuco. Liu. vnde Demosthenes, ὅτε ἐν περουσίᾳ μὲν κατηρχεῖτε, ste autem tātum ab re otij nactus est, vt ei abunde vacet me occulare. Sic ἐν περουσίᾳ πονεῖν, apud eundē qui in bonorum facultatumque copia prauè agunt. i. (vt idem alibi dicit) οἱ ὀλίγα πονοῦντες πονεῖν, apud Nazanzen. ἐν περουσίᾳ πονεῖν dicuntur, qui vltro ac nemine instigante animum ad malum applicat, qui abundè & insigniter prauè sunt. Greg. οἱ ἐν περουσίᾳ κρατοῦν, quum abundè vincere, ac nullo suo periculo posset. ἐν περουσίᾳ δεῖν, id est, superfluit, & abundantiæ index est, Aristotel. in Problem. sect. 4. τὰ ἐν περουσίᾳ καλούμενα φορήματα, Hermog. ex abundantia: à Trapezunt. ex exuberatione. εἰς κρῶν εἰς περουσίαν, in pulchritudinis admirationem, Nazanzen. in Oration. περουσία, opes recondituæ, & quæ asseruantur, Thucydid. φοβούμενοι τὴν περουσίαν, Demosthen. περουσία, promultitudine humoris redundantis, Galen. ad Glaucon. Περουσία, luxus, lascivia. Polybius, ἡ τρυφὴ καὶ περουσία χάριν, non delicij nim & luxus causa. Idem, περουσίας χάριν τὰ τοῦ μεσπιλοῦ ὀπτὰ δίον ἀνεκάθαιρε. Περουσία, salus, σωτηρία, conseruatio, incolumitas: δεῖ τοῦ πόλεως, ἡ. superest. Demosth. de falsa legat. Τίς οὖν ἡ τούτων περουσία, τοῦ δόξαι σωφρονεῖν; Quid igitur prodest hanc supersesse, & esse incolumem.

Περισσᾶσαι, μᾶσαι, π. ασα, affluo, diuitiis affluo, fum dines, assideo, περισσᾶσθαι. Neutr. absol.

Περισσασμός, ὁ, ὁ, possessio, peculium, copia, substantia. πλοῦτος, περισσασμὸς: φυσικὸς. Suid.

Περισσαστικός, affluens, Hermog.

Περίσσος, ὁ, ὁ, acceptus, peculiaris, substantiuus: sic Rufinus apud Nazanzen. περισσὸς λαὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι, cap. 17. Exodi: vbi Latine, eritis mihi in peculium de cunctis populis. & cap. 7. Deuteronom. ἐξ αὐτοῦ λαὸν περίσσιον, vt esset ei populus peculiaris. vide Apostol. cap. 2. ad Titum. Chrysostom. οὐκ ἐπὶ τῇ ἐμῇ σωτηρίᾳ, ἵνα ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φορὰ αὐτὸ διοικεῖσθαι ἑαυτοῖ κατεσκάζω ἐμ ποιήσῃ λαὸν περίσσιον. hæc autem huius significationis ratio esse putatur quod περισσὸν vocēt Græci ea quæ cum supersint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περοχῶ, circunuebo. vnde ὧν περιοχῶδες ζῶον dicitur Aristoteli de mundo, i. terā vestigijs animantium, quæ in ea passim circunferuntur.

Περιοχὴ, ἧς, ἡ, summa & argumentum, ὑπόθεσις, σωμοχὴ, munitio, complexio, vasculum, ambitus, septum, præsidium, obsidio, c. 22. lib. 1. Reg. πόλις ἐν περιοχῇ, obsidebatur ciuitas, cap. 23. lib. 4. Reg. in Act. Apost. c. 8. ἐν περιοχῇ τῆς χολῆς εἰς ἀπόγνωσιν, εἰς αὐτὸν, i. locus scripturæ. vt vulgò dicimus in passage. vel περιοχὴ quod vocamus le contenu, vel vt infra est periodus. Sic verò legi debet t. Petri cap. 2. vbi corrupte scriptum περιοχὴν τῆς γραφῆς. Περιοχὴ, apud Theophr. de Caussis plant. lib. 1. c. 21. inuoluerum atque integumentum, σωσκέπασον: vasculum quod semē in fructu continet. vide Περιέχοντον. Apud Cic. ad Attic. lib. 13. At ego ne Tironi quidem dictaui, qui tota periochas perlegui solet, sed Spinteri syllabatim, i. integram periodum.

Περόχω, ὁ, ὑ, munitus. ἁ περιέχω, alioqui si à περιοχῶ, esset qui circunuehitur.

Περιοχώδης ζῶον, terra animaliū vestigijs pressa: terra animalibus trita. vide Περιοχῶ.

Περιπάθω, μὶ σω, π. σα, vehementi affectu moueor, περιπαθὼς ἔχω, perpetior, Neut. περιπαθοῦντες ἡμῶν ἐν ἀγῶσι τοῖς ἐπὲρ ἑαυτῶν, Plutar. in Othone. Idem in Antonio, Τοιᾷ γὰρ παιδείᾳ ἐπισκόπει περὶ τὸν Ἀντώνιον, βιάζεται μᾶλλον ἢ περιπαθῶν. est item æstuo dubitatione seu anxietate Plut. in Cæs. ἀπορῶν ὑμῶν ἢ περιπαθῶν, ἐπὶ τοῖς ἐδοῦλοσι βούλεται, æstuans & anxius impatientia.

Περιπαθὴς, ὁ, ἡ, ὑ, vehementer affectus, περισσῶς ἐμπαθὴς; affectibus inseruiens, Nazanz. Poly b. ἑαυτὸν δίδωμι ἡμῖν καθ' ἡμέραν περιπαθῆ ὑμῶν. Plutar. in Opusc. ἀλλ' ἀορμοῖας, περιπαθῶς ἔχειν λέγῃς, affectu vehementiore dicere.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum, Lucian. μᾶλλα περιπαθῶς ἅπαντα ἐκπλαγῆναι, i. σφόδρα ἐκπλαγῆναι.

Περιπαλαγόνιον. Hesyc. est περιπλανῶσι.

Περιπαμφαύειν, Dionys. de Situ orbis. circunfulgeo.

Περιπάπαινα, circunspecto, περιοράω, oculis perlustro. Aratus, Πολλάκις οἱ νηὶ πλάζεσκε περιπαπῶν ἀφίονται.

Περιπορεύεσθαι, ἔντος, ὁ, traiectus.

Περιπατέω, μὶ σῶ, π. ησα, obambulo, circūambulo Paulo Iurisc. de ambulo incedo, spatior, verfor, me exerceo. Neut. abl. περιπατῆσαι, se gerit inordinatè, Eras. συμπεπατῆσθαι, ἧσαι, cap. 21. Act. Apost. fecūdū institutā viuere: iuxta cōsuetudines ambulare. ad Ephe. ἀξίως περιπατῆσαι τῆ κλήσεως, pro dignitate vocatiōis insistere, ἧ. se gerere. Aristop. in Lysist. περιπατῶν κάτω, surfum deorsum curritare, Terē. Περιπατῶν, circūcularē, Col. Περιπατητικὴ φιλοσοφία, cur dicta. Suid. in verbo Ἀριστοτέλης. vid. Gel. lib. 20. cap. 4.

Περίπατος, ου, ὁ, obambulatio Cicer. ad Heren. deambulatio, ambulatio. Pro actu ambulandi: Lucian. ὀδυνᾶται μὲν ὁ σὰρ πατὴρ, circato gressu ambulemus. Xenophon. in Sympos. ὅτε ἀναστὰς εἰς περίπατον, surrexit ad deambulationem. Περίπατος, diatrisis, & locus exercitationis. Aristophanes in Ranis, ἐ σοὶ γὼ σοβέσατος κἀκλήσω σὲ ἐμὸν εἰς τὸν. Xenophon, σωκῶ δὲ εἶς ἐδὲ περιπατεῖς ἢ τὰς γυμνάσιας, se conferebat in porticus seu pergulas & scholas. Περίπατος, pro disputatione philosophica. Plato in Phædro, ἐκ τὰς ὁδοὺς πορεύομαι ἐδὲ περιπατῶν, vnde περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, & peripatetica fermocinatio, id est, ambulatoria. οἱ ἐν τοῦ περιπάτου,

Peripatetici, Porphyrius.

Περιπάτω, inspergo, perspergo.

Περπίζω. Vide Πίζω & Πεζίζει. πίζω & πεζίζει dicuntur in vestimentis παρυφὴ quæ sunt ἀδὴ τὰς ὄιε & quæ ista sunt παρυφασμὸς ἐσθῆτος. auth. Pol. i. limbo circundata fimbriata.

Περπέζια, Hesy. humilitas, ταπείνωσις.

Περπέζια, quæ terræ sunt propinqua.

Περπείρω, perforo, transfigo. Act. Accusat. περπείσας ἀεὶ λόγχῃ, affigens lanceæ. Plut. in Galba.

Περπελὲς, ὁ-ὸν ἡ ὁ, liuidus.

Περπεπλομαι, id est, vinco, supero, περιγίνομαι, Apollon. lib. 3. Scholiorum, superstes sum particip. περιπλόμ-ος pro περιπεπολῆσθαι quin in orbem fit vel redit sic Odyss. 3, & apud Hesy. in Epigr. dicitur ἀφιπλυθὼν ὠκεανοῦ, auro circumuoluto in orbem redeunte.

Περπέμπω, ad inquisitionem mitto, transmitto.

Περπεπρωμένη, idem quod ἀμφιπεπρωμένη ἐστὶν. Hesych. expon. ἀφιπεπρωμένον.

Περπεποιημένον, arte singulari & industria factum, περιπεφροντισμένον. Theophr.

Περπέπαται, obtentus est, Apol. Rhod.

Περπετάζω, extendo. ἀφιπετάσατε, obtendentes, circum explicantes, Æschines.

Περπέτασμα, velum. cortina. Vide Πρόσθημα. περιπετάσματα, aulæa sunt, quæ ad ornandum locum extenduntur.

Περπέτασος, circumcirca expansus vel obtentus.

Περπέτεια, ἡ, temeritas, ἀφροσύνη. Περπέτεια apud Aristotel. i. Rhetor. & artis poeticæ, est in Tragœdia rerum subitarum quædam varietas, in contrarium quæ immutatio. Eustathius scribit significare τὸ συχνὸν σύμβαινον, i. casum fortuitum & rerum euentum. Aristot. Histor. 8. καὶ τὰς συμβάσεις ἀφιπετείας τῶν τοιούτων ἐστὶν: vbi αὐτὰ θαυμασία συμπτώματος posuisse vi letur. Pro casu mirabili Hermol. in præfatione in Plinium. Strabo libr. 1. de Homero loquens, ἀληθὲς ἀφιπετείας appellat historiam belli Troiani. Polybius accepit quasi αὐτὰ τὰς συμφορὰς & ἀφιπάσεις, cui opponit δυσχίαν: sicut enā Gregorius de Baptismo. Diodorus contrà αὐτὰ τὰς δυσχίας vsus est, id est, aduersanda & rara fortuna felicique. Nazan. in Ora. διὰ τὰ πολὺν ἀκούσιον περιπετῆ, propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem.

Περπέτης, ὁ-ὴ ἡ, contrarius, temerarius, ἀφιπεσὼν, incidens, incurrens. Cum Datiuo, Plutar. ἐνε μὴ ἀφιπετὴς τῇ αὐτῇ τοῦ βότε τοῦ ζητουμένου χθόνιος, ne in crimen incurreret. Idem, ὁ ἢ Κάτων μικρὸν ἐδέησε διώκειν, τοῖς οὐράνιοι ἀφιπετὴς γθιόσιν. Idem in Ciceron. ἐδὲ δὲ ἐν ἐμφυλίοις πολέμοις ἀφιπετὴ γθιόσιν τῇ πόλει. Hermog. ἀφιπετὲς γδ ἑαυτῷ ἄμφω γίνονται νόμοι, vterque enim suis ipsius verbis redarguitur: in sua verba incurrit: pugnantia sibi loquitur. Apud Sophocl em in Aiace, ἔγχος· οἱ ἀφιπετὲς κατηρρέη, id est, ἀφιπέσιμον, telum in quod incidit, in quod se induit, i. ensis, vt ita dicam, ei caducus, i. in quem collapsus est, in quē incubuit. Idem in Antigona, vbi narrat Hæmona circunfusum Antigonæ, & complexum illam, ita in tumulo repertum fuisse, τὸ δ' ἀμφὶ μέσῃ ἀφιπετὲ σφηκὶ ἔβαν. ἐφὶν δὲ πόθῳ ἕβαν ἡ γθιόσιν ἀφιπετὲς, οἷς αὐτὸ ἐδὲ γαμαιος ἐπόησεν, ἔφυγον, fugerunt priusquam clauderentur à Romanis superuenientibus, patereruntque ea quibus illos affecerant, Plutarc. in Fabio. ἀφιπετὲς τύχῃ, Euripides, fortunæ effrenatæ & diuersæ. ἀφιπετὲς ἀφώμασι σφὶ ἐπαιώνιον, res fibiipsis obscuras effecerant, Herodotus.

Περπέτομαι, circumuoluo. Accusatiuo. Lucianus. περιπέτεσθαι τὰ πελάγη.

Περπετρέζιθαι, offendi, allidi. ἀφιπρόσθαι. Hesych.

Περίπτερον. Hesych. affert pro πανταχόθεν ὀξέγκον. vt sit vndique habens eminentes petras, seu rupes.

Περπέτω, inuolvo, implico, ἀφικυλίνδω, contego. Aristophan. in Pluto, ὁὐμᾶτι ἀφιπέτουσιν τῶν μυρηκίων, nomine velant impropriatem, i. ἀφικυλίνδουσιν. metaphora ἀπὸ τῆς ζυγῆς τὰ κλωτὰ ἀφιλαμβάνουσιν, i. panificibus qui pastam crassiorem speciosa farina circūquaque consperguntur atque ita coctam reddūt vendibiliorē. Plat. 10. de Leg. λέγουσι γ ταῦτα ἕως ἂν ἐπὶ τὸ πάντων ἀφιτετραμμένον, cæterum hæc lepore dicendi sciē sunt inuoluta. Luc. in Acharna. ἀφιπετῆν τὸ σκέμμα ἐν τοῖς λόγοις. Aristoph. in Thesmop. ὅσα γ' ἂν ἀφιπέτωσι ἐμαυτὸς ἐφορδόντες, i. comis appositis fuorum crinium turpitudinem velant.

Περπεδικὸς, ὁ-ὴ ὸν ἡ, amarus valde. πικρὸς γδ ἦ ἀδῶν.

Περπεφθεὶς, deceptus, delinitus circunuentus. ἀπατηθείς. Aristop. in Vespis, πύτινες τοῖς ῥήμασίνε ἀφιπεφθεὶς. ἀ ἀφιπέθω.

Περπιφοβοῦμαι, cum plur. neutr. gen. apud Herod. ἀφιπεφοβωμένα πυρὶ τὰ τείχεα ἀφιροβέω, quod significat amburo, vro in circuitu.

Περπίπτουσα πέτρα πολλὰ, multa circum saxa natura locauit. Plut. in Camillo. ἀφιτετρωμένα κάμψαντον, natura sua non percipi, Plato de Leg.

Περπεπήγνυμαι, circumquaque concrescit.

Περπήγνυμι, addenso, affigo, cohærere facio.

Περπεπλομαι, amplector, & circundo vlnis.

Περπέπλομαι, ὁ, præpinguis, Pollux.

Περπέπλομαι, concremo.

Περπίπτω, deuenio, decido, delabor, incido, incumbo, in deprimen adducor, incurso, illidor, impingo. Demosthenes κρίνῃ τοῖσιν ἐμαυτοῦ ἀφιπεπτωκόσι ὑπὸ τούτου, de iectus est & delitescibi sciendum, quòd Græci nonnunquam Neutris, qui usu absolutis, pro Passiuis vtantur, eandémque constructionē attribuant, vt in hoc verbo fit. Gregor. ἁπλῶς ἀφιπέσω γόνυ, recidam in crimen intemperantiæ. Et iterum sciendum, quod non quouis modo incurrere significat, vt ἐφιπίπτω: sed auxtremum vsque incurrere, & quodam velut circuitu reuuit. Vnde apud eundem Gregor. ἐξ' ἴσου ἑαυτῷ ἀφιπίπτῃ, est itaque, vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Alioqui ἀφιπίπτω ἑαυτῷ, est sibi ipsi contradicere, secum pugnantia dicere vel agere. Chrysost. ad Corinth. 1. ἐν μὲ γδ ἐκ ἑαυτῷ ἀφιπίπτουσι ὅτι, &c. Alexander de fato, ὅτι αὐτοῖς ἀφιπίπτει, ἀεὶ τὰ μὲν φαινόμενα ὅτε διαφωνίαν ἔχοντα. Gregor. aduersus Iulian. Ἐπεὶ ἐν τοῖς ἐς ἐγκεφαλὸν πάσῃ ἀδικήμασι κακοῖς, ὁς τοῦτο ἀσεβήσας πολὺ πάντας ἐν ἑαυτῷ σφῷ ἅλας ἀφιπέπτωκεν, i. tibi ipsi tandem malè conclusit: ne ipsum secus quippiam statuere & admittere. ἀφιπίπτω, simpliciter pro offenderē obuiam fieri ponitur. Aristoph. in Thesm. ὦ μεῖτ' ἀφιπίπτῃ κακὸν, si quid mali mihi blatum fuerit, Thucyd. in 8. ἀφιπέπτωκεν αὐτοῖς, ipsos offendit: inciderunt in ipsos Demosth. contra Conon. ἀφιπίπτω τῷ ἀναγνώστῃ, qui in petulantes incideri. ἀφιπίπτῃ κακοῖς, incidere in mala. Hermog. ἀφιπίπτῃ ἀφαύροις κακοῖς, grauia vulnera accipit, Plutar. in Public. τῷ ἀφιπίπτοντι φορήματι ὑβριστὴς ὀνόσεις, de iis supra modum dolens. ἀφιπεπτωκὼν τύραννος, in iusto cuique nem incidere tyrannidis affectat. Plutar. in Pericl. πλαγιάσας εἰς τὸ μηρὸν ἀδὲν ἐμ Camillo, quum vulnus in coxa accepisset: sic Lapis. ἀφιπεπτωκὼς τῷ ὄρει, Aristoph. incumbādio. ἐφ' ὑποτύπου ὀρθὸν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐφιπτάμενος, &c. in ensem subsistit erectum ambabus manibus, supēdecidit, i. qui ensem incubuit, Plutar. in Othone. ἀφιπεπτωκὼς τὰς ἰδίας διαφορὰς, Thucyd. priuatis discordiis collisi.

Περπίσσατος, τὸ, fraces, vinacei, ea quæ ex oliuis, vel vuis cum preſſis & calcatis relinquuntur: in vuis brisam vocat Comm. Aristoph. Commen. ἐν Νεφέλαις, Στίμφυλα κυρίως λέγεται, τὰ πιεσθέντα ὑπὸ ἐλαιῶν ἀφιπίσματα ἢ τὰ ἐν τῷ ἀφυλῷ ὑπολειπόμενα quod & contrario modo positum inuenitur. Scribitur etiam per υ in tertia syllaba.

Περπλάνησις, q. oberratio, error, Nazan.

Περπλανῶ, oberro, pererro. ἀφιπλανώμενοι πᾶσιν, per hos anfractus vagamur. Xenop. i. Pædiæ. ἀφιπλανώμενοι, pererrans, deerans, circumiens.

Περπλέκθω, circunlino, obduco, obtego, ἀφιπίσω. Aristot. in problem. ἀφιπλέκθηται πανὶ. Theophr. hist. 9. ὅτου δὲ διὰ τὸ πάχος αὐτοῦ ἢ σῆψιν ἀφιπλέκθαι.

Περπλέγδω, circumplexu vel circumplectendo libro qui vis Epigrammar.

Περπλέγωμαι, ἀφιπλέκω. ῥαδ, circumplico. Cic. circumplector. περιπλέγωμαι, idem apud Suid.

Περπλείες, sæpe, valde.

Περπλείων· coniunctim, vel περὶ πλείων· diuisim, pluris. ὦ πλείονες ἐξὶ τὸ γένος παῦλαι ὁμοῦ τῷ ἀδίνειν τῆς νόσου, pluris licetus est, quàm omnes adolescentiæ voluptates, Gaza de Scitute. περὶ πλείων· ἰῶ, pluris fiebat. Vide Περί.

Περπλείσ-ος, plurimi. potest dici vno accentu, vel duobus distīctim. vide Περί. περὶ πλείσ-ου ἄγω τὰ τοῦ θεοῦ συμφωνίαν, festa celebrare plurimi facio, Herodot. περὶ πλείσ-ου ἠγέομαι, plurifacio, existimo, Thucyd. περὶ πλείσ-ου δίδωμι ἀρετὴν ἀμύνειν, maximo & amore & studio gloriam virtutis amplector, ἐπὶ περὶ πλείσ-ου ποιεῖμαι πανταῦ, plurimi facio diuitias, Arist. Polit. cap. 10.

Περπλέκω, μ. ξω, σ. αχα, circumplector, amplector, cōtineo, couerto, circumplico. Plin. inuoluo. Odyss. ξ, περὶ μὲ ἀφιπλεκθεὶς ἑμῷλω, ipsum amplexus ferebar. ἀφιπλακὼν οἱ τῇ ὀφρῦϊ, adhærquercui, cap. 18. lib. 2. Regum. Est verò ἀφιπλέκθαι, circumplicari, cohærefcere: amplecti, circumplecti, ἀφιπλύσσθαι. Aristoteles in 1. de generat. de coitu ferpentium, ἀφιπλακτοὶ ὁμῶς καὶ ἐσ ὅρκος, διὰ τὸ ἡφύλω τῆς αἰδοῖα πλύσσειν, ἀφιπλακτοὶ πίπτειν, circumplexu venerem nouēre, dicit Plinius. Περιπλέκειν τὸν λόγον, inuolucre orationem verbis, & contegere, atque obscurare sensum obumbrare, vt Quint. loquitur in præfat. lib. 8. Dein ἐξὶ ὅσπερ δεῖ ἀφιπλέκειν, ὅλων τῶν ἡμέρων πεποριμμένων, rē tempem verborum inuolucris regere.

Περπλεξάμενος, ὁ, amplexus, circumplexus. Plin.

Περπλόος, τὸ, tempus apud Musicos, quod amplius quàm dē moratur. Capel.

Περπλοῦς, ὁ, abundans, Apollon. Rhod.

Περ-

πλήρης, ες, ὁ, superfluus, plenior, refertus. πλέως: dicitur Attice. πλέως ψυχὴ σώματος, corpore oppletus animus, Plutar. in Romulo. πλέως φύλακι, foliosum, Dioscorid. lib. 3. cap. 16. c. πλήθει φύλλων πλέων, ramuli foliis referti, Idem lib. 3. cap. 46. & lib. 3. cap. 129. Aratus de bobus, μυκηθμῷ πλέα πάντα, πεπληρωμένα.

περιπλέω, q. circum nauigo, obnato Virgil. obnauigo, classe circumeo, vela facio, nauibus circumeuntio, lustro, obeo, naues circumago, classe circumago, præternauigo. Vide Πλέω in Amm. περιπλεῖν δὲ τὴν θυμηδίαν καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ κήρου ἐστὶ τὸ ἀναγκαῖον ἐν ὕδατι βάλλειν τὸν κηρόν. ἢ ἐὰν θερμὸν ᾖ τὸ ὕδωρ ὅλως, τὸ ὑπὸ τοῦ κηροῦ περιπλεῖν, Inter. Thucy. πλεῖν ἐπὶ dixit flectere Cicero Epist. ad Att. lib. 5. & Leucaren flectere molestum videbatur.

πλήθω, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, magnus, μέγας, prægrandis. Odyss. ὃ τὰ πλήθοντ' ἐπιτοπίοις, &c. Lucianus, ἐκεῖνον δὲ τὸν τοῦ πλήθους ὄγκον. Plinius, pro pleno vsus est & redundanti. ὅτι πλέον ἐπλήθυε· βαρύθων, ἢ ἐκ τοῦ σύμπαντος πλεονάζοντος ἀμφίου, Lucian. & πλήθοντα, ὄγκους, omines repleto corpore, Adamant. in Physiognom.

πλήθω, πλήσω, ἐπλήθυνα, πλέθω, πλήθομαι, πλεσθήσομαι, πλεσθεὶς, πλεσθῆναι, πλῆσθαι, πλεσθεὶς ὢν, implco, Xenop. Hesy. ita exponit etiam πίμπλημι, sed quum exponit πλεσθεὶς ὢν videtur scribendum πίμπλημι per i in vltima syllaba: est enim ad scribium ex verbo πίμπλαμαι ἐπλήσθην cuius particip. præter. πίμπλαμαι Eustat. exponit πίμπλαμαι, vide πλεσθῆναι.

πλοκή, ῆς, ἡ, circumplexus. Plin. circumplexio, innoluerum, circuitus, ambages, implicatio. Hæc etiam dicitur πλοκωρὸς Quintilian. lib. 3. cap. 6. Hermog. cùm res turpis aut tristis verbotum inuolueris tegitur.

πλόος, circumplicatus, item circundatus.

πλόος, ὁ, q. circumnauigabilis. πλόϊμος ἢ ὁδός, ora nauigando habiti poteſt. Thucyd. ita Valla & Græcus interpres.

πλόος, ὁ, q. circumnauigatio. ἐκ πλόου, ex circunductu, circumnauigando.

πλοῦς πρὸς, lixitia, quaſi cineris perluuium.

πλύσις, circunluuio Gellio, πλυσμὸς, proluuies, alui proluuium atque præceps inanito, i. ἄπορος. Theoph. τῆς κοιλίας πλύσεις dicitur ab Arctæo Cappadoce. Hæc deiectio ſponte, vt ὑφίεσθαι à purgatione nimia.

πλύνω, perluo, circunluo, Galen. lib. 2. ad Glau.

πλώω, μαι, ὁ, pernatigo, circumeo, obeo. πεπλωκότες, circumnigantes.

πνεῦμονία, ας, ἡ, pulmonis exulceratio, pulmonis inflammatio im febre acuta. & ſpirandi difficultas de qua Marcel. lib. 1. Dioſcorid. & Galen. ad Glau. ea autem febris eſt σύμπτωμα cius inflammationis. οἱ ἐν τῇ πάθει πνευμονίᾳ, qui ſpirandi laborant difficultate. Ariſtot. in Problematis.

πνευμονικὸς, ὁ, qui pulmonum vitiis laborat. Dioſ. lib. 1. c. 177. pulmonariis vertitur à Marcello, lib. 3. Dioſc. c. 30. ſecuto Cornellam, qui lib. 8. de re Ruſtica, oues & ſues ſimili morbo laborantes vocat pulmonarios.

πνέϊον, &

πνεῖον, q. circunſpiro, circunhalo.

πνέφας, τὸ, accommodi calcei, πνεφάσματα ἡμιέξοντα, Pollux. vide ἐφίππια.

πνόβολος, ες, ὁ, ἡ, orbiculus qui ſolet alligari à quibuſdam genti bus pedibus, vice calceorum, ne pedes lædantur: ſolú. apud Hippocr. πνεβόλιον, Galen. πῶν ὃ κωλύει τοὺς πόδας ὕδατι ἢ κόπῳ.

πνοϊτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, valde deſiderabilis, amabilis.

πνοιόομαι, ώσομαι, π. ωσθη, vendico, & vſurpo, mihi tribuo & aſcio, οἰκειοποιοῦμαι: τὸ μὴ ἀφορᾶν πρὸς τὰ τοῦ πλησίον, alienam rem ibi aſſerere, Syneſ. Περιποιέω, comparo, aſſequor, proſicio. affero, tutor, conſeruo. περιποίησις, emercor. Demoſth. τὰς ὑπάρξεις ἑλπίδας ἀξίας ἑαυτῶν περιποιεῖσθαι ἑαυτοῖς ἐν τοῖς πόνοις. Xenophon, περιποιεῖται τοσοῦτος, ὥστε ἡ πλουτεῖν, tanti multa ſibi parat, vt dites ſit. πρὸς τοσοῦτον αὐτοῖς δύναμιν, ſibi parant potentiam, Ariſtotel. libro 5. Polit. capite ſexto. αὐτοκράτορα ἑαυτοῦ περιποιεῖσθαι τὴν ἀξίαν ἑαυτῶν, proficiens Athcoienſium potentia, Thucydides. Περιποιεῖσθαι, τὸ περὶ τὸ τιμᾶσθαι, arte ſingulari atque induſtria fieri. περιποιητικὸν ὄργανον, inſtrumentum induſtrie fabricatum, Gaza libro 9. capite 3. hiſtor. plantar. Theophr. Περιποίημα, τὸ πόρισμα, hoc eſt, in contrarium, & præpoſtere facio. πῶν κατηργάσθαι τὰ ἀνάγκης περιποίησις, i. præpoſtere interpretari τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀναγκαίου πόρον, κατηργάσθαι τὰ ἀναγκαῖα περιποίησιν, Phalaris Meſſeniis, i. iuſtitiæ eius laudem in iniuſtitiæ accuſationem vertitis.

περιποιῶ, ω, σω, σα, κα, κα. fouco, iuuo, tueor & ſeruo, aſſequor, curo. σῶζω, φυλάττω. proſum, φέρω τὰ μάλιστα, concilio, confero & tribuo, Ammon. in Poetic. Actius. Accuſat. Lyſias, ἡ δικαία αὐτὸν περιποιήσει, ἡ τύχη ἡ ὑ θάμων περιποίησις, id eſt, ſeruauit. οἱ χρόνοι περιποιεῖ, bonum colorem reddit, Dioſcorid. libro 3. capit. 30. περιποιοῦσι τὰ σφάγματα ἐς αὐτὸ, ad ſe res transferunt, Thucydid. περιποίησις τῶν ἡμερῶν, Romanos tutatus eſt, Plutar in Publ. περιποίησις, ἡ, aſſertio in libertatem, vendicatio. nam περιποιεῖσθαι, eſt aſſerere ſiue vindicare. quo ſenſu tamen non dicitur vindicatio (hoc enim πίσις ἢ πεμαία) ſed vindicta & vindiciæ. Paulus ad Epheſ. c. 1. ἐις λύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, cuiuſque dum Chriſtus qui redemptionis noſtræ pretium perſoluit, nos à peccati ſeruitute aſſerens vindictâ liberabit. Alii: eſt etiam περιποίησις, τὸ κτᾶσθαι, πλεονασμὸς, acquiſitio lucri acceſſio, poſſeſſio, conſertatio, ſalus, conſecutio.

περιποιητικὸς, ὁ, q. acquiſitiuus. περιποιητικὸν ἰάματα, & ἀνάπτυσις περιποιητικὴ, Gaza lib. 4.

περιπολάρχης, &

περιπολαρχος, ὁ, qui præeſt peripolis, i. excubitoribus, Thucy. lib. 8. & eius Interp.

περιπολιόμαι, ώσομαι, ωμαι, vagor, circumeo, oberro, cõuoluor, Neu. Accuſat.

περιπολῶ, verſo, luſtro, circumeo. Plutarchus. κραδαίνων τὸν ἵππον ἐν ἀθύμοις πλήθουσι περιπολεῖν. Iſocrates, οὐδὲ τῶν σωμάτων τῶν μὲν βασιλέως περιπολούντων ἐξεῖναι φοβεῖσθαι, id eſt excurrentium prætorianũ, & quem ipſe in comitatu circunduxit. περιπολεῖν circitorium ſiue circuitorum munus eſt, qui cuſtodias excubiaſque luſtrando circumeunt, quòd vulgò dicitur faire la ronde. Hinc πολίτου, id eſt, circuitores. Apud Platon. in Timæo, πάντες ὅσοι τὸ περιπολῶσι φαίνεσθε, omnes & qui mouentur palámque ſe oſtendunt, vertit Cicero. Heſy chius, περιπολεῖν, πάντα ἐλεεῖν, περιέρχεσθαι.

περιπολιὰ, τὰ, Thucydides. ἐν περιπολίοις ποιεῖν ὁλοφύρεσθαι, id eſt, ἐν φρουραῖς Polluci. in ſubmbiis. fed Interpres Græcus exponit, ἐν περιπολίοις, i. περιφράκτοις: vbi tamen vertit Valla in circa oppidia. Item quæ ſunt in circuitu ciuitates, capite 11. libro 1. Macchab. ſuburbana.

περιπολὸς, permultum. Apollon. 1. Argon. περιπολὸν ἐν φορεῖσιν ἀφορᾶσθαι, maximè.

περιπολῶ, αὐτὸ τοῦ πόλου. Περὶ πολοῦ ποιεῖσθαι, perquam magni facio, magnum operæpretum puto. περιπολοῦμαι ποιεῖσθαι, celebratus, Herodot. ἀεὶ πολλῷ ἄνδρας μᾶλλον ἐπιτήδειον, magni momenti eſſe duco, non necare hoſpitem, Valla apud Herodotum. ἐμὲ δὲ πολλῷ ἀνάξιόν μοι δοκέειν ξείνους κτείνειν, &c. ἐγὼ δὲ οὐ τοῦτο τοῦ ἁλλίκου ὑποπτεύω, niſi magni intereſſe arbitrarer de peregrino aliquo ſupplicium capitis ſumere, ſupplicium pro Græco illo de te ſumerem, Herodot. de Paride & Proteo.

περίπολος, ὁ, ἡ, qui circum it, qui in orbem obit & luſtrat. πέριπολοι, circitores vel circuitores Vegetio, excubitores, id eſt, οἱ τὰς φυλακὰς ἐφιστάνοντες, qui & φύλακες dicuntur. Ariſtophan. In Auib. ἀλλ' ἐκ τῶν ὑφιστάμενος ἐγχέλυ Πτολέμιε κατ' αὐτὸν θυθεὶς Interpr. τοῦ φύλακος αὐτ ζωντας, τοὺς περιπόλους. τῶν φυλακίων οἱ μὲν ἐξω ἱδρυμένοι κωλύουσι, οἱ δ' ἔσω πολυτελῶς μένοντες, οἱ ἐξω ἀεὶ ἐν ὅπλοις ἑστῶτες καὶ περιπολοῦντες τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν, Interpr. Thucyd. vude πέριπολοι, τὸ χωρὸς ὑπὸσπουδῆ quorum munus erat circuire regionem & inſpicere. πέριπολοι ἐν τάξει ἢ ὑπὸσπέρους ἢ ὀπίσω, qui agros circuirent & obſeruarẽt, conſtituit, Plut. in Numa. Περίπολον etiam dicta nauis Rhodiorum, de qua Artianus libro 2.

περιπτὸν ἐς, admodum nequam & improbus. Ariſtoph. in Achar. ὁ περιπτὸς αὐτὸς ἐμαυτῷ.

περιπυθόμαι, ci cumeo. Ariſtot. 2. OEcono. τὰ ἐκ περιπυθομένῳ θ-ῳ fama deorum luſtrans.

περιπυρσεύω, circum fibulis connecto & conſtringo. Appian in Iber. ζεύγνυται ὁ σπάθαι ἱματίοις ταχέσι περιπυρσευτοῖ χλαμύδι ὡς αὐτὸς περιπυρσεύομαι, ἢ τῶν ὄπισθεν ὑφοωτῶν.

περιπύρφορος, ες, ὁ, prætexta.

περιπυρφορῶ, idem.

περιπύρφορος, prætextatus, ὁ ἐν περιπορφύρᾳ, purpura indutus. Plutar. in Publ. ὁ μόνος ἐθέλησε ἐν ἐν ἐκ τοῦ περιπορφύρου εἶναι, obſides dederunt ex genere patricio prætextatos decem.

περιπυστὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ci cumuolitat, Sophocl.

περιπύω, pedem circundans. Item qui aptè pedem circundat, pedi conuenicus. Heſych. qui περίπους generalius etiam exponit ἀσυζύγωτος: ſic aliquid alicui περὶ πόδα ἀμείβειν dicitur quod tam aptè quadrat & conuenit, quam pedi calceus.

περιπώλη, permultum, διωφορεῖ τὰς σπερμοποιὰς πρὸς ὀθόνας, ζώνην, Dionyſ. de Situ orbis. περιπώλη γὰ ὁ ὀκλάκας ἐν ὠίοις, Apollon. 2. i. διατρέφουσας, eximiè.

περίπωσις, fere, circiter.

περιπώσω, τὸ, Cimillæ. πάντων θαυμασιοῦ Suidæ. Idem περίπωσιν exponit πάντων χρῶσι ὄψεσιν.

περιπώσεως, ὁ, circum alatus hoc eſt, orbiculatus. De ædificiis dicitur, quorum primas πρώτας vocant architecti, quales ſunt ædes, quas circulatas appellant, Cælius lib. 11. cap. 22. περίπωσις οἴκου, pinnata domus, cap. 3. Amos Prophetæ.

περιπτίσσω, piſtus cap. 3. lib. 4. hiſt. plant. Theophr.

περιπτίσσω, proprie eſt perpurgo vt ſitan oryza corticem auferēdo. exactè purum ac merum ſyncerúmque reddo. Nã πίτισσε, eſt de corticare Plin. ſiue exaſtrare Scribonio Largo, λεπίζειν, καθαιρεῖσθαι. ἀφελεῖν τὸ ἄλυφον, vt ordeum ſua gluma euoluere. Inde πίτισσις κριθῶν, ἢ πυρῶν. Theoph. in 2. περὶ φυτῶν, ἡ τύφη

ᾗ ὁ ζεὰ μεταβάλλουσιν, ἢ ὡς πλιδεῖσα μὴ σαπέρυντας, si cuolutæ suo inuoluucro feminentur, id est, decorticatæ: nō vero pinsitæ. nam pinsere (id est pilo tundere, vel molis frangere ᾗ τὸ ἀλεῖν) aliud est. quod constat ex his verbis Theophrasti ita scribentis historiæ. lib. 9. Ἀλλὰ σέσι πίσσουσι, ᾗ ἁρίκοντες τὸ κέλυφος, ὥσ τ' ταῦτα κατὰ πυκνὸν τῷ ὄλυρῳ. Ob id hoc in loco Polluci ita exponenti fidem non habeo: Καὶ τὸ ἅμυρφόνιον ᾗ, inquit, ἐν Ἀχαρνεῦσι περιπέτεσθαι ἀλεύρῳ, τὸ πίσσειν εἴλεγεν, ἀφ' ὧ καὶ ὁ πίσσινος. Locus Aristophanis quem ita se habet. Καὶ τοῦμ αὐτοῦ νοῦ γε περιπέτεσθαι, quasi diceret εἰδὲ ἀχύρων ἐσυβῆ, subiungit enim continenter, Τοὺς γὰρ μυτάκας ἃ ἔχυρε τ' ἀγῶν λέγω. Interprétque rectius quàm Pollux: περιπέτεσθαι, inquit, τῇ ξύλῃ ἀπαλαγόμενα ᾗ κρεμόμενα σοσί. κυρίως πίσσειν δὲ ἢ τὸ κρεῖσαι ἃ ἀλλο τι λεπτὸν ἃ κρεῖσαι σπυρίδι· ὅτεν καὶ πίσσιν. Sic enim scribitur. Idem Theophrastus lib. 4. περὶ φυτῶν cap. 5. oryzam vbi sua gluma euolutam atque perpurgatam aliæ frugi comparat, ita ait: ὄρυζον ὅμοιον τῷ ζειᾷ, ᾗ περιπέτεται, ᾗ ὥσ τ' ἄν. vbi pistum vertit Gaza, vt vide, minus recte. περιπέτεται ἃ τὰ ἄθλα, Specie purus, Philostrat.

Περιπέτεσθαι, ες, ἡ, σφαῖρα ἀμέτρους, ἢ περιπέτεσθαι ἄξιον.

Περιπέτεσθαι, & Περιπέτεσθαι, μέξω, π ὐχα, circumplico, circumplector, foueo, pando, explico, circunfundo, circūdo, κατασκάλλω. Actiu. Accus. περιπέτεσθαι τινα χερσί, amplector manibus, Eurip. περιπέτεσθαι ὑπὸ τῶν συγκλείστας, a tergo circumplecti includentes, Plut. in Fabio. περιπέτεσθαι, ᾗ πυκλαεῖν, Chrysost. τὰς τῶν ἱππάρων, περιπέτεσθαι τῷ πυκλοτρόπῳ τάπητι, percusso loco conuoluti, Ruel. admoti. Marcel. lib. 8. Dioscor. cap. 15.

Περιπέτεσθαι, circumplexus, Plin. περιπέτεσθαι, tentoria, κατασκιάσεσ, testa, stationes.

Περιπέτεσθαι, irretitus, circunuolutus. Sophoc. in Aiace, χρυσοφόρῳ ταινίᾳ περιπέτεσθαι, περιειλημένοι ὑπὸ ᾗ, vel περιειλημένοι circunstratus extentus, confossus, indutus mucro ne. Idem ibidem, ἀμφὶ νῶτα περιπέτεσθαι φάρει καλύπτα τῷ ᾗ ταυτοπαθοῦσι, sed eum circunstasse veste coniugem hac omnino, si πεπιστεῖ.

Περιπέτεσθαι, ατος, τὸ, casus, prolapsio.

Περιπτώσεις, αἱ, calamitates, casus, infortunia, occasiones, συμφοραί.

Περιπτώσεις, occasio fortuita, apud Galenum lib. 1. de sectis: & speciem experimenti per fortuitam occasionem περιπατικὴν vocabant Empirici. Περιπτώσεις, periculum, hoc est, idem ferè quod τύχαι. Plutarch. τοὺ γὰν ᾗ ἄτε πόλεις ᾗ ἀρέτας ἀγῶσι αὐτοὺς, id est, harum rerum nullum habent vsum neque periculum fecerunt.

Περίπυστος, η, ὁ, celebratus, illustris, διαβόητος, ὑπέρσημος. lib. 3. Epig. κάλλος ἀνθρώπων περίπυστον ἄκαιρος, forma insignis vxor. πέρσαι ἃ ἐκπόρθησον, Dionys. de Situ orbis.

Περιπυστόω, ῶ, ἀπόκρυπτο circuntego & obturo, operio.

Περιπυστόω, obturo, bene operio.

Περιρέζω, per expurgationem lito.

Περιρήγνυμι, ruptus, obruptus, disruptus, effractus, diffractus, lirutus.

Περιρόγδω, ἀόρ. β. περιέρυγμαι, περιρόγδω, allidi vehementer & impingi.

Περιρρέω, ῶ, ἀνεῖμαι, π. ῦσα, circunspergo, Colum. περιρρέοντων οἰκίαις, domos inspargunt, Dioscor. lib. 4. c. 241.

Περιρρέω, ῶ, palmæ arboris termites propriè. Nicand. abusiuè dixit pro furculis & germinibus vel ramulis.

Περιρρέω, ῶ, ᾗ, aspersio aquæ, quasi circunspersio.

Περιρρέω, ῶ, τὸ, & τὸ περιρρέω, id est, circunspergere Columella: ἐνα erat purū in templis aut concionibus, aqua lustralis plenū, qua ritu Ethnico aut sacerdotes, aut ἀδιτοι ingredientes pe ispergere consueuerāt. aquiminale (quod Paulus turisconsf. pro vase aquario posuit) dici potest, non verò aquiminarius vel aquiminarium. Nam hoc, vas ecsarium fuisse testatur Vlpianus. Æschines contra Ctesiph. Ὁ δὲ τοίνυν νοῦς ὅλ τῆς τὸν ἀσφάλτινον, ᾗ τὸν ᾗ ἅλα, ᾗ τὸν λιβανωτὸν τῷ τάξει, ὃς ἐν τῇ περιρρέοντι ἐμοὶ τῆς ἀγορᾶς ὑξέφηγ. Lucianus aduersus ſpurci simum & impuriſſimum hominem, πόσα ἂν περιβαλόντα ἐμοὶ, πόσον ποτὲ μόλις ὕδατ. Idem, Θέλεις ᾗ βουλεῖ ἢ πλήθους ἢ περιβαλόντα, περιρρέοντα τὰς θύρας. Idem contra Timarch. Μὰ δί' οὐκ ἐς ἀγορὰς ἐδὲ περιρρέοντα. Περιρρέω μόνον etiam ſignificat ramum atque inſtrumentū quo fiebat illa luſtralis aſperſio: pergillum vocant: Theodoritus in hiſtoria eccleſiaſt. Ἐκατέρωθεν ᾗ ἐδὲ ὅσοι ἐσέκυκλουν τοὺς ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐδὲ ἐπὶ τὰς σφῶν ἑκάστοις οἰκίας, ἀς ἐδύοντο. Socrates Sozomenus. Θεόδοτος διαβρέχων ἐκ appellauit: Ἔτι ᾗ, inquit, ἐν ὠμοφαγίοις τοῦ νεοῦ τοῦ ᾗ θεοῦ, θεολογεῖ τινας διαβρέχοντα καὶ χεῖρας ὕδατος νόμῳ ἑλληνικῷ πωλεῖν ἐκ ἐδὲ τὰ πότε τε. Superſtitioſi qui mallunt ἑλληνίζειν quàm χριστιανίζειν, hoc adhuc impiè retinēt. non enim aqua, ſed folo ſanguine agni eluuntur & expiātur animi fordes & pīcula. Vis qui lem illi vulgò vocant *benitier*: inſtrumentum verò *aſperges*, id eſt, *ramum*. Let. 20 ore malea tem V i-

que ſoporatum ſtygia, (quem Palinuro nauis Chriſti, Somnus *per vitreque quæſtu Tempora cunctantique natanta lumma ſolu* ex Virgil. Æneid. 5. deſumpta hæc παρφδία. Apud Ioſeph. Interp. vertit aſperſorium.

Περιρρέω δὲ ς, vtrinque fractus aut flexus.

Περιρρέω, circunfluo, circunluo, redundo, cum Accuſat. Ariſt. de mundo, πλανῶνται περὶ ᾗ ὅλην ὑγρᾶς τινὰς περιρρέουσαι. Paſſiuum ibidem, πᾶσα ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, id eſt, inſula mari circunfuſa, vel circunfluo mari præcincta. περιρρεόμενον τὸ νῆσον, quam Rhenus circunfluit, Plutar. in Othone. Item in Datiuo, πολλαὶ ᾗ ἄλλαι περιρρεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι, quas ingens maria vndis circunfluis ambiunt. Valer. in Argon. Vrbs ita hic contra gemino circunflua Ponto, id eſt, circundatur Lucianus. περιρρέουσι ᾗ τὴν χώραν πολλοὶ μεγάλοι. περιρρέουσα ἀφ' ὑτέρας, vtrinque circunfluens, vel circunfluus Actiuè, Tacydides. περιρρέουσι ὑδάσι, fluidæ veſti, Nazanzen. in Orat. Ἐπὶ τοῦ βίου, affluant facultates, Sophocl. Cicero de Amicit. circunfluere omnibus copiis, atque in omnium abundantia uere.

Περιρρέω γνυμι, &

Περιρρήγνυμι, μ. ξω, π. υχα, circunfringo, Liuio circunſcindo, Accuſat. περιρρήγνυται ὁ πολεμος, fluuius diuortia facit, vel diuſus circumiectos rigat campos, vt Curt. Ifocrat. in Buſir. ᾗ ἀσφαλῶς λέγειν, ὡς τὸν τῶ Νείλου ἐδὲ τῶν χώραν περιρρήξας.

Περιρρήδω, circumquaque aſperſus ſeu irrigatus, ab aor. 2. ἔρρῑν tanquam à ῥέζω, quod idem eſt quod ῥαίνω. ſiue ab eiuſdem themat. præt. med. ἔρρῑσμαι mutato itidem a in e: xtat porrocius in quo vſus eſt Homer. Odyſſ. χ. περιῤῥῑδὲς ᾗ περιπλῆ κόσιν ἑπωδῇ, ſed aliæ etiam adſcruntur eius nominis expliciones quas videbis apud authorem breuium ſcholior. & Hſych. habet certè & Galenus περιῤῥῑδὲς, inter voces Hippocr. exponens περιειλημένοι ἢ ὑφάσμασι, id eſt vtrunque per cōtum ſeu in vtrāque partem in qua ſignifica ione videri poſſit πᾶ ῥόδῳ δὲς dici quaſi περιῤῥαίνῃς. Etymol. certè περιῤῥαδὲς, ex περιῤῥαίνω.

Περιῤῥάσσω, &

Περιῤῥήγνυμι, circunftingo, circunrumpo, apud Ifocr. in Buſirid. com. τὸν τῶ Νείλου ἐδὲ τῶν χώραν περιῤῥήξας. exp. circunfudi & circundedit.

Περιῤῥέω, ῶ, ὁ ῥ, circunfluus, circunfuſus mari, Herodot.

Περιῤῥίπτω, ν, ſi quequaque purgo, περιῤῥίπτε κἀθάιρε. Galen. περιῤῥίπτε ἐ ὄντως ἐδ' ἄλλοτε ἐκ ἐδὲς ἢ ἐλλιπὲς ἐχούσης. περιῤῥιπτὲ ἑαυτὸν, D. l. 1. c. 105. carbunculos ad ſuppurationem perducit Herm. exterit, Marcel. rūpit, Ruellius: & fortaſſe leg. περιῤῥῑπτέ. Gadicit ἀπολύτ. περιῤῥιπτὲν ſignificat σμᾶν, abſtergere & extergere notat Marcel. περιῤῥύψας, detergere, repurgare, Galenus Glauconem.

Περιῤῥύπτος, ὁ ᾗ, circunfluus, mari clauſus, mari circunfluus. ἐῤῥύθμιζε, ὑγρὸν, humidus, mollis, aquoſus. Heſiod. ἔνεστι ἐ ἐν αὐτὸν ὕλατι κὺ σεσηνὲ venit in Cyprum circunfluam.

Περιῤῥύξ, præruptus.

Περισάνω, appladudo, blandior more canum caudam agitantis, κολακεύω, adulor.

Περιτανίζω, deducor tubis circūſonantibus. περιτανίζόμενος, barum clangore fuit excitatus, tubæ circum eum obſtrepebant.

Περιτανίζω, ὁ, tubæ ſonitu excitatus.

Περίτιμος, ὁ, ἡ, inſignis, clarus, Doricè pro ἀξιόπιμος.

Περίτιτρε τὴς γῆς, terræ congeſtio, terræ aggeratio, accumulatio & exaggeratio circa radices. Theophr. de Cauſis ſ. cap. 6. V Περιτοπέω.

Περιτραχίζω, cornem circunſcarificare & circunſignare, τῶν σάρκινον πώματος περιτρέφειν, apud Dioſcoridem libro 7. cap. 3. Rue carnem ſcalpello circinare. Hinc

Περιτραχισμὸς, ὁ, ὁ, carnis ſcarificatio, apud Dioſc. lib. 7. c. 1. Interpretes carnis circunſcriptio.

Περιτρέφω, carnem circundo carne conuestio, ſagino Baſil. πάντα τὰ σώματα σιωπῇ ὑ ᾗ περιτρεφάς.

Περιτρέφω, accumulo, conſtipo & conculco. Περιτέθειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ apud Theophraſtum de Cauſis lib. 5. cap. 6. i. accumulare radices Plin. citcunfoſſas arbores aggerare dixit Columella: ut vulgò *recharſſer* vnde accumulatio. Plin. i. Ἐπὶτιθέναι, ἐπιβάλλειν, Theophr. ibid. Cui ablaqueatio contraria: nam ablaqueare, vulgò *deſcharſſer*, ὑποκρύπτειν τὰς ῥίζας τοῦ ἐδάφους ibidem ipſe Theophr. τὸ ᾗ σκῶλα περιρρῦξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν. Vide Κατασκάπτειν, Ἐπισκάπτειν, Ἐπισσείειν.

Περιτσέρα, Hſychio, τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, quæ ſupra οὐβέρκουλα.

Περιτσίλια, εἴσας, ν. ειμι, circunquatio, Actiu.

Περίσσυμος, magnificus, Ariſtoph.

Περίφημος, clarus, inſignis, conſpicuus. ἐξέσημος, διαβόητος.

Περιφθίνω, circum putrefacio, corrumpo. Theophr. hiſtor. libro cap. 12. ὅταν ἐκπεσὼν τὰ περικαρπίᾳ τὰ κλάσις, cum alburum ſiue aſpes exedentes circūm putruerint.

Περιφιλὴς, ές, ὁ, ἡ, ὁ, Etym. præpotens. Cic.

Περιφο-

Περικλύδων, circumcirca variegatus: σκαλίδιον, quod Hesych. expo-
nit σκαλμὸν: vtuntur hoc verbo Græci Bibliorum interpretes,
Deuteronomii capite 13. Exodi, λίθοις συμπετικοσμήσεις ἐν ἐκτυπώμασιν χρυ-
σίου, μαργαρώσεις, &c. lapides astrictos & inclusos auro, & ex-
pressos.

Περικρέμαστος, circumsalio, ἀφυσικαμίζω Hesych.

Περικτένιον, circunfodio Plin. ἀνασκάπτω.

Περικυλίζω, idem quod ἀνασκάπτω, Hesych.

Περικυλλής, τό, fœmoralia, vel fœminalia Suetonius. capite 45. Eccle-
siastici, & capite 44. Ezechielis, ἀνασκαλὶς ἀνατέτυπται, fœminalia
ea habebunt. sic capite 18. Exodi, & capite sexto Leuitic.
Hieronymus in epistol. ad Fabiolam, Quæ Græci ἀνασκαλὶς
vocant, nostri fœminalia dicunt, vel bracas vsque ad genua
pertingentes. legitur & in singulari ἀνασκαλὶς capite 16. Leui-
tici. Sed Suid. ἀνασκαλίας, βρακάκια, φιμινάλια.

Περικυλλὶς, ἡ ὁ ἢ ἁβδurus, acerbus, ὀξυχερὴς. ἀνασκαλὶς ἀπὸ τοῦ ὀ-
ξέως διαφθείρει τὸν καρπὸν, aër qui in alterutram partem ex-
cesserit, fructus perdit, Theophrastus libro secundo, capite
quarto de Causis plantar. ἀνασκαλὴς, ὁ σκληρὸς, duri & sum-
me difficultatis, Gaza libro nono, capite vndecimo de Cau-
sis plantar. Theophrast. idem de Causis libro quinto, capite
nono, ἀνασκαλὲς ἀνασκαλὲς φρέαρ, Sophocli in Aia-
mens præfracta. Et in Antigona, ἀνασκαλὲς σιδήρου, ferrũ
indurum. Idem, αἱ σταγόνες σκληραὶ ψυχαὶ, id est, ὀξυχεῖς, præ-
ceps mentes, obstinata præcordia & refractaria. ἀνασκαλὲς
ἐπιστάμενος, ab Hipoc. dicitur, ὁ ἀκριβῶς ἐπιστάμενος, Gal. l. 2.
de Glauc.

Περικυλλίδιον, fœminale. Scribit Cælius libro secundo, capite
vndecimo ἀνασκαλὶς dici, quæ vulgò gremialia vel trauersias vo-
cant: vnde & Menander puellas ἀνασκαλίδας gestare scribit: E-
xcapite tertio. Vtuntur & Latini hac voce, vt Horatius in
Satol. Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, Sæ-
pe scelidem, aptam sibi flentis, &c. Periscelidas orna-
menta pedis esse circa crura testatur Porphyrio. Quidam ti-
bialia exponunt quæ ferrent virgines, vt Menander dixit a-
pud Poll.

Περικυλόω, obtego, circuntego, obduco. Dicitur & Περικυπά-
ζω. Theophrast. histor. lib. 4. cap. 6. βύτινι ἀνασκαλύψαντι, pu-
tæ locum opacantes ramorum luxuria.

Περικυρτὴ, obtectus. κατάσκιος. Dionys. de situ orbis. ἀνασκαπὴς
ἀέρι, cælo circundatus, Gaza.

Περικύτταμαι, circunspicio, obseruo. σύντηρῶ. Aratus, ὃν σε μὴ οἶνο
ἐπὶ νύκτα ἀνασκαλίζειν, noctem disquirere, interp. vide Περιτεκμαί-
ρομαι.

Περικυφὴ, altus editus, qui circuncirca oculis lustrari potest,
ὑψηλὸς ὥστε περὶ χώρας, in Epigrammat. id est, τὸ ὑπερκείμενον ἀνασκαπὲς
εἶναι, Aratus, stella conspicua.

Περικύω, circumtego, circumquaque obtego.

Περικωφὰ, ἀνεμώλιος, illido, attero, circumcirca irruo.

Περιλαύω, obumbro Virg.

Περιλεκὴς, οἱ, dicũtur qui arcticum circulum eundem habent cũ
tropico aut maiorem. vide Strab. l. 2.

Περιλέπτυσις, circunspectio, Cic. circunspicientia, Gell.

Περιλεπτύω, ἡ, circunspicio, ἀνασκαλίσσομαι, ἀνασκοπῶν, circunslutra-
re, circunspectare. Aratus, ἕως ἂν ἀνασκοπήσῃ αἰὲν μετὰ, obseruare.

Περιλυσιμοῦς, οὐ, ὁ, quoddam genus expiationis, quod fit im-
molato cane, quem Græci σκύλακα vocant, Plutarchus in Ro-
ulo.

Περιλυτίζω, cutem detraho, σφάζω τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ἀπὸ τοῦ ζώου: authore Suid.
quod quidam legendum censent ἀνασκυλεύειν, quod idẽ
est cum ἀποσκυλεύειν, Scythico more radere, hoc est, cutem cum
cruribus amputare idem Suid. ἀνασκυλεύσασθαι expon. etiam
ἀναξύσασθαι.

Περιλυσιμοῦς, οὐ, ὁ, curationis genus in oculorum rheumatismis
quæ fluxionibus, in quo vitio sit sectio paululum supra
frontem tranfuersa ad vtraque tempora: ea scissura σχιστὸν
ἀνασκαλὶς dicitur, & ἀνασκαλὶς ἀνασκαλὶς ἀνασκαλὶς

plus satis sufficiens, Nonn.

Περισσοδάκτυλος, seu περισσοδάκτυλος, ὁ ἡ ὁ, cui digitus unus superest, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.

Περισσοκινησία, τὸ περισσοκίνησον.

Περισσόκομος, abundè comans, Oppian.

Περισσολογία, sermo superfluus, redundans & superuacuus, disputatio quædam ad rem quam tractare volumus nō pertinens, sed superflua, teste Quint.

Περισσολόγος seu περισσολόγος, superuacaneo sermone vtens apud Them.

Περισσός, τό, impar, modum excedens. superuacaneum, abundans, nouum præstans, eximium. Paulus secunda ad Corinth. capite nono, περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν, id est, Etenim de hoc officio atque ministerio quod sanctorum causa suscipitur, me vobis scribere pro superuacaneo atque inutili habetur, vt loquitur Liu. vel vt Plinius scribere superuacuum habeo. τί περισσὸν ποιεῖτε; quid eximium facitis? aut quid vltra cæteros? capite quinto Euangel. Matth. περισσὸν δέ, superuacuum est, superuacaneum est. τὸ περισσὸν, excrementum, loculpes naturæ dotatio, Gaza capite nono libro tertio de gener. Animal. τὸ περισσὸν τούτων, quod vltra hæc adiungetur: quod præter hæc accesserit, capite quinto Euangel. Matth. περισσά, cætera, reliqua, Xenophon. Aliquando eximia, Aristotel. in Rhetoric. & Græcus Interpres. τὰ περισσὰ τούτων ἀγωνίσει, Plato de Legibus vbi Interpr. quæ vt hornm suprà positorum imparia sunt, &c. Heliodus, περισσὰ ἦν ὅλως ἐδώμα, id est, dona insignia dedit: quamuis & vitio vertatur: vt illud περισσὰ καὶ ὑβριστὰ σώματα, Eustath. Iliad. 4, id est, σωρώδη καὶ πολύσαρκα, prodigiosa corpora. ἀγώνιζε τὰ περισσά, in Epigrammat. ὁι περισσοί, ex abundanti Quintil. ex superuacuo Liu. ἐκ τῆς περιττοῦ, ἐκ τῆς πολλοῦ πλεονάζοντος Sexto Empirico, ἐκ πλεονασμοῦ, Demosthen. Plato de Legibus. ἐν περισσῷ ὑφ' ἡγεῖ, multis partibus superare, multò præstare. ὑφ' ὃ περισσόν, id est, ὑφ' ἅπαν ὑπερβολὴ οὗ περισσεύει, supra omnem excessum atque abundantiam, cumulatissimè. Paulus ad Ephesios capite tertio, τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ὃ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, id est, ei autem qui infinitis partibus omnem petitionis nostræ modum faciendo possit excedere.

Περισσός, excellenti mente præditus, solers.

Περισσός, ἡ, modum excedens & superuacaneus. sit à Præpositione περὶ, & σῶς, τὸ ὁμοὶ, ὁ ἀρα· παρὰ τὸ σαπτικὸς, qui aliquo in genere excellit. vt περὶ τὸ τῶν σοφῶν. Eutipid. in laudem & illud extulit περισσόν τι ἀνὴρ, eximius vir & μέγα περισσὸς ἐν αὐτῷ δικτύῳ, in ea visus excellere, Plutar. in Romulo. περισσὸν ἀγώνισμα, qui sint numero impari certatores, vt ter ius, quintus, septimus, &c. Lucia. εἰ περισσοὶ ὕστερον, lassi subsiterunt, c. 30. l. 1. Reg.

Περισσός, ὁ, perissus, species solani, perissum leges apud Plinium & πεπέρεως, Theophrastus libro nono, capite duodecimo, histor. plantar.

Περισσότερος, magis insignis, περισσότερος προφήτης, maior propheta, Nazanzenus περισσότερον κρῖμα, grauius iudicium, capite duodecimo Euangel. Marci. περισσότερον ἀβδελύσσω, planè intelligo, Phalaris. Lucæ capite duodecimo, ἐγὼ δὲ πολὺ καὶ ἐλάχιστον περισσότερόν σε ποιήσω, & postea non habent quod amplius faciant.

Περισσότερος, vehementius, eximiè, magis. In epistol. ad Hebræos capite secundo, διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν, eam ob rem oportet nos magis magisque attendere. interpres maximè.

Περισσότης, redundantia, genus figuræ, Hermegen. Hęc etiam dicitur πλεονασμός.

Περισσῶς, supra modum, summè, amplius, præterea. περισσῶς σπουδάζω, curiosius elaboratum. Mat. c. 27. περισσῶς ἔκραζον, amplius vociferabantur.

Περιστάθη, circum, circunstauo. Herodotus in Polymnia, περιεστάθησαν πάντοθεν περιστάθη, cum cinxissent illos circunquaque. Apollonius secundo Argonautic. περιστάθεν κυρέουσιν, circunquaque.

Περιστάζω, q. circunstillo, irroro, in Epig.

Περιστατικὸν δύναμις, apud Galenum libro secundo περὶ τόπων, facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit, & circunplectitur, melioris concoctionis gratia.

Περίστεμμα, umbi o.

Περιστή, circunstans. ὁ δὲ αὐδὴ περιστή, Æschin. vide Περίστημα.

Περίστασις, ἡ, circunstantia. Seneca Quæst. natur. libro secundo, capite octauo, Quæ sic corpora accipiunt, vt semper in contrarium ruant. Hanc nostri circumstantiam, Græci autem ἀντίστασιν appellant, quæ in aere quoque sicut in aqua fit circunstat enim omne corpus à quo impellitur. Aristoteles Problemat. Segm. 2. quæst. 29. διὰ τί ὧν τοῖς περιστατικοῖς μᾶλλον ἰσχύουσι, ἢ ὅσα ἡ ψύχη; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν ἐν βελτίστῃ ἕξει ἐν διὰ τὴν τῶ ψύχους ἀφίστασιν; Gaza vertit propter frigoris obsistentiam: circunstantiam dixisset Latinè & significanter. Περίστασις etiam verbum est Rhetoricorum Aphthon. Διονύσιος ὁ ἐν Ὑμηττῷ, τὴν μὲν μὴ οὖσαν ὑπόθεσιν, ἰσχυρὰν ἀφορμὴν ἐπιτηδείαν ἔχειν, τὴν δὲ οὖσαν ἀφορμὴν ἐπιτηδείαν μὴ ἔχειν. Latinè etiam in hoc significatu circunstantia dicitur. Quintilianus capite decimo, libro quinto, Hoc genus argumentorum sanè dicamus ex circunstantia, quia ἀφορμὰς dicere aliter non possumus. Ibidem causæ um conclexum videtur appellare: alibi dicit adiuncta & accidētia. cremogenes, τὰ μὲν ταῖς δὲ ἐξ αὐτοῦ πρᾶγμα, ἀπὸ, χρόνου, τόπου, τρόπου. Vide ipsum tomo tertio. Hæc, res circunstantes dicit Cicero quarto Rhetor. Idem de Inuentione. Circunstandum est non quid, sed quo quidque animo, quo, quo tempore, quandiu. vbi τὰ περιστατικὰ notat. In Parad. tua ista fi ponesi, iudicari qualia sint non facilè possunt: ista, ὅσα τὰ περιστατικά. Et ad Atticum dixit πᾶσι περίστασι κεῖσθαι. Περίστασις, corona, id est, circunstans turba & circunfusa multitudo quæ efficiens multitudo. Theophrast. in Characteribus, πολλάκις γὰ αὐτὸν εἰ ὀφῖ τοῖς ἀκούουσι περίστασις ποιεῖσθαι. Ibius in primo, πᾶν δ' ἀπὸ τῶν περίεστι τῆς τῶν Σκυθῶν ἀναχωρήσεως ἐπὶ τὰ πλοῖα ἡ τοῦ στρατιοῦ, id est, perturbatione per eos qui ipsum loquentem circunsteterant. Gellius libro septimo capite quarto. Ea circunstatio militum, corona appellata fuit, id est, περίστασις. Περίστασις, necessitas & casus incommodus, clades, & status afflictio. Polybius, τὰ τῆ σπουδῆ κατεπείγοντα, cum necessitas & inopia vrget. Iustin. 2. historiæ, de Arato: Καὶ ἐν δυσκολίαις πάσαις δυσχερεῖς καὶ ἀπόρους, qui opprimi nullo aduerso casu possit: vel qui perfiere possit, quod potissimum agendum sit in vnaquaque necessitate. Idem in primo, τῆς τοῦ Ἄρεως περιστάσεως οὔτε μᾶλλον ἀπολείπεσθαι πομπεῖσας, οὔτε ὑπερδραμὼν ἀπομαχόμενος γέλῳ ὑπὸ ἀμηχανίας ἐδόκει ὀφθήναι ἀλλ' ἐκπλήξας. Laërtius in Zenone Κιτιεῖ, ὃ καὶ διδραπάνων σπουδὴ τ σοφὸν εἶ περίστασιν, id est, in necessitate vigente. Idem, διαπίπτων δ' ἐν μεταβολῇ, τὸν δὲ ἐν ἀλλοῖ τῷ διὰ περίστασιν φόβου, id est, propter incommodum & aduersam oculorum affectionem. Alexander Aphrodisiensis Problemat. χάριν τῆς περιστάσεως τῆς ἐν ὑμῖν, Seneca celebrantes exogitata sunt propter casus aduersos: Gaza, animus solatiis modo his, modò illis exceptus, angore liberatus. Polit. vt animi distraherentur. Idem Alexander ait, ἐν σπουδαίοις νοσοῦσι τὰ σῶμα κατέσχε, quum corpus aduersa infirmitate afficitur. Et λοιμικὴ περίστασις, Diofcoridi libro primo, capite primo, id est, κατάστασις, status pestilens, pestilentia. Maccabeorum libro secundo, capite quarto, ὧν ἡ πονηρία ἐν αὐτοῖς χαλεπὴ πεῖσαι, gratis clades atque calamitates. Interpr. tam en contentionem vertit. Περίστασις, rerum mutus, vicissitudo. Basilius, περὶ τῆς θεωρητικῆς ἐπιστολῆς loquens, τὰ τῶν μέσων, ἢ τὰ περὶ κτῆσιν ἢ αὐξησιν ἢ ἀφορμὴν συμφέροντα λοντεα, δηλ. ἃ αὐ τοῖ διαλύεται. Laërtius in Heril. περὶ δ' ἕλεγε τὸ τὸ Θ., ὅτι ἐν ἡ τὰς περιστάσεις ἢ τὰ ἀφέλιμα ὑφαίνεσθαι. Ὁ. pro rerum euentu & varietate casuum immutari. Dicitur & nonnunquam Περίστασις, τὸ συμβάν, accidens. Περίστασις, multitudinis turbulentus conuentus, seditio, φάσις. Phalaris epistol. ad Epistrat. τίνων δ' ὄντων περὶ τὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν ἐπαρθῆναι. huc vero iuuenem oborta seditione patria excidisse. Vide Περίστημα & Περίστασμα, & Ἀπόστασις. Περίστασις, occasio, opportunitas, vt apud Polybium τῶν ὑπαντώντων τὰ περιστάσεις. Ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ λαβὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου, ἐπεδείκνυτο τὴν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ τὰ μὲν ἄλλα ἐν τοῖς ἐπιστολαῖς ἔγραφε, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐκείνου διαβολῶν, ἐν τοῖς περὶ ἑαυτὸν, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀπολογίαν. vbi περιστατικὸν dixit calamitosum & affligentem, & ad necessitatem adiumentum. Περιστατικὰ, etiam dicuntur circunstantiæ. & Περιστατικὸς, ἡ, circunstantias habens, ad circunstantias pertinens.

Περιστατικὸν. Basil. τὰ περιστατικὰ συμβαίνοντα, id est, δύναμις ἐφόδ. ἀνακτικὸν.

Περιστατικὸν, circumdor. Areth. in Apoc. ἐκ τῶν περιστατικῶν διαδόσεως μεταπαμβάνει τὰ περιστατικὰ ὑδρα ἐκ ἀνεκζήτησιν, i. ij quos ille circunstat. vt illud Virg. in Æn. Nec quæ circunstant te dei indecula cernis?

Περίστασις, qui circunstantium corona cingitur, quem circunstat circunfusa spectantium multitudo. Ἰσοκ. ἐν τοῖ περὶ ὑπόδεσ. ἐν κρατοῦσιν τοῖς ἐδίοις φιλοῦσιν, ὑπὸ ἐν τῶν πολιτῶν περιστάσεως ὑβρίζειν, περὶ δὲ κύκλῳ ἑστάναι δυνάμεις.

Περιστερεών, ῶνος, πῶνος, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. περιστερώνειν αὐτοῦν τοῖς Λίνδροις, eos arbori cand-

cellato vallo circundedit, Thucyd.

Περίβωμος, τό, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Περιβρόχεος μάχη, circumspicati pediculi, Theop. hist. l. 4. c. 13.

Περιγινόν, Hesych. est ἀθροισθὲ σπήνιον.

Περιγρηγορέω, operior vndequaque, obuoluor.

Περιγυμνόω, circuntego, munio.

Περιγωνίζομαι, μέσομαι, σαμαι, ordino.

Περιδινέω, circumco, in Epigramm. περιστέχοντος προχοὴ, rota se cumagente.

Περιδυμαίνω, σω, ανκω, cooperio, contego, κρύπτω, obuoluo, immunio, compono, orno διπτυπτίζω, διαγνοφίζομαι, comprehendo, protego, arcto, complector, obsertio, intraho. Actium περιδύεται πυρσοῖσι καὶ αὐγαῖς, palliolo calum inuoluit, Plutarch. in Lycurg. Lucian. κατακεκομβωσε ἐς σπήνιον. Aristoteles Problem. τὸ δὲ πυρέττοντα ἀθρόα πίλοδαι τοῦτου ἕνεκα, &c. Idem, ἡ ἀφεστηκυῖα μόνον δεῖ ἀκαιρωθῆναι. Socrat. δ' ἐπῆξε δὲ αὐτὸν ὧδ' ἀθεστηκὰς ἐγὼ, id est, διεπόησε. Idem, ρου περιστέλλειν dixit, pro κοσμεῖν, sepulchrum decorare, comere & ornare defunctum. περιστέλλω τὸ νόμιμον, legem tueor, irrodot.

Περιδύομαι, vel περιστένω δυ, lamentis & gemitibus circunsonare Plut. in Antonio. vide Περιβρωθέω δυ.

Περιδρὸψ, ὁ, columba: dici volunt ἀφ' τὸ περιοσὺς ἑρᾶν. Aristotel. historiæ libro 9. capite 8. ὁ χῆνα ἢ ὁ κύκνος περὶ ἑαυτὸς τὸ ὠὸν, id est, columba init atque incubitur intra anni spatium. verò ὁ περιστερὸς nomen θήλειον marem fœmellámque significans, vt & columba apud Plinium libro decimo, capite tamen mas etiam columbus dicitur. Multiplex autem ἀστεροειδὲς γένος, speciesque sunt, περιστερὰ, οἶνας, φάϊ, siue φάσσα, πεγγὰν, & πελειάς. De his vide Aristotel. & Athen. 9. Cum quidam Atticismus affectans περιστερὸν dixisset, Lucian. ἡ φάσηον ἐφθέγξω, subiecit Socrates.

Περιδρὸψ, ὠδ, herba ita dicta quod columbæ circa hanc libẽter versari soleant: ἐν ταῖς περιστεραῖς ἡδίως διατρίβειν οἱ αὐτὸ, quit Dioscorid. libro quarto, capite 60. Latini verbenam pellant. Eius duæ species: prior περιστερίων, altera ἱερὰ βοτάνη dicitur, id est, sacra herba: quia eius vsus fuit in expiationibus & lustrationibus: verbenacam & fagmina vocat Plinius, quem legito libro 22. capite secundo, & libro 25. capite nono. Prior species, mea quidem sententia, ea est quã Ilgo *bugle* appellamus: cuius in flore albo, & cyaneo duplex sententia. Secunda *vernaline* communiter nominatur.

Περιδρὸψ, ὠδ, columbarium, id est, statio agrestium columrum: quanuis aliquando domesticarum sit, quod propriè περιστερῶνα dicitur. Vide Varronem libro tertio de Re stica.

Περίδρομος, ὁ, τὸ, pullus columbinus, pipio, dicitur & περιστερὸς ste Eust.

Περιδρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, columbacei generis, qui specie columba a continetur, columbaceus, Gaza.

Περιδρὸς, ὁ, columbus. Alexis apud Athenæum, ὁ ἁλιὰς ἀφορτε ἐπὶ τὸ περιστερός. Ex quo Catullus, vt albulus columbulus ioneus.

Περιεγκεφόνη, locus alendis columbis aptus. Palladio de re ru ica, περιστερεῶν.

Περίεδρος, ὁ, ἡ, pars corporis quę pectus cingit, prægrdia Theo hil. epist. 9.

Περιέζω & περίεζω pectus cingens.

Περιεθάω, vndique redimio, cingo, corono, corona cingo, κυκλόω. Aristotel. de mundo, κύκλῳ περιεστεφάνωται τῷ ὀλκουβίῳ, uasi corona cingunt orbem terrarum, Arist. in Plut. ἐμὲ πᾶσα ὁ χῶρ ἀπεστεφάνωσε, i. circumcidit.

Περιέθης, ὁ, ὁ, ἡ, circum coronatus. χρόσα περιεθὴς ὄρεση, regio nontibus circunsepta, Plut. in Fab.

Περιέθω, corono. Aphth. αἰνέω περιστεφανῶ. Pro περιεμβάλω, περικαλύπτω, Hom. Od.

Περιεπτὸν, ὸ, τὸ, pectorale, genus vestimenti seu ornamenti sacerdotis, capite 28. Exodi. pro quo Latinè rationale & superumerale. Περιεπτὸν in mulieribus dici potest fascia pectoralis, vel mamillare Martiali, ζῶσμα ἢ μασῶν ἢ γυναικῶν quam ταινίαν ἢ ταινίδιον vocat Pollux.

Περιεπτύσσω, οῖ, circumpositi, circunstantes tanquam à περιέπω.

Περίεπω, lustrationes, τὰ καθάρσια, interpres Aristophan. in Concion.

Περίεργος, ὁ ἢ καθαρσίων ἀφορμὴ, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, Aristophan. interpr. in Concion. περιεργάζομαι, qui conciones & theatra ustrabant apud Athenienses: dicti quasi circitores. Fiebat autem huiusmodi lustratio catharsiis, hoc est, minutilis porcellis, Cælius l. 3. c. 26.

Περιεῤῥὼς, ὁ, ὸ, ἡ, calcatus, extritus, suffultus, fultus, fartus, παλαμῇ δ' ἐπιπεπερῥῶς, Nicand.

Περίεσπος, ὁ, ὸν, ὸ, maculosum, variegatum, distinctum, ποικίλον idem.

Περιεσχεδασμένος, ὁ, ὸν, ὸ, ἡ, ἀπὸ τοῦ περιεσχεδάσθαι, ἐκ τοῦ περιεσκεδάσθαι, ἐκ τοῦ περιεσκεδάσθαι, ἐκ τοῦ περιεσκ

ασεcequendo characterem nominum in ον, ex σπιλ.n.significât. σ τ ficeri primum ὡσ τ τιν ὑπὸ ἀδείσ ων εκπέσει τὸ εἰς φ solebat.

Περιτιν.ω, circumcirca ſpolio, diripio. ἀδεσπ.ὰζω πᾶσιν τὰ ὑπ' αὐ τ ἀφῃρῆσθαι, ab inimicis bonorum omnium facultate ſpoliari. Plato in Gorgia. ἀδεσπ.ότ.ους ἀφῃρ.ῆσθαι τῶν κτ.ημάτ.ων, &c. Lucian.

Περισπ.άω, diſtraho, diuello, lacero, in diuerſum traho, vexo, diripio. Polybius in quarto, τὰ ἀρίσ.μ.ατα τῶ θεοῦ ὑπ' αὐ τ ἐργάτ.ης ἀσκήσαν. Gregorius de agno paſchæ, Οὐδὲ ὑπ.ερβ.ολὴν ὑπ.ετ.ε.α τῆ ἀδεσπ.ότ.ῳ κτ.ήσ.ει. ἵνα μὴ δὲ ὑπ' ἐ.μ.ὰ τοῖς νυσὶ τῆ κρεῶν τὸν λόγον ἀποφ.ακτ.ήσ, non relinquetur à canibus diſtrahendum & laniandum. Lucianus, δοῦ.λ.ὸ ν κ.αὶ τ ἀδεσπ.ότ.ον, huc illuc abripior, & diſtrahor. Sic etiam accipitur ὑπ.ερβ.ολὴ. Greg. ὑπ' αὐ τ καμφ.θ.ὲν ἀδεσπ.ότ.ῳ ἐργάτ.ῃ ὑπὸ τ ἀ.ρ.ξ.ιόν.

Περίσπ.α τα, Heſychio ſunt τὰ ὑπ.ερβ.ολ.ὰ τ ἀ.ρ.ιθ.μῶν ὑπ.ὸ ὑπ.ονοίσ.ε ἄξια, ὑπ.ονοίδ.ι τα: afferenti itidem περισπ.έτ.ω pro περισ.ω.ῶσ & ἀδεσπ.ότ.ως.

Περισπ.ώνω, obſtruo, obſtringo, operculo, obtburo, velut iniecto cuneo.

Περισφ.ώμ.ατα, vndique obturo.

Περισφιγ.γ.ώ, ὐ, ς, aſtrictus.

Περισφίγ.γ.ω, ἐ.ξω, σ.α, γ.κα, σ.μ.αι, coeci eo, σ.φ.ιγ.τ.ὸς, conſtringo, amplector, Naz. in Orat.

Περίσπ.ορος, τὰ, ὃ, Περισπ.ώρια, faſciæ circum talos. Herodotus in Melpom. τὴν αἱ γυναῖκες ἀδεσπ.ώρια ἀ.μ.φ.ιέτ.αν πολλὰ ἐ.κ.τεῖν φορέες. quidam talaria exponunt, quæ Hom. in Mercurio vocat σπίν.α: alij volunt eſſe ligamen quod cruribus circundatur accipiendo σφυρὸν ſynecdoch. pro crure.

Περιφ.ᾶδ.ὸν. Heſych. innuit dici ἀ.μ.ᾶδ.ιον ἢ ἀδεκ.ολ.ὸν τα ἰχ.θ.ύ.α, id eſt, ſtoream aut ſiſcellam cui inuoluuntur cariæ.

Περιφ.ᾶδ.ὲς, τὸ, difficile, δ.υ.σχ.ερές.

Περιέχ.ω, contine, defende, adiuua. ἀ.λ.ᾶδ.ελφ.ὸ ν ναμβᾶ.ν, ἰ. φεύ.γ.τον, ciuram ſuſcipe.

Περιῆσ.αν, ι. ὑπ.ερῆφ.ανον κ.ὴ ὑ.ψ.ηλὸν, Thucyd.

Περιμ.ᾶδ.ὲς, in ambitu diuiſus, in multas partes ſiſſus.

Περιμ.ᾶζ.ω, abſcindo, circuncido, θ.ᾶλ.υ.ω.

Περιμ.ισ.ητ.ὸς. Demoſthe. vide Suid. in verbo Περισπ.ιχ.ίζει Pollux, ἀδεκ.ρ.ιν.ίσ.α τὸ ὑπ.ερκ.ε.ίμ.ενον, ὑπ.ὸ τ ἀδεκ.μ.υσ.τικῶν ὑπ.ο.δ.ή.σ.ιον, ἵ.α μὴ ὑπ.ὸ σεσῆ μ.ενθ.ε.ι, δ.υ.σ.π.ό.τ.η.τ.ος ὦσ, funibus forum circundare & circunſepire. Idem, ἀδεκ.ρ.ιν.ίσ.α τὰ ἐ.κ.τὸς dicebant, ὡ.ς π.ᾶ.ς Δ.η.φ.ο.π.ε.ύ.ς, ὑ.ς τὸ ἀδ.ᾶφ.ο.φ.ο.ῖ.ε.ν.

Περιχ.ορ.ώ.ν.ιος, amplectentes, in Epig.

Περισ.κ.ῶμ.ος, incolumis ſum, ſeruo à morte, euado.

Περισ.σ.ὸ.ς, ἀ.σ.σ.α, ὸ.ν, ſaluo, libero. Actu. Accuſatiu. Syneſius, ὅ.τ.ι σ.ὲ ἰ.δ.ὼν ὠ.κ.ε.ι, α.ὐ.τ.ὸ ὃ ἦ τὸ.τ.ο κ.ᾶ.ν ἀδεκ.ὶ σ.ω.σ.ε.ι, ea vtique ipſa nos incolumes tandem ſeruauit.

Περισσ.ωδ.ί.μ.α, δ.ύ.σ.η, σ.ὸ.ν.κ.α, accumulo, circumcirca cumulo & aſſeruo, cumulo circumcirca obruo.

Περισσ.ώτ.ερ.ον, ὁ Θ.ε.ὸ ς ἢ, ναlde temperans, ὁ ἀδεκ.ὼς σ.ω.φ.ρ.ο.σ.ύ.ν, apud Æſchyl.

Περιτάμν.ω, amputo, circuncido, ἀπ.ερ.ι.σ.χ.ίζ.ω. Heſiodus, εἵνες ἀπ.ερ.τ.α.μ.έ.ες μ.ήδ.ε.α. Acti. ἀπ.ε.τ.α.μ.ε.ῖν, præcidere. ἀδεκ.τ.α.μ.ὶ δ.ή.σ.ι γ.ᾶ.ῖ.ν π.ο.λ.λ.ὰ, multa terra diminuti, ſi priuati, agris exuti.

Περίτασις, obtentus Virgil. quaſi circuntenſio, diſtentio. Dioſcorid. libro tertio, capite de Mentha, μ.ε.τ.ὰ τὸ ἀδεκ.τ.ε.ῖν π.α.ν.ν ὰ σ.π.ό.ρ.γ.ο.ν σ.κ.ώ.λ.η.κ.ες, diſtentas mammas & ſororiantes mitigat. apud Teoph. de Cauſ. l. 4. c. 14. ἀδεκ.ὶ π.α.σ.ῆς corruptè, pro ἀδεκ.τ.α.σ.ι.ς, i. obtentio Gazæ.

Περιτ.α.φ.ρ.ὸ.ν.ῳ, foſſa circundatus.

Περιτ.α.φ.ρ.ὸ.ω, μ.ὸ.σ.α, ὸ.ν, foſſa cingo, valla cingo, obuallo Cicer. circumfodio, foſſa munio. Neutr. Accuſati. Et apud Columel. circulari foſſa, ἰ. ἀδεκ.τ.α φ.ρ.ὸ.ν δ.ε.ῦ.ν.

Περτ.ίν.ω μ.ι, obtendor.

Περτ.ίν.ω, circunduco, circum extendo, obtendo, circunduco mu rum, aggere circundo.

Περιτ.ὶ χ.ῶ, circunuallo, muro circundo. Accuſatiu. Thucydid. vide ἀπ.ερ.ι.σ.ὸ.ν.

Περιτ.ίχ.ισ.μ.α, muri ambitus, interclusio, q. circunuallatio, munitio ad concludendum. Thucyd.

Περιτ.ίχ.ισ.μ.α, ατ.ος, τὸ, circumuallatio, munitio, munimenta, murus, muri ambitus.

Περιτ.ειχ.ισμ.ὸς, quaſi circumuallatio murorum, vt apud Thucydidem. Valla. ἐ.ς τ ἀδεκ.τ.ειχ.ισμ.ὸν, ad concludendũ muro, ad murum circundũcendum.

Περίτ.ε.ιχ.ος, τὸ, circummurale, c. 16. Eſaiæ.

Περιτ.ὸ.ν.ω, μ.α, λ.ῶ, circũuoluo, ſeu circũuoluendo & circunuertẽdo perficio. Actiu. Accuſ. vnde περιτ.α.λ.ὸ.μ.ε.ν ἔ.τ.ος, Hom. i. ἀδεκ.τ.ε.λ.έ.μ.ου, π.λ.η.σ.ιο.χ.ώ.ρ.ου, voluens annus, ſeu ſe volucns. ἀδεκ.τ.α.λ.ε.ύ.ω.ν ἐ.ι.α.υ.τ.ὸ.ν, Homerus Iliados β, quotannis, vel ſimpliciter, volucntibus annis, id eſt, ὡ.ς τ ἀ.υ.τ.ὸ κ.ᾷ ἀδεκ.ὶ ὁ.δ.ὸ.ν π.ε.ρ.ι.ε.χ.ο.μ.έ.ν.η κ.ὴ π.ε.τ.α.κ.ι.ν.ο.μ.έ.ν.ων. Aratus, ἠ.χ.ὶ ἀρ.ᾶ.ε.ι κ.υ.λ.ὼ ἐ.χ.ὼ ἀπ.ερ.ι.τ.ε.τ.α.γ.μ.έ.ν.ω ἀ.ρ.ι.σ.τ.ε.ρ.ὸ.ν circumagitur.

Περιτ.ιν.ω, circunſeco Cicer. Columel. circuncido, extenuo, diminuo, accido, amputo, expolio reſecando ſuperuacanea, κ.α.θ.ά.π.τ.ω, κ.α.τ.α.λ.ί.σ.κ.ω, σ.υ.σ.τ.ρ.υ.χ.ῶ, conficio, extenuo, & obliterat Budæus in verbo accido. Actiuum. Accuſatiuo iungitur. conquire τὴ.μ.ν. ἀ.φ.ε.τ.α.μ.έ.ν.η.ν, circuncidere. Περιτ.έμ.ν.ω, circũſcindo Columellæ, circuncidi, Apoſtol. ad Galat. capite ſexto. Indem, περιτ.ε.τ.μ.ή.μ.ε.θ.α, circunciſi. Vide Herodot. in Euterpe περιτ.ε.τ.μ.ῆ.σ.θ.α.ι, circunciſionem accipe. ἀδεκ.τ.ε.μ.ὲ.σ.θ.ω.ν, circuncidi. ἰ.ᾷ ἀ.ρ.ί.σ.τ.α κ.ᾷ π.ε.ρ.ι.τ.ε.τ.μ.η.μ.έ.ν.α ὦσ τὸ π.α.π.ᾶ.ν ἡ.λ.ί.σ.κ.ε.τ.ο, Xenophontis 5. Pædiæ, Nonnulli verò currus ab equitibus anteuertebus capti ſunt.

Περιτ.ὸ.ν.ος, rigiditſimus, contentiſſimus.

Περιτ.ρ.ωπ.ίζ.ω. vide τ.ε.κ.μ.α.ί.ζ.ω.

Περιτ.ρ.έφ.ω, circumalui, & pro Præſenti circumalo. Apol. ἀπ.ὸ τ ὀφ.ε.ὸς π.ο.χ.ύ.λ.ω, à ſerpente.

Περιτ.χ.υ.τ.ά.ζ.ω, δ.ο.λ.ι.ά.ζ.ω, κ.α.τ.ὰ μ.η.χ.α.ν.ᾶ.ς, inſidiari, mali aliquid moliri.

Περιτ.έχ.ν.η, ſolertia, ἐ.π.ι.τ.ε.ύ.ξ.ε.ι.ς, machinatio, ars, fraus.

Περιτ.ν.ά.ζ.ω, ἄ.ργ.υ.ρ.ος, liquefactum argentum. περιτ.ν.ά.ζ.ω τ ὸ ἄ.ρ.γ.ε.μ.α, terra inbribus circum liquefacta, in libro ἀδεκ.τ.ά.κ.τ.ου μ.ύ.σ.ου.

Περιτ.ῆκ.ω, liquefacio, eliquo, accido, abſumo.

Περιτ.ίθ.η.μ.ι, τὸ ἀπ.ὸ ὑ.μ.ω, & π.ε.ρ.ι.τ.ί.θ.η.μ.ι, circumponor, circunſtior Cicer. Ariſtotel. de mundo, ὑ ἢ κ.υ.π.έ.λ.λ.ε.ι ὁ κ.ρ.ό.ν.ος, ἢ ζ.ω.ᾶ περιτ.ί.θ.η.τ.α, alius ocreas vel galeam ſumit, vel balteo ſe cingit. περιτ.ί.θ.η.σ.ι δ', torquatus, Xenophon. Item ſuadeo.

Περιτ.ί.θ.η.μ.ι, τὸ ὑ.π.ὸ τ ὠ.τ.ὸ ἢ περιτ.ί.θ.η.μ.ι, circumpono, circũſtior Cicer. amicio, circundo, induo, attribuo, obduco, π.ρ.ο.σ.τ.ί.θ.η.μ.ι, concilio, quæro, pario, κ.ι.κ.ε.ί.ω, accommodo, do, aſſigno, tribuo alicui rem aliquam. vnde quod apud Ciceronem e Senectute, omnem autem ſermonem tribuimus nothono, ſed M. Catoni, Gaza vertit, περιτ.ε.θ.ή.κ.α.τ.ε ἐ.μ.οῖ. ſchin. de falſa legat. Κ.ὰ ἐ.ι ὑ.π.ὸ τ ἐ.π.ι.μ.ε.λ.ῆ τ ὰ.λ.λ.ω.ν π.ρ.ε.σ.β.ε.ω.ν π.ά.σ.ιν α.ὐ.τ.ο.ῖ.ς, authoritatẽque ipſis legationiſque fidem differt. Conuenit autem in hoc ſignificatione cum ἀδεκ.τ.ί.θ.η.μ.ι, περιτ.ί.θ.η.μ.ι σ.ε.ι.κ.ά.δ.α, in Epigrammat. id eſt, σ.τ.ή.μ.ε.ν, attribuo. Hermogen. περιτ.ί.θ.η.μ.ι τ ὸ ἐ.π.ὶ τ ὰ.ρ.χ.ὴ ὑ.μ.ᾶ.ς, vobis libertatem inſtituo. περιτ.ί.θ.η.σ.ι τ ὰ ἐ.θ.ν.η τ ὰ.ν ἐ.π.τ.ά.κ.ω.μ.ον, Minerue ſcien: attribuimus, Ariſtotel. libro octauo Politicorum, capite xto, περιτ.ί.θ.ε.μ.ε.ν τ ὰ π.ά.ν.τ.α, mihi ignominiam attuliſtis, Tycydid. π.α.ῖ.ς τ ὴ.ν ν.ε.ῶ.τ.α ἀ.ρ.ι.σ.τ.ε.ῖ.ο.ν, artibus honorem habe ſtatuit, Plutarchus in Solone. ἀ.ρ.ι.σ.τ.ε.ῖ.ο ν τ ὸν α.ὐ.τ.ὸ, qui iniecta ſuſtum, idem in Pericle. Chryſoſtomus, ὁ κ.ω.μ.ῳ.δ.ὸ.ς α.ὐ.τ.ὸ.ς ἐ.α.υ.τ.ὸ.ν π.ε.ρ.ι.τ.ί.θ.η.σ.ι, notum ci inurens. ἡ π.ό.λ.ις π.ε.ρ.ι.δ.έ.ν.τ.α σ.τ.έ.φ.α.ν.ο.ν, Æſchin.

Περτ.ίλ.λ.ω, decerpſiſſe, à περτ.έλ.λ.ω, quod ſignificat circũcirca vellere.

Περτ.ίλ.λ.ομ.α.ι, vellor, reuellor. περτ.ε.π.λ.ῄ.θ.η, vulſus, Lucian.

Περτ.ίν.ω, Macedonibus dicitur menſis, qui à Romanis Februarius, inquit Hieronymus in primum librum Zachariæ Iephetæ, cap. 1.

Περτ.ρ.έφ.ω, & περτ.ρ.ά.ω, circumforo, circumquaque pertero & pertundo.

Περτ.ί.μ.η, honor o vehementer, colo.

Περτ.ι.μ.ί.ο.ς, admodum honoratus, vnde ἀφ.ρ.ο.δ.ι.μ.ί.σ.τ.α apud Hom. hym. in Apoll.

Περ.ι.τ.ρ.έμ.ω, qui circumcidit, item culter ſutorius, σ.μ.ί.λ.η, ſcalpri.

Περιτ.μ.ὴ, ἧ, ς, circunciſûra Plin. Lactantius circunciſioqua v Paulus omnes Iudæos complectitur, ſicut contrà, præp nomine omnes Ethnicos, ad Galat. c. 6.

Περιτ.ρ.ώ.ν, pars quædam nauis.

Περιτ.ώ.ν.α, ω.ν, τὰ, quod ἐ.φ.ύ.τ.ι.ο.ν & ἐ.φ.υ.τ.ί.ο.ν quidam ſcribunt, id eſt quod ἐ.φ.ύ.τ.ι.ο.ν, ſiue ἐ.φ.υ.τ.ί.ο.ν χ.ι.τ.ὼ.ν vel ὑ.μ.έ.ν.ὰ, & ἐ.φ.υ.μ.ε.ν.ὰ π.ε.ρ.ι.π.ν.ε.υ.μ.ό.ν.α: Latinum nomen non habet: Arabes Ziphac Zimphac appellant. Eſt verò Peritonæum membrana abfibris, ſimillima aranearum telis atque onalis figurẽ ita facta quòd omnia inter ſeptum tranſuerſum & crura, vt vellira, intestina, vaſa, obtentu ſuo contegat atque circunuel velut inuolucrum & integumentum. Hæc enim tunica anoſa, ventriculo, omento, meſenterio, iecori, lieni, rebus, veſicæ, vtero, exteriſque interaneis dicta præcipne contentis, obtenditur, id eſt, π.ε.ρ.ι.τ.ί.ν.ε.τ.α.ι. Pollux, ὁ δ' ἐ.φ.ύ.τ.ι.ο.ν ὑ.π.ὸ π.α.ι.σ.ὶ τ ὰ ὑ.π.ὸ τ ὸ ὀ.σ.τ.έ.ο.ν ἐ.χ.ό.μ.ε.ν.α, ἐ.φ.υ.τ.ί.ο.ν χ.ι.τ.ώ.ν, ἐ.φ.υ.τ.ί.ο.ν κ.α.λ.ε.ῖ. Alibi verò ita deſcripſit, Κ.α.λ.ε.ῖ.τ.α.ι δ' π.ε.ρ.ὶ τ ὰ ἐ.φ.ύ.τ.ι.ο.ν ὑ.μ.έ.ν.ὰ, α τ ὸ π.ά.χ.ο.ς ὑ.π.ο.φ.έ.ρ.ο.υ.σ.ι τ ὸ ὑ.π.ο.μ.ή.κ.ε.ι ὀ.σ.τ.ε.ο.ῦ. Cornelius Celſius bro quarto, capite primo, Ipſa autem ilia inter coxas & pbem tino ventre poſita ſunt, à quibus ac pube abdomen fiſum verſus ad præcordia peruenit, ab exteriore parte edenti cute, ab interiore læni membrana inclinſum, quæmento iungitur, ἐ.φ.ύ.τ.ι.ο.ν autem à Græcis nominatur. Alii verò Latinis abdomen, id eſt, ὑ.π.ο.γ.α.σ.τ.ρ.ι.ο.ν: & aliud omentum hoc eſt, ἐ.π.ί.π.λ.ο.ο.ν, ſiue ὑ.π.έ.π.λ.ο.ω.ν, γ.α.γ.γ.α.μ.ὼ.ν, σ.α.κ.ὸ.ν, Zirbus Mritanis: de quibus antea. Περιτ.ό.ν.ε.ι.ν, etiam in naui dicitur, qui

superiori parte vtrinque latera velútque parietes distinet, σωλῆνα ἀσωλῆν ἑκατέρωις τὸν τοῖχοις, Pollux. Idem alibi ait, ὧν πλω ἀφύλακα ἀφρύκτωτα ξύλα, ἀφρύκτοια καλεῖται. apud Hes. riptum ἀφρύκτον.

πεφρίδω, fa gittis confici o, Aristoph.

πεφριδῶ, de torno Plin. fabre facio, torno facio.

πεφρίσσω, comedat, Aristoph.

πεφρύχαλον, ν, τὸ, torques colli cingens.

πεφύκαμαι, Nazi. in Orat. circuntremo, Lucret.

πεφύκω, circunuerto, ἀφιστρέφω, circumago, conuerto, inuer-
, vacillo, vertigine oculorum afficior, subuerto, ἑλαύνω, & terdum circumactu euerto & percello: vt πεφυκέναι ἢ ναῦν, iciano. Gregorius, ᾗ ταῖς δόκοις τὸ πλαγιαῖον πεφυκὸς περιτρέπεται, in- inata & violenta freni excussione reliquinantes, retror- m agentes. πεφυτεῦσθαι αὐγυκτι, id est, ἀφῖχθαι, præter vo- m euadit, Budæus in epistolis poßerioribus. Interdum in nam partem accipitur, vt quum res malè cœpta bene ver- . Lucianus, χρὴν ᾗ ὁμολογεῖσθαι τοῖς θεοῖς ὅτι μοὶ τὰ σῴζειν εἰς ὄγκο ἀπεργάζεσθαι, id est, felicius ceßit, & in diuersum quam ßitueram. Aristid. πεφυτεῦσθαι τοῖς συμφοραῖς εἰς ὕβριν διάπεφ. At rō in Act. 26. μανῆναι Παῦλαν, ποικίλα σε γράμματα εἰς μαίλας φερομενέ- , insanis Paule, multæ te literæ ē fana mente ad insanian digunt. Περιτρεπομένη ψυχὴ, Plutarchus in Opuscul. σῴ γκρίσεις, meos emota, mens perturbata & confusa Virgil. πεφυτεῦσθαι, pro σῴζειν, in errorem induco & impello, vel pluciter pro retrorsum conuerto, in viam reponovt πε φυτευμένοι αὐτὸ τὸ σῴζεσθαι, vnde περιτροπάδην. Hesiodus in heogon. voce actiua vsus est pro passiuo ἀφ' ἑσπερίων ὁρμῆς, i. mpora circumacta sunt.

πεφύρω, circum conglacio & conglesce facio à πεφόρα significe ne πάχνυμα, vnde apud Homerum Odyss. ξ, αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν πὰ τὰ νῦν πάχνη ψυχρὴ, ᾗ συλλέγει ἀφυπτέφυτο Κρόνου πάλ. id est, ιστάμενος, vt Hesych. exponit qui à πεφορλίδαι scribit ab il- endem πέφω dici τὸ πάσσειν μέλι. Similiter Herodianus le- , περιτρέφεται pro περιστρέφεται, apud eundem poeram sub em lib. Iliad. 4, vbi vulgatæ editiones habent. οἱ δὲ ὅτι ὅπως κεκλιμένοι ἐπεστρόφουν συωλῆνες ὑγρὸν δόμ μάλα εἰ ὡς ἀφιστρέφε- κυκλοῦσι: legit inquam ἀφιστρέφεται quam scripturam Eust. probat, vt σαῦν ἐφθῶ.

πεφύχαι, circuncurro Quintilian. in orbem curro. ἢ ἀφιστρέχω- περιθέω, Plato in epistola septima, vulgaris amicitia: in latonis Theæteto sunt ἀφιστρέχοντα, obuersantia & com- unia. Aristophan. in Ranis, ὡκεῖω περιστρέφομαι ὅπτα τὸ μῆνιον ρχων, cursu paludem igitur obibis cursitans.

πεφυτόν, foramen. Vitr. l. 2. c. 2. Et ἀφύτευτα dicuntur in catapul a transuersi parietes.

πεφυτός, ὁ, scutula Vitruu. li. decimo, capite 17. hæc scutula est a summo & imo ballistę capitulo dexтra & sinistra: indeq; omen inditum, quòd multis locis pertusa & perterebrata.

πεφυτός, attritus, pertritus, obtritus.

πεφυτός, obtero, detero, contundo.

πεφύτευμα ἀγροῦ, per ignominiam dicitur Æschines à Demosthene, id est, vilis homo, quasi cautor seu formularius: el qui vulgò dicitur solicitator, id est, qui ætatem conterit a foro, ᾗ διαγράφων συκοφαντῆς, & qui omnes vafritias peralet. Dicitur enim ἀφεύτευμα, quasi πεφευτὸ τεπεμμένον. Aristophan. πεφ. ἀβρόσυπνοῖς, ἀφεύτευμα δὲ λαδῖν, id est, περιτετεμμένῳ δὲ ῥῖνον, in cauli exercitatus, formularius, legulcius, cautor. vide interp. Aristoph. Pro eodem dicitur πεφύμενος. Quint. dicit, attria quotidiano actu forensi ingenia.

πεφύλμαι, ᾶ, νε, περιτρέμομαι, tremo circa. vt Od. σ, σάρκες περὶ γυῖα πεφύλμαται μέλεσσι.

πεφύσημα, circumtremens vel vndique tremefactus.

πεφύσσω, ἐχω ἀφ' ἑαυτῷ, i. formido fupplicium, Phalar.

πεφυσσάω, circumagendo, interuertendo. Apollonius secundo Argonautic. μάλα ἀφιστροφάδην ὑπὸ νῆα ἐρυσε, id est, περιτέτρατες, ὅθι φῶς ναῶ ἐλαύνοντες. σημαίνει ᾗ καὶ νικᾶν, inquit Interpr

πεφυσσῶν ἀνανεῖν, Ionicè pro περιβραπῶν annus circunuolutus, annus vertens. i. περιτετραμμένος, περιεχόμενος, πάλαι ὑπὸ τὸ αὐχλω μένου τελειοῦσθαι.

πεφυσσῶ, ᾶς, ᾷ, conuerſio, circumactus, circuitio, viciſſitudo, orbis vertigo, Nazanzen. de anni vertigine, quam replicationem vocat Cicero. ἐκ περιδρομῆς, viciſſim. ἐκ περιδρομῆ, in orbem, per vices. τὸ ᾗ περιτροπὴν χρόνος, Demoſthen. Baſilius in 8. homil. πολεμεῖ ᾗ γίγαντας ἐν νυκτὶ φυλακαῖς ἐν περιδρομῆς ὑπαὶ ὄγκατα. Liuius. Et hoc inſigne regium in orbem ſuam cuiuſque vicem per omnes iret, id eſt, ἐκ περιόδου. Περίτροπος, ος, ὁ, ἡ, idem apud Heſych. qui exponit περιστρόφου ἵππου γε: videndum tamen ne adiectiuè potius accipiatur pro περιτρεπόμενος, qui circumagitur, vt περιτρέφεται eidem eſt ἱππηλᾶ.

περιτρόπωτος, περιχαρῶσιτος. pro περιτετραπώτος.

περτοχαλῶ ὁ ὑποτρέχαλος, forſan ex verbis potius περιτρέχω & ὑποτρέχω deriuata ſunt quàm ex τρέχαλος: ſignificant autem circuncurrens, & ſubtus curens, περιτρέχαλα κείμενα. Herodotus in Thalia videtur ſignificare ad orbem adæquare crines, vt annotauit Camer. qui tonſum hunc fuiſſe ephebi- cum tradit, afferens ex Plut. virtut. mil. de Xenocrita, τὸν μὲν ἀβρότας παῖδας ἄσκει κόμας ᾗ χευσοφορίην, τὰς δὲ διαίτας ἰωνγκαῖς περιτρέχαλα κείμενα ᾗ φορεῖν ὑφολικὰς χλαμύδας καὶ ᾗ ὑπὲρ ἀνκλῶν χιτωνίσκων, pueros exornabat comis & auro puellas vero cogebat eoniam tondendo rotundare & geſtare ſuper ſtrictioribus tunicis pallia ephebica, rurſus apud Herodotum: Thalia (inquit idem Camer.) eſt ὑποτρέχαλα, de tonſu Arabico, κείμενα ὑποτρέχαλα περιθυρώσεις τὸ κεφάριος circumtondent vndique & radunt tempora.

περπλεγκάνη, circuncurrunt, in Epig. Aratus, τοὶ δύο δ' ἀπ' χμῆλῆ περπλεγκάοιτο συλιώη, ambierint lunam.

περπλεγκτός, νή, ὁ, circuncurrens Quintilian. rotundus, κυκλοτερὴς, orbiculatus. Apud Vitruuium in tractoriis machinis tympanum nominatur ἀμφίδρομος & ἀφίστροχος (alij ἀμφίστος & περίστασις) quod tympani genus apud Theonem in Pneumaticis dicitur ἀμφιλίκτερ, quod & funis circunuoluatur: ab aliis περιπλεκτὸν.

περπλεγνεύω, obrodere Plauto, circunrodere Horatio. Sumitur etiam figuratè pro comedere & circunrodere quendam, id eſt, dictis vexare, & proſcindere maledictis, ἀφροάγειν, vt antea annotauimus. Ariſtophan. in Veſpis, Αυτὸς ὁ ᾗ κλέων, μισοις ἡμᾶς ἐν ἀεστρώμεν, κἄπα ἐυλαίνει διὰ χρῆς ἔχων. Lege dicta in πεφοάγειν. Περπλέγειν, in propria ſignificatione, accidere, peredere. Ariſtotel. in 8. hiſtor. τὸ ᾗ ἵππου μανιὰς λαγῖμον ὑπὸφύεται τοῖς σκέλεσι, ᾗ ᾗ ἵππου ἐκλελόγωσι ᾗ κεδαίεργοσι ἀφιστρώγουσι αὐτό. Lucian. in Tim. τὰ ὀφθαλμοὶ γὰρ ὑπὸ γομιώσθητες ἀκριβῶς ᾗ ἀεστερκτοῦντες, nudatis & circunroſis oſſibus.

περπλίδιον, ν, τὸ, quod ſupereſt. ὡς ᾗ πᾶν τὸ κλῆρον κατασκευασμῶν περιπλίδιον, &c. Plato de Legibus ſi quid ſupra ſortem poſſideat.

περπλίδω, μ. δίδωσα, δώσω, treſto, ſuperfluo, excello. vide per ω.

περπλοσυνάγω, ἀθεσαυρίζω.

περπλολογῶ, multa loquor.

περπλοτός, impar, modum excedens. Atticum eſt pro ἄφυσος, de quo ſupra. Περπλοτὸν, exquiſitus, ſcitus, eximius, ſingularis, rarus. ἀφιστὸς αὐτὸ ᾗ λόγος τοῖς Μούσας σωλῆναι, vir eximius, quique dictus eſt cum Muſis habere commercium, Plutarchus in Camillo. ἀφιστὸς φύσεως, natura ſingularis, Gaza. ἀφιστὸν λόγον, apud Æſchinem Socraticum, grandia & mirifica verba, eximiæ rationes. ἀφιστὴ σωίσις, excellentiſſima prudentia, Plutarchus in Pericle. Ariſtotel. Rhetor. libro ſecundo, φορχάρπε δὲν οἱ τοῖς χθόνι αἰσθάνεσθαι, ὡς ἀφ' ὧν τοῖς ἐχ' τὰς χάρας γινόμενος, ᾗ οἱ ὁίστε, αἱ ἢ κάματον τὸν γῆν, ἐξηργονεαι ἐλάττ τὸν χρόνον αἰσθάνεσθαι, κἄφιστα πάντα σωαίσθασιν, viri eximij & ſingnes. Idem in Problemat. διὰ τί σκώπτες δοῦ ἀφιστοὶ γεγόνασιν ἀνδρες, ἢ ᾗ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποιήσιν, ἢ τέχνας, φαίνεται μεμαχυκιδέντες. Ex quo loco Cicero Tuſculan. Ariſtoteles quidem ait, omnes ingenioſos melancholicos eſſe, vt ego me tardiorem eſſe nō moleſtè feram, &c. τὰ ἀφιστὰ ᾗ ἴδια τῆς ἀνδρὸς, Theophraſt. de cauſis libro ſecundo, capite nono, id eſt, raræ & peculiares arbores: hiſque opponit τὰ κοινότερα. Sic idem dixit hiſtor. libro tertio, capite quarto, πλὴν ἐπὶ ἀφιστὸν ὑπιαχῶ, rarum atque ſingulare, & libro quarto, capite ſexto, ἀφιστότερα ᾗ τῆς φυσιῶσι, ᾗ πλέον ὑξεπλαγμῶα φορᾶς πάλια. τὰ ἀφιστὰ παίζειν, vide Aristæum. τὰ ἀφιστὰ, quæ ad maiorem ſuperfluùmque pertinēt apparatum. ἀφιστὰ ζῶα, animalia effigie inſolenti, Ariſtotel. libro quarto Animal. ἀφιστὰ ἔθη, ſunt impari numero, Gaza. ἀφιστὰ πλὴν ὑκὰ φύσιν, peculiarem eſt fortitus naturam, Ariſtotel. libro quarto Animal. ἀφιστὰ πάντα πλὴν ζώων ὑκὰ διαφὴς natura omnium maximè animantium peculiaris delphino eſt, idem libro, octauo Animal. capite ſecundo, ὁι ἀφιστοὶ παρέχεται, imparitereſſicit, intereſt in efficiendo. ὁι ἀφιστοὶ χαπσώμῶν τῇ παιδιᾷ, ingenti libertate vſus, Lucian. vnde ἀφιστῶς Aduerb. ἀφιστῶς σφόδρα ἐν ὄψοις πολλὰ ἐφῆ, multa habet præter alios, Ariſt. l. 2. Polit. c. 9. ſic Aretinus.

περίσσημα, ατος, τὸ, excrementum, ſtercus, materia excreſcens atque inutilis, ſuperfluitas Plin. recrementum ſiue retrimentum, ἀφίσωσις, κάθαρσις, cibi reliquiæ Cicer. ἀφιστώματα excrementa, id eſt, ſtercus, pituita, bilis flaua & nigra. Ariſtotel. libro 3. Animal. φλεγμα τῶν ἀφιστώματα. Alex. Aphrod. vide Philoxenum.

περιστωματικός, ὁ, excrementitius, & homo excrementis abundans, ſordidus, excrementoſus, Politian. Theophra. 6. de cauſ. τεγοφὴ πονηρὴ ᾗ ἀφιστωματικὴ. Alexand. Aphr. in Probl. τὰ βρέφη ὑγρὰ ᾗ ὑδατώδη ᾗ ἀφιστωματικὰ, i. infantes humidi, fomniculoſi & excrementoſi: ſic vertit Gaza.

περιστὸς, curioſe, Dionyſ. Hal. de compoſ. eximiè, ſingulariter: q. ſuperfluè. vide περιστός.

περίστασις, ἡ, ſuperfluitas Plin. excrementum. Ariſt. hiſt. li. & ca. ἀ ὑπαρξία τῶν ὑγρῶν ᾗ ἀφιστασις ὑξέρχεται, i. τὸ ἀφίστωμα.

Περιτυγχάνω, offendo, obuiam fio, nanciſcor, πεντυγχάνω, incurro, venio, forte aduenio ſuper fermonem, ἐντυγχάνω, interſum, ἀπτάω, τ πατέω, incido, ſuperuenio. Cum Dariuo Xenop. ἡ γνώμη περὶ σὲ ἀθεωρήτως, iudicem iniquum reperire. ἀθεωρήτως ἀπτὰ. Demoſthen. ἐν ἀθεωρήτῳ καιρῷ ἢ συμφορᾷ, ne exlamitas ei contingeret, Thucyd. Demoſthen. ἀθεωρήτως ἀπτὰ δὲ τὰ Ἐρμῆ, ἀθεώρητα πάμπολλα σφᾶς δὲ δόσποτας. Sic ἀθεωρήτων dicitur. Περιτυγχάνειν pro ὀργὴν χαυνοῦν. Syneſius, τὸ ἀθεωρήτῳ ἐν πάντος μὲν γὰ πνὶ τῷ δόντι πάνθ', νε ſaltem vna in manus tuas inciderit.

Περιτύμβιος, qui ſepulchro ſeu buſto circumfuſus eſt, νε ἀθεωρήτῳ δάιμων, in Epig.

Περιτυμπανίζομαι, περιτύμπανος, ſonitu tympanorum agor in furorẽ.

Περιτυχίζω, vnde ἀθεωρήτῳ circumcirca decutere malleo roſtra to aſſulas è lapide adhuc rudi & impolito apud Euſtathium & Heſych.

Περιυβρίζω, ſingulari iniuria afficio, contemno, ignominioſe tracto, lædo. Accuſ. ἀθεωρήτῳ πολὺ τὰ ἐπὶ multi res diuinas habent ludibrio, Plut. in Camil. Herodot. in Terpſich. ἐ βασιλέα ἡμῶν ἀθεωρήτῳ ὑβρίσας ὑβρίσαλο. Plut. de Lucullo, ὑπὸ Πομπηίου περιυβρίσθη. Athen. l. 13. ὑπὸ τῆς ὀλιγαρχίας ἀθεωρήτῳ, omni genere contumeliæ affectus.

Περιφαλλία, Heſych. περὶ τὸ ἀνοίγειν τὰ καθῶν τὰ φαλλά.

Περιφανόθυρος, apertus, circunquaque conſpicuus. Homerus Odyſſ. ἐν ἀθεωρήτῳ, in aperto loco.

Περιφάνεια, ας, ἡ, ſplendor, proſpectus, quoquouerſus proſpectus. Περιφανὴς ἐπορ, manifeſtus.

Περιφανὴς, ἐς, ὁ, ἡ, conſpicuus, ſplendidus, ſpectabilis, luculẽtus, καθαρὸς, perſpicuus. Lucianus, ἔστι δ' ἁπαλὸν ἀθεωρήτῳ τὸν ἡμερικὸν. Soph. in Aiace, ἀλλ' ἐξ ἀθεωρήτῳ τοῦτο, manifeſtum morbum.

Περίφαντος, ὁ, ἡ, clarus, manifeſtus, λίαν καθαρὸς, ἔνδηλος, ἀθεωρήτῳ, φανερὸς. Sophocl. ἀθεωρήτῳ ἀπὸ σκοπιᾶς, certum eſt quod vir morietur.

Περιφανῶς, pr planè, palàm, perſpicuè Soph. μεμηνότ' αἰδοῦμαι ἀθεωρήτῳ ὀπτικὸς ἰδεῖ;

Περιφάρσια, ἃ, circunfuſus, ſplendor.

Περιφασθὲν ζωτὸς, vitæ parce, in Epig. ſic Apol.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circunferẽtia ad verbum ſi Latinè dici poſſit, id eſt, circunflexus Plin. vel linea ſuo circunflexu orbem ambiens, circunciuers linea, & circunductus Quintilian. libro primo capite 18. ἀθεωρήτῳ Suidæ. τὸ ἔργον ἀθεωρήτῳ, id eſt, curuatura rotæ Ouidio. Latinus author antiquus lib. de lineamentis, circunductam lineam, circunferentem lineam, & circũferentiam dixit τῶν ἀθεωρήτῳ. Ariſtotel. de mundo, ἡ κύκλα ἀθεωρήτῳ, in ſpeciem circularis ambitus, in orbem. Eſt etiam hallucinatio, error, & vita errabunda, νε ἀθεωρήτῳ. Eccl. ſiaſt. capite decimo, ἡ ἐκ τὰ σύμπαντα ἀπὸ ἀθεωρήτῳ, Bud. Comment.

Περιφερὴς, ὁ, ἡ, rotundus, teres, orbicularis, fornicatus, circinatus, circinatę rotunditatis: cui rectus opponitur apud Ariſtotelem de mundo. ἀθεωρήτῳ, in orbem. τὸ ἀθεωρήτῳ, ora, ambitus. φύλλα ἀθεωρήτῳ, Theophraſt. hiſtor. l. 1. c. 16. folia circinata, vt piri, Plin. l. 16 c. 24.

Περιφερόγραμμον χρῆμα, eſt circulus & ſphæra. Ariſtoteles in ſecundo de cælo, Ἅπαν ἡ χρῆμα ἐπίπεδον, ἢ ἐν ὑπογραμμὴ ἐστὶ, ἢ ἀθεωρήτῳ γράμμον. ἢ τὸ μὲν ἐν ὑπογραμμὴ, ὑπὸ πλειόνων ἀθεωρήτῳ γραμμῶν τὸ ἀθεωρήτῳ ὑπὸ μιᾶς. ἐν ὑπογραμμὴ, figura eſt lineis rectis conſtans pluribus, vt τρίγωνον, τετράγωνον, & alia. Περιφερόγραμμον conſtat in linea vna circunciurrente & circunducta: & tale eſt in planis, id eſt, ἐν τοῖς ἐπιπέδοις, quale globoſum ἡ σφαιροειδὴς in ſolidis, id eſt, ἐν τοῖς στερεοῖς. Strab. libro 5. de forma Italiæ loquens, ἔστι δὲ φύσει ἐν τοῖς ἐν ὑπογραμμοῖς ἀθεωρήτῳ μᾶλλον ἢ τοῖς ἐν ὑπογραμμοῖς ἢ τοῖς πλαγίοις. Περιφερόγραμμα etiã ſolida, διαφέρει τὸ σφαιροειδὲς.

Περιφέρομαι, circunferor, vagor, erro, fluctuo, errabundus ſum, palor. Paulus ad Epheſ. quarto, Κλυδωνιζόμενοι ἢ ἀθεωρήτῳ παντὶ ἀνέμῳ τ διδασκαλίας. quæ paſſiuè dicuntur, vt fluctuãtes & circunlãtus, apud Latinos. Plutarchus de Cicerone proſcripto, δῶν ἢ ἡσύχων ἀθεωρήτῳ ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχῶν ἢ ἀθεωρήτῳ ἢ ἄκαιρον, id eſt, erratica fuga mortem euadere cupientem & conni ntentem. Syneſius, ἐγὼ δ' ἀθεωρήτῳ ἀπαντιχοῦ τῶν ἀθεωγικῶν, vagis & variis cogitationibus euagatus ſum, huc illuque animum circumagens. Plutarchus, ἢ ἀθεωρήτῳ τῷ μὴ γίδειν, & quoquouerſus circumactus ad rei magnitudinem aſti mandam. ἀθεωρήτῳ ὅτῳ, Plato in Leg. Gregorius, καὶ τὸν ἀθεωρήτῳ ἀ ὄντας ἀ ὑπὸ σωμάτων, necubi hallucineris perperam hæc æſtimando, quaſi indigna, quæ de Deo credantur. Περιφέρομαι, eodem reuoluor. Plato in 2. de Legib. ὅλως μοι φαίνου ἢ τὸ παντὸν ὁ λόγος εἰς ταυτὸν ἀθεωρήτῳ ἢ κεν. Idem in Gorg. ἀεὶ σαυτῷμαι εἰς τὸ αὐτὸ ἐ ἐς περιφερόμενον. Περιφέρεσθαι, etiam in comiuiis vox vſitata de ferculis quę circunferuntur & apponuntur: vnde τὰ περιφερόμενα, dicuntur ferculà. Xenophon, ἡ ἐγίγνετο ἐκάστῳ ἀρίθμῳ φία κρία ἢ ἄλλα τὰ περιφερόμενα, dicitur & ἀθεωρήτῳ. Et Arist. 7. Politi. ἀθεωρήτῳ ἀθεωρήτῳ dixit, id eſt, circunlatum, qui in orbem circũfertur per conuiuas.

Περιφερόμενος, vulgarius, καλαθόμενος.

Περιφέρω, circunago, circumuoluo, roto. Περιφέρω, trado, per ora oculoſque hominum circunduco, quod & ἀθεωρήτῳ dicitur. Syneſius, ἐὰν συνηγὸς ἀθεωρήτῳ, ποῦ πάππαν κακὸν ἐ ἀθεωρήτῳ οἱ τυὸς εἶσι. Περιφέρω, transfero. ἀθεωρήτῳ εἰς ἑαυτὰς ἀδοξίας. Plutarchus in Pericle, in ſeipſum Athenas ſuſcepit, id eſt, ſibi vendicauit. Περιφέρω, in errorem induco vel perturbo, vt in Solone, ἀθεωρήτῳ συναπτὸς ἢ σοφίᾳ. Περιφέρω, perfero, id eſt, ad extremum vſque tolero, ἀθεωρήτῳ. Περιφέρω, circunfero, mecum ſemper fero, in ceſtatu meo fero. Syneſius, ἢ ἱερὸς σου ψυχὴς δεῖ μέσης καρδίας ἀθεωρήτῳ. Περιφέρω, vt ἀθεωρήτῳ, redigo, circumago, & eodem reuolno. Appianus in quinto belli ciuilis, καὶ τὰ παλαιὰ ἀθεωρήτῳ τ χλιοῦ ἀθεωρήτῳ, ne Italiam tandem ad famam redigerent. Περιφέρω, in diuerſum fero, atq; in contrarium. Περιφέρω, etiam dicitur in conuiuiis, vinegre ſum vinum, vel πονηρὸν. Plutarch. ἀθεωρήτῳ μεγάλην ἀθεωρήτῳ. Vnde ἀθεωρήτῳ, qui fercula in conuiuiis circunferant & ſtruunt in menſis, quum vnicuique pares apponuntur, & lances diſtribuuntur. Xenophon, ἢ τὸν ἀθεωρήτῳ ἡδὺ ἡσὶ καὶ ἀ ἢ πλέον τὰ ἀθεωρήτῳ. ἢ ἀθεωρήτῳ ἀθεωρήτῳ τὰ πολλὰ ἀθεωρήτῳ. Περιφέρω pro ἀθεωρήτῳ, refert. Herod. in Erat. ἐπὶ μὲ ἀθεωρήτῳ ὁδὸν ἀθεωρήτῳ τὸν τε quæ ad me pertinet ſcire, &c.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, vel ad extremum euado, & ſuperſtes ſum. Demoſthen. ἀθεωρήτῳ κατακλείσθαι καὶ ἀθεωρήτῳ ἀθεωρήτῳ. Idem, εἰ τι τῶν ἐναντίων μενθένε προσδύκα ἀθεωρήτῳ μι. Plato 3. Leg. οὐ τὸν ἀθεωρήτῳ ἐ φθηλὸ, qui perfuerunt.

Περίφημος, ης, popularis, celebris, clarus, νόμιμος, Phauor.

Περιφήτης, clanger. περιφῆτες ὀπτικὸς κερατίνης, id eſt, Praphetas qui Cornetas nuncupatas eſt, quia eluia, quæ καλεῖ dicitur, hunc Theſeus interemit, Plut. in Theſ. & in Rom. vbi exp. Corynetes.

Περιφθέγγομαι, (inquit Bud. Com.) τὸ δὲ καλῶ ἢ φθογγὴ περιφορὰ. Id paſſiuè potius ſumitur eſtque abſumor & pereo. Gregorius de Oratione Iuliani quæ μισοπώγων inſcribitur, Νῶν ἢ περὶ ἐκείνου περιφθέγγομαι, ἢ τοῦτο συμπεπτωκὸς ἡμῖν ἢ ἀθῶ. Περιφθέγγομαι, pedicularem morbum patior, τὸν φθεῖρα συλέγω, Heſych. μεσοῤῥαγῆναι, ἐλακτοδύναι.

Περιφθινύω, vide in dictione φθινύω.

Περιφλεγὴς, ardens, peruſtus. περιφλεγῆ σύλεν, ardentem colũnam, c. 18. I. Sapient.

Περιφλέγω, amburo, inaſſo. περιφλέγει, δεῖ τοὺ κρέα.

Περιφλεγὼς, ardenter, vehementi ardore, Plut. in Catone, ἢ τὸ περιφλεγὼς ὄζει ἢ πνοὴ, ſiti peruſtus acetum poſcebat.

Περιφλοῖσβος, amburo: vnde περιπεφλοισβῶμαι πυρὶ τύχεα apud Rodotum.

Περιφλυάω, circum tumeſco, rugaſque contraho, vt nimioſi Nicander in Alexipharmach. κεἰ τε βοὸς νεκρῶντα περιφυσιν ἀλοιφὴ, admodum obeſi, præpinguis. Alibi dixit, καὶ ἀ ἢ γάστρα συς ἀραιὸν τοῦτο ἀλοιφὴ. Et in Theriacis, Σκυτάλη φλοιὸς ἰ. ὑπόπαχυ ἢ.

Περιφλοιόω, circum decortico, ſiue ambientem corticem exi, vt ſit ligna circunclando, περιπίπτω, περιὸ πα, ſine περιάζω, ἀφ' περιφοῦ ἢ φλοιὸν: vnde decorticatio Plin. id eſt, φλοιὸς Theophraſt. & περιφλοιωσὶς, hoc eſt ipſi περιάῤῥητος τῷ φλοιῷ dem Theophraſt. libro nono de hiſtoria plantar. capite quarto, τῶν ἢ κρατέων φασὶ τοὺς ὑπὸ ἐξόδους πλατυτέρας ἔχειν, ὑπόδεις ἢ σοφὰς, ἢ ὧν ἢ περιφλοιόω. ſed legendum περιφλοίσω: & cortice incortricabilem eſſe: Gaza. nec vllo pacto poſſe decortic. Plinius libro duodecimo, capite 19. ex hoc loco ſic prodit: Frutex & caſia eſt, iuxtaque cinnami campos naſcitur, ſecti montibus craſſiore ſarmento, tenui cute verius quàm cortice, quem contra atque in cinnamomo leuari, & exinani pretium eſt. Dioſcorid. libro primo, capite de Aſpalatho ἐν ἢ κελὸς ὁ βοειὸς, μὴ τὸ ἀθεωρήτῳ ὑπὸ τῶν ἀθεωρήτῳ, detracto cortice tuber, Plinius libro 24. capite 13. Idem Dioſcorid. libro quarto, καυλὸς περιφλοιῴζ ὑπὸ. ὁ ὅτι ἀξέστας ἐκκαίνεσθαι. Sic & Columel. loquitur, Corticem eius deliberatum abducito. Seriphi. Largius excaſtrare dixit in eo ſignificatu.

Περίφλοιος, deliberatus, decorticatus.

Περιφλοιῶ, ὁ, ἡ, deliberatus, decorticatus.

Περιφλοιῶμαι, ὁ, corticis in orbem detracti. ὁ in Περιφλοῖζα.

Περιφλύω, ὑπὸ πλείονος καυσαμβυρο, & περιφλυσθεὶς, obuſtus Virg. Ariſtopha. περὶ τῶν ἢ ζώντας περιφλύει, περιφλύει ὑπὸ πολλῶν, per ſumma circum virit.

Περιφοβέομαι, ὁ, pertrepidus, metuens, Appian.

Περιφοβέω, ὁ, pertimeſco, paueo. Xenophon, Ἐν ἢ πάσῃ ἀδικουσῃ μόνον ἐκεῖνο ἐ ἔλαβε ἀπὸ τὸ μεθ' ἡμέραν περιφοβέεσθαι καὶ ὀφθῆναι.

Περιφ-

ιφοβέω, pertimesco cundo, trepidè, meticulosè. Appian. in Iber. περιφόβως ἔχοντες οἱ λοιποὶ Ἰνδικοὶ στρατῆρες.

περιφοιτάω, περιφοιτέω, circum ambulo, περιέρχομαι, περιέρχομαι.

περίφοιτος, ὁ, ἡ, circumuagus, Horat. Nonn. περίφοιτος ἐς ἄστια μήτηρ Θαΐδος.

περιφορά, ᾶς, ἡ, circunlatio, vel circulatio, vel circumactio Vitr. cucurrius, vertigo. Aristophan. τὸ ζητοῦντος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς αἰτίας ἡ τὰς περιφορὰς, &c. id est, circumactus, circuitus. ἥλιε περιφορεῖ, Solis circunuectio Ciceroni. ἡ κύκλου περιφορὰ, circuitus, id est, ὁ περίοδος, Xenophon. ἡ τῶν πραγμάτων περιφορὰ, externum negotium, Nazanzen. in Orat. ἐπαρτὴ τὸ κίμινδυ ἐμμελὲς ἡ ὑγρὸν ἡ μαλακωθὲν ἐν ταῖς περιφοραῖς, laudat Cimonis facilitatem ad omnium morum impressionem susceipiendam, Plutarchus in Pericle. περιφορὰ, ferculorum missus, qui conuiuiis apponuntur, aut singulis conuiuiis, aut quaternis, vbnunc fieri solet. Pollux. τὸ δὲ περίφορτον τὰς μερίδας, περιφορὰ δὲ Ξενοφῶν αὐτὸς ἐποίησεν. Xenoph. ἡ ἐν ποσὶν τοῦ περίφορτον ἐλαιὸν ἐπὶ τὸ περίφορτον.

περίφορος, hallucinatio, & vita errabunda, error, erratio, sicut περιφορὰ, & περίφορτος. Gregor. τὸν ἐκ περιφόρου καὶ ἀστάτου βίου καὶ τῆς ἐκ τούτου περιφορᾶς, tranquillitatem animi habemus ab obturbatione mentis atque erratione, ob curas exteriores externas: & ἐξ ἔνω. & Eccles. cap. 12. ἡ ἐλαχίστη ἐγκατάλειψις ἡ ἀφορμὴ εἰς περιφορὰν ἐμοὶ. & oculos aduerti, vt videremus sapientiam, & mentis errores, & dementiam.

περιφόρια, circunfero.

περιφόριος, ὁ, ὁ, περίφορτος, qui circumagi potest, versatilis, quoquoversus, versatilis.

περίφορτος, Periphoretus, cognomen Artemonis, quòd lectica circunferretur, Plutarchus in Pericle. interpres Aristophan. in Acharn. annotat, ὅτι ἐπὶ τῶν ὄπτων καὶ τῶν ἐφθῶν καὶ ἁπλῶς τῶν ἑτοίμων ἐπὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν ἐλθ. vnde ἡ παντὸς οἰκοφορία, περίφορτα vocantur.

περίφορος, ὁ, qui se circumagit.

περιφραγμός, ατος, τὸ, quasi circunseptio, pars curruς, τὸ ὑπὲρ αὐτὸν, ὃ συμπεσὸν εἶναι διαπεπλεγμένον παρίστη, Pollux. Et obex, maceria, περίφραγμα ξύλινον, septum ligneum, vallum ligneum, sepes ligneа.

περιφράκτης, ὁ, sepes, septum.

περιφραδὴς, πεῦ ὑμπερὸς, ἡ, ὑπέρχαρις, ritè, petitè, scienter, Odyss. ἦ πάσασα τὸ περιφραδὲς, perscienter, Lic.

περιφραδέομαι, μ. ἀπρμαι, πασμαι, circunloquor, βωλεύομαι. Depon. Ibid. Περιφραζόμαι, considero, perpendo, Nic. in Theria. ἔφρα δὲ τοι σὺν τῷδε περιφράζεσθαι πρὸ περιφραζέσθαι est, περισκοπεῖ.

περίφραστος, circummunitus, circumseptus.

περιφραστικός, ὴ, ὸν, circunlocutio, circuitus loquendi: circuitio à Terentio dicitur in Andria, Nihil circuitione vsus est. Hæc figura fieri debet aut ornandæ rei causa, quæ pulchra est: aut vitandæ quæ turpis est. Virtus est vicina κακοηθείᾳ, Quint. l. 8. c. 6. & l. 9. c. 1.

περιφράττω, circunsepio Cic. circunuallo Teren.

περιφρίσσω, perhorresco.

περιφρονέω, ῶ, τὸ, τὸν, contemno, partipendo, καταφρονῶ, ὑπερφρονῶ, παρ' ὕδιν ἄγω. Accusatiu. iung. Atticè, sed Communiter Genitiuo, interpr. Thucydid. vide in dictione Καταφρονῶ. Aristophan. τὸ μὲν βεβαιότατον τῆς φιλίας, id est, vt exponit D. Hyeronymus, scando per aërem & pluris me esse puto quàm Solem: sic enim Strepsiades intellexit: quasi dixisset Socrates, καταφρονῶ, vel ὑπερφρονῶ: Ita ramen φρόνησιν volueruat intelligi. ἀνθρώπια τοῦ σοφοῦ ἐνθρόνου ἐχωῦ, περιφρονοῦσαν τὴν κοσμικὴν σοφίαν, id est, contumacia quadam ostendendæ potentiæ gratia Lacedæmonios despexisse, Plutarchus in Pericle. Περιφρονῶ, considero, περιφρονῶ, contemplor, inquiro, scrutor. Eit enim verbum ὑπλοσπέμπτον. Aristopha. τὸ μὲν περιφρονῆσαι τὸ σοφίσματα, id est, σκοπεῖν, perpende & obserua. περιφρονῆσαι τὸ κυβέλιον ἀγαθὸν εἶναι, sentite de Domino in bonitate, cap. 1. Sapient. Solomonis.

περιφρόνησις, contemptus, despectus, despectio passiuè apud Gregor. in epist.

περιφρουρὰ, custodio, cingo: item simplic. cingo tanquam custodia aut præsidio. Thucydi. lib. 3. τὸ πόλιν ὃ ἢ περιφρουρεῖν οἱ πλατιῆς.

περίφρων, ὁ, ἡ, ὄν, castus, prudens, σωφρὼν, ἐγκρατὴς, φρόνιμος, σώφρων, Suid. Odyss. ζωὸν φῶν πλωτὸν ἀσπασίως, σωφρὼν, sapiens, pudica.

περίφυτος, ὁ, ἡ, terræ inhærens, humilis, Dioscorides libro 4. cap. 104.

περίφυτος, vnde περίφυτος expon. agnatus sum, proueni: item adhæsi.

περιφύω, adhæreo, adnascor, Accus. Theophrast. l. 6. c. 5. histo. plantar. Idem libro 3. capite 8. περίφυεται μικρὸν ὑποδύσαντος εἰς ὕλὴν, circumnascitur, vel oquitur Plin.

περίφυτος, ὁ, complexus.

περίφυσις, ἡ, quasi circuncretio, quod in ambitu sit incremen-

tum. Theophrastus libro quinto de plantis, ὅτι δὲ φύσει κατὰ μικρὰ εἰς ὀζοις φαίνεται πᾶσι. Idem, ἡ δὲ τοῦ κύκλου μίαν εἶτε τὸ ἔξωθεν ἢ ἔνδον ἢ ποιοῦν, κατακολουθεῖ περὶ τὸν ὑπὸ τὸ περίφυσιν, Gaza incrementum obductum transfert, & corticis obductionem, neutrum rem satis exprimit: & latior est eius vis quàm significatio.

Περιφύω, adnasci facio, annecto, prouenio. Theophrastus histor. libro octauo, capite decimo, ὁ ἐνδύεται ἢ σῖτος ὁ ταινιοειδὲς περιφυὸν: sed lege, ὅταν ὑδατὶ περιφυῇ, frumentum non eroditur cũ pluuiam perpessum excreuerit. περίφυσαν. adhæserunt, adnati sunt, prouenerunt. Aristoph. ἡ ψυχὴ περίφυσαν ἀθανάτῳ, mortuæ caleeamenta circumnata sunt. Theophrastus histor. libro tertio, capite 11. de cortice tiliæ, ὁ περίφυκος ὀρθρωδὲς, non recto ductu circumnascitur, id est, περίφυεται.

Περιφωνέω circunsono, resono.

περίφωρος, ὁ, quasi deprehensibilis, manifestus, qui inficiando non est. περίφωρος γὰρ ἐμὶ ἀδικῶ, in furto deprehensus, Plutarchus in Apophthegm. καὶ πάφωρος, καὶ καταφανὴς. Lucian. περίφωρον γὰρ ἐμὶ μοιχὸν τὸ ζῶν ἀκριβῶς περιπεπτωκέναι.

περιχάνω, inhio, quasi circumhio, & deuoro. Aristoteles histor. 8. ἡ δὲ γαφυλὴν περιχάνει, Lucian. κἀκεῖνος ὁ λαβὼν ὅλον περιχάνει τὸ δίλιτρον.

περιχαίρω, supra modum lætor. περιχαίρει πλέον ἢ, boni gaudio perfruaris, Naz.

περιχαίρω, perlætus Liu.

περιχάλκωμα, μ. ατος, τὸ, cre obduco.

περιχαράκωμα, ῶ, vallo circummunio aggere cingo apud Æschin. in Ctesiph.

περιχαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalpellus quo dentes circunscarificamus, vt emarginando, ginguiasque disparando, commodius eximi possint, si res ita ferat. Cœlius Aurelianus Chronion libro 2. Aliquando ipsæ gingiuæ scarificandæ, vel circum separandę ferramento quod περιχαρακτὴρ vocant.

περιχαρακτικὸς, emaginans. Plin. περιχαρακτικὸς ὀγκωμὸς, circunscarificans quæ Medici vlserunt, Marcel. emarginans erustas: Ruel. resoluens crustas. Dioscor. l. 1. c. 138.

περιχαρακίωμα, τος, τὸ, vallum seu aggeר locum aliquem cingẽs & circummuniens.

περιχαρακόω, ῶ, vallo & fossa circundans.

περιχαρακόωσις, ἡ, ὁ, ὁ, arripe prudentiam, capite 4. Prouerb. Solomonis.

περιχάραξις, circunscriptio & quasi circunscarificatio: Aliis exponitur circundatio, vrbatio: nam vrbare est aratro definire & circunscribere: & vrbum ciuuatũ aratri, quo d in vrbe condenda adhiberi solet: Ilegibus.

περιχάσκω, ω, ἄξω, τ. σχω, circunscribo, circunscarifico Plin. circunuallo, disrumpo, emargino. περιχάσκει ἡμῖν φύλον, serratum folium, Theophrastus libro tertio, hist. plan. In Pande. Græcis, τὰ περιχεχαγότα ᾗ τὰ ὑπολειφότα ὑπὸ τῆ διαθήκῃ, deleta vel circunducta.

Περιχάρεια, ας, ἡ, lætitia elata, περιπὴ χαρὰ, nimia lætitia, Plato de Leg. apud Poll. περιχάρεια τὸ ἀμέτρως χαίρειν ἐπὶ πολλῷ, cui opponitur ἀθυμία.

περιχαρὴς, suprà modum lætus. περίχαρτος χάρμη, elatus. Isocrates, ἐπ' ἐνίοις μὲν ὑπὸ περιχαρὴς ἐγένου ἐπ' ἐνίοις δὲ ἀθύμως ἔσχες. περιχαρὴς τῇ ἀληθείᾳ ὑλώδεις ἄμετρος, propter bonum tibi effrenatè applaudens & immoderatè elatus, Nazanzen. διὰ τὸ περιχαρὴς τὸ σοφίσματος τῶν παθόντων πλέον, idem Nazanzenus in Orat. eo nobis ob exuberantem rei lætitiam accidente. τὸ περιχαρὲς περιχαρὲς ἐ, præsens lætitia, Thucyd. Item περιχαρὴς, gratiosus, qui consequitur gratiam ex aliquo.

περιχαρίζομαι, vehementer gauisurum esse, congratulaturum esse.

περιχάσκω, ας, ὁ, immoderata lætitia, effusa lætitia.

περιχάσκω, inhiare, idem quod περιχάνω.

περιχείλωμα, idem quod χεῖλος, labro circundo, labrum in ambitu duco, & περιχείλωμα, labra obducere. Xenophon, περιχείλωσε σανίσιν, ἵνα μὴ κατέλωσιν τὰ χωλά summas oras, & margines ferro obducens.

περιχειρὶς, τὸ, armilla, manus ornamentum, brachiale Plin. Polybius libro secundo de Gallis, περιχειρὶς ἡ μανιάκης. Et paulò pòst. τῶν δὲ περὶ χρυσοῦ φίλιον, ὃ φορῶσι περὶ τοὺς χεῖρας ἢ τὰ σπλάγχνα οἱ Γαλάται.

περιχέω, ω, circunfundor, obuersor oculis, Lucianus in Judic. dearum.

περιχθὲς, ὁ, ἡ, ὁ, περιχάτ, περιθὲς, Homer.

περιχύτη, circunfundo, offundo. ὑπὸ βίβλων περιβλύζω. Datiuo & Accusatiuo. Lucianus de Sacrificiis, τὸν ἄνεμον τῷ βωμῷ περιχέειν, aram sanguine vndique aspergens. τὰ τῆμιόλια ὕδατι περιχέας, segmina perfundens aqua, Dioscor. l. 4. c. 245.

περιχθύω, abundo, pasco, bene fagino, & neutraliter bene fagino: vnde περιχθύοντες apud Hesychium expon. πάλαι κεκοπιάντες ἀγρίοις, & περιχθύοντα in ea significatione, vt est χθὼς pro

χλόε accipitur.

Περιχαλίζεται, Hesych. περικαλύπτεται & καλλωπίζεται χλιδῇ, vide Suid. item περιδέρεται.

Περιχερίδιον, circunsilio, tripudio.

Περιχεῖσθαι, idem Hesych. αἰσθάνεσθαι ἢ σωτῆρος ἐγχεῖμαι.

Περιχεῖσθαι, ὁ ἢ ἡ, prædixit. Plutar. περὶ δὲ τοῦ γάμου ἢ περιχέσθαι τοῦ γαμεῖν.

Περιχεῖσθαι, passiuum. ἅλατι περιχεῖσθαι, oleum quod illinitur corpori.

Περίχεσις, quasi circunlitio, Interpr. Dioscorid. libro primo, capite 131.

Περιχεστὸς, τὸ, quasi circunlitiones: sic Interpretes Dioscor. li. 1. cap. 97.

Περίχεστον, ὁ, ἡ, circunlitus. περίχεστοι θηριακῇ, theriaca medicamenta quæ vngendo sunt, circunlitiones quę contra venenata parantur, Dioscor. l. 2. c. 99.

Περιχέω, oblitio, illuio, obduco. Lucian. διὰτὴν περιχέουσαν, vitro circunlinit & obducit.

Περίχευστος, ὁ, περιῤῥυτος, inauratus, laminis auri contectus, Athenæus.

Περιχεύσιμος, ἀσία, inauro, deauro, auro vestio.

Περίχυσις, εως, ἡ, quasi circunfusio, quod circunfunditur alicui, aut cir cunfusum est.

Περίχυτος, offusio.

Περιχύω, περίχυσα, circunfundo, offundo. περιχυθεὶς ἀυτῷ, ei circunfusus, Lucian. id est, cum amplexus. περιχυμῶδες τὸ χρήσιμον, Cherroneso imminentes & adiusi, Plut. in Pericle.

Περιχώννυμι, circumaggero Pli. obruo. περιχωννύειν γῆν, terram accumulare, Gaza.

Περιχωρεῖν, περιχωρεῖσθαι, εἶσθαι, Aristoph. Περιχωρεῖν etiam vt περιέναι dicitur, tandem cedere. Pausanias in Phocicis, ἐς παῖδα ἀυτῷ περιχωρῆσαι ἢ ὁ πατὴρ τὴν ἡγεμονίαν, filio cessit imperium. Περιχωρεῖν, circuitu redire. Greg. Ζωὴ γοῦν ἢ θάνατος εἰς ἄλληλα περιχωρεῖ τοῖς ἢ κατηκόοις σῶμα.

Περιχώρησις, εως, ἡ, cessio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum περιχώρησιν vnionem interpretatur apud Damasc enum Budæus.

Περίχωρος, vndique finitimus, vicinus, circumiacens. Dativo. Plutarch. σῶμα τὰ περίχωρα τῆς γεωμετρίας. Naz. in Orat. εἰς ὦλιν ἐν σκιᾷ τῇ περιχώρῳ, ne in omni platea subsistamus, idem in Orat. εἰς τὸ βαπτισμα. Matth. capite tertio, πᾶσα ἡ ἰουδαία, ἢ πᾶσα ἡ περίχωρος τῆς ἰορδάνου regio circumiacens, quasi circumiordana regio, vt circumpadana.

Περιχῶτο, περιεσῶτο ωρίζων, Hom. per syncopen pro περιέσωτο.

Περιψάω, ψήσω, ψῆσα, abstergo, περιψήσασθαι τοῦ γλίσχρου, Actius. Accinsatius. Aristophan. καθαρὸν ἡμῖν τὸν κακὸν, τὰ βλίτυρα περιψῆσαι, palpebras abstertit, ὀξέως περιψῆσαι, extersit. Idem in Equit. Ἰδοὺ δὴ γὰρ κόρινθ. καγὼ σοὶ ψιμυθίου περιψῶ.

Περίψημα, ατος, τὸ, (vt volunt) scobs & ramentum, & quicquid limando deteritur, nauci, quiscquilię. Iustramentum Ambrosio interprete, purgamentum, cuiusmodi spongia excipitur, σπόγγισμα τι, minusque est quàm λύμη, Eustath. Odyss. Paulus prima ad Corinth. quarto, ὡς περίψημα τῶν πάντων ἐγένηθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι, velut mundi colluuies & euectamenta siue purgamenta extitimus, & omnium hucusq; penicillus quo sinas sordes pertergerent: dicimus vulgò vn tourchon. Est enim περίψημα, κατάσυρμα, ἢ τὸ σάβανον extergendis sordibus idoneum: alij ἔδεσμα ἢ σπύθακον exponunt. Ἢ ὅτι τὸ περιψᾶν τὸ κατασμῆσαι, vt περίψημα sit quasi deterforium. Interpret. apud Postolet. vertunt, alius reiectamentum, quod eiectamentum Latinè dicit Tacitus: alius ramentum, quod huic loco parùm mihi quadrare visum est.

Περίψημος, videtur idem esse quod λογιστὴς, calculator, ratiocinator Cic. vide Suid. in verbo Λογιστὴς.

Περιψηλάω, circum spolio & nudo: in orbem deglabro.

Περιψοφέω, obstrepo, circunstrepo.

Περίψυκτος, ὁ, ἡ, perfrigidus, vel qui perfrigerari potest.

Περιψύξις, perfrigeratio Plin. frigus vehemens: affectio illa febre laborantium, quæ præcedit horrorem, hoc est φρίκην. Alexander Aphrod. libro 2. Problem. γίγνεται ἢ περίψυξις ὅταν, ὅπὰ ὑπὸπύρου, φλογὸς, ὅπὰ ὅπ μᾶλλον, ψύχους, id est, membra primum obtorpescunt, deinde inhorrescunt, tum inalgescunt & rigent vario refrigerationis incremento. Galenus, τὸ περὶ τὴν περίψυξιν ἢ ὡς φρίκης ἢ πικρύσεως ὑπολάβωμεν πεῖσθαι τινα. Plutarchus sumpsit pro refrigeratione desinente, ὡς γὰρ ἐπὶ τὰ λουτρὰ τοὺς περιψυχομένους ἢ αἰμῶν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν περίψυξιν.

Περιψύχω, perfrigefacere, καταψύχω. Plutarchus in sexto Symp. περιψύχεσθαι γὰ ἱκανὸς ἢ πυκνοῦσθαι τὰ σώματα τῷ βαθύζωνα διὰ χρόν.

Περιψύχω, refrigero Plin.

Περόνη, rotarum ferramenta, pro περόνῃσι.

Περονισμὸς, circuitu & circunductione per ambages.

Περονῶσαι τὰς γραφὰς ἐπαοιδίαις, Gorgonem incantans, Lucianus, ἀ θελωδίαις, quod est incantamẽtis & magica arte circunuen & obtundo Bud.

Περοσδυνία, ας, ἡ, intensus dolor, anxietas, vexatio: opponitur ἀσυχρείᾳ, Plato de Leg. ὀφθαλμῶν περοσδυνίαι, oculorum dolores, libro secundo Dioscorid. capite 54. Idem libro 2. cap. te 124. φλεγμοναὶ ὀφθαλμῶν ἢ περοσδυνίαι αὐτῶν, oculorum inflammationes & eorum grauissimos dolores curat, Matth. lus inflammationibus oculorũ doloribusq; prodest, Rufus lius. & libri 3. capite 52. πρὸς τὰς ὀφθαλμίας περοσδυνίας, oculorum dolores, Ruellius: graues addit Marcel. vide Dioscor. l. 4. c. 6. de doloribus oculorum.

Περοσδυνος, vt περοσδυνία, περοσδυνίης. Demosthen. accipit pro qui toto corpore vexatur, & dolet, vt contusus verberibus. περοσδυνος ἐμοὶ ὑπάρχει, qui aliquem vehementer cruciat. περοσδυνόν ἀυτὸν ἐποιοῦντο, qui in dolorem inenitabilem incidit, Plato in Leg. De serpentibus. Plutarchus in Opusc. περὶ ἀοργησίας, θηκασὶ ἢ περοσδυνα γίγνεται, dolore percuti.

Περοσδύω, ὦ, &

Περοσδύω, obrudo, pulso, fuggillo, iniuria afficio atque ignominia, malè accipio, vexo, Demosthen. ὃ Μενέδιος, φησὶν ὁ περοσδυθεὶς ὑπ' ἐκείνου τοῦ δεδρακότος, ἢ τὰ σύμβολα συγχέας, contiens & vexans. Aristotel. γίνονται ἢ αἱ τάσεις ἢ ὁι τῶ περοσδυόντος ἢ ἐπὶ τὸ ἔτερον. Thucydid. ἀμωύντο, ἢ μὴ τοῖς ἀθ' ἡσυχίας περοσδυθεῖσι ὑπ' ὀλίγων, fuggillemur, vel repulsam feramus à viribus spreti & auxilio fraudati.

Περόνιον, qui circum humeros est, neutro genere & subst. περόνιον affertur pro supparus, dicitúrque esse genus togæ ius & angustæ.

Περόνη, ὄντος, ὁ, &

Περόνη, superstes, reliquus, adhuc viuens, ζωὴ. aliquando abundat suppetens, & tandem accedens. περόνον τὸ ὄδωρ, Thucy. Instar ἀστασε, sic interp. τὸ περόνον, περίεστι. Æschin.

Περόνιμος, nobilis, celeber. Masculin. τὸ ὃ ἱερονσυλίμοις περόνιμος τόπος: Appianus in secundo ciuil. ὁ Καπλίνος μικρὸν πρὸ τῆ ἡμέρας καμασσήτου περόνιμος, &c. vtitur & ὁ ἐξηγητὴς ἢ πάλαι ἐς ὀξυτόνητα περόνιμος.

Περονὴ, ἡ, ἡ, specula, locus editus ex quo circunspectus fieri potest rupes excelsa & prominens, σκοπιὰ, ἀκρόφεια, ὑψηλὸς τόπος ἔξωπεσεῖσθαι, ὁ περιδηλῶν ἐξὶ σκόπος, vt annotat interpres Homeri in illud Iliad. ἔ, Αὐτὰρ ἐγὼν ὁλοὸν τὸν ἔσομαι ἐς ἔθεμον Odyss. ι, Καρπάλιμος ἔξωπος ἀπείρων ἐς ἀφεικτῶν, Vnde ἐκ περόνης, id est, circunspectè Quintilian. Est & aperte, perspicue dilucidè, φανερῶς. Lucianus Conuitio, πολὺ ἀφ' ἑτέρου αὐτὰ ἐν σαφεῖ ἐποιήσας, Chrysostomus, ἀφὶ ἢ ἱερμασίης, τῶν λόγων ἢ ἀφ' ὑμῶν σαφέστερος. Περονὴ etiam ἀφιλόξενος Polluci, ἀφίσεσθαι Stadæ, attenta consideratio, circunspicientia Gellio, circunspectio Cic. Thucyd. l. 4. Οὐ τοῦ πολλοῦ ἀφιλοτιμίᾳ ἀφὶ ἡμῖν εἰς τὰ μὴ διαφανῆ πονεῖσθαι.

Περονεῖσθαι, specular, circunspicio, ἀφιλόξενος. vide Περονὴ.

Περονέσιον, Ionicè pro ἀφιλόσοφον, superfluè: ἀφιλόσοφον, i. vociferor. Homer. Il. σ, χέτε σι γενεὴν ἀφιλόσοφον, &c. i. ἀφιλοτιμῆς, ἀφὶ τὸ ἀφορᾶσθαι, ἐφ' τὸ ἔσω, supra modum, vltrà quàm decet. Apol. 2. Argon. ἀφιλόσοφον θάμνῳ, præter cæteros. Et ἀφιλόσοφα ἀναίνων dixit Planudes pro supra omnia, in primis.

Περονέσθ, ingens, μέγας, multus, ὑπέρμετος, superuacuus, libro primo Epigrammat. ξωθὲς κεφαλὴς περιόσιον ὄργον, id est, περιεσσὸν eximium. Dionysius Poeta, περιόσιον αἰθέρα δυσὶν ἐνώμας, præcipuum hominibus miraculum. Apollonius secundo Argonautic. ἐρώσια ἔθλα βιήφιμον, vbi Interpres, φησὶ ἢ τῶν διὰ τὸ εἰς τὸν χρόνα διαπρέψαι αὐτὸν. Aliter libro quarto Epigrammat. ἀνὰ δ' ὕσπιν περόσιον ἀζωσάμενος, i. sanctissimus Argiuus pontificis nomine ἐπὶ σ. sic Ian. Lasc.

Περοσπάω, ὁ, circum aures hirsutus: sic apud Heracl. ex Platone legitur, pro ὁ ἀφὶ τὰ ὦτα λάσιος.

Περοσπεύδω, ἢ, regumentum quod auri circundatur apud Etymol.

Περοσφθαι, neglectum esse.

Περπεζω, ὡ, ἀσω, ἀ. ακα, μαι, σμαι, πεπεσμαι Suid. maturitate nigrescere. Neutrum absolutum. Interpres Homeri Iliados ἀ, ἢ λειόθριξ κατὰ περπεζει πλεμέλη. Inde περπὸς, niger, Theophrastus. ἀμφὶ τὰ δ' ὅταν αὖ περπέσῃ σταφυλὴ, id est, colligitur incipiente vua, inquit Plinius illius interpres: & recte quidem, quoniam non nisi matureſcens aut matura vocatur vua propriè: antè enim ὄμφακὶ Græcis dicitur, cui parum simplicem vocem, quam sciam, non habent Latini: sed acerbitatis aut immaturitatis nota eam indicant. Est autem περπεζειν, μελανίζειν, σταφυλὴν ἢ σταφίδα, id est, nigrescere, variari & matureſcere. Dioscorides libro quinto agresti vite inquit, ὁ περπεζῶν ἢ σταφυλὴ, id est, non grescere vuam maturitate. Idem Dioscorid. κλῶδοι ὄμφακος μόνον περπεζόντος, acerbas vuas, necdum matureſcentes mens, Marcellus: immaturas Ruellius. Palladius casos vuas vocat semiacerbas, vt notat Marcellus. περπεζοντα χρὴ τὰ βότρεα, vuæ nigrescere incipiunt, Theophrast.

3.capite 22.de caul.plant.φοινίσσοντος τὴν βόστρυχον, vtia nigrescentes,Gaza.Idem hist.lib.2.cap.10. φοινίζοντος τὸν βόστρυχον, ὁμῶ εὖ φέρεται κόσμημα ὄν.

πυρρός, varior,colorem muto.

πύρνις, vel πύρνις, ὁ, perca piscis.Aristoteles libro secundo Anim. capite 21.& in Epigrammat. piscis est saxatilis, capite 34. libri 2.Dioscorid.vide in Chiliad Erasmi,Perca sequitur sepiã: & Athen.lib.7.

πυγάργος ὄρνις, aquila nomine percnopterus ab alarum notis nigris: Aristoteles libro nono Animal. cap. 32. aliàs fine x scribitur.

πυρρός, ά, όν, niger,varius,μέλας καὶ φοινικοῦς πικτος : videtur pro eodem aliàs φοῦς, aliàs φοῖνιξ scribi,Cælius libro 14.capite 29. vide Μορφώ.

πυρρὸς ἰέραξ, percæ accipitres, Aristoteles libro nono Anim. ap.36.

πυρρὸν, stigma in facie, τὸ ὑπὸ τῶ φαγέδαινα πύκνωμα, Hesych.

πυρρὸς, ὁ, στασιαστὴς, ὡθῶν, petaso,perna, hoc est, fusillum crus fale nacteratum,& infumatum,Athen.libro 14.Strabo. appellantur pernæ & concharum generis circa pontias insulas frequentissimæ.lib.1.32.sub finem.

πυρὸς, Hesych. θερίσμὸς lactuca.

πυρὸν, idem quod σῖτον vel venum exporto, vel venum abuco Iliad.ω.

πυρόω, ῶ, σῶ, (per pleonasmum τῶ ι) vnde πεπυρωμένος, vendo Iliad. κτίσιν τε πόρας ἐπεσσομένοισιν ἀπήμονα δώσειν, πύρνα μεμαῶτας, vendori, διὰ τοῦ παθητικοῦ πυροῦται.

πυρὸς ἰέραξ, accipiter pernix dictus,vt Gaza vertit in Aristot.for idem qui aliàs φοῦκος ἰέραξ, apud eundem à Gaza redditur crea accipiter.

πυρὸς, vide Κάκτος. est ὁ ὀρθὸς τῆ κάκτου παλλὸς.

πυρπὶς, ίδος, ἡ, Dorice pro πέρπη, peplum,& vestis quædam ex succingebatur & fibula colligebatur,Idyl.15.Theocr.

πυρὸς, vel Πυρσὸς, μ. πόσω, ῶ, πυρσὸν, fibula nectus, ἀείρω, πύρσαι, διαπύρσαι, διὰ δὲ, διέπυρσον, traiecit,transfodit.Neut.Accus.

πυρὸς, ὁ, ficula,acus,acicula, πύρσαι τὴν ἀσελλόν, Hom. Od.18. ἀσῆρι, inquit Galen.in Glossis,aliquando ὁ σοῦ ὁλοκληρία, aliquando ὅπερ ὀστέα, aliquando verò ὅπερ ὀστᾶ ὑπὸ πωλοῦντος. vide ἀσῆρ μυελός. Pollux, ἀσῆρ δὲ τῶν πίζων ὀνομάζουσι ἀγκάθια, εἰς οὓς ἀφῆκαν καταλήγουσι. Hesych. πᾶν ὀφθαλμιῶν τῆ ὑμενοειδὲ. Item bulla,monile.

πυρὸς, ὁ, instrumentum musicum,& metri genus.

πύρσαπος, πόρτη σωμὶ Σαλπιγξὶ πυρσάποισιν, fibulauit, substrinxit,scilla seu fibula,Homor. πόρσαπος διπλοῦς, Apol.Rhod.

πυρὸς, viles panniculi,abiecta linteola.

πυρὸν, in Epig.superans,ascendens, poëticè pro πόρασι.

πύρσις, adulatio,temeritas, mollities : aliis insolentia, κολακεία. mihi verò videtur è Latino fluxisse : ve enim perperidio Acio , & nequiter ac perperàm agere, sic Græce πορπερεύειν, ἢ πορπερίδιον, tamen Clemens lib Pædagogi tertio accepto eo quod est κολακευτικὸν, nimium cultus, tucus. Et ita Basil.Magnus ὁ πᾶς ὄρος τῆ ὑπάτου ὁ ὄπλος. Τί δὲ τὸ πορπερεύειν ; πᾶν ὁ μὴ δεῖ χρείαν, ὅτι δὲ καλλωπισμὸν ἀβλαβῆ καὶ ἀκατηγόρητον. Rectè quæ vetus interp.apud Paulum πορπερεύεται expon.perperàm agit,quòd alij insolescit.

πυρσεύομαι, μ. εὐσόμαι, ῶ. εὐμαι, ago perperàm & temerariè,adulor, extollor, ostento me.Alij garrire exponunt , quasi πῖς λόγους ἐκφέρειν, quòd locutuleij sermonis ambagibus molesti sint: lij pro præcipitem esse & temerarium.Videtur iis ficta vox Perperis fratribus, de quibus Erasm. proverb. Ne in Mempygum inciclas. Vtitur ea Paulus Ad Corinth. capite 13. ἀγάπη δὲ φυσιοῦται, id est,(vt Erasm. vertit) charitas non est procax: vbi annotat , Græca.inquit,scholia variè exponunt: quidam putant πορπερεύειν significare adulari : alij extolli & ostentare sese , à nomine πόρσης, quod dictum volunt quasi ἐκπέτεσθαι. vide Περπερέα.

πόρσης, ὁ, perperus, agens nequiter,& perperam:Aliis procax temerarius, præceps, leuis.

πύσμος, ὁ, τὸ πρόσωπον, ὀφθαλμὸς, Etym. Hesych. est ὁ βλεπτικὸς.

πύσμος, ὁ, ὁ ὀφθαλμὸς, ὁ ὄσσε.

πύσμος, nomen tragediæ Æschili, Aristoph.

πυσὶς, ὁ, nomen piscis apud Ælian.

πύσος, πύσος, populatus.

πύσσα, antiquè pro ὄψις, οἱ, Cæl.l.10.c.28.

πύσσα, ας, ἡ, &

πύσσα, persea nomen arboris.Suidæ, εὐσέβεια. Arist.de mundo, μᾶλλον δὲ φοίνικας καὶ φοίνικα, συκέαν τε, &c. hanc eandem esse cum erica Marcell.Dioscor.interp.tradit.

πύτιμος Παλλὰς, dicitur apud Aristoph. περὶ. euertens oppida, opulatrix vrbium Pallas.

πύτις, ὁ, nomen viri & syderis apud Proclum.

πύφασσα, ης, ἡ, &

πυφάσσα, ας, ἡ, &

Περσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina. περσεφόνεια λέγεται, διὰ τὸ πείσαι τὸν φόνιον περσεφόνην, κατὰ τὸ ὅσ ἡμέρας, id est, filia Iouis,& Cereris , vxor fuit Plutonis. Hesiodus, ἢ τέκεν περσεφόνειαν. Plutarchus in Theseo refert Ædoneum regem Molossorum vxori id nomen indidisse , filiam autem κόρην, id est, Proserpinam vocasse.

Πέρσης, cuhorum iactus quidam,Cæl.l.10.c.28.

Περσὶς, ίδος, ἡ, Persicis Oceani filia,Solis vxor , mater Circes & Æetæ,Hesiod.

Πέρσης, ου, ὁ, Perses filius κρείου ἢ βυρυδίκης, vt scribit Hesiodus in Theogonia.

Περσία, ᾶς, arbor, Theophrast.lib. 3. hist.plant.capite 5. vide Plin. eius fructum vocat φοῖνον idem Theophrast. histor. libro secundo,cap.3.

Περσικὰ κάρυα, persicæ nuces,quæ & βασιλικὰ κάρυα, id est , regiæ, nuces: sunt autem iuglandes, Dioscorides libro primo, cap. 179.vide Κάρυον.

Περσικὰ μῆλα, persica mala, Dioscorides libro primo , capite 165. *pesches*. Sunt autem ab aliquibus μῆλα μηδικὰ, mala medica,dicta etiam περσικὰ, vt apud Dioscor.l.1.c.167.

Περσικὸς, ὴ, ὸν, sublingaria,genus calceamenti.Aristophan. in Nebul. κάτω ψυγίαν πεδίφυσον περσικὰς : vbi interpr. περσικὰς, subaud. περσικοὺς κρηπῖδας, εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, ἅπερ ἦν ἐν χρήσει ἐν ὄνομα. περσικὸν, ὑποδικὸν, ἰδεῖν.

Περσικὸν, ῆ, persica arbor, Theophrastus libro tertio histor.plant. cap.7.

Περσικὸν, persica pruna,Alex.Aphr.in Probl.

Περσικὸν, persicum pro fructu,libri 4. capite 4.histor. plantar. Theophrasti.

Περσικὸς ὄρνις, id est, ἀλεκτρυών. Suidas, τὰ πολυτελῆ καὶ ὠνητὰ εἰς ὀβολοὺς ἐκρίνετο, ὁμοίως τὸ περσικὸν. Itaque dixit Horatius , Persicos odi puer apparatus : de sumptuoso lautissim.óque apparatu.

Πέρσον, ου, τὸ, persium.Theophrastus libro secundo histor.planta, cap. tertio. ὁ δὲ περσέας κάρυον, aliud verò περσικὸν, i.vulgò *peschc*. Describit l.4.c.2.Plin.l 15.c 13.

Πέρσον, ab aliquibus dicitur σμύρνον μακρὸν, i.solani genus, Dioscor. l.4.cap.74.

Περσὶς, περσικὴ χλαῖνα, Aristoph.interpr.

Περσὶς, Persicè, more Persarum, Persarum lingua.

Περσοδιώκτας, persecutor Persarum,in Epigr.

Περσονομάδων, Persarum regi legibus Æschyl.Pers.

Πέρυσι, anno præterito , accipitur πέρυσι etiam latius pro ante hac,ante hoc tempus.Et Juniperum habet Theophrast. quoque in genere dicit significare παρελθόντα χρόνον. Xenoph. Hellen.3. ὁ μὲν οἱ αὖ πὰ τῶν τὰ πέρυσι, iidem nunc sumus qui ante hoc tempus. Pro nuper etiam accipitur , ὁ πέρυσι στὰς, frumentum annotinum, id est.superioris anni πέρυσινὸν τῶν, anno superiore quàm nũc, Lucian. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, superiore anno vidi ipsum.Philostra. in Heroic.αἱ πέρυσι στρατεῖαι, legationes anni superioris , Demosthen.sic & Aristopha. στρατεύειν πέρυσι, tertio anno ante præsentem,Demost.τὰ πέρυσι ἀδικήματα, non τὰ πάλαι, Lucian.

Περυσινοὶ ἀγκῶνες, Plato Epistol.qui magistratu proximè functi sunt , anno exacto proximè. περυσινοὶ ἡλικιῶται, quices anni superioris,Arist.l.9.Anim.

Περυσινὸς, οῦ, ὁ, adolescens,qui iam ex ephebis excesserit, ὁ ἔφηβος. Pollux.

Περυσινὸς καρπὸς, fructus anni exacti.Theophrastus libro tertio, histor.plant. capite 6. iuniperum habere fructum anticulũ, quippe quum nouus περυσινὸν, id est,anni exacti fructum occupet : annotinum interpretatur Plinius libro 16. capite 26. Idem Theophrast.libro eodem,capite 16.δεῖται δὲ καιροῦ ἕκατέρου, ὁ περυσινὸς ὀλοπέπων, quum alter fructus subnatus fuerit, præcedens decidit. Ibidem illico pôst, πρεῖς ἅμα καρποὶ ἔχουσιν τὸν τε περυσινὸν ὥσα πέπονα, καὶ τὸ φετινὸν καὶ τὸ πτωνὸ καὶ τὸ ἀθέλητον ἢ πέπον ἢ τὸν ὑποφαίνειν, fructus simul retinet ternos, anni proximè exacti nondum maturum,& tertij ante præsentem iam maturum atque gustabilem , & tertium nouum ipsum demonstrat. ὧν ἡδὺ φερόντων κυκεῶνα, ex fœtu anni superioris, Arist.l.5.Anim.

Πέρυσι, ἀφ' οὗ, π. πρὸ, transfigo, penetro, transeo. Act. Accus. φοβεῖται τὸ φόβον, Soph.

Περυσιώτια, pro φέρεσθαι, in codice Platon. manu scripto. Vide Περισσιώτια.

Περυσὶς, recidere, cecidisse, Herodot. περυσὶν νόμιζε, Sophocl. crede casurum.

Περυσὶς, pro περυσὶς, Homer.

Πέρυσις, casus, πέρυσις, ruina. Soph. in Aiace, ὥσθ' ὃ δ' ὅλως ἔκλασμα περυσὶν ἦ, ab hoc necatus est mortifero casu. νεκρὸν περύσματα. Idipsum etiam quod cecidit, vel cadit πέρυσμα dicitur. Euripid. Phœnis. de Cadmo. ἀδάμαστον πέρυσιν. τὸ περυσὶν seu τὸ πεπτωκὸς σῶμα quomodo & νεκρὸν περύσματα dicuntur mortuorũ cadauera, hoc est, corpora quæ in conflictu seu pugna cecidere quæ & πτώματα.

Πέσσω, pro πέσω, ceciderit, moriatur in pugna.

Πέσσων, Hesych. πικρός, amarum, quod & ἐχθρόν, item κάθαρσις, ἔμετος, pellis, seu pellis lanata, vellus, quod & πέκος & πόκος.

Πέσσω, vel πέκω, vellus, ἀφαιρῶ, κείρω Suid. Interpreti Nicandri in Theriac. id est, τὸ λέπος, τὸ μάλλωμα. Et apud Suid. πεκτήρες, τοὺς πόκας (ἡ τοῦ μέλλοντος πλοκή. hinc Latina vox pecus immutata significatione.

Πέσσω, pro ἔπεσον, cecidi: at πέσον à Cypriis pro χεῖρον. ab Æolensibus pro πεῖον vsurpari innuit Hesych. cui etiam est ὄρος.

Πεσσύμαι, cadam.

Πέσσα, vel Πεσσεία, ludus talorum, linea aleæ, & calculus, Etymol. apud Pollucem, πεσσεία vel πεττεία. Vide Πεττός.

Πεσσέλιον, mitto sententiam in melius. Hesych. metaph. sumpta à calculis lusoriis, qui in tabula modo huc modo illuc transferuntur.

Πεσσοί, οἱ, medicamenta composita molli lana, quæ fœminis subiiciuntur inter naturalia ad varios vsus, vt ad euocanda menstrua, eiiciendos mortuos fœtus, secundas, id est, ὑστέρας. atque alia de quibus Celsus libro quinto, capite 20. πεσσοί, pessi, vel pessaria, ita à Paulo Ægin. definiuntur libro tertio, capite 61. πεσσὸς δ' ἐστὶν ἔριον διεῖρε μέρμυρ, ἢ σφαιρίον δέτ, διακτὸν κρίμα πλαφὸς, ὃ ἢ ὑγιαπίχνται τὰ φάρμακα. De horum vsu docet idem Paulus libro septimo, capite 24. ὧν ὁ μὲν πεσσὸς λέπτ σφαιρίτης ἐστὶ γναφῆς, tritum fœminis contra profusiones immodicas admouetur in vellere, Hermolaus lib. primo Dioscoridis, capite 143. in lana alibi: Ruellius, in pessoin pessulo, Marcell. 15. ἄρυσιν δ' ἐμίλυσε πεσσὸς μελικαπνίης μυρίσας βοφόρῃσιν, Dioscori. libro secundo, capite 66. menses ciunt pessis emollientibus adiæ bupresses, Ruellius. ποῆς σκιλασίας πεσσῷ, ad pessorum compositiones, libro primo, capite 87. Dioscorid.

Πεσσὸς ἄρτ σιτὸς, cibi cocti, Herodot.

Πεσσὸν, το vide Πεσσός.

Πεσσοπυρίτης, dixit Crates auth. Poll. pro πυρίδιον, τὸ πεσσὸς πυρίζον. vide Πεσσός.

Πέσσω, ῳ, ὃ, vide Πεσσός.

Πέσσυρες, Aeolicè pro τέσσαρες quatuor.

Πέσσω, ὀπτάω, πτανίω, θερμαίνω, mollio, foloꝛ, demulceo metapho ra à cibis multo tempore retentis in ventre. ab eadem metapho ra pro retineo capitur, ὑ. κατέχω, κρατῶ. Homerus Iliad. 8, ἔλεχ πεσσήσας, id est, præmia sibi vendicare, interuertere, sibi habere. Ponitur & pro πέπτω, coquo. vn. le πέμμασιν. Herodot. χόλον πέσσει, κατακαπτῶ, ἢ φερώνως, digerit, coquit, coquit. μυρίφυλλ, μαγειρικὰς ἢ πεσσούσας, vnguentaria, focatias & panificas, cap. 8. lib. 1. Reg.

Πέσσω, lapsus, pronus, prostratus, mortuus: à πίπτω.

Πεττάζω μ. ασω, extendo, pando, sterno, tego. Att. Accuf.

Πεττηγὸς, vestes suspensæ. Hesych.

Πέττακος, siue πέτακος, τὸ, poculum latum & tenue apud Athen. libro 11.

Πεττάλιος μόσχος, in Epigramm. folia papaueris, πεττάλη, significat teneram, vt sunt folia & germina recens ab arbore emissa.

Πεττάλιος πικροφάγος, in Epigram. puellæ ſeu iuuenculæ. Laſ. tamen putat esse proprium mulieris: sed vide apud Varin.

Πέττα, ἡδὺς σῦς, porcelli saginati. vide Πέτταλοι.

Πεττάλλω, germinare, item φυλογολογῶ: item folia decerpere.

Πεττασιτικὸς, ὁ, διὰ φύλλων ὀσφρασιμὸς, oſtracisſmus cum foliis, Varinus.

Πεττάλις, herba quædam, apud Nicandrum in Ther. κάρκαρον ἢ πεττάλιον.

Πέτταλοι, οἱ, vituli: à cornibus videlicet, quæ illis inſtar ramorũ ſunt, hoc eſt, ἀπὸ τῆς πεττάλου. Athenæus lib. 3. πεττάλιον σοῦν, dixit Achæus μεταφέρων ἀπὸ τῆς μόσχου, ὅτου τὸ πέτταλοι λέγονται ἀπὸ τῆς κεφάλης, ὅταν αὐτὰ ἐκπέτηλα ᾖ χρῶσι.

Πέτταλον, το, ſiue πέτηλον Nicandro, folium, φύλλον, breui ſecunda ſyllaba de foliis lactucæ, & de roſa. πέτηλα χίλια ἀπὸ ῥόδου, mille roſæ: ſic interpretes Dioſcoridis libro primo, capite 44. Faba Ægyptia ἐκ φύλου μίγαδος πέτηλον, folium habet amplum, ſi ad arborum frondes comparetur, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 131. ſic Ruellius & Barbarus: Marcellus tamen ſic, grande folium galeri modo habet: nam in Græco πέτηλον habetur. Πέτηλος, lamina, bractea. πέτηλον χρυσοῦ, lamina aurea, bractea aurea, capite 28. Exodi. πέτηλα χρυσᾶ, bractææ aureæ, Ruellius: aurea coronarum folia, Marcellus libro quinto Dioſcorid. capite 83. Πέτηλον, lana coacta, τὸ πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθὲν, & accipitur pro petaſo ſeu galero, i. pileo latiore in modum folij ampli. In Epig. Σοὶ τὸ πίλημ-θέντε δὶ Εὐξείνου πτηξὸς ἀμοιβὸ Ἕρμᾶ κηκλιτέλης ἐκρύψασε πέτηλον. ibi tamen quidam cenſent legend. πέτασον: nam & erat πέτασος peculiare geſtamen capitis Mercurij.

Πετηκολόπτης, ſuprenium & negligentem eſſe, deliciati. ita Hesyc. at alij exponunt in foliũ mutari. vnde πετηκολόπτω, ῳ, ὃ, expoũnt foliatus.

Πετηκολόπτης, ὁ, ἡ, ὃ, laminis ſimilis. vnde πετηκολόπτης ἄσπις folioſpirina, in qua foliis ſimilia ſiue ſquamis aut laminis ſubſident.

Πετηλάντες, virens, pulcher, Hesyc.

Πέτημαι, τὸ πέτημαι, volo, as. ἴνα πέτηται, vt volaret, c. 12. Apocal. Ioannis.

Πετηνύω, μ. ύσω, σ. υκα, pando, extendo, explico, aperio, Actium de ἀφροπετανύσα, Xen. in OEc.

Πετήομαι, idem quod πέτημαι, πετήσομαι, volabo, Ariſtophan. πέτηται, volaſti, in Epigrammat. ὑπετάσθη, volauit. πετόμενος, lans.

Πετάσας, ὑπερπέτασε, ὑπετήσας, ἀπλώσας, Hom. Od τὰς χεῖρας ἐπέτασ, vide χείρ.

Πετάσσατε, vide Πέτασσ.

Πέτασμα, explicatio, extenſio.

Πέτασος, ὁ, galerus, petaſus, τὸ φρύγιον φόρημα Polluci. vide Πίλος. vnde πετασώδης, petaſi figuram referens, id eſt, galeri. Vide & πετάσσατε, petaſites herba dicta, quòd in ea folium peſi figura ſit, Dioſcorides libro quarto, capite 108. πέτασος in ctione Πέτασον. Marcellus galerum interpretatur, l. 2. Dioſc. 131. Barbarũmque reprehendit, qui relicto ſenſu Dioſcori, Plinium ſit ſecutus. ὑπὸ πέτασον ἄγειν, Macchab. c. 4. Πέτασμα dicitur vmbraculum, σκιάδειον, vmbella: vnde herbæ cr vmbellam ferunt, vt aniſum, daucus, fœniculus, σπανοὶ o cantur. Athen. l. 9. πετασώδη δ' ἦν ὁ σάμψυχος ἀνέκλωε φύσιν, σον, μέσον, ὁ στεφανίν, καμπυλίς, κανικλὶς καινεὸν, μέσον, σκεπ ἰῶ ὄνος, φύον. Πέτασος item, εἶδος ὑφάσματος.

Πέτασσε, ὑπέπασσε, Homer.

Πέτασος, fructus: ſic Gaza l. 4. c. 10. hiſt. plant. Theoph. de loto quens. vide Πίλος.

Πετασσάς, vide Πέτασος. Πετασσάδιον, petaſo, perna.

Πετασσὰν, vt ἀσπὶς, voces Latinę petaſo, perna. Eſt verò perna petaſonis Athenæus in δειπνοσοφ. ὑπὸ δ πετασσὸν μέρος ἐστὶ κάτω, ὃ ἀφύαι καλοῦσι.

Πέταυρον, το, pertica, tignum aut aſſer ſuper quo Gallinæ dormiunt, vel etiam crates è virgis plexa ſuper qua gallinæ bant, quæ & κοιμᾶσθαι (quod penſilis ſit) & κοιμᾶσθαι dictur. lux general πέταυρον expon. ἓν οὐρανίοις ὁρμᾶσα ἄγκιστρον συμβόλαια: ac ſi de gallinario etiam diceretur. Nicander i ſignificatione vſurpauit in Ther. nam quum dixiſſet ἴσπ, ὃ ὄρνισ κατακλίσῃσι ὁλόεσσιν Μάρτυ, ὃς ὕπνιος κεκλιμένοι πάμφυκ: ſubiungit Ἐν᾽ ὅτε λέχ᾽ ἐπ᾽ ἀγκυλὰ ἐπ᾽ ἰξίον, ἢ ἀ ἀφαυρ ἀκα πεφωλεύσασιν ὑπὸ πλόκιον θέρους. Hesych. πέταυρον, per ſecunda ſyllaba: cuius idem Hesych. meminit. hoc verſ ταυρον eſſe dicit non ſolùm σανίδα ἐφ᾽ ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, quidem λαπτὸν, ita ſcriptum legitur apud Theocritum c que Idyll. 13. Οὐκ ἀπὸ τὰ λαγὸς ὑπνωῖ ποτ κοῖτον ὁρῶν Δ ὡς πτερομάντεις ἐσ᾽ ἀβλαβὲς ἐν σπυρίμ, vbi nota πτ σπυρίμ bui epitheton ἀβλαβὲς, quoniam prope caminos plerun eiuſmodi aſſeres ſeu crates ſuſpendi ſolent, atque ita fur reddi. Scholiaſt. πέταυρον ibi expon. σανίδιον λαπτὸν, addens multos eos vti ſolere etiam ἐς τὸ ὑφορᾶν ἀπὸ κακο Sicut verò πέταυρον dixi Hesych. eſſe etiam ἄβλε πεφῶλ ταυρον etiam nonnulli eſſe dicunt aſſerem cum laqueis aut ſ tenſum, vt in eum inuolantes laqueis ſe intricent. Hes porro dicit eſſe ὄρνιθος πτὸν, ſed quodam aut quale nam exponit, forſan illud eſt à quo denominantur Petauri: dęque eo intelligendum videtur quod Lucil. ait: ſicuti chanici, quum alto exiliere petauro. Aelius Stilo apud Fe petauriſtas appellatos vult ex eo quod in aëre volitent. ὁ τοῦ ἀέρος ἀεῖσθε πέτεσθαι. Itemque Nonius Petauriſtas à veteri dictos tradit, qui ſaltibus vel ſchœnis leuioribus moucturę, & hanc propriętatẽ à Græca nominatione deſcend ἀπὸ τῶ πετάσθαι. Iuuenalis & Manulius annuunt fuiſſe ma nam alto loco ſuſpenſam, ex qua in aërem exeuterentu ctarentúrque petauriſtæ, & inde in terram deuolarent: it nim ille, Satyr. 14. An magis oblectant animum iactata tauro corpora, quiq; ſolet rectum deſcendere finem: hic ró libro vltimo, Corpora quæ valido ſaliunt excuſſa tauro.

Πέτασχεν, Athen. l. 11. πετάσεσι ὀπτάλαι.

Πετάσιος, i lem quod κατάτασιος, extendo, cleuo. ὑπέπασσε, aperi Nonn. inde perf. paſſ. ὑπέπασμαι expanſus, ſuprà.

Πετεινὰ, τὰ, volucres. quidam ſcribunt πατεινὰ, vel πετήνα.

Πετεινὸς, οῦ, volatilis.

Πετηλώδες, idem Hom. Il. 6. ὀρύσσων σπιτήλων ὀδὸν πολλὰ.

Πετήλα, ἡ θεὰ κύδιον πατρὸς. vide Πηδέλα.

Πετενὸς, idem quod πετεινὸς.

Πετηκολὸς, Hesych eſt καμπύλον, inflexum, incuruum.

Πετήδιον, volabant, volarunt, ἐ πτέχον ὑφ᾽ ἑλικοῦ, Hom.

Πέτευ, in Epig. vola.

τ δ ἐφ' ᾧ, τὸ, trabs, tignum, lacunar, scandula. vide in Πέτασον.
Πέλανος, πέλανον, folium, καλάμη, Hesiodus. Nicand. ὧν ἐρωμένη: καὶ ψιλόχοιο πέτηλα. Πέτηλον, volucris, auris, πτίλωσις. Aratus, τὸ μὲν σκελέεσσι πέτηλον, in eruribus volatile. Comm. τὸ αἰκατακρεμὲς ον, ἢ τὸ κατατιθέμενον.
Πέλεσθαι, volatilis, volucris, Etym.
Πέλλομαι, Attice & πέτομαι, Communiter, volo, as, Depon. absol. Odyss. γ, τοῖσι δ' ὑπὸ κλυτὰ πείσεα, volabant. Aristophan. in Auibus, πέτεται δ' ὁ δῆμος ὅλος ὑπὸ δόξης μεγίστης. Arist. de mundo, τὸ ἀέριον ζῷον οὐ κίνησιν πτῆσιν ἔχον, aërium animal volabit, id est, πτήσεται.
Πέλμα, ἡ, πτέρυξ, saxum, cautes, mõs, petra. hinc dicta est, quod non facile moueatur. πτέρυξ κοιλὰς, πτέρυξ ἀπόκλιτος.
Πελμὼν, petrosus, saxeus, saxatilis, saxis assuetus. πετρώδη σπήλη, umbra sub spelunca, Hesiod. πτέλεσσιν ὑπὸ δυσηλίοις φάσθαι, Soph. πετρώδεσι λίθοις, saxatiles pisces, Alex. Aphr. πετρώδεσι λίθοις, ex pisibus saxatiles, Gal. l. 1. ad Glauc.
Πελμὼν, Neptunus, quòd olim (vt fabulantur) super saxo cõpositus, vrinam profuderit genitalem, vnde enatus sit equus primus, quem dixẽ e σκώριον.
Πέλοπες, qui per saxa gradiuntur. at Hesych. expon. ὑψηλοὶ ἄρουροι.
Πέλτης, quasi lapidatim, lapidibus, λίθλαι σεβόμενοι, lapidum in modum, Stiid.
Πέλτης, ητος, ὁ, saxosus, saxeus, πετρώδης τόπος, πτερώεσσα, στυφελὸς τόπος, Hom. Il. 6.
Πέλτος, saxulum, item saxum, petra. τὸν περιβόλον σέσηγας, saxorum ruinæ, Arist. l. 5. Anim.
Πέλωρος, ὁ, saxeus.
Πέλωρ, ὁ, scriptum apud Suidam pro mach ina. Iosephus θεὸν ἔφασκε ὁ σεβόμενος τὸν ἐν Φιρωλόνι, id est, Veg etio libro 10. balistæ, catapultæ & scorpiones. idem Vegetius libro 4. scribit, balistis non solùm lapides, sed etiam iacula mitti: Adiul. Cæsar. 1. de bello ciuili leges, catapultis saxa iacti: fit apud Valer. Maxim. silices balistis, & apud Ciceronem li. Tusculan. Quæst. Ammianus Marcellinus, scorpionibus idem lapides, balistis autem mitti fagittas tradit. Appianis in Lybica, καταπάλτας ἐξελεῖς ἢ λιθοβόλους tradit. Paulus iaconus petrarias machinas transfert. Apud Polyb. libro 5. Τροβελικὰ ὄργανα, balistæ interpr.
Πελωρὸς, ὁ, q. iactor lapidum. πετροβόλος, lapidum iaculatores, cæl. l. 2. Omiss.
Πέμπελος, ἡ, saxea structura, lapicædina fuit lapicidina manufacta. Athenæus libro 5. de Philopatoris nauc, πλοῖον κατασκάσας, κἄπειτα μηδὲν ἧττον ἢ πέλεκυσιν ἐκ λίθων ἀνελὼν ἢ χρυσὸν διὰ πρυμνήσιον.
Πέμπαξ, machina qua saxum emittitur.
Πέμπων, ονος, Atticè, pro πέτρος, lapis, λιθος, saxum.
Πέμπτιλος, ὁ, id est, petrosselinum, quasi saxeum apium: à saxa saxapium vertitur apud Alexand. Aphrodis. libro primo Problem. vim habet frangendi calculi, vt etiam scenicum: ab eodem Gaza petrapium, quæ herba ori ventriculi attissima est, vt idem Alexand. scribit Problem. 1. vim. libro primo, ex eo fit οἶνος nomine σελιναίτης, vinum petrosselinites, Dioscor. l. 5. c. 67. vim habet vrinæ ciendæ vt σίκυος, Gal. l. 1. Glauc.
Πέμπων, πωλύτους, saxo adhærens polypus: fic apud Phocyl.
Πέμφιμος, ον, ὡς, ον, in lapidem verto, vel saxum verto, exponitur & lapido, vnde apud Euripidem in Oreste, Μολὼν δ' ἐσέσω τὸν πετρόβλητον Θοαντὸν vix ei perstasit ne se lapidaret.
Πένης, ητος, ὁ, ἡ, saxatilis, saxosus, lapidosus, petrosus, Valla.
Πένης, ητος, pro πέτρα. Euripid. in Oreste, Θοαντὸν ὃν ἀστοὶ λιθόβολον πατρώδωσι, lapidum sue saxorum congerie lapidatione perire.
Πέπερος, ν, ὁς, ex saxis laqueatus.
Πέπια, πεπείρα, vide Πεπέω.
Πέπιτ, vide Πεπέω.
Πέπλος, pro πεπαλωτὸς, i. quo vtuntur οἱ πεπαλόντες, πεπλοφόρον dicebatur latetculus super quo motus solis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclipses eorum inquirebant Ægyptij. Plato in Phæd.
Πέπλος, vide πεπόω.
Πέπλος, vid Πεπέω.
Πέπλος, Arist. vide Πεπέω.
Πέπος, οῦ, ὁ, vel πεσσὸς, calculi, i. λόφος species (cuius forma erat oblonga: vnde ἐν τοῖς πεσσοῖς, id est, pessis fuit pessarius, in medicina nomen inditum, quorum & oblonga, turbinata-que figura). His calculis in arithmetica ludebant: vt nos adhuc in abaco latrunculis siue latercuculis: quod lusus genus vulgò dicimus, iouer aux eſcliets: de quo Martialis libro 14. Insidiosorum si ludis bella latronum, Gemmeus iste tibi miles & hostis erit. Et libro 2. de Arte Ouid. Siue latrocinij ab imagine calculus ibit. Rursus ad Pisonem,

Te si forte iuuat studiorum pondere sessum,
Non languere tamen, lusisque mouere per artem:
Callidiore modo tabula variatur aperta.

Calculus, &c. Diuersum verò lusus genus feruorum 12. σκιρφίοις Græci vocant, vt suo loco dicetur, sicut & ὀστράκοις ludere, quæ est ὀστρακισμὸς, vt dictum. Aliud & ἀσπιδίσει siue ἀσπιδιαλίσει, id est, talis siue taxillis ludere, id est, τοῖς ἀστραγάλοις παίζειν, vt ingalario ludo consueuerant illis conjectis in alueolum. Diuersa item ratio τοῦ κύβου, id est, tesserarium: erant enim διάστιστα κύβοι ἐκ τοῦ πύργου, id est, in fritillo in quo commouebantur & concutiebantur, postèaque iaciebantur intra alueolum, vt fit cùm tabulis ludimur, quod ταυλίζειν dicunt recentiores Græci pro ἀφεῖζειν vulgò dicimus iouer au tables, vt ὀνοκρατίζειν, iouer aux dames: vbi calculi tantum promouentur ducendo ac reducendo. His constat quid σανίδια siue σανιδία ὧν τῆς κυβείας differat. Hesych. διυφέρει δὲ σανίδια (apud Pollucem πεττεῖα scriptum) κυβείας: ἐν ᾗ μὲν γὰρ τὸν κύβειαι ἀκριβῶς πόδιον: ἐν ᾗ τὰ πεττεῖα, αὐτὸ μόνον τὰς ψῆφους μετακινοῦσι. Hinc σπεγγιὰ, vt Πεπέδιον, calculis ludere, ψαφίζειν, prælia latronum ludere, Ouidio 3. de Arte, ludere latet unculis siue latrunculis, Senecæ hoc verbo vsus est Polybius in primo. Pro eo πεττομανὴς dixit Crates apud Pollucem, id est, πεττοσυνῆς παίζων: de quibus his senariis Sophocles citatus & ab Hesych. & Eustathio Iliad. κ, ᾗ πεσσὰ πεπτήγμασιν, ᾗ κύβων βολαῖ. tabula autem calculorum apud Græcos erat 5. linearum media linea erat extremus finis, vltra quem calculi promoueri non poterãt, & vocabatur etiam ἱερὰ: quare quum alteruter ex lusoribus ad insitam hanc lineam cogebatur, tunc mouebat calculum ab ea dem hoc dicto κεῖσ' ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς. ᾗ τὸν μεμφόμενον κοπὲ λίθον. Inde & Πεπέδιος, ὁδός, aleator eiusmodi quasique calculator: quæ vox Latina pro ratiocinatore Græca vsus est Plato de Legib. Et ita Polybius, Πολλοὶ μὲν ὧν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐξ μέρος μέσαις ὑπτιανιοῦνται καὶ συγκλείσαι ἄπαιρ ἀφανὲς ἀναπλῶσαι, ἄνευ τοῦ διεξόδου. Πεπέδιτικὸς verò, qui hoc lusus genus scitè callet, id est: ἀριθμὸς ἀναπλῶσαι. Pla. 2. de Rep. πεπέδιτικὸς ᾗ κυβεῖ, πάσῃ ἐκπονῆ νέᾳ καὶ ἐς γῆρως, peritus lusus latrunculorum aut tesserarius nullus euadat, &c. Arist. Rhet. l. 1. has iudicrarũ lusionum species posuit, ἀσκεμμάτιστοι, σφαιρίσεις, κυβείας, καὶ πεττίας: separatque λόγῳ περὶ ὁ σπουδαιομένων σφαιρίσεις, vbi, Ἐπεσθαι δ' ἄμεινον ἐστὶ μᾶλλον ἢ παιδιᾷ, &c. Fraf. in Adag. in 25. vbi & πέσσοι perperam accipit pro talo. vide Σπεφίοις.
Πέπλαμαι, πέπλαν, verbum anomalum, vt notat Gaza lib. 2. coquo, concoquo, maturo. Alexand. Aphr. σφόνδυλοι καὶ σάθηρα πέπλει, id est, ferrum concoquit & conficit. Pla. 2. de Rep. σπίλοντας ἐκμηλᾶσθαι καὶ πέπλασθαι, τὸν ᾧ αὐρῶν ἀνθρώπους, τὰ μὲν πλάττοντας τὰ δὲ μαλάττοντας, μᾶλλον ζῶντάς τε ἢ οὔ τοις, id est panes confeientes & mazas. Transfertur aliquando, vt πέπλειν τὸν ὀργιλὸν, pro σκώπτειν, & mollire, mitigare. Id & κατεπέπλειν dicitur, hoc est, κατεπλάττειν, ἢ κατεφεσύειν. Sic Cic. vt ciuis ista odia non absorbeã solùm, sed etiam concoquam. Iliad. 9. χόλον θυμοκαρῆ πέπειν. Basilius, ἵνα ὁ τῆς ὀργῆς πόσος τὸν ὑμετέρῳ κύσῃ. Dicitur & propẽpeiv, πεπαίνειν. Πεπᾶν, pinso, panem facio, αὐτοπαδ. τὸ πᾶν τοῦ αὐτοις, panes faciebat, coquebat, Aristoph.
Πεπάσμενος, ὁ, interrogatio, percontatio, Hesych.
Πεπάσμων, ονος, ὁ, is qui scit citatur, i. secreta interrogat, explorator, auscultator, emissarius.
Πεπάσσω, audirent, ἐκούσειεν, Hom. Od.
Πεπάσσων σκάφη, Doricè pro ἀφωνῶν, Eurip. scapha ex picea.
Πεπάσσομαι, δύσομαι, σ. δύμαι, σωθῆναι, audio, interrogo, scisciror, disco, explero, audio & pareo. vide Πυθόμενος. Hesiod. cum Cenit. in Theog. πεπάσσονται γαίης, audiunt enim à terra, i. terra ei dicebat. Od. ὃ, ἢ δὲν ἀκουσάμενος, percontaturus de reditu patris, &c. Profciscitor, Accusat. Apol. 2. Arg. Στησάμενοι πεπάσσονται, Capitur & pro cognosco. Lasc. ἐπεπάσμην Ἀνδρομάχου, nosti Andragathan?
Πεπάσσω, idem.
Πεπασσάμενος, ὁ, ἡ, denſus, amarus, acutus, intelligens, prudens, φρόνιμος: ὑπὸ σοφίων, quæ arbor est denſas habens frondes. φριοὶ πεπασσάμενοι, mente præsaga.
Πεπασσάδ ακτος, Theoph. hist. l. 9. c. 14. vel πυκνόδ ακτος Dioſc. l. 3. c. 192. i. penecdanum herba Plin. Apuleius pinastellum vocat, quia ὑπὸ τ ἀκάνης dici volunt, quam pinum interpretantur.
Πεπασσάκανθος, ου, ὁ, amarus, lethalis, πικρὸς, ἢ πᾶν πικρίαν ποιῶν. Hom. Il. κ, σπαλίμοιο μέγα σθένος πυκνὸς ἀκωτὸς. Interp. πικρὸν, ὀλέθριον. metaphora ὑπὸ τ πάσσω: quia abscissa picea non regerminat.
Πεπάσσων, ονος, ὁ, picea arbor. Arist. lib. 5. Anim. c. 19. ὁ πεύκη διαδυομένου σάλου, pinus tæda detracta seruari potest: Gaza ἐκ πεύκης

fiunt naues, Aristophan. interpr. Euripid. in Medea, Μάγη ὁ ναύαρχα κωπέα πυκνὸν πόντ᾽ ἐμοδεύσασ᾽ πόδαις: quod tamen ita transtulit Ennius apud Cicer. Nec vtinam ne in nemore Pelio fecuribus cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. Dicitur à Poeta nautica pinus. Non bene Marcellus Diosc. interp. πεύκην tædam interpretatur, & πίτυν piceam: nam tæda, id est, ἡ δᾷδωσις, vitium est refiniferarum arborum, pinúsque præcipuè & piceæ. Plinius σεύκην aliquando transfert laricem: cõfer Theophrastum libro tertio historiæ, capite quinto. Et ipsum Plin. libro 16. capite 39. Gaza verò ἄεπιυς πεύκην transfert pinum, & πίτυν piceam: rectè doctissimorum nostri seculi sententia. vide Πίτυς. Πεύκη, pro face aliquando ponitur Arist. πφ. σοιὰ πεύκης σπαρχὴ, id est, μὴ δᾷδων ἡ λαμπτήρων χρεία. Apud Euripidem in Phædra, pro pugillaribus siue codicillis è laricè factis ante repertum chartæ vsum, amaritudinis etiam quandam significationem habet, quod coniecere est ex deriuatis & compositis nonnullis.

Πευκόπιτυς ὄρος, Dionys. de situ orbis: montes in quib. πεύκαι multæ nascuntur.

Πεύκινος, ἡ, ὁ ἢ, mortifer.

Πεύκινος, piceus, πευκίνη ῥητίνη, pinea resina, Hermolaus: resina ex picea, Ruellius: resina quæ ex tæda fluit, Marcellus libro primo Dioscorid. capite 92. πεύκινον ὄπὸν, lachryma quam picea fundit. Euripid. πεύκινα ξύλα ligna ex picea vel larice, capite 5. lib. 3. Reg.

Πεύκινος, quod ex picea arbore fit.

Πεύσις, εως, ἡ, interrogatio, ἐρώτησις, ὑπόπυσις. Hesyc. pereunctatio, vide Ἐρώτησις & Ἐρωτᾷν in Ammonio. πεύσεις, nuntij sermones, Phalar.

Πεύσιμος, audiam, intelligam, sentiam, interrogabo: à πεύθομαι: ἀκουσθῶ & νόσιμος, Homerus Odyss. κακοσθῶ &, de reditu percõtaturus. Et cum μ & Accul. πευσόμενον μὴ σον κλέος, de tua fama scisciturus.

Πεύσπελος, ὁ, in extispicina dicitur inquisitio atque interrogatio, vt fit apud Euripin Electra.

Πεύστιος, interrogatius Gazæ, ἐρωτηματικός.

Πεύσιος, obediens, ὑπήκοος, Hesych.

Πέφαμμαι, prær. perf. pas. à φάω, à quo est πέφατο in illo Homeri versu ex Iliad. β. πλὴν σ᾽ ἡ δ᾽ σσα τὰ πέφατται. vbi videtur reddi cõmodè posse comparuit: exponitur alioqui πεφάνται, item ὑπέλαμψεν. At vero in isto Sophoclis loco κλεινὸν ἐς πᾶν πέφαται explicatur κέκραδται, item ἐγνωσμένον ἐστὶν, ἀε πέφαται pro interfecti sunt, apud Homerum legitur Iliad. ἡ, ἐφθίμενον αἰδῶ πλόσιος σφιν δὲ πέφατται, id est, πεφονευμένοι εἰσὶ ἢ ἀπωλωλότες. Item infinitius πεφάσθαι interfectum esse vel interfectos esse sed & πέφασται habemus apud eundem poetam fœdum personam paulo post futuri pro interfecturis à themate φάω significante φονεύω: sicut à φάω habente significationem τῦ φαίνω dicitur πεφάνθαι pro φανέσθαι. Iliad. πεφάνται ἡμῖν ἐλεύσεσθαι, id est, φανεσθε γὰρ ἐσόμενοι. αἰαξ ἡμέτεροι. Item πέφασμαι, pro ἐφάνημαι, ἐλέγχομαι Apollonius 1. Argonautic. ἐλλὰ δ᾽ ἐσσυτο πέφατο δὲ δῦσι. Et l. 2. κυρίως πέφατο πεῖ, ἐλέγχεται.

Πεφαγυῖῶ, κατὰ τῦ πεφαγυῖῶ, Etymolo. atque itidem ἐφαξάμενο pro ἐφάξαντο necnon φαφεῖν pro φερεῖν per hyperthesin litteræ.

Πεφάδω, fit assertum, dictum sit, Plat. in Tim.

Πεφασμῶ, in particip. dicitur potius quam πεφασμῶ: fit enim tanquam à πέφασμαι: ita vid. dicto pro πέφασμαι, vt μεμίασμαι potius dicitur quam μεμίαμμαι & similia, dictus, factus, ἐφασκόμενος & πεφασμῶ, ostensus. Aratus, ὧν δὲ ἡ ὧν πάλι τα πεφασμένα πάντοθι κεῖται, Ab Ioue iam omnia ostensa vbiuis sunt. à φάω. Aratus, δὴ τ᾽ ἀνὰ τὰ πεφασμῶ, at non penitus illustratus. πεφασμῶ, Sophocl. φαεσφόρ ὄμμαθ᾽ ἡ λιὸν τε: sic interpr. πεφασμῶ τέρπεσθαι, apud Aristotelem in Polit. demonstratum, seu certum assertur & ab Eustath. ex Lycophrone pro interfectus tanquam à φάω, vel certè (vt quidam grammatici volũt) à φάξω, quod ab hoc φάω ducit originem ex quo φαῖν putatur esse σφαῖν.

Πεφασμῶς, palàm, apertè, φανερῶς, Lysias.

Πεφασμῶς, idem quod φασθῶς.

Πέφασις, visus fuit, apparuit, veni in conspectum, me obtuli: Medium perf. à φάω πεφανῶ σοι, tui causa extitit. πεφάσεις κρείττους, fuerunt meliores, euaserunt, Naz. in Orat.

Πεφασῶς, πολέμιος, hostis declaratus, Plut.

Πεφάσθαι, concoquar. πεφᾶς, coctus sit. πεφάσεις, coctus.

Πεφιδέσθαι, parces.

Πεφιλοσοφῶσθαι, Alexis comicus vsurpat pro λεπτολογῶσθαι emaciatum esse, redditum esse macrum: a Philippide quodam qui à comicis σκώπτεται ἐις τὸν ἰσχνότητα vt fusius docet Athen. l. 13. vbi tamen scriptum πεφιλοσοφῶσθαι.

Πέφνω, occido, poeticum. vnde κατέπεφνον. Accus. iungitur. πέφνον, ἀνεῖλον, ἐφόνευσα, Hom. interp. Il. x. ὃν πέφνομεν ἡμεῖς. Eust. vult ex φίω factum, primùm facta syncope deinde anadiplosi.

Πέφασμαι, dixi, Medium perfect. à φαίζω. & πέφασθαι in a. Aorto pro ἐφάσθαι. Hom. Od. α. μοῦσα πέφασθι, pro εἰπὲ, dic, in Impat. Item pro εἶπον, dixit. Ibidem, πέφασθ᾽ Ἀθήνη. & πεφασθῆναι pro ἀφανίσαι, Hesiod. in Theog. ὁ δὲ πεφασθέντων, & ei dixerunt.

Πεφασθασμῶ, Ionicè pro πεφασμῶ ἔσαν, dicta sunt.

Πεφασμῶ, Doricè, pro Πεφασμῶ, dictus, apparatus.

Πέφασται, dictum est.

Πέφρικα, horrui, in Med. perfect. à φρίσσω, pro πέφρικα. Πεφρίκασι, horrent, Hom. Il. vide Φρίσσω & Φρυσσω.

Πεφρυπιάσθαι, solicitus, curans. Πεφρυπιάσμῶι, attentè, diligenter, sedulò, Plut. in Lyc.

Πεφύσαι, producti sunt. Il. ὀβελοὶ ἐν᾽ ἀκροτάτῳ πεφύασι, i. πεφύασι, sunt enati.

Πεφυγμῶ, & πεφοβημένος, detrectans. πεφυγμῶ μάχην, qui fama vitauit, Homer.

Πεφυζότες, fugiens, cum metu, trepidans. Apol. 2. πεφυζότες μὲν ὄντω, ἡ δειλοὶ τὸ πρῶτον.

Πέφυκα, natura comparatus sum, φύσει ὑπάρχω, natura sum apius, foleo, natura mea postulat. Plat. in Apolog. ὧν ὄμοι πέφυκα, ex arbore natus sum. ὧν πεφυκὼς, ibidem ex ominibus natus sum. ὅτῳ πέφυκα, ἡ τας ἔχω, sic sum, seu ita natus, id est, hoc sum ingenio, his moribus præditus. πέφυκα φιλεῖν, ad voluptatem sum natus prouus. Xenophon, σὺ γὰρ ἡμῖν ὁμῶς ἡ ἐγὼ σοὶ φίλοι πεφύκασι, siquidem natura sumus. Arist. de mundo cum infin. τὸ μὴ πλανᾶσθαι τὴν γῆν πᾶσι πέφυκε, ἐξ ἀνάγκης πεφύκασι ὁμοίως χεῖσθαι, id est, moueri natura comparata sunt, vel vi naturæ ea moueri comparatum est. πέφυκεν ἰσχὺς ὑπὸ μάκρας, est natura cupidus. πέφυκε ταῦτα τοιαῦτα γίνεσθαι natura comparatum est, vt hęc fiant, Arist. Polit. πέφυκα ὑπιδέχεσθαι, solet augeri, potest augeri, Gaza. πέφυκεν ποιεῖν, Plato de Leg. confiteri aut facere, solent facere. Item pro sum. Alexand. Aphrod. κακὸν ἐν τῷ πέφυκε, verum hoc. πέφυκε τῦτο ἡμῖν ἡ φύσις, id nobis ineſt natura. πέφυκε, eo est natus ingenio, natura comparatus est, extitit, φύσει ἐγένετο, ingenio quo est ingenio? Æschin. πέφυκε τὰ χρήματα, quæ tuntur cuniæ, intentæ sunt pecuniæ, Plato de Leg. Ab hoc perfo fit præsens πέφυκα. vnde apud Hesiodum, χρήσις ἄκαιρος ἔ μοι ὑπέφυκεν, id est, ex humeris pendebant, seu manabant, gnatæ erant.

Πεφύκει, πεφύκεσθαι, ὑβελασθῆναι, ὑβελάσθη, ἐκκλίθη.

Πεφυλάχθαι, esse, adhærere, natura esse: secunda syllaba longa a Soph. in Aiace, ὦθ᾽ οἱ δικαιῶται δυσμενὲς πεφυλάχθαι, i. ὑπαρχόντων τῶν iambus est. τὰ πεφυλάχθαι, ita se habera, Plato de Rep. τῶν δὲ τοιῦτων πεφυλάχθαι, his ita se habentibus.

Πεφυκὼς, inhærens, natus, solitus nasci aut fieri, aptus natura dispositus, natura affectus, promptus, facilis. πεφυκὼς μὲν ἐν τῇ κραταιᾷ, membrana quæ corneæ inhæret seu innatur, Galenus libro secundo ad Glauconem. πεφυκὼς φθόνῳ, ad sentiendum à natura institutus, Plutarchus in Solone. πεφυκότες δὲξιόθεοι, nati factique ad percipiendum. δὲ πεφυκὼς σώμα σοφὸς ἄρμ, Xenoph. πεφυκὼς φαύλως, malè se habens, si constitutus. Plato epistola septima, ἡ τῷ πεφυκὼς φύσει, ἀ πεφυκὼς φαύλως, & contrarius πεφυκὼς, qui contraria natura est. fectus. πεφυκὼς ἐφὸς πεῦσα, ad hæc factus, id est, aptus. πεφυκὼς ἐφὸς ἀκίνδυνος, naturaliter se habens ad facilitatem, Plat. de gib. πεφυκὼς ἐφὸς μάχιμον, ad robur natus, Plutarchus in curgo. πεφυκὼς κέρας ἐκ μέσου τῦ μετώπου, cornu in medio fronis situm, idem in Pericle. Theophrast. histo. libro tertio, vndecimo. ἡ δὲ πεφυκὼς ὧδε ἡ δέδηε, hoc enim huic arbori narale est: vel inditum à natura. πεφυκότα ἄνδρες, fatæ arbores. πεφυκὼς, accommodatum. πεφυκότα, facientia ad, Plat. de Leg.

Πεφυλαγμῶ, diligenter & cauté obseruans.

Πεφυλαγμῶ, custodite Quint. cautè, curiosè.

Πεφυρκὼς, permixtus, fubactus.

Πεφυρμῶ, contaminatus, inquinatus, μεμυσευμῶ.

Πεφυσησμῶ, inflatus, πεφυσημῶ. Arist. Achar. Κεῖθ᾽ οἱ Μῆδοι ὀθνείως πεφυσησμῶοι, vide Φυσίζω.

Πεφυσὼς, productus. vnde συμπεφυσῶς, concreti, consiti, Nonn. φυσῶσας, πεφυκότας, διαδεδομένους, Hom. Od.

Πεφωνασκηκὼς, qui phonasco & formandæ vocis magistro oram dedit. Demosthen. pro Ctesiphont. πεφωνασκηκὼς ἡ ξυλαχὼς βέλτιον ἡ λόγους, exercitata voce, & vocabulis atque dictis conquisitis.

Πεφωσμῶ, κεκαυμῶ. à φάω: vt κεκαυσμῶ à καίω. Etym. πεφωσμῶ κλίβανος, hordeum tostum, Hippocrat. pro eo & σφαγῆναι scribitur à them. σφάγναι.

Πέψις, εως, ἡ, coctio Plin. coctura Columel. concoctio, maturi Gal. l. 1. ad Glauc. τὰ ὑπὸ φύσεως πεπέψεις.

Πῇ, interrogatiuum est. pro qui, ποῖος, quonam modo, & qua, est, qua ratione: vt Qua facere id possis, nostram nunc accimentem. cui respondet Πῇ. Plato secundo de Repub. πῇ ἀεὶ φιλόσοφοι, τῷ ἡ πῇ quo pacto? qua ratione? ἐμὶ δὲ ἡ ἐγὼ, casino ratione. Πῇ, aliquatenus, aliqua ex parte, quodammodo.

odo aliquo modo. ὅ τὸ πῇ ἡμᾶς ὁ ἀφορισμός ἐστι, hoc
ptionis genus ab eo quod quadantenus dicitur, ad illud
od simpliciter aliquid alicui tribuitur, procedit. Πῶ,
irtim. Theophrast. de plant. 8. τοῦτ' ἐν ᾧ οὐ πῶ διαφέρει, ἀπὸ ὁ-
μοίως ἔχ, alibi, Aristotel. de mundo, πῶ ἀφ' ἑτεροφερεσ ἀνέμως
ετομιμβῶ, πρὸ ἢ τοῦτ' ἐπλατυνόμβ. Quod etiam dicitur per
Πῶ apud poëtas ponitur pro ποῦ, id est, quo &
ῦτ' πῶ παρέλω. & Odyss. ἀπ' ἐβ ἐκ, quoniam me conferam?
a verò sine accentu encliticum est, ἀπὸ τοῦ ὅπου ἀπὸ τοῦ δυ-
μοῦ σωφρονῶ, pro viribus exponendum est. Plato in Politi-
ῶ τοῦτ' ἐστὶν ἀπ φαινόμβον εἶδ, &c. pro ὕστ' ἐστ. Idem libro 2.
Republ. ἐὰν ἄρχ τις σφαλῇ, ἵνα μὴ ὑπ' ἐπιτροπῆς ἴδῃ, sicubi lapsus
. Idem Epist. 7. ἢ τι τοιοῦτ πανδωδιεῖ, hic alicubi esse vide-
. ἀμφ ἀν ἴσως, nisi aliqua ex parte fortasse, Argyropil. 7. E-
icor. Aristotel. cap. 8. εἰ ἀν, si cubi, Thucydid. ὅ ἂ ἀν, vtcunque
itur, Plato de Legib. Pu aliquando παρίλκει, Aristoph.
terpr.
Π aliquo alio, Apol. Rhod.
Π ίδιος, à fonte deriuari, Nazan. velut è fonte emanare in O-
tion. de sancto Pascha.
Π ίζω, in modum fontis destillo, scaturio, scaturire facio. Accu-
tiuo πίπτοντας τὸ ὕδωρ φυσικῶν ἀναγκῶν, Nazanz. in Orat. εἰς τὸν
ἅγιον πρ. Idem, ἵσως ἡ ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ τὸ σοι τροχῶν, &c. πίτ-
ρᾳ ἀφίσι, fons ex petra scatebit, Idem. πηγάζων, velut fonte ef-
ndere, in Epigr. πηγάζει ὑσάγκεν τὸν παῖδ' ἐντός, Nazanz. pro-
ifit fore vt qui in se credant, velut fontis viuæ aquæ venis
ruriant.
Π ός, ὁ, fontanus, fonte fluens, scaturiens: vt πηγαῖον ὕ-
ρ. Aristotel. & Plato in Legib. vbi πηγὴ & πηγαῖα videntur dif-
re.
Π ίζω, repræsentare rutam, rutam referre, Dioscorid. libr. 3.
. 52.
Π ῆγανον, ου, τὸ, ruta, ἡ, herbæ genus, Theophrast. lib. 1. hist.
int. cap. 16.
Π ῆγανον, ου, τὸ, ruta herba, τὸ ἠύσπερον Nicandro, & ἐν τῷ Theocr. quæ
ῆγανον, id est, laxum intestinum mirè adiuuat, vt scribit Aphro.
. 1. Problem, vbi rim. πήγανον, Plutarch. lib. 3. sui Symposij, de-
cit à verbo πήγνυσθαι· φασὶ γὰρ (inquit) ἡ τὸ πήγανον λύειν τὰς διαπέ-
ους πήγνυσθαι. πήγανον γὰρ ξηρὸν ἐν διὰ θερμότητα τὸ σπέρμα, ἡ ὅλως
ιμὸν ὂν τῶν κινήσεων. Interpres Nicandri in Alexipharmacis,
ῆγανον ἅτ' τὸ πήγνυσθαι τὰ γονῶν dici vult esse enim δύναμ-
ὸ σπερματικὸν, διὸ καὶ μυοψιῶναι αὐτῷ χρῶνται· ἡ διὰ τὸ ἐν πα-
φυλάσσειν πήγανον ἄχρηον, ἡ ruta sylueftris, vim habet lethalem,
iosc. lib. 6. cap. 1.
Π ῆγις, rutaceus, rutæ similis.
Π ός, adhæsio, glacies, rupes, copulus. Apol. Schol. lib. 2. Hesiodi &
πεκδιαδοχῆς, πηγαῖος, ἡ, πηγαῖα.
Π ποι πίεζον, Aristoph. Interpr. ala Pegasi.
Π πηγαῖον, in Epigr. fons caballinus qui extitit è terra Pegasi
de pulsata.
Π ός, ὁ, Pegasus, equus Persei alatus, natus ex sanguine Me-
σης, vt scribit Hesiod. in Theogo. sic dictus ὅτ' ἀφ' ὠκεανοῦ πόδ' ἔβη
πηγὰς γῆς τε. de hoc etiam Dionys. de Situ orbis.
Π ωμός, ὁ, habens lanam infixam, aut vellus densum & crin-
um: πηγὸς enim vtrunque significat. Homer. Iliad. 2. χάνεσκε μὲν
πηγὸς ὑπὸ πηγαῖος, ἰ, βαθὺ μυελόεις, κραδὸν ὄρνιος ὀχυπτὸ, τὸ μέλαν:
πηγὸν τὸ μέλαν.
Π πε, ὁ, gelu, Dionys. de Situ orbis.
Π ός, ὁ, fons, Aristot. de mundo, ἡ μαθηματικὴ πολλαχοῦ ἐν τῷ αὐτῷ πε-
ραμένη δύναται, οὗτοι πηδῶσιν ἐς ἄνωθεν φυσικῆς, id est, terra continet
ὕδατα in se vt aquæ, ita spiritus ignisque scaturigines. πηγὴ τῆς
ἀλμίας, fons & origo beneuolentiæ, Plutarch. in Romulo. πηγὴ
ἀκοντος ὑ. πολὺ γάλακ, Sophocles Interpres. Æschyl. ἡλίου πηγὰς
Orientem, vnde Sol oritur. dixit. Πηγαὶ in oculis quid, vide
ἀπηγῆς.
Π ιδιον, fonticulus.
Π μα, concretum Cic. contretus Plin. concretio, vt apud Polyb.
πῆγμα τῆς χιόνος, niuis concretio. Πῆγμα, pegma apud Io-
seph. 7. de bello Iudaico. Sunt verò pegmata machinæ eam
uis simulachris, de quibus lege Senecam ad Lucil. Plin. lib. 33.
cap. 3. Suet. in Claudio. Πήγματα, concinnationes, compositi-
ones, in Epigr.
Π ματικὸς, concretus.
Π γμα, concresco, duresco, duror & eo in spissitudinem. πήγνυ-
σθαι, congelari, conglaciari: Et defigi Aristot. de Partib. ἁψῖδ' ἡ
ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἡ πήγνυται τῷ ἐλαίῳ, concrescit, congelatur.
Gregorius, ὥστ' ἡ χωρὶς αὐτοῦ πήγνυται, à ratum compingit:
fixit enim Actiuè. Idem, ὥστ' ἡ ἡλιακὸν ὄρος πήγνυται, nidum com-
ponit. coagmentat. Basil. de ape, τὰ κηρία πήγνυται, fauos fingit
& concinnat.
Π γόω, & πήγνυμι, μ. πῆξω, π. πηξα, ἀόρ. β. παγῆναι. ἐπάγλιον, χιὼν τοῦ ἀπήγα-
γόν, conglutino, compingo, congelo, coagulo, denso, ast in-
go frigore, κατακρύχω. defigo, deponi. Gaza & Plinius de o-

ribus quæ non feruntur, sed deponuntur, id est, defiguntur, libro septimo cap. 7. histor. plant. Theophrast. Actiu. Accusat. & Datiu. Philo de mundo, τὰς κεφαλὰς ἀνέβη τοῖς βαθέοι τῆς γῆς μέρεσι πῆξας, in imis terræ partibus capita defigens. Iliad. γ, κ' χθονὸς ὄμματα πῆξας, humi oculos defigens, ὑρέουσι τὰ πηγνύμ-
τα. Cicero vertit, quæ vim habent concretionis. πεπηγὼς, defi-
xum erat, Thucyd. μὴ πεγήμβ ἐς φιλίαν ἀλλ', ne in falsi statuâ
vertamur, id est, defigamur, Nazanz. πεπηγὼς, gelidus, rigidus,
conglutinatus, coagulatus. πεπηγὼς τραχηλᾶ, collum rigidum,
Adamant. in Physiognom. παχεῖς ὄρκοι, initum iusiurandum,
pactum, Euripid. πεπηγὼς, cogens. Πηγνύω, compono, con-
stituo, conflabilio, κατασκολάζω. fabricor, struo: πεπηγνῖα σκηνὴ,
strato tabernaculum. καὶ ἐκλάσας ἐψηκὰς σπεῖραμβα, aliosve ro-
se ftruamus, Nazan. in Orat. Homer. Iliad. ἐ, ἐμβὰς ἐ τὰς ἐπτὰς,
i. ναῦς κατασκευάσας, ἐὼν πήγνυσι, naues ædificauit. πεπηγμένοι νῆες, na
ues fabricati.
Πηγόζυγος, ν. ὁ, ex fonte scaturiens.
Πηγός, οὐ, ὁ, bene compactus, albus, niger, vt illud, κύνεσσι πηγοῖ: sed
id varié exponunt. Homerus Iliad. ἡ, ἀνδάκε δ' ἵππους Πηγοῖς, ἀ-
ρῳοφόροις. Interp. δύτερον εἴρ, δύναμις: ex quo generosos. Apud A-
thenæum libro 9. πηγὸς sal dicitur: malim πῆγος vt πάγος. πηγὸν
πλόκαμον dixit Lycophr. albos crines, πλόκαμον πολιᾶ, i. canos nî-
ueos capillos, quales sunt senum canorum.
Πηγοῦλη, ης, ἡ, brumalis, glacialis, frigus, gelu, glacies, πεπηγότες, τὰ
πηγοῦλη, i. frigida, ψυχρὰ. Odyss. ξ, τοὺς δ' ἐκ' ἐπήλυδι πηγοῦλη. Suid.
τὸ κρύο.
Πηγοῦλ, τὸ πηγοῦλον.
Πηδὰ, pro πηδάλια per acopen. Aratus, ἐς κύμασ ἡ τὰ πηδὰ κυβερνῆ-
ται ἐρέσσειν. Com. τὰς κώπας.
Πηδάλιον, ν. τὸ, secunda breui, temo, gubernaculum, clauus nauis,
οἰακὸς. Est & ftua Hesiod. Ammon. distinguit à πλωτῆρι. Aratus,
Καὶ οἱ πηδάλιον κεχαλασμένον ἐστὶ φέρεσθαι.
Πηδαλιοῦχος, gubernator, κυβερνήτης. ὅθεν τὸ πηδαλιοῦχ ἦδυ αἰχμὴ.
Πηδαλιοῦχ, ου, ὁ, gubernator.
Πηδαλιοῦχικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, similis gubernaculo, seu ad gubernaculi ef-
figiem conditus.
Πηδαλιωτὴς, clauarius, Aristot. in Prædicamentis.
Πήδασα, loca fontibus scatentia, vel montuosa.
Πήδασος, ὁ, locus vliginosus, & fonticulis scaturiens. Item mons,
ὄρος. Nicand. Schol. Est & equus Achillis huc nomine apud
Hom. Iliad. π.
Πηδάω, μ. ἠσα, π. ησα, salto, lasciuio & salio, vt de aqua saliente di-
citur, μετὰ δίσκου ἁλμὰ τῶν, ἐς κ. Etym. Herodot. πηδᾶν ἐπὶ ἵππου, pro
insilire equo dixit Aristopha. πρ. οἴδασι γε δὴ κωτίλον τὰς κορίδας
πηδᾶν. i. exilire, trepidare, expectare. Sophocl. in Aiace dixit
πηδᾷ, πηδᾷ, pro ἐξ τὰ πεδία, saltare per campos. πηδᾷν ἐπὶ τὰ ὑ-
σκαμμένα, fines prætergredi, τὸν ὅρον ὑπερπηδᾷν, Pollux. Vide E-
rasm. in Adagiis.
Πήδημα, ατος, τὸ, &
Πήδησις, εως, ἡ, saltus, saltatio. Pro strepitu & tumultu apud Plu-
tarc. οἶδ' ἀκούειν.
Πηδητικὸς, qui salit, salax Gazæ, assultim ingrediens, Plin.
Πήδινος, πηδίνου ξύλου lignum conficiendis remis aptû apud Hes.
qui annotat πήδδε ex quorundam sentencia esse ξύλου δύτερον
ὥφ τῶν κώπων κατασκεδιῶ, ligni conficiendis remis aptum
eò, quæ in Homerico illo loco Iliad. ι, μοῖρ δ' ἐ ἔφατο φάτιν ἔ-
ξεν Βελεσσιπὴν, pro φάτιν scribere πάδιν· quomodo Eustath.
quoque ibi annotat veteres pro φάτιν scribere πάδδι· , di-
centes πάδδι esse speciem ligni: vnde & πάδδι, dicatur ἡ πάλτη,
vt pote ἐκ τοῦ τὸν ξύλου σκόλακα θέσθαι. ita vt πάδδι idem sit quod
φηγὸς fagus.
Πηδόν, οῦ, ὁ, gubernaculum, latitudo remi, κώπη, remus, palmula
remi, quæ & πάρσις, Apollon. & ligni genus. Theophr.
Πηδύλις, πίτερ, fixum è quo aqua scaturit.
Πηδύω, μ. ύσω, π. υσα, scaturio, fluo.
Πήδων, ὁ, patior. Vide suprà in πάσχω. & Phauor. in πάσσω.
Πηκτὸ, τὸ, lachryma. ὅθεν τὸ πεπηγὸς. Hesych. Πηκτὰ σύμφορα,
allia deposita, i. non sata, sed plantata, Theophr. libr. 7. cap. 4.
hist. plant.
Πηκτὸς, compago, Gaza apud Aristotel. libro 9. Anim. capit. 8. vbi
capitur pro venatorio instrumento, quo perdices intretiuntur.
Aristoph. Interp. vide etiam Suidam. Πηκταὶ, fores benè com-
pactæ & coagmentatæ teste Hesyc.
Πηκτικὸς, gelationi aptus, densans, concretus, concretitius. πηκτι-
κὸς γάλακτος, lac coagulans. Theophrastus de Causis plantar.
libro 5. cap. 20. πηκτικώτερον τὸ κεπὸς αὐτῷ, concretioni magis ob-
noxius.
Πηκτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, gelu fictitium: Et instrumentum musicum, idem
quod μαγάδις. Vide Athen. lib. 14. Arist. lib. 8. Polit. cap. 6. fides
Vallæ, lib. 1. Herodot. de hoc & Chrysost. Pro fistula, & pro ly-
ra in Epigr. Item culter coquinarius.
Πηκτὸ, id est, quasi concretitium, quod condensando concrefcit
& coit, concretile, hoc est, quicquid vel à calore, vel à frigore

concrefcit & induratur, Ariſtot. quæ verò corpora talia ſint, ac cuiuſmodi facultate prædita, docet Meteor. libro 4. πακτὸν χαλκάνθου, atramentum futorium quod pecton, id eſt, concretitium dicunt. Dioſcorid. libro 5. cap. 106. Nicander in Alexipharm. πολλάκι δ' ἀλλα πακτὸν ὑμαιδὲς ἠ ἁλὸς ἀχλυω, id eſt, ſalem ioſſitium, τὸν ὀρυκτὸν ἠ ἐμιπαλτὸν. Πακτὸς, pectón dicitur ab aliquibus herba, quæ & σύμφυτον, Dioſcorid. libro 4. cap. 11.

Πακτὸς, οὐ, ὁ, fixus, infixius, q. congelabilis, qui congelaſcit, concreſcere aptus, concretus, compactilis, ſolidus, πεπηγὼς. πακτὸν ἀ-ερτερον, compactile aratrum dixit Heſiod. ad differentiam τοῦ αὐτομάτου. Sophocl. in Aiace, ἐν χθονὶ πακτὸν ἐρύχθη, telum in terra fixum. πακτὰ, ὁ σαμφανίνη, ι. πᾶς ὕδωρ, Interpr. Ariſtoph.

Πλαγήτες, Gigantes. ἀφ' οὗ καὶ πλαγήτας, quaſi è luto ſeu terra prognati. Hi & πελάγιοι à Callimacho dicuntur. hymno in Iouem. πλαγήται ὑπατηφὰ δικαπόλιον ἡφαιὸν μιν, id eſt, γηγατοδιαπλάσιν, γηγατοπλάσιν. apud Heſych. vero legitur πελάγιους, γηγενεῖς, πελαγὶ γηγῆνες. Stephano πελαγῖνες ſunt οἰκήτορες τῆς πελαγίας, quæ maior eſt τῆς Μικρᾶς Ἰωνίας.

Πλαγιάζω, illudo, φυτιαλίζω. Πλαγιάζει, probro afficere, improbrare. Plauto.

Πλαγιασμὸς, ῦ, ὁ illuſio, opprobrium, contumelia, ἐμπαιγμὸς. πλαγιασμὸς proprie ſignificat luti illitionem & aſperſionem quæ petulanter fit & per contumeliã: generaliter vero de quauis iniuria inſolente contumelia & probro dicitur Etymolog. & Suid.

Πλαγιαυλὸς, ὁ, ſcribitur & πλαγιὸς ἰδὸς, frequentius pelamys ex thynnorum genere: dicta quòd in luto naſcatur. Vide Ælian. Gaza. in Ariſtot. vertit limoſam & limariam. Eadem dicitur Σκυθὶς, Ariſtot. 6. Anim. cap. 17. Inter cibos delicatiſſimos cenſetur pelamus Chalcedonia, vt refert Gel. lib. 7. cap. 16. dicitur autem pelamus ἀπὸ τοῦ πάλλω, i. a luto, vt inquit Feſtus. eſt piſcis qui peracto anno thynnus vocatur.

Πάλλω, vibrauit, concuſſit: à πάλλω. Apoll. 2. Argon. πάλλ' ἐχεπέσας, ι. φερσιβόλως, agitabat ſeu agitauit. πάλλ, απέπαλλε, ὁ ἀδὸ ἀφίει, Homer. Iliad.

Πηλεΐδη, ὁ Thetidis Pelea. Philoſtr. à Peleo patre Achillis.

Πηλεΐδης ἀχιλλεύς, Hom. Iliad. πηλέως παῖς.

Πηλεϊόδουρος, Peleia haſta, i. Achillis, in Epigr.

Πηλεῖων, ωνος, ὁ, πηλεΐδης, Pelides, nomen Patronymicum. Iliad. ἀ, πηλεῖων σὶ ἄχθ- γθιὸτο.

Πηλεΐος, ὁ, ὁ, Peleus, filius Æaci, Iſocr. in Euagr. Πηλεὺς & Τελαμὼν, filij Æaci. Vide in dictione Αἰγινα, πηλεὺς ἐλάᾳς μαχήσασθ, Ariſtoph. Interpr. ſic dicitur apud Homer. de bello Ranarum, rana à luto.

Πηλητὴς, οῦ, πηλοβάτης.

Πηλεΐδης, Pelides, Patronymicum, pro πηλεΐδας, id eſt, ὁ τοῦ πηλέως παῖς. Homer. Iliad. ἀ, πηλεΐδεω ἀχιλλῆ, id eſt, τοῦ πηλέως παιδὸς.

Πηλίκημα, ατος, τὸ, Heſyc. fucus, impoſtura. πηλικήματα, φενακίσματα. quæ & πλαυσίσματα.

Πήλιξ, ικος, ὁ, galea, caſſis, ὁ περικεφαλὰ. apud Heſychium. πήλιξ.

Πηλιὰς, άδος, pelias haſta, qua Achilles ſolus vtebatur: q. vibratrix, dicta ἀπὸ τῆ πάλλω, hoc eſt, à vibrando, aut à Pelio monte, vnde nata fuit. De hoc Hom. Iliad. π.

Πηλίκος, η, ὁ, quantus, quàm grandis. Paulus vltim. ad Galatas, ἰδὰ πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ. quibus oſtendit ſe pleniores atque vberiores literas ſua manu ſcripſiſſe, ὅτας αὖ πηλίκοι τύποι, quandiu fuerit tantillus filius, Ariſtot. lib. 5. Eth. c. 6. ἐμπυίησε πηλίκος eſt πηλίκος & ſecundum quantum accipitur, vt πόσ-ν, πόσος τὸ- autem ſecundum quale: πῆ autem ſecũdum ſubſtantiam, Vrban.

Πηλικότης, ητος, magnitudo, amplitudo, quantitas.

Πηλοκιὼν, όνος, catinus ſiglinus, luteus apud Pollucem.

Πήλινος, η, ὁ, luteus, è luto factus, πηλοῦς, Gaza l. 2. Gram. οἱ πλάττοντες πηλίνους, &c. Demoſt. ἀνδριάντας ſcilicet.

Πήλιον, ὁ, τὸ, Pelion, mons Thraciæ. ἔστι ὄρ-ς πόλις Θεσσαλίας. Vide Phauor.

Πηλόγεως, ὁ, vide ſupra in πηλογένης.

Πηλοδάκτυλος, ὁ, ὁ, qui per lutum graditur.

Πηλοδρόμιον, luto nidum conſtruo: de hirundinibus dicitur. πηλοδρομεῖ δηλαμιὰν, in Epigram. inde πηλοδρόμος qui è luto ſtruit at πηλόδρομος è luto ſtructus.

Πηλοδρόμος τοῖχος, Ibidem.

Πηλοπατὴν, lutum calcare, ἠ βαλλοκατὴν.

Πηλοπατῆδες, αἱ, vel πηλοβατῆδες, perones Latinis dicuntur, calceamenta altiora, ſic dicta, quòd iis proculcetur lutum, vel in cœno incedatur: à πηλὸς, & πατὴν ἠ βαίνειν: alio nomine dicuntur & ἀβόλιαι, vti teſtatur Hippocr.

Πηλοπλάστης, ου, ὁ, figulus, qui è luto aut argilla ſimilitudines fingit. Promethei Epith. Lucian.

Πηλοποιὸς, figulus, qui luto fiuxit, Valla. Alexan. Aphrod.

Πηλὸς, οῦ, ὁ, cœnum, limus, terra aqua irrigata, argilla, lutum. γῆ βρεχομένη, inquit Interpr. Homer. Iliad. ἐ, ἐπὶ τοῦ πυλαίσεων. ad Theophr. hiſtor. lib. 4. c. 9. in flumine Nilo σκωλὸν vocat, quod cœnum Latinè, vulgò la vaſe. σκωλὸς κορμικὸς, creta figuliſsic Interpres Dioſcorid. πηλὸς πλάσματα de hominibus, Ariophan. ἀ σοφὸς τὸν πηλὸν ἀσπαλέας, aduerſus lutum, Thucyd. lib. 3. πηλὸς τειχιόδης apud Hippocrat. 3. ἀφεὶ νοήσαν, lutum cum ſubactum. ὁκόσε πηλοῦ πόδας ἔχει, extra lutum pedes habet. Prouerb. de his qui ſe ex difficili negotio expedierunt, & è moleſtia euaſerunt. Horatius hoc reſpexit: Nequicquam nec cupieus euellere plantam. Πηλὲ: lones hoc nomine vocant τὸν πάλλειν ἠ σπίειν ἠδὲ τὰς φρένας. vnde κάπηλος, vinum vendit.

Πηλὸς, mortarium, Thucydides. φηλοὺς ἔρασαν, fac mortaria. Ariſtoph.

Πηλώδω, ῶ, putreſcens, limum contrahens.

Πήλωσις, figulus, in libro Sapientiæ, luto operans.

Πηλωτὰς vocant, qui in luto iſtius corporis conſtitutiones ſunt ſentire cœleſtia, Hieron. in cap. 29. Hierem.

Πηλοφορὸν, lutum ferre de mortario, Ariſtoph.

Πηλοφόρος, ου, ὁ, cæmenti baiulus, mercenarius, μισθωτὸς, χαλτήρης.

Πηλοχύτης δακτύλιος, in Epigr. pro nidis hirundinis.

Πηλωρὸς, ex horrore frigiditas, Etym. potius σκηνωλὸς. vt habent pollonij editiones. Πηγολὸς σφυσιτὸς αἰκασκάσα μυχαῖο σφῶ-ς ἀφιτάσιον καὶ ἀξιτὸ ἐφρὸ πάχνη.

Πηλυξόφατος, fiſſura. Πηλυξὶνα & criſta galeæ, ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος. Καὶ ὀργανόν τι φαλτήριον, Pollux. apud Homer. ibitur πηλυξ vtrobique per ῆ & non per ι cono galeæ, ſed ipſa galea, vt quam ponat ἀφεὶ κρυπὶ φόιση tribuens ei & ἐπιπλέμον epitheton.

Πηλώδης, ὁ, ὁ, cœnoſus, fæculentus, limoſus.

Πήμα, ατος, τὸ, clades, iactura, calamitas, noxa, vitium, infortunium, exitium, μακρὸν, βλαβερὸν, ὀδύνας apud Sophocl. πάθος. Odyſſ. ἀ γὰ νύ μι πᾶσα ἐδὰ ἐλέλυτο. πῆμα δ' ὑπὲς, noxa infortunij. Ibidem. ἐρ' ἐπὶ πυγχυ ἀ νὺν ἔδη σὴμο χρυίμω, vt dolore penitus cumulatus ſim, vt ſemper miſer eſſem, vt adhuc omnino caſus ſuerim calamitatem, ι. ἵνα ἔδη τοῖς συμβεβηκόσι πημάσιοις ἔχῃμι χρῶνται αἰμα, vt exponit Diſy. Sic πῆμα κακὸν dicitur ab Homero, ὁ, ὁ, τὸ δὲ ὄρτυτ πῆμα κακὸν.

Πημάνομαι, & Πημαίνω, noceo, mutilo, offenſo, officio, infeſto, nocumento, detrimento, βλάπτω, ζημιῶ, lædo, offendo, ὁδ. ξ, ὑδὲ τε ὧν μὲ πημάνθη. Et iliad. χ, ὁ πότνοι σφὸ τεφὶ ὑφὸ ὄρμα πημήνειαν, ι. ἵνα, ὅπως τὸ πημανθῆναι ἐν αὐτοῖς, inquit Interpres Ariſtophanis Acharnaſ. Οὐδ' ὅπως ἀφ' ἡμῶν ὑπολοιπὸν σε σπερμοῦται, ἰδὲ βλάβει, λυπήσει, σπερματώσας, lædar: vnde apud Sophocl. ἀ μὴ πατὴρ ἴσι πημανεῖ μ' ἐμοῦ, id eſt, βλαβεῖ μ' ἐμοῦ, ſcito te ſum iri.

Πήμανσις, noxius.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, nocumentum, detrimentum, βλάβη.

Πημονὸς, τὸ, τὸ πῆμα. πημονὸν ἐστ' ἐρὶ θεὸς, Euripid. ſed fortaſſe leg. πῆμα aut deducendum à nominat. πημονὸς quo ſignificet ὁ βλάπτων.

Πῆμος, quando, πλωτὸς.

Πῆνα, Heſyc. σκαῦλον, theda, vehiculum mulare.

Πήνελοψ, auis magnitudine columbæ, anati ſimilis. Gaza in Ariſtotele. Græcam vocem relinquit. Penelops, auis quę verſ. te in aquis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 3.

Πήνη, ης, ἡ, μὰ ταξία, fuſus, ἀ πρακτικὴ, νῆμα. ἄβραι τὸ πόνω τὰ ἐπεργά.

Πήνιξον, ὁ, ἐπιπλοίζω, ὁ, καπνίζω, ſtamina è colo deduco & deduo fuſi circumactu. Ariſtoph. βαπτὰ, δὸς ἀπὸ τὴμερον ἐκαθίνη τεῦ τὰ σφονδυλήθρ-.

Πήνικα, quando, ὁ, ἐ ſt, πότε: dicitúrque pro priè de aliquoris, vel valde exigio temporis interuallo. πήνικα δὲ τὸ μέρες, Ariſtophan. Interpr. Ariſtophan. in Auib. πήνικ' ἀπὸ κλεισὶ ecquàdo mortus eſt, vel perit, id eſt, πότε ὄπνα, vbi περέχει.

Πήνικον, ου, ὁ, idem quod σφενδόνη, κάμη, galericulum, Suetonio. φορεῖον φορῶν ἀὐ, Polluci: σφενδονοφορία τεχνικὴ. Suidę: κὴ, Lucian.

Πηνικίζειν, pro eo quod eſt fuco & fraude vti, πλατᾶν.

Πηνίκισμα, ατος, τὸ, fucus, impoſtura, πλάνισμα.

Πήνιον, ου, τὸ, Suidæ, ὁ ἐ τηκτὸς εἰς ὃν ἐλίσσεται ἡ κερκὶ, fuſus quo retuntur trama: vnde ἐκπήνιος, pro ἀρτιλὺς, vel ὀξύπλοκ. Pollucino, ἀγκωλὶς, id eſt, glomus. idem Pollux, ὁμοιῶς δὲ τὸ πηνίον, ἀ, ἀ τοῖς πλακοῦσι ἐπιτίθετο, φορτικὸν τὸ πλοιοις: λεβὶς ἡ ἰωὶ χρόων. Homerus, πανίοι ὀξύκλωσσε. licium quidam exponunt ſtamen.

Πηνίον, ου, inſectum ex erucis generatum. Ariſtotel. hiſtor. lib. 5. cap. 19. γίνονται ἡ ἐκ τὰ κάμπα ἀ, τὰ ὑπὸ ἀὐ πολὺ κάμπαν τοιοῦτ-, ὧν κυμαίνουσι τὰ σπερέα, ἡ, ὃ συνεβάτω τοῦ ἐτέρου κάμπαρου ὑπὸ ἀὐ-. Gaza fiuxit, aciam. Ariſtophan. in Veſpis, κάτοπτρον ὥσπερ ἀὐ-ὰ βύτινος ἡφίη. Interpres animal ait eſſe culici ſimile: Et Speuſ-

is dixit, πλωίον, ἐμπίπτων.

Πλοκή, textura, ὕφασμα. πλωισμα, Aristoph. de telis aranearum exit in Ranis.

Πλόκιος, ὁ, ἡ, quasi fixio, congelatio, concretio, spissatio, solidi-tas.

Πλοῦσιος, ὁ, affinis, ὁ ἐκ χρυσίου εἰληφώς. à πλοῦτος, possideo sive acquiro, quasi ὁ ἐξ ἀγαθοῦ τύχης ὑπάρχων συμφοραῖς. propinquus, conjunctus, Hesiod. Hom. Iliad. 3, ὥφρ' ἴδῃς ποιεῖ τοφίλους τε, τοὺς ἑκὰς πεφιλωμένους συμβίους. Vide Παῖος.

Πλοῦσιος, ὁ, affinitas, συμβεβηκυῖα, propinquitas, Apollon.

Πλοῦς, faculus, pera, κόφινος, θύλακος. Et paroemia, πλοῦς ἀνὴρ εὐπλανήτης, mendici pera non impletur, Suid. Aristop. in Pluto, ὁ κόφινος ἔχων πλοῦς, &c.

Πλοῦς, τό, Aristop. perula Senecæ, θυλάκιον κορύμβου.

Πλοῦς, ὁ, ἡ, ὁ, ὀρχῆς, testiculus. sic dictus quasi σπερμὸν ἔχων τὸ σπέρμα ἐν αὐτῷ πέπων. vt tradit Etymolog. à Suida esse dicitur τὸ ὄρχιον.

Πλοτὸ ὁ κρῶτ, loro pera, in Epigr. id quo pera alligatur.

Πλωλής, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, corpore non integro sed mutilo, membra solutis. Eras. cui opponitur ἀσώματος.

Πλωτός, ὁ, ἡ, fractus, mutilatus, cæcus, κακόσαρκος, luxatus, Hom. Iliad. 5. ἀλλ' ἔχομεν ἀδρὰν ἀσπίδ' ἀμφ' ὤμῳ ἑκάστῳ· vbi interpr. τὴν πάχος ἔχουσαν ἀδιάτρητον· ἢ ἐκ τῶν φονικῶν ἔκ τ' ἔφυγε. ἀπὸ τοῦ πλωτὸν ἐξ' τὸ μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένον. In Epigram. ἀπὸ τοῦ πλώτου ὁ ἀδύνατος, alter vitiatus pedibus, alter octiffis captus. Verum autem Atticos proferre ἀσώματον, vt λύσιν: sed tamen πλωτὸς melius nam in Θ terminata nomina, præcedentibus π, φ, frequentius acuuntur, vt σπιός, πολύς.

Πλωμάσιον, τὸ ἀσώματον, mutilo, detrunco, decurto, rumpo in Legib. corrumpo & depravo luxo, lædo cæco, perturbo, βλάπτω, Attic. Accus. πεπωρωκὰς τὰ ἐλία, fœminæ manca oblæsaque matra deficiunt. πεπωρωμένον, mancus, mutilus, Aristot. ἡμιόλιον, ὁ, ὃ, ὁ λόγος ὃν ὑπερέχει τὸ ἥμισυ τὸν πεπωρωμένον, nam fœmina perinde est ac mas mutilatus. πεπωρωμένον τὸ πεπωμένον. læsa imperfectaque tudines, non integra, fed degenera as quadrupes. Gaza. ἀσώματος τὸ ἀσθενὲς, debilis & inutilis erure. Philelph. τῶν πεπωρωμένων, si ctus membra, in Epigr.

Πλωρᾶ, detrucatio Plin. quasi mutilatio, naturæ oblæsæ vitium, oblæsa pars corporis, Gaza ex Aristot.

Πλωρᾶν, mutilatus, detruncatus, decurtatus, mancus, depravatus, πεπωρωμένος, oblæsus: Gaza, imperfectus: excæcatus, Lucanus.

Πλωρίασις, ἡ, βλάβη, λύσις πανταχοῦ φλαυσις, cæcitas, ὀφθαλμία, detruncatio lin. q. mutilatio, læsio principij, Argyr. lib. 7. Ethicor. cap. 1. πλωτικὸν ἐκ πεφυκότων, Plato de Legib. 8, membrorum per ulnera truncationes. Aristot. de generat. 4. etiam esse ait πλωτικὸν μεταξὺ internarum partium: Gaza detrimenta reddit.

Πλῶβος, ὁ, passurus, πεσούμενος· πολλὰ λυτρῷ· multa passurus tristia. Herodot.

Πλῶμα, ὁ, ὁ, coagulo, coagulo. πῆγμα γάλα, &c. lac cogit, lac coagulat, Dioscor. lib. 4. cap. 286. πῆγμα τὰ διαλυόμενα, soluta contra it. Hermol. dissipata cogit, Ruellius: soluta coagulat, Marcellus. Dioscor. lib. 4. cap. 239.

Πλῶμα, ὁ, coagulum. à verbo πήγνυμι, Gaza lib. 3. Gram. scribitur & πῆγμα & passim inuersa scriptura πῆγμα sed mendose nam πῆγμα, sive πῆγμα promontorium est propè Lampsacum ita nominatum διὰ τὸ πήγνυσθαι πολλὰς ὀχθάς.

Πλῶν, ὁ, ὁ, stipes cubitalis ξυλάριον σηκωμένον. Suid.

Πλῶς, ὁ, cubitalis, vnius cubiti, σηκωμένος, κηρυλὸς σηκωμένος, Dioscor. lib. 4. de faba Ægyptia.

Πλωτὰς, Attici vocant sic lorum contineas remum ad scalmum.

Πλώτιον, Apollon. Rhod. de quo vide Etym.

Πλωτὸς, posteriori remi pars, vel vt Apoll. lorum continens remum ad scalmum, Etym. vide Phauor.

Πλῶτ, cubitalis.

Πλῶτος, ὁ, vlna, cubitus, vt Gaza vertit ex Aristotele, sex palmorum mensura, Herodot. libro secundo, vnde κύβος τετράπλευρος id est, magnus, apud Aristophan. πλῶτος ἑκατόν, mensuras versuum, Aristophanes transfert nominauit. Alij ex Galeno ad Glaucon. colligunt ὠλένων esse lacertum (quæ pars est à brachij ad manus flexum, id est, διάστημα ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τοῦ καρποῦ) ἀγκὼν verò cubitum flexumque brachij. Porrò idem significant, vt author Pollux, πῆχυς & ὠλένη, vnde vlna à Latinis dicta: sed vlnam vult Seruius spatium esse, quantum vtraque manus extèditur, quæ est ὀργυιὰ Pollucis: licet alij, vt Suetonius, vlnam vno tantùm cubito metiantur: verùm cubitus multas etiam varietates admittit. Est enim cubitus sesquipes, id est, sex palmorum sive viginti quatuor digitorum: & hic minor dicitur. Est & πῆχυς ὁ βασιλικὸς Herodoto, id est, cubitus regius, qui tribus digitis iusto cubito maior. Communis verò, duos habet pedes: Maior, nouem: Geometricus cubitus sex est cubitorum, vt tradit Origenes in sermonibus super Geneſim, & B. Augustinus libro primo Quæstio, super eundem librum. Ita facile intelligitur Suidas, cum inquit, πῆχυς τὸ λόγο πολ ἀγκῶνος μέχρι τῆς δακτύλου τῆς μέσης ἐκ πόδας βʹ, ὃ ἐστὶ, δακτύλους ιϛ. loquitur autem de cubito communi. Pollux, Λέγε δ' τοῦ μέσου καὶ ἀφῆς τὸ πῶμα δακτύλου ἄκρου, τὸ διάστημα πῆχυς, id est, cubitus, est intercapedo quæ inter medij brachij flexum, & digiti medij summitatem intercedit. Πῆχυς etiam à cubiti similitudine (cum ad angulos rectos flectitur brachium) pro architectorum instrumento sumitur ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum: quod fabri noſtri vulgò vocant *eſquierre*: Latinè dicitur norma, id est, γνώμων: sicut regula est κανὼν, amuſſis σφὴν: libra sive libella (quæ ex normâ fit, tertia addita per medium regula & subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est) κάθετος vocatur à demiſſi perpendiculi nomine, vulgò *niueau*: Ac materiarij, quos carpentarios vocant, amuſſi sive lineâ Gellio, vtuntur ad exigendam rectitudinē, sicut & regula fabri præcipuè, ſtructores libellâ ad explorandas directiones & longitudines: breuitérque exiguntur longitudines ad regulam ad perpendiculum altitudines, & ad normam anguli. Vnde facilis atque expedita ratio, cur Nemeſi tribuatur norma in Epigram. Ἡ νέμεσις σκοπὸς ἐν τῷ πάχει, τοῦ τε χαλινοῦ, Μισεῖ ἄμετρον τὸ πολίτην, ὡπὶ σχολιὸν λήγειν. Et in alio. Ἡ νέμεσις σκοπὸν κατέχω πιστὸν εὐθείας λέξεις. Πῆχυς ἀπορρίπτειν, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. vbi cubitum transfilire iubet, vt Erasmus in Adagijs, errore imſigni, quem & pictura Nemeſis in antiquis monumentis detegit. Πῆχυς à cubiti, vel normæ formia similiter vocatur, pars citharæ quæ vertic illos continet, quibus fides contenduntur & laxantur, id est Homero ζυγὸς, ingum. Interpres Iliad. 1. ζυγὸς, inquit, ὃ πρὸς τοῖς ὠδαξιν ὁ ἐγκύπτων ὀϊσκος ἕκαστος, ἐπὶ ᾧ λήγουσι οἱ τανύοντες, ὧν ὑπερέπονται αἱ χορδαί.

Πεχὶς in arcu, id est, pars brachiorum arcus media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Homerus Odyſſ. 9. εἶλετο δ' ἰὸν ἀκὼν οἰστὸν· τόξῳ δὲ πῆχυ ἕλκε· δίελκε δὲ μᾶλλον, ἀγλαΐσας τε. id est, κατέτεινε· ἐκ δὲ τοῦ οἰστὸν ὅλη τοῦ πήχεως τοῦ τόξου, ἡ γλουτὸς τοῦ κόρτη, ἕως ἐπὶ τοῦ τόξου λαβῆς. Rurſus. Iliad. 4. ὁ δ' τόξου πᾶχυν ἀνέτεινε. Interpres, τόξου σπάχων exponit. τὸ τόξου ὑποφερόμενον. τὸ δὲ ὅλον, inquit, τόξον οὐ δύνασθαι τοῦτο ἐκτείνειν σπᾶχυν καλεῖσθαι. Ita dicitur, quia arcus duo brachia, in medio, cubiti formam imitantur: hoc in catapulis capitulum dixit Vitruuius.

Πιέζω, Doricè, pro πιζω premo, affligo, prendo, sed propriè fugientem: πιέζειν τὸν πολέμιον, bello vexatus, Herodot. Apocal. cap. 19. θῆλυν τὸ θηρίον, apprehensa est bestia. est igitur πιέζω propriè intecta manu premo, prehendo, comprehendo, capio, corripio. Actorum cap. 3. ὃ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἠγέρθη & prehensa eius manu dextera, erexit. Ioan. Euang. πιεῖ ὃ ἔσχατον ὃς αὐτοῦ πιέσει αὐτὸν ἰκ-κτνὶν. Sic & 2. ad Corint. cap. 11. πιάσαι με θέλων, ἔθνα &c. apprehensus est.

Πιαίνομαι, crassesco. 1 lin. pinguesco, nitesco.

Πιαίνω, μ. ἀσω, pinguefacio. Plin. λιπαρὸν ποιῶ, λιπαίνω, στυλόω, obesō & opimo Columel. λιπαίνω, fagino. Actiuum. Accuſ. aor. 1. act. est πιάνατα: cuius imper. πιάνατα apud Heſych. legitur expoſ. λιπαίνατα, præt. perf. paſſ. πεπιάσμαι. vnde πιπτασμὸς· participi. ab eodē est verbale πιασμὸν pinguefactorium id quod pinguem reddit & obesat. Hippoc. de loc. in hom. τρέφει ἐς λιπαρίην ἢ πιαντέον. est & aliud verbum πιάλλω vid. idem quod πιαίνω significans ciuis aor. 1. act. πιάλλα, Heſ. expon πιέζειν καὶ πιαίνειν.

Πιαλέσ, ὁ, ὁ, pinguis à πίων. Etymolog. ὃς τὸ πίον, deducit exponens κεκτημένος πολλὰ, ἔχων, vt iduus, latices habens. Heſ. chius. πιαλέον expon. λιπαρὲς, pingue, opimum pro quo πιαλέον reperitur etiam πιαλεὸν, vt apud Hippocr. γυναῖκα. lib. 2. τὰ πιαλεὰ θᾶσσον πίπτουσι, ex pinguitude pinguissima apud Heſych. oxytonos πιαλὸν expoſitum ὃς τὸ ὄμον, albidum aliquanto album forsan quoniam omnes propemodum pinguedines & adipes albo quodam colore.

Πιακεῖ συγχῶ, Heſych. διῤῥωκτικὸν ὕμνον, ac ſi esset παιᾶν.

Πίαρ, αρ, ὃν, pingue. pro πῖον seu πίονα. Pro cremore lactis, in Epigr. apud Heſych. πίαρ τὸ σάκρ. πῖαρ Homerus adiectiuè etiam vſurpauit pro πίον seu λιπαρὸν, vt quum alicubi dixit πῖαρ σῦδας pro πίον ὑδῶρ εἶναι vt alibi dicit πίειρα χῦτα & πίειρα ἄρουρα de solo læto & vbere.

Πίβλη, cidem est σπέλεχος, ille qui χελώνῃ dicitur.

Πιβλοδόσιον, idem Heſychius. ex Ameria pro γλαυκὸν, glaucum affert.

Πιδακόεις, ντος, ὁ, irriguus, vnidus: vnde λιδᾶς πιδακόεσσα, Eurip. latex fontis.

Πιδακοδότης, ὁ, ὁ, ὁ, πηδήσεις, κρήνη ὑγρὸς, fontibus abundans.

Πίδαξ, κος, ὁ, ἡ, ὁ, λίθος, πέτρα, fons, scaturigo, stilla, lib. 4. Epigr. legitur. genere Maſc. πίδακα τ' ἀκ. πάγα. ὑγρὸν πίδ, Fœmin. vtitur Antipater Epigr. lib. 1. πίδακος ἐκ τυφλὸς ὑπ' ἐκ τοῦ χιμεὶς ὕδωρ· vnde ὑπὸ πίδακ χλόης, ὃ κρυὸν πνεῦμα ὕγρασ.

Πιδάω, salio insilat aquæ salientis, Etym.

Πιδήεις, ἐντος, ὁ, fontibus abundans.

Πιδύομαι, exilio, emano, σκαφὰς, Nicand.

Πιδύτης, nomen viri proprium, Etym.

Πιδύω, scaturio. πιδύων ὑφῶς, sudor scatens, in Epigrammat. βαλζει.

Πίι, bibe, πῖθι, πίετε, bibite.

Πίειν, bibere, pro πιεῖν, ab ἔποτ. Hesiod. ἄμμε μᾶλλα πίειν.

Πιέζομαι, premor, opprimor, vexor. πιέζεται τῇ νόσῳ, morbo implicatur. πιέζεσθαι πονίῃ, laborare inopia. Ἵππι δυνατὸν ὑπὸ τῶ καμήλου, a Camillo sunt oppressi, Plutarc. in Camillo. πιεζόμενοι, in vltimum discrimen adducti, fatagentes, laborãtes. πιεζόμενος, vexatus, fatagens, pressus, breuiin Epigr. Lucæ cap. 6. μήτηρ πεπιεσμένη, mensura pressa, i. conferta.

Πιέζω, μ. έσω, σ. εκα, premo, θλίβω, pessum premo, vexo, onero, lupus, σφῆξιν, obstruo, comprimo, κατασ. i. breui. Actiu. Accusat. πιέζει φόνῳ τὸ Φοίβειον, inundia Phidiam onerat, Plutarc. in Pericle. Idem in Theseo, τὰ διαφέροντα τῶν γνώσει αὐτῆς τοὺς πολλοὺς μᾶλλον ἢ τοὺς πιέζοντες, &c. ad quæ ipsi aspirare nõ possunt cognitione, extremis tabularum partibus supprimentes, &c. vbi tamen scribitur πιέζωσι τε. Item paulò post, πιέζεσθαι δὲ, nullo comparatiuo. πιέζειν, affligere, lædere, κατακαίνειν, ἀφανίζειν, ὀλλύειν. Aristophan. ἡ γὰρ ἀνάγκη μὲ πιέζει, nam me vrget necessitas, ἐστὶν χρεὼν, ἀναγκάζει. πίσσα σε σώιζει, cohibet, Gaza de Seneca. Pro capere, Non. χρὴ πιέζειν ὠδῖν, manibus nihil capere, i. πιάζειν.

Πιειρός, ά, ὸν, pinguis, vber. πίειρα γλῶττα, lingua, pinguis, Aristot. in Problem. πίειρα χώρα ἡ ἀγαθὴ, terra vber & læta, Theophr. li. 8. cap. 6. hist. plant. apud Hesych. reperiuntur πίειρα, & πειρα exposita λιπαρὰ, διὰ πίονα, πλήσια, pinguia, opima, opulenta.

Πίειν, bibe, cap. 17. Euang. Lucæ in Imperat. πίειν contra regulam τὸ φάγειν, ἢ φαγεῖν, sed id πίειν habet etiam futuri significationem vnde πιθὶ & bibetis.

Πίεσις, pressura, pressio.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, expressio, quod ab expresso succo reliquum est. Galen. libr. 1. κῶν τοπικ. μυρεψικὰ πίεσμα, retrimenta quæ ab expressa myrobalano reliqua sunt: Celsus lib. 6. cap. 5. myrobalani magma. Succum etiam expressum significat, vt ἐκπίεσμα, ἢ λιπάδιμμος, retrimenta, vel succum expressum ex quacunque re. Aëtius Serm. 13. capite 21. de retrimentis expressorum fraxini foliorum: εἶτα μικλὸς φύλλα κόψας ἢ χυλίσας ἐβδὸν πίεσι τὸν χυλὸν: τὸ δ' ὑπόλειμμα καπάσας τὸ δήμια. Galen. libro 6. Simplic. pharm. τὸ δ' ὑπόλοιπον ὑπόθυμμα τὸ γεῶδες ἢ σκληρὸν. Pro succo: Dioscor. libr. 1. de baccis lauri: τὸ δ' ὑπόλοιπον αὖθις ἀναλήμας ἢ δυσκολίας βυπτεῖ. Sic Gal. libr. 2. κῶν τοπικ. φαρμάκ. ὧν ἐκπίσμα.

Πιεσμάτιον, ου, τὸ, prelum, torcular, τὸ ἀμόλιον.

Πιεστήριον, ου, τὸ, idem. Accipitur & pro tormenti genere. Synes. ἀκαταστάτων.

Πιεστὸν, τὸ, q. compressile. πιεστὰ ταῦτα, inquit Aristot. ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἐναντία κινεῖσθαι ἢ εἰς ἕδο ἐωυτῶ πόρους, compressilia sunt ea quæ possunt in suas ipsorum inanes partes, aut in suos ipsorum meatus coire, vt spongia, lana, cera, caro.

Πίεστρον, instrumentum extrahendo fœtui mortuo, ἐμβρυοθλάστης, vt dictum.

Πίετες, pinguis. idem quod πάϊτες. Epigr. ἁψαυλὸν πάϊτα τὸ βλῆτα μιγὸν ἔλαιον.

Πίθιδα, pro πίθος, biberis.

Πιθάκνη, ης, ἡ, paruum dolium, doliolum, dicebãtur quoque πιθάκναι pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina, Athen. lib. 11. Diminur. est à πίθος. Aristoph. in Pluto, κἀπὶ ἑκάστης, πιθάκνης πλιθρηνίτου ἢ ἠμιπίθου, dolioli latus, fractum & hoc. vide eius Interp. in Equit.

Πιθεκίον, ου, τὸ, idem, apud Hyperidem.

Πιθηκολογέω, ήσω, σ. ησα, duco ad persuadẽdum. Neutr. Absolut. Aristot. 1. Ethic.

Πιθηκολογία, ας, ἡ, sermo verisimilis & persuasorius Sueton. probabilitas sermonis, cap. 2. ad Colosl. ἵνα μὴ τὰς ὑμᾶς ἀπολογίας τὰς πιθανολογίας, ne quis vobis imponat persuasoriq; orationis artificio.

Πιθανός, ὴ, ὸν, persuasibilis. Quintil. ἐπαγωγὸς, blandus, pellax, πιθανὸς, obsequens, docilis, verisimilis, probabilis, idoneus qui quoduis exprimat, disertus, appositus ad persuadendum, fide faciens, credibilis, ἀνωφελὴς πιθήσειν. ἐντυπωσις ἰδία ἢ πιθανὸς, in familiari quotidianoque sermone disertus, Plutarch. in Alcibiade. ἐμοὶ ὁ πιθανὸς, qui mihi non probatur. πιθανὴ ἀπολογία, id est, probabilis responsio. dicitur & βίαιος, i. violentum: à Latinorum quibusdam inuersio. Interpr. Quintil. Item πιθανὸς ἐγαστὴς & iucundus. Aristid. καλοὶ ὡῤ ὁ οἱ κεκτημένοι καὶ οὗτοι κόσμοι ἢ θεωρήσεσθε πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, luiusce modi ædificantium ornamenta, & pulchitudine ostendunt, & plebi mirum in modum grata sunt. Sic κρὰς πιθανὸν, pro ἡδὺ dicimus. Scribitur etiam πιθανὸς. πιθανώτατος ἡμῖν ὁ βίος, maxime apud populum authoritatis. Thucydid. πιθανώτατος τῷ πλήθει, in dicto multitudini acceptissimus.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitas, persuasio, suadelecebra, elegantia, fides veritatis, Quintil. λόγοι πιθανότητα μηγυμενοι, fidem facere, Plato de Leg.

Πιθανουργικὸν τέχνη, apud Plat. in Theæteto, lenocinium verborum, ars sophistica.

Πιθανῶς, politè, aptè, disertè, ad persuadendum appositè, peritè, subtiliter, Quintil.

Πιθανωλὸς, idem esse videtur quod ἀσκωλὸς, id est, pithaules siue tricularius. Seneca Epist. 77. libro 10. Pithaules bonus iucatur. Vibius cus, choraulas centum, etiam pithaulas centũ, lomedes lib. 3. Quando enim chorus canebat choricis tibi id est, choraulicis artifex concinebat: in canticis autem pyraticis, sed pithaulicis legendum docet doctissimus Brodæus tricularium vocauit qa Tranquillus in Nerone Claudio 54. & choraulem & tricularium. tibiam verò qua is vtitur, piuam vocant Itali, nos cornemuse.

Πιθανώς, ω. σω, obsequor. confido, credo. Neutr. Dat. Iliad. πιθέμεν πεφίδεσι πιθήσας, adductus. Et lib. 1. ὄφρα δ' ἔτι πιθέσθαι, obsequutus. Hesiod. ἀλλ' ἐμεῖο πιθέσθε, confisus ventis. πιθέσθαι νόῳ, credens in nomine, Nonn. ἰωὴ ἐμοὶ πιθέσθαι, si mihi credidis, Sophocl. vbi puto legendum πίθῃ.

Πίθηξ, parneris, 2. persona. Aorist. 2. Subiunct. ab πίθομαι. Iliad. ἀμφὶ πίθηκθε, pro ἀμφὶ πείθησθε, si pareas.

Πιθηκάλωψ, ῶπος, simiuulpa, apud Ælian.

Πιθήκειον βαλάντιον, acerba tueri, simiæ modo intueri. Gregor. ἢ λόγου τὸ ἀπὸ τῆς ὕλης μὴ πιθήκειον βλέπειν.

Πιθηκίζω, κακαυλῶ, Aristophanes. vide in Chiliad. Erasmi Σκηλίζειν.

Πιθηκισμὸς, fraus, adulatio, imitatio, ἀπάτη, κολακεία, ὑπόκρισις, Aristophan. Interpr. super his in Equitib. εἶδος πιθηκισμοῦ σβεσμὸς κίνησις.

Πιθηκοειδὴς, ὁ, ἡ, ὸ, ἡ, simiæ similis. οἷα ἡδὴ πιθηκοειδῆ, de gente similarum, Gaza.

Πίθηκος, ὁ, ἡ, prima breui, in Epigr. simius. & simia, μιμῆ, πίθηκος labetur ab Ægyptiis, vt scribit Lucian. οἷα Θωυθὼς.

Πιθηκοφαγία, simius vescor.

Πίθηξ, pumilio, nanus, βραχὺς αὐξησιτέλειος. Suid.

Πίθι, bibe. Erasm. in Prouerb. Bibe elleborum. vide Phauor.

Πιθίτης, ου, ὁ, cometæ genus dolij figura.

Πιθῖτις μίκων, genus papaueris nomine pithitis, Dioscor. lib. 4. ς. κόκ. τὸ πίθιον.

Πιθοιγικὸς, ὁ, quasi τῶ πίθου αἴοιγε, festum erat Bacchi apud Virgilium, in quo dolia relinebant, & amicis potum præbebant. Interp. Aristoph. in Acharn. τὰ πιθοίγια, Interp. Hesiod. πιθοίγια, vinalia, liberi festum erat, in quo holia veteres relinebãt. πιθῶν, ὦ τοῦς συμποσιακοὺς lib. 3. Τοῦ νέου νίνου ἀνῳξάμην ὠβελοῦ μιλιὸς κατὰ χρόνους, πιθοιγίοις τοῖς ἡμέραν κελεύουσι, κἀγὼ τοῦτον ἀνῳξα τὸν οἶνον οφὶν ἀφ' ἡ ἀνεῖν Χοπποίδοντες, ἀλλαῖς, ἢ σπονδαῖς τοῦ φαρμάκου τοῦ χρῆσιν γνώσεσθαι.

Πίθος, ὁ, dolium, cadus, fidelia, vrceus. Hesiod. ἀχρεμίδε ἢ πίθος ληνοῖο παρὰ πάσῃ, Μαιάδι γεινόμενος, id est, incipiente vere dolio & definente taturari seu impleri, imbeo, scilicet. ἐς πίθους ἀμίσεις, in fidelias fictiles, Herodot. Aristot. lib. de mundo dolia quasdam aëris affectiones πίθους dici à similitudine dolii. Ἐκ πίθου αὐτάων, de dolio haurire Cicer. quod & de summarum affluentia dicitur. Theocritus ὡς ἐρασῖνος, Ἐκ πίθου αὐτὸς ἄλλου, ἢ δι' ἐχανώχλας ἔδεις, id est, de pleno nimirum proprio dolio, mihi verò aceti vix copia suppetit. Sic ἐκ πίθ ονῳ λῶν exit Chrysostom. Et apud Athen. ἐκ πιλίδος πίνοντες, lib. 11. πίθῳ τῶν κεκραμένων μονόδενον, in dolio figlinam siue figularem artem dicere. Quod etiam dicitur de iis qui periculose liarij esse volunt, priúsquam minimis figularis artis operis rudimentum posuerint: vnde ad alia παροιμιακῶς fit transl. ὅτι τοῦ τὰς φούσας μαθόντος ὑφορᾶσθαι καὶ ἀπτεσθαι δὲ τῶν ἡδὺ γάλων ἢ πλείονος ἐστιν, inquit Hesychius, κεκτῆσθαι κεραμεῖον φοὶν μεθὸν πιθακνῶν ἢ δολὸ τι ἡδὺ μεμηχανῆσθαι πλὴν πίθου ἐγχρῖσαι. Cgorius in Apologia de fuga, Ὡς τὸ γὰ παιδεύειν ἄλλους ὀφεῖν αὐτὸν ἐκπονεῖν ἢ σφόδρα ἐπιθυμεῖν ἐν πᾶσι τοῦ κεκραμένου, τὸ δ' ἀκριβῶς ἐκπονεῖν τοῦς ἡδὺ ἄλλων ἁμαρτάνειν τῶν βιωτικῶν, λίαν ἐμοὶ φίλον ἐστὶν, id est, Idcoque nondum satis perceptaalios docere conari, atque aliorum animas negotiari commentatione patris, id est, quod fertur, in dolio figlinam addiscere, mihi nè videtur esse extrema dementia. Plato in Lachete, Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ὧν τὸ καὶ ἄρτι ἔλεγον ὁ κίνδυνος κατεφρόνησα, ὅτι οἱ τοῦς ἀγῶνας τοῦς ἡδὺ φίλων παρὰ ἡ ἀπεχόντες τὸ λαμβάνειν ἢ τῶν παρεμπόρων συμβαίνειν, τὸ τοῦ πιθακνίου, id est, Attendere oportet ne non Care periclitemur, sed & in liberis, & in amicorum filiis, hisque id accidat, quod est in prouerbio, in dolio figlina. Ἀπὸ τετρημμένῳ δολίῳ, dolium pertusum, de re inexhausta & inexpbiliac de labore qui fruſtrà suscipitur. Aristotel. 1. Oeco-

ἡ τὸ ἀπὸ δίκης δικαιοσύνη χρὴ εἶ]ναι φιλία θεοῦ· τοῦ δὲ μὴ ὄφελε θεοῦ· τοῦ δὲ ὄφελε ἀντὶ τοῦ· ὄφελ· ὁ κεχριμένος πίσσῃ τε καὶ ἐλαίῳ· ἀντὶ τοῦ· ὁ κεχριμένος πίσσῃ τε καὶ ἐλαίῳ. Varia tueri nescientem, dolio infundenti pertuso, & cribro haurienti comparat. Catullus, *Dolia virginissimum ille replerat vinum.* Plautus in Pseudolo, in pertusum ingerimus dolia, operam ludimus. Idémque est, ὁ πίθος ἀναιδὴς πίθος. Danaum puellarum dolium memoratum in fabulis. Quod variat præter Platonem in Gorgia, Lucianus in Timone, & in Thiotimo, ὑδροφόρῳ δὲ καὶ τοῦτο παρεμέλησε τὸ ἀφεστὼς τῶν ἀνηλίσκοντο, ἀλλὰ τὸν Δαναΐδων πίθον. In quibus est dissimilitudo; Philosophiæ inexhausti, & Dolij Danaidum inexplebi, quem sensum perturbit Erasmus in Adagiis. Plutarchum ibidem Lucianus, ὁ μὲν, ἄλλον ἐκπιεῖν τὸν πίθον, totum volle dolium ebibere.

Πίθος ἐγὼ, ὃ δὲ ἡ, dolij amplitudine. πίθάδε βόδωθ, scrobs dolij amplitudine.

Πίθων, ὁ, simia, πίθηκος, ἡ, μικρὸν. Pindarus, χρυσὸς τοι πίθων ὀφθῇ παρὰ παισὶν, apud pueros semper pulchra simia.

Πίτυρ, butyrum, apud Hippocrat. γυναικεῖων libro α, Galen. βούτυρον.

Πίτνω, ialecto quadam dicitur pro πικραίνω. Hesyc.

Πίτρωμαι, amarescо, irritor, exacerbor, amarulentus sum. 8. cap. Acil. κατὰ τὸν ὦδε τὸν ὃ πὸ τὸν ἀκτὸν, quòd amaræ fatè essent.

Πίφαυσκε, amaritudinem linem concilio, irrito, Actius. Accusa.

Πικρία, ἡ, amaritudo Plin. amaritas Vitr. amarities Catul. amãrities. Virg. Dicitur πικρία transfertur pro acerbitate animi vltionæ appetentus. vnde πικρὸι dicuntur, i. amari & amaruleti Gnio, qui ex asperantur odio tendente ad vindictam: talisq; sue natura fertur Democrit. vt qui iracundus ἡ ὀργὴ ὃν non fit, is, sed iram odiumque non deponens & condonans diu re uarit. Plutarch. ὧν ἀεὶ μὲν δικαίου τῶν δημοσθένους ἀμείλικτος καὶ Deuteronom. cap. 29. vbi Prophera Moses de idololatria le itur, ὡς τις ἔσται ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα, ἐν χολῇ ἡ πικρία. Sic & eo loco ad Hebræos cap. 12. ὡς μὴ τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, vbi amaritudinis radicem vocat idololatriam, quę Deũ arum nobis conciliet, atque eius amaritudinem & acerbitatem in nos prouocet. sed pro ἐνοχλῇ, non dubito quin ἐκχολαίνῃ quoque legendum sit. Et Paulus ad Ephesios capit. 4. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, id est, omnis amaritudo tollatur à vobis, vt rectè vetus Interpres transtulit. nam quod alij, vt Erasmus, amarulentiam verterunt, apud Latinos non inuenio. Pius in Epist. quæstus Senecionem non aduocati fidem, sed in ciamaritudinem impleße. Docet Aristoteles Rhetoric. primo, ὀργὴ πικρὸς διὰ τιμωρίαν ἄνεσιν ταύτης, id est, quod amaretur, quia nimis ardeat sumendæ pœnæ desiderio, ab eo iniuria ipsum affecerit. Nam πικρὸς constat Græcè dicere iniuria non facilè placantur, sed diu μνησικακοῦντες & simulatem gerunt, vt illa Iuno apud Virgilium, qui & hoc amarum dicit: & dicta amara in eo significatu vsurpat Quintil. lib. 8. cap. 3. Est & amarum quiddam, quod ferè in comedia est positum, &c. Sic & πικρὸς dicit Aristoteles in ethicis moribus ad Nicomach. à quo dissentit Theocritus, qui vna πικρὸν & ὀργίλον simul inducit his verbis, ἐκ τοῦ γε πικροῦ, καὶ ὀργίλου θυμιοῦ καὶ ποτὶ ἐνὶ κρίσει, amarus, & illi bilis acris super naribus insidet. vbi amarum & iracundum eundem facit, quorum repugnat natura Aristotelis authoritate. Πικρότατα est monositas: & πικρὸς, morosus, δύσκολος. Athen. lib. 9. recitat Anaxidridem Comicum, cum aduersarios prę vi- cisse declaratus non esset, præ indignatione & morę fi- ne senectutis vitio, suos fabulas sumére consueuisse atque tri mandare discerpendas. Moris enim fuit & apud Græcos apud Latinos, scripta malorum poëtarum thuri destinare. oratius, Deferar in vicum vendentem thus & odores, Et per, & quicquid chartis amicitur inepti. Verba hęc sunt Aenzi, Ἀνεξανδρίδης· πικρὸς δ' ὢν τὸ ὄζος ἐπείει τὸ τοιοῦτον ἐξεὶ τὰς μοιδίας· ὥστε τὸ ἀεὶ νενίκη, λαμβάνων ἕδωλα εἰς τὸ λεγόμενον κρίνειν. ἢ γ μετεσκεδάζετ ὥσπερ οἱ πολλοὶ. vbi πικρὸς, i. morosus: addit tamen, ὃ πολλὰ δ' ἐχοντα καμιλεῖ τῇ δραματικῶν ἡφαίζ, ἡ ὑποκειμένων τοῖς ὑπὸ διὰ τὸ γῆρας. In quo significatu etiam amarus Latinè dicitur pro morosо. Cicero ad Articum, Amariorem me senectus facit. stomachor omnia.

Πίκρωμαι, amaresсere.

Πικρὸβοτος, ἡ, cichorium atq; intybum sylueſtre, ἡ πᾶς σέρεως species de qua Virgil. & amaris intyba fibris. transfertur à Gaza lnestris lactuca, in Aristot. lib. 9. Animal. cap. 6. & amarago, lib. 2. cap. 11. histor. plant. Theophr. De hac Dioscor. lib. 2. cap. 3. Exodi cap. 12. φάγονται τὸ κρέας τὴ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ ἡ ἄζυμα καὶ πικρίδων ἔδονται, edent carnes hac nocte assas igni & azymos panes cum lactucis agrestibus, Interpr.

Πικρόγαμος, οἱ, quibus acerba matrimonia contigerunt. Odyss. ὦ ἄτης τ' ἀπύποροί τε χολώδεά τε πικρήναιτε.

Πικρὸδης, difficilis, acerbus, amarulentus, sæuus, teter, ἰδιωτικῶς, χαλεπὸς, πικρωπὸς ἡ ὑπόπτης. & asper, de sapore eum dicitur, vertit Plin. lib. 21. cap. 19. ex Theophrast. de histor. lib. 7. capit. 12. de homine Aristot. in Rhetor. qui acerbũ inquit iniustum esse propter vltionem, ἀνὴρ πικρὸς ἐστὶν ἡμῖν, nec detur quippiam acerbius dicere, Demosth. Vide Παχία.

Πικρότης, πικρὸτης, amaritudo, amaror, quem siccitas & calor plenior creant, inquit Alex. Aphr. Probl. 70. lib. 2. Vide Πικεία.

Πικρόχολος, ὁ, ἡ, dicitur Hippocrat. is in quo redundat flaua bilis, quæ plerunque amara esse solet, amarę bilis, biliosus. Galen. πικρόχολοι χαλεπότεροι μανοτέρων φύσει ἢ ἐστίν. πικρόχολον τόματος, in Epigr.

Πικρόω, μ. ὥσω, amarum reddo, exacerbo, & πικραίνομαι, amaresco. Alex. Aphrod. τὸ μὲλι πικραθὲν μῆνι πικρύνει.

Πικρὸς, amarè, κατακόρως, ἀκριτῶς.

Πικάδιον, ου, τὸ, pro πικάδιον.

Πίλλω, μ. ἄσω, π. πιλῶ, stipo, coacto Lucret. cogo, denso, subigo, mollo, stringo, astringo, premo, coarcto. Actius. Accusatiue. πεπίλητας, stipatus est. ὦδε τὰ πιλητέα μᾶλλα, in Epigram. ἀ πιλοῦ stuxit Latinorum pila, vnde opilo, compilo, & vox nostra vulgaris *piler*, quod fit cogendo ac tundendo.

Πίλνημι, ατος, τὸ, lana coacta (quo significatu etiam πῖλος, ὁ, πιλωτὸν κτῆμα in Platonis Timæo, & πίλον in Epigramm. ὦφελε τὸ πίλον quod ἀ πιλοῦ λέγεται) id est, cogere siue coactare Lucretio: vnde coactilia (Latini etiam centones & centuculos dicunt: quod docet Suidas, subcoacta Cęsar.) τὰ πιλώματα dicuntur. Vlpianus scribit in l. 25. §. 1. D. de aur. arg. coactilia vesti cedere. vulgò vocamus *feutre*. s. Lanæ, inquit Plinius, & per se coactæ vestem faciunt. Inde πιλοποιὸς. i. coactiliarij, vt paulò infrà dicetur. Athenæus lib. 5. de Antiochi conuiuio ex I olybio, Καὶ περὶ ταύτας (ἐδίδου) ἑκάστῃ τῇ ἑταίρᾳ στρῶμα ἓν σπόρνης ἀ λώπιον σὺν ἀλουργήμασι καὶ ἱματίῳ πολυτελεῖ χρυσοῦ πηγῆς. Interpres tamen pileos vertit. Calenus lib. 2. ἀ πίνοις, lanam coactam vocat πίλημα, & πῶμα κῴου, & lib. 3. πιλήκια ὄφεων dicit, quod alibi στρόφιον ὄφεων, pro quo 10. Methodi ἀσπιδυχὸν ὑάκινθον vsurpat. Paulus Ægineta lib. 3. cap. 72. σύστημα ἐξ ὄφεων maluit dicere: hoc Corn. Celsus libro 7. capit. 26 hapsum lanæ nominauit. Dioscorid. lib. 1. de Amaracino vngiuento, Καὶ ποῦ τὰ ἐνεργοῦντα ἡ μυόπνοια τὸ πιλωμένη σφόδρα βραχύθυμον ἡ κάτω δέμνον. Galenus 12. Methodi, τῇ δ' ὅλως κώμα ἐπιλαμβάνουσιν πολύκυτος ἔλαιον θρῖμμα βεβρεγμένον. Idem lib. 8. ἐξ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστὶ τὸ ὄθνειον τὸ πιλωμα, i. hapsum lanæ coactæ inducere atque imponere. Nam Linacer non rectè, penicillum incingere reddidit: eo deceptus quòd paulò pòst sequatur: ἐκ φορέτων τῶν ζώων: vbi ζώων non cinctum significat, sed idem quod subligaculũ, vulgò *vn braier*: vel πίλωμα, vt & Hesychius exponit. Πίλημα, simpliciter significat idem quod πίλωσις, densatio, spissitudo, ἡ τὸ πύκνωμα, spissamentum quod propriè est σύμπλασμα. Aristoteles de mundo cohærentes & spissatas nubes (vt vocat Lucanus) τὰ σωμικὰ πιλήματα νέφους appellauit. Ibidem αἱ χαλάζαι γίνεται ὅταν τὰ συσταφέντα ἡ βεζῶσι εἰς πλῆθος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν καζῶσιν: Interpres, grando fit ex nube volutim contorta, libramentumque ex compressu capiente ad celeriorem lapsum. Πίλημα αὐτὸ τοῦ πίλου ὁ πέπασος, pileus, petasus: quia & ex coacta iana & pilis etiam fiunt: vnde & turritos, fastigiatósque in suggestu pileos, πιλήματα πυργωτὰ dixit Strabo. Vide Πιλωτός.

Πίλωσις, εως, ἡ, dè Latio Plin. coarctatio Liu. compressio. πίλωσις, σύκωσις. Com. Arati, ἡ φολὶς δὲ πίλωσις.

Πίλωτὰ, τὰ, coactilia, idémque quod πίλωμα: vnde πίλωμα, præter Aristotel. hanc vocem vsurpauit Plato in Timæo, vbi πιλωτὰ κτήματα pro πιλήμασι dixit: Marsil. Ficinus, externa corporis fulcimenta reddidit. ego subcoacta, vel coactilia significanter & Latinè vnóque verbo dixissem. Cæsar. lib. 3. de Bell. ciuili, Atque omnes ferè milites aut ex subcoactis, aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. ἐ'σι δ' πιλωτὰ, ὅσα ἡδὺ πιεσθῆ μόνιμον ἐχ τοῦ πίσσης, quę cogi possunt & coacta & compressi pressuræ vi in firma ri retinent. Potest etiam esse ab Adiect. πιλωτὸς, de quo inf. ā.

Πιλωτὸς, ὴ, ὸν, vim habens constipandi, cogendi vel densandi suo compressu. Aristot. Probl. Segm. 14. Quæst. 2, τὸ δ' ὑγρὸν πιλωτικὸν ὄζι, i. frigus autem densat atque cogit.

Πιλωτὸς, ὴ, Adiect. coactilis, ex lana coacta. πιλωτὸ φοινίκιδες, purpureæ vestes ex lana coacta. Puniceis autem vestibus amicie bantur pilæ, cuius vocis origo non à pinso, vt volunt, sed à Græco πιλῶ, id est, cogo, coacto) ad irritãdos tauros exhibitos in theatrali spectaculo. Ouidius in Metamorphosi, *Haud secus exarsit quam ci- co taurus aperto Cum fua terribili petit irritamina cornu Phœnicias vestes rubrique vulnera sentit.* Diodorus Siculus de rebus gestis Philippi, narrat Alexandrum in funere Hephestionis posuisse αἰθρίοις τε καὶ σκηνοποιοῦσι, καὶ ὅτι οὐ μεταξὺ τοῦτο φοινικίδες (corrupte legitur φοινικίδες) ἐκπετάσεσι πίλωτοι. vbi pilas purpureas intelligo. Nam testę Sexto Pompeio, pilæ erant statuæ viriles & muliebres ex lana, in compitalibusque suspendebantur, quòd essent inferorum deorũ quos

vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantiū in compitis ponebantur, vt essent iis pilis & simulachris cōtenti vitiisque parcerent. Quin & illis sigillis atque imaginibus vestes circumponebantur. Vide Πιλιδιον.

Πιλίδιον, τό, pileolus vel pileolum. Horat. πιλίον. Plutarch. πιλίσκος. Dioscor. Non enim est φανδάκη (i. capillamentum vel galericulum, siue coma adulterina) vt voluit Budæus in Pandect. Aristophanes in Acharnens. Τὸ πιλίδιον οὗτε τοῦ κορακίνου, τὸ μὴ σπον. Interpres deducit ἀπὸ τοῦ πῖλος, i. pileus siue galerus. π δ τοῦ Τηλέφου πιλίδιον, inquit, τὸ τοῦ κρανίου κάλυμμον, vulgares Græci, qui Ῥωμαῖοι nunc dicuntur, ita vocant. Suidas, πιλίδιον, τὸ κρανιακὸν μόνον: Alibi tamen sic habet, κρανιακὸν μόνον, ὃ καὶ περὶ τὰ ὦτα ἐπιδέδεται· οἱ δὲ ἐπιλωτὸν, ᾧ τὸ κάλυμμα ἐπιλωτόν. Plato Politicor. 2. ἐπὶ δὲ τὸ αὐτὸ μικρὰ διαφορὰ σφόδρα ἐστὶν, πιλιδίᾳ τε ἄρα τῶν κορακίνων ἀφαιρεῖσθαι. Apud Otid. lib. 1. de Arte, nec turpe putaris. Pileolum nitidis imposuisse comis. Demosth. de falsa legat. Καὶ πιλίδιον λαβὼν ὅτι τοῦ κορακίνου, ὑφανοῦτο.

Πῖλιος, ου, τό, πίλιον, galerus. πίλιον καὶ πιλίδιον, pileatus. Plutarc. in Sol.

Πιλίσκος, ου, ὁ, pileolus, Dioſc. lib. 3. cap. 161. de Lonchitide.

Πίλτανμα, appropinquo ab agente πίλτανω quod idem est quod πλῆξαι Hesiod. in Theog. γείᾳ τ' ὠκεανὸς βένθος ὑδατος πίλτανο, i. concurrebat, ſc. admouebat. Et compoſitum, ἀκατάπιλτανμα, exilio. Et reciprocatione quadam reſulto.

Πιλτάνω, πιλτάζω, ſeu πιλάω. vnde & factum eſt teſtibus grammaticis, admouco appropinquare facio, Hesiod. πιλτᾷ χθονὶ, ſolo coëquat & diruit.

Πιλοπαιδεύς, ὁ

Πιλοποιητικός. vide Πιλοποιός.

Πιλοποιός, οῦ, ὁ, qui ex coactis lanis piliſue pileos efficit: ὁ ποιῶν εἶδη, πίλους ἢ τὰ ὁμοῖα ᾧ πιλήματα, i. ſubcoacta Cæſari, vel coactilia, vt de diximus antea: vnde coactiliarij Latinè dicuntur ει πιλοποιοὶ, ſine πιλοποιικοὶ. Vide πιλοποιικὸν ὕδωρ, Nicolao Myrepſo: & ὕδωρ πιλοποιοῦ, i. lixiuium coactiliariorum, Marcello Empirico: πιλοποιικὴ κονία, Dioſcor. ſed paſſim corruptè legitur prima ſyllaba πι, per ῑ, tanquam eſſet ὁ πῑλοῦς, i. lutum: quæ depraua ta ſcriptura multis fraudi fuit, vt Ruellio qui apud Dioſcorid. lib. 6. cap. de lacte coagulato, ἡδὺ πιλοποιικὸν κονίαμα, transtulit, cum luto ſuo lixiuium: quod alij rectè ſenſi perceptō, non Latinè tamen, lixiuium pileatorum, vel pilo paorum, vel pilariorum: quæ vox licet apud Quintil. lib. 10. cap. 7. aliud ſignificat: pilarios enim & ventilatores quoſdam vocat præſtigiatores, quòd pilulis vtantur. Dicitur & πιλοποιικὴ κονία ab Ægineta: atque ita legendum apud Trallianum, κονίας πιλοποικικὰς, ἰῶ ᾗ φακοῦσαι τὸ πῖτε κελεύει. Sed chartæ lectoriſque impenſę parcentes, non reponemus iam aſcripta in dictione Κονία, quæ tamen ſunt huius loci.

Πῖλος, ου, ὁ, vel πῖλος, galerus. Virgil. in Moreto, petaſus, πίπεσος, pileus, capitis ornamentum. Ariſtot. lib. 5. cap. 5. de generat. Anim. Athen. in 7. πίλους τε τοὺς κορακίνους ἀξελαύνειν θεράποντα δηρεάτων δυσετῆς. Erat autem propriè Perſicum capitis ornamentum. Xenoph. de Cyaxare loquens, ἀπαγγέλει αὐτῷ τὸς ὁδοῦ ἕξειν ὑπὸ φοίνικας πίλους τοὺς μάλιστα πίλον ὑπολαβόντας ἐλελιδόσιν ὑπτῇ. Καὶ τὸ ἄλυδρον ἀξελαύνειν πίλον σιγνῆ, ἐδωδῇ, vbi arborem pileo albo firmóque contexerint, Herodot. Sic Columella dixit contra frigus arboribus quaſi pileolos induere, cap. 25. lib. de Arboribus. κορακίδια δ' ἐξ ὕδατος πίλοι ἔχει ἀσκωτὸν, Heſiod. πίλοι δὲ τὰ ὑπὸ ἐξίου πεκτὰ ἐοῦ ὑγιεινὰ, ὥσπερ θοφοκινέα τινα ὑπὸ τὰ φόβη, ἃ ἐὸ ὑόμασι (i. centunculi, πίλοι γίγνονται ἐκ τῶν ἀδύτων ἐξ ἐπιδέδεται. Lucian. id eſt, tegumenta capitis, pilea. πίλους φορέοντες, pilea geſtantes. Idem. Ariſtot. lib. 5. cap. de generat. Anim. inquit, τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλους ἢ κρηδέμασιν πολεῖσθαι δεῖσθαι, i. pilos, qui vel pileo, vel alio tegmine operiuntur, celerius caneſcere. Theophraſt. περὶ φυτῶν. lib. 4. cap. 10. de faba Ægyptia. ἐν ᾗ τοῖς μεγάλοις πίλοις θεπάλακι. vbi πίλοι dixit fœminino genere, quod Dioſcorid. libro 2. πίλοι κυάμων αἰγυπτίᾳ capite, πίπεσον appellauit. Caza hoc tranſtulit rei ignorantione. Ibidem, σωπηρὰ φυτὰ ἐν ὕδατος τοῖς κυάμοις, φασεωρὰ δὲ τὰ πικρὰν (legendum τὸ μικρὸν, quod in fabis hilum Latini vocant) σωπερμάμενα, ὅτε ἂν γένηται πίλος. ſic enim ſcripſit: & Caza pilulam malè transtulit. In eodem capite manifeſtò oſtendit ſe per πίλον vocem, galerum ſiue pileum intelligere, ἡ πίτυος, εἰὰν αἱ τοῦ κώνου, ὁ πίλος ἐν τῷ κώνῳ ἐστὶν, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα ἐστὶ, &c. vbi rurſus peius Gaza fructum expoſuit. Et tamen hoc loco dixerat Plinius lib. 13. cap. 17. Nili riguis prouenit ſimilis fabæ caule, ſoliuſque denſa congerie ſtipatis: quod dixit ambiguitate vocabuli πίλος: ſignificat enim & pileum, & τὸ πίλημα: quod quid ſit, quia iam dictum ſuprà, non repetam. In qua poſtrema ſignificatione etiam ſumitur apud ipſum Theophraſt. de hiſtor. plant. libro 3. cap. 8. vbi de robore loquens & coactis lanæ flocculis intra pilulam, ait: ῥόπι ᾗ ἐν τῷ ἔσω πεπιλῆσθαι πίλον. vbi pilum retulit Gaza non diſſimili rei imperitiā. Huic locum exoſtimus & emendauimus in noſtro Supplemento vtriuſque linguæ, in voce. Περιστιμίωσις. Πίλος, id eſt, ἀφεστηκὸς παρὰ ἐρίοις σφαῖνον: vbi tamen interpres, pila lanea circumdunt. Et rurſus idem Xenoph. πίλοις μαλακοῖς: vbi Philoponus interpretatur tapetorum Medicorum. Πίλοι, ſocci lanei. flocculos vulgò vocamus *chauſſons*: vt ſculponeas, ſoleas Gallicas *gueſtres*. Pollux, ἃ δ' ἐνδεῖα Κρητικὰ καλεῖται πίλοι αὐτοῦτοι, εἴτε σφαιρηλάτητα ποδῶν: Æſch. πίλωσι τρέφε vocat: Thyphrastus: vdones vocant Latini: ẽſtque apud Martialem vdo ne cilicio hoc epigramma, *Non hos lana dedit, ſed olentis barba marite Cymphus patrui planta latère ſinu.* Odones tamen aſſe riſeonſultos legitur. Vlpia. in l. 25. §. 17. D. De aur. arg. & in quit, cauſa eſt odonum: quia vſum calceamentorum præſtant. Heſiodus δὲ ἔρια, in eo ſignificatu v ſurpauit inquiens πίλος ἔπποθεν ἀπορραίνει. Plato in Sympo. Καὶ τὸ σκληρὸν μὴ ἐπιπλῆξαι ἐδὲ πιλοῦ εἰς πίλους τε καὶ σφακιλίας. Sic legendum vel teſte Ilusce: quo authore, ὑπὸ τοῦ δὲ ἐδὲ κορακίνου ὄντος δ' ἐμβ. (ſic enim ſcriptum) ὅτως ἐκαλεῖτο, ὅτι ἐκ τοῦ τὰς ποσὶ, νοουſtat ex authoritate Cratini dicentis, ἐκ μαλακοῦ πλουσίᾳ τὸ πρῶτον ἔχων πίλους. Πίλος idem etiam ſignificat cum ſcapo ſeu πάσσαλος, id eſt, pila vt Euſtath. tradit afferens hoc genus exemplum ἥλατρεσκ σφαιρίζοντα πίλοι ἀλλήλων εἰς τὸν πίλωσι.

Πιλοφόρος, ον, preſſus.

Πιλοφορικὸν, ita vocat eos Lucian. qui ſunt apud Scythas ſeu de à rege dignitatis.

Πιλόω dicitur & πιλέω, denſo, πυκνόω, conſtipo, cogo, coarcto. coacto. Lucret. lib. 6. Quà graditur conturbat & immutat. coactat. Et alibi, Corripere aſſiduè neruos & membra coagulat: vnde πιλήματα, coactilia Latinè, quia coactantur & cogantur. Theoph. de Cauſis lib. 5. c. 4. διὰ τὸ πιλοῦσθαι τῷ ψύχῳ: Gaza pia frigore conſtipantur. Ibidem, συμπυκνοῦται ᾗ πιλοῦται, conglobare & conſtipare. Idem lib. 3. cap. 29. dixerat, ὁ τῇ χθονὶ πιλῶν ἢ κρημνώδεις τὰς ὄψεις. Contrarium eſt τὸ μανοῦν ipſi libr. de Cauſis plant.

Πίλωσις, εως, ἡ, πίλησις, denſatio, coarctatio, Theophr. lib. de Cauſis.

Πίλωτὸς, aliquid ex lanis præparatum ad cubandum aptum, Etymol.

Πιλωτὸν, ὁ, idem quod πιλωτὸς, coactus, conſtrictus, exæquatus. ᾗ πῆρα τὸ, ᾗ πίλωτὸ σφακιλίας vocant, inquit Pollux.

Πιμελὴ, ἧς, ἡ, pinguēdo Plin. pinguitūdo Varroni, vt ſæpe eſt lepſeu ſeſum. adeps differt à pinguedine eò quòd ipſa crior. Lege Galen. ar Simplicium.

Πιμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἦ, pinguis, πιαπερὸς, adipoſus, Gaza.

Πιμελώδης, obeſus, adipalis. Cicer.

Πιμπλάω, impleo. Actiuum. Et πίμπλαμαι Paſſiu. i. impleor, nus ſum, πλησθῆναι. Genit. Ho. Iliad. ἀμφὶ δ' Φρίκες ἀμφιλάλησι πίπλαντο, i. πλησθῆναι τοῦ πίμπλασθαι ἀὐτῶν σώματα, corpus ſtipant pauſe, Ariſtoph.

Πίμπλεια, ας, ἡ, Pimplea, locus Macedoniæ Muſis ſacer.

Πίμπλη, pro πίμπλαται.

Πίμπλημι, impleo. Heſiodus. βίοτον ᾗ τέλεσ πίμπλαση κραιὼδ, duam tuam bonis impleat: vbi connectitur cum φαίδρη Conii tiumodi præcedente particula ὄφρα, i. vt impleat. Vnde Ipinum πιμπλᾷς, & Fœmininum πιμπλᾶσα. Heſiod. πιμπλᾶ μὲν, impletes puluere. πίμπλαν dicitur pro πίμπλασθαι, vt pro ἔσαε. Comm ent. Ariſtoph. in Auib.

Πιμπρημι, ar leo, ἐμπυείζομαι, κάομαι, Appian. Item ſtomachor.

Πίμπρασθαι, μὲν τὸ στόμα, vtro, comburo, φλέγω, Actiu. Aliquando dolore afficio, πονῶ. πίμπρασθαι τὸ, incendentes.

Πὶν, in Epig. pro πίπω: ſic enim interrupto verbo ſolent vſi ure, qui genio indulgent. Author quidam incertus lib. 1. in immaticos. Οὐκ ὀ σκύμνα λέγων, ἀ πὶν φίλος, quibus non gra eſt, nec dicteria iacere nec bibere.

Πίνα, ης, ἡ, ſordes illuuies, ῥύπος. Sophocl. Interp. ſic, πίνα, ὁ ὑὸς ὁ ἐὸς τὸ πίνα, τὸ ὄρυον, ὁ ὑὸς ν.

Πινακίδιον, ου, τὸ, pugillaris, γραφεῖον, tabellæ, tabella cerata quia olim ſcribebant, vt cap. 1. Euang. Lucæ. Pro indice libri, rerum aliquo libro comprehenſarum. Gel. lib. 20. cap. vlt.

Πινακιδίον, in modum tabularum ſeu aſſerum. Ariſtoph. in ῥάκια τε γραφόμενα πινακιδίον κύτταρον: Interp. ἄλλων σανίδων τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις ἀμφίων ὄν τερικοιμία.

Πινάκιον, tabella & ſcriptura. πινάκιον, Heſych. Hermog. γράφειν τοῦ Μεγάλου, ἀπορεῖ διὰ τί πινάκιον, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια φοιτῶσι, ᾗ ἀὐχὶ καὶ ἃ ᾗ ἐλαιόδενδρα οἰκαχόντες δικαζεῖ τὸ ὄρυμα ἀξιοῦσθαι. schop. nam πινάκια dicuntur tabulæ ſeu tabellæ, quibus bli- cè aliquid proponitur vel leges vel nomina rerum vel alia aliqua epigrammata.

Πινακίς, ίδος, tabula, ſcutella: vltima breui, Gaza lib. 3. Gran- vnde πινάκιον diminutiuum, tabella, ſcutella, lanx, qua ula- Πινά-

ναυίδες, tabellæ, pugillares, οἱ μεγάλαι σανίδες ἐξ ὧν πλοῖαι, expo-
. Comment. Aristoph. in Ranis. eſt & genus ſaltationis. A-
en lib. 14. μετ' αὐλοῦ δὲ ὀρχοῦσιν οἱ τὴν καλουμένην πυρρίχην, me-
nit & Poll. libr. 4. his verbis πρὸς δὲ πυρρίχαις ὀρχοῦνται οἱ εἶδος
ὄντες πυρρίχου, οἵτε πύρριχες φέροντες.

Πλοῦτος, ου, ὁ, idem Ariſtophanes in Pluto, pro lance & ſcu-
la.

Πλοῦτον, ου, ὁ, tablinum Plin. tabularium Cicer. grammatophy-
ium. Sic vocabatur vbi tabulæ pictæ, cælatum argentum,
agula veſtis, ſigna & ornamenta reponebantur. Alex. Gen.
5. cap. 24.

Πλουτώνης, ὁ ὀργυρουλάνος, inquit Commentarius Ariſtoph. in A-
λοῦτ. τὰ λεγόμενα νῦν ὀργάνια, ἐστὶ πίνακιον τὸ ἔντες ἐπικάλυμμα τατιὺ veno-
ori à tabula aut lance, in qua ipſarum obeſas venales expo-
ant.

Πίναξ, ακος, ὁ, tabula, lanx, ſcutella, diſcus. Item index librorum,
dicilli, tabella picta, tabella pictoria: catinum exponit Era-
us cap. 11. Euangelij Lucæ. ὅς μικρὸν πίνακα τῶν κεφαλαίων ἐπὶ αὐ-
ῶν ἔτιθετ', des mihi in patina caput Ioannis Baptiſtæ, cap. 14.
ang. Matth. vbi Eraſm. ἐν πίνακι, hîc interpres vertit diſcum,
bi catinum, etiam ſi magis Græcè ſonat tabulam, quando
idem quadris tabellis cibus apponitur. Item cap. 6. Euang.
arci, lancem exponit. κατασημασίας ἀπὸ ὕλης· τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακα
ήλου, Plutarch. in Romulo, Mathematicæ ſtudioſus, ſe ad
ologei diſciplinam conferens: ſic Lapus. πίνακας ἐκ πυκιδίων,
aces & pinacidia, ſunt tabellæ in quibus capita omniù re-
n continentur, Latinè indices dicimus: vnde quidam Græci
titulo libros ſuos inſignierunt, quaſi eſſent multarum re-
n indices, Plinius in Præfat. & Gellius libro 20. cap. vlt.

Πίναξ, item dicitur tabula qua in publico loco ſuſpenſa me-
oria rei alicuius conſeruatur ac propagatur. Heſych. ἱστορία
ἐν γραφῇ· exponAthen. lib 11. καὶ ἔστιν ἡ Κορινθία πίναξ τῆ
ν ἐπὶ τῇ τιμῇ διαβόητα ἀ γὰρ ἐπάρχοις ἰδίαι γυμνάσιον τὰς τότε
ωμένους τῶν ἱκετείων.

Πίνη, vocatur à Peteeſio genus atramenti ſutorij, quod & σα-
ὸν dicitur, Dioſc. lib. 5. cap. 114.

Πίνη, ὁ, ὁ, ſordidus, horridus, vilis, ῥυπαρὸς, ἀυτηλὸς, πανοικὸς. idem
idem.

Πίνη, ſiue πίννα, apud Ariſtotel. ὧνδε τὸ σῶμα λεπτόγεωμον ὡς τῆ μὲ μεταξὺ
ὄντων, ᾗ ὁ ἥλιος πάγη. Latinè pinna quæ concharù eſt generis.
dicitur in limoſis, ſubrecta ſemper, nec vnquam ſine comi-
inquit Plinius lib. 9. cap. 42. quem pinnotheram vocant, a
pinnophylacem: is eſt ſquilla parua, alibi cancer dapis af-
tator. (Dixerat verò phil-ſophus hiſt. Animal. lib. 5. cap. 15.
ᾗ πίννη ὁ θεὸς φύσιν ἔδωκε τοῦ βίου σου, ὡς τοῖς ἀμυλοῦσιν ἡ βορὸς ἀφθο-
ν ἔχουσι ἀ· οὐ αὐτοῖς πινοφύλακα, οἱ μὲν καβάλλοι, οἱ δ' ἀκριβέστεροι, i. a-
e squillam, aliæ cancellum, vt vocat Feſtus.) Pandit ſe pin-
luminibus orbum corpus intus minutis piſcibus prębẽs.
ſultant illi protinus, & vbi licentiâ andacia creuit, implent
m. Hoc tempus ſpeculatus index, morſu leui ſignificat: illa
e compreſſo quicquid inclinſit, exanimat, partémque ſocio
ibuit. Athen. libr. 3. ἅμ' οὖν πίνη ὁ πίνοτηρος ἴδῃ ἢ ὁ πινοτήρης (ſic e-
m legitur, & rectius quàm πινοθήκης ἡσυίαν· μικρὸς. ᾗ ὁ πι-
διαφυλακεῖ τὸ ὄστρακον, ὁ συχνὰς ζῇ παρ' ὕδατι (malim per S) τὰ δὲ πίν-
ι βύσσα, ὁ δ πινοτήρης παρέσθ', ὅταν εἰσπλεύσῃ τὶ βλαβὲς αὐτοῖς ἄσπερ
μάτων, ἢ ὃ δηλῶσι συμβάν. ἢ ὅταν τὸ ὄπτιο κρυβῆ δ' ἔνδο κρατεδίωσιν
ιν. Cicero 2. de Natur. Deorum, Pinna verò (ſic enim Græcè
citur) duabus grandibus patula conchis, cum parua ſquilla
uaſi ſocietatem coit com parandi cibi. His conſtat quod πί-
ην ſiue πινοθήρης, & πινοφύλαξ apud Ælian. idem ſit quod
πινοφύλαξ. Tamen & πινοφύλακες nomen mutuatur paruum
nimal in cubilibus ſpongiarum araneo ſimile, quòd pinno-
hylacis naturam & aſſtutiam in venando ſortitum ſit. Ariſto.
iſt. Anim. lib. 5. c. 16. Τῶν δ' ἀσπόνδυλων τὰς ὀκτὰ ἀρκας γίγνονται πι-
οφύλακες, ὅτι ἐν ᾗ ἀράχνιον ὅπὶ τῇ ὄπῃ ἀμων. vide Ariſtoph. Com.
in Veſpis.

Πινοθήρης, vel Πινοθήρ, Πινοφύλαξ. Vide Πίνα. Apud Cicero-
nem 3. de Finib. At illa quę in concha patula pinna dicitur, iſ-
que qui enat à concha, qui quòd eam cuſtodiat. πινοτήρης vo-
catur. Et Studæ πινοτήρης, ὁ τῆς πίννης φύλαξ, i. compoſita dictio-
ne. πινοφύλαξ.

Πίνος, ττου, ὁ, ſordidus, ῥυπαρὸς, i. breui. πτύελον ἔρευι, ſiue πτυάδες, la-
na ſuccida, Hippocr. πινόεσσα, in Epigr.

Πίνος, ου, ὁ, certuſſia, vinum hordeaceum, οἶνος κριθινὸς, ζύθος, zy-
thum. Vide Hermolaum in Dioſcor. In Probl. Ariſtot. qui hoc
potu temulentos pronos decumbere, aut ſupinos tâtùm, tra-
dit: quod in aliis non fit. Vide etiam Athen. lib. 10.

Πίνος, ου, ὁ, ſordes, ῥύπος, priore breui lib. 2. Argon. Apoll. vnde κα-
πίνος, ſordidus, improbus. Capitur & Πινὸς pro ſpurco homi-
ne & peſtilẽte, vt peſtis Latinis dicitur. vnde πολυπίνοτος, multùm ſordidus, Eurip. lib. 2. & κακοπινὴς, i. κακορυπαρὸς, κακοδὴς. Scribitur & πῖνὸς pro ſordibus, ſqualore atque illuuie, quod & πίνα dicitur: vnde οἱ ἀρχαιολόγοι πῖνὸν dicitur, ſermo antiquus, ſqualidus, & ſine ornatu. Dionyſ. Halicarnaſ. ὁ, τι πῖνὸν αὐτοῖς ἢ χυδαῖς ἢ πάνυ ἀρχαϊκὸν ἡρώικὸν ἢ λελοδορημένον ὑπερέχει, id eſt, ſqualor, ſituſque vet uſtatis, ſenſim & latenter in ipſam pene-trat atque in curris. Πῖνὸν etiam cęſypi ſord. umque lanæ ſuccidæ ſignificationem habet: vnde πινάδη ἔρια, lanam ſuccidam, dixit Hippoc. vide Οἰσυπος.

Πινόω, ῶ, fut. ώσω, ſordibus inquino vnde paſſ. πεπινωμένος ſordibus ſordatus apud Plutar. in Alex.

Πίνυσις, ωσις, ὁ, prudentia, σωφίσυς.

Πινύσκω, πινύσω πινῶ, præmoneo, prudentem facio. ζεὺς πινύσκει ἡμᾶς πα. Iupiter molitur dies, &c. Ariſtot. l. 5. Anim. ex Simonide poëta, de Alcione. ſed & eo loco poſſit πινύσκειν accipi pro σωφρονίζειν. vt Iupiter hybernos dies dicatur πινύσκειν quum eos veluti caſtigat & ex aſperis ac frigidos ſtatus ſpirantibus le-niores ſeremoreſque ac tepidiores reddit quod per alcyonios dies accidere ſolet, ſilente etiam ac pacato mari eo tem-pore.

Πινυτὸς, ὴ, ὸν, prudentia. Iliad. ἀ, ἥδεια θεὸς μέγεθός τε βίλυ τε ἠ πινυτὸς, i. φρόνησις, σωφροσύνιλιν.

Πινυτὸς, ὴτος, idem ac πινυτὸς, in Epigr.

Πινυτὸς, οῦ, ὁ, prudens, σώφρων, σωισὸς, ſapientia, præditus, εὖ ſultus, apud Demoſth. primis breuibus. πινυτὸς ſapientia, prudentia. Euſtath.

Πινυφρων, ονος, ὁ, idem.

Πινυτὸς, συνετὸς.

Πινύω, μι, ὑσω, ῦκα, ῦκμαι, admoneo ſapere, vel reſipere facio, ad ſanam mentem reduco: iliad. ξ, ὑδὲ τὸ μὲ ἀλλα πὰ ὑπίνυσεν ἐρατεινὴ. Euſtath. πινύσαι non actiuè ſolum accipit pro σωιτίζειν, σωφρονίζειν ſed neutraliter etiam expon. φρονῆσαι vt idem ſignificet cum πνέμαι ſeu πίνυμαι vnde compoſ. ἀπινύσαι i, deſipio amens ac vecors ſum & Heſych. πινύσαι· ὁ ἀ σωφρονῶν, ἀ πινύτατος ἔχων, vnde πιδὼ, à quo πεπνυμένος.

Πίνω, με πίσω, πῖνκα, πῖκα, ρ. ῦπνν, bibo, ſorbillo, abſorbeo, hau rio. Regit Accuſatiuum: vt Odyſſ. ἰδ, τέρπε πῖνε τ' οἶνον, πίνει τὸ φῶς καὶ ὕδωρ, Galen. ad Glaucon. & Attice Genitiuum: vt πίνω τοῦ οἴνου, πίνω τοῦ ὕδατος, Gaza lib. 4. Grammat. bibo de aqua: ſunt qui ὕδωρ velint ſubintelligi, idem Gaza. πίνειν ὡς φιλεῖν, bibere in pateris, Xenoph. εἰς τὸ πίνειν ἥκειν, Demoſt. πινέμενοι οἶνε κύπελλα, Hom. Iliad. ἐν δὲ ἔπινον Homero, ſiue ὑπὸδὲ ἔπινον, intelligunt de conuerſione potantium, vt apud Eupolid. teſte Pol-luce, quæ expreſſa eſt verſibus Critiæ apud Athen. li. 10. Μικ' ὑπὸ ἀφειδίας ἀφυπόσεις ὁ σωμασὶ λόγοντας, Μικ' ὑπὸ ἀδρότητος χθόνα κυκλοῦσι βότρυν. Ita enim circunſert poculà Vulcanus apud Ho-mer. Iliad. ἀ. Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ἐπώχθει, πίνειν ἀλλοφανὲς οἶνον generoſum vinum bibere. Xenoph. Ἐκλωκε. lib. 6. ſcribit milites in Corcyra inſula ita faſtidioſos factos fuiſ-ſe, ὡς εἰς τοῦτο προβῆναι, ὥστε μὴ ἐθέλειν πίνειν, ἐκ μὲ ἀλφιτόμιλας εἴη. Hoc & prouerbio dictum apud Ariſtoph. in Ranis, διόπερ πίνειν οἶνον οὐκ ἀλφιτόμιλας, pro fecem bibis, ideóque capite tentaris atque deliras temulâtia, aſper es atque ámarus ebrius factus: vt vulgò dicunt *auor mamaias vuin.*

Πινώδης, ὑποπερ, ἔρεφ, ſqualidus, aridus. ſuperius πινάδης ſcribitur.

Πινωδία, ας, ἡ, ἀκαθαρσία, ſordes, ῥύπος, ſqualor.

Πίομαι, bibo, bibam, cap. 19. lib. 2. Reg. & in Epigramm. vbi primâ producitur. πίομαι dicendum non πεύμαι, Phrynichus. reperi-tur & fut. πίσομαι. Aor. 1. paſſ. ἐπόθην vnde partic. ποθεὶς ſæpe a-pud Dioſcor.

Πίον, &

Πῖσ, ος, τὸ, pingue: propriè τὸ ἔχον μόνον σαρκὸς, ὁ ὄχλος, hoc eſt; in quo plus ſolidi quàm humidi redundat: quum λιπαρὸν di-catur illud, in quo magis dominatur humiduin.

Πιότατος, ὁ, pinguiſſimus, λιπαρώτατος, βυγιότατος. πιότατος ζῇ φυσις, in Epigr.

Πιότης, ητος, ἡ, vbertas. pinguedo, obeſitas, pinguitûdo, Eraſm. cap. 11. Epiſt. Pauli ad Rom.

Πιόομαι, bibam: vnde πεπῖσθαι, bibiturum eſſe, Ariſtot. in Rhet. πῖσα, quæ bibit, c. 28. Act. Apoſt.

Πιπαλὶς, nonnullis eſt ὁ χαλκὸς σκόρδα, teſte Heſych. quæ ſupra πίλ-ιγξ.

Πιπάλλω, eodem teſte pro πάλλω dicitur, i. καθαίρω.

Πίπαν, idem τὸν ἀκριβῆ τυρόγαλα.

Πιπίζω, μι, ίσω, ῖκα, pipio ab imitatione auiù dicitur hæc dictio. Ariſtoph. in Auib. Οἷα πιπιζουσι κὴ πορύσκει διακναπορτες. Interpr. λέγεται ἢ ὡ τὸ πιπίζειν πιπιτίζειν. Luc. in Lexip. πεπίκασι τες μυτιλὴ τῶ φαμμακου, vt dicitur πίνειν οἶνε & φαγεῖν ἄρτου. Atti-cè futurum mutuatur ab inuſ. them. πίω. Pindarus Iſthm. ς, σὺ σφὸ δ' ἔπρασε ἀγνὸν ὕδωρ.

Πίπλη pro πίμπλαση.

Πίπλημι, pro πίμπλαμι, in Epigr.

Πιπολο, vox est similis Plautinæ illi in Casina, Non ego istud verbum empfitem titiuilitio, i.re admodū vili: nullius enim sunt significationis.

Πίπτος, ου, ἡ, alnis marina. τὰ πίπτα παράμεια, talis qualis pipo, Gaza l. 9. Anim. cap. 21.

Πίπτω, οἶσι pro potius πίπω, auium paruuli, pulli, pipiones. Athen. lib. 9. ἡ νεοσσὸς ὀρνίθων οἷς ἴδιον πως κάλεσθαι. Sed legend. πίπτιος. vel per simplex κω.

Πίπτω, pipra auis quæ à lutea diffidet, Aristotel. l. br. 9. capite 1. Animal.

Πιπφάσσω, inflate.

Πιπφασκομαι, vendor.

Πιπφάσκω, μι, πιπφάσκομαι, πίπφασκα, νέδω, πεδίθημαι, venale habeo, venale expono. Genit. vel Accus. τὰ πιπραμενα τῶν ἐπὶ τῆ ξένῃ, in externam regionem vendendi emittuntur. Plutar. in Solone. πιπφάσκει δ' ὁ κρεὼς πάντα ἐφ' ἑαυτοῦ, factum est autē per reduplicationē ex πφάσκω, quod per syncopē factum est ex πφάθω. prat. perf. pass. est πεπφασμαι. τ. ἐπεφάθην) Thucyd. ἐπεφάθη παλαίτων εἶναι. Herod. πφάσιν εἰς Δῆλιν: Ionicè pro πφάσεις.

Πίφασκω, μι, πφάσω. Vide Πιμφασκω.

Πιφάσκω, vendo, Nonnus.

Πίπτω, μι, πεσοῦμαι, π. πέπτωκα, πόρ. βῆς πεσον, cado, ruo, corruo, prosterno, deiicior. Apollon. 2. Argon. οὐδὲ πίσει, in terram lapsus est. & apud Nazanzen. pro ὑπὸρ ἔπλεον ἔξω πᾶ κακὸ κὴ κρτὸς ἐπὶ ὑπὲρ ὅλιλιὰ πίπτον. transilire fines recti. Πίπτω. sternor & iacco ibid. σενάχουσιν οἱ λεχέεσσι πεσόντες, strati & iacentes. Πιπτω, irruo. Hesiod. ἀὲ οἱ ἐπ' ὀφθαλμοῖσι πέσοι, sic ipsi irruerunt in se mutuō. πεσὼν βορέας, id est irruens, Idem. τὰ πίπτοντα φρόνιμα, cōres (spectant. Herodot. ὑπὸ πίπτοντας, Thucyd. Sophocl. cum Datiuo pro incido. πίπτειν βωμοῖς θεῶν ὑπ' ἀνάγκης, in aras incurrere. πεπτωκότες συμφορᾷ, in calamitatem incidentes, in Epigr. πίπτω εἰς ἄκμην, trahor in luctum, Euripid. πίπτ. εἰς γόνατα, Xenoph πίπτω ἐπὶ κύκλων, Apoll. Rhod. πίπτω ὑπὸ πρόκωβα. Aristoph. de Theramene. πίπτω ὑπὸ σοῦ, profligor abs te. Thucyd. πίπτων, stratus, Homer. sed & ἀέπτως, i. ventis πίπτειν dicitur ab Homero eo qua in significatione Virgilius vtitur verbo cadere. Interdum πέσων dicitur qui procubuit, seu procumbens vt apud Synes. ἡ πεσὼν ἐκείνη.

Πίπτος, ζυλους: sic apud Dioscor. potius πρίξ.

Πιπτω, rigare, πιπτάω, superius per ει scribitur.

Πίσα, paludes, prata, loci humidi, οἱ σύμφυτοι ἑλεῶδεις ἢ πηλώδεις τόποι. suprà πίσσα.

Πίσιον ὄνδον, Aristoph. secunda breui, in Epigr. pulmentum è pisis conficitum.

Πίσον, pisum seu pisa, legumen, quod & πίσος dicitur, forsitan à verbo πίσσειν, à quo & πίσσιον siue πίσσειν.

Πίσος, vnde πίσειν, locus humidus & riguus, Etym. pro quo supra πίσσος. à πίσσα quod est πισσὰ, apud Suid. ἡ ἀγλαὰ πίσσα γαῖαν βόσκει.

Πίσσα, ης, ἡ, pix, ἡ ὑγρὰ. resina, ἡ ξηρὰ, i. quod ex resiniferis arboribꝰ. sine vlione distillat: nam quod ex earū tæda accensa defluit, pix dicitur, i. πίσσα. Nicander hanc differentiā non seruauit si credimus interpreti, qui super hoc versu poetæ, καὶ πίτυ καθαρὴν πελαγίου βαθέος ἁλμυρὰ πίσσης, ait, πῶς τὸ ξυστὸν ζύον πίσσαν καλεῖ. Vbi ego cedri resinā, i. τὸ καθαρὸν Dioſc. vel καθαρὰ ὡς καθαίτὸν λιον Galen. nō intelligo, sed picem. Scribit enim Pli. l. 14. c. 20. Liquidam omnes fundunt, & tantùm resinam: crassiorem vero, & ad pices faciendas cedrus. Vide Παλίμπισσα, Ἀπόχυμα, χαπισσα, Οἰόπισσα, Κέδρος.

Πισσαλοιδὲς, ὁς, picatus, pice oblitꝰ, πισσαλοιβὸς καὶ ὁ πεπισσωμένος. Eust.

Πίσσαυδος. Vide Οἰόπισσα.

Πισσάφαρκος, ὁ, pissasphaltus quę mumia est Scrapionis Arabis, diuersa à mumia Rhazis aliorūmque eius familiæ, quę sanies est humani cadaueris, aloē: myrrhā & bitumine conditi, i. Nicolao Myrepso, ἄμμωνος ἀσφάλτου πεφυσιωμένου ἀμφορεὺς Ἰταλὸς μέτρων. Apud Dioſc. li. 1. cap. 101. pissasphaltus Ceraunijs montibus deuoluta, impetu fluminis rapitur, æstuque in littus eiicitur. vbi coacta in glebas, mistam bitumini picem reddolet: vnde ὁ πισσασφάλτου nomen, ex argumento picis & bitumiuis, nempe in odore, non verò in mistura vtriusque naturaliter, vt minus rectè sensit. Plin. lib. 24. c. 7. & lib. 35. c. 15.

Πισσέλαιον, oleum picinum. Vide Οἰόπισσα.

Πισσίζειν χρῶμα, est colore piceo, Dioſc. l. 5. c. 77. πισσίζων οἶνος, Interp. Aristoph. in Acharn. πισσίνη.

Πισσίνης οἶνος, picatum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 40.

Πισσόκηκες, vox est qua meliturgi siue mellarij vtuntur, ad significandum in alueariibus operis secunda fundamenta. nam prima vocant κέμωμαν, i. gummitionem Columellæ, tertia propolin. Aristot. histor. Animal. lib. 9. cap. de apibus, vbi locutus esset ἀφεὶ αὐτῶν ὃ, i. de gummitione (quod esse ait ceræ excrementum quo apes alueariūm oras illinunt, odoris actis) subiungit ὃ συμβαίνει ἀλιοφὰ (ὅπὰ de est) τὸ τοιοῦτον ὑγρὸν, ἐμῶδη τὸ ἄνθος φαρμακώδες τῆς μέλιτος, i. continens, quæ super eam incitur, crusta siue corium, pissoceros vocatur, gummitorque id magis hebes odores, & minus medicamentosum. Gaza mentita deprauauit, proximum ab eo rectorium picationis præbet. leuius id quàm commosis medicamentum est. Plinius lib. 11. cap. 7. Prima fundamenta operis comosin (quę commosin) vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin, inter coria cerasque, magni ad medicamina vsus. Nigra, rubra est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, leuium, modo ceu dilutior, &c.

Πισσόμαινα, seu πίσσομις pice oblinor, picem mihi illino. Athen. lib. 12. πάντες ὁ οἱ ἀφεὶ ἐπιφέρουσι οἰκειωτικὸς βάρβαρα πηδήματα ἢ ζωῆς τοῦ σώματος.

Πισσοκαπνὸς, pice oblino, circunlino, idem cum πισσοκαπὴς. Etym. καπνὸς ἀπὸ τοῦ πισσοκαπὴς ἢ κύκλῳ ἔξεστι γενέσθαι. Attici dicunt πισσοκαπνὸς ἀπὸ τοῦ πίσσης ἀφθῆναι. qui pice illiuntur.

Πισσοκαπὴς, ὁ, pice circumcirca oblitus, πισσεκαπνίσας, ὁ, ἡ, pice circumlitus, pice circumcirca obstructus Æschyl. & Crat. πισσοκαπὴς μάρτυρ appellant ὅταν πίσσῃ κατακλείσαντες τινὰς ὑπὸ σωρὸν κατώσιν Hesych. author.

Πισσοτρεφὴς, picem alens, seu picem fundens.

Πισσοῦμαι, σῶμαι, π. ωσα, pico, pice illino, pice incrusto: ὀρμᾷ cum dict. tur. Neut. Accus. f. com. Aristoph. Auth.

Πισσοφόρος, ὁ, ἡ, obediens.

Πίσσος, ἡ, Æolicè ἀ πίσσα, ὑ δόσις ab ὑ πίσω teste Etym.

Πισσοῦς, ὁ, ἡ, piceus. πισσοῦς τὸ χρῶμα, qui est piceo colo.

Πίσσυλλα, τὰ, pistacia, fructus strobilis pinei, quę nucibus firmentis viridi nucleo: de quibus dictum in voce Κάρυον. Nicand. πισσυλλοφορεῦσιν ἐμυῤῥάλοῖσι πεφυτευμένα, &c. in Theriac. ad Dioſc. lib. 1. c. 178. Vide Ψυλλία.

Πίστ, ὦμαι, μ. ὃλ πίσομαι, π. ὦμαι, credor, habeor, probo aliis, fides facio, mihi creditur, videor probabilis. ἡ ἐνδεὴς ἐπιστωθῆναι, ὃ ἐ ἐλέσθαι, ὡς τὰ πιστὰ ἐστὶν, milites Prætoriani illis, vt quos decepit, fidem præbent. Isocrat. ἀμφότερα πιστὰ τοῖς πεῖθοντας ἀδικεῖν, i. ipsis credatur. Dem. πεῖθοντες ἀλλήλοις πιστὰ ὠμνύναν ἀμυνεῖν ἀλλήλοις πεφυτευμένα, &c. in Theriac. Dioſc. lib. 1. c. 178. Vide Ψυλλία.

Πίστ, ὦμαι, μ. ὃλ πίσομαι, π. ὦμαι, credor, habeor, probo aliis, fides facio, mihi creditur, videor probabilis. ἡ ἐνδεὴς ἐπιστωθῆναι, ὃ ἐ ἐλέσθαι, ὡς τὰ πιστὰ ἐστὶν, milites Prætoriani illis, vt quos decepit, fidem præbent. Isocrat. ἀμφότερα πιστὰ τοῖς πεῖθοντας ἀδικεῖν, i. ipsis credatur. Dem. πεῖθοντες ἀλλήλοις πιστὰ ὠμνύναν ἀμυνεῖν ἀλλήλοις, i. ipsi credatur. Dem. πεῖθοντες ἀλλήλοις πιστὰ ὠμνύναν ἀμυνεῖν ἀλλήλοις, i. creditur vir probus, Plutar. in Solone. πιστὸν ὁμῶ πᾶσι ἀνθρώποις τὴν πανήγυριν, credor omnia patriæ causa facere, Id in Public. ὡς ὁ λόγος πιστὸν ἔχει, quam ratio confirmauit, Dio. lib. 7. cap. 1. πιστὸν ἐμοὶ, pro ὑπὲρ ἐμοῦ, mihi prouincia alicui recommittitur & creditur, permittor quidpiam gerere quę ad administrare. Athen. ὡς ὁ Δαυὰν ὑπὸ τὸ Δαοδίκης πεπιστευμένος ἦν τὰ, omnia ei credita erant à Laodice. Basil. in Prouer. ἡ ὑπὸ σοφίας πεπιστευμένη ἀνθρωπίνη, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ πεπιστευμένη, i. ipsi creditum. Dem. πεπιστευμένων ἐν τοῖς ἱεροῖς χρημάτων, i. Lucia. πεπιστευμένα μέτρα, cuius fidei credita sunt metalla. πεπιστευμένος κόσμων ὅλων ὑπὸ τοῦ θεοῦ τὰ ἀνθρώπινα διοικεῖσθαι, commissum est ab aquis totum mundum conseruare. Isocrat. Orat. Dicitur etiā per Aoristi. verbi medij signification. ἀπιστάμενος τὸν ἄνδρα, quem tamen ratum) vt apud Athenag. in Apol. πιστὰ ἐστὶ τὰ ὑπὸ πεπιστευθέντων διοικεῖσθαι, cui administratio commissa est.

concredita. πεπιστευθὼς, authoritate subniti, Dem. πεπιστευθὼς ἐπὶ τῇ πίστει fide & authoritate præditus est, qui maior est suspicione vehementior quàm vt suspectus haberi possit. πεπιστευθὼς ἐπὶ τῇ πίστει, præfectus: rebus maximis, Naz. in Orat. Ité Chryso. ὁ τοῦτο πεπιστευμένος, φίλοι οἱ μάλιστα πεπιστευμένοι ἀλλ' ἐμοὶ, &c. amici iuratissimi sunt mihi. in Epost. πανταχοῦ πεπιστευμένος, i. authoritate fretus, apud Plat. πεπιστευμένον ἀρχὴν ἄρξαι, habita opinio, Phal. in Ep. πεπιστεύσασθαι, cōcrediti sunt. πεπιστευμένοι ἀλλήλοις, sibi fidem haberi vult. πεπιστευκὼς, fidem nactus. πεπιστευκὼς λόγῳ, creditus ferme. πεπιστευκὼς τῷ ἔθνει, Aristot. in Polit. i. cui fides à populo præstatur. πεπιστευκὼς ὑπὸ τῶν βασιλέως, à rege cultus, apud regem author valens & existimatione, & loco. in Euag. αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐπιστεύσας ἐστὶ, summæ authoritatis apud Thebanos, Æl.

Πεπιστικὸς, credulus, Aristot. in Rhet.

Πίστιμι, ω, ὅσω, ω. ὅμην, credo, vt verum admitto, fido, confido. fidem habeo & adhibeo, recipio, opinor, assentior, fperor. confretus, θαῤῥῶ, confirmor, committo fidei, Chrysost. Neu Latino & Accul. πιστεύειν σοι πολλῶν, hanc tuæ fidei committo. Ezanz. in Orat. πιστεύσαντ' ἐκ γὰρ τῶν ἀνθρώπων, committe purgatorem senectuti, Idem ibidem. Ioan. cap. 2. ὡς δὲ ἐπίστευσεν αὐτοῖς, non se credebat eis. πιστεύειν σφίσι αὐτοῖς, suis viribus tuis, Thucyd. i. θαῤῥοῦντες, πιστεύειν πολλὰ, hæc ita esse credo. Iamblich. τὰ κατὰ τὸν ἐκείνου αὐτοῦ, in reliquis confidunt ipsi, Idem Dem. Et cum Infinit. πιστεύω ὑποβρύχιος εἶναι, spero me euasurum. Plat. Leg. πιστεύω πείσειν, spero me impetraturum, Xenoph. πιστεύω δὲ σοὶ πείσειν, litue credo bene facturum esse. Aliquando fidem accommodo. πιστεύσαμεν, fretus, confisus, πιστεύσας τοῖς λεγομένοις, dicendi facultate fretus, Æschines. πιστεύσας τὸ λεγειν, dicendi facultate fretus, Id. Πιστεύειν etiam pro fidem facere & probare sumitur, vt ad Aristot. in 2. prior. analyt. πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ, ἢ δι' ἐπαγωγῆς.

Πιστικὴ νάρδος. Vide in dictione Νάρδος.

ι, quæ fidem maximè facere poteſt. Ariſtot. 1. Rhetor. πιστὸν λόγον, verba ad perſuadendum accõmodata. Ibidem, τεχνικὴ πίστις ἐστὶν ἣ δι' αὐτῆς τοῦ πράγματος τοῖς διδασκαλικοῖς, ἢ πίστις, ᾗ ἰατρικὸν ὑγιεινὸν ἢ τοιοῦτον ἕν τι ποιεῖν.

ις, εως, ἡ, ſanctius vertitur ab Haſicarn. lib. 9. ὁ ἱερὸς δεσμὸς πίστεως ὁ ἑκάστοις ἐκ γάμου κρατῶν.

ια, ας, ἡ, fides, fiducia, plena fiducia, opinio, credulitas, ſpes, confidentia ſeu θαῤῥύνσις, διεύρυνσις, certitudo, ὅρκος βεβαιῶν, cautio, ἀσφάλεια, exiſtimatio, teſtimonium, certum indicium, σύμβολος σημεῖον, θαῦμα. Eſt autem fides triplici differentia. Primùm enim ſignificat quam Latini appellant fidelitatis, æquitatis, concordiæ in re contractâ ſeruandâ opinionem atque exiſtimationem, qua præſtita probitatis, negata, perfidiæ maleuolique animi documenta præbemus: & tam actiuè quàm paſſiuè accipitur. Vnde πίστιν διδόναι ἢ δέχεσθαι, eſt fidem dare & accipere. ἐν πίστει σωτηρίαν δεῖσθαι, vel (vt Ariſtot.) σωφρονικὰ δεῖσθαι, bona fide paciſci. Sic πίστιν καταλύειν dicitur, cui poteſtas & imperiũ creditur. τὰς πίστεις αἰσχρὸν καταλύειν, Ariſtoteles in Politic. fidem inter ſe habere. ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴ ἢ πίστις, viri dignitas & exiſtimatio, Plutarch. in Pericle. ὁ διὰ τῆς ὄψεως πεποιημένος. Et eo modo intelligenda eſt orthodoxa illa Chriſtianorum doctrina τοὺς διὰ τῆς πίστεως ἐκ τοῦ θεοῦ δικαιοσύνης θεοῦ διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ θεῷ κρίνεσθαι, tradit Apoſtolus ad Roman. 3. quæ non eſt aliud, quàm certa fiducia animi & firmus aſſenſus, quo ipſe Chriſtus vnium noſtrum ἱλαστήριον comprehenſus à nobis Spiritus ſancti ratiõ, iam totus ſeilicet noſter χρηστὸν factus, præſens poſſicitur. Eſt verò πίστις, vt definitur ad Hebræos capite 11. πρᾶγμα ἐλπιζομένων ὑπόστασις πραγμάτων, ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, rerum ſperatarum, ſubſiſtentia, demonſtratio, eorum quæ non videntur. Inde & pro tota religione Chriſtiana, ſiue pietate de diuinis rectè ſentiente, accipi ſolet. eadem ratione & Liuius lib. 9 Vrb. t. Hæc, inquit, Romulo regnãte domi militiæque gerendorum nihil abſonum fidei diuinæ originis, diuinitatiſque poſt mortem creditæ fuit. Tertiò ſignificat alicuius rei probationem, id eſt, ἔλεγχον, ζήτησιν, & argumentum fide diuinum. Vnde & πίστεις ἔντεχνοι, quas Quintilianus probationes artificiales vocat. οὔ γε ὑπὲρ ὁρκωμοσίαν πίστις φαῦλη, id eſt, quod credi non poterat, ne tum quidem quum oculis teſtibus apparet. πίστιν ἔχειν, habere authoritatem, fidem facere. πίστιν ἔχω, mihi creditur, mihi fides additur, Plutarchus in Romulo. πίστιν δ' ἔθραυε ὁρκίοις τοῖς τότε πίστιν ἔχων, κόμμι ὀλίγῳ. πίστιν παρέχειν, facio fidem, Thucydides. πίστιν δόναι σοι, Demoſthen. contra Aphob. fidem dare, iurare, fidem interponere. πίστιν δίδοναι, ἢ πίστεις δίδοναι, ſocrat. in Helenę, idem ſignificat: quod & πίστιν διδόναι Xenoph. id eſt, iureiurando aut obſidibus aſſuere. πίστεις ποιοῦσθαι, ἢ βεβαιοῦσθαι περὶ ἑκάστου, illis fidem facientes, & fatis facientes. Idem Thucydides. πίστιν ποιῆσαι, fidelitatem agens, cap. 11. prouerb. Solomonis. πίστιν ποιεῖσθαι, Plutarc. in Fabio, fidem adhibere. πίστιν ποιεῖναι, dicitur de fidem, fœdus ineo, Herodot. ἐμὲ πίστιν τῆς ἀρχῆς ἐποιήσατο, fœdus cum nuntiis iniuit. τὰς πίστεις ποιησάμενοι τοῖς φίλοις, ſequeſter contrahendi fœderis inter amicos, Idem. πίστιν φέρω. Sophocl. πίστεις φέρειν, argumentis elicere, vel trahere, Ariſtotel. πίστεις θεῶν ὑπόσπαιτος, qui deorum fidem iurauerunt, Thucydid. ἱδρὼς ἐν πίστεσι κάπρου. ad honores & ſecreta conſilia promouebat, Plutarch. in Numa. ἐκεῖ τῶν πίστεων, ad fidem faciendam. Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, Polyb. in fidem ſe dédere, fidei ſe alicuius permittere. πίστιν ἀφιστάναι, Æſchin. authoritate inſtituere. τὰς πίστεις τιθέναι, Polybius, id eſt, ſecuritatem promittere fide interpoſita. πίστιν καταλύειν, ἀθετεῖν τινὰ, facere periculum fidei alicuius in aliquo Lyſias, contra Eratoſthen.

ια, pignus ſiue fiducia & ſecuritas. τὰ πίστεια ἐλάβομεν παρὰ σοῦ, id eſt, libertatis pignus. Πιστὸν, credibile, perſuaſibile. Demoſt. τὰ πιστὰ καὶ τὰ ἀπίστα, quónam hoc credere poſſumus? πιστὸν, exploratum, compertum, ὁμολογούμενον, certum, cui negare fidem nõ debemus, Ariſtoteles ἐξ ἀναγκαίου. τὰ πιστὰ, quæ ad fidei tutelam pertinent, Euripid. ὅρκια πιστὰ, Homerus. ἐμοὶ οὐ πιστὰ, apud me carentia fide. πάντα πιστὰ ὑμῖν ἔσται, ἢ ἐὰν ὑμεῖς ὀθνεῖοι, his fides à Romanis adhibita eſt, Plutarchus in Romulo. τὰ πιστὰ διδόναι, Xenophon. τὰς πίστεις διδόναι, ſocrat. pro eo quod eſt fidem data promittere. πιστὰ autem ἔχειν dicuntur, qui pignus huiuſmodi fidei acceperunt. Vide Budæum in Epiſtolis in verbo, Fide accepta venire. τὰ πιστὰ ἔχειν αὐτῷ παρὰ τινος, habere pignus, accipere fidem ab aliquo, Xenophon. πιστὸν ἔχοντες, Thucydides ſperantes. πιστὰ φέρειν, fidem ferre, in Epigram. & Laſcar. πιστὰ φυλάττειν, fidem ſeruare. Iau. Laſcaris, πίστ' ἐφύλαξε πάσῃ, marito fuit fidelis. πιστὸν ποιεῖν, fideliter agere, vel vt fidelem decet. Ioan. Epiſtol. 3. πιστὸν ποιεῖς ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, &c. πιστὰ ποιεῖν τινα αὐτῷ, à pud Ariſtotelem, ſua probare. Cicero dixit fidem facere de ſuis. πιστὰ θεῶν πεποίηται, deos in fidem obteſtare, Xenoph.

Πιστόν, poculentum. τὸ διὰ πίτυος λαμβανόμενον, τὸ πόσιμον. Æſchyl. in Prometh. ὃν ὧν κατέβρυε ὕδατι, ὑδὲ βρύσιμον, ἀγρεσθ', ὑδὲ πιστόν. Ἀλλὰ φαιδίμου χρέα κατασκόλοπτο. fit à verbo Πίω.

Πιστόομαι, mihi concreditur, fidem facio, confirmo, πιστόω, βεβαιῶ μαι, πιστώσασθαι, eſt iureiurando affirmare, hoc eſt, ὅρκον διδόναι, & fidem rei facere. Herodian. φύσεως βίᾳ σάφερι ὑπεπάσατο, philoſophiam vitæ temperantia ſe colere præ ſe tulit, fidémque fecit. Sic φιλίαν πεπιστῶσθαι, apud eundem, eſt famæ fidem aſtruere. Alibi, ἐκεῖνα πάντες ἢ ὧν πάντων ἀδρήνων φρονιμωτάτη τὸ πεπιστῶσθαι δόξαν, omnium hominum ſolertiſſimus ad ſimulandam amicitiam, & præferendam eum certa fide beneuolentiæ. Homer. Odyſſ. ὅ, εἴη καὶ ἡμῖν τόξ' ἐμοὶ ὁλωτὸ γε μαῦναι Ὄφρα πεπιστώσωμι, iureiurando confirmare, iureiurando aſtringi. Nonnus, ὥσαν μάρτυρες μῦθοι ὑπεπιστώσαντο ὁρκωμοσίᾳ, id eſt, teſtem fermone fideli animo nonduru infixiſtis. Idem, εἰς ἐμὲ φίλτρῳ ὑπεπιστώσασθε, ἡ. πρὸ λόγων ἐμοὶ, me dilexiſtis. φαεινὸν πεπίστευο, fidelem vocem & certam edidit, Idem Nonnus. πεπίστευο, πίστεις ἔπαιρεν ὁ θηλυς, ἡδὲ πίστευτο, πιστὸς ἔσκεν, fidem mutuam dederũt, Hom. δόλιον ὄσσαν, Euripid. fœdere ſunt adacti. πεπίστευται μετ' αὐτὸν, coniungere fide cum eo, cap. 27. Eccleſiaſt. πεπίστευται τὸν τύπον τοῦ ἥλου, cluuorum veſtigia tibi ſidem faciant, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ὄρκιον ἐμὲ πεπίστωσθε, ſophiſta, Lascaris, i. ſapiẽtia ſubnixus, vel potius, fidem faciens de ſapientia. καὶ οὐ τὰ δόξαντα πεπιστῶσθαι, Ariſtid. πεπιστωμένη φιλία, Euripides, exacta amicitia, Budæus Epiſt. Πεπιστώς, qui creditur, qui fides facta eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πιστὸς, ὁ, ἡ, fidelis, id eſt, qui fidem ſuam ſeruat & præſtat, ὁμολογούμενος, βεβαιος, qui fidei eſt ſpectatæ, indubitatus, cui fides adhibetur, firmus, certus, notus, exploratus, fides, clarus. πιστὸς ἐμοὶ, apud me fidem habens, Valla. πιστὴ γῆ, locus, voluptas certa, Euripid. πιστὴ κατηγορία, Demoſthen. πιστὸς λόγος, ſpes ſermone perſuaſa, Thucydid. πιστὸν πόησαι πρὸς μετὰ Colaki, ſocrat.

Πιστότατος, ſummæ authoritatis.

Πιστότης, fides, Plato de Leg.

Πιστόω, ῶσω, ῶσα, ῶκα, fidem accipio & do. ab aliquo mihi cauco propriè, hoc eſt, obſides, vel pignora, vel ſponſores exigo, fidem affero, iureiurando adigo. πιστὸν ὅρκωμ, αὐτὸ ὅρκον ἐκ σὺν καρδίᾳ. πιστώμεθα σε ὃ ὄρκωμ, αὐτὸ τοῦ ὅρκου σοι δίδωμι, Interp. Thucydid. l. 4. Idem, πεπίστωται αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, id eſt, vbi fidem iureiurando habuerunt.

Πίτρα, αὐτὸ τὸ πιτύρα. Etym. apud Eurip. in Cyclop. πίτρα exponũt alueum; πίτρα. Suidæ πιτύρα.

Πίτρις, ὁ, genus natis, cuius meminit Polyb. & Bayf.

Πιστωθείς, ὁ, dicitur is cui fides facta eſt, hoc eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πίστωσις, probatio. Ariſtot. in Rhet.

Πιστὸς, fidelter, certa fide. πιστῶς σοι ἀθροίσω, perfeuero in fide tua, Demoſth.

Πίστωσις, confirmatio, Hermogen. μαρτύρων πιστώσεις λόγων, id eſt, teſtimonia.

Πίτυρ, υος, ὁ, cerdo, qui calceos reficit. ὁ τὰ ὑποδήματα ἐπάπτων: cuius officina πιτυρεῖον dicitur à Polluce: cui veteramentarius. Sueton. ὁ τὰ παλαιὰ κατὰ ὄψιμα καὶ τὰ παλίμπηκτα ὑπηρέτης dicitur, καὶ παλαιοπράτης. Heſychio πιτυρῆσι, ἰσοκυτίοι. Idem. Hephæſtion, πιτυρὶς ὃ δὶς ὀξυτόνως.

Πίτυος, ου, ὁ, obediens, credulus, fidens, confidens, fretus, πιστεύσας, τεθαῤῥηκώς. Iliad. ὁ, τόξοισι πίτυος θ', arcu fretus, πιστοῦσθαι, πιστωθῆναι, τεθαῤῥῆσθαι. Sic Ariſtophan. νεφ. πίτυος θ' λόγοις, fretus vi dicendi. πίτυος τοῖς ὅλως, ab his qui aberant ſolicitati, Thucyd.

Πίτυρες, quatuor. Etym. ὀβελ. ὁ, in initio fermẽ. primis breuibus. inuenitur & cum gemino σ metri cauſa.

Πιτύνα, turma, cohors, in Epigr.

Πιτύνια, Heſy. dici ſcribit τὰς ἀξίνας πωμείας apocope igitur erit & πιτύνια factum ex ἴσον τύμνω.

Πιτύν. apud Theophr. legit hiſtor. plant. lib. 7. ſed pro eo reponunt quidam πιτύϊνον, πιτυΐνου autem eandem eſſe tradunt cum χαμαιπιτύϊ. aliquan, ſeu abigam & Dioſcorides τὸν χαμαίπιτυν eſſe teſtatur πίτυς ὕψιτυπος ὀλίγος.

Πιτύων. Pitio ex Theophr. hiſtor. plant. libr. 7. cap. 13. affertur pro bulbi quodam genere vbi tamen & vulg. edit. & Gaza habẽt ὀπτιῶν apud Pli. vero l. 19. ſub finẽ c. 5. Pythiõ pro hoc legitur.

Πίτνα, ἐκπετάννυται, explicabat, ex pandebat.

Πίτνας, extendens.

Πίτναται, ἐκπίτνασι, expanditeſin Epigr. & hæc omnia tempora formantur tanquam à πίτνημι.

Πιτνὼ, appropinquo. μετακίνῶ, Eutipides ἐν Oreſte. πιτνεῖ, πιτνεῖ

cadit. πτινῆσι δὲ μοῖρες κλῆρος, Euripides. πτνεῖν, cadere, interfici, Idem. πτνουσι τα κρανέα, Idem Euripides, ἐκπίπτουσι, κρανέα ἀ ξυλάφου πεσίε interpres. Πτνεῖν, vt ἐμπτνεῖν, irruo, ἐμπίπτω, sequio. Sophocl. in Aiace, οὐ πόρπακες πτνοῦν.

Πτισσ, ἄκιο. Hesiodus, ἀλ' ἄρ' ὁ ἐλαλαικώτιν ὄλον, ἡ ἔπτυον ἀλωήν, i. ἔβριπτον εἰς τοὺς ἄλωνας, in aream pronicebant. vbi Interp. τὸ πτυον λέγει τοῦ σπτου, πλατυσμὸν τῆ ν: ἔστι δὲ τὸ πτυον ἡ πτυόν. verum & πτυες Hesych. exponit non solum πτεα, sed etiam ἀκτῖνες.

Πτύλα, πίσσα, pix. vnde πτίσσφαλτος, generis fœmin. apud Dioscor. lib. 1. cap. 101.

Πτίλλιον, τὸ, pugillares & tabella. Eustath. ait πτύκιον dici διὰ τὸ πτοργανικῶς διέσθαι, πτυσσομένου ὁμοίως πως τῆ χυτῆ πτῖξι χρωσπομῆ sicut δίπτυξ dicit διὰ τὸ δίκλινον κ' χλῶς. Pittacium Lampridius pro albo Prætoris vsurpat, matriculam vulgò vocant. Celsus lib. 3. cap. 10. pro panno cui imponuntur medicamenta parti admouenda, vt fit in splenitis, ita protulit: Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis, longitudinem manus æquent. Marcellus Empericus, emplastrum facies, vel pittacium. Vide Πλάτυσμα.

Πτίσσφαλτος, Vide Πτισσέφαλτος.

Πτίσσον, pico, pice oblino.

Πτίσσει δ' ὀδός, picens.

Πτίσσομενοῦσι σθλοῦσι, Bud. interpret. picem, ex arbore elicio & eximo, quod fit tædis exactis. Theophrast. lib. 9. c. 2.

Πτίσσω, μάσω, pico, pice oblino & induco. Commentar. Aristoph. in Plut. πτίσσω δ' ὦδὶ κυρίως, τὰ πὰς πλατικὰς ναῦς πίσσῃ χρίζ. sed vulgare fuit etiam radulanâ pice dolia picare: vnde picata vasa. Iubétque Columella lib. 12. cap. 18. vasa feruentissima pice infusa rutabulo notio & scopula picari. quæ picatio, πίτωσις dicitur à Constantino γεωπονικῶν lib. 5. In medicina verò picatio fuit πίτωσις, curationis genus est velutque ἀφάπτεν, ex piceo oleo liquata & illita, & nonnunquam mixtura exquisitiore. Huius picationis vsus est ἐν τῇ μετασυναγωγικῇ θεραπείᾳ ἐν τῇ ἀκαλυπτικῇ κεφαλῇ. Aliquando enim tota corpori adhibetur, aliquando certis partibus: nimirum vt in syntectibus atque defectis extenuatæ partes reficiantur. Humectat enim, calfacit, ac sanguinis copiam allicit, quo fit vt ad recuperandum corpus, vt dicit et Cicero, & εἰς σαρκωσιν Galen. l. 12. Methodi, optimum remedium censeatur. Consule Galenum super hac re dicto loco, & lib. 1. περὶ πίτεως, Aëtiumque Serm. 9. c. 36. Πίτωσις etiam ἀφαπτικὸς est sive vulsura pricis mistio facta, cuius mollies & Cynædi cuniosi, ob id atque vulsi & depilati dicti sunt ἀφ' ὧν πίτωσις. Hinc πιτωσὶ Græcis, ἀφαπτικοὶ vile erat munus quæ glabros & depiles reddebant picis illitu. Lhuid. in vitis Sophist. de Scopeliano, ἐκ ἐκαλεῖτο καὶ ἐ ἐωυτοῦ πίσσ ἀ ἀφῆς πλησίος. Clemens Alexandrinus libro 3. Pedagogi, ἄλλα τοιοις γοῦν πλησιε ἀ πολὺ: πιτωσιν ξυρήσει, ἀφῆς πολὺ πιν τὸν ἐξὸ Σκυλφίης τοὐτοις. & paulò pòst, Οἱ σφᾶς κατ πιτῶσιν ἀ πὰς πλίχας τοῖς κάσκασιν πάντα τρόπον περιχυσιν. Idē alib. ὥσπερ ἄτοφοις ὁρῶ κατ μέσας ἐσθῆτ πολλοὶ ὑπέρφυες πεπιλκασπλίους. Lucian. Ἰὼ γῆ πίσσυμμόνη τὰ σκέλη, κ' τὸ σῶμα ὅλον. Πτίσσω etiam κατασπίσσω fuit inter cruciatus & tormenti genera. Plato in Gorgi, Κἂν ἐλθὼν αὖθις ἀθρωπος λκοβῆ τινα νυνδὴ ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἢ λκοβῆς ἐφελόντ, ἢ ἐκτέμνεται, ἢ ἐδὲ ὀφθαλμοὺς ἐκκέκαται, ἢ, ὅλης πόλεως μεγάλ ἢ πανπλιπλ λαοὺς αὐτὸς τ λοιδορεῖς, ἢ ἐδ αὐτοῦ ἕνεκ ἀ πάθῃς τι ἢ γυναῖκ, ἢ παῖδ κακὸν ἐκπεφυκὸς ἢ κατασπίσσῃ, ἔσθ' ὅτ ἀ ἀμεινον ἢ σοί. De quo genere supplici intellexit Plautus in Captiuis: At pol tesi hic capiat senex, Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illiceat. Et Lucret. cum pœnas mortalium & tormēta exponerer, dixit: *Verbera, carnifices robur, pix, lumina tædæ.* Aristoph. in Concion. Καὶ τὸ σκέλος ὦ νόμοι πάλαι κατεπίσσυται ἀφ' ἑνὸς Εὐρυπίδου.

Πτίσσης, piceus, πτίσσεὸς ης πτύκι, pinus picea sa, Theoph. lib. 1. cap. 12. de Causis plant.

Πτίσσωσις picatio, qua vrebantur mãgones in iis quibus gracilio res erant artus.

Πτίσσατα φάγεσθαι, Galen. ad Glauc. medicamenta picea seu resinosa vt Plinius loquitur.

Πτίσσατοι, οἱ, qui pice inunguntur, Lucian.

Πτυσσάς, ἄδος, ἡ, coagulum. ἐπος, τάμισος. vide supra πτνύα.

Πτυσσίν, Suid. ἄσκος μικρὸς, vtriculus: pro quo apud Hesyc. πτυσσὶν scriptū est. At πτυσὶν ἐστὶ, idem Suid. dici scribit prouerbialiter de iis qui crebris & prosperitatibus vruntur & infortuniis à Pitana vrbe quæ à Telagiis in seruitutem redacta ab Eretrienſibus liberata fertur.

Πτύσεις, promontorium est circa Lampsacum, & olim Lampsacus ipsa Pityea vocabatur propter abundantiam pinuum, τῶν πτύων τὴν Apol. Etym.

Πτυΐδης, ὁ, proprie pinus, improprie picea: arboris nuces, in conis sic metis (quæ poma Cybeles dixit Mart nuces pineas dixit, πτυτὶνια κάρυα, κ. τρωΐλους ἢ κώνους Dioſc. & Theophr.) cõtentæ. Græci etiam κάρυα ἢ πυρῖνα nomine appellant, vt nucis & nuclei vocē Plin πτυΐδες κόκκοι item appellari obſeruauit apud Athenæum. vbi & peculiari nomine ὀτραπίδες nominauit Mnesitheus medicus, vt κακοῦσιν Hippocrates. Dioſc. lib. 1. cap. 88. πτυΐδες κρεβυσιάζουσ ἢ κατ' ὀλίγ πτύων ἢ τὰς πτδὰς ὁ ὀξυκόμῳ & ὑπ τοις κώνοις. Hippocr. verò πτυΐδα vocauit resinam picam, ἡ πτυΐδ ὧν ὑπτίλου. Plin. pityida expoſuit nucem è pistro lib. 15. cap. 10. pityides vulgò *pignons.*

Πτυΐδ κάρυ, ἀπίαυγα fuit abiga herba Plin. Dioſ. χαμαπίτυς. Theophrast. l. 7. χθαμαίκλυτα κρεβυσιάζ ἢ ἀπτίλυτ, ἢ ἀπτερίνη: vbi tamen prætauè ſcripſit, ἢ πτίν, ἢ ἢ ἀπερίνη: petina & lappa Gaza reddit, pro atiuga & apatine. Atugam verò etiam ὀτραπίδωλον interpretabam esse ostendit Dioſc. inquiens, πόα ἕρπουσα ὀπὶ γῆς ἐπικαμ.

Πτυΐν, πίνεος. πτύϊν ἐστὶ ξύλινον, vinum pineum, Dioſc. lib. 5. c. 6. πτυΐνε ῥητίνης, resina pinea.

Πτυνεγκαμπὴς pro πτυνεγκαμπὴς. Suid.

Πτυολίζει cierc πτύολον. Aristoph. Vesp. πολλ ὡῒ ὦ γᾶ πολλ' ἀ ὑγρ πτυολίσας.

Πτυολίζειν, bin e genus quoddam certaminis, de quo Galen. lib. de tuenda valetud. Erat autem huiusmodi exercitatio, id a summis pedibus ingrediebãtur, manibus altera retrorsus, altera prorsus protensis, Politianus in Miscel. Significat & ſticulari, & crebro motu cière manus, de quo vide Gal. lib. ſa ubrium, & Cornarium lib. 9. Commeot. in Galen. de cõſt. Phar. Hinc ducta vulgaris vox noſtra *peigler, vel petygler.*

Πτύσιγμα, πτος, τὸ, micatio & gesticulatio manuum, vel pedum ter saltandum, quas μαρμαγὰς vocat Homerus. Iuuen. Sat. 9. *Qui, Lacedæmonium pu ſillanate ordi.* quæ vera lectio, ſuſque germanus.

Πτυολ, ὑκός, proprie ſtrepitus, ὁ πόμος ἐκπὸ τοῦ πτύπου, inquit Eſchyli Interpres, vnde πτύπα ἢ πτυολ, ſtrepitus verò qui ex remorum agitatione inter remigandum, quem Virgil. ſis ſyllabis expreſit, *ſpumaſque ſalis ære ruebant.* Euripides in Troad. ἠκοῦσ πόσυλ ὕδατος πάρος. Idem, πάρσφ κατῆρες πτύπου ῥαμάτων. Æſchylus ἐν ὑπὸ ὅπλ Σύκεις, Ἐρέσσει ἅμοι κωπὶ πυπ ἀ χερῶν πτυολ, & ἀφ' ὧν πάντες ἐν πτυολ πλέωσις ἀσαφῶσι χλ. Hinc pro crebra agitatione & motu ſimiliter, qualis compoſio vel micatio manuum ἢ τοῦ μαρμαγμ, ἢ Homero, aqua ſi mu mur ex iugi decurſu. Hinc ab Heſychio πτύου ἐκπτύου κρούσματα ἐκ τῆς καταφορᾶς. Et ὁ συπορὸ πὸς ἀχεῖς ἀπικρούς (lege πτυκτὸς) ὑπερφυτα. Ita etiam habet Pollux lib. 1. ὁ γ νὴ χειρὸς σωμαγμὸς, πυκνὸς εἰς πλῆσ ὑπερφυῶν, πτυολ κὰ ἀτυ. Hoc pueri & puellæ palmularum remigum πτύλιμα imitando, ex primunt, cùm manibus in metam consitis ludunt infimam ſemper ſubſtrahendo, quam ſuperpoſitæ extremæ ſcãſili ratione. atque ita dum alternis alia aliam perſecandit manus, in orbem cuique recurrente ſorte, appt τ πτυολ qui in remigatione alternatus eſt motus ex elati & demiſſione remorum. Tranſlatè vſus eſt etiam Euripides in Alceſte, Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ ἢ ξυνουσίστος φρενὸς Μισθμιὰ σπ λθ' ὑμπόσιον σκύφου, vt ſit vinum largius è ſcypho ori infuſum. Idem in Hippolyto, πολλὰν ὑκεχυμένη πτύου, id eſt, lachrimarum vbertim manantium crebra velut micatio atque ſtillatio, ſine κατωφορᾷ ἢ ὁρμὴ, impetus, atque abundantia. Et vult Græcus interpres. Interpres Ariſtophanis ſuper his verbis in Veſpis, πτύπα ἐμοῦ γ' πολλ ἀ ἢ ὑφ' ὑμῶν πτυόλυτα πτύ, inquit, ἀκοὴ ἐστὶ, ἡ κατωλλὰ τὰς κάπας. Eſt & ἱρὶ ὁ κτυπτικὸς, ὁ ταισιοπέσος. adducitque hoc exemplum verbi. Οἷον ἔδν χ' γθίσιν ἰδίν ἐν καλῷ ὁσε πτυολίζοντα, τὰς ὑπνὰς ἢ τὰς ἡδονὰς. Ita vocem vſurpauit & Hippocrates ſed pro remigatione autem Galenus in Glo ſis exponit per ἐφεσίαν ἢ κίνησιν. Heſych. legitur & πτυόλιας, τὰς κατωφορὰς τῆ τοιχίου. vt & πτυόλ mox.

Πτυοῖ, μες, ἡ, apud Heſ. κνώσος, ὁ τὸν τυρὸν πιέζων.

Πτυοκαυμα, pinorum eruca. Vide Dioſc. l. 6. c. 2.

Πτυοκαμπὴς, ὑς, ὁ, qui pinus inflectit cognomen Sinis centauri. Theſeo interempti vt refert Apollod. lib. 3. fuæ bibliothec.

Πτυόνησος, qui eadem inſula à fructice pineo itidem nominata fuit cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Πτυόστεπτ, pino redimitus, in Epigr.

Πτύσσα, ἡ, Pityuſa, herba tithymali ſpecies, Dioſc. lib. 4. cap. 1. Miletus dicta ſic ſtrit olim ob pinorum illic crescentium abundantiam, Euſtath. Bœot.

Πτυυσίας, ὁ, & Πτυσίτης, ὁ, nempe ἄρτος, panis furfuraceus ſiue quæ χρυσίδας. panis acerosus, Feſto ſi ἄρτος χωνὴν τὰ πάνες ἢ ὑπτέρων, panis cum ſuis furfuribus vt ὑπτέρες ἄρτος, qui ſordibus, i. panis ſordidus Plauto: ſique niger eſſe ſolet, id. que paniciat dicitur à Terent. Porrò πτυσίτης ἄρτος, mihi deiur eſſe panis cibarius dictus à Cicerone, quem ideo βρωμὸν dixerunt Græci. Philemon referente Athen. lib. 3. qui dixit ſordidum, i. τὸν ἐκ πυρῶν ἀσίκτων γεγόμενον ἄρτον, ὃν πολλοὶ αὐτὸ ἔχοντα βιοτικὸν τὸ καλοῦσι λέγ ἢ τὸν πτυσίτην ἄρτον, quem alii vel πύλινον vel μερίας & Timachidas vocarunt. & Apollo cibarium & ſordidum non videtur diſtinguere. Multum refert bonitate ὁ ἀπὸ πυρῶν dictus, i. panis fermentatus Plin. quæ

nit lib.22. c.vlt. panis fermentatus, qui vocatur autopyros, vtilior. Galen.2.ad Glauc. Συγκόμης & αὐτος, ὁ μέτος τοῦ τὸ κριθεσσῆ ᾧ τὸ πυρέϊτο κεκνιφωσῆ ὕνοι (vt Phrynicus apud Athen. lib.3. & Amerias. qui αὐτοπυρον dixit ᾧ ζυμοπυρέϊται) αὐτόπυρον ὀνομάζεσι. vide Galen. ipsum l.14. Therapeu. Pollux de panibus loquens, οἱ δ' εἶσι φανόδαρσοι, πυρέϊαι. Plato Comicus teste etiam Athen. lib.13. τῶν μεγάλως αὐτοις ἡ πυπεσσὶς κεκνιδίοις ἐτα vocat, κ' τ' ἀμφοτέρα ἀνάκλασ μὰ ἦϊ κ' ἐπιφυρομένοις, ὀνμὰ μεγάλοις κεκνιδίοις. Corn. Celsius l.2.c.18. Firmius est triticum quàm milium, idipsum quàm hordeum, & ex tritico firmissima siligo, deinde similà, deinde cui nihil ademptum est (quod αὐτόπυρον Græci vocant) infirmior est ex polline, infirmissimus cibarius panis. Ex his constat αὐτόπυρον vocari panem ex ea farina coctum, cui furfures nō sunt adempti: cibarium verò furfuraceum, hoc est, ex solis propemodum furfuribus coagmētatum, quem eundem ἰουλαγῆ, i. sordidum appellasse videtur Paulus Ægin. l.1. πνεύμονες, ᾗ, porrigo: est autem vbi inter pilos quædā quasi squa mulæ surgunt: eæque acutæ resoluunntur, & interdū madent, multò sæpius ficcæ sunt. Idque euenit modò sine vlcere, modò exulcerato loco: huic quoque modò malo odore, modò nullo accidente: feréque id in capillo fit, rarius in barba, aliquando in supercilio. vide Celsl. l.6.c.2. Aëtium πτρὰ.l.2. Ser. 2.c.66. Alexander Trall. πτυρίασις ἐξ ἀκπίδων ᾗ πτυρωσῆ ὧν σωμάτων, ἃ ἐν τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς, ᾗ ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ σώματος κόπτεται, χροὶς ἐλκώδους κ' τὸ πλεῖον. Dioſc. l.b.5. πτυρίασις σμίλη, porrigine fiue furfures capitis deterget, vt vocat Plin. Scribo. Largus hunc morbum latius fe porrigere (vnde & nomē) ita dixit, Ad papulas in capite efferuescentes vel qualibet parte corporis totius porrigine m. Horat. 2. Serm. Satyra 3. ſcripſit, impexa porrigine facium. Caput, &c. Porcis etiam tribuit Iunenalis Satyra 2. - dedit hæc contagio labem, Et dabit in plures: ſicut grex totus in agris V nus ſcabie cadit, aut porrigine porci. Hoc vitiū ta verſu deſcribit Quintus Serenus, - Eſt inſenſibilis morbus, ſed texta forma, Cùm caput immenſa pexum porrigine nutat, Copia furfuris vitrefcentibus edita ſaxis. Hoc etiam λεπίδας Græcè dici innotat Hermolaus in Plin.

πρόβλης, ὁ, ἡ, Athen. l. πρόβλητα κρόκωσι τὰ ᾗ εἰδάλια ἐκ μαλλοῦ ᾗ μίτα ἀγα, vbi πτυρίδας ᾗ φαῦλας oliuarum ſpeciem intelligo, quæ φαυλίαι ᾗ φαῦλαι dicuntur ab Euſtathio: alij, vt Bercalius in Colum. πτύρειν exponunt oliuæ officium quem Græci πυλοῦν ἐλαιας vocant, ſanſamque Colum. fiue, vt quidam codices habent, ſampſam, vel ſamſam: atque ita tranſtulit Interpres Strabonis: ſed ij ſine teſtimoniis mihi fidem non faciunt.

πτερίδωμι, furfuribus ſeu porrigine infeſtari quæ πτυρίασις dicitur.

πτύρος, ὁ, palea, furfur, & tam capitis ſordes, quàm farinæ pur gamentum. proprie eſt pellicula quæ frumenti vel hordei grana integit & ab ipſis inter molendum abſcedit, ideoq; capitis etiam ſordes furfuribus ſimiles πίτυρα dicuntur vt & Latinis furfures. Vide Marcel. in Dioſc. Demoſt. pro Cteſiphonte Æſchini obiicit, quòd cùm aliàs turpiter atque ſordidè ab ineunte puertitia feruierit, tum puerum eum πάλη ᾗ πτύρεσι ἀποχρίεσθαι appellat, hoc eſt, luto & furfure abſtergentem. Heſych. πίτυρα, τὰ ἀπὸ σίτου, ὃ κρὶθῶν φασιν.

πυρόπυρος, ὁ, ἡ, furfuraceus, furfuroſus, Interpres Dioſcor. lib.1. cap.80.

πεύκη, ἡ, pinus arbor, licet Plin. aliquando piceam transferat, quæ πίτυς Theophr. Πίτυν arborem, ſi excisa ſit, ait Herodot. lib.6. non redditura ſobolem. Gel. l.8.c.4. pinum vertit carpēs eundem Herodot. quòd parū verè dixerit pinū. πίτυν, vnam ſolāmque arborum omnium cæſam nunquam denuo ex iiſdem radicibus pullulare. Theoph. hiſt. l.3.c.8. hoc de picea, i. πίτυς πίτυος verum eſſe pronunciat, quod alioqui de pinu falſum: ſic enim ait, Ἐπικωπίνετ ᾗ πρὸ ἑνὸς ἔτους, τὸ ἰδὼ ὄνμα σαφὲς ὡς ἐπὶ πάσης ἐλαφρᾶς, πλὴν ᾗ ἐλάτη πολὺ ὑπερβάλλει, αὐτοτυτὶ αὐξάνεται καὶ τὸ ἄνεργον ὑπικοπῆ. Plinius tamen dixit lib.16.cap.10. Latix vſtis radicibus non repullulat, picea rep ullulat, vt in Leſbo accidit, incenſo nemore Pyrrhæo. Magis tamen placet doctis hominibus noſtri ſeculi vt Mathiolo, pinum eſſe πεύκην, Theophr. quia eius plura genera, piceam verò quæ implet eſſe πίτυν?

πυώδης, habens formam lactis coagulati. & ita à πύον deducetur pro quo ſcribendum eſſe σύπα ſupra oſtenſum eſt. propriè tamen πυώδης idem eſt cum πύον εἰς pinis abundans. vel pinei fructici ſpeciem gerens πυώδη χροΐα apud Plut. πυώδης καρπὸς, fructus pinus, conus ſiue meta, Theophr. lib.1.c.5. de Cauſ. plant.

πυώλης, Heſyc. πύογξ.

πυώνια, &

πυώνιομαι, dico, nuntio, προσημαίνω, ἐμφαίνω, Ho. Iliad. κ, ἐπ' ἀλλήλοισι πυώνιον. & ὀδ' ὁ ὄζων φόνε πυώνιομαι, i. demonſtro, σαφηνίζω. & ab Heſyc. πυώνιομαι expon. nō ſolùm ἀσφαλίπτομαι, & ἐμφαίζω & σημαίνω, ſed etiam ἀναφαίνω & εἰς φῶς ἄγω. Ho. Ili. μ. τῶν δ' ὃ τε πρόδολος χροὶ Θ- πίπτουσι θαμειὰ θέλεται χεμεθέν ὃ τε τ' ὀιστὸν ἀπὸ τε ζόος Νηϊτίμοιο ἀϊόμενον πυώνιομαι. ἐν τῷ ἀ κλαν. vbi Euſtath. annotat πυώνιόμαι, non accipi ſolùm pro λέγω ſed & pro ὑπὸ σκιὰν ὁλῶ. Heſiod. ἐκ δὲ πάντα πυώνιται, non inſcita loqueris. Πυώνιται, conſiderare, σκοπεῖσθαι. Nican. in Ther. Ἀσίδιον δ' ὁπὶ ὄμβρῳ πυώνιται. ſuperius dixerat πεφροντίζει.

πύργος, auis quædam aquatica: aliàs πόργος. apud Ariſtot. Gaza pliphex vertit. dicitur ab Heſych. etiam πύραλλις, exponitúrque καρυόπαλος. galerita, alauda.

πῖαρ, inuſtitatum thema eſt, à quo πίων & πίσιον deriuata ſunt: & tempora quædam ſua mutuantur hoc fut. ι. πίσω, & aor. ασα illud, fut. πιῶ, & aor. α. ἔπιον ab eodem quum etiam verbalia illa πιστὸς, πιτὸν, πιτέον πίσα & ſi qua his ſunt ſimilia.

πιότης γῆ, terra pinguis & vber.

πίων, ονος, ὁ, ἡ, ᾗ, pinguis, opimus, vber, obeſus, faginatus, πιμελὴς, πλέων ᾗ λιπαρὸς, δὺ ὤμεν, opulentus. ἐν πίονι τόπῳ, in opimo tēplo, Hom. Iliad. β, αὐτὰ τὰ πλάσια ᾗ δὺ ὤμεν. (vt Ennius, Pinguis vbi, & placabilis ara Paliſci: aliter tamē Macrob.) πίονες ἀγροὶ, idem in Odyſſ. Heſiod. πίονες πόντατά τ' ἄγρες, &c.

πλαγὴ, Dores πλὰ πλαγὰ, plagum, ictum, Heſ. ſic apud Suid. στέρνων πλαγὲς, planctus pectoris: de Electra quæ θρῆνόσα τὸ στέρνον ἔτυπε, quod & κοπτὸς.

πλάγιος, idem Heſ. dici ſcribit τὰς συμπλοκὰς τῶν χειρῶν, ſymplegades quæ & πλαγκτάς.

πλαγίων, ονος, Ariſtot. hiſt. anim. lib.9. cap.32. placus, aquilę. ſpecies ſecunda magnitudine & vi quam dicit θηνικλείδης ὑποφόνιον & μορφόνιον. vide Plin. lib.10. cap.3.

πλαγόων, Heſ. ſet κλονεῖν τὰ κορύσσειν, Icuncula cereæ, puppa cereæ: tracto nomine ὄφ' τὸ ὠὰν πλάσσῃ ſed exponit etiam σφίγγειν & διακείρειν ᾗ ἀποσπᾶν. apud Suid. ſet τὰ μεταξὺ ὀρυπτόμενα παρὰ τοῖς πίνθυσι σωμάτιον ᾗ λίγνῳ ὅθεν κέρνησι ᾗ σωμάτιον ᾗ πλαγόωσι ὄφιν, at Πλαγόωσιν. Heſyc. fuiſſe dicit μίγειν apud Athenienſes. cuius Pollux quoq; meminit ſcribens denominatum eſſe ἀπὸ τῶν πλάγιων: intelligens vt opinor, Plangonē meretricem Mileſiam quam Athen. lib.13. ἀκόλουτον fuiſſe tradit.

πλάγιος, τος, latera. εἰς τὰ πλάγια, ad latera, in latera. ἐν τοῖς πλαγίοις εἶναι, in tranſuerſum ſeu obliquum quatere, Ariſtot. de mundo. κ' πλάγια, per latera Xenoph. in Pæd.

πλαγιάζω, μι. ἀσω, σ. ασα, obliquo, in tranſuerſum deflecto (vt ἐκκλιάζειν τὸν ὕπνον apud Pollucem), i. equum per curſus ac recurſus non conciſo flexu conuerto ᾗ πὰς ἀναβάσεις ᾗ τὰς καταβάσεις μὴ αὐτὰς ποιεῖ, fed obliqua longaque circunductione) per obliquum enuntio, circumeo dicit Quintil. Actius. Πλαγιάζειν vocabulum eſt luctæ, vt κλινιάζειν apud Pollucem.

πλαγιασμὸς, ὁ, obliquatio, Hermog.

πλαγίαυλος, ὁ, ἡ, ᾗ, qui obliquis tibiis canit, vnde πλαγιαυλίζω, ἐσω, obliqua tibia cano. Euſtath.

πλαγιόκαρπος, ὁ, ἡ. apud Theophr. hiſt. lib.1.c.23. & lib.3.c.vlt. obliquè fructum ferens, atque à lateribus. Plin.

πλαγίτροχος, cui caſis tendit in latus, cui caulis obliquus, The.

πλάγιος, ᾱ, ον, obliquus, vt ἐγκέφαλος, tranſuerſus: diuerſus: in latus ſe vertens. τὰς πλαγίους πορείας, foueas obliquas, Theophr. lib. 3.c.7. de Cauſ. plant. πλαγίαι θύραι, poſticum, cap. 1. Daniel. πλαγία βάλανος. Vide in Append. de vocab. milit. ἐκ τῶν πλαγίων, à lateribus. ἐς τὰ πλάγια, ad latus.

πλαγιοστόμαχιον, ου, τὸ, cum obliquo conſtructum.

πλαγιόφθαλμος, qui obliqua ſeu latera aciei cuſtodiunt, vide Ælium in Tacticis.

πλαγίως, idem quod πλαγιάζω, obliquo, in obliquū ſeu latus flecto, in tranſuerſum flecto.

πλάγιος, obliquè, dolosè, δόλιως. non apertè, ænigmaticè.

πλαγκτὴρ, ῆρος, vagus, erro, erroneus Colum. in Epigr.

πλαγκτὸς, ὸν, idem quod ſuperius vt πλαγκτὸν ὕδωρ, in Epigr. erratica aqua. πλαγκτὸν κύτος, ibidem. dicuntur vero & πίτυαι quædā πλαγκταὶ, ἀπὸ τῶ πλάζεσθαι ὠὰς, alio nomine συμπλοκάδες dictæ quæ in mari vagari credebantur atque inter ſe collidi nonnūquam πλαγκταὶ δὲ καὶ πλάζιαι πλάδικες etiam ſtoliades, ſtultæ, amens, Heſych. euim πλαδικὸν exponit non ſolùm πλανώμενον ſed etiam αἰόπου τὰς φρένας βεβλαμμένου ἐρήμοις πλαγκτὴ. ἀφροσύνη ᾗ πλαγκτόμβῃ ἢ ἀνοίᾳ quo vocabulo Ho. vtitur Od. β.

πλαζιπτοσύνη, πλανὴ, vagatio. Liu. Od. δ. πλαζόμενος ὠὰς ἐν ἐπιχθονίοισι.

πλάζομαι, errabo. ὀδ' ἐς, κ' πόλιν αὖτις ἀνάγῃ πλαγχθέντα: ἀ πλάζομαι, πλανῶμαι. ου' γ.

πλάζω, ξω, errare, πλαγχθῆναι, ἀπλανηθῆναι, & πλαγχθῆναι, percussus, errans, ἀ πλάζει. πλαγχθεὶς ἁμαρτὼν, de via errans, Eurip.

πλαδιὸν, apud Suid. in manuſ. Cod. expoſitū ἀσθενὲς, τολμηρὸν, item πλαδρόν.

πλαδαρὸς, ὸν, ὼ, vuidus, vliginoſus, præ nimia humiditate flaccescens, humidus. ὑγρὸς, laxus, mollis & flaccidus, imbecillis, li. 4. Epigr. ἰδρῶτι πλαδαρῷ ἀμφιδεδεμένα κόνῖλα. πλαδαρὰς ἐ σαρκὰς, molli ſpongioſæque carnis, Ruellius carnis inutilis & fluidæ Barbar. & Marcel. lib.2. Dioſcor. cap.137. & lib.5.c.7. ἅλα πλαδαρὸν, humida gingiuarum vitia, diffluentes humore gingiuę

Πλαδαφὴ significat non humens simpliciter, sed cum humore flaccescens, vt quum quod natura sua durum rigénsque est, admisso humore languet. oportet ἐκ τοῦ πλαδαφῆ duo hæc intelligere humorem, & ex humore infirmitatem: ergo πλαδῶδες ἄκρον apud Dioscor. lib. 1. cap. 141. id est, flaccida & cũ infirmitate humentia: hæc Marcellus ibidem. πλαδαρὸς στόμαχος, stomachus superflua humiditate infirmus, i. ὑγρὸς καὶ ἀδύνατος. Polyb. τὰ μὲν ὑπὸ κακοῦ ἕξεως ἄπορα ὄντα χρείας, τὰ δ' ὑδρῶπα πλαδαρὰ τῇ. Πλαδάμενος, πατος, τὸ, vligo, mador Salluſt. q. flacciditas ex nimio humore.

Πλαδᾶν, humeſcere, Apol. 2. Arg. πλαδᾶσαν ὑπερχόντος σφυσιγγι, i. ὑγρὸν ἐφ' ὑπερχυ, vligino ſam. πλαδᾶσα, ſtuida, Ariſtot. de concretione ſanguinis ceruorum. ἕλαφ πλαδῶντα, humore prægnantes gingiuæ, humantes gingiuæ, Dioſcor. l. 5. c. 115. madidæ ſtuidæ gingiuæ, Hermol. apud Dioſc. l. 1. cap. 153. πλαδᾶσθαι οὐδὲν, gingiuis vligine madentibus. Dioſc. lib. 1. c. 141. ſic Barbar. quem reprehendit Marcel. inquiens vligínem terræ eſſe.

Πλαδαρὸς, ντος, vligínoſus, vdus, humectus, mollis, cuiuſmodi eſt caro œdemate laborantis, quę digitis cedit, veſtigia relinquẽs prementibus Nicand.

Πλάδος, τὸ, ſiue πλάδη, humiditas, quæ ſupra id quod ſecundũ naturam eſt, innaſcitur partibus, Hipp. πλάδου σωμάτων παραγωγαί, Dioſc. l. 1. c. 21. i. humida vitia ſtomachi demulcet.

Πλάζομαι, άσομαι, ασάμην, erro, vagor, poet. πλάζομαι ὑπὸ δ' ὄμβρ, error in populo. ſic Hom. ὁδὸ ζ. pro πλανῶμαι in Epigr. pro αὐθέντ' ἐρωμένῳ ſurſum feror & aſportor, Apol. Rhod.

Πλάζω, errare facio, σφᾶς πρέπει πλάζειν, ſeduco, πλανᾷ, πάϊ' ἐμὲ, falſum habeo, fallo, πλανᾶσθαι ποιεῖ, Hom. Odyſſ. Iliad. β, οὐ μὲν μάλα πλάζουσιν, i. πλανῶσι δ' ἀπάτρυσιν τὸν πολὺν ἀφρυμίας.

Πλάθη, ſtatua. Plutarch. de Agefilao in Apophtheg. λοιδόρησιν ἢ εἶδ' ἄρδιν ἐμοὶ ἀλλότριαν μᾶλλον ἢ ἐμὴν μνήμην καὶ ὑπόμνησιν, τοῦ εἰκόνας ἢ τὰ ποφτρφδίων. ſed potius legend. πλάσεις ἢ τὰ πλάσματα ſit πλάσεις εἰκὼν ἢ ἕκτα imago.

Πλαθάνη, ς, ἡ, vas in quo ſit panis & placentæ, quod & πλάθανον dicitur. & apud Polluceum πλάθανον, ὃ ὀπλίζουσι οἱ ἀρτοι. Apud Heſych. πλάθανον ſcriptum eſt, αὐτὸ τὸ κύλικα ἢ ἐφ' οὗ πλάσσουσιν οἱ τὰς μ πλακοῦντας. Item proprium nomen ancillæ, apud Ariſtoph.

Πλαθίτης, pro πλαθίτης, admota, Eurip. vt ſit ab ἡ πλάθω 2. Aori ſto paſſiuo ab ἡ πλάσω medio.

Πλάθω, μι, άσω, appropinquo, admoueo, accedo ad, πλησιάζω, προσεγγίζω. Homer. ἡβὴν μὲν φρὼν' ὑπάρα ἡ ὑφ' ὕδατι, caudam aquis admouit. ἐπλάθοντο, propinquaui. Euripides, πλαθέντα, propinqua facta, admota, adiuncta, Idem.

Πλάθιον, ν, τὸ, πλάτιον, & quod eſt lateris forma. πλάϊνον (vt ſcribit Æl ian.) propriè eſt, ὅταν ὁι τετράγωνοι πλίνθοι γίνηται ἢ ἀξυγωνίοις, ἐὰν ὁι τετραγώνοις, ἀλλ' ἑτερομήκεσι σχήμασι, ita vt longitudo longè ſuperemineat altitudinem. Eſt apud Herod. militaris ordo quadrangulari forma. τετράγωνον φάλαγξ στρατιώτας ἢ τὸ ἐν ξύλοις τετράγωνον πῦργος, hoc eſt, agmen quadratum, Etym. Ariſtoph. in Ranis, ἢ πλάϊνα σίμπτωκα πλινθίδυσιν γε: vbi fortaſſe minus recte ait Interpres, πλάϊνον ξύλον ἢ τετράγωνον. Xenophon in 3. ἀνάβασ. πλάϊνον ἰσοπλεῦρον τοιοῦτο τάξις εἶδ πολεμίων ἐπιφάνειαν, ὃν πλαγίου τετραγώνου, quadrato agmine inſtructi, Thucyd. vbi Interpr. exponit ὃν τετραγώνου σχήματι: vide in Append. de vocab. mil. Itẽ ex quatuor trabibus compacta machina. Suidas πλάϊνον vocat compagem ex lignis quadrangulis.

Πλακαντοειδὲς apud Theophraſt. ſcribitur pro πλακουντοειδὲς, placentaceus, vel placentæ ſpeciem referens.

Πλάκες εἰσὶ, cruſtas, maſſáſque vocant, in tabellæ formam congeſtas. & hinc Latini vt Feſtus & Plin. planas tabulas plancas vocant interpoſita litera n: vulgóque dicimus *planches*. Vide

Πλάξ. Hinc etiam vulgares voces *plaquer*, & *pla art*. Euſtath. quoque πλάκας nominari ſcribit παῦ τὸ ἐπίπεδον χωρίον, ſeu παῦ τὸ πλατὺ χωρίον alibi vero πλάκας dici annotat πάντα τὰ πλατία.

Πλακερὸς, ὸν, ὁ, latus, πλατύς.

Πλακία, ας, ἡ, terror, peccatum.

Πλάκιθ, ν, vnde ὑπαπλακὶν θύρη, ἡ ἐν μέσῳ ὑποπέδου ἢ λεία.

Πλακόεις, όεντος, ὁ, q. placẽtaceus, πλακουντώδης: & placenta, πλακοῦς, in Epigr.

Πλακοῦσ, ν, τὸ, placentula. Apuleius ex Luciano vertit cruſtulum: ſunt enim cruſtula, edulia mellita, operíſque piſtorij, Beroald.

Πλακοῦς πυρίτης, συσχήματα, apud Athen. lib. 14. libri de parandarum placentarum ratione.

Πλακουντοποιὸς, ὁ, τραπεζοποιὸς, dulciarius, Chryſoſt.

Πλακουντώδης, placentæ formam imitans, quaſi placentaceum. apud Theoph. hiſt. lib. 4. cap. 11. corrupte πλακουτώδης.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, contractum ἀ πλακόεις, ντος. placenta. In Vocat. ὦ πλακοῦ, vt docet Gaza. αὐτὸ πλακουντίον, pro placentis, loco placentarum, Dioſcor. lib. 2. cap. 199. Athen. lib. 3. πλακοῦς ὁι γάλακτος ὑγιὴν τὸ, ὃ ὑπὸ ἁμαξῶν λίθοι κυλῶσι, quam Romani libu vocant.

Πλακτὴρ, Doricè pro πλακτὴρ galli calcar, ὁ τοῦ ἀλεκτρυόνος πτέρυξ.

Πλακτὸς, incruſto.

Πλακώδης, ὁ, planus, tabulatus, cancellatus, cruſtatus, cruſtaceus. πλακώδὲς μέρος, placodes cadmia. i. cruſtoſa, Ruellius: vel Marcel. placodes, quaſi glebóſa aut cruſtacea. fic dicitur genus cadmiæ lineis quibuſdam veluti zonis cinctæ, vnde & ζωνίτης dicta, Dioſc. lib. 5. c. 76. πλακώδης γῆ, terra fabuloſa, Gal. lib. 9. c. 4. hiſt. plant. potius cruſtoſa. τὸ πλακῶδες, cruſta, cruſſum, cap. 22. lib. 2. Dioſc. πλακωδέστερος, planior tabellatiórè dixit Gaza ſuo iure lib. 4. de partib. Anim. πλακωδέστερος, planiora & tabellatiora, idem Gaza ex Ariſtot.

Πλακόομαι, ώσομαι, ωσάμην, σπ, σμὸς, σπ, oberro, titubo, vagor, πλάζομαι, for in errore. hallucinor, decipior. Plato cum Accuſ. Epiſt. πολὺ μᾶλλον ἐμαυτὸν ἐξαπατῶν καὶ πλανῶν καὶ πλακούμενος, multa loca obiit & luſtrare. πλανώμενος καὶ πλακούμενος ἀληθείας, a veritate oberrant. πλανᾶσθαι καὶ πλακοῦσθαι, errauimus, Nazan. in Orat. πλανᾶσθαι, errarunt. πλανᾶσθαι καὶ πλακοῦσθαι, i. paſſim errauerũt, Thuc. πλανᾶσθαι καὶ πλακοῦσθαι, i. πλανᾶσθαι πολλοὺς καὶ πολλαχῇ, Xen. l. 1. πλανᾶσθαι καὶ πλακοῦσθαι, illuc errando ire, Demoſth. πλανώμενον καὶ πλακούμενον ἐν τῷ λόγῳ, titubans in loquendo. πλανώμενον καὶ πλακούμενον, vitioſus, non ſibi conſtans, incertus, Hermog. πλανώμενος καὶ πλακούμενος ἐν ὑπαὶ δὲ, inſomnia adeuntia homines fruſtrantur. Herodot. Paulus ad Galat. ἐμὲ πλανᾶσθε, ὑμεῖς δὲ μυκτηρίζετε, ne vos error decipiat. tamẽ ſi ſus videtur poſtulare, vt legatur, ἐμὲ πλανᾷτε, ne planum agat atque impoſtorem: nõ vt ſit, irriſione & ſanna Deo illudit: non eſt eiuſmodi Dei natura, vt eludi ac decipi poſſit.

Πλανάω, μι, ήσω, σπ. πηση, ſeduco, impono, φαναῖς ἐμὲ πλανῶν, planum ago & impoſtorem, eludo, fallo, tranſuerſum ago. ὑξαπατᾶν ὑμᾶς ἐγὼ, ἐξαπατῶ ὑμᾶς, in errorem induco. Actiu. Accuſ. implano dixit Cypr. l. 1. Ioan. cap. 11. ἐξαπατᾶν πλανῶμαι.

Πλανόομαι, ῶμαι, ωθάμην, ωσάμην, ωσμὸς, ωθησομαι, ωτὸς, ωτέον, ωθῆναι, ωτικὸς, ωθητικὸς, ωθεσμὸς, ωθεσμένος, ωθεσμένως, ωθεσμένου, ωθεσμένῳ, ωθεσμένον, ωθεσμένε, ωθεσμένοι, ωθεσμένων, ωθεσμένοις, ωθεσμένους, ωθεσμένων, ωθεσμένοις, ωθεσμένους, ωθεσμένων, ωθεσμένοις, ωθεσμένους

Πλ digressio dicitur. Plat. epist. 7, τοιοῦτα δὲ τὰ μυθεῖσθαι ἡμῖν πλάτη ὁ παπαμάθου, δὲ εἴρηται, &c. hunc sermonem & digressionem tuutus. Πλαῖ, Adiect. fallax, astutus: vt in Epig. πλαία ὑφορᾷ, odola munera.

Πλαίω, pro πλανάομαι Atticè, id est, erro, vagor. Aristophan. in ib. Τίδ' ἐστὶν αὖθ' ἡμῖν πάντ' ἀπολλύμενα, ἰπλανώμενα, quid ò miser ium deorsum vagamur?

Πλάξ, tabula, δίσκος, crusta, tabula lapidea, tabella, alueolus, quiequid aliquo modo latum est. πλάξ dicitur: vt πλάξ ἐπὶ ; montis æquor, & cuius planities arari possit: aut à pe re depasci. Aliis est profunditas apud Pindarum. Sophos in Aiace, ἀγρὸν ὑπὸ πλάκας σκιώδη, id est, ὑπὸ ἄκρον τὸ ὄρος τὸ ὑψ ὧν. οἱ πλάκες τὰ διαθήκας, tabulæ testamenti, capite nono ad Hebræos. οἱ πλάκες λίθιναι, tabulæ lapideæ, capite tertio, libro tio Regum, & capite 31. Exodi. πλάξ ἐρίνεος, vide Πλάκες. πλάκες tabellis. πλάκες λιπογραφίας ἔχῃ, crustas habet squamatum odo, Dioscorides libro quinto, capite 113. πλάκας πολλὰς ἐν, cancellos multos & crustas habens, Aristoteles libro 2. imal. & Gaza ibidem de apomasso. Idem ibidem crustas plicat, de ventre suillo. Πλάξ pro lapide lato qui superuitur sepulchro. πλάξ ἀπὸ τοῦ πάσσω, Euripid. & Nazanzen. epistol. ad Basil. Item gleba, æquor terræ, Erasm. Aliando simpliciter pro γῆ πλάξ κλονεῖ, in Epigrammat. πλάξ ἀρᾶς, Euripid. pro mari & æquore. Vide superius Πλάτη.

Πλάσις, εως, ἡ, quasi formatio, formatura Lucret. ἐκτύπωσις, fictio, metalique. πλάσις in cantu. vide ἔξάντης. Dicitur & πλασιὰ, i. ictus flexia velutque figuratio.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, simulachrum, creatura, fingendi arcium, signum, commentum & simulatio, hoc est, σχηματισμὸς, πλάσματα σκιαλ' ἄγροικα, Aristophan. Πλάσμα etiam bum theatricum, & actis tibicinum. Theophrastus hic. libro quarto, capite duodecimo, μὴ πλάσματι αὐλεῖν cui νάσμα opponit. vide πλάττε. πλάσματα φωνῆς ἀδόμενα, sonus is & conformatio placida & sedata, Plut. in Pericle. vide ἄσμα. Πλάσμα quoque dicitur potiò ex dulcioribus quidam rebus composita, qua vtebantur pronunciatori ad nimendandam vocem, vt apud Persium, liquido cum pla ate guttur Mobile colluerit. & Quintil. libri 1. capite decoquarto.

Πλάσσω, ὁ, fictor, fabulator, Plutarc. in Camil. de Heraclide nticо.

Πλάστικὸς λόγος, Arist. 12. Metaph. &

Πλαστικὸς λόγος, ὁ πεπλασμένος, ratio seu opinio commenti figmento similis, Gaza ex Arist. in 12. Metaphys.

Πλαστὸν, πλάσμα.

Πλαστὸς φίλος, in Epig.

Πλαστὸς, ὁ, plastes Plin. fictor Ciceroni, qui figilla aliáque fiulachra fingit ex creta vel argilla, vt Horatius dixit, Arla quidquid imitabitur veda. libro quarto Epigramm. ὁ πλάσας μὲ ἔθηκε μύωπα. Πλάστης, κτίστης, creator, conditor.

Πλαστὸς γραφὲ, ὁ, in libra quæ σταθμὸς sive ζυγὸς Aristoteli, lances æ suspensæ ex scapo, sive iugo, sive libili Pompeio, πλάγγαι dicuntur: vnde bilancem libram dixerunt. Aristopha. anis. Ἱερὸν νῦν σφαιρίσασθον ἀξιῶ τὰ σκάσπιγγα, id est, ὡξιῶ τοὺς λογάριους ζυγίσαι, inquit Commentat. πλάστης ὃ τὰ κατὰ τρίβωνα ζυγοῦ μέσος, ὧ ὀπτίσονται τὰ ζυγά. vide Φάλαγξ. εἰς τὸν αὐτὸν πόδα πλαστὴν, tanti facere nullo habito discrimine: eodem nucro censere. Suid. Ὁμοίως εἰς τὸν αὐτὸν πόδα σκάπτηται τὸ μαπὸν μέτρον, insaniam atque ebrietatem eadem lance pon crat. Hinc Πλαστίγγιον, τὸ, quod fertulam chirurgicam exfuerunt in Hippiatria: vbi sic, ὁ πάλαι δὲ σημεῖ κεπαβρίαν ἐξελαύνῃ κεδ' ἡμέραν ἢ φερσπόδιξ τὰ φλαστίγγια μὲ ὑκτάσ ἴσας.

Πλαστὸς, Lucian. plastice Plinio, fictrix ars ex argilla vel creta erum similitudines exprimens, cuius artificium dicitur, ulgòreliefou bosse de relief, vt κανίασις, i. incrustatio, sluc & incrustation.

Πλαστὸς, ὡδὲς, ὁ, πλάσις. πλαστικωτάτη γῆ, terra maximè compacta, lat. in Tim.

Πλαστογράφος, ὁ, falsarius, qui scripturas fingit: seu qui ficta cribit.

Πλαστὸς, falsi fictor, falsiloquus.

Πλαστόρες, idem.

Πλαστὸς, ὡδὲς, fictus, fictitius, commentitius, adulterinus, ὑδὲς, ἀλογος, φαντασιωτὸς. πλαστὸς κατήγορος, præuaricator. πλαστὸν ὑπομνῆμα, ficta expolitio, Trapez. πλαστὸν τὸν ὄνειρον μὲς, dicitur ab Hermog. πλαστὸν φάμενον, i. κατασκευαστὸν, Aristoph. πλασθὲν ὑπὸ Πατρὸς γωνίας, Hesiod.

Πλαστὸς, τὸ, efficitio. Datiuo. πλασπυρὲ, fictus, idem qui πλάσης.

Πλασσω, effingo, imitor. Theophil. πλασμορφώτες οἱ ζωγράφοι ὅσα φύσις ἐ δύναται, vnde πλασμορφὲ, plastes, πλάσις, formator Co lumell.

Πλασὲς, falsò, fictè, Plato de Leg.

Πλάτα, Doricè pro πλάτη.

Πλαταγίσω, vel Πλαταγῶσω, crepo. πλαταγῆσαι, in Epigr. sonuit, strepuit: de tympano.

Πλαταγὸς, ὁ, ἡ, strepitus, tintinnabulum, crepitaculum æneum quoddam Archytæ intentum, quo pueri auocarentur à peioribus, tempúsque hoc obleclamento fallerent. vude prouerbium, ὁ ἀφ' ὑπνου πλαταγὸς, Archytæ crepitaculum. de quo Aristoteles libro octauo Politic. capite 6. in hominem vehementer garrulum. Scribit Apollonius secundo, aues Stymphalidas crepitaculi sono fugasse ex Arcadia: ἀφ' ὧν χαλκέων πλαταγῶν ὀτὶ χρῆτι πάσσαν ἀσπὶς, &c. Et lib. 6. Epigram. πυξίνων πλαταγῶν, pro buxeo instrumento ad plausum & sonitum edendum.

Πλαταγὼν, ὠνὸς, ὁ, flos papaueris. Iosephus in descriptione hyoscyami, ἀφίσται δὲ οὗτος τοῦ μὲν μήκους πλαταγῶνος ἔλαττον ἡμιπόδος ὄν. Hesychius, πλαταγόνιον, exponit folium papaueris rubri, quod est Theocriti interpreti τὸ ἐρύθανον: quod ita legitur in Idyl. Ε' γνῶ φαίὸ κρῖμεν μεταμάθω, εἰ φίλεις με. Οὐδὲ τὸ τᾶλίφυλλον ποτιπρὸς ἄλθων πλαταγόνει: Ἀλλ' αὖτος ἀπαλὸ ποτὶ πάχεϊ ὕξεμαρώσῃ. Pollux verò ita scribit, τὸ δὲ πλαταγώνιον, οἱ ἰρῆτες, ὃ ἐρύθαν ἔφασκον. κελεύεται μὴ ὃδ' ἔτω ἢ τὸ κεφάλαιον, ἢ τὸ σκίφιον.

Πλαταγώνιον, ὃ, τὸ, idem. Item papaueris folium, & ludi genus, de quo in Πλατυγίζω. vide Πλαταγών.

Πλαταιὰς, Atrisoph. interp. pro φλαταμίας.

Πλάταμις, apud Athen. l. 7. pisces coracini dicti, i. κορακῖνοι, qui & φλαταμακεῖ sunt.

Πλαταμὼν, ὼνὸς, ὁ, fouea mari vicina, quæ illo intumescente aquâ accipit falsam: cuiusmodi Rhodi fuit, teste Strabone libro quinto, scopulus paululum è mari emicans, leuis atque æquabiliter latus. Aratus. Φλαταμὸν δ' ἐξαλίσεται ὀυσὶς. Theon, πλαταμὼν, πέτρα ὑπὸρ ὕδατος ἐπὶ θαλάσσης, λεία τις ὥσπ ὀχμὴ καὶ φλατεῖα. Ibid. ὁ δὲ γνώμων ἐξ ἡμίσεως ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὑμαλῆ τῆτρα καὶ ὑφλατὸν. Galenus apud Hippocratem φλαταμὸν, inquit, ἐφ' ὧν πέτρα, λεῖα, ἐπιπεφανῆ, ὑφεῖ ὑπὸ φλατοειδεῖ τοῦ ἐπιμήκους. φλαταμίδες dicuntur litora ampla & lata, Apollonius Rhod. ὁ ὑμαλὸς, Dionysius de situ orbis, ἐν τοῖς φλαταμώδεσι, in litoribus, in ripis, in maritimis foueis, Ruel. in litoralibus petris, Marcellus libro quarto Dioscorid. capite 74. Alij ramen codices habent ἐν πλαταμῶσι. de qua dictione vide apud Suid. & Arist. l. 5. Animal. l. 8. c. 2.

Πλατάνια, τὰ, Pomorum quoddam genus apud Athenæum libro tertio.

Πλατανιστὸς, pisces quidam de quibus Plutarchus libro nono, capite 15.

Πλατεῖος, ὼ, ὸν, &

Πλάτανος, platanus. Aristoteles de mundo. πλάτανοι δ' ἅπτυες, platani & pini: ὧν τὸ σπάνιος: habet enim arbor illa lata folia. Aristophan. ὅτ' οἱ πλάτανοι ἐπαλὰ φθυβίζη. Apollonius secundo, ἀμφιλαδεῖς φλατάνιστοι. Homerus Iliados 2. κλῆζ ὑπὸ φλαταύῳ. Πλατανὸς, vasis genus, in quo popana fiugebantur. Πλατανὸς etiam locum spatiosum & latè patentem significat, authore Phocione, à platani foliorum similitudine.

Πλάτανος, ὁ, ἡ, in modum platani.

Πλάτανος, ὡνὸς, ὁ, platanus.

Πλάτανος, vide πλάτανος.

Πλατάσσω, ex ictu vel collisione sonum excito. Suid.

Πλατάζειν, Hesych. exp. φλαζειν δὲ σημαίνει.

Πλατεῖα, ας, ἡ, subaud. ὑπὸ. χεὶρ vel ὁ δὺς, palma manus, platea. ἐν πλατείᾳ, in plateis, c. 12. Matth. sic vsus etiam Philemon teste Polluce.

Πλατειάζω, ore diducto loquor, apud Theoc.

Πλατειασμὸς, vitium oris, quum nimium diductis faucibus & ore plus satis patulo sermo promitur. Huic opponitur ἰκτότης. vide Quint. l. 1. c. 9.

Πλατεῖον, ὃ, tabella, tessera castrensis Polybio, quam & ξυλίνιον vocat, alij συμβολον. vide σφαιρίν.

Πλάτη, ης, ἡ, pars remi latior, Bayf. Latin. palmula dicitur. ἐλίσσειν πλάτας ἁλὸς, id est, κοπτικαπεῖν πλάτας ἡ θαλάσσης ἐν ᾧ κελεύσμου vocat Diodorus Siculus, fasciculos ex arundinibus, ad corticis & suberis vsum in aqua. Ἐπὶ πλάτας τας ὠμοπλάτας, id est, scoptula operta sue scapulas vocarūt: & latas costas, Pollux. Suid. πλάτη, κώπη, ἢ ἄλλο πλοῖον. ἐστὶ ἴσον πλάτη ventilabrum quoniam palmulæ remi figuram imitatur: πλάτη significat etiam ictus Hesyc. vnde πλατάσσω deriuatum videtur.

Πλάτης, idem cum πελάτης.

Πλάτης, summa pars remi, qua percutitur aqua.

Πλατὶον, propè, Doricè pro πλησίον.

Πλατὶον, nauicula in Epig. vel significat parvum remum. Lasc. tamen pro πλησίον exposuit.

Πλάτις, ιδος, ἡ, coniunx. ἀφ' ᾧ τὸ πελάζειν τῷ ἀέρι καὶ ἁ κάτω. vtitur Aristophan: in Acharn. ab Hesych. quoque subſtantiuè exponitur σωϊδὲς ἀρτισμα, vt πλάτιν γαμέσθαι pro ἀξιοῦσθαι: idem accipit.

Πλατισμός, apud Athenæum libro tertio piſcis, qui & μύλων dicitur.

Πλάτος, ους, τό, latitudo. ἐκ πλάτει, vide in Παραλιπομ. & Ariſtotel. in Rhetor. vbi differt à profunditate, τὸ ἐπίπεδον verò proprie eſt planum, quòd quia etiam latum eſt, vulgò *plat* dicimus, ἐπὶ τὸ πλάτος nimirum ducta origine, quod & τὸ πλατὺ dicitur. πλάτος καρδίας, ſapientia, Naz. in Orat.

Πλατύβρυχος, dilatus, Ariſtoph.

Πλατύμαι, &

Πλατύνω, ἀ. ἀσω, πλατῶ, formo, creo, compono, fingo, id eſt, more figuli formo, effingo, oblinio. πλατύνει πανοῦργα, id eſt, fallaces fingere, dixit Ariſtoteles libro nono, de hiſtor. Anim. Πλατύνειν πρόσωπον, mores fingere. Cicero non ſolùm mores fingere dixit, ſed etiam vultum, & inceſſum. Lyſias in Oratione ſuper Ariſtophanis pecunia ὥσθ' ὁ μὲν ὑποκρινόμενος ὃ ὅτι ποτ' ἂν ὀργίσῃ μὴ χρῆναι δικάζειν, ἀλλ' ἃ πρὸ τοῦ πλάττειν πρόσωπον ἐκεῖνος μὲν ἀφεῖναι τὴν ὀργὴν ἐπὶ τούτοις, ἐγὼ δὲ παύσασθαι τοῦ κατηγορεῖν. Cicero pro Cœlio de Catilina: verſare ſuam naturam & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Adamantius in Phyſiognom. τῶν δὲ ὀργανικῶν μᾶλλον τὰ φύσει, καὶ πόνῳ τὰ αὐτὸ εἰς τὸ δοκεῖν. Πλάττω, affingo, commiſceor, ψευσμοῦμαι, ſimulo. πλάττομαι & ἐδόκτα, ago ſcientem, ſimulo me ſcire. πλάττομαι ἀγνοεῖν τοῦτο, ἀπὸ τῆς ἐμαυτοῦ ἀγνοίας ἐδ, quod etiã Σκωπτικοὶ dicitur. πλάττομαι ἀγ ἀφεπιτιμῶμαι, fingo & ſimulo, Demoſthen. πλαττόμενον ἀδίκως τὰ ὄψια ὑφὸς τῶν συμφορῶν, vultum ad ſimulationem cladis componens, ὑπακούσθω φοβεῖσθαι τὸ προσώπου. Plato ſecundo de Republic. πλάττεσθαι ψυχὰς αὐτοῖς πῖς μύθοις, eorum animos fabulis formare. σμύρνα ὠδὶ πλάσαι, ex myrrha ouum compono, Herodot. ἔπλαττον οἰκίας, Ariſtophan. ἔπλασε πανοῦργον ὀφθαλμόν, oculos luto impleuit, Herodot. κρῦ δὲ ὑπέκαυσαν τῶν κεφαλῶν ἑκάστῳ, ἐπλάσσαντο ἀφ' ἑαυτῶν ἐκ τοῦ ἐλεφαντίνου, &c. ſi mihi ſoli formaſſem, Lucian. in Cauc.

Πλατύ, μέγα, εὐρύ, ἀλμυρόν. vnde πλατύτης, latitudo. Xenoph. de agro.

Πλατύνδισται, patulo ore pronuntiantes, vel canentes, vt Dores propter frequentem α literæ vſum. vide Πλατίζω: & ibi potius ſcribend. πλατίζοδισται.

Πλατυγάστωρ, qui eſt, amplo ventre, ventroſus.

Πλατυγάσταρ, idem.

Πλατυγλέφαμος, ἡ, ὁ, ἡ, papaueris folium (quod platagonium dicitur) ſiniſtra teneo atque dextra percutio, & inde ſonum elicio, qui amantium ludus erat. Item remo mare percutio & turbo, Ariſtophan. Accipitur & pro eo quod eſt arrogans ſum, & ſuperbio, οὐκ, πτηνὸς ἐμαυτὸν ἀναπτερώμαι. Ariſtophan. in Equitibus, τὸ θαλασσοπετὲς ἡμᾶς πλατυγλέφους interpr. πλαδαρόνευρ.

Πλατυγλωσσ, &

Πλατυγλωττ, cui lingua eſt lata, Ariſt. l. 8. Anim. Idem ait, ὁρᾶν δὲν τῷ γλώσσῃ φθεγγόμενοι πλατυγλώττους τοὺς ὄφεις εἶναι, habent linguam latiorem.

Πλατύκερως, ὁ, ὁ, porrum platycarpom, id eſt, lati ſeminis, aut fructus, Marcel. l. 3. Dioſc. c. 161. idem Marcell. putat pro capitato porro accipiendum.

Πλάτυλλος, ὁ, qui latis eſt ramulis, Dioſcorides libro quarto, capite 276.

Πλατύπαμμ, Theoph. 9. laticaulis.

Πλατύπαρνας, cui cauda eſt plana, & lata.

Πλατύπαρνος, ὁ, ἡ, Platyceros, animal harunco carens, in cœruorum tamen potius quàm caprarum ſpecie habendum, vt Oppiano Cyneget. 2. ἐλαφοκέρωτας appellanti, ac ipſi Plinio lib. vndecimo, capite 37. placuit. Quare apud Dioſcoridem libro ſecundo, ἡ δὲ ὀρεινὴ ἐκ πλατυκέρωτος, Capreæ & Platycerotis vertere debuerunt Interpretes: duorum quippe animalium hoc loco meminit Dioſcorid. Eſt autem Platyceros, animal ceruo minus, cauda pro corporis ſtatura longiore, pilo magis albicante, cornibúſque ſupra fidem patulis: vnde & nomen traxit. Gallis eſt *Daim*, nullum ei cum ceruo amicitiæ vinculum, raróque ob id ſimul degunt.

Πλατυσμός, μῶ, ἁ, τὸ, dilato, dico, latius dico, μικκιῶ, amplifico, extendo, ὑετίνων. Actiu. Alexand. Aphrod. πλατυσμὸν τοῦ διαλεκτοῦ, amplam habere intermiſſionem. Matth. 23. πλατυσμὸν τῆς φυλακτηρίου αὐτῶν, dilatant enim phylacteria ſua. Πλατύνεσθαι lareſcere Columellæ, latius fieri, dilatari. Apoſtol. 2. ad Corinth. capite ſexto, ἡ καρδία ἐμῶν πεπλάτυνται, cor noſtrum dilatatum eſt. cui opponit στενοχωρεῖσθαι.

Πλατύπους, ὁ, latam caudam habens, vt ſalmo piſcis Plin.

Πλατυπώλιον, platyophthalmon dicitur, quod & σίμμα, iſtibiũ, Dioſc. l. 5. c. 91.

Πλατυπῶν ὠνὸς ἰαμάτια, apud Poll. prætexta à latitudine purpuræ circum oras.

Πλατύρυγχος, cui roſtrum eſt latum. τὸ πλατύρυγχα, quæ ſunt roſtro: dicitur & πλατύρρυγχος.

Πλατύς, ἰῶ, ὁ, latus, vber, magnus, amplus, patens, patulus, prope breui in Epigrammat. πλατὺς γέλως, effuſus riſus, Synef. Solocles, γὰρ οἱ πλατεῖς δὴ θρωμῶσι φῶτες ἀσφαλέστατοι, hominibus ti & profundi. σκληρὸν χεῖρ, aperta aut diſtenta manus, Theocrit. libro quinto, capite 81. πλατεῖα σοῦν, lata porta. πλατύας ὑποδήματος, ſupple χειρί, Ariſtoph. ἀμπέλια πλατεῖ ἄγκῳ, Orph.

Πλατύστιμος, ὁ, ἡ, ἐς, tunica quæ Latinis latus clauus, & laticlauus dicitur. Inſigne autem erat, ſenatúmque ab equite diſtinguebat. Liuio tunicæ palmata, à latitudine clauorum dicitur, Bayf. de Re veſt. In Memnonis Eclogis, Πολοῖς μὲν ὦν ἐς ὁ Κόσμος ἐδίκει φυσῆς, μετρια σωτος δὲ ὅμως, ἀπὸ ῥοφίσαντο τῶν πατρικίων ὦτα, ipſum mouerunt Senatui illi ademerunt tunicam laticlauiam, vt Valerius loquitur. Cui opponitur angeclauium.

Πλάτυσμα, τὸ, eſt pittacium, linteum latum, vel quid ſimile ad emplaſtrum inducitur aque imponitur illitu. ſic & gemmariter dicitur quicquid in latum extenditur.

Πλατυστὸς, latitudo, diſtentio, Dioſc. l. 5. c. 13.

Πλατυστόμιος, ὁ, patulo ſeu in latum diducto ore loquor, ἰδὲ quod πλατεάζω.

Πλατύστομος, ampli oris, oris patuli, lati oris, qui fauces latas habet.

Πλατύστορ, vide in πλατυδς.

Πλατυφάγας, ὁ, apud Bœotios, qui domum aut agrum pipere habet.

Πλατύφυλλον, latifolium, Gaza libro ſexto, capite ſexto, hiſtor. plant. Theophr.

Πλατύφυλλος, latifolia, Plinius libro ſexto, capite ſexto, ſpecies quercus Theophraſtus libro tertio hiſtor. plantar. capite nono, ſed capite decimo exponitur æſculus à Gaza. Πλατύφυλλα, amplafolia habens & lata. latifolius. Plin. cui opponitur στενόφυλλος. Theoph. hiſt. l. 1. c. 16. πλατύφυλλον ἄκανθα, latifolia, interpr. Dioſcorid. libro primo, capite 50. πλατύφυλλος πεθύμαλος, latifolius tithymalus, à latitudine foli, Dioſc. l. 4. c. 155. & c. 161.

Πλατυώνυχος, laros vngues habens: aliàs per ο ſcribitur in antepenultima. Hoc Plato definitioni hominis adiecit contra riſionem Diogenis, Lacrtius libro ſeptimo in Diogene Cynico.

Πλάτων, vaſculum æneum, quo lacte coagulato ſerum exprimitur.

Πλάτων ὁ κωμικὸς, Plato Comicus, Plutarchus in Themiſtocle, & Alcibiade.

Πλάτων ὁ θεῖος, diuinus Plato, ſcilicet philoſophus, idem in epicle.

Πλατωνικὸς, Platonicus, in Epigramm. Πλατωνίζω ὁμοῦσα, ibid.

Πλάω, & πλάσσω, fiue πλάζω, eadem cum πτοάω, & πτλάζω fiue λάσσω, ex iiſque per ſyncopen facta: à πλάτω vel πλάσσω ἔκστασις admouit Homer. φρὶν μὲν φρὼν ἔκπαγ' ἐφ' ὕδατι, tandem aquis admouit. paſſiu. πλάσθην appropinquaui aqua ripidem pro ἐπελάσθην, item θεὸς πλάσθη. Soph. phil. ider Elic. πῶς ἐμπαιτὸς ὧδε ἐς τὰ πλάθειν, at πλαθεῖσα quod exripid. affertur fit à πλάω, ſicut πεπλάσθαι à πλάω verum & formal aliud futur. nempe πλάσω: vnde ἔπλωτο, id eſt πλασθῆσθαι vt Euſtath. expon. Iliad. δὴ πάσθης ὀμφαλίσαι ἐπὶ ἡ δηθήσῃ, appropinquabant ſibi mutuo.

Πλέας pro πλείονας, Hom. Il. 8. πάσσε δ' ἐγὰ φιμὶ πλέας ἔμμεν ὕλα χαιῶν πρώων, plures Troianis.

Πλεγγίς, ίδος, ἡ, ſtrigil, apud Pol. ſed legendum στλεγγίς.

Πλέγδην, implicitè Cic. plicando vel flectendo.

Πλέγμα, ατος, τό, rete, omne textum, crines intorti, textura, volucrum, volumen, calathus, caniſtrum. πλέγματα, vitra vocat Plinius, texta vitilia, ſiue ex viminibus ciuſmodi materia. φορὸς τὰ πλέγματα, apud Theophraſtum, id eſt, attilium vſum Plin. Idem Theophraſt. hiſtor. libro quarto, pite ſecundo, χρῶνται ὃ τῷ φύλλῳ καθάπερ τῷ φοίνικι, φορὸς τὰ γματα. Plin. l. 13. c. 9. Foliis vtuntur ad textilia. πλέγματα σωτες ἐκ πρηνῶν βαφαὶ, Chryſoſtomus φῶς ἱματισμὸς, δὲ πλέγματος tortis capilli, Paulus capite 6. epiſtolæ primæ ad Timoth. vide Πλοκή.

Πλεγτύω, implico.

Πλεγμάτης, τὸ, implicamenta, Gaza ex Ariſtotel. libro 4. de part. Anim. cap. 9. loquens de iis quæ Medici antiqui digitis inſerre ſolebant.

Πλείς, pro πλέουσι, plures: vt φεῖς pro πλέουσι.

Πλήθεμάτης, τό, genus menſuræ. Accipitur etiam Adiectiuè ὁ πλήθεμὸς, & πλήθεμάτης, ὁ, τὸ πλήθεμάτιον, pro magnitudine vnius generis, quaſi diceris iugeralis.

Πλέθερον, τό, iugerum: & eſt menſura centum pedum, Suidathore. Herodotus, ᾧ ἑκὰς τὸν ὄρυγμα ἕλκειν σταδίου ἑκὰς ἑκάστου. Vnde apparet ſextam ſtadij partem eſſe πλέθρον. Ita

ium ἐπιπλήξειν, obire quoddam certaminis genus in hu
nodi terræ mensura, Plutarchus in Camil. ὑπὸ δὲ τοῦ
ῆκε πλέθρων τὴν περίοδον ἀκολουθεῖν χαλεπὸν ἐκπλῆξαι : quod Liuius
s quinto primæ Decadis, Tulit hic legem ne quis plus
ingenta iugera agri possideret, Sex. Pacilius, tradit postea primo mē
a lecem millium pedum ab aliis verò pro stadiis centum
ἐκατὸν, τό, item Hesych. & Suid. sunt humida & herbosa
a: Dicitur & πλῆθον.

Πλεονάκις adverbium, pro πολλάκις, frequenter, Etym.

Πλεονεκτεῖν, to desire more than one's own share, to be covetous, Etym.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, a covetous person, Etym.

Πλεονεξία, ας, ἡ, covetousness, Etym.

Πλεονεξίαι, ῶν, αἱ, Pleiades, Pleiads, Pleiades, Pleiads, Pleiades, Pleiads

πλείστε, diutius, ἐς τὸ πλέον, vltra, id est, ἐς τὸ πρωτέρω. Thucydid. πλέον pro πλείονι, multum, in Epigrammat. τὸ πλέον, μᾶλλον, magis, ferè, potius, σφετέρου πλέον ἐστιν ἔργα, manus, maiori ex parte, maior pars, plebs, ad auctum, amplius, εἰς πλέον, maiori copia, Demosthen. πλέον ἔχειν, Thucydid. meliori esse conditione, superare, plus commodi habere. Plato secundo de Republ. ἀξιεῖ πλέον ἔχειν ὄχλῳ, &c. id est, πλεονεκτεῖν, πλείον ἔχειν. πλέον ἔχω σου, te ante eo. πλέον ἔξει τοῦ πολεμεῖν. Demosthen. multitudini præferetur, meliori erit conditione. πλέον ἔχοντες τῆς πλησμονῆς, cæteris præclari. Plutarchus in Romulo. Hunc opponitur ἔλαττον ἔχειν, deteriori conditione viuere. πλέον ποιεῖν, promouere, proficere. Dicitur etiam πλέον φέρεσθαι. τὸ δὲ πλέον ποιεῖ, nihil proficit, Plato in epistol. οὐδὲν ὄφελος ποιεῖται πλέον ἐγκαλῶν, id est, quæstus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putauit, Plutarchus in Theseo. πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, nihil plus facientes, nihil proficientes, Demosthen. πλέον οὐδὲν ὑποφέρομαι, nullum fero emolumentum. πλέον ἢ, Aristophan. in Plut. pro quid situat & prodest dixit, τί πλέον ποιοῦντι δοῦλ', ἀκάτων τοὺν τὸν δεσπόζοντας quid iuuat diuites esse, his omnibus priuatos? Πλέον ἔλαττον dicunt Græci fine copula, vt Latini plus minus. Athen. l. 11. ὃ δὴ καθ' ἡσυχίαν ἔλαττον ἢ διὰ πλήθους καιρὸν φοιτᾷ ἐπ' ἐμὲ πλέον ἐλαττον.

Πλεονάζω δαι, supergredi, excedi, Thucyd.

Πλεονάζω, μάσω, σα, &c. plus iusto quippiam facio, redundo, exubero, copiosus sum, numero supero, σφισὶ πλεονάζω, abundè vtor, plurimùm occupor in re aliqua. πλεονάζει ἡ τύχη, Thucydid. qui frequentiori bellorum successu vtitur, qui felicior est in bello. πλεονάζοντας ποιεῖ, pœnas abundè magnas, Phalar. in epistol. πλεονάζειν τῷ δίκαιος, vltrà modum progredi. Inde pro insolescere, & supra modum efferri, & plus æquo audère, vsus est Demosthen. ἐξ φιλιπ. 3. ὑπεὶ δ' ἐπλεόνασ' ἔγωγε τῷ πράγματι, &c. πλεονάζειν etiam affluere & abundare. Alexander Aphrodis. γόνῳ τὸ πᾶσι πλεονάζει, id est, senes affectio magis exercet, vbi de pruritu agitur. ὁι πολλοὶ πλεονάζοντες dicit Sextus Empiricus, vt Quintilian. ex abundanti, ex superuacuo Liu. ὀρμὴ πλεονάζουσα, appetitus vehementior Ciceroni.

Πλεονάκις, sæpius, crebrius, frequentius, pluribus modis: & habet vim Comparatiui. συμέλαινε καὶ τοῦτ' εἶναι πλεοναχοῦ, ὦ γύναι, adolescentiæ vitiis sæpius, quàm senectutis contingit. Theophrastus hist. libro 4. capite 2. οἱ ὑδρηρεῖς, οἱ ἢ πλεοναχοῦ, quasi pluries, quod Latinè sæpius, vt Cic. iterum & sæpius.

Πλεόνασμα, copia, abundantia.

Πλεονασμός, οῦ, ὁ, superfluitas Plin. redundantia Ciceroni, περιουσία, nimietas, adiectionis vitium. Πλεονασμὸς in sacris literis pro eo quod præter formam vsurpatur nomine accipitur. capite 22. Ezechielis, τὸν πλεονασμὸν ἐλαμβάνον, vsurpatum & abundantiam acceperunt, Interpr. Πλεονασμος apud Rhetor. vt Quintilianus libro nono, capite tertio, est abundans supra necessitatem oratio. Triphon in Append. Pleonasmum vocat, cum in dictione abundat tempus vel tempora, elementum vel elementa. Rom. Aquila Pleonasmum appellat, quum dictio abundat quidem, sed emphasin facit & vim orationis intendit: nam si prorsus otiosius sit, vitiosus Pleonasmus est. πλεοτασμὸς dicitur ab Hermog. in figuris Græcis.

Πλεονασμὸς, ὁ, ἀπὸ τοῦ πλεονάζω, largiori cremore pisanæ vtendū, Gal. l. 2. ad Glauc.

Πλεονασπιδεῖς, redundans.

Πλεονεξία, multiplici ratione, multifariam Cic. multis modis. huic πλεονὸς opponitur.

Πλεονεκτέσθαι dicitur, qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante aut exuberāte, & eo est inferior, quod ἐλαττοῦσθαι vocatur. Apostolus secunda ad Corinth. capite secundo, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ, id est, ne præualeat, potiorque nobis sit Satanas: vulgoque diceremus, *ashis qu'il n'ait aucun auantage sur nous.* vetus interpres transtulit, vt non circūueniamur à Satana: Noua verbo sic habet, ne occupemur à Satana. sed πλεονεκτεῖν dicit Cicero plus pollere & potiorem effeicui contrarium μειονεκτεῖν. Philo, ἀλλοιοῦ βεβαιότατος ἡ ἀσαλεύτου μόνης ἅπτει, ἅτε μὴ πλεονεκτούμενος, velut à nullo potiore superatum. Πλεονεκτεῖσθαι, proprie est in sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vendicante & suam conditionem meliorem faciente, iusta parte & portione priuari, minorémque sortiri: vnde, pro fraudari & circumueniri ponitur, & pro quomodocunque alterius potioris aduersarij auaritia vel ambitione damnum accipere.

Πλεονεκτέω, μαι, σω, σομαι, plus possidēo, omnia superiora habeo, Cicero de Oratore, πλέον ἔχω Greg. alienis inhio, aliena inuado. Xenoph. ἐνορμᾶς οὖν πλεονεκτεῖν ἔφης, res inimica plus habendi amor. Ifocrat. μισῶν ἅπερ τὸ δίκαιον πλεονεκτεῖν, nihil præter ius vsurpando. οὐδὲν ἔτι πλείονι κτᾶσθαι τοῦ ἐμοῦ ἔρως, in vtraque iucunditatis ratio par est, Plat. de Leg. πλεονεκτεῖν ὁ ἀνάξιος, qui plura habere possunt præualeréque viribus, Aristotel. in Politic. τοῦ πλεονεκτεῖν τὸ πολίτευμα, quum poesis hac re præstat, Isocrat. in Euagora. Iungitur autem Acc. & Genit. τῷ πλεονεκτεῖν ἐγὼ, id plus habes quàm nos: hæc antecellis, Isocrat. πλεονεκτεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ ἅπαντας οἱ Στοϊ, Philo. οἱ τὸ δίκαιον ἐν τῷ ἀδίκων μισεῖν μᾶλλον πλεονεκτοῦσι, Isocrat. iusti illo alio sunt iniustis superiores. Luciānus cum Genitiu. ἀνίκητοι εἰς τὸ χρήσιμος, plus caperem vtilitatis. πλεονεκτεῖ σε, inquit, pero te Chrysostom. ἅτε ἐμοῦ πλεονεκτεῖ ἡ τιμὴ, plusha honoris, Aristoteles libro quinto Politic. πλεονεκτεῖ ἡ Ἑλένη, antè Helenam, Philostratus in Heroicis. πλεονεκτεῖ τῷ κάλλει, plus commodorum mihi vendico seu habeo, Thucydid. cum Genitiuo & Præpoſit. Plato in Lachete, πλεονεκτεῖ τῷ δήμῳ εἰς τὸ πόλεμον ex quo loco dicit Cicero in t. Offic. vsque Synesius Genitiu. & Datiu. iunxit. πλεονεκτοῦσι (inquit) χρήσει τῷ πονηρῷ τῶν ἀγαθῶν ἅπαντα. πλεονεκτεῖ τοσοῦτ' ἐν τῷ λόγῳ, tantum luctor ex orationis digestione, Plato de legib. πλεονεκτεῖ χρήμασι, affluo diuitiis, Philostratus in Heroi. πλεονεκτεῖν τιμαῖς, honoribus præcellere, Xenophon. Plato. cinsatiu. Genitiu & Datiu. cum ἐν, libro primo de Repūb. ὁ εἰδὼς τὰ τῶσοι ὠφελῆ ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖ ἢ ὁ μὴ ἐπιστήμων, medicus videtur quippiam plus habere in cibo potu, vel medico homine vel re medica. Πλεονεκτεῖν, interdum dicitur is, cui plus incommodi accidit, Xenophon. opponitur τῷ μειονεκτεῖν. Demosthen. etiam accipit pro latum præcipuum capere. Quoniā verò homines cupidi, dulenti, & interdum violenti esse solent, ideo pro fraudē circumuenire, vi agere, rapaciter agere, aliena diripere, deripere, extorquere que ponitur. Plato Polit. 2. ἀεὶ πλεονεκτεῖτε ἀλλοι ἐν ἀλλοις. πλεονεκτεῖ τῷ φίλων, frando amicos. πλεονεκτεῖ τῷ πολεμίων, Xenophon libro primo Pædiæ. Cum Accusatiu. Paulus secunda ad Corinth. capite septimo, ἵνα μὴ τινα πλεονεκτήσωμεν, neminem per auaritiam circumscripsimus: neminem auarè expilauimus & fraudauimus. Et capite duodecimo, εἰ ἄρα ἐπλεονέκτησα τινα ὑμῶν, Ibidem, μὴ ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Titus.

Πλεονέκτημα, τος, τὸ, fors melior, superiores partes, melior ciuitio, quod vulgò dicimus *auantage*: cui contraria sunt μειώματα & ἐλαττώματα. Xenoph. τὰ ἐκ τοῦ πολέμου πλεονεκτήματα: id Isocrates dixit in Nicocle, τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαις: Polybius etiam ἀνετέρημα. Pro maiore rerum copia & commodite ponitur, apud Demosthenem, & pro præcipuo legato. m fraudatio, iniuria, apud eundem Dionys. Halicarnaſ. pr ictoria extulit. pro lucro Xenophon, vt πολὺ τῶν ἐμῶν τῷ νίκημα ἡμῖν, hoc ego nobis maximo lucro cessurum p. Πλεονέκτημα, prærogatiua μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ' ἀεὶ ὑπάρχειν to de Legib. plurimùm interesse duco, magnum afferre mentum & prærogatiuam. τῷ πλεονεκτήματι χρῆσθαι, Arist. πλεονεκτήματα τῆ φύσει, naturę dona, Hermogen. πλεονεκτήματα ἀγαθῶν ὑπερβολὴ, partorum bonorum memoria, Gal. Senectute.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, pluris auidus, qui plus appetit, auarus, fraudator atque circumscriptor, ὁ πλεονεκτικὸς, expilator, rapax. enorum vsurpator, Xen. vide Πλεονεξία, οἱ πλεονέκται τῆς ὕλης φαγεῖν μόνον χρήσιμα.

Πλεονεκτίστατος, rapacissimus, alienique auidissimus. Xen. ὧν τὸ ὑπάρχειν πλεονεκτέστατός τε ἐμοὶ βιαιότατος ἐγίνετο.

Πλεονεκτούμενοι, οἱ, inperati.

Πλεονεξία, ας, ἡ, plus habendi, acquirendique cupiditas immoa, auaritia quæ sibi partem maiorem iusto præcidit alieni i proba cupiditas, & vitium eius qui in omni re præcipu quidpiam habere vult. Xenophon, ὧν ἐξαπατᾷς τοὺς ἀλλοτ id est, ob plus habendi amorem. opponitur ei ὁμοιότης qualitas ciuilis iustitiæ obtemperatrix. πλεονεξίας πειθόμενος, seu quæstum facere, Isocrat. Hæc dictio dicta est à plus habendo, qua fæpenumero vsus Diuus Paulus, vbi quis fraudis alijs, plus vsurpat sibi quàm par est: fraudatio Ciceroni & circonscriptio: vnde πλεονεκτεῖν, ipsi est, fraudator & circumscriptor. Ad Ephes. capite quinto, πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ὑμῖν, id est, aura fraudatio & circumscriptio. Interpr. mus significanter auaritiam vertunt, vt & capite tertio ad Col. οἱ τῷ πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία. vnde Πλεονέκτης, est, πλεονεκτικὸς, per auaritiam fraudator & circumscriptor. Ibidem ad ephes. πλεονέκτης, ὅ ἐστιν εἰδωλολάτρης. Et 2. ad Corinthios capite nono, vbi de beneficentia loquitur ergo frat qui alioqui sua parte fraudantur auaritiā, αἰτ' ἐκ βίας τινὸς, ἀλλ' ὡς ἀγαθοῦ πλεονέκτου. Interpres tamen, vt beneficentiam, non extortum aliquid. Et ad Ephes. quarto, vbi ἀκαθαρσίας πᾶσα ἢ πλεονεξία, vertit impuritatem omnem certatim. Πλεονεξία etiam pro commoditate, & præstanti ac meliori conditio, Ifocr. in Nicocl. vide Πλεονέκτημα.

Πλεόνεσι, πλείεσι, Ioni.

Πλεόνως, plusculum.

Πλέος, ᾱ, ον, plenus. Aristoteles de mundo, πλῆρ πλέα ἐξ ὧν πλέα, hæc omnia diis plena sunt. Sophocl. πλέα δὲ πᾶσα μεσ-

πλῆς φαία, ista veprea plena sunt multa stultitia.
ίνη, pluribus.
βωστόδης, vide infrà.
βμονία, ἡ, siue πλεύμων, σπληνία, pulmonis vitium, quo quis laborat. πλευμώδης vel πλευμονικὸς dicitur, siue πλευμονικὸς, id est, pulmonarius Columel. fit ex humoris influxu, ἡ ὑπὸ τῶ πλεύμονος ἀναπίμπλησις, nisi curetur desinit in suppurationem randémque tabem, id est, καταλήγει εἰς ἵρπυσιν, ἡ σῆψιν φθίσιν. vi de Hippoctat. libro secundo de Morbis, in eo loco qui incipit, Ὅταν πλεύμων, id est, cum pulmonis vitio laborat. Alibi, πλεύμων dicit, quod Galenus in glossis exponit per πλεύμονάς τινας, ἢ φύσεις. Ibidem πλεύσεις exponitur φθίσεις, ἢ τὸ πλεύμονός πάθος. Intensior verò & cum febre acuta πλεύμονία, πλευπνευμονία dicitur, siue πλευπνευμωνικὸν, supple πάθος, apud Celsum li. 4. cap. 7.
βμονώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, pulmoni similis.
βμωνικὸς, ἡ, ὸν, in Πλευμονία.
βμών, vel πλεύμων, ονος, ὁ, pulmo, apud Aristophan. in Pace. Sic etiam dicitur pulmo piscis apud Aristotelem. Πλεύμων θαλάττιος, apud Strabonem, locus in mari confusa terra & aqua, inaccessibus nauibus, ait enim, μόνη παρόπλοι μέν πλωτὸς ὑπάρχουσα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία: cum simodi Thulem insulam esse tradidit Pytheas.
ιωσις, plusculum.
πλευρά, ᾶς, ἡ, costa, & latus, quod proprie τὸ πλευρόν. Sophocl. πλευρὰ διαβήξεται πᾶσι φασγάνῳ, latus perrumpentem hoc ense. πλευρὰ πάτου, dicitur lateris dolor sine febre ex ictu, frigore, vel nimio cursu, Diofcorid. libro primo, capite 78. πλευρὰ ἐκπίπτειν ὀστοῦ, costæ vtrinque octonę, quarum aliæ maiores, aliæ minores: maiores γνήσιαι minores νόθαι Græcè vocantur, Aristotel. libro primo de Anim. Item libro secundo de part. animal. vide δὶ πλευρῶν, id est, bene costatus, Varrom. Diemur & nauis πλευρὰ, id est, latera, costæ Plin. ripas amnis πλευρὰ πετραῖαι, Dionys. dixit in οἰκουμένῃ. πλευρὰ πυδάτης, latus solioli, Aristophan. in terp. l. τὰ πάντα πλαγιον.
πλευρῖτις, ίδος, ἡ, laborans lateris morbo, Diosc. l. 2. c. 96. pleuritis Plin.
πλευρόν, ὁ, lateris dolor Plinio, vel lateris dolor Horat. ἡ δὲ πλευρὰ τόσος, quo qui laborat pleuritucus Plinio. Est autem πλευρὸν, cius membrana quæ costas succingit, inflammatio, Galenus libro primo ad Glaucon. πλευόνης legitur apud Aristotelem libro quinto Ethic. capite vltimo ad finem. Pol ux, ἀπὸ δ' ὑλοις πλευρίτας tradit vocari, vertebras costarum.
πλευρόω, Aduerb. apud Theoplr. histor. libro 3. capite 10. ἰ. cotæ instar.
πλεύρου, ἁ latere.
πλευρωτὸν, μ, ὄσα, τὸ, ἓν πλευρὸν τύπτα, costas & lateras percutio: Sophocles in Aiace, vbi Aiax pecudes κατὰ μόνας δίχ' ἀπείρ' ἔγνω.
πλεῦρος, ου, το, latus. Sophocl. πᾶν δ' ἐπὶ ζυγὸν πλεῦρον ἔστ' ἐν ἴσῳ, id est, μέρος τὸ ἑτέρου, occidua pars & latus nauium. πλεῦρα & πλευρὰ simili significatione vsurpantur. Sophocles in Trachinis, πλεύρων πὰς ἐμοὶς, ὁμοῦ κλισίσιν αὐτοῦ, applicatam illam lateri meo. πλεῦρα περὶ πλεύρῳ ἢ πόδισσα, lateris pulmonisque vicinitate, Dioscorides libro quarto, capite 147. τὰ πλευρὰ, costæ, latera, Gaza de Senect. τὰ πλευρὰ τῷ ἐλαφρῷ βάθματι, per latus agitta icitur.
πλεῦσις & Πλευστικὸς, nauigabilis. Item nauigationi accommodus, nauigationem promouens apud Theoc. Idyl. 13.
πλοῦς, nauigatio.
πλευτέον, nauigandum, Demoſt.
πλημίσω, Thucydid. πλεύσομαι, Atticè πλευσοῦμαι, π. ευκα, nauigo, nauigio vehor, πλεύζομαι, Accuſatiu. πλεῖν τὸν Σκίλλαιον, Demoſthen. Lucian. in Caucaſo, τὸν Σκίλλαῖον πλευμάριον dixit. πλεῦσάντα κατ' ὄρθον, vide Ὀρθῶν. πλεῖν ἀξιῷ γάλ', terram lego, Thucydides: exponitur & nauiculariam exercco apud Demoſthenem.
πλεῖος, pro πλέιονα, plura. Heſiod. Ὑμᾶς πολὺ πλείοσιν.
πλεῖ pro πλέιες, πλέρες, εἰ ποτε πολλοὶ πλέιο, Soph.
πλείων, ονος, pro πλείων, amplior. καὶ πλείονες, Idem Sophocles. Vide πλεῖον. πλείων ὡβ πλείονι μοίρῃ, &c. Heſiodus, οἱ πλέονες plures, i. mortui & inferi, qui plures ſunt quàm viui, vt in Epigr. vide Πλέων.
πλείων, ονος, ὁ, ἡ, plenus, Ariſtophan. νεφ. Æſchyl. dicit eſſe ὕφαν πλέων, σπείρακα, &c.
πλεῖς, Heſych. eſt δρέπανον falx at Πλαγίαλε αὐτὸ τὸ συμπλεκόμενον. Apol. l. 2. Arg. ὃν δὴ ἅμα μέσας πλαγίαις συμπλεκόμενος quaſi concurrentes & mutuo concurſu ferientes ſeſe terræ, σωυ ὀργισθὲ ac idem etiam appellat & σωὶ ὀργισθὲ πεισχόν.
πλεῖον, baculus.
πλεῖος, πλεῖοι, antiquum, vetus.
πλεῖος, percuſſus. πλεῖος. Odyſſ. ξ. ὃν οἱ πλεῖσται κεφαλαὶ. πλεῖαι κεφαλαὶ, in capite percuſſus. πλεῖγῶτες pro πλεῖσιοι Gaza lib. quarto, πλεῖγῶτες, ὁμοιοβάττες, qui acceperunt calamitatem. Item percuſſus, pertubatus, commotus. Plato epiſtola ſeptima, πλεῖοις τε καὶ πλείοις ἔχεσθαι, percuſſus ego iis verbis: eo ſermone turbatus.
πλεῖγδες, non eodem patre nati.
πλεῖγή, ῆς, ἡ, plaga, percuſſus Plin. ictus, pulſus, percuſſio, vulnus, Galen. de pulſu arteriæ, libro primo ad Glaucon. ἄκειτος & ἀφορβὰν, laterum morbus: vnde & febris eiuſdem nominis, quæ eſt eius σύμπτωμα. Quid differat πλεῖγὴ ab ἄσει, docet Ariſtotel. quum inquit, ὅσοις ἔξω ἡ κίνησις δοκεῖ τὸ κινοῦντος, ἡ μὲν ἀφ' ἑνὸς ἡ ἄσις: πλεῖγὴ δ' ὅταν ἐφ' ὁμοῦ: hoc eſt. ὅσοις ſiue pulſus, motus eſt qui à mouente fit, qui à tactu fit: πλεῖγὴ, id eſt, percuſſio eliditur, quum ab impulſu redditur. Πλεῖγὴ, de tonitru Alexand. Aphrod. πλεῖγὴ τῆ ὄψιος, excæcatio oculorum, Nazanzen. πλεῖγὴ παρθένων, Xenoph. ictus feralium. αἱ δὲ πάσαι τῶν πλεῖγῶν ἀπαλαμβανούσῃ τῷ θορυβῳ τῶν ἀνθρώπων, ſenſus qui perturbatione ad omne quod ſe offerat atque occurrat, mouetur, Plutarchus in Pericle. δὶδόμαι σοι βασάνου πλεῖγῶν, infligo tibi profundum vulnus, Chryſoſtom. πεῖ τὸ ἱερὸν τῶν. Et apud Demoſthenem contra Conon. διὰ πλεῖγὴ πλεῖγῶν, affeciſſe verberibus. vt πλεῖγὴ δ' ἐλκτίνων, plagas accepiſſe, ibidem. Vide etiam in ἐπιτίθημι. Sunt enim πλεῖγαὶ, verbera, Ariſtopha. πλεῖγαῖς καλέσω, Plato de Legib. πλεῖγαὶ ἔχει, aſſici verberibus, verberari, verbera accipere, Ariſtophan. πλεῖγὰς δίδεσθαι, in Epigrammat. vapulare. πλεῖγὰς λαμβάνειν, percuti, verberibus cedi, Xenophon. πλεῖγὰς λαβὼν, virgis cæſus. πλεῖγὰς μαστηρόμαι, vide in Μαστηρὸς. πλεῖγὰς τύπτεσθαι, Plato de Legib. πλεῖγὰς ἴσας σὺ τύπτομαι. πλεῖγὰς φορτίζεσθαι, infligere verbera, Demoſthen.
πλεῖγῶω, frangi, percuſſum eſſe.
πλεῖγῶμα, ἡ πλεῖγὴ, ictus, vulnus. πλεῖγματα, verbera, Eurip.
πλεῖγνύω, ὡ, πλεῖξω.
πλεῖδες, ἃ πλεῖρὸν ἔστιν, impleti erant. Hom. Il. 3. Πλεῖδες ὁμοῦ ἔσαν τε καὶ ἐφέρῳ ἐστίασάν.
πλεῖομαι, plenus ſum, in Epig. vide in πλεῖος.
πλεῖος, ου, τὸ, ad numerum refertur & ad quantitatem: id eſt, multitudo ſiue copia, magnitudo, frequentia, populus, δῆμος, pondus, menſura: licet propriè numerum ſignificet: vnde τὸ πλεῖος, plebs. Plato in Timæo, πλεῖος ἀνὴρ χωρὶς, multitudo infinita, Cicero. & οἱ πολλοὶ, hoc eſt vulgus πλεῖος ἀίστων, vulgus exiſtimat, Thucydid. πλεῖος λέγειν ἢ ἐν ὀλίγοι, id eſt, paucitas, Thucydidis interpres. πλεῖος ὀλίγου, pauca quantitas, Euripid. πλεῖος ἀπείρων πεδίων, campus immenſæ magnitudinis. ἄπειρον τὸ πλεῖος, res numero infinitæ, Xenoph. πεσεῖν τὸ πλεῖος, Demoſthen, tantæ eſt magnitudinis, id eſt, τὸ μέγεθος. πλεῖος ἐν ὀσίοις πάθεσι, modum imponere facultatibus, Ariſtotel. in Polit. πλεῖος χρόνος, diuturnitas, idem in Prædic. πλεῖον ἔτους, copiæ. χίλιοι τὸ πλεῖον ἦσαν, mille erant numero, Ariſtotel. ſecundo Politic. ὅπου μὲν πλεῖοι, Plato de Leg. quot partes numero. Syneſius, τὸ πλεῖον ἐ χαιρᾶς, ἐς πλεῖος ἡμέρας ἐχόντα, copia fuit triremium, Thucydid. τὸ πλεῖον, populi, Demoſthen. Vbi quid in genere αξιωματικὸς enunciatur, ne vel vna prolata exceptio totum pronuntiatum euertat, cautè & cuſtoditè ὑποτρέχουσα & correctionis loco addi ſolet, ὡς εἰπεῖν, vel ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ πλεῖον: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον quin etiã ὡς τὸ πολὺ, i. magna, vel maxima ex parte: quod Ariſt. ita extulit l. de generat. Animal. quintus, capite ſexto, Εἴη δ' ἂν πιθανότατα πεπλανῆσθαι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πλεῖον εἰπεῖν, ex magna parte, vt ita dicam: vbi πλεῖος refertur ad numerum. Apud Theophraſtum de cauſis libro ſexto, capite 16. ita legitur: κ' ἔλαιε τῶν τοιούτων ὑγρότητα ἡ καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὡς τε γε ὡ πολὺ ἐπὶ τὸ πλεῖον falſò irrepſit, pro κ' deſcribentis vitio, facilique lapſu in notis compendiariis vnã pro altera ſubſtituta. Hic πολὺ potius ad quantitatem quàm ad numerum refertur. nec phraſis patitur vt τὸ πολὺ hoc loco, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον Medico: ſiue πολὺ τὸ πλεῖον ἀιάστασιν, referatur.
πλεῖρίον, ου, τὸ, gubernaculum ratis, hoc eſt, τὸ φρόνις: nam magnarum nauium proprie vocatur πηδάλιον, Moſchop. vide Πηδάλιον, apud Ammon.
πλεῖθρον, genus menſuræ, clatrum, cancelli.
πλεῖθωνίδες, ῶν, ἁ, pluralis.
πλεῖθωνίω, &
πλεῖθωνόω, amplificor, abundo, creſco, multiplicor, affluo. Ariſtotel. hiſtor. 7. μὴ ἐὰν τύκοις ἢ πὰς κηθάρσεις τοὺς γυναῖκὰς τὸ γάλα πλεῖθωνίειν. Theophraſt. de cauſ. 1. ὅταν γὰρ αὔξεται ἢ πλεῖθωνόει μᾶλλον, πλεῖθωνόνται τῆ μεθῆ, creſcente numero diſciplatorum, capite ſexto, Act. Apoſtol. πλεῖθωνόειν tamen Eraſm. legit. πλεῖθωνθώνω, abundare, plures fieri. πλεῖθωνθῶ, qui increuit, capite 25. libri primi Reg. Item amplio, coacervo, augeo, plus tribuo: vnde συμπλεῖθωνόω, ſimul impleo. Accuſatiu. Xenophon in Œconom. Petus t. epiſt. capite primo,

χάδες ὑιεῖν ᾗ ἐφίωλη πλησιωδίη', interpres multiplicetur : quod mihi impropriùm videtur hoc loco dixerim potius augeatur, auctior fiat, vel quil simile quod quantitatem respiciat non numerum: licet vtrunque τὸ πλῆθος complectatur.

Πλεθώομαι, a ugefco, abundo.

Πλεθὶς, ὑος, ἡ, multitudo, πλῆθος, coetus, 2. breui, Homer.

Πλεθυσιὰς, afflumentia.

Πλεθύω, plenus fum, cum Genitiu. Gaza libro quarto, vt πλεθύει ἡ ἀφθονία τῶν πόλεων. Πλεθύω, multus fum, fum frequens, intumefco, inflor, increfco & abundo. Plato de Republic. 3. ἀκολασίας ᾗ ὑβρεως πλεθυούσῃ ἐν τῇ πόλει. Dicitur autem ea ratione πλεθύω & πλεθώω, qua ὄλβος & ὄλβιος πολύοντος εὐδίης, pleno ftadio, Bud. in epift. priorib.

Πλεθώω, &c

Πλεθωρὴ, pro eodem, plenus fum, inundo, πλημμυρῶ, farcio infercio, πλησῶ, ἵστιμι, complco, referio, Acciufatio. & Genitiu. Phocyl. καρπῶν πλεθωρὴν ἀλωὰς, frugibus implent areas. Homer. Accufatiu. inuit xt transitiuè, Odyff. ξυπεπλήμενα δὲ τε πιὰς ἐθεν οἴκαδ' ἰδ ἔεσαν τε, id eft, πληρώσαντες, γεμίσαντες. vnde πλεθωσθῆναι ἀγορεῦ, Synef. in epiftol. id eft, πεπλησθῆναι, id eft, frequenti feu pleno foro. Hefiodus, πλῆθω Neutr. facit pro impleor: βιότῳ πλήθουσι κρανίοι, domus funt refertæ bonis. πλήθων ποταμὸς, πεπληρωμένος, πλημμυρῶν. Homer. Iliados ἀμφὶ δὲ νεκυῖ πλῆθον ἀλῆται, faltus cadaueribus refertos, Plutarch. in Fabio. πλῆθεν, repletus, in Epigramm. vnde ἀδαπάνητος πλῆθεν, Lucianus in Anacharn. πλησθὲν ὀδύνων τὸ σπλάγχνον, exercitus lachrymis completus, Thucyd.

Πλεθώσκω, vel πλεθώφω, πλησμονὴ Suid. verbum eft Medicorum, æqualis omnium humorum abundantia. Galen. ὅταν μὲν ὑποπλασμοὺς ἀθρήσωμεν οἱ χυμοὶ πλῆθον, τότε μὲν πλεθώσιν ὀνομάζομεν. Alexand. Aphrodifi. Problemat. 10. lib. 2. εἰ ᾗ οἱ τέσσαρες χυμοὶ ἐν ἀναλογίᾳ τῇ κράσεως αὐξῆσθαι ποσότητος αὐξάνεσθαι πλεθώφειν λέγεται, id eft, ſi quatuor humores pro ratione ſuæ quantitatis augeantur æqualiter, plenitudo appellatur : ſic vertit Gaza : a quo etiam repletio redditur. Idem Alexand. libro ſecundo Problemat. πλεονάζειν τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πλεθώφειν. Herodotus aliter, ὅτην μὴ χρύσεα ἐς ἀγορὰς πλεθώφῃσι, id eſt, tantiſper moratus ſum, dum eſſet tempus, quo ſoler forũ frequens eſſe hominibus.

Πλεθωρέομαι, inuitio.

Πλεθωρικὸς, dicitur homo, cuum humoribus & ſuccis eius redundat corpus. πλεθωρικὴ διάθεσις, Galen. ad Glaucon. habitus plenior. πλεθωρικὰ σιτία σχολῆς, vide Σιτία σχολῆς. πλεθωρικὸν σῶμα, idem ibid. i. plenum: ſic interp.

Πλειὰς, ἄδος, Pleias. Heſiodus, πλειάδων ἀτειλαχόντων ὑποτελλομένων, i. Vergiliis orientibus. Ionica eſt ὁμάλυσις pro πλειάδων.

Πλίκτειν, percutere.

Πλίκτης, ου, ὁ, ὑ ἔεστὴν, percuſſor, Cicer. qua voce vtitur Apoſtol. ad Titum capite primo, & prima ad Timoth. capite tertio.

Πλίκτης, pugnax, μαχέμενος. Tranſlatè pro obiurgatore, conuiciatoréque. Sic Horat. verbera linguæ dixit. χρὴ μὲν πλίκτης εἶναι ὠὴν, manu ſtrenuus, Plut. in Fabio.

Πλικτίζομαι, pugno, μαχόμαι, pungo, iniuria afficio. Cum Datiu. Iliad. Φ, πλικτίζοντας μάχῃ, in Epigramm. Πλικτίζεθαι, apud Dion. laſciuire. Item pro τὸ σφόδρα ἐμπικίζειν, πλησιάζειν, mouere affectus, ad commiſerationem inducere.

Πλικτὸς, πλίκτιν, pungens, mordax, calcari ferieus. πλικτικὸς τὸ ὀσμὴ, odore ſenſum tentans, Dioſcorides libro primo, capite 50. πλικτικὴ ἁφὴ apud Platonem in Theæteto, piſcatus pars eſt, in quo percuſſu capiuntur piſces cum hamis & tridenti, id eſt, τὸ ὑφ' ἑᾷ νευσικὸν μέρος ἀγκίστρου ᾗ τρίαινον γεγενῆσθαι.

Πλικτὸς, percuſſus.

Πλίκτρον, ου, τὸ, aculeus, calcar : vt πλίκτρον ἀλεκτρυόνος apud Ariſtophanem in Auibus, galli calcar, τὸ κέντρον : vnde parœmia, ὧδε πλίκτρου ἀμεινότερον. Πλίκτρον etiam dicitur lingua ab effectu, ὅτι πλήθουσι τὸ ἀέρα τῇ λόγῳ ἐργάζεται : eſtque lingua vice plectri. Dicitur enim ἀνάπτειν, plectrum citharæ, plectrum quo fides pulſatur, Ariſtotel. in Polit. Item locus vbi caput fœminis coxæ acetabulo inſeritur. Vide in Chiliad. Eraſmi, Aliud ſceptrum, aliud πλίκτρον. Capitur ab Herodot. pro inſtrumẽto quo Aſſyrij nauigia defigunt : à Valla, palla vertitur. πλίκτρον κερωτινὸν, Euripid. πλίκτρ' ὃς δὴ ζύγοις ἔασκων κἀδήμασιν, idem Eurip. 1. flagella & ſeuticæ, ſtimuli.

Πλικτροφόρος, ου, ὁ, geſtans calcar. Gaza de auibus, quibus ſunt calcaria.

Πλόκιμος, idem cum πλῆσιμος ſeu πλήσιμος. Heſych. vnde πλησιδιῶν quod idem exp. πλησιδίων.

Πλομαὸς, Heſych. exp. πολλαὸς.

Πλόμη & Πλήμυη, æſtus maris accedens, affluens, quum mare æſtuans, ſeu intumeſcens, inundanſque accedit, ſeu affluit, contrarium eſt ἄμωσις, vide Πλημμυρὶς.

Πλόος, μ. ὁσ, σ. ὁσ, appropinquo, impleo : vnde πλῆτο, implebatur. vt ſit paſſiuum πλήτομαι. & præter. imperf. paſſiu. πλήμλυτο, ὁσ, & ὁ μπλήμυτο : vnde ἐμπλησθὲν, Ariſtoph.

Πλημέλεια, ας, ἡ, &c

Πλημμελὴς, delictum, error, commiſſum, improbitas. Plato in Apolog. ᾗ αὖτὸ τὸ πλημμελὲς, ὅπερ ἐγὼ τοῦτο σοφίαν ἀπέφηνα τ, hinc ſit illam ſapientiam obſeruabat. Πλημμέλεια per incogitantiam admittitur : à πάλαι μέλειν videlicet, quod ſteriore cura, quæ prouerbio dicitur melior, ſit farcie veluti μετάνοια à μετανοεῖν : alij tamẽ deriuant à μὴ Θ, videl μελὲς, πλημμελὴς & ἀμαρτὰς, differũt : nã πλημμελὴς, delictũ, μαρτὰς peccatũ : illud omiſſio, & hoc cõmiſſio ſeu cõmiſſum, vt patet ex capite ſexto Leuitic. ἄνθρ τὸ ὃς ἐὰν ᾗ ἁμαρτίας, ᾗ ἐὰν τὸ πλημμελὲς, νόμος ἐὰν ἀγνῆ, ſicut pro peccato offerun piſtiatis & pro delicto : vtriuſque hoſtiæ ex una ea cir.

Πλημμελεῖσθαι, perperam fieri, & ἁδικεῖσθαι, id eſt, iniuria affi πλημμελῶ ᾗ, ſi quid deerrauerit, ſi quid erroris ſit com ſum. πλημμελοῦσι, læſus, offenſus. Phalaris in epiſtol. ἐξὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ σωφρονεῖν πλημμελοῦντες ἐτ' ἐλαττον ἔτε μείζον, id eſt minimum quidem vnquam à me læſi atque violati. & τὸ μελοῦν πλημμελὲς, piacula dicuntur : vnde πλημμελεῖτ ᾗ ὁ θεὸς, quicato offenditur. πλημμελὴς κρὸς θεὸν, Deus offenſus, Budæ in epiſt. prior.

Πλημμελὴς, μ. ὁσ, σ. ὁς, delinquo, aberro, pecco, πλημμελές πλημμελῶν εἰς ἑ θεὸν ᾗ εἰς τοὺς ὑῶν τοῦ θεοῦ, piaculum admitte. Demoſthen. πλημμελοῦ τι, aliquid committo. Xenoph. εἰ πλημμελήσατέ τινα, &c. Πλημμελὴ cum ἀεὶ & Accuſatiu. Ariſteles de mundo, πλημμελοῦντες ἀεὶ τὸν πλεῖστον σωρὸν ἀπολλύουν ὀλίγων, abertantes circa potentiam, &c. εἰς ὑμᾶς ἐπλημλασας, peccaſti in nos, Chryſoſtom. de offic. Epiſcop. πλημλεῖν εἰς ταῦτα, Plato de Legib. πλημμελεῖν ἀεὶ τὰ τοιαῦτα, ibidẽ. πλημμελὲς δὲ ὕδεν, Demoſthen. Πλημμελεῖ etiam dicit fluuius, ᾗ ὑποπλῶ πλημμυρῶν ᾗ ὑξυρόῤῥοος, quum violentandatione ſecum rapit ſegetes vel tuguria, alueum ſuper diens. Neut. Abſol.

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, prouentus qui ex damnatis in ære pr dit, πλήματος, delictum, error, peccatum in Deum, iniquit πλημμέλημα τὸ ἰσποιεῖσθαι τὸν νυμφίον, τῇ ἱερᾷ ἑστᾷ, capite qu Numeror. Bibl. quod pro delicto redditur Domino, ſa dotis erit.

Πλημμελὴς, ὁς, ὁ, ἡ ᾗ, inconditus, & incompoſitus, idem quod ἐκμελὴς : ἐκ τὸ κτλῶ, & μέλῶ, vt ſit proprie πλημμ qui eſt contra modulationis normam inconcinnus. Sic vapud Platonem ſumitur. Πλημμελὴς etiam eſt vitioſus, pabilis, mendoſus, errans. πλημμελὴς, Euripid. quo vitio titur. Ariſtoteles de mundo, πλημμελὲς γὰ ἀεὶ τὸ κόσμου κυρίσκεσθαι ἀδύνατον, id eſt, flagitij inſtar eſt, & id eſt, culpandum. Plato, πλημμελὲς ἐ ἀγαπητὸν πολιτῶν ἔθος, εἰ δὲ ἐ θνητὸν τὸ τελευτᾶν, ætati tam grandi non conueniret propter inſtantis mortis neceſſitatem.

Πλημμελὴς, delictum.

Πλημμελῶς, quaſi erranter, vagè, perperam, malè, inconcinne de Σ'μωλῶς, quod hutic opponitur. πλημμελῶς λέγειν, Ster malè loqui. Galenus, πλημμελῶς γεγωμῶν ἐνέργεια, id eſt, v ta. Plato in Timæo, κινδύνων πλημμελῶς ᾗ ἀσκέτως, immoderè agitatum & fluctuans, Cicero. πλημμελῶς ὑπημελῶθαι genius curans, Plut. in Lycur.

Πλημμύρα, ας, ἡ, idem quod πλήμη, inundatio, æſtus maris. Ie infrà.

Πλημμυρεῖν, ῶ, τὸ, vnda quum frangitur non procelloſa. Eſt Syracuſanorum. vide infrà.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, ſiue πλημμύρα, quæ & πλήμη ſiue πλήμμη, id ſi proprie ᾗ θαλάσσης ἔκχυσις ἐς τὴν γῆν, alluentis maris æſtu ferior, accedentis maris æſtus Plin. maris inundatio, cui dictum, Ἀπωσπὸ opponitur, id eſt, receſſus æſtus littoris restituentis, maris reciprocatio. Theophraſt. hiſtor. g rto, capite octauo, συμβαίνει δ' ὅταν πλημμυρὶς ὑπολιμῇ, ὁ ἐκ ἀθὲν ἀνίσταται τὸ φρυαγμα, ὅταν δ' ἐπὶ πλεῖον ἀφικόται ῥόμβου, ἐν ἡ ῥίζῃ, id eſt, æſtus appulſu : & quum æſtus reflu xerit. Nan ſtus de acceſſu maris, & receſſu ponitur, ſed eum adiu diſcriminis gratia. Vide Plin. libro ſecundo capite 97. l dorus, Οἱ ᾗ κατὰ τὴν ὑπόπτωσιν ἀφορίζοντες τὸ ᾗ πλημμ ἐκκλῖσιν ῥόμβου ᾗ τὸ ἀνωκαθ. Apollonius ſecundo Argon tic. πλημμυρίδες πολλοῦσης. Homerus Odyſſ. ἡ, Ἐκ ἀνέμοιο ᾗ θαλάσσης κατηγεμόνες ὑδὲ πόντος, τῷ οἵ' ἀνὴ πλημμυρίδι πολλῇδε ἔφρ' ἐπὶ Πλημμυρὶς. Interpres, πλημμυρὶς, ἡ ἢ ἀλὸς ἐπισπασθεῖσα, ἢ κλύσμ τῶν φορτῶν, ἢ ἀνάχωσις. In quo ſignificatu (licet æſtuatio fi maris acceſſu & receſſu) Virgilius per æſtum τῶν πλημμυ expreſſit, vt furit æſtus arenis. Atque ex Græca voce ſe dixit 3. Æneid. Plemmyrium vndoſum. Πλημμυρίζει ὅταν ſolùm inundatio ſiue exundatio, reſtagnatio, quo ἀνάχυσις æſtuaria fiunt. Ariſtoteles de mundo, γῆ πλημμυρίσι ὑπολ μβῶν, terra vndis reſtagnantibus proluta. Phalaris in epiſt. Οἱ δ' ὄμβροι ὑπὸ ὀργῆς ᾗ θυελλόσης, διαχωσάσαι τὰ ᾗ πλημ ῥίδος διαλυχίσεις, ὁ ἐργὸν αὐτὸ ἀργὸν γῆν τὸ πεδίον, ἡ, vt ſiccatæ ſtuaria

ſ ritiis incultum ſolum colatur. Heſych. πλημμυρὶς, τὸ ὄρμημα τελάσεως, ἢ ὑπήρυσις.

Πλημύρις, ὁ, ἡ, plenus. Heſych. πλημμυρὶς est μεστὸν πνεύματος ἢ ὑδάτων.

Πλήμυρα, ας, ἡ, πρὸ, vndo, exundo, inundo, alueum ſupergredior, ſ agno. Inuenitur & πλημμυρίσω, pro eodem Neu. Abſ. πλημ ρ, inundat, in Epig.

Πλήνη, ἡ, modiolus rotæ, hoc eſt, fiſtula ſeu foramen in quod capita immittuntur, quod & χόνη à Soph. dicitur, fiſtula ſ qua volitur axis, vbi ſunt infixi radij, Iliad. 4, & πύρνη, & ρ ius, & rota ipſa. Il. 5, Πλήμνη δ' ἀζυγὲς εἶσι φερέμεν ἁμα ἑ ρεσθαι, i. ὡς χειτικὴς τῇ προχοῇ δὶ ὧν ὁ ἄξων τρέφεται. Heſiod. ἡ δ' πλήμνη μὴν' αὐτου, modioli multùm reſonabant. apud enum in gloſſ. πλήμνη, i. πρόχοι χύτικαὶ. ſed ibi πλήκαι corrup ſcriptum.

Πλήν, ἀπαρ. π, ferramentum quo radij rotæ modiolo colligã τὸ σωμάτιον ἐφ' ᾧ πλάμμιον τὰς κνήμας σὺ ἄξιον, quod & ὀφάνη ἐ ται, Pollux.

Πλήνη, ἡ, ſpuma. Heſych. idem πλήμνη exponitur etiam τῇ πελαιᾷ ῇ ris.

Πλήνη, ἡ, κεντρίσκος, vas fictile ad turbinis figuram accedẽs, iter in fundo compreſſum, quo vtebantur in Eleuſiniis, riſſimo myſteriorum die, quem etiam de ipſius vaſis no e Plemochoas appellant: Athenæus libro v ndecimo. He πλημοχοή, τὸ τρωκτὸν ἡμέρᾳ τῇ μυστηρίων κατυϊσίοις ἀνακρὸ ἐκ κρίσεως πλημε χόας.

Πλήν, præter, cum Nominatiu. aut etiam ſine caſu, pro præ m, præterquàm, quòd, excepto quòd, ἀ ὡ, niſi quam. So pel. ὐκ ἔρ' ἀγκαῖος ἀν' ὕρεα σὺν πλὴν ὀϊστῷ, præterquam ifte. Ariſto n. in Pluto, οὐ γάρ ἐσ' ἀνθ' πλὴν ὑγιᾶ, non eſt alius niſi ego. ὐ ὀλίγοι, niſi pauci, Thucydid. Valla, præter paucos expo πλὴν ὀλίγοι σωισθέντων, præterquàm qui ſimul cœnabant, noph. πλὴν ὅτι σὺ πεῦτα κρινῶν ἀφίκνει, niſi forte mares non lis libeat vocitari, Ariſtoteles libro tertio hiſtor. natu. ca : nono. πλὴν ὅσα κερασιὸς ἐ ἡ τοιοῦτον, niſi fulmen aut quid fi e, præter fulmen, &c. Plato de Leg. πλὴν ὅσα μὴ δι' ἐρωτικὴν, per diſſimulationẽ, Ariſt. l. 4 Ethi. c 8. Plat. l. 1. de Rep. πλὴν ς, &c. niſi fortè, præterquam ſortaſſe. πλὴν ἀθρώπου, præ quàm homo, Ariſtotel. de Animal. τὰ ποτὰ ἔχει πλὴν ὀστέων, Na . in Orat. id eſt, præter. ὅτι πλὴν οὐ βασιλεὶς κατελείφθη, ſo Og rex relictus eſt, capite tertio Deuteronom. Ariſtotel. or. 9. ἀδυωάτεχε ἦ τὰ θέλεα φάσια τῷ ἀρέσκειν, πλὴν ἀρκτος ἡ ρωνεῖς. Sic Cicero ad Atticum 5. Ad quas litetas tibi referi velis, neſcio, nullas enim adhuc acceperam, præter quæ bi binæ ſemel in Trebulano redditæ ſunt: vbi præter pro eterquàm, vt apud Columel. libro tertio, Omnis incom odi patientes præter caloris. Ariſtotel. de mundo, καὶ ἔστι πλὴν ἐν, ὅτι πλὴν αὐρ ὑφέρων ἡ αὐσυχρῶν, niſi idem ibi m, ἀέρατε ἀνθρώπου πλὴν λογισμοῦ, id eſt, animi tantum ſenſu ſtabilis. Ibidem, πῶν ἐγὰ ἡ λόγος θεὸς ἐν κόσμῳ, πλὴν ὅτι ς ἀὶ ἐ ὐδὲ ἡ γῆ, ἀλλ' ἀὶ βεβικὼς, id eſt, niſi quatenus medio e loco, ſed in excelſo ſitus eſt. Πλὴν cum Genitiu. vt πλὴν ὁ ὀλίγης: πλὴν ὑγιὸς, ſeruato ſimili caſu. Πλὴν interponitur ἀτιῶν vel Accuſatiuis. Ariſtophan. ἀλλ' ἢ ὄμως πλὴν τῆς ἡμέρ ας ἡμῶν, πλὴν τὸν, &c. Thucydid. νόθια πλὴν ἀξιοπρεπῆ ἢ ἀφ' ἁπαντάτων ἑρπόντα γνώσεσθαι, id eſt, neminem præter ſtoſtratem Hipparchi Spartiatam dixiſſe cognoſcimus, utarchus in Lycurgo, πλὴν ὕβρεις, οὐ θῦμα ἀπλῶν ὄν. Πλὴν m Participio. πλὴν μαίνομαι ζωγεωῦσας, modò ne viuum ruent, Plato de Legib. Πλήν, pro ſed, tamen, verùm, ve ntamen, cæterùm, alioqui, ſed alioqui, imò, quin, tantùm, d tantum, maximè. πλὴν ἐγκελεύσω, ἀλλ' ὅμῳ ἐρέτε, Ariſtopha s. πλὴν ἔτω κύρεῖ· ὁ θεὸς ὑμῖν μ' σοῦ, tantum Dominus ſit cum, capite primo Ioſue. εἰ πειρᾶ μ' ἀγῶνα τα ἀμφὶ ἐμὰ εἶσι, πλὴν τ ἀγῶνας, &c. ſi mundi ſunt pueri, maximè à muliere, capi e 21. libri primi Regum. πλὴν ἀλλ' τὸ ἔσος ἰχνιὸν ἐδήμιαν ἔχε ὁ ἴως σοὶ τὸ πείσεσθαι, quo lex perſuadeatur nullum robur ha et, niſi ex conſuetudine, Ariſt. l. 2. Pol. c. 6. πλὴν πρὸς χωρὶς, A ſt. Comm. in Pluto.

Πλὴ δηλή, niſi quòd, nihilominus, attamen, tametſi, ſed, vernim nen, ſed tamen. Herodian. C. πλὴ ξωπλεῖσθαι, ſed tamen ac lamarunt. Lucian. πλὴν δὴ εἰ ἡ τοιοῦτο ὑφίσασαι. attamen ſi uid tale ſuſcipis. Idem, πλὴν δὴ ἀπὸ τ. Rurſus, πλὴν δηλή τὸ ἀὶ ἀσκεῖν.

Πλὴ δηλή, prꝛterquam, & hoc ἐν ἀξιῶ λόγῳ, vt χρεὼς εἰ μὴ, & πλὴ ὶ ἀὶ. Ariſto. l. Metaphyſ. ὑ ρὸ αἰσθητῶν ὑπάρξει ὁ ἰατρὸς, ἀλλ πλὴν ἐ ἢ ἡ συμβεβηκός.

Πλὴ ἀξ, niſi ſit, Plat. de Leg. πλὴν εἰ μὴ λάβῃ, &c. niſi deprehen lerit, Plut. in Solon.

Πλὴ ὅτι, pro dum modò. capite octauo, libri tertij Regum, ὐ ὕξαφθήσεται σε ἀὐτῷ, πλὴ ὅτι ἀὶ φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, non ſuferetur abs te vir, modò ſeruauerint vias ſuas. Et pro niſi, τ πλὴ ὅτι μὴ ὑξέλθῃ, niſi exierit Ariſtoteles libro quinto A ritualium. Idem, πλὴ χρεὼς ἡ χέρα χθονία, πλὴ ὅτι ὡς μετα τ, niſi prorſum mutetur, Theophraſtus libro ſecundo, capite 18. de Cauſis plantarum. Iſocrat. πλὴ ὅτι συμφέρῃ, niſi conducat.

Πλὴ εἰ, niſi ſi, Demoſthenes. πλὴ εἰ μὴ, pro eodem. πλὴ εἰ λαμβάνουσιν, niſi accipiamus, Nazanzenus in Oratione. πλὴ εἰ φιλοῦσι, excepto ſubere, Gaza libro quarto, capite 18. hiſtor. plantarum. πλὴ εἴ τι, & εἰ μὴτι, præterquam ſi quid, Theophraſtus libro primo, capite decimo de cauſis plantar. Plato 2. de Repub. πλὴ εἴτις ἀπήκτεται ἀὐτῷ, niſi quis abſtinet ab eo. πλὴ εἴτις γέγονε, Iſocrat. πλὴ εἴτις ἦ ἔτι, niſi ſi quis proiiciat, Nazanzenus in Orat. τὰ ἢ ὑπηρόντα χρέος ἀφεῖναι πλὴ εἴ τινὸς ὀλίγου, id eſt, quæ autem reſtiterunt deterius florẽt paucis exceptis, Theoph. l. 2. c. 3. de cauſ. plant.

Πλὴ ὅτι, præterquàm in. πλὴ ὅτι ἐκρίσεις ποιέσει ὁ ἀνάξεις, in ſingulis tamen faciet vt conuenit, Ariſtoteles libro 4. Ethicor. capite 6.

Πλὴ ὅτι σμικρὸν, Soph. i. πλὴ ὀλίγον.

Πλὴ ὅτι, præterquam. Ariſtophan. νεφ. Σω. ἦ γὰ τίς Σης, ἰδοὺ γε πλὴ ὅτι τὸ πνεῦ ὁ τῆ ἀκρίδι. Plato in Apologia, ἀδίκων πάντ', πλὴ ὅτι τῷ Διΐ.

Πλὴ ὅτι, vt, pro εἰ μὴ ἵνα, Demoſt.

Πλὴ κατόσον, niſi quandiu, niſi quatenus, niſi quòd, præterquàm, præterquàm, quòd.

Πλὴ γε, veruntamen, pro πλὴ δηλή. Ariſtoteles quarto Ethicor. ὁρίζ οὖν σωιθέσεις ἡ ἀσωιθέσεις πέτο ποιήσεσι. πλὴ ἴῳ ὁ ἐκρίσεις ὡς ἀφωίζει.

Πλὴ ὡ, præterquàm, modò non, Ariſtoph.

Πλὴ ὅσον, niſi quòd, Nazanzenus in Oration. τούτῳ τῷ διτλασίας ἐκκρίσει ἔχαν, πλὴ ὅσον ἐκ τῷ ἐωσπίων, hoc exemplo Theologiæ imaginem adumbrare poſſum, niſi quòd res via contraria procedit, &c. Pro quatenus, Plato do Leg. vel aliter quàm, excepto ſic, &c.

Πλὴν ὅτι, niſi quòd. præterquàm quòd. Ariſtophan. νεφ. διαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῖν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι φαίρουσι' ἀ γράφουσι. πλὴν τῷδ' ὅτι, niſi quòd, idem. πλὴν ὅτι ἡ κλέος ἀπέθη, tametſi pluſculum hic reperimus, Nazanzenus in Oration. ὡς ἀνδίτες ὅτω γίγνετο. πλὴν ὅτι πρώτος, ἡ δεύτερος, ἡ τρίτος, ἡ ὅπο τοσοῦτ' εἴη, ignari cui fieret, præterquàm vt primus, vel ſecundus, vel tertius, vel quotuſcunque eſſet, Plut. in Lyc.

Πλὴν ὡ ὁμοίως, etſi non ſimiliter, Argyrop.

Πλωισδία, Heſych. ὁ πλοϊαμισμὸς, ἢ ὁδὸς ὁδοῦ τινὸς ἢ ἄλλου, ita vt πλωισδία ſonicè dicatur pro πλωισδία, à nomin. πλωισδίᾱ via errans. Homerus hymno in Mercur. πεντήκοντ' ἀγέλας ἀπετήμετο βοῦς ἐρεμνὰους πλανοδίας ἀῖ' ἦλυθε δία ἀμαξοδρόμια χῶρα Νότοφ' ὑψας.

Πλὼτο, ὰ, πέλαγος, πλῶ, appropinquabant. ἔπλωτο, ἐπλησίαζον, ἤγγιζον. Homerus item pro implebantur. Heſiodus in Theogo. μήτε πλῶτο φρένες, robore præcordia replebantur. ſed hoc à πλήμη, impleor. vide ſuprà in πλῶμι.

Πλῶξ, ἡ, ſtimulus quo boues punguntur.

Πλῶξαι τος, ὁ, ἡ, eques, equorum ſtimulator, πολεμικὸς, domitor equorum: ὑπὸ ἢ πλῶξαι σὺ ἵππους.

Πλῶξις, εως, ἡ, percuſſio, pulſatio, percuſſus, pulſus.

Πλωρὸς, ὁ, ἡ, plenus, ὁ πλωρωσῶ, ἐμπλεῶ, perfectus, ſatiatus, repletus, prægnans. πλήρει χρεῖ, plena manu, hoc eſt, copioſè, prolixè, ac lautè. ἀὐτόνεις, ἡ δὲ ἐφώς. πλήρης ἡίζα, radix calloſa, Dioſcorides libro tertio, capite 41. πλήρια ἔτεα τέσσαρα, totum quadriennium. Πλήρέ τατος, pleniſſimus. Hermes in eo libro qui λόγος τέλεσ῀ inſcribitur, κελεύς ἐ ἀπὸ ἐφῶν ὐ πλήρέ τατος πάντων τῇ ἀγαθῶν.

Πλωρωτικὸς, implens, explens, repleus.

Πλωρύω, impleor, χιμίζομαι. Hippocrates libro ſecundo, Aphoriſm. vndecimo, ῥᾷ ὧν πλωρύδιαι πνεῦ, ὁ σπίνι, facilius eſt impleri potu, quàm cibo. Πλωρύδιαι, etiam ſumitur pro perfici, id eſt, τελειοῦδιαι: vt apud Latinos implere, & complere, id eſt, perficere, præſtare, quo modo Plin. in Epiſtol. dixit, promiſſum implere, & alibi ſpem implere: Et Cicero pro Cluẽtio, Profiteri quod non poſſis implere, quod impudentiæ ẽit, &c. Quo ſignificatu multoties in ſacra Scriptura verbum Græcũ ſumitur, vt Matth. capite primo, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τῦ Κυρίε, vt impleretur ſiue perficeretur quod dictum erat à Domino. Pro quo dicit idem Euangel. capite 13. πεπληρῶδιαι. Ioan. 19. ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Gregor. ὑμῶ μεγιῶν ὐκεῖνο πληρῶδιαι δοκεῖ κορφῶς. Πληρῶδιαι etiam, vt permiſta verba, Atticè ſumitur Actiu. ſicut συμπληρῶδιαι pro συμπληροῦ, apud Platonem in Timæo. Xenophon in ſexto, Ἐλλικιῶν, μᾶλλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληρῶτο. ibi tamen quia πληρῶσαι ſemper ſolet dicere, dubitauit Budæus num legendum ſit πληροῦν τε. Sed hæc lectio confirmatur etiam ſacra Scriptura: ſic enim ad Epheſ. capite primo de Chriſto, τὸ πλήρωμα τῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρυμένε: Interpres, complementum eius qui omnia in omnib. implet, i. πληρεῦντα, ὡ πλειοῦντος: licet Greg. paſſiuè ſumi voluerit, vide τὸ πλήρωμα.

Πληροφόρημα, ατος, τό, vide Πληροφορία.

Πληροφόρησις, εως, ἡ, vide Πληροφορία.

Πληροφορία, ας, ἡ, quæ vox mihi videtur cum suis deriuatis scribenda per ω in antepenultima ἀπὸ τοῦ φορέω, comperire, deprehendere, vt sit πληροφορία, ἡ πλήρης φορία, plena deprehensio, manifestum indicium, ἔλεγχος ἢ φανερὰ ἔφεσις Iosepho, quod de plenissimo testimonio & certa probatione dicitur) plena rei inuestigatæ perceptio, ex qua fides fit rei comperta: hinc πληροφορία quasi certitudo siue certificatio si Latinitas pateretur, certa persuasio: & πληροφόρησις, quod compertum plenissimè atque exploratum, ita vt certo certius fit, vt Vlpianus loquitur: talis est βέβαιος πεποίθησις, talis fides Christiana non in opinatione, sed in certa persuasione posita. Paulus ad Colosſ. 2. Εἰς πάσαν πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως: Interpr. ad omnem opulentiam certæ persuasæ intelligentiæ. Ad Hebræos capite sexto, ἐνδείκνυσθαι τὴν αὐτὴν σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους: interp. ad plenam spei persuasionem. Vulg. explet. Et ὀβρύζω sunt πληροφορῶ, plenè compropho, certam rei alicuius fidem facio, βεβαιῶ, πίστωσιν. In eo significatu Vlpian. minimùm sexies vsus est verbo Certiorare: cui incertare apud Plautum opponitur, qui dicit certius facere alicui, vt Virgil. certum facere Anchisem, Cicer. certiorem facere quempiam: sed Latina locutio ad personam refertur, Græca ad rem: vt, rem certam facere dicit Terent. id est, τὸ πληροφορεῖν. Paul. secunda ad Timoth. capite vltim. ἔργον ποίησον διακονίαν σου πληροφόρησον: interpr. ministerij tui plenam fidem fac. Πληροφορεῖν etiam ad personam relatum, id est, alicui demonstro & fidem facio, probo certa demonstratione rem ita se habere. in Cteſiæ Perſicis, πολλὰ οὖν λόγοις ἢ ἔργοις ἀνεπαρρήτοις αὐτὸς μαλάκωσιν, μόλις δύμως πείσουσι καὶ βασιλέα ἀβρύζοντα, id est, re pro certo compotabat, & planè facta fide Megabyzo. Πληροφορήμα verò est, certior or Vlpiano, certior fio, compertum & exploratum habeo. Latini dicunt certè vel certò scio, & pro certo scio: & quod minus est (quanto minor opinio scientiâ) certum habeo, pro certo habeo vel puto. Est igitur πληροφορία ἕξις, τὸ ἐσθαι ἡ πεποίθησις. Nam qui certi aliquid cõperit & manu tenet, vt loquitur Cicero, vt certissimus rei exploratæ perceptæ & manifestò compertæ plenissimo testimonio persuadetur minimèque dubitat: ita vt πληροφόρημα dictum videatur quasi πλήρη πίστιν φέρειν, id est πλησμόνιον, vel πλήρη φόρημα τοῦ φορέω πίστιν & πληροφορήμων videtur prius in vsu fuisse quàm πληροφορῶ, posteà autem vsurpatum fuit actiuum πληροφορῶ analogiam in significatione, non item in etymologia retinens: quæ significationis quoque analogia seruata est in πληροφορία: quæ vox non sit à πληροφορέομαι: tetanquam à πληροφόω: si esſet in vsu. Isocr. Trapez. ἐμὲ πολλῷ ἀδικώτατον ὑπάρχειν πληροφορηθῆς χρῆσθαι, μηδὲν κακὸν ἔχοντα, cùm comperisset & pro certò sciret, negasse me multis audientibus, quicquam possidere. Sic ad Roman. capite quarto, ἡ πληροφορία, ὅτι ὃ ἐπήγγελται δυνατὸς ἐστὶ καὶ ποιῆσαι, interp. plenè persuasio. Rursus ad Roman. capite 14. ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοὶ πληροφορείσθω, id est, omnis in intelligentia, quisque sua, certò sciat & persuadeatur. Quibus, incertos animi nos esſe non vult Apoſtolus, aut quicquam cum hæſitatione agere: cum omne quodcunque sine fide, peccatum sit: fides aut sit per verbum Dei: vnde solùm πληροφορία capienda, & nostram actionum plena, vt sic dicam, certitudo. Latinus interpres ita vertit, vnuſquiſque in animo suo plenè certus esſt. Budæus verò, vnuſquiſque certus sit mentis suæ: vnuſquiſque compertum habeat quod mente concipit. Ac in citatis exẽplis hoc verbum ad personam refertur: esſt & vbi ad rem ipſam: vt πληροφορηθῆναι dicuntur, ea quorum esſt facta fides, id est, comperta & explorata: sicut πληροφορηθῆναι esſt qui certam persuasionem concepit, certus factus, certioratus Vlpiano: Et quod dixit Suetonius in Tiberio: Perſuaſioniſque pleaus cunctis fato agi, id est, πληροφορηθῆναι. Lucas in Prœm. Euang. Ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων: interpr. componere narrationem earum rerum, quarum plena fides nobis facta est. Rursus capite octauo Ecclesiaſtis, Ὅτι οὐκ ἔστι μεριμνῶν ἀνθρώπῳ τοῦ τὸ πιεῖσθαι τὸ πονηρὸν ταχύ, διὰ τῶν ἐκπληροφορῆσθαι καρδίαν υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τὸ πιεῖσθαι τὸ πονηρόν, id est, Quoniam de sceleratis non continuò iudicium exercetur, eo fit, vt ex animo peccare hominibus certum sit atque perſuaſum, vel obſtinatus sit animus hominis ad peccandum. Nam quid esſet πληροφορεῖσθαι, omnes videntur interpretes ignoraſſe: Quorũ vnus ita vertit, quia nõ profertur citò contra malos sententia, absque timore vllo filij hominum perpetrant mala: Alter verò, Quia non est contradictio faciendib. malũ citò, ideo repletũ est cor filiorũ homi nũ, in eis vt faciãt malũ. Est verò πληροφορία Hes. ἡ βεβαίωσις.

Πλησίασμα, ατος, τό, impleo, ſatio, exigo, id est, perficio, πλησιάζω. Plat. in Tim. οὐ γὰρ πλεῖ θαλάσσης χρῆσθ᾽ ὁ πλεῖ ἑκὼν ἐκπλεῖ τὸν ἀβόλουτο perfectõque numero absolutum perfect úmquanum tunc compleri denique, Cicero. Demoſthen de iudic, πεπληρωμένην σπουδὴν. Actiu. Accuſatiu. πληρῶ τὰν χρόνον miſsa reparo, Thucydides. Πληροῦν, pro implere, id est, præstantem reddere. Vide Πλήρωμα. Πληροῦσθαι τὰς ναῦς, est ſuppleentum claſſi præbere, claſſiarios milites imponere, τὸ πλήρωμα δόντα δίναι. Demoſthen. ἢ τὰ δικαιώματα σώσετε ἐν τῇ εἴκοσι μοίρᾳ ἢ τὰς ναῦς πληρωθῆναι αὐτοῖς, τὰς ναῦς πλεῖν ἐφοῦ. Thucydid. rites complebant, τῆς ἀσφαλείας δικαιοῦν, interpr. πεπληρωμένας, armatæ naues, id est, inſtructæ. πολεῖ πληρωθῆναι, Euripiuli ti coiuimus, i. multitudinem & magnum numerum feciſus. vide Πλήρωμα.

Πλήρωμα, ατος, τό, idem quod ἀναπλήρωμα, expletio Ciceroni. πλήρωσις, plenitudo Plin. plenitas Vitruu. vt complementum propriè est συμπλήρωμα: ὀβρύζω πλήρωμα verò explementum benecæ, id est, φορέσασθαι & quaſi ὑφ᾽ πλήρωμα: niſi explemcrum accipere libeat ὅτι τὸ πλεῖσθαι ἢ ὑπερκόρωσις: quia retrienta fiue recrementa expleantur, id est, exinaniantur, vt esſere apud Terentium, teſte Donato, pro exinanire ponitur, quod deplere dicit Columella. Ita πλήρωμα pro iuſta plenitudine posuit Ariſtotel. Politic. certio, Εἰ φαίεσις μὴ ἐπὶ μὲν μικρὸν δυνατὸν πλήρωσιν ὄβρυζον πόλεως, pauciores tamen quàm vt possint implere iuſtum numerum ciuitatis. Paulus ad Eſesios capite primo de Chriſto, τὸ πλήρωμα τοῦ αὐτοῦ τὸ πᾶν ἐν πᾶσιν πληρουμένου: interpres, complementum eius qui omnia in omnibus implet: vbi supplementum ineptè dixeris: hic enim de plenitudine agitur: qua voce etiam rectè in vertenda Græcus esſt vetus interpres. Rursus ad Coloſſ. capite secundo de Chriſto, ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, καὶ ἐστε ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι: interpres, Nã in eo inhabitat omnis plenitudo Deitatis corporaliter & eſtis in eo. comcti. Et in epiſtol. ad Galatas capite quarto, Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, id est, cum autem acceſsit iuſti temporis aolutio: cum plenum & perfectum tempus inſtitit. Sic πλήρωσις τοῦ ἐνιαυτοῦ dicuntur, quæ orationis numeros comse. Cicero de Oratore, Inculcata reperias inania quædam vocã, quiſi complementa numerorum. Ita de panibus multip tis loquens Scriptura, eorum fruſta fuse fragmenta quę̃ pleneruntſportas 7. vocat πλησμόνην πλήρωματα, id est, plis fragmentorum complementa ἢ τὰ πλήρωματα, quæ & πλήρωσις dicuntur, id est, reliquæ, quia ſuperfuerunt ex a n dantia. Marci capite octauo, πῶσαν σωρεῖαν πληρώσατε κοφίνων πλήρη; quod ſportas plenas fragmentorum ſuſtul ti antea dixerat, diuerſa tamen ratione, ἢ ὅρα πλεῖσθαι πᾶσαν σωρεῖαν ἐστὶ σπυρίδας. Πλήρωμα, etiam ſupplement, id est, τὸ πρὸς τὸν ἀναπλήρωσιν τὸ ἐλλεῖπον ὑπὸ βλάπτου ἢ σκέμμα, id quod ſuppletur vt ſperfecta quantitas iuſtiſsve numerus fiat addiramento: vt ſupplementi rationem obtinet remiges & milites claſſiarij in nauibus, quos Liuius ſcripnauales vocat: & in legionibus milites ad explendum merum centuriati. Iſocrates de Pace, πολὺ σπουδαιοτέρους τοὺς πληρώσεις διεφθάρκατε, cum ipſis militibus claſſiarius cierunt. Paulus ad Roman. capite vndecimo, ἕχει τὸ πλήρωμα τῆς ἐθνῶν εἰσέλθῃ, id est, vſque dum gentium ſupplectum introiuerit: licet interpretes decepti(niſi ipſe falloris ambiguitate, plenitudinem connertant. Sed ſi quis lo attentius expendat rem ita esſe iudicabit: cum ante Apoſlus dixerit, ἢ τὸ ἄπωμα αὐτῶν σκοῦσις ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν; vbi πλήρωμα ad priorem ſignificationem refert, opponitur que Iudęorum immunitioni ἢ τοῦ πέπωκη, ob quod Gentium ſupplementum decretum conſtitutioue diu. Marci capite ſecundo, ἢ μέλις ὑδρολαμπὰς βάπτισμα ἐγένετο ὅτι ἐκαστὸς πεπωμῶ. εἰ ἢ ὡς, αἷρε τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ κηρίον τὸ πλατύ, id est, Ac nemo additamentum panni rudis & impiti veteri veſtimento aſſuit: quod ſi ſecus fiat, illud plementum nouum ipſius (nempe panni, id est, ἀπὸ ἱκάτος, potius quam hominis) de veteri aufert atque trahit. Sic tranſtulit tamen interpres, Sed nemo pa cnlum impexum inſuit in veſtimentum vetus: ſin minu lud ipſius ſupplementum nouum detrahit de veteri. tus verſio ſic habuit, nemo aſſumentum panni rudiſ fuit veſtimento veteri: alioquin aufert ſupplementum nouum à veteri. Sic Horatius dixit in Arte, Inceptis nibus plerunque, & magna profeſſis Purpureus late ſplendeat, vnus & alter Aſſuitur panus. ſed inſuere in vementum, quis ita loquitur? Vide & Matthæi capite no & Lucæ capite quinto. Suidæ, πλήρωμα ὃ τῆς νεὼς τὸς, ἢ οἱ ὑπηρέται. πλῆκα etiam πλήρωμα, Heſych. τὰ πλήρωματα, apud Thucydidem. Valla nautici homines expot. πλησμονὴν κόπωσις, Idem Thucydid. vbi interpr. ἤγουν πλῆν, Valla exponit hominum iactura. οἱ πληρώσεις νεῶν id naues implendas, Æſchines. ταῦτ᾽ ἐκεῖνα ὃ διαφθορῶν πλήρωμα ἢ κόσμον σπουδαιοῦ κατασκεύασεν, natem longam f

tibus viris refertam, celebríque ornatu exceltam parantes, &c. Plutarchus in Camillo. πολίτευμα δ' πόλεως πανήγυρται, in ciues assumuntur ad ciuitatis supplementum, Aristoteles libro secundo Politicorum, capite quinto, sic Gregor. in Athan. πανηγυρικὸν πολίτευμα, vocat supplementum cælestium copiarum, beatarúmque mentium. Πλήρωσις exponitur etiam summa seu summa completa (vt summam complere Latinè dicitur) apud Aristophanem Vespis, λέγεται φαῦλος ὢν ὕφους ἐκπεφεύγειν, materiam implendæ libidinis suggerere: fuppeditare quibus impleantur libidines. Hippocrat. libro primo Aphorism. 4. οἷς ἢ πλησμονὴ ἢ ὄρεξιν ἀφυλάκτως ἐχόντα, vbi cibo potúque supra modum impleri periculosum esse indicat. atque τὴ πλησμονὴν τὸ ὀρεκτὸν, opponit tenuissimum victum, ἢ πῖνόν τε καὶ ἐσθίοντα τὰ τοιαῦτα δυνάτον. Interpres πλήρωσιν repletionem vertit, quæ Græcè est ἀναπλήρωσις: Ego satietatè potius verterim, cui ἀνορεξία contraria apud ipsum, vt differat ὑπὸ τὴ πλησμονῆς. Atque medicis πλησμονὴ generis rationem obtinet: πλήρωσις verò speciei, vt plenitudo sue plenitas satietatem complectitur. Sed de assumpto alimento nondum concocto & mitificato, assumptóque in venas succo ac per partes distributo, dices πλήρωσιν propriè: πλησμονὴν verò de nutrimento atque alimento quomodocunque dicatur. Est enim προφὴ triplex, vt sito loco dicetur. Sic ἢ πλείων προφὴ à Galeno nominatur πλησμονὴ, cum naturæ modum excedit, & corporis vasa vel diffendit, vel vires superat ita, vt eiusci nequeat: quæ morbi eit occasio, vide Hippocrat. Aphorism. 17. libro secundo. Idem ait Aphorism. 22. Τὸ πλησμονῆς ὀφέλησε δὴ νοσήσασι γλῶσται, κένωσις ἰσταμ. plenitudinem verto: malè enim Fuchsius farta: tatem: & Leonicenus repletionem, qua voce etiam πλήρωσιν verterat. πλησμονὴ verò non tam latè patet, & quid effet, dictum antea. Scribit Athenæus δειπνοσοφιστῶν libro tertio, ὅτι Μακεδόνες ἢ πλησμονῆς πανίων, dixerint, ἢ πάντα τὰ πλήσιμα. Πλήρωσις, perfectio atque absolutio, ἢ πλείωσις.

Πλητὴς, οῦ, ὁ, perfector Cic. Demoft. vocat πλησμονῆς, ὃν ὑπεδέξω ἐκ ἢ ἔρανον πᾶς ἔπει λαχοῦσιν, μὴ ἐσιτηρύσεις, eos qui vendunt collectionem fructuum, vel indictionalem coactionè, iis, qui aut fortitione, aut emptione illam appetebant. Suid. vocat ἐφαπτὴν καὶ Hesych. ἔρανος σωμάτων.

Πλήσιαι, impleat, satiet. πλήσω, implere, Nonn.

Πλήσιος, propè, πλησίον.

Πλησιάζω, σω, σ. κα, appropinquo, propè accedo, propter affideo, adiaceo, sum proximus, admoueor, congredior, me admoueo, me applico, vtor familiariter, ὁμιλῶ, coëo, stupro. Datiu. iung. Lucian. Ἐρωτιδῶν ἐπιπλήσατε τῇ κόρῃ. Plutarc. in Theseo, πατρῴᾳ παλλακίδων, cum Patiphaë concumbens. πλησιάζει τῇ ἀδίμῃ, cum masculo concumbit. Aristoteles libro tertio, capite primo de generat. Animal. Πλησιάζω, adeo familiariter. Hoc rat. γέγονα φῶς σὺν πλησιάζοντας ὁυλλήσιν, iis qui tecum consuescunt his affabilis. Idem ad Nicocl. τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in sermonibus seu literis versari, ad literas animum adiungere, fe addicere. πλησιάζειν ἐγὶ πατὰ πῦρ, proximè ad aliud accedere, Plat. epist. 7.

Πλησιάστατος, superl. ex post. πλησιῶ proximus.

Πλησιάτερος, propius. Xeno. οἱ δ' ἐγγὺς ὄλων πλησιάτεροι τῇ δόρυλλίσε, vbi ad Herculem propius accesserunt.

Πλήσιος, ία, ὁ, maritimus, ἀγχίαλος. Posidonius apud Athen. ὄθυνεν ἢ τὸ πλησίελον.

Πλησιασμός, οῦ, ὁ, accessus, appropinquatio, coitus: ὁμιλία. Pollux hanc vocem non admittit.

Πλησιγναθος, maxillas implens.

Πλησιέστερος, propior, quod & πλησιάτερος dicitur: vtroque vsus est Xenophon. Theophraft. Μείζονα ἢ ἀεὶ τὸ πλησιέστερον ἢ δύζει. Herod. οἷοί περ οἰκέουσι ἐπὶ τὸν Ἀρτανίην ποταμὸν ἐκ θαλάσσης ἰόντι ἐς Ἐλλήσποντον Φρύγες.

Πλησίον, propè, secus, cominus, in vicino, in propinquo, ἐμπελάδην, πέλας, ἐγγύθι, ἐγγὺς, ἀγχοῦ, ἀγχόθι. Genitiuo iungitur. Odyll. ξ. πλησίον ἀνήλυθε, propè inter se. Xenoph. πλησίον ὁ θαλάσσης, iuxta oculos. πλησίον ὀφθαλμῶν, oculis in propinquo est, Gaza. πλησίον γίνομαι, propius accedo. Chry sostomus. ἐὰν σεαυτὸν ἐξετάσῃς, τὰ σαυτοῦ γνῶσθαι πλησίον, &c. Deo proximum fieri. πλησίον θεῷ χρῆναι γένεσθαι, proximè ad tempora accedo, &c. πλησίον γίνεται τὸ λυδεῖον, propè est vt soluatur, Galen. libro primo ad Glaucon. Aristotel. de mundo, πλησίον αὐτῷ ἰρύσθαι, &c. ipsis iam propinquus factus. Plato in Apologia, ἡμεῖς τε ἐργάζονται οὐ μόλιστα πλησίον ἑαυτῷ, nocent suis vicinis, id est, οὐ ἐφύτευται αὐτῷ ὄντας, οἱ πλησίον, cognati, proximi, siue etiam familiares, quibus cum habemus arctam ac domesticam consuetudinem. Sic Suetonius in Othone, Alij febrem simulasse aiunt, eamque excusationem proximis mandasse, si quis requireretur. Apud Aristotelem, οἱ πλησίον aliter accipitur, vt οἱ πόλεις, vide supra. Nam & sic accipit ὁ πλησίον Scriptura, pro quouis alio homine præter loquentem.

Πλησίος, ία, ὁν, propinquus, pro quo Dorice dicitur πλατὶς siue πλατεῖς apud Theocritum Idy. 5. ὅστις τυγχάνει ὢν πλατὺς ἀς τὺ πατρυιᾷ.

Πλησίοχωρος, ὁ, finitimus, vicinus, accola, πελάσχωρος.

Πλησιόχωρος, plenilunium, Eust.

Πλησίπνοος, ἀῦλιος, ventus vela implens, ὁ πλήρωσι τὺς ἱστίους ἢ τὸ ἄμεινον. vide ὄπίσθριος. Homerus Odyss. λ. ἤμῖν δ' αὖ μετόπισθε νέος κυανοπρῴρους ἴκμενος ὄρσῃ ἴσι πλησίπνοος δ' πλοῖα θέσσιν. vide Οὖρεις. Πλησίστιος, exponitur & passiue qui prospero cursu nauigat vento implente velum metaph. apud Plutarchum in Catone, ἐς πάντες ἢ τῷ Σωπίωνι ὡς ἐδὲν ὄδοιο ταῖν κλυδωνιῶν, πλησίστιον ὄπὶ τὴ πόλιτεια φερόμενον, cum in bellum passis velis ferretur.

Πλησιτενὴς, ὁῦς, ὁ, dies plenilunij, πανσεληνιακὸς ἡμέρα, Suid.

Πλῆσμα, τὸ, idem quod πλήρωσις de qua vocc supra: πλῆμμα, plenitudo Plin. plenitas Vitr. πλήρωσις, satietas. Messapij, inquit Athen. l. 3. τὴ πλησμονὴν vocant πανίαν: & πάνια τὰ πλήσματα.

Πλῆσμα de conceptu dicitur, cum femellæ initu implentur: vocabulúmque est admissuræ. Aristot. ἀεὶ δ' ὠὰ ἐχέλεα loquens libro sexto hiftor. Anima. cap. 23. βιώσεται ὁ ἐνιαυτὸν ἡμέρα καὶ μέλισσα ἀνίκτια τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιώσεται. Ibidem, ὡσὶ πλησμονὴν πολίσματι: vbi πλῆσμα καμηλίων siue ἀνίκτια, i. prægnantem fieri, concipere atque impleri. Nam à Græcis atque Lat. πληροῦσθαι καὶ πληγνύσθαι, implere & impleri, dicitur. Aristot. ibid. c. sequenti, ὡσὶ ὄρνιν ὠγέλας: ἐπὶ πάντὸς δ' ὧν, ἢ πληροῖ. Ibidem, καὶ ὁ ὄφις ἢ ὄρνις ὅ δὲ ἐ πληροῖ. Plinius Aristotelem exponens libro octauo, capite 44. ait, Fœminas à partu optime septima die impleri obseruatum est: mares fatigatos melius implere.

Πλησμὸς, replens, implens, peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet & saturitatem affert Athen. l. t. exp. & delicatus apud Plutarchum in Timol. Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Them. τὸ πλῆσμον fastidium apud Plut. in Anton. & alibi exponitur & satietas apud eundem Plutarchum in Othone.

Πλησμὸς, adueib. saturatè, ad saturitatem. Galenus πλησμὸς δὴ τᾶτο, hoc est, in victus saturitate viuebat cibis: exaturatam vitam degebat.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas (vt vertit Cic. ex Plat. 9. Polit. in 1. de Diuinat. saturitas, plenitudo, expletio, κόρος: cui opponitur ὕβρις apud Galenum libro primo ad Glauconem, multitudo, ingurgitatio. Hocrates, πλησμονὴ γὸ ἀπάτησεν, omnium rerum satietas est. πλησμονὴ ὕδατος, aquæ multitudo, Gaza apud Cicc. de Senect. sic apud Galen. l. 2. ad Glaucon. χυλῶν πλησμονή. vide Πλήρωσις.

Πλήσσω, πλήξω.

Πλησφειδίζειν, perperam quidem codices habet pro πλειστηριάζειν.

Πλήτιγξ, ferula, ῥάβδος, apud Hippoc. ἀβὲ τὸ πλήσσειν.

Πλήτης, qui accedit ad aliquem, assectator, seu asseela πλησιάστης seu πλησιαστὴς, Hesych.

Πλῆτο, implebatur. Odyss. ξ. πλῆτο ἢ πᾶν πνοιὴ πεζῶν τε καὶ ἵπποι: à verbo πλήθω. vnde πλήμη, ἐκπλήμνω, πεπλησμένος, & ἀπλητὸς πλήτο, πλῆτο γάρ οἱ, impletum est ftadium, in Epigramm. vide supra in πλέω.

Πλήτρων Acarnanes dicunt τὸ πελαμὸν teste Hesych. qui aliquanto ante πλήμνα quoque attulerat pro πλαμὸν.

Πλῆτρον, τὸ, clauus, gubernaculum, οἴαξ, πηδάλιον. Sophoc. Πὲ νασφύλακες νυκτὸς ναυπλήρεις, Πλήτροις ἀπωθοῦσαν κώπαι πρόσω, sed fortasse legend. πλώπροις & per πλῶθρα intelligendi remi.

Πλῆτρον, μ. ἄξεα, σ. σχε, percutio, illido, percello, perterreo, vulnero, faucio, ferio, cædo, vexo. Actiu. Accusatiui. πλῆξε δὲ θηρητῆρας, Nazanzenus in Orat. πατάσσω δὲ πόδας, claudus, capite nono, libro secundo Reg. πλησσόμενοι τῷ ὄμῳ, lumine or batum ira, Nazanz. πεπληγμένῳ, qui accepit calamitatem. πλῆξεις, vide supra πληθεῖς, percussus, vide Πλῆκτὸς.

Πλῆκτὸς, apud Poll. scribitur pro πλητικὸς, licut & ἀμείπλῆξ pro ἀμφιπλῆξ, vide igitur suo loco.

Πλίγμα, g. adus, passus, saltus. πλίγματα, πηδήματα, interp. Aristop. vide Πλίξ.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum coctio, figulina. τὴ πλινθείᾳ ἢ τῷ πλινθουργῷ τὸν αὐτὸν, atfiligchant cos operibus luti & lateris, cap. 1. Exod χειροῦσθαι σὺν πλίνθοις ἢ πλινθείαις, debetur tibi merces seruitutis & lateritij operis, Nazanze. τῷ πηλοῦ ἢ τῷ πλινθείας ἐλυθερῶσθαι. à luto & lateritia opera liberamur, idem in Orat. sic Bibladulus. πλινθεῖα quoque dicitur agmen quadratum, sed & πλινθίον & πλινθῶν dicitur.

Πλινθίον, τὸ, locus vbi formantur latetes: ἐν οἷ μετρεῖ τὰς πλινθίνης πλάσσοντας, Poll. vulgò tollitur e.

Πλινθούμαι, lateres efficio, Thucyd. Est & fallor, ὀξαπατῶμαι. Suid. Ἐστὶ καὶ μεταφορικὸς τὸ παλαί.

Πλίνθυστος, πλινθία, πλινθυργία.

Πλινθυστής, οὐ, ὁ, id est, πλινθυργὸς, Pollux, ὁ πλίνθος σκιάθειων: vulgò tuilier.

Πλινθεύω, lateres compono. Lucian. Ἐπὶ τῶν ἢ ποσεδῶν πλινθεύοντες ὑπὸ λιμοῦ. Aristoph. ἐγὼ δ' οὐ πλινθεύσω· ἐδαιμόνιον, ὕσσιθλε, εἰ lateres efficiendrem videremus, pluemus. Idem in Ranis generaliter accepit pro fabrico & coagmento, ἢ σκιάσια ξύμπακτα πλινθεύσει. πλινθεύω τὸν γῶλο, Herodotus lateres efficio ex terra, in lateres effingunt seu formant terram. πλινθεύω τὸ τεῖχος, id est, φαλίδας καρβατίνας ἐργάζομαι, lateres ad extruendos muros facio, aut lateribus extruo murum. πλινθεύσιμον, lateris forma fingent, Aristoph. vnde πλινθεῖον etiam σκιάφιον dicitur.

Πλινθεῖον, tanquam opere lateritio.

Πλίνθος, ου, ὁ, lateritius. Suetonius in Augusti vita, Gloriatus se marmoream reliquere Romam, quam lateritiã inuenisset.

Πλινθίον, ου, τὸ, diminut. ἀπὸ πλίνθου, quadrum sue quadrata figura, mathematica quum ex æqualibus spatiis in longitudinem latitudinémque porrectis minor altitudo additur, vt in cucumeris quater quatuor bis ter tria bis, hoc est, 18. differt à cubo & asser e. asser autem, id est, ὅσοις numerus est solidus vel forma quum æquali longitudini & latitudini maior additur alti tudo, vt quater quatuor nonies Bud. At Ezech. c. 41. vbi legitur λάξ σταυτοῦ πλίνθου ἢ διαγράμμασι ἐπ' αὐτοῦ πλίνθου τοῦ ἐφεστηκότος, Symmachus interpretatus est σκιαθίον, quem nos latterculum & abacum appellare possumus in cuius puluere solent geometræ γεγραμμάς, id est, lineas radioque describere, est etiam abacus sine latruncularia tabella Senecæ, id est, qua la truncatilis luditur. Pollux, ἢ δὲ διὰ πολλῶν ἀφῶν σφαῖρα, σκιδίον ἔδη, γράμμασι δὲ γεγραμμένη ἔχων διακειμένοις, at vero apud Plut. πλίνθια, τὰς Cæli spatia seu regiones. τὰ σκιάδια καθεζόμενοι ἐπ' οἰκοδομῆλίθου διαγράφουσι, cæli spatia sedentes ad inaugurandum lituo desiguant. Item in agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν πεντηκοντόρου πλήθει φῶς πάσας τὰς ἑκάλεως ἀφ' ἑαυτῶν τὰς τριπλόῳ, inter pres in latereuli formam vertit. Latini dicunt agmen quadratum. Vide Πάμφιλ. Erpræter Ælian. Appendicem de vocabulis rei militaris.

Πλίνθος, ὁ, later. πλίνθων σκωλίων, laterem lauare. vide apud Eras. in Prouerb. Huius dictionis appellatione laterem quidem plerunque Græci indicant, aliquando tamen omnem in ædificio neceſſarian figlinam, lateres ſcilicet, imbrices, tegulas, & huiuſmodi. Quinetiam in columnis architecti plinthũ nominarunt, quod in earum baſi ſpiris ſubiacet: vtque in ſuperiore capitulo abacus, ſic in inferiore bati plinthus eſt exæquata latitudine veluti tabula. apud Virr. lib. 3. cap. 2. ſpirarũ plinthides, i. plinthi baſium: ita verò dicta eſt ima pars baſis, quia laterem forma repræſentat. vulgò etiam vocant *plinthes* πλίνθοι μολύβδινοι, lamina plumbea, tegula plumbea, Dioſcor. lib. 5. cap. 95. Barbar. plumbeum laterem vertit. πλίνθος ὀστοῦ, coctilis later, Ariſtid. πλίνθοι, lateres, πλίνθοι χρυσοῦ ἐλικρανῶν, lateres aureos, de Apolline, Ariſtophan. interp. in dictione Βαζυλῶν. πλίνθος ὀστράκου, Ariſtophan. de genere quodam torturæ.

Πλινθοειδής, μ. πσν, σ. ιδες, facio lateres, πλινθεύω. Neut. abſol. Ariſt. in Pluto.

Πλινθορία, confectio laterum, πλίνθωσις, πλινθεία. vnde Πλινθορῶ apud Poll. & Πλινθικὸς, Πλινθικῶν, Πλινθωτής.

Πλινθοφόρος, ν, ὁ, ἡ, lateriger, bainlus laterum.

Πλινθόω, μ. ώσω, lateribus efficio quippiam, in Epigr.

Πλινθυφής, ὁ, ἡ, ὁν, ἐκ lateribus coctilibus fabricatus, vel lateribus contextus.

Πλίνθωτος, ου, ὁ, quadrangulus ad modum lateris, quadratus.

Πλίξ, id est, gressus, τὸ βάδισμα, πλῆγμα, τὰ σκιδήματα. vnde apud Sophoclem ἀμφιπλίξ, τὸ ἀδεβάδ ἰων Commentar. Ariſtophan. in Acharn. Etiam πλῆξ ſcribitur, vt ſuprà. Eſtque aliis ſpatium inter pollicem & medium digitum, i. dodrans, Suid.

Πλίγξ & Πλίγξ, cutis quæ pudendis ſubeſt inter vtrunque ſemur. τὸ πλιγάδες τὸ μέσον dicitur σφύιον. vide Galen. Commen. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Hip. idem Gal. annotat eſſe qui σκιγάδα ſcribant per γ non per χ.

Πλίσσω, gredius glomero, ſodalitium incedo. Hom. Od. ζ, οἱ δ' ἐν ὄμῳ πολλὸν ἐπὶ πλισσοντο πόδεσσι. Quibus mulas rectè cucurriſſe ait, ingreſſaſque ſodalitium. Vide Πλίξ. Var. πλίσσειν, βαιοσκοπεῖν, τὸ μετακρίνειν ἐπὶ τὸ ἐφ' ἑκάτερα σκέπτεσθαι. quum Euſtath. ſcribit τὸ σωστικὸν περὶ τὴν ἐπιπλοκὴν λεγόμενον dici σκλιστεῖν, fortaſſe innuit πλίσσεσθαι, Æolis dici pro πλάσσεσθαι quod ſit pedibus pulſare terrã.

Πλογμὸς, vel Πλοχμὸς, pro σκόπιμος, per ſyncopen. vide Σέφε.

Πλοηπόλις ζ φωρεὺς, in Epig. author nauigationis.

Πλοῖάριον, ου, τὸ, nauicula, nauigiolum. Lentul. in epiſt. Cic. vulgò *une fleste*. vtitur Mat. c. 12. & Marc. c. 3. Eſt & πλίξ, βῆμα, & calcamenti genus, apud Ariſt. & Poll.

Πλοΐζειν, nauigare. Polyb. πλοΐζοντες ἡμῖν ἀβλαβῶς καὶ πρακτικῶς, nauigatium vanitas. Eſt & πλοΐζειν Suidæ τὸ περιδίεσθαι, iter facere: ſed πλοῦς etiam ἡ ὁδός.

Πλοΐκιος, & Πλοΐμος, nauigabilis, πλευσπικὸς, aptus ad nauigandũ, πλοΐμοι ναῦς, illiſa natiis, ſed quæ adhuc agi poteſt, Thucyd. interp. σκαφάματος ἐγβύτου καὶ ἀκάλου, vltrò citróque liberè fuit nauigatio, liberius nauigatum eſt. ſed ſcribitur frequentius πλώϊμος per ω.

Πλοῖον, ου, τὸ, nauigium, nauis. σμικρὸν πλοῖον, Plat. in epiſt. πλοῖος ἐμικρὸς, ἢ δὲ ἡ μεσσὰ ὑψηλὸν ἔσπεν, ſup. τουκυδίδ. πλοῖα στρογγύλα. Demoſt. vide Νῆες in Ammon. & apud Bayf. λεπτὰ πλοῖα, πεφ' ἡ πεπλωμένα. πλοῖος μακρὸς, Thucyd. vbi differunt à triremibus. πλοῖος ἢ ταῖς ναυσὶ ἐς σπλοΐλιον διακειμένοισι, idem, nauis ac nauigiis in Pallenem ſe receperunt, interp. Thucyd.

Πλοκμὶς, ίδος, ἡ, cæſaries, coma, capillorum nodus, habens capillos obtortos.

Πλόκιμον, τὸ, textum Virgil. σπάγμα Polluci. Theoph. de hiſto. quarto, caſpite vndecimo de butomo, ὁ χρῆσιμος φορὸς τῷ σπάγματι. Quod eodem lib. cap. 13. dixit φορὸς γὰρ τὸ σπάγματι χρώμενος ὁ ὁλόχοινθ. Et Plinius libro 21. capite 18. vtiliſſimus vtilia holoſchœnos. Et ibidem exp. ad vtilium nexus. Sui. πλόκιμον, τὸ πλέγμα ἐκ τριχῶν.

Πλόκιμος, ν, ὁ, longus crinis, cincinnus, cæſaries, coma, βόστρυχος, cinnus, cirrus. Apol. 2. κοῦρος οὐκ ἐπακρίμιος γενήσεται, cincinnus gaudens, Eurip. μεῖζ' οὐδὲν ἢ τὸ πλόκιμον ὠκτίσμης ἔρωτος. Nonnunquam & apud poëtas πλόκιμοι, funi, q. circunuolutione ſignificant, hoc eſt, τοὺς τὸ κεφαλὸν φέροντας, teſte Pol. apud Ilen. li. 3. ὑφαντὸν, calathorum plexus πλόκιμοι dicuntur, vt vtit Linacer eo in loco.

Πλοκτμάδ ης, ες, crispus, cirratus.

Πλοκὰς, άδος, coma plexa, intexti & intorti crines. Laſc. in Epi. ἐπάλλεται κάλλει κλειοπάτρη πηρὸν τρόπον πλοκάδι. Poll. alit σπλοκὰς, vocaſſe Pherecratem, ὡς γυναικείας πλοκαμίδας.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, implicatio Cic. plicatura Plin. nexus, flexus, text, texturа, dolus. ἐμπλέκειν πλοκαῖς, intexere dolos, Euripid. vt ἐμπλοκὴ τερπνὸν apud Petrum in epiſtol. 1. cap. 3. i. πλοκὴ πλόκιμος, plicatura nexúſque capillorum: coma variata ſitu & fracta per gradus flexu multiplici atque nexu: vt flexi capilli crimen punire dixit Iuuenal. & nexas comas uid. Interpr. doctiſſimus intellexit nodos capillorum, qui mihi non placet: aliud enim apud Horatium. renodare mam, id eſt, in nodum collig ere, vt intra capillare facil è contineantur capilli. vt apud Virgil. crines nodantur in au id eſt, ligantur, apud Homerum Iliad. ξ, ill a Iuno, Πλέξα χαρτὶ πλοκάμους ἐκλέξε φαεινὸς: quem cultum ſuperfluum cul Apoſtol. Chryſoſtom. πλεγμάτων σωφρόνες, τας πλοκὰς πεφ dixit. Dixerat etiam Apoſtolus in eodem ſenſu πλέγματα ad Timot. capite 2. vbi cincinnos interp. intortos crines, tus habet verſio. Πλοκὴ, caſus mirabiles, Hermolaus in pr tione Plin. λογισμῷ πλοκὴς, argutiarum perplexitates, Naz Orat. Ploce, copulatio (inquit Rom. Aquila) figura elocut nis eſt, in qua idem verbum aut nomen bis continuò po diuerſa ſignificat, vt Adillum diem Memmius erat Me nius, id eſt, idem qui ſemper fuit ac ſui ſimilis. Terentius Eunucho, Nullum eſt iam dictum, quod non dictũ ſit pri vbi dictum priori loco nomen eſt, ſecundo participium. ibidem, ſi, id eſt, peccatum, peccatum imprudentia eſt Poë Rufinianus ploceen eſſe dicit, quum idem verbum ſentent ve ad conſummationem ſuperioris retorqueatur, &c. πλοκὴ μὲν ὑστέρου, Hermog. dicitur & φιλοφοῦ. Vide Quintilia. lib 9. cap. 3.

Πλόκιμος, textilis. Theophr. hiſt. libro 4. cap. 12. de arundinum neribus loquens, ἢ δ' ἑτέρα, κάλαμος, φύεδαι ἢ τῷ ὑδῷ κάλαμος ἐπὶ τῷ ὕδατος, &c. vbi κάλαμος κάλαμος, vocat arundinem qua tegetes ſtoreæque fiebant, ἢ τὰ κάλαμος, i. σπάγματα, Gc texilem arundinem vertit. Et Plin. legiſſe videtur κάλαμος cat enim hanc arundinis ſpeciem li. 16. c. 36. plotiam, quòd in ſuis ſtuitantibus natet.

Πλόκιον, ν, τὸ, ornamentum, coma, tricha, inſuris, genus monil implexum, obliquum.

Πλόκιος (adiect.) nexilis, vel textilis, vt πλόκιοι μάσοι, Od. ν, perpl xi & intricati.

Πλόκ ος, ου, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph. τὸν δ' ἐ τέγγει πλόκος, i. πλόκιμος.

Πλόφορι, Heſych. χθονόφορος φαεινὸς, ὁ ἥλιος per ſyncop. pro πλοφόρος πλόκιμος.

Πλομῦσα, inficio.

Πλόμος, ν, vel baſcum herba, φλόμος Dioſc. τὸ πλόμῳ, i. verbaſco h ba piſces interimit, Ariſt. l. 8. Anim. c. 20.

Πλόος, ου, πλοῦς, nauigatio, nautica expeditio, curſus nauis, trai ctus. μέχρι πλοὸς χθονὸς, ante nauigationem confectam, Thu ὦ τῷ σκαλχθμωδέσις, in curſu faciẽdo iactatus. πλοῶν ἀπὸ χ, in diſt

distat. ᾧ πλοῶ, inter nauigandum, inter nauigationem. Sophocles, ᾧ δὴ τάνδ᾽ ἁλῶ᾽ ἐστείλαμεν, cui hanc expeditionem nauticam fecimus. Item iter, via, πορεία, via quam quis carpit pedes. sic vsi sunt Nican. & Antimach. ὀλίγῃσι ἁλὶ πλόῳ, in via memorosa.

Πλουθυμίας, ας, ὁ, fanitatis opulentia, diuitiæ pariter cum fanitate, pleniſſima felicitas apud Ariſtoph. interp. in Equit. vide Erasm. in prouerb. Crotone ſalubrius.

Πλυνέω, idem quod πλύνω, & πλυνέζομαι, idem quod πλυνίζομαι exponitur & augeor, vt apud Herodian. l. 7. τότε μᾶλλον ἐπλυνέσθη τὸ πλοῦτος.

Πλυπόν, abundo. Alex. Aphr. l. 2. Prob. ὁ ἰάμενος ἐς πλυπὸν φέρει ὕδωρ, &c. materia affluens.

Πλύτος, ὁ, ditter, quaſi πολύτος, ὁ. πορος, opulentus.

Πλουτοδόκος, munificus, πλούσιος χαριζόμενος, Heſych.

Πλουτοκρατέω, abundè, opulenter Liu.

Πλουτολογία, commentatio diteſcendi, philoſophia ac ſtudiũ, cuius bonorum & malorum fines ſunt diuitiæ & paupertas. Ex ἀκαδημείᾳ, quod erat gymaſium Platonis, & πλοῦτος, i. opulentia.

Πλούτοχρεως, ὁ, valdè diues, Eupolidi.

Πλοῦτος, Pluto, ὁ δῆμος.

Πολύμεσος, πον, ditor, locupletor, diues euado, diues ſum. Ariſtophan. Commentar. in Pluto, πλουτῶ μᾶλλον ἢ πάντες, i. πλοῦτον ἔχω. μεταβατικῶς verò cum Accuſatiuo, vt πλοῦτ᾽ ἀμπλῶ. Et cum Genitiu. Libanius, πλουτῶ χρημάτων. Alexand. Aphrodiſ. libro ſecundo Problemat. πλουτεῖ περὶ σῶμα, creſcunt in corpus, Lucian. in Cauc. dixit πλοῦτῶ τινα πλουτίσει ἐμολογῶ, &c. πλουτῶ τῶν διότητα, diuinitare locupletor, Nazanzen. πλοῦτῶ μαρτύρων, abundo teſtibus, Phalar. in epiſtol. πλουτῶ νομίσματος, Ariſtotel. in Politic. Et cum Dativo, πλουτῶ τοῖς σοῖς, tuis rebus diteſco, Xen. πλουτῶ τῷ ὑμῶν, Demoſt. in Φιλίππου, & in Epigrammat. & πλουτέω in Accuſat. ibidem.

Πλουτοῦσα, οὐ, τὸ, quæſtuoſum. πλουτηρὸν ἔργον, Xen. in OEcon. via & modus rei augendæ.

Πλουτοπλέω, πλεύσομαι, dito. Act. Accuſ.

Πλουτοῦμαι, per diuites, habito diuitiarum reſpectu, id eſt, ᾧ πλοῦτος, πλουτοῦμαι ὡ δεσπότου ὑπάρχοντος, decet opulentos & optimos eligere magiſtratus, Ariſtotel. libro 2. Polit. capite 9.

Πλουτοφόρος, ὁ, diuitiarum dator, Heſiodus. πλουτοδότωρ Σπάνων, in Epigrammat. & Fœminin. gener. πλουτοδότειρα, ας, ὁ, datrix opum.

Πλουτόπαις, ὁ, principatus ex cenſu, quum ditiores adminiſtrãt Rempub. ſtatus diuitum, Xen.

Πλουτοποιῶ, οὐ, ὁ, diuitiarum effector.

Πλοῦτος, ὁ, διότητος. διότης πλούτου, Demoſth. vide Λῆσθ. πλοῦτος ἐπίζηλος ἐστί, id eſt, ſecundum diuitias gloriæ ſtat, vel, quod ἐμφανεῖν minus eſt) pro diuite ſua gloria. πλοῦτος ὀπηδεῖ Θ., parabiles diuitiæ, Cicero. Item πλοῦτος, Plutus, Ceres & Iaſonis heros filius, vt ſcribit Heſ. in Theog. vide in Chil. Eraſm. Timidus Plutus, & πλοῦτος ἀζηλῶ.

Πλοῦτων, ωνος, Pluto deus, ὁ δῆμος, qui & πλουτεὺς dicitur, Dis pater. Cicero de Natur. deorum, Terrena autẽ vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt, qui diues, vt apud Græcos πλοῦτων, quòd & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. πλοῦτων ἀπὸ τοῦ πλουτεῖν τοῖς ἐκ περιηγείᾳ τετιμῶσιν, inquit Lucian. ὅθεν ἡσίοδος, πλοῦτων αὖτε πρῶτος θεοῦτος. Ariſtoph. in Plut. πλοῦτων παρεγενόμην.

Πλοῦτος, τὸ, πλόγμα ᾧ ὃ σῖτος κεδαίρεται, Suid.

Πλοχμός, οὐ, ὁ, πλόκιμος, σειρὲς, σειρὰ τριχῶν, coma quam veteres alebant, & diis conſecrabant. item πλοχμοὶ videntur ab Antipatro libro primo Epigrammatum, vocari cirri in polypo piſce, qui inſtar capillamentorum & flagellorum ſunt, & in quibus cauernoſæ concauitates, hoc eſt, acetabula ſunt. Apollonius ſecundo Argonautic. πλοχμοὶ βοτρυόεντες, id eſt, capilli intorti & cincinni. Et libro primo Epigrammat. πλοχμῷ ἐλιχθείς.

Πλύμα, τὸ, apud Pollucem, aqua ſolida ex lotura, id eſt, lotura Plinio, γίνεται τὰ πλυτήρια ὑδάτων πλύμα, dixit Plato Comicus: metaphor. ſic dicitur ὁ κατὰ τρημάδων ἰχθύς.

Πλυσίνα, τὸ πλυσῖνον.

Πλυσιὸς, ſullo, πλυσεύς: idem quod πλυντὴς ſiue πλύτης.

Πλυσὸς, οὐ, ὁ, balneum, piſcina, labrum, peluis, locus vel fouea, & vas vel locus lauandis rebus aptus. Homerus Odyſſ. ζ. πλυσὸν τὸ ἐπὶ πλυσοῖ ἀσὶ πλυθῶ. Interpr. εἰς πάτρίδα πλυσὸν. Ariſtophan. in Pluto, ὦ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ, πλυσὸν μὲ ποιῶν: prouerbiale autem πλυσὸν ποιεῖν τινα dicitur, id eſt, malediſtorum ſordib. implere aliquem ſicut implentur vaſa in quibus panni lauantur, at πλυσὸν (parox.) ſignific. τὸν ἀνώμαλον Scholiaſt. Ariſtophan. vide Πλυσίνα.

Πλυσπόρος, ὁ, ἡ, qui lauat, item criſta vel foſſa lapidea in qua lauantur panni.

Πλυσπορῶ, ὁ, ἡ, ad lauandum aptus.

Πλυσπορία, πλυντηρία, ſectum Athenienſium quoddam, Xen. in Omiſſ.

Πλυσπόσιον, πλυντήριον, pelluuij aqua, νίπτηρ, lotura, Pollux.

Πλυσπόνος, ὁ, qui veſtimenta lauat, tullo Poll.

Πλυσπόσ, ὁ, qui eorum eſt qui veſtimenta lauant, vt πλυσπικὴ τέχνη, Plat. in Polit. πλυσπὸς, ὁδὸς ἁ, lotrix. πλυσπικὸν, idem.

Πλυτρα, τὰ, merces balneatoris, quæ quadrans erat Romanis, à nomin. πλυτὴρ.

Πλυτρὶς, ἡ, terra quæ eſt ad abſtergendum maculas veſti. Theophraſtus libro ſecundo, capite quinto de cauſ. plantar. apud Pollucem πλυτὶς corrupte. vide Σμακτὶς, ſuæ Σμακτὶς, ἡ.

Πλύω, μ. πύσω, π. νυκα, lauo. priori longa Odyſſ. ο, πλυνέουσι τε φῶτα μύγῃ, cum ea lauante congreſſus eſt. Ariſtophan. ὁ ᾧ πλύνει κοδίᾳ. πλυνεῖς ἐλαὶ κυλλὰς, idem Ariſtopha. πλυνεῖ δακρυ, lachrymas effundere. πεπλυμένος, clotus, lotus. πεπλυμένος μάλιστος, clotiſſimus plumbum, Dioſcorides libro quinto, capite 83. πλυτὸς, lotus ſit. πλυθεὶς, lotus, clotus. πλυθεὶς οἴνῳ, clotum vino. ſic legitur libro ſecundo Dioſcorid. capite 96. Πλυίης, deſcribere, id eſt, conuiciari, Pollux: τὸ λοιδορεῖν, πλυνέει ᾧ πλυνῶν με πυιεῖς, ὁ παιγνιδία φασὶν (Ariſtophan. in Plut.) ὄρνιν ὑβριστικώτατος, ὁ ἀγκυῶνος. Dion, εἰς κρόνον ἐς ἀπὸ ᾧ πατέρ ᾧ πλυνέει. Demoſthen. ὅτι ᾧ κ᾽ στοκρίνα ἐνδείξει, καὶ ποτ᾽ μὴν λοιδορησόμενος, ᾧ πλυόντας αὐδὲ τ᾽ ὑπόπτα. Artemidorus Onirocriticõ libro ſecundo, capite octauo, πλυνεῖν, πλύγμ, id eſt, coarguere ſignificare contendit ex hoc Menandri: ἐὰν δὲ κρηδῶ μου τῶν γυναικῶν, ὅταν λάγῃς, ἃ ποτ᾽ ἐκ καὶ σὺ ταῦς σοῖς ἐγὼ πλυνῶ αὐτὰ τῷ, inquit. πλύνων ἡ κρηδὼ λύει. Dixit etiam Plautus in Ciſtellaria, frigidam ſubdolè ſuffundere. pro elanculum mordere, & ma ledictis inceſſere. Aliter tamen Eraſm. Chryſ. ᾧ μυείας ἐς τὰς ἁπλυνκλυδείας, infinitis te contumelijs affecerũt. Sic vulgò dicimus *lauer quelcun*, exponitur item contaminare apud Chryſoſt. Comment. in epiſtol. ad Roman. τὰ μὲν τὸ χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν ᾧ τὸ θεμένος ἑαυτὸ πλυνῶν ἀξιοπλύτης.

Πλύτρια, ἡ, ἰχθύων, lotura piſcium, Ariſt. l. 4. Anim.

Πλυσμὸς, ὁ, lotura, lotio, Heſych. ἁ πλυσις.

Πλύσις, ἡ, lotura Plin.

Πλυτὴρ, ῆρος, ὁ, genus Laconici poculi ἰσόνατος & ὀρμάνιον, quo milites vtebantur, vt pluribus docet Scholiaſt. Ariſtophan; & Suid. in κώθωνι huic ſynonymo.

Πλυτὸς, adluendum, laudandum.

Πλύτης, fullo. vide Etymolog. apud Pollucem πλυντὴς ᾧ πλυνίτρια, & πλυνεῖ.

Πλυτὸς, ὁ idem quod πλυσπὸς.

Πλῶ, contractum eſt ex πλάω eóque ſignificante, vel appropinquo, ſacta per ſyncopen ex πλάω, vel impleo ex quo πίμπλημι & πλήθω, contractum etiam ex πλάω quod eſt nauigo: vnde particip. πλῶν nauigans.

Πλῶας, άδος, ἡ, auis genus, hoc eſt, natarilis.

Πλῶς, nauigabat, in Epig.

Πλῶσι, nauigat, Homerus Odyſſ. ἔ φασιν, & ἐπίπλωσιν, nauigant, Heſiodus.

Πλώτε, nauigate, Apollon. Rhod. à themate πλώω.

Πλοῖζω, nauigo, Etym. factum ex πλωΐζω.

Πλωάδης νεφέλαι, natantes nubes, & quæ crebrò circumferuntur.

Πλωΐζομαι, nauibus vehor, ſed & πλωΐζομαι legitur apud Polyb.

Πλωΐζω, idem Heſiodo πλωΐζεσι νηυσὶ βίην κεκμηῶ.

Πλωΐμος, ος, ὁ, nauigabilis Liu. peritus nauigandi. πλωΐμοι νῆες, naues nauigationi idoneæ, naues iſthiæ, ſed quæ adhuc agi poſſunt, Thucyd. interp. ſupra per ὁ ſcribitur.

Πλωΐς, auis natarilis, ſicut & proximè præcedens πλωὰς. Apoll. Rhod. πλωΐδας δ᾽ ὑπὸ θεν ἐμφαλίδας ἔδυτε λίμνης ἰδυτεῦσαι, dicit autem πλωΐδι, διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι ἢ ἀφράδως, ἀπὸ ἐκκλῆ ἀπεδίδοτο.

Πλῶν, nauigans.

Πλῶσι, nauigant, ἔπλωσι πλώοντες, nauigantes.

Πλωσσα, natans, Lucian.

Πλώοντες, euecti in, cursum tenentes: omnia hæc à themate πλώω.

Πλώσιμος, nauigabilis, εὐπλοΐας.

Πλῶτα, anguillæ in Sicilia, quemadmodum καπώδης in Euboea, murenarum quoddam genus: ſlutas Latine dici inuenio, apud Plin. πλωτὰς apud Poll.

Πλῶτες, piſces mugiles dicti, ἀπὸ τοῦ πλώειν, Athen. l. ζ.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, quaſi nauigator, nauta, ναύτης, vector Paſſ. Muſæo nator. vocat enim πλωτῆρα Leandrum, qui brachiorum remigio maris anguſtias traiiciebat.

Πλωτικὸς, ὁ, ἡ, nauigationi aptus, vel natationi apud Plutarchum

qui nauticæ rei dat operam vel eius studiosus est, vel etiam qui artem nauticam exercet, item pro mercatore in Axiocho.

Ναυτός, ὁ, nauigabilis, natans, innatans, aptus ad nandum, Gaza. Item natatilis & aquatilis. vnde τὰ ναυτὰ ζῶα, Philoni de mundo, id est, bestiæ aquatiles. Et πλαγιε ναυτὸν, mare nauigabile, ibidem. Apud Hom. Od. ϰ, ναυτῇ ὑπὸ πόντῳ, ἁπλοσίῃ, vel φορητῇ, ἀεθφορμήτῳ.

Ναύτης, ου, ὁ, ϙ. nauigator, in Epigr.

Πλώω, nauigo. Hom. Od. ἑ, ἠδ' ἅπασαι, nauigauit.

Πνεῖος, spiro. Odyss. ϑ, ἠδὺ μάλα πνείουσαι suauissimè fragrantem Cum Genitiu. libro quinto Epigramm. πνείουσι δὲ πάσης βοτρύλλῳ. Cum Accus. Hom. Il. β, - μύρια πνείοντες Ἀζαιτες, ι. Θυμὸν δὲ θωϊκίμοις πνείοντες, πνοιῆσι γάμοιτες, θαμπάλοι.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, spiritus, ventus, aura, flatus, flamen, halitus, productio spiritus seu continuatio, Trapezunt. in Rhet. impetus animi, anima, animus. Aristot. de mundo, πῶς ἐνδὲ ἔστι πολὺ μὲν πολὺ μᾶλλον ἡ ἀθρόον, ὅσπερ ἅμα ϰ πνεύματα πλήττει, πλήττει δ' ἡ πᾶσα πνεῦμα ἐ ἐν φυτοῖς ϰ ζώοις ϰ διὰ παντὸν διήϰοντα ὑμῶν τε ϰ γόνιμα ὑπὸ, id est, ventus nihil aliud est quàm aer multus fluctuans & coactus, qui etiam spiritus appellatur: quum alioqui spiritus appelletur substantia animata & genitalis in stirpibus & animantibus existens, & per omnia pertingens. Πνεῦμα pro voce linguæ, Paulus capite 14. prima epistol. ad Corinth. In sacris literis quoties huic nomini præcedit articulus, ferè de Spiritu sancto intelligendum, vt annotat Didymus. Quod & πνεῦμα θεοῦ ἅγιον dicitur, Spiritus Dei sanctus, Deus & ipse verus & æternus, cum patre & filio ὁμοούσιον. τὸ ὑποστάσεως verò proprietas, cuius opus sanctitas atque illustratio fidelium. Ioan. 3. τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ.

Πνεῦματα, τὰ, vitalia, præcordia. Diodorus Siculus de rebus gestis Philipp. τὰς ἀγχμὰς τὰ σθένος πὰς ἀνθρωπὰς ἐνήρευσεν, eorum præcordia & vitalia gladiorum cuspidibus transfigebant. Virgilius 9. Æneid. -abditáque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. quibus præcipuè pulmo significatur, à pulsu dictus teste Scruio, vt πνεύμονων ὑπὸ τῶ πνέειν, ἰοίεσθαι dicere idem poëta, -pectus mucrone recondit: Et, ensem calido in pulmone recondit. Πνεῦμα, difficultas spirandi, ἀθυσπνοια, Hippocrat. vnde πνευματώδης, ὁ ἐμπνευσμῷδ ὑ ὀ ἀθύσπνοος.

Πνεύματα ϰαϰὰ, spiritus deceptores, seductores, fallaciæque mali genij.

Πνευματέμφορ ος, spiritu plenus, & spiritu impletus, Etym.

Πνευματϰὸς, ὁ, ἡ ϰ, ϙ, spiritualis, vt ἕξις πνευματϰὰ, spiritualis habitus, Philoni de mundo. fic etiam dicitur qui flatibus plenus est. Apud Theophrastum in fragm. πᾶσι γᾶρ μετᾶβλλ. ϑ ϑ πολλαπρὸς ἑλλὰ τὰ ἀνθρώπα ποιεῖν τὰς μεταβολὰς, ἀνάμεπτϰὰς γᾶρ φύσεως, id est, flatus sese inflans: aut etiam paulò post, πᾶσιν ϑ ἡ ὑξεμφύσησις αὐτὸς ϰ φυσιϰὴν ϑ ἐδὰλ ἐστι. Est & pulmonis inflammatione laborans: Pulmonarius interpretari potest, teste Columell. τὰ πνευματϰὰ, ϙ spiritalia membra: sic Gaza vertit apud Alexandrum Aphrodis. πνευματϰὰς τόπους, locus spiritui deputatus, spiritui opportunus, flatuosus, spiritalis, flatus ciens, locus flatilis, Theophrastus libro quarto, capite 13. de causis plantar. πνευματϰὰς στομάχους, stomachum inflans, Dioscr. libro secundo, capite 132. πνευματϰὸν χλυσμὸν τοῦ ὀστρεου, inflatis veteris, Gaza. πνευματϰῇ διαθέσει, inflationes, Dioscorides libro 3. capite 92. Quid πνεῦμα ἡ ὁ ἔσω ἄνθρωπος, cui σὰξ ϰ τὰ μέλη opponuntur apud Paulum 7. ad Roman. & quid πνευματϰὸς, cui opponuntur ψυχιϰὸς, prima ad Corinth. capite 15. ad Galat. 6. dicetur Deo duce, separatim. Inter machinarum genera, est vnum scanforium, quod Græcè ἀναβατιϰὸν dicitur: alterum spirale: quod apud eos πνευματϰὸν appellatur: tertium tractorium, id autem Græci βαιλιϰὸν vocant, inquit Vitr. l. 10. c. 1.

Πνευματϰὸς, ϙ. spiritualiter. Paul. 1. ad Cor. c. 2. πνευματϰὸς διϰαίνεται, i. vi Spiritus sancti diiudicantur.

Πνευματϰὸν λιμὸν, ὁ, ventosus tamex, malum, scilicet testium, quũ circa illos spiritus in scroto colligitur, quod malum in dilatationis genere, quam πάθησιν ϰ vocant, Græcorum medici constituerunt. Id malum intelligendum putat Marcellus libro quarto Dioscorid. cap. 69. περ ὅγϰος πνευματώδης, ὑ. testes inflatos.

Πνευματομϕύχ ος, cum Spiritu sancto pugnans. Vide in canone primo concilij Constantinopolitani, hac voce vtitur etiam Theophylactus.

Πνευματόμφαλ ος, cui vmbilicus à flatu protuberat, species est τῆ ὀξομφάλου, apud Galenum in def. med. legitur πνευμόμφαλον, quod esse dicit τὸ ὑμφάλιον τῷ ὀμφάλῳ.

Πνευματόπυλ ος, in spiritum verto.

Πνευμάτ ωμα, inflor. πνεύματῶται, vertitur in spiritum, & euanescit, spirascit, Gaza capite tertio, libro tertio de generat. Animal.

Πνευματοφορέω, spiritu portari.

Πνευματοφόρ ος, spiritu lymphatus, afflatus.

Πνευματόω, μ ατῶσ ω. ϰ ϰ, inflo, inflationes pario, tumefacio, spiritum extenuo, in spiritum verto. Aristotel. in Problem. sect. 2.

Πνευματώδ ης, ους, ὁ, ἡ, flabilis, animabilis, spirabilisque natura. Ceroni: flatum præ se ferens, flatus mouens, ventosus. Item difficulter spirans, Hippocrat. qui ipsam spirandi difficultatem sæpe vocat πνεύμ. πνευματώδης ὄγϰος, tumor flatuosus, ex spiritu constans.

Πνευματώσεως, ως, ἡ, inflatio, flatuosa elatio.

Πνευματωτϰὸς, inflationem pariens, flatus gignens, Athen. l. 9. rapo loquens.

Πνευμονϰὸν τμῆμ, τό, instrumenta quæ spiritu inflantur, quæ & πνευσὰ dicuntur, ϰ πνευματιϰά.

Πνευμονία, ας, ἡ, vide Πλευμονία.

Πνευμονϰὸς, pulmonis fibræ.

Πνευμονϰὸς τόπ ος, locus pulmoni constitutus.

Πνευμονώδ ης πάθ ος, qui dam pulmonis morbus.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, σπλάγχνον, dicitur à Galeno ad Glauc. πνεύμων διϰαιότατος, pulmo marinus, fruticis magis naturà quàm pisces refert, Dioscorid. libro 2. cap. 38. vide Πλεύμων, Athen. l. 8.

Πνιγώδ ης ἀὴρ, ος, spiratio aëris, Naz.

Πνιθίσσω, ἀ, spiraho, i. fa uebo, in Epig.

Πνιγτιάω, spirandi laboro difficultate, anhelo.

Πνευστόν, ὁ, in Epig. spirans.

Πνευστὸ ός, anhelus fum.

Πνεῦσ μ. ἡ. σύσ ω. σ. ευσα, &c

Πνέω, Ἰρίτο. Accusatiuo. Homerus Odysseæ ϑ, Αὖρη δ' ἐϰ πόντ, ἵ ψυχὴν ἀνέϊϰε πάσῃσ. Adag. ὡ τῶ ἀυτὸ στόματος θερμὸν ϰ ψυχρὸν πνεῖν, inidem calidum & frigidum spirare. Iliados β, -μέ ἀνέϊοντε Ἀζαιτες. Et σὺμ ἀνέϊοντε, Xenophon septimo libr. Græcor. id est, feroces. A Aristophan. in Ranis, πνέϊοντες ὀργὴ λάγχαι. sic Euripides, σὺμ πνέοντες. vt πνεῖ θυμὸς, sicut Cic. flus anhelantem. Attice. Vide in Chiliad. Erasmi, μὴν ἀνέϊοντ' ἀσεπτιϰπτιϰὸν π, Budæus in epistolis posteriorib. σπ μ. os olet, os spirat, odorem emittit, Diosc. l. c. 94. πνεῖν δὺσ, suaue olere. Virg. cui cõtr. πνεῖν δυσώδη, graue olere. Cũ Gc. vt lib. primo Epigrammat. ϰαφὸν μὴ δυλέοντ' ὀϕὴ πνέοντα δῖ, & libro secundo, πνεῖν πιπτόϊϰα πράξου, pro ὄζειν, olere. πνέων ϰαν, crocum olfactu reddens, spirans crocum, Dioscorid. libro primo, capite 65. πνέϊοντες ἀβίως, Martem spirantes. Bud: in epistol. posteriorib. πνέοντας σπουδὴν πολίτων ὲ γλῆς ἐδύμῃ, studiis flagrantes senes vidimus, Gaza de Senect.

Πνηλάϊον, ϙ.

Πνηράμιον, ου, ϑ, vide Ἐ ριάλτης.

Πνηράω, ῶ, vaporarium. Galenus de Caus. morb. l. 2. σπᾶμα ἐστ ὑ πνιγέα.

Πνιγεύς, ῆ, ϙ όν, laqueus quo se aliquis strangulat, Hesych.

Πνιγεύς, ῆ, ϑ, ϙ, furnus, fornax & vas in quo extinguntur prus caminus impropriè & per iocum Aristophan. cælum vocat quod æstiuo tempore suo feruore suffocet ea quæ abit non aliter ac caminus incluſos carbones. in Nubibus ϰορυϑὸ λόγοντες ὑμπνίουσιν ἅ· ὅτε σπιγεὺς, id est, ὑ ὅθ' αὕτ ϰαύμ. videtur σπιγεὺς, vt urpatum etiam fuisse pro vapore, seu hypocausto, vel caldario aut loco excalfacto in quo fudabant in balneis: quod nimirum vsque adeo excalfiet vt tantum non suffocaret æstu fuo infudantes, atque in πνιγεῖον, calida lauatio. seu caldarium in quod intraban frigidario minus calidum quam ipſe σπιγεὺς, calidius, aute ipſo frigidario: vide Vitruuium libro quinto, capite vnde mo, πνιγεὺς Hesych. est non solùm ὁ ϰλίβανος. verùm etiam ὀρυκτὸς ὀρχάϊον μέρος, item ὁ φιμὸς τῆ ϰάπωθ, id est, camus fiscella iumentorum: vide apud Etymolog. ἀφ' ὅτε σπανὸς πνιγέα.

Πνιγηέ ός, ὁ, ἡ, æstuosus, καυμπτώδης, feruens, æstu molestus, vt πνιγὲς σϰλωϑίασπα, habitacula æstu grauia & angusta, Plutarch. in Pericle. Arrianus, ὑπόϰλιτον ἀὸ ϑρατοῦ ἐϰ ϰαυλῶ πνιγηρὸς, itc quasi suffocationem vel strangulatum afferens: Aristophanes certè πνιγηρὰ εἰς ἀδὸν vocat, quum quis à seipso strangulat ad orcum descendit.

Πνιγόσαμαι, suffocabor. sic Galen. libro primo ad Glauc. vnde πνιγόσαμαι, Aristoph.

Πνιγὲις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis Eretriæ similis, de qua Dioscor. & Plin.

Πνιγμὸς, ὁ, suffocatio, strangulatio, suppressio, σπᾶς.

Πῦρ, ὁ, ϑ, ϙ, æstus, incendium, suffocatio, oppressio, anxietas, feruor. ϰαὶ ϰῶ: secunda longa, Phrynich. σπῦρ ἔστ, in æstu Plato de Legib. æstito die Cicero exponit. σπῦρος, Aristophan. Interpr. pro genere quodam ϕῶ ϑάϰτος. pro vase in quo cabones suffocantur, accipit Aristot, σπὸ ποότητο ἡ γῆς, σπῦρος apud Suid. πεφῶ ϑωϊνται.

γω, μῶ, π. ἄγχω, suffoco, ango, astringo, ac propemodum strangulo, arcto, eneco, exagito, exanimo, premo, strangulo, Gaza: vtro, indignationem cieo, φλέγω, æstuo. Actius. Accusat. Lucian. ἢ ἢ κρδίαν μὲ πνίγει πᾶν ὅσον, i. quod me malè habet, quod me torquet & angit. in Aoristo 2. ἔπνυσα: vnde in Passiuo ἐπνίγλω. Lucian. ἐδόκει μοὶ σὺν ἀσπασμῷ, ne tibi suffocer. Aristophan. ψφ. ἐπνίγοῦν τὰ ἀπαλάγχνα, æstuabant mihi exta, angebar & æstuabam, vrebar. Dicitur & φλέγεσθαι pro vri & dolere. πνίγειν αὐτὸν, obtorto collo trahit ipsum: sic Erasm. capite 18 Euangel. Matthæi.

πνίγω, ἐγῶ, ὁ ἡ, æstuosus, strangulans, strangulationem afferens, suffocans: vt πνιγώδης πάσις, locus in quo quis non potest respirare, ac premitur angustia spiritus, extitialis. ἐν αἴρει πνιγώδει ἢ βαλκιείῳ χρυίζειν, diutius agere, in aëre æstuoso & balneo, Galen. l. 1. ad Glauc.

πνικτός, ὼ, ὸ, suffocatus, præfocatus. Athen. πικτὰ κρέα, inter edulia recenset.

πνιγμός, ὁ, π. ἄγχω, suffocatio, vt Florus ait lib. 2. cap. 11. quî suffocãdas inuicem fauces prebuisset. Et mulierum morbus ex vteri suffocatione, ὑστερικὴ πνιγὶ dicitur apud Dioscorid. πνιγμὸς ὑστερικὸς. Baulus Ægineta lib. 3. cap. 20. ἡ ὑστερικὴ πνιγ, ἀπὸ πάθους τῆς ὑστέρας ἐστὶν ὅτε συμπάσχει τὰ κυρίως τὰ φρένα, ἐν μορίοις, ἐν κεφαλῇ, ἐν μυελοῖς. Corn. vterina suffocatio, est ipsius vteri ad superna decursus, agens in affectionem per consensum particulas principalissimas, velut carotidas, arterias, cor & cerebri membranas. Et apud Galenum lib. 8. cap. 3. ita emêdauit ille vir doctissimus, ἐμοὶοις ἢ τοῖς ὑστερικοῖς πνιγμοῖς βιαιοῦ. Sed idem humano more errat, cùm ait: Plinius hoc malũ vluam conuersam & vuluæ conuersionem appellare solet, t. lib. 7. cap. 52. imò & lib. 8. cap. 42. lib. 20. capite 22. Nam Plinio vuluæ conuersio, est Græcis ὑστέρας διαστροφὴ, vt Dioscor. lib. 1. cap. 38. Paulo Æginetæ libri 3. cap. 21. vbi præcipit, ταῖς διαφορᾷ ὑστέρας πυέσαι, ὑδρὸν ὑσσωπίνῳ, ἢ τοῖς ἐφεδακτικοῖς καθέσθαι. Fusthius peruersiones exposuit, nouè ni fallor. Nec idem est, ὑστέρας στῆξ, quam Plinius ipse suffocationem mulierum dixit libro 20. c. 5. & capite 18. strangulatum vuluæ. habétque libro 1. capite 20. vuluarum strangulatus. lib. 20. cap. 15. strangulationes vuluæ.

πνεῦμα, spiritus, flatus, afflatus, halitus, aura. αὐλοῦ πνοὴ, Aristoth. tibiarum flatus.

πνέων, idem Pindaro: nam Dorien sibus hæc epenthesis propria est, qui o literæ i solent adiicere, præsertim in medio dictionis. sic etiam χρυσὸς pro χρυὸς dicunt.

πνοὴ, οὐδὸς, ὁ, velox, rapidus. ventos pedibus æquans, pernicitate dum ventis comparatus.

πνεῦσις, spiritus, sonus.

πνὼν, consilij locus apud Athenienses, concio, ab hominum frequentia & densitate deducto vocabulo. eo conueniebat populus ad concionem.

πόνος, tumultus popularis, τῷ δήμου ὀχλοῦντι, Poll.

πόνος, idem quod πονὼν: quanquam apud Aristophan. quidam per transpositionem literarum πωνὸς legunt, & πωλὰς πνυλὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, Æschin. τὸ βῆμα τὸ ἐν πνυκὶ πεποιημένον, ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ ἀεὶ τὸν ἐκκλησιάζοντας ἀφ' ἡμῶν ἐπὶ τὰ δικαστήρια ἀφ' ἑσπέρας ἀφ' ἑσπέρας, tribunal quod in pnyce sitũ est ita vt ad mare spectet, postea triginta tyranni ad terram conuerterunt, & c. Plutarchus in Themistole. πνυξοκοπεῖν, Athenis eorum locus prope arcem vbi concio habebatur teste Pol. & Schol. Aristophan. sic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τὸν ἐκκλησιάζοντας vel ἀπὸ τῶν πετρικῶν πάγων τῶν καθήρων vt scribit idem Schol.

πνευτὴς, prudens, ἔμφρων, σώφρων.

πνεῦμα, idem cum πνοὴ, spiro. vnde πνεῦσι, spirabat, intelligebat. & πέπνυται, spirat. & πεπνυμένος, prudens. γέρων πεπνυμένος & θεῖος, diuinarum rerum peritissimus euasit. Plutarch. in Numa.

πνεργὸς, herba, i. (vt Hesych. describit) ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία, βοτάνη, herba specialiter nuncupata. Sic Gaza li. 1. c. 9. hist. plant. vbi à Theophr. inter genera plantarum enumeratur. nihil aliud est quàm herba vulgatissima, quam & vulgò dicimus de l'herbe, ex qua fœnum.

πόζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete euello, Latinè runco. Theo.

πόημα, τὸ, herbula.

πόης, ὁ, ἡ, noxiarum herbarum euulsio. Latinis runcatio dicitur, Theoph. l. 3. c. 25. de Cauf. plant.

πόρνος, ὁ, ἡ, mercenaria in agro runcatrix, Hesyc.

πόρνον, τὸ, falx qua secatur herba. χορτοκόπιον Polluci.

πόσδος, ὁ, ἡ, qui mollibus est pedibus & delicatis, apud Them. forte leg. πεδεχρὸς.

πόσδρα, ἄς, ἡ, pedica, tendicula, i. laqueus quo animalia capiuntur, qui & πεδέχρεια appellatur. Lege Pollucem libr. 5. cap. 4. à quo & πεδοπρόδη huiusmodi instrumentum vocatur: eo enim loco describit copiosè. θηλαιαὶ ἐλάφοις πεδέχρειαι ἢ ἀρπεδῶναι, Xenoph. lib. 1. Pæd. pedicis subigere. Inde πεδάγρα siue ποδάγρα in Comment. Aristophan. in Pluto, pro morbo illo articulari, qui circa pedes oritur, & dolorem malè affectis neruis affert, idque aliis cum ardore, aliis cum algore. Gaza dolores articulorum vertit. ab Horatio neruis cessans morbus dicitur. Podagra etiam canes laborant, Aristot. libro 8. Anim. cap. 22.

ποδαγρικὸς, vel ποδαγρικὸς, podagra laboro, sum podagricus Horat. Dion. Chrys. ποδαγρικὸν dixit. Aristophan. in Pluto pro eodem ποδαγρικὸς τε: Interpr. legi etiam ait ποδαγρῶντες.

ποδάγρεια, idem quod ποδοδρόπη Polluce. Vide Ποδάγρα.

ποδαγρικὸς, & ποδαγρὸς, ὸ, ὸν, podagra laborans, podagrosus Plauto, podager Claud. ποδαγρὸς ποδαγρικὸς, podagricus Horat. qui podagra tentatur. ποδαγρικὴ θεωρίαμετ, podagrica medicamentas podagricorum remedia, Dioscor. libr. 5. cap. 138. ποδαγρικὰ, morbi podragrici, articulorum pedum dolores, Theophr. li. 9. c. 10. hist. plant.

ποδαγρὸς, qui laborat podagra, in Epigr.

ποδάκτυλος, ὁ, vinculum in arcu. ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, Pollux.

ποδαλγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, pedibus æger, quem pedum dolores cruciant.

ποδαλγία, ας, ἡ, dolor pedum.

ποδαλγικὸς, podagrici, Dioscorid. libro tertio, capite 150. Vide Ποδάγρα.

ποδᾶκμος, velox, ποδώκιμος.

ποδάνιπτρον, τὸ, pellumium. In hoc errauit Aretinus apud Aristot. lib. 11. Polit. cap. 8. pro pedum lotore exponens. Dicitur etiam ποδανιπτὴρ apud Athenagoram in Apologia. Vide Ποδάνιπτρον.

ποδανίπτης, ὁ, peluis.

ποδάνιπτρον, τὸ, pedum ablutio, aqua ad abluendum pedes. Odyss. τ. Οὐδὲ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ὕδωρ· αἶσα δ' ἑκάστῳ ἔπεται, apud Pollucem ita scriptum, ποδανιπτὴρ, ὁ λέβης, τὸ δὲ αὐτὸ ὕδωρ ἀφ' οὗ νίπτονται, πλυντήριον, ἢ ποδάνιπτρον.

ποδαπὸς, ἀγορᾶς, proprie est καθημερὰ πόδας τακυᾶσα, velociter agilitérque pedes inter currendum moueo, id est, citato agilique pede curro.

ποδαπὸς, ὁ, cuias, qualis. Aristoph. ψφ. ὦ ὑφέρπεις, ταυτὶ ποδαπὸ τὸ θηρίον; quales bestiæ, quænam feræ seu cuiates? Plato in Apol. Socrat. πόθεν, ποδαπὸς εἰμὶ ἐγὼ; quis & cuias? Xenoph. ἐγὼ τοίνυν ὦ ξεῖνε ποδαπὸς εἶμι, φήσω ἐγὼ ἐρεῖ, quum interrogaretur cuiatem se esse diceret, Persam inquit.

ποδαρκὴς, quasi ποδεσθρόμος, Aristoph. Interpres.

ποδάρκης, ὁ, ἡ, pedibus valens, celer. Iliad. ἀλλ' ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς, i. ὁ τοῖς ποσὶ ταχὺς, ἢ ὁ ἀπέρκειν τοῖς ποσὶ δυνάμενος, ἰσχυρὸς.

ποδάνεμος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

ποδεῖον, socculus qui pedes inducitur. Poll. libro 2. scribitur & πόδεον.

πόδιος, rudentes, hoc est, funes nautici quibus velum vtrinque, vel ad prorã & puppim alligatur, vel quibus antennæ transferuntur. in quo sensu dixit Virgil. vnà omnes fecere pedem. Aristophan. Equitib. ἔζωσε, καὶ τοῦ σπάγου ἔλαβε. Apoll. l. 2. ἐμβὰς δ' ἐπὶ πρῷῃ ἀνέμου ἀείρετο πείσματα λύσας. Vide Παῖς, & Ποδίαι.

πόδις, ἴδος, Homer. extrema & infima Idæ montis pars, quod & nos pedem montis dicimus, ὅσσαι ἐρίζηλοι radices montis. Vide Ποὶς.

ποδίσκη, podia, pes nauis Luciano: funis veli inferior, qui & ποὶς dicitur, Bayf. Item membrum virile, Interp. Thucyd. Ποδίσκη ἀπὸ, siue ποὶς ἀπὸ, est petiolus siue pediculus, dependens ex vtribus è pellibus: quâ liquor infunditur & effunditur soluto vinculo, quod pro obturamento est. legitur præter Pollucem apud Herodot. Κελεύει, ὅταν ἀνοίγωσι, ἀμφὶ ἑκάστῃ ἀσκῷ τὰ πρὸς ποδίσκας αὐτῶν λύειν ἅπαμμήχανος, duos aut tres vtrium petiolos pendulos resoluisse. Euripides in Medea, Ἀπὸ μὲ τὸν ἀφύκτοις ἀὶ λύσαι πόδαι, Πρὶν ἂν πατρῴων αἴθεις ἑστίαν λιπὼν, Ne pendulum vtris soluerem prius pedem Reuersus atque essem paternos ad lares. Quod oraculum sic refertur à Plutarcho, Ἀσκοῦ τὸν ἀφύκτοις ποδὸς μέγα φέρτατε καλῶ Μολόσσε, φεῦ δῆμον ἐθέλων σώσαι φιλόδη, Magne pedem populi princeps qui pédet ab vtre, Ne soluas, patrias nisi mox ingressus Athenas. Illum autem fuisse Ægeum ferunt, ne cum externa muliere concumberet, & se integrum reseruaret Æthræ coniugi suæ. Ποδίσκη translatè ponitur pro figura in angustum desinente. Herodotus in Vrania, τῆς δὲ διαζώδους χώρης ποδίσκη ἐστὶ αὕτη κατατείνει ἐς πελοπόντησον ἐπὶ τὴν καλουμένην ἀκτὴν Ἀράξου, Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor. Comment. Aristoph. in Vesp. ποδίσκας καλοῦσι τοὺς ἀγκεφάλους τῶν μηλωτῶν πόδας.

ποδίτης, apud Theocritum. calceamenti rustici genus est, perones.

ποδηγέτερος, ὁδηγητικώτερος.

ποδηγέτημι, ἥσω, π. ἄγω, duco, deduco, dirigo, Actius. Accus. Philo

de mundo, πῶς λογίως ποδηγετεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ τὰ ὅλα ἡ τάξις ἦσα, oraculis deductus in vnius vestigationem ibat.

Ποδηγέω, ῶ, ἔσω, ἐπ. ἀορ. ἐποδήγησα. idem, ἐποδήγησε, παραδηγωγῶ, rego, deduco & dirigo iter facientem. Plato Epist. 7. αὐτὸν χαρίζεσθαι ποδηγοῦσι, absque duce se dirigere. Et ποδηγῶν, vel ποδηγὸν dicitur nauarcha, Pollux.

Ποδηκὴς, ὁ oblongus tractus. Lysias, ὡσεὶ γὰρ αἱ ὄψεις ἐκ τῆς ὀλυμπιάδος ποδηκὰς κατέτειναν ἐπὶ δύσεις, de adulitero loquens, nisi sit ποδήρης: vel ποδηγὸς, pedibus è lecto detractus.

Ποδηγὸς, ὁ, dux, παραδηγωγὸς, ποδηγὰ πόθων ἀνέπλεσεν, in Epigr. alæ duces amorum.

Ποδήνεκὲς ἔπος, ὁ ἢ ἡ talaris, i. ad talos protensus, ad pedes vsque demissus.

Ποδήνεμος, ὁ ἢ ἡ, velox, ὑποπτέρυξ. Iliad. ἑ ποδήνεμος ἵξεται, i. πρὸς ποσὶ τοῦ ἵππου.

Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ, tunica talaris, vestis ad pedes vsque demissa, podenis. Apuleius, Foderem tunicam sumens. ποδήρην, vna ex octo vestibus Pontificis quæ Latinè dicitur talaris, & ex eo quòd ad pedes vsque descedat, hoc sortita est vocabulum hęc Hieronymus in c. 9. Ezechielis τὸν ποδήρη χιτῶνα, Lucian. ποδήρης παῖς γυναικεῖος, barba ad talos vsque promissa dependet, Plutarch. in Opusculis. In Apocal. script. ἐνδεδυμένον ποδήρη, quasi sit ὁ ποδήρης, ὃς cap. 1.

Ποδῆς, pedes, contractum ex ποδέας.

Ποδία, τὰ, (scribitur etiam apud Athenæum ποδέα, & apud Polluceum ποδέα, corruptè) idè quod ἀσπίδια Polluci, & πέλματα Æschylo, & πέλαι Hesiodo, id est, socculi lanei, vbones Martiali, vel odones Vlp. at que impilia. vide Πέλ. Theophrast. histor. libro 7. capite 13, de lanaris siue lanigeris bulbis loquens, Μάγνα δ' ἡ ἰδιωτικὴ διαφορὰ τῆς ἐρυθροφόρου βολβοῦ. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἀνωτέρω τοῦ φύλλου ἐν ὀξυκόλοις. ἔχῃ δ' ὁ μὲν ἕτερον ὑπὸ τῶν φυομένων χιτῶνας ὥστε καὶ μίσται ἐξ αὐτῶν ἐκ ἀλλήλων ποδίαι, καὶ πολλαὶ, additque immediatè, γίνεται δ' ὁ μὲν ἀπὸ τῆς πόας καὶ ὄψας ἐκ ἀλλήλων ποδίαι, &c. Quem etiam citat Athenæus libro secundo: vbi πόδεια scriptum. Gaza male transtulit togas, interpres Athen. fascias pedum, & Bayfius non meliùs dixit fascias crurales. Plinius mapalia transtulisse videtur libro 19. cap. 2. vbi inquit, Theophrastus author est, esse bulbi genus circa ripas amnium nascens, cuius inter summũ corticem eámque partem qua vescuntur, esse laneam naturam ex qua mapalia vestéque quædam conficiuntur, &c. Quæ quidem lectio vera esse non potest si mapalia legas, nec si mappas, vt alij. Nam mapalia, vt author Seruius Maurus, sunt magalia, vt & ipse Plin vsurpauit lib. 16. cap. 37. Et ipso authore lib. 19. cap. 1. mappæ fuerunt lineæ, non laneæ. Sed legendum est pro mapalia, impilia. Quæ vox apud Vlpian. in l. 25. §. 1. D. de aur. arg. Fasciæ, inquit, crurales, pedalésque & impilia, vestis loco sunt: quia partem corporis vestiunt. alij legunt apilia, nec rectè exponunt fascíolas quibus mulierum crines colligantur, quasi ad pilos pertinentes: quam fasciolam testam vocat Varro. Sunt enim impilia, socculi ita dicti quia sine pilis, sed ex lana coacta fierent. vnde πίλοι dicti ἀφ' ὑποῦ καὶ quod vtrique pedi essent idonei. Aliul vero sculponeę à sculpendo dictæ, quæ lignea fiunt: vulgò *Sabots*, vel *galloches*, id est, gallicę: vnde sculponeari dicti à Varrone. Pollux Onomasticí lib. 2. sic habet. Ὁ δ' κωμικὸς Πλάτων. καὶ ποδέαι εἴρηκε. καὶ ποδίαι δ' εἶδός τῶν ποσὶ πίλοις κεχτίας, ἃ λίκνλδι πίλνηα καλεῖ. alibi πέλματα. Idem lib. 7. ἃ δὲ ὑπὸ ἵππεα κεχτίας καλεῖ, σὲ τὰ πίλοις αὐτὰ ὑπόδεσθαι τὸ ὁμοίως πάντας ποδέας, τοῦτο καὶ πέλματα, vocat Æschylus in Phœnissi.

Ποδιάζειν, apud Hesych. τὸ δὲ τὸ αὐτὸ αἰκαζεῖν, ἢ ὑποτρέμειν.

Ποδιαῖος, ον, mensura pedis. τὸ πρίγνιον τὸ ποδιαῖον, pedaneus triangulus Theoph. de caus. plant. l. 6. c. 2.

Ποδίζω, ἐποδισα, σ. inf. ἐποδίζειν, digo pedes, seu pedicis obligo. vnde apud Xenoph. Pæd. 5. τὰ ποδισθῆναι ἐχουσι δεῖ ἵππους ὅτι τάχιστα φάτνῃ. metitor pedibus, Act. Accus. Vide ἀναποδίζω. ποδίζειν pro ambulare videtur accipere. Suid. in dictione Ἐμπωτοῦ, quod & Hesychius explicat in eadem dictione.

Ποδικὸς τρόπος, pedibus plaudentem, pedibus strepentem. in Epigr.

Ποδίον, ὁ, τὸ, pediculus, petiolus vel pedúculus, diminut. à ποὺς ποδὸς. Aristot. ἀσκαλὼ τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ.

Ποδισμὸς, dimensio pedibus facta. pedismus apud Veget. l. 3. ratio mensurandi pedibus. Politian. pedaturam vocat. Est & genus saltationis cuiusdam.

Ποδιστῆρες, apud Iosephum de Antiquitat. & Regum libri tertij, capite 7. de supellectile templi Solomonis, id est, lebetes, cacabi.

Ποδίτην pro ποδίτην, Hesiodus. ἅλκα ποδίτην, pedibus trahebat, id est, per pedes.

Ποδιωκάνης, ὁ, laqueus genus, & instrumentum quo noxij vincièbantur, quasi ποδῶν τέχνη, vel ποδῶν κάμακος. cippus Latinè dicitur. vel lignea solea. Cic. de Inuent. Et statim quòd effugiendi potestas nõ fuerit, lignea solęæ in pedes inductæ sunt. Solidas vocat παντεύχλῳ ἕνλοι τῷ ποδιωκάνῃ. Est in lege quadam, ἐποδιώσαι ἐκ τοῦ ἕνλου οἱ ἄνδρας, ἢ ἐν τῷ ποδιωκάνῃ, id est, conde Budæo. Item ξύλον, ποδιστάλη & ποδιωκάνη, Comm. Aristoph. Equitib.

Ποδιωκτὶς, ἀος, ἡ, plausus pedum, seu complosus. apud Strab.

Ποδιωπτήρ, ῆρος, ὁ, & Ποδιωπτῆρ, ῆρος, ὁ, & Ποδιώπτης, ου. vide Παραπέτασια.

Ποδήρημα, epitheton Atalantes, quasi ἑ τοὺς ποσὶν ὀρμῶσα. compositum à ὄρνυμι apud Callimach. autem hymno in Dian. legitur ποδοβρόμου Ἀτταλάντου v. bi & Scholiast. expon. πῶν τοὺς ποσὶν, ὁρμῶσαν ἢ ὁρμῶσιν à nomin. ποδήρης sed fortasse scribendum ποδόρομον.

Ποδήρης, ου, ὁ, genus laquei ad capiendos cervos & apros. Xenophon Cynegetico, ὑφίστανται ἢ αἱ ποδήραι ἐν τῇ ἐλάφου ἐν τοῖς ὁμοιοτρόποις. diculæ ponuntur cervis. Ποδήρα, instrumentum militare, quo artus luxati reponuntur, τὰ τὰ ἐκ μέρους καταβάντα. Pollux. Ποδήρα, καὶ κατασφὴς siue supplicij genus, quibusdam, vt videtur, contorqueri solent, apud Synes. vide Ποδάπτω, & Πεδόρακα.

Ποδήτης, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδηφέρκαδος, ὁ, pede rotam circumagens, figulus, Hesych.

Ποδηχολάω, clauum teneo, ad gubernaculum nauis sedeo. vnde ποδηχόλος apud Pollu. lib. 1. ὁ δὲ τῆς νεὼς ἐπὶ τὰ πρύμνα καθήμενος, ὃ δὴ καὶ πηδαλιοῦχος καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πηδαλίου τῆς νεὼς ἑστὼς ὃ ἡγεμὼν τῆς νεὼς frequenius κυβερνήτης est autem hoc ποδηχόλος ab ea significatione nomiis πῆδ qua ponitur pro clauo seu temone & gubernaculo nauis, τὸ πηδάλιον ὁ οἶσε.

Ποδήλυσμα, mantilia pedibus abstergendis apta Æschyl. Agam. χαρὸς ποδηλύσματα, τὰ, ἃ τοῖς ποσὶλυσι.

Ποδῆν, pedibus intendo de pedibus nauis.

Ποδησιεύς, ὁ, pedum velocitas, ἢ τῷ ποδὶ ταχύτης, Xenoph. Suidam quoque habetur ποδ' ἀκείας ἢ τα ἀκέα, quod erit à ποδὸς aut à πούς.

Ποδ' ἀκείη, idem.

Ποδ' ἀκείη σπεύσας, perniciissimus, Apoll. Rhod. vbi etiam scribitur ποδωκέστατος.

Ποδ' ἀκειτερος, ὁ, ἢ, ὃ, & ποδ' ὠκὺς velox, ῥᾳδιὰ, ἢ ἔξις, vt lepus, tygris, celer plantis, Hom. Iliad. ἓ, τὰς δ' ἅμιλ & ἔλασε ποδ' ὠκέας, ἠ τε ποδίας, pedibus celeres.

Ποδ' ὠκύαες, ἡ, ὑπὸ ἐφορᾷ τῆς σπουδῆς, Hes.

Ποδ' ὠκὰ λίνα Lycophr. vela dixit, quòd pede, funis genere, tenetur pariter & colligantur.

Ποῖα, ἀπὸ τοῦ ποιέω, Atticè, Etymologus. ποῖει pro ποίει, fac. instophanes.

Ποιηγορία, herbas legere, βοτανολογεῖν.

Ποιφαγία, Hesych. victus ex herba.

Ποιφάγος, ὁ, ἡ, herbam comedens, herbis viuens, Suid.

Ποθεῖν, desidero.

Ποθέσκω, desidero, ποθέσεται, ἐπιποθεῖ, ἐπιποθήσει, Hom.

Ποθεινὸς, ὴ, ὸν, desiderabilis, amabilis, desideratus, charus, optatus, Thucyd. ποθεινὸν ἀναγκαίων τυμφορᾷ, Eurip.

Ποθεννῦν, cum desiderio. Xenoph. Rep. Lacedæm. ποθεννῦν μὲν ἀφῖγμαι ἐς ὑμᾶς.

Ποθές, ὁ, cpotus, potus, hausfus, Gaza libro quarto, ποθὴν ibitum.

Πόθεν, vnde, vndenam, à quo, quî autem, quomodo. Plato in Phagora Dialogum sic incipit. Πόθεν δ' Σώκρατες φάμεν ἀφῖχθαι νῦν κωμικῶτατ' ἐπὶ οἰκεῖ τῶν Ἀλκιβιάδου ἑταίρων; Cicero qui hunc locum fecerat vt libro 6. testatur Priscianus, Quid tu, vnde dem appares ὁ Socrates? an quidem dubium non est qui bo Alcibiade? Odyss. ὁ, πόθεν δέ ἀνδρῶν; vnde gentium venis? vnde? ὑμᾶς ἀφῖξαι; &c. Æschin vnde tandem vos? vndenam? &c. τοὺς τοιούτους ὁμοίως τοῖς ἄλλοις χορηγοῦσιν ἐπ' ἐρωτήσεις; vnde quis ponerit istos fatiare panibus hic in solitudine? cap. 8. Euan. Marci, τὸ πόθεν τοῦτ, i. terminí motus, Aristot. lib. 10. Eth. cap. 4. Etiam αὐτοπόθεν (vt scribit Suid.) pro αὐτομάτως, sinè causa, vt ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, non aliunde Chrysost. πόθεν τὸ ἐμφανὲς; Πόθεν δὴ κακὸν, vide Ποῖ.

Πόθενδε pro πόθεν δε, poeticum, lib. 3. Epigr.

Ποθέω, μ, ἠσω, σ. ἠκα, τὸ, ἠκὸς, τὸ ἐπιθυμητὸν ἀπολέσθαι, desiderio, afficior, ποθοῦμαι, id est, ea quæ absunt requiro, vt apud Lucianum Ganymedes nuper raptus, ἀε pertæsus iam absentiam patris, ποθῶ μὲν αὐτὸν, inquit. Quòd autem propriè dicatur de absentia, euidentius licet apud Xenophontem videre. quum inquit, δῆλον εἰ φανοῦσιν τὸν φίλον μόνον παρόντα ὁρῶντες, πᾶσιν ἢ ἐν σπουδῇ ἔσεσθαι ἢ αὖ τὸν ἀπόντα, ἢ ὅτι ἐν ἀφανεῖ ἐποίησαν, ἵνα ποθοῦμεν ἐκεῖνον ἐπιθυμοῦμεν, &c. Plato de Legib. an adhuc desideramus ficientius demonstrari? an putamus non satis demonstratum esse? &c. πόθεν ἐπιθυμοῦσι, Demosth. ἐπιποθοῦσι, desiderant. Herodotus. Latinis est desiderare, vt apud Ciceronem, Omnia desiderata magis, quàm assiduè percepta delectant. Ποθῶ σε, ἀμαθῆ, φιλοῦ. Theocritus in Aita, Ἡλιοῦ, ὦ φίλε κούρα, ποθῶ σε πολλὰ ἢ κεἰ. Ἡλιοῦσε, οἱ ἢ ποθεισάσης ὦν ἐξ ἀμφοτέρων ἐπεκοινωνήσατο, id est, amauit

mantes vno die consenescunt. Scholiast. ἐφήμερος. potest simpliciter accipi pro desiderantes, licet & πόθος pro amoribus oneatur.

ος, ἡ, desiderium. Odyss. ὁ, ἀνὴρ τὸν ξεῖνον ποθῶ, ἢ πόθος ἐστὶν ἑταίρου: & Iliad. ὁ, ἀχιλλεὺς ποθὴν ἑξέτω ὑμὸς ἀκαχμένος. Achillis desiderium est, quo teneantur Achiui. & translatè ablatio, consumptio. Id. ἡ, ἐμὴ ἰαχάτα, iactura, desiderium enim est rerum absentium τῆς πάντων ὀπτασία.

ποθεσσάμενος, τὸ, idem.

πόθεω pro ποθῶ. Odyss. ω. quod Eustath. deriuandum censet ποθέω ἀπὸ τοῦ ποθῶ, vel à ποθητὸς.

πόθιος, pro potare, in Epigram.

ποθίσαι, ποθίζειν, ποθίσασθαι, desiderato, Gaza de Senect.

πόθιος, gratus.

πόθι, ubi, quò, πῦ, interrogatiuum cum acuto in priori. Odyss. ξ. πόθι τοι πόλις, vbi tibi ciuitas? id est, cuias es? πόθι νέα σαωμεν, in Egram. quò tendo? ἀπὸ ποῦ etiam dicitur pro vbinam ab Apollonio: ποῦ autem cum graui, aut etiam fine accentu, alicubi potificat, & aliquando, vt Odyss. ξ. πόθι μοι αὖθι ποτε γένοιο, i. εἰς ἐμέ. Et Iliad. ἀ. Δόντιος οὔμε ἀμὲ ποθὲν ἔειπε θεῶν πόθι μοῖρα, siquando Iupiter dederit ei ποθὲν à Sophocle dicitur.

ποθητὸς, desiderio tactus vel captus. Paulus Silentiar. libro 4. ἡμῖν ποθεῖν ἀπόπτος ὃδ' ἐσθ' ὑμῖν ἐκ ἀλιπλάνης ὅδε μακρὸς ἀστήρ. Item more captus. Idem libro sexto, Epigramm. σκύλα ποθεῖν τοῦ ἐπιφανεστάτου ἔργα. vnde μέρμερα ποθεῖν τοι, αὐτὸ τοῦ ὀπτὸν μέα, apud omnem.

ποθέσβολος, ἡ, iumentorum frenum. forsan pro ποθεσπλεῖς quoniam ea ποθεσπλεῖται τὰ ὑποζύγια, attrahuntur iumenta.

ποθῶ, aspicere, in Epigram.

ποθὲ, idem quod ποθῶ, ἡμέρος, desiderium, ardor, amor, affectus, cupido, in Epigram. ὀπτὸς τοῦ ὀπτὸν. ἐς, ἐκ, ἀπὸ μὲ ὁ ὀπτὸς ἐκ πόθε ὀπτὸς, me capit & tenet Vlyssis desiderium. οὗ Ἀθηναίοις πόθος ἐστὶ Κίμωνι, Cimonis desiderium cepit Athenienses, Plutarch. in Pericle. πόθος ἐκ ἀνδρὸς, vehementi desiderio teneri, Xenoph. Πόθος, pudendum, τὸ ἀιδοῖον, priapus. φαλλὸς & ἰθύφαλλος, τύλος, ἡ τύλη. Dion in Caligula. Καὶ τὸ σωλήνιον αὐτοῦ, ὃν ἐς ἐκείνων καθῆκαι, πόθον ἢ ἀφροδίσιον ἢ ἕτερόν τι ποιοῦσι ἑδύλιον: agit de Cassio Chærea, quem, inquit Suetonius, Caius sedrem iam & mollem effœminatum denotare omni probro nsueuerat: & modò signum petenti, Priapum aut Venerem reimodo ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manū ferre, formatam commotamque in obscœnum modum. uod etiam tradit Paufanias in Bœoticis, Hoc & Iosephus ita nstituat. ὡδὲ ἀλεξανδρείας βιβλ. ιθ. de Chærea loquens, Καὶ ὑπὸτε ἐκμείνε τὸ τῆς ἡμέρας κρὸ πόνοὺνε εἰς αὐτὸν, ἐδήλε τὸ ἑδύλιον τ' ὀνόματος, ταῦτα αἰχμὴν καθάπαξ. vide Σωλήνιον. Πόσος, flos æneus, cuius duo sunt genera. ita describit Theophrast. de history. plantar. lib. 6. cap. 7. Ὁ πόσος κρίνωλόμῳ & (Gaza desiderium tit) ἔστι δὲ ὅτι ἀνθὲς, ὁ μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ εἶδος τῷ ἀνεμώνῃ, ὁ δ' ἕτερος κρίνει, μελανὸς, ὃ κρόνται ἐπὶ τὰ φάρμακα, χρονώτερος ἐστι. Quę ita instituit Plinius lib. 21. cap. 11. Sed maximè spectabilis poos. Duo genera huius. vnum cui flos hyacinti est, alterum addidius, qui ferè nascitur ad tumulos quoniam fortius dute. Pothos à doctioribus herbariis creditur esse Aquilegia vaque, vulgò ancolie. ab aliis vtraque campanula, alba scilicet, cærulea.

Πλατωνικὸς, quodammodo, Plato de Legibus. Aliquando vacat, Aristotelis interpres. Ποῦ, aliquò, alicubi: ἐπὶ τοῦ ἀφ' οὗ. Aristophanes in Pluto, εἰς τὸ δεῦρο ἐλθεῖν πάντ' ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐμοῦ. ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτῆς, id est, interrogatiuum, pro quo & vbi ponitur. ἐκ ἑαυτοῦ, ἐκ ἑαυτῆς, Æschines & Phrynichus. Sophocl. πῶ βάδην ἔτ' εἶμι; ἢ πρὸς ἐς; quò spectans ea dicis? πῶ γῆς; quo terrarum? Aristophan. Pro vbi, Idem in Pluto, Ν. ἰδοὺ δὰ χρόνου σοῦ ἐγὼ παῖσα; Γρ. ποῦ, τάλας; Ν. κακῶς. Ad. vis mecum tandem ludere? Ger. vbi, miser? Ad. ibi. ποῦ κὰ χθὲς ἐγὼ τὸν ἐμαυτὸν ἐζήτουν; Soph. ἔστι, ἐς τίνα χρόνον, quandiu, μέχρι τίνος. Ποῖ, inquit Comm. Aristoph. in Pluto, ὀρθῶ ἀνέκαθεν ταυτὶ ἐμπίπτει τὸ ποῖ. Ποῖ, inquit Comm. Aristoph. in Pluto, ὀρθῶ ἀνέκαθεν tantùm sumitur. Πῆ verò καὶ ὅπῃ ἐρωτικὰ & σάσεως ponitur, vt apud Euripid. πῆ βέβηκε σῶν. Quod secus reperiatur πῆ ἀσφαλέστερον esse dicit. Ποῖ δὰ καὶ πόθεν, ἐλεγανς phrasis, qua petimus quò quis tendat, & vnde veniat. Platò in principio Phædri, ἆ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὰ καὶ πόθεν; Πλατὼ Αὐτὰ δὰ Σωκράτες: Budæus, O amice Phædre, quò randem & vnde es? Sed miror tanto viro in mentem non venisse, quàm id, sed ponuerfis verbis, elegâter imitatus sit & expreſſerit Horatius lib. 2. Serm. Satyra 4. quam sit, incipit, Vnde quò Cassius? non sit mihi tempus aperti, &c.

πῆ pro πῶς dicitur vt ὁσὲ pro ὁσὲ Ionicè ποῖ pro dicitur scribûtque autem grammatici Πόλεμ sine ποτὲ dici τὸν βατιλέα, & κατ' ἐλλειψιν τὸ πυρὸς, siue τὸν ἀμφιτρεμαλὲ κατρὸν: vnde πάτερ vocari τὸν ἐκ ωτὸν. quoniam semel tātum in anno ὁ πάτερ φύτευμ, velut à Calimacho Αἰγυπτίῳ θεοτρεφέστατε ὑπ' ἔνιαυτ, χαίρῃς τὸ ποτὲ, nouem circiter annos. sic & apud Latinos messis & τὸν ἅπαξ significat & ὁ ἐνιαυτὸν propterea quod singulis annis singulæ messes sint. ποτὲ. ab Hesych. exponit non solùm βοτανάδος ὅλη item πυρὸς ἢ κριθῆς, sed etiam πόϊσις, ab Etymologo πατρικὴ φωνὴ.

Ποῖος, τὸς ποίας, qualis interrogatiuè, Cyril.

Ποιέω, μῶ, ποιήσω, ποίησα, ποίηκα, ποίημαι, ποιήθην, & ποιήσομαι, ποίησα, (promiscui enim ambo vsus sunt) facio, ago, creo, effectum præsto, instruo, conficio, constituo, gigno, introduco, loquêtem facio, fingo, fum in causa, committo, perpetro, affirmo, carmen fingo, curo faciendum, sum efficax, exequor, formo, condo, poeticè scribo, mouco, efficio, ἐνεργῶ. hæc enim significatio apud Græcos, quemadmodum & apud Latinos, late patet. Πεποίηκα, ducere, existimare. Plut. ὡς καλὸς τε ποιούμενος, rem non tolerandam ratus. Vnde etiam πολλοῦ ποιεῖσθαι, magni facere. πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere, Demosth. πλείονα ποιεῖσθαι σοῦσιν. maximi æstimare, Plat. 2. Reip. πάντες ποιεῖσθαι, in primis dare operam, omnino elaborare. ποιοῦμαι πάντες, Bud. in Epist. poster. antiquissimæ curæ esse duco. πλείονος ποιεῖσθαι, Isocrat. parui ducere. ποιοῦμαι πλείονος, & c. minoris facio, Idem. μείζονα ποιοῦμαι, magni facio. ποιεῖται ἑαυτὸν, indignum ducit, Plutarchus in Theseo. Dicitur autem ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, vel ἑαυτὸν ποιεῖν pro ægrè ferre Et aliquando ἑαυτὸν ποιεῖν, indigna agere vel facere, id est improbè, Demoſt. Ποιεῖσθαι, adoptare, id est, εἰσποιεῖσθαι: vt πάμφιλα ποιεῖσθαι, Demosthen. ἀρότου ποιήσασθαι, sibi in filium adoptauit, Plutarch. in Themistoc. ποιοῦμαι & παῖδας αὐτὸς, qui in filios sibi adoptarit, Idem in Theseo. Ποιοῦμαι cum Præpositionibus: vt ἐκ διαίτης ποιεῖσθαι, admirari. ἐκ γάλακτ ποιεῖσθαι, risui habere. πολλὰ ποιεῖσθαι μέρει κατηγορίας, criminis loco ducere, seu obiicere. πολλοῦ τινὸ ποιεῖσθαι, perinde affecti sunt. ποιοῦμαι ὑπὸ ὀργῆς τινὸς, ἢ τινὸ indignor, Demosthen. ποιοῦμαι & ὡδὲ ὑπὸ τοῦ συναισχύνη, postquam eos in potestatem collegæ tradidisset. Plutarchus in publicola. πεποιημένος ὑπὸ τοῦ τῶν παιδίων βασιλέως, qui detulit regnum ad filium nothum. Idem in Theseo, ὁ τὰ βαπτίσματος ποιεῖσθαι τὸν ὁμώνυμον, pro baptismate desiderium accipit baptizandi, Nazanz. in Orat. ποιεῖται εἰς τὸ γῆθεν, generationem ad aliquid deducit, Gaza ex Aristot. Et ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, magnam sibi potentiam comparare, Herodian. Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν τὸ ἀρχαῖον, vt Synes. vel ἐφ' ἑαυτὸν, vt Demosthen. aliquid in potestatem suam redigere, vel potestatis suæ facere: vel ὑφ' αὐτὸν ποιεῖσθαι, vt Aristotel. 2. OEcon. Plato 1. de Rep. πόλεις ὑφ' ἑαυτὸς ποιεῖσθαι, sibi subigere. ποιεῖσθαι ὑπὸ σφᾶς, in suam potestatem redigere, Thucydid. ἐπ' ἐνὸς τῷ πλείονα ἑαυτὸν ποιοῦμθαι, Aristides, vni ex diuitibus se subiicientes. ἐποιήσαντο ἐπ' ἐκεῖνῳ πάντα τύποι, in suam potestatem redegerunt omnem locum, Idem. πᾶν δὲλλασσόμενον ἐπ' αὐτοῦ ποιησάμθαι, Idem Aristides. Sic ποιεῖσθαι ἐφ' ἑαυτὸν, periculi sui facere, in se recipere, Demosthen. Ποιέω, poeticè, id est, ἐμμέτρως scribo. Aristot. de Bellerophonte, ὃν οὗτος ἐποίησεν ὄμηρος. Aristoph. κεφάλαιόν σ' αὐτὸν ποιήσουσι εἰς ἐλεφάντινον, fabulâ scripsit in Hyperbolum. Polyb. ὅμηρος ὁ σοφώτατος ποιητῶν γεγόνε πᾶσι τοῖς τῷ ἀληθῶς. Xenoph. τῷ ὁ μέτρῳ τὰ ποιούμθαι ὑπὸ ἐλευθερωσάνθαι, versium obliuisci, seu carminum. ποιεῖ ὄμηρος, inquit suo poemate Homerus, vel carmine, Aristotel. libro 8. Polit. capite 3. καὶ ἐς σὲ, scribo in te, Aristophan. πεποίηκα καὶ τῷ καλὸ μεσοῦντα πάνδεινα, Pindarus de Lacedæmonis ceciit, Plutarchus in Lycurgo. ποιήσας ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε ὅμηρος, Homerus notat quum inquit, Aristot. libro 3. Animal. ποιήσας λέγει, suo carmine refert. Πεποιημένα ὀνόματα, nomina ficta. Horatius in Arte, Et noua, fictaque nuper habebunt verba fidem, si Græco fonte cadant. Cicero verba facta dixit, in oratore ad Brut. Ornatus autem verborum duplex, vnus simplicium, alter collocatorū. Simplex probatur in propriis, vſitatisq; verbis, quod aut optimè fonat aut rem maximè explanat: in alienis aut tranſlatum aut factum aliunde, &c. Vbi facta aliude vocat, quæ reperta vocantur in Partitionibus: vt soliuagas feras dicimus, quæ ſolæ vagantur. Aristoteles tertio Rhetor. τοῦτον γὰρ ἅπαξ, ἢ ἁπλῶς, ὀνόμασι ἢ πεποιημένοις χρῆσθον. Sunt & aliæ quædam ex hoc verbo locutiones: vt ποιεῖσθαι μέρος, lucrifacere, in rem ſuam vertere. Plutarch. γράμμα ποιεῖσθαι. ſtatuere & decernere. Thucydid. Ποιησάμθαι ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν πόλεμον, terga ad ventum conuertens, Idem in Fabio. Ποιεῖσθαι ἀρχὴν, initium facere, Demosthen. Ποιεῖσθαι βασιλέα, regem creare, Plato. Ποιοῦμαι ναυμαχίαν, prælium nauale facio. Ποιούμενος θαῦμα τοῦτο, hoc admiror, Budæus in Epistol. Ποιεῖσθαι λόγον, verba facere, & Ποιεῖσθαι τὸν λόγον. Ποιοῦμαι τῆς αἰτίας πολὺν λόγον, virtutem plurimi facio. Ποιεῖν ὕδωρ, valet in Attico sermone quod de Ioue dici consuetum erat, pluere, imbrémque in terram effundere. Aristophanes in Vespis (vnde ſumpſit etiam Virgilius in Georg. pluuiæ futuræ ſigna.) Οὐκ ἐδὶ ὕδατος ἐκ ἡμερῶν τριάκοντα τὸν ὕδατ ἀκατρυκήσας ὁ Ζεὺς ποιήσας, Ἕπειτα γοῦν τοῦτ' ἐκ λύχνος ὑπεὶ μύκνητε: φασὶ δ' ὅταν ὁ πυτὶ, ποιῶν ὑετὸν μάλιστα. Author Characterum, Καὶ ποιήσειν ὁ ζωὸς ὕδωρ, τὰ γῆ βλαβερὸν σιδηρ. Vnde elegans dictum Socratis apud Laërtium, Nonne amicis hoc futurum dixeram, ὅτι

Ξωνθάνειν βεβηκυῖαν ἢ οὐ ἀφ᾽ ἑαυτῆς. Ποιῶ λόγον συμφέροντα. Ποιοῦμαι τοῦ χαριζόμενον σπουδήν, agri colendi studio teneor, Gaza de Senectute. σπουδῶ ποιεῖσθαι, Demosthenes. Πεποίημαι τὴν γῆν, Aristophan. & Lucian. art. m finxit. Ποιεῖσθαι τῶν ἐξαιλίων, Demosthenes. Ποιεῖσθαι τῶν ἐθνικῶν τινὰ τῶν, horum curam agere, Isocrates. δεινὰ, vel δεινὸν ποιεῖσθαι, ægre ferre, conqueri, vociferari. Gregorius & Demost. δεινὰ ποιεῖν autem, improbè agere aut facere, vt apud eundem Demosthenem σὺ δὲ σεφάνουσι τὸ σωμάτιον, πῶς ἂ δεινὰ ποιεῖ, &c. vide supra. Ποιεῖσθαι συμφορὰν, in dictione Συμφορὰ. Πολέσθαι ἐχθρὸν, Demosthenes. Ποιοῦμαι τινὰ ἐς καταλλαγὰς φρ: ex, recum reconcilior, Idem. ποιεῖσθαι σωφρόνως, percuffuerunt fœdus. Ποιεῖν ἀχάριστος, spoliare illos gratia, qui videri volunt beneficia contulisse: id est, efficere oratione nostra ne id præstitisse credantur. Aristotel. Rhetor. 2. φ ἐνίοις ἢ δεῖ ἀσωτεύειν ἐν δὲ χρεῖ τὴν χάριν, φ ἐνίοις ἀχαρίστοις. Ποιεῖσθαι χάριν τι, animo beneuolo accipere aliquid, & gratiam habere, reprendere: cui opponitur ποιεῖσθαι ὀργὴν, id est indignari, apud Demosthen. Ποιῶσθαι σωτῆρα, facere audientiam. Cicer. Nevolun. 5. ποιεῖν ὑποίησεν ἀξίως πρᾶξαν, fecit vt silerent omnes: quod vt vulgò dicimus *fuit silentium*, Latinè dicitur facere silentium. Plautus Amphitr. Facietis huic fabulæ silentium. Ποιεῖν φίλον, amicum facere, Xenophon, ἐαυτῷ φίλον ποιῆσθαι, &c. ποιεῖσθαι φίλον, adiungo in amicum, Plutarchus in Romulo. ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, amicum sibi comparare, sibi conciliare, Xenophon. Ποιεῖσθαι φίλον ἀφ᾽ ὧν τον, cum hoc amicitiam contraho, Idem. ὑποίησε φίλον τοὺς ἀθλίους ἀφ᾽ ὧν ἐδὲ κρῆται, inter Athenienses & Crotenses amicitiam coniunxit, Plutarch. in Theseo. ἐποιήσατο φίλιαν αὐτῷ, cum eo amicitiam inierant, Idem in Romulo. Ποιεῖν μὲ ζωσιν. vide Μάθησις. Παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplar Ciceroni. & Horat. ponere exemplum, monstrare exemplum ad imitationem, & facere exemplum dixit Quintilian. lib. 5. cap. 2. Isocrates in Panegyrico, vbi de beneficiis, quæ acceperant reliqui Græci à Rep. Athenienſi diſputat, Τῶν μὲν κοινὰ χρημάτων, τοῖς δ᾽ αὐτοῖς ἀξίας δείγμα ποιήσασα. Demosth. σὲι ἀξίας σκοπὸς. Item aduersus Timocrat. ἀξίαν ἔδωκ ὀργιλίων, ἢ κεκασαι, ἀξίας δείγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τῶν. Aristoteles 3. Rhetoric. Ὅσ᾽ πάντες ποιοῦσι ἀξίας δείγμα τὸ τῆς Ἑσπερίας Ἑλλὰς. φερόμενον, id est, sibi exemplar proponunt Isocratis exordium, quo vſus est in laudatione Helenæ. Rurſus in eodem lib. Αν ὁ ἄπορον ἐχ τὸν τῶν αὐτῶν ἐπιλέγειν. Ὥσπερ Σοφοκλῆς ποιεῖ ἀξίας δείγμα τὸ ὃν τῆς Ἀντιγόνης, ὅ τι, &c. id est, vt Sophocles exemplum facit & ad imitationem monstrat, illud ex Antigona. niſi velis poſt ποιεῖ diſtinguere. hoc & vulgò imitamur dicentes, *en faire exemple*. Ποιεῖν χρεῶν etiam elegans phraſis, vt vulgò dicimus *faire place*, *faire lieu*, facere locum Ouid. & Senecæ. Ariſtoteles Rhetoricor. 3. Διὰ οὖν χρόφον ποιεῖν τὸ τοῦ ἀκροατοῦ μέλλοντα ἀρχὴ, id est, conuenit igitur in auditoris animo, orationi locum facere, quam ſumus habituri: patefaciere locum dicere Liuius, & ſedem comparare. Ποιεῖσθαι ἄκοιτιν, vxorem ducere. Heſiod. θυμὸν μὲν ποιέσθαι ἄκοιτιν. Plato 2. de Rep. Ποιεῖσθαι τὸν σφάλας, accipit, pro filios procreare. ἐν τῶν ἐν τῶν οὐσῶν ποιουμένων τὸν παῖδας. Lucian. ἐποίησατο παῖδα τὸν ἐκμοιρίου, τὸν μὴ τῆς ἐμαυτοῦ ποιησαμένη Θ᾽, &c. Ποιεῖσθαι ἐταίρον Θ᾽ ἐν δὲ πάντα, non omnia fortunæ ſunt aſcribenda, Plutarchus in Romulo. Ποιῶ τὸ ἔρωτας, meas partes exequor. Ποιεῖν ἀγαθὸν, beneficia conferre, Iſocrates. Ποιεῖν ἀγαθὸν ἢ κὴ ἀνδρὶ, ποιεῖ ἐλεημοσύνας, exhibeo eleemoſynas, præſto. ποιεῖ τὸ δίκαια, Demoſthen. Ποιεῖ τὸν νόμον, legem ſeruo, Eraſmus. ποιεῖ τὸν νόμον, facit legem, præſtat, capit. 7. Euangelij Ioannis. Ποιεῖ τὸν ἀνομίαν, patro iniquitatem. Ποιεῖ ἁμαρτίας, committit peccatum. Ποιεῖν νόμιμα τὰ ἐν φρεσὶ, facere vt cupiam in mentem veniret Odyſſ. ξ. ἐμοὶ ξυὶ ἐκεῖ αὖτὸς ἐνὶ φρεσὶν ἔδη νόημα Ποίησεν. Ποιεῖν ἄνεμον ἢ ἐκ οὖσαν, &c. Bud. in Epiſt. prior. Ποιεῖ τὸ ἀβόλων, voluptatem excito. ποιεῖ τὸν ὀσμὴν, odoré mouet, Ariſtoteles. Ποιεῖ εἰς ἱδρῶτας, ſudores citat, vel mouet. βίον ποιεῖ, victum comparo, Thucydides. Ποιεῖν κενὸν, commune reddere, Demoſthenes. Ποιεῖν ὁμολογίαν, id eſt, cogere, Æſchines. ἐκ πάντες ἐποίουν τὸ φορτικὸν μέρον, cuius omnes imperata faciebant, Plutarchus in Lycurgo. Ποιεῖ ξένον ὑποδέχεσθαι ἐμαυτὸν, facio vt hoſpes me excipiat hoſpitio, Xenophon, ἐβούλοιτο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι σεαυτὸν, &c. ποιεῖν ξένιον, conciliare amicitiam. Plato in Epiſt. 7. ἐγὼ ξένιον ἢ φίλαν αὐχ᾽ ὑπὲρ, ἢ τοῖς ἐκ τοῦτον, ἢ διονυσίῳ φιλίας ἀπέπλεον, ego ante diſceſſum meum, cum Dionyſio, Archyta, atque aliis Tarentinis hoſpitium & amicitiam conciliaueram. Ποιεῖ χρόνον, commoror aliquantulum temporis. cap. 15. Act. Apoſt. Ποιεῖ πόλεμον, ſum belli author, bellum affero, Thucydides. Ποιεῖν cum Datiuo & Accuſatiu. Plato in Apologia, ταῦτα μὴν ἢ νεανίαι ἢ φασσβυτέρῳ ποιῶσιν, hæc iuniori faciam & ſeniori. Ποιεῖσθαι ἀπὸ χαρᾶς, Demoſthen. Ποιεῖσθαι ἀγῶνα, pario tibi argentum, Idem. Ποιεῖσθαι χαρᾶν, affero tibi gaudium, cap. 15. Act. Apoſt. Ποιεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ dixit Plato 2. de Rep. pro animo fingere, concipere. Ποιεῖν νόμον πολίτῶν, donare ciuitate, Iſocrates. Ποιεῖ cum duobus Accuſ. vt ποιεῖ σε ταῦτα, afficio te his rebus. Aristoph. καιρὸς πολλὰ ἐποίουν τὸν Σαπίδα. Xenoph. ἐγὼ δ᾽ ἐκ μόνον κακὸν εἶναι τὸν πόλιν ποιοῦσι τὸν, ἀλλὰ δόκιμον ἡγοῦμαι, ſi quo incommodo ciuitatem affecerunt. Et cum dicitur Græcè, τί σὲ ταῦτα ποιεῖ ὁ ἄρπαξ ὁ ἁρπάσας; Latinè reddi poteſt, quid hoc homine facit? Cicero pro Cluentio, Quid hoc homine factum eſt? In verbo & huiuſmodi Græci abutūtur Accuſandi caſu pro hoc tiuo, vbi ſignificant bene aut male fieri cuipiam, vt τί ποιῶ ἀσσα τὸν ἐπιτυχὸν, quid igitur faciam ipſi Ieſu? capit. 27. Euangij Matth. ποιῶ τὰ ταῦτα τὸν τελωνίαν τοιοῦτον. Ariſtoph. ἢ. Item cum Accuſ. & Infin. ποιεῖ σε ἐκάστην, Ariſtoph. viſum tibi recituo, ποιῶσα σε ποιεῖσθαι συμβουλὰν, &c. Demoſth. ποιεῖ τὸν σωιδέκατον χρόνον, facio vt diſcipuli mei abſtineant, Xenoph. ποιῶ γὰρ ἐκείνους, Demoſthen. ποιεῖσθαι τὸν παῖδα χθόνιον, ἀδαντος. Idem. ποιεῖ φαίνεσθαι, Idem Demoſthen. ποιεῖ ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὰ καλὰ, honeſta agere exhortor, Ariſtotel. 2. magnor. Moral.

Ποιεῖν pro inducere, loquentem facere. ποιεῖ λόγον τινὰ, inducit loquentes, introducit, fingit, Plutarchus in Solone. Πόσε Ποιῶμαι cum Aduerbiis & Præpoſitionibus. ποιεῖσθαι, beneficia confero. Ποιεῖ κακῶς, noxam facio. Ποιῶ τι κακῶς, eo modo afficio, te affligo, Demoſthen. Ποιεῖ κακῶς, faciens ne: Græcis ſermo eſt vſitatus, pro meritò, ſeu vt decuit, Aristophan. in Pluto, κακῶς τὸν τὸν ποιεῖν τὸν ἀνθρώπων, meritò itaque rit. ſermo eſt rei euentum approbantis, vide Καλῶς. Ποιεῖσθαι, Demoſthen. Πεποίηται ἄλως. Vide Ἄλως. Ἐμαυτὸν ποιεῖσθαι, ponere, & quaſi ἀναβάλλεσθαι. Xenoph. Πεποίηκα κρίτον. Budæus, poſter. ſubuertor. Ποιεῖν εἶδος, omittere foras, cap. 5. Actor. poſt. Ἐν σκώψαν ποιεῖσθαι, admirari, Plutarch. ἐν γέλωτα ποιεῖσθαι, habere, Idem. ἐν θεοῦ ποιεῖσθαι, rem periculoſam eſſe putare ait dictitare, Syneſ. Ποιεῖσθαι μετρίους, moderatè me gero, Thucyd. ἐποίησεν ὕδατος τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, Idem, fecit vt naues in ſicco ſterent. Ποιεῖ σοφὸς τὸ βέλτιον, Plutarch. Ποιεῖ σοφὸς φάρμακα, adueneficacia eſt, Dioſcorides libro 1. cap. 95. Ποιεῖν ἢ πῦρ ὑφ᾽ ἑαυτῆς, ſibi ſubigere, Demoſth. Πεποιημένα ἐκ ἐστὶ, paſtes coctis, cap. 25. libro 1. Regum. Πεποιημένος, Actiuè Deuſt. Πεποιημένα ἐκμελέτη, Idem. Ποιοῦμαι, adformor, qualitatem afficior, Alexand. Aphrod. ποιῶ & ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐδὲν διαφέρει, Ariſtor. libro primo lit. cap. 3. τὸ αὐτὸ, quod agit. τὸ αὐτὸ αὐτῷ ἢ ταὐτὸν ἢ τὰ, res quæ hæc omnia vel aliqua ex his efficiat, Theophraſt. 2. cap. 2. de cauſ. plant. Ποιοῦμαι, ſimulo, αὐτὸ τὸ ἀφανισμένον, commiſtius, ὑπερκεκος ποιοῦμαι Θ᾽ ἢ. Idem, φιλόσοφ Θ᾽ ἢ τῶν αὐτῶν φιλοσοφίαν ποιῶ, Ποιῶ, vtilis ſum, confero. Dioſcor. 5. ἀσιεῖ ἀφ᾽ ὧν πλείστας, facit ad epilepticos. Sic enim Latinquuntur: vt Quintil. facere ad ſtomachum: Seneca, non ad aulam. Ποιεῖν etiam pro ἀσιεῖσθαι, id eſt, fieri, ſignificati tiendi capitur Atticorum conſuetudine, vt Theophraſt. 5. ἀσιὰ καλὰς ἐν ἀσκαφὴν: Ariſtotel. 1. Metaphyſ. ἀσκεῖ τὸ ἐν ἀσκαμμάτῳ: Plato in Phædro, ἀλπαστεδία ἐν ἀσκαπὸ τὸ: Ariſtot. Proble. ἀπαναπαμένεσθαι pro ἐπαναπαμένεσθαι: vbi & παρὰ φύσιν ſimiliter poſitum: Et in 5. hiſtor. συγκαθεῖσα, pro συγκαθιοῦσα: Xenoph ἐπὶ τὸ ἐπὶμένειν pro paſſiuis poſuit in negotico, & ἀσκεῖται à Pædiæ καὶ ἅπ᾽ ἐμοῦ & Latini vſurpa cemere, erumpere, infinuare. Ariſtotel. 2. Rhetoric. ἀλλ᾽ ἐν ἢ ἐν ὁρμὴ τοῦ ποιεῖν ἢ μὴ λόγον, ἔσαι. Hæc ipſa aut tunc ſi fieri debent, aut poſt aliquando fient. Ποιεῖν, morati, Cicero. Baſil. in Epiſt. πρὸς τὰ μέρος ποιῶσα ὅπὶ τῆς πόλεως, morat in vrbe tribus diebus.

Ποίη, ης, pro πόα, id eſt, herba, Herodotus. Item interrogati pro ποῖα.

Ποίηεις, ὑντος, ὁ βοτανάδης, herboſus, frugifer, σύμφυτος, βοτανόεις, Iliad. β.

Ποίημα, τος, τὸ, opus, poema, opus poeticum, fictum opus, a creatura, carmen, figmentum: à ποιεῖσθαι, pro poeticè fingere. Grammatici à Poeſi ſic diſtinguunt, vt ποίησις ſit virtus actus: ποίημα verò Achillis armorum deſcriptio. Vide Apollonium. Poema eſt (inquit Poſſidonius) dictio numeroſa, tamen ſura conſtans: poeſis autem, eſt poema diuinarum humanarúmque rerum imitationem complectens, Lacrt. libr. 1. Zenone.

Ποιημάτιον, τὸ. poematium, i. parvum poema, Lucian.

Ποίησις, factio Cicer. conficiendi ratio, factura Plin. poeſis, pica deſcriptio, carmen poeræ, ſtructura, abſolutio. ἀσκεῖσθαι χρύσου ποίησις, clypeus argentatus. οἱ σὲι τῶν ποίησιν, id eſt, ctæ. Item adoptio, à ποιεῖσθαι pro adoptare. Et Herodot. cc ſtituam vnguenti σύνον appellat. Ποίησις αὐτὴ τοῦ σοφίσματος ὑργη, vt δόσις pro δόσιν. Iacobi cap. 1. ἐπὶ πασῆς Θ᾽ ἐν τῷ φυτεύσαντι τοῦ ἔργα, beatus erit in opere ſuo.

Ποιητὸν, facere oportet. Xenoph. πάντα ταῦτα ποιητέον, hæc hic facienda ſunt: hæc huic facere neceſſe eſt.

Ποιητέ Θ᾽, agendus. τὰ ποιητέα, facienda Ciceroni.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta, fictor, conditor, factor, creator, author, minum author à Quintil. Poetæ non ante annos triginta cœ

quadraginta ad dicendum prodibant in medium, vt notat Interpres Aristoph. ποιητὴς λόγου, qui sermonem factis exprimit. ποιητὴς γῆ δημιουργὸς καὶ πάντων ὄθεν διαφέρουσιν; ὅτι γὸ ποιητὴς, φύσιν ἐστὶν ἕτερον παρὰ τὸν θεὸν, ὃν τὸν τρόπον ὁ θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὁ δὲ δημιουργὸς τῶν τῆς φύσεως ἐποίησε τὸ ποιούμενον: ὁ γὸ δημιουργὸς τῶν τῆς φύσεως ἐποίησε τὸν τῆς ὕλης ἐλεφάντα καὶ πεποίηκεν τὸ χρυσίον, inquit Iustinus Martyr, id est, creator & opifex differunt: creator enim nullo indiget alio, sed propria vi & potestate facit id quod creatur: opifex autem opificij potestatem a materia mutuatus, opus fium efficit. ποιητὴς τοῦ νόμου, obseruator legis, qui legem factis exprimit. ὁ ποιητὴς τῆς αἰῶνος, seculorum author: sic dicitur Christus. Nazanz. in Orat.

ποιητικὸς, ἡ, ὸν, poetica, ars ipsa conscribendi poemata.

ποιητικός, ὸ, poeticus, efficax, q. effectiuus, fabulosus, ad carmen aptus, affector, actiuus. ποιητικὸς λόγος, Hermogen. δι' ποιητικὸς ἀεὶ χρήσεται, munificus circa pecunias, Aristotel. in Rher. ὁ ποιητικὸς, faciendi facultas. Idem Rhet. τ. αἱ τὰς dicit ποιητικὰς τῆς ἀρετῆς τῇ, bonorum effectrices: Halicarnass. de Areopagetico Isocratis, ὁ ποιητικὸς τοῦ μᾶλλον δεῖν ἢ ἀληθινὸς τρόπος: vt Liuius dicit, cautior quàm promptior fuit: Cicero, libentius quàm verius. ποιητὲς τινὸς, causa efficiens, agens. Efficientia τὰ ποιητέ vocat Cic. de Finib. bonor. & malor. alibi cõficiens. τὸ ποιητὸν dixit. Vide Aristot. Rhet. τ.

ποιητὸς, adoptiuus: κλάδος κατασκευαστὸς, excultus, ornatus, bene factus, factitius. ποιητὸν ἔρεπτα, puteis manu factis. Plutarch. in Solone. ποιητὲς τινὸς, effigies, Nonnus. ποιητὲς υἱὸς, filius adoptatus. ποιητὸν σεαυτὸν, te adoptauit, Gaza de Senect. ποιητὸς πολίτης, ciuitate donati, lib. 3. Polit. Aristotel. cap. τ. ποιητὸν, quod fit, quod efficitur: Aretinus factibile exponit lib. 6. Ethic. capit. 2. Cicero τὸ ποιητὸν τῇ οὖσι εἶδ' ἀσάτιστι θέσει, vertit ex Epicuro, ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum.

ποίτρια, ας, ἡ, poetria.

ποφαγίστης, herbis victitantes, Herodot.

ποφύω, tego, cnopetio, σκεπάζω. Hesych. quod συσκέπω.

ποικίλμων, ων, ὁ, ἡ, ὸν, variegatus, multicolor, vario amictu apud Æschyl.

πολάμβυς, μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis Athen. lib. 7.

πολλὸς, idem quod ποικιλτὴς, Hesych.

πόλη, porticus Athenis, in qua Stoici philosophabantur, à varia pictura sic dicta. meminit eius Laert. in initio libro 7. in Zenone.

πολιώδ, variegatas habens habenas.

πόλις, ας, ὁ, variatio Liu. varietas, varius color, maculæ, versuta. prudentia. Theophr. histor. lib. 3. cap. 18. ἡ τῶν ποικιλίαι διαφορὰ, distans que habitu maculatum, Plin. lib. 16. cap. 34. τῆ ποικιλίᾳ τοῦ ἐκρίθυτοῦ, opere plumario, cap 27. Exodi. ποικιλίαν ἔχ, distinctus est varié. τῇ ὀνόματων ποικιλίᾳ, Hermog. dicitur & σωματικὰ.

ποικίλος, ίδος, auis, quam variam interpretatur Gaza apud Aristotel. libro 9. cap. τ. Eadem est auis quæ alio nomine ἀκανθὶς: varietas autem pennarum nomen illi dedit. fuit qui carduelem esse dicant.

ποίκιλμα, ατος, τὸ, ἀνος, vario, acu pingo, distingo, exorno, versuteago. Actiuum, Accusatiuo. vnde διαποικίλλω, varié componoque. licut autem ποικίλὸς versuriæ & vafritiei quoque significationem habet, ita & ποικίλμα accipitur pro vafre commisceor aut fingo. Plato Sympos. μικρὸν ποικίλλει σοφὸς αὐτὸν, διὰ τὸ δὲ δέρμα ἐστὶν ἄμει ὀνεῖ: sic idem de Legib. νῦν ποικίλλων, σαφῶς αὖ δοκεῖ σοφίζειν, clarè absque vlla ambiguitate exponam. Synes. epist. ἀμφὶ πατρὶ μὲν ἀδρὰ πεποίηκεν εἰς ἡμᾶς ἀγγελιαφόρος ὁ σεβασμὸς: ὑμᾶς μὴν τοι σκώπτει, δοθεὶς γὸ ὡς ὄντως ἀληθῆ: aliam tamen altitudinem excogita, aliam versutiam commiscere. ποικίλματα ποικίλματα, varietates capio, Plato. differno, Ibidem. ποικίλον ἡδονὴν, variat. ποικίλματα τερπνὰ, Euripid. ποικίλματα ἡδονὴ, varietas voluptas, Cic. ποικιλμῶδ, varietate distinctus, θαυμασῶς τὰ ποικιλμῶδη, varietate admirabili prædita.

ποίκμα, ατος, τὸ, varietas, picturatum ornamentum. textûra, pigmentum. Odyss. ὁ, ὃς χρύσεον ἦλον ποικίλματι, picturis & versicolori varietate.

ποικίλος, versutus, Hesiod. de Prometheo. ποικίλος ὁ δόλος ἐστὶν in Epigr.

ποικίλογράμμος, κὸς ἡ, ὸν, variis seu versicoloribus lineis distinctus, variis pictus. maculosus, Athen.

ποικιλία, nimium depicta, & in qua nihil rectum aut proprium sit, oratio, qualis est fermè sermo. Apuleij.

ποικιλόθρηξ, κὸς ὁ ἡ ὸ, habens collum variatum. ποικιλόθρηξ ἀηδὼν, luscinia varium habens collum, vel querelam & varias lamentationes exercens, i. ποικιλόφωνος. Hesiod. φορέουσιν ἀηδόνα ποικιλόθρηξ.

ποικιλόμαλλος, ον, ὁ, ἡ, ὸ, idem cum ἀμοιβόδρομος, cuius pellis varia seu versicolor maculosa est. Euripid. ποικιλοδρόμους πώλους.

ποικιλόπαρῃος θαυπλοῦς, τεχ liberalis, varia dona præbens, Nonnus.

ποικιλόπλοκος, qui est colore versicolore.

ποικιλομήτης, ὸ, ὃ Fœm. gen. ποικιλόμητις, varij consilij, versipellis, diuersus. versutus.

ποικιλομήχανος, ὸ, ὃ, qui varias machinas & technas callet, callidus, versutus.

ποικιλόμορφος, multiformis, defultorius, varius. τὰ πάντα ποικιλομόρφων, belluatorum, Aristoph.

ποικιλόμυθος, facundus, diserrus, Nonnus.

ποικίλον, τὸ, vestis tragica, à varietate colorum sic dicta.

ποικιλόνωτος, habens dorsum varium, Nonnus. ποικιλόνωτος θράσπων, Euripi.

ποικίλος, ου, ὁ, varius, discolor, diuersi generis, diuersique habitus, variis coloribus aut gemmis distinctus, variatus, cuiariàs, diuersis maculis distinctus, πολὺς, διάφορος, artificiosus, vaferus. vt Περμησσὸς ποικίλος. Hesiod. in ἔργ. à Plutarcho in Politicis præcept. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ὁ ποικίλος, vt qui variis casibus variare consilia norit: afferuntur & hæc ex Xenophonte οὐδὲν ποικίλον διὰ μηχανῆσθαι nihil varium & argutum. Et deco cui animus varius est & inconstans. Aristot. Ethic. τ. cap. 10. οὐδὲν ὃν ποικίλος γε κ, βιωτικὸς ὢν.

ποικιλόστερνος, ου, ὁ, variatus circa pectus, ποικιλόδερμος. aßtutus.

ποικιλόστολος, variam seu vulgatam stolam aut vestem gerens.

ποικιλόφαλλος, ου, ὁ, varie balbutiens.

ποικιλόφρων, ὁ, ὁ, ὁ

κας δόσεα. Eurip. Item ϑαρσὶ, merces, præmium, πρὸ, satisfactio. σοσὶ apud Plutarchum in Othone videtur capi pro quadam furia. ὅς ἐν αὐτοῖς ἅμα τῷ Θ πομπὴ ἦ πολεμικὸν ὁ ἄμυνθ. ἀφανὴς τοῖς ποδήμασι ἴσταται πλοκὴ, &c. tanquã non vir. sed quædam pœna aut abominabilis dæmon subitò Rempublicam intuisset: sic Philelphus exponit.

Ποινολογία, quum quis in pœnam cogitur quum pœna infligitur seu imponitur πολιτικὰ τῷ νόμου, apud OEcumen. dicitur sanctio, quæ pœnam statuit transgressoribus.

Ποινολόγος, ὁ, furiis pœnalibus exagito. & passiu. ποινολογέμθρ. apud Suid.

Ποινολυκὴς, ὁ, lymphatus, à furiis agitatus.

Ποινατὴρ, ὁρος, ὁ, ἡ, ultor.

Ποινάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἀμυντὴρ, vindex. Nonnus, ὠνειρ. ϑ κρίτ Θ ποινάτωρες, &c. Oppianus de piscibus, ποιμνίτῃσι ϑάσσι ἠδ ἀνάλκου ὀλετῆρας, pœnas exigunt atque inuicem lanienam exercent.

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, ὁ, vindex, vltor, ὡς τε πὰν ἐ χει. epichet. Furiarum apud Sophocl. ἵν' ὦ τὰ κτίσαι ποίνιμοι τ' ἐφορνῦσι. ἐ ποίημα. κἰσθανίν, in Epig. pro supplicio illato, lapidatio, ποίνιμα πάσχει, Sopho. i. ποινὴν ἄξια. Ποινὴ autem proprie dicitur mulcta pecuniaria, Interpr. Sophocl.

Ποῖον δ', quale tandem, quid tandem.

Ποιόμερος, qualitate afficior, Alex. Aphrod. in Probl.

Ποιολογεῖν. Vide Ποιὸς.

Ποῖος, ᾱ, ὁν, quis, qualis. penanflexum interrogatiuum est. Xenophon, ποῖον ζῷον ἕτερ κτῆμα, ϑέασϑ ἡ χρησὸς φίλ Θ; quod iugii, &c. ποῖ Θ χρὴ Θ; quod tempus? Aristoph. ποίας λόγους ὦ ἀπλῶς πάρει; Isocrates. ἀνὰ ποῖα σῶμα τ ἀμαϑῆς; qualis cuique corpori contenit? Τὸ ποῖον, interrogatiuum, Plato in Phlebo, σκέψ' ἀπὰ τόνου ἡ ϑερμὸν διεῖν τὴ διαλογησόμεϑα. Πρ. τὰ ποῖα ; Quærdam igitur parua primum nobis constituenda. Prot. Cuiusmodi illa? Et 4 Politic. τὰ ποῖα τοιαῦτα; Et in Phædro, τὰ ποῖα δὴ τοιαῦτα λέγετε ὦ Σώκρατες; Ποῖ ἀπὸ pro ποῖος, quasi ποιᾶ πρὸς, sint enim additamenta plus ornatus quàm significationis afferentia orationi, vt Latinè, quis tandem, qui nam, qualis tandem. Plato. ποῖ ἀπὸ φιλοῦμ γίνεϑι τοῦμισϑὰ τὴ ἡδέως; qualia tandem? τὰ ποῖα ἀπὰ quærnam? Xenophon. Ποῖος Oxytomum indefinite capitur, pro aliquis, certus quidam. ᾧ τῷ ποιῷ, sui generis qualitate, Aristot. in Politic. τὰ ποιῷ κρεῖττον, sui generis qualitate purgat, Gaza. τῷ ποιῷ ἡ τῷ ποσῷ, qualitate & quantitate, id genere & modo: sic Gaza libri 3. de partib. Animal. Aristot. cap. 5. ποιᾶ τοῦρ γένεσι, &c. qualitatem recipit alimentum, Aristot. τοιαῦτ' οὖν δὴ ποιᾶ τάσει τῷ συναλϑεῖ, Isocrat. tali tenore syllabarum. Ποῖον ϑ, quale tandem, Plato in Politic. σκέψ ϑ δὴ ποτε, Demost. Vide Ποῖός τις.

Ποῖ Θ τις, interrogatiuum est ἀπὸ τοῦ ποῖ Θ qualis, ποῖ Θ δ' ἐ qualifnam? Isocrates ad Philipp. ποῖόν τινας χρὴ νομίζειν εἶν ὑπάρχειν δ' ἐνδεᾶ εἶν σὲ ἐ σοῦ ἀποκρίνεϑαι; qualesnam? Ciceroni etiam σοῖ Θ τις, qui : vt pro Plancio, qui homo! qui ciuis! Et de Diuinat. Xenophon Socraticus, qui vir & quantus! Sic & quicunque dixit pro qualiscunque libro 3. de Oratore. Nos autem quicunque in dicendo sumus. Ποῖός τις autem ὑξύνων, idem est quod σοῖ Θ, hoc est, qualis sine qualitatis participe: vt σοῖ Θ δὲ est quantus sine quantitatis participe. ποῖός τις ; ποιόμερ Θ, qualitate aliqua affectus. ποῖόν τινα ἐϑ, quali atem quandam accipere, Gaza. ἐ ράπιστα πάλα σοιόν τινα τὸν αὐϑρωπον ἐυδύειν ὄντα, quæstiit, qualem cæteris in rebus hominem esse cognoscerent, Plutarchus in Fabio. σοιόν τινα σεσεῖν, ἡ σοιόν τινα κατασκευάζειν, qualitate quadam afficere, Aristoteles. Dicitur & διαϑεῖναί πως apud eundem in Rhetoricis. σοιόν τινα δεῖ φύσιν τὸ σῶμα ἡ τὴν ψυχὴν, nasci oportet corpore & animo fic affectum & disfpositum, &c. Aristotel. libro septimo. Politicor. σοιοί τινες, qualitate quadam affecti, Idem in Prædicament. σοιοί τινες ὑπόλυπ σιμάδα, Aristoteles in Rhetoric. ποιοί τινές εἰσι τὰ ἤ ϑη, morum qualitate quadam notefcunt & nominantur, Gaza. σοιοί τινας εἶν τὲ σε ποιῶσιν ἡ σκάϑειν, inquit Aristoteles primo OEconom. id est, disciplinæ iuuenes excolũt: iuuenes qualitate quadam afficiunt, & nouos habitus eis afferunt. σοιαί τινα ὑπὰ σημαίνειν, substantiam cum qualitate quadam significare, Aristotel. in Prædicament. σοιαί τινα τεχνικὴ κατασκευάζει, qualitate quadam cibum afficit, Gaza. σοιαί τινα κίνησιν, motum certæ qualitatis. σοιαί τινας ζῴα ἕξεις, tiam recipere qualitatem, quadam affici qualitate. σοιαί τινα δεῖ τὴν ὕλην ὑφῦπάρχ Θ, id est, sit certæ qualitatis materia opus est. σοιόν τι, quale aliquid, aliqua affectum qualitate, Gaza. σοιόν τι σφίσιν τὸν ἵππον, talẽ faciem habet, Idem. σοιόν τι τῷ ὑποκείμεν Θ ὑπολύειν, subiectum quadam cum qualitate reddere, Theophrastus libri sexti, capite secundo, de Causis plantar. Aristoteles 7. Politicor. ἔτι δὲ τὸ σοιόν τινα ἐϑ τὸν δῆμον, nempe quòd certi cuiusdam generis sit populus, id est, τοιῷδ' τινὶ, non quauis politia viuens, sed fratione regiminis compositus. Theophrast. libro 6. de Causis, ἐπεὶ δ' ἡ αὐτὴ πὼ ὕλαι ποιαὶ πνα σφῦπα. χῇ, id est, certæ qualitatis esse, & ad hoc accommodatæ. Ποιὸς πς, eximius, præstans, excellens, ἀφανὲς πς. Aristoteles 7. Politicor. Καὶ ὁ ὑπὲς ἅπαντας ἀγαθὸς ἀνὴρ μεσίτης ἐστὶ, δεῖ οὐδὲν ἢ τῷ ὑβριστικῷ ἀγαθὸν, ἀλλὰ καὶ τῷ κακῷ, ᾧ τῷ ποιὲς τις ἐξ ἡμῶν φύσιν. Contrarium est ποιὸς ἢ φαῦλος, qui liber, atque obnius, ὁ τυχὼν ἢ ἀφυὴς. Hermotomo secundo, τ' ϑῦ ποιὰ σωϑῆκα κάπτοδαι τὸν ὑδρὸν ποιᾶ τις ἐστ, ἢ λελυσϑὸν. Alioqui ποιὲς pro ποιὰ πς alibi ab ipso dicit, id est, certa quædam. Ποιὲς πς, animatus, affectus, rectè animo affectus: Aristot. in Politic. & Rhetoricor. secundo, τῷ διαφέρει ἀφ' ὧν πὰν ποιὸν πνα φαίνεϑαι τὸν λέγοντα, magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene fectum esse. Idem libro primo, τῷ ϑ ποιὸν πνα φαίνεϑαι τὸν λέγοντα, πϑεῖσμ. τοῦτο δ' ἐστὶν, ἀφ' ὁρᾶσϑε φαίνεται, ἡ οὗτος, ἢ ἄμεμπτος ἐστ, credimus atque persuademur, quòd orator bene animatus esse videatur. id est, si vir bonus, aut beneuolus vt vtriusque esse appareat. Dixerãtque libro de magistris excendi loquens, Οὐδὲν γὰ ἐν αὐτοῖς ὄφ ϑ ἀφανὲς ἀπὸ τὰν κρειττὸν ποιὸν πνα ποιήσαν, id est, nihil enim in ipsis existimandum est, quàm vt iudicem afficiant, sibique ciuilem.

Ποιὸς proprie triticũ, ὁ πυρὸς. Vnde Ποιολογεῖν, quo vtitur Theocr. Idyl. 3. Vide Scholiast. superius ποιὰ.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. ἡ κοινὴ ποιότης, communis qualitas. Hermogenes & Trapezuntius. Item dispositio, Quintil. l. 7. cap. 5.

Ποιότυπ Θ, faciant, pro ποιήσωσ Θ.

Ποιόω, ῶσ Θ, qualitate afficio, tale vel tale reddo. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. Ἅπλῶ ϑ ἡ στιλπνὸν, ᾗ οἱ πλανῆται φῶς τὸν ἀπολλωνιάτ ἡλιακὸν ὑφ' ἑαυτὰ τυγχάνοντες, μίζονα τοιοῦτον τῷ σῶμα π, τῇ τὸν φῶτα ἐδὲ ἀέρα ποιοῦσι, propterea quòd aer eandem recipiat qualitem, & confimiliter affor metur.

Ποιπνυτὴρ, νὸς, ὁ, minister, famulus, Hesych.

Ποιπνυτηρεῖν, Hesych. affert pro σπεύδειν, diligentibus, fedulis: fiduis qui sunt Homero ὀτρηροῖ.

Ποιπνύω, ministro, operor, fatago, valde occupor in aliqua re. ἐργῶ, διακονῶ. Hom. Iliad. ἀ, ἀ' ἐδὴ κ' ἔφαγον ἀνὰ δ' ἄμεσσα, πάντα τ' ἐπ. ἐνεργεῖν, διακονεῖν πα. Et lib. 3. Εἰ μὴ ἐδὲ ὁρτοὶ ϑεῶ ἄμωμοι ἀνὰ πάντα κῆα, αὐτὰ ποιπνύοντα π, ἵρὶ occupato & fatagenti, Interpretatus n. Etymolog. hoc ποιπνύειν deriuatum vult ex ἀν, quod est πνέω, ac proprie esse τὸ μετ' σπουδῆς τ πνοιῶντα π, quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt πνέουσιν.

Ποιὸς, ῶ, ὁ, ferotum, testium inuolucrum interdum, virga: rilis caput, summum vnde profluit lotium, Nicand. Inter. Etymolog. pro eo habet πορὸν per κ exponens ὀρχὶς dictũ, quia tradit quasi πορεῖν, πορῶ τὸ σπερμάτ ἐν αὐτῷ πάντα.

Ποιφύγδαμ, cum vehementi flatu, impetuosè, φυσητικῶς μετὰ μῆς. Nicander in Theriacis, χαλεπὴ ποιφυγδὰμ νέμεται ὄλ Θ νέμεται ὄλ Θ ὄμμας.

Ποίφυμα, ατος, τὸ, stlopus, hoc est, vehemens spiritus emissio.

Ποιφύσα, ᾶς, ἡ, ventus, terreo, proprie flatu ex ore vehemens emissio. Euphorion simpliciter per ῖ spiro dixit, ζεφύρου μόγις ποιφῦσαν πνοιὴ.

Ποιὰ π, ἡ, herbosus.

Πόκα, pro ποτὲ Doricè, aliquando.

Ποικᾶ, ἡ, pili pexi, coma compta.

Ποικᾶζειν, πῖκειν.

Ποικάζειν, in Hippiat. ποικάζειν ὑπὸ τῷ σϑεῖ, lanæ paululum vellusculum, vel velleris paululum.

Ποικίζω, tondeo, κείρω, τόνειμι ποιῶ.

Ποίκειν, ῶ, ὁ, vellus: ἀ πόκιν, seu πόκο, & πόκει, vellera, Aristoph. Interp. Erasm. in Prouerb. Ab asino lanam.

Ποῖκ ας. Vide Πολεῖ.

Ποικεῖς. Vide Πολεῖ.

Πολεμοβάκτης, ὁ, ἡ, ὁ, bellorum susceptor vel susceptrix. Epit. Martis vel Minervæ πολεμοβάκτ ἀϑωνίᾳ, in Epigr. i. bellicum potest etiam legi πολεμοβάκτ.

Πολέμαρχ Θ, ὁ, dux belli ad quem summa rei militaris refertur, Polyb. libro. 4 vulgò Marescalum appellant, vno tãtùm magistro equitum inferior. Erat πολέμαρχ Θ Athenis vnus ex quem principibus, qui omnium celeberrimi & nobilissimi erant, debantur. Hic ad Areopagitas ducebat coodemnandos, iisdem ordinem in bello rehiquisset, vel fugiẽdo defecissent: inimicos item qui sine census persolutione agebant, multabat: & vt ciuibus ὁ ἄρχων, ita inquilinis ὁ πολέμαρχ Θ iuis dicebat. Nec certè affentiendum iis qui hunc vno magistro equitum inferiorem statuunt, quum constet ἐπ' ἀμφοτέροις duos πολεμάρχους subditos fuisse: nec aliud nominis etymologia significat, quàm quòd rei bellicæ summa penes hunc foret. Quæ causa Dianæ & Martis Enialî sacris etiam præerat, quòd illi rei militari in primis præsidere credebantur. Ætolis vero πολέμαρχ Θ cl iudendarum portarum & vrbis curam gerebat, eluéfque noctu deinebat interdiu autem custodiis portarum assidebat. Vnde πολεμαρχία, munus ipsum & magistratus vocatur, Alex. Genial. lib. 3. cap. 16. & Bud. in Annot. poste

Polen-

olemarchus magistratus erat Athenis vndecimus in dicen-
a sententia, Herodo. πολέμαρχος, tribunus militum exponi-
ur à Lapo in Lycurg. Plut. πολεμάρχαι, belli duces: dicuntur &
ολεμάρχαι, secundi à rege duces, Thucyd. de republ. Lacedæ-
ionior. tribuni, Vallæ: belli præfecti, Raph. Regio: equitum
agistri, Fhilel. in Apophtheg. Lacon. belli tribuni, Eidem.
ide Pollucem lib. 8.

πολεμ-ικός, πολεμικῶς.

πολεμίζω, opprimor. oppugnor, bellum sustineo. ὑποπολεμίζω, bel-
um est. πολεμιστής, bello implicitus, Xenoph. πολεμιδόκητος, di-
tur is qui bello vexatur & innaditur. Et πολεμιωθῆναι est ὁ
ολέμῳ βιασθεὶς ἢ ἡλωκὼς. Demosth pro corona, καὶ αὐτοὶ τρεῖς
ὄντες οὐκ ὀλίγα πολεμοῦμεν. Πολεμοῦμαι etiam dixit τοῦ πολεμοῦ,
ellum gero, belligero. πολεμικὸς ὑφ' ἡμῶν, à nobis bellum ad-
inistrari, Thucyd.

πολεμ-ικός, πολεμικῶς, bello, belligero. Liuius, Cum Gallis tumul-
tatum magis quàm belligeratum: oppugno, bellum infero.
ctiu. Accufat. & Datitt. πολεμικὸν ἐκπέπλοις, tecum pugno, Thu-
d. πολεμικὸν πόλεμον, Demosth. πολεμικῶς ἔχειν, Isocrat. id est, πο-
μεῖσθαι, πολεμίως μετ' αὐτῶν, cum illis pugnabo, id est, aduersus
ossiie diuus Ioann. in Apocalyps. cap. 2. πολεμικὰ εἶδος, seu
ρη, Demosth. & Aristophan. τὰ πολεμικὰ ὠφελεῖ τοὺτου ὠφελεῖ ἅπαν-
ας, &c. huius gratia cum vniuersis bellum gesserunt, Plutar.
Solon. πολεμικὰ τὰ σκεύη, res in bello gestæ, Thucyd. did.
πολεμικὸν ἀγῶνα dixit Iosephus. cum accus. sine præpositione.

πολεμικὴ χρῆσις, dicunt Græci, veteri opinioni & dudum rece-
bitæ repugnare. Plutarch. in Theseo, Οἱ ἀπὸ Μεγαρέων συγ-
γραφεῖς οὐδὲν τῶν φασὶ βιαίως γενέσθαι τὸν Σκείρωνα φασιν.
ὸν de Iside & Osiride, Οὐκοῦν ἅμα τῷ τὰ αὐτὰ τὰ κείθεν, καὶ πολε-
ὰ, τὰ σοφὰ δόγματα καὶ Σιμωνίδου μόνου, σοφοῦ καὶ ἀληθῆ τὸν θεὸν
ρῶσι.

πολέμ-ησις, πολεμητός, bellicosus. Iliad. β, πολεμήια ἔργα,
bellica opera.

πόθος, amore bellandi teneor, bellum appeto, q. bellatu-
, ad bellum specto. πολεμητοῦντες, ad bellum spectantes,
hucyd.

πόνος, bellandum, pugnandum. πολεμητὰ ἐξ ὁτου τάχιστα, quamprin-
um bello vleiscenda, siue mox bellum mouendum esse,
ὁ δὴν πολεμεῖν. nam id genus Aduerbia positiua in se habent
χεῖ· δὴν τε γαμετὸν, pro δὴ γαμήσας, πολυπόνου, δεῖ πολέμου, ὃ πα-
άτε, ἢ μὴ ἐξ ἐφόδου θυμὸν, ἐξὸν πολεμητὰ ἰὼν αὐτοὺς, vnde foret pu-
andi opportunitas, ἡ μὲν πόνος πολεμητὸν ἰών.

πόλεμ-ος, ἡ, regio hostilis, ager hostilis: subauditur enim χώρα.
πολεμία, in hostico, belli tempore, in terra hostili.

πόλεμ-ος, ἴσος, π. πόλ, poetice pro πολεμικὸς, oppugno, μάχομαι, bel-
liad. d, ἐπὶ κακῷ πολεμίζειν. Aristoph. νῦν γὰρ ἀλλήλοις πολε-
πίζειν. Dicitur etiam πόλεμίζω, poeticè. Additur etiam ali-
ando Accusatiuus, vt Iliad. β, ἀφαμὲν πέλεμον πολεμίζειν, bel-
m gerere. Idem Homer. ibidem Futurum facit πολεμίζω, πο-
ίζομεν αὖτοι, &c.

πόλεμ-ος, ἡ, ἐν, bellicosus, bellicus, militaris, bellandi peritus, ad
ellum conducens. Ammon. distinguit ab αἰχμητὴς. πολεμικὸς
ὸ μὲν, bellis intenta vita, bellis infestata, Plato de Leg. πολεμικὸν
ὸ δὴ bellicosi. belli præsides. πόλις πολεμικὴ, naues ad bellū
paratæ. Idem Plato ibidem. τὰ πολεμικὰ ἀσκεῖν, rem bellicam e-
xercere, Xenoph. vbi etiam legitur τὰ πολέμια.

πόλεμ-ος, Aduerb. vt πολεμικῶς ἔχων, belli cupidus fum, nauis re-
ous ftudeo. πολεμικῶς ἔχων πρὸς τὰ ξύμφορα, hostili in Athenienses
animo, Plutarch. in Theseo.

πόλεμ-ος, ἡ, ὁ, hostis, propriè alienus, sicut ἰδιώτης, domesticus, ho-
tilis, bellicus, infestus: cui contrarium φίλος. πολέμιος τῷ δήμῳ,
Aristid. πολέμιοι φρικτοὶ, ignes aduentum hostium significātes,
aces hostilis aduentus indices. πολεμίαι ναῦες, hostiles naues,
Thucyd. πολέμιον τὸ χρῆσαι, ex commilitio vtilitas. Cum Ge-
it. Lucian. de luctu, ἡ σοῦν μοῦρα πολεμιωτάτη ὀν ἡδὶ καὶ τῶν αὐθ-
ώπων, potus memoriæ hostis, &c. πολέμιον πάσῃμαι, hostem de-
auntio. τὰ πολέμια, quæ ad bellum opus sunt.

πολεμ-ήιον, πτός, currus bellicus. πολεμιόεσσα etiam certamina e-
rant curfuum equorum apud Athenienses. Aristoph. in Nu-
bib. πόσος δρόμος ἐλᾷ τὰ πολεμιόεσσα; vbi Interpr. πολεμιόεσσα καὶ
τὰ πρὸς ἔριν ὁ δ' ἰώμενος ἐν πάσοι δρόμου. ποτὲ μὲν ἐν πεδίῳ καὶ ἐν τῷ
πολεμικῷ ἀγωνίσματι, ἐφ' ὧν ὀπλίτης ὑπὸ ἑζεύγνυτο ἅρμα τῷ ἐζευγότι.

πολεμ-ηρός, ὸν, ὁ, bellicofus, qui est in re bellica. πολεμηρόν ἐ-
σείσασε ὑπομνηθῆναι dixit Heraclid. bellicis studiis operā da-
re, in armis exerceri. ἐπὶ πᾶν πολεμηρὸν ὀχήματα, Aristid.

Πολεμιστής, bellator, bello destinatus, expugnator. ἵππος πολεμι-
στής, equus bellator, Plut. in Fabio.

Πολεμίως, hostiliter, πολεμικῶς, hostili animo.

Πολεμώτατος, maximus hostis, Plato de Leg.

Πολεμοκλυτ-ος, turbulentus, bellicosus. πολεμόκλυτον ἔργον αὖ-ος, bel-
li turbulentum opus, Homer. in Batrach.

Πολεμοποιὸς, seditiosus fum. πολεμοποιῶν, bellum facere.

Πολεμοποιὸς, ὸς, bellum mouens, bellum mouere solitus. πολεμο-
ποιεῖ, belli authores.

Πόλεμος, ὁ, bellum, Id est, dissentio hostilis per quam arma mo-
uentur: & significat tempus quo sunt in militia. Κατὰ τὰς πόλεις
ἐν τῷ πολλὸς μεσοῦν, ἢ ὀλιγεῖν, ἢ ἀμφὶ. Differt autem ἀ μάχη, q
quemadmodum apud Latinos bellum à prælio. Accipitur ta-
men aliquando αὐτὸ τὸ μάχης, quemadmodum apud Latinos
bellum pro prælio & certamine, vt apud Salustium, in co bel-
lo frecenti milites defiderati funt. Aliquando etiam pro πο-
λεμικὴ ἀξιωτάξις, Hom. Iliad. εἰ γὰρ ἐγὼ δημηγόρος, τάχ' ἂς ὁ ἐμοὶ θυμὸς, Inter.
Thucyd. πόλεμος ἐφῆς, Aristophan. Interpr. πόλεμος ἀφ' ἁρπαγῆς τῶν,
bellum aduersus Æginetas. Πολέμου κατάλυσις τὰ Plutar 12. de
Leg. belli insignia, Cicero 2 Leg. Πόλεμον ἀπαλαλεῖν bellum fu-
scipere, vel etiam instaurare. Demosth. pro Corona, αὐτὸ ἅπερ
ὑπῆρχε τῆς ἐμῆ φιλίας, τὸν πόλεμον ἀπαλλεῖν. Dicitur & πό-
λεμον ἀφεῖσθαι, bellum fuscipere. Thucyd. lib. 6. ἡ πόλεμον ἀφεῖσα
σκοντα ἀφεῖσθαι πόλεμον πιὼ μετὰ σου. bellum facio aduersus te,
cap. 11. Apocal. Ioan. πολεμῶν ποιῆσαι τοῖς ἁγίοις, Demosth.
bellum excitare Amphyctionibus. πόλεμον ποιῆσαι, bellum ge-
ro. πόλεμον ποιεῖσθαι μὴ ἐξὸ συμμάχων, bellum additis focis ge-
ro, Thucyd. πόλεμον ἀναμίξαι, Homer. Iliad. id est, πολεμῆσαι, In-
terpr. ἐν τῷ πολέμῳ μένειν, persistere in bello, ἐ πόλεμον ἀνεῖναι, ad
bellum ire, Hom. Iliad. β, ἐς πόλεμον κεκόσμηται, ad bellum incu-
cumbunt. ἐπὶ πόλεμον ὁρμᾶσθαι, ad bellum incubuerunt, Plu-
tarc. in Theseo.

Πολεμοτρεφὴν, belligerare, bellum nutrire.

Πολεμόφιλος, fum hostis, bello opprimor. πολεμοῦσθαι, bello pre-
muntur, Demosthe. vel inimicantur, animo sunt hostili & i-
nimico. πολεμούμενοι, bello inuadar, bellum inferetur. Thucyd.
vbi tamen Actiue accipi videtur. πολεμοῦμαι, qui bello infe-
stantur & affligiuntur, Demosth.

Πολεμόω, μόσω, π. ωσα, paro bellum & decerno, oppugno, εἰς ἀλ-
λους ἐμβάλω, bello tento, hostem reddo. Et Passiua voce πεπο-
λέμωται, hostili animo esse cœpit & inimico, ὁ εἰς ὕβριν φορ-
μένος, ἢ πολέμιος πως γίνεται. Et πεπολεμῶθ-αι, bello vexa-
tus, ὁ πολέμῳ βιαζόμενος καὶ ἡλωκὼς. ἐπεπολέμωτο, hostis erat,
Thucyd.

Πολεμώνιον, πι, polemonion herba, de qua Diosc. l. 4. c. 9. à Ruellio
vertitur polemonia. Dicitur autem polemonia à bello & cer-
tamine, quòd antiquissimi reges inter se certarunt, dum in-
uentionis eius gloriam sibi ambo vendicarent, vt refert Mar-
cel. l. 4. Dioscor. funt & qui fic dictam putent, quod aduersus
venena pugnet.

Πολεμώνιος, αὐλὴ, πόσπου, vrbs Ponti à Polemone dicta, Etym.

Πολεσσομαι, αὐτὸ τὸ πολιτεύω, verfor, Etym.

Πολεύω, nutrio, ministro, contineo. Item verfor, habito, circum-
eo, ambio. vtitur eo Phrynich.

Πολέω, μ. ἐσω, π. ησα, verto: vnde στόν-ος, πολέτας, versatur, agit, de-
git. Actiu. Accus. vide nomina ab hoc composita apud Gazam
lib. 3. Gram. Item σολὴν scindere, arare, occare, εἰς βαῖνε ἀκα-
τέρῳσι πῆ διελόμην, Interp. Hesiodi. vnde δίπολ-ον ἢ κ. τετράπολ-ον, ag-
ger bis aut ter aratus. Pollux in 1. πτόλεμος ὁ δὶς τοῦτο τῆ ἀρύσει.
neutraliter etiam accipi pro ἀπατᾶσθαι, verfari tradit Eusta.
expon. & pasco. Hesyc.

Πόλησε, pro πόλεσε, τὸ λη, σ, ἀπὸ μέτρου, Hom. Interpr.

Πολιὰ, ᾶς, ἡ, anus: antiquа, cana. Et Πολιὸς, pilis cani, Aristotel. vnde
πολιὰς ποιεῖν, & πολιὰς ἀποφέρειν, pro canescere, apud Alex. Aphr.
ἰ. ποιοῦσθαι, quod etiam Πολιωπὸν dicitur Epist. vlt. apud
Plat. ἐς τὸν ὅ-ν ἡμεῖς ἀπιπλέομεν, ἐ πολιωπὸν μένει, qui tum canus
erat.

Πολίαρχ-ος, princeps vrbium.

Πολιὰς, άδος, ἡ, Palladis cognomen. Lucian. in Lapith. Ὅμοσε ἢ τῇ
πολιάδι μὴ ἐλπρίσειν, dicerauit per Palladem me non rapuisse. ἀ-
θηνᾶς πολιάς, Minerua vrbana, Herodot. lib. 5. ita Valla expo-
nit. Vide Aristoph. Interpr. in dictione Σπονδάδημος. πολιὰς mi-
nerua ab Athenien sib. colebatur. i. vrbana, quod vibis præses
tutatrix crederetur.

Πολιεὺς, έως, ὁ, epithetum gubernantis ciuitatem. Aristotel. de
mundo. ζεὺς πολιεὺς ὀνομάζεται, Iupiter vibium
custos.

Πολίζομαι, &

Πολίζω, μ. ἴσω, ω. ισα, fabrico vrbem, vrbem condo, πόλιν τοιχί-
ζω, κτίζω: Neutr. Accus. πατρίδα ξυλινὴν πόλις, vibs è materia
constructa est, Herodot. πτολισμὸν, sita. Hom. Iliad. η. Δαρμά-

ἄγυπ πολιόσαμμῳ ἀθλιόπωτη, ἰ. τῷ πόλει ὑτειχισμένῳ.

Πολιὸς, canities, in Epigr.

Πολιόχρ. κύων, ὁ, in Epigr. & πολιόκρ. ἄρτιμις, Apollon. Rhod. ἰ. πολιόχρ.

Πολιότης, pro πολίτης, ου, ὁ, ciuis, Hom. Iliad. β, κοσμησάμην δ' πολιότας, πολίτας autem eius est Fœmin. πολιήτιδι κασπ. Eurip. πολιήτιδες, ἰ. πολίτιδες, ciues, Apol. Rhod.

Πολιοτρίχωφ. ος, ἡ, ὁ, canus, ἔνημος. Homerus Iliad. θ, Πᾶσιν ὁμοῖα θάλασσα πολιοκρατέος τε χόροιτε, id est, πασιν πολιοῖς, ὁμοιως πολιοκρατέοις τοῦ ἀέρος ὑκνέλοις, ὅτε μὲν ὑπὸ πνέῖσιν ἔστυσθεν αἰ πολιαὶ αὖ χιονες, τηλ' ἐῤ πεὶ ἀφόβοιο θέα τῆς καρκὰς ἠβῆ ὀπιθεὶν ὑγρέτεσι κμήσαι πατρὸς, inquit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. id est, Homerus homines à canitie temporum πολιοκρατέος cognominauit, quòd ea maximè parte canities oritur: ob eam rem quòd pars capitis prior humidior quàm posterior & pituitosior est.

Πολιὸν, vinum album, Æliānus appellatum putat ab indigenę regionis nomine.

Πόλιον, τὸ, vel πόλιος Nicandro, polium herba, cuius duplex genus, Dioscor. lib. 3. cap. 124. dictum quòd in summo plantæ caumine quiddam pendens canos hominis capillos præ se ferat. Dicitur autem quòd in monte nascitur πωμον, Idem ibid. Πόλιος pro conseruatione, vide in dictione Αἰτωλικὸν. Cæterùm pro eo quod ante partum emittit equa, per ω scribitur: à πόλος, i. pullus equinus.

Πολιορκία, με. πόσω τ. πλεῖ, obsideo, oppugno, circunsedeo, Gel. obsidione cingo: à πόλις & ἔρκος. πολιορκῶ σφ πλεῖόν ὧν. Xenoph. πολιορκοῦμαι, fero obsidionem, oppugnor. Vide Ἐμπολιορκῶ. Xenoph. ἰ. κὰν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, i. omnibus huiusmodi incommodis meum corpus oppugnatur. πολιορκεῖν σπουδὴ γῆς, agri angustiis pressum, Plato de Leg.

Πολιορκητὴς, vrbium obsessor, vrbium destructor & expugnator. Vitr. l. 10. Interea rex Demetrius qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus.

Πολιορκητικὸς, ὁ, obsidionalis. πολιορκητικὴ μηχανὴ τα, obsidionales & murales machinæ Plin. vt equus fuit aries, vineæ, turres ambulatoriæ.

Πολιορκία, ἡ, obsidio, vrbis obsessio, obsessio etiam si nõ de vrbe sed exercitu, vt Xenoph. in Omiſl. l. 1. πολιορκίας ἀνάλυσις, Demosth. ἐς τὴν πολιορκίαν κρᾶτεῖσθαι, ad tolerandam obsidionem sunt collocati, Thucyd.

Πολιορκῶμαι. Vide in Πολιορκέω.

Πόλος. idem quod πόλιος, Nicand. Etym.

Πολιοσῦς, ὁ, canus, ſenilis. πολιὸς λύκος, canus lupus. Hom. Iliad. κ, ἠὲ νέον πολιὸν λύκοιο ἔσταρτο, πορφύρειος διὰ τὴν τῶν χρεῶν ἰδιότητα, inquit Interpr. vel vt ſcribit Interpr. Apollonij, πολιοὶ λύκοι, ἤτοι ὑποφορᾷ ἢ ἐπιπολαιότητι τῶν τριχῶν τὸ ζῷον παρ' ἀδημαίοις. πολιοὶ ὀφθαλμοὶ, albis. πολιὸν σφῆξ, in Epigr. πολιαὶ τρίχαι, canum capillum. Dioſc. lib. 3. c. 124. πολιοὶ οἱ ὄνυχες, id est, λαμπροὶ. πολιὸς χρόνος, in Epigramm. tempus vetus. id est, ſenium. πολιὸς αἰγιαλὸς, Apollon. Rhod. πολιὴ θαλάσσης, Homer. Iliad. κ. λάκε δία τὸν ἀφρὸν. πολιὸν ἔαρ, Heſiod.

Πολίτης, ου, ἡ, canities.

Πολιοχῶ, ῶς, ἡ, ὁ πολιοῦχος, patronus ciuitatis & gubernator, cuius tutelæ ciuitas dicata est, institutor ciuitatis, tutelaris. πολιοῦχος ἀθηνᾶ, Minerua ciuitatis præſes, Aristoph. περὶ τῶν πόλιν διῃρημένων τοῖς θεοῖς, id est, ἀθηνᾶ, Aristid. πολιοῦχος ζεὺς, Iupiter ciuitatis tutor, Plato de Leg. Eſt & Minerua epith. Interp. Demoſth.

Πολιόω, με, ὥσω, canum facio, Bud. in Epiſt. poſter, πολιοῖ, caniciem inducit. πολιοῦνται, canescit. πολιωθῆναι οἱ κρίναροι, tempora canicm ſentiunt, canescunt. Arist. lib. 3. Anim.

Πόλις, ὁ, ὦ, ε, ἄ, κ Φ. ὁ, vrbs, & ciues ipſi: ſed ἄστυ, vrbs tantum. Dicitur δὲ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quòd homines in ea versentur. in Vocatiuo πόλι, in Epigramm. πόλι τε κ ἄστυ. Plato de Leg. πόλις, ἀδρὰ ἐ τείχη, Thucyd. πόλις ἀτείχε Φ. Idem. Heſiod. ῥύεται τε πόλιν, tuetúrque vrbem. Apol. 2. Argon. dixit πόλιν ὀρχησεπόδα, vt Vergil. Vrbem patauii, ſic Heſiod. πόλιν τειχὺν ἔκοιτο. Πόλις αὐτὴ τοῦ πολιτεύκ, ſtatus ciuitatis, Ariſtot. lib. 1. Rhet. Συμφέρει ἢ τὸ σῶζον τὴν πόλιν, vbi & πολιτεύκ reposuerunt. Quo ſignificatu etiam ciuitas Latinè dicitur. i. pro Reip. forma. Cic. 3. de Legib. Sed quoniam regale ciuitatis genus probatũ quondam. Et in primo, Omnésque leges accommodandæ ad illud ciuitatis genus. Plin. lib. 7. Regiam ciuitatem Ægyptij; populi Attici. κῆ πόλιν, oppidatim, in ſingulis ciuitatibus, per ſingulas ciuitates: vt κατὰ δήμους, pro quotidie. κῆ πόλεις διοικῶσιν, in ſuam quisque ciuitatem diſcessit. πόλει τὰ ἄμφω, vtraque vrbs, Thucyd. Eſt etiam πόλις ludi genus, Suidæ: vnde πόλεις σαίζουσιν dictum σκωμμικῶς.

Πόλισμα, ατος, τὸ parua vrbs, vicus, oppidum, caſtellum. Hero. dot. κῆ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι, viculatim habitant, Valla.

Πολισμάτιον, Plutar. in Themiſt. oppidulum. Cic.

Πολισσοῦχος, qui regit ciuitatem, Æſchil. ἀθήναις, ἡ μεγάλας ἀγαθὰς τὰ πολισσούχου βιοτὰς ἐπικράτουσιν.

Πολισσοῦχ., ciuitatis præſes, & tutor, & patronus, πολιοῦχ. & πόλεως ἄρχων τὸ δὲ πολισσοῦχον διηνεκῶς.

Πολισσὼς, Author & conditor ciuitatis, ciuitatis princeps, Nan. in Orat.

Πολιτάρχης, κ, ὁ, vrbis præfectus, Actor. Apoſtol. c. 17.

Πολιτεία, ας, ἡ, τὸ πολίτευμα, pro quo & πόλις dicitur, i. ciuitas publicitatis ſtatu, gubernatio, ciuitatis vel Reipubicæ ſtatus, inuerſatio, publica inſtitutio, ciuitas, ius ciuitatis, id est, τὸ πολιτεύεσθαι πᾶσι. Accipitur pro quocunque regimine recto ciuitatis: & proprie ὅταν οἱ τῶν ἀρχῶν, vt ſcribit Ariſtot. Politic. adde eundem lib. 3. Polit. c. 1. & pro ipſo adminiſtrationis actuum tres ſunt ſpecies. Quintil. lib. 5. cap. 10. Ariſtotel. quatuor species ponit in Rhetor. πολιτεῖαι τρεῖς, Æſchin πολιτειῶν τρίτη. Ariſtid. Ariſtot. 3. Politicor. κῆ πολιτεία ἢ τῶν πόλιν τάξις τέλεσε πᾶσι, & πολιτεία. modo γὰρωλὸς modò ἀριστὸς, accipiuntur ἢ τὸ πλῆθος ἀρχὴ τὸ κοινὸν συμφέρον πολιτεύεσθαι καλεῖται τὸ κοινὸν πάντων τῶν πολιτειῶν ἐ πολιτεία, id est, cum multitudo imperium in Republ. adminiſtranda omnia ad reipub. vtilitatem rectam cõmuni omnium rerũ pub. nomine res pub. appellur. & 2. Pol. c. 4. ἡ ἢ γνώμιμος ὅλη διάνοια μὴ ἢ μετὰ δικαιοσύνης ἀλλὰ ληκρὰ ἢ, μέση ἢ τούτων ὧν κρείττων πολιτείαν. & lib. 5. τὰς δὲ πολιτείας μεῖζον ἀρχὰς τὰς ὀλιγαρχίας ἀναγκαῖον καλεῖσθαι, τὰς δ' ὡς ἐπὶ πλῆθος, πολιτείας, nam quæ magis ad paucorum potestatem accedunt eas, optimorum potestates vocant, quæ autem ad popularem ſtatum Reſpubl. ſie Demoſthen. ἡ ὅλως ἀπαντῶσα τοῖς πολιτείαις ἢ τυραννὶς. Πολιτεῖαι διάνοιαι, ciuitate donari: ciui contrar. πολιτεῖαι ἀφαιρεῖσθαι. Dion, ἰ τοῦτον τὸ Λατίνων λαὸν αὐτονόμους τε σώζειν καὶ ἰσοψήφους, τῶν πολιτείων ἀφείλετο, iuscitatis ademit. Cicero dicit, alicui ciuitatem dare: & perderitque amittere ciuitatem: quod contingebat illis qui ciuitem Romanam commutarant. non enim licebat ciui Romano duarum ciuitatum esse ciuem, alioquin, vt Suetonij verba tur in Claudio, peregrinitatis accusabatur. Vide Πόλις. κατὰ τὰς ἐπιτροπὰς, munus ciuitatis fungor, Valla. Πολιτεύομαι τῆς διαίτης, id est, pro vitæ ratione & inſtituto. Chryſoſto. πολιτεύεσθαι δὲ τὸς εἰς τὸν ἐκείνων μετασήσαντα πολιτείαν ἢ βίον ἡδέως. Vide Sudam in dictione Βίῳ. πολιτεία καθαρσίου, ſtatus ulterior conuerſatio. ὅταν ἔ σε σοι τὰς βαπτίσεις, κατὰ τὴν πίστιν ἐσέλθῃ, δῆλον ὡς τοῦ βαπτίσματος ὄφελος ἔσῃ, ita & tibi ſit oris baptiſator, qui tam etſi adminiſtratione excellit, æqual amen baptiſmatis vis eſt, Nazanzen. Basil. πῶς κῆ τὰ ὧν ἐν σωτηρίαν κατηρθῶσι, rectè ſe gerunt & vt par eſt in Euangelij ſtatu atque adminiſtratione. Et alibi dixit, ἀνατίως ἀσκεῖν, & κῆ τὸ βιωτικὸν πολιτεύσι. Sumpta eſt metaphora à ciuili ritu atque adminiſtratione decenti: nam in ciuitate bene in tata omnes retinentur in officio: Rectéque dixit ἰσοτ. ὅτι πολιτεία ψυχῆ πόλεως ἔσῃ, τοσούτων ὄγκωτε δώσωμεν, ὅσῳ κρείττων σώματος ψυχή.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, ipſa Reip. adminiſtratio, & genus adminiſtrandi, vt τὸ συνιστάναι τὸ μὴ ἀριστοκρατικὸν, τὸ βραδικὸν. Eadem πολιτεία, ciuilis adminiſtratio, ſtatúſque ciuitatis eadem quo & ciuitas dicitur, vt Græcis etiam πόλις. Vide Πόλις. Ariſtot. 3. Polit. πολίτευμα δ' ὅταν ἡ πολιτεία. dixerat autem, ἡ σωτηρία πόλεως τάξις. Diximus πολιτεῖαι δώσω, ſignific are ritate donare & municipem facere, quod cui contigit, πολίτευμα μετὰ χρῆμα dicitur apud Plutarchum in Rom. id eſt ciuitate donari, municipem fieri. Et ex Apoſtolo dixit Basilius πολίτευμα ἔστιν ἐν οὐρανοῖς, ἤγουν πῶς σάρκα σωμπάντων σωτῆρα ἔχειν μαι, id eſt, qui ita ſe gerunt vt cœli municipes. hunc in ſenſum etiam Græca phraſis admittit. Sic Lucas Actor. 23. Paulum inducit loquentem, Ἐγὼ σήμερον συνειδὼς σοι ἀγαθὴν πολίτευμαι τῷ θεῷ, id eſt, ego omni conſcientia bona aduersus Deum me geſſi: vt Cicero dicit ſe aduerſus homines geſſiſſe: quod nõſque vulgè ſe gouuerner ou porter enuers quelcun. Quod puto eſt ac ſi diceret, Apoſtolus, ipſe mihi omnino conſtitui, quod ſyncero animo Deo ſeruierim, ὡς ὅτι ὅσιος ἢ ἀμώμως τῷ θεῷ ἐλαθρόμην ἢ ἐντεῦθεν ἐγνωκὼς. Quem locum ita Grotius eſt imitatus εἰς βασιλ. Ὁ ἢ δικαιοσύνης ἐπιγράτος. κῆ δὲ δικαίων ἐν ἀνθρώποις ζῇ κῆ ἐκκαιτύμενος, qui viuo & de ſeruio, κῆ ἐν τῷ ἐμῷ λειτουργίᾳ ἐν ἀφροσύνῃ. Πολίτευμα etiam tranſlatè ſinitur, vt apud Apoſtolum 3. ad Philippen. ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχῃ, id eſt, ciuitatem cœlum habemus: vt Cicero dixit de Catone 2. de Leg. Ita quum ortu Tulcianus eſſet, ciuitatem Romam habuit. Et nos certè quum ortu terreſtres ſimus, fide tamen cœli municipes efficimur. Πολίτευμα etiam ab ſtuto conſilio, omnique adminiſtratione & actione dicitur in ciuili ſtatu, conſilio & ratione ſuſcipitur, vt vulgò dicimus vne pratique, conduite & gouuernée. Lucianus, ὑμεῖς μὲν ὧν τὸ πολιτεύμενον πάντα δέλτ, ἀδεσμωμήτε μηδὲ ἐλεῖ, vos autem cum debuiſſetis me huius conſulti facinoris grauiter obiurgare, crucí ſuffixiſtis. Chion in Epiſtol. Matridi ſcribit vt Archepolin hoſtem ſuum, tamen hoſpitaliter humanitéque

cipiat, tandémque dicat ipſi, ſic Chionem ſuam vicem in-
rialque vlciſci conſueuiſſe: Οὐδὲν μὴν οἶδ, inquit, ὅτι νῦν πάσ-
χ' ἕτερος ὧν τὴν ψυχὴν ὑπὸ μισέλλ. ὁμοῖς δ' οὐδ' ἡδέως αὐτῇ χρῆται,
οὐδὲν πῶς τὸ πολιτεύεσθαι. inſtra tamen cauſa, hæc res ita ge-
tur atque adminiſtretur ſapienter & conſideratè. Idem in
ſenſu verbo Πολιτεύεσθαι ita vſus eſt, Πολιτεύειν δὲ ὡς ἐς τὸν τυ-
νον τὸ ἀφίστασθαι σὺν ἐκείνοις, πάλαι αὐτὸν ὄντα ἐν τοῖς ἐκείνου ἐμπιστ.
em Platoni, Μέλλοι δὲ πῶς διονύσιος ἐπιτρέψειν τὴν τυραννίδα, πολι-
τεύσεσθαι ὁπόταν ἐκ πολλοῦ αὐτοῦ: ἀσφαλῶς δ', καὶ τὸ μὴ ἐπιθέσθαι, hæc
ſum omni ſuſpicione vacarem. Vide Πόλις & Πολιτεία. πολι-
ικὸς Cicero de Cæſare loquens acta vocat.

Πολιτεύομαι, rempubl. gero, & adminiſtro Cicer. τὰ πολιτικὰ φράτ-
ειν δυνακὸ, reipublicæ adminiſtrandæ ſtudiis intendo, munia
publicæ adminiſtro, fungor magiſtratu. Accuſat. πολιτεύον-
ται, Ariſtot. in Polit. πολιτεύομαι τῶν πολιτείων, vtor ciuili
miniſtratione, Plato de Legibus. πολιτεύομαι πολιτείαι ἄξιαι
ῶν, Æſchin. Et οἱ πολιτεύόμενοι, rempublicam tractantes: qui
opponuntur οἱ ἰδιῶται, id eſt, priuati, Demoſth. τῆς πολιτευ-
ένης & ζώσης, Idem. πῶς ἂν μὴ ἀπὸ πολιτείας βίον, qui eius par-
us ſtuduerunt, Idem Demoſth. Πολιτεύομαι de aliis fun-
onibus, pro munere meo fungor, διαπολιτεύομαι. SicPaulus in A-
s capite 23. ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, ego
ni conſcientia bona munere meo functus ſum Deo. ſic
rtit Budæus: nos aliter in dictione Πολίτευσις. Πολιτεύομαι,
σχηματίζομαι, molior, vt οἱ κρόκης πολιτῆς ἀ διήμισυ, ἀλλ' αὐ-
ιοι ὑφάμματα τῆς ἑαυτῶν πολιτείας τῷ ἀνδρὶ χαίρ, κατεῦχον ἐπὶ
κάλλος, cuium optimi non partitionem ſed perniciem in
ɔem Romam inducere Tribunos plebis rati, ad Camillum
ıfugerunt. Vide Πολίτευσις. Οἱ πάντα πολιτεύόμενοι, Syneſ.
untur, qui contrariam factionem ſequuntur: qui alteris
ribus ſtudent. Πολιτεύεσθαι, eſſe ac viuere, apud Nazanz.
in Canone 14. concilij Sardicenſis Pro exerceri, Aph-
n. Pro obſeruari ſæpe legitur apud Theophyl. in Inſti-
. ciuilibus. Πολιτεύεσθαι pro agere & verſari, Lucianus de
ctu, ἅπαντα ἐπὶ νικηφόρῳ καὶ αὐτὸς πολιτεύεται. πολιτεύεσθαι ἐν δημο-
ατίᾳ, verſari in ſtatu populari, Ariſtotel. in Rhetor. πολιτεύε-
ται ἐν δημοκρατίᾳ, in populi principatu agens, Iſocra. πολιτεύ-
εσθαι ταῖς τύχαις, Ariſtot. in Politic. verſati in ciuitatibus. πόλ-
εσι πολίαις πολιτεύόμενοι, bella ex bellis ſerentes, Æſchin. πε-
ὶ ἑαυτῶν. Πολιτεύομαι, Paſſiuè, pro gubernor. Plato Epiſto. 7.
τοῖς ἐξὸν πασῶν τῶν πόλεων ὅτι κακῶς ξύμπασαι πολιτεύονται, cō-
cire reſpublic. omnes quæ nunc ſunt improbè gubernari.
ocrat. Ἐπεὶδ' οἱ νόμοι κεῖνται πολιτευόμενοι τυγχάνοντι, i. le-
s præterea quarum præſcripto ſimili reguntur, οἱ πολιτεύό-
ενοι πόλεις, Plato de Legibus. ciuitas rectè inſtituta & admini-
ata.

Πολιτεύσιμος, ὁ, magiſtratus, ciuitatis adminiſtratores. Gregor. O-
mpio. Ἀλλ' ἐπίσκοπον ἐμὲ ἐποίησε τοὺς πολίτας τὸ μὴ πολιτευτὰς ἢ ἀξιωμα-
σιν ἐλατθοῦντας.

Πολιτικὸς, ἡ, ὁν, ciuilis negotior, dego ſub aliqua repu-
. ἐφεῖδε δ' οὐ τὸ τῆς πολιτικῆς, Interpr. Thucyd. & eſt τῆς πολι-
ῆς ἰδιωτῆς, vt πολιτεύεσθαι τῆς ἀρχόντων ἢ θεατηκότων, κακῶς ἐς
ας αὐτὸν ὁ πολίτευσας: in ſuam perniciem geſſerunt. πολιτικὸς
ὸς ἴ' δικαιοπράξαι, ciuitas per ſtatum popularē adminiſtra-
, Thucyd. πολιτικὸν etiam pro πολιτεύομαι ſumitur, irego,
lminiſtro, magiſtratum gero. Xenophon in primo, Ἑλλησι-
ῆς ἐφορᾶν τὸν ἄριστα πολιτευόμενον. Thucydid. φορὰ κοινὸν πολι-
ικὸν.

Πολίτης, ου, ciuis, Herodot.

Πολίτης, ου, ciuis popularis, municeps. Plato Epiſtola 7, ὄντες ἀ
λῶν ἐν ἰδίαι πόλεσι, Athenienſes mei ciues. Ammonius diſtin-
uit ἀ πατρῴοις. πολίτης ἀπὸ ἢ φίλος. Iſocr. πολίτης dicitur non
ομοπόλίτης, Ariſtoph. Interp. & Phrynic. πολίτῶν ποιεῖν, ciuitatis
ure donare, inter ciues adſcribere. Demoſthen. πολίτης σφῷν
ρχαῖος, in vrbem ciues adſcribere. πολίται ὄντες ὑπ' ἐκλήθη-
, uos ciues excepit, Idem. αὐδὲν χρηζὸν ὅ τι τὰ δίκαια ἐσθὶ κρεῖσ-
ὸν ἐστὶ τοῦ σεωυτὸν πολίτας ἀμυνεῖσθαι κρείσσω ἀδικοῦ μόρου, virum
robum & iuſtum quanquàm iniuria laceſſium nullo malo
ebere ſuos ciues afficere putat, Plutarc. in Public.

Πολιτικὸς ciuilis ſcientia Cic. in Rhet. ciuilitas Quintilian. Plato
le Legib. ciuilis facultas, Ariſtot. in Polit. ratio benè inſtituē-
las, & adminiſtrandæ ciuitatis: hanc facultatem regendæ ci-
itatis obtinent ſeges principes, ſenatores, iuris & legum pe-
iti quorum munus eſt ſcientias vtiles inducere, malas arte
moliri. videre ne quid parum, nequid nimis. officia cuiuſ-
que diſtinguere, militibus; patribus familias, oratoribus
mperare leges aut interpretari aut nouas ſcribere, quid ſe-
quendum, quidque fugiendum ſit indicare. Quod autem tan-
ta facultas vix in vno reperri poteſt, habēt ij, qui imperant
multos quaſi oculos, id eſt ſapientes viros, quorum alij vidēt
hiſtorias & antiquitates, alij inſtituta maiorum, alij mores &
conſuetudines, alij ius gentium & ciuile, alij ius Pontificium,
alij ſyſa, exercitatione & experientia nituntur. πολιτικὸν νο-
cat idem Ariſtot. in Rhetoric. πλῶ δὲ τὰ τοῦ θεραπεύειν.

Πολιτικὸς, ἡ, ὁν, ciuilis, ἀστικὸς, reipub. gerendæ peritus, qui rempubli-
cam gerit, ciuilibus negotiis implicitus, ciuitati vtilis, δημο-
κρατικὸς, ciuilibus & publicarum priuatarumque rerum ad-
miniſtrationi accommodatus: ſic Quintil. in Præfat. lib. 1. οἱ πο-
λιτικοὶ, ciuitatum moderatores, Plato de Legib. ὁ πολιτικὸς λόγος,
Hermogen. λόγου τοῦ πολιτικοῦ μέρη, Idem. οἱ πολιτικοὶ λόγοι, apud
Iſocrat. ſermones ſeu orationes de republ. gubernanda præ-
cipientes: ſic Eraſm. πολιτικὸς, ἀναγκαῖος, δικαιικὸς, Hermog. Πο-
λιτικὸς βίος, idem eſt quod & θεωρητικὸς, id eſt, vita actiua, vita
quæ in actione conſiſtit, vt in bene morata ciuitate, in qua o-
tioſus nemo: ſic & ὁ βίος λογικὸς, ὁ ἢ πανήγυρικὸς, vita in otio &
literis: vt quæ contemplatrix & ſpeculatiua, θεωρητικὸς ἢ φυσι-
κὸς βίος vocatur à Polluce. πολιτικὸν ἀρχεῖον λαμπρόν, vrbanum
magiſtratum inire, Polybius. πολιτικὴ δυνάμεις, copiæ ex vna-
quaque ciuitate, Æſchin. τὸ πολιτικὸν, ciuile inſtitutum, ciui-
lis ratio, Plutarchus in Lycurgo, τὸ πολιτικὸν ἐκάστου τῆς πολιτῆς,
ciuis cuiuſque ciuilis dignitas, Plato de Legib. πολιτικοὶ πᾶν, o-
mnes populares. πολιτικὴ κατάρα, ciuilis poſſeſſio & popularis.
πολιτικὸν ζῷ τέκνα quid, Hermogen. τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, & τὰ πολι-
τικὰ σοφίσματα, apud Platonem, i. remp. gerere & gubernare. τὰ
ὑπὸ τὰ τῆς πολιτικῆς ὑφήγεται, multa ad rempubl. pertinentia admi-
niſtrabant.

Πολιτικῶς, ciuiliter, vrbanè, ἀστείως.

Πολίτις, ιδος, ἡ, hæc ciuis.

Πολιτοπράσσω, ὁ, tractatio reipub. Suid. τὸν πολιτομὸν ὑπιτρέχων.

Πολιτοπραφῶ, in ciuium numerum aſcribere, ciuitate donare, in
ciuitatem aſciſcere, εἰς τοὺς πολίτας ἀναγράφειν: Heraclitus Her-
modoro, Πολιτογραφῶν ὑμᾶς τῶν ἴσων, ἢ Ἕλλησιν ἐόντας. Ioſephus in 2.
contra Apionem, Πολιτογραφῶν διὰ ψηφισμάτων ξένον ἀνδρὸς τῶν ἐπι-
τηδείων, i. facra peregrina in ciuitatem plebiſcito aſciſcere. Vn-
de Paſſiuum Πολιτογραφεῖσθαι, i. eſſe εἰς τοὺς πολίτας ἐγγραφεῖσθαι, Pollu-
ci. πολιτογραφῶ, iure ciuitatis donatus eſt.

Πολιτοκοπῶ, concutere ciues, &

Πολιτοκοπία, concuſſio huiuſmodi. vide apud Polluc.

Πολιτοφθόρος, ciuibus perniciosus, ciuitati peſtifer, Plato de
Legib.

Πολιτοφύλακες, ciuium cuſtodes, vrbis cuſtodes, Ariſtotel. libro 2.
Polit. cap. 6.

Πολίχνα, ὁ, vrbs, oppidum, Thucyd.

Πολίχνιον, apud Appian. ὀλίσκιον, &

Πολίχνιον, τὸ, oppidulum, πολυδέσιον, Plato 2. de Rep. κατὰ τοὺς ἡμῖν
τὰ πολιχνία γεγονότας.

Πολιωδὴς, caneſcens facilè, Alex. Aphrod.

Πολίωσις, εως, ἡ, canities, ſed immatura vitio naturæ.

Πολλαὶ, αἱπ' ὀλύ, multùm. Xenoph. πολλαὶ ὧν ἐπαιτέσαντες, πολλαὶ ἢ
δεξιώσεσιν ὧν τὸν κύδος. Sic Virgil. multa ſe incuſans, pro mul-
tùm. Et πολλαὶ αἱπὶ τῷ ἢ σόλῳ, multa ex parte, frequenter, ſæpe,
ferè, plerunque, πολλαῖς, Hom. Iliad. ἢ, ζηλήσεις πολλαὶ, ſi ſi ἀπ-
πίαι, ὡσαύτῳ τὸ πίστιον αἱπὶ τὸ πίστιον. Matth. cap. 9. πεύμονίᾳ πολλᾷ,
ſæpe ieiunamus. Ariſtoph. in Plut. ὁ πολλὰ δ' ἢ τοῦ θεοπόνου παν-
τὸν θυμὸν φαγόντες πολλὰ χρήσιμες, &c. ἰλιὰς πολλᾶς, Demoſth. πολλᾷ
πολλῶν ὄντων, &c. vbi intelligitur κῦ, vt ſit κῦ πολλᾷ, plerūque,
Plato Leg. τὰ πολλᾷ, Idem. Theophraſtus dixit τὰ φωλᾷ cap.
11. lib. 3. hiſtor.

Πολλ' ἀπὰ dicunt Græci, vt πολλ' ἀπὰ μᾶλλ' ἢ πᾶ, φαῦ ἢ πᾶ, πολλοῦ ἢ πᾶ.
τὸ. In quibus Ἀπὰ ſolùm elegantiæ gratia ponitur. Ariſtot. in
2. Metaphyſ. πῷ ἢ πολ' ἀπὰ ὠμεσεῖ ἢ ἢ, ἰδίᾳ διαφέρει, i. ex multis
quædam.

Πολυάρχουσε, ὁ πολλὰ ἀνώμῳ, multa coëmens, Pollux, emax
Catoni.

Πολυάς, per ellypſin & Æolicè, pro πολλὰς: vt ὑπὸν pro ὑπὸδειν,
inquit Heſiod. Interp. vtitur Hom. Iliad. δ.

Πολλάκις, ſæpe, ſubinde, frequenter, ſæpenumero. Plato de
Republ. ὡσαὶ ἐσοὶ πολλάκις ποτ' ἐμὲ ἐπίσκοπ, tam familiarem mul-
tiplicauit. πολλάκις τοῦ μῶνος, Xenoph. πολλάκις τῆς ἡμέρας, Gaza
lib. 4.

Πολλαπλάσια pro πολλαπλάσιος, vt πολλὰ pro πολύ. Sunt enim Ad-
uerbia in vocem pluralis numeri conformata. Xenoph. ὅσας
διὰ τῶν ἐγκρατείαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ὕστερα χρόνον διαρκέσαντες.

Πολλαπλασιάδιος, multiplicatus.

Πολλαπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, multiplicatio.

Πολλαπλάσιος, α, ον, multiplex, multiplicatus, multò copioſior,
multis partibus maior, Cicer. numeroſior, πολλῷ πλείων, Ari-
ſtot. in Prædic. Genit. comparat. πολλαπλάσιός τοῦ ἡμίσεος, multò
numeroſior quàm noſter, Herodotus. πολλαπλάσιοι ἢ ἐκεῖ-
νων, plures, Thucydides. πολλαπλάσιος τοῦ ἀφελείας, Alcidamas.
πολλαπλάσια χρήματα, multò plures pecuniæ. πολλαπλάσια τού-
των, his multò plura. Xenoph. ταῦτα ἐστὶ πάντα πολ-
λαπλάσια. Plato Epiſt. 7. dixit, πολλαπλάσιον ποιεῖν τῶν πατρίδα αὐ-
χλῶν, i. multiplicare paternum principatum. σὺ ἢ πλοῦν ἐωυτῷ
μεν ἔχων ἐκ θεὸς ἔρχῃ, αὐτὸ ἢ τὸ πολλαπλάσιον ἐκλῦν ἐκ ἀπ' ἀνέμου, Xeno.
lib. 11. Pæd.

Πολυπλάσιων, ονος, multò maior, multò copiosior, Chrysosto. περὶ ἱερωσ. πολυπλασίοσι χρόνοι, multò maiori tempore, Plutarch. in Apophth.

Πολυπλάσιος, multipliciter, multiplicatè. dicitur & πολυπλάσιως.

Πολυπλασιάσιμος, & πολυπλασιάζων, multiplicare, amplificare.

Πολυπλασιασμὸς, multiplicatio, Aristotel. libro 5. Politicor. capite octauo.

Πολυπλάσιος & contractè πολυπλᾶς, ῆ, ὁ, multiplex, multifarius. Plin. πολλάκις & Plato. Cicero. Neque enim fidum esse potest multiplex ingenium & tortuosum.

Πολύσημος, varia significans: vnde Πολυσήμως, multa notando, Gaza 1. 2. Gram.

Πολυχῆ, multifariam, χῇ πολλοὶ τρόποι, vulgò, passim, multis in locis, Argyrop. πολλαχῇ τοῦ μεσαιῶ, passim per vbera, Gaz. πολλαχῇ σπειδόμενοι, Philo de mundo. ἅπῃ πολλαχῇ, alijs multis rebus.

Πολυχῆθεν, ex multis, multis ex locis, multis ex partibus. Plato Epist. 7. πολλαχόθεν ἐχόμενα οἱ τυποῖ λόγοι, multis ex locis manabant tales rumores.

Πολυχόσε, ad multa loca, in multis partibus.

Πολυχῶς, locis in compluribus, multis locis, passim, fœpenumero, frequenter, πολλαχοῦ. Aristot. de mundo, πολλαχῇ γῆς, multis in locis terræ.

Πολυχῶς, multifariam, vario modo. Theoph. histor. lib. 1. cap. 10. πολλαχῶς διαφορὰ πολλαχῶς. Cleomedes in sphæra, τῶ κόσμῳ πολλαχῶς λεγομένῳ, cum mùdus multis dicatur modis. Item πολλάκις.

Πολλὶ, Fœmin. terminatio à σκαὶς, sed mutuaticia. πολλαχοῦ, multum agri, Xenoph. πολλὴ ἐλπὶς ἔζιν, in Apolog. Plato, magna me spes tenet, Cicero Tusculan. πολλὴ τις ἀθροὺς, multum polent. dicitur ab Aristoph. in Pluto, τὶς ἀθροὺς, πολλῶ ῥόμῳ, id est, πολλῶ τῶ τεφάλῶ ἢ μεζόνι, vbi Interpr. λέγεται ὃ τεφαλὴ. τὸ πολλῶν, Σε. Demosthen. vbi μεζόνι puto subaudien intra. πολλὰς τὰ πόλεως, multis verberibus cæsi. Aristophan. περὶ ἐπιτρέπεται τοῦ πόλῳ πολλαῖς. vbi πλαγὰς subaudiendum est. πολλὰς πλαγὰς λαβὼν. Idem. πολλαῖς πλαγαῖς μαστιγοῦσθαι, Plato de Leg. multis pulsetur verberibus.

Πολλαπλάσια, multò plura, Herodot.

Πολλὸν, ῆ, multùm, multò, πολύ. Homer. Odyss. πολὺ πουρότερον, multò pauciores. & cum Superlatiuo. οὐ δ' ἔσται ὃν ἀεὶ πολλὸν τὸ κρατέον, longè optima. πολλοῦ γε δεῖν, multum ab eo abfuit, multum abeft vt ego faciam, Demofth. in Oration. de pace. οὐ πολλῶ δεῖ, vide in δεῖ. διὰ πολλῶ, fcilicet, διαστάσεως, longo tractu, multo interuallo. Item diu, diu eft ex quo, ex multo tempore, διὰ πολλῶ, olim, eminus, & longinquo, ex longo fpatio, ex multo tempore. ἐκ πολλῶ ἀφέστως, diu operam confumo, Thucydid. ἐν πολλῶ, διατέμνειν ὁ πολιορκῶν, intra magnum fpatium, Idem. ἐπὶ πολλῶ, Demofthen. vide in ἐπὶ. πολλῶ νικᾶν, longè vincere, Ariftophan. πολλῶ πρότερον, Idem Ariftoph. πολλῶ δεῖ τοῦ, multò citius, Galenus. πολλῶ ὕστερον, Thucydides. πολλῶ ὕστερον, Idem. πολλῶ μάλιτα, multò maximè. Paufanias, ἐμοὶ ὃ παῖρος ἦν τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ μάλιτα, πολλῶ ὃ πολλῶ μάλιτα ἀφιλτίων ὁ κολοσσὸς, multò maximè. vt Cicero pro lege Manilia, Multò maxima parte dignitatis atque imperij caruit. πολλῶ πολυπονώτερον, pleraque Peloponnefius, i. bona eius pars, Idem Thuc. χῇ πολλᾶς, multis de cauſis.

Πολὸς, τὸ πολλῶ, de quo in Πολὺ, multus, omnis, frequens, copiofus, numerofus, amplus. Aratus, πάντα δὲ τὰ πολὸς ἀλωδὸς, paſſim autem frequens agricola. πολλῶ καφάλαιον, totius fumma fubducta. πολλῶ ἀφρῶδες, magno venundatus potius, quàm multò, annotat Eraſm. capite 26. Euang. Matth. In plurali numero πολλοὶ. multi, ſine articulo, Demofth. οἱ πολλοὶ verò ſignificat idem quod vulgus Latinis, imperita multitudo, primati, plebeij, πάντες δ' ἦσαν ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν ἄλλων ὁπόσοι ἦσαν ἐν τῇ πόλει, οἱ μὲν πολλοὶ, οἱ δὲ μετὰ τῶν ἀρχόντων, Thucyd. πολλοὶ οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει, tenues & populares. i. plebeij, Demofth. vnde εἷς ἐκ πολλῶν, vulgaris, gregarius, vilis, i. vnus ex vel de multis, ὁ τυχὼν, & πολίτης. ἐκ πολλῶν ἀδικωτάτη, Demofth. i. ἐκ πολλῶν τῶν, vt exponit Interpr. τῶν πολλῶν ἐγκαλεῖν γῆν, i. τῶν τυχόντων, id eſt inter plebeios annumerare, in ordinem cogere feu redigere, Bud. in dictione, Cogere in ordinem.

Πολυσημέιον, ου, τὸ, vel πολυσῆμον μέρος, ſoluta compoſitione, minima portio: quod dicimus ferè, vix centeſimũ & milleſimum quodque, multipartitum: Lucretius multeſimam partem dixit. πολυσημέιον τῆς ἓξ ἕξ ἀνδείας, parua pars ex Xerxis copiis, Plutarch. in Themiſtoc. de exercitu Mardonij relicto in Græcia. πολυσημέιον αὐτῆς ὑπουργίας ἰδίᾳ βυλόμενοι, Thucydid. lib. 6. vbi tamen Valla, oportebat cernere multò maiores auxiliares copias. συμφέρει τὸ τιμήματος ὑπάρχειν τὸ κοινὸ τὰ πλοῦτος, καὶ ὃ πολυσημέιον τὸ πολυσημέιον τὸ φορτικὸν, γένει ἓξ, καὶ τὰ τιμήματα ὑπάρχειν, ἓ ἰδιότας, Ariſtot. lib. 5. Polit. capit. 8. expedit perpendere & recenſere publici cenſus multitudinem, & ſi ſit multò magis auctus, aut longè plus imminutus quàm prius, legem eſſe vt vel augeatur vel remittatur. Arcetius halluci-

natur exponens, multò maior factus.

Πολυσημάδων, Adiect. multeſimus. Lucretius. multipartitus Plinius. Dicitur vt πολυμόρων. Themiſtius 7. Phyſic. ὁ πολυφωνέων ἀνὴρ μουσικὸς ἐν ἑαυτῷ, minima particula rhoris minimam ponderis partem mouet. opponitur τῷ ἁπλασίονι.

Πολυσοβὸς, ὁ, ἡ, multiplicabilis, vnus de multis, multeſimus. Iterid eſt, minimus. Iſocrat. σοφὸς φάιναι μᾶλλον ἢ σοφὸς εἶναι πολὺς πολυσοβὸς ὢν τῷ γένει, ᾧ τὸ ἀξιόν. Sic Cicero de Finibus, Tenuis L. Virginius vnúſque de multis. Πολυσοβὸς, à principe & à capite notiſſimus. Plato in Philebo, σοφὸς τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα, ad cuius prima duritiei nota remotiſſima ſunt, & reducta, heeſt, minimè dura. Idem, ὡς εἰς τὰς πολυσοβὰς ἡδονὰς ἀπολήψεσθον, ineſt, exigui ſenſus voluptates, & à ſuauiſſimis atque acerrimis lege diſtantes. Opponitur huic ὀλιγοσοβὸς & μάκιστος. Baſil. in μάκιστος ἀπ' αὐτῶν ἐμὲ πολυσοβὸς, vnus & non plures. πολυσοβὸς ἐγὼ, qui multa edidit geſta, cap. 22. libro 2. Regum. ὡς τῷ παιδὶ φιλὸς συμπεφυκὼς ἦθος, πολυσοβὸς ἓσῃ. Prouerb. Solomonis. ἓ πολυσοβὸς χρόνος, longo interuallo, Ariſtophan. τὸ πολυσοβὸν, anima pars, quota pars. πολυσοβὸν μέρος τοῦ σπάντος, Ariſtid. Chryſt. πάντα ὄζεις συγκράμαι ἀ τὸ πολυσοβὸν αὐτῷ ὑπερβάλαι μέγεθος. non miſſimam earum partem ſuſtinens. πολυσοβὸν ὢν ὠφελοῦμαι ὑμέναιος μὴ πατοδίνει, vix nos milleſimam partem eorum quibus ramus digni, paſſos eſſe fatebimur, Liban. Sophiſta.

Πολυσοβὸς, Aduerbium. Ariſtotel. libro 10. Ethicor. capite quinto, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ λέγοντος τοῦ αὐτοῦ ἀνὴρ ἓ πολυσοβὸς, caret verò voluptates hominis eſſe dicuntur ſecundariè & pœnarum: ſic Argyrop. Arcetinus multifariam: vetus Interp. illipliciter.

Πολὺ γε δεῖ, multùm abeſt, i. minimè. Plato 7. Legib. ξυνέα ἡμῖν πάντη γε φαίνεται πολὺ γε δεῖν, an minimè potius.

Πόλος, ου, ὁ, terra aratro verſa, terra proſcilla ſeu ſiſſa aratre κατὰ τὰ ποιὰ μεταξὺ τῶν ἀλώνων γῆ. Heſych. pollus, terminus diuiſtri mundi, axis qui à noſtris vertex dicitur aut cardo. apud Platonem in Timæo πόλος axis vertitur à Cicerone. nàillarum Timæi vbi de terra loquens ait ἑλικοειδῶς δὲ τὸ διὰ τοῦ πόλου τεταμένον Cicer. interpretatus eſt quæ traiecto axe ilinetur. Eſt autem immobile punctum in fine axis imaginiſti, ſuper quod totum cælum voluitur: vnde & nomen habet ἀπὸ τοῦ πολεῖν, id eſt, à vertendo. Vertitur enim cæteris circa vnum quod polum, arcticum & antarcticum: de quibus vide apud Ariſtotel. de mundo, & in ſphæra Procli. Accipitur à poetis pro ipſo cælo, vt polus à Latinis. Ariſtop. Interpres ſuper his verbis in Aniſtoph. ὃ δ' ὑπὸ τὰ πόλῳ ἀνὴρ τὰ ἀνέμων ἀπαντᾶ, διὰ τὸ ἀπὸ μέλλειν πνεῖν τὸν πόλον, inquit, οἱ παλαιοὶ οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι σημαίνειν ἀφ' ὧν ὁρᾶσι ἀστέρων, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀπὸ τοῦ ὅλου ἐκάλουν. clarius Alexis apud Athen. lib. 3. τὸν πόλον σύμπαντα διωσφύρησεν & lib. 12. apud eundem de chlamyde Demetrij τὸ δ' ἄνω τὸν πόλον ἐνδυκὸς ἀστέρας ἔχων ἢ τὰ ἑπτὰ καὶ ζῴδια. Πόλος, horologium, ὥρας ἔχων, vulgò, monſtre d'orloge. vt τὸ ἡσυχάσιον, i. ſolarium, vulgò, quadrant. horologij index conuerſione horas indicat, ide τοῦ πολου dicitur. πόλος. Athenæus libro 5. de naue Hieronis, quæ, ὃ γὰρ ὁρολόγιον ἐσῆλθ', ἐκ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸν Ἀχελλέως μεταβαίνει τὸν πόλον, id eſt, in laqueari horologium factum ad exemplar ſolarij quod apud Achradinem. Pollux lib. 9. Τὸ δὲ κῶδωνοστάσιον, ὃ καὶ ὁρολόγιον, ἢ πού τὸν πόλον αὐτὸς εἴρηκε. Πόλος etiam dicitur capitis vertex, cranium, totaque caluaria. Pollux ἀπὸ κεφαλῆς λοχμὴ καλεῖται ἢ τὸ μὴ σύμπαν, πόλος, ἢ κόνις, ἢ κόγχος ἢ Lycophr. καὶ κορυφὴ κυκλοειδὴς ἐν τῷ πόλῳ ἐν Hefyc. expon. Πόλος, oris, pars ti vertex, pars poſt collumellam atque vná dictam, κορυφὴ. Vide ipſum Pollucem lib. 2. cap. περὶ σώματος.

Πολὺς, Attice, pro ᾧ πολὺς, valde. Ariſtop. Θρασεῖᾶ πολὺς ᾖ, auderes ex multo tempore, diu eſt ex quo confidens es, id eſt, diu & multum. Idem in Plut. πολλᾶ γὰ αὐτὸν ὤχ' ἑαυτὸν ἀφεῖσα χρόνῳ, ex multo tempore eos nõ vidi: diu eſt quum vidi, vt Plautus loquitur: diu eſt quod vidi. Cætera vide in Πολὺν.

Πολυτάδιος, ᾳ, pulticula. vide annotat. Marcelli libro 2. Dioſcor. cap. 115.

Πολυτοκώδων, δίδοται, in pulte datur, Dioſc. libr. 2. cap. 131.

Πόλυτος, inuenitur & πολυτὸς, ὁ, pulis, Dioſcorid. libro 2. cap. 15. Trallian.

Πολὺ, multùm. Conſtruitur cum Comparat. Lucian. ὃ ἀγχιτέρως ἐᾶ πολὺ μᾶλλον ἰατρὸς, πολὺ πακτικώτερος, multò craſſior, Dioſcor. lib. 3. cap. 41. πολὺ δικαιότερον, multò iuſtius, Plutarch. in Thu. πολὺ μείζων ἐστὶ πολὺ, Homer. Iliad. πολὺ κρατέστερος, multo imperiosior. in Eulogora. πολὺ πλείος. Demoſthen. πολὺ πλείους, multò plures, Herodot. Et cum ὑπέρ. Iſæus, πολὺ μᾶλλον ὑπερέχον, multò promptius. Et cum Superlatiuo. Heſiod. βέλτιον φίλα τὰ πάντων, Homer. Iliad. πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἄλλων ἠμὲν καὶ ἔπειτα, Homer. Iliad. β, πολὺ κρείτατος, Ioſeph. probiſſimus & iuſtiſſimus, Plut. in Themiſt. πολὺ πολιορκητότερος, Thucyd. πολὺ πλείστοι ἢ ἄξιοι, Homer. πολὺ μείζων, Iſocrat. πολὺ pro ſæpe. Epict. ἐτ. pro valde, Ariſt. in Rhet. πολὺ κρεῖττον, pro-

rocul à terra. πολὺ pro πλέον, plus. Sophocles, νικᾷ γὰρ ἡ ἀφιστὴ μᾶλλ' ἢ βρέχε πολύ, i. πλέον ἢ πὶ βρέχε, magis quam odium. ἡ πολύ-, maximè, Plato de Leg.

πολυμερος, ου, frequentia hamorum: vel potius quod multis hamis consertum: aut multis vncis hamatum instrumentū. Plutarch. ἐπὶ φθονεῖ μᾶλλον πολυπάγκρατον ἡ ἡσυχία τοὺς ὑβριστηρίους αὐτοῖς ὠθεῖ κατωθῶν ἀνὴρ κακίαν πολλὰς ἀφῆς ὑφῆς ὑπνῶν σωφρας, ἡ ἐξεπλαγεῖς ἀνδίκων. πολυαγκίστρῳ πῆ ἀνθρ λαβέσθαι, hamorum frequentia excipi, Aristot. 4. Anim.

Πολεμος, qui multam copiæ prædam in Epigr.

Πολεμος, ου, bellicosus, egregius lucta. qui multa vicit certamina.

πολέμιος, ος, ὁ ἡ, ἡ, in quo multus est sanguis, sanguine abundans.

πολύαιμος, abundo sanguine, Aristot. in 4. de gener. Anim.

πολύαιμος, sanguinis copia.

πολύαιμος, cui sanguis abundat, cui est sanguinis copia, Galen. ad Iauc.

πολύαρατος, ου, multa laude dignus, laudatus. fabulosus, πολλοῦ ἀξιος ἀρᾶσθαι. Hom. Interpr. Iliad. α, ἐεῖσ' ἄγε μ' ὃ πολυαρᾶ' οὐσοδῶν ἀνδρῶν ἀχαιῶν, i. ὑπὸ πολλῶν ἀναρᾶσθαι, ἡ πολλὰ ἀρὰς ἀξιε. Et Iliad. ἀ δῖοσδῶ πολύαρα φίλων ἄτ' ἀνδ πόιος. Interp. hoc loco, inquit, πολύηρα, φλυαρῶ.

πολύβρεκος, ου, impetuosus, multas mutationes habens, πολυόμενος, belli epithet. Iliad. α, τὸ ὡς πλέον πολλὰκις πολεμεῖν, i. πολλὰς μὲς ἡ μετάστασις ἔχοντος, ἀσάτου.

πολύβοτος, ου, genus suffruticis lib. 6. hist. plant. Theophrast. Sicilum à multitudine spinarum.

πολύδ', ὁ ἡ, varium vsum præbens ad medendū, & multa vires, Dioscor. de althæa.

πολύπτος, ὁ ἡ, copiosam farinam reddens, Theophr. lib. 8. cap. hist. plant. πολυκάρπος κριθὴ, ordeum multam reddens farinam.

πολυνοησία multa lectio. Athen. lib. 14. λέξων ὅσα ἐν πολυναγωγίᾳ δεῖ ἀκοῦσθαι πολυανάλωτον, in quod multa consumūtur.

πολυόπτης, opponitur λεπταμφιέτης. Strabo lib. 8. πολυοφθὴν τῶν χώρᾳ δὲ διαφθορὰν τῶν χωρῶν, de Achæis loquens.

πολύοπος, ου, locus vbi sunt multa sepulchra, cœmeteriū. Æschylus, δυὰ μητρὸς ὃ εὖ νεκρούς, ἐξ ὧν πάντα ὃ μετὸν πολυώδρον. Nazan. ἀεὶ βακολωμένης ἀχῶν ἀμίστου πὶ χθονὸς ἐπὶ καὶ πολυώδρα. πολύοπος, πάφος. Hesyc. πολυχάρπος.

πολύφ, ου, ος, multos viros habens: vt πολυάνδρῳ γυνὴ apud omnum πολύφιλος.

πολυάνθεμος, floridus, floribus fertilis & abundans, floribus refertus, Dyssk.

πολυάνθρωπος, ος, hominum frequentia: contrar. ὀλιγανθρωπία.

πολυάνθρωπος, populo frequens, Thucyd.

πολυπλούσιος, idem quod πολυάνθρωπος, πολυπλούσιος, Eurip. i. in qua de versantur multi homines.

πολύαργυρος, ου, ὁ ἡ, argento affluens.

πολύανος, multis votis exoptatus, πολυάνακτος ὑΐος, i. μεγαλοδύναμος χθονὸς ἄνθρωπος, Odyss.

πολυάκοντος, vberrimus, multa producens. πολυκαρπότατον ἀπὸ ἄκαρπον γυμνασίου, vberrima omnium exercitationum, Galen.

πολυάρκης, ου, ὁ ἡ, multūm sufficiens, quo quis sit multūm cōtentus. Et Hesyc. πολυαρκὴς, τελείως ἀρκῶν.

πολύαρνος, ου, ὁ ἡ, ἡ, multos agnos & pecudes possidēs, πολυδρέμων. Iliad. β, ἄλυπον πολύαρνι θυέσθαι.

πολυΐα, ὁ, plurium principatus, imperantium turba, ducum multitudo, multorum imperium. πολυκοιρανίη Homero.

πολυΐος, τὸ, idem, τὸ πολυΐαρχον σασιάδες, vbi multorum imperiū, di seditio, Nazan. in Orat.

πολύπραγμος, multūm occupatus, multi negotij, Basil. in Hexaem. ἡ πολυπραγμοσύνη, ἡ πολυάργων μεταφάσις, vanitas maximè egotiosa.

πολυπλάξακος, ὁ, multos habens sulcos & per consequens, manus, latus.

πολυπλήθης, multi incrementi.

πολύχορος κέλμος, Eurip. multisonus.

πολύχυτος, multum habens palearum, aceruosus.

πολυπλήθης, ὁ, ὁ ἡ, profundus, πολὺ βάθος ἔχων, Iliad. α.

πολυσπορία, in ramos dispersus.

πολυσπορία, vberrima germinatio.

πολύσπορος, Diana, vel vt alij, Proserpina.

πολύστεγος, ου, multa pascens, terræ epithet.

πολύστος, ου, πολλὸς τρέφων, multos alens. πολυόστεος, ου, ὁ ἡ, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit. vt apud Hom. Iliad. γ, ἡ χθονὶ πολυοστοτόρῳ.

πολυσύφορος, ου, ὁ ἡ, prudens, astutus, πολυγνώμων, συνετὸς, Hom.

πολύστεγος, ὁ, diues boum copiā. Iliad. ι, αὖθρε πολυβόλμες, πολυδέσποτα, πολλὰς βοῦς ἔχοντες.

πολύσχος, ὁ, multūm maceratus: multūm madefactus, sæpius naceratus.

πολυφάλακτος, lacte abundans. Theon. in Aratum, πολυφάλακτον γὰρ ἀφορμὴν τὸν ἐνιαυτὸν, annum expectant lactis abundantem.

πολύγαλοι, polygalon herba: sic dicta quòd lactis copiā præbeat, Dioscor. lib. 4. cap. 232.

πολυγαμία, ας, ἡ, nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta, vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

πολύγαμος, qui multas ducit vxores, qui multis vxoribus abutitur, multinubus, Hetonymo interp. aduersus Iouinianū lib. 1. Conuenit & mulieribus, teste Pollucе, id est, πολυάνδρῳ γυνὴ Nonno.

πολυγηθὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, multūm lætificans, πολυχαρὴς, multis gratificans. Hesiod. ἀδῶρ διονύσου πολυγηθὲς, dona Bacchi multum iucundi, & qui multis lætitiæ author est.

πολύγλυκος, vino aut musto abundans.

πολύγλωσσος, ου, oculatus, multis oculis præditus, in Epigr.

πολύγλωσσος, ου, qui callet multas linguas, multiloquus Plaut. multarum linguarum peritus, πολύγλωσσος βιὰ, Sophocl. verbosus clamor.

πολυγλάχινος, ου, ὁ ἡ, ἡ, multos habens angulos anguloſus, seu multos habens cuſpides. Nonn.

πολύγναμπτος, multūm incuruus seu flexibilis. Theoc. Idyll. 7. πολυγνάμπτε τὸ σκόλιε.

πολυγνώμων, ων, ος, multisciūs, cui imperitius ἡ ἀγνώμων opponitur. Plato in Sympoſio, πολυπόροι γὰρ σὺν ζηλοῦμοι αὐτὸ διὰ χρὴς πολυγνώμονες εἶ, δίξεσθ', ἀγνώμονες, ὡς ὄθι τὸ πλῆθος ὄντες. πολυγνώμων, ὁ μηδὲν βλαβὼν ἡ σαθερὸς, ζηλώσιμ interpres. Aristoph. Nubib.

πολύγνωτος, ου, ὁ, multis notus, seu cognitus.

πολυγόμφος, multis clauis iunctus. πολύγομφοι ναῦς, nauis multis clauis compacta, Hesiod.

πολυγόνατον, polygonaton herba, de qua Dioſc. libr. 4. cap. 7. dicitur à geniculorum frequentia.

πολυγόνατος, ου, ὁ, multūm geniculatus, frequētibus geniculis cinctus, qui multa habet genicula, seu internodia.

πολυγονία, ἡ, fœcunditas, fœtus copia, largus fœtus.

πολυγονοειδὲς, quidam vocant herbam, quæ & πλουσπὲς dicitur lib. 4. cap. 8. Dioscor.

πολύγονον, polygonon herba, cuius duo genera. Est enim πολύγονον ἄρρεν, Dioscor. lib. 4. cap. 5. & πολύγονον θῆλυ, Idem ibidem cap. 6. Plinius πολύγονον sanguinariam vocat: Celum. sanguinalem. Item & Celſus cap. vlt. libri 2. Herba sanguinalis, quam Græci πολύγονον vocant. πολύγονον autem dicitur à copia feminis, vt vult Marcell. vel (vt Scribonius Largus vult quia multa est & vbique nascitur vid. lib. 4. Dioſc. Marcellus Empericus millefolium ita græcè etiam dici tradit. vide Χρυσόγονον.

πολυγόνος, ου, ὁ ἡ, ἡ, fœcundus, ferax, fœtificus, Bud. in Epiſ. prior. cum accentu in penult. Theophr. in fragm. ἐπὶ ὁ ὄφιον φαγὼν, ἀπὸ μιᾶς πολυγόνου ζωῆς ἐζ.

πολυγράμματος, admodum literatus, Plutarc. in Pericl.

πολυγραμμος, multis lineis interſtinctus.

πολυγράφος, multa ſcribens, qui de rebus multis & variis ſcribit. Cic. in epiſt. ad Attic. vocat Varronem πολυγραφώτατον.

πολυγράφος, apud Hippocrat. πολυγράφως ſignificat: nam γράφειν apud Callimach. deuorare eſt.

πολυγύμναστος, ου, ὁ, multūm exercitatus.

πολυγωνίος, qui multas vxores habuit. Bud. ex Athen. lib. 13.

πολυγωνίος, multis conſtans angulis, multangulus. Lucretio.

πολυγωνοειδὲς, ſpeciem multi anguli repræſentans.

πολύγωνος, ου, ὁ, multos angulos habens, multangulus Lucret. πολυγώνιος, Ariſtot. in Probl.

πολυδαίδαλος, ου, ὁ ἡ, ἡ, ingeniosus, aſtutus, affabrè factus, perelegans, πανοῦργος, πολυσοφὸς Θ.

πολυδαπὴς, Eraſmo diſpar conuiuium, multiplices epulæ, variis cibis refertum conuiuium, cœna dubia.

πολυδάκρυος, ὁ ἡ, ἡ, multūm lachrymans. Apollon. 2. ψυχρὸ πολυδάκρυον.

πολύδακρις, ιν, ὁ ἡ, ἡ, lachrymoſus. πολύδρυλος, lachrymabilis. Ité multarum lachrymarum cauſam præbens. vnde αἶσι πολυδάκρις ἡ συμφορὴ ἐστὶ, ὁ φίλοις φόνος ἐστὶ. Et πολυδάκρις πόλεμος, Iliad. γ.

πολυδάκρυτος, lachrymoſus, refertus lachrymis, in Epig.

πολυδάκτυλος, ου, ὁ, qui habet multos digitos, qui multiplici pedū ſillura digitatur, Gaza: pedes in plures digitos diſcretos habens, Idem in Ariſtot. hiſtor. πολυδάκτυλα ζῶα.

πολύδαμνος, ου, ὁ, multos domans.

πολυδάπανος, ſumptuoſus.

πολυδενδρος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, eminens, multa cacumina & multas eminentias habens. montem baccatum iugis dicit Virg. Iliad. α, πολυδένδρεος ὠλύμποιο, ἰ, σκολιωκώνου, σκολὰς ἀξέκρας ἔχοντος.

πολυδένδρεον κάπος, Hom. Odyſſ. multis arboribus conſitus. πολυδένδρεον ἄφ', in Epigr.

πολυδέρκης, multa intuens. Heſiod. φαῖ πολυδερκέος νύξ.

πολύδεσμος, ου, ὁ ἡ, ἡ, multa habens vincula, multis clauis & vinculis compactus.

Πολυβούλευς, ὁ, multi consilii, astutus.

Πολυδικέω, multa litigia mouere, Plato de Leg.

Πολυδίψιος, ὁ, ἡ, siticulosus, vel valde desiderabilis. Vnde quidam illud Homeri, κρήνη πλήσσης πολυδίψιον ἄστυ ἀκοίμων, exponẽdum putant pro desyderabile, amabile, i. πολυποθητον διὰ τοῦ χρέους, Athenæus libro 10. Τὰς δ' ἄλλας ἰδίᾳ δεῖ πολυποθητον εἶναι. ἀδύνατον δὲ τὸ ἀπ' ὀνου πολυδίψιον ὁ σοφιστὴς ἔφη πολυποθητον διὰ τοῦ χρέους, additque, τὸ δ' ὑ δ' ἀπὸ τοῦ ἐπιτιθεμένου ὑμοιοῦσι τῷ ἐδεῖ τὸ ἀπολαυστικὸς. Alij πολυδίψιον ἄστυ appellatum volunt siccum & siticulosum Argos propter aquarum & longinquitatem & penuriam, quòd diu aquarum penuria laborauerit, donec Danaus ex Ægypto profectus puteos fodere, & aquæ ductibus in vrbem deriuare docuisset.

Πολυδὴς, claruis, illustris.

Πολύδυτος multæ agitationis.

Πολυδυτία, ας, ἡ, seruorum multitudo.

Πολύδρεπτος, ον, ὁ, ἡ, q. eiuitatula, oppidulum, κωλίχνη.

Πολύβοστος, ον, ὁ ἡ, rorulentus.

Πολυδωμαία, multa potestas, Bud. in Epist. poster. Sic multipotens dicitur à Plauto, i. πολυδώματος.

Πολυδωρία, ας, ἡ, munificentia.

Πολυδώρητος, ον, ὁ, ἡ, multa donans, aut qui multa dona accepit. Polydorus Cadmi & Harmoniæ filius, Hesiodus in Theogonia.

Πολύεδρος, ον, ὁ, bene dotatus.

Πολυέδρος, multas habens sedes.

Πολυεθέμων, q. multiscius.

Πολυειδὴς, ὁ, ἡ, ἡ, multiformis Cicer. diuersus, multarum specierum, multiplex, multifarius, πολυδαρὴς, multiformis.

Πολυειδία, ἡ φαιολία, varietas. Theophr. hist. lib. & cap. 3. διὰ τὴν πολυειδίαν τῆς ὕλης τόπων.

Πολυείδης, nomen viri proprium, Etym.

Πολυειδῶς, multiformiter Plin. & Gell. multifariè, multifariam, multiplici specie.

Πολυέλεος, ὁ, ἡ, misericors, qui multæ est misericordiæ, ca 2. Ioel. Prophetæ.

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ, variè inuolutus, tortuosus, errabundus, flexilis, volubilis.

Πολυέτης, qui multorum annorum est, multennis. Suid. πολυχρόνιος· πολλῷ τῷ ἔτει.

Πολυετὴς, ἡς, ἡ, seu πολυέτειος, multiloquium Plauto.

Πολυέρως, ὁ, ἡ, vel ὁ, qui vel quæ à multis amatur, multis amatus seu amata, aut multum amabilis apud Polluc. ἐπὶ τῶν ἐρωμένων vt αἰδέρως, & ἐράστης.

Πολυεργὸς, in Epigr. laboriosus.

Πολύεργος, ὁ, ἡ, operosus, semper agens aliquid.

Πολυετὴς, adferentatur multos in annos.

Πολυετὴς, ὁ, ἡ, ἡ, annosus, μακρόβιος, multorum annorum.

Πολυετία, ας, ἡ, q. annositas.

Πολύθλαστος, ὁ, ἡ, πολυθλάστους· multum optabilis.

Πολύεστος, ὁ, ἡ, ἡ, percoctus.

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ, peramabilis, quem æmulari & imitari magna animi contentione solemnis, inuidiosus. πολύζηλος βίος, Sophoc. ὁ πολλὴ φθόνον ἔχων.

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ, Euripides, multùm amabilis, persequẽdus multo studio.

Πολύζυγος, multiiugis vel multiiugus, habens multa transtra, πολυκωπὴς, ἡ, ἡ, iugosus, πολυδίπτυκος, ἡ, ἡ, ἡ

clauis compacta. Et Iliad. 2. φάλαγεν σωὶ νηυσὶ πολυκλήϊσι κεκλῖσθαι. Interpr. πολυκλεὶς ἐρις, ex quo πολυκάπνους. nam κλεὶς, id est, transtra, αἱ γὰρ ἐρετῶνται κατέφαρται. sed Eustath. monet πολυκλεῖς ἐρίνες dici non solùm quæ sunt πολυκλεῖς ἐρι sed etiam quæ sint πολυκλεῖς ἐπὶ τὰ κλεῖς pro quo communis lingua dicit κλεῖς retinet. n. πολυκλεὶς ὥστε esse naues διὰ τὸ πολυσχεφωνεῖν καὶ ἀλιφασστοῦ admonet autem scribi πολυκληΐδες vt πολυλῆϊδες.

πολυκλῆϊς Θ, percel. bris, famosus, pernobilis.

πολυκληρος, ὁ, ἡ, ὄν, ἕ.

πολύκλητος, ὁ, ἡ, ὄν, ὁ, ἕ. à multis vocatus. Et πολύκλητοι, ἐ multis locis cõuocati. πολυκλητοι αὖθις, Homerus Iliad. 11. εἰ δὲ πολλὸν τόπον σὺν καλεσάμενοι, ὁ δὲ συναλαλήσειτε, ; ex multis & diuersis locis conuocati.

πολύλυσ Θ, ν, ὁ, ν ὁ, ν ὁ, ν

ci aliquid confcrunt. πολύξενος, οἶκος, Euripid. & Hesiod. pro πολύξενος, id est, habens multos amicos.

Πολυοδία, multa itinera.

Πολυόζυγος, nodositas, nodatio: vt apud Vitr. l. 2. c. 9. propter nodationis duritie m.

Πολύζωος, nodosus, ramis frequens.

Πολυοινία, multum vini, vinositas, Plat. de Leg.

Πολύοινος, vino abundans. & apud Thucyd. πολυοινότατος.

Πολιόλεος, perbeatus, prædiues. Diony. poëta, πασσάων πολύολβα καὶ ἀγλαὰ φῦλα νέμοντα.

Πολυόμματος, epithetum Argi apud Lucian.

Πολύπορος, multa habens foramina, vt rete, πολυόφθαλμον, multiforum Ouidio.

Πολύοφος, cui lactei succi magna copia, Theophrast. lib. 9. Vide Ὀ῀ωφος.

Πολύοπτος, spectabilis, qui à multis conspicitur, πολυθέατος.

Πολύορκος, multùm iurans.

Πολύορφος, multas concamerationes seu contignationes habens.

Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

Πολύοσμος, qui multi est odoris, largè olens.

Πολυόσσυος, multiplici constans osse. Sic & pedis pars dicitur à Polluce à multitudine ossium, τὰ μὲν τῶν πούδες, τὰ δὲ μέχρι ἄνω σκέλη ἢ ἀκαυθώλαι, σπόδιαι, ὃ δὲ ἐφ' ᾗ πολύοστον.

Πολυοχλία, multitudo turbæ, Iob. c. 31.

Πολύοχλος, multitudine abundans.

Πολυοχλόπολις, ciuitas magnam turbam habens.

Πολυοψία, opsonij copia.

Πολύοψος, obsoniis abundans, Lucian.

Πολυπαθὴς, ός, multis refertus malis.

Πολυπαιδία, ας, ἡ, multitudo liberorum.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ, τὸ πρίαμαι καὶ πάλη πυγμὴ, veterator & versutus, impostor, γοητεύειν. Odyss. ὃς πολλὰ δόλια φάσκειν πολυπαίπαλα, πιθέσθαι.

Πολύπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, multos liberos habens, q. prolificus.

Πολυπάμμαος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

πολύτυρος, ος, turritus.

πολυφορος, ος, ὁ, ἡ, tritico abundans. Odyſſ. ξ. ἀγρὸν ἐπολύπυρον, tritici ferax. πολύφορος τόπος, loca tritico abundantia, tritici multi feracia. Dioſ. l. 1. c. 182.

πολυφάγων, multum barbus Apuleio : vt ποδ' ἡμᾶς ἀφάγων apud Plutarchum.

πολυφαγές, ές, Adiect. multis partibus fluens & crumpens, id eſt, πολλὰς ῥύσεις ἔχων : atque inde violentus, εἰωθὼς ἐν πολέμοις ἡσσων διὰ τὸ μαγδαλιόν. Nicander in Theriacis, τιμᾶς δὲ ποτιμοῖο πολυῤῥωγὲς ἔχ' ἄνηρ.

πολυφλοισβος, ος, ὁ, multum ſutus, vel multipliciter conſitus. Soph. in Aiace, ἔρχ' ἐπὶ πολυῤῥώγα σφῶιν πάμπαν ἐκ πεζοῦ ἀῤῥάκτου στέγας. πολυῤῥώγας, ἃ Nonn. dicitur pro eodem, Ioan. 9.

πολυφλοισβος, multiloquus.

πολυφλυσβος, ὁ, ἡ, abundans agnis, πολυῤῥύμων. Il. ε. εὐῤῥεῖ πολυφλύσσων, πολυῤῥώγα, id eſt, πολυῤῥεμέστη, πολυπο. nam ῥύσις, i. agni, ὡῤῥές. vide πολυῤῥώγας : dicitur & πολυῤῥύσβος, ος, ὁ.

πολυφοιτος, ſæpe nominatus, clarus, πολυφοιτᾶσθαι.

πολυφύεια. radicum copia, radicum multitudo.

πολυφύλλον, ſic quidam vocant elleborum nigrum, Dioſ. l. 4. c. 241. quidam etiam filicem, i. πτερίδα.

πολυφυῆς, multas habens radices. Vide μονοῤῥιζος, radicoſum dixit Plin.

πολυφῶνος, ὁ multis pellibus.

πολυχάδης, ους, ὁ, ἡ, abundans roſis ſeu conſperſus.

πολυχαδολεσχία, Ariſtoph.

πολυχεδὴς, multis fluctibus actus & agitatus. Aratus, τ' ἀσκιεπὲς ὄρυμα πολυχεδὲς αἰῤόπνοις. Commiferans hominum metuendos vndique caſus, Cic.

πολυχέδης, ης, ὁ, q. multiſtrepus, Æſchyl.

πολυχήρις, ος, ὁ, ἡ, multiſonus, multum ſtridorem vel ſtrepitũ edens, πολυφλοισβος, Nic.

πολυχίτης, q. multifluus, Soph.

πολυχοῦς, ους, ὁ, multus, ingens, σφοδρὸς, vehemens, aſſiduus, frequens, amplus, numeroſus, ὀῤῥύχειος, largus, celebris. Solum Accuſatiuum ex ſe format ὁ σκιὸς & τὸ σκιὸν neutrum : reliquos obliquos à nomine σκιὸς mutuò accipit tam Maſculino quàm Fœminino & Neutro genere. Dicit tamen Homerus Iliad. ι. σκιὸν πεδίοιο, id eſt, πολλὸν. Et πολὲς, id eſt, multi. Iliad. ἀ. ὀλέσας ἣ πολὲας ἑτάρους ἀγαγών. Idem πολέσι, pro πολλοῖσι. Et πολέσιοι, id eſt, multis. σκιὸς σωμοῖσι, multũ exercitatus, Euripi. τὸ πολὺ ὠφὴς, magna ſui parte. ἓξ τὸ πολὺ, multò tẽpore. vide Πολὸς.

πολύσηπτος, multum cariouſus, putris, detritus.

πολυσαρκία, ας, ἡ, corpulentia, obeſitas. Vide Gellium libro 11. capite 16.

πολύσαρκος, ος, ὁ, ἡ, corpulentus, valde carnoſus.

πολυσήμαντος, ος, ὁ, & πολύσημος, ος, ὁ, ἡ, multa ſignificans, variæ ſignificationis.

πολυσημία, multiplex ſignificatio.

πολυσία, apud Poll.

πολύσπορος, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam σ, vt ille ex Euripidis Medea verſus, Ἐ σσισὰ σ' ὰς ἔσασιν Ἐλλάνων ὄσοι.

πολύστης, frumenti perfectilis.

πολυστεφὴς, ους, ὁ, ἡ, περαγίλις, πολυκάτης. Homerus Iliados β. σὺν πανυσσάξῳσιν μυρίνης, id eſt, τακτικὰς : σκαρδαμὲς ὧδ' ἡ γὴ σοδῶν κάκτης.

πολύστικτος, ος, ὁ, ἡ, aſpectabilis, perſpicuus, λίαν λαμπρὸς. Aratus, ἠγγιέλλοντα πολυστίκτοιο βοώτου.

πολύστομβος, vmbroſus.

πολυστομῆσχαρος, ος, ὁ, ἡ, ſonorus, ſtreperus.

πολυσταθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ſpatha elaboratus ſæpe. πολυσαπὲων πάλαι, in Epig. veſtibum multùm pexarum, quæ expertæ ſunt multum pectinem, i. σπαθίον.

πολύστειρος, ος, ὁ, ἡ, πολυστόμαχος, multis ſpiris & flexibus inuoluta.

πολυστερὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, in diuerſas partes diſperſus ac diſſeminatus, multiplex : à στερέω. Homerus Iliados β, πολυστερῆσιν ἀϊδρείσιν, id eſt, ὅτι πολλαὶ μέρη τῆς γῆς διαπεφύκασιν, πολυγνώμονες πολυστόνου.

πολυστέφανος, affluentia ſeminis genitalis.

πολύσπερμος, multum habens ſeminis, multùm fertilis, ſemine abundans, copioſè fundens ſemen.

πολύσπλαγχνος, valde miſericors. Iacobi capite vltimi. πολύσπλαγχνός ἐστι ὁ κύριος ὁ δικτίρμων, valdè miſericors eſt Dominus & miſerans : Quod & dixit Dauid 2. Reg. capite 24. & Parali. 1. cap. 21.

πολύσπορος, ος, ὁ, ἡ, habens diuerſa ſemina, ſemine abundans. πολύσπορος ἐστὶν, in Epig.

πολυσφόνος, ος, ὁ, vuis abundans, πολυάμπελος. Il. β.

πολύσταχυς, ſpicis abundans, θέρος. Theocr. Idyl. 1. ἀμήτρᾳ πολύσταχυ, σταλύσαχυ.

πολυστρὴς, vide ſupra Αστρὴς.

πολύστρος, multos habens calculos, lapillis abundans, nam στρία vocantur ὠὰ ἰχθύων & θαλάσσης calculi littorei maris. Vide Πολύστροβος.

πολυστύλεχος, quaſi caudicoſus, multos habens truncos, paliuri epithetum. πολυστύλεχα πολέμοιο, in Epigr.

πολυστύφακτος, valde luctuoſus, Cyrill.

πολυστεφὴς, ους, ὁ, ἡ, valde coronatus, Soph.

πολύστιος, multis lapillis conſtans. Callimachus, πολυσίου τε μέλισσαι. Nicander in Alexipharm. ἐνία πολυστίλι πίλυι ἄλμενος ficenim ſcripturam. Interp. exp. πολυλιθῶδι. calculoſi. ἐνίαι γὰρ, inquit, αἱ ἄκροι. vide εἰς.

πολυστιβὴς, idem quod πολύστιος, Schol. Nic. & πολύστασπος, πολυποδὴς, multum calcatus Heſych.

πολυστιχία, verſuum multitudo, in Epig.

πολύστιχος, immenſus, id eſt, opus multis verſibus & lineis contans.

πολύστοιχος, multiplici ſerie fultus.

πολύστολος, habens magnam claſſem.

πολύστομος, ἠχὼ, ſonus & vox ex multiplici ore proficiſcens, Nonnus.

πολύστονος, ος, ὁ, ἡ, multum gemens, multis gemitibus mixtus, vt πολύστονοι νόες, in Epigramm. expon. & multis gemitibus proſequendus, lamentabilis luctuoſus. Il. ζ. πολύστονα κηδεα ἔφηκε, i. πολλὰ στοναχῆρ' ἄμα. πολύστονος ὁδός, in Epig.

πολύστροβος, & poët. πολύστομβος, ος, ὁ, multum ſtrepens, vel turbulentus multis agitatus fluctibus.

πολύστροφος, verſatilis, volubilis, mobilis.

πολύστυλος, ος, ὁ, qui habet multas columnas.

πολυσυλλόγιστος, (aliàs πολυσυλλόγιστον, ſed rectius per ῃ ſcribitur) figura eſt aſyndeton contraria, quæ ſit quum multæ coniunctiones ponuntur, non ſolùm copulatiuæ, ſed aliæ etiam cuiuſcunque generis. exempla afferuntur apud Rutil. Lupum : à σύλλογος, multus, & συλλέγομαι, coniunctio. Vide ἀσυλλόγιστος.

πολύσφαιρος, πολύφλοιος, multo vel denſo cortice.

πολυσφήνωτος, multas habens vertebras, vel internodia, Lucian.

πολυσφραγίστως, bene ſigillatus.

πολυσχιδὴς, ὁ, ἡ, multifidus Virg. pedes in plures digitos habens diſcretos, in ram os ſparſus. πολυσχιδὲς ῥάκος, pannus vndique lacer, Lucian.

πολυσωμοπάτορος, corpulentior.

πολυτάλαντος, ος, ὁ, bene numatus, πλούσιος Pollux : cui & πολυτάλαντον σκῆπτρον, τὸ πολλὰ δύνον, vt & Ariſtotelis Animalium hiſtoriam, opus πολυτάλαντον dixit Athenæus, id eſt, maximi pretii & multorum numorum : quod non minus felici compoſitione opis multinumum dixeris, vt Vatro multinumos aſinos protulit.

πολυτεκνία, frequenter pario filios, Ariſt. Polit.

πολυτεκνίδια, ας, ἡ, multorum filiorum procreatio, copia filiorum, Ariſt. in Rhet.

πολύτεκνος, multos habens liberos, πολυπάτωρ, Cratinus apud Iulium Pollux.

πολυτεκτόνος, ος, ὁ, ἡ, quæ habet multos filios.

πολυτέλεια, ας, ἡ, profuſio, luxus, magnificentia, pretium.

πολυτελὴς, nimius ſumptus.

πολυτελὴς, ές, ὁ, ἡ, ſumptuoſus, qui multa profundit, opipărus, operoſus, Cicero ſecundo de Leg. πολυτελὲς, πολυδάπανον, δαπανηρὸν, πολλαχοῦ δὲ καὶ πολυτελὲς δύπτον, interpr. Thucydid. πολυτελὴς δίαιτα, victus exquiſitus & ſumptuoſus. Dicebat Epicurus, τὰ μὲν φυσικὰ πάντα ῥᾴστα ἐξεύρετά ἐστι, τὸ δὲ κρῖνον ἑκάστου, ἢ τὸν λεπτὸν χυλὸν ἔστιν πολυτελὲς ἢ διαίτη τῶν ἡδονῶν σκευάζουσι. Ex quo Cicero ſecundo de finibus. Naturæ diuitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu, id eſt, contemptiſſimis eſſeis & potionibus, minorum voluptatem non percipi, quam rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Athenæus libro 2. πλεῖ, inquit, τὸ βάπτισμα, ὃ πολυτελὲς ἐν πολλὰ ἀφικέσκοπτες, ὃ ἄπτεσθαι ὀλίγα.

πολυτενὴς, multum porrectus, ſeu in multum longúmque ſpatium perrectus & extentus Dionyſ. de ſitu orbis.

πολυτέχνητος, ὁ, artificioſus, multum artificij habens, vel multa arte accuratus.

πολυτιμητὸς, μ. ἰσοπ. ικὸς, multos honoro, vel à multis honore afficior, Heſych. πολυτιμητὸν ὄμμα. ἐκ πανυσθένου, Suid.

πολυτίμητος, ος, ὁ, ἡ, multo honore dignus, præclarus : πολυτιμήτοιο πατρὸς, pretioſus. Ariſtoph. ὦ πολυτίμητε ἱερόλαε, magni faciendæ. πολυτίμητοι θεοὶ, idem.

πολυτιμος, ος, ὁ, magno emptus, magno honore dignus, habitus. vide Ammon. Πολύτιμος, magni pretij, τίμιος, pretioſus, vt Matth. 13. ὃ εὑρὼν δὲ ἕνα μαργαρίτην πολύτιμον. Vt Ouid. Exercet pretioſa odia, & conſtantia magno, id eſt, ἐχθρὰς πιέσας ἢ πολυτίμους.

Πολύτλας, αντος, ὁ, ἡ, ὁ, multa patiens, infelix, multa passus, ὁ πολλὰ ὑπομείνας κακὰ. Sophocles, ὁ φιλοξείνη ὁ πολύτλας αἰνὴρ, id est, ὁδυσσεύς.

Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem πολλὰ ὑπομείνας, Hom. Il.

Πολύτλητος, ν, ὁ, multa tolerans.

Πολυτοκέω, multum pario, fum fœcundus, multa pario.

Πολυτοκία, ᾳ, summa fœcunditas, multitudo, partus, multa fœcunditas, copia partus, partus numerosus.

Πολυτόκος, ον, ὁ, fœcundus, fœtu abundans, cui partus est numerosus. πολυτόκος ἀφροδίτη, Psalm. Dauid. 144. vbi Latinè, oues fœtosæ.

Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, abundans columbis, πολλὰς τρήρωνας ἔχουσα, Hom. Il. 8.

Πολύτρητος, ὁ, ἡ, multa habens foramina, multiforis Plin. multiforus Ouid. & Senec. Othonnam herbam dicit Dioscorid. folia habere πολύτρητα, σπόγγοις πολυτρήτοις, Hom. Od. παντοιοτρήτου τεκτοσύνης.

Πολύτριμμα, veterator, versipellis, Commentar. Aristophan. in Nebulis, χαλεπωτέρους αὐτοὺς ποιεῖ, ἀντὶ τοῦ πρίβωλους, quod in versutiis attritus sit, vt ferrum longo vsu.

Πολύτριχον, τό, herba quam capillum veneris vocant, quòd multa habeat capillamenta. ἀδίαντον dicitur Dioscorid. libro 4. cap. 116.

Πολύτριχος, ος, ὁ, ἡ, q. capillosus, πολυτρίχας πάχων, barba densa & spissa pilis.

Πολυτρόπαιος, ᾳ, ον, multiplices mores, multiplex & versatile ingenium, versutia.

Πολύτροπος, ον, ὁ, multimodus, vt apud Liuium. Oppidani ad omnia tuenda atque obeunda, multimoda arte diffideri cœpti sunt. Est & qui multos hominum mores cognouit, vt ex Homero videtur vertisse Horatius, ὁ πολλῶν ἴμπειρος τρόπων, vel διὰ πολλὰ πρόπειραν τῶν διαλέκτων σωμάτων, homo versatilis ingenij, prudens atque astutus, vt de Vlysse ait Homerus Odyss. initio, πολλῶν μὲν ἀνθρώπων ἰδεν πολύτροπον, id est, vt inquit Cicero, versutum & callidum. Nam versutos appellat quorum mẽs celeriter versatur: callidos quorum tanquam manus operę, sic animus vsu concaluit, libro secundo de Natur. deorum. πολύτροπος νόσος, morbus varius, Plutarch. in Numa, πολύτροπον γάμησε, agilitas ingenij. πολύτροποι παῖς ἐπιστήμης dicitur τὸ ἄγαν πολύπλοκον, Nazanzenus in Orat. id est, in efficacia varius. πολύτροπα θαύματα, diuersa miracula, Nonn. ποικίλοις καὶ πολυτρόποις ὑπάρχειν Hermog.

Πολυτρόπως, multifariam, multis modis Lucretio, διαφόρως, ποικίλως, In epist. ad Heb. πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως.

Πολυτροφία, alimenti abundantia.

Πολύτροφος, crassitus, pinguis, habitior, vberius alimentum accipiens. πολυτροφος τυρός, caseus multùm alens, multùm præbens alimenti, Dioscorides libro secundo, capite 82. & cap. 204. πολύτροφος οἶνος, vinum corpora multùm alens, idem l. 5. cap. 10.

Πολυτρόχαλος, multum currens, multum agilis in currendo.

Πολυτρόχαλος, ἀγορὴν, concionibus volubilibus, Eurip.

Πολυΰδρία, imbrium frequentia, aquæ copia.

Πολυΰδρος, multo humore affluens, Plato. de Leg.

Πολύΰλος, qui diuiditur in multas materias.

Πολύΰμνος, abundans hymnis, Aristoph.

Πολυφαγία, ας, ἡ, edacitas, multus cibi vsus.

Πολυφάγος, ον, ὁ, ἡ, edax, vorax, heluo.

Πολυφάνειος, ος, ον, venenis vel medicinis abundans, medicamẽtis scatens.

Πολυφασίας, ας, ὁ, loquacitas, πολυλογία.

Πολύφατος, celebris, vulgatus.

Πολυφείλης, pellicidus, multùm lucens, Nonn.

Πολυφερής, ὁ, ἡ, cui multa dos obtigit, bene dotata.

Πολύφημος, ον, ὁ, famosus, decantatæ famæ, illustris, garrulus, διαβεβλημένος πολυφήμῳ, ad famę celebritatem. Forum quoque dicitur πολύφημον, in quo varij rumores narrantur. Est & proprium cuiusdam Cyclopis Neptuni filij.

Πολυφθόγγος, vt πολυφθόγγε αὐλὸς, apud Pollucem, à fonitus multiplici discrimine dicta tibia, quæ fiebat ex culmis calamíque hordei: vulgò *Chalumeau*, Olyridis inuentum.

Πολύφθογγος ἀδή, Sophocl. id est, ἐν ᾧ πολὺ καὶ φθογγὴ καὶ φόνος ἐγίγνοντο. Αἰχμὰ ζωὸν ἁλοῦσα ξένιον τὸ πάντων σίγας πολυφθόγγους ὑπ' ἀνδρὸς πολυφθόγγου, i. bene cæsas.

Πολυφιλία, multorum amicitia, copia amicorum, Plut.

Πολύφιλος, multos habens amicos. Aristoteles Rhetoric. primo, ὃ δὲ σφόδρα φίλοι ὧσι, ἢ καὶ πάνυ σπουδαῖοι. Lysias in Orat. contra fodales, ὁ μὲν μὴ πολυφίλους μόνον, ἀμαυτὸν δὲ ἕνα φίλων.

Πολυφλοισβος, ον, ὁ, resonans, multo strepitu, πολύφλοισβος, πολυτάραχος. Il. ὃς πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Πολυφορβός, ος, ὁ, multa nutriens. Hesiod. ἀνθρώπους πολυφόρβης τε λιπὼν ἅλσεα, πολυφόρβιον χαῖρε, Homer.

Πολυφορεῖν, multùm producere.

Πολυφορία, ας, ἡ, fertilitas.

Πολυφόρος, ος, ον, multa ferens, ferax, fertilis. πολυφόρος ἄνος, vinum quòd multum aquæ sustinere poteſt, ὁ πάνυ πολλὰ κρᾶσιν ὑπομένων: cui ολιγόφορος opponitur. Hæc vini genera significat poeta: Sunt & Tmoli fortissima vina. Vulgò vinosum vinum appellant: ad quod alludens μετωφρικῶς dixit Aristophan. Pluto, πολυφόρῳ συγκέκραμαι θαλάμῳ, id est, πολλὰ μοι κακὰ ὑπὸ γυναικὸς κέκραται καὶ σκώληξ, cui adeò valido & multum ferenti contemperatius dæmone, i. commistus & perfusus.

Πολυφορτίς, onustus, cui multum est oneris qui multo premitur onere seu pondere, vt πολυφορτὸς ἐπίπλοις, apud Theoc.

Πολυφραδής, ὁ, ἡ, multi consilij & prudentiæ. Hesiodus, ὃ τοι πάντα πολυφραδέως διέκριτο, consiliis prudentibus circumuentus.

Πολυφραδμων, valdè consultus, Apol. Rod.

Πολυφρήτωρ, prudens, accuratus admodum, in Epig.

Πολυφροσύνη, prudentia, circumspectus. Odyss. ξ, τοσσάτα ἔδη πολυφρονέων.

Πολυφυής, ν, multifidum.

Πολύφυλλος, multis foliis constans, foliosus Gaza.

Πολυφωνία, vocum multitudo, loquacitas, garrulitas.

Πολύφωνος, garrulus, lingua, vocem copiosè emittens, multarum vocum, in Epig. Arat. πολύφωνος κορώνη, garrula cornix.

Πολύχαλκος, solidus: firmus: epitheton cœli, Iliad. ὃ, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, ἠὲ πολύστερεὸν, λίην ἰκυῖαν, alibi σιδήρεον facit. Πολύχαλκος etiam diuitem denotat, æræ multo abundantem, πλούσιος Il. ὦ πολύχαλκε καὶ πρωτοπολυχρυσε, πολύχρηματε.

Πολυχανδὲς, εος, ὁ, ἡ, capax: à verbo χανδάνω.

Πολύχηλος, ὁ, ἡ, multas habens manus.

Πολυχειρία, ας, ἡ, manuum multitudo, magna manus, numerosa manus, magnus exercitus, laborantium multitudo, ingens multitudo, decuria hominum, Budæus in epist. post. Vnt Thucydid.

Πολυχίτων, multis tunicis contectus. τὰ πολυχίτωνα, quæ multis tunicis integuntur.

Πολυχεῖν, multo cum fœnore semen commissum refundere, de terra propriè dicitur, metaph. etiam de aliis rebus fœcundum esse & fertilem, largè profundere. Aristotel. de gen. Animal. 4. ὃ φύσις ἐν δυνάτοις πολυχεῖν ὕπας, ὅτι ἐπαμφοτερίζει contrar. ὀλιγοχεῖν.

Πολύχους, ος, ὁ, valde fusus, multifarius, varius & multiplex, numerosus, fœcundus, fertilis, copiosè fundens. dicebatur Eunomio hæretico, quòd ὀλιγομεδὼς μὲν ἔκτα οἷς τὰ μαθήματα, πολύχους ἦν οἷς τῶν λόγων. πολύχους σπορὰς, triticum largè ſtificans, Theophraſt. libro quarto, capite duodecimo, causis plantar. Inde πολυχώστατα, numerosior, quasi multilmior. πολυχώστερα τὰ χέδροπα, legumina multò fœcundio Theophraſtus libro quarto, capite octauo de causis plant & σαφέστατα πολυχώστερα, de causis libro fecundo, capite 17. rinæ effundentia largiorem copiam. Idem transſtate dixit lſtor. 1. δῆλος ὁ σπόγγος τὸ θῆλυ φυτὸν ὂν, καὶ πολύχους, genus plantarum multiplex & varium. Et Ariſtotel. fecundo de Part πολυμερέστερα ἐχόντων ἐδέων, ἢ πούσιν ὑπερβάλλειν μᾶλλον πολυχωρεῖν, diuerſam magis atque variam, id eſt, multiformem, & Rhetor. tertio, εἰ ὁ πολύχους ἢ ἐκατόμπους. Contr. ὀλιγόχους.

Πολυχρήδεια, ας, ἡ, in finibus chordarum multitudo. Athenæus libro octauo, σκολυχρήδειαν οἷς τὸ ψαλμῷ κυθαρίσειν προδηλοῖ σκίτη, ἢ πρατίνειας. Et Pol. ait Platon. poetam πολυχρήδη καὶ πολὺν ἐν χίσσε: quod qui ſit nondum ſtatui.

Πολύχορδος, ὁ, ἡ, ἠχὼ, vox multarum fidium, Eurip.

Πολυχρεμάτης, ου, ὁ, pecuniosus, multinumus, Varroni.

Πολυχρηματία, ας, ἡ, &

Πολυχρηματοσύνη, ης, ἡ, abundantia pecuniæ.

Πολύχρηστος, ον, ὁ, ad multa vtilis, multæ vtilitatis: pro vſitato, Glen. ad Glauc.

Πολύχρως, ὁ, ἡ, colorum varietas.

Πολυχρωτί, diu manere, diu morari.

Πολυχρονίστης, ου, ὁ, diuturnitas.

Πολυχρόνιος, ον, ὁ, diuturnus, longæuus, diu viuens, durabilis, atiquus. πολυχρόνιος σφυρετὸς, diutina febris & longa. Vnde πολυχρονιώτατος superlatiu. πολυχρονιώτατα ἢ σοφώτατα ὄντα, Xnophon libro primo, Κυπαιπαιδ. vetuſtiſſima & antiquiſima.

Πολύχρους, ον, ὁ, ἡ, verſicolor. πολύχρως τὰ ἄμματα, numeroſa oculorum varietate notatus. vide πολυχρώματος.

Πολύχρυσος, ον, ὁ, ἡ, diues, auro abundans. Heſiod. ὅπαν ὕδωρ, εἰδῦμα πολυχρύσου ἀφροδίτης, Veneris multo auro affluentis. quia puellæ dum nubunt, dotem magnam viris afferunt. πολυχρύσου θεᾶς Xen. l. 3. Pæd. vir auro abundans.

Πολυχρώματα, apud Platonem multicolor Plinio, dicitur πολύχρωμα.

Πολύχυλος, ον, ὁ, ſuccoſus, ſucco madens.

Πολ

πολύχρηος, copiosum & largum fluxum præbens, idé quod ἀχώ-ιτον quod fit à χώω seu χωόω & a epitarico.

πολύχωρος τόπος, id est, locus amplus. dicitur ὁ ἐδὼς à Luciano de Sacrificiis.

πολύχωτος, ον, Adiect. multum exaggeratus, vt πολύχωτος τάφος. Olim mortuorum tumulos multum aggesta terra honorabant. Æschyl. πολύχωτον αἰ ἔγχε τάφοι θέσθαι πονῆσαί τ' ἄδ. Virgilius in Æneid. Aggere composito. vide χῶμα, & χυτή.

πολυφόια, ᾶ, institutio consultantium, suffragia ferentium.

πολυφόριδος, ὁ & ἡ, multos habens calculos seu lapillos. πολυφορίδι χεγμῶνι θαλάσσης. Neumach.

πολυφορος, ὁ & ἡ, qui multa æquat suffragia propter dignitatem, vt interpretatur Bud. in hoc Luciani loco ὁ πολυψήφους τὸν ἀριθμὸν σύγκ ἡ μόλιστα ὅσα τῶν λαλιῶν ἀεὶ ἡ σαλεύουσι φέρεις.

πολυόδυν Ξ, calamitosus, valde afflictus & tristis, πολύμοχθος, multum tristis. Aliquando Actiuè, multorum dolorum author.

πολύονυος, ν, ὁ, multis nominibus appellatus, qui multiplici nomiue significatur, πολύδξ Ξ, πάνυς, celebris. Hesiodus in Theogon. πολυώνυμον ὕδωρ, id est, multi nominis aquam vocauit Iridem à colorum varietate. Πολυώνυμα etiam idem sunt quod σωώνυμα, vt suo loco dicetur.

πολυόνυχος, multos vngues habentes, qui sunt vnguibus nu merosis.

πολυοπτος, ὁ, ἡ, multos habens oculos aut foramina, i. multiforis, retis epitheton.

πολυπάσσω, solcitus fum, curam ago, πολὺ ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ ἡ κινδυνεύειν ὑ ἐμοῦ, honoro, in honore habeo : cui contrarium ὀλιγωρῶ. Æsch. aduersus Timocrat. πολυπραγμονῆ εἰς τοῦ νοῦ ἡ διέλυσε, ad hunc vsque diem curam habere eius non desij. Iosephus de Antiquitat. ἐπιτρόπους ὁ αὐτὸ δεῖ μοίρας βραιβεῦσαι τοῦ πνεύ, τὸ αὐτοῦ πολυπράσσειν ὡς γεγενῆσθαι τὸς, ex cibis quos honoris gratia ipsi vicini contulerant. In Psalmo 137. πολυπραγμοσύνη μεῦ ψυχῆ μου, δυνάμεως συ, id est, σοφοῖλῶ φρενῆλιν ἀσύκτες ἡ φυκάζες Suidę, multam curam ages animæ meæ, & corroborabis ipsam v irtute tua. Budæus, abundè hippeditabis mihi copias in anima mea virtute tua. Πολυπραγῶ pro lautè & accuratè aliquem accipere, & cura multa dignari. Laërtius in Antisthene, πολυπραγμοσύνην τε αὐτὸν ἐπαγγελλόμενόν τε τὴν πόλιν ἀφίκεσθαι τὸ πρῶτον, λαβεῖν αὐτὸν ὑ Φιλιππον καὶ ὁτ, ὡ ἀναβάτ σοιτο δία, ἡ, σταδιόδρομος ἀσθῆναι. Πολυπραγδαῖος. Aristoteles Rhetoricorum lib. secundo, θορυβικοὶ δ' εἰσὶν οἱ πολυπραγδαῖοι ὑπὸ τῶν ὑπόνων ἐξ ὑγίας, ἡ δ' ἀναμνησικὸν ἀρετῶν, i. obsertari, honorem sibi deferri, honorari : cui opposuit ὀλιγωρεῖσθαι.

πολυρρίζα, ας, ἡ, cura, solicitudo, cui ὀλιγωρία opponitur : ratio & respectus, honor atque obseruantia. Ælianus, ἐπιμῆκες ὁ πολυρρίζες τυχεῖν, regnante vt sui ratio non parua haberetur. Est enim ὥσπερ, ἡ θορυβὸς : vnde κ πολυπραγμοσύνη.

πολυρρυπάς, ᾶδος, ὁ, circunspectus, multam curam gerens, sollicitus.

πολυσπόρος, multis auribus præditus.

πολυσπουδία, ἡ, qui est magno commodo.

πολυστιλής, ἐος, ὁ, ἡ, qui est magno commodo.

πολυστιλῶς, inquit Pollux, ἐκαλοῦντο μυρίοις ὑπ ἐμπόλους ὑπέβαλλον. vnde & σποφάκια dicta. Erotian. πολυφῶς κυρῶν. βοηθεῖ : alij esse dicunt βραβεῦσαι τὰ πολλῶδες.

πολυσπάτος, τὸ, potio, poculum, aqua ad potandum, potio quæ à medicis adhibetur. πάθιον πόμος, dare poculum, i. potum, Gal. ad Glauc.

πολυσπαγῶ, pompam duco.

πομπαῖος, Mercurij cognomen, quòd animas ad inferos deducat. Sophocl. in Aiace, κἀκεῖ δ' ἄμαξ σομπαῖον ἐρμῆν χθόνιον, ὶ. ἡ ψυχαγωγὸν ὁ.

πομπεία, ᾶ, pompa vel transiectio qualis in pompa esse solet. cõuitium, scomma, λοιδορία, vt sumpsit Demosthen. pro Ctesiphonte. Meraphora sumpta à Bacchi pompis quę fiebant in curru cum conuiciis & probris. Menander in Perinthia, δεῖ γὰρ ἀκριβῶς εἰσὶ πομπεῖαι τινὲς σοφόν ἐσε λέγειν. Demosthen. τὰ δὲ πομπεῖας ἡ διάφορα ὑτασὶ γεγραμμένα. Vide Pomæ in Ammon. πομπεῖα, τὰ, vtensilia quæ ad lustrationes pompámque pertinẽt, pompalia, sacra vasa ad pompas idonea : sic Eustath. Demosth. ἐξ ὧν ἡμερῶσιν, ἰδὼν ἢ νὲ πικιλτὰ καινὰ πάσα τὴν πόλιν ὡ ἀφὲ τῶν ὠνεκρέζειν ἀφὲ εἰσφορὰν ὡ ἀφὲ τὰ σοίκτων ἀφὲ σομπεῖαι, &c. circa consectionem vasorum sacrorum.

πομπεῖον, locus Athenis celeberrimus. Laertij interpr. libro sexto in Diogene vertit palatium : & libro secundo, celeberrimum vrbis locum. Demosthen. contra Phorm. ἐν τῷ σομπείῳ διαπρεέσθαι, i. ἐν καιρῷ σκιᾶσθαι, vt exp. Pol. vulgò dici potest la maison de la ville.

πομπεύς, ώς, qui pompam cogit, dux, ductor, ὁ σομπεύς. σομπεῖς seu σομπεῖ, ductores pompæ, Thucy. l. 6. vbi Valla pompatici exponit.

πομπεύω, ὦ, ὁ, idem.

πομπεύω, μι, δέσω, σω, βλῆκα, transmitto, transiecto, deduco. Hom. Athen. item pompam agito, θριαμβεύω, triumpho, pompam instauro, ostento, incedo & progredior cum fastu & pompa, glorior tanquam victor. Homerus Odyss. κ. αὐτὰρ ἐπὶ σταμνοῖσι, eum ipso mittebam seu deducebam, id est, παρόσυσα. sic interpr. Item maledictis lacesso, scommatis persequor : sumpta metaphora ab iis qui in Bacchanalibus festis in plaustro sedentes in se inuicem conuitia iaciebant : quod Menander indicat, quum inquit, ὅθεν ἡμᾶς ἀμοιβαῖα εἶσι σομπεῖαι πάντες σφόδρα λοίδορα, est item in pompa transiechor Athen. Νόμος ἦν μὴ ὑ πομπεύσαι εἰς ἐκκλησίαν. Item transitiuè, ostento in pompa & triumpho : vnde in passiu. apud Plutarch. in Tit. flam. τὰ λάφυρα σομπευόμενα. Vide in Chil. Eras. σομπεῖν ὁ ἐς, in te conuitia iacto, Niger apud Philost. in Heroic.

πομπή, ῆς, ἡ, milio, πόμφιξ, δόσις πολλή, legatio, missus. Ælianus, ὁ δ' ἐσκήπτε τὸ ἐκ τοῦ Διὸς σομπῆς ἦκσαι, diuino missu. Πομπὴ, deductio, ὁδοιπορία, σὺν σομπῇ, comitatus, ductus. Plato in epist. σομπὴν ἀξιοπρεπεστέραν σοι, paro qui te reducant. Homerus Odysseæ. ζ. ὄφρα τάχιστα, Πομπῆς ἐξ ἥσσιον τύχῃς ἐξὸς πατρὸς ἑταίρου. in eo sensu reductionem dicit Cicero. Rursus Odyss. libro ι. ἅς κε νύκτα Οὖτις δεῦρο σομπὴ, id est, ductu, ἀξιακωδὲ ἡ ἐφοπλίζει. Πομπὴ, pompa. Demost. i. Philipp. ἐν λουσοῦσαι σομπὴς τιμῶσιν, pompas celebrant. Idē ἐν τῇ ἐξ μισθὸς τὰς σομπὰς ἡγεῖτο, pompas agebat. vnde πομπὴν ἄξειν ἅπασιν dixit Plato de Legibus : quæ transiectio dicitur à Latinis. Plutarchus, ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, sub pompa eduxerunt, in pompa eduxerunt. σομπὴν πελεῖ, pompa fungitur, pompam celebrat, Plutarchus in Apophthegm. σομπὴν τιμᾶσιν, Plato de Republic. pompam celebrare. σομπὰς ἀνοιδᾶσι, pro eodem apud eundem in Leg. Πομπὴ, vectura, vt σομπὴ ξύλων, exportatione materiæ, Thucydid. Et pro vento apud Euripidem, νᾶες σομπὴς σπουδῶσι, prospero cursu festinatus, secundo vẽto. σομπὴ Διός, Dei auspicia & ductus, Nonnus. σομπὴ Διός, Dei nutu, Herodot. σομπὴ θεᾶς φάσιτα, diuino impulsu apparet, Plutarchus in Romu. σομπαὶ σημεῖαι, signorum seu portentorum missiones, id est, missa portenta Platoni secundo de Republic. Πομπαὶ πανήγυρες, dies festus, celebritas, ludi. Menand. διονυσίου ὧν σομπαὶ, πανηθλιακαὶ σομπαὶ, Thucyd.

πομπῆες, ductores, deductores, σομποὶ, ὁδηγοὶ, σωσομωοὶ, ὁ σομπεύοντες, Hesych.

πομπίμων, ονος, deductor, dux. Apol. z. Arg. κεκριμένοι σομπίμων, ὧν τὸν ἔχεζε. vbi etiam σπουσάμωνι legitur.

πομπικὸν σαλπίζειν, apud Athenæum buccinis solennem pompam significare atque accendere, vt Virgil. Martémque accendere cantu.

πόμπιος, ὁ, pompa, triumphus, & quæ vulgò processio vocatur. Πομπίος etiam πόμπιος ἐς thunnorum genere, quem Æliar. πόμφιλον appellat. Pompilius apud Aristotelem alio nomine ναυτίλος appellatur : lege ipsum histor. libro nono, capite 37. & Plinium libro nono, capite 29. à quo etiam põpilius & nautilius dicitur, quòd nanes velis nauigantes deducat atque comitetur ὥσπ' ἡ πομπῆς. Athenæus libro ζ. πομπίλιον de genere thunnorum facit, vocátque ἰερὸν ἐρυθρωπότερον verò ὃν ἡ ὀστρακοδέρμων polypi similem ἐξ τὰς πλεκτώσας. citros & brachia. vide in ἐρυθρῖνον.

Πομπηρόδης, Hesych. σφετεριστὴς.

πόμπιμος, ν, ὁ, ἡ, qui mitti aut transmitti potest. Item missus, transmissus. Sophocl. in Trachin. & Actiuè qui mittere seu transmittere potest Eurip. in Phœn.

πομπὸς, ὁ, ἡ, dux itineris, ὁ φορτιαγωγὸς ἐν ὁδῷ, qui comitatem præstat, qui comitatur, viator, deductor, comes, nuntius. σομπὸς ἡ πύτων καιστῆρες, &c. exportatores cerum & bainli, Plutarchus in Pericle. Πομπὸς item conuentus, συνόδος : τὸ σομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, caduceus, teste Eust.

Πομποστολεῖος, ὁ, ἡ, ὁ, classem educo. Li cian. in Amorib. τῇ θεᾷ λιπαρῷ χαλκῷ σωσομωοστόλεσθε τὸ σόλος. Suid. πομποστολεῖν, ἐκπέμπειν ἵππους ἢ στόλον.

πόμφαν μα, πόσπυσμα, πομφόλυξ, idem ep. πίνει ὀβελίσκους.

πομφοὶ, tumores in cute, bullulæ exerescentes in summis corporis partibus ac rubentes ἐπικαπάνσεις, inquit Galenus, τὰ ἄφωστος, ὀφθῶδες τε ἅμα ἡ πλαδαρὰ, ἡ ὑγρόδης. Hippocrates libro secundo de Morbis, κατὰπλασίαν πομφοὶ ὡ ὑπὸ κνίδης.

πομφολυγία, vitium orationis, quũ res tenues oratione tumidore efferuntur, vt contra μείωσις.

πομφολυγίζω, bullo, as, Plin. excito bullas. πομφολυγίει, bullat it, Dioscl. l. 5. c. 76.

πομφολυγοπέφασμα. vide πομφόλυξ.

πομφολυγώδης, ἀξιολόγως, faunlla in pompholigem coit, Ruel. in bullas tumet, Marcel. l. 5. Dioscor. c. 77. πομφολυγωβρίας, bullis iniurgescens.

πομφολυγώδης, bullatus, bullæ similis, bullis turgens.

πομφόλυξ, ρος, ὁ, aquarum bulla : vnde dixit Aristophan. in Ranis, ὁ βυθὸς χρῆσιν λίθλαι ἐφθηγξάμενα Πομφολυγοπετάλαμαι,

id est, vt ait Commentarius, ὁ φύσει ἡνιοχούμενος ὑφ' ὄχῳ πάντα κοσμούμενος : ὃ ἐν ταῖς ὕλαις ἦθος ὑπάρχει. Sunt enim πομφόλυγες, ὡς φλυκταινώδεις ὕλαις, φύσιν σωματικὴν ἢ αὐτὴν διεξοδικῶς ἢ ὄχῳ κοσμούσας πάσι. Lucianus in Charactere. Νῦν ποτε πομφολυγώδης ἐν ὕδασι ἐπάρσας, ὑπὸ κενῆς τινὸς καὶ μεγάλης τροπῆς ἀνοήτου καὶ φυσικῆς, λίχνος ἀφ' ἡδονῆς ἀκρατέστατος ὁ σοφός. Πομφόλυξ, pompholyx, medicamentum ex ἠθῷ ἀφρίζοντι ad collyricum vsum. Id in ærariis reperitur candidum læuissimum, quæ pollinis modo : ἐστὶ μὲν γὰρ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ τὸ ἄνθος. Theatium vocauit quidem Serapio. Sed officinarum thuria pompholyx non est, sed species Cadmiæ. Lege Dioscor. l. 5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Πομφόλυξ, ampulla: & clypeorum eminentia, σῷ ἀσπίδων ἡ ὄζος ἢ ὄζωγξ. Dicta autem à verbo πομφολύσσειν, quod fluuior ũ est, quum vehementer bullis efferue scunt. Vsurpatur & pro superbo & inflato, Etym.

Πομφολυγόω, ad modum bullæ tumẽ te.

Πομφὸς, vide supra in πομφολ.

Πονέομαι, ὅθεν πονικὸς, μόχθος, ἐπόνησα, labo ro, πονῶ, operor, paro, ἐτιμῶ ζω, πονοῦ, ἀφελῶ τι, ἐργάζομαι, facio. Od. ἀ, ὃ τοι ὑπὸ τὰ σανίδεσσι ἢ τὰς ἐπόνησε θεὸς, hæc ille efficiebat. & πόνημα etiam pro præsenti. Apollon. 2. ὅσσα δ' ἐπὶ μεγάροις πόνος ἠνίθεσθε, quæcunque domi facimus. Hesiodus. ἀέξῃσι πόνημα, &c. πονέομαι δ' ἔλαιος, obeo certa munia, Apollonius Rhod. πονέμεν θεὸς ἄλλα, in his laboro, Chrysostomus. ἀφεὶ ἱερασυνῶν, Apollonius Rhod. πονέοντό τε δαῖτες, &c. parabant & struebaut. πονέοντο, ἐφόρουν, Homer. Πονέομαι ἢ φονῶ, doleo & lassesco, Thucydid. ὅσα πλεῖστον ἢ ὁμοίως τὸν τὰ Σικελικὰ πονηθέντα ἀκμάζοντα, ægrotantem. Chion Matridi, τὰ πονηθέντα ὑπὸ Ἑλλήνων πολυχρονίως ἢ χαλεπῶν πραττόντων, id est, confecti atque lassi. Πόνημα, exercεor. Aristoteles septimo politicorum, τὰ πονήματα μᾶλλον ἢ ὄχῳ δεῖ τῶν ἴζων, τὰ πονήματα ἢ πόνους μὴ βιώσεις. Idem in 1. Ethicorum, σφόδρα τὰ ἐγκάματα πεπονημένα, exercitatis, & quibus ea re elaborarunt. Quod & per Παθεῖν dicitur. vide Πονέω pro exerceor. πεπονημένῳ, exercitatus, versatus. τὰ πεπονημένα, labores, res magnis laboribus partæ, Demosthen. πονήσεις, excultus, elaboratus, exercitatus. ὑφ' ἑτέρου ἀλλ' οὐχὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πονηθέντα, labores quos ipse fuscepit pro Græcia, Plutarch. in Themistocl. Apud Gregorium, πολυπονηθέντι τὸ ἢ δ' ἄφυτον. ὁ γεγηρακὼς σπηρὰ μηδὲ πονηθέντα, quem producũt fontes mihil laborantibus, id est, sine labore: non verò ægrotantibus, vt vult Bud. Πονήμασι, operam do, cum Genitiu. Aratus, τοῦ κείνου τε πόνοιο, idcirco illis operam da, διὸ ἐκείνου ἐπιμέλεσθαι ἔχε, Comm.

Πονηδιάζω, αὐτὸ τὸ πονηδιῶ διαφωνῶ, Etym.

Πονηδιῶ, ἀντὶ τοῦ πονηδιῶ διαφωνῶ, Etym.

Πονηθῆναι, ἀντὶ τοῦ volunt quum ad animum refertur: vel πονῆσαι, si ad corpus, πονέω, laboro, & diligentia conficio, κατακάμνω, contor, elaboro. Sophocles, τὴ πανοῦ ἐμαῖα πᾶς ἀνὴρ πονεῖ, omnia sibi conuenientia facit, id est, sũs commodis seruit. Aristoteles libro primo OEconom. capite tertio, οἱ πονήσαντες εἰς αὐτὰ ἐπιτήδειοι, quæ circa impotentes laborarint, vel ipsis labore suo contulẽ int. πονῆν ἐπ' ἀξίοις, laborem atque operam recte ponere, laboris digna præmia referre, Xenoph. Ifocrat. ad Nicocl. πῶς ἂν ἡμῖν κατὰ σπουδὴν, animo laborare, Cæsari. Aristophan. in Nebulis, πόσις πονήσας, laborate, labores exantlare. Vnde πονήμασι, opera elaborata, quæ opponuntur τοῖς παιγνίοις, id est, elaboratis & obiter aliũdque agendo factis. Et πόνοι πεπονημένοι, labores exhausti. Gregorius de Basilio, ᾧ τὰ παρέργα τῶν ἐκ θεοῦ, σφῷ πονημένων ἐστὶν ἐκ σολυ πλείονος, opera eius illaborata, & obiter aliũdque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Gorgias, ἐπὶ δὲ τοῖς περιχαρέσιν βίου πόνος ἐστὶ πεπονημένος, labores exhausti. Lucianus, ὑπέσχημαι γοῦν τοσαῦτα πονήσειν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐλθεῖν ἢ πόνου τῶν. Πονῶ, exerceor, γυμνάζομαι, in rem aliquam incumbo. Aristoteles in quinto Politicor. γίγνεται χαλεπὸν ἀεὶ πονοῦντα κοινωνεῖν. Xenophon, πονεῖν ἀνάγκη ἐπὶ τοιαῦτα, circa talia libenter exerceri : ad verbum est laborare ad talia. Quod loquendi genus Cicero ita imitatus est 7. Verr. Si nullam ad rem, nisi ad officium, & veritatem omnes meæ curæ, vigilæ, cogitationésque laborarunt. Quod etiam dicitur voce Passiua, vt πονεῖσθαι δεῖ τι, id est, circa aliquid laborare, Quintilian. Basilius Homil. 6. in Hexaem. γεωργοὶ ἢ οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας τὰς νοητὰς ἢ θείας ἀροῦντες καὶ σκαλεύοντες laborantes & exercitati. Vide Πονέομαι pro exerceor : & pro labore conficior & lassesco. Πονῶ, frangor & fatisco, non duro, non fusserre valeo, ἐκ δὲ τοῦ πονῶ. Plato in Phædro, ἅτε ἢ ἔτι οὐσαν ἰκνουμένην ἐξ ἀρχῆς πολλὰς γεγονυῖαν ψυχὴν διὰ τοῦ, μηκέτι ἀκεῖν συγχωρεῖ, ἵνα μὴ ἀσθενὴς αὐτῇ τὰς πτέρυγας ὅλως χρήσεται. Quo etiam sensu laborare dicunt Latini. Vir il. Lu. in procemio: Athas en ipse laborat. Lucianus, πεπονηκέναι γὰρ αὐτὸς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου καὶ νόσου χάριτος. Πονῶ, lassor, lassesco, defatigor. Aristotel. in Problemat. Διὰ τί ποτε οἱ ταῖς ὕλαις ἧττον μηρῷ τὸ μεσον μᾶλλον τὰ πονοῦσι; Πονῶ ἀντὶ τοῦ μοχθῶ, ægroto, doleo, quod & laboro dicitur Latinè, vt Celso locis laborare, laborare è renibus vel ex renibus, fiue renibus, Plin. Thucydid. ὅπηπερ ἐπονοῦντο ἢ ὅμως τὸν τὰ ὑπάρχοντα ἢ τὰ νοήματα ἐκτήσαντο, laborantem & ægrotantem. πονοῦσι οὖν ἐφ' ὑγιείᾳ τοῖς ἀνθρώποις ἐκτίνο

Xenoph. πόνῳ ἀσυμφόρῳ, dolorem aspernari & à se repellere, vt Cicero vertit libro primo de Finibus ex Epicuri epistol. πόνῳ μεγάλῳ, alarum tædium, Ruel. alarum vitus, Hermolaus libro primo Dioscorid. cap. 78. alarum fœtor. Martell. πόνος σελήνης, Lunæ eclipsis. Πόνος, termina, Gaza libro tertio, capite tertio de partibus Animal. Aristotel. πυρικὸς πόνος, Galen. Πόνοι dicuntur volunt ὅσοι τὸ πονεῖσθαι, quod pauperes laboriosos & industriosos homines facit: nimirum quidem laborem excipiat. Πόνος ὁ παρὰ γῆν, vide παρὰ γῆν.

Πόντιος, ὁ, marina in specie.

Ποντικὸς, ὁ. ποντικὸς, Eurip.

Ποντίζω, ἀ. ἰσω, πνιγω, mergo. Act. Accus.

Ποντικὸς, ponticus, pelagicus, in alto protenies. ποντικαὶ μῆλες, pontici mures, ie quibus apud Plinium libro octauo, capite 37. ποντικὸς κάνθος, nux pontica, auellana, τὰ ποντικὰ, auellanæ nuces. vide Κάνθος.

Πόντιος, ὁ, ἁ, marinus, ferus, immanis, Eurip. in Aulid. πόντια θεὰ μήν, Aristoph. ποντία ἄκρα, ἡ. τὸ ὑδατα τοῦ μέρος θαλάσσης. ποντίας ναῦς, naues q. fluctificeas, Eurip. ποντιος σπόγος, Apol. Rhod. eos ponticum, i. aditus. Πόντιε φοῖνιξ, vide φοῖνιξ 6.

Πόντιος πιλάτος, Pontius Pilatus, c. 4. Act. Apost.

Ποντόβροχος, ὁ, ἁ, mari madefactus. ποντοβρόχοις ἀκοντίσας, i. mari demersisti, l. 3. Machab.

Ποντόβιος, ὁ, ἁ, mari.

Ποντομίδης, id est, Neptunus, in Epigrammat. ποντομίδην φρίκης, ibi dem.

Ποντοπορέω, mare percurrere, Plut. in Pericl. ποντοπορεῖν, nauiga, in Epigramm.

Ποντοπορία, ἁ. per mare iter facio, traiicio.

Ποντοπόρος, ὁ, ὁ, per mare iens, mare penetrans, pontigradus Eràsm. apud Euripidem: vnde ποντοπόρος ἑταῖρος, Homer. πλαγοδρόμος Hesych.

Ποντοσεὺς, ὁ, ἁ, Neptunus, id est, πόντῳ ποτεισθὲις, πυτίσι μέρος. vnde πόντος ἀνασσόμενος, Aristoph. in Pluto. ὃ ποντοπόσειδον ἡμῶν θεὸς φοιβοπυτιοῦ, & c. ὁ ponticeNeptune.

Πόντος, ὁ, Pontus, Asiæ pars, quandoque mare, quasi πόντος, quia laboriò. plenus sit, ac propriè de mari dicitur, quod in Cherſoneſum & Euxinum continetur: καπρηγενικὸν ἐστὶ τὸ de omni alio. εἰς ἡ ὕδωρ ποντοῦ πλόσιν, in mare externum naugauit, Homer. Il. 4. ὀρόμενοι ὑπὲ οἶδμα πόντου, ἠὲ θαλασσα.

Πόκος, lana, vellus, Aristoph. vnde prouerb. εἰ ὄνι πόκος.

Πόκος, pro σουβλίσκος, Aristoph.

Πόκος, τὸ, placentula rotunda, lata & tenuis, facrificiis apta, ἡφαιστ. πλακοῦς, μελιτοῦτα. Lucianus de Sacrificiis, ὁ δὲ τις καθαιρῶν ὁ πόκον ἐφορᾷ τὰ. Aristophan. in Pluto, βωμοὶ πόκων ἀφυθμίστων καὶ ἀσυσσιτῶν: dicuntur autẽ πόκοι ἀπὸ τοῦ πέσσειν, vt quæ sunt πεμμάτων γένη.

Πόκος, popiſſare, hoc est, epopis ant vpupæ vocem edere, Pollux. Πεπέκειν, κελεύειν φασὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὶ τοῖς παίδοις. Theocritus, Τίφ' ἐς ἀγκὰς σοι μῦρ' ὀπώρας πόκος.

Πόκος, papæ, blandi tis vox, aut etiam indignantis. ὦ πόποι, Latini pro sancte Iupiter, pro Deum atque hominum fidem, pro Dij immortales. Homerus Iliados 4. ὦ πόποι, ἦ μάλα πὴ Ὀλύμπιοι ἐκλέεσθε. Et Odyſſ. 4. ὦ πόποι, ἦ δὴ νυ θεοὶ βεροὶ ἀμφὶ τοκῆας, vbi χειτλεσπιδὲς, est, indignanti que aduerbium, pro φεῦ. Aliquando etiam est θαυμαστικὸν, & admirantis loco, vt ὦ πόποι, papæ, quomodo apud Latinos. Plutarchus in Opuſcu. περὶ ἀφροσίας, ὑπὸ χειτὸς ἐφ' ἡμῖν εἰπεῖν, ὦ πόποι, ἡ μέλια ὡς μαλακίτερα, id est, papæ, ſcrib. & ἀποπῦ λέγουλ. ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ ἐξίκεσθαι τὸ ἄγαθὸν ποιεῖ.

Πόκος, ὁ, dij, dæmones, quaſi τὰ φαῦλα διοπτεύοντες, id est, omnia despicientes, Cælius libro primo, capite 24. vnde & ὦ πόποι, Homerus.

Πόκος, μ. ὑσα, σ. υκης, propriè est sibilo, hoc est, labris compreſſis actuorem quendam, oris ſonum edo Scholiastæ Theocr. Πεπόκασι φωνὴ σπα, inde metaph. poppysmis profequor, κολακεύω, applaudo, demulceo, blandè attrecto, quod ad equos pertinet. Et vulgò dicimus *pouppyner*, demulcere. Plinius libro 35. capite decimo, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. Ποπεύζω, ſibilo, aut colliſis manibus inter ſe plauſum edo. Aristophan. in Pluto, ὁ δὲ ἐπέκευσεν, ὑπεξέβαλον ὡσὶ δύο δρέπανα ἐκ τῶν νεῶ, Deus, Æſculapius videlicet, ſibilauit vt ſerpentes proſilirent, ſύριζε. Hoc verbo etiam vſus eſt Theocritus Idyl. 4. de ſtitulatore loquens, ἀδύ τι πεπυσύσδεται, & dulces ſuaui canit ore ſuſurros, Eobanus.

Πόκος, μασις, τὸ, vox fictitia à ſono quo equis necdum domitis blandimur, attrectatio blanda quæ fit ad cieurandum equum, Nazanzen. cauæ manus plauſum vocat Virgil. Iuuenalis Satyra 6. Præbebit vati crebrum poppysma roganti. Plinius libro 28. capite ſecundo, dixit, fulgerra poppysmis adorare, conſenſus gentium eſt. Hinc πεπυσμα pro κολακεία, adulatio, κολάκευμα.

Πόκος, idem quod πόπποισμα, σύρισμα, ſibilus & applauſus.

Πόκος, ὁ, ἁ, πεφυκὼς, id est, (vt verbis Plinij vtar) ad plauſum aperta aud eſt, qui ſe illiſa inter ſe, aut in palmam collata, blandum quendam ſonum ciére apta ſunt, Hermolaus libro 9. Plin. c. 33.

Πόκος Lacones dicunt pro πᾶς, id est, peſteſte Heſych.

Πόκος, τὸ, maduitum, vligino ſum, apud Simonidem. Strab. l. 13. διαβέχον exp.

Πόκος, pardus masculus fœmina πάρδαλις dicitur, id eſt pætheraille. ἔστι δὲ πόκος ὁ θῆλυς ἄρκος, Heſych. l. 8. Homer. πόκος, animal vocat, πάρδαλιν vero pellem eius. πόκος, νόμος, pro παρδαλῆν, in Epigr.

Πόκος, ὁ, ἡ, ventris crepitus: à verbo πόκω.

Πόκος, præbuit, ea piam fecit, dedit, donauit. ἔπεσε, πεπόκηκε, ὁ ποιητὴς Il. iad. 4. τῶν οἱ πόρε θεὸς θ. πόρε τιμὴν ὑπόκαρπον, id est, τιμησεν Homerus.

Πόκος, ἁ, ὁ, iter, ingreſſus, profectio, via, greſſus, ambulatio, inceſſus, ἐφ' ἑνὸς progreſſus. Hocrat. τὰς ἐξ ἑνὸς πορείας ὑπερβάλλειν, terreſtria itinera ſuperare. Plato epiſtola ſeptima. ἡ δὲ ὑπόπλοος πορεία τῶν ἡμῶν πλοῦς ἐγένετο χείμωνος, poſteriori profectio & nauigatio non ab re ſuiceps eſt. Idem epiſtola 11. πάντα τὰ μεταξὺ τῶν θ πορείας ἐξ μεσά. πορεία τραπεσθαι, exercitus ductio, proceſſus exercitus & expeditio. πορείαν ποιεῖσθαι, iter facio, Lucian. & πορείαν, inter eundem, Plato de Leg. ὁ πᾶς πορεῖος αὐτὸ ὁ πλοῦτος μακρὸν ἄντα ἀφ, diues in abundantia ſua marceſcet, Iacobi 1. Ita Eraſmus ibidem, qui tamen admonet legi poſſe, εἰς ἡ πορείαις, i. in abundantia potius vero ἐν πορείαις.

Πόρεια, τὰ, εἰς πορεῖα χρήσιμα, quæ ad profectionem ſunt idonea, velut commeatus, viaticum. τὰς ναῦς ἐς πορεῖα θαλάττιος dicit Pol. alibi curnis πορεῖα ἐς πόρον, vocat, i. ὀχυρώματα.

Πόρεῖον, quod datur legatis ad legationem tanquam commeatus, Etym. legatiuuum Vlp.

Πορθμεῖα τῶν, naualis expeditio, Eurip.

Πορθμεύω, μ. σύσομαι, ευσα, ευθην, viam ineo, abeo, iter ingredior, pertranſeo, emetior, mouco, id eſt, abeo, veſtor. Neutrũ absol. πορθμεύσαι δὲ ἐπ' ἀγορὰς, Demoſthen. πορθμεύσας κῶν γῆν, Thucydid. πορθμεύειν εἰς οἰκίαν, Plato de Legib. πορθεύσαι εἰς τὰ κτήματα. Demoſthen. id eſt, hæreditatem adire. πορθμεύσαι εἰς οἰκουσίαις, verſantes in ſaſciuitis, 1. Petri 4. πορθμεύσαι ὡς τὸ τῷ, &c. aberro à, I. tate de Rep. πορεύω, valde, πορθεύσητε. πορθεύσθαι ἀλλοδὲ, alio ferri. ἐκ πορθεύσθαι τοῦ σωτῆ τὸ σωτῆς ἐμοῦ ἡ τὸ φόβου ἡ ὀξυκαιοσύνου, Nazanzenus in Orat. ne ferantur lumine ignis noſtri. Bibliabolus tamen obuiam eamus. πορθεύσθαι δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ, Plato in Timæo, penetrantia per cælum, Cicer. Et cum Accuſatian. actionis, Ariſtotel. de mundo, πορεύεται σύτως πορείας ὁ παμφανὴς ἥλιος, duplex iter facit ipſe ſol. πορεύομαι ὑδάτων, Xenoph. ὡς κατὰ τὸν ἐμαυτοῦ ὁδὸν πορεύεσθαι, Iſocr. longam viam ingredi, Cic. vide ὁδεύω, in Ammon.

Πορθὶς, portitor, πορθμεὶς, qui aliquem traiicit, Heſych.

Πορθμήσιος, ὁ, ἡ, meabilis, commeabilis, peruius, nauigabilis. ὁ ῥοῦς πορθμήσιος, flumen quod vado tranſiri poteſt.

Πορθμίον, eundum eſt, Eurip.

Πορθμιτικὸς, ὁ, ἡ, quaſi greſſilis, qui vim habet gradiendi. πορθμικὸν ὄργανον, inſtrumentum inceſſui delegatum. πορθμικὸς, quaſi inceſſilia, quæ ambulare poſſunt, vim habentia ambulandi, vt ambulatiles funduli Vitr.

Πορθμὸς, ὁ, greſſilis, ambulatilis Vitru. ἡ πορθμὶς χώρα κατὰ πρασιὰς κοίλη, agrum bene arate: ſic Gaza l. 3. ca. 25. de cauſ. plan. lege σπορθμίδι.

Πορθμὸς, μ. θσω, σ. θυσα, ago, duco, deduco, κομίζω, & traiicio, Soph. in Aiace. Eurip. in Oreſte & Phœniſſ. Plato in Phædro. Οἳ δὲ ἐὸν συνεπόμενοι εἰς ἄδου σορὸν ἐθάμιζ' ἡμιόλοι ἐκεῖνα δ' ὑπ' ἀφροσύνα πάντα σὺν ὀθνείῃ ἐκεῖσε πορεύσῃ. Libanius, θεοὶς ἐ χαίρες, οἳ σε ἐπορθμεύσαν ἐπὶ τὸ βαῤῥέαρον. Eurip. in Hecuba, τοὶ μὲ τὰ μελαθρ' ὑπορθμεύσεις πρὸ ἀξένος καμίσεις. Porθμὸς, mando, mitto, πέμπω, ἀποστέλλω. Soph. in Electr. ἀκοῦσ' ἀποστέλλουσι δόλιον ἄγγελον, ὅπως ὡς τάχιστα ἐμοῦ κατάξιος ἐκφέρεσθαι, ἢ τὸ παράδοσιν ἔχειν.

Πορθὸς, ὁ, ἡ, præbeo, Act. Accuſ.

Πόρη, ἡ, ἡ, ἡ, Homer.

Πορθὸς, μ. πσω, σ. πσα, populor, ἄγω ἐς ἀφ' ἕτοῦ, expugno, domo, καταπροίω, diripio, perdo, vaſto, expilo. verbum militare eſt, & eſt propriè vrbem armis captam excindere & depopulari. Odyſſ. 5. ἀθεμίστων ἀνδρῶν ἐπορθήσαμεν ἄγροὺς καὶ πόλεις, depopulabantur prædantes. Paulus ad Galatas capite primo, ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, id eſt, vaſtabam atque diripiebam. πορθεῖσθαι ἐπρόσωπα, domos ſpoliabant, Plutarch. in Camillo. πορθεύσθαι σπόρους ἀπὸ. Ariſtophan. πορθουμένην ἀκτήσεις, oppreſſa latrociniis, Herodot.

Πόρθησις, εως, ἡ, populatio Liuius. vaſtatio, depopulatio Ciceroni, expilatio, ἅλωσις, Hermogen. ἁρπαγὴ Suid. κακόπαρος, ἐς ἀνάγκη.

Πορθητὴς, ὁ, ὁ, populator, Ouid.

Πορθμεῖος, ὁ, ὁ, & Πορθμεῖον, ου, τὸ, nauis, quæ Cæſari Pouto, nis, dicitur, abeo quòd

iis nauibus in traiiciendis amnibus loco pontium vtimur. Gallicè vn bac. Vocatur & πορθμὶς, & πορθμίδιον, Bayf. de re nauali. Dicitur etiam πορθμεῖον, locus per quem traiiciimus, qualis erat Romæ Velabrum. Plutarch. in vita Romuli, κατέστη ζυγὸν ὁ τόπος, βέλτιωσεν, ὃν νῦν πορθμεῖον καλοῦσιν ἐξ οὗ τὸν τὰ χωρία εἰς ἀγορὰν ἐκ τῆς ἀντιπέρας ῥᾳδίως διαπορθμεύοντες ἐμβόλοις καὶ σχεδίαις. Appian. in Iber. πορθμεῖον ἐκ τῆς λιμνὴς αἰρεῖσθαι πορθμεύοντα. Appian. in Iber. πορθμεῖ᾽ ἴσης, portitor, πορθμίτης. Aristoph. χαλεπὸν γ᾽ ἀεὶ ὄντ᾽ ἐχθρὸν πορθμεῖ᾽ ἐλαυνεῖν ἐξ ὑπαπάντης ἀπικνούμενον. Hoc ideo dicit ἐπειδὴ οἱ πορθμεῖς ἐκ παντὸς ἀεὶ κατέχουσιν εἰς τὸ ἴδιον πλοῖα ἐμβαίνοντα.

Πορθμεύτης, ὁ Πορθμεὺς τύπος, idem.

Πορθμίσμαι, transmittor, traiicior, item transfero, traiicio Euripid. in Androm.

Πορθμεύομαι. δίσκων ὠκέως πορθμεύεται, traiicio. Actius. Accusatio. libro tertio Epigramm. πορθμεύει τὸν᾽ ἀχέροντος ὕδατι, traiicis, apud Euripidem legitur πορθμεύει πόδα, & πορθμεύω ἴχνη, pro moueo pedem, & mouco vestigium, id est, eo. πορθμεύω γεφυρὰ, fero literas, id est, spatiorsum. Idem Euripid. absoluta dixit in Iph. in Aul. τὰς σὰς ἀστροφὰς πορθμεύει, i. transit.

Πορθμεῖον, τὸ, naulum, τὸ πορθμεῖον, ναῦλον. Callimac. πωλῶναι ἢ τέκνους πορθμεῖον ἢ πρόβατα.

Πορθμεὺς, portitor, Arist. l. 4. Polit. c. 4.

Πορθμεῖα, τὰ, ὁ ὑπὲρ πορθμεῖον διδόμενος μισθός. Lucian. de luctu, τὰ πορθμεῖα κατασκευάζειν, naulum soluere, mercedem pro traiectu dependere, portoria soluere τὸ ναῦλον. Est etiam σκάφιμον, nauis qua fretum aliquod traiicitur.

Πορθμεῖ᾽ ἴδιον, in Epigrammat. pro nauicula seu naue: ὡς πολλαχοῦ σώσασα, νῦ ἀνῆπε κοὐ τὰ κάτια, Methodius: legitur & σκάφιμον, in Etym. Pro freto, Diony. de situ orbis.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum, sinus maris qui facilè traiici potest, αὐλὼν, ὅρμος. πόρος, ἀμφίγειος & διάπλους. Vide Αὐλὼν. apud Homerum Odyss. lib. ἐν σκοπιᾷ διάπλου. Interpres, τοῦ διαπόρου, τοῦ στενωτόπου, σκοπιὰν ἔχοντος τοῦ διάπλου, σκοπὸν ἔχοντος, cursus natium, i. traiectio, Eurip.

Πόρθ᾽ος, ου, ὁ, ramus, ἅπτρις germen: pro σκάφη.

Πόρος, τὰ, nauigia, quibus vtebantur ad milites transportandos. Diodor. l. 20. ἐκ δὲ τῆς Φοινίκης πόρους ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἱκανοὺς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἤγαγε. διήλθεν σὺν τοῖς πόροις. Et ibidem, ὡς ἔχων ἱκανὰς πόρους ἐκ τῆς στρατιᾶς διάβασιν. Apud Pollucem σφηκὰ διαλέπιδα. Et alibi σφηκὰ ἢ σφηξ, τὸ ὀχήματα. Et Plat. de Legib. 5. πάρεια, vocat currus siue vehicula.

Πορία, ας, ἡ, facultas, abundantia.

Πόρις, οἱ, vituli, Suid. νέοι βόες. μόσχοι. Vide Πόρις.

Πορίζομαι, ἱστορῶ, σκοπῶ, &

Πορίζω, μέ. ἴσω, σ. πω, aditum patefacio, viam aperio, vt quidam exponunt, metaphor. apud Euripidem in Medea, ὃν ἀπαλλάξασθαι θυμὸς, τὸ πάσχειν ὧνθ᾽ ἑκοῦσ᾽ ἐπορίζετον κακοῖς, diis bene omnia vertentibus, & probè administrantibus, vt ibi σκοπεῖσθαι κακῶς, sit quod δοκεῖσθαι, dicitur & διαίειν recto tramite deducere: sed forsasse possit etiam absolutè exponi. diis rectè suppeditantibus, i. fausta omnia præbentibus. quæro, comparo, rem facio, κερδαίνω, rem familiarem augeo, mercor, commisceor, excogito. οὐρίσας, mihi vendico, mihi concilio, nanciscor, paro, consequor, acquiro, mihi paro & curo, conflo: vnde πατρικὸν μῖσος ἐπορίσατο, Demosthen. pro pecunia ad dissoluendum æs alienum confecta. Cicero conficere pecuniam dixit & curare. desfendit autem ἔφοδος τὸ πόρος. Πορίζεσθαι, adipisci assequi. Plato in Timæo, οἷς δὲ ἐπορίσατο μέθοδα φιλοσοφίας ἡδονῆς, quibus ex rebus philosophiam adepti sumus, Cicero.

Πορίζεσθαι, Passiuè comparor, excogitor, parior, suppeditor, quod passiuum est apud Ciceronem, & actiuum pro suppedito. Aristotel. Rhetoric. primo, ἅπαντα τὰ λέγειν, ὅσα μὴ δι᾽ ὁμοίας πιστέσεως, ὅσα ἀφορῶντες λέγομεν, quæcunque à nobis suppeditata nó sunt: vel non pariuntur opera studióque nostro: quæ à nobis non excogitantur: vt vertit hunc locum Cicero secundo de Oratore. Πορίζω, paro, fed alteri: exhibeo, confero, subministro: παρέχω, introduco, σκευάζω. Notandum autem πορίζειν significare aliis suppeditare, πορίζεσθαι sibi. Xenoph. τὰ αὐτοῖς οἰκοῦντα πορίζεσθαι, contenti sunt si victum sibi quærere possint. Idem, τοὺς ὑμῖν πολίτας ὧν δύνεται πορίζειν, alios ea quibus egent suppeditare. Idem, ἀκμὴ γὰρ ἔμοιγε τοῦ σώματος ἐγγίζειν τὸ τὴν ὑπηρέτας πορίζεσθαι, victum mihi quæritare. Plato secundo de Republic. ὁπόθεν πορίζομεθα τὰ ἐπιτήδεια, vis diuinitus data sacrificiis & carminibus. Aristophan. in Plut. πῶν ἀνθρώπων πορίζεται μὴ ἐργάζεσθαι, id est, cogitantibus, βέλτιστα σκοπεῖν. Idem ibidem, ἐγὼ μὲν πορίσας αὐτὸν τὸν βίον τοῦ πυνθανομένου ἀοίης κατασχεῖν ἢ κρίσις ἢ βίου ὃν τοῦ μισητοῦ κακοδαίμονα πορίζεται, Æschin. id est, quæritat. ἐφόδια πορίσασθαι τῇ σωτηρίᾳ αὐτοῦ, quæsiisti, &c. Idem, id est, ἐπικαλέσασθαι. ἐφοδιάζεται τοῦ διαπορῆσαι, demus operam vt sumptus suppetat. Thucydid. Πορίζεσθαι λόγους, verba comminisci. Demosth. ἐγὼ οὐκοῦν ὑμῖν ἐπειδὴ δεῖ, ἃ λοιπὸν πορίσασθαι ἀδύνατα φαίνεται, εἴ τις ἐξέρχεται ὑμῶν ὅπως αὐθεντεῖ, & cum sibi ipsi dissertus esse videatur, & verba facilè excogitet, & cum sibi ipsi dissertus esse videatur, & verba facilè comminisci possit quibus causæ iniquitati patrocinetur, putet quocunque ei collibuerit vos à recto posse deducere. πορίζεσθαι ἀγωνίαν, τιμὰς partes sibi vendicare, Nazanzen. ἐρεθισμὸν, suppetere, Thucydid. πορίζεσθαι ἐφόδια, apparatus instructus. πορεύεσθαι μακρὰς, Xenoph. πορίζειν ἑαυτὸ, Aristot. in Polit. πορίζειν σοι ἀεὶ ἡδονὰς, tibi suppedito voluptatem, Plato de Legib. vbi sint qui habeant ἐπιτηδεῖα. πορίζειν προφὰς, fomenta porrigo, alimentum suppedito, vnde φορτοποιῶ, Xenophon. πορίζειν μαχὰν, viam inuenio, Plato de Legib. πορίζειν πόρον, pro eodem, ibidem. πορίζειν τάγρας ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας, chinas intendo in eos qui mihi sunt charissimi, artes excogito, Euripid. πορίζειν πρᾶξιν, quærere mora, Aristophan. ἐπορίσαμεν ἐμοὶ ἐξέλασιν adiectione, τὸ χρηματίζεσθαι, victum quærere, quæstum facere. Laërtius in Timone, ὅπερ ἐξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπόρισεν, ἐστιᾶσθαι τε παρεσκεύαζεν, & πάντας εἰς λόγους. Πορίζεσθαι ἐκ πορίζεσθαι, τὸ συναπαιτεῖν, ex demonstratis referre & asturere. Proclus, ἐκ δὲ τοῦ ἐπείνων ὑποθετόμενα καὶ πορίζεσθαι. Et πορίσασθαι αὐτὰ τὸ ὑποθέμενα posuit. vide Πόρος pro additamento & quasi corollario & ὑποθέμενα.

Πόσμος, suppeditas, animum, alij exponunt audacia viam admunia patefaciens: nam & πόρισμα idem significare volunt quæ transitum aperiens, viam faciens, seu sternens. Æschl. Prometh. Ὑπάλυσιν δ᾽ ἐν ἐπλεκτοῖς εἰς ἄπορα πόρισμ᾽, id est, scholiast. expon. πόρον διδοὺς ἐς εἶτ᾽ τὰ ἄπορα, siue πῶς ἀδυνατῶν ὑπηρετῶν τὰ πόρισμα αὐτοῦ, quomodo accipiendum apud Tacydid. πορίσματα εἰς ἀνάπαυλαν. Gorg. in Apologia Palamed. Τίς γὰρ εἰς τοσοῦτον ἀνθρώπου βίου πόρισμα τῆς σοφίας ἐπορίσατο; Πόρισμα etiam est ἐφόδιον τὸ ὑπόστρεψε, quicilè transfirmiti & penetrari poteft, id est, penetrabilis Paff. vt dixit Statius, Pectus nulli penetrabile ferro: Et, ea haud penetrabile Nili. Galenus, ἡ τοῦτο ἄπατος βάσπερ ἡ ὄρνις, id est, transmissu facilia. Πόρισμα ἀπὸ dicitur ὠθητικὸς, ἐπιπωτικὸς, φορητικὸς, acris commentationis ad excerandum præsidium aut subsidium, subtilis atque acer. Sy. τὸ ποιῆς τὰ κρίνα σ᾽ ἀπτῶν σοῦ σορισμάτων, omnium acerrimeas honestas comminiscendas. Sic Antipho posuit pro honesto ingenioso ad rem impeditam expediendam, αὐτὸ τὸ ἐπινοῆσαι τῆς τύχης πόρον τινὰ εὑρίσκειν. Gregorius de Iuliano, ἡ γὰρ ἔμφυτον σορισμάτων φύσει ἐκείνῳ εἰς ἐμοὶ ὄφρισιν, nulla aliatura extitit, ad mala excogitanda illa aerior atque ingenior. Πόρισμα, lucrofus, quæstuosus.

Πόρος αὐτὸ τὸ πορίζω, Euripi.

Πόρις pro πόρτις, iuuenca, vitulus, μόσχος. Aratus, λευκῷ δ᾽ ὑπὸ πόρι βοῶσαι, iuuencæ: & Homerus in Odyss. ἕρματα σφίσι ἐν βοὸς ἀγελαίης.

Πόρισμα, τος, τὸ, quod excogitatur, vt corollarium: theorema quod obiter à prius demonstratis resultat & astruitur, actuluti lucro appositur: ἡ ὑποθέσεως additamentum. Verbo est geometricum vt σφῆλωσις & διάφυσις. Proclus in Euclidem recto, τὸ δὲ πόρισμα μέν ἐστι μὴ τοῦ σφήλωσιν τινὰ ἢ τὰ ἄλλα δεῖν ἐγγεγραμμένα πορίσματα. Dicitur autem proprie τὸ ὑποδεῖν ἐγγράμματι ὅπερ τι, ὃ διὰ τῶν σφίσματα appellarunt, οἷόν τι κέρδος ὄν, ἐπὶ ὑποτιθεμένοις ὑπάρχον. vnde Πορίζεσθαι de quo dictum suprà.

Πορισμὸς, οὐ, ὁ, suppeditatio, ratio vitæ quærendæ, quasi ἐφόδιον. Plut. φασὶ γὰρ ὅτι μόνοις καχεξίαις πορισμὸς γίνεται ὁ φθόνος. vgò dicimus πογεν. Πορισμὸς, πρόσοδος, vectigal. Pythagoræ prima ad Timot. capite vltim. τοιοῦτος πορισμὸς ἔστι ὁ δικαίως. Qui quæstui habent pietatem. Et infra, ὅτι ὁ πορισμὸς μὴ ἔστι θεὸς μὲν αὐτάρκειας, est autem quæstus magnus pietas cum animo sua sorte contento. vide Πόρος.

Πορισ᾽ικὸς, ὁ, qui modum viámque commostrat rei faciendæ atque contrahendæ rei numariæ, quasi suppeditator: vulgò mercenier, & μογεν, id est, φειδιτιώτης. Gregor ἡ πενία ἐ πορισικὴ, ἡ δυτροφία οἰκονόμου ζητεῖ. Quæstuarium Latinè dici volunt. Sed verò Seneeam lib de Benef. sic dixisse, Quum ex adultera quæstuariam versa, ius omnis licentiæ sub ignoto adulto peteret. Πορισικὴ, inquit Suidas, οἱ τὸν πόρον εἰσπραττόμενοι δημοσίᾳ· ὅθεν καὶ ἰδιωτικὸν λυσιτελεῖ. Aristophan. in Ranis, ὡς σοῦτ᾽ κλέφτ᾽ ἀφῆκεν ἡ τοὺτοις τοῖσι πορισικοῖς, id est, τοῖς φορολόγοις, τοῖσι τελώναις, inquit interpr. ὁ τὰ πόρου χρηματίσας εἰσπραξάμενος, popularis

Orio-

Oratores qui de via atque modo amplificandæ rei numariæ, apud populum verba facerent. Πορισμὸς, rei quærendæ studiosus. Aristotel. Rhetor. libro secundo, ᾧ οἱ ἄλλοι λόγοι αὐτῶν πορισμὸν ἡδονῆς ἐσῶ, prædones ipsi sexpsos nunc σοφιστὰς & rei faciendæ studiosos vocant, quia rem quærere honestum, laudémque aliqui meretur, nisi si malis artibus id fiat.

Πορισμὸς, ficut πόρισμα, qui artificium nouit & rationem vitæ suppeditandæ, aptus ad acquirendum. πορισμὸν σπεύδων. Ἰησοῦς ναυῆ. Bud. in epist. prior. Et πορισμὸν πόλεως, in qua facile est victum inuenire.

Πόρισμα, quod facile suppeditatur, σύμφωνον, parabile.

Πόρκας, Hesych. εὐάφορα καὶ ταχέα.

Πόρκη, ης, ἡ, fibula siue annulus cuius circumplexu hastæ ferrum cum ligno coercetur, ὃ τὸ σίδηρος πέλας ἅπτεται τοῦ κέρκος ἢ κέρκις ὁ φοῦς· τὸ δὲ ἀνάπαλιν· τὸ κέρκιον σωμάτιον τῶν ὕλης ἢ αἰχμῆς: quo nomine omnia teretia & annularis formæ dicuntur, id est, τὰ πάντα τροχοῦλα ὡ κρίκοιδ'. Homerus in Iliad. σφεῖ ὃ χρύσεοι θεὸς αὐρήνας: legitur & αὐρήνας, vt apud Suidam. Dici volunt αὖραι τὰ ἀφυλάκτους.

Πόρκος, ου, ὁ, idem quod πόρκη. Et rete piscatorium ex funiculis contextum, ἀγκίστρου πλέγμα, ᾧ γίνεται θήρευσις ἐξ ἁλιείας. Plato in Sophista, κύρτοις, ἀγκίστροις, ἁλιτικοῖς, ἐξ ὑφάσεως, ἢ πορκεῖς, τὰ τοιαῦτα, οἷον ἅλω τινὰ πλέων ὕφαν. Hoc retis genus quod circulariter spargitur atque in orbem funditur, funda dicitur à Virgil. in Georg. Atque alius latum funda iam verberat amnem. Aliud verò verticillum quod à verrendo nomen obtinuit. vide ἀμφίβληστρον. generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotúdæ & orbicularis formæ.

Πορνεία, ας, ἡ, ἀπολασία, ἀσωλία, prostituta pudicitia, cum scorto commercium, apud Paulum ad Ephes. quinto, fornicationē & scortationem transferunt: quas voces nusquam apud Latinos inuenio. Πορνεία, adulterium Matth. capite quinto, ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, præter causam adulterij: excepta causa.

Πόρνη, ης, τὸ, lupanar, fornix, οἰκήματον, ἐφ' οἷς σκεῖον.

Πορνίδιον, ου, τὸ, dim. ἀπὸ τοῦ, scortor, prostituo pudicitiam, meretricor Columel. πορνεύομαι, Lucian. & Demosthen. Neutrum absolutum. Hinc πεπορνευμένος Æschin. quod plenius significat quàm πεπορνικώς. Xiphilinus, τὸ πορνεύεσθαι extulit, quem spintriam dixit Tranquillus. Ergo is erit qui passiuus est (dictus à multiplici patientia) & mulierbria patitur.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, scortum, prostibulum, ἑταιρικὸν, σπουδαῖον ἑταιρικὸν, πανδοκεῖον, πορνεῖον, Eust. in Homer. χρυσαυγὲς, σεμνὸν Pollux, πορνεῖον. Athenagoras in Apolog. ἀκούσῃ τὰ σοφιστοῦ, ἢ πόρνη ἢ ἐν σοφρονᾷ (intelligitur λοιδορεῖ) meretrix pudicam insectatur. Adagium ab Eraſm. præterium.

Πορνίδιον, ου, τὸ, meretricula. Aristoph. μᾶλλον ἐλπίδες ὦσι παρεσθ', ἢ μαλλο petitus à scortulo. (Naz.

Πορνικὸς, meretricius. Chrysost. πορνικὴ, ἢ, χίτων ἐμβολὰς ἔχων πορνικὰς ἡμαθησεκομένας, qui lupanaria detendunt, & suo patrocinio comprobant.

Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ, lupanar, πορνεῖον, lupanarium.

Πορνοβοσκῶ, lenocinium exerceo, leno sum, Plut. in Apoph. Lacon. πορνοβοσκεῖν, alieno amori seruire, Aristophan. lenocinari dixerunt Latini, & lenocinium facere Plant. & Vlpian. in quæstuarias mulieres ale & atque prostituere, vt idem ait.

Πορνοβοσκία, lenonia ars, lenocinium. ἡ πορνεβοσκία ὡς ἔστι πᾶσιν τὸ ἐν ταυτοῦ δὴ σώφρονα πορίσασθαι τῷ νόμων.

Πορνοβοσκῶ, ὁ, leno, qui alieno amori seruit: sic Cicer. 1. Catil. ἑταιρίζειν, ἑταιρεῖν, vel lena, hoc est, τροφὸς ἄνδρα γυναῖκα ἢ ἄνδρ' ἄλλῳ ἀξιοῦσαν χρῆν συμβιοῦν ἀφροδίτης, κἀφ' ἑτέρῳ ἄξιον τυχεῖν δι' ὑπερβολὰς ἐν κακοηθείᾳ, ex Leg.

Πορνοβοσκοῦντες, οἱ, lenocinantes.

Πορνογράφος, ου, ὁ, qui meretrices depingit, vel describit, qui de meretricibus librum conscribit Athen.

Πορνοειδὴς, impudicus, meretricio amore flagrans.

Πορνοκόπος, ου, ὁ, ἡ, impudicus, ἀκαθαρτὸς πορνοκοπίαις: impudicũ scortationis peccatum Cyril.

Πόρνος, ου, ὁ, scortum masculum, cinædus, qui corpore quæstum facit, id est, quæstuarius. nam hæc vox communis cinuis corpori meritorio. Sunt qui & πόρνοι velint dici etiam scortatores, non solum scortum: putant enim dictum à πέρνημι, quod est vendo, id quod competit magis in scorta. Pro scortatore i. ad Corinth. capite quinto, & ad Ephes. capite quinto, & in Apocal. cap. 21. apud Plutarchum in Pericl. legitur κἀπῆλθεν πόρνα δύο, duo scorta vicissim surripuerunt. ἐπεὶ τὰς πόρνα ἀγωνίᾳ σκαλῆ, πόρνη ἢ πόρνη, &c. Xen. οἱ παῖδες πόρνοι, pueri meritorij, Aristoph.

Πορνοπάλαι, apud Pol. lenones, vel qui pecuniam aliquam publico ærario soluunt, vt lenocinium facere possint, hoc est, scorta alere & ex iis quæstum facere.

Πόρνος pro πόρνη, præbui, πορίσαι.

Πόρνυμι, transitum munire, & meatus aperire. πορνυσιν ἀδῖνας, per cæca corporis spiramenta discutiens, Diosc. l. 5. ca. 13. vnde Μεταπορνυόμενα.

Πόρος, ου, ὁ, meatus, alueus fluminis, canalis. Nam πόρος λέγεται πᾶσα ἡ ὁδὸς proprie, inquit Commentar. Aristophan. in Pluto, ὅτι ἡδὺ ὑγρὸν dicitur: vnde ἔμπορος, ὁ σκαφαπατωτὴς ἀξιοπρεπὴς, ὁ πλέων ἢ διακόσιος πόρου: Et ἄπορος, ὁ ἔχων οὐκ ἐπιτήδειον τὸ πλεῖν, ex metaphora τῶν ὑδατικῶν πόρου. Vnde aqua ipsa per alueum decurrens, id est, ῥοῦς, siue τὸ ῥεῦμα, fluentumque Virgil. & amnis ipse, id est, φοιτικὸς, etiam πόρος dicitur. Sophoc. in Aiace, σοὶ μὲν ἐλιβάτου πάρεστι τῆ αἴσης, id est, ὑδάτων ἢ ποταμοῖ, fluminaque in mare decurrentia. Πόρος, iter, via, ὁδὸς, τρίβος. Hesiodus in Theogon. διὰς πόρου ἀκαμάτοιο, cmenſus iter Oceani. Apollonius Rhod. πόρου ἀλυκὸς, viæ maris asque meatus: vt pro ipsa vnda vlurpauit Dionysius poeta de situ orbis. Πόρος etiam vocabatur ab Heroph. nervus opticus, quia insignè habet meatum & velut canalem spiritus qui vsionis est causa: Galenus libro 4. de Different. Symptom. Nam & Πόροι dicuntur in cute subtiles meatus atque foramina quibus hic exspiratio (vel vt Medici loquuntur) trãspiratio: qua & aer inspiratur & excrementa tertiæ concoctionis transmittuntur, vt in sudore constat. Πόροι meatus vocat Macrobius: Cellius foramina: per inuisibilia, inquit, foramina iter subsistendo claudunt. Lucretius vertit caulas, vt hoc versu, Disperſumq; foras per caulas eiicit omnes Alexander Aphrodis. in Problem. τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰς τοὺς πόρους τε ἢ τοὺς σπειροὺς σώματι ὑπαρχὰς, infantes humidi sunt in meatibus, & partibus solidis corporis. Hæc enim vox omnem meatum significat, adhectóque nomine partis discernitur, vel alio simili, vt apud Galenum, σάρκια πολὺ ἀγγεῖα, id est, seminis vasa, vasa genitalia, vocantur σαρκώδεσι πόροι: Et ἀνδρὸς ὠρικὸς, id est vrinæ meatus & fistula. Sic πόροι μετὰ διείτων quasi foraminosus ἢ κεκέντρωται, foraminibus crebris plenus, apud Aristotelem. Πόρος, vadum, traiectus, πεζάσιμος, διάβασις. Homerus Iliados β, ᾗ ὄρυσσ' ἀλφειοῦ πόρον, id est, Alphei vadum, id est, vbi flumen vadari, siue vado transiri potest, τὸ διαπόρευσιν ᾗ διάβασιν σταμοῦ μέσης. Aristophanes ita translatè dixit, τις πόρος σοι τὴ ὀδοὶ ῥηνίσεται; pro σφᾶς ἢ διάβασιν: quis tibi erit viæ transitus? id est, qua trãsibis atque trauicies? Inde Πόρος αἵτ' τὸ γέφυρα, pons: vt apud Herodotum, σόφρων λύειν, pontem intercidere vel soluere. Πόρος, exercitus, Dionysius Halicarnassæus libro sexto. Πόρος, reditus, obuentio, vectigal, σοφίσματα, quæstus, λῆμμα ἢ κέρδος, ὠφελημὸς: vnde ἔμπορος dictus. Hic Πόρε filius est ἢ μάντιδος, vt inquit Plato in Sympoſio: quo in loco lepida fabula de concubitu πόρου ᾗ πενίας ex quo natus est Ἔρως. Aristophan. in Vespis, ἢ σοφὸν ὑλαῖς ἱερὸν, id est, tributum ac vectigal, ἢ σοφισμὸν: ex Pindaro sumpsit vbi, κωλιάζεται μὴν ὑσσόπαντον ὑλαῖς πόρον ἱερὸν. Xenoph. σόφρος ἢ ἀπ' ἐμοῦ σοφοσῆνται, prouentūs à me quoque præstatur. Aristoteles in Politic dixit, σόφρον κτᾶσθαι, quæstum facere. Πόρος, ὁ σοφισμὸς, suppeditatio, ratio atque via parandæ pecuniæ augendique vectigalia: & ipsa pecunia & lucrum. Aristoteles Rhetor. 1. οἷον ὠὸ σόφρος ἢ μάλιστα συνοικοδίδει, ἄδειαι τὰς ἐκπεσούσας ἢ πόλεως ἐνίοναι τίνες ἢ σόφοι, qui de ratione conficiendæ pecuniæ publicè dicturus est, scire oportet reditus ciuitatis, quot qualésve sint. ita σόφρος vocat vtà modumque pecuniæ parandę. Demosth. λέγουσι ᾗ ὡ ἄλλοις ποιεῖ ἄφρα σόφρος. Cicero verbi vim expressit in epistol. ad Quintum fr. Et omnes vias pecuniæ norunt niuerso tamen consilio illi pecuniam quærebant. σόφρος χρημάτων, Demosthen. pecuniarum suppeditatio: & pro pecunia, idem. Euripides, σόφρος χρεωκόπαισι, licet pecunias parare atque rem facere. Πόρῳ· αὐτὰ ἢ ἔμπόρου, emporium. Thucydid. ὡ σόφρε κατεκωλύομεν: vbi interpr. ὡ σόφρε, id est, ὡ τῆ ἀξιωμα, σόφρον ἢ χρῆσι τὴ ἐμπορίᾳ. Πόρῳ, excogitata ratio aliquid efficiendi, σόφισμα, facultas rei gerendæ & occasio, excogitatio. Plato de Legib. σόφρος ᾗ λόγον αἰδεῖσθαι ποιῶ, modum rationémque rei conficiendæ comperimus. Idem sexto Legũ: τὰ ὠὸν τοῦτων σοδέτατα, εἰ ὡν τινα σόφρος σοφίζοιμῆ ᾗ τῆ ἀδῖνι. Chrysostomus, ὡς ἴσως, ἀδὶ σόφρος τοῖς χόρτοις δίρεῖ, id est, λύσιν, expediendi viam, vt apud Euripidem. σόφρ' κακοῦ, malorum liberatio atque expedita ratio. Theodoretus in prima hiſtor. eccles. τοιαῦτα σόφρα τῶν χόρτων δίδυσε, hæc excogitatione & commento difficultatem expedit. Idem, ὡ χόρτος ὃν, πόρου ἔρᾳ τὸ σωτηρίας. Et rursus in quarta, σκῆπτα κινεῖ σόφρον ἀνάγκη, omnis inuentionis atque ingenij explicanda ratione nihil non tentandum atque mouendum est, vt, &c. id est, σοῦτα λίθον κινεῖν ἐστ necesse. Πόρῳ· verò aliud est quàm πόρος. vide in suo ordine.

Πόρπαξ, κος, ὁ, fibula, διστὸν, vulgò ἀσπαξ: πόρπαν. Et annulus ostij: lorū vinculū, capulus armorū, scuti manubriū, annul' clypei, habena scuti, seu amentū. ἔχε δια πολυχάλκου σφῶιν πόρπακος ἐπαλλάξαι, ἀξίνεσιν σάκας, Soph. ὦ χαλκὸν, δίπαρμενὲς ἢ ἀσπίδος ἐς αἰσχρὰ πόρπακος ἔκ, id em quod σόφρας ὃ fibula, πόρπη. Homerus Iliad. σ, χάλκεον ἀμφὶ δὲ σάκος ἔσσυτο, Πυρὸς τε γυάλωσε δ' ἄλιπας, κράνυκας τε

ὐ ἔρμασι: fibulas quibus veſtes committuntur: vt Ouid.8.Metamorphoſ. Raſilis hinc ſumma mordebat fibula veſtem. Dixitque ex hoc Homeri loco Plinius libro 33.capite ſeptimo, fabricam etiam Dedum fibulas, & alia mulierbris cultus: vulgò dicitur agrafe: φίβλα Heſych. πόρπη etiam acum ſignificat apud Euripidem in Hecuba, σύρπας λαβέσαι τας πελαγιαΐ ρους κόρας κενεῶν.

Πορπακιον, indumentum fibulatum, Eurip.

Πόρπη, idem cum ϙορτη, ex cóque factum literarum μεταθέσει ὐ περπή vt Euſtathius teſtatur, id eſt, ante ſe in anteriorẽ partem vel etiam longè ante ſe. Ariſtopha. ϙόρπη τ πατρὸς κακοῦ πόρπη πάνυ, longè valdè. Et cum Genitiu. vt πορπη τ πόλεως, procul ab vrbe, Demoſthen. ἵνα μὴ πορρω τῶ πωϛήτου ζήσωμεν, ne longius digrediar. πορρω γέγονεμὲ τῶ παίζειν, abſtineo à cæcendo. πορρω γαρ ὐμᾶς ἦλθεμὸς, qui ætate proceſſiſti, Gaza de Senect. Plato, πορρω τ ἀνικίας ἦκων, id eſt, ætate iam prouectus. Idem in Apologia, ϙόσοι δὲ ἤδη ἡλικίαι ἔπι πορρω ἦδη τῶ βίω, ὥσπερ ἔγὼ ἔτυχε, videtis iam mihi ætatem longè prouectam. πορρω ὄντι, porrò à Ioue, Eraſm. in Adag. Xenophon ϙορρω πάνυ ἀπορίας ἐλθεῖν, proceſſurum eſſe longè ad vitium. Plato, πορρω ϙορρω ἐωϛὼτὰ τ ἀκεραίτας, errore longè prouecta. πόρρω τ ἀνοησίας ϙορρω ἀφεϛηκὼς, longè ab anguſtiis produxit, Budæus in epiſtol. poſteriorib. πόρρω τ ἡμέρας ὄσης, id eſt, bona parte diei ita tractata, iam multùm die procedente. πορρω τ νυκτος, &c. id eſt, βαθείας ἢ ὐ νυκτός. πορρω ἦδη νυκτὸς, ad multam noctem, πορρω ἦδη νεϛηγμένου ἦθι, longè abeſt à rebus, Iſocrat. πόρρω τῶ λόγου, ſuprà modum, vltrà quàm ſit ſatis, Budæus in epiſt. prior. & poſter. vide Gazam libro 4. πόρρω σαρκὸς πλώφυσα ἔϛὶ, à natura carnis aliena eſt, Ariſtot. πορρω τ χιτῶνος πεπηγὸς ἔϛὶ, id eſt, ὃν ὐκ ἔπ τ χιτῶνα κεῖϛαι μονὰ, ἀλλὰ φύσει, Ariſtoph. interpr. Plate libro primo de Republic. præpoſitioneм ϙορὶ addit Genitiu. his verbis ὥσπερ πόρρω οἱ ϙορὶ τῶ δικαίου διηρησώμεθα, &c. id eſt, tam longè abes à iuſto & iuſtitia. οἱ πόρρω, vltimi, imperiti: ſic Beſſario apud Platonem. τὰ πόρρω, quæ multum diſtant. ἐϛ τὸ πόρρω, in partem extremam. μίγρι πόρρω, diu, longo tempore.

Πρῤῥωτερος, è minus, è longinquo Plin. procul, longiore initio, à longè, Gaza capite 1. libro quarto, de gener. Animal. πορρω τερω ἀρχομένων, longiori initio aggrediens, Plutarch in Lycurg. σὺ πορρω τερ ἐγκαλεῖς, τὰ δεινὰ πάυου πολλοῦ, te procul manère, Chryſoſtom. de offic. Epiſc.

Πρῤῥωτατα, longiſſimè, & πρῤῥωτατα pro eodem. ὅπ πορρωτάτω ἀπ' αὐτῆς φθειρόμεθ, ab eis quàm longiſſimè fugiendum, Lucian. ὡς πρῤῥωτατα, Ariſtid. quàm longiſſimè.

Π πρῤῥωτερω, longius. Ariſtoteles de mundo, κ τὸ ὐρανὸν πρῤῥωτερω θεῦ.

Πρῤῥωτερω, longius, remotius. πορρωτέρω τ ὑδόμους ὐ σεθεν μέλλει ἡ ἀκμὴ, Gelen. ad Glaucon. longius quàm ſeptimo die, vel longius à ſeptimo die. ὡς πορρωτέρω τῆ φυλακῆ γενησόμενος, vt longius à portis abierant, Plutarchus in Camillo. πορρωτέρω ϙω τ φίλων ἀφεϛὼ ζωντας τ ὐχῆτ, ι. mutatam famam conſecuti fuerítis, Bud. in epiſt. prior.

Πορπάτιον, μ. απὸ, &

Πορπόω, paro, orno, ϐ πεπίλω, ἑ πεμρέλω, κόσμεσθ ἀζω, πορίζω, παρίχω, præbeo. Item colo, veneror, θεραπεύω, τιμὰ, ἐϛ σεβομαι τὸν ἀγῶνα, ὃν πορπόω πωὶ ὐκείνου ἐϛ ὃν. Accuſatiu. Apollon. ſecundo, δαίμονα παρασίνουσι. Homer. Il. γ, πορσωϊ ϛατα λεύκη, id eſt, τὴν μάζαν. Sophoc. ἀγὼ ϐ πᾶλα πάντα πορσωῶ, id eſt, παρέξω, præſtabo, efficiam, ſuppeditabo. Datino iunxit vnà cum Accuſatiu. Xenoph. οἱ ὡν θεὸ ὁρῶν πορσώων τας τῆς ἀνομίας τὰ δίκηδ ἔϛα. verùm vtrunque poeticum: ἀπόρα ϐ παρὰ τὰ πορίζω. Euripid. πορσωῶσι τ πόνον, tibi laborem adminiſtrabo, exequar, efficiã. Significat etiam incito, inuito: vnde apud Heſychium πόρσυνε δὴ γέρον & πορσώϊϛον ἀνίγειρε, & πορσώων, ἐγείρων, itidem πορσώϊϛα, ἑορτὴ θεοῦ ϛα. πορσώϊϛον τὰ τῶ θεῶ, Dei feſta celebrare, Herod. ſup. Πορσώων, ἀλο, τέρον, Pind. Olymp. πορσώμενος ἀγορ, conficipr, Xen. Pæd. 7. πορσωϊϛὰ τ Heſych. expon. ὑδὺϛὰ τ iter facit.

Πόρσω, pro πόρρω ἔμακρύνθη, procul, vltrà, vlterius, longius. Aratus, οἱ δὲ τὸ πόρσω Κλύζονται. vnde comparatiu. πορσοτερω, vlterius, ϛρότερον. Pindarus in Olympiis, μὴ πάσσαρε πόρσου, Et πορσοτάτω, Heſych.

Πορτάζεσθ, vitulari, δαμαλίζεσθαι.

Πορτάμων, ὁ, ἡ, partus vitulus iuuenculus ſeu parua vitula iuuencula, Heſych.

Πόρτας, ακος, ὁ, partus vitulus, iuuenculus Catullo. Iliados ῥ, ἀμφὶ δὲ αὐτῶ βαῖν' ὧϛ τε πόρτακι μητηρ Πρωτόκεις μινυρὰ, interp. μεϛηνῆ βαλόνοσ πόρτι ἀβλὰ τὸ νεογὶ πορβάνεται ϗ βάϊνει. Diminut. eſt à Πόρτις.

Πόρτις, ἡ, parua vitula, δάμαλις, iuuenca: vnde πόρτορηϛες ἔρσοσες, Heſiod. Dicitur & πόρες.

Πορσίον, laqueus, tendicula, παγίς.

Πορφυρᾶς, ὁ, purpura, & genus conchæ, Ariſt. l. 9. Anim. & Æliam. Vide Ορφυρα.

Πορφυρεοβόλος, ὁ, qui florem purpureum habet.

Πορφυρεος ἡ ὁν, fulgebat aurora, Nonn.

Πορφυρέος, ὁ, purpureus, denſus, niger. Iliad. ἡ, ἀμφὶ ϗ κύμα πορφυρέον μίλαιν. & Iliad. ϗ κλαῖε πορφύρεον ϗ ἀκαιτο, id eſt, μέλαν ὃ δὲ αἵμασσε. & Iliad. ϗ πορφύρεον μέγα φάος ἔχων, id eſt, πορφυροῦν, purpureum. καὶ ϗ etiam πορφύρεον dicitur ab Apollon. Rhod. pro graui.

Πορφυρὶς, ἡ, ὁ, ἡ, qui purpuras capit, tingens purpura, purparius, Ariſt. in Probl. πορφυρίδος, idem.

Πορφυρὶς πεϛὶ σίγης, caſæ piſcatorum purpurarum, Eurip.

Πορφυρίων, purpuras venor.

Πορφύρω, purpuro, idem cum πορφύρω ſeu purpureo colore r beo.

Πορφυρίζω, ſum purpureus, in purpuram vergo. πορφυρίζοντες, purpurantes, Barbar. l. 3. Diod. c. 44.

Πορφύρεα μικρὰ, purpurulæ, Gaza libro quinto Ariſtotel. c pite 15.

Πορφύρεον parua purpura, item πορφύρεον niſi malis dicere πορφυροῦν ὐ, ὃ φύλλον ſiue φλὸς, nomina ſunt florum apud Theophraſtum, qui primo vere poſt leucoion ſiue violam alba ſtatim emicant. Plinius purpuream vocat, alterum flammeum libro 21. capite vndecimo. Apud Theophraſtum autem de hiſtor. libro ſexto, capite ſeptimo, ita legitur, ἀμφὶ ϗ τῶ ἴου, ϗ κρόκου τὸ γέγονε ϗ τὸ φλόμου κεκλιμένου, τὸ ἀγρίου vel ſed locus hic reſtituendus: ἀμφὶ ϗ τὸ λευκόϊον, ϗ μικρῶ πρότερον κ τὸ φλόμου κεκλιμένου, τὸ ἄγριον. Plinius etiam ita tranſtulit, capite ſecundo libro 21. Poſtea quæ appellatur purpurea: proximè flammula, quæ & phlox vocatur, ſylueſtris duntaxat.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ, veſtis purpurea, χλανὶς. Eſt & inſulæ vnius Cycladum nomen à multitudine muricum ſic dictæ, quæ & νῆσος. Et nomen auis. vide Πορφύριον.

Πορφυρίτης, ὁ, purpuras πορφυρίτης λίθος, lapis in modum purpuræ rubens, & fœtidiuum πορφυρίτης, ίδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ vt porphyritis ficus.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, porphyrio auis, alia quàm πορφυρὶς. Lege præter Ariſtotel. hiſtor. Animal. 8. capite 6. Athen. lib. 9. Plin libro decimo, capite 46. porphyrionis eſus interdictus dæris, Læuit. capite vndecimo. Euſtath. πορφυρίωνα nomi tum ſcribit διὰ τὸ τῶ ὑὸς χ φαιὸν ἀπὸ purpureo roſtri rube Plin. quoque libro decimo, capite 46. teſtatur roſtra eis ſ prælonga crura rubere. Eſt & piſcis nomen, Heſych.

Πορφυρόβαφος, ὁ, ἡ, qui purpurę liquore tingit, veſtes aut lanã P

Πορφυρόεις, όεσσα, όεν, purpureo colore imbutus aut tinctꝰ. At

Πορφυρόεσθαι δὲ δῶα, per mare purpureum, Eurip.

Πορφυρόεις, όεντος, purpureus, purpuram referens.

Πορφυρόχλαινος, ὁ, qui eſt caule purpureo.

Πορφυρομηδὴς, ὁ, ἡ, χλαινὶς, inquit Pollux, μὴχ ἡ σωιόφαντος πορφύρα, ἀλλ' ὑ ἐρεᾶς φασὶ δ' ὀνομαϛικῶς ἡμέιωτο.

Πορφυρόπωλις, ἡ, quæ purpuram vendit, ἡ τὰ πορφυρᾶ σκωλήκια, St vtitur Luc. Act. c. 16.

Πορφυροῦς, purpureus. Lucian. καὶ τ νῆσον ἴχῃ πλόκιμον ἢ πορφυροῦν. πορφυροῦν ἄνθος, flos purpureus, Dioſcorid. libro 1. pite 136.

Πορφύρω, μ. purpureum efficio, rubefacio Sil. Nonn. πορφύρων γάλακα πεπλον ὄρθρ. Aliquando pro rubeo, purpurat vel purpuro Columel. vnde πορφύλων βόστις, libro ſeptimo pigramm. purpuraceus racemus. Capitur etiam pro deniq ſeu nigreſco Item pro verſo, agito, μεμφιμονὴ ἰδιανοεμαι, λογισμαι, μεμερμηρίζω, turbo ſeu turbor, ὀρμᾶμαι κυμάτιν & κυμαίνομαι Libro ſecundo Epigramm. ὑδὲ θάλασσα πορφύρει, fluctuat. Il lib. ecdem, βλάπ ὡν πάντες φορφύρεται, tranquillè & quietè p pura fit. Hom. Odyſſ. θ, ὑ πω δ' ἐμὲ κεφάλη φόρυμα πόντ, v fabat, curis multis diſtrahebaturnam quemadmodum ani quoque dicitur κυμαίνη quum cõcitatus & perturbatus eſt & Latinè fluctuare atque æſtuare tranſlato verbo à mari & πορφύρεται, vt eo in loco vbi Euſtat. exp. illud ἀσύφορμι, ἐκνυμ νετο διλογισμοῖς, βαλόμεν διλογίζετο.

Πορφυρότερος, magis purpureus.

Πόρω, μ. ὁρῶν ὁρκον, idem quod σφαίζω, præſtito. Act. Ac. πορὼν ὅ prædixit.

Ποσάκις, quoties, Plato Epiſtol. ſeptima. Et ποσάκις ποσάκις, dicitur numerus quoties quotus quoties, vel numeroſè r meratus numeroſè.

Ποσαπλάσιος, quotuplex.

Πὸσαπλὸς, ſæpenumero, ſuprà quàm dici poteſt, multiplicit.

Πόσ' ἄττα, quotnam. Ariſt. ſ. Eth. πόσ' ἄττα ἐϛὶ ἃ ὑ ἐνοδέχεται; quotn calcei? Idẽ 4. de Cœlo dixit, ὡς ϗ ἐϛὶν ϗ ποσα ἄττα πόδ ἐϛὶ, quótnam & cuiuſmodi.

Ποσαχῆ, quot in locis.

Ποσαχῶς, quotuplciter, quàm variè, ἀφορίζομένοις: nam πόσον quando multum ſignificat.

Πόσις, quo, σῦ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ, Neptunus, longa pen. lib. ϛάτης ἢ σοι δάων

δεύω, &c. huius vocat. Æclicus est ποσειδίε, Doricus ποτειδίν. vide infra Ποσειδῶν.

Ποσειδώνιος, ου Ͻ. pro ποσειδαίων, Herodor. l. 4.

Ποσείδων, ῶνος, ὁ, mensis septimus, qui à nonnullis Septembet, ab aliis December esse creditur: vt ita quo Solstitium hyberanum esse constet authorum testimonio, & Halcyonij die. Gaza apud Theophrastum libro tertio histor. plantar. ἐν τῷ δὲ τρίτῳ περὶ τῆς ἱστορίας τῶν φυτῶν Θεόφραστος ἐν τῷ Ποσειδεῶνι μηνὶ τὸν ἀλκυονίδα καιρὸν ἀποδίδωσι. Apud Atticos author e Plutarch. mensis est, qui Ianuarius Latinis, Bud. in quadam epistola ad Ludouicum fratrem.

Ποσειδωνίς, ίδος, ἡ, Halcyone: vnde ποσειδώνια mensi nomen à diebus Halcyonis. ποσειδωνίδες ἡμέραι, halcyon aues, dicta quòd December pariat, Gaza de mensibus.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunius, Neptuni filius. Dionys. poeta, ὁ ποσειδῶνος γόνος, & Neptunia opera.

Ποσειδῶν, ῶνος Ͻ. Neptunus. in Accus. ποσειδῶνα, καὶ ποσειδᾶ ὀξύτονον. τὸ δὲ ποσειδῶ, Aristoph. eo vtitur etiam Plut. in Rom. vocat. est ὦ ποσειδῶν, ποσειδᾶν ἐφυλάττετο dicitur à Ioue apud Homerum Odyss. x. ποσειδᾶν δ' ἐκ δαλάσσης. ποσειδῶνος ἵππος Ͻ. Aristoph. ποσειδῶνος ἵππος Ͻ. idem. ποσειδᾶν ἐνοσίχθων, Hom. Il. 8.

Ποσείδιππος, Neptuni templum, siue fanum.

Ποσθών, ῶνος, ὁ, præputium, pellis qua glans pudendi virilis tegitur, significat item pudendum, virile membrum teste Suida: genitale, Dioscorides libro quarto, capite 247. penis, Aristophan. πορ. σπογγίῳ μεγάλῳ, σπόγγῳ μικρᾷ, id est, paruum priapum. τὰ δὲ ἀφῃρέθη μόριον ὕστερ ὁ πάγκρατ. Priapi pellem esse sine nomine dixit Aristotel. πόσθιν vocari tradit Pollux. Pro pene ipso sic etiam vsus est Xenophon Pædiæ 5. τὸ δὲ κακοπάθειν ὑπὸ τῆς βρυκτικῆς, τῆς πόσθης παῦσαι κωκύειν καὶ δηχομένῃ δακεῖν ἐῷ. Affici vero eiborum & penis sensu atque voluptate, illis canimum beluinúmque videtur esse Hinc & πόσθιον dicit Aristoph.

Ποσθίας, ὁ, idem est quod κοιλίας. Cel. lus libro septimo in palpebra super pilorum locum, tuberculum parnulum nasciturr, quod à similitudine ordei à Græcis κριθὴν nominatur. Paulus Ægineta abscessum esse ait, parui tum, oblongum, iuxta palpebræ summitatem quam ποσθίαν dixit: κριθὴ, inquit, ἐπὶν ὀλίγον ἐπὶ τὸ πλάγιον τοῦ βλεφάρου ἐπιφανὲς. Galenus libro quarto τῆς πόσης, medicamenta scribit ex Antonio Musa φῶτα πρὸς τὴν βλεφαρίτιδα, φησὶ, σκεύασε καὶ δοκιμάσας. & reperit in fine eiusdem lib. Aliud verò χαλάζιον vt suo loco dicetur.

Ποσθία, ας, ἡ, mentula, Aristoph. vide Πόσθη.

Ποσθίας, ου Ͻ, ὁ, idem: vel qui crasso pene est aut crasso præputio. Alij herniosum: & sine præputio hoc nomine appellari volunt: est item genus ὑποκοπεμμάδων matres & nutrices fic vocabant puellos vt salapuitum Latinis: vide Ioseph. Scalige. in Catull.

Ποσθίνιον, Neptuni templum, Herodot.

Ποσθίνιος, ου Ͻ, Neptunius, Neptuni filius.

Ποσθών, Neptunus, Etym.

Ποτάλιος, ου Ͻ, ὁ, potabilis, ποτάλιος.

Ποτανηρίτης, ου, ὁ, venæ in calcaneo.

Ποτός, ὁ, potio, potus, hanstus, comportatio. ποτὸς ἡ ποτίς. Homer. αὐτὰρ ὅτ' ἂν ποτὸς καὶ ἐδητύος ἐξ ἔην ἔντο, Verum vbi iam cõpressus amor potusque cibusque: pro vino, idem in Odyss. ὄφρα τὸ πόσις, inter comportandum. ἀεὶς πόσιν, ad potandum. Πόσις, ὁ, sponsus, vir, coniunx, καὶ ὁ, maritus. πόσις ὑμῖν ὁ ὕδατος ἐν γυναιξὶ τὸ γῆν, γλυκαίνειν γλυκαῖ γὰρ φυτοῖ καὶ σαφαίνειν· ὅταν καὶ ὄνειρ μαντικὸν ᾖ τὸ γυναικὰ ὕπνον. γὴ γὰρ καὶ τὸ ὑγρὸν πάντα γλυκαίνει. Od. 6. ξείνῳ πόσις ἔσκε. Πόσις pro eodem, in Epig.

Πόσος, ου, ὁ, quantus, quam multus, aliquantus, quotus, interrogatiue. πόσου ἀξίου ὦσι τὴ γυναῖκα Χαιρέαν; quanti emeres vt vxorem reciperes? Xenophon lib. 2. Pæd. ὅσοι δὲ μὴ χθίζατα ἦλθες, ἔστι τὴ γυναῖκα Χαιρέαν; idem ibidem. μέχρις πόσου, quousque, adusque, quantum, quonam vsque, Gel. c. 3. l. 1. quem nam adusque modum. καὶ πόσου καὶ πῇ σπάνις, i. quantitate & qualitate, modo & genere. Sic Gaza l. 3. de part. Anim. Aristoph. ca. 5. ὅτι πότε αἱ ὀθόναις τὴ γυναῖκα σου ἀκούσαι τὸ σιδηρουργεῖς; quanti faceres, vt vxor audiret? &c. Xen. l. 3. Pæd. πόσου δίδοτε, Aristoph. πόσου, quot, τῆς δὲ ὑπόσῃ, τὸ ὑπόσις ἐκαπὸ πρόφυ, Plato de Leg. agro opus tanto qui possit certum numerum alere. πόσος ποιότιμος ἐστὶ, scilicet μέρη, in quot partes. Πόσοι scisciantur quot & quanti sint: vt, σόσοι δή ποτε ὄντες, quot erant tãdem, apud Demoft. vt verò ποσῖς τε, dicitur, sic & πόσος τε pro πόσος, apud Arist. 7. Polit.

Ποσός, aliquantus, aliquantulus, certæ cuiusdam quantitatis. σταθμὸν τινὰ χρόνου ὁ σῖνος, vini mensura quadam, Gaza. σωμάτων ποσὸν constituit quantum, idem. καὶ τὸ ποσὸν, modi ratione. ὅλη ποσὸν, aliquantum. ὅλη ποσὸν πρὸ ὑδάτος, leuiter decoctus. εἰς τὸ ποσὸν, ad quantitatem. ποσὸν τι, certa quantitas, Herodot. ποσὰ δίδοται, large dantur, Gaza.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, modus, ratio, Quintilian. libro 7. capite quinto. Vitruu. libro primo, capite secundo.

Ποσάκις, &c

Ποσάμερος, ου Ͻ, quot, in quot diebus. ποσαπὸ πότε; quando veniſti? ποσαπὸ ἐφικόμην, Xenophon libro 1. Pædiæ, l. quo die peruenierem.

Ποσαπλάσιος, interrogatiuum est quotæ partis, hoc est, πόσου μέρεσι ὄν. Cui respondet πεμπλάσιος, trium, πεντεπλάσιος quadrans, & aliarum partium vocabula.

Πόσος Ͻ, ου, quotus (vnde ὁ πόσος Ͻ. Arist. in Polit.) cui respondet τρίτος, τέτταρτος, & deinceps alia.

Ποσῶς, quodammodo, aliquantum, aliquantulum, μερικῶς, ex parte, veluti aliquo modo, modicè, ad quendam vsque modum, aliquatenus, πόσος τις ὢν, leuiter attringens.

Πόσυρος, adesdum. Doricè autem dicitur ὀφέσυρος, sicut πόπαλε, attende. pro eo quod erat ὀφέσυρε.

Ποτάγχυδον, propinquamus, ὀφεσυρομένζυδον, appellimus.

Ποτάγχυδος, apud Pollucem ex Arist. legitur, sed pro eo Bud. repone ὁ ποτεπαγχύδ ας. quod idem sit cum ὀφεσυρομένζυδος: sunt autem ὀφεσυρομένζυδ ας. Eraſm. interprete, exploratores: idem quod ὀφεσυρομένζυδος.

Ποταπὸς, nuper, recenter.

Ποταπίνος, nouum, recens, τὸ νεωστὶ συμβλαθὲν, Euſtath. Iliad. οἰ, φοίβαπται ἀ, ποτὲ ὡς ἄπαξ, cum φάσι & ἄπαξ, idem significat, idem Od. 4. Pind. Olymp. 10. τὸς δὲ ποταπὸς γε λάχε εὐφροσύνᾳ, quisnam recentem adeptus est coronam.

Ποτάμιδον, ἄλλως ποταμιὸν, fluminis in morem, more fluuij, Suid.

Ποταμηδόρος, ᾳ, apud Oppianum, ὁ ὑδρὸν ἢ ποταμὸν, flumen trahiciens.

Ποτάμιος Ͻ, α, ὁ, fluuialis. ποτάμια πλοῖα, naues fluuiales, Bayf. ποτάμιος ἵππος Ͻ, fluuialis equus, amnicus Plin.

Ποταμογείτων, ονος Ͻ. Potamogeton, genus herbæ à fluminum vicinitate, in aquosis enim nascitur, Dioscorides libro 4. capite 101.

Ποταμοδάλης, fluuium penetrans seu trahiciens. Suid.

Ποταμός, ὁ, fluuius, profluens. ἐξῆς τὸ πότος, ἢ τὸ πάσιμον ὕδωρ ὄγκῳ πίνεται πλείονι, aduerso flumine. Ποταμὸς, id est, omnis dicitur Nilus καθ' ὑπερβολὴν, vt apud Theophrastum hiſtor. libro quarto, capite tertio, vt & expoſuit Plin. li. 13. c. 9. ποταμὸς ὁ τῶ ἡφαιστῶ ἱερὸς Ͻ, quem Proel. de Sphæra. aſuert, c. 1. Apoc. Ioan.

Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ, qui à flumine rapitur, quem flumen aufert.

Ποταμύλη Ͻ, ης, ἡ, terra quæ flumine operitur, Hesych.

Ποτανὸς, veluteris, pro ἀσθμαῖος, πτηνός.

Ποτάομαι, volo, ᾷς, ᾷ. ἔστι τὸ ἀπὸ τοῦ ποτᾶσθαι, ipse verò tanquam cogitatio ve labat. Il. βᾷ δ' ὅνδε κατὰ πτόλεμον πεποτήσεται, ἀεὶ δὲ μιν ἀκυπόδων ἵππων. Aristoph. interp.

Ποτᾶται, ὄς, ὁ, qualis, cuias, pro ποδαπὸς, quasi πόθεν ὢν εἶναι. Hermogen. de Inuent. σκεπτικὸν τὸ ἐκ τοῦ ποτᾶται ποτε ποτᾶται ὑπερβλητὸν χρηστὸν ἢ φαῦλον, quales res ſit. Dictione τοῦ simpliciter inter ro gamus: ſed ποτᾶται ἐκ admirationis habet ὑπόφασιν. Eraſ. c. 8. Euan. Matt. vbi, ποτᾶται ἐστὶν οὗτος, ὅτι μὴ οἶδαμεν, μὴ δὲ δύναται ὑπερβάλλειν αὐτὸν; qualis eſt iſte.

Ποτᾶτε, id est quod ποτᾶται.

Πότε, quando, tandem paroxyt.

Ποτέ, oxyt. aliquando, olim, quondam, tandem, interdum, nunc, modò, Thucyd. οἱ μὲν ποτε εἶσι, quæcunque tandem sint, Nazanz. in Orat. ποτὲ aliquando vacat, Aristoph. interp. ἀεί ποτε, semper. ποτὲ δὴ ἡ, interdum verò: ſic in principio clauſulæ. ποτε ὦ, ποτε ᾖ, aliàs quidem, aliàs verò. De hac voce ſic annotauit Portus, ποτὲ, hæc particula quum habet ſuum tonũ temporis aduerbium eſt; hoc tritum & vulgatum eſt: ſed quũ eſt enclitica incertum & indefinitum aliquid ſignificat, & propterea gaudet inngi nominibus interrogatiuis, & meritò: nam interrogatiua nomina præ ſe ferunt ignorationem eius rei de qua quæritur. exemplum, νεάνιαι τι πότε ποτε; quiſnam, qualiſnam. Interdum ramen iungitur etiam nominibus relatiuis, vt apud Thucydid. ὡς πάνυ ποτε ἐσῖ, quæcunque tandem ſint: valet igitur idem quod apud Latinos, nam & cũque.

Πότειδα, Neptunus, Attica lingua.

Ποτείδαιμαι, ποτιμαι, ποτιδαι. Apollonius ſecundo Argonautic. ἐπείδεμι ποσὸν τινα: ſic Heſiod. in Theog. ποσίδυσι χθονὸς καὶ τάρταρος ἠερόεντος: ſic Homerus volabant.

Ποτέον, bibendum eſt.

Πότερον, Atticè, &

Πότερος, ρα, ον. ἀφ' τοῦ, & c. vtrúmne. πότερον αὐτὸς ὁ ἄθελος πολλὰς πληγὰς βέλτιον, ἢ τὸν ἀναγκάσαντα, i. rogans vter alteri p. eſtaret lucta, ipſe an, Pericles, Plut. in Pericle.

Πότερος, vter. Interrogat. pro ὁπότερος, Hom. Il. & Plat. de Leg. vbi tamen Bud. ὁπότερος legit.

Πότερος, vtra in parte.

Πότερος, aduerb. vtro modo, hoc ne an illo modo. Xen. ποτέρως δὲ μᾶλλον τὰ στολτικὰ ἐφάπτεται, ἢ ἐν οἷς αὐτὸς ἐφάπτεται, ἢ ἐν ὅπλοις λοίμοις τὸν ἀεὶ πλείους ἢ ἀσθενεῖς ἔχοντας ἐφέπεται; ἀφ' ὁπλων, emittat néne incertum eſt.

Ποτίρωσι, pro ποτίρωσι, in vtram partem, Xenophon quarto, Κύπριοι. τοῦτο ὧ ποτίρωσι ὄντιον γὰ δι' ὕρη, ὡς τῶν δικαιοσύνην.

Ποτή, ῆς, ἡ, volatus, φυτῶν: ἡ πέτα, sicut ab ἔχω, ἐχή. Aratus, ἠδὲ διὰ πτῆσιν ποτέων ὄρνιθες ἔασιν.

Πότημα, ατος, τὸ potus. ἐκλεκτὸν ἡ ποτήριον λαμβανόμενον, id est, in eclegmate & potu (sumptum, Dioscorid. libro 2. capite 192. & lib. eodem c. 205.

Ποτηνιώς, alatus, volucer, Eurip.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ, poculum. idem.

Ποτηριοκάλπης, ιδος, ἡ, poculorum cælator, apud Euphor.

Ποτήριον, τὸ, calix, poculi, ἔστασαν δὲ τὰ πολὺ πάνυ πηγέα ab Hieronymo in caput 45. Ezechiel. canalis siue piscina. Poculum Græcam vocem magis exprimit quàm calix, poculum enim dicitur quoduis vas vnde bibitur, vt ποτήριον, & ipsum à potando dictum: at calix species est quæ Græcis sua voce dicitur κύλιξ. Significat & interdum ex lanis, Etymolog. Ποτήριον, spinosus frutex quem φρύγιον ἡ γλυφάδα vocant, etiam Dioscorid. libro tertio, capite 17. Et Plinius libro 27. capite 12. Cornarius in 6. lib. Galeni ὧ πότης putauit esse prunum syluestrem, cuius fructus τὰ βοσκῶνια dicuntur: quæ sententia reprehenditur à multis.

Πότης, ητος, ὁ, potor, vel potator Plaut. bibulus, ποτικός. vt πότης λύχνου, multum olei consumens lucerna. Aristophan. τὸ φῶτιμον πῆτις λύχνου.

Ποτής, ῆτος, ἡ, potus. Hom. Od. ἡ, ἅπαστος ἐδητύων ἠδὲ ποτῆτος. Et Ii. ζ, βροτῶν ἐδὲ ποτῆτος, ἰκάνει, πότον.

Ποτητός, volucris: ἡ ποτάομαι.

Ποτί, Doricè & ποσσί, pro eo quod ποὸς & ποτὲ apud Hippocr. Odyss. ἐς, ἱκέμενδα πὰ πατέλη. & cum Datiu. Ody. ζ, νῆας γε ποτὶ σκαλέθειν ἐέξεν. Il. ά, ποτὶ ζ σκιπέφι βάλε χαίτῃ, ι. ποσσὶ ἔλας ἡ ὀφρύσι ἐπὲ τὸ ζ, ἡ in terram proiecit.

Ποτιπάω, Dorice pro ποσσιπάω.

Ποτιπλήσσω, ξω, ὁ, expectans, ποσσιπλήσσω. in Iliade.

Ποτιπρέπεται, ποσσιβλέπεται, Hesych.

Ποτιδόρπιον pro ποσσιδόρπιον Doricè. Odyss. ὃ, ὄφρα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, vt super cœnam, vel ad cœnam vteretur. Alij ποτιδόρπια, expo nunt comessationes. apud Apollonium Rhod. Adiect. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam. Ποτιδόρπια Hes. ἐφόδια.

Ποτίζω, ίσω, σ, ιξα, rigo, potum do, πότισις Hippocr. do potatum Columel. do potui Cels. portigo potum, ἀρδω, irrigo, do bibendum, do in potu. Actiu. Accusatiuus. iungitur. ποτίζει οἶν πάντ' ἀθλοντας, Nazanzen. potum præbet bibere volentibus. πότ' ἔπιον ἔδωκε, potauit gentes. capite 14. Apocalyps. aliquando cum duobus Accusatiu. ποτίζειν ὕδωρ τὸ πάντα aquas pauperem potare Nazanzen. Theophrast. histor. libro & capite 4. ἡ τὰ ἥμερα ὧδε τρέπλω ἡ πταρῶν ποτίζεται, illis potus præbetur. Ioann. ἐποτίζωμεν εἰς τὴν κατώμεα, vnum Spiritum hausimus, Paulus capite duodecimo, prima ad Corinth. ποτίζωται δὲ, acetum bibe, Nazanzenus in Orat. ποτιζόμενα τὸ γάλα, idem ibid. τὰ ῥίζωσε ποτιζόμενα radicibus humorem adhibentia, Nazan. in Orat. πεποτισμένοι, potionatus, Suet.

Ποτικός, ή, bibax: vt βρωτικός, edax. Et πότις γωσὶ dicitur. vnde πότικα τος apud Poll. i. bibaciſſimus.

Ποτίρρωτος, ή, ὁν, Doricè pro ποσσικρύον, pituinar, ποσσικφάλωσι, Pol. Est vox comica.

Πόσημα, ατος, τὸ, potus.

Πόσιμα ποιῶ, ῶ, ὁ, potionum temperator.

Πόσιμος, ή, ὁ; quasi potabilis, poculentus, potu gratus, potui probatus, aptus potui. πόσιμος etiam vocatur ab aliquibus οἶνος διυτείας, id est, lora, quasi vinum secundarium, Dioscorid. libri 5. capite 15. πόσιμος ἄμμος, dulcis arena, Gaza apud Theophrastum libri 3. de caus. plantar. capite septimo, καρπὸς λυκίας ἡ σύκιμος, fructus dulces & gratos palato, idem libri 4. capite sexto de causis plantar. τὸ πόσιμον, aqua dulcis, humor dulcis ac potulentus, bibi aptus, bibi idoneus, potari habilis. τῷ σύκιμον τρέφεται, humore dulci & potulento aluntur, Gaza. σύκιμον ὕδατος, Nazanzen. in Orat. vbi Mosellan. potabiles aquæ.

Ποτιόομαι, ingredior.

Ποτιόσσομαι venio, accedo: ἀπὸ νίω, νάτω, νίσσομαι. Hom. Il. ἡ, ὄυδ' ὅς ἐς Ὀρχομὸν ποτιόσσεται, ἠδὲ ὅσα Θήβας. Interpr. ποσσίρχεται, id est, ἀφικνεῖται.

Ποτίσσομαι, afpicio, expecto. ποτίσσεται, augurantur, Apollon. Rhod.

Ποτιπύσσομαι, μύσσομαι, σ, υγμαι, applicor, amplector. Vide Περιπύσσομαι.

Πότις, γωσὶ, potrix mulier. vide Πότης.

Πότισμα, ατος, τὸ, potio.

Ποτισμός, præbitio potionis.

Ποτίσσω τος. vide Πότης.

Ποτιστήριον, canalis, ca. 24. Genes.

Ποτίστης, ου, ὁ, irrigator, qui potum præbet, Nazanzen.

Ποτοφόρος, ή, ὁν, ποσσιφόρος, Doricè.

Πότος, ου, ὁ, sors, fortuna, τὸ μοιρίδιον, fatum, interitus, casus, cuditus, mors, μέρος, θάνατος. Odyss. ἐς, αἰ ὄφελον ὄκυιόν, ἡ ἀστύμοι ὄλοιατο, ἀνδρὶ, vtinam interiissem & fatum hausissem, seu mortem oppetissem.

Πότος, pro, πότισις, διάποσις. ἀπότος γωμακῶν, in Epigr.

Ποτνιάδες, ῶν, mænades, Bacchæ, Furiæ.

Ποτνιάζομαι, supplico, oro, moneo. vide Ποτνιάω.

Ποτνιάζω, illicitis amoribus vtor, πῖς παιδικὰς χρήμασι Hesych. ἀπότυπον, ἡ δικτύλιος, podex.

Πότνια, Bœotiæ regio, Etym.

Ποτνιάτης, ὁ, quiritatio. φρενιασμός. durum esse videtur Pol.

Πότνιος, ία, ον, venerandus, pudicus. πότνια, veneranda, honorabilis, sancta. Odyss. ὁ, πότνια μᾶτερ, & c. πότνια θέα, σεβασμία, ἅγνως σεμνὴ, Homerus Iliad. πότνια νίκη, victoria pollens. Valla. apud Herodotum πόσνια θεὰ, Homerus Odyss. ι. πρέα, σεβασμία, Hesiodus in Georg. ἡ πότνια πειθὼ, &c. ὦ πότνια χθὼν ὁ sacra tellus: item κρὰν, vt Hesych. quoque exp.

Ποτνιᾶσι, &

Ποτνιώμαι, supplico, cum gemitu obtestor, quirito, quòd etiam quirritor dicitur, ψεττιάζω. Plutarchus in Cæsare, τῶν ὄναρ ἡ Καλπουρνίαν θεασαμένην κατακλᾶν γυῖόν, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι ἡ διαμύξειν, σὺν τινὶ μοιρίδιον τὸν πόλιν ποτνιῶ, & significant suppliciter implorent adorantes & ποσσιλίσσονται soleant. ποτνιᾶν significat per ressiearum obtestari, vt annotat Erasmus in caput 2. Euangel. Lucæ. Et Hesych. ἱκετεύειν, ἀξιοκλεῖν, interdum ponitur & pro suppliciter deprecor. Plutarch. Cæsar. τῶν ὄναρ ἡ Καλπουρνίαν θεασαμένην κατακλᾶν γυῖόν, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι ἡ διαμύξειν.

Ποτνιώμενος, obtestans deos.

Πότνος, idem quod πότνιος.

Ποτόμφοα, olfacio, ποσσόζομαι, ποσσόζει Hesych.

Ποτος, ου, potus, potio. Xenophon, φασὶ δὲ καὶ, ὁδὺ ἰὼν ἀπὸ. Ideo ποτὸς πίνει τὸ φαυλότατος, potui vteris vilissimo. τῷ ποτῷ χρῆσθαι poculis seu poculo vti, id est, potare, Alexander Aphrod. libro primo Problemat. Lucian. de Luctu, ἡ ποτάμιμος ποιμὴν, potus memoriæ hostis. Plato de Republic. φάμακα ἡ ποτὰ ἡ ποτὰ ἄλυκον. γλυκὺ ποτὸν, in Epigrammat. ποτὸν δίδοναι, in potu datur, Dioscorides libro tertio, capite 60. ποτὸν δοῦναι, Homer. τὰ ποτά, quæ sunt potui seu potanda, potionique dantur ægrotis, Plato de Republic. libro primo. πολῦ σίτων κόπρανος, Xen. πολῦ ἡ σίτων ἀβίλωσις, Plato de Leg. potui cibique sumptus.

Πότος, ου, potus, πότ' ὄσε, σποῦς, conuiuium, de potu certamen. Lucian. ἡ οὐ κατ' ὀπτικὸς ἐρεῖς ἡ τὰ δίπτια, &c. id est, computationis τε ἐμπειρίαν, apud Pollucem. Isocrat. ἄλλα τὰς ὧν πόλεις πόνους ἐποιήσατο, id est, in computationibus. Plato libro primo de Republic. ἀπεμπιπλάμενοι ἐκεῖ τε τ' ἀφροδίσια ἡ οἷς ἐπότοις ἡ ὀψίοις. Aristophan. πρὸ ὀλίγου, πότων, μυρίοις ἀλλ' ὑπερεβάλλομεν τοὺς, in computationibus, capite primo, Epistolæ 1. Petri. & Isocrat.

Ποτός, ή, όν, poculentus, quasi potabilis, πότιμος, πόσιμος, potulentus, pulcher: sic Pomponius Mela. κατὰ φάμακον, potabile medicamentum, Eurip. ποτὰ φάμακα. Aristoph. interp. ποτὸν ὕδατος, aquæ ad potandum: sic ex Thucyd. Valla.

Ποτόσσασι, & ποτάποτοι, Dores τὸ ποσσόποτοι, dicunt Eust.

Πῦ, vbi, quò, quodam in loco, locis quibusdam. Πῦ, partim alibi. Πῦ, aliquando vacat. vide & Πῦ & ποῦ in Ammo

Πῖ in interrogatione cum circunflexo. Πῦ aliquando ἐγκλίνεται, pro fermè, alicubi, ἀή, Homerus Iliados ἀ, ἀλλ' ἐ σοι τὸν ἔδωκε, id est, vspiam. δίκης ἀπ, circiter decem. καὶ ἐ τάχα, & fortasse, Lucian. μικρὸν ἐκ, quandiu, Nazanzen. Cum Gentiu. vt ποῦ γῆς, vbi terrarum, Gaza libro quarto. Sophocl. ὦ μοι γῆς κυρεῖ, vbi mihi terræ est? id est, quo in loco? Πῦ in eodem versu pro quo & vbi, apud eundem, πῦ βαίνεις πῦ στάντος ἔλθε ἐγὰς; quo progredi, aut vbi stantis vbi nocego? ποῦ κάγὼ, vbi terrarum? quo? ποῦ ἀχθὴ, Homerus πῦ τύχης ἔκυρε, quo in statu est, Soph. πῦ φύγα, Eurip. πῦ τῆς ποῦ ἔσει, Aristophan.

Πυαλοδόκεσα γῆ, terra multorum alitrix. Hom. Il. γλῆ χθὼν ποῦ βοτάνην, ἡ πολλὸς τρέφουσι.

Πυαλγάλακτος, multo lacte abundans, in Epig.

Πυλιόκυστος ἀνὴρ, vnum & tempus quod ſæpe voluitur, multum volubile, Nonn.

Πυλυέτης, vetus, annosus, idem.

Πυλυκέφαλος, ὁ ἐτος, in Epig. de hydra Herculis.

Πυλυμίλακτος, αυλὴ, aula atrio ampło prædita, Nonn.

Πυλυμιγὴς, ὁ ἡ, permixtus, & multis mixtus, confusus, in Epigrammat.

Πυλυόδους, οντος, multum dentatus, Nonn.

Πυλυπόδης, multitribus, in Epig.

Πυλυτυνὴς, multum porrectus, Diony. de situ orbis.

Ποῦ, σσοῦ, pes. in Vocatiu. ὦ πῦς ἐοῦλον, ne coincidat cum ὦ pro vbi, inquit Gaza, in Duali πόδε. Genitiu. plural. ποδῶν

Da

Dat. ποσί, ἢ ποσοί, Homer. αἰολ. πόδα, retro: vnde αἰκεποδίζειν ἢ αἰκαπολιμὸς. Iliad. 5. Τῶν ὠκὺ μὲν δὴ ἀμφὶ ὀϊστῷ πόδε φέρεν: vt apud Poetam, Quo te Meri pedes stipple ferunt: quia pedes ferunt ingredientes. Ἐκ τῆς ποδιᾶς ἐς τὴν κεφαλὴν, à pedibus vsque ad caput. Aristophanes in Pluto, Ἀκούω τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ σκόμματα ἐκ τῆς ποδιᾶς ἐς τὴν κεφαλὴν σου πάντ' ἐρεῖ. vbi Comicus iocus in inuerso ordine & præpostero: debuit enim dicere vt apud Homer. Iliad. ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἢ κεφαλὴν, à capite vsque ad pedes. Et Theocr. in Bucol. Καμὲ ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὰ σφύρα σωιτρίβετ' ἔστι, Me à capite vsque pedes lustrauit lumine totum: & vt à-pud Horatium, q. talos à vertice pulch. rad imos. Ἐκ ποδῶν, ἐξ ἐστίας, ἐξ οὐρανοῦ, ἐκ γῆς, ἐκ θαλάττης, ἐκ τῶν ἐναντίων. Ἐκ ποδῶν, ἐξ ὀφθαλμῶν, ἐκ τῆς μνήμης, ἐκ τῆς ἀκοῆς, ἐκ τῆς ὄψεως, ἐκ τῆς ἐπιμελείας, ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς, ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἐκ τῆς ἀρχῆς, ἐκ τῆς ἐξουσίας, ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἐκ τῆς ἀσφαλείας, ἐκ τῆς ἀπορίας, ἐκ τῆς ἀπωλείας, ἐκ τῆς ἀπολείας, ἐκ τῆς ἀπολαύσεως, ἐκ τῆς ἀπολογίας, ἐκ τῆς ἀπολογισμοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικῆς, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ, ἐκ τῆς ἀπολογητικοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός

Et capitis ſummi præclarum inſigne cruentum

Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem.

Χερσὶ ἡ ποσὶ quid ſignificet, vide in dictione Χείρ.

Σὺς ἢ ᾧ ποσὶ δι, quantum pedibus valet, quantum poteſt cõcu-
tere, manibus pedibuſque ſiue omnibus neruis, id eſt, omni
ſtudio atque conatu. Socrates in Platonis Gorgia ita loquens
inducitur, Σκοπεῖτε μὴ ἀνοικτὸν ἢ ἄσκεπτον, ἀλκυαῖον ἢ ὀδυ-
τόν ἐς ἓν ποδὸν ἔχομεν Φ᾽ ἡμῖν, Temperantiam quidem ſectari
atque exercẽre conuenit: contrà, intemperantiam fugere
quantum quiſque noſtrũm pedibus valet. Ποιεῖ ad alia tranſ-
latum, vt ποιεῖ τὸν ποιθῆν, vide in dictione Ποθεῖν, & Πόθε.

Ποιεῖ interdum dicitur montis radix atque imum, ὁ ὑπάρειος, ἡ
τοῦ ὄρεος ἢ κατάπαυ τοῦ ὄρεος μέρος. Iliad. ϕ. ὑπὸ δ᾽ ἄρα ποσὶ πάλαι νέφεα ἴδηε.
Et Iliad. υ. πόδες σκολοπάδνοιο ἴδηε καὶ κορυφαί. Ποιεῖ τριετὴς ἔνι-
pes menſæ. Ariſtophanes, - - τρίπηξον ἡμῖν ῥέρε Τρίτες πόδας ἔ᾽ χουσαν. Ouid. Metam. 8.

-menſæ ſed erat pes tertius impar. Propert. lib. 4.

Decidit inque ſitos menſa ſupina pedes.

Vide Τρίπηξ.

Ποιεῖ, menſura quatuor palmorum. Herodot. lib. 2. & Interp. Heſiodi, i. pes Latinis, vt Plinio lib. 12. ca. 1.

Ποιεῖ, veſtigium, id eſt, ἴχνος Φ᾽, Thucyd.

Ποιεῖ, in naui funis quo velum tenditur atque laxatur: alligatur ad mali partem imam, id eſt, pedem. vnde & nomen traxit, pes enim vocatur. Virgil. Æneid. 5. Vnà omnes fecẽre pedem id eſt πόδιον, inquit Scholiaſtes, πᾶσι τοῖς ὑπείροις μᾶλλον ὑπάπτοις ἢ τὸ λοιπὸν σκάφος ναυπλάτοις, ſic & gubernator nauis, tendens pedem, Cum nihil remittit, diſſipata mox trabe, Verſæ carinæ inuehitur vndis per maris. Euripides in Oreſte, Καὶ νῦν γε δι᾽ ἀκτῖνος πρὸς ἕλιον ποδὶ ξέκ ἔλθε. Ἕ᾽ πη ἢ αὖτις ἰὼν χαλᾷ πόδα. Ac vi citato mergitur ratis pede: Eadẽque, ſi remiſeris ſtabilis manet. Interpres Apollonij Rhodij libro 3. funes veli, id eſt, κάλους, rudentes, vulgòque cables. in tria genera diuiditur aut enim detrahitur his ve-lum, & vocantur μετοκίαι aut intenditur vtrinque ad proram, & ſunt ἀφετικαὶ aut conuertitur & laxatur, ſi iunt ἐξ᾽ τοὺς γωνίας, & languidos, & dicuntur πόδες, & ante hos ποδίσκοι. Quo ſenſu dixit Plinius libri 2. cap. 47. ſi ſolem autem ventis in contrariũ nauigatur prolatis pedibus, vt noctu pleruque vela concurrant. Tamen pro velo pedem etiam acceptiſſe videtur Catullus cum ait,

-vt cumque Iupiter

Simul ſecundus incidiſſet in pedem. Et pedes pro remis, Plautus in Menæchmis.

Aſſeruatote, hæc ſultis nauales pedes.

Ego verò nauales pedes, rudentes ἢ τὸ πάλας νεὸς intelligo: vt apud Homerum Odyſſ. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀν᾽ ἠπείρου τε, πόδας ἀ᾽ ευδέ-ουσιν ἀῶτᾷ. Implenitque pedes, tunéſque grauéque iu lentes.

Ποιεῖ pro eo quod eſt πηδάλιον ἢ τέχ᾽, gubernaculum, clauus ſi-ue temo. Pindarus in 6. Nemæorum, Τὸ ᾗ πὰρ σ᾽ ἐλί ἀσὶ ἐλιαῖ-ᾳβοὶ ἀεὶ κυμάτων κέρατα πατὶ πρῳρέα δοὺεν Σώμοι. ait circum temonem commotos fluctus maximè nauigantium animos commouere. Odyſſ. κ. μάλ᾽ ὀδ πόδα νηὸς ἐοικὼς, ſemper enim ipſe pedem tenui ratis, vertit Ioach. Camerarius vir vtriuſque linguæ peritiſſimus: ſed ego clauũ interpretor. nec aliter locus accipi poteſt aut debet. Interpres πόδας νηὸς, inquit, τὸν μεταχ-ὺ τοῦ ἀκατοκόπου τὸ πηδάλιον: vtrunque verè ſignificat: at poſterior interpretatio huius eſt loci. Erat & edictũ quodpiam ὁ σεὺς, quod longis, vt apparet periodis conſtans, contenta continuatáque voce, & vno q. ſpiritu à præcone recitabatur, vt oſtendit Galen. Epidem. lib. 6. κᾷπὸ ᾧ οἱ κήρυκες ὅταν τὸν κεχρῆσθαι πόδα ἐκκλέζωσι, &c.

Ποῦ, pro ποσῦ.

Ποόδης, herboſus Plin. herbidus Columel. ποώδης χρόνος, herbidus color. Plin. i. viridis & herbeus Plauto.

Πρᾶγμα, ατος, το, opus, factum, cauſa agenda, officium. ὁ δ᾽ ἄλλος μετέλαχε τῶν ἐδίων πρᾶγμα χθονίων ὅθ᾽ ἦς μεγάλως ἢ ὁμιλοῦσας συμπράξ, veſtem populus mutauit, quæ res fieri ſolet in magnis publiciſque calamitatibus, Plutarc. in Camillo. νῦν πρᾶγμα ἐᾷ᾽ α, nihil opus fuit, Herodot. Plato in Apologia, τὸ σὸν τί ἔδι πρᾶγμα; quid feciſti? vel quod tuum eſt munus? quæ tua eſt profeſſio? quod tuum inſtitutum? dem Epiſt. 2. ἔφυν τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμὸν ἔδι, qui rere quod eſſet mei officii munus, quæ mea eſſet profeſſio. πρᾶγμα χθόνιον σώσας, Ariſtophan. ἀγαθὸν πρᾶγμα, Idem. πρᾶγμα μεγάλον. Demoſthen. πράγματα μετεωρα, ſublimes res & cœleſtes, Ariſt ſphan. πρᾶγματα ἢ πράξεις, res & actiones, Plato de Leg. πρᾶγμάτων περὶ ἀδικίας μετέχειν, rerum ad Athenienſes trahendarum ſum particeps, Thucydid. τῶν πραγμάτων ἀνάγκη, Interpr. Aphthon. Κύριε πραγμάτων, Demoſthen. id eſt, nullis rebus geſtis. Ἐπὶ πράγμασιν ἰέναι, res aggredi, rebus incumbere. πρᾶγμα, ποιήματα, Ariſtophan.

Πράγματα in malam partem, vulgò dicimus ſaſcheries: vide Ariſtophan. in Pluto. Ἔᾳ ἐμοὶ πράγματα, molẽtia, vt negotia Latinè, χλοπὴ, Plato in Sympoſ. πρᾶγμα, nihil eſt incommodi & moleſtiæ. ſignificat etiam facinus in malam partem. ἀνδρὸς πρᾶγμα, ἢ πόλεως ἔργον, ὑπὲρ χρημάτων ἀδικημάτων. Demoſt. ὁ τοῦ ἐπαφλᾶ. ὦ ἄνδρες ἐμοὶ πρᾶγμα πρὸς ὑμᾶς ἐᾷ, nihil nihil tecum eſt negotij. Demoſth. pro Corona, ἀνοιγ-νῦν μηδὲν ἐᾷ ἐμοὶ ἢ φιλίππου πρᾶγμα, nihil te Philippi gratia dire-re, cum quo nihil eſſet negotij, à quo nihil ſperares. Idẽ, ἐμοὶ ἀνεῖ, δὲν ἐᾷ ἐμοὶ πρᾶγμα πυνθάνου. Πρᾶγμα πράττειν, item intẽdere, negotium facẽſſere. πρᾶγμα τι πρὸ πολλῶν ἐᾶν ποιεῖν, Bud. in pist. prior. Vide Πράττω.

Ἔχειν πράγματα, apud Lucian. capere moleſtias, occupari, habere difficultates, infeſtari, exerceri, fatigari, Xenoph. in Œcon. Παρέχειν πράγματα, negotium moleſtiam exhibere. Lucian. τί δ᾽ ἐμοὶ παρέχεις πράγματα; Ἴγμαται, ἢ πανταῖος, hoc eſt, ipſa reipublicæ adminiſtratio, res gerendæ, rerum adminiſtrationes: vt πράγματα πράττειν, rebus ſi-ue publicam pertinentibus operam dare, actui rerum vacare, & ius dicere, χρηματίζειν. Πράγματα τῆς πόλεως, ciuitatis negotia, Iſocrat. ἅλλου δ᾽ ἐᾷ τὰ πράγματα, Thucydid ad res perue-runt & rerum adminiſtrationem. πράγματ᾽ ἔχειν δημόσια, publica rerum obire, rempubl. gerere, Plutarch. in Romulo. Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, Οἱ τὰς πράξαμσι, primates, qui res adminiſtrant, Thucydid. Πράγματα, perturbationes, res turbulentæ, de-menta. & dicitur de priuatis. Xenoph. πάντων πονηρῶν ἐᾷ τῶν τοῦ πράγματα, tam multos in tanta rerum anguſtia in-datur alere. Πράγματα, fortunæ, τύχαι. Dixerat Demoſth. contra Æſchin. τὰ τῆς ἐμῆς ἐᾷ πράγματα, Græciæ fortunas vertit Cicero. Sic Philo de mundo, res fluxas & fortuitas vocat ἄπατα ἢ τυχικὰ πράγματα. Idem Philo ibidem πράγματα, id eſt res, diſtinguit à corporibus inquiens, τὰ ἀνάγκας ἀπαθῆ ἐᾷ ἀσώματα τῶν τῷ σώματι ἐᾷ ἀδρῶν καταλαμβάνει. Πράγματα, iudicia, lites, Ariſtophan. in Nebulis, Βουλομένῳ κοινωνεῖν τι ᾧ ἐς λόγου ἐλθεῖν Πράγματα χαίρεις ἀεί. Interpres ita tradit vocari τὰ δίκας πάντας, ἀπὸ τοῦ εἶναι δίκας ἢ λύτεις ἐν δίκαις ἐργάζ-εσθαι. Vide Κρίνεται.

Πραγματεία, ας, ἢ, negotiatio Cicer. res forenſes, aduocatio. Ita ad Nicoclem, Τὰς μὲν ἐρασμίους κτῆσιν κερδαίνειν, τὰς ἢ σοφισμὰς ἀπὸ ξυλίσεις, fac vt ſint damnoſæ aduocationes, rerúmque forſium tractationes. Vnde dicit Cicero lib. 14. ad Atticum, Τί quid σοφισμάτων habes ſcribe, id eſt, forenſe vel in ciuili adminiſtratione geſtum. Et ipſi Ciceroni Pragmatici ſunt in cauſis agendis miniſtri, vt vulgò dicimus, ſolliciteurs, praticiens, vel ſunt iuris interpretes. Ait enim Quintil. libr. 3. Græci ἐ-γματικεῖς vocant iuris interpretes. Πραγματεία, inquiſi conſideratio, occupatio, ſtudium, facultas, ars, labor, intẽgatio. diſputatio, opus commentatione compoſitum: vt erates orationem ſuam vel libellũ ἐκεῖνε ὁ πλείονε σοφισμ-appellat id eſt tractatum. σοφισμάτων ποιεῖσθαι, opus conſ-here, Galen. lib. 2. ad Glauc. Πραγματεία pro commenta-ne ipſa, & intentione animi & vexatione. Plato in Phædr ὅ ἔννοια ἢ πολλὴ σοφισματεία αὐτὸν ἐν τοῖς σοφὴ βίῳ, de inuẽtione ritatis loquitur, id eſt, nos σοφισμοῖσιν. Iſocrat. διὰ τῆς ἐν σοφισματείας, eadem opera. ὁ ἐκεῖ τῶν ποιητείων σοφισματείς, ſ-ſtituendæ reipub. ſtudium. πολὺς ἢ τῷ πυθμὴ ἐ σοφισματεῖ καρτερίας, τῆς ὑποκρίσεως, Chryſoſt. ἐκεῖ τῆς ἱερᾶς. Plutarch. σοφ-γητικὸς, ἢ μᾶλλον δὲ ἐπὶ σοφισματείας, non illi multum fatiget: nihil eſt negotij.

Πραγματεύομαι, ἐ ἐσπομαι, σ. δμαι, negotium obeo Cicero. ne-tium gero, ἀσχολοῦμαι, fatago circa aliquid & occupor. Aristel. 2. Œconomic. ὡσὶ ἰωὶ ἐν σφαγισταυρίμασιν. Πραγ-πεύεσθαι, vexari & fatigari negotiſque implicari, vt vulgò cimus, eſtre en beſongne. Idem Greg. εἰ δὲ σὺ μὲν πανύστη-ἢ σοφισματευσάμενος τυχὸν δὲ τὸ πεθυμῆν, πάντα δυνάτας πάν-ξολλάσας. Πραγματεύομαι, laboro, tento, molior, Xenoph. σοφισματεύομαι ἐλλο τῶν νύκτα ἀύτὸν, totam noctem exigo labore atque negotio. Plutarch. in Themiſtocle, σοφισματεύ-σὸν πολίτας ὑπομισθοῦ τὰ θαλάττας, magnopere laborat, vt cẽs à mari abducat. Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantar. Κάτομ-ρισοτιμῶν Ἀρτικλῆν ὁ τὰς αἰχμαλώτους τοῖς θεοῖς Βακχείαις, φασὶ πολλὰς ἐς σοφισματεύσῃ Θ᾽, ἀνὴ οὐδὲν ἀτιμίες πλέον, consterna-pe & omnia tentans, fed nihil profecit. Demoſthen. Ὁ᾽ ἢ πάντας τῆ χρόνῳ μᾶλλον ἐσοφισματεῖτο, omni ope efficere con-debat, laborabat, agebat ut efficeret. Idem in quarta Philip-ca, Ὅ᾽ ἢ πάντ᾽ ἄσου σοφισματεύεται ἐ κατασκιάζεται πωῖ ἀδὲ πάσα τὸν πόλιν ἐξαπατᾶν ἐζητεῖ, ſtruit molitur. Πραγματευόμαι, Il-ſophor & commentor, id eſt, occupor animo circa indati-tionem veritatis & recti. tracto, μηχανῶμαι, cõpono & ſi-bo. Plato lib. 4. de Rep. ἐ κυρίαν σοφισματεύσασθαι ἐξεσ-ν, ne inquiramus & commentemur. In quo ſignificatu ex-Accuſatiuo iungitur, Ariſtotel. Rhetor. lib. 1. ἐξεῖ ᾗ ἡδὺ ἐ σοφισμένε, τὰ πλείστα σοφισματεύσαι, permulta extra rem & cẽ-ſam tractant, id eſt, ſcribunt, Idem ibidem. Οὐδὲν ᾗ ἐ αὐτὸ ὅλῳ σοφισματεύθηναι, nihil aliud in ſuis illis illis libris agunt-de σοφισματίας vocat ipſe ſcriptiones, commentationeſque ſocrates in Buſir. ἐκεῖ μὲν οὖν ταῦτα σοφισματεύομῆναι, ταῦτα ἐν-

hæci-

xe dixit de philosophia qui in reru nu naturalium commē-
ation atque tractatione erant occupati. Hoc Cicero per-
ractare videtur appellare, vt de Natura 1. Ea verò ipsa nulla
ation melius frui potui, quàm si me non modò ad legen-
os libros, sed etiam ad totam philosophiam pertractandam
dedissem. Aristoph. Nebul. Ἐγὼ γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἐφρεγκτικόμιλον, hæc cō-
onebam. Aristotel. lib. 2. Politicor. πραγματευτὴς τοῦ τῆς
πόλεως, describere terræ ambitus. Vnde ὁ πραγματευόμενος
περὶ φύσιν, id est, physicus, Plutarch. in Pericle de Zenone Elea-
e. Passiuè etiam ponitur in hoc significatu. Laërtius in A-
ristotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτοῦ πεπραγματεύται βιβλία, tot ab ipso
ommentationes & libri editi sunt. Πραγματεύεσθαι, con-
ilio & de industria aliquid facere. Xenophon de ludicra de-
ursione equitum, Ὅ τι βέλτιστα στρατηγήματα τ' ἔχειν ἐπέπνα, ἃ δεῖ
τα πεπραγματεύθαι, hic autem iuxta subiungitur præpilata tenens
iculas, hastamque consultò ita fabricatam ne lædere possit.
πραγματεύεται, negotior, lucrum & compendium sector, quę-
, comparo. Sic trāslatè dixit Gregorius, τῆς κρίσεως τὰ ἀδικήματα
πραγματεύομαι, ἃ τοῖς ἐξ ὧν τὰ ὦφελήματα ἡμῖν ἐργάζεται κακεπιτήδευμα. & Θεὸς
ὁ ἀπαθὴς τὴν ἀδυναμίαν πραγματεύεται, Deus homini mortali im
mortalitatem conciliat Basil. in Prouerb. Παίπτες οἱ τὰ βλαβερὰ
ωνούμενοι πρὸς ὄψιν, ἔμπορεῖ δὲ ὄψις, διὰ τῆς ὁράσεως τῆς ἐντολῆς, τὰ
ὠνήματα τῆς ἀρετῆς πραγματευόμενοι. Chrysost. de mercato-
e frumentario loquens, Καὶ τὰ τῆς ἀνίας πιπράσκοντες, καὶ τῆς
ωνίου τὰ πνίγη πραγματευόμενοι, qui venalium rerum pretia
agent, captántque lucrum cum proximorum inopia, i. pro-
imos negotiantur & habent quæstuarios, vt animas nostras
egotiari dixit medicos Plin. lib. 29. cap. 1.

Πραγματεύς, negotiis implico, vexo, distineo, ὃς ἐν τοῖς πραγμασι
πολλοῖς. Ἀλλοις πραγματεύεται ἢ μεταπέπτωκε ἢ πωλέται φησὶν ὁ
Λίνδ. ἢ τύχῃ, alios occupatos teneat. Πεπραγματευμένος Passiuè,
laboret commentatione, tractet, construat. Plato in Apolo.
μειόνως κάλοτα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, quæ mihi videbantur
ipsis pertractata atque elaborata magna diligentia. Laer-
. (vt dictum supra) in Aristotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτοῦ πεπραγμάτευται
βιβλία, tot ab ipso commentationes librique editi. Naz.
Orat. τὸ ἐθέλειν πραγματεύεται, fedes statuitur atque cōponi-
r. Vide Πραγματεύομαι Deponens.

Πραγματεύτης, ὁ, ὁ, &
Πραγματευτὴς, ὁ, ὁ Ἕλλην. Suid. negotiator, mercator, ἔμπορος, ἐμ-
πόρος.

Πραγματικὸν, ὁ, τὸ, quod est magno vsui efficax. Πραγματικώτατον.
id. ἐπιτηδειότατον, efficacissimum. τὰ πραγματικὰ, i. χρήσιμα
καὶ ἐπιτήδεια, sine Canone duodecimo Concilij Chalcidonensis.
ide Πραγματικὸς.

Πραγματικὸς, ad rem maximè pertinens. Πραγματικὲ αἰνῶ dici-
ur prudens & solers, qui consilio in negotiis agendis, re-
isque tractandis non deficitur: vulgò dicimus *vn homme d'
ari & pratique*: ὁ πραγματικὸς ὁ τὰς Suidæ.

Πραγματικὸς, notarius, forensis monitor. Quintil. οἱ πραγματι-
οὶ infimæ sortis homines, qui mercedula adducti, ministros
præbent in iudiciis Oratoribus, Cicero 1. de Oratore. πραγ-
ματικὰ ἀμφισβήτησις, Herm. & Quintil. lib. 3. cap. 11. πραγματι-
κὰ στάσις, negotialis status, causæ constitutio negotialis, Her-
mogen. πραγματικὴ ἱστορία, negotiosa historia, Plutarchus in
Galba, id est, in qua diffusius & copiosius res gestæ tractan-
ur. πραγματικὴ ὁρμὴ ἐκουσιαστικὴ, impetus animi strenuus &
usans Plutarchus in Lycurgo. Polybius de pugna Cannen-
i. ἐν μιᾷ πραγματικῇ ποιεῖν ὅλας ἢ φρόνιμον ἔργον ἀσφάλειας, fa-
tum viri solertis atque in rebus tractandis periti. Vide Πρα-
γματία.

Πραγματικὸς, solerter, perité Polyb. πραγματικώτερ ἢ φρονιμώτερ ἀφεν-
ήμην τὸ μέλλον. Idem, πραγματικῶς ἐνεστακέχθαι. Idem, γνώμῃ χρῆ-
σθαι πραγματικῇ, consideratè & astutè rerum tractandarum ex-
perientia, peritè.

Πραγμάτιον, ν, τὸ, negotiolum, recula, Aristoph. πφ.

Πραγματοδίφης, aduocatus, qui alicuius causam inquirit, δικολό-
γος, calumniator, sycophanta.

Πραγματολογικὸς, in narrandis rebus occupati.

Πραγματοποιὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, negotiorum expertus, prudens, vetera-
nus industrius, πραγματικὸς, Suid.

Πραγματοπώλης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, negotiosus, difficilis, intricatus.

Πραγμάτης, vinum quoddam, sed vile & abiectum, vappa, Herm.
Barbaro teste.

Πρᾶγμ, ος, τὸ, res, negotium, actio, πρᾶγμα, πρᾶξις, facinus. So-
phocl. in Aiace, ἀσκῶν ἄσκοπον ἔρχ ἀφαίας. Ibidem, ἀφοβοῦ σεαυ-
τὸν ἔξεστι σοι τὰ τοῦδε πράγη.

Πρᾶος, ν, ἡ, mansueta. πραεῖα ψυχὴ, mansueto animo, Basilius in
Epist. πραεῖς φασὶ, miti vocc. πραεῖαν νύκτα, placidā noctem, Plu-
tarch. in Rom.

Πρᾶος, clementer, leniter, Bud. in Epist. post.

Πρᾷος, ος, ὁ, ἡ, mansuetus, placidus, mitis. τὰ πρᾷα, mitia, cle-
mentia.

Πρᾶσθαι, pro πρᾶσθ', populari in 2. Aorist. verbi πέρνημι μπάσθαι τὸ ἀ, ἢ ὑπεκτάσει τοῦ ι, πρᾶσθαι Hesiod. τὸ ᾗ πρᾶσθαι μεμφόμενος, i. ὀνησιφόρον.

Πρᾶσθέντες, ὁ, venditus. Vide Πρᾶσις, πράσω.

Πραμνόκομα μέλανα, in dictione Λῆμνιακὰ.

Πρακτὸν, faciendum est.

Πρακτὸν, ν, agendus: res de qua agendum est.

Πρακτὴρ, τῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. pro quo Ionicè πρακτὴρ apud Greg.

Πράκτης, ου, ὁ, actor. Suid.

Πρακτικὴ, ἡ, agendi facultas, ars quæ in rerum actione cernitur: & πρακτικὴ artes dicuntur, quarum omne opus est in agendo.

Πρακτικὸς, ου, ὁ, efficax, αἰσυνικὸς, ἐνεργητικὸς, efficiens, sub actionem cadens, operosus, qui res aggreditur, in facto positus, aptus ad agendum, rebus agendis aptus, ad res agendas idoneus & præstans. πρακτικὸς βίος, vita actiua, Aristot. lib. 7. Polit. capite 2. λόγος πρακτικὸς, Aphthon. Interpr. in factis positus: sic Quintil. πρᾶξ ἡδὺ δικὸν πρακτικὸς εἶναι, à diis exoro quod volo, Xenoph. vnde Ἀσκανίη, repulsam accipere, non consequi, non adipisci. πρακτικὸς ἐν γνωμ, Aristotel. Rhetor. aptus ad agendum opera. πρακτικὴν ὁρμὴν ἐνδιδόναι, ad agendum impellit. πρακτικὴ ἀρχὴ, rerum agendarum principia. πρακτικὰ ἤθη, mores vsui rerum deputati, Gaza ex Aristotel. Problemat. διὰ τοῦ πρακτικοῦ προβλέπειν λόγου, per opera fidem verbis adhibere, Nazanz. Hinc

Πρακτικὸς, efficaciter Plin. ἐνεργητικῶς. Plutarch. in Pericle. Τὸ καλὸν ἐκ αὐτῆς πρακτικὸς κτᾶσθαι, id quod honestum ad se efficaciter alliciat.

Πρακτὸς, οῦ, ὁ, qui agi possit, cadens sub actionem, in actionem cadens, Argyrop. τὰ πρακτὰ, res agendæ, res quæ sub actionem cadunt, agenda vel gerenda Cic.

Πρᾰκτῶρ, ορος, ὁ, interfector, quasi perpetrator. ἔκδικος, vindex. φόνος πρακτὴρ χθονὶ, vindice manu & vltrice, Aristophan. Sic Furiæ apud Æschyl. φόνιος πρᾶκτορες αἵματος, id est, vltrices parricidij dicuntur. Antiph. in Apolog. ὅτοι φόνιος πρᾶκτορες πρὸς ἀκουσίων εἰσὶ, id est, perpetratores. Πρακτὴρ, Quæstor Dionis, & qui pecunias multatitias exigit, ἀποδέκτης, exactor, cap. 12. Euang. Lucæ: & cap. 3. Esaiæ, μὴ γὰρ πράκτορα πικρὸν τοῦ κατ' ἔτος χρέος, Naz. inz. Demost. contra Theocrinum, νόμος ἐξορίζων τοὺς φόνιος πρᾶκτορας τοὺς ὀνόματος, Suid. ὁ εἰσπράττων φόρους.

Πρακτὸς, Hesyc. est ὁ λίαν ἀργόκας.

Πρακυεὶς, ν, ὁ, mansuetus.

Πρακυὸς, ὁ, ἡ, epitheton cuiusdam vini à loco nempe à Pramnia rupe in Icaro insula vel à Pramnia vite alij quasi πρᾶος λύειν dictum volunt. τὸν φοῖνικα ἔβαπτιζον ὑδατοπότιμον. alij ἀπὸ τῆς φυόμενον τοῦ μήλου. πράμνιον γλυκὺ, passum pramnium, Dioscorid. libro 5. cap. 10. Galeno apud Hippocr. ὅπερ ἐστὶ μέλας ἢ αὐστηρὸς memi-nit & Plin. lib. 14. cap. 5. Et pramnio (inquiens) quod idem Homerus celebrauit etiam nunc durat honos. Et Πραμνίας, τῆς ἀφαμιλιᾶς ἀμπέλου κλῆμα. apud Hesych. φόμιον expositum non modò ἄμπελον, sed etiam ὄινον ἐμ λίβου, bidens.

Πρᾶν, Doricè, αἰνὶ πρώιμον, dudum.

Πρανὴς, ὁ, ἡ, ὸ, pronus, decliuis, procliuis, qui parte prona cō-tinetur, præceps. Cui opponitur ὕπτιος, id est, supinus. Theophrast. πρὸς φυτῶν libro 1. capite 16. πάντα ἢ τὰ φύλλα διαφέρει, ἢ τὰ ὕπτια ἢ τὰ πρανῆ. πρανὴς ὁδὸς, declinis, κατωφερὴς. πρανὲς ὄστρακον, testa in dorsum data, Gaz. τὰ πρανῆ, dorsum, Aristotel. lib. 1. de gener. Anim. τὰ πρανῆ δαπέδε, prona pars. ὁ τῆς πρανοῦς, in tergo, parte prona. ἐκ τῆς πρανοῦ πέφυκε, tergo est admotus, Aristot. lib. 4. de partib. Anim. sic Gaza.

Πρανίζω, præcipito, deiicio, deturbo, Etymo. idem quod πρωνίζω, ὃ ἐστὶ καταπίπτω ὑπτίως.

Πρανιβόλος, præcipitatus.

Πρανὸν τ, ν, ὸ, φρενῖτις.

Πρᾰξιδίκη, ν, dea quædam, quæ dictis factisve finem imponere credebatur. Suid. Hesyc. actorum vltrix.

Πρᾰξικοπεῖν, astura arte & subtili tractatione aliquid tētare, struere atque moliri, vulgò *faire vne menée & pratique*. Hinc ad de-fectionem & proditionem solicitare, subornare, muneribus corrumpere. Atque actio eiusmodi πρᾶξις dicitur, si i. est, *pratique & menée*, vt cū arte tractamus aliquem, vt loquitur Terent. in Heaut. Polybius, πρᾳξικοπεῖν τὴν τῶν ἱππέων ἐλάχιστον ὁρμήν, cum vrbem arte atque astutia intercipere tentasset, id est, per pro-ditionē capere conatus. κ. διὰ πράξεως ἐλεῖ φοσδίωνα, vt ipse alibi dixit. Idem lib. 1. φράσαι μὲν πραξικοπήσας, κατηγεν τὸν τῆς ἐρυθρᾶς πόλιν, solicitatis prius ad proditendam vrbem quibus-dam ciuibus vel præfectis. Et lib. 9 secundo de Arato, καὶ πραξικοπήσας τὸ κατοικίσαι τὸν Ἀντίγονον κύριον τοῦ τε ὄρους καὶ τῆς ἀκροπόλεως, &c. Rursus alibi, ἔξεις Κλεόμβροτε πραξικοπῆσαι αὐτόν, qui eos muneribus corruperat & subornauerat. Vide Πρᾶξις.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio, actus, factum, negotium, transactio, id quod

agitur, seu gestum, executio Plin. & Tacit. opus, facinus, δῆλω, πρᾶγμα, vindicta, res, causa, dignitas, officium, magistratus, rerum administratio. πρᾶξις πολιτικὴ, bellum, bellica actio, Plato de Legib. πρᾶξις πολέμιος ἀφέξεσθαι, Nazanzen. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. actio est conciliatrix contemplationis, πρᾶξις τοῦ βίου, vitæ munera. πρᾶξαι πρὸς αὐτὸν πρᾶξιν, qui ei negotium confecit. Aristotel. cap. 6. libro 5. Politicor. τῶν πρᾶξιν κατειλημμένων, rem moliebantur, Demosthen. δεῖ πρᾶξιν φαύλην ὑπεστρωτοῦν in re gerenda vultur se ostendente, Plutarch. in Romulo. μὴ πρᾶξαι, re peracta. πρᾶξις οὐ γεγράφεται, Æschin. τὰ δὲ πρᾶξιν ἴδῃ ὅλος ἐς ἄμφω: verba funt in contractibus apponi solita, significantia vtrunque in solidum obligari, & reos esse promittendi. Πράξεις ἀποστόλων, acta Apostolorum seu actus: Erasm. gesta mauult. Cyprian. acta vertit: Hieronym. modò acta, modò actus. αἱ πράξεις res gerendæ, Aristot. in Rhetor. rerum actus. Quintil. τὰς πράξεις. ἀπέδοσθαι, rerum actus emere, Demosth. Xenoph. ἴδῃ ὑφ' ἅπασι καὶ πλείοσι πράξεσι τοῖς ἀνθρώποις ὑπαρχόμενα, hominibus res plurimas sub dio agendas esse. πράξεις γίγνεται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν, ex operationibus quæ fiunt circa singula habitus emergunt, Aristot. lib. 3. Ethicor. cap. 5. fic Argyrop. πράγματα καὶ πράξεις, opera & actiones, res & actiones, Plato de Legib. de rebus iudicatis. ἔργα καὶ πράξεις, re & factis, Demosthen. πράξεις ἀμφίβιον μῆκος, res de quibus quæritur, Plato de Leg. πράξεις βίαιοι, violentæ actiones. κακαὶ πράξεις, Demosthen. rerum communium actus, publica negotia. ἐνδόμυχοι πράξεις. Aristoteli dicuntur ciuiles administrationes: vnde Οἱ τὰς πράξεις, magistratus, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ ἐν τέλει, καὶ οἱ τὰς ἀρχὰς αὐ χοντες. Herodianus, Οἱ τ' ὕπαρχοι, καὶ οἱ τὰς μεγίστας πράξεων ἀνεξικάκως ἀγόμενοι, qui rerum summæ præfecti erant. vulgò dicitur in aula *estre des affaires: estre du privé conseil*: hoc Plinius iunior actum rerum dixit: Tranquillus curam rerum. Πράξεις idem quod τύχαι, ὀρθ, ἵστατο, id est, ἀνδρεία. ἡ δυσπραξία. Sophocles in Aiace, κακῶς τὰν σὰν πράξιν. Ibidem, κλεὶς φέρων αἰ κατεσκεμμένη πράξεων ἐκ τῶν ἔργα. πράξεις ἐσαν τὰ πάντα δὲν ἐλαμβε, omnè tuum defluet conditionem, Herodotus. Πράξεις, exactio. Aristot. 6. Politicor. ἀπεχρώντο δ' ἐκείθεν ἐς χαλεπωτάτην τοῦ πράγματος πράξεις τοῖς καταδικασθεῖσιν. vbi eos significat qui mulctarii tias pecunias exigebant, quales sunt quæ Coactores mulctarum appellant. Macchab. libri 2. cap 4. πράξεις διαφόρων, vectigalium exactio. Πράξεις, subdola molitio atque ars astuti, vt cum tentatur res nouæ, id est, καινοποιεῖσθαι ἐξ ὑποπτεύοντος, ipsaque proditio per mutuerum largitionem atque corruptelam. Πράξεις, vulgò *pratique & menée*: vnde φαῦλοπράξιν. id est, φαύλεις πράξεσιν, Æschin. *faire pratiques & menées, pratiquer*. Polybius li. 1. Καὶ τότε φῶτα σωθῆς τῶν φαύλων, καὶ γένῃ τοῦ φρονοῦντος ἢ τοῦ κακοῦντος, cõsilio proditionis intellecto. Idem, καὶ διὰ τοιούτους ἐλεύθερος ἐνθάδε. Vide Πραξικοπεῖν. Idem Polybius, μὴ τὸ σὸν τὸν περὶ ἐλπίδι, πρὸς τὰς φαύλους καὶ πανοῦργας πράξεις. Rursus, σωσεσθαι τοῦ ἐν τῇ δὲ Λίτωλοὶ διὰ πίθ-: vt vulgò dicimus, *il dressa une menée*.

Πρᾶον Ϣ, apud Aristoph. idem quod πρᾶος.

Πρᾶος Ϣ, ὁ, ἡ, lenis, manſuetus, mollis, mitis, moderatus, humanus, placidus, facilis: πρᾶος τὸ τοῦτο ἐκείνου πιεῖν, Isocrat. πρᾶος ὁ θρασὺς, τοῦ τὰς πιεσμένας πιεῖσθαι ἢ τοῦ ἀναπαυομένου ἐλάττους. Plato 2. de Rep. πρᾶος ἐξ ἀλόγου φαίνεται, in familiares mitis & humanus. πρᾶος ἵππος, equus manſuetus, Plutarchus in Lycurgo. πρᾶος & χαλεπὸς opponuntur Plato 2. Politic. δημὰ μὲν τοι δίκῃ πρᾶος μὲν ἐὼν οἰκείοις πρᾶος αὖ δ' ἐξ ἐχθρὸς ἐὼν πολεμιοις χαλεπὸς.

Πρᾳότατα, manſuetiſſimè.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, remiſſior voluptas, Plato de Leg.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, manſuetudo, placiditas Varro. & Gell. clementia, φιλανθρωπία, humanitas, lenitas, virtutis nomen, Ariſtoteles libro 2. capit. 7. Ethicor. placabilitas Ciceroni. Vide Πραΰνειν.

Πραεῖς, ἴδος, ᾱ, priori ſyl. breui, præcordia, hoc eſt, φρένες, item *diaphragma*, mens, cura, induſtria & cogitatio, quoniam mentis ſedes ſunt præcordia ſeu pectus. Hom. Iliad. ε, in fine, Ἡφαιστ. πολὺ εἰδότερα πρᾳεῖσιν. itidem Heſiod. accepit pro mente ſeu ſolertia quum in Theog. dixit πάρος μὴν φρεσὶ πύκα πρᾳεῖσι δ' ἔζε νόημα.

Πρᾶσα, ας, ἡ, oxyton. area ſiue areola hortorum Columel. fiunt enim ad olerum conſitionẽ quadratæ, diſpoſitiones quæ πρᾶσαι dicuntur, in latereuli formam. Heſych. πρᾶσαι, inquit, αἱ τῶν κήπων τετραγωνοι λαχανιαὶ, αἳ ῥάβδαι, διὰ τὸ δῆθ πάρσαι ἢ ῥᾴδιαν. Iſmius vocat puluinorum toros, atque areas. Marci cap. 6. ἡ αὐξησις πρᾶσαι φράσαι, diſcubuerunt per areas ſiue areolas diſpoſiti: quaſi areolatim. vbi tranſlate ſumptum à forma accubitus cum areolis hortorum. Homerus Odyſſ. ι, Ἔνθα ἑ κοιμηθῆ πρᾶσαι ἐέλσαι ὄρχον. Interpr. πρᾶσαι, αἱ λαχανόκηποι ἀπὸ τοῦ φυτεῦσαι τετράγωνοι χέρσοι ἀπὸ πλινθία. Dioſcorides libro quarto, capit. 18. φύτευε ἐν πρασιαῖς, naſcitur in ſegetibus. Ruel. & Barb. Plinius ſecuti: Marcell. verò melius, in hortorum areis. πρασιαὶ κηποφυλάκων, areæ hortorum ſtercoratæ, Marcel. l. 1. Dioſc. c. 19.

Πρασία, nomen *virbis*. paroxyt. Cyril. apud Ariſtoph. Com. in Pac. πρασιαὶ, πόλις λακωνικὴ.

Πρασιάζω, μ. ισω, σ. ικα, vireſco, porraceus ſum. φραισίζων, porraceus, porraceo colore virens, Dioſcorid. libro 3. cap. 94. & 4. cap. 245.

Πρασικὸς, σὴ, ὸν. venalis.

Πρασινίσας, idem. apud Xenoph. in Pædia, φράσμων ἢ πόλησις. vt & Laert.

Πράσινος, ὴ, viriditas, praſinus color, Bud. in Pandect.

Πράσιν Ϣ, ὁ, porraceus, viridis: ex commiſtione gilui & nigri.

Πράσον, ου, τὸ, marrubium herba, Dioſcorid. libro 3. capite 9. Gaza libro 6. capite 1. hiſtor. plant. Theophraſt. φράσον etiam dici πεπρασμένον docet Dioſcorides libri 3. capite 34. φράσον λευκὸν, marrubium nigrum, herba quæ & βαλλωτὴ dicitur, Dioſcorid. libr. 3. capite 117. Plin. nigrum porrum dixit, ſed deceptus, vt notat Marcel. ibidem. Athenæus lib. 9. porrum cultatum, id eſt, καφαλωτὸν Dioſcoridi, etiam φάσπον dici ambitat. Sic & ærugine m vocat Nicol. Myrepſus, quæ officinis *verd de gris*.

Πράσιν Ϣ, viridis, φράσινον. φράσον χρῶμα, color viridis, conflatus ex fuluo & nigro, teſte plat. in Tim.

Πράσις, εως, ἡ, venditio, auctio, ἀγορασία. Plato 2. de Rep. φοβεῖται τὴν τῆς φράσεως διακονίαν, operam ſuam ad emptionem & venditionem locare. δεῖ τὰς φράσεις αὐτῶν, iuxta ordinem ſuum, cat. 12. lib. 4. Reg. τὸν δεῖ φράσεσι διαπόλεσιν σπεῖσι, Plutarch. in Othc. vbi Philelphus, ad emptiũculas annonam vendunt. φράσιμα ἐδέσματα, venale habere, Plato in Leg. φράσεις ſcribitur apud eũ in libris manu ſcriptis.

Πράσιτης, ὁ, praſius lapis, Theophra. ſic dictus à colore porracẽ. Lege Plin. cap. 8. lib. 37.

Πρασοκορίδιον, ὁ, inſectum viride ex alio κόρεθ dicto geni, quod lactucas & præcipuè porros depaſcitur atque atcon: vnde & nomen ἔδρᾳ τὸ φράσον porrum, & καυρέιν, id eſt, καυρεῖν. Ariſtophan. ſiue κόλεον, tondere. Allobroges vocant *taille*: porricidam Gaza eleganter ficto nomine. Theophraſtus. lib. 7. cap. 5. Καὶ τὸ θρυμμένον, ᾗ ὃ τῆς φράσεως, ᾗ ὃ ἀπὸ πλειονι, ᾗ ὃ ἀπὸ κεφαλῆς: ſic vitioſe ſcriptum. Sequitur. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ κρᾶσις (vertit humorem Gaza, quaſi legendum ſit χρᾶσις vel ὄχρασιν: niſi potius ἡ κρᾶσις, id eſt, χρόσεις, gramen) θρυμμένον πολλοῦ. ὅταν κάσσης ἀφῇς τοῦ κατακλᾷ (id eſt, ὃ cubi congeſtus fimus eſſe contigerit: hic enim κατακλασμὸς contingere ſignificat) φράσιν τὸ θηρίον κυκλοῦται, ᾗ ὃ ἀφ' ὧν ἐν τῇ κάσσῃ. (legendum φίλωνται τὸ θηρίον διαβίνεται, ᾗ ὃ διὰ κοιμᾶται ἐν τῇ κάσσῃ) διὸ δὲ ἀφίνει Θηρίδειν. Interpres necio ipſammnce verba alioqui depravata intellexit. Idẽ Gaza Theophraſti ſui immemor φρασοκορίδιον tranſtulit blattas (quæ Φω Græcè) apud Ariſtotel. libro hiſtor. Animal. 5. cap. 19. vt ὁ γὰρ κορεῖλον γίνεται ἀφ' φρασοκορίδιος, ἔχουσι ὃ πῆχε ἀφ' αὐτοῦ. quia blattas in alueariis dixerat Theodorus, Hermolaus, to, maluit blattas in braſſicis vertere. Et licet κόρεις ſint cẽces, putaũnt, ſi fallor, φρασοκόρεδας legendum eſſe, vt Virrius, vir alioqui eruditione admirabilis, malè ſubſtituit a Palladium, in cuius codice ex eius fide ita ad ſcriptum lib. 35. Πεῤσοκορεδας Græci vocant animalia, quæ ſolent hoc nocere. Ergo ventriculum vernecis ſtatim occiſi plenum dibus ſuis, ſpatio quo abundant. leuiter debebis operire. bus reperies ibi animalia ipſa congeſta. Hoc eum bis ſi tertiò fceeris, genus omne quod nocebit, extingues. Cæ quidem. author χρυσοπώλου ita ad verbum reddidit libr. 12. λεια προβάτου νεαρὰ, πλὴρη τῆς κάσσου ἢ ἄπλυτον, κατάχωσον ἐν βάθει, ὀπῶ ὄπτωσι ἢς. οἱ ῥάσεις ρῦ πυπλησιάζων ῥῦ φρασοκορεδᾶν ποιῶ. εἰ ὃ ἢ δεύτερον ποιήσεις τὸ αὐτὸ, πάσεις σωαίξεως, ἢ οὐτος ἀπὸ διαφθορεῖς. Et ratio quã addit videtur ſumpta ex Theophraſto, φαύλως γὰρ οἱ τὰ ζῶα, ἢ ἀεὶ τὰ κόρεα ὁῦ, ὅτα ταχέως ὄψεται. Ita verò ſcriptum apud Heſychium. Πρασοκορεῖν, χλωρὸν, κείρειν τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Quæ ſcriptura codi Theophraſti & Heſychij deducitur ὅτι τῆς φρασοῦ. Vide Πρασιά.

Πρασοκοσμητὴ, ου, τὸ, inſtrumentum ad incidendum porrum, l putatoria demetendis hortenſibus oleribus accommodata. ἐκ τῶ φρασα κουρεῖν, in Epigr.

Πράσον, ου, τὸ, porrum, priore breui. φράσα in plurali, in Epigr. id eſt, porri. φράσον κεφαλωτὸν, Dioſcorid. porrum capitatũ Plin. vt ſectiuum κόρρος dicitur. Πράσον etiam algæ ſpecies, Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 4. capit. 7. præſon & zoſter Plin. lib. 15. cap. 25.

Πρασσίρη, falx meſſoria.

Πρασσιὰς, porraceus.

Πρασπονδία, preces erant quæ ſub primum orationis tempus fiebant. ἐκατὸν ἀρχαίων ἀφοσιώσεως, Heſych. ſed fortaſſe legendum προπονδία. vide Suid. in ea voce erant enim προπονδίαι ſacrificia quæ ante orationem fiebant.

Πρατὴ Ϣ, vendendus, Plato de Leg.

Πρατὴρ Ϣ, ῆρος, vt πρατὴρ λίθος, lapis vnde mancipia vendebant, Pollu

Pollux. περάζω etiam vocat Aristoph. Plutarch. in Solone, τὸν ὠνούμενον λίθον dixit. Περατής, author. i. qui vendidit, ὁ πωλῶν τὴν πρᾶσιν. Plato libro Leg. 11. κύκλῳ τε ὠφ' ὁ ἄγων εἰς τὸν ἀγοραῖον, ὃ τὸν ἄνδρα, qd venditorem vel donatorem.

Περίφυμα, τὸ, forum & mercatus. Basil. τοῦτο ἀγαγὼν εἰς τὸ περίφυμα. Παλαιφάτος, Περαίφατος, & περαίφατος, forum ipsum dicitur, vt auctor est Pollux. Unde illud Plauti, O stultae, nescis nunc vendi teatque vbi eo stas lapide vbi præco prædicat, i. ἐν τῷ πρατῆρος λίθῳ.

Πρατὴς ἡ Περάτης, venditor, ὁ πωλῶν ἡ πρατὴρ, Isæus & Hyperid.

Πρῖνος, primus, Doricé.

Πρίσμαι, ῳ, ἐπριάμην, venditrix.

Πρίω, μι, ἀέρμαι, ω, ἀγμαι, &

Πρίαμαι, αξω, π. σχω, ago, rem gero, administro, transigo, elaboro, exequor, patro, ago ex electione, molior, paro, γυμπολ. Aliu. Accu. Demosth. aduersus Lacr. Οὐδὲν ἀλλοκὸς πράγμα ἐπράττετο, ἡ ὅτι τοῦ παραγγέλου αὐτὸ ἐκέλευε, facinus quod isti in os admiserunt. Plutarch. in Cicerone. Περὶτων αὐτὸ κάκουδε, onficiens reditum ab exilio. Πεπράγμα φράτειν, litem intenere. Lysias. Ἐγὼ ὧν οὐδ' ἂν ἑνὸς πάντα, ὧν ὑμῖν τοῦτο πράγματα πάθεν, οὐ λωίτερα ἐμαυτῷ τοῦ τὸν κατηγορεῖν, qui nunquam nec meã tem intendi nec alienam: nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Vide Πράγμα. Περὶτων πράγματα ἔχειν, am pro negotium faceiſere. Idem, τὸ Ἀριστοφάνεος πράγμοντος ἐπὶ τὰ πράγματα. Περὶτων πράγματα aliquando est rebus ad ſ̃p, pertinentibus operam dare, actui rerum vacare. Herod. Eunterpe de Amaſe rege, Τὸ ὦν ἐξαίσιον, μέχρις οὗ πλοῦτον ἐπ' οἴκου, οὐθὲν ἐμέμφετο ἑωυτὸ τὰ ἐπιτρεφόμενα πράγματα. Et pauid poſt, ἡμέρης ἑκάστης τὰ ἀρήγοντα πράγματα, ius dicere & χρηματίζειν. Plato in pologia, τοῦ ἀστεροῦ πράττειν, veſtris commodis inſeruire.

Πρᾶτος τὰ πρῶτα, id eſt, πολιτικώτατος, ſum in magiſtratu. & apud Platonem, τὰ πολιτικὰ πράττει, & πράττων τὰ πολιτικὰ πράττει, Remp. tractare. πρᾶτος δημόσια πράττειν, Idem Plato dicit. Et πράττειν τὰ κοινὰ ἢ πολιτικὰ pro eodem. Πράττειν κοινὰ, ſum pro ſtatus communis, Euripid. Περὶτων τὰ ἑαυτῶν, eſſe priuatim. Περὶτων ἐλάττω, paruis ſtudere, Demoſth. Περὶτοντες τὰ ἐλάττω, humiliores redditi. Plutarc. in Galb. Πράττειν πολλὰ πολυπράγμονα, Ariſtophan. Πράττειν ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ἑαυτοῦ, Idem, omnia ſua feciſti, id eſt bene actum eſt robiſcum. Περὶτων κακὰ, vexlare mecum agitur, Eurip. Πράττειν μεγάλα, ſplendidis hororibus ſum donatus, Idem. Περὶτων χρηστὰ, proſperè quen ſum ſucceſſum habere. Χρηστὰ τὰ πράγματα τοῦ φίλου μετεπίπτωμ. Περὶτων οὐδὲν χρῆσθαι τῷ ὄνῳ, id eſt, χρῆσθαι τῷ ὄνῳ. Πράττειν ἃ quando ſignificat contendo & laboro vt aliquid fiat, quod iam agere dicitur Latinè: vnde εὐπράττειν, refragari, & in contrarium laborare & contendere. Plutarchus. ὁ πρατικὸς ἡ πράττων γάμον κρὶ ὑβὸν φορτικοῦντος, tractans connubium procurans. Sic facere nuptias dixit Plaut. & Terẽ. in Andr. ésque vulgò *faire vn mariage*. Περὶτοντες τὰναντία, contraria icientes, ſectantes contraria, Ariſtophan. Πράττω τὰ κακὰ, maan perpetro, Naz. in Orat. Περὶτθεῖσθαι τὰ τοῦ πολέμου, res belliis executionẽ mandare, Demoſthen. πράττειν ἃ κατεσκευάζεν. Idem. Πέπραται, actum eſt, peracta res eſt, confectum eſt, uripid. πράττειν, res geſta, Aphth. Πράττω etiam & ἐκπράττομαι, vt Εἰς πράττω & Εἰς πράττομαι, id eſt, ἐπιλήπτω, exigo, coo, ἐσπράττω, cum duobus Accuſ. Xenoph. Οὓς δὴ ἐπαπᾶν ὀλίγα συνεισφορὰς ἐκ τῶν ἰδίων ἐπράττετο χρήματα. Idem, οὐδὲν ἂν χρῆσθαι τῆς συμμαχίας αἰγυπτίων ἀφ', à nemine diſcipulorum pecuniam exigimus. Περὶτθεῖσθαι χρήματα, pecunia te mulcto. Περὶτθεῖσθαι ὀλιγωλῶ. Plato de Legib. oluat duplum. Thucyd. Πεπραγμένοι φόβοις, qui exegit tribuIdem. πεπραξάμενοι τούτων αὐτὸν δίκας, ob hæc mihi pœnas delit, Philoſtr. in Heroic. Πράττω σοι, tibi inſeruio operam accommodo. vt συμπράττει τοῖς ἀφεδίταις, Thucyd. Πράσσουσιν αὐτοῖς, agunt cum eo, Idem. vt Cicero dicit à me eſt, à me ſtat. Περὶτθεῖσθαι σοὶ, idem quod πράττω σοι, πράττουσι σοὶ τὰ πολιτικὰ, d eſt, tranſiguntur tecum, ſeu apud te multa, Æſchin. Περὶτται εἰς τὸ βαρβάριος, cum Barbaris tracto, cum Barbaris agito.

Περὶτθεῖσθαι ὀργίλως, per iram facio, Plutarchus. Περὶτθεῖσθαι ἴδιος φιλότιμος, Demoſthen. id eſt, φιλοκερδῶς. Περὶτθεῖσθαι, fraudem moliendo tribuo, & confficio. Sophocl. in Aiace, γνῶ δ' ὅπλ' ἀρήϊα μὴ φανῇ σπουδαιοργὰ φρένας ἐφαπτὰς, id eſt, διεφθαρμένας ἐδάκρυ. Περὶτθεῖσθαι, Abſolutè poſitum ſignificat vino, ago, id eſt, ætarem ago, ſorte aliqua vtor. Demoſthen. in Æſchin. ἐκὶ γὰρ ὃ τὰ βίβλια τὰ φαῦλα πεπλέχαι ἡ ἀέρτων ἔχει οὐδὲν, ὃν οὐδὲν εἰ μὴν τοιοῦτον οἷος τὸς ἐπτίφεις πάντας ἀνοήτους τῶν τύχων ὄντων, qui ſe feliciſſimum exiſtimat: qui ſecum à fortuna actum eſſe præclariſſimè cenſet. Idem, Πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, fortunæ iniquitate ad inopiam redactus: non eam fortunam fortitus qua dignus erat. Ioſcrat. ὧν αἰδεῖν ὅτῳ πεπονθὼς φράζοντος, ab homine ſic afflicto, & fortunis opibuſq; lapſo. Inde οὐ πράττειν, ἓν τὸν πράττειν, μένον πράττειν χαλῶς πράττειν, κακῶς πράττειν. & κακῶς πεπραγὼς in Præter. οὐ πράττειν, feliceм eſſe, florere & beatum eſſe. Hoccque caput & frons eſt epiſtolarum, vt & χαίρειν, vel ὑμᾶς εὖ πρᾶτε ſalutatione. In Epiſt. Ariſtotelis in fine etiam eſt, τὰ δ' ἄλλα οὐ πράττει, pro τὰ δ' ἄλλα ἴσθασιν. Βιβλιοπωλεῖν, bene agere, βιβλιοπωλεῖν, καλῶς πράττειν, lectum aut feliceм eſſe. Chryſoſtom. ὅσον ἐν τοῖς λοιποῖς ὑμῶν τῷ ἐσχάτῳ εἰ οὐ πράττομεν, quantum eminent in ſegetibus ſpicæ felices. οὐ πράττων τοῖς Θ, felix paries, Ariſtoph. τὸ πράττειν οὐ, proſperitas, Xenoph. Πράττων βίοτος, ſum felicior. Ariſtophan. in Pluto, ἄμεινον ἢ χρὴ πράττοντα, melius quàm heri nobiſcum agitur. κρείττον ἢ πράττειν, res eis ſupra ſpem ex ſententia cadit. ἄριστα πράττειν, ſum in optimo ſtatu, vtor ſecundis rebus, ἄντυχεῖ, optimè rem gero, meeum comnodè agitur, ſeu feliciter, ſum fortunatiſſimus. ἄριστα πράττειν, feliciſſimus eſt, floret optibus. Πράττειν δεῖ ἀμείνων, Ariſtophan. Περὶτων αὖτως κρῶς, Demoſth. κρὸς ἄλλα, pro meritis dignè affricior, Bud. in Epiſt. poſte πράττω κρὸς τὰ ἴδια. Xenophon. Πέπραγμα ἀκριβέστερον, ſum felix, Ariſtoph. ἓν πράττειν, qualiter tecum actum eſt. Πράττω ὁμοίως, ſimiſi tecum fortuna vtor, Ioſcrat. Περὶτων κακῶς, malis afflictor, in infortunium incido, afflictus ſum & miſer, id eſt. κακῶς ἔχειν, vexor, miſerè tractor, δυσπραγῶ, ſum infelix, infeliciter mecum agitur. Πόνους πράττειν, afflictus ἡ talibus operibus Θ, Plutarch. κατὰ τοῦ πράγματος, vt Syncſ. πονήρως πράττομαι. Sic locutes dixit χεῖρα πράττειν, pro χεῖρον διακεῖσθαι. Sunt enim Aduerbia in vocem pluralis numeri conformata. Πράττει & ἀντυχεῖ ἀγεῖν vt contraria, Demoſthenes. Vnde ὁ πράττων, proctuans. Πράττειν interdum non ſolùm τινὸς ſignificat, ſed etiam αὐτὸ τοῦ πράγματος ἡ πάσεως μ ponitur, vt πάγκα αὐτὸ τοῦ πράττω. Indeillud ambiguè & lepidè dictum apud Euripid. vbi Hecuba Polymneſtori, ἀνὴρ ἔφυ ἐγὼ, & infrà, ὡς πάντα πράξας ἂν σὺ δεῖ, τοῦ μὲν πάλιν σὸν σκῆπτρ, ὃ σὺν τοῖς ὠμοῖς χρῆσαι γένει: vbi πράξας, id eſt, πεπραδὼν, vt inquit enarrator. Πράττω dicitur apud Ariſtotelem quando ex operatione nihil ſit quod remaneat: Πῶς contrà, libri primi Politicor. capite tertio. Πράττων ὅπερ ὁ τὴν πρᾶξιν χρῆσθαι, ſe gerens vt præſentis vitæ ratio poſtulat. Ioſcrat. Πράττειν κρὸς νοῦν, ſecundos habere ſucceſſus. Plato ſecundo de Republ. ἡ ἀδικεῖν δεῖ, ἡ παρ' ἀφιλίαν πράξειμεν κρὸς νοῦν, id eſt, nobiſcum agetur ex animi ſententia. Ioſcrates ad Nicoclem, πράττειν τὰ δίκαια πρὸ τῶν ἀδίκων, à diis boni quippiam impetrare, ſeu accipere & aſſequi. Πράττειν ἡ πρᾶττεσθαι, conſulture, βουλεύειν, Thucyd. Οἱ δὲ μετ' Ἀδωσαῖων πράξεως ἔφασαν χρῆναι κινέιν τὰς πόλεις, ἐμολὸν δ' αὐτοῖς ἐς πόλεις τὰς Ἀδωσαίων, id eſt, βουλεύειν. Πράττειν pro πράξασθαι, ſubtiliter aliquid moliri atque arte tractare, vt vulgò *pratiquer*. Vide in Πράξις, Πράγμα, & Πραξικοπτεῖν. de hac voce hæc annotauit Portus. Πράττω multa, & varia ſignificat. Solliciti noſtruo, molior. Demoſth. in 1. Philippic. ὑμῖν ἡ οἱ ὑμῖν, πεπραγότες ἢ πεπαιδευμένοι φασὶ φίλοι εἶναι τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ ὄντος ἐν τοῖς πόλεσι διαπράττειν, φασὶν εἶναι ἐν ἀλλοις τοῦτο ἐκεῖνον ἐν τοῖς ἀκροατὰς ἐκείνοις ἐν τοῖς ἀκροατὰς ἐκείνοις ἐν τοῖς ἀκροατὰς ἐκείνοις

vulgò *abrotes*: Quæ omnia species diuersæ sunt perticorum, quæ ἄβροτα μόνα dicuntur, ἡ ἀόδενια à Græcis recentioribus licet alij velint esse perfia, id est, τῆς ἕβρεως μόνα, multùm ab illis differentia) nó(que vocamus *pectches*. Græci nonnulli à Latinitate abhorrentes, armeniacorum nomine etiam vocarùt præcocia, quod valde obseruandum. Galenus secundo de Alimentis. Ἐστι μὲν οὖν ἄμεινα τὰ πρεκόκια καλούμενα τῶν ὠρίμων. Ὅσοι δ' φίλυρων τιλὶ τῶν ἀρικακίων ἀφεστηκότα ἀφρώδικα μόνα κακοῦσιν ἀμφότερα, aliique ἀβρώμια. Idem Galenus Simplic. lib. 8. tamen dicebat, Μικτὰ ἀβρώμια, ταῦτ' ἐκ ἐκλέγεσθαι τὸ παλαιὸν ὄνομα, κρὸς τὸ ἅπαντας ἡ τὸν κερτὸν ἡ τὸ δέυτερον ἀφορόκοντας. Quæ certè alteri non Medico, nonnihil inter se pugnare ἀβρώμια ὑπομικτὰ σπυκόμια appellari.

Πρεμνιάσαι, funditus euellere, ἐκριζῶσαι, Hesych. tanquam à πρεμνίζω.

Πρεμνίζω, funditus euello, extirpo, κόπτω τὰ πρέμνα. In legibus Atticis erat, Μὴ ἀφρωδίσιον, μηδὲ μαλθῶν, μηδὲ πρεμνίζειν, Pollux.

Πρέμνον, &c

Πρέμνον, τό, caudex, ὁ ἔλεγχ. ἡ ῥίζα, truncus arboris, & metaphoricè fundamentum: vt πρέμνον τῆς ἑτάιας, id est, θεμέλιον. Apollon. 2. Argonaut. τμηθὲν πρέμνον ἐρυὸς, id est, stipitem & caudicem. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ ἡ τοῦ πρέμνου ὑφροειδὲς, liber qui cortici & ligno interiacet, Dioscorid. libri 2. capit. 143. πρέμνα, stipites, Xenophon in OEconom. Transfer'é dixit Aristophan. Ατιὸ. ---φρυβῶτα δύο Ηέκτορ ἡ Ἀχιλλέως πρέμνον ἀφθίμοιο πλησίον. pro κεφαλαῖ τὴ ἐπωνυμίαν. Interpres πρέμνον ait significare στέλεχ. ἡ ῥίζαν. Et in oculo τὸ κρυσταλλοειδὲς τῆς κεφαλῆς, πρέμνον à Polluce vocatur. Πρέμνον pro affectu quodam oleæ, vide Γέρρετ.

Πρέμνος, stipes, τὸ πρέμνον.

Πρεμνώδης, stipitis vel caudicis rationem obtinens, q. caudicosus, vt caudicalem dixit Plautus. Gaza non minus barbarè quàm ineptè τὸ πρεμνῶδες tamaceum vertit: & alibi scirpulosum, in his duobus locis Theophrasti libro historiar. 4. capite 11. de Cypero, φύεται γὰρ ὅπου τοῦ πρέμνου ἔτος κεῖται, &c. Et de Casside libro primo, capite 3. ἄνα τὸ πρεμνῶδη ἡ ξυωτραμμένον πᾶς ἂν εἴη λίζας.

Πρεπὶς, Hesych. εὐσίωτε.

Πρέπον, τό, decens, congruum, decorum: quod Cicero in Offic. τὸ πρέπον dicit, est in personis vt in aliis rebus id quod decet. πρέπον, Phal. in Epist. vbi subaudiitur ἔστι, id est, decet. τὸ πρέπον ἔχειν, Plato de Leg. satis habeo. Cum Genit. & Datiu. κ' τὸ πρέπον αὐτῷ ἔστιν, vnicuique pro dignitate: idem ibidem. πρέπον ἐστὶν, Plato de Legib. τὰ πρέποντα, quæ cósentanea sunt. τὸ πρέπον exponi. εἰκοῖον ab Hesych.

Πρέπουσα decentes, congruentes, vt decet, meritò, honestè: quod Attici πρέπον dicunt, Nomine pro Aduerbio vtentes.

Πρεπὶς, Hesych. sunt φαιδρὰ καὶ εὐκόλως.

Πρέπω, q. decco, conuenio, congruo, sum dignus: Datiu. πρέπει τῇ κούρᾳ, mihi congruit tonsura, Eurip. πρέπω ἐσθῆτι ἡ κόσμῳ, sum vestitu eleganti ornatus, Idem ἐν ἀμφιτρωσὶ ἑπέρπω, &c. in Epigram. vtrunque decebat, vtrique conueniebat. πρέπειν ἐς πλῆθος, Xenoph. Et Πρέπει, Impersonale, cum Datiuo & Infinit. i. συμφέρει, κοσμεῖ, δίκαιόν ἐστι, conuenit, decet, dignum est. τὰ πρέποντα ἐλόντα, quæ homine libero digna sunt. sic decet apud Latinos datiuo interdum iungitur. Plaut. Amphit. Ἰσιὸς facinus quod tu insimulas nostro generi non decet.

Πρεπώδες, ὁ ἡ ἡ, decens, decorus, honestus. Aristoph. in Pluto, οὐδὲν ἐκφρεπὲ πρεπῶδὲς ὄζει. & paulò pòst cum Datiuo, κ' ὁ πρεπῶδὲς ὄζει τῇ διδασκάλῳ ἰσχάδια φορβαλόντ' ὀπὶ τούτοις ἀσκηκόειν χαλᾷν.

Πρέσβα, decorus, magnificus, dignus. Θαυμαστὸν ἀνδρὸς κρακτοῦ, κ' φίλου μᾶλλον ἡ πολεμίου μεμφῆναι τῷ σρέσποτῃ, id est, aberrant à viro probo, id est, cuius errore vir probus seruatus sit, & dignus qui amicus magis quàm hostis Romanorum habeatur, Plutarchus in Publicola. βίος τῶ ποθ' ὁσιῶ λατρεία πρέσβεν, Chrysost. vita Deo digna, Dei cultus. πρέσβυτα πᾶσι, honor meritus. ἡ πρέσβυτα ζωὴ, Thucydides. πρέσβυ χρυσῆς, Plato 12. Leg. decorus color, Cicero. πρέσβυ σχῆμα, Idem in Timæo, decora forma, Cicero.

Πρέσβα, honorabilis Liu. veneranda, σεμνοσύνη, ὄνησις, Homerus. de Iunone quæ maxima natu filiarum Saturni fuit. Fit autem per syncopen à πρέσβεια, quod Fœminino est, à πρέσβυς.

Πρεσβεῖς, legati, Herodot.

Πρεσβεία, legatio, πρεσβεύειν. ἡ ἐξ ἀφίξεως πρεσβεία, Hermogen. Plato Epistola septima, σκοπεῖν πῶς πρεσβείας ἐξῆκε τῆς πόλεως, &c. ἀπιὼν ἐκεῖσε πᾶν πρεσβεύειν, proficiscor ad legationem, id est, eo legatus, Æschin. ἐς πρεσβείαν ἄλλον, legati venerunt, Aristoteles in Politicis. vbi etiam legitur ἄλλον πρεσβείᾳ, πρεσβείας πέμπειν, Demosthen. Πρεσβεία, legationum numerus, ecclesia legatorum, Æschines contra Ctesiphontem, ἀκουσάντες δὲ εἰκαιότερ βουλεύσας, οὐδὲν μᾶλλον φανέντα πρεσβεῖα εἰς Φωκίωνα πέμπουσι. Sic dicitur vt θεωρία, comitatus. Πρεσβεία, delectatio. Gregor. Τὰ μὲν ὠμὰ ὁμότροπα τῷ ζῶντι σπαράγματα, κρέατα ἀγροῖα.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, legatiuum vel legatitium propriè. Vlpian. Et nor qui seni habetur, ἡ ἀπὸ γήρως ἀφαίρεσις, ἡ τὸ ἐν αὐτοῖς διδόμενον γήρως κρ' ἀφαίρεσιν, senis honorarium. Plutarch. Τὸ δ' ἀπὸ τῶν πρωτείων ἡ κατὰ τὰ κυρίως πρεσβεῖον, ἃ δοκοῦσι πάντες ἴσα ἡ ἄξια φέρειν ἀλλήλοις. Πρεσβεῖον, legarum præcipuum quod pater in imo filio dedit, aut maiori, Demosthen. ὑφ' ἑρμῶν, & in indectis. Πρεσβεῖον indè accipitur & pro ipso iure præcipo primi & maximi natu filij, quod ius primigenium, vel primigenia dici potest. ὑφ' τῆς φύσεως ἑκάστοις πρεσβεῖον, Chrysostom. ἐκ τῆς ἱερᾶς. Demosth. in Orat. aduersus Bœot. ἔξω τῶν πρωτείων, ὅπερ κ' τῆς δίκαιον πρεσβεῖον ἐγκρίνει αὐτῷ ὁ νόμος τῶν ἐπικλήρων. Dicitur verò vt Aeschines, κελκιώτιον. Dicit Homer. πρεσβεῖα, eo quod est honorarium Ciceroni, καὶ τὰ γέρεα ἴσως ἐστιν ἀξιώσεως: Iliad. 3. sic Agamemnon ait Thetero, Πρόπαν τι τιμὰ πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω. Interpres πρεσβεῖον, τὸ ὑφὸ πάντων ἄλλων ὑφέρ. Pollux, πρεσβεῖα, γέρα, τὰ πὶς πρεσβυτέροις μόνα.

Πρέσβειος, honorabilis Liu. ἄντιμος, πρέσβυς. vt πρέσβειος ἡ ἐπὶ νατυ maxima Furiarum.

Πρέσβεις, εἰ, legati, in Plurali tantum dicitur: in Singulari vò πρεσβεύτης non πρέσβις. Ammon. πρέσβεων, in Genitiuo: πρέσβεσι, in Datiuo, legatis. Sic Plutarchus in Romulo. πρέσβεις ἀφίκοντο ἐκ πόλεμος. Interpres Thucyd. πρέσβεις πέμψαντες, missis legatis dixerunt, Thucyd.

Πρεσβεύσιμος, τὸ, legatio, honorarium.

Πρεσβεύομαι, ἀόριστος, mitto legatos, mitto legationem, ἄπειμι πρεσβεύων, πρεσβεύειν πέμπω. Demosthenes, πρεσβεύσαντες ἡ ἄλλοι, legationes quò opus est dimittentes. ὑπεπρεσβεύοντο τοῦ κοινοῦ, Thucyd. id est, πρέσβεις ἔπεμπον τοῦ κοινοῦ. πρεσβεύεσθαι πρὸς τὰ ἔθνη, Idem Thucydid. legatos ad Athenienses mittebat. Paulò pòst dicit πρέσβεις πέμπειν. Πρεσβεύομαι, legatus sum, legatione fungor, id est, πρεσβεύω. Polybius, πρεσβεύομαι ἡ διαλέγουσι τὰ κρὸς τὸν, &c. Ταπεσβεύομαι, negocia acta in legatione: quæ in obita legatione transacta.

Πρεσβεύς, ὁ, ὑ, legatus. Item senex, γέρων. Hesiodus. ἀνδρὶ δ' ἐν πρεσβεῖ ἔσαι γήρως: τὰ μάκαρτον, qui annosi erant. Vide Πρέσβις & Πρέσβυς.

Πρεσβεύτης Attice, ἡ πρεσβεία. Thucyd. lib. 1. ἡ μὲν πρέσβευσις ἐξ ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων ἐγένετο.

Πρεσβεύτης, οὐ, ὁ, legatus, orator, legatus consulis vel prætoris, ἀπὸ πρεσβεύτου τοῦ ταμίαπος, Plutarchus in Othvbi Philelphus seniorem legionis, i. qui legioni præest. Aeschines, αἰρεῖσθαι πρεσβεύτας ὅπη ἐδοκεῖ Αμφικτύοσι. Philo de mundo scribit κρέσβεις εἶναι μὲν ἀρχῆς τοὺς ἀγγέλους, πρεσβεύειν δὲ τὰ κρὸς θεὸς, ἡ θεοῦ κρὸς ἀνθρώπους, id est, legatos hominum à Deum, & Dei ad homines.

Πρεσβεύω, με, εύσω, σα, legationem obeo, legatus eo, ago legatum, legationem gero, legatione fungor. ἐπρεσβεύσαν τὰ πρεσβεῖα εἰς Θήβας, pepe legati profecti sunt Thebas, Æschin. πρεσβεύειν ἐπὶ κερδέσιν, Corinthium legatus, Herodotus. πρεσβεύειν τὰ μακεδονία, in Macedonia legatione fungor, Æschin. πρεσβεύειν πολυπόνησον, Demosth. πρεσβεύειν ὧδε τὸν ἐνιαυτὸν, Herm. Plato in Epistol. σοῖς τισι τῶν ἄλλων πρεσβεύοντων, ad quos eorum qui legationem apud te gerebant. πρεσβεύειν κρὸς βασιλέως σατράπας, legatione fungens ad Regis præfectos, Plutarch. in Lycurgo. Sic Æschin. κατακλυσίους ἀγεννῶς πρεσβεύσαν αὐτῷ, iubentes aut imperarct, aut iret pro se legatus, Plutarc. in Othone. vbi paulò mox, πρεσβεύσειν κρὸς γραμματέα ἰόντα, legatus ire ad Germanos vetitus, &c. πρεσβεύω ὡς φίλιππον, litor legatus, Demosthen. Πρεσβεύω, sum legatus in exercitu, id est, vicarius Imperator. Lucianus, πρεσβεύειν τῷ σοφῷ. Πρεσβεύω, in legatione ago quippiam & transigo, cum Activo: vt πρεσβεύω εἰρήνην, Demosthen. sum legatus ad pacem conciliandam, legatus paeem transigo seu pario, pacem legationem inco. τὰ δίκαια ὑπρεσβεύσαν, Idem. vnde τὰ πρεσβευόμενα, ea quæ in legatione acta sunt. Πρεσβεύω, postulo, oro, αἰτῶ, κρεσβεύω, id est, pro alio precator intercedo, deprecor Gregor. Αθαναγοῦ, lib. 2. de Christo dicit. Sic Cæsar Comm. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, vt eo deprecatore à Sequanis hoc impetrarent. πρεσβεύω τὰ λιτὰς, precesque fero, Philostr. in Heroicis. Πρεσβεύω, assero aliquid & constituo. Gregorius, λόγον, ὃν ἡ κρεσβεύει χρεών, τοῦτον ἐγὼ ἐν τῷ θεῷ ἐν ἀνθρώποις τῶν γλώσσαν. Idem, ἡ ἐν τῷ νοητῷ πᾶν ἡ ἐν τούτῳ ὑποκείμενα πρεσβεύειν. Πρεσβεύω, cum Genitiuo, sin dominus, Sophocl. in Aiace, ὁ δὲ μὴ τοῦ Διὸς πρεσβεύει πάντα: Olympi arbiter Iupiter, id est, τῷ ὁ ὑψίστῳ θεῷ τὰ πρεσβεῖα ἀπονέμει. Πρεσβεύω, τὸ σεμνὸν, nihil antiquius habeo, primi, honorem habeo, primas partes do, primo loco pono, & co-

Synch

ynchius, ἅτε μὴ σὺν θεῷ ὁ τὴ σοφίᾳ πρεσβεύει, Deum qui philosophia honore prosequitur. Idem, οἱ φιλοσοφίᾳ πρεσβεύοντες ἀν ἀπόθανεν αὐτῶν, si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, hoc est principatum tribuere, διὰ πλείονος πωῆς ἄγειν. Basil. ᾧ αὐτὸν τὸ φυσικὸς ἄθλημα τοῦ λρείου πρεσβεύειν. Euripides in Hippolyto, Τοὶς μὲν σεβοντας τιμᾷ πρεσβεύω θεὸς, inquit Venus, qui meum potens numen colunt & venerantur honore afficio. Sophocl. in Trachin. Καὶ ὧν τὸ μηδὲν ὄνομα πρεσβεύειν πλέον. vetat Hercules, maiore in honore patrem ponere quàm fecipsum. Λέγω δ᾽ ἄνδρ᾽ ἀριστον ὧν ἄνευ τῶν ἡμᾶς πρεσβεύειν δεῖν τῶν πρωτίστων γάλεω: & πάλιν, σοφὰς δ᾽ ἐκ λόγοις πρεσβεύειν. Plat. 9. Leg. Οὐ τὸ πρεσβύτερον ἢ σμικρὸν τὸ νεώτερον δεῖ πρεσβεύεσθαι ὑπὸ τοῦ θείου ἢ ἐν ἀνθρώποις, i. honoratum. Plutarch. ἅ φησ. Σόλωνα δίκαια πρεσβεύειν οὐχ ἁπλῶς δόντα ἃ κοπὸ συμφορᾶς, antiquiora ducens. Idem, ἀνδρὸς τὰ δικαιώματα πρεσβεύειν, in primis censentur πρεσβεύειν τῶν ἄλλων περίεσιν, Galen. libr. 2. ad Glauconem, colere vsum irrationalem. Πρεσβεῖον, sum maximus natu, ætate præcedo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἶναι. Herodotus in Polymnia, τῷ μὲν ὧν πρότερον ἐν τοῖσδε Ἀρτεμίσιον. Plutarch. in Dione, Ἀλλ᾽ ὅλεσιν ἀνθρώπων ὑπάρχει τοιοῦτον τὸ δυνατὸν ἡμᾶς μὲν, καθ᾽ ὅσον ἀφεν τῆ ἡλικίᾳ. Πρεσβεῖον hinc ab ætate ad honorem dignitatémque transfertur, ro sum honoratior vel honoratissimus, honore atque præstantia cæteros supero. Xenophon in 7. historiæ Græcorum, ὃ ἦν πάνυ βαλόμενος ὁ Ἐδώνη, ὥσπερ ὢν τῆς Λακεδαιμονίων ἡλικίᾳ πρεσβεῖον πολλῷ, ὄντα καὶ ἄλλῳ τοῖς ἑκατέροις αὐτῷ πρεσβεῖον, in ommo honore esse & pretio.

Πρεσβεῖον, ὁ, τὸ, prærnium quod pro honore datur, primæ partes. Unice pro πρεσβεῖον. Vide suprà.

Πρεσβευτὴς, οὐ, ὁ, legatus, per 1, vt docet Suidas : vnde etiam πρέσβεια συναρχιῶνες. apud Aristoph. in Acharn. Comment. negat dicipρεσβεῖα. τὸ δὲ πρέσβειαν, inquit Pollux, τὸ καὶ ἐλπίδων. ὃ ἐς ἀρτίως ἐστιν.

Πρεσβήιος, ὁ, antiquior, venerandus.

Πρέσβις, ὁ senex, in Epigr.

Πρεσβυγένεια, παλαιότης γένους. ἢ πρεσβυγενεῖα τετάρτη μᾶλλον, quia primigenius est, honoratior est.

Πρεσβύτερος, ὁ, ἡ ὁ, maior natu. πρεσβυγένης χρόνῳ, longæuum tempus, Plutar. in Pericle.

Πρέσβυς, ὁ, ὁ, senex & princeps legatus, senator. posteriore brevi in Epigr. Sed ferè in Plurali tantùm vsurpatur, & loco eius ngulariter πρεσβευτής. Vide πρέσβεις supernus. Πρίσβυς, a is omnium minima, posk quam secundas partes in paruitate btinet & huic similis passer troglodytes, cuius descriptio lenaque historia apud Æetium in cura calculi. Dicitur vo πρίσβα etiam πρίσβις, βασιλίδι, τρογλὸν, rex auium, regulus, ochilus, vulgò roytelet, roybertault. Aristoteles historiæ Animal. libro 9. cap. 11. Ὁ τρογλὸς (sic scriptum, ἢ πρίσβις ἢ τρόχιλος) ἐν τῇ κάμακι οἰκεῖ, ὃ ὑστάλωσε ἢ ἀφανίσας, ἢ τὸ ἄνθος ἀδηλίζει, βλίζουσ ἢ τετρώκασι. κρεῖττον ἢ ὄφεσβις ἢ βασιλίς. δὲς ἢ τὸν αὐτὸν ἐπιπὸ φασὶ ποιῆσαι. Plin. lib. 8. cap. 25. de Crocodilo loquens. Hunc faturum ibo piscium & semper esculento ore in litore somno datum, arua auis, quæ trochilos ibi vocatur, rex auium in Italia, initat ad hiandum pabuli sui gratia, os primum eius affultim epurgans, mox dentes, &c. Quæ desumpsit ex ipsius Aristot. uctor. libro 9. cap. 6. Apud Hesych. scriptum τρόχιλος ὀρνιθοκέφαλος.

Πρέσβις, legatio, Thucyd. lib. 1.

Πρέσβιστος, natu maximus, ætatis prouectissimæ, ætate grandissimus, antiquissimus, χρόνῳ πάντων, maximè venerandus, ὀνομαστότατος, honoratissimus, augustissimus, πανσέβαστος, Plato Sympos. Hesiod. in Theog. Θυγάτηρ δ᾽ ἐφάβην ἀκαμάτοι πρεσβύτατη ἦν, i. grandissima natu. πρεσβύτατον δὲ θέσπιν, ἐν φράσεις φιλαίτιόν τε ἦθος διακόσμου.

Πρεσβυτεῖον, τὸ, seniorum congregatio.

Πρεσβύτειον, τὸ, propriè Senatus : à senibus & Græcè & Latinè. apud Lucam cap. 22. συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, conuenerunt seniores plebis : Estque authoritas sacerdotij, sacerdotium, presbyterorum ordo, cap. 22. Act. Apostol. honor senectutis, cap. 1 Danielis.

Πρεσβύτερος, ὁ, ἡ, senior, antiquior ætate, ætate prouectior, χρόνῳ πάντων honoratior, prior, presbyter. οἱ πρεσβύτεροι, seniores, maiores. Plate Epistola 7, ἧβῇ μὲν δοφέρων εἶν πρεσβύτερος ἐπιδυόντων ὀλιγωτέρων ἐστὶν, id est, veteranis militibus stipendia minuere tentauit. Theoph. histo. lib. 4. cap. 7. Διονύσιος πρεσβύτερος ὑπὸ Συρακοσίων: ex quo Plin. lib. 12. cap. 21. Dionysius prior Siciliæ tyrannus: cui oppon. Iunior. Item Πρεσβύτερον, ἡμιμέλισσα ἀξιάπρατον, anteuertendum, antiquius. Cicero ad Atticum fecundo, vt omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse. Herodotus, Τὰ γὰ θεῶν πρεσβύτερα ἐπιόντων, ἢ τὰ τῆδ᾽ ἐόντα, antiquiora ducebant & potiora. Οὐδὲν ἦν πρεσβύτερον, nihil antiquius, i. ἥδιστ πωώτερον, Pollux. Πρεσβύτερος λογος, ὀρᾶτιο vetustior, Plutarch. in Public. πρεσβύτερος δὲ νόμος, vetustiores arbores, Theophr. lib. 1 c. 15. de Caus. plant. vetulas arbores dixit Cicero.

Πρεσβυτέρας, Aduer. Plato lib. 8. de Rep. ἀκὰ τὸ τῶν πλουσίων μεῖσθαι ἢ μὴ λόγῳ τε ἢ φιλοσοφίας μεμελετῆσθαι, ἢ πρεσβυτέρας γυμναστικῆς τυγχάνειν, antiquiore cura honorem ei habuisse.

Πρεσβυτικὸς, ὴ, senex, grandæuus, natu grandis, 2. longa. Aristoph. τοῦ δ᾽ ἀνδρικὰ τ᾽ ἂν πρεσβυτικὰ μὴ πλησμὸν ἦν, timeo ô senex ne verberibus tibi sit opus. Ibidem, χᾷρ᾽ ὦ πρεσβῦτα παλαμήσοι. ἐσμὶ καὶ πρεσβύτης, cris nobis ductor, cap. 10. Numerorum.

Πρεσβύτης, ætate prouectæ. πρεσβύτης ἀμφότερος, πρεσβύτιδας γυναῖκας, Æschin.

Πρεσβυτικὸς, οὐ, ὁ senilis, vetustus, sene dignus. πρεσβυτικὸς ὄχλος, senum turba. Aristophan. πρεσβυτικαὶ ἀσθένειαι, senilis debilitas, dij senum præsides & patroni. Idem in Pluto, ὦ πονηρὸν γένος καὶ θεοὶ πρεσβυτικαὶ, & c. πρεσβυτικὸς κακὸς, senilia mala, Idem Aristoph. πρεσβυτικὸν ἕλκος, vlcera senum: sic Hermol. & Ruel. apud Dioscorid. libro 1. cap. 36. Marcell. verò vlcera vetustissima. Hinc Πρεσβυτικὸς Aduer. senilitet. Quint. γεροντικὸς. Πρεσβυτικὸς ἔκαστος βιοτεύει, senum domore baculo inniten. es, Nazan. in Orat.

Πρεσβυτικὸν, ἀνὸς, vetula. Vide Πρεσβυτὴς.

Πρεμνάμενα, dictio compolita ἔθος τὸ ἀφίεσθαι καὶ ἀμέμφεσθαι τοῦ φονεύσαντος, placabilitas Ciceroni, clementia vel placatio. πάντα φονάμενον, placamen est apud Liuium, vel placamentum, quo vtitur Plinius: πρόσπτα, ἀμάρτια. Eurip. in Oreste, ἕως κατέσσε πρεμνάμενα, redij placatis diis & reconciliatis, deorum recollecta gratia: diis redditis mihi propitiis. Interpres propitiationem vertit, & Latinè. Seneca Natural. Quæst. lib. 2. cap 32. Explicabo quomodo, si fati certus est ordo, expiationes rationéque prodigiorum pericula auertant.

Πρεμνάμενος, ὁ, ὁ ἡ, mitis, mansuetus, propitius, placabilis : ὁ τοῦ φονέως ἀμέμφεσθαι. φρεμνάμενος Æschyl. Perfis φρεμνάμενός ἐσ᾽ αὖτοῦ τάδε, suppliciter hęc pete.

Πρῆγμα, ατος, τὸ, res, fatus, negotium, opus, φέρημα, πράγματα, res agendæ. Item πρῆγμα, caput Polypodis. sunt qui πλακάντιον vocent: potius πλᾶγμα.

Πρηγορέων, ὁ μωλύσσεται, φθαρμένος, Hesych.

Πρηγορεών, ὦνος, ὁ, singlunies Plinio, φθόλος & Aristot. i. gutturis illa eminés vesicula an aubus, in quam primùm cibus colligitur: Pollux, Κῷ ὄρνισ μὲν ὁμοίων τούτῳ φασκεται, ὃ φαρυγγοειδὲς καλοῦσιν, ὑπὸ φαρυγξὶ τεταγὸ τῷ στόμ. Aristoph. in Anib. Ἡ δὲ τοῦ θέσπ ἦτα. πρηγορεῶνας ὅμως πλεῖ ο ἔφη. Didymus exponit τὸν θηρίχροις τῷ ὀρνίθων τὸν λεγόμενον φάρυγγας, ὃπ συνίσησι τὸ αὐτοὺς τὰ σπέρα. vulgò vocatur falle.

Πρηθίαν, vendi, veniisse. πεπρῆθαι. φραθῆναι ἐς λιθίαν, Herodot. venundatus in Lybia, qui veniit apud Libyam.

Πρῆθω, dicitur ὁ πολυπνοῦς κιφαλὴ, vel πλεκτάνη vt alij volunt Hesych.

Πρήθω, μι, σω, α, πρηκα, incendo, inflo, καίω, πίμπραμι, φλέγω, φυσάω. Actius. Ilia. 2. ὡς δὲ ἀϋτμὴ πρησεν μέσσ᾽ ἐστιοῦ, ἀφυσσεν, perflauit incendia vela. quanquam Eustath. monet illud πρῆσεν posse etiam à themate φρῶ, quod factum est per syncop. ex φρόεω vt ὄζω (inquit πρόοσσε ἢ διαπρόοσσε καλοῦσιν. hoc est διαφῶσαι. Et Iliad. β. πρόσσω ἑαυρῆς ἐκέλευε θύρετρα, 2. ἐμφράσσαι, κρώσσαι : vbi dicit subauditur, ἀπὸ τοῦ πνοὴ. Numeror. capit. 5. τὸν δὲ μὴ ἐκπεμφθέντα πρὸς τὸν πολίτας, & mulieris vêter inflammatus inflatusque dissiliet. πρήσεται hoc loco disrumpi atque crepare, τὸ φλεγμαίνειν. Quæ tertia est ſignificatio, & ex causa prægressa effectus non semper necessariò cõsequens. inflammationem sequitur tumor, tumorem ruptura. Sic & πίμπρασθαι, id est, inflammari, etiam pro inflari atque intumescere, ἢ τὸ οἰδεῖν sive οἰδάνειν sumitur ἢ πὸ ἀκολουθίαν, vt Act. Apost. cap. 28. Vide in dictione Βώθρασις, & Πρησῶν.

Πρῆϊος, prius.

Πρηκτηρ ἠρ, ὁ, ὁ, qui facit aliquid vt vinum, oleum, qui factor Columellę: actor, φόρτου negotiator. Πρηκτὴρ ἔργων, actor rerum. Ho. Iliad. 1. Τὼ πρέ μὲ φρεσὶν ἀδιάσπετον ἄμφω τε θυμὸν ἐπτὴν ἠδὲ μέγαν, φρηκτῆρά τε ἔργων. Ex quo loco dixit Cicero De orat. 3. Vt ille apud Homerum Phœnix, qui se à Peleo patre Achilli inueni comirem esse datum dicit ad bellum, vt illum efficeret oratorem verborum, actorémque rerum.

Πρηκτὴρ etiam in rebus tractandis solers & expertus, ἔμπειρος, vt vulgò dicimus *acors & practique*. Ide Odyss. θ. Ἄρχεσ ἰωυπασιν, οἷ τε σοφισπῆρες ἔασι, ἠδὲ σοφοὶ.

Πρηνάδιον, ες, oleę genus: tortarilis à Virgilio pauca dicta. tria enim olearum genera facit Nicand. πρηνάδιλον, ὀρχάδα & μυρτίλον, quæ Virgilius, vt opinor, vnico hoc verfu expreſsit, Orchites & radij, & amaris paulia baccis.

Πρηνανέειν, vehementer ſpirare, Aristoph. νεο πρηνανέσσε τὰ θυέλλας, furentes procellas, id est, μαινόμενας ἢ καζομένας φυσώσας σφόδρα τὸ φυσᾶσθαι.

Πρηνάνθεσθαι, πρῆναι, thynnaeci generis species sunt, Hes.

Πρῆνι, Hes. πεῖρᾶν, at pro πρῶτον ; quod apud Suid. in manuscript. etiam codice legitur exponúntqi οἱ φρονιμώτατοι τῶν πρῶτον

scribendum πρωΐως vt vel ex exemplo patet quod ibi affertur.

Πρίωνδος, deorsum pessum, in caput. Nonn.

Πρίων, ὁ, ἡ, pronus, ὑπὸ πρόσωπον, præceps, hoc est, in caput propendens, qui vultu est in terra derecto: Cui opponitur ὕπτιος, i. supinus. Galen. lib. 3. de vsu part. ὑδὲ ὑπτίῳ ὑδὲ πρίωνι, ἀλλ' ὀρθῷ τὴν κεφαλὴν ἔχοντι. Hesiod. πρίωνος δ' ἐν κόλπῳ χαμαὶ πέσεν. Apud Hippocr. πρίωνες exponit Galenus, τὰ κάτω τῶν γονάτων. τὰ πρὸς τῷ σώματος, partes corporis pronæ, Aristotel. libro 4. de partibus Anim.

Πρίνιζω, ἀπ. ἴσχω, præcipito, κατὰ πρόσωπον βάλλω, Hesych. πρινιζηθείς, præcipitatus, in Epigr.

Πρίνισμος, ὁ, ἡ, præcipitantia Gellio, præcipitatio Senecæ, cuersio: in Sibyllinis versibus legitur.

Πρίξαι, Ionicè, pro πρᾶξαι, Iliad ι'.

Πρῆξις, εως, ἡ, vtilitas, effectus, ἀνύσαι. πρῆξιν τοῦ ἑαυτοῦ πάσαν ἀπώλεμε, deflebat omnem suam conditionem, Herodot.

Πρηστήρ, sacrificium quoddam apud Athenienses.

Πρῆστις, inflatio, ἐμφύσησις. Vide Πρῆσμα. Item vstio, καῦσις.

Πρῆστρα, inflatio Nicolao Myrepto. Κατὰ τῶν φαγέδαινα. Et Galenus apud Hippocrat. exponit per ἐμφύσημα: cui & φῆσις, id est, ἐμφύσησις.

Πρίασθαι, ἠγόρευον, φράσεσθαι, χρήματα, exigo pecunias, Herod.

Πρόσαμ, μ. πρᾶξα, tranieo, διαπρᾶξ, originem traxit ex πρήσσω, facta syncope. Odyss. ὃ δ' ἔφερε πρόσσω διδίε, i. ἵνα παρελήλυθε εἰς τὸν δῆον, inquit Didym. & πρῆσσω, vt iter peragamus, iter cõficiamus. vbi etiam subaudiri potest διὰ, sicut quum alibi dicit ἔλασεν πεδίον & ὑπνώοντες πέδιον, Eustath. subaudiri scribit διά. Et cum Accol. Apollon. libro 1. Argon. φόωσα δ' ὁδὸν. Hom. ὁδὸ γαφήσασι κέλευθον, viam secant. Πρήσσω τι τοῦ ἑτέρου, ad ministro, gero rem, molior. πρήσσει τὰ φαινόμενα, res administrare.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, presser, igneus turbo, i. ventus è nubibus erumpẽs qui circumactus duque volutatus inflammatur furiq;, amburens contacta pariter & proterens. Lege Plin. lib. 2. cap. 48. & 49. Seuecam Natur. quæst. lib. 5. cap. 15 Aristot. de mundo, κατὰ φύσιν πνεύματος πνεύμα λίγεται ἀεὶ φερόμενον ἐξ ἑνὸς εἰς ἕνα τόπον, ἢ ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐπιπνεῖ ἢ μέρει τινὶ τοῦ φέροντος τὸν πρῆστῆρα ῥόμβον. ὅθεν, i. qui turbo terrestris est, quum multus ac concortus ferri cœptus est. πλήθους πνεύματος καὶ ὕδατος ἐπιπνεῖ, accensus turbo, vt exponit, Idem Budæus: Κατὰ τὸν φιλόσοφον τὸ μὲν πῦρ ἀνω φέρεται ἢ διὰ τὸ συμπεπτωκέναι ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ τὸ πεχυμένον, ἢ ἐξ ἀέρος, ἢ πνεύματος ἐμπεσόντος. Pselus, Aristotel. lib. de mundo, πνεῦμα ἐξαίφνης γενόμενον αἴρεται τε ἢ συλλαμβάνον διαφορᾶς τε καὶ ἀγρίας ἢ φορᾶς, καὶ καυμοῦ, & c. i. ignei turbine. πρηστὴρ πλοῦτον, in Epigr. πρηστὴρ γὰρ κόμας ἀέιρει· φλεγόντι πατρὶ γίνετο, instar turbinis ardentis cum fragore ventus ingrediebat, Plutarch. in Fabio. Vide in dictione Τυφὼν. Πρηστὴρ, pars externa guttaris faucibus subiecta, quæ inflatur iratis atque intumescit. Pollux, ὑποκείμενος δ' ἐστὶ τῷ καλουμένῳ τῆς φάρυγγος ἐπιδόντι τὸ ὄζειον ὑπὸ τὰς σιαγόας, ὑπὸ τὸ φυσᾶσθαι πληρούμενος ὀργῆς, ἢ κόπου ἄθροι, πρηστὴρ ὀνομάζεται. Hesy. πρηστῆρας dicit scribit τὰς ὑπὸ τὰ γένεια τῆς τραχείας ἀρτηρίας. Πρηστὴρ, etiam vocatur serpens, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu: idem est qui δίψας, ὃς κεφάλας à Dioscoride vocatur lib. 7. cap 13. Vide Aëtiũ de dipsade.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, amburens in modum presteris.

Πρηστικός, vim habens adurendi, inflammandi, item inflandi: Et apud Hippoc. πρηστικώτατος, i. ὑγιεινότατος; ὑφῆ τὸ πρῆσαι.

Πρῆτις, piseis quidam octaceus, εἴδος κητους θαλασσίου, ἢ λαγωβόλου μέλανος, Suidas, quod ὑπνωτικὸν ἐστιν esse dicit à Plinio vocatur pristis. fortasse autem dicta est πρῆστις ἀφῃ τὸ πρᾶσθαι ὃ ἔδιον ἐγένετο τοῦτο. Plin. Alij legunt πρίστις per iota in prima. Vide infrà.

Πρηὺθεος, Hesyc. εὐήνιοσπὸς ἵππος, agnus annicolos, meminit Eustath. etiam, fed simplicitertantum scribens πρηὺθεος & πρηνῶθεος de agnis vel hœdis dictum ætatis significationẽ habere vt in prouerbio isto Αἰγὸς ὑπερπηδῶν ἐρύθρὸν πάρα πίδακα.

Πρηυτήριον, locus in quo res venales venum exponuntur, forum. Ionicè pro ἀγορᾶιον cui synonimum est τὸ πωλητήριον, Herodotus

Πρᾶΐον ἄμεινον, melius mecum agitur. Ionicè πρήϊον pro πρᾶϊον

Πρηϋγλαυκώπις, placidum ridens, mitis: Zephyri epitheton, in Epigram.

Πρηϋνόμαις, moderatis, i. præditis benigna consuetudine & moribus, in Epigr.

Πρηΰνω, Epithet. Dei apud Apollinarium, i. mente facilis atque lenis, mitisque.

Πρηΰνω mitigo, mansuefacio, cicuro, pro πράϋνω, longa fecunda, Hesiod.

Πρηΰς, ῆ, πρᾶϊς, placidus, propitius. vnde πρηΐς δόσκων, lib. 1. Epigr. Apol. πρηΰς πάτερ πατεμμαΐ, &c.

Πρηυτόκερως, οἱ, mansueta colla seu ceruices habentes: bouum epitheton, quorum colla iugo mansuefacta sunt. πρηυ τένοντες τοῖσιν, in Epigr.

Πρηύτερος, placatior: Datiuo. πρηύτερον γένεσθαι, in Epigr.

Πρῆων, ὠνος, ὁ, ἡ, ὄλαξ, eminentia montis, cacumen, vertex. ἀπὸ μεγάλου πέτρης πρηῶνος ἔφυσα, Hesiod. Dionys. Poeta, Μακρὴν ὑπερνέφελος ἀνίσταται, ὑψὶ κάρηνα, cacumine.

Πρίαμαι, emo. Quidam in solo Præsenti & Imperfecto vsu. esse dicunt, reliqua tempora ab ὠνέομαι mutuari. Depon. Cum iungitur. ὁσ. ἕς, πις γὰρ σε πρίατο κτᾶται τε δοῦναι, ἢ ἀφίεται τῷ δοῦναι τὴν possessionem in sui est, nummis, & de suo, vt quum exponunt vel emit & emptum præfecit suis, &c. subaudiuntur Præposit. Vide in dictione Κτίσις. Xenoph. cum εἰς, πλὴν λέγεται ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ μυρίᾳ πρίασθαι πολλαπλάσιον, quem argenti dinis præficeret, talento emisse dicitur. Lucianus. de Scrific. Accus. Genit. & Ablatiuo iunxit cum Præpositione, ὠνεῖσθαι τῶν πόλεων, ἐπρίατο ἄξιος τὰς ἀδίκους βοὰς ὁ ἀληθὴς, &c. id est, Minerua duodecim bobus emit, ne vrbs caperetur. ὠνεῖσθαι τοῦτο ἀφ' ἑαυτῶν χρημάτων, hoc omnibus pecuniis emo, Xenoph. ἐπρίατο, emisti, Lucianus. ὧν ἐπρίαντο ἑβδομήκοντα βοῶν πληθος. ἐπρίατο ἀπὸ τῶν ἰδίων χρημάτων δέκα τάλαντα, quanti eum vxorem recipias, Xenoph. libr. 3. Pædiæ. ὠνέομαι, in Subiect. comparem, emam. πόσου πρίωμαι. Aristophan. ὁ μὲν χρήματα πολλὰ ἔχων πρίαιτο ἂν ἀγαθὸν ἄνδρα, ἢ τὸν πλούσιον πρίαιτο ἄν, Chrysloc. ὅσου ἐπρισάμην σεαυτὸν ἄξιος, emptor, Plato de Leg. & Demost. ὠνεῖσθαι, emptores. Aristot. Πρίασθαι interdum significat redimere, id est redimere seu opus faciendum conducere pro corrumpere pecunia accipi videtur apud Demosth. Πρίασθαι τὸν ἅλω, quod Σεμιδάλεως ἢ ἀξιώματος dicitur a Polluce est vectigalia redimere Ciceroni, vt faciunt qui redemptor ab ipso dicuntur, vulgò *fermiers*: hoc redempturas facere vtar. Vlpianus: nos vulgò *prendre à ferme*: quæ est redemptio Liuio.

Πρίαμαι, vsurpant Græci pro radar, quòd Priami lar in tragœdiis rasa esset.

Πρίαπισκος, ὁ, penicilli vulnerarij (quam tentam vocant, species ii. priapi formam assurgens. σφαπισκὸν ὠνὸν vocat Galenus in Sagoge linamẽtum priapi seum, à genitalis membri similitudine. Vide in dictione Μοῦσα.

Πρίαπισμὸς, ὁ, tentigo, pudendi extensio extra libidinem, Medicos. vide Σατυρίασις.

Πρίαπος, &

Πρίαπος, & per ἑ Πρίεπος apud Arrianũ in Bithyniac. Priapus horum deus. Eustath. iliad. ι'. sed & membrum virile & clitoridis intentum πρίαπος tam à Græcis quàm à Latinis appellatur.

Πρίζω, ἰσω, σ. ισα, scindo, serra seco, σπίω. Actium Accul. Pollux.

Πρίπις, emo, ἀγοράζω, Suid.

Πρίλις, εως, ὁ, miles pedes.

Πριμνοβίη, ἡ, primade pisce, qui se in cœno abscondunt, vt vertit apud Aristotelem.

Πρωμηρὸς, ἡ Πρωτικρὸς. Primicerij, primi erant & anteſignani omnium dignitatum, quòd in tabula cerata primi notantur. κηρὸς enim est cera. vnde in lib. Præfecturarum sæpe cerarium legitur. Et Marianus in descriptione Reip. Thebaſij, Aradij, & Honorij primicerios notariorum, primicerios sacri cubiculi, & primicerios castrenses enumerat. Item primocerium à manibus, quasi primarium appellat. Et Ammianus Marcellinus Valentini primicerij protectores. Hieronymúsque in Chronicis Eusebij, Iouiani primicerium domesticorum, mentionem faciunt. Hinc rectè Suidas πρωτικήριος, ὁ φρόντις τάξεως τῆς τυχούσης. Sic Zonaras monachus, μεγάλου σχωλικηρίου σκυλάτου ὄντα μέσου κλιμακὸς ἢ μέλανος. Cassiodorus in Epistola Athalarici regis Gothorum ad senatores Romæ: Illustri viro atque magnifico Maximo primiceriatur, qui & domesticatus dicitur, gerendam duximus dignitatem. Idem libro sexto Epistolarum, primicerius registratum summo loco in Augustali comitatu describit. Idem formulam huius magistratus tradit eodem libro ad comitem sacrarum largitionum. Plura Iureconsulti libro 2. Cod. Huc etiam pertinent quæ Marianus annotauit in lib. Præfecturarum inclinantis imperij, qui sub officio Comitis commerciorum per Illyricum vndecim primiceria recenset: videlicet primicerium totius officij, primicerium scrinij nonũ, primicerium, scrinij tabulariorum, primicerium scrinij numerariorum, primicerium aureæ maſſæ, primicerium auri ad respoſum, primicerium scriniorum sacri vestis, primicerium argenti, primicerium à pecuniis, & primicerium à Mansicellibus. Vegetius primicerios etiam in militia desiderat lib. 2. cap. 21. Sicut primicerius, inquit, in officio præfectorum prætoriõque ad honestum quæstuosumque militiæ peruenit gradum: ita legionarij equites, cohortes suas contubernij affectione venerantur.

Πρὶν, prius, antè, antea, Gaza lib. 4. corripitur in Epigr. Cum Indicatiuo. Odyss. ἕ, Ἰθυ ἐμὲ πρὶν ἀπόπεμψαι. Item pro antequã, &

ὁβ᾽ ὁ δημ. πάσ᾽ ὧν ὁβ᾽ οἷος, φησὶ καὶ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθὸς, &c. φησὶ ἄριστ. δ᾽ οἰκίαν μὲν, Thucyd. priusquam Athenienſium potentia augeſceret, &c. ſic Valla. φησὶ πρὸ τοῦ, antequam dedit, Demoſthen. φησὶ πρὸ τοῦ πόλεμ. Iſocrat. φησὶ πρὸ τοῦ τὸν, Idem, donec quidam dixerint. φησὶ τὸ δ᾽ ἄλλο φορίσκ. ἀγνοῦντ. ἀγ. latuerunt, quoad tenuerunt Delium. Thucydid. φησὶ τὸ καὶ ὁπίσω, Ariſtoph. & Demoſthen.

Πρὶν cum Optatiuo præcedente ἀφορητ. Plato in Apologia, πρὶν γὰρ ἂν ἐγὼ μηδὲν ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ πράγμασιν ἐπιμεληθῶ ἱκανῶς, φησὶν, ἐκείνοις ἐπιμελήσεσθαι, ut nihil de rebus ſuis prius curaturus quam ſeipſum. Πρὶν Subiunct. abſque ἂν particula. Sophocl. πρὶν ἂν φωτὸς, φησὶ πᾶσιν αὐτὸς τὸν ἄγγ. foras non prodire antequam præceus ipſe adeſſet φησὶν ἀκούσας, priuſquam audiuerit φησὶ γὰρ μέλλ᾽ ἥκειν χρυσὸς ἀνὴρ τῆδ᾽ ἔχων, nullo animalium lac fieri ſolet antequàm veterum ferat. Ariſtot. lib. 3. Animal. Πρὶν aliquando cum Nominat. ſolùm, ſuppreſſo verbo, vt Odyſſ. ὀλοῦσθ᾽ πᾶσι χρὴ, φησὶ πρὶν, ἀλλ᾽ ἐπὶ λέχη ἰοῦσα. ſubaudiendum eſt φῆναι. Πρὶν cum infinitiuo. Plato in Epiſtol. καὶ ἅ μαρμαρυγὴ δίσκου παιδιᾶς φησὶ πρὶν ἀποῖσιν αὐτὸς, ἴσχειν χθόνα καπνὸν, quodnis ſupplicium per peti maluit, quàm ſcelerum ipſis ſocium fieri. Odyſſ. ἐγὼ δὲ καὶ μᾶλλ᾽, κελεύεις τοῦτο πάντας ἐτοίμους φησὶ τοῦ ὀϊστεύειν, priuſquam venero dominum, φησὶ δεῦρο, antequàm accedat, Lucian. φησὶ τῷ οἴκαδε ἐλθεῖν. Xenoph. id eſt, priuſquàm eſſet annos natus viginti. φησὶ καὶδεῦαι αὐτὸν ἐπιτιμῶσιν, eum inauditum damnatum, Thucyd. φησὶ ἐκπυθ. ἀκοῦσαι, priuſquàm audirus eſſet. φησὶν λόγον δοῦναι, Ariſtot. φησὶ σκέψασθαι, priuſquàm fecerit, Demoſthen. πολλὰ φησὶ ἐξαπατᾶσθαι, multò prius quàm poſſent pertingere. Xenoph. Πρὶν interdum geminatur, ita vt priori loco antè ſignificet, & quàm in ſecundo. Homer. Iliad. ἀλλ᾽ ἦ τοι πρὶν κομιδὴ βιότου κορέσσαι ἀέλτε, Πρὶν γ᾽ ὄπα πρὶ φίλον ἐλθεῖν, πρὶν ἐλθεῖν κακὸν ἦμαρ, &c. Πρὶν cum Articulo. ὁ φησὶν, priſtinus, anteactus, prior, perſcus, antecedens. ὁ φησὶν λόγος, priſtinus ſermo. ὁ φησὶν χρόνος, ſuperius tempus, Thucyd. ὁ τὸ φησὶν χρόνον, iampridem. ὁ φησὶν σκωπτὴς, priſtina ſeu prior aut ſuperior, id eſt, quæ ſuperioribus diebus erat deformitas, Nazanzen. in Oratior. τὰ φησὶν, antè dicta aut facta ſuperiora. Sophocles. τὰ φησὶν δ᾽ ἔρχ. χεῖρ᾽ μέγας αὐτὰς, &c. id eſt, res antea geſtæ.

Ἰὼ ἀφ᾽ οὗ, priuſquàm, cum Subiunctiuo. Ariſtophan. in Pluto, ἃ δὴ πρότερόν γε ἐγὼ ἀφ᾽ οὗ μὲν ἦν, antequàm dideceret. ἀφ᾽ οὗ ἐφορᾶς, Idem. ἀφ᾽ οὗ τι ὁράσεις, priuſquàm quid feceris, Sophocl. ἀφ᾽ οὗ δεῦρο, Bud. in Epiſt. prior. ἀφ᾽ οὗ πεζεύομεν, Ariſtoph. ἀφ᾽ οὗ κεχειροτόνηκα, Demoſt. ſic & Plato de Legib.

Ἰὼ ὅ, ὅς, Interp. Thucyd.

Ἰὼ ἢ πρὸ ἀφ᾽ οὗ. Οὐ φοβήσομ᾽ ἀπηλλαγ᾽ ἢ τὸ λιμὸ τῶν ἀπόντων, Antiph. Et cum Optat. de præter. Idem, Ἀπορροῦντων τῷ φίλων τῷ ἐμῷ ὡς ὁπηκτέον ἐστὶ τὸν σῖτον φοιτῶν ἐγὼ τὸ δεῦρο ſungitur etiam eodem ſenſu cum Indicatiuo. Demoſth. ἐφεῖς Λεπτίν. χρῶ τούτοις Λεπτίνοις ἐν τούτοις τοῖς νόμοις, φοιτῶν ἐν τοῖς παλαιοῖς τούτοις ἔτυσι γεγραμμένοις, antequàm abrogaret. Sic Latinè Antequàm & Priuſquam conſtruuntur. Liuius, Nec oderunt bellum priuſquàm intulerunt. Cicero pro Sextio cum Subiunctiuo, Non aggrediar adalla, priuſquàm docuero quibus initiis, &c. Et pro Rabirio cum Indicatiuo, Sed ni cauſam ſuſcepiſſi antiquiorem in memoria tua : quæ cauſa antè mortua eſt, quàm tu natus es. Et pro Murena, Antequàm pro Murena dicere inſtituo, pro me ipſo pauca dicam.

ἐπὶ, priuſquam, pro φησὶ ὅ. Cum Infinitiuo. πρὶν συμπίεσθ᾽ ἐφ᾽ ὕδατι, priuſquàm congrederentur, fugiebat. ἐξ σπουδὴν πρὶν γνῶναι τοῦτ᾽, &c. nec dum Samuel Deum cognouerat, cap. 3. libro 1. Reg. ἐν ἀφίστατ. πρὶν πᾶσι ἀδικοῦσθαι τὸ δίκαιον, nec prius abſcedunt, quàm omnis hu nor hauriatur, Dioſcorid. lib. 2. cap. 11. ἐν ἐξέλθῃ præcedente ὁ πρὸ τοῦ, Xenop. φησὶν ἐπιτελεῖν, Hermogen. priuſquàm rediſſet. φησὶν ἀπορροῦσθαι τὸ σῖτον, priuſquàm corpus formetur, Ariſtot. φησὶν τὸ πᾶν τοῦ βίου μεταβολὴν, ἢ, &c. priuſquàm de hac vita diſcedo, video, Gaza in Somnio Scipionis. πρὸ ὁ πρὸ ἢ πρὸ μυρίων, permultis ante ſeculis. Lucian. de Sacrific. ταῦτα πρὸ ἡμῶν τε τοῖς ἀλλ᾽ ὅσοι ἐπέκειτα γεγράφεται πρὸ τοῦ ὁ πρὸ μυρίων.

ὁ τοῦτ, priuſquàm, cum Indicatiuo. Homer. ὁδ.

πίννας, ατος, τὸ, ſcobs.

πρίνος, parua ilex, Ariſtoph.

πρίνος, ilicetus, ilignus, & iligneus, durus, ſolidus. Heſiod. φῆγός τε πρίνος τε ὅδρυς, φησὶν ὁ, &c. φησὶν ἐν πρίνοι ἐν Epig. prima lõgam. φησὶν, Ariſtoph. Acharn.

πρῖνος, ὁ, fructex ex quo naſcitur coccus, ilicis genus. Ilices in Prouincia vocantur *yeuſes*, *ey eo ſes*. ſimul eſt craſſitiemum, quod ſi cremetur, crepitum edit, teſte Lucian. Ariſtophan. in Ranis, Σὺ δ᾽ οὐδὲ ὅσσαρ ὀφθ᾽ ὁ μιαρὸς ὁ φησὶ, ὄζεις. Comment. in Acharn. lignum eſſe ait ὅτι τὸ ἐσθίειν αὐτὸ ἐπιτρέπει. Ilex à Gaza exponitur. Confer Dioſcoridem lib. 4. cap. 48. vbi ait: Κόκκος βαφικὸς ὁ ὑπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ὃ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ πρῖνον, &c. Et Theophraſtum hiſtor. lib. 3. cap. 16. vbi, Ὁ δὲ φοῖνιξ φύλλον μὲν ἔχει ὅμοιον τῷ πρίνου, ἀκανθῶδες δὲ οὔ, &c. (legi poteſt ὃ φησὶν φύλλον, vide quæ in eo verbo ſuprà annotauimus) τὸ δ᾽ ὁ ὁ ὁ

fectum est ad ea quæ mox dicturi sumus, i. prælibandum hactenus fuit. Alibi ϖρὸ ὀδοῦ, obuium atque occurrens, quod in prompt. Vide in Οδός. Πεϱὶ ἐμμάτων ϖιϑεῖν, ponere ob oculos, oculis subiicere, ante oculos constituere. Aristoteles ait vrbanitates concinnásque locutiones duci è genere illo traßlationis, quod proportione fit: nec nõ ex iis etiam verbis, quę ante oculos auditorum rem constituunt: cuiusmodi sunt quæ agunt aliquid, non quæ ceßant: vt si dicas, αἱϑρὸς ὀδυσσεὺς ἐγένϵτο ϖᾶσι φίλοις. Verba eius hæc Rhetoricor. libro 3. Λέγω δὴ ϖερὶ ἐμμάτων ταῦτα ϖοιεῖν, ὅσα ἐνεργοῦντα σημαίνει. Vide locum. Πεϱὶ & ὑπὲϱ, pro eodem, Euripid. ϖερὶ ϖαιδὸς ϑανεῖν, pro filio mori. ϖερὶ αὐτῆ, pro seipso. Xenoph πολλάκις δ' ἃ ϖερὶ αὐτοῦ τις ὡς ἐϱγασ-ται, ταῦτα ϕιλῶ ϖερὶ ἐϭ φίλους ὀξϵφέϱϵσϑαι, quæ quis pro se ipse non fecit, ea pro amicis fecit. ϖερὶ αὐτὸ ἐλεῖν, sibi prospicere. Idem, ϖερὶ ϖᾶσιν ἄϱϵσϑαι, ante vsum. ϖερὶ τὰ ϖοδοκλᾶ ϵἶϭ ϖτῶϭα, priusquã pedes impingant Nazanz. ϖερὶ τὰ αὐτὰ ϖϵλαγεῖϭϑαι τὸ ϖαϱὸν ὑϕ' ἑαυτῶν ὑϕίϭϵϭϑαι, malo subire periculum, quam vel aliquam iacturam in præsentia facere, Thucyd. ἀνίϭϵϭϑαι ϖερὶ, i. ἐμαϱϵῖϭϑαι, Hom. Iliad. δ. i. præ Ilio. Idem & in Iliade, ϰϵϕαλὴ ϖερὶ, ϖερὶ τῆ ϰϵϕαλῆ, ὅϭτϵ ἐν τῆ ϰϵϕαλῆ, i. ϕαϱϵᾶ τϵ καὶ ϖερὶ ϖαρὰ ϰϵϕαλῆ. Πεϱὶ, præ, in comparatione, i. magis. ϖερὶ δούλου ϑανάτϵ, dominus seruo præstat. ϖερὶ δούλου δούλ☉, seruus seruo præstat. Plato 2. de Repub. ἐπαμύνειν ϖερὶ δίκαιοϭύνης ἀδικίᾳ, præ iustitia laudare iniustitiam, i. præferre. Πεϱὶ in Compositione significat præ, ante, prius, vt in ϖϵϱαϊτϵϱῶ, ϖϵϱαϊτϵομαι. & pro, vt in ϖϵϱαμυλλίομαι, ϖϵϱάϱ-μαι. Item emphasim præsertim geminata, vt in ϖϵϱιϖϵϱιϭϭῶϑ☉.

Πεϱὶ ἔϱγου, & Πεϱὶ ϰύϱου. Vide Πϵϱί.

Πεϱὶ μικϱῶ, paulò ante.

Πεϱὶ ὀϐοῦ. Vide Πϵϱί.

Πεϱὶ ὀλίγου, paulò anté.

Πεϱιαγωγὴ, Atticè, αὐτὴ τῶ ϖεϱάγειν.

Πεϱιβόαμα, prænuntio Cicer.

Πεϱιβόημα, τὸ, prædictio, prædiuinatio, Plin.

Πεϱιβόηϭις, prænuntius, Musæus.

Πεϱιβόλαιος, q. prænuntiatio.

Πεϱιαγνέω, prius lustro & purifico.

Πεϱιάγϵιν, prouehor, ϖϵϱιάγομαι, cum loco, rumpo, delabor, Demosth. ϖϵϱιϵϭϑὼϛ ἐϰ τοῦ ϖϵ. ἐϖϵϱχθὲν ϵἶϭ λόγ☉, quã to hucusque ego dicendo prouectus sum. Idem, Οὐδὲν ϖοιῶν ϖαῦϭαι τοῦϭαι τὸ ϖλῆϑ☉, ἀλλὰ ϖϵϱαϊτϵϱϱόμϵνος, non eo vsque erumpam. Xenophon pro delabi posuit eadem ratione, in 1. Anab. Οὐκέτ' ἐϕ' οἷϛ ἐγὼ ϖαῦϭαι ϕιλοϖονούμϵνος ἀϖϵϱχόμαι, ἐϕ' οἷϛ ἐϰείνους ἐγκωμιάζοντας ἀϖϵϱχϑε ἐϖαῦϭαι, prouectus est discere, perrexit dicere, Plutarch. in Public. Aristotel. de mundo, αὐτὸ ϖϵϱὶ ϕϵϱόμϵνόν ϵ☉τι, &c. eo vsque sunt prouecti vt dicerent, &c. ϖϵϱὶ ϰόϱϑ☉ ἐϰ τῆϛ εἰϰίαϛ, ἐ domo productus est, Plutarch. in Public. ϖϵϱιαγωγῶϑ☉, deductus, Demosthen. Πεϱιάγϵιν, αὐτὸ τοῦ ϖϵϱάγϵιν, pellicio, allicio, adhortor, adduco, excito, vt ϖϵϱάγϵιν ϵἰϛ τοὺϛ πολίταϛ. Aristotel. Politicor. 2. & ϖϵϱιάγϵιν ϵἰϛ τοὺϛ ϖολϵμίουϛ, Xenoph. ϖϵϱιάγϵιν ϑ☉, impellens, Æschin. Πεϱιάγϵιν est etiam ὡϛ ἀϖὸ ϰλίνηϛ ἀναϛϱαϐῆναί τι ϖϵϱὶ ϑ, & compelli: quòd dicitur quum eo vsque quis progressus est, vt referre pedem non possit & regredi. ϖϵϱιάγομαι λέγων, Demosthenes. ϖϵϱιάγομαι ϵἰϛ ἀϰάϑαϱϑα ϖαλαιῶν, idem, Item Πεϱιάγομαι, ornor & crefco. Plutarchus. ϖϵϱιϰαλὲϛ ὑπὸ τῆϛ ϖϵϱὶ τὸν ϖολιτιϰὸν ἀναϐολῆϛ δυϭϰωλίαϛ. Idem in Fabio, ϖϵϱιάγϵιν ϵἰϛ τὰϛ ὑϖατείαϛ, ad consulatum promotus & prouectus. Sumitur & Actiuè in eo sensu: Idem in Themistocle, ϖϵϱιήγ☉το τὸν ϰῶμον ταῖϛ τιμαῖϛ, Cymonem honoribus euexerunt. Hinc ϖϵϱιαγωγὴ, quasi promotio ad honores. Vide infrà.

Πεϱιαγϵύϵιν, ϖϵϱιάγϵιν, prophetia, prædictio, ϖϵϱίϭϭημα, salutatio, Epict. Rei cædis interdicebantur sacris in foro donec lata esset sentẽtia, eáque interdicti o, vt Cicero loquitur, dicta est ϖϵϱαγϱύϭϵα. Pollux, Εἰϖοντο ϑ' ἑϖϵῖν, ἢ ἀγοϱϱεῦϵιν ἢ ϰατηγοϱεῖν ϕόνου, ἢ ἄλλης ϰϱίϭϵωϛ, ἢ τῶν ϖϵϱαγϱϱϱϵύϵιν ὀϰνεῖν ϑ.

Πεϱιαγϱοεύϵιν, divinatio, prædictio.

Πεϱιαγοϱαϛής, οῦ, ϑ. q. præemptor.

Πεϱιαγοϱεύω, μ. εὐϭω, π. ϖϵϱήγοϱα, prænuntio, prædico, præcipio, iubeo, præmoneo, edico, expono, suadeo. ϖϵϱιαγοϱεύ☉ϭι ϖολλοῖϛ, tibi bellum indico, Thucyd. ϖϵϱιήγοϱϵυϵ τὸν ϖόλϵμον, iam bellũ indixit verbis, Demosthen. τὰ ϖϵϱιαγοϱευ. ϑμϵν, edicta, Plutar. in C. Martio, οἱ ϑ ἡμῖν τὰ ϖϵϱιαγοϱευϑέντα ἐϰ τῆϛ ἀϱχαίαϛ ϖαϱόντϵϛ, tibi denunciamus atque prædicimus vt adsis ad trinundinũ. Idem in Agesilao dixit ϰϱίϭιν ϖϵϱιαγοϱεύϭαι, diem dicere. Πεϱιαγοϱεύ☉, proclamare, præconio denunciare. Herodotus in Thalia, Κύϱϱϐ ϖϵϱιαγοϱεύϭαϛ ἐϰ ϑ μούϭαϛ.

Πϵϱιάγω, ϖαῖϵω, prægredior, præcedo, progredior, procedo, prægeo. Matth. 2. & 14. Plato in Phædro, Πεϱιάγϵ δή ϰ☉ ϭϰόϑϵι ἄλλο ὅ,τι ϖαϱὰ ϰαϑίϭϑϵϭϑαι, præi. Xenophon in Cynege. de canibus fallacibus & variis, ἐὰ ὅταν ϭὺ ἐὰ ϭὺ ϰαὶ ϖϵϱιάγουϭι, temerè procurrunt. Plutarch. de Musica, ὡϭ ϖϵϱιάγϵι, ὡϭ ὑϖοφέρϵι, nec præcedens, nec subsequi. Aristotel. 2. Oeconom. τῶν ϑ τὸν τϱόϖον ϖϵϱιάγϵιν, ad hunc modum progressum faciebat. Lucianus in Alcyone, ϖϵϱιάγϵι ϑὲ ἀϖ' ἄλλ☉ ϰαιϱ☉ϛ, in vrbem accedere tempus est. Demosthen. transtulit posuit, ἵνα ϖολὺ ϖϵϱιάγϵι ϖῶ τι βίᾳ ἢ ἀμύνειν magnoperè in violentiam crudelitatémque euadit. Sic Ath. ἢ τὰλ☉ ϖᾶϭα ϖϵϱιαγαγόντϵ ὑβϱϵωϛ, tandem eò petulantiæ euaserunt & progressi sunt. ϖϵϱιάγω ἐϖὶ τοῦτο τὸ ὑϖόϑϵϭιϛ, propiore ductu, Plutarch. in Galba. in hac significatione præcundi reperitur interdum accusat. Matth. 25. v. 31. οἱ ϖολῖται, ἢ ἀ ϖᾶϭαι ϖϵϱιάγουϭιν ὑμᾶϛ ϵἰϛ τοὺϛ βαϭιλέαϛ τῶ ϑ☉. Πεϱιάγω. ad honores promoueo. ϖϵϱιάγω ϵἰϛ ἀξίωμα, prouehor ad dignitatem, Idem Lycurgo. ϖϵϱιάγω ϭε ϵἰϛ ϭόξαϛ, te illustro gloria, Plutarc. in Timist. Πϵϱιάγω, perpello, impello, stimulo, idem ferè quod Πϵίϑω. Demosthen. Οὐϖὶ ἐλπὶϛ, ὅτι ϕίλ☉, ὧτα ἄλλο ὑϖὲϱ ἡμῶν ϖϵϱιάγϵι. Πϵϱιάγω, prouehor, deduco. Xenoph. ϖϵϱιῆγ☉ μὲν αὐϑημέϱοϛ ἐϖ' ἀϱιϛοῦ ϰαϑέϱϭου γεγϱαμμένοϛ, ϖϵϱιαγαγὼν ϑ' ἐϰ' αὐτὸ ἐϰ' ἀϱιϛεϱὰ, &c. Aristotel. 2. Oeconom. cum Accuf. & Genit. ϖϵϱιάγων αὐτὸν τῆ ϖόλϵι ϖϵϱὶ ϭϖου, eo ab vrbe paululùm adducto, & dimisso ϖϵϱὶ ϭὺν ὁμιλίαν, lachrymas profudit oculis, Euripid. ϖϵϱιάγϵι ϰαὶ ὑ' μϵίνου, productiores erat cum, capit. 12. Actorum Apoll. & cap. 16. ibid. ϖϵϱιάγϵι τὰ ϖϵὶ ϖϵϱὶ τὴν ϕυϭιϰὴν ϑ, ουα modi dit partibus cartilagineis, Aristot. ϖϵϱιάγϵι τινὰ ϰινδυνῶ, dicit aliquem ad periclitandum, Thucydid. Isocrates ad Philippum, ἵνα ϖολὺ ὑμᾶϛ ἐμϖϵϱιάγϵι. ϖϵϱιάγω ϭωϭτῆϱ ϵἰ τὰ ἄλλα ϕαῦλοϛ, quidtantam te dimittis nequitiam, Herodor. Πϵϱιάγϵι ϵἰϛ ϕῶϛ, in lucem profert. Plato Epist. 7. ϖαῦ ϕύϭιν ϵἰϛ ϕῶϛ ταῖϛ αὐξούϭαιϛ ϖϵϱιαγαγὼν, ϖϵϱὶ ϖολλοὺϛ ἐϰ' ἡγεμονίαϛ, multos promouit duces in exercitum, Plutarch. in Galba. ϖϵϱιάγϵι ϵἰϛ ϖᾶϭαϛ dicit Aristotel. Rhetor. 1. laßcctus concitare. Et 3. ciusdem operis, ϖϵϱιάγϵι γλῶϭϭαι, adrisum & effasam lætitiam deducere. Πϵϱιάγω, tiam profituo, produco: vt producere filiam apud Plautum. Πϵϱιάγω, præsto, & hoc cum Genit. Dioscor. ϖϵϱιάγϵι ϑ ϖαϭῶν ϵ☉ϱημάτων ϑ. Θϱομϐίνου. nam aliàs regit Accus. Πϵϱιάγϵι dicit ductor exercitus cum agmine procedens. Polybius, ϰϵϕαλαὶ ταῖϛ ἀϖὸ τῶν ϖλαϊϭίων ϖϵϱιάγουϭι τϱιϭχίλιοι. Idem, Πϵϱὶϛ ὑμῶν ζευγῶϛ ϖϵϱιάγ☉ ϑὶα ϖϱῶ ϖϵδίων ὅλη τῶν ϖϵδίων γέφυϱα.

Πεϱιαγωγεῖα, ἡ, lenocinium. Vide Πϵϱιαγωγὴ.

Πεϱιαγωγεὺϛ, ὁ ϑ, ἡ ϑ, καϱαϰωτὴϛ, Latinè perductor, & productor dicitur à Budæo & productrix. perductorem ego tamen dici reperio: ϖϵϱιαγωγὸϛ, vt apud Æschin. contra Timarch. Καὶ τοῦ ϖϵϱιαγωγοῦ γϱάφϵϭϑαι ϖαλαιόν, καὶ ἀλλοῖ, ϑαυάϭαι μοιῶ.

Πεϱιαγωγόω, μ, νόϭαι, π. ϖλῶϭα, lenocinor, pellicio, fusione in meas sententiam traho, produco, hoc est, prostituo, concilio, seduco. Actiuum. Aristophan. νεφ. ἐαυτὸν ϖϵϱιαγωγῶν τοῖϛ ϭφόδϱα ἐϭϑέϭϑαι, seipsum prostituens oculis. Phocylid. μὴ ϖϵϱιαγωγῶν ἄλοχον, vxorem ne prostituas.

Πεϱιαγωγὴ, ϑ, ἡ, ductus atque institutio, disciplina. Polybius in pitome, ϖϵϱὶ μιϭθῶν ἐϖὶ ϭϰ ἀϱχὴ ϑὲ τῶν ϖϱὸ ϖαιϭὶν ὑϱϱουϭῶν ϖϵϱιαγωγὴ, educati sub patrum potestate atque disciplina.

Πϵϱιαγωγὴ, q. promotio, vt apud Plut. in Apoph. ὡϛ ἐ ϑ☉ϱμὸ ϕίλου, id est, amici promoti ad dignitat s gradum atque eti. Et ϑ ϖϵϱιαγωγὴ ποιεῖ, ϛ ad honores promouẽre. Iosephus, ἰδιωτεύοντϵϛ ἔτι τὰ ἐκείνου ϕϱονοῦντϵϛ, ϖϵϱιαγωγὴ ταύτηϛ ἐ ϖϵϱὶ τῶν ϭυϱῶν ἐ ϖαϱὰ τοῦ ϖλήϑουϛ ἐ ϖϵϱὶ τὰ ϖϱάγματα ϑυνάμϵωϛ ἐ ϖϵϱὶ τὸν ϖόλϵμον ϖϵϱιαγωγὴ ϖαϱῆν. Πϵϱιαγωγὴ etiam in malam partem sumitur, vt ϖϵϱιαγωγία apud Aristotelem Ethic. lib. 5. cap. 2. id est, quasi prostitutio pudicitiæ: vnde ϖϵϱιαγωγὸϛ siue ϖϵϱιαγωγεὺϛ i. perductor Latinè. Plat. in Theæteto, Ἀλλ' ἀϱα ϖϱὸϛ ἀλλ' ἐδὲν ἐ τὴ ἐ ἔϖτυχον ϭυγχαλῶ ἀλλ' ὁϱῶ ϑ, γιγνϱϱϱϱϱϱ ϑ ὅτι ϖϵϱιαγωγία ὁ τοιϭϑ. Suetonius præter Spintianum proagogia in hoc sensu sic extulit in Nerone, Suppressa ingenuorum proagogia, & nuptarum concubinatus, Vestalis virginis Rubriæ vim intulit. Introductiones dixit Cicer. in Verrem ad Attic. lib. 1. Iam verò ὁ dij boni, rem perditam: etiam ædicti certarum mulierum atque adolescentulorum nobiliũ introductiones nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt. Apud Pollucem scriptum etiam ϖϵϱιαγωγία.

Πϵϱιαγωγὸϛ, qui vim habet concelliandi amoris. Dionysius de ciliatore amoris diuini, Οὗτ☉ αὐτὸϛ ἑαυτῶ ϑ ὑϖὸ τοῦ ϑ ϖϵϱιαγωγὸϛ ϑ ϰινητιϰὸϛ.

Πϵϱιαγωγὸϛ, ὁ ϑ. ϖϵϱιαγωγεὺϛ, quasi prostitutor. Vide Πϵϱιαγωγεὺϛ. Aristophan. Vesp. Ἵνα τὰϛ μειώϭαϛ αὐτῆ χϱῆται ὡϛ ϖϵϱιαγωγὸϛ ὢν ϖόλλ☉, quod quidam interpretar, ne inuitas quibus vinum in compotationibus & conuiuiis ministrandis concedit meretorias & prostitutas, vel mas fas suas prostituteret ad quæstum faciendum.

Πϵϱιάγων, ὡϭ ϑ, ὁ, initium pugnæ, præludium certaminis, seu decreti, quum quid consultabatur antequam populus scisceret. Aristotel. ϖϱὸϛ ἐνϑύμημα. ϑ ϖϵϱὶ ϭϰ ϖϱόϐλημα. ϖϱὸϛ ἐ ἀγῶν ϖϵϱιάγων ϑ ἐϖιϐουλὴ, crudele pugnæ initium non mitior exitus consecutus. est etiam ϖϵϱιάγων, præludio actionis oratoriæ Aristot. quit Bud. fic δίκαιϛ ϖϵϱιάγϵιν. Plut. in Pomp. ἐχϑϱὸν ϑ ἀϖὸ τῆϛ ἀϱχῆϛ ϖϵϱιάγϵιν ἐϰ ὀλίγου ϖϱὸϛ τὸν ϰαϑ' ἡγοῦ.

Πϵϱιαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Gregor. Item, ante pugno. Herod. lib. 3. ϖϱοϑυμῶϛ αὐτοῖϛ ϖϵϱιαγωνίϭαϛ χϱῆϭϑαι ἢ ϖϵϱὶ γαμϵτῆϱοϛ ἢ ϖϵϱὶ ϖαιδὸϛ ϑ ϖϱοϑυμίᾳ ϖϱὸϛ ἀμύνειν

aliquo siue pugno, propugno Philo δὲ ὑπὲρμαχεῖν ἢ φοβερωνίζεσθαι κωφὸ πατὸς πεῖθ.

προμηστεύ, propugnator & defensor, Cæsar.

προμάχιος, ante Iz do. προμάχημος, lacessiti, Æschin.

προμάχομαι, προμάχουμαι, προπαίζοντες.

προμήθομαι, reuerentiam debeo, Accusat.

προμήνυμα, propositum, Bud. in Epist. poster. τὸ προαιρούμενος ὑξίκεσθαι, de suo more decedere Cicero dicit, & Liuius decedere suo instituto. dicitur & Græce τὸ σύνηθέλιμενος ὑξίκεσθαι τὸ ἰδίου. Vide apud Bud. in Epist.

προμήθομαι, μόσιμος, π. νικᾶ, eligo, id est, malo, præfero, antepono, in animo constituo, statuo, propono, præsumo, consulte seu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Liuius ad verbũ dixit præopto, libro 8. secundi belli punici, Morrem in certamine, quam vt alter asserius imperio subigeretur, præoptantes. quoniodo etiam doctissimus Interpres vertit apud Apostol. 2. ad Corinth. cap. 9. vbi loquens de beneficentia in sanctos, ait: ἕκαστος καθὼς προῃρῆται τῇ καρδίᾳ, id est, vnusquisque vt animo vel corde proposuit atque cõstituit. Sic ego malim quàm præoptat hoc loco. Quibus verbis summouet excludit que hypocrisin. Lara autem est differentia inter præoptare, præferre atque eligere, & inter proponere atque constituere: multa enim nobis facienda proponimus adducti necessitate, quæ præoptaremus non facere si integrum esset & liberum. Vtrũque tamen προαιρεῖσθαι significat: vnde ὁ προαιρεσις, i. propositum. Aristot. 1. Rhetor. προαιροῦνται ἢ ἀκρίβειαν παὶ ἐρυθρίᾳ, a genda sibi proponunt & statuunt. Demosth. pro Cresiphonte, πολὺ σωφρονέστερον τὸ μὴ ὑβρίζειν τοῦ ἀεχθῆναι, facere instituit. Προαιρεῖσθαι pro consulto facere sic posuit Aristot. 2. Ethic. διὸ παὶ τὰ παιδία φύσει προαιρεῖσθαι μᾶλλον ὑβρίζειν. Προαιρεῖσθαι αὐτὸ τὸ περιττὸν, præpono, præfero. προαιροῦμαι τὸν αὐτὸν ὀνειδισμὸν, hoc illi præfero, Demosth. αὐτοκαταδικάσαι ἑαυτὸν τοῦ ζῆν ἢ ἀφοβίαν, i. non curo viuere modò occiderim, Aristot. lib. 5. Polit. cap. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον καθ' αὑτὸν, Demosthen. προῃρῆσθαι, elegisti, Lucian. in Acharn. διὸ καὶ σε κρίνεται φίλοι ὄξ ἁπάντων ἀδίκωμον φοβερώτατον καὶ πολέμιον Xenoph. προαιρεῖσθαι τὸ κρατεῖν, ἢ μᾶλλον ἐκφεύγειν ἢ τὸ ζῆν ἀπὸ χειρίδος, malle negotium præsens obire, quàm ventri indulgere. Idem, διάπειρα αὐτὸ αὐτὸ προαιρεῖσθαι δῶ, mors ea re magis eligenda erat. Προαιρεῖσθαι & ἐκλέγεσθαι ποιεῖν, differunt aj ud Aristot. in Rhetor.

προαίρεσις, ἐως, proposirum, voluntas libera, institutum, delectus, consilium, animi sententia mens, electio, secta. Isocrat. in Orat. ad Demonicum, τοῦ πατρὸς προαιρέσεις αἰσχρὰς ἐποίησε, i. patris instituta & rationes animo reuoluens. οἱ πᾶς ἐπὶ τὴν προαίρεσιν, qui sunt illius affectæ, Demosthen. ἐκ προαιρέσεως, consultò, voluntariè Liu. ex voluntate, de industria, iudicio & cõsilio adhibito, data opera, dedita opera: vnde ὁ προαιρέσεως ὑξελθεῖν, ἡ φυσίζεως, i. τὸν φρονίζε: quod & κῦ προαίρεσιν dicitur, Demosth. Differt τὸ ἀκούσιον: ἐξ προαίρεσις κῦ λόγου ἢ διανοίας. Aristot. Ethicorum 2. Idem lib Rhetoric. 1. Τὰ μὲν γὰ ἄλλα φαίνεται κῦ τῶν προαίρεσιν, ἡ ἐξ προαίρεσις αἰσχρὰ ἐστι πονηρὸς τὸ τοιοῦτ. Interpres electionem vertit. fed προαίρεσιν hoc loco vocat quam vulgò dicimus intentionẽ: quo sensu dixit Quint. l. lib. 10. cap. 3. Nanq; illa ipsa q æ delectant, necesse est auocent ab intentione operis destinati. sequitur enim, desinit intueri quod propositũ fuerat. Lege ipsum Aristot. lib. 3. ad Nicomach.

προαιρετὸς, præferendum est.

προαιρετικὸς αὐτὸς, voluntarius, qui cupidè & libenter aliquid facit: hoc nomine videtur Aristot. Rhetor. vocare hominem propositum, & ad largiendum facilem προαιρετικὸς τοῦ πλουτεῖν, 1. dem libro secundo. Politic institutens & ◊lens pecuniam habere, inhians pecuniæ. προαιρετικὸς τοῦ χρημάτων, cupidus pecuniarum, Idem Aristot. cap. 1. lib. 1. Moral. προαιρετικὸς ἕξις. q. electiuus habitus. εὐέργεια προαιρετική, Philoni de mundo, actiones à proposito proprio manantes. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarij habitus fiue arbitrarij, Galen. ad Glauc. τὸ προαιρετικὸν τῆς ψυχῆς μόριον, pars animæ q. propositrix. Aristot. libro 1. magnorum Moralium, c. 35. προαιρετικὸς ὕπνος, i. electiua, Gaza libro 4.

προαίρω, spontis humanæ & arbitrarius, inquit Bud. citans ex Aristot. Met. 5. ἡθὲ ἢ προαιρῶν ὃν τοῦ ἀναγκαίου ἢ προάρεσις, τὸ αὐτὸ δὲ τὸ προαιρετὸν ἢ προαιρετ. τὸ. Idem, Aristot. Ethic. lib. 3 cap. 2. in fine. τὸ δὲ ἑκούσιον πᾶ προαιρετὸν, δῆλον ὡς ἅπερ γὰ τὸ ἀνθρώπου ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν. & cap. 3. βουλευτὸν ἢ κ προαιρετὸν τὸ αὐτὸ πλὴν ἐσφιγμένον ὁρίσασθαι τὸ προαιρετὸν, τὸ γὰ ἐκ τῆς βουλῆς προαιρεθὲν προαιρετὸν δῖ. vbi quidam reddiderunt eligibile, alij deligendum, alij quod fub delectum cadit, alij, id de quo amplectendo proposita est animo sententia vel id quod cæteris propositis amplectendum nobis proponimus sequendo etymon quod habetur. Ethic. lib. 3. cap. 2. in fine. ὁ προαιρούμενος ἢ ἕκαστα ἢ πονηρὸς ἀεὶ ὃν περὶ ἕτερα αἱρήσεται.

προαίρω, προμοῦμαι, depromo, Thucyd. lib. 8 p. 291. ἐς ὃν ἢ τὸν δῆμον ἐκπλεῖν ἐκέλευον πάντας τοὺς ὑπαρχόντας τὰ ἢ τὸν ὑποπλέοντας ὑξαιρεῖσθαι ἢ ἐς τοὺς προαιρουμένους πολεῖν vbi Valla interpr. προαιρεῖσθαι, promentes, ac malè nam & apud Lucianum reperitur κραδαίνειν ταμιεῖα προαιρῶν.

προαίρω, progredior, Plut. in Apophthegm. ἐκίλλουσι ἐς φίλοι προαίρειν.

προαισθάνομαι, μ. προαισθάνομαι, π. προαίσθημαι, præsentio, prouideo, præcognosco, ante sentio, præcaueo. Depon. Genit. προαισθάνομαι τοῦ πρατοῦ, præscio aduentum exercitus, Thucyd. & Accusat. vt τὰ μὲν προαισθάνομαι, hæc quum ante sensissent agi. Plut. in Public.

προαίσθησις, ἡ, præsentio Ciceroni.

προαιτιάομαι, μ. ἀσομαι, π. ἠσάμην, causor, ante causam reddo. Depon. Accusat. Paul. cap. 3. ad Roman. φροντισμὸν γὰ ἐνδώσοις τι κῦ ἐλλιπὲς πάντες ὑφ' ἑαυτοῦ ἔδ. i. ante causis allatis conuincimus ἢ πλήξαμεν. Nam & simplex causari etiam significat, 1. causam afferre. Alij vertunt ante criminati sumus.

προαίσιος, qui est ante fecula, Nazan. in Orat.

προακούομαι, ἀσομαι, π. ἠκουσμαι, q. præaudio, ante audio, præscio, præsentio, Xenoph. Actiu. Genit. & Accusat. προακούειν, præsenserat: προακηκοὼς, qui ante audierunt.

προακτικὸν, procedens, progrediens προβαίνω Hesab ea τὸ προηγῦ significatione qua ponitur pro præeo & præcedo.

προαλέθω, ante vngo.

προαλὲς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Hesychio φρονιμὸς, ἀσύνετος affe enti iridem προαλεσταίνω pro φρονιτίζω, τὸ φρόνιμον τίνα fer sim est à φράλλομαι, vt fit qui prompte & interdum præcipitanter ad aliquid aggredendum profilit. affert idem προαλὲς, & pro καταφρενὲς & προαλεσμὸν desumptum ex Iliad. φ. vbi dicit τὸ ἢ τ' ἄκρα κατειλεόμενον καλαμίζει χάφα ἐπὶ φεασὶ, in loco declini.

προαλίζω, ante congrego, & in vnum cogo. Ioseph. τὸν δὲ τῶν μαλίστας συμφέρας ζωὰς προαλίσαντες ἐκφέρειν πὰς ἀφόδους αὐτοῖς, id Suid. etiam expon. προαθροίσαντες præcolligentes.

προαλίσκομαι, prius capior, ante capior. Plutarc. de audiend. poem. προαλισκόμενον ὑπὸ ἥδονῆς ἢ ἀπάτης.

προαλοιάω, prius altero, ante immuto.

προάλομαι, prosilio. apud Suid. κ προαλόμενος τῆς πλουσίου μετεχέμενοι εἰς Νικοδίκ, ἡ προπηδήσας.

προαμείνομαι, respondeo præoccupo. Hesych. προαμείνασθαι προαλλέξασθαι, παρελθεῖν apud Platon. lib. 11. de Legib. προαμείνεσθαι ἔμαγον est non lum per soluto precio accipere opus.

προαμυνπίς, Hesyc. est ὁ πρώτως προπηρύττ.

προαμύνομαι, anticipo defensionem, propugno.

προαμύω, μ. ὑσω, protego, propugno. Actiu Accus.

προαναίνω, prius consecndo. Accusat.

προαναβάλλομαι, μ. ὑσομαι, π. προαναβέβλημαι præludium facio, proluo do, vel præludo, Isocrates in Panathen. Α' ὡς οὐδ' ὅτ' ἀληθῶν ἢ φεὶ ἐμαυτῶ, κ, ἢ φεὶ ἢ ὄμων, ἅπερ χρεὼς πρὸ τοῦ ἀγῶν προαναβαλεῖν ταῦτα ἔδει, hæc sunt quæ velut proludij causa prætari volui.

προαναγκάζω, prior soluo aut absceclo.

προαναβρύνης, Hesych. προαναβλύσεις.

προαναβρύσσω, præsilire, in certamen descendere.

προαναγρεύω, præcidere, ante occidere. Lucian. Plutar. in Opusc. πρὸ ἀοργησίας, ὀργὴ ἢ μυρίους φονεῦσιν τὸς ἀμυνῆς, ante vltionem sustulit.

προαναγκάζω, ante commouco, seu impello. Plut.

προαναγκάομαι, q. ante defleo.

προαναγινώσκω, ante interrogo seu percontor primo loco.

προαναγινώσκω, præludium canere, προαναγνώσκειν τὸς ἀοιδὸς, item priorem retro pelli, seu retro inhiberi, priorem retrocedere inhibito cursu quod Hesych. intellexit per ἀναχωρῆσαι.

προαναδύω, à quo προαναλίσκω sumit tempora prius erogo, Thucy. προανανδύομαι, prius absumi.

προαναπίπτω, prius concido, ante collabor seu corruo Philo.

προαναπίνω, prius resipio. Plut.

προαναπτίζω, ante seu prior αἰσχύνω. Dem. in Med.

προανασκευάζομαι, præparo, prouideo, præstruo, multò ante comporto.

προαναστένω, ante cohibeo & reprimo.

προαναστένω, prætendo.

προαναστένω prius orior.

προαναφθέγγομαι, exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

προαναχρήσης, prior discessus.

προαναχωρῶ, prior attollo seu eleuo exponit. & neutral. promineo.

προανθέω, præflorere Plin. flore præuenire.

προανίσταμαι, ante in altum euolo. Greg.

προανίσχω, prius insurgo, προαναβράσσω προαλίσκεσθαι, apud Pollucẽ, i. furgendo aliquem præuenire atque præuertere. Citat hunc versum ex Stratide Comico, Τί δ' ἅπερ οἱ σαθροὶ προαναίσχεσθε;

προανύτειν, ante perficere, Xenoph.

προαπαντάω, præcurro obuiam, obuio, occurro, in occursum venio, apud Lucretium. Præcurrere, pro præoccurrere & præcecupare positum est.

Πρεσβεύτης, obuiam itio, qua præuenitur aliquis quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

Πρεσπαιδάκμ. πάσω, π. κκα prius defatigor, Neut. absol.

Πρεσπαιτεῖν, ante renunciare alicui rei vt apud Pausaniã in Messen. Τὸν ἀφεσιν τῶν ἀδικημάτων πρὸ βάλλει, neque prius renunciata amicitia.

Πρεσπείρκμ, prior animum despondi. Isocr. epist. ad Philippum.

Πρεσπέφκμμαι prior abeo seu discedo, ante alios abeo. Item prior decedo. prior excedo ex hac vita. Greg. in Macchab.

Πρεσπεφήνομαι, prius expono Ionicè. pro προφαίνομαι. Herodo.

Πρεσπίς, ωσπιτος. Hesych. προπιθάνη, φρονεῖν, διανοεῖν.

Πρεσπορίζω, prius perfundo, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Πρεσπρόθυκα, præmorior Liu. ante interео.

Πρεσπολεύω ante deficio. Plut. προαπολιπεῖν prius decortico vnde καλὸς προαπολιπὼν ἐς apud Dioscorid.

Πρεσπυκπάω, præcido.

Πρεσπόκομαι, antè pereo, Xenoph. in Apologia Socratis.

Πρεσπόλκω, ante deficio. Plut. προαπολλας ὁμοῦ, peristi ante me. προαπώλου, ante periit, Demosth.

Πρεσπυτάκω, præmitto.

Πρεσπυπίπτω, ante decido, præciduus sum.

Πρεσπυύω, prior dubito, prior quæro, vel dubitabundus disputo. Aristot.

Πρεσπυῤῥέω, ante effluo, præfluo Horat. & Plin.

Πρεσπουσήχω, ante detergo.

Πρεσπτυλόω, præmitto, Demosth. προαπεστάλκασι, præmissi sunt. προαπεσταλκὼς, præmissus. προαπεσταλμένοι, præcidо.

Πρεσπτυπάω, multo ante repono & recondo in longum vsum. Basil.

Πρεσπτφοπέω, præmorior.

Πρεσρίζωμαι, q. præmuneratio, Nazanz.

Πρῆνον, τὸ, pocilum ligneum, quo vinum miscetur. Athen. lib. 11. κρατὴρ ξύλιν· ἐν ᾧ τὸν οἶνον κεράννυσι οἱ Λιβυκοί.

Πρηστεύω, q. præceptio.

Πρησπατίζομαι, ἀσω, π. ασμαι, præripio.

Πρησσίω, πρ. ἀφιλέζω, φροντίζω. Hesych.

Πρεσφίλω τὸν ἀδελφὸν, Phalar. fum author iniuriæ.

Πρεσχοινίω, prius curo. προσκυνῶ, antè exercere, Aphthon.

Πρέσβευμα, τος, τὸ, præceptio Ciceroni, & Gellio lib. 1. cap. 11. In dictionibus Ἐπιμολόσθους, & Ἐπαυτοῦ, diximus præludiũ siue proludium, vnde præluſio & prolusio dicta, ita appellari ἀπὸ τοῦ αὐλεῖσθαι. Et Tertullianus lib. contra Valentin. epicitharisma, i. ἐπάδειον quod decantato cantico accinitur, aut ἐπὶ παιρέρων subtexitur. Et in tibicinis studio, canendi inceptio atque aggressio præludii gratia, προαύλιον dicitur Aristotel. in 3. Rhetor. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ὅσπερ ἀρχὴ λόγου ἐστὶ καὶ πυόδου ὁδὸς ἐν αὐλητικοῖς ὁμοίως, τὰ δὲ μεταξὺ τοῦ προαυλίου. Inde Προαυλίσαι, in tibiarum inflatione vti præludio, τὸ ἐνδοιάσαι ordiri & auspicari. Idem ibidem, Καὶ γὰρ εἰ αὐκητὴς ὅτι κιθαρῳδήσει καὶ τίνα προαυλήσεται σαφὲς τοῦ ἐνδοίσιμον. Hesychio προαύλια (sic enim emendãdum pro προαύσια) τὰ προαυλίσματα, ὥσπερ προαύλιον, τὸ προαυλισμάτιον.

Πρεσπαίζω τὸ πατρὸς, pro patre dimico, Philostr. in Heroic. προαπαίζοντες, pro pugnantes.

Πρεσπισφέρω, πρ. propugnator clypeo obiecto, propriè Cic. primus bellator, emissarius pugnator.

Πρεσπισῆς, ῆ, ὁ, propugnator, defensor.

Πρεσπίσιον, ν, τὸ, subur bium, Suidas. apud Sophoclem. scriptum προάστιον.

Πρεσπκηλίς, πρ. Vide Πρέσμια.

Πρεσπυλία, τὰ, dies qui anteit nuptias. ἡ ἐφ' ἡμῖν γάμων ἡμέρα, Pollux. Vide Ἐπαύλια.

Πρεσπύλαιον, ν, τὸ, procœmium sonandi, præludium in tibiarum cantusficut προῴδιον in poesi, προοίμιον in Rhetorica propriè vocatur. Vide Πρέμια.

Πρέσυστις, ν, τὸ, vestibulum, προαύλιον, Pollux. apud Suid. προαύλιον.

Πρεσυβεῖς, propuecti ætate, ac morbi qui ipsis accidunt, Hippocrates.

Πρεσυβεύω, propuecti ætate, ac morbi qui ipsis accidunt, Hippocrates.

Πρεσφανίζω, prius declaro, præcerpo. Cicer. Theophr. histor. libr. 3. cap. 6. de fructu iuniperi, προεφάνισε δὲ χρόνον πινὰ τοῦ θέρους.

Πρεσφανόμαι, antè enarro, prius expono Syn.

Πρεσφανὴς ὁμαι, prior pertuenio, ante pertuenio.

Πρεσφάσκω, prius abierat.

Πρεσφέτομαι, ἐσομαι, σ. πκα, ante tempus discedo. Neutr. Absolutũ. προεφίσταθην in Politico Platonis, prius abfistere.

Πρέσβα, prò gredere. prodi, in Imperatiuo, Eurip. & Aristoph.

Πρεσβέβυ, inter eundum, progrediendo, καταβάθρων, vt exponit Proclus. Hesiod. Μάτ ευ δὲ βῆμαπ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδων ἐρχέσθε.

Πρεσβαίνω, μι. προβήσομαι, σ. προβέβακα, præcedo, procedo, & succedo, quod est Plauto prouenio, prodeo, transeo, proficio, peragro, extendo, ὑπερβαίνω, emineo. Neutr. absol. προβήσομαι, præcedam, euadam. προβέβακας, προελήλυθας, ὑπερβέβηκας, ὑπερβέβηκε, Homer. Hinc προβιβάσεις, & προβιβᾶς, ᾷ. προβιβᾶσι, progressus, transgressus. Iliad. ω. & alibi. προβιβάσετε ὁ παῖς ἡμῖν αὐλόν, Luc. qui sunt præcedentes ætatis, qui præesserunt in multam ætatem. οἱ ἐπὶ τὸ πολὺ προβεβηκότες, cos etiam cius qui non erant in flore ætatis, sed annis iam graues, Plutarchus Camillo. ἡλικίας ἐς τὸ πρόσθεν προβῆναι. Platoni in Epistetate progredi. προβαίνειν τὸν πόδα. Aristophan. προβαίνειν τὴς εἰς ἐκ δομο prodire, Chrysost. ἐπὶ πολὺ ἐπιπαρακαίνοντος χρόνου, intrecto tempore, progressu temporis. Πεσβαίνω, præsum. Hesiodus. πρῶτον προβέβαα, id est, πρῶτον βασιλεύει, Tractat præest.

Πρεβάλλω, προβαλέσθαι, προβαλεῖν, impingebat.

Πρεβάλλομαι, ῆ.

Πρεβάλλω, μι. λῶ, π. πκα, profero, promo, προφέρω, ἐκφέρομαι, vt in Matth. 12. ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προβάλλει τὰ ἀγαθὰ. προβέβλακεν, florem fundit, promit, profert, Dioscor. libro 1. cap. 189. Idem libro 4. capite 50. προβλαστοὶ τὰ ἄκρα ὅσπερ hirci virus olet. Homer. Iliad. β, ἐλεχύπας προβλάσκοντο, id est, ἐρχόμενοι ἐπεβάλοντο. Προβάλλω, quæro, interrogo, quæstionem medium affero, vt Κύπριος προβάλλων, ænigmata proponens explananda. Alexand. Aphrod. χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὸ μὴ ἔχοντα χρόαν, id est, funt quærenda. Aristophan. περὶ ὅπερ ἂν οἱ προβαλῶσι πε ἐξέδρᾳ, tibi proponam. ἐρώτησιν προβάλλει, quæstionem quandam proponebat, Plutarchus in Lycurgo. Vnde προβλήματα, problemata, & in quæstionem adducta, & διανοήματα, προτάσεις. προβάλλομαι διανοήματα, cogitationes dubiæ, Ianzanzen. in Orat. Προβάλλομαι, defigno, creo. Gregor. de Athan. τοιοῦ τοῦτον προβαλόμενοι, & Liban. προβαλόμενος χρόνον. Existimo autem (inquit Bud.) verbum hoc esse medium & communc, & vtranque significationem sub Patsiua voce habere, quoniam Actium vocem legisse non memini. Est itaque aliquando προβάλλομαι, id quod nunc præsentem fistere dicit, & nominare: quale est, quod ius patronatus habere vocãt, hoc est, nominandi defignandum. Demosthen. ὅσοι ἐγκρίσεσι προβλήθησαν, &c. Æschin. οὓς ἐβούλοντο, ἐγὼ μὲν προβαλὼν τὸν νομοθέτην. Gregor. ὃν καιρὸν παρθενίαν ἀρετῆς ὁ πατὴρ ἡμῖν προβάλλεται, designabat, creabat, constituebat, præficiebat. Προβάλλομαι, τὸ προσαπέρχομαι, ὑπόθεσιν causor, excuso, reparasil. οὐδὲ γὰρ παῖδας προβάλλεται γυναῖ ἡ μερίδα πληροφορεῖται. προβάλλεσθαι ἐλεγε τὰς ἀφορμάσεις, adferebas excusationes, Phalaris. Προβάλλω & Προβάλλομαι, μέσως δὲ τὸ πρῶτον protendo, & præ do. Hesiodus. ἐπὶ σπάσσῃ γυμνὸν προβάλλεται πέτρον, id est, ὅπως χρόνον, opus protendatur. Gregor. Nazanzen. ὕβρει ἑαυτὸν εἰς αὖθις προβάλλεται. Προβάλλω πρὸ τούτου, huic prætendo, Eschin. προβάλλεσθαι γὰ τὰ περὶ τῆς ἀσφαλείας, prætendunt saltem quid turpitudini. Προβάλλεσθαι τὸν μηρὸν, femur protendere, & proferre. Aristophanes. τὸν μηρὸν ὅδε προβάλλεσθαι, femur protendum & erat & protendendum. Idem, Οὐκοῦν προβάλλεσθαι χρὴ καὶ τοῦτο; non proferes manus, & extendes? προβάλλεσθαι φάσματα φοβερὰ, terribiles formas prætendentes, Plutarchus in Numa. προβάλλεσθαι τὸ εἰς ἀσφάλειαν. me impræcationibus occio & facio obnoxium, Sophocl. προβάλλομαι ἀσεβείαν τοῦ φρόνου, Thucydid. id est, ἀσεβεῖσθαι, προβάλλεται τας ὑποτάξεις πειρασμῶν, contra tentationes ieiunia obiicit, Nazanzianz. Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. νέον προβαλλόμενον ὑποδιδράσκειν τὸν τυμόνιος, Plutarchus. in Fabio, iniectis nebulis hostes effugitãs obiectis. προβαλὼν τὸ ὕδωρ ἐς τὸ πόδωμα, Nazanzen. in Orat. propone aquam & spiritum, obiice tanquam telum. προβαλὼν ὑμῖν τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς, oppone clypeum fidei. προβαλλόμενοι κύσμε, idem Nazanzen. in Orat. vbi Mosellanus, creaturæ nostri culis proposite & obiectæ. Προβάλλομαι, propugnaculũ oppugno, σφ ἐχυρᾳ, protego, dilato, velamentum & intergumentum obtendo & circundo. Polybius in 5. flumen hostibus velut obicem opponere significans atque propugnaculo eo se munire, dixit πεποιῆσθαι προβλήσεις. Demosthen. ἐπεὶ τοῦτ' ἐστὶ προύβαλόμενον ἐγκάτοπλον τῆς κτήσεως, his ego propugnaculis circummunitus Attcum agrum. Chrysost. de precatione, τοῦτο μόνον τὸ ὄπλον τῆς σωτηρίας προβαλλόμεθα, his solum arti exercitum muniens, hoc scuto protegens. ἄνωθεν δὲν προβάλλεται, hoc est, ἀνωθεν δὲν προτείνεται. Vnde προβαλλόμενος τὸ ὁμολογεῖσθαι apud Gregor. dicitur ecclesiæ episcopus, defensor. propugnator, q. protector. Et προβάλλομαι, obtentum, conductum. Greg. ἡ παρ' ὧν πᾶσι παρεῖχε προβάλλομαι, crassa hæc ductus carunculæ, sic obducere Latinis. Cicer. de Nat. a. Oculum túrque libro aut cortice stirpium. προβαλλόμενα ἐπιβολὴ est, ἐπίζωμα. Hermog. προβαλλόμενοι ἐπιβολὴ, spem præferens. Imosth. pro Corona, ἐγχειρεῖν μὴ καὶ ἅπασι τοῖς ἐκκλῆς τῶν ἀγαθῶν προβαλλομένοις ἐλπίδα. Viros bonos ait, semper esse oportere studiosos honestatis, præferentes spem bonam, τεύχεσι

ἰτων προβαλλω, murum produxit, & propugnaculum munivit, apud Demosthenem. προβαλλεσθαι τὸ τὰ λόγου δικαιου, rationis vires intendimus & iactamus, Nazanzenus in Orat. Προβαλλομαι, præ me fero. Gregor. ad Epiſcop. Οἱ ἀ τῶν ἀδικιῶν προβαλλομενοι ἑαυτοις ἀπολογιαν, ἀ τὸ ὑπηκοειν ἀμεσον προβαλλομενοι, ἀ σφας αὐτους, &c. Προβοηθημα, inſimulo, poſtulo, hoc eſt, reum defero, diem dico. Demoſthen. κ᾽ μετα ταυτα προβαλλομαι δυο ἀγραφους τους ἀδημου, quum populus duos poſceret, Plutarchus in Public. Προβαλλω, in rerum naturam produco, φυσεγχω. Alexander Aphrodiſ. libro ſi cundo Problemat. εἰς τα ἐργα τῶν προβλων τῶν ὑδατων, in actum proferi ipſam potentiam. Idem ibidem, αἱ δυναμεις τας ἐνεργιας προβαλλουσι, potentiæ producunt actiones. De arboribus germinantibus dixit Lucas capite vigeſimoprimo, τα δε δενδρα προβαλλοντα ἤδη. Interpres. Quum iam emiſerint folia: potius produxeriut: quod Matthæus dixit capite vigeſimoquarto, ὁταν τα φυλλα ἐκφυῇ. Προβοηθημα, promouco, prouecho, propono, in medium aſſero, ὑμασοδιον ἀγω, cito, allego, & προβαλλομαι νομους, Gregor. id eſt, παρεχω ἑαυτον, ὑποσημειον. Et προβαλλεσθαι μαρτυρας, producere teſtes, Hoerat. Ariſtophan. πρ. ἀ᾽ γαν ὑπο ὀργῆ τι προβαλλομενῳ σοφον ἐπος μαντικον ἀνθρωπος, quum aliquid dictum propoſuero, ſeu in medium adduxero, vide vt ſtatim corripias. πεφροντικοῦμεν ἀ, quid in medium proponens & adferens? Æſchines. προβαλλω τι μεσον, ſito, repræſento, Lucian. προβαλλω ἑαυτον, prope ſpecto, Gaza ex Cicer. Προβλημα & Προβοηθημα, mitto, abiicio & porrigo, vt προβαλλεσθαι τῶν ἐκεινων, Polybius. Inde Προβολαι, venabulum. Vnde & de pugilibus quoque dicitur, pugnos infeſtos prætendentibus. Gregor. κ᾽ Ιωαν. καθ᾽ ἑαυτον προσωποποιεῖ ἑαυτον τε καθ᾽ ἑαυτου τοις τυχουσι, ἀ ὡσπερ τινων σοφιστων ἀθλητην ἀγωνιζομενον, προβαλλομενον, mihi aſſimilis eſſe videtur pugili artis ignaro, qui priuſquam ſtatum ſtabilito pede compoſuit, pugnos in aduerſarium intendit, quaſi aduerſarij petitiones exceperus, τις προβαλλομενος σε, mittentibus te, capite 22. Prouerb. Salomon. προβαλεῖν ἀνθρωπω τα σωματα, abiicciſſe corpora honore ſepulturæ priuata, Plutarchus in Pericle. προβαλλοντας ἡ κελευσεν τοῦ δεσποτας, miniriam propulſant, & plectunt miniſtæ agentes, idem in Solone. πεφοβημαι σε τοτε, tibi terrorem mouno. Προβολη, Ariſtophanes in Pluto pro proœmio, πεφαλαια τῶν θεωρημενων περβηκεν. ῥαδιμα ἐν τῳ ζ τιμαιος προβολην, pituitam ex ore proiicit, Dioſcorides libro ſeptimo, capite ſecundo. Προβοηθημα, deſpuo, taxo, vitupero, infamo, abominor, auerſor, execror: νε κεινθεσιας ἀς ἡ φαλαγγια προεβηκεσιν, Plutarch. Idem in Galba, de Othone, ἡ τ πιστεωα διδοις, ἀ ἡ χαλζα προβαλλομενη. Sic Thalaris dixit, ἰαμα τινες σοφοβιβλιωται, προβαλλομενοι τον αὐτον, Thucydid. citâ ab eis fit imuria, ſic Valla, id eſt, ἀφ᾽ ἑαυτων. προβαλλομενος λογος, ſermo in prouerbium veniens, idem. Προβοηθημα, inſimulare, poſtulare, hoc eſt, reum deferre, diem dicere. Demoſthen. contra Mid. ἀ᾽ προκειχρησθαι αδικειν τινοτι ἀεὶ τῶν ἑταιρων. Idem, Εἰ γε ἡ μη σωκλεους ἕνεκα αὐτου, quòd ſi, dñe non diciſſem. vide Προβαλλ. Προβαλλω, produco, promouco, διαβαλλω. vide in Προβαλλω, eſt & accedo neutrum, & iungitur Dativo, προβαλειν τῳ ἔρει, accedere ad montem. ῥβαλλω, ὁ, clypeus, ασπις, Heſych. quoniam ipſum πρ. ἐσκυτου ἀ μαχῃφερω, i. obiicium.

Προβατον, poëtico more pro προβατοις, ouibus, Heſych.

Προβατος, ου, ἡ, prouentus, proprié pecorum, ouium poſſeſſio, πεουσια. & ſimpliciter quadrupedum ingreſſus, Etymol. Homerus Odyſſ. 3, - ἱμαι δ᾽ κε κἰρτον ἐὼ Τιμαιος δεμῳοι κεκυμενα τε, προβατῳ τε, id eſt, interpreti, ἀεσσοσι, κἀπ᾽ τῳ προβατου. indeque τῳ κοιμ, id eſt, ſubſtantiam & bona: Suidæ, τῳ προβατων κτησιν, ſequendo autem ſignificationem verbi ſignificabit prægreſſionem, vel progreſſionem.

Προβατια, ας, ἡ, pecuaria, æ, Varro: paſcua ouium, cura ouium. προβατειας ἡ κτιων ορεσσιν ἠδ᾽ υλησιν, pecudibus & iumentis ſontes plectunt, Plut. in Public. i. multſtant pœna pecuariæ &c. ἐδε ὀπι νομαις ἡ προβατειας διαγενεσθαι, rei pecuariæ operam dantes, idem in Solone.

Προβατιον, ὁ, ouillus. προβατειον γαλα, ouillum lac, Ariſtoteles libro tertio Animal. πρόβατειοι ὄνος, ouilli mores, prouerbialiter pro ſimplicibus & fatuis.

Προβατις, ὁ, paſtor, ὁ ἡ προβατα ποιμαινῳ, opilio, προβατωτης, Polluci.

Προβατουσιμος, vt apud Philonem, προβατουσιμος τόπος vel προβατωδης (veruque enim vtitur) ouibus aptum gramen, ſeu vtile, q.d. pectuarium gramen.

Προβατωτικη τεχνη, ars pecuaria, Xen. in OEc.

Προβατωτης, ου, τὸ, προβατον, Heſych.

Προβατος, ου, ὁ, ἡ, ouinus, ouiarius Columel. quaſi pecualis. Eupolis impropriè προβατικοι χορευ appellauit τ᾽ ὀζ ἀγων προβατικη καλουσιν (vt legunt Ioan. 5. Cyrillus, Chryſoſtomus & Theophyl.) pecuaria piſcina ex qua ſtatur & in qua verſari pecudes ſolebant. Nonn. paraphraſtes Ioannis, ὧν δ᾽ ης ὀυποτε ἐν ὑδατι προβατικῳ διψυτος ἐσαιων &c. &c.

Προβατιον, ου, τὸ, ouicula. προβατις βιβ. ouiculæ vita, id eſt, μικρος ἡ ἀνοητος, Ariſtoph. in Plut. προβατια βιοτ. ἀγνης, &c.

Προβατοκεφαλος, ου, ὁ, venditor ouium.

Προβατον, ου, τὸ, ouem ſignificat: τὸ ἐπ᾽ τῳ ἀπτομαι βδελυσσω. Oppian. de venat. oues ſylueſtres deſcribit. προβατα, omnis generis pecora & armenta. Hippocrat. libro de ſacro morbo, ἡ γαρ ὀδυ αυτοῖς ὅλῳ περιελαυνει κἀνω ἡ ἀρω ἡ βαω. Et lib. ἀερων ἑαυτων ὁμοιως κατημενα βαινει, ὅθ᾽ περ αὖτ᾽ ἡ ἀρι προβατων βοες ὁπ μελιτε πανυ σπιλαιτ᾽ ἐν τῳ ὄλῳ. Quem locum explicans Galenus ait, προβατα, οἱον ὕπνι ἐδωκατα τα ἐσθιομενα, & Euſtath. τα πλαιε ἡδ᾽ πτερατδ᾽ απ᾽ ἀρεβατα λεγονται μικρως ἐσθιομενα ἡ βουν ἡ ἵππων, ὅσον ἡ προβατων τραπεζα ἀδῳ πιδ᾽ ἀφ᾽ ἡ ἡδ᾽ ἐσθιομ φατιν. ediuis cues ſignificat.

Προβεβικως, ότως, ὁ, iam ætate prouectus, Theodor. interpr. vide in Προβαινω, & χρον apud Ammonium.

Προβεβιωμενα, τα, vita anteacta. Synoſius epiſtol. 110. φοῖτον τῶν προβεβιωμενων ἀυτῳ θεοπροφαγμαν νομίσας. Sic Plut. de liber. inſtit. τῳ δὴξαι τῶ προβεβιωμενων οἰζ ἐχειν: gloriam vitæ anteactæ. Actiũ autem προβιῶναι ſeu προβιωμι nulla reperiuntur exempla.

Προβεβλημαι, maluti, præpoſui, præcuſi. præopto, malo: quod verbum vim habet Comparatiu. Homerus Iliad. ἀ᾽ κλυτοτινεσσης προβεβλημαι, id eſt, προτιμῶ, φιλοτιμεομαι, id eſt, præfero Clytemneſtræ: ubi Accuſatiuus ſubauditur αὐτην. eſt autem præteritum medium tanquam ἀ ἐφιλουν.

Προβεβηκα, ασι, τὸ, progreſſus, ſaltus. Ariſtophanes in Pluto, ἐπαναπτυσ ἡ ἐμβας γενεσθαι δρυδρομος προβεβηκως, concinnis progreſſibus.

Προβιαζομαι, q. præcogo, ante vim adfero, Æſchi. Cum Infin. apud Plut. in Camil.

Προβιβαζω, ὁ. citur vt ἐμβιβαζω, ἐκβιβαζω, τὸ ἐκβιβασμα Homerus, id eſt, aſcendere facio (eſt enim ſignificatio coniugationis Hiphil apud Hebræos) produco, vt in ſcenam producuntur pegmata, proucho, φερω, & promouco. Lucas in Actis Apoſtol. capite 19. cum ſignificare vellet Iudæos è media turba tumultuante ſubiatum Alexandrum pegmatis inſtar produxiſſe vt audientiam ſibi faceret, ait: ἐκ δ᾽ τῆς ὀχλου προεβιβασαν Αλεξανδρον, προβαλοντων αὐτὸν Ιουδαιων, &c. vbi προβιβαζειν & προβαλλειν pro eodem poſuit: id eſt, è turba vetò Alexandrum produxerunt ipſum prouehentibus Iudæis. Alij vertût propellentibus: quod non poſſum admittere. Hoc loco verbi ſimplex eſt propriáque acceptio. Sumitur etiam προβιβαζειν μεταφορικως accommodatiúe quæ rebus, idque tranſlatè pro proponere, ponere ob oculos, repræſentare, vt προβιβασεις αὐτα πῆς ὑδὸς σου, Deuteronom. capite ſexto, id eſt, hęc filiis tuis produces atque proferes. quod ſit narrando. Προβιβαζω μεταφορικως etiam, inſtigo, incito, inſtruo. Xenoph. τῳ λογῳ προβιβαζειν, verbis & oratione incitare & promouere, id eſt, inducere ad aliquid faciendum: in quo ſignificatu dices etiam producere. Ad Heren. libro quarto, Sed vt productus ſtudio & viribus vltra facilè procurras. Plinius libro nono, capite 35. Et quidem nulla ſponſione ad hoc productus. Idem Xenophon, εἰς αὐτον ἀφοβιβαζω, ad virtutem produxit & promouit. Sic clie ns & litigator patroni cauſam actuti os faciens atque inſtruens, αὐτον προβιβαζειν dicitur. Sic Herodiadis filia ſummiſſa & inſtructa velúteque producta à matre, caput Ioannis fibi conecdi poſtulauit. Matthæi capite 14. ἡ ἡ προβιβασθεισα ὑπο τῆς μητρος αὐτης, ὁδε μειρηκιν, &c. id eſt, illa verò iam inſtructa à matre ſua: prius inducta: accipitur etiã pro promouco, hoc eſt, augeo, & ad ampliora prouecho, vt Budæus interpretat in hoc loco Gregorij. ὁδον ἡ μικρῳ προαγειν αυξῳ εἰς τὸ μαρμαρον ἡ προβιβαζειν τοις ὑφηλοτερους: item proficere facio & progredi. Xenoph. Apomnem. ἐπὶ δημῳ κρατεια καλὸν τι καζαδὸν ἀιδὲν κτῆμα ὅσῃ, ὅσπερ ὑμεια ἐστ᾽ ἡ προβιβαζ λεγων εἰς ταυτην τειδεῖ, id eſt, ſi temperatiores reddebat diſcipulos Socrates. Προβιβαζειν etiam dicuntur perorigæ qui equas ſummittunt equis, ai ἀμοι ἰωμενα id genus per admiſſuram. Apud Ariſtotelem neutraliter pro prius inire capitur in 5. de hiſtor. Anim. de apro, ὀχβίεν ἡ ἐθ᾽ ὅτ᾽ χρηπιδοις ἡ μὴ προβιβάσας ὑμῶν. Apud Heſychium προβιβαζεται, id eſt, προκόπτει, proficit.

Προβιβαδην, progrediens.

Προβιβασις, ασεως, ἡ, procedo, προβαινω. Neut. Odyſſ. ὁ᾽ ὄτ᾽ ἐκ φρουλιοντα πόδε φέρον.

Προβιβρωσκω, ante comedo: vnde προβιβρωσις, ante comeſus in cibo præſumptus.

Προβλαστανω, prægermino, Plinius feſtinantius germen inchoo, Theophr.

Προβλαστησις, præcedens germen.

Προβλαστος, Bacchi cognomen: nam gemmas agentibus vitibus facra ei faciebant.

Πρ᾽βλεπω, præuideo, προορω, proſpicio. προβλεψαμενος ἀπὸ τῆδε

κρεΐττον π, qui de nobis melius quiddam prouidit, cap. 11. ad Hebræos.

Προβλημα, τος, τὸ, quod obiectum atq; oppositũ est, obex, vallum, agger: ἡ τὸ πλοῖα ἀμωσιγήρων, ἡ ἀσφαλισμα, σκέπας, ὄρυγμα, ὤσπερ προβλημα, & quodcunque propugnaculum, vt est scutum vt testudo militaris, omnéque munimentum sine munimen. Plato in Timæo, προβλημα χιόνων, tegmen aduersus hyemis iniurias. Plutarchus testudinem (quæ fit continuata scutorum crate super capita) ἡ ἢ ὑπωπαπισιῶν dixit, ὅτι τῇ προβλημάτων ετυκτῷπατὸ ὄζη. Idem, προβλήματα ποιοῦσι τας ὄψεις, pelles munimenti causas prætendunt. Sophocl. in Aiace, μανὶὴν φόβου προβλημα ἐχᾷ, nihil habere quod metum propulset: nullum propugnaculum aduersus metum. Idem dixit, τὸ φῶς διὰ τὸ προβλημα φαίνει ὑπ' ἐπ' σκοτίᾳ, id est, lumen per obiectum (nempe humanitatem ἡ τὴν διὰ τοῦ πάντα) lucens in tenebris. Idem προβλημα air aliquando Spiritum sanctum dici respectu Patris à quo emittitur & procedit, vt Solis radius emissus dicitur προβλημα. Hinc Προβλημα transfertdicitur de propugnatore atque defensore. Lucianus, τὸ μεγα ἐφικὸν τῶν γλῶς, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθωνίων, τὸ προβλημα τ' Ἑλλαδος, columen Atheniẽsium, præsidium, salus & tutela Græciæ: vt Homerus ἡ ἀφ-ξολον, id est, tutorem atque propugnatorem dicit ἔρκος, vt ἔρκος Ἀχαιῶν. Προβλημα, prætextus. Sophocl. in Philoctete, καλῶν προβλημα σωτῆς παιδὸς τόνδε. Dicit Vlyssem sibi quasi prætendisse illum puerum. Sic apud Nazanzen. pro specie & apparentia διὰ τὸ φαινομένῳ προβλήματος, propter obiectam speciem sapientiæ. Προβλημα proprie quod ad explicandum proponitur (vt apud geometras, τῷ δοθέν δίχα τε μνειν), problema, quæstio, ζήτημα, propositum Ciceroni in Partit. propositio. προβλημάτ ὄζη. id est, quæritur. Aristotel Ε μετὰπᾶν δ' εἰς ὅλῳ προβλημα ἡ σκέψιν ἐτέρας, προβλήματος. Aristotel. πο. ὅτι δ' ὄντος βλητα ἡ οὐ ἐνεστὶ εἶσὶν οἱ συλλογισμοὶ, δηλοῦμεν ᾗ ἐκ πάντων ὄντως ὄζη, ἡ ἐν ὄντως, διὰ τὸ ἀεὶ ἐμφιτρεπειν ἐῇ λοιπὸς πιθανοὺς: quæstio de re qualibet ad quam contrariæ probationes referri possunt, quia ignoratur hoc ne an illo modo res se habeat. σοφιὰς διάθρεπε σωστέινον ωσε διαφέρει ἡ γνῶσιν. Προβλημα idem quod γύμνασμα. Gregorius aduersus Iulian. τὰ πικρὰ τυτων γυμνάσματα, ἡ προβλήματα, ὕβρει. Προβλημα, periculum. Polybius, ἀπόλυσεν τὸ μεγίστου προβλήματος, liberauit maximo discrimine. Hinc προβλήματ τόδε ις, addubitatus, in quæstione positus & disceptatione. τῶν τὸ μέρος προβλημάτων ὄζηται ἡ ἄπορον, Plutarch.

Προβολὴ, ῆς, ὁ, proiectus, eminens, prominens. Odyss. ,προβολῆτες ἀπὸ ἀκτῆς, litora ardua, litora prominentia, id est, αἱ περὶ ζ βλημένη ἡ ὑπακούσης πέτρᾳ. Et ἐ, δὴ ἀκτὴ προβολῆτες ἔδοι σπιλαδὲς τε πάτρι τε Iliad. μ, σπιλὰς προβολῆτες, extantes pali & prominentes. Idem Iliad. β, προβλῆτα σκαπῆκ, id est, προέχοντα εἰς τὸ θαλασσαν.

Προβλητικὸς, producendi vi prædituus, genitalis, γονιμικός. Greg. σκ γονιμικὰ, ἡ προβλητικὰ τῶ αὐτ κυρίᾳ ἀγαθοῦ.

Προβλήτος, ὁ, ἡ, cieclus, proiectus. Soph. ἀφ δ' ὠυὸ προβλητοι ἐῇ ὄστ, ὦκβλητος.

Προβλήσω, ex eo, prodeo, extubero, προκαλίσομαι. Hesych. Homerus Odyss. τ, Δμώας δ' ὦε ἐκα προβλοσκιᾷ. Odyss. φ, μὴ τι θύραζε προβλήσωσιν.

Προβοὰτα, q. præclamo, cohortor.

Προβωλὰν ἐ τὸν, ciuitati eo auxilio.

Προβολὰ, Θ, in Oraculo de hasta erecta, in procinctuque ad pugnam, ἐ σὰ ἀ προβλάσιον ἐχων πευκαλίμῳ ἔδο.

Προβολαιον, tutamen.

Προβολεὺς, quasi productor, γεννήτωρ. Gregorius, ἀεὶ υἱοῦ, & de Patre in diuinis loquens, Ο ὡὸ γεννήτωρ ἡ προβολεὺς, λέγω δ' ἀχρέτας, ἀπαθῶς, ἡ ἀσωμάτως. Alibi dicit, Patrem προβολέα τῶ ἀγίο πνεύματος, ἡ ὃ ἐκπορεύεται τὸ ἅγιον πνεῦμα.

Προβολὴ, ῆς, ἡ, prima pars phalangis, siue status pugilis in procinctu stantis, occasionisque inferendæ plagæ imminentis, vt a gitatoris in carceribus equos currumque sustinentis. ἔχεις δὲ ἐκτ βαλ βίδε ἰδίωσιν. Vnde Cicero ad Atticum 13. Sempérque Carneades προβολὴ pugilis & retentionem aurigæ similem facit. Sic ὁ προβολὴ στιλῶ, Plutarchus in Cæsare, est in procinctu consistere. Appianus in Iber. ἀφ' ὁ προβολὴ τὰ ὄδοκια ἐκ μέσου ἐσ-αίνε, ἡ ὑποὐτας ἀμωσιδεῖς μόνον. Προβολὴ, insultio, aggressio, procursus. Aratus, ἔπ δ' ὁ προβολὴ νότου, in procursibus Austri. Προβολὴ, apud stoicratem legitur pro actione quæ intenditur, κ' τὴν συκοφαντησάντων, ἀπὸ τῆ προβολὴ καλεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν. Pollux, προβολὰ ᾗ δοκὴ κ' ἀ τὸ συκοφαντίας γραφή. Est autem προβολὴ, intensio & obiectio iudicij dictati, quasi petitio digladiantis. Apud Hermogenem de statibus, προβολὴ vnius est ex locis quibus tractatur definitio, & primus, id est, intentio: quanquam à Trapezuntio expositio vertitur: ἔστ τὸ γένος, ἡ ἐστὶ φιλόσοφ ἀπὸ ἀδικῆ τῶν πυρανίδι, ἡ ἀ τῷ τὸ γένος, ἡ ἀδικῆ, ἡ σωματ τῶν πυρανίδι ἡ ἀπ λαμβάνειν ἀπ τῶν ἄφορδ, &c. Est autem intentio hoc loco oratio, crimen dobitúmve alicui obiiciens. Idem Hermogenes alibi, προβολὴ, ἀνδρὸς Θ ἐ, intentio, homicida es. sic libro primo Rhetec. ad Herennium, Intentio, Occidisti Aiacem. Προβολὴ σοβλημα, ὕπλον φυλακτικὸν, propugnaculum & castellum, habitúsque mœnium hostilem impetum arcens: vt Xenoph. τὰ ὄρη τὰ ἀπόκλε προκείμενα, προβολὰ τ χώρας vocat. Sophocl. ὑπὸ χεῖρ δίλιμνος ἰδὼ μοι προβολὰ ἡ βελέων. Προβολὴ, crepido, proiectura & protectum, & pars prominens vel tecti vel grundæ, vel rei cuiuscunque, vt palpebrarum pili προβολὴ sunt τῆ ὀφθαλμῆ. In Hippiatria, ἀνέξομαι δὲ ὁ τῆ κ' ἀκλίαν προβολὴ, id est, in prominentia acetabuli. προβολὴ ἀκμαῖος, Niger apud Philostratum vertit proiectus promontorij. προβολ ὧν τὸ ὄμματος ὄχων, id est, habens adiunctum nitùm eminens supercilium, procul cernit, Aristotel. libr. capite primo de generat. Animal. Προβολὴ pro tegumen, tutela, lorica ponitur. προβολὴ καυμάτων, tegmen aduersus æstum, Plato in Timæo. προβολὴ ὁ τῶ κλὸς, Solis nimium æstum aufugit, à Solis æstu defendit. Theophrast. libro secundo, capite nono de causis plantar. Gaza in Aristotelem vertit προβολὴ putamen interpretari. Προβολὴ, nomen iudicij Athenis aduersus eos qui aliquid iniuriarum diebus festis & solenaibus alteri intulissent. Vlpianus in Oration. demosthen. contra Midiam, προβολὴ, inquit, δίκη ὄνομα δίκης ἡ ἐφ' ἡδὲ ἐπὶ ἑορτὰὶ ἀδικοῦντα, τῶν προβολὰὶ ἀρισταίνθ Θ ἡ τῶν πανηγύρεων κ' τὰ μέγαλα λυκαῖος ἀπικνέμενοι, id est, repulsa accusatione ex omnibus accusatoribus, minimè Cimonii iniurias, Plutarchus in Pericle. προβολὰ ἀκμῶνα, ripæ ἀκμοβόλοι, rui, Dionysius poeta. προβολὰ ἡ γλώσσ ἐσὶ ὁ ὑπὲρ γεμμάτων, nonnullæ literæ lingua producuntur, Aristeles libro secundo de partibus Animal. Προβολὴ, nec inanitio atque proditio, Gregorius, Ε ὑπασίαζων Καισαρίων πάντα ἐξ προβολὰὶ ἀχυρᾶς. Προβολὴ, cunctatio, ἀπαβολὴ, fulrugium, prætextus, προβλημα. Tertullianus lib. aduersus Iudaxen, Hoc fi quis putauerit me προβολὰὶ aliquam quærere Προβολὴ, in alio sensu apud Æschyl. Agamem non. accipit quem dicit κρατεῖ ᾗ χαλκὸ τόπτο πρόβλ, τῆ ᾗ προβολαῖς μάλιστ τέλει δίκημ ὀρθῆς.

Προβόλιον, τὸ, venabulum quo ad apros conficiendos & ferras cum quibus cominus agendum est, venatores vtuntur, venatorium telum. Sæpe hac voce vsus Xenophon in negetico, vt τὰ ᾗ προβόλια ἔσω φώτου ἀφ λόγχας ἔχοντε, venabula autem esto primum quidem spiculis præmunita. Hesych. σιβώλη.

Πρόβολος, ὁ, scopulus, prominentia, promontorium, satus eminens in mari, quod impetum æstus frangit, Demost. Homerus Odyss. μ, Ὡς δ' ὁ' ὅτ' ὀλὸν προβόλοι ἀλιειὰ σεσωκὼς ἐ ἡ Γεβόν πὰς ὀλίγιστ ἐδνοι ἐξ ὕδατα βόθυνε. Inde transfiguratum Gregorius fortissimum Epiſcopum eo nomine signi tuit, qui tyranni ferociam infregit virtute sua. Πρόβολος, propugnaculum, præsidium, tutela, προβλημα, tutor, pugnator, ἀφύλαξ Θ, defensor, fecuritatis conciliator, & fidium. Xenoph. ταῦδ. ἀ. προβόλοι ἐὰν τῶ πολέμου. Aristop. Nebul. προβόλοι ἐμοὶ, σωτῆ δίκαιοι, ἐχθρῶν αἰσχρὸς προβόλοι Θ κ' μα, Aristid. Προβολοι, in pontis constructione trabes solturis atque pali lignei fitucâ adacti: publicas vocat Cæsar, Liuius subiicia. Plut. in Cesare, ἀφ' ὧν ταῦτα προβόλοις ἔξωμαι διὰ τῶ πόρω κατασκευάσων.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis elephantis etiam manus dicta alfu, φορυμαία. Elt verò Aristotel μυκτὴρ, ᾗ τῶν τρωφῶν φωστὴρ ἡ κρεῶν χρεῖ χρώμενον, ὥσ τὸ σπόμα. Cicero secundo de Diu. Manus etiam data elephantis, &c. Inde & προβοσκὶς, trosmuscæ, quod Latinè quoque proboscis, seu promuscis dicitur. Arist. l. 4 Anim. ait sepias, soligines, & solios pisces bisortitos promuscides.

Προβουλευμα, ατος, τὸ, decreti quasi præludium, φροβούλιον, quid consultabatur antequàm populus scisceret, sicut & ἀγών, προβουλεύματα, curiæ decreta, quæ ideò ad plebem ferebantur concionantem, in concione quæ populi promulgabantur, vt populi suffragio confirmarentur Dionysius H. carnasseus sumpsit pro senatusconsulto. Sic dixit Demosthenes contra Timocrat. ἀνοσιὸν τὸ βουλὴ, προβούλευμα ἐγκρατὲς, τοῦτ γ δημοκρίνης ἐκκλησίας ἀφ' ἡμερῶν ἐπὶ ὁ δῆμος.

Προβουλεύω, quasi præcelebro, prior delibero, antè deliberò consulto. Xenophon, ἀφ' ἑαυτὸ χρήσιμ ἐῇ, ἡ ἀνοσιεῖν, ἡ ἀνελεύθερ, προβουλεύω, appellat Demosthen. per curiam ceciliumque decreta, in Orat. pro corona. Polybius de polit. Rom. διὸ ὡ σωμπεπαρῶν τὸ ἀνοβιβασμὸν ὁ δῆμος.

Προβουλεύω, prospicio, prouideo, φροσποιῶ, deliberationem premitto. Lucianus in Caucaso, ἀεὶ γὰ τὰ βελτίω εἰς τὸ κοινὸ semper aliquid consilio in commune prouideo. προβουλεύσκεκ, mala meditari, Adaman. in Physio. προβουλεύειν dicebatur in curia Athenis, quando ante comitia populi ea resconsiliabo cenſendáque in curia agitabatur, qua de re populus in

ulus in concione rogandus erat, cuius scilicet erat summa
otestas, vt Romæ. In ea significatione vtitur Demosthenes
ἐὰν στρ. & οὐκ ἐᾷ ἄρχειν, προβουλεύειν τὸ δήμου, consilio multitudi-
iem præuenire: consulere & de re quapiam prius quàm po-
ulus consuletur, Plut. in Solone.

βουθ, ᾶ, ὁ, primarius in vrbe consul: prouisor Horat. Et ma-
istratus, de quo Aristoteles libro quarto Politicorum, capi-
e 14. & libro sexto capite octauo. Laertij Interpres circa
inem lib. secundi, προβούλου consilij primores vertit: & alibi
προβούλου senatus principem. Romani vocant ὑπάτους καὶ
στρατ. προβούλους, Plutarchus in Romulo. Περίβουθ., cu-
ias, quæ consiliis suis populo prospicit, ne quid perperam ab
o decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur, vnde quæren-
æ vitæ perinde vacare nequeat, Bud.

βρήκω, q. præmadefacio, antè madefacio, præmadido, Politia-
us Theophrastus hist. libro tertio, capite 17. διὰ ἡ φυτὰ νέα
ποβρέχοντας, ante macerantes semina. προβρέχω, ante made-
actus.

βρῶσις, ἡ, cibus cibo præsumptus.

βυσμὸς ὁ λύχνου, est elychnium promouêre, faceréque vt ad ly-
chni nares propius accedat, id est, φωμύξαι. Virgilius, Et pro-
lucit acus stupas humore carentes. Aristophan. in Vespis, Καὶ
ὁ χαμαῖθεν σὺ νυνὶ λαβὼν, ἡ λύχνου προβύσου. Respondet alter
eid commodè facturum digito. ὦκ. ὀμοῦ ταδί μοι γε νυὶ δικὸ ὃ
ὐχνου προβύσου: id est, εἰς τὸ ἥμερησθεν βαλεῖν τὸ λύχνιον, thema
st προβύω, inquit interp. vide Προμύσαι.

γάμια, sacrificium, conuiuium ante nuptias, & donationes i-
sæ quæ ante nuptias offeruntur, authore Polluce. Vide
egetikia.

γαστὴρ, έρος, ὁ, ventriosus, cui venter est prominens, Pollux, &
Adamant. in Physiogn.

γηρωὶς, præteritus, prisc. us, Xen.

γλῶθος, πρῖμὸ genitus, ante genitus, Nonn.

γλῶθος, ου, ὁ, habens barbam promissam.

γλῶτερος, ος, ὁ, maior natu, πολλῷ τερ. Il. ἰ, Η' σ' ὅσων γλῶθ' ἀρο-
ῶτερος ἔλυχιμι τῷ. Dicuntur quoque ἀρχῶν τεροι, qui ante
os fuerunt maiores, superiores, vetustiores, antiquiores. οἱ
ρογλῶτεροι καὶ πάνυ, prisci Latini, Plut. in Rom.

γλῶτος, ante genero.

γλωτὰρ, ορος, progenitor, Eurip.

γλῶτος, ante gusto, Aristot.

γεύομαι, prægusto, Iuuenal.

γευστὴς, οῦ, ὁ, prægustator Cic. & Sueton.

γήσομαι, prius fio, prius gigno, prior orior, antecedo, præce-
do. Xenoph. κἀνὸ ὧν τῶν προγεγενημένων χάριν μειοῦσθαι. periculum
est, ne prior gratia decrescat. προγηνόμην, antè facta Thucy-
did. προγεγληνώς, prius factus, superior, prior, Xenophon.
προγεγληνῶτοι, qui ante fuerunt, antiqui, Isocrat. τὰ προγεγλη-
νημένα, res gestæ hactenus. Περίγημα pro περίγενμα, id est,
accedo, Homerus in hymno Bacchi in principio: & apud He-
siod. τοὶ δ' ἄμυδις περίγηνον τ. i. ὑμοῦ ἄλλοι, simul venerunt.

προάγκαια, μ. προγύμνασις, ἡ. προγύμναζε, præcipio fiue (quod planè
idem est) præscisco, prænosco: præcognosco vero, rarum est
tantúmque præcognitus in quadam epistola inter Ciceronis.
προγύμνασιν est præsagire) Cornel. Celsus eum recentiores
quique medici quamuis quædam in curationibus mutarint,
tamen hæc illum optime præfagisse fateantur. Περιγύμνασα
(quia γύμνασιν in secunda significatione est decernere, statue-
re) antè decerno ac statuo, προγύμνασα ἡ προβούλευσα. præfinio &
præstituo Latinè, quod præstinare dixerunt. Paulus ad Ro-
manos capite octauo, οὓς προέγνω καὶ προώρισεν συμμόρφους, &c.
id est, Quos præstituit & præfiniuit. vbi tamen interpretes
præciuit & prædestinauit, transtulerunt. Apostolus autem
ἐπὶ τῷ ἄφθαρτα duplici verbo vsus in eiusdem rei significatu.
Et capite vndecimo, ὃν προέγνω ὁ θεὸς ἐπὶ λαὸν ἁγίῳ, ὃν προέγνω. v-
bi interpr. præcognouit: vetus versio, præciuit. vide Πρόγνωσις.

γήρανος, ατος, ὁ, prænotio Ciceroni, quasi præscientia. quę prima
est significatio: vnde προγνωστικὰ, id est, præscita Plin. Πρό-
γνωσις in secunda acceptione, est προφασιμὸς, præfinitio, qua-
sique præstitutio, vel antè lata constitutio, vt pronunciatur
& statutum siue decretum Dei ab omni æternitate, in 1. epi-
stolæ Petri, capite primo, ὀλιγοπρεπῶς ἡ προγνωσιν θεοῦ πατρός. In-
terpres, electis secundum præsentionem: Vetus versio secun-
dum præscientiam, alij prædestinationem. Sed προγνώσεως hoc
loco nihil aliud est quàm προφασιμὸς βουλὴ τοῦ θεοῦ, velutque
προθεσιμὸς, id est, prejudicatio Quintiliano, siue præiudicium
quo ex voluntate æterna iudicis Dei legisque constitutoris
necessariò saluabuntur electi gratia, & damnabuntur repro-
bi meritò. Sic præiudicationem vel antegressum decretum,
(quod esset ad verbum præstitutum) verterim in Actis Apo-
stol. vbi capite octauo, τῇ βουλῇ ἡ προγνώσει θεοῦ,
&c. Interpres, definito consilio & prouidentia Dei: ve-
tus versio habet præscientia. Prouisionem siue prouiden-
tiam, id est, τὸ προνοεῖν & προγνώσιν in priore significatione rę
eandem puto, in altera nullo modo. Sic igitur τὸ προγνῶναι
quatenus est prænotio, separo ἀπὸ τοῦ προγνῶναι cùm præiudi-
cationem significat: In Deo προγνῶσις ἡ προνοία, causæ & effe-
ctus rationem obtinent, ita vt quæ ab æterno voluerit fieri,
esse suo tempore præstiterit: & ita futura esse necessarió,
prænderit atq; prouiderit. Vt igitur a prudentia eius voluns-
tas, a voluntate libera, decretum necessarium, sic ab ipso
pender ex consecutione prouidentia. ἀφ' ἡ ἀναγκαίας ὅτε κρί-
σις. vide Περγνώσκω.

Προγλωσσὶς, ίδος, ὁ, linguę extrema pars acuta, Poll.

Πρόγνωσις, ως, ὁ, futurorum præscius, vates.

Προγνωστικὰ, ῶν, τὰ, prognostica, i. ea futurę signum: τὰ προγνω-
στικὰ, à Plin. præscita dicuntur.

Πρόγονον, prituigna: sic Theoph. in Instit. ciuil.

Πρόγονος, ου, ὁ, antitus, primitiuus. προγονικὰ κτήματα, possessiones
à maioribus acceptę.

Πρόγονος, ου, ὁ, proauus, auus, progenitor: priuignus: quòd sit lo-
co filij: vbi προῒ. id est, ὠνῆτι, vt Lascar. προγονοῦ τὸ γλυκὺ ἡδὺ συγκε-
φάλαι, a quo genus Tetcridarum sumpsit initium. προγονικὸν
autum genus, Aristophan. προγονὴ πατρὸς id est, auus, Plato
in Legib. Πρόγονος, author & causa. Sophocl. in Aiace, ἰὼ
πάτερ προγονοι πάτερ, id est, ἀρχηγὲ, προγονοι τὰ καινὰ βία πᾶσιν αἰσχρὰ
πάσις, Aristid. Πρόγονοι, οἱ, maiores, id est, quasi ante geniti,
progenitores. προγονοι πατὴρ πατρὸς, ἡ οἱ αὐτοῦ α: Νόσφιν ὑὸς
ἔγχεϊ Θ., ἡ οἱ κατώτερα. προγονοι ἡ οἱ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς γάμου γιγνόμε-
νοι, ὧν ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ εἰς θυγατερὸς ἦλθε γάμου. λέγεται ἡ προγονοι,
καὶ εἰ ὁ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς γάμου γίγνοιμεθ' ἐπίγονοι ἡ λέγονται, καὶ ὁ ἀπὸ
θυγατρὸς γάμου. Plato in Timæo, σκοπῶ δ' ἐν σοὶ αὐτῷ πότερον ἐπίγονοι
εἶσθαι, Cicer. vertit, nos autem generatores suos optimè po-
terant.

Προγορεύω, Etym. est τὸ πρὸ ἀκούστου ἡ πρὸ, pro quo supra πρη-
γορεῖν, & infra φημογορεῖν.

Πρόγραμμα, τος, τὸ, ἅπαξ λεγ. Hesych. scriptura pro foribus propositi
ta, inscriptio alicuius rei venalis, tabula pendula publicè
proposita ac suspensa, programma, scriptura publica in lo-
co proposita vt ab omnibus de plano legi possit: quemad-
modum edicta præscriptaque proponebantur, aut rescripta
principum: vt libro tertio C. de legibus & constit. princip.
Vnde pro edicto aliquando ponitur. Lucianus de Sacrific. ἡ
τῶν προγράμμασι ὅσοι μὴ παρανομοῦσα ἐστα ἀβρίστειαν, ὅτ' ἐς μὲ πα-
σκευῆς δέει τοὺς χθονας. προγράμμασι σωτήριον, præceptum salutare,
exemplum propositum.

Προγραφὴ, ῆς, ἡ, proscriptio, genus damnationis apud Romanos,
Plut in Cic. vide προσκρίνω. Suid. προτιμορία.

Προγράφομαι, præscribo. προγεγραμμένῃ αὐτοῦ δίκῃ, quum ei esset
indicta accusatio, Plutarchus in Camill. sic Lapus, id est, quū
dictus esset accusationis dies.

Προγράφω, præscribo id est, ante scribo (vt dictam in dictione ὁ-
πίσθο γράφω) describo. Aristoteles secundo Œconom. χρη-
ματὰ προγράφειν, qui in choros sumptum facerent conscripti:
vbi etiam κατὰ γράφειν pro eodem ponuit. πρόγραμμα στρατιᾶς κατ'
πτόλογον, delectum militum habuit, id est, numerum militum
recensuit, Plutarch. in Camill. Aristophan. in Auib. αἰτιώμενος
δ' ὅπλ' ἀπεῖναι πάλιν εἰρήνη, Σκεπτὸν δ' ὅτ' ἐὰ δὲ ἀπεγράφομεν εἰ τοῖς
πικίοις. Interpres ait esse translatum κατὰ φυλετὰς, ὅ τινες
ἀπογράφειν εἰ στρατιώτας ἐς πίακα. Προγράφειν, commune est
verbum scripturæ & picturæ. Προγράφω, proscribo, id est,
in tabella publicè propono. Apostolus in epistol. ad Galat. ca-
pite tertio, ἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρωμένος, id est,
quibus ob oculos velut in programmate propositus fuerat.
Quod & Latinè proscribere vno verbo dicitur: quo etiam re-
ctè vsus est vetus interpr. vide Πρόγραμμα in recenti versione
est, prius fuerat depictus. Inde προγεγραμμένοι, scriptum edictum
proponere, Demosth. Bud. proscribere exp. declarans quid sit
προδικάζειν πρόγραμμα.

Προγωνιατὴς, q. præxercico. Accūs Lucian. vnde προγωνιατικὸς, apud
Plat. & Xen.

Προγωνίσματα, τὰ, q. præexercitationes, primę exercitationes,
Quint. l. 1. c. 4.

Προδαλοῦμαι, προωμαῖτι, προμαχῶν, prænoscens, præsciens,
Hom. Od.

Προδανείζω, με, εἴσω, antè fœnero. Lucianus, προδανείσας τὸ δύνασθαι
τῶν χάριν. ἐπὶ εἰς χθόνα τὸ πάνυ προδανεισθεὶς χρόνῳ, at operi
conficiendo cum labore tempus impensum, Plutarchus in
Pericle.

Προδίδωσι, Hesych. προμηθεύεται.

Προδίκα, prior metuo. metum præsumo: vnde προδίκα apud
Soph. exp. φόμενος.

Προδικὸν, ante meridianus, Theoc. Idyl. 3.

Προδεικνυμι, prænonstro, prætendo, explico. προδεικτέον, demonstrare.

Προδεικνυμι, ostendo, prædico, prænonstro, portendo.

Προδεικτης, idem esse videtur qui δεικνυστικός, siue δεικνύντας. historio qui in theatre personas populo ostendit apud Suidam, ὁ χορηγὸς μίμους καὶ προδείκτας καὶ κιθαρῳδοὺς πάσας τοῖς θεωμένοις.

Προδειμαίνω. præsumo metum.

Προδειπνέω, ante cœno.

Προδείσας, ὁ μαθ. Soph.

Προδεκτορ, ος, Ionice pro προδέξωτο Hesych.

Προδέω, ante madefacio, q. præmadefacio.

Προδήλως, liquet, constat, clarum est. siue.

Προδηλος, manifestus, προδηλως, manifestarius. Plaut. προδήλῳ ἡμέρᾳ, Naz. in Orat. εἶεν τὰ βαπ.

Προδηλόω, prodo, significo, præmonstro.

Προδήλας, perspicue. Cleomedes libro secundo, πύπτω προδήλας ἐξωνωμένου ὄντος. Aliquando decore, insigniter. Soph. ὥστε προδήλως, ἐλαμπρῶς καὶ αἰσθήτως.

Προδιαβάλλω, ante calumnior.

Προδιαγινώσκω, præuideo, præuisco, considero, Thucyd.

Προδιαγωγή, aquæ ductus longior, Plut.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προδιαιτάω, apud Iosephum de Antiquita. pronunciare, præmonere.

Προδιαίτησις, præparatio per dietam.

Προδιαιτάω, præuideo.

Προδιαιτῶμαι, idem.

Προδιαιτέρω, prior traduco & carpo. Arist. Rhe. 3. ὑστερῶ ἢ πρὸς ταυτὰ ἀπαντᾶν λύοντα ἢ προδιαιτᾶσθαι Hesych. verò προδιαιτᾶσθαι exp. φθάσαι τὰς συωθήκας. fœdera transgressus.

Προδιατρίω, prius cribro, prius per cribrum transmitto, seu incerniculo præpurgo: vide sup. in ἀποκρίνω.

Προδιαφθείρω, euertetur prius.

Προδιαχέω, a τὸ perungo.

Προδιαχωρέω, ῶ. prior dissideo, prior me ab amicitia alicuius separo, prior dilocio me Arist. teles Rhetoric. 1. οἷς αἱ ὑγιειναὶ κότες ὦσι, πρὸς οὓς προδιαχωρῆσαι quibus crimina intulerunt, & à quibus se dilocarint priores qui ante coniuncti essent & amici.

Προδιδάσκαλος, idem quod προδιδάσκω. Arist. in Pluto, ὁ ἱερεὺς ἀπὸ μὲν προθύρων, me ante do euerat.

Προδιδάσκω, μ, ξω, σ. αχ. q. prædoceo. Actius.

Προδίδωμι, ῶ, σω, σ. ακ. prodo, sum proditor, proditionem molior, καινοτομέω, defero, negligo. Inde προδιδόμενον τὸν δίκλωρ, ἢ τὸν κατηγορεύοντα, prævaricari, καθυποδῦναι, ὑδροποιεῖν, ὑποστῆναι τὸν τόπον, καὶ παραπολεῖσθαι τὸν δίκλωρ. προδιδόντες τὰς ἐλπίδας, Fallhan. falsere spem, frustrari spe: & προδιδόναι τὰ κεφάλαια Luciano, officiū, deserere, officio deesse. Sæpe dicitur & pro deserere, destituere suo auxilio, affertur & pro perdere ex Demosthen. & Plut. in Pericle. Item neutraliter pro deficere apud Herodotum in Polyanni προδιδόντα τὰ ῥέοντα πρὸ τοῦ πεπρωμένου. Pro anteo accipitur apud Aristotelem secundo Oeconom. προδιδόμενον πρίνινον σπεῖρε ἄμφω καὶοὺς ὀλύρας, gratis & dono dare quod ante ipsi tuum mensium stipendium datum esset.

Προδιελθών, qui præcurrit.

Προδιεξοδεύω, prius pertranseuntes.

Προδιεργάζομαι, præparo & præparor. vnde προδιεργασθῶ, præparatus. Arist. 10. Ethi. ἅμα δὲ καὶ προδιεργασάμενος τοῖς αὐτῶν τὰ κακὰ ψυχῶν ὡς τὸ καλὸν χαίρειν.

Προδιερμηνεύω, ῶ, σω, q. præstrutantes.

Προδιέρχομαι, dissideo. iam cœperat à προδίεσημαι.

Προδιέχομαι, ante disceno, vel discutio. vide Διέχομαι.

Προδιηγέομαι, prius expono, prænarro Terent.

Προδιήγησις, ὁ, prænarratio, ὁ προεμαθεσ σεις, Hermog.

Προδικασία, præiudicatio seu præiudicium quod citat Pollux ex Antiphone, item προδικάσις (inquit Suid.) dicebatur quum ij qui cædis rei fiebant in Prytaneo tres menses agebant ante iudicium quibus vtrinque argumenta proferebantur.

Προδικάω, curo, procuro, ὑπηρετέω, Hesych.

Προδικία, quodius curationis munus.

Προδίκαος, ος, defensor, σωσήγορ, patronus: curator regis apud Lacedæmonios, item tutor curator Xen. Suid. est etiam arbiter ex Aristoph. Est item proprium Philosophi, qui de Hercule scripsit præclarum opus, vt est apud Ciceronem in Officiis.

Προδιόρθωσις, ὁ, προκατασκευὴ, præcedens correctio, vt interpretatur Rom. Aquila. Hęc figura (vt idem ait) vbi aliquid necessarium dictu & infuaue audientibus, aut odiosum dicturi sumus, præmunit. προδιορθωτία etiam dicitur.

Προδιορίζειν, quasi præcolare, antè colare. Dioscorides libro primo, capite 94. διὸ καὶ τὸ προδιορίζειν πάσαν ἡτιολογίαν τίθεται. vult vt resina liquata præcoletur, quò fœculenta fordésque separentur.

Προδιομολογέομαι, prius paciscor siue prius co nuenio cum alijs. Proditor, vid. in προεκθεῖν infra.

Προδοκάζω, μ, άσω, σ. ακ. ξ, insidior, obseruo, σφυτρεύω, ἐνεδρεύω, ἐνεδρεύω, ἐνεδ

προείδω, & προειδία, prægnosco, cognosco antequam fiat.
προειμάζω, coniectura præsentio, Arist. in Rhet.
πρόειμι, maluit, elegit. vide Πεπρόωμαι.
προεκφέρ, qui anticipauit.
προέκπιπτω, proiectus fum, amiffus fum. προέσται καιροί, occaſiones periculum, amiſſæ ſunt, Demoſthen. προέβαλον, proiectum eſſe, Budæus in epiſtolis priorib. τὰ προειμένα σωθήσεται, De moſt. amiſſa reſtituentur.
προέρχομαι, procedo, ſi Herodotus, πρέσει τὸ ῥεῦμα, at εἰς τὸ ἔδη προιόντα, in naturam rerum prodire Herod. lib. quinto, προιόντι τοῦ αὐλοῦ ἐς τυμπάνου procedeoat identidem ad tibias & tympana de Antonino Heliogabalo, pro gredior, proficiſcor, vt προϊόντι τῷ σοφιστῇ, progredi vlterius: vide προϊέναι. Ité orior, prouenio. Aph. in fin. εἰ ἡ γῆ τι ἢ ὕδατος ἀπαυδῶ μὴ προϊέναι, nihil ſcitur, γόνιμον Bud. hinc part. προϊὼν prodics. Herod. προϊὸν ἢ φοβηθὲν ὦ, ſi οἱ προϊόντες ἐκπί, ibid. anteambulones, vt vertit Poli. Progrediens. vid. in πρώιον.
προίημι, dimittere ſeu negligere, à προΐσθαι Herodot.
προίξ, tube. Προιστῆν denunciari, edicere, præcipere. προεπιστήσαι, edicere ludos, Xenoph. προεστηκὼς πολέμου, indicere bellum cuipiam, idem. προέσπον, ε. ἔιχι, ὄφελε. προέσταν ἡμέρας, præfiniuit diem, Plutarchus in Publicola. Προειπὼν, præfatus. præ locutus, prius locutus.
προίσσω, pro πρόιεμι.
προεσάγω, prior induco, ſeu ante introduco. Ariſtoteles Politic. ſeptimo, capite 17. Theodo. de hiſtrione ἤδιστα πάντα παρῆκεν ἀκοῦσαι προεσαγαγὼν ὑδὲ πρὸ αὐτοῦ ὑπεκρίθη in ſcenam vid. ſeu theatrum.
προεστάθην, prior ingreſſus, à προεσήρχομαι.
προΐσθαι, neglexiſſe, eieciſſe, Demoſth. à πρόιημι.
προσπέμπω, intromitto antè, vel accerſo ante, item magna pompa & comitatu induco. Lucian. προεισπεμπεσθαι, ὁ Ἀλέξανδρος καθῆδε ἢ πλουσίως καθεήμενος Bud.
προεστήκειν, prior incido : vnde participip. προεστηκὼς, quod Heſ. exp. πρωτεύοντες.
προεστάναι, præeſſe, Demoſthen. Genitiu. προεστῶτες τῆς μεταβολῆς, præcipui authores extiterunt mutationis : Thucydides.
προεκβάλλω, prius emitto, ante eiicio.
προεκτίθημι, prius edere, tranſcribendi poteſtatem facere.
προεκτίθεμαι, prius exponens.
προεκθέοντες, præcurrentes.
προέκθεσις, εως, ἡ, Herm. eſt propoſitio, ait enim τὸ ἐξ ἀρχῆς τὸ λέγειν ὅτι κεφαλαίων ἐστὶ τὸ μὴ κατασκευάζειν διὰ πολλῶν, οἱ τυχόντες καλοῦσι προέκθεσιν. Aliis eſt, antecedens expoſitio, ὑπόμνησις, quaſi præexpoſitio, quum prius dicimus quid fieri oporteat, deinde quid factum ſit, Quintil. libro 9. cap. 2. Dicitur & προβολή.
προκόπτω, profilio, vel ante profilio, Syneſ.
προκνίζω, ante exporto, affricto.
προκατεργάζομαι τινα, locum prius nitro perfricare. Dioſcorid. libro quinto, capite ſecundo, προκατεργάζεται, qui nitro prius perfricuit, idem Dioſ. l. 4. ca. 128. προκατεργάζεσθαι, nitro antè perfricatus, idem l. 2. c. 152.
προκτέαμαι, præmitto.
προκτίνω, præbibo, prius ebibo Bud. ex Athen. lib. προέπτιον δὲ ἄμφορεῖς ἐμεῖς τῶν ξένων προεκτεῖν ἔστι καὶ μέσον ἢ σύμπον.
προκυπτέω, prius excidere. κακαὶ ἢ φήμη προεκπεσοῦσα, fermo & fama ante emergens, prius euulgata, Plut. in Galba.
προκατέκειμαι, prius contabeſco.
προκατάθημι, propono, priori loco expono, Hermog.
προκατέλλω, prius partu edo ſeu excludo.
προκαφίζω, ante terrefacio.
προκέχυσις, prius incuſſus metus.
προελαύνω, equo prouchor, antè equito, ante ſigna euehor. Et ita dicitur de equitibus, vt ὁπλίτης de peditibus.
προελεύσεις, εως, ἡ, ὁδός, via, progreſſus, πρόοδος, profectus, Bud. in epiſt. poſt.
προελήλυθα, præcedam.
προελθεῖν, proceſſit, prodiit, peruenit, Demoſthen. Κοινὸν τῶν φοβερῶν.
πρόειμι, procede.
προιέναι, prodire, naſci. Lucianus, ἐκ μέσων προελθών, ex mediis prodiens, progreſſus. προελθὼν εἰς ἀγορὰν, in forum prodiit. προελθὼν τειχέλοιος ὁπλίτης, cum tribus armatorum milibus progreſſus, Plut. in Publ.
προίλομαι, eligo, volo, conſtitutum habeo.
πρόιος, Soli expoſitus, apricus, παρὰ ἥλιος, Etymolog. legendum φοίτιος.
προιπτάζω, ante ſpero.
προκαυτηρέω. Athenæus, προεκαυτηρωμένα τῶν γλαύκων, inducta quadam cruſta aut operculo præmunire linguam, ne à calidis ferculis amburatur. Legitur Περικαυτηρωμένα.
προπεμβάλλω, prius inuado. προπεμβλῆναι εἰς τὸν γλῶ, offenſo in terram, impingo.
προπελοκίζω, ὁ, lignum quoddam eminens ad prorã nauis, cui roſtrum affigitur, quo impetum faciunt in hoſtium claſſes, Pollux.
προσήμελλον, ὁ, ἡ, idem. ἀκίνητος πρὸς τὸ σκάφος ὑπὸς, Suid.
πρόιμος, Doricè pro πρώιος, à themate πρόιομαι.
προιμῶν, deſerens, deſertor, qui dimiſit : prodens, negligens. προιμῶν δὲ τοῦ λογισμοῦ, à ſuo conſilio deficiſſens, Plutarch. in Fabio. προιμῶν τὰ πατρῷα, id eſt, qui proiecit & conſumpſit, Æſchin. προιμῶν δὲ τοὺς προδότας ἀπὸ δίκης, qui proditores abire dimiſit, Plutarchus in Public. φίλον προιμῶν δι' ὀργήν, qui pecuniæ gratia prodiditamicum, eiecit, damnauit. Idem Plutarchus in Themiſt. πανοπλίαν καταλεῖν ἀθλίως στελλόμενον. Athenienſibus Salaminem quam amiſerant recuperandam permiſiſſe, idem in Publicol. σφαλῶμεν παιδίον, quę virginitatem prodiderunt, id eſt, amiſerunt, idem in Numa.
προπιπτάω, ante incido, aut ante occurro, ſeu obuius fio, Plut.
προπικράομαι, antè incipio. Paulus ſecunda ad Corinth. capite octauo, ἵνα καθὼς περιεποιήσατο, ὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ, vt ſicut ante cæpit, ita etiam abſoluat.
προπίνω καθέτῳ, adferte.
προπίνω ἀπὸ, qui propoſtuit, qui allegauit, προβαλών.
προπικράδην πολλὰ ἁμαρτήσασι, multis peccatis inuoluit, cap. 8. l. 2. Machab.
προπολίσχω, protulit, produxit, in Epig.
προύπτεσθαι, prædixi, poeticum.
προπεσίκοντες, prior habitatio.
προπετῶς, in conſpectu, coram, ὑπερφιάλως, ante oculos, Heſych.
προεξάγω, prior educo, produco.
προπέσοντες, priores ii ruentes.
προεξεσκεύ, prius exurgens.
προεξαίστατο τοῦ πολέμου, bellum præoccupauit, Plutarchus in Romulo.
προεξαίστασμαι, prius exurgo. Plutarchus in Opuſcul. πόθεν ἄορμᾶσθαι ἐκ τῶν φιλοξενουμένων ἐξ ἀδυναίης, ante tempus ſeſe ecommouere atque inſurgere.
προεξέδρα, prætorium, Herodot.
προεξέρεται, ἀεσῆ, locus in naui, in quo ſtant remiges, & qui eſt extra remigationem.
προεξέρεται, ἀεσῆ, ante æquitare.
προεξετάζω, perpendo prius, & antè examino.
προεξέτασμα, prior excitor aut exurgo Plut.
προεξεβόμαν, præambulo, præco.
προεξέρομαι, prius egredi, Xenoph.
προέσεται, φοβερωτάτοις, Hom. Il.
προεορτὴ κλήσεως, Nazanzenus, purgatio feſtiuitatem præcedens. προεόρτη ὑμῶν σωτηρίου, lætitia feſtum antecedens, idem in Orat. de ſancto Paſcha.
προεπαινῶ, prius laudo.
προεπαινεῖσθαι σῶμα δεῖ, id eſt, ὃ πολεμικὴ ἄσκησις δεῖ σῶμα ἔχειν, Thucydid apparatus palam agitabatur, Valla. eſt à προεπαίσσω, ante concutio vibrando.
προεπέβαλ δόμας, inſidiis premor, prior in inſidias incido.
προεπιβουλεύω, inſidiis præueni to, inſidias anticipo, Thucyd.
προεπιζεύγνυμι, ſchema eſt apud Græcos, quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad ſinem adiici debebat.
προεπιλογίζομαι, ante argumentis colligo. προεπιλογίζεται κόσμου φύσεις, Philoni de mundo, dicitur iam collecta demonſtratio.
προεπιπλήσσω, μι, ἄτω, σω, ξα, ante percutio, præmoneo : & quaſi præcaſtigo quod alioqui dictum fine præmunitione ficentius acerbiuſue dictum videretur, aut incredibile reiceretur. Ariſtotel. Rhetoric. 3. Κἂν μὴ ἐπὶ πάσι ὑβρίσωσιν τὸ ὅρων ὑμῶν. Δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλῆξαι. Quintilianus libro nono, capite tertio, & ſi quid periculoſius ſinxiſſe videmur, quibuſdam remediis præmuniendum eſt, Vt ita dicam, Si licet dicere, Quodammodo, Permitte mihi ſic, & infrà, Qua de re Græcum eſt illud elegantiſſimum, quo præcipitur ira, προεπιπλάσσειν τῇ ὑβρίσει. vnde προεπίπληξις, præmunitio Cic.
προεπισκεμαι, præſcio, ante ſcio, mihi iam notum eſt. προεπιστάμεθα, iam ſcimus, Xen.
προεπιχρίω, ὦ, præmolior, prior inuado, prior rem aggredior. Dan. inſingitur.
προεργάζομαι, prius gero. προεργάσατο λόγους, ἐν ἀγορᾷ ἐλλήνων, oratio habita eſt. φοβερὸν ἔργασμα Φ, prius geſtus. τὰ φοβερὰ προεργάσματα, ea prius geſtæ, Thucyd.
προερεύνάω, διαπυνθάνομαι, exploro. vnde προερευνητὴς, explorator apud Xenoph.
προερῶ, præ dico, præ nuntio. φοβερὰ, præ dicam, præ ſagiam, præ nuntiabo, Ariſtoph. φοβερόντες, edicentes, præcipientes. Herodot. in Thalia, φοβερόντα τοῦ στρατοῦ, ὡς σ μερδὸν τὸν κύρι ἀκουσέα εἶναι, τὸν λοιπόν. Προεῖπεν, denunciare, indicere. Idem Herodot. φοβερόντες τοὺς πολεμίους, indicentes bellum.

Περχύω, μύσσω, π. υσω, traho: Actiu. Accusatiu. Odyſſ. ὁ, τὼ δ' ὡς ὅρμον ἐφ' ὑψηχὲς ἐρύσσατον, ἐν portum remis prætraxerunt, ἐν ψαθύλιτον, ἐν ψαμάθῃσιν.

Περχόω, πρὸ, πρὸς, προ, quod prius accedo, incedo, progredior, excurro, egredior, originem duco à, nascor, exeo. Vnde ἐφ' ἑρχθῆναι ὁδόν, conficere viam. Plato libro primo de Republica. τὸ μὲν οὖν σωθῆναι ὅσα τοῖς πλοίοις ἐν τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδύνοις ἐν τῷ ἐκπλεῖν καὶ ἐν τῷ προσπλεῖν, ab ipsis audire tanquam viam quandam longam progressis. ἐφ' ὁδὸν αὐτὸν ἐλθόντες, prænuerunt eos, capite sexto, Euangel. Marci. οἱ τοσοῦτον ἐφ' ἑαυτοὺς ἐλθόντες, &c. ad tantum successum peruenerunt, Isocrates. ἐφ' ἑρχθῆναι τοῖς οἰκίοις, domo prodire, Galenus ad Glaucon. libro 2.

Περιφωνέω, ῶ, περ. ησα, antè interrogo, Act. Accus.

Περίημι, dimitte, relinquc. Il. ἀ, τὸν δὲ θεὸς περίεσι. ἐφ' ἡμῖν, mitte. Aorist. 2. ἀ ἐφείπειν.

Περίημι, πρὸ, πεμ, Hom. Od.

Περίημι, dimittere, amittere, reiicere, proiicere, prodere, deserere. ἔγνω δὲ μὴ ἐφεῖσθαι τὸ τῶν ἄκρων τοῖς βαρβάροις, statuerunt Romanis curtum non esse remittendum. Plut. in Publ. ἐφεῖναι ἢ ἐλεύθερον, abiicere libertatem, prodere libertatem. idem in Solone. ἐφεῖναι τὰ ἐπιτίμια, abiicere pacem. ἐφεῖναι τὴν ὑμᾶς ὑβρίσασαν πόλιν. Demosthen. Datiuo & Accusati. ἐφεῖναι χρήματα τοῖς δεομένοις, pecunias pauperibus largiri, Plut. in Fabio. ἐφεῖναι τοῖς κρείττοσι, cedere potioribus. ἐφεῖναι εἰς δουλείαν, in seruitutem venire, permittere, Demoſt.

Περιέθλω, ante comedo.

Περίεσις, ῶς, dimissio, emissio, effusio, profusio, profluuium. ἐφέσεις τῆς στάσεως, cibi indigesti.

Περισσῶτες, principes, primores.

Περίσσκοπος, ὁ, præfectus. οἱ περισκόπους, præfecti, primores, proceres, οἱ ἀρχοντες, Demoſt.

Περίσσκος, præfes. φοιτᾶσι τὸ ἐφόρων, inter ephoros eminentissimus. ἐν φοιτᾷ ἐζῆν ὁ φιλοθηβαῖος ἐπὶ τῇ σωφρονεῖν ἢ ἀγορεύειν ἢ τάναντία, ἢ ἐκ τοῦ τοιούτου, instritor, ex Leg.

Περίχοντο, prætendebant.

Περίχρονος, annuus, ante annum cadens.

Περχτὸν τῷ φιλόμῳ amicitia prodenda est, &c. Plur. in Galba.

Περχτικὸς, vt ἀφρικτικὸς ἄδρωτος, homo profusus Ciceroni: qui ingenio tali est, vt parsimonium retinere non possit: sed turpib. etiam & abiectis hominibus nullo discrimine personarum habito, pecunias maximas dilargiatur & profundat. Aristoteles primo Rhetoric. ἀφεὶ ἀσώτου loquens, ὡς εἰ ἀφειτικὸς τοῖς τυχοῦσι, ἢ τοῖς φίλοις. A verbo Περίημι. legitur libro 4. capite secundo, ἀφειτικὸς corruptè pro ἀφειτικὸς, id est, Hesychio πτικός.

Περιτικὸς, profusè Liu. sine parsimonia, Argyropilus apud Aristotel. libro 4. Ethic. cap. 2. Aretin. verò, cum quadam profusione.

Προτυπόζω, præparo.

Περφ. πτίζω, idem.

Περβόχμιλαος, pro populo oro, Naz.

Προβόσκεται αὐτοῦ, præuenit eum, occupauit, anteuertit.

Προπεδιάζω, viatico ante instruo Philo in vita Mos. libro primo, ἔχων ταῦ ἑαυτοῦ τὰ τῆς ταφῆς ὄργανα πάντα χεῖρας ἢ πόδας βακτηρίας οὐκ ἀποφωνάσ ἡ, quibus tanquam viatico ante instructus erat.

Προχεῖς, οἱ, præclari, eximii, Hesych. σπουδαῖοι, κρατιστοί.

Προέχω, ἢ, προέχομαι, ἢ, ἐπ, ἀποβλήματα, prætendo, obtendo, ante me teneo seu habeo. Genitiu. & Accusatiu. Aristophan. ὁ δὲ πᾶσ' ἀσπίδα τ' κωλῆς φοβέχων, clypeum pedi prætendens & obtendens, id est, pedem scuto tegens. Xenoph. Pæd. 2. ἢ ἐὰν ὅπλ μηδὲν ἐχώσι, τὰ χεῖρε ἀφοῖν χὼν ἐκπεδίζοι, ἢ πόδ' ἀδυνάμενοι ἐ πάσθαι, si nihil aliud haberem, manus obiiciens impediebam percutientem, vt poteram. Aristoph. in Nebul. voce Passiua dixit, ὑξέφορον ἀὶ ἢ φοξόμιλον, efferebam & prætendebam, &c. φοῦχοντα, prætendunt, Thucydid. id est, προβάλλονται. Item promineo vt σώρος προέχω, hinc per metaphor. præsum, præcello, excedo, excello, supero. præsto, præcoquo. προέχειν τῇ κεφαλῇ, capite excedo, Xenoph. ἀφοῖχε τῷ ὄμων ἢ ὤλων, Aphthon. forma alios supero. πολὺ προέχ, multò superior est, Demoſt. οἱ προέχοντες, principes. προεχόντων ἢ ἀφειχομένων, partim regnātium & excellentium, partim subiectorum & parentium, Natanzenus in Orat. προὔχε τὴ κλέπτ ἢ νυπτ μαλιστα, vno ferme die & vna nocte processerat, Thucydid. προέχων τῆς ἀξιωμάτων ἢ φιλίας γνώμας, id est, gnarus non beneuolo erga ipsum animo est. Athenienses. ἀφέχεται τὸ λιμᾶν ἔ, portui promineus, Thucydid. τὸ προέχον, pars præeminens. Est prouerb. τέχνα ἐπέσω ἑτέρας πρέπ, præstat ars arti. Xenoph. προέχουσι τὴ ἀνδραποδα τῶν παρόντα ἀπὸ ἔτους, perfecit vt feliciter præstaret sua patria. Idem Pæd. 2. ἐν ᾗ τάλλ τῆ ὁπλίσει, νόθν ἡμᾶς ὑμῶν προέχουσι.

Προέψω, ante coquo, præcoquo Plin. at προεψῆσ Hesychio προαγορεύει.

Περωκλίζει, dicuntur cibi qui putrescunt reposiri.

Περωκμάζ, qui præit, dux vitæ, sed peculiariter qui præit cæco ei-

que dux est vitæ Hesych.

Προηχέομαι, ὑπόμαι, π. σάμαι, antegredior, hoc est, ἡγέομαι τοῦ τῶν ὁδοιπόρων, & præluceo, præsum. Vnde & προ ἡγέσθαι, προεδρεύειν, ponitur, quale est præire apud Latinos, vt apud Liuium ab Vrbe libro octauo, Agedum pontifex publicus populi Roma. proverba quibus me pro legibus denouoeam. De eo Budęus in Annotat. Datiuo Aristophan. in Pluto iunxit, φροντίζειν τῷ θεῷ, deo præire & præluc ere. Προηχέσθαι est in itinere, in acie, in omni agenda re ducere & præuium esse. Προηχέσθαι, præcedere aliquem (vt in apparitura fit cùm apparitores apparent magistratui) antecedere aliquem, vt magister pecoris antecedit gregem, & dux itineris ipsum quem perducit sue cuius gratia perductoris opera fungitur. Et apud vbi hæc ante cessio honoris causa fiat, ideo pro honore facere atque deferre alicui ponitur. Vnde & προηγέσθαι τιμῆ, dicitur eleganter ἀπὸ τὸ φρονεῖν, aliquem honore præuenire. sic enim Latinè, quasi præhonorare dicatur, vt Plinius dicit germinatione præuenire, id est etiam ipsi præge minare. Sic Paulus cùm præcipit, vt honoris causa alter ateri velut appareat atque præluceat, id est, vt alter alteri honorem faciat atque deferat, ait: τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, i Epistol. ad Roman. capite duodecimo, interpres vertit, honore alius alij præeuntes. Quod nullo exemplo, & ambiguè dictum puto. Vetus versio multò melius, honore inuicem preuenientes. videtur autem significare. Paulus alius alij suo exemplo præeuntes in honore deferendo: προηγούμενος procedo Paul. προηγούμενοι τῆς ἁλιάσως ἀπολαῦσι ὑποσκηνώσεως, summa pars germinum obduruerit, Theophrastus libro tertio capite 21. de causis plantar. προηγούμενον τακτικὸν ὄ, Chrysostomus. σὺ δ' ἴσως, præualens signum. Προηγουμένα σφόρισται, prægmigenia semina, id est, αὐξοειδῆ, Budęus in Commen. epistol. Προηγούμενον etiam dicitur τὸ αὐξάνεσθαι, quod aliorum exemplar est. Aristoteles ἐν ζωικοῖς τῆ χρωμάτων ἐγκαταστάσεως φύσεις, τὰς εἰκαίας τοῖς προηγουμένοις ἀπεικάσαι συμφώνως. Πρωτογούμενον, quod per se subsistit, τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑφεστηκὸς ὄνομα ἀκούσμάτων. Et προηγούμενον αὖπον sive προηγούμενόν τι, id est, antecedens, sive antegressa, sive præpositra causa Ciceroni. Medicis duæ sunt morborum causæ, προηγούμενον αἴτιον, & πρακτικόν. Προηγούμενον, causa est antecedens, interna atque ad dita, vt vocatur à Celso in procemio, quæ solis Medicis cognita: cuiusmodi est intemperies simplex, humorum vitia qualitas, aut redundans eorundem multitudo: vnde nascitur occurrat prudens Medicus, vel natura prouida, varij modi bi necessariò oriuntur, quorum causam προηγουμένην vocabimus, vel τὸ προηγούμενον τῆς αἰτίου. Προκατακτικὸν verò, causa est externa nec ex corporis substantia, quæ morborum occasionem affert (ἐκτὸς σώματος dicta) irritatâ causa inter na. Et vtilla diuturna est, stata atque manens: hæc soluitur moriens atque temporaria. Præterea προκατακτικὸν αἴτιον ἢ ἐ ue προκαταίτιον, atque lacessens causa, euidens est: vnde & evidens causa ab ipso Cor. Celso dicta est. Euidentes enim hos appellat, in quibus quæritur initium morbi calor attuleri an frigus: fames, an satietas: & quæ sunt similia, vt ebrietas, casus externi, vt plaga, affectúsque animi, vt mœror, amor, qui sunt extra corporis substantiam atque habitum, id est subiectum morbi. Galenus de causis morborum libro secundo, τὰς μὲν δὴ κατ' αὐτὸ τὸ ζῷον εἴτ' ἐν διαθέσεις, εἴτε κινήσεσι φύσιν αἵτιας δὲ μάλιστα πρηγμένας νοσημάτων, τὰ ζ' ὕλας καὶ προαπίπτοντα ἢ ἀπολοίπτα ἢ μεταβάλλοντα μεγάλας τῷ σώμα προκαταρκτικὰς χρόνα ἢ δ' προκαταρκτικὰ μᾶλλον αἵτια. Idem Galenus ad Glauconem, Σκοπτέωμεν ἢ χρόνε ἢ ὥρε ἢ καταστάσεις, ἢ ἀνθρώπ μίας, ἐξὸν τι ἢ τῷ προηγουμένῳ τῆ αἴτιον. Et libro primo Therapeut. Καὶ ταῦτα εὐδενς sine προκαταρκτικὰ, ab ipso vocatur τὰς ἐκτὸς προαπίπτοσα αἴτια, id est, causa extrinsecus accidens: Et libro quarto de tuenda sanitate dicitur, μᾶλλ' ὅλως συνεπάρχειν αἴτια libro quarto De victu in morbis acut. ἀφόρισις. Confudit hanc assignatam differentiam Aëtius Serm. 8. capite 59. cùm dixit: λέγω δὲ τὸ προηγουπτικὸν αἴτιον πᾶν ὅ τι ὑλικὸ πᾶσιν. Debuit enim τὸ προκαταρκτικὸν αἴτιον dicere: ad hanc enim causam externam refertur casus & prolapsio. Nam authore Galeno 4 ὑγιεινὸν, τὸ κατ' αὐτὸ σῶμα σθεντικὸν, ἢ ὃν μᾶλλον προηγούμενον αἴτιον: ἢ ὑπὸ ὅλως ἐκτὸς ἀρχόντ, ἢ κρατητικὸν προκαταρκτικὸν αἴτιον. Idem Aëtius sic impropriè loquutus est in 12. capite 1. προκατάρχ ἢ inquit, τὸ πᾶσι ποτὲ μὲν ὑφ' ἡδονῆς ἐκπίπτειν μυῶν ἀλγηδὼν. Hic dicendum erat προκινήσει: agit enim de interno dolore ischiadis initium afferente. Propriè vero loquutus est Paulus Ægineta cùm dixit libro tertio. capite 78. κατάρχ ἢ τὸ πάσχειν ἀπὸ τὸ πονωδ ὄντος ἀμαρτᾶν, ἢ ἐκτὸς τὸ σωμάτος, ἢ ἐπιπόνε συχνῆ, &c. Se quitur

quitur, Προηγουμένως μᾶλλον τοῦ σώματος ἢ τῶν ἡμιόνων ἢ ὄλκης. ἢ ἐφηγητικῶς αὐτὸς μετοπίσω αὐτῶν. Hinc Προηγούμενος: Aduerb. de quo infrà. vide etiam Προηγούμενα.

προηγητής, οῦ, ὁ, qui cæco aut peregrino viæ dux est, perductor: ὁ ἡγεμὼν τοῦ τυφλοῦ, Hesych.

προηγητικός, qui præcedit.

προῆγμαι, prouectus sum.

προηγούμενα, sicut προηγούμενα, τά, quæ primum locum obtinent, primi motus. Eam vocem Cicer. variè vertit: nam nunc producta & promota, nunc præpostà & præcipua appellat. Laert. Interpr. libro 7. in Zenone, vertit producta. sunt ea quæ habent existimationem, sicut abducta, quæ ea carent, &c. In Stoicorum dogm. τὰ προηγούμενα, τὰ μὲν ἀ ἀυτὰ πρὸς ἄκρα, τὰ δὲ ἀ ἄκρα, hæc quæ præpostà dicimus, partim sunt per se ipsa præpostà, &c. Cic. sic vertit 3. de finib. vbi & remota appellat. Quibus opponit reiecta, ἀποπροηγούμενα.

προηγοῦμαι, dixit.

προήκει θεῷ, ὁ, (apud Ciceronem Proagorus) qui princeps atque ante alios verba facit.

προηρυμένως, suprà in Προηρυμένος, est autem gula seu guttur. Suidas propriè ita vocari ferunt locum in auibus in quem cibus sumptus primum colligitur dici tamen & de hominibus.

προηγούμενα, primigenia, quasi primordialia, τὰ ἀρχοειδῆ, τὰ πρῶτα γενικά, τὰ πρῶτα πολλαπλᾶ, id est, τὰ πρώτιστα φύσει ὄντα, præorsa & primordia naturæ, quæ etiam præcunta & antegredientia Latinè dici possunt. Aristotel. lib. de mundo. ἡ ζωγραφία τὰς εἰκόνας τῶν προηγουμένων ἀπτώτοις συμφωνεῖ, id est, pictura effigies rerum consonas effecit exemplaribus: sic Interpr. Bud. προηγούμενα & ὧν προηγούμενα Græci vocant, Latini productiones & relationes, teste Gell. li. 2. c. 5. Lucian. προηγμένα ἢ προηγούμενα. vide suprà in Πρηγόμενα.

προηγούμενος, quasi præcedentes, ex antecedente vel antegressa causa: cui ἀπουλῶν, id est, consequenter Vlpiano, opponitur Damascenus de Deo, τοῦ ὄ ἐφ ἡμῖν, τὰ μὴ κατὰ προηγούμενας ὄντα ἢ βουλησιν. τὰ ὃ τοιαῦτα ἢ ὑπὸ ἀνάγκης καὶ εἱμαρμένης, ἢ ὑπὸ προηγουμένης, ἢ ὑπὸ ἀπουλῶν, id est, nec ipsum per se, nec per accidens. Basilius etiam τὰ προηγούμενα ὑφ ἑαυτὰ ἔχειν, opponit τῷ ἐπικληθῆναι ἑτέρῳ: dicitque πεῖσαι ὑπηρέτην αὐτοῦ πρᾶγμας ἢ αὐτοπράτορας, ἢ ὑ προηγουμένους. Προηγούμενος, imprimis, primo loco, præcipue, potissimum, principaliter Plin. secundo, & Sen. Idem Basilius, ψυχῆ προηγουμένως ὑφ ἡμᾶς ὁ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος. Quidam ex professo, & ex proposito expositum apud Dioscoridem libro quarto vbi, προηγουμένως δεῖ ποτικλύειν ἐκπέσθαι ἀ γαγλίου. In Arati vita, ἐκ δὲ τῆς φασὶ προηγουμένως ἢ σοιητὰν γλυκύθυμον.

προήκει, prouidi, prænotaui, præ dixi, præuideram.

προήλυσις, ante lætor.

προῆμι, progrediebatur, procedebat, Demost.

προῆκα, dimisit, præmisit, prodidit: ἀ προῆκα, πρὸ ἡμῶν τὸν ἄγγελον, hominem dimisit, Plutarchus in Public. προῆκαντο, prodiderunt.

προῆκθαι, proiecisse, Demost.

προκεῖ, præcauetus Cæsari.

προῆκα, procedo, præco, ὁ, προῆκας, αὐξηθείς, προελθών. Aristoph. πρὸ προῆκας ὁ βαθὺ ἢ πλικίας, ætate multùm prouectus. καθ ἡλικίαν προῆκας, natu grandis, Plutarch. in Alcib. προῆκατες καθ ἡλικίαν, ante euntes ætate, idem in Othone.

προῆλθε, processit: ἀ προῆχεμαι.

προλαμβάνω, ante insolo.

προῆλωμαι, ὁ, præ damnatus sum, ante captus sum, ἀ προαλίσκομαι.

προημαρτημένα, τὰ, præterita peccata.

προῆμι, processi.

προήνεμαι, statui, volo.

προθεσία, ας, ἡ, nomen sacrificij, pro felici futurarum frugum prouentu. Fiebat autem ante arationem, vt nomen ipsum indicat. Apud Hesych. πρόπρασις, τὰ, πρὸ τῶν ἀρότων θυόμενα, quæ populus προκαπυόμενα vocat.

προθεῖς, prodatis. Accus. i. δόντι ὑπνῳ, interp. Thucyd. μὰ μὲ φοβηθεὶς πυτὸν, Demost.

προήσαμαι, profundam, proiiciam. ὁ προίσομαι τὸ προσικῶ μόριον, Nazanzenus in Orat. προήσομαι ἢ χάλκωμα, vxorem missam faciam, Plutarchus in Solone. προήσεται, proferet, emittet, Theophra. ὧμαι δὲ καὶ προῆσθαι λόγον ἔνθεν χρονικὸς περὶ λειμμάτος καὶ ἔτι, celebris fama non mihi videtur permittenda annalibus quibusdam canonibus nuncupatis, Plutarchus in Solone: est ab hemate προῆκα.

προησκεῖσθαι, præparatus.

προήχθη, processi, prouectus sum, sum adductus, aggressus sum, προσηγαγόμην.

προθαλασσία, ante insolo Dioscor. libro quinto, capite 36. de vino myrrite ὁ ἢ ὁ προθαλασσίτης οἶνος ἐν ἄλλοις ἢ ξηρὰ μύρτα ἐν τῷ χοίνικι κοπίσῃ πρὸς πᾶν ὕδατος baccas myrti cratibus, vel cannis instratas prius insolant, & exiccant vide Columb. lib. 12. c. 39.

Προθάλυμα, radicitus, funditus, σὺν αὐτοῖς τοῖς ῥίζαις.

Προθάλυμνος, ου, ὁ, ἀφ ἧς τὸ ῥίζης, à radice eruta: vt Homer. in Iliade, προθάλυμνος ἔλκετο χάιτα. Et Iliad. 9. προθάλυμνα δὲ ἔρκεα, id est, ἀφ ἧς τὰ πλάνα, ἀπὸ πλανᾶ ἢ σπικὰ Aristophan. in Equitib. ἐφορμᾶς ἀρὶς, ἢ λᾶς πολλαὶ, ἢ, ὧν ἐγὼ τὸς προθύμνους. Vide Commentar. in Pace, προθάλυμνον μὲ ὁ πεγαὶ ἀπόλοιτο. Aristar. etiam προθάλυμνον, id est, densus, frequens, σωμὰχῆς, βλῆθ ἐσ' ὅμῶς, alius super alium Lin. Honerius, Φορξάντες δέρυ δοιές, ἢ σπικῶ σύλεϊ πρὸ θάλυμνα. suprà θάλυμνοι quoque Hesych. exposuit ὅλοι ἐκ ῥίζῶν, totum radicitus: innuens dernatum ἀφ' τὸ θάλλω vt θαλλὸν: nam τηρᾶ θάλυμνον exponit τὴν ἀρχὴν ἔχων, τὴν πρᾶσιν ἄρχων.

Προθεσις, edictum, tabula proposita publicè, ὑπόγραμμα.

Προθερμαίνω, prius calefacio, Alex. Aphr.

Προθέσπιζε, φροντιστικῶς, Hermog.

Προθεσπίσω, præparo.

Προθεῦμαι ψῆφον, censendi potestatem facere, & calculum proponere.

Πρόθεσις, εως, ἡ, Præpositio, quæ est orationis pars apud Gram. vt ἀφὴ πεῖ, ἰδὼν, &c. Sùt enim 18. numero. Πρόθεσις, propositio, vt apud Cic. propositio animi, vita, propositio, Πρόθεσις εἰπὶ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, propositio, quæ pars est ratiocinationis. Πρόθεσις, propositû Ciceroni, i. quod quisque sibi faciendum proponit animo, id est, φρονήσεις, mens & institutum: ὁ ἐφ' ἡμῖν ἁμαρτάνων, qui animo & voluntate peccatum admittit, qui animo sceleus aliquod designat Basil. Sic dicitur Πρόθεσις τοῦ θεοῦ, id est, Dei propositum & velut σκοπὸς. vulgò dicimus *defeing*, & *intension*. id est, intensio Quintiliano in eo significatu: lege προαίρεσις. Apostolus in epist. ad Roman. capite octauo, τοῖς ἐφ' ἁγίοις κλητοῖς οὖσι, electis secundum propositum Dei. Nam quæ Deus ab æterno voluit fieri aliquando, fuę sapientiæ proposuit & communicauit, proposita & consulta decreuit, modumque prouidit, decreta & promissa confirmauit atque approbauit: Posteà ea sequuta est actio cùm primùm mundus esse cœpit eius iussu, cuius verbo vniuersitas rerum semel procreata est, & cuius continua prouidentia omniû quę sunt & fiunt vel minima momenta moderantur. Qui veros ordo atque distinctio videtur esse horum verborum in Scriptura, cùm dicitur, θέλημα τοῦ θεοῦ: ἀφόσεσις, id est, προαίρεσις ἢ ὑποθέσεις: ἐνεργῶν βουλὴ, vnde ἀφώρισε, id est, προεθεωρήσεν: ἀφόρισε in secundo significatu: βούλομαι, id est, βεβαιόω ἢ συγκατάθεσις, hoc est, voluntas Dei, propositum, determinata voluntas siue sententia ad decretum (in quo significando prædestinationem vel præsentiam vsurparunt) prouidentia: rata confirmaráque voluntas & sententia, id est, in qua acquiescit animus, approbatio: tandémque mundi creatio. Hęc tamen (natura connexa, distinctáque causarum ordine & consuetudine) dicuntur pro captu humano, quatenus Dei inaccessa sublimitas & incomprehensibilis sapientia sese crassæ ignorantiæ nostrę accommodat atque demittit, quantum ad salutis intelligentiam necesse est ac sufficit. Οἱ ἀφόσεως ἄρτοι, panes propositionis, quos Hebræi panes faciem vocant, quòd coram Domino appositi totam hebdomadem in aurea mensa huic cultui & ministerio consecrata. Lege Leuit. vigesimoquarto. Græci interpretes interdum etiam ἐκπόσις, interdum προκειμένους, quasi apposititios vocarunt. Matth. c. 11. ἡ δὲ ἀπόκειται πεῖσαι ἡ ἐφαγὴν. Quod dicitur de Dauide 1. Reg. c. 21.

Προθεσμία, ας, ἡ prę iudicium, præfinitum tempus, dies præscriptus gratia alicuius, tempus præfinitum, expleta pollicitatio, terminus certus, Gaza de Senectute, significat autem hæc dictio diem præfinitum ad quem nus alicuius durat, mortis terminus. γηρωὶς ἐξ ἧς τῆς αἰκείας ἐγὼ προθεσμίας, senex ex & fatali propinquus necessitati, Nazanzen. ὧν ἐν χρῷ ἐφίσταται προθεσμία, dum exoptata gratia tibi exposita est: ait Bilibald. apud eundem. προθεσμίαν ὑπαγγέλλει, diem promittit, Nazanzen. προθεσμία ταχεῖ, dies præfinita. προθεσμία χρόνου, Aristotel. Rheto. ad Alexand. καὶ ἀφορίσθαι ὑπὸ προθεσμίαν, non stato prohinitóque tempore exoritur, Dioscorid. lib. 7. capite 4. ὧν ἀ προθεσμίαν ἐς ἐδίκου, ἢ προθεσμίαν λόγου, præfinito loqui Terent.

Προθεσπίζω, με. ίσω, σπικὸς, prędico & vaticinor, prędiuino Plin. Cicer. lib. octauo, Epist. ad Atticum, προεθεσπίζομ igitur noster Attice, non ariolans vt illa cui nemo credidit, sed coniectura prospiciens. Hesych. προπετεύω.

Προθετικὸς, qui proponit. προθετικαὶ ἰδίωμα, prępositiua proprietas, id est, prępositionis. & προθετικὰ συνθέματα, i. compositum quod prępositionis seruat constructionem & proprietatem, Gaza l. 4.

Πρόθεω, pręcurro, προτρέχω. Iliad. ά, τωὶπινα ὁ προθέων ἐνέθηκε μυδῶσαθαι, ἢ, ἀκεστήχων, σωιέσι.

Προθεωρέω. præcontemplor, vel prius commentor.

Προμελετάω, ῶ, præcommentatio seu præmeditatio, ita vocatur in declamationibus, quod vnicuique tanquam argumentum præfigitur.

Προθέλυμνος, ὁ, ἡ, qui primos pubertatis annos attigit Hesych. πρὸ πολλοῦ γεγονώς: sed scribendum potius προθήλυμνος vt Iliad. Θ, παῖδας προθηλυμνους πολεμοφόρους τε γέροντας.

Προθέσπισμα, quasi præsferum, & recondo. ante vsum repono in thesaurum. metaph. apud Aristotelem de partibus animal. lib. 3. ἐπὶ τῷ προθεσπισθῆναι ἀκαιρότερον τοῦτο.

Προθνήσκω σευ, pro te morior, Eurip. προθνῄσκω τῆς τοιαύτης, qui pro ciuitate pugnans obiit, in Epig.

Προθορών, idem quod προτινάξας seu προσκοπήσας, prosiliens, Apollon. lib. 3.

Προθύελλα θυίλλη, in Theog. Hesiodi, i. procellosa tempestas, ὅτ' ἂν ἡ θύελλα φέρει προθύελλα θυίλλη, nisi fortè disfunctim legenda sit vox & σφ referendum ad φέρῃ.

Προθυμία, ατος, τὸ, πάρ. χρ. res quę ante sacrificium offertur præmactata victima, primitiæ sacrificij, vt thus. filigo, hordeum. Aristoph. in Pluto. βωμοῦ πυρὰ καὶ προθυμίατα καθιερώσω. Interp. προκαθάρματα ἢ τὰ ὑπὸ τῶν θυόντων ἡδομένων προθυμιάματα, ἢ πλακουντάκια.

Προθυμίαμα, μ. πλησμ. τ. πλειω, sum promptus, aliquid magno studio suscipio & instituo, enitor, laboro, affecto, sum propensior, operam do & prompto animo curo. Accusatiuo iungitur, vt ταύτας προθυμοῦμαι, Plato & Xenophon. Aristoteles. Θεὸς ὡῤ ὃτι ἀφελεῖσθαι ἐ βέλεται, αὐτὸς τοῦ ἧ τὰ θύοντα προθυμεῖσθαι, elaciter expetere, facere cupere atque in animum inducere. προθυμοῦσθαι τῷ ὑπαρχόντι, statui paucorum propensius vacant, Thucydid. συμπροθυμεῖσθε ἡ ἐν πόλει, qui princeps hortator fuit transmittendi, idem. Προθυμούμαι, cum infinitiuo. Demosthenes. ὃ ποιεῖν τε προθυμεῖσθε ὑμῖν δ' ὑμῶν δ', vos aliquo beneficio demereri magnopere cupiens. Προθυμοῦμαι, ὅπως ἐν τῇ στοιᾷ παυσόμεθα, studeo efficere, vt in angustiis prælio decernant, Plutarchus in Themistocle. προθυμοῦμαι Θεοῖς ἐυσεβεῖν, Budęus in epistolis posteriorib. ὦ ποιεῖτε ἵνα δίλωσιν προθυμεῖσθαι, vt præsenti animo esse velint, Xenophō. φιλοτιμεῖ προθυμοῦμαι Θ, idem libro primo Pæd. lubens operam natto.

Προθυμία, idem.

Προθυμητέον, &

Προθυμητέα, admittendum, enitendum, conandum. προθυμητέον εἰ πᾶν, Plat. in Tim.

Προθυμία, ας, ἡ, animi alacritas, præsentia animi aut propensio, cupiditas, quasi promptitudo, sedulitas, diligentia, obsequium, strenuitas, singulare studium. Paulus secunda ad Cor. capite 9. Οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, noui enim animi vestri alacritatem. Plato epistola quarta, εἶναι μεγάλην ἐν τῷ ἐμῷ σφόδρα μίαν ἀεὶ τοῖς συμβεβηκόσι ἐκβᾶσιν. Προθυμίαν πᾶσαν ἔχειν, omnem adhibeo diligentiam. Προθυμίαν ἐμβάλλειν, inflammare animos defidiosi, Xenoph. Homerus Iliad. Ε, ἵνα προθυμίην πανδηθὲς, id est, ἵ' ἐκαστὸς πρὸθυμίης, μὴ προδυμίας, cum animi promptitudine, libenter, propensio animo. τὸν προθυμίης, idem. Synesius in epistol. Περιγενοῖ γὰρ ἐν ἑῇ προθυμίᾳ, κατέβρεπε τῶν προθυμίων τῆς σῆς ἐμὴν ποθοκλείας, mei casus futuri præseius, peregrinationis nobiscum alacritatem cupiditatémque abiecit.

Προθυμος, ὁ, ἡ, alacris, qui prompto & erecto est animo, studiosus, paratus, accinctus, expeditus, lubens, gnauus. ἐκ αὐτοῦ προθυμος ἐξεγείρεσθαι, non libenter enunciuerim. προθυμότατος, propensissimus erga aliquem, studiosiss. Plutarchus lib. περὶ ἀφροσύνης: interpr. amicissimus. Προθυμος εἰς τὰ ἐκφέρειν, Aristophan. τὸ προθυμον, alacer animus. τὸ προθυμον παρεχόμενον, accinctū, Plato in Legib. Elegauter dixit Paulus capite 1. ad Rom. τὸ κατ' ἐμὲ προθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ διαγγελίσασθαι, i. paratus sum, προθυμός εἰμι. vide ἑτοιμος.

Προθυμότατα, propentissimè.

Προθύμως, diligenter, promptè, strenuè, impigrè Liuio, accuratè, libenter, propenso animo, ἱλαρῶς Hesych. hilariter. προθύμως ἔχειν πρὸς τας πράξεις, ad obseruationes propensus, Ilocr.

Πρόθυρον, ου, τὸ, vestibulum, limen, domus prima pars, domus frons prima. Odyss. Ε, ἔστ' ἀπὸ προθύρων. Et ita dicitur de priuatis ædibus, vt φρονίμων de vestibulo vrbis, vel templi, vel regiæ, quanquam Aristotel. de regia. Perfarum loquens, τὸ προθύρον iunxit σκιαδίῳ. Vitruu. προθύρον (inquit) Græcè dicuntur quæ sunt ante ianuam vestibula. Nos autem appellamus prothyra, quæ Græcè dicuntur diathyra: quo vocabulo quid intelligatur supra dictum est. σκιαδίοις ἢ προθύροις, &c. id est, vestibula & atria, sic Budæus. Nazianzenus in Orat. ἐπὶ προθύροις στηρίσαι ὦμον. Plato secundo de Republic. προθύρων ὑφ' ἡμῖν κύνας ἀεὶ ἐγείρωσιν σκιαγραφίαι φάντες φθεγγεσθαι, id est, virtutis inanem speciem mihi prætendere oportet quasi vestibula & velamen.

Προθύω, ύσω, ύσω, ύσας, ante sacrificio. Actiu. & Προθύομαι pro codē.

προθύτης ἢ μούσης, sacra Musis antè persoluebat; Plutarchus in Lycurg. προθύομαι τῷ λαῷ, pro populo sacrificio, Nazanz. in Orat.

Προΐ, pro φωΐ dicitur, in tempore, maturè.

Προΐαμα, ατος, τὸ, φρῶτον γενόμενον πυρ. præcocta Hesych.

Προϊσπάτιος, præcox, φαῦλον φρῶτον ἐτ. fructus omium primus & maturrimus.

Προΐσσω, foras emitto, item promo.

Προΐσπω. μέλλω. ασα, mitto ante tempus, vt ψυχὴ δ' ἔβη φοιθιμένοιο προΐψας, id est, φρὸ τ' εἰμαρμένης ἡμέρας, quasi diutius in pace viuitio futisset. Sic Virgil. 9. - inuenum primos tot miseriter eo: alij expon. προΐαπτα, procul mitto, procul ablego seu mando. Προΐαπτω, noceo, lædo, mitto cum detrimento. προΐαψε, προΐαψον, Homerus Iliad. Nicander in Theri. ἐνδὺ τε καὶκὸς θύμῳσι μνδιανὸν φοιΐαπτων: interp. φροπέμπων ἢ φοδίδοτων, ἢ διοτεῖ σκέπτων.

Προΐαπτο, τὸ, προέρχονται ἢ φροδίτου σωπάσεται.

Προϊδεῖν, prouidere, prospicere, & consulere. φοϊδέσθαι, prospiciamus, prouideamus. φοϊδέσθαι τῶν ἄλλων, insulam prospexerint, Philostr.

Προϊδέσθαι, videre, aspicere. Hesiodus, χαλεπὸς φροϊδέσθαι, vt fæuus.

Προϊδὼς, qui prouidit, prouidens. προϊδότες ἑαυτῷ, sibi consulentes Thucyd.

Προΐει, præmittebat, φροΐπιμπε, ἀ προΐει. Homer. Iliad. ἃ ἐς εἶδος φροΐει. Capitur etiam pro præcedere. Iliad. Π. βῆς ἐσωκεῖο φροκαλέσσων ὕδωρ, i. φροπίμπων, ὁδηγῶν.

Προΐημι, voce passiua, obiicio, prodo: vt φροΐεσθαι τῶν πόλιν, Demosthen. id est, prodere, & condonare, vel euertendam ciuitate: quod & κατδοφεῖναι, dicitur. Alibi dixit, προΐεσθαι τῶν ὅρκον ὑφορ. Προΐεται τὰ φοξύτατα πᾶσι κωλύειν, res hostibus prodit, Plutarchus in Pericle. ἢ φροΐεσθαι, Demosth. ἐγκαταλιπόντες ἢ φροΐεσθαι τὸ σωθὲν ὑπὸ μητέρος, à filio relicta matre & prodita, Plutarchus in Romulo. Προΐεσθαι, emittere. Aristotel. ὃ τὸ αἰδοῖον φροΐεται σαφέως. Προΐημι φόνα, emitto verbum, Demosthen. id est, φόνια. Προΐημι φωνὴν, emitto vocem emittens, Plutarchus in Lycurgo. Προΐημι, dimitto, vt φροΐεσθαι διώκοντα, dimittere exercitum, Plutarchus. Sicut Cicer. Offic. 1. Quum ad Pompilio videretur vnam dimittere legionem. μιᾷ φροΐεμένου τὰς κόρας, non dimittente puellas, Plutarchus in Rom. Προΐημι, proicio, abiicio, largior, effundo, impendo, in mo, promo, restituo, trado, concedo, ergo. vt χρήματα προΐεσθαι τῶν φίλων, Aristotel. Ethic. 9. Et ibidem, Προΐεσθαι τῷ φίλῳ id est, cedere & condonare amico. Aristotel. Rhetoric. prior. οὐ συμβουλεύοντες τὰ ὑφ' ὑμᾶς, προΐεσθαι, id est, concedere, aduersariis. Demosthen. tamen. Προΐεσθαι τὰ χρήματα dipro homini obærato & egenti, & labefactatæ fidei credere. Basilius, Σκευοφορίαν ἢ πλοῦτον φροΐεσθαι. Προΐημι ἐπιτρέπω, committo alteri commutationem, id est, per alterum facio, Plato in Leg. Προΐεσθαι πίστιν, fidem adhibere, Plutarchus. Προΐεντο ἑαυτοὺς, abiecerunt seipsos, abiiciebant. Προΐέμενος ἑαυτὸν, Dem. reiicientes. Προΐημαι, permitto, negligo, contemno, relinquo, desero, ἐγκαταλείπω. Προΐεμαι ἀδικεῖν, ὑβρίζειν est, ἀκολουθῶ, Thucydid. permitto iniuriam fieri, id est, neglego. Προΐεσθαι τὰ κτήσεις ἢ χρή, rerum necessariarum possessionem refugiens, Plutarchus in Solone. Et Προΐεσθαι τὰ ὄντα dicitur, qui priuatus est rebus suis. Προΐεσθαι χώραν πολλὴν, magna agri parte multati, Plutarchus in Romulo. Προΐεσθαι pro concedere & dare. Aristotel. 2. OEconom. τῶν μισθωσάντων ἐ προΐεσθαι αὐτοῖς κλέος διὰ τὸ ἢ ὑπερλέειν, id est, quum quilini nihil prœberent, quoniam eis etiam deberent. Προΐεσθαι, vt apud Plutarchum, προΐεσθαι ἢ ἑαυτὸ βίον, mortem bi conficfcere. Hoc Virgil. ad verbum Æneid. 6. dixit, - támque perosi Proiecêre animas. Et Lucanus, - animas fundere viles Quolibet hoste paras. Legitur & προΐεσθαι τὸν ἀγῶνα voce pro effutio, proicio, immitto, porrò ago, in præsentia mam promoueo, Xen. φαῖδ. 7. & Προΐεσθαι magis in vsu est. vide Προΐημι.

Προΐϊνω, procedere, progredi. Xenoph. ἡ φαιδρότης αὐτοῦ δύναμις μεγάλως προΐϊνει μέχρι πάντων, ad summum vsque diuitiarum progredi, Plutarchus in Numa. προΐϊνειν, montanam viam capessere. προΐϊνειν τῷ σφόρῳ, progredi literius. Plato in Timæo, ὅλῳ ἢ τῷ ὑπαπία ἀμφὶ προϊνει, bifariam contrarie simul procedere, Cicero. Idem Phædro, φρονέσεις ἢ ἡδονὰς, quum ætate procefferit, Cicero vertit in Oratore ad Brut. Προϊόντος τοῦ χρόνου, temporis processu. Προϊόντος δὲ αὐτοῦ, virtute promouere. Plutarchus. ἐκεῖ φόβον, φθονεῖν ἢ ἰώμενον, μᾶλλον ἐσχ' αὐτῷ προϊόντι δηλοῦσι, hi vero προϊόντι, est à σφόρῳ.

Προΐξα, pro πρώϊζα, Hesych. nuper, nomita multo ante tempore non ita pridem.

Προΐξα, apud Suidam in manuscript. codicib. τὸ κατηχούμενον:

quo vulgatæ eius editiones habent προίξω, τὸ κατηχοῦσθαι.
προίει, misit, apposuit. Homerus Iliad. φοῖτον μὴν ὀπιθεν ἑλεὸς πράκτηρε.
προίεμι, præmitto, dimitto, immitto, porro ago, in primam aciẽ promouco. Xenoph. 7. Pæd. φοιτᾶς καὶ πάνυ ἐς κύρ Φ· ἐπελθὸν, idem, φοῖτε φοιτᾶς αὖθις πάλι τ καὶ πάνυ τάξιν. Vnde φοῖτε Imperat. 2. Aorist.
προίημι, vtendum do. ergo, credo, fœnero. Aristophan. περ. οὐτ' ἀπόδοσ ἐγὼ αὐτὸ τὸ χρὴ σκεῖσθαι, τ. ἀποδίδωμι, κεχρέ. Præsens, perdere significat, ἀπόλλυμι ἀπολλύω σημ. καὶ σπαταλῶ· interp. Aristophan.
προίξ, gratis, gratuitò Cicer. ἀμωδὶ. Xenoph. μικοὶ μὲν, παῖ, ὀκείνα φοῖκα λαβόντε, gratuitò accipientes. φοῖκα ἀνδιὰν, condonare, Aristoph. περ.
προικεῖος, κ, ὁ, adiectio dotalis προίκεια ἄνδρ & προίκεια absolutè apud Theophilact.
προίκιον doticula, exigua dos.
προίκιος, ᾶ, ὁ, gratuitus qui fit ἀμωδὶ, προῖκ' ἢ χάριτ, in Epigr. gratuita gratia.
προικοδοτέω, aduenio, accedo. Hesych. enim προικίδδαι exp. ἐπιπίδδαι & Etym. ὃς αὐτὸ τὸ ἄδδ in hac compositione accipi tradit.
προλάτυπος, insula marmore abundans, ἀδδ. πο τ φοῖκα νῆσ μαρμάρων μεταδιδοῦσα: aut quòd animalibus ceruis similibus abundet. φοῖξ γὰρ ἡ ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, Etym. communiter enim προλάτυπος dicitur.
προλής, malus, stultus, pauper, Hesych.
προλίτης, idem, mendicus. ὁ φοιτᾶτος ἢτε μεταίτης, vt qui nos accedat ad petendum stipem Eustath. ὁ φοιτητὴν ὑφ' τῶ καθεῖ. Homer. Odyss. ῥ, Αἰδὼ δ' ἰὼν ἀνὰ δῶμα φόσ' ἐμῷῳ αἰδρὶ πρὶν ἐκτῃ. interp. μεταίτῃ ἀδδ τὸ ἱκετεύειν ᾗ φοσσαιτῶν. Eit etiam Suid. χρατῆς, βωμολόχ Φ, forsan quod tales plerunque sunt mendici.
προλόβ, ᾶ, ὁ, dotalis.
προμος, ᾶ, τὸ, præcox.
προξ & per synæresin φροῖξ, dicitur τὸ ὕδρον, donũ vt quod protensa, seu porrecta manu detur, alij tamen φοῖκα de nominatam volunt ἀδδ τὸ φοικικεῖσθαι εἰς ἑτέρ χεῖρ: Homerus sanè φοῖκα vocat ὕδρον quod datur τῷ φοικτῷ siue φοικικῷῳ, mendico qui stipis gratia aliquem accedit. Odyss. ῥ, Ὣς ἐν αὖθις ἰὼν ἀδὸν ἐὰν πρόκος ἐνπάσθαι Ἀχαιῶν: gustare dona Achæorum. posteri autem Homeri πρόικα peculiariter nominant τὸ γαμικὸν ὕδρον, & quidem quod pater filiæ dat, quum eam elocat Latinis dos dictum, etiam Etym. hoc vult dictum ἀδδ τὸ προδίδοσθαι εἰς ἢ τὸ γαμβρὸν ὅλκον, vel ἀδδ τὸ φοικικεῖσθαι εἰς ἢ τὸ γαμβρὸν ὅλκον.
προπύλιος, ante equito, equo præcedo. Plutarchus, τοὺς φοιτᾶσπουσαμῴους, equitibus qui præierant, in Public. πολὺ πρόιασπῶν τ ἵππων, longe ante alios equitans, idem in Camill. φοιτᾶσπόλιος τ στρατοῦ, pro exercitu equitans, ante exercitum equum agens, idem ibid.
προπόν pro πολὲμ apud Hesych. ἀδιαμῴτως πρόιπος itidem exposition πρόιπος.
προσῶπον, præfcimus, præcognitum habemus, Demost.
προσσαμῴ, porrigo manum, protendo, φοτοτείνω χεῖρα.
προστασία, est quasi ante sto, id est, prosto, vt apud Quintilian. Iubet prostare gladio cinctum: & denotat defensionem, scilicet τὸ ὑπερδδεῖν ὑπὲ πολέμ, ᾗ βοηδεῖν τοῖς ὑπὸσθε, constituitque cum Genitiu. vt apud Themistocl. in 4. Physic. ὧν ὑπεφπολέμει φοιτᾶσπόλιος τῆς ἐδδης, defensores atque assertores huius opinionis. Προίστασθαι τ ὑμετέρων δικαίων, iura vestra tueri & defensitare, Demosthen. Paulus capite vltim. ad Titum, καλῶν ἔργων φροίσασθαι, bona opera tueri, id est, bonis operibus instare atque vacare. Sic pro defendere & patrocinari sumpsit Chrysostom. ὁ προστάτης αὐτὸ τὸ εἰπεῖν, ὑπὲρ ταλαντων ὠχυν. Inde προστάτης patronus. Περίστασις, præfitior. Demosthen. pro Corona, ᾗ μείζων ὁ ἀναγκαίων ἢν κατ' ἐμαυτὸν ἀδρίκων προσὰς curæ & administrationi præfectus, & iummam curam habens & potestatem. Περίστασθαι, præficere, præfecturam conferre. Rursus idem τῷ Νικ. φοίσασθαι στρατηγὸν πυτοὶ αὐτὸς, hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem, vindicémque assumit. Περιστᾶμῳ ὁ σίκιτα, qui ducem. Solonem præfecerunt, Plutarch. in Solone de bello Salaminio. Οἱ φοιτᾶσπόλιοι, principes factionum, sic apud eundem ibidẽ. Andocid. σφῶν δ' αὐτῶν πρὸ τοῦ αὐτὸ πρὸ τοῦ Κιφίσιον. Περίστασθαι, liti pro alio se opponere, causæ alienæ defensionem suscipere, euentúmque præstare, Demosthen. τῷ Ονητ. Et qui causam eo modo pro alio recipiunt, Περιστάτες τὸ ἀφέλματος apud eundem dicuntur. vnde Περίστασις. Περίστασθαι δδ ἔνε πιδὶ, tueri, defendere atque asserere aliquam opinionem. περίστασθαι ἢ δημόσιν, tueri ius, περίστασθαι ἢ σκαμάτων, principem esse reipublicæ, & opponere se alicui pro alio. σοφοκ. ὥτινοι ἐγὼ ἐς δυδικαίσπ ποτε ἄνῳγε τ ἀφοιβόσαντ, φοιτᾶσπόλιοι ἔσοιτο. Προίσσαμαι, prætendo, prætexo, φοβδόμεμαι, φοστείνομαι, σκίαμαι, allego, causor: vt solent ὁ δικηπολογούμενοι, ficiq; constituitur cum Accusatiu. Demosthen. ὡς ἐπὶ φ. τῶν, ὡς ἐμὲ ἐγκλήμ φοσῖσ παδεῖ. Προσποιοῦμαι, prætendens, Plato de Legib. Synesius, Οἱ δὲ τῶν ἐκκλησίων φοσποιούμ Φ· αὖξῃ βαδύνται, ἕως' δὲτι ὃ ἡμεῖς σωσδῦν χρὴ ποιεῖν ἐκεῖνο ᾗ βούλ, id est, φοσθιοῦμῳ Φ· qui obtentu & per speciem atque causam Ecclesiæ tuendæ atque administrandæ, rem fecerit & sua auxerit. Προτείθεμαι, proponere, ὑποτίδεμαι. Lucianus, ᾗ τὸ ἄμ ἀβέλτερωμα τοῦτο ἀμεινον φοσποιεῖσθαι; Quòdnam autem melius exemplum proponerem? Προτείδεμαι, præterire, anteponere, præponere. Gregorius, τὸ χρῆσ ἀμεινον φοιεσ ἐπαινῶ. Et Plato, τὰ ἄπια τῶ νῷ φοιεσπαίμῳ, plus auribus quam menti tribuentes. Sophocl. φοῖτε ἀναγκαῖα τῆ χρε, cuiam gerite violentæ fortunæ & necessitatis vrgentis. Προίσδαι, in primis ponere, in principiis locare. Gregor. de Basil. αὐτὸν φοιτσπαίμῳ τῶ λόγου τῶ ἐκεῖνο ὄσ, quasi defensorem moderatorémque orationis huius Deum in primis locantes. Vnde Προστάτης Apollo, quasi vestibularius & liminaris, qualisque ianitor appellatus. Προίσδαι, adesse, obuiam esse, præesse, antecellere, præ se ferre. Προίσται τ φύσιας ἐν τούτοι, in his nonnihil naturæ progenitrium est. Προίσται χοὴ αὐτὸς, eis bilis prosistit, Gaza in Problemat. Aristotel. sect. 4. φοιτσδαι τῷ σώμα, spiritum prosistentes, idem. φοιτσάμῳμ χαλιδε, lentor sequax & collectus, capite 11. libro 2. Dioscor. Artistid. Panath. ὧτι φοιτσπαίμῳμ τὰ κρίμ φαιλότερ τῶ λόγου, nec speciem oratione ipsa inferiorem præ se ferentes.
Προίσπιμι, σπ. πκα, præsideo, præsum, persisto, φοιτσίμῳ, antè stãtuo, præficio, prærendo, obiicio, oppono, produco. φοιτσπικεν τὸ δῆμου, populo præerat, Thucydid. Προιστσπίκεσαν αὐτῶ, eis præfuerunt, Aristotel. libro tertio Politic. capite decimo. ὡς ὀρθῶς σαυτὸν φοιτσπικε, id est, non è dignitate tua degis, Herodotus. ἐ φοιτσπίκει τοῦ πατρὶ, patri assidebat, idem. ἢ ὑπλοθήκης φοιτσπικας, id est, (vt inquit Curtius) super armentarium positus. Πρὸσ τ ἀσυμφοισῶν præfuit sacerdotio, Gaza de Senectute, φοιτσῴμι τὸ δῆμου, populo præsse, Thucydid. Plato epistola septima, μεγάλ φοιτσὸς πόλοσ, magnæ vrbi præfectus. Herodianus, ᾗ βασιλείας μεθμι φοιτσε, qui erat principum à memoria, hoc est, ὁ ἐπὶ ᾗ μνήμης τῶ βασιλέως. ὁ καμὶν φοιτσῶσαι ἐρασίας, ἡδὶ σμιλε, id est, quę parum honesto quæstui præesset, quæ parum pudice vitam instituit, Plutarchus in Pericle. Προεφῶσα φοῖ ἐ ἱσ τὴ, quę telę præst. Xenop. in OEconom. Προσᾷ τ σαυτὸ παιῤῥίδε, tuæ patriæ præfidens, Herodot. πάσαι φοσαὶ ἡλικίαι, omnes magnanimitate antecellens, Plato in Timæo. Προίσπω, προϊστῶμι, id est, φοσαγορεύω, vt φοσσπόσαι τὼ ἀγκυρῶσαν, & φοσσπόσαι γυνὴ, prostans, prostituta, ὁ ἀγοράζομῷμ, id est, mercens publicè, ὁ ἑταιρεῖν ὠνιωδεδοτέσα, ἡ ἑταιρικῶμ, ὁ ὁ ἑταιρισμοῦ μεμιδδαμῷμ. Athenæus, Προσκαῖμ ἐπ' οἰκήματος, in fornice prostantes. idem, ᾗ ἀγοραίας ἀπὼ φοσσπόσαι τῇ ἐικρισίαν, & quę in fornicibus prostabant, æra venerea meruerunt, captiuras meretricias factitarunt.
Προίσπω, obsito. Sophocl. in Aiace, ἢ σοι δ' ἀς πολίσμ φοῖσι πονῆ; vtrúmne Aiax contra te hostis stetit vnquam? Vnde φοισσὸς, antè stans, præcedens, obsius, obstans. Plutarchus in Publicol. τοῖς φοισχωμῷμοι ὁ φοισσὸν, ante euntibus vel stantibus. Et ᾗ βασιλέως μίσμη φοισσὸς, qui erat principi à memoria, Herodia. φοισσῶτες, magistratus. ὁι φοισσῶτες ᾗς πόλεων, principes ciuitatum.
Πρώτοφόσ, ante memoro, prius commemoro.
Προίσω, σφ. ὁ, festis, Hesych.
Πρόξεμαι, Προιχάζομαι γυμικὰ τὰ ἔθρ, districtos gladios prętendentes, idem in Galba. Πρόιξυτο σάκος, clypeum prætendebat, præferebat, in Epigrammate. πρόιξυτο αὐτῆς, obtulerunt eis conditionem, id est, φοσέλοιντο. Et χείαις πρόιξομαι, manus supplices porrigo, Thucydid. Πρόιχάζομῷ χείρας, manus protendens, manus passas habens, id est, ἱκετεύσας, ἱκέτης γενόμῷμ Φ, idem. vide Χείρ, item metaph. prætexo, φοσίσαμαι, φοσβάλλομαι, allego, prætendo. Herodianus, ὁ τὸ γῆρας φοιχαζόμῷμ πατρήσασθο, ipse autem senectutem excusans, refugiebat. Synesius, ᾗ τῶν φοιβεῖσθαι, ἰ. hoc ipsi prętendunt. Πρόιχομαι, opponо pro velamento & integumento: constituitque cum Genitiu. & Accusatiu. vt πρόιχεσθαι τῆς ὀφθαλμῆς τὰς χάρας: quod facere solent qui videre nolunt, & quos pudet cernere. Plutarchus, Χὸν πρόιβλῆσθαι τῆ ὀφθαλμῆ τὰς χείρας. Προιχάζομαι κοιλίαν κλινιδίῳ, qui passis sunt crinibus, Plutarchus in Romul. Πρόιχόμῷμ, φοοτείνω ᾗ ὕπαγγελίαν, proponens, Thucydid. Πρόιχάζομῷ ὕπαι, verba faciens. Herodotus libro primo. Πρόιχόμῷμ τοιάδ, i. ita allocutus, idem. Πρόιχόμῷμ λόγον τὸν δι, allegans hanc rationem. Φοιχόμῷμ, excusationem afferentes, causari. Herodot.
Προίχ δίωμι, δίσω, π. δίκα, ante vestigo.
Πρόϊσι, præcedens, prodiens, exiens, progressus. φοοίόντος χρόνῳ, procedente tempore, id est, interiecto tempore, progressu temporis. Ἐ πρόϊσσε τὸ λόγου, progressu orationis, Aristotel. Rhetoric. ad Alexand. φοϊσὶ δὲ ἐιτιαν tandem vt πνδὶ

ηθ. Arist. in Probl. de vino loquens, μικρὸν μὲν τὸ λοιπὸν ποδὸς καλι-
στρεῖ πυιεῖ ἔτι ὃ πλεῖον ἐστὶ μεταξὺ ἡ θαμινὰ τὸ. φρεῖδας δὲ, ἄφρος τὸ
ἀφρῶδες ἐπιμανές, vbi Gaza vertit proceſſu potandi, id eſt, tan
dem Bud.

Προπομπός, quaſi proſecutio, id eſt, ἀφοδιασμός. Heſiodus. ἐν ᾗ πρὶ ἰοῖς τε
πολλοὶς τε τὸν κυκ. vbi interpres, ὁ τύπτος, φασὶν, ὡσ ἡμᾶς προδιώ-
ξει ἡ ὑποσπόνδιος, ἃς τινες ὅτι ἕλκυσον φησὶν ἡμᾶς· ἡ δὲ ὑποκλισις ποτε
μὲν διάκυσιν ἡ κραίνεται τῶν προίκτις, ποτὲ δὲ διακοπὴ, ἡ κραίνεται
τῶν πολλοῖς. eſt autem προίκτις eorum qui priores inſequuntur, τε πολλοῖς eorum qui cum fugarentur vice verſa poſtea inſequuntur eos à quibus fugabantur.

Πεῖρες, ſtatim, extemplò, repente, ſubitò, ex improviſo, ἰθύνες. Herodotus, ἡ φεύγε τὰ φρίκης αὐτὸν ὑπελθόντας, id eſt, ἰθὺς, ἐξ ἐφόδου.

Προκαθέτερον, magis neceſſarium, vtilius, infra προκλινέστερον.

Προκαθείρα, quaſi prepurgo.

Προκαθέδρια, primus locus in conceſſu.

Προκαθέζομαι, προκαθέδω, præſideo. Προκαθέζεται νυκτὸς, imperium habet noctis, Naz. in Orat. de Luna. Idem contra Iulian. προκαθεδῶν τὸ ἀσεβείας.

Προκαθεύδω, q. prædormio, Ariſtoph.

Προκαθηγέμων, ducem me præbeo.

Προκαθήμαι, præſideo. Philo de vita Moſis libro primo, ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς σπρῶτον ἐλλαδικὸς, rex qui illis locis præſidebat, item ſum præſidio, ad cuſtodiam relictus, ſum alicuius regionis & præſidij. Polybius libro ſecundo, αἱ προκαθή μεναι τῆδε Ῥωμαίοις εἰ τῇ συμβολῇ ἀνδάμεις, ἡ φροκαθήμενοι ὅτι τῆδε χῇ τὴ λ' ἐβρέκω τὸν ὦν.

Προκαθίζομαι, ante conſideo, προκαθίζομαι ὃς τὸ πρόσεισον.

Προκαθίζω, ante conſideo. Ilia. βλαγγόν προκαθίζοντον· ἡ αὐτὰ μὲν φροκαθίσαντος τῷ βασιλέως ἕδρα de Commodo ſedente in imperatoria ſella. Item præſero, Lucian.

Προκαθίσημι, προκάθημι, præconſtituo, præpono. Act. Accuſ. Item præparo: vnde προκατάσκευη.

Προκαλέομαι, pronoco, vt pronoco ad certamen, ἐς ἄεθλον προκαλέ-
μαι, flagito, poſtulo, prius voco, inuito, hortor. κἀπὶ ἐμοὶ προσηγ-
γειλεν, euoco, voco in iudicium. Homerus Iliad. κ'. ἐπὶ προκαλέσ-
σατο χείμῳ, pronocauerat ad pugnam, Cicero Tuſcul. 4. Et cum Accuſatiu. προκαλοῦμαι τὰ μέτρια, æqua poſtulo, Thucydid. ὅπ-
χρεῖτε εἶπεῖν ἃ προκαλοῦμε, dicere quæ poſtulamus, Plat. de Legibus 10. Idem epiſtola octaua, προκαλοῦμαι φίλους ἡ διαφορε
μαλκώδε, molliter amicos & inimicos cohortantes. Προκα-
λέμαι τοῦτο, ad hæc prouoco, Thucydid. Προκαλέσασθαι τὰ ἀσ-
σέλωτος βαιβάσιον, prouocaſſe bellaciſſimum barbarum, Plutarch. in Numa, id eſt, prouocaſſe ad certamen. Quod & tranſlatè dicitur pro inuitare, vt ſit in ſymposiis propinatione. Vnde apud Athenæum libro decimo, προκαλεῖται αὐτοὺς προκαλέσω, ἡ συμπίνειν ἐθέλειν, nominatim inuitat atque prouocare, ciui propinaturus ſis. Προκαλεῖσθαι, prouocare, laceſſere, idque dupliciter. Nam aliquando extra forum eſt, aliquando in foro: conſtruiturque vtroque modo cum duobus Accuſat. Extra forum poſuit Xenoph. ἐγὼ δ' οὐκέτι ἐθέλω ταῦτα φρικαλεῖται ἐσὺ σωφόνας, non iis iudicris æquales prouocabat quibus ſe ſuperiorem eſſe confidebat. Δίκαιόν ἡμῖν μέτρια κελεύσασι ἡ Ῥωμαίοις δόντοδίδοντα τὰς κόρας, Plutarchus in Romul. ſupplices Romulum orantes & obſecrantes vt puellas reddereret. In foro: Demoſthen. ὡσὶ Παπιὼν προκαλοῦνται φοβίκασιν ἡ-
μᾶς ἀεὶ ἐξοίκους, optionem nobis offerebant velut non accepturis. Eſt enim Προκαλεῖσθαι φοβίκασιν, conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio. Sic φροκαλεῖσθαι δίκλιν apud eundem Demoſthen. ibidem. Sic Valer. Maxim. libro ſecundo, Pertinacius progreſſa contentione, Valerius Lucretium ſponſione prouocauit. φροκαλεσάμενος εἰς δίκλιν in iudicium prior vocauit, Xenoph. Προκαλέμαι ἐς δίκας, ad iudicij voco, Thucydid. Προκαλεῖσθαι ἐς κρίσιν, in iudicium vocatus ſidè. Προκαλέμαι ἐς ἀγῶνα, voco in certamen, Xenophon. Πεῖσ μὲν χίλια αὐτὸν φρικαλεῖται, ad pugnam prouocabat, Plutarchus in Romul. προκαλεῖσθαι τὸν ἑνιαυτὸν, id eſt, βασιλεύσθαι, ἐς δὲ ὁ σφόνου αὐτοῦσθαι: quod ſernos in quæſtionem poſtulare Cicer. dixit. id quod inopia probationum olim fiebat etiam in controuerſiis ciuilibus. Huc pertinet, quum etiam aliquando pœnitur pro denuntiare quippiam aduerſario, reſtatóque prædicere. Vide Πρόκλησις. Προκαλεῖσθαι διαιτήτλων, offerre arbitrium, arbitrio laceſſere. Demoſthen. Πρὸτερον ὃ Ξενίαν φω, ὃν ἔσω ξενικαλεῖτο διαιτήτλων, ὕστερ' ὑμεῖς μοὶ σοὶ ἐ δίκης. Προκα
λεῖσθαι ἔμετον, vomitum mouere dixit Alexand. Aphrodiſ. li bro primo Problemat. & φροκαλεῖσθαι ἰδὲ τροφὰς ὑπὲ τὸ σώματος, cibos in ſtomachum euocare. Xenoph. iunxit duobus Accuſatiu. alteri Præpoſitionem eis addens. αἰσθάνεται σε προκαλούμεν ἃ αὐτὸν εἰς τὰ ἀγῶνα τῶν, ſentiet ſe ad hoc certamen abs te prouocari. Προκαλέμαι τὰ ἵππια εἰς πεδία, equitem in campum prouoco, Budæus in epiſtolis prioribus, prouerbialiter dicitur. Προκαλόμεμες ὁμολογίαν αὐτὸν, Herodot. ad deditionem hortor. Thucydid. 4. Δικαιοῦμεν ἡμῖν ἡ ὑμῖν ἐ φροκαλοῦντα ἐ σπονδὰς ἡ διάλυσιν πολέμου, id eſt, conditionem ferunt fœderis, & petunt pacem. ἐ δυόμενοι ἡ φρικαλεῖτο πολλάκις, ſpe bona freti eſt, hortatuſque ſæpius, Plutarchus in Publicol. Cum Infititi. φροκαλοῦντο μάχεσθαι, ad pugnam ſe inuicem prouocabant idem in Romul. φρόκαλεῖτο φίλοι τε, vt ſecum amicitiam iret hortatus eſt, idem in Theſeo. Xenophon Ἑλλικ. 2. φρο-
καλοῦντο ἡ ἀλλήλους τειχῶν ὅτι δίκα σαθῆς καὶ τοὺς ἐ ἐκόντας. Pe-
bant & conditionem ferebant, vt vtérque murus longus ſtadia decem dirueretur. Vide Πεῖσμαι.

Προκαλίσιμος, promptius, paratius. Heſych. ſupra προκαθέσιμος.

Προκαλίσμαι, ἐσόμαι, σ. μαι, prius voco, accio, ſuadeo, φροπαρέσμαι, euoco, io, prorito, voco aliquando ad ſedem vel iudicem, Demoſth. Act. Accuſiuing.

Προκαλίζομαι, &

Προκαλίζω, μίσω, σ. μαι, prouoco, φροκαλῶ, ſicut προκαλῶμαι, ſideo, ſtorto, φροτέσω. Actiu. Accuſatiu. Iliad. ἐ κέ μοὶ κεδίων προκαλίζετο. Et Il. δ', cum Infin. ὃς ὄχε ἀλλῆλον φροκαλίζετο, prouocabat ad certandum, φροκαλέσατο.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, velamen, velamentum, inuolucrum, protextus. Heſych. προέσχωσε pro φροκάλυμμα exp.

Προκαλινδῶ, ῶ, prouoluo, voluo ante, φροκαλινδήμαι, ῶμαι, volitare ante, prouoluor, vid. pedibus ad pedes Greg.

Προκαλύπτομαι, protegor, velo oppoſito tegor, obtegor. Plato Gorg. ὁ ἀνὴρ αὐτὸ ἀμπεχόμενος διαφέρει, σοῦ ἡ ψυχὴ τὸ αὐτῷ ὁ ἀ-
μοιε ἡ ὅπερ ἐ ὅλον τὸ σῶμα φροκαλυμμένη, corpore & oculi caribus animam tectam & velatam habentes. Προκα-
πτομαι, oppono pro velamento, φροϊσχομαι. Vnde pro præxere ponitur, & prætendere, vt apud Virgil. -hoc prætexere nomine culpam. Plato in Protagor. φροσχόμενος πυιεῖσθαι, ἡ κα-
λὸν σεπεῖσθαι ἐὰ μὴ πόιητ, &c. Chion. in Epiſtol. ὁ ἀπιωκαπτὸ-
τὸν ἐ φροκαλύπτεσθαι δέξας μετρίστητος, modeſtiæ ſpeciem præferre, modeſtiam prætendere.

Προκάλυψις, ιος, ἡ, obtentus ipſe actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

Προκάμνω, laboro. φροκαγκάζομαι, defatigor, prius laboro, φροκα-
νῶ, πόνον ἡ ἄεσθαι ὡὐτὸν ὑπὸ πολέμου πρὸκαμε, Ariſtides.

Προκάμπων Ω-ωνος, ὁ, le plantis dicitur, quæ vbi primùm in tectum altius venerint, rurſus terram verſus inclinant: quæ quum erexerint, in terram ſe rurſus incuruant.

Προκάρδιον, ου, τὸ, quod eſt ſub pectore depreſſum, molle & canſum iuxta os ventriculi.

Προκαρῶ Ω-ῶνος, ὁ, præceps, capite deorſum vergens.

Προκάσιον, vide in dictione Περικάσιον.

Προκαταβαίνω, deſcendo.

Προκαταβάλλομαι, id eſt, quaſi præiacio: & ordior, præmolior, ſpicórque, fundamentum pono & iacio, præſtruo. Προ-
βλήματα κατέλογον, enumero. Alexander Aphrodiſ. μυεῖων α-
πάντων φροκαταβαλλόμην κατέλογον, &c. quaſi fundamenta ponere poſſim, & ordiri ſeu proponere. Gregorius in Iuuenem Iulian. τῶν ὡὐ ἕδρων ὑπὲ τὸ ἀδικεῖν σφᾶς ἐ φροκατεβά-
λλῳθ-, Odium quidem interfecto fratre, quaſi fundamenti ponens: occaſionem odij præmoliens. Chryſoſtomus in 1. Corinth. 15. Μεγάλων πῶν κρυπτέων ἡ ὄφελον φροκαταβαλεῖν τῶ σθεῖ τὸ ὡσαύτως λόγου, magna præſtructa crepidine & iacto fundamento. Ἐξ φροκαταβαλλομένη, antegreſſum, fundamentum & præexiſtens, φρύσαβζαν. Alexand. φροκαταβεβλημένη δὲ ἡ opinio præſtructa & anticipata.

Προκαταβλητέος, quaſi præiacio, vt φροκαταβλητέον ἐ πίστιως τὸ σθεῖ-
τα, Chryſoſtomus. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, χαρ-
ſecundo, ὅτι πῶν ἰτίων τακὺ φροκαταβλητέον, σθεῖ τὸ τέλειος ἀφ-
νας ἡ πλῆ ἡ καρπὸν. Et quo Plinius libro 16. capite 26. Oeyſſi autem ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat Προκαταβλητέον, reprælento, propono, ante diſſoluo. Sic Longol. epiſt. 1. 1. Sed quia non horum eſt neq; temporum meque morum, æs alienum ad diem diſſoluere, neq; gratuitam penſionem pecuniam reprælentare.

Προκαταβλητός, ατος, τὸ, quod ante diem ſoluitur & reprælentatur. Sic que appellabatur Athenis reprælentatio penſionis vectigalium prima, quam & φροκαταβολὴν vocabant: ad alteram enim terminum (vt duo definiebantur termini emptori) pecunia, quæ erat reliqua ſoluenda, φροκαταβόλημα dicebatur. vide προκατάβολος.

Προκατάβολος, vide Προκαταβλητός & Προκατάβολος.

Προκατόζω, ante perfundo.

Προκατηγόρημα, prænuntio. Cic. ante promitto. Paul. ad Cor. 2. c. 9. προκατηγγελμένην δώρεαν, prænuntiata vel antè promiſſa beneficentia.

Προκατγινώσκω, antè cognoſco, prius ſcio: prædamno, præiudico. Cemitiu. & Accuſatiu. Vnde φροκατγνωσμὸν δίκης, quæ præſumpta opinione damnata eſt, antequam cauſa agatur. Demoſth. pro Corona, τῶν ἀ ἕξὸν ὑ μόνον τὸ μὴ φροκατγνώκατα μόνον, ἀλλὰ τὸ ἐ ἐθέλειν ἰσῶν ἀμφοτέρις κύνδυνον. Vſus eſt & hoc verbo

in C

in Orat. contra Mid.

προκατάγνωσις, præiudicium, præiudicatio Quint. item condemnatio quę fit quodam præiudicio.

προκατδύω, ante demergo, occido.

προκατακλίνομαι, præsideo, in eminentiori loco discumbo.

προκατάκλινω, ante reclino, seu dispono, ante alios accumbere facio.

προκατακρίνω, q. præiudico. Theoph. hist. l. 9. c. 12. περὶ κατακλίσεως ὕπνου σημεῖ.

προκατάμπτω τὴν ἀπόπτωσιν, q. incertitudinem præmeditor, & præiudico, Plut. in Opusc.

προκατανεμηθῆναι κατὰ νόμον, enumerare, Alexander Aphrodis. Et pro προκατανεμῆσαι. Metrodorus. προκατανεμηθῆναι σε ὧν τύχῃ τῶν ἐν τῷ σώματι ἀφορμὴ παρεισόντων, id est, Occupanti te fortuna atque cæpi, omnesque tuos aditus interclusi, vt ad me aspirare non posses, Cicero Tusculan. 5 Theophrast. l. 5 histor. Εἰ μὴ προκατελήφθησάν τινες, nisi celeriter anteuerterent.

προκαταμβάνω, præcipio, id est, præoccupo, anticipo, intercipio, comprehendo, præuenio, anteuerto, Φαίνω. Actius. Accusatiui, iungitur. Theophrast. histor. libro quinto, βολαὶς & προκαταλήψεσι τὸ μέλλον. εἰ ὁ προκαταλάβοις σαυτὸν τῇ φρονήσει, si te figillo præmuniens, Naz. in Orat.

προκατάληψις, præoccupatio. Fit autem (inquit Ruf.) quum id quod aduersarius arrepturus est, aut quæ obiecturus, præsumimus ac præiicimus. Latinè (inquit) præceptio vel anticipatio dicitur. vide Παράληψις.

προκατασκευάζω, π. σομαι, υσα, ante exerto & destruo, seu aboleo, Thucydid. libro tertio, τοὺς τέμενος πεποιημένους. Item antefinio, πρὸ κατέλυσε τὸ ἔργον ἢ βίον, ante operis aedificationem obiit, Plutarchus in Solone. Apud Nazanzen. προκατασκευάσαντες μακρὰ ὁδὸν, de iis qui iam beati sunt, qui magnis itineribus confectis, iam manionem attigerunt, hoc est, qui anteuerterunt iis qui in via sunt.

προκατάπτω, prius detuoro.

προκατάρματα, τά, libamina sacrificiorum, quę fiebant antequã hostiam ferirent, πρὸ θύματα.

προκαταφανὴς, ὕς, causa euidens. vide Προκάμνω.

προκατάρχαι, ῶν, ἡ, vide Προκάμνω.

προκατάρξεις, principium & origo. Moschopulus Gramm. Προκατάρξεις δὲ τὸ πρωτότυπον ὑπάρχον, ἢ ἀπ' ἀρχῆς ποιητικὸν πάθος, ἢ ἀπὸ τῆς ἰδίας ψυχώσεως. προκατάρξεις τῆς δίκης, litis contestatio.

προκαταρτίζω, præparo, q. præabsoluo & præconcinno. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ἵνα προκατασκευάσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν, vt præconponant atque preparent promuntiatam beneficentiam: vel ante promissam liberalitatem. προκαταρτίζειν, præconponere Ouid.

προκαταρχόμαι, compono, ex multis vnum facio.

προκατάρχομαι, auspicor, sum auspex. προκατάρξασθαι δίκης, litem contestari. προκατάρχομαι τοῦ ἱερεῖ αἴσθαι κακοῦ, in sacris virum Corinthium præficio, Thucyd.

προκατάρχω, q. præexisto, anteuerto, ante gredior. Galen. Βίς ὁ τῶν διατήσεων αὐτῶν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἔσεσθαί τι τῶν προκατηργότων ἢ τούτου σωτηρίας. vide Προκάμνω. Προκατάρχω, præpolleo, antiquior loco numeroque habeor. Areopag. αἱ ἀνάσεις τῆς διαιρέσεως ὕστερον αὖθις ἢ προκατάρχουσι.

προκατασκάπτομαι, præmissus speculor seu exploro. Herodotus libro 8.

προκατασκεδάζω, σ. άζω, σ. άσω, σ. ακα, præparo, præstruo & præmolior quippiam ad id quod tento efficere. Est & propono Hermogeni. προκατασκεδάζουσιν ὑπολήψεις, coniectura præparant, probata, idem.

προκατασκευή, præparatio, q. præstructio. Polybius libro 1. histor. προκατασκευὴν τοῦ τὰ προκατασκευὰς ἀναιρεῖν. Sic vocat expositionem rei altius repetitæ, vt historiæ principium τὰς αἰτίας cohæreat, quasi quæ attexta esse videatur: qualis Liuij præfatio secundi belli Punici. Προκατασκευὴ figura. Proeataffectue (inquit Rufinia.) sit quùm rei de qua acturi sumus colorẽ præparamus, atque prętendimus. Latine dicitur præparatio. videtur ea quæ & partitio dicitur à quibusdam. προκατασκευὴ ἢ ἐν τέχνῃ καλουμένη, Hermogenes. Dicitur & προδιήγησις, & ἐπαγγελία, interp. Demosthenis. vide in dictione ἐπαγγελία.

προκατάστασις, ab Hermog. r. de Inuen. dicitur προδιήγησις, i. narrationis præparatio.

προκατηχεῖσθαι, antè coercitus. προκατηχεῖσθαι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Nazanz. in Orat. baptismo prœoccupatus.

προκατάψηκτος, ἡ, id est, τὸ αὐλητὸν προάσκημα, tibicinum præmeditatio, præcedénsque exercitatio antequam in publico ars ipsa iactetur. Nam, vt dixit Horatius de Arte,

-qui Pythia cantat.
Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum

Theophrastus de histor. plantar. libro quarto, capite, 5 undecimo de arundinibus tibialibus loquens, ἃ δὴ ὅσα πεποίηται συνοχὰς ὡς ὕστερον ὑπάρχοντας χρήσιμον, ἢ προκατασκευὴν πολλὴν ποιεῖ. συμμένει δὲ ὁ τοιοῦτος καλαμὸς, ὁ ἀφ' οὗ πλείστας εἰς χρῆσιν. Quæ Plinius ita reddidit libro 16. capite 36. Sic præparatæ aliquot post annos vtiles esse incipiebant. Tunc quoque multa domandæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ, comprimentibus se ligulis, &c. προκατασκευὴ, qua voce bis illic vsus est Theophrastus, vertit Gaza minus significanter, sonandi exercitationem. vide in καταβάσεις.

Προκαταφεύγω, prius fugio, & effugio fuga me in tutum recipio ante. Thucydid. libro tertio, ἢ ἅμα τοῖς ἀπὸ τοῦ καταφράκτου ἐβούλετο προκαταφυγεῖν.

προκαταχέω, vide Κατακχέω.

Προκαταχρίω, prius illino, ante oblino.

Προκαταχρίομαι, ante consumo, ante profundo & absumo.

Προκατεσθίω, prius edo, Lucian.

Προκατέπτηκεν, anteuerti tibi.

Προκατεπτόηκε, occupauerat.

Προκατεπράγμαι, præparo, prius conficio.

Προκατέχω, anteprædem possideo, præoccupo, antè capio, prius detineo. Athenagor. in Apolog. τὰ κατὰ κακίαν ἡμῖν σωματικὴν ἕξιν προκατέχοντα ἀβίωτον ἡγούμεθα εἶναι.

προκατηρεῖσθαι, antecedens accusario, Thucyd.

Προκαθέχω, prius insono. Phalaris in epistol. Abarid. Εἰ ὑμῖν ὑπὸ προκατέχοντά τινες ὑμῶν διαβολαὶς, si iã ante personuerunt aures tuę calumniis quę in me congeruntur.

Προκατοψάω, exploraturus.

Πρόκαυμις χύτρα, adustio ollæ, c. 2. Prophetę Ioëlis.

Πρόκειμαι, propositus sum, proponor, præponor, manifestus sum, exto, eminco. φοβοῦσι μοι ζῶν, mihi vita proposita est. φοβοῦσι θάνατος, in epistol. Iudæ præpositę sunt exemplo. Πρόκειμαι, prę iacco Plin. φοβοῦσιν γὰρ σκυθικὴ, Scythicæ terrę præiacet, vel prętenditur, Herodotus. προκειμένη τῆ ἐχομένῃ γῆ, ex porrecta à terra contigua, idem. φοβοῦσθαι ἐς θάλασσαν, in pontum porrigitur. Πρόκειμαι, proiectus iaceo. Sophocles in Aiace, Θανόντες οὐ προκείμεθ' ἀσχέτῳ μάχῃ. Idem ibid. τὰ νεῦρ' ἢ ἀστράβαι δὲ φοβοῦσιν, i. abiectus iaceo.

Προκείμενον, τὸ, id quod agitur, id de quo agitur, vel ambigitur, id quod incidit in disputationem, res quę proposita est, propositum.

Προκείμενος, ὁ, præsens, præpositus, expositus, appositus: vt Odyss. ἐπ' οὐρανὸν ἐπῆλθε προκείμενα χεῖρας ἔχοντι. προκείμενος & λυχνὸς, sum infelici fortunæ expositus, Aphthon. Item subiectus, id est, qui proponitur exempli loco. Galenus ad Glauc. ᾧ δὴ τὸ προκείμενος διαθέσεως, in supposita affectione, προκείμενος σκοπὸς, institutæ intentio, propositus scopus, idem ibid. προκείμενος ὕφος, opus quod suscipitur.

Προκλιδόω, dux, præuius, præcursor, anteambulo, Nonn.

Προκλιδωτὰ πικὲς, pes metricus, quatuor syllabis breuibus constans.

Προκλινῶ σαι, ante iubere, προκλιδῶσαι, Hesych.

Προκόπτομαι, ὁ, φοβοῦμαι: vnde προκόπτομ, proponatur in Subiunctiua, & πρόκειται, προκείμην & ἐπὶ Hesych.

Προκόπτω, ὁ, qui est capite acuminato, vt vpupa. Apud Grammaticos dicitur versus προκόπτω & fine μακροκόπτω, cuius initium geminatur: a quo si caput auferas, velut superfluum resegmen, sanum efficies versum: vel si σωλήνα mediceris, & in dactylum confles, qualis est ille, ἠὲ χ' ἅλις ὃ τι σωλῆνα κἀκὰ κέλα ὑδρηνάων. Huic opponitur ἀκέρατος, Eust. l. 1.

Προκυρέω σω, omnibus obuius, proiectus, contemptus.

Προκύθομαι τὸ αἰθέριον, viri curam gero, Plut. in Numa.

Προκλῖδι μοχλοειδῆ apud Gal. in Lex. Hippocrat. τὸ φελοπάμμ pro quo Suid. cod. habet προωλεῖ & rectius forsan

Προκναφίω, anxiè cogito, Sophr.

Προκνῦσαι, misso pręcone accersio, per prœconem edico. Aristot. 2. OEc. φερεπόρτιον ὀνείδισμ ἢ βωλόκλυστον, edixit vt qui vellet, ceneret. Pollux, προκηρύξω δὲ ὧδε, τὸ προκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος. vnde ita vocati dicuntur ab ἴλεος, ὃ σημαίνει προκηρυττόμενοι. cũ Accusatiuo. προκηρύττω τὴν ἀλοιγίαν, proposito edicto imperitiam edicere, id est, edicere ne quis det operam studiis literarum, Nazanzen. contra Iulianum, est & προκηρύσσειν eidem Nazanzen. τὸ προσομένειν, præsignificare, multo ante publicè denunciare.

Προκνδοίεμαι. vide Πρόσομαι.

Προκυνδυνεύω, ἀδίκως, π. δικα, pro aliquo periclitor, periculis obnoxius eo, propugno. Actius. Accusatius. προκυνδυνεύω ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, periculum pro eorum libertate suscipio, Plutarchus in Themistocle. Nazanzen. Genitiu. iunxit absque prępositione si μάρτυρες ἢ ἀλκάτιες προκυνδυνεύσαντες, qui pro veritate periclitati sunt nisi subaud. ὑπὲρ.

Προκυνεῖν, promouere, Xen.

Προλαίω, q. præflco, Eurip. προλαίσωπες, prius defientes.

Προκλῆς, ὁ Θ. Procles, filius Aristodemi, pater Soi, Plutar. in Lyc.

Πρόκλησις, ἡ, prouocatio, id est, appellatio Plinio: & prouocatio, hoc est, lata condicio: petitio, pollicitatio. Plutarchus in Sylla, Δεκαβίῳ ὁ τὰ Σύλλα τὰ ὑφόμενον, γράφοντα σωθῆναι, id est, petitionem illius Sylla cum admisisset. Idem in Politicis præcept. Ἡ ῥητὴ καὶ ἐγκλητὸς τοῦ Ἐμπέδου, placuit conditio lata. Aristoteles Rhetor. primo, ἡ τὸ τὰ Ξενοφάνες ἀθρόοντες, ὅτι οὐκ ἴσῃ πρόκλησις αὖτη, ἀσύβλη ἀφῆς ἀνθρώπου, ἀνὴ ὁμοία ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφίνῃ πατρίδα, ἢ πλησίασι προκαλέσαιτο, illud Xenophanis valdè accommodatum est, mirificèque huic loco congruit: ait bestiam non esse prouocationem impij aduersus pium, sed parconsimilisque ac si robustus aliquis inualidum prouocaret, vt vel verberaret, vel vapularet. Ipse in quarto de Republic. Ἐπὶ δ' οἷς τὰς ἀρχὰς ἐγκαλοῦσι τοῖς δίκαιοι ἐπὶ τοῖς ἀδίκοις ἀξιοῦσι ὁ ἀσυμφόρως δίκαιοι τῶν πρόκλησιν, multitudo, inquit, tam benignam inuitationem non repudiat, sed libenter quod datur accipit. Lysias in oratiuncula de vulnere consulto impositio, κ. τὸ δ' ὑπὸ τῶν γὰ τούτων πρόκλησιν πιστεύειν ὑμᾶς ἐνηγίζειν διὰ τὴ μετέρας, neque enim vllo pacto puto vos maiore fide dignam existimaturos aduersariorum prouocationem quàm nostram. pollicitationem tamen vertit Victorius. Maccabæorum libro secundo, capite quarto, Ἐπαναβὼν μετέχει ἡ ὁ πανάρτα ἀξιωμάτων χρημάτων, ἀπ' τῶν τὸ ἴδιον πρόκλησιν, post dicti inuitationem & prouocationem, id est, eum alter alterum prouocasset ad dicti certamen. Non enim propriè & significanter vertit interpres, dicti exercitationem, id est, τῶν ἄσκησιν. Πρόκλησις, libellus de mancipiis in quæstionem postulatis, atque de eorum testimonio. Suid. Εἰδέναι ὅπου διαξέμενοι τὸ τινες, ὑξεπτὴν οὐσία διαφαίνεσι ἡ διαφοιτοσ εἰς βάσανον ἢ ἐς μαρτυρίαν τῶ ἀφῆμασης ἢ τῶν ἐναλεῖν φορκαλέδαι, τὸ ἢ γραμματίον τὸ ἀφὶ τούτου γραφόμενον, σιτιμᾶς ζητ πρόκλησις. Πρόκλησις etiam denuntiationis genus, quum partes extra iudicium diem constituunt ex compositio, vel aliter alteri diem dicit ad aliquem actum iudicio procul agendum: vt sit verbi gratia, quum exhibitoria est petitio ad instrumentum exscribendũ. Quæ κλῆσις in Ammon. vide Προκαλέομαι.

Προκλητικός, ὁ, ή, prouocatorius Cellio, efficax ad prouocandũ quippiam, vim habens eliciendi, ὑγρητικός. cum Genitiuo. Προκλητικὸς ὑγρὸν, humores accersens, euocans, prouitans, inuitans, ciens, excitans, Dioscorides libro secundo, capite 104. προκλητικὸς ὑδρωγ, ciens vrinam, vrinam prouocans, idẽ l. 1. c. 163.

Πρόκλητος, prouocatus, promptus.

Προκλίτης, ὁ, ἡ. pringens in conuiuio, qui in conuiuio præses est primáque occupat, ὁ τὸ ἐ πατίας ἀφικτοκατης, Pol.

Προκλύζω, ante diluo, perfundo prius, ante alluo, prius imbuo, (prolu-

Προκλυτὸς, ὁ, ἡ, q. prçaudítus, prçcognitus.

Προκνίσιον, vide Παρκνίσιον.

Προκολλᾶ, & Προκράσω, versus vocatur, cuius veluti aluus intumescit, contractionéque indiget, qualis est primus Il. versus: vbi in κνημὶ ἀδὲ, ἐ in ο absorbetur, Eust. Il. ζ.

Προκοιτῶ, μ. ἐτῶ, ᾶ, ησω, excubo. Neut. absol.

Προκοιτία, ἡ, excubiæ. Polybius, ὃν τῇ ἐτὸ ἀπὸ ἀὐκ δέκα ποιοῦσι τῇ τούτου αὐτῇ τὰς προκοιτίας. Suid. προκοιτὰ, ὁ προφυλακή.

Προκοίτιον, ὁ, pro Latino vtitur Plin. Secund. i. antichalamus Vitr. vocant antecubiculum, antichambre.

Πρόκοιτος, ὁ, excubitor, προφυλαξ, Suid.

Προκόλπια. vide Προκόλπια.

Προκολακεύω, μ. εὐσω, σ. ἐυκα, ῃ. q. prælandior atque adulor.

Προκολπᾶ, ὁ, ἡ, ὃ, qui ante sinum est, at προκόλπιον, τὸ, anterior sinus pars: anterior sinus: vel prominentior pars in sinu, τὸ προ τὸ κόλπου annotat verò Suid. λαμβάνεται ἡ ὅτι παρὰ δοξίαν, vt προκόλπῳ sit etiam qui prominentes in veste sinus gerit: in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contra abscondere, quæ aliis dent: vnde & Romæ ἔσοι ὧν τὶς μετιὸν ἢ αἰχλὼ ἀβρακαλεῖ, ἢ δι' ἀνδίκης εἶδ πολίτας ὃν ἐπιτῆς κατόντας εἰς ἢ ἀγρρᾶ ἀ δὲ χρῆθ volebantque Romani ob suspicionem diuisionis aegyptiæ ἢ δικαστηρίῳ ἀζεσθαι φρεῖσθαι ἢ αχρῆθα τῆς πολίτας ἢ ἀνδράμεν αὐ ῥῆθ, vt Plutarch. docet in Coriolano vid. si κολπασᾶζ χρῆθας gestarent, vt idem Plutarch. docet in Apophthegm. munera ἐν τῷ προκολπίῳ absconderent, quibus in prehensiando populum corrũperent. Apud Theophr. in Charact. ca. ἀδολίας, ἢ χεῖρ ὃ ἐχίον ὃν τῷ προκολπίῳ, ἢ ὁρμαδιὸς γραμματιδίων ὃν ἢ χεῖρ

Προκομιδῆ, ὁ, ἡ, exhibitio, Pand. (ση.

Προκομίζω, præfero, id est, ante fero. Item effero scilicet funus. Gregor. item exhibeo, vt προκομίζω τὸν λόγον, in Pand. προκομίζομαι prætendo ex Oecumenio.

Προκομιδῆν, Hesych. προκομιζόντας.

Προκόμιον, ὁ, τὸ, anterior coma antiæ seu capronæ, interpret. Theodoro, προῦτοι τρίχες, Homer. interpr. ἢ φυναικ. Pol. κεφαλὴ, ἢ προκόμιον προῦθι τοῦ. quod non solùm sibi aptabant mulieres, sed & tiam viri. vide Πώικα.

Προκόπτω, infin. Ion. ειν, ὑσπ Θ. γδ ὁ ἀξιλωὶ Θ τὰς ἡλικίας, ἀφ' ἧς ἀρξάμενος λέγει, Etym.

Προκοπή, ἧς, ἡ, auctus, ἐπίδοσις. Ioseph. us de Antiquitat. Σπάνιος ἀλάβιμεν ὑπὸ τὸ χρόνο προκοπῆς αὐτῶν, processum & progressus in deterius. Προκοπὴ ἐς τὸν ἀρετὸν, progressio ad virtutem Cicer. Nam προκοπὼ ποιεῖν, profectum facere dicunt Latini vt facere profectum sub præceptore dixit Plinius Iunior, & cere progressus in suis studiis Cicer. & efficere processus: habere processum in literis, Suetonius de claris Gramm. Eiganter verò dicebat Dion apud Laërtium, πῶν οἰκονομικὸν προκοπὴς, id est, opinationem esse profectus progressionisque retardationem atque impedimentum: nam & mora progressionis est, ἐγκοπὴ τῆ προκοπῆ. vide Προκοπὼ. & Προκόπω.

Προκοπὸς, ὁ, ἡ, Cæsarius, χάῖτ. Hesych.

Προκοπτὸς, processus, id est, successus, euentus, vt apud Senecam epistol. Quæruntur & de consiliis, & de processibus suis: sunt quæ semper quę reliquerunt. Est & processus, prosperi euentus, τὸ ἐπ τύχησε. Idem de Tranquil. vitæ, Ex animadversione alienorum processuum, & suorum desperatione, fecisse tunæ iracsens animus, id est, ἐκ τῷ ἄλλων προκοπῶ. Polybius, ἐν χίοις ἐλάμβανε τὸ ἀφῆμα προκοπῶν, res statim processit & feciter successit.

Προκόπτω, μ. ὁ ψω, σ. ψοφα, procedo, progredior. Chion in Epistolis, ὡς ἢ ηὐκλοτὰ πρὸ σπουδῆς ἀσ' αὐτὸς προκοπὴ ἀφαμβῶν, ἢ σπουδὴ ἡμᾶς μὲν καταλαβὲ, simul atque tristitia stadia ab ea processerimus. Προκόπτειν etiam μεταφατικῶς ponitur pro vsuque accommodatur pro præterire, transire, διέρχεσθαι, ἀδιέρχεσθαι: quo significatu etiam procedere Latinè dicitur. Virgil. Aeneid. 3. - dies processerat vnus & alter. Salust. in Iugurth. Sed vbi plerunque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Iugurthini signo dato castra hostium inuadunt. Paulus ad Roman. capite 13. Νυὶ γὰ ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν, ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ ἡμέρα ἤγγικεν, id est, non processit, dies verò propinquauit: vt apud Poetam, - lux inuia cæ propinquat. Opposuit Apostolus προκόπτειν τῇ ἐγγίζει. Nam aliter hic scripturæ locus exponi potest, nisi verbis vis fiat. Idémque sic effertur in prima epistol. Ioan. capite secundo Ὅτι ἡ σκοτία ἀφίσταται καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει. Προκόπτειν transfertur latè positum, id est, πῶν προκοπῶν ποιεῖν, proficere, progressionem facere: in quo significatu dicit etiam Cic. ad virtutẽ procedere & 4. de finib. in virtute procedere & progredi. Liu. 4. Bellinici, vt vinci procedebat. Euripid. in Hippolit. καὶ τὰ προκόπτω γ' ὧδὲ λυπῆσα δ' εἰ σι, & si nihil procedam atque proficiam minus gis verò auctura fim dolorem tuum. In dogmat. Stoicorum Οὔτε οἱ προκόπτοντες, ἐχρεῖς ἐ πῶν ἀρετῶν ἀλαλάβωσιν, φύσεως ἢ χεῖροι ἀναβῆναι: Cicero tertio de Finibus: item qui processit liquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria quàm ille qui nihil processit. Paulus ad Galatas capite primo, ἢ προέκοπτον ἐν τῷ ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, & in Iudaïsmo progressum faciebam suprà multos meæ natiuitatis æquales. Ἡ αἰχμὴ προκοπτόντων μᾶλλον ἐπαίνεσε, id est, προεπτύοντων, πῶμεν προκοπῶν ἰών, ἢ ὑπὸ ὅσον πειοῦσιν τοῦ ἀρχῆς κένων. Thucydid. interpres, nobis augentibus illorum imperium. πρακόψαντες τῶ ναυτικοῦ μέγα μέρος, magna classis parte gregiam operam nauantes, Thucydides id est, προκαλῶ γαλλὶν τῷ ναυτικοῦ στόλων ἀφῆμεν ὄντες, τῶν ὃς πολλὰς ναῦς ἀφῆμεν ἐς τὰς ναυμαχίας, ἢ ὧς τινες, ὅτι μέγα τὸ τῷ ναυτικῷ φρονεῖ ἐντες, id quit interpr.

Προκὸς Hesych. σπυρὸς, improbus, item πλίθ Θ, fatuus, pro quo & φρενῖτις.

Προκόσμιον, τὸ, ornamentum, externus cultus, apud Laert.

Προκόσμιον, ὁ, τὸ, ante mundi initium, q. prçmundium vt interpretatur Cic. dixit.

Προκόσμος, authore Polluce & Hesyc. est κυρὸς ὃδὸς (species tonsurę) quum nimirum aliquis τὰ ὀφθόνιον κεκὸς, hoc est, quum anticipiti seu capronæ ἀπίλατος, ἀπὸ ἢ κεφὶδὸς τρίχες. ita. n. Dores vocant κεφαλὴν caput, quidã verò φακεφὶδα esse censent κεφὴν, sed αὐτὰ ἐπὶ τὸ μέτωπον τρίχας teste eod. Poll. vt Hesych. quoque ex & κεφαλιστὶ χωσ: fed habet is non κεφὶς verum κόπη, addens ipse ita nominari ἢ κεφαλὼ: & hinc κεφὶς appellari ἐπὶ ἀλεκτρυόνος gallinaceos διὰ τὸ ὑπὸ τὰ κεφαλὰ κόμην.

Πρόκρεμνα, τὰ, τὸ, quasi prætatio, πρότιμος, prærstantiæ atque prçualentiæ vt loquitur Paulus Iurisconsul.) habita ratio: inde pro delectu atque discrimine ponitur: est verò πρωτεῖον τὸ πρῶτον, magis æstimare, antehabere, anteferre siue prçferre. Paulus prima ad Corinth. capite quinto, ἵνα πῶτε φ λάξῃς χρεῖς φοιτήσητε, id est, absque delectu & discrimine nãmirum personarum. Vetat enim τῶ φοιτασπλάσιον. Interpretatur, absque eo vt vnum alteri præferas. Πρόκεμνα, præiudicium, vt in his exemplis apud Suidam, ἡδὲ πῶ ἕτερον κινήσεων πόσον λογεσάμβῳ μνήμασι ἀφίκεμνα γένεθαι. Ibidem, ὃς μὰ ἀφίκεμνα ἐν κατ' αὐτὸ, præiudicium verò, vt hoc loco ἀφίκεμνα, falsissimè de persona dicitur apud Cic.

Προκρίνω, μ. νῶ, σ. ικα, prçiudico: vt, προκρίνει τῷ ἐκκλησιαστικῷ, præ-

ius

iudicat ordini ecclesiastico: sic in canone to.concil.Nicæni.
Περκρίνω,κίνω ὁσῳ πύτου,antepono, ὁσπιμῶ, eligo, præfero, in primis censeo, in primo loco pono, præpono, & magis æstimo.Aristotel.Rhetor.1.Καὶ ὁ,ὴν φρονίμων τὶς, ἢ ἡν ἀγαθὸν αἱρῆσθαι, ἢ γνωσικὸν, ὁσῳκεῖται,vt Vlyssem Pallas prætulit,Helenā Theseus.Xenophon.in Apolog.Socrat.αὐθάπαν ὑμᾶ πολὺ φρονέκειν ὁσῳ φέρειν, me cæteris hominibus I nagè præstare. Plato in Apolog.εἰς αὐτὸ ἐαυ ἡν ὁ τῶς ἀλλῶς ὁσῳκρίνουσι, quos sibi anteponunt in magistratibus.τὸν ὑπνικὰ πὰ πλεῖσ ὁσῳκρίνες, frugi & modestum antecponens diuiti,Plutarch.in Themistocle. ὁσῳκρίσεις ἐπὶ αἰρῆσι, fortitudine cunctis præstare iudicatus. Et ὁσῳκρίτης dicuntur, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur, quasi eximij & selecti, qui & Περκριτοι vocantur καὶ κλωσυμῶμι.Demosth. ὁσῳ ἐ Εὐβουλίδων,Καὶ ἔσε ἰωὶ ἡν ὁσῳκρεθέντων ἡ κλωσυμῶμι.Aristot.4.Polit.ἡ κληρωτὸ ἢ ἀπλᾶς, ἢ ἐκ ὁσῳκρίτων, i.vel simpliciter forte ducti, vel definitè ex iis quorum ratio in lectione magistratuum habetur.
ὁσῳκρισις,præiudicatio.Quintil.ὁσῳκρισις.
ὁσῳκριτὸς,præferendum est.
ὁσῳκρῖνω,ὁ,præferendus.
ὁσῳκρισ.ὁ,ὁ electus,eximius,prælatus,præcipuus,ὁσῳκειτο,in ordinem antè coactus,ὑπακρετὸς, Bud.in Epist.Dicuntur quoque ὁσῳκρετοι,ὁσῳκρίτοι,de quibus in Περκρίνω.
ὁσῳσία,ὁσῳ,sacrificium Cereris.
ὁσῳσκαλῶς,dicuntur αἱ ὁσῳκαλοι, siue ἀ ὁσῳκλῶ ἀ ὁσῳκλῶ, aliæ post alias, seu super alias, vt quum continua serie in procinctu stant Agathocles Babylonius apud Athen.lib.12. de Pythargo Cyziceno tyrannicè patriæ imperanti οἱ Κυζικηνοὶ ὑβρίσαντες ἐν αὐτοῖς ὁσῳδρόμοις ὁσῳθρασοι ἐ ἐβάνοι ἐπὶ τὰν κατέωσιν, metap. à ὁσῳθρόμοις nauibus,Hesyc. ὁσῳκρόσεις ναῦς esse dicit, & πας ὑπακλεως siue ἀδιάσεῖ ἀ ἐδιαις, & πας ἐκ ὀλίγῳ καὶ μυκαικῶς.Etym. & Suid. ἐξ ἡφαιλῶ σωμάτων ἡμένας ἡ ἐξεσυμβίας q.d. ὁσῳσφόρεις.
ὁσῳκυβερνᾶ,q.prægubernare, quod officium est τῦ ὁσῳκρύω,inquit Pollux.vt qui anteriorem nauis partem regat: siue cōtra ὑπακυβερνᾶ τὸ πέτως qui in puppi sedens eam gubernat.
ὁσῳκυλίς, pronuba,ὁσῳκυνη φρια,Hesyc.
ὁσῳκων ἐόσθω, ad pedes alicuius supplicem deuolui, ὁσῳσκυνῶν, accidere ad genua.Cic.τὸ δὲ γόνυ πτῶσι ὁσῳσκυνῶν, Suid.ὁσῳκυλισθύλῳ Θ,prouoluitus.ὁσῳκυλισθέντα τὸ Σαρδίοντος,ante venatorem prouoluitur. Aratus de Cassiepia, ὃ ἐκ ἀντο ὁσῳκυλισθέντα, ante draconem voluitur, ὁσῳσκρίτα ἀ πάτα καὶ τεγον, Comment.
ὁσῳκυλῶω,prouoluo,antè voluo,Demosth.& Aristoph.
ὁσῳκλῶσις,supplicatio,Plato de Legib.
ὁσῳκλῶ, prouoluo,voluo ante.Περικυλίομαι,voluor antè.
ὁσῳκυλῆ κατα, antegressiæ volutationes apud Synesium de insomn.
ὁσῳκυμα,murus ædificatus ad repellendum fluctus. Dicitur & ὁσῳκυμα à Seruio.Sic describit Ouid.ti.Metamorph. --adiacet vndis Facta manu moles,quæ primas æquoris vndas Frangit, & incursus quæ prædet ista quarum.
ὁσῳκυμος,ὁ,ὴ,alacris,promptus,ὁσῳθυμος,Hesych.
ὁσῳκυνῶν ἡ Περὶ ἀκτὴν dicūtur in venatione canes nondū percepta atque inuenta fera latrantes,Pollux.
ὁσῳκυτὸς, emissarij canes.in Epigr.
ὁσῳκυφᾶμαι,ὑ,ὑμαι,π.ὁσῳα, inclino,immineo, obliquato capite prospicio,crumpo,promineo,emergo,existo, prodeo,promico. in Epigr.
ὁσῳκυων,ανΘ.ὁ,procyon sydus,anticanis Cicer. canis minusculus Vitr. Huginus, Procyon hic in lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit:spectat ad occasum, vt inter Geminos & Cancrum constitutus : qui quòd antè maiorem canem exoritur,Procyon appellatus. Hic autem occidit exortu Capricorni cum Leone:& habet vnam stellam in capite, & aliam in pectore, in lumbo vnam. est omnino stellarum numerus trium.Dicitque Vitruuius lib.9.cap.7.Geminos autem minusculus Canis sequitur. Rufus Auienus, Vltimus est Procyon geminorum subditus astro. Aratus in Phœnom. Νὰ μὰ ἡ ὁσῳκυων ὑπὸ ὑμιος ὑπὸ κρανὰ φαείνει:Cicero,--geminis est ille subipsis Anticanis,Graio Procyon qui nomine fertur.
Περκύνια ἡ Περκάνια Polluci, τὰ ὑπ ἀφρωτων κρεῶν ἐλθόμενα. Aliis fultimentorum genera, aut hordea non siccata, aut tritica melle confecta & in sole tosta, Etymolog. vtitur hac voce Hippocr.
Περκυπτω,ου,ὑ,vt apud Herodianum lib. ζ, ὁσῳκαπτον ἔχων τὸ ξίφΘ. dicitur ὁ ἐφιππος, id est, qui ad capulum manu admota strinxendi occasionem expectat. Idem paulò antè dixerat, ἔχων ὁσῳκαπτον τὰν ἐξιᾶδ, i. dextram habens enīs capulo admotam, stringentique ensem similis. Lucian. de Perseo, ὁσῳκαπτον ἔχα τὰν ἀφλω. Vide in Περόκοπτος.
ΠερικαλΘ.ῶ,præceps in dicendo,ὁ ὁσῳκαλὴς ἐν τῦ λέγειν , Suid. ἡ τῶν κατηγόρων ἡμᾶλλας ὁσῳκαλύντα ἡ ἰσαμὲν ὄντα. de eo dicitur qui antè tempus loquitur vel temerè & ante quam præmeditatus sit quid sit dicendum.
Περκαμῶμαι,præcipio,id est ante capio (cui opponitur ὑπαμῶμαι)Præripio,præuenio,præcurro,præuerto,φθαμ καζῶ, occupo,κατακαμῶμαι, & ὁσῳκατακαμῶμαι,præoccupe,anteuerto,præsumo, hiue anticipo,vt Cicer.dixit.Alexand. Aphrod. in Problem.ὁσῳκαμβαίνει ἡ τὸν χρόνον αἱ ὁσῳτῆσε τῶν σπληνῶ δ΄μες, idum anticipat tempore visus vt acutior quàm audītus.Idem, ἡ δ΄μις ὁσῳκαμβαίνει τῶν ἀκοῶν, visus auditum præuenit, seu auditui anteuertit,ἐαυδὲν ὁσῳκαβεῖν τὸν καιρὸν ἐκ opportunitatem accelerauit.Plut.in Camil.ὁσῳ ὄκεε πολῶ, longe procesiit, Thucydid. ὁσῳκαμβάνω τῆ κίνεσι, præiudico,Herm ogenes. Περικαμβάνω construitur etiam cum Accusat.& Dativo. Theophr.8. ὅπως ὁσῳκαβοῶσι πάις βέλτιος τῶν αὐξῆσιν , vt incrementum præsumere valeant elementia temporis.Alibi.Idem cum Genitiuo posuit,ὁσῳκαβεῖν τῦ χειμῶΘ.anteuertere hyemi. ὁσῳκαμβάνει τὰς φυγὰς,fugam occupo,Thucydid. Περικαμβάνω, φθάνω, præcedo.Synes.de Amasiide & Polycrate, Ἅπλοι ἐποιησεν ὅπ κατὰ δάκρυον,εἰ ὁσῳβαλεῖν ἐ συμφορὰ τῶν λοιπῶν , si amicitiæ renunciationem calamitas Polycratis præcessisset. Καὶ ὁσῳκαμβάνω ἀφοτα, præcedentia,antiquiora.Basil.εἰ ὁσῳκαμβάφα τὸ φατὸς ἡ ἀφοτα, πᾶς ἐκ. Hinc οἱ ὁσῳκαβόντες,maiores & decessores & anteecessores. Gregor. Ἐπειδὴ ἐαῦ τις ὑπὲρ ἡμῶν, φθάσυ μὰ ξυναγῶται ὑβρῖ τὴν ἡμῶ ὁσῳειλικφότητα ὑπ τῆς αὐτοῦ παρῥησίας, Cum aliquis aduenerit, prius diuersorium ei datur apud eos qui iamdiu in vrbe moram traxerunt. Περκαμβαίνω,opinione præsumo, existimo.Basil. διὰ τοῦτο δὸν τὸ χάρις μὲν ἐδαμ ὁσῳειλικφοτᾶμ, iam anticipata & præsumpta est opinio, fortunā hæc fieri. Plutarchus in Cæsare,οἱ πᾶσι ἡ ὁσῳκαβόντες. Inde Iurisconsulti præsumo dicunt,pro opinione anticipata ducor. Et οἱ ὁσῳεκπεμῶμενοι παῖδ dicuntur Luciano , qui grauiore animi motu præpediti sunt & affectibus obnoxij.Paulus ad Galatas cap.6. ἐαυ ἡ ὁσῳφηθῆ ἄνθρωπός τ᾽ τινι ἀδρασπάσματι,id est,tametsi in aliqua prolapsione atque offensione homo præuentus fuerit , id est interceptus, κατασφαθεὶς, deprehēsus ἡ κατακφθεὶς. Nam quod interpretes transferunt,Etiam si præoccupatus fuerit homo in aliqua offensa,sensu caret & sine exempso dictitur.
Περλάμπω,splendorem & lucem prodo,illucco,Synes.in hymno quodam nomine Πάλαι φύσΘ., πάλαι φῶς πάλι ἡμέρ ὁσῳλάμπει μ΄ νυκτέριον ὄρφαν.
ΠερλαχΘ.quod prius forte obuenit.prior fors.
Περλεαίνω,μ.πεθ,ante explano, præli no,præmollio,item antè cōtero, ante comminuo, præparo,Actiu. Accusf.Chry sosto. ὁσῳ ὁσῳλεαίνει,viam munire.
Περλέγω,μ.ἑξω,π.ἔξα,prædico,ante-dico Cicer.prius commemoro,suadeo,præoccupo.Actiu.Accusf.ὁσῳλέγειν τὰν ἡμέραν, diem condicere.
Περλειπω,μ.εἰψω,π.εικα,desero, ὑπολύτω,ὀλείπω, destituo, relinquo,prodo.Actiu.Accusf.Odyss.ἐκπεπρωτα τὸ σφῶν τῶν αὐθαδ τῆς &c.Phocyl. μυχῶν ὁσῳλειπόντες οἴκους,penitissimas domos relinquentes. Item deficio,cum Dat.ἑ τῶ ὁσῳλείπει ἑ μάχεσθ qui vis defecisset.
Περλεπτυσμῶν,antea notum Prisc ian.libro 8. prius mente anticipatum.
Περλείπομαι,dereliquitur.ὁσῳλείπω.
Περλεγόμενος,qui delecti & antè alios collocati fuerunt,vel delecti ad tenendum primum in acie locum.
Περλεπτῶω,ante extenuo.
ΠερλέγΘ.qui multis præfatur & longiore vtitur prologo.πολλὰ σφ΄ιωσᾶζων. Æschylus in Stipplicibus,ἡ μὰ ὁσῳλέγΘ μὰδ΄ ἐφιλκὰς ἐ λόγω χθῶν. .
Περλημμα , τος, τὸ, quod anticipatur, prærogatiua.Polybius,ὁσῳλημμα τῆ φιλίας ὁσῳ τοιῶν οὐδέν,prærogatiuam nullam dans Philippo.
Περλιμον,κ,τὸ,torcular,cap.5.Esaiæ.
Περλῆπτικός,ὁν,assumptiuus ad anticipationem pertinens Cic.
Περλῆψις,εως,ἡ,opinio anticipata,cogitatio quę iam animum occupauit,præceptio,Politia.Cicero,anteceptā animo rei quandam informationem,anticipationem & præntionem vertit. Iurisconsul.vocant præsumptionem,vt & Plin.Secund. Quint. præsumptam opinionem : amplificatio à Gaza vertitur apud Alex. Aphrod. libro 1.Problematum,μέσοι κωὶς ἐς τὴ ὄρεσ λυπῶσι ὅτα τῶν ὁσῳλήψιν τῆς ἔρεδς ἡ κρότους , canes soli rabiosi fiunt per æstatem propter habitus sicci amplificationem. Idem li. 2.διὰ ὁσῳλαψία ἐχ΄ πας χῦτπος,&c. iam aliquid ex se habēs crassitudinis.ὁσῳλαψις αἰτίας,in Epigram.αἰ δὲ τὰ ἔσης ὁσῳ ἀψεις, &c. id est,præsumptæ opiniones quæ vsu olim inoleuerunt , Basil.in Epistol. Περλαψις, ante occupatio Cicer.3.de Orat. præsumptio:figura,quum id quod obiici potest occupamus, Quintil.libr.9.cap.2. Prolepsis(inquit Rutil.Lupus)est quum id quod aut in aduersarij causa, aut in iudicis opinione esse aut fore arbitrabamur contrarium nobis,præoccupamus dicere & cum ratione diffoluere. Hanc figuram superius ὁσῳκατάλψη vocauimus.Latinis appellari potest præsumptio,vel

anticipatio. Vide etiam Quintil libro 4. cap. 1. & libr. 6. cap. 1.

Προλαμβάνειν καὶ ἐν διαλεκτικῇ, præsumptio. Cicero de Diuinatio. 2. Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quæ λήμματα appellant Dialectici, sed nos Latinè loqui malumus: præsumptio autem, quam πρόληψιν idem vocant, non dabitur.

Προλιμνάζειν τὴν πολιτείαν, stagna stiuiorum.

Προλιμοκτονεῖν, prius fame macero & conficio. Aristot. in 8. histor. Anim. de suc loquens, παύεται ἡ προλιμοκτονοῦσα ἡμέρας τρεῖς, προλιμοκτονοῦσι, fame præfatigatus.

Προλιπεῖν, desertisse. vnde προλιπών, qui deseruit. Vide in Προλείπω.

Προλόβιον, τό, prominentia auriculæ infimæ, quæ λοβὸς dicitur, τὸ πρὸ τοῦ τοῦ λοβοῦ, Pollux.

Πρόλοβος, ον, ὁ, idem quod προκρεμὴς, φύμα Suid. receptaculũ autium quarundam (nam carent Asiones) in quod cibus indigestus recipitur, id est, sinus prominens in gutture auium, in quem aues recentes cibos immittunt. à Plin. vocatur ingluies: vulgò dicimus *fulle*. Aristot. hist. Anim. lib. 2. cap. vlt. Οἱ μὲν οὖν ἔχουσι πρὸ τῶν κοιλίας πρόλοβον, ᾗ ἀλεκτρυὼν, φάσσα, θήσειρα, ῥάβδιξ. Addit que quid fit, Ἔστιν δ' ὁ πρόλοβος, inquit, φύμα κοῖλον ἡ μάλιστα, ὃ ἐν ᾧ ἡ τροφὴ συνῆται εἰσιοῦσα ἀπαθὴς ὅλη, &c. Vide Πρηρεών, Polluci vero πρόλοβος etiam est in homine γαγγραινώδης, i. ipsi, gutturis nodus. Vide Γαγγραινώδης.

Προλοβώδης, ους, ὁ, ἡ, ὑ, gulosus, ingluuiei similis.

Προλογίζειν, præfari, πρόσθεν λέγειν, proloqui, præloqui Plin. Secund.

Πρόλογος, ου, ὁ, præfatio, prologus. Boëthius in numeris πρόλογον ducem vocat, & ὑπακοὴν comitem.

Προλοχίζειν, prius insidias struo, ἐνεδρεύω. Suid. προλοχίζουσι τὰ πρὸ τῶν ὑπάρχοντα, circa vrbem insidias collocant, infidiis obsident, Thucydid. προλοχίσαμβάνειν ἐνέδραν, occupatæ insidiæ & præparatæ.

Προλύτης, ου, Prolytæ seu prolutæ. hoc est lytorum antecessores. Lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent tantóque in eo progressus fecissent vt de eo respondere propè possent & quæstiones soluere λύται nominabantur, hoc est solutores. at qui quintum, πρωτολύται qui vt vno anno ita etiam peritia in legum ænigmatis & notis iuris soluendis anteirent ἑαυτοὺς quasi præsolutores diceres. Istos solutores prudentum responsis & quæstionibus operam nauantes Iuuenalis hoc versu propè expressisse videtur Qui iuris nodos legúmque ænigmata soluat. Turneb. 4. aduersar. lib. 8 cap. 18.

Πρόμασθος, oblongus, φρομμικὸς. Theoph. hist. lib. 3. cap. 15. καρπὸν ὑμερον, πρόμασθον, ὦ ὠιον κελῦφ.

Προμασκτήριον, τό, pars prima balnei, & cella in quã ingredientes, in aëre verfabantur calido. ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Galen. libr. nono. Simplic. περὶ χαλκῆς δὲ λοιμοῦ τοῦ πρώτου τόπου ἐλέγομεν ἤδη βαλανείου, οἷ ἐνίοτε προμασκτήρια καλοῦσι.

Προμαλακίζειν, præmollio Quintil. Alex. Aphrod.

Προμαλακτὸν, ὁ, ἡ, ὸν, Προμαλακίζω, præmollio.

Προμαλλὸς, myrica, ἡ μυρίκη, apud Hippocr.

Προμᾶμμη, ης, ἡ, prouia.

Προμαντεύεσθαι, prædisco Cic. Aristoph. περ. ἐὰν αὖ φρονῇσιν ἅμ' οἱ ἰδίᾳσται.

Προμαντεῖα, ας, ἡ, prædiuinatio Plin. prædictio, prærogatiua in vaticinãdo, oraculi consulendi prærogatiua, clarior locus oraculorum. ἡ γὰρ ἡ ἀφροντιστία τὸ θεοῦ παράπεμπε ἡμᾶς ἡ ἀπιθανότερ ἡ ἀφορίας, ἡ ἐὰν πάνυ ἀμφιλογίαν τις ἐδὲ τοῦ ἕνεκεν ἅπαντ μάντευσιν. De mosth. 3. Philipp.

Προμαντεύομαι, μ. ἐδόμην, π. δύσομαι, prædiuino Plinius. Deponens, Accusat. Alexand. Aphrod. libro 2. Problemat. τὸ φύσει τὸ φρονεῖν μέγα ἐστὶ, id est magnitudo ex naturæ prouidentia non existit: sic vertit Gaza. φρονεῖν δοκοῦσι, prædiuinauit, vaticinatus est. Herodot.

Προμαντις, ὁ, Neptuni cognomentum apud Thurios, Lycophr. Vide in Προφῶντος.

Προμάντις, ι, ἡ, antistes vaticinantium m, vates, pythia, ἡ προφῆτις ἐκ μαντείας, Interpr. Thucydid. οἱ προμάντεις, antistites, Herodot.

Προμαρτύρεσθαι, antestor Horat. q. protestor.

Προμάχεσθαι, προμαχῶ, propugno, ὑπέρμαχῶ, ὑπερασπίζω.

Προμάχιζε, μάχεσθαι, π. ισομαι, in prima acie pugno. Neutrum absol. Ho. Iliad. γ. τρωσὶ μὲν προμάχιζεν ἐελδόμενος, i. φέρεσθαι μαχόμενος pro Traianis propugnabat.

Προμάχομαι, propugno, in prælio me strenuè gero, in prima acie pugno, inter primos prælior. Genit. vt προμάχομαί σου, Aristophanes. Cum Accusatiu. Plutarchus in Fabio, ἐνέδραις ἐζεύχθαι τὸν στρατιώτας, καὶ προμάχεσθαι τοῖς ὑπερβολὴν ὀνήσασθαι τὸν ἀσπισμόν, per hostes loco munitissimo instructos ferro vim facere dissidebat sic Lapus.

Προμάχος, ου, ὁ, propugnator, antesignanus, in prima acie pugnãs. Hom. Iliad. γ, φάσθαι ἀριστῆα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι, προμάχοισι, principales in acie milites, principia, Eraf. Ita Προμάχης, ου, is qui præbibendo cæteris præibat, apud Athen. & genus placentæ.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum, pinnæ, minæ, οἱ ὑπὲρ τῆς τειχοδόλοι. Hesyc. προμαχῶνες habet.

Προμελετᾶν, μ. ήσω, π. ησα, præmeditor Cic.

Προμελέτησις, εως, ἡ, præmeditatio Cic.

Προμήλεον, τό, mali punici genus à Promeno quodam Cretensi dictum, Nicand.

Προμηνύω, q. præcogito, antè fum solicitus, prius fum anxius Marci ca. 13. καὶ προμεμηνῦσθαι τὰ λελεσόμενα, μεμελετῆσθαι, ne antè sis anxiè solicìti quid dicturi sitis, neque meditemini.

Προμηστεῖν apud Iesum, præmetiri. vnde προμηστὸς, præmensus Tabullo.

Προμήστωρ, ορος, ὁ, qui triticum aliásque fruges vendentibus mensuradi officium pro mercede exhibet. Suid.

Προμηστὸς, præmensus.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, τὸ ὀπὶ τῷ μετώπῳ ὄφημα Polluci: frontale Plin: Liu. ornamentum equi circa frõtem. προμετωπίδια ἵππων, pilei equinarum frontium, Herodot.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ, pellis frontis.

Προμηθεία, ας, ἡ, prouisio Cic. prudentia, prouidentia, πρόνοια, cura, consilium, βουλεύεσθαι καὶ προμηθείαν ποιεῖσθαι, insidiæ, σοφίσματα, σκέψις. προμηθείαν λαβεῖν, i. κατάμαθεῖν, Eurip. προμηθείαν ποιεῖσθαι, prouideo, Plato de Leg.

Προμηθεῖσθαι, οῦμαι, τὸ προμηθεύομαι, προνοοῦμαι, consulo, rationem habeo, prospicio, prouideo, consilio malis imminentibus occurro. προμηθεῖσθαι ἑαυτοῦ καὶ πρὸς ἐκείνου, iubebat vt honor haberetur atque reuerentia, Herodotus. προμηθεῖσθαι σὺ μὴ πολλὰ, prospiciens ne te feriam, considerans, Idem Herodotus. προμηθεῖσθαι τὸν ἀδελφιδοῦν, fratris respectum habens, Idem.

Προμηθὲς, τό, prouidentia.

Προμηθέστατα, consultissimè.

Προμηθεύομαι, τὸ προμηθέομαι. Alexander in Problematibus. οὐκ ἀλόγως πρωτοπλάσας προμηθέστερα τὰ ὀρύσσειν ἢ φοβερά. Vide Προμηθέομαι.

Προμηθὴς, ῆος, ὁ, ἡ, is cui antequam res aggrediatur suppetit consilium, prouisor Horat.

Προμηθία, μ. ήσω, π. ησα, τὸ προμηθέομαι.

Προμήθης, ους, ὁ, ἡ, ὑ, prouidens, prudens, consideratus, circunspectus, φρονῶν ἔχων ἢ ἔχουσα, prouisor Horat.

Προμηθίασις, ας, ἡ, προμήτρια Polluci.

Προμηθικὸς, prudenter, circunspectè, prouidenter. Gellio: Athoph.

Προμηθοῦμαι. Vide Προμηθέομαι.

Προμήκης, εος, ὁ, ἡ, ὲς, prolixus, porrectus, longus, oblongus, productus, in longitudiem porrectus, proc erus. προμήκης τὴν κεφαλὴν, qui est capite oblongo, Plutar. in Pericle. τὸ πρόμηκες oblongum.

Προμηνύω, præsignifico Cicer. præmonstro, prædico, præcunti Athenagoras. ἡ ψυχὴ ἡ προμηνύουσα τὰ μέλλοντα, futura prædicit. προμηνύειν τὰ λοιπὰ, præcunturiare bellum, Chrysostom. πρόμηνυσις.

Προμήστωρ, ορος, ὁ, nuus ex matre, pater matris Hesych.

Προμηχᾶσθαι, σωμαι, σθην, μηχάσομαι, Hom.

Προμικρὸν, paulò ante.

Προμιμνήσκομαι, μ. ήσομαι, π. ημην, τὸ προξενῶ τῷ μνησθῆναι, hoc est, alicui supplor, pro alio ambio, & ei concilio. Plutarch. in Lycurg. προμνήσθη ὑπὲρ Κλεισθένους. Sic etiam pro conciliare ἡ σωσικράτει ἐν ἐμοὶ συμπλήρει Plato in Theæteto: πάνυ ἐμοὶ προμνήσθη σωσικράτει.

Προμνήσασθαι, σωμαι, σθῆναι, pronubæ sine nuptiarum cõglutinatricis officio iungor, id est, συμφιλοτησίας τῷ γάμῳ. Plato in Theæteto, ὅτῳ τὰς γε ὄντως μέλλας που προσήκειν προμνήσασθαι ἀρχθῆναι.

Προμνήσθαι videtur etiam accipi pro vxorem despondere. item hortor & suadeo, Plutarch. in Comment. de rectè audiendi munere. metaph. accipitur pro præsagio. Sophocl. Oedip. Colon. προμνᾶ τοι τι μοι γνώμη.

Προμνηστεύω, ήσω, pronuba, Xenoph. ἐὰν ὑβρίσωσι δέ τινες ἄλλοι τι ἢ τῶν προμνηστευθέντων, i. pronubam.

Πρόμνησις, antecedens memoria, ambitio, conciliatio.

Προμνηστεύομαι, τὸ προμιμνήσκομαι. προμνηστεύσασθαί σου τοῦ προξενῆσθαι θυγατέρα, tibi Proxenidæ filiam ad connubium concilians, Lysiam. Aleiphron. Οὐ ταῦτ' ἄπιθι προμνησόμενος τῶν ὑμφιλίων, qui ei hanc amicam conciliauit.

Προμνηστικὴ, ars τῆς προμνηστρίδος, ars conciliandi & copulandi. ars conciliatrix, vt oratio conciliatrix dicitur à Cicerone. Vtitur Græca voce Plato in Theæteto.

Προμνηστοὶ, alius post alium, figillatim. οἱ προφῆται ὑπῆλθον, ἡ μᾶλλον πάντες σχεδὸν ἐστὶ τὸν ξένον, ἡ ἐξῆς.

γαμήτρια,ας,ἡ,pronuba,ϑεοῦ γάμος,ἡ ϑεομνησμονία, conciliatrix Ciceroni & Festo,quæ nuptias conciliat,ἡ γαμοκήρυξ,ϑεομνησ τίς:Lucian.in Iudicio dearum,Aristoph.εἰ δ' ὄφελ' ἡ ϑεμνιάτρι κοπὰ δόμον κρούσ.

γαμητὸς,ἰδὸς,ἡ,idem. Xenoph.ἵφι τοὶ ἀγαθὸς ϑεομνησίδιος ἐ ἅπαξ ἢ σωφρόνει κἀφύτους εἰς ἀνδέας, dicebat bonas pronubas aptas esse ad matrimonium concilandum.

γαμοῦ ϑ-ου. qui morte immatura decedit intépestiuus.Et de mortæ præmatura dicitur. Suid. ϑρωμαίρετ ἢ ϑανάτῳ ἐ ϑέρετο ἢ πελάκης. ἀώρητ, ἀώρητ, ϑεοῦ τῆς μοίρης.

γαμωλόφ,ου,ὁ,cacumen,eminentia,progressus,vestibulum. σὺν δ' ἀεὶ ϑεομωλοῖς, Apol.Rhod.stetit in vestibulo, in primo aditu aut ingressu.ὁ ϑεμωλὸς,τὸ ὑψηλόν.Idem Apol.Rhod.ϑεμωλὸν πεδιάδος. ἀλεμενὰς,ὑδρηχάς,in Epigr.

γαμῶ,procedo,accedo. Odyss.ἡ,ἐς ϑώκους ϑεμόωντ, se contulerunt,ϑεμῶν δ' ἄν.Iliad.ϵ,Ἡφαιστ ϑεμόωντ ὦδε.

γαμωλὸς,ὄντος,ὁ,procedens,ϑρωιδάων,prægressus.

γάμως,ωτ,ὁ,primus in acie ϑεόμενος,primarius bellator.Iliad.ϗ, μάστε αὐτ ϑεόμωτ ἔμαμεν.Et Apollon.libro 2.Argonaut. ἄλλα δ' ἐδὲ ἐ πάμπ ϑεόμωτ ἐ ἐατο ,furgebat propugnator fuorum sociorum.

γαμωλία,viuiradices facio,viuiradices fero, Cato.ϑεομωλιάμεν ϑαι,ex viuiradice prouenire,viuiradix factus Columel. Apud Theophrastum libro histor. 6. capite 7. χαιεπῶς ἢ ἡ ἀπὸ πίτυος ϑεομωλιάδιον(sed leg.ϑεομωλιδιάμιον) ἐ ὀρθήκασε , ita reddidit Plinius libro 21.cap.10.semine quoque non sine negotio plantaria transferuntur. Gaza femine,difficulter exit, & hoc testis antea vitiaridicis causa intimato. Vide nostram adnotationem in Theophrasti lib.3.histor.cap.7.

γαμῶδες,fabulæ præfatiuncula,sententia à qua morata narratio incipere solet.inquit Donatus in Terent. vt,Dij immortales, homini homo quid præstat:Vide Ἐπιμύθιον.

γαμῶλόφων,prominére,labra protendere.apud Hippocrat. ϑεομωλόφει,Galen.ϑεομωλόφωσε,ϑρεῖραξ εἰς τὸ ϑεομωλόφωσε. Alibi,ϑεομωλόφει ἰξὺς τὰ χείλη.

γαμωλύας,ὁ, dea quæ molis præsidebat. apud Suidam est ϑεομωλιὰ, quod rectius est : idem τῶν ϑεομωλιῶν ϑεὸν dicit solutam ἀφιδρυθῆναι ἐκ τοῦ μώλωπος,νε ὕπνου.

ϑεμόσκω,vel Περμύθω,μ.ξω,emungo,vt ϑεομύξει τὸν λύχνον,emũgere lucernam:μύξαι enim dicuntur nares.vel potius ϑεομύσσεις,vt exposui in Περὶ ὕπνου.

γάμη, statua Palladis in Delphis. ἔξω τὸ ϑεὸ τοῦ ναοῦ ἑστᾶσα , Etymologus.

γάμον,τὸ,vestibulum templi,aut lucus ante fanum.

γάμος,ου,ὁ,ante templum stans, protemplum, vel protemplaris,Valla Interpr.vt Herod.1.ἱστορίας, Minerua, quam tamen alij à prouidentia ϑεόμενα vocant.

γαμωσχύω,prior nauale prælium ineo,nauale certamen auspicor,vel etiam nauali certamine pugno.Herod.ϑεομωσχυήσας πολυπονήσου pro Peloponnesio nauali prælio dimicabis.

γάμωμαι,progredior, & proprie quidem pascendo & depascendo,Sophocl. Electr. ἴδιδ' ὅπου ϑεομίζεται τὸ δυστυχὲς ἅμαξ ἐυσώλ Ἄργ, vbi schol.expon.φοιτᾶσθαι.

γάμω, promineo,propendeo.Xenoph.in OEconom. ἐπὶ ϑ , templi suggrunda , vel potius vestibulum templi, Lucianus.

γαμοῦσα, ieiuno pridie festi, prius ieiuno.pro quo Hippocrat. ϑοκνεωμένησα dicit.

γαμῶ, antè vinco,Thucyd.

γαμοῦμαι, &

γαμῶμ, futurum aliquid antè quàm factum sit,animo video & cerno,id est,præuideo.ϑεόμενος,ϑεομνησσόμενος,prospicio: in quo significatu etiam prouideo dicitur, vt Cicero dicit futura prouidêre:Plinius,hoc enim sapientis est,omnia quæ vêtura sunt prouidêre.Sic Περσεῦς ἐπ τὸ ἁπλᾶς ἐφέρτερον νοεῖν, cui opponitur Μιτιοχῆς:vt in illo Gorgiæ loco,Τὰ μὲν γὰρ ϑρονήσασι μᾶλ, ἔνωσα, τὰ μεταγνῶσι δ, ἐείκασε. Et apud Aristoph.ϑρόνησα, præuidisti.

Προνοεῖσθαι,& Προνοῆσαι,in secunda significatione.id est,ϑρομηθεῖσθαι siue ϑρομηθεῖσθαι πρόνοιαν ποιεῖσθαι (quod cũ cura & cautione coniunctum est,)id est,prouidêre atque prospicere, vt Cicero dicit prouidêre consilio : rationibus suis prouidêre animo saluti aliquius,id est consulere:& cum aitã Dijs immortalibus hominibus esse prouisum. Regit Genit. Dijs immortalibus hominibus esse prouisum. Regit Genit. vt in priore significatu Accusat.Philo de mundo,Ἔστι δ' ὅπερ αἰσθητὸν,τὸ φρονεῖν τοῦ τε κόσμου ᾧ ἡγεῖται νοῦς, id est, est vna causa suprema , mundo & quæ in eo sunt prouidêns atque prospiciens. Gregorius , Οἱ γὰ φρονεῖν ἐδὲ ϑεοὺς ἡγεῖτ τὸ ἓν δογμα πίζουσι, ὅτ εἰκῆ ᾧ ὡς τύχῃ τὰ πᾶν φερόμενα. Paulus 1.ad Timoth.capit.5. Εἰ δ' τις ἡγεῖ ἰδίων ᾧ μόλις τὰ εἰκείων ἐ φρονεῖ, τοῦ πίσ ἠρνηται, id est , domesticis non prouidet , vel eorum curam non gerit. Thucyd. φρονήσαι τῶν ὑπάρχ, fortunis meis prospicio.Theodor. in 3.histor. Eccles. ϑρονήσαντες ᾧ τούτου φρονήσεις αὐτὸ,ipsa pollicebatur hoc sibi curæ fore. Προνοῆσαί σου, cõsulo commodis tuis, tuis rationibus prouideo. Alexander in Problem. ἡ φρονοῦμ τοῦ ἀέρος διώκμεν. Sic vtilitatum consultrix & prouida natura dicitur à Cicerone.dic igitur, corporis facultas consultrix & prouida. Προνοεῖσθαι,pr. ecauêre,ϑρομυκᾶσθαι, Dioscor. libro 6.cap.de hirundinibus. Προνοητὸν ᾧ ἡ ἐπὶ τὸ ἀρτιείαν ἀνδρώπων,ἀλλ ἐφ' ἑκάστ ᾧ πολλάκις κατὰ μικρὸν ἐχ ἕκαστ ἡδ' ἀφ' ἑκάστ ϑρομνᾶται ἐς ἐλλείψιν κἀκαὶ, & c.id est,præcauendum etiam ab iis: vt Liuius præcauêre ab insidiis dicit. Interpres Ruell. fic tamen transtulit,Prouidendum etiam iis, quæ & si ferendi auxilij gratia tradantur,tamen minora tamen cæteris venenis pericula sepius adferunt. quæ interpretatio non videtur huic loco congruere : ob id tolerabilius quod alter ita verterat, prudenter tractari etiam opus , ea quæ salutis causa dantur. Galenus libro 1 ad Glauc. τῷ σπλάχνων προνοῆσαι dixit,id est,extis præcauêre atque prospicere , vbi & prouidê & dixeris licet latius pateat quàm præcauêre. pars enim tantùm prouidentiæ cautio fuit præcautio. Προνοεῖσθαι etiam vt vulgò dicimus ϑρομνᾶσθαι & προνοῆσαι. ϑρομνᾶσθαι ἐ ἐ ϑεται,præparare,comparare,procurare. Quo significatu dixit Cæsar prouidêre rem frumentariam , & rei frumentariæ prouidêre: Cicero,prouidêre rebus necessariis, pro res necessarias comparare : Plinius,prouidêre in hyemes pabulum. Rursus Cæsar,prouidêre frumentum exercitui:Liuius etiam in eo sensu protulit , qui sedem senectuti veltræ prospiciunt, id est , Οἵ πινες τῶν χώρων τὴν ὑπὲρ ϑρονοῦσιν πλικίαν ϑρονοῦσιν ᾗ ϑρομηδόνται.Regit enim Accusat.in hac significatione.Paulus ad Roman.cap.12. ϑρονοῦντες καλὰ ἐ μόνον ἐνώπιον πάντων αὐτοῦ τῶν,i. honesta prospicientes & prouidentes, vt rectè habuit vetus versio.Non enim(vt constat citatis exemplis)prouidêre potius est speculationis quàm actionis, vbi etiam pro cauêre non ponitur.Sic in 2.ad Corinth.cap.8.Προνοοῦμεν γὰ καλὰ ἡ μόνον ἐνώπιον κυρίου, ἀλλὰ ᾗ ἐνώπιον αὐτοῦ τῶν. Interpres, vt qui procuremus honesta, non solùm coràm Domino , sed etiam coràm hominibus.Xenophon in 7.Ἀνα βάσ. Ἔγα μὲν, ὦ ἄνδρες, τοῦτο μὲ φίλον ἐστὶ σου φρονεῖσθαι, ὅπως σὺ ἔξεσθ ὑπλίτης ἐὺ ὧν οἷ ϑεὸ ἄνδρας. Προνοῆσαι,prudens & sciens facio Ciceroni, & Terentio. consulto aliquid aggredior atque de industria, id est , ἐκ προνοίας ποιῶ. Lysias in Apolog. Τοῦτ αὐτὸ ἔξεστι ποιῆν, ὡς ἐγὼ φρονοῦσιν καὶ ὀδηλουμένου ὑπὸ τῶν ξυμμάχ εἰκαίως μεθημμένου , &c. Idem, Ἃ τε πεποίηκ οἱ κατὰ τούτων ἐγὼ εἶδα φρονοῦσιν, &c.

Προνοῆσαι,ὁσω,π.ησα, Vide Προνοέομαι.

Προνοητὸς,ὸ,ὸν,prouisor Horat.

Προνοητικὸς,prouidus, circunspectus : cui opponitur αὐτόπτ apud Xenoph. ϑρονοητικὰς λόγος,prouida ratio, Thucyd. ϑρονοητικὴ δύναμις,vis prouidendi. τὸ ϑρονοητικὸν,animi vis & facultas prouidendi,seu ipsa prouidentia.

Προνοητικὸς,prouidè Plin.vt prouidentissimè dixit Cicero , prospicienter Gell.

Πρόνοια,ας,ἡ,in prima significatione τοῦ φρονεῖν, id est, prouisio, φόρτωσις : quæ vis est perspicacis animi quâ solertia & rerum peritia futura ante quàm facta fint præuidet & quodammodo prediuinat ex antecessionibus consequentia eliciens,progressus,eventa & consecutionem quasi necessitariam,nisi si vis maior & melior natura,id est,Deus intercesserit. Sic Cicero dicit in hoc significatu,Posteri temporis prouisio : Et prouisio animi & præparatio ad minuendum dolorem:Et alibi,incommodorum cautio atque prouisio. Quo sensu & prouidentia vsurpatur ab ipso de Inuent. Prouidentia, inquit, est per quam futurum aliquid videtur,antè quàm factum sit.

Πρόνοια verò in secunda significatione aliud est,nempe prouidentia,id est, sapiens alicuius rei procuratio quæ cautionem, consilium,curam,solicitudinémque complectitur. Quo sensu in scriptura ἡ ϑεῖα πρόνοια dicitur , id est , Dei prouidentia qua mundus constituitur est semel, atque rerum vniuersitas, id est,omne Plinio,singulis temporum momentis regitur atque moderatur.ita vt sine eius numine,imperio atque procuratione ne minimum quidem in singulis aut fiat aut intereat. Quibus necessariò conficitur, nihil temerè & fortuitò, nihil casu aut fato quicquam posse contingere:sed omnia ex diuina voluntate pendere atque eius prouidentia : vnde omnia quæcunque cursus sui certam legem accipiunt non verò pro arbitrio. Πρόνοια Stoïci dixerunt τὴν εἱμαρμένην, & anum fatidicam,quoniam hęc potissimum prouideret rebus humanis.Cicero de Natur.deor.lib.1.Audite,inquit, non commentitias futilésque sententias , non opificem ædificatoréque mundi Platonis de Timæo Deum,nec anum fatidicam Stoicorum πρόνοιαν,quam Latinè licet prouidêtiam dicere. Chrysippus καὶ πρόνοιας librum conscripsit : lege Gellium libro 6. cap.7. Πρόνοια vocabatur etiam Pallas , ἀπὸ τοῦ ποιῆσαι ἱδρυθῆναι,quod indicat Æschin. contra Ctesiphont. ἀνωμένος τοῦ τε ἄλλ ἀγαθοῦ ἐ ἕνεκα ϑρονοίας.alij dictam volunt,ἐπὶ φρονήσεσ ὅπερ τέκνα ἐ κτᾶ. Harpoc.Iulianus etiam dicit Mineruam sic vocatam hoc versu, Ἴκατο δ' ἐς ϑεοῦδὸ ἐ ἐς γνωμικὸν πρόνοίαν.

Προνοια παιδεια, id est, ὑπόνοια παιδεια, prouidere, ἐπιστροφὴ ἔχειν, rationem habere alicuius rei & curare, Demosthen. Μὴτε ἄλλου μηδενὸς προνοιαν ποιεῖσθαι. qui ea pro nihilo duxit, qui eorũ nullam rationem habuit. προνοιαν ἔχω τούτου, Thucyd. ὁ θεὸς μου ἔχει αὐτὰ προνοιαν, Deus ei prouidit: Deus ei consultum voluit, Isocr. in Euagora. προνοιαν τίνος ἔχειν, prouidere. Sophocles, ἐπὶ σοὶ ἔργον ἡ πρόνοια ἐμὶ τοῦ σώματος τῆδε, τοῦ, prouidentia humana, Xenoph. προνοια ἀνθρ. Demosthen. προνοια πλουτ, cura pauperum dicitur à Chrysost in libello de precatione, pro cura quæ habetur de ipsis. ἀπὸ προνοίας ὄργων ἀπὸ γνώμης ἢ ἀβουλησίας, Thucyd. ἐκ προνοίας, consultò ex animo, de industria, dedita opera, ἐκουσίως, ὀλοσχερῶς. Demosth. Cui ἀκούσιος est oppositum. Cicero oblatum incendium esse dicit, à de industria factum, in Oratione pro domo sua. ἐκ προνοίας ἐκ ἔνοιας, sciens, prudénsque perperam ago. ἐκ προνοίας, nullo consilio.

Προνομεὺς ας, ὁ, proboscis elephanti. Vide Προβοσκίς.

Προνομεὺς ως, ὁ, προνομεὶς à προνέμομαι, deprædatio quæ fit à pabulatum egressis militibus Suid. ἢ σκύλευσις.

Προνομεύω, με, δίωξα, π. δυκ. idem significat quod προνομὰς ποιεῖ pabulatum excurro Suid. expon. κλῖζε ἢ αἰχμαλωτίζω prædor seu deprædor, prædationibus infesto, captiuum abduco: ſane προνομεύσας est captiuum abduci ab iis qui pabulatum ſeu prædas actum egressi ſunt vt prouerb. Salo. cap. 11. ἐ προνομεύσουσιν τὸν τῆς χῆρας αὐτῆς.

Προνομὴ, dicitur progreſſio ſeu egreſſio pabuli cauſa, hoc eſt quũ pabulatum ſeu frumentatum excurrunt milites Latinis, pabulatio, frumentatio. Xenoph. Hell. 1. de Agide προνομὴν ποιεῖσθαι ἐκ Δεκελείας. & Plut. Camillo. ἐκ προνομῆς ὁπισθοφυλακοῦντες κατέβη & rurſum ἐξέρχεται προνομὴν. ſicut Cęſar vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. accipitur & pro direptione quæ fit ἐν τῇς προνομῇς. vt Solom. 11. ἔσονται οἱ προνομαὶ niſi malis hic intelligere non ἀναγκαῖοι ſed ἄλλοτοι, ſiue αἰχμαλωτίσαι ἢ ἐκ προνομῆς, quum videlicet aliquis capitur ab inimicis pabulatum egreſſis quæ & pro pabulo vſurpatur. Plut. Fabio πολὺν ὄντα τὸν προνομὸν ἐ χρόνων, ſeu habentiũ quę τῆς προνομῆς diripi poſſent.

Προνομὴ, prærogatiua, primilegium Suid. προνομὰς exponit πῶς πλείον. eadem ſignificatione dicitur προνόμιον. Heſych. enim προνόμια eſſe dicit τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐξουσίαι ἢ τὰ ἀφειλόμενα τοῖς ἀξιώμασιν. Suid. quo quę προνομίαι expon. προνόμιον τὸν ſubiungens hunc exempli cauſa locum προστατὴς σαυτοῦ τὰ προνόμια τῆς ἀλληγορίας ἐ παρχιὼν ἐξεκλείσθαι προνομαι, idem expon. ὀνειρῶν, ἀκμαιοτάτου προνομὰς ἐ χρόνων, ſeu habentiũ quę τῆς προνομῆς diripi poſſent.

Πρόνοος, ὁ, ἡ, & per contractionem πρόνους prouidus.

Πρόνοτος, ante madefacio.

Πρόνοτος, ὁ, prouidentior, προνοητικώτερος. Sophocl. πάντα τὰ σὰ σοι τ' αὐθαίρετ' ὦ πανάστερ'· ἰ. προνοίας μᾶλλον ἐχούμενα, προνοητικώτερα.

Πρόνυστος, ὁ, ἡ, propenſus, præceps, pronus, facilis, promptus, ἐξαπόρητος, paratus, extenſus, procumbens. Euripid. in Andromacha, Ἀχαιὰ προνυστὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, nimis pronus ad maledicendum, Interpr. διαφανὴς ἕτοιμος, ὠφέλιμος, χρήσιμος, πρόπτυξ. Eſt & κλινὴς, καὶ ὁ ἢ μαλακὸς καὶ ἀπρόβλητος. Idem Euripid. in Alceſte, δόξη προνυστὴς δὲ καὶ ψυχρόπλαξ. Interpr. ὑδατῶν τοῦ προνυστὴν ὀκλάσει προπτῶσι κλίνα εἰς ὑπόπτωσιν. Ibidem, Στείχει προνυστὴς ἐκπεπτωκὼς ἀγκῶνι, prona defertur ex ſtratis propenſa.

Προνύστως, ὁ, ἡ, quicquid ad fores primùm occurrit, vt veſtibulũ, πρόθυρον, προσκείμενον, proſpectus, quaſi προσώπου, ſicut ἐνώπιον, quod intus cuique expoſitum eſt, & loca vbi imagines exponebantur. προνώπια Polluci, τὰ πρὸ τῆς θύρας.

Πρόοδος, propitius, foris obuerſans, Euripid. in Bacchis.

Πρόοιστος, ὁ προνωπὴς, προοιστικὸς.

Πρόοιστος, Heſyc. προστατικὸς.

Πρόξ, κος, ὁ, animal ceruo ſimile, hinnulus, damа, ἡ ἄφνω ἔλαφος, vel cerua prægnans, vel cerua primùm enixa. Odyſſ. πᾶν· ἀμύνεσθον νέοι ἄνδρες, λέγας ἐπ' ἀγροτέρες ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς.

Πρόξενοι, hoſpes.

Πρόξενία, ας, ἡ, π. κω, ſum προξένου, id eſt hoſpes publicus, hoſpitio excipio publico nomine ciuitatis. Demoſt. pro corona, ἢ τῷ φιλοτίμου ποτ' ἀφῖξθαι αὖθις σοι κατὰ λόγον λόγ' ἢ σὺ προξένεις αὐτῷ, προξενεῖ σοι τὸν metaph. ſicut & de προξένου dictum eſt) huius rei ſum tibi author, hanc rem tibi comparo, vel compararе conor. Luc. παιδίων σοι ἐδὲ δυσμενὴς προξενῶ μὴ. προξενῶ, ſum interpres. & conciliator verſurarum, aliorúmque contractuum, de quibus tractatus eſt breuis in Pandectis ſub titulo de proxenetis. Demoſthen. πῶς ἂν τῶν συμοιρίας ἐκκριθέκα μοῦ ἀρκοῦντι παιδεύειν ἢ ἐν αὐτῷ ἐδὲ προξένου, id eſt, oppono igitur pignori cœnacularias ædes ſedecim minarum nomine, quas pambotades mihi ſuppeditauit ito interprete ver ſuræ faciendæ. Idem ὁ δὲ προξενῶν τοῦ χάσκ τῆς Ηρακλεᾶς. Sunt proxeneta omnium negotiatorum Heracleenſium.

Πρόξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta Martiali, id eſt, patarius. Seneca lib. 2. de Benefic. Quidam nolunt nomina ſecum fieri, nec interponi pararios, &c. Sunt verò proxenetæ ἀπὸ τῶν προξενεῖν dicta verſuris atque vſuris cæteriſque contrahendis negotiis, conciliatores, interpretes atque internuntij: vulgò vocatus *moyenneurs, courtiers, & corratiers* in venditione equorum. Ipian. Leg. 2. D. de proxenet. Si proxeneta interuenerit faciendi dominis, vt multi ſolent, videamus an poſſit mandatorineri. hos vulgò vocamus *courtiers du change*. Hinc Προξενητὴν, id eſt, merces quæ proxenetis pro opera ſolutitur: cuiure licito peti poteſt, vt idem Vlpian. ait in l. 1. & 3. Vide προξενήσω.

Προξενητικὸς, ὁ, conciliatrix Cic. προμνήστρια.

Προξενία, ας, ἡ, amicitia, hoſpitalitas, ius hoſpitij, neceſſitudo hoſpitij & priuata & publica, cõmeatus, Demoſt. προξενία ἀνθρ. ἐ. προξένου ὑπόδυσις. Erat in Oppidis Græciæ munus quoddã recipiendorum hoſpitio ſenatorum, legatorum, magiſtratuum, quod προξενία vocabatur: Et προξένου is dictus fuit, i cos quibus cum ciuitate ius ſocietatis intercederat hoſpitij publico recipiebat. De hoc munere Cicero in Verrem.

Προξένος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, προστάτης, ὁ κατὰ τῆς πόλεως ὅλης φίλος, hoſpes publicus, qui legatos ciuitatum honoris cauſa ſuſcipit. Accipitur & pro priuato hoſpite & conciliatore. vnde Gregor. transfert poſuit, μυείσιον λαμπρότητος προξένου, id eſt, conciliauum. Chryſoſtom. σωτηρίας ἢ ζωῆς αἰωνίου προξένου ἢ σύστασις. ſalutis conciliatrix precatio. Accipit & in malam partẽ Panz. & nonnunquam in bonam. προξένοι πόνων κακῶν, eidem cuntur mali angeli, qui nos in malum impellunt, qui nos ſunt malitiæ authores, ſeu impulſores. προξένος αὐτὸς, Æſchin. de viro quodam Athenienſi. προξένος ἀν τῆς πόλεως, ſpes ciuitatis, Ariſtot. lib. 5. Politic. cap. 4. προξένος τῶν ἀλλοτρίων τῆς λακεδαιμονίων, Alcibiades ſummam cum Lacedæmoniis familiaritatem contraxerat. Plutarch. in Alcibiade. προξένος ἀν τὸ δῆμου τῆς ἀξιώματι, Æſchin. προξένοι καὶ δυνάμει ἐν τῆς πόλεως ὄντες, i. qui iuſſu ciuitatis hoſpitium præſtabant. vel qui id ſponte faciebant. ἑλόμενος προξένου dicti, Interpr. Thuc. Vide Προξενία.

Προοδιτης, dux viæ, perductor Plauto, præuius Lactant. libro cap. 24.

Προοδικὸς μέλος, Interpr. Ariſtoph. vbi tamen πρωοδικὸν.

Προοδοποιέω, ῶ, præcurro, præmonſtro viam, viam præco.

Προοδοποιέω, μι, ἔσω, π. κω, viam facio Quintil. viam aperio Vi viam do Cicer. & viam patefacio atque munio, aditum pſtruo. vnde & pro præparare, promptum exhibẽre, accomodare ad, & quaſi imbuere ponitur. Ariſtotel. Problem πῦρ προοδοποίησε ἢ παρασκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ὕδωρ. Accuſa Datiub, vt προοδοποιεῖ σοι τοῦτο, ſum tibi author, & exempli præbeo. προοδοποιεῖ τῷ λυκείῳ τῶν πάλαι ἔστι αὐτῷ, cos Lycu inſtitutis præparat. Plutarch. in Lycurgo. προοδοποιεῖ τῷ σώμα hauſto potu iter regit, Gaza in Problem. ſectio, 3. προοδοποιεῖ κακῷ φόβῳ, metui aditum patefecit, Ariſtot. in Problem. προοδοποιήσαντες ἢ προοδοποίησαν ἄμπλ τῶν νομοθετῶν, multorum aditor fuit ad cõdendarum legum rationem, Plutarc. in Solone. προοδοποιεῖν δὲ τὸν τοιοῦτον πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, hæc ſtegredi oportet, ad ſequentia exercitia atque inſtituta, Ariſtot. lib. 7. Politic. cap. 17. eſt item procliuis, & propenſus ſu Ariſtot. Rhetor. 2. προοδοποίησε τὸ γῆρας τὸ θνατὸ.

Προοδοποίημα, præſtructus ſum vel pronus & procliuis, ſum paratus, pronus & obuius. Et προοδοποιητικὸν, præparati expoſitus. προοδοποίησις τοῦ πάθους, id eſt, affectioni eſt opportunior. Idem libro 2. de partibus Anim. cap. 4. προοδοποίησε τοῦ ἐς κακὸν, præcedit ad ſingula, Gaza in Problem. Ariſtot. προοδοποίησε τὰ ἐς πρὸς τὰ σκοπούμενα, propenſus eſt ad monſtificam partionem, Ariſtot. προοδοποίησις πρὸς τὸ αὖθ, vergit ad ſitum ſuperiorem, Gaza ex Ariſtot. lib. 3. de partib. Animal. προοδοποίησε τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ κατεψύχεσθαι, ad refrigerandum ſi natura habilis redditur, Ariſtotel. in Probl. ſect. 6. προοδοποίησε μοῦ. præparatus in quo ſeu ad quem via iam, quaſi patefacta eſt apud eundem Ariſtot.

Πρόοδος, ὁ, progreſſus. Xenophon, Ἑλλην. 3. Θυμῷ μὲν ἀγανοὶ ἐ προόδῳ vbi de progreſſu loquitur. ἢ τὸ αὐτὸ μῆκος προόδου, ſemmis profluuium. ἢ πολὺ προόδου, Pauli progreſſus, Nazanz. Orat. ἐν δύσεις εἰς δύσιν προόδους ἢ προκοπὰς, à gloria in gloria proceſſibus, profectibuſque. Idem in Orat. διὰ τῶν ἡδὺ κατὰ πρὸς τὰ αἰῶν ἢ τὸν γλυκὺν τῆς ἐπαγγελίας πρόοδον ἢ ἀπάλασιν, id eſt, proceſſum & aſcenſum, &c. ἀπὸ τοῦ πρόσω προόδου ἀφεῖται πολεμίου πολλὰς, non oportet virginem multùm & inutiliter prodire Chryſoſtom. ἀφεὶ τῆς ἐφόδου, metaph. pro incremento apud Lucian. & adiectiue qui viam præit. Xenop. in Hipp.

Προόδους, in Προόδων.

Προόδων, ωντος, ὁ, qui dentes habet exertos, ὁ ἔξω ὀδόντας προέχοντας ὑπὸ τῶν χειλῶν διὰ τοῦτο. Et προόδους, ὀδὼν ὀπλωκὼς Polluci.

Προοικοδομέω, ῶ, ædifico, ſeu ſtruo antè, præſtruo. Pollux.

Προοικονομία, ας, ἡ, rei futuræ præparatio & diſpoſitio.

προκατάλυσις, præparo, prouideo, procuro. Cicer. libr. 2. ad Quint. fr. Eo die προκατελύσαμεν quædam διχόθεν, id est quędam præ-cruximus. Synes. Ὁ ἄρχων ὁ μὲν ἐπ' ἀκρῳ τῷ προκαταλύσαντι, ἀνὴρ στρατιώτης. Hinc προκαταλυτικὸν dicitur quod præstruit & viam facit ad sequentia.

προκαλέομαι, procemior Plin. in Epist. incipio prędari, exordior. Plato de Legib. προκαλεσάμενος ὑμᾶς, Bud. in Epist. posterio. est item initium sumo. Greg. ἐπὶ δὲ τὸν αὐτὸν καὶ μετέρους ἀφῖκτο ὁ βασιλεὺς προκαλούμενος.

προκάλυμμα, ατος, τὸ, ατος, idem Neut. absolut.

προκάλυκις, ὁ, q. procœmialis.

προκάμινος, ου, proprie est præcentio, qua voce vtitur Cic. & Gell. unde transfert, orationis principium, exordium, initium, præparatio, ὧν δὲ οἷον cantus: licet aliis ab εἶμι, id est, via. Aristot. Rhetor. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ὥσπερ αἱ τῶν αὐλούντων ἀρχαὶ πρῶτον ἁρμόττουσι, εἶτα τὸ κωμικὸν προοίμιον Quintil. libro 4. cap. 1. Nam siue prius quòd εἶμι cantus est, & citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum carmen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, procœmium vocauerunt, &c. Cic. de Oratore, Cœxum autem ita sit principium consequenti oratioui, vt non aliquam citharœdi procœmium affixum aliquid, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. In Rhetor. ad Herenn. libr. 1. Exordiorum duo sunt genera: principium, und Græcè προοίμιον appellatum: & insinuatio, quę ἐφοδὸς nominatur. Vide in Chiliad. Erasmi, Procœmia magna. Xenoph. ἐκ παντὸς δὲ τοῦ προοιμίου ἡδονὴς, non te fallant voluptatis procœmiis, i. à voluptate ductis exordiis. προοίμια & ὕμνοι quomodo differant, Hermog. Quot procœmiis vtantur Oratores, Quintilian. lib. 4. cap. 1. & lib. 6. capite primo. transferur ad alia, vt προοίμιον δίκτυον, Achen. libro tertio & προοίμιον τῆς ἰδίας.

προκελεύω. q. præexplano, præpolio, Nazanz.

προκήρυσσω, præiuro: vnde προκήρυσις, præiuratio Festo, quam ij fare dicuntur, qui ante alios conceptis verbis iurant. Pollux, προκήρυξ ὑφ' ὅρκου, ὃν ὁ κηρύττων προτείνει, ἢ πόλις ἀλλοῦ κατηγορεῖ. Scribitur & per ō mega in secunda syllaba.

προκηρύττω, profiteor: ante confiteor. Philo de mundo, πάντα δὲ ὁμολογοῦντος ἀληθῆ εἶναι, &c. i. hoc igitur iam confesso ac cognito, &c.

προκήρυττον, prospiciendum est.

προκηρύττω, ὁ, præmissus, præcognitus: manifestus, conspicuus, ἀφανὴς, prospicuus Senec. προκήρυττε διαπάτᾳ, manifestæ necis, Herodot.

προκόμεμαι, prouideo, prospicio & consulo, προμηθεύομαι, προνοοῦμαι τὰ πρὸ ποδὸς ἑαυτοῖς πάσῃμαι. Thucyd. προεμηθήθησαν αὐτοῖς, illis prospiciens & consulens. Idem, Καὶ εἰκὸς ἦν ἡμᾶς τοὺς ὑμῶν ὄντας, καὶ ἃ δὴ πρὸς κακοῦ ἐστιν, προνοεῖσθαι καὶ προκόπτειν.

προκόπτω, prauideo, προνοέομαι, φιλοφρονεῖσθαι, prospicio Xenoph. ἐπιφανῶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ προκόπτεσθαι, &c. προνοεῖ δὲ καὶ μᾶλλον ἔτι ἡμῶν ὁ θεὸς, Idem. ὀλίγα προνοῦμεν ἐκείνῳ μέλοντος, Idem Xenophon. πάντα προκόπτων ἂν γένοιτο συμβαλλόμενος πρὸς τὸ ἀσθένειν, Idem lib. 2. Dædæ, hoc præuidens conductarum ad tendum.

προκοπικοὶ, οἱ, qui prospiciunt futura, prouidi.

προκοπὴ, ἡ, qui per prouidentiam humanam prouideri potest, Xenoph.

προκρίτης τοῦ σίτου, rei frumentariæ consulentes, Herodot. Ionicè ἀπὸ τοῦ προκρίνειν.

προκρίνω, quasi prætermino siue prædetermino, Latinè præfinio, præstituo, quod prædestinare dixerunt Theologi. Ὁρίζειν verò est designare, definire, quod & νομίσειν in secunda significatione. pro statuere & constituere ponitur. Ita res est cadè & διὰ τοῦτο ἔστι, ὃ προείρηται, id est, prædicatio atque præfinitio, illi præscientiam & prædestinationem appellarunt. Verum ὁ τῆς προγνώσεως Dei decretum atque constitutum τοῦ κόσμου tantùm consideratur: Sed ὁ τῆς προορισμοῦ, præter hoc etiam tempus futurum electis, (id est, τῶν ἐκλέκτων, προκέκριται ἃ φησιν ὑμῖν) assignatum in mente diuina. Dicatur igitur προορισμὸς, id est, præfinitio, quod constitutum à Deo de suis electis & designatis, id est, προορισθεῖσιν ὑπὸ ἐκλογῆς, & quod ab æterno destinatum cum designatione & fruitione temporis futuri, in quo plena fruitione repræsentabitur quod spes certissima iam præcipit, anticipat, & in antecessum accipit. Paulus ad Ephes. cap. 1. προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, &c. id est, qui adoptionis nostræ tempus præfiniuit. Interpres, Qui prædestinauit nos quos adoptaret in filios. Et ad Romanos 8. Οὓς γὰρ προέγνω καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, i. quia quos præstituit & præfiniuit. Vide προγινώσκω & προγνώσις.

προκρίνεσθαι etiam significat idem quod πλανᾶσθαι & τῶν εἰκότων ἀφίστασθαι, hoc est oppignerationis & hypothecæ notam apponere. Demosth. ἐξ Ὀνήτορος. Τὸ μὲν χρεῖον ὑπὸ τοῦ κτᾶσθαι προκρίνεται πλανᾶσθαι τὸν αὐτὸν, πλὴν ἀεὶ οἰκίαν οὐ προκρίνεται, ἀλλὰ μίαν: de creditore loquens. Idem, Τὰ βουλεύματα διαμένει προορισθέντα ὑπὸ τοῦ δικαίου, &c. verba sunt secundi creditoris ad primùm qui cum Apho-bo debitore fraudem struebat ad summouendum primum creditorem.

προκρισμὸς, ὁ, q. præfinitio, quod præfinitum est ac præstitutum, idemque quod προγνῶσις in secundo significatu. Vide suprà, & in Προορίζω.

προκρούομαι, ante concitor.

προκρωμύη Polluci, τὸ προκεκλῶσθαι πρὸς ὑζόμενον.

προκυρίττω, ante fodio. præfodio Ph. Nam quod dixit Theophrastus histor. plant. lib. 2. cap. 7. τὴν ἐρυσίβην προκυρίττειν, Plin. vertit libro 17. cap. 11. fossas præfodere.

πρόκωπος ἥρως, duces & præsides in bello sic dicti à Thessalis, sumpta metaph. à saltantibus in choreis, alias προηγεμὼν est præsultor.

πρόλειψον, mustum quod priusquam vuæ calcentur sponte distillat, quod & ὑπόλειψον siue πρόστριμμα Latinis vinum lixiuium. Vide Πρόστριμμα.

προλοιδορῶ prior debeo, ante debeo. Item simpliciter debeo. Aristoph. in Vespis Κακὸν ἀμφὶ τοῖς πλυνοῖσι προλοιδορεῖς μόρα. magnũ aliquod malum debebas lateribus.

προμεφίλωμαι, ante deboer. Demosth. in Media.

προμήκων, prior ineo, prior salio. προμηδόμαι prior ineor, prior salior.

προμηκὴς, ὁ, ἡ, eminentia, locus prominens, prominens Tacit.

προμήλατα, ων, τὰ, prospectus, prouisio. αἱ δὲ προμήλατα, ex improuiso, i. μὴ ὄντα τὰ φανερὰ, μηδὲ ὑφαίνεται. Thucyd.

προμυχὴς, ὁ, ῶν, prominens, protuberans, Lucian. ὀφθαλμοὶ ὑ προμυχεῖς. ita prominentes ac fi ante ipsa oculorum caua fixi essent, non intus collocati.

προπαθεία, ἡ, ante passio, præludium morbi, aduentatio morbi.

προπαιδεία, τὰ φῶτα μεθ' ὧν ἁπτόμεθα (inquit Suidas) quæ & προπαιδεύματα dicuntur, hoc est, liberales artes, quæ ante Theologiam, Philosophiamque doceri debent. Plato in 7. de Republ. τὰ ὠφέλιμα λογισμῷ σὺν ἡ γεωμετρίας, ἧς ταύτης τῆς παιδείας ἰδιῶται ἐπιδεικτικῆς δεῖ προπεπαιδεῦσθαι, ἀσπὶς δὲ χρὴ προσλαμβάνειν. Synes. Μὴ δὲ ἀφῇ τὴν προπαιδευσάσαν ἡνιόχου, qui ad philosophiam illoras pedibus accesserunt.

προπαιδεύω, ε, δεῦσαι, δευκα, q. prædoceo, præmonstro Plauto. Vide προπαίδεια.

προπαίζω, præludo Virgil.

προπαίκτης, ου, δου, ε. ἰσνο, mango, puerorum productor προσαγωγὸς, μαστροπὸς, Hesych.

προπαλαιὸς, διὰ, ιαν διὰ, ιαμ πρίδεμ, olim, quondam.

προπᾶν, totum. Ilia. ἀ, μι ὁ πᾶν ἡμαρ ἐς ὄλιθρον κατεκώκυσα ἀ ὄφιωτο, &c. per totum diem.

προπαπτοιδεύω, vt Phædõ, authore Poluce, dixit ἀδελτοιδεύω προπαπτοιδεύω, i. proanitam siue proauorum fultitiam.

προπάππος, ου, proauus vide πάππος & ὠνίδιος παππῶος, Poll.

προπάρ, προπάρθην, in coaspectu. Hesiod. πάντα ὑ γαίης, ὅσσα τ' ἐπὶ χθόνα πολυρρήνειαν, in conspectu Hesperidum.

προπάσσαλος, ου, ἀγγεῖος loco præstruo.

προπαφλάζω, ἐσω, ἐσθ, q. præsumptio: & figura quum ad finem dictionis aliquid accedit, quam eandem nonnulli ἀναδίπλωσιν vocant, ἀντιπτῶσι contrariam: Diomedes tamẽ distinguendas existimat, quem consule.

προπάσσαλόζομαι, ὑ

προπασσαλόω, ὦ, praparo, longè ante paro, item præmunio. Xenoph. τοῖς μὲλλουσι σπουδῇ ἀκοιὴ ἀφ' ἑκάστων προπασσαλοῦσθαι πάντα. προπασσαλοῦσθαι τὸν μηρὸν διὰ πύτου, præmunio his femur, Galen. libr. 1. ad Glauc.

προπαφλάζω, ὁ, prouisio & præparatio Ciceroni.

προπαφλάσιον, ὁ, &

πρόπαρ, per apocopen: coràm, antea, ἔμπροσθεν, antè, ex aduerso, contrà, in conspectu. Est autem Aduerb. temporis & loci. Genit. iungitur. Iliad. 7. γήρᾳ ὑ ὀφθαλμῶν ἀφορᾶν ἀμείνω, ante coetum. Hesiod. πρὸ πύλῃσι φυλάσσει, in fronte custodit.

προπαρῳδύντων, qui in antepenultima acutum tonum habet. παρῳδύντων, qui in penultima.

προπαρῳδῶ, in antepenultima acutum tonum colloco.

πρόπας, ἅ, Præpositione redundante pro πᾶς, vniuersus, omnis. Ilia. β, γῆας τε πρόπασεν ὑδὲ ὁ φὼ ἀθανάτοισι θεόσσι δόλῳ, Sophocl. i. πᾶσα δυώδεκα, Interpr.

πρόπασθε, ante thalamum locus, προαύλιον.

πρόπασχε, iniuriam prior accipio, antè patior, antè afficior. Xenoph. ἐὰν δὲ ἀφ' ὑμῶν προπάσχωσι τινες, ἃ μὴ δίκαιον ἐστὶν ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν προπάσχειν, nulla iniuria lacessitis. προπαθόντες, iam iniuria lacessiti. προπαθὼν, antè afflictus. προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν, à nobis prius læsi.

προπάτωρ, ορος, ὁ, primus pater, generis author Virg. principium alicuius generis. progenitor. προπάτορες οἱ ἀδελφοὶ πατρὸς, Plato de Legib. ὃ δεῖ προγόνων προπάτορας, Sophocl. Pollux etiam tradit vocari γῆραϊ καὶ πάτῳ πάτορας.

πρόπειρον, antegressa experientia, i. prætentatus Plin. vnde πρόπειρον πείσεσθαι, est prætentare Cicroni. πρόπειρον ἀθωρίαν ποιεῖ-

ιάρει, Athenienſibus relegantes periculum, Herodot.

Περιανεχόμενος, prius tento, prætento Cic. περίσχεσις πολέμου.

Περιπίτνιον, prior accipiam detrimentum. Futurum verbi Περιάπτω.

Περιπίτνιος, anteambulonis vice fungor deducen.lo aliquẽ, honoris cauſa aliquem antecedo & operam togatam præſto, deduco. Actiu. Xenop.lib.5. Paediar, τὸν μὲν ἑσπέριον περιπίπτοντα ὑπὸ τοῦ ξένου. deducebat & dirigebat.

Περιπιπτόμενος, ὁ, ὁ, quo proſequimur & deducimus aliquem abeuntem, vt apud Gregor. περιπιπτόμενος ὑπὸ πάντων ἐπὶ ναῦν, laus qua ſunus alicuius proſequimur & per τὰ περιπιπτόμενα. in oratione funebri in ſororẽ videtur intellexiſſe preces & expiationes in morientem effuſas. author. Bud.

Περίπλεθρα, quinta pars ſolutionis, ὡς ἐκ πέμπτης πίτνα. Didymo videtur fuiſſe ἐπίπλεθρα τὰ ἀφ' ἑκάστης πλευρᾶς, quoniam nõnulli dicunt moris fuiſſe τὰ πέμπτα ἀφ' ἑκατὸν πλέθρων ἀζημιοῦσθαι, quod & Lyſias in orat. on. contra Apollod. innuit, niſi forte περίπλεθρα ſignificet ὡς ἐκ πέμπτης πίπτοντα propterea quod τῆς ὑπολοιπῆς δίκης ἐκ κρίσεως μία πέμπτη ἀφ' ἑκάστου. Hæc ex Hippocrat. & Suida.

Περπέμπω, μι, ἐμ, ψω, ομφα, præmitto, vltrò mitto, comitor, præcedo in pompa, deduco honoris gratia. vnde συμπερπέμπω, concomitor, vnà deduco abeuntem. περπέμψατέ με χρόνοι, Eurip. cõcomitamini me extra terram. Et οἱ περπέμποντες dicuntur anteambulones Martiali, qui ſcilicet principem antecedunt: qui verò ſequuntur οἱ ἐπόμενοι.

Περπεννύω, ante concretus.

Περπετὴς, Vide Περπάτης.

Περπέτεχ, ἐχόμην, anté circunrado, anté ferro emarginans ſcarifico. Dioſcor. lib. 3. de laſerpit. πλὴν τῶν ὑπὸ τὴν ὀφρὺν περπετεχμένων, i. pedum clauos calloſque tollit prius circunſcarificatos ferro, Plin. lib. 22. cap. 23.

Περπεχ, ἐσω, ἔσομαι, σπκα, ab anteriore parte fibulo.

Περπέρυσι, tertio anno ante præſentem, anno ab hoc tertio: ὑπέρυσι enim ſuperiore anno ſignificat.

Περπέφυκὸς κυπάριν, fructus anni tertij ante præſentem. Vide in dictione Περυσινός.

Περπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo prætendo.

Περπέτεια, ας, ἡ, petulantia, temeritas, lingua infrenata, licentia, inſolentia, contumacia. περὶ τὴν περπετείαν, morum improbitate, Demoſt. Iſocrates in ſuaſione ad Philipp. περπετείαις Cyri minoris appellauit: cum temeritatis illum damnaret, quòd partam iam victoriam certámque, nimia elatione animi virtuiſſ que ſuæ oſtentandæ cupiditate, corrupit. Suid. περπέτειαν ἐ χαλίνωτε γλῶσσα. Eſt & iu quacunque re procliuitas. Cic.

Περπετὴς, Eraſm. præcipitanter vertit.

Περπετὴς, ἐ, ὁ, ἡ, ὃ, temerarius, præceps, effuſus, proteruus, φεῦγον δ' Suid. εἰς τοῦμ ἐφέρθην τυφλῶς, περπετῶς ἀφ' τοῦ λογισμοῦ, procax, effrenatus, pronus, propẽſus, citus, præproperus, proliuius. de ſitus, procumbens, ἐφερόμην δ'. Ariſtotel. Rhetoric. 3. περπετῶς σοῦ ἄγει τὸν ἀκροατήν, auditorem præcipitem rapit. Apud Hippocratem prociduum exponunt in ἀφεγγησμῷ, vbi Εἰ δ' ἀ περπετὴς γένοιτο, ἢ κατιβρίθει ὑπὸ τῆς πλάτης, ſi & procidat præceps ſe ratur, atque de ſtuat è lecto. περπετὴς γέλως, riſus effuſus. Iſocrat. ὡσὲν γέλωτα περπετῆ φέρῃ, id eſt, riſum ſolutum. Phocylid. μὴ περπετὴς ἐς χεῖρ' ἀ. περπετεῖς ὀφθαλμοί, prominentes oculi. apud Galenum & Alexandrum Aphrodiſæ m: quibus opponuntur κοῖλοι, libro 1. ad Glauconem περπετὴς δὲ τὰ ὄμματα, in partem exteriorem propenſus, Alex. Aphrod. περπετὴς τὰ πλευρὰ ἐκ χαίτας. Euripid. i. in ætate præcipiti & vlrima. περπετὴς ἀφ' τοῦ ἁδροῦ. Plato de Legibus. περπετὴς item exertus, de lingua apud Hippocratem. περπετὴς γλῶσσα, in Epigramm. Actor. cap. 19. ὃ μανθὼ περπετὴς ἐφέρθεν, nec quicquam præceps facere. Περπετὴς, proiectum, deiectum, ἐξβιάζεται ἡ περπετὴς χαμαί. Sophocl. in Trachin. πάνυ ναίειν περπετές.

Περπετῶς, procliuiter, temerè, proterue, procaciter, inſolenter, improbè, petulanter, effrenatè. περπετῶς μάχῃ χρησάμενος, qui temerè pugnaſſet, Plutarch. in Camillo. Iſocrates in Panathenaico, Ἔπειτα μὲν φορτικῶς ὑπορράπτουσιν ἀεὶ δὲ περπετῶς, ἀ. inconſiderate atque temerè.

Περπέφανται, prædicta ſunt, manifeſta ſunt.

Περπεφράδω, prædictus, prænuntiatus. Heſiod. περπεφραδμένα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Περπήκων, ὀντος, ὁ, ἡ, affixus.

Περπηκανίζομαι, probris atque ignominia affici, ὑβρίζομαι. Plutarc. in Fabio. περπηκανισθεὶς λόγοις ἐ ἔργοις, laceſſitus cõtumelia vel iniuria, Plato de Legib. περπηκανισμένος, ignominioſe contemptus, ludibrio affectus, Idem in Epiſt.

Περπηκανίζω, ἰσω, ἰσομαι, ιστα, vitupero, διαβάλλω, contemno, cõuicior, laceſſo, ὑβρίζω, ludibrio, afficio, probris inſector, ἡμᾶς λέγω Actium, Accuſat. Dictum anthore Suid. ἀλλὰ τὸ παλαιὸν ὑπηκάνιζον· ὅθεν καὶ περίστασις ἡ ἀπὸ τῶν ὑβρίζειν ἀρχομένη. Athenagoras in Apologia pro Chriſtianis, καὶ ὑπ' κόρης περπηκανίζεται, cõſi colaphum impegerint.

Περπηκάνισις, εως, ἡ, vituperatio, Plato lib. 1. de Repub.

Περπηκανιστὴς, ὁ, probrum, vituperatio, dedecus, opprobrium, contumelia. Vide λοιδορία, apud Ammon. περπηκανιστὴς τοῦ λαοῦ λοιδορίας, Æſchin. ludibrium iuſtitiæ: ὕβρις δίκαιος, Heſych. βέβημα.

Περπιλώ, Heſyc. ἐμπεσόντες κατεφθείρ, & ὑπὸ ἀφόρων πόρων, quod & πολλοὶ, & quidem rectius.

Περπήχιον, os cubiti maius, cubitum Poll. Vide Παπήχιον.

Περπίνα, poculum cum vino trado, propino, poculo inuito. περπίνειν ἀλλήλοις (inquit Pindari Interpres) ἄλλα τὸ πίνειν πρὸς φιλίαν χωρίζεται. περπίνειν τὰς φιλοτησίας, ad potandum inuitare amicos. Vide infra. πρῶτος ὁ πρωτεῖον τοῦ πίνειν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐρεύδειν ἀξιῶν, propinauit ei Tigellinus quinquagintà & centa millia argenteorum. Plutarch. in Galba. Demoſthenes quoque proditores patriæ, hoſtibus τὰς παρῴας περπίνειν dicebat per metaphoram quandam, quaſi ad occupandam intriam inuitantes, & vltrò allicientes alios. In Orat. περὶ παραπρεσβείας. ἀφ' ἅπερ τῶν ἄλλων ἀκούω dixit: & περσπίνειν τὰ τῆς πόλεως ἐμπόρια, ἀπὸ τοῦ περσπίνειν. Hermog. exponit. Athen. lib. 10. καὶ ἐδέσμασι ὑβριστικῶς ἐλαυνόμενοι, ὃ περπίνειν ἐθέλει, nominatim prouocare cui propinaturus ſis. Demoſt. de falſa legat. Σκωπτόμενος ὑπὸ φιλοτησίας κρώτου, exultabat cũ Philippo feſtiuis moribus, & illi amicitiæ pocula propinabat. Idem Olynth. περσπίνουσι τῆς ἐξουσίας ἡδονῆς ἡ χάριτος τὰς πόλεις ἀφ' ἧς propinatur Reſp. præſenti voluptari & delectationi. Sicut late Terentius in Eunucho, Hunc vobis comedendum & ridendum propino. Vide Περπόσεις.

Περπινον, ου, τὸ, oraculum, vaticinium, μάντευμα; vnde δυσπερπίνων.

Προπεσόπια, prior vendo.

Προπίπω, procido, ſum prociduus: vnde δυσπρόπτων.

Προπίνομαι, accidens ſupplico.

Προπλέω, ὦ, q. d. præuatigo prior natigo, vel in nauigatione præcedo. Polybius. ἀπηγγέλλοντο οἱ προπλέοντες ἐπὶ τὴν κύλπον.

Προπλοῦς, οῦ, ὁ, προπλοῦν, præuatigans, nauis quæ præmittitur ſtuaria, vt exponitur apud Gel. lib. 10. ca. 25. vbi & ἐπικατηγορεῖται. προπλοῦν τάττει, præcurſoriæ naues, naues exploratoriæ, naues ſpeculatoriæ, apud Pollucem Thucyd. & Iſocrat.

Προπλύνω, q. præluo, prius luo, prius colluo.

Προπνίγεον, το, propnigeon, Plinius iunior Epiſt. 17. libr. 2. præfinium dicitur à Virtuuio. calida lauatio, ſeu caldarii in qu intrabant è frigidario, minus calidum quam ipſe ἀπυρώδες: dum autem ipſo frigidario vt annotat Vitru.

Πρόπολις. Vide in Πέπολις.

Προπορεύομαι, ἐσομαι, σμαι, progredior, ingredior, pedãtim ingredi aut pedetentim. προελεύσω. Hinc Προπορευτὴς ſtellarum dicitur Mathematici, cum videntur de ſigno aliquo vel ad præceder tia ἡ φαινομένη, vel ad ſequentia ἡ ἐπὶ φέρα procedere & progere.

Προποδὼν, Aduerb. præſens, ante pedes. Vide Πρό.

Προποιέομαι, prius extruor. προποιησάμενος, præparatus, præconditus

Προπρίω, prius ago, occupo.

Προπολεμέω, ἠσω, ησα, propugno. Actiuu. Genit. προπολεμεῖν τῶν χρημάτων, propugnatores litteræ, Nazan. in Orat. προπολεμῶ, ὦ, ὑπὲρ ἀνδρῶν, aduerſus feras propugnans, Idem ibidem.

Προπολεῖον, ſum ἀφ' τοῦ Πόλις apud Suid.

Προπόλιον, ου, ὁ, ſuburbanus, à πόλις. Προπόλιον, præcan Horatius, ante tempus canos producens: à πόλις, Æliar Dionyſ.

Πρόπολις, εσς, ὁ, ἡ, pars ea vrbis quæ in ipſo ſtatim aditu occurr Poll. enim diſcrimen facit inter προάστειον (ſuburbia) at πρόπολις nec non τὰ ὄξω πόλεως: eſt item alueorum apiariorum πρόπολις, craſſior materia & viſcoſa in fundamentis operum, q apes inſtituunt. propolis Plin. qui ait lib. 11. capit. 7. Propolis craſſioris iam materiæ additis floribus nondum tamen ex ſed fauorum ſtabilimentum qua omnes frigoris aut iniu aditus obſtruuntur.

Πρόπολος, ὁ, ἡ, miniſter, famula, ſacrificus, ædituus, νεωκόρος Ariſtophan. νεφ σπουδὴν ἄξω ἢ τοὺς ἐμπόρους προπόλους, eſt, θεραπαινα. Idem in Pluto, ὁ τοῦ Διὸς πρόπολος, Dei miniſter. pud Herodot. πρόπολ- proprie videtur eſſe famulus aut a cilla heram præcedẽs, (quales apud Martial. anteambulone vt προφήτας, pediſſequa, aut herilibus miniſteriis intenta. ferè Euſtath. Iliad. π. Athen. lib. 5. αἱ μαφόπολοι dici. πάνυ ὦν τὰ ἀντικεῖται δηλονότι ἀφ' ἑαυτῶν πρόπολοι ἐστὶ τοῦ θεοῦ, πᾶν προπολεύουσιν, i. præcedunt atque anteambulonem. vbi tamen corruptè legitur προπολεύουσιν.

Πρόποσις, τος, τὸ, potus genus ex vino, & melle deſpumato, ita vt vini ſextarios quatuor, vnus mellis adderetur: atque ſic mixtura fiebat citra cõcturam, quæ tamen ſufficienti tempore inſolabatur, à propomatibus nou multum diuerſa fuerit condi

condita appellata. in antecænis (qua voce vtitur Apuleius) circunferebantur. Athenæus, Πεῤῥομπαι, τοὺτου φησὶ εἶναι τρόπον τινὰ μυλὰ τραδιτ inter quæ ἔτι καὶ τοὺς ἀνεμίους ἀπὸ τῶν ἀνέμων ἐπιφερομένους ἐκάλουν τὸ ἀρχαῖον. Et sequenti pagina, Ἀλλὰς ὁ χαρίεις προπομπὰ ὅλον ἀθροῦσαν τὰς διαφόρους ἐδωδὰς ἐμφαίνων. Eſtque apud Palladiũ in Febr. ario capitis 32. inſcriptio talis, vt propomata ſponte naſcantur. Aelt. 11.c.10. ἐν ἑπτὰ τοῦ ἀρίστου τὰ ἑφθὰ λέα ἀεὶ οὐκ ἢ πανδίτα ὀξύτερον προπομπικὸς, ad veſicæ calculũ dat in potu. Sed & propomata voluptatis gratia, frequenter bibebant velut compotationis præludium. Apud Athen. propinationem quæ eſt προπόσεις, malè tranſtulit Interpres.

Προπομπὸς, ὁ γαμικὸς, Hermog.

Προπομπὴ, ῆς, ἡ, q. præm. iſſio. Προπομπὰ dicebatur in ſolennibus pompis comitatus præcedens & præuia turba Ouidio: vt anteambulones & præclamitatores Feſto. Alij profeſtum non recte, ἡ πατέρων ἐκφορὰν exponẽtur. ὁ δὲ τὰς προπομπὰς ἢ ὅλως τὰ ἱερὰ τῶν πομπῶν φερόμενα τῷ κάνεῳ καὶ ἡ πομπὴ, Plutarch. in Numa: vbi Lapus, In profeſtis autem, & omnino in ſacerdotum feſtis, per vrbem præeones præcipiebant. τὰς προπομπὰς ἢ βραδυτέρας ἐπεῖν ἐν ταῖς τοῦ ὀχυροῦ καὶ ἀσφαλοῦς ὄπτιος χώραις. i. celeriter tabellarios in vehiculorum viciſſitudinibus præmittunt, Idem in Galba tranſtulit.

Προπομπὸς, ὁ, idem.

Προπομπὸς, ὁ, ἡ, νι προπέμπω- πιὼ, quum honoris gratia alicui præimus, & deducimus. προπομπὸς etiam pro προπόμπου vſurpatum legitur apud Theophy. epiſt. 51. μεμφόμενοι ὑμᾶς ὅτι ἐν τῷ προπόμπῳ ἢ φιλία χρεῖς ὑπῆρχεν ἀξιοῦτον præbat, deducebat.

Προπομπὸς, οῦ, ὁ, præuius deductor Cic. anteambulo Mart. ſtipator, πομπεὺς, dux viæ, Xenoph.

Πρόπους, pedem. dicitur autem πρόπους, οδὸς, & πούς, ποδὸς, ſeu φοῦς Θ, πόπους, ima pars. pro ima parte mõris, in Epigr. σφυρὸν etiam dicitur pro eodem.

Προπονέω, ante fatigari, prædelaſſari Ouid. Xenoph.

Προπόντις, ὁ, ἡ, Propontis. hoc eſt, mare illud quod ante pontũ Euxinum eſt, Byzantio adiacens, Suid.

Προπόρευμα, præcedo, præeo, antecedo, anteeo Cic. προπορεύομαι ὑποφαίνειν pro eodem. Xenoph. Vide Πρόπους Θ.

Προπορεύω, procedo.

Πρόποσις, ιος, ἡ, propinatio Senecæ. Dicitur ὑπὸ τοῦ προπίνειν, id eſt, propinare, quod non ſit præguſtando & præbibendo. vt ita dicam: ſed cum inuitatione ad bibendum velut prouocatione alteri poculum porrigendo priuſquàm ipſe bibẽris. Athen. li. 1. de Græciæ more loquens, Ἦν δὲ τὰ αὐτὰ ἢ διὰ τῶν προπόσεων ἀποπαύειν. Οἱ γοῦν δεῖ χρόνους ὑπολιπόντες ἐνδέχεται ἀναλύειν (nempe apud Homerum Iliad. 4.) ἢ τοῦ ἐκβάλλειν τὸ προπίνειν τὰ ποιεῖν τὰς ἐκβάσεις, καὶ τὰς ἐνδείξεις ἀλλὰ τὰ ἐκβάσεις, i. inquit. προπίνειν δὲ ἐκβάλλειν ἐνδοὺς τὸ ποτήριον. Idem ſic ſcribit lib. 11. cirans illud Iliad. 10. Πλουτάρχῳ δ' οἶνος δύτας ἐνέβαλεν Ἀχιλλεὺς Πατροκλῆος γὰρ προπίνειν ἐνάλιος ἦν προπόσεως ἐνδύτως. Ibidẽmque ait προπίνειν proprie ſignificare, τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πεῖν, quod & πιπνεῖν dicit Anacreon. Cicero tamen longè aliter contrariòque modo propinare vſurpauit, & vt ita loquar, pro præbere alteri poculum prouocando. Tuſculan. Socrates cùm coniectus in carcerem triginta iuſſu tyranorum venenum vt ſitiens ebibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id refonaret, quo ſonitu reddito, ridens: Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ, qui in eũ fuerat deterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt. Quod idem Athenæus lib. 10. cõfirmat, vbi: Περιελθὼν ἑξῆς τοὺς ἀκολούθους, ὁ προπίνων ὀνόμα. Et quod legitur apud Homerũ. Πλουτάρχῳ δ' ἄρα οἱ δύτας ἐνέβαλεν, ὃς ἄρ' ἄνακτι, parũm firmum ad tuẽdum Ciceronem: nam legit Ariſtarchus ſiue diſtinctione, νῦ ἄνακτι πρὸς τὸ οἱ referatur: Grammaticique προπίνειν exponũt, τὸ ἄρα τοῦ κράματος τὸ ἀγαθὸν χαρίζεσθαι, apud Pindar. Anacreon dixit, Ἀλλὰ πρόπινε ἰαδινὸς ὁ φίλε μυσίει, pro trade ἢ χαρίζε, exhibe, vt in Πρόπινε dicemus apud Terentium vſurpari Propinare.

Προπίσαι, dixit Apſyrtus, ὁ προπόμαια, quod Columella ſalinare, & ſaliuatum.

Προπισμὸς, οῦ, ἡ, q. præbibitio.

Πρόπους, ποδὸς, ἡ, qui præmagnis eſt pedibus. Eſt & nomen ſtellæ apud Proclum de Sphæra, quæ pedes Geminorum præcedit. dicitur autem πρόπους, quaſi præpes. Item προπόδες, inſulæ quædã è regione Ægypti. προπόδες ὄρεα montis ima pars, Cleomed. lib. 1. ἡ πρὸς λαγὸν τοῦ ὄρους κάτω ἢ τοῖς πρόποσι. Sunt & eminentes montium partes: ſcopuli excurrentes à rupe: ſaxa procurrentia dixit Virg.

Προπράτωρ, vel Προπράτης, idem fermè quod προξενητὴς, i. proxeneta, pararius. Sed tamẽ proxeneta tàm apponitur ab emptore, quàm à venditore, atque ab vtraque parte cõtrahentium. Προπράτωρ, vt & nomen oſtendit, tantùm ſtat à parte venditoris: ideóque & Προπώλης dicitur: is eſt velut venditoris inſtitutor: non verò auctorem hæc vox ſignificat, vt humano more ſtrans dixit vir eruditiſſimus Budæus in ſuis Comment. quibus & mendosè Προπράτας ſcripturn. Iulius Pollux Onomaſtici lib. 7. Ὁ δὲ τῶν πεφάσκων ἀνούντων, ὑποφήτωρ, vt vocat Dinarchus & Ilæus: προπώλων verò Ariſtophanes ipſum dixit, ὁ προπαλοῦντα Plato: Lyſiaſque, οὐ μὴν ἀνούμενός γε, οὐδ' ὁ συνάλλοις παρεσκευασμένος ἀμισθὶ εἶναι, i venditionis ſocios. Plato libr. 12. de Legib. Ἐγγυητὴς μὲν ὁ ἢ ὁ προπαλῶν ὁπτιοῦ, τῷ ἐν ἐσθίνει παλαιῷ τοιῷ ἢ μισθαρνῷ ἀξιόχρεως· ἐνδέχεται δ' ἔτι καὶ ὁ προπαλῶν κρεῖττον ἢ ὁποδιδόμενος, i. Porrò ſideiuſſor & proxeneta qui malo auctori & venditori malæ fidei, aut qui non eſt ſoluendo, in quouis negotio inſtitoris munere fungitur: tàm verò euictionẽ præſtet inſt. tor, quàm venditor. In quo exemplo vides venditorem, i. τὸν προπαλῶντα proprie auctorem eſſe inſtitorem verò, i. προπαλοῦντα fideiuſſoris ſiue ſponſoris qui ſua fide iubet, tantum partes tenẽre eius qui auctor credẽdi à Donato dicitur, i. auctor ſecundus: vt Vlpianus tra lit à vulgò nominari. Platonis hîc locum ſic Budæus expoſuit, Qui quippiam (inquit) vendit, ſponſor eſto & repromiſſor pro emptore: vt ſi is non iure poſſea alij eam rem vendiderit, id eſt mancipio tradere nequiuerit, non minus ille prior venditor auctor quàm poſterior teneatur. Sed hæc tu docte lector expende.

Προπυλαῖος, præceps, pronus. Hom. Iliad. 7. ὑπ' ὀπίσθιον προπυλαῖος & c. i. eis τὸν ὀφθαλμὸν.

Προπυλακτάζω, antrorſum cum impetu. Apollon. 2. Argon. Ἦτοι ἐγὼ κύμασι πλάζει φερομένας ἐπὶ μοῖραν ἀλώσῃ, εἰ τοῦ μοροδόκιμοι, αὖσιν ἐπιφερόμενοι ſcilicet.

Προπυλοκυλινδέω, ſupplex ad pedes prouolutus: vbi Præpoſitio geminata emphaſim notat, ſcilicet valde ſuppliciter, vel diu admodum.

Πρόπυλμα, apud Æſchyl. in 7. ad Thebas, i. prorſus, omnino, ſun ditus, penitùs.

Προπῶλιον, ante labor, procido, cladem prior accipio.

Προπῶτις, Heſych. ὁ τοῦς αὔχενα ἢ λέξεις φέρεται.

Πρόπτωσις, ως. ἡ, prolapſio Ciceroni, proiudentia Plin. Dicitur verò προπτῶσις ὑστέρας ἐξ ἀκατοκίας à Dioſcor. libr. 1. cap. 90. 1. vuluæ & ſedis procidentia Plin. Idem Dioſcor. lib. 1. cap. de Naphtha, ποιοῦσι πρὸς πτίγας ὑστερικὰς ἢ προπτώσεις, i. ad veteri ſuffocationes vuluæ imque procidentiam. Eſt & ipſi lib. 1. c. 134. & lib. 4. c. 38. πρὸς ὑφοκαμψὶν καὶ προπτωσεις. i. oculorum procidẽtia Plin. lib. 34. cap. 18. Πρόπτωσις autem ſi fine adiuncto ponatur, potius de oculi procidentia intelligitur, qui morbus eſt vuetæ tunicæ procidue, ab eroſione aut ruptura corneæ. Paulus Ægineta, Περὶ προπτώσεως τοῦ ὑαρχοειδοῦς χιτῶνος· ὅτι διαῤῥήσεως ἢ ῥήξεως ἢ καρκινώδους γινομένης, μετὰ μικρὰ ὑφ' ἑτέρου οὐσίας, προπτώσεις καὶ μυρμηκιάλοι καλοῦται, ὅτι πλέον ἢ ἀλλοῖόν ἐξωσθὲν ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ, ἐκφαίνεται· δεῖ πλέον ἢ ὀλίγον ἐξωθεῖσθαι τὸ ὑγρὸν ἢ τὴν ὁλόφαιραν, ἐπὶ ἢ τὴν τυνδοῦν τοῦτο, ἢ ὅλον ἀφαιρεῖσθαι. Cornelius Celſus libro ſexto, Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit, vt oculos ſua ſede propellat: προπίπτειν id quoniam oculi procidant, Græci appellant. Scribonius Largus in Collyrio phirtacino, Facit, inquit, & ad vaſtum tumorem, quem, quia à loco interdum videtur propellere oculum, προπίπτειν vocant.

Πρόπτωσις, prociduus Plin. Apud Theoph. hiſtor. lib. 3. cap. 6. Ἀκάλαμον ἐν τοῖς προπτώσεις ἐρείτεις. legend. προπέπτωκεν, i. groſſis procidius, quos abortus vocauit Plin. præcidua verò vt vertit Gaza, quo authore dicitur & Idem Theoph. eiuſdem lib. cap. 8. τὰ ἔρινα τὰ προπίπτοντα appellatuit, vt adnotauimus in verbo Ὀλιγοσθρίτης, & ὄλυνθος.

Προπυνθάνομαι, prius intelligo, prius audio, præſentiſco, Accuſa.

Προπύργιον, præfeio, prænoſco.

Προπύλαιον, τὸ, &

Πρόπυλον, porticus, προθύρων, veſtibulum, i. locus ille ante ianuas inter fores domus & viam medius relictus, in quo qui dominum eius domus ſalutatum venerant, priuſquam admitterẽtur, conſiſtebant: & neque in via ſtabant, neque intra ædes erant. αἱ προπύλαι, in veſtibulo, in Epigr. προπύλαια ἢ ἀκροπόλεως, arcis veſtibula, Plut. in Pericle. Significat etiam ingreſſum tẽpli. προπύλαια τὰ ἱερὰ, templi veſtibulum, Herodot.

Προπωγάνιον, τὸ, lautgo, prima barba, μύστακες, ὑπηρέλιοι, Pollux, Vide Μύστακες.

Προπώλης, propola Cic. i. παλιγκάπηλος, καὶ ἀγοράστης. qui res minoris emptas, plurisposteà vendit. Eſt Πρόπωλος, proxeneta. Vide Προπράτωρ.

Πρόσαια, τὰ, fauſta, item prompta. Heſych.

Προσία, profluo. Heſiod. ποιμαῖλα ἃ ἀνορίνεται φερόμενα, profluẽti, Homer.

Πρόσαν Θ, ὁ, intercus, adiectiuè. Heſych. φορέματος, τὸ μεταξὺ τῆς σωφρονῆς καὶ τῆς ἐξέρματος.

Προσβάλλω, proſpergo, Tacit.

Προσβαλὲς, prius aſperſus, proſperſus Tacit.

Προβάπτω aſpergo, inſpergo, τὸ προσχρώματα. interpr. Ariſtoph.

Προσβάσεις, prædictus, antè dictus.

Πρόβρησις, εως, ἡ, prædictio, vaticinium, denunciatio, oraculum.

præceptum. Lucian. πρὸς Ὑπερ. Δημοσθ. ἢ βωμοὶ καὶ ναοὶ θεῶν ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς Σκύθαις: vbi pro loco in quo redditur oracülum capitur.

Προστάττειν πρός τινα, de iis proœmium faciendum est, Plato de Legibus.

Προστάτης, Inscripsit Hippocrates suos prædictionum libros. Vide de Inscription. in Comment.

Προστάτης, ὁ, πρωτοπρόεδρος, Sophocl. in Thrac.

Προστίδιος, radicitus, quod δίκημαι.

Προστίδιος, ὁ, ἢ, cum radicibus, radicitus. προστίδιος ἀναιρεθείς, Sophocl. αὐτὸ τὸ πανύπατον.

Πρῶτος, Genit. iuncta, vim habet eandem quam Per, iurantis, aut obsecrantis. νὴ τοὺς πρώτους θεούς, id est, per Iouem. ναὶ τοὺς πρώτους ὑμᾶς, Æschin. πρὸς διὸς ἐρωτῶ, Aristoph. Xenoph. in OEconomic. Πρὸς Διός, τί πρώτον διώλυσεν ἀρχὴ κακῶν; Cicero, Quid igitur proh deûm immortalium primùm eam docebas quæsto? πρὸς Διὸς, quæso per deos, Demosthen. πρὸς τοῦ Διός, Aristoph. νὴ τὸν Δία καὶ τοὺς πρώτους καὶ τοὺς ὑστάτους. Ponitur quæ eleganter πρὸς cũ Genitiuo inter ipsum & casum insertadictione. Euripid. Νὴ πρὸς σὲ τῆς σῆς δίξας δυναλίν. Iterũ, ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μὴ μεταίρε μ' ὀξυχάρᾳ. Quod & Maro in Æneid. imitatur, Per ego has lachrymas dextramque tuam te. Πρὸς αὖ τῶ Διός. Homer. Odyss. ξ. πρὸς γὰ δίδε αἴσιν ἅπαντες. Σκίοιτε πᾶσαχοι πεῖ, à loue, id est, in Iouis tutela atque præsidio. Sophocl. ἐπάρκει πέδεται πρὸς γοιῶ ἐμοῦ, à me quidem, id est, ὑπὲρ ἐμοῦ. Galenus in 1. Aphorism. διανυσκάμμα πρὸς τὸ πάθος. Πρὸς officium denotat, vt, πρὸς ἡβῆλ ἔδῃ, officij nostri est, nobis decorum est, nostrum est, nostra interest. Isocrates in Plataico, Οὐ πρὸς ἡβῆλ ἔδῃ, non est vestræ dignitatis atque officij. πρὸς τὸς ἡμετέρους δίξας τὸ δῆ, res vestra gloria indigna, Thucyd. Sophocles, Οὐ πρὸς ἰατρὸ σοφὸ ὑφορὸ ἐπιφθόνως πρὸς τημῶν πάφεσι, non conuenit medico docto. Πρὸς τοῦτον δεῖ με, conuenit mihi, consentaneus est. Plato in Phædro, τὸν οὖν ἐρατὴν πρὸς τοῦτον ὁπλίζοντα ἐκάστῳ, quisque ex suis moribus delegit. Vide Τοῦτος. Πρὸς αὐθρὸς νέου νόμις ἐς ἐφεστικῶν, Xenoph. κόσμος λέγεις ἢ νόμιμος ὡς σύ, absurda dicis. nec pro tua dignitate aut pro tuo officio. πρὸς τῶ κακὸν ποιεῖν δεῖ, est officij, Iudi. in Epist prior. Πρὸς denotat item originem, vt πρὸς αἱμάτων πρὸς γωμφιὰν, id est, ab agnatis & cognatis. Isocrat. Pausan. ἅτινες ἐκλείδ ἀπὸ τὰ πρὸς μητρὸς, cognatione Nelidæ, hoc est, à Nelida genus maternum ducentes. πρὸς μητρὸς τὸ νόος, natus non ex iusta matre, Plutarch. in Themist. ἐκ δίκης πρὸς πατρὸς, id est, à patre. πρὸς πατρὸς δικῶν, patruus. πρὸς ἀμάτος, cognatus, consanguineus. οἱ πρὸς ἀμφοτέρ, id est, propinqui, οἱ συγγενεῖς. Sophocles, μόνωσιν οὐ πρὸς ἀμφοτέρ, id est, ὄσοι τὸν πατέρα, incos gentiles & consanguineos. Πρὸς interdum ponitur pro eo quod Latinè dicimus, Quod pertinet ad, Quantum spectat ad, vt apud Synesium, πρὸς θεοὺς, πρὸς αὐθρώπους ἀμάρτ. Idem visus Latinis in Præpositi. A, & Ab. Plautus, à morbo valui, Cicer. Sumus enim flagitiosè imparati, cùm à militibus, tum à pecunia. Quod & per Per dicitur. Liuius, Quietum deinde tempus fore videbarur reliquum æstatis tempus, fuisse que per Pœnum hostem. πρὸς ἐκείνων εἶ ὁ ὀλίγῳ ναυμαχίᾳ, pro illis esse in arcto pugnam naualem, Thucydid. id est, illis aptam. πρὸς διδικαίων μάλιον ἢ, commodius est his qui iniuriam fecêre, Idem. Thucydid. πρὸς ἡβῆλ ἰχύτων τὸν νόμον τὸ δῆ, ad commodum diuitum legem ponis. Euripid. Dicitur idem aliquando per πρὸς, χάριν, & διὰ, cum Genit. aut Accus. Πρὸς etiam cum Genit. pro πρὸς à vel ab. Sophocl. Σκευωρῶν τοῦ σώμ πρὸς τῆς ἢ τῆς γυμνάδος, id est, sum emollitus mucronem ab hac muliere, id est, mucro meus ab ea est emollitus. πρὸς τοῦ ὑμῶν γεγονὼς δικαίου. quæ à populo instructa videtur: sic Lapus apud Plurarch. in Lycurgo.

Πρὸς, apud vel ergà. Homer. Iliad. ἀ, μάντευε ἐσθλὰ ἰδὼς πρὸς τὸν θεὸν μεκάρεσσι, πρὸς τε Διὸς ἀίδρόωσιν, id est, πρὸς cũ θεοὺς, vt exponit Interpres. πρὸς ἐμοῦ γλυκὺ, adhibe mihi mentem, Euripid. πρὸς βασιλῆ ἰόντες λόγου, alicuius apud regem existimationis existentes, Herodotus. Πρὸς, pro ad, seu versus. Πρὸς νυκτὸς, ad noctem, seu noctem versus, id est, occasum versus. Hesiodus in Theogon. γαιοῦχός τ' ἀὶ νάσων πρῶτα καυτοῦ ἀκαιοῖο, Ἔκφαντ' ἀρὸς νυκτὸς, ἰν' ἑσπερίαλε. πρὸς ζεφύρου, ad Zephyrum, Dionysius de situ orbis: vbi subauditur μέρ, id est, πρὸς αὖλ δύσιν, πρὸς βορῆα αὔραμ, ad Boream ventum, Herodotus. vbi subauditur. Accusat. πνοὴν, vel quid simile: sic Homer. Odyss. ν, πρὸς ἀρκτον τῆς δυσήπνε φαίνετ', ad Septentionẽ Europe constat, Herodotus. πρὸς λιβύης, Libyam versus. Πρὸς ἀπὸ τὸ ἀδῆ, vt πρὸς πιὸς ἔβ, alicui studêre & fauêre, & eum tueri adiuuaréque. Idem fit in Præpositione A apud Latinos, qui ab aliquo faceret, stare, vel esse dicunt, pro adiuuare, & defendere aliquem, vel causam alicuius defensionẽ que confirmare. Cicer. Stabat à mendacio contra verum. πρὸς ἡβῆλ ὄσιδῆμ, à nobis futurum, Thucydid. id est. βοηθήσειν ἡμῖν, Gregor. Οὗτοι ἢ πολοὶ ἡβῆλ ἰδόντων πρὸς ἡβῆλ, multi gentiles nostrarum partium. πρὸς ἡβῆλ ἰν τούτοις ὀφείλεται, in iis quod pro nobis faciat inuenitur, Nazanzen. in Orat. πρὸς ἡβῆλ ὄντα, pro nobis facienti Thucydid. πρὸς ἡμᾶς ἰδῆ, pro nobis est, Herodot. πρὸς ἡμᾶς, nostrâ, state à nobis. πρὸς ἐμοῦ λέγεις, pro me loqueris, Lucian. est, in meum commodum. πρὸς τῆς ἢ φράσεως, huius nomine loquar. πρὸς ἡβῆλ πολεμίων μᾶλλον ἰδῆ, magis pro hostibus est. πρὸς ἡβῆλ πολεμίων ἰδῆ τυγχάνει, hostibus proxima est, Herodot. libro 8. πρὸς ἡβῆλ πολεμίων μᾶλλον ναυλίζει, pro hostibus magis est arbitratur, Thucydid. πρὸς ἐμοῦ ἰδῆ, à me est, à me stat. Sophocl. in OEdip. πρὸς σοῦ γὰ, δεῖ ἐμοῦ φράσαι, id est, ὑμᾶς σοι, à te loquatur. id est, pro te πρὸς Διμοῦ, pro animi sententia, Gaza de Scnect. Arrianus libro 5. Καὶ ταῦτα πάντα πρὸς Διμοῦ ὑφήγητο ἀκούοντι, grauitum & iucundum erat audire. Πρὸς δίκης ἐστὶν, id est, μετὰ δίκης, Sophocl. πρὸς τοῦ ἐνδικῶς βασιλέων βασιλέα, vnà cum vndecim regibus regnat, Herodot. Πρὸς θεοῦ, coram diis, Homer. πρὸς ἀγαθοῦ, idem quod ὑπ' ἀγαθοῦ. salubriter. πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι dicit Aristot. de mundo, pro feliciter euenire, prosperè cedere sic Galen. Πρὸς κακοῦ ἐστὶ pro incommodo dixit, vt πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. πρὸς τρόπου, ex moribus cuiusque, secundum quod conuenit aut consentaneum est. Et hæc cum Genitiuo. Πρὸς Datiuo iuncta ponitur pro iuxtà, propè, super. vt Πρὸς τοῖς ποσί. πρὸς τοῖς εἰωθόσι τρόποις, iuxta consuetam consuetudinem, Thucydid. Πρὸς τῇ γῇ, prope terram. Theophrast. lib. 4. cap. 7. Sed & ibid. πρὸς τῇ γῇ, iuxta terram, nisi legend. πρὸς. πρὸς τοῖς πολεμίοις ὄσιν, vicini hostibus fuerant, est, πολεμίοι πρὸς πολεμίοις. Aristot. de mundo, πρὸς ταῖς ἀκοχέσιν ἀλλ' ἐσχάτοις ἀκέασιν, id est, ab ortu Solis in orbem terræ exudans Oceanus, &c. Philo de mundo, ἢ πρὸς τῇ ἀνατολῇ, apud theremesse. Theophr. histor. lib. 3. cap. 18. de edera, πρὸς τὰ φυτὰ ζῶα, alio innixus viuere consueuit: alterius adminiculi. πρὸς τῷ ἰσχῷ, secus fanum, Plutarchus in Thesco. πρὸς ἱερεῖα πρὸς ἐρχεῖσθαι, in sacris quibusdam saltare, Idem in Lycurgo. πρὸς ἱερεῖς ζῶσι καὶ δὶς ἀγεν ὁλοκλήρου, in vsum sacris in locis inuehi maledictis vetuit, Plutarch. in Solon. πρὸς θυσίας διατρίβει, circa sacrificia versatur, Idem in Numa. Πρὸς τῆς ἀγκάλας παρθένα καιίζουσαν, pueros in vlnis tenentes. Plutarch. in Romulo. Πρὸς ἀμφοτέροις ἴσον γίνεσθαι, vtriusque esse æquales, Idem in Numa. πάντα καρὸς τοῖς ὀξυκόπτα βλέπουσι, vbi & sexagesimum ætatis suæ annum absoluisset, Idem in Themist. Πρὸς, vsque ad, tenus. in Apocalyps cap. Καὶ πέκλεισεν ἡμῖν πρὸς τοῖς ἱματίοις ζώνην χρυσῆν, & præcinctu mammillis tenus zona aurea. Quin & cum hoc casu elegatia non caret, vt Πρὸς τοῦτο εἶναι, Demosth. sensio huic rei, est, sum deditus, vel occupatus & intentus: hoc meditor, hago. Horatius, & totus in hoc sum. Alibi, & totus in illum. Strabo libro 5. Πρὸς θηρίοις μᾶζαι καὶ ἀκαρποτρόφοις ὄσιν. Plato Phædro, Πρὸς τοῖς ῥηθεῖσιν λόγοις ὦ σωφρόνως. Πρὸς τοῖς ἀφεῖσιν γίνομαι, Demosth. vaco rebus & incumbo. πρὸς τοῖς ὄντοις ἔφρασις vacas, Xenoph. Πρὸς τοῖς ἔργοις ἄγκλεα, se operum negotiis exercentes, Aristot. lib. 5. Polit. cap. 5. πρὸς τοῖς ἔργοις ἐῖ, negotiis intendere, Idem ibid. Sic πρὸς αὐτῷ ἐῖ, pro secum ipse meditari, Pluta. πολὺν χρόνον ὧδε πρὸς αὐτῷ σκοπῶ καὶ διανοοῦμ, id est, meditabatur. D citur & per Accusat. πρὸς ἑαυτὸ τὰ πολλὰ ἀπορῶν multa volutans animo, Plut. in Themist. Πρὸς αὐτῷ, vnà cum ipso, Thucyd. Πρὸς πρὸς τῶν. Sophocl. in Aiace, ἐκ δὲ μ' ἔβαλ' ὁ πρὸς αὐγέων φρενῶν, id est, ὁπὸ τῆ φρενῶ, intinxit ensem in exercitum Græcorum. ἐκ τῶν φρενῶν. Idem ibidem, ἢ ἢ φρένες ἀπ' ἄκρων ἐχώρησας χθόν; aduersus Atridas armasti manum? Πρὸς, id est, ad. Οὐ πρὸς ἰατρὸ σοφοῦ δρᾶν ἐπιφθόνως ἔφασκες τημῶν σῶμα, non est inedici docti vti carminibus in eo vlcere quo scalpellum poscit, Sophocl. Πρὸς τοῦ κλέους γε ἕνεκ', id est, ἕνεκα τοῦ κλέους, Æschin. Πρὸς ἐγὼ τὸν τῶν γραμμάτων ἔχουσι, est, alias tes agunt, vel vt Cicer. verbis vtar, capita conferunt. Πρὸς etiam accessionem significat pro præter, suprà, vltrà, apud Theoph. de histor. plant. libr. 9. cap. 18. πρὸς τῇ φύσει ἢ δόξε, vltra naturam etiam confuetudo. Πρὸς τούτοις, id est ad hoc. Πρὸς ἢ τούτοις, &c. præterea verò, Plutar. in Lycurgo. Πρὸς ἢ τούτοις, ἐκίνδυνε, id est, præterea, præter dicta. ὦ ἢ πρὸς τούτοις, Demosth. Πρὸς ἐπὶ τούτοις, adhæc Aristoph. in Plut. ὦ πρὸς τούτοις ἔπνυ, ἰτέμοιγε dixit. Πρὸς etiam cum Dat. vel Accusat. id est, apud iudices, vt Latinè ad subfellia. Demosthen. Νεανίᾳ, χαλεπὸν τὸ φράσαι Σπάρωσι τοιοῦτ' ἔφρες ἐξ ὑπερδόσεως. Δέκατος ἦν ὁπλίτης ἐν τῇ πρὸς Ἀμφίσσῃ μάχῃ, Sponsoribus obligatus. Πρὸς sponsores ab ea exegit apud Polemarchum magistratum. Πρὸς cum Accusat. similiter vari ysus est. ponitur que pro apud, seu ergà, circa, sub, ante. versus, ad, in, cum motu & sine motu, proprie tamen motum ad rem animatam significat. Πρὸς τὸν Διὸς τὸ ἀμίμητον. Aristoph. ad Deum accessimus. Πρὸς οἰκίαν βαδίζει, Plutar. in Public. ad ædes vadit. Homer. Odyss. ἦλυθ' ἐμὰ δόμα δ' ἵκανε, venit in ædes meas. Et Odyss. ἀπὸ δὲ μεμνῆσ' ἄνωθεν. Aristoph. in Pluto, πρὸς τὸ τιμᾶν δεῖμ' ἐλθεῖν, ad delubrum Dei venimus. Πρὸς φὸς βαδίζειν, Plutar. Lycurgo, lumine prænio ire. Plat. in Epist. ἐκ ἔστι τούτων πρὸς ἐκείνους ἐπιστολὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐκπεσοῦσα, ἢ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐκείνοις πεμφθεῖσα.

πρὸς ἢ δὲ δυσπραξίαπτεφ, id est. nulla enim sunt quę dicta ad populum magis ridicula videantur, neque quæ apud ingenio valentes, magis admirabilia & dicimus. Πρὸς ὑμᾶς εἶπον, apud vos dicere, Demosth. Πρὸς ὑμᾶς σφόδρα, vobis dicam, Idem. Πρὸς τὸν τύραννον λέγειν, Vide Τύραννος. Πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀπόκλισις, Plutarch. in Solone. Πρὸς ἀφροδίτην ἔρωτες, Venerem excitans: sic interpretes Dioscor. lib. 1. cap. 92. Πρὸς τὰ ψηφίσματα σφοδρῶς γράφειν, adscribo decretis, Æschin. Πρὸς relatum ad tempus in eodem casu: vt Theophrast. de Causis plantar. libro 4. cap. 14. Τὸ βλαστᾶνον πρὸς τοῦ γίγνεσθαι, ἀφθορον, id est, quod læsum sub ipsum generationis principium: circa ipsum exortum. Πρὸς μικρὸν ὠκεῖν τὸ ὕπνῳ, id est, ad dieι momentum & particulam, Æschin. Πρὸς τὸ παρὸν, in præsenti, in præsens, id est, in re ipsa, τὸ ἄξιον κρίνειν. & Græcis hic vsurpatur vt Latinis In præsenti: non solum de instanti, sed etiam de aliis temporibus. κεφ. πρὸς τοῦτο πάρεστι πᾶσ πρὸς μὲν τὸ φιλόπτα, res Philippi in ea sunt conditione temporis. Πρὸς τὸ γῆρας, in senectute, Plato de Legib. Πρὸς τὰ ὄντα, sub Dionysia. Πρὸς τὸ αἰεὶ διαπίζειν, Aristoph. Xenoph. libro primo. κοσμικὸν. σωμάτων τε ἢ φορὰς εἶδ ἄξιον ἀεὶ κόσμου τὸ πόλει περὶ μεγίστων κίνδυνος, &c. Idem ibidem, ἢ πρὸς φίλους κακῶς ἔφη πράψειν ἐδ, id est, circa amicos, &c. Πρὸς αὐτὸν αὐτὸς, sibi conuenienter, Idem Polit. 7. Πρὸς ἑαυτὸν εἶναι ipse solus. Plato in Phædone, συχνὸν χρόνον ὑπάρχειν ἢ πρὸς ἑαυτὸν τε καὶ ἀλλήλους. Quod etiam φ' ἑαυτὸ dicitur & καθ' ἑαυτὸ. Τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me pertinet, Demosth. Οὐδὲν πύτων πρὸς ἐμέ. Alibi. Ἐστι δὲ ἁ λόγος ἧδ ἢ ταῦτα πραχθέντων πρὸς ἐμὲ, id est, à me non est eius ratio reposcenda. Πρὸς τὸ φοβοῦμαι, prout cuique consentaneum est & cœuenions: quòd etiam licitur ἢ τὸ φοβοῦμαι, Isocrat. in Areopagit. Πρὸς ἀξίωμα, respectu dignitatis, pro dignitate, Demosth. Dicitur etiam πρὸς ἀξίαν, vbi πρὸ ἢ sumitur. Athenagoras in Apolog ἢ δ' ὡμὰν ἐμὲ ἐμιλῶ, εἰ μὴ πρὸς ἀξίαν, pro meis quidem viribus tamen pro rei dignitate. Πρὸς σπουδὰς τὰς τιμὰς ἔρμεν, pro meritis honores impertitur, Plutarch. in Fabio. Πρὸς ἃ συμαφέρει λόγῳ, pro iis quæ prosunt dico. Demosthen. Πρὸς τὸν θεὸν, apud Deum. id est cum Deo, Theophylact. Πρὸς ἐκπλήξεις ἐμοὶ πωθῆναι cum rege perculsa fœdera, Isocrat. Πρὸς αὐτὸν πιτὸν, cum eo rem agit. Πρὸς μὲ παίσαι, mecum ludere. Vide Ταῖσαι. νόθεν αὖπρὸς τοῦ πόλιν δῦ, Demosth. Πρὸς ἔπρον ἴδ, referre ad aliorum commoda. Πρὸς ἕτερον ἄρχειν, qui aliorum es curat, & aliena commoda tuetur. Πρὸς ἀφροδίτα ἀφέτακα, pro ἢ κρᾶσθαι τινα, distat claritate, Plato in Phædone. Πρὸς τὸ πόδ' ἀπὸ πεντεκαίδεκα, volant flatu secundo, Gaza lib. 8. Anim. Aristot. Πρὸς τὸ ἐναντίον, in contrarium, Lucian. in Cauc. Πρὸς conuenit & permutationibus & compensationibus, vt Theophrast. de balsamo syncero, quod scribit vend. δὲ πρὸς ἀργύριον, id est, argento ad drachmam, vt Interpres exponit: vel potius bis tanto argenti, vt Bud. Πρὸς occupationem circa aliquid demonstrat, vt Ὁ Ἀνίκας ἐγένετο πρὸς τὰ κατασκευὴν τοῦ πολεμίου, in eo erat occupatus, vel circa id, id est, ἐπὶ τούτῳ. vel πρὸς τούτῳ ἦδ. Πρὸς significat similitudinem interdum, vt apud Alex. Aphr. lib. 2. Probl. ἢ κρᾶσθαι πρὸς τὸ ἡμᾶς ἢ τοῦ χρόνου τὰ φαινόμενα. Πρὸς τὸν βουκόλινα, proportione brachij. Πρὸς αὐτὸν, pro eius corporis magnitudine, Gaza. Πρὸς τὸ μικρὸν τὸ πολεμεῖ, pro vtbis magnitudine. Πρὸς τὸ πολὺ λόγον, vt vulgus facit, Plato de Legib. Πρὸς τὸ ἔθος λόγ, respectu excessus. Πρὸς τὸ δίκαιον, prout visum fuerit. Πρὸς αὐτὸ τοῦ ἕνεκα, propter, vt πρὸς τοῦτο, cuius gratia. Polybius, ἀπαγγελὼν ἐκεῖ ἢ ὅτι τὸν Λεόντιον πρὸς τὸ αὐθαδίαν, Bud. propter sponsionem, ob fideiussionem. Idem, εἰ δὲ πρὸς τὸ ἰσῦλον τὸ Μεγαλὴς. Πρὸς ἔλεγχον, Demosth. odij causa, inimico animo, vt Πρὸς ὀργὴν, iracundè. Cicero dixit per iram, per inuidiam, vel per beneficiũ & gratiam aliquid facere, id est, πρὸς χάριν ἀφέλειν τι. Dicitur autem Πρὸς χάριν, pro χάριτος ἕνεκα, vt Πρὸς χάριν δικάζειν. Πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, Isocrat. cum aliquibus versari ad emerendam eorum gratiam. πρὸς χάριν εἶπεῖν, Idem, ad gratiam loqui Liu. Aristoph. τὸ πρὸς ταῦτα ἢ τύπτι, id est, id circo. Idem ibidem, πρὸς ταῦτ' ἀμεινοκιν, διεβάλ' ἡμᾶ τὸν κρείττω λόγον ἀφοῦ, id est propter hæc, propterea, quare. πρὸς ἅπαντα δὲ ὑμᾶς ἀνῶτ', Thucydid. ex epistolis, vel propter epistolas. Aristotel. Rhetor. 3. πρὸς ἀκρατεῖ, auditoris causa, propter auditorem, Plato in Apologia, πρὸς ταῦτα φαῖμι ἂ, &c. itaque dixerim. Sophocl. in Aiace, πρὸς ταῦτ' ἀβουλίᾳ δὲ κανοῖς ὀξεχέτα proinde Vlysses frustrà insultet. Πρὸς, id est, per Sophocl. φονᾶν ἄ ἄπο πρὸς ἕπτα ἄμπτε, per nares effiantem sanguinem. Πρὸς αὖτὰ τὸ κῦ, contrà, aduersus. Plut. in Camil. ἐν διαφορᾷ πρὸς τὸ δῆμον περὶ τοῦ νόμου, ex contentione populi aduersus senatum. Chrysostom. ἐπὶ φορτικῆς, ἀκλυτοῦ ἡμᾶς τὰς πρὸς θεὸν ἁμαρτίας, remissionem adepti scelerum quæ in Deum commiserant: quibus diuinam iram in se prouocauerant. μεγίστας πρὸς πιὰ, pugno cum aliquo, id est, contra Demosth. & Isocr. Oratio Demosth. πρὸς κατῆλιν dicitur, & non κῦ κατῆλιν, quia scilicet ex formula Τὰ ἐξ ἐνιαυτοῦ γεγραφθέ post annum accusari legislatores non poterant: quare ad eum potius quam contra eum legem ab eo latam accusat post annum, quasi jure apud eum. Cicero tamen πρὸς Αὐτίβιλον, contra Leptinem reddidit. Aristot. Rhetor. 2. Οἷον ἂν ἐφικνεῖται ἐν τῇ πρὸς Ἀριστίου, in accusatione aduersus Hermodium. πρὸς δυσκολίας ἐνίοτε διαμαχόμεθα, contra grauem orisi haltũ mandatur. Dioscor. lib. 1. cap. 78. πρὸς φύματα δια πάσας ποιεῖ, efficax est contra venerea. Ruel. aduersatur venenis, &c. Hermol. lib. 1. Dioscor. cap. 95 πρὸς ἀμαυρωσιν ποιεῖ, vt sunt clarificat i. in facial hebetes oculos, Dioscor. lib. 1 cap. 14 C πρὸς τὰ ἐκ ἕλκη αἰμάζει, auxiliatur contra serpen. im perculsis, Dioscor. lib. 1. cap. 144. πρὸ ἡμέρᾳ δέ, in nobis situm est ἢ pendens nos est. Item, ἐ πρὸς ἐμὲ φιλίᾳ, amicitia quæ inter nos intercedit. Isocrates ad Dem. ἀπόκλισ ἀπὸ τῶν ἐν λόγοι, δ' ὠρᾳ, πικρίαν τὸς πρὸς ἡμᾶς φιλίας. πρὸς ὀνείρατα ἐρῶ συζυγίαν, quod ad illos pertinet, recte contingit, Thucyd. Πρὸς γῆν δ' ἀναίρειν, ἐ πρὸς ἄμαχος, gentilis, propinquus. Herodian. in 3. τὸν πρὸς γῆν ἀνῆ ὑπαίθριον τε, ἐκ μικρᾶς ἢ βυτικῆς τοῦκος ἐδεῖρ ἐκ μεγάλων ἀφειδῶς ἐξωθέν. de Plautiano loquens. Πρὸς ὄφθαλμὸν ζῶν, elegans est genus loquendi pro alterius arbitrio & nutu viuere, alterius ex more viuere: in quo seruitus significatur, vt miserum aliena viuere quadra, dicit Horat. Ft Terentius in Heaut. Hunccine ego at æquum ex illius more an illum ex eius viuere. Cui contrarium Latinè dicitur, sibi viuere, i. non seruire ted sua libertate frui Ouid. 3. Triſt. Eleg. 4.

Vſibus edocto si quicquam credis amico,
Viue tibi: & longè nomina magna rnge.
Viue tibi: quantumque potes præluſtria vita:
Sæuum præluſti ri fulmen ab arce venit.

Aristoteles Rhetor. libr. 1. Καὶ τὸ μηδὲν ἄμεινον πρὸς ἕτερον βιῶσαι τὸν ἐκ ἐνδεχόμενον τὸ τὸ αὐτὸ πρὸς ἄλλον ζῶν, id est, hominis enim liberi sibi viuere, nec alterius subiacẽ. e imperio non seruire in vita commodis ac nutibus aliorum. Ita in 4. de moribus ad Nicomach. cum magnanimi naturam exprimeret, mancipij proprium esse dixit ita viuere: à qua humilitate magnopere abhorrẽre magno animo præditos: ἢ πρὸ. ἄμεινον μὲ ἄλλως ζῶν, ἀλλ' ἢ πρὸς φίλον συκοφάντ γὸ. Vide etiam lib. 1. πρὸς ἃ πρὸ τὰ φυσικὰ. Demosth. pro Ctesiphonte, τὰς ἢ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι, ἢ πρὸς τὰς ὑμῶν πολίτ. γ ἐχθρίμας, Illis verò qui vobis se dedidetunt ac seruiunt, cupiuntque ornari à vobis. Sic non minus eleganter dicitur Πρὸς ἀλλήλους, i. ad speciem Liu. ad opinionem. Varro lib. 5. de lingua Lat. Quò si non pertuenium, scientiam ad opinionem aucupabor. Cui contrarium πρὸς ἀλήθειαν. Aristoteles Rhetoric. libro 1. Καὶ τὰ πρὸς ἀνῆσεν ἐκ, ἢ πρὸς ἀλήθειαν δ' ἢ τὰ πρὸς ἀλήθειαν, ἢ πλουσίαν μόναν, ἀλ' ἀληθινὸν, id est, Ea etiam, quæ rei veritatem spectantes fumimus, anteponenda sunt iis. quæ ad opinionẽ. Idem in Topicis, Οἷον ἢ τὰ πρὸς ἀλήθειαν, τὸ μηδὲν ἐν συμπίπτοντος, ἀλ' ἀπ' ἀνάγκαν ὑπάρχειν, Ea ad opinionem fiunt, quæ nemo sibi parare cuperet, si illam claim omnibus futura existimaret. Alibi dicit πρὸς τὸν νόμον in eodem sensu: vt Rhetor. 2. Τὰ πρὸς ἀληθειαν δικαιώματα: εἰσὶ ἢ ἀναγκαῖα, τὰ πρὸς τὸν νόμον. Nam vt Idem inquit in quinto ad Nicomach. Ὁ ἢ τρόπος ἀδέξα πρὸς πολλὰ. Dicebántque τὸν χρεῖλον ἢ τὸ ἄνω χλοιὸ, colores ex oi inionibus ac iudiciis homi um: itidem etiam sapores, non ex veritate. Sic loquitur Lærtius in Pyrrhone, Καὶ δικαίως ἐπὶ πάντων μᾶλλον ἢ τὴ ἀληθείας τοῦμο ἢ ἢ ὄρεξ πάντα ἐπὶ αὐξησιν ἀφέρεται. Opinionibus & institutis omnia teneri etiam ait sat Democritus apud Ciceronem 1. Academ. ἀφεῖ ὀργὴν ἀπὸ τὸ ἐσῶλυ ἐ πρὸς ἀλήθειαν, ἐ πρὸς βίαν, πρὸς δόξαν ἄπαν, ἀπὸ τὸ δοκεῖν, ἀλλὰ δι' ὁμοίων ſchol. Sophocl. in Electr. Pleis ſeruit etiam contentioni, id est. comparationi, sicut præ apud Latinos, vt præ nobis beatus videris. Plato de Repub 6. ἃ γὰ πρὸς τὸν ἀπαντα χρόνον, si cum eo compares, & cum æternitate, vel præ æuo. Idem Epistol. 7. τὰ ἢ ὄψε, σμικρὰ ἂ εἶν πρὸς τοῦτ' μεὶ βλαβὲν, cætera verò si cum his comparentur, damna exigua mihi videntur. Philo de mundo, τὰ πρὸς ἀλήθειαν καλὰ, id est, quæ ad normam veritatis pulchra sunt ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται δηλονότι ἐνδεχόμενα. præ me alij ferui existimantur, Lucianus. πρὸς τὸ μακαρίους μὲ δικάμενος ἐδ νομιζομένους, nõ beatos modò, sed felices etiam existimamus. Plutarch. in Opusc. πρὸς τὸ ὑπόπτωτον, reliqui comparatione. πρὸς ἀκρίβειαν, diligenter. πρὸς ἀλλήλους, mutuò, inuicem, πρὸς ἀφθονίαν, abundè. πρὸς ἀφοσίωσιν, defunctorie. πρὸς βίαν, necessariò, Aristoph. πρὸς βραχὺ, pauliſper. πρὸς ἐαυτὸν, inter se, secum. πρὸς ἐκ ἐν. & πρὸς λόγον, vel potius πρὸς λόγου, ad rem quæ agitur vt ἐδὲν πρὸς λόγον τι ἦ, si ad rem pertinere videatur, Plato. Idem. τὸν πρὸ ἐν πρὸ ἐν πρὸς κωφὸν πονᾶν, tempestiuè laborare, Sophocl. in Aiace. πρὸς ὀλίγον, parumper. Lucian. πρὸς ὀλίγον διαρκῆ, ad tẽpus exiguum durare. πρὸς ὀργὴν ἐστι, ira succenſus dixit, Plutarch. in Solone. Πρὸς ὀργὴν φθέγεσθαι τῇ πόλεως, ira ductus ex vrbe discedit, 'dem in Camill. Πρὸς ὀρθὸν ἢ ὀρθὰ ἐ, rectis lineis, ad rectam lineã, ad rectum angulum. Locutio compendiosa est: subintelligitur enim γραμμὴ, & interdum γωνία. Πρὸς ὀδὸν, ἀπὸ τοῦ πρὸς

κδικίας αἰτίαν. Sophocl. ἱκνοῦμαι πρὸς ἑδῶν πάντας, talia nequicquam dicet. Πρὸς τοῦ ἔξω ὢν, externis. Πρὸς τὴ, ad aliquid, relationem, quod ad aliud refertur. vnde τὰ πρὸς τὴ, id est, nomina ad aliquid dicta, vt loquitur Donatus apud Terent. in Phorm. Πρὸς τὴ, siue τὸ πρὸς τὴ comparatio ab Hermogene dicitur. πρὸς τὸν σὺν, hebetius, Aristot. 2. OEcon. Πρὸς τῷ πρὸς γ, Adverbialiter αὐτὸ τὸ πρὸς τί posita per se & sine casu, i. præterea, quinetiam, vt apud Theophr. initio libri quarti histor. τῷ πρὸς, &c. Plato de Republ. Ὅτι καινῆ στρατιώτου τινὸς, πρὸς γε ἄξιοῦν τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅτου ἀδροῦ. Idem in Gorg. τῷ ἐλεεινὸν ἢ πρὸς τὴ, atque eo amplius miserandum. Dicitur & Πρὸς ἢ, vt πρὸς ἢ τῷ δίκαιον, Demosth. id est, πρὸς ἢ τύπῳ. Ilæus, πρὸσ δὲ τοῖς αὐτοῖς, ὑπὸ τῷ ἐλεεῖσθαι μᾶλλον πρὸς τί. amplius. sic Demosth. Ἔτι πολιτικὰ κρίνεται τοῦτο μᾶλλον ἢ πρὸς τὰ περὶ τοὺς στρατιώτας, &c. πολλὰ αὐτοῖς ὑπῆρχεν τῷ μὲν πρὸς τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδράπαν ὑμερικοτέρως.

Πρὸς in Compositis significat insuper, præterea vt in Προσβίβασμι, Προσπαίζω, simul, σωὺν, vnà: vt in Προσπολυμαχῶ, Προσβιάζομαι: nihil aliquando immutat, vt in Προσπαγγέλω quod καταγγέλω & ἐπαναγκάζω significat, & Προσπαναμένειν est τὸ ἀολαμβάνω: interdum est ἐπιπαντικὸν, vt in Προσπίπτειν, Προσφαύειν: assiduitatem etiam significat & vehementem applicationem, vt in Προσπάθημα, Προσπόνημα. Itē ad, vt in Προσβάινω.

Προσάββατον. Marci 15. ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον, erat parasceue quæ præcedit sabbatum: quasi dicas præsabbatum, hoc est, initium sabbati.

Προσαγγελεὺς, ὁ, ἡ, προσαγγελία. emissarius, μὶμυντὴς, Bud. idem de emissariis loquens dicuntur etiam huiusmodi ministri & auriti commeatores προσαγγελεῖς & προσαγγελίαι, & ἀπακουσταὶ, qui etiam aures & oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, q. nuntiatio, nuntius, Phalar. in Epist. Polybius, διαπεμφθεὶς τὴ προσαγγελίας ἕνεκα. Ide, τῷ Πτολεμαίου γεγονότων προσαγγελίας παρεῖναι τὸν ἀρχίαν, cum annuntiatum esset. Vide Προσαγγέλλω.

Προσαγγέλλω, με. ἐπὶ, annuntio, offero, defero, rem facio Cicer. Lucianus Toxari, Προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσκυνῆσαι τὸν τῷ σωματοφύλακα, defert siue indicat seipsum apud Prætorem. Et fuit Προσαγγελίαις lex lata de iis, qui excedendum sibi vita putassent, cuius consilij reddenda publicè ratio erat. Προσαγγέλλειν, auctionari, auctionem facere, proscribere, προηγόρευειν, ὁμολεῖν, Plutarc. in Cicerone, Σύλλα προσαγγέλλοντος τῷ ὠνὴν τὰς εἰς ἀναγραφὰς ἀπαιρεθέντος, cum Sylla cuiusdam bona proscripsisset tanquam ex proscriptione sublati, i. proscripti atque interēpti. Sic bona proscribere dixit Cicero pro Quintio.

Προσαγάγω, adduxi: ἃ προσάγω προσηνάγκασε, adduxerunt.

Προσαγωγαλίζεσθαι, vlnis complecti.

Προσαγωγὸς, ὁ, ἡ πάγκαλος, ὑπαπαλὸς, ἁβρὸς, ἁπαλὸς, prolicio Plauto, ascisco, allicio, concilio, promereo, mihi ascisco, οἰκείωμαι, ἑταῖρον, in meum fautorem pertrahо, attraho, subigo, mancipo, δουλόω, captiuum facio. Theophr. lib. 6. de Causis plant. cap. 5. de panthera loquens quæ feras allicit suo odore, ὑπὸ τῷ τοιούτων τοὺς μὲν θηρίως, ἃ δ' ὡς φασὶ δουλοῖ (leg. ὀζεῖ) αὐτοῦ διὸ καὶ ὑπολείπει αὐτοῦ, ὅταν κατασιτήσῃ τὰ τοιαῦτα προσαγωγὸν. corrige, ὅταν κατασιτήσασα ταύτην (nempe ὑπολείπει ἑαυτοῦ προσαγωγὸν. Plin. lib. 21. cap. 6. Animalium nullum odoratum, nisi de pantheris quod dictum est credimus. Dixerat enim ipse lib. 8. cap. 17. Pantheris in candido breues macularum oculi. Ferunt odore earum mire foli citari quadrupes cunctas, sed capitis toruitate terreri. Quamobrem occultato eo, reliquas dulcedine inuitatas corripiūt. Aristot. hist. lib. 9. cap. 6. Λέγουσι δ' ὅτι καὶ πανθηρίων τῷ τὴν ὀσμὴν ὅτι τὸ δοκὸς αὐτῆς χαίρουσι τὰ θηρία, ὑπομιμοῦνται ἑαυτοῦ θηρεύοντες. προσίσταται δ' ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τὸ ἀνάπαυμα. Plato 5. de Rep. Καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῷ ὄψεων, ἐπειδὴ τὰ προσφερόμενα, ad se attraxit, ὑπεσπάσατο. Xenoph. Οὐ διὰ ὑβριστὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ τῷ μείονος προσάγεσθαι χαίρουσι, πρὸς ἑαυτὸν ἕνεκα sensim adducere atque pellicere. Isocrates, διὰ τοιούτων προσάγεσθαι, obsequio demereri atque allicere. Idem in Plataico, προσάγεσθαι τὸν ἔθνη καὶ ἀσκεῖσθαι, ascisceре, cōciliare. Προσάγομαι συμμαχοῦντι, in societatem adduco. προσαγάγετε αὐτὸν, ad se perducite, ad se traduxit. Προσάγομαί τι χρήματα, pecuniis te mihi concilio, Plato de Leg. Προσάγομαι τροφὴν, cibum capio, Aristot. in Probl. Προσάγεται τοὺς ποδὶ, pedibus ori cibum admouet, idem lib. 4. Anim. προσάγεται ἕτερα, alienus est, alienus videtur, Plutarch. in Rom. Ὅταν προσαγάγωσι τὸ πόλεμον, nationes bello subdidit, Idem ibidem. προσαγάγομαι ἐπὶ δεῖξιν ὄψεως, Plato de Legib. in dextra tenens sagittam. προσαγάγωμεν ἐς γέλωτα, risum elicere. προσάγομαι τοὺτοις, his adducor. προσάγομαι καλῶς μὲ, adducor vt operiam Gaza de Senect. προσάγομαι βίᾳ, vi aufero. & προσαγάγωμαι βίᾳ, cogi. προσαγάγεσθαι, qui assensus est.

Προσαγορεύω, appellatio, salutatio. Phalaris Polystrato, τὸ ὑπάτῳ λακεδαίμονι προσαγορεύοντι, i. extremum affati atque à me salutati. Προσαγορεύω, pro cōpellatione siue appellatione, vide in Προσαυδάω.

Προσαγορεύω, με. εὖσα, σι. προσείρηκα, alloquor, saluto, appello, cōpello, voco, denuntio. Actiu. Accus. προσαγορεύει σε ὁ ἰμοὶ, &c. Bud. in Epist. prior. salutat. Et cū Infinit. προσαγορεύω σοι χαίρειν, tē luto, Xenoph. & προσαγορεύω χαίρειν, iubeo valere, Sperno. Pe toni de Leg. προσαγορεύειν καὶ ὀρθῶς, rectè discernere, Cicero. eodem προσαγορεύομαι, idem cum Accus. Προσαγορεύεται τὰ ἄτοπα, huiusmodi vocatur nominibus, Naz. anz. ὁ προσαγορεύων, contemnor, Thucyd. προσαγορεύει, Hesyc. ἀσκάζεται.

Προσαγορυκᾶσθαι, vel peri Vitabulo, Pollux, Καὶ τὸν ἑαυτῷ ἐπιτρέπειν, προσαγορυκᾶσθαι, ἢ ἐφεστηκέναι. dic tu potius ad sperandum vique vigilare: nam in Græco subest mendum.

Προσάγω, με. ἀξω, π. ἦχα, adduco, admitto, admoueo, adhibeo, addo, appono, comporto, offero, attribuo. Huic opponitur ἀπάγω. Construitur autem & cum Datiuo, & cum Accus. Lucinus in Cataplo, ὅταν ὑμῖν τὰς ἐκκλησίας προσάγωμεν, quum vobis offerunt seu adducunt. Idem, προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admouent. Chrysost. εἰς ὕβριν τοῦ θεοῦ τὴν προσαγωγὴν, i. offerre. προσάγειν καρδίαν ἀδικίᾳ adhibere calumniam, &c. Demosth. εἰς τοῦτο προσάγειν, ad ducere in metum Tacit. adhibere metum Quintil. afferre metum Cicer. quod & per facere, incutere, inferre, iniicere que dicitur. Plutarch. εἰς ἀργὸς ἑαυτὸν προσάγοντος. Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφόδρα προσάγομαι τὸ γῆρας. Aristoph. adduco. Προσάγειν πρὸς τὸν θεῶν, ad populum referre Aristot. lib. 2. Politic. cap. 9. Xenoph. προσάγειν εἰς δημόσιον ἀργύριον, qui admissionibus præfectus erat. Προσάγω, προσπέμπω, concilio, in sententiam adduco, blandi tiis in spem allicio, συμπείθω, persuadeo, in societatem solicito, ad me trahо. ad amorem meum duco, οἰκείωμαι, ἑαυτῷ προσάγομαι τὸ δῆμον, vt reconciliaret Deo, i. Petri 3. ἵνα προσάγαγη τῷ θεῷ, ἡ ἀνθρώπων, non commouit hominem ad iustitiam, Chrysost. ἐμιμοῦ προσάγω φοβερὸν ἄλσρα, virum metuendum placo, Plin. in Publicola. Προσάγω, impono, iniungo, vt imponere laborem Latinis. Cic. Nunquam ille plus militi laboris imposuit, quàm sibi sumpsit. Προσάγω, accersio, ἀξιόω, colligo, sisto, conficio, committo, contraho, astringo, adigo, adiectionem solicito. Πρὸς τὰ ἀρίστου, optimates accersit, Plut. in Lycurgo. προσάγει τοὺς λόγους, hoc verbis aggreditur. Idem in Pericle. προσάγω τὸ ἔργον, rem exequi aggredior. προσάγω τὸν ὄμιλον ἐπὶ τὰς οἰκίας, in eiuitatem adigens eos se sequendum. Προσάγω etiam est adiungo me, appli, propè accedo. Plutar. in Galba, φοβερὸν ὑπεσμένον τοῖς ξίφεσι, hic licitur, vt προσβάλλω. Inde & pro obrepere, quod est qui alium per hypocrisin fallere, ponitur, Plutarc. ἡ προσέχουσι ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, i. obrepunt Regibus, & captiosè infimitur apud Reges. Προσάγω σχολὴ ὑπακοῦς, molliter otio studet Plutar. in Apophth. προσάγω εἰς τὸν ὄμιλον, se Romam contulit Idem in Numa.

Προσαγωγαλίζω, ἰδ. conciliator, interpres, sequester, emissarius, προσαγωγεῖς, πτοπαγωγὸὶ ης, & προσαγωγὸὶ ης, & ἀπακουσταὶ dicitur. Latinis aures & oculi Regum, aut tyrannorum: in vtramque enim partem accipi possunt. Plutarc. οἷς πολυσχεμῶν. Καὶ τυραννίσιος οἷς αὐχὴν πᾶσιν γενόμενον, ὑπερβεβάκασι πολὺ τὸ τῷ λεγομένων ὑπὸ ἡ προσαγωγαίων γῆθων. Christum Seruatorem προσαγωγὸν vocat Gregor. quia nos conciliat patri. Προσαγωγεῖς etiam dicitur, admissionalis Latiné.

Προσαγωγὴ, ἡ, ἡ, admotio Ciceroni, siue admotus Plin. Vnde cogans locutio, πυιεῖσθαι ἡ προσαγωγὴ, vulgò fiare les approches. Polybius, Περὶ δὲ τῷ πόλεως καὶ θύσας αὐτῷ πρὸς πυιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, ὡῷ τοὺτοις χρὴ νόας κατανοεῖσθαι, cum propositum esset motis copiis ad vrbem geminas arces adoriri. Προσαγωγὸς, ἀδος, accessus, & accessio, aditus, admissio, fauor illex admissionales, id est προσαγωγεῖς faciunt supplicaturis, qui illos ad Principes admittunt. Sic Paulus ad Rom. cap. 5. διὰ τῷ πρὸς τὸν θεὸν διὰ τῷ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ ἡ προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν ad Deum per Dominum nostrum Iesum Christum accessum nostrum. Προσαγωγὸς, ὁ, conciliator est velútque admissionalis, admissionē ibere. ita enim proprie dixeris, vt admissionem dare Plin. Ide Apost. ad Ephes. c. 3. Ἐν χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίου ἡμῶν, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει: Interpretes, aditum habemus, & accessu transferunt. Plutarch. ἰδρυμένῳ ἐπὶ χρείαν τῷ μάτων προσαγωγὴν ἐχόντων, vndiq; inaccessis. Ἐκ προσαγωγῆς, quid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente: vnde pro sensim, paulati mque poniturtid est, ὀλίγον, ὀλιγὸν κατὰ γόν: vt ἐκ πρόσωπον ἀλλὰ διὰ Apsyrtus, κατ' ὀλίγον ἐκ προσαγωγῆς. Aristotel. 5. Politic ἐκ προσαγωγῆς καὶ μικρὸν γινομένης τὸ μεταβολὴν λανθανόντως. Idem, ἐκ προσαγωγῆς ἐσθίει, paulatim assuefacet. Theophrastus, ἐκ προσαγωγῆς ἰσχνοὶ ἢ ἀκαρῆται, sensim macrorūdatur. Demosth. Aristoc. dixit, ὀρᾷς τὸ ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν τοῦτον, videris vobis amicū sensim fieri. Ex iis exemplis satis constat, Pollucem minus circunspectè dixisse ὑπακοὴν ἡ προσαγωγὴν δυκτὰ esse vocabula.

Προσαγωγίδες, ων, ἁ, idem quod προσαγωγεῖς. προσαγωγίδας Plutarchus vocat auscultatores, qui referant audita. lib. ἀλλὰ πολυσχεμῶν in Dione. vide Erasm. in Adag. Midas, &c.

προσφύσιον, τό, instrumentum fabrile, quo ligna curua attrahẽtes dirigunt, i. Stiduæ. τὸ δὲ τοιοῦτον ὄργανον, ὃ περιτείνοντες διὰ τοῦτο τὰ σχοινία ξύουσι. Hesyc. est & circinus, ὁ διαβήτης.

προσφυσιόδης, ἡ, exploratio.

προσφυσιόω, ὦ, oblandus, suauis auditu, illex Apul.

προσφυσίς. Gregor. Οὐκ ἀφῆκεν τὰ σφοδρὰ, ἢ προσφυσιῶν τὴν διάνοιαν, concilliatores & interpretes capturarum atque lucrorum.

προσφυσιωτὴς, ὁ, concertator.

προσφώνημα, τὸ, accino. Actiu. Datiuo. προσφθόγγοις τοῖς μούσαις, musis cano, accino, Aristoph.

προσφυρῶ, colludo, προσπαίζω.

προσφωνεῖσθαι, πάμπολυ φρόνα Hesych. affert pro πυῶσθαι τὸν φρόνα εἰς πλῆσθαι φησὶ τὸν ἀδρόφρ.

προσφώνω, ante blandior vel abblandiendo ante demuleco προσπαίζω, προσκόλακα.

προσφωνημα, μόσυμα, σημα, eligo, deligo, allego, i. ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Xenophon in i. Pædiæ, ἡ δὲ αὖτ' διανεῖσε τῆδ' ὑπεσημαν προσκεκλῆσθαι. Plutarchus in Camillo, ὡς σφᾶς ἀ' ἐκεῖνος αὐτὸ προσκαλούμενος Κορνήλιον, magistrum equitum sibi dixit & allegit.

προσφέρω, offerre & præbere, exhibere. Hinc περὶ προσφορᾶς γενέσθαι apud Hippocr. id est προσφορὰς, exhibitio. Et πρόσφορα, ἡ προσφορὰ ἡ τροφὴ, oblatus cibus. Προσφέρειν, afferre, vt in Pherecratis, προσφορὰ τὸ κακὸν, affer canistrum, item fumo & προσφοδᾶσθαι τροφὴν Gal.

προσφυτεύω, μι, πτ. πεύκω, mendico, stipem ostiatim peto, πολλὰ αὐτοῦ, insuper peto. πτωχεύω, confector. Accusat. Marci cap. 10. ἐκλιθὴναι ἐξ ὧν τοῦ ἀδὺ προσφυτεύειν. Hocrat. προσφυτεύειν τοῦ ἀτυχοῦντος, pecens a quibus lib. t obtulis. Προσφυτεύω, adhuc peto. Xenoph. n Apolog. Socrat. τὸ ζῆν ἔτι προσφυτεύειν, viuere adhuc cupiens & petens.

προσφυτεία, mendicus, πτωχὸς, προσφυτεία φαίνεται, Lucian. mendici omnes. Chryſoſt. ἐλάτιν ἐς ἰδιωτικὰς τοῦ προσφυτεύειν, venire in colloquium cum mendicis.

προσφυτόομαι, insuper accuſo. Accuſ. iung.

προσφυτόγομαι, sagittis confodior.

προσφυτόω, insuper acuo, Bud. in Epiſt. poſter. προσφυτόσαι λόγοι, umorem acuere ſeu augere.

προσφυτος, adducendum, admouendum. Ariſtot. i. OEcon. ἕξις τὰ ἀλλήλοις τῆδ' ὄργανα προσφυτὰ, quibus liberalia officia credenda ſint.

προσφυτρίδες Hesych. ſunt οἱ τὰς μικολούθους πρὸς τὸ σῶμα μικρὰ πόλεις forſan quoniam iis τὰ ὀπτηθέντα προσφέρεται ἐξ ὠμοπλάτης.

προσφυτέφω allino, ſeu illino. Hom. Odyſſ. ἡ δὲ δ' αὐτῆς ἐρχομένη προσφυτέφει ἐκάστοτε φάρμακον ὄμμα.

προσφυτόμαι, præter alia capior & condemnor. Ariſtoph. in Acharn. Κἀπὶ προσφυτόμαι ὧδε, id eſt, πρὸς τοῦτο κατακέκλιμαι, ἐξ ὧν ἐμαίμαξα.

προσφυτόμαι, aſſilio. præſilio, Ariſtot. de mundo.

προσφυτόω, τὸ ἐπιπολάζον ἐξ ὑγρῶν, accumulo. Vnde ἀπὸ προσφυτόσθαι τὴν γῆν apud Arrianum.

προσφυτόμορφαι, aduuo & propugno, ſumo defenſionẽ aduerſus, auxilio leuo. Datiuo. Plut. in Romulo.

προσφυτόω, vindico, adiuuo, auxilior, opẽ fero, προσβοηθῶ, tutor. Datiuo & Accuſ. Homer. iliad. ϐ, ὄφρα ἴδηται Ἥβη τ' οἱ χ' ἡμῖς προσφυτόωμεν. vt videat an ſibi quicquam auxiliemur.

προσφυτόομαι, ὦμαι, insuper induo me.

προσφυτόλλω, insuper ſurſum iacio, Ariſtot. de mundo.

προσφυτόλλω, aſcende ſuperius, Lucæ cap. 14.

προσφυτοκάζω, idem quod ἀπαγκάζω, & πανικάζω (nam ἀ πρὸς, nihil hîc ad ſignificationem facit) hoc eſt, compello, cogo, addico, ad officium retraho. Plato, προσφυτοκάζειν τὸν τοῦ ἀρχοῦντος ἐπιτάττειν τοῖς ἀρχομένοις. Et in Politic. προσλωγκάζεσθαι ἀλλήλοις τὸ κοινὸν.

προσφυτόω, depone, communica: à προσφυτόσθαι.

προσφυτόω, μι, πτ. πεύκω, insuper occido. Herod. libr. 1 προσφυτόλλοντ ἢ ἐς τοὺς πάππους τοὺς Κλεισθένους. Item insuper reſpondeo de oraculo dictum Plut. de defect. oracul. τῶν πυθίων προσφυτόλλειν. προσφυτόμαι insuper ſuſcipio. Thucyd. lib. 7. ἐς πόλεμον ἐδὲν ἐλάσσω προσφυτόλλοντα τοῦ πρώτου ὑπαίρχοντος.

προσφυτόσεμαι, τὸ Ἀνάκτορον, deditus ſum & addictus, vt προσφυτόμαι τῷ. Aretb. in Apocaly. γνωὴ ἔχουσα κράτος ἐπὶ τῆς γῆς προσφυτόσεμαι.

προσφυτόκλαομαι, vel Atticè προσφυτόκλαυσμαι, cum aliquo lamentor, congemiſco. Datiuo. Syneſ. Σοὶ μὲ δεῖ προσφυτόκλαυσθαι τοῖς τῆς ἐμῆς ψυχῆς συμφοραῖς, tecum lamẽtari patriæ calamitates. Idem, πάσῃ γὰρ ἐκείνῃ ἐφὰ προσφυτόκλαυσθαι.

προσφυτόκαμβάνω, in ordinem adſcribo, aſſumo, τὸ ἀπαριθμῶ, ſed vehementius quã dam, ſignificat.

προσφυτόκλαγγάνω, inter. int.

προσφυτόκλαω, insuper renouo, insuper memoriam renouo. Apud Suidam, ὁ ἢ Μαΐνας προσφυτόκλασε τὴν τῶν τειχῶν ἀπειρότητα, id eſt, ἀνακαίνισε, ἢ ἀνῳκοδόμησε.

Προσφυτόκαπαύομαι, ſimul quiesco, vel requieſco, vel vna cum alio quieſco. interdum ſomnium capio.

Προσφυτόκαπίπτω, recumbo ſeu accumbo apud Athen. libro 10. ἀναπολόμενος (ſub. in ſympoſio) ἢ μὴ προσφυτόκλιζε δὲν προσφυτόκαπίπτε.

Προσφυτόκαπληρόω, ſuppleo, Ariſtot. in Polit. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ἡ διακονία προσφυτόκαπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων, ſubminiſtratio ſupplens ſanctorum defectus. & cap. 11. τὸ ὑστέρημά μου προσφυτόκαπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ, Nam quod mihi deficiebat ſupplẽuerunt.

Προσφυτόκαπτόω, adduco, replico.

Προσφυτόκβιβάζω, denuò exuſcito.

Προσφυτόκαζόμαι, paſſiua ſequent. προσφυτόκαζῶ. eſt autem προσφυτόκζω iterum compungo addita & alia nota, vt τὰ λειπὶ προσφυτόκζεται.

Προσφυτόκπιόνομαι, inſuper minor, ἀπειλοῦ, Suid. τὰ μὲν ἄζωκτα κολῶ τὰ δὲ προσφυτόκπιόνομαι.

Προσφυτόκπιθέμαι, præter ſignificationem ſui ſimplicis ἐπιτίθεμαι, ex vi Præpoſitionis πρὸς etiam acceſſionem ſignificat, idẽmque quod inſuper, præterea: vt in verbis Πρεσβεύω, Προστάτης: Et idem quod ſimul, vnà: vt in Πρεζεύγνυμι, Προσπόλυμι. Eſt igitur Προσφυτόκπιθέμαι, adiicio, ad eſt, ſuperpono Liuio, ſuperadono Virg. & Propert. Sic Paulus oſtendens ſe plenam & abſolutam Euangelij doctrinam diuinitus, non verò ab hominibus acceꝑiſſe, ait pọ̃t quàm cùm Apoſtolis contulliſſet nullã acceſſionem ad doctrinam quam prædicabat, ab ipſis factam eſſe: nihil ſibi ſuperadditum aut detractum. ita enim ad Gala. cap. 2. Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες εἶδέν προσφυτόκπιθέναι, id eſt, Nam ab iis qui prædicatur eſſe aliqui (hoc eſt, quorum laus atque exiſtimatio tantopere iactatur ab improbis, & malitioſè atque inuidioſè cum mea comparatur, vt hoc contentionis præiudicio Euangelij mei authoritas fidẽque minuatur) nihil eſt mihi ſuperadditum: εἶδεν αὐτοὶ προσφυτόκπιθέναι τὰ ἐμοὶ κηρύγματα. Interpres conuertit, Nam qui ſunt in pretio nihil mecum cõtulerunt. Προσπαίζομαι, vnà vel ſimul delibero, in conſilium aduoco vel adhibeo, confero & negotium meum expono atque communico amici & conſultoris more. Ἀναπίζομαι idem ſignificat, ſed vehementior vis in gemina Præpoſitione. Apoſtolus ad Galatas cap. 1. Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, id eſt, non continuò contuli cum carne & ſanguine tum cum homine nemine communicaui: neminem ſuper Euangelij doctrina in conſilium adhibui. addit δὲ ὅτι, quia diu poſt cum Apoſtolis de Euangelij prædicatione contulit. Nam in capite ſequenti ait, Καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι, id eſt, expoſui eis Euangelium quod prædico inter gentes. Diodorus de Alexandro, τοὺς μάντεις ἐφ' ὁπόσοις θύσει τὰ σημεῖα, cum ſuper portento Chaldæos conſuliſſet. Lucianus in dialogo Ζεὺς τραγῳδῶν, ſtatim in principio: τί ζεῦ τὰ σώνες ἐν κεφαλαίοις κακεῖς, ἀχρεῖς, ἀθέμιτος, φιλοτιμοῦ τὸ χρῆσθαι ἔμοι; ἐμοὶ προσανεθέμενος, μὲ συμβουλεύσαι, μοι ἀρκεῖ τοῦτο, ἀμφ' ἀφροσύνῃ τοῦ, ἢ τοῖς ἄλλοις πολίταις: ἀ δὲ τοῦτο πορίζεσθαι, ἢ, τοῦ ἑαυτὸν φύσιν ἀξιοῦ ἢ τὸ προσπαίζειν, ἥπιο οὐκ ἐμοὶ ἐκ ἐμοὶ δὲ προσανεθέμενος, ἢ

Προσευχολογέω, adprecor. Horat.

Προσεφέλκω, μι. ύσω, σ. υσα, haurio, Neutr. Est & fouco apud Trallianum.

Προσηνέω, Aduerb. ὐηνείως, contrariè Ciceroni, hostiliter, inimicè. Vnde apud Diodor. Sicul. προσηνῶς λέγειν, refragari, ex cõtrario aliquid contendere, quod contradicere dixerunt. Iosephus de Antiquit. Προσηνῶς (sic enim lego, non προσηνῶς) ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τὴν ἀκαιρολογον παῤῥησίαν, hominis immodicam libertatem inbecilem animo tulit. infestè enim Liuio, i. inmico animo. Et apud Sui. μετὰ ἀκαιρίας ἀσθ. χαλεπῶς μετὰ προσπ. τινος.

Προσεφύω Hesych. προαύξω, insuper augens. adaugens, incremento, insuper addens quod Aeol. significat. αὔξειν, & ἀὐξησις.

Προσέω πο, ante congelleranti, Herodot.

Προσεφιπτέω, insuper exigo, desidero praetercа.

Προσέφαξ, semel, Aphthonius.

Προσεφθέω ἠσω, adiunctа interminatio, minæ additæ.

Προσεφθικά ὠθ. qui minas addidit.

Προσεφθικὸν ὠδειον, praeterea exuere, Gregor. Καὶ γυμνώμενα προσεφθικὰ ὑπέστη, & vltrò sese nudantes exunt. Dicitur & Προσεποδύεσθαι. Idem, Καὶ τὸ χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσεποδύσα θαι. Rursus, προσεποδύσομαι, φησι, τὴ βολὴ καὶ τὸ χιτωνιον.

Προσεφορέω, insuper discedo, Xenoph.

Προσεφοδάλλω, insuper perdo. Actiu. Aristoph. ναὶ προσεφοδαλεῖς, ἀῤ' αὐτὰ ἀφεις τὰὐ. δ' ἀπόλ. insuper eam pecuniam emittes cum duodecim libris scilicet.

Προσεφοδίασμα, adiicio. προσεπιφόδι. addito.

Προσεφόδιον, redditio. In hac figura (inquit Rutilius Lupus) sententis duabus aut plurib us propositis, sua cuique ratio vel posterius reddetur, vel ſtatim sub vnaquaque sententia subiungetur, quibus posterior ratio subinferetur. Rom. Aquila, προσεφόδιον vocat, quum in idem vocabulum posterema pars membri desinit, à quo is ambitus incœpit. hanc figuram alij κύκλον appellant. Vide Quintil. lib. 9. cap. 3.

Προσεφοδιόω, προσεπιφοδιάζω. Vide supra.

Προσεφορμέω, exuam vltrò.

Προσεφοδέω, affligantio.

Προσεφοκίνημα, plus æquo, vel plus atque interrogor responden. Plato in Euthyd. Οὖτος, ἔφη, προσεφοκινήσεται τοῖς ἐρωτωμένοις. Aliud est quod per vltrò essertur.

Προσεφόλημα, simul pereo, vnà concido. Ilocrat. in Æginet. ἅπαντες ἅμα ἐφθείμεθα κἀγὼ προσεφόλημαι. Idem Προσδιαφθαρῆναι.

Προσεφολλόω, &c

Προσεφολύω, simul perdo, vnà amitto. Phalaris in Epist. Ἐπὶ ᾧ τοῦ φανῆναι χάριν ἐμοὶ καὶ σοὶ προσεφολέσεις ὑπαναλῶν προσεφολεῖς, vnà amittes opinionem.

Προσεφοφέω, traho moram, commoror, προσεφοκίζω.

Προσεφοσμιλάζομαι, insuper amolior, aut demolior.

Προσεφοτρέπω, insuper prius, fraudo. Chryſost. προσεφοτρέπει ἑαυτὸν τῆς σωτηρίας, falute se priuare.

Προσεφοτείνω, insuper seu vltra trahere seu follicitare ad defe- Προσεφοτρίζω, insuper auerto. (ctionem.

Προσεφίπτω, tangendum est. Genit. Nazanz.

Προσεφιπτόμαι, attingo, τοῖς ἀκμαῖς τῶν δακτύλων ἅπτομαι, προσ. ψαύω, ὅπτ. ψαύω, sum participeps. Genitiuo iung. Dioscorid. προσεφίπτειν τῆς σαρκὸς, pilum attingit. Additur etiam Datiuus. Xenophon. προσεφψαύρα μόνον τῇ γνώμῃ, quæ solùm ore attigerint. προσεφψαύρα μόνον τούτων τῇ ἀκοῇ μαθεῖν, leuiter huic culpæ affines, Æschin.

Προσεφίπτω, μι. ίψω, π. ιφα, applico, adiungo, appono, affigo, defigo in aliqua re, appendo, προσεφιτύ. Lucianus, προσεφψαυε τῷ ξυλικῷ τὸ μύκημα ἡδὺ παρελκυδύτατον, χρελικὸν ἐκ ἀῤῥωστοῦς τοῖς σπουδαίοις. Adeo animi intentionem defiguit in præteritæ voluptatis recordatione, vt amorum præsenti desiderio non magnopere afficiantur. Προσεφίπτω, attribuo, contribuo, affigno, προσηφίεμαι. Actiu. Accuſ. cum Dat. Arist. de mundo. τῷ ἀῤῥωστοῦ εἰ μὴ τῇ ἀσθ. οἱ ὃ τῇ λιθῷ προσεφίπτει, hoc est προσηφίεμαι. προσεφίπτα σοι πρᾶγμα, Soph. apud Platon. in Timæo, vbi προσεφίπτειν χρῶμ ὑπογράφω, manus affigere cõuertit Cicero: de mundo vero loquitur. in malâ partem interdum: vt apud Ilocratem in Busiridis encomio, τοιαῦτα τῶν ἀπὸ τῆ μάγκας ἐξηγούμεθα προσεφίψαι. & προσεφίπτει τῷ τοῦ hoc tibi attribuo tanquam authori, huius te authorem facio. Σαμαρεῖται προσεφίπτουσι τῷ ἱερῷ ἀρχῇ Samaritani in eodem cum Iudæis hærent crimine. Ioseph.

Προσεφλίβομαι, allidor, impellor. Aleiphr. Καὶ πῶς κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσεφλίβοιτο, τὰ δ' εἰς τὸ ἀκοίλωθ τὰ ἐξώγυια. Est enim idem quod προσεφλύομαι, προσεφλύομαι. & προσεφλύσομαι apud Herodot. legitur. Προσεφλύσαντα ες τὸ μέταπυ ὐδὲν τῶν ἔνδοθεν, Lucian. fores subitò in faciem occludant.

Προσεφλόω, μι. όσω, σ. οχα, allido, affigo, collido, rumpo. Actiu. Accuſ.

Προσεφλύομαι, irrigor, alluor.

Προσεφόρτημα, adiungit, aptat, Hesiodus. Accuſatiuo & Datiuo. προσεφόρτημα πολέσιν προσαρήρτηται ἰσόθεοι. ex ἀῤῥωστ. formatur præsentis ἀῤῥω ex cuius passiuo addita propositione est προσαῤῥήρτημαι.

Προσαρθόω, ὠ, per articulos connecto.

Προσαρθρόσεις, ossium motorum commissura naturalis idem quod διάρθρωσις, Hippocr.

Προσαρμάω, μι. όσω, π. ικα, adiuuo, fuccurro, opem fero, προσβοηθῶ, ſuppedito. Actiu. Accuſ.

Προσάρωμα, τος, τὸ, cibus qui assumitur, vel qui offertur: alimentum corpori famulare & adhærescens, ἡ τῷ σώματι προσφερὴς τροφή. Eustath. προσάρωμα, Herculaneũ τροφαί: fit enim hæc vox ab τὸ προσφέρομαι, ὅθεν καὶ ἀῤῥοτὸν λέγεται. Ait Hippoc. Aphorism. 15. 1. hyeme & vere τὰ προσάρωματα πλείω ἐδόντες, quia ventres crisin inisi quamplurimùm contineant, & tunc tèporis sit sensus longissimus.

Προσαρμόζω, μι. όσω, σ. οσα, q. adapto, accommodo, aptè coniungo, admoueo, committo. Actiuus. προσάρμοσμα νόμοις προσαρμοζόμενος, legibus accommodans, Plutar. in Solone.

Προσαρμόττω, adiungo, conglutino, ferrumino, coagmento, προσαρμόζω. Plato in Timæo, Καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων σαυμοῖν: Cicero, Atque ita medio medium accommodans... pulabat.

Προσάρτω, exhibitio cibi, vel vſus cibi Hippocrat. vide in Ipsarœi.

Προσαρτάω, μι. ήσω, π. ηκα, appendo, προσεφίπτω, ſuſpẽdo, adiungo. προσαρτημῶ Φ. pendens. Datiuo. προσαρτήμῳαν τὴ χύτρᾳ, fictili cuiunctum, olim appensum, Dioscor. lib. 8. cap. 15. Theophr. de Caussis. καὶ νῦν ὁ προσαρτημῶ προφαί, adhærentia Bud. προσαρτήμῳα. Lucian. τὰ ἡδονὴ προσαρτημῶ Φ, deditus voluptati & conpendens. Plutar. in Pomp. προσαρτήσεται, ᾧ προσαρτᾶσθαι μισθαι, sociare se iuuenibus factiosis, & iis adhærescere.

Προσάρτησις, quasi appensio, additamentum, annexus Tacit. naculum.

Προσάρω, conuenio, apto.

Προσασεζομαι, aliquid facetè addo. Apud Suid. Παρακαλέσας αὐτὸν καὶ τὰ προσασεζόμενα ὠφελῆσαι παῖδας. Λεὶ δὲ ὁ πλούτων αὐξηθεὶς ῥᾳθυμότερος γίνεται, i. præterea vrbanè iocatus, ᾧ ἀσεῖος τὰ προσασεζόμενα, aliquid addens non irritabile.

Προσαστράπτω νύκτα, muro affulgère, Nazanz. in Orat.

Προσατιμάω, ᾧ, præterea ignominia afficio.

Προσαυδάω, μι. ήσω, π. ηκα, alloquor, saluto, compello, verba facio. Neutr. Accuſ. Odyſſ. ξείνῳ οὐδὲν προσηυδάων, i. conueniebam. Idem Iliad. ἅ, ἐπεὶ πέρ σε τὰ προσηυδάω, i. verba faciebat, προσέλεγε.

Προσαυλεῖν, in tibiarum cantu præludere.

Προσαυλέω τοῖς κλῃσὶ, for tunas astarum, Eurip.

Προσαυλίζομαι, ίσω, σ. ισα, ſto in aula. Neutr.

Προσαυξάνω, insuper augeo, adaugeo, accresco. Theophrast. hist. libro primo, capite 22. ᾧ προσαυξανόμῳαν δὲ καὶ ἐξ ἀῤῥῳ. πὸ χρόνου.

Προσαύξησις, accretio Cicer. accrementum Plin.

Προσαυλοχέομαι, ᾧ, ſuimet interfectio.

Προσαφαιρέω, insuper aufero. Demoſth.

Προσαφάλλομαι, ίσω, τὸ ἀπὸ φ. ψω, vnà coquo, concoquo, Galen. ἀπὸ τῶν ἐλαίων προσαφψύσαντα. i. συσταλῆναι.

Προσαφάπτω, attactus Virgil. & Varr. Dioſc. libr. 4. cap. de Symph. altero, Καὶ ἰὰ φύλλα ἐχῇ χεῖρ ὑφηκμένην, κ' τῷ προσαφλίσι καὶ ἐμπεσοῦν τα, quæ attactu pruritum excitant.

Προσαφίεμαι, præterea ad defectionem ſollicito. Thucyd.

Προσαφθίτω πυρί, igni admota, igni ſuccenſa.

Προσαφρόζω, prolumen alui prouoco, stercus cliquo, fimum reddere vertit Plin. lib. 8 cap. 15. ex Aristot. histor. lib. 9. cap. 45.

Προσβαίνω, ascendo, conſcendo, accedo, προσέρχομαι, procedo, pergo hìc ad: Datiuo. προσβαίνω τοῦ τραπελίου, Capitolium conſcendit, Plut. Iliad. ἁ. Λυκάων ὅτ' ἐς ἄγος προσβαίνε, calce insistens, conſcendens insultans, προσβαίς, ὑπερβὰς, ἐμβάς, Hom. Interp. προσβάσεσι λιθ. μεγάλοις, ascendentem capritticum excelsum, Plut. Hom. Iliad. Ἥιε μιῇδὲ διὰ προσβάσεσσι τὸ μικρὸν ὄλυμπον, conſcenderat.

Προσβάλλομαι, adiicior, inferor, incurſu petor, oppugnor. Vide προσβαλλομῳον dicitur id in quod quippiam incurrit vel incumbit & appellitur & quod oppugnatur. Plato, χρὴ ὥτε τὸ προσβάλλοι ἔσαι, ὥτε τὸ προσβαλλόμῳον. Iic frigus adiectus & adiectæ voces Græcorum imitatione protulit Cicer. 2. Natur. deor. pro appulsum, & appulſus, προσβαλόμενος τοῖς νόμασι, morbis inicitur, Dioscor. lib. 8.

Προσβάλλω, μι. αλῶ, π. προσβέβληκα, adiicio Cicer. occurro, appropquo, ippellor & pello, incesso. Lucian. τὶς ἡ φωνὴ προσβάλλει μὲν πῆ τῶν ἐπιπεμπόντων ἀῤῥωστοῦς; Προσβάλλω, συμβάλλω, συμπλέκομαι, confligo, προσπίπτω, ingruo, irruo, insulto, aggredior, impetū facio, adorior, consero manus, irrumpo, affilio, irruptionem vel impressionem facio, hoc est, μάχομαι & cõpugno: vt, προσβάλλει τῇ πόλει, Xenoph. προσβαλεῖ ᾧ κρότῳ λει. προσβάλλω τῇ χώρᾳ, inuado regionem, Plutarch. in Them. ἐὰ σὺ τὰ προσβάλλῃ, ſi in te incurrerit, hoc est, ſi te intus malè acere tentarit, ſi te inuaſerit, Nazan. in Orat. προσβάλλει τῇ πόλει

Adu

Adam adortus,idem. προσβάλλω τῷ ἴσθμῳ,adeo Ioniam,Thucydid. προσβάλλω κωμῳδίᾳ,id est, ἐλοιδορῶμαι. προσβάλλω ὠθεῖ τὸ πρόσ Θ.,muro succedo,subeo muros, adorior muros. Προσβάλλω, impingo,interrumpo, illido. Aschin. φύσει, ἐὰν ἡ πάντα ὡς προσβάλῃ αὐτοῖς ἡ ἀνάγκη πάντ᾽ἂν ἀναγκάζειν,id est, infligere. Προσβάλλω item τὸ σῶμα πρός τι ἢ συγκρούω,hoc est, allido,collido,percutio,tetio. Plutarchus de Brutо, ἐμ πᾶσι μὲν γὰρ ἐφορᾶτο καὶ τὸ στρατηγικὸν ἀπάθειον. Theophrast. 9. histor. Βάτραχοι τῷ ὕδατι πόθεν ἔχουσι προσβάλλει,continuo occurrit pulsus & adiectus nares ferit : incidit, incurrit, appellitur. Demosthen. pro Corona, οὐχὶ τὰς κατειλεγμένας πυκτικὰς ὡσπερ ἀθλίους ἐπὶ τὰ ἱερὰ καὶ προσβαλόντων, ne tum quidem cum istos fecleratissimos homines, tanquam feras in me bestias protruderent atque adurgerent & immitterent. Est enim προσβάλλειν πινὰ ἐπί τινα, incitare in eum & irritare, stimulare & impellere. Est quoque προσβ. ἀπιμᾶν, notare ignominia,irrogare ignominiam & infligere,Plutarchus. Προσβάλλω,admoveo, vt ὠθεῖ προσβάλλω, applico,adhicio,immitto, inicio,aggrego, appono,accommodo,Plato in Timæo. προσβάλλειν τὰ ἰσθία,adduce rosas,Dioscorides libro primo, capite 53, Galenus,σπόγοι μετὰ ὄξους ὕδατι τῷ πυκνῷ προσβαλόμενοι,id est,applicans, admouens. προσβάλλειν πόλεσι εἰς τὸ κοῖλον, &c. Aristid. id est,aggregauit. Προσβάλλω τῷ ὄμματι, oculos adiicio vel conicio. Accipitur & pro στηρίζω, & oculum obtutumque figo. Plutarch. Sympoſ. ὃ δ᾽ ἄνδρας φρονίμους τῇ πειθοῖ προσβάλλων τοῖς λόγοις. intelligitur ex præced. τῷ ὄμμ. ὃ μὲν προσβ. τοὺς ἀρωμένους , Nazanzenus in Orat. πλανᾷ φασὶ σαφηνείᾳ τὸ προσβαλόντας τῷ ὄμμ. imbecillioribus adhuc oculis Solis lucem intuentes , idem Nazanzen. προσβάλλει αὖω, ſursum tollit,Plato in Timæo. προσβάλλ᾽ ἀπιμᾶσι, incurre. eyt incurrere in oculos, Budæus in Annotat.in epistol. προσβάλλω τὰ σωμάτα, Sophocl. Trachin. &c. τὰ μὲν ἐπὶ προσβολαῖς.

προβασις, progressus,aditus,introitus, ἔφοδος,accessus, afcensus apud Iosephde Antiq.

προβατὸς,pertinus,accessus. Xen. χαρίεν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ προσβατὸν θανάτῳ,locus quo mors aspirare nequiret.

προβαυκέομαι.ἀσημ. π. ασημ. a Iurgeo Celso & Horat. insuper cogo,vi cogo, per vim facio.Accusatiu. προσβαυκῶν τοῖς παρεγνωκόσι τῶν ἀριθῶν,ad virtutem præceptis ducitur,Gaza de Senect.alij tamen legunt προβιβαζόμενοι τέκνων. προσβιαζόμενοι,rapidè fugiens.

προβιαζω,idem.

προβιβάζω,accedo,Plat.in Phæd. ἆρ᾽ οἷός τε ἀπεῖν προσβιβᾶσ exp. quibus si quis fidem non habeat.

προβιβάζω, promoueo,impello,adduco,docco. persuadeo. Aristephan.in Equit. Δικαίου ἡγεῖσθ᾽ ὅτου Νι. ἄγωγε. Δι. τίνι χρῶ μᾶλλον τακμηρίῳ; Νι. ὅτῳ ξυνὼν ἥδιστ᾽ ἐμὲ ὠνήσειε καὶ προβιβάσει. τοῦτ᾽ προσβιβάζειμι,id est, πείθειμι potius quàm ἀξιόω εἰς, aut συμβαίνω, vt habet Commentar. Lucianus in Anacharsi, τὸ γὰρ λέγειν αὐτὰ τὰ προσβιβάσοντα τὴν ἀθυμίαν, ὡς εἰ κατεζόμην Θ.,&c.

προβιβάσω, μ. ἤσω, π. ἡσα , obtueor Plaut. aspicio. Actiu. προβιβάσω σι,id est, βλέπω ποῦ σι, Eupipid. Plato libro primo de Republic. προσβιβάσαι αὐτὸ ἐφορᾶν,ſapiens ad eum tumebam,Plaut. ad faciem afpicere dixit. Lucianus cum duobus Accusatiu. ὁ τῆς ὠφελείας φίλος τὴν ἀφανισμὸν προσβιβάσαν. accedentes amico vultu & pacato intuens.Soph. cum vnico , προσβλέπειν, ἢ ὄξεσί σου τὰ τῷ Θ. ὀφθαλμοῖς,tibi licet huius opera inspicere.Aristophan.in Plut. προσβλεψάμενος, aspexit me quispiam. προσβλεψαι αὐτὸν ἴδιᾳ προσώπῳ, mitti vultu eam aspexit,Plutarchus in Publicol. Nazanzenus in Orat. iunxit Datiuo , ἑλὼν προσβλέψαντα, cum qui solem prospexit.ὀξὺς ὄμμασι προσβλέπειν , erectis oculis obtueri contraque aspicere : quod audaciæ & impudentiæ tribuitur. Ob id ait ille apud Theocritum , ὦ ὀδυσ. μάγα δ᾽ ὀξὺς ὄμμασι τύνα πόρνα ὁ ὄμμασι τῶ ὀρθίων ποτὰ βλέπεσθ᾽ὁν ποκ᾽ ἐόντα Πάνῃ τ᾽ ἐν ὄρεσσι ἐδιδάσκομεν.

προβλακτὸς,adhærens, κολλητὸς, agglutinatus ; productus,vt αἱ ὦτα προβλακτὸν , argentum productum , capite decimo Hieremiæ.

προβοήθεια, adminiculor Cicer. fero auxilium , accedo auxilio. Προβοηθεῖν , cum auxilio accurrere. τὸ συμβαίνειν , ſuppetias ferre , arma confociare.Thucydid. Προβοηθικὸς ἐπος, & συμβοηθικὰτας,& ἐπικλητικὰτας appellat τὸν συμμάχους.

προβολὴ,ἡ,ἡ Προσθέλκω,appropinquatio Cicer. propinquitas, adiectio,traiectus, tranſitus. ἐν προσβολῇ, in itinere.Polybius, ἅτε ἢ μόνῃ στενὸς ἡ τραχεῖας τὰς προσβολὰς, intinere non ſolùm angusto, ſed etiam aspero. ἐν προσβολῇ τῆ σικελίας, dum in Siciliam transmittunt,Thucyd.vbi Valla , in prominentibus Siciliæ locis,exponit. Προσβολὴ,appulsus Ciceronianus,impetus,incursus & accessus violentior , excursio, impressio, ἔφοδος, aggressus , admotio,tormentum , machina,receptus, Thucydides libro quarto : ſic Valla. Interpr. exponit προσβασις, κατωγὴ,ῥύσις , violentus impetus,vbeſt acies in aduersariorum aciem,oppugnatio , vt ὁ κωμῳδοκλῆς ἀνὴρ, pugna circa muros vrbium, Plutarch. Ciceronis ictus conicctio, id est,ὁρμὴ,ὁλὴ, & προσβολὴ τῆ ἀθλητῆ, petitio gladiatorum ad vulnera infligenda , vt προσβολὴ τῆ πολεμικῆ. ἐκ προσβολῆς, primo ſtatim impetu , Philoſtrat. Plutarch. ἐπὶ τὰς χεῖρας ἐμβῆ προσβολὰς ὡς ἐχίδνη, quæ pertrimpi impreſſione non poterat. Idem , τὸ ἐκ προσβολῆς ἀγωνίζεσθαι, vocat pugnam quæ in vrbis aggressione atque obſidione circa muros committitur. προσβολὴ ἐξεικὸς τοῦ τείχους ἴσθμος, in murum impetu accerrimo ab hostibus facto , Plutarchus in Publicol. προσβολὴ ποιεῖσθαι περὶ τὸ πρόσ Θ., ecpias muris admoueo,Herodotus. προσβολὰς ποιεῖσθαι τοῦ τείχους, murum aggreditur,Thucydid. προσβολὰς ἐποιοῦντο, machinas ad muros quatiendos faciebant,idem. προσβολὴν ἔχων τῆ στρατιᾶς, inuadendæ Siciliæ opportunus,ſeu ἐχων ἐφοδον ἢ στρατόπεδον, interpr.Thucydid. προσβολὰ,id est, συμπτωσὶ, implicationes quem nauis in nauem incidit , idem. προσβολαὶ τῆ ποδῶν, casus periculorum ,Nazanzenus in Orat. στενὰς προσβολὰ, cucurbitæ affictio , admotio, Dioscorides lib. ſeptimo,capite primo. ὅσα ἢ ἀφεδιάκων συγχεῖμα ἐφ᾽ ἑτὸ ὑπὸ τὸ προσβολῆς , febribus circuitu redeuntibus illimitur ante ſuſpectam accessionem,Dioscorides libro quinto,capite 123. προσβολὰ ἀφασιακὸν φιλίαι , Euripid.occurſus gratioris. Theodoret. in 1. histor . Eccleſ. ὡς ἰωτγκε τὸ σθένι τῶν προσβολῶ , incessentis inuidiæ aggressionem atque appulsum. προσβολὴ τῆ ὄμματων ἐστὶ τὰ προσκεκαυμένα φαρμᾶ, oculorum conjectus.Plato in Theæteto. Budæus tamen appulsum & incubitum dixit, ſed ego Ciceronem ſequor : Et ἐφ᾽ ἑ in cōpoſitione hoc loco ſimul,& vnà ſignificat. Προσβολὴ, ictus,plaga , vulnus, noxa ob læsum numen, ἢ ζωῖδι,ἢ τῶ διὸς Θ. ὀργῆ, vt exponit Commentar. Arisiophanis in Pace , vbi de scarabeo dicitur, Μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κακοκαστον καὶ βορὸν. Χ᾽ ὅτου πόθ᾽ ἕξει ὁ μιαίνων ἢ προσβολή. Apud Syncſium, τὰ πάθεια σφοδρὰ , id est , insultus,aggressio : vbi tamen noxa offenſióque ab ipso Bud. exponitur. Προσβολὰς κερτομεῖν , valida tormenta dixit Herodot. Προσβολὴ τῆ ἀτιμίας est ἀτίμωσις. Προσβολὰ Plato etiam appellat punctum diſſectionis cuiusdam , & applicationis, decuſſationisque, quod Cicero commissuram vocat , quaſi iuncturam cohærentem. Προσβολὴ etiam dicitur ὀκλάσμα, culpis & gladij mucro. Dion historicus, τὸ ξιφίδιον ὡς σμικρότερα τῆ μαχαιρικῆ ὄντα , ἢ ἰδὲ προσβολὰς χαλυβδικὰς ἴχοντα χαπτμὰ κατὰ σφῶν ἐγβύτα,id est,ὀκμὰς ἐστομωμένας , mucrones acie armatos.λέγει μετὰ τοῦτο προσβολὰ Αχαϊκὰ.αὐτὰ τὰ μέγιστα Δαμασκηνὰ ἐσκευασμένα καλεῖται.Λιβύκὰ.ζόπὰ δράβας.

Προσβορεῖν Θ.,& περιβορεῖν Θ.,Aquilonius,ad Aquilonem vergens,ab Aquilone perflatus, Theoph. de cauſ. plant.

Προσβρέχω,insuper infundo,irrigo,ſeu madefacio.

Πρόσγειος,ὁ,ἡ,terræ proximus & contiguus, humilis. Aristoteles de mundo,de ſyderibus errantibus,ἅπτεται αὐτῆ τὸ μὲν προσγείοτερον, τὸ ἢ αἰθέριον, vt eorum aliud propius terram accedat,aliud ſit altius. Theophraſtus hiſtoriæ libro quinto , capite ſeptimo dicit ἐυ τὰ πρόσγεια : quibus opponit πετραῖα.ſic Plinius libro 13.capite vltim.plantas haud procul littore crescentes: quibus opponit eas quæ in alto, nempe pelago,vocantúrque πελάγια αὐτὰ , ibidem:vbi & hæc ſic expoſui , ταῦτα μὲν οὖν τὰ πρόγεια καὶ γὰ τὰ διὰκαπαι:& hactenus de maritimis plantis ſed ore maritimæ.

Προσγελάω,μ.άσω,π.ασα, arrideo. Accusatiu. Euripides in Medea, Ἀψυχοι εἰκὸ προσγελῶσι σάκεσι , arridens imagini in ſpeculo.

Προσγίνομαι, insuper fio , adnaſcor, aupeor,addor, a lingor,cōcilior, accedo,interuenio , adſum,incido. Philo de mundo, ζῶα ἢ τὰ παντοδαπὰ ἐρεισθρεπτικὰ προσγίγνεται μοῖραι , id est,animalia amplioribus vniuerſi partibus accessionis vice cesserunt,Plato primo de Republi. προσχρῆσθαι τῇ μιμητικῇ τέχνῃ προσήκειν τοῖς δημιουργοῖς , artificibus id accedit , vt arte mercenaria vtātur. Προσγίνεσθαι , accedere , aduenire, adire : cuius contrarium ἀπογίνεσθαι , Plato de Legib.dem in Timæo , τὸ , τὶ ποθὲ λέγω ὅσοι ἐξὶ ψυχῆς αἰσθητικὸν ὅλον προσγιγνόμενοι, quantúmque eſſet reliquum ex humano animo , quod deberet accedere,Cicero. προσγίνεσθαι τῇ βασιλεῖ , regis ſocietatem ſecuti, Plutarchus in Themiſtocl. προσγίγνεσθαι ναυτικῷ , accesſione claſſis , Thucydid. προσγίνεται πᾶσι ἑαυτῷ, à me præſtatur, Xenophon. προσγίνεσθαι,προσκτᾶσθαι,Thucyd. προσγίνεσθαι τοῖς ἐκεῖ,rebus illic bene geſtis,idem.

Προγγράφω, adſcribo,προσγράφω.Plutarchus in Numa,πολιτείας τὰ πολιτεία προσγράφειν , Reipub.Pythagoram adſcripſerunt. idem in Public.αὐτὸν τὰ βουλὴ προσγράψαι inter patres eum legit.Προσγράφειν τῶν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, id ad pacem adſcribere ſeu ad iam ſcriptam pacem addere,Bud.πρὸς ἑαυτοὺς προσγεγράφασθαι τὸ πόλεμον,Demoſt.

Προσδαπανάω,insuper abſumo,præterea inſumo.Luc.c.10.ὃ δ᾽ ἢ μὴ προσδαπανᾷ μηδὲν,quodcunque præterea inſumpſeris.

Προσδόμας, ου, ὁ apud Sophocl. in Trachin. Suſceptio, ὑποδοχή.

Προσδοκοποιέω, πρῶ. addicti deliciis: à verbo προσδόκα, Chryſoſt. τὸ ἐμπαικτικώς.

Προσδέεται, alligatus eſt.

Προσδεής, indigens, qui indiget, qui aliquo deficitur, προσδεήσειε. Genitiu. Plato in Timæo, Ἡ γὰρ πανσοφία ὁ σωθεὶς, αὐτὸς μὲν ἐξ ὧν ἔσθιμος μάλιστ' ἂν ὁ προσδεὴς ἔφην: Cicero, ſic enim ratus eſt ille qui iſta iunxit & condidit, ipſum ſe contentũ eſſe mundum, neque egere altero.

Προσδέτος, ὁ, vinctus, alligatus.

Προσδεῖ, inſuper opus eſt. Datiu. & Genitiu. Plat. in epiſt. ἐοικὸς ἢ κορίσκῳ φρέσι τῇ εἰδὲ σοφίᾳ, φωὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τ' ἄφελ εὖν πυπρὸς κ' ἀλλοτ' ἐφυλακτικῆς, &c. id eſt, Eraſto & Coriſco præter eam ſapientiam quę deformis eſt, affirmo etiam ſapientia opus eſſe, qua quis ſibi ab improbis cauere nouit. προσδεῖ πόνου, inſuper opus eſt prouentu, Demoſthen. Προσέδεε ἡ διδασκαλία τοῖς, opus erat mihi declaratione, Thucydid. Plato ſecundo de Republic. προσδεῖσθαι αὐτῇ ᾗ ἡδὺ ὄψον, indigebit ipſa & aliis προσδεῖ ὑμῖν τὰ παυτικοῦ, indigetis claſſe, Thucydid. Προσδεῖ νῦνδ, vno adhuc opus eſt, Lucian. προσδεῖ τ' ἀρετῆς, virtute opus eſt, Ariſtoteles libro primo Policic. πλείονῶν νῦν προσδεῖ, maiore non eſt opus, Plato de Legibus. εἰμὶ δὲ τι προσδεῖν δοκῶ, ſi quid deeſſe videatur, idem ibid.

Προσδέκνυμι, commonſtro.

Προσδέκομαι, expecto, Ionicè pro προσδέχομαι.

Προσδέκτης, accipiendum.

Προσδεκτὸς, acceptus, gratus.

Προσδέομαι, indigeo præterea, opera indigeo, mihi eſt opus, rogo, poſtulo, deſidero, obſecro. Dep. Genitiu. Προσδέομαί σου, aliquid mihi deeſt. Xenophon, παντικῆς ἔφη σοφιστοῦ, id eſt, opus etiam eſſe diuinatione. Et illud Χάρητος ap. Phauorini apud Gellium libro octauo, Οἷς γὰ ἔχω προσδεόμενος, ἀφικνοῦμαι οἷς ἔχω. Apud Xenoph. προσδεῖσθαι χρημάτων, inſuper pecunia egere. Plato in Timæo, ᾧ δένδρα ἕτερα προσδέομενον: Cicero, quod nec deſideraret alterum.

Προσδέρκομαι, aſpicio, Eurip.

Περδέτος, ὁ ἢ ἡ, alligatus, in epig.

Προσδέχομαι, μέλλουσα. σομαι, præterea accipio, aſſumo, ſuſcipio, admitto, accipio conditionem, in ſocietatem accipio, vtor, excipio. Polybius, ὑ προσδέξασθαι τοὺς σωθέντας ὁ δῆμος, non adniſit, vel non probauit, pro quo & κατανεῦσαι poſuit, id eſt, concedere, acquieſcere & oblatis aut poſtulatis. Προσδέχομαι, præſtolor, expecto, vt apud Luc. capite ſecundo, de Simeone. προσδεχόμενθ τὴν ἀζωλόκησιν τῶν σφῶν. Et Xenoph. προσδεχόμενθ ἢ ἀγῶνα στρατιᾶ οἰκοῦσιν. προσδεχόμενοι ἐκ γενήσεται, &c. Thucydid. in 2. idem libro ſexto, ἢ τὸ μὴ νικᾶν προσδεχομένων ἦν τὸ σφῶν ἦθ τὸ σφῶν ἀμύνασθαι, ac Nicia quidem id ipſum expectauerat ab Egeſtæis. διὰ φόβων προσδεχόμενοι, timentes & cauentes, ſi dato de Legib. πολεμεῖν προσδεχόμενοι, Plutarc. lib. περὶ φόβ. προσδέχομαι, ſperatum eſt.

Προσδέω, μ. ἠσα, σω, alligo, vinco. Plut. in Per. σανίσι σανίσι προσδεδεμένα, quum Samios tabulis alligaſſet.

Προσδιαβάλλω, calumnior, inſimulo, maiorẽ calumniam incito. Actiu. Accuſatiu. εἰ προσδιαβάλλειν μέλλοι εἰς ἢ καινοτομίαν, vt ex Lacedæmoniorum amicitia in inuidiam magis adducereturic, Plut. in Pericle.

Προσδιάθεσις, affectus, diſpoſitio.

Προσδιαιρεῖσθαι, inſuper diuidere, Ariſt. in Rhet.

Προσδιαιτάω, μ. ἠσα, σω. ακα, apud aliquem victito.

Προσδιαίτησις, ως, ἡ, conuerſatio, victuſque apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι, ſimul ſermocinor, colloquor, προσδιαλ. Plutarchus, Σκιπιβάσκει δ' ἀπαλλάττων ἐξ οἴκου ὑπὸ Ῥωμαίων τὰ σκευὼν ἢ κατοπῆν, προσδιαλεχθέντα αὐτοῦ. Syncſius, τῇ σπειτυχόντι προσδιαλεχθεὶς, διαλήμμα ἠλθεῖν, oro ſupplex, Plat. de Leg.

Προσδιαλύεις, diſſertatio.

Προσδιανοέομαι, inſuper ſentio, Plat. de Leg.

Προσδιανοῦ, Plat. in Leg. inſuper animaduerto.

Προσδιαπονεῖλαι ἐφ' ἑαυτὸν δίκην, tabulæ traiectio palo affigo.

Προσδιασταλλόμαι, τὴ διομολογήσαι, προσδιωρίσασθαι, nominatim excipio, & ſtipulatione cauco. Baſilius, ἀλλ' ἐκεῖνό ἐσι τῶν προσδιασταλλόμενθ ἦ, τὸ φθόνειν δεῖ. Athenæus 12. lib. λέγων ὅτι προσδιασταλλόμενος τὴν ἀφροσύνη, ἵνα μὴ δόξῃ τὴν γνῶμ πλημμ, id eſt, διαμολογούμενος, προσδιωρισάμενος. Alexander in ſecundo de Anima, ὑμεῖς δὲ ἐδὲ ἐδὲ: προσδιαστειλόμεθ ἢ, ὡς ἔτε, &c. id eſt, verum quidem eſt illud, ſed cum hæc exceptione tamen, quòd nec, &c. vel cum eo tamen, vt nec, Hinc Προσδιαστολὴ, exceptio atq; cautio, ſi cuiſpiam hoc, cum in oratione addimus duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Προσδιαστρέφω, inſuper diſtorqueo, inſuper peruerto & deprauo.

Προσδιασυνω, inceſſo, detrahо, Ariſtoph.

Προσδιατρίβω, μ. ἤβησα, commorer, vnà verſor, συνίσημι προσσυμ λέγ. Plato in Theæteto, ἐαυτὸν ἀπασοιῆμ οἱ προσδιατρίβοντες σοι, id eſt, ἢ πλησιάζοντες σοι, qui tecum verſantur, qui te conſectantur. Προσδιατρίβω, immoror Ariſtides, ἢ α μικρὸν προσδιατρίψαμεν τῷ λόγῳ, vt aliquantulum commoremur. Sic enim commorari pluribus verbis in eo, dixit Cicero pro Cluentio. Hinc Προσδιατριβὴ, commoratio Cic.

Προσδιατρίπτομαι, ſimul pereo, vnà concido, προσδιαπολωλεμαι, Socrat.

Προσδιαφθείρω, præterea corrumpo.

Προσδίδωμι, addo, communico, inſuper do. Xenophon, δίδωμι προσδιδοὺς αὐτῷ παῖδας μυθικοὺς ἀγαθοὺς, precantem ſe participem inſuper efficere, idque boni nullius.

Προσδίεργασμαι, inſuper percurro, ſeu enarro.

Προσδιεξέρχομαι, &

Προσδιορίζω, προσδιασταλλόμαι, cò amplius conditionem addo, vel biſque attempero & definio quod dictum eſt, & quaſi addo finio quod ſimpliciter enuntiatum erat, addiramentis circunſcribo, & amplius diſtinguo. Vulgus circunſtantias addere dicit. Alexander Aphrodiſ. in 5. Topic. Πολυπόπως ἀναιρεῖται τὸ ἐν τῷ ἡδὺ ἴδιον ὑπάρχειν μὴ προσδιορίζόμενος κατὰ τίνα τρόπον ὑπάρχει.

Προσδιορισμὸς, huiuſmodi circunſcriptio, verborúmque præciſio. Vulgò *cautela*: præſcriptio Cicer. Et apud Dialectícos dicitur ea pars propoſitionis præcipua, quæ ſignificat quonam modo prædicatum inſit in ſubiecto: circunſtantiam appellant.

Προσδοκάω, μ. ἠσα, σ. ακα, expecto, ſpero, ἐφεμίζω, credo, exiſtimo, ſuſpicor, reor, præſagio. Cum Infinitiu. Plato ſecundo de Republic. προσδοκᾷ φορέρου εἶ εἰς τῶν, ſpero ad hoc prodeſſe, id eſt, reor. προσδοκῶ τὸ συμβήσειν, non putabantur ſtabile manſuri. προσδοκᾷ ἀκούειν, confido me probaturum, Æſchin. προσδοκῶ κωλύειν ἢ χρῆσθαι, Demoſthen. προσδοκῶ, præ arbitror, de re præterita apud Platonem vſurpari author Bud.

Προσδοκία, ας, ἡ, &

Προσδοκὴ, expectatio. φόβῳ· à Stoicis dicitur προσδοκία καλῶ, & à Cicerone Tuſculan. 4. metus, opinio impendentis mali. Spes verò, id eſt ἐλπὶς, expectatio boni. ἀλγεῖν καὶ προσδοκᾶν ἴδη, triſtitia mali expectatio eſt, Ariſtotel. in Problem. ſect. 7. ἔχω προσδοκίαν τ' ἀσφαλείας, ſum in expectatione ſecuritatis, Demoſthen. προσδοκίαν ἀφεῖχα, ſignifico, ὥζω προσδοκίαν σχήσω dicitur, quando aliter reſpondemus, quàm expectatur.

Προσδόμας, ου, ὁ, approbatus, de quo magna ſpes eſt, imminentes impendens, adfuturus, qui expectatur. προσδόκιμός ἐδι, expectatur. ſic Ariſtoteles libro ſecundo Oeconom. προσδόκιμος ἐδὲν ἀν, &c. Demoſth. habiturus creditur, exiſtimatur. προσδόκιμος ἐ ἐνίοτε ἐδὲ πανοῦργος, ex Pannonia copiæ expectantur Plutarchus in Othone. προσδόκιμον ἦν τὰ χρήματα ἐκεῖ αὐτὸν, id eſt, pecuniam expectabat. προσδόκιμον ὄντων τὸν δῆμον στρατηγεῖν ἐπ', ὑμβόντων τὴν στρατηγίαν: ἐλθόντων δὲ ἡλονέτα, Interpres Thucydid.

Προσδόπιτον. vide πανδόκιτον.

Προσδραμεῖν, accurrere. Xenophon, προσδραμεῖν τοῦ ἱππικοῦ, προσδραμεῖν τὸ ἀσφάλειαν, accurrere ad dontum, Nazanzenus προσδραμεῖν ἐκεῖ ἐδὲ ὑγιεῖ, Xenophon, incurrere in eos qui propè ſunt.

Προσδραμουμαι, accurram Demoſthen. προσδραμεῖδαι accurſurum eſſe.

Προσδραμοῦμαι, accurrens, inſiliens, Ariſtoph.

Προσέα, permitto, ſino.

Προσβαίνω, adiit: Accuſatiuo. Heſiodus, φίλοις ἀκρήνατα πρὸς στιβήσαντο.

Προσγγίζω, μ. ίσω, σω. κα, appropinquo, propius accedo, πελάζω. Neut. Datiu. iungitur.

Προσγγράφω, γράψω, γράφομαι, inſuper aſcribo & addo, aſcribo de cretis, adiicio ſcripto, Æſchines. Iungitur Datiu. cum Accuſatiu. Demoſthen. Εἰκότως δ' ἂ προσεγγράψαιτο τοῖς πόνοις τὴν διαμαρτυρίαν.

Προσγγρόω, præterea vadare, præterea iudicatum ſolutum iri promittere, inſuper ſponſor eſſe iudicati. Demoſt. contr. Onetor. ᾗ δίκης ὀφλήσαντος προσγγυᾶσθαι: inſuper ſponſor eſſe iudicati ſuſtineat?

Προσγκαλῶ, inſuper accuſo, expoſtulo, increpo, imputo.

Προσγίνομαι, incumbo.

Προσγογγύζω, in Epig. illino.

Προσδόκιμος, ſperatum eſt.

Προσεδρεύω, μ. εύσω, σ. ακα, aſſideo, ſedulò incumbo, ſum ſedulus aſſiſto. Neutr. Datiuo. Ariſtoteles libro octauo Politicorum capite quarto, προσεδρεῦσαι τοῖς φιλοπονίαις, id eſt, exercentur. προσεδρεύω τῷ διηγεκεῖ, aſſideo ad iudicium, ſeu tribunali. Chryſoſtomus de offic. Epiſcop. ἐκεῖ ἴδιον προσεδρεῦσαι, in rem propriam ſedulus incumbit, rei propriæ inſiſtit ſedulus, Ariſtoteles libro ſecundo Politicorum, capitetertio. προσεδρεύω μᾶλλον, item, inſidior, ὑπεδρεύω, Chryſoſt. ἐκεῖ ἰόμαι. Et apud Polybium προσε-

προσοφθῆναι, id est, obsidere.

προσθήκη, ης, assiduitas, persteuerantia, diutina obsidio, Thucydides.

προσθήκων, ονος, assidens, assiduus, ὁ ἀεὶ παρεδρεύων ὁ προλέγων, προσοφθῆναι ἢ μαντικὸς, augur) praeses, Aristoteles libro octauo Animal.

προσίεντο, allocutus fuit. προσέφατο, assectatus est. προσέπω, Hom. προσέπω δὲ κακῶς.

προσιλάω, assuefacio. Xen. in Apol. Socr. εἶν γε μὴν ὑμᾶς ἀεὶ διαφέρεσθαι μηκέτι εἰς ἀργύριον, ἀλλ' ἐπὶ τὰ καλὰ προσιλᾶν ἐθίζω: cos tolerantiam docens & frugalitatem.

προσιδέσθαι ἢ χάριν, praeterea gratiam habere, Plato in Apolog. Socratis.

προσικάζω, assimulo, comparo, aequiparo, προσομοιάζειν τὰ ὑβρίζειν τὰ ἄλλα σατύροις ἀπὸ τῆς γλώττης προσεικάζειν, quos quidem in reliquis satyrorum generi quispiam assimilarit, Plutarchus in Numa. Plato in Timaeo, ἡ τὰ μὲν ὄμμα εἶδεν μάχεται χρόνῳ γλώσσας ἀπέρασιν, εἰς ὁμοιότητα ἀπὸ ἀσκοῦντος: Cicero, & caetera quidem vsque ad temporis ortum impressa ab illis quae imitabatur effinxerat.

προσικος, ον, ὁ, adsimilis, similis.

προσικόν, συστρέφον.

προσικος, ον, ὁ, apricus, ad calorem Solis expositus, ὁ πρὸς εἴλιον τετραμμένος, hoc est, πρὸς τὸ ἡλίου αὐγαῖς. Dicitur & προσικὸς ἢ προσικὸς.

προσιμι, compositum ex πρὸς & εἶμι, eo, vado significat, id est, adeo, accedo, conuenio, προσέρχομαι, accedere, conuenire, & tam ad personas quàm ad res refertur. προσέσει ἐνιαυτὸς, accidit Iesus, Nazanzen. προσέσει πτῶσις, ad volucres accidit, Plutarchus in Romul. Idem de Cicer. ὑμᾶς δὲ τὴν λύσσαν ἣν φόβου προσῆν, ad dicendum timidè accedens. Dicitur & de nubiere nubente, quasi pro conuenire in manum, id est, contrahere & nexum inire, vt αὐτῇ προσιόντι Xenophon. Significat etiam quotannis redire & obuenire. Thucydid. in 2. Περσῶν τὸν ὑπὲρ Θρᾴκου τελεύτων οἷς ὅπη τοπολὺ φόρου κατ' ἐνιαυτὸν προσῆν τὰ ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον, obuentiones, reditus. Pertinet aliquando hæc dictio ad forum, vt προσίναι τῇ βουλῇ, ad curiam referre: & προσίναι τῷ δήμῳ, cum populo agere. Demosthen. προσίεναι τοῖς δικασταῖς, apud iudices causam actitare, in iudicio dicere. προσίναι, Chrysostomus de Eucharistia loquens, ὡς ἕστι τόλμα τὸ πολλάκις προσίεναι δηλαδὴ τὸ φιλεῖσθαι. Est enim προσίναι obsecrare & supplicare, idem Chrysostom. 1. Timoth. 2. κ' γὰρ οἶδα τοὺς Ἰουδαίους τὴν Θεοῦ προσίναι δηλαδὴ ἡμῶν θέλειν, dicitur à προσίναι τῷ λίγειν, vt apud Latinos ad dicendum accedere. Vel cum Accusatiu. vt apud Æschinem. προσίναι τὸ δικαστήριον, ingredi iudicium.

προσειμι, adsum, adiicior. vnde προσιὼν, de quo infrà. Xenophon, τῇ μὲν βίᾳ προσόντι κρῆναι, violentiæ insunt inimicitiæ, id est, cum violentia sunt coniunctæ. Isocrates, πάντα τὰ προσόντα διὰ τῆς κακίας κεκμήρια ὑμεῖς, id est, ineste. Plato primo de Republic. διὰ δὲ κακίαν ἀπάγκαιον προσῖναι ἢ ζημίαν, eis imponi necessitatem & mulctam.

προσῖμι, adesse.

προσῖπον, ἀόριστ. β, appellaui, affatus sum, dixi, vocaui. τοῦτο προσεῖπον ἐμαυτὸν, id nomen sibi vendicauit, Nazanzenus in Orat. προσέφατό μοι ἡ φιλοβασιλεὺς ἡμῖν, &c. Eusæus in epistolis prioribus: saluta legatum nostrum. προσεῖπαι, id est, σοῦ πρεσβευτὴν, salutarem. προσεῖπαι, vocauerit. προσεῖπαι, alloqui, salutare. προσεῖπαι ὄνομα, Euripides. προσεῖπαι ἐκάτερον ὑὸν ὄνομα σὸν, nomine filium vtrunque appellans, Plutarch. in Publicola.

προσῖπω, annecto, προσάπτω.

προσιπεῖν, insuper exigo.

προσίκελος, similis, vt προσίκελος ἄνδρα, corpore sum similis apud Euripidem.

προσίμη, ante concutio.

προσιβλῆδες γραμμαὶ dicuntur à Geometricis, lineæ vlteriùs productæ. Cleomed. l. 2. προσιβλῆδες ἴσαι πλάγιαι.

προσιβλίζω, insuper exprimo.

προσικαίω, accendo, insuper exuro.

προσικαλέω, prosilio, insuper exilio.

προσικαυλόω, ὦ, insuper accendo, inflammo.

προσικνέομαι, attendendum est.

προσικνέομαι, κ, attentus, accuratus, anxiè minus suum obiens. προσικνεῖς λόγος, Hermogen. oratio ad comparandam animi attentionem comparata.

προσικνησιμοσύνη, maxima cura atque attentione, curiosissimè, Suid. Ἐδόκει δὲ Δημοσθένει προσικνᾶσθαι τὰ ὑπηκόων πάντα, καὶ τὸν παρ' ἑκάστοις ὄντινοῦν ἐπίστασθαι, καὶ τὰς ἰδιωτικὰς τῶν ἰδιωτῶν, exponit γνωμικὰς καὶ πολιτικάς.

προσικνέομαι, insuper euello.

προσιλάνω, transcendo, supero, percutiendo ferio, produco. Item accedo, proficiscor, promoueo, irruo, prouchor, equito, adequito, aduehor, vt προσιλάνω τὸν ἵππον, aduchor equo, Xenophon. Idem lib. quarto Pæd. ὁ προσελαύνει πρὸς τὸν ὑμμάχους, alter quidem adequitat ad Hyrcanios, id est, equo fertur ad. Idem Hipparch. τότε ὑπῆρχε πρὸς προσελαύνει δημήλους, γεγῶν. προσελαυνόντων ὑμῶν, Lucianus. adueniente vel aduentante die. τὴν πόλει προσελαύνει, imperium ad vrbem facio, Plutarch. in Public.

προσελαύνω, conuiciari, ὀβρίζειν, ab Flide vrbe Arcadiæ, vel ab ipsis Arcadibus conuiciatoribus, qui προσέλαυνοι dicebantur.

προσελθεῖν, aduenio. Neut. abl. προσελθόντα τῷ ὄρει, ad montem accessistis. προσελθεῖν, accesserat.

προσελθιτέον, iturum esse. προσελθόμενοί σοι, ad te accedam, in Epigramm.

προσέλθοντες, accessius.

προσελιωάζω, ὦ, ὁ, ante Lunam natus. Vide Chil. Eraf.

προσέλιωοι, οἱ, cognomentum Arcadum, quòd ante Lunam fuisse se contenderint, voluerintque mortalium omnium antiquissimi videri. Apollonius libro quarto Argonautic. αὐτοφυεῖς δὲ καὶ πρὸ σελήνης ὑέντας, Arcades astris priores. Vide Cõmentar. Aristophan. in Nebulis. Ouid. fast. Arcades hunc Loadémque rapax & Mænalus ingens Rité colunt, Luna ore dita terra prior.

προσελυτρόω, est insuper apposito integumento atque inuolucro munire & obtegere: vt ille voluptuarius apud Athenæum libro primo. Pithyllus Tentha, quem ait, κ' σάρκωσθῆναι μόνον ὑμένιλον φορῆσ', ὅπως μὴ προσελυτροῦσθ' ἡ γλῶσσα πρὸς τὰς λοπαδίσεις.

προσελάδες, palustris.

προσεμβάπτω, insulto. Datiu. κ' ὀδ Θάνοντι προσεμβάπτει σε χρή, anon mortuo insultare te in uper decet Sophocl. in Electra, id est, ὑπεμβάπτω, προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, descendo in aquam. Diosc. l. 5. c. 21.

προσεμβάλλω, insuper adiicio, addo, impello.

προσεμβάλλω, ὁ πιμπλησάμενος, insilire, insultare: à προσεμβαίνω. Datiu. iung. Soph. κ' ὀδ Θάνοντι ᾧ προσεμβάλλῃσι χρή, an nõ mortuo te oportet insultare?

προσεμπάσσω, aspergens, qui aspersit, à προσεμπάσσω seu προσεμπάττω, insuper inspergo.

προσεμπέσθω, confirmare.

προσεμπεπλεσθαι σιτίοις, fquire in Samios, Herodot.

προσεμφερὴς, ὁμοιότης ἢ παρεμφερὴς, ἢ προσφερὴς, similis, assimilis, similitudinem referens, non dissidens, non absimilis Datiu. Theophrast. ἢ προσεμφερὴς σχῆμα τινὶ ὄντι ἢ ἐν ταῖρι καφαλῇ, similitudinem refert, i. προσοικὸς.

προσενγκαμψῶ, qui sumpsit, qui esitauit vel comedit. Alexand. Aphrodis. libro primo Problemat. προσενγκαμψῶν τῶν προφῶν qui cibum ingessit. προσενγκαμψῶν κάπιον, qui cicutam hausit, Dioscorides libro sexto, capite primo & 31. προσενγκαμψῶν εἰς φῶς, qui ad lucem attulit, Plut. in Lyc.

προσενγκαι, offert. προσενγκῃ, offerat. προσενγκας, qui obtulit.

προσενεκτὸν, adferendum est, apponendum eit, adhibendum est.

προσενέπω, appello, alloquor. & προσενέπω pro eodem. Soph. ἅλιον προσενέπω.

προσενηδὴς, oblatus, deuoratus, haustus, Dioscor. l. 6. ca. 32. προσενηδὲς ὑπὸ ἐρύσιπος.

προσενιγκοφλίζω, vnde Dem. προσενεγκοφλίζειν φαιδρότατα pignora eius cæpit pro collatione.

προσενὶς, obtulit, c. 11. Paul. ad Heb.

προσεντίνω πληγὰς, verbera infligo, Demosthen. Plutarchus in Apophthegm. Παῖε δ' ὑπὸ τὴν καλαθίδα, ἐπὶ τῷ παυσὶ δ' ἐπιγέλειν, ὡς ἐγὼ ἐπὶ τῷ παυσὶ μὲ προσεντείνει ἀκούσαντα πολὺ ὕστερος, alteras totidem plagas addere & infligere. Figura est Atticismi subaudiendum πληγὰς.

προσεντίλλω seu προσεντίλλομαι, insuper mando & iniungo apud Xenoph.

προσεντίκτω, insuper ingenero seu ingigno.

προσεντάπα, Hesych. ἡ μαθοῦσα pro quo supra προσεπάπα.

προσεξερύομαι, insuper eximo seu diligo.

προσεξαμαρτάνειν, insuper errare & peccare, Demosth.

προσεξεπιζάδομαι, insuper conficio & absoluo.

προσεξέτι, attentio.

προσέοικα, assimilor, appareo. Datiu. Plato epistola septima, & ἐγὼ προσέοικα τοιούτῳ ξυμβουλῇ, voto assimile est tale consiliũ. προσέοικα τοῦ παρόντος, presenti consideratioui connenit, Naz. in Orat. προσέοικα χρῆσθαι, Demosth.

προσεοικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, adsimilis, προσεοικοφερὲς. Datiu. Lucianus, ἢ σωφρόνως προσεοικότα, iudicris assimilia. εἰς τὰ πολλὰ κεθυρωμένα προσεοικότα, multum lustrationi adsimilis, Plut. in Numa.

προσεπαινῶ, insuper laudo. Gregorius, κ' ἐμέμψατο ἢ προσεπῄνεσεν, non modo non incusauit, verùm etiam collaudauit.

προσεπεκτῶ, iterum ac tertiò loqui & dicere.

προσεπιζεύγνυμι, sæpius ac sæpius pereurrere vel relegere, Budæus in epistol.

Περισπιλεύειν, insulare, irridere.
Περισπιλλάειν, adiicio.
Περισπιστρωτᾶν, iterum ac tertiò interrogare.
Περισσεβαστιστής, ὁ, adstipulator, qui præter stipulatorem interrogat atque stipulatur.
Περισσεύειν, approbauit.
Περισσηλάσαι, incrementum germinum suscipio.
Περισσηχωλάω, q. d. agenero.
Περισσιπεκτάω, μαι, εἶσα, σιχα, insuper ostendo. Actiu.
Περισσιπόμαι, μαι, σασθαι, σκεμαι, idem quod εἰσσιπόμαι, ὁ, peregrè venio: as aliquò diuerto.
Περισσιπλάσαι, adiicio, addo.
Περισσοβάζω, quasi coopinor. Gellius libro 19. capite primo, τοὺς τοιούτους φαντασίας visa isthæc animi sui terrifica non approbat: hoc est, ὑ συγκατατίθεται, ὐδὲ προσσοβάζει: sed abiicit respuitque. Ibidem sua quoque assentione approbat, ὴ φαντασιοβάζει: hoc enim verbo Stoici, cum super ista re differunt, vtuntur.
Περισσοβάζω, insuper inquiro.
Περισσοκαλέω, insuper acquirere, Arist. in Rhet.
Περισσοκαμάδιον, ὁ, ἢ
Περισσοκαμάδιον, insuper assumo.
Περισσολόγημα, τὸ ἐπιλογῆσαι, dicti aut facti rationem subdo, redidoque hoc iam dictis & prætera addo. Theophrastus libro primo de caus. Themistocl. in 8. Physic. ἀφ' οὗ δὲ Λυκοῦργος τὰς ἀρτὰς περισσολόγει.
Περισσολιλατο, προσσολλάζει, Hom. Od.
Περισσομαλάκωμαι, insuper curam gero, Plat. de Leg.
Περισσομηδεύειν, aliquid vltra iustum subinde admetiri, & ad cumulum addere. Lucianus de iis qui mercede conducti seruiunt, ἕξτα γὰρ ἀφῆκαν μοὶ βασιλέως πυλαὶ, ὑ μόνον τὰ νῦν ὁρῶντες, ἀλ' ἀεὶ τι προσσημαίνοντες, ὡς μὴ νυσάζειν δοκοῦντες. Idem, τὰ δ' ὡς ἰδόντες ἢ ἀκούσαντες ὑπερόψονται, ἢ περισσομηδήσαντες ἢ πλείω ἴστωσαν.
Περισσοπούειν, excogitatis adiicio.
Περισσορύττω, insuper incurro, incido, incumbo, grassor, Philo.
Περισσοστηρίζω, insuper corroboro, confirmo, vires superadido.
Περισσοτρίζω, rem frumentariam adaugeo. Polyb. Οἱ ἰωμαῖοι περισσοτρισάμενοι, τὸ frumentaria adauêta.
Περισσοτύλλω, insuper scribo, mando, Thucyd.
Περισσοφορηγίζομαι, insuper figillo meo comprobo.
Περισσοφάειν, indices alia atque alia, vel indies maiora iubere. Iosoc. in Archid. ὅτι σωτῆς εὐδόκει τῆς ἰδίᾳ λίαν ἐπίμως ποιῶσι τὰ φερομένας ὑμῖν, ἀεὶ πλέον φερεσπιφέρειν.
Περισσυπέρομαι, insuper oblector, Aristoph.
Περισσυρίζω, amplificare verbis, ἐξενοιολογεῖν. Suid. Ἀλλὰ μὴ πολλαπλασιάσητε τὰ φερόμενα, ὑ περισσυρίζοντες.
Περίσσωφόρημαι, insuper adnascor, Bud. in ep. prior.
Περισσυχρέω, insuper admouere manus, seu aggredi.
Περισσυχῶ, insuper infundo, affundo.
Περιστάλλω, περιστέλλομαι, aduolarunt, Aristoph.
Περιστεργάζομαι, prætera facio seu officio, aliquid operis addo.
Περισφενδάμι, ἐσσα, ω, ἐσσω, affigo, allido, vt telum libratum inquit Bud. vel passiuè allidor, affigor.
Περισφήγω, quasi adstruo. Athenæus libro sexto, οἵτε ἐκεῖθ' ὑ περισφήγει ἰαφολίδα. Dicitur etiam περισφηνόω.
Περισφήμι, narro, appello, laudo. Περισφῆναι τὸν πάππον, id est, laudare, Aristid. ὡς περισφήμων, vt consulturus, consulendi gratia, Herodot.
Περισφοιμᾶν, insuper interrogo.
Περσφέρω, proserpo. Sophocl. φοβοῦμαι τὸ περσφέρον, id est, τὸ ἀκέλευστον, τὸ ἀπροκλήτως ἰόν, metuo cuentum. Idem, ἡ σὺ περσφέρεις τὸν πόδα, ad te repens.
Προτρέπεσθαι, salutatus est, appellatus est, Eurip.
Προσεβρύω, accessit, affluxit.
Προσέρχομαι, aduenio, adeo, aggredior, obuenio, prouenio, aduento, subeo, accedo ad, coeo, congredior, pergo, consuesco. Depon. Datiu. iung. προσερχόμενοί σοι, ad te accedo, Xenophon. προσέρχομαι τῇ βουλῇ, refero ad curiam, Demosthen. προσερχεται τῇ βουλῇ, adit tribunal, Chrysostomus. προσέρχεσθαι τοῖς κοινοῖς, ad Rempublic. accedere & tractare, Demosthen. dicitur & ἐφὶ τὰ καινὰ προσέρχονται, nulla eius quod optimum est ratione ad Rempublic. gerendam accedunt. προσέρχομαι ἐρῆς, appropinquo, adorior, Xenophon. Προσέρχεσθαι ἡ προσόντα, dixit Chrysostomus pro conuenire orandi gratia & sacrosancti epuli sumendi causa: ἐπαῦξ, inquit, in 1. ad Tim. c. 1. τῷ ὑπαυτὸν προσερχώμενον.
Προσέσμαι, adiiciar, insuper adero. Plat. 2. de Rep. κελίαι προσέσοιτο, accedunt lecti, i. addentur.
Προσέσσω, addetur. Datiu.
Προσέστι, adest, additur, τῷσωῖ τοῖς ὅρκοις οἷς ἔγωκ ὤμοσα, τῶν, & largè mihi superest, vt sic dicam. Φοβέσται ὁ ὄβριος, insuper accedit. Ἀλλὰ τοῖς ὑφεστῶσι τῇ ἀφέλμαται, Demosthen. τὰ φερόντα τῇ διαβολῇ, Rhodolph. Agric. interpretatur apud Lucianum delationis conditiones: Alij, calumniæ rationes. τὰ φερόντα τοῖς πλουσίοις διδυμαπόσι τῷ, hoc est, τὰ πλουσίζοντα. Ex quo fit vt τὸ φερόν pro excurrente summa ponatur, & quod quadranti summę & integrę supereſt.
Περσόχω, applicuit, accessit, appulit, appropinquauit, ὁ ὠξύωλος.
Περσόχων εἰς ἐμφερεῖς τόπους, Aristid. Περσόχων φερὸς τὸ σίφωνι, Herodot. Siphum applicuerunt, i. appulsi sunt.
Περσόχες, animaduersti, Xen.
Περσοτάλμι, præceptum est.
Περσοτασφέρω, μαι σω, σκομαι, associo Stat. consocio, socium assumo, adhuc, præterea, amplius. Περσότι τούτοις, præterea, sic hæc, Herodot.
Περσόυκασις, deditus precationibus. Chrysost.
Περσόυκατικός, ὁ, ἢ, quasi dicas precatorium, locus in quo precamur.
Περσόυπορέω, largè suppeditari, abundè superesse. Demost contra Timoc. Ἔστι δ' ὁ τόμος τοῦτο φερσόυπορέσθαι.
Περσόυπορέω, ὦ, præterea mihi acquiro, item abundè suppetit mihi.
Προσφέρεσκα, adinueoio. Accusatiu. & Datiu. Hermogen. κρὸς αὐτὸ κλέπτον τι φερσόρᾳ.
Προσφέρολεῖν, otium & operam ponere, accuratè contemplari Genitiu. Ὧπαμαλὰς βλέπειν Suid.
Προσόχῆς, ὁ, precatio, deprecatio, oratio quæ ad Deum funditur. In epistol. 1. Petri capite 3. εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσόχὰς ὑμῶν, ne excindantur preces vestræ atque interpellentur. Est verò φερσόχὴ, assiduæ preces, ὡς ἐκ τοῦ ἔλγεῖς, id est, ὴ κλ' Platoni, quasi adprecatio. nam φερσόύχεσθαι, id est, adprecari Horatio. Alij sic dici volunt, quasi Προσόχὴς, quoniam attentione opus sit. Chrysostomus, ταῖς φερσόχαῖς σύζῃ, addictu precationibus viuere.
Προσόύχομαι, μι. Βέρμαι, σο. δ. μαι, adprecor Horat. ὑπόύχομαι, orare, vota rogo, vota nuncupo. Depon. Datiu. Plato 1. de Rep. Προσόύξόμεθα τῷ Διΐ, Aristoph. in Pluto cum Accus. τὸν δ' ὑσὸν μὴν ἴσα φερσόύξῃ ἢ Διόν, vt vota tua Deo peragas & preces: precationes facias & supplices. Προσόύχεσθαι τοῖς θεοῖς, deos orare, Plut. in Numa.
Προσοφιλέσκω, adhuc seu insuper comminiscor, adintenio, Bud. in epist. post.
Προσόφρ, allocutus est, φερσόῖπε, φερσόφθέγξατο. Accusatiuo, Homerus.
Προσόφυ, adnexus est, adhæsit. Aristophanes πφόλ, πού τὰ γῆπεδα ταῦτ' ἦν; λόγῳ δ' φερσόύσεσε, istud verbum rectè es amplexus: recte es locutus.
Προσόχα, σε, ὴ, attentio, φερσόχὴ, Suid.
Προσόχὴς, ὁ, ἢ, γένταν, απωδικὸν, continuus, continens, sobrius, attentus, contiguus, vicinus, proximus, finitimus, adiunctus, cohærens. Herodotus in Calliope, Ἀθωνίων ἢ τῆδ' ἀσσυρίων ἐρατίδε. Προσόχὴς, animaduertentes, idem. Προσόχὲς σφι εἶναι, sibi applicauerunt.
Προσόχυντος, ὁ, ἢ, socij absoluti, assessores studiosi.
Προσόχόμαι, adhæreo, adnascor, sum affinis. φυσικὴ φυκὴ, φερσόχόμαι, φερσόχόμαι. Προσόχόμαι ἢ δπλομάχης, Bud. in epist. post. Προσόχεται δὲ τῇ δένδρᾳ, arbori adhæret, Theophr. in hist. plant. Φερσόχόμενος, φερσόπος, ἢ, ον, adhærens. φερσόχόμενος ἢ τῇ δένδρᾳ ἀνθρώπων ἐρατίδε, Bud. in epist. prior.
Προσόχω, μι, εἶξω, σω. φερσόχηκα, attendo, intendo, φερσόμέμαμαι, studeo, adsequi volo, incumbo, mentem adhibeo, seu aduerto: cui opponitur ἀμελῶ. Neutr. Datiu. iungitur: vt φερσόχω τὸν νοῦν ἐμοὶ mei habeo rationem, Xenophon. Προσόχω τοῖς ὄργοις, id est, χαλεπῶν ἢ πονῶ, Aristophan. Προσόχω τοῦ πολέμου, incumbere in bellum. Act. Apo. c. 8. φερσόχοι τὸν τὸν ὄχλον τοῖς λεγομένοις, dicta vel actis attendebat. Προσόχω ἢ νοῶ, mentē adhibere, attendere animum. Cic. vel attendere animo Terēt. Arist. in Plut. φερσόχω ἢ νοῶ ἴσ' ἀνθρ, adhibe mentē vt intelligas. φερσόχω σοι ἢ νοῶ, te audiri te oberuo, tibi adhæreo, habeo in potentia tua fiduciam, Æschines. φερσόχω ἢ νοῶ τοῦ, animum ad hoc adhibeo & applico. φερσόχω ἢ νοῶ τοῖς πολεμίοις, Plato de Leg. ad hostes mentem animúmque conuertere. φερσόχω ἢ νοῶ ὡς ἐμὰ, Aristophan. ἀνὴρ φερσόχετε ἢ νοῶ, idem Plato secundo de Republic. ἀπ' μὴ κεῖ τοῦ τὸν φερσόχον ἢ νοῶ, animaduerti. Idem in epistol. ad τοὺς σφόδρα φερσόχον ἢ νοῶ, eos vehementer obseruabam. φερσόχω τὸν γνώμων, attentus sum, Thucydid. φερσόχῳ τὸν διάνοιαι φεῖσες, μᾶλλον, maximè actioni mentem adhibentes, Plutarchus in Numa. Idem fine casu nominis dixit, ἐῶσις ἰώσ' ἀφ

ωσε τὸ πιζῷ προσέχῃ. † Ἀντώνιος, animum conuertere atque appellere. προσέχετε καὶ γλώσσῃ, &c. caute ne fias, Epictet. προσέχω τὸν νοῦν, mihi cauteo ab hoc. capite septimo Euangel. Matth. & capite 16. προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν φαρισαίων cauete à fermento Phariſæorum. Eſt autem προσέχω τὸν διάνοιαν τοῦτο, τὸ ἔχω καὶ τοῦτο πρὸς διάνοιαν, vt Æſchines dixit. Προσέχειν μὴ πικῆτε, attendite, ne faciatis, id eſt, diligenter cauete, Matth. capite ſexto. Προσέχε, auſcultare, obtemperare, parere, ſtudere, accedere, aſtipulari, adhærere, conſentire ſeu aſſentiri. Iuſtinus Martyr, ὃς ἀληθεύουτα προσέχῃς ἑαυτῷ; id eſt. Homero ſubſcribis? Homerum audis? Actorum Apoſtolorum capite octauo, ὃ προσέχων πάντες ἀπὸ σμικροῦ ἕως μεγάλου. Et ibidem, προσέχον ἑαυτῷ, id eſt, auſcultabant ei: ei attendebant id eſt, parebant: vt apud Plinium in Paneg. Nam eum magis, quàm Cæſari attendebant? Attendo verò cum Accuſatiuo, perſonæ, eſt audio. Eſt igitur error librarij quòd attendebât eum, habeant interpretes. Προσέχω, adhæreo, adſto, aſſiſto. Gregorius, προσέχηκα τῇ θυσιαστηρίῳ, altari adſtitit. Προσέχειν, et etiam, vt audire elegans vſus in contemptu: nam vt Latinè, audio, & non audio, ſic ὁ προσέχων, pro nihil moror. ὁ προσέχων τὸ δυσφημοῦσι, &c. non attendo felicitati, non curo feli citatem, nihil moror felicitatem, Plutarchus in Apophthegm. Προσέχῃ ὁ νοῦς apud Hippocratem, id eſt, adhæreſcit, permanet, ſuſtinet.

προσχὼς, ſine vllo medio, attentè, continenter, assiduè, Heſych. Cleomedes libro ſecundo, γνῶ ἕ προσεχῶς σοὶ ἀπὸ τοῦτου συλλήψ, continuo dicemus.

προσῳλέω, alloquium Heſych. προσπαγρῦσις, ὁμιλία.

προσῳλέω, adcoquo, aliis additum coquo.

προσῳλέω, adparatui, à προσῳλγω ſeu προσῳλγωμι.

προσῳλόω, μ. σσω, σ. ωσῳ, inſuper damno afficio.

προσῳλῆσις, Ariſtoph. Datiu.

προσῳλος, ὁ, puber.

προσῳλος, προσῳλοῦσι, alloqui.

προσῳλησις, alloquium Liu. ſaluratio, Eurip.

προσῳλησις, ἡ, allocutio Catull. compellatio Cicer. ſalutatio, appellatio. pro nomine appellatiuo Hermogen. προσῳλεῖν χρὴ τὸ πιῷ, appellationem habere ab aliquo. Vide Quint. l. 1. ca. 7.

προσῳλικὸς, ὁ, ὴ, ὸ, appellatiuus, q. ſalutatiuus προσικωνητὸς.

προσῳλος, ὁ, quaſi allocutor & appellator. vnde illæ quercus ſaloſæ & fundentes oracula, vnumquenque nomine conpellendo προσῳλοῦσι dicuntur. Æſchylus in Prometh. τίνος τ' ἐπέτευ ὧ προσῳλοῦσι φύσις, id eſt, προσπορεύσεσι ἢ μαντεύσεσι, ἰμμασι, loquaces & vocales: quas fatidicas quercus dixit Seneca in Hercule. Sophoc. in Antigona, ὅσων ἐκείνων ἀγνμάτων προσῳλος, ſupplex precibus vti ſalutatem deam.

προσέρχομαι, accedebat, pergebant, adierunt, accedebant, adibant, accedebat, præcedebat, adueniebat, aduenit, proueniebat. προσέρχεσθε τὰς ἀρχὰς, adibat magiſtratus, Thucydid. Ariſtophan. in Pluto, ὁ ἥκων ὑμῖν προσέρχομαι: vbi προσέρχεσθαι tertiæ eſt perſonæ ἐκεῖνος, ἐὰν ἡ σώφρων, ἐπὶκεια κρὰς, ἀὐτὸ τὸ ἦθος, ſic interpr. Eſt igitur φερεῖν pro προσφέρειν. vide Pepsinum & Pepsitum.

προσέρχομαι, accedebant, adibant, pergebant, adierunt, acceſſerunt. Xenophon, συκάζετε ὡς ἢ προσέρχεται, non amplius Socratem adibant. προσέρχεται τῇ σκολῃ, Solonem adibant, Plut. in Solone. vide Προσέρχομαι.

προσέρχομαι, obuenit. προσέρχεται φόρος, tributum obuenit, Herodot.

προσέρχεται, ſimilis eſt. προσέρχεται δίκαις, corpore es ſimilis: Eurip. à προσέρχεσθαι à quo & tertia perſona προσέρχεται.

προσέρχομαι, acceſſerunt.

προσέρχομαι, admiſit, aor. 1. medium à προσέρχομαι.

προσήκων, τὸ, decens, conſentaneum, congruens, quod conuenit. Elocutionis formulas quæ ab eo manant. vide in Προσήκω.

προσήκοντως, decenter, ὁφειλόντως, φρονίμως, δίκαιον, rectè, ritè, vt par eſt ſeu erat. προσήκοντες τῇ πόλει ὑφίστατο πολέμῳ, quales par erat, tales in patriam extiterunt, Thucyd.

προσήκω, conuenio, id eſt, congruo, τὸ καθῆκον ἢ αἰδὼς, pertineo, ſum amicus, propinquitate attingo. Neutr. Datiuo iungitur. οὐδὲν προσήκει ἀὐτῷ, ad eum nihil pertinet, Demoſthenes. προσήκει μοι τοῦτο, hoc mihi conuenit, idem. Et apud eundem ἅπαν ἁπλῶς προσῆκεν ἀὐτοῖς, ad eum nihil pertinet, Demoſthenes. προσήκει μοι τοῦτο, hoc mihi conuenit, decet

σάλις θ᾽πεν, id est, ad Solem conuerſas, περὶ ἥλιον ὀρθόντας. Eupolis, μιᾶν περίστασιν. Theophraſtus de cauſ. l. 6. c. 27. δ᾽ ἔστε ἡ περίστασις, ros qui fit à Sole. Gaza tranſlitit. Idem Theophraſt. de cauſis libro primo capite 15. πάσαι διπλασίας ἡ περίπλους, loci aprici, niſi malit quiſpiam ſcribere περίσπασθ᾽ ab εἴλω.

Προσπίλλω, μ. ώσω, affigo. Lucianus in Caucaſo, τὰ προσπιλῶσαι βιβλίοις, cui affigere oportebit. τοῖς βιβλίοις προσπιλωμένοις, libris incumbēti, Chryſoſt. de offic. epiſc.

Προσλοιπὸς, ὴ, aditio Plauto, acceſſio. Iuſtinus Martyr περὶ τῆς πρώτης, ἤτοι τῶν ὑμᾶς ἀδελφότητα προσηλύτους χρίσεως, breue tempus vobis reliquum eſt accedendi ad Chriſti fidem.

Προσήλυτος, ὁ, aduena, peregrinus, proſelytus, ὁ ἐξ ἐθνῶν πρὸς ἐλθὼν τὸν θεὸν & πολιτεύσασθαι τοῖς Ἰουδαίοις. Proſelyti vocabantur, & proprie ij qui ex Ethnicis, legibus Moyſi & ceremoniis initiati, Iudaiſmum profitebantur, non illi quidem gente fed adoptione Iudæi: vnde in Actis Apoſtolorum dicitur, Iudæi quoque & Proſelyti. Προσήλυτος, Feſto aduena, vt πάροικος Pomp. Iuriſc. i. incola, παροικῶν ἥμως.

Προσπάσσω, ſuſpendi, Demoſt.

Προσπαμαι, aſſideo, obſideo, adſito, Datiu.

Προσπαίπτω, prefigo Plin. præfigínifico Cicer. portendo, id eſt, oſtentis ſignifico, præmuntio. Xenoph. ἡσθ᾽ ἔσται τοῖς ἕλλησι τὰ ὄντα πήμοντες καταστροφὴν ἀνάγκη. Idem, Θεοὶ δ᾽ πάντα ἴσασι, ὃ προσπαίπτει ἄλλο ἐπὶ ἀνθρωπ. Plutarchus, Ἐ᾽ὀλίγα δ᾽ τὸ δαιμόνιον προσπαίπτειν τοῖς ἀφροσύνῃ ἐπιμελῶς ἡ φαντασίαις, i. præmuntiare.

Προσπεφασμένος, η, ον, ſignum, q. præſignificatio.

Προσπᾶν, aderat, adhærebat. Datiu.

Προστύχω, obtulit. προστυχὼν χρήμα, obtulitis.

Προστυφὴς, ὰς, ὲς, lenitas, manſuetudo, benevolentia, πραότης, ἀγαθοφροσύνη.

Προστύπιος, ὰ, ὸν, ventro expoſitus, auræ patens. προστύπιος ἄνεμος. Xenophon. προστυπίων ἡ πνευματώδης Theoph. & ὁ προστύπιος in aura. Xenoph. in OEconom. λαμπρὸν ἐν τῷ ὑπαίθριον μέρος τ᾽ ἄλσος, ὡς ἐν τῷ προστυπίῳ, προστυπίου τόπου apud Theophraſtum hiſt. lib. 3. ca. 1.

Προστυχήθη, oblatus eſt, adductus eſt. παῖς πόλεσι προστυχήσῃ φιλανθρώποις, ciuitates benigniſſimè tractauit, Plutarchus in Pericle. προστυχὴς ἄρματι, admoti fuerunt, à προστρέφομαι.

Προστυχὴς, ὲς, ὁ, ἡ, Euſtath. authore ab ἦδ᾽ deriuatum ſignificat ἃ περὶς τῇ ἀγαθότητι ὄντα, bonum, benignum, Heſych. προστυχὴς expon. non ſolum ἀγαθὸν χρηστὸν bonum, ſed etiam ἥμερον, ἡμερον lene mite, placidum item ἡδὺ iucundū ſuaue, aut quomodo Plut. de aud. ἤθη τὰ προστυχῆ ἃ ἁπαλὰ ὄντα καὶ ὑπορρέοντα ὁμαλῶς τοῦ ἄκρα lenes, & molles, idem λεῖα ἡ προστυχῆ μνήμαται τῶν σωμάτων.

Προστυχῶς, leniter, manſuetè, placidè, blandè, ſuauiter.

Προστυκνόω, ante macero, & putrefacio.

Προστυλῶ, ad aurroam ſpectans, orientalis.

Προστυλὶς, ἀπτωλίδος τὸν, Proſeoæ Dianæ templum in Artemiſio, Plutarchus in Themiſtocl. vide Stephanum de vrbibus in dictione ἀπτωλίσιον.

Προσφάλλω, q. adfoueo, foueo.

Πρότερος, τὸ πρότερον, πρότερα, priori loco, antè, coram, in prima parte, ſuprà, ſuperius, πρὸν, prius, priori loco. Homer. πρότερος δ᾽ οἱ ὑὸν ἔειπε, ſi prætendit: pro πρωτότερον αὖτε, idem Homerus Iliad. τὸν πρότερον, Ariſtophan. πρότερος ἔκαμεν, πρότερος ἀνέβαινε μοι, Homer. interp. Od. ὃ, ἀνέῤῥοε πλέα πρότερος ἴσαν, ante equos. πρότερον ἔπεμπον, Hom. Il. ἅμαρ τόδε πρότερον ἠέ ὄψιαν.

Πρόσθιος, appoſitum & propinquum Cicer. additamentum, προσθήκη, appoſitio, additio, appendix, προσθήκαι. Προσθήκαια, medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admouentur, hoc eſt peſſi, τὰ ἐπὶ τοῖς φύσεσι. Dioſcorid. de coſto, Δυνάμει δ᾽ ἐοικε καυτῆρος, ὃ ὅτε τὰ ὑστέρας πάσῃ ἀναγὼ ἐκ τόπου δίνεται, id eſt, appoſita. Idem libro tertio, ἐν προσθέμασι ποιεῖ, in peſſo proeſt.

Πρόσθεν, antè, coràm, anteà, prius, vlterius, ὅμαπροσθεν, in conſpectu, πρότερον, anterius. πὰ τὸ ἐπὶ πρόσθεν. Homer. in bello Ranarum, cecidit coram ipſo. Genitiu. Ariſtophan. πρὸ τοῦ πρόσθεν τὰ ἐπὶ ἀνθρώπου ἄκανθα, pridie quàm lis ſit conſtituta. vide in dictione Μία ἢ πρόσθεν, pridie. Plato de Legib. id eſt, τῇ πρὸ τερείᾳ, cum Genitiu. πρόσθεν τῆ ἐπ᾽ ἀνύμου, Demoſthen. πρόσθεν ἐρώντες χαρὰν ἐν τῇ πολιτείᾳ, videntes eum cunctis ciuibus præſtare, Plutarchus in Pericle. λέκτρα πρόσθεν δύσειν τῆς λοῦχης, pluris facere thalamos quàm haſtam, Euripid. ὧν πρόσθεν, quibus poſthabitis, idem. πρόσθεν ποιῆσαι, prætendo, Plato de Legibus. Dicitur & ἐμπροσθεν ποιῆσαι, id eſt, oppono. μηδὲν πρόσθεν ἢ, nihil antè quàm, nihil prius quàm, Sophocl. οὐ πρόσθεν, &c. πρὶν ἢ. &c. Xenophon. id eſt, antequàm. ἐπὶ τοῦ πρόσθεν, in fronte. εἰς τὸ πρόσθεν, in aduerſum, ex aduerſo, in anticam partem Cicero in Timæo. εἰς τὸ πρόσθεν ὑπαδιδόναι, incrementum capere atque etiam augeri. Plato in epiſtol. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν πρόσειμι, ætate progredi, ætate procedere. Plutarch. πρὸς κορυφὰς τοῦ χρόνου προβαίνουσι εἰς τὸ πρόσθεν τῆς ἀνθρωπικῆς, tempore maiores profectus faciebam ad malorum tolerātiā. Interpr. proficiebam ad vlteriorem mal. εἰς τὸ πρόσθεν ἀνάγκη τῷ νόμων, Idem Plato de Legibus. vlterius in ferendis legibus progredi. εἰς τὸ πρόσθεν χρόνον, porrò pergit, vltrà pertendit. εἰς τὸ πρόσθεν, Ariſtophan. procedit vlterius ſeu furius. πρὸς τὸ πρόσθεν βραχὺ πρᾶγμα, Ariſtid. duxerunt in primum locum. Idem, ὡς τὸ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι de primo loco contendere, & primis partibus. ἀπὸ πρόσθεν ἴδη, iam antè: Gaza Senect. ὁ πρόσθεν, priſtinus, ſuperior. ὁ πρόσθεν ὁδὸς, vlterior via. ὁ ὀπίσθεν, qui ſtant in fronte.

Πρόσθε, adde, adauge.

Πρόσθετος, ος, η, appoſitio Cicer. additio, appendix, προσθήκη, acceſſio, adiectio, incrementum, admotio, applicatio, corollarium. τὰ ἐκ προσθέτου dictum, quid ſit docet Ariſtotel. in 6. Metaphy. Proſtheſis eſt (inquit Tryphon in appendice) quum aliquid adiicitur principio ſyllabæ, vt ἀ ἐπὶ ἀχὶ μὲ, pro τὰ χὶ μὲ.

Πρόσθετος, η, ὸν, additus, appoſitus, appendens, admotus. Πρόσθετα κάνω, ἰφεάκη, Demoſt. Πρόσθετος, addictus creditori, alumnus. Plutarchus in Lucullo, αὐτὸς τὸ πλῆθος ὑπὸ ἐκ προσθέτοις νοσοῦσιν ὑπανδρεύειν, addictos ſeruire. Πρόσθετον, admotum, puſus ſiue peſſarium. id eſt, καρτόθημα, ὃ πρόσθετα μὴ σμύρνης ταμιλιώνη ἔθηπασκιῶν, id eſt, menſes extrahit cum myrrha ſtrictum in vellere, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 135. in vellere appoſitum, & libro tertio, capite nono, in peſſo laditur.

Πρόσθιος, προσθίος.

Προσθήκη, ης, ἡ, additio, augmentum, additamentum, πρόσθεσις, προσθέμασις, incrementum, acceſſio, appendix. Plato prima de Republic. σμικρὰ γε ἴσως προσθήκη, parua quidem additamenta. Plutarchus in Anton. ὥτε ἐ ἀπὸ προσθήκη γεωμετρικὴ ἴδη, adeò vt velut comitis & aſſeclæ loco & numero eſſe voluit. Denſthen. ὁ ἐ ἥμισυς ἐν προσθήκης μέρει, id eſt, numerus eſt tantum vt, nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati, apud Ratium, vel nulla populi ratio habetur. Item προσθήκαι, id, ἐπικουρίαι, pro συμβολαῖς, Soph.

Προσθιάζω, idem.

Προσθιγάνω, antingo, apprehendo.

Πρόσθιος, ὸς, ὸν, atterior, priorem obtinens ſitum, prior: priorum Gaza exp. προσθία σφάγματα, aduerſa vulnera, aduerſo in ſtem pectore excepta, in Epig.

Προσθλίβω, inſuper premo vel apprimo, attero.

Πρόσθυμος, adde, admoue, προσθύμως, Ariſtoph.

Προσιμαι, accedunt: ſed cum περὶ compoſitum φοιᾶσι dicit, non φοῖσι.

Προσιδεῖν, proſpicere, aſpicere.

Προσίες, φοῖσι.

Προσίημαι, admitto, id eſt, recipio, agnoſco, acceptum habeo, ἀπὸ τῶν, φοῖσ᾽ ἔχομαι, non repudio conditionem, vt φοῖσι τῶν φοτοβίων, apud Liban. Sic Cicero Philip. Recipere ſe tum hoſtium, &c. Τὰ ὀλιγὰ προσίεσθαι ἡ τὰ βλάσφατα διωθεῖ, tenère quæ ſecundum naturam ſint, & pellere contraria, Crecero quarto de Finibus ita vertit ex Stoicorum dogmatis. Xenophon, οἱ τὰς χρείας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἡ quis cunia perpeſſus vinci ſe patitur. Idem, τὰ ὠμὰ καὶ ἥμετα ἐσθίουσι, à turpibus abhorrere. Idem, ὁ ἀναισχύντως ἀκούων, non adducebar vt æs alienum conflarem: non ſuſtinebam mutuam ſumere pecuniam. Idem, τὸ ὑπάπτου ἐῖ τὸ, ὃ ἀναισχύντως φοῖσι, obnoxium eſſe cuiquam non admodum probo. προσίεται λόγος ἀληθὴς, admittit veros ſermones, Plutarch. in Publicol. & Chryſoſtom. ὡς τὸ ἱερὸν. ὁ ἀναισχύντως τὸ τῶν, non admitto luctum, Plutarchus in Publicol. ἀναισχύντως ἀκούω, hæc admittunt, idem ia Rom. ὁ ἀναισχύντως τῶν ἐχθρῶν animum ad proditionem faciendam non induxerunt. ἀναισχύντως ἀκούω, ſurſum transmittit, Ariſtotel. in Problemat. Sic equi ſi equiti cedit, τὸν ἀναβάτην ἀναισχύντως, id eſt, aſcenſorem admittere dicitur. Προσίεμαι, admitto, id eſt, approbo, φοῖσ᾽ ἔχομαι. Xenophon. Παιδ. 8. ὡς ὑπανδρίαν ἐ δεῖ ἐφθαμωσὶ ἀναισχύντως, non improbabat. ſic admittere religiones, Cicero de legibus. Προσίεμαι, admitto, id eſt, facio vel committo. Xenophon Παιδ. 7. προσίεμαι κακίαν ἡ ἀρετὴν ἡμῖν ἐῖ, hoc mitteremus, vt deteriores quàm prius eſſemus. Sic Plautus in Menee. Quid tandem admiſi in te, vt loqui non deam?

Προσιέναι, adire, accedere, acceſſiſſe, prouenire, appropinquare, quotannis redire & obuenire: vnde ἀπιστικὸς, Xenophon. προσιέναι τῇ ἀληθείᾳ, accedere ad veritatem, Naz. in Orat. πρὸς ἀνθρώπους τὰ προσιόντα, diis quotannis offerri, Ariſtophan. vide Προσίεμι.

Προσίζω, inſideo: Dat. προσίζω τοῖς νοήμασι, adhæret parietibus Dioſc. l. 5. c. 76.

Προσίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio ſedère, προσικάζω, aſſideo, inſideo, ἵζω, Datiu. Theophraſtus hiſtor. libro tertio, capite de

μοι, φύεται δ' οὗτος ἡ ὁ μικρὸς ἐπὶ χυλοῖς, ἐν τῷ ἄγρῳ, ὅθεν ταῦτα μηλόκαρδα προσίζειν. Ex quo Plinius libro 16.8. Constat, torres melleos è cœlo cadentes, non alias magis insidere frondibus. προσίζει τοῦ ἀμύλου, insidet calici, inhæret, Dioſc. l.5.ca.102. προσίζον ὡς τοῖς αὐτοῖς, residens in floribus. Theophr. lib.5.ca.14. de cauſ. plant.

προῖκι, adueneris, aduentaris.

προῖσσω, Actiua voce, idem quod προΐσσομαι Paſſiua voce, ſed non tam in uſu eſt. Xenoph. 4. Ἀναβάσ. ἢ οὐσιῶσαι φῶτε τὸ σῶμ τὸν ἐμβεύσαι, non admiſerunt. Προΐσσω pro προεῖμαι, vide ſuprà, & in Προΐσσω.

προικτὴρ, ſupplex.

προπος, prior lædo, prior noceo.

προισσπόνω, adequito.

προϊσσόμαι, adulo: vnde προϊσσόμενος pro προϊσθόμενος apud Ariſtop. Phil. de vita Moſis. τοὺς προϊσσόμενον ad hos adulantes.

προΐσυι, Heſych. σωαίσθαι, qui potius προσίσυι.

προϊσσομαι, μ. κτῆμαι, ἐφ. ἁμαι, adſum, adiungor & proximus ſum, vt παρέσαμαι. Æſchin. ἢ τὰ μ. πρωτεύοντα τοῦ δικαστηρίου, φοβεροὶ τῷ δήμῳ, populo præpoſitus, Demoſth. ἢ τ. 19. εἰ δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἀληθὲς, ἀπαντήσεται φησὶν αὐτὰς, vocat teſtes fortuitos, qui fortè interim affuerunt. Προϊσσόμαι, occurro, obuiam eo, impingo, προσέρχεσθαι, congredior & aggredior, vt καθάπερ οἱ πολέμιοι φοβοῦμαι τοὺς ἀπὸ τοῦ λόγου, aggrediamur quoque hanc diſputationem, Plato.

Προϊσσόμαι, τὸ ἐναντίον μοι, ἐμπεδίζω ἢ ἐ. πρὸς ἐμὲ, aduerſor, obſtrepo, malè afficio, obſiſto, inimicus ſum, obſideo, offendo: ſed hoc cum Dativo. Polybius, προσίσασθαί σοι, id eſt, ἐνδρῆσι σου εἰωθ. Halicarnaſſ. φησὶ τοῦ Θ τοὺς ἑκόντας, aures obſtrepens atque offendens. Ariſt. Probl. Segm. 4. χορὸν τὸ προσίσασθαι αὐτοῖς, i. moleſta, malè afficit.

προΐσσω, obſtirmo, id eſt, firmiter colloco. Antiph. in Apolog. ἢ τὸ σῶμα πρὸς τὸ κατὰ τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, & corpus affirmante vt in ſcopum collimaret, vt certius iacularetur: ita enim Affirmare ſumpſit Tacitus. Προσίσσω, obicem oppono, ſiſto & inhibeo, commeare veto, impedio: vt προσέστη τοῖς λόγοις, Ariſtotel. eſt item appendo & pondero vna cum aliis, apud Athenæum lib. ſexto, ὡς προσίσα τοῦτ' ἐμοὶ τοῦτ', ad coquum, qui ὀψάρια ἐφ' ὧν προσίσασιν κρίσεις.

προσοιτάω, inſuper ſciſcitor, item inſuper ſcribo & prodo Strab.

προσοίχομαι, &

προσοίχω, τὸ προσίσχομαι, adhæreo, propinquo, accedo, auſculto, attendo. ὥσε τοῦ δένδρου προσοίχεσθαι, arbori inhærere, Theophr. libro nono hiſtor. plantar. capite quarto, loquitur de thure. προσοιχοῦμας τὴ κατασπόσει βδέλλας, libro tertio Dioſcorid. capite 94. adhærentes gulæ hirundines. προσοίκουσι τὰς νήσους, profecti ſunt in inſulas, Herodotus. προσοίκουσι τῖς ἐχθροῖς, ad extrema propinquantes, Thucyd.

προπὸς, ν, quaſi accelſibilis. ὁ προπτὸς πλόος, pluribus inacceſſus.

προσοι, ὄντες, accedens, adiens, προσοὶ ὤν. Plato in Apologia, ἰδιᾷ ἑκάστῳ προσοὶ, ad ſingulos priuatim adiens. προσοὶ τοῦ δήμου, agens cum populo. προσοὶ τῇ βωλῇ, referens ad conſilium & curiam, Demoſthen. & Bud. προσοὶ τοῖς καινοῖς, Demoſthen. ad Rempublicam tractandam accedens. προσοὶ ὥσε τὰς σύλας, ſubiens portis, id eſt, per portas. προσοίοντες ἰνλὶς ῥώμοις, ingredientes Iulij menſe. Sic Lapus in Camil. Plut. προσοίοντες, aggreſſi aduentantes. προσοίοντες τῖς ὄμοις, ſe ad alios conferentes. προσοίοντες τῇ ὁδῷ, Romæ appropinquantes, Plutarchus in Fabio.

προσαδόμαι, &

προσάδω, obſideo, ὀυπαδ' χω. circunſto, perſeuero in obſidione. προσαδεδόμαι τῇ πόλει, obſideo vrbem, Thucydid. προσαδεδόμαι πολιορκέα, maneo in obſidione. προσαδεδόμαι τῶν σύδ' ναν ἀπολιόρκησαν, obſidentes oppugnarunt, Thucyd. προσαδήμαι τὲ τῇ σάμῃ. προσαδῆσθαι τῇ πόλει, vrbem obſedit, Thucyd. πολιορκούμαι προσαδήμενος, Xen. ἀπολιόρκει προσαδήμενος, obſidione circundedit.

προσαδέρω, incumbo.

προσαδέζω, incumbo, adhæreo, aſſideo. Plat. in Apolog. παντελῶς προσαδέζω.

προσαδήπολις, inſuper conſtituo.

προσαδοπλίζω, q. adarmo, etiam armis inſtruo.

προϊσσομαι, pauliſper.

προϊσσομαι, ὁ, ſ. temporarius, ad tempus durans, non perpetuus, nec ſibi conſtans. Paulus ſecundo ad Corinth. quarto, τὰ γὰ βλεπόμενα προϊσσόμενα, τὰ δ' μὴ βλεπόμενα αἰώνια, nam quæ cernuntur temporaria ſunt: at quæ non videntur ſempiterna. προϊσσόμενος καθαρσὶς, Nazanzenus in Orat. προϊσσόμενος δίκαιος, ideni ibidem: id eſt, ad tempus, ἀντὶ τοῦ προσκαίρως. Et Marci c.4. προϊσσόμενοι de hominibus.

προσκαίρως, ad tempus: ſic Theoph. in Inſtit.

προσκάμω, aduro.

προσκακοπαθῶ, condoleſcere, compoſitum ex προῖ quod aliquãdo in compoſitione aſſiduitatem & vehementem applicationem denotat, & κακοπαθῶ quod eſt malis affici: vnde προσκακοπαθῶν τῇ δ' ὑμῶν μεφοβοῦσι ἢ βασπάζουσιν, apud Gregorium in Epitaphio, eſt in contemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſeruatore ſuſceptæ affici dolore, & macerari & pene intabeſcere.

Προσκαλέομαι, aduoco, accerſo, ad me voco, aſciſco, τὸ προσκαλῶ, accio, vt Actorum Apoſtolorum capite 5. προσκαλεσάμενοι τοὺς Χτοπόλιας, cum Apoſtolos accerſiuiſſent, vel conuocaſſent, aduocaſſent. Προσκαλέομαι etiam ad belli ſocietatem ἢ εἰς πόλ συμπολέμιν euoco atque inuito, belli ſociũ aſciſco ἢ φρατρικὰ βοῦν τινά. Paſſiuè ponitur Actorum Apoſtolorum capite 5. de Theuda, ὃ προσκαλέθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν, cui aſciſus eſt virorũ numerus, id eſt, qui virorum numerum ſibi aſciuit: ſic enim oratio paſſiua conuertenda in actiuam: interpres: cui adhæſit virorum numerus. Sed hoc προσκαλεῖται ἢ φρατρίζεσθαι dicũt Græci. Vetus Interpres cui conſenſit: ſignificanter dixit vterque non tamen proprie. Προσκαλεῖται πρίγας, pilos euocat, capillos prouocat, id eſt, elicit, Dioſc. lib. ſecundo, capite 184. Προσκαλέομαι, τὸ προσκαλῶ, in ius voco, ποιῆσαμαι εἰς κρίσιν. προσκαλέομαι τὰ ὕβρισμ. voco te in ius nomine iniuriæ. Ariſtophan. πρὸ σοῦ ἢ γὰ τὰ ἐμαυτοῦ προσκαλοῦμαι γὰ μαι, εἰ μὰ Δία σώσεις ἐ αὐγύρου, αὐτὰ τὰ, ἀλλ' ἢδὴ μαρτύρων ἀπορρύσασθαι, εἰς τὸ δικαστήριον καθίσασθαι. Idem in Veſpis, Προσκαλοῦμαί σ' ὅσπε εἷς ἀγροικότατος, βλακίας ἢδὲ φρενῶν, Heus tu quiſquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. προσκαλοῦσι εἰς αὖτον παῖδα δίκλω ὑβρίσμενα, citatus in Areopagum, iudicium ſubiit, Ariſtotel. lib. 5. Politic. 12. προσκαλοῦσι φοιτᾶν αὖτον παῖδας, cẽdis in Areopagum accerſitus. Plutar. in Solone.

Προσκαλίζω, Actiu. idem quod προσκαλέομαι, rapio in iud. Demoſt. Τί μὲ προσκαλίζεσθε; cur me in ius vocas? Προσκαλῶ, accerſo, voco. Soph. Δεῦ' ἰκρῆς σε προσκαλῶ, iterum te voco.

Προσκαρτερέω, μ. κάω, ᾶσ. πκα, proprie eſt toleranter & patienter alicui rei inſiſto: hinc pro aſſiduum eſſe, perſtare, inſiſtere & perſeuerare ponitur. Athenæus, προσκαρτερῶ τοῖς λόγοις, ſtudiis inſiſtens & perſeueranter incumbens. Idem, προσκαρτερῶ ἢ αὐτὸς τοῖς ἐμέσμασι, & ipſe in eo opere toto die perſiſtens atque aſſiduus. Themiſtius, ἢ κώνης ἢ Σηκῦπτιμ Σηκῖν προσκαρτερῶσι, id eſt, veſtigiis hærent aſſidue, nec ab eius perſecutione diſcedunt & abſiſtunt. Actorum Apoſtolorum capite primo, προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, vnanimi inſiſtentes orationi. vt in epiſt. ad Roman. capite 12. τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, precibus inſtantes in eiſque perſeuerantes. Et προσκαρτερεῖν τινὶ, eſt ab alicuius latere, non diſcedere, ſe aſſiduum comitem præſtare, vt qui alicui deſeruiunt. Sic Actorum Apoſtolorum cap. 8. ὁ ᾧ Σιμὼν ἰῶ προσκαρτερῶσα τῷ φιλίππῳ, id eſt, Philippi à latere non diſcedebat: Philippi comes perſtabat: vt apud Ouidium, Sola comes noſtræ perſtitit illa fugæ. Interpres conuertit, perſtabat apud Philippum: quod ſane mihi nullo modo placet. Nam hoc, ſi ita dicatur, longè aliud ſignificat, ἤγουν προσμένει ἐξῆς τινί. id eſt, ὡς ἀυτὸ φίλῳ. Marci Euangel. capite 3. ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτοῖς, vt nauigiolum ſibi aſſidue præſto eſſet: vt nauicula ſibi aſſidua comes eſſet, Budæus. Demoſthen. contrà Neæt. τὰς διεκπαίνας τὰς νεὸς προσκαρτερούσας dixit, famulas quæ Neæræ aſſidue deſeruierant, ciũſque itineris comites extiterant.

Προσκατέρομαι, aſſidua & tolerans aliqua in re perſeuerantia.

Προσκαταβαίνω, deſcendo ad. Cebes Theb. ἐπὶ τῇ πίακι, αὖται ὑπὸ τῶ κτηνῶς προσκαταβαίνοσι.

Προσκατάβλητις, acceſſio, corollarium, quod ſenſim acceſſit, acceſſio ſortis, Dem. ἢ ἀργ. Περὶ προσκαταβλητις, προσὶ μητις, & quod ob moram mulctæ nomine dependebant οἱ ὀφλόντες τοῦ ἀμισθὶ ὑβρίσμεροι χρημάτων, publicani ſciliicet & alij, qui altero tanto mulctabantur. vtitur hac voce Demoſt. contra Timocr. vide in Προσκαταβολή.

Προσκαταβολὴ, ἡ, ῆς, Publicorum vectigalium redemptoribus ſolutionis duo præſcribebantur tempora (vulgò vocamus termes, quos Græci ὠφλήσεις ſiue ὠφλήματα,) vnum in quo cõtinuò factis redemptoris præſentem pecuniam numerare ex parte oportebat, atque hanc in anteceſſum ſoluere (vt loquitur Seneca: nos payer auant main & bailler d'auance) & hoc προσκαταβολὴ dicebatur. Alterum ſolutioni præſtituitum tempus, erat cum penſionis mercedúmque reliqua pars iam in debitum pendebatur, quod προσκαταβολὴ nominatur. Idémque eſt προκαταβλητις quod προκαταβολὴ, & προσκαταβλητις quod προσκαταβολὴ. legitur etiam προκαταβλητις ἢ προσκαταβολικὰ. Suid. τῶλ τελῶν πεπρασμένων ἐνιαυτοῦ ἢ δύο πρὸ τῆς ἐξόδου τοῖς ὠνεῖσθαι, ἐν ἀργύρῳ ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τῶν ὄρων. ὅθεν ἐκεῖ ὠνὴ χρημάτων πρὸ ἀρξαμένου τοῦ ἔργου ἐκφέρεται εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται. τὸ δ' τὸ δεύτερα προσεσμὶς ἐκδίδωμον, προσκαταβόλημα. Aſconius in 4. in Verrem, tria fuiſſe penſitationum genera ſcribit, canonem, oblationem, & indictionem.

Προσκαταβολημα, vide Προκαταβολὴ.

Προσκεκλαῖ, ctiam vel insuper irrideo, Athen.

Προσκεκλεῖσθαι, vltra etiam necto & vincio. Basil.

Προσκεκλεκότημαι, reconcilior.

Προσκεκλικέναι, loquacitate etiam obstrepor atque obtundor, in Comm. Aristop. ὃ γάρωι πλυντὰς λαῶν βοὴν ἴστασι ἀ προσκεκλακυιδῶ· ὑπὸ τῶ σκωπτικοῦ ἐπὶ δίκαιον ἐδὲ πατέρας ὑπὸ τῶν παίδων αὐτῶν τιθέντας, &c. ὁ δὲ ὑφ.

Προσκεκλῆρωμαι, ascribor, allegor. & Προσκεκλεῆγμῆσι, i. allecti, ὁ προπροηρῆμαι, οἷς ἡ βουλὴ δικαιοσύνῃ προσκεκλεγμῆσι.

Προσκεκλεῖσαι, insuper relinquo. vnde Philoni de mundo, τὰ προσκεκλειεῖσθαι τῶν ὑπὸ ἐδὲ ἐδὲ ἐδὲ

μηδεὶ διδὺ τε προσκοπὴν, id est, nullam planè offensionem afferentes: licet interpres ita cóuertat, Nullam vlla in re præbentes offensionem. Προσκοπὴ, obstaculum Plaut. offendiculum Plin. & impedimentum. Thucydid ἐς προσκοπὴν ποιεῖν, ad impediendas naues, vel ad speculandum.

Προσκοπὸς, contemplatiè & q. prospectio.

Προσκοπος, speculator, explorator.

Προσκόπτω, ψω, ψα, ειν, offendo, impingo in, collidor, cæspito, suscitabilis mei, προσπαιω, προσκρούω. Vtitur eo Matt. 7. κἀκεῖνοι προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ, id est, venti incubuerunt in domum, vel impegerunt. προσκόπτω λόγῳ, in sermonem impingo, capite 2. epistol. 1. Petri, προσκόπτουσι τῷ σφαλεῖ, occurrens oculo offendor, Nazanzenus in Orat. de natuitate Domini. ὡς τυφλοὶ τοῖς τοῦ σώματος καρφὶ τὸν ὀφθαλμὸν προσκόπτοντες τῇ ἀέρι τοῖς χαλκοῖς, incurrendo aërem impetu nostro violamus, Arist. in Probl. sect. 5. προσκαφεὶς τῇ σκευῇ τῷ ἀέρι τοῖς χαλκοῖς, offendit in tenebris digitum, Aristophan. προσκοπτόμενα τὰ τῶν πετρῶν κύματα, infantes qui petras alliduntur, Nazanzenus. προσκόπτειν τῷ λίθῳ, impingo in lapidem, Eraſm. apud Paulum c. 9. ad Rom. Et c. 14. μηδὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου προσκοπὴ ἢ σκάνδαλον ἐν τῷ ἀδελφῷ σου, impingas in lapidem offenditur. προσκόπτειν τοῖς λίθοις πόδα σου, impingas in lapidem pedem tuum, capite 4. Euang. Matth. Dicit etiam Cicer. offendere ad fornicem. Columella, cornu ad ſtipitem offendere. item propello, cócutio, irruo, in Argumento βατταρικοῦ apud Aristoph. quod carmine ſcriptum eſt. Arist. Accuſ. inuxit in Probl. ſect. 7.

Προσκοπὴ, ſtio. (& tædium.

Προσκοπὴ, faſtidium afferens. τὸ προσκορὲς, quod affert ſatietatem προσκόρεια, abundè, Hermog. puto προσκορὲς dicendum.

Προσκορὴς, ὁ, τὸ, pultuinar, προσκαφλεῖοι, πολιμῶνι Theoc.

Προσκορὴς, adiicere.

Προσκορὴς, accreſcere, aggliitinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus. Theiſt. in 2. de Anima, Αὐξάνεται ἡ προσφυόμενα μοῖραι τοῦ σώματος τῷ προφύειν. Idem, Προσκρίνεται δὲ, ὁ τὸ αὐξητὸν τῇ ἐσθιομένῃ, ὅταν τὸ ὅμοιον ὁμοίῳ. Ibid. ἰσχυρὸς ταῦτα προσκρίνει.

Προσκρισις, ἡ, Themiſt. id eſt, accretio Cicer. accrementum Plin. vide Προφύειν.

Πρόσκρουμα, ατος, τὸ, offenſio, πρόσκομμα, offendiculum, obſtaculũ Dion. Halic. apud Plut. οἱ πόρποδες ὡς ἀφορμὰς καὶ προσκρούματα πολλὰ, ex multis concuſſionibus Eraſ.

Προκρύνιον, vallum, olnex, φοῦφρακμα, Heſych.

Πρόκρουσις, ως, ἡ, appulſus Cic. προσβολὴ, impactio Senecæ, offenſio, προσκοπὴ.

Προκρούω, pulſando affigo Heſych. item impingo, allido, ἐπὶ φορικοῦ πλοίου, προσπίπτω, offendo, offenſo, incurro, reſiſto, refello, reprimo, aduerſor, ἐν πόλεμοι, ſum offenſus, ſum infeſtus, πολεμῶ, infeſtus reclamo, me infeſtum præbeo. προσκεκρικὼς, qui inimicus eſt factus. Datiu. vt συστήκειν τῷ, Deum offendere, Chryſoſtomus. ἐκεῖ τῆς ἐγκαυσικοῦ προσκρούσεως ὄντος, idem deofficio Epiſcoporum, Ne in Dei offenſionem incidas. προσκρούειν τοῖς λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit, Plutarchus in Themiſtocle. προσκρούειν τοῖς πολίταις, in offenſionem ciuium incido & inuidiam, offendo ciues, idem in Theſeo. προσέκρουσε τῇ πολιτείᾳ, in offenſionem multitudinis incurrit, Plutarchus in Fabio. ἐχθρὸν τῷ μικρῷ ἀφορίσαι, id eſt, Valerio cõflata eſt inuidia, idem in Publicola. προσκρούειν τοῖς πολεμοῦσι, à bello premor authoribus, idem ibidem. ὡς ἐ παῦσι σωυῖσι. πεῖσι πᾶσαι προσκρούσας ἀφῆκα πᾶσι μιχλώδικὰς, vbi hæc inciderunt, omnibus omnino fuit odio, & ſe magiſtratui vltrò abdicauit, Plutarchus in Publicola. προσέκρουσε ἐξ ὑπουσιῶν, Demoſt. in offenſionem iſtorum incurrit, offendit iſtos. Προσκρούειν τοῖς πόνοις, dolori aduerſari. Dixerat Epicurus, τὰ τῆς ζάλης ἄκρα τὴν γλυκυθυμίαν, τὰ ὑπὲρ ἡδονὴν διαστήματα, τὰ τῶν πόνων προσκρούσματα φυσικὸς ἐγκρίνει λόγου, Cicero ſic vertit primo De finib. Omne animal, ſimul atque natum ſit, voluptatem appetere, eaque gaudere vt ſummo bono: dolorem aſpernari vt ſummum malum, & quantum poſſit à ſe repellere, &c. Apud Suid. προσκρούειν, id eſt, χρῆσθαι χαρωνι, hoſtis factus. προσκρούειν pro offendere & impingere Demoſthenis pro corona, τὸ ἐ πρίασθαι σὺ μὲν ἐπαῖδ' ὡς ἀβελτέρως ἐμὲν συμβίωσιν, ſic Demetr. de Thucydid. κ δεῖ μὴ λόγοις προσκρύπτειν ἔοικεν, ὅ τ' ἀφ' οἱ τὰς πραξεῖς ὀδεῖς παρελθόμου. Item paſſiuè offendor, iraſcor, ſtomachus mihi mouetur. Arist. Politic. 2. τῷ θ' ἑτερ πάντων τοὺς μάλιστα προσκρούοντας ὀδὲ πλεῖστα περιχρώμενοι πρὸς τὰς δικαιώσεις τὰς ἐγκλείας.

Προκτᾶ μαι, ἀσάμην, ᾶσθαι, acquiro, inſuper acquiro ſeu paro, inſuper comparo, coucilio, in poteſtatem redigo, imperio addo, aſciſco, induco, aſſumo, προσημαίνω. Actiu. Accumulatiuum. προσκτήσεμαι δύναμιν, potentiam prolato, χώραν πολλὴν προσκτήσατο, imperij fines protulit, ſoc. in Euag.

Προκυδὴς, ὁ, ἡ, venerandus, glorioſus.

Προκυλίω, μέτω, σω, ας, adnoluio. Actiu. Προκυλίσας λίθον τὸ θύρᾳ, qui lapidem ad oſtium aduoluit, capite 27. Euangel. Matth. Plut. l. 10. de Leg. προκυλίσασθαι ἄμμα ἢ σκεῦος.

Προκυνέω, ἡσω, ἡσα, ἡκα, ἡσθην, ἡσθησόμαι. Προκυνούμενος, ſuſtituando alluo. Datiu. Phil. in Her.

Προκυνῶ, μέσω, σω, ας, cõgenullo Nonio, hoc eſt, genua flecto, ſuppl. cos, ſum ſupplex, veneror, celo, adoro. Herodot. in Polymnia, ἀνέκαθεν σφι ἐστὶ νόμισμα προσκυνέειν βασιλῆα καὶ προσίεσθαι τοῦτο, vt accidentes adorarent & venerarentur Regẽ. Ibidem negant illi Spartiatæ, σφίσι νόμια εἶ ἀδόρατον προσκυνέειν. Geneſ. capite 37. προσκυνοῦσά σοι. Etiam hoc verbum capite 4. Euangel. Ioan. iungitur Datiu. προσκυνῶσι τῷ πατρὶ, &c. Ibidem tamen iungitur Accuſatiu. τὸν προσκυνοῦντας αὐτὸν, adorantes eum & in Apocalyp. Ioann. nunc Datiu. nunc Accuſatiu. iungitur. σῷ καὶ σοὶ πατρὶ, adorate patrem. πῶς φάτνην προσκυνήσον, præſepe adora, Nazanzenus in Orat. Chryſoſtom. προσκυνήσητε ἐ τοσοῦτον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ ἀχρηστῷ. Ariſtopha. Pluto, ὁ προσκυνῶ γε πρῶτα μὴ ὃ θεὸς, &c.

Προσκυνήσις, venatio, adoratio. Athenæ. in Apologia.

Προσκυνήσις, ως, idem.

Προσκυνητὴς, ὁ, adorandus, Naz. in Orat.

Προσκυνητὸς, ὴ, ὸν, adorandus, Naz. in Orat.

Προσκυνῶ, ῶ, ῶσω, inclino me admouendo alij, ſeu inclino me iuxta aliquem, συγκύπτω. Plut. lib. 5. de Republic. ἐκεῖνο ἢ προσαγάγων, ᾧ πρότερος ἐσκύνει, ὕστερῳ ἄστοι σχηκυφώς, ac ſeipſum protendens, ad aurẽque eius admouens, quædam ei dixit. ſic Lucian. κύπτω φωνεῖν ἄρρητα πρὸς τοῦτο.

Προσκυρήσις, εως, ἡ, authoritas. Hippocrates ὁ ἐπαγγελλόμενος, φάσκων ἢ ἀφ' ἡμῶν ὑπηκροᾶσθαι δύνασθαι προσκυρήσιος ἕνεκα, propter authoritatem artis medicæ. Idem οἱ ἰδιῶται ἐκ τῶν νόμων προσκυρέουσιν, cũ ait medicum ægrotos imitiſentem μηδὲν ἄνευ ἐμοῦ ἀπάγεσθαι, id eſt, grammatis atque authoritatis. at verbum προσκυρῶ apud Heſych. eſt προσηρέσια, appropinquare, accedere.

Πρόσκυρσις, ratum factio, confirmo.

Πρόσκυρσις, εως, ἡ, confirmatio, addictio.

Πρόσκυσον, adorato: pro προσκυνῆσον.

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ, remum manu tractans. πρόσκωποι, remiges, i. οἱ πρὸς ταῖς κώπαις ναῦται, κωπηλάται. Lucian. in Charonte, ὅπερ μικρῷ ἔμπροσθεν ἐν ἀκτῇ ἐκέλευστ, ἢ πρόσκωπον ἦν. Significantur autem hoc nomine remiges quidam, qui tamen quum opus eſſet, decertarent eriam & propugnarent. Eoſdẽ vocat Thucyd. διὰ πόνου καὶ μαχίμους, Bayf.

Προσκωτίζω, & προσκωτιάω, προσκαυτιάω.

Προσκωτίω, alloquor. προσκωτίω σε, tecum colloquor. Lucianus, ἢ Πλάτωνι ἢ ἀλκιβιάδῃ συσκωτίω, i. ἐντυγχάνω, προσομιλῶ, ἢ περιδιατρίβομαι, Act. capite vltim. διὰ τοῦτον ἐγὼ τὸν ἀστέα τοσοῦτον ὑμῶν ἐμαυτὸν ἐποιησάμην, propter hanc igitur cauſam aduocati vos, vt viderem & alloquerer.

Προσλαμβάνομαι, verbum Med. aſſumo, προσλαμβάνω, concipio & comprehendo: Et pro recipio acque complector ſumitur, vt ruentem aſtans complectitur, velut venientem quis amicum complectitur & ſuſcipit. Nam & πρὸς in compoſitione τὸ σὺν ſignificat. Paulus ad Roman. cap. 14. Τὸν δ' ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, i. ſic infirmum complectimini & ſuſcipite. Et capite 15. διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ χριστὸς προσέλαβεν ὑμᾶς εἰς δόξαν τοῦ θεοῦ. Quapropter inter vos complectimini, quemadmodum Chriſtus nos complexus ad gloriam Dei. vide Προσλαμβάνω.

Προσλαμβάνω, aſſumptus. Inter ſonitus qui in Muſicis θόρυβοι dicuntur 18. numero, προσλαμβανόμενοι. inter ſtantes à Vitruuio numeratur lib. 5. capite 14. vocatur acquiſitus à Martiano Capella. Hic tropus erit in ſcala Muſicorum noſtri temporis, A. re. ordine ſecundus. Προσλαμβανόμενοι autem, vt author Boëtius lib. 1. cap. 20. eſt nomen decimæquintæ chordæ, quæ diſdiapaſon complectitur. Et προσλαμβανόμενοι, ſunt aſſumpta, vt φωνὴ δίεσις, aſſumptiones, ex quibus oriuntur τὸ ἁρμονικὸν, quas illationes vocant.

Προσλαμβάνω, aſſumo, adiungo mihi. mihi aſciſco, inſuper capio, admitto, adipiſcor, occupo. Dem. Olynth. 2. ἢ μὴ ὑπόγυον ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπωθήσων αὐτὸν ὀξέως προσλαμβάνει, ἐτε ὑβρίσθη. Nã ſingulorũ ſtolliditate, quib. minus notus eſſet, falles ſeper, εὐφῆ, aſciſcés, ita creuit. Xen. προσλαβὼν ὁ μὲν ὠνὸν ὃς ὁδὸν ἐβάδιζε τοῦτο, aſsũptis ſex accõmodatiſſimis. ἐφιλάξατο διαβολὴν ἀπιστίας, perfidiæ infamiã ſubit, Plut. in Fab. προσλαβεῖν τρόπος, quod & per προσλαμβάνεσθαι dicitur. i. cibũ aſſumere Cornel. Celſ. vel etiã cibũ vna ſumere: nam σῖτος, vt ante ſuo loco adnotauimus, interdum idem quòd ἔδωδη, i. ſimul, vnà, ſignificat in cõpoſitione. Sic verò accipiẽdo nõ parua difficultas ſoluitur apud Lucã in Act. Apoſt. vbi ita c. 27 παικαλεῖ ὁ παῦλος ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς, λέγων, τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, i. hodie decimaquarta dies agitur, ex quo expectãdo impaſti perſtaris, nihil vnã ſumẽtes. Quibus ſolum oſtenditur nullum iuſtum prandium toto illo tempore illos confeciſſe: ſed rapiũ cibum ſumpſiſſe, quod vno verbo tubureiuari dicitur. Eſſet enim miraculum tantam nauiarum & vectorum turbam, ſine vllo cibo tandius

portuisse tolerari atque superesse. Interpres tamen sic conuertit, ieiuni permanentis, nihil cibi capientes. Sequitur, ὁπὸ παρεσκευάζοντο ἡρῶες. Et ἐγὼ αὐτὸ προσκαθίσατο ἥρωες.

Προσήγω, in super dico. Pass. προσήγομαι, apud Homerum legitur initio Odyss. α. vbi vid. Circe Vlyssem χρὴ ἐς ἑὸν δόμον ἐλθέμεν ἠδὲ ἄνακτος σὸν προσήγεσθαι ἔπειτα. Εἶσι γὰρ ἐς ἀγορὴν ἐλεύσεσθαι ἑκάστοτε: pro προσέρχεται est affata est, allocuta est, vt quidem scholiastes vult: apud Hesiodum vero Ergon. 2. vbi πολλὰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἀνὴρ ἐπιτέλλεται ἔμπης μάλιστα χρεΐζων βιότου κακὰ προσέβαλε θυμῷ Moschop. expon. ἐπιτέλλεται τὸ ἐπιστέλλει ψυχῇ. Proclus προσπέμπει, προτρέπει, insuper excogitat.

Προσθήσω, a præterito Sophocl. προσθήσουσι φόνον, idem, ἀνθήσει προσθήσει.

Πρόσθημα, ατος, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσθηκη, assumptiua causa, Quint. l. 7. c. 5.

Προσθήκτικὸν, κτικὴ, κτικὸν, possessiuum: sic interpr. Apol.

Πρόσθηκις, assumptio, comprehensio, cognitio, ἀνθυπάρτησις ci opponitur apud Nazanzen. In Dialecticis assumptiones προσθήκαι dicuntur, ex quibus τὰ ἐπιφερόμενα oriuntur & προσλαμβάνοντα, sunt assumpta.

Προσθήκνυμι, craſſum reddo, iungo.

Προσθιαπειλέω, ὤσω, π. πεκα, τὸ προσθίβλιν, non diſcedo, aſſiduus ſum, affixus ſum, διατελῶ, perſeuero, ἀεὶ ἔχω, ſuppl. co, ἐπιμένω pre cor. Neutr-Dat. Plut. χρήσεσιν αἰωνίοις, ὥσπερ κηρίοις μέλιτι προσπεφυῶσιν. Bud. in epiſt. prior. πολὺ δὲ ἐμοὶ ἡ διατριβὴ προσπεφυῶς ἢ προσήκων τοῖς ἐγκωμιάζουσι τὸν ἀθεράπευτον, &c. multus ſum & aſſiduus exhortationibus, &c.

Προσλιτάνευσις, εως, ἡ, obſecratio Cicer. ſignificat aſſiduas ſeu obnixas preces, vel aſſiduam ingenij præſentiam apud Lucianum.

Προσαριθμέω, adnumero, computo, recenſeo: vnde προσλογίσασθαι, referre acceptum.

Προσλογίζομαι, ίσω, σ. ικα, exiſtimo, reputo, animo conſidero, imputo. Act. Accuſ.

Προσλογεία, adiicienda: Datiu.

Προσλογίσιμος, affero perniciem.

Προσμανθάνω, addiſco, inſuper diſco.

Προσμαρτύρομαι, atteſtor. προσμαρτύρια τῆ τούτου ἀηδείᾳ, &c. hoc dictum atteſtor, id eſt, aſtipulor huic dicto. Plutarchus in Opuſculis. Dicitur & cum Accuſatiu. vt προσμαρτύρω σοι τόδε, & προσμαρτυρῶ σοι τόδε, Suid.

Προσμαχέω, conglutino, miſceo, appono.

Προσμέμφομαι, depugno, decerto. cum Dat. vt προσμέμφομαί σοι, Plato de Leg.

Προσμειδιάω, μ. σώσω, σκα, arrideo.

Προσμελῳδέω, admodulor.

Προσνήφω, μ. νω, expecto, προσλιπαρέω, perſeuero, conmoror, præſtolor, duro, remaneo, operior, inhæreo, acquieſco. προσμένω σοι, perſeuerant apud me, c. 15. Euang. Matt. προσμένειν τῷ Χριστῷ, adhærere Chriſto, c. 11. Act. Apoſt.

Προσνεύω, admitti, apud Hyperid. & Poll.

Προσνίπω, admiſceo, adiungo, προσευγνύω.

Προσνίπτω, admiſceo propriè, προσσυγνύω: hinc pro admouere ſumitur & appropinquare, appellere, προσπέλλω, ſubire, ſuccedere: vt apud Thucydidem. προσνίκων ἐγίγνετο, id eſt, ἐπλησιάζον, admouit, promouit propè. Plutarchus in Publicol. προσνικᾶσθαι τῷ κατὰ πόλιν, capitoli adiungi, propinquantes. Plato de Legib. & Xenophon. προσνίπτωτε αὐτοῖς ἐγίγνετο, propius accedentes. Xenoph. προσνίπτες ποῖς τὰ ὅπλα, qui applicauit ad ſines, qui appulit & acceſſit Thucydid. προσνίψη τῇ πόλει, muro ſuccedere. Idem, προσνίψῃ πόσῃ π, Tarentum ſubit. Idem, προσνίψει ποῖς τείχεσι πέλεις, pinnas murorum ſubire. Idem, προσνίψαι αὐτοῖς, illuc acceſſiſſe. Herodot. προσνίψαι τῇ πόλει, ad Naxium ſunt appuſi. Æſchin. aliter dixit, προσνίψει ἢ κίνδυνος, quaſi periculum promiſcuit, id eſt, periculum creauit vel fecit. Προσμίγω, commiſceo, συμμίγνυμι. Hinc pro manus conſerere & congredi ponitur. Thucydid. προσμίγνυσι ποῖς, ad dimicandum & conſerendum cum hoſte inhabiles. Herodotus, προσμίγνυσι τοῖς βαρβάροις, cum barbaris confligere. Plutarchus in Numa, προσμίξωντες ἐγίγνοντο, pugnantes cominus, conſerentes.

Πρόσμιξις, admiſtio Ciceroni.

Προσμισθόω, mercede conduco.

Προσνάω, εύσομαι, προσέσχον, prodire, accedere: ἀμέλει ſeu μαλίᾳ. Sophocl. in Aiace, σὺ φρονιμωτέρα κρινῶ, vt accedas te voco. Idem cum Accuſatiu. ibidem, μισεῖ δ' ἐφεσμοὺς κρατηγὸν, medium ingreſſus exercitum.

Προσοικέω, permanſio Cicer.

Προσοικουρέω, ήσω, ικα, προσοικούρησα, pro Peloponneſo dimicabis, Herodotus.

Προσοικοδομέω, ήσω, ικα, ſtructum, ſtructus, pro Peloponneſo dimicabis, Herodotus.

Προσοικοδομέω, naues exædificari.

Προσοικονομέω, allegor, adſcribor, Demoſthen. interpr. dictione Τελεσθεῖσι. Προσοικονόμησε δὲ ἐς τοῦτο, in horum numerum adſcripti eſtis. Προσοικονομέω τῇ νεωκορίᾳ, ad victores accedere, Plutarchus in Romulo. vide & Bud. in epiſt. in verbo Contribuere. Προσοικονομέω τῇ φρουρίᾳ, in tribum adſcriptus, Plin. Epiſt. in Publ.

Προσοικέω, attribuo, diſtribuo, adiicio. Ariſt. de mundo, οἷς γὰρ ὁ θεὸς προσῴκισεν ἀεὶ μαίνεσθαι, inſulas contribuunt iis partibus, quibus earum quæque vicinitate coniuncta eſt. φέρε ἐλευθερίας τοῦ δήμου προστατήσω ἐγὼ, ſe ipſum Pericles populo dedit, ſe ad populum contulit, factus eſt popularis, Plutarch. in Pericle.

Προσοίδω, annuo, incumbo in remos. Xen. in OEc. ἐν τάξει ἀεὶ προσοίδειν, ἐν τάξει δὲ προσοίδειν, ἐν τάξει εἶ ἀκαπίπτειν, vicissim & rectè atque ordine incumbunt in remos, & rursus resupinatur. alij προσοίδουσι legunt, proclinantur, reclinantur. Polybius libro primo, Καθόσον τὸν ἡλίον ἐφεστῶτα τῇ χέρσῳ τὸν αὐθρα, τὸν αὐτὸν ἔχοντας τάξιν ταῖς τε ἐν αὐτῇ ἡμέραις καὶ νυξὶ, μέχρι τοῦ τὰς τε στάσεις ἢ καθ' ὑπνῶν ἅπαντας ἀναπίπτειν τὸν αὐτὸν χρόνον τὰς χεῖρας ἢ πάλιν προσοίδειν ἀξιοῦντας, ἰαύτας συμβαίνειν. apud Thuc. προσοίδουσι exp. per προσπίπτουσι, i. acquieuerūt: Valla annatarunt conuertit.

Προσοίκημα, μ. ἠδίκημα, σ. νημα, adnato. Depon. Datiu.

Προσοιδέω, conſideraree, inſuper mente agitare.

Προσοικέω, in molem amplàm diſtentus.

Προσοίνομαι, percipio, κατοίνομαι. Strabo, Οἷσιν προσοίνωται καὶ φοῦς κόλπος ἐρίων, largè reditus percipiunt. προσοίνώμαι χρήματα, pecunię quę ex vectigalibus prouenunt, apud Vlp. Dinoſt. interpretem.

Προσόδιον, ου, τὸ, q. itinerarius.

Πρόοδος, ου, ἡ, ἀπροσίτως, de quo ſupra: ingreſſus, acceſſus, ἔντευξις, conuentio, aditio, hoc eſt, παρουσία, congreſſus, concurſus. Herodotus in Polymnia. ἐς ἀγορὴν καὶ ὁμίλησε πλεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι τὸν πόντον, quo tempore forum plenum eſſe ſolet, eo ſe cauſa mouit atque impreſſione fecit. Πρόοδος, reditus, obuectio, & vectigal & quęſtus, lucrum, cenſus, κτῆμα, κέρδος, πρόσοδος, prouentus, προσοδὴ, πορισμὸς, compendium, ὑπουσία, χρήματα. Dicitur & ἔργον & ὕπαρξις. Strabo in 17. ἡ λιμνάτις ἡ τοῦ μεγάλου καὶ ἡ πηλούσιν Κειλίων φοῦζει. Polybius libro quinto, σωμάτων ἐπρόσοδον ἡ χρησιμότητα ἰκανὴν, coactis reditibus & copijs satis magnis. Demoſthen. ἐκ ἀδίκων. ait illis legatis τοὺς ἐπὶ συμμαχικῶν συμφόρους προσόδους γενέσθαι, lucroſas fuiſſe. Πρόοδος χρημάτων, Thucydid. Προσόδου πόρον μηχανᾶσθαι, Xenophon libro primo Pædiæ, id eſt, pecuniam reditum excogitare, ſed dare operam parando commeatui. Πρόσοδος μηχανᾶσθαι, παρανδε dare operam, idem in OEconom. Ariſtoteles lib. de mundo, ὅσων ἡ θεοπρόπειον προσόδων ταμίαι, id eſt, alij ex vectigalium quæſtores obuentionúmque conſtituti. Προσόδος, conuentus, concilium, quaſi σύοδος & σφίνγυος: quo pro aduocata concione ponitur. Vocat. in principio Actor. pag. τοὺς συντρόφους τῶν προόδων ὑποπτεύειν. Idem, ὑπὸ τῶν λόγων μάλιστα πειθόμενοι, ὡς τῶν προσόδων ἀπορροφᾶσθαι, id eſt, concinem me habiturum proſcriptione profeſſus ſum, fuit præ grammate edito. Et Pauſanias vſus eſt in Achaicis κατὰ τὴν σύνοδον. Πρόοδος quoque dicuntur ſupplicationes, ad altaria puluinaria que deorum obſecrationes. Ariſtophan. πρὸς τὴν σύνοδον μεταβαίνω ἱερὰ πάλιν, id eſt, ὑποκρίσεις ἐπὶ τοὺς βωμούς. Πρόοδοι ἐπὶ τὰ πρυτανεῖα ἐπὶ τὸ πανδεῖον, Plato de Legib. ſupplicationes & pompas agere. Demoſthenes & Athenagor. προσόδους καὶ θυσίας, coniungunt. Inde προσόδια μέλη, carmina quæ in huiuſmodi conſecrationibus & ſupplicationibus cani ſolebant, Athen. Προσόδιον etiam vſurpat Chryſoſt. pro conuentu ad ſacrum eucharistiæ epulum, i. ad Tim. 1.

Πρόοζος, oleo, ſeu odorem profero ad nares. Doric. ποτόοδα Theocritus.

Προσόηγω, adaperio: vnde προσόηξα adaperui.

Προσοικείνω, idem quod προσοικείνω, Pol.

Προσοικειόομαι, mihi concilio, Accuſ.

Προσοικειόω, μ. ώσω, accommodo, aſcifco. Προσοικειωτικὸν ἡ φύσει, naturæ accommodatur, naturæ eſt conſentaneus. Alexander Aphrodiſ. τὸ φιλεῖν μᾶλλον προσοικειοῦσθαι ἡ φύσει τοῖς μικροῖς τῶν παιδίων. Plut. προσοικειοῦσθαι ἑαυτὸν Αἰθίοπι ἐφιλοσόφει ἐξ ἡ γῆθι, aſciſcebat & adoptabat.

Προσοικέω vel Προσοικίζω, accolo, inxta habito. Datiu. προσοικεῖν ποταμοῖς, accolo fluuium. Plat. in Tim. Et cum Accuſ. προσοικεῖν ποταμοὺς, accolere fluuios, Ariſt. in Polit. Προσοικοῦσι αὐτοῖς τοῖς ἐπὶ ipſi vrbi finitimi ſunt, Thucyd. vnde προσοικοῦντες, vicini.

Προσοικοδομέω, ædifico, adiungo, ędificium augeo.

Πρόσοικος, ου, ὁ, vicinus ἐλεύθερος, ὁ πλησίον οἰκῶν, finitimus, propinquus.

Πρόσοικος κ' πορῶ, proxima continens. Φοῖς ἴσα τοῦ τόπου φερόμενος, Ariſtid.

Πρόσοιμος, τὸ, τὸ προσφερόμενον, quod offertur vel adhibetur, apud Hippoc. ἀλεὰ πόσων.

Προσοίσομαι, aſſumam à προσφέρομαι.

Προσοιστός, ὁ, ἔξω, προσφέρω. Dat, aſſcrendus vel offerendus, aut adſume

sumendus: quem oportet προσφέρεσθαι ab inusitato themate, προσφορὰ à quo προσφέρεται mutuatur fut. 1. & tempora quę inde formantur.

προσόνειδος, admonebo, affirmabo. Πρόσφερε. καὶ προσόνειδος γένῃ, ne manum admoueas Eurip.

προσπελλάω, μ. πελῶ, applico, appello. τὸ αἰτιολογεῖσθαι προστυγχάνει, προσημαίνει, Suid. item impingo apud Lucian.

προσπεφόρεμαι. collamentor, congemisco, προσσυναλγῶ.

προσπορεύω, Theog. sequor, comitor, idem quod πορεύομαι.

προσπορεύω, colloquor, communico cum, congredior, versor, simul sermocinor, προσδιαλέγομαι, προσκαλοῦμαι, προσπαρρησιάζομαι. Datiu. & Accusatiu. Dorgo. ἀφ' ὧν τὰς ἀπὸ τῶν ἀπόντων προσπορευθείσας. Alexand. Aphrodis. libro primo Problem. διὰ τί ἀεὶ τοῖς προσπορευομένοις, ἀεὶ semper expositum esse. Idem, ἡνίκ' ἂν προσπορεύωμαι τῷ μὴ ὄντι, & c. nobis obducta aqua calida. προσπορεύεσθαι τὰ ἴδια, priuata cōmunicamus. Cum Datiuo rei significat versor, tracto, vt προσπορεύεσθαι τῇ πολιτείᾳ, versari in bello Thucyd. li. 1. apud eundem tamen libro secundo, προσπορεύεσθαι πίστει exponit. Saxum contingere, vel saxo se admouere.

προσπορίσαι, accedendum est.

προσπορίσιος, ὁ, sermocinatiuus. Quint. li. 3 partem iudicialem & concionalem προσπορίσιον dicit, sermocinatricem dicit, quę à forensi ratione distingitur, & est accommodata priuatis disputationibus.

προσπορία, congressio, congressus, conuersatio, colloquium. cōtactus. Alex. Aph. l. 2. Probl. διὰ τί τὰ θερμὰ προσπορίαν ἐπιθερμαίνουσιν αὐτῷ, &c.

πρόσπορος, assimilis, παρόμοιος, minúsque quàm ὅμοιος. Hic enim ἀφ' ἑνὸς ἁπλῶς πικρὸς.

προσπρεσβεύω, assentior, insuper fateor, I. loc.

προσπροστυγνάω, imprimo, inuro, item abstergo.

προσπτύρω, conterminus sum.

πρόσω, τό, quod supereſt, summa excurrens. Demoſt. Τοῦ ἀνηλίσκοντος ἐς τὸ πρόσω, i. quódque quadrauti ſummæ & integræ ſupereſt.

προσπυθέζομαι, exprobrationibus oneror.

προσπυθέζω, prætereа obiicio, criminor.

προσπυνθάνομαι, in ſuper nomino, cognomino, voco.

προσπυστής, adnominatio, agnominatio, genus figurę, Quintil. l. 9. c. 3.

πρόσσω, qui adſunt, adeuenientes. τὰ πρόσσοντα, parta bona, Xen.

προσσημαίνω, aſpicio, intueor. Eurip. in Electr. τὰς ἐναταίους ἰόντι κόρᾳ προσσήναι, Item video, Soph.

προσσκοπέω, aſpicio, obſeruo.

προσσκώπτομαι, inſuper irаſcor, indignor.

προσσοῖς χρόνοι, præfinio tempus, Plut. in Lyc.

προσσοκάω, hoſtiliter accido. Xenophon in primo Pæd. οἱ τὰ πολέμια φοβούμενοι τὸ εἰς ἅπαξ σωτηρίᾳ τὸ διαγωνίζεσθαι ἀπὸ σφῶν ἔθουσι προσσοκᾶσθαι.

προσσολῶν Polluci, προσεπιβάλλει.

προσσυλέγομαι, appellor, applicor. προσσυλίζοιμι πρὸς ὕδωρ, ad Delū habent ſtationem. προσσυμβάσκουσι, applicuerunt in portum, c. 6. Euang. Marci.

προσσυλίζω, appello, προσκαλῶ.

προσσυσσείω, appulſus ad littus, Syneſ.

πρόσσυτος, ὁ, conterminus.

προσσύω, με ἰσ. ω. σω. ικα, proſterno, terrаe allido, πρὸς τὸ ὕδωρ ἔπεσσα, τὸ ὑδατῶδες ἀναπυόμενον πάσα ἀπ' ἐμοῦ, ſolo illiſiſti & interfeciſti. προσσύσσας αὐτὸν, qui proſtrauit imaginem, qui in ſolū iecit & humi proſtrauit, Plut. in Galba.

προσσύω, feliciter agere, ſecundis ventis vti. προσσύρασα, ὦ θυμὸν ἀφυσσάμενος, ἐπὶ σὸν ἐμὸν ἐπέσσα, ſic apud interp. Ariſtoph.

προσσύω, idem quod ὕζω. vnde προσσοῦς apud Suid. & Heſych. quod exp. ὀδοντιᾶν, ſicut Heſych. ipſum ὕω. & exp. ὀδοντιᾶν ἢ ἕλξειν.

πρόσσυρτος, ὁ, conterminus. οἱ πρόσσυροι αἰγιάλου, Herodot.

προσφαίνω, vide in Προσφαλῶ.

προσφαίνω, in ſuper ero debitor.

προσφαινόμαι, debeo. Actiu. Accuſatiu. προσοφείσκειον ἀλαζονείας, oſtentationis & iactantiæ nomen ſubiicit, Plutarchus in The miſtocle.

προσφείλω, vel προσοφείλω, in ſuper debeo, etiam debeo, alio nomine debeo. Paulus in epiſtol. ad Philem. ἵνα μὲ λέγῃ σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις, vt ne dicam tibi quòd etiam teipſum mihi in ſuper debes. Ariſtoteles Ethicorum quarto, ὀλιγοτιμίᾳ ὁμοίως ἀγχιστα, καὶ ὑπερηκρικὸς ἔοικε πλειονίᾳ. ὥστε τὸ προσοφείλεσθαι ὑπαίθριος, ſic enim ſit vt qui beneficentia prouocauit, etiam repenſo beneficio debitor ſit. Xenophon, προσοφείλω σοι ὅμως χάριτας. Lucianus de Sacrif. προσοφείλων αὐτοῖς πλείω ἢ ποιήσαντα θεραπείας. ipſis præterea debebat amplius quā triginta drachmas. Xenophon. Οἱ ἰδίᾳ ἀκαιρίᾳ δ' ὠφέλειαι πορίζεσθαι καὶ προσοφείλεσθαι, qui inde tolerare vitam nequeunt, ita vt æs alienum contrahere neceſſe ſit. Significat etiam reliqua debere, quæ

Προσφεκάζομαι dicuntur. Polybius libro primo, μήτε τὸν τῶν προτερεπολογίων ἔθνῶν. Demoſthen. Δικαιῶν καὶ προσοφείλεσθαι τιμωρεῖν ἡμῖν, quin & Demophon inſuper expenſum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Προσφείλω, vltra vel inſuper multari. Laërtius de Theophraſto, μικτὸς ἐς προσοφλεῖν, parium abfuerit quin etiam multaretur. Sic alibi. Προσοφείλοντες τὰ ἥμισυ τίμιον, hoc amplius etiam multam pendere iuſſi. Demoſthen. τὰ μὲν πανταπασῶς ἐρχόμενα ἀργύρου, inſuper ipſe quingentis dra chmis multatus eſt. Ex vi prępoſitionis, quæ aliquando in compoſitione amplius quiddam, & vltrà deſignat. Προσόφλω ζημίαν, multor, Budęus in epiſt. prior. προσοφλεῖν ἀργυρίου, Demoſt.

Προσοχή, ῆς, ἡ, attentio, conſideratio, διάνοια sive ἔννοια. Epictetus, ἐστι πάσῃ σοι ἡ προσοχὴ, καὶ ποτὲ μὲν ἀπὸ ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτόν. ἔστι δὲ καὶ ἡ ἔθνη ἐλεγεῖα διάτησις, Suid. diligens victus ratio, κατ' ἐπιστήμην. vide in Εἰσδοχὴ apud Suid.

Προσοχθίζω, μ. σω, σ. σκα, infenſus ſum alicui, tædium moleſtiamque capio ex re quapiam. Act. Accuſ. Eſt etiam impingo, allido, προσοχθίσθη Petrides apud Suidam, εἰ δ' αὖ φιλάζει, ἢ προσοχθεῖ τὸ μηδέν.

Προσοχθίζω, offendo, idem quod προσοχθίζω, hoc eſt, προσπαίω, προσκόπτω δόντι τὸ τῆ ὀδοντοφύτῳ πάθει ὑγρῷ προσπελάσαι, vt Suid. annotat, ab eodem etiam exponitur δυσαρεστῶ βδελυττόμενος, hoc eſt, abominor: eſt autem vocabulum Græcis bibliorum interpretibus vſitatiſſimū. προσοχθισθεὶς ζωῇ μου, tædet me vitæ, Genеſ. 27. προσοχθίσασα τῇ ζωῇ αὐτῆς, moleſta eſt mihi vita illorum, capite 25. Eccleſ. προσοχθίσατε τῷ χρυσῷ ἐκείνῳ, mihi diſplicuit generatio illa, Pſalm. Dauid. 58. Et capite tertio, epiſtol. ad Hebr. vbi interp. inſenſus fui. Poteſt dici, ad hanc gētem offendi, vel in hac: vt vtroque modo Latini loquuntur, offendere in ſcopulis vel ad ſcopulos. Heſych. exponit per προσκόπτω, μίσομαι. προσοχθίσει αὐτὸς, abhorrebit ab eis, capite 38. Eccleſiaſtici. προσοχθίσῃ ἐν ταῖς ἀφυείαις ὑμῶν, diſplicebūt vobis iniquitates veſtræ, capite 26. Ezechielis. προσοχθίζω θυμοῦ, abiectus eſt clypeus, capite 1. libro 2. Reg. & capite ſeptimo Deuteronomij: Leuitici capite 18. καὶ προσοχθίσει ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις.

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, &

Προσοχθισμός, ὁ, offenſio, offendiculum, moleſtia ex re quapiā, tædium, odium, βδέλυγμα, ἐξέλεον, execratio, q. abominatio & idolum. σφυσιβδίσματα προσοχθίσεις, deteſtaberis. Pro idolo, c. 11. l. 3. Reg. ſicut etiam βδέλυγμα ibi.

Προσπάνια, τὰ, oſponium, Dioſcoridesli bro primo, εἰς φυτὸν μεταβάλλοντα φύλλα λαχανώδεσι, folia oſponantur igni olerum modo ad eſus, Hermolaus apud Dioſcoridem libro primo, capite 112. ad oſponia vſurpantur, Ruel. item & Hermol. l. 2. einſdem c. 83. προσπάνιόν τι μέγιστον, additur in cibos, oſponiis additur, Dioſ. l. 1. c. 147.

Πρόσωπα, τὰ, aſpectus, ſpectacula, facies. Sophocles in Aiace, σιὼ φοβοῦμαι εἰ σοὶ σιγῶν, τἄμ' ἐκφανῶ πρόσωπα; tacitum facium videre & os. πῶς φοβοῦμαι τὸν πολεμιὸν δ' ὦν, Thucydid. Theophraſtus, ἢ γῆ τὸ φύλλον ἔχῃ, ἢ τὸ μίσχον, ἢ πᾶν ὅλον φοβοῦνται. Ex quo Plinius, Arbor moto ſimilis, folio, magnitudine, aſpectu. Πρόσωπα, proſpectus. Thucydides libro quarto, ὡς ὅσον τῆς φοβοῦνται ἢ χρὴ ἀνέλπιστα παθεῖν. Cùm proſpectū prohiberentur, qua parte arxilia ſummitti poſſent.

Προσπάθεια, ας, affectio, quaſi rei alicuius ſumus omnino addicti eique adhærēmus.

Προσπαίω, alludo, & colludo. Datiu. vel. Accuſ. προσπαίζει σοι, tibi alludo, (vt allndere philoſophiæ dicit Seneca) iocor recuſo. Plato de Legib. προσπαίζειν κωμῳδίᾳ. Lucianus ludendo admouet cani.

Πρόσπαυδος, ὁ, ἡ, recens, nouus, i. νεόσφαγτος, apud Nic. in Ther. & φοῖνικες, τὰ. vnde ὁ προσπαὺς, repentè, recenter, Ariſt. l. 9. Ethic. c. 5. & προσπαύω, aduerb. pro eodem, hoc eſt, ſubito & repentino quodam animi motu, ibid.

Προσπελάω, colluctor, obluctor. Datiu.

Προσπελλάδομαι, aggero. Datiu. προσπελλάδεσθαι τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, aggerunt in ſuum vſum lapides, Thucyd.

Προσπεφόρημαι, με, τὸ, aſcriptio.

Προσπεφορέω, adſcribo, iam ſcriptis addo. Demoſth. σοὶ δὲ βουλὴ τὸν Προσπεφορημένον τὸ δίκα ἐν τοῖς Μαγνησιν, ἰδιῶ σε ἐγγράψασθαι. Plato in Phædr. ὅτε προσπεφορήκοιμεν ταῦτας τὰ δὲ ἐν τῇ γῇ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς.

Προσπεφορτάω, adhortor, cohortor, in auxilium voco. Vide Παρακαλῶ.

Προσπεφορτίδω, vltra accipio, vel vltra aſſumo: προσπεφορτίδωκε τὴν ἀκρίβειαν, exactè trado, magnam impendo diligentiam, Dioſc. l. 1. in prefatione.

Προσπεφυσικάζειν, Demoſth. vnà apparare.

Προσπεφυσίζω, oppedere Ariſtoph.

Προσπεφύτευμαι, inſuper exhibeo, inſuper præbeo.

Προσπέφυκα, aſpergo. προσπεφύκει λευκὰ ἀλάτι, ſale aſpergere balneo, Gal. l. 1. ad Glauc.

Προσπάσχω, afficior immodicè, magno affectu hæreo, propensus sum & deditus alicui rei, per quandam velut sympathiam. Nam τοῦτο hic vehementiam denotat. Datiuo iung. προσπάσχω σοι, afficior tibi, Budęus in epistolis prioribus. προσπάσχω τοῖς προσπαθοῦσι, doctrinam amicè complexus, idem ibidem. Dionys. Theologus. Ὅπου δ' ἂν ἀφελεῖαν τῶν γηίνων προσπάσχειν, hærêre atque immodicè affici terrestrium cura. Plutarch. Τὸ δ' ὑφορᾶσθαι ἕτέρου τινὰ τῷ κρατεῖν μᾶλλον ἐοῖ προσπεποῖθός, id est, propensior & magis deditus. Cicero ad Attic. libro secundo, ego fortasse lubentiùs, nimium τῷ κρατεῖν προσπάσχω. Προσπάσχω, est etiam aliquid præterea perpetior, vt παρὰ momentum & nouam accessionem significet Bas.

Προσπελάω, μ. εἶσω, affigo, clauo affigo, Lucianus in Caucas. Aristophan. in Pluto, ταῦτα ἐκεῖσε τὰ μέτωπα αὐτίκα δὴ μαλ' ὀξὺ κατίης. Προσπατταλεῦσα τουτοῖ, hæc affigam huic, id est, ἐκπασσέω.

Πρόσειμι Θ. μ, ὁ, famelicus, esuriens, c. 10. Act. Apost.

Προσκαλέζω, adiungor & admoueor, προσγυίζω. Datiu. & Accus. in Epigr.

Προσκλίνητος, admoti, adiecti, propinqui.

Προσκλίντης, ὁ, cliens, apud Athen.

Προσκολάω appropinquo.

Προσπίμπω, mitto accersitum, insuper mitto. Aristophan. in Pluto, ἐμὲ παπᾶ τὸ προσίσπομψιν ὑμῖν, placentámque insuper missit ad nos hanc.

Προσπιπωκίης, τὸ, apud Galenum, quod collapsum est & concidit. προσπιπωκίνα σαφηνῆ, vua rugosa Aëtio vocatur. Vide Προσπίπτω.

Προσῤῥάω, idem quod κατακοπάω & κατακοπάω, emitto crepitũ ventris contra, oppedo.

Προσῤῥιβάλλομαι, propriè est vltra modum amplector, & vltra iustos fines prorogo imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Basil. de auaritia, ἀλλ' ὅσα οἱ μὲν πλεῖα προσῤῥιβάλλονται, τῷ ἴσου δέονται ἢ πλέονΘ. Paulanias in Atticis, παρηνῶν ὅπως ἀμῦν ὃ ἀμυντὴν προσῤῥιβάλλωσιν τὴ ἔθνει. Προσῤῥιβάλλομαι, obsepio, circunclo, circunplector. obuallo, idémque quòd περιβάλλομαι, παρὰ τὸ ῥιβάλλεται ἢ πέζη στρατὸν πὲς ναυσὶ, terre strem exercitum vndique nauibus circundedit, Plutarchus in Themist. τεῖχος προσῤῥιβάλλετο, mœnibus vrbem cinxit, Isocrat. in Euagora.

Προσῤῥιβάλλω, circumpono, induo, προσῤῥαπίζω. Actiu. Accus. προσῤῥιβάλλω τεῖχΘ τῇ πόλει, vrbi murum circundo, sic Valla apud Thucyd.

Προσῤῥιπτέω, Demosth. supereſſe.

Προσῤῥοπόω, ὦ, fibula annecto seu affigo.

Προσσείτης, incidet.

Προσσπάω, qui irruit, adortus, ἀόρ. ε. Ἐπὶ τῶ πεσὼ ἀχρέτοι. μάζω βροντίας προσσπάσι ὁμιλίας, incidens in consuetudinem, cum Diana scilicet, frequentius quàm in hominis consuetudinem. προσσπάσι τῆς τῷ σφυκλᾶ τῶ σχεδιάματος, quum ea res ad Periclem perlata esset, Plut. in Pericle.

Προσσ τείνυμι, extendo, illido.

Προσσίτησις, adnolo.

Προσσῴζω, adhæreo, adnascor. προσσῳύσασα, adhęserunt.

Προσσῳύσατος, adhæſe Gel. l. 5. c. 9. προσσῳυῆς, ἰτιᾶτε, cohærendo, totis viribus, fortiter.

Προσσυκάς, ὅτος, ὁ, coalitus.

Προσσύκωμα, id quod affixum est. προσσύκωματα, τὰ, pars quædam nauis, Hesych.

Προσσυκόω, μ. μᾶς Θ. ω. σω, affigo, cruci affigo Curt. cruci suffigo Sueton. Actorum Apostolorum capite secundo, σφισὶ ξύλοισι ἀνέλκετε, cruci affixum vel crucifixum interemistis, è medio sustulistis.

Προσσυλάω, prosilio, insulto, aggredior.

Προσσύρομαι, προσῤῥέζομαι.

Προσσυχώομαι, ἀόρ. α, προσσυκχωλάμην, vlnis amplector, cubito mentor.

Προσσύχομαι, appellor, admoueor. προσσυκάζομαι. Hom Odyss. v.

Προσσυῤῥάπτω, aliis adiunctum vendo, vendo cum Dinarch.

Πρόσσυτος, irruo, ὁ βαρὺς ὄντι θέμεθ ἢ σπορδῆς, προσβάλλω, impingo, incurso, facio impetum, occurso, adorior, ingruo, impressionem facio, irrumpo. Verbum ferè militare. Demosthen. contra. Conon. τῶ φυσητῆτε σφεσσίπτει, irruit in Phanostratum. προσσίπτοσι τοῖς ἰχυας, irruunt in animas, Plato de Legib. ποῖς τῶν ἐχίαι προσσίπτοσι, in sacrarium se conicit, Plutarchus in Themistocl. Προσσίπτω, supplex fio, ad genua accedo Cicer. κεταῤῥώλικτόνω, genibus aduoluor, ἢ γόνασι τῶν κατακλίνω, procido, procumbo, humi prosternor, adoro, supplico: Datiuo. Vnde τῶ ἐπὶ προσσίπτει, Deo supplicare, Chrysostom. Xenophon quarto Pæd. ἱκέτης σφεσσίπτω, supplex accedo. προσσίπτω ἀνυλικάς τῶ πατρὶ, &c. Nazanzenus in Orat. genibus patris accidens more seruorum. προσσίπτοσι τῆ σωφρὸ ἐνὸμάσει, Spurinam supplices adorant, Plutarchus in Othone. προσσίπτω σοι, Euripides supplex te placo, tibi supplico. ἱκέτης προσσίπτω, Xenophon, supplex ad tua genua accido, iacco ad pedes, prosternor ad pedes. προσσίπτειν πρὸς ρατα, iacere ad genua, Demosthenes. Aristophanes in Equitibus, ὁιὸν ἰόντα σφεσσεῖσθι ποι σοῖς βρίτας, id est, ἱκέτας ἥκειν. Προσσίπτω, incurro, occurro, συμβαίνω, ἐπιπίπτω, interuenio, incido in, accido. Aristophan. in Concion. Αἱ γ' γυναῖκες ἐξ τὰ δίκεια προσσίπτοσι τοῖς δὲν δίκοις, occurrentes per vias redeuntibus è cœna, id est, συναντῶσι. Vnde τὰ σφαλλόμενα, Aristoteles Politicorum tertio pro iis, quæ quotidie alia atque alia accidunt & occurrunt. Sic Cicer. ad Attic. Vetas me suspicari quicquam accidisse ad animum tuum, quod secus à nerga te commissum sit. Προσίπτοσι τοῖς ἡδοναῖς ἢ ὕβρεσι, ἀπολίς πάσοι, incidere in voluptates, prolabi in petulantiam infamiam Plato. Προσσίπτω, incido. Aristoteles de mundo, σεισμὸς σφέρεται ἢ βροντὴς σφοσίπτοσα, ὕστερον γδυσὸν, id est, fulgetra prius quàm tonitru nobis se ſe infert, quum tamen post ipsum fiat. Lucianus, ἐμοὶ μοι ξένη τις φωνὴ σφοσίπτοσα, id est, auribus meis accidit, vt Plinius iunior loquitur: vel ad aures, vt Liuius. προσίπτειν ἐκ θεῖ φωνὴ τῷ μάρκῳ κελεύσῃ, diuina vox ad Marci Cedicij aures perlata est, Plutarchus in Camillo, lib. secundo Maccabæorum, capite octauo, τῷ ἡλίβ σφοσίπτοσι τοῖς τῶ νικάλεος Ἐφράϊμ, Iudas autem resciuit Nicanoris aduentum atque hostilem incursum. Et capite nono Ὅτι ἢ ἈντίοχΘ κατ' ἰκιβάτασιν προσίπτοσι τὰ σφῷ ἢ νικάλεος ἢ, &c. cum nuncius perlatus est de Nicanore. Polybius, προσσιπτων ἢ τούτων εἰς τὰς χώρας ἢ ἐῦ ὑπῆρχε ἡγεμόνας τὰ πόλεν, huic cum renunciata essent, id est, ἀγγελθέντων. προσσίπτω σφῷ τὰ σωτῆρας, incido, &c. προσίπτοσι μοι τὰ κακῷ, Aristophan. accidunt. προσσίπτοσι σφ τύχῃ, fortuiti casus. Προσσίπτω, idem quod Συμπίπτω, concido, vnde προσσιπτωκότα dicuntur quæ conciderunt & contracta sunt (vt quæ intumuerant, concidunt atque contrahuntur) quibus opponuntur Αὐξηθέντα. Galenus libro 1. περὶ γόνης, ὑῤῥοῦν προσσιπτωκότα ἢ ὑγρὰ, αὔξοντα τὰ τα.

Προσσπτίω, accumbo, procido, procumbo, oro. προσσπτίωσα, accidens, aduoluta, Soph.

Προσσπάζω, appropinquo, προσσπελάζω.

Προσσπάσω, & προσσπαλτέω, affigo, item illino.

Προσσπασικός, oppledi seu obstruendi vim habens, Dioſ. l. quinto, cap. 77.

Προσσπαστός, ὁ, quasi appropinquabilis, facilis, assabilis, ἀπὶ τῷ σπάκω Θ. Æschyl. ἱκέτ προσσπαστοὶ ξένοις, qui non patiuntur se commeare hospites.

Προσπελάτης, affingo. προσπατθύφω τοῖς μισοῖς, cruribus adhæſcens, Dioſcorides libro primo, capite 129. προσπεφασμένοις κακοῖς ἐθάμοις, caulibus adhærens lachryma, idem libro tertio, capite 92. & lib. 4. capite 24. προσπεπλασμένα τῇ γῇ, terram strata.

Προσπλέω, adnauigo, aduenio, sum in cursu, aduento, traiicio, remi applico, Gaza.

Προσπλοκάω, adimpleo, superimpleo.

Πρόσπλωτος, nauigabilis.

Προσπλώμ. μ. εἶσω, affio, aspiro, Aristoph. Datiu.

Προσπολύομαι, μ. σομαι, π. πμαι, ὑποπράσθαι, subiugo, adiungo. πρεσβυτέρων τὰ ἀνέκκλητα, sibi obsequentes reddebant, Thucydid. Paul. ἢ αὐδὲ τὸ παιτρικὸς αὐχὴς προσπεποιημένΘ μᾶλ ἢ κεκρᾶσθαι ἐῦ ποιη. Προσπωλέω, vendico, οἰκειῶμαι, mihi concilio, meum esse contendo, vt iure mihi aliquid vendico. Ἴσαιος, ὃ πάππος συγγενὴς ἐῦ ὢν ἐῦ ἐξ ἐῦ ὧν σφοσπωλέσατο ὅῦ ἢ κειφάτου ; ex testamento sibi vendicasset? idem, σφοσπωλοῦτα ἐοῖσιν τὰ ὑπάρκοντα. Et ex Accusatiu. vt προσπωλέομαι τῶν ἀγέλων, mihi vendico victoriam. Sic Plutarchus posuit pro vendico, id est, assumo, οὐκ ἐμοὶ μᾶλλ προσπωλοῦντο τῶν ὠφελῶν, inquit, de nece Cæsaris. Προσπωλέομαι, simulo, assimulo, simulatione vtor, præ me fero, finge & componeo. cum Infinitiu. προσπωλέομαι ἢ φίλΘ, fingo esse amicum, Æschines. προσπωλέομαι ἢκεῖν, fingo me tussire, Xenophon. προσπωλέομαι ἀνδέκειν, simulo me precari. προσπωλεῖτο χαίσαν ὑπὸ ἐκείνης, fingebat se gaudere illius consortio, Plutarch. in Camillo. Alexander Aphrodis. libro secundo Problem. προσπωλεῖται τὸ ὑποκριτὴς ἐοῦ, se mederi fingens. Isocrat. καὶ μὰ ἐῦ μᾶλλΘ, τὸ ἀνδέκειν προσπωεῖν, egere fingas. Plato primo de Republ. προσπωλεῖτο φιλονεικεῖν, instare se simulabat. Vnde ὡς προσπωλέσθαι, dissimulare. καὶ προσπωλέσθαι ἀνδ' ἐῦ εἰ ἀδίκησαι, dissimulandum est, etsi deliquissent, Thucydid. id est, μὴτοι χ δεινόν τὸ γίγνεσθαι. Dicitur & pro eo ὑπροσπωλέσθαι. Polybius libro quarto historiar. στρατηγὸς, ὃ προσπωλεμένΘ ἀδὲν τῇ γνώμῃ, καὶ τὸ ὑπὸ σφῷ. Προσπωλέομαι, profiteor. Dion apud Platonem in epistol. πλάτωνα, ὡς ἐκεῖνα προσπωλεῖται μᾶλ τὰ ὀνόματα τῶν ἔργων ἐφυτὰ ἀνέλκει, &c. se callere profitetur ea quæ ad populare stum conferant, προσπωλέμαι σοφὸς εἶναι, sapientem me esse profiteor, Gaza de Senect. Προσπωλέσθαι, adiungere. Themist. in 2. Phys. Ὅλως ἢ ὕλη ἐῦ προσπωλεῖται τοῖς μεθηματικοῖς παντελῶς.

Προσ-

προσαίτ-ω,μ.ἠσω,π.κω, idem,& mihi quęro, in rem meam verto, acquiro, in poteſtatem redigo, trado, ἀπολέσαι παῦλ, ſubſidicio, potior, obtineo. Accuſat. & Datiuo. πάντας προσεποιοῦνται βασιλεῖ, cum rege omnes familiaritate coniunxit, Plutarchus in Pericle.

προσαίτησις,ατος,τό, ſimulatio, fucus, fictio.

προσαίτης, idem, ἐπικαίτωρ, κάπηλος, ἡ ἀπαγγελία. Interpr. Thucydid. προσοικειοῦν ἑαυτὸν καὶ πολιτεύεσθαι, ſpecie ipſa iactantior, Thucydid. eſt itaque etiam προσοικεῖν ſimulatio.

προσαιτικὸς, fictor. προσοικειτικὸς ἀσεβείας, ſimulator fortitudinis, Ariſtot. lib. 3. Pol. t. 2. cap. 7.

προσαιτὸς, οὐ, ὁ, ἡ, fictus, ſimulatus. Ariſtot. 2. OEcon. μετ' ὀργῆς προσαιτοῦ, cum afficta ira.

προσαλγέω, oppugno, bellum facere pergo. προσαλγεῖσαι, tibi aduerſor.

προσαλγία, inſuper hoſtem facio, impugno, bellum indico. Achenagoras in Apologia pro Chriſtianis, οὐδὲ μόνῳ ὀνόματι προσαλγεῖν ἐῶσιν ἡμῖν πολεμίῳ, inſuper à multis nomine tantum offenſis infeſto bello vexamur. Idem, ἡ κακία προσαλγεῖ τῇ ἀρετῇ.

προσάλγ-ος, ου, ὁ, ἡ, ſeruus, ſerua, ancilla, miniſter in ſacris. Soph. προσάλγους φυλάσσεται, ſeruatur à ſeruis, 1. ὑπὸ τῶν προσαλγων, 1. τῶν δούλων. Ariſtoph. Ran. -πῶς μοι δ' ὑμῶν ὕστερον πίμπλεις ὕδ' ἀφειδῶς, Αἴδης προσάλγος ψυχαῖς ὑδαρῆ πίνων.

προσάλγω, adlaboro, τὸν μὲν προσαλγοῦντα hac mea cura & labore mihi confectum eſt. Baſil.

προσάλλομαι, procedo, progredior. Ariſtot. 2. OEcon. προσαλλομένων μὲν ὡς, procedente & labente menſe. Προσαλλόμενος, accedo, vt in Euangel. Matth. προσαλλόμενοι αὐτῷ. Interpr. accedo ad eum. Et Marci cap. 10. ἐγὼ προσαλλόμενος αὐτῷ. Προσαλλόμενος, ſupplici ter adeo, ambio, obſequenſeo. Apul. Stud. προσαλλόμενον δ' αὐτῷ τὸ δόκιμον, τὸ ὠφ' ἑτέρων χαλάζων, &c. id eſt, προσηχμένον τὸ ἐπαγωγὸν. Polybius, ἔτοιμος δ' ἦν ὁ τῶν δύο πεπεισμένος κρίνεσθαι, τὸν πλείονα προσαλλόμενον, ὃν πολλῷ μᾶλλον ἐπῆμε μετὰ παρρησίας ἡ ἰσχὺς αὐθαδὼς, cum plures eam dignitatem ambirent, non autus eſt eam petere. Et alibi, τὸν τὴν ἀρχαιρεσίαν προσαλλόμενον, ἀεδιλίταται ἐν ἀμβιτε. Rurſus, Ἡδὺ δὲν ἐστὶ καὶ τοῦτο τὸ ἐπιμελεῖσθαι τῶν γῦ ὄντων ὑπὸ τῶν τὰς ἀρχὰς μετὰ παρρησίας μόνον, de more cądidatorum, candidatoriam togam parare.

προσάλλ-ω, acquiro, comparo, vel acquiro ad id quod iam partũ eſt. Demoſt. Philippic. 1. προσαλλεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ ἐρᾶν τυμᾶς. Ἀεὶ δ' ἐπαλμεῖ.

προσαλμάω, οὐ, ὁ, acquiſitio eius quo adhuc egebamus, quod nobis acquiritur per eos qui in noſtra poteſtate ſunt, peculium.

προσάλπιξ, ſiue προσαλπιγξ, fibula annecto, fibula affigo.

προσαλπτὸς, infibulatus. affixus, Æſchyl. in Prometh. Ἁλυσὶ προσαλπτὸς, vinculo implexus & conſtrictus.

προσαλπωκ,ατος, τὸ, offenſio, προσάλπωμα, prolapſio. Alexand. Aphr. lib. 2. Probl. ἀν προσαλπώματος βοὴν γένεται, quum pes offenditur, inguen intumeſcit. Idem lib. 1. ἐν τῷ προσαλπώματι τῷ ἐν ποδὶ δακτύλου θραῦσιν ἐπαίσεται, per offenſionem digiti pedis inguen intumeſcit.

προσάλπωμ,α,ατος, τὸ, offendo, προσαλπόω, προσαλπάω. Datiuo. Aphthon. τὰς ἐκβολὰς προσαλπώσει, ad ſpinas offendit. προσαλπώσεις τῷ βλέποντι, offendis ad id quod videtur. Nazanz. in Orato. προσαλπήσει τὸ φωνῇ, voce offendimini, Idem ibidem. προσαλπήσει βυσσινίῃ, in Pœotios incidens offenſionem accepit, Bœotiis ſuccubuit. Plutar. in Fabio. διὰ φιλίαν προσαλπήσει τῷ δήμῳ, ob Phidiam in inuidiam & offenſionem populi incidit. Idem in Pericle in ſermone etiam aliquis προσαλπήσει quum impingit & titubat eius lingua. Syneſ. de quodam memoriter pronunciante τὸ προσαλπώσιμον, ὁ διαλογισμὸν ἐφιεμένῳ ἐπὶ ᾧ τῶν μνημῶν ἀζηθέντα.

προσάλπωσις, duería fortuna laboro, fortunę vices experior, excido, afflictor, illidor, fruſtror. προσάλπωσιν μεγάλαν, magnã iacturam fecerũt. μεγάλα δὲ προσάλπωσις, magnam cladem accepit, Herodotus. προσάλπωσις τῇ ναυμαχίῃ, qui præſidium nauale malè geſſit, Idem Herodot.

προσάλπωτὸς, qui adulat apud Ariſtop. à προσάλπωμα: vnde προσάλπωτα, adulat, apud Xen.

προσάλπωμα, τὸ, complexus. Euripidis Oreſte, ᾧ φίλον προσάλπωμ' ὁμιλεῖν. Προσάλπωξάλπω, amplexatus.

προσάλπωμαι, &

προσάλπωσαμαι, ὠξάμ, π. υχα, amplector, ἀσπάζομαι, προσαιδῶ, ſaluto. Accuſ. Odyſſ. 2. πῶς τ' ἂρ' προσάλπωξόμαι αὐτὸν, κατὰ ποῦ προσπτρυγόσω, θιλοφρονέουσιμι, προσστρεφόμενος. Et lib. 1. Argon. Apollon. -χεῖρα δ' ἐχέμεν ἠνώγει προσάλπωξασθαι φαίνουσ' τε, 1. ἐδεῖσατο δ' ἡ τῆς λόγους φιλοφρονέοντα. Hom. Odyſſ. ἆ, προσαπώξατο μύθῳ, ἰ ὀξυλίπαρσεν. ὀκολάκευον, exoratuit. Eurip. cum Genitiuo in Medea, φιλῶ χρῆζω σὸν μὲν παῖδ' ὁ τῶν προσάλπωξόμενος. προσαιδάζω, adſalutare. Pro adoro etiam Accuſat. apud Nonnum. προσάλπωσεν μύθῳ dixit Idem Nonnus pro ἐροτάζω, rogo: ἐδίνεν προτέρῳ με σοφὸν προσάλπωξεν μύθῳ, nihil poſthac me rogabitis: pro ἐμὲ ὐκ ἐροτήσετε αὖτε.

Προσαπυλώνιος, ν. τὸ, veſtibulum.

Προσαπωνέομαι, inſuper per contor.

Προσράω, ſpergo, inſpergo, adiicio, προσβάλλω, Ariſtophan. προσραίνειν τῷ ὄζῳ τὰ μάτια, Alexand. Aphrod. inſpergere acetum vultui.

Πρόσραξις, colliſio, conflictatio, κάπτωσις, Philo de mundo.

Προσράσσω idem quod προσρήγνυμι, Sind. προσρήγ-νυμι, affluo.

Προσρηγνύμαι, alludor, προσκαταγελάσομαι, προσκρούω, offenſo, illidor, Baſilius. Ὅταν κῦμα ἐπὶ πλάγιον πολλὰ ὁμοῦ συμπλέοντα, ὑπὸ τῆς βίας τοῦ κλύδωνος, πάντες ὁμοῦ ἀλλήλοις προσρήγνυνται.

Προσρήτ-ης, ου, ὁ, ἡ, ſalutatus, Furip.

Πρόσρησις, τος, τὸ, compellatio, appellatio, ſalutatio. Pollux, Καὶ ἡ μὲν ὁμιλία, ὁ δὲ γόγγυσμος ἀσπασμός, προσρητὸ, ἡ προσρητέα, ἡ προσρησις.

Πρόσρητεύω, alloquutio, ſalutatio, προσομιλία, ἀσπασμός. Plutar. in Epiſtol. ἀφ' ὑβρεως καὶ τυφλότητος ἐκκλῆσαι προσρήσεως, ἀναστρεπτικὸν ἐπιστολὴν, idem in Legib. ſerui appellatio, id eſt, ad ſeruum allocutio, qua compellatur ſeruus. προσρητεύσεται ἔσαι, à mercatoribus ſalutabitur, commemorabitur, Plutarch. in Themiſt.

Προρρητὸν, appellandum eſt, vocare oportet, Plato de Legib.

Προρρητὸ, inſuper commemorandus.

Πρόσρητὸς. Vide Προσιμης.

Πρόσρεξις, &

Πρόσρεξ-ις, ſtirpitus, radicitus, vnà cum radicibus. Dicitur πρίζειν, vel ἀφρίζειν, ἀφαίρεζειν ἐλάσσω, ſtirpitus euellens, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 13.

Προσρεζόω, Ω, qui inxta radicem folia habet.

Προσρεζόω, actis radicibus affigo, q. adradico. Datiuo & Accuſat. Philo de mundo.

Προτεσπιδῶν τὰς κύμασι, Heſaſſert pro κυμασπιζῶν, qui iactatur, vndis fluctuantem.

Πρόσρυσις, qui affluxit. Sic προσρυῶσαι affluxiſſe vel etiam affluere, à themate προσρύω, ſiue προσρέω

Προσσάλπ-ω, q. adſalandior, adulor, applaudo. Æſchylus in Prometh. ἐγὼ δ' ὁρῶσα μὲν σε, ſi quid horum tibi adblanditur atque ardidet. Interpr. διορᾶσα καὶ ὑπωπτεύσασα.

Προσσημαίνω, adſignifico Varronis: præterea ſignifico, vt ῥύμῃ δὲ τὰ μέρη λόγου χρόνου διαφόρου προσσημαντικὰ, id eſt, cum actione etiam temporum ſignificatiuum. Ariſtoteles ὄνομα δὲ ἐστὶ τὸ προσσημαῖνον χρόνον, id eſt, ſecunda quadam ratione vnà aliud etiam aperiens atque ſignificans: adſignificans vel conſignificans. Idem in prima Rhetoric. Ἐτι δὲ τὴν προαίρεσιν δεῖ ἢ ἰσχυρὸν, ἢ τὸ ἐθικὸν: τὰ γὰρ τοιαῦτα τῇ λόγου καὶ προσσημαίνει τὸν προαίρεσιν: δῆ οὖσαι καὶ κλοπαί. Nam κλοπαὶ non ſolùm ſignificat aliquid inuito domino ſubſtatum eſſe, ſed etiam qui ſuripuit, vt ſuum faceret, ſurripuiſſe. Sic voce ὕβρισε, id eſt, contumeliæ, non affectus animi tantùm declaratur, ſed etiam illius qui geſſerit, qualitas atque prauitas. Vide in 2. de morib. ad Eudemum.

Προσσάλπω, palpito ad Plut. Othone.

Προσσημαντικὸς. Vide Προσσημαίνω.

Προσσημασία, ſignum addium, vel concurrens aliis ſignis.

Πρόσταγμα, ατος, τὸ, mandatum, edictum, imperium, præſcriptum, lex.

Προστακτικὸς, οὐ, ὁ, ἡ, q. imperatiuus. Dicebat Chryſippus, νόμον δεῖ εἶναι προστακτικὸν μὴ τοῦ πειστέον: ἀπαγορευτικὸν δ' οὔ τοῦ πειστέον. Ex quo dixit Cicero in de Legib. Lex eſt ratio ſumma inſita à natura, quæ iubet ea quæ facienda ſunt, prohibétque contraria.

Προτανύω, extendo. Actiu. Accuſ.

Πρόσταξις, ν. ἡ, iuſſio, imperium, præſcriptum. Ariſtotel. de mundo, τῶν μὲ ὅλα σώματα ὑπὸ δίνεται μὴ πρόσταξιν τὸ κρεῖττ ἔχοντος πειθηνιὰν ὄντα, id eſt, ſub vno ductore omnia mouentur, qui imperia & ipſe ſignificanda accepit ab eo apud quem ſumma eſt imperij.

Προσταγτὸν, annecto, alligo, affigo à ταγγάω ſiue ταγάω, quod eſt vinculum, nexus, laqueus Lycophr. γόμφοις φρουτεταγασμένον.

Προστᾶ, σῶσαι, porticus. Vide Παστάς.

Προστάλ-ις, ἰδ, apud Athen. feorta, proſtibula Plauto. quaſi προστῶσα γυναῖκα.

Προστασία, ας, ἡ, imperium quo aliquibus præſumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas Thucyd. lib. 2. & Polyb. Item cura, tutela patrocinium, quo ante aliquem nos ſtatumus ad eius defenſionem contra aduerſarium aut res aduerſas, interdum & auxilium. Polyb. lib. 5. Plut. in Rom. & Demoſt. contra oratorem. Προστασία, patrocinium, βοήθεια, παρασκεύη. Sic enim Plutar. in Romulo docet Latinos vocare παρασκευὴν, quam Græci προστασίαν, quum quiſpiam pro alio liti ſe opponit, & eius defenſionem ſuſcipit, cuentúmque præſtat, De-

mosthen.ᾗ ὐπὸτ.προστασίαι ὢ ὑπ τυχ.ν,auxilio superioris sunt destituti,Chrysost.ἀθλίωτ.Demosthen.contra Onetor.Ταῦτ᾽ οὐ πολλὴ ἀθεμιτότητι δῆτ,ταῦτ᾽ ἀχ ὑπολογισμὸν προστασίαι:Nónne his pluribus fictis ab inimicis,&c. hæc tibi munera imperantem. Idem pro Ctesiphonte.Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ἐπῆρτο ἡ προστασία.Hypocrates.Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ἐπῆρτο ἡ προστασία.Thucydides.χώραν λαβόντες ἢ ἀφ᾽ ἧς προστραφῆ ᾖ, cuique attributus fuerit & assignatus.

Προστασία,ἡ,defensio,προστασια,procuratio,præfectura.Xenoph.χρημάτων,προστασια χωρίων,προστασίας,&c. Προστάτης,ὁ,ἡ,ὁ πολιτὴς, apparatio fuse apparatus Polyb.lib.5.Προδιελθὼν ὅτιτ.πας᾽ ἡμῖν ἐξ᾽ τὰς ὁμιλούσης ἀπωφύσεως ἡ προστασίας.vel προστασίας, vt alij legunt:curam respectúmque interpretantur.

Προστάτης,& Προστατεύω,μ.εὔσω,π ἔυκα,præsum,præsideo.Genit.Xenoph.ei συμφορὰ τῆς πόλεως προστατεῖ,προστατοῦ πάντων,præfidēi e ommbus cap.4.lib.1.Macchabæorum.Προστατῶν ἀδρώπων᾽ὄψιμ,Xenop.lib.1.Pædiæ.προστατεύουτ πας ἴσοτιμῶτ,Idem Xenoph.Item cum Datiuo & ἐν Præpositione. οἱ ὢν τὰς πόλεις προστατεύοντες. Plato πολιτ. ἡ,ἡγεμὼν ἐν τοῖς ἀνθρώποις προστατοῦντος,id est,præsidentibus. Ὁ τοῦ μεγίστου ἀφεῖμαι προστατεύειν,apud Eusseb lib.7.cap.13.in quodā Galieni rescripto,id est,Procurator Cæsaris,qui & procurator summæ rei dicitur in l.3. C.si propter pub.pens. & apud Suetonlegit Cuiacius Iurisconsultorum lumen,Rationalē summæ rei,in Domitiano,non auctorem summarum. Cornelius Tacit.lib.5.Neminem summæ rei imponere poterant.Et lib. 13.Enolutum se de patria rebúsque summis. Προστατῆ τὸ περίεσθαι,defendere,patrocinari,vt Gregorius alicubi dicit se habere προστασίαν αἰρουσίαν, id est,morbum qui sibi patrocinetur, Gaza de Senectute,προστατεῖ αὐτὴ,se defendit. Προστατῆι,procedere,vt apud Sophoc.in Electra.ὁ προστᾶν χρόνος, ὁ ὑπτ.ρ.μὴν Φ.

Προστάτης,ου,ὁ,præses,Apollinis epith.quasi vestibularius & limiaris,quasi quæ ianitor,Demosth. Καὶ ἔτ.χθὲς Κτησίου καὶ στατηρὸς ἐξὸ τυχὸς ἀγαθοῦ.Sophocl.in Electra,κλύεις αἰ᾽ ἠδὴ φίλαι προστάται.Vide Περίστασις.

Προστατέω,ῶσω,mensis quo πανηγὺρις celebrabantur,vinique horni seriæ recludebatur,apud Plutar.μῆν προστατεῖ ὃν ἄβυδος ὁ ἑκατομβαιών.

Προστάτης,ου,ὁ, præses, præfectus,præsul, author & dux,assertor, qui adest, dignitat e præditus, vindex, procurator, βασιλικὸς, propugnator,auxiliator,tutor,adiutor in bello.Xenoph. ἐπὶ προστάτου ἦλθτ.ς ἐπὶ ἀρχὴ,&c.si præfectus fis vt operentur,&c. apud Aristoph.in Equitib.προστάτης,ὁ ἀστεῖ᾽ μὲν τοῦ δήμου,id est,βοηθὸς.

Προστάτης,patronus.Appianus in 2.ciuil. Bellorum,ὃς ἂν ἧτ ἀλλοδαπὸς ὁ προστάτης,in cuius clientela erant Allobroges. Plutarchus in Romulo, ἐὰν δ᾽ ἀπὸ τῶν ἡττόνων ἐπὶ πολὺ αὐτῶν πλῆθος ἀνομβλων, ἐδὲν ἦτ προστάτης. Idem in Mario ait, πάντ᾽ ἀνὴρ κρεῖττ τὸν προστάτης οἰκέτ. Et proprie hoc nomine dicebatur patronus peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit peregrinos aliquem è ciuibus sibi προστάτην deligere.

Προστάτην ἔχειν,sibi patronum adoptare Cicer.& defensorem parare,patronum habere.προστάτην ἐχέτ.Nam vt Harpocr.He sych.Suidasque testantur,τοῦ μετοίκου ἔχοντ᾽ μὴ προστάτου τοῦ ἀστοῦ τὰ πράγματα αὐτῷ συμβήκειν,τὸ μετοίκιον πραττόντ.Hyperides quæ τὸ προστάτην ἔχειν,γίνεται προστάτου dixit: ἡ γὰρ νόμτ.ς ἀναγκάζουσα παρέχοντας τὸν καλούμτα μὴ ἔχειν προστάτ.Aristot.li. 3.de Rep. πολλαχοῦ μὲν οὖν δεῖ τοῦτον τρόπον οἱ μέτοικοι μετέχουσι τοῦ πολίτου κατοικίας,δεῖ ἀνάγκη εἶναι προστάτ.δὲὸ ἕνα τὸν μετέχοντα. Idcirco dixit Terentius alludens ad hanc Athenien siū consuetudinem, Thais parti se commendauit in clientelam & fidem. Vnde Aπροστάτου,actio erat Athenis,in inquilinos qui sine patrono & præside intra ciuium fibi vsurpassent. Apud Sophocl.in OEdipo Tyranno,σεύν᾽ ἐλᾶτε πατ προστάται ἔχωτ,sem per mihi patronus & defensor Deus sit. Dicitur & ἀφεστὼς δίκτ.

Προστατὴς,ου,patronus.

Προστάτις ιδος,ἡ,mulier quæ rei alicui præsidet,quæ præest, tutatrix,fuff agatrix & patrona. Chrysostom.in Epist ad Hebr. ἡ γὰ ἐλεημοσύτη πυχὴτ ὄβτ ἀρίστ, ᾗ προστάτις ὀβῆ ἐργαζομένων αὐτὴν, Paulus cap.vlt.ad Rom.de Phœbe loquens,ἣ γὰ αὐτὼ προστάτις πολλῶν ἐγένη ὅτ,ἡ αὐτὴ ἐμοῦ,id est,nam & hæc multorum,nostrique adiutrix & procuratrix extitit. Interpres sic cōuertit, Nam hæc cum multis hospitium præbuit,tum mihi etiā ipsi. Quod autem ait Eustathius,προστάτις ὀβῆ ζένων, ἀφ᾽ ὧν ἡ ἱστορία προστέτακται,cui & annus aliquod est assignatum.προστατήβιον ἄνδρ,redacta fum sub imperium,facta fum serua.Euripid. Cum Accusf.Xenoph.προστατήσαντ᾽ ὃ αὐτὸν ἐβα μείζω ἡ᾽ δυνάτων,mādari ipsis dicebat maiora negotia quam pro viribus. τὸ προστατῆσ, quod iussum est,imperatum. Plato in Timæo, τὸ,τὸ προστατῆν ἕκαστ:Cicero,imperio parēre didicit.

Προστάττω,ττ.ξω,π.αχα,impero,iubeo, præsideo, mando curā vel onus,delego,præscribo,inium.o.Demosthen.ἡ βουλὴ προστάττει πάντα. Προστάττω,impero tribuitur vel collationem. Xenoph. Καὶ τῶν πολιτῶν ὁμολογούντων τὸν ἱππάρχτ προστάττουσιν μισθὸν τετάξθαι,ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἱππεῦσι καὶ τοῦτ᾽ ἔχειν.Προστάττω, attribuo,destino,assigno. Plato in Phædone,Καὶ πολλὰ πολλοῦτε βίᾳ, μᾶλλτ ἢ τοῖς προστεταγμένοις ἄθλοις ἐξ᾽ χετ ἀγωνίζεσθαι. Thucydides.χώραν λαβόντες ἢ ἀφ᾽ ἧς προστραφῆ ᾖ, cuique attributus fuerit & assignatus.

Προστατηρία ναῦς,naues clatris præfiguntur. Vide in᾽ dictione Στόμα.

Προσώπον,prominentia tecti.Plur.in Cæsare,ἀϊὼν᾽ ὃ ἡ᾽ ἠβῶ᾽ ἄκρατ τοῦ προσώπου τῆς ὀφρὺος ἐκπεσούσης.

Προστιθὶς,additus,appositus,accrescens.

Προστίθημι adiciar.

Προστίομαι,deposco,instanter postulo,insto.

Προστοχίζω,addo murum.

Προστελὴς ὁ,ἡ adultus.est à προστελόω significāte ad perfectionem & consummationem perduco.

Προστέλλω,affringo,succingo,apprimo,comprimo, contraho, æqualitatem redigo,compono,orno.στέφ᾽ τε, & προστέφω. Balχτὸν διὰ ζώνης προστελλῶν᾽ τοῦ σώματ,appressus. Galen. 2. Glaucon.προστελτο μὴν ὁ σωζήβης ὃ᾽ χ᾽ῶ, tumor scirri iam repressus erat & cohibitus.Idem,προστέλλει τὸ χωρὶον ἄπαν. Πρὸ σεκαλῶν᾽ etiam dicitur qui compositus est in frugalitater & ad tēperantiam moderationémque redactus.Plat. in Gorgia de gubernatoria loquens,ἡ τέχνη προστελλμένη ὀβῆ ἡ κατάλλ.Ατstot.histor.9. de Benaso,ὁ δηὶς τῆς τοῦ ὑπτ.ν προστεκαλλμένος ἦλθτ,id est,compositior,& non ita per colla & armos fusa. ἀναλαπροστελλμένος ἐτ᾽ ἀλλακα,folia inuicem compressa,Dioscor. libro 4. Προστέλλω affertur ex Thuc.pro protego lib.5. ἀνὴρ φεύγων τὸν ἀγῶνα ἐν ὄχλτ ἐκ ἐθέλει ἀφ᾽ ἑαυτῆ τὸ ἐν δίκῃ αἰσχρὸν προστελλόμενος κατὰ, eo quod protegerent nudas corporis partes clypeo eius qui ad dexteram eis locatus erat sed schol.ibi expōnit non solùm σκέπειν,verum etiam φρουρεῖν,quam posteriorem expositionem sequendo compositum effet ex ὑφ᾽ ἑαυτῆ.

Προστροπάδιμαι, idem quod Ὑπτροπάδιμαι, prodigiosè affingo alabulor.

Προστρωτίδιον,pectorale Plin προστρωτίδιον,ἀφεῖ ερμον: vt pectoralia equis,id est antilenæ, quæ προστρωτίδια ὄπλα dicuntur. pectoralibus applicata.

Προστρώτιδιμαι,ad pectus apprimere & admouēre, amplecti, κολλᾶσθαι.

Προστεταγμένος,cui mandatum est.προστεταγμένῳ τοῦ λεοῦ, populi præfectus.

Προστεταγὴ ὑπὸ,ἡ,allaqueata,coniuncta. τὸμφυὲς προστεταγμένον,clauis affixam dixit Lycoph.ἀ σπαρτὸν, quæ Attice περονὴ vide supra προστωτίδιον.

Προστετυχὼς,qui interfuit:Datiuo.

Προστιθίδιον,ου,τὸ προσωπίδιον. In equis προσωπίδια ὄπλα, i. antilenæ Pollux. Vide Προσωπίδιον. Significat etiam simulachrum fi imaginem non perfectam, sed ad pectus tantùm deducta, εἰκὼν μέχρι στέρνων,Suid.

Προστὸς, ὀδος, ἡ, q.pectus pedis, hoc est, eminentia illa ci digitos pedum, τὸ ἐν᾽ ποδὸς, τὸ μὲν φοῦσχον ὑπὸ τὸν δακτύλ. Pollux.

Προστάκω,μ. ξω,π.κα,intabesco,liquesco,q.attabesco: vt προσὼτ.πὶς πα ὄψιμαι.Προστῆκε τὴ ἀκάμα,αὐτὸ τὸ χαῖρε ἡ᾽ τήρημα, q.intabesce & adliquesco,καπαπάσας διακειμαι, & abduci in nequeo, & addictus sum,προσαι φωνάτας ἐ᾽χα.προστάκω, id est, προσκολλᾶται, affixus est,coagmentatus est, deditus est, συντηκὼς,intabescens,Lucian.Interp.Agricola : affixus deditque,Eraſ.Ἰ lutar.πρὸς φιλοπλα. Οἰκειοῦ ἡ ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν ἑαῦτ᾽ προπεπωκότας προστεκότα,ἡ τοὺς ὑπὸ λόμου ὑπτίνου τα,τὶ φόσμῳ τὸ ὄνε ἔβ: quærendis diuitiis intabescentem & quasi illiquescentem, & impendendis illachrymantem.

Προστιῶτα,profitiuere,præcipere,πανθεῶ,producere.

Προστατεύω,qui præfecit:ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ πανοσιώτ᾽ὃ, Demosth.

Προστέλεσμα,præco vel procedo,προστροβόλιμα,μερίζομα,Hesyc.

Προστιλες,ιδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præiit, vel κατὰπρὸς incisum,vt fit in imperuiis rupibus.apud Suidam. τὰ ἐκ τῶν ἀσκλαφῶν,πρεσβεῖα δὲ οὐκ ἐπιτετιμῆσθαι ἔ᾽χοντι ἡ᾽ πλὴν πάντα.

Προστίθημι,addo etiam.id est,Ciceroni,adiicio,appono.Est & sentior,astipulor.adhæreor,πάσομαι,accedo,addo, fauco tibi calculum adiicio Plin.vel adiicio solùm,id est,consentio,& apud Virgilium,Æneid.10.Tercentum adiiciunt, mensonibus vna sequendi,id est,προσίδυτα,ἀυτὸ προσίδυτα, se cijunxerunt,Plutarch. in Galba.ἀ προσίθητο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, in eā sententiam iuerunt,Idem in Themistocl.Idem in Fabio,γνώμτ.ς ἀνὴρ καπαπειθὼς πάντες εἰς τὴν ἐκείνε γνώμην, omnes in se dederunt,sequeade eius sententiam accommodarunt. προσέθηκε φορτῆρα λόγῳ,ad priorem sententiam accedere.Plutarchus.ἀφορμὴν ἐλάμβαν τοῖς ἀρίστοις λόγοις,addictus dogmati Aristote-

το: quod etiam per πῶμα dicitur. Alibi Idem, ἑαυτὸν παρέδωκα dixit pro eodem. Περιτίθημι μικρὸν ψῆφον, vnum calculum mittere, Thucydid. Περιτίθημι etiam cum Infinitiuo construitur ἀπὸ τοῦ σώματος, instō insisto, pergo. Actor. Apostol. cap. 12. de Herode, προσέθετο συναγαγεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere instituit comprehendere perrexit, Interpres. προσέθετο τοῦ φέρειν ἀφίεναι, instituerunt Aristagoras vt efficeret, Herodot. προσθῆναι φίλοις, conciliare amicum.

Προσίθημι, ας, σα, ται, τὸ εἰς αὔξησιν τίθημι, appono, cōpono, propono, applico, committo, adiicio, addo, admōueo. προσιθεῖς ἀνὴρ, Sophocles, impreca tionales adiciens, proponens. Προσίθημι εἰς τὰ σφάγια τὰ τῶν φιλοτίμων, Demosth. affero, adiicio, applico. Xenoph. τὸ σῶμα φέρε τὸ σὸν προσθές, os ori admoeuo. Aristoph. ἵνα τὸν σφῶιν ἐπὶ σοὶ τιμῶμεν, equum adlebat ad nomen. Προσίθημι, τὸ αἰσθάνομαι ἢ φαντάζω, attribuo, contribuo, asscribo, & προσλογίζομαι, imputo, Thucyd. τὸ ξ ἁμαρτάνειν ὀξὺ ἀσθενὲς μοίρᾳ προστίθη, datum est viriliratī & asceriptū, noc est, præcipitis celeritatis causam vtilitatem esse censeant. Προσίθημι, addico: vnde Προσθετος. Προσίθησι τὸ ὄλεθρε με fero. Plato in Apolog. cum Datiuo & Accusat. ὁ θεὸς μὲ τῇ πόλει προσέθηκεν, Deus me ciuitati attribuit.

Προσόνειδος, idem quod κατηπείλημένος, fierceus cilio. Aristophan. ἀφεῖς αὐτὰ ταφθέντα μὴ προσόνειδος ᾖ. oculos meos sterco-repertiudit.

Προσοφλισκάνω, mulcto, ζημιῶ, κατακρίνω. Datiuo & Accus. Demosth. ἀλλ' ἀφεῖναι ἐπέτρεψε τῷ δικαστῇ, ob vim illatam multare eum iussit, pecunia Reip. dependenda. Idem contra Timocr. τῷ δικαίῳ προστιμῆσαι κατ' νόμον.

Πρόσοφλος, ατος, τὸ, mulcta, ζημία, ζημίωσις, pœna legibus præfinita aduersus iuris violatores. βάσανος, πρόσοφλος.

Προσπίνω, ν, τὸ, idem. Polyb. ἄβρα ἐπίνοντα δια τὸ ἐν ἀφέσεσιν τὸ ἐφ' ἡμέρας λαπίζειν ἢ πάζειν. ἀφέσεσιν ζημίαν τυχὸν ὀφίζειν, pœnam quāumque fors tulerit, definire. Plut. in Solone.

Προσύλαξ, ακος, ὁ, &
Προσύλων, ωνος, ὁ, labiorum commissura, εἰς ἄλλα ἀβ' χείλη συμβολή, Pollux.

Προσυρα, ν, ὁ, acutus, ἀφ' οὗ συρίζω Polluci, i. τὸ ἐπιμήκυνον, ἢ τοιοῦτον ἄκρωμα cius contrar. i. τὸ μακρὰν ἀφ' οὗ ὄγκου.

Προσφατὲς, in apertum, ἀφ' οὗ τὸ ἐμφανὲς.

Προσφάτιος, Tragicè aliquid exaggerando addere, Strabo, προσταγκάδων ἢ τυπτιὰς ἐκκινδύνευε.

Προσχολίζω. Vide in dictione Τραχηλίζω.

Προσεύομαι, &
Προσεύχομαι, supplico, id est, φροντίζω σω, hortando precor, colo, honoro, adoro. Apud Sophoclem. Aiax in ensem incubiturus ita inquit precatione peracta, πανοῦ δ' ζῶν φροντίσω, id est, κατὰ πᾶσι λέγω, precabundè dico. Plato libro 9. Legum. τοῦ πατρὸς προσευχομένου τοῦ παῖδος, id est, δεομένου, ἢ παρακαλοῦντος ἀφ' ἑαυτοῦ. Idem Sophocl. Μὴ δ' ἀπαίσιος τυὸν σὺ ἀλλήλοις ὧν σε προσεύχομαι φράσαι.

Πρόσχημα, ατος, τὸ. Casaub. προσέφραμεν, accurro. Neutr. Alex. Aphrod libro 2. Problem. προσέχῃ τοῖς δυσὶ ἐπιδεῖσι, accurrere ad odorata.

Προσψιθυρίζω, ἢ
Προσψιθυρίσω, affrico, attero. Basilius. Καὶ τοῦ χρυσοῦ τῷ διαφορᾷ τὸ λίθῳ προσψιθυρίσεως διαμιμήζομεν, & auri differentiam probamus lapidi nimirum Lydio, id est, coticulæ affricantes. Περσίζειν transl. late, infligo, incutio, ἐπὶ τῶν μὴ νῦν προσίζουσι, id est, plagam infligere Ciceroni. Aristoph. πλὴν ἀεὶ προσίζειν τοῖς σκάπτοις. Interpr. ὕδρεις ἢ κακὰ ἐνδύματα κατασκευάζειν ἢ μηχανᾶσθαι. Vnde προσίζειν σοι πημονὴν, id est, ἐπιτίθημι. Sic προσίζειν βλασφημίαν quasi maledicta incutere atque affricare, linguæ viru inficere atque contaminare. Basil. in Joan. Euang. Μὴ μοι τηγολόγει διαφορὰς τοὺς λόγους, μηδ' ὑπὸ σῆς κακηγορίας προσίῃς πᾶσι βλασφημίαν τὴν ἀδιάκριτον τῶν ἀνθρώπων. Ita dicitur προσίζειδαι τινὶ τὰς αἰτίας, ἢ μῖσος, crimine aliquem aspergere: cui pam in ipsum reiicere. Plutarchus. Αὐτὸς δ' ὧν ἐπικαλεῖ τοῖς, ἐξ αὐτὸς τὰ σοφιστὰς προσίζειν, in eam cul pam causa sque reiiciebat: eámque iis criminibus aspergebat ipsius famam atterens, vt loquitur Sallustius. sic αὐδὼ τὴ φιλοσοφίᾳ προσῆλθεν ὄγκωμα dixit Athenagoras in Apologia, id est, crimen impingere. Nam & Προσῆλθεν significat τὸ ἐπιτιμᾶσθαι vel ἐπιπόνημα, imbuo, imprimo, concilio, inuróque transfatèvt προσίζειδαι τύπον, Chryso. id est, fordes imbuere atque contrahere. ὥσπερ ἀπὸ δαίμονος. Plutarc. in Pompeio, de Cornelia Pompeij loquens literis imbuta, καὶ προσῆλθε τούτοις ὅσης ἀνδρὸς ἢ φιλοτιμίας κατάστρεψε, δ' ὃ νέως προσῆλθεν γυναικὶ τὰ πολιτικὰ μεθύσκοντα, quæ quidem iuuenibus mulieribus huiusmodi disciplinæ imprimunt: hoc est, τὰς δὲ γυναικῶν ἁπλότητας ἐκπολιόργυνται. Idem alibi sic pro conciliare & inurere posuit. Translatio sumpta est à coloribus infricatis, aut in occursu attritis, quæ maculam contactu relinquunt, vt si quis incurreritin carbonarium. Plutar. in Solone, τὸ δ' ἀνθέμενον τοῦ πλάνη τὸν ἐμπορικὸν ὅλον ἐμβίον φροντιφὴ ἐπ, id est, Solon verò vt profusior esset, ex mercatoria vitæ ratione accepisse fertur. φύσις φροσῆλθε συγγένειαν πατρώνυμα, ei natura gentilem morbum inlecit, Idem in Fericle. φροσῆλθε δ' ἐκ σωκρότητα παιδαγωγὸς ἀνὴρ πλούσιος, οὐδὲν ἧττον πρὸς πραγματείδην τοῖς γραμμάσι συνοικίσας ἢ παιδοτρίβης, imposita collegæ necessitate occidendi liberos, acquum ducit fœminis per gratiam proditores patriæ concedere, Plutarch. in Publ.

Περσφυγή, affrictus Plinio.

Πέρσφυξ, ὁ, ὁ μὴ καθαρὸς διὰ φόνον, ἢ τὰ ἄλλα μεμιασμένος, Suid. impurtus, πεπαμένος, μεμίασμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ σφυγῆς, impius, parricida, fœleratus, contaminatus. Item τὸ μίασμα, sicut Latinis fœcalus pro fœlestō. Nam φροσφύγιον, est piaculum, qui piaculū importat, qui religione obstringit, ob quem religio oboritur, qui etiam ἐνόσιον dicitur. Pausanias in Corinth.

Περσφύσιος pro supplice. Sophocles in Aiace, ὦ πᾶν θεόσυλον βούρνις σαθὲς πέλος ἱκέτης ἐφαλμὸν πεφυγὸς σ' ἐγκύπτω. Odi ἢ φροσφύσιος, ἐν χερσὶν ἔχων κλῶνας ἱκετῶν ἢ πρὸς τὸ σεμνὸν τρίτου ἱκετήριον ἔκτισμεῦγ. vbi ab Interprete φροσφύσιος exponitur φροσκεκαμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων, ad eum conuersus vel supplicans. Hinc Phalaris in Epistol. dixit, φροσφύσια χρήματα ἐμοὶ μὴ καινοῦσιν τοῦτον κρίνοις εἶναι μέτα, i. fœleratas pecunias & cōtaminatas. Apud Suid. φροσφύσιος, id est, ἱκέτης. Περσφύσιος ἐστι, Iupiter ad quem supplices vel egentes conuertuntur, piacularis.

Περσφυσάω, supplico, ἱκετεύω, Hesych.

Περσφυσήτης, supplicatio, ἱκετεία, & reatus ob homicidiū & piaculum, & contaminatarum manuum abominatio, & detestabile facinus, labes fœleratæ contagionis, τὸ μίασμα. Synes. in Epistol. ἐκπλήσειν δὲ κρὴ διαπεπεῖσθαι τὸν περσφυσήτη, nobis vtique labem fœleratæ contagionis impressuris. Idem, ὁ δὲ μὲν ἐκφοβεῖ, πολλοὺς τοῦ περσφυσήτου. Περσφυσήτης, deuotio, detestatio. Æschin. contra Ctesiph. Καὶ ἐκ ἀπέχουσι αὐτοῖς τούτου τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ὃν ἐγὼ περσφυσὶ ὁ μὲν ἐγὼ ὀμοῦμαι ὑπὲρ τοῦ ὑπάρχειν. diras imprecati sunt, ἢ quis contra faceret. Περσφυσὶ, perfugium, apud Sophocl. in Oedipo Coloneo. Περσφυσὶ, piacularis, φροσφύσιος: & supplex. Sophocl. Ἱκετηρίαν σε πάντες ὧδε περσφυσὶ, ἀλλὰ τὰ δίρετ', ἢ πεσσὶ πίκωτε, φροσφύσιος.

Περσφυχὸς, ὴ, ὸν, rotundus, στρογγύλος, Hesy. propriè significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτυχαίνω, accido, ἔτυχα κάω, ἔβην τυχαίνω, ἔβαν ἡκάσμαι, me effero, forte occurro, incido, reperio, interfum, adfum, fio obuius. Plato in Epist. ἅτινας ὀξέως ὑπήκουσεν, οἷς ὑβρὶς πάσσατο ἢ ὑγιὰ φρονήσεως τύχοι, vt nemo alius ex his adolescentibus quos vnquam conuenerim. Item attingo, manum admoueo: Datiuo.

Πρόσυρα, ab anteriori parte columnas habens, Vitr. lib. 3.

Πρόσυρα, appressus, seu impressus Athen. lib. 5. & Dioſc. libr. 4. capi et 11.

Προσυτόμαι, apprimor, Galen. ad Glauc.

Προσυτὸς, fusstrictus, adstrictus.

Προσυφὴ, ante affringo seu ante insfissō. Theophr. lib. de Odor. φροσυφοντες δὲ ὁ πολὺς χρόνος ἐῶσι τὰ ἀρώματα.

Προσυχὴς, q. d incidit aliquò, obuius.

Προσυχὴς, quicunque obuius facta est. τὸ προσυχὲς, obuium. Plato in Timæo, Αἰνέα φασὶ φησὶ ποτὲ μετέχοντες τῷ φοσυχόντος τε ἢ ἐκπλήττειν τῷ πρὸ λόγου ψυχῆ, sed nos multa inconsideratè ac temerè dicimus, Cicero.

Πρόσυχος, τὸ, locus ante porticum, vestibulum, πρόπυλον.

Προσυχόω, præterea iniuria afficio, insuper sum contumelios fus. Demosthen.

Προσυχόομαι, ante colloquor seu congredior. Datiuo.

Προσυχόω, ante colligo.

Πρόσυχος, qui materiæ adhæret, materialis, qui rebus caducis & concretis deditus est potius quàm abstractis carnalis, Bud. in Epist. poster.

Προσυμμίγνυται τὸ ὕδωρ, ante confluentem facientes.

Προσυμοικτικὸς, quæ ante cohabitauit, & nupta fuit. Datiuo.

Προσυμοικὸς, iuxta habito.

Προσυπτέομαι, prius paciſcor.

Προσυπτεύω, subaudiendum est.

Προσυπτικεύω, μ, ὁσ, σ, κ, ς, subaudio, obaudio.

Προσυτυγχάνω, venio in occursum, occurro.

Προσυπτέχω, concedi, permitti, dari. Demoſt.

Προσυτογράφω, subscribo. Datiuo. Bud. in Epist.

Προσυτυχίζω, insertire, deseruire, ὑπηρετεῖσθαι, Hesyc.

Προσυείζω, subdibilare, insuflare, Polybius.

Προσυφάω, adtexo. Datiuo & Accus.

Προσφάγιον, τὸ, pulmentarium, i. ὀψάριον: inde dictum quòd addatur pani, vt notat Erasm in capit. 21. Ioannis Euang. vbi alij vertunt opsonium volúntque idem esse quòd ὄψωνιον, vel παρόψιον.

Προσφάγιμα, victima, hostia. σφάγιον, Eurip.

Προσφαμίζω, apparco.

Προσφανὲς, apertus, Dem. φανερὸν ὄν, manifestum est, liquet.

Προσφθ.ῶαι, alloqui, προσεπεῖν, Hesych.

Προσφάτος, ος, ῆ, recens, iuuenis, iunior, νεώτερος, ἱερεῖον πρόσφατον, qui nuper constitit. Proprie dicitur de recenter iugulato: nam φόνιον singulare est, vnde σφάζαι. Vide Ναῖος in Ammon. Πρόσφατος δόξα, recens opinio, Cicero.

Προσφάτως, iugulo, ma ctu, ἱερεῖα προσφάτως θύειν, hostias cædere. Plat. in Meno.

Προσφάτως, recens, nuperrimè.

Προσφερής, ές, ὁ, ἡ, ῆ, similis, assimilis. Item conducibilis, Herodotus.

Προσφέρομαι, admoueo, adhibeo, Plato de Rep. 8. de licentia democratiæ loquens, Καὶ ἅπασι δουλείας τι προσφέρεται, ἀφαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχόντων, προσφέρεται τοσαύτην ἰσχὺν τὸ ἐκείνοις, tantam vim habet id remedium, Dioscorid. lib. 7. cap. 4. προσπεῖν χρὴ τινὰ σπλῆνα, quandam adhibere diligentiam, in prologo Ecclesiastici. Προσφέρομαι, γνώμην τινὰ περὶ τινος, Xenop. προσφέρεται πρός τι καὶ αὐτός, eis vtuntur asperè, id est eos asperè tractant, Plutarch. in Lycurgo. Προσφέρομαι, me gero, me exhibeo, in vtramque partem, rectè vel secus. Pro sum beneficius in aliquem. Herodian. ἃς ἐφοβεῖτο προσφέρειν αὐτοῖς, quibus essinisi time eos prosequebatur. τὰ δ' ἄλλα τὴν εὐεξίαν προσφέρουσι λαμπρὰν δι', ἣν ὑπὸ τοῦ φλέγειν αὐτὸ ἐκβιαζόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς, quum aliis honoribus Fabium affecerunt, tum eius filium Fabium consulem crearunt, Plutarch. in Fabio. προσφέρεται τὸν παῖδα ὑβριστικῶς, id est, qui multa in pueros per summam contumeliam perpetrauit, Idem in Theseo. ἡμεῖς προσπλυνόμενοι τῶν πρὸς ἐκείνους, Demosth. qui nos ipsos ita modestè gessimus in illos: qui ita placidè cum illis egimus. προσφέρομαί σοι, vt Demosth. vel προσφέρομαί σοι, vt Isocrat. exhibeo me tibi & præsto, ago tecũ bene, aut secus. Demosth. Ἐγὼ μὲν ἅπαξ ὑμῖν προσπλυνόμαι, talem me vobis exhibui & præstiti. Sic parentis affectum exhibere dixit Plin. vt & in Epistola ad Hebræos cap. 12. Εἰ σωφρόνων προσφέρεται τοῖς υἱοῖς προσφέρεται ὁ θεὸς, id est, si discipl inam fustinetis, sic Deus vobis se exhibet vt filiis: sic vobiscum agit vt cum filiis, i. patrem vobis se præstar. Interpr. enim nō recte, se offert tranſtulit. Plato in Epist. ἃ πρὸς τὸν ἄνδρα βέλτιστα προσφέρων, te erga alios rectius gerasv. προσφέρομαί σοι χάριν, exhibeo tibi beneficium, Phalar. in Epist. προσφέρομαί σοι διὰ χειρὸς μάλιστα, Bud. in Epist. prior. tecum literis ago. ὃν σφόδρα μοι προσφέρομαι, ita tecum ago, Idem ibidem. προσφέρομαι μετρίως, Demosth. modestè ago. προσφέρομαι κἀμοί, me effero in sublime. Πρὸς φέρομαι, prælio congredior, manus confero, ῥώμαις τισὶν, tendo contrà. προσφέρομαι πρὸς πεφευγότας, munitos aggredior, Herodotus. προσφέρομαι πολέμῳ, bellum infero seu gero, Liban. in argum. Demosth. προσφέρεται δρόμῳ, accurrit, citato cursu fertur, Plutar. in Public. Προσφέρεται κατ' ἀλλήλων, clamore bellico se inferunt, Idem in Solone. Idem, μετὰ πάντων τῶν ἐπιμάχων προσφέρονται πρὸς τὰς στολογίας, remissius bello congrediebantur & cum Romanis committebant. προσφερόμενος τῇ ζάρῃ, districto ense adeuenies, irruens, Idem in Galb. προσφερομένοις ὀξέως, celeriter ingruentibus, Idem in Themisto. προσφερόμενοι πλῆθος, bellum impendens, ingruens, Idem in Pericle. οἱ προσφερόμενοι τῶν νεῶν, naue aduentante, Idem in Romulo. Προσφερόμενος, Xenoph. de feris quæ inferuntur ad cassem. προσφέρομαι τοῖς συμφοραῖς, fero accidentia. Προσφέρεται σοτόνῳ, seo pulo admouetur, Lucian. Προσφέρομαι, adhæreo, partes sequor, accedo. Herodot. ἀφεστὼ ὑμῖν διδοῦν ὑμεῖς, ὁπότερον βούλεσθε προσφέρεσθαι ἢ ἀφίστασθαι ἢ φιλίζειν, velitis ne accedere aut adiungere vos Persis, &c. προσλαμβάνει γὰρ τὴν ὄσχλησιν πολὺ προσπεσοῦσαν, Προσφέρομαι καὶ ἐς ἄλλα, parùm panis simo, Aristot. in Problem. ἐθέλουσι προσφέρεσθαι, piscibus vesci.

Προσπεφυκὼς Φαρμακοῦ, vbi sumpsit venenum, Plutar. in Themist. Προσφερόμενος, pastu exhibitus, Gaza. Vnde Προσφερόμενον, cibus, poculum. τὰ προσφερόμενα, pabula, cibus oblatus, esculenta. προσφερόμενα τὰ ἐδέσματα, cibi qui comeduntur, Gaza. Προσφερόμενα φάρμακα, negotia quæ expediunt. προσφερόμενα ἐς γυναῖκας, &c. mulieribus conuenientia, Thucy. lid. Προσφορμᾶ, allego, cito, profero authoritatem atque testimonium alicuius scriptoris, φρονήσεως. Laërtius in Arcesil. τὰ δὲ Ἀνδρικὰ καὶ Εὐριπίδου προσενεγκάμενος, &c. Idem, Καὶ πρὸς τοῦτο διασύρουσας προσφέρετο τοὺς Ἀρίστωνος χρείας, allegabat dicta & apophthegmata Aristippi.

Προσφέρω, offero, adfero, profero, ἐπιφέρω, infero. Προσφέρω, cibum offero edendum, & porrigo poculum & medicamentum, vt medicus ægroto, Galeno. Plutarch. Καὶ τὸ φαρμακον τοῦτο χρῶσι τοῦ φαρμάκου τῷ ἰκτερῶντι ἀνακιρνᾶσθαι προσφορᾶς τοῖς.

Προσφέρω, ori vel naribus admoueo. Aristot. Problem. Segm. 2. ὑπὸ τοῦτο ἐμοίως διακινεῖν προσφερόμενον, nō perinde lachrymam ciet ori vel naribus admotum. Προσφέρω, adhibeo, inicio. προσφέρειν λόγον, orationem adhibere, verba facere, appellare aliquem, i. solicitare, alloqui. Plutare. in Aristide, Παντὰς δὲ προσέφερε λόγον, ἀξιῶν, &c. Dicitur & Προσφέρομαι λόγον πρὸς τὸν αὐτόν, eodem, προσφέρειν σοι λόγους, tecum sermones habeo, Thucyd. λόγον αὐτοῖς προσενήνεγκεν, cum eo sermonem contulit, Plutarch. Themist. Προσφέρω τινὰς χεῖρας, manus affero Cicero. Pl lybius, προσεπέμψαν τὰς χεῖρας ἑαυτοῖς, sibi manus attulit. Idem li. προσεπέμψαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας βιαίως πάνυ καὶ κακοπαθῶς, sua manu perierunt: sibi mortem conseciuerunt. τὰς χεῖρας αὐτῶν προσφέρειν, ipsos manibus apprehendebat: manus ipsis afferebat. Vide Xenop. προσφέρω τοῖς τὰ βοηθήσοντα, tibi remedia admouet. Alexand. Aphrod. lib. 2. Proble. προσφέρων τὴν σωτηρίαν φάρμακα, medicamina ad salutem adhibens, Plutarch. in Pericle. προσφέρων τοιαύτην, trahens conieCturam. Aristoph. νεφρηκὰς ὁ σὸς προσφέρει dixit, id est machinas ad te admouere. βίαν προσφέρειν, Plato Epist. 7. vim patriæ adhibere siue afferre. αἰκίαν προσφέρω, Euripid. necessitatem adfero. προσφέρεσθαι καλῶς, Idem. Προσφέρω, refero, confero & pendo. προσφέρω τιμὴν, pendo talenta, i. soluo. Προσφέρω λόγον, alloquor, habeo sermonem, sermoné infero. Herod. in Thalia, προσφέρω διαλόγους τοιούσδε, intulit apud Darium talem sermonem. inferre sermonem dicit Cicero in Offic. Plato in Phædro, πρὸς οὐδένας θεοὺς προσφέρει, apud quos verba faciet est etiam προσφέρειν, offerre, & προσφέρωμεν apud Nazanz. εἰπὲ τῷ προσφορᾷ pro oblationibus ea quæ offeruntur deo. apud Xen. vero de feris quæ inferuntur ad casses.

Προσφεύγω, confugio, profugio. Datiuo iungitur. προσφεύγειν τοῖς βωμοῖς, se aras recipientes, jui ad aras confugerunt, Plut. Solone.

Πρόσφημι, alloquor, προσεπεῖν, Homer.

Προσφθέγγομαι, alloquor, saluto, προσφωνῶ.

Προσφθεγκτέον, τὸν, dona vocabantur quæ ſponſus ſponſæ dorabat quum visendam se exhibebat amicis ſponſi quæ & ἀπαντητέον. teste Polluce ideo magis propriio nomine vocabitur sed προσφθεγκτέον etiam dicebantur tanquā ab alloquio & compellando seu salutando, quod & tunc deirato vel ſponſa prodiens in conſpectum amicorũ ſponſi liberius ipſe compellabat & vicissim ab ipſis compellabatur. αἰσχυνόμενος, Pollux.

Προσφθεγκτικὸς, προσφατικὸς ἕξεως, dignus ſalutatu, Sophocl. Interpr.

Προσφθεγμα, τὸ, alloquium, ſermo, Eurip.

Προσφθέγξις, ſalutatio, Interpr. Herm. de figuris, προσφώνησις.

Προσφθίρομαι, ἰεpereo. ὀθήμασιν ἀμφὶ Chrysost. ad Hebr. cap. vlt. ἐπὶ δὲ ὁ πᾶς τύχῃ προσφθαρμένῳ ἑταίρᾳ τινὶ, inſano amore tenetur & ardet. Aleiphron in Epist. προσθίρεται ὁ Ερωτιδεὺς τὰ Μεγάρᾳ, efficitem deperit ancillam, vel προσφθίρεσθαι est absumi, consumi.

Προσφοιτάω, inſuper inuideo. Datiuo.

Πρόσφιλὴς, τὸ, gratum.

Πρόσφιλὴς, ὁ, ἡ, ὂν, qui amat, amabilis, dilectus, gratus, iucundus, benevolus, placens, in amorem propensus, charus & suus, familiaris, humanus, acceptus, accommodus. Polybius, φιλεῖ τὸ κατάπλουν, in congressu facilis & affabilis. Interpr. conuertit, alloquio acceptus. Theophrastus de Causis lib. 2. cap. 25. προσφιλὴ μᾶλλον δὲ ὁ σῖτος καὶ σύμβια τὰ φυτά, fiquidem plantis inter se & amicitiæ necessitudo, vitæque societas tantum intercedit tamen inter se nimirum familiaritate naturæ. Idem de Causis lib. 4. c. 10. τοῖς ζῴοις ζώοις, καὶ προσφιλὴ καὶ ἀδύνατα ἐκείνοις, καὶ κατὰπάντα μᾶλλον, i. grata & familiaria. Sed pro nolen lege ἡδέα προσφιλῆ, nisi pro ἀμόυσος ponas, in sui ordinibus nes leniter elementérque se habebant.

Προσφιλοκαλῶ, ad ornatus elegantiam addo & adiicio. Strabo vlt. de Alexandria loquens, οἷς δὲ ἐκάστοις ἄστυ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς ὅμοιον προσφιλοκαλεῖ τὰ πολλὰ μέρη, ὅτου ἡ σύνοπτις ἰδίως φύσεται πρὸς τὰς ὑποχύσεις, addebat ad vrbis ornatum atque elegantiam.

Προσφιλονεικέω, contendo. ad

Προσφιλοσοφέω, adlaboro; idem quod ὀθηριλοσοφέω gnauiter alicui rei do operam. φιλοσοφίας ἢ σπουδῆς προσεδέησεν. Gregorius, Ἐπὶ τὴν χλωρίδα τὴν ὕδατι τοῦτον καὶ τὰ δένδρα προσφιλοσοφήσαντα.

Προσφιλοσοφία, philosophiæ addictus sum. Lucianus in Timone, Ἐπαφλάζων τῷ δοξοσοφιστῇ τῷ λιθῷ, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διαπροσφιλοσοφίᾳ.

Προσφιλοτεχνέω, est solerter comminisci, artifici commentatione iam inuentis aliquid addere & arte obseruatis adiicere. Aristomidor. in Lydi. ὀνειροκρινεῖ. Δεῖ δ' αὐτὸν κατέχειν, καὶ ὥσπερ λαβεῖν χρυσὸν ὀνείρου, πῦρ εἶναι τὸ ἀπὸ τοῦ προσφιλοτεχνεῖν. Quod alibi dicit χρυσὸν ὀνειροκριτῶν ὡς μέσον τῆς βίβλου προτίχειν, ὅθεν καὶ τὴ οἰκεῖα καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ συμβαίνοντα τοῦ ὀνειροπολοῦντος τοῖς ἄλλοις.

Προσφιλοφρονέομαι, benignè excipio, Bud. in Epist. poster.

Προσφιλὸς, amicè, benevolè. Xenoph. προσφιλὰς χάριτας, beneficia profequi. Et apud Isocr. Προσφιλέστατος.

Προσφορὰ, ἀς, ἡ, oblatio, quod offertur vt donarium, & quicquid ex liberalitate profectum. Paulus ad Ephes. cap. 5. de Christo,

Καὶ

ἡ πρόβασις ἐαυτὴν ὑπὸ τὴν μάχαιραν ἡ τὸ θυσίαν παῖσαι, εἰς ὁσμὴν ἀσέβειας, & præbuit ſeipſum pro nobis oblationem & victimã ſuo in odoris ſuauitatem. Προσφορὰ etiam dicitur de iis quæ ſenſibus noſtris offeruntur & occurrunt: eaque oblata, vt cibus atque odor, προσφορὰ dicuntur. Theophraſt. de Cauſ. lib. 4. cap. 10. de alimentis loquens ex ſeminibus· τοῦ πολὺ δὲ ὑγρωδεστέρους ἔχοντος, ὅταν καυφορήσῃ πρὸς τὴν χρῆσιν, καυφορήσιμα ποιεῖται τὴν προσφορὰν, id eſt, leuiorem cibum præſtant, vt loquitur Cornel. Celſus libr. 2. capit. 18. Gaza conuertit, vſum ciborum ciunt leuiorem: inepte ſané. Et tamen προσφορὰ, pro cibi vſu quæ ſumptione, ab ipſo Theophraſt. interdum vſurpatur, vt lib. 4. de hiſtor. cap. 10. de Loti radice, Τὸ δ' ἐντὸς λελεῶσι, καὶ ἁλῶσι, καὶ ἁλισθὲν ἡ σπεισθὲν, χρήσιμα καὶ λεῶδες, καὶ ὑγιὲς τὴν προσφορὰν, id eſt, gratum cibi cum in cibo aſſumitur. Gaza, gratum cibis: tolerabilitatem: Nam & ita verterat Plin. libro 13. capit. 18. luteritus candidum corpus, gratum cibis, &c. Et lib. 2. de Cauſis idem philoſophus ὀμίλων προσφορὰν dixit, de atium paſtu. Hãc etiam vocem de odore vſurpauit ita ſcribens lib. 9. hiſtor. ca. 21. de Oethera planta quæ vini odorem refert: ἡ δὲ οἰνώδη ἔχει μᾶλλον τὴν ὀσμὴν, ἀφ' οὗπερ καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦτο συμβέβηκεν. (reſtitue, δοξεῖ δὲ καὶ οἰνώδη ἔχειν τὴν ὀσμὴν: confer quæ Plin. li. cap. 11. vbi, radice, & cum ſiccata eſt vinum olente: Et Dioſc. lib. 4. cap. 118. vbi, εἰς ἔμπλασιν, εἶτα ὀσμὴν ἡδεῖαν διδόασα clauſulam integram tranſilit.) Φάγεται δὲ καὶ τοῦτο ἄπτερον. ὃ δὴ προσφορᾷ τις ἡδονῇ ἐχόντος οἰωνός, id eſt, Hoc autem inane abſurdum eſſe videtur: quippe cui non ſit expiratio ædam, cuius vis & odor vinoſus exiſtit. Hic enim προσφορὰ, id eſt, expiratio Ciceroni ſiue euaporatio Senecæ, ἡ τῶν ἐδωδίμων ἀναπνοὴ. Gaza tamen ſic trauſtulit, ſit enim quaſi recreatio ædam ex viribus, quas radix iſta vinaceas poſſidet.

Προσφορὰ, probrum & vituperatio (quòd vitia velut offerantur ponantúrq; ob oculos authoris & audientium. Et προσφορὰν vitium notatur, vt & per offerre Latinis: ſic ſtuprum latum dicit Cicero: vitium offerre virgini Terẽtius) repreenſio, infectatio. Polybius, Ἀζιὸν γὰρ τὸ γεγονὸς ἐπιφθόνου καὶ προσφορᾶς, dignum probro & vituperatione, id eſt, vituperabile, dumque quod deſcribantur atque traducatur. προσκλῆς ἐν Οἰδίποδι κολωνῷ γὰρ ἡμερημένην ἄκτιμ' ἔσειν, φησὶ, προσφορᾷ δ' ὧν ἐ'ν τῇ. προσφορᾷ etiam ὁ προσόδους, reditus: προσφόρως, accelſio, ἡ προσφορὰ. Suid. in Oedipo Colon. Sophoc. Ποίην τὸ δὲ σὲ προσφορᾷ δυνάσῃ; Quónam quod offers innoteſcet tépore? vulgò dicimus e off-e. quod Itali *proferta*.

Προσφόρος, ε, ον, accommodus, aptus, tempeſtiuus, facilè parabilis, conducibilis, congruus, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, qui pedit, qui iuuat, συμφέρων. ἐφ' ὅτου μὲν χρόα προσφορῶν, oculo cõuenis color, Plutarc. in Pericle. τὸ προσφόρον ἐ'λεγε, Plato de Leg. commode tractari. τὰ προσφόρως ἐπιτηδεύειν τοῖς ἀσθμαίνουσι, omnia exercẽre quæ rem faciant. Plato Epiſt. 7. Μὴ γὰρ προσφόρων τῷ θυμοειδεῖ κρητῆρι, adhibitis cõſideratioñi ipſi conuenientibus teſtimoniis, aparatus bellí.

Προσφορὰ, conuenienter. Theophr. de Cauſis lib. 4. c. 8. προσφόρως τῇ ὕδατι, vtiliter & commodè veri aſſignatur.

Προσχώμασμα, ατος, τὸ, ante inſignio, vel obſigno. Actiu. Accuſ. ingitur.

Πρόσχρεως, ὁ, ἡ, adhærens: aptus, commodus. Et προσφυὴς, quæ dem in qua hærent nunquam mutare valent. Plato cũ Gecinio poſuit Epiſto. 7. ὁπόσοι τῷδε δήμῳ τε καὶ τῷδε δήμῳ ὅσα κακὰ, ἡ ἑκουσίως ἐστὶ ἢ ξυμφύσεως, & quicũque ab his quæ iuſta ſunt, quæ honeſta ſunt alieni & abhorrent.

Πρόσωμος, adhærẽte.

Πρόσωπος, perſuga, profugus, αὐτόμολος, ὁ προσφύγων ὡς οἰκέτης. ſignificat etiam nonnunquam eum qui ſua ſponte ac proria voluntate iudicióque ad aliquem, cuius patrocinium exetit, confugit, quem clientem Latinè dicimus. Nazanzen. οἱ ἐν ἡδονῇ προσωπεῖα· ἡ πόλεως ἡ πολέως ὀνότατος ἐστὶ προσωπος. Item in andeẽt. Græcis, ὁ δὲ ἁπλοῦν τοῦ δίκαιου συνῆψεν προσωπος συμβεβηκὸς, φασὶ τὴν δίκης ἰσότητα μὴ τῷ δίκαιῳ λαμβάνειν ἡ ὑπάρχειν, ἡ συμπροεῖσθαι τῷ δικαίῳ, hoc eſt, Quiſquis inex plebilli lucri deſiderio detentus, aduocatus cum cliente ſuo pactus, fuerit, vt tracto iudicio certam & præſcripta pam accipiat, ac ita ti immoraturã patrocinio eiiciatur. Πρόσφυξ, προσπόλεως, δεκάπουσι, Ariſtoph. Interpr. in dictione Πρόπολος.

Προσφύομαι, adhæreo, adhæreſco, adnaſcor, pôſt agnaſcor, accreſco, incũbo. Datiuo iungitur. Plato in Epiſt. τοῖς ταῦτα προσφυομένοις, tibi inoleſcent. Προσφυὴς, ωτος, ὁ, agnatus, accretus, προσφυὲς καὶλὶς, concretus, inhærens, complexus, ἐναλαῖς. Plato in Timæo. προσφυὲς τὸ πυρὸς ᾗ ὕδατος, quæ ex igne & aqua inederint. Cic. Lucian. in Sympoſ. ἡ τῶν ῥίνα προσφυὴς ἀπέτηγλε, i. naſum mordicus apprehenſum.

Προσφυὴς, appendix, adhæſio Cicer. adhæſus Lucret. coharentia, dnatum, agnatio. Theophr. hiſtor. lib. 1. cap. 6. de foliorũ pe-

dicuſis, Διαφορὰ δ', ὃ τὸ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἔχειν τὴν προσφυσιν. & cap. 18. τὴν προσφυσιν vocat in ſpicatie appendicem (quæ eſt, pediculi loco) qua ſpica culmo adhæret. Alexan. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ δ' ὁμοίως ἐξ ἀρχῆσπερμὰ ἐ ὁμοίοις, οἷς ἅμα σπορὰ, ἡ μυελὸς, ἡ ὀστοῦ, alia conſungantur per agnationem & aſſimilationem, vt ſanguis cũ carne vel medulla vel oſſe: agglutinatio à Gaza reddítur.

Προσφύομαι, ὑσω, appendo, annecto, agnaſci facio. Datiuo & Accuſat. Alexand. Aphrod. τὸ χρυσὸν τοῦ ἅμματος προσφύσαι τὸ μόλιβδον, probum ſanguinem membro adiunxit. Προσφύομαι καὶ τῷ προσφιλοῦμαι, adhæreo. Ariſtoph. προσέφυσεις λόγῳ, adhæſiſti metibuiſti, amplexus es & ſecutus. προσπεφυκὼς, adhærens, natiuus, inſitus, qui ſe immiſceuit, Plato de Legib. προσπεφυκὼς τὸ σκέλει, Bud. in Epiſt. prior. Προσπεφυκὼς ἐς τὸν μυκτῆρα, nari adnexus, Ariſtot. lib. 15. Anim.

Προσπυὸς, adhæſe Gellio, προσπεφυκὼς, q. cohærenter, οἰκείως, ἀκολούθως Suidas coniunctè, domeſticè, familiariter, conſequenter.

Προσπαιάω, ῶ, ἄσω, ἀ. ἀκα, ἀ. ἠκα, ἀ. loquer, προσπαιφθέγγομαι, acclamo, appello. Actiu. Accuſatiuo. Odyſ. ι'. προσπεφάτο τε σοῦ. ὑδὲ Ἰφοκτατες, προσφωνεῖν τὸν ἀπαντῶντας, appellare obuios & alioqui, vel ſalutare. Et cum Datiuo: προσπαιεῖν τοῖς τὰ ἐμὰ, acclamat ſodalibus, cap. 11. Euang. Matth. προσφωνεῖν αὐτῇ, eos alloquebatur, cap. 22. Act. Apoſt. Προσφωνῶ, nuncupo, conſecro, deuoueo. Iaert. de Chryſippo. τοσαῦτά γὸ βιβλία γράψας ἀνέθηκε τῷ βασιλέως προσφώνησε.

Προσφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, ſalutatio.

Προσφωνητὴς, ὁ, allocutio, προσφώνησις.

Προχυτηρίδια, feſtum apud Athenienſes, ὅτε σπονδὰ ἀπίεναι ἐ πίνειν, Suidas.

Πρόχυσις, ad manum ſitus αἱ τοῦ πρόχυτος, Athen. lib. 4. πρόχυσις δὲ ἡ ἐκχυσις δύο κύλικος.

Πρόχυσις, ἡ τῶν πρόχυτος attende à προχέω, ſiue πρόχυτος.

Προχύτος, aſſundo Lucian. τὸ ἅμμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχύτουμεν. Πρόχυμα ψυχρὸν ὕδατι, mihi aqua frigida infunditur, Ariſtote. in Problem.

Πρόχυτος, ον, τὸ, ἀφ' οὗ ſignificante præſtare, eminere: ſpecies eximia, vel τὸ προέχον κάλλος ἡ εὐμέγεθος, inſigne, decus, εἶδος, dignitas atque amplitudo. Polybius, πρῶτος αἱρεῖται, ἡ βασιλείαν, ἡ γένους τὸ προέχον τοῦ ἀρχικοῦ τῆς οἰκίας φίλιππος, princeps amplitudinis & ornamenti domus. Herodotus, Καὶ ὃν τῷ τοῦ Ἰασίου ὧδε πρόχυτος Μίκιος, id eſt, decus atque ornamentum Ioniæ. Ariſtot. de mundo, ἄφεν πρόχυτος, ἐς σμότητος ἡ ὕβρεως ἐ'ν ὕψει μεγαλοφροσύνῃ διακόσμητο. νῦν προχυμα vocat magnificam ſpecié regiæ ſcilicet Perſicæ, & aſpectabilem. Plutarch. in Fabio de dictatura: maieſtate dixit, τὸ πρόχυμα τῆς ἀκροτάτης ἡ μυρίσης ἀρχῆς. προχυμα, τὸ κεκλασμένον, decus & ornamentum σχοινίλα. Κεῖτ' ὃ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν ὁλκάδιε ἀφίκνυ' ἀγών. & celeberrimos & magnificentiſſimos Græciæ ludos. Πρόχυμα, ἡ προέχειν ſignificante, ante ſe tenere, habere, prætendere velamentum, & integumentum quod ſummæ retum faciei, vt ſimulachrorum prætendritur. τὸ ἀμφιέννυμενα ἡ ἀμφίεσμα. Apud Ariſtotelẽm indumenti totius nomen obtinet, id eſt, id omne quo corpus induitur, ſiue amicitur & contegitur. In 2. Rhetoricor. ad Theod. corrupta lectio ita reſtituenda, καὶ ὧν τὰ μέρη δυνατὰ, ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν· ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν, ἡ τὰ μέρη εἰς ὑπόπολυ. εἰ τι τῷ προέχοντα γένεσθαι δυνατὰ, ἡ κεφαλὴ, ἡ χεῖρ, ἡ πόδ· ἡ κατασθεσιστὰ γένεσθαι. Καὶ εἰ ὑπὸ τὸ μὴ τε, ἡ κεφαλὴ, ἡ χεῖρ, τὸ προέχοντα, id eſt, Quorum partes in rerum natura poſſunt exiſtere, poteſt & totum: & è contrario, vt plurimùm. Non ſi indumẽtum fieri poſſit, poſſunt & pileus, & indufium, & calcei. Et è diuerſo ſi calcei, & pileus, & indufium, poteſt & indumẽtum. In quibus omnes lapſi ſunt Interpretes. Πρόχυμα itidẽ de tranſlatè ſæpe vſurpatur apud Demoſth. αἱτὶ τοῦ προφάσις, id eſt, ſimulata cauſa, occaſio: vt dicitur τῷ πρόχυμα, ideſt, vulgò *ſous couleur, ſous pretexte & occaſion*: per occaſionem, per cauſam, & ſimulationem Ciceroni, Liu. ſub titulo, per ſpeciem quod de Græco expreſſit: ſub obtentu: Sueton. ſpecie: Valer. prætextu: Tacit. per nomẽ. color etiam hoc vocatur à Quintiliano: & prætextum à Tranquillo. Thucyd. τὰ ἐ σώφρονα ἀνάδρα προχυμα, id eſt, prætextus & velamentum. Herodot. in Erato, προχυμα τὸ σῶμ, id eſt, expeditionis color & titulus. Ariſtotel. πολιτ. 5. Καλλίδου μάτην ἡ ὀρχηστὴν μισθὸν, refertam ſpecioſis nominibus atque titulis. Herodotus, Εἰ μὲν χρήματα χρίζοντες, ἀφίκνυα ἡμέας ἐξαιτέοντες, ſi pecuniarum egentes, nos per cauſam depoſcunt. Thucydid. ἀφίκνυα ἐπ' ἀμυνόμενοι, i. per ſpeciem vlciſcendi. Sophocles, ἀφίκνυα ἀγῶν· βλιφικὴν ἀδικαν χρέα, prætextum hoc erat certaminis. Gregor. Οἱ δὲ λίαν ἑδόκουν τὸ σωτήριος, πρόχυμα μὲν, ὡς ἐς τιμὴ βασιλέως ἀφιγμένοι πάντες· τὸ δ' ἀληθὲς, ὑφ' ἁλιτοῦ βασιλέως κινδυνεύοντες. αἱτὶ τοῦ προφάσει ὧν, ἡ τῷ ἀληθείᾳ, i. ſpecie quidem, & re autem vera. ſubaudiitur τῷ. Et pro πρόχυμα, etiam τὸ χρῆμα poſuit Thucydides. vt infrà dicetur. Hinc prætendere atque prætexere Virgilio &

Quintil. id eſt, πρόκρισις παιδείας ὑγροῦ τὸ ἀφαιρετέον. Suid. πρόκρισις, διάκρισις. Cæſ. libr. 3. Bell. Ciu. vt honeſta præſcriptáve rem turpiſſimam regerent. Πρόσωπον, perſona, larua, προσωπεῖον, Suid. Πρόκριμα verò aliud eſt, nempe calceamenti ſenilis genus: ita dictum à figura velut proſciſſum. προσχίζω enim eſt ante ſcindo. Pollux lib. 7 Onomaſtici capit. 22. Ὑποκρίσεις δ' ἐκάλουν ὑπόδημα μέλαν βυτινέας· ἡ δὲ τοιαύτη ὑπόκρισις ἀφῃρεῖτο πρῶτον. Ariſtote. Problem. Sect. 30. Διὰ τί σκυτικὴ ὑποδήματα ἐν προκρίσεσι; Gaza, Quæ admodum ſuendi ratio ex proſciſſo calceum reddit. Et tamè duobus illis locis προκρίσεις legitur: quæ fuit occaſio erroris multorum. Et corrupte ita ſcriptum apud Heſych. προκρίματα, εἴδη ὑποδημάτων ἐκ τῶν ἱππέων ἐν τῇ Ῥωμαΐδι. Lunatos calceos etiã geſtarunt Romani.

Περρικωπισμός, figura dictionis eſt, quum in fine ſyllaba aſſumitur, vt λόγεσσι pro λόγοις, Thryph. in Append. hanc & paragogen ſuprà nominauimus.

Περρί, ἡ, ὁ, λιθ. συμφορὰ, humum aggerit. Thucyd. à περρόω περρωτήριον ſeu περρώπιον, aggero, terra aggeſta munio.

Περρίσθω, prætendens, περρίσθεος. Apoll. 2. Arg. ἀμφὶ δὲ περρίσθῳ σκιερὴ δέος ἰ. ἡ περὶ καλὸν ἕδρον ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ, loco clypei tenens.

Περρόκρουσις, conſonii, σύμφωνον, propriè ad chordas quadrans. προσκρούσματα, conſonæ voces, Plato de Leg.

Περρόκρουσις dixit Ariſtoph. ὃ συγχορδιστὴν τῶν χορδῶν, i. ſaltatricẽ. à προσκρούω, quod idem eſt atque in choro iunctus, & adſtans.

Περρομόω, inſuper vtor. Plat. in Timæo, τοῦτο τὸ περρομόωμα ἐξῆρτο ἡμῖν: Cicero, Atque eam, ſibi proponet exemplar. Lucia. in Alcy. φύσις τίκτουσι, ἀλλ' οὐ λόγοι, πολὺ ἱερώτερ' ἀλλ' ἢ μάλα προσχωμώμη, natura facta artes ab æthere mutuata. Περρόμωμα ſeu πλέσμα, τε vtor plurimùm, Ariſtot. in Polit. Περρύτανις τοῦ χρυσοῦ, Lucian. auro vtitur. Plato 1. de Rep. κατὰ ποιητὴν ἄπαξ περρόμωμα ἀπ' ἐκείνων φιλοσοφεῖν, quodam vno eodémque communiter vtentes. Περρύτανις τῆ αὐτῆ ἀρχιερωσύνῃ, eandem appellationem ſubit, Nazan. in Orat. Περρυτάνεσθαι ποιήσεις, poëti operã dediſſe, Plutarch. in Solone. Et περρυτανεῖσθαι vel περρυτανεῦσαι, adhiberi: quod & ἀφοσιεῖσθαι dicitur.

Περρυτρίζω, inſuper indigeo, item inſuper peto, inſuper flagito ex Herodoto περρυτρίσας cum genitiuo conſtructum affertur non modo pro poposcit, ſed etiam pro delegit.

Περρύσις, effuſio, profuſio. In Epiſt. ad Hebr. capite 11. περρύσεις ἁμαρτῶν.

Περρώπιον, τοῦ, τὸ, locus in quem aqua confluit & eluitur fabulóq; terram exaggerat atque accumulat: moléſque ipſa noua acceſſione terreni quotidie auctior & cumulatior, ἀπὸ χωμάτων μὲν, τῶν χώματος περῴθους, aggeri: acceſſio & additamentum noua aggeſtu conſurgens: προσχώσεις Ioſeph. de Antiq. Æſchyl. in Prometh. Νεῶν πρὸς ἀπὸ τούμπα ἡ προχώματα.

Περχνιόω, terram accumulo, aggero. Theophr. hiſtor. 2. capit. 7. βλαστάνουσι δ' ἀπὸ περχνιόν, ἃ χρὴ ὁ ἀεὶ γίνεται ἀπὸ. Ex quo loco Plinius lib. 17. cap. 17. Accumuletúrque germinatio terra, donec robur planta capiat.

Περχνόω, accedo, pergo, me confero ad, me dedo, facio deditionem, ad paciſcendũ deſcendo, deficio ad. Περχνορῶ σοι, in tuam ditionem concedo, ad te deficio, οἰκειόομαι. Περχνορῶ τὸ ὁμολογίᾳ, in fidem accipior, venio in deditionem, deſcíſco ad, me collocо ad, tranſeo ad, me dedo. τὴν πολεμίαν ὑπῆλθε προσκυλίσας, nullus ex hoſtibus ad eius fidem confugit, Plutar. in Fabio, i. ſe dedidit. Περχνιόπαπαι ἀνακεκάλυπται αὐτῇ, &c. vrbem quæ ſe ei dediderat, idem in Camillo. Thucyd. οὐδεὶς ἔτι ἐθέλει ἐς προχωρῆσαι ἡ πόλις ὑπὸ πολὺ ἐνδοθεν προσούτων. Inde pro adhærére, aſſentiri, & ſequi alterius partes ponitur. Περχωρεῖ, accedere, προσίναι. Demoſt. Περχώρησαι ἐξ ὁμαίως ἐς ξυμμαχίαν, i. προσπλεῖν. Περχωρίες, ſuccedit, Herodot. ἰὼν τὰ προχωρῇ, ſi quid proſiciamus, ſi quid ſuccedat. ſed fortaſſe legend. προχωρῇ. Περχωρέω, accómodo, cum Acc. Περοσκεχώρηκεν ἡ γλῶσσα πρὸς τὸ καμνόν ἐ θύθ. ſed & poſſet in eo loco ſubaudiri præpoſitio κ̃, ita vt προσχωρῶν eo loco quoque ſit neutrum & ſignificet concedere ſeu tranſire ad.

Περχώπιος, deditio.

Περχωρὸν, ὑ, ὁν vicinus, accola, finitimus.

Περχώσεις, aggerens.

Περχώσεις, agger, aggeſtio, limi aggeſtus, alluuio, vallum. Vide Περρώπιον.

Περψάω, μ. αὐσω, π. αυκα, attingo, i. primoribus digitis tãgo, προσάπτω, ſtringo Θπτάω. Actiu. Accuſ. Lucæ cap. 11. ἃ αὐτοὶ οὐ θέλ δικτύλῳ ὑμῶν ἑνὶ προψαύειν τοῖς φορτίοις, non attingitis onera.

Περσφάδημα, affingo, cmentior.

Περσφηφίσμα, decretis adiicio, eo amplius decerno. Appian. Καὶ ταῦτα ὕστερ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, καὶ ἐτέρων πεντεκαίδεκα περσεψηφίσατο.

Περσφυδορίζω, q. adſufurro, in Epigr.

Περόσω, antè, vltrà, vlterius, procul, profùm, à fronte, eminus, πόρρω, longè, magis ac magis. Ariſtot. de mundo, διακτίνοι πρόσω κατ' ἄλληλα, rectà ante ſe ſtant, directis lineis ſpirant. Idem ibidem, πρόσω τε ὑπίσω διεξέρχεται, vltrò citróque perrepens. Ho. Iliad. ἀ, ἥδε τ' ἐλλὶ νοσφιζομένη μένος ἀρόσω καὶ ὀπίσσω, ἰ. μάρναθον, à fronte & poſterum. πολὺν δ' ἀρόσω, id eſt, πόσω ἀ. ἀναβάθην, pòſt & antè, id eſt, vltrò citróque Enripid. ἐπὶ πρόσω, ad incrementum, ad procedendum. Πρόσω ἴδ, procul eſſe, ſonophon. ὡς πρόσω ἰὼν τῆς ἀνωτάτω, vbi multum noctis proceſſit, Thucyd. ἀπ' οὐπω ἀ. ἐ πρόσω, non procul ab Ægypto, Herodot. Πρόσω γίγνομαι, procul abſcedo, Xenoph. γεγονὼς ἐν πρόσω ἐνιαυτοῖς, annis grauis, æui maturus, Plutar. in Camil. affectantis tatem dicit Cicero. Πρόσω σοφίας, ſupra ſapientiam, Philoſtr. Herodot. affertur item τὸ πρόσω ἐκ Lucian. pro eo quod a pedes eſt, quod ante nos eſt.

Περσῳδέω, τῶ, inſtrumenta quæ neruis intenduntur, quæ etiã κ̃. μβάνα, ἐγχορδα & ἔντατα dicuntur. περσῳδὰ autem quia ſolet his vox accinere.

Περσῳδής, fœtidus: ſed cum ῐ ſubſcripto tumidus. Apud Hippocr. περσῳδὴς ἐγ. ἰ. δυσωδέστερ. Et lib. 2. de morbis, Περσῳδέστερον, (quod fit ab εἰδ' ὠμαι) id eſt ὀγκωδέστερον.

Περσῳδία, ας, ἡ, accentus, Priſciano interprete: ἡ πρὸς ἃ φθέγ. Etenim modulatio quæ adhibetur ſyllabis dictionum. Gellius ſcribit Περοσῳδίαι veteres appellaſſe tùm notas vocũ, tùm teraménta, tùm accentiuncula. tùm vocalitiones. Critiasitharœdicos cãtus etiam Περοσῳδίας appellauit. Poll. Καὶ ἔσω τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς περοσῳδίας αἰτίσει κρκλέν.

Περοσῳδιακὸς, ad proſodiam ſpectans, vt περοσῳδιακὸς ῥυθμὸς, quæ ἐνόπλιος. Comment. Ariſtoph. in Nebul.

Περοσῳδὸς, cantilena ſacra quæ diis canitur, Etym. hymnus, quaſi πρὸς περοσῳδός.

Περοσῳδὸς, ὁ, citharœdus, cantor, μελῳδὸς, Ariſtopha. propriè, i. muſicis inſtrumentis accinit. eſt item conſonus cõgruus in diſcrepans, quaſi cantu congruens pro quo frequentius. citur συμῳδὸς.

Περσωθέω, computreuerunt, oluerunt. Nazanz. ὧν κρκλὲς περὶ ζεσαι ᾗ οἱ μύλωνες.

Περσωτίδω, atteri, collidi, pulſu aut impulſu, περοτρίδομαι.

Περόσω τρι, μαι, ῶσω. ex longinquo. Sophoc. in Aiace, στέγοντα χθόνα ἀπὸ κ̃ κύκλου γεγῶσιν ἀμφιστικοι, venientem enim ex ginquo ſcientes circunſteterunt.

Περσάκιλλ, impegit, offendit, applicuit.

Περσεῖ, qui adeſt. Περσεῖτος ἀπὸ πλόου, Plutar. in Pericle, qui ſuppetant ipſi opes.

Περσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio: figura apud Quintil. quæ ad imilitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vel a ſe aures & excitat. Vide Παρονομασία.

Περσωνυμία, ας, ἡ, appellatio, cognomen. hoc Plutar. vtitur in ricle.

Περστάσιον, ἀπὸ τῦ περστάναι, metaplaſmo. Ilia. ἀ, Μειδίων ἅλος ἰ. σι περστάσιον.

Περστατέω, ῶ, τῶ, &

Περστάτης, ὁ, τὸ, & Περοστάδιον, ῷ

Περσωπεῖον, persona, larua, vultus, πρόχειμα, μορμολύκειον, χρώματα Hesych. Chryſoſt. τὰ περοσωπεῖα ἀφαιρόντες, personas detrahentes. Περοσωπεῖον εἰσάγειν, Interp. Hermog. perſonam inducere, induere.

Περσώπον, aſpectus, facies, πρόσωψις, Heſyc.

Περσωπικὸς, perſonalis.

Περσωπεῖος, ὦ, ὁ, qui perſonas, i. τὰ περοσωπεῖα, efficiebat, ὁ σκευοποιὸς Pollux.

Περσωπολαπτέω, perſonam reſpicio. Περοσωπολαπτεῖν, perſonam reſpicitis. Ea voce vtitur diuus Iacobus in ſua Epiſtola cap.

Περσωπολήπτης, ου, ὁ, acceptor perſonarum, qui reſpectum habet perſonarum, Act. cap. 10.

Περσωπολημψία, ας, ἡ, acceptio perſonarum, reſpectus perſonæ, ſi huic magis fauemus quàm illi, non ob ipſius rei ſed perſonæ diſcrimen. Paul. ad Ephes. c. vlt. περσωπολημψία ἐβλάβη ὁ θεὸς ἰ.

Πρόσωπον, τῦ, perſona, vultus, facies, aſpectus, conſpectus, ſpecies, figura, larua, Lucian. Iulius Pollux ait Πρόσωπον ſignitare id quod fronti ſubeſt, vt complectatur oculos, naſum, genas, mentum. Gell. lib. 13. cap. 28. annotat faciei vocabulum apud Latinos latius patére, quàm Græcis πρόσωπον. (dixi tamen Iacobus cap. 1. de gramine, ἡ ἄνθος πέσεν τὸ περοσώπου ἐκ πολλοῦ.) Proinde de homine tantùm dicitur, quòd quum omnia animantium erectus ſit, ſolus antrorſus proſpectat, vocé ſe antequeſus emittit, quaſi πρόσωπον ἔπασιν, διὰ γὰρ τὸ μόνον ὀρθὸν ἐξ γῆς ζῴων μόνον πρόσωπόν ἐ ἔπασιν ἡ τὸ φωνὴ ἐκ τὸ πρόσω διαπνεῖν vt scribit Arist. lib. 3. de partib. Quòd autem in homine πρόσωπον eſt, id eſt os Ciceroni, in brutis irrationalibúſque ἀπρόσωπον dicitur, ſicut in anibus βύκρανον & βάμφος. ἀγνοῶν τὸ πρόσωπον, de facie ignotus, vt de facie noſti, dixit Cicero. Paulus ad Galat. cap. 1. ἤμην ἀγνοούμενος τῷ περοσώπῳ τῶν ἐκκλησιῶν. Ioannes ἠγνοούμην, turbata facies, Xenophon. περοσώπων ἥδιστ. cultus in facie, nitor vultus. Theologi quoque περοσώπων dicunt perſonam, non qualis fuit Roſcij in theatro, ſed ſubſtan-

tiæ

tiam individuam & intelligentem, quam etiam ὑποστασιν appellat: qualitatem inseparabilem dixit Valla, vt est calor & lux in Sole. Πρόσωπον etiam pro homine, vt persona apud Lati. Phocyl. αἰδέσαι μὴ πρὸς πρόσωπον Paul. 2. ad Corinth. cap. 1. ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα, i. ex multis personis, vel multorum ratione atque respectu, & c. 4. ait, ἐκ τῆ χάριτι πλειόνων ἵνα τὸ πλεονασμὸν confer Chrysosto. ἅτε περὶ ἑρκει μὴ αὐθ ἑνὸς προσώπου ὑπὸ πάντας κεῖσθαι, &c. i. itaque satis erat inuitis personam inducere. Polyb. Αλλ' ὅμως ἡμεῖς μὲν ὑποκριτὰς εἰς ἡμᾶς ὄντες βουλόμεθα, ducis personam requirebant. Et προσωπεῖα κωμικὰ, ἢ τραγικὰ, καὶ ὀρθὰ, persona comica, tragica, & muta. ὀρθὸν προσωπεῖον, vide Πρόσωπεῖον. Τὸ προσωπεῖον ὠγκωτὸν, cap. 15. lib. 1. Reg. vbi exponitur e regione Ægyptii. Dicitur etiam ἡ προσωπὶς, in ore, i. in praesentia: coram, & coram in os, vt apud Terent. in Adelph. coram in os laudare, id est, ἡ ἐναντίον ἢ κατὰ πρόσωπον. Diodotus Siculus, ἡ προσωπὶς ἐστὶ τῆ ἀνεγκλήτου κακοηθείας μάρτυς, coram actibus & communicatibus de rebus necessariis. Sic ἡ προσωπὶς αὐτῶν λέγει, coram & aperte adiuerfari & fese opponere. Paulus de Petro ait ad Galat. cap. 2. ἡ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, i. in ore & in cõspectu omnium ipsi restitui: eius ore ipsi me opposui, i. eo praesente: vel coram in os ipsi obstiti. Additque post, ἅτον τῆ πρὸ τῆς ἰακώβου ἦλθον τινὰς ἀπὸ Πρόσωπον, in acie dicitur τὸ ἐξ ἐναντίας μέτωπον, fronte. Vnde ἡ προσωπὶς stare dicuntur acies ex aduerso instructae, aduersae, Xenoph lib. 1. Pedest. ἡ πρόσωπον ἄγειν τὸν στρατὸν, copias instructas à fronte ducere, rectaque in hostem tendere. Polyb. lib. 5. Ἐπὶ παρόντων οἱ βασιλεῖς ἀμαθῶς ἐχρῶ τὸ πρόσωπον τὰς αὑτῶν τάξεις ἐξάγοντες ἐπὶ τὰ fronte suos ordines excitantes. Idem lib. 1. τῆμὲν μὴ ἡ πρόσωπον, τῆδ' ἡ ἐξ ὑπτίου ἀφεστηκότων, Cùm alij à fronte, alij à tergo irruerent atque instarent. Thucyd. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἡ προέωσαν τὸ εἴργον τοὺς πολίτας. Πρόσωπον, initium, quòd vt facies primùm occurrat: vt illud apud Pindar. Ὀλυμπίων πρόσωπον τελωλῆς, splendidum initium.

Προσωποποιία, personarum ficta inductio, Cic. 3. de Ora. quum res inanimatas personam orationémque tribuimus, aut defunctos tanquam viuos & praesentes inducimus: conformatio dicitur à Prisciano. Describunt hanc figuram Rom. Aquila, Rufin. & Rutil. Lupus. vide etiam Quintil. lib. 6 cap. 1. & li. 9. cap. 2. προσωποποιΐᾳ στατερικῇ, id est, quae vulgò moralitates dicuntur. Bud. in Epist. poster.

Προσῳδίαι, Athenis vas aeneum erat echino perfimile: sic dictũ, quòd leonum & ferarum imagines in oris ambitu circumpictas haberet, Pollux. Hesych. & proaroxy tonum.

Προσῳδίαι, quasi dicas personatam pro προσωπωτὸν. (facta contractione & mutato ο in ῳ, more Attico sicut in οἰκῶδε & μελιτῶττα masculin. προσῳδοὶ εἰσι.

Μακρότατος, longissimè, vt eritus.

Μακρότατος, ὴ, ὸν, longissimus, ἱστία τὰ προσωπάτου, latissimè, longissimè, dictum per ellipsin τῶν διὰ. Apud Sophocl. in Aiace, λέγει δ' ἐξ ἐσχατιᾶς τὰ προσωπάτου. fedatur contentio latissimè pertagata.

Μακρότατα, longissimè. Xenop. ἀπεγγελεῖ ἡ δ' ὑμαῖν φρουτιστὰς τοῦ ἡβῆσαι, quàm longissimè fieri potuit à sensibus summouisse. Προσωτάτω ἡ ἐλαύνει, longissimè à Græcia, Plut. in Themistoc. ὅτι προσωτάτω, quàm longissimè, Xenophon.

Μακρότερα, vlterius. προσωτέρω, ὑltra ipsos. τὰ προσωτέρω, vlteriora.

Προσφαιλῶ, adiuuo, prosum, eo suppetias. Datiuo construitur & cum Accus.

Προτιμῶ, nuper, nouè, promptè. Προτιμότερον, Euripid. antè acies.

Προτρόπαιον, paulò antè, vel dudum, ἡ πάλαι. Phatorinus.

Προτακτικὸς, in priori acie pugnans. τῆδ προτάκτων φύλῳ ἓν πολὶς, qui in fronte erant, multi cecidertunt, Plutar. in Camil.

Προτμηθῆν, praecidere, prius arare.

Προτμηθὲν, praecidens, πέλεκ, Hom.

Προτρῦξε, pugna aperta, in priore acieì parte constitutio. Vide in Append. de vocab. milit.

Προτρέχω, prius metuo, timore antè corripior Euripid. in Here. furente.

Προτραπεζία, prius sale condio.

Προτυπὸς, ὼς, ὁ, pronũciatum, propositio apud Logicos, vt homo currit, φάσεως, ὁ, ἡμῶν. Aristo. 1. Topic. Αὐλὸν ἡ ὦδὴ ἡ ὅσα ἡδέα ἡ τέχνας εἰσὶ, διαλεκτικῇ προτάσεις εἰσὶ, cùctæ opiniones, quæ de rebus ab ipsis tractatis in singulis artibus sunt, propositiones sunt dialecticæ. vnde αἱ προφάσεις, i. oppositæ propositioni: expositio dicitur à Trapez. in Rhet. Arist. in Topicis tradit, προτάσεν esse quæstionem quæ in vnam duntaxat partem effertur, vt, Sunt ne diuitiæ bonæ? quam si in vtranque esferas partem, προφάσεις fiet: vt, Sunt ne diuitiæ bonæ, anon bonæ? Vide Πρότασις. Πρόφασις fit per πότερον interrogando: προτάσις per ἆρα. Πρότασις etiam est in fabula argumenti tantum. Vnde προτατικὸν πρόλογον.

Πρόστασις, μ. ἄσεως, τὸ, quasi præordino, præstituo, præfinio, præpono, præligo. τὸ ἐκ τοῦ πολυσθένους λόγου προεστάξαν τῆδ' ἄλκιμον. lib. 7. Diodor. cap. 2. antepositumus cunctis aliis de morsu rabidi canis sermonem.

Προτατικὸν πρόσωπον, persona extra argumentum, inquit Donatus in primam scenam primi actus Phorm. Terent. Idem in Andrian. Iuitium autem προτατικοῦ προσώπου, adiuentitiã personam recepit Sosie, propter euoluendam argumenti obscuritatem. Persona autem protatica, ea intelligitur, quæ semel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps fabulæ partibus adhibetur.

Πρωταίτερον, præcedo.

Πρωτηρεικτὰ, τὰ quæ tecto superiecta sunt ad arcẽdum imbrem, Pollux.

Προτίνομαι, prætẽdo, præexo, exciso, i. προφέρομαι, ἐκκόπτομαι. Liban. Τοιαῦτα τὸ σοὶ δ' ὑπὸ ἄλλου δίκαιον προτίνεται τὰ τῆ δίκης. Plato 7. de Repub. ἀμαθεῖς προτεινόμενοι διαλογισμοὺς. Idem in Epist. πρὸς ἀπάτην προτεινόμενος, excusitabam, i. offerebam in excusationem.

Προτείνομαι, palàm offero, profero in medium, Demosthen. ἐκεῖ ἀξιῶ, πρὸς ἀσελγείας δρὰ προτεινόμενον. Προτείνεσθαι τὰ δίκαια, iusta in medium proferre. Demosth.

Προτίθημι, πρόσω, πρόσχα, protendo, porrigo, in medium affero, polliceor, inicio. Actu. Accusat. Aristop. in Pluto, χρὴ πάντα γε χίλιας παγκάλους ἀργυρίου ἐφ' ἡμῖν. κ. ὅπως ἀποστίσουν γε δραχμὰς ἑκατὸν, quum porrigerent viginti drachmas. Πρότειται τὰ πάντα τοῦ Δημοσθ. Προτίθεμαι, obiecto, prætendo, præ me fero. Plato 2. ἡδὺ δοκεῖ τοῦτο εἶναι τὸ λόγον ἡ ἐγὼ προτίθεμαι ἀποτελεῖν, id est, falsam obtendẽs libi speciem. Babl. τὰ μακρολόγως ὀλίγα χρὴ ὧν τὸ πάσαν προτίθεσθαι: Dicitur & pro eo ἀποτείνομαι.

Προτείνω, ἐκτείνω, ἐκτάσω, in quæstionem & in dubium reuoco, disputandam esse contendo aliquam rem: propono, ἀφορίζω, mihi postulo explicari. Πρότασις ἀποτείνει, Aristot. vt ἀφορίζομαι ἀφίζομαι. Vnde Προτιθέναι dicuntur, τὸ ἀφίζειν ὑμῖν, proposita & in quæstionem adducta, problemata, Aphrodis. Idem, ἡ φρονεῖν ἀφὴ προβάσεις. Idem in exord. Problemat. Ὅσοι μὲν τοιαῦτα γινόσκ ἡ σε τὴν ἀποτείνει, αὐτάρκες ἔδοξε τοῦ νοῦ, Non sunt sanæ mentis qui ista argumentando disputanda esse cõtendunt, quę per se nota sunt. Προτείνει φίλια. Demosth. offerre. Προτείνει τὰς δέξεις, tollere dextras, Xenoph. Item Προτείνει aliquid: idem quod καπέζασθαι.

Προτειχίζω, præmunio.

Προτέχνημα, propugnaculum, murus, exteriorsmunitio, quantemurale.

Προτέλεια, τὰ, dicũtur ἡ πρὸ τῆ γάμου δωρεὰ, vel τὰ πρὸ τῆ γάμου δῶρα, vt inquit Pollux, donatio ante nuptias. προτελέσματα etiam dicta ἡ ἐπιμύθιος. τὰ ἐφ' ἑτέρῃ γάμῳ, Plato de Legib. q. initiatiua nuptiarum sacra. Sed refertur etiam ad alias res: vt τὰ φυτέλεια τῆς συμφυτίας, Lucian. id est, veluti tyrocinium & initiatium. Ex eo dixit Apuleius gladiatoriæ veneris anteconia. Quin & omnia primordia rei diuinæ faciendæ sic appellantur, Gregor.

Προτέλειοι θεοὶ, licebantur ab Atticis οἱ πρὸ τῆ γάμου μὴ θυσίαι θεοῖς. Sed transfiatè accipitur à Dionysio, pro precibus quę fiunt ante sacrosanctam epulationem, aut aliam rem sacram ad quam accingimur.

Προτελέσαι, prius mortem obeo.

Προτελεῖν μ. ἐσομαι, ἐσα, initio. Vnde προτελεῖδαι dicebantur sponsi & sponsæ, quum se idoneos & puros reddẽrent: quemadmodum & cætera quoque, quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant, eodem vocabulo significari solent. Προτελοῦμαι τὸ λόγῳ, initiemur verbo, Nazanz. Alciphron, Καὶ κεῖθεν εἰς τὰ δεῖ φορτίδα σῆ τῶν ὠνίων. Προτελεῖ, ἐ. προτελεῖδαι, Lucia. Εἰ μὲν προτελεῖδαι ἐκεῖνα τὰ φοῦ τὰς ἐπτροκὰς, ὥσπερ ἡ ἄλλη προπαιδεία τῆς αὐθέντας μὴ πολὺ κρείσσων ὀλέτορος.

Προτελίζω, q. præinitio, Eurip.

Προτελίσμια, σεως, τὸ, templi vestibulum. ὁ τῆ προτελίσματι πάτῃ Thucydid. ante fanum situs est, in vestibulo templi, ὁ τῆ προπυλαίου.

Προτένης, ὁ, protensus. Προτένες ὄρυ, id est προτεταμένον, Apollc Rhod.

Προτρώκτης, ὁ, prægustator, vorax. Athen. libr. 4. Μάνητ ἡ ὁ τῶν καλῶν οἱ Ῥωμαῖοι σαργάζουν, τὸν οἱ Ἕλληνες προτρώκτην ὀνόμαζον. Vide plura ibi. Suid. ὁ λίχνος ἡ ὀψοφάγος. Aristop. πε. ὁ δ' οἱ σκατοφάγος ὁ δυκῶν ὠὸν πατέρι, i. lurcones, comedones, cupediosi, dediti cupediis: vbi interp. Græcus, Προτρώκται ἡ οἱ σφόδρα ἐμπεπλεσμένοι ἡ ὠοὺς θύοντες τὰ ὦλα πάντ' εἰς ἐκρεῖν καὶ ἐσθίειν, ἡ μετὰ πόσης σπουδῆς πλείστων ὠοὺς μετὰ ἐλαίου καὶ μέλιτος καὶ γάλακτος. Vnde sit

Προτρύσιλλα, præligurio, helluor, lurcor. Idem Aristophabid. διὰ τῶν προτρυσιλλῶν ἡμέρα ὠὰ, die vno tempus præcipuum præoccupare: vbi idem interpres, Προτρύσιλλα, σφόδρα ἐχειδιάτητο, φράσμαλσιν, ἡμέραν μίαν φρίλλαβεν τῶν φθονερῶν, ὑπὸ τῶ ἐπιθυμητικῶν ἡ χρὴ τὰ κέρδη.

Πρωτ. ἡμ. ἡ, dies antecedens, pridie: sic ὑστεραία, posterior. πρωτ. ος, aurem prior, simpliciter. ἐπὶ τῆ πρωτεινῃ, Bud. in Epist. poster. i. pridie. τὰ πρωτεινὰ, Herodotus. πρωτεμένα ὑμέρας τῆς μάχης, pridie quàm prælium fieret, Thucyd. τῆ πρωτεμένᾳ ὅτε, pridie quàm, Demosth.

Πρωτεραῖος, prior, Aristoph.

Πρωτερέω, &

Πρωτερίω, μι. ήσω, σα. κα, primas teneo, præpondero, præmaturo. Πρωτερέω τῆς ὑδοῦ, præcedo, festino. Πρωτερὸς, sum prior: sicut ὑστερὸς, sum posterior. πρωτερεῖ κμερῶν, tempore præuenit, Theop. lib. 3. cap. 30. de caus. plant. μικρὸν πρωτερεῖ τῆ πλάνῃ, paulò partum maturat. πρωτερεῖ ἐπὶ τῶν φθινόντων, celerius perit, Theophr. lib. 14. de caus. plant. Idem histor. lib. 1. cap. 15. οὐδὲν ἢ πρότερόν γε ὄμμα, ὄμμα κ) πνοὴ κ) ὑστερόν. οὐδὲν πρότερον ἴζω τῶ ἐφικνεομένων δικαιοτέρῳ, nulla in re priores eritis, quàm in illationeiniuriarum: nihil antecedetis quàm, &c. Πρωτερεύω, præuertere, anteuenire, antecedere. Πρωτερέω, πρωτερεῖν, præuenire, Thucyd. πρωτερήσας τῆ ἐλπίδι ὑμῶν, Bud. in Epist. prior.

Πρωτερηκ. ατος, τὸ, priuilegium, prærogatiua, fælix successus, & res prius bene gesta, apud Diodorum: victoria, primæ partes: cui ὑστέρημα opponitur.

Πρωτερίζω, molior quiddam noui.

Πρωτερινὸς, festinus, præcox & maturans: vt Athen. lib. 3. πρωτερινὸν δέοι αἰτ γὰρ πᾶ συκῆς, ὥτις φέρει ὀψίαν τὸ καρπόν. Scribitur tamen ibi per ω. vid. infrà πρωτερικός.

Πρότερος, prius, antecà: superiori tempore, præterito tempore: potius, Plato de Legib. magis, idem: ibidem. πρώϊαν Aristoph. post quam particulam non sequitur ὕστερος, sed subauditur, vt notat Interpr. Thucyd. Plato Epistola 3. ἔπειτ ὀρθὸν ἡμῖνς ἀφ' ἑαυτῶν εἶναι τὴν ἀρχὴν ἐν συφροσύνῃ ὁλκεῖ ξυνδυάσας, ἃ πάλαι δὴ λέγετε, dixisti viginti fermè diebus ante meum ex Syracusis in patriā recessum, quæ nunc dicis. Πρότερον τῆ φύσει, prius ordine naturæ: ita etiam πρότερον τῆ χρόνῳ, prius & antiquius tempori ordine. Πρότερος ἀποδίδωμι, priusquàm deficeret, Thucyd. Πρότερον ἢ, cum Infinit. Plutarc. in Camillo, ὦ ἐφ' ἑαυτοῦ πρότερον ἢ σὺν τῆ κατὰ τὸν πολίτας ὀπτηφίσαι δίκῃ κ) τὸν νόμον, noluit ante quàm ciues qui in Capitolio erant legge decernerent. πρότερον ἢ καθάρασθαι, antequàm purgatus sit, Plato de Legib. Πρότερον δὲ οὐδὲν ὅτ' ἐς οὐδέτερ, vt parùm necessarij dentes, Aristot. lib. 2. de part. Animal. Οἱ πρότεροι, maiores natu. Idem. τὰ πρότερα, superiora.

Πρότερος, α, ὸν, prior: propriè de duobus, antecedens, superior, prior, simus, natu maior. οἱ πρότεροι, maiores, οἱ πατρῴοι ἔτεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν, Homer. iliad. Πρότερος ἡμέρᾳ, Demosth. τὸ πρότερα ἡμέρᾳ γενέσθαι τῆς τρίτης, pridie mutationis contigit, id est, die priori ante mutationem. Aristot. lib. 5. Politicorum, cap. 12. τὰ πρότερα νομίσματα, τὰ παρελθόντα, τοιαῦτ' ἐστὶ νικᾶν, Aristoph. Interpr. τῆ πρότερᾳ, id est, pridie. τῆ πρότερᾳ, ἡ ἐκλείπειν, pridie eius diei, quo excluditur, Aristot. libro sexto Animalium. Πρότερος. Aristoteles explicatis iam decem illis generibus, quò tanquàm ad capita quædam, cuncta aliæ res referuntur, nonnulla ex posuit quæ adiuuare præceptionem illam videbantur: in iisque quoremodis diceretur in Græco sermone aliquid πρότερον: pluribus autem iam eius nominis notionibus declaratis, addidit: confuesse etiam multitudinem homines qui maiore in honore apud ipsos forent, quóque magis diligerent, affirmare πρότερος ὧδε κἀκεῖσε ἴῳ. Terentius in Eunucho, cum induxit Thaidem ita alloquētem amatorem suum Phædriam: Sine eum priores partes hosce aliquot dies apud me habere: hoc intellectu cœpit, quo etiam antea Phædriam, cum illa quærentem de inuidia fecit dicentem: Aut quia sum apud te primus.

Πρότερος, πρώτερα, longius, vlterius, interius, intrò, τὸ σπήλαιον πρότερα. Πρόσω πρότερα, procul in, εἰς τοῦμπροσθεν. Odyss. ξ. μαίνεσθ' ἑταῖροι. Et Odyss. ο, βαίνομεν ἐς δόμον ἐσπέρου, id est, εἰς τοῦμπροσθεν. Aliquando diutius. Apollon. 2. ἐπὶ πρότερον τετράφθαι ἰόντα. Πρότερον κομεῖν, id est, ἐξαίτερα τοῦ ἄλλου τὸ μετρίου. fit autem per fyncopen pro πορώτερον.

Πρότερος, anterius, εἰς τοῦμπροσθεν.

Πρότερος, vlterius, longius, εἰς τὰ ἐμπροσθεν μέρη, Dionys. de Situ orbis, πρότερος κελεύσου Apol. Rhod.

Πρότεταγμένος, milites qui in fronte collocati sunt: vt τὸ πεπαγμένον ἢ ὀπίσω τεταγμένος, pro triarijs & subsidiarijs capiuntur.

Πρότεταικός, extendens, qui porrexit. πρότεῖα.

Πρότετύφθαι. Vide Varinum in dictione Πεφύκασθαι.

Προτεχνολογέομαι, ante artis traditionem aliquid artificialiter tradere. Passiue dixit Aphrodis. Topicor. 8. Τὸ ἐπὶ τοῦ πρώτου προτεχνολογούμενον τῶν χρήσιμα κ) τῶν ἀναγκαίων, ἢ τὰς ἢ ἐν τῇ ὑγιείᾳ ὄντα τεχνολογούμενα, i. πρότερον ἐντέχνως ὠφελεῖσθαι, ἢ ἐμμένοντας ὠφελεῖσθαι.

Προτίθημι, &

Προτιθέω, & προτιθέομαι. Doricè pro προπαθέομαι, adorior, aggredior, item. σφαγὴν προτιθέασθαι μόνῳ, i. refreno, castigo, coerceo. Iliad. ἰ ad finem, προτιθέλουμ, ὑπότροφοι, σφωϊτέρῃσι, παρὰ νῆσι, μὴ δίζεσθε.

Προτίθημι, Ionicè seu Doricè pro προσδίχομαι. item προσδέχομαι pro προσδοκῶ. excepi, assumpsi, expecto.

Προτιθέω, Hely. ἐς χολίην, fonat potius atque Doricè pro προσιδέειν.

Προτιμάω, μ. ήσω, σα. κα, verto, torqueo, Actiu. προτιμᾶν in quo lexico veteri exponit. συκοφαντεῖν, διαβάλλειν, prehendere, persequi.

Προτίμημα, propono, i. constituo aliquid faciendum, Plato de Legibus. ὧδε τὸν τρόπον προτίμημα. Deo proponit. Plutar. in Romulo. προτίθεται, apponebant, προτίθεσθαι. Προτίθεμαι τῶν ἀγῶνα, vide Θήβῃσι. εἰς τοὺς μεγάλους προτίθεμαι, in apertum producens, Nazarius in Orat. Προτίθεμαι, in animo proponere, Thucyd. Apud Hipocr. προτιθέμενοι, προτείνοντες.

Προτίθημι, μι. ήσω, σα. κα, propono, προτείθεμαι, exhibeo, constituo, τὰ ἄθλα, πυμάτιστον κείνα, σοφίσματα προτιμᾶ, præpto, præfero. Actius. Accusat. Sophoc. προτίθεται ἀδελφὸς δίκτυον οἰκείων τέκνων, qui fratri apponit ocnam propriorum filiorum. προτίθεται ἀδελφὸς ἀδελφῷ κακὸν, Eurip. προτίθεσθαι τὸ ὄσιον τῷ πραγράδδαι, præponerunt sanctitati vindictam, Thucyd. προτίθεμαι τῶν δικαίων νόμων, ad confilium refero. ἐπὶ ξυλλογὴν προτίθεμαι τὴν κεφαλὴν, Camillo visum est concilium conuocandum, Plutarc. in Camillo. Liuius dicit, habuit senatum. Προτίθεμαι ψῆφον & αἰκαδίδωμι, permittere iudicibus vt sententiam dicant. Demosth. Τῶν ἐναντίων τοῦτο τὸ θεώρημα ψῆφον οὐ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἀναστῆναι, ἀλλὰ μὴ προτιθέναι.

Προτιμάομαι, cunctos honore antecedito. Xenop. in Passiua voce τὸν πολιμικὸν διωκόμενον προτιμᾶσθαι ἢ πολιτικὸν i. rem vrbanā bellicæ in honore præferri, Plutar. in Numa.

Προτιμάω, μ. ήσω, σα. κα, pluris æstimo, προκρίνω, Actiu. Accus. & Gen. nit. Xenoph. τὸν μὲν ἀδικοῦντα προτιμᾶν ἀμείνω, hunc autē præferre quàm propriorum filiorum. Lucianus, Καὶ τοι τὸ βέλτιον ὅτῳ προτιμᾶσθαι ἢ δίκῃ. προκρίνοντας προτιμᾶν τὰ μὴ δίκαια, plurisfacere. Plutar. in Epist. προτιμάσας τὸ πάχειν αὐτὸν ἐφᾶσθαι πρότερον, constituens pati indigna & nefaria potius quàm facere. προτιμᾶσθαι ἢ δικαιοσύνῃ τῆς βασιλείας, iustitiā regno prætulisse, Plutar. in Numa. προτιμᾷ πολὺ ἐμοὶ ξένον ἢ φίλον, magis facit fibi ratione hospitium meum. Herodot. Προτιμᾷ Attice pro λογίζομαι, ἔχω. rationem habeo, curo, ὅπῃπερ ἔφομαι, ὅπῃμοι, κἀνθάδε, ὅπῃ πουμᾷ, ὑπὲρ λόγον πεπόμαι, μέλει μοι τούτου, Aristoph. in Ran. Οὐπότε ἀξιοῦσιν ὑδεὶς κλαυσάντα πρότερον, ἢ προτιμῶσαι τὸ τυπτέσθαι, πρότερον πρὸ ὧν ἄθου, i. rationem habentem verberum, aut dolentem cum cædetur. Idem, ἅ τινες προτιμᾶς γ' ὑδέν, διὰ δὲ μιᾶς ἐπιθυμίας. Idem in Pluto, οὐδὲν προτιμᾷ σου, i. φροντίζω σευ κ) φοβοῦμαί σε, nullā mihi cura tui vel ratio. Et in Achar. Εἰρώνη δ' ὅπως ὅτῳ τι πρόσθ' ὑδὲν, nihil curant, nihil æstimāt, Demosth. οὐ ὑδὲν προτιμᾶν, quorum nihil curat.

Πρυτάμημα, τὸ, mulcta, ζημία, quod ἐπᾴσαν dixit Solon, teste Plutarcho.

Πρυτανικὸς, quasi prælatio, πρωθυκεῖα, prærualentia Iurisc. præpotio: electio à Trapezuntio vertitur.

Πρυτανικὸς, præferendus, præponendus. προτιμητέα ὑ τύχη, Lucianus.

Πρύτανος, idem.

Πρυτανότερος, antiquius, præstantius, optatius, præferēdum. πρυτανότερον ἔχω, i. προτιμῶ. Lucian. προτιμότερον τοῦ νέκταρ & ἰμβρόσιον φίλημα ἔῃ. Dicitur etiam πρυτερήτερον.

Προτιμερόμαι, q. prælucisco, Accusat.

Προτιμαφίω, prius opem fero in vicis cendis iniuriis, Datiuo.

Προτόσσομαι, præuideo, præfagio, προδλέπω. Odyss. ξ. ὄφρα τοι ἐπεὶ ἔστιν, ἃ θεοὶ ἔλπεται, θεσπεσίη γένη, ante oculos propōnebat.

Προπτύσσομαι, amplector, ἀσπάζομαι. Vide Ποπτύσσομαι.

Πρόπτωσις, εως, ἡ, &

Πρότυπος, ὁ, ὁ, ymbilicus, quòd primum in infante secetur. Hesych. Iliad. λ. ἀμφὶς ἐφ' ὀμφαλὸν ἦλθε πάσσαλος ὀμφαλόεις. Nύξεν. Interpr. τὸν κῦ τὸ λαγόνα τύπον, ἐφ' ὃν ὀμφαλὸς, ἤτοι τὸ πρώτιστ καὶ τὸν τρόπον τεμνόξ. τὸ ὄσχιον κ) τὸ πρότυπον vocabant, vt author Pollux. Suid. ὄσχιον εἶναι φασὶ τὸ ὀμφαλὸν τῶν πρότυπον.

Προπυλαμῶ, audaciæ exemplum do, lacesso iniuria. Herodian. ἀνθ' ὑπερβολῆς κ) τιμωρήσασθαι μεμιμῆσθαι τοὺς προτετυλαμηκότας.

Προτυλαίνω, prætentare, præire.

Πρότυλαι Pollux, est pars capitis in animalibus infra frontem & oculos, quod in auibus ἰύγξ & ἰάμφοθ., in homine σέφανος proprie dicitur. Athenagoras in Apologia de Persephone, κ) Ἑρμοπολῶ κ) τὸ σπόνδυλον τὸ πρὸ τῶν μέσης ἔχειν. Vnde & in arietum machina, & in nauis prora caput eo nomine significatur. Dicuntur & imagines Πρότυπα, quæ vsque ad vmbilicum pinguntur. Πρότυπα ἵππου, prima equi portio: sic dicitur fydus quodd à Proclo. Πρότυπα μόρων, summę partes vitulorum, cap. 9. libri 3. Regum, vide Σκολοσσόφρα.

Προτυνίζει, rudentes laxos intendere atque constringere. Synesius in Epist. τὸ κέρας ἑτεροίως, ἢ ἡμεῖς ὠμμεῖς προτυνίζῃ τῶν ναῦν

accipitur etiam pro trahere.

Προβάτιον, τό, palliolum, quo facerdos induebatur, móxque poſt ſacrificium ei qui mactauerat imponebat: ὄφασμα. Dicebatur autem προβάτιον, τὸ ὑφ' οὗ τὰ σφάγια παρέπεμπε τὸν ἱερέα ἐπὶ τὴν ἐπιθυσίαν, authore Suida.

Πρόβατος, ὁ, ἡ, Neutri Gen. & Πρόβατον, τό, ὃ φέρεται πολλαχῶς. & κῶλος, rudens. i. funis, quo malus nauis ad proram proteditur aut puppim. Hom. Odyſſ. μ. ἱστὸν δ' ἐκ πρῴρης εἴρυσ' αὐτίκα δοῦλα. Interpr. τὰ σχοινία τὰ κατέχοντα τὸν ἱστόν. Rurſus Odyſſ. γ. κὰδ δ' ἐκρέμασαν ἱστὸν ἐπὶ πρῴρης ἐν δὲ τὸ ἱστὸς ὑπεστήσαντο, καὶ ἐπὶ ἐκ βιβλίων ἔφοβον ἐπὶ πασσάλου κάλαμον ὑπὸ τὸ κεφάλαιον τὸ σφυρὸν μὲν ἀναπτύσσαντας, inquit Polymnis.

Πρωΐ, ante, antehac, πρόσθεν, antequam, πρώϊον, dudum. Ariſtop. ὁ πρωΐ βίος, ſuperior vita. Gaza de ſenect. ἐφορᾶ πολλοὺς, ſuperius bellum, Demoſt. ὁ πρῶτος χρόνος, ſuperius tempus, Ariſtot. 2. Oecon. ἐπὶ πρῶτον χρόνον, tempore ſuperiori, Herodot. πρῶτον μὲν, antea quidem, Ariſtoph. πρῶτ' ἐδήτα πρῶτα γε.

Πρωτοπαθὴς, δοπτρακτικὸν, εἶδος. Homer. Iliad. πρωτοπαθὴς ἔχει ἦτορ.

Προτρεπτικὸς, ἡ, ὁ, exhortatiuus. προτρεπτικὸς ποδὸς αὐτοῦ, Æſchi. προτρεπτικὸς λόγος, ſuaſoria oratio, Iſocrat. Προτρεπτικὰ ſtatus vel paramythia, ſtatus exhortatiuus, interprete Quintiliano libro 3. προτρεπτικὸν βίβλιον, exhortatoria verba, Gaza lib. 4. Gram.

Πρόφυμα, & Προτέφυα. μ. ἐλλ. πλ. τὰ ἐτ. cohort, διαγραμμὰ ἐ ὀνόμα: cuius contr. Προτρέφω: ſuadeo, incito, impello, exhortor, πρόκειται, induco, inuito, obſecro, hortor, adhortor. Xenophon, προτρέψασθαι αὐθρώπους εἰς τὰ ἀγαθὰ, ad virtutem homines incitare. προτρέψασθαι εἰς ἀμείνους φύσεις, exhortãdo conuertere in noſtrã amicitiam, Æſchin. Ariſtot. in 10. Ethico. Σωφρονεῖν δ' οἱ λόγοι τοῖς ἔχουσι τὸν τρόπον, τοῖς δὲ ἐναντίοις ἐξὸν μὲν ἐστὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον προτρέπουσι, μὴ ἐξὸν δὲ οὐ βοηθοῦσιν, διὸ προτρέπονται οὐ ξυνιέντες

Περϋπεξάγω. Nazanz. περϋπεξάγειν διετάθη. videtur esse subducere mortem.

Περϋπεροασία, ἡ, proypergasia, vel paraſceuæ (inquit Rufin.) ſeſt præmunitio, qua antè vtimur vt confirmetur id quod ſubiecturi ſumus: vt ſi teſtem producturi, antè ci hibendam eſſe docemus. Quare velut generalis locus & tractatus communis eſt.

Περϋπερισπάω, prius ſubſtratus.

Περϋπερμιμνάω, πτος, res iam partæ. τὰ ὑπὸ σοῦ ἤδη περϋπερμιμνάμενα, abs te mihi collata beneficia, Budæ. in Epiſtol. poſter. Vide Περϋπερμιμνάω.

Περϋπί, propinquit. Attica ſynalœpha pro περίπι.

Περϋπερχώρημα, prius promitto.

Περϋποβολόμαι, q. praiacio, præſtruo Colum. præmolior, & fundamenti loco ſtatuo. Themiſt. in 2. de Anima, Εἰ ἓν ὑ φύσις περϋποβαλόντας τὰς δυνάμεις, ἡ φρονήσεις ἐκείνας ἐνδέδωκε τῷ ἐπιγιγνομένῳ, νῦν δὲ συμμιγεῖσιν, quòd ſi naturâ comparatum eſt, vt prius infint potentiæ in homine quàm actus, &c. Idem, Οἱ γὰρ τῷ ζώντι ἢ φύσις ἐδώκασι λογισμὸν, τούτοις ἡ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς ὑπουργίαν τῷ λόγῳ περϋποβέβλεται.

Περϋπόκειμαι, prius ſubiectus ſum, quaſi præſupponor, prius ſum, περϋπάρχω. Philo de mundo, τὸ διξόμφαλον ἀπέχειν περϋποκεῖσθαι δοκεῖ, locum oportet in rerum naturam prius editũ eſſe quàm corpus. περϋποκεῖσθαι γῆς, prius propoſiti agri, prioris agri, Plutarchus in Solone. Περϋποκεῖσθαι dicuntur τὰ φθόνερα φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς φανεροῖς εἶναι cenſentur, quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici poſſunt.

Περϋποκρούω, prius exiſtimo, animo ſeu opinione præſumo.

Περϋπορᾶσθαι, iam creata, præexiſtens, Nazanz.

Περϋπόστασις τῶν σώματος, præcedens corporis ſubſtantia, antecedẽs compages corporis, Dioſc. lib. 7. cap. 1.

Περϋποτίθεμαι, videtur eſſe Nazanzeno: præ cæteris, περϋποτίθεμαι τῇ φυγῇ, fugæ aditus ante occludere.

Περϋποτίθεμαι, quaſi præſuppono. Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 4. Διὸ δεῖ πολλὰ περϋποτίθεσθαι κρίσεως ἐν ἀγωγαῖς. ἐξ ὑπολήψεως τοιαύτης μᾶλλον ἀδύνατον. Vnde

Περϋποτίθημι, hoc eſt ſuppoſita.

Περϋποτίθημι, antè ſubſter no, antè ſubiicio.

Περϋποφαίνω. ante oſtendo, indico.

Πρόδηλος, ὁ, manifeſtus, viſibilis, certus, præuiſus, περϋπτος, φροφανὴς, περϋφανὴς, Eurip. & Demoſt. τὸ περϋπτον κίνδυνον ἐκπεπλεύκατε, in apertum periculum duxerint, Thucyd.

Πρᾶτος, ἡ, melius, vtilius, antiqui us, præſtabilius. πρᾶτος τὸ ἐπιτήδειον, ſuæ potius ſaluti conſuluerunt, id eſt, φροντίσατες. Interpr. Thucyd. πρᾶτος ὑγιῆ τῷ τύχῃ τὰς προνοίας, Alcidam. Polyb. Οὐδὲν ἐπιτήδειον πρᾶτος, nihil prius aut potius habuerunt. Dinarch. τὰς βύλας αὐτὸς τὸ δίκαιον ἐκλιπὼν πρᾶτος ἐπιτηδείας, antiquius duxit. Dicitur etiam δεῖν πρᾶτος εἶναι, δεῖ πρᾶτον ἁμαρτάνειν.

Πρᾶτος τι ἐῖ, dicitur quod operæ pretium eſt & præuertendum, in primis videndum & conducibile: vnde πρᾶτος τι ποιεῖν, operæ pretium facere: quaſi ἄξιον παντὸς ζήλου ἐστὶν ὃ. Polybius, Οὐδὲν ἦν τῶν πρᾶτος πρᾶγμα, nihil promouẽs, nihil proficiens. Demoſt καὶ μηδὲν ἦ πρᾶτος πρὸς αὐτὸν τὸ λέγειν, non eſſe admodum conducibile non protium eſſe operæ. Plato 2. de Rep. ἐὰν μὲν τι πρᾶτον κρίνῃ δεῖν αὐτὸ σκοπεῖν ἐφ' τὸ κρεῖττον, &c. Et certè non-nihil nobis conſideratibus confert ad perſpiciendum, &c. Idem ibidem. ἔγωγε φοβοῦμαι πρᾶτον ἦ τὸ τοῦτο παῖδας πολὺ πείθειν, hanc diſceptationem ad id ſpero conducere. πρᾶτον δέον ἐῖ πειθῆναι, non operæ pretium erat efficere, Gaza. ἐγὼ γὰρ εἰσὶ φρὸς τοῦ ἀπατᾶν, expeditiores ad raptum, Idem. πρᾶγμα τι ἡ ἀδικία κρίνει, quod ex re eſt & neceſſarium, Lucian. πρᾶγμα πονηρὸν, Eurip. commodè lapſum, commodiſſimè. τῷ πρᾶγμα, i. σπουδαίως. ἀνδράσι τοῦτο τὸ πρᾶγμα κόρης τε δέον φροβοᾶσθαι, docẽtes verbis quid in primis operæ pretium ſit facere, Thucyd. Ariſtop. in Pluto, καὶ νῦν τῷ τὸ πρᾶγμα ποιεῖν, prohibẽre aliquid eorum quæ in ré præcipuè ſunt facere, aliquid eorum quæ operæ pretium eſt facere, ſeu τὸ τῷ ὠφελεῖσθαι. τῷ πρᾶγμα τὸ ὁρᾶν, Idem Ariſtoph. τῷ πρᾶγμα ἀπαλαγεῖς, perfunctus iis quæ ſunt antiquiſſimæ curæ, Bud. in Epiſt. prior. & in poſter. Vide Περϊδεῖν.

Περικνηθίζω, contumelia afficere, Arcadibus, Etym.

Περίκνηθρον, Sophocl. i. περίφοβον· πρὸ τοῦ φόνου, τῷ ἐκβρύλλειν, ſcilicet, φροσκαιρίαν ἐγβύσεως.

Πρωτογκάτα, præorſa & primordia naturæ. περϋποκείμενα.

Πρόφασις, antegreſſus, Hermog. ὡσπερ φροφάσεις τῆς ὑβρίσεως δεῖ τὸ πρὸ τῷ ἐορτῷ ἀδικεῖν σωιάζειν, i. vi non præcunte.

Πρόδοσις μου, antecedo. Genit. περϋπόκειμαι. Pluta. de fato, πέφυκε ἦ τὸ δίκαιον τοῖς ζῶσι περϋφιστάναι τῷ ἀδικοῦντι.

Περϋφίστημι. Nazan. πᾶς ὄχλος τὴν ὕλλιν περϋπέστησε, &c.

Περ ὑβρω, προεξ χω. πεφυβρωμένη κεφαλὴ δεῖ τὸ σφάζαι. Homer.

Πρὸ χω, προὔχω, eminco, excello, præcello, præſto, excurro, præbeo, vaticinor. προὔχω δέδε τι τούτων ὑπεμνήσθαι, horum facere mentionem nihil pertinet, Herodot. Thuc. lib. 1. τῷ μήκιστον προὔχοντα, i. μεγεθόντα, προεξέλλοντα. Vide Περίχομαι.

Πρώχων, ονος, prominens. Genit. ασυὸ προὔχοντα πόδα, vtrì prominentem pedem, Plutar. in The ſ. προὔχουσαι, προβέχουσαι, Apol. Rhod. i. eminentem. προὔχοντες, præcellentes.

Πρῦχες, aggeſtis, Accuſat.

Περαστὴν, cibum præſumere, antè comedere, Athen. lib. 3. de Clocharcho tyranno loquens, ὃς τοῖς πλείοσι τῶν ἑδέσμων κάκιστα ποιεῖν, ἔσχε οὐδ, inquit, πάντες ἔγνωσαν τῷ τοῦ φαγρώκου παῖδαν φιλοσοφίαν, ὃ τὸ ὀρθότατον τῷ οἰκιῶν, πρὶν φαγεῖν πίνειν. πολὺ γὰρ ἂν προφαγόντας μᾶλλον πιεῖν.

Περοφθάω, apparêre palàm, obuerſari, ſe exhibêre. Xenophon ὄψιν ὃν τοῖς ἱεροῖς προφανὲς θεῶν μάλιστα, deorum iram in ſacris apparêre monebant. Plutar. in Camillo, προφανὲς μᾶλλον, apparet mihi. Sophocl. προφαίνω, apparuiſſe.

Προφαίνω, μ. ανῶ, ᾶνας, aperio, palàm facio, præme fero, facẽ præfero, præluceo, αἵματα τὸ φῶς. Plutarc. in Catone, Καὶ φράντες ὑβ' ἑρφανῶν ὄντες τὰ δοωτῆρα, πλαγιάς τε πεσὼν ἀπέθανεν. Theophraſt hiſtor. lib. 1. cap. 22. de palmis ait τὸν ᾠὸν ἐκλέπειν ὡς εἰδέναι, ὃν δὲ φράνειν τὸν κριτὸν, i. præmonſtrare: oſtendere. Προφαίνω, porrigo tendo, & ſignifico aliquo prodigio, demonſtro, præmonſtro: interpretor, præcido, præneſco, Nanzanz. in Orat. Xenoph. Ἀνάβασις, ὃ μὲν δὴ τὰς φράνεις πολλὰ ἀγαθὰ, oſtentat nobis ſpem in gentium rerum. Theoph. hiſtor. 4. Περὶ δὲ τὰ φράνεια προφαίνεται πολλὰ κερδῶν ἄκη, i. oſtentant, præferunt, ſpeciem futuri præmoſtrant velútque pollicentur. Sic & de Cauſis lib. 1. προφαίνεται μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολλὰ καρπὸν, τὸν γε ἰὸν ἐκπέτειν.

Προφανές, ὄντος, proſpectus, viſus.

Πρόφαντος, ὁ, ἡ, perſpicuus, φροφανὴς. propatulus. Δῆλον τῷ φράνες, ex profeſſo, ex aperto. dicitur etiam διὰ τὸ φράνες, præeodem. Inde φράνεστατος, euidentiſſimus, manifeſtiſſimus. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 18. εἴδη, ὡς ὑφ' τὰ φράνεστατα ἦ μέγεθα λαθεῖν τῆλα. Plinius vertit tria genera maximè inſignia.

Πρόφαντος, ω, τὸ, oraculum, prædictum. φράζειν ὑγίεσι φῶς, eis dictum eſt, Herodot.

Περίφαντος, conſpicuus, clarus, celebris. Neptunus apud Thuric hoc nomine colebatur: vt annotat Lycophr. Interpr. Iſaiu quanquam in Aldino exemplari apud Lycophr. προμηθεὺς legitur.

Πρόφανδον, apertè, in Epigr.

Προφανίζομαι, μ. ίσομαι, ω. ισμαι, &

Προφανίζω, μ. ίσω, ω. ιζω, capio occaſionem, ſimulo, prætexo, excuſo, tergiuerſor, fingo cauſas. Ouid. αἰτίας πρυτένει, αἰ πόνοι μαι, πρετένομαι, ſimulo, in excuſationem adduco, cauſor, que & cauſificor dicit Plaut. i. cauſam excuſationémque affero, ἡ φροφανίζομαι, i. nullam cauſam dico Ciceroni, nihil cauſe doco, haud cauſam dico ipſi Plauto. φροφανίσατο τὸν μῖσθα, nondum adeſſe menſem cauſabantur, id eſt, ἔλεγον ὅτι ἐπιμίσθιος. τὸ ἡ σκηπῖν ἡ φροφανίζη φροφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, Nazanz. in Orat. περὶ Βαπτίσ. nunc hoc nunc illud cauſaris, & prætendis excuſationes peccatis. ἀβίωτον φροφανίζομαι, Demoſt. προφανισθεὶς, fictus confictum, Thucyd.

Περίφασις, ως, ἡ, prætextus, vel prætextum Tranquil. excuſatio, oratio, cauſa, φρόφημα, tergiuerſatio, Cic. ſpecies, ſolentus, ratio, διαφόλογος, ἀφορμὴ, ſimulatio, titulus, color & abitus à Quintiliano, excuſandi ratio, fatiſfactio. Ariſtot. Rhtorica. 1. περφάσεις δεῖν μίαν ἡ σπουδὴν, improbitas tantùm ocaſione indiget. Cui conſentit ſenarius hic Menandri, Μὴ περφάσεις δεῖ τῷ ἀφῖξαι κακοῦ, ad prauè agendum exigua ſuffiit occaſio, id eſt. prætextus ἡ φρόφημα. Eurip. in Iphigen. Aulid. Ἐπεὶ βροχέως φροφάσεως ἑδεῖ μίσει, Occaſione tantùm opus fuit leui: id eſt opportunitate. Vide Ariſtop. Interpr. in dictione Διατρίζει. Ariſtotel. libro 2. Animal. loquens de cornutis animalibus, ait ſerpentes quoſdam habere ſimilitudinem quidam cornuum, ὑφιεῖς χροιᾶς ἀπαυγάσμα, ὅσον φροφάσεις χάριν, ſcilicet pentes quibus quaſi aliquid veluti veſtigium cornus extubrat, Gaza. περφάσεσθαι κακῷ, quæſito prætextu. Chryſoſtom. ἐὰν τὸν μὴ γένηται ἡ τὰς ἀκριτέας περφάσεις, πόσην κεκλακτίσεις ὑπόδικος, Idem ibidem, περίφασιν ὅλοτρον ἡ ὀλοτρίαν, id eſt excuſationem. σκῶμα σὸν ἐκὶ ὑποτίλλειν, ἀρχὴν δὲ περίφασιν ὡς γαμουμένῃ. Euripid. filiam huc tuam mittere, nomine hoc, quo tanquam Achilli ſponſa nubereat viro. φροφάσεις χρεῖσθαι, Demoſth. προφάσεις αἰτεῖν, Idem. φασὶ δὲ μὴ τοῦ ζῆν, anſam præbeo quærendi, Idem. φασὶ δὲ μὴ, Thucydides. φάσεις λαμβάνειν, cauco, cauſor, Idem. Περίφασιν λαμβάνειν, apud Platonem, eſt, amplecti occaſionem, occaſionem nancifci. Περίφασιν ποιεῖσθαι, apud eundem pro eodem, Epiſt. 7. Περίφασιν τῆς φυγῆς ἐποιοῦντο, occaſionem in me odij capiens. Περίφασιν, ποιεῖν, prætexere, prætendere, Demoſthen. Περίφασιν ἀρχαίας φιλίας ἐμὲ ποιεῖ, &c. Ariſtophan. Argiuorum amicitiæ occaſionem initiarie prætexit. Περίφασις ἀφορμὴν, excuſati-

nes fingere, Demosth. Προφασιν ἔχειν, occasionem nancisci, præterere, Plato de Legibus. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ὅσοις ἂν ἐ ἔχουσι πρόφασιν, in quos tanquam ansam habent atque occasionem, i. præterexum & colorem, τὸ πρόφασις. Προφάσεις ἐχειν οὐκ ἀπὸ τύχης πινὰ, in causa esse quo minus quis credat. Xenophon. τὰ πρὸς τὰς πρόφασις ἐχθὰ τὰ γεγονότα ἐγκλήματα, ad priora obtendiuntur Neronis crimina, Plutarch. in Galba. Σάλιος πρόφασιν ἔχων dicitur corpus caufarium atque valetudinarium, siue debilitatum atque deforme: cui σώμα ὑγιαινὲς opponitur. Isocrates in Epist. Ἐ᾽ᾶν ἢ τὸ σωμάτων ἀκμάζειν, ὃν, ἢ τὴν ἔχον πρόφασιν, ὧν νομίζειν ὑμπιδιεναὐτὸν πρὸς τὰ πολεμικὰ ἧ πρᾶγματων. Προφάσεις παρέχειν, Aristophan. Προφάσει πορίζεσθαι, occasionem excogitare, Plato in Epistolis. Προφάσεις πρόφασιζεσθαι, tergiuersationes quærere, causas nectere Virgilio, Æschines. ἀμφὶ μὲν πρόφασιν, Aristophan. vbi subaudiendum, πρόφασιζε vel quid simile.

Πρόφασιν ἀρνεῖσθαι παυσανίου ὕζειν, superbiam Pausaniæ causari, Herodot. Προφάσεις, primarias & principes causas atque adeo manifestas, & euidentes interdum vocat Hippocrat. lib. 3. Epid. interdum etiam falsas. vide Galenum lib. 2. & 3. de fracturis. Ἐκ πάσης προφάσεως dicunt Græci, quod & Plin. in Epist. ex omni occasione.

προφασιμὸς λόγος, occasionis verbum, excusatorium verbum, c. 22. Deuter. causarius.

πρόφασις, ὁ, prompta, προθυμος & ἕτοιμος ὢν. Hesyc. pro eo infra πρόθυμος.

προφάσιμος, Genit. Isocrat.

πρόφασις, ε, ὁ, præstantissimus, optimus.

πρόφασσων, melior, præstantior, maior: qui præ labitur & deficitur. Aratus, Αλλ᾽ ἀμείνων προφάσσων ὄφις: Cicero, quorū alter paulo præ labitur ante.

πρόφατος, ὁ, ἡ, qui est prouecta ætate, inquit Bud. afferens ex Æschine in Timarchum. νέοι μὲν γὰρ τότε ἔντες προφατὸς ἡ φρονιστέρου φάσκοντο, ἔνοι ἢ πολλῷ αὖθις χρόνῳ γεγονότα παντάπασιν νέου ἐλέγοντο εἶ; affert vero & ex Plat. in Euthyd. Ἀλλ᾽ ὀκνῶ ἐμὸν σκληρὸν ὁ ἢ σοφιστὴς ἡ καλὸς, ἢ ἀγαθὸς πῶς ἢ λέγειν. exponitur alioqui προπαίς, cuius facies multos annos præ se fert. quum sit iunior. ex Polluce scribente σοφιστὴς, ἐ τὴν ἡλικίαν πάντῃ ἢ τῇ ὄψει πολὺ πρεσβύτερον, & ei contrarium esse. σκληρὸν, affertur alioqui σοφιστὴς ex Hesiodo pro maiori natu, vbi canit πρὸ μὲν ἡμῶν σοφιστὴς τ᾽ ἦλθ᾽ ἀριστῆσαί τε. Προφέρειν, præstans: vnde ἐπιφέρειν, præstantior, melior, melior. Et superl. πρεσβύτατος, Aratus, Ἀλλα παππίοις Οὐρανὸν ἐσπαίδευ, πρεσβύτερος ἐ δικάσσῃ, ultra maiora & insigniora.

φέρομαι, idem quod Προφέρω, profero, id est, enuntio. Themist. in 3. de Anima, Οὐδὲ ἀμφότεροι τὰ διεξόδων τὰς λέξεις ἐὶ δὲ προφέρεσθαι τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, ἢ σωίσεως τὰ νοήσεως, cum proferimus & pronunciamus hoc vocabulum ἀφαιρεῖ. Hermogen. ἐλλειπὼς προφέρεσθαι τὸν λόγον, id est, ἀσθενέστερος λέγειν. Προφέρομαι vt προφέρω, cito, allego, profero, id est, παρέχομαι. Xenoph. ἡ ἴσμα ἢ βασιλικὴ τάξιν προσεφέρετο. Thucydid. in 3. προφερόμενοι ὀργὴν ὡς οἱ τὰ πρὸς κλῆδ᾽ ἀκούσαι. Polybius in 5. Ἰδίαν ὡὴ ἢ ὄργὴν ὑπὸ τὸ ἡ κατηξιωμένων προφέρεσθαι τοῖς ἀξιωκαμένοις. Προφέρομαι, obiicio, vitio verto, exprobro, ὀνειδίζω. Arrianus, Οὓς ἐ ἡ κμὲν Ἀλέξανδρος μὲ αὐτὸ ὅτε πέρα κακάζεσθαι ἔα, προφερόμενος κακιζόντα, ὅτι ἐ ἐγίστην ζωὴν ἀγαγὼν. Dicitur & προφέρειν. Polybius in 5. τὸ ἀσύντεκνον ἢ ἀξιωτιῶν ἀνειδίζῃ, τὰ ὑὸ ἢ αὐτὸν ἢ ὅτι προφέρομενον ἀσχέσιαν.

προφερὴς, profero, in medium adduco, prodo, infero, propono, προλέγω, palam facio. Accusatiuo construitur & Datiuo. προφέρω μὲν τοῦτο, propono verbum, Eutipid. πολὺ προφέρει ἔρχα ἀδίκες, id est, opera facit longè præstantiora quàm opinentur, in Epigram. προφέρει τὰ σπάρτα, id est, ἐ μπροσθεν τῶς σπαρτοῖς ἐστὸ, Thucydid. Homer. Iliad. γ. καὶ ὡς ἐ ἐδὲ προφέρονται, id est, certamen inferunt. εἰς ἀνεμὸν προφέρει, in Epigram. εἰς φῶς προφέρειν καὶ ἀγαθὸ πᾶ τόκον, & c. in lucem proferamus velut partū, Nazanz. in Orat. πρόφερε, ὁ ἀνεμὸν ποίει, Homer. Προφέρω τὸ ὀνείδεζον, obiicio, exprobro, impropero, criminī obiicio. vt φορέω σὺ πῶ δυσφήμιον. Sic Cicero, vt nullum dictum petulans proferatur. id est obiiciatur. Et alibi, Nullam in re familiari fordem posse proferi. πρόφερε σὺ πῶ ξυνὸν, id est, ὀνειδίζων. Æschin. Lucian. τὰ τοιαῦτα προφέρεις, talia obiicis crimina. Homer. Iliad. ß. καὶ σφιν ὀνείδεα τὰ προφέρεις, id est, ὀνειδίζων. Et Iliad. γ. ἀλλ᾽ μοι ὄφελ᾽ ὧκα τὸ φέρειν. Dicitur & Προφέρομαι. vide supra. Προφέρεσθαι, cito, allego, παρέχομαι, δικαιολογοῦμαι: vt litigantes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Sic proferre instrumentum, in Pandect. Προφέρω τὸ ὑπάλειμμα, Ὑπόδυτον ποιῶ, proficio, incrementum facio, cum Genit. Hesiodus. κόκ᾽ τοι προφέρει ἐδὲ ἐλάλ, προφέρει ἢ ἡ ἔργον, id est, accessionem facit vitæ & progressum. προφέρειν μέγα ἐ τὸ κτίσεσθαι ἢ δύναται, magnoperè proficere ad potentiam ampliandam, Thucydid. Προφέρω, præsto, excello, sum melior, προέχω. ἔτερῳ ὅτερῳ προφέρει, alius alio præstat, Thucydid. προφέρω ἑδένος ὑμῖν ἐ μὴ ἐπίσης, nemine vestrum viribus sum melior, Idem. προφέρει ὑπάμενὸν πῶ πάντων, inter insulas fœcunditate præstabat, Herodot. lib. 5. προφέρων πλούτῳ & δυναμεων, diuitiis inter Athenienses præcipuus, Idem. σωφροσύνῃ προφέρων, in Epigramm. Euripid. in Medea, προφέρω σου ἐς δυτυχίαν, te supero fœlicitate, ὑπερβάλλω δυτυχίᾳ. Προφέρειν, obiicere, argumentando, id est, ὑπονοεῖν. Gregor. πολὺ γὰρ προφέρομεν ὑπονοεῖν τὰ προφερόντα πῶς ἐκ ἰδὼ δίκαι τὸ γάμου ὁ αὐδρωπος.

Πρόφημι, μὶ σω, π. προφῆκα, prædico.

Προφητικὸς, ὴ, ὸν, prophetia, sacrum respōsium seu vaticinium. Prophetiam Paulus vocat 2. ad Corinth. non prędicti honem futurorum, sed interpretationem diuinæ Scripturæ: quemadmodū & Plato, vates à prophetis diiserit. Vates arreptī numine, nec quid ipsi loquātur intelligunt: ea prudentes interpretantur cæteris. Prophetia omnis in sacris literis appellatur visio, vnde & Prophetæ ante dicebantur videntes, inquit Hieron. in cap. 12. Oseæ.

Προφητεύω μ. εὐσω, π. εὐκα, vaticinor, præsagio, interpretor, quasi quæ antistitis officio perfungor. Accusat iungitur & Datiuo. Aristot. de mundo, Διὰ ἀνέμων ἢ μαντὶ τὰ διὰ καπνὰ ἐσθὲ τοῖς τὰ ἀδρωπίνα προφητεύουσι, &c. προεπῄνεσεν, prius vaticinatus est, Iudas Apost. in Epist. Dicitur etiam Προφητεύειν pro prædicere, apud Hippocrat. προῤῥήσεις β.

Προφήτης, ὁ, prophetā, q. prænuntiator, antistes, interpres vaticiniorum non ipse vates, teste Platone in Timæo. Pro poeta à Paulo accipitur cap. 2. Epist. ad Titum. προφήτης dicitur qui olim dicebatur ὁ βλέπων, 1. videns, cap. 9. lib. 1. Regum.

Προφητεύω, in Προφητεύω.

Προφητικὸς, propheticus.

Προφῆτις, ιδὸς, prophetissa, συβίλα. προφῆτις, πῶ, prophetam, capite 2. Apocal. Ioan. de Iezabel muliere.

Προφθάλλω ἀρρήδην, enuertere sermonē, Nonnus.

Προφθάνω, anteuertens.

Προφθάνω, præuerto, anticipo, præuenio, προέχω. Actiu. Accusat. Matth. cap. 17. προέφθασεν αὐτὸν ὁ ἰησοῦς, προφθάσει, occupabit. c. 9. lib. 2. Reg. πρόφθασεν, præueni, προφθάσωμεν, præueniamus.

Προφθίνω, præmortuus seu ante mortuus, in Epigr.

Προφυλὲ, peramanter Plin.

Προφυλάσσω, μ. άσω, ante purifico, προαγνίζω, Nonn. cum Accusat.

Προφωνέω, ἀ, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio, vox, elatio.

Προφωνῆσαι textrinæ vocabulum, pro tramam filūmque ducere atque reducere, i. διαζώσαι Polluci. Vnde pro vlcrō citróque curritare fumitur. Aristophanes in Auibus, Τί δ᾽ οὐπὶ ἀὖ καὶ τὰ πλανὰ πέμψῃ; Ἀπολεῖς ὄμως πῶ ὧδε προφωνήσας. Interpr. exponit, ἐκ τὸ κάκιον παρδιδόναι ἐς πάντα τὰ παροφθάσαι δὲ λέγεται, inquit, τὸ ἀδροφορεῖν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸς διαζώσεις.

Προφωνὴς, ὁ, ἡ, eloquens, enūtiatiuus. προφωνὲς λόγος, sermo qui profertur & enuntiatur, vocalis: cuius contrarium ἐνδιάθετος, internus & qui fit in animo. ὁ προφωνὴς κύων ὃ κοινὸς ἅπασιν ἐμῖν λόγος, sermo qui profertur, Nazanz. in Orat. enuntiatius Senecæ. προφορικὸς, enuntiatrix Quintil.

Πρόφορος, ὁ, humor cruentus & aquosus intra membranas quibus fœtus continetur. Aristotel. hist. lib. & cap. 7. de extremo fœtus inuoluero loquens, Μεταξὺ ἢ ὑγρότης ὑδατώδης καὶ ἰχωρώδης, ὁ ἀμνιακὸς, ὁ κεκλημένος ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρόφορος. Vide Mexiam.

Πρόφορμα, locus ante septum vel scenam. Artist. lib. 2. Oseon. προφορμάτια vocat sepimenta ante domos vestibulis similia. Πρόφορμα, propugnaculum, tutamen, προβλημα transfiatē. Polyb. Λιὰ τὸ τὰ μεγάλας ὧν κινδύνους τὰ ἢ ὧν ἐλλιμένος, εἰ μὴ Μακεδόνας ἐχομεν πρόφορμα, periclitabantur ea Græcorum nisi Macedones nos muſculi & valli instar protexissent. Hesychio προφορμάτια, ὁ. προπύλαια.

Προφορμίω, prædicor, prænuncior, vnde προπεφορμίῶθαι, prædictus, prænunciatus vt προπεφορμίῶται ἀὐτὸ Ἕλλας. Hesiod. in Erg..

Προφρονὴς, prompta, beneuola, πρόθυμος, animata. Iliad. κ. Ζεὺ σοὶ δία θεὰ, ὃ τι οἱ προφρονὲς παρέσεσι, προφρονὸν θέτον, quin autē προκαλέσασθαι, αὐτοπρόθητος, πρόφρων. volunt participium esse ἰδιάτυπον ῥήματος, vt à βίδω, βίοτος, sic à φρὴν φρόνος: vnde φρόνος, & composit. πρόφρονα. exponitur etiam πα ὑπὸ πῦ φρονίμῳ.

Προφρόνως, φρονίμως, prompto animo, lubenter.

Πρόφρων, ονος, ὁ, promptus, alacer, propensus, beneuolus, prudens. ὁ ἡ, ἑ, φρόνων κατὰ πάντα ἰλιὰν. 1. θελοντὶς, φρόθυμος, lubens. πρόφρονι θυμῷ, Hom. i. πῦ ἑκ φρονίσαις ἢ διαθέσεως.

Προφυγὼν, profugere. προφυγὼν τὰ, αὐτὸ τὸ ὑποφυγόντα, Ho. lliad.

Προφυλακὴ, ἧς, ἡ, q. præcautio, ſpecula, vigiliæ, cautio. Item munitio ad arcendum. προφυλακὴ, quasi procubiæ, excubiæ, Xenophon.

Προφυλακίδες ταῦς, ſpeculatoriæ naues, aut ad præsidia locorūmve custodiam mitti solitæ. Προφυλακίδες ἦσις, Thucyd. i. εἰ πεῖ ἢ ἄλλων ἐφύλασ, vt inquit Interpr.

Προφυλακτικὴ, dicitur ea pars medicinæ quæ causas morborū arcet præcauendo. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, præcauendi ratio, Dioſc. lib. 6. cap. vlt.

Προφυλακτικὸς, τέρη Θ, præcauendi modus. προφυλακτικὰ ἰοδόκων, qui à venenatis animalibus feriri non patitur, Dioscor. lib.3. cap.163. προφυλακτικὰ βοηθήματα, remedia quibus in præcautione vtimur, Dioscor. lib.7.cap.1. quæ morbos arceant, Ruel. & Bud.in Epist.poster.

Προφυλαξ, præcautor Plauto: Et procubitor Festo: qui noctu custodiæ causâ ante castra excubat. Item primus excubitor.

Προφύλακες, speculatores, præfidiarij, Plutarch.in Camillo. stationarij à Liuio dicuntur. Appian.in Iber.de Scipione, προφύλακας ἢ, ὡσπὶρ πυλωρὸν φρουρὶιν ὑπιτίθιτο. vulgò *mittit corpi-de-garde.*

Προφυλάττομαι, προφυλάσσομαι, præcaueo, προνοῦμαι, prouideo.

Προφυλάττω, caueo, prospicio, præsidio imposito tutor, protego, custodio. Xenoph. ἐκ μὰ ἴνα τὸν φύλακα ποιῶμι ὑμῖς, nisi vos defenderem: de cane ques custodiente. προφυλάττω τι, à te caueo, Herodot. Προφυλακτήρια, naues præfidiariæ: naues speculatoriæ, Idem.

Προφύσια, Hesych. ἰν τοῖς μετάλλοις τὰ σπίπη χάλκη ἢ ἐν τοῖς φύσαις αὐλοὶ τὰ ὑπὶνθι.

Πρόφυτις germen, βλάστημα, vt exponit Galen.apud Hippoc.

Προφυτόω, fundamenta alicuius rei iacio, προκαταβάλλω, præparo, προσπαίπομαι Sophoc.

Προφωνέω, ἢ, præloquor.prædico, Sophocl. καὶ σοι προφωνῶ τὸν ἢ μὴ διδάσκιιν, id est, te præmoneo ne fepelias. Euripides in Hippolyto, φθόγγοι προφωνῶσιν, i. σκιαγραφῶσι, omnibus prædico atque denuncio.

Προφωτίζω, antè toftus, aorift. prioris participium à themate προφώτινον, quod fignificat ante feu prius torreo.

Προχέζομαι, progredior, cedo.

Προχείρισις, ἡ, occasio, prætextus, πρόφασις, πρόφημα, σκῆψις, κακὸν πρόσχημα. Hefych. in cuius codice προβρῶσις τι. ab Euftath. quoque exponitur προφάσις, deriuante à προχέω, fignificante idem, quod προφάσιον siue προφασίζομαι.

Προχεσσόμενα, futurare rei repræfentatio, imaginaria imago futuri apud Gregor.

Προχειρίζω, q. præcarifico, prima lineamenta defignando noto, præfigno Catoni & Plin.

Προχειρότερα, τά, dies feftus apud Athenienfes, quo magiftratus finita iam hyeme, & fructibus germinare incipientibus, Minervæ facra facere omnes folebant, Suid.

Προχείλιον, labiorum prominens pars: vnde τὰ προχείλια dicuntur in naturalibus mulierum, Pollux.

Πρόχειλος, ὁ, ἡ, labeo, prominentibus labris, labrofus Celfo.

Προχειμάζω, prior hyberno, prior in hyberna concedo, vel ante tempus in hybernacula me recipio. item ante tempus fum tempeftuofus.

Προχείμασις, ἡ, tempeftas quæ eft ante diem ftatutum, Veget.lib. 4.cap.40.Plin.lib.18.cap.25.Nunc præcurrêre, nec paucis diebus, tempeftatum fignificatu, quod prochimaſin Græci vocant: nunc poft veniente, quod epichimaſin.

Προχείρισμα, habeo in manibus & pono, promo, edo, ante oculos pono, exprimo, repræfento, φέρω, tracto, expono. προχείρισμα τὸ βιβλίον, libellum manibus tero. Syneſ.in Epiſt. Οἷον τὸ ἔσοπτρον δοκιῖ, τὸ ἐκ τοῦ ἔσω τὰς ἐν αὐτῷ εἰδὸς ἀφ' ἑαυτοῦ προχειρίζεσθαι, τὰ μὴ ὄντα, absentem licet videre videor, repræfentâte acque fug gerente mihi memoria formam tuam in animo noſtro recoditam, quam olim præfentem intuitus fummo affectu bene uoleuntiæ complexus fum. Προχείρισμαι, deligo, defigno, ad aliquid faciendum ſumo & eligo, αἱρίομαι, præparo, προτιθῆμι, inſtituo, conſtituo. præficio. Lucas in Act. cap. 22. ὁ θιὸς προ τῶν ὑμῶν προχιίρισιν ἐν ὑμῖν, delegit te. & cap. 26. προχιίρισαι σι, vt te defignarem. Προχείρισις ἀμφ' ἀλλοίωσιν ἀπόνοιας, accitum Heliodorum miſit, cap.3.lib.2. Macchab. τοὺς ὑπιναντίους ὀλίγας ἡμιρῶσις προχιιρισαμένους τὰ δίψιμα κομίζοντας τοῖς αὐτομάτοις ἐν τῷ κακὸν ἔμπιδὼν ἀπιστῆναι, &c. Plutarc. in Galba: vbi Philelph. quum conſules famulos publicos deſignaſſent, qui decreta portarent imperatori, quique diplomata quę vocantur, darêt, &c. Προχειρισθιὶς αὐτὸ τὸ στρατηγὸς ἀρχῆς, virtute, i. virtutis nomine delectus ad exercitui imperandum, Lucian. Sic Polyb. & Plato. Προχείρισμα, præuerto, i. ante omnia facio, & quaſi primum in manus ſumo, Ariſtotel. in 1. de Cœlo, Προχειρισάμινοι δὲ τοῦτο τὸ σοφὸν τῷ σώματι, ὕστιρον σκοπιῖν ἢ ὁπῇ ἔξιι λοιπὸν.

Προχείρισμα, profero & produco, cito & allego, προφέρομαι vel προτιθίμαι τὶ ἀποτιθίμαι. Lucian. in Toxari, Οὐ λόγοις δὲ τοῖς σοφοῖς προχιιρισάμινος τῷ καθ' ἡμᾶς αὐθὶς, productis ſiue prolatis paucis quibuſdam noſtrorum temporum. Προχείρισμα, τὸ ἔκφιρτὸν, ἐπιμιλὲς, σπουδαῖον, προχείρισμα expedio, apparo, comparo, Ariſtophan. in Concion. Προχείρισμαι καίπιρ ἀπὸ τῶν ὁπλων, ἢ ἔκφιρτός ιἰμι.

Προχείζω, in manum trado: vnde αἱ τὸ γνάφιλλον ποιῶ ἢ συκῶσαι ponitur: & in eo ſenſu de manu in manum, quod dicitur, tradere, dixit Cicero in Epiſt. Suid. πᾶσι γνάφιλλον ποιῶ exponit.

Προχείζω idem quod προχείζομαι extremo loco poſitũ à nobis pro expedire, apparare, cõparare, τὸ παιμφίζιιν ἢ ἔκφιρτος ἔξιιν.

Sic Paſſiuè dicit Polyb.lib.1.Ἕκ. ἢ ἐξ ὧν ἑκάστοις τὰ πάντα τέτταρα τὸ πλῆθος κατ' ἐνιαυτὸν προχείζιται, ſunt exercitus quatuor, ſingulis annis expediuntur & comparantur. Alij producuntur. Ἔστ δὲ προχείρισμα τὸ ὑπλιτικὸν Hefych. i. eligere.

Πρόχειρος, νδ: ſic Harmenopulus iuris ciuilis Epitomen à ſe edita vocat, quaſi expeditam & obuiã cuique iuris totius methodum.

Πρόχειρος, ος, ὁ, Adiect. expeditus, ἕτοιμος, promptus & ad manus paratus, facilis, qui in promptu, vulgaris ominibuſque notus. Xenoph. κατὰ πρόχειρον, mucro expeditus & ſtrictus. Plutar. in Lycurgo, πρόχειρα σκεῦη ἢ αἰκαγκαῖα, expedita vaſa & neceſſaria, id eſt, quibus fere ſemper vtimur. Gal.lib.1.ad Glau. τὰ πρὸ τοῦ πρὸς τοὺς πυρετοὺς προχείρους, tales febres ex facili & promptu curãtur. Nam προχείρη ἐστὶ, id eſt, in promptu eſt, vel eſt procliue ſiue in procliui, id eſt facile. Et ἐν προχείρῳ, ex facili Plinio, de præfacili Flaur. quod & de plano dicitur. Luc. lib. 1. Hoc tibi de plano poſſum promittere Memmi. Epiſt. ἐπὶ πικτὸς ὁ προχείρων in promptu. Πρόχειρον ἔχω, in promptu habere, Cicer. an manibus habere. Plutarch. in libello de vtil. cap. Κἀκεῖνο τὸ βιβλίον ἐμοὶ σὺ σπούδασον ἔχοντα πολλάκις, video te habiturum non ferè de manibus ponere, vt loquitur Cicero. Dicitur & πρόχειρον ποιεῖσθαι, id eſt, in promptu ponere Ciceron. Polyb.lib.5. Ὅπ τὰς πρὸ πολλοῦ τὰ πρόχειρον ὑπομιμνήσκοντας ἐπιτηδείως πιπίμφθαι προχιίρους, Quòd non in promptu ponimus caſus auerſos, in quos priores quoque tempore incurrerunt.

Πρόχειρος, ὁ εἰς τὰ ἑτοῖμα, εἰς τὰ σφαλερὰ προπιπὴς, temulentus, promptus manu Liuio, promptus ad pericula Cicer. audax: interdum temerarius: Vnde Heliodorus dixit, μισομαθὴς πρόχειρος, iuuenile quiddam eſſe temeritatem. Et Athenæus, 4. aduerbio ita vſus eſt, πρόχειρος πάσης πιθοῦς, omnia faciens temerè & incogitanter. Polybius lib. 1. δξέως δ' τῶν ὑπλιτῶν ὄντων πρόχειρον τῷ θυμῷ, cupidius & nimis temerè illa ſpe arrepta. apud Suid. Ὁ ἢ πρόχειρος ἀὐ τῇ γνώμῃ διὰ τὴν ἀπειροκαλίαν, ὑμὶς μὲν ἴσως διὰ τὸ ἀπαντᾶν ἢ ναυμαχεῖν τοῖς πολεμίοις, Ille verò propter experientiam animo promptior & audacior, non cunctabundus eſſe dicebat, &c eſt item πρόχειρος, pronus, procliuis cum finito, πρόχειρος ἀκκαλυθεῖν, Nazanz. Πρόχειρος etiam dicitur credulus, qui temerè credit alicui & ſeſe committit, vt ingeniis ſimplices & incauti: vnde & ἀπὸ τῶν ἁπλοῦς ἢ ἀφύλακτος ſumitur Polybius citãs Epicharmi ſententiam, ἀλλ' ὅστι ἄπιστος τοῖς πᾶσι πρόχειρος ἀκκαλυθεῖν, τοῦτο παρ' Ἐπιχάρμου καλοῦ ἐφημίσθη, Νῶσαι μὴ μέμνασ' ἀπίστοις, πάντα τἀπιστα τῷ φρονοῦν. Contra credulitatem temerariam ſimplicitatémque præclarum dicit eſſe hoc præceptum Epicharmi, Sobrius ſis, ac memineris nemini confidere. Et addit neruos hos eſſe artiſque ſapientiæ.

Προχείρισαι τῶν, quod omnibus eſt in ore.

Προχειροτονέω, ω, ποιῶ, πικ. prius deligo, vt ſit per ſuffragia, ante defigno, ſeu creo ſuffragiis. præ cæteris defigno: à pollice & digitis, quo geſtu ſuffragabatur olim populus. Act. Accuſ. in Apoſtolica hiſtoria Lucæ. Actor. ca. 10. κηρύττων σοφοκρατικοῖς, teſtibus iam antè, vel præ aliis deſignatis. Demoſth. contra Timocr. Πρεσβιὰν τὴν ἔμβλητον ἐκ τοῦ δήμου προχιιροτονῆσαι τοῦτον, ἀνδρῶν δικαιοσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ διαφιρόντων ὁ δῆμος, in concione prima lingua de illo populus tulit.

Προχειροτονία Athenis dicebatur, quùm quod in ſenatu conſtitutum erat, ad populum id vt confirmaret, referebatur. Populus autem primò ſuffragia faciebat, deliberandúmque longius per ſenatus conſultò, an ſimpliciter recipiendum. Vide Tit. Liu. lib. xxx.

Προχείρισις, promptè, expeditè, temerè, inconſultò, Plutar. ἐπὶ τῷ πρόχειρον, ὡς ἔτυχι. Vide Πρόχειρος.

Προχείρισμα, effundor, præcedo, Hom. Iliad. β, ἐς πόλιν προχέοντο.

Προχέλιον, τὸ, profulio.

Προχέλλω, προχίλλω, Dionyſ. de Situ orbis.

Προχέω, ω, πικ. effundo. Actiu. Accuſ.

Πρόχεως, nudus fertilius.

Πρόχυσις, Aduerb. quaſi πρόχυσιν, geniculatim, ſi liceat in eo ſignificatu vſurpare pro ingenua, id eſt, ὀπικκαμφῶς, quod & ἐκ κλίσεως dici ſupra adnotatum, δοκῆσιν: vnde πρόχυσιν καθίζομαι, id eſt, genua ſummittere Plinio, genu terram contingere Cic. inflectere genu cadere Propert. Genu flexum ſubmittere Ouid. & genu nitiqui ſtatus eſt ſupplicum, quę & repræſentat ſydus quod Iulius Firmicus ingeniculum vocat Ouid. nixum genu: Cicero, nixum: Vitruuius, nixum in genibus: Manilius, nixam genu ſpeciem: Græcique ἐν γόνασι, quod ſuperius obſeruatum eſt præſignauimus. Homerus Iliad. κ. de matre Meleagri filio preces præmittente. Καλλιόπη δ' ἄρ' ἔπιιτα θιὰ πρὸς μυθήσατο γαῖαν, καὶ ἐπιγουνίσθην, ὀδὲ γόνασιν ἀμπιπτε Ouid. Metam. Et genibus prępatis ſupplex, ſimiliſque rogãti, i. πρόχυσιν καθιζομένη ἢ γόνασιν. Πρόχυσις ſumitur etiã pro omni ſtirpe ſublata & exciſa, i. fidibus, radicitus. προβλημένοι ſiue προβλιμένοι Homero, πρόβλητοι Iliad. ο. Πιρὶ, γὰρ οἱ τροῦες ὑσμῖναι ἔσαν ἀμφιμάχισθαι. Πρόχυσις καὶ σωὶ παρὰ τὴ ἀμβλὺς ἀλόγχαισι, ι. πιφθίμοις, σκαπτόλις, planè, omnibus

vic

νῦ & Od. ὑδρόλιθος πέφυκεν, funditus interire.

Πρηχών, ῶνος, ὁ, aqualis.

Πρηχών, ostia fluuiorum in mare, & eorum aluei, ac fluxus omnis aquæ, fluentum. ἡ ἀπὸ ποταμοῦ ἐξοδεύουσα ἀφεσις εἰς θάλασσαν ἢ ἀκρὶ παντὸς ὕδατος, emissarium. Homerus, Odyss. ι'. Ἀ-δὴ ἐ-πάσαμεν Ἐ-ς ποταμοῦ πρηχεῖ, id est, τὰ εἰς θάλασσαν ἢ ποταμοῦ σύμπτωσις περίδρομος, inquit Didymus. Apoll. Argonautic. πρηχεῖ ἴσον, pro εἰς θάλασσαν ῥεῖ, influit in mare. Hesiod. prohibet ἀνὰ ἐν πρηχῶ ποταμοῦ, i. in flumen & aquis fluuiorum vrinam reddere.

Πρηχώδης, ες, τό, vide Πρήχων.

Πρηχώδης, ίδος, matula, ἀμίς.

Πρῆχων siue πρήχης, ῶνος, ὁ, id est, vrnula aquâlis Varr. vas est aquarium quo profunditur aqua tùm manibus dum lauantur, tùm poculis dum vinum temperatur: aliud verò est guttus siue gutturnium. Pollux, πρήχιον vocat ὑδροφόρον ἀγγεῖον, atque χέρνιβον, voce continens. Vnde Πρηχεῖον, vrceolus talibus destinatus ministeriis. κρατῆρ πρηχωτικὸν, λέπ τὸ χεῖον τὸ ὕδωρ. Od. ι'. πρηχόν τ' ἐπίχυτα φέρεται Καπρήϊον, ὑμὸν ἀμφορέα λεύκου Χίοιο. Dicitur etiam Πρήχιον, ονος, ὁ, pro eodem. Aristophan. Nebul. ὑδάτων χρυσᾶ πρήχια πρέχων, aquas aureis aqualib. haurire. siue hoc loco vrceis: non vrnis vel situlis. Suid. ἐξεῖν ἐ βάγνυσι exponit. Est apud Strabonem, πρηχεῖόν τι μιλησίον. Hesych. ἀγγεῖόν τι οἰνηρὸν, σκαφίς, κρατῆρ χυτός.

Πρηχώ, πρηχαίνω, aut πρηχαίνομαι, μέσ. ω. ακω, aggere præmunio, πρηχῶσαι τὰ πεπλωῖ τὰ χωμάτα, Herodot.

Πρηχών, prius illino. Constant. 5. γεωπον. Πρηχῶσι τὰς ἰῖζας ἢ τὰ ἀκρα τῆ κλημάτων ὑγρῆ βολίτη.

Πρηχώματα, τὰ, à Forentio apud Constantinum γεωπονικῶν libro sexto capite 16. ita dicitur vinum sponte defluens antè quã premantur vuæ. Περὶ διαλείψεως τοῦ βότρυος, inquit, τὸ δὲ αὐτῆ αὐτομάτως ῥέον οἶνος γλυκὺς, ὃ πρήχωμά πινε καλοῦσι, &c. Columella libro duodecimo, capite 27. mustum lixiuium vocat: Plinius protropum libro 14. capite nono, sed inter genera potuum, ait ille, ponere debeo & protropum. Ita appellatur à quibusdam mustum sponte defluens antè quam calcentur vuæ, quibus vltimis verbis τὸ ῥεόμενον vocis continetur originatio atque notatio. αὐτῆ τὸ ῥεῖ τὸ πρατόν. Est enim Polluci libro sexto, οἶνος ἀφρόκρατος, ὁ ἀνὺ ἐπιβολίσεως ἐπιρρεῖ. Dioscorides libro quinto, ὁ ἐκ τῆς ἐκπιπτῆς ἐλαίνεος σταφυλῆς, ὃ ἐπὶ τῆ πλησμονῆ ἐπιβολίσεως ἢ τριβομένης χλοιμῦ. Plutarchus καλεῖσθαι κρηπάδες, ἢ ἀφρόστομοι ἢ ἀφρώνιοι, id est, vinum quod ex vua passa fiue siccata, aut in vite à fole adusta & trita fit, passum vel mustum creticum. aut protropum, aut protranium appellatum. Athenæus, αὐτῆβρωμα ἢ ἀκρότομον ἀ Mitylenæis dici tradit. Dicitur etiam Scybelites vinum quod sponte destillat, ex passis vuis vltrò vinum effundentibus. Aëtius libro nono, capite 24. Σκυβελίτης ὁ οἶνος ἔστι, ὁ ἀπὸ τῶν ἀκροτάτων ἐκπιπτόντων ἐκ τῶν ἀμπελώνων σταφυλῶν, ἢ τὸ οἶνον ἀπορρέοντα.

Πρῆχυσις, εως, ἡ, alluuio. τὸ μεταξὺ χῶμα. vnde αὐτῆχυσις χώνης, ἢ ἀ πεπαγῆναι, limo obducta terra & aggesta, regio oblimata, vt est Ægyptus. Apol. α. ἢ ἢ ἡ ἀπουρία αὐτῆχυσιν ἔρα τὴ ἀπουρίας· τὸ δ' ἐστὶ τὸ λιθωτομίας πῶν ἐγκαμμῖον χωρὶς αὐτῆς εἰς θάλασσαν. Dionys. τῶν μετ' ἀπουρίας αὐτῆχυσις χώνης ἐκπεπτωκυῖα.

Πρῆχυτος, ες, ἡ, genus vatis, primitiæ, hordea, aqua quæ in aurem victimæ infundebatur. Πρῆχυτον νῦν, vnde αὐτῆχυτῖν. Sic dicta autem fuit illa insula à terra aulisa Strabo l. 9.

Πρῆχυτος, ου, ὁ, genus poculi apud Athenæum, & Hesych. Dicitur & αὐτῆχυτον. Πρῆχύτης, apud Euripidem, id est, mola, fruges quæ aspergebantur victimis. Πρῆχύτα, variarum rerum missilia, vt florum & fructuum, quæ iaci solita erant à populo faustis acclamationibus principem salutante: quod & victori in certaminibus fieri consuetum obseruauimus in nostris Antiquitatum libris: idque φιλοβασιλῶς, id est, folijs floribúsque accumulare Virgil. appellatur. Plutarchus in Dione, ἢ κατ' οἰκίαν ἐξιόντα, αὐτῆχύτας τε βαλλόντων, Interpres quoque accesserat missos flores frugéque spargebant.

Πρῆχύω, effundo, profundo.

Πρῆχώ, ῶς, ἡ, mansiones, locus vbi cum sede coniungitur coxendix, χώνη, πύγαλα, Pol.

Πρῆχώω, procedo, (est enim è Græco exponendo compositionis partem, & alteram retinendo effictum verbum, quod etiam in vtilitatem cedere, & prodesse significat apud Varronem de Re rustic. capite 148. & Gellium libro quinto, capite 19.) succedo, progredior. δὲ αὐτῆχωῖ τὸ σκῆμα, bene succedit res. Πρῆχωρεῖ κακῶς, prosperè cedere, Xenophon. Lucianus, Ταῦτα μὲν δὴ ἐν ἢ ῥοὴ αὐτῆχωρεῖ δάκιδη. Eutipides in Phœnissis, ὡς ἐκ χρείας, ὡσ' ἐν πατρίδ' ἥμασι Νῶϊ σοι πρῆχωρεῖ σἰαμόνων κατάπαυσις, non tibi ita res procedit: non fert fortuna tua. αὐτῆχωρεῖν ἐπὶ μέγα, in magnitudinem proficere, Thucyd. Ἡρακλεῖτος εἰς τοιαῦτ' ἐπίφορος, Chrysostomus. ἐπὶ ἱερατικὴς. τὰ ῥοχωρῆσαντα, quæ succedunt. Πρῆχωρήσας ἔρωτος, ἀμορίbus implicatus, apud Herodianum Politiano interprete. Πρῆχωρεῖ, licet, Datiuo. αὐτῆ χρήματα πέμψαι ὑπόσα σοι ἀφῆκεν, mitte ad eum tantum pecuniæ, quantum possis commodè, Xenophon.

Πρῆχωρεῖζω, concedo, ὑπὸ μικρὸν σοι πρῆχωρεῖσθαι, terra ad breue tempus tibi concessa Basil.

Πρῆχώνιον, stercus, c. 32. Ezech.

Πρόψυχον, prius refrigero Plut. Sympos. 6. Probl. 5.

Προόδους, Hesych. ὁ ἐξέχων ἐπὶ ὀδόντας, cui prominent dentes, seu qui habet dentes prominentes.

Πρόοδος, propello. προωθοῦσι, protruduntur. Theophrastus histor. libro tertio, capite septimo, ἢ ἀπὸ προοδοῦντες τὸ ὑπάρχον: de germinatione loquitur, aitque noua accessione fiue accremento tam existens atque etiam germen protrudi atq; propelli.

Πρόοδος, ante tempus perdendus, φαύλης, & qui perit ante tempus, Demost.

Προόμαι, deferam, remittam, αὐτῆχωρήσω, ἀφοῦμαι, Demosthen. à ἀφίημι. Aor. 2. ἀφούμην.

Προώμοσία, ας, ἡ, id est, prejuratio ipsa actio prius iurandi expon. & iusiurandum quo accusator ἀφορμὴν veram esse suã accusationem. Pollux.

Πρώνιες, decliui montium loci. vide Πρῶνες.

Πρώντας, deferant, prodant, omiferint, Aristot. l. 5. Polit. cãp. 7. à ἀφίημι.

Προύνυμος, quasi prænominatus. Nonnus, ὕδωρ ἐκλιβάδιον ἀφῆνυμον ἐκ σέο πομπῆς.

Πρόοσις, prima germina, ἀφάσις enim Hesych. expon. τὰ ἀφῶτα πλήνατα.

Πρόφρων, πᾶν à Nonno dicitur, id est, gloria tempus præoccupans.

Πρόφρων, ων, ὁ, immaturus, præcox. ἀφίφρων μαῖρα, in Epigr.

Πρωφρυες, immaturè, intempestiuè, ante horam.

Πρῶσις, ἡ, ὥδασις, quasi propulsio, nam aliud propulsatio Ciceri impetus. Aristoteles de mundo, ἢ μὲν ἀφῶσις ὁμαγέσεως, νυνὶ ὀνομάζει ἀφῆσις. Dicitur propulsus à Seneca. Theophr. histor. libro tertio, capite septimo, de frumento, ἀέι τὰ πρῶτα ἐπὶ τῶν ὑπερχόρων αὐξάνεται, Gaza protrusu corporis sui præsentis assiduè crescit.

Προωτικὰ δυνάμεις ἢ ὑπερτικὰ, Galenus libro 3. de differ. Sympt. id est, expultrix facultas, vt Cicero dixit expultricem vitio; rum philosophiam.

Πρύαι, Hesych. οἱ Θ.

Πρυλέυσις, Hesych. dici scribit ὅτι τῆς ἐκφορᾶς ἢ τοῦ ὀστοφαίνου πρὸ ἐκ τοῦ ἱεροῦ.

Πρυλεῖς, Hesych. teste quibusdam sunt πρόμαχοι propugnatores, quibusdam πυλωλαὶ, populi multitudo in vnam congregata: alii πεζοὶ ὁπλῖται, ἀσφαλῆ, pedites conferti, quæ posterior expositio receptior est. vnde mox idé lexigraph. πρυλεῖς exponit πεζοὶ ὁπλῖται pedites, vtpote πορεῖα χρησιμόθυτα tracto nomine ἀπὸ τῆς πορείας quomodo Eustath. quoque ἀφῶ τὸ ἀφαὶ dictos tradit quali πρυλεῖς. Homer. Iliad. α. ἐ-κὰ τὸν πλοῦτον σουλέος ἀρκεῖ ὠ, id est, τῷ ζῆς ὁπλίταις. Et Iliad. ν. Λυκὶ ἢ σουλέες ἐσὼ τεύχεσι θωρηκῖσιν ἔσων. dicitur pro eodem & σφῦλαι teste Hesych. & Eustath. fed expon. & Πρύλεις, ἡ, armata saltatio, pyrrhicha, πυρίχη. Callim. in Hymn. Iouis, Οὔλια ἢ κουρῆτες ἐπ' ἄκρεα σφῦλαι ὀρχήσαντο, &c. i. ἢ ὁπλίται.

Πρύμνα, ης, ἡ, puppis, quòd vltima sit in naui. Odyss. ὁ, ὐ ἀφόρμιη δ' ἢ σκεπτὰ κατέζετο, in puppi sedebat. ἢ φούμαι ἰστὰμβολὸν τῶ πτυέλμα, ventus à puppi inspirans, Thucydid. Aratus, Ἐ'λικαν ὑζόσασαν φούμαι πολυτρόπου ἀῶρός: Cicero, Et pro ipse trahit clarò cum lumine puppim. Πεῶ ἀπὸ ἐκρυπτέλιου, puppim iubibui, inhibui tempus, Gregorius in epist. Πρύμναι ἐκρυόσαν, retemos inhibere cœperant, Thucydid. vbi interp r. πρύμναι, inquit, κάκεῖσθαι, est paulatim se subducere, ire cessim non vertendo nauigium. qui sic recedit ad puppem remi gat. vide in verbo Κρύσμαι, & Λ'ικαγέρμαι. Πρύμνα, interdum pro naue capitur. Homerus Iliad. ά. οὐδ' ἢ κῦ πρύμναις ἢ ἀμῳ' ἄλα ἔπασιν ἀ-χαιοὶ. vbi interp. τὰς ναῦς ὑπὸ μέρος φασὶ, πρύμνα γὸ μέρος· ἢ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν τὸ ὕδατον. vnde δίπρυμνος, duplici puppe nati. vide Πρῶρα. Πρύμνα καλοῦσι καὶ ὁπισθεν μέρη τῆς ναῦς, idem Interp.

Πρυμνάφιστα κερύμβοις, corymbis puppis, iu Epig.

Πρύμνα, puppis, non solùm nauis, sed cuiusculque rei extremitas, Etymolog. Odyss. ὁ, ὄζ κεν δὴ τ' ἐξέρωμι νὸ ἀξῶ πρύμνη, id est, νέες πρύμναι, Didymus: vbi totum & pars in eodem casu ponuntur.

Πρύμνεσθαι, puppe, à tergo. vide Πρυμνέσθαι.

Πρυμνήσιον, ἡ, τό, funis quo nauis ad terram à puppi religatur ruidentem Plin. vocat: Alij eram. τὰ φρυμνήσια, retinacula. Odyss. τοὶ ἢ φρυμνήσι ὑ'λυσαν, eram soluerunt, Interpr. ἀφῶ πρυμνήσια, id est, τὰ ὀπίσια χοινίκα, Homer. Dicuntur & ῥύμαια & πάσματα. Prymnesius palus, inquit Pompeius, quem alij tor-

sulam dicunt,ad quem funis nauticus religatur. Theophrast. histor.libro quarto,capite octauo,πρῷ ὃ μικρὸν ὑπερέχει τοῦ κολοβοῦ ἔστι τὰ πρωμόσια ἀμφίπεση, ad quos rudentes religantur.

Πρωμνήτης, ου, ὁ,gubernator,in puppi sedens,& metaph.princeps, apud Æschyl.vide Πρωρήτης.

Πρωμνησκάφιον, ου, τό,summitas extrema puppis. Vide apud Baysium.

Πρωμνόθεν,funditus.radicitus,πρώμνοθεν: vel potius πρύμνοθεν ἢ πρύμνα. Nam πρωμνόθεν pro πρύμνοθεν,id est,à puppe vel à tergo dicitur. Aratus, - κρατ' ὀφιοῦχοιο ἕλικτα δ' ἀρχὼ πρωμνόθεν. Et paulò pòst,πρύμνοθεν ἰκνοῦσι ἕλικτα ἀρχά.

Πρωμός,ῥοῦ, vltimus,ἔσχατος,summus,Iliad. ὑ, τὸ δ' ὑπὸ μέγα κῦμα σαπρωμνίοιο πάγοι, linguam summam incidit. πρωμνὸ χεῖρ, id est,ὀπίσθινον.

Πρωμνήρεια, σς, ἡ,radix montis,extremitas montis. Homerus Iliad.ξ,Γ'απεὶ δ' οὖ πρωμνήρειά πολυπίδακος ἶδε ὀρος.Interpr. πρωμνορείας ἐχρ.τὰ ὄρη τὰ κατὰ πεδία τοῦ ὄρους.

Πρυτανεία, ας, ἡ Ionicè πρυτανίη, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plutarchus in Polit.præceptis : erat autem hæc πρυτανεία, modo penes hanc, modo penes illam tribum elapso tempore ei præcripto, vt Horat. his verbis docet ἔστι δ' ἀεὶ τοῦτο ἡμερῶν ἡ πρυτανεία τῶν τεττάκοντα ὄντων ἢ πεντήκοντα πάντα ἢ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει, erant autem decem tribus Athenis,quotannis πρυτανεύουσαι ἑκάστη.

Πρυτανεῖα, τά, pecunia quam vterque litigantium, tàm actor quã reus in Prytaneo deponebat, quæ & ἀβροκαταβολὴ dicebatur, de quo suprà: Latinè ſportula appellatur. Aristophan.περὶ πάντ' ἐμοῦ· οἷς ὀφείλω τυγχάνω, Θεὸς μοι πρυτανεῖ' ὑπτιεῖν μὴ φαίνεσθαι καλόν : verba sunt debitoris calumniatoris & litigiosi. vbi vide interpr. Suidas author est , reditus publicos Athenienſium πρυτανεῖα appellari ,& eo nomine metallorum vectigalia & fori , id est rerum venditarum , & portoriorum intelligi , & quicquid à ſociis vel ſubditis penſitaretur , & quicquid ex manubiis , vel rebus publicatis redigeretur , quorum cumulus bina millia talentum propemodum confi-ciebat.

Πρυτανεῖον, ου, τό, locus Athenis,in quo iudices & magiſtratus verſabantur , conſultabántque. Eo in loco quoque alebantur publicè bene meriti de Republic. qui honos habebatur maximus , vt ex Cicerone de Orat. intelligitur. Vt ei(inquit) victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Sic dictum quaſi σιτοφύλακιον , id eſt , tritici promptuarium , vel horreum publicum. Lucianus in Prometh. τὰ τοιαῦτα ὀνειδίζουσιν ὑμῖν ἐς ἀγαθὰ ἐπὶ τῷ πρυτανείῳ σιτούσεσθαι παρὰ τοῖς ἀμείνοσιν. Plato in Apologia, ἀγαθὸν ὦν ἐστὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ δεῖ τινοῦτον ἀποτιμᾶν ἐπὶ τῷ πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, in Prytaneo ſumptu publico nutriri. Liuius , Cyzici in Prytaneum ,id eſt , penetrale vrbis , vbi publicè , quibus is honos datus eſt,veſcuntur,&c. Et Theophraſt.libello de odoribus. Prytanei meminit , quod erat in inſula Thaſo. ἐν πρυτανείῳ σίτησις , quibus dabatur , Interpr.Demoſthen. ἐν πρυτανείῳ epulabantur vates.Ariſtophan. Interpr. vbi primæ ſunt breues. σιτήσεις τῷ πρυτανείῳ , Æſchines de ducibus. Alebantur publicè & ὀψωνιά. vide ſuprà in dictione ὀψωνία. Ariſtoteles libro primo de mundo , ὁ μὲν τὸς εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σὺν σκίμπῳ·id eſt,hic in Prytaneum it, cui id datum eſt , in eo vt publico victu epuletur. Vſurpatur à Pindaro pro quibuſuis amplis & heroicis ædibus:ſcribitúrque hæc vox ab omnibus πρυτανῖον, πρυτάνεσπον ἄθλιμος : de qua & ſequentibus vide inter alios Harpocrat. Ἑκδυπνίσαι dicitur nonnunquam & curia. Herodotus,de Sicyone loquẽs, libro quinto. πρυτανήια ἔχων,curias habens,Thucy.l.2.τὰ πρυτανήια πεδίον, vide Πρὶ πρυτανείᾳ & Πεσπρικαυλοῦ.

Πρυτανιδίοις, μι. δίσυλλ, ᾳ δίωλ, mihi victus in Prytaneo ſuppeditatur , publicè alor in Prytaneo : vnde tranſlatè dixit Demoſthen.in 3. Philippica , ἢ χρημὸν ἔχοντες φίλιππον, ἢ πρυτανιδίοις ἡμοι σιτεῖσθαι , ſuppeditatorem habentes Philippum, & educatorem atque alrorem:omnia ſubminiſtrantem.

Πρυτανίδιον, μ. δίνο, ᾳ δίωλ, verbum hoc ab iis deducitur,qui πρυτανεύσι : vocabantur,quæ erat quinquageneria claſſis,id eſt, ἡ πᾶσα πεντηκοστύων Athenis , quæ in dies quinque & triginta imperij ſummam obtinebat : & ſignificat regere, moderari,curare, adminiſtrare & condere , & pro imperio conſtituere : vt τοὺς ἐφήβους ὑπουπτεύσαι, Hoc rat. id eſt,pro poteſtate pacem ſir mauit & confecit.Et Ariſtophan.Acharn. ἢ μὴ σοὶ ἐφήβους πρυτανεῦναι, niſi conſuletis , conſilia agitetis , & de pace agatis. Demoſthen.pro corona , τῶν πρυτανεύσεων φιλῶ dicit,tribum cuius tum imperium . Idem alibi , φασὶν εἶναι ἢ μὴ πρυτανεῦσαι πάντα, harum rerum tranſactor & ſummus adminiſtrator extitit. Syneſius, ἐρέωμ ἥμιας διακωνῆν , φιλοσοφίας δὲ θυμίαν πρυτανεῦσαι ἀκύλωσα , regente & tuente. De hac voce ſic annotauit Franc.Portus. Πρυτανεῦσαι ex Pud.due erant curiæ Athenis una Areopagitarum perpetua, alterna ἡ δὲ πεντηκοστύς , & erat munus annuum , hæc rebus adminiſtrandis conſtituêdiſque vacabat & præerat , vt Romæ Senatus, at vero quoniam a grè multitudo tanta cogitur , & cum conſultandum eſt ce dem conuenit.ideo in X. claſſeis quingenaria hæc curia d uidebatur , quot ſ. Athenis tribus erat , atque ad hoc qui quagenos vnaquæque tribus deſignabat, quo fiebat vt e iuſque claſſis imperium dierum eſſet quinque & 30.viciſſi enim imperabãt claſſes, & annus Athenienſium erat dieru 4.& 50. ſupra 300. quoniam menſes ipſi ſuos luuari cur metiebantur.Et quod deerat dierum ad annum iuſtum,ſol rem ſue rationem,id intercalatione ſupplebatur,rurſus eu rerum adminiſtratio & conſtitutio non facile & commo quinquagenum hominum arbitratu expediretur,numero f que imperio,iccirco moris fuit vt illi 50.ſortito inter ſe c parарet aput quos eorum denos,in dies ſeptenos ſumma e ſet imperij , ita vt in orbem imperitandi vices procedere vſque ad finem anni.Porro , cum hac ratione deni homin in dies ſeptenos imperium ſummum in conſilio publico h berẽt,inter ſe rurſus vnum decuriæ principem ſortiebant aput quem , vt ita loquar, imperij huiuſcemodi faſces eſſ eratque diurnum hoc imperium , decuriæque principat verum cum dies ſepteni tantum eſſent imperij cuiuſque d curiæ , eueniebat vt terni homines quibus ſors non ceſſiſſ faſcium expertes eſſent , cum ſeptẽi dies denis hominib ſigillatim non ſufficerẽt , quinquagenaria itaque claſſis, q in dies 5.& 30. imperij ſummam obtinebat πρυτανίας vocab tur, à quibus πρυτανεύειν , regere, moderari,adminiſtrare , pro imperio conſtituere ,abſolutè vero ſignificat, gerere magiſtratum,πρυτανεῖ ὁ temporis ſpatium quo rempublic.a miniſtrabant οἱ πρυτάνεις. Πρυτανεῖον palatium τὸ πρυτανεῖον, genere neutro , numero multitudinis erat pec nia , quam creditores ac debitores apud πρυτανεῖς deponeb Κρίσεις ἐποιοῦντο. πᾶς γὰρ τις ὀφείλων τῷ ἐφεῖλε τυγχάνοι, δίκη μὲν ἦν ἰωνὶ χοπλεῖν μεσοῖ , καξοῦσιν, vbi interpres, πρυτανεῖα ἢ τὰ τῶν καλουμένων ἐξόδων ἰωνίοισις ἀσύρτοισι.

Πρυτανικὸν τὸ ἡμέρας,imperitandi dies,dies imperij.Herodot.

Πρυτανικὸς,ἡ,ὸν,idem quod πρυτανεῖον,Etym.ἐν πρυτανικῷ,in curia, Herodotus.

Πρύτανις,ανεως,ὁ, rector,adminiſtrator,diſpenſator,in Republ. thenienſi πρυτανεῖς dicebantur L. viri.X. viri σφυδρὸν : is autem qui vnicus & vnico die vrbi ipſiſque σφυδρὸν præcipitat.& vt Lib. docet in argum.contra Andror. Harpocr. te teſte erant πενηκοντα ἀνδρες ὑπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες τὰ τοῦ ὑπὸ τῆς βουλῆς πατρίου apud quem vide & alia quæda quæ & apud Stud. extant : Iidem & in ſenatum introdu bant quum opus eſſet eos qui petituri aliquid erant : ex A ſtorcl. autem libro ſexto Politicorum , circa finem colli mus eis & facrorum curam commiſſam fuiſſe. Ita quibu cinitatibus ſæpe & vnicus erat πρύτανις,gubernator & adn niſtrator vrbis , vel prætor aut præfectus , ſecundum alios Ariſtoteles Politicorum quinto , capite quinto , in Mile ſcribit fuiſſe ποτὲ μὲν ὑπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἢ πρύτανις alicubi geniti aliquis additur & tunc redditur,interdum rector,adminiſtrator,interdum diſpenſator & præfectus , nonnunquam etiã cuſtos aut tutor,quemadmodum Suidæ,πρυτανεῖς ἐστι βασιλῆς ἀρχαὶ, ταμίαι, φύλακες, ἐφορεῖαι, φυλαῖ, quæ ferè & Heſych habet , qui exponit præterea χρηστῆρ,vt in lib. Sapient. cap 13.πρυτανίας κόσμου,mundi rectores de ſole & luna φασὶν εἶναι ἐφόρους πρυτανεῖς κοσμοῦ, θεοὺς δὲ οὐ νόμιζον.

Πρὸ,τὸ πρὸ, Atticè,Interp.Ariſtoph. ſuper his in Concionant μὴ πρὸ τοῦ ὦ κύριος ἦκα : vel πρωΐζω , quaſi ex πρωΐ v de πρωΐζω ſue πρωΐζᾰ , aduerb. apud Homer. χρῖζᾰ δ' ἠΐξᾰ heri & hodie mane i.non ita dudum vt & πρωΐζον Suid.e pon. ἐφ' ὀλίγον,in lexico quodam veteri legitur πρῴζω τὸ πρῳΐζω ἐκ τοῦ πρῳΐ ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐγγὺς ἢ ὑστέρου ἐπὶ τοῦ μακρὰν ἀπέχοντος ἐκ τοῦ πρω

etiam Genitiuus: vt πρωὶ τῆ ἡμέρας, diluculo diei, seu sub tempus matutinum. vide Ol. ἐπὶ apud Ammon. Πρωὶ πάνυ, ἀντὶ τῦ ἐφ' ὅλοντος χειμῶνος, Interpr. Thucydid. libro tertio, vbi, Πρωὶ ἐσβαίνοντες, ἡ ἐπὶ τὸν ἐλαφρότερον, ἐπιβάλλειν πρὸς τοὺς πολεμίους. quo loco πρωΐ, id est, temporius, maturius. Aristophan. in Vespis, Κεἰ σοὶ δοκεῖ ἐκεῖσε ἐλθεῖν, σκοπεῖν δεῖ τὸν πρωΐ, πάνυ, Interp. ἐφ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἀπαίρειν, ἐπὶ πολὺ χρόνον.

πρωΐα, ας, ἡ, sub ὥρα, matutina hora, manè. σφοίτα δ' ἀπ' εὐδέγων, &c. manè autem reuertens, Mar. 21.

πρώϊα τε, summo manè.

πρώϊπος, maturrimus.

πρώϊμος, ος, ὁ, ἡ, temperstiuior, maturior, cæteris festinantior.

πρωϊμώτερον τῦ ὄλοτος, Plato 2. de Rep. maturius quàm deceret: prius quàm oporteret. Πρωϊμώτερον γέγονα μεγεθους, i. maturè fieri senem, Gaza de Senect.

πρωϊσθενὲς, primo vere florens, properè florens, præmaturè florens, festinantior florens. Theophrastus de Narciso, Ὀλιγοχρόνιος ἡ σφόδρα, ἡ ἐφήλικιος, ἡ πρώϊσθενὲς, ἡ ποτέρως τις λαμβάνειν θέλοιεν.

πρώϊστος, germinare propero. πρωϊβλαστὲν, præcoquam facere germinationem, primo vere germinare.

πρωϊβλαστία, præcox & germinatio Plin.

πρώϊβλαστος, &

πρώϊβλαστος, ος, maturè germinans, properè germinans, germine præueniens, germine præcox. Theoph. hist. l. 1. c. 23. τὰ ὑφ' αὐτὰ βλαστὲ, esse ait, τὰ ἔμβλαστα.

πρώϊγενής, prius germinans.

πρώϊος, nudiustertius. Hom. Il. ἄ, χθιζὰ τὸ μὲν πρώϊζ' ὅτ' ἐς αὐλίδα, &c. vid. in voce πρώϊζος.

πρώϊος, pauló antè præteritum, hesternum.

πρώϊος, de manè.

πρώϊπτος, celeriter fructum afferre, cui contrar. ὀψίκαρπος, Theophr.

πρώϊτια, ἡ, præcox, q. fructificatio.

πρώϊτος, fructu præcox, fructu præueniens, Theophrastus de causis libro secundo, capite secundo: cui opponitur ὀψίκαρπος hist. l. 1. c. 23.

πρώϊος, ος, siue πρώϊος, ος πρώϊος. Adiectiu. distinguitur contra ὄψιος siue ὀψίος, vt πρώϊος ἀπὸ τῦ. Constantino γεωπονικῶν libro secundo, cui adiuerfatur ὄψιος. Plinius libro 18. capite 24. celerem & festinatam fationem dicit, cui serotinam opponit. idem author γεωπ. ibid. πᾶν αὖραν ὁ πρωϊότερος ἑαυτὸν κακλίνων. Ab eodem libro primo, πρώϊζαι ὄτοι, ἡ ὄψιμοι vocatur, id est, annus festinus & celer, aut tardus & serotinus: τὸ ὅτος ὀψιγρονιῶ, ἡ φρονίκοποιῶ, ἡ ὄψιμος ποιῶ, annus qui fructus facit præcoces, aut serotinos. Nam ita πρώϊος καρπὸς dicitur à Theophrasto, id est, præcox, ἡ ὁ ταχὺ ἄωρος παραγίνεται. Quod epithetum fructibus non tantùm tribuitur, sed etiam tempe ftatibus anni, arboribus tales fructus facientibi. locisque similiter, vt πρώϊος τόπος, dicit idem Theophrastus libro octauo, capite tertio hiftor. Et Plinius loco citato, Non transferendum est, inquit, ex frigidis locis semen in calida, neque ex præcocibus in serotina. Similique ratione πρώϊος ἀφέλιμος, aut ὄψιμος dici potest ratione effectus qui in fructib. percipitur, id est, pluuia præcox aut serotina: vel ratione temporis expetitæ pluuiæ, vt ὕδατα σφόδρα τεμπεσίμως aquas vocat. Idem Græcus author, quibus ἀώρως ἀνατέλλοντα: Et ὄψιμα vocat serotinas siue feras. Sic enim in secundo de causis, capite 3. Πᾶν ἄνεμος χειμώνειος, ἡ πλείονος διάθεσις προφὴς ἡ πλοίος, τοῦτος ὀψίκαρπος ἡ ὀψιόπωρος (ὕδατος) καθάπερ ἀμπέλου, βοὸς, ἀνθρώπου. Quæ ita Plinius conuertit libro 17. capite secundo, Quæ fructus fuos diutius continent, longioréfque defiderant cibos, his & serotinæ aquæ vtiles, vt viti, oleæ, punicis. Quibus aliquid luctis affertur huic loco ex epistol. Iacobi capite quinto, ἴδου ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ' αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον. Ego pluuiam temporius fiue maturius: & serius, id est, tardius venientem, interpretor: dic igitur plu uiam maturam & serotinam: quę secunda est significatio τῦ πρωΐ & ὀψὲ vsitati ssima. Alij verò matutinam & vesperti nam intelligunt: quæ prima esset significatio simplèxque, si modò vsitata. Vetus verfio ὑετὸν πρόϊμον legit, totúmque ad fructum retulit præcocem & serotinum. sed pro præcoce temporaneum posuit. Varro primores imbres dixit.

πρώϊος, ος, ὁ, matutinus. ὀρθρεύος. Πρωϊνὸς, ἐσθ' ὅτε, ὑπὸ σφόρτου.

πρώϊος, hora matutina.

πρωϊόφυτος, ος, ὁ, ἡ, citi opponitur ὄψιφυτος. ὁ πρώϊμος, maturinus, properus, maturius veniens, velociter maturescens, præcox, maturus. πρώϊος ὕπνος, matutinus somnus, in Epigrammat. πρώϊον ἀσείρητον ὄγκον, fatu maturo serunt cruum, Theophrastus de causis plantar. πρώϊα δένδρα, præcoquæ arbores, Gaza. 1. dem de causis libro secundo. capite duodecimo, ἀξιφρτεύοντα τῆς φυσικῆς ἐρυσις, τοῖς μὲν πρώϊαις, ὀψίοις. Et Πρωϊώτατος, apud Poll. ὁ ὀψιότατος.

Πρωϊότης, præcox, maturitas, Theophrastus de Causis plantarum.

Πρωϊοπορεύω, maturè seri. πρωϊοσπορὲω, maturè satus.

Πρωϊσπορὲω, præmaturè semino. πρωϊσπορέων ἡ κύαμος, fabam maturè serunt, Theophrastus libro tertio, capite 30. de caus. pl. Idem hift. 8. Τὰ μὲν αὐτῷ φυσὶ πρωϊσπορέσθαι, τὰ δ' ὀψίζ, & de caus. lib. 4. c. 8.

Πρωϊσπορὲω, qui maturè seritur. πρωϊσπορὲω, frumenta quæ præmaturè serenda sunt: quibus contrar. Ὀψισπορὲω quæ serò, Theophrastus.

Πρωκτὸς, ὁ, podex, anus, culus. vnde Βλῆρωκτος & Λακκόπρωκτος. Aristoph. περὶ ἀ. ἡ πρακτὸν διορύπτων, vide Eras. in adagio, Podex lotionem vincit.

Πρωκτοτηρεῖν, aspicere adulterorum nates dum depilantur. ita enim publicè adulteri plectebantur. Suid. Aristoph. in Equit. Οὐκοῦν σὺ δῆτα τοῦτο δεινὸν ἔδρᾳ πρωκτοτηρεῖν, ἡ πρακτὸν διορύττοντα τὴν πορνοδιδάσκαλον.

Πρακτύλιοι, Hesych. περιελῆρες, afferenti & σφαλλόντες pro ὑπηρέτας ὅτι τὸ σπεῦσε vt vocabulis his significetur exolutus, pronus, seu præceps in os.

Πρὰγ, πρανὲς, ὁ, eminentia montis, & radix eius, collis, dicitur & πρανὲς. Aristophan. αἰγὸς πρώνες, moles Ægæi. Iliad. β, Λίκαντ' ἰ. σχεδίην δ' ὅ γε πρῶν ἰκρίας ὕδατι Τλήσεσθαι πάλιον διαρρύσιν πετυγμένας: Interp. ὑλώδης τόπος, ὄζοις ἄφυτος.

Πρὰξ, πρᾶξις, Doricè, ros, roris gutta vel stillicidium, ὁ σκεῦος τῆς ἀφέσεως τὸ κρουσὶ πάμπαν. Theocr. Idyl. 4. μὴ κρύσσας σταλάσσει, ἄδ' ὑδὸς τὸ τάχος.

Πρώνες, οἱ, loca incuruna, prominentes mõtium vertices, οἱ φρονηδὸν τὸ ὄρος τόποι, ἡ ἀφεδίζαι μόδοι ἄφυτ' ἐπ' ὄζοις. Hom. Iliad. ϑ, Σ' κτ' ἔρεσσον ἀπόσω πρώνων, ἡ κρημνὸς ἀΐρει, vide Πρών.

Πρῶς, pro πρωϊὸς, præmaturus.

Πρῶρα, ας, ἡ, prora, frons nauis Virgil. ἀφ' ἡ τὸ πρωΐειν, à præcurrendo, quasi πρωϊόρα τις ὕσα, Bayf. vide in Chiliad. Erasm. Prora & puppis. ¶ Πρῶρα etiam in vite dicitur, cacuminum extrema articulatio, vt Plinius loquitur: id rostratum est, vt proræ nauium rostratæ dicuntur: vnde & rostra nauium dicta pro ipsis proris. Theophrastus historiæ libro secundo, capite primo, Ὅλως δὲ πλῆρα τὰ ὑπὸ τῦ ἄνω μᾶλλον βλαστάνοντα ἡ γόνιμα, μᾶλλον ἀφ' ἑαυτῶν ἡ ὑπὸ τῦ κλαδεύειν. διὸ τὰ μὲν ὑπὸ τῆς πρώρας, ἀπὸ τῦ κλαδεύειν φύεται. Gaza proram vertit: sed quis ita vsurpauit? Et alij partem crediderunt quæ sarmenta præcedat πρῶρα appellari: quod quid sit nec illi exponunt, nec ipse intelligo. Tu die meo periculo vitis rostrum, id est, τὸ ἄκρον τῦ κλῆσεως, quod satione inutile resputt Constantin. l. 5. γεωπονικῶν.

Πρωῤῥίζω, in prora deprimo, sic πρωῤῥιζὲω nauis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphor. autem sensu quid caput εἰς τὸ βυθὸν ἐπικύπτειν incuruatur: vide Hesych. qui πρωῤῥιστὴς exponit etiam κυβερνήτης, à nauibus sumptam metaphor. dicens.

Πρώϊσθεν, ἡ proris.

Πρωρατὸν, proretam esse, Aristoph.

Πρωρεύτης, ου, ὁ, &

Πρωρίτης, ου, ὁ, qui proram regit, vt πρωρεύτης ἡ κυβερνήτης est gubernator qui clauum tenet & puppim dirigit: a Latinis etiam proreta dicitur. Plutarchus in Rudente, Si tu proreta isti nauis es, ego gubernator ero. Paulus libro vndecimo, §. 2. D. de Public. Quòd si absente domino id à magistro, vel gubernatore, aut proreta, nautáve aliquo id factum fit, &c. Xenophon Κύρβασ. ζ. χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς πρὸς τὸν κυβερνήτην, ἡ κυβερνήτης πρὸς τὸν πρωρεύς, succenset proreta iis qui in prora sunt: succenset gubernator iis qui in puppi.

Πρωτ' ἄτης, ου, ὁ, qui primus stat.

Πρῶτα pro πρῶτον, Atticè, primùm, quampriműm, ὅπως, τὸ πρῶτον ἡ τὸ πρῶτον. Neutris enim singulariter & pluraliter in aduerbiorum significatione indifferenter vtuntur. Homer. Odys. ξ. ἔξ ἐνιαυτοὺς ἔμιμνε θεὸς ἐν Ὠγυγίῃ, id est, ante deos alios. Aristophan. ἡ πρῶτα μὲν δὴ ἡ κιφαλὴ ἐφίλατο, ὅ τε στὴρ κἀπεφρόντισεν. λαβὼν τὸ βλίτυρον ἐφείλησεν. ¶ Τὰ πρῶτα, primæ partes. Sic Virgil. Æneid. 5. Emicat, Eurialus & mœrore victor amici Primatenet: ¶ Τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα ἀγῶν, primas referre. Aristophan. κἀστὶ τὰ πρῶτα τῆς ὁικεῖ μωρίαις, id est, πρωτεῖα, πρῶτος ἔζι, princeps est. Homerus Iliad. β, οἱ τὰ πρώτα λαχόντες mancipes, οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι, i. magistri societatum, Bud. in dictione Mancipes.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui agit primas partes, agit in scena. In scenicis actores primarum partium πρωταγωνισταὶ secundarum δευτερ αγωνισταὶ, tertiarum τριταγωνισταὶ dicuntur: transfertur & ad quemlibet, qui primus in quouis certamine, atque adeo in quouis negotio locum tenet principésque est. De hac voce sic annotauit Franc. Portus, Πρωταγωνιστὴς: histriones erant apud veteres πρωτάγωνες, δευτερ αγωνισὶ & τριταγωνισὶ, hoc est, primarum, secundarum, & tertiarum partium actores:

qui erãt primi ordinis, his maximum onus fabulæ recitandæ committebatur: qui erant secundi ordinis, hi minus laborabant: qui erant tertij, ſi minimum: erant autem οἱ πρωτα γωνισταὶ peritiores ſecundis, ſecundi tertiis: tertij ergo erant infimi ordinis: itaque Demoſthenes vocat ſæpius Æſchinem aduerſarium πρὸς τοὺς δευτεραγωνιστὰς, vt non ſolum hiſtrionem ſit appellaret, quod erat munus illiberale, & ſordidum, ſed etiam tertiarum partium actorem, quod erat vilisſimum: ſecundarios ὁ δευτεραγωνιστὴς. Cic. in Diu. in Verrem. vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum, qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, cum poſſit aliquando clarius dicere, quã ipſe primarum. multum ſummittere, vt ille princeps quam maxime excellat, ſic faciet Hallienus, tibi ſerviet.

Πρωταγωνιστὴς, primas actionis partes ago, primo loco ago, in certamiñibus præferor. Ariſt. teles libro octauo, capite quarto. Πρωταγωνιστεῖν, primam orationem habere in iudicio. Liban. πρὸ τοῦ γωνος τοῦ τοὺς Δυκούργου, &c. Sic Δεύτερον νικᾶν οἱ dicitur, id eſt, δευτερολογεῖν. Terentius, Primas partes qui aget, is erit Phormio.

Πρώταρχος, militiæ princeps, c. 10. l. 2. Machab.

Πρωτάτικη ὁρμὴ κάτω, vide per o micron ſuprà.

Πρωτεῖον, τὸ, principatus. primatus Cæſari, primus honor, primatum locus. τὸ πρωτεῖον ἔχειν, Demoſthen. τὰ πρωτεῖα, τὰ τῶν πρώτων τάξεως χάρις, primæ partes, id eſt, τὰ πρῶτα. Latini etiã primas appellant: & ſecundas, & tertias, τὰ δεύτερα, καὶ τὰ τρίτα, Plato in Phileb: Et Cicer. dixit de claris orator. Primas etſi verique, priores tamen libenter deferunt Lælio. τὰ πρωτεῖα φιλοτιμεῖσθαι πρωτεῖων τυγχάνειν.

Πρωτερικὴ συκή, Euſtath. dicta videtur ἀπὸ τοῦ πρωΐ, facta ſyncope & ſubſcripto ι, alij vero πρωτερικὴ potius ſcribendum cenſent, quoniam nimirum πρωτερεῖ τὰ πεπαίνεται vt præcoces vires, quæ ante tempus conſumtum maturant fructus ſuos.

Πρωτεύω, μ. δ. ι. σω, ῶ. ῦσα, ῦσω, priores partes obtineo, primas teneo, primas fero, plurimum authoritatis obtineo, principem locum obtineo. πρωτεύω τῇ σοφίᾳ, ſapientia ſum excellentior. πρωτεύει αὐτοῦ, εἰς ſe ducem præſtat, Xenophon Omiſſ. libro ſecundo, Plutarchus in Apophthegm. πρωτεύει τῆς ὁλκάδος. Græciæ tenet principatum. Idem in Solone, πρωτεύει αὐτὸ ἡβῶν παλαίων, virtutis inter ciues primas obtinet. Idem in Lycurgo, πρωτεύει ἐν δόξαις, gloria præcellit. Dicitur quoq; πρωτεύω τοῦδε. Eraſ. prouero. Alpha penulatorum.

Πρωτηγέτης, qui primus arat, Heſiod. ἐκ Ἔργων.

Πρώτιος, primùm in primis. id eſt, τὸ πρῶτον. Aduerb. Ariſtoph. in Pluto, ἐμοὶ γὰρ εἰσπόντες εἰς τὴν οἰκίαν πρώτιος, &c.

Πρῶτος Θ. ν, ὁ, primus. πολὺ πρῶτος Θ, pro πάντων πρῶτος, Hom. Il. 6, & Ariſtoph. πρῶτος ἐμοὶ, me prior. N nn.

Πρωτόναυς Θ. primum nauigans, πρωτόπλους. Heſych.

Πρωτοβόας, ὁ, ἡ, Eliã. Ἕτερον αὐτὸν καὶ ὑπερνοῦ ὄρος πάντων τῶν οἰκίων ἀυτὸ, exaltauit eum, & poſuit eius ſolium ſuper omnes amicos, quos habebat.

Πρωτοβάτης Θ. ν, ὁ, qui in eminentiſſimo loco ſedet; ὁ προεδρεύας ἀ ξιώτατος, in ſubſellijs primus ſedens, ὁ πρώτης καθέζων, σχολαστὴς, πρωτοκάθεδρος. Pollux. De eo intellexit in Veſpis Ariſtophan. inquiens, Ἐφ' τὸ τύπτου τῶν δικαζόντων ὃς φύσει Ἡ μᾶς ὅτι τῶν πρώτου καθίζοντας ξυλᾶν.

Πρωτοβολὰς, primo emitto, in Epigrammat. πρωτοβολεῖν, priorem iaculari. πρωτοβολάσει ξύλαστ βρύσιμον, lignum frugiferum afferet primitiua, c. 47. Ezech.

Πρωτοβόλοι, pri mò ferientes ſeu iacientes, in Epig.

Πρωτοβόλος Θ. ἵππος, equus qui iam primum dentes emiſit, pullus.

Πρωτογάλα, lac primum poſt partum, quod ſponte concreſcit.

Πρωτογένης, primigenius Cic.

Πρωτογενήματα τεθεσμωμένα, capite 23. Exod. meſſis primæ fruges, primitiæ frugum. πρωτογενημάτων ἀπαρχὰς, frugum primitias, capite 45. Eccleſiaſtici. & capite 44. Ezechielis, τὰ πρωτογενήματα ὑμῶν δώσετε τῷ ἱερεῖ, primitiua ciborum veſtrorum dabitis ſacerdoti.

Πρωτογούσης, ὁ, ὁ, præguſtator Sueton. quales ſunt in principum aulis. Sic etiam dicitur animal quoddam Indicum, in quo ἡ ζωϊκὴ δύωμις præcipua eſt, vt ſcribit Alex. Aph. Probl. l. 2.

Πρωτογράμμη, Latinis dicitur princeps ſenatus, vel primæ ſententiæ. Nam princeps ſenatus fuit forte, qui primam ſententiam habebat & prærogatiuam, quam vocabant Romani primæ ſententiæ. De quo Cicero libro primo epiſtolarum ad Atticum, Et ille ſolus in dicendo locus habet authoritatem penè principis, & voluntatem non minus deuinctam etiam beneficio Conſulis. Meminit & Florus ex Liuio capite 48. Marcus Æmilius, qui princeps ſenatus ſextis iam cenſoribus erat electus. Hue pertinet & Trebellij Pollionis locus in hiſtoria Valeriani: Quid vobis Patres conſcripti videtur de cenſore deligendo? Atque eum qui erat princeps, cum ſenatus ſententiam rogaſſet, &c. abſente Valeriano. Et iterum in hiſtoria Tyrannorum, cum Piſonis vitam deſcriberet: Aurelius Fuſcus conſularis primæ ſententiæ, qui in Valeriani locum ſuccederat, &c. Sic Tacitus libro tertio hiſtoriæ Auguſtæ: Exentiam Druſum conſulem deſignatum dicendæ primo loco ſententiæ, quòd alij ciuile rebantur, ne cęteris aſſentiendi neceſſitas foret. Aulus Gellius libri decimiquarti capite prærogatiuam huiuſce muneris ita depingit: ſenatus quoq; conſulum fieri duobus modis: aut per diſceſſionem, ſi conſentiretur: aut ſi res dubia eſſet, per ſingulorum ſententias exquiſitas. ſingulos autem debere conſuli gradatim, incipique a conſulari gradu. ex quo gradu ſemper quidem antè primum rogari ſolitum, qui princeps in ſenatum lectus eſſet. Hue ſpectat etiam locus Flauij Vopiſci in Aureliano. Tunc ſurrexit primæ ſententiæ. Vlpius Syllanus, atque ita quintus eſt. Idem in Taciti hiſtoria: Poſt hæc cum Tacitus qui erat primæ ſententiæ conſularis, ſententiam incertus quam vellet dicere, bis ſenatus acclamauit. Et iterum in vita probi Cæſaris: Poſt hæc Manlius Scatianus, qui primæ ſententiæ tunc erat, ita locutus eſt. Hue item pertinet & Capitolini locus in Gordianis: Cùmque ingreſſi eſſent curiam, ac præcipuè timorem Maximi aduentu ferrent, oſtenderéntque, referente conſule de aliis rebus, qui primam ſententiam erat dicturus, ſic orſus eſt. Alludit ad hniuſmodi ſenatores principes, ſiue primæ ſententiæ, & Claudianus poeta in Panegyrico Olybrij & Probini, hoc carmine:

-licet ære vetuſto
Floreat, & claro cingatur Roma ſenatu.
Se lactare parem, ſed prima ſede relicta.
Anthemiis de iure licet certare ſecundo.

Meminerunt huius dignitatis & iureconſulti, Modeſtinus l. ſpado nem. §. ſi cititatis principes excuſat. tut.

Πρωτοργόνως, primigenius. πρωτόργονον ὄνομα, mendatum primigenium, Nazanzenus. Orpheus, Πρωτόργονος φανὴς ὠόμεσσι νέοις ὑέις, Citat & Lactant. Inſtitut. lib. i. c. 5. Πρωτόγονος, vocatur Plato prim ogenia καὶ ὁμώνυμος.

Πρωτόγονος, primùm parens, primò enixa, Heſiod. πρωτόγονοι ἐφέσιοι, &c.

Πρωτογωνίας, nunc primùm ducentes vxorem, οἱ μὲν ἀγνῶμοι πρωτογωνίας, Heſych.

Πρωτόζυξ, primò mixtus, ſeu matrimonio copulatus, in Epig.

Πρωτοκλησίας, ὁ, prima conuiuij portio. Pollux, Τὸ δὲ παῖς ὁ χρηστομαθὴς φησὶν ἐν μεσῴοις λαμβάνειν σφυρὸν πλείονα μοίρας.

Πρωτόκλητος, ὁ, ἡ, primo loco ſedens. πρωτοβάθρονος.

Πρωτόλεκτος Θ. primò locutus. Nonnus. Item primo ſono editus. de πρωτόφθογγος ὄμφη, i. prophetia.

Πρωτοκλησία, ἡ, prima cathedra, primus conſeſſus, primarius locus Cicer. quaſi dicas præſidentiam. Matthæi capite 23. ἀγαπῶσι τὰ τῶν πρωτοκλισιῶν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amantque primos accubitus in cœnis, & primum conſeſſus in conuentibus.

Πρωτοκίρκος Θ. ὁ, primicerius. vide Πρωτικέρκος Θ.

Πρωτοκλισία, ἡ, primus accubitus. vide Πρωτοκαθεδρία. Et Πρωτοκάθεδρος.

Πρωτόκομος, ὁ, herba quæ primùm vel prima tondetur. Ariſtophan. in ſexta hiſtor. Τῆς δὲ πόας τὰς μηδικὰς ἡ φραστικὴ φαῦλον.

Πρωτολεία, ἡ, ordo primipilarium, ſeu λοχαγιῶν.

Πρωτόμφαλος, ὁ, clypei vmbilicus. Heſych.

Πρῶτος, primùm, id eſt, αὐτίκα δὲ ὁ, Demoſthen. νῦν nihil ſequitur Vſurpatur ſæpe vice comparatiui, vt apud Alexandrum Aphrodiſ. libro primo Problemat. ὁ πλωτὸς πρῶτος ἐ ἀσφαλὴς ἐ βραχὺ δύναται ὑποτυλεῖ ὁ ἄνεμος, ictus tonitruum prius quàm fulgor efficit, aut ſimul. vbi cum Genitiu. iungitur, id eſt, ante fulgit πρῶτος ἀνθρώπων, Demoſthe. πρῶτος dicendum, non πρώτως, Ehrnich. ἐπὶ πρώτου ἐγὼ χαράξω, primo quoque tempore, Budæus epiſtolis prior. τὸ πρῶτον, primarium, principium illud, Plinio in Numa, pro Deo ipſo. τὸ πρῶτον, πρότερον, ὁδοιπορῶ, Homerus Iliad. τὸ μὲν πρῶτον, Demoſthen. poſt quod ſequitur ἔπειτα, eſt, deinde. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, primùm, idem. πρῶτον πάλιν, idem Demoſthe. πρῶτα μὲν, tum primùm, Xen. πρῶτον ὅ, prius quàm Ariſt. in Rhet.

Πρωτόπλους, primùm nauigans, aut qui primùm naui in aliquem locum venit.

Πρωτοπαγὴς, ὁ, ὁ ἡ, ὃ. Πρωτοπαγὲς, οῦς, ὁ, nuper vel primò fabricatus, nuper compactus, recenter inſtructus, πρώτως πεπηγὼς ἐ νεοχὶ πεπηγὼς Θ.

Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, primarius affectus, ἀπαθεία: cui opponitur συμ-

ρματόω, dolórque qui fit per conſenſum alterius partis, frequentiſſimus vſus eſt dictionis huius apud Galenum, vt l. περὶ πόνων.

Πρῶτα ἐγγὺς, primùm expetiens. Suid. Ὁ γνόφος ἀν κομᾷ δ' ἀχ πρωτόγονος τῆς γῆς τὰ πόλλ' ὑπόλοιπ' ἔβλων, prima militiæ rudimenta ponens. vide Πρώτων σοι, ῥ.

Πρῶτλας Θ-ν, ὁ, primò fictus & creatus, vt Adam.

Πρῶτλο Θ-ν, ὁ, primò natus gens. ſpectabilem patris nouę, Euripid. Androm.

Πρωτοτόκια, dicitur de iis qui primò iuxedunt.

Πρωτοτοκία, ἡ, quę virgo iam primùm nupſit marito, πρωτοτόκειαι, dicti en. & Pollux.

Πρωτοτόκια, ἡ, prima exactio, quòd primùm exigitur, Suid. τὸ πρῶτον ἀπαρτὸ ὀφεῖλον.

Πρῶτος, ita vocatur à Galeno libro tertio, ἀχ γόμι, reſina ...ιλε ſpontè profluit ob id que αὐτόρυτος dicta, & Ciliciæ κεφάλαιον.

Πρωτόμοι, apud Heſych. πρὸ ἄκμα τῶ ὠμοῦ, extremo temonis.

Πρωτόν, ὁ, primus, præcedens, primarius, principatum obtinens, χ Θ-ſummus, antecedens. Πολὺ πρώτος, Iliad. Ἡγήσατο πολὺ πρώτος Τρώων ἠλὰν αὖθ' ἐχ κορυθώ. hic poſitiuus gradus apud Græcos pius vſurpatur pro comparatiuo, id eſt, prior aut ſuperior, capite decimo epiſtol. ad Roman. πρώτος ἦων ἐλθ, capite prio, Euangel. Ioannis, prior me erat, id eſt, potior & potenor erat. πρώτ Θ- ἐμεῖο, me prior, Nonnus. πρώτ Θ- γβιος ἠ πολλ ...Demoſthen. πρότερ, maiores. ἠ πρώτερ, prima. Καὶ πρώτιος, ab itio, Thucydid. τῶν πρώτων dicunt Græci ἀπ ἐκείνων τῶν, pro priave vel primùm, ἀχ ἀρχῶν, principiò, vt vulgò dicimus in the premier, vel pour la premiere. Galenus ad Glaucon. Ἀρξάμ Θ πρώτ Θ ἀπὸ τῆς ὑδερικῆς ἀχ ἐλίγων τῶν πρώτων διδύκω. idem, ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων ἐπιδείκνυμι τῶν πρώτων. Aristotel. Politic. ἐκεῖ δ' ὧν τῶν ἀνθρώπων συμφέρει πολιτεύεσθαι τοιούτοις, à prima ætate iterorum. ¶ Πρῶτον ξύλον, in Πρωτόξυλον.

Πρωτός, fatalis, Oxyt. Cyril.

Πρώτος, qui primus ſeminatus eſt, primo ſatus ſin πρωτοπάτ Θ- ſcribas ſignificabit, qui primus ſerit aut ſeuit. πρωτοπάτ Θ- χ ἀνθρώπου βίε χάνος, &c. Nonn. i. nuptiæ principium & prium ſeminarium vitæ filios producentis.

Πρωτόπατρ Θ- κοινὰ, lixitium & cineribus calce commixtis comratum. Paulus Ægineta ἐκεῖ κοινὰς loquens libro ſeptimo, τότε, τὸ δὴ λεγόμενον τῆς πάγρας ἐγκρατέστερ. Εἰ δ' ὑφεσταλεῖ, ἡ πανὶ πέρρα, καιρὸς πικλῶ τὰ ἐγκρίματα τῶν κοινῶν, ἵνα δὲ ἡ πρωτοπάτ Θ- ἐμβάζοι, πὶς κλυσμὸς μᾶλλον τὰ μηνυόμενα φαίρεσθαι. vide Πρωτόπατ Θ- & Κονία, alioqui πρωτοπάτ Θ- eſt propriè qui primus dillatuit.

Πρωτοστάτης, ὁ, præſtes, alæ præfectus, præſes, princeps, Xenon. vide in Append. de vocabul. milit. in Ἀσκληπιὸς, ὑπόστάτης, & Φάλαγξ Μέλας. πρωτοστάτης τῆ ἀδελφῆ κάρας, qui primus dextro cornu ſtat. Thucydid. πρωτοστάτης αἱρέσεως, author ζέωνις, præfectus ſectæ. ¶ Πρωτοστάτης τῆς ἐπαύσεως, ὁ τῶν ...ωκλασίων ἄρχων, principem contiuio & cui primarius lotis tribuitur, qui accubitus primas tenet, qui & θεοκλέτης Pollucedicitur: & in iudicio πρωτοβάβων. Et tranſlatè dixit ertullus capite 24. Actorum Paulum eſſε πρωτοστάτην τε τῆ ἁιρεσίως ἰδίως, i. principem ſectæ Nazarenorum.

Πρωτοτόκια ἡ ὁν, filium edere primogenitum, cap. 21. Deuronomij.

Πρωτοτόκια, τά, quaſi primogenia. τὰ πρωτοτόκια ὠπὸ ἀπὸ δύτ Θ, ius primogeniti permutauit: ſic Eraſmus in epiſtol. ad Hebræos c. ...Annotat idem, πρωτοτόκια, ſignificare non primitiua, ſed primogenitalia, vt ita cauſa docendi loquamur, id eſt, ius primogeniti. τὰ πρωτοτόκια ἠ πρωτοβία, id eſt, Bud. in epiſtol. prior. rimogenia & præcipuum ætatis. capite 25. Geneſeos legitur πρωτοτοκεῖα.

Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primogenitus. Lucæ capite ſecundo, ἠ ἔτεκε τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτῆς πρωτότοκον. & peperit filium ſuum primogenitum. ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, primogenitus omnis creaturæ, Naz. n Orat.

Πρωτόπους, ὁ, ἡ, primò enixa, quæ primũ peperit, primipara Flin. ſom. II. ὃς τὸς ἐκεῖ πόρτακας μήτηρ Πραξιτόκης κύκνος, id eſt, πρώτε τίκτ Θ-.

Πρωτόκλωσμα, quæ primùm enititur.

Πρώτομος, ὁ, ἡ, ἡ, qui primò cæditur, in Epigramm. πρωτότομος κλάδος, Galen. caulus prototomus & tener, qui & κύπελλ Dioscorid. & ἔρυθρ Θ- apud Euſtathium. Inuenies & πρωτότομον καυλὸν in eodem ſignificatu. πρωτοτόμων ἀμπέλου, vitis primò putatæ Theophraſt. libro quarto, capite 16. hiſt. plant. cui opponit ὑ ἔτομον.

Πρῶτον, in primis puto.

Πρώτυπος, ὁ, τὸ, exemplar, ἀρχέτυπος. vide Πρότυπος.

Πρώτυπος ὁ τοιοῦτος, nomen primitiuum & primigenium, τὸ φυσικὸν πρώτυπον, ἡ μὴ χρὴ φορᾶς ταξὶν πιὰ, ἢ αὐτὸν τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιότητος.

Πρωτυργὸς, primarius. Plat. de Leg. 10. πρωτυργὸν κινήσεως ἡ ἀνάτροφη, motiones primariæ & ſecundariæ.

Πρώτοφανὴς, primò apparens, Nonn.

Πρωτόφωνος, Apol. l. 3, primo natum ſeu exortum.

Πρωτύπτας Heſych. κατακλυσμούς.

Πρώτως, primùm, primò, πρώτου ἡ πρώτης, præcipuè, primo loco, κυρίως, id eſt, propie & per ſe, non per accidens, Alexander Aphrodiſ. πρώτως ἐχόμ Θ, apud Platonem præcellere, πρωτεύειν. Apud Gal. idem ſignificat πρότερ ον, ἁπλῶς, ἢ πρώτου λόγου, & κυρίως. Huic opponitur τὸ δευτέρως.

Πρώων, πρῴη, ſeu πρωών, cacumen ſeu vertex montis.

Πτάϊς, voles, ab ἵπταμαι, vt στάϊς ab ἵστημι.

Πτάϊρω, ſternuto, πτάρνυμαι.

Πτῶσμα, ατ Θ-ος, ἐξ ἁμαρτωλοῦ συμπλοκὴ, prolapſio, error, peccatũ, delictum, crimen, caſus, lapſus quilibet, σφάλμα, infortunium, calamitas, clades, detrimentum, damnum. Refertur & ad fabularum exactionem in ludis ſcenicis, quam Terentius in prologo Hecyræ calamitatem appellat. Polluci etiam πάθ Θ-ματα, τὰ ὑπὸ τῶν ἀνιτύλλες κιθάρας. ὑπὸ πάθ Θ-ματα Ariſtophan. offenſiones digitorum pedum intelligunt: propriè ἁπλῶσις, eſt lapſus offenſio quum pedes lapidi, aut alij offendiculo im pinguntur.

Πτάϊσμ, μ. ἀσ Θ-, σ. αἰκῆ, incido in fraudem, incido in aduerſam fortunam, fallor, offendo. labor, erro. Eſt proprie impingere, ad quippiam, ac labi: leuius eſt quàm cadere : quemadmodum impingere poteſt qui non plane concidat. Ponitur itaque pro errore peccare, delinquere, nocere. Neutr. abſol. ὡς ἁλάσσα πόδες, non minus labitur. Thucydid. μὴ μεταδοὺς πάσῃ ἡ ὀλιγαρχίᾳ, ne Mardonio ſubiiceretur Græcia, Herodot. οἱ πεπλημμένες, Rhetoric. ad Alexandr. videntur dici qui rebus duris & aduerſis conflictati ſunt. πλάσαντες τῆ μαχῆς, Ariſtid. i. victos.

Πτακόλα, ἡ, ſtorea quę in ædibus ſubſternitur, ψιάθ Θ- οἱ ἐν τοῖς ἀναπόδ. κατίνα, Poll.

Πτακὸς, ἡδὺς, pauidus, idem quod πτᾶξ.

Πτακωδὴς, οὐς, ὁ, timiditas.

Πτακωρεῖν, timère, pauère, πτήσσειν, δειδιέναι.

Πτᾶμὸν, ὁ, volans, vt ὁ πτόσσ Θ- ambo aor. 2. ab ἵπταμαι.

Πτᾶξ, κὸς, pauidus, ὁ ἐλάχ, πτῶξ.

Πτάρμικη, ἡ, ptarmice, genus herbæ valens ad ſternutamenta excitanda, vnde nomen accepit, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 195.

Πταρμικὸς, ὁ, ἡ, habens vim ciendi ſternutamenta. Plin. dicit, radix conciſa ſternutamentum, i. τὸ πταρμὸν ὀτῖ.

Πτάρμὸς, οῦ, ὁ, ſternutamentum Plin. ſternutatio Scribonio Largo. πταρμοὶ κινῆν, ſternutamenta mouerẽ, Galen. lib. 1. ad Glauconem.

Πτάρνω, & Πτάρνυμι, ſternuto. Neutr. abſol. ἔπταρον, ſternutaui, in Epig. vnde apud Theoc. in Thaliſiis, πτωχίδα μὴ ἐρέτας ἐπταρέρν.

Πτάω μ. ἤσα, ἀορ. β, ἔπτᾶν, volo, ἀς. Neutr.

Πτε, ſyllabica eſt adiectio, facta per ſyncopen à ποτέ, vt πάντε pro cur.

Πτελεόφυλλον, ſingerum, πτελέφυλλον.

Πτελέα, ας, ἡ, &

Πτελεός, οῦ, ὁ, vlmus, δένδρ. δένδρον, Homerus Iliad. & Dionyſius de ſitu orbis. Eius truncus valet ad fundamenta ædificiorum. Vide Dioſcorid. libro primo, capite 112. qui & lib. eiuſdem capite 183. inquit in Cypro quandam ſicum eſſe, quæ vlmus eſſe videatur. ¶ Eſt etiam πτελέα verbis nomen. πτελέα quoq; Heſych. teſte Laconum dialecto eſt σῦκ.

Πτελέϊν Θ-, vlmeus Columel.

Πτερέα, ἡ πτερίς, Theoph. l. 8. hiſt. ca. 8.

Πτέρυξ Θ-, alatus, πτερωτὸς, πτερύγιος, ὑπόπτερος, Ariſtoph. Polyb. ὑπωμοσάντων οἱ ἱππῆς πτερύγι ἐφέρον.

Πτερὶς, ἴδος, filix herba, Dioſcorides libro quarto, capite 182. ἡ πτερὶς, τὸ βλῆχρον.

Πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum, pars pedis poſterior. Καὶ τὸ πατεῖν, proculcare, & ἐξ ἑτέρ Θ- τετραπλασίας Heſych. τὸ ὑπολαμβάνειν τῷ ποδὶς κρατεῖσθαι. Vide πτερνοκονεῖν. Et πτέρνη τ' ὀπίσσω, apud Lycophron. pro ὁ βάσις, teſte Euſtath. ὁ πτέρνας τῆς ποιμένων, poſt veſtigia gregũ, capite primo Cantic. Solomon. ¶ Eſt & inferior pars mali, Bayfius. ¶ Item πτέρνα dicitur quę in κλωσὶν aut ἐσχάριλλον immittitur apud Pollucem, quæ mali caix à Vitruuio dicitur: generaliter ſic dicitur cuiuſuis rei extremitas, vt & Lat. calx. ¶ Πτέρνα, dolus, fraus, δόλ Θ-, ἐπιβουλὴ, Suid. ¶ Πτέρνα in aratro, τὸ ὀπίσθιον τοῦ κρατοῦντος ὑπὸ μὴν γηλιοῦ τῶ ποδὸς, Heſych, capitur & pro veſtigio, affertur enim ex cantico Solomon. c. 1. ὁ πτέρνας τῆς ποιμένων, poſt veſtigia gregum.

Πτέρνη, idem Etym.

Πτερνὶς, ἴδος, ἡ, idem quod σπέρνα, calx, calcaneum, item fundum, & baſis peluium medicorum, Poll.

Πτερνίζω, μ. ἰσ Θ-, σ. ικ Θ-, ſupplanto. Actiu. etiam κακπίζω, calcitro: & fallo, ἀπατῶ, ἀχ κατακλῶ Θ-, Suid. Proſtimulare ſuſpit Apſyrtus.

Πτερνιστὴς, οὐ, ὁ, supplantator, calcitro, πτερνισμὸς, ὁ, idem vel calcar.

Πτερνοκοπῶ, calcaneis strepitum moueo, supplodere pedibus. Πτέρνα, ης, ἡ, τὸ ὀπίσθιον τοῦ ποδὸς, Pollux : explodere atque tumultuari. Hinc apud Athen. li. 6. Philoxenus πτερνοκόπον.

Πτεροτὸς, ἡ, ὸν, quasi perniuorus, proprium muris, Homerus de bello ranarum.

Πτερόφυλλος, ὁ, ἡ, pennis verberatus, ταχὺς: qui pennis agitatur, celer.

Πτερωτὸς, ἡ, ὸν, volatilis, penniger, velox, ταχὺς, agilis, leuis, ἐπὶ στρατιᾶς. Ὁ ταχὺς ὡς φεύγων. Ἁπτερωτὸς ἔγχος, Homer. volucris sagitta Cicer. ἀπτέρωτα, in Epigrammat. Πτερόεντα dicuntur verba quasi allata, siue pennigera, quòd veluti m ssilia sint velocia, ac animum vulnerantia instar sagittarum ἴ'πνα ἀντερύσῃσι θυμὸν ὀιστῶν, Homer. id est, λόγοις ταχέσι λόγον δ' ὠκὺν ταχύτερον. Apuleius, Si verba, vt poëtæ aiunt, pinnis apta vulgò volarent. Cicero, O fides alma, apta, pinnis & iusiurandum Iouis.

Πτερὸν, οῦ, ὸ, penna, pinna, pro pẽna apud Theophrastum historiæ, libro quarto, capite quinto. Et ala Galenus docet τὸ πτερὸν danda esse febricitantibus, vt quæ carne sint molli. Pro plumis, Odyss. ὀρνὶς ἓ πτερὰ χεῦεν ἑαυτῆς. Πτερὸν quædam πτίλα, id est, plumæ molles & inchoatæ, vt implumes aues habent: quædam πτερὰ, proprie, hoc est, pennatæ alæ, quædam etiam ἀκύπτερα, quasi citipennes nominantur. Πτερὰ, palmulæ remorum apud Pol'ucem : qui & πτερσὶ καλοῦν. Hesiodus, τὸς πλοῖ, quod dicit, id est, ἰσία, vela. Πτερὰ, seu πτέρωματα, in re ę lificatoria quri duo in altitudinem consurgentes alarũ instar. Πτερὸν, vmbella, σκιάδιον, ἡπτὸ, Poll.

Πτερωτὸς, ἡ, ὸν, varias & pictas pennas habens Arist. in Auib.

Πτερύγιον, ου, ἡ, Πτερύγιοι, pennas demitto, amitto pennas, Aristoteles. Aristophan. in Anibus. Καλοῦσι δ' οἱ θεοὶ ὄρνιν ὅταν τὰ πτερὰ μόνα. Κἄν ἐξ ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τῆς συκοφαντίας πλανεται, est etiam πτερύγιον pennis solutis aut liquefactis concedo, instar Icari Nazanzen.

Πτερύσσω, volucrem fieri. Dicitur etiam per metaphoram ἀπὸ τῆς ἀφορίας τοῦ, hoc est, ἀπαίρεσθαι, spe erigi & animo exultare, quasi alitem fieri: quia animus sic gestiens consistere nescit & sibi constare. Philo de mundo, ὑπὸ τῆς τοῦ ἐνδιδόντος ἰσότητος πτερύσσει, præ desiderio illud vnum cernendi quasi ales factus, id est, desiderio volitans, Nazanzen. ἀκατάστατος, pennis est inceftus. Ἀπτέρωτος ἐκ, id est, ἐκ τῆς ὑπάρχοντος πτερωτὸς, pennatus, Aristophanes. metaph. etiam naues velo πτερόεσσαι dicuntur, apud Gregor. dicuntur & πτερύσσεσθαι, in rebus aduersis, qui collecto animo quasi ...lis rursus eleuantur, & vires resumunt. Plutarch. in Anaxag.

Πτερόφορος, penniger Plin. vt pinnifer Ouid. Πτεροφόροι, οἱ, vocantur cursores, tabellarij ac nuntij, quòd hi peregrè profi ciscent es (vt Dionys. scribit) firrectas in capite pennas gestare solerent. Plutarchus in Othone, ἡ πτεροφόροι σιωπὴ, ἐφοβοῦντο δὲ τὴν συνωμοσίαν οἱ φοβούμενοι, & pterophori assidue adueniebant, illi subinde accidere quippiam afferentes. Interpr. vertit verecdarios. Ad id Iuuenalem quoque alludisse putant nonnulli.

Tanquam de Cattis aliquid, torui sue Sycambris
Dicturus, tanquam diuersis partibus orbis
Anxia præcipiti veniffet epistola penna.

Deducitur autem vox ἀπὸ τῶν πτερῶν ἡ φήμη. Est & in Septentrionibus ad Riphæos montes regio hoc nomine nuncupata, ab assiduo niuis casu, pennarum quadam fimilitudine, Herodoto & Plin. authoribus. Sic enim stulte opinabantur ae rem oppletum esse pennis, proinde que nõ patére in longum prospectum, neque transitum. Item ordo quidam militaris hoc nomine appellabatur, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς λόφοις πτερῶν. propter cristas quas in cono gestant. Item facerdotum genus apud Ægyptios.

Πτερόφυτος, regio, apud Pomponium Melam.

Πτερφυσσόπτερος, οἱ, plumari.

Πτερόφυτος, alas assument, c. 42. Esaiæ.

Πτερόω, ῶ, ὦσα, πτερώσας, alas accommodo. Πτερώσας ἡ ἵππον, pro ἐπισπάσας, ὑπερῆρε, φιβάσας, quasi alas addere, incitare aliquem eiúsque animum erigere, quod & αἴρειν τὸν dixit Aristophanes. Gregorius, ὡς εἰς ὑπτίου πτέρυγα μεταπλώσας τῷ ὕδατος ῥεύματι, id est, ῥοῦ obiecta & pollicitan.lo erigebat animos eorum, & suspensos tenebat sublimésque. Translatè etiam ita vsus est Plato libro quinto, τὰς πολιτείας, ὅταν τύχωσι τὰ τοιαῦτα πτερωθεῖσαι χρὴ σαφῆ εἶναι ἃ ἄν τις δέῃ κατηγορῆσαι. σαφῶς λέγεις ἔφη. ὅτι δὲ οὐ ῥᾴστα ἐμοὶ ἔγεις διελθεῖν. Quibus, equites è peditib. facere πτερῶσαι vocauit. Transfertur etiam πτερωτὰς ἡ πτεροῦσθαι ad naues : nam ὑπέπτερωται νῆες dicuntur ἀπὸ ἐπιθέσεως, tuc ei ectus & fublatis atque fuspensis remis, ad remigium a ratæ. Polybius, Αἱ δ' ἡμέραι τῶν ἐμπόρων ἐπὶ τὸ μεῖον, καὶ τὰ πτερώματα τοῖς πολεμίοις, καὶ συλλαμβάνουσι τοῖς ἐκπλεῖν μελλοῦσι, id est, instructæ ad corripiendam nauim Rhodij, quæ ruptura erat è faucibus portus Lilybæi. Idem lib. primo, Ἀλλὰ τὴν βοηθὸν ἐκ τῆς Ἰταλίας πάσῃ σπουδῇ καὶ ταχεῖ πλοίῳ, ὅσα εἰ σκευοφόρα καὶ τῶν πολεμικῶν, remos erectos reneri iubens, & ad remigium paratos. Plutarchus in Anton. εἶτ' ἐμὲ ἐφάπτας ὀπλίσεως ἢ τῆς κατασκαμμάτων παρέπεμψεν ὄψεως ἔνεκα, εἶτ' ἢ πυρσὸς ἢ τῆς νυκτερίας, ἢ πτερώσεως ἐκπέπτωκε &c. Sic μεταφορικῶς dixit Virg. Æneid. 6. remigium alarum. Et in tertio, & velorum pẽdimus alas. Similiter Gregorius, Ἡ ναῦς ἐν λιμένι κάθηται, ὡς ἰσία πτερούσα.

Πτερυγίζειν, vt πτερίζειν ἡ αἰωρᾶσθαι, de auib. dicitur alis euerberantib. latera affectantibusq; volatũ : nondũ eõfirmatis fe pẽnis ad volatur ã : vel desitis necdũ planè renatis : vnde ex frustrate conatu etiã πτερυγίζειν pro aliquid frustra tentare mitur, & inaniter conari, μάταιον πονεῖν. Arist. in Plut. ἡ σὺν τῇ ξυλίτῃ δύναται σκεδάσαι ἀπὸ ἀνω φλυαρίᾳ ἡ πτερυγίζειν, i. tuq; nec potes me de hac re redarguere atque refellere, Sed nugas gis & alas frustrà commoues & perstrepis : inania captas e frustra tentas, κοῦφα ἡ μάταια διαλέγη. Est enim translatio t ait Interpr. Ὅπου γὰρ νοοῦσιν, ἃ πτερύζεται μὴ πᾶν τὸ πάρυσες, ὑποπτῶσιν ἡ δυάμεναι : Sic & tu dicere conaris, sed tamen nihil pronues, irritúque tibi eedit conatus iste. Vsus est & hoc vel Lucian. libello de mercede seruientibus, vbi Erasmus incorè & feurriliter gesticulari exponit. vide Πτερύσσεσθαι, πτερύζειν, item exp. alas rostro purgare.

Πτερύγιον, ου, τὸ, pinnula, ala. vel potius parua ala : est enim diminutiuum à πτέρυξ, ὑγ. τὸ πτερύγιον, ὦτος, ἀκάνθιον, ἐπὶ τοῦ pinnaculum, vt ἡ ἔσχατον αὐτὸν ἔθηκε τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, Matth. 4. Πτερύγιον τῆς σπυρίδος, capite 16. libro primo Reg. & cap. 24. id est, laciniа. vide Πτέρυξ. Πτερύγια ἡ λεπίδος, pinnulæ squamæ, capite vndecimo Leuitici de piscibus. Πτερύγια, ἡ prominentes vtrinque alæ, apud Galenum libro secundo de vsu partium : & extrema gubernaculi pars in naui. Πτερὺξ, ὑγος, ἡ membranula oculi fub angulo orsens, quæ ita angeseit e doque vt pupillam operiat. Latinè vnguis dicitur. Celsus libro septimo, Vnguis, quod πτέρυγιον Græci vocant, est membranula nernosa oriens ab angulo, quæ nonnunquam at pillam quoque peruenit, atque ei officit. Sæpius à nari, interdum etiam à temporum parte nascitur. Eius duplex nus, vnum appendicis more adhærescit, alterum quasi natum coalitumque est, vt Cassius medicus annotauit. Pigium fit quandoque in oculo, quum post longam in ca do oculi exulcerationem carnisque in ea parte maius i mentum, nernosa & tenuis membrana oculo superiecta, inquit Galen. πτερύγιον ὀφθαλμικὸν, concretus in hominis lo vnguis, libro quinto Dioscorid. capite 128. πτερύγια τὰ φθαλμικὰ, vngues in oculis orientes, capite 22. libro fecu Dioscorid. Πτερύγιον etiam dicitur quod in pedibus mani que fit, & vbique, ad pollicis præcipuè vnguem. Est at n carnis incrementum circa vngues, vnguis aliquam ope partem. Celsus libro sexto, capite 19. In digitis recede u vngue caruncula cum magno dolore consueuit, πτερύγιον q ci appellant. Aliud autem παρωνυχία, de qua voce supe πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις. Dioscorid. libro primo, capite 152 ρύγια δακτύλοι, ptergyia ad cicatricem ducit. Dioscorid. dit facit πτερύγιον & παρωνυχίας, libro quinto, capite sexto, παρωνυχίας τε ἡ πτερύγια ἡ ὅλα ἀφεσθαι ἡ ἀμυσσόμενα ἐπὶ μᾶλλον ἐκπετάνυσι, reduuias & ptergia & abscedeutes gingiuas cr tásique eum melle sanat.

Πτερυγοφόρος, suecinum : sic dictum quod plumas leues pal q attrahat. πτερυγοφόρον ἤλεκτρον, vide in dictione Αυγκούριον.

Πτερυγώδης, alatus, alæ speciem gerens. πτερυγώδεις οἱ, à Mecis dicuntur ij quibus exant arque eminent retrorsum scalæ in modum alarum excarnes, cuiusmodi homines tabi o xios censet, Galenus libro secundo & sexto Epid. & ca le Temper.

Πτερυγωτὸς, ὁ, ὸν, ἡ, ἡ, quasi celeripennis, pernix, ἀκύπτερος Æschylum.

Πτερυγωτὸν, τὸ, pudendi muliebris labra, quę κημοὶ ab Hi di cuntur, ambitus genitalis muliebris, Corn. Celf.

Πτερυγωτὸς, alatus, pennarus vel pinnatus, volucris, Aristop

Πτερυλλίδης, ὁ, cicadæ locus τέττιξ. Snid. fed perperam πτερυλλίδης, vt vel etymon ostendit quod subiungit ἀπὸ τοῦ πτῶσσω ἐγὼ πτερὸς patet etiam ex Schol. Aristophan. ea quæ desumpta sunt.

Πτέρυξ, ύγος, ἡ, ala : item pinna siue penna : vt pinnatum est ali abietis folium Theophrast. in cuius codice ita legendum stor. libro tertio, capite decimo, Ἔχει δ' ὑπόγυια τὸ φύλλον ἡ ἐλάτη, ὥσπερ καὶ ὅλον μορφὴν τὴν πτερυγώδη, ἡ ὑποβλαστάνει

λιστα ταῖς βωμοῖς κωνίας. Nicander στίρυγας dixit pedes testudinis marinæ quibus innatat pro pinnis quæ vtitur. Πτίρυξ, tabernaculi pars latior, Pollux. Πτέρυγες ἡ στέγασμα etiam dicuntur vestis laciniæ, partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quòd lacinioso procursu & vtrinque angulis alarum formam referant. Sed Erasmus male transfert manicas. apud Plutarchum in Numa, καὶ χηλῶν πτέρυγες, interpr. vertit tunicæ pinnæ. Suid. Θηβαϊκαὶ πτέρυγες. Hoc, inquit, dicitur διὰ τὸ πτερυγοῦ ἔχειν τὰς θηβαϊκὰς χλαμύδας, αἵτινές εἰσιν ὑφασμάτων γένη, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. Hoc & Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plinius libro 25. capite decimo, cum de Alexandria ait, ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, lextra leuiqueangulosoprocursu. Pollux μέρη δ' ἱδίᾳ καὶ πτέρυγες μέν, ἃς πτερύγια τὰ ἱμάτια ἐκάλουν οἱ χρηστικοί. Lacinias etiam habet lorica. Idem Pollux, Θώρηξ, ἡ τὰ μέρη τῶ θώρακος, πτέρυγες. Xenophon, Ἀναβασ. 4. Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τῶ πρὸς δίκη· ἡ δὲ πτερυγίων, ἀπὸ τῶ πυκνὰ ἐστρωμένων: Interpr. huius vocis ignorata significatione, fundas, & plumas exposuerunt. Πτέρυγες item dicuntur ὑπὸ τῶ λόχμου, αἱ ἐκπεπλεγμέναι ὕδαι πλατώνται. Lege Pollucem libro 5. capite 3.

πτύξις, ἡ, alarum plausus. vide Πτέρυσσομαι.

πτύσσεσθαι, diuersum est à πτερυγίζειν, licet vt in voce, sic in re multum sit conuenientiæ atque affinitatis: sed πτερυγίζειν, est quasi volaturire: πτύσσεσθαι verò, est alas concutere: alarú plausu latera ferire, vt gallinacei ante cantum. Lucianus, Ὁ δὲ τὴν ἀγύιαν χλιούσῃ ἅρμα ὑστηρήσατο ἡ ἀνίοχος, id est, latera quatere cœpit alis. Plinius de gallinaceis, Diem venientem nunciant cantu, ipsum verò cantum plausu laterú, τὰ πτερύγια. Transfatè dixit Athenæus libri 6. ex Diphilo, γίγνεται ἡ χαῦνα πῶ πτερύσσομαι. verba sunt parasiti, id est, Laæ torque gaudeóque & alis plaudo: vel tanquam passis alis gestio. Hoc verbo etiam vsi sunt Bibliorum interpretes Græci, capite primo Ezechiel. vbi πτέρυγες πτερυσσόμεναι ἑκάστη τῇ ὄψει, i. alæ mutuò plaudentes. Ibid. Κἀκουν ἐφωνῶ τῇ πτερύγων αὐτῶν, ὡς τὴ φωνὴ ὑδάτων αὐτὰ, dum plauderent.

πτέρωμα, τὰ, πτέρωμα, pennosum in auibus tegmen: Aristot. pinnæ & muri in ædificiis, ab alarum similitudine. Strabo libro 17. πτέρώματα vocat muros æque altos, ex vtraq; prona parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque quæ sit columnis ædium circumtallationem, & potiùs mum in cellæ lateribus, πτέρωμα τὸ nomine intelle xit Vitruuius, quòd alarum specie protegat. Vide Περίπτερος. Πτέρωμα ἀπὸ τῶ κοπιαστέα ἡ ταῖρωσις, i. remigatio, vide Τωσθ.

πτώσις, remigium alarum, Virgil. quasi alatura. στερνίσιος διαλυθίσης, pennis dissolutis, Lucian. πτέρνη πεπλατυσμένη, pennas recipit, Aristoph.

πτερνίς, οῦ, ἡ, qui alas addit, qui alis subleuat, metaph. apud Cre gorium τὰ ἑρμαῖς πτερνίαι, id est, exhilaratorem & confirmatorem.

πτερὸν, τὸ, ales, volucris.

πτερὸς, οῦ, ὁ, pennatus, alatus, pennis intectus, volucer, pennis volans. σὺν ἡμῖν πτερὸς, de alatis. Pol. ἡ πίτυρα, ἡ πλανὰ σφόνος φέλαμα ἐνεμφέζουσα.

πτῆναι, infinit. ab ἵπταμαι.

πτῆνα, ατος, τὸ, volatus auium, πτῆσις Suid.

πτῆναι, &

πτῆμαι, κόσω, σ. κησα, ἀόρ. β. ἐπτάμην, vnde πτᾶσθαι, volare. Neutrum absolutum.

πτηνὸς, οῦ, ὁ, volucris, vt Gaza vertit in Aristotel. volatilis, ala tus: & πτᾶνὸς, volucre, pennigerum. τὰ πτηνὰ ζῶα, animantes volucres. πτηνοὶ πόδες, volucres pedes in Epigr. πτηνοὶ λόγοι, Plat. de Leg. verba volatilia.

πτητικὸς, ὴ, όν, volatus, volatio, Gaza in Aristot.

πτοέομαι, volabo, in Epig.

πτόημαι, ἠθέω, σ. ηχα, timeo, inhorreo, metu trepido & contrahor, percellor, consternor. πτοόμαι. Sophocl. in Aiace, τάχ' οὖ ὄκνῳ τις φανείης, σιγῇ πτήξειν ἀ φανεὶς, silentio contrahentur & trepident, id est, συστελεῖν ὑπὸ φόβου. Xenophon, ἵνα γνῶσι ὅτι φοβούμεθα πόσον μὲν οὖν, εἶπεν, κεφὸν ἐσμεν, πόσον δὲ πόλιν ἐστὶν ἡμῖν πλησιόχθονα θέσται, Euripid. ciuitas calamitate accepta trepida se recipit ad alienam ciuitatem, id est, confugit. πτήξεται ὑπὸ ἡμοῦ, Aristoph. quietè subsidentes, vt in insidiis fit etiam sine metu. πτήσσειν etiam pro abscondere & occultare se quod est consequens metus. Hesyc. πτῆσσον expon. non solùm ὑποπτῆσσον sed etiam κρυβίδην Θ, itidémque Suid. πτήξαιμι, & pro κρυβίδην accipit hoc loco ὀκνῆσαι ἢ πτήξαιμι, vt sit è medio abscedamus & nos abscondamus, ne vid. in manus hostiles incidamus. Transitiuam quoque significationem habet significans perterrefacio, paufacio, facio vt quis metu velit contrahatur εἰς πτόησιν καὶ, sive ἐκφοβῶ, vt Eust. apud Hom. Il. ἕ, πτῆξε ἡ θυμὸν ὑπὸ σφέσιν κραδίης. Similiter Hesych. quoque πτῆξαι accipit pro εἰς φόβον ἄγαγον: sed annotat Eustath. quosdam ibi scribere πῆξε. vt sit πατρῷθαι ὑπὸ τοῦ δέους πάντα.

Πτηπακὸς, ὁ, volatilis apud Athen. l. 9. apud Aristot. volax vertitur à Gaza.

Πτίλον, ου, τὸ, pluma, penna mollis, στερεὸν ἀπόλαπτερον, velum, remus: pro galea, Aristophan. Interpr. πτίλα βλήσσειν, Dioscorides lib. 2. cap. 87 rarita superciliorum, Hermolaus, glabrescentes simulque nascentes aliæ palpebræ, Marcellus annotans Dioscoridem. defignare eam labem quam Græci πτίλωσιν & πτίλα βλήσσειν dicunt, quod malum Galen. in Isagoge describit. ab auibus & earum pennis facta vox est: πτίλα enim dicuntur lanugines potius quàm pennæ: statim excluso pullos vestientes, quibus deinde cum incremento auis percutinbus legitimæ plumæ o riuntur. πτίλα ὑ σπερατὰ ῥηΐτι, alas nõ pennatas sed glabras gerit, Herodot. πτίλα etiam dicuntur pennæ seu pinnæ proprie insectorum, vt papilionum. Aristotel. lib. de gressu Animal. τὰ ὑ πτίλα τῶν ἐντόμων ἐν τῷ πλαγίῳ σφοντύλοις ἐπίκειται ὑπὸ τὰς πτέρυγας.

Πτιλὸς, οῦ, ὁ, caltus, supercilii depilatis, Hesych. apud Suid. scriptum, πτίλωσις, ὁ μαλακὸς τῶν βλεφάρων: scribitur & πτίλωσις.

Πτίλωσις, ιος, ὁ, oculorum vitium, quum pili superioris palpebræ defluunt, vel quum conuertuntur pupillamque impediunt, vel ordine duplici super nascuntur. crassities est callosa palpebrarum rubea, cui accedit frequenter defluuium pilorum. Πτίλωσις, inquit Paulus Ægineta libro tertio, ταχύτης ἐστὶ τῆ βλεφάρων τυλώδης, ἑτερόβλεπος, εἰς συμβαίνει πολλάκις ἡ τῆ τριχῶν ἀποπτώσει. Galenus tamen libro 14. Methodi πίλας simpliciter appellare videtur, eos qui perdiderunt ciliorum pilos, ἡ ἐν ὀπτικοῖς τύποις, inquit, τοὺς ἐν τῆ βλεφάρων πτίχας, οἷς ὀνομάζουσι πίλους. vide ipsum l. 4. & τύποις.

Πτιλωτὸς, τὰ, quæ membrana sicca volant: sic Gaza in Aristot.

Πτισσὸς, οῦ, ὁ, propriè sonat pinsationem, tusionem significat & interdum τὸ ἐξ ἀπαντησιν ἀδίκου.

Πτισάνη, ης, ἡ, ptisana, hordeum vel triticum decorticatum. Fit etiam ptisana ex aliis frugibus, l. 2. Dioscorapud Columel. pultis genus ex farina hordeacea, cui maximam restaurandarum virium vis inest, & nutriendi. eius cremor fiue succus datur febricitantibus, Galenus libro primo ad Glauconem. πτισάνη prima & secunda breui, in Epigramm. Nicander dixit, κατύλλω πτισάνοιο χυλὸν, in Theriacis. vide σκευτίσεω. πτισσεῖσω volunt autem gramm. dictam ex πτίσσω & αἴνω, quo d & αἰνέω dicunt: illúdque expon. ἀναχωνεύειν καὶ ἀνδύειν, ἡ ὑφ' ἡμῶν τὰ κεκθὰς ὕδατι φύρειν.

Πτίσσω, purgo, decortico, tundo, quod pinsendo fit in hordeo & aliis frugibus. i. πτισμένῃ κεθνῇ, hordeum pinsitum, Gaza libro octauo Animal. Aristotelis: hordeum à gluma separatú, Idem. πτισθεὶς, pistus, Gaza libro 2. hiftor. plantar. Theophr. vide σκευτίσεω.

Πτισμὸς, οῦ, τὸ, pinsationi aptum vel quo vtuntur ad pinsationem ὀφεῖ τὸ σπάνι.

Πτόα, ας, ἡ, pauor, timor, tumultus.

Πτοέομαι, ῶ. πτοημαι, σ. ησα, animo consternor, σὺν ὀργμαι, timeo, animo percellor, pauore perfundor. μὴ πτοηθέντ', ne terreamini, ne paucatis. ὑπὸ τοῦδε πτοῆσθαι, amoris ærtro percussus est, Euripid. πτοεῖται φρὴ τε ξύλα lignis gaudet, Arist. libro octauo Animal. ἐπὶ τοῦτο ἀφεῖ πᾶν ὀχεῖται, copia libidinis gaudet, Aristot. libro nono Animal. capite octauo, ἐπὶ τοῦτο ἀφεῖ πᾶν ἡδονὴν πᾶν ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια: id est, voluptate rei venereæ gestire atque incitari, Aristotelesque libro sexto Animalium, capite 18. Adamantius in Physiognom. εἰς ἀφροδίσια ἡ ἐπιθυμίαν, ad venerem & delicias concitati feruntur. ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὰ ἐπὶ σκλιὰ πτῆσεις, Chrysostom. de officio episcop. id est, captus. πτοηθέντες ἡ διαφυγόντος τὸ ὄρτυγος, cortunice trepidante & euolante, Plutarchus in Alcibiade. ἵππου πτοηθέντος ἀφ' ἁπλοῦς ἱμβολῆς φοβεῖσθαι, qui perterriti nulla manifesta causa, idem in Publicola. Vnde ἐπτοημένῳ ἵππος, equus consternatus Ouidio. Constantinus Cæsar χειροτονικῶν libro 16. capite primo, inter notas equi generosi posuit, ἐπὶ μὴ ῥᾴδιον πτοημένῳ. μὴ ἡ ὑπὸ τοῦ φοβηδίως φαινομένου ἐκπαγῆ ἡ μᾶλλον. Ἐπτοημένῳ etiam dicitur attonitus, stupidus mentis, vt vulgò dicimus effourdi & effonné: aliud vitium est equorum qui dicuntur fauruches & embrageux, quasi vmbratiles. Dioscorides de Toxico: & Paulus Ægin. libro quinto, capite 53. ἡ δὲ πτῆσις αὐτῶν φύρσιν τὴ μέθωσιν, πολλοὶ χρῆσιν κλυσμοῦς διαθύσας, ἡ ἀκακίαις ἡ πτοηθῆσι ἡ λοιποῖς χρῆσι διάγουσι. Idem Constant. χειρ. 1. capite decimo, Ἐὰν ὁ κρεὼν ἐ σκλιὸς ὢν ἡς βρωσιν χθυτεῖ, σημεῖόν ἐστι πτοηθῆναι πνεῦμ' ἐν τοῖς χόραις, i. attonitos futuros quibus ad ambulandum vacillantisque rationis.

Πτοίημι, ἠσω, σ. ησα, terreo, afficio spe vel metu, hallucinor, Act. Accus.

Πτόησις, ὁ, ἡ σις, animi consternatio Liu. Petr. epist. 1. μὴ φοβῆται νὰ μεθύσῃ ἡ πτόησιν nullum metum aut trepidationem remittens. Et quia catullientes mulieres, præ libidine sæpe consternantur animo (vt suffocationes vulux, id est, ὑστερικὰς πνιγὰς

coarguunt)eò factum vt πτόησις pro libidine muliebrâ fumatur. τὸ δὲ ἁμαρτάνειν, lib. 4. cap. 5. ait, libidinem mulierum ceſſare poſt multiplicem partum, Ἐπεὶ γὸ τὸ κατακμάιον, σκέβεται ἀπ' αὐτῶν (quod dogma tamen & animaduerſionem indigeat) ὡσ ἀφ' ὑφέτερον ἐξέτασιν. διὸ καὶ ἡ Φρύγια μάλιστ' ὅσαι φοβοῦ τῶν ὁμιλιῶν ἀκριβεῖς τῶν ἐπιτηδείων, ὅταν πολυτοκέσωσι, παύονται τῆ πτοήσεως. subiungitque hanc rationem, ἐπικαιρεμένη γὸ σκέβεται τὸ κινῆν ποιεῖ ἡ ἀμαλακὴ ταύτης ὑπὸ θυμέλων.

Πτοίᾳ, ᾷς, ἡ, pro πτόα, pauor, inanis metus, Etymolog. Item impotens, & vt luci ſtupida libido, rei alicuius oimia affectio, Plut. Item ſteruatatio Heſych.

Πτοιακτέω, trepidus.

Πτοίᾳω, μ. ἥσω, πτοιᾶκα, terreo, pro πτοέω, commoueo, percello. Act. Accuſ. Heſich. ἐκ τοῦ ὀλιγακις ἐπτοιᾶκθαι, gaudens ſpectat æquales, & intentus eſt ad eos.

Πτοῖβ, timor, tumultus: κτύπος, idem cum πτόησις.

Πτολεμαῖος, ίδης, ὁ, Ptolemais, vrbs Phœniciæ, quæ & Ἀκὼ vocatur.

Πτολίπορος, oppidum, πόλις, arbs.

Πτολεμίζω, belligero, πολεμίζω, id eſt, πολεμῶ. Odyſſ. ζ. πτολεμίζεμεν ἠδὲ μάχεσθαι.

Πτόλεμος, πόλεως, Homer.

Πτολίαρχος, πολίαρχος, in Epig.

Πτολίπορθος, ὁ, ἡ, ὃ, &

Πτολίπορθος, vrbis expugnator & populator, πολιορκήτης, ὃ ὁ πόλεις πορθῶν: ἡ ἐκ τῆ ἀκκαλαϊάς πολεμικὸς, bellicoſus & Martius. Marcus Tullius epiſtol. libro decimo, Qui enim M. Antonium oppreſſerit, is bellum confecerit. Itaque Homerus nõ Aiacem, nec Achillem, ſed Vlyſſem appellauit πτολίπορθον. Ego hoc de Achille verum eſſe peruego. Quid enim hoc Iliad. ὁ, Λίσσομ' ἰφθίμε πάϊδας ἀχαιῶν ἀπολίπορθον. Et libro Φ, Λύτὰρ ἔγ' ἐς ἐυσσέλμ' ἀχαιῶν ἀπολίπορθον. Rurſus libro ω, Ἐκπαγλε μιαιφόνε καὶ ἀχαιῶν ἀπολίπορθε. Rectèque dixit, Troiæ vaſtator Achilles, ſcatius: & Silius Italicus, -Priami regnorum euerſor Achilles. Excuſat tamen Strabo Ciceronem ſed frigidè: quaſi ille homo non fuerit.

Πτολιεσσεύς, ὁ. ἰ. πόλις. Il. ζ, ἡ, πόλη.

Πτολιπορθέω, ciuitas, πόλις, Suid.

Πτόρθακκος, ramos gereus aculeatos, ramis aculeiger, Theoph.

Πτόρθος, ὁ, ramus, ἔρπος, germen, κλάδος, βλάστημα. Heſiod. πτόρθοῖό τε λήγειν, ſineſh facit germinandi. Ariſtophanes in Plutro pro ſcapis & ramulis maluæ ſeu germinibus, σπεύδω δ' αὐτὰ μᾶλλον αὐτῶν πτόρθους. Et apud Theophraſtum πτόρθον ſeapum vertit Gaza. Πτόρθος μέγας, pro claua Herculis, in Epigramm.

Πτόρμων, Heſych. ταχὺς φορήμων, velox, prudens, &

Πτορεύω, ὁ, φορτηγέω.

Πτυαλιτώδης, apud Hippoc. eſt ſereatus. Interp. vertit exſcreationem lib. de victus rat. in morb. acut.

Πτυάλη, ſputatrix, ſpecies quædam eſt aſpidis apud Paul. Æginet. ab inſpuendo veneno corporibus ſic dicta.

Πτύμμα, ατος, τὸ, ſignificat quippiam duplicato compoſitumque complicatum, vt linteum, id eſt, πτύγμα ἑνὸς, tùm διπλοῦν: tùm τριπλοῦν, & πολύπτυχον: quod & δίπτυμον, dici voluerunt nonnulli. plagellam vocat Cælius Aurel. Medicus Chronion libro tertio, capite 2. Conuenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, ſiue pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύμματα vocant. Apud Heſychium ſcripturn πτύμα, id eſt, κόλασμα, διπλοῦν. vide Πλῆμμα.

Πτύελον, ου, τὸ, ſpuma maris, ſputum, ſaliua, peluis tonſoria Heſy. σκεῦος ὑπὸ τῶ ξυσου φερὸς κλίσιν, ἢ πτύσμα. Alex. Aph. l. 2. Probl. πτύελον dicit per ἀκατάχρησιν τὸ πτύελον, pus expuitur, vt vertit Gaza. vide Πτύσμα.

Πτυελίζω, frequenter ſpuo, os plenum habeo, ſputo Hippocr. in Prorrhet.

Πτυελιτώδης, idem quod πτυαλιτώδης.

Πτυκτίον, ου, τὸ, ruga, libellus plicatilis, pugillares. βιβλίον, Heſych.

Πτυκτὸς, ὸν, ὁ, plicatus, conuolutus, obſignatus. Vide Πτύσσω.

Πτυξ, ξός, ὁ, vel Πτύξις, ὁ, ἡ, plicatura, δίπλωσις, Heſych. πλέξις: vt ſtragulæ veſtis plicaturas dicit Plin. & rugas: κάμψεις, flexus, flexura, ἡ, ἡ πτυχή. Πτύγες in ſeutis dicuntur coria alia ſuper alia complicata, id eſt. τὰ διάφορα σπὸς ἀσπίδος ὑπ' ἀλλήλοις πλήματα. Homerus Iliad. ἡ, Ἑπτὰ δ' διὰ πτύγας ἦλθε. Πτύχες etiam apud Homerum, id eſt, τῶν ὁρῶν ὑπερλίσεις, montium deuexitates, & iuga, vel potius φάραγγες. Vnde πολυπτυχὸς ὄλυμπος ab eo dictus, quaſi multis iugis aſſurgens, vt πτύχες quaſi ſtrias intelligamus ad ſimilitudinem veſtium ſtriatarũ & complicatarum. Dionyſius poeta, Παρπασὸ ὑπόνειρος ὑπὸ πτυχὶ, ſub iugo. ex quo Πτυχάδες ſtriatus, rugoſus. Ariſtoteles verò cancrorum plicatilia integumenta atque opercula, τὰ κεκαλύμματα πτυχὰς vocauit hiſtor. libro quinto, vbi ait: Οἱ δὲ κεκαλύκοι ἐξ τὸ σφόδρα ἀλλήλων σωμβυάζονται, τὰ ὀπισθοκάλυμματα τῶν πτυχῶν σφόδρα ὀφθαλμοὶ συμβάλλοντες. Πτύχες, valuæ. Pollux Onomaſtici libro 10, Αἱ μὲν ὅλαι δύφυαι, ἡ σάνδις, ἡ πτύχες ὀνομάζονται. Sic etiam teſtaceas valuas, quibus oſtrea clauduntur, vocat Baſilius: Ὅταν ἴδῃς ὀστρέων ἐκπίπτουσας χαρᾶς μὴ ἡδονῇ διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, ἡ σφόδρα τὰς ἀκίνητας τὰς πτύχας ἑαυτῶ διαπεπασμένας, πῶς ἀνῇ, &c.

Πτύξις, vide Πτύξ.

Πτυξεργάζεις, caneri epitheton.

Πτύον, τὸ, ventilabrum proprie ἡ θρεπτικὴ ſiue θρίπαξ, & cribrum quo frumenta legumina, granáque cuiuſcunque generis excernuntur ſumpta cribratáque per longius ſpatium iactantur à ventilatore, qui conuerſus in ventum ea emittit atque iaculatur quàm poteſt longiſſimè, vt ea ventilatione à paleis aceribuque pura remaneant: eſt propriè palea lignea, quæ ſemina ex aceruo ſumentes ab vna arez extremitate in alteram contra ventum iactant, vt iſta ventilatione à puluere & aceribus purgentur. Λικμητήριον verò vannus eſt quo tantùm in ſublime grana iactantur, vt euannatis paleis fordibúſque ea iactatione, ipſa excipiantur puriora. Homerus Iliad. ν. -Κὰπ δ' ἔπεσεν πακρὸς ὀϊστὸς, Ὃς ἑῆ, ὃ τ' ἄρα πλατὺ θ πτύοφιν (eſt pagrogope pro πτύῳ) μεγάλιν κατ' ἀλωὴν Φράσσεται κύαμοι μαλακὸς χρόες ἠὲ φέρβελοι, Πτοῦ ὑπὸ λιγυρῆ ἠὲ λικμητῆφι ἰήμῃ. Comment. πτύον δὲ ἔζιν οὐ ῷ τὰ πλησμόνα χόρτα ἀπαλλάσσοντες χωρίζουσι τῆ ἀχυρώνος. Dicitur ἀπὸ τῆ πτύειν.

Πτυόφιν, cum ventilabro. vide Πτύον.

Πτυρμός, metus, horror, φρίκη Heſych.

Πτυρόομαι, conturbor, terreor, πτοέομαι, φρίττω, conſternor animo & percellor, ἐκπλήττομαι, tumultuor. Apoſt. ad Philipp. capite 1. ἡ ὡς πτυρόμενοι ὑπ' μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, nec vlla in re vos hoſtium terror procellat & conturbet. Interp. Nec vlla in re terreamini ab iis qui ſe opponunt. σωμεῖς ὑμεῖς, cõſternatus equus, Flutarchus in Fabio. Heſyc. πτύρεται exp. non ſolùm φοβᾶται, φρίττει, ſed etiam κεπλήττεται, σπίνται, κλάται.

Πτύσις, execratio, ſputum, expuitio Plin.

Πτύσμα, & πτύσμασ, ατος, τὸ, ſputum, πτύελον, σίελ. ſiue σίελ. Pomponius Lucil. ſputiſſima dicit Virgil. lib. 7. capite 4. Ioan. Euang. c. 9. ὃ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τῆ πτύσματος.

Πτύσσομαι, complicor. Herod. Ariſtoph. τὸ φρόνιμον αὐ τουτὶ δίπλουμα ἐ. εὐκαλλικτεμαι τὸ ἰμάτιον διπλασίασας. apud Ho. Il. ν, haſtæ, πεύκαισιν δεύσσουσι δὲ μᾶλλον ἐπὶ ἀκμὴν πεπτυγμένοι. Πτύσσω, ξω, ξομαι, plico, contrahо in rugam. Actiu. Accuſatiu. πτὼ ἀλωμένα πτύξαι, purpuram in ſinus contrahere, Plin. in Rom.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτύξ. Πτύχη, in Commentario primum Argon. Apollon. λέγεται ὅσπο τὸ πτυχὴ δέπεχόμενα, locus vbi nauis nomen inſcribitur. Apud Pol. ſcriptum ὅσπο τὸ πτυσσόμενα τὰ νηὸς ὑπεχόμενα.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, concauitas, vallis, μυχὸς, ſinus. Eutipid. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in tabulæ & plicis epiſt. Soph. ἐν πτυχαῖσιν σανίδων, σὰν κοιλώμασι. vide πτύξ. item πτῶσ, in clypeis dicuntur diuerlaminæ quibus ſunt obducti Suid.

Πτυχὶ, ὶν Πτυχὴ.

Πτυχώδης, ες, ὁ, ἡ, rugoſus. vide Πτύξ.

Πτύω, μ. σω, ἀ. υσα, ſpuo, excreo, emitto ſputum, expuo, eiici de mari, in Epig. metaph. contemno. Soph. ἀλλ' ἀπτύσας ἀφ' αὐτῆ μέσης τ' ἐκ παίδω.

Πτωκάδης, pauidæ, timidæ, fugaces, Harpyiæ, Schol. Sophocl. in Philoct.

Πτωκᾶζ' ἰάβη, formidare, φοβεῖσθαι, φοβεῖσθαι.

Πτῶμα, ατος, τὸ, caſus, ruina, lapſus. ἀφὸ τῆ πίπτειν, bibitur præcipitatis ex alto: bibitur contra præcipitationes, Dioſ. 1. c. 187. & l. 3. c. 2. metap. Ἀθλίως. dicitur peccatũ, delictũ. Πτῶμα cadauer, à cadẽdo dictum, hoc eſt, ἀπὸ τῆ πίπτειν, quẽadmodũ & Latinis. Euang. Marci cap. 6. de Ioanne Bapt. ἡ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτῆ, id eſt, cadauer eius legerunt ad ſepulturam, id eſt, ἐθαψαν, Matth. 14. Suid. ἐθαψαν αὐ τὸ κεφαλήν. Πτώματα ἀμφὶ δέλτοις cit Lyſias, cadiuas oleas. Et Heſych. στάλματα, ἀ συμβάσεις τοῖς μετὰ τοῖς.

Πτῶξ, κός, ὁ, timidus. vnde pro lepore ponitur: à timiditate, hoc eſt, ἀπὸ τῆ πτάσσειν, Iol. Suid. λαγωός.

Πτωσιεύω, apud Cyrillum, præcipitem do, præcipito. οἱ ὑπηκόοι πτωσιεύουσι τὸν ἀπὸ τῆ πτώσεως ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀθλιότατα πίπτοντα, qui aliena ruina gaudẽt, libidiſis ruinam arceſſunt.

Πτωσιτεύδης, ὁ, poculi, ſeu alius vaſis genus. Athenæus libr. 11. vndecimo.

Πτώσιμος, ὁ, ἡ, caducus.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem quod πτῶμα, caſus, ruina. Matth. capite 7. cadidomo, ἡ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη, & fuit caſus eius magnus. Plaga ex c. 30. Exodi, ἀπὸ σὰ ὁ αὐτὸς πεῖσαι ἐν τῷ ὕπνωσιν ἡ αὐτῆ non erit in eis plaga, quum fuerint recenſiti. Πτῶσις dicuntur non ſolùm nominis caſus, ſed & quæ coniugata vocantur.

eat Cicero, præcipuéque aduerbia. Aristotel. in Topicis, πτῶσεις ϑ, οἷ δηλοῦσι ἢ ἀσθενοῦς ἢ ὑγιεινοῦ, &c. sic sumpsit etiam Rhet. l. 1.

Πτώσσω, &

Πτωσσίζω, Ionicè pro πτώσσω, μ. ὀξ. σ. ω. χ. σ. formido, timeo, metu perterreor, φοβοῦμαι. Iliad. a. Τὶ σπλάσσεις τ' ἀλ' ὀπιπτεύοις τοῦ ἑμοῦ χαφόρεις; Οὐ γὰρ Τυδεΐ γ' ἅδε φίλον πτωσσίζειν ἔπι, id est, καπαπλήττε, ὑποφεύγε. Πτώσσω, τὸ ἀπτικῶς, συστέλλομαι, mendicando adeo. μὴ ἄνως μετεῖν χαπίζων Πτώσσης ϑυμηπόλος οἴκοις, Hesiod.

Πτωτὸς, q. casualis.

Πτωτὸς, cadiuus, caducus.

Πτωχαλάζων, pauper arrogans, ostentator diuitiarum præ se ferens fastum cum paupertate coniunctum, Athen. vide procerb. in Chil. Erasm. Messe tenus propria viue.

Πτωχεία, ας, ἡ, inopia, mendicitas. Paul. ad Corinth. 2. ca. 8. Ἵνα ὑμῶν τὴ ἐκείνων σπωχεία πλουτήσῃ τὸ πτωχεία ἐκείνων, ut illorum inopia vestram locupletet, Hesiod.

Πτωχεῖον, ptochium, i. πτωχοϑοχεῖον, dicitur, in Canone 8. concilij Chalced. dicitur & Πτωχοτροφεῖον.

Πτωχεύω, μ. ϑ. σ. ω. π. ϰ. χ. inops dego, πενητεύω, πενεσταῦω, médico. Neu. absolut. Διὰτὰ πτωχεύειν, Odyss. 17. prandium emendicare. Arist. Rhet. 3. τὸ φάσκειν τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχειν, ὑβρίζεσθαι, & è contra est artificij Oratoris. Odyss. ρ. καὶ ἀμείνω λέγοντ' ἐϑέλω πτωχεύειν, μιϑέσκεσθαι πάσιν ἀνηνώλεσιν, πύσον ἐπιλήτωσι, Naz. in Orat. πτωχεύει τὰ ἰδιωτὰ σώματα, idem Nazanzen. ob meam carnem pauper fit. Paulus de Seruatore 2. ad Cor. c. 8. Ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, id est, vestra causa vt mendicus nihil possidens aliorum opibus eguit, cum tamen locuples esset. cum genitiuo significat egeo, mendico.

Πτωχῖσα, pauperem facio, c. 2. l. 1. Reg.

Πτωχὸς, οὐ, ὁ, mendicus, item qui mendici est. πτωχικὴ στολὴ, Euripid.

Πτωχίσσω, mendicior, Arist. in Acharn.

Πτωχοτρόφειον, vide πτωχεῖον.

Πτωχοπλούσιος, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis reip. sa funt diuisimi, notat hoc verbo Erasm. Francisca nos.

Πτωχὸς, mendicos facientes, pariens mendicitatem.

Πτωχὸς, οὐ, ὁ, mendicus, inops. Hom. ϑεοῖς γὰ ϑιὰς εἰσὶ πάντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Differunt πτωχὸς & πένης, vt docet Aristophan. in Pluto, his verbis: Πτωχὸν μὲν γὰ βίον ὦ σὺ λέγεις, ζῶν ἓξ μηδὲν' ἔχοντα. Τοῦ γὰ πένητος ζῶν φειδόμενον, ἢ πὰς ἐργὰς ϑερσύοντα: ϑερσιγενέσϑαι δ' αὖτοῦ μηϑὲν, μήτοι μηδὲ ϑάλασσαν. Est quæ apud Martial. Non est pauperies Nestor, habere nihil. hæc enim proprie est mendicitas, id est, πτωχεία. quam tamen pro nobis tolerare non dedignatus est Dominus, vt ex eius paupertate & mendicitate diteſceremus, vt testatur Paul. 2. ad Cor. cap. 8. Πτωχὸς, vitio vertitur apud Demosth. Dicitur etiam in Fœmin. gen. πτωχὴ, pauper, c. 21. Euang. Luc. Apud Euangelistas sæpius πτωχὸς, i. pauper capitur pro miti seu mansueto, more Hebr. quòd ferè ferocitas comitetur diuitias, & sit ferocitas indocilis.

Πυάνεψιὼν, non dicendum, sed σύνεψιὼν Atticis Phrynich.

Πυάμους, veteres dixisse fabas pro κυάμους, annotat Eust. Ilia. χ. & Pollux.

Πυανεψιὼν, mensis apud Athenienses, qui Romanis est October, si Theodoro credimus: in quo celebrantur πυανεψία festa Apollini sacra, quibus σύνεψα coquebant, hoc est, fabas & legumina quædam: vnde & nomen mensi. Et πυανεψίοις, festo in Apolliuis honorē instituto, quasi κυαμεψίοις dici annotat Eust. Il. χ.

Πυάνος, faba, legumen. Athenæus libro 9. Οἷς δὲ πυρὸν ἐψήσας ὑπτιοποιήσῃς, οἱ μὲν παλαιοὶ σύανον, οἱ ϑ' ἡμῶ ὁλόπυρον ϑερσιγενῆ σῖτον.

Πύαρ, coagulum, πῆτυα, Hesych.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod ſtatim à partu emulgetur, colostrum. vide Πυός.

Πυαρὸν, ὰ, posticus. πυαρὰν ἄκρον, extrema natium. τὰ πυαρὰ, καχῶνα.

Πυαρὸς, ὰ, ὸν, falax, libidinosus.

Πυαρία, apud Strab. qui nauium morbo afficiuntur: Agamem. socij. vide Πύγελα.

Πύαρπος, ὁ, aquilæ genus cauda albi cante. Apud Aristot. Theod. ait posse albicillam interpretari. Vocatur & Νεόσσοτος, i. hinularia, eodem Theodoro interp. Item qui est albo podice, mollis & effœminatus: à πυγὴ & αἴρω.

Πύγελα, τὰ, vrbs circa Ephesum Chio oppoſita. cinitas enim hæc Ioniæ sic dicta, quòd nonnulli ex iis qui cum Agamemnone militatum venerant, illic propter morbum, sedem & nates infestantem commorati sunt, Theopomp. vide Πυγαία.

Πύγη, ἡ, ὁ, nates, ὕδατος, κάπνου: longa priore, Aristop. vnde λασσόπυγος, i. depyges Horat. Κάτω λασσὸς.

Πυγηδὸν, Aduerb. Aristot. lib. 5. Anim. πυγηδὸν σωλήνιον λέγεται, lecones auersi cocuntes. πυγηδὸν ἀπαχϑερόπεσθαι, recedunt in auersum pascentes, ibidem.

Πυγίδιον, Aristoph. diminut. τ πυγῆς.

Πυγίζω, μ. ἰσ. σ. π. ιϰ. pædico. Act. Accus. iung. vide Καταπυγίζω.

Πύγισμα, ατος, τὸ, pedicatio.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ pædico.

Πυγμαῖος, ὁ, pygmæus: à nomine πυγμὴ, id est πῆχυς, quasi πυγμαῖος, quòd cubitales ferè sint, & ternos dodrantes non excedant, vt scribit Plinius. πυγμαῖοι, i. nani, pumiliones, & pusilli homines, Gaza capite sexto, libro secundo de generanimal. Aristotelis. Sedes eorum sunt supra Ægyptum prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio esse solet, vt scribit Hom. Il. initio χ. vide in Chiliad. Erasm. Pygmæorum aerochrithinia Colosso adoptare. Πυγμαῖος item, bellator, & ad bella promptissimus, inquit Hieron. in c. 27. Ezech. De Pygmæis Gel. l. 9. c. 4.

Πυγμαῖος, instar pugni. Etym. ϰαῖῆς.

Πύγμαπος, ὁ, ἡ, Hesych. ὄγκαπος, ὕβαπος & σύμβαπος.

Πυγμαχέω, sum pugil. cæstu pugnam committo. Apol. 2. ἀϑλοῦσα πάϑλον ἀπικτείνων σύμμαχον ἐ.

Πυγμαχικὸς, ὴ, ὸν, pugil. i. πυϰτικὸς. Hom. Od. ϑ, Οὐ γὰ ϑὲ πυγμαχικὸν ἔμμορε ϑώρηϰος ἀμείνων.

Πυγμὴ, ἡς, ἡ, pugnus, ϛ, ϱόδος, συλλογισμὸς ἐπιχειρημάτων, manus in pugnum contracta Suid. & Hesych. Item pugilatus, id est, certaminis genus, Plutarchus de Lycurgo, πυγμὴν τ ἢ πανϰρατιὸν ἀγωνίζεσϑαι ϰωλύσαντ. De eo Virgil. quoque Æneid. 5. est item mensura continens sparium quod est à cubito ad digitos clausos. Πυγμὴ σύϰινος, c. 7. Euang. Marc. crebrò exponitur. vide in Suppl.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ. cicindela, genus insecti, quod nunc pennatum est, nunc impenne, Aristotcles lib. 4. Animalium. Vide Λαμπυρὶς: dicitur & πυγολαμπὰς eo quod cius nates seu clunes no

Πυγὸς, οὐ, ὁ, & (ctu lucent.

Πυγοσειλὶς, breuis, & genus animalis. πυγὸς etiam apud Theoph. l. 3. hist. plant. c. 3. enumeratur inter montanas arbores Macedoniæ quę in plana non descendunt: sed legendum φυγὸς.

Πυγοστάλαξ, ὸ, ὁ, ἡ, clunes ornans vel lacerans: epitheton meretricis. Hesiodus, μανδραγοραι σι πυγοστάλαξι πάπαπάτην, id est, πορνικοῦσα τὰ σῶμα τῶν πυγῶν ἢ ὀδύναι μέρη ζωπαίνουσ', ἢ σπυλίζουσα εἶδ' πυγῶναι ἢ πάλαξι ἢ ταῖς χεῖρσι ϑλίβουσα χιτῶνας ἢ ϑωπύλοις, vt exp. Interpr.

Πυγόσπον, ὸ, τὸ, cubitale, vlna. Aratus dicit spatium inter stellas Caneri appositas præsepi, videri, ὅσον πυγόσπον: quod Theon exponit, ὅπ τῶν ὠλενῶν εἰς μεσότ ϑώϰτυλον ἀπαϰτοφόρον, id est, quod sit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum.

Πυγόστειξαι dicuntur πρὸς τῷ ὀπίσϑ.

Πυγοστειλὶς, Hesych. ζῶόν τι ἢ ὁ βαχῦς.

Πυγοστολᾶν, qui vel quæ clunes ornat.

Πυγών, ῶνος, ὁ, cubitus: Ἀπὸ τῶν ὠλενῶν ἕως ὀπὶ τ μεσοῦ δακτύλου τ χεῖρὸς ἐπὶ παῦλαν τ μέτρου, Theon. τὸ ϑ μῆκος ὀκτωϰαιϑέϰα πηχέων ἢ συγγνῶ, id est, duodeuginti & amplius cubitorum est longitudo. vide Πῆχυς.

Πυδαρίζω, ἀντὶ τῦ πεδαρίζω ἀβλωπῶς, calcitro pedes motitāt salto, Etymologi. dicitur & πυγαρίζω, ϰαῖῆς ἢ σκιλλῶ, ϰακπίζω, Commentar. Aristophan. in Equit. Hesych. expon. πυδαρίζειν τὸ μὴ αὐτοχεδὸν πιὸς ὀϑὸ ὑποπεπῆσϑαι ἢ χαλεπαίνειν.

Πυέλιον, ὰ, ὸ, ι Πυελὶς, ίδος, ἡ. & Πύελος, ὰ, τὸ, & Πύελ Φ, ὼ, ὁ, Scyphus, vrna. Pollux inter vasa balnearia ponit, quam alij κῶϰτρον vocant ἢ ἐπιϰαμβίλιον. Apud Galenum ϰυλῖϰα μιϰρὸ, interpr. solio partio. Aliis videtur πύελος concauus locus fuisse in quo ablnerentur: quanuis & theca rectè dicatur πύελος. Nonnulli πυέλοις balnei solia interpretantur. Πύελος ἢ ϰυελὶς, id est, pala annuli, σφενδόνη, Pollux. σφεγγὶς ϑὲ ϰαὶ ϰυελὶς λέγεται

Πυθίον, Pythium oraculum.

Πυθιόομαι, ὁμ. audiuisse, accepisse, ἀκηκοέναι, Homer. Iliad. vide Πεπύσμαι.

Πυθίω, sciscitare. vide Πεπυσμένος.

Πυθικός, ὁ, ἡ, πύθιος dicitur quæ vrbs est Phocidis, Delphis, itidem appellata ei Apollini sacra: vnde Apollo πυθικὸς & πυθιεὺς tonice.

Πυθίον Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum autem an pro oraculo Pythio, an pro loco vbi responsa Pythius edebat.

Πύθια, τὰ, ludi in honorem Apollinis instituti ab Agamemnone, Etym. Pythia perdomitæ serpentis nomine dicti, vt canit Ouid. vide in Chil. Eras. Pythia & Delia, & Post Pythia.

Πυθιάδες, Pythiades, à Pythiis dicuntur, sicut Olympiades.

Πύθιαι, vates Apollinei, vaticinantes Phœbades, à nominat. πυθίας, quæ & πυθίδες dicitur, vt in πυθίδι subaud. ἱέρεια aut tale quid Apollinis Pythij sacerdos Pythia.

Πυθιακοὶ, qui incolunt πύθιον vicinum sinui Astaceno.

Πυθιεῖς, οἱ τὸ πύθιον incolentes qui quidem locus est vmbilicus Gortynæ vrbis Cretæ. πυθιεὺς νόμος, Plat. de Leg.

Πυθικὸς, Pythicus. πυθικὸς νομὸς δέκτης, legumlator Apollinis, Plato in Leg. πυθικὸς χρησμὸς, Pythicum oraculum, Plut. in Solone. τὸ πυθικὸν, idem, Aristoph. πυθικὴ ἀδαμὴ, Idem. πυθικὴ χθὼν, Eurip. Πυθικὸν, ὄργανον ἧβῆ φωνὴ κιθαρῳδοῦσι, quod & δακτυλικὸν vocat Pollux.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum. vide Πυθῶν. πύθιον ἢ οἰῳ Ἀπόλλωνι ἀδύτιόν ἐστι πεποιημένον ὑπὸ τετρακτύου χαλκοῦ εἰς ὃ ἐξ ἐπιστάδος ἐπίσταται εἰ ἧ κυκλία χορὴ νικήσαντες τὰ θαρυπλίας, σοφίας.

Πυθόνικος, Pythionices, i. victor in Pythiis, victor in Pythicis ludis: de iis autem victoribus Arist. scripsit, vt Plut. refert in Solon. dicitur & πυθιόνικος.

Πύθων, Apollinis cognomen à Pythone serpente, quem iaculis suis interemisse fertur: vel à dicendi vsu atque interrogandi, hoc est, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι. Πύθωνα dicebantur apud Lacedæmonios, qui Delphos ad consulenda oracula mittebantur, qui publicè cum regibus cibaria habebant, & vescebãtur vnà, Herod. l. 6.

Πυθμένδην, funditus, prorsus.

Πυθμήν, ένος, ὁ, fundus, πύθμενα, imum, pars ima, solum, propago, radix. πυθμένα χθονὸς ἔχειν, Aristoteles libro quinto Politicorum, cpite duodecimo, sesquitertium fundum, pythmen epitritius: vbi πυθμὴν aliqui interpretantur radicem, vt Marsilius: alij propaginem: alij fundum, vt Thermardes Pythagoricus: Leonardus cubum, quod non placet Fabro Stapulensi, quem ibidem videas diligẽter de ratione numerorum. Νότῳ πυθμὴν πόλεως ἐγχάθηδε, protinus ab radice virgas habebat numerosas, Diosceorid. libro primo, capite 133. sic Interp. πυθμὴν αὐτοῦ ἐλαίης, Homerus Odyss. id est, ἀπὸ ῥίζων, ad radicem. quod dixit Nonnus, ἐπὶν ὑπὸ πυθμένα κυκεῶ, capite secundo Euangel. Ioannis, ἐδεῖ ἐ πυθμένα ἢ ῥίζης, ad caput radicis, ad imam radicem, Dioscorid. libro quarto, capite 105. ἐ ὑπὸ πυθμένι ἐξ πυθμένι, Aristoteles libro primo de generat. Animal. capite vigesimo: vbi Gaza, ex vno tritici grano vnus fundus prodit. ἐ πᾶσι τοῖς ἐν πυθμένι ἐνὶ, septem spicæ in vno culmo. τὸν ἀπὸ πυθμένος ἀχρὶ δεῦτε κάλαμον, id est, vitis vero fustus circum fua crura instituenda formandaque est, Theophrastus libro tertio, capite 18. de causis plantar. πυθμένα πλατὺν ἢ τὸ μέσον, Dioscorid. libro primo, capite 171. mespilum fundum habet in latitudinem fusum, Hermolaus: Ruellius imam partem vertit: Marcellus vmbilicum, id est, quod in summo pomo vmbilici modo descendit, præsertim in malis, pyris, sorbis, mespilis, & aliis penè infinitis, in quib. cauum & velluti lacuna descendens, lanugines in ea parte floccosque & flores postquam defluxit, inutiles reliquias ostendit: & quoniam descendit, & quasi in dolio fundum facit, πυθμένα id est, fundum, & quod humani vmbilici modo cauum est, ὁμφαλὸν etiam Graeci vocauerunt. Pollux libro secundo ostendit Athenienses fundum in ficis vmbilicum vocare: οἱ δ' Ἀθηναῖοι καὶ ἢ τὴν σύκων πυθμένα ὁμφαλὸν ὀνομάζουσι, id est, Attice vel ὁ ficorum fundum vmbilicum nominant. Hæc Marcell. libro primo Dioscorid. Πυθμὲν ὄρεσσι, montis pes fuse radix. πυθμένα ἀκρωρείης. Aratus, πάρεξ ὄρεσ πυθμένας πίσσας.

Πύθος, in Pythiis: idque sine præpositione, sicut ὀλυμπιάδι ἢ ἰσθμοῖ. πυθοῖ ἢ ἀζιώσιν, Plut. in Numa: vbi Interp. Pythiæ & Athenis. vide etiam Steph. in dictione Πυθῶ. πυθοῖ, autem ponitur adverbialiter in loco. Idem in Solone, ἔνιοι δέ φασι καὶ μαντεῖα γενέσθαι τρία σὺν τοῖ πυθοῖ τοιαῦτα, nonnulli etiam tradunt Pythicũ oraculum huiusmodi redditum Soloni fuisse.

Πυθόμενος, intellexerint, audierint, pro πυθόντος, ι. μαθόντος. Iliad. ἐ, εἰ σφῶν τάδε φάσθαι πυθέσθαι μενεμβρίων.

Πυθόμενος, intelligerem, intellexerim, Aristoph.

Πυθόληπτος, à Pythio correptus, furens, ὁ ὑπὸ τοῦ πυθίου ληφθείς, Suid.

Πύθομαι, putresco, σήπομαι: interrogo, audio.

Πυθόμαντις, ὁ, vates Pythicus. Soph. Adiectiuè vsurpauit pro fatidicis in tyranno OEdip. πυθόμαντις ἑστία, ἡ ἀ μαντικὴ πυθικὴ, ἰδέα Idem Soph.

Πύθομαι, audierunt, resciuerunt.

Πυθοῦ, secundus Aorist. à σωυθάνομαι, id est, credo, concedo, ἔπιθον, ἐπιθέτω. Aristoph.

Πυθόχρηστον, ν, τὸ, oraculum Apollinis, sors edita à Pythio. ἀφ' οὗ πυθόχρηστα ἐγένετο μαντεῖα, præcepta velut oracula Apollinis. ἀφ' οὗ πυθόχρηστον μαντεῖον, oraculum Pythicum, Arist. l. 7. Polit. c. 11. ἀφ' οὗ πυθόχρηστον μαντεῖον, Idem.

Πύθω, μι, σω, σομαι. putrefacio. Actiu. Accuf. ἵνα μὴ σὺθῇ φῶς ὄμμα ἔχοις, ι. σήπῃ, Hesiod.

Πυθοῦ, ὁ, ἡ, putredo: & vrbs Phocydis: ἄξιος τὸ πυθῶνος αὐτὸν πυθοῦσθαι τὸ δοκοῦντα ὃν ἀμέλει ὁ πυθὼν ὢν, Etym. ἐς πυθὼ μαλοὶς, Eurip.

Πυθύδην, aduerb. ad locum oraculi Apollinis Pythij.

Πύθων, ωνος, ὁ, pytho serpens, draco. Item spiritus diuinator, qui correpti sunt, Πυθωνικοὶ appellantur. Plutarch. tradit πυθὼνα suo tempore vocatum fuisse, quem olim, ἐγγαστρίμυθον vocabant, & ἐνγαστέρα. Vide Ἐγγαστρίμυθος. Tibullus in Fœminin. genere Delphica Python dixit. ἀφ' ὧν ὁ πύθων, Pythonis spiritus, capite 16. Actorum Apostolorum vbi Etasm. Pytho nomen erat draconis, quem iaculis suis confecit Apollo. vnde & ipse Pythius dictus est: deinde spiritus ille qui afflati prædicebant futura, Pytho vocari cœptus est. πύθωνα δίοντα τὸ δαιμόνιον τὸν ἐξ Ἀδελφοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνείρου παράδειγμα ἀφ' ὧν γῶν. Lucianus. Idem, μανῖναι φῇ ὁ πύθων ἀφ' ὧν ὁ δαιμόνιον, vbi πύθων proprium est oratoris.

Πυθών, ῶνος, nomen loci, Ammon. & Cyrill. Idem quod πυθὼ Suidæ.

Πύθων, sanguis putrefactus Lycus apud Suid.

Πύκα, ornatè, prudenter, affabrè, ἐπιμελῶς, καλῶς, frequenter, densè, σωμηχανῆσαι πύκα, συχνὰς, vtraque breui.

Πυκάζω, μάσω, σα, σμαι, prima breui, tego, σκεπάζω, σκεπάζομαι, σκεπάζω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπικαλύπτω, obtego, occulo, obtendo, concelo, concealo, condo, compono me, decorè me gero. Act. Accuf. Soph. πυκάζων δόλοισιν, decorè te gere ocyus compone te. νόον πεπυκασμένος, pro prudenti dicitur ab Hesiod. Homerus Iliad. ἦ, ἀμφὶ μοι δὲ πεπυκασμένα κεῖται, i. bene laborata, ἐσκεπασμένα. Et l. 3. ἐπεὶ μ' αἰνὸν ἄχος φρένας ἀμφικαλύψαν, mentem obduxit atque inuoluit dolor, i. περιεκάλυψεν, ἐσκέπασε.

Πύκασον, περιεκάλυψεν, σκέπασε, σκωτίχε, Homer.

Πυκασθεὶς, ὑπὸ, ὁ, coopertus. πυκασθεὶς στέμμασι, coronis coopertus.

Πυκασμὸς, denfatio Plin. διὰ τὸν χθονὸς πυκασμὸν, Hesych.

Πυκιμήδης, ὁ, ἡ, ὁ, prudens, accuratus, σωστὸς, ἡ σωστὴ. per copen pro πυκινομήδης cui sunt φρενικὰ μήδεα, prudentia callida consilia.

Πυκινὸς, σωκὸς, σωκὴ, crebrò, Homer.

Πυκινός, ὁ, denfus, creber, σωκὸς, frequens, callidus, prudens, σωκὸς, tutus. Homer. Iliad. πυκινὸν ἀρτιῶν βωλῶν, i. σωκὸν Hesiod. πυκινὸν κυδαλίμοιο χρυσοῦ, opacos fecessus. πυκινὸς δόμος, denfæ, infidiæ, Homer. ἐκ πυκινὸς δόμοιο, i. σωκοῦ, ἰσχυροῦ, ἐκ σωκοῦ τοίχου, i. σωκοῦ, denfum.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, σώφρων, πολύφρων.

Πυκινὸς, ὑπαμοιβὸς, σαφὴς, πυκινὸς, σωστὸς, Homer.

Πυκνὰ, prudenter, denfè, crebrò. Alexand. Aphrod. in Problem. οἱ πυκνὰ λανθάνει, qui crebrò balneo vruntur. πυκνὰ βοηχαλίζει, passim fractam, Homerus Odyss. Dicitur & Πυκνὸν pro πυκνὰ, frequenter. Aristophan. in Vespis, πυκνὸν νέοντες εἰς τὰ γῶλα.

Πυκνὰ, ὁ, vetus. Hesych.

Πυκνάκις, frequenter, Arist. in Probl. sect. 3.

Πυκνὶ & Πυκνίτης, locus concionis Athenis, quod & πυκὶ dicebatur, Arist. Comm. in Equit.

Πυκνόβλαξ, ὁ, denfè germinans.

Πυκνογένυος, ν, ὁ, denfè geniculatus, crebris distinctus genicu & internodijs, Diosc.

Πυκνοκινδυνῶδης, qui quodlibet periculum intrepidè adit, frequenter pericula subiens. Arist. lot. 4. Ethic. de magnanimo, ὁ πυκνοκινδυνώδης δεδιὼς φιλονικεῖ τοῖς.

Πυκνόκομον, pycnocomon, genus herbæ, de qua Dioscorid libro quarto, capite 172. sic autem dicta est, quòd densit coma.

Πυκνόν, vide Πυκνὰ.

Πυκνόρριζος, densus radice, qui densa est radice, quod est densis radicibus, crebris radicibus.

Πυκνοστάφυλος, densus acinis vitis epitheton.

Πυκνός, ὁ, ἡ, densus, creber, frequens, spissus: cui opponitur ἀραιὸς, solidus, succi plenus Terentio, qui carnem habet solidam. Galen. ad Glauc. πυκνὸς autem obesus & pinguis, vt ibid. μικρὸν καὶ μανὸν contraria, Aristotel. in Prædicamento qualitatis. πυκνὰ ἐκ πυκνῶν, crebræ concciones. Item πυκνὸς, σωστὸς, ἐπιεικὴς

piens. Hom. Iliad. γ, μήδεα φυκνὰ, consilia sana & cordata.

Πυκνόσπερμος, qui densò est corpore, qui densa mole consistit. Πυκνόσπερμος παρ' ὅτι Φ., quæ, vt inquit ille Chærea Terentianus, solidum habet corpus & fucci plerum: quod etiam in bodinis virginis posuit Lucilius apud Nonium: Hic corpus solidum inueniesibi stare papillas.

Πυκνοσπορεῖν, densum semen spargere.

Πυκνόσπορος, densè seminatus.

Πυκνοστεγὴς Φ., qui frequenter se tegit.

Πυκνόστυλος Φ., qui est crebris columnis.

Πυκνότερος, crebrius, sæpius, Plat. de Rep.

Πυκνότης, densitas, spissitudo. Vide Μανότης. Πυκνότης, prudentia ἢ σωφροσύνη, φρόνησις. Aristophan. in Equitib. Οὔτοι ὦβ' ὁπ' ἐξ πόλεως εἶ σοι πυκνότητ' ἐνῆν· ἢ γὰρ ἀφροσύνη, i. ἀσωτίᾳ ἢ ἄφρων πόλις τὰς ὑπὸ ἀφροσύνης.

Πυκνοῦμαι, spissior Senec. crassesco, spissesco, solidesco, eius contrarium est μανοῦμαι.

Πυκνόφθαλμος, crebras habens gemmas, de vitibus dicitur.

Πυκόφυλλος Φ., frondibus densus.

Πυκόω, μόεσαι, σω, σκω, denso, solido, spisso Cels. obstruo, σχυόω. Aliquando itero sæpe. Arist. περ σωφροσύνης φυκνοῦσας, τε versa crebrò id faciens.

Πυκνῶς, crebrò, sæpe.

Πύκνωμα, τος, τὸ σύκνωτος, fractus Columel. πύκνωσις, densitas, cõcretione. Cleomed. l. 1. περ τ' ὑγρ πύκνωμα.

Πύκνωσις, τεως, ἡ, idē quod πυκνότης, spissitudo, densitas, crassitudo, cuius contrarium μάνωσις, i. raritas. ἢ τ' σωμάτων πυκνωσις, corporum densitas, Gal. l. 2. ad Glauc. Dicitur & σύκνωσις φάλαγ Φ. vide in Append.

Πυκτεύω, ω, πῶ, locus vbi pugiles exercentur, armarium libellorum: Studi. πῶπος ὁ ἢ σύκτας ἀγωνίζονται.

Πυκτεύομαι, &

Πυκτεύω, με βύσω, σ βύκω, pugno, id est, pugnis decerto, pugilem ago, pugilum certamen exerceo, pugilatu vtor, pugillor, Budæus in Pandect. ex Paulo. Accipitur etiam pro quouis modo contendere. Lucia. πῶς κρατησόμεθ' ἐκείνου μὴ σὺ πυκτεύων.

Πυκτικὸς, ἡ, ὸν, pugil, πῦρμαχ Φ. σύκτικὸς πόλεμος, bellum durum, vt Lucian. dixit. vide Bud. in Pand.

Πυκτίδες, αἱ, fidiculæ.

Πυκτικὴ, ἧς, ἡ, ars pugilis, pugilatus.

Πυκτικὸς, pugilum certamini aptus, magister ludi, pugilum magister. Argyrop. exponit ad militandum aptus, & militaris. Aristotel. Ὁ δὲ διαπαίζων ἢ γελοῖος ἢ κατ' ἀγρ, παλαιστικὸς ὁ δ' σπ τ' πλη, σωκτικὸς, qui premere fortiter tenere, ad luctam est idoneus: ad pugilatum verò aptus, qui ictu longè à se pelere in Rhet. l. 1.

Πυκτίον, ου, τὸ, pugillares, libellus, breuiarium, breue, πυκτίς ὁ συκτίον κηρωτὸν, in pugillatibus scribentes, Arist. Plutarch. Interp. Πυκτίς, ίδος, ἡ, libellus, tabula, epistola. Λόγ τὸν πυκτίδ', quod est ἀφαιρεῖσθαι, ἢ συγκαλεῖσθαι. γραφὴ πυκτίδι, depicta tabella, in Epig. item σωκτίς, nomen animalis apud Aristoph. quòd pun ctis sit distinctum, vt arbitror.

Πυκτὸς, ὸν, φρονῶ Φ. punctus. ἀ σύσα. Hom. πίναξ πυκτὸς, pugillares exarat & feriptæ.

Πυκτοσύνη, pugilatus seu ars pugilica, ἡ συκτικὴ. Xenoph. apud Athen. l. 10.

Πυλαγορεύω, pylagoram agere seu esse, Æschin.

Πυλαγόρος, ὸ, ὁ, legatus, qui è singulis Græcorum ciuitatibus ad Amphyctionum conuentum mittebatur: Λόγ τῶ εἰς συλαίαν ἀφιγμένων, nempe quòd ad Pylæa conuenirent. appellabantur quoque ἱερομνήμονες, Comm. Arist. in Nebul.

Πύλαι, αἱ, locus Græciæ, quem Thermopylas aliàs vocant, nomine impolito, quòd Pylades illic ob Clytemnestræ cædem primus sit damnatus vel διὰ τὸ ἐκεῖ δὴ ταῦτ' ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν λόγ διαβάλλας ἐξ τῶν φυλάκων τὸν ἀφιγμένον· nam à Thessalis ad Phocidem introeuntibus angustus ac veluti portis quibusdam artatus locus videbatur. Dicebatur item σύλαι conuentus Amphyctionum, Etym.

Πύλαι, ἡ, Pylæa, id est, concilium apud Pylas locum Græciæ fieri solitum ab Amphyctionibus. Æschin. & locus ipse vbi conueniebant qui dicebantur συλαγόραι. Hinc Πυλαία & συλαικὸν ὀλιγαγωγία pro triuiali loquacitate ponitur, quòd ad Thermopylas hominum colluuies confluerent, quos συλαικὰς vocabant, & Σύλαι τὰ πυλαῖ, id est, homines de circo & circumforaneos, vt loquitur Cicero: siue circulatores, quos cyclicos Horatius dixit. Plutarchus in Artoxerxe. Κτησίας, ἐκ τῆς δη Φ. μυθῶν ἀπιθάνων ἐς ἀδ Φ. ἱστορίαν ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπῶν συλαίων. Idem in Pyrrho, πεῖται ὑφ' ὧν πυλαῖκὸς ὄγκος γαγίας, hæc Thermopylarum ineptias redolent.

Πυλᾶσθαι, extra portam, &

Πυλάσασθαι, homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς ἐπὶ τὰ γνώμ, ἐπὶ τὰ πράξεσιν.

Πυλαῖτις, ίδος, ἡ, epitheton Minervæ, quia in portis vrbium pingebatur.

Πυλαῖτις ἀ φύλη prop. vnde συλαῖτις ἀγορὰ, idem cum συλᾶα σώμ ἄτος, seu ἢ εἰς θεμιστόκλ ἐψηφισμένη συλᾶα τῆς Αμφικτυόνων.

Πυλαίτης, ὁ, habens portas valdas & bene compactas, ἀσθεδύνων. Epith. Plutonis apud Homer. Odyss. λ. Et iliad. ϑ. Ἐὲπὶ μὴ ἐς αἶσα συλαίτας ἀφοῦ πέμψῃ. Interpr. ἴσχυρὸς συναρμόζοντος ἢ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μενόνα ὑποφέρειν ὡς ἄθλον, vide Theoc. in Megara.

Πυλαμφε, vel συλᾶφε, &

Πυλαφὲς, οῦ, ὁ, ἡ, ianitor, & ianitrix, custos.

Πυλεών, ῶνος, pro συλεών, vestibulum, ianua. Poetic.

Πύλη, ης, ἡ, porta, columna ex lapide quadrato vel latereulis, ianua, Apollon. Rhod. de domo. i. breui, iliad. β, σύλαι ἀ τὸ πλῆχος· ϑύραι αἱ τὸ εἶδος, Interpr. Thucydides. αἱ σύλαι αἱτὶ τῶ ἐξόσου τῶ ἀγκῶν, Aristophan. Math. capite septimo, σύλη στενὴ, porta angustæ cui opponitur πλατεῖα. ἢ διὰ συλῶν, vestigal quoddam apud Athenienses vocabatur.

Πυληγενὴς, ὸ, ἡ, ὲς, in Pylo vrbe genitus, vt Nestor.

Πυληκήρυκ, publicani, qui & panegyres curant.

Πύλιγγες, lanugo, pili qui in ani nascuntur, ὡ ἐν τῆ ϑέρα πήχεις, ὡ ἴουλοι, ϑύσανος χαιμίνου, cincinni, Hesych.

Πύλιος, ὸς, ὁ, Pylius. περ ξέρξ συλίω, ter senex Nestor Pylius, in Epigramm.

Πυλίς, ίδος, ἡ, portula.

Πυλίω, frango, dico, diuulgo, Hesych.

Πύλ Φ., ὸς, pro σύλη apud poetas. Homerus Iliad. ρ, & est metaplasmus.

Πυλωρὸς, ianitor, Herodot. pro eodem dicitur & συλωρὸς: vide infra.

Πυλοῦχος, ὁ, portas sustinens, apud Ioseph. antiquit.

Πυλόω, ὦ, portis munio, seu clando Xen. Hel. 4.

Πυλωλάκτης, malorum plenus. Hesych.

Πύλωμα, ianua, Eurip. in Phœn.

Πυλών, ῶνος, ὁ, vestibulum, ϑυρών. συλαῖ Φ. ϑύρα, ostium vestibuli, cap. 11. Act. Apost. συλαῖται, fores, atria. Arist. de mundo, συλαῖ τε ἢ πόλει ἢ ἐπωνυμίαι, ἀφ' ὑψηλ τε, & c. ianuæ & vestibula, &c. vbi inter se hæc distincta sunt.

Πυλωρεῖν, ianitorem esse, portas seruare, vt Horæ apud Homer. in cælo: ϑυρωρεῖν.

Πυλωρὸς, ὸ, ὁ, ianitoris tugurium ἢ εἰκημα, Pol. ostiarij cella, Vitru. l. 6. c. 18.

Πυλωρὸς, οῦ, ὁ, ianitor, portarum custodiæ præfectus, ϑυρωρὸς, ostiarius: à nomine ὄρος, id est, cura. Πυλωρὸς etiam, ὁ συβμὸς τ κοιλίας, Galen. pylorus, inferius ventriculi orificium.

Πύλωτος, ὸ, ὁ, ultimus, ἔσχατος, πυλάτιος, primis breuibus, in Epigram. & ibidem συμπόσ. Aratus. κρυπτὸν ϑρωμα τὴν δὲ ὀδὸν κεκτημένον ἐς αὐλὸν πυλάτιον ἐσκεκος, id est, extremæ. Idem, φερμὰ τὸς δὲ πύλωτος, nocte præcipiti, Cicero. dicitur σύμπτωσις quasi συζυγία: Etymolog.

Πυμάδιον, ὸς, ὁ, manubrium gladij, basis, σύβμιλ. vnde calix. ἀ πυμάδιον τὸ, pedibus carens. aut pertinus. Gaza apud Arist. in Probl. accipit pro operculo, ὅτι κ' ἀμφορέως τ' πυμάδιον ἐπὶ τὸς ἀφελοῦν διὰ τὸ συζυγίαν· πρῶτ' ὄλκων ἔδων, κ' ὕστ' ἐπ' πρῶτ' διὰ τὸ κατὰ δίαιταν, ἀφορισμοῦ, &c. Quoniam etiam si quis amphoræ fundum detracto opercolo vicissim modo intus attrahens, modò extra depellens perterat, sonum per intercapedinem reddet, &c.

Πυνθάνομαι, σύσομαι, σ πεπυσμαι, μόσ. σάφ, β, ἐπυσθόμην, audio, intelligo, cognosco, certior fio, comperio, percipio, resciso, ἀκούω, μεσθάνω, ἐρωτῶ, interrogo, sciscitor. Depon. Accusatiu. σωσθάσθαι τινὰ, hæc audio, Xenoph. σωσθάσθαι τ' ἀδ' ἐρ σάλιν, ab omnibus sciscitari ex oraculo, Aristophan. Interpr. σωσθάσθαι τὸ ἀμφὶ ὄντας, Plato in epistolis. ὑπὸ σύσθαι τῶ ὀρυσσὸς, Xenoph. vbi intellexit rem de castello. διὰ τῶ κατασκέψασθαι σωσθάμενον τῶν, Æschines. πυσθέσθαι τ τῶ ἐπεργάζεσθαι, consilio publico interesse, Plutarchus in Romulo. Genitiuo etiam tingitur, præsertim quum significat disco & audio. ὡς τ' ἀληθ πατρὸς ἐσωσθάνεσθαι, vt de patre audiebam, id est, ἤκουον, Æschines. σωσθάνεσθαι ὑδενὸς, Homerus Odyss. ν. audiebam de Ithaca. Aristophan. φῆς δ' ἀ σύσθεσθ' μου τινὸς, id est, agite, audite hæc ex me. πωσθάνομαί σου, ex te audio, Demosthen. & Plato de Republ. πωσθάνομαί σου τὰ πρόσθεν τε, abs te audiores. Aristophan. διαμένω τινα λόγον συσθέσθαι ἢ μανεῖν, mirabilem quendam fermonem ex musis audisse, Plutarchus in Numa. σωσθάνομαί σου ὅτ' ἐσθ' ὁ χρὴ θηρίον πρᾶξιν, Xenoph. consilio & peto. Σοφία σου σωσθάσθαι βέλομαι, pauca abs te petere volo, Aristophanes in Nubibus. πάντες εἰδυσθ' ἢ πόν ἀγῶν σωσθάσθαι θαυμάσιον, id est, res non minus creditu difficilis, quàm quæ admiranda fidèque indigna videntur, Plutarchus in Camillo. σωσθάνομαι καὶ, audio. σωσθάνομαι καὶνῶν, audiens intelligo, Homer. Odyss. ἀλλὰ τὸ σωσθανόμεθ' ἀκουσ sic Didymus. σωσθάσθαι τ ὅσων, accipiente esse, Thucydid. Et cum Præpositionibus, σωσθάνομαι ἐκ σοῦ, Idem. σωσθάνομαι ὑφ' σοῦ τῶν, Demosthenes, audio ex te. σωσθάνομαι ὑφ' ὑμῶν, à diis factus sum

certior,edoctus,Xenoph. πωσθώμεμ πῶτο πρ' ὄψιμ, de hoc ab aliis certior fio Idem. αὐτὸμ πεμ αὐτῷ διὰ τὶ, &c. Æschines, fcisciatare ab eis cur,&c. αὐσθώμθ πρ' αὐτ, ab eo edoctus, Isocrat. αὐσθώμθ τωῦτα ὑφ' ἡμῶ ἐφ' ἑκασίσιοῦσιμ, de his per speculatores certior factus, Plutarchus in Camillo. σαωθώμεμι ὑφὶ ἡμῶ αὐτῶ, de eisdem rebus consulo, Idem Plutarch. in Opuscul.

Πωμικὸς, ἡ πωῦνα. legumina cocta,συναύλ.

Πωῦν Ϙ, ὁ πρόβατος ὄρχις ἀβρῶνιον Hesych.

Πυΐζ, Adverb. pugnis,κατὰ γῦλοις. Ho.Il.γ, ᾗ σὺζ ἀγαλθὸν πολυθύλακα, i. ὃν συμμὶ ἀαθρέσιν ᾗ γῦιθῆσιν. Hes. οἱ δ' ὑμὸς χνῖν πυΐζ τε ᾗ ιλικιθῖς, Hippoc.l.3. ὀθὲι τόσων, de opisthotono loquens, ᾗ ὃν δακτύλοις πυΐζ ἔχᾳ,digitos in pugnum contractos habet. Πυΐζ ἔπαισε, i. πυΐζ ἐπάταξεν,vel σὺζ ἔγκλεῖεν,pugnum impegit. Theocritus, -πυΐζ δὲ κάβῖας Ἕκαστα καθὲὶς ὄθμας,intelligе πλην ὦ,pungo plagam incussi malæ.

Πυΐξ, Vide Interp. Theoc. Idyl. ζ.

Πυξάκανθα. Vide Αὐκιον.

Πυξάριος, ὠ Ϙ, ὁ,buxetum.

Πυξινὸς, ὴ, ὸ,buxeus. fic dictus est χαμαιφὼλ, Aristoph.

Πυξίον, tabula qua vtebantur scriptores. vnde & σανῖδιον apud Aristoph. πινακίδιον, πίναξ, Lucian. de pugillaribus: nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatē. Accipitur item pro instrumento pictoris. σανῖδια λίθιν, tabulæ lapideæ,c.24. Exodi.

Πυξίς, ίδος, ἡ, pixis, πτυκτίδιον : vnde σανῖδιον, id est, κυλίχνιον & σανῖδιον.

Πυξοειδὴς, ἐς, Ϙ ὦ ὑ, habens colorem buxeum, qui buxeo est colore,luridus.

Πυξ Ϙ ινος, ὁ, buxus, vnde deducitur mutato ε in b. dicitur autem ὁ σανῖδις, ᾗ ὁ σανῖδ Ϙ, apud Theophr. hist. l.3.c.15.

Πυξώδης, buxeus, buxo abundans.

Πυοειδὴς, purulentus Plin. similis puri, puris speciem referens, Gaza ex Arist.l.6.Anim.

Πύος, pus, σανὸς ἔπλετο λευκὸς, pus extitit album, Empedocl. apud Aristot. l.4.c.8. de gen. Anim. σανὸν ὠ ἔχοντες, pure carentes, Aristotel. lib.5. Animalium. fic Galen. ad Glauconem, vbi πυὸν legitur.

Πυοποιεῖν, ad suppurationem perducere. Dioscorides libro 2. cap. 188.

Πυοποιὸς, ὸ, ἡ, ὸ, pus moуens, suppurans, pus excitans, suppurationes adiuuans. τὸ σανῖδιον, suppurationes faciens. τὰ σανῖδια, Dioc.l.1.c.82. suppuratoria medicamenta Plin. medicamenta pus mouentia.

Πυοῤῥοεῖν, pus emittere, esse purulentum.

Πυορῥοια, suppuratio.

Πυορῥοοῦσα πρὸ ὠτων, & ὦτα πυορῥοοῦντα, aures purulentæ, aures quibus effluit pus, Dioscl.l.1.c.78.

Πυὸς, κὸῖ τὸ σανῖδ Ϙ, triticum, Etym.

Πύος, ὁ Ϙ, τὸ, colostrum vel colostra, æ, lac primum post partum in omnibus animalibus: hoc coit denfatúrque in caseí speciem : vnde Martial. libro 13. De primo matrum lacte colostra damnoid est, σανηγάλα: quod si decoquatur, πυρέτιτε ᾗ χυτέτιτε dicitur, ᾗ πυρέφθιν siue σανειφθὶς. Aristophan. in Pace, Hʼν ὄ ᾗ σανὸς τὰς ὄδθις, ᾗ λαγῶὸς πτᾶται. Commentar. σανὸς, τὸ φρῶτον γάλα, ὃ ᾗ ἐψόμθμον σανίγυται, ᾗ, ἡμεῖς χυρτεῖμεν λεγόμθμον, τὸ μασᾶς ἕλκιδες αὖτες, τὸ γαλακτῶδες ὑγρὸν. Ibidem : γάλα νεον ᾗ χρέσιμον γάλακτος ἀμείνονθν. Rursus apud Aristophan. in Vespis cō iunctim legitur, ᾗ σανὸς (ibi ita scriptum) ᾗ σανειάτης : Interpr. σανειάτης, τὸ σανειφθὸν ab aliquibus appellatum, ὃ κατασκάζουσιν ἐν τῷ σανίνω γάλακτος μᾶ ἢ πίκρι δανεῖσθαι ᾗ ἐμπτᾶσθαι σανειάλω. Palamedes voluit has voces ἰσοδυναμεύσας esse at que æqui pollere, licet, vt dictum, alij melius distinguant. Apud Hippocratem etiam vbi ita scriptum σανὸς, Galenus exponit, τὰ σφοτερὰ γάλακτα τὰ ἐξ ἀρχῆς σανηγυόμθμα, id est, lac primum quod sponte concrescit atque coit. Ob id miror quòd Gaza apud Aristotel. σανὸν, (nam & ita scribitur) pus transferit, id est, τὸ σανὸν. Galen. Aliment. libro tertio, cap. σανὲι αὖτ γάλακτος, ita scribit: Λʼοὐδ ᾗ πτύαι, ᾗ τὸ μᾶ πλὴ ὑπικνύοντα μελχθῆν αὐτῆκα σανίγυται, σανφανὲν ὑθὲ ὑρῶσε σανεῖας ὁλὴγε χρόνε. Addit hæc etiam, Καλεῖ ᾗ τοίνυν οἱ πολλοὶ καμικοὶ τὸ ὕτως πεχθὲν γάλα σανειάζον (leg. σανειάπον) οἱ πας ἡμῖν δὲ Ἀσία πυρέφθειν ipsum vocant. Vide cætera ibid. Dicitur etiam πυρέφθης, ὁ. Athenæus libro 14. Πυρεῖ Ϙ ᾗ ᾗ μηκέτι τὸ φρῶτον γάλα. Philippides, ὁ αὐλέτ, ἐὰ ᾗ σανειφθὲς, ᾗ τὰ λάχανα πολὺ ἔχων. Sic tamen scribit Pollux Onomastici libro sexto, πῦον, πυρέτιν. (legendum πύθ Ϙ, πυρέτης.) φαιπτίθε ᾗ ὁ αὐλοὶς, ᾗ σανειφθὸν εἰρηκεν. Numerat tamen idem Pol.l.2. inter panis genera σανειάτην, à multis dictum σανειφθὸν. Vide de Πυφίτης.

Πυουκὸς, οὶ, ὁ, instrumentum quo pus extrahitur, Galenus lib. 2. ad Glauc.

Πυόω, ῶ, suppuro, ad suppurationem perduco.

Πύπαξ, in Comm. Aristoph. in Achar. est palpi & poppysmati vox: vnde σανύπταξ ὑποφωνεῖν, est σανπτύζειν, palpum obtruder Plauto, palpari, & applaudere. Aristoph. eo loco ὑπέρσανπτάζ dixit, ὁτὲὶ ὑπέρσαννοιωι ὑπέρσανπτάζει τὰ μι, mihi lenocinabantur: mirifice me vocis lenocinio demulcebant.

Πῦρ, ρός, τὸ, ignis, vis ignea, calor, incendium. σανῦρ φλογὸς, incendium flammæ. ¶ Πῦρ κεκλᾶκὸς, Constant. χαπτικὸν lib. 18. capi de Melea, id est, languidus ignis Plin. lentus ignis Horat. τὸ σανῦρ χαιεπὸν ἢ ὑπὸ σανῦρ, ignis ígni additur. σανῦρ χρῆσε, Interpr. Hesiodi. ¶ σανῦρ ἀένναον, Callimach. ignis semper fluens quem & liquidum propterea dixit Virgil. licet aliter sentiat Seruius. Aristotel. libro de vita & morte, Τὸ ᾗ σανῦρ ἀεὶ διατροφὴν ὑγρὸν ᾗ ὑέον, ὑπὸ σανῦρ πεπαμέν. σανῦρ καῖειν, ignem facere, focum accendere, Xenophon. in Œconom. ᾗ σανῦρ καῖειν ἅμα πᾶσι δυσχερὲς ἐχᾳπτὸν σανῦρ καῖειν χρὴ ἐνθαδὶ, euanescere, Homer. Iliad. ¶ Πῦρ ἐνεγκεῖν σοφὸς τὸ σανῦρ, id est, conuiuari, nam ignis ᾗ τὸ σανῦρ ὃ συμποσιασμὸν: vnde non irridiculè & infacetè apud Aristoph. in Achar. διαπεσάμεν αὐτὸ σοφὸς τὸ σανῦρ, id est, semper cfurimus a ignem, nempe sedentes. σανῦρ πολὺ καῦσας διεσθμηνε πᾶν ἐκαυπερμένον, id est, per multos ignes suum aduentum significauit, Plutarchus in Camillo & Budæus in epistolis posteriores ribus. τὰ σανῦρ ἐκκαύσαντες, incendentes ignes, Herodotus. & Thucydid. ¶ Πῦρ pro æthere etiam sumi volunt, vt in illo Adag. ἐμοὶ σανούτιος γαῖα ιυρήσετο σανῦρ, id est, me mortua terra cœlo miscetur. Tamen σανῦρ vertit Erasmus incendii, quem Brodæus reprehendit non planè rectè : nam & ita Cicero accepit cum dixit 3. de Finib. Quoniam vox illa inhumana & scelerata dicitur eorum, qui negant se recusare quominus, ipsis mortuis, terrarum omnium deflagratio consequatur, quod vulgari quodam versu Græco pronuntiari solent. ¶ Πῦρ ἄγειν vocat Hippocrat. τὸ ὑγιεῖνας. Πῦρ σανίοντες, id est, feroces, Xenoph. 7. histor. Græcor. vt Homerus, ὑφὶ σανίοντες Λʼβαντες. Πυρὲς αὖτ Ϙ, Hesych. τὸ λαμπρόν.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, pyra, hoc est, lignorum strues, rogus, bustum, σανυρκάϊς Hom. Il. πάθ Ϙ, Eurip.

Πυράθρια, ας, ἡ, forceps, ἡ ὑμειότητα λαβῆς, quòd ignem capiat. Homerus Iliad. σ, ἐσπῆρι ὁ χρύσ σανυράγλιν : Interpr. ἀξύλαβον καμινικὸν χαλκευτικόν.

Πυραγρέτης καρῖνος, in Epig.

Πυραζόμενος σ ακτ, rutilo, rubeo, Neut. absol.

Πύραθρον, vas ad ignem ferendum. vide Πύρειον.

Πυράκανθα, ᾗ, Pyracantha, planta de qua præter Dioscor. memin. Nic. in Ther. Λαῖος ᾗ σανυρκαϊκὸν, ἠδὲ φλοιοῦ ἀῤῥέτοιο ἀδῖνα. Quidam putant esse *Berberis* officinarum: quod Dioscorides ἐξαύλακεῖν esse, falsò crediderunt ilij.

Πυρκαϊὸν, comburo.

Πυρκατόμενος, σμὸς, σ, σεως, liquefco igni, ignesco.

Πυρκατὴς, ὁ, ἡ, incendium.

Πυρκαϊὸς, ᾗ, auis aduersa turturi, Arist. l.9. Anim. c. 1. Gaza ignaro interpretatur. Athen. l.9.

Πυρμενὲ ὸς, ignitus, ignis speciem habens, viuido colore & igneo præditus : ita quidem legitur & exponitur apud Suidam, sed fortasse pro σανρσμενὲ ὸς, id est, speciem pyramidis gerens. Bud. ex Arriano, πλίνθια τὰ λόγον σανεχμενὲ ὸν, πλὴν λίθων.

Πυρμὴν, ης, ὁ, falx messoria, ἄμη, Comm. Aristoph. in Pac

Πυρμητὶς, ὼ, ὁ, messis, messis tritici.

Πυρομὶδες, ὠ, pyramides moles Geometrica ratione construcre in modum flammæ, vt à lato videlicet in acutum tendant. Dicuntur etiam regia granaria apud Ægyptios. quæ δὶ ὃ λέως ᾗ πτέως τῆ ἀκρῶ ἀνῖ, inquit Aristotel. l. Politic. Hienonimus scribit Thaletem meusum esse pyramides vmbras ob seruando, quando nobis æqua magnitudine sunt. σανρομὶδα κέ ωτε, in Epigram. σανρμὶς, sub μ, in lexico quodam vetteri τὸ ὠ σανρὸν ᾗ μέλητος. σανρμὶδας etiam expon. Hesych. σανρεσεῖδες λαμπάδας.

Πύρνος, fluuius Ciliciæ, dictus propter abundantiam tritici ca ipsum, Etym.

Πυρνὸς, ὸ, ἡ, Athen. l.14. πλακοῦς ἐκ σανῦρ πεφασμένος, ᾗ μέλιτι ἀνάμιγμένος, placentæ genus ex tritico, melle admixto : quod ponebatur pramium iis, qui totam noctem vigiles perdurarent, Comm. Aristoph. in Equit. Pollux, τὰς μᾶτοι διαπεφυρμένας χύσεσι, σ ἢ λῶ, σησαμοῦς, ᾗ σανρμὶδ Ϙ, πίμματα ἀπὸ μέλιτ Ϙ σανρθέ. In genit. σανρμὶδ Ϙ τος.

Πυρομίτης, ὁ, apis, ᾗ μέλισσα.

Πύρσινον, instrumentum prunis ardentibus ferendis destinatur σανρφόρον. κἄπῳ τὸ πῦρ εἰσάγειν ἐν ἀυτῷ. Pollux, τὸ σανόρσινον, ᾧ ὁ ἐμπύρους ἄθρακας κομίζ Ϙσι, vulgò *chauffette* : σανρφορ Ϙ, Hesych. ibi σανρσίνον habet, i. πτερμάστριν, ᾧ σανρφόρ Ϙ.

Πυρσωλικὸς ὄργανον, Bud. vocat bombardas in epist. post. quòd fistulas referant & ignem emittant.

Πυρσωτὴς, pyrausta, vermiculus aranei specie, infestans fauapum, qui & κώνωψ dicitur, Arist. l. 8. Anim. cap. 27. fic Gaza.

Εἶτ

Est & parvum animal quod volãs in lucernam, ignem attingat, adurit ur. Hinc Prouerb. Πυρὸς μόθ, in eos qui sibi mortem asciscunt. dicitur aliàs πάνολθ. Meminit eius Ælian. vide in Chil. Erasm. Pyraustæ gaudium.

πυρϕόρητος, ardens, ita tamen vt ab igni non consumatur.

πυργηδὸν, instar turris, cæteruatim, Iliad. μ. πυργηδὸν σφᾶς αὐτοὺς ἀρτύνοντε. Ἀντίοχ ος αὐτὰ, id est δίκλιν αὐτῶν συωπεῖτε seu ὑψηλότερ ν τοῦ πύργου vt alibi loquitur: est autem πύργος ordo militaris de quo infra.

πυργίτης, μ, θτος, π. κος, &

πυργοέθμιος, sum in arce, contineo me intra muros, muros defendo. & πυργοῦσθαι, in turri sto vel turrim custodio. Hesych. πυργεῦσθαι expon. φυλάττεσθαι τὰ τείχη. Suid. annotat scribi etiã πυργάζεσθαι. Bud. scribit πυργωθεὶ, subiungens ex Eurip. Orestæ. ὥσπερ τε πόλις ἐσθῆς ἐχθρῶν σώμα πυργωθεῖσα cum hac exposit. κυκλωθεῖσα, circundamur.

πύργος, excellẽs, instar turris.

πύργος, ου, π, turricula. item Hesych. pars triremis. vt πυργίδιον Polluci.

πυργοφύλαξ, armarium, area in turris similitudinem.

πυργώτης, ου, passeres qui in turribus nidificant, Galen. lib. 6. fabulorum. & Ægin. lib. 1.

πύργωσις, εως, ἡ, turris munita, propugnaculum vel domus in modum turris ædificata, vt exponit D. Hieron. Suid. πυργοειδὲς, σχῆμα, σχοίνου, οἱόν τινα πεπὶ τὴν πύργων, aut πεῖρ ν ὀχυρὸ.

πυργόω, turrim oppugnare Plutarc in Apophth. Lacon. vel ex turri pugnare. Polyb. an ὓ. de elephãtis loquens, ἡφ' ὧν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ σώματα κατὰ τοὺς πυργοῦντας, ὁπ χεῖρ τῶν χρησαμένων διαδοχὴν ἔχοντα, ἡ τύπτοντες διηνεκὲς.

πύργος, ου, turris: pro muro accipi tradit Etymol. Iliad. γ. Et pro parte quadam muri. Iliad. μ. Et pyrgus Martial. id est fritillus luuenali: alueolus in quo agitantur ante iactum tesseræ. vt apud Hora. mitteret in pyrgum talos. Est & πολιτικὸς ὅρος ἀπὸ τοῦ πύργου, teste Hesych. vt turres ambulatoriæ apud Vegetium.

πύργος, militaris ordo quadringentos viros contionens, τάξις, cohors, turma equestris. Vide Euripid. in Alcestide. Eustath. Iliad. δ'. tradit constare è trecentis & sexaginta viris, instituitque quadraguala forma ad typum turris. Vide Πυργοφόρος.

πυργώσαι, signa in naui cataphracta quæ turres sustinent. Pollux, Ἐω δ' ἂν κατ' ἀφεγμὸν τὸ πλοῖον ὕπτιον πηγνῦσι τὰ πυργώσαι δύο. Polyb. Ἀπῆλκε τὸν σῆξιν παρὲκ τὸ νεὼς, ὁμοῦ συβιβάζουσι κ τοὺς πύργους (sic enim restituendum pro πυρσοὺς χους.) nauis remorũ dextro latere detersò, simulque confractis defluentibus ũque tignis qui turres fulciebant.

πυργοφόρος, turrim gesto.

πυργοφόρος, ου, ὁ, ἡ, turrifer: epitheton Rheæ. πυργοφόρος Κυβέλη, Synes. in Epist. id est, turrita Virgil. turrifera Ouid. turrigera Statio. vbi ὀχύρως est tutulus, capitis ornamentum vt Flaminicarum extructum in altitudinem turris instar. Vide Varr. lib. 6. de Ling. Lat. & Festum lib. 18.

πυγμὴ, μ. ἀσπὶς, π. πυξὶς, ίδος, ἡ, in altum tollo: vnde apud Aristophan. ἐπὶ σῦκα, πυγμὴν ἀγαγὲ τὴν σαυτοῦ μεγαλωνίαν. Idem in Batrach. πυγμὴν ὑπῆρα τε pro μεγάλα ποιεῖν, dixit, vt, φρένες ἡβῶσαι πυγμὴν ἔσπε: ῥώμην σημαί, id est, αὐξόντες. Et Nonnus, λαὸν κατὰ πέλεν Πίσσης αὐξικάρσιον ἐπυγμάσατο θεμα θλοις, erexerunt & stabilierunt. Dicitur etiam lib. 11. Epigr. σπυγμῶσαι, ἐλάφας, turritus & ingens.

πύγμαρον, ου, τὸ, turris, πύργος, Eurip. in Phœnis.

πύθαλον sine πύθαλον, ignitarium idem cum πύρκαιον vel etiam titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conseruãdum ignem nam πύθαλον. Hesychio est τὸ κατάμιμον φρύγανον ἐξύλον, ἢ λείβανον, & πύθαλα τὰ λεῖβανα ἢ τὰ ξηὰ συκῆ τὸ συκῆς quæ Homerus σπέρμα συκῆς vocat, vt Odyss. 4. in fine σπέρμα συκῆς σαίων, ἵνα μὴ πύθοι ἄλλοθεν αὖθις eidem Hesyc. πύθαλον ἐστὶ ἐξοπτοποίησις. locus in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia aut coquendas carnes, id est culina. coquina. vt supra πρυθώπιον.

πυθὴ ρη, genus herbæ. Dioscor. lib. 3. cap. 86. hæc πυξὶς πὸ βοτάνη dicitur à Nicandro.

πυθιον, ου, π, focus, thuribulum, receptaculum ignium, cap. 27. Exodi. Θυμιατήριον Suid. acerra, ἀγγεῖον κεκλιμένον εἰς πυρῆς ἔνθεσιν, Hesych.

πυθεκδλα, ignium oma, Alex. Aphrod. in Problem. ἐπὶ πυρεκδλων, in iis quæ pyrecbola. id est, ignium oma dicuntur. Politian. ibidem. est item πυρεκδλῶν silex scintillas edẽs. πυρέκδλων ϕ, ignis elisus, Bud.

πυρακτικὴ αἰώρησις, febrilis inæqualitas, Galen. libro primo, ad Glaucon.

πύρεξις, εως, ἡ, idem cum πυρετὸς.

πυρετώδης, seu πυρετῶν, febrio, febricito.

πυρετώδης, ου, ὁ, ἡ, febris: à πῦρ dicitur quemadmodum Latinis à feruendo: vnde πυρέτιον, febricula, Alexand. Aphrod. libro 1. Problemat. πυρέτια λεπτὰ κακόπυτα, laborant febriculis, Vide Galen. in lib. de differentiis febrium. πυρετὸ ἀδελφὸς ἡ κρισικολή, Demosth.

Πυρέτιον, febricito, febrio Gaza, febre conflictor, verbum κωνσταντινικὸν Gazæ. συρέτιον τὸν πυρετὸν, corripior hac febri, Gale. lib. 1. ad Glau. πυρέτ ντες πεταμένα, quartana febre laborantes, Philostr. in Heroicis.

πυρετώδης, febres creans, febres contrahens.

πυρεύω, ὁ, comburens, igne vastans, incendiarius Tacit. πυρπολήτης Hesyc. πυρκαϊδὶς Æ schyl.

πυρεύσασθαι, χέω, ignarius vsus, Theophrast. libro 5. capit. 3. histor. plantar.

πυρεύειν τὴν ὕλην, ignem in materiam seu syluam immittens, Plato in Epist.

πυρὴ, focus, rogus.

πυρῆα, τὸ, ligna quæ colliſa ignem edunt, siue lapides idem facientes, ignaria, πυρεῖα.

πυριὰω, ῶ, ὁ, & πυριὸω, oliuarum offi cium. Hesyc. ὅπου τε πυριὰσ ἐλαίας, Herodot. instar nuclei oliuæ. sic Valla. τὸ ὃ ἔντος τὸ πυρηνῶδες, &c. fanfarum, hoc est, nucleorum medulla. Hermol. capit. 147. libro 1. Dioscorid. quod autem intra nucleum est, Ruel. Πυριὰσεις, nuclei dicuntur omnes quibus in pomis exterior & ambiens eos caro sustinetur, quales sunt in ceraſis, prunis, oliuis, vuis, aliisque eiusmodi: κόκκοι verò acini. Marcellus apud Dioscorid. de malo Punico loquentem, libr. 1. πῶς ἢ ὀξεῖας ὁ πυριὰς, acidi mali acinus. &c. exponit, non interiorem nucleum, sed cum sua carne acinum intelligens. Hermol. tamẽ & Ruel. nucleus acini mali punici interpretatur. Apud Theophrast. histor. lib. 3. cap. 12. πῶς μεταπλάττουσι τὰ πυριὰσεις; quod mespili acinum transtulit Plinius lib. 15. cap. 12. apud Hippocrat. etiam de thuris granis & micis dicuntur πυριὰσεις pro χέ φροι. Πυρῆνα vel πυριὰσεις dicuntur, id est, σπόλιον apud Galen. libro 6 κῶ τόπους. Dicitur verò ὁ πυριὰς & ὁ πυρὴν à Constant. γωνοσιῶν li. 9. cap. 18. & 19. Apud Hesych. non strobili sue nuces, pinee nucleis, sed αἱ πυρῆναι, id est, τὰ ὀστᾶ ἐλαιῶν ὅσα, oliuarum offi cula. πυριὰ, congeries, strueſve in acumen tendens, quam metam vocare possis, cuiusmodi est fœni meta πυριὰσ ἀκίνης, pro speciili medici cuspide ac summo frequenter dicitur, Galen. Celsus aduersum speciilum vocat. Galen. etiam aliorum segmenta, πυριὰσ dixit. πυριὰσεις βοστρύων, vinacea, apud Aristotel. πυριὰσεις ἐλαΐπιες, panciora vinacea, Gaza in Problem. Aristotel. sect. 20. quæst. 24. ibidem pro nucleis palmularum.

πυρ'κωλεμοὶ ἱστῆρες, ventilantes ignem folles, in Epigr.

πυρῆνώδης, q. nucleaceus, nucleosus, nucleosus. πυρηνώδης κατάπες, fructus ligno intus absconditos, Gaza lib. 2. histor plan. capit. 8.

πυρηρὸς, ὸν, ὁ, frugifer, σπορὸς.

πυρία, ας, ἡ, Ionice πυρίη, ης, ἡ, sudatio sicca, vt quum silicis aut ferri fruſta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendũ sudorem. balnei genus, solium, ἡ ἐν τῷ βαλανείῳ πύελος: & Pyria vrbs Lesbi. Item fotus, fomentum. Galen. id Glauc. αἱ πυρίαι, fomenta caloris, æstuationes. πυρίσκε apud Hippocrat. exponit Galenus, per ἕξ διαπύρους κίχλακας, ἢ ὀβολιαίους διέκοπα ὅσα σκαφεῖα σιδήρου. Vide Φάκες.

πυρίαμα, fomentum. Gaza in Probl. Aristot.

πυρεύω, foueo. Vide Πυρία.

πυρίασις, fotus, siccum fomentum.

πυρεάτης. Vide Πυός.

πυριάτηριον, ου, τὸ, testudo illa vnde vapor siccus egreditur ad ciẽdum sudorem, ὅλος ἔχοῆς Aphrodisæo, Laconicum Celso. assa Ciceroni, & sudatoria Senecæ, caldarium Vitru. id est, caldaria cella Plinio. vide suprà adnotata in dictione ὅλος. Aristoteles Problemat. Segm. 2. Quæst. κδ διὰ τί οἱ τὰς πυριατηρίους καλοῦσιν ἰδρῶτας, &c. id est, cur magis sudant in Laconic.? Et in Quæst. λζ, διὰ τί οἱ τὰς πυρωπηρίας ὑδὶ ἀέρας τοὺς πυρὸς ὑπὸ τῶν μόλων ἱδρῶσιν, &c. Consule Dionem περὶ πυρωπηρίων κακοποιῶν libro histor. 53. & περὶ πυρειατηρίων ἔργῳ, Aetium Serm. 10. cap. 18. De Laconico lege Vitruu. libro 5. capite 10. Celsum libri 2. capite 17. Columellam in principio operis, Martial. libr. 6. Epigram. Sudationes huiusmodi, vt & vocat Vitruuius, turriculæ erant cameratæ in hemisphærium. Sphæristerium dicit Suetonius in Vespasiano à rotunditate: & Plinius Cæcilius in Epist. ad Gallum. Cornelius Celsus libro 3. cap. 27. assas fudationes protulit, ad differentiam earum quæ fiunt in balneis. Seneca in Epistol. fudatoria appellauit. Nos πυριατήριον fuse tholum vulgò vocamus vn poelle. Aliud verò ὑπόκαυστον id est, vaporarium Ciceroni, hypocaustum Plin. in Epist. id est, fornicatum opus in quo inclusus est ignis. Sic hypocaustum & hypocausin vocat Vitruuius, fornaculam sue caminatã structuram concamerationẽsue in quibus signis succenditur, vnde aqua calefit ad vsus diætarum cellarumque balnei. Nam suprà hypocaustum tria componebantur ahena, vnum caldarium, alterum repidarium, tertium frigidarium, vt ex te

Τ… Vlpianus libro 20. … medico mandasse diceretur, … terium, & hypocaustum, & quædam … ma impensa faceret. Idem libro 55. 2. … l.b.32. Lignis legatis, quod comburendi cau- … continentur, siue ad balnei calefactionem, siue … caustorum folebat vti. Idem Vlpianus for- … rum vocat, qui ignis in fornace siue furno curã … ipsum & Paulus: furi fornicatorem vocat. Dictum … ἀπὸ τοῦ πῦρ καίειν, quòd sub pauimento ignis succendebatur. Vid. Φοῦρος.

Πυρείτης. Vide Ποδί.

Πυρεκβολεῖον, ἐκβολεῖ, ut quicquid igne calefactum linteo inuolutum aut assulis … allove, vti nunc quoque fit) inclusum, fomenti gratia admouetur. Vide Φακές.

Πυρείνη, ἡ, ut cnis impono. πυρείνη θερμὴ θαλάσσα, calida maris aqua. Sic Dioscorid. lib. 4. cap. 247. Paulus Ægineta libro 3 cap. 47. Καὶ πυρείνῃ κατέδυσεν ἐν τοῖς διακαέσιν τοῖχοις ἐμβαπτοντες τὰ ἱμάτια ἐρυθρὰ πεπυγμένα. Vide Φακωτὸς. πυρείνῃ foueri, item fudare & incalescere ex cammi aut πυρὸς calefactione. Athen. lib. 12.

Πυρεῖτης, ignem ingredi ens.

Πυρείτης, τὸ, animalia quædam igni viuentia, Suid.

Πυρεκβολεῖον, ου, ἡ, ἡ, igne ftridens. pro πυρεκβολέτης.

Πυρεκβολέτης, ου, ὁ, igni fatus, igni genitus. apud Eurip. πυρεκβολὲς παλάμη expon. ἀπὸ πλοῦ, ἀπὸ μέρους. nam quum ignis fit res læua, fœtus itidem sunt, quæ ex eo nata sunt. apud Æsch. πυρεκβολὲ τῆς χαλκοῦ igne fabricati.

Πυρεκλύθης, ου, ὁ, ἡ, ignem generans.

Πυρεκτικὸς, ἡ, ὸν, igniculus.

Πυρέκφλεκτος, ον, igni coctus. πυρέκφλεκτον nonnulli vocant primum matrum lac, quod & πυρεκφλὲς & πυρεκτὸς dicitur. vide Ποδί.

Πυρέλη, thuribulum, Hetodot. odor, Idem.

Πυρεκκλεὴς, ὁ, ἡ, ignitus, igne acutus.

Πυρεκτὸς sub. λίθος, pro πυρίτης.

Πυρεδακτὴς, calfactus libro quarto, Apollon. πυρεδακτὲς ὕδωρ, in Epigram.

Πυρέκκαυστος, ον, ὁ, ἡ, ambustus, igni adustus, πεπυρεκλυθὲν. πυρέκκαυστα νέσήματα id est, vrentes & edaces morbi, Ficin. in Timæo Platonis; qui inquit bilem intus cohibitam producere huiusmodi morbos. πυρέκκαυστα ἕλκη, Dioscorid. libro primo, cap. 82. ambusta igni.

Πυρεκπόκφος, ferrum igne elaboratum, & percussum: ὅτι τῷ κρότῳ, Hesych. at hæc vox propriè signo cuius tempora ignita sunt.

Πυρεκπαιτεῖς ἀστέρες, in Epigr.

Πυρεκλάμπης, τοῦ πυρεκλάμπου, Pyrilampes vir Athenien si, Plutar. in Pericle. Πυρεκλαμπὲς, ῆς, Adiect. in igne micans, igne lucens. Aratus de elly chnio πυρεκλαμπὲς ὑδρὸν πώξει.

Πυρελαμπὴς, vel πυρελαμπὲς, vermiculus quidam in tenebris lucens, fuse insectum minutum, quem etiam λαμπυρεῖν vocant: cicindela, nocticula. Vide Λαμπυρὶς.

Πυρέκμαχος, feruens in pugna, inuictus pugnando. Est item lapidis species, Aristot. in 4. Meteorol. Et libr. περὶ θαυμασ. ἀκουσμάτων. fortasse autem dicitur. πυρέκμαχος, quoniam ab igni ex pugnatur ipsa nimirum πυρὶτις.

Πυρεκνὰ idem est quod ὀξυάκανθα ἡ σπυθιὰς Dioscoridi; id est alba spina Onid. & spina Plin. quæ nuptiis fuit celebris: vulgò *anthospina*: non verò Officinarum Berberis, id est, vulgò *spina acuta*.

Πυρένη, nucleus, ossiculum intra oleam. vide πυρὶνι. & lapillus ignicus, θρύμμα διακαὲς, χάνδρῳ λιθωτοῦ. vide in dictione Νάρθη.

Πυρενοειδὴς, Ἀπόφυσις, secundus spinæ verticillus, siue spondylus, à cuspidis specie dictus, quem Hippocrat. οὐδὲν τα vocauit.

Πύρεν, triticeus, vt πύρενον ἄρτος Pollucis sicut κρίθινος hordeaceus. πύρενοι πλόκοι, quæ ex tritico facta est pl. Sanna, Dioscor. lib. 2. cap. 111 & Aristotel. in Problem. sect. 1. πύρενοι ἀλεύρου, triticea farina. Dioscor. lib. 3. cap. 116. πύρενοι ἄχυροι, triticea palea, Theophr. lib. 8. cap. 4. hist. plant.

Πυρενὸς, ὁ, ἡ, igneus, Theophr. lib. 9. hist. plant. ἐν γλυκασιν πυρενῶς φυομένων, in linguis igneis apparens, Nazanz. in Orat. πρὸς Σπουδαίους ignicos thoraces, c. 9. Apoc.

Πυρενώδης, ὁ, ἡ, ἡ, similis nucleo. πυρενώδεις ὀφθαλμοὶ, oculi veluti nucleus constantes. Aristot. lib. 6. Anim.

Πυρὲς, ignitarium, id est id quo ignis elicitur, constat ex silice & ferro, quæ collisa ignem excutiunt. Vide … & πυρεκβολεῖον. Apud Theophrast. … corrupte legitur τὸ σπυρὶ pro σπυρὶς Salmas.

Πυρέτιον, ignem. ξύλα πυρέτια, ligna ad calorem … πυρέτια Epige.

Πυρέτιον τόξευμα, de arcu & sagittis amoris, Ibidem.

Πυρετόκλης, idem cum πυρεβόλος, vide infra.

Πυρετώδης, ab igne resonans, Hesyc. πυρὸς κρόμβι.

Πυρέτταρτος, morbus igne fatus, in Epigram. de Cupidine quem dum memorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dum spes fit per totum corpus amans æstuat.

Πυρέω, ardeo.

Πυρέτης λίθος, vel πυρέτης Suid. in fœ. pyrites lapis, ex quo ignis excitur. πυρέτης χ. Dicitur Latinè, viuus lapis. Gratius poet. Et viuum lapidem, & circa melitensia nectunt Coralia. huius lapidis meminit Dioscor. lib. 5. cap. 135. & Galen. ad Glauc. curatione ten. lonum. Lucian. in Sacrif. πυρέτιον Vulcanum vocat, quòd circa ignem perpetuò versetur, qui ignipotès à Latinis dicitur.

Πυρέτης, ὁ, panis triticeus.

Πυρέτης, ὁ, genus herbæ, quæ dicitur etiam σπύρθρον. Nicand. in Alexiphar. Δὶ ποτε μὲν πρίσε πρίσε πυρέτιδα βάμματι ἑψήσας. Interpr. σπύρθρον. Idem in Theriacis, Δὶ ποτε δ' ἡ βλωθρὸν πυρέτιδος ἔρχος φύλλα.

Πυρέτης, ου, ὁ, ἡ, montana nardus, quæ & Thylacitis, Galen.

Πυρατρὸς, ὁ, ἡ, ignem fouens, in Epigr.

Πυρεμάτων, ονος, ὁ, Pyriphlegeton, fluuius inferorum, Lucian. de Luctu.

Πυρεμάτων, ονος, ὁ, locus igni combustus, libro 3. Macchab. Πυρέμα. Suid.

Πυρόχρως, idem cum πυρόχρως, qui ignei coloris est. Arist. Rhet.

Πυρεκὸς, incendens, feructacions, Diosc. l. 2. c. 191.

Πυρκαϊὰ, ἀς, ἡ, σπυρὸς, rogus, incendium, ὑλοφορικὸς, conflagratio, flamma, φλοξ, ignis, Gaza de Senect. Pollux.

Πυρκαϊεῖς, ὁ ἐπιφάνιος, Æschyl. vide Πυρεῖς.

Πυρκάϊ. Delphis dicuntur ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι teste Hesych. sunt igitur iidem qui δυσπόλοι ab Homer. vocantur vel ignifices, εἰ πυρεμαντεῖς, à quibus σπυρεμαντεῖον, ignis picium.

Πύρινα, ων, ὁ, panis, fruftum panis. à πυρὸς, triticum.

Πυρινᾶς, ὁ, ἡ, maturus, q. comestibilis. apud Theoc. l. 1. κατὰ σπυρὶν καλὸν βάϊζε δρυὸς ἀλωὰ vbi schol. expo. σφριγῶντας. πυρινοὺς ἀ πύρου. signif. τερηδὼ.

Πύρινον, ὁ, τὸ αὐτὸν πύρινα, fruftum panis, χωμὰς. item pro πυρεῖς, qui & αὐτὸς πυρὸς dicitur. 1. panis ex farina tritici e furfuris nihil ademptum fuit. Odyss. δ', ἀλλα τε κοτύλην ἡδὲ πυρινον ὀρέξει. 2. πύρινον ἄρτον, σιτυρὸς ἄρτος. Vide Πιτυρίας.

Πυρνὸς, idem, Etym.

Πυρόλλα, τὰ, tormenta ad ignem iaculandum, cap. 6. lib. 1. Macc. κατέπεσον τῷ χάσματι ἀφθονα πῦρ σπυρόλλων, in vallum faces cribras iactauit, Plutarch. in Camillo. Heron etiam tradit σῦριγξ σπυρόλλων, vasculum igniuomum, cuius vsus in obsidione.

Πυρόλλος, ὁ, stelum ignitum.

Πυρρηνὸς, tritico genitus, in Epigr. Πυρρηνὲς, dicitur Bacchus ab Auionio, it. igne genitus.

Πυρρὸν ἅπνον, focus, culina.

Πυρρενὸς, igneus, Plato de Leg.

Πυρρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, calidus-flammeus, rutilus, ignitus. Πυρρὲς, Mastis stella Ciceroni l. 2. de Natura deor. Aristot. de mundo, ὁ σπυρὸς, ὁ δοκιμάζοις τε καὶ ἀρὲν θερμαντικὸν, πυρὸς πόθος, amor, in Epigr.

Πυρρικαμπὴς, ὁ, quod cicindelam exposuerunt apud Aristot. animal. libro 5. cap. 19. vbi & σπυρλαμπίδες legitur. Vide Λαμπυρὶς.

Πυρρικμὸς, ὁ, qui ex igne diuinatio, ignisque ipsum Plin.

Πυρρικνόω, μ. ἀπὸ πυρὸς, μ. ὁμὸς, ignesco, ignem patior, Gaza. Aristot. de mundo, φλογμὸς ἐκ τῆς ἀθρόας φύσεως σπυρυμένου διὰ τὸν ἐξύπνια τῆς κινήσεως σπυρύνεσθαι. calefit, feruescit, candet, ignescit. Apocal. cap. 1. ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένῃ, vt in fornace ignita. Et 3. χρυσὸν πεπυρωμένον ἐκ σπυρὸς, Interp. aurum igne probatū: fortasse πεπυρκτωμένον scribend.

Πυρὸς, τὸ, rogus, x'tus, idem quod σπυρὸς seu πυρὸς.

Πυρρόπολις, ὁ, punctis coloris ignei distinctus & varius.

Πυρρόπαλέω, igni vastari.

Πυρρόπωλέω, vendere triticum, Demosth.

Πυρρόπολις, tritici venditor, Aristoph.

Πυρρήγνυμι, ἐθ, igne fractus. fruftum camini ignis vi resciss… σπυρρήγνυμι proprie dicitur metaph. πυρρήγνυσθαι accipitur pro σπαράσσεσθαι & ἄχθεσθαι. Suid. Aristoph. in Acharnens. ἡ φοβὰ καλὸν πυρρήγνυται. Interp. πυρρήγνυμι κίνημαι, ὁ δὲ πυρὶ ἐκπυρώμενον ὅ ἐστι πυρὶ ἐκκαίεται.

ειδὲ, σπεῖρε. Hom. Iliad. 9. de equis, τ' ὦμῶν πὸρ φορτέρμοι μιλόφρια πυρὸν θ' ἔπιειν, ſic πυρὸς, vnum tritici granum. πυρὸς, tritici grana. πυρὸς, frumentorum, Bud. in Epiſtol. poſter. Idem ibidem pro genium. τὸ ἧμι πυρὸν ἄλλο φορ, Galen. lib. 2. ad Glau. πυρὸς μέδιμνος πεντακοσιομέδιμνος, frumenti quadraginta millia Medimnorum. Plutarch. in Pericle.

πυρμὸς, ὁ, meſſis tritici.

πυρφόρος, ὁ, ſubſtant. Agentes in rebus, frumentarij, Σιτάρχαι, Σιτῶνοι, Sitonici muneris præfecti. Vide Σιτῶνα. Hieronymus, Hoc enim quod LXX. tranſtulerunt πυρφόρον, nos frumentarium vertimus, iuxta antiqui ſermonis eloquium. Eos enim quos nunc Agentes in rebus, vel vexidarios appellant, veteres frumentarios nominabant. De Agentib. in rebus, fit mentio in Theodoſiano Codice, & in Epiſtol. Ambroſij ad Marcellū. Agentes in rebus ἀκρηριακοὶ vocauerunt Suidaſque καστρίσιοι, Caſtrenſes.

πύρφορος, ὁ, ἡ. frugifer, πυρφόρος, ferax tritici: prima longa. Apollod. πῆς πυρφόρου πεδία, terræ tritici feracis agri, Plutarch. in Solone. Heſiod. ἀὴρ πυρφόρος τέτατα, i. aer, q. tritici ferā. nonine πυρὸς. dicitur etiam πυρηφόρος, vt καρποφόρος, vt Od. 7. ἔσθ' ἐς πεδίον πυρηφόρον. Item Πυρρόφορος, ignifer à nomine πῦρ. Scribit Alexand. Genial. lib. 5. cap. 3. cum morem Græcis iuiſſe, vt quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima ſigna ſtaret vates hureos ferens ramos & corollas: illique πυρφόρον nomen fuiſſe, quoniam lampada præferret, qui vtique ſummum habebatur nefas, quod legati munere fungeretur. Dicitur & πυρφόρος.

πύρφορος, φόν, ὁ, flauus.

πυρφορόω, σω, πορα, prima breui in Epig. igne examino, πυρωζῶ, candefacio, incendo, torreo, cremo, exuro, comburo, concoquo, apud Alexand. Aphrod.

πυραφόβολος, Euſtat. expon. κρανοφόρος· ἢ ἧ διὰ πυρὸς ἵενται τῇ χειρὶ τοξικῇ.

πυράκανθος, ὁ, ἡ, & πυρακάνη, ης, ἡ, dicitur aſturus teſte Euſtat. aut πυρίτης τι ὄση οὖν ἡ πυρακάνθη· ἴσως τῇ πυρρᾷ, inquit Suid.)

πυρακαυσις, inquit Heſyc vocabant vafros & callidos, οἷον διὰ πάθους τι μοχλεύσαντα πυρακαυσίαν τὸν τοιοῦτον τὸ τοιοῦτον.

πυρὸεν. igneum ſpirans, pro πυρώδεσιν, Eurip.

πυρὸν, μ. ὁσα, π. ικα, incendo, igne depono, ulor, igne vaſto. πυρπολῶ κρίνω. Ariſtoph. πῦρ ὑμῖν πυρπολεῖ τὴν ἀκρόπολιν, quis domum noſtram igni cremat? Propriè quum ſignum datur ſociis aut hoſtibus inſtantibus igne verſo. πυρπολοῦντες, ignem vertentes. πυρπολεῖ, ignem facere, Xenoph. πυρπολεῖσθαι κάμνειν, Bud. in Epiſtol. poſter. πυρπολοῦσι τὰ ἧμι φρικαλέα ἄστη, Phocenſium vrbes incēdio deuaſtante, Plutar. in Themiſt. Phalaris. Ἀπὸ ὧν οἱ δρῶντες πρόσθεν ἔπαθον ὧν αὐτοὶ ἔδρασαν πυρπολούμενοι. Herodot. πυρπολεῖσθαι τὴν Ἀθηναίων οἴκου βαρβάροις. aut etiam depopulatio quæ fit igni & incendiis.

πύρπλης, εως, ὁ, populatio ignis, incendium.

πύρρακτος, fractus & diſſiliens igne. & metaph. putridus, inutilis, Ariſtoph. in Achar.

πύρρακος, flauus, rutilus rufus, cap. 16. l. 1. Reg. & c. 17. ibid. πυῤῥάκης pro eodem legitur.

πύρραλις, ἰδος, ἡ, ὄρνις πυῤῥός. Heſ.

πύρρας, ου, ὁ, ſerpentis genus ab igneo colore. Et ſeruus apud Comicos, ob capilliti fuluorem: vnde Terentianus Byrrhia fortaſſe nomen habet, pro Pyrrhia. idem & ξανθίας eadem ratione dicitur, Euſtat. Iliad. γ, αὐθήμας, αὖπτὸ θούλους, Ariſtophan. Interpr.

πύρρα, ὁ, rufus ſum.

πύρρη, idem vel rufum colorem imitor.

πύρρίχα, ης, ἡ, Pyrrhica, genus tripudij, quod armati peragebant, ſaltus, tripudium armatorum in pugna ad confidentię oſtentationem, vt hoſtes inde contemni ſe putarent ſaltatio belli crepa. Dicebatur etiam ὁπλῖτις. Xenophon Ἀνάβ. lib. 6. ὁ δὲ ἀρχήσεται σὺν ὅπλοις ἐλαφρὸν. Vide Lucian, περὶ ὀρχήσεως. & Polluc. lib. 4. Plat. 7. de Legib. Plin. lib. 7. cap. 57. Sueto. in Cæſare. Ariſtophan. in Auib. πυῤῥίχιον βλέπων, bellicum intuens. vide in Chil. Eraſm. Pyrrhichen oculis præ te ferens. vide etiam Bud. in Pandect.

πυῤῥίχιζω, ſalto, tripudio.

πυῤῥίχιος, ὁ, ἡ, pyrrhichius pes, Interp. Hermog. Quint. lib. 9. cap. 4. periambus.

πυῤῥίχιστὴς, armatus, ſaltator, Plutarch. in Othone: ſic Philelphus. πυῤῥιχιστὰ, pyrrhicarij ſiue pugnicarij armis ſaltantes, Bud. in Pandect.

πύῤῥιος, ὁ, fuluus, pro πυῤῥὸς Doricè.

πυῤῥόβρις, ικος, apud Ariſtotel. in Rhetoric. libro 1. Εἰπεῖν μοι Κεττὰ πυῤῥόβρις πατρὸς ἀκούειν. Idem in Problemat. K. πάντες ὃ οἱ σφόδρα πυῤῥόβρεις, rufis capillis, qui color gratus laudatúſque in pueris. Theocr. in 7. Idyl. Κἄμοιγε τάδ' ἦν τὰ πυῤῥόβριχα· ἄμφω δ' ἀίδα.

πυῤῥόβομος, fuluis comam,

πυῤῥόβολος, ου, ὁ, fuluus. facie ſeu oculis igneis, rutilus, rufus. Ariſtophan. de eo qui ſteterore fœdatus eſt. vnde πυῤῥόβολος & ὑσσοπυῤῥόβολος. Fuluus color, flaui ſubſcique comparatione conflatur, Plato in Timæo. πυῤῥὸ nihil eſt contrarium, Ariſtotel. in Prædicamentis.

πυῤῥότης, ὁ, color rufus, rufitas, Gaza libro 5. capite 5. de gener. Animal.

πυῤῥότριχος, ὁ, ἡ, flauus crines. πυῤῥότριχες ἵπποι, equos rufis pilis conſpicuos, Euripid.

πυῤῥοῦλος, ὁ, nomen auis apud Ariſtot. Gaza vertit rubicillam aut rubeculam.

πυῤῥίχη, ἡ, ὀρνέων, ones Pyrrhicæ, Ariſtot. lib. 3. Anim.

πυρσὰ, ἰγνες, faces, Eurip. vide in Πυρσός.

πυρσεία, ας, ἡ, ſignificatio quæ fit accenſis & ſublatis facibus, Polyb. Vide Σιγνάτικα.

πυρσεύω, ἀμμι, δόμαμαι, illuſtror, cluceo. imperſonaliter πυρσεύεται, face ſublata præluetur Luc. de hiſt. ſcrib. οἱ πυρσεύοντες ἀπ' αὐτῶν πεπληκόμενοι ὧν τὸν τῆς ὁδὸς ἄγθεις, metaphor. à ud Plutarch. ὁδὸς dicitur πυρσεύεσθαι, clucere, vt ἴσθμια πυρσεύειν, de ſpeculi prænūcij perſpicuè tolluntur.

πυρσεύω, igne ſublato do ſpecula ſignum, διαπυρσεύω. facem præfero, præluceo. Ad verbum ſonat τὸ πῦρ εὐίειν, ignem quatere. Ariſtot. de mundo, τὴν φωτοφορὸν καὶ διαδρομὴν πυρσεύουσαν ἀλκήν, &c. ignibus ex alia atque alia ſubinde ſpecula ſublatis. Batil. τῇ εἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσι, φρυκτωροῦσι, διαδηλοῦσι, facē præferens, præluicens. πυρσεύουσι, Heſych. πυρσεύει ex ſonit nō ſolum διαδηλοῖ, λάμπει ſed etiam ἄπτει πῦρ & ὑδατοῦται itidem ex Euripide affertur πυρσεῖ, pro incendit à verbo πυρσὸν. item à πυρπνόοσσαι Suid. ex ponit φρύγουσαι.

πυρσοκομοσανίσσης, τῷ, capite flauo, flaua ræſarie.

πυρσολεύομαι, ab ignibus delibati. ὑπὸ πυρὸς μεμφεσιμῦρι ἢ πρόλογος ὠμοι. Heſych.

πυρσὸς, οῦ, ὁ, flamma, ignis, facula, fax, λαμπὰς, ignis editus, ignis accenſus. Et feſtum quoddam anniuerſarium Argiui πυρσὸν vocant, quoniam emenſi periculum à Danao Lyncæus & Hypermeſtra, facibus partæ ſalutis ἐς longinquis ſpeculis ſigna præcurrerunt, Plutarch. in Camill. ἄμα εἰς τὸν δόμον dixit, i. ignē ſeu facem Romam verſus in altum extuliſſe. Et φῶς πυρσοῦ, facularum lumina dicuntur. In gen. Neutr. πυρσὰ, faces, apud Eurip. in Hecuba. Inuenitur etiam πυρσὸς pro σωρὸς, in eadem Tragœdia: πυρσ' ἔχουσα διόχματα, rutilos habens oculos. In Phœniſſis verò dixit, πυρσοῖ γὰρ ὄσσε βλεφάροις, de flaua lanugine barbæ.

πυρσοπόκος λίθος, ignarius lapis, in Epigr.

πυρσοφόρος, ὁ, ἡ, vas capax, in quo ligna ſuccenſa imponebantur, vas ad prunas ferendas, πυρεῖον, Heſyc.

πυρφορέω, ῶ, ignem ſeu faces geſto, Eurip. in Troadib.

πυρφόρος, ὁ, ἡ, ignifer. πυρφόρος, vid. Scol. Euripid. in Phœniſſ. & Prouerb. Nē ignifero quidem parcitum. Æſchil. citatur apud Gell. lib. 13. cap. 17. de τῷ πυρφόρῳ σφυρῷ δεῖ, i. in ignifero Prometheo. πυρφόρους ἀκοντίους, Sophoc. ſic Ariſtoph. πυρφόρους λιθους, igniferis miſſilibus, Thucy did. πυρφόρος διός, Sophocl. πυρφόρος, κεκυφὼς. πυρφόρος ὁ δόμος τῶν, deam frugum Cererem, Eurip. πυρφόρους ἰδρῶτας, facerdotes ſic appellat. Lucian.

πυρώδης, ικος, ὁ, ἡ, ignitus, feruidus, ardes. πυρώδης τῇ γεύσει, qui vrētis eſt guſtus, Dioſcor. lib. 2. cap. 191. πυρώδης τὴν χρόαν. Idem lib. 2. cap. 26. qui guſtu eſt feruenti.

πυρωδὴς, qui ignem ſenſit, candens.

πυρώκεια, ται, calloſæ durities, ſeu collectiones, quæ in callum concreuerunt.

πυρώπης ὄψω, apud Non. i. πυρώδεις.

πυρωπὸς, ὁ, ἡ, cui facies rutilat, ſeu rutilus aſpectus. Plutarc. ſyn. 3. Problem. dicitur etiam pyropus gemma, carbunculus.

πύρωσις, ικος, ἡ, incendium, vitio, κόκκοῦτιο. Theophr. hiſt. lib. 9. c. 7. ἔνια γὰρ διὰ τὴν πύρωσιν, ὥσπερ πεπλάγχθη. idem lib. de Odorib. ἐφεδέσθαι πυρώσεως ἰσχυρᾶς, ἢ κρῖ μικρὸν ἐκπυρωμένους, ποιοῦσι τὴν κάλυμμον. Interp. molliorem deſiderant ignem. Eſt item probatio quæ igne fit. Heſych.

πυρωτὸς, ὁ, ἡ, qui igni excoquit, & purgat.

πυρωτικὸς, ὁ, ἡ, habens naturam feruidam, feruorem excitans, adurens, ardens, calore fouens.

πῦς, quò. Vide Ammon.

πύσει, putrefacit, σήπει. Hom. Iliad.

πύσμα, ατος, τὸ, interrogatio, ἐρώτημα: quæſitum interpretatur Aquila, vbi exacerbando aliquid interrogamus & augemus eo modo, vt ad id non niſi pluribus reſpōderi poſſit; in quo differt ab erotemate, hoc eſt, interrogato, quòd ad hoc vna voce tantùm vel negante vel confitente reſponderi poteſt.

πυσματικὸς, percunctatorius, ſciſcitatiuus, vt πυσματικὴ ἐρώτησις, i. percūctatoria interrogatio vel ſciſcitatiua, vt Eudæus audet vertere quæ differt τῆς διαλεκτικῆς. Vide Ammo. περὶ ὁμοίου.

πύσις, εως, ἡ, interrogatio, auditus, rumor, fama, ἀκοὴ τινος, σῶσις φήμη, Thucyd.

Πυτίζω,με. ἰσω. π. ησ, ſputo irroro, ſpuo: à verbo πτύω deductũ, vel πτυω. Ὑποπτύζει πῶν ὑπὸλασσαν, reſpuit humorem, Ariſtotel. lib. 4. Anim.

Πυτίνη, ης, ἡ, vas vinarium: πλείμασι δὲ πυτίνην. è furentis nexum vaſculum, Nomen eſt Comœdiæ Cratini apud Ariſtoph.

Πυτυοπτάλους, ὁ, ὁ, qui vitilibus dolia religat, quem vitorem Latinè dici contendit. Bud.

Πύτρηκα, ατος, τὸ, τὸ πῦον. ut.

Πυώδης, purulentus.

Πυών, ad ſuppurationem vſque perducens. Vide Ἐκπυών.

Πύωσις, ως, ἡ, ſuppuratio: puris collectio eſt quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis eſt, Ægineta & Gale. Vide in dictione Τ πύτιον.

Π ᾱ, Doricè, pro πῶς, vbi, vnde, dum. Οὐδὲ πᾶ, i. nihil dum, nihil adhuc, Ariſtoph. περ. νεφ. Οὐ πᾶ ἐγκύπτειν. Idem in Pluto, ὡς δ' ἐι πᾶ τὰ θεσφάτ' ἐκ τούτου, nondum res in eo ſunt. Οὐδὲν πᾶ ζῶον, nullum adhuc animal, Plato de Leg. Οὐδεὶς πᾶ, nullus dum, nullus adhuc, nullius hactenus, Thucyd. Πάπαι, quæ nnam ſeu quánnam, Laſcar. Τί πᾶ, quidem, quodammodo, Ariſtoph.

Πᾶ, poſſideo.

Πάγαι, ων, ὁ, ὁ, barba, γένειον, ὑπήνη, villus modo barbæ dependens. Πάγωνες quoque apud poetas cuſpides ſeu ſpicula ſignificant, quæ Homerus γλωχῖνας vocat. Apud Galen. lib. 1. περὶ τῶν πτισίων, πάγωνα λοπίμων dicitur, quod Plinius hiſpidum calicem & echinatum caſtaneæ appellauit. & Æſchyl. πάγωνα φλογὸς, dixit metaphoricè, flammam ignis ſparſim erumpentem, & in acumẽ quoddam aſſurgẽtem. Apud Polluc. πάγωνι συφῆι, ἡ εἰς ὀξὺ κὰι φρομὰ τῆς φλογός.

Παγωνίας, ου, ὁ, ſtella quæ deorſum comã præfert, vt κομήτης ſurſum, & ξιφοφόρος, cui ab imo aſſurgit, Theon in Aratum. Plin. ita appellat Græci vocant, quibus inferiore ex parte in ſpeciem barbæ longæ promittitur iuba.

Παγωνίας, ου, ὁ, &

Παγωνιάτης, ου, ὁ, &

Παγωνίτης, &

Παγωνίτης, barbatus, Iouis epitheton. Suid.

Παγωτροφῶ, barbam alo, barbam nutrio. Plutarc. in Apophth. Πυθινίῳ δὲ τῷ Θ διὰ τ κωμῳδὶ ἠ παγωτροφῶσιν, ὥ π πάντων, ὕφη, κρίνων Θ ἠ διὰ τοιοῦτο τ αἰτίη Θ ἐδὶ Θ κάρα Θ.

Παγωφορέω, ας, ἡ, geſtatio barbæ.

Παῖα, τά, pecora, greges: à recto παῖω, τὸ πάιμνιον, Hom.

Παϊδίσις, vendidit.

Παιδεία, equorum diſciplina atque inſtitutio. Xenoph. Hipparc. αἰεὶ σκαλεῖς ἐ λιγνὸν ἐν δίδισκε τὸν πῶλον. Παιδεία, armẽtum apud Vlpian. de Ædilitio edicto. Vide Παίδισις. Παιδεία, Suid χρὰ Varro equariam vocauit, i. armentum equorum. σκαλῶσις pro eodem, Xenoph.

Παιδίομαι, με, ἠσάμην, π. μαι, ἡ σκαίω, quod idem eſt cum παίω, id eſt verto, verſor ſignificat igitur. verſor, ἀπὸ στρέφομαι vel eo, me cofero. Deponens. Hom. Iliad. ἀλ, ἀὲ ἀρτιμὸ σκαλέσκετο, μαίεσθ ἀστὸ, παιήσιστο, accedebat. Iliad. ἀλ, Ω: Ἐ ὄλε κακοπάθειαν ἐπὶ πολλὰ τε τοίχας αἰνῦμὶ. Odyſſ. ἀλ, σκαλέτας τε ἀνδρῶν γάων. Heſiod. in Theog. σκαλέτας τε ἠ ἐυρέα γῦπα θαλάσσης, ſuper terga maris verſatur & coſiſtit.

Παιδεύθρ Θ, venalis, qui venditur participium à παιδεύομαι ſignif. vendor.

Παιδίδρομι, Ho. Odyſſ. ἀξ ἐμὲ γεῖνῦμὶ, αἰσχρὸ φίλοισι.

Παιδίσις, cura & induſtria equas admiſſarióſque alendi, & admiſſuræ faciendæ: equorum tractatio, inſtitutio atque diſciplina, ἡ σκαλία. Xenophon in Hipparch. ἀμφὶ σκάλῦσιν διατρίβειν.

Παιδίσιτικὸς, σκαφίδυπάς.

Παιδίσιμ. εἰς σπ. δίκη, equileos pullóſve domo, hoc eſt, σκαλεῖα μεῖ, vel domandos loco. Xenoph. in Hipparch. Ὅπως τ μὲν δὴ σκαλεῖσιν, δῆλα ἠμῖν γεγραμμένα ἐῖ. Hoc verbo etiam cura ipſa & induſtria equas admiſſarióſque alendi & admiſſuræ faciendæ comprehenditur.

Παιδίω, με, ἠσω. π. ησ, vẽdo, π. σκω, venale habeo, venale propono, addico, rependo. Act. Accuſ. σκαλοῦντε τὰ δημόσια, auctionantes publicè, Plutarch. in Publicola: puto exponendum, res publicas vendentes. Παιδὶ σκῆσι, tibi vendo. Xenoph. σκαλέτω σκῆς διπλοῦ αἰγύρου, duplo rependitur argento, Dioſc. lib. 1. cap. 18. Παιδίω, exponere ſe, & ſui copiam facere. εἰ ὑπάρχῃ σοφισθῆς σκαλῶσιν, meretrices palàm ſibi quæſtum indicunt, Plutar. in Solone. σκαλέδιμ τὸ διαφέρον ἐκδίκε τίμιε, virgas magno pretio vendi, Theophraſt. lib. 9. cap. 6. hiſtor. plan. πωλεῖν δ διπλασίου, duplo qui venditur, Plutarc. in Apophth. La con. πωλοῦμὲν ὑμᾶ δῆμ, ſub haſta venditi. Dionyſ. Halicar. lib. 4. ἡ δὲ ἀπαπέμψαι αὖθις τὸ δημόσιον ἐδὲ ὑπὸ δόμῳ πολυμήλους ἐᾶν ἠδὲ καφύρων.

Παιδὶ, venditio, σεως, Hyperid.

Παίδιμος, ατος, τὸ, res venalis.

Παίδιος, ὁ, ὁ, venditor. Stud. ex Ariſtoph.

Παιδίσσα, σουσίσσες, σεβομένη ἡ αἰσχυμένη, Hom.

Παίδιτος, ου, ἡ, venditio, ἐμπολὴ, auctio: equorum domatio.

Παλαιπάγειον, το, τὸ, forum venalium: lapis vnde quondam manubria vendebantur. vide Πυκνὸς. Et locus in quo confidebant qui ex σκαλεῖσι ſenatu erant.

Παλαιπάλ, ου, ὁ, venditor. Ὁ πασσέσκων. Et magiſtratus Athenienſium numero, qui omnium rerum venalium curam gerebant. οἱ παλαιπὰ dicebantur, vel παλαῖπαι penult. circunflex.

Παλία, inſtrumentum quoddam æreum. Heſyc. æreum quodam pegma humeris ſuis geſtans τὰς τῆδ Ἀλκμαίωνος πάλας.

Παλικὰς, ὁ, ὁ, equeſtris, equinus: γένῦπῶν, παιδικὸς. ὁ ἐν πολεμικὸ πόνῳ, equi in morem, Lucia. σκαλικὴ ἀπειλὴν, Sophocl. i. ὑβρὶ πόνῳ ἐζεθ ῦμένην.

Πάλμιος, ῦ, τὸ, pullium, i. quod equa emittit ante quàm emittat pullum, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Παλίος, paruulus pullus, equulus, equuleus, Ariſtoph.

Παλοδαμάνθ μ. ἀσα, π. σω, domo equos. Sophocles pro educo: ἐν ὑσοὺς πατρὸς δὴ παλοδαμάνεῖ, i. αἰ παῖδα γυμνάζεῖ, i. παιδοτρεῖ. Dicitur & Παιδίειν.

Παλοδαμαστὴς apud Suid. expon. γυμναστὴς.

Παλοδάμνος, ου, ὁ, equorum domitor, Xenoph. in OEcon. Dicitur & Παλοδαμαστὴς, Suid. γυμναστὴς.

Πάλος, ου, ὁ, ἡ, pullus equinus, equuleus. Cicero, domitor equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. vnde δῦσπαλος, bonos equos alens. Sophocl. ὡς παῖδων γυμνασίοις. Dicitur etiam de pullo aſini, cap. 21. Euang. Matthæi, ὄρνις ὀπτικὸν ἐν πάλοις μετ' αὐτῆς. De elephantis, Ariſtot. lib. 9. Animal. capit. 1. id eſt vitulus. Gaza tamen pullum expeit. Pro puella Eurip. πάλον τὸν παῖδα λέγει μεταφορικῶς, inquiterp. Nicand. in Alexipharm. τὸν ὃν σταγόνα γάλακτος Θάλυιαν παῖδιον χρὴς ὀπτὶ, ἡνίκα γυμνάζει. Et ἀφ ἑσπέρας πῶλοι, ſorta dicitur, Heſych.

Παλοτρόφ Θ. Stratonic. in Epigr.

Πάλυβ, υπος, polypus, hoc eſt, caruncula mucoſis naribus inſcens eaſque obturans πολύπους, σάρξ ἐνὶ ῥῖνοειδῶν, μυξώδεις, ἀφιεῖσα ῥῖνορροΐσας ἐ ἀκαιρίαν. Πάλυβ, etiam dicitur polypiſcis. Athen. lib. δ, Ὁ δ πάλυβ σωιήνεμβ ἀφεψθεῖσιν, σκλερὸς ἔσ ἠ δύσπεπτ Θ.

Πάλια, τες, τὸ, σπέρμα, ἔκπωμα, operculum, vt πάλια πίδου, id eſt, ὀπτὸν ἠμα. πάλια τα προφέρων, apud Galenum 11. Simplic. id eſt capſtæ ſiue opercula purpurum piſcium, τὰ ὄστρακα. Sic ἀνάπαλια φερέτης, Homerus Iliad. πάλιας ἀξονι, id eſt, πάλιας σον.

Πάλια etiam dicitur de palma Ægyptia. Dioſcorid. lib. 1. c. it. 149. φοίνιξ ἐν Αἰγύπτῳ γίνεται. πρωτάτα δ μεσοπορύσιν τῆς ὑπὸ τ πάλιας ἀκάνθης, παραμφίρωτ τὸ λεπτὸν μυξῶδες κὰι, πάλιας δ λέγῦμ. myrobalani ſimilis pomatis cognomine, interpr. Ruel in dioſciſſimus Franciſcus Luiſinus libro 1. περὶ χυμῶν cap. qui ſic habet: vocatúrque palmula hęc à copia ſucci, quo ſitim iuuet, poma, i. poculum. Atque is emendat Plinij codicẽctionem, in quo tamen ita ſcriptum libro decimotertio, non verò trigeſimo tertio) capite quarto de palmis, Ab his cibo tæ maximè celebrantur, & cibo quidem, ſed & ſucco vtrimæ. Ex quibus præcipua vina Orienti, iniqua capiti, vile pomo nomen. ſed legendum ait, vnde poma nomen. Attuiter errat ille meo iudicio. reddit Plinius rationem cur iuuantur cariotæ: μύξῃ enim capitis affectum eſſe veterum ferens, ſuprà dictum eſt. Πάλια, potus ſeu poculum, in ingram. vbi Iunas Lascaris inquit etiam poſſe legi πάλιασσα, ſyllaba propter μ liquidam producatur. Euripid. ἐγὼ δὲ μ μάτ. libro 2. Eſdræ ſect. ιδ, βυθίσατα ἠ πάλιατα. Vide Πάλιαpud Ammon.

Παλιδρέμω, &

Παλιδρόμ, claudo, obturo, operculo, as, Colum. appono operculum, περιπάλιαμ, operiat. Ariſtot. in Probl. πεπαλιαμβῶ, operculatus, πεπαλιασθῆ, claſus fuerit, Ariſtot. lib. 8. Anim. πεπαλιασθεὶς, obturatus, νε πεπαλιασθέντες τὸ αὐλὸ, i. ἐπλησθέντες.

Πάλιαλα, ὀδόντιαλα ἀφῆτας, Atticè, pro ἀδαμάλ, haudquaquam, haud latenus, minimè. Demoſth. ſcipſum interrogans fubiicit, μάλα: & Ariſtoph. in Pluto.

Παλιατὰς, quaſi dicas operculatus ſpecies cochleæ terreſtris, Theſcor. lib. 1. cap. 11.

Πάλιαν, vnquam, ποτὲ, aliquando, Plato 1. de Rep. ἀλλ' ὅτ ὦ ὁ ἐμὸς λόγος πάντ' ἀφῆξα ἀδίκως ὄντας, τὸ μὴ ὑγιῆ μόνον παντὸ τ μετ' ὀλίγον κατὰ ἀφῆξα ἀδίκως ὄντας, τὸ οὐ πάντα ἀπαν ἀλλὰς ὑγιῆ μόν. πάποτε οὐδαμοῦ, nuſquam, Aristophanes.

Παλιὰ, durum facio, ſolido, ferrumino, σκληρύνω, λιθοῦσθαι, Piſid. Et lugeo, στυθῶ, mœrore afficior. Heſych. exponitur & lucta afficio.

Παμπελῶ, ᾶς, ἡ, miſeria, luctus, πολλὰ πάθεια, πένθος, Heſyc.

Παφῶ Θ. callo ſus, aſper.

Παφὼν λίθου meminit Herodot. lib. 5.

Πάφερος, ου, ὁ, luctus, πένθος, vnde πολυπάφερ Θ, & cætera compoſita. Antimach. ἀνδρὸς τοι ἀλόχοιο ἢ τῶς πολίοιο τ ὄκαρ Θ. Vide Gomen-

ntar. Aristoph. in Pluto. pro eodem scribitur & πώρη, apud ol. Euripid. Hesych. vero πώρος est ὁ πυκνὸς ψαμμος. Πῶρος, losa concretio, durities tophi instar, præsertim in articucallus, tophus. Aristot. author est lib. 4. Animal. sanguinem ridum in pus verti: ex pure autem concalescente, πῶρον nisistere. Gaza vertit porum, πῶροι πυδαγρῶν, id est, durities idosæ in podagris: sic Gaza apud Alexand. Aphrod. πῶρος ται, Dioscor. lib. 5. cap. 100. articulorum tophos cõminut, elliusque Græci poros dicunt. cõcreta circa ossa lapidoduritias frangit, Marcellus. Idem, πῶρα διαχέ. Idem, λύει εἰς τὰ ἀβρα πώρους, i. λυτικὰ φύσεως ὑγρᾶς. Suid.

ῶσις, calleſcere, obcalleſcere, obdureſcere. Et quod in aliis ῶσις dicitur in oſſibus πωρῶδες vocatur, i. conferuêre conſolidari Celſo Tranſlatè dixit Paulus ad Roman. cap. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, reliqui verò callum obduxerunt, liobcalleuerunt. Vide Τυλωδῶν.

ῶσις, obduro, in modum tophi concalleſcere facio. Ioannis Eg. 12. πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, callum obduxit cordi eo, id eſt indurauit: vt in Euangel. Matth. πεπωρωμένη καρδία, induratum: quod callum contraxit. Sic & Marci capite 8. τὴν καρδίαν πεπωμένην, &c. Dioſcor. lib. 1. cap. 112. confracta ſarcit, Herclaus: fracta oſſa ſolidat, Ruellius: oſſa fracta ſolidat, fuccente oſſea cicatrice quam porum dicunt, Marcellus. περὶ ὀστέων πώρωσις, reſarcit confracta oſſa, ferruminat, in os durat. de ſuprà in dictione Ἀπόρωσις.

πῶμα, τὸ, callus, callosus tumor: ex apoſtemate circa ſcrotum, τὸ ὠμα σὺν τῷ ὄρχει ὃς ὀνομάζουσι, Pollux.

πωμα, τὸ, callosus tumor, ἡ πάρωσις. Vide Περικάλλη & Πάπ.

πωρώδης, ἡ, ὀστώδης σύμφυσις ἢ σκώληρμος, callus. Vnde pro corduritia transfert dicit Marcus Euangel. capite 3. σκληρυνθῆναι τὴν πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, cõdolescens quòd callum duxiſſet, ſiue occaluiſſet cor eorum, id eſt, obduriſſet. Et Epheſ. cap. 4. διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, id eſt, duritiem li ſiue tophi inſtar. Interpres obdurationem vertit, rectè idem ſi Latinè dixeretur. Plutarchus in ſumma rerũ Rom. ἕλκωσιν ἐοικὸς πώρωσι περὶ ἢ μακρὸς σωμάτος, id eſt, vlcus videeſſe mutilatio quædam labéſque corporis. ſed legendum ρωσις. Vide Τύλωσις. Dicitur etiam Πάρωσις, Apſyrtus, Εἰωθότες ὑπὸ ζυγίων παρώματα γίγνεσθαι ἢ μάλιστα τοῖς ὑπισχνουμένοις, ἰοὶ παρώματος ὑπερκαυλύμμα ἰχνῶν ἢ φύσιν ἐχρῆται, vbi corruptè lecitur πυρώματα.

ῶσκων ὑδρῴδεως, vt ποῦ, quomodo, quî, qua ratione, πόθεν τοῦ πω ποῦ ἀπ' καλέσεται; quomodo vocatur? πῶς ὑ νοεῖται; quî fit vt nõ intelligatis? πῶς ὃν ἀκούσαι τοῦ μέλλοντος; quidni inbelles alioqui futuri? Herodot. Sciendum quòd πῶς ὃ in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, vt τί μέλω; quid ni. Si interrogationibus etiam commeni, vt & quidni, Demoſth. πῶς ὐκ ἀδικεῖτε, ἢ ὃ ἐστιν ποιεῖς; nónne tu improbus es? πῶς ὃ κἀγὼ εἶπον; quidni ſim inficias ire poteſt? quidni? Contra πῶς γὰρ οὔ, negationem quì enim fieri poſſet? Horatius,

Qui neſcit, verſus tamen audet fingere. quid ni?
Liber & ingenuus.

Terent. Audiſtin, obſecro? quid nit? qui vſque vnà aſſuerim. Pli. in Epiſt. Conſtanter, inquis, & fortiter. quid ni? Sed hoc Mauricio nouum non eſt. Sic vulgò eleganter dicimus pourquoy non? vel, & quoy donc? Πῶς interdum clauſulam ſententiæ facit. Gregor. ἔστι ἢ τοῦτο πῶς; at hoc quónam pacto fieri poterit? Interdum ἐμφατικῶς ponitur, & ſignificationem habet τοῦ καταπλαγῆναι, & quaſi admirabundè proferetur. Ariſtophanes, ὦ ἢ τὰ τοῦτο πῶς εἶρε' ἀεί; at ego omnè hoc ingenio præditus fũ, λλὰ ἐμοὶ ὁ τρόπος. Syneſius, γ' ὅλως, ἀμέ πῶς εἶ; ganiſus ſum equidem, atque quémnam ad vſque modum ganiſus? πῶς εἶσι σπόδρα; Ariſtophanes, quem vehementer putas? idem νφελ. κἀν σπίλλων διατρέχοις ἐπὶ πίνει, πῶς δοκεῖς; qui putas. Vtuntur autem Græci hac particula in interrogationibus, quæ non perinde Latinis vſitatæ ſunt. πῶς δυσκολως, quàm difficulter, Marci decimo. πῶς δυσχερῶς, quàm grauiter, Demoſthenes. πῶς οὖν; Idem, κατ' ἐρώτησιν. Πῶς etiam inclinatur, Gaza libro quarto, & tunc ſignificat quodammodo, aliquo modo, vel ornat implétque ſolum. ἀνύποπτα γάρ πως ἰῶ, nam propemodum paria erant. διαλαθεῖν πως, vtcunque latitans, Thucydides ἀκριβῶς πως, Demoſthenes. vbi πως vacat. εἰπεῖν, ſi quendam in modum, ſi quem in modum, ſi qua ratione.

Πῶς μὴ, & πῶς ἢ etiam pro πῆ μὴ & πῆ ἢ ponitur: quod Latinè partim quidem, & partim autem dicitur: Themiſtocl. in 3. de Anima.

Πωτάομαι, μ. πτωμαι, m. πτασθαι, Doricè pro ποτάομαι, ſignificat volo.

Πωτῶνες, volatus regnum, in Epigr.

Πῶυ, ὁ Θ. τὸ, pecus, grex ouium, πόλυπον, ouile. ὀδ. ξ, πόσα ἀνέκα εἰσὶν τοῦ ποιμένος; tot ouium greges. Heſiod. πῶεα μέλων, &c. id eſt, αἰ'πα. Ho. Iliad. γ, ὀστ' ὄϊν μηλα κῶυ διέρρηξεν.

Πωΰδης, ος, ὁ, mergus ſeu mergi ſpecies πωΰδης, inquit Etym. & lexicum vetus ἀφ' ὗ ὴ ὠκύτης βοήθει αὐτῷ πρὸς βοὴν ἢ πρὸ πτήσεως. meminit Heſy. quoque ſed tantum dicens eſſe ὄρνιν τινὰ apud Ariſtot. in hiſtoria Animalium.

P

A, vtique, ἆρα, ὰ, ἆ, ſyllabica eſt adiectio metri cauſa, & enclitica. ὀδ. ὰ, σπερχειῶ. ὰ, &c. Pa ponitur aliquando cum μὰ Iliad. β, ἦτοι μὰ ὰ θεοὶ, &c. ἆ ἔστι ὰ σωίσπιμι αὖθ' ὑπόπεμπε μοι πάλιν, inquit Interpres. Pa cum γὰ, vt Iliad. ἆ, ἢ γὰ ὰ κλυτὰ μνήστης πορφύρεον, id eſt, ἢ γὰ ἆ. ὅτ' ἀ ποetico pro ὅ τε. Pa cum accentu eiam inuenitur, vt Iliad. ἆ γὰ ὰ, dixit quidem. ἆ ἔστ ἢ γὰ ὰ, ἢ σκεμάνει μὰ τὸ δυχρὸν; γόνατα ἢ δὲ τὸ ὰ μάλιστα, ἢ ὑποκεκώφ.

ρha, genus radicis, quam ῥῆον alij vocant, Dioſcor. lib. 3. cap. 3. Rha pontica eſt radix à Rha fluuio Ponticæ regionis, de quo Ammianus Marcellinus hiſtoricus libr. 22. Tanais, qui inter Caucaſias oriens rupes. per ſinuoſos labitur circunflexus, Aſiámque ab Europa diſterminans, in ſtagnis Mæoticis deliteſcit: huic Rha vicinus eſt amnis, in cuius ſupercilijs vegetabilis quædam eiuſdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vſus proficiens.

ῥάδιν, vltrò citróque, ſurſum ac deorſum obambulo, ſtrepitũ excito, complodo.

ῥαββεῖ. Matth. 23. ὑμεῖς ἢ μὴ κληθῆτε ῥαββεῖ, id eſt, vos autem nolite vocari rabbi. Vbi annotat Eraſm. rabbi eſſe præceptoris vocabulum, nempe qui docet. Vnde & apud Hebræos à multitudine ſcientiarum dicta eſt vox ῥάβ. Item cap. 26. Iudas ſic Chriſtum compellat, μή τι ἐγώ εἰμι ῥαββεῖ; nũquid ego ſum rabbi? In libro manu ſcripto quodam ſcribitur his omnibus locis ῥαββεῖ per ι ſolum. Item Ioan. 1. οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ῥαββεῖ, ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, διδάσκαλε, i. dixerunt autem illi Rabbi, quod dicitur ſi interpreteris, magiſter.

ῥαββουνὶ, pro διδάσκαλε, i. præceptor ſeu magiſter, Ioan. cap. 20.

P'αβδέω, ας, ὁ, verberatio quæ fit virga.

P'αβδίον, μ. διόν, π. διῶν, τὸ ῥαβδίς, verbero, Gaza, i. virgulas quatio, Ariſtot. in 9. Anim.

P'αβδίς, τὸ, virgulta, radioli oris piſcium. ῥαβδίζονται πῶς ὐ τῷ τόματι, ἢ κράνιον ῥαβδίσι, verberat radiolis oris ſui, quos vocat virgulas, Ariſtot lib 9. Anim.

P'αβδίζω, μ. ίσω, π. ισα, virgis caedo, excutio, decutio perticis, perticis percutio. Theophraſt. de Cauſ. plant. libr. 1. cap. 23. δένδρα ῥαβδίζόμενα. Paulus 2. ad Corinth. cap. 11. ἐρραβδίσθην, ter virgis cæſus ſum.

P'αβδίον, virgula, ramulus, ſcapus.

P'αβδιστὴς, virgatus, virgæ ſimilis.

P'αβδιστέος, ſutúræ in caluaria. ῥαβδιστὴς ſiue ὀδελφὶς ſutura, interdum frontem mediam ſecans, ad ſummum vſque naſum procedit, idque in viris non ſæpe, ſæpè in mulieribus.

P'αβδονόμος, ου, ὁ, deſignator, lictor, miniſter qui facit cedere, id eſt, locum præbere. Item βραβεύτης, qui victori præmium dabat, Heſych.

P'αβδος, ου, ἡ, virga: δοὺς τοῦ μαστίγους, ἢ ῥάβδους τοῦ στόματος, &c. cum omnibus ſimul faſcibus ac ſecuribus, Plutar. in Public. πατὶ ῥάβδους ὑφῆναι, ſummittere faſces. Ibidem. & ſæpius poſtea in genere Fœminino. ὑπὸ ῥάβδοις ἔχειν ὕμνησεις δίκας, id eſt, virga, arcus cœleſtis exhibitio eſt in directum conformata, inquit Ariſtot. lib. de mundo, loquês de iis quæ in aere apparent. ῥαβδικὸς κλῆδος, ramos tenues, Dioſcor. lib. 2. cap. 190. ῥαβδίων διαπλοκῶν, lineis interuenientibus varius, Gaza. P'άβδος, virga viſco imbuta ad aues capiendas, Ariſtoph. Interpr. De virga correctionis, Plato de Legib. Plutarch. in Camil. tradit Camillum pueris Phaliſcorum dediſſe ῥάβδους ἢ μάστιγας, i. virgas & verbera quibus pædagogum nudatum in vrbem agerent. P'άβδοι, venæ tenuæ, ὅτε πῶς μικρὰν ὀφ

ῥάβδοις, in metallis venas, Theophrast. lib. 4. capit. 13. de Caus. plant. Item virgulæ & obeli qui Homer. versibus ascribebantur. Rami quoque palmæ peculiariter ῥάβδοι vocantur.

P'ραβδοῦχημα, μ. τὸ σημεῖον ϖωμικὸν, caduceatori assocíor, cum faceibus deducor. ῥαβδηφοροῦσθαι, ϖοηβοῦσθαι ὑπὸ ἀνδρός, Plutarc. in Numa de Vestalibus.

P'ραβδοχία, expon. simpliciter anteeo anteambulonis officium præsto.

P'ραβδοφόρος, ου, ὁ, ipsum munus gestandi virgas, seu fasces.

P'ραβδόω, ῶ, ὡ, idem

P'ραβδοφορέω, ῶ, ὁ, lictor, virgator Plauto. ῥαβδοῦχος, viator exponitur ab Erasm. cap. 16. Act. Apost. nam hi ῥαβδοῦχοι, i. viatores propriè dicuntur, per quos magistratus denuntiant quid velint, quibus mos quoque est gestare virgas, Budæ. in Pand. Plutarc. in Rom. τὸ ϑ' ὑπ' αὐτῶν ϖαθεῖν ϖολλοὶ λέγουσι, καὶ ϑ' ὑπὸ ῥάβδων κολοῦσθαι ϖολλοὺς Ῥωμαίων ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασι ϖαρὰ τὸν νόμον ἐκέλευον, καὶ τὰ ῥάβδοις ἐκόλουον, ἕως τὸ χρῆσθαι τῷ ϖαρὰ τοῦτο ἐξουσίᾳ ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασι ϖᾶσι βεβαίως ἐκράτησε. ῥαβδοῦχος item & βεβαιωτὴς pro eodem à Platone in Protagor. pro moderatore & arbitro disputationis, designatore instructoréque certaminis, i. agonotheta.

P'ραβδωτὸς, ὴ, ὸν, in toreumatibus & columnis cælatura virgata atque canaliculata: striatura vocatur à Vitruuio libri 4. cap. 3. vulgò *canelure*. vnde canaliculatæ & striatæ columnæ, id est, κίονες ῥαβδωτοὶ, *olomnes canelees*. Sic quædam concharum genera ῥαβδωτὰ dicit esse Aristotel. in historia Animalium, id est virgata, vel striata & pectinata Plin. Iosephus de Antiquitatib. de toreumate poculorum loquens, ἐκ ῥαβδωτῶν ϖοσὶν. Aristoteles de columnis, lib. 10. Ethicor. cap. 4. ἡ γὰρ ἀθροισμένη συνέντασις ἐστὶν ἐκ τῶν ϖολὺ ϑ' ἥκιστα ϖοιεῖ, quod quid esset Latini Interpretes ignoraruut. Eustathius ῥαβδώσεις exponit, τὰς ἐξ ὠκὰ ϑ' ἕως ϖολὺ ϑ' ἀπὸ ξυσίσεις γλυφὰς dicere debuit. Porrò in huiusmodi striatura duę sunt partes Latinis distinctæ nominibus. Est enim pars caua canaliculi instar, vnde & canaliculata columna vocatur: At quę hic columnarum canaliculus ῥαχὶς dicitur, id est, strix Vitr. vt lib. 10. cap. 15. ait, Canaliculi, qui Græcè ῥαχὶς dicitur, longitudo, &c. vbi tamen alij corrigunt *συῤῥυξ*. Altera pars eminula sine protuberans, ſtria vocatur, quæ instar virgæ à fummo ad imum dirigitur: vnde striatæ vel virgatæ columnæ nomen indítum. Hinc & striatam frontem dixit Apuleius in 10. fabulæ Myleſiacæ, pro rugis exarata ſiue rugoſa. Vitruu. lib. 4. & c. Circa ſtrigium caua, & angulos ſtriarum. Idem lib. 3. c. 3. Columnarũ ſtriges faciendæ ſunt 24. ita excuſatæ, vti norma in cauo ſtrigis cùm fuerit conieƈta, circumacta, in anconibus ſtriarum dextra ac ſiniſtra angulos tangat, vt acumen normæ circunrotundatione tangendo peruagari poſſit, &c. Strigas autem vocat Sext. Pompeius, ordinem rerum inter ſe continuatè collocatarum. qua voce vſus etiam Columella de fœno loquens. lib. 2. cap. 19.

P'ραβδωτὸς, ου, ὁ, ſtriatus, virgatus. vnde inter oſtrea quædam ῥαβδωτὰ vocãtur, quòd ſicas virgata, vel pectinatim diuiſa, Gaza interprete vide P'ᾳβδωτὸς.

P'ῥάγα, vigor, vis, impetus ἀκμὴ, βία, ῥοπὴ. P'ᾴγα ϲαφωνῆς, acinum vuæ, Dioſc. lib. 4. cap 72. à nominat. ῥάξ.

P'ραγάδια, Gelſus vocat quum nimirum in ano cutis exciditur.

P'ραγάς, άδος, ἡ, ſiſſura, rima, ſciſſitura, ruptura, ῥῆγμα, fractura, πτῶσις, ϲαφοῦς ἐπιγὰ ῥῆς, ſiſſa, Hermol. ius: rimæ ſedis ; Ruell. Dicuntur autem ἐπιγάδες ὅσαι τῷ ἐπιγνυῷ, id eſt, à frangendo. P'αγάδες, ani ſiſſuras exponit Scribonius Largus: quas ἐπιχυμώδας vocat Nicol. Alexand. ἐπιγάδες αἱ ἐν ποσὶ ἢ ἀκτυλίοις, rimæ pedum & ſedis, Ruel. & Marcel. Rhagades. &c. Hermol. lib. 1. Dioſcor. cap. 95. ἐπιγάδι ἢ κονδυλώσει, &c. rimæ ſedis & condylomatis, &c. ſic Interpr. apud Dioſcor. lib. 1. P'αγάς, Heſyc. exponit σχιζὰς ἢ ϲαφοῦς ἐπιγὰς.

P'αγδαῖος, α, ον, impetuoſus, vehemens, inſtar torrentis, validus, aſper, horrendus, Suid. Plutar. in Opuſc. ἀεὶ ἀσηνίας, τὸ ῥαγδαῖον vocat ſtridorem. vide φοβερὸς. Ariſtotel. lib. ἀεὶ ἀκουσῶν, ἢ ϖερὶ ϒδάτων τὰ ϰχληϑέντα ῥαγδαῖα τῇ βίᾳ.

P'αγδαιότης, ητος, ἡ, impetuoſitas.

P'ᾳγδὸν, adverb. abruptè. Plut. de defect. oracul.

P'αγεῖς, έντος, ὁ, ruptus, fractus. ἐπιγέντα, rupta.

P'ᾴγα. ῥάξ τὸ ϑ'. acini vuæ. Vide P'αξ.

P'αγιὰς, tinctor, Etymol.

P'αδίζω, μι. ἐκ ϖ. τ. ϰ. ϖ. ϑ. vuas comedo vel colligo, i. ἐκλογίζω, Theoc. Idyl. 4.

P'ᾶγμα, ατος, τὸ, pediculi acinorum, Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plant. cap. vlt.

P'ᾰγμὸς, ὁ, τὸ, partus acinus. eſt etiam phalangij ſpecies (vt Aëtius teſtatur) figura rotunda, colore vero nigra acini vuę nigræ ſimilitudinem, vnde etiam nomen accepit.

P'ᾳγ. ις, ιδος, ἡ. gutta. Cyril.

P'αγοειδὲς χιτὼν, vuea oculi tunica, quòd racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco.

P'αγοειδὴς, ϲτος, ὁ, rimoſus, lacer, Nicand.

P'αγολογέω, ῶ, γ'ϲω, acinos lego.

P'αγολόγος ἐχῖνος, q. vulgus echinus, in Epigr.

P'αγόω, ſcindo, Etym. ἀγνύω τὸ ϰαὶ ϑ', diſrupta cute frangãtur hordea, Dioſc. lib. 5. cap. 94.

P'αγώδης, acinoſus, racematus.

P'αδιὰς, ὰδος, ἡ, tener, mollis, diſſolutus, τρυφερὸς. item ἁβρὸς, Heſych.

P'ᾰδιουργος, ου, ὁ, ſurculus, ramus, κλάδος, βλαϰὸς τρυφερὸς, ῥάβδος τῶν λεπτῶν, cap. 8. Iob. vbi Latinè, gramen eius egredietur. de Suidam. vide & P'αδινὸς.

P'αδινὸς, idem quod ἐπιδινὸς, teſte Heſyc. ῥαδαλίζεται, idem eſt, πυκάζεται, concutitur, quaſſatur.

P'αδαυρὸς, ὁ, ἡ, hortulani, qui oleribus dant operam: ab ὠρεύω, ὁ ὠρεύτικὸς ἀνὴρ notat. οἱ τῆδε λαχανίοις κηπουροὶ παρέπτοντο, Heſ.

P'αδίκη, calceamenta quædam, ſandalia, quòd in induendis illorum laboretur, dicta.

P'αδιούργος πόνος dixit Hyperides, faciliorem, promptiorem. ἀδιούργως. Hom. & ἀδολουργὸς Æſchyl.

P'αδιούργος, facilius. Ariſtot.

P'αδινὸν, ῥhadinace: ita Perſæ vocant oleum, Herodot. lib. 3. & 6.

P'αδινὸς, ου, ὁ, tenuis, gracilis, imbecillis, debilis, impotens, dicatus, λεπτὸς, ἀδρὸν καὶ τρυφερὸς, mollis, Heſiod. ποὶν ποσὶν ὑπὸ δηναὶ ϖερὶ ῥαδινὴν καὶ τρυφερὸς, herba ſub pedibus Veneris mollibus creſcebat, ἢ τὸ ἁβρὸν ὀπιϑόδωρ. Item celer. Anacr. ῥαδινοὶ ϖάλοις, pennis celeribus. Steſichorus. ῥαδινοὶ ἅπαντες, ſtridula iacula. Ibicus, ῥαδινὸν κίονες, excelſas & imminentes columnas dixit. Xenoph. οἱ ἵπποι ἀπὸ αὐλίζονται τῶν ἀνδρῶν τὰ σώματα ϖεφύλαϰται τρεφόμενοι μᾶλλον σώματος ἕνεϰεν ἢ λυμεῶνος ἡδονῆς, ἢ τῶν διαπονουμένων τοῦ σίτου. Nicander in Theriacis, Καὶ ῥαδινὴ ὑπὸ ϖηγὴ ϑορεῖ αἶψα τε ϖόδας βίζας. Interpr. ῥαδινὴ μανόδης, id eſt, ϰλαδώδης. nam ῥάδαμνος, ὁ, κλάδος. Theocritus lib. 11. ὀπὶ ῥαδινᾷ ϰυπαρίσσου. Interpr. ῥαδινὸν, exponit τὸ ὀπιϑόδωρον καὶ λεπτὸν, τὸ ἁβρὸν, id eſt, δυνὸν ὑφ' ἡδονήμων. Æſchyl. in Prometh. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λευϰὸν ἔβρεε ϑέλγος, ab oculis mobilibus. Interpr. δυσπήϰτων.

P'αδίς, ίδος, ἡ, ramus, ὄρυπτος, ϰλάδος. Nicand. in Theriac. ὀδοιτὸν ἔϰτα τῶν ϰρ. P'αδίνας πέλωσιν ϖολυτρεῖς ὀπτῆσιν. vide Βατὸς.

P'ᾴδιος, α, ον, facilis, expeditus, procliuis, promptus, ἕτοιμος, εὐπορος, ταμβὸς, ἄνυσις, ϰαθ' ὁ, μᾶλλον. Xenoph. ὡς πάντα τὰ ῥᾴδια δεῖ ϖοιεῖν, admodum facile est inuentu. ῥᾴδιόν ἐστιν ὁρᾶν ἐϰ τοῦ ἐναντίου. Idem. ῥᾴδιον ϖολεμῆσαι, facilis receptus, Eurip. Ammon. diſiunguit ab ῥᾳστὸν & εὔπετες.

P'ᾳδιουργέομαι, &

P'ᾳδιουργέω, μ. ἀϰοω, σ. ηϰα, dicitur Xenophonti, quum quid facilè & ſine negotio: accipitur pro negligere, & ſine intentione & cura negotium obire, vt operarij defidentes & ignaui qui operis conſummationem ad ſe pertinere nõ magnopere putant: ἐπεὶ σαφῶς, Xenophon in OEcon. τὸ ϑ' ἁδιάφορον ἀμελῶς ϖῶς ἡμέρας ϖοῦ ἀξιόϖιστος ἐστὶν ὁ ϖᾶσιν ὁμοίως ϖαρ' ἑϰάστην ἡμέραν ϖαρεῖναι. Dicitur & P'αδιουργέω, supino orio ceſſare, remiſſum eſſe. de Polit. Laced. ἔτι δὲ τοὺς ϖολίτας ῥᾳδιουργεῖσθαι, ἐϰ τοῦ ϖόθου ἐξέλαγε τὰ συσϰήνια. P'αδιουργῶν, inde ſumptum pro mollis & in re quacunque verſari, ϖαιουργῶν, vel ϖαιουργόμενος. cum facile ad ſcelus aliquod patrandum proiumpere.

P'αδιούργημα, ατος, τὸ, facinus, ſcelus, flagitium à Budæo exputa verecatorium facinus.

P'αδιουργία, ας, ἡ, ſcelus, ad quod patrandum facile quis promptus. ſcelus à proiecta quadam audacia profectum ſcelus, ſi tibi facinus, aſtutia, fallacia, σοφία, σοφίσματα, ϖανοῦργα, malitia, propenſio ad quoduis facinus, ϰαϰουργία. Actor. cap. 13. ὦ ϖάντες δόλου ϖλήρες ῥᾳδιουργίας, ὁ plene omni dolo, atque malitio, ſine malis artibus. Et cap. 18. ἐπὶ ῥᾳδιουργήματι ϖονηρῷ. I. ſtuprum vocabulo teſtamẽti ſuppoſitionem vocat. Item mollitiuncuria, otium, facilitas viuendi, deſidia. Xenoph. οἱ μᾶλλον ῥᾳδιουργίᾳ, ἢ δι' ἐνδείαν χρήτων ἀδονᾷ. i. otia & voluptates tranſlatiæ. ῥᾳδιουργία τῆς διαίτης, &c. docentium facilitas, Bud. in iſtit. prior.

P'αδιουργὸς, apud Plutar. quem Heſy. ſignificat ſcribit ϖλαστογράφον. i. falſò ſcribentem, quem Cicero teſtamentarium vocat. Ioc eſt adulterator teſtamenti: & ϖαιγράφων, i. celeriter ſcribentem: & ϖονηρὸν, id eſt, verſutum: & μηχανόργανον, i. artificem, ϖανουργικὸν, i. verſipellem.

P'αδίως, facilè, leuiter. temerè, ex facili, ἀπονῶς, ϰαίφνης, διὰϰενοῦ. vnde ῥᾳδίως ἔχειν, ſum facilis, bona ſum valetudine. Item Polit. 1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν. Cicero ex hoc loco dixit deconnect. tolerabilem ſenectutem videri.

P'άζω, ω. ἀξω, σ. αχα, ϰ, ἡ ἐλήλ. ϖ. ὐλαγμαι, latro. apud Suid. ἐαζ' ὅδε ἐζ' ἐ. Item aſpergo, ῥάνω, & ex eo factum ſicut ex βαπτίζω βάπτω.

P'αθαγέω, ῶ, ſonitum edo, ſeu ſtrepitum ſtrepito. Item fragorem edo. item frango, confringo.

P'άθαγος, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus, propriè remi aquam feriẽtis nitus, & fragor è fluctibus in ſcopulos allíſis excitatus, licand. Interpr. exponitur etiam generaliter. ſonitus ſtrepitus, tumul-

tumultus, Hesych.

Θάρσει, Hesyc. est θάρσει & θράχυνε.

Θάμνος, ὁ στάσις. ῥ. δυσία, inertia, d. fidia.

Θάνυγρος, ὁ, gutta, puluis ex equitatu, σταγών, ὁ πανιερὸς. lib. 1. Epigr. gen. est Fœ. ὁ φόνος ῥ. δεσμὸς ἀνδρὸς κατημαγὲς σταγὼν. Hesiod. in Theog. ῥ. δὲ ἀνάγκης ἄπτωτον ἀμφιπόλευσι, guttæ cluentæ, ῥ. αἱ δὲς σταγόνες.

Θαμίζω, τὸ μόνον ῥ. δαμιεῖ, ῥ. ἀμίσω, i. aspergi.

Θαυνίζω, concana & lata manu nates ferio, vel pedibus in podicem insultando complodo sonitumque edo, τὸ συγὴ δέδοκα πανὶ, ἢ πυγμὴ τῆ χερὶ πάρα, ἢ τῷ ποδὶ τύπτω. Aristop. in Equit. τὰς ὀρχηστρίδας τ' ἀπαλωτὰς Ἐκ τῆς πόλεως ῥ. δαμεῖν χρῆν.

Θάνασσα, pertusio. Item aspergo ῥ. δάνασσόμβροις, ῥ. ἀμόμβοις, item πλησθῆναι.

Θαμίνω μ. πόσω, τ. πεφ, pigresco, torpesco, cesso à, ἀργὸς, ῥ. δεφυῶ, venereis operam do, desideo, desidiæ & inertiæ me dedo, otio indulgeo, ignauus sum, negligo, ἀ θυμὸς, ῥ. δυμος ἔχω. Neutrũ, ἀλλὰ δυμῶ διεπίασεν τὸν βίον, id est, otio languens, Ilocrat. Polybius, πάντων δὲ μᾶλλον ἐζήτουν Πέλοπα ἀ. δυμαλωσίαν ἀπαποῦσθαι ἀ. δυμεῖν, ἐπὶ αὐτὰς ὑπὸ θυμὸς τὴν πόλεμον, μανικοῖζειν αὐτὸν ἔφη ὅτι πιώτως ἔχουσι τὰς διανοήσεις. vbi pro quiescere fumitur atque otio frui, cessare. Nam & quietem animique cessationem ῥ. δυμίαν vocat Hippoc. i. ἀσάπαυσιν. ῥ. φιυς tamen in malam partem sumitur.

Θυμία, ας, ἡ, pigritia, socordia, ignauia, inertia, negligentia, securitas, quies, otium, mollities, animi cessatio. ἀμέλεια, ῥ. δυμία ὑγρὸν τε ἀρμὸς ἀ. ψυχὴ τε Plato de Legib. ῥ. δυσὼν ἀ. δυμία, Demosth. τὰς ἀκλεῖς ἀφ' ἡδυμιῶν ὧν ἀ. ἡ ἀρμὸς ὕπνος ὁρᾶν, videns venam animi quietem non in segnitie consistere, Ilocrat. in Eragora. Pro quiete frequens apud Hippocratem. vt hib. de Insomniis.

Θυμίζω, propulso socordiam, ad vigilantiam excito. Item subduco, leuo, demulceo, i. cereo.

Θυμοπαθὴς, desidem & inopem reddens Theophyl. ep. 19.

Θυμος, ὁ, ἡ, quietus, segnis, supinus, desidiosus, mollis, τὰ ῥ. δυμα, desidia, Aristot. in Rhet. proprie ſi vocis etymologia ſpectes est is cuius mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili nimiéque intento labore.

Θυμότερος, segnius, indigentius, mollius.

Θύμως, segniter, supinè, ofeitanter, per inertiam. μηδὲ πούτων ῥ. δύμως πάσχωσθαι Galen. libro 1. ad Glaucoonem. ἰσθύμως ὑπομένειν, patienter ferre, Plato de Legib. Ilocrat. ἀδὺ εφερήζειν ἢ ἀπαυδυνομένων, ὀκνῶ ῥ. δύμως ἔχειν, quieſcebam, id est, non commouebar. Aristotel. 7. Politic. ῥ. δυμοτέρως διάγειν, segnius viuere,

Θὰ, facilitas, ſanitas.

Θαιδὸς, ὁ, ἡ, ὁ, incuruus, κεκαμπύλος, Hippocr.

Θάκης, ὁ, ὁ, obliquus, πλάγιος, κεκαμπύλος, διεστραμμένος, flexus, peruersus, qui pedibus est incurus & in se contractis, cui crura sunt introrsum obtorta: ἐσθ' ὁ μὲν τὸ γόνυ τὸ φύσιν, ἢ τὸ βαῖος. Huic opponitur βλαισὸς. βλαισὸς enim (inquit Pollux) nominant οἷς κεκαμπύλα εἰς τὰ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὶ δὲ αὖ οἷς τὰ ἔκτὸς γόνατα εἰς τὸ ἔξω καπέρκαμπ.

Θάσκαλον, loripes, flexa habens crura, in Epigram.

Θάλια, τὰ, sandalia, calceamenta muliebria.

Θᾶμις, vel Ρ. ἄμιον, vehiculum, rheda, ἅμαξα σκαπαφόν.

Θάμνος, μάτος, τὸ, ex morbo refocillor, i. melius habeo, ex morbo recreor, ῥ. δαμνάφερε, μὴ κατάπιθι, ὦν τὸν τόπον ἀκαμπέσθομαι. μαίζει, meliuſculè habet, Ruel. lib. 8. Dioſc. cap. 3.

Θάμνος, ὁ, flagellum, μ. μάστιξ.

Θάκος, ὁ, Græcus, additione G literæ apud Latinos.

Θάκες, τὰ, τὰ χαμαὶ, Etym.

Θάμνος, ὁ, σ. ἀγωγὸς, roro, aſpergo, inſpergo, reſpergo, rigo, humecto, Actiu. Accuſ. ῥάμνω εἰς τὰ βλέφαρα, aſpergo palpebras, Ariſtoph.

Θέρω, perdere, deſtruere. ἀ. δάν.

Θέρτης, ὁ, ἡ, ὁ, σφῦρα, malleus. inferius ῥ. δωτήρ.

Θέρτης, ὁ, corruptor, profligator, deſtructor, interfector.

Θέρτος, ὁ, ου, ὁ, fabrilis, & q. vaſtatiuus, q. corruptiuus, Apollon. lib. γ.

Θέρτος, corruptus, vel qui poteſt corrumpi.

Θρέαν, purus ſum, caſtè viuo.

Θέρω, perdo, φθείρω, vaſto, deſtruo, corrumpo, θραύω. vnde διαῤῥύω. Actiu. Accuſ. Et Ρ. ἄμαι, perdor, pereo, φθείρομαι. Odyſſ. πάντ' ἐγὼ ἀπὸ ἄλευσα Ρ. ἀμένῳ, ὅτι μ' ἰήσαν ὀλυμπιόνες, ἀπεσήναθ' ἑταῖροι ῥαῖσθέντες, lib. 2. Apollonij, nauis euerſa, perdita.

Θέννυμι, veſtimenta deſideo.

Θεπίδιον, ἡμικύκλιον, detrita veſte amictus.

Θείδης, ὁ, ῥάμνος, rami, frutices, ἐφύδατα μικρὰ.

Θάμνος, τὸ, veſtis vilis detrita ac pertuſa, λάκιος, Ariſtopha. diminutiuum. Chryſoſto. γυναῖκας πλεῖστα λάκια φέρουσαν, i. ſordidis pannis veſtiri ſolitam: τὰ τρύχνητα σαπρὰ, ἰακάδωτα. Ariſtoph. in Acharnenſ. λάκι μοι ῥάκιον τοῦ παλαιοῦ ὁ ᾠμικτὸς. ῥάκιον, pannículus, vt apud Theophr. hiſt. lib. 3. cap. π.

Ρ' ἀκιοσυβὴς τὰ δ' ἀ., ὁ, Euripid. ab Ariſtoph. cognominatur, quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis ſeſe ornauerit, vel quòd tere pannoſos reges in ſcenam produxerit.

Ρ' ἀκοδ' ὑπὸ, pannis obſitum eſſe. Chryſoſt. in Epiſt. ad Rom. 6. αὐχμῶσαν, πανιῶσαν, ῥάκεσι δυόμενον.

Ρ' ἀκόδυτος σολὴ, obſoleta & pannoſa veſtis, Euripid. in Rheſo.

Ρ' ἀκοίδης, pannoſa & vilis, in Epigr.

Ρ' ἀκόμενι vide infra in ῥ. ἀκόμενι.

Ρ' ἄκος, ὁ, τὸ, pannus veſtis, pannoſa & laecrata, τρῆσιον, ſicut ῥ. άπον, reſiicula, ſaga. ὀδὸξ, τὸ σὸ ῥ. ἄκια ὁ ποπαλέξεις, i. σπακιὰ ἢ διῤῥωγότα ἱμάτια. Ariſtopha. in Pluto, αὐδ' ἱματίῳ μὴ ἔγε ῥ. άκες, pro veſtimento habere pannum, id eſt, veſtem attritam. Ρ' ἄκος, panniculum & linteolum etiam ſignificat. Gal. ἀκακμένοι δὲ ὑπὸ ὄγκου ῥ. ἄκια τεθλασμένῳ ὀξαλάκῃ χυλός, excipiatur ſuccus oxalidis panniculo veſtis detritæ. vnde apud Dioſcor. ῥ. άκεσι λινοῦ ſepe pro ὀθόνιον, ῥάκκινα, lacerata linteola, Ruel. linteorũ laciniæ, Marcel libro 5. Dioſcorid. cap. 78. Tranſfertur in hominem nihili, Lucian. in Tim. à veſte detrita reiiculáque ſumpto cõuitio. Formatur autem à ῥ' ἄκεσα, ῥ' ἴξω, ῥ' ἔκχα, in α conuerſo, & denſa conſonante in tenuem. Capitur etiam pro cicatrice ſeu ruga & lacinia faciei. Ariſtoph. in Pluto, ὁ ῥυὶ κεκαδὼκα τὸ σοφιστοῦ τὸ ῥ' ἄκος.

Ρ' ακώμενι, lacero, in modum detriti panniculi rumpor. Plutarc. in Sympoſ. ἀεὶ γὰρ λυκεῖοι σοφίζεται, τὰ ὑπὸ θυμῶν διηρθρωμένα, καὶ οὐ ὑπνῳ μεμάρτηκε, ἢ τεχνικῶς ἐστὶ, τὸ τοῖς θήρασι φιλεῖ ἢ ῥ' ακοῦται. Dioſcor. lib. 5. c. 102. ἐξ' ἀκωμένῃς σοφοσπε, rugoſæ facies, cicatricoſæ & laceratæ, Ruellius: rugoſi vultus, Marcellus apud Hippoc. pro irrumpo.

Ρ' ακαφοεὶω, ὦ, ἑυτ. ἤσω, laceram veſtem geſto.

Ρ' ακτιφέλατα, tympana à ſtrepitu. & ſaltationis genus.

Ρ' άκτος, vallum, torrens, petra, colliis.

Ρ' ακτρίον, virga, baculus: quo fructus deiiciunt, & deturbant.

Ρ' ακτύλης, fractus, ῥ' ηγνὺ Θ', διῤῥ' αγὰς, attritus. vnde ῥ' ακάδες κάλαμοι dicuntur Græcis ſinus quibus tenuis cutis & attritis veſtium fragmentis ſimilis ſuperiacet, Galen. ῥ' ακυδὴς σώμε, in Epigram.

Ρ' άκωμα, idem quod ῥ' άκιον, veſtis vilis & lacera, & commiſſuris conſerta. Ariſtoph. in Achar. Τὰ ἱμ' ῥ' ακώματα.

Ρ' ακκης, ὁ, vt apud Æginct. ῥ' άκωσις ὀγκώδης, laxata ſeroti cutis.

Ρ' άμμος, ὁ, τὸ, futura, ῥ' αφὴ ὀστῶν τῷ ῥ' απτῶ. Ρ' άμμος, licium, filum, & fibula, ſiue tænia quæ per anulos excurrit veſtiſque ſciſſuras inter ſe committit. Joſephus de Antiqu. Ρ' άμμασιν ἀζώνοις ἔνιοτε εἰς τὸν ὦμον ἀναδέσαι τοὺς κίκνας τὰ τῶν ἐδῶτος ὑφασμάτα ἐνώτου. Heſyc. ῥ' άμματα expoſuit βοσφόρια. ῥ' άμμος etiam Latine dicitur acia, id eſt, filum. Titinius. Phrygio fui primo, benẽque id opus ſciui: Reliqui i acus, aciáſque hero atque heræ noſtræ. Cornel. Celſ. lib. 5. cap. de glutinatione vulnerum: vtraque optima eſt ex acia molli nõ minus torta, quo mitius corpori inſidat.

Ρ' άμνος, ὁ, ου, rhamnus, ſpinoſus frutex, quo ferunt authores hiſtor. Eccleſiaſt. Chriſtum ſeruatorem noſtrum coronatum fuiſſe. Theophraſt. lib. hiſt. plant. cap. 3. & cap. 17. ἀείφυλλον dicit eſſe, quod noſtro rhamno non conuenire obſeruani. Dioſcor. lib. 1. cap. 120. ad veneficia valẽre his ita prodidit, Αἴγιτας ὃ ὃ κλάδος αὐτὸς θύμως ὁ θυμὸν σφοῖς δίντας, ἀσπιωσεν τας σφῶν ἀκμὰς χαμαιγείοις. Ob id ἀλεξιφάῤῥμακον vocat Nicander. i. aduerſus lares nocturnóſque lemures & ſtriges auxiliatricem. Hanc plantam volunt ſpinam albam dicitquam ego ἐξυάκιδα putõ, de qua Ouid. in Faſtis»

Hic fauis ſpinam qua triſtes pellere poſſet
A foribus noxas, hæc erat alba, edidit. Ibidem,
Virgáque lanalis de ſpina ſumitur alba
Qua lucem thalamis parua feneſtra dabat.

Vide Πυξ. ἀ. ῥ' άμνον apud Joſephum malè expoſuit Interpres rubum.

Ρ' αμνουσία, ας, ἡ, Fortuna ſeu Nemeſis, quæ in Rhamnunte vico Atticæ ſimulachrum habebat, à Phidia fabrefactum. Vide Νέμεσις.

Ρ' άμφη, gladius, culter.

Ρ' άμφις, ἰδὸς, ἡ, genus nauigii.

Ρ' άμφος, ὁ, Θ', ου, roſtrum auium propriè, vt ῥύγχος, ſuũm. Laſcar. οἰωνῶν ἄρπαξ κάμπας ῥ' άμφος· ἰδὸν ὀνόματος fic etiam Alex. Aphrod.

Ρ' άνις, ιδὸς, ἡ, ſtilla, gutta, aqua pluuia, aſpergo. Pro ſanguine. Gaza in Problem. Ariſtot.

Ρ' ανὸν, ῥ' ῆτος, locus in oculis vnde lachrymæ fluunt, ταντὸ Pollux.

Ρ' αντίζω, rigari. aſpergi, mundari, purgari, abſtergi, καθαίρεσθαι· ἐγὼ δὲ βουλεύομαι μᾶλλον ῥ' αντίζεσθαι, ἢ καθαίρεσθαι· ἢ διὰ καθαίρεσθαι δόλῳ φεύγουσι, Nazanz.

Ρ' αντίζω, μ. ἰσω, φαντίζω, aſpergo. Actiuum.

Ρ' αντισμα, &

Ρ' αντισμὸς, ὁ, ὁ, aſperſio Cicer. aſperſus Plinio, luſtratio, aſpergo. Sic Plinius longinqua aſpergine maris. ῥ' αντισμὸς ὠφελεῖ, ſan-

guinis aſperſio, in Epiſt. 1. Petri cap. 1. & ad Hebr. c. 9.

P'αττὸς, aſperſus, irroratus.

P'αξ, γος, ἡ, ὁ, acinus vuæ, in quo celantur vinacea dicta etiã impropriè acini; ſi γράφοιτο διὰ ξ verò eſt vuæ granum, id eſt, κόκκος σταφυλῆς. prima longa in obliquis. Dicitur & ῥάξ in Epigram. ἐν βοτρυοκόμῃ ῥαξὶν ἀκίνου νιφὰς ἐλαύνει, in acino vuæ paſſæ, Dioſcorid. lib. 3. cap. 94. & cap. 19. Leuitici, ἐυθὺς τὰς βότρυς ἀμπελῶνος συνσυλήξεις, in vinea tua racemos & grana decidentia non congregabis. βότρυς, acini: Dioſcorid. lib. 5. cap. 51. βότρυς μικροὶ, συμβεβυσμένοι μεγάλου συφοῦ, vuarum acini, numeroſi, rubri, magnitudine tritici, Marcel. ibidẽ: qui adnotat Plin. racemos vocare quos Dioſcorid. βότρυς non ſine diſcrimine: quoniam in racemis plures in vnum collecti vuarum acini ſunt: in iis autem quas vocant Græci βότρυς, vnius tantùm vuæ & acini æſtimatio eſt. Videtúrque Dioſcor. non racemos, ſed acinos intelligere, ſubdens καὶ μικροὺς συφοῦ, id eſt, tritici grani magnitudine. ὡ βότρυς βοτρυῶν, acini vuæ, acina in gen. Neutr. Gaza lib. 3. de Cauſ. plantarum Theophr. κατὰ τοὺς ἐν συοφορῷ βότρυς ἀγῶνας, Dioſcorid. lib. 2. cap. 185. allij nucleos vocant aglithas, Ruel. nucleos quibus coagmentatur allium, ſpicas appellant, Barbar. vocant in alliis diuiſiones ſpicas ſeu nucleos, Marcel. qui ibidem à Theophraſto, dici γάγγραινα adnotat, quas Dioſc. γλάνδες, alij ἀγκλίδα vocant. vocatur ἄξαι etiam extremitas digitorum intrò vergens quæ rotundior eſt, vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. libro 2. Ruf. Epheſ.

P'άζω καὶ βάζω, ἀ ῥάσσω, βάζει ὁ ὄρος τὸν ἐπαινέσαμεν ὑπὲ ὄρος σιὼν ὑπὲ ὠὼν, i. clidet eos Deus qui conſurgunt contra montẽ Sion, c. 9. Eſaiæ: ſic Hieronym. ibidem exponit.

P'άξις, εως, ἡ, conflictus acierum. Bud. ex Plut.

P'άον, ονος, τὸ, facilius, βέλτιον, melius, ῥᾴω, ῥᾷστος, ῥᾴστη, ῥᾷον, ῥᾷστον, ῥᾴονος, ῥᾴονι. Vocabulum conueniens ægrotis, qui incipiunt conualeſcere: vnde & verbũ ἐκίζω, pro facilius à morbo me habeo.

P'άσσω idem quod ῥάσσω, id eſt βλιττάω. Suid.

P'αστιμωνὸς, ὁ, ſtipulam inflans, idem qui & ῥαπιζάνης.

P'αστὴν, ὁ, ſtipulã. κρασάμεν.

P'αστίζω, ω, ὁ, qui tibias compingit aut inflat. Euſtath. idem quod μὸλυβδ.

P'αστίζω, μέσω, π. ισω, ἀ, la pis percutio, παίσω, colaphis cædo, colaphos incutio, in facie percutio, colaphum infligo, alapas impingo. Actiu. Accuſat. ἐραπίζων σε ὁδὶ σαρήνα, impingo alapam in maxillam tuam, Matth. 5. ἐραπίζειν propriè ſignificat, contumeliæ cauſa, virga aut ſuſte, aut etiam crepida alium cædere (nã ἐαπὶς & virgam & crepidam ſignificat) ſicut ompha le, fandalio caput Herculis verberabat Plutar. in Themiſt. ἐὰν οἱ τῶν ἀγώνων ἀφηγεμόνες ἐραπίζωσι, id eſt eos qui in certaminibus intempeſtiuè ſurgunt, cædunt & paulo poſt, id explicans ἐκβαλλόμενον, inquit τὸν βακτηρίαν ὑὸ σταθέντος, hoc eſt, quum baculum extuliſſet veluti percuſſurus. Theod. Beza annot.

P'απίς, ίδος, ἡ, virga, crepida, fibula, ῥάβδος. vnde χειροῤῥάπις, i. χειροῤῥάβδος ὑ χεὶρ, Homer.

P'άπισμα, ατος, τὸ, alapa, colaphus. Pſeudo Pythic. ait non eſſe in vſu. Suid. ἐπὶ πεζῶν, ὃ ἐκεῖ ἴδιος λέγουσι ῥάπισμα.

P'απτὰ, centones, puluini. τὰ ἐκ ῥακῶν ῥαπτὰ, &c. Xenophon in 4. Κύρ. παιδ.

P'απτὴς, ου, ὁ, ſutor.

P'απτὸς, ὴ, όν, ὁ, lacer, fractus, futilis.

P'άπτω, μ. αψω, π. αφα, ſuo, conſuo, ſarcio, conſarcino, affingo, doloſe ago, i. machinor. Neutr. Accuſ. ῥάπτω κεφὴν, Hom. Odyſſ. i. βελόπεμπα, σιωπῶν, τεχνήμασι, ſtruo. Vide Καπηλεῖα φύσις. Dicitur ῥάπτω μου pro eodem Ariſtophanes. τοῦτο, νὴ δία, ῥᾴψαμέν σκύτινον, vide Prouerb. Nequid ſuo ſuat capiti ἐκ ῥάπτειν ἀοιδὴν, Heſiodus. componere, contexere, ſeu pangere carmen, & per tranſlationem concinnare.

P'άπυς, idem eſt quod ῥάφανος, napus qui & βουνιάς.

P'αρίας, άδος, Ceres, à Raro quodam Triptolemi auo cognominata, quam ille quum filiam quæreret, hoſpitio accepit.

P'αρίον, puer, infans, Etym.

P'άρις, ιος, robuſtus: item venter. vnde & pro puero ponitur. eſt & nomen loci proprium, Etym.

P'ᾶσμα, ατος, τὸ, aſpergo, perfuſio, Athen. μύρων ἐκσμαται εἰς τὸν χιτῶνα ἐπιπτὼν, ἢ ἐκείσματα ἢ σαγήνε.

P'ᾶσσατα, aſpergite, rigate, ἀ ῥᾴ, ῥάξω, irrigo, Hom. Odyſſ. ι', vi ſterno & eicio, Euſtath.

P'άσσω, τὸ ἀφάσσω. fut. ἄξω allido, deiicio expon. etiam vi & impetu valido derido

P'άστα, facilimè, Ariſtophan. ῥᾳδίως πάντων, Demoſthen. vt μάλιστα πάντων.

P'αστάζω, vel P'αστάζω, laboro, impello, turbo.

P'άστον, pro βέλτιον, ῥᾴστον. Eurip. Schol.

P'άστος, η, ον, ὁ, facillimus.

P'αστωθῆναι, &

P'αστωθῆναι, μέλλω, π. ὦκα, ῥᾳστάζω, liberè ago, otior, otio langueo, ſæpè otium, iudulgeo inertiæ, ῥᾳθυμῶ, Neutr. Abſol. Xeno. Οὕτω νῦν ἐφόβουν ἐὸ ἔτι ἄρ' ἄμυνα βασίλεια, οὐδὲ ὑκτωθῆναι τὰ ἐξῆς κρίνωμεν ἢ ὑκὶ σιωπᾷ ἐκπαυσόμεθα. Dicitur & paſſiuè ῥᾳστωθῆναι.

P'αστώθησις, idem quod ῥαστώνη, Suid.

P'αστώνη, ης, ἡ, facilitas. Plato Epiſt. 7. ἐπιμεῖναι ὑκ' ἐμὲ τριῤῥαβδοῦσι νεανίαις τῆς πορείας, itineris leuandi cauſa. P'αστώνη γίγνεται, &c. ἀπὸ Gorgia, τῇ μὴ ἐκπίπτοντα τῆς σιόλεως ὄχλῳ, ῥαστώνη φυγῆς ἐνέχει. ex vrbe fugiendi facilitatem multitudini præbuerit, Plutarchus in Camil. P'αστώνη rerum ſecundarum proceſſus res ſecundæ: hoc eſt, τὸ βίου δύναμιν ἔχειν. Ὀλίγης πολλὰς ἐκστώνης ἐμῶν, ἅμα οὐ ἐνὰ μικρὸς ἐκβυμίας μεγάλους πόνους ὑπομένειν, Gregor. in 1. contra Iulian. τὴ ὑπὸ τὸν ἐκστώνη μετρίως γεγονυῖαν διαμονὴν. Et Polybius ἐκστώνιον ἀδάξασθαι appellat, ſtatum rerum ſecundis florentem, in quem nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Huic opponuntur αἱ ἐκ τὸ τυχὸς ἀπιπίπτοντα. Cicer. vitæ tranquillitatem vocat ὑσυχίαν καὶ βιωτικὴν ἀ ἐκστώνη δι' ἀνάλυσιν γεγονυῖαν, quum æquitas eſt in abundantia & per vtilitatem facietas, Plutarchus in Lycurgo: ſic Lapus. P'αστώνη, recreatio, relaxatio, remiſſio, laxamentum, re ſpiratio, reſpirandi ſpatium, ἀνάπαυσις, quies, otium, voluptas, quia facile in eam illabimur, ſolatium, ſidia, ignauia, ſegnities, ῥᾳθυμία, laboris leuamentum, & facilitatio rei conficiendæ: cui opponuntur χαλεπότης, ἐκστώνην φέρειν, relaxationem quandam afferre. καὶ πὸ ἐν τῇ πεφιφέρειαι ὑπὸ κ αἰσπαύσεως ἐν κακοῖν διαμῆναι, otium laborisque refiſionem ex malis, deſiderantibus, Plutarchus in Camillo. ἐν ἐκστώνη ὄζεσθαι ἐπὶ τας ἐδὸὶς πὰς μακρὸτέρας, facilem modum ueni longioris itineris conficiendi. καὶ ἐκστώνε ὑπάτων, ἀπὸ difficultatem abſoluere. Ariſtotel. libro de mundo. ἔτω σοιὶ. μὲν ἀπαυσις, τῷ μὲν, πρωφερὲ, βλακεία ἀδύνατος, χαίνης ἀρχαῖ. ἔχουσ. κίνησιν, ὡς ἢ σωμενόητ ἐιπεῖν, ἀγωνίαν πολὺ μᾶλλον ἐκστώνιον ἢ πάμπαν ἀνοχὴν τῆ πόνε τῶν ἐκστώνων opp it otium labori.

P'άσσαρ, ορος, poculum, crater: à ῥάζω, i. irrigo.

P'αφανίδιον, Rhaphanclæum, quod & ἐκστίνον ἔλαιον, Rhaphinum oleum: id ſit ex rhaphani ſemine, Dioſcorid. libro 1. pite 46.

P'αφανὶς, ἡ, idem quod ῥαφανὶς, i. radix ſiue raphanus. Hom. βαῖα, ἢ πεῖρα ῥαφανὶς, ἢ κρεμμύες, ἢ κολοκυντες. Vide P'αφανὶς.

P'αφανηδὸν, Aduerb. Vide P'αφανὶς.

P'αφανίδες, μ. dem, podicem traiicio radice, id eſt raphanos: pœna erat eorum qui in adulterio eſſent deprehenſi. Ariphan. πρὸ πάντ' ἐω' ῥαφανίδας ἐν ἀνθρώπῳ πέφυκε πλοῦτος, γνήσιον λέγειν, τὸ μὴ ὑψιφάνιτος εἶναι: Vide Ἀπόφασις ἀθετος.

P'αφανὶς, ίδος, ἡ, quæ & ῥαφανὶς Homero, i. raphanus. Dicitur & radix. Palladius in Auguſto cap. 5. Radices ſœminini generis putantur, quæ minus acres ſunt, & habent folia latiora, & infráque raphanum vocat. Radicula à Gaza tranſlertur in problem. Ariſtotel. Segm. 9. Quæſt. 6. Et tamen radicula alia reba eſt Plinio, nempe lanaria, Græcorúmque σρύθιον. P'αφανίδες quinque genera aſſignat Theophraſtus hiſtor. libro 7. pite 4. quem Plinius libro 19. capit. 5. ad verbum expoſuit: raphanos in napos conuertit errore manifeſto. Erroris cauſa fuit, quod ibidem ῥάφανα (id eſt Atticis braſſicæ πᾶ τὸν κεφὴν) tria genera conſtituat, Philoſophus. Plinius verò per ῥάφανον raphanum intellexerit, duplicatóque errore braſſicam in raphanum transformarit ex vocum ignorantia. Eſt & ῥάφανος Theoph. id eſt, aromacium Columellæ, ſiue aroma Plinio, quę rapula acria videtur diciſſe Horat. vulgò vocamus reforts. Proprièque ῥάφανὶς, diſtinctionis cauſa dicta reſorts, non verò raue: hoc enim ſæpe ſiue rapum, i. γογγύλιν Galeno, quæ quia ventroſa, γαστέρα dixerũt, vt auctor Athen. libr. 9. Is tamen γογγυλίδα ἀγρίαν apud Theophraſtum napum intelligit qui βωνιὰς eſt Dioſcoridi: nobis vulgò nauew, vel nauet. Apud ipſum Athenæum ῥάφανὶς à Pleuſippo ſtingui videtur, ab ea quæ ῥάφανος ſiue ῥάφανος dicitur, i. vt interpretor, rapa ſiue rapum. Nota ῥάφανὶδα, etiam communi gua ῥάφανον dici. Vide Commentar. Ariſtophan. in Pluto. Vide P'αφανηδὸν, Aduerb. vt apud Paul. Ægin. lib. 5. cap. 89. διαφορᾷ τῇ κατὰ μικρὸν εἰσὶ πλείους, ἢ ὑβρὶς λέγεται ῥαφανηδὸν, ἢ ἀχαλινόδην, &c. Additq; paulò pòſt, P'αφανηδὸν μὲν οὖν ὅτι ῥᾴδιος ὁ εἰς ὑβριμὸν ἔρωτα διὰ πάχυος, ὃ ἐς σκυτικὸν ἢ καυλὸν, πᾶς διαμένων ἐκ τῆς ἐμφορείας τῇ κατατυλῶσαι σκυτικὸν ἢ καυλὸν, id eſt, Raphani modo facta, fractura oſſis ſecundum obliquam figuram tranſſitudinem.

P'άφανος, ὁ, raphanus (ἀπὸ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι: nam ſtatim à ſatu oritur,) lingua communi: nam Atticè ῥάφανὶς dicitur, vt ſuprà adnotauimus. Atticis verò ῥάφανος, i. κεφαλὴ, braſſica. Vide ῥάφανος & P'άφανον in Ammon. P'άφανος, radix vertitur à Gaza lib. 1. Problemat. Alexand. Aphrod. quæſt. 22. raphanus alia braſſica apud Ariſtot. lib. 5. de nat. Anim. cuius hæc ſunt verba: ὑπὸ τῆς ῥαφανίδος ὦν κρεοῦσί τινες κράμβην, in braſſica, quã canit nonnulla crãben. P'άφινος ἀγρία, braſſica ſylueſtris, Ga-

apud Theophrast. ῥάφανος ἄγριος, brassica optima, Idem libro 7. hist. plant. Theophrast. Brassica arceri ebr actatem at libro 4. hist. plant. Idem Theophr. Vide Ῥάφυς.

ῥαφίδιον, ἰδίζ, radix modo raphani contextus, Theophrast. in hist. plant.

ῥαφίς, ἴδος, futura. ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς, Galen. l. 5. de usu partium scribit τὸν ῥαφὸν hinc appellatam quod τοῖς ἐκ πολέων ἢ φύσεως ἐμπεφυκόσι ἰκμάσιν, vel tibus ex multis pannis consutis similis sit.

ῥαφίς, qui vtitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur sutor, Epigrammar.

ῥαφιστὴρ, idem Exod. cap. 27.

ῥαφιστὸς, seu textus. τὰ ὑφαντὰ καὶ ῥαφιδωτὰ, Exod. 36. τῷ ποικίλῳ καὶ ῥαφιδωτῷ, opere plumario, cap. 27. ibidem.

ῥάφος, fabula κατὰ πάθος. Apud Hippocr. ἰκμὰς, Galen. exponit τὸ κατεψυγμένον, ὃ διακενοῦται ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ ἐξατμίζοντος ὑπὸ τοῦ πλέονος ἀπὸ τοῦ ἐναντίου διὰ τοῦ ἀραιοῦ ἕλκεσθαι. vide Ὑπόπλεως.

ῥάφυς, ἴδος, ἡ, acus, acicula, fibula, virga, calceamentum, olus agreste lapsanæ simile. Item piscis acus, Athen. alio nomine βελόνη.

ῥάφη. Vide Ῥαφυίς.

ῥάχδην, q. spinatim, ὅτι τὸ ῥαχὺ κοῖλον.

ῥαχὶς, locus iyluosus & sublimis: à ventorum strepitu dictus ῥαχία ὑψηλὸς Θ. Hesych. vide Ῥωχία.

ῥαχίζω, ἰαχίζω, τὸ διακόπτω, Pollux.

ῥάχιον, τὸ, medicullium spinæ: Pollux τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

ῥαχὸν σπαρμα, ὃ ἐν κέστῳ, Hesych. Ῥάχνη, ἡ, in vite dicuntur flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plin. quæ in nouellis vitibus purare agriculturæ lege vetitum est. Sicque apud Theophrast. legen. lib. 3. de Causis plant cap. 9. Κἂν ᾖ φυτὸν ὅπως ἐκλαχεῖ τὸ πρῶτον, ἐὰν ἐᾷ θάλλειν, μᾶλλον κινοῦσι τὴν ῥάχιν καθαιροῦντα τὰ ἄκρα τοῦ φυτοῦ, καὶ πάντες τὰς ἰαχὰς, i. Quemadmodum faciunt in vitibus non putantes duramenta siue brachia. Quod quid esset ignorauit Laza hoc ipsum transtiliens. Philosophi dictum pulcherrimis verbibus explicauit poëta, Georgic. lib. 2.

Ac dum prima nouis adolescit frondibus ætas,
Parcendum teneris: & dum se lætus ad auras
Palmes agit laxis per purum immissus habenis,
Ipsa acies ferri nondum tentranda: sed vncis
Carpendæ manibus frondes, interque legendæ.
Inde vbi iam validis amplexæ stirpibus vimes.
Exterint, tunc ſtringe comas, tunc brachia tonde. &c.

ῥαχιφυὴς, ἰαχὶς spina: locus editus: cautes: strepitus: hrus quod vnda verberat: reciprocatio fluctuum sue quarti æstus, vadosum æstuarium, litoris salebræ, terra metallis abundans: locus arboribus consitus, Etym. ῥαχίαι δὲ παρὰ τὰς πύπας αἱ ὀξέως ἐξαίρουσαι ὀφθαλμοὺς, ἢ ὀλιγόνευρος, ἢ διακλάσεις ὄρυμ, ὅθεν τὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους κρατοῦντα, ὡς ἀπὸ τῶν ῥαχίων τῆς πέτρας, interp. Thucyd. Idem Thucyd. in 4. Ἀμυνόμενοι δὲ ἀφ' ὑψηλοῦ τοὺς ἰαχίας. Suid. adnotat ita Iones vocasse τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀνάκρημνα τῶν διαλάσεων. Est & proverb. ῥαχίας λαγόποδας.

ῥάχμα, ἰσος, τὸ, ἡ, disseco, diuido per spinam, σφάζω, ἰαχίζω, διακόπτω. Sophocl. in Aiace, ἔκπερ ποιμένων σύνεγγυς κύκλῳ ἰαχίζων. Idem, ἐσφάξε καβὶς ἰαχίζων, vulgò dicimus eschiner. Ῥᾳχίζω, ἀκα ξυνίημι. Suid. Est & Hesych. mentior, εἰκάζω ἢ μιμοῦμαι ψεύδομαι. Actin. Accus.

ῥάχις, εως, ὁ, spina dorsi, quæ & absolutè spina: sic dicta à ῥέουσα αὐτῶν ἰᾶς ἢ διακρίνειν τὰ διξὰ μέρη ἀπὸ ἀλλήλων, inquit Apollod. apud Etym. alij tamen à ἰαχὶς deriuant, quod sponduli parte posteriore, sint πεπηγυῖαι, i. spinosi & asperi de dorso foli, Dioscorid. lib. 2. cap. 127. Theoph. de folio roboris loquens lib. 3. histor. cap. 10. ὅτι δὲ τοῦ φύλλου φύσει ἡ ἰαχὶς σφᾶ ἐστὶν ἀλλὰ κύριον circa dorsi spinam. alibi μέσον ἰνὸν vocat, vt cap. 15. de ostrvæ folio. Pro dorso terræ in Epigr. pr. brem. Ῥάχις etiam dicitur pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorū inchoatur. Aristot. lib. 4. Anim. Transfertur aliquando, vt ῥάχις τῆς ὄρφ Θ., Herodot. & in Epigr. dorsum montis. ἱερὸν ῥάχιν, Ibidem. Vide Ῥαχία.

ῥαχήρ, ερος, ὁ, vanus, mendax, ostentator.

ῥαχητὸς, ὁ, idem. Apud Sophocl. Interpres ἰαχητὰς (sic enim scribunt) τοὺς μεγάλως κεκωφωμένους, perditissimos nebulones, facinorosos.

ῥάχια μέση Θ., spinæ dorsi medulla, medulla spinalis, quæ & νωτιαῖα, Galen.

ῥάχος, palus spinosus, & vitis, Etym. in plurali numero ἰάχοι dicuntur esse stipites apud Xenophon. Idem Etymol. hinc dicit esse verbum ἰαχίω significans πάντα σκινδαλίζω, ἀφαλίζω, ἀποκλείω, ἀποκλείω, ἀποκλεί

Ῥεῦσις, εως, ἡ, fluentum, alueus, profluens aqua. ῥέυσιν & ῥοῦσιν coniunxit Nazanz. in Orat. Ammon. distinguit. ἐν ῥείσεσι, in limitibus humidis, Rüell. & Barb. lib. 2. Dioſc. c. 209.

Ῥεύστης, fluens. ῥέων. Suid.

Ῥεύτιον, Iuno apud Euphorionem, Etym.

Ῥέφαξ, ῆκος, ὁ, cingulum. vide Ταφίς.

Ῥέφτωρ, ορος, ὁ, factor, author, ἐργάτης. Heſiod. κακῶν ἐπικτήτωρ ἠδ' ὀφέλεων πάντοσε.

Ῥᾴκης, ους, ὁ, ἡ. factiuus, ſtrenuus.

Ῥᾴπις, virilis. Heſych. expon. ἀνδρεῖος, addens ἢ χρηστός.

Ῥᾰμβάζω, vagor mente, ſeu animo ſum vagabundo.

Ῥᾰμβεσμοδοῦλος, occupatio mentis, ἀχαλίνωτος ἔνοια, ἢ ζωῆς ἀφεμισμὸς, ἠεμόνας ἐσθ' ὑπνώσας, inconſtantia concipiſcentiæ, cap. 4. Sapientiæ. Vide Ῥᾰμβος.

Ῥᾰμβίδιν, circundo, vagor, fluctuo.

Ῥᾶμβις. Vide Ῥᾶμβος.

Ῥᾰμβομαι, πλανῶμαι, γυρεύω. ἠεμβόμεθα δ' ὧδε τὸ πρωτοπόρῳ ὑῇ τῷδε πάξαι ἐλκεσιν, Plutarch. in Fabio. vbi Interp. à caſtris noctu diſcedes & ordinem deſerens. Idem in Pomp. ῥᾰμβούμενον οὐ πόρρω μεσημβρινὸν κατανοήσαι, vagari atq; ré negligenter gerere. Chryſoſ. ἐσφάλη τοῦ πράξαι καὶ ῥᾰμβούμενος. Vnde Ῥᾰμβος. Vide Ῥᾰμβος.

Ῥᾰμβος, ὁ, vagus. κυρίως δέρμα ἢ ξύλον ὃ σωσχύς ὑπάγεται πλανώμενον, ἢ χαμηλὰ καὶ ἀόπτως διατεινόμενον, βεβαίως εἰς τὸν ὄγκον μικρὸν ἐφεῖται, hunc Latinè vagabundum dicere poſſumus, ex Leg. Et apud Marcum Aurelium, ἡ ψυχὴ ῥᾰμβος, id eſt, anima vaga. λόγῳ τῷ ῥᾰμβοῦντι, quo vtitur Plutarc. in Demoſth. Hinc reſurſ, & reſurtus, qui error eſt animi ὑπὸ τῆς ψυχῆς πλάνη, id eſt, ῥᾰμβεσμὸς ſiue ῥέυσις apud Hippocr.

Ῥᾰμβω, circumuerto, vacillo, irrito. Actiu. vnde ῥόμβος. Vide Ῥᾰμβος.

Ῥᾰμβώδης, ες, ὁ, ἡ, animo vagabundo factus, qualis eſt cius qui animo vagatur. Plut. in Dion. apud eſſidem de audiendo ῥᾰμβῶδες expon. oculi huc illuc vagantes, nõ defixi in eum qui verba facit.

Ῥᾰμφος, ου, ὁ, τὸ, roſtrum, naſus, os. vide Ῥᾰμφος.

Ῥᾴων, facilius, εὐφορώτερον.

Ῥᾴων, ονος, ὁ, ἡ, pocula, quædam vide Euſtath. trullæ.

Ῥᾶγδην, fluxus, ῥόῳ. Æſchil. ὄμβρου σίφακτον ἀκ' ὀσμὴν λειβόμενον ῥόος. Vide Suid. in dictione Πλάτη.

Ῥέπτω, κατίημι, κατιθάω, κατατίθημι, Homer.

Ῥέπω, repo, declino, inclino, vergo, propendeo, ſum propenſus, præpondero, prolabor, κλίνω. De ſtatera propriè dicitur cũ lanx altera ad terram recellit. Tranſlatè poſuit Ioſeph. πλῆθος ἤῤῥεπε πρὸς τὸν ἕτερον τόπον. Plato Epiſt. 7. ἀνάγκη μὲν ἐστὶ καὶ πάντων ἀεὶ τὸν παρόντα ἕκαστον, ἡμᾶς ἕπεσθαι ἐπὶ τὰ τῶν πολλῶν τὴν, quum ipſe dubitarem, eſſet eundum nèene inclinauit eò ſententia, quòd in præſentia tentandum eſſet. Ab hoc verbo deducitur ἐπίῤῥεπον. Capitur etiam τὸ ἐίῤῥεπον pro pertinere. Ariſtoph. ὁ χρησμὸς δὲ τοῦτ' ἐίπερ, εἰς pertinet & tendit oraculum. ἐὶ πρὸς εἰς τὴν γαστέρα, in ventrem tendit & fertur, repit, Galen. ad Glauc. ἐὶ πρὸς ἕκαστα ἔῤῥεπε, procliuiorem eſſe vel propẽſiorem ad voluptates. ὑπὸ τῆς ἡλικίας ἐίῤῥεπόντα, in dulcedinem vergens, Dioſcorides lib. 4. cap. 285.

Ῥεῦμα, ατος, τὸ, fluxus, humoris affluentia, καθαίρει τὸ ῥεῦμα τοῦ στόμαχου καὶ κοιλίας, fluxus ſtomachi & ventris, Dioſcorid. libr. 1. cap. 114. τὸ ῥεῦμα τῶν ὀφθαλμῶν, diſtillationes oculorum, id eſt, tenues, vt inquit Galenus, qui ferantur ex oculis humores, qui nec cohiberi poſſint, nec volẽtibus nobis fiunt: à lachrymis hoc ſolo differentes, quod lachrymæ non ſemper fluunt, & electionem volutantẽque in nobis habent.

Ῥεῦματίδιον, grauedine infeſtor, fluxu humoris noxij tentor, fluxionibus infeſtor. τὸ ῥεῦμα τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς, cui diſtillatio in arteriam defluit. Alexan. Aphrod. libro 1. Problem. τῶν πάνυ ὀλίγων καὶ οἱ ῥεῦματοδόντες ὀλίγα τῶν κατὰ τὸν ἀστράγαλον, hoc illis accidit, quorum arteria diſtillatione infeſtatur per humoris affluentiam.

Ῥεῦματικὸς, rheumaticus Pli. fluxionibus obnoxius. ῥεῦματικὰ διάθεσις, affectio rheumatica, Galenus ad Glaucon. ἕλκη ῥευματικά, diſtillantia vlcera, Dioſcorid. libr. 2. cap. 156. ῥευματικὰ τὰ ἐν κύημασι, tibiarum vlcera diſtillantia, fluida tibiarum vlcera, Dioſcor. lib. 1. cap. 184.

Ῥεῦματικώτατος, ὁ, ὁ, qui maximè obnoxius eſt fluxionibus.

Ῥεῦμάτιον, q. fluxiũcula. ῥεύματιον dicitur ταμιὰ ὠτῶν, fluuius Thermodon, in Theſeo Plut.

Ῥεῦματισμὸς, fluxio, exponitur à Plin. ῥευματισμὸς κοιλίας, rheumatiſmus alui, id eſt, fluxus mali & noxij humoris in aluũ. ῥευματισμὸς θώρακος, rheumatiſmus thoracis, Interpreto Dioſc. lib. 1. cap. 107.

Ῥεῦσις, ῥευσις, fluxus, fluxio.

Ῥεύσιμος, ὁ, ἡ, fluxus, χυτὸς, caducus, momentaneus.

Ῥεῦστέος, fluenter. Lucret. lib. 4. Vſque adeo omnibus ab rebus res quæque fluenter Feruuri. fluentis in modum.

Ῥέφανος, ὁ, raphanus, Ionicè, Ammon.

Ῥῆφός, tectus.

Ῥητός, factus, Homer. ἐπιῤῥητὸν, factum.

Ῥέγεος, lugebant.

Ῥήγμα, ἔῤῥωγμα, propriè dicitur de rebus liquidis Xen. Pectus dicitur τοῦ στερνίου, διαλάσσα δέπας apud Hom. metaph. etiam vſurpatur de aliis vt de igne apud Ariſtot. in libro de vi & morte. Item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quæ imquadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Homeponitur & pro fluo, i. diſſluo euaneſco, intereo, ſol uo, lapſo, vt apud Philon. ἐῤῥωγότος ἀπὸ τοῦ ὄντος. fragiles & fluxi ſic & apud Demoſth. & Plutarch item actiuè pro χέω fundo. Euripides Hecuba. Inuenitur & ἐίῤῥω pro ἐέω apud poëtas item ἐίῤῥωγα loquor, in qua ſignificatione quantuis non ſit vſitatum ἐίῤῥω in vſu tamen eſt, aor. 1. ἐῤῥώθησα (pro quo & ἐῤῥίθησα) regulariter formatus ab ἐίῤῥωμαι cuius actiu. ἐῤῥώκασι fut. ἐίῤῥω. Ῥῆγμα item quod ἐίῤῥω. item ῥῆγμα fut. ἐέω. Ῥῆγμα item quod ἐίῤῥω. item

fulcitra, lodix, stragulum ad cooperiendum: ἀφ᾽ ὑ ἐπέζευ, ἢ. βάθ-
ζω, Iliad. vlt. ἢ μῆμα καὶ τὸ Πέρσαις ἐμελέτων. Interp. βασὶ ἀ σφύ-
ματα. Eustath. tradit ὅτερος de quorundam sententia esse τὰ σύ-
γκειθα τὰ ὑπάκατα τῆ κροσσῶν. altibi vero dicit ὀνομα τὰ βασὶ ὑπὸ
τὰ ὑφάσματα ἢ ὅλως τὰ ἐπεστρωμένα ἢ πάντα τὰ βασὶ. ἀφ᾽ ὑ
τοῦτο ὁ ἐπὶ βάζω ἢ χαλεπῶν ὡς φασὶ οἱ παλαιοὶ. Hesych. expon. ἐδέ-
κας ἐπὶ στρωμάτων ἀπόκρυμα, σκέπασμα σκήνωμα.

P'πόσις, ὁ, dictus. ὀνόμ, dictum, responsum. ῥῆμα pronuntiata.
Ἀθήναζε dici.

P'πόστατος, dicetur, Thucyd.

P'πότης, &
P'πός ὁ, poeticè, pro ῥᾴδιος, facilis, οὐ πολὺ ἔ. Hesiod. ὑπὸ δὲ τοῦ ἴ-
πεσε πόνου, &c. vnde P'πόδιος pro ῥᾳδίως, δυόλως.

P'πιος, facillimè.

P'πιστος, ὁ, facillimus. ὀνόμ βιοτὴ, ἀρετὴ, ἀ᾽ ὄνομ Θ. Hom. Odyss.

P'πτερος, facilior, ἢ α Epigr. ῥόπτερον facilius, Apollon. Rhod.

P'πτεσθαι, ab Aristotele de mundo, terræ motus dicuntur, & est. effi actores, qui tertiæ hatum vi eruptione facta pate-
faciunt.

P'πτικός, vim habens rumpendi.

P'πτός, ατὸς, ὁ, dictum, verbum, vocabulum: pro versu integro Ari-
stoph. id est ἔπος. ὀνόμ τα, sermones, Plato in Legib. τὰς ὁμοιό-
τὰς αὐτὰς, Demosth. ὀνόμ ἰ ἰuxta proprietatem Hebraici ser-
nonis, dicitur resvt cap. 2. Euang. Lucæ, ᾗ ἰδ ὡῴῳ τὸ ὀνόμ τοῦτο
ο χαρτὸς, ὃ ὁ κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν, i. & videamus quod hoc ac-
idit, quod nobis aperuit Dominus.

P'πτικός, ὁ, verbalis.

P'πτός, ὁ, vocula q. dictiuncula. Aristoph. πρ. ἐνιαυτοὶ καινοὶ
ὑπὸ ἢ ὄντοιμς καὶ πλεῖόν ἐστι minutis verbis & sententiis seu
rationibus conficiam. Idem in Equitib. ὀνομάτοις κομψευόμε-
θα dicitur & ὀνομάτιον. Plato in Theæteto, ὀνομάτια ἀπόμματά τι-
νὰ, obscuræ voculæ.

P'πτιον. Vide P'μμάτιον.

P'πτρον, ὁ, instrumentum quo panis in furnum immittitur, id est
ala Catonizali infurnibulum dixerût: vt rutabulum Festus
Columella aliud furnarium etiam instrumentum, quo i-
nis prorsitur panis coqueadi gratia, hoc vulgò ſourgon vo-
antur vt pala, ῥάπτρον. Athenæus lib. 3. de panibus loquens, ἐσ᾽ ἂν
ὑπόστεγα ἢ κατάπτυκτα, ἐν τῷ ζυμοδόπῳ οὐ καλᾶται τῇ κεραλίνῃ. ὑπέκει-
ται δ᾽ ἐπὶ τοῦ φούρνου ὑποπλάστεται τοῦ ῥόμμ χρόνῳ ὀλίγῳ πε, ἢ τὸ
ὑπόπτερον τοῦτο, ἐ᾽ ὃ τε, i. palæ far inſperguntur. malim ὑπόπτ. Interp.
ἀμαὶ temonem vertit reclamante ſenſu & ſcriptura. pro te-
none enim ῥωὸς ſcribitur. At ἅλωες, ni fallor, vox Latina eſt, i.
emus, à cuius ſimilitudine pro pala ῥώμη dixit: Et fortè re-
nus hoc ipſum etiam, aliquādo ſignificanit. Latinam vocem
ſſe oſtendunt & aliæ ſic ab ipſo vſurpatæ, vt κατέρεα, φαῦρος,
materia furnus.

P'ωμάδες, ὁ, ouis. vnde ὀΐβιλλος & πολύῤῥωμ, ὑπόῤῥωμ ος. Nam ἴδιος, i.
ovis.

P'ωμη, insula non procul à Delo.

P'ωνες, ouium aut agnorum pelles, diphtheræ, ἀβυκλίδες, apud
Hippocrat.

P'ωννύειν, βάλλειν οἱ ἀρχαῖοι, tingere. vnde ῥόμμα, βαπτὰ ἰμάτια ἢ
ἀπὸ τοῦ ἁλὸς, inquit Didym. interp. Homeri.

P'ώξ, κτὸς ὁ διασκεδάσαι, διαπορπόσαι. Aristoph. i. diſpergens, diſ-
feminans.

P'ῶπες, pro διαῤῥήξεις. Hom. Iliad β.

P'ωπικὸς, ὸς, ὸν, fortitudo, robur proprie in prælio hoſtiles acies
perrumpentium. Odyſſ. ξ. θάρσος μοι κρατερὸν ἔνδοθεν ἠδὲ βίηφι, Καὶ
ἀξιωμα τῶν ἰωμένων, ὃ ἔστι τῶν αἰσθητικῶν ἢ γνωμοτύπων τῶν
πολιτῶν.

P'ωμώρ ος, ὁ, ἡ, fortis, bellicoſus, vt Hom. Iliad. ὁ, Καὶ μ᾽ Ἀχιλῆα
ῥωμήορα θυμολέοντα. Interp. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰ ἰωμῆ, ἢ τὰ ὑπὸ
τὰ ἀῤῥῖα, ἢ ἀνδρεῖον, ἢ τὸν ὀξὺ καὶ τὰ ἢ ἐπιῤῥῖπτ ἢ ἐπιῤῥῖπτ ἢ ἀωδίκων.

P'ῶξ, ωξ, ὁ, ἰδem, ὁ κατακλᾶν τῷ φύσει, qui animum alicuius
fregit & contudit, qui ferociam alicuius repreſſit, Heſyc.

P'ῶπλον, ὁ, ἰδem, ὁ κατακλᾶν τῷ φύσει, qui animum alicuius
fregit & contudit, qui ferociam alicuius repreſſit, Heſyc.

P'ῶπος βάκχος, in Epigr. quòd mentem & animum frangat &
enerueat.

P'ῶς, ωγὸς, ἡ, fractura. q. ruptura. Ariſtot. de mundo, κατ᾽ ῥῆξιν νέφους,
in fractura nubis. Item exulceratio oculi in cornea tunicu-
la, quæ vel ex ictu vel vehementi inflamatione facta ſit, quæ-
que diſruptionē tunicarum oculi adfert, ac humores per quos
videmus diffluere compellit.

P'ῶσις, τὰ, quibus eſt ſcaber cortex, quæcunque cortiecm rū-
punt matura: vt nuces.

P'ῶσσω, crumpe.

P'ωχὸς, tigella ſunt in ſubſtructionibus, fulturíſque accōmo-
data, vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgil. &
Iuuenali. Diodorus Sicul. Διὰ τοῦ μεταλλάσσοντας ὑποῤῥῆξε τὰ τέ-
χη ἢ τοὺς τε ὑποκεῖ. ὑμαρώσεις κατέβαλε πρὸς αὐρύσεις, i. τὰ σκέμματα
Iosepho. Vide Σπήγισμα.

P'ῶχθος, ου, τὸ, dictiuncula, ſententiuncula, λῆξιδιον. Stiudas.
ſcrib. per ει.

P'ωκικοπόλη, Suid. ῥωμηρεῖν.

P'ῶσις, dictio, locutio, dictum, ſententia, verbum, oratio. ὀδὸν τινα
μακρὸν ῥῶσιν, longa quadam oratione vti. Ariſtoph. πρ. ὃ
δὲ δεμνοθεὶς ῥῆσιν τινα, cecinit ex Euripide ſententiam quandam:
vel ὕπνος, ὁ μακρὸς καὶ ὑπόπνοος ὑποκείμενος ὑπερέβαλε λόγος. Cicero
videtur perpetuam orationem appellare. πλὴν ῥῆσιν γε παπλήξας,
qui perorauit. Herodot. Idem in Melpom. ὁ δὲ τοῦ Σκυθῶν ὑπῆσε.
Apud Theophr. in Characteriib. ἐφ᾽ αὐτὸν ἵκεσ, Καὶ ὥστε ἀναι, ὥστε
ῥῆσιν εἰσπέσῃ, ἢ ἐν χρόνῳ δεῖ ἀνέκπαυσ. vbi videtur narrationem
ſignificare, aut dictum.

P'ωσσω, ῥῶ, π. ῥωξα, idem quod ῥηγνύω. verbero, lacero, lanio, ſcin-
do, ferio, κρατῶ. Actiu. Accuſ. Marci cap. 2. ῥῶσαι ὁ οὐ Θ. ἐπὶ Θ-
σπασεῖ, rumpit vinum nouum vtres. Hom. Iliad σ, ὑπὸ κρηδὸν ἀ-
ειδὲ λιπαρὸν φωῆν, πολὺ ἢ ῥῶσσον ὁμηρτῆ, Μολπῆ τ᾽ ὀμμῇ τε χορῷ,
σκιδρητεῖ τε πολῖτ. Interpr. κραταιῶτες σωμάτων ἢ κτύπῳ τοῖς ποσὶ
τὸ ἔδαφ Θ.

P'ῶσις, dicendum, explicandum. ῥητὰ, dicenda, Hermog. κίνω ἢ
ῥητὰ.

P'ῶτωρ, ῥήτορος, ὁ, qui dicit præceptor, & idem qui ῥήτωρ: propriè qui
aptè, concinnè & eleganter loquitur. vnde Hom. Phœnicem
ad Achilli præfectum μυθήσατο ῥήτωρ ἔμεναι, φοινικόφι τε ἔργων,
hoc eſt, oratorem verborum & actorem rerum. Cicer. de O-
rat. lib. 3.

P'ῶτις, ητος, ἡ, reſina. Ariſtotel. libro 9. Anim. cap. 20. ait turdi genus
quoddam non veſci niſi viſco & reſina. εἶδ Θ ῥητίνων πτερύνων Θ-
χων, vinum picæ & reſina conditum, vinum reſinatum, Dioſc.
lib. 5. cap. 10. Ῥητίνη φυσικὴ quæ & φύσικη ſimpliciter dicitur,
apud Galenum lib. 2. κῶμοις, eſt reſina fricta & toſta, quæ in
medicinis à ſeſplariis Colophonia vocatur. modum torren-
di docet Dioſcorid. lib. 1. Eſt etiam ῥητίνη ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑγρὰ, re-
ſina liquida ex amphoris, ſiue ex doliis, quam Palladius libri
3. capite 25. reſinam locularem vocat. Galen. 6. Methodi, ἢ μᾶλ-
λον ἐπὶ τῶν ἀμφορέων περιττώματος, ὃ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑγρὰ, ἢ ὁ φύσικη κα-
λούμενος ὑπ᾽ ἐκείνων, μεγαλωδῆ τινὰ ἰλὺν, ἢ ὃν πῶς φύσικὴν ὀνομα-
ζουσῶν.

P'ητίνιον, ſum reſinaceus, reſinam refero.

P'ητίνινος οἶνος, reſinatum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 35.

P'ητινώδης, ες, ὁ, ἡ, reſinoſus. Sic Columella, medicamenta ad-
icio: reſinoſa, reſinacea.

P'ητὸν, τὸ, dictum. Quintil. in tertio cap. 8. Legales autem queſtio-
nes has fecit, Scripti & Voluntatis, quam ipſe vocat κατ᾽ ῥητὸν
ἢ ἐπιξήρησιν, id eſt. ſecundum dictum & exceptionem, &c. Et
πλεῖ κατ᾽ ῥητὸν, ἢ ἀνάπαυσις ζήτησιν vocat: quæſtionem ſcripti, id eſt,
τὸν ἐγγράφων, & voluntatis. Hermogenes, ἐστὶ ῥητὸν, πλεῖ ζήτησιν ἢ οὐ
ἐφεξῆς ἐστὶ γρᾷ. P'ητὸς, ὸν, ὁ, qui tuto dici poteſt, dicendus, dictus,
definitus, certò præſcriptus, celebris, clarus. ὀνόμασ Θ., ἐνδεῖξ Θ.
ὁ λόγων ἐν τῷ, qui ſermone poteſt exprimi, Nazanz. in Orat. χεῖ-
μᾳ ἐστὶ τι σιῶπῶν, Euripid. τὰ δυσὶ τούτοιν hoc verbo, hoc dicto,
hoc ſermone, Nazanz. in Orat. ἐγὼ ῥητὰ φαίῤῥῳ εἶ λέγοντες: τὰ αὐ-
τὰ ὡς γόμους αἰσθανῆ τοῖς ἐμοῖς εἶ. Plato de Legib. Nam in re mul-
ta eſſe dicimus, quæ non ita dici poſſunt, vt leges de eis po-
nantur. P'ητὸς ἀῤῥήτου, dicenda tacendáque, fanda atque ne-
fanda. ῥητὰ ἢ ἀῤῥήτα κρᾶσ ὑζέσσοι, Demoſth. dicenda ſilendáque
effutierunt. Idem in 1. Olynth. ῥητῶν ἢ ἀπῤῥήτων κύριος, vniuerſo-
rum dominum dixit Philippum. Iſocr. ὡς ἐφ᾽ ὅσ ἐστὶ δυνατὸν
εἰδικεῖν, i. quæ in vulgus eſſerri poſſunt. Plato Epiſt. 7. ὀνομ τῷ
κλεινοῖς νῶν, ὡς ὄνομ καθ᾽ ἑκάστα, verbis enim exprimi non poteſt
vt diſciplinæ aliæ. Sophocl. in Philoctera. ἀλλ᾽ ἢ σὲ νῦν ὀνομ,
μαλὸν horribile atque ineffabile. Liu. id eſt, quod verbis expri-
mi non poteſt. P'ητὸς pro certo atque definito: Iliad. φ. ἀνδρῶν
δὲ ῥητὸν, conſtituto prælio. Thucyd. πρὸ τοῦ δὲ ῥητὸν ἐποιοῦ-
γέφυρα τοῦ πεζικὰ βασιλεῖ, certum fuit præmia imperiorum. Eu-
ripid. in Hippolyto, ὅτι ἐστὶ, certis legibus. Eſt enim ὅτι ἐστὶ,
ſuper re certa & plana: certis præſcriptis conditionibus legi-
buſque non verò gratuitò. Herodot. ὅτι ἐστὶ ἐξ ὁμ, certis
conditionibus receperunt. Et apud Geometras, ῥητὸν δύναται, &
ὁ τῶν τετραγώνων, definita linea recta, & definitum quadratum:
Omnis verò linea ὅτι ἐστὶ dicitur vel ὄνομος. ὀνομ autem illa quæ
prior proportionir, aut quæ propoſitæ lineæ communi men-
ſura confertur. ἀπὸ enim dicitur quicquid conuenit, Mart.
Capella. Platoni in Theæteto, ὡς συλλαβῇ γνωσῖ τι κ᾽ ῥητὰ, notæ
& certæ ſunt. Heſiodo, mortales ſunt ὀνομ ἀῤῥητοὶ τε, celebres,
aut ſecus. ὅτι ἐστὶ χρηῖ, quo cuaſirus prædicatur cuadit, Thu-
cyd. id eſt, ὡρισμένος, ἐπὶ τ᾽ ἡμέρ, conſtituta die. ἐν ὅτῳ χρόνῳ, cer-
to & deſignato tempore, tempore conſtituto, Plutarchus in
Pericle.

P'ητορεία, ας, ἡ, rhetorica, orandi ratio, oratio. Lucia. ὧν τοῖς ῥητορείαις
in orando, Gaza.

P'ητορεύω, μ. εύσω, ω. ευσα, dec'amo, oro, dico, exerceo rhetoricam,
rhetorum more dico. Neutr. abſol. Pollux.

P'ητορικὴ, ars & vis oratoria, ratio dicendi, artificioſa eloquentiæ

interprete Ciceronę,& oratoria facultas,quæ ciuilis rationis ac scientiæ magna pars est. vnde autem dicta sit Quintilian. lib.2.cap.1.ῥητορικὴ δέκνη, fucus oratorius,Plutarch. in Pericle. ῥητορικὴ χρῆσις, dicebatur actio vel accusatio aduersus rhetorē aliquid dicentem, scribentem agentémve contra fas & leges. vel ῥητορικὴ χρεία dicebantur, Harpocr.

P ῥητορικός,rhetoricus. Æschin.contra Timarch. Ἀλλ' ὅμως ὀλιγάκις, ὥσπερ οἱ μάλιστα ῥητορικοὶ καὶ δημηγορικοί.

P ἀγὼν, ῶνος,contentio,certamen,actio,pactum,pactio,συμβόλαιον, ὁμολογία, ἀ ὅταν μετὰς ἀμύνων ἢ ἀδικῶν περὶ τινος ἀντιλέγῃ. Vnde ἀγῶνα τιθέναι, pactionem facere Ciceroni Hom.O lyll ξ Ἀλλ' ἄγε νῶϊ μάχην ἐπιτάδιον αὐτὸν ἔπασσι Μάντιν ἀριστοφόνον δεῖ, pacis̄amur inter nos. Lucianus in Toscari,Κατασκὸς ὑπὸ τὸ λόγου μάχεσθαι συ δίδωκας. cōcedo tibi locum seu vices dicendi. P ἀγὼν, dicendi licentia.Lucian. τῶν δήτορα ἀξιολογεῖν partes dicendi assumēs. Nicander in Alexipharm.Θρηίσσας ἀδύμορσον ὑπαὶ πατρὸν ἰάπλειε. P ἀγὼν, commentarius,scriptura, συγγραμμα: vnde ὑπὲρ ἀγῶνος, rogationem tulit,Demosthen.Volunt enim etiam sumi pro decreto: vnde ἀγῶνες suas sanctiones vocasse Lycurgū, author est Plutar.in eius vita,quòd velut decreta atque oracula essent:& in Agesilao.

P ἀγὼν,eadem quæ ἀγὼν,Etym.

P ἀντιγραφοφύλακες, scriptorum publicorum & monumentorum conseruatores,Etym.

P ἀπορ, ορος,ὁ,orator, catisidicus, apud antiquos dicebatur rhetor qui consilia populo & Reipublicæ dabat,ὁ συμβουλος, cōcionator,ὁ δημηγορὴς. Xenoph. ἐφάνη ῥήτορας φαῦλοις σφαλοῖς δημηγορὶς φίλοις ὄντας. Pro delatore Plato in Apologia,ἐγώμαι ὅστινα οἴεσθε κινδυνεύσαι με ἢ ὑπ' ἐκείνων τῶν ῥητόρων, quum rhetores parari essent nomen meum deferre,méque in iudicium trahere.Aristoph. in Pluto,τὸ σφὼ ὑπὸ ὑμῶν κάκιστα τῶν ῥητόρων, τὸν τριηκοντῆρον, sed generalius eo loco & consimilibus possit accipi pro eo qui quæstus gratia versatur in foro, & suam operam venditat litigantibus.Idem ibidem pro ductoribus populi, σκέψῃ τοίνυν ὑμᾶς τὸν τῆς πόλεως τοῦ ῥήτορος, ῥητῆρον φησὶ τοῦτ. apud Isocrate.significat etiam ῥήτωρ eloquentem & cum qui de quacunq; re proposita magnificè variéq;copioséque potest disserere quo significatu accipiendum est illud quod vsurpare consueuerat. Isocrates.ῥήτορές εἰσι τὸ μικρὰ μεγάλως ἢ τὰ μεγάλ ἀ ἀνάγκη ἐστίν.

P ἄνυδρος,planè,certò,σφοδρὰς,Hesyc.nominatim,ad verbum,& certis verbis,expressè.Plin.Themist.in 3.de Anima,ἀνυδρότερος ταῦτα οὐκ ἐπεξῆλθε ῥητῶς φησὶ, scitè inquit, Dioscorid.lib.8. cap 14. Paulus 1.ad Timoth.cap.4.τὸ δὲ πνεῦμα ῥητῶς λέγει,Spiritus autem disertè dicit.

P ἀχαδαῖος,vel Ἀχάδαι,οἱ,qui damnatos εἰς τὰς ἀκάνας,i.in saxa præcipitant,Suid.

P ἀγχὶ,ι,ὸν χία,apud Hippocr.πλυμμύσσ.

P ἀχὲς,ὸν,præcipitium,promontorium.

P ἄχθος,vel ἄθος,ὄ,sepes,vallum sepis , Herodot. φαγμὸς, Interpr. Nicandri.

P ἀχρὰς ἀδος,ὁ ἡ,asper,salebrosus:mali cotonei epith. propter inæqualitatem cutis. Nicand.in Alexipharm. Μηλέαι ἀκρὰδες ἀζῃσι κάρφη.

P ἀγρῶδης,ους,ὁ,ἡ,terribilis,horribilis,horrens. φρικώδης,πικρός.lib.1. Epigr. ἀπίμεσι ἀγρώδεσσι σκυμνὸς ἀπιπάσεσι.

P ἀγριόω,ῶ ἐπω,ῶσω,rigeo,in tumore frigeo,algeo, exhorreo,obstupefeo,timeo. φρίσσω, φοβοῦμαι & ad animum refertur , vt ἀγριῶσι ad corpus. Ho.Iliad ψ. ἀγρίωσε δὲ θυμὸν ἀμύμων, γίγνεται δ' ὁ ἀγριωμ. ἐ φοβίσθη. ἀγριώσας, ἀγρωθ, τὸ ψύχρωμα ἐπιφέρ ἡ γῆ, τὸ φρίσσειν. P ἀγριώσεις, in febrium accessionibus cum tremore algentes:sic Marcell.lib.3.Dioſc. cap.29.rigentes,Ruel.algentes, Barbarus . videtur tamen totius ista ἀγριώσεις ad ὑγρὸν referendum.

P ἀγωλὲς,ὸν,ὁ,tremendus. φρικτὸς,φοβερός. Ὀλ.ἔ.κεπαρνηλὸ. πέλονται, sunt horrendæ:prima longa. Et ἀγωλὸς, quæ statim rigore corripitur.τὸ τὰ χίονι ῥιγῶσα.

P ἴγδα,ης,ὁ,rigidus,horridus,frigidus,molestus.Homer. ἴγδα πάθη,horrores,rigores febrium,cum tremore algores, Marcel. apud Dioſc.

P ἴγμερ,ερος,ὁ,ἡ,terribilis,lethifer ἴγμερ. φρικτὸς,Hom.

P ἴγνιος,ου,ὁ,ἡ, deterius. Hesiod.κακὸς ἐ ἴγνιος ὄφρα. peius nihil mala vxore videlicet,i.χείρων. Ho.Iliad.α,τὸ οἱ ἐ ἴγνιον ἔσται, ἀ φεικωδέστερον.χαλεπώτερον.est nomen cōparatiui fīgnificatione à ἴγρος.

P ἴγ-ὸς,ηρὸς,ὁ,

P ἴ,ρος,ῶδ,ης,rigor,frigus,i.ψύχ-ος:cui opponitur δάλπος apud Xenophontem,horror,prima longa.Scribitur etiam ῥῖγος, id est, τὸ σφρῖκος ψυχρότητος αἴσθησις:Et vt ait Galenus libro 4.de Caus. symptom. ἀναγκαῖος ὧν ἅπαντος τοῦ σώματος σκεπασὶ ὁ ὑλὸν ἐν.

Vnde ῥιγηλὸς i ῥιγος,est rigoris accessio & aggressio. Nam ῥῖγος in febre,est frigus vehementius,rigor qui est initium febris. Proprie dicitur frigus illud , quod in accessionibus tertianis febris hominem tremere facit:quo qui laborant,ῥιγοῦντες dicuntur. Quòd si extremas tantum membrorum partes occupauerit, ἀκροψυξίαι vocatur. Alexand. Aphrod. φίνεται ἡ ἀκροψυξία, ἥτις ὀλιγακὶς φέρει καὶ ῥῖγος. Fortitur à Dioscor.ipso ipsa febre. P ῥῖγη ἀβακτικὰ rigores febrium circuitu redeuntes,Ruel.apud Dioſc.lib.1.c.62. ῥιγέτια ῥῖγη, Dioſc.lib.3.c. 86. diuturni rigores,Ruel.

P ῥῖγος,rigidus,horridus,frigidus,Etym.

P ῥιγόω,ῶ,ὁ,perpetuò frigeo,ὁ ἀεὶ ῥιγῶν,Pollux.

P ῥιγόω,μι,ησω,σ.ασα,rigeo,frigeo,τὸ ψύχομαι : ad corpus refert. Neut.Absolut.Odyſſ.ξ. ἐπεὶ ἐγὼ ῥιγόωσιν. Xenophon, ῥιγόωσι ἢ ἀγρεπνήσουσιν. Alexander Aphrodisæus libro 1.Problem. τὸ σῶμα πᾶν ῥιγοῦσθαι, id est, partes omnes nostri corporis rigent Lucian.de Luctu,ὅτα μὲν ῥιγᾶτε, ne algeant, pro ῥῖγητε. idem ibidem, τὸ μὲν ῥιγοῦν πολὺ κρεῖττον τὸ καπνιζόμενον, magis frigēre melius quàm vestem habere.Item ibidem, ὑπὸ ῥιγώσης. Aristophanes in Pluto, ὑπὸ ῥιγώσ ἔτη τετρακόσια, annos trecentum intus frixi.

P ῥίγος,idem quod ῥῖγος,& ῥῖγον.

P ῥίζιον,apud Æginetam,qua spicula chirurgi extrahunt. Et fortasse legend.apud Corn.Celsum lib.7. cap.de dentibus.libri: Quotiescunque dente exempto radix relicta est,protinus eā quoque ad id facta forfice,(lege forcipe)quam ῥίζιον Græci vocant,extrenda est.

P ῥίζωσις,ὁ,radix,δι' ἧς ῥέει τὸ ζωῖκὸν τοῖς δένδροις,stirps,origo:primi longa,in Epigram.& vltima breui. τας ῥίζας ἀπεσχισμένας,laqueatur. P ῥίζα vocatur media pars clauī vel gubernaculi,quæ & alio nomine φῶς dicitur & ὑπόζωμα, testibus Tima Magistro,& ante hunc Polluce. P ῥίζα,apud Hippocr. vt Galenus in Glossematibus interpretatur, herbula quædam est fine caule,fine flore,fine semine: habens terna folia clonga ad duos digitos,in terra iacentia,ad similitudinem ῥιζῶν:radicem verò tenuem,imbecillius purgantem , Quod descriptio nihil aliud ostendit quàm Onosma Dioscor. quī non animaduertisse Galenum deniror. De Onosmate à Dioscoride libr.3 cap.147.Onosma, oblonga folia habet similitudinem Anchusæ, longitudine quatuor digitorum , vnius latitudine,mollia:in terra iacētia,sine caule,sine semine,sine flore:radice nititur longa,tenui, infirma,rubescente gignitur in aiperis.folia in vino pota partus extrahunt. Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur. Plin verò libri 27.cap.11. clarius ostendit eādem esse herbam cui Onosmate : omnia enim illi tribuit quæ Galenus rhizæ (radici.Eius hæc verba: Onosma longa folia habet feré ad tres digitos in terra iacentia,tria,ad similitudinem Anchusæ infa,sine caule,sine flore,sine femine. Prægnans si edat eam, supergrediatur,abortum facere dicitur. eadem Dioscorid. ste & Galeno libro Simplicium 8. nō solùm ὀνομα dicitur, etiam ὁσιακὴ ἢ φλοιῶτις ἢ ὄνυμις. P ῥίζα pro ῥίζάρια, vide supra in ea voce. P ῥίζα λαβικὴ,apud Hippocratem,radix dracunculi,ἢ ῥίζα ὀφιοκτόνος.

P ῥίζεον πυρετικῶν exponit,Interpres Nicandri in Alexipharm. phium. Vide Σίλφιον.

P ῥίζεος,ὁ,ἡ,succus radicarius : sic exponitur à Gaza , pro eo qui radice exprimitur,Theophr.lib.6.hist.plant. rhisias Plin.lib. 18.cap.3. Vide Σίλφιον.

P ῥίζιον,ου,τὸ,radicula Colum.i.parua radix.τὰ ῥίζια,paruæ radicapillamenta radicum,fibræ,Dioſc.lib.2.cap.193.

P ῥιζόω,ῶ,radices agere,radices demittere, radicari. ῥιζόω,ῶσα κάτω,in Epigri.i.partes infimæ iccerunt radices.

P ῥιζόω,ῶν,radices agens,se propagans.

P ῥιζότης,radicitus,turpitus,Cicero in Catone maiore.

P ῥιζόω,ῶσω,radices ago,Bud.ad verbum radices capio.

P ῥιζολογέω,τω σφαιρίζειν,eradicare,extirpare.Diodorus,καθόλου πάντας τυφεννεῖς ῥιζολογήσας,id est,radicitus extirpata & cautissimè rannide.

P ῥιζόω,ῶ,ὑ,ὑ,ὑσω,ὑκα,ὑκειν,ὑχθ,ὑχθῆναι,ὑχθῆσ. P ῥιζοτομεῖν,ablequeare ac radices resecare. Theophr.in 3.de Causis, ῥιζοτομήσας ἢ κατὰ τὰ φυτάλια,&c. P ῥιζοτομὴν βοτάνας, Hippocr herbas legere ad medicamenta.

P ῥιζοτομία, ablaqueatio. significat etiam herbarum lectionem medicamenta.radicidium Gaza vertit libr. 9.cap.8.hist.plant. Theophr. herbariam dicit Plin.

P ῥιζοτομικὸς,pertinens ad radicum excisionem , seu herbarum lectionem,vt ῥιζοτομικὸς liber Dioclis apud schol.Nicand.

P ῥιζοτόμος,herbarius, medicamentarius,ὁ περὶ τὰς ῥίζας ἐμπειρίαν ἔχων, Iosephus.Nicander Adiectiuè sumpsit in Theriacis, φῶλα τε ῥιζοτόμου τε διείσματα λάβρασεν ὀδόντι , i. exequar fecandarum radicum tempestiuitate m.

P ῥίζο-

ῥιζωμάτια, quorum radices incidunturᵗ : sic vocis etymologia simpliciter sonat, sed latius accipitur de totis herbis ac ad vsus medicos colliguntur, vt apud Theophrastum histor. libro quarto, capite sexto, καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ῥιζοτομάμενα.

ῥιζότης, ου, ὁ, radice viuens, radices esitans, radicum appetens, nans radices, vorax.

ῥιζοφόρος, cui cortex est radicis specie. Theophrastus histor. libro primo, capite octauo, ὅσα μηκέτι σώζεται ἡ περιφοιὸ τοῦ, ἀλλὰ ἡ βίζοφόλεια, καθάπερ ἡ μήκων. Gaza, cortice cum senescuit assiori, fcabriorique. Nonnullis cortex radicis specimen rit, ceu viti. Sed locus est deprauatus : legendúmque pro ῥιζοφόλειαι τὴν περιφερῆ καὶ φλοιώδη τοῦ, id est, corticem scabrum habe : quibus op posuit λειοφλοιότερα. Et pro ῥιζοφόλεια, restituendum ῥιζογενόφλοια : alij legunt, ῥιζόφλοια, id est, corticis nertuosi fibrati & membranacei. Plinius libri 16. capite 31. corticis membranaceum esse dixit, quique sponte rumpitur. rori verò scabrum omnibúque in senecta rugosiorem. Et se Philosophus ait libri citati c. 4. ὃ ἢ ἄμπελος φλοιὸς οὐ ὕτερόν ἐστι. Ibid. ἐνιοῦ δὲ φλοιοὶ καὶ ἄσαρκοι ἄμπελοι.

ῥιζοῦν, radicare & radicari Plinio, radicescere. Senec. epist. 87. beralius sterneuda, vt etiam ex corpore radicescat. Græco itur Theophr.

ῥιζοῦν, radices emittere.

ῥιζοῦν, radicem proueniens.

ῥιζοῦν, à radice foliatus.

ῥιζος, οὐ, ὁ, stirps. ἐκ βίζεσθαι πολὺ σαθρώτατος, ex seminib. stirum, Gaza.

ῥιζοῦς, radice natus.

ῥιζόω, ῶσω, ωσα, radico, firmo, fulcio, radices adigo, figo radices, ἐρίζωσεν, κάτωθεν ἐπέλουσιν, Homerus Odyss. de naue versa lapideri. Philo de mundo, γῆωὶ κὴ ὕδωρ ὁ κατωπτλάσης ἐπὶ μέσου τοῦ ῥιζοῦν, in medio fibris suis terram & aquam constabilit. Plato epistola septima, ὧν ἀναγκαῖος πάντα κακῶν πάσαν ἐρίζωται ἡ δίκαιος ἢ ὃς ἐστερον. Ἀπτελεῖ κομπὸν τοῦς ῥιζωτὸν πάρα πάντων, id est, radices egerunt. Theophrastus de cautis libro tertio, capite 18. ἐπὶ δὲ ῥιζοῦσθαι, radicibus hærere, Plutarchus in Placit. Ἀπὸ Θάλητος δὲ ὧν μέσων ἔχουσαν τὴν γῆν ἀπέχειν ἐρίζοῦσαν. Cicero in Lucullo, Terra penitúsne defixa sit, & quasi radicibus suis hæreat.

ῥιζόω, radicis speciem habens.

ῥιζόω, terræ inhærescens, radices capessens, radicibus adhærens.

ῥιζόω, radices capere, fibris subnixum esse.

ῥιζωμα, ατος, τὸ, radix. Æschyl. pro genere sue progenie accepit. significat & ortum sue principium. Lucianus, ὁ δὲν ἀφέτης, ὃν ὑμῖν ἡ ἀμείτρα ψυχὴ ἀβρῶδη πα ἐπτακτιμὶ, Παγὰ αὐτὸν ἀνάπας ἐξωκεν ἐ χεται, id est, quattor elementa, quæ vt seminaria ice vocauit Empedocles. Vide Plutarchum de placitis philoso. primo, & ἀεὶ τὰ ἐν τοιαῦτα ῥιζώματα. & in Commentar. ἀεὶ πολ. κ ὀσῆ. Cornelius Agrip. de Occul. philosoph. libro eptimo.

ῥιζωμα, τὸ, quod radices egit, radicatum vertit Gaza apud Theophrastum de cautis libro tertio, capite quarto, Παίων δὲ ὃ ὄντος ἐν ἡ ἐγγεγρῶ ἐν τῷ ἐξωτέρου τῶ ἐλάττονα ἔσται, πλείων δὲ βλάστησι ἔσται, καὶ κρείττων. idem dixit l. 2. de caus. c. 18. σφαλαμβανόντων δὲ χρὴ τῶν εἰς βίζωμα, quad radicationem.

ῥιζωτὸς, ὸν, ὁ, q. eradicator, radices funditus euellens, in Epigrammat.

ῥιζωτὸς, ὸ, radicem effodio.

ῥιζωσις, εως, ἡ, q. radicatio. vide ῥίζωμα.

ῥιζώσις, ντος, ὁ καὶ ἡ, rugosus, vetus, obsoletus, Nicand.

ῥιτὶς, τος, ἡ, ἐμάδαρα Pol.

ῥυάδης, ὁ, rugosus, curuus, ὀυσὸς. Apollonius secundo Argonautic. ῥυσεὶς ποσὶν ὦν ὑφοιᾷ, rugosis pedibus. Idem in primo, ῥυσεὶν ὥπασε ῥέοσα πόδεσσιν. Callimachus, νὺ μὲ τὸ ὀυκὸν σὰρ ἰωὰν, ἰ ῥύτιδ ἀπιδῶν. Hesyc. ῥικνὸς, δύσκολος, σκυθρωπὸς, σκαμδὸς, σκολιός. vtitur & Hippocr.

ῥυάτης, ητος, ἡ, curuitas.

ῥυάω, ῶμαι, distrahor & omnibus modis distorqueor in quãdam speciem.

ῥυάω, vel ἰσχνοῦδαι, crissare, in saltando lumbos vehemẽter agitare, & contrahi vt fenes: Polluci, τῶν ὀσφυῶν φορτικὴ σάλευσις. Est & corrugari, τὸ ῥυτιδοῦδαι καὶ ῥυσοῦδαι. Vide Pisanum.

ῥυτιδᾶς βάδην Φ, in Epig. i. rugosus, propter vuas passas.

ῥυτικὸς, saltationis impudicæ genus, qua etiamnum vtuntur Hispani: Νῦν δὲ ὀνομάζουσι, i. crissare.

ῥυφᾶ, leuiter, statim, celeriter: ἐκεῖσε τὴν ἀρχὴν ἐκανὸν ἀπὸ τάχους. Homerus Iliad. ξ. βίμφ' ἐὰ χρώῶα φέρει, id est, ταχέως, ὠκέως ῥυφᾶ.

ῥύσις, ὁ, ἡ, ῥύς, naris. Xenophon, ὀσφρῆσθαι μᾶλλον εἰ μὴ δύνες φερεπίπασαι ἀὸ πόῶν ὄφεα Φ ὡς Hesiodus, ἐκ ὀφθαλμῶν μᾶλλον ῥέον, cuius è naribus mucus manabat. ὡ δὲ ὀνὸς ἀμαξοκίαι, sanguinis è naribus eruptiones, Galenus libro primo ad Glauconem. Theocritus de Pane, ἐμαὶα χαλὰ πὰ δύνι κᾷ ὀπαλ. Sic Plautus dixit cière bilem in naribus. Ὑπὸ ῥινὸν φλῦν μέδει, vide Ὑπόῥινος. Τὰς δύνας ἕλκει, id est, nares repurga, vt ludeus dixit Cratinus apud Pollucem sumpta trasil. a frondatoribus. Ῥῖν, nasus. Aristophan. πρὸ αὐτοῦ ὁ ῥῖνος ἐ χεται, hæ nasos habent. Idem in Plut. ἀπορρῖψαι πᾶν μὲν ὀφθαλοῦσα, aduerſata est nasum obturans. Idem in Pace, vbi ſeruus ſtercoris tetro odore pertæſus facetè ait : Τρῖψαί δέ μ' ἐᾶσε ὀδὲ μοι κατεστάτα πόῖην αὐ φρεσὶμαλα ῥῖνα ὡς τετρυμένην, vnde mihi comparem nasum non pertuſum atque auertum. Plutarchus in Publicol. διὰ σιωπᾶται τὸ ῥῖνος ὀδεὶ ὠκίῶς ἐχόντος ὡς ὑῶ τὸ σπαρῆναι τὰ ὄμματα, propter ſimilitatem naſi ita dejecte ſi, cuibili eſſet quod oculos diſcriminarer. Κόπραιν τὸν ῥῖνα, κόπραινειν dixit Demoſthen. contra Ariſtog. morſu naſum abripere : denaſare dixit Plautus in Capt. ῥῖνες, nares, Ariſtophan. de genere quodam torturæ.

Ῥ'ινάω, fallo, decipio. vt Interpret. Pauſan. metaphoricè ab iis qui per olfactum decipiuntur aut decipiunt Menãd. ἐῶ σὲ ἐπιτάμαι δύναι, Euſt. l. 8. ſi irridere, naſo ſuſpendere, μυκτηρίζειν, naſus enim dicatus irriſioni, Plin.

Ῥ'ινη, ης, caricæ nigræ.

Ῥ'ινηστάζω, inſtillo ſiue inſtillatio in nares.

Ῥ'ινηχύτης, ητος, ὁ, ſpecillum per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cælium Aurelium Chronicõn libro ſecundo, capite 4. Nari hederæ ſuccum infundentes ex ferramento quod rhinenchiton Græci vocant. Marcellus Empericus, purgatur caput cornu quod Græcè ἐν ῥιγχύτης vocatur.

Ῥινηχυτὸν ἐ χυλός, naribus infunditur ſuccus, Dioſc. l. 2. ca. 213. ῥινηχυτοῦμένῶν, naribus inſtillatus, naribus infuſus, idem lib. 5. cap. 106.

Ῥ'ινία, lima. Dioſc. l. 5.

Ῥ'ίνιον, ου, ὁ, lima. Commentar. Ariſtophan. in Ranis, ἐρασθεὶς τιτανίων ᾧ ῥινοῦσι. vnde Καταῥῖνῶ Φ, id eſt, ὑβρίζω Φ. Ῥῖνη, inſtrumentum auro fundendo aptum, vt ῥίνη τὴν χυσὴν χύσεως, in Epig. i. χρυσοχοεῖόν ἐσχαλέων.

Ῥ'ινη, ης, ἡ, rhina piſcis, ſquatina, vt Gaza interp. apud Ariſt. l. 2. a. nim. meminit & Ælian.

Ῥινολατεῖν, ſagaciter perſequi & indagare. Syneſius, τοῦς φιλοθυτέρους, Μετὰ λόγου τοῦ φύσεως ῥινολατοῦντας. Pollux, ῥινολατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἐλαύειν, odorari ſagaciter canis modo. Vnde Ῥινόλατον ἴχνος, veſtigium odoratu atque olfactu deprehenſum. Oppianus, βρέθουσιν ἀ ὸ Φ ῥινόλατον ἴχνος ἀ ὑρὸς, reperit veſtigium odorem ſecutus. Cam.

Ῥινολατὴς, ὼ, ὁ, ſagax : de cane dicitur, Pol.

Ῥίνυσμα, ατος, τὸ, quaſi limatura, (vt ξύσμα, raſura:) ſcobs, ramentum. Ῥίνισμα dicitur libro ſecundo Dioſcorid. capite 61. Vide Πολύκνημα.

Ῥίπὶς, τὰ, narres.

Ῥιπίζω, limo, polio, ὁμοῖ etiam dicitur, Alex. Aphr.

Ῥιπιδῶ Φ· σίδηρος, &c. ferrum quod limatur : vnde Ῥίνυσμα, ὴ ῥίνισμα.

Ῥίνισμα. vide Ῥίνυσμα.

Ῥινοβάται, οι, Rhinobati, Gaza. ſunt autem piſces, qui naſci putantur ex ſquatina & raia, Ariſt. libro 2. de genera. Animal. capite 5.

Ῥινοβάτος, ὁ, ὁ, rhinobatos piſcis, Gaza apud Ariſtotelem libro ſexto Animalium leuiraiam exponit : aliàs Græcam vocem relinquit.

Ῥινοβλῆτ παπίγω, in Epigrammat. ſono naribus edito & impulſo.

Ῥινοδέ ης, ὁ, corij tinctor, coriarius, βυρσοδέψης, Heſych.

Ῥινόκερως, rhinoceros, animal vnius in nare cornu : de quo Plin. libro octauo, capite 20. Et præter Pauſan. atque Ælian. Oppian. libro ſecundo de venat. & Prouerb. in Chiliad. Eſaiæ. Rhinoceotis naſus. Eſt & nomen vaſis Martial. Item auis, vt de Cæl. l. 9. c. 15.

Ῥινοκόλουρος, ſeu Ῥινοκόρουρος, ciuitatis nomen in Ægypto, quòd incolæ eius eſſent mutilatis naribus, Stephan. Cælius lib. 2. capite 30.

Ῥινοπλάστης, dictus eſt Hercules, quòd ille legatis quibuſdã nares amputaſſet.

Ῥινοπτίτ, naſum amputare, denſare dicit Plaut. Accuſatiu. regit Suid.

Ῥινοπλαστὶς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo noxiis naſum diſtorquebãt, Suid. & ὑπηλασία.

Ῥινόσκαπτρον, τὸ, ſudarium abſtergendis naribus aptum.

Ῥινοσύλη, ης, ἡ, id eſt, μικρὰ αὐλὴ, portula Liuius, vel ὁπὶ Φόβιμος ἡ πλατεῖα ὁύξα, vulgò gauchet, & fauſſe-porte, αὐλὴ ἀφανὴς, poſticum ſiue poſticulum Plauto, vel poſticula, vt dixit Apuleius, Per breuem poſticulam intrò vocat me. Polybius, διὰ τινῶν ῥινοσυλῶν ὑδελθάνειν. Idem de Philemone loquens, ἐκ

ὅτι ἡ κρατοποδιστρίβιλον τοιοῦτόν τινὸ σωληνάριον ἐστὶ σὺν ᾧ ἡ φύσις, ὥστε μὴ διαπορεῖν εἰς φυλακὴν τοῦ μὴ ὑπόπλεα ἀφορητότατα τοῖς τοίχοις φορτίζεσθαι νυκτὸς, ἢ ὅτιος ἀεὶ ἐξέχειν τὸν ῥινοῦλον. Interpres quid hac voce significaretur ignorauit rhinopylium transferens. Debuit Liuium consulere libro quinto belli Punici, quo loco ex Polyb. dicit, Philomenes portula assueta venationem inferens, &c.

Ῥινός, οὐ, ὁ vel ἡ, pellis scutum, βύρσα, δέρμα, ἀσπὶς, tergus, pellis bubula qui clypei operiuntur, pellis ex qua fiunt sedes. Procute hominis Odyss. ξ, ἠνίκ' ἀπ' ὀστοφύτοιο ἐρύσσαι, cutem ab ossibus trahere, & ossa visceribus nudare: de cute Vlyssis. Nicander in Alexipharm. Ἄμφοτέρους δ' ἐνὸς Ἄκαρνος ἐποιήσατο, καὶ τὰ πάντ' ὀστοκάτοκ' ἐπὶ τοῖσι ῥινοῖ. Apollonius secundo Argonautic. genere Fœminino dixit ἐξελκέας ῥινοῖ. Et Euripid. ἀκακλιδωτὸν, equinâ pellem. Hesiodus, ὅστια δ' αὖρι σέβει μηλοῦ σαπτὸν ὀχῆα, pelle putrefacta. Vide Ῥινοτόρους. id est, ὁ πτερύκιον καὶ διαπέτειον τοῦ ῥινοῦ. nam ῥινοὶ dicuntur clypei καὶ οἱ ἀσπίδες, ὅτι ἐκ βοείου θυρεοὶ εἶπη.

Ῥινοτόρκυα Θέρσις, nomen proprium fictitium, Etym.

Ῥῖπις, ἡ, ὁ, infundibulum.

Ῥιπιδοφόρος, ὁ, idem quod Ψαλλικὸς, Pol.

Ῥιπίζω, ἰῶ, ὁ, ἡ, ventilare, ἀνεμίζειν, ἀνεμοῦν, ἀνεμοῦσθαι, ἀνεμοῦσθαι, ἀνεμοῦσθαι

ρίς, ὁ, tinctor, βαφεύς, Hesych. ῥ᾽ησεύς.
ῥ᾽ησγᾶς, ακος ὁ, ὁ, σμυχόζει, Hesych.
ῥ᾽ησσαρτρίκα, ακος ἡ, Hesych.
ῥ᾽ησσεν, Epicharmus dixit pro ῥ᾽ίγωσεν, i. stertere.
ῥ᾽ησσε, οῦ, ὁ, sonus quem quis supinus fternendo edit, rhonchus: atturis ftridorem vertit Cælius Aurelianus Acutor. libro cundo, capite decimo. Dicitur etiam ῥ᾽ίγος ὁ ῥ᾽ίγχος. ide Ῥίγχω.
ῥ᾽ηγαranium, horreum, σπυλιον, Pol. vox eſt Siculorum qua us Epicharmus.
ῥ᾽ηζω, tonare, ψοφεῖν, ὁ ῥ᾽ίγχος.
ῥ᾽ηκ-ω, ῆς, rhonchus. apud Apuleium, ſonus naſi, qui ſit ſternendo.
ῥ᾽ησκα, ᾶς, ἡ, arbor Perſica, ἡ φρικη, quæ fert mala perſica, vul perſicher, ſcribitur ab aliis ῥοδαμινέα. Longè alia eſt arbor ῥοδακα vel φρικη dicta, id eſt, perſea, ex qua τὰ φρικα μῆλα. Vide ioſcorid. libro primo, capite 188. Confuderunt tamen rmulti φρικην cum perſica, vt Interpr. Nicand. de Soſtrato a retulit, ἐπεὶ ὃ ὅτι Σώστρατος ἐν τῷ περὶ βοτάνων, ὃ ἄκριτον τὴ φρικα, ὃν ῥοδακινέαν καλοῦσι, φασὶν ὅσοι ἀβασανίτως εἰς λῆγουσιν μαπυθόμενοι. Locus eſt in Alexipharm. vbi Σκολὺψ, λιτὸ φρικίνε ῥίκα, &c. Et Suid. ῥοδακινέα· ὁ exponit per φρικην. Meminit am ῥοδακινέας Actius Serm. 13. capite 118. & eius fructus libro primo de perſiæ malo tractaus. Aliud verò ἀκρόμηλα, id duracina, de genere tamen perſicorum. Vide Πρωμάκεια, pud Nicocl. Myrepſum ſcribitur etiam ῥόδακινα capite de iguentis.
ῥ᾽ηθ-ω, ramus, germen.
ῥ᾽ηκη, ῆς, trama.
ῥ᾽ιπ-ω, agito, & continuo motu cieo tramam, σωαιχμὴν πνέουσα κρόκην, Euſt. Il. σ.
ῥ᾽ις, οῦ, ὁ, Rhodanus fluuius Galliæ, Plut. in Solon.
ῥ᾽ιζώπεφος πολὺ ὡς λίνεζ, parua roſa.
ῥ᾽ιθ τὸ σῶμα πε, coloris bonitas in corpore habitiore & bene imperato, ſpecioſum quid & roſeum præ ſe ferens, vt in elicatis pueris, ingenuiſque molliter educatis apparet. Le apud Ioſephum de antiq. de Pſeudo. Alexandro qui facilè gnitus eſt, ὅτι αὐτοκρὰξ ἐτύπτετο ἀχρὼς ὡς ἰὼν ἐφ᾽ ᾧ τὸ ῥοδοειδὲς τῦ σώματος ἐλπὶ πρέφειν ἐγίγνεσθαι τύπος ἐσωπρεχθέν. Sed ibi corrupte legitur ῥοδοειδὲς, pro ῥοδοειδὲς.
ῥ᾽ιπαρὶς, in Epig. ῥοδίνη κάλυκι, ibid.
ῥ᾽ιπαγία, ὁ ἐν ῥοδῶν σέφανον.
ῥ᾽ιπ, roſeum, purpureum odoratum, ſpecioſum. Nicander in Alexipharmach. Ὀργάζων λίπεί ῥοδίνε, ὃ. oleo roſaceo, ἐλαίῳ ῥόδινῳ, ῥοδίνῳ.
ῥ᾽ιπ-ος, ὁ, roſarum frutex, aliàs ῥόδον, circunſl. Vide Ῥόδον in ammonio.
ῥ᾽ιξ, ακος, ἡ, rhodia radix, herbæ genus quæ naſcitur in Macedonia: dicta ὀπὸ τῦ ῥόδου, à roſis quarum odorem refert, ſi aterartur, Dioſc. l. 4. c. 46.
ῥ᾽ιπ κάλικα, glutinum rhodiacum, Dioſc. l. 3. c. 101.
ῥ᾽ις, paſtilli ex roſis confecti, Dioſc. 19.
ῥ᾽ιζ, roſeo colore tingo. Actius cum Accuſatiu. Alexander Aphrodiſ. ὥσπερ ῥοδίζει τὸ ὑδρὸν ὁ ὑρυθρὸς, ſanguis florem cuti argitur. Ῥοδίζειν, roſæ odore imbuere. Theophraſtus libro de Odorib. Κατασκευάσει ἢ δυνὸ τὸ ῥόδον ἢ πὼ σωσθενεν ὀσμὴν, ὃ τὸν ὃ ἀκμῆς τὸ πόσει, ῥοδίζοντας σωσθένεν. Ῥοδίζειν, roſam colore vel odore referre atque æmulari, ῥοδίζει τὴ ὀσμὴ, odore roſam imitatur, Dioſc. l. 2. c. 12.
ῥοδέλαιον, roſaceum oleum, Dioſcor. libro 1. cap. 4. & Gal. l. 1. ad Glauc.
ῥοδ-ος, ὁ, ἡ, roſaceus.
ῥόδον μύρον, vnguentum roſaceum, Ariſt. in Probl.
ῥόδιτις, paſtillus roſeus. αἱ ῥοδίτιδες, ἐ roſa paſtilli, Dioſcor. lib. 1. cap. 132.
ῥόδιος, ὁ, ἡ, rhodites vinum, i. roſaceum vinum, Dioſcor. lib. 5. cap. 2. 6.
ῥοδόδακτυλ-ος, ὁ, ἡ, ὁ, habens digitos, id eſt, radios roſeos. Auroræ epitheton eſt, Iliad. ῥ. ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, id eſt, ῥοδόχρους, ἀκαμπὲς, ἐπειρώδης γὰρ ἡ ἀὼρ ὑρθρου γίνεται ὃ τῇ ἀκατοσῇ λόπῃ ὃ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι, παρίσταται τὸ περὶ ἀκτῖνων ῥηθὲν, inquit Interpres.
ῥόδοφος, nerium planta, i. νήριον dicitur, Dioſcorid. lib. 4. c. 8.
ῥοδοφόεις, rhododendron genus fruticis, qui & νήριον dicitur, & ῥοδοδάφνη, Dioſc. l. 4. c. 82.
ῥοειδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, roſis ſimilis, aſpectu gratioſus, χαριτοειδὴς.
ῥόεις, εντος, ὁ, roſaceus, ὁ ῥόδινος ἀὼρ, roſæ, Euripid. τὸ ῥόδον ῥόεις, Homerus vocat ῥόδον & ῥόδινον χείλεα, roſea labella.
ῥόδμελι, rhodomeli, confectio quædam ex roſis & melle, Dioſcor. l. 5. c. 26.
ῥόδμινον, ου, τὸ, & Doricè τὸ ῥόδιμελον, roſæ genæ.
ῥόδον, ου, τὸ, roſa, quam Plutarch. ſic dictum ait, ὅτι ῥόδμην πολὺ ὃ ὀδμὴν ἀφίησι, quod ingentem odoris fluxum emittat. Grammatici ὀπὸ τῦ ὄζειν deducunt. Ammon. diſtinguit à ῥόδινος & ῥόδεος.
ῥόδος, ὁ, q bene olens, Etym.
ῥόδων-ος, ὁ, ἡ, locus vbi roſæ naſcuntur, roſarium, roſa, Gaza libri 1. hiſtor. plantar. Theophraſt. capite 15. pro fructice roſarum, libro ſexto, capite primo, ibidem. Ῥόδινος, virile membrum.
ῥοδόσαρκος, ὁ, ἡ, habens lacertos roſeos, ſeu vlnas cubiti. Heſiod. ἱππότιν ῥοδόσαρκον.
ῥοδότης, ου, roſeus color.
ῥόδος, inſulæ nomen, Etym.
ῥοδόσαλμα, liquor roſarum, in Hippiar.
ῥοδωνία πόπις, ſiue ῥοδινία λοπὶς, genus odorati edulij & ſcitamenti in quo intriæ roſæ. Vide Athen. l. 9. in olla ferebatur ad menſa m.
ῥ᾽οδοφόρος, ὁ, ferens roſas.
ῥοδόχρως, ὁ, roſeus, roſacei coloris, vt aurora. Dioſcorid. σωῖρον ὃ ῥοδόχρουν.
ῥοδών, ῶνος, ὁ, roſetum, oxyt. Cyril.
ῥοδωνία, idem, roſarium, πόπος ὅπου πὰ ῥόδα φύεται, vt ionia, violarium Virgil. Commentat. Ariſtophan. in Pace. Vide ῥοδωνία. Ῥοδωνιὰς, virile, τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς, Hesych. Ῥοδωνιὰ pro toto cæſpite & roſæ planta, apud Theophraſtum de hiſtor. libro & capite ſecundo, & libro primo, capite 15. dicitur quoque eſſe nomen vitis ferentis vuam roſei coloris.
ῥόδωπες, roſeis oculis.
ῥόδωπος πῶν χρῶα, quod roſeo eſt colore, Dioſcor. libro quinto, cap. 122.
ῥόζω, latro, canum propriè: ſed tranſlatè de hominibus pro ῥ᾽ίγχω accipitur, Suid.
ῥοή, ῆς, ἡ, fluxus, φόρος, ῥ᾽ιῶσις, ῥ᾽ύσις. Hom. Il. β, μαλερὸν πυρὸς ῥοὴν, ῥόῃ μετὰ, fluenta.
ῥοῖσος, ὁ, ἡ, ος, ον, impetu ferox, ὁρμὴ, σθένος, perſequor.
ῥοιθέζω, τὸ ὁρμᾶσθαι σὺν τάχει, Suid. impetuoſe remigo, confertim & cum vocis ſtrepitu feror. Et de ſtrepitu qui fit alacriter vordo dicitur etiam ῥοιθέζω, id eſt, ὡς ὁ ἄνεμος ἢ ἄφνω πίπτων, Ariſtophan. Interpr. in Acharnenſ. de porcis loquitur: ῥοιθέζουσιν ὑχάδες.
ῥοῖθος, ου, τὸ, impetus, vnda, fluctus, κύμα, remorum ſonitus, ὁ ἦχος ὃ ἐρέτῶν, Thucydid. propriè τὸ ὑπὸ κώπης ὁρμὴ, vt annotat Atari Interpres. ὑπὸ τὸ πάσσειν ῥόθι, à remigantibus dictum, quum ſimul multis remis concitata nauis impellitur, Ariſtophan Interpr. in Equitib. ῥόθιον κελεύσει (inquit Harpocr.) ὅταν τὸ ῥόθιον ἐν ᾗ πλοῖα κωπὰν ἀκουσῶσι ὕτως σπεύδειν κελευσῦσι. ῥοῖθος φόβου, terrore illiſorum fluctuum, Thucydid. ῥόθια κλύζοντο, fluctus inundabant & fluctuabant, Apollon. Rhod. ῥόθιον ὑπνον apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro ſexto, id eſt, equi fremitus κῦμα πεπωμένε, φρυάγμασι ὃ ὁρμαγμασι Diodor. ſine Lycophroni φοβερὰ μέθι.
ῥόθ-ος, ου, ὁ, ἡ, violentus, vehemens ῥοθίοισι ὑπὸ κομφάλοισι, in Epigram. in licoribus impetuoſis, & quæ æquæ impetu impetuntur, ῥοθίῃ νηῒ, fuenti nauj, ibid.
ῥοθοπαγίζω, nates clam accedens extenſa manu verbero. vide Ῥαθωνιζω.
ῥόμβ-ος, ὁ, impetus, vndarum ſtrepitus, ſtridor, ῥίφ-ος, ὁρμὴ, Heſiod. ἀπ᾽ ὄβριος ἠέλιοιο ῥόμβος ἐλαύνῃσιν, &c.
ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malum punicum, granatum Plin. eius putamen dicitur σίδιον, id eſt, malicortium. ὁμοίως λεπίσματα, malicorium, Galen. ad Glaucon. ῥοιὰ, id eſt, punica mala, vim habent aſtringendi, idem ibidem, Ῥοιὰ, punica, pro arbore, libro primo hiſtor. plantar. Theophraſt. capite quinto, Gaza. ῥοιὰ ἀγρία, ſylueſtris punica, cuius flos balauſtium, Dioſcorid. libro 1. cap. 155.
ῥόλα, paroxyt. volutabrum equorum, κυλίσμα, Heſych.
ῥοιζέλιγμα, ατος, τὸ, ſtridor, item ſorbeo. ῥοφέω.
ῥοιζέλισσε, cantus inſtauis, vt paſtorum, ἢ ἀοίδισμα, ſtridor.
ῥοῖζδος, ὁ, ὁ, ſorbitio Plin. ſtridor idem cum ῥοιζῶ impetus. Ariſtophan. ne. de vento, φέρεται σεῖσμος ὅλα ἢ συκοπέπλα ὑπὸ τῆ ῥοῖζδου ἢ ἀὐλῶν, fertur cum ſtridore & impetu.
ῥοιλιμος, ου, ὁ, ſibilus, ſtridor, ῥ᾽ιγεδός.
ῥοιζίω, μ, ὑσα, σ-ω, ησω, ſibilo innuo, ſibilo cum ſtridore, συρίττω.
ῥοιζῶ apud Homerum paſtor dicitur, quando educendo pecus fiſtula inſonat, quod & ἀνθίζειν dicitur. Euſt. Il. ν. ῥοιζήσας δὲ ὦσε, πομφώσαιν ἀτιμήσῃ δίῳ, ſibilo innuit Diomedi, ἀνεβόησε τοῦτο, τὸ ὑρύειν.
ῥοιζῶδος, cum magno impetu & ſtridore, procellæ in morem. 2. Petri capite vltim. οἱ κοσμοὶ ῥοιζδὸν παρελεύσονται. Dicitur & ῥοιζηδὸν. Nic. in Alexiph. ῥ᾽ιγεδὰ μιλτοσαι.
ῥοίζ-ος, ου, ὁ, ἡ, ſibilus, imperus, ſtridor, ῥόμβ-ος.
ῥοιζ-ος, ου, ὁ, ἡ, Ionicè, ſtridor ſibili, impetus cum ſtridore, fluctus vehemens. Ioſephus ἀεὶ ἀλὸς ῥοίζῳ κ᾽ βίᾳ, id eſt, impetu atque violentia. Homerus Iliad. σ, ὑσῖνος ῥοίζος, id eſt, ῥόμβος ὁρμῆς, ὄχνη, ſagittarum ſtridorem atque ſtrepitum. Ariſtotel.

σθαι παντων, loqueus de laciniis statuarum dum à fabris limantur, ῥ᾽οῖζει ἡ πολιὸ χεον ἀφιλα ἡ ἀφρον.

ῥομὸς, οῦ, Adiect. prauus, curuus, strabus. ἀκαμπύλος. Theocritus Idyl. 4. ῥομὸς δ᾽ ἐκεῖ ἀγριοκάμα λύκιστρα᾽ κορυσθε, clauam incuruam vel nodosam. Archilochus, ὅτ᾽ μικρὸς τε ἐὼν ἡ ῥομὸς καὶ ἀνάμας ἐθεῖν, ῥοὺς ἐσφαλὰς βουβακὶς ποτ᾽ κερδέος πόδας, id est, strabus pedibus, Nicander, ἀλλοι ἡ ῥοικοῖσιν ἰσήριες ἀμ᾽ τὰ παγοῦσιν Ἐὼν βαγμώνται. Sic cum leg. apud Galenum Commentar. 3. in Hippocrat. πρὸς ἀρθρων: vbi, καμπυλώματα ἡ πλοχοι αἰσθάνονται εἰσὶ γὰρ οἱ ῥοικοῖδια πρόπον. sed ῥοικοειδῆ legit Galen.

ῥοῖνεος, οῦ, ὁ, malapunica.

ῥοῖνιξ, ικος, ὁ, fluxione laborans: vnde ῥόϊκος dicuntur mulieres quarum vulvæ rheumatismo, hoc est, fluxionibus laborant. ῥοϊνικὸς ἀμαυρὸς ἡ ἀσφοδελώδης, vulnus fluxione laborantibus in pesso confert, Dioſc.

ῥοῖνικοι, οἱ, corymbi aurei ornatus gratia sacrorum stolis annexi, ob mali punici similitudinem ita dicti. ῥοϊνικοὶ χρυσοῖ ἡ κώδωνες, &c. velut mala punica aurea & tintinnabula, cap. 28. Exodi.

ῥοῖτμος, ὁ νυὰξ ἡμὶ ὕπνου, Hesych.

ῥοίτης οἶνος, rhonites vinum, i. ex punicis malis confectum, Dioscor. l. 5. c. 26.

ῥόϊτον, ῆ, ὁτ, Rhœteum, promontorium, & vrbs Troadis.

ῥομβάω, ῶ, ἄσω, ῶσω, voluo in morem rhombi, σφενδόνη. Suid.

ῥομβοῦσθε, ε, ὁ, versatilis in modum rhombi, qui circumagitur in modum rhombi.

ῥομβοειδὴς, ὲς, ὁν, ἡ, figura Geometrica habens latera opposita æqualia, & angulos oppositos æquales, sed non est rectangula, nec æquilatera. Dicitur etiam de figura acici, quæ & σφηνοειδὴς, vt habetur in Append. de vocabul. militar. vide ῥόμβος.

ῥόμβος, turbo, rhombus, quo etiam vtebantur veneficæ. Theocritus in Pharmaceutria, ᾧ᾽ ἄγε δινεῦ᾽ ἐδὲ ῥόμβε ὁ χάλκεος ἦξ᾽ Ἀφροδίτας, ἦξ᾽ καὶ ἐμὸν πὰρ᾽ ἀμπέλμη θύραν. Interpr. ῥόμβος quem Attici vocant κόμβον, παρὸσον πλεκὶς ἐστι σχοινίου ἡ νεύρου, ἀφ᾽ οὗ μάστιγες πλέονται, ἡ ἀπὸ φύσεως τῆς μήλης ἡ χάλκης πρόσχημα. Pindarus in Olympiis. Ἐμὲ μὲ δέδυκε ἀκοντων ἰόντα μ᾽ οὐρέων, ὥς τε σκοπὸν ἁ χρὴ τὰ πολλὰ βέλεα κατευθύνειν χερός. vbi ῥόμβον exponit Interpr. ῥόμβον ἡ ὁρμὴν ποιεῖσθαι τῶν βελῶν ἡ τῶν ἀκοντίων. ῥόμβος, rhombus piscis, ψῆτα. Vide Athenæum in fine libri 7. dicitur vulgò *turbot*. Alibi tamen inconstanter distinguit. ῥόμβος, rhombus, figura quadrilatera, quæ equilatera quidem est, sed non rectangula. ῥομβοειδὲς verò σῶμα dicitur, quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales: id autem nec rectis angulis, nec æquis lateribus continetur. Duo coni ita compositi inter se vt æquales bases se mutuò tangant, rhombi solidi figuram constituunt, quam & forma fusi repræsentat similitudine. de eo Archimed. vtiqò fusiæ, cuius figura vtrinque cuneata. vide βίμακες. Hinc ῥομβοειδὴς ἀξων ἀκὶς dicitur, acies rhombi figura instructa. vide ἐμβολον. ῥόμβος, Suid. saltationis genus, ᾧ τινὸς τὸ πολεμικὸν σχῆμα ἐστιν. vide ῥύμβιον & ῥύμβος.

ῥομβωτὸς, σθη, σθον, figuram habens, in Epigrammat. Athenæus li. 4. ὑέλου ἰδ᾽ ὀθόνη πιπλεκὲς ὑφάσμα ῥομβωτὸν ἴχνος, interpr. textum rhombi figuræ simile.

ῥομβώδης, ες, in ῥόμβος.

ῥόμιον, τὸ, idem quod ῥόμμα, apud Hippocr.

ῥόμβος, τὸ, vermis ligna exedens, cossus, Hesych.

ῥομφάζω, baiulo, βαστάζω, Hesych.

ῥομφαία, ας, ἡ, framea, iaculum longum. vide Gellium libro decimo, capite 25. In Apocalyps. capite primo, ita scriptum ἡ ἐκ τῆς στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος: vbi tamen interpr. gladius anceps, proprie est framea commutatione literarum vulgò *une iauelinoen portuisfare*.

ῥομφὶς, ἰδος, ἡ, lora quibus consuuntur calcei.

ῥόος, ου, ὁ, ἡ, fluxio, vt fluxio aquarum Cicer. vel fluxio sanguinis Plin. profluuium decurſus aquæ, flumen, fluentum, ῥεῦμα, riuus, Vnde: νόσε καταρροὸς, Lucianus, id est, secundo flumine pro quo dixit Homerus Odyſſ. ξ. κατ᾽ ῥόον, id est, κ᾽ ῥέον. Ῥόος siue ῥοὸς, id est, abundantiam fœminarum fit ne profluuium Plin. medici fœminarum fluxiones appellat, addita coloris diuerſitate, vtpote nigras, rubentes, albas, pallentes aquoſaſve fluxiones. Quomodo differant à menſibus, vide in dictione κάθαρσις. Ῥοὸς γυναικεῖος ἐμπόδες, rubræ fœminarum fluxiones, Dioſcorides libro quarto, capite decimo, ῥ᾽εοὺ γυναικείου ἴσησι, profluuia fœminarum ſiſtit, libro primo Dioſcorid. capite 123. ῥοὸς λευκὸς ἴσησι, albas fœminarum fluxiones ſiſtit, Dioſcorides libro tertio, cap. 65. ῥοὸς ἐρυθρὸν, ſiuè rem ſanguinolentum in mulieribus, vertit Scribonius Largus.

ῥοπαλίζω, claua percutio, vel verſo tanquam clauam.

ῥοπαλισμὸς, οῦ, ὁ, percuſſio quæ ſit clauâ, eſt & tentigo, πληγὴ τῷ ὀφθαλμῷ, ταντὰ Suid.

ῥόπαλον, ου, τὸ, clava, baculus. fuſtis, ῥάβδος de clava Herculis interpr. Homeri. Xenoph. ὅπλα πάντα τῶν ὑμῶν ἐν χεροὶ ῥόπαλα. Pro membro virili in Epig.

ῥοπαλοειδὴς, ες, clauæ ſimilis.

ῥοπὴ, ἡς, ἡ, lancis ad imum vergentis inclinatio atque momentum, penſio Vitruu. Proprie de ſtatera ita vſurpauit Pllar. in Camillo, τῆς ἡ κενῆς πρὸς ἐ σταθμὸν ἀγωνιούσιν, ὑπὸ τῶν πόνων, ἐν οἷς ἡ φύσις ἀφειλκύσαν ἡ διατρέφουσαν τὸ ῥοπὴ. id lancis momentum protrahendo premendoque peruertitbus. ῥοπὴ transſtatè, νύσις, nutus, κλίσις, momentum, inclinatio ſiue propenſio. Alexand. Aphrod. ῥοπὴ ἡ καταφορὰ, propenſio ad imum vergens, declinitas, id eſt, κατάφορα. Sophocl. κοὐ ῥοπὴ, ὁ τυχοῦσα σωφρονεῖν. Ariſtotel. ῥοπὴν μεγάλην ἐν ἑνὶ γνωμῶν affert momentum. Xenophon Pædiæ quarto, ὁ ὑὸς ἐ μικρὰ ἐ καὶ μὴ ἐν τῷ ῥοπῇ τῇ ἡ ἀκοντίου, ἡ ἀκοντίου, non iuuit eſſe momenti putabat, vel eorum præſentium, vel abſentium. Ariſtoteles quarto Politic. ῥοπὴν ποιεῖ ἡ κινῆσαι, momentum facit. Liu. nutu ſuo prægrauat. ῥοπὴν ἔχει εἰς, momentum habere ad, Cicer. Theophr. hiſtor. libro quarto, cap. 2. duodecimo, μεγάλην ἐχ᾽ ὁπωσοῦν τὸ ποιεῖν, &c. Demoſth. ῥοπὴν ἐπὶ πολὺ μὴ ἐποιεῖν, ῥοπὴν ἔχ᾽ πρὸς ἡ χρόνον, momentia alter aliud, & vſum quendam. Ariſtoteles ſecundo de Cœlo, μεγάλην ἐχ᾽ ῥοπὴν ἐ πρὸς, ad faciendam fidem, in eo ſitum momenti poſitum eſſe poſſit. Idem Ethicor. libro tertio, ἔχ᾽ τὸ βούλεσθαι ἡ ῥοπὴν πρὸς ἡ βίον, Pondus quoddam & momentum habent ad vitam τὸ ῥοπὴν χρόνου, temporis momento, temporis articulo Terent. Ariſtophan. ἔχεται ἐν ὥρᾳ, nutat ac propendet. ῥοπὴ, quod momentum aſtipulatur, impulſus, impetus. Ariſtoteles de mundo, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἡμῖν ἀπάντων, γίνεται τὰ ἐξαίσια, quum ab vna virtute creantur omnia, ſit vtique quod utique commodum eſt. Galenus ad Glauc. ὁ ῥοπὴ τὸ φύσεως αὐτῆς πρὸς τὸ θέρμον ἡ τὸ ψυχρὸν, impetus eorum in eutem vergit & fertur. ῥοπὴ, ἡ ἐπὶ πλεῖον ἐπιφορὰ τοῦ ἐπὶ ἐλάττονος, ἡ ὅλως ἡ τινὸς ῥοπὴ ὡς πρὸς ἡ ἑτέραν ἡ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐν τοῖς ἡμιτέλεσι ἡ ψυχροῖς, citra Dei propenſionem atque nutum: ſine lege virgula. Idem de Officio Epiſcop. ὡσὶ τὰ αἰδοῦμενα πρὸς ἡ ἀπὸ βουλευμένως, à ſuperiore inclinatione adiuta. ῥοπὴ, diſcriminis periculum. Sophocles in Trachiniis, ἐν ὠῷ ῥοπὴ πᾶσι κείται τόνδε ὡς ἐ σωθήσειν, in tali periculo conſtituto non operer es, id eſt, ἐν καιρῷ ὠῷ ἡ ἐπὶ ἔσχατῳ ἀκμῆς ἐστι περίπλου, Thucydides. ῥοπὴ ὡσὶ ἐστὶ περὶ ἐκτὸς exponunt, in hoc rerum articulo poſiti. interp. Græc. μὲν μόνον, ἐπικαιρὸν δὲ καὶ λέγει. Et tamen fatur ex illo Homerico ſumptum, ὀθ᾽ ἐνὶ ἔσχατον ἦλθε κακῶν: de periculum denuntiatur. ῥοπὴ etiam pro exitu finéque imitur ἡ κατὰ τὸ τέλος. Idem Sophocl. in Oedipo Colon. ῥοπὴ δίου μὲν, mihi vitæ exitus inſtat atque imminet.

ῥόπτης, ου, ὁ, ſorbile, ſorbitio, apud Hippocr. vide ῥόφημα.

ῥόπτρον, ου, τὸ, ὁπόταν τὸν θύραν, ὁ ἐν τοῖς μείζοσιν πύλαις, marculus oſtij, cantharus & manus ferrea, & ſimaceus, id eſt, oſtij annulus, apud Lyſiam. vide κρόκη. πλῆγη, ictus, fuſtis, claua, πληγὴ ῥόμφαίας, enſis genus. Euripides τὰ ἐπὶ ταῦτ᾽ ἐν δίκαις ῥόπτρον, duinam vltionem indicat, Euſtathiad. 9. ῥόπτρον dicitur Polluci paxillus in maioribus laqueis aut retibus venatici, qui incuruis & infixis lignis (*arvt Archil. docet Ariſtophan. Interpr. σκωπτικῶς*) vocant) inſeritur.

ῥός, οῦ, ὁ, vide ſuperius in ῥόος.

ῥοῦς, οῦ, ὁ, Rhus ſue ſumach. Dicitur rhus obſoniorum. ῥοῦς τὸ τράγος, qui & ὄρυος, & κατηγεκὸς, coquinarius: tinctorius, βυρσοδεψικὸς ῥοῦς, à tingendo corio nominatus. ῥοῦς ὁ ἐπὶ τράγος, ὁ ἐπὶ ἐμὸν ἐμὸν ἐμὸν ἐμὸν κακοῦσι, κατὰ τὸ ἡ κακκυβίνε βυρσοδεψικὸς ῥοῦς: ἦτις ὀνομαζόμενον οὐ τὸν τὸ βυρσοδέψας αὐτὸ χρῶσθαι εἰς τὸν τῶν θηρίων τροφήν, ἐστι ἡ ἀνθρώπου φυσιόμενον πύρρας ἀλ᾽ ἀλλήλων. Dioſcorides libro primo, capite 148. id eſt, Rhus quæ ſoniis aſpergitur, ab aliquibus Erythros appellata, ſeu eſt coriarij fruticis. Ita vocari ſolet, quoniam coriorum infectores ea vtantur ad inſpiſſandas pelles: arbuſcula in tris naſcens, binûm cubitorum altitudine, hæc Ruell. Deſcorid. item libro primo, capite 181. αὐτὸ ῥοὺς πάσι ὄφεσι μάλιστα τὸ ἐπὶ ὄρος ὑψηλὸν κατάντα, immatura mora ficcata & tuſa acinorum rhois vice oſſoniis miſcentur: Ruell.

ῥύσπασμα, ατος, τὸ, Adiectum, rufleus ſiue ruſtatus, qui coccinus colore flammeus, vel qualis eſt rubricæ ſynopicæ. Nam ab Interprete Homeri in Odyſſea libro 1. μικτὸς exponitur ῥυσπαίνων πολύς. Dioſcorides libro quarto, capite de Antirrhino, ἡ ὁπὸν ἡ φύραι ὑδρῳ ῥινὶ ὄιωνοι, ῥ᾽μοι ἐδίνν. Sic Paulus Ægineta ῥ᾽ μὲν αὐτὸν ἐχρῶντο, Anagallidem dixit, cui flos puniceus. Et apud Conſtant. γυναικεῖα libri 11. capite de violis, ἔστι τὸ φύραι, ὡς τὸ ὄνθος πάντα τὰ χρυσίζοντα ἡ τὰ ῥυσίζοντα, &c. Leonenio aurigatorum factiones (quæ ſtudia aduerſaria dicit Plin.) inſignes quatuor apud antiquos fuiſſe, vt & tres Caſſiodorus, Praſinam, ruſtatam, albatam & Veneram: quæ

signat Xiphilinus in Nerone, τῇ λευκοχρόᾳ τε σπυρίᾳ σκιδνᾶ σώματος, ὡσπέπ τὸ Ουιντίνιος. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia solum russati pone lacertæ. Et Plinius libri septimi, capit. 53. Felice Russato auriga elato, in rogum eius vnum è fauentibus, iecisse sese: friuolum dictu, ne hoc gloriæ artis daretur, aduersis studiis copia odorum corruptum crinianantibus. Quin adhuc in marmoribus extant inscriptiones eiusmodi, C. APVLEIO DIOCLI. AGITATORI. PRIMO FACT. RVSSAT. &c. Lege Interpr. Vitruu. l. cap. 2.

ῥυμμάσσω, σ. ττω, &

ῥυμμάσσω, σ. ττω, forbeo. ἀπὸ τοῦ ῥοφῶ, Galenus ad Glauconem. Aristophan. in Vespis, τἀμὰ ῥαπίδι ῥοφήσομαι. Sophocl. in Trach. ἀλλ' ἐκ τ' αὐτοχεῖρος ῥοφῆσ' ἐμὸν, pulmonum haurit spiritus, Cicero tit Tusc. 2.

ῥυφητός, τό, sorbitio Plinio. Gaza etiam polentam vertit Aristotel. τὰ διὰ τῆς χυλοῦ ῥοφητὰ, Galenus libra primo l Glauc.

ῥυφίς, sorbilis. τὸ ῥοφητὸν, sorbile, vt ῥοφητὰ ἀά. Dicitur & ττίς.

ῥυσός, ὡσὶ τὸ ῥοφᾶν: βαρυτόνως. Attici sic dicunt, Etym.

ῥυσμέω, σω, σ. ττω, strepo, stridco, ῥῆχῶ, ῥεφῶ, βρύχω, fremo. ὀνοπτυσίτης, à maris fluctu & stridore quem edit cum fit æstus ipsius. Homerus Odyss. ε', ῥοῖζῳ δὲ μάλα κύμα ποτὶ σφέας ξυπτύσσει. Ἰδιωτικῶς, ἡ ποιὸν ἦχον ἀπειλεῖ.

ῥυσὸς, ὁ, στίον, mouco: vnde ἐκῥυσσωτὸν.

ῥυτός, ὁ, ἡ, ἡ, fluxus, fluidus, fluens. πνεῦμα ῥυτὸν, ἡ ἀεὶ ῥέον, id est amnis latus, & rapidus, ποταμὸς ῥυτὸς, Appian. in Iberic. ῥυτὸν σωμάτων, dicuntur Medicis febres, quæ cum multo alui fluxu & aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrigiones subitaque virium defectio cum siti, vigilia, & pulsum in venis humilitas. Cornelius Celsus vocauit fluentes has febres: item & alios morbos, in quibus nimium ex omni humore secernerent ægri, idque etiam diuersis partibus.

ῥυτός, ὁ, locus malis punicis consitus, capite 12. libro tertio Zachariæ.

ΔΕΣ, vites quædam, quæ alio nomine ψυλλὶς dicuntur. de' οἰκεῖ, & in Κρανίῳ Ἑλλήνων.

ῥυτός, fluxæ pisces, Aristl. l. 4. Anim. sic Gaza. alibi spargi. Vide rist. hist. l. 6. c. 13.

ῥυτός, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ

Adde quod carminis numeros auribus digitisque metiamur: Orationis verò numeros, auribus quidem, percussione non item. Ad digitorum crepitum non descendit Oratio. Postremò rhythmis libera spatia, metris finita sunt; & hisce tæ clausulæ: illi quo modo cœperant curtum vsque ad μετέωλον, id est, transitum in illud genus rhythmi. Quare tamen omnis structura & copulatio vocum ἡ μίστρη ἢ ἁυσιῶν, saltem quendam fortiatur, & vtrumque pedibus cõstet, tamen ostensum inter numeros, id est, ῥυθμοὺς, & demensionem, hoc est, μέτρον, non simplicem subesse differentiam. Maximè quòd rhythmi sue numeri, spatio temporum constat: metra etiam ordine: ideòque tam diximus alterum esse quantitatis, alterum qualitatis rhythmum circa sonum præcipuè versari: metrum etiam absque cantu pronũciatum, suam proprietatem consertuare. Quibus intelligitur quid ῥυθμὸς in Medicina, vt τὸν φλεβῶν ῥυθμὸς, venarum rhythmus Vitruu. id est, arteriarum (quas & venas vocabãt) motus constans certo ordine, qui in pulsus sublatione atque positione, ex celeritate & remissione, citisque æquabilitate & inæqualitate deprehenditur. Eſtque authore Paullo Æginetа libro secundo, capite vndecimo, hic ῥυθμὸς, aut ἄῤῥυθμος: id est concinnus, aut ἀῤῥυθμος, inconcinnus. Atque ἀῤῥύθμου triplex est differentia: aut enim ἄῤῥυθμος, non ad modum à concino abhorrens: aut ὑπερῥυθμὸς, longius à bono abſcedens: aut ἔκρυθμος, qui omnem concinitatem peruertit. Hos rhythmos, modulos videtur appellasse Plinius, cùm ait libro vndecimo, capite 37. Arteriarum pulsus, in cacumine maximè membrorum cuidens, index ferè morborum, in modulos certos legésque metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus, &c. Hinc quicquid certo modo, ordine & proportione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur, & quod contra ἄτακτα ῥυθμὸν, id est, extra numerum Ciceroni. Sic apud Platonꝛ de Leg. κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἕτερα, id est, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Exodi capite 28. κατὰ τὸ ῥυθμὸν τὸ ἐναντίον πεπήσεις αὐτὰ, ſuperhumeralis modo: eius moduli imitatione atque conuenientia. Et Ariſtoteles ait in Problemat. Segm. 5. ὁ τὸ ῥυθμὸ ἀκατάσκευος, numeroſe ſpirant. Cætera tu tibi adnotabis, mihi ſatis methodum obſeruationis tradidiſſe. Infiniti enim laboris omnia ſingulatim perſequi. Hoc vnum apponam, vulgaris noſtræ linguæ rhythmicos verſus, propter concinitatem numerorum Græcam vocem retinuiſſe: dicimus enim *ryme*, id eſt, ῥυθμὸν, nonnihil deprauato tñm nomine, tñm ſenſu detorto, parúmque etiam vel à doctis intellecto. vide Μέλος.

Ῥυακίη, inſtrumentum fabrile, runcina ad lætigandum. ῥυακίζει, apud Suidam: & in Epigramm. ἢ πέλεκυν ὑκκίσατ' ἢ ῥυακίη. Ar nobius contra gent. Dolata effoſſa, terebrarum excauata ver tigine, runoinarum læuigata deplonis. Heſyc. ἀλφιτόπεζον. leg. ἀλφιτόπεζαν, i. ἀρτοκόπειον.

Ῥῦμις, αιος, τὸ, idem quod ῥύμη ἢ ὁρμὴ βιαία, impetus, impulſus, violentia: apud Suidamὸς τοῦ ῥύμιος ἀφεσταῖος οἱ Σαβῖνοι πολὺ ἀπὸ Ῥώμης ἔθνη ἔφυτευσαν. Eunapius, πίστει δὲ τὰ ἀπιστούμενα ἢ τοῦ ῥύμιος ἢ τοῦ ὄγκου. Ῥύομαι, tractori funes. Polybius in primo, ὅθεν πολλοὺς ἀπέσπασε τῶν ἐπὶ πλατῶν, ῥύόμενα δόντες οἷς αὐτοῖς ταῖς τῶν πόλεων ἐμπολιτευομένοις τὰς ἐπιπλεούσας ναῦς. fit ἀφῷ τὸ ῥύω, traho. vide ἀφῷ ῥύομαι. Ῥύμη ἀφῷ τὸ ῥύομαι, propugnaculum, defenſio, ἄῤῥυμα. Sophocles in Aiace, σφικρεῖν πύργου ῥύμας, id eſt, ὑπερπεπλεῖ φυλακὴ, parùm tuta munitio. Vnde remedia atque auxilia, ῥύματα dixit Hippocr. pro βοηθήματα.

Ῥύμιος, libero, protego, cuſtodio, ῥύομαι.

Ῥυμίσιον, τὸ, trotu la quæ agitatur à ſagis & veneficis, rhombus, Apol. Interp. in 4. vide ῥόμβος.

Ῥυμυδιάν, Heſych. διασκορπίζειν, diſpergere.

Ῥυμύδη, ὁδὸς, vertex rotula, Etymol. ὁ ῥυμυδὴς à Cyrillo exponitur impetus, turbo, δῖνος. Paroxyt. autem proprium nomen habuiſſe dicit idem Cyrillus. Euripid. pro motu & vertigine capit. vide Ῥόμβος.

Ῥυμῦδώ, flexus, in ſpiram circunuolutio.

Ῥῦμη, ης, ἡ, vis, impetus, impulſus, interpr. Planude ex Cicer. φορὰ βιαία, ῥόμβος. Eunapius, ποσάκις τὸν ἴππον ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἀπαλλάττοντα ῥύμῃ τῇ φορᾷ ἐφέρετο. & Ariſtophan. πρὸς τὸ δίεσθαι καὶ ἡ ῥύμη, id eſt, ὁρμὴ. ῥύμη ϑεοῦ, impetus Dei, Euripid. ἐὰν ἡ ὀργὴ, impetus iræ & vis, Demoſthen. id eſt, ὁρμή. Ῥῦμα, vicus, ἀγυιὰ Homero. Et in verſu Sibyllæ, ἔσαι ἡ ἐκβολὴ ῥύμη, ſtriga vertitur à Ianoſcari apud Polybium: vnde Ῥυμοτομὴ eſt ſtrigare vel ſtriare, & in vicos diſtribuere. Actorum Apoſtolorum capite nono, κατὰ τὰς πορείας ἔπεσε τὸν πέτρον ἐν μέσῳ τῶν ῥύμων αὐτῶν. Laciades apud Pollucem, Ὀρθὸς γε τῶν ῥύμων, ἀδιάπτωτος καὶμῦ, dicitur à ῥύω traho & extendo: nam ſtriga eſt linea protracta & extenta: vnde & vulgaris vox *rue*, vide Πλατεῖα: alij deducunt à ῥύω, id eſt, ὀρμῶ, vt eum in vrbe locum ſignificet, in quem omnes certatim confluunt, idem enim eſt Polluci quod πλατεῖα. Stephanus autem ϛωπὸν, id eſt, angiporrum ſiue compitum exponit, vbi vid. plures vici terminantur, qui loci propterea ſunt laxiores & frequentiores. Ῥύμη ἀπὸ τῦ ῥύομαι, defenſio, cuſtodia, φυλακὴ Heſych.

Ῥύμνης, torrens, χειμάῤῥους, Heſych.

Ῥύμνος, τὸ, purgamentum, κάθαρμα, σμῆγμα, ſmegma: & ſtrigentum. Interpres Nicandri in Alexipharmach. τὸ μίγμα ἢ ὁ ὑσὸν exponit. Scribitur etiam ῥύπος, id eſt, ſtrigmentum, vide de Ῥύπτομαι.

Ῥυμὸς, οῦ, ὁ, temo currus ſiue plauſtri, τὸ ἅμαξης τὸ ὀπισθιαῖον ξύλον οὗ εἰς ἔσπασις, ἕως τῦ ζυγοῦ, lignum quod plauſtrum tenet atq; firmat, ideo Lyſias, στηρίγμα vocauit, ἀκτηρίαν Achæus author Pollux l. 10. ll. 1, τῶν δὲ ἁρμῶν ὁ ὑμὸς πόλον. Et ῥυμὸς ἢ ὀπισθιαῖον ἕλυδρον.

Ῥυμοτομέω, μ. ἀτομ, σ. σκεκ, id eſt, εἰς ἰύμας ἢ στρατὰς διαρίπω, ſtigo ſiue ſtrio, in ſtrigas, id eſt, vicos partior atque feco: qui ſit lineis rectis per longitudinem: vnde pro εἰς ὀρθὸν διαπέω. Diodorus Siculus, Διαιρετῶντας ἢ τὸν πόνον, ἢ ῥυμοτομέσας φυτίγκας, καὶ αὐτῶ παγκρατέσιν ἀλληλοφύτοις. Ioſephus, οἷα ἰάσ. Ῥυμοτομούσῃ ἢ διδυμοτόκος εἶσα τὸ στρατόπεδον, caſtra ritè diſtincta ſpartis partiuntur in ſtrigas. Cleomedes, κυκλικὰς διαφέρει πρὸ ſecundo, λέγεται ἢ ὅτι ἡ μὲν τὰ ἐν πάρῃ τὰ εἰσαγωγὰ τοῦμενα ῥυμοτομικὰ ἀμφότερα, &c. id eſt, plana in ſtrigas diſtincta, locum corripit. Interpr. exponens, ſecto vtrinque defluxu. Hinc

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorúmque ſecto & metatio, partio in ſtrigas, εἰς τὰς ἰύμας διάκρισις ἢ διακοπὴ. Polybius de chriſ Rom. τὰ ἢ μέρος εἴδοντ τὸ ἐυμοτομίας ἐν αὐτὸ τὸ στρατοπεδ, ἢ ὅλως ἐυκοινωνίας, πάντα ἀξιοπλάτων ἦν πρὸ διάθεσιν. Diod. us. διτοχρία τ ῥυμοτομίας διαπεπλεῖθαι πρὸ πόλιν τ ὑπαίθριαι ἰώσις Suid. ῥυμοτομία, ἀδιθύτη.

Ῥυμουλεῖν, remulcare. vt veteres Latini dixerunt, id eſt, remulco trahere Liuio: quod ſit quum ſcaphæ remis magnaque trahitur. Remulco tantùm ablatiuo vtuntur auctores Cæſar, Liuius, Plautus, & Feſtus. Hinc putant hæc vocabulum actionem notari, non verò naũigij genus. Legitur tamen ἐυκωλεῖσθαι πλοῖ remunculi in nominandi caſu, apud Cæſium libro decimo, capite 25. vbi lenunculi ſubſtituuntur obſidibus, ὧν ἕκαλον πρὸς ῥυμουλκοῦσι τοῖς ἐπὶ τοῦ πόλεως ναῦς, πλοιαρίοις ὑποβάσιν ἐν πολῷ τῷ νεκλίσεσιν. Vtitur & Diodorus vbi ῥυμουλκεῖν, quod ταῖς ναῦς ὑλκειν exp. Suid.

Ῥωμδάκη, auis quædam columbæ magnitudine, Heſych.

Ῥωμδακὲς, ὁ, hirygiæ fluuius, apud cuius oſtium Briari gigantis eſt tumulus, Apol. Interp.

Ῥωμηγγυᾶται, naribus infuuditur.

Ῥύομαι, μ. ύσομαι, σ. συμαι, libero, σάζω, φυλάσσω, tueor, defendo, protego, cuſtodio, ſeruo, tutor, eripio, redimo, ſubduco, ἀποῦμαι. Depon. Accuſatiu. Sophocl. ῥύσασθ' ὑδὲν μ ὑμᾶς, vos eripuit. fecunda ſyllaba longa, Odyſſ. ἕῤ σὺ φυλάσσο τὸ ὑμοὶ τε. prima breui. Heſiodus, ὃς ϑηῆς κὴ ὑῶ ἢ ἔῤῥ, ὑπτιαὶ τε πολλὰ. pro ducitur autem libro quarto Epigramat. ἢ φωτὰ ὑύϑῳ Ὀ. Heſiodus, ὑσπίσθε κράτος ὑμῖν, vtrũque imperium defendemus. Ῥύσιος, cum Genitiu. & Accuſ. Apollonius ſecundo Argon. ῥύσασθ' ὑπτίμοιρον αἰσχρὸν νύν liberate me calamitate. Ῥυσὸς Paſſiuè, liberor, ſeruor. ῥύσθαι ὑπὸ τ χαλεπὸς, per Dei gratiam eſt liberatus, canceil. Neoceſar. ἵνα ῥυσθῶ, vt liberer.

Ῥύσπε, pro ὑσπῃ, forditer: & pro ὑσφῷ.

Ῥυπαίνω, μ. ανῶ, σ. αγκα, ὑπτῶ, ſordido Plaut. fœdo, maculo, lœturpo: vnde pro contitior, maledictis lacero, infamo & contrario ſignificatu, purgo, abſtergo. Act. Accuſ.

Ῥυπαφὸς, Ἀετολικὰ mons eſt, Nicand.

Ῥυπαὶ ὑδόφημα ταυτὰν ἀβροπολιτικὰν ἢ ἀβρωκαλοπαπὴν κατ' ἀσίαν, acclamatio nautica. Heſyc. habet ὑυπαπάσαι. vtitur Aristo in Ran. & Veſpis.

Ῥυπαρία, ας, ἡ, ſpurcitia, ſordes, & Plauto ſorditudo, Plinio retrimentum, ſitus, ſqualor, illuuies, pœdor Lucano, quod de anu malefica loquitur,

Fœda ſitu macies, longúſque in carcere pœdor.

Transfertur ad animum, & ſignificat auaritiam, ſordes, ὀλολδ. θρείφη, μικροψυχίαν. in epiſtol. Iacobi capite prim. πολὺ ἀμείνων πᾶσ ὁ ὑπτερίαν ἢ πλεονεξίαν καὶ ἀίας, deponentes omnem ſordem & excrementum malitiæ. Hic latius ſumitur de omni vitioſitate animi. Eſt & genus ſordidi vlceris apud Dioſc l. 5. c. 67.

Ῥυπαρὸς, ὁ, ἡ, ſordidus, ſpureus, putris, ſqualidus, obſitus ſordibus, inquinatus, auarus. Ῥυπαρὸς ἄπνε, ſordidus panis citat à Paulo Æginetа, quem ſecundarium Marcellus interpretatur libro ſecundo Dioſcoridꝛ. capite nz. hic panis dicitur etiam à græcis πυρὸς ἰός, id eſt, furfureus. vide Πυρὸς ἰός. ἢ ὁ ὑσφῷ, lanæ ſuccidæ, Dioſcoridꝛ. libro ſecundo, capite 85. Ῥυπαρὸς, apud Platonem in Parmenide, id eſt, illiberalis, ſordidus & auarus, ἀγοραῖός τε, ἀλαζόνας, μικρεπῖκος. vnde & Comparatiu. ὑυπαρώτερος apud Pollucem. vide Γλοιὸς.

Ῥύπα τε, ατος, τὸ, ſordes.

πάω, vel ῥύτιον, μ. ὁ τὸ, σ. πος, & ῥυτῶν, ῷ ῥυτείνη, squaleo, sordeo, αὐχμέω. Neutr. absolut. Aristophan. in Pluto, ῥυσιῶντα, κωφοὶ α'. Ἐκκλ. ῥυσὶν, &c.

ῥυπὸς, ῦδος, ὁ, ῥυπα potius ῥυπὶς.

ῥυπογράφος, ὁ, ὁ, sordidarum humiliúmque rerum pictor. Hoc nomine vocatus est Pyrrhicus, quòd tonstrinas, tuguria & asellos picturà exprimeret.

ῥυπόεις, εντος, ὁ, ἡ, sordidus.

ῥυπόκοιλος, ὁ, ὁ, parcus, extremè sordidus, qui ne numulum quidem sumpti faceret ad vngues repurgandos, Eraſ. Chil. Bud. legit ῥυπαρογάστωρ.

ῥυπός, ὁ, sordes. pro ῥύπος extulit Theocrit. per metaplasmum.

ῥυπόω, vide Ερυπόω.

ῥυπόω, τὸ, scribitur etiam cum circunflexo ῥῦπος, id est, sordes quæ in summis vnguibus manuum ac digitorum colliguntur: illuuies immunda, quæ distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem, vna cum sudore reliquisque humani corporis sordibus: sic Marcellus libro primo Dioscorid. Quæ ex vuctorum attentiore conspectu raduntur in gymnasiis, alio nomine ἀλιγγίωματα & γαλῖνα. Latinè verò litigmenta dicûtur. metaph. de sordibus dicitur, auaritia & illiberalitate apud Suid. Ῥύπος, cera sigillaris, ὃ ἐπὶ τῇ δέλτῳ ἐπὶ τὸ κηρωπλάσαι ἔθος κεῖται. Aristoph. in Lysistrata, ἢ μηδὲν ὑπὸ σοῦ σπανιῶμεν, τὰ μὲν νῦν ὑπὸ ῥύπου ἀπολλύμενα. vide Pollucem libro decimo, c. 14. Sed & apud Ciceronem in epistol. ad Atticum rhypos scriptum est pro ceris siue formis vnde sigilla fingebantur, fortasse à situ vetustatis appellatis: vt Plinianū quoq; illud, Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, vt essent imagines, quæ comitarentur gentilitia funera. Ῥύπος apud Pollucem pro piscina & loco in quo eluebant: ἐν ᾧ ἐξέπλυνον, inquit, ἡ μωνὴ λίτρον, ἡ χαλασμένη λίτρον, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος.

ῥυπόω, σω, σωσα, sordeo, αὐχμῶ, squaleo. sordesco. vide Ῥυπάω.

ῥυπὴ, ligula & cochlear. ἐνσιτήσεις ἐκεχράκει τὸ ὕδωρ ἀκάτῃ, Dioscorides libro secundo, c. 87. cochlearī aquam validiusculè conturbato, Ruel. aquam ligula grandi cōturbato, Heimol. sunt tamen qui ibidem legāt ἀμυθήσει. haustro, vt ibid exp. & adnotat Marcel.

ῥυπτικὸς, ὁ, ὁ, qui abstergendi & purgandi vim habet. vnde ἐυρυπτικὰ σώματα, vis detergendi, Alex. Aphrod. ῥυπτικὰ τὰ φάρμακα, ἅπερ ἐκκαθαίρει τοὺς αὐλῶνας. fauces detersiones.

ῥυπτικὸν, ὁ, ὁ, ὁ

vino infernè bibitur, Bayf. capiebat autem duos congios, teste Athen. Κατὰ τὸ βύειον eratque poculum heroibus peculiare. vide Interp. Demoſt. & in βύτη.

Βύτης, οὐ, ὁ, extractus, ἀφ' τὸ βύω, τὸ ἑλκύω. Ab aliis exponitur mango, trahendus, qui ferri non poſſit. Odyſſ. ξ. βύτην πλάσασι, grandibus faxis, ἑλκυστῆς, μεγάλοις, ἢ μὴ δυναμένοις διὰ χεῖρὸς βαστασθῆναι πλησίος Hic Didym. Ego, lapidibus extractis & effoſſis, nempe qui ex lapicidinis latomiiſque eruuntur ad differentiam vulgarium, ἢ ὃν τυχόντων. Βύτης pro fluentis Sophocl. βυτῆσι θεοσεβοῦσιν πατρῴοις ἐδ ἐκι. 31. τῶν βύστων, ἀφ' τῶν βύσαι, inquit Interpr.

Βύτρυς, υος, τὸ, Theoph. l. 6. c. 3. hiſt. plant. Sed legendum βότρυας ex Plin. l. 21. c. 16. Βότρυς pro λύτρῳ: idem quod βύσσος Heſych. βύτρα ἔκρ. λυτήρια ῥάβδου.

Βύστω, abſtergo, βύσσω.

Βύστωρ, ορος, ὁ, ſeruator, cuſtos, liberator. Βύστωρ idem quod βυστήρ: vt apud Aratū. ἢ βύστωρα πόδων, pro ſydere, quod ſagittipotens, & arcitenens à Cic. vertitur.

Βυσσός, οῦ, ὁ, incuruum. Æolica dictio eſt.

Βυσσάκτης, ου, ὁ, tumultus, ὀχλοσ Θ. συρφετὸς, apud Ariſtoph.

Βύσ|τις, ιος, ὁ, purgatio, abſterſio, Naz.

Βύω, trahio, ἑλκύνω, ἕλκω. Item cuſtodio, ſeruo, tueor, Odyſſ. ξ. Heſiod. in Aſpid. Herodotus libro ſexto. Item libero, eximo, redimo Od. ρ. Laertius in Archyta & paſſiuè 2. Theſſalonic. c. 3. ſic & Roman. 15. & apud Baſil. Pauſan. etiam de ſacrificiis efferri dicit: vnde βυσσόμενον, ſacrificare: interim etiam violentiam notat: vnde βυσσάσθαι, Euſt. Il. σ. vide βυκτάζω. Alij βύειν αὐτὸ τῷ ὁρμᾶν adnotant. vnde βύμη, impetus.

Βύω, dico, fluo, valeo, ago, perdo, ruo, impetum facio, libo, Etymolog.

Βώαλ, εος, τὸ, βοιὸν. Item coſtæ tenuiores molliorēſque βωμὶ dicuntur.

Βωβάσσατος, ον, qui vix poteſt pronuntiare r literam.

Βωβαλόω, ῶ, ὁ, fractus, quaſi βωβαὸς rimoſus, lacer. Homer. vnde ἐβώωσε βωβαλέα, veſtimenta lacera & rimoſa. Hom. Od. ξ, Et 2. Il. χιτῶνα ἐδὲ γὰρ τοῦτο δαΐζεσ κελαδεινὸν, ἢ διακεφαυσόμενον, ἢ ἀνεμῶν ἰῴῳν: fit à βόωσα.

Βωβάς, άδος, ὁ, ſcala, gradus, valua, & petra, Etymol. βωβὰς ἡ πέτρα, ſpecum præruptum & exeſum excauatúmque exponunt. Nicander in Theriacis. Ἡ σφάκα ἢ ὅλμῳ κάσσας ἢ βωβαδι πέτρῃ. Interpr. τῇ λεληθηγόδῃ Βώβαλις, rimæ terræ, vt notat Marcel. lib. 4. Dioſcor.

Βώγας, pars eſt magnæ domus, μεγάρου μέρ Θ.

Βωγηρέξις. vnde Χειρόβωγη.

Βωγμαστίνε. vide ὑπομαστίς.

Βωγμή, ῆς, ἡ, rima capitis profundior. rhogme eſt per longum rima caluæ profundior, aut in ſuperficie fiſſio, in qua nuſquā fiſſum os mouerit. In capitis, oſſibus fractura, κατὰ μῆκος γιγνομένη, ῥῆξις dicitur, Galen. de cauſis morborum libro ſecundo. Βωγμὴ, rima, fiſſum, & ſalebra. Ariſt. in hiſt. Anim. ἀμύγδαλον ἐκ βωγμῆλιθ ξύλα ἐσθίει, &c.

Βωγμὸς, οῦ, ὁ, tumor, fiſſura, hiatus terræ, ῥῆξις γῆς, terræ labes, Suid.

Βωδάκης, pro βοιδάκης, fluctuoſus.

Βωδίγγες, tubera vibices.

Βώδιζον, agitarit quati, Hom. Il. φ. χάτας ἐβώοντο μὴ πτοιῆς αἰόμενος.

Βώδιον, &

Βώθωνες, nares, ἀΐρει πολὺ ἅμα δια βωθώνων, ſanguinem copioſum per nares impellere. πᾶς ὁ τῶν βώθωνα δυσωδίας ἢ σπηδόνας ἐκκρίνων Σκάμων, putrida tædia narium grauioſque exemendat. Ruel. grauioſque lentiam nariúmque putredines purgat, Barbarus libro ſecundo Dioſcoridis capite 213. & libro 2. c. 12. εἰς τοὺ βώθωνας ὑγρὸν δὲ, naribus infuſum, idem Dioſcoridis libro 4. cap. 2. 45.

Βῶλις, τὸ, vis, impetus.

Βωμαλέος, ὁ, ἡ, robuſtus, αὐθρῆΘ.

Βωμαλότης, robur, virilitas.

Βωμαλόω, robuſtum reddo ſeu firmo. Βωμαλοῦμαι, robuſtus reddor, robur acquiro, ſeu vires, vnde βωμαλωθῆναι apud Ariſtotelem.

Βώμη, ῆς, ἡ, robur, vis. potētia, ſanitas, valentia. Inde & vrbis Romæ nomen, quam Solinus Valentiam prius fuiſſe dictam Latinis tradit: alij à rhuma, hoc eſt, à mamma lupæ, quam ſuxerunt Remus & Romulus. ἰσχὺς ἢ ῥώμη, vis & robur, Plato de Leg. πολλὴ ἰσχὺς δώμη, vis multa roboris, Philo de mundo, ῥώμη πολλὴν, Plat. de Leg. ἢ ῥώμη ἢ ψυχῆς, Xen. ῥώμῃ σαφῆ, animum addit.

Βώνεξις, fluuialis nauigij genus Heſych. βώνΘ, dignus, item diues, Heſych.

Βώνυμι, μ. ῶσα, σ. ωσα, &

Βώνυω, firmo, confirmo, corroboro, ῥώμῃ ἢ δυνάμει παρίχω. βώσασ τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, roborans corpus ad conſerenda prælia, Plutarchus in Camillo. Paſſiuum eſt βώνυμαι confirmor, corroboror, item recreor, reficior, valeo, μὲ βώσμαι, ῥῶμαι, confirmatus ſum, confortatus ſum, animo ſum actus & animato, item ῥῶμαι proſpera vtor valetudine. Inde ῥῶσο, vale. ῥῶσαί Θ. ῥῶσθαι χρήσειν ὁ δὲ μὲν ἐκ ῥᾳθύμου ποθ pulus ex hoſtium ſpoliis, opib. locupletatus eſt, Iuſtarius in Publicola. ῥῶσθαι ἀσ μᾶλλον, animatiores ſunt effecti, iudicatiores.

Βώξ, ῶγος, ἡ, rupes, acinus vuæ, ῥάξ. vnde ἄμπελ Θ φιλόβωξ, & σταφυλοβώξ. βότρυς, ὁ ἐπὶ βώξ τοῦ βότρυ, acinus in racemo Eſaiæ 68. βώξ μικρὸς σῦκαμι, folliculi acinis maiores, Ariſtoteles libr. 5. Animal. Euſtathius βώξας pro acinis aut vuis barbarum eſſe teſtatur, ſed eo in ſignificato ῥᾶγας dici debere. addit idem βώξας eſſe μεγάφρ μέρος, ſecundum Homer. Βώξ genus platani, eſt ſimile acino vuæ. Nic. in Ther. ὠδωλοειδεῖ βώξ Κλυταιμνήστρῃ ὑπαυλοῦντες πυκνὸν ὄφεσιν.

Βώμαι, inuſitat. vnde ἐβώοντο & ἐβώσαντο: apud Homerum citebantur, & ἐνεβώσαμεν apud Heſychium feſtinanter, & cum petu agitari.

Βώσις, virgulta. Syluoſæ plantæ. Odyſſ. ξ. βώσας δ' ὑπὸ χθόνα δυσε, frutices denſos & vimina iniecit: & lib. ν. τὸ δ' ὑπὸ πάσης ὕλης χλωρὰς βώσας ἢ κάδε, id eſt, φρύγανα. Sic dicuntur ὑπὸ σίσυρνον, Euſtath. non aſſurgunt ſed ſerpunt humi. vnde ὑπὸ βώσι dicuntur in iſtis ſcribentes, Etymologic. Item ramus ſyluoſa. Item pigmenta, μύρεμα, Cælius libro vndecimo, capite 17.

Βωτάνιον, apud Heſyc. friuola, ſiue vilia ſcruta vendere, Horatius ſcrutariam facere Apuleio, τὸ ὑποπωλεῖν.

Βωτηλιος, η, ὁν. ὁ τοῦ virgultis plenus, frutex vimineum virgulta. Odyſſ. ξ. ἢ ὁπωΐα πυκνὰ κείμενα, in virgultis iacebamus Etl. ο, κατὰ τὰ ὑπόπλεα δύο. Interpr. ἰμαντοδὲ τὰ φυτὰ, ἐφ' τὰ ἁλοιῶ ὕλας.

Βωτίζω, miſcellaneam condituram facio, confundo, Euſtath. Il. ν. qui dā malè exponunt apud Iouem Comicū prodire & ſtolidè aliquid facere.

Βωτὶς, τιδ, merces variæ: τὰ παρεμπορεύματα, quæ emptori irritū tuarium dantur, Heſyc.

Βωτιαὶς, οῦ, pretioſus, βόλιτος, ὠνητός Θ. Sunt qui planè diuerſa ſignificatu interpretentur, vt ſit βωτιαὶς, ὑλικὸς ἀξιος Θ. id eſt, ligneus, nullo in pretio habitus. Plutarchus in Lycurgo, τῶν σιδηρῶν νομίσμων ἐκ ἰῶν πολὺ ἐδὲ ὄγκος ἦν ἐλάσσης, ἐδ' ἐξ ἐκ τιμὴν κατακλυσμὸς, ὥστε κάδ' ἑνὸς ἀζυγὸς τὸ βοῦς ἑνιαυτὸν ἢ βωτιαὶν ὑπάγεσθαι.

Βώτιον, molle virgultum, Etym. βωτίζειν.

Βωτιοβῶβαξ, φράσις, futilis eſt & inanis dictiatio, Euſtath. Iliad. & βωτιοβῶβαξ ἐπὶ τοῦ ἀστατου eſt in quendam futilem & vanum.

Βωτιοπωλεῖν, vide βωτίζειν.

Βωτιοπώλης, ου, ὁ, ſcrutarius, minutarum & omne genus rerū venditor, cuiuſmodi à Flacco ciceris & fractæ nucis emptor dicitur. Item pigmentarius, ſeplaſiarius, μυρεψός. alij, πανδοκεύς.

Βώτιον, τὸ, &

Βώτιος, οῦ, ὁ, faſciculus ſeu farcina è diuerſis rebus colligata. Iulis & nullius momenti merx, vt Euſtath. Iliad. ν. vt Dionysius Halicarnaſſ. varia, quam veteres etiam χόλλυβα vocaſſe: item confuſio quædam variorum colorum, miſcellanea lotium coaceruatio, mixtura pictorum & vnguentorum: item ſignificat κατασκευὴν φόρτου, id eſt, miſcellanea ſupellex. βώτιον ὄνομα ἐκ κακόζηλον, id eſt, indens cratem arundinaceam. Ruell. apud Dioſcorid. libro primo, capite 56. Hermol. filum arundinaceam. Bud. autem βώτιον emendauit: nam legebatur ὄνιον. Βώτιος, nulla re dignus. Cælius libro 11. capite 7. vide ὈβώτΘ.

Βωτὶς, vehemens: alij cum ſpiritu leni ἰώτις, vt ἰάδεις, ἰάδειας, ἰάδειαν.

Βῶτις, roborāſſe. Et βώτατος, ι. δυναμικώτατος.

Βωτιδεὶς, roborarus, valens, ſanatus, animatus. βωτιδεῖσα, roborata.

Βῶτις, ωος, ἡ, ſanitas, firmitudo, firmitas, robur, vires, ῥώμη.

Βωτιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus: βωτιστὴρ, Heſych.

Βωτικὸς, impetus, incitatio, ὁρμητικὸν Suid. ad roborandum valens.

Βωστικὸς, ὴ, ὁ, corroborans, robur augens, vires firmans, impetus, ὁρμητικὸς Heſych.

Βωτίζω, literam ρ in pronuntiando ſæpiuſculè itero. Dicitur etiam βωστικῶν, Suid.

Βωχμὸ, ru. na. Interp. Hermog. rima potius.

Βωχμὸς, οῦ, ὁ, ſciſſura Plin. χάσμα, terræ diſceſſio, tertæ labes, cer. vel terræ ruptura quæ ſit imbrium violentia. Homerus Iliad. φ. Βωχμὸς ἦν μακρὸς ἢ χείμαρρος ἀλὶ ῥέεσκε. Interpr. βόθρος, τὸ κοῖλον ἀφ' οὗ ὁμῶς ὕδατος. ἢ τῆς ὑποσπαγμῆς τῆς γῆς ὑπὸ ὑδάτων Clem. Alex. lib. 2. capite 9. vbi βωχμὸς accipi vult pro ructu.

Βώχω, dentibus frento, θρύχω τοῖς ὀδοῦσι, Heſych.

Βώψ, virgultum, frutex, dumus, βάμνΘ. vide Ῥώπος.

Βωωμ, ωσα, π. ωσα, firmo, Thuc. ἐῤῥώσθη, i. σφοδρὰ ὠθήθη, propera-

Σ

Σ, lingua Megarensium, Herodiano teste significat, τινά, id est, quædam. Σά pro σὰ contracte, incolumia, integra, apud Euripidem.

Σαβάζω, bacchari, tripudiare, more bacchantium ouare, χορεύειν βακχικῶς.

Σαβάζιος, Bacchus, ab eiusmodi fabasmis & furiosis saltationibus: nã Barbari: præsertim Thraces, σαβάζειν pro ὀλολύζειν vtuntur. Aristophan. in Vespis, ὀὴ, ὀὴ Σαβάζιε μ' ἐγὰ ὦ σαβάζιε. Ibidem, ἀ αὐτὸς ἀ' ἐμοὶ ὁμολογεῖς σαβάζιον, id est, ἀ Διόνυσε. ὁ σαβαΐτης, suos sacerdotes vocant Thraces, Commentar. Et in Auibus, hoc Phrygibus tribuit, qui σαβατιῶν dicunt ἀ θεσμοῦν ἡ θεσμούν. In Sabazium hymnus est apud Orphæum Rhod. Matthias Patarensis, referente Harpocrat. dicit Sabazium Bacchi filium esse.

Σαββακοσκελιδιστής, i. διονυσιακὴ ὠιδή, in Epigramm.

Σαπρός, ὁ, putridus, rancidus, cariosus, apud Chios. apud Hippocratem, pro purulento ponitur, libro primo de morbis.

Σαπρόν, acerbè, duriter. Hesych.

Σαπτὸν, τό, pannus superior à balneo deficeandis detergendisque corporibus accommodus, apud Actium Serm. duodecimo, capite vndecimo, & Trallianus atque Nicolaus Myrepsum, Marcellus Empericus capite quinto, Crasso sabano diligenter deficcabis. vritur & Palladius. σάπιον, idem Dn. Victor sabana extulit pro lineis inuolueris, quibus excipitur in fontis Baptismo infans.

Σαπιὸς, idem quod βατιτός. vide Σαββᾶν.

Σαββᾶζειν, sabbatum celebrare, sabbatizare, requiescere.

Σάββατα ἡμέρα, septima dies.

Σαββατισμὸς, sabbatismus. Ad Hebræos capite quarto, vbi agitur de quiete, ita ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ θεοῦ, itaq; relinquitur sabbatismus populo Dei. vide Naz. in Orat. de animarum sabbatismo.

Σάββατον, τό, sabbatum, id est, tequies. Hebræa vox qua significatur quies: nam eo die, nempe septimo cuiusque hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquam agere. Plut. innuere videtur σάββατον dici à σαβᾶζειν quòd Iudæi eo die se initiicem ad largius bibendum inuitare soliti essent. Gregorius. Nazanzenus in Orat. εἰς τὸ χειμὼν κυρμακὸν, ὁ σφόδρα κνίσει τὸν ἀρχὴν λόγ κυρμακὸς λαμβάνει. δῆλον δέ. λόγῳ γὰρ πάντες ἐσθίουσι τὸ σάββατον χάριτι, κρεοφαγοῦσι δὲ τῇ ὑστεραίᾳ. Iudæi item sabbata dies hebdomadæ nominant, vt annotat Theophylact. in cap. 20. Ioannis. οἱ Ἰουδαῖοι, φησὶν ὁ μαθὼν σάββατον ἀνόμασεν: διὰ τοῦτο γὰρ τὸ σάββατον. πολλὰς ἐκεῖ οὐδ' ἀπλῶς ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ σκηνῇ σκιᾷ, ἡ σκιάδιον γὰρ σκηνὴ σάββατον διὰ τὴν ἑορτήν. φησὶ τὸ κυρίου: σάββατον ἀνάπαυσίν μοι τοῦτο ἐστὶν ἡ ἑορτή. ὡς ἀνάπαυσιν ἐκεῖ ποιησόμενος ὁ ἑορτὴ ἡ σκηνοπηγία. Bulgarius græcus Interpr. apud Lucam capite sexto, hoc est, Iudæi quoduis festum sabbatum vocabant: nam sabbatum requiem sonat. Septuagesimo igitur incidebat festum in parasceuen: & vocabant parasceuen sabbatum propter festum. Itaque quod proprie sabbatum erat, nominabant secundo primum, quòd secundum esset ab altero festo & sabbato quod præcesserat. Σαββάτου σαββάτων, id est, sabbatum magnum, vt dies Paschatis quod sabbata tricesima dixit Horatius à numero incipientis anni. Et sabbata pluraliter dicunt Latini, vt Saturnalia: Sabbatariósque vocat Iudæos Martialis. σαββάτου ὀλίγ ἔδεῖ, &c. abest iter sabbati, Acto. Apost. 1. i. spatium mille passuum. longius iter facere Iudæis non licebat sabbatis.

Σαββεῖς, Hesych. est δειπνοῦντες, ἢ εὐθέτως eidem sunt καὶ ἀστεῖς.

Σαββί, debacchantis acclamatio atque compellatio. Vtitur Demosthen. contra Æschin. ὦ βίου θοῦ σαββοῦ. Nam probris insectatur Æschinem, vt qui matrē comitari solitus fuerit, atque vna cum ea sacra colente clamare, βοῦ σαββοῦ. Strabo li. 10. Geograph.

Σαββοῦς, Bacchi sacerdos, ὁ τὰ ἀνὰ Διόνυσον σαβάζων, τουτέστι τὰ ὀργιάζων: & locus baccho sacer. vide σαβάζιος.

Σαγάνη, rasuræ genus ad formæ gratiam comparatum. apud quosdam etiam pro muliebri pudendo capitur.

Σάγος, sagum, tegmen, σκέπασμα, σκεπάλαιον.

Σάγμα, ατος, τό, sagapenum, succus est herbæ cuiusdam ferulam referentis, nascentis in Media. Alij legunt σαβάπιον. Sagapenum fit ab imo caule vulnerata ferula, Dioscorides libro tertio, capite 91. Idem capite 95. eiusdem lib. Ὀξος σαγάπινον esse οἶνῳ, id est, liquorem herbæ ferulaceæ quæ in India nascitur. Plin. plantam facit in Italia nascentem: officinæ interpolato nomine serapinum appellant Gorob.

Σάγαρις, ιος, ἡ, gladius Persicus, bipennis aut ensis quo vtebantur Amazones, apud Xenophontem κοπὶς dicitur & μάχαιρα ab eodem pugio, securis: κοπὶς ἡ πέλεκις Suidas. Σάγαρις apud Xenophontem & Herodotum legitur pro eodem. Σάγαρις λυσιφλοῦς, phlebotomum quo venæ secantur.

Σάγη. vide Σάγμα.

Σαγήνεια, ἡ ἁλιεία, Suid. piscatus.

Σαγηνεὶς, &

Σαγηνευτὴς, ῆρος, ὁ, &

Σαγηνευτικὸς, piscator, verriculator, in Epig. ὁ ἁλιεύς.

Σαγηνεύω, ω. εὐσω, ω. ευκα, irretio, ἁλιεύω, συρβάω, circundo retibus, illigo, cuerriculo Valla interprete. σαγηνεύειν, OEcumen. in Acta, de Apostolis homines ad finem conuertentibus dixit. σαγηνεύειν ἀ χρῆσει, dixit Plut. in 3. de Leg.

Σαγήνη, ης, ἡ, sagena Manilio: aliis nassa: verriculum vel cuerriculum: a verrendo aqua vel mari, rete piscatorium. Propriè tamen sinus retis in quem capti pisces deueniunt. vide γρίγγαλον.

Σαγηνοβόλος, piscator, propriè qui sagenam iacit.

Σαγηνοδέτου ἅμιλλα, vinculum sagenæ alligatum, in Epigrammatibus.

Σαγὶς, spera, saccus.

Σάγμα, ατος, τό, Σάγισμα, τος, τό, sagmata, καταβόλια, clitellæ, aut strata iumentorum. Nam σάγμα, inquit Pollux, ἡ ὑποζύγιον. Sed videtur ipse malè de stabulo intellexisse. Plutarchus in Arato, κρατησάντος δ' Ἀχαιικὴ μόνης ἀβροβίοτος ἀνθρώπων εἰς ἑαυτὴν, ἡ ποσὶ πεπηδὼς ὑποζύγιος, id est, iumentorum cœtunculis & sellis fiue stratis: non verò in capsas inclusis, vt transtulit Interpres. Idem in Pompeio, τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. qua voce etiam vtitur Iosephus: pro qua dicitur ὑπόσαγμα, id est, stratum. Leuitici decimoquinto, ἡ σαγὴ ὑπόσαγμα ἐστὶ ὃ ἂν ὀχῆται ἐπ' αὐτῷ τετράπους, ἀνάβασμὸς ἔσται ἐπὶ τὸ ὑποζύγιον. Hinc sagmarias dictas esse mulas adnotat Cælius apud Lampridium in Heliogabalo, leges equum sagmarium. Isidorus sagm a quod corruptè vulgò selma dicitur, stratum sagorum vocatur, vnde caballus sagmarius: Græci σαμάριον vulgò vocant, teste Suida. ¶ Apud Suid. Σαγμάρεια, τὰ βασταζόμενα τῶν ὑποσαγμάτων ἢ τῶν μισθωμάτων ἢ τῶν ὑποτιθεμένων. Dicitur etiam ὑποτὸ σάγμα, σάγη, id est, Suidæ, τὸ τῶν ὀνηλατῶν. Iosephus, ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀνέμων ἡ χιὼν τῶν σάγμασι τὸ τῶν κτίνων. Macchabæorum libro secundo, capite tertio, σάγμα κελύφη διακεκομμένῃ ὅπλων, pulcherrimis stratis adornatus equus. ἐπ σάγμα τὸ σάτιον, id est, infarcio, denso & stipo. farcta autem & stipata sunt strata & clitellæ cententibus & tomento. Inde ¶ Σάγμα pro stipata congerie atque aceruo: Plutarchus iu Catone, Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὕπνου ἡ νεφρὸν σώμασι. Vide Σπυρίδ. Σάγμα, fagma, id est, onus iumenti farcinarij: Κατὰ τὸ σάγμα. Item scuti theca, Pollux. ἡ σάγμασίν λύπηρον (leg. ἡνιοχεῖν) τὸ ἀσπίδος. vocant enim σάγμα τὸν σκυτοτόμον. Aristophanes in Acharnens. Τίς γοργὸν ἔδηγμεν ἐν τῷ σάγματος; id est, ὁν ἐν ὄψεσι τῶν ὅπλων ὁ κακόνους σάγμα. σάγη δ', inquit Comment. τὸ ὅπλον. qui in Lamachi scuto insculpta erat Gorgonis effigies. Euripides in Andromache, Κάλυπτε τὸν ἐχθρὸν τὸ κακόνου σάγμασι. Lactantius fuse Luctatius Grammaticus in Statij Thebaid. 9. Corythus, ait, theca arcus solius, sicut pharetra sagittarum, sagma scuti.

Σάγος, sagum. Polybius, σάγος μὲν ἦν τῇ αἰσχυλίδᾳ. vbi malè interpres, sagi cum scutis. Aliud enim αἰσχυλὶς quàm scutum, Plutarchus, αὐτὸς σάγος ὑπεπτυσσόμενος. vnde & Σαγηνοῦν apud Strab. pro sagis indui. sagarum esse. σαγηφορεῖσθαι 3 (inquit) ἡ καυσοφορεῖσθαι.

Σαγύνιον, τό, verriculum, rete.

Σαθρίων, τό, fatherium. quadrupes animal ex mari victum quærens, Aristoteles libro 8. Anim. c. quinto. Gaza Græcam vocem relinquit.

Σαθύνω, calefacio, foueo, θάλπω.

Σάθη, ης, ἡ, veretrum.

Σαθρακὸς, ὁ, pediculus.

Σαθρὸς, οὖ, ὁ, debilis, imbecillus, marcidus. flaccidus, carioſus, deteritus, putris. Lucianus, ὁποῖ τὸ χρῶν σαθρὸς, id eſt victus. ἐὰν ὃ ἐλπίσι διεφθαρμένος ἦ ὁ σαθρὸς ὢν ἢ ἀσθενὴς σφοδρότερος, alios ſpe corrumpebat qui iam exulcerati erant & obtentu egebant, Plutarchus in Galba. σαθρὸς λόγος, id eſt, mendacius, Euripid. σαθρὸς δόμος τε, Nazanzenus in Orat. πτῶχ & σαθρὸς, dicitur murus vetuſtate collapſus ac diruitus, Lucian.

Σαθρότης, debilitas & infirmitas. Nazanzen. eam opponit τῇ ἀσφαλείᾳ, χρήσιμον, inquit, μακρὸν μᾶλλον μετ' ἀσφαλείας, ἢ μεγάλων μὴ σαθρότητος.

Σαθρόω, μῶσω, debilito, c. 10. Iudicum.

Σαθρωδίαν, quaſſari, concuti, labaſcere, σκαλιότητα. Chryſoſt. ad Epheſ. cap. 5. σαθρότητα ἡ οἰκοδομὴ, κἀχλωσι ἡ αἰσθησις: de Eccleſiæ corpore loquens. Σαθρώδης, marceſcere, flacceſcere. Idem Chryſoſtom. ad Roman. capite 6. ἡ γὰρ ὕδρα σῶμα ὑπὸ χρόνων παχυλωτάτων ἰδίων, ὡς ψυχῶν ὑπὸ ἀμφιπνεόντων πολλῶν σαθρωθῆναι ἢ καταπεπτωκέναι.

Σαθρωτὴρ, Epicurus Antidorum vocabat, Laertius lib. decimo. Videtur autem ſic appellari poſſe, qui muneribus dandis hominum beneuolentiam captat, & donis adblanditur vt canis cauda.

Σαίνειν, &

Σημαίνειν, οἱ, dicuntur equi vel canes caudam perpetuò mouentes. vide Ἰλιωδῆς.

Σαίνω, quatio: idémque quod Σείω: ſit enim vtrunque ὅταν τὸ σῶμα: ſignificat autem σαίνω, caudam quatio ſeu mouco, canum proprie & brutorum eſt. Hom. Ody. π. Ἐξ οὗ ἄμοι νύκτα κακὴν παντμόνυχος ἐδὲ λάστης Σαίνων, vbi Euſtath. σαίνειν exponit σείειν τὰ ὀπίσω ἐπὶ σείοντι τῷ ὄρῳ. Odyſſ. π. Οὐρῇ μὲν δ' ὅ γ' ἔνευε καὶ ἀμφὶς κέζετο κέρκε ἄμφω, ſed & ipſæ caudæ dicuntur σαίνειν blandiri & adulari, vt apud Athen. lib. 7. ex Sophocl. χορὸς δ' ἀνάπλεως ἐμβάτων ἀνδρῶν ὑδὲ σαίνων ἐφοίτων, blandientibus & ſeſe motitantibus caudis: eſt item σαίνειν, adulari, aſſentari, τὸ κολακεύειν, blandiri. Plutarch. in Color. ἀσπαζομένων καὶ σαίνοντα τοῦτον καὶ μελετῶν adblandiens, vbi nota accuſatiuium, vt apud Lucianum σαίνειν με, adblandiuntur mihi, in modum canum blandè caudas mouentium, vel blandas caudas, idem magis impropriè dixit σαίνειν δ' ὁμοίως τῷ ὑσπόγειον, blandum te præbes pollicenti, promiſſum blandè amplecteris. Gregorius cum Datino etiam conſtruxit de dæmone loquens. σαίνει ὑμῶν τὸ χρεῶν, πολιτεῖ δ' εἰς σπουδῆ. Σαίνω etiam τὸ παρὰ πὰ turbo, terreo, commoueo. Paul. in prima ad Theſſal. capite tertio, τῇ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, vt nemo in his tribulationibus turbetur. Quæ ſecunda eſt eius verbi ſignificatio. Poteſt etiam ſumi ab animalium quorundam maximè canum & luporum natura, quibus hoc verbum tribuitur, dum caudam remulcent territi, aut agitant adulantes. Vir. in Æneid.

Occiſo paſtore lupus, magnóque iuuenco,
Conſcius audacis lacti, caudámque remulcens
Subiecit pauitatem vtero, &c. Heſych. σαίνειν exponit non ſolùm κολακεύειν, ὑποκύπτειν φοσωλώντας, ſed etiam κινεῖσθαι καὶ ἀδίστως, τοῦτ' ἔστιν, vt idem ſit cum σείεσθαι quaſſari & concuti exponit tamen idem actiuè quoque σείειν, id eſt, concutit & quaſſat.

Σαίρω, ῥῶ, verro, ſcopis purgo. Item rideo, gaudeo, obſtupeo, hio, labia diduco. vide σκαίρω infrà.

Σαῖς, ΐδος, Ægypti vrbs, vbi ingens eſt Hippopotamorum copia.

Σαῖτιδες νόμοι, ὑποκρηπίδων, præfectura Saitica appellata de qua Plat. in Tim.

Σαιτόδιον, genus muſici organi.

Σάκαβος, pudendum muliebre, Ariſtoph.

Σακέλλα, &

Σακέλλιον, marſupium, ſacculus.

Σάκαι, Thraces, Φρύγες, Comm. Ariſt. in Auib.

Σακίσκος, vel vt alij σακισκάλιον, ου, ὁ, ſcutum quatiens, ſcutorũ vibrator, πολεμικὸς, bellicoſus, Hom.

Σακιστοφόρος, ου, ὁ, ἡ, ſcutifer, epitheton Aiacis, Hom.

Σακκεύω τὸ λαχῆσαι, depeculor.

Σακκίζειν, agni ſubrumi, qui intra ſepta adhuc cohibentur, pro σκαίπτειν. Interp. Theocriti, σκαίπτει ὁ ἀὴρ, οὐ ὅπ ῥαλακτὸς ἀθρόμενοι οἱ ὠμοὶ τῇ μητέρι χαρίζονται, ἰδία βόσκοντ ἡ ἐν ἰδίῳ σκιᾷ.

Σακκίζειν, ſaccellare vertit Gaza, & poſt cum Hermol. quod eſt vinum ſaccis perfuſum corrigere, ὑγιάζειν. Theophraſtus libro ſexto, de cauſis plantarum, ἐν γὰρ τοιούτοις χυμοῖς ὃ ἐφίσταται τοῦ οἴνου σακκίζομεν, &c. de myrto, id eſt, habet enim talẽ humorem qui vino quaſi ſaccellatur, reſidet atque innatat: ſic Gaza. σακκίζειν & σακκαλίζειν, Galen. per ſaccum tranſmittere & excolare. Plinius caſtrare vina dixit, & ſacco frangere vires. apud Pollucem ita ſcribendum σακκίσε ἢ nempe οἶνον, ὁ δὲ διὰ σάκκου, vinum per ſaccum tranſmiſſum. οἶνος δ' ἀκράτιστος verò, vinum cum ſuis ſecibus, ᾧ μὴ σακκισμένῳ, vulgò vins qui n'eſt point reçu. Et Scribonius Largus falernum non ſaccatum probat. Dicitur etiam σακκολίζειν, ſiue σακκίζειν non ſolum quum liquor per ſaccum excolando tranſmittitur, ex turbido liquidior puriórque fiat ſqua ratione dixit Martialis 12. Epigr.

vt liquidum potet Alauda merum
Turbida ſollicito tranſmittere Cæcuba ſacco.)

Verùm etiã hoc ideo fit, tv ſaccis additis peregrinis ſaporibus, quod excolatur eorum facultatem retineat. Idcirco docebat Plinius de Aniſo, ſaccis quoque additur, & cum amaris nucibus vina commendat. Vide Conſtantinum Πανσεκτικὸν libro ſeptimo, capite vltimo. Σακκίζειν etiam dicitur ſacculari fures. Nam Heſychius exponit, τὸ δικαιοῦσθαι διὰ κλοπὴν εἰς σάκκους. De ſacculariis in legibus, apud Vlpianum.

Σακκίον, ῥ, τὸ, ſacculus, Pol.

Σακκίτας, vide Σακκίζειν.

Σάκκος, ου, ὁ, ſaccus, ſ. cilicium, cilicina tunica, qui habitus fuit propheralis populi delicta plangentis, inquit Hieronym. c. 20. Eſaiæ.

Σάκος, ου, τὸ, ſcutum, ἀσπὶς, ὅπλον. Aliquando ὑπὸ τοῦ σώματος, barbi priori ſyllaba nunc breui, Heſiod. χρυσῷ μὲν σάκος ἦλε, ſuperiori ſyllaba producta, ἀνὰ δ' ὕμιλα σάκεος ἀΐσσε, idem. θωρήσσετο δὲ δύο κορυθ ἀκάτῃ δὲ δύο, Phrynich.

Σακοφόρος, σακεσπόρος.

Σάκτας, ου, ὁ, & σακτὴρ, ῆρος, ὁ ὑλακὸς τῆς ἀσκηνῆς. Ariſtophan. in Pluto, πωῦ ἥρχεν εἰς σάκτων πυκά, id eſt, εἰς θύλακον, σάκκον ἀ vocabo σάκτορα, refercio, impleo & conſtipo. Σακτὴς, ὁ θησεύς ὁ Σ.

Σάκτορ, ὁ, qui repletiᾧ τὸ σάκτον, τὸ ὑποφορτίζειν ἢ γεμίζειν ὠμῆς, ὅρου ὡς ἔχ ἔχε σάκτορες ἀδὺ, qui ortum repleunt, & locupletant multitudine interemptorum.

Σακχαρ, τὸ, ſaccharum. Galenus libro de Simplic. faculꝛ. ᾧ ἐν σάκχαρ ἢ σκαμώνιον, ὃ ἐν Ἰνδίαις τε καὶ ἐν Ἀραβίᾳ μόνῃ. Arabibus naſci. Vatro Narbonenſis,

Indica non magna niuis arbore creſcit arundo,
Illius è lentis preſſitur radicibus humor,
Dulcia cui nequeant ſucco contendere mella.

Statius Syluarum primo, -& quas percoquit Ebus cannas. Lucan. l. 3.

Quique bibunt tenera dulces ab arundine ſuccos.

Strabo li. 15. vndecimo, εἶναι δ' ἐν ἑκάστῃ κρήνῃ μέν, ὅτι πυκνὸν μέν, μελιτῶδι δὲ καὶ ὑδατι. Quod mihi eſt ſaccharum. Arrianus in riplo, ᾧ μέλι τὸ καλάμινον τὸ λεγόμενον σάκχαρ. Dioſcorides libro ſecundo in India, fœlicique Arabia inueniri putat concretione ſimili ſalis, idque etiam in arundinibus. ὃθ ἐν Paulo Æginetа, ἁλὸς ἐνδίκως dicitur, ſ. ſal Indicum.

Σακχυφάντης, ου, ὁ, ſaccorum textor, Demoſt.

Σακω, cura, ἐφροντίζω, Etymologic. pro eo Heſych. & Suid. habet σάκῶ. hinc compoſ. ἀσακὴς, ὁ, ἡ, qui nullus rei curam gerit, nihil curans, vt ἀσακὴς μανία, apud Æſchylum teſte code.

Σακάζειν, ſputare, turbare, πτύρεσθαι, Heſych. habet σκλαγῆ.

Σακάζω, clamor, κακισμὸς, Heſych. Σαλαΐς.

Σαλαΐζειν, lamentari, θρηνεῖν, κἀπτεῖσθαι, Suid. Heſyc.

Σαλακων, ωνος, ὁ, Salacon Autolyci pater, ob mollitiem infantiæ: vnde molles σαλάκωνες dicti, id eſt, μαλακοί. vide Commen. Ariſtophan. in illud, Εἶτα πλουτεῖν ἔμοὶ σφοδρὰς, τρυφερὸν ἢ σαλακωνικὸν, id eſt, ἀβρὸν ὄντα ἢ διαῤῥυῆ ζῆν. vbi Σαλακωνικὸν exponit τὸ σαλάβειν ἢ σφακτὸν, id eſt, ceuere, ἢ σφακτὸν αἰχμὴν ἔσω: quod & ipſe Comicus Σαλοσφακτὸν ita vocat ibi: οἱ μὲν σφοδρυμμένοι γε σαλοσφακτὸν. Interpréſque τὸ σαλοσφακτὸν ait τὸ κοῦφον, τὸ φαῦλον ἢ διηῤῥυπώς. Heſychius, σαλακωνες per διαῤῥυπῶντες ἢ ῥᾳθυμοῦντες exponit, ἀπὸ τῶν ἀζῶν ἢ ἀῤῥύτων ἐθίζειν. Σαλάκων etiam dicitur non diues, ſed oſtentator pecunioſus, qualem faceté deſcribit Cicero quarto ad Lentulum in Notationis exemplo. Suid. Σαλάκων, ὁ φροντιστὴς ἢ πάσῃ ἀπ. Heſychius, Σαλάκων, ὁ πόρνος ἀπὸ τῆς Σικελίας. Σαλάκων item appellatur ab aliis, qui ſumptuoſus vbi non oportet, quanè magnifico differt atque degenerat: ὁ σπατηλὸς ὅπου μὴ χρὴ vt Theophraſtus accepit referente Heſychio. Quo ſenſu etiam accepit Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo. Eius hæc dictio, τρυφερὸν ἢ σαλάκωνες. Τρυφερὸν μὲν, ὅτι πᾶν τρυφᾶν ἢ πᾶν ἐπὶ ἔξιν τὸ διὰ συνήθειας. Additque immediatè, Σαλάκωνες δ' οἱ σπάνιοι, ὅτι τὰ πολλὰς εἰωθότες διατρίβειν ἐκεῖ τὸ ἐφοδίου, ἢ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Victorius tamen vir inſigniter eruditus, per σαλάκωνας intellexit, eos qui gloriæ ſibi ducerent amplidin. in patrimonij, & in oſtentandis diuitiis toti occupati forent: qui muſtum ſibi tribuerent atque arrogarent ob opiam rei familiaris. Hinc & σαλακωνεία, triplici differentia matur. Nam Σαλακωνεία, vel σαλακωνία, mollities, μαλακία ἢ

βλακ

βλακεία, mollitiem effœminatorúmque vitium, τρυφή. Alciphron. in epistol. vbi Menander Glyceræ, Οἶδα γάρ μου τὰς σωμηδὼς ἀδικίας, ἃς οἱ μὲν φιλοσώτις μεταφορὰς ἢ σαλακωνίας κα-λοῦσι σαδισμ, id est, Nosti enim imbecillitatem valetudinis meæ, quam qui me minus amant, delicias molliticmque appellare consueuerunt. Σαλακωνία, non locuples quidem, sed ostentatio pecuniosa, in paupertate iactantia atque arrogantia, ἀπὸ τῆς πάλαι ἀλαζονείας. Hesych. ὑπὸ τὸ δῆσαι ἀλαζονία, Suid. Σαλακωνίαι, ineptorum hominum sumptuosa quidem sed non magnifica profusio, quæ est Aristotel. Scholiastæ, μεγαλοψυχοπρεπὲς ὑπόδειγμα, quæ & à Philosopho in Ethicis βλακωτία ἢ ἀπειροκαλία vocatur. Hinc Σαλακωνίσαι vel σαλακωνίσαι, & cetera significat, vt dictum, ἢ τρυφᾶν, delicias facere atque mollitie diffluere, κἀβρύνεσθαι καὶ βαδίζειν. Hermippus ἐν τοῖς δημάτοις, ἢ καταδεδέχεται ἄδειν ἢ σκοπιακισμῶν. Et Σαλακωνίσαι, opes iactare in tenuitate tamen atque inopia, τὸ πλούσιον εἶναι φαντασιοδῶς, ἐν πενίᾳ πολὺν εἶναι. Et Σαλακωνίσαι, sumptuose, ineptè tamen impendere: sumptuosum esse temerè magnificentiæ affectatione atque ambitione, βασίλειον εἶναι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι τοῦ μὴ δεῖ.

σαμβύκη, genus lacerti, de quo Aristotel. Ælian. & Dioscorid. libri secundi, capite 67. & lib. sexti capite quinto. Nicander in Theriacis, ἢ σαλαμανδρίωνος δὲ λύσει δάκος αἰὲν ἀπηχθές. Theophrast. de signis pluuiæ, Σαῦρος ἰῶ καθιὼν σαλαμανδρίνῳ, est enim salamandra lacertæ species, cuius miram vim esse aduersus ignem proditur.

σαλάμις, ἡ, dæmon: ὃς τὸ ἀεὶ σὺν σάλῳ εἶ. Item feneſtra.

σαλαμίς, ος, ὁ, insumbolum, feneſtra: quia σὺν ἁλὶ βαίνει ἢ ἀνέπλους. σαλαμὶς, Veneris cognomentum apud Babylonios.

σαλαμὶς, ος, ἡ, nauis publica vocabatur apud Athenienſes, qua euocati ad iudicium ſubuehebantur. in hac qui erant, rei nauticæ peritiſſimi habebantur. Σαλαμὶς τριήρης, Salaminia tiremis, qua vtebantur ad res maximas & neceſſarios vſus, Plut. in Pericle. vide πάραλος.

σαμὶς, vrbis nomen proprium, Etymologi. Salamis dicta eſt elegia quã Solon ſcripſit recuperandæ Salaminis gratia, Plutar. in Solone.

σαμὸς, ὁ, metallicorum incerniculum, τὸ ὑφ' μεταλλέων κόσκινον, Pol.

σάμμα, ατος, τὸ, σαγμα, quatio. Act. Accuſ.

σάμαξ, ακος, τὸ, quæcunque in vaſis condita ſeruantur ad victũ noſtrum, Cęl. l. 16. c. 38.

σαμβύκιτες δύναμις, mobiles vngues, Dioſcorides lib. quinto, cap. 5.

σαμβαμμα, labor, ὁ παταξόμενος, iactor, nequeo me ſtabilire, fluctuo, concutior, dimoueor de loco, Thucydides & Polybius. Matth. capite vndecimo, κεκλημένοι ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων, arundo à vento agitata.

σαβάκιον, ὀβόλιον, ὀβελίσκος, quatio, agito, moueo, cõmoueo, fluctuo, ſalio. Apud Suidam πολλὰ ἐν ἡμῖν ἐσαλεύσας, αὐτὸς ἀγνὸν ὢν τῆς περὶ τὸν βίον τύχης πόνου, cum multa ſecum agitaſſet. vt Poeta, Talia iactanti, &c. id eſt, animo verſanti. Heliodorus Æthiop. hiſtor. libro tertio, ἡ ψυχὴ ἀμφοτέρωθεν ὑπ' ὀργῆς τε καὶ φόβου σαλεύεται, animo vtriuſque ex humido affectu fluctuante. Plut. lib. περὶ ἀοργησίας, οὕτω πως ὁ θυμὸς ἡμῖν ὀργῆ σαλεύων.

σαῖα, ἡ, plexus rullæ quam capite geſtabant Spartanæ in modũ quaſilli implicitam, Heſyc. Σαῖα.

σαῖθ, ος, ὁ, ſalũ, σαλεύσει τάφρον Θ', commotio ac tumultus, præſertim maris ac fluctuum procella, vertigo, vacillatio. σαῖος Polybius in primo poſſuiſſe videtur pro loco minimè portuoſo, ſed in quo naues in ſalo eſſe & commorari queant. vide Bayf. Polybius, καθάψαμεν πορὸς τὸ συνειμένον τῆς ὕδατος παλιμῶν, ἀλίμενον μὲν σαῖος δ' ἔχον ἢ φοβερὰς ἀφειλκυσίας ἐν τῆς γῆ ἀψορρόου· ἢ ποιεσάμενοι πλῶ ὑπὸ ταῦτα, erit ἀσίτ Θ' in ea ſignificatione pro maris ora in qua ſtant naues ad anchoras quæ ad littus accedere non poſſunt.

σαικίζω, curioſè inedere & accuratè vt mollicuſi, σαλακωνίζειν. σάπφη, ſalpa piſcis genus, qui bos etiam dicitur. Gaza in Ariſtotel. Græcam vocem relinquit. Fuit & σάλπη mulier quædam Lesbia quæ σαφηνὰ librum conſcripſit, teſte Euſtath. Iliad. σ.

σαλπιγολογχοπώλοι, οἱ, apud Ariſtoph. dicuntur, qui tubis, haſtis, barbiſque formidabiles ſunt.

σαπκατὲ, οὐ, ὁ, cubicen, Pol.

σάλπιγξ, γγος, ἡ, tuba, lituus, buccinum. σάλπιγξ τυρσωνικὴ, Tyrrhena tuba, Euripid. Eſt & auis quædam, & inſtrumentum bellicum. Item buccina piſcis, ſeu turbo apud Archilochum. Colebatur & apud Argitos Minerua σάλπιγξ eo gnomento, à repertis tubis, cuius & Lycophron meminit. Euſtath. Iliad. σ. Σάλπιγξ τὸ σάλπισμα, tubæ ſonus, clangor & ſonitus tubæ. Ariſtotel. Rhetoric. tertio, οἷον, τὸ φάναι πλῶ σάλπιγγα ἢ μὴ Θ' ἠνεγκεν. Nam μὴ Θ', ſonus propriè lyræ.

Σαλπίζω, μίξω, σαλπιγα, tubis cano, tuba clango, intono. Neutrum abſolut. σάλπισε, tuba cecinit, ſic Apocalypſ. 8. & capite 18. libro ſecundo Regum. Σαλπίζομαι, paſſiuum, tubæ cantu celebror. Baſilius, τὸ δοκεῖν σαλπίζεσθαι ὑπὸ Θ' ἀδίκου, beneficij iactati & ventilati ad quod homines tubæ ſonitu conuocantur id eſt, ex quo quæritur hominum gloria, nulla eſt apud Deũ merces.

Σάλπισμα, τος, τὸ, tubæ ſonus, clangor & ſonitus tubæ. Pollux, Μέρη δ' ἢ πολεμικοῦ σαλπίσματος, οὐδεμιᾶς ἀκοὴ φάτνης, &c. dicitur & Σάλπιγξ pro eodem.

Σάλπιγκτὴς, ἡ.

Σαλπίνη, ης, ἡ, nauigij genus bireme, rotundum & conexum, atque in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter conuerti poſſet: a Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, authore Plutarcho. Vide & Bayf. alij numiſma hoc nomine intelligunt, Cæl. l. 4. cap. 31.

Σαμάριον, ſigillo, σφραγίζω. Doricè pro σημεῖον.

Σαμακία, τα, ornamenta quædam muliebria.

Σάμαξ, buttomus iuncus, aut gramen, crates, ſporta. Polluci σάμαξ, ἢ κάναμον. Colum. canneas tegetes vocat, ἢ σάμακας, vnde tegeticulæ Varroni.

Σάμβυκα, τα, calceamenta, σάμβακα.

Σαμβύκη, ης, ἡ, ſambuca, hoc eſt, triangulum inſtrumentum muſicum, quod ex inæqualibus longitudine ſicut & craſſitudine neruis efficitur, vt ſcribit Porphyrio, Suid. ὄργανον μουσικὸν τρίγωνον, ὃ ὃ ἔοικε τίτανι ἔδον. Σαμβύκη, ſambuca inſtrumentum πολυκρουσικὸν, oppugnandis vrbibus idoneum. apud Polyb. l. 8. machina in bello nauali.

Σαμβυκίστρια, σι, mimæ.

Σάμη, inſula κεφαλλωνίας. Homerus Odyſſ. ἁ, Ὅσσοι ἢ νήσοιο ὑπερκρέμανται ἐρίτμοι Δουλιχίη τε σάμη τε ἢ ὑλήεντ' Ἐλαιτος Θ'. Virgil. 3. Æneid. Dulichiúmque, Sameque, & Neritos arduus ſaxis. Hæc etiam σάμος dicta eſt διὰ τὸ μέτρον, vt Odyſſ. ὁ, ὃν πορθμὸν ἴσχανε σάμοιό τε. Et Iliad. β, τῶν ζακύνθου ἴσχει, ἠδὲ σῆ σάμοι ἐμβεβίασται, Ahoqui σάμος ionum eſt inſula in Aſia.

Σάμος, ὁ ὀπὸ σάμου, σαμεῖος verò, ὁ ὀπὸ σάμης. σαμία γῆ, Dioſ. l. 5. c. 164. Samia terra. Et apud Nic. in Alexiphar. σαμίτης γαῖα. vide Παφλαγονία.

Σαμοθρᾴκια, κρόμμυα, cepæ Samothraciæ, Theophraſt. lib. 2. c. 4. de hiſt. plant.

Σάμοι, οἱ, faſtigia, τὰ ὕψη. Euſt. Il. ν, vnde dicta Samus.

Σάμος, vrbis & inſulæ nomen: σάμη verò vrbis tantùm, vt vult Apol. apud Strab.

Σαμνιστὶς, ίδος, ἡ, iaculatrix.

Σαμφόρη, equi quibus impreſſum eſt σαμ, hoc eſt σ, vt Doreſvocabant, quemadmodum κατσπιπα, quibus κ. Ariſt. in Nub. Θ' ὁ ζυγὸς ὁ Θ' ὁ σαμφόρης.

Σαμψεύω, ſampſuchus, apud Heſych.

Σαμψυχίζομαι, &

Σαμψυχίω, ſampſuchi odorem repræſento, ſum odore amaraci, ſampſuchi odore imbuor.

Σαμψύχινον μύρον, ſampſuchinum vnguentum, Dioſcori. libro 1. capite 59. Hermol. ex Plin. dubitat an idem ſit ſampſuchinũ vnguentum & amaracinum. Marcellus annotat idem eſſe apud Dioſ. l. 1.

Σάμψυχον, ſampſuchum genus herbæ, quam & amaracum vocant, Dioſcorides libro tertio, capite 47. Vide in dictione Ἀμάρακον.

Σανδάλιον, τὸ, ſandalium, calceamentum muliebre. σανδάλιον τὸ σφυδάλιον σὺν, ſubliga ſoleas tuas, capite 12. Actorum Apoſtol. vbi angelus Petrum alloquitur. Dicitur & σάνδαλον, σανδάλη, Lucian. & Joſeph.

Σανδαλοθήκη, ἡ, theca ſandaliorum, qua voce vſus eſt Menan der teſte Pol.

Σανδαράκη. vide Ἐρυθράκη.

Σανδαράχη, ſandaracha. cuius maximè αἰθέρη χρῶμα, id eſt, floridus color. ob id αἰθέρη ſandaracham expoſuit Heſych. Duplex eſt, foſſitia colore Cinnabaris, quam arſenicon rubrum vocant, Altera factitia, id eſt, ceruſſa in fornace cremata, ſandyx vide Σάνδυξ & Dioſcorid. libro 5. c. 122. Hinc Σανδαράκινος χρῶμα, Syriacum, & ſandaracha color. Hoc veneno perit equus & quoduis iumentum, Ariſt. l. 8. Anim. c. 24 σανδαράκη etiam legitur.

Σανδαραχίζειν, colore imitari ſandaracham, Dioſcorid. libro 5. cap. 113.

Σανδάρυκα, ης, ἡ, eſt ceruſſa vſta, quam & ſandracham vocauit Vitruuius, à coloris rubri & ardentis ſimilitudine. dicitur etiã συρικὸν. vide Dioſcorid. libro quinto, capite 57. Galen. Simpl. 9. Aëtius, κατὰ μέρη ἢ τὸ καθαρὸν ψιμύθιον εἰς τὸ καλούμενον συρικὸν μεταβάλλεται· ἢ γὰρ οἱ μετρὸν σάνδυκα ὀνομάζουσι, Paulus, σανδύκη ἢ συρικόν. vide Plin. libro 35. capite ſexto. Vopiſcus in Aureliano, vbi ſandycis Indicæ fit mentio, quo loco purpuriſ-

sum interpretatur Brodæus, Ego cinnabarim Indicam esse affirmo. vide κιννάβαρι. Hesychius ex Sofibio, Σανδὺξ δὲ τὸ ἔριον καλοῦσι Λίβυες· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κόκκον ἔνιοι φασί. Sandyx verò Lybica idem est, de qua Gratius, interdum Lybico fucantur sandyce pinnæ. Plinius ex herba colligi voluit, vt Aëtius το ὕφασμα ἐρυθραίνεσθαι, id est, κινναβάρει ἐοικὸς ἢ λυκίῳ. Virgilius etiam herbâ videtur intellexisse. Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos. vide Σανδαράχη, & κιννάβαρι.

Σανίδες. vide in Σανὶς.

Σανίδιον, tabella, Æschin.

Σανιδοποιὸς, tabulis munior. Athenæus de bellicis machinis, σανιδοποιὸν δὲ σκεπάζεται ἐξ ὑμένων πλατέων ἢ χερσαίοις χωρίοις.

Σανιδώδης, ὁ, ἡ, assulârum similis.

Σανιδωτὸς, ἀτος, ὁ, tabulatum.

Σανιδωτὸς, ὁ, ἡ, tego, tabulo, hinc σκεπασμὸς μὴ πλοῖα, tecta, tabulata, naues tabulatis munitæ.

Σανὶς, ίδος, ἡ, tabula, asser, stipes: Διὸς βίβλος. liber, Euripid. in Alcestide. Σανίδες, valuæ, ὑφαὶ, Homer. id est, πύλαι. Σανίδες, tabulæ in quibus leges scribebantur apud Æschin. tabulæ quibus inscribebantur debitores aut prævaricatores, aut etiam mulctæ debitorum: album seu albarium, in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. Σανίδες de tabulis nauis, Lucian. de tabulis Iudicum, Aristophan. dicûtur etiam πινάκια.

Σανίτερα, ἡ, alumna nutrix.

Σανιδες, οἱ, apud Medicos dicuntur ij quibus eminulæ protuberant alarum instar scapulæ, quibus propterea angulûs tabulæ ritu ac depressus est thorax, vnde illis nomen paratis tabem incurrere. eosdem & πτερυγοειδεῖς nominant, Galenus libro secundo de Tempera. sed legendum potius σανιδωδεῖς.

Σάνιες, &

Σάνη, ὁ, apud Cratin. fatuus, Eust. Il. 9. hinc sanniones apud Comicos Latinos.

Σανίον, το, penis: ξίφος τὸ σπάτιον. proprie hasta, Pollux ex Menandro. Perficum, potius telum. Diodorus, φῦσαι βαλλαὶ τὸ σανίον ἐπὶ τὴ λιλξανδρείᾳ. Alij Σανίον scribunt minus rectè.

Σάοι, seruet, in Epig. priore breui.

Σάος, ου, ὁ, ἡ, sospes, incolumis, & contractè σῶς, deinde & σῷος, postremò etiam σῶος, ι. υ. χρ. vnde σαώτερος, de quo infrà. Item Σάῳ, proprium nomen insulæ & fluuij.

Σαοσίμβροτος, ω, ὁ, seruans homines.

Σαοφροσύνιος, pro σωφρονίσω, lib. 4. Epigr. ἰὼ ζ σαοφροσύνης, αἴγυιές ἐμαὶ μύονοι.

Σαοφροσύνη, prudentia, temperantia, pudicitia, l. 4. Epig. ἐσπόλυπον δ' ἀγνὴ πᾶφη σαοφροσύνη.

Σαόφρων, ονος, ὁ. prudens, castus, sanæ mentis. Odyss. δ, ὄφρα σαόφρων ἔῳ, pro σώφρων.

Σαόω, μ. σάσω, π. σωῶ, seruo, q. saluo. Act. Accus. & Σαόομαι, seruor, incolumis euado, 11. p.

Σάπερδα, Σάπερδες, vide Etym.

Σαπιερύτης λίθος, ι. σαπροφερὴς, Interp. Apol.

Σαπὶς, ίτος, putrefactus, qui putruit: à σήπω.

Σαπρίδα, ης, ὁ, ἡ, saperda piscis, ponticum opsonium, qui alio nomine coracinus appellatur, Cælius libro septimo, capite 47. ἁλμὰς per iota scribitur in fine, cum articulo Fœminino. Gaza in Aristotel. Græcam vocem relinquit. Laertius libro sexto in Diogen. Volebat quidam apud eum philosophari, cui ille σαπρίδιον dedit, ac sequi se iussit. Interpr. vertit pernam.

Σαπῶ, computruerit, putrescat. σαπιῶ, μι, putrisse.

Σαπρία, ἡ, σπος, ὁ, caries, putredo, marcor, marcedo, putrilago Hermol. l. 1. Dioscor. c. 113.

Σαπρίζω, putresco.

Σαπρίσκομαι, ὃ κη, putrescentia vlcera in tibiis, putrescentium tibiarum vlcera, Dioscor. l. 4. c. 80.

Σαπρὸς, ὸν, ὁ, marcidus, vetustus, putris, turpis, vetustate putridus, ὁ σαπρὸς διὰ τὴ χρόνον, rancidus, caric vitiatus, vietus, πανηρὸς καὶ ὠμὸς νόος, Aristophanes. Σαπρὸς λόγος, oratio putida, spurcus & obscænus sermo. Paulus ad Ephes. quarto, πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω. Interpr. sermo corruptus. Εἰρώνης σαπρὸς dixit Aristophanes in Pace, pro πανηρὸς ἢ ὀχρὸς.

Σαπρότης, ὁ, marcedo & caries lignorum, situs.

Σάπτ φερος, gemmen, Etymolog. σάπφειρος λίθος, de quo Dioscor. l. 5. c. 149. & Dionys. de situ orbis. Naz. οὐκὶ λίθον σάπφειρον εἰκάσθητε.

Σαπφάρα, σαμάφορα.

Σαπφὰ, ὁ, ἡ, vna ex nouem poetis lyricis.

Σαπφίνον, τὸ, sapo. Interpr. Theocriti, σμύρα τὸ ψόφο : σμύρα ἢ τὸ μαλάκιον. ὃς δὲ ἢ σμύρα τὸ σαπφίνον. Paulus Æginet. Σάπφιον, ῥυθμὸς ἐν δ σωκίσκοι.

Σαρβάκαρις, ὁ, vestis Persica, τὸ ἀπὸ τῆς κνημίδος ἐπὶ ὄμφακα, Hesych.

tibialis apud Persas, quæ ex cocco confecta bracharum l cum habebant, & fœminalibus (μασθάτας vocant) alligaba tur, gestamen illustrium virorum & satraparum. sic expon Eudoxius Græcus author.

Σάραξ, ακος, ὁ, vel

Σάραξον, γυναικεῖον ἀθλίου, muliebre pudendum, cunnus. Σαρᾶξαι, κάπηλος, Poll.

Σαρᾶπις, Polluci, μάθαι τὸ σῶμα, σπυρουδὲ, μετάλλικας χυτὰς.

Σάκυρα, minister publicus qui ftoas verrebat.

Σακρπαὶ vide in dictione Στεκπαὶ.

Σάκρπις, ιδος, ἡ, Sarapis deus, quem Alexandrini colebant. Fuit Plutonis cognomentum. Σάκρπις enim ὁ πλοῦτος & ἡ ἀφθονία. πλούσιος δὲ ὁ Ὅσιρις ἅτε ὄνομα τὸ σὸν κομιῶ πᾶς ὃς ἂν σῶσαι τὸ σπέρμα τὸ κρανίου καὶ κοσμεῖν καὶ φλαγχνιον. ἄφρα σωθῶμι καὶ χαμαιτυπῶμι ὅπως οὐ πωδύσομαι. πῶς ἐορτὰν ἄγω τὰ χαμαιτυπείᾳ κλαίοντι οἱ Αἰγύπτιοι.

Σάκρπις, ινος, ὁ, Persica tunica albo distincta.

Σακρώτος, ὁ, ἡ, distortos habens & diductos pedum digitos, apud Hippocratem, id est, habens διαστροφὰς καὶ διαστάσεις σκαπτικὰς πρὸ ποδῶν, Galen. σακρώτας & σάφωτας Alcæus Fittæus vocabat, quòd latos pedes traheret, vt habet Interp. Latij l. 1.

Σαργάνη, ὁ, ἡ, sporta, sagena, reticulum ad capiendos pisces, piscatus reticularis, funis, laqueus, Æschyl. Paulus secunda Corinth. c. vndecimo, ἡ διὰ θυρίδος σαργάνη ἐχαλάσθη. Interp. in sporta.

Σάργιλλος, ὁ, argillus.

Σαργὶς, οἱ, ὁ, sargiani pisces gregales, Arist. l. 9. Anim. Gaza Græcam vocem relinquit.

Σάργος, ὁ, sargus apud Ælianum & Aristotel. libro quinto Anim. c. vndecimo. Gaza Græcam vocem relinquit. piscis est è magilum genere.

Σαρδάζειν, Sardonium ridere.

Σαρδάνιος, ὁ, ἡ, ὁ, morio, γελωτοποιός.

Σαρδάνιον. vide Σαρδάνιος.

Σαρδάνιος, ὁ, ἡ, ὁ, vide in dictione Βάλανος.

Σαρδάνιος βάμμος, tinctura rubra. ὡς Σαρδὶς γῆ, inquit Suid. ἢ λίθος βάμμα τι αὐτῇ γίνεται. Vnde dictum, ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα σαρδάνιον· pro eo quod est, ἵνα μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω ἢ βάμματι ἡρωτίας. vt ἵνα μὴ σε φωνίσω, apud Aristophanem Acharn.

Σαρδάνιος, Sardiani væuales, vt Interp. Plut. in Romulo: Sardi: vt Erasmus in Adagiis dictum est prouerbium à Velitibus Hetruriæ populis subactis à Romulo. σαρδιανὸς autem dicti sunt à Sardibus vrbe Lydiæ, vnde sunt ab initio deducti Hetrusci.

Σαρδίνοι, incolæ Sardis vrbis.

Σαρδίνος, ὁ, ἡ, sardius lapis, sic. c. 4. Apoca.

Σαρδὶς, ίδος, sardius lapis siue sarda Plin. σαρδὶ Luciano, placet semper antiquis. nam cum gemmarum omnia propemodùm genera scalpturæ contumaciter resistant, partémque cedant in signo tenent, sola propè omnium ex facili scalpitur. Ea scalpta ceram non aufert. vulgo vocant cornaline, vel earline. Ipsa vulgaris est, & primum Sardibus reperta, vnde nomen. Lege Plin. libro 37. capite sexto, fit eius etiam mentio 12. Apocalyps. Et Exodi 21. σαρδίον vocatur. Nomen sumpsit cum onyche communicauit, vnde σαρδόνυξ factum. Nam Sardonyx, vt ex nomine apparet, intelligitur candore in Sarda, hoc est, onyche velut adnato, aut carnibus vngue horum impolito. & vtroque transfluxdo.

Σαρδίον, vrbis nomen, Etym.

Σαρδόνιος, limbus & ora retis, ἅπο τῦ σπυρίου, ᾧ ἢ πολλαπλοῦς βρόχος πήγνυται τὸ δίκτυον.

Σαρδόνιος πόνος, linum Sardonicum: dicitur à Græcis colchicum, Herodotus.

Σαρδόνυξ, sardonyx. vide Σαρδόνιος.

Σαρδὼ, ὁ, ἡ, i. Sarda. vide Σαρδὶς. Σαρδὼ, Sardinia insula, interp. Ar. in Achar.

Σαρδώνιον, Sardonia herba, quæ ranunculi species sed rara herba ab Apuleio dicitur. Ea iuxta Dioscorid. in cibo & potûue sumpta mentis alienationem, & cum laborum contractione eas conuulsiones facit, vt risus speciem præbeat. à quo euentu natum prouerbium est, Sardonius risus. σαρδάνιος γέλως. Homero σαρδάνιος. Odyss. υ. μειδήσας ἢ ὑμοῦ ἔπος ἐφθέγξατο πικρὸν. pro eo & scribitur σαρδάνιος γέλως apud Plutarchum & σαρδὼ γέλως, apud Scholiast. Lycophr. quidam tamen (inter quos est Eustath.) σαρδάνιον γέλωτα dictum autem aut ἀπὸ τῦ σπανίου καὶ οὐδίποτε à renudandis dentibus. vide Emol in Chil.

Σάρη, ὁ, sari: sic dicitur quædam planta in Ægypto, Theophr. 4. c. 9. hist. plan.

Σάρεια, τὰ, saria: sic dicuntur quædã exeuntia ex sari planta, Theoph. in hist. plant.

μασα,ας,ἡ,basta Macedonica, seu venabulum.
σαποφόρος,ὁ,ἡ,hastam sarillæ portans.
σάρξ,ῶ,carnes detrahо,vt canes cum ossa carne denudant diducto rictu. Aristophanes in Pace, Οὐσὶ οἱ μεγάλοι δρυὸν ἐυθὺν, ἐλαύνοντ' ὄμως γλίσχρότατα σαπρὰ ζωντες ἄπαρ κωλίδια, id est, trahunt rictu diducto canum instar dum ossa arrodunt. Et hoc tha Herodotum in Melpom. Ἄγμα capiti hostis detractum, σαρκας τε ἁπὸ τοῦ κρανίου πᾶν ἀφελὼν τὸν χροῦν. id est carne nudans. Hinc σαρκάζειν, diducto rictu ostendi sue labris irridere, quod cum it dentes carne nudantur. Galenus in glossis exponit, τὸ δια σεσηρέναι ὀδόντας γλαφυρῶς. sed emendandum est διὰ σεσηρέναι. Suid. σαρκάζειν, μετ' παρρησίας ὀνειδίζειν, ὑποπικρότερον καὶ ἀπ' ὀργῆς τὸ γὰρ ἀπαρ κωλίδια. Et postea subiungit, σαρκάζειν proprie significare τὸ τὰ κυνικὰ ποιεῖν τε, τὰ παρὰ τῶν σαρκῶν τοῦ κυνὸς φέρειν. Et Hesychius exponit σαρκάζειν, ἁρπακτικῶς ἐσθίειν, ὡς ἐπὶ κυνῶν. Et σαρκάσαι, μετ' παρρησίας ἢ ὀργῆς τὰ σὺν χλεύῃ ἀρῆσαι διανοῖξαι γελάσαι. Inde nomen Σαρκασμὸς, id est, irrisio aut rabulenta atque hostilis. Σαρκάζειν aliter etiam accipitur, ὡσὰν τοῦ ἄνθρακος τοῖς χείλεσι συναχθῆναι τὸ δὲ, id est, labiis compressis siue labiorum commissorum supremis carnibus liquid auellere atque attondère, vt equi & asini dum prata pudent. Sic Hippocrati σαρκάζειν τὰ ἀμφὶ ὀδόντα ἡδὺ ποιοφάγον, vice διαμυλᾶσθαι.
σαρκὶς, οῦ, ὁ, sarcasmos, ironiæ genus, dicacitas concinna, iocus amarulentus, exacerbatio: quum aduersariorum facta (inquit Rufin.) cum exacerbatione admissi eorum lacessimus. Et idem alibi sarcasmon à chleuasmo distinguens, peculiariter de fœdiora significari scribit, non tamè sine dicacitate concinna. Dicitur & σαρκασμὸς irrisio, & illusio à Cicerone de Orat. 2. vide Σαρκάζω.
σαρκικὸς, salsè & amarè, Bud. in Epist. poster.
σαρκίδιον, ἡ, Hippocrat. libr. de fracturis, musculos σάρκας vocat vtro vocabulo, quòd omnis caro sensu prædita, pars sit muscu li.
σάρκιον, ν, τὸ, σάρκιον.
σαρκίον, quid est ex carne, carneus, carne constans, carnalis, carnidditus, carnem sapiens. Nazanz. in Orat. σαρκικὰ ὄντα καὶ carnamandatum, cap. 7. ad Hebræos. σαρκικὸν τὸ χεῖρον, Christi incarnatio, Nazanz. Oration.
σάρκινος, ὁ, carneus: materiam significat non qualitatem, quam notant quum dicunt σαρκικὸς. apud Pollucem, κέδρια σάρκινα: & σάρκινη γωνὶ, Eupol.
σάρκιον, ου, τὸ, caruncula. ὁ τοῦ σαρκίου, in carne, Nazanz.
σαρκίσματα, ων, τὰ, carnis contusiones.
σαρκίτης, carniuorus. Nazanz.
σαρκῖτις, ἡ, ramicis genus, cùm caro inter tunicas increscit, Celsus lib. 7. cap. 18. ramex carnosus, apud Medicos. Σκιρρώδεις καὶ σαρκῖτις ἐπ' ὀφθαλμοῖς διάδηλοι, Pollux.
σαρκῶδες, ὁ, carnosus, σαρκοειδὲς.
σαρκῶδης, poetis dicitur dis, Pluto, fortuna. Paliogenius.
σαρκόκολλα, lachryma arboris nascentis in Persidè, simillima thuri colligi, Dioscor. lib. 3. capit. 99. Sic vocatur ab effectu: carnem enim conglutinat. Plinius & gummi & arborem ipsam eodè appellat nomine.
σαρκοκήλη, ἡ, ὁ, sarcocele, Rhuell. forficula, Barbaricè, ὁ, ἡ, sforceps, Marcell. forfex, Ruell. forficula, Barbarice lib. 3. Dioscorid. capit. 94. dicitur & σαρκοκόπος, quasi carnis prehensor.
σαρκοῦμαι, carnem consendo.
σαρκοφαγία, cutem bellè curo, apud Nazanz.
σαρκοφάγοι, carnes appetere, edere carnes, in Epigr. Appian. in Iacch. σαρκοφάγους, ἕλοντες τὰ ἀδρώτατα. de Numantinis. 3
σαρκοφαγία, & κρεοφαγία, ἡ, esus carnium. σαρκοφαγίας ἀπέχεσθαι carnibus abstinet. vituperatur à Plutarcho.
σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, carnem comedès, carniuorus, cui caro in cibo est, carne viuens. Ponitur pro πάρδος. Est etiam Σαρκοφάγος, lapis Assius siue Asius, etiam sarcophagus lapis dictus à Plinio lib. 36. capite 17. De quo Galen. lib. 9. Simplic. Dixitque Dioscorides, ὅτι ὅς ἂν τοῦ σώματος σαρκοφάγος γένοιτο: ex eo sciliceт loculos defunctorum corpora exedentes fieri. Nam inquit Plinius, corpora defunctorum condita in eo, absumi constat intra 40. diè exceptis dentibus. Et Celsus lib. 4. cap. 24. lapis etiam qui carnem exedit, quem σαρκοφάγον Græci vocant.
σαρκόφαγος, ὁ, λόφος, pro Christo, Nonnus.
σαρκώδης, folia habens carnosa, Theophrast. lib. 1. histor. plantar. capite 16. carnifolius, Gaza lib. 6. capite 6. ibidem. Rursus lib. 4. cap. 7.
σαρκώδης, ὁ, ἡ, carnosus, σαρκοειδὴς, carne præditus, carneus.
σαρκώδη ὦν τὰ φύτα, carnis speciem referens.
σάρκωμα, τὸ, q. carnositas, carnis præter naturam incrementum. vide Marcel. lib. 3. Dioscor. cap. 94. & lib. 5.
σάρκωσις, ἡ, carnis generatio. σαρκώσεις ὀφθαλμῶν, q. excrescentiæ carnis in scroto, Dioscor. lib. 5. cap. 127.
Σαρκωτικὸς, carnem creans, car ne explens.
σάρωμα, hiatus, χάσμα.
σαρωτὸς, cumulus terræ, arena, tegmentum, fœnum, Hesych.
σάρξ, κός, ἡ, caro. Et pro corpore, in Selectis sent. Epicuri, τὸν μὲν ἀνθρώπον σάρκα τὸ παρὸν μόνον ἡγεῖσθαι, τὸν δ' ὄγκον καὶ τὸ πανταχοῦ καὶ τὸ πάντα. Ex quibus Cicero 1. de Finibus, Nam corpore nihil nisi præsens & quod adest, sentire possumus: animo autem & præterita & futura. Contra apud Cicer. in Epist. corpus pro carne fumitur: si vires, inquit, & corpus recuperauero. Hæc dictio iuxta proprietatem sermonis Hebraici in sacra scriptura capitur interdum pro toto homine, sicut in eadem pro eodem ψυχὴ, id est, anima reperitur. δύο τε ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, erūt duo in carnem vnam, id est, è duobus fiet vnus. sic etiam Ioannes cap. 17. σάρκα hominem nominat. Et Matth. 24. οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ, nequaquam seruata fuisset omnis caro: vbi caro pro homine ponitur: tametsi absolutius quiddam habet caro, velluti quum Latini, Omnes mortales, pro omnes homines dicunt: sunt enim mortales qui homines non sunt, & caro est quæ non sit homini. σὰρξ κυνὸς, limacis callus, Hermolaus lib. 1. Dioscorid. cap. 80. Σαρξ item pulpa de oliua, Theoph. lib. 6. cap. 11. de caus. plant. αὐξάνεται δὲ ἡ σὰρξ πάντα, tum pulpa augescit.
Σαρξίφαγος apud Dioscor. & σαρξ φάγος apud Trallianum, i. saxifragum siue saxifragia. vox enim è Latino mutuò sumpta est. quæ verò sit, cōtrouersum: alij empetron esse volunt: alij rutam murariam: alij nouam plantam comminiscuntur. Constat Plinij authoritate Adiantum nigrum quòd calculos frāgat, saxifragum appellatum esse.
Σαρός, ν, ὁ, ædituus, qui ædem conuerrit.
Σαρός, in Epigr. verriculum, κοσκινωτὸν, scopæ: à σάρω. vide Interp. Aristoph. in verbo Κόρημα. rectius dici κόρημα quàm σαρός Phrynich. tradit. apud Hesych. σαρὸν. est etiam numerus, & mensura qu ædam, apud Chaldæos, testibus Suid. & Hesych.
Σαρώδης, fluctuans, fluctibus iactatus, apud Lycoph.
Σάρωσις, area, domus lignea.
Σαῤῥὴ θεὸς, de Sipio, vanus fio, μαφώμος. Hesych.
Σαρῶ, ἐξ σαρῶσω, verro, orno, κοσμῶ, κοσμῶ. σαρῶν τὴν οἰκίαν, domum verrit, scopus purgat, Lucæ 15. ἐσάρωσε τὴν οἰκίαν, mundauit domum, Nazanz. in Orat. τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς τῷ ὑπάγεσθαι σαρώσαντες, idem, σαρωθῆναι σαρῶν. melius καρῆναι dicitur. pro σαρωσαν dici ἀθροήσαντες, inquit Phrynich.
Σάῤῥωθρον, scopæ, κόρημα, κάρηθρον.
Σάσιμα, &
Σάσιμον, τὸ πολυθρύλητον. Suid. κάρηθρον.
Σαρῶσμα, ἐκ σαρώσεως scopis purgor. σαρωσμοῦ Θ-, versus, à verro: scopis mundatus, Lucę cap. 11. σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἕτερον οἶκον, domus scopis mūdata, Matth. 12. σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἕτερον τόπον, Nazan. Item fluctuo, & hio. Etym.
Σάτυρος, ὁ, libidinosus, λάγνος Θ-. Hesych. Et pudendum muliebre: rete venatorium. Item Saron deus nauticus, à quo Saronico mari nomen inditum, vt scribit Aristides in Themistoc. Pausanias scribit σάτυρον Æthiopiæ maritimæ regioni imperasse. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauicæ plurimùm dedicis, σάτυρος ἐναυτικώτερος. Σάτυροι, τοὺς ὀλίγου δεῖν ἀνδρὰς, Hesych.
Σατυρίδες, arbores cauæ, Etym.
Σατανίδες, quercus. Callimachus in hymno ad Iouem, Εἰ πολλαὶ ἐφύσθησαν σατανίδες ὑγρὸς ἐὼν Ἕρμης. Interpr. εἰ δὲ, φησὶ, τὸ σταφύλιον καὶ σωσιτραμμάτια τὸν φλοιὸν ἔχει. Diodorus Siculus etiam Gallos sacerdotes. i. Druydas, vocat σατανίδας.
Σατανὶς, mare: ita vocatum à Saturne in illud præcipitato, Etymolog.
Σατεφὶς, ὁ, ornatus capitis fœminæus.
Σάτιον, τὸ, &
Σατίνη, ης, ἡ, plaustrum, vehiculum. Hom. Hym. σατίναι σπατίναι ἢ ἅμματα πανίλια. deducta autem est vox à σατία quoniam onera plaustris imponuntur & iis vehuntur.
Σάτον, mensura quædam frumenti. σάτου vox Syra est, quæ apud illos declarat mensuræ genus capientis sesquimodium. Luc. 13. ἐκρυβον εἰς ἀλεύρου σάτια τρία, absconditi in farinæ fata tria.
Σατὸς apud Hesych. τὸν ἕνα ἐν τῷ ἕτος fit πᾶσι & πᾶσι, hoc anno ex pro quo πᾶσι & πᾶσι dicunt Dores teste Suid. item σατὸς apud Hesych. doricè τὸ ἐπ' ἔτος.
Σάτρα, σατρία, Hesych.
Σατραπεία, ας, ἡ, præfectura, χώρα ἡγεμονία.
Σατραπεύομαι, ὑβρίσθην, ὑβρισμαι, sum præfes. Genitiu. Aristot. 2. OEcon. κρείας σατραπεύων, Cariæ præfectus, Cariam imperio obtinens. σατραπεύων τῆς ἄνω φρυγίας, satrapa superioris Phrygiæ, Plutar. in Themist.
Σατραπεία, ας, ἡ, satrapeia. sic Persæ vocant principatum Babylonis. Herodot. qui l. 3. ait Darium constituisse viginti prouincias, quas Persæ vocant σατραπείας, satrapeias, earúmque

singulis præsides præfecisse.

Σατραπεία, ὁ, satrapa i. præfectus prouinciæ : Persicum est vocabulum. Aristot. de mundo, τῶν σύμπαντα φέρειν τὰς σεισμὸς διοικούντων ἐν θεία σατραπείᾳ ὁ σατράπαις ἡ βασιλεὺς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως, ei regni summa commissa erat, præcipuæ post regem dignitatis.

Σαβάνιλα, nila, operculum capitis fœminarum, Hesych.

Σαβίνη, μεῖξις, σ. ιχος, onero, onusiniungo, seu iugum impono: proprie de immensis citellariis, quibus onera imponuntur : instauo: item impleo, denso, refercio & constipo: vnde σαβάνιλα. Item premo & subigo: vt σαγαφόρῳ ἵππῳ, tiger subactus. Sic Cic. 2. de Orat. Subacto mihi ingenio opus est, vt agro non semel arato, sed nonato & iterato. σεσαγῆφθαι, φάραγξι, arena refertus. Lucian. Vnde Σάγμα.

Σατυρεία, ας, ἡ, genus esculenti ex herba.

Σατυρίασις, ὁ, morbus idem ferè qui & Σατυρίασις, de quo infrà. Aristot. ἐξ ἁπλόου ἡ τοῦτο ἡ ἐκ τοῦ ἁπλοῦ τὸ κακόχυμον σατυρίασις, ἡ ὅλῳ τῷ ἰσχίῳ, ἀεὶ ἐθίζοντος ἡ πτύοντος, κτείνει πλείστους, εἰς τὰ αἰδοῖα τὸ φλεγμονὴν πορευομένου, ἔπειτα ὕδρωψ γίνεται τοῦ σκέλους. Vide Σατυρίασις in secundo significatu.

Σατυρίασις siue σατυρισμός. Quum genitale longè latéque increscit atque extenditur nullo caloris externi aut libidinis incentiuo, φυσηματῶδες : vocatur hoc vitium. Quòd si pudendi accedat subfultatio atque palpitatio, σατυρίασις appellatur, Galen. lib. 6. de locis affect. cap. 6. Idem ait lib. 9. κ. τόπ. ε. Ὁ σατυρισμὸς, αἰδοίου ὕδατι μὲν ἐκ μόνης τῆς κύκλῳ ὀγκουμένου, χορεῖς τῆς εἰς ἀφροδίσια ὁρμῆς. fit ex inflatione, quam efficit spiritus ex viscosis & abstruse humoribus procreatus vi caloris moderati, Paulus Ægin. lib. 3. Ἡ σατυρίασις δὴ παλαιὸς τῷ αἰδοίου φλεγμονάδες τοῖς διὰ δόσεως ἡδυσμάτων ἀγρίων ἐπιθύμιαι μετὰ ἐπιτάσεως καὶ σκληρότητος γινόμενος. Prius maximè vitium etiam ὑποπαλασμὸς dixerunt ἡ ἐπιπαλασμὸς. latini tentigiem vt apud Hor. ar. -tentigine rumpi. quæ vox ita legitur in Phallicis versibus. Vnde & membrum tentigine correptum, tentum dixerunt, Catullus, Grandia tu medij tenta vorare viri. Horat. -tentâque rumpit. possunt & hoc verbum Diomedes l. i. Græca nomina à Satyris fabularum, & Priapo hortorum custode, quem mutoniarum prodigialiter & æquo membrosiorem fingebant, originem habuerunt. Σατυρίασις, à Satyrorum forma nec non tetra libidine, etiam vocatur aliud malum quod ἐλέφας ἡ ἐπιφανία ἀπὸ, vt diximus, nominatur. Est verò Arabum lepra, quam & λεοντίασιν vocât, graue malum & vix vaquam fanabile, de quo lege Galen. de caus. morborum c. 5. Vide in voce Ἐλέφας Σατυρίασις etiã quid ab hoc differat, conſidera ex loco ſupra citato ex Ariſtot.

Σατυρίζω, arrigo.

Σατυρικὸς, ſatyricus, mordax. Plutarchus in Pericle. τὰ δὲ τῶν ἱστορικῶν ποιητῶν καὶ σατυρικῶν τοῖς βίοις ὁμωνύμους ἀπὸ σεσύρθαι; quis miretur ſatyricos & vitæ hominum obtrectantes homines ? σατυρικὰ τῶν βίων ἡ ἐφήμερος, homines victu ſatyrici, & in diem viuentes, Idem in Galba.

Σατύριον, τὸ, ſatyrion herba apud Dioſc. ad venerem incitans, quã cynoſorchin quoque vocitant. & nomen animalis amphibij in Ariſtot. ſicut & σαῦρον.

Σατυρισμὸς, οὗ, ὁ, motus, ſiue pruritus ad venerem, tentigo: tumor prominulus ſiue augmentum adenum poſt aures. Gal. in Gloſſ. Σατυρισμοὶ, οἱ ἀπὸ τὰ ὦτα περὶ μικρὸς ὄγκοι πρὸ τῶν αἰδοίων, ὅταν ἡ τὰς ἡβῶσι αἰδοίων ὑπάρχειν ἡ κάνειν. Vide Σατυρίασις.

Σατυρικὸς χορὸς, ſatyricus chorus.

Σατυρικὸν, prurio ad venerem inſtar Satyri, ἀσχημῶ, Ariſtophanis Interpr.

Σατυρος, ſatyrus, ὄρος πλῶ σαίθλων, τὰ αἰδοῖον, vide Ælian. de Anim. & apud Pompon. Melam. Eſt & Orphei hymnus in Satyrũ. primis breuibus, in Epigr. Lucianus in Dialog. qui inſcribitur Deorum concio, Οἱ ὄ σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, ἡ αὐτοὶ φαλακροὶ. Horatius, Et aures Capridum Satyrorum acutas. Satyri agreſtes erant & petuli. Syluanus, Silenus. Satyricum, item poema erat laſciuum, ridiculum, & mordax.

Σατυρώδης, hiſpidus, Lucian. à Satyro.

Σαυκάρ, ὁ, τὸ, aridum. Heſy. σαυκὲρ habet.

Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαυλοπρωκτίζειν, σκαλιδίειν τὸν σφιγκτῆρα. Vide Σκαλάκων.

Σαυλὸς, vitioſus, fluxiſque, delicatus, leuis, quietus. vide Σκαλάκων.

Σαυλοῦδες, q. deliciari, τρυφᾶν, ὑβρίζειν, σκαλαμύσσειν. apud Eurip. in Cyclope, tripudiare vertit Interpr.

Σαυνία, τα, miſſiles lapides, σαυνίον, ὸ, τὸ, ioculum barbaricum.

Σαυνὸς, tener, mollis.

Σαῦρα, ας, ἡ, lacerta, & piſcis quidam σαυρὶς dicitur.

Σαυρέα, ας, ἡ, corruptio ſegetum : iaculum : venabulum, vide Theocr. in Pharmac.

Σαυρεύω, σ. ευσω, σ. ευκα, deſtruo ſegetes, iaculor, ferio.

Σαυρίτης, naſturtium, κρεμμύου, κρεμμύοις, apud Hippocrat.

Σαυρωτὸς, ὸ, ἡ, qui figura lacertam repræſentat. τὸ σαυρωτὸν ſimile lacertæ.

Σαυροκράταιρος, Sauromaræ, ab oculis ſeilicet lacertinis.

Σαῦρος, ὁ, lacertus quadrupes, χλωροσαῦρα lingua communiocatur. Interpr. Theocriti. à quo σαῦρος, ὁ, lacerta : & piſcia certus, vt Gaza vertit in Ariſtot. meminit & Ælianus. & Alex. lib. 7.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuſpis in imo ferro haſtæ tranſuerſa, qua haſta appenditur : dicitur autem σαυρωτὴρ quaſi σαωτὴρ, quòd τὸ σῶμα φέρεσθαι ἡ ὀρθοῦσθαι ἐπ' αὐτῷ τὸ σιδήρειον, τὸ δόρυ τοῦτο Etymologo & Euſtath. vſum porro σαυρωτῆρος præcipuum ex hoc hoſtibus loco cognoſcere poſſumus ἡ ὅτι οἱδὲ σαυρωτῆρες τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ ἐπὶ τῆ ἄκρα τῆς δόρατος πλευρὰ ἐπιπίπτουσι κλασθέντων λοιπὸν ὑπ' αὐτῆς ἀσφαλτικῶν ἡ μάτραις. Virgilius ex eod. 6. Æneid. ſtant terræ defixæ haſtæ. Antiqui poſteriorem haſtæ partem præpilabant ad defigendum humi. Ariſtoteles late imos exoluerat, ἐπεὶ τὸ πάτ, inquit, δεύμεθα ὥσπερ ἡ πωλῆρες. Dicitur etiam ὑσάκτης & ὑσαυτὴς, Interp. Hom. Iliad. ὑσαυτὴς, ἐπὶ τῆ σαυρωτῆρι ὑσαὶ ἔχουσι χαλκέας δὲ τοὺς δόρατα, prorom. mala punica argentea geſtabant, Herodot.

Σαυρόγλωσσος, ὁ, ἡ, ἀριάς lingua & hærentis affectio, linguæ hæſitatio. Bud. ex Gaza apud Ariſtot. Problem. ſect. 27. vbi de candeſcentibus loquens ſcribit, ἐπεὶ τοὺς ἐμοῦν πάντες, ἡ ὁ σαυρόγλωσσος ἡ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ πνεύματος ἐμῦ θερμοῦ.

Σαυτὸν, tuipſius.

Σαφὴς, manifeſtè, vel manifeſtò, ἀκριβῶς, σαφῶς, ἀληθῶς, ἀσφαλῶς, ἐμφανῶς, certò ſcio, Ariſtoph. σαφῶ ἴσθι, certò ſcias, Xenoph. lib. in Iliade, ὥστε σαφῶς σάφα εἰπεῖν, i. verè, ἀληθῶς.

Σαφέστατα, manifeſtiſſimè, exploratiſſimè, procul dubio, ἀναντιρρητότατα, perſpicuiſſimè.

Σαφέστατος, explanatiſſimus. σαφέστατα γλῶσσα, explanatiſſima lingua.

Σαφὲς, planè, σαφῶς, explanatè Cicer.

Σαφὲς, ſut. ἐστὶ, manifeſto, clarè notum facio, declaro.

Σαφήνεια, ας, ἡ, claritas, declaratio, expreſſio, perſpicuitas, explanatio. Philo de mundo, ἐπισταλκέστερον τὸν λόγον σαφηνείας χάριν ἐποιησάμην, &c. hûc denuò ſermonem explanationis cauſa extendiamur quod & ἐις σαφήνειαν dixit Athenagoras in Apolog.

Σαφηνέως, pro comperto, verè.

Σαφηνίζω, μίσω, σ. ιῶ, declaro, φανερὸν ποιῶ, explano, explano, ἐμφανίζω. Plutarch. σαφὲς διορισάμενος, ἐστε φιλίζειν τὸ σαφὲς, experiar declarauit. σαφηνίζει τὸ φανὲ, voce explanat, Ariſtotel. lib. 9. Animalium.

Σαφηνισμὸν τὸ ἄγειν πνεῦμα, Nazanz. in Orat. Spiritus declaratio, explanator.

Σαφὴνις, idem quod σαφὴς, apud Æſchyl. in Prometh.

Σαφὴς, ὁ, ἡ, ὸ, manifeſtus, planus, perſpicuus, dilucidus, euidens, inſignis, apertus, certus & verus, ἀληθὴς. Xenoph. φίλοι σαφεῖς ἡ κἀγαθοὶ, certus, exploratus.

Σαφήτωρ, ορος, ὁ, explanator. Cicero. vates veris, interpres, μάντις.

Σαφὸς, perſpicuè, σαφηνῶς, i. breui. Ariſtoph. αἴθιος σαφῶς.

Σάω, & Σαόω, idem quod σάζω, ſeruo, tutor, ſerno incolumem. Hom. Iliad. σώ ἡ φράσσαι εἰ' μὲ σαώσεις, σάω, pro σάζει, ſertus in liger. ſic Hom. Odyſſ. pro σάωσον.

Σαώτερος, ſaluus, incolumis, indemnis, ſanior, magis incolumis. Iliad. ἀμφὶ μ' ἐρίζετε σαώτεροι, ἀλ' κετέηφι.

Σαωτὴρ, ῆρος, ſeruator, lib. 1. Epigr. τῷ ὄ σαωτῆρες, &c.

Σαωτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod σωτηρίας, ſalus.

ΣΒΕΝΝΥΣΙ, ωίτες, extinguens, Nazanz. in Orat.

Σβεννύω, μι, σβέσω, σ. εσω, extingo, obſcuro. Hinc σβέσδω, exactus ſum. Simonides, ἐσβέσθην γηραϊ σφόνεκες. vnde etiam ἐσβέννυον, à quo ἀπεσβεσμένος, extinctus, Gaza in Somnio Scipionis. σβέσαι, extinxiſſe, κατακοιμῆσαι, Homer. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σβεστῆρες.

Σβεσθησόμενον, extinguar. σβεσθῆναι, reſtinguatur, extinctus ſit.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio Cicer. Ariſtot. ſcribit luminis extinctionem quæ per ſe fit, μάχεσθαι vocari: quæ ab alio, σβέσει. Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. ἡ ὑγρότης ἐμπίπτουσα ὑφ' ἑαυτὴν τὴν θερμότητα, σβέσεις γίνεται, ſi humor calorem immodicè exuperet, extinctio fit.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor Cic.

Σβεστὸν, οῦ, ὁ, qui extinguendi vim habet. vnde σβεστήρια κονιάματα, machinamenta ad reſtinguendum ignem. Plutarchus Camillo, οὐδὲν ἄλλο, οὐδὲ σβεστὸν ἐχόντες, nullum remedium nihilque quo extinguerent habentes. σβεστήριον σωρὸς ὕδατος, Nazanzen.

Σ δ ponebant Æoles in multis vocibus loco ζ literæ, vt pro ζυγὸς, σύγος, pro ζυγὸν, σδυγὸν, pro μελίζειν, μελίδδειν, &c.

Σ Ε τε.

ζομαι, &
ζομ. αι, σ. ασ, colo & veneror, religiosè admiror, obstupesco. Gennadas, ἠ ἄλλα πάσα οἰκειωμένη τοῖς τελουμένοις τὰ πρὸς τὸν θεὸν. Pro quo dicitur σέβομαι.

ς, τό, cultus, reuerentia, adoratio, ἡ εἰς θεοὺς θεραπεύουσα, λατρεία ἢ διὰ τῆς ὄψεως ὑπόκρισις. Σέβας nomen est ἄκλιτον, vt docet Gaza. Τὸ σέβας ἀμφιγενὲς, id est, tu cui maximam reuerentiam debeo, &c. Euripides & Sophocles pro τῷ augusta. σέβας ἔχων, in Epigramm. Σέβας, ἴστιορ prae admiratione, ἔκπληξις. Od. ζ. σέβας μοι ἔχετο φίλον ἦτορ, a spectus, admiratione capior atque obstupeo. Callimachus, τὸ θαῦμα τοῦ θεοῦ ἴσχυε σέβας. 1. Θάμυρ.

σεια, pro ἀσεβεία, ἀνοσιότης, Hom. irreligiosum putauit & oefas, is esse non putauit.

μα, ατος, τό, cultus Deo aut ei qui maiestatem quandam obnet exhibitus, veneratio, σέβας, religio, numen, id est, id quod loramus, & summa reuerentia veneramur, quódque maieate praecellit. Σεβάσματα, dicuntur omnia quae veneruntur perstitiosi, vt sunt arae, delubra, statuae, simulacra, monumenta: à verbo σέβομαι, quod propriè ad religionem pertinet. ieronym. vertit culturas, cap. 17. Act. Apost. vbi διαβαίνων τὰ σέβασματα ὑμῶν. Interpres, vestros cultus. fed cultus est colendi tio, non verò quod à colitur, dicerem cultus vestri monumēti, id est, culta translatè.

μιος, veneror, pius sum.

μιος, ον, τό, reuerentia.

πιθ-ος, ὁ, pius, religiosus, venerabilis, venerandus. σεβάσμιον ἱμάτιον, & σεβάσμιος πομπὴ, augusta dignitas. σεβασμία, σότητα.

βάσμιος, augustus, Imperator. Herodian. libr. 2. de Pertinace, ἐσέμνυνε τὸ ἢ βασιλέα θεραπεύοντας, ἢ σεβαστόν.

τός, ὁ, adorabilis, venerabilis, honorabilis, σεβάσμιος, augustus. Imperatoribus Romanis, in primis Octauio Augusto peculiare hoc nomen fuit. σεβαστὸν σπεῖρα, augusta cohors, cap. 27. & Apost.

ινος, τό, id corticosum quod in summa palmula enascitur, τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γένος ἀνθοῦν. Hesych. qua voce vsus est rehigenes apud Galen. lib. 2. περὶ τροφῶν. Dicitur etiam ἐλάτη, ἡ ἐν τῇ παλάμῃ, id est, σπαθοειδὴς μυελὸς, fructus palmae recentis adhuc & florentis inuolucrum, ἢ ἀμφίσμα. Galeno 8. Simplic. & Dioscor.

μιάσω, honoro, benedico, colo, σεβίζω.

μαι, colo, veneror, sanctè seruo, σέβω, σεβίζομαι, adoro, cultu rosequor, θεοσεβῶ, sum religiosus, sum pius, εὐσεβέω, εὐσεβέομαι, propriè de iis, quibus diuinum quiddam ac maiestatem ribuimus, quae & σεβάζειν dicuntur. Depon. Accusat. Plato in ipsit ὁμοίως αὐ ταῦτα ἰσότιμα ἡμῖν, haec pariter atque ego venearetur. σεβόμενοι ἰκανῶς τὸ θεῖον, χαίρει ἐκεῖνο κελευούσῃ, id est, ie diuinum vila cōtagione polluere tur, ter, seorsum ab illo colocant, &c. Idem in Timaeo. Gregor. ἐπαινῶ διπλασίως τὸν πλάνητα φησὶ Παῦλον, ὅτι καμαλεώτατον εἰ τὰς, σέβεται, in iis quae ipsi colunt. Vnde οἱ Σεβόμενοι dicuntur religiosi & pij, vel etiam qui umen obseruant etiam si superstitiosi. Actor. Apostol. capit. 3. ἦν τῷ σεβομένῳ θεραπόντων, id est religiosorum & verū Deum olentium. Ibidem, οἱ ἢ ἀπὸ ἄρκτου παρεπίδημοι τοῦ σεβομένου ἰουδαίους, ἢ τοῦ ἀληθοῦς, id est, superstitiosas mulieres quae religiosae rulgò creduntur. Potest etiam Passiuè accipi, αὐτὸ τὸ ὀνόματος, honoratas, primarias, magnaeque authoritatis, quae venerantur & coluntur magna cum reuerentia. Σέβεσθαι Passiuè, venerari, coli. Gregorius de Aegyptiis loquens, βδελυκτὸν τῆς πλάνης, βδελυκτὸν ἐστι τὸ δυτικὸν τῆς θεοσεβουμένου ἢ σεβομένου, abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vilitatem eorum quae ab ipsis coluntur & adorantur. Σέβομαι etiam Actiua significatione & citra religionem homini tributura, id est, obseruo, colo, veneror. Polybius, Σέβεται ἢ ἢ τὸν παρ' ὅλον τὸν βίον ἐ σωθεὶς ὡς πατέρα. Charondas apud Stobęū, ἐχθρὸς ἢ ὃς ἂν τὸν αὐτὸν ἀδικοῦντα ἀθῇ καὶ σέβῃ τὸν παρανομοῦντα ἢ σεβόμενος. Ex quibus sic Cicero 3. de Legibus. Nec verò solùm vt obtemperēt obediāntque magistratibus, sed etiam vt eos colant diligāntque praecribimus: vt Charondas in suis facit legibus. Vide Σεβάζομαι.

ὴ, idem quod σέβομαι. Actiu. Accusat. Lucian. ἐσὲ θυσιῶν, ἢ ὃν σέβουσι, ὁ ὠμὸς φόβος τῶν δαιμόνων, &c. Aristoph. περὶ κόρας σε λυθῆναι μέλλει σέβουσι. Idem in Pluto, τὰ θεῖα σέβειν, diuina colere. σέβειν πῶν δίκαιον, colo iustitiam, Plato de Leg.

ῆς, τὰς καὶ ἡδρᾶς.

ος, τὸ, id est, recto insitato.

ου, Doricè pro σοῦ Homer. εἰ κεφάλου σέθεν εἶη.

ειον, ἡ, φιγγίς siue φρύγετρον Polluci, patella in qua aliquid commouetur & frigitur, fartago. Dicitur etiam Σέσαυν. Pollux, Καὶ τὸ ὀπίσω, ἀγγεῖον τῶν κυλίκων, ἃ δὲν τὸ τοιοῦτον εἰς ὀφρυῶν. Alexis, σίσαυν ἢ κυάμων μετ' ὀξ.

ηλιωδ-ος, Silenus, Bacchus nutritius seu pedagogus ὁ σεσηθὼς τὰ τὸ ἥλιωδ. σεσηλιωδὲς qualis, Aristoph. Interp. in verbo τὶ μὲ κρεμᾷς; σεσηλιωδὲ ἢ σατυρῳ, Plato de Leg.

Σεῖο Ionicè pro σοῦ, cui, primitiuè. ὀδὲ, ὁ, ἢ σεῖο τοῦ, ἀπὸ φιλότητος ἐτύχησε.

σεμαι, quatior, tremo, tremisco. τοὺ ἐ κάρηλον σ' ἐσείσατο, Aristoph. περὶ ἰ. cerebro sum emoto.

σεῖρ, χρός, ὁ, sol, ὁ ἥλιος. Suid.

σειρ, χάτ-ης, catena, χάνσις, restis, vinculum, πλόκιμα, ἰμάντες, ἰμᾶτες: nam σῖρα necto est. Σειρὰ, sera & obex forium, eo quòd antiquitus fune foleret communiri: ianuas ante repertum seras vsum. σειρὰ τῆς κεφαλῆς μου, cap. 16. Iudicum: vbi Latinè, crines capitis mei. Et apud Pollucem, σειρὰ ἐσχάρα, id est, πλοκαμὸς, σπεῖρα, vulgò ἰπ-ῆς. Σειρὰ, vulgò μοῦσζ & Graeco. morbus est in equorum iumentorumque iuffraginibus praecipuè: Latinè ob idfuffragines, vnde fuffrag-no fam mulam dixit Columella lib. 6. cap. vlt. id est iuffraginibus, siue fuffraginum vitio laborantem. Apsyrtus, Ἐσθίουσι δ' ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων σειρὰς, ἔστιν ἢ χωλότητα, ὅξ ἢ γίνεται σκέλεσι καὶ τοῖς πόδας. Γίνονται ἢ λίγιστα συνεχῶμα. Vide Σείρειν. incuntur & σείρα apud Hesych. quod significare dicit apem, siue apis ce Iulam. Item vestimenti genus subtile κατὰ Φεύτιν, id est, non inculcando tramam stamini per spatham confectum: pro quo apud Suidam σείριον.

σειρέω, vinculum traho.

σειρᾶφ-ος, nomen equi extra iugum ferentis catenam seu habenam. Vide Sophocl. Interpretem. Et in Σειρηφόρος.

σειρᾶφ-ικὸν, ἢ μικρ. sapa, scribitur & σιρᾶφ-.

σειρὲς, ἄδος, ἡ, idem quod σειρὰ, catena, vinculum, funis ex sparto. Pollux, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅπαξ πλῶ σιφαῖλου βύσσου, σειρὰ τὰ ἐκπλεκόμενα, ἢ ἢ σειρὰς, ἢ ἀπὸ τοῦ βύσσου καλοῦσι. Ἄπαξ δὲ ἔστι ἐν ἀπαρτῷ σειρὰν ἢ σειρᾶς.

σειρόφορ-ος, ἴππ-ος, funalis equus Lat. equus extra iugum ferens catenam, qua & σειρᾶφ- vocatur à Polluce: heleiarius à quibusdam exponitur. Σειροφόροι ἵπποι verò fiue παρήοροι etiam dicuntur quia latera stipantes iuntque ἅμα τῷ ζυγοῦ. Interpr. Ho. Iliad. ψ. At qui iugum subeunt ζυγοὶ, ἢ ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ ἵπποι dicuntur, iugales: iugatorios etiam boues vocat Varro, qui iugo subduntur. Diodorus, ἁρπαποφόρε ἁρματα. πουέται γὰ ἡνίοχον παρ' ἑκατέρου τῶν σειροφόρων ἵππων ὑξέκειτο.

σειρὶα, τὸ σειρὸν, ex fico, ξηραινόμενος, exsiccatio. vnde putatur. σείριον dici.

σειρὶος, ἄνθ-ος, ὁ, Siren. Sirenum autem virginum celebris & nota fabula. Lege Homerum Odyss. μ. vb. Σειρῆνας οὐ φεύγει ἀφίξεαι, ἀμφὶ τε πολὺ τὰς ἀνθρώπους θέλγουσι, ὅς τις σφέας ἐπαφίκηται, &c. Harum insulam ἀνθος σειρήνων vocat Ibidem. Σειρὴν, insectum api non dissimile, apud Aristot. Plinius libro 11. cap. 16. de apibus loquens, Cætera turba eum formam capere cæpit, nymphæ vocantur: vt fuci, sirenes aut cephenes. Eliique prouerbiū apud Hesych. Σειρὴν οὐ φίλον ᾄσμα, ἐπὶ τῶν ἀηδῶν ἢ μόνων. Vide Eras. Σειρήνων μέλη, Sirenum cantus. σειρῆνες, dicuntur etiam fydera vt Eustath. ex rhetorum lexico tradit ἀπὸ τοῦ σειρὰ ὁ ἐξὼν ἀστέρες.

σειρίασις, ἡ, siue Σειρίασι vel Σειρίασις, est ex vehementi solis ardore atque æstu capitis inflammatio, qua præcipuè infestantur pueri, quod & κεφάλαι ab Aphrodiæo vocatur. Plinius ardores capitis dicit: & libro 32. cap. 10. sitiales infantium: libr. 22. cap. 21. infantium diftillationes: libro 30. cap. 10. aduthionem infantium: & libro 22. cap. 2. infantium vfiulationes. Sic apud Paulum Æginet. definitur, Σειρίασις, ὁδὲ φλεγμονὴ τῆς ἄνω τοῦ ἐγκεφάλου ἢ μίωσῆας μορίων, ἀφικνουμένη ἢ βίπρασις καλοῦσι, ἢ τῆς ἐφαπλοῦς, μετ' ἀχρείστους ἢ ζωτήσεις τοῦ σώματος. Et Aëtius Serm. 4. libro 1. ex affectionibus quæ cum febre accidunt, est siriasis in infantibus appellata, quæ est inflammatio partiū cerebri & membranarum, adeò vt fiucipitis & oculorum cauitas consequatur, cum febre ardente, & balbe, & corporis siccitate, deiectóq; appetitu. Atque ita dici vult ἀφ' οὗ σημῆον de qua voce vide in Σειρὸς. Alij ὅσοι τὸ σειρὸς, à sirio altro, quod magis probabile. Plautus fosstitialem morbū siriasin ita vocauit in Trinumo,

Tum autem Syrorum genus quod patientissimum,
Hominum nemo extat, qui ibi sex menses vixerit:
Ita cuncti solstitiali morbo decidunt. Et verbum

Σειριάω. μ. ἀσω, σ. ασα, capitis inflammatione laboro, siriasin patior. vide supra quid. Σειρίασις. Alexand. Aphrod. Problem. 98. lib. 1. διὰ τί βρίθουσι τῷ ὄφει σειριῶ, ὅσῳ ὁ ποιὸς ὑγιὲς κεφαλὴ ἐχόν τὸ. φυσᾶται γὰ σωρεῖ τὸ κεφαλὸ καὶ βάθος, ἢ κοιλοφλεβίων ἢ ἐγκεφαλὸς ἢ αἰθνιδὲς ἔτασ ἢ ἢ ἀναβίβαζονται, &c. id est, cui infantes per æstatem capitis inflammatio exercet, quæ siriasis appellatur, æstus tantisper detineri infantes multitudo dicere consueuit, &c. Σειριᾶν pro fuffraginosum esse, vel suffraginum vitio laborare. Vide Σείριᾶ. σειριᾶν expon. & ἀδράπαλα fulgunio. in rhet. lexico. teste Eustath.

σειρὶᾶν, funiculi, vincula, torques.

σειρὶν-ος, Iouis epith. propter astra. Etym.

σείσαν, omne astrum, Etym. vide Σείριος.

Σείριος, ου, ὁ, Sirius ſtella, quæ canicula & ὠρομέδων dicitur. σείριος ἀστὴρ κατ' ἐμὲ ὑπὸ τὸ ἰχθύειν τὸ κοινὸς, ὃς φησι Κορνοῦτ. hæc ſtella eſtus incrementa ſecum afferre putatur: unde Apollon. 2. Argon. ἐγκρύδιοι ταμιοῦσι, ἕλαγε πνοιὸς σείριος. à verbo σειήνω, id eſt deficio: vel à σείομαι, id eſt exhauriо: vel quòd canes σταφύλας, id eſt, oſs aperire & hiare cogat. hæc ſtella eodem quo totum ſignũ nomine canis vocatur, vt Procl. ſcribit. Σείριος, pro ſole, Heſiod. σὺ δ' ἤδη τότε σείριον ἀστρα βαίνειν ὑπὲρ κεφαλὰς, &c. Idem, χρυσέῃσι σείρεσι ἄζεται, Sirius, vel ſol, vel etiam ſtella canis. Idem, ὁππόταδὲ σειρὶ ἰνιοὶ σπείσειν Σείριος ἠέλιόιο μολόντι πύρτιν ἀϋσιὸν ἕλῃ, ὃ τεινε τὸ δὴν πὶ ξυρεπτεσύ. Ibycus omnia aſtra Σείρια vocat, Suid. Eſt etiam σείρις veſtimenti tenuis genus.

Σείρις, ιδος, ἡ, ſirium vinum, i. ſapa, quæ fit muſto igni decocto, Dioſc. lib. 5. cap. 10. Vide Σίραιον.

Σειρομάστης, ου, ὁ, ſpecies iaculi, haſta, lancea. ἐδὸ σειρομάστας σὺν ἐδὲ ἡσυχίοις τοῦ βασιλέως δωρεῖαι, ἐδ' ἀκοντίοις, ἐδ' ἀκοντοκόντοις, id eſt, dedit centurionibus haſtas & arma regis Dauid, cap. 11. libri 4. Regum. Vide Σαγιτάστης.

Σειφωσὴ, euacuare, inanire, Apoll. Interp. Vide Σειφάω.

Σειφὲς, in Σιφὲς.

Σείφιον, τὸ, opobalſami fex atque ſedimentum, Aëtius lib. 1.

Σεισάμενοι vocabant teſte Polluce, τὸ ἐκ χλάδικος ὑφαίνειν γλωσσὸν. Vide Σίραιον.

Σέκατον, Homer. δίκαιον δὴ, ἑκατὸν βοῦν.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, alleuatio debiti communis, χρεῶν ἀπόκοπὴ, quaſi ponderis iniqui exciſſio: nouas tabulas Latini vocant. dicta σεισάχθεια, ὅτι τοῦ σείειν τὸ ἄχθος, ab excutiendo onere. Hanc primus Solon apud Athenienſes excogitauit maximo tenuiorũ bono. Nam per eam æs alienum à pauperibus vel ad oppignorata vſque ſeruituti corpora conflatum, diſſolutum eſt. Corporum & poſſeſſionum redemptionem exponit Laert. lib. 1. ab initio vitæ Solonis, ὅτι τὴν ἀπόσεισιν ἐποιήσατο τῶν βίων τῇ δυνείσει, id eſt ab excutiendo æris alieni intolerabilem farcinam. Plutarchus in Cæſare, Καὶ σεισαχθείᾳ τὰ ὀφειλόμενα ἐποίησε τοῖς πολλοῖς. Lege etiam ipſum in Solone, & lib. de Vitan. vſu. in Polit. in Libello de fortuna & vitt. Alex. & Diodor. lib. 12. Apud Heſych. etiã legitur ἀ σεισιτέχθεια.

Σείσις, ιος, ἡ, quartus vertebrarum ſpinæ affectus, præter κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν, quando compages omnis ſuę harmonia ſpinæ vertebrarum mota eſt, loco tamen ſuo vertebræ permanent, periculõque eſt ne diuellantur diſſolutæ aut contuſæ, ad vehementem aliquam ſpinæ concuſſionem, Galen. li. 3. de articulis.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, motor terræ: epitheton Neptuni, quòd terram quatiat, Gel. lib. 2. cap. 28. Seneca lib. 6. Quæſt. Nat. cap. 23. Dicitur & ἐνοσίγαιος, ἠ, ὁ σεισίχθων ab Homero. ſit ἀπὸ τοῦ σείω τὸ ὠθίζω: Et γαιήοχος. Flaccus σεισίχθων & γαιήοχον. Epitheton ita circumlocutione expreſſit. ὃ qui ſpumantia nutu Regna quatis, terráſque ſalo complecteris omnes.

Σείσμα, ατος, τὸ, ſuccuſſus, excuſſio.

Σεισμάτιος, ου, ὁ, νεκρὸς ἐκ σεισμάτιος, ſepulchrum eorum quos ruina ex terræ motu oppreſſit: apud Plutar. in Cimone.

Σεισμὸς, ὁ, terræmotus, terræ quaſſatio Senecæ, agitatio, concuſſio, concuſſus. Plutarc. in vita Cimonis, σεισμὰτια φοσσοειδῆ σιτὸν τοῦ πυρὸς ἐξαίρων, ὑπέπιπτε τὸ γόμιμον. Ariſtot. de mundo πολλαὶαι τοῦτ' ἀνάβλυσε ῥεύματων ἐξόδους ἐγκρατεῖ ἐξεῖ τῆς γῆς κοιλάσμασι, ἢ ὑπονεκλυσθὲν ὑδρῶδες ὑπ' βίας ὠθὲν σωματίνεται ζητοῦν ὑδρόδου ἔμπνευμα, ἢ ἀποχρῶσα τὸ πνεῦμα τοῦ ἡ κρυνὲν ἐκ ἀναμῆν σεισμὸν, ἰ. ſæpe flatus adiuena introrſus in caua terræ irrumpens, deinde extra omni excluſus, intus ſeſe verſando ingenti vi terram quatit; nec quicquam extium inde quæritans: ex quo ſit naturæ facinus, quod vocamus terræmotum, &c. vide ibidem de eius generibus. Σεισμοὶ γῆς, i. terræmotus, cui dicantur duo teſtamenta, vetus & nouum, Nazam. σεισμοὶ ἦσαν προχρόνιοι, Idem in Orat. ἀπὸ τῆς βαπτίσμ. ſic dictum ait tempus illud, quo populus ad Chriſti prædicationem concurrebat.

Σεισπυγὶς, ίδος, ἡ, &

Σείσυρα, ας, ἡ, aticula, quæ aſſiduè caudam quatit: quidam motacillam vocat. Vide Ἴυγξ, & Κίνκλος.

Σεισὸς, ὁ, qui concuti ſeu quaſſari poteſt. item ornamentum muliebre, apud Max. Gramm.

Σέισπον, ου, τὸ, ſiſtrum, crepitaculum æneum in ſacris Iſidis ſolẽne. aliàs σίσπον.

Σείσαι, vide Σειόω.

Σείω, μι, εἴσω, ὑ. εἶκα, quatio, vibro, agito, κινῶ. Actiu. Accuſat. ἔσεισε, terræmotus fuit. ἡ ἀπὸ μίνως ἔσεισε, eodémque menſe extitit terræmotus, Thucyd. Σείω, calumnior, σκώπτω τινά. Suid. & Heſych. qui addit ſumptam eſſe metaph. ἀπὸ τῶν ἀνεμόφυτα σείοντων, pro σείει, interdum metri cauſſa dicitur σίω, apud poetas vt apud Anacreon. Θρήικιλλα σίοντα χάιτῃ. Orus apud Etymol. hinc deriuat σῖτος, σίσιμον, concutior, quatior, agitor, vt σείσιν πίλοις apud Hom. aliquando expon. tremo, tremiſſo.

Σέλας, pro σὺν ἀφῇ, ι. ϖαφῇ, Hom. Interpr.

Σελαγέομαι, ardeo, κάμνομαι, Ariſtophanes. λάμπομαι, ἐκλάμπω. Suidas.

Σελαγίζω, μ. πσω, luceo, eluceo. Neut. Abſol. Ariſtoph. ϖσὸν ϖαθόντες σελαγίζ. Comment. ὡς λαμπαδοῦχοι ἐκ σπουδῆς χορεύοντες. σταφυλὴν pro eodem. Ibidem, ὅμως γὰ αἰθέρες ἀκάμπτου στεγάτου μεμυαρισμένου ὑπ' αὐγῆς ἐ, κατακλάσμενον, fulget.

Σελαγίζω, luceo, fulgeo, ardeo, λάμπω, Sui. φλέγομαι, αἴθομαι. Dorice pro σιλαγίζω.

Σελάδων, lampades.

Σέλας, ατος, τὸ, iubar, lumen, στολὰς, fulgor, fulgur. Ariſtot. de mundo, τὰ σέλαι δὲ ἀ'ἔσεις, igniculi profiliunt, fulgores emicant, ſen faces quæ in aere apparent. Idem ibidem, σέλας δὲ ὄνομα ἐξ ἀέρος ὑπὸ ἐξ ἀέρος ἢ ὑπὸ ἀναπίπτεται, ἢ δὲ σφοδρὸν, ἢ fulgor eſt ignis collectio qui in aere exarſit: per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie tranſmeans, aut vno loco xiphias Gaza lib. 2. Gram. hoc nomen facit ἄλαιτον.

Σελασφόρος, ου, ὁ, lucifer, ſplendidus.

Σελάχη, τὰ, vide Σέλαχος.

Σελάχια, τὰ, vide Σέλαχος.

Σελαχοειδὴς, cartilagineus, cartilaginei generis, σελαχώδης vide Σέλαχος.

Σέλαχος, ου, ὁ, τὸ, & ὑποκορ. σελάχιον, dicitur piſcium cartilaginoſum, id eſt, cui cartilago cutis loco, quod ideo χονδρόδερμον etiam vocatur, hoc eſt cartilagineum, Græcè ab Athen. & Latinè à Plinio. talis eſt ſquatina-paſtinaca, raia. Ariſt. elex hiſtor. Animal. lib. 3. cap. 1. Οἷον εἶτε γαλεὸς, ὁ τάλπα τὰ κεφάλαια σπάλαξ, κερκεῖδες ἢ σέλαχος ἢ δὲ ἀ'σπίνος, ἢ βατίγχαι ἀ'χρυσόφρυς ἢ Plinius libro 9. cap. 24. Planorum piſcium alterum eſt squatus, quod pro ſpina cartilagineum habet, vt raiæ, paſtinacæ squatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, aquilæ, ranæ nomẽ dixere Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuerſum Selache appellauit Ariſtoteles primus, hoc nomine eis impoſito: nos diſtinguere non poſſumus, niſi cartilaginea appellare libeat, &. Athenæus libro 8. Ἔτι δ' ἐκ σπάλακος δὲ (τὰ γὰρ ὀρόβδηλ' οὐ' ἐγὼ τοῦ ὀνόματος γελοῖ τὰ κύνες. Idem lib. 8. Ἡ δὲ ἢ αὐτὴ σπάλαξ ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἢ πάντα τὰ σπάλακα, φυσᾶται δὲ. Et Ariſt. eles hiſtor. libro 9. σπάλαξ eſſe ait, ϖηγάνια βοῶν, καπίδες, ἀετοὶ, ῥάϊ, σαγχοι, ἢ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Huius autem appellationis ratio eſt, quòd talium cutis aſpera noctu luceat: vnde σπάλαξ, ὅτι τὸ σῶμα ἔχει. Galenus Alimentorum 3. περὶ σπάλακι tractans: Τέχνῃ, inquit, ἢ κάμασσον ἐν τῷ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ζώων. διὸ καὶ τινες λέγ. τοῦ σπάλακος ἐχειν αἰσθησιν φασὶ αὐτὸν λάμπειν. Idem in Cloſſis Hippocr. ait σπάλαξ vocari piſces omnes qui ſquamas non habent, atque animal non verò cum pariunt.

Σελάω, ſplendeo. σὺν ἀσπὶς αὐτοῦς, ſplendentis impetus, Nicander. miſtelo.

Σέλγη, ης, ἡ, ciuitas Piſidiæ: vnde ἀσέλγεια dicta, quòd ibi intemperanter viueretur.

Σελήνη, poculi genus à Seleuco rege dictum. Item calce. entum muliebre. Σελήνης, auis quædam locuſtis veſcens. cui cidũm auium memimit Oppian. in Ixeutic. Plin. lib. 10. c. 37. Baſil. in Ethicis, τῶν σελήνιδα τὸ ὄργιον, ἐπ' ἄκρασία τῆς αὐτῆς ἀκόρεστον ἔχ' ἀκτῖνες τῆς ὅλον ἐφαγκώσατο τὸ ὃ ὅσῃ βλάπτ. ϖλανᾶται, ἀκόρεστον σιωπτοῦ τῶν ψυχῶν κατασκιάσας. Hæc dicit. unt in auarum καὶ πλεονέκτων. Trirremes Seleucides, vide pud Bayſium.

Σελήνιον, ου, Lunæ: ꝑemmata erant rotunda & lata, quibus ſordine in ſtruem aggeſtis imponebatur velut coronis, βοὸς τιτὸν tur Euripid. vide in βοῦς.

Σελήνιος, ας, ἡ, Luna, i. σελήνη. Ariſtoph. περὶ φῶς σεληνιάσης κακὸς ratus. Καὶ τὰ ὠφ' ὧν ὅτι μὲν σεληνιάσης τὸ σῶμα. ultima Non atlonga eſt, vt ſcribit Chryſoloras.

Σελήνιος, ου, ὁ, lunaris.

Σελήνη, ης, ἡ, Luna: vt volunt φῶς τὸ σέλας νέον ἔχειν, ἀπὸ inquit Comedes κυκλικῆς διωρίας libro 2. quæ & μῆνη dicitur, quia tenuis, id eſt πρῶτος, ſpatio curriculum abſoluit: vnde & mẽſua Luna à Virgilio vocata. Luna autem, quando in eadem ſui parte & eodem ſigno Soli ſubiicitur σωμοῖναι vocatur, ſyzygia Firmico Materno. Nam σωμοῖναι, illi Lunæ conſensus, ſiue coitus Plin. Hoc tempus Varro intermenſtruum dixit: Plinius interluniumà quo & Luna intermeſtris, & interménſtrua nominatur. Ipſa tũm noctu ſilet: vnde Lunæ mentia Virgilio, quod noctis illuminum tempus Apuleio, cilluna caligo, vel nox illunis Plinio, id eſt, σκοτομῆνιν, ſiue ἀπομῆνιν, ἢ, & νὺξ ἀσέληνος Polybio. A quo die dicitur Luneſſe extrema & prima, id eſt, ἕνη καὶ νέα σεληνιάζειν Varroni & Cõment. Ariſtophanis. mẽxque νουμηνία, ſiue νουμηνία Plutarco, & νέμηνι σελήνη Arato, id eſt, nouilunium. Et cùm à Sole receſſit partibus X V. genitura cenſetur: Ortus, cùm abeſt partes XXX. Nam μῆνες δὲ σελὴν δύσι incipit cum triduo, corniculata, aut cuina in cornua, abeſtque partibus L X. id eſt duobus ſignis, & ſexangulam facit mundi ad Solem figuram aſpectu

aſpectum hexagonum ſiue ſextilem vocant. Διχότομος verò, ἡ διάμετρος, ἡ ἡμίτομος, id eſt, dimidiata Luna Plin. cum diuidua & æqua portione diuiſa apparet, abeſtque partes X. C. & tum quadrangulam efficit cum Sole figuram: aſpectum tetragonum dixerunt. Ἀμφίκυρτος, ſiue dimidio orbe maior eſt, cùm CXX. partes à Sole abfuerit, quæ tùm triangulam facit mùdi id ipſum figuram: aſpectum trigonum appellarunt. Poſtremò cum ſinuata in orbem plenáque lucet. Soli ex diametro oppoſita. & C L X X X. partibus ab ipſo remota, παντελὴς & ſiue ἀντίφωτος nominatur, & ὑπερπλήρης & Comment. Ariſtophan. iúneque pleniluniúm, vt Plinius ſolet appellare. vulgò oppoſitionem dicunt Mathematici. Quibus perſpicuè intelligitur, quid Luna tùm creſcens, tùm decreſcens & ſeneſcens: quid curuata in cornua, aut æqua portione diuiſa. Eſt enim in quadrato Solis diuidua, ſiue dimidia ſiue etiam dimidiata. Quid & cum in triquetro ſeminani ambitur orbe, aut ſinuata in orbem & plena. implefur enim Solis in aduerſo. Poſtremò quid extrema Luna ſiue poſtrema & ſilens, nempe cum eſt ſine Luna cælum: quod fit in eius ſyderis coitu. vnde occaſione captata dicuntur veneficæ mulieres cœlo deducere Lunam, at ait Virgilius, vel cœlo Lunam diripere, vt Horatius, id eſt, διὰ σελήνην νύκτωρ καθαιρεῖν, vt Theſſalicæ mulieres, & illa Aglaonice in Commentariis Apollonij Rhodij. Ob id ait ille Ireſpiades Ariſtophanis in Nebulis, Ζωμήσας φαρμακίδ' ἐκ Θετταλῶν, Καθελοῦσαν νύκτωρ τὴν σελήνην, &c. Hinc & τὴν σελήνην καταιτᾶν enatum prouerbium. Eſt & aliud Ἀλεκτρυόνα σελήνης, Aceſſæi Luna: in cunctatores, qualis fuiſſe fertur Aceſæus nauta, ſemper Lunam cauſari ſolitus, vt moræ cauſas iacteret. In Suidæ codice hoc quoque, ὅτι σαυτὸν τὴν σελήνην ἀποκαλεῖς, in tuam periclem Lunam detrahis. Dictum in eos qui ſibimet ipſis malum accerſunt, vt Theſſalæ quæ hoc tenere ferebantur non niſi cum oculorum pedúmque diſcrimine. Σελήνη, idem quod Κρονίας, Diana, Commentar. Ariſtoph. Pace. vnde Σεληνιακὸς τόνος, quem immittere credebatur iracunda Diana, vt apud Horat. in Poetica. vide infrà Σελήνη, filia fuit Θείας ἢ Ὑπερίονος. vt ſcribit Heſiod. in Theogonia. σελήνη hymnus eſt apud Orpheum. Eſt & nomen pudicis, Ælian.

Σεληνίζομαι, ſum lunaticus. furor eſt non perpetuus, ſed recurrit interuallis. vide Σεληνιακός.

Σεληνιζόμενοι, lunatici, capit. 4. & 17. Euang. Matthæi. vide Σεληνιακός.

Σεληνικός, οὐ, ὁ, comitialis, ſiue epilepſia & comitiali morbo laborans: qui & caducus ſentiuſque, ὁ ἱερὸς νόσος. Ariſtot. ſiue Σεληνιακὸς: morbúſque ipſe ἱερὰ νόσος dicitur ſiue ἐπιληψία ab Ariſtotele, ἡ ἱερὰ νόσος, i. ſacer morbus, comitialis, caducus, ſonticúſve, & à Plinio etiam morbus deſpui ſuetus, vel morbus qui ſputatur, à Plauto. Puerij præcipue naturaliter contingit, ideo infantilis morbus vocatus eſt, & puerilis paſſio à Cælio Aureliano in libro Chronion. primus etiam à Lucretio libro 6.

Concidere & primos qui morbos mitterè ſuetúſt.

Alexander Trallianus, σεληνιακὰς ἐν ὕπνοις. Interpres lunaticum vertit pro caduco. Lata enim eſt differentia inter caducum & lunaticum: licet Aretæus Diuturnor. morb. lib. 1. ſcribat caducum morbum à Luna immitti flagitioſis hominibus quoſdam exiſtimaſſe, vnde & σεληνιακοὶ ipſis quoque nomen tributum eſt. Caducus morbus naturalis eſt certámque cauſam habet: Lunaticus verò, quo & concidunt ægroti, præterea furorem habent adiunctum, cauſámque remotiſſimam. Hoc enim correpti à dæmone exagitantur, vaticinantúrque ſæpiſſimè: οἱ δαιμονιζόμενοι καὶ τὰ τοιαῦτα φαντάζοντες: quos δαιμονιακοὺς vocat Paulus Ægineta lib. 3. cap. 14. Sic etiam Lunaticum à caduco diſtinguit Iulius Firmicus li. 4. Matheſ. Et ſi Luna malè fuerit collocata aut ſpaſticos, aut lunaticos, aut caducos facit. Tales etiam vocatur σεληνιαζόμενοι, vt in Euang. Matth. cap. 4. Καὶ βασάνιζε σφοδρῶς, ἡ θεμελιοῦ σφοδρῶς, ἡ σεληνιαζόμενος. Et c. 17. Ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Non diſſimilis fanaticus error dictus ab Horatio. Hæc enim furoris ſpecies & cũ caduco & cum lunatico præcipuè ita conuenit accidentium ſimilitudine, vt ſi cum lunatico non ſit idem morbus, ſit tamen perſimilis. Fanaticorum, qui & ἐνθουσιῶντες dicuntur, præcipua nota eſt præter oris ſpumam, capitis ceruicíſque iactatio, vnde & nomen. Atque hæc ſunt, quas Plutarchus μανίας vocat τῆς ἀρρενοβῶν ἐνθουσιῶντος σώματος. Apud Viuianum quæſtium Vlpianus refert, Si ſeruus inter fanaticos non ſemper caput iactaret, & aliqua profatus eſſet, an nihilominus ſanus videretur. l. 1. §. apud Viuianum D. de ædilic. ed. Fabius Quintil. capit. 3. lib. 11. Frequens etiam capitis nutus non caret vitio. adeò caput iactare, & comas excutientem rotare, fanaticum eſt. Liu. in 9. belli Maced. viros velut mente captos cum iactatione fanatica vaticinari. De iis lege Liu. libr. 36. Iuuenal. Satyra 2. Prudentium in Roma. aitq; Lãpridius in Heliog. lactauit autem caput inter præciſos fanaticos, & genitalia ſibi deuinxit. ita verò dicti ſunt, quòd in fanis verſarentur, vt ij qui etiam noſtra ætate verè lunatici atq; fanatici in templis verſantur, ſuperſtitioſæ turbæ perſuadentes ſe Dijs Ioannis morbo vexari, cùm tamen à dæmone exagitentur. Tales erat illi Galli magnæ Deûm Cybeles ſacerdotes: talis & illa vates apud Virgil. Æneid. 6. Lucanus libro 1.

-crinémque rotantes
Sanguinei populis cecinerunt triſtia Galli & Ouid.
-molléſque miniſtri.

Cædunt iactatis vilia membra comis.

Lege etiam Tacit. l. 11. vide Σελῆναι.

Σεληνιακὸς, Adiect. lunaris: vnde σεληνιακὴ ἐκλείψεις, lunæ defectus, Alex. Aphrod.

Σεληνίδια τὰ, lunulæ. Et Σελῆναι, Heſych. amuletum quod pueri collo geſtant. Vide Plutar. in Rom. antiquit.

Σελήνιον, τὸ, lunæ ſydus, τὸ σελήνης ἄστρον. Athen. libro 7. Εὐπαπόπορος γοῦν τὰ νύκτωρ θυόμενα τῷ ἱερείων, ἢ τῷ ξύλων τὰ ἐοῖς τὸ σελήνιον κοπτόμενα.

Σελήνιτα, οἱ, gens Arcadiæ, Commentat. Ariſtoph. in Nebul.

Σεληνίτης λίθος, ὃν τινες ἀφροσέληνον ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἀφρώδους εἶναι αὐτὸν τὴν κύστιν· μεσὸν δὲ τῆς τοῦ σελήνης ἀποβλήσεως, &c. Dioſc. l. 5. c. 151. Selenites lapis, quem aliqui aphroſelenon appellarunt, quoniam noctu plenis creſcente luna reperiatur. Marcell. Latinos ait vocare lunarem.

Σεληνοδάκτυος, lunaticus, ἐπιληπτικὸς: potius σεληνιακός.

Σεληγνας, ιαος, ὁ, filigo: &

Σεληγίτης ἄρτος, ſiligineus panis vide σιλίδωμα.

Σελίδιον, τὸ, chartula, pagella vel paginula Ciceroni. Græco vtitur Polyb.

Σελιδωμα, tabula lata, σανίς.

Σελιδίτης οἶνος, ſelinetes vinum, i. ex apio confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 66.

Σελινοσεβὶς, apium imitans.

Σέλινον, ν, τὸ, apium: δια τὸ φύειν ἐν τοῖς ὕλεσιν: vnde Hom. Iliad. β, ἐλεοέργεπον τε σέλινον, id eſt, paluſtre apiũ ſeu in paluſtri loco prouenientem. Alexand. Aphrod. Probl. 33. lib. 1. τὸ σέλινον θερμὸν δι' ὑμεῦ σπυρε ὄν, ν τῇ θερμοτ ῆτι (τὸ γὰ ὑγρὸν αὐξε πικὸν ἢ τὸ ὁμοιον) ἀλλὰ τῷ ξύπτειν οὐ τοσοῦτον χυμοὺς ὀκ ἢ γλυκεῖς, ἢ ἓῆ διυφιτπιδὸν, id eſt, apium quod calidum eſt, febrem minuit, non eo quòd calidum (ſimilia enim ſe mutuò iuuant) ſed quòd materias infeſtantes ex venis diſcutere atque d. tergere poteſt, & vim mouendi virinam habet. Apium prodeſt ad ciendam vrinam, ſi potio bibatur in qua maduerit, Galen. lib. 1. ad Glauc. οὐδὲ ὡ σελίνου εἶσι, Ariſtophan. Interpr. Eraſm. in Prouerbiis. Σελίνου δεῖσθαι, apio egere, de his qui in morbo periclitantur. Plutarc. in Timoleone, Τιμολέοντι ἀκαδαίνοντι περὶ λόφον, ὃν ὑπὸ ἑλώδους ἔμελλε καὶ ψύχους τὸ στράτευμα ἢ πολὺ διωλύειν ἢ πολεμικὰ μᾶλλον ἢ μόνοι σίτ ικὰ κομίζοντες, ἢ τοὺς σπατάλας αἰσθόμενοι τοῦ πονεῖν ἐῖ τὸ σπουδὴν, ὅτι τὰ μυείσεια τῇ νυκτὶ, ἐκάλεμεν ὑπικοὶ στρατιῶται σελίνοις ἢ παρσείοις τὸ δὲ τούτου γένος, τὸν ὑπτησικὸν, τοσοῦτ τε, ἐδέδειν τοῦτον τοῖς σελίνοις. Σέλινον, muliebre prudendum, τὸ γυναικεῖον, Heſych.

Σέλινον ἄγριον, apium agreſte, genus herbæ, quæ & βατραχίον dicitur, i. ranunculus, Dioſc. lib. 1. c. 209.

Σελινοῦσα, ἡ, braſſicæ genus.

Σελινώδης γῆ, ſelinuſia terra, de qua Dioſc. lib. 5. c. 176.

Σέλμα, ατος, τὸ, ſpatium inter lineas, Suid. τὸ μέσον τῆς δύο κεφαλαίδος ἀγραφον τυγχάνον. liber: pagina: carina nauis, ſpatium inter tabulata nauis: alio nomine ζυγὸς & σέλμα, Euſtath. Ilad. α. σελίδες, Heſych. eſſe dicit τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῆς ναὸς, ſicut & in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῆς ἀγραφείας.

Σελλίζειν, ſcilicet, ambitioſum eſſe, ſimulare opes quũ ſis inopsὁ σελλακωνίσας. Sello quodam, qui quum pauper eſſet, diues tamen haberi ſtudebat. Ariſtoph. Comment. in Auibus, exponit Σελλίζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. vide Σιλλός. Et Eraſm. in Adagio, Theagenis peccatum. & Suidam in dictione Σκαμβὸν. vide Σκάλαιον.

Σελλοὶ, οἱ, Selli, gens Epirotica, Iouis ſacerdotio conſecrata, qui & Ἕλλοι dicuntur.

Σελλὸς, idem quod Σκάλαιον. Comment. Ariſtop. in Auib. Οὗτος πέπαται ὑπ' ὀφθαλμοῦ· ἢ αὐτὸς ὑπὸ πλούτου, ἢ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. vnde & Σελλίζειν.

Σέλμα, impetu ruo, ὀρμεῖ, Euſtath.

Σέλμα, ατος, τὸ, tabula, tranſtrum: vnde ἕβδομος, ſedes remigum, & ſpatium intermedium inter nauis tabulata, qui & ζυγὸς ἢ κλεὶς Polluci. Sophocl. Antigon. de confracta naue, ὑπ' ἴσοις κάτω σφῶτε τὸ λοιπὸ σπάσασιν ναυτίλεται.

Σελμὶς, ίδος, ἡ, rudens, tabulatum, τὸ σκάφιον, funiculus piſcatorius.

Σελμὸν, vide Etym.

Σελμὶξ, ὁ, cochlea, κοχλίας, Athen. lib. 2.

Σεμίδαλις, εως, ἡ, siligo, similago. Est autem siligo apud Plinium nō modō genium delicatissimi & primarij Aphricique tritici, sed medulla siliginei grani, ἔστιν τὸ σπόδ τὸ καθαρὸν, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἄλευρον τὸ λεπτομερέστατον, Budæus Asse Paulus Ægineta. lib. 1. similam à siligine distinguit, cùm siligineũ panem σπυρίτην vocet, quum eundem firmissimè, valentiq́ue nutrire dicit: ac mox proximum locum assignat illi pani, qui ex simila, vel ex similagine fit, quem σεμιδαλίτην vocant. Idem planè Celsus tradit eisdem propemodum verbis, quum inquit, Ex tritico firmissima siligo, deinde similа. Lege Galen. libro 1. de Aliment.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, ex similagine factus panis.

Σεμίκαυς, columba sylvestris, palumbes.

Σεμνεῖα, ἡ, dea Eumenides. Sic vocabantur Furiæ apud Athenienses, bene ominandi gratia, quibus sacrum fiebat in curia Areopagitarũ, vt quas existimari volebant eius esse curiæ præsides, in qua sicarij iudicabantur, tanquam vindices & vltrices hominum necatorum. Quibus sacrificuli ob id tres erant instituti, id ἐπὶ τῶν σπονδῶν, Budæus annot. Epimenides apud Atheniense sphanum construxit σεμνῶν θεῶν. Interpr. malè vertit verendorum deorum. σεμνὰ θεὰ, ἡ Δῆμητρ. Aristoph. Interpr. aliter περὶ οὗ ibidem dicuntur σεμνὴ θεὰ, id est, venerãdæ. Plutarchus in Solone, οἱ ἐγχώριοι τὰς σεμνὰς θεὰς καταρᾶσθαι τοῖς, vbi ad Eryннes ipsas deuenerunt: ita enim vocabant eas deas Atheniеnses.

Σεμνεῖον, ου, τὸ, Scythārum locus vbi mysteria peragebant. Vnde pro loco ponitur, vbi congregabantur viri honesti, aut domo sacra: monasterio. Philo de monachis Ægypti, οἱ ἑκάστῃ ᾗ οἰκία ὥσπερ ἱερὸν ἐπικαλεῖται ἐν ᾗ σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, &c.

Σεμνηγορία, ας, ἡ, concio honesta, oratio grauitatem præ se ferens.

Σεμνόθεοι, οἱ, diuini humanique iuris peritissimi, ac religioni dicti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ, apud Diogenem.

Σεμνολογεῖν, vide in Σεμνολογούμαι.

Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, grauis & reuerenda oratio, grauitas, maiestas, titulus, honorificum dictum, Bud. in Epist. poster. Significat etiam ὄγκωσιν, ὑψηλοφωνίαν, ἢ ἀξίωσιν ὑπερῆφανον, ἢ μεγαλαυχίαν.

Σεμνολογία, ας, ἡ, idem quod σεμνολόγημα, venustus sermo & grauis, & lepidus, scitéque compositus, vt rhythmi Isocraris, Halic.

Σεμνολόγος, ostentator, insolens, ὁ κομπαστὴς ἢ μεγαλήγορος. item δύσκολος.

Σεμνολογούμαι, &

Σεμνολογῶ, specioſè & grauiter loquor, dicendo orno & celebro, magnificè narro & splendidè. Lucian. ταῦτα σεμνολογοῦνται οἱ ποιηταὶ περὶ θεῶν. Pausan. in Corinth. Δημήτηρ ἐλθοῦσα ἐς Ἐλευσῖνα σεμνολογεῖται, ἡ σεμνολογοῦσιν οἱ Ἕλληνες. Atticæ laudes prodiderũt de Attica magnificè loquuti sunt. Appian. in Iber. σεμνολογήσει περὶ τῶ πατρὸς ἢ περὶ τῦ θεῖου. vnde τὰ σεμνολογούμενα, grauiter dicta, Bud. in Epist. poster. Σεμνολογεῖσθαι, gloriari, iactare & ostentare, κομπάσαι. Lucian. τοιαῦτα τὰ τοιαῦτα σεμνολογεῖται ἡμῖν. vtitur & Basil. in Epist. Andron. ὡς ἐξὸν ὑπαῦθα σεμνολογεῖσθαι.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates & Seuerus.

Σεμνομυθέω, μ. ἐσω. σω. κα, fcite fabulam narro. σεμνομυθεῖν, σεμνολογεῖν. Eurip. in Hippolyto.

Σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, & τὸ σεμνοπρεπὲς grauitas decora vel dignitas oris exponitur & simpliciter dignitas apud Synes. σεμνοπρεπὴς grauem virum decẽs. item grauis eximiáque virtute præditus. σεμνοπρεπῶς, cum dignitate. item grauiter, decorè Herod.

Σεμνοτιμία, authoritatem addo, reuerentiam concilio, Strabo.

Σεμνοπροέομαι, ad grauitatem me compono, honestos & speciosos mores præ me fero.

Σεμνοσοφιστὴς, ὁ, doctus & grauis disputas, Bud. Comm.

Σεμνόσοφος, grauis & seuerus.

Σεμνόστομος, honestatem & grauitatem aspectu & ore præ me fero, superbus sum, grauem faciem ostendo. Aristophan. πρ. καὶ ὑμῖν σεμνόστομος, & propter nos aspectu præ te fers grauitatem. σεμνόστομοι σκυθρωποὶ τὸ φοβερόν. hoc verbum expressit Ouid. Metam. lib. 7. Illa breui spatio silet & dubitare videtur. Suspenditque animos ficta leuitate rogantum.

Σεμνός, ὸν, ὁ, grauis Cicer. interpr. & grãdis: castus, pudicus, ἁγνὸς, verecundus, honestus, splendidus, innocens, religiosus, sermus, σεβάσμιος, μεγαλοπρεπὴς, augustus, seuerus, ἐντιμος, πομπῶδης, σεβάσμιος, colendus, reuerendus, venerandus. Σεμνὸς, grauis cum authoritate & modestia, βαρὺς, rigidus & tetricus, molestè senerus. Aristot. Rhetor. 2. Καὶ σεμνότερον, βαρύτερον σπουδὴ σκώπτειν, Eurip. pudicam decet pudor: sic Erasm. honesta honestè facere. Σεμνοὶ λόγοι, honorifici sermones. Σεμνὸς medium est vocabulum in laude enim & in vitio ponitur. In vitio, ὁ ὑφεθφωνῶν ἢ ὑπὸ δυσκολίας, odiosè & immodicè grauis: vt & vulgò vsurpamus. σεμνοὶ λόγοι non in bonam partem, Aristophan. ostentabundis orationibus suos verbis. vbi ridet Isocrates vt σεμνολόγον, σεμνηλάζων ὑβρίζων χθὲς ἐς ἐμὲ τῇ ἑβδ. Aristophan.

Interpr. σεμνὴ ὑπόκρ. ἰδέα, idem Interpr. σεμνὰ ἐρεμνὰ, Sophil. in σεβασμίως. σεμνὰ οἰκία, Demosth. magnifica domus. πολὺς σεμνὸς καὶ ὀγκηρὸς ἀνὴρ, idem Demosth. σεμνὰ ἱμάτια, Aristoph. σεμνὸν ἀνάκτορον, Euripid. venerandam aquam Pirenes fontis. item vocant sacrata & inaccessa loca.

Σεμνότης, ητος, ἡ, castitas, sanctimonia, maiestas, authoritas, grauitas. honesta verecundia, seueritas morum, qualis est in vigilibus & inuenibus probè & pudicè institutis. Σεμνότης est moderata grauitas. Βαρύτης verò, tristis seueritas atque austeritas. Aristotel. Rhetoric. 2. Ἔστιν ἡ σεμνότης τοιαύτη τις ἡδονὴ μονότονος, grauitas non aspera sed mollis, honesta & elegans. Ita hæc dicta ad omnem morum grauitatem & honestatem significar enim interdum pudicitiam: interdum sobrietate & modestiam, pudorem liberalem & ingenuum. σεμνότατος ἀνὴρ, id non postulat pudorem, nec exigit reuerentiam, Euripid.

Σεμνοῦν, ad ornare, illustrare, Herodot.

Σεμνολογήσασθαι, ὅτι σεμνὸν ὄγκωμα.

Σεμνυνόμενος, iactabundus, exultans.

Σεμνύνομαι, grauiter me habeo, cum grauitate ago & compono, ad grauitatem me compono, grauis videri affecto, laudè ęquo. glorior, me amplum ago, me iactito, ostento me ali gitatem, me vendito & ostento, σεμνοποιοῦμαι, idem est quod σεμνολογοῦμαι, nisi quòd illud in oratione magis consistit. loco autem extra verba in reliquo habitu. Isocrat. σεμνύθητι μᾶλλον, μὴ ἐν βωμολοχίᾳ θέσθαι. vtitur & in Helene, & in Nicocle. Aristot. 4. Ethic. οὐ δικαίως μὴ σεμνυνόμεθα, ἐὰν ἀξιωθῶμεν.

Σεμνύω, ὦ, ὑνῶ, ὕσω, idem quod σεμνολογῶ, honesto, orno, augeno, decoro, luculentum reddo, commendo & extollo, Accius. Accusat.

Σέμνωμα, ατος, τὸ, decus, ornamentum, Ian. Lascar. πολλὰ σεμνώματα σεμνώματα.

Σεμνῶς, graviter, decenter, honestè, Aristoph. in Pluto. Item ripiter, σφριγῶν, apud Lycophr.

Σέ, σοῦ, pro σοῦ, σοὶ, σε, παρὰ σοῦ, Hom. Iliad.

Σεῖ, Dij, Doricè.

Σεπτόμενος, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ veneror, σέβω.

Σεπτὸς, ὸν, ὁ, nouennalis solennitas, quæ Delphis celebrabatur in memoriam eius pugnæ, quam Apollo aduersus Pythonem gessit, quem ad Tempe vsque persecutus fuerat. Quidã tribunt Pythonem metu fugisse ali: saucium ac fugientem ita, quam nunc sacram viam dicimus, prius quàm Apollo nanciscq́ue esset, occubuisse: ita sepultum à filio (cui nomen ἀῆτ᾽ ab Apolline inuentum. Quarum omnium rerum σεπτὸν imitatio quædam est.

Σεπτὸς, ὸν, ὁ, adorandus, cultiuus.

Σεπτὸς, οῦ, ὁ, pretiosus, sanctus, colendus, venerandus, adorandus. Nazanz.

Σεπτὸς, pyxis.

Σέσερις, herba, quæ & ὄφεως dicitur, Dioscor. l. 3. c. 142. sic Rue & Barbar. à Marcello exponitur sarapias per a, qui annotat ita. σισαπέλια & τρίφυλλον vocari à Paulo Ægin. lib. vlt.

Σέσελις, εως, ἡ, intrybum siue cichorium. Colum. lib. 8. cap. 14. dolet anseribus ferendum esse genus intybi, quod Græci σέσελιν appellant. De natura huius herbæ Dioscor. lib. 2. cap. 163. & c. 164. lib. 2. vbi σέσελιν in Accus.

Σεσέφιον, herba, quæ & absynthium marinum dicitur, i. ἄψινθιον θαλάσσιον, Dioscor. l. 3. c. 27.

Σέσηθ, Suid. χρεὼ ὡ παῖδες γενέσθαι, anus quæ in virginitate consenuit. sumpta metaphorà à syluestri locusta, quam vetus χρὼν σεσῆθα ἢ μόνην.

Σήθων, ὠνος, ὁ, insecti genus formicæ simile, cui lex. Aristophan. interpr. in Vespis, ἀκριδίδιόν τι μικρόν. Cratinus μύρμηκα εἶπε αἰτιώμενος ἐπὶ τῷ ζωύφιον κοινὰ σιτεῖσθαι. Vnde Prouerb. Ἐστὶ καὶ μύρμηκι καὶ σήθωνι λαλῆσαι, quo significatur μηδὲν ἧττον μεμφόμενον. Vide Eras. in proverbio, ineſt & formicæ, &c.

Σεσυρὸς, καὶ γλωσ. ὁ verbo σαίρω, pro στεμφὸς in medio Perſect. Herod. ἢδη ἄπλωτον σεσυρὸν ἐστὶν ἐκ. abundè hians seu hiulca.

Σέσυλα, ων, τὰ, &

Σέσυλα, ἡ, Sesely herba, cuius genera 4. Σέσυλι μασσαλιωτικὸν, i. Massiliense, folio fœniculi, umbella anethi. Σέσυλι ἀθηναϊκὸν, thiopicum, folio hederæ, capitulis anethi: Σέσυλι πανσπερμικὸν. Peloponnense, foliis cicutæ, semine in umbella odorato. Et Σέσυλι κρητικὸν, Creticum, quod peculiari nomine πηρὸν vocant. herbula si cum cæteris conferatur, siruculosa: semine etiam in muscario custodita ac duplici. Omnes hę species Massiliosæ in monte Inra vicinisque Geneuæ. Lege Dioscor. lib. 3. cap. 63. Sesseli ceruæ offenderunt, Plin. Aristot. histor. 9. cap. 6. de cerui loquens, Καὶ ὅτι τὸ σέσυλον ᾗ πήγανον ᾗ φαρμάκων τι ἔχοντα φεύγει τὰ τοιαῦτα πάντα.

Σέσυπται, putrui, medium Perfect. à σήπομαι, σέσηπα, putrefactus est. σεσηπότες, qui putruit. σεσηπότες νῆες, putrefactæ naues.

Σεσωρευμένος, ὁ, lacunosus.

ος, ὁ, rictus, i. minax oris habitus, vt est canis ringentis. Cæcilius, ὁ ἐκ τοῦ στόματος ὕπτιος πλέγων τοὺς χείλεσι, ὥσπερ ἐκπεπλεγμένος ὀφθαλμός.

ης, ες, hians labris longius diductis, lætabundus, Plutarchus in Apophtheg. γελᾶν ἐξ ὑπερμέτρου καὶ ἀσυστόλου καὶ σαρκώδους κύσεως: Aristoph. in Vespis, ὡς ἂν κλαπέντα βλάπτει. Οἷον σκοπιὰς ὄζα πανύσειν μ' εἰσαῦ. Interp. οἱ μὲν κωμικοὶ τὸν φύγοντα σκοπιὰν, οἱ δὲ σκώπτοντες κωμικὸν. Idem dixit in Pace, ἠγεμονίαν ἐστὶ δημηλάσια καὶ σκοπιὰ ἐστὶ, ὑφ' ἧς ἐξεμάσσει, iratos. Metaphora sumpta a canibus: cùm enim irascuntur diducto rictu minitantur. Interp. κωμικὸς ὅταν ὀργίζωνται, σκοπάσειν δηλοῖς. fit à verbo Σκόπω.

σκαφής, ὁ, cribratus, cribro excussus. σκοσπιστὸν τύρον, cribratus cinis, Dioscor. lib. 4. cap. 245.

σκάφη, ἡ, ὁ. Vide Κνησίς.

σκεδασμός, ὁ, ἐκδοσις. Genit. Hesiod. ναυπλίης σκεδασμοῖο.

σκεδασμός, ὁ, citè, callidè.

σκεδασμένος, alsuus factus est.

σκεδαστὸν οὖ. Ὄψιμα τὰ σεῦδ' ἐν ἀκαίρῳ. σεύδεται, σεῦ χρόνοι, Homer. Iliad.

σκεδασμός, τὸ σεύσιμα.

σκεδάσσατο, irruit, properauit, pro ἐσεύσατο. Apoll. 2. Arg. σεύατ' ἰὼν πόντον δι', cæpit ire in pontum.

σκεδασμὸς, ὁ, ἡ, ἐσεύδοντο, ἀφ' ἃ, ἐσεύατο, ἀφ' ἃ, ἔσευα, cieor, moueor, concitor, excitor. eo. Odyss. ξ, ἔνθ' αὖτ' ἐσεύδοντο, ibant cubitum. Et Iliad. β, ἔνθ' αὖτε τεύχεα δ' ἐσεύδοντο, i. ἄρμασι, σεύσμασι cum Accusat. pro persequor, σεύω. Homer. Iliad. γ, εἰ μὲν γὰρ κε μετ' αὐτὸν σεύσεται, quamuis eum agitent.

σκεδαστὸς, vermis: sed obliqui tantùm in vsu sunt.

σκεδαστὸς, τὸ, beta, τεῦτλον.

σκεδασμὸς, ὁ, idem quod σεύσιμα, fugo, pello. Odyss. ξ, σεύω κυῶας ἀλλοθεν. Aliquando incito: vnde Θεοσεβίας, exhortatus.

σκεδασμὸς, ὁ, Genini, Castor & Pollux Lacedæmoniis: quibus σεῦ pro θεοῦ dicuntur.

σκεδασμὸς, σεῦσα.

σκεδαστὸς, tibi. Herodot. σεωυτὸν, teipsum. Idem.

σκεδασμὸς, stragulum.

σκεδασμὸς, excutio, cribro, incerno, cribro, cerno, κατασείω, Suid. σήσας, qui cribrauit. Vnde Σῆσις.

σκεδασμὸς, ἀσω, σ. ἀκα, conclu. lo, stabulor: propriè de agnis, quanuis de aliis quoque dicatur animantibus. Iliad. θ, Κὰδ δὲ νὺ καὶ σήκεσιν ἐν ἐρίφους ἐρύκειν ἠδὲ καὶ αὐλίοις ἔστε. Interp. ἐν οἷς σηκὸν κατεῖχον εἰσέπεσον. Vide Σηκὸς. Xenoph. in 3. Ἑλληνικῶν, Τέλος δ' ὕστερ' οἱ μὲλιτ σηκασθέντες κατακοπτόμενοι, i. concluſi.

σκεδασμὸς, vel

σκεδασμὸς, vel

σκεδασμὸς, ὁ, gregis custos, stabularius: ædituus. apud Pollucem σηκασθέρος, ὁ τὰς μητέρας ἡδυβρώτων τὰ ἀπῆγῶν γωνία.

σκεδασμὸς, fagino, in Epigr.

σκεδασμὸς, pedissequa, proma: propriè quæ ruri penum seruat: cuiusmodi Laerte anus, teste Ælio Dionys. quæ & σκηὶς. sed perperam scribitur apud Hesych. Σκεῖνα legendum emm Σκῆνα id quod alphabeticus etiam ordo ostendit exponit autem σκηνὴν ἀγροικικὴν παρδίσκην.

σκεδασμὸς, ὁ, vel ἡ, verna, cubicularia, ancilla, seruus, οἰκέτης, οὖτος. Pollux. Aristop. Vespis, ὃν τῶν Σῶων αὐτὸς ἐν σκηνῇ κάθηρ. inferius scribitur σκηὶς. Comment. περὶ ἐλιῶν διάκονος, ὑποκριτὴς.

σκεδασμὸς, vide Σκαῖτας.

σκεδασμὸς, ἀ, lituus. σκηκιόζειν am σκηὶς, templum.

σκεδασμὸς, οἱ, λιγοῦ, Hesyc. vel qui stabula vel qui deorum fana suis latrociniis & furtis infestant quales sunt depeculatores & sacrilegi apud Latinos.

σκεδασμὸς, ὁ, ouium vel caprarum mandra Polluci. Aliis caula, stabulum in quo seorsum agni lactentes clauduntur. Hesiodus. σηκοὶ ἀμφίκλαλοι πωιμνίων. id est, ouile, septum ouium. Interp. Homer. Iliad. θ, σηκὸς dicitur quasi ἱκὰς τις ὢν, ὅτο τοῦ ἵστασθαι τὰ πρόβατα ἐστι. vnde verbum Σηκάζειν. Σηκὸς, ὁ τόπος, ὅτο τὸ σηκάζεσθαι ἢ ἵστασθαι ἐν αὐτῷ τὰ κτήνη, ædes, templum vel pars templi interior, quæ alio nomine adytum dicitur. Σηκὸς: de anum loculis, quæ loculamenta vocat Columella. Aristot. in 6. histor. Οἱ δ' ἀρρένες δύο τοιοῦτο τὸ μὲν σηκὸς, ἡ δ' ὑπ' ὦ μὴν ὑ θήλεια, ὅθι θατέρῳ δ' ὁ ἀρῖλος ἐπωδεῖται. Significat etiam σκηνὴν, καὶ ὅρος, πόδυσ: hinc αὐτὸς ἡκωτὸς, αὐτὸς ἐξ ἡμέρας. Item sacra olea. Vide Ναὸς apud Ammon.

σκεδασμὸς, ἡ, idem quod σκηὶς.

σκεδασμὸς, τὸ, quod lanci trutinæ sursum latè aditingitur, vt graduori fiat æqualis: æquipondium Vitruu. qui & lib. 9. cap. 3. ait, Aurum ad facoma appendit redemptori. & cap. vlt. Æquo pondere phelli, facoma faburrale, i. æquale pondus. Aristot. in Mechanicis dicit σήκωμα ποιεῖν, pro ἀεquilibrium facere. Pollux li. 4. cap. 24. διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐσταμένα, ὡς σηκώματα ἐξ ἀρχῆς ἐβόλησαν τῶν πλαγγόν. ubi σήκωμα vocat τὸ ἀντίβαρον mucronis farisſæ, id est, æquipondium, siue pondus quod altrinsecus additur ad æquilibrium moliendum.

σκεδασμὸς, lorum itugi, ὁ τῦ ζυγοῦ ἀκαμπεῖς, Hesych.

σκεδασμὸς, id est, σκηὶς, & τὸ σκῆνος, vasa quædam in quibus sit panis, parua dolia.

σκεδασμὸς, τὸ, sepulchrum. μνῆμα, σκῆπτρον. bustum, monumentum, signum, σημεῖον: vt σκῆπτρα ὀρύσσειν, signum vellere & tollere in bello. Σκῆπτρον, portentum, monstrum. Homer. Iliad. β, τέφρη μέγα σῆμα, φρήκαο, i. σημεῖον. Item forma, διαχώρισμα, tre phæum, columna, terminus. εἰς τοὺς ἀνηρημένους σκῆπτρα, in multas formas digestum, in multas diuisum partes, Dioscor. lib. 5. cap. 106. σάμαθος ἐστὶ λεπτὸς ἠθὸς ἀνθρώπινον, σάμαθα γραφίδες, scripta, γράμματα. Homerus. Σκῆπτρον & Τάφος, & Στήλη. honesta sunt verba, nequitia libidinis tamen ad obscœnitatem detorta, relata que in eorum numerum, quæ σκῆπτρα ὑμῶν καὶ ἔνδυμα νοῦμβρον versantur Theocrit. Idyl. ι, Σκώπτε δὲν γρῶας ὑπὸ σκῆπτρα καὶ ἔνδυμα πόλλας. Interpr. ἀπολῶν πόλλ', αἰτ, τὰς πολλὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ὅγκου τ' ἀνυγῆς σου, depila podicem sine fedem & nates. à similitudine tumuli, aut sepulchri, vsu sumpta est translatio. Sic & Verbū Θάπτω turpiter deflectunt. Aristoph. in Concionant. ὑπὸ ταῖν γ' ὑπὸ κρασπεδῶσιν δηλῦ τοσοῦτον θάψαμ' ἐν αὐτῷ σάκαμα τ' ἐσθόδιον. Καὶ γὰρ αὖ δεῖν ὑπὸ πάλης τοῦ σώματος, &c. Theocrit. Idyl. ι. Μὴ βάλτον πλοῖα σωρίζωμεν, ὕδε τα ἔρια. Interpres exponit τὸ σωρίζειν, ita etiā illi Στέφω & voce abutuntur pro podice: vt & Latini corona. Ob id dixit ille in phallicis,

Verpus vult coronari.

In quo significatu & guttur ponitur à Plauto in Aulularia. Os etiam apud Lucret. lib. 4.

Omnibus in populo missum pædoris ab ore.

Hæc simul, vt semel has spurcitias attrectare conueniret.

Σῆμα, infigne nobilitatis, τὸ σημεῖον, ἡ σημαία. Vide infrà.

Σημάρχης, Suid. σημάρχης, τάγμα. cohors, militia, signum.

Σημαία, ας, ἡ, signū proprie ea significatione qua pro vexillo ponitur. ταῖς σημαίαις ἐκφέρειν καὶ τὰ ὅπλα Θ' ἡ τῶν στρατιῶν ἐπιβολὴ καλεῖται, & c. signa repente efferri, & copias sequi iubet, Plutarc. in Fabio. Item milites ipsi qui sub signo aliquo comprehenduntur. Item signum, i. simulachrum apud Suid. Σημαία, insigne quod ad nobilitatis testimonium à principe conceſſum quæque familia sibi vendicat. Com ment. Aristoph. de Hippalectryone animali marino loquens, ἀστραπὰς ἢ πῶς ποκρὸν ὀδὸν εἰσφλαῦν ἐν τῇ σημαίᾳ ἀπὸ ἢ τῷ ἀσπίδι σημεῖα vulgò vocant armoiries. & armes. Hæc nobiliratis insignia ἢ σημεῖα, σήκωμα vocat Æschylus ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, vbi multa genera posuit.

Σημαίνομαι, τὸ, ὄζω σημαίνομαι, obsigno, signo, σημειῶζομαι Suid. apud Demost. σημαίνασθαι τὴν συγγραφὴν. Pausan. in Laconic. ὑπόσα δὲ σημαίνεσθαι, τὰ Πολυδεύκη σημαίνοντα ἐκάλει. Isocrat. στεφανοῦσθαι ὑφίαι, obsignatæ hydriæ. Plutarchus in Galba, στεφανοῦσθαι δημοσίᾳ.

Σημαίνομαι, signis colligo, i. conijcio, conijcitо, conjectura assequor, συγκλίζομαι. Synesius Ansio, κρὶ ἃ μὲ τὰληγόμενον, ὡς ἐμοὶ τὰ κατ' ὄνειρον σημαινόμενα, μάθε ὃ μὲ λέγει φησὶ σωσθῆναι. Soph. in Ajac. ἢν δ' ὅπως ἐγὼ κατ' ἰχνῶ αἰσσα, κ' τὰ μὴν σημαίνομαι τὰ ἐκπεπλεγμένα, partim colligo, ἢ ἐκ σημείων γνώσεται.

Σημαίνω, ἀ, ἀνῶ, significo, & ostendo Varroni. Aristot. Rhetor. 3. Τὰ δὲ ὀνόματα σημαντικὰ τῶν. Et indico, indicium defero, ol signo, nosco, adnoto, portendo, nuntio, enūtio, testor, certiorem facio, exprimo, explano, declaro, δηλῶ, σημαίνω, ἢ δήλωσιν δίδωμι, σημεῖον ποιῶ, do signum: vt σημαίνειν τῷ ὑφόδρᾳ, signum dare pugnę, Plutarch. σημαίνειν κατὰ ξέβρα signum ponendis castris dare. Aristot. de mundo. ὁ σεισμὸς ἢ οὐκ ἀπὸ τῆς ἐρημίας τοῦ τόπου ἐδόθη, &c. id est, simul atque classium exaudiri in exercitu coepit est: vel, simul ac tuba signum dedit. Ἐσήμηνε τὸ ἀποκάπτειν, signum receptui datum est, receptui cecinerunt, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. Polybius, ὅτι σφῶν σημήνη, κατὰ νύκτα σκίλωσι, ad primum classicum vasa colligunt. Aristot. libro de mundo, ὅταν ὁ θεὸς σάλπιγγι ὁμοίᾳ τὸ ἠχοῦν τὸν ἀέρα φύσει, καὶ εἰς πάσας ἐνδίκως χῶρ ἐν κύκλοις ἢ φέρεται ἄνεμος, i. simul atque signum omnibus naturis dederit, &c. Σημαίνω σοὶ ἀφροτας, i. Iato de Legib. Σημαινόμενον, quod verbo significatur, Cicero. Aristot. Rhetor. 3. ἐν τοῖς φόβοις, ἢ τὸ σημαινόμενον ἀ ἀφ' ἕν, aut in fono, aut in notione. id est significato. Σημάνω, cum Datiu. & Infinit. σημαίνουσιν ὑμῖν σοβεῖσθαι, nobis properandum significant, Xen. libro 3. Pædiæ σημαίνω αὐτοῖς ποὶ χρῆσθαι, do eis præli signum, Idem. Σημαίνω, obsigno, σφραγίζομαι, edico, impero, ἐπιτάσσω, imperito, σῆμα, cum genitiuo. Iliad. ξ, ἔρατο δὲν σημήνειν. vnde τὸ σημαινόμενον ἐκφέρειν, parere mandatis, imperata facere, τὰ κελευόμενα ποιεῖν. Homer. Iliad. ο, πάσιν ἢ σημήνειν, id est, imperare, προστάττειν. Plato in Phædone, τὸν σημήναντα αὐτὸ, iniussu suo, Cicero. Σημεῖ ω, dicto. Plato 1. de Republic. ὁ λόγος σημαίνει σ σημεῖον, significare. signum esse. σημᾶται, non σημῶται, Phrynich. σήμωσον, significa, Euripid. ἀνασήμηνον, Xenoph. in OEconom.

Σημαφόρος, signifer, vexillarius. dicitur & pro eodē σημειοφόρος.

Σημαφορῶ, ῶ, ἡ, significatimus. à Pausania in Atticis fit mentio aræ σημαλίᾳ διὸς, qui quasi signa demonstrat, inquit Greg. Gyrald.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ, quo significatur. Pro pastore, Apollon. Rhodius.

Σημαντικός, ή, ὸν, q. significativus, significans & significatorius. σημαντικὸν ἐστιν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος, Athenagoras in Apologia.

Σημαντὶς, ίδος, ἡ, terra sigillaris, terra cuius vsus in obsignandis literis: de qua Cicero pro Flacco. Herodotus in Euterpe, καὶ ἴσταται γῆλῳ σημαντρίδι ὑπεπλάσατο, ὑπεπλάσατο τὸν ἀκάνθινον.

Σήμαντρον, ου, τὸ, signaculum, σφραγὶς, vinculum epistolæ, & pro signis & notis, Euripid.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, signator, q. significator, index, ductor, prætor, princeps, ἡγεμὼν, ὑπαίτιος, Suid. dux qui dat signum classico, ἰλίου χ. auriga, rector, imperator, qui vnicuiq; designat quid faciendum sit. Aristot. de mundo, πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖται, omnia sub vno duce mouentur. σημάντορες φωνῆ, Nonn. σημάντορες σαλπίγγων, magistri tibulorum, Apol. Rhod.

Σημασία, ας, ἡ, significatio, φαντασία, intellectus, signi datio, classicum, cap. 2. Numer. & cap. 29. ἡμίσεος σημασίας, dies clangoris & tubarum.

Σημαστήριον, signif. quibuslam colligo: scholi. Sophocl. vide Σημαντήριον.

Σημειογραφέω, notis & conscribendi compendiis scribere, Plutar. in Catone.

Σημειογράφος, ὁ, ταχυγράφος, exceptor, actuarius, qui notis scribit vt verba oratorum subsequatur, notarius. Plutarchus in Catone, οὔτω γὰ ὁ πάππος οὐδὲ ἐκάλυπτεν οὐ κολοῦσι σημειογράφους.

Σημεῖον, ου, τὸ, signum, nota, indicium, probatio, argumentum, ostentum, prodigium, symbolum, significatio, vestigium, vexillum, ὁ φέρων τὸ σημεῖον, signifer, Plutarch. in Camillo. σημεῖα αἰδοῦς, Thucyd. signa attollere atque efferre. σημεῖα δὲ τοῦ ἀπόντος πυνθανόμενοι Κᾶρες λίγουσι φράσε, Herodotus lib. 1. σημεῖον ποιεῖσθαι, pro argumento accipere, ἰδοκρατ. σημεῖον δ' ὧν τις ποιήσαιτο τοῦ Ἡσιόδου ποίησιν, id est, id ita esse tibi Hesiodi poëtis fuerit argumento. σημεῖον ἐς ἀριστον ἢ κακόν, Plato Epist. 7. argumentum virtutis & improbitatis. Σημεῖον καμεῖσθαι, pro argumento accipere. Theophr. hist. lib. 1. cap. 22. Καὶ τῶν σημείων καμεῖσθαι, καὶ μεγάλῳ πιθανῷ. Σημεῖον ἦ, locutio est, pro huius rei quam dico signum est & argumentum: & sine verbi Substantiæ, at alius adiectione dicitur. Demosth. de falsa legat. σημεῖον ἦ, εἰ ἦ μὴ εἰρήνη, huius rei argumentum est. Σημεῖον, punctus vel punctum, κέντρον, ἀκρεμὼν. Aristotel. de mundo, ἡ γὰ ἀλήπεια ὡς αἰσχύνης ἔξω σημεῖα κατεπηγὸ ἀλλήλων. Σημεῖον, miliare, vel potius nota miliaris. Herod. 8. ἀπεχούσι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, ad decimum sextum ab vrbe lapidē. Et Iustin, in Paranæstico, ἐν τῷ κομψῷ ὕδατι κελευομένῳ πόλει ὡς σημείων διεστάναι βαθμῶν, ad sextum à Baiis lapidem. Σημεῖον, tempus præstituū, Aristoph. Item augurium, Xenoph. Σημεῖον vocat Plutar. in Pericle arietem vnicornem. Sunt qui discrimen ponant inter σημεῖον & τέρας, quòd σημεῖον sit præter consuetudinem, vt apes in domo: τέρας verò præter naturam. Ammon. distinguit à τεκμήριον, vide Τέρας apud eundem. Σημεῖα in arboribus apud Theophr. hist. lib. 2. cap. 4. arborum portenta vocat Plin. lib. 17. cap. 25. Σημεῖον, horarum nota. Pollux, ὥσπερ, ἡ ἡμέρου, σημεῖον, vt Menand. appellauit. Lucian. in Gallo. significat & figillum seu signum quod aliquis suo κτίσματι imprimit.

Σημειοῦμαι, annoto, & idem quod ὑπομνημονεύω. Item commentarium rerum scribo, ex quo fiat postea historia. Ita vita Thucy. Ἀφ' ἧς ὁ πόλεμος ἠρξατο, ἠσημειώσατο τὰ γενόμενα πάντα, οὐ μέλις κελλοις ἐφέρετο τῶν ἀφ' ἑλλὰς ὡς ἕκαστα τὸ σημειώσει τὰ ἀφ' ἡμῶν.

Σημειοῦμαι, infinguo, fingum prætendo, imitor. Gregorius de Iuliano dæmonum phantasmatis perterrito, ὁ δὲ τοῦ ἀδελφὸν πλησιὰς, ὅτι τὸν σαυρὸν κατεφθάρη, ἡ τὸ πανικὸν φάσμασιν. ἡ τὸ τοῦ σημεῖον ἐφ' ἧ φόβον. Σημειοῦμαι, Passiuè pro insignior, notor. τοῦ ἁλιεῦσθ φωτὸ σημειοῦμαι ὑφ' ἑσθῆτος, Nazanz. σημειοῦσθ' ἡ ψυχὴ ὑπ' ἀνδρὸς τῇ χρίσματι, τῇ τοῦ ἐνθυμήματι, Idem.

Σημειοφόρος, ου, ὁ, signifer. vide Ἐκτακτοι, in Append. de vocabulis militar.

Σημειόω, ώσω, σ. ωκα, insignio, noto, vnde pass. apud Gregor. τοῦ ἁλιεῦσθ φωτὸ σημειώμαι ὑφ' ἑσθῆτος. item signum & notam imprimo, obligno est item. idem quod σημειόομαι, id est noto, annoto, excipio, & Attic. Accuſ.

Σημειωδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, significans Aristotel. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo lib. 8. expositur & notabilis apud Philonem de vita Mosis lib. 3.

Σημῆναι, ω. ἀ, notatio, signum, commētarius, designatio, significatio. ad hoc ita, animadiectio, indicium, notæ. Medici vocant σημείωσις & aliquando σημεῖα. cuncta illa quibus cognitis aliud quod ignorabatur, cognoscitur. vide Σημειοῦμαι.

Σημειωτικὸς, de signis agens, notis distinctus. σημειωτικὸν μέρος, appellant medici eam medicinæ partem quæ de signis agit.

Σήμερον, hodie Gaza lib. 4. τὸ σήμερον, dies hodiernus, τὸ καθ' ἡμέραν σήμερον, hoc quod dicitur hodie, Apost. cap. 3. ad Hebr. vbi Erasm. totum hoc tempus, inquit, vsque ad finem vitæ, vocatur hodie. τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Plutarc. in Fabio, ἡ νὺ ἡμερ σήμερον νενίκηκε, hodie duplicem victoriam retulisti.

Σημεῖος, τὰ, in Epigr. signa, puncta.

Σημῆναι. vide in Σημαίνω.

Σημικίνθια. vide in dictione Σημικίνθια.

Σίμιοι, ες, caudam motitans, adulans. de canibus & equis dicitur. vide Σαίρειν.

Σηπεδών, όνος, ἡ, putredo, caries, excedens vlcus, vlcus putrescens, Dioscor. lib. 3. c. 6. σηπεδόνας κεδαίρει, Idem lib. 1. c. 67. putrilines purgat, Hermol. putrescentia vlcera, Ruel. & Marcel. Illuci Σηπεδ ων, ἕλκους νομὴ λοιδορία, ὑπερόχθευσις. maximè orium molestum: ita vt interdum dentes osſiaque abſilant.

Σηπεδονώδης, ἀήρ, vitiatus aer, Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

Σηπεδών, ὁ, genus lacerti est apud Ælian. & Nicand. nomē hac, quod ab eo lacerto commorsa caro putrescat.

Σηπία, ας, ἡ, sepia. vide in prouerb. Perca sequitur sepiam. Dicunt etiam Σηπιὰς pro eodem. Nicander in Alexiph. Ἡ δὲ σηπίη φιξὶ λέβης, ἢ καὶ μακάρεσι Οἰδμα χολῇ διλύεται μελιδνὸν ἀχνύσης ὀρυλλῷ.

Σηπίδιον, ου, τὸ, sepiola, Aristot. lib. 5. Anim.

Σήπιον, ου, τὸ, sepium: sic dicitur pars quædam dura & solida secque qua Aristotel. 4. Animal. In sepiis habetur, quod proiectione respondeat piscium spinis, Idem libro 2. de partis Animal.

Σήπομαι, ἀ. σήψομαι, σπρισι, ἀόρ. β. ἐσάπιλον, putreo, putrefco, rarefco, rancidus fio, μυδάω, sentio putredinem, vel cariem. Dolens absolut.

Σηπτικὸς, ἡ, ὸν, putrefactiens, vim habens putrefaciendi. Alexand. Aphrod. Ἐστὶ δ' ὑπόκρισις αὐτὰ σηπτικὸς, hæc qualitas putrinem creat.

Σηπτικὸς, &

Σηπτὸς, vim habens putrefaciendi. Athenæus lib. 6. τὸ δὲ σκιλλιτικὸν ὄξος πρὸς τὰς ὑγρὰς αἰμόῤῥοας πλεῖστα σηπτικὸν ὑπάρχει. ὃ γὰ ἡ πίτυς. Inde Σηπτικὰ, vel σηπτὰ, medicamenta dicuntur putrefacient acta sunt eiusmodi vt humectando atque calfaciendo carnem mollem & prætenerā reddant, liquent & colliquat absque sensu doloris: talia sunt cedria Aëtio, arsenicū, chrysocolla, dry opteris, pityocampe, aconitum, & Sandaracha. Hæc cum putore fiue fœtore corrumpunt. Galen. Simplic. lib. 8. Χρὴ δὲ εἶναι τὰ κολλύμια φάρμακα σηπτικὰ, ἡ κεδαίρειν μᾶλλον, ἢ σπαθᾶν χρὴ, ἢ χρονιόλεα, ἀραιοῦσαι τε, ἡ τὰ τυχόντα, ἡ ἀντιτύπωσιν τὴ σωπτικὴν ἄπαντα, ἡ μᾶλλον τὰς μελαίνας σαρκὸς ὑπὸ τῶν χρωμάτων. Dioscorides δυνάμεως σηπτὰς dixit lib. 3. cap. 11. & lib. 2. cap. 67. Plinius lib. 34. capit. vlt. de Sandaracha, Summa eius dos, septica Idem lib. 27. cap. 12. de Myoscride, vis ei septica & exulceratrix. Errant nostri Medici qui erodentia exponunt quod ex Celso constat: ait enim lib. 7. cap. 21. Illinitur medicamentis quæ sic exedunt, ne erodant, σηπτικὰ Græci vocant. De genere autem Septicorum sunt & ea quæ καθαίρουσι cuniculos, illis tamen imbecilliora nec in altum subire valentia dicta sunt, quòd excrescentem carnem detrahant atque absumant. Eius generis sunt, æs vſtum, æris squama, flos æris, & petræ. De quibus vide Galen. loco citato. Aristotel. hist. anim. lib. 8. cap. 29. Ἡ τῶ σκώληκι ἐν λιθίῳ γένεσις, ὡς ἔοικε σηπούσης τῆς πέτρας, ἡ ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Σηπτικὸν δ' ὠὰ καὶ, vis tabifica Plin. & Tacit. Liuio.

Σηπτὸς, putridus. vide Σηπτικὸς.

Σήπω, ω. ἡψα, π. ησα, putrefacio, corrumpo, ad cariem duco. vide Τήκω.

Σηρογλώδης, ες, ὁ, ἡ, rimosus, cauernosus.

Σήρογξ, γγος, ὁ, antrum, specus, μυχὸς, cauerna, hiatus terræ, locus altus & præruptus. σήρογγες, ai, Aristot. lib. 5. Anim. i. rimæ, cauernæ & fauces: sic Gaza. σήρογγες ἔχωι ἀκάθ', ἃς εἰς legitur. 4. Dioscor. cap. 176. vbi Ruel. fistulas habens tenues: sed Mattiolus tenues habens discurrentes venas.

Σῆρες, οἱ, Seres populus, vel vermes nentes sericum. vide Σηρικὸς.

Σηρογλυφὴς, σηρογλυφίδος.

Σηρικὸς, sericum. σηρικὸν νῆμα dixit Arrianus in Periplo maris Rubri. Dion lib. μγ. σηρικὸν ὑφασμα χλιδῆς βαρβάρῳ ἔργων. Idem, ὑάκινθ ἀπεστεφανῶθη σηρικὰ μανδύαι ἀῤῥᾳ χρυσῷ. Strab. lib. ιε. τοῦτα δ' ἐς τὰ σηρικὰ ἐκ τινῶν φλοιῶν ξαινομένων βάπτει. Paufanias Seres populos à Sere vermiculo dictos censet. Seruius apud Seres vermiculos esse prodit, qui bombyces dicantur. Huic assertur Suidas complurésque alij. Plinius cum Ammiano Marcellino, dixit libro 6. cap. 17. Seres populos esse lanificio nobiles. Virg. Georg. 2.

Vellera quæ vtfolijs depectant tenuia Seres. Claudianus.

Stamine quod molli tondent de stipite Seres. Seneca poëta. Quæ fila ramis vltimis Seres legunt. Coas vestes à bombycinis nihil differre graues authores volunt, quas tamen à Sericis separant. De iis Tibullus lib. 2. Eleg. 3. Illa gerat vestes nues, quas Cœmina Coa Texuit, auratas disposituq; vias. Propertius in primo. Et tenues Coa veste mouere sinus. Horatius Serm. 1. Altera nil obstat Gois tibi, pene videre est Vt nudi-

&c.

&c. Ouidius, Siue erit in Cois, Coa decere puta. Aristot. lib. 5. hist. Ani. φράτη ὃ λέγεται ὑμᾶς ἐκ τοῦ παιρείλ ματος θυρᾶτος. Quæ posuit Plin. lib. 11. cap. 22. de bombycibus loquens, vbi tamen Ceo legitur: & cap. seq. Co. Vide & Solin. cap. 13.

Σείω, aperio, rideo, simulatè rideo, os in longum extendo. vide Σιαίνω.

Σής, τος, ὁ, tinea, vermiculus vestibus noxius, σκώληξ ἐσθιόμενον τὰ σπυρόμενα, à tineis pertusus & deroſus. Chryſoſto. ἔφασον τῆς σκωρίας αὐτὸν τὸ λυμαινόμενον, ὁ σὴς ὅσος τὸν ἰὸν: τὸν σῆτα, τὸ ἔριον. ὁ δὲ σὴς ὅδε σκώληκας ἐξίτηλον κὐδὲν τῆς ξύλινος: ἢ ὃ σκώληξ ὃν κατέτων: ἐξ ὧ μηδὲν τὸν σὴτ ὑδωρ ἀπ' ταῦτα ἐ ὀσφύον: ψιλὸν σῦκον, inquit Interp, Heſiod. ſuperius σὴς ſcribitur. Theophr. hiſt. lib. 1. c. 16. de Polio, τὸν δ' ἢ ὑφ' ἐκ τοῦ σῆτος ἐκ τῶν ἱματίων, ἀφανὲς. Sed lib. 2. cap. 9. de ſicuum caprificatione, Σῆτες ἐκὰ ὑύλλου κρεθέντος. hic legen. ψίλον. At verò lib. 9. c. 12. vbi legitur, χρώτου δ' φοίνικ τὸν ὄχλ, ἢ τὰ φαλαγίδια, ἢ τὸν σὴτα, ἢ τ' ἄλλα ἕρπτα. reſtituendum. σῆτας. Lege Σκ. Σῆτες vulgò Ἄττες, τερηδόνιτες.

Σήσαμον, ſiue Σήσαμος, ſeſama vel ſeſamum: frumenti genus Indici, cuius ſemen viſitur in officinis, planta ipſa hactenus ignoratur. Lege Theophraſt. hiſtor. lib. 1. cap. 18. lib. 4. cap. 10. & lib. 8. cap. 3. Aliud eſt Κόφτον, quod & authore Herodoto Σήσαμον vocarunt. De Seſamo etiam Dioſc. lib. 2. cap. 121. & lib. 4. c. de papauere. Plin. lib. 18. cap. 10. Ex eo fit oleum quod Σησάμινον ἔλαιον vocat Dioſcorid.

Σησαμίς, ἡ, ὁ Σησαμὶς, apud Hippocr. Athen. lib. 14. Σησαμίδες, ὀλίμπιες ὦ σησάμου πεφυγμένων ἢ ἕλαιω σφηγεσὶ ἢ πέμμασι. vid. Σησαμοῖς.

Σησαμίτης, ὁ, panis ex ſeſamo factus, Athen.

Σησαμοειδὲς μᾶζα. ſeſamoides magnum, genus herbæ, Dioſcor. lib. 4. cap. 142. σησαμοειδὲς μικρὸν, ſeſamoides parvum, herba. Ibid. cap. 143.

Σησαμοειδὲς, τὸ, oſſicula, quæ manuum pedúmque articulis circúpoſuit natura velut auctarium: dicta à ſeſami leguminis minuti ſpecie, apud Galen.

Σησαμοειδὲς ἀκάνθης, ſemen ellebori nigri: ſic dicitur apud Dioſcor. lib. 4. cap. 141.

Σησαμον, τὸ, vide Σησάμη.

Σησαμὶς, ὁ, ἡ, idem: & vrbs Paphlagoniæ.

Σησαμοῖς, οὔσης, ὁ, ἡ, ἐδὲ πλακοῦντος, genus placentæ ex ſeſamo & melle. Comment. Ariſtoph in illud in Pace σησαμὶς ξυμπλάττειν, ἐδώμαιν, inquit, ὃν τοὺς μάλιστα σησαμοῦν διδόναι, ὃ ὕστερον πλακοῦντα μιᾶς ὄντα σησάμου ποιᾶ μόνον. vide Σησαμοῦς. Differt autem à σησαμοῖς, quod idem eſt quod σησαμὶς: vnde σησαμοῦν ἄρτον, quod & σησαμοῦς dicitur, quo Cyri perungebantur milites, Cælius.

Σησαμώδης, ſeſamæ vicinus, ſeſamaceus.

Σῆτας, vide Σῆθω.

Σῆτι, pro σῶς, tuis. σῆσιν ἐ χρὴ φρεσὶν, tu condita mente teneto.

Σητὶς, tribratio, item eribi agitatio, quaſſatio, ἢ τῦ κοσκίνου κίνησις, Suid. σῆτὸ τὸ σῆθω, τὸ κοσκινῦν.

Σήτρον, cribrum, Heſych.

Σητᾶθ. cribratus.

Σητάκη κεφάλαιον, cepæ ſetanicæ, Theophr. lib. 7. cap. quarto hiſt. plantar.

Σήτιθ ὠορὸς ſiue σητώδης, vt ſcribit Orus apud Etymol. triticum quod hoc anno, id eſt vere ineunte ſatum eſt. Gal. putat idem eſſe cum trimeſtri tritico. Heſych. tamen σητώδης ὠορὸς καθαρὸς, ἰσῖ δὲ μορὸς. Suid. σητώδεον ἀρτον denominari dicit ὅτι τὸ σῆθω, τὸ κοσκινῦν, vt ſit panis ex farina ſuctreta.

Σητόβρωτος, ου, ὁ, comeſtus à tinea, qui à tineis roditur, tineis obnoxius. Sic ponitur in Epiſt. Apoſt. Iacobi (vt in Actis Σκωλὰ κόβρωτος, à vermibus depaſtus.) capit. 5. Τὰ ἱμάτια ὑμῶν σὴτόβρωτα γέγονεν. veſtimenta veſtra à tineis corroſa ſunt.

Σητοδιὰς, ἰάδος, ἡ, papilio.

Σητόκοπος. vide in Σής.

Σήτ, τὸ, ſerpens, ſic dictus à tabe quam infligit ſuo morſu, in quo vis ineſt tabifica, i. σαπτικὰ δύναμις. Vnde Lucanus, Oſſaque diſſoluens cum corpore tabificus Seps. Nicand. in Theriacis, Σῆπα μὲν πεδανότατα κλῆξεν. Vocatur & χαλκὶς ab Interprete. & Plin. lib. 32. cap. 5. Dioſcor. lib. 2. cap. 70. Σὴψ λοβὸς ὄνος σαύρα ἐ χαλκὶς χαλκιδικὸν. Et lib. 5. cap. 24. genus viperæ eſſe ait, ἀφίησι δ' ἢ τοὺς ὀδὰς ὀχέδην τῆς χαλινώδους σηπὸς δηλητήριον. Theophr. lib. 9. de hiſto. cap. 12. de Panace Heracleo loquens, χρώτου δ' φοίνικ τὸν ὄχλ, ἢ τὰ φαλαγίδια, ἢ τὸν σὴτα, ἢ τ' ἄλλα ἕρπτα, i. ſepas. Gaza vertit tineas: corruptus enim codex habet σῆτας. Deſcribit Actius lib. 2. cap. 2. Σῆπα ἐτιον vocat Hippocrat lib. 3. de morbis popul. Segm. 3. & lib. 6. Segm. 7. puſtulas quas & ἐκθύματα ἢ ἐκφύματα dixit.

Σηπεδὼν, όνος, ὁ, putredo, q. putrefactio, corruptio.

ΣΗΝΑΡΟΣ, ὁ, ἢ, & Σθένηρος, ὁ. potens, validus, robuſtus, ἰσχυρός.

Σήνης, proprium ſerpentis, Interpr. Homeri.

Σθένος, τὸ, potentia, ἰσχυρὸς, vis. παντὶ σθένει, omni conatu, omnibus viribus, Demoſth. σθένος ὁ ἐμοὶ σὸ, σθένος ὁ σὸς ἐμοὶ, Apollo. Rhod. ἐκ σθένος ἔλε. dicitur & βίη ἐκ σθένος, pro eodem.

Σθήσω, μ, σομαι, ασα. confirmo, roboro, Actius. Accuſ.

Σθῆναι, poſſum. σθένει ἐκ πλοῦτος, opibus valere, Soph. in Aiace. Ibid. σθένει κατ' ὀλίγον ὁ σπουδὴ ὁ σθένος, illuc vado quò poſſim. Ariſtoph. in Pluto, κατ' ὀλίγον ὁ σθένος ἀφίνω, pro viribus meis. ὠδὲ ἀπ' ἀθένει, nihil poſſit, Plautus. in Opuſc.

ΣΙ Α. ἡ, ἀρίδα, ξ. ὁ.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ, cap. 18. Deuter.

Σιαγὼν, όνος, ὁ, maxilla, σὺ σιάνεται σθεναρωτάτη.

Σιαλείδης, ου, is nomen, de qua Callimach. 18.

Σιαλίζω, μ. ἴσω, ſaliuam emitto.

Σιαλὸς, ὁ, ſputum, ſaliuarius lentor Plin.

Σίαλον, τὸ, ſalium, ſputa ex ore emiſſa. Dicitur etiam σίαλ & vel σιαλὸν à Pollux. Xenoph. ἐκ τὸ σίαλον ἐκ τὸ τάμισος κατπίνουσιν, ex ore ſaliuam expuunt. τὸ σίαλον ἰὸδες γίνεται, ſaliua veneni eſt inſtar, in Problem. Alexand. Aphrod. ſic Politian. Gaza autem, ſaliua ſit rubiginoſa. prior expoſitio videtur melior. vide Ψώμισμα.

Σίαλῶδης, ὁ, porcus pinguis. Odyſſ. ζ, ὀρείοιο συὸς τέκε αἰὲ Ζωτρόφων σίαλων τὸν δέρεον ἀ ἄπατον, σὺς σίαλον, hoc eſt, χοίρος δυσχερὴς, λιπαρὸς, σιτώδης. Homer. ibidem, ἀθήρισεν ὃ σύας σιαλὸς ἀπτάλλων. σίαλος exponit Heſych. δύσχρους, λιπαρὸς, & σιαλώτας, πρόβατα.

Σίαλῶδης, axungia, Hippocrat. lib. 4. de victus ratione in morbis acut. Sic tamen ſcribitur in neutro apud Ariſtot. lib. περὶ ἀκουσμάτων βαθυγλώσσα ἢ ξύλινος ὡς τὰ σπασμώδεα τὸ σίαλον, ὦ φανότερα γίνεται, malim τὸν σίαλον.

Σιαλόχθ, ὁ, ἡ, qui ſpuit inter loquendum. qui ſaliuam funditinimirùm dum quempiam alloquitur: atque adeo qui hunc ipſum ſaliua reſpergit ſeu ſaliuam ei inſpuit. Heſyc. σιαλόχοις expon. τοῦ ὀρρωδήσοντας σίαλον ἐκ τῦ ὀρρωδίας ἐμέλλας.

Σιαλώδης, pinguis, opimus. Dionyſius Poeta, Δεινὸν ὑπὸ σωμάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλὸν, ſaluiarem ſuccum, vel craſſam ſpumã.

Σιάλωμα, ατος, τὸ, circulus ſcuti, munimen exponit Laſcaris apud Polyb. locus Polybij eſt hic ὃς ἢ ὄμφος σὺν ὀργυιᾶ σιάλωμα, ὃν τὰς κεφαφορὰς τῆ κεκμηκὸν ἀσφαλίζεται. vide Ἀσφαλίζωμαι.

Σιαλῶσαι, ποικίλως, i. variegare, Heſych.

Σιδάια, ων, ἡ, &

Σίδαι, pera.

Σιδάη, ἡ, malum granatum.

Σιδάκιον, Punicorum cortices, ſidia.

Σιδώνη, Athen. pro venabulo, fol. 61. ἐν οἷ ὑπάμπυσεν κυνηγὸν δύο ἔγχεσι σιδώνεσι βλῆχρον ὁυ, &c.

Σιδώνιος, & σιδωνικὸς. vaticinari, reddere oracula. Et more ſenium delirare vtitur Cic. in Epiſt. famil. Ariſtoph. in Equitib. Ὁ ζήτων σιδωνιᾶ. quem morbũ in ſenibus λέγει, in pueris μάνιαν vocari tradit Ariſtos in ſexto.

Σιδύλλεια βίβλος, ſibyllini libri, Plutarc. in Fabio. ἐκ τῶν σιδυλλείων ἀπαγγελιῶν ἢ τῶν ἐξ ἐκείνων τὰ θεοῖς χρῆσθαι κατασκόπων θεσπισμῶν ὄντα λιόντων σιζυλλιν ὁ ἀδὲ κατηχήσεις, dimidiati leones haſtile mordicus tenentes. Σιδώνιον, tibiarum theca, ἢ τῶν αὐλῶν θήκη, Pollux.

Σιζυλλιστὴς, ſpiculum haſtile, Polyb.

Σίγα, tacitè, σιγῆ, quietè. Σιγήσαμεν ἀυτὰ τῶ σκασκατικὸς, ὅσῳ ἐκ ἀβεκτέον πᾶν λάγνισμον. Apollon. lib. 2. Argon. σίγα εἰ ἄσυδὸν ἐσκασε, &c. lic Ariſtoph. κεκλῆξο σίγα. Eurip. in Hecuba, Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σιγᾶ πᾶς ὅστις λέως.

Σίγα, tace, σιώπα. Odyſſ. ξ, σίγα νῦν, vtraque ſyllaba longa.

Σιγαλέῶ, tacitus, Iulian. lib. 3. Epigr. κάτω σιγαλέῳ.

Σιγαφαῖ, ἐ φωνοὶ ἢ ὀρέων τιτίζουσι, mutæ & agreſtes cicadæ, Heſy.

Σιγάζω, μ. σω, σ. σασ. facio ſilere.

Σιγαλόες, όεντος, ὁ, ſpledidus, varius, ποικίλος & ob pulchritudinẽ. admirationẽ & ſilentium inducens. epithetum frenorũ. Eraſ. trãſtulit pictus in Prouerbio. Artipe negotij curã: & Ouid. l. 4. Metſtulit pictus in Prouerbio. Artipe negotij curã: & Ouid. l. 4. Metamorph. Interp. ἢ τοι θυμάζομεν ἢ ἀμφοφῶ ποικίλα τὰ κεκασμένα τὸ σιωπηλὸ ἐκ τὸ θαύματος ἐκ τὸ θεμάρα, i. magnifica. Et Odyſſ. λ. ἀείρας σιγαλόεντα, ita præclare elaborata, vt cũ filetio ſpectari debeant. Ité quod ob teneritatẽ & ἀπαλότητα nullum edit fragorẽ aut crepitum σιγαλόες dicitur, τὸ ἠπαλὸν, τὸ ὄζοκρον, Euſt. Iliad. ε & χ. Et χιτὼν σιγαλόες, Hom. Odyſſ. ὃ, elegans tunica dicitur.

Σιγάσω, μ. σω, σ. σιγήσομαι, σ. σα, ſileo, ſtatuo, ſilentio ſupprimo, ſuppreſſo, ſtatuo, ſilentio ſupprimo, ſuppreſſo, ſtatuo, ſilentio ſupprimo, ſuppreſſ

& verba, Euripid. Idem in Hecuba, Σιγᾶτ' Ἀχαιοῖσῖν πᾶς ὅσοι λαὸς στρατοῦ σεσῖς πολύτλητος λόγου. Et Pacuuius, Σιγᾶτε πάντες καὶ τὰ μυστήρια κρύπτεσθε, ἀκούσατε σιγητῶς. Et Pacuuius, μυστήριον χρήσιμε, ἀκούσας σιγητῶς. mysterium quod à temporib. æternis tacitū fuit, Paulus cap. vlt. ad Rom.

Σίγυνος, ὁ, Sigæum, vrbs vel promontorium Troadis. Σίγυνος, ὁ, ἀκτὴ ἐκ τοῦ Σιγαίου πολίχνη. Σίγυνος, ὁ, ὁ τόπος, Etym.

Σιγὰρπασος, ὁ, clam arrepens, σιγῇ ἁρπάσας τι, ἀλοπρόδατος.

Σιγήλεος, ὁ, ἡ, silentium, taciturnitas, σιωπή. Eurip. in Aiace. Σιγηλεῖ κόσμῳ φέρει τὰ σιγή. In Oreste, ἔστι δ' ἡ σιγὴ λόγου κρείσσων ἡσυχίᾳ· αὐτὴ δὲ ἡ σιγὴ τὸ κέρδος. Quibus ostendit, taciturnitatem mulieri decus addere: & esse vbi præstet silere, quàm loqui: & contrà, vbi loqui quàm silere, priori longa: vnde ἀσίγητος.

Σιγῇ, tacitè, submissa voce, ὡς σιγῇς, σιωπῇ. Odyss. ε. σιγῇ νῶϊ ξυνίει, silentio audi, ἐᾶν σιγῇ, tacitè relinquere, Plato de Legib. σιγῇ δ' ὁ γον πατοῦμαι, submissa voce loquor. Item κλέπτειν, clam clanculum. σιγῇ τῷ σἰδήρῳ, clam Æthiope, Herodot. σιγῇ φίλοις, clam amicis, Euripid.

Σιγηθέν, quod silentio retentum est.

Σιγηλὰς, οὐ, ὁ, vel σιγηλὸς, taciturnus, oxyt. σιωπηλὸς, vel σιωπικός.

Σίγηλος, ὁ, proparoxyt. sigelus, narcissus, Cyril.

Σιγᾶν, Doricè pro σιγᾶτε, tacere.

Σιγάνη, μακρὰ ἀσπὶς, hastile Macedonicum. melius per υ in medio, Apollon. lib. 2.

Σιγηρὸς, οὐ, ὁ, taciturnus, quietus, σῖγος.

Σιγηρῶς & Σιγηλῶς, quietè, tacitè, ἡσύχως, Hesych.

Σίγκασυς, ὁ, animal, quod quidam terrestrem crocodilum vocant. melius scribitur σαῦρος.

Σίγλαι, ὰι, inaures, Sic vocant Dorieses, teste Polluce, τὰς ἑλικας sine ἑλικτῆρας: Æoles ἀφίπαλα: Comœdia ἐγκλασίδια à flexu: & ἐροδίτια à forma pinei strobili: & βοτρύδια. dicuntur & Σίκλαι.

Σιγλοὶ, οἱ, sunt quas vulgò vocamus Sifras, notæ scilicet compendiariæ. Ita enim vocari scribit Iustinianus in Pandectis Græcis. Plutarchus dixit in Catone, Σημεῖα καὶ μικρὰς ἀνὰ βραχέα τύπους πολλὰ γραμμάτων ἀνωμάτων χυτὰ. Arsque ipsa notoria vel notaria dicitur ab Augustino in collationibus operis breuiculi: Et ab Apulcio de asino aureo lib. 7. De iis Martialis libro 14. Seneca Epistol. 91. Tranquillus in Iul. Cæsare, & in Tito. Pædianus de Orat. & pro Milone. Dion lib. νι. Cicero etiam Epistol. ad Attic. 13. In Græca constit. Αὐτοῦ παύσης ὑπικεισθῆναι τὰς ποιητὰς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ σημείοις ποιῶ τὴν γραφὴν χρωμένων, ἀλλὰ σίγλας καλούσιν. sic scriptum.

Σίγμα, nomen literæ, de qua Herodot. Significat mensam vel potius cœnaculum semirotundum instar hemicycli & lunatæ testudinis: à similitudine literæ Græcæ, de quo Epigr. Aspice lunata scriptum testudine figma. Lampr. in Heliog. Illud sanè mirum videtur, vt de croco figma stratuerit, quum summos viros rogasset ad prandium.

Σιγματισμὸς literæ σ concursus, vt apud Virg. in Georg. & sola in sicca fecum spaciatur arena. & Æn. Tum ruca assiduo longè sale saxa sonabant.

Σιγματοειδὴς, ὲς, habens formam literæ σ. σιγματοειδὴς ἡ ὑμένη. Σιγμοειδὴς, οἰ, membranæ sunt tres in vena corporis arteriosa: à quibus pulmo nutritur, intrò & foras nuzantes, Galen.

Σιγυὸς, ὸν, ὁ, ftridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur, reperitur & σισυὸς pro eodem.

Σίγυνθος, ὁ, vinum signinum, Diosc. lib. 5. cap. 13.

Σίγυνον, iaculi genus, venabulum: quasi σύνιγμα, ὁ, ἐξ οὗ σὶς κρίνων οἰονεὶ κυνηγῶν. vide Σίλουδι & Σίσυνον.

Σίγυνος, scutella, quæ & peltaria. Item hastæ ferro totæ obductæ. & ἁ. aptas simpliciter sic dicunt Cypri, Etym. Apoll. 2. Argon. κατωκίσατο ἀζοχίας ἀπὸ σιγύνου, &c. vbi Interpr. σιγύνου δ' ἀκόντιον εἶ κύβευσι τὰ ἀκόντια· ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια.

Σίγυνον, iaculum penitus ferreum, ὁλοσίδηρον ἀκόντιον, Lycophr. Eustath. Iliad. γ.

Σίγυνος, subulcus.

Σιλικὰς, genus cantilenæ.

Σιλλέκτης, ου, ὁ, faber ferrarius.

Σίλλειστος, armamentarium, apud Plutarch. in Numa.

Σίλλειος, μετὰ τοῦ ε διφθόγγου, Dorice vel Æolicè, Etym.

Σίλλιγνις, Punica arbor, ἐσθ. Nicand. πολλάκι σίδης Πουνίκεον πυρὸν ἐπιστάμενα κερτόν. Σίδη, malum Punicum, ῥοιὰ vel ἐσθ. Hippocrat. de natura mulieb. σίδας, οἱ καὶ ἅς ὀκρυώσασι, &c. Et paulò post ait, ῥοιὰν γλυκεῖαν. Idem lib. 1. de morbis mul. ἐπιφέρειν δ' σίδης οἰνοβλῶας τὸν χυλὸν. vbi mali Punici vinosum succum vrendum præscribit. Nicander in Alexipharmacis, Βούκαι δ' ἀλλοτε κερτὸν ἄνιε φοινίκεα σίδης, i. puniceæ fructum Pumiceum. Hinc Σίδιον ἡ τὰ Σίδια. Plurial. mali Punici cortex sine pulmen, id est, malicorium. Plin. quod σιδίον κηλωνικὸν dixit Idem Nicand. in Alexiph. Ἡ καὶ που σιδίοντος ἀποῤῥήξειε κάλυπτρα Κερτόνος. Σίδη etiam dicta herba à similitudine mali Punici. describit Theophr. hist. lib. 4. cap. 11. Videtur esse Nymphæa, de qua ipse lib. 9. hist. cap. 13. Σίδα, Sida vrbs Pamphyliæ. Inge Ptolem & Strabon. Et de Sida Bœotiæ, Athen. libr. 14. Σίδας τὰς βοὰς κηλοῦσι Βοιωτοί. Ἀμφισθενεῖται Ἀθηναῖοι ὑφὲ βοῶν αὐλεῖ τὰς χοιρείους κακοῦσιν Σίδας. Ἐπαινεῖ δὲ διηγούμενος ἀβρόκομον τὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ μεταλλᾶσι νακτρομιβίλιον ὄνος, κίνητο αὐτὸν ἀκούων κηλοῦσιν. ἐπὶ ὅταν ὁ ἐκείνων βοηθῷ, ὑπὸ νόμιος ὄπτα ἀσυ, &c.

Σιδήρεος, ου, ὁ, ferreus, ἰχνευτὴς. Odyss. ὁ, σιδήρεον ἐγχείη πάσει, i. validus, fortis, alibi πολυχάλκου dixit. Dicitur etiam σιδήρεος, i. breuis. σιδήρεοι μοχλοὶ cut dicatur, Apol. Rhod. Interpr. σιδήρειον, ferramentis.

Σιδηρεὺς, fabricos, ferrum cudo, χαλκεὺς, Pollux.

Σιδηρέω, ῶ, ἐσω, σα, σκω, ferro, ferrum obduco. Thucyd. lib. 9. ἐσιδήρωτο, ferratum erat.

Σιδηρεικὸς, ὸν, sub. τέχνη, fabrica ferriars quæ circa ferrum versat.

Σιδήρειον, ου, τὸ, ferramentum, spiculum, Gaza ex Aristot. σιδήρειόν τινος, ferro potitus est, i. ferreo instrumento, Herod. σιδήρειον λαπιδαρία ferramenta, Thucyd.

Σιδήρειτις, ὴ, sideriris, herba foliis marrubii, quæ ἡφύλλεια, vocat: secunda sideritis filicea, foliis filicis: tertia foliis coriandri: quarta ἀχίλλειος dicta, ferens scapos fusorum effigie quibus verticillati flores. Lege Dioscorid. lib. 4. cap. 33. Dicta est à sideritis, quoniam glutinandis vulneribus apta præcipuè in bello haberet vsum.

Σιδηρῖτις, terra vbi foditur ferrum, & lapis incredibilis virtutis, quem Magnetem Latini & Heraclium nominant.

Σιδηρίτης τέχνη, ars fabrilis ars ferraria, Pollux, χαλκευτικὴ.

Σιδηρόβολος μηχανὴ, machina ferrum iaculans, Bud. in Epist.

Σιδήρογλωσσος, grauis ferro & ferreus, Aristoph.

Σιδηρόγναθος, ὁ, ὁ, vorans ferrum. σιδηρόγναθοι ἀστοὶ, quibus ferrum cotis apud Sophocl. in Iace, σιδηρόγναθοι ὄνυκες τεκμηρίῳ, ἡ, σιδηροβρώσεσι, τὸν σιδηρον ἐσθίουσι, cote ferri edace nuper acutus.

Σιδηροδέσμιος, shackles digitos ferreos: fuseinæ epith.

Σιδηροδέσμιος δύο χεῖρε ἄγοντας, vinculis ferreis ligati trahuntur, 3. Macchab.

Σιδηρόδετος, ος, ὁ, ferro vinctus. ὁ ξύλον σιδηρόδετον, in ligneis ac ferreis foleis, Herodot.

Σιδηροκαπὴς τόπος, ὁ, ἡ, τὸ, ἀδρόκοπος, ferro interfectus. σιδηροκαπῶσι τινὲς, peccudibus ferro cæsis. Sophocl. in Aiace, ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκαπεῖσι, ἄσπερ ὧν θυηλεῖ πεσών, id est, τῷ σιδήρῳ φονευθῶν. Aliis placet φθηροκαπεῖσι dici in accusandi casu, vt αἰνῶπιν.

Σίδηρος, ὁ, ferrum: à σίζω, stridco, i. breui. Hesiod. ferrum æreum, sterius fuisse scribit, χαλκοῦ δ' ἰφθίτουτο, μέλας δ' ἦν ἔπλετο σίδηρος. Pro ense. Idem Hesiod. Ὃ νέκτα δ' ἀμφ' ἰώμασιν αἰῶνα κοίμησεν σιδήρου Δεινὸς ἀϋτμὴ. Nicander etiam in fine Theriac. Fœmin. genitiuum extulit, σιδήρου θυελλώδεσι, σιδήρου ὑγιοῦς μὴ μαλλόδου, plumbara. Dicitur etiam τὸ σιδήρου genere Neutro, in Comment. Hom. Iliad. 4. vide Νάδηρ. Apud Polluc. φρίκη, i. ferra dicitur. σίδηρος ὁ δυστυχὴς, ferrum dentatum.

Σιδηρότευκτος, ὁ, ἡ, ὸν, ferro fabricatus apud Athen.

Σιδηροτόκος, ος, ὁ, ferrum producens: epith. Hispaniæ. σιδηροτόκος βασιλεὺς, q. ferripara Hispania, in Epigr.

Σιδηροτομῶν, ferro incidere, in Epigr.

Σιδηρουργία, ἡ, ferrariæ fabricæ.

Σιδηρουργὸς, faber ferrarius, Theophr. hist. lib. 4. cap. 9.

Σιδηρεὺς, ferreus, στρῶτες σιδηρεῦν νόμισμα, ferreus numus, Plutar. in Lycurgo.

Σιδηροφορεῖσθαι, arma ferre, Thucydid. ἐσιδηροφορωμένοι, οἱ ὅπλα, Græci ferro armati inuadebant, Aristotel. libro 2. Politic. cap. 9.

Σιδηροφορία, arma ferc, me armo.

Σιδηροφόρος, ος, ὁν, ferax ferri, dicitur regio Chalybum Pontica ad Apol. Rhod. lib. 2. Argon.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis, Æschyl.

Σιδηρόω, ῶ, ἔσω, ferro munio, vel obduco vnde ἐσιδηρώμην ferratum erat apud Thucyd. libro 4. & ἐσιδηρωμένος, ferratus, ferro munitus.

Σιδήρεος, pallidus instar mali punici corticis, id est, malicoi colore, flauus, ὠχρὸς Hippocrat. Dicitur & Σιδήρεος, i. puniceus, vide Σίδη.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex aut granum maligranati, maligranati seu punici tunica aut putamen: malicorium à Latinis dicitur. Aristoph. κακόρριζα σιδίων βατηρὰ χύμενα. σιδίου χύλος, & λέπτομα ῥοιᾶς i. Diosc. c. 184. & lib. 2. c. 111. Vide Σίδη.

Σιδιόδενδρον, ab vrbe Sidonia.

Σιδίνεος, ὸς σιδέου: vt σιδέου κερτίου pro σιδίου κερτοῦ.

Σιδὼν, ὄνος, ὁ, ἡ, Sidon vrbs Phœniciæ, penultima producta, & Sicola Sidonis, penultima breui, Etym.

Σιελαγίδες, τὰ, ἁ spuma quæ σίαλον vel σίελος, nomen habent: Latini frænes vel frænia vocant, i. φάλια, ora equorum frangunie coercent, saliuâinque & spumam equis excitant dum ia mandu-

mandunt: vnde ſpumantia frænа dixit Poeta Conſtantinus in Geoponicis ex Apſyrto de pullo equino, τὸν χαλινὸν πορὲ τὸ φάτνιον καταστέον, ἵνα ἀφίνοι σιωπᾷ ἑζόμενος, καὶ μὴ βλάπτῃ τὰ ἔνδον ἀφὶ σιτοδόκου λάφου, ne frænorum ſonaſtrum ſtrepitum reformi let. Quod præceptum eſt apud Virgil. 3. Georgic. vbi, -& ſtabulo frænos audire ſonanteis. Varro lib. 2. cap. 7. Eadémque cauſa ibi frænos ſuſpendendum, vt equuli conſuefcant & videre eorum faciem, & è motu audire crepitus.

Σίζειν, τὸ πίνειν dixit Trallianus, vt Plinius ſaliuare, pro ſaliuam ſiue ſaliuarium lentorem emittere: expuere, πτύειν vel πτύσιν: nonnulla tamen differentia: vt inter ſaliuam & ſputum: Οὐ πτύσαντας, ait ipſe Trall. σιελίζοντες καὶ πτύοντες.

Σίαλος, τὸ, & Σιάλη Ϟ, ὁ, ſaliua, Gaza lib. 3.

Σίζω, μέτω, τ. ικα, bullio, ſtrideo: vn le σίζει ἄδικος apud Quintilia. Hoc verbum ad ferrum ignitum pertinet, quando in aqua extinguitur, ad cuius ſibili imitationem confictum eſt. Pollux Σίζειν proprium eſſe vult πρὸ κολάζων animum, i. merularum. Apud Ariſtoph. in Acharn. Νῦν ἀπόπλων Σίζετε πάντες Ϟ, Interp. ζέουσα, ὡς ὅτε τηγανίζομεν. Et apud Hom. in Odyſſ. σὺς ὀφθαλμὸς ἰδὼν, ſtridorem emiſit oculus.

Σίμη, pupa, quæ & Ὄπωπ, & γλαυκὼπις.

Σίκυν, olim ſic dicebatur Thracia.

Σικελὸς, ὁ Ϟ, ſicedula.

Σικελία, Sicilia, quòd Hiſpani à Sicano vel Sicare Hiſpaniæ fluuio profecti ipſam inhabitauerunt.

Σικελὸς, Siculus. Etym. Et vafer, doloſus.

Σικελισμὸς, apud Hippocrat. inſidioſa nequitia, cauſa abdita, ὅπερ παροιμιῶδες, τοιοῦτος ἐστὶν ἀνὴρ Σικελικὸς, à morbus Siculorum, συκελὰ dicuntur, homines vafri & doloſi. Vnde credo vulgarè vocem noſtram defluxiſſe, qua ſalem vocamus ſicaneum, vel vt vitioſè ſcribunt chicaneur.

Σικελίζω Ϟ, ſicarius, hæc dictio Latina vſurpatur à Luca, cap. 21. Actorum Apoſt.

Σικελίζω, pro ſaltare inuentum, Athen. lib. 1. Sui l. exponit per αὐτομολῶ apud Epicharmum, ᾧ τὸ ποιηθὲν ἐστιν. ſicelici ſicare. Plautus Menan.

Σικελὸς, διὸς Ϟ, Siculus viuendi mos. Plato Epiſt. 7. pro ſoluto & diſſluenti: cui ibidem διωρυκὶ opponitur. & διωρυκὶ ζῆν, ſobrié viuere. Eſt & apud Suid. σικελικὴ τράπεζα, Sicula menſa, quod dicitur de lautis adnodum & & voluptuarijs, ὅθεν τὸν πάνυ πολυτελῆ καὶ πολυτελῶς.

Σικελιστὶ, ὁ, Sicilienſis, Ammon.

Σικελὸς, Siculus, gentile. Ammon. diſtinguit à Sicelioto.

Σικελιῶται, Siculus, Dioſc. lib. 3. cap. 29.

Σίκερα, καὶ, ſicera, omnis potio aeris & ebrietatem inducens inde Sidre. Eſt autem dictio Hebræa, vt ſcribit Hierony. in Eſaiam. Illi enim ſ. hechar eiuſmodi potionem & ebrietatem ipſam appellant, οἷον ᾗ σίκαρα οὐ μὰ πᾶρ, vinum & ſiceram non bibet, cap. 1. Euang. Lucæ. Porrò vini factitij vſum fuiſſe apud Ægyptios teſtis eſt Diodorus Siculus, quod ſua lingua vocarent zythum, id quod olim Galli ceruiſiam vocabant, Hiſpani ceſium teſte Plinio.

Σικίννις, genus ſaltationis militaris, ſaltatio ſatyrica, cantio verò tragica, habens aliquid comicum, Etymol. vide Κορύαξ in Animonio.

Σίκινος, inſulæ nomẽ iuxta Eubœam, OEncæ prius vocata, quòd ſit vitifera, Etym.

Σίκλα, inures, σίγλα.

Σίκλος, ſiclus, nummi ponderiſque genus Hebræorum à quibus dicitur שֶׁקֶל ישראל, id eſt Sicel, ſiue vt Iudæi hodie pronunciant Schecital. Græcorum eſt σταθὸς ſtater ſiue drachmæ 4. Ioſepho. Vnde τετράδραχμος dicitur, & à Latinis ſemuncia. Vulgaris ſiclus tãtum vnciæ partem quartam pendebat, id eſt Latinorum ſicilicum, ex Hebræo etiam tranſformato nomine. Idem igitur Siciliens, id eſt vnciæ pars quarta ſiue drachmæ duæ, vt conſtat ex l. 21. §. 2. ff. de ann. legat. Et Siclus, cuius pondo æquale, teſte Salomone Hebræo. Quo factum vt Exodi cap. 38. ſeptuaginta Interpretes, & poſt eos Epiphanius, Heronymúſque in Geneſin, διδράχμους pendere dixerint. Porrò ſiclus numiſma in vna facie aram ſcalpram habuit, cum eiuſmodi ſcriptura in ambitu, שקל ישראל. Er in altera virgam Aaron cum circunſcriptione tali, ירושלים קדוש, Ieruſalem ſancta. Ara autem & virga, ſacerdotij regnique ſymbolum. Σίκλος etiam menſura medimnum valens. Athenæus libro 8. ex Polybio, Καὶ ὁ μὲν ἡμέρᾳ κριθῆς ὁ σίκλος (μέδιμνος δ' ἐστὶν ἀττικὸς, ὃ δὲ ἡμέρα ὅλη ἀνὴρ ἱκανῶς ἐσθίει τοσοῦτον ἄλφιτον. Non igitur σίκλος vox Græcis ignota fuit, vt quidam ſummi nominis lic. t, nimis audaćter tamen affirmauit.

Σικλᾶς, ὁ, cucurbita, ὁ κολοκυνθὸς, vel κολόκυνθος Dioſcoridi, quæ & σικυὸς dicitur. Athen. libro 2. Εὐδοξίμους δὲ λαμβάνει ἐν τοῖς ἀπὸ λαχάνων σικύας ἰνδικὰς καὶ τοὺς κολοκυνθίους, μεγαλοσπόρους δ' αὐτοὺς σικυωνίους ὀνομάζουσι. Σικύα etiam colocynthis cui vis purgatrix, vt apud Hippocrat. σικύῃ δὲ ἤρεπτον Galenus exponit κολοκυνθίδα ἀδιάφορον, id eſt, integram colocynthidem: quæ alia eſt quàm σικύα ἀσπειδὴς, id eſt cucurbita ipſi Galeno in Gloſſ. Σικύα, vel vt etiam ſcribitur σικύη, item eſt medicinalis cucurbitula ſiue cucurbita, vt apud Satyricum: lãdudum caput hoc ventoſa cucurbita quærit: ita dicta à cucurbitæ oleris ſimilitudine. Galen. in Gloſſ. σικυώνιον inter cætera ſignificare ait, τὸν ἰατρικὸν σικύας, τοῦ ἀπὸ θ ἄμπου ᾗ κοντεσθ ἐ σικύας. Harum enim nec forma ſimplex, nec materia. Celſ. lib. 2. c. 11. Cucurbitularium verò duo ſunt genera, æneum, & corneum. Æneа altera parte pater, altera clauſa eſt. Cornea altera parte æquè patens, altera foramen habet exiguum, vnde cæteris. nunc ex vitro pręcipuè & argento parantur. Habétque Lucian. σικύας αὐχμοῦς, i. cucurbitas argenteas Plutarch. σικὺ τὸν νεφρὸν μ. ὅσπερ αἱ σικύαι τὸ χαλκοῦν ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκυσιν, ὅταν τὰ τ πεπυρωμένα ἐπὶ τοῦ σώματος πόρους ὑπασπάσωσι, quema Imodum cucurbitæ peſſimum quódque ex carne educunt: ita curioſorum aures peſſimos quoſque ſermones attrahunt. Apud Galenum libro de cucurb. ſic ſcriptum, σικύα δ' ὠνομάσθη παρὰ τὸν ὕλλον κατὰ τροπὴν τοῦ ι εἰς τὸ ε, & c. Hippocrat. de antiqua medicina, ἐνίοτε μὲν ἡ σικύα λέγει τὰς σικύας, ἐλκεῖ, &c.

Σικυοδύγιον, τὸ, i. cucumeris in modum os frangi dicitur, obliqua per craſſitudinem fractura. Dicitur & διαφυσίς, Paulus Ægin. lib. 5.

Σικυοειδὲς, τὸ, pyxis, σικύδιον, apud Hippocrat. Eſt & vas ſigulinum in quod firma inijcitur, Galen. in Gloſſis.

Σίκυον, ου, τὸ, ſemen cucumeris, apud Theophraſtum libro 7. hiſtor. plant.

Σίκυος, ὁ, cucumer, ſeu cucumis, vt vertitur à Gaza. Σίκυος ἐν δήμοις, Galen. lib 1. Simplic. Item pepo ſ. πέπων, ὁ Ϟ, eriam dicitur: vnde σίκυος ἄγριος, & σικύα ἄγρια, ſylueſtris cucumis ex quo fit elaterium. οἱ σίκυοι πέπονες, apud Ariſtot. in Problem. cucumeres cognomento pepones. Et apud Pollucem σίκυος πέπων, quem σπέρμα πέπων vocabant. Eſt & apud Galen. 2. Aliment. Σικυοτάριον.

Σικυώδης, cucumerarius.

Σικυὸν, ὁ, apud Hippocr. quatuor ſignificat, τὸν κολοκυνθίδα, ᾗ ἀσπειδὴ καὶ σικυώδιον, ᾗ ἰατρικὸν σικύας, ᾗ αὖ τὸ ἄμπου ᾗ κοντεσθ ᾗ σικύου, vide Galen. in Gloſſ. Et in dict. Σικύα.

Σικυώνια, τὰ, calceamenti genus apud Pollucem.

Σικυώνιον, ὁ, ἄλοιφος, ſicyonium oleum: dictum quòd in Sicyonia maximè conficiatur, de quo Dioſcor. lib. 1. cap. 33. vbi Marcellus Sidem vim habet hoc oleum calefaciendi & diſcutiendi, Gale, ad Glauc.

Σικχαίζομαι, derideo, execror.

Σικχηρὸν, μ, idem. Phrynichus hoc verbum reiicit vt barbarum.

Σικχασία, τὸ, moleſtium, iniucundum.

Σικχὰς apud Pollucem genus calceamenti, ᾧ τὸ σωλῆνι πρὸς πόδεσιν ἁρμόζει, ait, κρηπῖδι ἔοικεν.

Σικχασία, τὸ, fimbria, κράσπεδον.

Σικχὸς, ὁ, gracilis, κακόσαρκος. Atheræus pro moroſo poſuit libr. 6. Καὶ ὁ δύσκολος, inquit, ᾧ ἐστὶ δυσπεψία ᾗ σικχός. Σικχὸς, imbecillus, innalidus. σικχότερος. Plutarchus, τὰ μισοπονηρότερα πρὸ ζώων ἐπὶ σφαγὰς χεῖρας, σκορπιοὺς ᾗ ὄφεις κατεδίωτε κρατικῶς: οἱ ᾗ σικχοὶ ᾗ νοσώδεις ἐφ' ἁμάξαις ᾗ ὕδωρ φερούσαις ἐνίοτε ἐπέστη. Apud Suid. etiam σικχὸς, id eſt σκαιὸς, ἀσύρτικος. & Heſyc. ὁ μικρὸς σίτος: ſed leg. μικχόσιτος.

Σίκλα, ὁ, pemmatis genus ex hordeo, ſeſamo & papauere.

Σικλάμινος, σικλαμὶς, inter loquendum cum contemptu oculos aliquò torqueo.

Σικλωνὶς, οὐδὸς, ſcomma, mgæ.

Σικλωνὶς, Silenus, proprium dei Sileni, aſſeclæ Bacchi, Bud. in Epoſter. σικλωνὶς, οἱ, Euſtathio ſunt δήμοντες περὶ καμῖρον τὰς ἐξ ὄρχησιν ᾗ, ἐκ διονύσου τελετὰς, ab Heſych. autem σικλωνὶ epoſt. ſatyri.

Σίκυνος, ὁ, ſiligo optimum triticum puriſſimumque, vel farina puriſſimi optimique tritici, ſcribitur & σίκυλος.

Σικυῖτης ἄρτος, ſiligineus panis dicitur à Paulo Æginera libro primo.

Σιλλαίνω, σιλικὸς, per iocum mordeo, cauillor, falſè ludo in quempiam. proſcindo, maledictis & conuitijs lacero, dicaciter ludo. Lucian. ὁ σιλλαίνων ᾗ ὑβρίζων ᾗ, dicteriis ludere. Σιλλαίνω, ſine σιλλαῶ, ᾗ διασύρω, ὡς, propriè eſt irridendo oculos agitare, ſine σιλλῶ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σίλου ἢ ὀφθαλμοῦ, vnde & ῥοῦμα χλιδασικὸν, σιλλᾷ ᾗ ὅτι χλιδασμοῦ σίλου ἢ ὀφθαλμοῦ, appellatur. Pollux. Σιλλαίνω, τοτus video & inſpicio, ſpatio, Etym.

Σιλλικύφια, τὰ, fillicypria. ex fructu horum faciunt Ægyptij vnguentum. vocantur autem ab eis κύπρι, Herodot.

Σιλλογράφος, ὁ, fillicum ſcriptor, qualis fuit Timõ Phliaſius philoſophus maledicentiſſimus.

Σίλλοι οἱ, ſales, dicacitates, conuitia: quaſi πίλλοι: πίλλειν ᾗ τὸ σκώπτειν. Vide Σκώμμα.

Σίλουρος, ὁ, ſilurus piſcis: de quo vide Athen. Ælian. & Eraſm. in

Proverb. Silurus putris.

Σίλυδος, silybon, spina est lata, Dioſc. lib. 4. cap. 149.

Σίλφη, ης, ἡ, blatta. V. de Βλίττη, & Μυλαβρίς. Silpha insecti genus quod fœnestrum exuit, Aristot. lib. 8. Animal.

Σίλφιον, τό, planta est ferulaceæ generis, foliis apij: in agro Cyrenensi primùm à nobis multis ostensa est. Ex Cyrenaïca laudatissima, culturámque naturâ refugiens. Latinis ipſa Laſerpitium dicitur. Licet etiam pro laſere (vt totum de parte dicitur) Plinius vſurparit. Laſer verò id eſt ὅπερ κυρηναϊκὸν, ἡ ὁ ὁπὸς ſimpliciter per excellentiam, apud Hippocr. lacteus cius ſuccus eſt, liquórque qui ex radice, vel caule ſcarificatis effluxit, ob idque κρυόλιπες, vel βῆχας vocatur: vulgò *Bemonia*: ſeſplaſiario-rúmque eſt aſſa dulcis, vt aſſa fœtida ſiue ſtereus diaboli, ὁ ὁπὸς παχυδὴς, ſuccus ſcilicet ex deteriore genere Silphij, viroſus, fœtidúſque admodum, præſertim dum ſuſſitur. Silphij folium & etiam caulis Dioſcoridi, μάσσων appellatur, & à Plinio maſpetum. corrige igitur Pollucis hiſtorem, ſibi ſcriptú Silphij τὸ φύλλον διάπλατον dici. Radix Silphij ſola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teſte Galen. in Gloſſis: ἐπὶ δὲ τοῦ κυρηναϊκοῦ à Nicandro, καὶ γὰρ à Dioſcoride, quod tamè controuerſum: aliis, vt Theophraſto & Plinio caulem (qui & κανὸς ſimpliciter dicitur ab Hippocrat. & Polluce κατ' ἐξοχὴν) vocantibus μεγάλην ἄκανθαν: aliis ſemen Pollux, τὸ μὲν τὸ σιλφίον τὸ ὑπὸ σπέρμα καλεῖται μεγάλην ἄκανθαν. corruptè pro μεγάλην ἄκανθαν. Apud Theophraſtum lib. de hiſtor. cap. 3. locus etiam corruptiſſimus ita reſtituendus eſt, Ὅτε δὲ ἐπὶ τριπλείσιον ἐδὰν ὅπου ἀὶς γάλα. μὴ ταῦτα ἢ φύσεως τὸν κανὸν. καὶ ἐπὶ δὲ ἢ μεγάλην ἄκανθαν, ὃν ἢ τοῦτον, τὸ κρανίον μὲν φύλλον χρυσοειδὲς, τὸ δὲ ἄνθος ἢ ὅταν ἤδη καμπὴν ἀνάδοσιν ἔχῃ κυῖα, διαφθείρεται, ὥς οὖ φύεται τὸ σίλφιον. Ex quibus dixit Plinius libr. 19. cap. 3. Hoc inciſo, profluere ſolium ſuccum ceu lactis, ſuperuenire caule, quem magydarin vocarût. folia aurei coloris pro ſemine fuiſſe, cadentia à canis ortu, auſtro flante, &c. Ariſtoph. Οὐκῆ' ἀφίσις γ' μοι τὸν πλοῦτ' αὐτὸν, ἢ τὸ βέλτιστον σίλφιον. Non ſi mihi donaueris Ditem ipſum & Batti laſerpitium Syrpe (voce degenerante à Græco) pro laſere, & laſerpitio dicitur. Vide Priſcian. Plautus. ſi ſperas tibi hoc anno multum futurũ ſyrpe & laſerpitium, &c. Solinus apud Cyrenenſes præterea ſyrpe gignitur, odoratis radicib. virgulto herbido magis quàm arbuſto. vide Ὀπὸς μῆλον, & Ὀπός.

Σιλφίδης φύλλον, folium laſeris.

Σίλφιον, τό, aquilina.

Σίμαι, ſummæ partes citharæ: ἢ ἐν τῷ ὀργάνῳ ἄκρας πάντ. Item apes. vide Cæl. lib. 18. cap. 27.

Σιμελόβιον, apes alueariboe condo.

Σιμελὶς πτ. σχ. ſpecus in quo melliſicant apes, Apol. Rhod.

Σιμελίδες, αἱ, apes.

Σίμελον μέλι, ſimbilium mel dicitur Siciliæ inſulæ, Dioſcor. lib. 2. cap. 104. Marcellus tamen legendum cenſet νῆλιμον.

Σίμελον, τό, alueolus apum, ſiue aluus Varroni, σιμῶδες, capſa vbi ponuntur apes, & alueares. Idem σίμελον, ὁ, & σίμελος, ἡ, dictum videtur σιμελὸν, quaſi σιμῶλον, nempe ὅπου τὸν κέμινον ὁ σιμὸς συμβάλλουσι. Apum autem epith. eſt σιμὸς, σιμελὸν· δι' ὃν, εἰς ὃ τὰ κηρία σιμῶλος καταβάλλεται, ἢ κυλάδι. Apollon. 2. Argon. ὅτι σίμελα Βορεάδαι καλοῦσιν. Heſiod. in Theog. μάντις ὑπηρφίας ἢ σίμελος, in aluearibus manentes.

Σίμη à Polluce refertur inter σήματα Tragicæ ſaltationis.

Σιμὶν ὁπλῶν, τό, ſemicinthium, faſcia, ſemicinctum, φακιόλιον ἡμίσυδάριον exponit Suid. ſudarium. Videtur Latina vox eſſe corrupta, non Græca, σιμικίνθια ἢ συδάρια, ſemicincta & ſudaria, Act. 19. vbi Eraſ. vtranque, inquit, vocem Latinam Lucas vſurpat, in cuius adnotatione ſcribitur σιμικίνθια per ι, in codice Aldino per ει ſed per ι melius.

Σιμικὶ, τό, muſicum inſtrumentum in quo chordæ 35. Pollux.

Σιμικοφόντης, vide Σειδὲ.

Σιμὸς, ὁδὸν, ſimus, preſſis naribus exponit Seruius, qui ἐπίχαρις dicitur à Polluce, ἢ σιμοσοφώτης à Plarone. Item declinis: ſi de loco dicitur oxyt. eſt paroxyt. verò ſimum piſcem ſignificat, Cyril. ἔστι σιμὸς, Lucian. naſo ſimo, de Sileno hoc dixit in Dialogo qui inſcribitur, Deorum concio. Lucret. Simula, Silena eſt. σιμὸς ὄφις, ſimus Cupido, in Epigr. σιμὸς & κυρτὸς differunt apud Galen. ad Glauc. τὰ σιμὰ dicuntur in hepate, τὰ κατὰ τὸν ὑποθάλαμον τῆς καρδίας.

Σιμότης, ητος, ἡ, ſimitas, τὸ σίμωσις, σιμώτης μὲν ὁ ἐν ῥινὶ ὀκλὰς, depreſſi nasi ſimitas, Plutar. in Publicola.

Σιμὸω, ſimum reddo, aut repando, Heſych.

Σίμωσις, τό, idem quod σιμότης. Plutarch. in Pericle, σάμαινα ναῦς ἔχουσα ὑποφαίνουσα τὸ σίμωμα.

Σιναΐμωρος, vel Σινομωρος per ὁ, σοφιστικὸς, libidinoſus, deſtinatus ad nocendum, ὁ ἐπὶ σύνεσιν μεμερισμένος, κακόηθες, nociuus, qui ad id natus eſt vt alios lædat, & detrimento afficiat.

Σινωμορυλῶν dicitur quæ cum viro congreditur. Ariſtophan. πφ. γυνὴ ἢ σινωμορυλοῦσα χαίρει, ἐν ὑδρὶ συκοσταζούσας ὥσπερ μέξιν. σὺν ᾧ τὸ κωδίον.

Σινάπιζω, τὸ δεμμὸ ποιῶ, cataplaſma ex ſinapi impono.

Σίναπις, εως, ἡ, ſinapi: ἡ σίνηπυ, ἢ ἄπυος.

Σιναπισμὸς, οὗ, ὁ, exulceratio corporis facta impoſito ſinapi. V. & adnotationem Marcel. lib. 2. Dioſcor.

Σιναπισέον, ſinapiſtino vtendum, Ruell. ſinapi conſpergendum, Marcel. lib. 7. Dioſc. c. 3.

Σίνασθαι non dicitur, ſed νάειν, Phrynich.

Σινάτ, νος, τὸ, σφυρπάκη.

Σινδὰς ἀνθίνη, ἡ, ἀπὸ τῆς σινδόνος, ἡ, βλάττιον. Heſyc.

Σινδὼν, όνος, ὁ, findon, i. amictus ex lino Ægyptiaco, ὠθισμένον quod διάχρυσον vocat Pollux. vnde σινδονίτης πλοῦτος, tela, Gal. lib. 4. cap. 9. hiſtor. plant. Theophr. dicta ſit, quia primùm in Sidone vrbe huiuſmodi amictus fieri cœpit, ob id Tyrii Martiale dicta. erant enim vicinæ vrbes Tyrus & Sidon.

Σίνηπυ, τος, τὸ, ſinapi, cuius vis eſt acris, i. δριμύτης. Nicander in Alexipharm. κεμαδρύου τε σίνυπι. Interp. τὸ περιχυθὲν τῇ γεύσει, Pitius κραυτῶν.

Σινάζω, μ. ἀσω, σ. σαι, cribro, concutio, Heſyc.

Σινακτήριον, ν, τὸ, cribrum.

Σίνις, fur, latro, κακοῦργος, κλέπτης, λῃστής. Apud Ariſtotel. 2. Rhet. ſcriptum, Καὶ Σάμιοι, σίνις αὐτῶν. Xenoph. lib. 2. Ἀπομνεῖσθαι δὲ δεῖ ἕκαστα ὧν ὁ Σίνις ἢ ὁ Σκείρων, ἢ ὁ Πεισιστράτου ἀπόθεσιν, ἢ ἐπὶ τὰ ἐδάφη. vbi nomen eſt proprium.

Σινόδυτες, dentifices piſces, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Σινόδους, οντος, ὁ, fera quæ dentibus nocet.

Σίνομαι, nocco, infeſto, perturbo, lædo, vexo, populor, βλάπτω, calamitatem affero. Depon. Accuſat. Heſiod. αἱ θῆρες μέγα σίνονται, viris multum obeſt. Xenophon, σίνομαι πολλὰ τῶν γῆς.

Σινόω, ῶ, noceo, lædo, idem cum σίνω, ſeu σίνομαι, vnde apud Heſych. σινῶται, βλάπτεται.

Σίν, ος, ὁ, τὸ, nocumentum, clades, detrimentum. Nican. in Theriacis, ἐπεὶ καὶ τοι μορφὰς τε σίνη τ' ἀλοσυνία ἔπηρεν. i. τὸ βλαπτικὸν τῶν ἕκατα τῆς ὄψεως. vbi prior ſyllaba breuis. Σίνος. Æſchyl. in Agamemn. ἀφ' ἁπὸ ἓ φῶς ἀμόλαμπτες σίνος. Interp. τὸ σίνας.

Σίνος, mentula, vt Ariſtoph. Interpr. docet. Inde Silleni deflexa nomen eſt.

Σιντιές, Lemnus inſula ſic dicebatur, quod Sintij eam incolere, Etym.

Σίντης, ὁ, ὁ, nocuus, βλαπτικὸς, κακοῦργος. Nicand. in Theriac. Ἐ'ρμᾶ τοι σίνταο ἀέκοντος φάτις ἔσθ. Dicitur etiam σίνταρ.

Σίντιες, οἱ, Sinties Lemnij: ἐκλήθ τοῦ σίνεσθαι τὸ βλάπτειν, ὅντες κακοῦργοι. ἢ ὅτι δόκιμόν αὐτοὶ φασὶ τὸν νοσοκόμον τὸ φῶς πάλλειν ὅπλα, τοῦτο ὁμοίως ἀνομάσθαι βλάπτειν, i. à nocendo, vt qui ſunt piratæ: vel qui primi arma excogitarint, quæ reuera hominibus nocent. Hinc Iliad. ἀ. σίντιες ἀλλοδρῶς ἐφαρ κομέοντα πεσόντα. iidem populi σίντιαν appellantur apud Thucyd. libr. 2. & σίντιοι apud eundem ſcholiaſten.

Σίντομος, ὁ, ἡ, qui lædit, in Epigr. ὁ σίντης.

Σίνω, nocco, attero, lædo, 1. longa, Neut. Accuſat.

Σίνων, nomen fœminæ proprium, & vrbis etiam. vide ἡ τymology.

Σινωπίζει, laſciuire: à Sinope ſcorto quopiam nobili celebrato. laſciuiæ vel certè à Sinopenſium moribus tractum.

Σινωπικὴ ſiue Σινωπὶς μίλτος, rubrica Sinopica, Dioſcorid. libro 5. cap. 103. minium Sinopicum vocat Plinius, & Sinopidem libro 35. cap. 6. Meminit Strabo libro 12. Theophraſtúſque De lapidib. in cuius codice corruptè legitur σπατιλῶδ pro σπατιλῶν, de Milesiis.

Σίσυ, ν, ἡ, idem quod σῖτος, Ariſtot. meteorol. lib. 1. Euſtath. eſſe τὸν αὖ σ ἄχυρ.

Σίσυ, ν, τὸ, ſium ſiue lauer, herba aquatica foliis oluſatiris: quibus ὕδυδρ ἀκκαλλὶς, anagallis aquatica: vulgò *berle*. Dioſcor. lib. 3. cap. 154.

Σισὺς, ὁ, ὁ, Deus, lingua Æolica: vnde Sibylla dicta eſt. & Σισὺς Lacedæmoniis, gemini Caſtor & Pollux vnde νὸ τὸ σισὺ pro geminos.

Σίσυφος, ὁ, ὁ, difficilis, moleſtus, deformis, impurus, ἄμορφος. Suidas, Heſych. ὁ πάσχων μόχθους, βασάνους, ἢ πόνους, ἢ λύπας ὑπὸ τῆς ὀφειλομένης ἔχουσα, lippa mulier & gramioſa.

Σίσυρνα, ης, ἡ, apud Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 16. Gaza exponit ſiſura pro auis: vnde legendum eſſe: σῖπα.

Σιτᾶδ' ενδεῖσθαι, ſic lidus.

Σιτεῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, arca, penus, μάκιστρα, σίτου θήκη, arca panaria, quaſi σιτοδόκη τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλουσιν. Ariſtoph. in Pluto, ὦ ὑμᾶς σιτεῶνες ἀγαθοὶ καὶ κλῶπες, apud Pollucem ſcriptum σιτῶνα, i. σίφωνα. hinc ἐμσιτεῶναι, à Charonda apud Ariſtotelem dicti ſiunt coniunges quaſi compenuarij, i. ex vno penu victitantes, & ex vna arce panaria.

Σιτεῦλε, ίδος, ἡ, pyxis, & vas fictile aſſeruandæ farinæ vſui deſtinatum: vnde σιτωρύχους Charontes vocat virum & vxorem, quaſi dicas compenuarios, Ariſtotel. libro primo, Politicorum capite 1.

Σίτυλλ, ος, ὁ, Sipylus vrbs, & mons iuxta Lydiam. Lucià. in Icaro-

ous, Φάτνη ἀπὸ τῆς ὕλου τὸ Σίπυλον μεταπαιήσαντα, ἢ ὅτι τῆλε καλῶν ἀπῴκει.

σαπὸν, τὸ defrutum, sapa, τὸ ἑψημένον γλεῦκος, vinum nouum decoctum, Alexander Aphrodis. libro secundo. Problem. Aristoph. in Vespis. αὐτὸ σκεῖν μόνιτος συμκεῖσθαι τῷ θυμοῖνω ἀζόμωι ἔας Ἡδὺν δὲ τὸ ἀκόρεστος ἦπαρ αὐτὸ, σάμῳ· οὗ & etiam dicitur & σαπάμιον, vide suprà.

σάμιον, τὸ placentæ genus Veneri apponi in sacrificiis solitæ.

σάσις, εως, ἡ, inflammatio est partium earum quæ circa cerebrum aut eius membranam sunt. vide Σκέδασις.

σπὸν οἶνον, idem quod σάμαν apud Eust. pro quo & σάμεν ὄινον apud Dioscor.

σὸς, imperitus: & nomen proprium fœminæ: & vrbs Italiæ, Etymol.

σόω, laboro capitis ardore: σαμῶσι σαφῶλες· ὀδυπᾶσθαι, infantiũ distillationibus, quas siriases vocant, illinitur, Ruel. capitis ardoribus in infantia, quos Græci siriasin dicunt, Marcel. vide Σκέδασις.

σασμὸς, capitis ardor, σκέδασις.

σμὸς, instrumentum siue vas quoddam ferreum ansam igneam habens. Suid. σκιὸν· τὸ σιδηρεῖον, λαβίδι ξυλίνῃ ἐχόμενον, ᾧ τοὺς πλώτας εἰς τὸ βάθρον. Eunapius, ὡς τὸ σαμῶσμα μᾶλλον ἐπιδικάμενοι τῶν ὄδοντῶν. lancea Interpr. Iosephi. Vide Σκέδασμός.

σπὸς, (vel vt ab aliis scribitur σκεῖς, vel σπίδες) scrobs in quo condita frumenta asseruantur, βόθρος· ἢ ὄρυγμα εἰς ὑπόδεσιν σίτου ἢ ἄλλου τινὸς σκεπαστοῦ. Apud Simplicium sic scriptum in Commentar. in 2. naturalis auscultationis, ᾗ τὸ ὀρύττειν τε ἢ τὸ φυτεύσαι χάσεις, ᾗ τῶ δημίλιον κατιβαλεῖν, ᾗ ὕδωρ ἐυρεῖν, ᾗ διοχετεύσαι, ᾗ σῖρὸν, ἢ τάφρον ποιῆσαι. Columella libro primo, capite sexto, posſiunt etiam defossa frumenta seruari, sicut transmarinis quibusdam prouinciis, vbi puteorum in modum, quos appellant siros, exhausta humus. editos à se fructus recipit. Plinius libro 18. capite 30. de frumento asseruãdo & ipse loquens: Nec fere condita in spica læduntur. vtiſſimè tamen seruantur in scrobibus, quos siros voeant, vt in Cappadocia & in Thracia. Quæ mutuati sunt ex Varrone qui omnium princeps ita scipſit in primo de Re rustic. capite 17. Quidam granaria habent ſub terris, ſpeluncas (cryptas vocat Virtuuius libro ſexto, capite octauo) quas vocant σκεπάς, vt in Cappadocia, ac Thracia. antea vero etiam in impreſſis legebatur σύρια. quod facit vt dubitem num γύρια legendum ſit: qua voce pro scrobibus ſæpè vſus eſt Theophraſt. vt de Cauſis plantar. libro tertio, capite ſeptimo, 18. & 5. vbi διὰ παῦτα σῖτ' ἐυὶς τὰ γύρια σκεπαζόμενα ἧττον πολλῶν. Et tamen ſic corrupte legitur apud ipſum authorem de hiſtor. libro ſecundo capite ſeptimo, ὅσα ᾗ σκεπαζόμενα ἧττον ἐς πόιητα χρόνον. Et paulò poſt in eadem ſignificatione χώμασι ita dixit, οἷς ἐὰν μὴ χώσωσι (vbi tamen deprauatè σάμασι) ὀδπαλέσται βαθέᾳ, &c. vide σκέδασις.

σκὸς, ὁ, cuniculus, id eſt, ſouea ſubterranea, foſſa, λάκκος. σκιὸν, ὄργανόν τι ἐξ οὗ κρατεῖσθαι τὰ σιδήρεια. vide σκῖς.

σκὸς, ὁ δος, ὁ, ſeſamum, fruges quæ frugibus inſpergitur. Homerus, πλακοῦς ταυόπαλ· ἔχων σπολλὸν σησαμόῖδα. Vide Σησαμὶς.

σκώδης, ἔσσα, Nazanzen. opponit τοῖς ὄδοντας ἀφῆκε τοῖς σησαμώδη, orat. contra Iulianum.

σαμον, ὁ, τὸ, σ' ἤσαμον, i. ſeſamum.

σκῖον, τὸ, ornamentum muliebre aureum, torquis modo, Heſych.

σκῖον, τὸ, ſiſer, oleus cuius radix veſca. Inter ſiſeres eſt ſiſer eruticum, & domeſticum. vulgò vocamus *panets* vel *eſcherets*. Lege Dioſc. l. 2. c. 139.

σμὸς, ὁ, ſtridor, qualis fit ex ferro candente in aquam miſſo.

σύμβολον, τὸ, ſiſymbrium, ſerpyllum ſylueſtre menthæ hortenſi ſimilitudine. Eſt & aquaticum guſtu naſturtij, foliis primùm rotundis, mox diuiſis. Lege Dioſcoridem. libro ſecundo, capite 156. Theophraſtũ hiſtoriæ libro ſecundo, capite primo. Nicandr. in Theriacis, ᾗ μὲν ᾗ σίσυμβρος πλεῖ μεσίλημα πιόσων.

σκον, haſta, δόυ. vide σίγυνος.

σκος, ας, ὁ, barbarica veſtis ex pellibus caprinis, ἱμάτιον πρωχῶ ᾗ παχῦ, rheno ſeu fagum pelliceum, διφθέρα. Capitur etiam pro craſſo & vili ſtragulo. Ariſtophan. τὸν δὲ πάντ' σισύρας ἐγκεκροῦλημένον. Idem ſignificant σισύρα & σῖσις, Etymolog. Lege Theocriti Interpret. Idyll. ἑ, vbi τὰ σισυρίκια, βάῤῥια. Et Σῖσις.

σύριον, τὸ, ἐν κοιλίᾳ τῶν ἐμπύων ἐμπύημα, i. ex flocculis lanę cõcinnatum amiculum: vel, ex aſſutis pannis reiicula: *vn haillon rapetaſſé*, lacera penula.

σύρνα, ἡ σισύρα, indumentum è villoſis pellibus conſutum. Pro ſtragulo lecti, Ariſtoph. Interp.

συρνὶς σίγυρνὶς, tegumine ſeu operculo ſpiſſo induti: ſic apud Lycophron. in Alex. cancri dicuntur.

Σισιρηφόρος, ὁ, thenone aut penula indutus.

Σίσις, toga pinguis, παχεῖα χλαῖνα, Pollux. dicitur & ὕφασμα ἱμάτιον. Differt tunc inquit Commentat. Ariſtophan. in Auibus, σισύρνα, ᾗ σισύρα, ᾗ σίσις. Σισύρα, τὸ ὡς ἀρχαῖον ἱμάτιον ἔχει ἢ τὰ τριχὸς σκέπασμα. Σισύρνα, τὸ ἐκ τοῦ κοιλίου ἐκπεπωμένον ἀκροχόλιον. Σίσις δὲ, τὸ παχὺ ἱμάτιον ὄυτως ἐκ μικροῦ, ὑπτιάδειον εἰς ἓν ἀπτεσθαι τοῦ ὠμοῦ.

Σκυθῶν ἀκρωτήρια, id eſt, vbi Siſyphus regnauit, regio Corinthia.

Σίσυφος, κερδῶν βασιλεὺς, Interpr. Sophocl. ab hoc originem traxit Vlyſſes. σίσυφος, idem erat apud veteres quod δόλιος ὄφις, ſuperius σισυφῶν.

Σίσυμ, ος, ὁ, ſemen eſt exiguum in Syria apio ſimile. Vide Dioſcor. l. 3. c. 64.

Σῖτα, pro Σιτία, cibi. In Apoſtol. Act. capite ſeptimo, ἀκούσας ᾗ Ἰακὼβ ὄντος σῖτα ὠν Αἰγύπτῳ: vbi frumenta ſignificat: σῖτα δικαιοσύνην φῦλάσων Xenoph. ὡς τέρμα ᾗ σῖτος ᾗ πανῆμ ᾗ ὄψων ᾗ ἀφεψημάτων ἀπεχρώμενος.

Σιτηγαγεῖν σιτηγάσαι, rem frumentariam aduchere, Lucian.

Σιτηγὸς, frumentum ferens, commeatum portans, frumentarius, σπαίγαρσι νῆες, naues frumentum portantes, naues commeatum ſubuehentes, Thucyd.

Σίλιάς, ἀδος, genus frumenti, Theophr.

Σίλινον, vel σίλινος, ου, τὸ, genus meſpili, βδαμιλὶς. Item frumẽtum hornum.

Σλεῖ· σιτος, triticum ſitanium dicitur ab aliquibus quod ἐρίμυλός ἐστι, id eſt, trimeſtre triticum dicitur apud Dioſcoridem libro ſecundo, capite 110. σλεῖον ἀλεύρου, ex trimeſtri tritico farina. Dioſc. l. 4. c. 69.

Σιτάρεον, τὸ, pars quarta ſiliquæ, Nic. interpr. apud Nicol. Myrepſum grani pondus exponunt.

Σιταρχία, ας, ἡ, idem quod σιτηρέσιον, annona militaris, militare ſtipendium: σῖτάρκια & χρήσιμα etiam vocat Polybius. Ariſtotel. OEconom. libro ſecundo, σῖτον τῶν ἀζόμενοῖβίων πρίμενον σιταρχεῖν ἑκάστῳ αὐτοῖς διδόναι, ita vt eis gratis præberet trium menſium frumentum, quod iam admenſus erat. Ibidem, Διδόᾳ τοῖς στρατιώταις τὸ δίμηνον τὰ σιτάρκια ἐς δύο μῆνας ἡμερῶν, ſtipendia, & mercedem. Polybius libro quinto, παρεσκεύαζον ἀεὶ τὰ σιτάρκια ἐς πλείονα χρόνον, id eſt, ad commeatus annonámque coëmendos. Idem, παρεσκεύαζεν ᾗ ἐς τοὺς φύλακας χιλίους τὰ σιτάρκια.

Σῖταρχία, ἡ, idem eſt quod σιτωνία: quod publicorum frumentorũ munus erat, quì Σῖταρχαι vel σίταρχοι ἐν σιτῶνι dicebantur. Vide Σιτωνία.

Σίταρχος, commeatui, vel ciborum ſumptibus præfectus. Et σιταρχία, ipſum officium.

Σιτέπομαι, edo, paſcor, ἐσθίω, πράσω, expulor. Xenophon, σιτεῖ ᾗ σιτᾶ ποτὶ πίνες τὰ φαλλοτάπια. Ariſtoteles de mundo, ὁ μὲν πὲ εἰς τὸ φρυτανεῖον βαδίζες σιτησόμενος, alius quidem in Prytaneũ it, vt publico victu epuletur. Ariſtophan. τὸ κωκυσὸν τῶν σοφῶν σιτήσομαι 5 doctrinam quaſi canis voi abo? Plato in Apologia, ὡς φρυτανεῖον σιτεῖσθαι, in Prytaneo alì ſumptu publico. Ariſtophan. in Pluto, σιτεῖσθαι δ' αὐτὸ μᾶλλον ἄξιον πολίτου, veſci malue ſcapis ſuite germinibus. σιτῆσαι ἀφ' ἑστίας, comedo panem, Theocrit. Idyl. 3. σιτιῶμαι, cibum capientes, Bud. in epiſt. poſt.

Σιτάπαι, οἱ, fartores Varroni.

Σιτευτὸς, ὁ, depaſtus, laginatus, ſeu laginatilis, Budæus in Pandect. apud Xenophontem, legitur παῖδας σιτευτούς. Altilis, vt σιτευτὰ χοῖρος, & ωοῤῥὶ. Dicitur & σιτοπρὸς. Athenæus libro decimoquarto, σιτευτὰ ᾗ ὀρνίθων. Ibidem σιτευτὰς ὀρνίθας ὑπ' ἀγοράσους πίναξιν.

Σιτέδια, ὁδος, ἡ, δίδος, pinguefacio frugibus, fagino. Actiu. Accuſatiu.

Σιτεύω, ω. ἀς, ω. ας, nutrio, paſco, victito, Actiu. Accuſatiu.

Σιτηγὸς, ὁ, ſiue σιτηγός, Demoſt.

Σιτηγὸν· epithet. fœni Græci. Nicand. in Alexipharmacis, ἄλλοτε βυκλέᾳ· σιτηγὸν δ' ἁμαχέας, &c. Interp. τὸ ἐς σιτησιμὸν ᾗ τεφρώδη χρωιᾶν.

Σιτηγὸς ὁλκὰς, ſiue σιταγωγὸς, nauis frumentaria.

Σιτηγὰ, frumentacea, τὰ σιτηρὰ κατ' ἐξ, rei frumentariæ veſturã detinere, Plutarchus in Galba. σιτηρὰ μέτρα, menſuræ tritici pro tritico ipſo Theophraſt. libro primo hiſt. plant. c. 16. Et c. 23. pro frugibus.

Σιτηρέσιον, τὸ, idem quod σιταρκία, & frumenti diſtributio, id eſt, frumentatio quoque Sueton. Pro militari ſtipendio Herodianus, μισθοδοσίας ὑπὲ ἑαυτοῖς σιτηρεσίου γραπάτας κατασκευάζων, certis ſtipendiorum auctoramentis, &c. Demoſthen. in 1. Philipp. ἵνα ἔλεγε ἐκεῖνος· τὸν μὲν ὁ στρατιώτης ᾧ ἔρχεται σῖτηρέσιον καὶ μισθόν. Σιτηρέσιον, teſſera frumentaria, annona ciuilis. Plutarchus in Craſſo, ἡ τῆς ᾗ μῶν ἐκάστου βαυκῶν σιτηρέ-

σιον ἐκ τῦ ἀπὸ ἀβρῶν.

Σιτηρεσίζω, μ. ἀτ. ω, frumentum & stipendium præbeo. Accusat. Aristoteles secundo OEconom. τὸν πλοῦντας εἰς ἄλλιμον σιτον ρεσιάσαι ἢ αὐτὸν πλέειν, i. is qui nauigarent rem frumentariam suppeditare vel ipsos nauigare.

Σιτηρεσίον, canistrum, σιτοῦν.

Σιτήρεσις, εως, ἡ, idem quod σιτηρέσιον, annona atque ius epulandi, quod dabatur bene meritis in Prytaneo, educatio, victus, nutritio, alimentum seu cibus, victus quotidianus Ciceroni in r. de Oratore, vbi interpretatur id quod Plato Socratis verbis refert, τὴμὲμὴ τ' ἐν πρυτανείῳ σίτησιν. Lucianus in Promethe. τὰ παιδία ὀνειδίζετε τῷ δίῳ ἑῴμενα τ' ἐς σφᾶς τὸ τοῦ τυραννίδος σίτησις, ἐς τὰ δίκαια γίνεσθαι, ἢ πανοπλίαν ἀφ' ἑαυτῶν, dignum me ducerem qui in Prytaneo aleret. sic Plato in Apologia, vide Budæus in Pandect.

Σίτθα, vox est pastoralis, pro σίττα. vide σίττα.

Σιτίζω, μ. ἴτισα, ἴσμαι, nutrio, alo, pasco, ψωμίζω, Act. Hesych. Vide κατασιτίζω.

Σιτικὸς, ὁ, ἡ frumentarius.

Σίτιον, ὁ, τὸ, cibus, cibiarium, σιτηρέσιον, commeatus, res frumentaria. Xenophon, σιτία σιτῆ τὰ φακοῦντα, cibis vescens vilissimis. ἀβρῶν πολλῶν σιτία, victum suppeditare λαζόντι: περὶ τὸν ὅλμον ρῶν σιτία, lumptis trium dierum cibariis, Thucyd. ὡ σιτίοις ἢ ὄψεσι, in pane & obsoniis, Gaza.

Σιτοδεὴς, οῦς, ὁ, ἡ, esca.

Σιτοπρὸ, τὸ, altilia, capite vigesimo secundo Euangel Matth. ἀ σιτίζω, id est, cibo nutrio, sicut altilia ab alendo; τὰ σιτευτὰ apud Irenæum fagmata.

Σίτλαι, αὶ, inaures. nam quas Græci dicunt ἔμματα, ἐλλόδια, ἐνώτια, ἔλικες, ἢ ἑλκτῆρες, Dores, σίντλαι teste Pol. li. 5. Apud Trallianum σίντλας exponit interpr. situlas, sed vide infrà in dict. Χύτλον.

Σιτοβόλιον, τὸ, granarium, horreum quo triticum reponitur. Σιτοβολὰν, idem.

Σιτοδεία, ας, ἡ, penuria rei frumentariæ, fames, inedia, σπανις σιτοῦ Xenoph. annonæ caritas, parsimonia. ὡ σιτοδείᾳ γένεσθαι, annonæ caritate premi.

Σιτοδοσία, ἡ, largitio frumenti, frumentatio Sueton.

Σιτοδοτεῖν, frumentum dare, σιτομετρεῖν, vt militibus cum σιτηρέσιον dabatur Demosthenes in psephismate, σιτοδοτήσας ἐὰν ὁ δῆμος.

Σιτοδότου δίκη, frumentum accipere. Sic dicebantur οἱ δικαιοῦμενοι τομετρεῖσθαι, id est, ij quibus frumentum publicè dabatur:

Σιτοδότης, frumenti largitor, Menander.

Σιτοδόχος, fulcipiens frumentum, frumentum capiens, Budæus in epistolis posterioribus.

Σιτοκάπηλος, ου, ὁ, frumenti propola, rei frumentariæ negotiator,

Σιτολογέω, ἤσω, siti & fame cruciari, ὑπὸ δίψους καὶ σίτου, ἢ τῦ φαγεῖν, præ siti necisare etiam seu auersari cibum.

Σιτοποιὸς, ὁν, ἀβρῶν τὰ ποιῶν, inutilis, qui frustra alitur. Athenæus lib. 7. sic ait Menandrum vocasse τὰ ἀχρεῖα καὶ μετὰτῶν τρεφόμενον.

Σιτολογία, μ. ἴσω, ῶ, ἠκω, frumentor, Neutr. Polybius libro tertio, σπανίζειν δὲ ἢ σίτου καὶ χρημάτων ἀναγκαίων, τῶν ἢ χάριν σιτολογεῖν, id est, ἢ σίτου σωμαγεῖν.

Σιτολογία, ας, ἡ, frumentatio, munus τῆς σιτολόγου, Plutarchus in Fabio. Polybius, τὰ μὲν δύο μέρη τῆς δωκάμενος δὸς τῶν σιτολογῶν ὑξέσθαι, ad frumentum ex agro vicino comportandum.

Σιτολόγος, magistratus qui exigunt annonam, & frumentum cogunt. σιτολόγοι apud Appianum ἐν Ἰδηκοῖς, frumentatores, χρηστολόγοι.

Σιτομετρὴς, qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, qui frumenta metiuntur annonamque dispensant, Aristoteles lib. 4. Politic. cap. 15. qui mensores frumenti appellantur in Pandect.

Σιτομετρῶ, metiri frumentum, dividere frumentum per mẽsuras, frumentum exhibere.

Σιτομετρία, frumentum mensura accipere: de militibus dixit Polyb.

Σιτομετρία, ας, ἡ, &

Σιτομέτριον, vel σιτώμετρον, ου, τὸ, demensum, quasi frumenti mensura. Erat autem σῖτον id appellatum, quod singulis mensib. ferui à dominis accipiebant, quaternos scilicet modios frumẽti. τὸς οὖν ἐξῆ ὁ πατὴρ οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καὶ πατέρα ὁ κύριος ἔθετο ἐπὶ θεραπείας ἀπὸ, τὸ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον, hoc est, quisnam est fidelis dispensator ac prudens, quem constituet dominus super familitium suum, vt det illis in tempore demensum cibum? Lucæ duodecimo, vide annotat. Erasm. in hunc locum.

Σιτομετρητὴς, frumentum metiri vel largiri. nam qui demensa sua acceperant, eorum nomina ascribebantur.

Σιτοπάμμος, ὁ, ἡ, cibum præbens seu subministrans. Sophel. Philoct.

Σιτοποιέω, panificium, Xen.

Σιτοποίησις, τὰ, quæ ad cibaria conficienda pertinent, Cic. ex Œcon. Xen.

Σιτοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, q. panifex, pistor, qui vel quæ panẽ facit, pistrix artifex. ἀνάγκη σιτοποιὸς, Euripid. id est, ἀρτοποιικὴ. Vide ὀψοποιὸς.

Σιτοποιοῦμαι, panem facio, in panificio occupatus sum. Xenoph. in sexto, πωλῶσι χρήσιμόν τε ἢ κεῖνον ἀβρῶν πολλῶν ἀγορᾶς, ἢ σιτοποιοῦνται τῶ τοῦ κευρῶ τοῦτο ἢ σιτοποιοῦ ὀργάνου. Σιτοποιοῦμαι, mo cibum, id est, σιτίζομαι, epulor, quod & ipsum interdum Accusatiui. iung. σιτοποιεῖσθαι κρέπον, fructum seu fœnum in cibos excipiunt, vescuntur, Dioscorides libro quarto, c. 16. Budæus in epistolis posterioribus σιτοποιεῖσθαι, site fructuarium, Xen. l. 1. Pæd.

Σιτοπολέω, πήσω, Accusatiu. Xenophon quarto Pædiæ, σιτοποιεῖ τὸ σιτοποιεῖ τὸ λιμοῦ γὰ δ' σπου ἀσκατεύουμεν αὐτὸ.

Σιτοπομπία, ας, ἡ, transmissio frumenti, res frumentaria & procuratio annonæ. Demosth. in Orat. pro corona, βουλεύω ἢ τὸ τοιοῦτος πόρος ἢ σιτοπομπίαν.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, venditor frumenti.

Σῖτος, ου, ὁ, priori longa, frumentum: σῖτος verò cibus, τὸ βρωτὸς, panis, ἐδῶ. Homerus Iliad. ι. Οὐ γὰ σῖτον ἔδωσ' ἀ πίνω αἴθοπα οἶνον. Odyss. ξ. σῖτον κρειὼν καὶ ἐυκλήϊον. Et Xenophon σῖτος γὰ τοῦτο τὸ ἐρχόμενον, ἔστιν ἡδέως ἔδειν, ἢ ὅτι τοῦτο ὕπνος παρισοῦται μᾶλλον, ἢ ὅσον τῶν ἄλλων ἐδωδίμων ἐστὶ τὸ ἄλλο ἀυτῷ ἡδὺ, vt panis desiderium sit ei qui est pro obsonio. σῖτον πωιεῖν, cibum parare, paucem conficere, Plato secundo de Republic. ἔφησε σῖτ' ἔδ', Xenophon in Œconom. σῖτον αἰρέσεσθαι, cibum capere. ὡ σῖτος ἐδῶ, pro eodem Xenophon, σῖτον ὡς ἐδῶ, Thucydides, commeatu carere. Xenophon libro primo Pædiæ, οἱ ἐργται ἢ εἶκα ὅτε, σῖτα μὴ, ἀτ' ὁ δῶν ἢ κ' ἠδύναντο: ferunt verò domo pro cibo panem, &c. ἢ interdum quemlibet cibum significat, Chrysostomus, ἀ σφοδρὰ χρῆ, σφοδρὰ δὲ μᾶλλον τρέφουσι τὰ ψυχλὰ, τὰ σώματα ἡ ἢ. Σιτος, fruges, far, segesve. unde σῖτα ἐκλεκτὰ, quando legetes aristas amittunt. Thucydid. ad notationem tempeis solet dicere, σῖτα ἐκλεκτὰ ἐς ἀκμὴν libro quarto. Σῖτος, annua pensitatio, ad alimentum viduarum & pupillorũ, quæ dabatur à curatoribus bonorũ, vel à viris vxoribus reipublicæ. unde σῖτος dicta appellabatur rei vxoriæ actio. Demosth. contra Aphobum. οὐ γὰ δίδοτ' ἀτὸν σῖτον τὴ μητρὶ, τὰ ἢ ἀπὸ τῆς ἐχούσης. Idem, παύειν τῶν φορῖνος ἀτὸ αὐτῶ, ὅτι τὸ σῖτον ἀπέδωκε.

Σίτος, ου, ὁ, esculentus.

Σιτοσκελτος, ος, τὸ, dicitur à quibusdam ἡ αἰχλάφ, sue fest a Gothæ.

Σιτοῦμαι, vide σιτέομαι.

Σιτοφάρος, frumento vicitatus.

Σιτοφόρον, ου, τὸ, canistrum panarium.

Σιτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, frumentum subuectans, commeatum portans ferax frumenti. σιτοφόρος γῆ, ager frumentarius.

Σιτοφυλακεῖον, τὸ, cumera siue cimera frumenti, Horat.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento asseruando, sitem vento pretio venderetur, curam gerebant: quod ipsum etiam fiebat in farina & pane. Erant autem numero viginti, quibus quindecim in ipsa ciuitate, quinque in Pyræo.

Σιτόχροος, ου, ὁ, vel σιτόχρους, qui est colore frumenti. habens colorem frumenti.

Σίττα, ας, ἡ, sitta, pica. Item σίττα. vox pastorum ad gregem. scribitur σίτα. Theocr. σίττ' ἀφ' ἐμεῦ ἀμέρα ἀξίν.

Σίττακος, οῦ, ὁ, psittacus auis, ψιττάκιον Aristoteli & Æliano. Artemidoro ἀπὸ Σάρ. Παῖ Ἰνδικὸς ὄρνις ὁ σίττακος, φωνὴν ἔει ἀνθρωπίνην. Vocatur etiam β. τάκος. Ctesias in Indicæ Collectaneis, ἐσθὶ ὀρνεα τὰ βιττάκεα, ὃ ἢ γλῶσσαν ἀνθρωπίνην ὥχ ἧ φωνὴ.

Σίττ' ακος, psittacus auis.

Σίττη, ης, ἡ, sitta auis, Gaza vertit ex libro nono animalium Aristotel.

Σιττύβη, ης, ἡ, ὁ, ν. ἴσις genus.

Σιττύβη, funiculus, vcelitis pellicea.

Σιττυβος, ου, ὁ, apud Syracusios sic vocabatur Ceres quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

Σίτωδες, frumentaceus.

Σιτωνικὸς, ὁν, ἡ, ager frumentarius.

Σιτωνία, frumentum emo.

Σιτώνιος, ος, ον, res frumentaria.

Σιτώνης, ου, ὁ, mercator frumentarius, frumentator publicus φορτηγὸς τὸ δικαιοῦ σίτου: vnde σίτωνα, ipsum munus. οἱ σιτῶνες ἢ σιτοκάπηλοι, frumenti negotiatores, Naz. in Orat.

Σιτωνία, ας, ἡ, curatio commeatus atque annonæ, frumentationis munus, rei frumentariæ cura atque prouisio, apud Dionysium Halicarnass. libro septimo. Vlpian. libro secundo de vacat. & immunit. Sextumdecimum ætatis annum agen-

em ad munus sitioniæ vocari non oportet. Et cui tale munus iniunctum Σιτάρις vocatur. Arcad. libro vltimo de munere. Cura cura quoque emendi frumenti, olei (nam harum pecierum curatores quos σιτάρχας, & ἐλαιώνας appellant creari moris est) &c. Item apud Papirium lib. vltim. §. 2. D. de admin. rer. ad ciuit. Cura autem σιτωνικοῦ, vt Iustinianus loquitur in No. X X X. ad eum pertinebat, cui princeps demandasset. Atque in eo Codicis tit. sitonici muneris fit mentio. Lege Gregorium libro decimo Epistol. vide Στιχεῖα, & Πυρρὸν ἔρος.

σκῶμμα, ατος, contumelia.

σκῶμμοδος, idem quod σίτακος, & ex eo factum per syncopen mutato σ in ϖ. turpis, ridiculus, cæcus, imbecillis, culpabilis, intaßidus, mollis, flaccidus, ϖαφὸς, ϖακὸς, ἀκρὸς, ἀμενηνὸς, ἄχρηστος, recors. σιφλὸς ϖόδα, Apollonius Rhod. σιφλὸς ἐν μύθοις, idem. Lycij ferulæ medullam etiam σιφλὸν vocant, ob fungosam eius naritatem, Eust. Il. ξ.

σκώπτω, excæco, τὸ ἀφορᾶν ϖοιῶ μὴ μεμαντὶν, vel ἐκ τοῦ ϖαίω τὸ ὀρύττω, Eust. Il. ξ.

σκώρ, exhilare, explodere, μυκτηρίζειν. Et vulgaris vox hinc petita *fiphler*, quod scribunt *fisler*.

σκώρ, talpa, apud Lycophr. Etym.

σκώζω, μ. άσω, σ. αxα. nimis accurate carmine vtor. Dictum à Philoxeno Siphnio. Alij ad Siphniorum mores referre malunt scurriles & procaces, vt sic σιφνιάζειν subsannare, & digito ostendere, digito nates attrectare, &(vt habet Proverb. medium vnguem ostendere. ab insula Siphno deducit Suid. sicut à Lesbo, λεσβιάζειν, à Creta, κρητίζειν. vide in Chiliad. Erasm. Siphniffare. Hesychius σιφνιάζειν, κατὰ δακτυλιάζειν, σκωμμάζειν. à Siphniis impuris hominibus, ἢ τὰ σαφῆ καὶ ἐκτεταμένα exercentibus.

σκῶφ, turpis, impurus.

σκώψ, idem quod σκώπτης.

σκώς, καὸς.

σκωτ, ωτ. ὸς, tubus & canalis vt in salientibus, quo in pressionibus protrudente spiritu humor emittitur. Et Latini Siphonem dicunt & Sipunculum. Iuuenal. Effigiemque deæ longis siphonibus implent. volunt esse vocem confictam à sono. Σίφων transfertur de typhone & vortice. Olympiodorus in Aristotelis Meteora, Ἀριστοτέλης ἐν τυφῶνα ἐξ ὑγροῦ καὶ πνεύματος, διὰ τὸ πνεῦμα σφοδρὸς ἢ ἰσχυρὸν φέρειν σῶμα καὶ λαῖλαπ ἢ σίφωνα, διὰ τὸ ἕλκειν σίφων· ἄμα δὲ καὶ τὸ ὕδωρ ἐπ δικλάσεως. fistulam exposuit de vortice loquens Plinius libro secundo, capite 49. Ex eodem genere (inquit) & in longam fistulam veluti fistulam nubes aquam trahit. Σίφων, siphon, cuius vsus ad restringenda incendia ipso exhausta aqua & effusa, χυτικὸν ὄργανον, ad cuius similitudinem Medicorum κρουνὸν instrumentum, de quo supra. Hesych. ὀργανόν τι εἰς ἀφέλκυσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἰατρικοῖς. Vnde & Σίφων αὐτὸ τὸ κρουνὸν sumitur apud Paulum libro sexto, capite 59. vbi corruptè scriptum συφάνιον. meminit Galenus Methodi libro quinto. Σίφωνα διακλᾶν, (de quo vide supra) Siphon, instrumentum quo vtuntur in deplendis doliis cum vinum diffunditur, quod Latini transfusare dicunt, id est, μετασιφίζειν, hoc vulgò vocatur *cheure & cheurete*. Alexander Aphrodis. libro secundo Problemat. τὰ σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἐλκωλῦ τὸ οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. Σίφων, vas quo continetur triticum. Et vermis similis formicæ & culex Meleagro, Epigrammat. libro septimo. Est quoque σίφων, homo fordidus & libidinosus à σιφνιάζειν.

σιφνιάζειν, apud Pollucem ex Aristophan. Suid. σιφνιάζειν, propriè de liquidis pro elicere, extrahere, ἐκσπᾶν. Aristoph. tamen dixit, σιφνιάζωμεν τὸ σῖτον.

σιφνιον, herba quæ & βρέμβας dicitur, id est, auena, Dioscor. lib. 4. cap. 230.

Σπάδιοι. Sic Lacedæmonij τοὺς ὑπηκόους vocabant. τὸν τὰ σπάδ, per geminos, Plutarchus in Adophthegm. Lacon. vide in dictione Τά.

σπαθάω, μ. ήσω, σ. ηκα, taceo, conticesco, obticesco, sum tacitus. σπαθῶ ϖοῦ τοῦτο, Xenophon, σπαθήσουμαι, pro σιωπήσω. Lucian, in Caucaso, κἀγὼ ϖιὼν ὑπνώσω, & ego silebo. σπαθῆθι, vt κρύπτε σαυτὸν, τέσσι ὕπνωδι ἔδῃ τὸ τῇ ψυχῇ: vitium vel peccatum quod silentio premitur.

σπαθ, ῆς, ὁ, silentium. σῶζε τὸ σιγῆ, ἢ τὸ ὕπαι, τὸ φωνῆ. Ammon. distinguit à σιγῆ. ὧδε σιωπὴ ὁ ἠδὺ λόγων, a lios silentium habebat, Plutarchus in Publicol. id est, silebant. σπαθῶ ϖοιεῖσθαι, Demosthen. σπαθῶ ϖοιεῖσθαι, facere audientiam Ciceroni, vel facere silentium. Xenophon, Ἑλλ. ς, σπαθῶ ἐποίησε ὥζε σιωπᾶν, fecit vt silerent omnes. Plautus in Amphitr. facietis huic fabulæ silentium.

σπαθῆ, silentio, tacitè, μετὰ σιωπῆς. Demosthen. ἤρκει σπαθῆ. Xen. l. 1. Παιδαγωγὸς δὲ ἦν ζ, tacitè degebat. εἰκὼ τ ἠχοῦντο σπαθῆ, in summo silentio fuerunt, Hom. Il.

σπαθηδὸν, &

σπαθηδὸς, οὐ, ὁ, taciturnus. σπαθηδὸν ὧδὴ, tacitæ viæ in Epigrammatibus.

ΣΚΑΖΩ, μ. άσω, σ. αxα, claudico, χωλεύω, flecto, inclino, καταμφιλλᾶν. Neutrum ab solut. vnde Σκάζων, versus qui numeris suis non perficitur, quales χαλκιαμβοὶ. Martialis, Apollinarem conuenit meum, scazon.

σκαιὰ, ᾶς, ἡ, scæa porta, dictæ quòd in sinistra parte vrbis sint, à σκαιὸς: vel à Scæo opifice: vel quòd Troianis sinistræ fuerint: per eas enim receptus equus ligneus exitium eis intulit. Homerus Iliad. γ, ἐκαιόν ὅτι σκαιὰ οὐλαὶ ἦσαν. per has Troës exierunt in prælium: vnde ἀφ' ἑλίκεσι σκαιὰ dictæ. Seruius Grammat. enarrans illud Virgil. Æneid. libro tertio Agnosco, Scææque amplector limina portæ. Scæa porta, inquit, dicta est non à pugnis ante se factis sæuis, id est, malis. (nã & anteà fic dicta est) nec ab itinere ingressis sæuo, i. sinistro: sed à cadauere Laomedontis, i. fœmore quod in eius fuerat superlimino.

σκαμβαλαπὶς, ὁ, καταγέλαστος, ineptè saltare, σκαμβὸς ἢ ἀμφότερα ἰσχυρῶς ἐγκεχυφότες, Suid. apud Eustathium verò σκαμβαπὶς legitur, quod ipse exponit σκαμβὸς ἢ ἀμφότερα βαίνων.

σκαμβὸς, οὐ, ὁς, læuus, sinister, id est, quod ad sinistram est: cui opponitur δέξιος. Σκαμβὸς, indoctus, imperitus, rudis ad discendum, ἀκαιρότερος, ineptus, qui procul est ab humanitate, vel à literis sæuus, ferox, ἄγριος, ἀκαιρότερος: sic Didym. apud Homer. Aristophan. in Nebulis, ὡς οἵδε τῶνδ' ὀρθῶ ἄγρωικοι ἰδέα οὐδ' ἀστεροι, κἀξ ἀκμῆς γάθ' ὑπλόμενα. Commentar. σκαμὸς vocabant οὐ ἀμφοῖς ἢ ἀνθρώκοις ὄντως, ἢ τοῦ μεσοῦ κατὰ τ σκαμὸς. σκαμὸς χεὶρ, manus sinistra, καὶ, διόνυσος, ἀριστερὸς, σκαμὸς χεὶρ (inquit Eustath.) ὁ σκαζόμενος οἷον τὸ ἐπιρρὰν, est enim dextra agilior & validior ad actiones quam sinistra. Sophocles in Aiace, Δαναὸς δὲ τ' ἐξ σκαμὸν ἐκμύεων στόμα, os inprobum. Σκαμὸν σκῶμμα, res quæ præter animi sententiam cadit, & non ex voto. & σκαμὸν βίον, exiguam rupem vocauit Homer. σκαμὸς, vmbrosus, opacus. nam apud Nicand. in Theriacis, ἢ δ' ὑπὸ κτησιὸς σκαμὸς ὄτεσκ ἔφη θυζήλιος· ἐν νηλεεῖ exponitur ἀνηρεῖς, ἀλλοίς. Hesych. ἐστὶ σκαμὸς χεὶρ. dici scribit quoniam vt plurimum solet ἐσκαμμένη & κατακυφοῦσθαι. σκαμοὶ, gens Thracia. Hesych. meminit & Strabo libro 13. vbi & σκαμὸς ϖοταμὸς, & σκαμὸν τὸν meminit Stephan. quoque.

σκαμοσύνη, ης, ἡ, rusticitas, morositas, sinistri mores ac peruersa natura. Soph. in OEdip. Coloneo, σκαμοσύνῃ φυλάσσων.

σκαπτὴς, ητος, ὁ, ineptum & stupidum ingenium, Demosthen. Philip. I. διὰ τ σκαπτότητα ἢ ἄνοιαν τῆδ μὴ ταῦτα ὁδὸν ϖορεύεσθαι. Hesychio quoque σκαπτὸς est ἀναίσθητος, μωρός: itidémque Suidæ ἀναίσθητος ἢ νωθρὸς, ἄγροικος, σκαιὸς, ὁ, τὸ, mons difficilis & arduus Hesych. χαλεπὸν ἀναβατὸν.

σκαρίφημα, ατος, tripudio, salio, ὀρχήμασι, χορεύω, σκιρτῶ δὲ πέδας ταῖς κεναῖς ἢ ἐμφίρω. Neut. absol.

σκαριφισμὸς, ὁ, ineptus, rusticus, morosus, ἀγροικος, ἀναίσθητος, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἀκαιρότερος, ἀνόητος, ἀσύνετος, ἀκόλαστος, ἀσελγὴς, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀσύμφορος, ἀνωφελὴς, ἀνάξιος, ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἀνοικείος, ἀλλότριος, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος, ἀσύμβατος, ἀσύμφωνος, ἀσύστατος, ἀσύνηθης, ἀσυνήθης, ἀσυνάρτητος, ἀσυνάρμοστος, ἀσυνάρτητος, ἀσυνάρμοστος, ἀσυνάρτητος, ἀσυνάρμοστος

po ὅπω σκωλόϊον, Aristoteli in Problemat. quod & σκώληκα aures repurgare, quod fodiendo fit, id est, aures scalpere. Aristophan. in Pace σκωλόϊα τοῦ αἰθέρος, id est, ζωυφοειδῆ καὶ ἀσαπνικὰ, παρ' ἃ μὴ σκωλόϊον, ignem gladio non fodiendum, Plut. in Numa. τὸ πῦρ ὑποσπᾶσθαι. Aristop.

Σκαλμὸς, οῦ, figura geometrica instar scalæ, figura triangula, cuius latera inter se omnino inqualia.

Σκαλὰξ, ᾶκος, scalias fructus cæsti, Theoph. l. 6. c. 4. hist. plant. vide κάλαξ.

Σκαλίζω, ίσω, σπικῶ, farrio, fodio. Neut. Accus.

Σκαλὶς, ίδος, & ιος, ὁ, farculum. Xenophon in OEconom. τοῦ δὲ σκαλίσαι, ἕνεκα τοῦ ἐρύκειν τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων μᾶλλον τῇ σπορᾷ. Dicitur etiam σκαλιστήριον ab Interp. Theocr.

Σκάλιστος, farritio, σκαλεσὶς: Theophrastus libro tertio, capite vigesimoquinto de Causis plantarum: & σκαλιστὸς pro eodem, libro quarto, capite 14. libro 2. de hist. cap. 8. corrupte legitur ὀχαλιστός.

Σκαλιστὸς, οῦ, ὁ, farritio, farritura, Columel. à quo & fartura dicitur, & farculatio à Plin.

Σκαλιστὸν. vide σκαλὶς.

Σκάλλω, μ. αλῶ, fodio, σκάπτω, farrio, subigo, σκαλίσσω καταρῶσαι, farculo pulueremexcitant, Gaza libro 2. histo. plant. Theophrasti.

Σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracicus, σιδηρᾶν δέλτον. Apud Pollucem Sophocles in Troilo, σκάλμη δ' ὀρχὴς βασιλέως ἐπτάμυκτα ἰσμένη.

Σκάλμος, οῦ, ὁ, Polluci ὅτου ἡ κώπαι ἐπιδέδενται, lignum quo alligatur remus, quod & Latinè scalmus vocatur, labrum nauis, vbi remi adnexi sunt, à quo interscalmia spatia, interremigesdicta sunt, Bud. in Pand. vide Bayf. scalmus, interscalmium: ἐκωλοκάκησμεν πλοῖον.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa. σκάλοπας μίας πιὰς οὐ φαμὲν ἀσκάλαπας, Aristophan. interpr. Dicitur ἀπὸ τοῦ σκαλεῖν ὁ σκάλοψ etiam σκαλοπάς, ὁ, Theophrastus histor. libro septimo, capite vndecimo de radice τῶ φασγάνου, id est, gladioli, πολλὰς ἂν ἐξείρασιτο αἱ σκάλοπαι (sic enim legend. intelligendúmque de talpis, non vt Gaza de scolopendriis, esse censeo cum meo Gesnero ob pietatem singularémque doctrinam viro nunquam satis laudato) χαίρει γὰρ ἡ συπεργασία τῷ ζώῳ.

Σκάλωμα, ἡ, ὁ, gradus instar scalæ. Polybius, σφᾶς τι ἢ μέσα ἢ χεῖρ ἢ πῶν ὅπερ διαλάσσης πλοκαμὸν ἰλλιγγιᾷ ἢ χαιρέπικτον ἢ ὠλισθήσει ἢ σκαλώμασι σωκικῶς ἢ σωκρικῶς διεκπεμψίμεν.

Σκαμβὸς, ὁ, ἡ, ὀκλὰς, σκαμβὸς, στρεβλός.

Σκαμβοσκέλητες, οἱ, eidem ἀλιδρόμοτες, labentes, vacillantes.

Σκαμὸς, οῦ, ὁ, στρίβλιξ, Hesych. ὅπου τὸ σκαζόμενον, ὁ σκαμὸς ἀφορίζει: prauus, curuus, oblique ingrediens, σκαζίης σκαμπανῆ, cancri more, σκαλιός. Hinc vulgaris vox *cambe*, i. curuum.

Σκάμμα, ατος, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur, sulcus stadij seu spatij in quo saltu certabant: vel locus certaminis in quo athletæ congregabantur fossa cingi solitus. Vide Ε σκαμμῶνα.

Σκαμμώδης, ους, scorta.

Σκαμμωνία, vel σκαμωνία, scamonea, id est, herba ipsa: nam ἡ σκαμμωνίης ὅπερ dicitur scammonium à Plinio. Et Nicander ait, Θάπτε βαλὼν χώρῳ σκαμμωνίου. &c. Et alibi, ὅθεν ποδίδωσι τοῦ καμμωνᾶ dixit scammonij lachrymam, id est, δακρύδιον Tralliano: diagrydium corruptè vocant Cælius Aurelianus libro secundo, capite decimotertio Chronion. Lege Dioscorid. lib. 1. cap. 261.

Σκαμμωνιον, ου, τὸ, idem.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ὁ, ex scammonia confectum vinum, Dioscor. li. 5. cap. 75.

Σκαμφυστὴ, indignatur, ἀγρεῖ φέρτ, μεμψιμοιρεῖ, Hesych.

Σκαπάδην, τὸ, ἐπὶ τοῦ πεσεῖν ὕπτιον ἐπὶ τὰ ὀπίσω καὶ ἐπὶ τὰ ἰσχία εἰς τὰ ἐρείδια, Aristophan. Interpr. ligna incurua laqueorum, quibus feræ incidentes detinentur. Arist. Acha. transfert ad fermonis aculeos, κατ' ἀπλοῦς ἐρωτᾷ σκαπάδην ἐρωτᾷ ἐσώδη. Pollux, σκαπάδην interpretatur paxillum, qui in muscipulis erigitur vt obicè fustineat. Hæc eius verba, τὸ μὴ ποιεῖσθαι πάσας συμβέβηκε πάλαι, σκαπάδην ἢ κλινέτω. Hoc ipsum & σκαπάδαι vocat Hesych.

Σκαπάδαιον, ου, τὸ, idem quod σκαφάδαιον, siue σκάλοψ, id est, in decipulis, tendiculis, muscipulisque ligna terna inter se cómissa vt 4. quaternarij numeri notam representent: hoc fustinetur tendicula quam animal offendens in se euertit subita ruina, simulatque lignum præterimi medianum transfuerísmque commouit, vide σκαπάδην. Σκαπάδαιον obstaculum, offendiculum, obex, & quicquid prolapsionis & ruinę causam affert. Scolon & scandalum inquit Hieronymus in Pelagianos, apud Græcos, ex offensione ac ruina nomen acceperunt, id est, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάζειν. claudico. Sic transfatè sæpe vsurpat Scriptura, vt Paulus ad Roman. 14. καὶ πάθημα προσκόμμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. quod & προσκοπὴ διδόναι dicitur, id est, Ciceroni, offensioni esse, offensionem afferre, vel concitare. ibi enim προσκόμμα ἢ σκάνδαλον ἐν τῷ ἐξῆς λέγεται ponuntur, diuersa tamen metaphora. Interpres, Vt ne offendiculum ponatur fratri aut scandalum. dices etiam καὶ σκάνδαλον ἢ προσκόμμα ἡμῖν ἐσται Ex Matth. capite 16. σκάνδαλον εἶ, interpr. Scandalo es mihi: Ego, Offendiculum es mihi, vel obstaculum aut eum dandi causa. Sic 2. epistol. e Petri capite secundo, ᾗ λίθῳ προσκόμματος, ᾗ πέτρᾳ σκανδάλου vatur Christus, id est, lapis offendiculi & petra offensionis in quam impingunt atque incurrunt rebelles Euangelio. Et lib. Iudith, ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα, posuerunt in campis obstacula vel obices. Dauid. Psalmo 69. γένοιτο ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα, ἢ εἰς θήραν, ἢ εἰς σκάνδαλον. 2. quod iunxit Apost. ad Rom. 11. Inde

Κκανδαλίζω, τὸ, σκόπελμος ἢ ὁ λίθος πίπτω, offendo, id est, offensionis causam affero. Cicero dicit offensioni esse, offensionem afferre vel concitare, τὸ προσκόμμα γίνεσθαι τινί. Est enim verbum μεσαπαιὸν, vt in coniugatione Hiphil Hebræorum Matth. capite quinto, Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, verò oculus tuus dexter tibi offensionem affert, id est, tibi vt offendas. Ad Corinth. capite octauo, Γίνωσκε σκανδάλιζε τὸν ἀδελφόν μου, si cibus est offensioni fratri meo si illi errandi occasionem affert, facitque vt offendat.

Σκανδαλίζομαι, Passiue, id est, offendo, siue offendor, τὸ προσπίπτω, incurro atque impingo: prolabor atque decido. Sic μετανοεῖτε Mat. c. 26. πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ. ibidem, σκανδαλισθήσονται· & σκανδαλίσθησαν.

Σκαὶδ εσις, ὁ, ἡ, genus galeæ, & nomen verbis.

Σκαίδιξις, ὁ, εἶδος λαχανικοῦ, herba scanaria inter olera ineptissima: vnde matri Euripidis exprobratum est, quòd scandicē vnderit: & ipse Euripid. σκανδικοπάλαις propterea dictus. Nitroclis in Cynici abluentis σκαίδικος, id est, ἰγλυσεῖτε olus. Diminit Laert. libro 2. in Aristippo. Lege Dioscorid. libro 2. capite 168.

Σκαίδιοι, οἱ, idem cum σκόλοπες. Hesych. exp. σκόλοπες, χάρακες ἢ πρίονες, valli.

Σκαιδαίζειν, talitro nasum ferire, vulgò *nazarder*. Pollux, σκαιδαίζειν τὸ μάστι τὸ χεῖρ. σκαλίνδα ἐπὶ τὸ μέτωπον ἢ ῥάπτειν. Apud Eust. scribitur σκανδαρίζειν, & σκανδαρίζειν, vt & habet Didym. & Hes. qui & σκαρίζειν, σκανδαρίζειν itaq; restituo apud

Σκαίδ-ος, causa, impedimentum. (Ἰ.

Σκαπαιὸς, ὁ, ἡ, σκαπανόπους, σκαπανῆρ, fossor, qui ligonem tractat.

Σκαπανὴ, ῆς, ἡ, fossio. Theophrast. histor. plantar. libro secundo, capite decimo, οἷον ἡ τῶ φασήλου καὶ ἡ θεσσαλικὴ, τὰ μὲν ἄλλα κοινὰ ἢ ἴδια καὶ ἔκαστον κοινὰ μᾶλλον ἢ τὰ σκαπανικὰ, ἢ ἡ ὑδρία. Plinius li. 17. capite 26. Ex his quædam sunt communia omnium, quædam propria quarundam. Communia ablaqueatio, &c. Dicitur & σκαφὴ, σκάφασις, σκαφαντός. Σκαπανὶ idem etiã quod σκαφεῖον, de quo infra Suid. σκαφεῖον ὄρυγμα. Et Pollux scribit σκαπανεῖον ἐργαλεῖον ἐν τῷ σκαπανίζειν. Vnde Prouerb. ἀλφεσιβοιεῖν, οἱ δ' ἀπηνοῦσθαι σκάφας, falces petebant, illi negarunt rutrum habere fuse feaphium. vide σκαφεῖον. vbi Erasmus men vetit hic gonem, vt & σκάφιον in adagio, Veritatis simplicitatis oratio.

Σκαπανίστης, ὁ, fossor.

Σκαφίδιον, ου, ludi exercitique genus in quo per trabis (erectæ depactæ solo) foramen traiectus erat funiculus: eo vnus uersus circumdabatur, & alter ponè stans capúque funi li retinens ita vi protrahebat donec ad summum trabis finem euaderet atque suspenderet: in quo consistebat victoria. hoc σκαφίδιον ἕλκειν vocat Pollux. Hesychius eius mentionem fecit, atque omne difficile σκαφίδιον dici: sic enim scriptum Et σκαφιδεύσαι, conuitiari, λοιδορῆσαι.

Σκάφιπποι, fouca, τάφροι, ὃ πάφθ.

Σκάφτης, dicitur pro σκαφεὺς, apud Hesych.

Σκάφος, ramus, & ventus quidam.

Σκαφὴ ὕλη, fossilia materia.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor. σκαφεῖς, σκαπανεῖς. Xen. & Pol.

Σκάφη, ομαι. ἐφω, ω. αφω, fodio, ὀρύσσω, παροράω, fossas confcio, pastino. σκάπτειν ὁ διώκειν, fodere non valeo, Erasm. in Prouerb. Fodibus ingredior. σκαπέομαι, fodior, vnde ἐσκαμμένος, fossus, & prouerb. ὑδὸς τὰ ἐσκαμμένα πυδὸν fines rei alicuius transilire apud Lucianum in Gall. & Basil. in Hexamer. hom. 6.

Σκάφος, ὁ, ἡ, fullo, insectum quoddam Plin.

Σκαφάδαιον, ου, conniuentibus oculis.

Σκαφάδαιοτοὶ, οἱ, quibus oculi nimium conniuent. Aristoteles. σκαφάδαιον πάσχειν ἐμμα. cui ἀσκαφάδαιον opponit.

Σκαφάδαιος, ὁ.

Σκαφάδαμα, ατος, τὸ, ἐσκαμμα, frequenter claudo & aperio oculos conniuco, ἐπιστρέφω vel ἐπικαπτίζω, συκιάζω βλεφαρίζω, id est, nicto. τὸ σκαφάδαμα κατὰ τὸ μέσον τῶν ὀφθαλμοῦ. Lucian. Ἐγὼ δὲ ἀνοσκοπῶ τὰ τῶν ἀδρῶν μου τὸ τοιαῦτα, ὁ σκαφάδαμα κατὰ. Σκαφάδαμα κατὰ, & nictor mulieri, oculis inuico & prouoco. Xenoph. in Symposio Critobulo amatore Clinix, σκαφάδαμα μὲν τὸ ἀσαφῶ οἱ τα

γηρᾶς θεὸς ἦμι, λιθίνος δ' ἔβλαπτε φοβῆς αὐτόν: τοῦ δ' ὁδὸ ἔλθοι αὐτὸν ὁ καρδαμύσσας. pro eodem dicitur & καρδαμύσσων, siue καρδαμύττων, quod Etymolo. apud Atticos significare ait τὸ σωιτρῶν, τὸ βλέφαρα κινεῖν ὁ δὲ ὄθλιμνιστὴν ἄγειν λόπι τὸ καρδάμυλλον.

σφώδ, agilitas, pes seu basis, saltatio, motus, cursus, ὁ ὀρχηστικὸς ἐπὶ κίνησι: vnde πολύσφαρος, agilis. Aratus, Λαβὴ δ' πτέρυγι σκαρθμὸς ἐδρομάλιστος ἔασιν. Cicero vertit vngulam equi. Comm. exponit ὁ πόδας, ἢ ὀξὺς σκώληκι pleonasmo τῶ δ. Hesych. est σκαρισμὸς, λακτισμός.

σκίρτημα, ατος, τὸ, σκιρτᾶν, saltare, σκαφάρω, palpito, turbor, bullio. vide Ασκαφίζω.

σκίς, δος, ἡ, vel σκάφ- nomen piscis à σκάφω denominati testę Athen. libro septimo, quòd incluſus naſis caudę ictibus crebris auerſus laxet fores atque ita retrorſum erumpat, vide Athen. l. 7, & Plin. l. 9. c. 11.

σκιρτᾶν, saltus. Hesych. item palpitatio Euſt.

σκοφάμμα, ατος, τὸ. Hesych. exponit ξύσμα, σκάφωμα. exponitur etiam perfunctorię quid ago. Suid. item ſcarifico per ſuperficiem ſcindo.

σκοφίζω, ἰσω, ἰζω, leuiter & vmbris tantùm imaginem delinio. vide σκιαγραφῶ.

σκοφίσματα, vide σκαλίσματα, & σκιαγραφισμές.

σκοφισμός, perfunctorię quippiam agere, neque admodum exactè, ſcarificare, per ſuperficiem ſcindere. vide infrà.

σκοφισμός, οῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: vnde pro perfunctorię & parum accuratè aliquo facto ponitur. Apud Ariſtophanem in Ranis, τὸ δ' ἐπὶ σμικρὸν σκοφισμὸς ἐκφέρει. Commentar. σκιαγραφὶς ἢ λεπτολογία, σμικρογραφίαν. Nam σκιαγράφων eſt pictores primis lineamentis rudius aliquid deformare atque deſignare, τὸ εἰς ζωγράφους ὑποτυπώσεις φοβῶν εἰς γραφικὰς, quę prima lineamenta alibi vocat σκιαγράφησιν, ἢ σκιαλογίαν. Et σκιαγραφισθῆναι, perfunctoriè aliquid exequi, ὑπογραμμῆς τὸ ποιῆσαι, ἢ μικρῷ πρόσωπον ἀτελέσαι σκιαγραφίᾳ.

σκόρπα, ὁ, τὸ, farmentum, ſtipula, feſtuca, τὸ καίφ- ἢ φρύγανον, Harpocrat. ἢ γραφὶς, Commentar. Ariſtophan. in Ranis, vbi σκάφη.

σκόρ, ὁ, ſcarus piſcis, apud Ælianum & Ariſtotelem qui (vt ait Oppian.) ſolus inter omnes piſces vocalis eſt, ἢ τῶν ἠρεμούντων τὸ ἓν, ruminat, μηρυκίζει. i. bruti, in Epigrammat. vbi etiam dicitur αὐδήεις loquax. Theocr. Iuter pr. Κτὴ τῶ σκάρος deducit. vide σκαῖς ſupr.

σκάρος, Doricè pro σκάρης, quod Heſychius exponit πακχὺς, id eſt, celer, velox, pernix.

σκῶρ, vel

σκὼρ, οῦ, ὁ, merda. vide σκάρ.

σκαφάγος, ου, ὁ, merdam comedens: Æſculapij epith. apud Ariſt. in Plut.

σκῶραι, qui extantes talos habet, ſcaurus, vt apud Horatium. Balbutit ſcaurum prauis fultum malè talis. Apſyrtus, veterinarius, ἵππων ἴκελον σκώραι ὀχέεσι μὴ σαυρώσις πόδας ἐχέτω, μηδὲ παπειοὺς.

σκαφία, ὁ σκαφίδιον.

σκαφεῖον, τὸ. foſſarum inſtrumentum quo tertam proruunt, τὸν σκάπτον, fodio. rutrum vocant Cato & Liuius. Scaphiũ etiam Iuuenalis Satyra 6, Et rude Scaphium poſitis cum fumitur armis. vbi penultima breuis. Scribunt enim etiam σκάφιον, vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. libro primo: vnde & ὑπαιθριοπαῖδες σκαφίδιον, σκαφεῖον verò ſiue σκάφιον non eſt ligo, ſed ligonis ſpecies latior breuiórque. itaque σκαφῶν, δίκελλα πλατεῖα exponitur. ſcaphium item σκαπάνη dicitur: Græcorum vulgari lingua τζάπον, nobis vulgò *ſape*. Ligo eſt δίκελλα, & Atticè ἄξινα, quo & proruitur terra & lapides educũntur vulgò *homian*, id eſt, λιγγάριος & λιτρύγεως apud Interpretem Theocriti, & apud Suid. quæ vulgares voces Græciæ. Lucianus rectè diſtinxit in φιλοψεύδῃ. vbi ait δικέλλας ἢ σκαφέας: Interpr. Morus pudendo lapſu, ligones & inatulas expoſuit. Aliud verò σκαφίον.

σκαφέλλομαι, ſcaphis neſcor, quale torquendi genus habes apud Plutarchum in vita Artaxerxis: & in Megaclis hiſtor. In Creſiæ Perſicis, σκαφίζεται τοῦ ἢ ἕτερος ἀπορεῖται.

σκαφεύς, inquilinus, ὁ, σκαφηφόρος, vide μέτοικος & σκαπεὺς, σκαπτὴρ, foſſor, Pol. alterum fit à σκάφη: alterum à σκάπτω.

σκαφίδιον, foſſio, foſſura, σκαφεῖον, Suid. & σκαφίον.

σκαφίδ, ἡ, ὁ, &

σκαφεία, foſſio. σκάφοισε.

σκάφαγος, ὁ, τὸ, κοιλασία τοῦ νεὼς, γάστρα ἢ γαστὴρ, Suid. & ſcapha, quæ erat longarum nauium, mediocritate ſolùm non genere à naue differens. Pluta rchus, ὑφόλμους vocat. Lucianus, δικαίαν τῶν σκαφῶν, σκάφῳ λίγων. Veneti *ſchippho* & *corpano*. σκάφη, pro vaſe ligneo concauo: Plutarchus in Romulo, ὠσθέμβῳ σὺν εἰς σκαφῶν τὰ βέρεθρα. Cyrill. peluim interpretatur. Liuius alueum appellat, ab Vrb. l. Tenet fama, quum ſtutitantem alueum, quo expoſiti erant pueri, tenuis in ſicco aqua deſtituiſſet, &c. Cunas vel cunabula dixeris, vt apud Athenęum libro 13. de Elephanti, φίλεσι παρῆκε εἰς σκαφίδιον loquens: Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸν τῶ γάλακτος, κἄπι μᾶλλον ἢ τοῦ πόδ' ὁ τῶ ὄφεως ἑπόμενον αὐτὸ ἐς σκάφος. ὅτε δ' ἀναβαίνοι τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον, τὸ ἀναβαίνειν αὐτὸ ἐς σκάφος. ὅτε δ' ἀναβαίνοι τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον, τὸ ἀναβαίνειν αὐτὸ ἐς σκάφος. ὅτε δ' ἀναβαίνοι τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον, τὸ ἀναβαίνειν αὐτὸ ἐς σκάφος. manu, id eſt, proboſcide cunas pueri mouebat. σκάφη, etiam aluei ſiue labri balneorum vſum exhibet lauandis corporibus. præſertim ægrotis quibus iuſtum balneum non conuenit. Eſt verò alueolus ligneus quod Solium etiam Latini dicunt. Vnde σκαφεύειν, in ſolio lauare, id eſt, ſcapha & cõcha. Præſcribunt Medici ægrotis iam proſtratis viribus, vt iuſti balnei loco, ſolùm ſi res ita ferat, ſolio deſidendo ſuccantur in aqua, in qua titiones extincti ſunt, vel reſtæ, atque id genus. Alexander Trallianus, χρίσμασι δ' ἐν σκάφῃ ἀπαντᾶ, ἐπὶ τοῦ ὑποτιθέσθαι βόλιτον ὑγρὸν ὑπὸ τὸν σκάφον, εἶτα μηδὲ βαπτίζειν εἰς τὰς κοιλασίας τοῦ ὑδατος ἀνώμενον. Idem alibi ait, Οὐδὲ ἐν ἅπασι δὲ ἐν τῷ ὑδατι ἀπὸ τῶν σκαφῶν ἐπὶ τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον ἐπὶ τὸν σκάφον

φις, mytilus, id est, μύας, marina concha oblongior, apud Hippocrat.

Σκαφοειδής, εῖδος, ὁ, ἡ, similis scaphæ: vt os pedis σκαφοειδὲς, vocatur à figura.

Σκαφολογεῖν, quære σκάφη.

Σκάφος, ους, τὸ, commune est vocabulum cuiuscunque generis nauium, vt σκάφη πετρόμικα, naues quadraremes, Diodorus. Sophocles, εἰς ὁ γὰρ πλοῦς σκάφη πολλὰ ἵστους ἀμφίδυμα ἔκφορος, id est, εἰς πολλὰς ναῦς. σκάφη δ' αὐχήν, Euripid. ἀφεψεσε πλοῖς ἡ ἀσχ, inquit interp. σκάφη, pro concatenatæ & ventre nauis, διὰ τὸ σκάπτω. σκάφη, fossio, pastinatio. Hesiodus, τῶν δὲ σκάφη ἐκλὶ τε οἰνέων. σκάφη, fossa, cisterna, piscina, in lib. Epigramm. Gregor. σκάφη νεὼς, apud Euripidem, id est, nauis. σκάφη, natiturium, τὸ κολύμβιον, Interpr. Aristophanis in Nebulis. σκάφη, cauitas auris, τὸ ἄκρον ἐνθύσιον, vt κοχλίας, ὁ λίζουσιν ἀκρόκολα, Pollux. σκάφη, vas in quo ventris onus reddebant fœminæ. Et rusticum instrumentum fossarum, apud Polluceum. vide σκαφεῖον.

Σκαφίδιον, ὁ, vulpes, ἀλώπηξ.

Σκαδάζω, ἀσω, σω. ἀκω, &

Σκεδάνυμι, dissipo, dispergo, σκορπίζω, conturbo, irrito, Act. Ac cusl. σκεδάννυται, cuanefcit, dispergitur.

Σκέδασις, σεως, ἡ, dissipatio Ciceroni.

Σκεδαστικὸς, διὸ, dissipatio, dissipans, seu discutiédi & dissipandi vim habens.

Σκεδαστὸς, ὸὸ, dissipabilis Cicer. separabilis, dissipatus, diuiduus: mutabilis Ciceroni, qui ex Platone σκεδαστὸν οὐσίαν, vertit materiam mutabilem.

Σκεδάω, σκεδάννυμι, dispergo.

Σκεδιὸς, σκεδάσιμ.

Σκεδρὸς, ρὰ, ὸὸ, exactus, ἀκριβὴς, diligens. σκεδρὰ δίαιτα, in Hippiat. ratio victus exacta quam ἀκριβῆ & χειρίαν Galen. vocat, quæ solius prisanæ succo aut meliorato constabat: cui aduersatur φαυλὴ Hipp. dicta al'as etiam ἁπλὴ ἢ ὑπτιχύσιμος, quæ vini, ysu & carnium constat: inter quas extremas media est ὑπτοφαῦλος, siue λεπτὸς, aut etiam μεσὴ nominata, quæ perficitur ptisanæ, blito, malua, olere atro, beta aut cucurbita, & piscib. ἀπαλοκάρμοις. σκεδρὸν, ακρίβειαν.

Σκεδρὸς, exactè, ἀκριβῶς. Æschylus in Prometh. πάντα σκεδρῶς ἐξεπίστασαι σκεδρὸν τὰ μέλλοντα.

Σκέδριος, Hesych. dicit esse festum quoddam Athenis, exponens tamen etiam χαρὰν ὕλης ἢ χρῆσιν ὠδίνων εἰς φρύγανα.

Σκεδυᾶται Hesyc. οἱ σκυθίζοντες ἢ καθαίρεται.

Σκεῖος, ου, Hesyc. κακοσχημονοῦντα.

Σκεκάφιον, instrumentum lusorium, tali, Etym. vide σκεκάφιον, inquit) Hesych. τὸ κυβευτήριον.

Σκεκεφάνιος, ου, ὁ, qui loco editiore templo designato augurii captat. Hesych. verò sic exponit ὁ ἐπὶ σκέπης μαντευόμενος, τὸ ποιεῖν ἢ ὅλως ὁ ἐπὶ ἐξ οὐρανοῦ ἔλεγχον.

Σκέλεες, fordes: scafcus aeris: lucus. quercetum, Hesyc. pro præterea Th. leno auth. σκυβάλη ἢ λύμη, terram rufam.

Σκέλιρον, ventus à Scironiis faxis spirans, quæ Sciron Iatro inhabitauerat: & mons inter Megaram & Corinthium.

Σκεπαστὴς πέτρα, Euripid.

Σκέλη, ης, ocreæ, subligaria, femoralia, tibialia, ἀναξυρίδες Pol. τὰ ὑπὸ σκελῶν σκεπάσματα Hesy. qui habet σκελεαὶ ὀξυπόδες.

Σκελετεύω, ατεfacio, ἀσκῶ ξηραίνω propriè, quod & σκέλλω dicitur. nam παρχέλλω in muria. σκελετεύθηναι tamen Marcel. apud Dioscoridem libro primo scribit pertinere ad ea quæ sale aut ratione alia vt perennent, exucto omni humore durantur & inueterantur. σκελετεύθησα γαλὴ, mustella sale inueterata, Dioscorides libro octauo, capite decimoquinto, σκελετευθέντα σαῦς, afficcata caro, in sale feruata, idem capite tertio, libro secundo, σκεφάμενα ὀθόνια ἢ ὄθιχα ἢδὴ ὑπὸ τοῦ σκελετεύθησαι δι' ἁλὸς, ἢ ξηρανθέντα ὑπὸ σκιᾶς, ambusta, exenterata, inueterata, sale & in umbra siccata. Ruell. vel vt alij, inaffata exemptisque interaneis affertuata sale, in umbráque reficcata. Et σκελετευθὲν ὕπνον, icur sale inueteratum, Hermi. siccatũ. Ruel. l. 1. Dioſc. c. 51.

Σκελετίζω, fupplanto.

Σκελετὸς, οὺ, ὁ, aridus, defunctus, qui exaruit, hoc est, cadauer afficcatum. ξηρὸς, mortuus. Plutarchus in Antonio, αὐτὸς ἢ κίδνατος σκελετὸς τὸ μηδὲν ὀγκῶδες ὄ. ὑφὶ ὕπνο χλὸς σκελετὸν dixit Lucillus Epigrammar. libro tertio. Dicitur etiam σκελέτυμμα, idem quod σκελετὸν σῶμα, exiccatum corpus. Nicander in Theriacis, σκελετὸν θάνος ὑφὶ τῆς γαλῆς dixit, quod interpr. σκελέτυμμα, σκελετὸς, humani corporis ossium inuicem cohærentium vniuersa compactio. Καὶ τὸ σκέλεον, i. ξηρὸν ἐνεον, attenuare seu siccare Gal. l. de ossibus.

Σκελὸν, idem cum σκέλεον σκελόμενα, itidem idem cum σκέλομαι, σκελεθίζω tamen apud ipsum expon. ἄχρι σκληρᾶς διαθέσεως.

Σκελίζω, debilito, succido, Cyril.

Σκελίδεια, parui tripodes, Pollux legitur & σκελύδρια, scil. tripes.

Σκελὶς, idem quod κνήμη, Pol. apud Athen. l. 6. σκελὶς ὁλόκλειος, pernæ.

Σκελισφὸς, alij legunt σκελεφὸς, aridus, contractus, Hippoc. σκελεσκελισφὸς.

Σκελίδιον, ου, apud Ægin. nuclei allij, & fegmina. σκελίδια intur. Nicand. vocauit ἢ ἀγκλίδας. vide Ἄγκλιδες.

Σκελὸς, ὸὸ, arida, intortus.

Σκέλλω, σκελῶ, exicco, arefacio, ξηραίνω, item attenuo, tenuem do. Aor. 1. ἔσκηλα, in medio Perfect. ἔσκληκα: vnde ἐσκλὸς, ἢ quo etiã dicitur ἐσκληκὸς. vide fuis locis. Dicitur etiam ἐσκλῶ, vnde de fructibus qui ficcari in hyemem aſſeruantur dixit Galenus libro 2. de alimentis. ἢ εἰσαεὶ πολύτης αὐτὰ τὸ ὑπὸ πνεύματος, φυλάττοντες εἰς χειμῶνα, id est, ξηραίνοντες. sic cucumis ficcantur fubiatis feminibus. Apud Homerum Iliad. ἐ, ἔσκλε τὸν ἵππους καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ πολίσιν σκληρὰ ἀμφιτάνυσσε χρόα ἵνεσι κρύος λείψαν, ἰ. ἐσκληραίνῃ, ξηραίνῃ, vnde σκλητὸς ὁ ξηρὸς.

Σκέλος, ους, τὸ, crus, id est, femur cum tibia & pede. Gal. quæ quidà coxendicis osse ad extremos vsque pedis digitos retinet. σκέλος verò, eius solùm pars, id est, femur, pars scilet quæ incipit ab acetabulo & finit ad genu. σκέλος inquit interpres Apollonij Rhodij, τὸ δ' ἀφαμὰ μέρος τῦ σώματος ἀπὸ τῆς κοτυληδόνος ἕως. Apud Aristotelẽ, σκέλη ἀφόδια, vertit Gazade priores. Alibi βραχίονας καμπτὰ ἢ σκέλη, brachia & crasfeciat, libro secundo Animalium. Idem, διὰ τῦ σκελοῦ τὸ μὲν τελευτάον εἰς τὸ πόδας, per femora cruraque in planta finiunt, Gaza. ἔστι σκέλος, cessim. Enripid. in Phœnis. Medeocles, ἐπὶ σκέλη πάλιν χαρεῖ, id est, retrocedit. ἢ σκέλη, pedatim Plinio. Aristoteles histor. Animal. libro secundo, δ' ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἥμισυ τὸ πρὸς σκέλη ἢ βαδίζοντα ὄ, πλέον ἢ ἀμμικρὸν. Alias animantes, quibus pedes plures sunt, ingilit, & ſtare, ita vt priores & posteriores pedes simul diuidat ἢ διάμετρον promouentes: progressionem autem ordinatim partibus de xtris, solùm leonem & cameles pedatim. Idem libro nono, βαδίζων ὑπεγκαμπτεῖ ἢ τῦ σκέλη, ἢ ἢ βραχίονα ὁμοφώνως. Plinius dicit pedatim & contemptim reſtitare leonem ce lere. Est verò σκέλη βαδίζοντα πρὸς ὄργανον, vt χειμαντικὰ πλοῖα, Galenus tertio de vſu partium. σκέλη ὑφαίνειν, ter χείρια & gestus saltationum tragicarum enumerati à Commentar. Aristophanis in Vespis, vbi: σκέλη ὑφαίνειν ἐκλακτίζειν, crus in cælum iectans. Et μέση σκέλη ὑφαίνειν σκέλη, Vitruuius in arietis machinæ descriptione (quæ ad trabium apud Athenæum ὠθεῖ κριὸν) transtulit arrectaria, illa tanquam crura fursum eriguntur.

Σκελοτύρβη, ης, ἡ, paralysis species, quando recti nequeunt iacere, sed nunc in læuam, nunc in dextram corpus conquerunt, pedẽque proferunt: interdum etiam velut insistyrma, anguium more pedum promouent. Author de tentionum apud Galenum, σκελοτύρβη ὅταν ἑλῶσι ἀδρῶς ὑπνώσις, τὸ ἀφεστάναι ὑπ' αὐτὰς ἀπὸ ἀλλήλων ἀδρῶς ἢ ἧ ποτὲ μὲν κατὰ θάτερ, ποτὲ δὲ ἀνάπαλιν εἰς τὰ δεξιὰ ἀφεφέρεσθαι, ἢ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὰ ἀριστερὰ, ἢ τὸ μὲν ὑπὸ τὸν σύρειν τὸ σκέλος, ὡσανεὶ ἀμαξήρατος τὸ μέρα. Plinius libro 3. capite tertio, In Germania trans Rhenum castris à Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis, qua pota intra biennium dẽtes deciderent, compagẽtes in genibus soluerentur. Romaacacen Medici vocant & lotyrben. hoc mali genere Æilij Galli exercitum labore ex Arabicorum fructuum esu, author est Straba lib. 15. citatur & σκελετύρβη.

Σκελετὸς, exiccus, Etym.

Σκέμμα, ατος, τὸ, &

Σκέμμος, ὁ, commẽtatio, cõsideratio, σκέμμα τὸ σκόπευμα. Cõin epist. ἢ περὶ τὸ σκέμμασιν φρονήσεως, ἀφιλίας ἀφεσθῆναι, tilicinius rei commẽtatione & speculatione occupatum deponere adortus est.

Σκέπα, σκέπασις, σκέπων, tugurium, vmbraculum. Hesiod. εἰ σκέπα μαλθακὸν, &c.

Σκεπάζω, ασω, σκεπῶ, tego, & absconde, opaco, obstruo, sero, protego. Actiu. Accus. σκεπάσας τὸν ἐωθῶντας, obstructis natibus, Dioſc. li 5. ca. 88.

Σκέπασμα, τὸ, tegmen, Suid. σκέπασμα.

Σκεπαρνηδὸν, faciæ modo & forma, vt splenium iubet fieri Hippocr. exp. Gal. per σκιαγραφίαν. Nam σκέπαρνον, ait, ξύλιδός ἐστι τὸ τεκτονικὸν σκεπάρνον.

Σκεπαρίζω, fecuri percutio, ancipiti fecuri ferio: vnde σκεπασμὸς. de quo in dictione σκεπτὸς.

Σκεπαρνισμὸς, οὺ, ὁ, fractura calluæ in duas partes, quum grauiter ictu ossa percuſſa defiliunt.

Σκέπαρνον, ου, τὸ, aſcia siue dolabra, fabrile instrumẽtum quo materies dolatur: vulgò *feuillet*: tametsi & rabulam siue radulam complectatur quod ξυστὸν dicitur, vulgò que *rabet*, quo hæc radẽ. lo poliuntur, vt & ἀκυιγάτυρ fcabra ab ascia feriedo segre-

cæde-

cæduntur bipēni siue securi quæ πέλεκις vocatur. Homerus Odyss.ι', ἀλλ' ἐξ ὕδρυ οἱ πέλεκιν μέγαν: Et postea, αὐτὰρ ὁ γ' ἵστη σκίαμφιν εὐξόον: additque, πελλήνασιν δ' ἄρα χαλκὸν ἔλιπε ὁ γ' ἵστη σκίαμφιν. Lycoph. Τυπὶς σκεπάρνῳ κόγχαν ἠλάτησε μίσυι. Hesych. exp. σκέπαρνον, ἀμφίστομον πέλεκυν, i. bipennem. Σκέπαρνον, pecoris vellus dixerunt Dithyrambi, ὅτι σκέπει ἢ ἄγει. Eustathius in Homer.

ἐσκεπε-ῦ, vinculum. vide Σκεπαρνεῖν.

σκεπ-ή, ὁ, & σκεπ-ας, ατος, τὸ, velamen, tegumentum, operculum, operimentum Plin. vel opertorium Senecæ, amictus, tegmen. Odyss. ι', ἡ δὲ σκέπας ἦεν ἀδέμιστον. i. defensio, munimen.

σκεπα-ς, τὸ, dicuntur lectiçæ opertæ pellibus, vt refert Hieron. in c. vlt. Esaiæ.

σκεπα-ς, τὸ, ὁ, q. protector, defensor.

σκεπάσι-ος, ου, ὁ, τὸ, regens, qui operit.

σκεπάσμα, ατος, τὸ, defensaculum, opertorium Senecæ.

σκεπα-ς, tectus, opertus.

σκέπε, pro σκέπασε, Homerus Odyss. σκέπασε σαφίκῃσι, κοιλίαι, sic Didym.

σκέπη, ἡ, tegmen, tegumẽtum, velamẽtum. σ' ἴρε, σκέπασμα, experimentum: tutela, tutamen, præsidium. μεσάδιος τοῦ θεοῦμὲν σκέπας, σκέπασε, τεγοῦς, impertiaris indigenti, tectum, indumentũ, cibum, Nazanzen. in Oration. εἰς ἑ κρηπὶν κυρτωλὴν, ἐν σκέπῃ τῆς φίβε, Herodot. metus prætextu: sic Valla.

σκέπ-ος, piscis de quo Athen. li. ζ. qui etiam ἀσπαγεὺς tradit vocari. fecpini nomen tantum apud Plin.

σκέπτο-ν, considerandum, tractandum. vide in σκέπτομαι

σκέπτ-ρα, est considera trix secta illorum qui semper assensum retinebant, semper se dubitare præ se ferentes. vide Gel. & Supra in Ἐπικτικοί.

σκέπτ-ωρ, ορος, ὁ, considerator. ὁ σκεπτικὸς, quæsitor, qui semper assensum retinet. Gel. l. 11. c. 5. vbi σκεπτικοὶ, ab alio commentantes exponitur. σκεπτικὸς εὑρίσκω, in Epigramm. Pyrrho opinator Ciceroni, apud quem & opinosissimus legitur siue opiniosissimus. τὸ σκεπτικὸν, opinabile.

σκέπτομαι, ι. ῥᾳ. ω. ημαι, considero, despicio, video, ὁρῶ πῶς ὁ φιλόσοφος, speculor, θεωρεύομαι, exploro, tracto, βουλεύομαι, decerno, prouideo, φροντίζω, meditor. φιλοσοφῶ, video. i. animaduerto. Philo de mundo, σκεπτέον ἤδη ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπορία de immortalitate videndum. Isocrat. ad Nicocl. σκεπτέον τι τῶν βεβουλευμένων ἐστὶν ὄξη, quod sit regum muuus videdum est. σκεψάμενος, ὑπογνοὺς μὲν, Aristophan. Aratus, σκεψάμενος δ' εἰς ὑπερτὸν Ἄστρας, prouidit verò ad annum astra. i. ἐπόησεν, ὑπόησεν, ὑπόνοιαν, ὑπόνοιαν ποιῆσαι, Comm. Vnde Ἐπιστημόνων, Pallusæ, prouisum, consideratum, animaduersum, Demosth. πάλιν γὰρ ὁ σκεψάμενος ταῦτα ἡ ὑπόληψις ἀφεστήκει.

σκέπ-ω, tego, operio, munio, prætexo. Alex. Aphr. ὀλίγοι λιβύων σκεπάμενοι, in opertis lebetis.

σκεφ-ή, ὁ, ἡ, conuitium, λοιδορία, βλασφημία, Hesyc.

σκέφ-ος, & σκεύ-ος, conuitior, λοιδορῶ, κερτομῶ, πικραίνω, Aristoph. Interp. factum autem est per apocopen ex τὸ κέφ βάλλειν.

σκέφ-ος, ὁ, impostor, conuitiator, λοίδορος, Hesych.

σκεφ-ω, ῶ, ὁ, vaforum vtensiliúmque castrensium vectio.

σκεφ-ω, ῶ, ὁ, farcinas colligo, refero, farcinas & vasa veho, conuaso. σκεφαγωγεῖν· τὸ ἐν τῷ ἀχεῖῳ, vasa legere ex agris, quod fit metu incurrentium hostium, Demosthen. σκεφ. σκεφ. quod mox postea ibidem dicitur κατακομιζεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀγρικῆς πόστης. Greg. ἡ δ' ναυσὶ σπουδάσας τὰ Διὰ τῶν πεμπαδῶν ἡ σκευαγωγήσας.

σκευαγωγ-ός, ὁ, vasa seu instrumentum vehens: vt σκευαγωγὸς ἄμαξα Pol. dicuntur & σκευαγωγοὶ qui vasa & vtensilia castrensia baiulant aut vehunt. Xen. Pæd. 8.

σκευάζ-ω, colligo necessaria ad iter, conuaso, σκευάζω, conficio, paro. Plato secundo de Republic. ὁπόταν τὰ ἐπιτήδεια σκευάζῃ, id est, σκευάζοντες, ex hordeo farinam conficientes. σκευάζειν, conficere, de medicamento seu oleo, Galenus ad Glauconem.

σκευάζ-ω, ἀσω, σω, ασμαι, apparo, compono, condio, conficio, molior, struo, constituo, affingo, exprimo. σκευάζων, vestio, cultu compono, & induo, adorno, exorno, concinno, instruo, armo. armis contego. ἐσκευασμένα ὅπλα, Aristoph. i. te vt Herculem ornauit: te effici Herculem. Plutarchus, Ἐξέδυσε κιτῶνα, σκευασάμενον, cultus, cultui Celtico tectus. Idem in Antonio, ἐσκευασμένοι ἐς ἀξιοπρέπειαν. Παῖζουσι. Appian. in c. belli ciuilis, σκευασάμενοι τοῖς, arcubus instructi atq; armati. Synesius, Εἶτα καρῶν τὸν ἐξαπατῶσαι χρυσὸν οἷς ὄζει. ἢ αἱ γυναῖκες αὐταὶ τὸ ἐσκευάζονται, mulieres ornabantur.

σκεύ-αρον, ου, τὸ, vas cum vas, parua suppellex, vtensile. Aristoph. in Pluto, ἅπαντα δ' ἦμὶν ἀργυρᾶ ἡ χρυσᾶ τὰ σκεύαρια πλήρη ὄζει, omnia vasa plena sunt auro & argento.

σκεύασία, ας, ἡ, compositio, conditura, Dioscor. σκεύασις φαρμάκων, confectiones medicamentorum, Galen. ad Glauc. σκεύασία, apparatus ciborum, condimentum. Plutarch. de Tito Flaminio, Σίτοις δ' ἡδέσι δ' οὐ πάνυ τὰ κρέα χαίρειν ὄζει· εὐθὺ ὑμᾶς ἡ σκεύασις ἀπὸ ἔργων.

Σκεύασμα, apparatus ciborum, σκεύασία.

Σκεύασ-ός, ὁ, factitius, compositus. Plato de Republic. 6. posuit pro eo quod opificio constat. Et epist. 7. φύσει σώματος ἅπαντος, σκεύαστόν τε ἡ κῆ φύσιν γεγονότος, de quouis corpore ficto & naturali, i. artificiali, seu, vt loquitur Virg. arte laborato. σκεύαστὸς οἶνος, factitium vinum, Diosc. l. 5. c. 37.

Σκεύη, ῶν, ἡ, habitus, vestis, vestitus, cultus & ornatus, gestamen, vt σκεύη & πανοπλία. τῶν σκεύων ἐρύεσθαι, Aristoph. habitum senicũ & ornatum auferens. σκεύη, armamenta nauis. Act. Apost. cap. 27. τῶν σκευῶν τὴν πόλιν ἐβάλομεθα, vel instrumentum nauticum, quia σκεύη significat instrumentum, vt κρατὸς σκεύη, hoc est, τὸ σκεῦος τοῦ κρανίου, τουτέστι τὸ πῖλος, authore Pol. σκεύη, armatura, apparatus, de apparatu militari, Demosthen. σκευὴ ἡβῆ ὅπλων, genus armorum, Thucydid. σκευὴ ἡ ἐπὶ χεῖρα, leui armatura vtens, idem.

Σκευοθήκη, armarium. repositorium vasorum, quæ ornamento magis sunt domui, quàm in vsum quotidianum comparata. Alius σκευοθήκην, τὸ ἐν ὑποπτίοις τὰ χρηστήρια σκεύη ἡ τὰ ὑποθέτια, vasa vsus non quotidiani, vt ornamentum domus, quod differt ab instrumento, hoc est, ὃ ἐφ' πολυτελεῖ σκευῇ εἶσι. σκευοθήκη, armamentarium. Æschin. Ἦγχου δ' ἐγὼ τῆς ὑποδοχῆς ἡ πανοπλίων αἰχμὴν, ἡ σκευοθήκην ἀκαδήμειαν.

Σκευοπήγια, apud Plut. pro habitu scenico, hoc est, pro instrumẽto scenico, & cultu apparatúque scenicorum.

Σκευοποιὸς, qui personas & alia scenica apparat. σκευοποιὸς, qui habitus scenicos parat, οἱ ποιοῦντες τὰ θεατρικὰ, Aristop. Inter. Aristot. in Poetica.

Σκευοποιῶ, instruo, armo, fabrico, κατασκευάζω. Plut. ὄργανα ἐ σκευοποιεῖτο. Athen. lib. 11. λοκεῖ ἡ σκευοποιῆσθαι ὑπὸ φώτου φιλοσόφου, constructus esse, instructus & ornatus.

Σκεῦ-ος, τὸ, vas, vasculum, gestamen, τὸ ἐγγεῖον. σκεῦος ὀστράκου, vas fictile, Leuit. 14. σκεῦος ὀλοῆς, Act. 9. de Paulo, i. instrumẽtum electum. Erasm. interpretatur organum. τὰ σκεύη dicuntur armamenta, fiippellex, farcinæ, impedimenta, & quęcunque vtensilia. σκεύη πεντηκόρου armamenta triremium, Demosth. σκεύη ἡ χρήματα, Plato de Leg. χρήσιμα ἡ σκεύη, ibidem mox.

Σκεύη, apparatus, ornamenta. ὡσ' ἐν σκεύῃ αἰσθέσθαι γυναικί, nõ induetur mulier veste virili, Deuteronom. 22. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta. τὰ σκεύη τοῦ βοὸς, iuga boum, 2. Reg. 24. τὸ σκεῦος τῶν σκεύη, Xenophon libro quarto Pæd. Cyri, i. ornamẽta equorum: Philelphus vasa equorum exponit. σκεύη πολυτελῆ, arma bellica, Iudicum 18. & 1. Reg. 13. ὑψώθη ἄντῃ ἀῤῥων σκεύη ἀυτῶν, factus est eius armiger, 1. Reg. 16.

Σκευοφόρα πτῶν, iumenta farcinaria & clitellaria. Herodian. τὰ ζ σκευοφόρα σκαῖνα πτῶν τε ἡ ὑποζύγια τὰ μὲν ταξεις, impedimenta exercitus.

Σκευοφορεία, vasorum farcinarúmque baiulatio.

Σκευοφορεῖον, τὸ, ζεῦγος ἐφ' ᾧ τὰ σκεύη κατατιθέμενα φέρεται, Pol.

Σκευοφορήσιμος, ferox tanquam farcina, vel farcina mea gestatur. & est militum, qui calonibus & iumentis farcinariis vtuntur. Plut. ἱππάκαιν ἡ χιλίας σκευοφορησίμους κελεύσας.

Σκευοφορία, ας, ἡ, ὁ σκευοφόρησις, fero farcinas, calonum est & iumentorũ apud Xen. Neut. absol. dicitur & σκευοφορεῖν, vt vult Interp. Aristoph.

Σκευοφόρια, τὰ, phalangæ quibus baiuli ferendis oneribus vtuntur. Pol. ex Platone scribit τὸ σκευοφόρειον. & σκευοφορεῖον, vocat etiam σκευοφόριον, ἡ αἱ ἀφορεῖν, de quo vide antea. Charisius Sosipater libro primo phalangiam tradit esse fustem, cui quid deligatur.

Σκευοφόρ-ος, ὁ, ἡ, ς, τὸ, impedimentum exercitus & farcina. de bellicis farcinis Plut. in Othon. Appian. in Iber. οἱ τὰ σκευοφόρα φυλάσσοντες ἵππεις, cquites impedimenta seruantes.

Σκευοφόρος, ὁ, ferens farcinas in exercitu, lixa, calo: σκευοφορῆται, Pollux. τὰ σκευοφόρος, quę portant impedimenta.

Σκευοφυλακέω, custodio farcinas.

Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ ἡ, qui vtensilia custodit, armarij custos.

Σκευόω, instruo, paro.

Σκευωρέομαι, μ. ἡσόμαι, σ. ηθην, in malam partem, & idem ferè quod συσκευάζομαι, i. struo, molior, capto, βάλλω, contechnor, incœpta infidiosa suscipio, atque adorior, adorno, machinor, expræparato confcio, Demosthen. ἡ τὰ ἄνω συσκευωρῶ, &c. quem locum Bud. exponens dicit σκευωρεῖν dictam esse à seruandis vasis, i. ὅπου τὰ σκεύη· ἡ ἀφ' ἑτ. σκευωρεῖν autem aliquando significare captationem: & σκευωρεῖσθαι, fraudulenter aliquid agere, moliri & captare præclam. Transfatè telam texere, i. σκευωρεῖσθαι. Cicer. tertio de Oratore, Dolco eos viros in eam fraudem in Remp. esse delapsas, quanquam ea tela texitur, &c. Plaut. in Bacchid. Exorsa hæc tela non male est omnino mihi. Interp. Demosth. σκευωρεύμενον exponit, ᾧ μικρὸν ὕφαντο πυλλὸν κρεῖττόν τις, τῇ δόλοτις. Accipitur tamen passiuè etiam

ἐ σκευωρημένῳ ⊕ pro fictus,& impostura plenus.ἐσκευωρημένοι, συνωμόται ὑμῶν, ⊕ συγκεκροτημένοι,id est,conflatum seu coitione & consensu multorum adornatum.Demosth. μισθώσασθαι τὸν ἐσκευωρημένης, ⊕ διαθήκην ἀδεσπότου χωρίων,locatione commentitia & testamento falso.σκευωρούμενοι,fatago,perfcrutor,& excutio omnia fagaciter & curiosè,& prædonum more.Plutar. in Camillo,σκευωρούμενοι ⊕ μὴ κακὸν εὑρόντες τὸ χώριον,perfcrutantes,excutientes omnia, & locum conterrentes.Aristotel.de aquilis loquens, Τὰ πίονα ⊕ πᾶσι πτηνοῖς ἡ γῆ τοῖς ἐν ὕδατι, ἐπὶ πᾶν κλάσασι σκευωρούμενον οὐκέτ᾽ ἐστὶ τοῖς ἰσχίοις. Est verò σκευωρούμενον,captandum etiam & qui immiuet occasioni prædæ & intentus est, instánsque custodum negligentiæ.σκευωρούμενοι οὐκ αὐτὰ,Demosthen.fraudulenter agentes.σκευωρήματα,in bonam partem pro tracto,molior,& fatago.Plutarch.in Sympof.de Tragœdia,σκευωρημάτων ἀφεγγεμάτων ὑπακρίσεις πάσης ἡχρίσαν ⊕ ὄκνον,tractans & moliens,fatagens circa ea. Et dicitur ὑπὸ τῶν σκευῶν φυλακῆς,εἰσὶν τὰ σκεύη ὑφά.

Σκευωρία,idem.

Σκευώρημα,ατος,τό, cõmentum,insidiæ,insidiosa molitio,& fraudulenta rerum machinatio.Demosthen. ὑπὸ ⊕ πλάσματα δίκης ἐστὶ τὰ σκευώρηματα ὅλον, ι.molimen fraudulentum & captiosum.

Σκευοφυλακία,ας,ἡ,vaforum vtenſiliúmque cuſtodia.Item metaph.idem quod σκευώρημα , id eſt, calumnioſa actio , κατασκευὴ, ὑπόθεσις, quadruplatoria perſcrutatio.Demoſthen. ἀδεσπότοις μὲν ἐ τοῦ τὸν σκευοφύλακα, cum ego abſolutus eſſem ab eorum calumnioſis actionibus,& quadruplatoriis perſecutionibus. Plutarch.in Dione,ὡς ⊕ ὑβρίσθη αὐτὸν ἡ τυραννὶς , ἡ σκευωρία κῦ ἡ συσκευασίαν,& captatio. σκευωρία etiam ſignificat τὴν περὶ τὸν φυλακὴν ἡ ἐπιμέλειαν,hoc eſt,curioſam, delatoriamq; obſeruationem & cuſtodiam.quod etiam interdum in bona partem accipitur.Χαπελαμένης ⊕ Θηκλέας,αὐτοὶ δ᾽ ἐξῆσαν ἐξ ἐκεῖ ἐὸν ποτὶ ἐὸν ποιωῦτα τῶν σκευωρίων mortua fœmina , mares ipſi officio matris funguntur in pullos,ductando,&c.Ariſtotel.lib.9.Anim. σκευωρία,vehemens occupatio circa aliquid , & delectatio.Ariſtot.lib.1.de generat.Animal.de coitu Serpentum,ait ⊕ χειὸν ὑπὸ τῶν ἀρρένων τὰ θήλεα ταῦτα σκευωρεῖσθαι:Interpres tamen vertit, propter eam ipſam qua vtuntur ſolertiam. Vide σκευοφορία.

Σκευωρὸς,οῦ,ὁ, ἡ,qui vaſa & arma cuſtodit.

Σκέψις,εως,ἡ,cõtemplatio,deliberatio,opinatio,diſceptatio , dubitatio,propoſitio,propoſitum,quæſtio,animaduerſio,cogitatio,commentatio,σκοπὸς σκέψιν ποιεῖσθαι,differe,Plat.de Leg. σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι,diligentiſſimè conſiderare, ibidé. σκέψις ἡ πορείας,viæ propoſitum,idem ibid.

Σκῆλη,quod apud Homerum legitur Iliad. ἡμὲν φρὶν ὑβῆ ἐ κέλοιο σκῆλη ἡμῖν ἐσσὶ χρόα,quidam expon.μειρακίου & ἐφηβίκης,tunc autem ad σκῆλα pertineret,vnde σκηλᾶν & σκηλεύειν:ſignificaretq; exiceet,& induret aut marceſſere facit. Euſtath. refert ad σκέλλω ſignificante ibi diſtrumpo & findo , ſicut terra inter fodiendum & farciendum ſcindi ſarculo conſuenit. Subiungit autem expoſitionis loco Euſt. ὅ λόγος δ᾽ ὅτι σκεπτόμενον λύεται ἡ σκιὰ χρόας.σκήλωσις apud Galenum in Lexic.Hippoc. σκήλωμα innuenitur expoſit. σκήλωσις,σκελετὸς σωμάτων:quæ nimirum corpus hominis arefactum collabitur & fit σκελετός.

Σκήμπτω,idem cum σκάπτω,pro quo dicitur & σκιμπτῶ.

Σκῆνά,ἡ,apud Hippocr.ἐν τοῖς σκηνικοῖς.l.6.Epidem. humoris decubitus & prolapſio in partem aliquam.

Σκηνάγωγος,ὁ,ἡ

Σκηνάδρομος,ὁ,ἡ

Σκηνᾶν,idem quod σκηνὰς σκηνοπηγῶ ⊕,tabernaculum faciens, Plato in Leg.σκηνοπηγῶν ⊕ κεκλῦσθαι,qui latibulum conſtruxit, Thucydid.σκηνοπηγίδιος,hoſpitali,habitacula habentes.Arrhian.in Acharn.διὰ τὸ καιρὸν τὸ εἶναι ὀλεθρωποιοῦσας ἐσκηνωμένους,habentes tentoria.Ariſtotel.19.de Repu.σκηνᾶν δὲ δεῖ σφᾶς ἡδὺ ἐ σπάρτα χαμεύνιμα ἀλλὰ ⊕ μάλιστα ποιωῦσι , tentoria poſuiſſe. Xenophon quinto Ἑλλην. ἔφη ὅτι κῦ ταῦς ἐμοὶ σὺν ταύταις σκηνῆσαι.

Σκηνοβατέω,ῶ,ὁ,ἡ,ſcena vel tentorio habitans, ſcenam quandam inhabitans vel vmbraculum.Etym.

Σκηνὴ,ἡς,ἡ,ſcena,vmbraculum,& ea theatri pars,quæ inter duo cornua pertenditur:tentorium,quod à ruſticis inumbrationis cauſa excitari ſolitum erat,tabernaculum medium theatri oſtium.Suid.ἡ μέση θύρα τῶ θεάτρου.σκηνὴ dicuntur quęcunque in caſtris aliiſve locis ex frondibus,culmis,pellibus,tabuliſque temporaria domicilia , quales fœnæ in hortis aliquando ad vmbram eriguntur. vnde σκηνοποιεῖσθαι verbum apud Dioſcorid.libro ſecundo,capite 178.Latini antiqui attegias omnia hæc vno nomine vocarunt.Iuuenalis,Dirue murorum attegias.σκηνὴ à σκιὰ derivatur , declarátque propriè tabernaculum ex ramis & frondibus cõtextum. σκηνᾶν ποιεῖ, facio tabernaculum, Thucydid. σκήνωμα ⊕ κῆνος ἔστιν, ſcenas conſtituere, Plato de Leg.σκηνὴ,ſcena,id eſt,luſus,ſraus, ornatus tragicus: ornatus quidam mulierbris.ἐ σκηνὴ τὰ ⊕ ὀρθοστάτας,actio fabulæ,ſic Eraſm.in fine argument. tragœdiæ Hecubæ turip.vide in Chiliad.Scenæ ſeruire. Οἱ ὑπὸ τὴ σκηνὴ ⊕ , ſceni & hiſtriones.σκηνὴ item pro conuiuio. σκηνὴν διανύειν , ſolere conuiuium.τὴν σκηνὴν εἰς καιρὸν διένυον , Xen. conuiuia in lectum diſſoluerunt.ſi.cubitum ſe contulerunt.

Σκηνίαμα,τὸ,idem quod σκήνωμα,ſ.tentorium,tabernaculum.

Σκηνικὸν,οῦ,τὸ,ſcenicos agones exercens,Bul.in Pand.

Σκηνίται,οἱ,populi Nomades in tabernaculis degentes.

Σκηνοβατέω,ῶ,in proſcenium in comœdia prodeo.

Σκηνοβατικὸν,ἡ,ſcenam produco.Strabo,ἡ μὲν ⊕ ὅσαι ὑπὸλυτικῶν διαλεκτικῶν ὑβρεσ ἄγεται τῆς δημοσίους, ὥστε ποιήματα σκηνοβατῆσαι,καὶ πᾶσι τὰ ἀγῶνα τὰ τραγικὰ μιμεῖσθαι. σκηνοβατικὸς,transitor perutilis,tradúco,omnium oculis expono,infamo.διὰ τοῦτο ⊕ ἀσχημονέστερον σκηνοβατῶσιν αὐτῆ τῶν μοιχευόντων ⊕ ſuam ipſi flagitioſam vim infament & infigniant. Dicitur vt Ὀνοβατικὸς, ⊕ ἐσκηνοβατῆσθαι. Sumptum ab antiquæ comœdiæ licentia.

Σκηνογραφία,ας,ἡ, ſcenæ imaginaria excitatio , ſeu fronti & laterum abſcedentium adumbratio , ad circinique centum omnium linearum reſponſus,Vitru.libro primo. Plutarch. πᾶσα ἀφεγγὴς πραγμάτων ὑπακρὶς ὑπὸ ⊕ σκηνογραφίαν, omnes res & tragœdia & ſcena.

Σκηνοδέκτης,ὁ,ſitor tabernaculorum.

Σκήνωμα,τὸ,σκηνὴ.Plat.10.de Rep.de anima loquens, Οὐ τὸ τῶν σκηνῶν τὰ θαυμάσιος ἐδ᾽,tantùm abeſt ab eo vt ſit mollitiei obnoxia.

Σκηνοπηγία,ας,ἡ,ſcenopegia:σκηνὴ & πήγνυμι, hoc eſt, à figeſis tabernaculis.Latini aſpirationem perperam addunt. Feſtus dies erat Hebræorum,quem celebrabant gratias Deo agentes propter,conuectas fruges menſe Septembri , confectas tabernaculis tanquam ſub dio agentes lætabantur. vide Pſalmos quoſdã,qui inſcripti ſunt Pro torcularibus, Dad, vt nonnullis placet,conſcripſit in hunc diem feſtum,vt docet Theophylactus in capite ſeptimo Ioan. Iuuentur eum genere Fœmin. ἡ ⊕ σκηνοπηγίας ἑορτὴ,Zachariæ Prophet. 4. dies feſtus tabernaculorum.Vide Ioan.capite ſeptimo, ubi feſti præceptum Leuitici capite 23. Plutarchus lib.συμπ. ων 4.capite quinto,in hoc vocabulo multa nugatur.σκηνοπηγία quoque ab Ariſtotele.dicitur nidi conſtitutio illa, quam miro ingenio excogitant hirundines implicito feſtucis,lolio,& aduti paleati normam , quæ ἀκύρωσις appellatur. Inquenim libro nono de Anim.natura, ἡ ⊕ χελιδὼν ⊕ σκηνοπηγία ⊕ ποιεῖ,&c.i,hirundo in fingendo conſtituendóque nidi clarè oſtendit.

Σκηνοστάσις,εως,ἡ,locatio tentoriorum,caſtrametatio.

Σκηνοτηκὸς,οῦ,ὁ,tentorij artifex,aut leorum texendorum artifex, qui aulæa texit,Act.Apoſt.c.18.

Σκηνοτονέομαι,ῶ,&

Σκηνοτονῶ,tabernaculum excito , domum facio & coagmento. Herodianus, συμπλήγνυσθε αὐτὰ ⊕ ἁρμόζοντες, σκηνοτονεῖ ⊕ tabernacula excitant , vel domos è materia fabricatur. Inſcor.libro 2.cap.169.καιρὸς ⊕ ὥλικας αὐξανομένους ἐφ᾽ ἑαυτὸν ⊕ ἡ σκηνοποιεῖσθαι, caules & capreolos tautùm adoleſcentes vetopiarium quoddam tabernaculum effingere videant. Ruellius:vt ſufficiant operi topiario,Barbarus: vt ſcenas ita & tentoria inumbrent,Marcellus.ὡσ᾽ σπεῖσθαι ὑβρίας σκηνοτονοῦσιν τὰ γάρροι τὰ ⊕ δρύφρεως, Nazan.in Orat.vt tabernaculis delicias concinnantes:ſic Beroaldus.

Σκηνοφύλακίον,τὸ,locus vbi tentoria conſuuntur.

Σκηνοφύλαξ ⊕ ,ακος,ὁ,furor,coriarius,ὁ σκέπασμα συμβάπτων,Suid.

Σκῆνος, ὁ ⊕ ,τὸ,habitatio,cella,tabernaculum , τὸ σκήνωμα , vel σκήνημα,tentorium.Paul.2.ad Cor.c.5.εἰὸ ἐ ⊕ οἴδαμεν ⊕ τὸ σκῆνος ἡμῶν τῆς ἐπίγειος καταλυθῆ,i.ſi huius noſtri tabernacli terrena ſtructura diſſoluta fuerit.

Σκηνόω,ῶ,σω,σα,σκηνῶ, habito , habeo caſtra , tabernaculum habeo,caſtra-metor,pono tentorium & erigo,κατασκηνόω , umbro. τὸ σκηνοῦν Latini dicunt tendere , Cæſ. libro primo, vſque eo vt qui ſub valle tenderent mercatores recipiebantur ſui facultatem non haberent:& Virgil.l.2.hic Dolopum manus hic ſummus tendebat Achilles.In Apocal.cap.7. ὁ ⊕ θεὸς ἐπὶ τὸ θρόνον σκηνώσει ἐπ᾽ αὐτούς, tentorium eriget ſuper ipſos,hoc verbum à tabernaculis dictum eſt,vt intelligaſtrorariam habitationem,vt annotat Eraſm.in cap.1.Ioan. σκηνώσαν ἐν ἡμῖν,& habitauit inter nos:quaſi inter nos tabernaculum habuit:fuit in contubernio nobiſcum.σκηνοῦν ⊕ ἐρημίαν ruderа habitare,Plutarchus in Camil.Xen. πάρ᾽ οἷς ⊕ ἐσκήνωσα σκηνοῦν.vide Σκηνόομαι.

Σκηνοῦ,ῶν,ν,tugurium,ἡσκιάδιον.

Σκηνώματος,τὸ,tentorium,tabernaculum,habitatio.σκήνωμα, νης,Xen.

Σκηνωτὴς,οῦ,ὁ, qui in tabernaculis agit. Heſychius , σκηνωτὴς, σκε-

συσκιωσῶ τῆς.

Σκηπτέον, κ, τό, ſceptrū, baculus: à verbo σκηπτέω: σκῆπτος, Suid. Heſych. βακτηρία. Dicitur & σκιαπόδιον. Homer. Il. ι, σκηπτοῦχε διοτρεφὲς Ἀγαμέμνον κλεεννὲ ἐπὶ σοὶ μῦθοι ἔκπεσον, ἠὲ τοὶ σκῆπτρον.

Σκηπτομαι, ν. ἠλημαι, σ. ημαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Iliad. ξ. Sic Apol. Argon. 2. βάκτρῳ δ' ἵπτα πάσῃ σκηπτόμενος, nitens baculo, & metaph. niti aliqua re, tueri ſe aliqua re. vide poſt. item, fingo, ſimulo, tergiuerſor, illudo, cauſificor Plaut. prætexto, σκηπτόμενος, prætextu vtor, cauſa quapiam excuſo, ὠ πολυτρόπημαι. Demoſthen. κ. φάλσπου β. Ariſtophan. in Pluto, ἀλ. οὐ δ' ἐμπορεῖς; Συκ. νὴ, σκήπτομαι γ' ὅλως τύχ, id eſt, næ, fingo quidem pro re nata me eſſe mercatorem, id eſt, me eſſe profiteor. σκηπτόμενοι μὴ ἔκ τινων ἢ βουλομένων ἢ κομιεῖσθαι ſe futere ſimulantes. Plutarch. de Solone in cius vita. σκηπτόμενος ἀρίστου ἐξεπιτηδεύματος πάντα ἀγνωμονεῖν, ſimulata corporis aduerſa valetudine, magiſtratu ſe abdicauit. Idem in Camillo, σκήπτεται τὸ μὲν εὐσθενὲς, diſſimulo me ſcire, Herodo. σκηπτόμενος θεοῖς αὐτὸ ἀ βούλεσθαι, tergiuerſans illi opem non ferо. Thucydid. Σκήπτομαι, τὸ σκηπτόμενον, σκηπτόμενος, σκηπτέον, σκηπτόμενον, innitor, incumbo, hæreo. Apollon. 2. Argon. βάκτρῳ σκηπτόμενος. Demoſthen. ὃ ὁ μὲν λόγος ὃ ἔξεστι σκήπτεσθαι, quo iſte teſte nititur & confidit. Item defendo, vt σκήπτομαι ὑμᾶς σου, defendo te, ſum tibi patronus, Plato in Legib.

Σκηπτός, οὐ, ὁ, πρᾶγμα ὁ, fulmen violentum, id eſt, quod effracta nube & illiſa impetu in terram decumbit, vt docet Ariſtot. de mundo. Idem ibidem enumerans genera πρᾶγμάτων, id eſt, fulminum, inquit, σκηπτοὶ δ' ὅτοι κατασκάπτουσι εἰς τι, id eſt, quæcunque ſalmina in quiduis illiſa ſint, σκηπτοὶ dicuntur. Soph. in Antigone, Τυφὼς ἄτερος σκηπτὸς κρύπτει πᾶν. Interpres ſumpſit pro turbine ventóque procelloſo: ait enim vocari σκηπτὸν, πᾶν πνεῦμα βιαιότερον ὅταν συμπεσὸν τῇ γῇ ᾗ τοῖχοι ἄλλο τι ῥήξῃ, ἐξίζωσι alij dicunt, ὥσπερ τὸ σρόβιλον. hęc de typhone potius: σκηπτὸς verò fulmen nil vetat interpretari.

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ, ſceptrifer Ouid. Ilia. ἀ. σκηπτοῦχ Φ βασιλεῖ, ι. σκηπτοφόρος.

Σκῆπτρον, ου, τό, ſceptrum, ſcipio, cui innitimur: à σκηπτέσθαι vel σκήπτεσθαι. Pro baculo mendici Homer. Odyſſ. Accipitur tamen pro eo ſcipione, quem reges geſtabant auratum & eburatum: βασιλικὸν ἐδέξατο: & ſignum erat vel imperij, quale Agamemnoni datur latè imperitanti: vel orationis, quale concionator Telemachus dicitur habere: vel inſtitiæ, quod Achilli datur, qui iniuria affectus per ſceptrum, velut inſtitię ſymbolum, iurat, Iliad. α. vide in Chiliad. Eraſm. Aliud ſceptrum, aliud pilectrum. σκῆπτρον Βενιαμὶν, capite decimo, libro primo Regum, exponitur tribus Beniamin. Ibidem etiam familia.

Σκηπτοφόρος, ου, ὁ, rex ſceptrifer Ouid. σκηπτοῦχ Φ.

Σκήπτω, ν. ψω, σ. ψα, nitor, innitor, incumbo. Item cado, ſeu vehementi impetu decido & irruo, σφοδρὸς ᾗ βιαίως κατωφέρομαι. Sophocles, σκῆ ψας ἐλαιὼν κυμάσι ἡδὺς Φ πάλιν, id eſt, ὑπβηκὼν, ὑποφέρων. σκήπτω, fingo, ſimulo, φασὶ σέ ζῆμαι, occaſionem inuenio, innitor, innitor baculo, Odyſſ. & ἀ. exponitur & tranſitiuè pro immitto ſeu eũ impetu immitto apud Eur. in Med.

Σκήπων, ωνος, ὁ, baculus, ſcipio, σκήπτεσθαι, ὑπόπαλον, Suid.

Σκηρίπτομαι, vel

Σκηρίπτω, nitor, ſcipio, fulcior.

Σκηρίπτω, nitor, σκήπτομαι. Apol. 2. Arg. de bobus, χρηὰς σκηρίπτους, vngulis innitentes, ἰ. εὐ ὁ ὄνυξ ὑφρὲς ὑπὸ τῆς ἰσχύος ἐρείδεται. vnde τὸ σκηπτόν.

Σκῆψις, εως, ἡ, fictio, σκῆψασις, ſimulatio, excuſatio, prætextus, cauſa, σκῆψιν, velamen, σκῆψαι δόλυμος, commentum. σκῆψιν ποιεῖσθαι τῶν ἔργων, prætendens hoſpitium. σκῆψις ἡ σκῆψασις ἐστὶ. Demoſthen. σκῆψεις ταῦτα ἡ σκῆψασις ἐκ ἀληθοῦς, Chryſoſt. σκῆψις ὑραιωνίης. Cicero dixit σκῆψιν ἡ αἰτίαν, prætextus & procraſtinationes libro primo ad Attic. Eſt etiam nomen vrbis in Troia, Etym.

Σκιά, ᾶς, ἡ, vmbra, adumbratio: quaſi κιά: nam κίνη, comitari eſt. Σκιὰ, tranſlatè dicuntur conuiuæ, non ipſi quidem inuitati à conuiuatore, ſed aduocati aſſumptique ab inuitatis. Plutarchus in 7. Symp. τὸ γὰρ ὀθνεῖον τῶν ἑστιωμένων, οἷς τινες σκιὰς ἐκάλεσαν, ἡ κακοπαθείας αἰτίαν ἔχει. Δεῖ γὰρ κακοπαθεῖν ὅπῃ τὸ πλῆθος ἀφορμὰς ἐξαιτεῖται τοῦτο ἔχειν τῶν ἀρχῶν, &c. Horat. ita vmbras vocauit, epiſt. 1. ad Torquat.

Et niſi cœna prior potiórque puella Sabinum
Detinet, aſſumam: locus eſt & pluribus vmbris.
& Satyrar. l. 2. Satyra 8.

-quos Mecænas adduxerat vmbras.

Xenoph. in 2: Pæd. ἐγὼ μὲν οὖν σας ἡ τὰξιαρχην συμβαίνειν ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, εἰ δὲ μὴ ὑπερβάτειν μᾶλλον ἢ ὁπίσω ἡ τὰξιαρχεῖν, εἰ τὸν ἄνδρα ὁ Σκιαθεὺς ἐφη, δηλα ἂν σὺ τὸ ἐπιλοιπὸν πρέπον, ἢ τὰ ἐκεῖνο ἔδη, πειρᾶν τῶν μειρακίων. pro κατὰ τὸ ἀς σκιὰ σου ἡ φίλη protulit.

Σκιαὶ, Manes, & vmbræ Latinis. Odyſſ. κ, de Tirchia, πρὸ ᾗ τοῦ πάντων ἐμὸν εἶδε νόον πόρε Περσεφόνεια Οἶη πη πνοιῇσι τετιμένος ἠὲ καὶ ἄνευθεν. Ex quo loco Cicero 1. de Diuinat. De Tirchia etiam apud inferos Homerus ait, Solum ſapere, cæteros vmbratim vagari modo.

Σκιαὶ, ἡ νεφέλαι κ, ἡ κατνοὶ, i. vmbras & nebulas, & fumos, vocare ſolent Græci res nullius pretij, τὰ μηδενὸς ἄξια, Comm. Ariſtoph. in Neb. Eſt que paræmia, ὑπὲρ δὲν σκιαὶ, ſuper aſini vmbra, pro eo quod eſt de re nihili. Lucian. in Sectis, πάντες, ὡς ἔσπε, σκιαὶ ἐσι μᾶλλον ἢ ἀνθρωποι, Omnes, vt ita loquar, de aſini vmbra certât philoſophi. vide Plut. in Demoſt. Procop. in epiſt. ὄνῳ φασὶν, σκιὰν γαμεῖς, de aſini, quod aiunt, vmbra litem moues. σκιὰ φιλεῖ ὄνον, vmbrani metuere. Plut. in Symp. Prob. decade ſeptima, τὸ μὲν ἡ σκιαὶ ἀκινησίᾳ Φ ὄνομα ἐς ἡ ὄνους, ἀλλὰ δύο σκιαὶ ὄζει φιλεῖσθαι. Vide Fraſ.

Σκιαγραφία, adumbratio, ὑπόσκιασις, ὑπογραφὴ, ὑποτύπωσις, ἡ μίσων πλάσεως ἐπὶ τῶν ζωγράφων, ductus & inumbrata pictura, prima picturæ lineamenta, inanis ſpecies. Plat. 2. de Rep. σκιαγραφίαν τινὰ ἀρετῆς ἐφεσπόμενοι, me mihi virtutis ſimulachrum prætendere oportet. Ariſt. 3. Rhet. Η' μὲν ἐν δημηγορικὴ λέξις, ἡ παντελῶς ἐοικε τῇ σκιαγραφίᾳ τῶν τὸ πλεῖον ἢ εὖ ἔχόν Φ, πηλίκην ἐχεῖ θέσιν ἑκάστη ἐπιτηδείως ἀποδοῦναι. Sic concionalis dictionis naturam tradit ſimilem pictūræ quam vmbratilem vocant.

Σκιαγραφικὸς, vmbratilis.

Σκιαγράφος, qui rem adumbrat.

Σκιαγραφῶ, adumbro, hoc eſt, rem nõ ſolidam exprimo, ſed per vmbram edo, ac falſaci ſimulacro repræſento, leuiter intorno, lineari pictura vmbratilique aliquid fingo & ſimulo, quales ſunt imagines picturæ vmbratilis, quod & ὑπογράφειν & ὑποτυποῦν dicitur. σκιαγραφῶν ἡ κλέπτειν, adumbrans veritatem, Naz.

Σκιάδιον, rami prægrandes vmbram facientes, attegiæ.

Σκιαδικὸς, ἰσκος, piſcis vmbra, quem Athen. σκίαιναν vocat vulgò vmbre. apud Plin. tamen ſciadeus & ſciæna diſtinguuntur.

Σκιαδοφορέω, apud Pol.

Σκιάδιον, ν, τὸ, vmbella, vmbraculũ, σκίαπεμα τὸ, pileus latus, veluti vulgò ſtramineus aduerſus ſolis ardores, vulgò Græcorũ καυκαλικιον, Suid. σκιάδι Φ Atticis. Σκιάδιον, rotundum illud veluti velamentum in herbis, vt in aniſo & fœniculo, i. muſcarium, vmbella ἐπ' ἄκρων σκιάδιον, ὑφ' ᾧ τὸ σῶμα, ſ. in eacumine muſcarium in quo ſemen dependet, Dioſcorid. libro 3. capite 58. & 62.

Σκιάζω, inumbro, obumbro, tego, velo, opaco. S ic Cic. 1. de Nat. deor. Quum autem terta nox opacaſſet, tum cælum totum cernerent aſtris diſtinctum. Et eodem li. Sol quum terras larga luce compleuerit, eaſdem modò his, modò illis ex partibus opacet. Eurip. σκιάζω ῥῶσι, velo malas, adumbro, i. vmbrã eis cõcilio & affero. vade σκιάζω ἡ γῆωι, i. pubeſco. Dicitur & Σκιάω. vnde ὑποσκιάω, κάθυς σκιάζοντες, tamis ſici tegunture, Plut. in Cami.

Σκιαθήρας, quaſi dicas vmbræ indagator: inſtrumentum autem gnomicon eſt, quo etiam architecti vtebantur. Vitr. lib. 1. c. 6. Collocetur æneus gnomon, indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. vide Γνώμων & Σκιοθήρας.

Σκίαινα, ἡ, vmbra piſcis, Ariſt. l. 8. Anim. c. 19. Dicitur etiam σκιαδὶς ab Heſyc. ᾧ σκιὶς ἡ Gal. l. 3. Alimen. σκιοειδὲς vocantur, inquit, ᾧ σκίαινα, vulgò vmbre. Apud Plin. ſciadeus & ſciæna diſtinguntur.

Σκιαινομαχέω, σῶ, σ. ησα, pugno cum vmbra, ad vmbram pugno, vmbratilem pugnam pugno ſeu exerceo, vmbratili certamine depugno, quod faciunt ij qui ſecum ipſi pugnam meditãtes, nemine repugnante concertant. Dicitur prouerbio de inaniter laborantibus: de quo Eraſ. in Chil. Plat. in Apol. Socr. ἐδὲ γὰ σκιαδίδασκεν οὗ τ' ὄζιν αὐτῷ ὑπιωσδὶ, ἀδὲ ἐλέγξαι ἔδένα, ἀδ' ἀλέγκα ἀτενῶς ὥσ' οἷα σκιαμαχῶν ἀπολογούμενον ἡ ἐλεγχομένου πάντα ἀναπιμπλᾶν. Vſurpat & hoc verbum 8. de Leg. & 7. de Rep. ſimiliter Plut. l. 4. de placitis philoſophorum, σκιομαχεῖν τὸ ψυχὴ ἀπ' ἀνδρὸς φαντασιοῦσθαι μόνον, καθάπερ ὅταν τῶν σκιαμαχούντων, ἡ καινὰς ὑποφαίνηται τὰς χεῖρας, vbi σκιαμαχεῖν, i. inaniter brachia iactare, qualiſque cum vmbra digladiari, aut depugnare.

Σκιαμαχήσασα, σπες, ἡ, crebris ictibus aerem inanem feriens.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, ſimulata & vmbratilis armorum meditatio, ſiue pugna, & genus leuioris exercitationis, veluti pilarum lufus: vulgò eſtrime. Aliter in prouerbium de iis qui heri nequeunt. Plut. eleganter ſcribendi ſtudium, quo garriendi pruritum ſedari poſſe putat, σκιαμαχίᾳ nuncupat.

Σκιάομαι, vmbra tegor, adumbror, vmbror Virg.

Σκιάπεδες, οἱ, populi Lybiæ, ſic dicti quod maiore æſtu humi iacentes reſupini vmbra ſe pedum protegant, vt inquit Plin. σκιαπόδων meminit Ariſtoph. in Auib.

Σκιάς, ἰ, vmbroſus, Plato.

Σκιάς, opus teptarium, ſcena, attegia, vmbraculum, camera è ſtrõdibus & arbuſtis. Plut. in Them. de Xerxe præſidia nauale ſpectãte, κατὰ μέσος τὰς σκιάδι χρωῖς, ſub tabernaculo arneo ſedẽs.

Σκιάς, vmbra corporis: ramus grãdis: locus choro & canticis

destinatus, Ety. Σκιᾶς herba quæ & μυοφόνος dicitur, sic apud Athen. l. 8. fortè μυοφόνος leg. sic & dicitur viris arbustiua. Hes.

Σκίαμμα, ατος, τό, vmbra, adumbratio Cic.

Σκιατροφία, vita vmbratilis, quum quis in vmbra degit semper, deliciæ & otium vmbratile. Dicitur etiam σκιατροφία. Plut. σκιάτυπον ἀλλικὴν ἢ ἀπαλὴν διὰ σκιᾶς σκιατροφίας.

Σκιατροφίας, ὁ, ἡ, σκιατρόφιμος, delicatus, in vmbra educatus, Pollux.

Σκιατροφέομαι, vel

Σκιατροφέομαι, μ. ὀπμαι, σ. ημαι, nutrior in vmbra, in vmbra coalesco, vmbraculis fruor, in vmbraculis dego, in solem non prodeo. Xenoph. de artibus mechanicis, καὶ παυμελύονται δὴ τὰ σώματα· ἀνάγκη δ' ἐρασχολίᾳ σκιατροφεῖσθαι, ὡς σκιατροφεῖσθαι. Theophr. 2. de Caussis, τὸ μὲν δὴ ἥλιον ἀβρυθμίζειν τὴν κατασκεύασιν, σκιατροφεῖσθαι δ', ἢ μετρίως ἐὸν ἀμπωτὸν σάξει ἢ τὴν οἰκείαν ὑγρότητα ἢ πυκνώσει. Dicitur & ἀβελτηρὸν δ' ὄντα ἀποδύσασθαι, iisque qui in deliciis vmbraculorum assueti, aduri à sole nolùt. Athen. Αὐδὼ δ' ἀεὶ τὴν φυχὴν ἀβρῶς ἀβροδιαιτήσαντα ἐσκιατροφήσαντα, γυμνοφρόνησεν ἡμῶν ἀφ' ὅλης ὀπτασίης εἰς τὰς τῶν ἡλίων αὐγάς. Et voce actiua ἐσκιατροφικὸς, pro ἐσκιατροφηθέν, Plato l. 8. Polit.

Σκιαυχεῖν, cœcutire, ἀμβλυώπειν, more eorum qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant Gal. in Glos. Hippocr.

Σκιάω, tenebris seu vmbra tego. Od. ε', σκιάοντο ἀγυιαί.

Σκίγγος, ὁ, ἡ, sic scribitur libro tertio Dioscor. c. 144 Sincus, Ruel. & Barbarus: singus, Marcellus. dicitur tamè σκίγκος l. 1. Dioscor. 71. pro crocodili o terrestri.

Σκιδμὸς, οῦ, ὁ, trachurus piscis.

Σκιδνὸς, ὴ, όν, tenuis, ἀραιὸς, exilis, rarus.

Σκιδτὸν, ὸῦ, τὸ, assula, potius κμίσιον, i. σκιρὸς.

Σκιδνάω, spargor, dispergor, dissipor. Homerus Il. α', αὐτὰρ ἐπὶ σκίδνατο κῦμα, i. ἐχεῖτο. σκιδνάσθαι, σκορπίζεσθαι, Idem Odyss. ἅμα ἠέλιῳ σκιδνᾶται, simul atque refulsit sol, Herodot.

Σκίδνημι, & σκιδνᾶ. spargo, dissipo. vnde διασκίδνημι. idem quod σκιδνᾶν seu σκιδάνυμι.

Σκιερὸς, ὸῦ, ὁ, vmbrosus, opacus. Hesiod. φδ' ζεφύρου δ' σκιερὸν ἔπος.

Σκιερὸς, ὸῦ, vel σκιφὸς, adumbratim: Lucret. l. 4. Sed quasi adumbratim paulùm simu lata videtur.

Σκιθῆρόομαι, fruor vmbraculis, τὸ σκιαζερρόομαι.

Σκίθακος, vide Τοξικόδης.

Σκίλλα, ης, ἡ, Scilla siue squilla, herba bulbo insigni prædita: dicitur etiam κῦν: vide infrà. Apud Athenæum libro tertio, mendosè scriptum, ἡ ὑπὸ σκιλλάκων μὲν διαφθειρόμενη, ἡ πάντα δὲ σκιλλὴ φυτὸν ὄντα, &c. pro ὑπὸ σκίλλων, vt apud Theophrastũ libro 2. de plãtis capite septimo. In scilla quod intus tenerum ac molle quasi que adeps, οἷον κρέδιον σκίλλας dicitur ἡ στέαρ, ἡ σκίλλης μέσον: Varro scillæ medium vocat. Constantinus Cæsar Geoponicon libro 17. Εἰ δ' μὴ ἐφορᾶζόμενα ὑπὸ ταύρου ἢ βοὸς, σκίλλα, ἢ τὸ ἀφεικρέδιον μὴ ὕδατος τρεφόμενον ἢ ἀσκεχυμένον, τοῦτο σπῆλαι πλὴν τὰ σκίλλας ἢ ὡς οὖ ἐᾶσα πᾶς τὸ στέαρ, ἀνδύνει μὴ πῶ κάθαρσιν τῶν μορίων ἐφ' βοῦν. In eodem significatu μέσην in lactuca vsurpauit Plut. 4. Sympos. Scribitur etiam per ν σκυλλα apud Theoph. vt c. 7. l. 2. hist.

Σκιλλίτινον ἔλαιον, scilliticum acetum, Marcellus: scillinum acetũ, Ruellius à scilla dicitur & vinum & oleum scilliticum, quòd scilla herba cõtusa commisceatur, Dioscor. l. 2. c. 205. & lib. 5. cap. 27.

Σκιλλίτινος οἶνος, scillinum vinum, de quo Dioscor. l. 5. c. 28. vbi tamen σκιλλιτικὸν legitur.

Σκιλλώδης, scillinus, scillaceus, ad scillæ figuram accedens, Dioscorid. libro 2. c. 204. Theophr. libro primo, c. octauo, de causis plant. οἷον ἅτε σκίλλας ἢ ὁ ὄνος σκιλλώδη, i. seu scillæ cæteraque huiusmodi.

Σκιμηλίζειν, medio digito pertentare an gallinæ oua cõeperint: digito medio, qui ob id infamis, podicem fodicare detestãda lasciuia: naturalia attrectare, quod manum subiectare dicit Ouidius. Commentar. Aristoph. in Pace, σκιμηλίσαι, κυέμενος τὸ δ' μέσον ἢ δακτύλων εἰς ἢ φαινόμενον ἢ ὀρθὸν ἐμέλειν. Et in Acharn. ait, τὸ σκιμηλίζειν εἶναι τὸ τὸ μικρὸν δακτύλῳ ἢ δρύπτειν ὑπισχνεῖσθαι εἰ ἀφύπνωσεν. σκιμηλίζειν translatè, est infamem digitũ porrigere atque ostendere cæteris compressis, quod in summo contemptu fiebat & per ignominiam: medio porrecto digito non verò indice aliquem ostendere, id est, χλεύαζειν quod & κατὰ δακτύλου ἰσιᾶ dicitur. Aristophanes in Acharnens. Ὅπως μὲ αὖθις ῥηματίας σκιμηλίσῃ, id est, irrideam atque infamem, vel vt infames notem, ἀπὸ τῆς χλεύασαι, ὕβρισεν ἐσ. Interp. ὡς ἢ ἰωμωλόχου τοῦ ἀ ῥόμου. nos dicimus monstrer au doigt, pro infamare. Consuetudinem ita notat Suid. Ὅταν βασκάμωμι ὑποβάλωσι τινὰ, μέσον ἢ δάκτυλον ὀρθὴν ὑπτιάσαντες ἢ τὸν λοιπὸν συμπήξαντες, δείξωσι αὐτῷ. Quod significauit Iuuenalis inquiens Satyra 10. de Democrito,

quum fortunæ ipse minaci
Mandaret laqueum, mediùmque ostenderet vnguem.

Martialis Epig. l. 2.

& digitum porrigit medium. Idem
Ostendit digitum, sed impudicum.

Persius dixit,

Infami digito & lustralibus ante saliuis.

Et apud Laertium narratur Diogenes hospitibus Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam eius mollitiem notauit. Et rursus apud Aristophanem in Pace. Ὁ δ' ἀριστοφάνης κἀγὼ ὑφ' ὧν ἀεὶ ἤσθανε, ἢ διορρυῆναι δὴ ἐσκιμηλίσατ'; Interpr. τὸ μέσον δακτύλου σκιμηλίσαι μόνον ἢ πλέξας, ἐρυθριᾷ. Errat verò: nam hoc non σκιμηλίσαι, sed σκιθάκτυλίσαι dicitur, de quo infrà. Corrigit autem addens ἢ κατὰ δακτύλιον, quod podicem fodicare significat: vnde ἢ παιδακτυλιᾶς: pro libidinoso atque salaci apud Aristophanem in Equit.

Σκιμιζεῖς, μ. άσω, σ. αξα, claudico, χωλεύω. vide σκιμπίζω.

Σκίμιζος, ὁ, ἡ, ὸν, ridiculus, ἐξοδικός.

Σκιμιζὸς, οῦ, ὁ, loripes, claudus, χωλὸς, Hesych.

Σκιμπτὸν, claudico, χωλαίνω· ἀφ' ᾧ σκιμπόδιον, ἐξ οὗ πόδας, Cõ. Arist. Nebul. Alij non per σ, sed per ζ scribunt.

Σκίμπους, scipio, σκίπων, σκίπτον.

Σκίμπους, ὁ & ἡ

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis & mutilus, grabatus. Aristoph. ἡ φ. κρόβιλε τοίνυν ὦδὶ ἢ ἰὼξὺ σκίμποδα. vbi Interp. ἢ κρόβιλον σκίμποδα λέγουσιν ἀττικοί. οἱ δὲ φασι σκιμπόδιον, ἰδίως ὃ λέγουσι νῦν χαμαιβάθιον· σκιμπόδιον γὰρ τὸ χαμαίγειον ἀφ' οὗ πᾶς παλαιὸς ἀρᾶται, ὃ τὸ σκιμπόδιον ἀφ' οὗ πόδας. σκίμπους apud Plur. in Camil. videtur vsurpari pro bactulo & scipione, qui βακτηρία.

Σκιμπόδιον, τὸ, Diminutiu. τὸ σκίπους, grabatus, τὸ κραβάτιον, μελάπουν Hesyc. vide σκίμπους. σκιμπόδιον, sella, id est, lectica. Dionys. ἐπεὶ δ' ὀθὴ ὃ αἰανον, ἔνθα σκιμποδίοι κατασπάγη ὀπίω ἀϊπ' ἢ λαὸν ὑμωόκεας χθόνα, ἢ ὁ γόμφιος ἐσκώμωσε.

Σκίμπτομαι, &

Σκίμπτω, μ. ψω, σ. ψα, figo, inniti or, apud Pindarum, ὀφθαλμὸν σκοπέλῳ μ. Iliad. σ', τὸ δ' ὀξύστομον δόυ μακρὸν σ' ἔλυ ἐν σκίμφθη, ἢ ἐν γρuit, ifruit, vel etiam fixa seu infixa est. Actiuè etiam cum verbero, icio, ferio: vnde σκίμψαθον Hesych. est πλῆξαι: sic apud Galenum σκίμψαι expon. διαχάσαι, διαλύσαι, τύψαι sacrificare, dilsecare, ferire.

Σκίμπων, ωνος, ὁ, baculus, βακτηρία, ῥάβδος, σκυτάλη, Interp. Apoll. Rhod. Aristophan. Vespis, πλὴν ὀργὴν χαλάσας, ἐὰν σκίμπωνας ταδαῖτα. σκίμπωνα, ὑποστήσωσιν, scipionem prætendent, Hesychius. σκίμπωνα, ὑποστήσωσιν, scipionem prætendent, Hesychius. dor. libro 4. sic Valla. vide ne scamnum aut scabellum sit ponendum. Galenus in Glossis Hippocr. σκίπωνα ἀσθενῶν, id est, ἢ διὰ τὸ κάπτου ὑπτηρέτους, ὑ' ᾧ ἡ σίμπωνι κρεῖττας: vbi pro cornu & ridica.

Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, velox, saltabundus, σκιρτητικὸς. σκίνακας dicit ὦδὶ· ἢ ὀρχηστὰς, inquit Hesych. fic Nicander in Alexipharm. leporem appellat σκίναγα ἀερικιωλᾶ.

Σκίνερ, ερος, τὸ, fœtura, γέννημα, λόπη σκυτάλη. σκίνερ νεκρὸς, recens animal, Nicander de mustella in Theriacis, ἢ νεοβρ σκίνερ κὰ ἀΐδας. Interp. τὸ σῶμα ἢ σκίνημα ἢ χαλκᾶ, quod siccatum vocat σκιλήτυπον.

Σκινδαλμὸς, ὁ, assula, fragmentum, minutum ramentum quod à pennis raditur ac lignis, τὸ λεπτότατον ξύσμα ἢ ξύλων: ac proprie fragmentum seu assula in longum potius quàm in latitudinem diffecta: ὃν ἀφεῖ ἢ φλοιὸν ἢ κορμὸν ἢ ξύσμα, Comm. Aristoph. in Ranis. σκινδαλμοὶ, pæruæ tabellæ, Aristoph. interpr. in dictione πίνακας. Dioscor. l. 1. c. 17. εἰς σκινδαλμοὺς θραύσαντες ἢ ξύσαντες, qui assulosè frangitur. Pronus & qui supiliis: Aristoph. περὶ λόγων ἀκριβῶς, σκινδαλμοὶ μεγάλοι, id est, μεγαλοπρεπεῖς, argutiolas, rationum minutias & subtilitates. vide φλῖα.

Σκινδαλμοφυσήτης, qui meras argutias crepat, subtilitates effutiens, subtiliter deblaterans, nugatorie subtilia differens, insignis nugator: quasi dicas de assulis loquens.

Σκινδαλίζειν, &

Σκινθαλίζειν, medio digito nasum alicuius fodere & ferire, Eupol. Pol. σκινθαλίζων. vide suprà.

Σκίνδαφος, talitrum. Hesych. tamen ἐσκιμώσατιος νοητὸς ἀφροδίσιος.

Σκινδαψὸς, genus plantæ similis hederæ apud Nysam in India inquit Apollonij Interpres. σκινδαψὸς vel κισσαψὸς, instrumentum Lyricorum tetrachordon, vulgò cythra; quo præcipuè ancillares vtuntur: propterea apud Athenæum libro quarto. σκινδαψὸς τετρέχορδος αὐλητικὸς γυναικεῖος. Ibid. σκινδαψῶν λυείμματα χείρεσι τανασσαν. chordæ ex auricalco pluma feriuntur. Meminit Galen. libro quarto, de differenc. pulsuum. Hesych. exp. ὄργανον κιθαριστικὸν. apud Laertium pro vilissimo instrumento ponitur.

Σκινδάζομαι, calcitro, λακτίζομαι, Suid.

Σκιαπόδες, καλυμδοπαί, homines nantes, seseque submergentes, Gaza l.4.c.7.hist.plant. Theoph. Plinius vertit naufragos & vrinantes, l.13.c.25.

Σκιᾶς, ᾶδος, ἡ, vmbra piscis, qui & σκίαινα, Galen.de Alimen.vide σκίαινα.

Σκιαγραφῶ, adumbrare, designare.cum Accusatiu. Nazanzen. in Orat.

Σκιαγραφία, ας, ἡ, prior designatio, lineamentum primum pictura.

Σκιαγράφος, vmbræ pictor, Bud.in epist.post.

Σκιαδικός, vmbratilis, vmbrosus.

Σκιαερός, ά, ὸν, vmbrosus, obscurus, opacus. Homerus Iliad.ε, ἠέρα τε σκιόεντα, &c. μέγαρα σκιόεντα, id est, σύσκια διά τὸ ὑψηλά. idem in Od.Et in Neutr. σκιόεντ pro σκιόεν. Apol.2. Arg. ἄκρους τε σκιόεντ ἀφ' ὕλης.

Σκιάδιον, ου, τὸ, locus captandæ vmbræ idoneus. Et σκιάδιον, instrumenta quædam mathematica sunt, Plut.in Marcel. vide σκια σκέρα.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.

Σκιάπόδες, οἱ, vide Σκιάποδες.

Σκιαπλαγία, vmbratilis educatio.

Σκίαρος, ᾶ, ὸν, sciurus, animal quod cauda sibi vmbram facit.ab Hesych.dicitur καμψίουρος, ὑπ' οὐρᾶς. Meminit eius Ælian. & Oppian.2.de venat. Sciurus genus animalis, quod quoties sub dio est atque non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque vmbra: vnde nomen sciuris, δὸπὸ τ σκιὰς τ οὐρᾶς. Gallica vox *escurieu* è Græco fluxit.

Σκιάσκιον, inumbrabantur, obscurabantur: poeticè pro ἐσκιάζοντο à σκιάω.

Σκίπαι, ου, ὁ, idem quod σκίμπαι: vnde σκιπαῖος, qui baculo innititur.

Σκίπασις, εως, idem. Item radius.

Σκίρα, festum Minervæ ἀπὸ σκιροῦδος, quod celebrabatur 12. mensis Σκιροφοριῶνος. Aliis festum Cereris & Proserpinæ in quos sacerdos Erechthei vmbraculum ferebat album quod σκῖρον dicitur, id est, σκιάδιον. Comment. Aristoph. in Pace, & Concionant. Ibidem ab alio annotatur schol. σκίρα esse festum apud Athenienses à quo mensis σκιροφοριὼν nomen acceperit, ac tradere eos, qui de mensibus & festis Athenien sium scripserunt, σκίρον esse σκιάδιον ᾧ ὁ φορούμενος ὑπὸ ἀκροπόλεως εἰς τινα τόπον καλούμενον σκίρον προβαίνει ἡ τὰ τ Ἀθηνᾶς ἱέρεια ἢ ὁ τὰ ἡλίου, solitum autem gestari ab Eteoburadis: symbolicèque eo significari τὸ δεῖν οἰκειοῦσθαι ἢ σπάνις ποιεῖ, quippe quod id tempus ad ædificandum sit optimum: hæc ferè ibi annotantur in hæc Aristophanis verba, σωσίπολι ἢ τὰ τῶν βουδίων ἅτε σπίρον ἑλθεῖν πάις ἐκοῦς φίλαις festo τῆς Δήμητρος eadem apud Suid. legunt. Σκίρον autem loci meminerunt varij authores, & in eo lupanar fuisse & meretricios cœtus prodiderunt: vnde σκιρὰς dictum videtur Steph. quod esse dicit τόπον ἐν ᾧ οἱ κυβεύοντες σωλίκαν. Itidem Σκιρὰς τὸν Suid. exponit κυβεύτηριον, addens ex Theopompo τὴν δὲ σκίρα εἶδος ἐν Σάμῳ οἱ κυβεύοντες, idem & Hesych.in σκιροῦν. Alij Σκίρον scribunt pro vmbella, siue vmbraculo & muscario. Interpres Theocriti Idyl.15. πῶν ἀπόλοιο exponit τὸ σκιάδιον. Attice que, ait, τὸ σκιάδιον σκίρον καλοῦσιν.

Σκιρὰδιον ἄκρον, Sciradium promontorium ad Salaminem in Sicilia, Plut.in Solone.

Σκιρροειδὲς, vide Σκιῤῥ.

Σκιρροφῶντ. quæ te Σκιῤῥ.

Σκιρίτης, Sciritæ apud Lacedæmones, excubitores erant qui observandum ne quis noctu extra phalanga progrederetur. Præterea Sciritæ primi inibant pugnam: hæc Philelph.in lib. de Republic. Lacedæmoniorum. vide Stephanum in dictione Σκίρος. apud Hesychium legitur & Σκιρίτης sicut σκιέρα, pro σκιάς quum dicit σκιερὸν λόχον vocari τὸ περιπεπωδωμένον: fuisse autem Arcadicum seu è militibus Scinitis collectum, erat enim Σκῖρος κατοικία quædam Arcadiæ.

Σκίρος, sordes, abominanda, Etym.

Σκιρός, ά, ὸν, id est, σκιῤῥαλικός, Hesych. λατινόφωνα reddit. Latinis est cæmentum, marmoris fragmentum siue frustulum quod dum marmor scalpitur, excidit: ea fragmenta assulas vocat Vitruuius libro septimo capite sexto. Inde σκιρὰς pro scrupo sumitur. Scruporum lusus qui in lateruncularia tabella, vt loquitur Seneca, exercetur, siue in abaco latrunculorum, vocatur à Polluce Σκιρομάχια, lusórque σκιροφόρτης. nos dic imus iouer aux dames. Hinc Σκιροφόριον vel σκιροφόριος Suid. κυβεύτηριον, Plutarch. aleatorium dixit Sidonius: & Suetonius forum aleatorium, vt ludum talarium Cicero. Ifocr. in Areopagitico, ἐν οἷς πάις σκιροφόριος οἰ νῦν τοῦ δυνάσβαι, ἀλλ' ὲ ταῖς αὐλαῖς ἐσι. vide πάις. vide suprà in σκίερα.

Σκίρος, valde sordeo.

Σκίρος, vel

Σκίρος, terra alba vt gypsus, Suid.

Σκιῤῥαχὴ, ἡ, ἀλλιὰ τῆς ἀς γράφ. ἡ ἀθίωσα σκιῤῥάς, Aristoph. Interpr.

Σκιῤῥὰς, τὸ, squalor & sordes caseorum, τὸ ἐν τοῖς τυροῖς, Aristophan. Interpr. vnde ἐντυροσκιῤῥᾶν. Σκιῤῥὸς, vmbella, vide Σκίρος.

Σκιῤῥὸς, ὁ, siue σκίρωμα, vel σκίρωμος, scirrhus, durities, tumor præter naturam durus, & doloris expers, vide Gorrh.

Σκιῤῥοφορεῖον, ῶνος, ὁ, Martius mensis, Gaza l.3. hist. plant. cap.6. sed Maius ibi lem libri 4.cap 12. & c.18. ὅθεν τὸ φθίνον σκίρον ἐν ἀπορῇ τ Ἑλλάς, γόνιμον γὰρ, ὁ γὰρ Ἑλλὰς ἐν ἀφορίᾳ. ἐν ᾧ μυστικῶν τῶν Δηλιακῶν ποιήσεις δεῖ γάμον ἢ διδάσκειν. Etym. vide Aristoph. Comm. in Concion. scribitur & σκιροφορεῶν.

Σκιῤῥόω, induro, σκληραίνω, obduresco. ὁ σκιῤῥώδης ἀπὸ τ ὠὸ lien duro tumore vitiatus, Alexand. Aphrod. σκιῤῥώδεις ἀδένες, obcallescentes adenes, libro secundo Problemat. Alexand. Aphrod. ἐσκιῤῥώθησι οἱ σπλῆνες, indurati lienes, durities lienum Dioscor. libro primo, c.161. τὰ ἀπτικὰ ἐμβάλλει, τὰ τυτθυκώδη, partes obdurescentes, vt callosa genua pedum vestigia, quæ & occallescere etiam dicuntur: sic Bud. in epist.

Σκιῤῥώδης, callosa duritie rigidus & induratus. σκιῤῥώδης μ translatè, contumax, durus, vt apud Gal. de puero epileptico, σκιῤῥώδης νόσος.

Σκιῤῥώδιον, ίου, τὸ, induratus, qui callum obduxit.

Σκιῤῥώμα, ατος, τὸ, idem quod σκιῤῥὸς.

Σκιρτάω, μ, ἥσω, ᾶσμαι, exulto, salio, salto, lasciuio, insulto, Neutr. absol. Aristophan. σκίρτα, γάλλα, νόμιζε μαῖον αἰγὸς εἶναι, &c. Plat. Politic. 9. ἢ σὺ ταῦτ ἀ μέσης πολιτείας, σκιρτᾷς, Cicero primo de diuinat. quum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat. De fœtu etiam in vtero dicitur, vt ἀσκηκιζόντων Hippocrati de natura fœtus. Lucas capite primo, ἐσκίρτησεν ὸ ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, id est, in vtero meo fœtus exultauit lætitia. quod exultim ludere dicit Horat. Dixit Idem Euangelista cap.6. χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἢ σκιρτήσατε, Interp. gestite.

Σκίρτημα, ατος, τὸ, lasciuia, saltatio, ὠίδημα, ἄλμα, exultatio Plin. vel exultantia Gel.

Σκίρτος, classis seu cohors virorum fexcentorum, qui priuatim militabant, non cum aliis Lacedæmoniis, Etym.

Σκίρτησις, exultatio, Naz.in Orat.

Σκιρτικὸς, ὴ, ὸν, petulcus, i. saltator lasciuus.

Σκιρτοπόδης, ου, ὁ, lasciuus saltator, qui petulantius saltat. σκιρτοπόδης σάτυρος, in Epig.

Σκίρωμα, vide σκιῤῥὸς.

Σκίρων, ωνος, Sciron ventus, qui & Caurus ab Athenien sibus dicitur, quoniam spirat à saxis quæ Sciron latro incoluit, quæ Theseus interemit. Æschin. in epistol. λαμπρὸς πράξας σκίρωνα ἀφεῖ μόλων ἡμέραν, ηκτὶς δηνεῦσι, &c. vide suprà in Σκίρων. Sciron, onis, in Theseo Plutarch. pro prædone ipso quem Theseus interfecit iuxta agrum Megarensem è petra deiectum. Fuit autem hic filius κεκίνου ἢ ἰωὸς χρ τ πιτθέως, i. Canethi & Henio chæ Pitthei filiæ.

Σκίτναλοι, οἱ, nihili homines & malis Aristophan. οἱ ἀπτελεῖς ἢ πονηροί.

Σκιτίνος, corbis è palmeis virgis contexta.

Σκιφὸς, ῦ, τὸ, gladius apud Æoles. αἰόλιον Hesych.

Σκιοδὲς, obscurus, vmbratilis, vmbrosus, Plut.

Σκιόλλω, areo. vnde σκίοπα & ἔσκιοπα, exarui, vide σκίλλω.

Σκιόμος, ossis exsiccatio, quidam pro eo repon unt σκιάμαχα quod vide suprà.

Σκιόω, rabescere. macerarisà σκιᾶς verbo inusitato. vnde apud Aleiphr. ἄσπρα σκιόωσι λιμοῖ, fame confici.

Σκληραγωγία, scuera educatio, & disciplina. σκληραγωγία τῶ σώματος, Chryso st. ἀπὸ τ ἱερ. dura corporis educatio.

Σκληραγωγῶ, durè tracto, duriter exerceo, durè & illiberaliter, ac minimè indulgenter educo. Lucian. ὁ ἀκούσ ὃ σκληραγωγεῖται δυσαπόκριτος, ἢ αὐτουργὸν διάπειρα.

Σκληραίνω, ενῶ, ὁ, σκληρότερον γίνομαι, ἀναισθητῶ, Suid.

Σκληρία, ὰς, duritia, durities, rigor.

Σκλήρια ξύλα, ligna dura, Theophrastus libro 3. historiæ planta, cap. 10.

Σκληρίζω, ὁ, ὁ, habens solum prædurum.

Σκληροβήκτης, duro putamine constans, vel corio, dura crusta opertus.

Σκληροκαρδία, ας, ὁ, duritia cordis, duricordia, vt dixit Tertullianus libro quinto aduersus Marcionem. Matth. capite 19. σκῆπε πὼς σκληρότερα ὑμῖν ὑπῆρξ ἐν ὑμῖν, pro duritia cordis vestri: nam hîc pro αὐτὸ τὸ κ' νελεύ.

Σκληροκάρδιος, qui duro est corde.

Σκληρόκροι δέλτοι, libelli qui ob ceræ duritiem difficulter inscribuntur: diu autem quæ inscripta sunt retinent, Suid.

Σκληροκοιλιῶ, laborans duritie ventris, qui dura est aluo, Dioscor. l.5.c.89.

Σκληρόκοκκος, dura grana habens.

Σκληροφθαλμος, qui dura est facie.

Σκληρὸς, ὸν, ὁ, durus, strigosus, rudis, crassus, asperus, austerus, ri-

gidus, asper, prædurus, immitis, callosus: κληρώδες ci opponitur. Aristophan. ὦ σκληρὸ δοῦλων, σκληρὸν ἡ φύσις τινὶ, dira tonitrua. Hesiodus, σκληρὸν δ' ἐξ ὕπνου ἔστηκε, dure & grauiter tontuit. σκληρὸς ἀπὸ σώματος Iacobi 3. cap. ventus violentus: pro toruus Horat. σκληρὸς etiam dicitur de odoribus & saporibus ingratis sua asperitate atque tristitia. Theophr. de causis l. 6. ca. 23. σκληρὸν ἐστὶ τὸ ὀσμῶδες, ὃ καὶ γλυκὺ ὄσμης. Ibidem, οἷον ἡ χυλοῦ ἡ ὀσμὴ σκληρότης ἡ ἰσχύς. Ibidem, ὀσμὴ, σκληρὰ ἡ ἀγλυκής. Opponitur τῷ διῃρῆσθαι ἡ γλυκύτητα σκληρότης. Σκληρὸν, vitium in alucariis quo cenatis araneis faui corrumpuntur. Hesychius, σκληρὸς, ὁ νεκρὸς τὰ ἀσκρίδα· οὗ τὸ σκήπτεσθαι τοὺς κηρίνους. Hoc nomen à duritia quæ σκληρότης obtinuit: & tamen κληρὸς non σκληρὸς scriptum passim alibi reperio. Plinius libro vndecimo, capite 16. Fit in fauis quibusdam, qui vocatur clerus, amaræ duritia cera, cum fœtum inde nō eduxêre morbo aut ignauia, aut in fœcunditate naturali Hic est abortus apum. Et cap. 19. Sunt & operis morbi: cum fauos non explent cleron vocant. De quo morbo apum intellexit Virgil. libro quarto Georg. cum diceret, Aut durum tineæ genus, aut inuisa Mineruæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Et Columella libro nono, capite 14. præcipiens vt aranei qui fauos corrumpunt, detrahantur. Aristoteles histor. Animal. libro octauo, capite 27. ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ὃ τοῖς σμήνεσι διαφέρον καὶ κυμαίνεται τὰ κηρία, τὸ τε σκωλήκιον τὸ ἀφεγγυωδὲς ex quo alibi verbum ἀφεγγυώδους protulit) ἡ λυμαινόμενον τὰ κηρία. κληρὸν δ' καλοῦσι. & c. Idem libro nono, capite 40. τὰ δ' ὑποκείμενα ἐμπίπτει μάλιστα εἰς τὰ διδυμωνὰ τὰ ἡθῶ σμήνη, ὅ τε κηρὸς ὁ κλῆρος Et quid sit his ostendit, τῶν γίνεται ἐν τοῖς ὑφάσμασι σκωλήκια μικρὰ, ἃ ὅταν αὐξηθῶσι, ἄδουσι ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τρέφεται τὸ σμῆνος ὅλον, ἡ σήπεται τὰ κηρία. Quinetiam idem Hesych. in voce κλῆρος dixerat ea significari, σκωλικὸν τι σμήνους γένημα.

Σκληρόσαρκος, quæ durioris carnis sunt.

Σκληρόστρακος, testa dura & tectus, testaceus, Gaza. (Probl.

Σκληρότης, ὁ, ἡ, ὁ, durum habens corpus, Alex. Aphrod. li. 1.

Σκληρότης, duricies, duritia, duritas, scabrities, ruditas, ἀσπρότης, Hermog. interp. Σκληρότης de saporibus & odoribus, vide in Σκληρός.

Σκληροτραχηλος, ὁ, ἡ, duræ ceruicis, qui dura est ceruice, quasi dicas duri ceruicus, vt Politianus dixit in curuicernicum pecus. Actorum c. 7. σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ, i. contumaces ac rebelles.

Σκληρότριχα, τὰ, quibus duri pili.

Σκληρότριχες, qui duro sunt capillo.

Σκληροφθαλμία, morbus oculi, quando præduritie palpebræ vix è somno aperiuntur, fordéque in oculis subsicræ remanēt, oculique propterea subrufi: lippitudo durior.

Σκληρόφθαλμος, qui est duris oculis, vt scarabei, Theophrast. de oculis loquens, lib. de Sensu, οἷόν ἐστιν ὁ ἦθῶ ζώων ἃ δὴ φαίνεται, καθάπερ τῶν σκληροφθάλμων, οἷ τῶν αὐγῶν.

Σκληρύνω, ὦσω, ὑνθην, induro. Act. Accus. iung.

Σκληρωτήριον, arefacere, os citiae, pandicilari.

Σκληρωτὸς, indurescо.

Σκληρωτικὸς, οὐ, ὁ, indurans.

Σκληρωτὸς, ὁ, induro, indurо, obrigere facio, reddo durum, contraho. Act. Accus.

Σκλήρωσις, duritia, mola vteri apud Medicos, duriusculus tumor in aliqua muliebrium locorum parte factus à diutinis & permanentibus inflammationibus, ac æquali tumore crescens, tractuique minus repugnans, quique quum mediocri dolore sentitur, quum in σκίῤῥῳ contrà fiat, qui tactui non cedit, inæqualitérque tumet ac doloris expers est. Vide Marcel. adnot. l. 1. Dioſc.

Σκληρόφθαλμος, ὁ, dicitur qui attenuato & exhausto est corpore, exilis, macer, frigofus, ὑγρὸς ἡ λεπτὸς τοῦ σώματος, Hesych. ὁ σκληρὸς ἡ σαρκώδης ἡ τὰ σκληρὰ φέρων δωμάτων. Suid.

Σκιπτὸς, οὐ, ὁ, fordidus, auarus, σκωληκόβρωτος, ἢ ὑπνώδης. vide Βίμβλιξ. à vocе σκίπτεσθαι deriuatur. vide σκνίψ.

Σκνιπόφαγος, culicibus victitans, Aristot.

Σκνιφὸς, οὐ, ὁ, cæcutiens, hebes visu, ὁ ἀμυδρῶς βλέπων. Nam Attici, inquit Hesych. tenebras, id est, τὸ σκότος, σκνῖφος vocant, apud Polibia corrupte scriptum, σκνιπὸν, ὃ, ἡ ἀμυδρὰ βλέποντα. ἢ Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιὸς, ἢ τυφλὸς, ἢ τὸ σκότος, ἢ μᾶλλον βλέπων.

Σκνῖψ, pro κνίψ, vermiculus crodens ligna, culici similis, Aristot. li. 8. Anim. c. 3. vide Κνίψ.

Σκολίαστης, calumniator, ἀδίκως ὁ ἐλέγχων, loquax, Hesyc.

Σκαιὸς, οὐ, ὁ, fortis, mollis, varius, tenebrosus. σκαιὸν (inquit Hesy.) ἰσχυρὸν, ἀδαῆ, μαλακὸν, βαθὺ, μάχιμον, πεπλεγμένον, ὀρθιον.

Σκολιὰ, τὰ, carmina conuiualia, in quibus fortium virorum laudationes continebantur. ea canebant duntaxat eruditi. Sic dicta quod carmen à primo cœptum, nequaquam à proximo, sed ordine flexuoso vltrò citróque exciperetur. Aristophan. in Vespis, Τότε πολλὴν σκολιὸν. Lege Interpr. vbi ait, πολλὴν δὲ καὶ πολὺ πᾶξιν σκολιὸν, οὗτο τὸ μὴ ὀρθῶ ἢ ὁμοιότροπον τῶν ὡς ὄντως τῇ πάξει ἀδιάμετρον. Eius meminit Tryphon Gramm. ὁ νομοσκιαῖς. Suid. σκολιὸν, παροίνιος ᾠδὴ, ἢ, ἐν τοῖς σκολιοῖς ὁ ἡμῖν ὁ ποιητὴς, in quodam suorum carminum cōiuialium declarat Alcæus poeta. Arist. l. 3. Polit. c. 10. Vide Eraſm. in prouerbiis, Admeti næniа, Carica muſa, Canere ad myrtum.

Σκολιάζω, tortuoſum reddo, vnde σκολιάζωσθαι apud Hippoc. τοὺς ὄρθους.

Σκολιάζω, obliquo in Prouerb. Salom. ὁ δὲ σκολιάζων ἢ ἀπὸ ὁδοῦ ἐξαπατήσεται.

Σκολιὸς, οὐ, ὁ, obliquus, tortuoſus, flexuoſus, incurvus, σκαμβὸς, ὁ στορτus, intortus, cōfragoſus, malignus, impertunus, inæquilis, iniquus, prauus, διεστραμμένος, ὑγρὸς, ἡ ψυχὴν, ἡ χαλεπὸς. σκολιὸς ἄνθρωπος, dominus prauus, i. sæuus & durus: cui opponitur ἥπιος, i. mitis, humanus, 1. Pet. c. 2.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. tortuoſitas, prauitas.

Σκολιόφρων, iniquus, qui eſt iniquo animo, qui prauа cogitat.

Σκολιῶδης, obliquo, introrsum. (Nonnu.

Σκολίωμα, τος, τὸ, apud Strab. anfractus, σκολιότης, q. tortuoſitas. Ilgos dat corpore tortus, dicit Poeta.

Σκολίωσις, εως, ἡ, ipſa actio introrsum dei seu reddendi tortuoſum, item ipſa tortuoſitas. Eſt etiam morbi nomen apud medicos. Σκολίωσις (inquit Gorrh.) obſtipitas, in latus diſtortio: ſpinę vitium quum eius vertebræ loco nouentur & in latus inclinant. Sunt autem alia eiuſdem vitia κύφωσις, λόρδωσις, σπίσις, de quibus vide ſuis locis: has porro omnes diſtortiones diſſerentias Hippocrat. ὑβώσεως nomine comprehendit, & annotat Galen. Comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν: aliquando vero & per σκόλωσιν Hippoc. omuem ſpinę deprauationem ſignificat.

Σκόλυς, villus, lanugo. Athen. Ὑποκείμενα ἡ σκόλυσι dixit, quod Hiſych de puberibus. Ὑποκείμενα ἡ μελάσι. vide Οἰσυπήσεα. Apud Pol. ſcriptum σκόλυς, ὁ πλοκαμὸς, ὁ σειρὰ τερηλὸς. dictum videtur ἀπὸ τοῦ σκολιοῦσθαι ſiue σκολιεῖν, i. torquere.

Σκολοψιστήριον, τὸ, ferramentum chirurgicum ad paxilli effigiacendens, vt ratio nominis loquitur, cuius in excidendis radicibus verrucis formiciſque, vſus erat.

Σκολόπαξ, ὁ, gallinago auis, quæ in arbore nunquam ſedet. Aristot. l. 9. Anim. c. 8. alias legitur ἀσκολόπαξ. Σκολόπαξ, etiam piſcis paruus: corpore rotundo rubeſcente erythrini modo, ſquamis aſperis: quaſi promuſcidem habet elephantis, & in dorſo extremo exertum furculum ſiue aculeum, ſerratum inferiore parte.

Σκολόπενδρα, ἡ, nomen eſt vagum atq; πολύσημον: hoc enim ſectis diuerſis; tū terreſtribus, tū marinis tribuitur, piſcibus item plantiſque ſimiliter. Quod cōfuſionem rerum quæ ſignificatur, inter ſe & cum aliis ob affinitatem proprietatum atque naturæ, maximā inuexit. Quare ἐκ τοῦ αὐτομάτως καὶ μὴ λογισμῷ ſolū id omne fuſius paulò, quòd planior ſit cognitio, tractabitur. σκολόπενδρα ἐστὶ, ſcolopendra animal ex inſectorū genere. Ac terreſtris ſcolopendræ in ſpecie triplex differentia. Prima ſcolopendra propriè dicta, inſectum eſt ὃν ἀπὸ πολυποδίας, i. multipedum genere: pedes enim habet octo, breuiſſima & ſtinctiāp; inter ſe velut ereniste: eius corpus rhombi ſolidi attritu ring; turbinati figura conſtat, collicari craſſitudine, longitudine ad ſumnū trientali: Zonis ſuccingitur dorſum, macroſq; diſtinguitur maxima ex parte rubris. Ex crucarū genere cenſeri poteſt quod minimè hirſutum. bicepsesſe apparet roſtro vtrinque fuluo. in altero extremo quod caudę locum eſt, ſupereminet corniculū quaſi radius atq; impactus aculeus ſiue furculus: (coloris lutei & in extremo nigri) vnde & τὸ σκολοπένδρας nomen ἔσχ ἡ σκίλοπα ὁ τῶν ἵππων, quaſi ſit σκολοπίδρα, ſiue σκολόπενδρα Theophraſt. hiſtor. libro 7. capite 11. & radice τὸ φασγάνιον ipſi, Dioſc. etiā ξιφίδιον. gladioli, Plin. licet cyperi, loquiēs, σπάθας ἢ, ait, ὠνομάσαν ἢ σκολοπάξ (leg. καὶ σκολοπάκα) χωρὶς τοῦ ὦ, ὃ καὶ οὗτ (σὺν τῷ ἄρθρῳ potius) τὸ ζῶον. vbi Gaz. ſcolopēdram rectè cōuertit. Tardè mouetur & ſegnitèr: vt his diebus obſeruauimus in deprehēſa inter plātas tithymali. Hęc ſcolopēdra venenata eſt, ciuiſq; venenū frigidū & intligit morſu, ex quo partis putredo ſequitur, vt horū quinq. σκπίωρ vis: ob idq; ſepe κατὰ παροιμίαν ἀλιενοῦς nomine appellarūt. Nā σκὴ quā diuerſus ab ea ſerpēs eſſet, iā in ea voce dictū eſt. Itaq; indiſtincte atq; promiſcuè dicebat Plin. l. 30. c. vl. Illā aūt quæ nō arcuatur, ſepa Græci vocāt, alij ſcolopendrā, minorē pernicioſam; &c. nā infr. integer loc' examinabitur. Sit verò hęc ſcolopēdra, minor nō hirſuta de qua moxſic & ſeps impropriè dicta à facultate ſeptica, quę & ſerpētes necat, ob idq; σφακτικὸν dicta à Dioſc. qué legito l. 7. c. 6. de ipſius morſu nonnullarum veneficio: atq; de remedio l. 8. c. 4. Σκολόπενδρα ſecūda, ſiue σκολοπένδριον Theophr. i. multipeda maior, ita à corporis forma notāq; dorſi rubris ſimilitudine cū præcedēti appellata, in ſectū eſt ex crucarū genere multipes & arcuatim repēs, lanuginoſū atq; hirſutū, etiā vitib. noxiū. quod vulgò chatenellus nominarunt. Hoc eſt ἐκ τοῦ Græcorum, inſectū à lanugine ſic dictū, atq; hirſuta Columellæ: ſi etiam vitiū, ſiue ἐξ ab alii

voca-

vocatur:Sed hoc propriè,est insectum quod se foliis implicat atque conuoluit , ideo dictum à Plinio conuoluulus, & volucox:Columellæ est volucra,&inuoluulus Plauto.Non replicanda quæ superius aferipta,in vocibus,ἕλιξ, & κύλιξ, atque ἕουλος.Theon Arati explanator : ἕουλος,inquit,vermis est multipes,vt scolopendra:quidam & scolopendram vocant.Duo genera scolopendræ his complexus est Plinius cùm dixit libro 30.cap.vlt.Millepeda,ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ pilosum, multis pedibus arcuatim repens,tactúque(legebatur etiam tractúque) contrahens seroniscon Græci vocant,alij tylon.Illam autem quæ non arcuatur,sepa Græci vocant,alij scolopendram,minorem pernicioſamque. In quibus tamen multa confusè.Nam millepeda propriè est tertia scolopendra , (de qua paulò mox subijciam)μυριόπους dicta.Centipeda verò,siue tylos, siue ὀνος, ἢ ὀνίσκος, ἢ καυδαξὶς Dioſc. κύαμος Galeno, ὀνὸς κεφαλίδι vel πολύποδος Aristot.est noſtra vulgaris *cliſſe porte*.Porcelliones hæc insecta vocat Marcellus Empiricus : cutiones verò Cælius Aurelianus : quorum omnium ratio fusè à nobis reddita in dictione ὀνος. Cætera errata alibi castigauimus. Σκολοπένδρα terrestris tertia species , ea est propriè quæ μυριόπους dicitur,id est,millepeda, propter pedum capillamētorum instar, aterum vtrinque instructam seriem numerosam. Læuis autem non pilosa,corpore plano,lato & oblongo,tergore quadratim compacto & polito,ceruinique coloris siue castaneæ. Naucm actuariam erectis suſpensisque remis ad remigiū patam(quam νῆα ἐπέρωκῶσα ἢ ὀπάκοπον Græci dicunt)toto ſguræ habitu repræsentat. Vnde quia & ἕουλος scolopendra dicitur, ἧκας ἰουλοπέζας dixit Lycophron, ex remorum cum scolopendræ huius pedibus ſimilitudine in multiplici numero, & ſiſpoſitionis ordine. Vbi Interpres ἕουλον vermem dicit esſe πολύπουν, qui parietibus arrepat:ab aliis quæ μυριόπους dicit, & πολοπένδρας nomine. Sed obſerua quod ἕουλος dicatur, improriè fieri,vt iam dictum. Decurrit autem leuiſsimè per parieſ coriūm atque planitiem , & quod oculata fide perſpexi, pari vtrinque velocitate rectáque ſine corporis tractu vel flecu. Nicand.naturæ rerum peritiſſimus poeta,non minus veè quam eleganter huius animantis naturam expreſſit,ſecretiſque ſecundam ſpeciem à tertia,illum ἕουλον, hoc σκολόπενδραν vocãdo in Theriacis,Οὐδὲ γε μὴν ἢ ἕουλος ἀπόπροθι τῆσδ' ἐλόοις φρῆας, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε, ἢ ἀμφιμάρης σκολόπενδρα : Ἠ τε ἢ ἀμφιπέπαται σπείρῃσι κάρηι. Νῶιν δ' ὡς ἀπέρχοντα γόου πόλιν ἀνδὶ ἑκάστῃ μέμνῃ. Quibus hoc scolopendræ genus δικέφαλον & biceps esſe oſtendit,corpúſque vltrò citróque mouere pedum remorum iuuis inſtar motū atque incitatione. Quod profectò veriſſimum : & tamen rei ignoratione,eius authoris Græcus Interpres impudenter ineptit.Mentitur,ait, Nicander : non enim biceps , ſed vt dixit Aristoteles διπλόκωλος quibuſdam esſe videtur , quòd ceſſim arrepat. Suſcipiamus igitur veritatis procinium. Philoſophus nullibi huius generis ſcolopendræ meminit.quin præciſè nego primā ſpeciem agnouiſſe. Quicquid de ſcolopendra terreſtri inſecto prodidit , ad ſecundam ſpeciem vel referri poteſt,vel etiam debet.Quale & illud hiſtoriæ lib.4.cap.7.vbi ait diſſectam ſcolopendram viuere adhuc, partéſque hinc & illinc moueri, hoc eſt ad caput & ad caudam.Eius dictionem aſcribam fidei,& reſtituendæ lectionis gratia:Ὅτια δ,inquit,μέσης ἢ πολύποδὸς ἔτι,πολλὰ χρόνον ζῷ διαφυλάττεται,ᾧ δὲ τῶν ἄκρων, ἧττον. ἐπὶ ἀμφοτέρα τὰ ἄκρα τὰ. Καὶ γὰρ δὴ ἢ σκολόπενδρα πορεύεται,ᾧ δὲ τῶν ἄκρων, ἧττον ἢ κεκοιμῶν σκολόπενδραν.reposui ἄκρα μιλῶ, quia τομὴν mutilato vocabulo & corrupto ſenſu legebatur. Deinde quòd tertij generis ſcolopendra vtrinque naturaliter & incedat & δικέφαλος aſſeratur non proprium & ſingulare.Exemplum ſimile in ſerpente Amphisbæna. Præter Galeni & Aëtij aceedit etiam Plinij authoritas:cuius hęc verba lib.8.cap.23.Geminum caput amphisbænæ,hoc eſt ad caput & ad caudam tanquam parum eſſet vno ore fundi venenum.Nunc è terra mare tranſitus. Σολόπενδρα θαλασσία, ſcolopendra marina , inſectum quod à terreſtri ſecundi generis nomen obtinuit. Sic enim intelligendus Ariſtoteles cùm ait, ἐσὶ ἢ σολόπενδρα θαλάσσιον, σῶμα ἔχον τὸ ὅλον τοῖς χερσαίοις. τὸ ἢ μῆκος μικρὸν ἐλάσσους γίνονται ἢ ὄφεως τὰ πεπρῶτα ἐν τοῖς πόντοις, τῶν ἢ χρωιὰ ἐσὶν ὑποῤῥοδόχρουν, καὶ πολύποδες μᾶλλον, καὶ λεπτοσκελέσερον πᾶν τὸ χαρακῶδες. ἢ γίνονται ἢ αὐταὶ ἄσπερ ἢ αἱ ὄφεις ἐν τοῖς βάθεσι σφόδρα,id est Scolopendræ marinæ ſunt terrenis ſpecie ſimiles.inferiores paulò magnitudine.crica petroſa loca naſcuntur:colore ſunt rubriore,pedúmque inſtructiores numero , quinctiam crurum gracilitate terreſtres ſuperant.Et Plinius libro 9.capit.43. vbi ait,Scolopendræ marinæ terreſtribus ſimiles,quas centipedes vocant,hamo deuorato omnia interanea euomūt, donec hamum egerant,deinde reſorbent.Hæc flexuoſo & ſinuoſo corporis impulſu mouetur,cuius eſt cum extenditur dodranta lis magnitudo.Quod totius naturalis hiſtoriæ conſultiſſimus vir G.Rondeletius primus obſeruauit,& pictura oſtendit.Sed ſecundam quam profert ſpeciem , ſerpentis longitudine arcuatim flexuoſéque ſe in ſua membra replicantem , quam & deuorant acus piſces,ἐλόνιον ἔσε δοκεῖ,ὅπερ τὸ ἐλονίζειν dictã, & ſerpulam marinam voco. Athenæus lib. 7. cùm ex Numenio poeta dixiſſet, Πολοὶ ἢ ὑπερκύπτουσι ἢ ὑδάτων σκολόπενδραι:ſubiungit ex eodem, Καὶ ὁ σὺ μὴ μόνον μυραίνας ὑπὲ φωῒ ἄγας ἀείσεις ἀγκαλεῖς γαμικρὰ σὺ ἰδὼν ἕουλον(id eſt,vermes hirſuti, vt ſcolopendra ἐλόνι & hirſuta dicta , qui in litore effodiuntur ad eſcam piſcium) κἀκλυσαν μᾶλλον ἢ γαμφόροι ἔντερα γῆρες. Hæc ἢ ὑπερκύπτουσα (corrupte ſcriptum ὑ ῥωσιν) δοκεῖ χρῆσθαι ὑπὸπου πάντα ἀμμοβάτου καλύπτοντα ἐπ' ἀκρῃ κύματος ἄχρη,&c. Hæc ſcolopendra, vt vrtica contactu pruritum excitat,id eſt,ἐμαυθάνεσα κνησμὸς ἐγχέτας,vt dixit Dioſcorides lib.2. vbi agit de Scolopendra marina: quæ & σκολόπενδρα dicatur à Galeno,ſi emendata eſt ſcriptura, lib. 11. Simpliciū cap. de dracone marino, vbi ἢ σκολόπενδρα τε θαλαττίας. Σκολόπενδρα,piſcis etiam generis cetacei,de quo Ælianus libro 11.cap.14. Depingit Rondeletius lib.16. in piſcium hiſtoria , cap.15. Ita vocatur ab appendicium hinc atque hinc lateribus diſpoſita ſerie quibus corpus agit natando : qua figura tertiæ ſcolopendræ pedum ſpecies & poſitura.præcipuè exprimitur. Σκολοπένδρα herba ſiue Σκολοπένδριον,quæ à Scolopendra animali nomen eſt mutuata, vt apud omnes inconfeſſo eſt. Explicat tamen nemo in tanta rerum varietate vocisque ambitu quæ ſit animantis & herbæ conuenientia, nec quæ ſcolopendræ ſpecies potiſſimum , ex cuius ſimilitudine plantæ tributa ſit hæc appellatio. Cùm verò conſtet non id factum temerè & fortuitò , ex natura rerum hæc inter ſe cõparando petendum eſt ſubdidium. Ac primùm Scolopendra herba, ea eſt quæ Arabum voce in officinis vocatur *Caterach*. folia habet laciniata & inciſa more polypodij, ſubter notulis rubris diſtincta atque hirſuta,oblonga,flaueſcentia. Cum his ſi conferas Scolopendræ inſecti terreſtris genus ſecundū,ſtatim agnoſces quanta ſit vtriúſque ſimilitudo , quæ rebus diuerſis genere,idem nomen indiderit.Dicit Theophraſt.hiſto. plant.lib.9.cap.19.κιττὸν herbæ(id eſt ſcolopendri) nā quod Gaza herbæ multæ,exemplo caret) ſolium ſimile eſſe πολοπενδρίῳ,id eſt,ſcolopendræ animali, non autem vt Gaza linguæ ceruinæ:nec magis ſcolopendrio herbę.Non enim quod idem eſt ſecum propriè comparatur,ſed cõfertur cum ſimili. Dioſcorides autem σκολοπένδριον herbam(quæ aſplenum & hemionion Plinio li.27.cap.5.)vocat κιττὸν,ἀσπλώιον ἢ σκολώιον, dicitque folia habere σκολοπένδρᾳ πᾶ ὅμοια ὄψιν. Dubitari verò non poteſt quin ἡμίονῶν herba Theophr. ſit ἄσπλωιον ſiue σκολοπένδριον Dioſcoridis.Nam & quæ de facultate,& ortus loco ab vtróque traduntur plane conſentiunt. Expediendus alter nodus : apud Galenum libro quinto ſimplic.ſic ſcribitur, vbi de lienis obſtructione agitur, σκολοπένδρᾳ τε καὶ σπλήνῃ, ἢ τῷ δὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀφέσεως χρῶμενοι ἄσπλωιόν τινας. vbi ſcolopendrium & aſplenum nõ vna ſimpléxque herba,ſed duæ diſtinctæ ſpecie.Hinc orta eſt ambi guitas,quòd ἀσπλώιον vox,vt hoc loco & Hemioniridem herbam ſignificet , quæ vt ſcolopendrium in minuendis lienibus facultatem iuxta communem obtinet. Ita apud Vitruuium lib.1.cap.4.quod dicitur σκολοπένδριον poſſis æquè de Hemioniride intelligere. ea herba miſi quòd inferius circa pediculum lunata eſt , linguæ ceruinæ, quæ φυλλὰς (corrupte ſcriptum ὑ ῥωσιν) δοκεῖ χρῆσθαι ὑπὸπου πάντα ἀμμοβάτου καλύπτοντα ἐπ' ἀκρῃ κύματος ἄχρη,&c. Hæc ſcolopendra, vt vrtica contactu pruritum excitat,id eſt,ἐμαυθάνεσα κνησμὸς ἐγχέτας,vt dixit Dioſcorides lib.2. vbi agit de Scolopendra marina: quæ & σκολόπενδρα dicatur à Galeno,ſi emendata eſt ſcriptura, lib. 11. Simpliciū cap. de dracone marino, vbi ἢ σκολόπενδρα τε θαλαττίας. Σκολόπενδρα,piſcis etiam generis cetacei, de quo Ælianus libro 11.cap.14. Depingit Rondeletius lib.16. in piſcium hiſtoria , cap.15. Ita vocatur ab appendicium hinc atque hinc lateribus diſpoſita ſerie quibus corpus agit natando : qua figura tertiæ ſcolopendræ pedum ſpecies & poſitura.præcipuè exprimitur. Σκολοπένδρα herba ſiue Σκολοπένδριον,quæ à Scolopendra animali nomen eſt mutuata, vt apud omnes inconfeſſo eſt. Explicat tamen nemo in tanta rerum varietate vocisque ambitu quæ ſit animantis & herbæ conuenientia, nec quæ ſcolopendræ ſpecies potiſſimum , ex cuius ſimilitudine plantæ tributa ſit hæc appellatio. Cùm verò conſtet non id factum temerè & fortuitò , ex natura rerum hæc inter ſe cõparando petendum eſt ſubdidium. Ac primùm Scolopendra herba, ea eſt quæ Arabum voce in officinis vocatur *Caterach*. folia habet laciniata & inciſa more polypodij, ſubter notulis rubris diſtincta atque hirſuta,oblonga,flaueſcentia. Cum his ſi conferas Scolopendræ inſecti terreſtris genus ſecundū,ſtatim agnoſces quanta ſit vtriúſque ſimilitudo , quæ rebus diuerſis genere,idem nomen indiderit.Dicit Theophraſt.hiſto. plant.lib.9.cap.19.κιττὸν herbæ(id eſt ſcolopendri) nā quod Gaza herbæ multæ,exemplo caret) ſolium ſimile eſſe πολοπενδρίῳ,id eſt,ſcolopendræ animali, non autem vt Gaza linguæ ceruinæ:nec magis ſcolopendrio herbę.Non enim quod idem eſt ſecum propriè comparatur,ſed cõfertur cum ſimili. Dioſcorides autem σκολοπένδριον herbam(quæ aſplenum & hemionion Plinio li.27.cap.5.)vocat κιττὸν,ἀσπλώιον ἢ σκολώιον, dicitque folia habere σκολοπένδρᾳ πᾶ ὅμοια ὄψιν. Dubitari verò non poteſt quin ἡμίονῶν herba Theophr. ſit ἄσπλωιον ſiue σκολοπένδριον Dioſcoridis.Nam & quæ de facultate,& ortus loco ab vtróque traduntur plane conſentiunt. Expediendus alter nodus : apud Galenum libro quinto ſimplic.ſic ſcribitur, vbi de lienis obſtructione agitur, σκολοπένδρᾳ τε καὶ σπλήνῃ, ἢ τῷ δὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀφέσεως χρῶμενοι ἄσπλωιόν τινας. vbi ſcolopendrium & aſplenum nõ vna ſimpléxque herba,ſed duæ diſtinctæ ſpecie.Hinc orta eſt ambi guitas,quòd ἀσπλώιον vox,vt hoc loco & Hemioniridem herbam ſignificet , quæ vt ſcolopendrium in minuendis lienibus facultatem iuxta communem obtinet. Ita apud Vitruuium lib.1.cap.4.quod dicitur σκολοπένδριον poſſis æquè de Hemioniride intelligere. ea herba miſi quòd inferius circa pediculum lunata eſt , linguæ ceruinæ, quæ φυλλὰς Dioſcoridi,perſimilis.Eadem Hemionitis,id eſt,ἡμιόνιτις,quia in dorſo folii rubris maculis inſigoitur , vt Scolopendra inſectum:etiam σκολοπένδριον minus propriè vocatur. Galenus ἐν τύπῳ libro 5,cap.de pharm. aduerſus lienoſos ex Andromacho , Ἡμιονίτιδος βοτάνης ὧν οἱ μὲν ἀσπλωιον, οἱ ἢ σκολόπενδριον λέγουσι.

Σκολοπένδριον,ὄ,τὸ,vide Σκολόπενδρα.Dicitur etiam σκολοπένδριον ἔλαιον apud Dioſcorid. ὄυπεραῖον lib.2.cap.120.

Σκολόπια.vide Σκολόπενδρα.

Σκολοτόνυμος,Heſyc.ς.σωμάτιον,ſuſpenſus,vel ſuſpendio ſiue cruce dignus.à σκόλοψ.

Σκολοπίζομαι,adiguntur corpori meo aculei.

Σκολοπίζω,ιω,ἰσω,figo palum,crucifigo, deligo ad palum, aut palo traiicio:vulgò *empaler*.

Σκολοπειδὴς,ὲς,ὁ,ἡ,ϛ.cruciformis,σωμοειδὴς,valli inſtar munitus, Dioſc.lib.1.cap.134.σκολοπειδὲς,τὸ,cruciforme. Theophr.tale ſico folium tribuit. pro eo & σκολοπειδὲς per contractionē legitur interdum.

Σκόλοψ,ὁ,vel Σκαλὸψ,οπος,ὁ,palus,ſtipes,lignum fixum,crux,ſedes, ſpiculum, ſtimulus, aculeus, ſagitta infixa, infixus ſurculus: propriè palus præcautus,ἢ σαυρὸς,ᾧ ἀκρῳ ἔχεις Heſych. σκόλοπας ἐλάκη,Dioſcorid lib.4.cap.251. impactos corpori aculeos extrahit,Ruellius : aſſulas & infixa corporibus extrahit, Hermol. ſurculos corpori infixos,Marcell. lib.2. Dioſcorid.cap.11.σκόλοπας αἴρων, extra tela corporibus inhærentia , Hermol. adactos corpori aculeos extrahit,Marcel. cap.28. lib.2. Dioſcor. & cap.204. πυιοῦσι φοῦς σκόλοπας. σκόλοπας ἢ ἀκίδας ὑπαιρόμενοι,extrahit ſpicula & aculeos,Ruel.ſurculos & cuſpides, Marcell.

aculeos, & quæ infixa sunt corpori, Hermol. lib. 1. Dioscorid. cap. 115. Plinius, extrahere furculum libro 8. cap. 16. Idem Plinius libro 24. cap. 11. dicit aculeos extrahere, & stirpem, id est, σκόλοπα, stipitem legendum esse credat quispiam, nisi esset a-pud Gellium libro 5. cap. 14. in leonis historia ex Appione. Ego stirpem ingentem vestigio pedis eius hærentem reuulsi, i. σκόλοπα. Paulus 2. Ad Corinth. cap. 12. Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος σατᾶ. Interpr. Datus est mihi furculus infixus carni, & gelus Satan. vulgò dicimus *esclarde*. Σκόλοπες pali, χάρακες. Hom. Iliad. ϛ. σκόλοπες κεκτήαται. Item σκόλοπ. acies, acumen, Hesych.

Σκολόψιον, ὁ, τό, scabellum, ὑποπόδιον, Suid.

Σκολυβᾶν, ὁ, ἡ, illiberalis, sordidus, σκωπτὸς ἢ αἰσλοδίφης, Suid. σκολύβων. Hesychius expon. τσιγκανᾶν: esse dicens ἀπὸ σκολυβᾶν δίφθων.

Σκόλυμος, ου, ὁ, cardui species. Plin. lib. 22. cap. 22. Scolymon quoque in cibos recipit orines, & alio nomine limonium appellat. frutex est nunquam cubitali altior, crista quæ foliorum & radice nigra, fed dulci. dicitur & strobilus, quòd echinum habeat nuci pineæ similem. dicitur & cinara, quòd cineribus, vt quibusdam placet, gaudeat. carduus à Gaza vertitur. Hesiod. ἦμος δ' σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχήτε τέττιξ, &c. Σκόλυμος etiam dicitur ab aliquibus herba quæ & κωνόγλωσσον lib. 4. Dioſc. cap. 219. λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες.

Σκολυμοειδὲς φύλλον, folium carduo simile; Gaza apud Theophrastum.

Σκολύπαν, cuello, κολίαν, ἰκτῖνα, Hesych.

Σκολύφερος, ὁ, ὑρος, durus, operosus, difficilis, tetricus.

Σκορπιοειδὴς, ές, piscium genus.

Σκομβρος, scombrus piscis apud Ælianum. & Aristotel. libro 6. Animal. cap. 17. libro 9. cap. 2. Apud Aristophan. in Equitibus σκόμβρων νέων, id est, νεωστὶ πεπηγότων ἰχθύων. garum ex iis optimũ paratur, Athen. Comici interpres paruis thunnis assimilat, id est, scordylis siue pelamydibus. Scomber vel scombrus, vulgò maquereau.

Σκοπαῖος, ὁ, homuncio, nanus pumilio. Athen. lib. 12. Ἐπιχαιρέκακος ὁ σκοπὸς οὗτος διὰ τὴν ψυχρὰν αὐχμηρότητα ἰκμὰς, ἢ τὸν σκασμοὺς, ὡς φησὶ Τίμων. τοῦ κολουσμένους ἀπὸ τῆς σπλαγχνικῆς κινήσεως μελετᾶν, &c. vide σκαπτῆν.

Σκοπάρχης, siue σκόπαρχος, ου, ὁ, præfectus speculatorum.

Σκοπελίζειν, lapides ponere, coacervatis lapidibus locum excitare & eminentiorem facere hinc σκοπελισμὸς de quo vide Crinitũ lib. de honesta disciplin. 8. cap. 10.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ ἔξεστι σκοπεῖσθαι ἃ μὴ ῥᾴδιον ἄλλοθι πάντα.

Σκοπεῖν, pro σκοπεῖ, Gabrias in fabul. Æsopi. Basilius, γνῶν ἀμελημένον σοῦ ἔργον, πάντα σκοπεῖν ἐ ἀκαίρως ἐφθεγμένον. σκοπεῖν τὰ ὁδῶν, viam considerans, 1. Regum 4.

Σκοπεύω, ω, σκοπῶ, σκέψομαι, σκεψάμην, considero, animaduerto, obseruo, contemplor, speculor, σκόπτομαι, animo voluto, cogito accuratè, specto, ἀφορῶ ἐς, ὄπτομαι, διανοοῦμαι, exploro, indago, quæro, perscrutor, discutio, σκέμματ. ἀνακρίνομαι, διαλογίζομαι, animo complector, reputo, στέφω, delibero, intueor, in cõspectu habeo, ὁράω. Aristoph. σκοπεῖν μὴ ὄψ ἔσται, assidue perpendes. Sic Plato 1. de Repub. nunc voce passiua, nunc actiua vtitur. Plato in Phæ. ὥσπερ δὲ ἐξ ἀρχῆς σκοπεῖσθαι τὰ ἔπη, Thucydid. σκόπουμεν πάντα ἀφ' ἑαυτῶν. Demoſt. σκοπῶ ἐγὼ ταῦτα, Xenophon. Sopho. in Philoct. σκοπεῖ κἀγὼ πάλαι.

Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula, scopulus, ὑψηλὸς τόπος, ὁθεν ἔξ ὑπάρχει τὸ σκοπεῖν ἀσφαλῶς τὰ ἐκτός. Apol. 2. Arg. Ἀπολιμπάνει σκοπιὰν ἔσω, i. ὄρος, σκοπιὰν ἔχοντες, speculantes. σκοπιὰν ἐβουλεύετο, speculatione frustrati, Thucyd. Aratus, τὰ γὰρ σκαπτὰ ἀμφ' ἀστρασι, obseruationes. Idem, Μαΐῃ δ' ὅτε σκοπιὴν ταύτην ἀμείλιχα φυλάσσειν.

Σκοπιάζομαι, ομαι, σκοπιάσομαι, σκοπιάσθην, inuisio, specto, speculor. Theocr. αἰτόθεν, ὥσπερ τοὺς Θηβαίους σκοπιάζεται ὕπνος ὁ χρηστός. Ilias. κ. Κύφος ἐ ὑψηλὸς ἐσκοπιάζε μᾶλλον οὔτε τι ἐπιβαίνων, i. explorare, σκοπεῖν. Apol. 2. σκοπιάζετο ἐπὶ ἔπη.

Σκοπιάτης, που, ὁ, speculator, explorator, ὁ σκοπὸς ὡς κατάσκοπος, in Epigram.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis proponimus.

Σκοπιμότερον, ὁ specula contemplor, speculor, obseruo. Aristopha. in Vespis, Ἄνδρες ὀπλῖται διαταξάμενοι κοὐ θᾶττον, σκοπιμώτατα, id est, κρατιστεύουσι ἢ ἀσφαλέστατον. Vtitur & Xenophon. 10 Cyneg.

Σκοπιστὴς, qui è specula contemplatur & obseruat. Transfertur etiam ad alia. Dicitur & σκοπιστὴς pro eodem.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ, custos, ὁ ἀφορῶν ἢ βλέπων τὴν φρουρὰν, speculator, explorator, κατάσκοπος. Hom. Iliad. β. ὃ τρέφε σκοπὸς ἴζε. Sophocl. in Alace, ὅθεν νῦν ἑφεδρεύω σκοπὸς, id est, ὑπόσκοπος, ὑπηκοωτὴς, obsecutores, id est, ὑπασπισταὶ, domini. σκοπὸς τοῦ γενομένου, rei spectator & obseruator. Xenoph. Σκοπὸς, speculatio, consideratio, mas, ὁ ἐς, propositum, γνώμη, διάνοια, intentio, votum, spes cõsilium, quod Latinis vno vocabulo cogitatio dicitur. Vnde ἀπὸ σκοποῦ, id est, præter propositum, præter intentionem & consilium, absurdè, ab re: nam hic ἀπὸ, valet idem quod ἀτὴν. Homer. Odyss. λ. Οὐ μὲν ὔμμιν ἀπὸ σκοπιὰ, γ' ἀπὸ δίξες Μυθήσασθαι. τὸ σκοπὸν ὑποτυγχάνω, instituti mei spe frustror. ἀπὸ τοῦ σκοπὸν ἀφῆκε τι, dixit Alexander Aphrod. ad aliquid animum intendere, scopum dirigere. σκοπὸν ἔχω, compotem esse vel, in Epigrammat. Σκοπὸς, scopus, propositum sagittarium, quem scopulum Tranquillus vocat. Pindarus. Οὐκ ἀμφ' ἄλλοτριον σκοπὸν ἐτεύχθη, ἀλλ' σκοπὸν βάλειν, Xenop. lib. 1. Pæd. vide in hiliad. Erasm. Scopo aberrare, Scopum attingere, Scopo nolo propositoiaculari. Eas significationes Ianus Lascar. sic i Epigrammate complexus est, χρὴ νῷ αὐτὸν μὲν σκοπὸν ἑλεῖν ἀφ' ᾗ τυχεῖν τῆς ἐπιθέσεως σκοπὸν δὴ ἁμαρτεῖν ἔκπροσθεν σκοποῦ, σκοπὸν δ' ὅπως γ' ἄνευ πόνου τοῦ σκοποῦ εἶ. sperans autem ipso die fore aperturum fine labore, & speratare potiturum: à proposito ne aberrans, excidit tota mente, reſpicit autem quomodoliat fulminis destinatum obiectum & signum.

Σκοπουλᾶν, μ. ἰσω, σ. ἰσα, vitupero, conuitior, exinanio, τὸ κέρας ὑποσκοπῶ, ad coruos mitto, in malam crucem mitto, profligo, eiicio, damno, odio persequor. Plutarc. in Artaxerxe.

Σκοπτεκμαίρω, οῦ, ὁ, vituperatio, contumelia, impostura, χλεύη, ἔς, ἀπάτη, ὕβρις, ὑφυσμὸς, ὑποθολωσία.

Σκορδινᾶσθαι, mebra protendere cum oscitatione, vt fit post somnum, pandiculare sine pandiculari, τὸ ἀπὸ χάσμης ὑποπίπτειν ὠδῖν, Pollux: cuius codex σκορδωϊάζειν habet corrupte. Et Clemens hoc verbo vsus est lib. 3. de Canfis fympto. Idem in Gl'sis ait, σκορδινᾶσθαι, τὸ διατίνεσθαι ἀμ' ἀπὸ χάσμης. Aristoph. in Vespis, ἆ· ἐπὶ ἔσω τὸν σκορδινᾶσθαι τοιαῦτ' ἐστὶν ὃν ἐν αὐτῷ. Comment. σχηνικὸν ὄχθε, ὁ σκευάσας εἰς ὄψιν αὐτοῦ μόνον, ἢ ἀπὸ χάσματος ἐκτείνοντες. Senfus eſt ligitur τὸ σκορδινᾶσθαι, oſcitat & pandulatur abiectione animi, χασμᾶται ἢ διατίνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. Idem Comicus in Ranis, τὸ σκορδινᾶν ἢ ὑποφρέειν; Rurfus in Acharn. Στόμα, κέχυται, σκορδινᾷ μεμφόμενος, Commentar. dicunt vult ἐφ' ᾧ τὸ σκορδᾶν, id eſt alliorum, quorum ex nimi ſtacietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio poris.

Σκορδιπνᾶς, ὁ, pandiculatio, apud Galen. libro 5. de Cauſis tmptomat.

Σκόρδιον, ſcordion, genus herbæ, ſic dictæ quòd allij odorem ſimilem. Dioſc. lib. 3. c. 125.

Σκορδοειδὴς, allij ſpeciem gerens, Dioſc. lib. 3. cap. 54.

Σκόρδον, pro σκόροδον lib. 2. Dioſcorid. cap. 186. vnde ſit σκορδοῦν, id eſt, ſcorodoprafum ſeu ſcorodoprafum, genus alij, Ibidem.

Σκορδύλη, ἡ, ſcordylæ, fœtus thynnorum in Ponto, Ariſtot. l. 6. Animal.

Σκορδύλιος, ὁ, ſcordylus, piſcis quem cordylam vocat Plinius parum thunnus.

Σκορδύλιον, muria in qua intritum allium, Pollux. Ariſtoph. Equitib. Δεῖ τότε παρλαγόνων μὴ δύνασθαι ἢ σκορδύλιον. Comm. ἢ πικρία τὸ σκορδύλου ἢ τοῦ ἁλμοῦ, τὸ δὲ τῆς ἅλμης κέμμιξε τῷ ἐλαίῳ, ᾗ ἐ θερμότητος.

Σκορδύλος, ὁ, ſpecies pugnam gallinaceos alijs præmunio. Et alius eſt ἐσκορδυλισμὸς, qui alia comedit, Ariſtoph. Interp. Ari in Equit. ſub perſona populi Athenienſ. ἐσκευασμένος τὸ ἐσθίοντας, δῦ αἰς te diligere me alliato cibaſtis: i. ad lachrymas cegiſtis, ἢ κλαίειν ἢ ἁμιλλᾶσθαι.

Σκορδύλιον, ὁ, τὸ, caulis alij, vel ipſum allium. Ariſtoph. in Plu. Πεπλημμένον ἀπ' οὐ λίτους ἢ τὸ ἅμμα σκορδύλιος ὑπὸ τῆς πρωΐης, i. κραμβῆς σκορδύλου.

Σκόρδυλος, ὁ, τὸ, allium, Ariſtoph. in Pluto, ἡμέλακον σκορδύλου κεφαλῆς, &c. à Gaza vertitur etiam ceps. σκορδύλε μάγειρε, miſtur alliatis, Hermol. allij, alliis, lib. 1. Dioſc. c. 179.

Σκορδυλοπώλης, quidam expounit quaſi ex allio ἀσφιξιατικὸν. Ariſtophan. σκορδυλοπωλῶν ὑμῖν ἦ, allij naturam refert, id eſt, ἡμῖν ὠδὸν ἐ πικρὸν.

Σκορδώ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, allietum.

Σκόροπαινα. vid. in σκαρπῆν.

Σκορπίζειν, aſper ſum, irrito.

Σκορπιᾶν, exaſperare. inſolescere, ὥσπερ ἀκόλαστος, ἐς ὑβρίζειν, παυσθεὶς ἐξεσκορδύλη.

Σκορπίδιος, ὁ, qui natus eſt in ſcorpione.

Σκορπίδες, ſcorpiones piſces, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Σκορπίδιον, vide Σκορπίδ.

Σκορπίζειν, μ. ίσω, σ. ιστ, fpargo, diſcutio, diſſipo, diſpergo, ἀνίημι, σκεδάζω, ἀφανίζω. Actiu. Aceuſatiu. Phrynichus ait eſſe Inicum: Atticum autem σκεδάννυμι. Σκορπίζειν, ἀνίστημι τοὺς πλησίον, Nazanz.

Σκορ-

γωπονίδες, scorpioides, genus herbæ, quòd eius semen sit caudæ scorpionis effigie , Dioscorid. libro 4. capite vltimo. vbi putauit Marcellus eandem esse eum ea quæ scorpio dicitur à Plinio.

Σκορπισμὸς, ὁ, percussus à scorpione, Dioscor.

Σκορπίος, ὁ, scorpius serpens : ἀφ' τὸ σκορπίζειν τὸν ἰὸν, vel ἀφ' τὸ σκαμβὸν ἔρπειν. de notis morsum scorpionis consequentibus, Dioscorid. lib. 8. cap. 3. & de remediis libro 9. cap. 4.

Σκορπὶς, piscis nomen apud Aristotel. à Gaza vertitur scorpius, vt pro fœminino σκορπαίνη, ὁ, apud eundem scorpio. De scorpiis insectis vide Nicand. & Ælian. & in Chil. Eraſm. Scorpium pro perca : Scorpius sub omni lapide.

Σκορπὶς, coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens, idque in pueris, vt in fœminis, κάρυμβος, in viris κρόβυλος, Thucydides. Schol.

Σκορπὶς, scorpio, genus plantæ, quæ & σκολύφοντος dicitur, Theophr. libro 9. histor. plant. οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσιν διὰ τὸ ἴλλεσθαι ὑφ' ὑμένος σκορπίου, id est, alij autem scorpium vocãt, quia scorpioni similem habet radicem. vide Ἀσπάραγος.

Σκορπὶς, genus torminis bellici, scorpio apud Cæsarem. Catapultis verò & scorpionibus mittebantur sagittæ, balistis iaciebantur lapides, vt ostendit Vitruuius lib. 10. cap. 15. & 16. Tamen Ammianus Marcellinus lib. 23. scorpione quidem lapides, balistis verò mitti sagittas tradit. Hinc ὑποσκορπιστὴς dicitur Σκορπίδιον, m. Polybius in Epitom. Οἳ τὸ δεύτερον ἐκ σκορπίδων ἔβαλλον ἐπὶ τὸ τεῖχος. Interpres nimis laxè conuertit respulsoria instrumenta. Maccab. libro primo, capite 6. ὑφ' σκορπίδων εἰς τὸ βάλλεσθαι βέλη id est, paruos scorpiones : non autem balistas vt transtulit Interpr. Σκορπὶς sydus : nepam vertit Cicero apud Aratum.

Σκορπίουρος, siue σκορπίουρσος, genus herbæ quæ & κλιτόφορος : quòd eius flos effigie sit caudæ scorpionis, Dioscor. lib. 4. Dicitur etiam ἀδιάχρατος à Nicandro. Sic etiam describit in Theriacis, Ἠὲ γ' ὀπὸ ἰοῦ τερπὲς ἰσάμενος ἑρίθ' Ὑδροκόνδυλος παλιγκάπτοιο καλεῦσι Τεκμήρια γλακεοῖσιν ἰοὺ πεπαλυσμένα λήμης.

Σκορπὶς, idem quod σκορπίδιον, ἀγγειάριον, ἢ ῥιζάριον.

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dispersio.

Σκορπίτης, ὁ ἢ ἡ, scorpioni similis, perniciosus, venenosus, asper, ad iracundiam pronus.

Σκυβίζω, idem quod σκοτίζω.

Σκυβὸς, ὁ, ἡ, & Σκυτὸς, οῦ, ὁ, tenebrosus, ἀφεγγὴς, tenebricosus, vmbrosus, obscurus. ὑγιὲς δ' ἦν πάλαι ῥηθὲν ἔδη σκοτάδι, quum prope vrbem sub vesperam accessissent, Plut. in Camillo. ἐνέδρας ἐνίστασαν σκοτώδεις, nocturnas timens insidias, Idem in Fabio. Dicitur etiam Σκοτιὸς. σκοτιὸς ἄλδην, Suid. i. ἐπ σκότους ὄντες. Σκοτεινὸς appellatus est propter obscuritatem scriptorum Heraclitus Ephesius, cuius meminit Aristot. de mundo.

Σκύβια, aufugio, ἀφεκπετῶ. clàm & tenebricoso tempore aufugio.

Σκυθρὸς, ὁ, furia, tenebræ : ἀπὸ τῆς πρὸς λύκον. vide Τεθρίππιον.

Σκυθρὸς. vide Σκοτεινὸς.

Σκύθρος, ὁ, tenebrio, fugitiuus.

Σκυθρωπὸς, ὁ, ἡ, ὁν, ὁ, σκοτεινὸς, obscuro, tenebris obnubilo, obtenebro. Act. Accus. σκύθρωπον, obsceura : præceptum Heracliti. vide Erasmum in Adag. Paulus ad Ephes. cap. 4. σκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, quorum intellectus, vel cogitatio obscurata est & tenebris obducta. cap. 8. Apocal. ἵνα σκοτισθῇ.

Σκύθρος, ὁ, tenebrosus. σκύθροι μῦες, in Epigr. σκοτία νύξ, nox tenebrosa, Eurip. σκότια μέλαν, Aristoph. Σκότος, ex occulto coitu & illegitimis nuptiis natus, κρυπτὸς, λαθραῖος, ex rapta natus, spurius, clandestinus, obscuris natalibus ortus, vulgò concepus, cuius pater ignoratur, νόθος, Pollux. σκότιοι δ' οἱ γάμοι καὶ μάταιοι, Iliad. ζ. σκοτία κύνεσσιν, in Epigr. σκοτίη γλαὲ Ἄλη, Apollo. σκότιος λέχος, Euripid. de pellice.

Σκυτάλη ὑπὸ τοῦ σκυτέως, dicuntur ab Aristophane qui nigrũ, hirtũ, spissumque capillitium nutriunt.

Σκυτοδίνεις, oculorum vertigine raptus, Lucian.

Σκυτοδίνης, vertigo oculorum, caligo, Plato de Legib. vide Σκότωμα.

Σκοτοδινιάω, μ. σῶ, caligo, hallucinor, σκοτῶμαι, in σκοτίωμαι, vertigine patior, caligo oculis : à conuolutione aquarum dictum, teste Alex. Aphrod. in Probl. vide Σκότωμα.

Σκοτοδινιῶντες, vertiginosi, Dioscor. lib. 5. cap. 7.

Σκοτόδινος, tenebricosa vertigo, apud Hippocr.

Σκοτοδίνος, Apol. 2. i. caligo tenebrosa. & σκοτόνοσος apud Hesio.

Σκοτοδίνος, apud Eustathium. dolosus, qui velut in tenebris hostem occultè deuorat, ὁ ἐς ὕπνῳ σκότῳ βυθρύσκων τὸν πολεμιώτην.

Σκοτόμαινα, ης, ἡ, caligo, profunda nox. Nazan. in Orat. noctis epithetum est, in qua insaniant & furiant, agitentúrque cælestia. Etym.

Σκοτοπὸς, ὁ, fraudulentus, qui occultè atque in tenebris consilia captat atque agitat, Eustath.

Σκοτομιλὼν, ὁ, ἡ, ὁν, nox illunis, νὺξ ἀσέληνος. vide Σκοτιὸν.

Σκοτομιλώνιος, α, ὁ, ἡ, lunæ obseuratio.

Σκοτομιλὼν, ὁ, ἡ, ὁν, obscurus, vt nox. Odyss ξ. νυξὶ δ' ἀμ' ἠοιάσιν κακὰ σκοτομιλὼν, hoc est ἀσέληνος, σκοτεινὸς, ἢ κακὸν ὡς ἡ σελὴνη ἀπεσκότωσε τῇ νυκτὶ τὸν ἥλιον συμβᾶσα ; μᾶλλον γὰρ ἡ σελὴνη, inquit Didymus.

Σκότος, ὁ, vel Atticè, ους, ὁ, tenebræ. Ælianus in masculi. ὡς διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος, Euripides in Hecuba, κἀξῳκίσατο τὸν σκότον τοῦτο τὸν φοβερὸν κατ' ἐμοῦ, Xenop. lib. 4. Pædiæ, clàm inuidiam continuit. τὸν ἐπιόντος ὄσους ἡ σκότος, Demosth. σκότος γίγνεσθαι, Xenophon. ἐν σκότει τίμᾶσθαι, in opaco, Idem. Σκότος pro morte, Hom. σκότος τ' ὀφθαλμῶν ἐκάλυψε, i. ὀλιθρος, θάνατος.

Σκοτώμαι, caligo. vertigine infestor. Aristotel. libr. de Amirandis audit. ὅστε πολλοὶ ὧν μὲν κρατεῖν ἐπιγίγνεσθαι, ὧν δὲ πίπτειν σκοτωμένους ὑπὸ τῶν θείων, vertigine correptos præ metu cadere. vide Σκότωμα.

Σκοτόω, μ. ώσω, ῶ, σ. ωκα, obscuro, caligare facio, πολὺ μᾶλλον ἀνθρώπους. Sophoc. τὴν σκοτόεσσαν βλέφαρα, oculis offundam caliginem.

Σκοτοειδὴς, tenebrosus, obscurus, opacus.

Σκότωμα, & σκοτωματικὸν πάθος Ægineræ, siue σκοτίδη & Hippocratis, & σκοτοδινία Platoni, idem morbus est. Plinius vertiginé dicit, & vertiginem oculorum & tenebras : alibi obscuritates oculorum. vnde vertiginosi qui eo vitio laborant, ἰ. σκοτωματικοί. Latius tamen patet vertigo genúsque τὸ σκοτώματα. In eo morbo contigit visus obscuratio ac hebetudo, omniáque rotari atque circunferri videntur. Lege Galenum lib. 4. Aphorisc. Comment. 17. & lib. 3. de locis affectis cap. 8. Aëtium lib. Serm. 6. cap. 7. Æginetam lib. 3. cap. 12. Marcellus Empericus cũ ait, ij quibus tenebræ in oculis cum vertigine obuerſantur, σκοτωματικὰς exponit.

Σκοτωματικὸς, vertiginosus, vertigines oculorum sentiens, Barbarus lib. 2. cap. 80. Dioscor. ab eodem dicitur οἶνος σκοτωματικὸς, vinum vertigines faciens, lib. 5. cap. 35. σκοτωματικοὶ, id est vertiginosi, quibus non tenebræ, sed tenebricosæ lucis obscuritates (σκοτάσεις Gale. appellat) oculis obuerſantur, videturque illis circumagi caput, comitantúrque eas incerti discurrétésque lucis splẽdores. μαρμαρυγὰς ille vocat. Fit hæc affectio plerunque quum cerebrum occuparunt frigidi & glutinosi humores. Quam ob causam quantumuis leui de causa concidũt, vt quum videntur circumagi aliqua, rotas verbi causa, turbinẽsve, aut si ipsi circumagantur. Vide Σκότωμα. τὸ σκοτωματικὸν λεγόμενον πάθος, affectus qui caligo dicitur, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl.

Σκυβαλίζομαι, μ. ίσομαι. σ. ισμαι, reprobor, contemnor, abiicior, Σκυβαλισμὸς, ὁ, ἀπορρίζομαι ὡς σκύβαλον, ὀζυδερίζομαι, Suid. Hesych. vide Σκύβαλον.

Σκυβαλικὰ ἀγγεῖα vocat Timocreon poeta apud Plutar. in Themistocle, argentum excrementitium & vile, id est, quod ex terræ sordibus conflatur.

Σκυβαλισμὸς, ὁ, ejectamentum Tranq. ἐκφαύλισμα, Hesyc.

Σκύβαλον, ου, τὸ, κόπρος, fœtens durius ac aridius & quasi in nucleos diuisum, aut quod canibus proiectum est, quasi κυσίβαλον. Alexand. Aphr. in Probl. οἷς ἐστὶ σκύβαλον ἢ ὄγκη, cacant & vrinam reddunt. Charinus exponit quibus filias. Gregorius de Cypriano dixit, τοῦτο ἐγκυκλίου σκύβαλα, ἵνα τὸν χρῖσον κερδήσῃ. Quod sumpsit ex Paulo ad Philippens. ca. 3. vbi, ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα χριστὸν κερδήσω, retrimenta & quisquilias esse æstimo : pro abiectissimis, fordibus duco. Suid. hoc exemplum citat, Κλυσθῆναι φορβιάδος ὑπὸ ἴγνατα τῆς ἑαυτῆς γαστρὸς τὰ σκύβαλα, id est, τὰ ἀκάθαρτα Hippocrati. Alibi exponit κυσίβαλον, quod canibus obiici soleat. Aliis etiam est σκύβαλον, reiicula quæque, frumenti purgamentum, quod acus Latinis dicitur, reliquiæ, putamen, ramentum. Dioscorid. libro 5. cap. 77. τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὑδρίᾳ ἐφῶν, omne crassamentum in linteo remanebit, Ruell. quod inutile & durum, Marcell. de excremento pompholygis.

Σκυβελίπτης εἶδος. vide Πρόχυσις.

Σκυβίζω, calcitro, κακίζω.

Σκυβίσμαι, idem quod σκοπτάσσω, Hesych.

Σκυβμάριον, ὁ, ἀφὸν σκύβαλμα, triftor, iracor, ὀργίζομαι. Propriè de leonibus ob catulos abreptos in iram concitatis : ἀπὸ τῶ σκύμνους ἁρπάζειν.

Σκύβρον, ου, τὸ, conuitium, ira, tristitia.

Σκυβρὸς, ὁ, ἡ, ὁν, catulitio, libido & appetitus coitus. Hesyc. ex Phileta πεύθου σε τὸς Σκύβρε.

Σκυβρὸν, ἐστὶ marem appetere, ὅθι σημαίνει ὄρμεῖν, ad libidinem incitari. vt ἱππικὸν. Aristoteles historiæ Animal. de appetitu venereo canum hoc verbum interpretatur : dicitque appellari hanc commotionem libidinis in canibus, σκυβρᾶν in suibus, κριᾶν in bobus, τραγιᾶν in equis, ἰνπαμιεῖν. Idem tamen & σκυβρᾶν posuit de equis. Gaza nunc cauire, nunc libidine teneri exposuit : quandoque etiam prurire : vt ἐξ ἑαυτοῦ ἐγκρίνεσθαι libro 6. ὁπόταν ἢ σκυβρᾶν τὸν ἵππον χρόνον ὧν. Et paulò post, ταῦτα πάντα ὁπόταν σκυβρᾶν ἡμέρας πέντε ἢ ἕξ ἄγῃ. Latinè hoc dicitur Catulire.

Varro lib.2.c.9. de canibus loquens, de fœtura, Principium admittendi faciunt veris principio.tunc enim dicuntur catulire,id est, oſtendere velle ſe maritari, Suidas exemplum adducit de Camelo:Ἡ κάμηλος· ἡ νῦν μόνας δέκας, πῶ δ' ἐσθιόμενόν πάντ', κ, πάλιν ἀναπτόμενόν ἀναυσιον σκυζᾷ,i.ὀργᾷ.Dicit verò Plautus Quũ meam vxorem vidi catulientem. Et Catulitionem teſte Plinio,ruſtici vocant,geſtiliene natura ſemina accipere,eóque animam inferente omnibus ſatis.

Σκυζᾶν,ad iram concito,iram moueo,ad iram pronoco, irrito,idem cum ὀργίζω paſſiu.σκυζόμενος, ad iram prouocor, irritor,vel eriam iraſcor,vnde apud Hefych.Σκυζομένῳ,λυπουμένῳ,ὀργιζομένῳ. Idem Hesyc.σκύζεσιν exp.τὸ συχνὸν ὑποφθέγγεσθαι ὥσπερ κωνίζειν.id eſt, admurmurãt.ſic apud Plut.in amat.narrat.τὰς κωὼς σκυζομένους, κ, πολλάκις μὴ φερομένους φῶς αὐτόν,ὥστ' ἀπὸ εἰς τὸ φρέαρ ἐπανιέναι. Politia.vertit,admurmurãte catella Pol.vero li.5.vbi animantium voces exprimit, σκύζειν eſſe dicit τὸ κατεύθυντας ὑποφθέγγεσθαι.

Σκύδρα,ancilla, ὑπηρέτις,Ariſtoph.

Σκύδαλῆ, σκύζεσθαι,iraſci,vultu triſti & obnubilo incedere.

Σκύθης,ὁ,ferrum : vnde Κόπτειν σκύθαι, τὰς πρίγκας σιδήρῳ τάμνειν,in Epitome Steph.Theognis. ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθαι κόψωμεν κέλευθον,κόπτωμεν ἢ κώμων. Σκύθης,Scytha.Σκύθης δ'ἀνὴρ, Prouerb.in ſimulatorẽ, ſumptum à Scytha qui ſimulabat ſe ab aſini cadauere abhorrere,quod clam comedit,Suid.Euſtathiúſque in 1.Iliad. Cicero ad Attic.lib.10.habes Scytha ὄνου. Atticus ſimulabat ſe velle proficiſci.Scythæ hodie Tartari appellantur : Paul.Iouius de legat.

Σκυθικὴ ῥίζα,ſcythica radix,quæ γλυκεῖα,i.dulcis & εὐυγρανικὴ dicitur à Theophr.hiſtoriæ plantar. lib.9.cap.13.ab Hippocrate (vt dictum)γλυκύμη,& à Dioſc.γλυκυῤῥίζα,i.dulcis radix,libro 3.cap.7.

Σκυθικὴ,ᾶς,genus calceamenti,Alexæus.

Σκυθίσαι,vide Επισκυθίζω. Σκυθίζομαι, tondeor, à σκύθης ſignificante ferrum. vel Scythico more rador.Eurip.in Electra. κρᾶτα,πλόκαμόν τ' ἐκκυθίσαι σίδηρῳ ξυρῷ.

Σκυθοπίνω, Scythicè bibere, merum vinum intemperanter bibere.

Σκύθος,genus poculi,ſcyphus,σκύφος. Athen. lib.11.

Σκυθοτόμης,ου,ὁ,q.ſagittans Scythicé.

Σκυθρᾰζω, σκυθρωπάζω,Heſych.

Σκυθρὰς,adoleſcens, μέιρᾳξ,ἢ φιλόσ,Heſych.

Σκυθρὸς,ὀυ,ὁ, moleſtus,triſtis,συηγὲς τὰς ὀ'μὰς,Heſych. Βλὲς βεκύσσον ἄφλυ Σκυθρὸν,Aratus,i. σκυθρωπὸν,μοεστὰς.

Σκυθρωπαζόμαι,μ.ἀσομαι, σ.ασμαι, præ triſtitia eo demiſſis oculis, contriſtor,mœrore animi deiicior, ſum mœſtus, auſteritatis prætextu aliquid ago,Scythico ſum vultu,τὰς ὀφρὶς κάκασῷ,συνάγω τὰς ὀφρὶς,συωτφρυόμαι, ſupercilia ſubduco Senecæ, ὀργίζομαι,χαλεπαίνω,συνίεμαι,Suid.Ἢ ὡδὲν οἶδα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον. ὥσπερ κεχλίκες σημεῖόν ὑπηρκὰς τὰς ὀφρὶς.Vel ἄζομ τὸ σκυζόμενος κ, ψῆν ἀπὸ τοῦ κυρτοῦσθαι,ὥζομ τὸν χρῶμα, ὁ φόβος ὥσπερ ἀπὸ κακτοῦ Θ.Depon. abſol.

Σκυθρωπιᾶν,μ.ἀσω,σ.ασα,idem. Neutr. Ariſtoph. ὀφρὶ συωὴνεσκυθρωπιᾶζόν θ' ἅμα,mœſti erant.

Σκυθρωπασμὸς,triſtitia,ſupercilium,tetrica ſeueritas.Plutarch.

Σκυθρωπὸς,ὀῦ,ὁ,vultuoſus,obſcurus,& triſtis,ὁ σκυθρὸς:cui opponitur ἱλαρὸς,i.alacer & lætus. Xenophon, ἱλαρὸς ἢ ἀπὸ σκυθρωπὸν ἦσαι,dicitur & Σκυθρὸς : quiddam tamen ſonat vehementius quàm triſtis,vt intelligatur non qui doleat, ſed qui vultu ſit inamœno,auſterus nimirum & tetricus, ὁ σκυθρὸς ἀν' πᾶ ἄπα,id eſt,vultu turbido,quæ facies vitio v ertitur.itaque præcipit Iſocrates Demonico, Ἐζῆς σεωτὸν ἡδ μὰ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σώιονων.

Σκυθρωπὸς ἢ ἀγρὸς,moleſtum eſſe,Xenoph.

Σκύλα,τά,vide Σκῦλον.

Σκυλεύω,ῶ,idem,παιστολίω.

Σκυλακεία, ἡ, canum admiſſura : & canum nutricatus ſiue educatio catulorum. Pollux, σκυλακεία, σκυλάκων αἰατεροφὸ, κὰ χρῆσις.

Σκυλακεύειν,canes admittere,ταὶς κυσὶς ἐμπαλᾶσθαι ἢ ἐχρῆσθαι,vt exponit Pollux, in cuius tamen codice σκυλεύειν corruptè ſcriptum,alibi ſic rectè, ἢ ἢ ἡδὲ σκυλακεύειν τροφὴ, σπέρα τὰν ἀπὸ ἔρχα.Xenoph.in Cyneget. Σκυλακεύειν δὲ τὰς κυσὶς, ὑπαιθρεῖν ἡδὲ πόνων τὸ χρόνον, ἵνα ὑγιεσὰ πᾶν ἀσυγίᾳ, ἐφῆς τὸ ἔαρ ὑπάγοντας πᾶν φῦτὸν γίνεσθαι,admittere autem canes hyeme, laboris aliquantum remittentem, vt verno tempore poſt quietem generoſam conſtitution:m adipiſcantur.

Σκυλάκιον,ου,τὸ,catulus,Plut.in Apoph.Lac.

Σκυλάκιον,ᾶ,τὸ,canis,σκυλάκ.Gaza in Ariſtotel.vertit catellus.σκυλάκια & σκυμνία,de catulis leporum,Xenoph.

Σκυλακώδης,ες,ὁ,ἡ,ἢ,inuerecundus,caninus. τὸ σκυλακῶδες, frons inuerecunda,impudentia,Xenoph.in Pædia pro blanditiis ſurpauit.

Σκύλαξ,ακος,ὁ,ἡ,ἢ,catulus,canis:quaſi ἀφ' ὧν ἐδίηρεσθαι πῶ ὑλακῶ. σκύλακι κωὼς σκύμνῳ λέοντος συμβαλεῖν κρεμβύτᾳ,i.Camſem commiſſe duos catulos,alterum canis, alterum leonis, Herodot. σκύλαξ de catulis feratum apud Euripid. Nicander in Theriacis,ἐξὸν σὺβᾳ σκύλακας γαλιπὰ ὑπτῆρ καρδίᾳ,i.τὰ τὰς γαλᾶς κατακρημνᾶς. Pro piſce in Epigr. Pro cane ibidem. Pro catena ferrea,teſte Polluce.

Σκυλεύομαι,ῦμαι,ῦσω,σ.ὐσθην,ſpolio,prædor,detraho ſpolia.ἐκκυζῶ.Ἐκ. Accuſiuing.

Σκυλεῦσαι ἀφῆς με,legitur apud Euſeb.lib.1.de Præpar.Euang.in gabari epiſtola,i.vſque ad me fatigari,hoc eſt,venire. ſeu niendi laborem ſuſcipere.eſt à σκύλλω vid.infra.

Σκύλλα,τὰ,canicularæ piſces,Ariſtotel.libro 6.Animal.meminiæ Ælianus.

Σκύλλα,ης,ἡ.Scylla,monſtrum marinum. vide in Epigr.de eius mulacro.τυρσῶνις σκύλλα,Eurip.i.σκυλακὶς,Interpres.Scribitúlæ ſæpe Σκυλλα,pro Σκύλλη.vide ſupra.

Σκυλλαφρὸς,ſcyllarus,deprehenditur in conchis.paruam ſquillã expoſuerunt apud Ariſtot.hiſtor.lib.4.cap.4.

Σκυλλεύω,vello,vnguibus traho,aut lacero.

Σκύλλομαι,vexor.σκυλλῶθ,diuulſus. σκύλλεσθαι autem propriè ſe quauis moleſtia dicitur,ſed de fatigatione & laſſitudine.ex via vt annotat Theod. Beza.qui etiã monet pro eo quod Matth.9. v.36. vulgo legitur ἐκλελυμένοι, vulgatæ verſionis interpretem legiſſe ἐσκυλμένοι, itaque ſcriptum fuiſſe in ſex veſtis codicibus : ité apud Chryſoſtom. Hieronym. Hilarium, Theophylactum.Et Lucç cap.7. καὶ σκύλλε,ne vexeris. Verbi eſt Κόπ τὰς σκύλλας, quòd ſquilla ſicut cepa ſucci acrimonia culis moleſtiſſima ſit.& in Aor. priore vocis paſſi.apud Chã. μὴ σκυλθῆτε,μὴ σπλαγχνίσητε.

Σκυλοδρόμος,ου,ὁ,impudens.

Σκύλτ,Σ,σκύλτας.

Σκύλτ,ω,μ.νλῆ,σεθ,σχὸν,vexo.negotiũ exhibeo, moleſtus ſum, Marci cap.5.τὶ σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

Σκυλτμὸς,iraſcor,σκυθμάω.

Σκύλτα κόμης,in Epigr.laniatus comæ.

Σκυλμὸς,ου,ὁ,vexatio,moleſtia.

Σκυλοδέψ,ης,ὁ.σκυτοδέψης,βυρσοδέψης,coriarius. Nam σκύλα τὰ.Comment.Ariſtoph.in Ranis.

Σκυλοδέψ,ου,ὁ,corij tinctor.

Σκύλον,ω,τὸ,ſpolium,exuuium,pãnus lacer.pellis,exuuiæ.de ile leonis Interpr.Sophocl.τὰ σκύλα,mortuorum manubiæ dáve ac ſpolia,ſicut λάφυρα.vtuorum. Euſtath.Iliad.γ', σκυῶν τὸ δέρμα : vnde fortaſſe σκυλδέν, κυρίως τὸ ἐκ πολέμου βύρσας βοείας ἀσπίδας λαμβάνειν : indéque generaliter ad alia extertur verbi ſignificatio.Vnde turſus Κόπτειν κελεύθου pellem dehere,ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα.

Σκύλον,τὸ,prima breui,in Epigr.pro σκῦλον. vide Σκυλοδέψ,lcand.in Alexiphar.Νέκυσιν πᾶν σάρκα σὺν σκύλῳ ὡσὶ σπαῖρεν,terpr. τὸ δέρμα ἤτοι τὸ ὑπόδημα.vnde & Σκυλῶν.

Σκυλοφόρος, ν, ὁ, ἡ, ῆ, qui ſpolia, ſeu exuuias fert, qui ampla ſpolia refert.poteſt etiam ſignificare eum qui geſtat ſpolium exuuium feræ alicuius,vt leonis, vtſi præſertim ſi ei interfecto detraxerit.

Σκυμνηλίζειν, σκυμνεύειν.

Σκυμνίλων τιθρεὶς,alo hinnulos.

Σκυμνία,catuli,Ariſtot.lib.9.Anim.de vitulo marino.de lepulo,Xenoph.

Σκύμνος,ου,ὁ,catulus leonis,quaſi leunculus,pullus. Lucret.lib. At catuli pantherarum ſcymnique leones. Sophocl.in Ai μικτὲς ἀὲς κεῖσε σκύμνοι λεαίνης ἀνυστεῖον ἀπαστὸν μ,ne quis vt deſe catulum leænæ ex hoſtibus abripiat.Homer.Iliad.σ. ὡς τε οὐρῆσι θ.ῥέ δ' ὑσὸ σκύμνοις ἐληφεδόν θ' ἁρπάσῃ αἰπὺ, &c. notat Interpres hanc dictionem pro catulis leonis ſæpe pro aliorum verò animalium fœtu βαρικῶς dici. Σκυμνὸς calus aliorum animalium quàm leonum. σκυμνὸς ἀλωπηκος,calus vulpis,Plut.in Lycurgo. σκυμνὸς ὗ ὄφεως,ferarum fœtus, Ariſtot.lib.6.Animal.de catulis vrſæ,ibidem. de catulis vitulo marini,Dioſc.lib.2.cap.88.

Σκυμποπαίζειν, catulos parere : quod & de piſcibus dixit tranſlã Ariſtot.in hiſt.Anim.

Σκυμπίζω, calcitro.

Σκυμνιον, ſupercilium, ſumma palpebra, τὸ ὑπάνω τοῦ ὀφρύων,id quod ὑπεκνιον, Nicander. alij cilium exponunt. vide Eſkυμνίων.

Σκυρδαλίας, Θεόφραστ. ἐν τοῖς ὕπω φησὶ καλεῖσθαι,ἀλλοῦσι δὲ μίξαγρας.Heſyc.

Σκυρδαλὸς,ὁ,ἡ,ἀδὸς,adoleſcentulus,νεανίσκος.

Σκυρὰς δίκη, quam ita dixerunt οἱ νομοθετάσκαλοι teſte Polluce. τοιχεῖον exponit Suid. Οἱ σκαπτόμενοι ἐν τοῖς δίκαις,ἐφασκον ἐν σκυρὰ δικάζειν.eſt verò Σκύρος inſula.at Heſych.σκυρὰς δίκας, Αἰσχύλος φησὶ, ἴδιας φησὶν ἡ ὄνησις καλεῖσθαι τοιαύτας, φυγάντα γὰρ αὐτὸν Σκύρον οὐκ ἔχειν κρατεῖν ἐπὶ φασι.

ζωμάτιον, corium pectoris. κλεῖδα, κυρίως.

ἐρυθρόδανον, τό, erythrodanum herba. Nicander in Theriacis, Σπεύδουσι τὸ σκύρον τ' ἐλθεῖν, τά τ' ἔδαφος σώιστο βύσσω Ἥμεις ὅταν σκιερὸν βῶμὸν κομιδέα φαρέσθαι. Hæc herba boues ad venerem incitat, quod τονωτικὸν ab Aristoteles dicitur.

σκυβάλη, ης, ἡ, asperitas, falebra minuta, scrupus, fruſtula quæ exiliunt ex marmore dum inciditur, κατὰ τὴν τομήν, scyrrhus. vide Σκωρίς. Eſt etiam inſulæ nomen & verbis quoniam argilloſæ ambæ, Etym. Hanc inſulam ait Stephan. olim Pelaſgos & Cares inhabitaſſe. Eſtque vna ex Cycladibus teſte Plinio, antea Syphnus Meropia & Aris nominata.

σκυβαλόεις, ρετι icoſus, & apud Euſtath. idem quod σκυτατὸς, præruptus, aſper, ὄγκωρυτος.

σκυτάλη, ης, ἡ, mus araneus, μυγαλὴ ſiue μυγαλῆ Dioſcoridi. Col. li. 6. cap. 17. mus araneus quem Græci σκυτάλιον appellant, quanuis exiguis dentibus non exiguam peſtem molitur. Σκυτάλη, veſtis, virga, fuſtis, claua & baculus, ἐσταλεν, ἐσυτεφανώθης τῆς σκυτάλης, ὅτε ἤρετο τὸ συνεδρίειον, ἡ πυίησεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων, Exodi 30. Erunt veſtes vt altare portetur: facies autem veſtes ex lignis incorruptis. Σκυτάλιν κραβδῶ, tenens fuſum, 2. Reg. 3. Et Pindarus in Olymp. Herculis clauam σκυτάλιον vocat. Σκυτάλη, ſcutica, hoc eſt, flagellum ex pelle factũ. Item pera ex corio. Item caterua equeſtris. Eſt quoque tabula in qua ſcripta ſontium delicta proponebantur. Σκυτάλη, ſurculus loricatus, quod genus epiſtolæ erat apud Lacedæmonios, de quo Gellius. lib. 17. cap. 9. vide in Chiliad. Eraſ. Triſtis ſcytale. Comment. Græcum in primum lib. Thucyd. Plutarch. in Ly ſandro. Comment. Ariſtoph. in Auib. Pindarum in Olymp. de hac voce hæc annotauit ex Aul. Gell. Franc. Portus. Lacedæmonij autem veteres cum diſſimulare, & occultare literas publice ad imperatores ſuos miſſas volebant: ne ſi ab hoſtibus exceptæ forent, conſilia ſua noſcerentur: epiſtolas id genus factas mittebant. Surculi duo erant teretes obſonguli pari craſſamẽto, eiuſdémque longitudinis, derafi, atque ornati conſimiliter, vnus imperatori in bellum proficiſcenti dabatur: alterum domi magiſtratus cum iure, atque cum ſigno habebant, quando vſus venerat literarum ſecretiorum: circum eum ſurculum, lorum modicæ tenuitatis, longum autem quantum rei ſatis erat, complicabãt, volumine rotundo: & ſimplici ita vti oræ adiunctæ vndique, & coharentes lori, quod plicabatur coirent. literas deinde in eo loro per tranſuerſas iunctarum oras verſibus a ſummo ad imum proficiſcentibus inſcribebant, id lorum literis ita perſcriptis reuolutum, & ex fu culo imperatori commenti, illíos conſcio mittebant, reſolutio autem lori literas truncas, atque mutilãs reddebat: membraque earum, & apices in partes diuerſiſſimas ſpargebat. Propterea ſi id lorum in manus hoſtium inciderat, nihil quicquam coniectari ex eo loro quibat. ſed vbi ille, ad quem erat miſſum ; acceperat, ſurculo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde vt debere fieri ſciebat, circumplicabat: atque ita literæ per ambitum ſurculi coaleſcentes, rurſum coibant, integrámque, & incorruptam epiſtolam, & facilem legi præſtabant. Hoc genus epiſtolæ Lacedæmonij σκυτάλην appellant. Vide Interpretem Ariſtophanis, ὅρωσιν ἐν σκυτάλῃ ἐφέρουσιν. Σκυτάλη, ſcytale, venenata ſerpens. Lucan. libro 9. Et ſcytale ſparſis etiam nunc ſola pruinis Exuuias poſitura ſuas, &c. De ſcytale ſerpẽte vide Æſian. Nicand. & Dioſcor. lib. 8. cap. 7. inſtar σκυτάλης teres, & oblongus.

σκυτάλια σικύα, cucumis lib. 7. cap. 4. hiſtor. plant. Theophr. σκυτάλιας σίκυος, Idem. Σκυτάλιας αὐλὸς apud Athen. lib. 4. quoniam craſſitudinem σκυτάλης æquat.

σκυτάλιδες, qui ſubſunt articulis condyli, vel nodi, oſſa digitorũ, Galen. libr. de Oſſibus, φάλαγγες, φαλάγγια. σκυτάλιδες, (inquit Gorrhæus dicuntur digitorum oſſa, quòd eo ordine diſpoſita ſint vt velut in acie ſtare videantur: σκυτάλη enim equitũ turmam ſignificat, atque eandem ob cauſam φάλαγγες etiam nominantur. Eſt etiam genus animalculi. apud Alexandrenſes genus cancri marini aut ſquillæ. Item vas quoddam in naui.

σκυτάλιον, vocatur áb aliquibus herba quæ & καταπλᾶν, Dioſcoridi. libro 4. capite 92. Σκυτάλιον, regulam vertit Gaza apud Theophraſt. hiſt. lib. 4. cap. 5. vbi, ὅτε ἂν σκυτάλια ἢ βακτηρίας ποιῶσι. vbi ego ſcutalia Latino vocabulo expoſui. vide Adnotat. noſtram ibid.

σκυτάλις, ίδος, ἡ, baculus, Herodor. lib. 4. Σκυταλίδες, vectes. Ioſeph. διὰ κέρκων ὅτι χρῶσι σκυταλίδες ἐλαιοφόροις, deaurati vectes. Interp. Apud Suid. σκυταλίδες, φυραβόλα ὑργαλεῖα.

σκύταλον, ν, τό, genus teli, quæuis virga, & ſcutica, τοξικὸν, baculus, βακτηρία. Ariſtoph. Interp.

σκυτάλοτρα, ligno verberor, fuſtuario punior. Etymol. σκυταλοτριβῆν, τυπτεσθαι.

σκυτάλοτος, γίγατus, σκυταλωτοὶ τοξόται, οἱ ἐκ ξύλου. Etym.

Σκυτέιον, ν, τό, ſutrina.

Σκυτεὺς, ῆως, ὁ, coriarius, cerdo, ſutor.

Σκυτεύω, ſum cerdo, artem coriariam exerceo. Lucian.

Σκυτέω, μι, σω, σ. κα, lacero.

Σκυτικὸς, ἡ, ὁν, ars coriaria, Plato 2. de Rep.

Σκυτίνη, præcinctum pellicem.

Σκύτινος, η, ον, coriaceus. Ariſtoph. ποδὶ δ' ἔλθοι ἐκ ταραβῶν σκύτινοι, nihil conſarcinans pelliceum ἀρμάτιον.

Σκυτοδεψέω, μι, σω, σ. κα, tingo pelles. Neutr.

Σκυτοδεψικὴ κάσσις, æces pellium, Gaza lib. 3. cap. 23. de Cauſ. plan. Theophr. item lib. 5.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, ὁν, & Σκυτοδεψὸς, οῦ, ὁ, tingens & ſubigens pelles, coriarius, σκυτεὺς, σκυτοδέψης, βυρσοδέψης. Comment. Ariſtoph.

Σκύτος, ους, τό, corium, pellis, βύρσα, φόρμα, δέρη. & vt inquit Petronius, omnis cutis eſt quæ inter tendones colli patet. Quidam verò dicunt medullam dorſualem ſiue dorſi : quidam rurſus quicquid eſt inter frontem & ſupercilia: quidam occiput ſeu neruum ceruicis : alij capitis cutem , vnde & caput quoque ſignificat, Etym. vide in Chiliad. Eraſ. σκύτη βλίττειν. Σκύτος, apud Ioſephum pro ſcutica, ἡ αὐτὴ τῆς σκυτάλης.

Σκυτοτομέω, μι, τόμω, σ. κα, exerceo artem incidendi corium, coriariam exerceo ſiue ſutoriam, ſum ſutor. Neutr. abſol. Ariſtop. ἐμοὶ γὸ αὐτῷ σκυτοτομικὰ πρόσεστιν.

Σκυτοτομικὴ, ῆς, ἡ, ars ſutoria. Plat. 1. de Rep. ἡ σκυτοτομικὴ ἀφ' ὑποδημάτων κτῆσιν χρήσιμος.

Σκυτοτομικὸς πλοῦτος, Ariſtoph. multitudo ſutorum.

Σκυτοτόμος, ου, ὁ, coriarius, σκυτεὺς, λαοργόος, Ariſtoph.

Σκυτοφάγος, qui coriis veſcitur legitur apud Pollucem libro 6. capite 7.

Σκύφος, ου, τό, ſcyphus. Odyſſ. ζ, καὶ οἱ πλησάμενος δίδυε σκύφῳ, ει ſcyphum dedit.

Σκωληκίασις, ἡ, vitium eſt in rebus quæ corruptione vermiculãtur: hoc verminationem dicit Seneca. Plin. lib. 11. cap. 17. vermiculationem. Theophr. lib. 7. hiſt. plant. cap. 6. ait ſemina afferuata diutius καθιστάμενα εἰς σκωληκίασιν, ἢ διὰ τὸν αἰκασμὸν, ἢ διὰ τὸν σκωληκίασιν: ibi tamen corrupté legitur κόλυσιν : ſubiicit verò, φθορὰ ἢ μόλυσμα μᾶλλον ὑπὸ τῆς ὑγρότητος.

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus ſcateo, ſeu vermes genero, vermino, apud Dioſcorid. libro tertio. σκωληκιῶντα ὄπα, expon. vermiculantes aures.

Σκωληκίζω, inſtar vermium moueri.

Σκωληκίοντες μύωσι, pulſus vermiculantes , id eſt qui minuuntur.

Σκωλήκιον, ου, τό, vermiculus.

Σκωληκόβρωτος, η, ὸν, à vermibus exeſus, eroſus à vermibus. De Herode Act. 12. ὑφ' ἑαυτοῦ σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, arroſus à vermibus, animam exhalauit. Vide Βῶλ.

Σκωληκοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, vermiformis, vt Gaza vertit in Ariſtotel. vermiculatus, in vermiculorum ſpeciem contractus, lumbricorum forma, vermiculi forma, Marcel.

Σκωληκοῦσθαι, vermiculari : id fit quum enatis vermiculis ſegetes & arbores infeſtantur. σκωληκωθῆναι σπυρὸς, vermem ſentit triticum, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. cap. 15. σκωληκωθῆναι τὰ δένδρα, arbores vermiculantur, vermiculationem ſentiunt , vermem ſentiunt. Theophr. lib. 4. hiſtor. plant. Seneca etiam lib. 2. Natural. Quæſt. verminare dixit, & verminationes. Sic vt σκωληκοῦσθαι dicitur τερηδοῦσθαι.

Σκωληκοποιέω, vermem gero, vermem pario.

Σκωληκοτόκος, τὰ, quæ vermen pariunt , quæ vermem procreant, vermipara Gaza.

Σκωληκοτοκία, vermem pario, Ariſtot. in Polit.

Σκωληκοτοκουμένου, vermiculatia proles, Gaza.

Σκωληκοφόρος, vermibus viuens, Ariſtot.

Σκωληκώδης, vermem imitans.

Σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, σκώληκες ἢ ἀσπιδοειδεῖς φθεῖρα, Dioſcor. lib. 1. cap. 106. lumbricos ventris & aſcaridas necat. tamen σκώληκες non ad ventris animalia tantum , ſed ad alios etiam vermes qui in aliqua alia corporis parte fiunt. Idem Dioſcorid. libr. 3. cap. de Calamintha , σκώληκας οὐ τὰ κάτω κτείνει ὁ χυλὸς ἐὰν ἐξαμέλγων ταῦρον, vermes necat ſuccus inſtillatus. vide in dict. Ἐδάλη σκώληκας οἱ ἐν ἠβῇ δέδυμοι, coſſi. ſic Gaza in Ariſtot. interpretatur eos quos Pici Marcij venantur. Vermis Indicus mirabilis ab Æliano ſcribitur. σκώληξ ἰὸς, ærugo vermicularis, Marcel. æruginoſa colecia, Ruel. lib. 5. Dioſcor. cap. 84.

Σκωληξάζω τινὰ, vermiculus quidam. Heſych. ὅ τινες ἐκεῖνε μικρὰ πλοῖον ὑστερῶντες τῶν μειζόνων ὡς τὰ ἄλια ἐξ ἧς ἐστὶ κυμαινούσης.

Σκωληξατρέφειν, apud Epicharm. dicuntur qui ligneo pedi inniti nequeunt claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σκώλον, ου, τό, impedimentum in itinere, ſcãdalum, offendiculum, τὸ ἐμπόδιον, σκάνδαλον, Heſyc. Exodi cap. 10. Ἐμὲ τὸν ἀπὸ ἑβδομήκοντα σκώλον; vide Σκάνδαλον.

Σκάλ-ω, ὁ, palus, spina. Etymologo est spinæ genus, quod in igne verfatum & candefactum validius cuadit: aliis est pali species quem vbi rustici exacuerunt & igne verfarunt teli loco vsurpant non aliter quàm hasta penetrantis teste Eustat. Iliad.ν.

Σκάλ-ος, ὁ idem, σκόλοψ.

Σκαλύπτομαι, volutor, obliquo tractu moueor, σκολίως κινέομαι, Nicand.

Σκάμμα, ατος, τό, cauillum, sales, dicterium, falsè dictum, cauillatio, facetia, dictum, festiua dictio eum amœnitate mordax, authore Ruf. vide χλευασμὸς. & Ammon. distinguentem à γέλοιον, &c. σκώμματος ἤρχε, cauillo vti cœpit, Xenoph. fit à verbo Σκάπτω. Plutarch. in Opusc. οὐδὲ πορνητικὸς ἐμὶ τὸ φίλτρον, ἕφη, σκάμμα ῥάβδου, ἀλλ' τὸ σκάπτειν βακτηρίαν ὦν.

Σκαμμωνία, ἡ, τό. cauillum. Aristoph. ἢ ἢ μόνον εἰδέναι σκαμμώνιος εἶ τοῦτ' τι Φιλόξενος ἐκέλευε.

Σκάπτος, ὁ, aues nocturnæ ex genere noctuarum. Ab aliis vocantur asiones, quarum alterum genus ἀσσιώπτης, i. sempasiones appellantur. vtroque vocabulo compositio. Meminit Homer. Odyss. ι. Σκάπτες ὑμεῖς τι, &c. Interpr. ὄρνια νυκτιφοίτιδα, κραιπάλοις, ἀσελγαίνουσι τοῖς πότοις. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σκάπτειν ὅτι ἔχουν· κραιπάλωσι γάρ. Athenæus saltatione capi scribit, quemadmodū & ἄττους. Vade σκαλὸ, saltatio variis motibus ad iitarum auium imitationem, Polluci & verbum σκαπτέον, hoc est, alterum imitando illudere. vide Σκάλ-ω, & ἄττους.

Σκάπτουσα, νι & σκάλ-ω genus saltationis à scope aue denominatū, seu Νότου τὸ εἶδος τὸ ζῶον ὦ τῇ μιμήσει ποικίλως vt Athen. tradit libro 9. itémq; 14 vbi etiam ait fuisse σκώπτα τῇ Νοτοποιούντων τι σχῆμα, ἀφ' οὗ καὶ τῶν χαῖρε τῶν τὸ μετὼπου κευρτοκόπων, mentionem eius fieri ab Æschylo Theoris. Καὶ μὴν σκαμβὸν ἢ ἅμα σκώπτουσιν ὀρθῶν. à Poll. quoque lib. 4. cap. 14. σκάλ-ω & σκώπτειν in saltationum generibus ponuntur, dicuntúrque ἔνιοι τῶν τὰ γραφικὰ ἐξεταζόντων, καὶ τῶν τὰ ὄρνιθας μιμουμένων, ὃς εἶδε σκόπελος τῆς ὀρχήσεως ἀλλόκοτος, item & σκωπάζει videntur harum auium σκωπτικοὶ vt Eustath. tradit, qui apud Lacedæmonios erant αὐληταῖς μικρὰ aliis dicti ftilpones, quales sunt nani & pumiliones dicti apud Latinos.

Σκάπτης, ὁ, ὃ, cauillator, derisor, deprehensor, ὁ λοίδορος Suid.

Σκαπτικὸς, ὁν, ὁ, cauillis valens, mordax, dicax, κατασκωπτικός.

Σκαπτόλογοι, οἱ, qui cauillis & scommatibus gaudent, φυσικόμυκτες, Suid.

Σκαπτόμαι, sum cauillo.

Σκαπτόμ-ενος, η, ον & σφα, cauillor. κωμῳδῶ, illudo, irrideo, iocor, facetiis vtor, sales dico, dicteria iacio. ἀπὸ τοῦ σκάπτω, Etymol. est autem σκώπτ genus noctuæ ἀπὸ τοῦ σκαλὸν ὄπτα ἔχειν. Solúsve culminibus feralis carmine bubo. Virg. lib. 4. Accus. aut mediante Præpositione eis Aristoph. νεφ. σκώπτουσι τῶν μανίαν αὐτοῖς, irridet eius insaniam. σκώπτα εἰς τὰ ὄδικα, illudo in pannos, idem Aristoph. Ὀστακόπηλον pro eodem. σκώπτει τοὺς κακοπήχεις μικρολόφους εἰς τὸν μικρότατα, in Lacedæmonios enses cauillatur quòd parui fint, Plutarch. in Lycurg. σκωπτῶν αὐτὸν εἰς μικροκοίλιον, in eius auaritiā cauillans, Idem in Galba. Chrysosto. σκώπτει τοὺς ἰαμβοποιοὺς ὡς τὸν μικροψυχίαν ἡμῶν διατείνειν σκώπτων. Et cum Datiuo, κωφῇ σκώπτειν, in eum falsè vrbanéque iocans, Plutar. in Themist.

Σκάρ-γη σκατὸς, merda, stercus, oletum. ἀφόδευμα, κάθαρσις, κόπρισμα, σκύβαλον. Aristoph. μισεῖ γὰρ μᾶζαν σκάρ-η εἰδέναι, subactum stercus comedere.

Σκαφαρίς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, vt trulla siue scaphium, lasanum. Aristoph. in Concion. ἵνα μὴ γλύφωμεν σκαφαρίς κοιμῶμαι. Commentar. Κοιτὸς μὲν ἐν ᾧ εὐδομεν: σκαφαρὶς δ' ἐν ᾗ κόπτονται πόσι.

Σκαφίς, ας, ἡ, scoria, fæces metalli. σκωρίαι vocant Græci spurcitiē metallorum, plumbi rctrimentum vel recrementum, sic vocat Celsus libro 5. cap. 15. & 19. apud Scribonium Largum σκωρία, ferri stercus exponitur. Pollux, ἡ γὰρ σιδηρῖτις τοῦτον· ἡ δὲ κασσιτερικὴ σκωρία σποδὸς καλεῖται, vocantur etiam μόλιβδος, & μόλιβδις. σποδὸν σκωρίαν, ferri stercus, ferri excrementum, Dioscor. libro 5. cap. 86. σκωρία χαλκοῦ, æris recrementum. Idem libro 5. cap. 79. σκωρία μολίβδου, recrementum plumbi, Idem libro 5. capite 89.

Σκωρεώδ-ης, quasi recrementosus, recrementi speciem habens.

Σκώπ-τω, iacto loquax & imitatoria: ἀπὸ τὸ σκαλὸν ἔχειν ὄπτα, Etym. asio, auis nocturna, Aristor. lib. 8. Anim. Est in genere duplici apud eundem lib. 9. Vide Σκάπτες. Σκώπτειν Σκαπτάς, saltationis genus apud Athen.

Σκώπ-τις, εως, ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis, cauillatio. Alex. apud Athen. lib. 10.

Σμαραγίζειν, smaragdi colore esse.

Σμαράγ-δινος, ίνη, ον, smaragdinus lapis, Apol. 4.

Σμάραγ-δος, ου, ὁ, smaragdus. dicitur etiam ὁ σμάραγδος. Suid. de gemma Polycratis Samij, Τὸν σμάραγδον τῶν ἐμβεβλημένων εἰς τὸ πέδιλον ὄνυκα.

Σμῆχ-ω, σμήσω, σ. σμῆσ-α, τέσυκα, ὄχεῖ, ἴκριδο, crepo, ψοφῶ, λάμπω. Neutr. absol. Homerus Iliad. β. σμαραγεῖ δὲ τε πόντος, i. κῦμα ἴκριδο nat, strepit.

Σμικρύζω, idem. Hesiod. γαῖα φερέσβιος σμικρύζει.

Σμικρόσκοπος, pro μικροσκόπος, luceo. si, plendeo.

Σμικρὸς, ἰδος, ἡ, genus pusilli piscis. Quidam mænidas esse putant. Gaza in Aristotel. vertit cerrum piscem ex mœarum genere.

Σμήχομαι, μαι, abstergor, extergor. item purgor, ornor. Herod. vlt. apud Dioscor. lib. 1. cap. 82. ἀχανὲς σωὶ νίτρῳ σμήχῳ ἰάσεται expon. capiris vlcera manantia cum nitro infricatum sanat.

Σμῆχ-ω, σμήξω, ἐσμῆν-α, abstergo, extero, Hesyc.

Σμερδαλέ-ος, ον, ὁ, terribilis, horrendus, formidandus, dirus, immanis. φοβερὸς, δεινὸς, κατάπληκτικὸς, σμερδνός. à nomine σμερδνὸν, vel Νότου οὐ μισεῖται τῶν ψυχῶν ἧβῆ ὀφείτων τῇ φόβῳ. poeticum est. Hesiodus, σμερδαλέον κατιδέσθαι, id est, immaniter. σμερδαλέοιο δ' ὀδόντος, Homer.

Σμερδνὸν, ὁ, terribiliter.

Σμερδνὸς, ὁν, ὁ, σμερδαλέ-ος.

Σμέρ-δω, ομαι, robur, impetus, ἢ ἅμιλλα, ὁρμὴ, ἐρίζομαι, Hesyc. hab.

Σμία, purgo, abstergo, percutio.

Σμῆγμα, ατος, τό, σμηγμὸς, σμῆγμα, sapo, medicamentum ad tergendum, Dioscor. lib. 2. cap. 138. fic Hermol. cap. 2. lib. 2. Dioscor. σμήγματα ἢ ὀδόντων, dentificricia, Dioscor id. lib. 1. cap. 41. vide ὀδοντοφόρα, τοῖς ἀφεῖς τὰς ὕλας αὐτοῦσιν σμῆγμασιν, medicamētis quibus ea perforas abstergunt, cap. 2. lib. 2. Dioscor. Item lib. 2. cap. 102. σκόλεκας ἢ κυκλεῖς σμῆγμα σωὶ νίτρῳ, i. lepras & pruritus nitro additō expurgans.

Σμηκτικὸς, ὁν, ὁ, habens vim abstergendi purgandique, expurgans abstergens, detergens.

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, sine Σμηκτρὶς, terra Cimolia: ita dicta à detergendi facultate σμῆγματα saponi quæ instar, Νότου σμήχει. Visus est Hipp. lib. de morbis & lib. de fistulis. Gal. expositum τοῦ κιμωλία. Apud Poll. lib. 7. c. 11. σμικτὶς corruptè legitur pro σμηκτὶς. Eadem etiam vocatur à Theophr. πλυντρὶς γῆ. vide supra.

Σμῆν-ος, εος, ἡ, sapo, fmegma, quod purgat: à σμήχω.

Σμικκολογέ-ομαι, loquor, φαυλῶ.

Σμῆ-γμα, ατος, fmegma id quo ad abstergendum & purgandum vtimur. Athen.

Σμιλίον, ου, τό, idem quod σμιλῶδ- ὁ σμίλειον. Dioscor. lib. 2. cap. 101. docet τὸν φοῦνικα, quę ceræ similis est, inueniri ἐπὶ τῆς σάρος ἢ πρὸ σμιλίων, i. circum ora apiariorum, Barbar. in alueari foribus, Ruellius. circa alueorum aditus, Marcel. vnde patet aliis esse σμιλίων, & aliud σφήκιον.

Σμιλοσθίνες, qui excipit examina apum, in Epigr. vbi & propriè esse potest.

Σμιλοκομέ-ω, ὁ, apiarius, μελισσουργὸς, Hesyc.

Σμιλῶδ-ες, ους, τό, apum examen. τὸ μελισσῶδες πᾶσιν ἡ σύστημα, ἐσμὸς Comment. Aristophan. in Nebulis, & Pollux. Inde trantè pro multitudine atque copia, ἀπὸ τῶ πλῆθος, vt apud Platē ἐπὶ σμιλῶδες ἀθρόον σμιλῶδ-ος, virtutum examen. Idem dixit 9. de Republ. τὸ τῆς ἀδικίας σμιλῶδ-ες. Rursus in Cratylo, σμιλῶδ- σοφίας. Plutarc. ἐπὶ ἀφροσύνῃ, φιλαυτίᾳ ἢ δυσκολίᾳ μιᾷ τινοῦς ἢ μανιακῇ, σμιλῶδ- ἢ σφηκιὰ ἡμῶν ἐπήκουσεν. Sic Horat. iuuenum examen. Plin. 5. infantium examē. Sic σμιλῶδ- γιγάντων accipit Com. Aristop. in Vesp. Σμιλῶδ-ης, alueare, σφηκιὰν, apiarium, Hesiod. Theog. ἐν σμιλώδεσι κατηρεφέσσι μέλισσαι κηρόθεν ἐργάζονται. i. in aluearibus, i. σμιλώδεσιν, τὰ ἐφεκτὰ κηρῶν τὰ ἐφεκτὰ χοι, inquit Interp. Σμιλῶδ-ης, loquendi dulcedo. Aristoph. νεφ. μάκαρ γάρ τις θεῶν κατεῖ σμιλῶδ- ἀπὸ στόματος, i. fuauitas.

Σμιλυρηλάσιος, proprium est apum cùm vernant & ponunt examina, quod vno verbo expressit Columella lib. 11. cap. 14. exorti, inquit, vergiliarum ad solstitium examinant alueos. σμιλυρηλάσιος. Strabo de apibus loquens, ait, ἐν τοῖς ἑνιαυσίοις σμιλυρηλάσιος, apes in exæfis arboribus fœtificare & sua exam. ponere. Interpres dixit apes operari.

Σμικτὸς, ου, ὁ, purgatio: item plaga, percussio, ictus, Etym.

Σμικρία. vide Σπουρία.

Σμίκρος, ὁ, capillus, crinis. λόφος, ὁ, ἢ φυὴ, σμῆνος τρίχες, ἢ ὅλιπας voces sunt poeticæ, Pollux. Hesych. sunt σμικρίτες, πλεκτὸ στεφάνῳ, βόστρυχοι. Et in canum ceruicibus & cruribus recti pili.

Σμίλακίδος, ὁ, ἡ, funiculus, σπάρτος. Suid. & auis genus, Hesych.

Σμήχ-ω, μι, ἐσμήχ-α, abstergo, detergo, purgo: à σμῆ τὸ κηθαίρω. Eustathius. Accus. σμήχω ὠδῖνα, & Ethiopem lauo, Lucia. κισσοὶ σμήχουσι τὸν ὠδῖνα σμηγματίδιον, pruritus sedat sulphur cum nitro cōfricarum, Marcellus: detersum. Ruel. lib. 5. Dioscor. cap. 116. σμηχθεὶς ὑπὸ ἀλὸς, Aristophanes. sale detersus est, maceratus, i. diuexatus, perfusus.

Σμικρολογία, ἡ, turpis parsimonia, fordes, parcities.

Σμικρολόγος, fordidus, auarus, illiberalis, ἀνελεύθερος, in minimis curiosus, φειδωλὸς, Suid.

Σμικρολογούμαι, anxie nimium minutissima quæque inquiro, perfequor, & σμικρολογία Plat. de Leg. de nimium paruis & tuibus consideratio, vel paruorum consideratio. σμικρολογοῦμαι

ος, de re leui verba facientes, Bud. in Epist. Lucian. γελοῖον δὲ εἰ ὁ ἀεὶ ἐγκαίνων καὶ ἀνανεάζων τὰς ἐν τοῖς νόμοις ὀξυσοίας σμικρολογούμενος, si rei paruæ in tanto discrimine ratione habeamus. Idem σμικρολογίαθαι & λεπτολογεῖν pro eodem posuit, hoc est minuta & subtilia disputare. Idem dixit, ἀλλ' εἰσὶ τῶν μάλιστα λυπούντων, ὅτι μὴ τὰ ὀφειλόμενα ἀλλὰ τὰ λεπτὰ μόνον ἀπολαμβάνουσι, ὡς αὐτὸν σμικρολογούμενος. Μικρολογεῖσθαι,

σμικρολογεῖσθαι, auare, perparce, tenaciter, minutissima quæque per sequendo, Bud. in Epist. prior.

σμικρός, minutis constans partibus.

σμικρός, aliquantulum. σμικρὸν ἐπίσχες, paulisper immorari, Plato de Leg.

σμικρότης, ος, ἡ, humilitas, abiectio, auaritia, tenacitas.

σμικροτάτος, ὁ, ἡ, ὁμαλὸς ἀνασὴς καὶ τυχούσα ὡσφαστε, Sophocl.

σμικρόφιλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, humilis & abiectus.

σμικρός, ὁ, ἡ, parutus. σμικρὸν ὀνασὴν καὶ τυχοῦσαν ὡσφαστε, Sophocl. σμικρὸν μέλιτος, parum mellis, Arist. σμικρὸν ὕστερον ὄν, paulò ante, Plato de Leg. ἐπὶ σμικρὸν τὰ πολίσματα, ad paululum quiddam momenti ad bellum, Herodotus. καὶ σμικρὸν paulatim. καὶ σμικρὰ νέμειν, particulatim distribuere, in minima quæque, Plato de Legibus.

σμικρότερος, minor, Plato Epist. 7. σμικρότερον τῆ χορᾶ νομίζειν κεκτῆσθαι, minus malum ducendum est. καὶ ἐν ἑνιαυτῷ σμικρότερον, non minore quàm annuo tempore, Idem in Leg.

σμικρότερος, minus, ὑ, parutias, exiguitas. Plato in Timæo, ἀδημοσία διὰ σμικρότητα ἀφανῆ, vincula quę cerni non possunt propter paruitatem, Cicero. vide Μικρότης.

σμικρύνω, μι. imminuo, Actius. Accusf.

σμίλαξ, ακος, ἡ, taxus, arbor feralis & venenata: folio est abietis: lignum parătur arcus: vulgò vocatur ἰφ. Dicitur etiam à Dioscoride σύκη Θ, ὑσυπὴ Θ ab Ægineta, à Galeno etiam πεῦ Θ, & à Theophrasto μίλ Θ. Lege Dioscoridem libro 4. cap. 82. & lib. 1. cap. 12. Theophrastum hist. lib. 3. cap. 10. & Plinium libr. 16. cap. 10. Plutarchus lib. 3. Symposiacōn τῷ ὅτι ἡ σμίλαξ ἀμαυροῖ καὶ πτίνει τοὺς ἐγκεκαυμένους τόπους ὀργὴ μᾶλλον ἢ τοὺς αἴσθησιν. De qua arbore videtur intellexisse Lucretius lib. 6. Est etiam magnis Heliconis montibus arbos Floris odore hominem tetro consueta necare. Nicander vocat Σμίλον: In Alexiarim. Μεθ' ἃ δ' σμίλον τὸ κεκαλὸ ἑκατηβόλα μήτ' ἄμυλα θαλλοῖο πολυκλαύτοιο δὺ τερσαίνειν, dicitur verò σμίλη (γι & ἑ scribit Interpres legitque apud Theophrastum eius locum citans, in quo tamen τὸ μίλ Θ legitur) ἑλάτη, quia folia similia habet abieti, dest τὸ ἐλάτη. Apud Dioscorid. scribitur σμίλαξ. Σμίλαξ, diversa arbor à taxo sue smilace Sestij. folio est ilicis. Describit Theophrast. hist. lib. 3. cap. 16. Οἱ δὲ ἀρκάδιαι, inquit, μέλαφρόν τε μάλιστα κεκλῆσθαι, ὅ ἔστιν ὅμοιον τῇ πρίνῳ. τὰ δ' φύλλα καὶ ἀκάνθαις ὁμοίως, καὶ ἀπαλώτερα, &c. De hoc genere intellexit Plinius libro 16. capite 6. inquiens, Ilicis duo genera. ex iis in Italia folio non nullum ab oleis distant, smilaces à quibusdam Græcis dictæ, in prouinciis aquifoliæ. Nec de alia specie intellexit Galenus libro 6. cap. 3. τῶν κατὰ τόπους, smilacis decoctum inter gurgulionis remedia præcipiens. Σμίλαξ siue μίλαξ inter herbas, planta cuius duæ species, σμίλαξ πραεῖα, i. smilax aspera, siue hedera Cilicia: & σμίλαξ λεία, smilax læuis. Lege Dioscor. cap. 143. & 144. lib. 4. Theoph. histor. lib. 3. c. vlt. Smilax læuis est conuolvulus maior: nam minor est helxine cissampelos Dioscorid. Σμίλαξ κοπτὰς, smilax hortensis, cuius fructus πόδια vocant Græci: δολίχους vocat Theophrast. hist. lib. 8. cap. 3. & Galen. lib. de Alimentis. Alij phaseolos intelligūt, i. φασιόλους Dioscoridi quem legito lib. 2. cap. 176. & 177. Apud Pollucem, μίλαξ δὲ ἡ ἐπὶ τῶν ἱμάντων ἀδοῦς: quod intellige de smilace Cilicia vel læui. vide Μίλαξ.

σμίλαξ, ακος, τὰ, ramenta siue rasuræ, quisquiliæ quę ex corio scalpro coriarij recisa excidunt. Aristoph. in Ranis, σμιλάκιά τ' ἐγχυτὰ. Interpr. τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης, κοπὴ τῶν διαγλυφομένων ξυλίνων σκευῶν. Quæ recisione excidunt, recisamenta dicit Plinius. dicit igitur recisamenta corij, i. σπατίνας. vide infra.

σμίλης, ὁ, ἡ, cælum, ὀδὸς ὁ: scalpellum, culter sutorius. σμιλὶς, scalper exciforius coriariorum, scalprum: Polluci τὸ σκυτοτόμων ἐργαλεῖον. medicum ferrum, pro cultello quo pennæ scriptoriæ parantur, in Epigr.

σμίλιον, ὸ, τὸ, diminutiuum. Κατὰ τὸς σμίλης, scalpellum. Plutarch. in Opusc. ἰατρικὸν σμιλίου πρίχας τέμνοι ἢ ξέοι ὄνυχας, i. medico scalpello: nam quod Erasmus, medico ferro, latius patet. Colum. lib. 6. Ferro cæsa scabies perluatur vrina. Etiam sæpe scalpello vsque ad imum resecare & amputare scabiem sæpe prosuit. Celsus libro 8. cap. 7. scalprum vocat: Tum demum, inquit, ad manum scalprumque veniendum. Et libr. 8. cap. 3. ab eodem scalper exciforius dicitur, ferramentum illud chirurgicum quo mortua caro præcidit. Galen. libr. 1. καὶ τόποις, Τῷ κατεξυσμένῳ τοῦ διὰ σμιλίου σωτηρίως ἐπιτρέψαντι, μηχάνου, exponitur à Galeno per σμίλιον. Vide Μάλη.

Σμίλιος, ligo, ὄπικαλᾶ.

Σμίλιν. vide Σμίλαξ.

Σμίλος, Hesych. κατασκαφεύς. μέλ.

Σμιλοτόμος, ὁ, cognomen est Apollinis, Iliad. δ'. à loco vbi colebatur. σμιλότης τὸ τόπος τῆς τομῆς, ἐν ᾧ τέμνουσιν σμιλίοις ἐργάζονται.

Σμίλυδος, mus lingua Cretensium. vide Interpretem Homeri.

Σμίνθος, ligo, aut ascia. Nicander in Theriacis, ἐπὶ σκυτάλης μήλου, ὅσον σμίνθιον τὸ τυκτὸν Σκεπὰς ποτ' ἀκτῖνι. Interpr. τὸ πῶν δικελλοειδὲς, ἢ πῶν ἀξίνιον.

Σμινύη, ης, ἡ, dolabra: vel bidens, aut ligo. Plato 2. de Republic. ὀρύττειν δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐσμινύῃ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἐργασίμοις, ἐσμινύλιον, i. ligonem. Σμινύσιον dixit Aristoph. πῶν σμινύλιον.

Σμίρα, ης, ἡ, peciolus, i. quo fructus in arbore pendet, Theoph lib. 3. de Caus. plant. vide Μῆρα Θ.

Σμιργός, οῦ, ὁ, ἰλurus, malus, inhidiator.

Σμιρίος, οῦ, ὁ, difficilis, terribilis, tristis.

Σμικραβόλιον, μ. μάσω, ω. μαι, μ. coco, σωνεπιζέω, Hesyc.

Σμικρεγός, οῦ, ὁ, laboriosus, ὁ κατὰ τὸ σμῆνος τὰ κρίνα. Apollon. 2. Arg. -μῆ ὃ σμικρεγὸν τοι ἀνδρὶ τραχεῖαν χάλκεον ἢ ἀτρέα γαίης ἔχουσιν, i. ὀδόντα τοῦ σκαπάνου.

Σμυγερός, οῦ, ὁ, ἰλurus, malus, inhidiator.

Σμυθρός, ὁ, candens ferrum, pro μυθρός, Hesych.

Σμυκτήρ, naris vide Μυκτήρ.

Σμύλαξ, ακος, smylax, arbor quæ & taxus dicitur. vide Σμίλαξ.

Σμυός, tristis, σμυερός.

Σμύραινα, murena piscis, Aristot. lib. 2. Anim. vide Μύραινα.

Σμύρις, smyris, lapis quę gemmas annulari exterunt, Dioscor. lib. 5. cap. 166. Vtuntur & vitriarij ad vitrum fraugendum. vulgò σμῆρι.

Σμυρίτης λίθος, cap. 41. Iob, smyrites lapis: idem.

Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha: lachryma est arboris Arabicæ, Ægyptiacæ spinæ non dissimilis, Dioscorid. lib. 1. cap. 78. vbi de eius generibus. Vide & Theoph. lib. 4. histor. plantar. σμύρνα βοιωτικὴ, myrrha Bœotica, incisa radix est arboris in Bœotia nascentis, Dioscorid. lib. 1. cap. 79. Σμύρνα, nomen insulæ.

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrhæ sum æmulus, myrrham redoleo.

Σμύρνιον, quidam vocarunt τὸ ἱππομάνες, Dioscorid. lib. 3. cap. 78. quum tamen smyrnium planta sit alia, vt docetur cap. 79. ibidem: dicitur autem smyrnium à smyrne, i. myrrha, quod eam refispiat. Dicitur etiam σμυρνίον pro σμύρνιον. Nican. in Theriac. Εἰεὶ δ' ἂν κ' σμυρνίου ἀείρυτος. Interpres ὅμοιον εἶναι αὐτῷ σπλήνιον, ὃ δὲ κ' ἐν πόσιν ἐσσὶ κηλεῖται. Σμυρνίον verò ἐπαθεῖ ἐμφερὲς τῇ σμύρνῃ ᾗ πῶν ὁμοίως. Columel. lib. 11. capit. 3. refert olus atrum Græcorum quosdam vocare ἱππομάνες, nonnullos σμύρνιον. Itali vocant *maceron*.

Σμυρνοειδὲς, quidam herbam vocant quæ & κλημάτις dicitur, Dioscor. lib. 4. cap. 8.

Σμυρος, murus piscis, de quo & murena Aristot. vide Μύραινα.

Σμυς, mus. vide Μῦς.

Σμύχομαι, μ. ὑμαι, ῳ. ὑμαι, ardeo: marcesco, Galen lib. 1. ad Glauc. Deponens. vnde κατασμύχομαι, dolore torquor, Phalaris. Vide ὑπασμύχομαι.

Σμύχω, μ. ὑξω, ω. υκα, comburo, κάω, αἰκίζομαι perdo, absumo. Suid.

Σμῶ, purgo, abstergo, percutio.

Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices, i. μαλακωτικὸν τῇ φορᾷ τοὺς σμώδικας, vt exponit Galen. apud Hippocrat.

Σμώδιξ, ικος, ἡ, Et Σμώδιγξ, γξ Θ, vibex, liuor ex percussione. ἡ σμώδιξ, quod ionum dialecto est πατάξη, percutere, pulsare, ferire. Hom. Iliad. β. σμώδιγξ δ' ἐξ ἀμφοτέροιν ἀνέσησε, i. ὁ ἐκ πληγῆς ὑφαιμος μώλωψ. Apud Nicand. in Alexiph. Σμώδιγξ ἐκ ζέσει καὶ ἀφρώδης ἐρεύγεται. vbi Σμώδιγξ, σμώδιγ Θ dicitur. Interpr. ἔστι δὲ ἡ ἐπὶ τῶν πληγῶν οἴδησις. Et in Acharn. καὶ φύλλα exponit τὰς πληγὰς οἰδούσας.

Σμωδύω, turbo, bullio.

Σμώδυξ Θ, σμωχθμὸν Θ, Hesych. σμώδυξ Θ ἰᾶται, exterit. ἀκάνθας σωθήναι σμώδυξ Θ κλέδων ἰᾶται, Dioscor. lib. 1. cap. 82. capitis vlcera manantia cum nitro infricatum thus sanat, Hermol. Ruell. fr infricetur.

Σμώνη, à vento ictus, seu percussio, Etym.

Σμώσω, verbero.

Σμωχὴ, Hesyc. ἡ σταθὴς ἐπιγραφὴ. Σμώχη, mandere, μασᾶσθαι. Aristoph. Ἀνδρικὰς ἐμβαλόντες ἢ κ' σμώχητ' ἀμφοῖν τὼν γναθοῖν. Οὐδὲν γὰρ ὧν πέπεκται κλέος ὀδύτατ' ὄψει ὧδι. Ἢ ἀπὸ μασσητῆρ. Σμώχην. Suid. λοιδορεῖν, conuitiari. Κατὰ τὸ κατεσθίειν τὴν σεμνότητα.

Σοβαδὶς, ὁ, ἡ, petulcæ & persequentes meretrices, infanæ, superbæ, instabiles. αἱ πόρναι, Interpr. Aristoph. vide Σεσαί.

Σοβαδίζομαι, μ. δίσομαι, ῳ. δίσμαι, insolesco, & cum fastu aliquid ago, efferor, me ostento arroganter, ὑπαίρομαι, Hesyc.

Σοβαρεπαφρηγεῖς, ὁ, ἡ, supercilio fus, fastuosus, procax. τὰς σοβαρεπαφρηγεῖς ἐν Epigr. feueras, seuero aspectu intuentes.

Σοβαρὸς, οῦ, ὁ, venustus, dues, ubi placens, arrogans, insolens, su-

perbus, vultu & incessu tumorem animi & arrogantiam præ se ferens, ferox, furens, violentus : à σοβέω quò à alios repellat ac fastidiat, Suid. Aristophan. de vento, ὅδε καὶνὸς ὑζὼ σόρεται σοβαρὸς, i. fœtus. Idem in Pace, Σοβαρὸ αὖρα id est, σεσοβημένη, ἀκάτητος. σοβαρὸ λέγεται ὁ ratio superba & speciosa, Plutarc. Aristophan. τὰς σοβαρὰς ὠιδὰς τὰς ἐπὶ κιθάρᾳ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπικλινδεῖ, ὁ συμποτὴς. αὐτὸ τὸ ὑπερμέγεθες καὶ μέγα φρονεῖν. Basil. βαδίζειν μὴ σοβαρῷ βαδίσματος, elatè & cum magna fui fiducia incedere. Est enim σοβαρὸν βάδισμα, superbus incessus, Nazanz. in Orat. de incessu pauonis. Σοβαρὸν, venditator & ostentator, & fastu præditus. Plut. γαμαιρὶ σοβαρὸς καὶ πανηγυρικὸς.

Σοβαρῶς, magnificè, studiosè, diligenter, ἐπιθύμως, Suid.

Σοβᾶς, idem quod σοβαρὸς, fœrtum, πόρνη Eupolis in Commen. Aristoph. in Pace, Παρὰ τὸ ζῶ σὺ τὸ σοβᾶδι κρατῆσον.

Σοβέομαι, consternor, & turbulenter incedo, turbidè me infero. Vnde σποβέομαι, σπεισεργάζομαι, turbidus, consternatus & impotens animi. βάδισμα σφοδρὸν ἐν ᾧ σποβέομαι, &c. incessus concitatus & insolens, Basilius in Epist. Plutar. Οὐκ αἰσχρὸς ἦν τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ μετρικὰς ὑμνῳδίας καὶ σποβεομένας φορὰς δίδως, præ nimia gloriæ cupiditate consternati & impotentis & perciti. Gregorius de Iuliano, Ὀφθαλμοὺς σοβοῦμένους, ἢ αἴσχρὰ φερομένους, ἢ μανικὰ βλέποντας, i. consternatus, & insolenter ingredior & obtuos summouco, insequor, διώκω, curo. Synes. ὧν ἕνεκα πεφεύγασιν ἐς ἔρημον πόλιν, cum quot clientibus sese infert. Dem. contra Mid. Καὶ πρῶτ' ἀκολούθους ἢ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ὄχλον, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβῶν, improbè & insolenter populum fummouet. σοβοῦντες οἱ ὄχλοι δορυφόροι, magna turba stipati, Plutar. in Solone. Σοβεῖν, quatio, excutio, abigo, expello : vt σοβεῖν τὴν κόνιν, puluerem excutere : Xenophon de stringendis equis loquens, δεῖ γὰρ σοβεῖν τὴν κόνιν καὶ ψόφον τῇ τερχόδι, puluis secundo pilo excutienda. Σοβεῖν, compesco, cogo gregem. Pro vrgeo : de equite Lascar. in Epigr. τὸ σοβεῖν κἀντεχρῆν ἱππικὴν ὄφιν;

Σόβη, muscarium caudæ equinæ : Et pili caudæ quibus muscę abiguntur. in Hippiatr. Ἐὰν τὴν σόβλιν τὴν καπυρμένην ὁ ἵππος ἴδῃ, τὸ ἴδιον ἄκρον κόπτεται ἀπὸ τῆς οὐρᾶς.

Σοβιλίδα, caulis sonceus apud Theophrast. σοβιλίδα ῥίζα, radix inanis & fungosa, Gaza lib. 9. hist. plant. Theophr.

Σόβχος, sonchus, cicerbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat : nos vulgò hanc herbam & à lactis copia, lactucon. vide Dioscor. lib. 2. cap. 150. Est verò Sonchus etiam cibis expetitus olúsque agrestę, Theophr. libr. 4. hist. plant. vbi tamen σόγκος; sed σόγχος. Hesyc.

Σοβῶν. vide Σοβέω.

Σοβιτιβιαλιμοδο sine accentu : Xenoph. φίλος σοι ἐγὼ δῦμι, te vti amico.

Σοβῶς, loquax, arrogans, calumniator, ὑβριστὴς, Hesych.

Σόϊν, tui, pro σοῦ, possessiuum à σύ : at σεῖο primitiuum est à σύ, Ammon.

Σόλοι, Soli, vrbs est Ciliciæ, quæ postea Pompeiopolis dicta est. eiusdem nominis etiam est in Cypro, Etym.

Σολοικίζω, idem quod σολοικισμὸς. Vide Budæum in verbo Solœcismus, in Epist.

Σολοικίζω, μ. ἰσω, σ. ικισα, solœcismum facio, solœcismum committo, rusticè loquor, delinquo, erro, rusticè dico. vide Laert. lib. 1. in Solone. φασὶ σολοικίζειν, linguam solœcizo, id est, corruptè voco. Nam apud Plutarch. in hoc libello ἐᾶν τὸ ἀκούειν, Σολοικίζειν οὖσι τὸν ἀκροώμενον dicitur auditor, qui non attentè audiens gestu aliquo incompolito ineptit : siquidem & in gestu & in actione etiam Quintilianus ponit solœcismum. Vnde illud Polemonis dictum apud Macrobium, Οὔτος σολοικιεῖ, cùm malus actor tragœdię loquem exclamans manum depressisset : Et rursus, οὐ γὰ pronuncians fustulisset.

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus. Gellius libr. 5. capit. 20. Solœcismus Latino vocabulo ab Afinio Capitone, eiusdémque ætatis alius imparilitas appellatus, à vetustioribus Latinis stribiligio dicebatur, à versura videlicet & prauitate tortuosæ orationis, tãquam sterobiligo quædam. Ibi etiam sic definitur, Solœcismus, est impar & inconueniens compositura partium orationis. Idem Gellius ait σολοικεῖν, vt βάδιζειν dicendum, i. solœcũ, aut barbarum : Solœcismum verò & barbarismum, neque in Græco, neque in Latino rectè dici. Studæ σολοικισμὸς, λόγος ἀκατάλληλος σὺν πταισμῷ. Exempla vide apud Donatum libello de figuris. Hoc nomine significatur quicquid fit perperam, nec rectè nec ordine peragitur : vt σολοικισμὸς χρῆσθαι ὅπλοις, Lucianus.

Σολοικιστὴς, ὁ σόλοικος, ineptus, qui rusticè & incompositè loquitur, Lucian.

Σολοῖκος, vide Σολοικισμός.

Σόλοικος, vt σόλοικος λόγος, oratio vitiosa & praua propter compositionem partium : idē quod σολοικισμὸς, solœcismus. Nec sermones solum vitiosi σόλοικοι appellantur, sed homines etiam, qui certæ alicui culpæ hærent, & qui inepti sunt. Plutarch. in Politic. præceptis. Οὐχ ἅπαξ γοῦν ἀπέφηναν οἱ σολοικοντες τὴν ἀκρόασιν. Stoici, διὰ τὸ σύντασιν ἔνια διατρίβειν ἐφ' ἑνὸς ἡμάρτυρον, ἢ ὅτι τοῦ ἑξῆς ὄντος, ὑπ' αὐτοῦ. de critum ineptus loquitur. Xenophon in 8. Pædiæ, Διαφάνης ἦν ὧν σολοικότερος αὖθρωπος τοῦ τρόπου, ὃς οὐ τὸ εἰμὶ τὸ γὰρ ὑπάκουσόν, ὦ Σεράπτερος ἀεὶ φιλεῖ λέγειν. Idem Plutarchus in vita Dionis Syracusani, ὠδὲν ἦν τὸ ἁπλῆν σύνεσιν ὑπὸ τεύτου ὑβρίσαι, qui nihil in vitatione inpar & inconueniens ineptúmque ostendit. Hipponax, Κωὐ τὸν σολοικον ἐν' ὀδὸν ἀρτάσαι, id est, barbaros cumpsunt mercantur. Et ab Anacreonte σόλοικος φθόγγος, barbaratio vocatur.

Σόλοικος, ὁ, indiscretus, superbus, elatus, intemperans.

Σολοικοφανὲς Θ, σ, τὸ, quod speciem habet solœcismi, Suid. Σολοικοφανὲς χρωμα, τὸ δυκαιὸ ὑφ' μετὰ χρὼ σολοικισμὸν μετὰ χρὼ δν.

Σόλυ Θ, υ, ὁ, discus, malla ferrea, quam exercitationis gratia iactant ferreus orbis, qui si lapideus erat, δίσκος vocabatur : sin ferro fabricatus, σόλος. Homer. Interpr. in Iliad. ϕ. Δίσκος, πλατεῖ ἢ κυκλοτερὲς, ὁ ἢ σόλος ἐστὶν ὁ σφαιρόειδὴς. vide Δίσκος in Ammon.

Σόλυμοι, gens circa Ciliciam : nunc Isauri sunt.

Σομφὸς, ὸν, ὁ, χαῦν Θ, σαχὲ inanis & fungosus, velut spongia : lange. Hippocrates dixit, ὀφθαλμοὶ σομφοὶ, obscurè loquitur, Interp. Οἱ γὰρ καμόντων τὸ φωνὴ λέγεται σεμφὸν ἐφ' ὅτῳ, τὸ μεταξὺ λόγε ἢ μόνον Θ δυνάμενον. Σομφὸς Subflant. Plin. lib. 20. cap. 3. Cucubita syluestris quoque inuenitur, σομφὸς à Græcis appellata, inanis, vnde & nomen, digitali crassitudine, non nisi in faxis nascens. Apud Marcellum Empericum ita scripti, Cucurbitæ radix quam Græci sonchon. legendum pro somphon.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas, Plin.

Σομφώδης, ες, Θ, σ, mollis, laxus. Hesych. σομφώδες, inquit, αἱ χαῦραι τῶν ὀστῶν.

Σόος, η, ον, saluus, integer, sanus : poeticum, i. ε Θ, σ, ἀδιάλυτος, ὑγιὴς, idem est ac σαῶς Θ, σ, vinum seruans, apud Nonnum.

Σορεύμενος, ου, ὁ, coaceruatio ac miscella quædam ex variis acuerfis idiomatibus.

Σορισμὸς, solœcismus, Hesych. τὸ μὴ κεφαλαιῶδες φωνὴν ἑνὸς, ἢ πλειόνων ἐξενεγκεῖν.

Σορὸλον, dicterium in senes : nam σορὸς sepulchrum est : σωρὸς βοῦγμος.

Σορὸς, ὁ, σῶρος, σ. ὦρος, cadauera cumulo : congrego. Neut. ὁ, solutum.

Σορηδὸν, simul, aceruatim, σωρηδὸν.

Σορίτης, ου, ὁ, syllogismi species, qui & sorites quasi acernalis. Ilbirur & σωρείτης.

Σορὸς, ὸν, ὁ, superbus, arrogans, à magnis supercilliis & ductis, pari formula loquendi vtuntur Latini.

Σορὸς ἄρμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, capularis dæmon hoc est, valde senex, pulcharis larua. σορὸς ἀμαυρὸς, bustuarię laruæ, sfilicernia, calares, fossæ confines. Plutarc. libello de puerorum educati e fic fenes vocatos tradit conuitio.

Σορομαντὴν, ὁ, pollinctor, vespillo, τοῦ σορεῖ ποιῶν τὴς νεκρὸς, librarius, νεκροδιάτης. Seneca designatorem vocat. Aristop. in Thesmo. bulis, τοὺς σορομαντὴς τῶν μετὰ ταῦτ φοβοῦσι. Item capularii, quibus mortui efferuntur, faber. Dicitur & Σορητὴς.

Σορὸς, ὸν, ὁ, vel ἡ, virna, loculus, sepulchrum, cumulus of sium & dauerum, conditorium Sueton, μνῆμα, ὄφκος. Hesych. Generaliter pro omni cumulo. σορὸς συνεκφόρου γίνεται ἐφιππίσεως πάσης, fiunt loculi qui corpora erodunt, &c. Dioscor. lib. 5. cap. 142. Λιθίνας σορὸς, &c. lapideas arcas, i. loculos. Plut. in Numa e sepulchro Numæ regis : in genere fœminino sæpius ibide. fic etiam tradit Aristoph. Interpr.

Σορὸς, syllogismi species.

Σορωνὶς, ίδος, ἡ, abies vertula.

Σὸς, σὴ, σὸν, tui, σὸς, σὴ, σὸν, commodum meum & tuum. Sophocles in Electra, Καὶ τὸ σὸν κατ' ὄμμα καὶ τὸ σὸν ἐμοῦ. Καὶ τὸ μὲν αὐτῆς, ὄλλον, causa tua & mea quæ venit, i. τὸ συμφέρον σοι ἢ ἐμοί.

Σόσφρα, stadium : διαύλιον, instrumentum geometricum, Hesyc.

Σός, τοι. τὸς, τὸν σὸν, τοῦς, Thucyd. λέγειν σοὶ σῶ. Xenoph. de tedere. vide Τὸ σῶ.

Σός, ὁ, τὸ χρὸς, ὄμικρ, sic apud Varinum.

Σοσίζω, μ. ίσω, penetro fubula, fubigo.

Σοσκίον, vide Ὀπὸ ποιον.

Σός Θ, ὁ, nomen animalis apud Ælianum & Oppianum lib. 1. de venatione.

Σουδάριον, τὸ, fudarium. Lucas hanc dictionem Latinam vsurpauit. Euang. cap. 19. & Act. 19. & Ioannes 11. Et Pollux ait κεφαλὴν in comœdia, esse quod suo tempore σουδάριον vocabatur.

Σούνιον, τὸ, Sunium, promontorium Atheniarum.

Σουρεντὸν οἶνο Θ, furentinum vinum, Dioscorid. libro quinto, capite 13.

Σοῦς,

Σῦσα, τά, Susa metropolis Persidis. item lilia ἀείρια seu κρίνα, apud Phœnicas, Etym.

Σῦσβα, ἡ, ἐξ ἀραβίας.

Σῦσβα, apud Sophoclem, ἡ, ἀφροδισιάζουσα, moucatur, pro σπένδω: à verbo σύω, ἐξάγω.

Σῦσσημον, τό, oleum ex liliis confectum. σύσσιον μύρον, susinum vnguentum à susa quod lilium significat. vnde Susa Persarũ regia (vt inquit Athen.) ob amœnitatem vocata fuerunt. hoc vnguentum dicitur lilinum à Latinis, id est κρίνινον. vide Hermol. in Corollario Dioscoridis capit. 64. σύσσινον χρῖσμα pro eodem, Dioscorid. libro 1. capit. 63. vide Theophrast. περὶ ὀσμῶν: & Athen. lib. 12.

Σῦσις, motus, impetus, iter, cursus.

Σύσσα, vade ir hue.

Σύσσιλιον, flos, apud Phrygas. Etym.

Σύσσιος, ὁ, ἡ, sapientia. Paulus ad Ephes. cap. 3. ἡ πολυποίκιλος Θ σοφία τοῦ θεοῦ, multifaria siue multimoda sapientia Dei. Philopon. Ἐστι δὲ σοφία ἡ τῶν πάντων τὴν ὕπαρξιν γνῶσις, scientiæ autem par est aut eadem sapientia. Sæpe accipitur pro astu, solertia, calliditate & arte. σοφία in contemplatione versatur: φρόνησις in actu. Σοφία pro facultate & scientia, vt libr. 2. Plato. de Repub. διδάσκαλοι σοφίας ἡμιτελεῖς ἢ δημιουργικοὶ διδάντες, tradentes. Aristophan. in Pluto, ὅτε τεχνίου αὖ τοῦ ποιητικοῦ ἀπ' ἐκείνου ἡδίως. σοφία λόγου, eruditus sermo. σοφία ἡ περὶ εἴδωλα, formarum peritia, Plato in Epist. σοφία & μανία contraria apud Xenoph. σοφίας, ἡ, sapientia, duplex est, vt tradit ur à Platone Epist. 6. altera liberalis & ingenua, quæ ἐλευθέριος dicitur: altera illiberalis, quæ ἀγοραία & ἀτεχνία vocatur ab eodem.

Σοφίζομαι, μ. σοφισάμην, σοφισμαι, sapienter ago vel loquor: demonstro: fallo, impono sermone, fubdole ratiocinnor, fruftror & eludo, argutor, comminiscor, arte vtor, molior, commentor, vafre fubdoleque excogito, captiose ago, astu callido vtor, τεχνάζομαι. Depon. Accusat. Aristoph. περὶ μὲν ἡμᾶς ἰδίας ἐσφίκασι σοφίζεσθαι, ex arte ago & sapienter: vbi in bonam partem capitur. σοφίζεται τῶν πορφυρέων, purpuram conficiunt, Philostr. in Heroicis, σοφισθῆναι τι ἢ σὺ σοφὸς τῶν ἀπαιδεύτων, Nazanz. in Orat. εἰ τὸ δέον πάσχω, vafre excogita quiddam de petitione. ἀλλ' ὦ σοφισθῶμεν τοιοῦτον, oportet purgationem non dolose agi, Idem Nazanz. ἢ σοφιζόμενον πνὲς ὄντως φασὶν εἶ τὸν σκιλλοῦν, nonnulli cauillo sexum fœmineum lunæ tribuunt, Aristot. lib. 7. Animal. σοφισμένοι μῦθοι, commentitiæ fabulæ, Petrus epist. 2. cap. 1. & 2. vocat πλασμένους λόγους: vel captiosas & argutas expone. Σοφίζομαι, doceor ab alio, percipio sapientiam, intelligo. Xenoph. πανὶ τῷ ξ ἐμαυτὸν ὑμῖν σοφιστὴν, id est, animo agitabamus & docebamur. ἐσφίσται τὸν ἵππον πάντας αὐχμάτους, sapientior euasit cunctis hominibus, sapientior fuit, &c. cap. 4. lib. 3. Regum. ἐσφίσατο Ἡλὶ ὁ κύριος τὸν νεανίσκον, intellexit Heli quòd Dominus puerum vocaret, c. 3. lib. 1. Reg. σοφιστὴν Θ ἀδικοτὰ ἴδρα πάντας, &. omnibus sapientia præstans, Nazan. in Orat. σοφισμένον αὐτὸν, vir sapiens apud Phocylid.

Σοφὸμαι, ὀσόμην, σ. ἴσκω, doceo sapientiam, erudio, eruditum, reddo, reddo sapientem, arte compono, arte confingo. Actiu. Accusat. μὴ σοφίζει πείθεσθαι τὸ ἔργον σου, noli extollere te in faciendo opere tuo, cap. 10. Ecclesiastici.

Σόφισμα, ατος, τό, argutię, subtilitas, dolus, cauillum, fraus composita, impostura, calliditas, inuentũ, ars, artificium, τεχνάσματα, captio, figmentum, vaframentum, fallacia, fictamentum, μήχανημα, ἀφάνισμα, fcitum & artificiosum commentum. Lege Senecam Epistol. 112. Aristophan. τὸ γὰρ σόφισμα ὠφελιμὸν χρῆσμον id est inuentum. Protagoras primus sophisma his qui contentionis studio delectantur, induxit, Laert. lib. 9. Cicer. Academic. Quorum sunt contorta & aculeata quædam sophismatasiæ enim appellantur fallaces conclusiunculæ. Σοφίσματα, ἐξαιρίτα documenta & specimina artis, Aristoph. σοφίσματα χρυσᾶ τὰν, colorum fuci. Nazanz. in Orat.

Σοφισματικὸς, fraudulentus.

Σοφιστὴς, ὁ, callida nimis & coacta interpretatio, ἡ βιαστικὴ καὶ ἐξηγητικὴ τοῦ ἐναντίου.

Σοφιστὴς, inanis sapientia.

Σοφιστικὸς, ὀσόμην, σ. ὀλῶ, argutor: doceo, philosophor, rhetorica profiteor, Hermog.

Σοφιστὴς, οὐ, ὁ, rhetor, præceptor, artium magister, sapiens, doctor rhetorices, simulator, cauillator, captionum artifex, & quilibet artifex. ὀρνίθων σοφιστὴς, lameatorum artifex, & magister à Luciano dicitur. σοφιστὴν ὁ. Et σοφιστὴς ἡδυπαθείας, Isocrat. ad Nicocl. pro philosopho, μήτε τῶν ἀπὸ τοῦ βίου πραγμάτων ἀπείρως ἔχειν, μήτε τῶν σοφιστῶν μανθάνειν οὐδὲν ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι τοὺς. Sic & pro sapientibus & philosophis dixit Arrianus in 6. Καὶ ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰσὶ σοφισταὶ τῶν ἐν ἐθνῶν. Plato in Minoe, ὁ ζῶὸς σοφιστὴς ἐστι, ex Homero Odyss. 18. λογοτέχνου Θ ἢ σοφιστὴς, Demosthen. σοφιστὴς λόγων, rhetor, Plutar. in Lycurgo. in malum Æschin. & σοφιστὴς Sophocli doctus citharœdus dicitur, & apud Eupol. carminum condendorũ peritus. σοφιστὴς ἡδυπαθείας voluptatis artifex. Plut. Olim σοφιστὴς dicebantur philosophi & sapientię professores: deinde rhetores: postremò abiit nomen in inuidiam, vt σοφισταὶ dicerentur qui fictam quandam sapientiæ speciem iactitarent. Cicer. Academ. Quis est nunc hic sophistes? sic enim appellantur hi, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. De sophistis, id est, non planè philosophis multa Lucian. in Fugit. Interpres Thucydid. lib. 3. σοφιστὰς ἡ λόγων ἐὸν σοφιζομένων τῶν ἀκληθείαν, ὑμᾶ ἐὸν ἐν τῷ συμπάντα τὰ γράμματα ἐὸν διάπασιν ἀλλὰ τῷ χρησιμῶν ἀφελημάτων. Plutarch. in Themist. docet qui sophistæ dicantur, & vnde, his verbis: τῶν καλουμένων σοφιστῶν ὁ Θεόκλητος πολιτικὸς, ἡ ὁρατὴς ἐοὶ σωίσειν δικανικὰς μᾶζαντες τεχνικὰς, ἡ μεταχερίτας δὲ τὰ τῆ σοφίᾳ ἐοὶ τῶν ἄσκεση ἐοὶ ἐὸν λόγοις, σεμνεῖ σφόδρα προσῆκεν, eam quam vocant sapientiam, hoc est, rem bellicã, & quandam rerum gerendarum prudentiam & cognitionem ad vim iudiciariam adiungentes, & à negotiis ad vsum dicendi orationẽque traducentes, sophistæ habiti sunt & nuncupati. Rhetores tamen sunt siue præcepta dicendi docerant, siue non. Sophistæ pro doctoribus accipiuntur. Galenus ἐοὶ τῶν φορτικῶν σοφιστῶν ἐπίτηδες ὧδε σοφιζόντων. Et alibi, πολλοὶ γὰρ ἐπιτηδείως ἀφῆκαν ὄργανα πανοῦργα τῇ σοφιστικῇ κεκωμῳδημένῃ χρῆσθαι δυνάμει.

Σοφιστὴς, ὁ, sapientia.

Σοφιστὴς, arguari, sophistarum in morem μοχλοπορεῖν, apud Plutarch.

Σοφιστικὰ, ars cauillatrix, Quintil. lib. 7. cap. 4.

Σοφιστικὸς, cauillator, dolosus. σοφιστικὸς λόγος, captiosa ratiocinatio, captio. σοφιστικαὶ διλήψεσι, depravata complexio, Trapezuntius.

Σοφιστικὸν τὸ, Plutarch. argutantium.

Σοφιστικῶς, mirè studiosius ium sophistarum. Gregor. σοφιστικῶτον Ἀθλίμιος τὸν νέον ἢ πλείους ἢ ἀφορίζεσθαι.

Σοφίστρια, ἡ, magistra, sophistices vel deceptrix.

Σοφοκλεὴς, prouerbio dicebantur ætate Pliinj iunioris adolescentes qui arrogantius & ambitiosius ad causas agendas accedebant non aliam ob rem quàm vt sapientes vocarentur, & audirent grande, illud σοφὸς, seu vt grande σοφὲς clamaret illis turba, vt Martialis loquitur, nam in acclamationibus & plausibus σοφὸς ἐοὶ δεῖν solebat σοφὸς vel σοφὲς seu κρακὸς ὁ σοφὸς. Clau. En mouco plausus & pallidus omnia laudo. Et clarum repeto terque quaterque σοφὸς. vide Erasm. Adag. Σοφοκλεὴς, & Plin. epist. 14. ad Maximum lib. 2.

Σοφὸς, ὁ, ἡ, sapiens, doctus, acutus, fcitus, διξὸς, industrius, consultus, peritus, prudens, fciens, argutus, astutus, callidus, vafer, folers, cordatus, sapientia præditus, bonus, vtilis. Plato in Apolog. Socrat. cum ἐπὶ Præpositione & Genit. ἐπὶ τοῖς ἐοὶ τοιούτοις σοφὸς ἐοὶ, si quis talium callens est. Cum Accusat. ibidem, κινδυνεύομεν τοῦτ' ἐμὲ ἐοὶ τὸ σοφὸν σοφὸς, videor hac sapientia præditus. Ibidem, ἐγὼ γὰρ ὅτι μὲν ἐοὶ σμικρὸν ξυνίσταμαι ἐμαυτοῦ σοφὸς ἐοὶ, ego enim mihi conscius sum nihil neque magnũ neque paruum me scire. Ibidem, οἱ πάλαι σοφισταὶ, in aliis quoque rebus sapientissimi. σοφοὶ τὰ μάταια, vani sapientes, Nazanz. in Orat. σοφὲ τὸ συτικὸν, rei nauticæ peritus. Et cum Dat. Sophocl. κέγει γνώμῃ σοφὸν φῶτα πανοῦργόν τινα, &c. dicit mente sapientem esse, qui talis sit. σοφὸς ὁ λόγος, fcitio præclariffimus, Plato de Leg. σοφὲ νόμος, Herodot. σοφὸς & ἀμαθὴς, contraria, Xenop. Ammon. distinguit à σοφιστὴ. Σοφοὶ apud veteres dicebantur ciuiuslibet opificij artifices, vt Iliad. 4. annotat Eustath. fic σοφὸς ἔφησε τέκτονα, fic & bonum citharœdum σοφὸν vocat Sophoc. πάλαι μὲν οὖν οἱ σοφοὶ τὰ κιθαρῳδικὰ, hæc nobis illi, fi produnt, qui in malis artibus sunt fapientes Nazanz. in Orat. Σοφὸν dicitur non solùm quod fapit, verumetiam quicquid elegans est & eruditum. σοφὰ φάρμακα, medicamenta exquisita.

Σοφόω, μ. ώσω, σ. ωκα, fapientem reddo: alij το φοτίζω.

Σοφῶς, fapienter, apte, ingeniosè, fcitè. Aristoph. πρ. σοφῶς γε τὴν ταχέπειαν.

Σόφωτον, fcientius, Valla.

Σόω, ῶ, in fugam conicior, fugio feu excitato cursu feror. vnde imperat. σῶ pro σῦ ciere apud Hesych. & σύσσω, currat apud Sophocl. in Aiace. Item σώσω curriteapud Callimach. hymno in lauacra Palladis.

Σόω, seruo, κατὰ, ἀρμὸ.

Σαωκίστης, ου, fluuius iuxta Heracleam tutissimos habens & placidissimos portus, quasi fospitator nauarum, Apollon. Interp. libro 2.

Σπάδ ιξ, ικος, ὁ, genus musici instrumenti. Σπάδιξ, τὸν φοίνικος κλάδος Polluci, ramulus è palma ternes. Σπαδὶξ, puniceus color.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, pellem detrahens.

Σπάδιον, ῶ, τὸ, stadium, Dorienfium lingua.

Σπάδων, ωνος, ὁ, spado, i. qui vi castratur, ἐκπωλίας. Sũt etiam spadones, quibus meatus habitu fuo naturali priuatur, vel quia decæcati sunt qui ad penem tendunt, Aristotel. Problem. 27. Sectio. 4. Spadonibus permittitur adoptio à Iustiniano, quia tales fublato naturæ impedimento etiam generare possunt. vide

Ευνέχ. ὅτι τὸ σπ ἔντ. co nucellitur enim in ipſis neruis, qui genitale erigit. Eunuchus autem eſſe poteſt & natura. vide τ σπασ διάζω.

Σπασ́ιν, ὁ, contractio, ſpaſmus. Nicand. in Alexipharm. δεδ σπασ́ινται κώλων Δηθυμίῃ ἐν γόμῳ σπάρτοι μιμεσυγιῷ ἀφορ. Vtitur hac voce etiam Hippocrates libr. 7. de morbis, ὡσ τοῦ σπάσμ, & vt exponit Galenus in Gloſſis.

Σπασ́ιν ἰσχνασ́ιμα, vt in Epig. Τετέα δ' ἀφαρπὰξ χλαῖ σπασ́ινάσιμα μαστῶν. eo loco ſecunda ſyllaba corripitur.

Σπασ́ιν ιομάζ, caſtratio.

Σπάζω, μι. ἀσα, π. ακα, liuello, traho. σπάζε τὸν ἀέρα, aerem haurio. σπάζ τὸ ὕδατ, aquam hauſit, Philoſtrat. in Heroic.

Σπάθα, vel

Σπάθη, ης, ῆ, rudes ſiue rudicula, vt ſpatha, & ſpathula apud Celſum & Columel. vulgò vae ſpatule: inſtrumentum quo aliquid mouetur & agitatur à chirurgis & pharmacopolis. vide Ἐφύμ σπαθ, i. ſpatha, & moueri in vaſe cyprinum vnguentum docet Dioſcorid. lib. 1. à Marcello rudis exponitur, pro virgula. Idem ibidem interpretatur operimentum fructus palmæ. apud Lycophronem, remus. Pollux exponit σπάθιον dici ὃ οὗ κρέμανται οἱ τῆ φοίνικος βότρυες: cuius vſus eſt apud Herodot. & Xenoph. vide Σκεύη. Spathe Græcis dicitur arbor quæ & ἐλάτη, i. abies, cuius lachrymam quoque ferè ſpathen appellât, teſte Hermol. in Corollario Dioſcor. qui lib. 1. apud eundem σπάθιον, palmam abietem interpretatur. vide Ελάτη. ὁ ὠφ ἀρίλιμ ἀδὲν φρόνιμ ὑπὸ τῆς σπαθ ἢ ὑδνεια κατὰ δὲ ὑδύσμορ potius δὲ ὑδ μακρῶν. Theophr. hiſtor. plant. lib. 2. cap. 8. palmitem vertit Plinius libro 13. cap. 4. Mas, inquit, in palmite floret: fœmina ciba florem germinat. Gaza, mas primùm ſuper ſpathâ floret. fœmina fructum ilicò oblongum præſtat: de palmis. idem ibidem, ὅταν αὖξῃ τὰ ἄρθρ ὑπτιώντες τῶν σπαθίων ἀφ ἧς τὸ κλῆτος, id eſt, dum floret maſcula, ſ. palma, ſpatham abſcindentes, qua flores emergunt, &c. ἐν φοίνικι σπάθη τῆς πετιολιᾶς, arcus ex palmarum ſpathis facti, Herodot. libro 7. ita Valla.

Σπάθη Hippocrati τὸ ὠθόνιον, i. ὠμοπλάτη, ſcapulæ. Σπάθη, ſpatha Apulcio, i. gladius maior & latior: nâ minor breuiórque ſemiſpatha à Vitruuio vocatur. vide Σπαθίον, vnde σπαθόφυλλα dicit eſſe Theophraſtus hiſtor. primo cap. 16. piceam, pinum & cedrum. vbi tamen legitur σπανόφυλλα. Plinius lib. 16. cap. 24. folia capillata habere dicit. Σπάθ apud Pollucem de equis, τὸ ἐκκρεμόμενον τῶν ἡνίων παραγνάθιδος ξύλον. Σπάθ apud Pollucem eſt etiam ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, inſtrumentum textoris, cuius pulſu tela arctatur denſatúrque. Σπάθαι, coſtarum oſſa, Pollux.

Σπαθάλιον, τὸ, ὁ σπάθης, termes, ſpathalium Martiali. vide Σπαθιλία.

Σπαθόω, μι. άσω, σ. ακα, ſ. licium inculco τῇ σπάθῃ vel ſimpliciter texo. exponitur & prodigè licia telæ addo & inculco τῇ σπάθῃ. vt apud Ariſtoph. in Nubibus. ἢ φασὶν ὑγιαίνειν κλῶσ σπαθόειν. vnde metaph. ſignificat. conſumo, prodigo facultates, minuo, diſſipo, helluor, dilapido. πρωϊὸν, intemperanter ſuperbio. idè Lucian. ἢ κἀκείνου αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡβῆσαι τὸ κτῆμα. vtitur etiam hoc Demoſt. pro ſtruo, ἐν τοῖ ἀδ φορ.

Σπάθ, ὁ, vide in Σπάθα.

Σπάθνια, ακτος, τὸ, denſitas, πύκνωμα.

Σπαθ πός, ὁ, denſatus: vt σφόδρα σπαθ πὸς cui licium largiſſimè additum eſt.

Σπαθ ωρός, ſerpens de quo Aëtius lib. 4. Serm. 1.

Σπαθίζω, ſpatula agito. item ſpathula oleum, ſeu vnguêtum è lecytho exemptum illino. Heſyc.

Σπάθιον, οἱ, ceruorum genus, ab ἐλάφοις differens vel ſpecie, vel corporis, vel magnitudine. Euſtath. Iliad. 8.

Σπαθίον, ν, τὸ, ancipitis nouaculæ ſpecies, quo inſtrumẽto chirurgi fiſtulas aperiũt. Paulus Ægin. lib. 6. cap. 90. ὃ δὴ διαμένιδ ἡ σύριγξ τοῦ ὠμαπλάτ, ἢ σπαθίου συρηγοτόμου. Vide Σπάθη.

Σπαθίσ ης, & σπαθίσ ῆρ, (vt ſcribunt nonnulli) animal ex craſſo in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens vt Aet. tradit.

Σπαθίς, ίδος, ἡ, tudicula qua athletæ in gymnaſio ex lecytho oleũ corpori ſolebant inungere quum inungebantur. Euthemius apud Pollucem lib. 10. cap. 26. τῇ σπαθίδι τὸν σπαγανὰ μεν ῷ ἠλοιῶ νίμ ἐμέρατο. Item veſtis σπάθη contexta. idem libro 7. cap. 10. & Heſych.

Σπαθίτης οι, ὁ, οἶν σπαθίτ, vinum ex palmulis quæ & dactyli & cariotæ dicuntur: vinum palmeum quod capiti noxiũ ſcribit Plinius lib. 24. cap. 17. Nam palma Græcis ἡ φοίνιξ, ᾗ σπάθη, ἡ ἐλάτη dicitur. Galeno authore.

Σπαθιώλιον, ἡ, ſpeciliũ latum. vide Μύλη. Apud Hippocrat. σφόδρα λον μύλιον, Galenus exponit σπαθομύλιον.

Σπαθ φυλλα. vide Σπάθη.

Σπάιον, μ. αρόν, idem quod ἀναπέρα. trepido, palpito, ſalio, efflo ſpiritum. Neutrum abſol. lib. 4. Epigr. ὁ ὠφ γὰ πάϊόν σπαιρῇ πόδας, palpitat. & lib. 6. περὶ ἑορτῶν σπαίρει τὸ μεγίστου, nutrã adhuc palpitantem vetulitum i. ἐλπόμενον ἢ σπαιρίζοντα.

Σπαλακία, oculorum morbus, cæcitas.

Σπάλαξ μαος, ὁ, talpa, pro σπάλακι dicta σπᾶν τὸ σπαῖ teſte Etymologo quoniam ſemper terram vnguibus ſuis vellicat & fecat. Item genus herbæ, Theophraſt. lib. 1. hiſtor. plantar. c. 11. vbi tamen Gaza aſpalax exponit.

Σπάλαθρον, τὸ, apud Pollucem inſtrumentum eſt ἀρτοπωλῶν, quod σκαλαθρον vocatur inſtrumentum quo ignis & prunæ ἀθροίζονται.

Σπαλίς, nouacula, ψαλίς.

Σπαν ύστομαι, turbor, laceror.

Σπαλίονες, inquit Suid. πλήγματα μηχανικά. Agathias, Οἱ δ ὁπλῖται σπαλίονα ὑπολάζον. Eſt verò Σπαλίων, πλῆγμα ἐκ λυγῶν, ἐξ ὀργάνου τινὸς ἐξεργαζομένου, ὃ καὶ νῦν τε τῶν πυκνώσεως, ἢ ἀμφιφορέως τοῦ ἐκατὸν τὸν πλοῦρα ἢ ἐκ τῶν κρίκων ἀδρῶς τε ὑφαινόμενον τὸ ἐκφορτίον. Muſculos Latini vocant, & pluteos: nos vulgò taudis, & bions, nonnulla tamen differentia.

Σπαναικὸν ab Architrenio Adriopolit. vocatur, olus quod vulgò vocamus aſparagus. Aſpanar eſt Arabum, & denticulatum olus Plinij, atriplexque Hiſpanienſis Hermolai. Cæteri authores veteres tùm Græci tùm Latini videntur ignoraſſe.

Σπάν, ης, ῆ, paupertas, raritas, penuria, inopia.

Σπανία, idem quod σπανίς, σπανιότης, Heſych.

Σπανία, ἡ, Hiſpania, Paulus cap. 19. ad Romanos.

Σπανιάκις, raro, Hermog. de Inuentione.

Σπανίζομαι, &

Σπανίζω, μι. ίσω, σ. νισα, indigeo, careo, rarus ſum, rarus fio. σπανίζω tamen plus eſſe videtur quàm σπανίζειν, vt Σπαρτιᾶται δεῖν plus δὲ quàm δέκα ἐθέλειν. Planudes in Catone cum Accuſatiuo, ὅσα πολλὰ σπανίσ ης, & c. 1. ne quo egeas, ne tibi quid deſit. Ariſtophan. cum Genit. in Nubibus, σπανίζειν ἀργυρίᾳ, argenti laboras penuria, rarum habes & paucum. δέκα τάλαντα ἐσπανίζον, rerum neceſſarium penuria laborabant. Plut. in Camil. σπανίζων ἡβῆ ἔθνεσιν, egens neceſſariis. Σπανιάζω, rarior. Theophr. hiſtor. lib. c. 10. ὅθεν τάντα σπανιάζ ον.

Σπάνιος, ος, ον, rarus, paucus, infrequens, rarus inuentu, perrarus, pereximius, Interpr. Thucyd.

Σπάνις, ιδος, ἡ, & νεως, ἡ, raritas, egeſtas, penuria, λοιμὸς, ἀλλ' ἐν νεως ἐν τῇ πόλει, auri verò in vrbe penuria erat, Plutar. in Cat. I. Plato in Epiſt. χρυσὸς ἢ σπανις ὑπὸλ ὑμῶν ἐδὲ πεπόνηκε, auri defectu pereuntem aliquem nullus poetarum ſcripſit. σπανις in raritate in penuria. ἐκ σπανις χρημάτων, Demoſt. ἐκ σπανις κρυσίων, penuria laborare, Hermog. διὰ σπανις σῖτου, Iſocrat.

Σπανιότης, idem quod σπανις ἡ σπανίς, Heſyc.

Σπανιότ ς, ος, ὁ, cuius copia & penuria eſt, tarus. Sophocl. in Oed. Colon.

Σπανίως, rarò, parcè.

Σπανιώτατα, rariſſimè.

Σπανιοσιτώνται, cui rara barbaricũ opponitur διαπυρώνται, apud Plucem.

Σπανός & σπάνιος, ος, ὁ, rarus, qui non vbique nec ſemper reperitur ideoque preciosus. exponitur etiã parcus, ſ. aucus. Epigr. Plut. Ariſtot. Rhet. lib. 1. Item rarus, i. minimè denſus. Heſyc.

Σπανοσιτία, ας, ἡ, penuria annonæ, σιτοδία, Xenoph. Ἑλλην. lib. 4.

Σπανόσιτος, penuria annonæ laborans.

Σπανόφυλλ, rara folia habens, Theophr. libr. 1. hiſt. plant. c. 16. gend. σπανόφυλλα. vide Σπάθη.

Σπανύδρ, cui raræ ſunt aquæ, minimè aquoſus, vel aquæ penuria laborans. σπανύδρα σύκα, ficus in quibus non multum aquæ ſi ſucci ineſt.

Σπάομαι, σπάσω, traho, ἀφέλω.

Σπάσμα, ατος, τὸ, laceratio Cic. ſeu fruſtum rei dilaceratæ ἢ ἐρεμία, ἢ λόφευμα, auulſio, q. diſcerptio, diſſipatio. Plut. σπᾶ ἀφρυσ ἢ σπασμάτων ἐν ἐθνῶν.

Σπασματώδ ς, μαι, η σπασμωτώδ ς, vociferatio quę ipſum gutturis ruptura videtur.

Σπασμός, ῶ, ὁ, conuulſio, σπάσμα, laniatus, laceratio.

Σπάσ ης, laniatus, laceratio, Cic.

Σπασ άλλ μ, μέλω, σ. ακα, vnguibus lacero, Polluci: ἀμόσαν Homo vellico, dilanio, diſcerpo, Actiũ. Accuſ. ἐμοῖν ὃ σπασ άλισεν τὸν ἐμὲ χιτῶν ὑπὸ δικτύλων, ἃ πᾶρδὶ κᾀδόσιν, Gal. l. 1. ad Gl. vomere ſi proritare ſtomachum indiris digitis vel pennis, i. laceſſere.

Σπαραγίζω, μι. ίσω, σ. ικα, τὸ σπαραγανῶ. Heſiod. in Theog. τὸ δ σπαραγάνωσε μέγαν λίθον ἐγγυάλιξε, faſciis inuoluens.

Σπαραγάνιον, ſparganion herba, Dioſcor. lib. 4. c. 22. quam ſic dictã putant, quòd foliis eius latis pro faſciis vterentur.

Σπάραγανος, ου, ὁ, faſcia, pânus quo inuoluuntur infantes, cunabula.

Σπαραγανόω, faſcia inuoluitur.

Σπαραγανόω, faſciis inuoluo. vnde Lucas Euang. c. 2. dixit de Chriſto ἢ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, faſciis inuoluit ipſum. Latini faſciare dicunt. cf. lib. 8. & c. 8. Rurſuſque ſub ala ſua faſciari debet. vtitur & Spartianus cum Martiali. σπαργάνιον ἐρίου κώνης, cunabulis ex lana obuoluunt, & faſciis alligant, Ariſtot. libr. 7. Animalium.

legitur

legitur & σπάξεν.apud Homer.hymn.in Apollin. σπάξεν δ'ὲ φασι κλῶσα quod per syncopen dictum videtur pro ὲσπαργάνωσαν aut ὲσπαργάνισεν. elisa fyllaba ασ & γ in ξ mutato,in quas literas ipſum ξ reſoluitur.Heſ. tamẽ σπάξει exponit etiã σαβάξει innues ex σαβάξω συγκλόφω.Σπαργάνομαι,faſciis inuoluor. σπάργανωσ,ωσπάργανον.

σπάργανος,ου,ὸ, malum eſt quo mulieres iam recentes à partu laborant , quum ob lactis copiam mammillæ tumefactæ ſic diſtendumtur , vt redundantiam vix ferre queant. χονδρώντες μασθοὶ ὴ σπαργάνουσι.Idem Dioſcorid.lib.3.de Mentha,μασθὸν τὸ σφίγκτηρ ὴ σπαργάνωσι ἀναχύσεις.mammas ſi tendantur, aut lacte turgeant, compeſcit. ὑδρωφιζῶν verò quo vtitur Syneſius in Epiſtol.non tam turgidas lacte mammas ſignificat,quàm earũ immoderatum incrementum. Plinius ſororientes mammas vocat lib.31.cap.6.

σπάργω,με,σω,π.ασα,Σπαργάνω,τumeo & diſtentus ſum propriè de verbibus dicitur vſque adeo lacte diſtentis , vt rupturam minentur , & præ nimio tumore lac ſtillent. Euripid. in Cyclop.Idem in Bacch.Plut.lib.5.de Repub. dicuntur & arbores σπάργειν quarum cortices ſucco turgeſcunt.apud Theophraſt. Item homines quorum cor acceſſum alicuius rei cupiditate & libidine intumeſcit & præſertim ij qui pruriunt libidine venerea.apud Plut.

σφρα,vel σαυρη,ῆς, ἡ , libido propriè qua matres diſtenta lacte vbera exinanire cupiunt.Gal.in lexicon Hippoc.

σφῶ,ſalto & moueor vt piſcis.Etym.pot.Σκαρ.

σφύρνον,τὸ,corbis,ſportula,Pollux.

σπανιόθ-ν,ὸν,raros habens canos.

σπανὸς,ratus,paucus,tenuis,diſperſus.

σπάθ-ν,piſcis genus,Etym.& in Epigr.

σπάρτα,Sparta.Tauſan.in Bœoticis , ἡ μετέραμε βουλὴς Σπάρθη μὴ ὑπαίσητε δόξεν,Conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum , Cic. Tuſcul.5. Σπάρτη,ὴ σπάρτιον,τὸ πλέγμα,Pollux.funis ſpartens, ſeu reſtis partes.

σπάθη,ης,ὴ,vt volunt, filum, linea, carpentarij rubrica,ſcirpus. ſed σπαρτὴ fœminiunm eſt à σπαρτὸς.σπαρὸν ὴ ἀρχέα,vrbana & agreſtis,Gaza.

σπάρτος,ῳ,τὸ,ſpartum vel geniſta, genus fruticis , de quo Dioſc. lib.4.cap.248.

σπάτὸν,funiculus.σπαρτίον τὸ κόκκινον,funiculus coccineus,cap.2. Ioſue.σπαρτίες,funibus,Ariſtoph.

σπάτον,ου,τὸ,funis,rudens,Iliad.β, ὴ σπάθη κλίνωτος, i. τὰ χοιτία.

Σπάθιν,ῳ,τὸ,ſiue σπάθης,ῳ,ὸ, ſpartum genus vtilium idẽ cum geniſta,vt nonnulli volunt.at Plin.lib.2.4.cap.9.Geniſta quoque vincuſi vſum præſtat dubito an hæc ſit quam Græci authores ſparton appellauere, quum ex ea lina piſcatoria apud eos factitari docuerint:& nunquid hanc deſignauerit Homerus quum dixit nauium ſparta diſſoluta. nondum enim fuiſſe Africanum vel Hiſpanum ſpartum in vſu certum eſt quũ ſutiles fierent naues, lino tamen non ſparto vnquam ſutas. Idẽ Plut.lib.19.c.2.dicit herbam hanc ſponte naſci nec ſeri poſſe, eſſeque proprie inncum aridi ſoli:rutilicos Africanos & Carthaginenſes Hiſpaniæ ſtrata inde conficere, calceamina.item paſtores ſibi veſtes inde texere:magno eſſe in vſu nauium armamentis machinis ædificationum aliiſque defideriis vitæ:neuulſum & ſiccatum ſi vſus requirat aqua macerari, aut.ſi neceſſitas vrgeat calida perfundi Aëtius lib.1. σπάρτον, ὃ σαρὸν ὠνῶ ὑδρεῖον σὺ ἀμπέλους θερμούσιν,apud Homer.igitur.Iliad.β, vbi ait Καὶ ὃ σὺ ὑδρεῖον σὺ σπάρτα λύσωσιν exponendum funes nautici è ſparto texti: rurſum tamen alij,ſparti vſum in Græcia tunc temporis incognitum fuiſſe aiunt.vt Varro apud Gell.lib.16. c.4.Ego ſparta apud Homerum non plus ſpartum ſignificare quam σπάρτος, qui dicuntur in agro Thebano nati. in Græcia ſparti copia modò cœpit eſſe ex Hiſpania.neq; ea ipſa facultate vſi ſunt Liburni ſed hi pleraſq; naues loris ſuebant:Græci magis cannabo & ſtupa , cæteriſque ſatiuis rebus , à quibus σπάρτα appellabãt.quod quum Varro (inquit Gellius) ita docuerit , dubito hercle , an poſterior ſyllaba in eo verbo quod apud Homer.eſt acuenda ſit:niſi quia voces huiuſcemodi,quũ ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem cõcedunt,diuerſitate accentuum ſeparantur.

Σπαρτοπόλος apud Pollux.quaſi reſtiarius, qui ſparteas reſtes cõficit:vt qui has vendit σπαρτοπώλης vocatur.

Σπαρτοπώλ-ν.cuius ſparſi ſunt per tempora cani.Poll.lib.4.

Σπαρτὸς,ὸν,ὸ,ſeminatus,ſatiuus,in genere Fœmin.σπαρτὴ, Dioſc. lib.3.cap.45. & σπαρτὸ ἀνδρες viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis prouenerunt.Euripᵒ.

Σπαθῶσω,contuſſum eſſe.

Σπάσμα,ατος,τὸ, contuſio, σπασμοὶ,contorſio, Plato in Timæo. σπάσματα,diſtentiones, conuulſiones, vulſa, Ruell.conuulſa, Hermol.σπάσματα λαμβάνει,conuulſis corripitur,Gaza in Problem. Ariſtot. vide Σπασμός. Σπάσμα,gladij acies nuda & è vagina edũcta,mucro τῆς ξίφους ἀκμὴ. Plut. in Othone , ἀνοῦν ὃτων ἀυτὸ ξεμὸν , ὴ σπάσμ ὴκατακόψαι τὸ σπάσμα σολιὸν χρόνος , mucronem diu tetauit & exploratuit.Similis eſt locus apud eundem authorem in Catone Vticenſi, Τὸ ὀγχρίδιον λαβὼν,ἔσπασσατο τὸ ἡφαιστόσιον. ὡς δ' ἐδόκει αὐτὰ τὸν ἀδέρκ , ὴ τὸν ἀκμὲν διαβρύουσιν, &c.

Σπασμάτια,τὰ, distentiones , Gaza libro 9.hiſtor.plantar.Theophraſti.

Σπασματώδ-ς,conuulſionis ſpeciem gerens,cuellens,conuellens.

Σπασμὸς,ῳδ,ὸ,contractio,conuulſio,diſtenſio neruorum Cornel. Celſo lib.2.cap.1.contractio neruorum Plin.& cõtractio ſimpliciter lib.22.cap.23.Confer cum Dioſcoride cap.de laſcripit. Σπάσμα, proprie neruorum & muſculorum affectus eſt. Ariſtot.lib.7.Ani.c.12. ait infantes ante ſeptimum diem σπασμῷ, i.conuulſione interire. fit autem conuulſio reductis ad ſuum originem neruis vel muſculis:idque vel inanitione, vel ficcitate , vel repletione. σπασμοὶ ὴ σπάσματα conuulſa dicuntur à Latinis,quod malum Galen. in definitionibus deſcribit. Eius tres ſpecies vide in τέτ-ν. Σπασμὸς κωμώδ-ς, inquit Scribonius Largus,cum in vtramlibet partem depraua eſt ſpecies.

Σπασμώδ-ς,conuulſiuus vt σπασμώδης πάσχε conuulſiuus affectus.

Σπασικὰς,οῦ, ὁ, trahendi ſeu extrahendi vim habẽs ſpaſtici Plinio dicuntur qui τῷ σπασμώδει πάθει ſunt obnoxij.

Σπαστηρίζειν,turbare,ταράσσειν,Heſyc.

Σπάσπαγξ,ῳ,ſpatangus,ſpecies echinorum , Ariſtot.lib. 4.Animal. Et Athen.lib.3.

Σπαταλᾶω,in deliciis viuo,voluptuariam vitam dego,τρυφῶ, Heſyc. In Epiſtola Iacobi cap.5.Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, ὴ ἐσπαταλήσατε:Interp.in deliciis vixiſtis ſuper terram, & laſciuiſtis. Sed duo verba Græca per auxeſin poſita ſunt ἐν τῇ ἀβροδιαίτῳ ὴ ἐν ἐπιθυμητικῇ.Dictum volunt ἀφ' ἧς σπαταλη,vt ſit. Σπαταλὴ cibi genus delicati, atque ſcitamentum aliquod : vnde & pro lautitia atque delicijs, & luxu ſumatur.Sed quid ſi ἔστ-ν τὸ Σπαθαλεῖον dicatur?ſcribendúmque ſit Σπαθαλᾶν; Eſt verò Σπαθάλιον,muliebre ornamentum armillæ loco & brachialis, quod & ſpathalium Latini dicunt.Tertullianus (vt dictum in voce Δεσμὸν)lib.de cultu fœminarũ, Neſcio, inquit,an manus ſpathalio circũdari ſolita,in duritia caten æ ſtupeſcere ſuſtineat. Plin.lib.3.c.25.Iuba tradit circa Troglodytarum inſulas frutices em in alto vocari Iſidos plocamõ,corallio ſimilem, fine foliis:præciſum mutato colore in nigrum durefcere. quum cadat frangi. Item alium qui vocetur Caritobelpharon, efficacem in amaroriis : Spathalia eo facere , & monilia fœminas. Dixit etiam Claudianus in epithalamio,

Et grauibus Spathale baccis diadema ferebat
Intextum rubro quas legerat ipſa profundo.

Vbi nymphæ Spathale nomen à ſpathaliis tribuit. Etiam nũc ex corallijs fiunt ſpathalia punicei coloris ſiue phœnicei , ἰ. φοινικὰ χρώματος,qui color ἐν τῆς σπαθᾶς(id eſt termite palmæque ramo cum fructu puniceo(primùm arriſit, ὴ τὰ σπαθάλια commonſtrauit. Quod his verbis idem Plinius innuit lib.13. Folia palmarum cultrato mucrone laterib. in ſeſe bifidatis bellas primò demonſtrauêre gemmas. Quin & σπαθάλιον, τὸ βύσιον, ὴ Σπάθη,i.termes, ſparhalúmque in hoc ſignificatu , de quo Epigramma apud Martial.

Σπαταλὴ , cibus , deliciæ , ἡ τρυφὴ, voluptas , luxus. vide Σπαταλᾶω.

Σπαταλήματα,luxus ſumptuum,in Epigr.vide Σπαταλᾶω.

Σπαταλίον,ornamentum fœminarum: à σπάθη, potius σπαθάλιον. vide Σπαταλᾶω.

Σπαταλῶντες qui dicantur,vide apud Athe.lib.8.

Σπατιθ-ν,ῳ,ὸ,coriaceus.

Σπάτιλη,ης,ὴ,hominis excrementum,ſtercus ſiue merda non ſolida ſed humida ac liquida,σκῶρ,πλῶμα,πλεῖσος,id eſt Polluci, αἰθρῶπου κόπρος. Vtitur hac voce Hippocrates , Galenúſque exponit τὸ ὑγρὸν ἄπο χόρτου. Apud Dionem hiſtoriæ lib.μς, Calenus orator ita exprobrat Ciceroni , Καὶ γυμνὸς ὲν γυμνοῖς αὐξῆσεις,ὴ οἰκεῖ ῥατ(leg.οἰσπάτας vel οἰσπάκας)ὴ ὑσπάκους ὴ σπατίλας συλλέγων,ἄλλος Σπατίλας alij accipiunt pro raſuris corij quæ Σπεύσματα,vel pro iis quæ recidione corij quæ ſcalpro fit,abſcedunt eiiciuntúrque,i. recidamenta, vt verbo Plinij vtar , proprióque nomine σμιλεύματα ab Ariſtophane dicta. Idem Comicus in Pace,ἔξ κάπῆ ἀπαρῆς τῶν σπατίλων ἐδίδει. Comment. Σπατίλη,ἡ ἀδρομοῖρα κόπρος,ὁ τὸ Χοιζουμα ἢ βυρσᾶν τὸ μικρὸν,ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων.

Σπάτις,ῳ,ὸ,corium,pellis.

Σπάω,μάσω,π.ασα,ασθ,vello,tráho,ſtringo,ἑλκύζω, contorqueo, abduco,educo,attraho,contraho.Ariſtoph.Veſpis, Οὐκ ἀφέσασιν ἀφεῖναι,ὰς εἰρωτικὰς,ἵνα σὲ τὸν ἐκπέμψειας.Βδελὰν' ὡς ἔστασιν.Ταυτὶν' ἐγὼ γὸ ἠδέωμαι τηχνικὰν.Quo loco altudit ad prouerbium, Αὐτὸ μὲν ὠφελῆσε ὐδὲν ἐ σπασιν. Τὸ ξίφος σπᾶν ſiue σπασάσθαι , enſem ſtringere.Idem Comicus in Ranis , Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μὴ ἐδεῖτο δικῶν, enſem educebat.Syneſius in Epiſtol. Εὐοπτιο, Ὁμῶ ἐρωτᾶτε ἀπάτητε ἐ σπασαμένους μαχαίρας,pro ἐσπασάτε. Stra-

bo lib.4. Ἀφροπάτ ὁ ὑπερήφανος ὑστατιμῶν· τὸ ἔβρθι. Σπάσι, de bibente magno hausto, i. poculum exhaurio & exsicco. Suid. σπασάτω· ἀκρούτω, hausto meraco. Athenæus in princip. 14. Τὸν Διόνυσον οἱ παλαιοὶ μανόμβριν λέγουσιν, ὅτι τὸ τῶν πλοίων ἀφαίτου σῶμα, ὁρμζόμενοι γίνεσθαι. Idem, Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καλεῖ ποτήριον, ὅπερ ἡμεῖς ἔγκυαθον. Pocula trahere, imitatione Græcorum ita dixit Horatius Epod. Ode 14.

Pocula lethæos ut si ducentia somnos.

Arente fauce traxerim. Translatè verò dixit Nazanz. in Orat. ὡς σπάσῃς θάνατον, ne mortem hauris.

Σπέσμα, funis.

Σπάω, sequere, ἑρίπτου, σπωμαλνθῆναι, Homer. à σπόμαι.

Σπέος, τὸ, specus, antrum.

Σπέος, τὸ, τὸ σπέιον, vel σπείαος, τὸ, spelunca, pro σπέος, i. σπήλαιον, Homer.

Σπείρα, vel σπεῖρα, ας, ἡ, spira, flexuosa linea otbésque in sese non recurrentes, quales in spiris serpentium, & in complicatis conuolutisque rudentibus. A qua figura flexuosæ lineæ etiam apud Latinos spira vox multis rebus assignata est. Nam apud Plin. Capnites plurimis spiris fumida. apud Virgil. anguis se colligit in spiram: Et Seruius spiram fumibus nauticis attribuit. Dixit que Iuuen. Satyr. 8. de pilei subligaculo siue ligula, de faucibus aurea quum se

Porrigat & longo iactetur spira galero.

Nec non spiræ, apud Plin. lib. 19. cap. 35. in cęsu ponuntur mulierbris ornatus: vulgò vocant *dorures & brodures*, quæ draconis nomine à Græcis vocari diximus, in voce δράκων. Spira etiam siue spirula Seruio, basis est columnæ (præfertim Ionicę Polluci) vnius tori, aut duorũ, vt ait Fest. Et apud Vitruuium lib. & cap. 3. præcipitur, ne spirarum proiectiuræ procedãt extra solidum. Cato item spiram posuit inter pistor. s opera cap. 77. Et pro cohorte hominũmque caterua, Ennius. Σπεῖρα, inquit Suid. πεζὸς τραπεμικὴ φάλαγξ. Sic Act. cap. 21. legitur, ἀπὸ σπείρης τοῦ χιλιάρχου τῆς σπείρης, tribuno cohortis. Matth. capit. 27. sic ferebatur, σωυάγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλων τὴν σπεῖραν. Idem Suid. Σπεῖρα, ἡ συστροφὴ τῶν κοινῶν. vnde parœmia, ἓν σπεῖρα κοινὸν τὸ ἀνυχάλωτον, σπεῖρα (inquit Beza) contortum funem declarat ex multiplicibus funiculis ita circumuoluta vt in se non recurrãt: inde factum vt pro multitum caterua accipiatur Matt. cap. 27 & apud Ennium vt Festus testatur: sed & apud Appianum σωμυλίων. Σπεῖρα de spira draconis: quod ἑλικτὸν, ᾗ ὁλκὰς, ᾗ σπείρωμα vocatur. i. τὸ ὄφεως συστροφή. Ælianus, Ὁ δὲ θράκων παῖς σπείρας οὐ ποιεῖ σωμαγαγὼν, ἑφυλαττὸν ἀπαθεῖς. Aratus de Hydra sydere, Ἡνιοχὸς εἰλεῖται, κεφὴ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσον Καρκίνοι ἰκέλεται, σπείρα δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος,

Conuexóque sinu subiens inferna Leonis. Cicero.

Σπεῖρα de arborum materia: Theophrastus hist. lib. 5. cap. 3. Γίνονται δ' αἱ σπεῖραι διὰ χλιδὰς τε ἢ κακοτροπίαν. σπείρασι δ' ἤκιστα σπεῖται ἡ ἔλατος ἡ πεύκη (legend. συστροφὴ πεύκη αὐτῇ μείζων, ἢ κυλίκαις οὖσαι χαμῶδες πλέουσι, &c. Ex quo Plinius dixit lib. 16. cap. 39. de cædendis arboribus loquens. Publicum omnium vitium vocant spiras, vbi conuoluere se venæ atque nodi. Idem Theophrast. hist. lib. 5. cap. 6. Ἔλατος ligna esse ait, οὐκ ἐχόντας συστροφάς. Gaza σπείρας orbes vertit nimis laxé. Distinguit ita Ouidius de serpente loquens Met. 3.

Immensum spiris facientibus orbem.

Σπειροπόλημμι, ἀσάμαι, π. ἀμαι, contrahо in spiram, sicut serpens vel canis dormire volens, Depon. absol. Dicitur etiam Σπειρόω, σπειρῶ, Suid. vnde σωειτσπειρωμῷ.

Σπειρώμ, ατος, ἡ, Spira, a, frutex lentus & vitilis ita vt in spiram torqueri possit, vnde & nomen ἀπὸ τῆς σπείρας. fructum fert in summitate racematim, rubrum & maturitate nigrescentem. Apud Theophrast. hist. lib. 1. cap. 23. ὁἱ δὲ δαμιωδῶν ἀκεφάλεστα sunt, erica, σπειρώμα, & vitex. lib. 6. cap. 1. corrupté scribitur σμηρέα: nec alij rectè σπείρεα emendarunt. Et apud Plinium ita scriptum lib. 21. cap. 9. Ergo in coronamenta folio venere melotron, spireon. &c. scribendum verò spiræon. Est autem Spiræa, ea planta quam deceptus Ruellius pro halimo accepit: eadémque quam pro Viburno Matthiolus rei herbariæ peritissimus tamen, pictura expressit. vulgò vocamus *blanche-puteam*.

Σπειωφόβια, τὰ, magna animalia venenata, quòd iis spira caudáq; velut oneri sit. Nicander in Theriacis, Οὐκέρας ἐφ' ἡμῖνου σπειροχρόα κνώδακα γαμφεῖ ἰὸν ὠμηνοῦν. Interp. Τὰ γὰρ τῆς σπείρας βαμμοδόμενα, τὰ μεγάλα ἕρπετα διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς, σπειροφόβια κεκλεῖται.

Σπειρηδὸν, cohortatim, per cohortes. Item in orbem, instar serpentis, conuolutim, ἁθροπληγμένως.

Σπείρημα, serpentis conuolutio, spira, volumen. Dionysius de Situ orbis, ᾗ ἐς σπείρημα φανέντων. vide Σπείρα. Σπείρωμα, semen, τὸ σπέρμα. Nicand. in Alexipharm. Ἡ γὰρ σπείρημα ἢ ἀμφιελίσσεται καυμάνι.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem circumuolutus. Od. ξ. Gram matici σπεῖρα, τὰ, exponunt ἱμάτια, ἃ ἐπὶ τὸ σπείρειν, ᾗ συσχεῖν ἐν αὐτοῖς. Aliis σπεῖρα sunt πλαγκτὰ ἀμφιβλήματα, Lintea. vt Vlysses apud Poëtam, καπὰ σπείρα ἀμφιέλισσεται. Sed nõ solum viles & pannosæ vestes ita vocabantur, verumetiam pretiosæ. Pollux, Σπεῖρα δὲ καὶ τὰ ἑκὰς μόνον, ἀφ' ἃ τὰς ἀμπίσεις ἐδόκουν ποιεῖσθαι καλεῖν ἡμεῖς. De sepulchrali vesti linea, apud Hom. Od. lib. 24. Λίνεα ἄπερ σπείρασι κέιτ' ἐν πολλὰ κτιπόσας. Didymus, σπείρῃ, ὕφασμα δυσκίνητον σπειρωμῷ, ᾗ σπαρτασθαιῷ τῷ αὐτῷ σειστῷ δύμῳ, ᾗ ἱματίοις, vt alibi, σπείρα καὶ ἀμφιέλισσα. Σπείρῃ, etiam pro vocabulo exponunt, ᾗ αὐτὸ τὸ ὑφαίνειν.

Σπειροπόλης, ου, ὁ, venditor ἱρῶν σπείρων, veteres & tritas vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Poll. lib. 7. c. 18. & σπειροπώλις ἀγορὰ idem quod ἱματιοπωλὶς ἀγορὰ, teste eodem.

Σπείρω, μι, πρὸ, ἀσπείρησα, ἀδ. β. ἔσπαρμαι, semino, semina mando, lo semen credo & committo. Translatè dixit Paulus cap. 6. ad Galat. Ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει, quicquid enim seminarit homo, hoc & metet. σπείρειν ἐπιμιγνύμενον, serere ingrum institiæ, Nazanzen. in Orat. εἰς τὸ βαπτίσμα. Σπέρμα ἀγγεῖον, semino agrum. Σπεῖμα, gigno. Sophocl. ὃς αὖ σ' ἔσπαρε, qui te generauit. σπείρειν σπέρματα παιδικῶν, semina mandare concubinis, liberos ex concubinis suscipere, Plato in Legib.

Σπειρωδίης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, spiræ similis, orbe spiris suis faciens. πλοκάμων σπείρωμα ἱρῶν ὑμένα, Nicand.

Σπείσπεδμι, & σπείσω pro ἔσσεισα pertinent ad σπένδω, & σπένδομαι.

Σπέσπεγδ, libatio, σπονδή.

Σπελεγέων, vide Σπυπόμεδα.

Σπελαύω, fonitum edere in coitu, coire, τὸ σωυσπάζειν, ἀφ' ὃ τὸ παιδεύω, inquit Aristoph. Comment. in Pluto. Et

Σπίλαιωμι, τὸ, ἐχ' ὃν τῆς σωυσπίας.

Σπέλεθος, ου, ὁ, ex ferumentum, fimus, stercus, Interpres Aristoph. de Plutis.

Σπέλης, muliebre vestimentum. ἱματισπελίδιον. Suid.

Σπέλλεται, ου, ὁ, Ἀολικὲ, armilla, Æolice pro ψέλιον.

Σπενδέιον, ου, τὸ, σπονδεῖον, vas libaminibus dicatum, i. κύλιξ (inquit Athen.) ἐν τῷ εἴδει σπανδεῖον δύναται.

Σπενδέτιον, libo, sacrificio.

Σπενδὴ, libamen.

Σπένδομαι, μ. σπένομαι, σ. ἔσπεισμαι, ἀόρ. ἐσπεισάμην, ϑ. σπένδομαι. σπένδεται τὰ θυσίας, &c. immolor super hostia: sic Eras. cap. 2. ad Philippẽses. paciscor, fœdus fancio, fœdus: percutio, ineo fœdus, spondeo: transigo, do fidem, fide publica indulgeo, interpono fidem, paciscor inducias, facio societatem, reconcilior, Lupon. Accusat. vt σπένδομαι σπονδὰς, ᾗ σπένδομαι τῶν, ferio fœdus, hoc est, induciis pactis permitto & concedo. Lucianus, ἐμὲν κήρυκα ἀγορεύεσθαι παρ' αὐτῷ, ὡσπὲ σπονδὰς σπονδάμενον. Lacedæmonij οἱ δυσεβέων ὅλεθρον σπένδεσθαι, in imporum exitium fœdus facere. σπονδάμαι σοι, tecum paciscor, tecum fœdus inco, apud Demosthen. sic Aristophan. & Xenoph. σπένδεσθαι κήρυκι, inire fœdus seu pacisci cum caduceatore, Æschin. σπεισαμένων οἱ νῶν αὐτοῖς, cum eis fœdus percutientes, Demosthen. σπένδεσθαι σφίσι ἐκεῖθεν ἡμέραν οὐ νεκρὸς ἀπολεῖται, spondeo fidem & spondebant dies spatium ad mortuos tollendos. Thucyd. σπένδομαι καχώρησιν, fide interposita veniam tibi do abeundi, idem. σπένδεσθαι τὰς ἀδικίας, fœdus Athenienſium abnuerant, ἰσπένδεται ἀφῆς εἶδ' ἀδικίας, fœdus cum Athenienſibus percutiunt, Idem Thucyd. ἐσπένδετο ἀφῆς εἶδ' ἑνιαυτὸς, &c. Aristid. σπένδεσθαι ἀφῆς αὐτῶν, qui innuit cum ea fœdus, Plutarch. in Theseo, ἐσπένδεμ, fœdere in to & amicitia fedasse, Euripid. τὰ ἐσπεισμένα, fœdera, i. τὰ ἀλλεγγυμένα, τὰ συμφανθέντα, τὰ σπενδόμενα.

Σπενδοποιοῦμαι, idem. Athenæus de Alexandro, ἀεὶ δὲ τοὺς μισπενδοποιοῦντας ϑ.

Σπένδω, μι, σπίσω, quod à σπένδω inusitato mutuatur: libo, sacrifico, sacrificiis me Deo confilio. Neutr. Dat. σπένδω Stoïs, Homer. καὶ σπένδειν Στοϊκῆς ἀμπίλιον αὐτμήτων, diis non libare ex tibus amputatis. hoc vnum fuit ex præceptis Numæ Pompilij, Plutarc. in Numa. Et cum Accusat. Odyss. ξ, σπείσατε δ' αὐτὰ εἶδον, &c. cum Genitiu. lanus Lascaris, σπένδειν πηρὸς, libare ex fonte. σπένδειν ἀμαυδὸν ἀμίνοθ', Aristophan. vbi ἄκρατον fundendum, vel σπενδὼ. κρατὸς πένδω κῆ κεφαλῆς, id est, κατὰ χέω, Idem.

Σπένδων, ωνος, Spendon, poeta Lacon, Plutarchus in Lycurgo.

Σπῆ, sequere, ex quo σπῆο factum est.

Σπῆ, ὁ, ἡ, τὸ, spelunca, specus, σπήλαιον, τὸ σπῆϑ.

Σπᾶρ γανον, ὁ, σπάργανον ἀχρεῖον, Hesych.

Σπέρδω, ἄδω, τὸ, vt τίνατρε, τινάτρες, semen, τὸ σπέρμα siue σπείσμα. Nicander in Theriacis, Καὶ σπάρδαδε νεμμῆον ἀειρώλιος σπάλιον. idem in Alexipharm. Καὶ σπέρδω κεμμδόνα ἄλως μιμηρυγμῶν ὀδόντων. alibi dicit σπερμέον.

Σπάργες, vide Etym. σπάρβις, Hesyc.

Σπάρμα, ατος, τὸ, prolificum semen, semen genitale, virus genitale

tale, σπέρμα. quid differat à γονὴ vide apud Marcellum libro 3. Dioscorid. & libro quarto. Σπέρμα minùs patet quàm κέγχρος. nam κέγχρος id est fructus, continet, τὸ σπέρμα, id est, semen. vide in voce Κέγχρος. Pro σπέρμα dicit etiam Nicander σπόρημα, ἢ σποράδην δὲ τὸ, ἢ σπόρμιον. Σπέρμα παρὰ χρῆ transfertur dicitur pro authorem alicuius esse: quod & semen esse dixit Cicero. Demosthenes, οὐ γὰρ τὸ σπέρμα αὖξᾳ γῆν, ἀλλὰ τὴν φύσιν τῶν καλῶν ἢ τῶν, qui semen suppeditant is author est malorũ quæ enata sunt. Σπέρμα αὐτὸ τὸ καρπὸς ἢ σάκχος, vide σπερμολόγος. ἐν σπέρμασιν ἐπορήθησαν, &c. pulmenta ex leguminibus confecta: sic Bud. in epist. σπέρμασιν ὠφεῖς, Hom. Odyss. id est, ἢ ἀναθῇς τὸ σωφρονεῖν.

Σπέρμα, semento, semen emitto, genero, γίνομαι. Hesiod. σπερμαίνειν γήϊον, ἢ liberos gignere.

Σπέρμαια, ᾶς, ὁ, cucumeris species. vide σίκυος.

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, seminariæ venæ, Aristoteles libro tertio Animalium.

Σπερματίζω, semen efficio, semento Plin. σπέρμα, ατος. σπερμάτιζον λίνον, linum folliculos germinans: sic c. 9. Exod.i.

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, seminalis Colum. genitalis, semini genitali præscriptus, semen genitale habens, semine abundans, vim seminis producendi possidens. οἱ σπερματικοὶ πόροι, meatus semini attributi, Alexand. Aphr. & τὰ σπερματικὰ ἀγγεῖα, seminis conceptacula.

Σπερμάτιον, parvum semen, semunculum, Barbar. libro secundo, Dioscorid. capite de Chelidonia. apud Theoph. hist. l. 3. ca. 16. potius contemptum quàm diminutionem significat.

Σπερματικὸς, sementis, seminis ejectio, seminis fatus. Theophrastus historiæ libro septimo, capite quarto, ἐξὸν σπερματικοῦ μετοχέρειν dicit, id est, plantas semine natas transferre.

Σπερματίτης, ἡ, seminaria vena, vt Gaza in Arist. (plantare.

Σπερματοφόρον γῆν, seges, Gaza libro tertio, capite secundo, de causis plant.

Σπερματοδότης, ὁ, seminosus. σπερματοδότ ἡ νόσος, motus qui passim per loca inæqualia agitur: sic Gaza apud Arist. in Prob. sect. 5. quæst. 1.

Σπερμαῖος, semen, ab σπέρμα. Nic. Ἰσπανὸν σπερμαῖα στάλιν. alibi σπείρμια dicit ἀ σπείρειν.

Σπερμολογία, ας, ἡ, perceptio & collectio seminis quæ fit ab auib. quando seminatur. Et φωνὴν, loquacitas. vide infra.

Σπερμολόγος, ὁ, quasi seminilegus, ὁ τὰ σπέρματα λέγων. Quo nomine dicta est auis ab Aristotele: quam Gaza frugilegam transtulit. sic dicta, quod róstro refossa semina colligat atq; depascatur: ideo & σπερμολόγος appellata est. Aristophanes in Avibus, -τότε μὲν σφενδόνη δ' ἀβίοτος, ἢ σπερμολόγων, ἐν ἧ τὸ κεγχρῖν τὸ σπέρμ' αὐτῇ ἀπαγχόλη. Basilius Hexaëm. homilia 6, τὴ ὃ σίτου τῶν σωθέντων τούτοις ἡ σὺς καταπολέμιον δὲ ὄφελος ἡ κόκκαλοπυρρὸς, ὃν ἐμὲ βλαπτόντα ἢ τῆς σπερμολόγους. Σπερμολόγος inde dicti sunt viles homines qui vt frugilega (vt epitheto vtar quod etiam formicis tribuit Ouidius) auis, semina colligentes in foro è faccis effusa, alieno sumptu vitam tolerant: vt & qui ex spicilegio viuunt, quos Græci σταχυολόγους ἢ κεκαμωμένους dixêre. Eustathius in Homer. σπερμολόγοι ἢ σπερμολόγους, οἵτινες οὐδὲν ἐρνὲς καλωμένου τοῦ σπέρματος. ὅτε ὃ οἱ ἀπὸ τοῦ σπερμολόγου ἐπικλῆσιν ἔσχον οἱ ἐμπορίας ἢ ἀγορὰς διατρίβοντες, διὰ τὸ κοπολογεῖσθαι τὰ ἐν ἀγορᾷ φρύγειν, φασὶν, Σπερμολόγοι, ἢ διαξιῶν ἐν πύλαις. Τῶν αὐτῶν ἢ ὁ λόγχινος καὶ ὁ ἢ ἀλιτὸς λόγχ ἐδίου. Σπερμολόγος ἐστὶν dictus est ὁ ἀσείρων τὸν λόγον, qui libens verba fundit, vt dixit Plautus, verbosus, nugator, loquutuleius, blatero, loquax & vaniloquus. Athenæus libro octauo, Κλεάρχου δ' ὁ συντάξας ἰδ' ὁ φοράγρας ἢ σωματοφύλακ ὑπὸ τύραν ὁ σπερμολόγων εἰς ὁ φοράγρας, ἐφεύρων τὸ ἐνεῖναι τὴ αὐτὸν τὰ φόρτο Ἀλκίας, σπερμολόγος ἐὸν πορευομένου. Demosthenes pro Corona, Εἰ δὲ βαδιοῦμαι βίε ὁ Μίτας ἰδ' ὁ κηδεμὼν, ἀμφὶ ὧν ὁ σπερμολόγος ἐφέτεμμα ἀγορᾷς, ἅλεσθ' ὁ γεγραμμένε. In Actis Apostolorum capite 17. Τί ἂν θέλῃ ὁ σπερμολόγος ἕδε λέγειν; Quid vult nugator iste dicere? Est enim Suidæ σπερμολόγος, ὁ ἀμρολόγος, ἢ ἀκρατολόγος. Qui saltuatim & velliceatim, vt loquitur Gellius, lectis authoribus, ex iisque enotacis vocubis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult & sese verbosius iactans eruditionẽ ostẽtat, σπερμολόγου, nomen obtinuit atq; blateonis. Theod. Beza in suis annotationibus in locum illum capite 17. Actorum Apostolorum annotat sibi videri garrulos nullius pretij homines, & circunforaneos, quíque ἀδολεσχίαν ἀγοράς, ab Aristoph. vocãtur, & σπερμολόγους dictos esse simpliciter metaph. sumpta à passericulis aliisque auiculis sumpta, quæ neque magnopere sunt esui neque cantu delectant, sed garritu perpetuo sunt molestæ, sic vocatæ ἀφὸ τὸ λέγειν σπέρματα, quasi seminilegas dicas quod fata in agris depascantur, nec probat eorum opinionem, qui σπερμολόγους dictos putant ἀφὸ τὸ σπείρειν τὸν λόγον, tum quod potius dicendum fuisset λογοσπόρους, tum quod propriã cámque falso etymo innitentem significationem loco metaphoricæ in hoc vocabulo quæsiuerint. Σπερμολόγος Adiectitiv. apud Plutarchum in Opuscul. ἐκεῖ μὲν γὰρ σοφισμάτια ἦν μικρὰ, scurrilia verba. Hinc σπερμολογέω, nugo, verba loquaciter fundo & deblatero. Eustathius in Homerum, Σπερμολογίαν τινὰ γνῶθι τὴν ἀλαζονικὴν ἐμπόδιόν μὲ δεῖ πᾶν ὠφέλιμον ἐκ πολλῶν ἀθροισμάτων, id est, in eos dicitur, qui in quibuslam disciplinis perperam intellectis nulla arte & docendi ratione ineptè gloriantur & sese venditant. Gregorius in primo de Filio, πολλὰ δ' ἂν εἴη σπερμολογήσαι τὸ ὁμαιμοῦσιν σὺν θεῷ ἢ σαρκοφόροις, ἢ ἀλαθεῖ ἢ ἀρώμενον τὸ πατρί.

Σπερμολόγος, vide σπερμολόγος.

Σπερμολογῶ, nugor, & verba loquaciter fundo & deblatero. σπερμολογεῖν, verba effutire, Naz. vide σπερμολόγος.

Σπέρμωσις, ὑ, ὁ, vt θλάδωσις, dicitur apud Theoph. hist. l. 3. c. 18. i. semen habere.

Σπερμοφορῶ, semen ferre, in semen abire dicit Plinius, & semẽtare, id est, σπερμοῦσθαι. Theophrastus histor. plantar. libro primo, capite tertio, Οἷον τὸ σπερμοφορεῖν μόνιμον, τὸ ἀγκαλοῦσι.

Σπερμοῦσθαι vertit Gaza semineſcere nouè & inusitatè.

Σπερμοφόρος, semen referens, in Epig.

Σπερμοφορεῖν, semen producere, semen proferre, l. 7. hist. plantar. Theoph. vide σπερμοφορεῖν.

Σπερμφυτὸς, semine crumpeus.

Σπερσεύω, ὁ, eruus.

Σπερῶν, semino, irà feor, minor, per sequor.

Σπερχθίζω, turbatus irritatus, apud Herodot.

Σπερχθὸς, οὐ, ὁ, acris, asper, diligens, festinans, impetuosus, σπουδαῖος Hesych. Hesiodus, ἑλκέων χαλκὸν ἠγχθ' ἀσπίχων. apud Hippoc. σπερχθὲ, ὁ πόρυσσα σωυχείς, Galen.

Σπέρχομαι, propero, σπέρχομαι σπεύδω. σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, incumbere remis, Home. Nicander in Theriacis, Νέαι δ' ὑὸς σπέρχονται ὑπὸ σπήλαι ἔκεῖ κεν ἐρῇ, ἐλάσιν τε. Σπέρχομαι, διώκομαι. Idem Nicander in Theriacis, σπέρχεται ὀὐ μύωπος αὐτὸν ἀνιηρὸν ὄρμος.

Σπερχνάζω, ὅτε πολὺς ὁμίλος. Hesyc. exp. ἀγοραστικὸς ὑλακτὴς ἄγαν.

Σπέρχω, vrgeo, premo, hortor, σπέρχω, κελεύω. ingruo, excito: poeticum: Hesyc. χαλκέπαλον, θυμοῦ μάχεσθ', πεσέοντες μάχῃ.

Σπευδάζω, ὅτε σπεύδω, Interp. Hom. in verbo ὠκύμορος.

Σπεύδομαι, adhortor, incito, vnde σπεύδωσθαι Hesyc. expon. σπουδαίζεσθαι, & passiuè incitor, instigor, vnde σπεύδεται, eidem est ἐρεθίζεται.

Σπεύδω, μι, ὦσω, ᾶκα, ᾶκα, festino, accelero, propero, ταχύνω, ἐπείγομαι, maturo, pergo, contendo, incumbo, enitor, studeo, paro. Neutr. Accusatiu. σπεύδειν τὴν ἀγωγὴν, ad principatum propero, Thucydid. σπεύδειν κακῷ, ad mala propero, Idem. Σπεύδομαι αὐτὸ τὸ σπουδάζω, studeo. Theophrastus de Odoribus, ζητῶν ἢ τίνες, σπεύδουσιν ὧστε μὴ ὑὸὶ, ἀμφὶ πάντων καὶ ἀὐτὰ τὰ ὀσμὼδ ἢ, dant operam atque studẽt. σπεύδειν τὸ ἐαυτὸν, est studere & consulere rebus vel rationibus suis. τὸ ἐὸ ἑαυτὸν ἕνεκεν σπεύδειν, suo quisque commodo vacat, Thucydid. σπεύδω σὸν ἀγαθὸν, tuæ parti studeo, Euripid. & σπεύδω χρέων τὰ σῶν, gratum tibi facere studeo, idem in Hecuba, pro σπεύδω εἰς σὸν χρέος. σπεύδω εἰς σὲ φέρειν, Hesiodus. σπεύδω ἐμοὶ σοὶ, φερσὶν χρεῖος σοὶ, Aristophan. σπεύδεσθαι ὑὸ φυγῆν μοι, &c. Euripid. pro festinare dire, natura reditum. Σπεύδεται ἐπιμένειν, currentem incitare, Cicerò. vide Erasm. in Adag. σπεύδειν βραδέως, festinare lentè, quod vnico verbo Nigidius apud Gellium libro decimo, capite vndecimo expressit, maturare. vide Σπουδάζειν in Ammon. Cum Infinitiu. Nonnus, ἐκθεῖν βίαιον σπεύδῃ. Sophocl. σπεύδει ἐκθεῖν, mori properat. Σπεύδειν ἐκκλεῖσαι τὰ χαμεῖν, rei accelerauit opportunitatem, Plutarchus in Camillo. σπεύδων τῶν ἐαυτὸν γνώσεσθαι φρὴν ἐκείνου ἐλθεῖν, properans antè potiri victoria, quàm ille veniffet, idem in Othone. Σπεύδειν apud Homerum ἐπιρρῆσι, ἢ κακοπαθεῖν, Suid. exponitur etiam actiuè incito, instigo, incitato gradu progredi iubeo.

Σπευδήσιος, ministri publici Reipub. Athenienſium. Suid. in voce πρέσβεις. Σπευδήσιος nominat τὸν ἐπωφελῆ καὶ τὸν σπεύδοντα.

Σπευσιάδης, festinator Quint.

Σπήλ, spelunca. Dat. ει. & ᾳ. Hesiod. in Theog. σπῆϊ ἐὶ γλαφυρῷ, in coneauo specu.

Σπηλαίδιον, τὸ, parvum antrum, Theopom. apud Pol.

Σπηλαιόβατος ὑποσκαφὴ, speeus subeauatus, cauerna spelunce modo facta.

Σπήλαιον, τὸ, ὃ

Σπήλυγξ, γγος, ὁ, spelunca: ἄβυσσ' τὸ σπῆλ, ἢ λάδε ἤγουν λίθος κατασκαφὴς ὑφ' ὕδατος, excesa petra. Apollonius secundo Argonautic. κεῖνα δ' ἀπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας πεφύασιν ἀλὸς ἠνίοι ναβόμενοι, i. ἀ καὶ ἀδὲς ἀὐτὸ τὰς πέτρας.

Σπηλαιώδης, ὁ, ὼ, ἡ, plenus spelunceis apud Polluem, σπηλαιῶδες.

Σπήλαιος, lapides prægrandes itinetribus proiecti pontis loco in hyeme. Hesychius, σπήλαιος ἐὶ σωρὸς τῷ βάσει λίθοι. A Latinis

pondera, & pontes dicuntur. Horatius Epist. 6. li. 1. & cogat trans pondera dextram Porrigere. Virgi. Georg. 4. de apibus, & grandia coniice saxa

Pontibus vt crebris possint consistere, &c.

Σπίλος, ὁ Θ, τό, &

Σπίδιον, ὁ, τό, longum, multum, prolixum. Æschylo frequens est, vt σπίδιον μῆκος ὁδοῦ: & Homer. διὰ σπιδιὸν πέδιον: quod tamen Zenodot. interpr. asperum & infrugiferum, paritérque longum.

Σπιδνός, ὸν, ὸ, densus. συκινὸς, σωκινὸς, σπαργανὸς, Hesych.

Σπιδνῶν, Adverb. eminus. procul, à longè. Antimach. σπιδνῶν ἀφ' ὑγροῦ σταμνος, longè antè præuidere.

Σπίζα, ἡ, aues.

Σπίζαι ἀγροθαλεῖς cæteris ἀγριθαλεῖς maior quippe qui σπίζαν sua magnitudine æquet, fringillago auis, Gaza.

Σπίζω, extendo, διατείνω, interp. Arist. in Vespis.

Σπιθαμὴ, ἡς, ἡ, palmus magnus (nam palmus paruus est παλαιστὴ, mensura quatuor digitorum) id est, mensura quæ fit à pollice ad minimum digitum manu extensa: mensura duodenũ digitorum. Latini dodrantem appellant: δῖχωλ etiam dicitur, ἡ ὁ δίχηυ. Dicta σπιθαμὴ ἀπὸ τοῦ πόσι σπάδειν τὸν διαστόλοις, hoc est, à diducẽdis digitis: & dodrãs, quòd ab humani pedis lõgitudine defideretur quarta pars: quemadmodum ad explendam libram ad vncias nouem, quæ dodrantem constituũt, tres requirimus vncias. Gaza in Aristotel. palmam vertit. vide in Chiliad. Erasm. Spithama vitæ. Confundunt etiam fæpe παλαιστὴν ἡ σπιθαμὴν, pro palmo paruo & pro magno vsurpando. Variant Plinius & eum sequuti in hac mensura (inquit Marcellus in libro tertio Dioscor.) nunc pedalem, nũc semipedalem, & aliquando palmarem vocantes, quæ etsi videatur descriptio à nobis dodranti & spithamæ congruere, nihilominus tamen ea non est vtendum, ne concurrat cum antiquo palmo quæ quatuor digitorum in hominis manu, vt sunt coniunctorum, sine pollice est, quæ sexies repetita cubitum Romanum constituit, qui ex viginti quatuor huiusmodi digitis conficitur. vide παλαιστὴ.

Σπιθαμιαῖος, α, ὸν, apud Theophrastum histor. libro secundo, capite primo, qui palmæ habet aut semipedis longitudinem, palmaris, vnius palmi magni aut parui altitudine, dodrãtalis, palmi implens longitudinem, qui est quatuor digitorum longitudine, palmum altus, altitudine quantum patet à summo pollice ad extremum minimum digitum explicata humana manus. vide σπιθαμὴ & παλαιστὴ.

Σπιθαμιαῖος, dodrantalis, Dioscor. l. 4. c. 59.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, saxum concauum in aqua, aut circa mare, petra. Homerus Odyss. γ, ναῦς τε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἐάξαι, id est, σβλαβεῖς πέτρας ἡ ὑφάλους πέτρας ἡ πέτρας ἡ θαλάσσας σβλεπομενὰς ἐν οὐλυμπῳ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸ σπιλάδεσσι τὸ ἀχηχὲ: sic Didym. & libro secũdo Epigrammat. φασὶ δ' ἡ νύκτα σπιλάδεσσι χρέος Τὰς ὑφάλους πέτρας τῆλ φωνῆν σπιλάδων, quam sint aperti scopuli & saxa.

Σπιλὰς, glarea, vel terra glareosa. Theophrastus de causis libro secundo, capite quinto, Η' ασπιδὰ, ἡ ὑπ' ἐνίων καλουμένη σπιλὰς Θ, ἐλαιοφόρος Plinius libro 17. capite quarto, glareosum solum oleis aptissimum esse confirmat. non igitur rectè Gaza argi laceum exposuit. Hesych. σπιλάδες adiectiuè etiam exponit μαινεσθμένοι.

Σπίλαι, μάσσω, πνεῦμα, contamino, Actiu.

Σπίλας, ὁ, ἡ, ἀπὸ τῆς ἐν ὕδατος κειμένης Hesych.

Σπίλος, ὁ, macula, κηλὶς. Et fidès, χορδὴ ἡ ὑπὸ τέτρασι.

Σπίλα, fraces, ἐκμαγεῖα.

Σπιλόομαι, ώσομαι, σπιλῶμαι, sordesco, maculor, inquinor. Depon. absolutum. Iudas Apostol. in epistol. μισιοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Odio habentes vel tunicam à carne inquinatam τὸν σπίλον impuritósque significat. Sumpta translatio ab interdictis pollutionum ieq. alium. vide σπίλος.

Σπίλος, ὁ, ὑπὸ τε, ωμαι μὸν, labes. nota, inquinamentum Gell. macula vestis è vino aut vnguine. Σπίλος, nævus, macula faciei. Dioscorides libro primo, capite 39. ἀρτὶ ὃ ἡ σπίλους ἐκ προσώπου, emendat maculas facici. vide Marcellum ibidem, σπίλοι, inquit notæ sunt, quæ in vestibus hærentes eas discolorant, quarum similitudine aliquãdo in humano vultu, & reliquo corpore maculæ oriuntur, nullo aut exiguo vitio summam tãtùm cutem variãtes. Videtur Plinius in olei amygdalini medicina, hoc mali genus fur ũculos dixisse: quãquã in abscessum genere furũculi & ei & aliis sint. Trallate dixit Paulus ad Ephes. c. quinto, πᾶν ὃ κηλοῦσι, ὡσ ἔχουσι σπίλους, ἡ ὀυτὶ ἁγίους, ecclesiam nõ habẽtem maculam aut rigam. Σπίλος, pumex, scopulus, πέτρα πορώδης, ἡ πλησμονή. Aristoteles de mundo, σύμπαντα τὰ ὑγρὰ φύσει ὀδυνηρὰ πλὴν ὅσα τῆς σπίλου καὶ τῆς κρηπιδώδους κἀκπεφυκότα κρατεῖ πάντως ἡ τῶν ὅλων φύσις, & &c. id est, humoris vniuersi natura innatabũda existere terram faciẽs per quasdã saxosas eminẽtias, quas habitabiles vocamus, & &c. Ita Bl. Σπίλον pro insula Lycophr. posuit. ab Atticis σπῖλος nõ dicitur, sed κολὶς, Phrynichus.

Σπιλόω, maculo, σπιλῶ, in epistol. Iacobi c. tertio, σπιλοῦσα ὅλον σῶμα, totum corpus maculans.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, ὕστερ, μασιὸς, κηλὶς, macula, labes. nævus. propè notæ in vestibus discolores. Item locus falebiosus, saxum sperum.

Σπιλωτὸς, ὴ, ὸν, maculosus.

Σπίνα, idem quod σπίνος Hesych.

Σπίνδαπι, apud Aristotelem de histor. Animal. auis inter rapaces & peregrinas. Dicitur à Plin. libro decimo, capite 13. incẽdiaria: Inauspicata est, inquit & incendiaria auis. Quidam ita interpretantur, incendiariam esse quæcunque apparuit carbonem ferens ex aris vel altaribus. Alij spiutburnicem eam vocant, &c. Sed quid sit legendum apud Plinium spithãrigem, ὅτι ἐ σπινθαίρουσι, id est, scintilla? & apud Aristo. σπινθαπὶ ὅπου τῷ σπίνῳ sacrificio, libo, θύῳ.

Σπινθαίρουσι, scintillãt, αἰ λαμπαδοῦχοι.

Σπινθὴρ, έρος, ὁ, scintilla, συυφὴ κόκκου. Arist. in Plut. ἀλλὰ αὐτὸν μόνον σπινθῆρα λαβὼν, &c. l. 8. ὅτε κόπτουσι σπινθῆρες ἔνιοι, ἀσθμῷ ὁρῶ, etiam dicitur ab Homero.

Σπινθηρίζω, μι, ίσω, σω, scintillo, Neutr. scintillas agere dixit Cretius. Theophrast. κηρὸν γὸ ὅλως ὁ αὐθαιρέτως διὰ τὸ καθαρὸν σπινθηρίζειν, hist. l. 3. c. 11.

Σπινθηροειδὴς, scintillans, qui more scintille ducitur.

Σπίνος, ὁ, ἕδος, ὀρνίθ, passeris genus, Gaza libro tertio Gramm. Scribitur Σπῖνος apud Aristophanem in Aubus: & in Pace, σπῖνος, εἴδος στρεῦσδ. Apud Suidam etiam Σπῖνα. Aratus, ἡ σπῖνος ἀπὸ σκοπιῆς, & passer manè pipiens fiue pipilans.

Σπίσσω, idem quod σπίσσω, Etym.

Σπλαγχνίζομαι, extra ĩn manus assumere, & attrectare: quod ĩbat vbi coniurati se iureiurando & religione arctissimè astringerent. Dion de Catilina loquens, ἡ δὲ ἀθυμώτερον ἐφέρετο ἀπὸ τῶν ἀνὰ λόγον ἐκβησόμενα. παῖδα γάρ τινα κατασφάξας καὶ ὠμὰ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ γευσάμενος, ὅρκια τε ἐπ' αὐτῷ ἐποιήσατο καὶ πᾶσι τοῖς συνοῦσιν αὐτὸ τοῦτο ἔδρασαι παρεσκεύασε, extra attrectauit atque in manus sumpsit, per eáque ierauit. Confer Sallustium. Polybius etiam tradit de re iusiurandi per extra. Confirmat hunc ritum hic Æschylus, ὡς ἑκατὰ δὴ θεῶν, ὧνδρες, ὃ ἑκατὸν θεούμοι λεγκτήρι παφαγκώσιτε ἐς μεμιλημένον σάκος, ἡ ἐπιγνάπτε χερσὶ ταυρέου σάκους Κῶλον, Ε τυὸς, ἡ φοιμιαῖον φόνων Πρωμάντασθον. Dixit Aristoph. in Aubus, ἡ σπλάγχνων χεῖρ ἐπῆπτ' ἐσθῆτι σου. Σπλαγχνίζεσθαι eorum participem esse, τοῦ σπλάγχνων μεταλαβεῖν: inde consuari atque vna epulari: vt qui confortes sacrificij fuissent. sent & conuiuij. Idem Comicus ibidem ὥστ' ἐπιλὼ αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἐλυπτὸ ἀλαζόν Λυπτὸ Θυόντας ἡ σπλαγχνίζειν ἔπι Θυμῷ, ὃ ὃ χρὴ τὸν θεὸν αὐτὸν πλουτῶν τὸ μισθῷ.

Σπλαγχνίζομαι, ισθησιπάθημαι, miseror, misericordia commoueor, affectu tanger, Deponens. ἐσπλαγχνίσθη οὖν ὁ κύριος τῆς μισερικορδίας τἀκτως ἐφ' ἐκάστοις, & capite nono Euang. Matthæi. σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, miseret me turbæ, ibid. capite 15. & capite octauo, & capite sexto Euangel. Marci σπλαγχνίσθη τὸν αὐτοῦ, &c. σπλαγχνισθεὶς ὁ κύριος, misertus, ibidem c. 9. σπλαγχνισθεὶς τῶ θεοῦ, misertus seruij, c. 18. Euang. Matt.

Σπλαγχνικὰ φάρμακα, medicamenta quæ ad viscerum morbos condiuntur, Hermol. medicamenta quæ ad splãchna, id est, interanea extra confciunctur: sic Marcell. apud Dioscorid. annotans Græcè σπλάγχνα esse, quæ Latinè extra, vitalia nempe interanea, vt cor, pulmo, iecur, & si quæ alia. In cibis victimis aliquid quondam significabant. Aurus picinanimirum prima illa vox fuit, qua cunctas eas partes in animal simul significarent: translata deinde ad partium in animalibus historiam & Medicinam vox est, melioráque & viliora interanea omnia communi extorum appellatione indicata funt. oberuauimus tamen nos iecur plerunque ea te intelligi. Id enim maximè obseruari in aruspicinis præpiebatur. hæc ille.

Σπλαγχνισμὸς, commiseratio.

Σπλάγχνον, ου, τὸ, viscus, vt Gaza vertit in Aristotel. Integrum parte finaltra situm è regione hepatis, Plato in Timæo, σπλάγχνα, intestina, interna extà & vitalia, qualia sunt, cor, pulmo, iecur, & similia. σπλάγχνα lienem & iecur Galen appellat ad Glaucon. σπλάγχνων ἀφαιρέσεις, visceribus priuidere, ibidem. σπλάγχνα θεομάνεσι φησὶν ὀρτιλὼν, Aristophan. ἱερῖα σπλάγχνα. victimæ extà. Plutarchus in Galba. σπλάγχνα ἡ κακόβια. ἃ ὅ ὅσππλαγχνῶ ὁ ὄλκαιδῶ ἡ ὁ ὀλίβιῶ, ἡ ἀσπλαγχνῶ ὁ ἀκαλόβιῶ ἡ ἐπικὸς. Sophocl. ἀμέσασα δ' ἐμ μόλιστα τοὺς σπλάγχνιον, id est, τοὺς ἐνδὸν καρδίαν, σπλάγχνον ἔντοιον, cor intes-

tini

eum, id est, immotum, Euripid. σπλάγχνον. ἀφυκ. ἄμβριδ. pulmo ποιοῖς ἢ τοῖς βοεῖς ἀσθμοκλῶσι φυσᾷ, σπλάγχνα. multis autem graui-busque laboribus pulmo anhelat. Σπλάγχνα, misericordia, affectus animi, ingenium, mores, Idem Euripid. in Medea. Hebræi vehementem ac pium affectum viscera vocãt, σπλάγχνα ἢ οἰκτιρμοί, &c. Chrys. ἐσχ. ἰησαε.

σπλαγχ ἐσχίσεις, ὁ, exta torrens.

σπλαγχνοκόπτης, ου, ὁ, extispex, ab inspiciendis extis dictus.

σπλαγχνότμητος, ὁ, ἡ, viscerat or, sector viscerum.

σπλαγχνοφόρος, viscera edens.

σπλήν, ενός, ὁ, cinis, σποδός, apud Nic.

σπλήν, ενος, ὁ, splen, lien. Dicitur etiam σπλανίον authore Pollice, quod ἐναντίον τῷ ἧπατος dicebat Plato. σπλὴν ὁ ἐναίμων μόριον, lien induratus, libro secundo Dioscorid. σπλὴν est in sinistra parte & ἧπαρ in dextra, Galen. ad Glaucon. ¶ Σπλῆνες, ἡ σπληνία, splenes & splenia, linteola non tantum oblonga, vt voluit Hesych. sed cuiuscunque formæ, quibus illita vel excepta medicamenta adhibentur. Galen. 6. Methodi, ὅταν εἰς φαγεδαίνα αἱμάτῃ ἡ ἰσατικοφάγης ἕλκεμα τὸν ὀφθ. σπληνίοις ἐπιβάλωσι. Ibidem, σπλῆνα σπαραγμὸν ἐπὶ τοῦ ἐπιπωμένης ἐπιβάλοιεν πεφυκόσιν. Splenia etiam vocat Martial. vide σπληνίον.

σπληνίς, splenis doloribus vexari, splenis incremento laborare, σπληνία ἀλγεῖν, Pol.

σπληνιώδης, ους, ὁ, ἡ, lienosus, lienis induratione laborans, hoc est, qui post inflammationem lien in antiquum non restituitur habitum, sed tumor permanet & durities, Gal. in definit. splenicus Plin. σπληνώδης Hippoc.

σπλήνιον, ου, τὸ, idem quod σπλὴν, lien, splen: & emplastri genus longiusculum ad figuram lienis, imo quacunque forma pro partium situ concinnatum, quo medicamenta, vel illita, vel excepta alioqui applicantur, splenium dicit & Plinius. σπλήνιον dixit Dioscorid. Paulus Ægin. ἔμπλασμον de aranea, nullo aut exiguo inter splenium & emplastrum discrimine. Sunt autem splenia à lienis forma qui splen dicitur, in longitudinem magis quàm latitudinem extensa: fronti plerunque imponuntur quasi fasciolæ ad arcendos dolores aut in alium quempiam vsum: vnde & Latinis spleniata frons dicitur. Martialis. splenia tolle leges. vide Σπλήν. Σπλήνιον diuersa significatione ita legitur apud Theophrastum libro sexto de histor. capite quarto, vbi de Cneco, τὸ δ' ἀρίστας δύο εἶδη, τὸ μὲν πεφυτευμένον στρόβιλον τοῦ πίτυος, τὸ δὲ ἄγριον σπλήνιον. Διὸ καὶ σπληνίους ἔνιοι τοὺς ἀγριέλαιον καλοῦντας γινομένους. Gaza vertit eolum sequutus Plinium qui ex hoc loco ita retulit libro 21. capite 15. Syluestrium duæ species, vna mitior est, simili caule, tamen rigido: itaque & colu antiquæ mulieres vtebantur ex illis, quare quidam atractylida vocant. Ita verò vocauit Dioscorides libro tertio, capite 107. Ἀτρακτυλὶς, ait, ἄκανθά ἐστι ἀσκίλλῃ κνίκῳ, μακροτέρᾳ ἢ πόλιο φύλλα ἔχουσα ὑπὸ τὴν ἄνθην τοῦ βολβοῦ, ὑπὸ δὲ τὸν στέφανον γυμνὸν, τραχὺν, ὃ καὶ γεύσασθαι ἐνίοτε ἀπέρασιν: Ruellius, qua fœminæ pro fusis vtuntur. Rectè quidem discessit à Plinio. Nam ἄτρακτος est fusus siue fusium, quod ἐπίπεζον ἢ ὄνος vocant Græci, atque etiam σφόνδυλον (vt in illis vocibus ostensum) dixerunt. Corruptè igitur in codice Theophrasti σπλήνιος pro σφόνδυλος legitur. Σπλήνιον, splenii herba, quam alij ἀσπλήνιον, Dioscorid. libro tertio, capite 151. Sunt etiam qui vocent σπλήνιον herbam, quæ & ἡμιόνιτις dicitur, Dioscorid. idem capite 152. vide Σκολόπενδρα. Nicolaus Myrepsus vocat Σπληνοδάκανον, quòd lienem minuat & consumat.

σπληνιῶν, laboro vitio lienis. vide Σπληνιᾶν.

σπληνίτης, ίδος, ἡ, lienaria vena, Aristoteles libro tertio Animalium.

Σπληνοδάκανον. vide Σπλήνιον.

Σπληνώδης, lienosus, splenicus, qui liene laborat: vel qui magnũ & tumidum lienem habet, Gal. ad Glauc. σπληνικός.

σπογγίτης, οι, vide Σπογγύτημοι.

σπογγιά, ᾶς, ἡ, accentu in vltima Atticè, σπογία, διὰ τὸ Σπασθῆναι τοῦ ὑγροῦ. vide Σπόγγος: & ἀπλυσία.

σπογγίον, spongiola, Aristoph.

σπογγίτημος, τος, τὸ, purgamentum, quod spongia obtur detergiturque, Eust. Od.

σπογγοδάφη, &

σπογγοκαλαμοῦσται, sunt qui per aquas subeunt, vt spongias à petris auellant. vide Σπογγότημος.

σπογγὸς, idem quod σπογγιά, peniculum vertit Hermolaus libro primo Dioscorid. capite 182. De spongiis mentionem faciunt, Aristoteles Ælian. & Dioscorid. libro quinto, capite 130. Σπόγγοι apud Hippocratem quarto Epidem. adenes, glandulæque spongiosæ iuxta fauces, οἱ κατὰ τὸν φάρυγγα ἀδένες.

σπογγύτημοι, οἱ, vrinatores, id est, κολυμβυτῆρες, qui spongias piscantur, apud interpr. Æschyl. qui & σπογγῖται vocantur, & σπογγοδάφαι, & σπογγοκαλαμοῦσται, apud Polluceum. spongiarios dixeris vel spongiatores teste Cælio, vt qui purpuras captãt, vocant Latini purpurarios & purpuratores, muriclegulos etiã Iurisconsultus. Estque titulus Codicis l.11. de monetariis & murilegulis.

Σπογγώδης, spongiosus.

Σποδεῖν, proprie τὸν βωμὸν καθαίρειν, aras cinere expurgare, Interpr. Aristophanis in Ranis. Σποδεῖν, cædere, percutere, τύπτειν, πατεῖν. Aristophanes in Nebulis, ἕψαλμε κατέσποδε. Idem in Auibus, Σποδεῖν ἄξουσιν εὖν ἀλαζόνας δικαί. Rursus in Ranis, Οὐδὲν ποιεῖς ἢ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας ἀποδεῖς, id est, percute. Interpr. τάπεν κρύβαλε. Euripides in Hippolito, Σποδεῖμαι νῷ· ἀκρῆς πίτυος φίλον κράνος, ὄφιωσι ἢ σαίτας, illidens & percutiens caput. Σποδεῖν, βοεῖν, σωματοῦν, subagitare, subigere, coire. Voce passiua dixit Aristophanes ὁ ἔνκλης. Λεγουσι ἢ οἱ πανύσιοι, ὅσοι πλεῖστα ἀποδεῖσθαι, ὃ σοι πάσας εὖ λέγειν, id est, βινεῖσθαι.

Σποδιά, ᾶς, ἡ, cinis, σποδὸς, κονία. Dicitur etiam σποδὴ, apud Arat. Theon exp. τὴ ἀφὴν ἢ ἐσχάραν.

Σποδιακὸς, ἡ, arbor quæ est veluti syluestris prunus, Theophrastus libro tertio histor. plantar. capite septimo. Athenæi codex sic habet libro secundo, Θεόφραστος ἢ λέγει κακκύμηλα ἢ ἀποδακίδας τοῦτο δ' ἐστὶν, ὅσα ἀγρία κακκύμηλα, corruptè. Prunum autẽ syluestrem, spinum vocat Virgil. in Georgic. Edurámque pyrum & pinos iam pruna ferentes.

Σποδίζω, μέσῳ, σμαι, σ, coquo subcinere. Plato primo de Republic. φησὶν ἀποδιοῦσι ἀφεῖς τὸ πῦρ, ἢ ἀπὸ ἐκείνου ἐκ τῶν ἀνθράκων ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνθράκων ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνθράκων ἐκείνων

Σπονδὰ ἀρχίων, libamina immolatorum, Herodot.

Σπονδικὰς, νι σπονδικοὺς μέγεθος, quod spondeis constat.

Σπονδίσκη, ν. τὸ calix, vas ad libandum vinum, Athenæus libro 9. & capite primo, libro primo Machabæorum. Interpres Plutarch. in Catone vertit cymbium: & apud Iosephum vbi legitur σπονδίσκια, eius interp. trâstulit libatoria. Poll. σπονδεῖον ᾧ τὸ οἶνον ὕστατον πίνουσι.

Σπονδεῖος, ου, ὁ spondeus pes: à σπονδὴ, quia in sacrificiis eo vtebantur.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libamentum, libatio, libamen, fodalitas, induciæ, fœdus, confœderatio: nam intercedentibus libationibus o; limsfœdera inire solebant. Ammonius distinguit à σπονδὴ· ἡ μὲν σπονδὴ, οὐκ ἐγχωμιαστικὸν τὸ παρὰ δημόσιον· ἡ δὲ σύνταξις· φησὶ τὰ ἱερουργούμενα, inquit interp. Hesiodi. σπονδαὶ ἡ ἀφ' ἑκατομπονησίου, fœdera cum Peloponnensibus contracta, Thucydid. ἐς σπονδὰς· ἐς τὸν ἴσον χρόνον, vrbem saluis fœderibus inuaserunt, Idem. κατὰ τὰς σπονδὰς, Interpr. σπονδὰς ποιεῖσθαι, fœdera percutere, tranfigere, Idem Thucydid. σπονδὰς τοῖς ἐκείνοις ποιεῖσθαι, diis libationes facere, Xenophon libro quarto Pædiæ. σπονδὰς ποιήσασθαι, sanctè promittere, Valla vertit. σπονδὰς κατὰ γῆς ἱδρύσαι, Euripi. pacifci sacra adolendo. λύσαντας σπονδὰς, Demosthen. σπονδὰς καταδιωκόντων λύσεται, Thucydid. fœdera quæ vobis cum Lacedæmoniis sunt, frangetis. Pro vino quod libatur, Aristoph.

Σπονδίσκη, ου, ἡ idem quod σπονδεῖον fœmin. σπονδίσκη σταγὼν ftilla quæ inter libandum è patera funditur. Suid. ex Epigramm. ἡ σταγὼν σπονδὴ τὸ ἀεὶ θυόμενον οἴνου· vbi σπονδὴν σταγόνα vocat. σπονδίζω, vno. Σπονδίζω, vno. vide Σπένδω.

Σπονδίκιος, οι, fundentes libamen in fœdere fanciendo.

Σπονδοποιὰ, οῦ, ἡ, fœdus facio. τὰ σπονδοποιήματα, τὰ κατεσκευάσματα, Budæus in epist. prior.

Σπονδοφορέω, ῶ, libare, τὰς σπονδὰς ἐπιτελεῖν, σπένδω, Pollux, apud quem & Σπονδοφόρος, qui à legato & præcone differt: ferens libamina, qui pacis seu fœderis inducíarúmque conditiones aduersariæ parti defert, aut offert.

Σπονδύλιος, ου, ὁ, vide Σπονδύλη.

Σπονδύλιον, ου, τὸ, vertebra, σπόνδυλος. Σπονδύλιον, os spinæ extremum quod & ὀβελοσφόνιον καὶ κόκκυξ vocatur, Pollux. Σπονδύλιον, verticillus quo fœminæ nentes vtuntur in fusorum ima parte collocato, vt facilius torqueatur. σπονδύλιον herba. vide Σπόνδυλος.

Σπονδύλη, ῆ, ἡ mustella, γαλῆ, παρὰ ἀθηναίοις.

Σπονδύλιον, vide Σπόνδυλος.

Σπόνδυλος, ου, ὁ, & Atticè σφόνδυλος, ῦ, id est, vertebra spinæ dorsi. Sunt autem quæ & ἔφοδοι vocantur à Pollucc, & à Pherecrate ἑπτάφοροι, ἑβδομὴ τῶν ἐφόδων τὴν ἰσχίαν· præcipuè. Cerucics 7. vertebras κεφαλὰς vocat Homerus, & eorum medullâ σπονδυλίτιδα. Prima autem vertebra πρωτοτόκος dicitur: οὐδὲν dixit Hippocrates: secunda δεύτερον: vltima cerucicis ἔσχατον, quòd onus sustineat. Omnium conformatio & compages vel σύστασις, γόμφος appellatur. Rursus vertebrarum (quas & κιόνας dixit Arrianus) maris nomine cẽseetur quod prominet & extat quòdque fulcitur: fœminæ autem, quod fuscipit cauúmque est. Quin meatus per quem fertur earum medulla σωλὴν, & ἱερὸς σύριγξ nominatur, Pollux. Est verò apud Homerum iliad. ι. μυελὸς αὖ τε σπονδυλίων ἔκπαλτο, medulla erupit è vertebris, vt sit ἐκ τῶν σπονδυλίων, contra Pollucem. Σπόνδυλος etiam in Architectura, sculptura dicitur vertebrata sue verticillata, à vertebræ siue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco ponitur. Athenæus libro quinto, Οἱ δὲ χρυσότοκες αὐτῶν ἰώνιες καὶ χρυσᾶ ἐρισθένεα ἐλεφάντινοι τοῖς τοῦ σπονδύλους, τὸ ὠὸν μιμᾶνται, τῷ ἢ κάλυκι ἀφῖγμα πεποιῆσθαι. Σπόνδυλοι, cardui satiui, id est, cinaræ siue cacti fructus capitati. vide κάκτος. Σπόνδυλος, piscis. Spondylus Plinius libro 32. capite vndecimo: meminit & Macrobius & Seneca. Dorion apud Athenæum li. ζ. ᾧ τὰ μαφαλὰς τὰ λεπτὰς ἐγχύτον σφόνδυλον vocat. Σπόνδυλος siue σφόνδυλος ὁ σφονδύλιον, spondilium herba Plin. lege Dioscorid. libro tertio, c. 97. vbi de galbano, σαμὸ σφονδύλια ἢ ἡ ἴλιμον σὺν τοῖσιν ἑρπυλλοειδὲς πίνουσι. Plinius libro 24. cap. quinto, Serpentes oleo & spondylio mixto tactu necat. Σπόνδυλος, insti umentum illud & pondusculum quod nentes mulieres fusorum imæ parti apponũt vt illos facilius torqueãt: Latini à vertendo verticillum vocant vel vertibulum: Græci à vertebrata figura σπόνδυλον. apud Pollucem ὁ σφόνδυλον κλωστῆρος. Σπόνδυλοι etiam dicebantur iudicum ænei calculi. dem Pollux libro octauo, ὁ σπόνδυλος ὁμοιοῦται τῷ αἰ ψήφοι σὺν ἴσχιον πικρὸ, χαλκοῦ πεποιημένον. Σπονδύλοις scribit Festus cubos appellatos fuisse. Plinius etiam ostreis spondylum tribuit lib. 31. c. 6. callũ interiorem exp. atque apud Martial. Epig. l. 7.

Rosos tepenti spondylos sinu condit. vbi animalium ossicula sunt interpretati.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, satiõ, satus, seminatio, sementis, seges, Eurip. σπορὰ, generatio, genus. Sophocl. παῖδ' ὀνειδίζεις σπορᾶς; id est, τὸ γίγνεσθαι.

Σποράδες, ῶν, Sporades insulæ quædam sic dictæ, quòd in mari tæ sint, quasi palantes.

Σποράδιον, ῖου, τὸ παμφάγος, vulgò passim paulatim dixit Lycophron de fecundo bello Punico, Equites pediteſque certatim pr tis ruere, ac palatim per campum properare ad hostes. Aristotles, ὅταν ἡ σποράδιον ὕσπληξ ἢ ἐγχυτὸν, sub pedibus sparadiantis Aquari, Cicero.

Σποραδικὸς, ἡ, ὸν, sparsus, separatus, dispersus, singularis, non gregal foliuagus Cicer. σποραδικὰ τὰ, solitaria, inciuilia, Aristot les libro primo histor. τὰ μὲν πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικὰ, alię c uiles, aliæ inciuiles. σποραδικὴ ζόη vel διαίτη, soluagæ b ftiæ: quibus opponuntur ἀγελικὰ, Idem Politicorum libi primo.

Σπορὰς, άδος, ὁ, varios locos habitans, sparsus. Euripid. in Rhes. σποραδικὰ κατέστησε βίον. Et σποραδὴς genere fœminino, id est, ſi paratæ, dispersæ, sparsim euntes. φοβήσασα γὰρ ἵππος φόβῳ σποραδὰς, fugientes enim quonullæ vaccarum palantes, Plutarchus in Fabio. σποραδὲς νῆες, naues palantes. πανικῶδεσι σποραδὲς φύγαις. Nonn. σποραδὲς νοῦσοι, non congeneres, sparsim grassantes morbi, Hippoc. Galen. διὰ φοβου, καὶ διωγμοὺς, ὅθεν ἄνθρωποι συμβαίνουσι.

Σπορεὰς, οῦ, ὁ, ius ad pariendum. Hesych. ἱερὸς τόπος εἰς τὸ τοκίζειν.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, Xen. in OEc. Dicitur etiam seminator, σπορῆτης, Hesych.

Σπορεύω, fero, semino.

Σπορὴ, ῆς, ἡ, sementis, tempus serendi Gaza.

Σπόριμος, η, ον, coma hispida & squallida, ἡ σωμασραμμένη καὶ ῥύπου κεχρωσμένη. Hesyc.

Σποριμόω, ῶ, vide Σπορεύω.

Σπορὴς, ῆος, ὁ, satus, cultus, seges. ὁ τῆ σπορέμενος γῆ, in segetibus Gaz

Σπόρμιον, γράμμα, herba semen afferens, capite primo Genes

Σπόρος, ου, ὁ, semen, sementis, seges: σπορὰ, γ, triticum. σπόρου γῆθι, Sophon in OEconom. ἢ στὸν ἐφ' ἑαυτοῦ, semina terræ ma dare, Thucydid. Σπόρος, satio (vt exponit Cicero in T mæo) satus.

Σπουδάζομαι, expetor, exiſtimor, ſum in clara hominum opini ne, id est, censeor, νομίζομαι, δοκῶ ἢ βιβλιακῶς τιμᾶσθαι, grat polleo, color & obseruor. Lucianus, ὁ ἢ Ἡφαιστ῀ τῷ Ἀφ῀ δίτῳ ὀργιάζῃ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῆς, & est eius studiosa. Al phron in epistol. Ὁ ὑβρισὴ διὰ τῶν τῆς σωμητρείας χάρεν δῆλός ἐ σπουδάζεσθαι δοκῶν ὑβρίζ῀, & te amari propter patrocinium. H fych. Σοβαρευτικοὶ λόγοι, ἢ ὑβρισὴ ἀξιώματος γίνεσθαι σπουδαζ῀ νοι σφόδρα φασὶν, ὡς καὶ τὸ ὑβρίζειν ἐπὶ τοῖς ἐπαινουμένοις, ἢ σπουδάζεσθαι παρὰ σφοδροῖς ὑβρισταῖς. Nam Acopum ferunt, quum Italiam venisset magno hominum studio & gratia excep fuisse, vsqueadeò vt eius dicendi genus in deliciis esse co pit, & Sybaritarum appellatum sit. σπουδάζεται, est in studi σπουδαζόντων σοι ἢ ἀλλήλοις, Nazanzenus in Orat. Plutarchus Pericle, ὡς τῶν ὡς σοφῶν τινα λόγων ὑπὸ τῆ ἀθηναίων σπουδαζόμενον vt sapientia præditam aiunt à Periele fuisse obseruata summo studio. Σπουδαζόμενος ἀνὴρ, vir gratiosus, & multorum fauore adiutus. σπουδαζόμενος τοῖς βασιλεῦσι, qui est curæ regibus. σπουδαζόμενος ὑπὸ τῆ σοφῆ, qui summo studio colit à ciuibus, Plutarchus in Themistocl. Idem de hiſtrione nobilissimo, σπουδαζόμενος ὑπὸ σαυτοῦ, hoc est, πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς, ὑπὸ σοῦ σπουδαζόμενος, populi fauore adiutus, Idem τὸ σπουδαζόμενον ὡς ὑπ' ἐκείνων ἐν τοῖς ἀθλοις τῶν καιρῶν, illis id agebatur, vt malitia exercerentur, Nazanzenus in Orat. σπουδαζόμενα ἀνδρὶ ἠθικῶν παιδεύσεις, disciplina quæ ad gratiam quærit Plutarchus in Themistocl. ἐσ πεδαγωγίαν σπουδαζόμενα, ludi liberal & ferij, Aristoteles in Rhetor. ἐσπεδασμένα σπάνια, accuratæ pulæ & cibi, Xenoph. τὰ σπουδαζόμενα τῆδε ἔργων, Theophrast hiſtor. libro & capite quinto, id est, lauta opera & magni ca siue pretiosa. Ibidem capite quarto., σπουδαζόμενα ἐν τα τῆς σκιοθήκης. Rursus capite quinto, ἐν ταύτης σπουδαζόμε σκιοθήκης τῆδε ἔργων. pretiosiora opera dixit Plinius libro 13. c pite 16. τὸ σπουδαζόμενον ἄδρις ἐστὶ κτενίων, hortulum à re magn studio cultum. Gregorius, ἦσε δύο υἱῆ ὧν αὐτὸς πάσης σπουδαζόμενα, Idem de militaribus loquens, ἔν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑβρισμένον ἀθρεῖν, τὸ δ' σπουδαζόμενον.

Σπουδάζω, & ομαι, ἄσω, ἄσομαι, ſtudeo, aliquid diligenter facio, do op ram, satago, apparo, instituo, conor, negotior. Σπουδάζω. fer ago, vel dico, id est, σπουδαστικῶς· cui opponitur παίζω. Pla in Gorgia, Εἰπέ μοι ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, παίζει; sertione hæc dicit, an iocatur? Aristophanes, σπουδαστέρα ἐς κωμῳδίαν, ἢ σπουδῆς ἀμείνονες. Σπουδάζω, expeti affecto, obserto, curo, colo, in ſtudio & cultu habeo, hab

in pretio. Σπουδάζω, frugi vitam ago : cui contrar. βλακεύω.
Σπουδάζω διδάσκειν, diligenter doceo , Xenoph. in OEconom.
σπουδάζει ὁμοῦ πάντα , studio cum hoc colloquor. σπουδάζων καὶ ὑβριστικῶς, nitens & contendens supra modum. Constituitur autem variis modis hoc verbum , vt σπουδάζω σοφὸς πιναι, colo aliquem , fauco alicui, exhibeo me obsequiosum. σπουδάζειν σοφὸς πιναι , τῷ εἰναι σοφὸν ἢ σπουδαῖος ὑμᾶς. τὸ δ' σοφὸς πιναι , τῷ ἐκείνῳ σοφὸς εἰ σπουδάζει , Lucianus. σπουδάζω σοφὸς πάντων σοφὸς σπ., rebus tuis fauco, accurate prosequor. & σπουδάζω εἰς τὰ σπ. , fauco rebus tuis, Demosthenes. σπουδάζω τὰ σὺν, ago id quod est in rem tuam , tuas partes fouco. σπουδάζω σοφὸς πάντων, hæc expecto, Plutarchus in Themistocl. σπουδάζω σοφὸς πάντων, solicitus sum & accurate persequor . Demosthenes. Constituitur etiam cum Datiuo , ficut studeo & fauco apud Latinos. Lucianus , σπουδάζοντες τῇ ἀθροτητι, id est, studentes. Et cum fauco significat. Plutarchus , ἡ τὰ δίκαια τὰ σοφὸς αὐτὸν δίνειαι, ἐκείνῳ σπουδάζοντα σοφέρχειν, illi fauentem. Σπουδάζω, cum Accusatiu. Plato in epistol. συνήμεθ μὲν κατωπτερὸν σπουδάζοντες, ἀλλα ἢ σπουδαίως, ad alia intendisti animum. σπουδάζω τὸν, hoc obseruo , Æschin. Galen. 9. Therapeut. σπουδάζομεν ἡμεῖς ἢ ἀλήθειαν σκοπεῖν, Idem, Ε ἐκστάσεις ἢ τὰς ὑποπτώσεις ἰρῶν μᾶλλον ἢ λόγους ἐποιοῦντο παρ' ἡμῖν. Eustathius, σπουδάζειν τὰ ἐξαίρετα. Cum infinitiu. Chrysostom. ὁ ἀφοσιούμενος ἢ τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐν τῷ πλαιδίῳ , precationibus vacare studens aut instituens. σπουδάζοντες εἰ μὴ κακὰ, data opera esse mali studentes, Nazauzen. σπουδάζοντες αὖ ἀγαθὰ, ambientes magistratum, Plutarchus in Camill. Xenophon in Apolog. Socrat. ἐ τὰ πάντα ἐπιτῶ τὰ ἐν τῷ δίκαιος ἐσοῦσθαι, non omnia dicere institui quæ ad iudicium pertinerent. Σπουδάζω cum σοφὸς & Genitiu. σοφὸς ἀφιγμένων ἀφροσυνῶν, σπουδάζειν, rerum se fingens esse studiosum. Plato epistola septima, σοφὸς ἐδένων σοφὸς ἀν σπουδάζω, inquiunt ea se callere quæ studiose tanquam seria meditor. Σπουδάζειν cum σοφὸς & Accusatiu. vt, σπουδάζω σοφὸς τὸν. Plato σοφὸς τὰ τῷ νόμων ἀφρόνων σπουδάζειν, in legum prœmiis studium ponere : elaborare in exordiis legum, Xenoph. τοιαῦτα μὲν σοφὸς τοῦτων ἢ παίζειν ἄμα σπουδάζειν, id est, simul serio rem agens. Isocrat. σοφὸς τὰ γελοῖα σπουδάζειν, in rebus ridiculis seriò agens. σοφὸς ἢ σπουδάζειν, Demosthen. quibus vacatis , operam datis, incumbitis, in quibus studium ponitis σπουδάσαι σοφὸς μὴ πονεῖν, Meliſſo Physico operam dedisse , Plutarchus in Themistocl. σπουδάζω σοφὸς θαλαττ studet circa amitritam , Aristoteles libro octauo Ethicorum, σπουδάζειν σοφὸς δικαιοσυνῶν, ibidem. σπουδάζειν σοφὸς τὸ νοεῖ, colere æquitatem, Demosthen. σπουδάζω σοφὸς τὰ χρήματα, Plato de Legibus. σπουδάζειν σοφὸς ἢ πόνειαι, bello gerendo studium adhibet, Isocrat. in Euagora. Idem ad Demonicum, μᾶλλον ἐθαύμαζεν ἐὰν σοφὸς ἀνῶν σπουδάζοντας ἢ ἐὰν τῇ γῆν σκαφοῦντας, id est, maiori honore afficiebat sui studiosos. Σπουδάζειν, cum Datiuo & ἐπὶ. Isocrates ad Nicoclem, ἐφ' ἅς γνώμας ἐκείνοι μᾶλλον ἐπιτιθέασι, in quibus elaborarint, in quibus studium posuerunt. Xenophon, σπουδάζειν ἀλαγκαῖον ἐστὶ ἢ οὐ δεῖ δὴ μηπόθεν σπουδάσειν, ea in studio habere, &c. ἐφ' ᾧ μᾶλλα σπουδάζω, id est, cuius maximè fatago , Æschin. Σπουδάζειν cum ὑπὲρ. Demosthen. σπουδάζειν ὑπὲρ τῆς ἀφανείας, δεόμενοι σπουδάζειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων, studio Romanorum obsecrans, Plut. in Publ.

Σπουδαγελοιάζω, affectate & magno studio adhibito loquor. Xenoph. ἀλλ' ἐγὼ. 1. Εἰ ἢ σοφῶς τε, μὴ πλείονι μέλοιμι δίαιτᾳ, φορτικαλῶν δὲ φίλος ἐσοφὸς ἀγελοιάζω, μὲ ἀπολιν οὐ πρᾶ. Σπουδαγελοιάζω, τὸ σπουδάζειν, seriò loquor, seriò disputo, idem in Sympos. Accipitur etiam in significatione Pallius, vt ὁ λόγ& ὕτως ἐσπουδαγελοιάδ&, id est, ἢ σπουδάζει, hactenus seriò disputauit. Σπουδαγελοιάζω, seriò loquens. (mus, idem ibid.

Σπουδαῖ&, ά, ὸν, sedulus, attentus, studiosus , diligens , industrius, strenuus, res serias tractans, χρεῶν τῶν, bonus, probus, ingenuus, studio dignus. σπουδαῖ&, laudandus, colendus, accurate fabrefactus, ἐσπέρου, διδύμου, Suid. ei opponuntur γελοῖ& & φαῦλ&, Aristoteles. de opposit. σπουδαῖ& γίνεται ἀφὸ τῶν , Demosthen. studiosus illius efficitur. σπουδαῖ& αὐλητὴς, δηλ' ἀξίωμα& μεγάθ&, optimus tibicen, sed homo nequam , Plutarchus in Pericle. ἀπὸ σπουδαῖ&, apud Platonem epistola septima, dicitur vir sedatus, vir grauis, & bene moratus, vir maturus. Isocrat. σπουδαῖ& ἐσοῦσθαι δόξης ἀφὸ τῶν σπουδαίων γνώμης, ἢ τὰς φαῦλας δυναμεις. σπουδαῖα τὰ ἔθνη, Idem Isocrat. ἀνὴρ σοφὸν σπουδαῖον, Demosthen. sodulus seruus. Plato primo de Republic. σπουδαῖ& ἢ σπουδαῖον εἶ& ἢ δικαιοσυνῆ, id est, res laudabilis, res quę cum virtute geritur. σπουδαῖα ἀφρόμματα, res seriæ , Æschin. & Xen. σπουδαῖ&-ότ&, probatum vinum, Dioscorid. libro nono, capite octauo, id est, laudatum & bonum, ὁ σπουδαῖος μέλι , mel minimè probatum , mel reprobum, Idem libro primo , capite 81.

Σπουδαῖόπατον, præcipuum, Plato de Legib.

Σπουδαίως, studiosè, seriò, bona fide. citra vllum figmentum, diligenter, attentè, accuratè. σπουδαίως βοηθεῖ , præsentaneo est auxilio. Σπουδαίως ἔχει, diligentem atque curiosum. Hallicarnass. in arte, οἱ ἐσοῦ τῶν λεγειν τῆς ὑδῆς ὑ σπουδαίως ἔχοντ. Σπουδαίως ἔχει πρὸς τὰ, erga aliquem bene affectum & animatum esse : illum studiosè colere. Aristotel. Rhetor. secundo, ἢ οὐ φορτικῶς σπουδαίως ἔχοντας ἢ θαυμαζόντας αὐτὸν ἢ σπουδάσας, &c.

Σπουδαιοχρισία, Hesych. sunt οἱ περὶ τὰ ἀξιώματα σπουδάζοντες, &c.

Σπουδαρχία, ambitio.

Σπουδαρχίω, fiue

Σπουδαρχέω , studiosus sum magistratuum gerendorum , ambitiosus sum, ambio. σπουδαρχοῦντες, ambientes magistratum, Aristoteles libro quinto Politicorum, capite quinto. Synesius, Κάγὼ χρῆσιν κατασκάλλω&, ὅτι πᾶν συγχωρῶ σπουδαρχοῦντα μὲν ἰδιωτῆ εἶμι.

Σπουδαρχικ&, ή, όν, idem quod σπουδαῖος. dicitur ea forma qua & ὠθαρχικὸν. Sic vero dicitur ambitiosus, ὁ σπουδάζων περὶ ἀρχῆς. Æoles solent epitheta παραπωπικὰ τύπα , efferre. Com. Arist. in Achar. vbi, Ὦ πες πολίτες χρεῶν, ὁ σπουδαρχικὸς.

Σπουδασμάτιον, τὸ, studium, res studiosè affectata. Gregor. τῷ δὲ τὴ δὐσέρου ἤρτηι ἐξ σπουδάσια μᾶλλον διορθώσεν ἢ ἀφελήθη. σπουδάσματα, opuscula, Sophronio interprete.

Σπουδαστήριον, diligentia est adhibenda, studendum est.

Σπουδαστὴ&, fautor & factiosus. συμφοιτητὰς, adiutor, socius seu studiosus qui rei alicui aut homini studet: qui partes alicuius sequuntur in factione quapiam. Greg. Οὐπὲρ ἢ ἀληπτῆναι ἔχω πρὸς τὸν ὑβρισὰς, ἢ τῶν σπουδαστάς.

Σπουδαστικὸ&, ή, όν, diligens, & qui serio sermone obiectatur. opponitur τῷ φιλοσοφικῷ, apud Plat.

Σπουδαστὸ&, ή, όν, σπουδῆ, ζῆτὸ&, ὑμολογούμενο&, ἀφηρημένο&, studiosè aut magno studio appetitus.

Σπουδῆ, δῆς, ἡ, studium, ἢ σπουδὴ τὰ ἀφὸ τὰ σωτῆρα Suid. diligentia, festinatio, celeritas, sedulitas, cura, μελέτη, solicitudo, σπουδὴ, sedulitas exhibendi officij, animi intentio, negotium serium : cui opponitur ἀκαδία. Vnde ἄξιος σπουδῆς, pretiosum, æstimatum , quod in pretio habetur , τὸ σπουδῆς ἄξιον. Plutarchus de Cleopatra , σπουδὴν ἐκεφέρει τὸ πλοῦτος ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἀφ' ὑφαντ, σμάραγδον. Σπουδὴ δὲ παιδιᾶ, Plutarch. gravitas & iocus, res seria & ludus. σπουδὴ ἀγόρευε ἢ πόνειαι, Demosthen. opera adhibita est & impensa, studium & fauor. μὴ σπουδῆς, seriò. χρεῖς σπουδῆς, ioco , Aristophan. in Rhetor. μὴ σπουδῆς propere, festinanter, quod & μὴ σπουδῆς dicitur à Plutarcho in Marcello: cui opponitur πρᾶμ& μὴ σπουδῆς διαχώρει, magno studio describere, Aristotel. de mundo , ὑπὸ σπουδῆς, enixè, μὴ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς αἰαπτόμεν , festinè currens , Plutarchus in Romulo , ἐν σπουδῆ, seriò, studio, Plato de Legib. ἐν σπουδῆ πάσδειν τῶν κρίσιν ἢ δέκα ἡμῖν, rerum affluentiæ studere, Plutarchus in Solone. ἐν σπουδῆς, in seriis. ἢ σπουδῆ , sedulò, diligenter, propere, confestim, è vestigio, festinando, properatè, festinanter. Valla apud Thucydidem. σπουδῆ ἰὼν πόνειν, id est, φαγητέον, Euripid. Plato, σπουδῆ ἄγων τὸν ἀκὶ ἀωρῆ σπουδῆ , illis multum studij impendebant. σπουδῆ εἰσφέρει εἰς πὰ, σπουδῆ. σπουδῆ οἱ ναῦται εἰσφέρω, sum de his solicitus , Chrysostom. σπουδῆ ἰέναι. Σπουδῆ ποιῶ, seriò accipio , seriò dictum interpretor, quia σπουδῆ opponitur παιδιᾶ. Aristophanes in Ranis, Οὐδὲ ἢ πον σπουδῆ πιπεῖς, ὁ πᾶν σπαίζων Ἡρακλέα γ' ἐσοῦσας; Num tandem serium esse censes, & vt serium accipis , quòd ego tibi ludens Herculis personam impostorem? σπουδῆ ποιεῖσθαι , operam sumere, operam dare, σπουδάζειν, studium adhibere, esse solicitum , contendere, & de aliquo laborare, & diligenter curare , magno studio colere & præparare. σπουδῆ ποιοῦμαι χάριτα , mihi studium est scribendi. Iudas in epistol. σπουδῆ ποιούμενο& ὑμᾶ& γράφειν, Chrysostom. σπουδῆ τ' ἰέναι. σπουδῆ ποιεῖσθαι πάσας ὅπως οἰκήσει μεγαλοφυεῖς, Nazanzen. σπουδῆ πόνειν, operam nauare. σπουδῆ ἔχω, Sophocl. diligenter incubuisti, diligenter fecisti, sedulò fecisti. Plato epistola 6. τὰ σπουδῆς ἄξια φίλ σπουδῆν facit. εἰς σπουδὴν διατιθέσθαι , in studia incumbere. Idem ibid. εἰς ἀφορμὴν ἢ σπουδῆς διατιθέσθαι, rei veneræ operam dantium.

Σπουδῆ, Aduerb. festinanter, diligenter, citato agmine, vix, cum labore & studio, μὴ σπουδῆ, μόλις, μόγις, ἀγρε, μὴ καπαπλαδίως, id est, cum difficultate & multo negotio, δυσχερῶς. Ὁ σπουδῆ παρασκὴ, properanter accedens, Lucian. Odyss. ὁ σπουδῆ τῶν ἀκόλεων, id est, ὁ ταχύς. ἐσπουδασμένος, properè Salluſt. properanter Lucret. Et Iliad. 8, σπουδῆ δ' ἐζεύνυσαν ἵππους, vbi Interpres μάλις exponit & δυσχερῶς, id est, vix tandem. Σπουδῆ, studiosè, seriò, sedulo , ex animo, consultò , dedita opera. σπουδῆ ἢ μὴ γέλοιαπα, seriò & ioco, Plutarchus in Pericle. σπουδῆ παίζειν, seriò iocari. σπουδῆ λέγων , seriò loquens , Plato de Legibus. σπουδῆ καὶμῶμα νόμιμα , seriò conditæ leges , Plato de Legibus.

Σπουδογέλοι&, apud Strab. Menippus cognomento dictus, ridiculè studiosus.

Σπούσμα,ατος, idem quod σπασμία.

Σπουσσία,ας,ἡ,ὁ.

Σπουσσός,ου,ὁ ἡ ν,ὸς

Σπυρὰξ,ᾶκος,ἡ,pilula,globulus:ouium & caprarum excrementum.Iul.Pollux σπυρὰκτα ἡ σπύρδαια vocat:bacca caprina dicitur à Palladio. Sunt Græci qui non tantùm pro caprino fimo,sed pro oonullo etiam accipiant eam dictionem.σπύρακτες μῆλ., stercoris caprini vna pilula,Ruel. vna bacca, &c.Barbarus : globulus,&c.Marcellus libri 2.Dioscorid.capite 101.σπυρὰκτα σπύρδακα πυλάφια,idem.σπυρακτώσις ἀρθ,id est , fimo caprae, idem libri fecundi , capite 96.Apud Hesyc. σπυρδάγγια,τρίκυλα,τὰ διαχωρήματα malo διαχωρήματα ἢ βδὲ ἀέρια,ἃ τινες σπυρὰδ ας λέγουσι.legend.σπυρὰδας.

Σπυρίζειν,contrahi,indignari,Hesych.σπᾶδαι,νἰνακτῶν.

Σπυρὶς,ίδος,ἡ.sporta corbis. vide Plin.σπυρὶς δ ἐστὶν σπυρὶς ἐλάττων ἢ κόφινος ἀπὸ τοῦ σπυρεῖν ἢ σπείρειν ἢ ἀπὸ τοῦ σπυρίδος ἀλεῖσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ σπυρίδος ἐλίσσειν,ὅτι τὰς αὐτὰς ἀπὸ σκελάθρας ἐλίσσουσι, ἢ σωμάτιόν τις σπυρίδα ἔχειν τὰ ἐνεπιτήδεια ἐν.ἢν. sic exponitur Arrianus in Epicteto , ἢ μικρὰνα δυνάμει, ἢ σπυρίδι ἐναπόπεσε. Durat etiam hic mos inter locupletes aulicos: nam Gallicũ vulgus non canistris ac sportulis , sed paropsidibus suum prandium defert,carnéque coctas ac paratas.

Σπυρίδιον,ν,τὸ, Aristophan.in Acharn.corbula Columel. corbulum Suetonio,sportulaPlauto.σπυρίδα quoque exponit Hesyc.τὸ ἀβὲ πυρὸν ἀγῖδ ὁ σπυρὸς,quam vocem Syracusiani pro τοῦ ὀβὲ vsurpant.

Σπυρογχεῖον,idem quod σπυρίδιον,Hesych.πλεκτὸν τὸ ἐξ οἰσυΐνων.

Σπυρὸς,αὐτὰ τὰ σπυρὶς,συρφακοῦσαι,Etym.

Σπυρολόκιμα,ν,ὰ.qui est crispo capillo,λοκάμιν,Hesyc.

Σπύρνη,ἡ,capsa panaria,κιβώτιον.

Σπυρμα,ατος,τὸ, liquor , in Epigrammat. quod instillatur vt oleum.

Σπυρνίας λίζων.ον,thus stagonias appellatum , quasi dicas stillicidiare , genus thuris : à similitudine stillicidiorum , thus malesinum,de quo Dioscor.l.i.c. 82.

Σπυρνὸν,ὸν,ὸ, gutta,stilla,βαπὶς,σταλαγμὸς,stillicidium,χρῖσμα,ατος, guttarim.

Σπυρὸν,τὸ,calidum,aridum.

Σπαδὼν,ὄντος,ὁ,stadialis,mensuram stadii complectens. Σταδιαῖος, statarius,vt σταδιαία μάχη,pugna stataria,id est,μόνιμος ἢ βεβηκυῖα.Lucianus in Parasito, Ἀγῶνα ὧβ ἢ σταδιαῖον μάχιμον , ἢ ὁπλιτῶν ἢ ἱππέων,&c.Dicitur etiam σταδία μάχη.vide Σταδῶν.

Σταδιοδρόμης,apud Poll.

Σταδιοδρόμος,ὁ,curfor in ſtadio,ὁ σταδιοδρόμος,Pollux.In Epigramat.ὁ σταδιοδρόμος ἀρίστου Μενέκλεος. Galenus apud Hippocrat.ex Dioscoridis authoritate eum ait esse,ὃς σταδίου ἡμιμέτρου ἢ ὀβελιαίου.

Σταδίων,ἡ tatarium prælium,ἡ συγκλεῖσμὸς μάχη,Homer.

Σταδιοδρόμος,ὁ,qui in ſtadio curſu certat,σταδιοδρόμος,Aristophan.vide ὠκυπόδης.

Σταδίον,ν,τὸ,locus exercitationis & theatrum:ſtadium,curriculum : menſura pedum ſexcentorum & vigintiquinque.Xenophon, ὅθι πολλὰ σταδία ὠκεῖσθαι , ad multa perferri & per ueniure ſtadia.Ariſtophan.νῦν λέγειν ἐκαστὸν σταδίου τὸ μέτρον,id eſt longè præſtantiſſimum eloquentia. Σταδίου , Platoni de Legibus pro genere curſus. Σταδίου ἀγωνίζεσθαι,vt apud Herodotum i in Terpſichore , Ἀγωνιζόμενον σταδίου συμπεσόντος τοῦ ἀφῆτος,in cer tamine curſus cum primis finem attigit.Eſtque apud Homerum iliad.ἡ,Οὐδὲ μὴν ἐπὶ σταδίου δίκιμα μαιμάσθην ἀμύνειν bi Hector ait , nouiſſe ſe motus Martios in hoſtili curriculo atque ſpatio:vel ὁπὸ σταδίῳ , id eſt,in pugna ſtataria,ἢ ἐν τῷ συστάδην μάχῃ. Σταδίου pro loco certaminis,Theophil.lib.2. inſtit.

Σταδῖος,α,Adiectiu. id eſt,σταδιαῖος,firmus , compactus & longus: erectus,directus. Thoracum duo ſunt genera : vnum ὁπλικὸν ἀκινδυνότερον , id eſt,lorica conſerta hamis Virgil. quæ complicatur:alterum σταδίος σταδῖος vel σταδῖος , hinc cæteri Commentar. Ariſtophanis in Pace, id eſt,thorax rigidus,lõgus at que rectus.Hoc non flectitur ſed depoſitum ſubſtat erectum,ſtatarium poſſis dicere.Apollonius Rhod.Argonautic.libro tertio, -ὅθι ἄρ τὰ σταδίου ἕστο θώρηκα πάντοσε ἶσα. Σταδῖος ἵππος,id eſt,authore Suida,ὁ πεδήρης:tunica recta dicitur à Plinio libro octauo,capite 48. & à Callimacho ὁ ἐνάργιος,ὁ στάνεθ.

Σταδία μάχη,pugna ſtataria,μάχη σταδία,id eſt,μόνιμος ἢ βεβηκυῖα,ἢ συστάδην μάχη. Thucydides,ἡ σταδία ὧβ μάχη,pugna non erat ſtataria.vide Σταδῖος. Σταδῶν,appenſus,id eſt,σταθμητός.Nicander in Alexipharmacis,ἢ σὺν σολλίνι ὧβ σταδίων ἄκρα τάμῃσι Ῥιζόβολα σολικοῖσι κοπίζεσ:Interp.σταθμὸν,vel σταθμητὸν,Alibi dixit,Ἠὲ πίτνε σταδίων ὀβολοῦ πτερὸν ἡμίσυ ἄκρῃ ἢ. i. poudus ὁ σταθμὸν.

Σταζω,ω,ἄσω,ν,αγμ,ſtillo,ἰω,Euripid.σταζόμενον,ſtillo ſeu libo lachrymas,id eſt,ſleo.Apollonius ſecundo,σταζεν φόνῳ , ſtillat ſanguinem. Sophocles in Aiace cum Accuſatiuo & Datiuo iunxit,μόθῳ σταζων ἱδρῶτα,ἢ μόχθῳ ξυνοικοῦντας ,i. habens capti ſudore ſtillans,&c.

Σταθὴς,ῆτος,ὁ,poſitus,erectus,præfectus,præpoſitus,ſtans,conſiſtens,collocatus.σταθὲς ἐς μέσον,in medio poſitus. σταθὲς πλαγ, adſtans,propè conſtitutus,Soph.à verbo ἵστημι.

Σταθερὸς,ὸν,Adiectiu.ſtabilis,firmus & conſtans,ὁ ὑγιαθὲς,σταθερὸς,σκάμμα,μόνιμον,βέβαιον.Item fortis in ipſo vigore exiſtens & quaſi medius,μεσοτερὸς,ὀβέλ. Apud Suid. Cratinus ὁ σεβόμενος Οὐ τὰ σαθερὰ τοὺς κατοδύσαντας ὁ πορεύσειν παφλάζει, id eſt, ὁ ἐξέ,ἀπὸ ὑγιοῦς. Ioſephus , ὁ σταθερὸς τῶν ἀνδρῶν μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν ἀσφάλειαν γραπτὸν, id eſt , μόνιμον. Eunapius,ὁ βασιλεὺς τῶν Βανδίλων ἀξιῶν τὴ ἀσφάλειαν κατὰ γῆν ὁπὶ τὸ σταθερὸν τῆ ἀσφαλέστερον, id eſt, ἰσχυρὸν,βέβαιον. Σταθερὸς, calidus,feruidus,θερμὸς,καυσικὸς.Plato in Phædro,μεσημβρίας ἴσασι ἢ ἡμῶν ὡραν σταθερὸν. Antimachus, ὄθρ' ἐσταθερώτο , ætatis fetuidæ Apollonius Rhodius,σταθερώτερον ἦμαρ,id eſt,καυσικώτερον ἢ θερμότερον Syneſius,καὶ ταῦτα χρὴ τὸ μεσημβρίας ἐδ ἐρᾶν σταθερώτατον,id eſt feruentiſſimo Sole.Fit à Σταθὸς,hoc eſt,torreo.σταθερὸν ἄρμα pro καυσικωτέρῳ ἢ θερμῶν , &c. Apollon.Rhod. interpr. à Σταθὸς.Alij volunt σταθερὸν ὄντος μεσημβρίαν,aut ἦμαρ,pro feruentiſſima ætate , meridie , die,dici propterea quod quum à medium peruenit,in quo ſeu termino ſubſiſtit feruor eius: tunc ſit maximus, & quaſi ſtabilis.

Σταθερὸς,ὸν,id eſt,βέβαιος,βεβαίως.Bud.σταθερὸς τοῖς ὀλυμπικοῖς ὁ φιλοσοφῶν.

Σταθὸν,ὸς,τὸ,ſtus,paularim veſtus.Κὸν τῷ σαπὸς,ἡ τῷ δίνα,τὸ κρίμα.Hesych.πεφλογισμένῳ ἢ ἡρέμα. vide Σταθῶν.

Σταθὸν,ὰν,Attice pro σαπὸν,torreo,ὁπὰν,lento igne aſſo.Φακῆ ἢ σαθμὸς ὁφ' ἑλῶνος.σαθὸν τὸ σαρκίον,carnuculas deuro,Ariſtoteles libro quarto Animal. ſic Gaza & Heſych.σαθευόμενον,τοστὸν. Gaza libro ſeptimo.capite duodecimo hiſtor.planta.Theophraſt.Athenæus lib.ἡ.ἐ σαθευσα τὸ σιδ.ſit ab Εὖω. Hinc σαθερὸς & σαθευτὸς,vt apud Æſchyl.in Prometh. Σαθευτὸς δ' ἀκλὶς σοῖς ἐλογί.Interp.φλογιζόμενον. Nam σαθεύειν dicunt Attici τὸ μὴ ὀλίγῳ ὀπᾶν.

Σταθῆναι,ſtare,capite tertio , Euangel. Marc. ἀέθ.αι,vbi ἵσταμι, σταθῆ,conſiſtat. σταθέντες,ſtabit,conſtituetur,fulcietur , ſtet, Eraſm. capite 14. Pauli ad Romanos, ὁι ζυγὸ σταθῆναι τας,ſtatera ponderabuntur,capite 21.Eccleſiaſtici.σαθῆναι,ſtato,ſeſto,Lucian.

Σταθηρὸς,firmus,robuſtus,σταθερὸς.

Σταθηρότης,ητος,ἡ,robur,conſtantia,firmitas.

Σταθμὸς,vel

Σταθμὰ,τὰ,libra & pondera. Plutarchus in Camillo, ἅ ζυγὸν τὰ σταθμὰ ὧβ καλοῦσι Δωριεῖς ὀκλίδιον,lancem & pondera tollentes Celtas abire iuſſit.Demoſthen.ζυγὸ ἢ σταθμὰ χων. Σταθμὸς,ſtationes equorum in ſtabulis , ἱππικοὶ ἱππασίαι , ἢ τὰ ἱππασίαια,Xenophon, τὰ πεδὰ τὰ σταθμὰ ἐρεῖ ἐὸν ποδας ὀβὶ ἵππων.vide σαθμὸς,in cuius plurali σαθμοὶ : Πλάτ.ἐγ.

Σταθμάομαι,pondero,examino,æſtimo , ad amuſſim dirigo perpendo. Aratus , τοῦ ὧβ τρισσὸν ἐσάθμηται ἀλήτοιο πλάνη ad tria dimenſum eſt Delotum latera,Interp. Plato de Legibus,ὃ τὰ νῦν μετρεῖν , ἢ σαθμᾶσθαι. Idem in Gorgia , σαθμώμενον μεμῖχθαι τὰ μεγάλα,tenui oratione ardua expendere Nazanze.σαθμώμενον τὸν ἀφεπόθεις,metantes deambulationes Budæus in epiſtolis prioribus , φορτία χων τοῖς σαθμωμένοις ἐφεπόθεις,&c. id eſt, metantibus. Σταθμώμενος , coniectiram facio,commiſcor, σπχ ἑζόμενος,argumentum dico, ἀπὸ μέζα. σεθμᾶσθαι τῶν,ex hoc ducere argumentum, Theophraſt. libro nono hiſtor.plantar.Herodotus ionicè dixit,σαθμᾶσθαι δὲ ἐν Thalia, πολοῖσι μὲν νυὶ ἢ ἰχθυσὶ ὧβ σεθμᾶσθαι δὲ ὁπὸ τῶν ὕστερον ἀνακαινισθέντων. Idem σαθμεῖσθαι τὰς ληγὰρίσεις,ex dictis coniectans.σαθμωσάμενος , commentus,argumentatus. vide Ταλαντεύειν.

Σταθμεύομαι,ῶμαι,ῶσομαι,ησα , idem Actiu. Accuſatiu. In Lyſide Plautinè dixit , τουτωὶ ὁ τί,ἔφη,σαθμεῦ; Σωκράτης,ὃ δὲ ληρεῖ. An hæc quæ iſte narrat pondus habere ſinis? vide Ατταθμεῦσαι.

Σταθμεῖον,ου,τὸ, ſtabulor,diuerſor,ſtatiua habeo.vide ὀπηταθμεῖον.

Σταθμεῖος,ὰ,ὸν,ſtatarius Stil. Homero etiam σαφῶν,τὰ ἀγοῖον ἀφ' ὧν χειλέων μίλτα,ἢ μίλτα ἢ σμιλεύμενοι διορθοῦνται ξύλα , ſiniculus fabri materiarij ſiue carpentarij , quem rubrica , alio colore oblinit : à Latinis amuſſis dicitur: Gellius libro vltimo,capite vltim. lineam vocauit. Et quia minio , ſiue rubrica oblinitur , rubrica etiam vocatur. Perfius de poeſi abſoluta carmina componente, ſcit tendere verſum

Non ſecus,ac ſi oculo rubricam dirigat vno.

Nec placet quòd in Platonis Charmidæ Politianus σαθμὸς regulam transfulerit. vide in voce πῆχυς. Scribit Ammonius in Categorias Ariſtotelis ſiue Architæ , fabrum vti amu

instrumento ad exigendam materiei rectitudinem, aut curuitatem, non aliter atque domorum structor perpendiculo (qui κάθετος) exigit parietes, recti sint necne: Στῶ δ, inquit, ὁ τέκτων τὸ στάθμιον κέχρηται γὰρ ὀρθῷ τῷ ἐργάτῃ ξύλων ἢ τῷ κρανίῳ ὑπὸ τοιούτου ὁ ὑποδήκτης τὸ κρηπὶς διασκοπεῖ εἰ ὀρθοῖ ἢ μὴ τοῦτο γὰρ τοῖχον. Amussi etiam vtuntur latomi. vnde ὀρθὸς στάθμιλον πέτρον πελεκᾶν, id est, amussi lapidem applicare, prouerbio iactatum. Basilius Homilia ad nepotes de legendis veteribus Poëtis & Rhetoribus, Dorico prouerbio dixit, ἐ λίθον ποτὶ τὼ σταυρὸν ἀ γονίᾳς, lapidem ad fimulum atque lineam dirigentes. Est στάθμιλον, ad amussim Gellio, examussim Festo. Homerus Odyss. ι. Ξέσσε δ' ἐξ ὄσσε παμφαίνῃ ἠΰ ὅπῃ στάθμιλον ἰάων, assabré expolit, & ad amussim direxit quod & lib. φ. repetitur. Iliad. δ. ὁθ' ὑπ' ἐσ τέκτονος δίῳ νοήσαο ἐδωίῃ, veluti nauale lignum amussis siue rubrica dirigit. Λελκὴ στάθμη, alba linea siue amussi, id est, nullo delectu, citra discrimen. Plutarchus in Commentar. ἐκ ἀδηλοφίας, Ἔστι γὰρ ὡσ ἀτεχνῶς ἡ λελκὴ στάθμη ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐδὲν ἧττον Φ. Aul. Gellius in Noctibus Atticis, Nanque illi omnes, & eorum maximè Graeci, multa & varia lectitantes, in quas res cunque incidérant, laudata, vt dicitur, linea sine cura diferiminis, solam copiam sectari consuerebant. Quod pertum ex Sophocle in Cidalione, vt citat Suid. τῶν ὡν λόγων τῶν αὐτῶν ἐ τεκμήριον, Οὐ μᾶλλον ἡ λελκὸς λίθῳ κλῶν ὁ στάθμη, Ex verbis tuis nihilo plus assequor, Quàm in albo lapide alba exprimitur linea. Στάθμη, ensis capulus, quòd suo pondere στα θμᾷ τὸ ἴσοφ., dirigit & ad æquipondium reducit. Diodorus Siculus, ἢ στάθμιος ἢ ἀφορᾶν τὸν πόλεμ. Interp. imis hastilium partibus, ambiguè nec significanter.

Στάθμιστος, ad amussim directio, ἢ ὀπὶ στάθμιλον ὠφόντας: & ponderatio Vitr.

Στα θμιτὸς, qui ad lineam atque amussim dirigi potest, directus.

Στα θμὶς, mensurabilis. μετρητὸς. Arrianus, Ἡ δ' ἢ κρωὰν ἡ στα θμιτὸν τὰ πλῆθος. Idem, πέτρας τε ἡ στα θμὶς τὰ μέγεθος.

Στα θμίδες, ὡν, ligna in naui super pubus transfra ponuntur, ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ὑπίκεινται κανόνες, Pol.

Στα θμίζω, μι. ίσω, σ. ικα, στα θμώμαι, pondero, ad amussim examinoatque exigo, expendo, δυναμοῖζω, rem exploro. Actiu. Accusatiu.

Στα θμοδότης, apud Plutarchum in Demetrio, qui ἐδὲν στα θμοῖς, id est, stationes atque diuersoria distribuit & assignat. vulgò vocamus *un fourrier*, qui hoc munus exercet in comitatu principis.

Στα θμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, ἡ ὅπῃ ὑποζυγίοι στάσις Polluci: καλύβιον, ὁ uile, caula, αὐλὴ, μανδρα: diuersorium, iter vnius diei: siftendi ratio, statio, statiua: ἐ πανδοκεῖον, πανδοκεῖον ἢ καταγώγιον. Suid. mansio, diuersorium militare, siue tabellariorum, quæ certis spatiis distingui solent. Lucian. Icaro. Κοὐ σ' ἀφεῖς τῶν στρατιώτων, ὁ σφῶν τὸ κῶμ' ἐ στα θμὸς: ἐδὲ στα θμοῖς αὖθις ἢ τὰς ἀπόρσεις, ἢ stationes eorum & profectiones, capite 33. Numerorum.

Στα θμὸς αὐτῷ τῷ χείμωνι, id est, scrupulus, apud Nicol. Myrepsum in Antidoto panchrestō. Στα θμοὶ, postes, ἀφ' ὧν τὰ θύρα, id est, τὰ ἐκατόνδυο ξύλα ἢ πλάγιοι ὀρθοὶ θυρῶν, Pollux. Herodot. στα θμοῖσί τε ἢ ὑπερθύροις. στα θμοὶ τ' θύρεος, postes ianux, capite 60. Esaiæ. Στα θμὸς, libra, statera, pondus. στα θμοὶ χρυσίου, auri pondus, Gaza de Senectut. πρὸ καλῆς ἕξεως ἢ στα θμοῖς ἀγωνοκοιῶσιν, Gallis circa pondus, iniquè se gerentibus, Plutarchus in Camillo. στα θμοῦ ἀνάλωσις, duorum talentorum pondo, Herodot. στα θμοῦ τεσσαράκοντα τάλαντα, Thucyd. qua draginta pondo talentorum. Herodot. ἕλκουσι στα θμοῦ τάλαντα ἑξήκοντα, vide Στα θμίον, & Στα θμᾶ. Est & mensura millium 28. semis, Bud. in Annot.

Στα θμίον, ῳ, τὸ, trutina, libra, ζυγός. Solomon in Proverb. ζυγοὶ δὲ λοξοὶ βδέλυγμα θεῷ πᾶν: ἐ ἰσθμίον ἢ δίκαιον ἢ δικαίου ἀσπά. Visitatius in Plurali. Lucianus, Τί δὲ σοι τὰ στα θμία ἢ ζυγοστάται ἢ αὐτοῖς ἐδὲ λόγοις. Gregor. in 2. contra Iulian. τοῖς ἐρκυλίοις φορδίνῃ τὰ δίκαια τῷ θεῷ στα θμία, ἢ ὅς ἀδίκαιον ἀντίστροφον ποιεῖται. fit à Στα θμὸς, in quo significatu vsurpatur à Phocylide in admonitorio poëmate. Demosthen. τὰ στα θμὰ δίκαι, vt τὰ ζυγὰ. vide ζυγὸς, & πλάστυγξ. Cephisodorus στάσιμα τὰ στα θμία vocauit Pollux.

Σταθμοῦχος, ῳ, ὁ, pater familias, caupo, hospes, Pollux. Suid. καταδοκεύς.

Στα θῶσι, steterint, sint erecti.

Στάφτε, steteritis.

Στάψις, ε, τὸ, sumen, abdomen. Hesyc. ἰε ὁ ὑστερῶν, ἡ τὸ ὑπογάστριον. Volunt fieri à στάξ.

Σταφὴς, siccus, calidus, incontinens, ξηρὸς, ἄκρατος, Hesychius.

Σταφιδοπτὸς, τὸ, farina aqua subacta, flos farinæ, farinę ad pinsendum macerata & recentior, quippe quæ fermenti aquorem nondum contraxerit, pasta vocant. Marcell. annotat στάφιδας Graecis esse antequàm fermentescat in panificio maceratam aquá farinam manibúsque subactam, &c. Dioscorides lib. 2. quinto, capite 118. σταφὶς ἀφεψηθὲν ἀσταφὶς, crusta pistorio opere panificij modo confecta circumlinentes, polline subacto. σταφὶς τὸ σαῖς, triticea massa, Aristotel. in Problem. frigidum τῶν pro adipe seu pinguedine ponitur sicut στέαρ vt Horat. annot. Hinc Adiectiua. σαφιδικὸς apud Pollucem. Et σταφὶνος, pila centæ species apud Athen. libro 14. cui, σταφὶς δ' ἐδὲ ὑγρὸν εἰς τὴν χεῖρα ὀθνεῖον μίγνυσι, ἀλλὰ καθαρὸν ἀφῖν, ἢ ἀπάλης ἢ σωφρὸς. Apud Hesyc. scrib. σῖτον.

Σταφὶς, ἰδος, ἡ, placenta.

Σταφὶς τὸν. vide Στάφις.

Σταφὶς δος. vide Σίαλις.

Σταγὼν, όνος, ἡ gutta, aqua lixiui, quę primò fluxit. σταγὼν, pinguissimus ille liquor proueniens ex myrrha expressa. Stacte pinguitudo est recentis myrrhæ quæ per se vnguentum facit nomine stacten. Dioscorides libro primo, capite 75. dicta stacte, à verbo στάζω, id est, distillo, vt stacte sit expressa myrrhæ pinguissima distillatio. σταγὼν quid sit ita explicat, σφὸ σταγὸν Theophrast. ἐκ κινναμώμου, ἢ ὃν σμύρνης κατατριφθείσης ἐλαιον ἐξέρχεται, διὸ τὸ μικρὸν σ ταζει. Dioscorid. σφεσταγὼν σμύρνης κατατριφθείσης τὸ πιπτον ἐν (de cinamomo taceus) stactam vocat. Cum his libro duodecimo, capite 15. congrediens Plinius myrrham spontè, priusquàm incidatur, stacten sudare, manifesto errore scribit. Basilius in psalmum μδ, Ἡ δ σταγὼν ἢ ὠὸν σμύρνης ἐξὶν ὑδὸς τὸ λειότατον, ἐκβαλλόντος δὲ τὸ αἱμάτινον, ὅσον μὴ ἀπὸ ῥόδου, ἐκ τῶν στακτῶν λεπτομερέστερ., τὸ δ πιχὺ κατοφθον, σμύρνα φαφαγορεύεται. Lucretius stactam pro vnguento & stacta sumpsit l. b. 2.

Sicut amaracini blandi, stactæq; liquoręs, &c. vbi videtur in cōpositione olcum addere: cùm tamen sola stacte per se vnguentum faciat, vt dixit Plinius ex ipso Theophrasto, qui ait ἀπλοῦν ἔλαιον ἐ ἀσυνθετον τῆς μύρου. Σταγὼν μύρος, hoc est, liquida vnguenta. Archestratus apud Athenæum libro tertio, ἢ σταγὼν μύρου ἀγαθὸς χαίτῃ ὑποβρεχθεῖσι. Aristophanes in Pluto, ἀπὸ μύρου μυρίου σταγόνι. Σταγὼν κονίη apud Gal. libro primo καθ' ὑπνον. Cornarius lixiuium reddidit. fiue Lixiuiam. Dicitur etiam κονία σταγὼν, & σταγὼν simpliciter Aëtius Serm. 12. capite 27. At verò id lixiuium in quod parandū calx ad cinerem alium quemcunque additur, peculiariter σφωσταγὼν dicitur vt Paulus Ægineta libro septimo tradit. eadē autem quæ σταγὼν etiam διυδρηθὲν, id est, lixiuium exoletum dicitur. Cætera vide in dictione κονία. Apud Cōstantinum Cæsarem libro 20. de Agricultura, est etiam ἅλμη σταγὼν, muria colata & liquida quæ muriā dura dicitur à Latinis. vide in dictione Ἅλμη.

Σταγὼς, ἰδος, species attramenti futorij.

Σταγὼς, οῦ, ὁ, stillatitius, liquidus, colatus. Aristophan. in Pluto, μύρῳσι μυρίῳ σταγὼσι, vnguentis vngere stillatitiis. Hesych. σταγὼτε, διυλισμένῳ.

Σταγόνες, οῦ, ὁ, gutta, id est, stilla. Apud Hippōcratem σταλαγμὸς, distillatio & fluxio à capite ad alia membra, id est, κατὰ σταξὶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, vt leg. apud Galenum in Glossis Hippocrat. Sic etiam dicitur chalcanthi species puriſſima, striæ fiue guttæ similis: vnde genus inaurium Cæcilius stelagmum vocauit.

Σταλάζω, μιάζω. σ. άκω, stillo. Neut. vnde βιστάλάζω, Aristoph.

Σταλακτικὸν, stillatitium ait esse Diosc. quod guttatim ex humidis & confractis locis stillat.

Σταλακτὸς, fic dicitur quasi genus, quoddam attramenti futorij, Dioscorides libro 5. cap. 160. dicitur etiam σταλακτικὸν ibidē, i. stillatitium.

Σταλακτὸς, stillatitius, σταικτὸς.

Σταλάσσω. idem quod σταλάγω.

Σταλάω. σταλάζω, Aratus, οἵη τε σταλάει ψιφὶς ὅτε ὕδατι ὕδωρ.

Στάλη. Hesych. ταμεῖον κτίλων.

Στελίζουσι, Hesych. ὅτε τὰ στήλας ἢ ἕστησε.

Στήλη, ης, ἡ. Suid verò σπήλιας paxilli siue furculæ & cerui, siue vari Lucano, quibus attollunt siue sustentant rete, & quorum adminiculo plagarum maculosa laxitas intenditur: αὐτὴ ρες etiam dicuntur, & apud Xen. αὐτὴ ρίδες, ἢ, κελεύστ, vel κελεύσματα, vt legendum apud Pollucem. Plutarchus in Pelopide, σκοῦλακας τὰ δηλητικὰς ἢ σιλωπὰς ἔχοντας. Interp. imperitè venabula transfixit. Lucanus,

Vt dum dispositis attollit retia varis
Venator tenet ora leuis clamosa molossi.

Alij varris maluot scribere. Xen. in Cyneg. πικνοὺς δὲ σοὶ καὶ λέπτους ὑφαντὰς, ὅσους ἂν ὑπερῆβρα πανίση τὸ σωμάτιον, figere varos pronos ita conuenit, vt rerum erectorum contentionē contineant. Dicuntur etiam ξύσματα, Hesych.

Στηλιτεῦσ τὰ Φ, in Epigramm. sepulchrum in quo extructa erat columna.

Στηλιτικὸς, οῦ, ὁ, contrahens, reprimens, qui compescit, qui reprimit, qui contrahit, Theophrastus de causis plantar. Athen.

libro secundo, ait olim̃ κοινωδεῖσθαι κατὰ διαλεκτικὴν esse, id est, aliud cohibere atque reprimere, siue sistere. vbi tamen mendose scriptum σταπικὰ.

Σταμῖνες, tabulata nauis. Aristarch. dicit recta ligna stamini similia, Etym. Hom. Od. 4. Ἱκρία ἢ σπάνεις ἀφαρὰ ἐκ δουρὸς σταμῖνα. Interpr. ὀπτὰ μάκιστα ξύλους, ἃ ἄζωστα δεῖται πρὸς ἰκρίασι τῆς ἐκκείνων τροφῆς ἀφ' τὸ ἑστάναι, statumina vocat Cæsar. Alij foros tamen exposuerunt, sed hoc ἰκρίασι.

Στάμνος, νου, τὸ, vox qua pro Latina vsus ita est Hieronymus aduersus errores Io. Hierosolymitani, Cum ergo ista quærātur, cur tu omissis super quibus pugna est de stammate & loco certaminis egrediens in peregrinis & longè alienis disputationibus immoraris? Apparet, inquit Erasm. σταμνὸς vel bum esse militare: à stando dictum, quo significatur locus cuique militi designatus, vnde turpissimum erat cedere. Ego tamen contra Erasini authoritatem, σταμνὸς legendū esse contendo: de quo verbo vide quæ iam adnotauimus in ὁσκαμμῶνα.

Σταμνιδεῖον, ου, τὸ, vas fictile ad vina condienda perutile, Pollux.

Σταμνίσιον, δ.

Σταμνίου, ου, τὸ, ἀμφορεύς, amphora, seria. Plat. epist. vlt. πέμπω δὲ ἡμῖν οἴνου γλυκέος ἀσάλικα σταμνία.

Στάμνος, ου, ὁ, ὑρνα, ὑδρία, κρίκος Hesych. hydria, seria, amphora. Aristoph. in Pluto, ὡσὶ δ' ὄρνιος, σταμνὸς καφαλῶν κεκτημένος ὤχρᾳ, &c. καὶβὰ σταμνὸν χρυσοῦν ὕνα, sume vas vnum aureum, capite 16. Exodi. Dicitur etiam ὁ στάμνος in Epistol. ad Hebr. capite nono, ὁ πάμνος χρυσᾶ ἔχουσα τὸ μάννα. Apud Varr. vbi flagnum, legunt stamnum è Græco.

Στᾶν, ἑστεραται, ἀστὰ τὸ ἕστανται, Il. σ.

Στᾶναι, ἑστᾶναι.

Στατὸς, ου, ὁ, infelix, δύσλως, Hesych.

Στατὸς ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ὁ βίος, ἐπειδὴ τὸ σωμάδιον, assistens consilio. σπάσι, stantibus. Στάσιτα δὲ ἀνθρώπου βίου, dixit Soph. in Antig. durantem hominis vitam.

Στασάνη, ἡ, hypotheca, vadimonium, ὑπόθη.

Στασιάζω, ιάσω, πανῶ, seditionem conflo, contendo, dissideo, factionibus contendo, res nouas molior, seditiose dissideo. σιασιάζειν πόλιν ἐπ' αὐτὸν, ciuitas intestinis seditionibus laborans, Plato in epistol. σιασιάσαντες ἐν ἀνθρώποις, Thucydid. Xenophon Datiuo iunxit secundo Κύρῳ. σιασιάζειν ἀνθρώποις, seditionē inter se agitare. Aristo. in Equitib. πόλις τ' ἐνδεχόμενον εἰδ' ἀεὶ σιασιάζει, id est, πόλις ἀνταπόδοσις ἀφ' φιλονεικίαν διαφίρεται. Idem Xenophon cum Genitiuo, & ἀφ', σιασιάζουσι ἀφ' τῶν φρατόρων ἐν τῇ πόλιον, tumultuantur vt primas ferant. ἀφ' τὸ σπιλόσα σιασιάζουσι, in Repub. inter eos seditio intercessit, Plutarchus in Themistocl. σιασιάζειν ἀφ' ὁ βασιλέα, tumultuari aduersus regem. σιασιάσαν ἀφ' ἡμῶν, in Romulum seditione vrebātur, Plutarchus in Numa. ἐν σιασιάζει ἀφ' ἑαυτὸ, vnum à seipso dissidet, Nazanzenus in Orat. τὰ ἐκείνων ἐσιασιάσθη, ipsis mota est seditio, idem vide σιάσις.

Στασιαμός, οῦ, ὁ, dissensio, factio, seditio, σιάσις, Aristo. 2. OEc. ἀνὰ σιασιασμοὺς ἢ χώρας αὐξῆ γίνωνται, quum per ciuilem discordiam ager non coleretur.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, seditiosus.

Στασιαστικὸν λόγοι, verba seditiones excitantia, Plut. in Camil. & Æschin.

Στασιαστικῶς, seditione exorta. seditiosè. σιασιαστικῶς ἔχων ἀφ' σι, Demosthen.

Στάσιμα, τὰ, idem quod σταθμία. vide σταθμίον.

Στάσιμος, Adiectiu. stabilis & firmus, constans, σιαθεὰ siue σιαθεὸς, βέβαιος. ὁ μόνιμος. stans. Vnde σίασιμα μόνιμα, de quibus vide copiosè in voce σιάσις. Et σιάσιμον, id est, stabilitas atq; cōstantia, per seuerantia & permanso. Verūm vox ipsa in virtutis vitiique confinio sita est. Nam est vbi laudi, est etiam vbi vitio vertitur. Aristoteles ducibus heroibūque quorum est stabilis firmūque animus, vt ad grauitatem compositus minūque πυθανικὸς, id est, affectibus obnoxius, τὸ ἦθος μηκαλοφρονὲς ἀφ' σίασιμον tribuit: iisque hypodorios modos affirmat cōuenire, quòd τὸ ὑποδωρεῖ αἰμιολίας μόνον cum eorum moribus consentiat. Lege ipsum in Problemat. Segm. 19. Quæst. 16. Rursus idem philosophus hoc vocabulum in vitio posuit quum Rhetoric. libro secundo generosę familię dnas labes enumeraret: vnam cùm eius gentis ingeniosi homines in insaniam degenerant: alteram cum constant ingenia firmāque sunt & stabilia, sed tamen ad stolid itatem ignauiāmque feruntur. Eius hæc verba, φοβεῖ γάρ τις ἐξὸν τὰς ὀργὰς ἀνθρώπων ἐν τοῖς ἔχ' τὰς χάρας ἰσχυρὰς, καὶ ἑτοίμας ἀφ' ἄλγος ἐν τῷ ὀργίζεσθαι, ἐγγενόντας διὰ τὸν ἔχειν αὐθαδεῖς ἀφ' ἀεὶ καὶ ἀπαθεῖς καὶ ἀναδὲ ἀσιν. Ἐξίστανται δ' τὰ μὲν ἀνθρωπ. ἀγθηνεῖς μανικώτερον ἢ ὅν. (quales fuerunt Alcibiadis liberi. & Dionysij priores) τὰ δ' σίασιμα, εἰς ἀλκὴν φέρει καὶ ἀνθρώπ. Cuiusmodi extiterunt Cimonis, Periclis, Socratisque filij, imò & Hippocrat. quibus ἀνομοίως ἢ ὑπόθεσις Comicus exprobrat. Et stolidos attonitósque filios Cat fertur habuisse, id est, σασιοὺς ἢ ὑπεπλήκτους, vt Pollux c

Στάσις, εως, ἡ, seditio, διαφορὰ, διάστασις, σπασμὸς, discordia, fi ctio, bellum ciuile & intestinum, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος Suid. Herodotus in Vrania, Στάσις γὰρ ἡμφυλίη, σπολίμου ὁμοφρονίοντος τ συὐτῷ κακῶν ἐὼν, ὅτου πόλεμος εἰρήνης. Intestina seditio, tantò m lum est grauius bello consentientibus ciuibus, quàtò ipsū bellum pace. Aristoteles secundo OEconom. ἐμὶν στάσεις ὅσ ἀνὸ, videns duas factiones. Plato epistola septima, ἐκπεπλη σιν ὑβρεῖς ἀφ' ἡδὲ στάσιον πολλαὶ διαφοραὶ, nos vrgent, multæ s ditionum discordiæ. ἐν στάσει ὄν, seditione laborare, Thu cydid. Εἰς στάσιν ἐμβαλεῖν, Xenophon seditionem concitar. Στάσεις ποιεῖσθαι ἀφ' ἀνθρώπ. Isocrat. seditiosē inter se certare Στάσιν σκολιφὸν σπασιάζειν, seditionem redintegrare Tacit. Ph tarchus in Solone, τῶν σκολιφὸν αὐτὸν στάσιν ὑπὸ ὁ πολιτικὸς ἐ σιάζοι, in antiquam rursus de Republ. seditionem recider Et quod in epistol. Ciceronis, seditionem facere, id est, σ ἀν ποιεῖσθαι. Στάσις, status siue ſtatio, ſtandi actio, quic cui opponitur κίνησις, id est, motus, Aristotel. Problemat. Στάσις de Choro, id est, ſtatio, & στάσιμα μέλη, carmina qu Chorus ſtando recitabat. Commentar. Aristophan. in Ve pis, στάσις οὐ τῶ χορῶ, τὸ στάσιμον ἄδουσι μέλος. Idem Comici in Ranis, μὰ φεῦν γ' ἀκούσης χ' ἑτέρων στάσιν μελῶν, οὐ ἡδὺ σκῶμμα ἀλλὰ τόμων ἐργασιῶν, id est, στάσιμα μέλος, ὁ ἥδυσμα ἐν τοῖς οἱ χορῶσι. Vide Χορηγάσιμος. Στάσις, ſtatus, id est, ſtatus, ſi sis, collocatio, locus ſiue poſitura: vt στάσις αἰδεσίμων, Plutarchus in Pluto, Καγὼ δὲ εἶχον τῶν στάσιν τοιῶν, hunc ordine & locum obtinebam. Polybius in ſecundo, ἐν τῶν ἐν ἀρχαῖς στάσιν ἔνθρον ὅτι ἡδὲ ἀκριβῆς, veteri loco & ſede retinebant. Στ sis, ſtabilitas, firmitas atque conſtantia, ἀσυγχυσία, ſtatus & co ſtitutio, διαμονὴ, perſeuerantia ac permanſio. Sic στάσις μου, venti perſeuerantia & ſtabilitas, Interpr. Thucydid. Al ter tamen accipit Syneſ. in epiſtol. ad Euoptium, in qua, H στάσις, ἐξ ἧς ἀπὸ τῆδ' ἀρκτικὴν πνεῦμ' ἔπτατο. vbi ventum poſti ſe ceſſaſſeque videtur oſtendere: ſequitur enim, ἔ' ἀπὸ ἡσυχ τὸ σκοπὸν ἀπὸ ἀνέμου. dixerat verò, τὸ σκοπὸν ἀπίλυπτο ἡμῖν. Dioſc rid. li. 6. capite 12. στάσιν καμῶδεν τὸ σκυλίνῳ, id eſt, ceſſat à m to ſpiritus. Ita στάσιν λαμβάνει, pro ſubſiſtere apud Alexan Aphrodiſ. in Problem. Et in epiſtol. ad Hebræos capite n no Deuteronom 28. Οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τὸν ποδὸς σ Non conſiſtet pes tuus. Interpr. Non erit requies veſtig pedis tui. Apud Hippocratem αἱ ἐκ στάσις, aeris ſtatus & c ſtitutio ſiue conditio, ἢ διάθεσις ἀφ' τὸ σώμα. Στάσις, ſtati preſidium: vt στάσις πολίων apud Nazanzen. id eſt, vigili excubiæ. Στάσις ad ſubſtantiæ qualitatem relata, id eſt, σ σεως, quaſi conſiſtentia, conſtitutio & temperatura, vt pud Galenum ad Glaucon. πῶν στάσιν πάχυ, ſubſtantia craſſu cui λεπτομερὲς στάσιν, id eſt, conſtitutionis temperies tenu τᾶς ἰσχνᾶς, κἀπαθῆ πάθεσι & ex aduerſo opponitur. Στάσις et apud Rhetores, id eſt, quod in cauſa potentiſſimum, & quo maximè res vertitur, generalis ſcilicet quæſtio vel c put generale quod ex conflictione vtriuſque partis naſcit id eſt, ex intenſione & depulſione accuſatoris & rei. Hoc ſt tus à Latinis dicitur atque etiam cauſæ conſtitutio: ab Ar ſtotele ἀμφισβήτησις, id eſt, quæſtio: ex qua pendet τὸ κρινόμενον, id eſt, iudicatio ſue certamen controuerſiæ: content nempe quæ ex ſtatu efficitur, & id qua de re agitur. Cic. Topicis. Refutatio autem accuſationis, in qua eſt depulſi criminis, quæ Græcè στάσις dicitur: Latinè appelletur ſtatu in quo primum inſiſtit, quaſi ad repugnandum, congreſ defenſio. Lege etiam Quintilian. libro tertio, capite ſext Στάσεις dicuntur animum aggeres & ripæ, τὰ ἀναχώματα τῆ ποταμῶν: ſunt enim ſtationes quibus fluuiorum violentia ſiſt tur & frangitur. Ariſtophan. in Equitibus, Ἐὰν κρατῆς μικρ μόν, ὃς πολὺ ἀδίκως σου ἐπαίνει ἀεὶ σφ' φιλοῦν πεῖσαι ἡμᾶς ἀφ' στάσεις ἀξιούσαν. Ἐ φέρει τὰς σφῆκ, ἀφ' τὰς πλατείας. obicibus ru ptis, Poeta. Hesych. etiam στάσις, ὀργασίμων, i. ſtatio etiam La tine, officina: στωνῶσ ἐστ.

Στασιάδης, ου, ὁ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ſeditioſus, Xen. στασιάδης τί ἐστ ἡ δῆλον πολλο τοῖς φίλοις ἡβηδὸν παρέχει.

Στασιαδέστατος, η, ὁ, ſeditioſiſſimus.

Στασιωτὰς, ſeditioſus ſtatus, Plato de Leg. cui opponitur φιλοτέσια, ibidem.

Στασιώτης, ου, ὁ, ſatelles, διορυχέος, ὁν ἐ αὐτῆς στᾶσιος, Heſych. Στ σιώτας, εἰ, ſeditioſi milites. στασιώτας τῶν ὁπλίτων, qui ſunt contra riæ illi factionis, Herodot. στασιώτας ἀφ' ἡμῶν, conjurante inter ſe. Plato in Theæteto iocans appellat, στασιώτας ὅλ Meliſſum & Parmenidem qui vniuerſitatem rerum. conſ ſtere perhiberent.

Στασιωτ

Σπεισπικός, seditiosus, seditiones excitans. σπεισπικὸς κωμῳδ, seditionis Reipubl. tempus, Thucydid. Idem lib. 8. λόγοι σπεισπικοὶ, turbulenta oratio. ᾧ τὸ σπεισπικὸν αὐτεπαγωνίσεται, seditiose contradicens.

Σπένω, στο, ab ἔσπακα, vt scribit Gaza libro secundo Grammat. Homerus Iliados γ, τάσσαν ὑπαὶ ᾗ ἰόνια, pro ἐστόνιζε, stabat.

Σπεύδω, vnde κατασπεύδω. constituere oportet, Plat. de Leg.

Σπιλλίω, fouco, calfacio, σπεθάω.

Σπιν, γος, ὁ, stater, hoc est, genus nummi, quatuor drachmas habens, valentes quatuor decim solidos nostros, vt scribit Budæus. Aristoph. 19. ὦ τὸν πλεῖον ἢ μυρίων ἔγ' ἀζίων σπατῆρα, hoc est, infinitis est stateribus dignum. Vtebantur hoc nomine & Persæ & Macedones: vnde Philippei stateres, Dorici & Alexandrei dicti. σπατῆρες δαρεικοὶ, numi Darici, Herodot. Est etiam secundum alios siclus, quod Hebræorum numisma quatuor drachmas Atticas valet, vt scribit Iosephus. vide Σίκλος. Item debitor apud Epicharmum, Etym.

Σπατάω, ἰῶ. σπατῆρες ἀζίοι, Pol.

Σπατηρός, stabilis, constans ac firmus, σπατὸς, βέβαιος, σάσιμος, μόνιμος.

Σπατίζομαι, ἰσῶ, Eurip.

Σπατίζω, μίσω. σπάω, fisto, item consisto, item stabulor.

Σπατιές, οὐ, ὁ, ponderandi scientiæ peritus, item sistendi vim habens: cui opponitur κινητικὸς, vt σπατιᾶς κλίσις apud Aetium est & statice herba apud Plin. lib. 26. c. 8.

Σπατιή, statice, ars quæ ponderum rationem tradit, Poll. apud quem σπατικὸς Aduerb.

Σπατὸς, οὐ, ὁ, stans, stabilis, qui diu stetit. Homer. Iliad. 6. ἵ̓ς δ' ὅτε τις σπατὸς ἵ̓ππος ἀμοιβαδὶς ἀθῇ φάτνῃ, id est, ὁ ἐσθ' ὅτε πολυ χρόνῳ σπατὸς ὢν θεῖ, Sophocl. in Philoct. aqua ex imbribus constans, aut stagnans, sunt tamen qui intelligant etiam fontanã. Item σπατὸς ὄφθαλ & χιτὼν, thorax & tunica recta, idē quod ἐρέθω aliquando vero subſtantiuè dicitur σπατός. Plut. Alcibiad. σπασθῆ ᾗ ξυσίδα ᾗ ἀμφιβληδὼν ἀμπεχόμενον κόσμον de Callipide tragœdo vbi sunt qui cothurnos vertant, sed quū ἐρέθω χιλὼν Eust. sit ὁ σπατὸς hic χιτὼν subaud. videtur.

Σταυοδὼν, in crucis modum, instar crucis, figura crucis.

Σταυροειδὴς, ἴος, ὁ, ἡ, σταυρώτυπος.

Σταυρελλίδιον, septa portum.

Σταυρὸς, οὐ, ὁ, σκελοῦ, crux, vallum, subſlica, id est, palus ligneus fixus & erectus, τοῦ ὀρθοῦ ᾗ ἀπέξυσμένου ξύλου. Odyſſ. ξ. σταυρὸς ἐκπὸ ἔλασε, σταυρὸς κατασκευωτὸς, vallos defigentes clatrantéque: sic Valla apud Thucydidem, ὑπὸ τὸ εἰς πᾶν αὖ σταυροῦσθαι, quod in aerem tollatur: ὁ ἄξων τὸ σάσις ᾗ τὸ βέσις, ᾗ ὁ ἵππος ἔχων ᾗ πλάτος, Etymolog. nam & frequenter σταυρὸς crucem seu palum erectum significat cum ligno transfuso & quo malefici suspendebantur: lignum figuræ T. vbi ᾧ μὲν ὀρθὸν ὑπεσκολοπίζουσι vt scribit Luc. ὁ δὲν φανιὲ. τας, Plut. in Artex. Σταυρὸς, ligaum illud duplex quod currui subiiciebatur, & Latini furcam appellant. vide Plutarch. in Problem. 69. Σταυρὸς, retis genus quod viſco oblinitur, Comm. Arist. in Auib.

Σταυρώτυπος, ου, ὁ, cruci similis, q. cruciformis. Et Hesych. σταυρὸν σχοίζι. σταυροειδὲς.

Σταυρόω, ῶσω, σ. σκῳ, crucifigo, pango vallos, id est, τὸν σταυρὸν κατεπαγνύω, vallo, cancellato vallo claudo. Actiu. Accusatiu. vnde σεσταυρέικα, & φοσταυρέω. φοσταυρῶσι τὰς ναῦς, naues clatris præfigunt, Thucyd. libro quarto, vbi Interpr. ὀρθὰς φοξότυσι, ἵνοις ᾗ ὅ π ξύλοις ὀρθὸς φοφοσχυρῶσι. φοσταύρασι, id est, ὀρθὸν ἵστασι. Paul. vlt. ad Galat. ἐν ᾗ ἐμοὶ κόσμῳ ὁ κόσμος ἐσταύρωται, mundus mihi crucifixus est.

Σταύρωμα, ατος, τὸ, agger ex lignis & terra, vallum, cancellatum vallum, ligneum septum. Νῆσὸν ἐκ κόλπου τινὸς ἐσφραγισμένην ἐπέξαι, cæſis arboribus, cancellatímque confixis naues prætexuerunt, Thucydid. σταυρώματα ξύλινα, lignei obices, septa lignea, Plut. in Camil.

Σταύρωσις, εως, ἡ, q. crucifixio, vallum, vallorum depactio, Thucydid.

Σταυρωτὴς, οὐ, ὁ, qui cruci affigit, qui vallos seu palos depangit.

Σταφίδ ὠθὶς, ἴντος, ὁ, passus.

Σταφὶ ὠσαντες τὸν σφυλὸν, passam vuam facientes, Dioscor. lib. 5. cap. 29.

Σταφὶς, ίδος, ἡ, vua passa, id est, σταφὶς ηραντὶ Constant. γεωπονικὸν lib. 14. σαφὶς ἔμφυτ, vua passa, Dioscorid. libri tertij, capite 55. σταφὶς ἀλεμφυὴ, vua passa pinguis, Idem libro primo, capite 4. vide Α σταφὶς.

Σταφὶς ἀγρία, herba pedicularis Scribonio Largo à necandis pediculis dicta. Dicitur à Plin. & Cornel. Celso libro tertio, c. 21. vna taminia. apud Scribonium tamen legitur vua anmica. Lege Dioscorid. libro quarto, capite 156. Et Theocrit. Idyl. postremo. Dicitur etiam ἄμπελος ἀγρία, astaphis agria, Plinius. Et impropriè ἀγρία σταφυλὴ. Nam hæc propriè, vt dictum est labrusca. Columella libro octauo, capite quinto, de pituita gallinarum morbo, Vua quoque, quam Græci ἀγρίαν σταφυλὴν vocant, cum cibo mista prodest. Hæc & κότε ἀ κερύζης quam sanat, pituitaria dicta est teste Plin.

Σταφύλαγξ, vide κῳδίον.

Σταφυλημενὸς, perpendiculum, & σταθμὸν expon. Comm. Aristophan. in Ranis, Σταφύλη, apud architectos nomen ἐπὶ τὰ κάτω μέρη μεσάζοντα πὶ ὀρθὸν, vb. pro perpendiculo: siue potius fabrili libella, seu libra: vulgò πύκαν. Homerus Iliad. Β. σταφύλη δὲ νάπη ἐστὶ τις, id est, ad aniussim æquales, seu ad carcinum, id est, τὰς ἴσας ᾗ ἀλλήλοις πὸς ἰσότας ἀσαφῶς ἐλέγχει. Interpr. σταφύλη δὲ ὁ τεκτονικὸς διαστηγμὸς ᾗ ὁ σάβμων κάγωνι.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, vua, botrus: vitis alba syluestrisque: sic Hermol. labrusca, Ruel. σταφυλὴν φοίσφατος, ᾗ σαφίδα ἐ ἑάγνας, vuas recentes siccásque non comedet, capite sexto Numer. Hesiod. ἔρδοιμ' ἂν σαφυλῆσι, id est, βότρυσι. σαφυλὴ ὁ ἄμπελος ἀγρία. Plato de Leg. vua quæ dicitur genero sa: est enim & ἄγρια. σαφυλὴ ἀγρία, vua syluestris, labrusca: vitis (quæ & ἄμπελος ἀγρία) vua Dioscorides libro quinto, capite 16. vbi de eius vino. Columella libri octaui, capite quinto, vuam labruscam vocat. Theophrastus histor. libro tertio, capite vltim. hederæ Ciliciæ, id est, smylacis asperæ, fructum comparat σαφυλῇ ἀγρίᾳ. Plinius libro 16. capite 35. ait racemos ferre labruscæ modo. Dioscorides libro quarto, capite 144. καρπὸν ᾗ φέρει, inquit, βοτρυώδ πὸς ὀπωρινίδα. Σταφυλὴ ἀγρία pro σαφὶς ἀγρία, vide supra. Σταφυλὴ, affectus columellæ siue gurgulionis (qui γαστρίων ᾗ κοιλὸς ᾗ σαφυλοφόρος Aristoteli, ᾗ κιων impropriè; vua Celso & Plin.) quo ea pars laxata, circa extremum ἀ ἐάρα τὰ σαφυλὴς (id est, vuæ fructum siue granum acinumque proprie, ᾗ κόκκων: non verò acinorum nucleum ᾗ γόγκρον: nã hæc vinacea siue vinacei qui acinis celantur.) Specie fua liuidóque colore repræsentat. Galenus libro sexto ᾧ πόνων, Archigenem reprehendit obscuritatis & ignorantiæ, quòd dixerit σαφυλὴς ᾗ χαλαδώσης, tanquam hac voce vel ipsa pars, vel eius inflammatio ſignificaretur, non autem is affectus diuersus de quo iam dictum. Apud Polluceum, Σταφυλὴ ἐδὲ ἡ πάνυ μακαιρομένη ᾗ ἀγκρώσα, ὑπὸ ᾗ ἐβρυόδων. Alibi tamen in Archigenis errorem incidit. vide κοιλίς.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, vuæ incisio.

Σταφυλίδης, apud Pol. σαφιδὶς, vuæ racemi, βότρυες. Theoc. σάσαφυλὶς σαφὶς ὅδη.

Σταφυλίζει, Hesychius. τὸ σωμαίζειν (leg. σωμοιζεῖν) τὰ ὦα τῶν ἰχθύων.

Σταφυλῖτης, ου, ὁ, (ita enim scribendum non σαφιλῖτης, vt in codice Galeni, aut σαφυλὶν, vt in Ægineta) id est, pastinaca herba, licet ναῦκον apud Theophrastum hic transferat Gaza. Eſt verò Galen. in Simplic. pastinaca: duplex genus σαφυλῖτης μερες, ᾗ ἄγριον, pastinaca sativa, & syluestris siue erratica. vulgò vocamus pastinades. De syluestri Dioscorid. libro tertio, capite 59. Et apud Athenæum lib. 3. ex Numenio, Α υχμηλὸν σκόλυμον τε ᾗ ἀγρίαδα σαφυλῖτιν. Dioclesetiam σαφυλῖτιν vocauit. Pastinacæ genus est radice crassa, colore etiam sanguineo, in aliis que cereo, diuersum à vero ſtaphylino. vulgò vocamus carotes: quæ vox è Græco fluxit, quasi κάρηνα à capitis, id est, radicis magnitudine insigni. Idémque Athenæus author est horum quæ subsequitur ad verbum, τὰ ᾗ καρτὸν κελινδρώδη, μέσης δ' ὀδὰ ᾗ βραχὺς σαφυλῖτης, &c. ex Diphilo. Habes etiam apud Galenum 12. Methodi καρτὸν κύρμνουσ, id est, capæ capitatum ᾗ κεφαλατὸν, ὑπὸ τῶ καρὸ, id est, κεφαλὴ. Hesyc. etiam quoddam staphylini genus κάρα dictum fuisse adnotat. Alia est herba daucus, & tamen pastinacam etiam δαῦκον impropriè appellarunt. Lege Aetium. Σταφυλῖτης, vel vt apud Apſyrtum ſcriptum σαφύλιτις quid sit, vide in voce σφοδύλιον.

Σταφυλὶς, in Σταφυλίδες.

Σταφυλοβολεῖον, ου, τὸ, locus in quo calcantur vuæ, σταπηλεῖον, Suid. Apud Polluceum ſcriptum σαφυλοβόλιον: est quæ ταυτὸν & vas in quo vuæ asseruantur. Alibi ait, ὦ ᾗ πὰς σαφυλὰς βάλλεσιν οἱ ποιῶντες, σαφυλοβολεῖον.

Σταφυλοδόμοι, Hesyc. qui incitabant vindemiatores.

Σταφυλοφόρος, quasi vuigera. σαφυλοφόρον μέρος, particulæ vuigera: pars oris penitior, Aristotel. primo Animal. & Gaza. vide σαφυλὴ.

Σταφύλωσις, εως, τὸ, vitium oculi acino vuæ simile. Celsus libro septimo, in ipso oculo nonnunquam summa attollitur tunica sue ruptis intus membranis aliquibus, sue laxatis & similis figura acino fit, vnde id σαφύλωμα Græci vocant σαφύλωσιν, id est, vuam, Galenus in definitionibus dicit in pupillæ parte insurgere acino vuæ simile, quod si quum inflammatione & dolore in altum erecta oculi pupilla fuerit, & vuæ acini figuram offenderit, Dioscorid. libro primo, capite 138. σαφυλώματα τὰ ὀφθαλμῶν, vuæ oculorum, Ruel. & Marcel.

Σπαγάνη, ης, ἡ, trutina, ἢ τὸ τρυτάνιον, Suid. dorica dictio est.

Σπαγυηφόρα, τα, quæ spicam gerunt, spicata, spicea. Theoph. hist. l. 1. c. 14.

Σπαγυολογέω, inspicari videtur Gaza exponere libro primo, de caus. plant. Theophr.

Σπαγυολογία, legere spicas, spicilegium facere, id quod pauperibus in aliena segete licet post manipulos colligatos, & in decadas compositos. Dicitur etiam κηλαμώδευμα. Vide suo loco.

Σπαγυολόγια, ας, ἡ, spicilegium.

Σπαγυολόγοι, qui spicas legunt, quasi spicilegi, οἱ κηλαμώδηροι.

Σπαγυοφόρος, ὁ, ἡ, ον, epith. Cereris, in Epig.

Σπαγυοῦσθαι, spicari Plinio, id est, spicatum esse, spicam ferre, στάχυν φέρειν. Dioscorides libro quarto, capite primo de tonica, ἐπ' ἄκρῳ ἢ ἀπὸ καυλοῦ ὀλίγου τὸ σῶμα ἐσαχυοῦται ὅσον ἀφ' ἑξάβρυας. Interpretes spicatum semen transferunt impropriè. Dic tu fructum spicatum. Nam σῶμα etiam ὡπὸ τῶ καρποῦ, qui hic est στάχυς, id est, spica. vel potius scribe ἐσαχυωμένον in generandi casu, vt referatur ad καυλοῦ. Archigenes apud Galenum libro sexto, ἢ ἀπὸ τόπου capite quarto, καρπὸν ἢ σῶμα indifferenter vsurpauit de Myrice fructu loquens. Quod facere licet in quibus idem est fructus & semen: vt in frumentis: Periculosum verò vbi hęc distincta, vt in pomis. Hoc enim ambiguitatem parit.

Στάχυς, υος, ὁ, spica. Στάχυς, herba similis marrubio, de qua Dioscorides libro tertio, capite 120. habet hæc dictio στάχυς præter illam primam spicæ significationem etiam alias plerasque. Στάχυς, nexus vinculique modus & ratio quædam. Στάχυς etiam in nauium fabrica aliisque aliquot artibus vsurpatum inuenitur: sed vbique à spicis transfiatum.

Στάχυς, spicæ, in Plurali, Hesiod. 1. longa. Eustath. Iliad. γ. annotat στάχυν in animalibus lumbos dici, τὰ ὠὰ τὰς ὀφύας. Pars quæ ventri subiacet στάχυς vocatur, inquit Pol. υ in Singulari cerripitur, in plurali producitur. Cyril. & Ammon. In Accus. plurali στάχυας, vel στάχυσς, vt Lucæ capite sexto, ἤπλοιν τοὺ στάχυας, vellebant spicas.

Στάχυς, spica, stella fulgida in Virginis sinistra manu, Proclus. Dicitur à Chaldæis *Alzimon alazel*. Germanicus Bassus, Fulget Spica manu. Manilius torridam Spicam vocat. Idem Bassus igneam, & candentem Virtuu. Lege Higinum.

Στάχυώδης, spicam pariens, spicatus, spicam gerens, spicosus, Gaza.

Στέαρ, ατος, τὸ, adeps, λίπος. Gaza in Aristotel. vertit seuum: nam πιμελὴ proprie est adeps, στέαρ, vnum idémque est totius animalium omnium pingue, Dioscorides libro secundo, capite 89. & deinceps adeps, seuum, axungia, & vnguem, & huiusmodi appellatione pinguium. Aristoteles libro tertio de histor. Animal. discrimen ponit inter στέαρ & πιμελὴ, id est, adipem & seuum. Nam seuum fragile est, & postquam refrixit, glaciatur: adeps contrà liquidior est & minus cõcrescit & duratur. Adeps inter cutem & carnem inuenitur: seuũ in fine carnis semper est. Quæ vtrinque dentata funt animalia, adipem habent: quæ altera tantùm parte, seuum, &c. Dioscorid. στέαρ τὰ ἀκόπτιμα. adeps vulpinus, Ruel. seuum vulpis, Hermolaus libro secundo Dioscorid. capite 40 στέαρ χιῤῥεῖον, fuillum pingue, adeps suillus, axungia fuis. Dioscorides libro primo, capite 144. Idem libro primo, capite 80. ᾧ ἀξιοῦσι τὰ στέατα ἀφιστῆναι, cum axungia vel seuo vrsino, Hermol. alij adipe. μαλλῶν στέαρ, mustellæ, seuum, mustellæ pingue. vtroque modo Erasm. in Adag. Στέαρ ἀπὸ τῶ σώματος, farina subacta & fermentata, quod & fermentum (quæ ζύμη est proprie), appellarunt, vulgòque pastam, id est, farinæ aqua contemperatæ & subactæ massam ad panificium. Strabo ἔζ, τὸ μὲν πολὺ τοῖς χειροῖ φυρᾶν τὸ ᾧ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιΐαν τοῖς σώμοι. Sic etiam sumpsit Aristotel. Problemat. Segm. 4. Quæst. 22. Theophrastus histor. libro nono, capite 22. de grano Gnidio, οἱ ἀφτοφῶ στέαρ τὸ ἀκόπτιμα. quo loco adipem Gaza infeliciter transtulit. pro eóque ait Dioscorides libro quarto, capite de Thymelæa, cius granum dandum esse μὴ ἀλλέῤῥιον τ' ἀλεύρου. Sic accipiendum apud Galenum libro tertio, ἢ ἐξ ὅσων, vbi τὸ σῶμα: ἢ σπερματικὸν ἢ στέαρ οἷον ὀθειλίων ὑπηλιφῶν. Hesych. etiam ostendit στέαρ significare λίπος, ἢ ζύμωμα, ἢ ἄλευρον: & στέατα similiter in Plurali. Idem in voce ἀπυροχάλικα, ait esse στέαρ ὃ τὰς χεῖρας κτηνιῶντα ἐπιτρίβουσι τὰ τοῖς ὀθείοσιν. Quod Pollux confirmat libro sexto, qui de apomagmatis ait, ὧν ὅπως τὸ ἐκ τῷ ἀρτοκοπικοῦ ἢ ζαριτώδες, εἰς τὸ ἀποφοπώμοι, τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρίσαλον. Dixerat Dioscorides libro secundo de Scilla, στέατα ᾧ πολὺ περιπλάσεται, ᾧ δίδοται οἷς κλύσμασι. Plinius libro vigesimo, capite nono, æquinoctione deceptus ita transtulit, Conicitur in clibanum aut furnum vel adipe aut luto illita. Rursus quod Dioscorides libro quinto de stibio, ἐπὶ πᾶσι ᾧ στέατι τὸ ἐπιπλασθὲν, ᾧ ἐγκυρῆσθὲν εἰς ἀδρόμακας, ἃ χεῖρες ἀπ' ἀδρόμακος ᾧ τὸ στέαρ, Plinius similiter erratis ita reddidit libro 33. capite sexto, Quidam non simo vtuntur coquentes, sed adipe. At ferme to dicere oportebat: vt apud ipsum Dioscoridem accipit στέαρ capite de Erysimo, & de sici vtriusque succo. Vn & στέατος, τὸ, dicitur ὑποκαρεσπικὸς. Paulus Ægineta libro tertio, capite 28. ὁσοῦ ὦ στέατος ὑπηλιφῶν τῶν λείκοδον dixit, id est, o in fermento asiati vitellum. Et Aëtius libro octauo, capi 51. in eiusdem arteriacæ compoſit. habet, ὁσοῦ ὁσοῦ ἐκ ζύμης λείκοδον.

Σπέπος: suprà.

Σπερμονία, ας, ἡ, obesio Colum. Depon.

Σπιατάλης, ὁ, ἡ, seuo obesus, seuosus, στιατώδης ὑποῤῥεῦ, luosus pedor, Barbar. seui odoris virus, Ruel. libro secundo Dioscorid. capite 94. apud Hippocrat. στιατώδης id est, στιατῶδες Galeno.

Στεάτωμα, ατος, τὸ, adipis effusio sub cute. στεάτωμα nihil est aliud quàm (vt sic dicam) adipatio. Galen. docet esse steatoma adipis contra naturam collectum aliquo loco incrementum Pol. στεάτωμα, πιμελὲς ὄζοβδελὲς ὑπὸ τοῦ δέρματος.

Στεγάζω, tego, fulcio, fulcio, firmo, στεγάζει ὕδατι, capere sonum, ἔχει.

Στεγανὸ, τὸ, idem quod στέγη, apud Xen.

Στεγανὸ θρομβωτὸς, inter placentas numeratur à Pol.

Στεγανόμιον, ου, τὸ, merces quæ datur pro hospitio, ὀνοῖον, Pol. ᾧ λον hoc etiam vocatur.

Στεγανόομαι, ῶμαι, caupo, paterfamilias, Pol. στεγάχθ.

Στεγανόπους, ὁ, planipes, vt Gaza vertit in Aristotel. alibi palmipes vt Plin. vt digitati. id est, χηλόπους. στεγανόπους, οἱ, palmipedes aues. στεγανόπους πτηνὰ, nantes aues palmipedes, Aristot. libro secundo Anim. & Gaza ibidem. Dicuntur à Suid. στεγανόπους etiam πλατώνυχα.

Στεγανὸς, ὸν, ὸ, densus, angustus, durus, solidus, opertus, impenetrabilis pertinax, minutus, firmus, στέγων ἔχων, στερεὸς σκυρωμένος. Xenoph. in Venat. ἔστ ᾧ τὸν πρῶτα στεγανὸν, habet villos impenetrabiles. Στεγανὸς, tacitus, à denfitate & liditate translatione sumpta, vt in quem non competat illud Terentij. Plinius rimarum sum, hac atque illac perfluo. Su Parœmia est, inquit, βάθρον τεῖχου, ὅθι ᾧ στεγανὸν ᾧ σπασιὸν: ipsæ enim tacebant Hesyc. στεγανὸς, secretus, ὁ ἀνωμάλῳ σύν ἐὸν ὁ χῶρος ᾧ μὴ ὀξυγώνιος.

Στεγανώματα, τὰ τοῖς τοίχοις dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur Hesyc.

Στεγανῶς, ἐπίρρ. στεγανὸς σκωμῶσι, Dioscorides libro secundo, capite 94. arctissimè obstruit, Barbar. στεγανὸς ἐνδυε ἐς ἑκπνε, acriter acta in ahenum, Thucyd. sic Valla Interp. fic γανὲς, ἢ, δὲ στεγανοὶ σώματος.

Στεγανότης, conticentior, Budæus in Pandect. Inde Proue στεγανότερος ἀφεστοκλείτου, Areopagita taciturnior, Erasmus Chiliad.

Στεγαρχῶ, ὁ, qui tecto præest, præfectus ædium, στεγανόμος, Pc Dicitur etiam στεγάρχων.

Στέγασμα, ατος, τὸ, vide Στέγασον.

Στεγαστὸς, ὴ, ὸν, tectus, opertus.

Στέγαστρον vel Στέγαστρος, υ, τὸ, dixerunt στεγαστρίδια διφθέρας, author Polluce, diphtheram, coriaceumque amictum & tegumentum. σκώπτων χιτῶνα. Latini etiam segestria vocant, vt Varro Nonius. Festus etiam segestria pelles nauticas exponit quæ à Græcis ἄῤῥεις ἢ διφθέραι dicuntur. Hoc etiam nomine onere tegumentum appellatur & quicquid inuolucri vsum præstare potest. Ob id Æschylus dixit translatè, ὀστέον στήσαι ὀσσίων inuolucrum & tegumentum. Et Plinius libro 13. capite 12. de generibus chartarum loquens, Nam emporetica inutilis scribendo, inuolucris chartarum fegestriúmque, mercibus vsum præbet, ideo à mercatoribus cognomina. Atque vt Æschylus, dixit Plato in Timæo, στέγασμα ὀστέον id est, ossium tegumentum: non verò textura vt Interpr. Et de tecto culminis στέγασμα ὀρόφου dixit Herodotus, quo & in hoc sensu citat Pollux. Στέγασον pro pileo. Plutarchus in Crasso, στέγασον ἐλλάμβιον σὲ τῶν ὦτων. Στέγασον ἀπορτῆνι. Apud Varronem de lingua Latina pilei straminei, segestria dicuntur: vbi à segetibus videtur hæc vox tra xisse originem: nam & Varro ait quam lectiam quid inuoluebant quæ fere straminea erant & segetes segestrian appellant, vt etiam nunc in castris.

Στέγη, ης, ἡ, στεγανὸς, tegã Plauto, tectum, & quicquid tegmi tegerisque vsum præbet. Et στέγη, contignatio: vnde vulgò gere casa. ὅθι ἦν στέγη ναὸς περιηγεῖται, Dioscorides libro quart capite 44. in tectis recenter illitis, Ruel. in tegulis recens blitis, Barbar. in recens confectis tegulis, Marcel. qui ibide annotat Græcos στέγης appellatione indicare quæcunque fi milia à cæleſti aqua tuentur, siue fictiles tegulæ, siue ex materia tabulæ, siue straminea sint. στέγη, contabulatio. Athe de bellicis mach. ἔχ ᾧ ἢ μόσιον στέγιλον ὅθι ἦν ὑπὸ ὑπερῴου αἰσσομένῳ: Vitruuius libro decimo, capite 20. Habuerat aute

mediam contabulationem supra trabiculas. τὸ ξηρὸν τῆς στεγάδι, granaria, Xenophon in OEconom. In eodem opere sic legitur, Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνδράποσι, ἡν ἄσπερ τοῖς κτήνεσι δῶ, ἐν ἀσταφίνοις, ἀλλὰ σιτηρῶν δεῖ δ πολύν. vbi legend. στεγάν: vel cum Polluce σπεῖρον, id est, tectorum. Sic Cicero transtulit apud Columel. l. 12. capite primo, Tum etiam quum victus & cultus humanus, non vti feris in propatulo ac fy lvestribus locis, sed domi sub tecto accurādus erat. στέγη, camera, θάλαμος, οἶκος, domus, ædes, Eurip. & Soph.

Στεγνὸς, ὁ, sc. τόπος, χαμαιτύπη, Pol.

Στεγνὸς, τὸ, vide Στεγνὸς.

Στεγνὸς, ὁ, strictus, solidus, firmus, στερεὸς, constrictus, corpore adstrictus, præclutus. Dioscorides libro quinto, capite 19. Ἐπὶ τῆς φλεγμαινόντων καὶ στεγνῶν, in inflammatis & corpore astrictis, Marcel. στεγνὸν πάσης, astricta perturbatio seu affectio, Galenus libro primo ad Glaucon. τὰ στεγνὰ, adstricta renum vitia, & quæcunque impedimento sunt, vt vrina aut difficulter, aut fæpe nulla, aut faltem per interualla tempora stillis fluat, siue ea in vesica, siue in renibus fuerit: sumpta à fictilibus vasis translatione, inter quæ vocantur στεγνὰ, denfiora & solidiora, quæ nec rimis, nec raritate liquorum infusum transmittunt, sed eum continent. Nicander in Theriacis, Στεγνὰ δ' οἱ ἀπαρὲς: interp. ὑδρὸν δ' οὐκ ἀφίεσιν. στεγνὰ σώματα, strigosa corpora, angusta, Dioscor. l. 8. c. 9. Στεγνὸς Hesych. πυκνοχεῖς.

Στεγνόφυλλος, ὁ, Adiectiu. στερεὸς, compactus, denfus, solidus, in Epigramm.

Στεγνόω, μ. ώσω, astringo, constringo. Galenus 2. Aliment. πόμασι στεγνοῦντες ἀκρίδας, operculis fideliter obturantes. Idem libro quarto de victus rat. in morbis acutis, στεγνοῖ, hoc est, sinquit, ἵστησι τῶν γαστέρα, στεγνόμενα τῶν κοιλίων, mihi alius astringitur: sic Alexander Aphrod. in præfat. libro primo Probl. Et Dioscor. libro primo, ἡ στεγνωθεῖσα ὠκέως, astricta seu constricta vulua. στεγνοῦσθαι τὰς ἀρτηρίας ἐπὶ τῶν φλεγμονῶν, ad Glauc. astrictas febres Celsus l. 1. vocat.

Στεγνωσις, vel Στεγνότης, astrictio: vt στέγνωσις κοιλίας, cohibitio alui, constrictio alui, Dioscor. l. 1. c. 161.

Στεγνοπόρος, vim habens astringendi vel in spissandi. στεγνοποιὸς κοιλίας, alium cohibens & sistens, aliuum astringens, Dioscor. l. 1. c. 165. alium firmans, Plin.

Στεγνόω, ῶ, in Nouel. Græc. pensiones ædium, non cænacula vt Interp.

Στέγος, ὁ, ὄν, τὸ, tectum. Soph. in Aiace, στέγος πλῆρες ἄτης, i. domus plena incommodis.

Στέγω, vnde & verbum Latinum Tego, id est, operio, celo, κρύπτω, occulto. vnde Στέγη, Στέγος, Στήγασον. Apud Hesychium, Στεγὸς dicitur, ὁ σὺν λαγρὶς ἐπωαίμῳ στέγων, id est, κρύπτων. Sic στέγειν σιωπᾶν dicunt Græci, id est, silentio tegere vel premere. Aristophanes in Vespis, Οὐκ ἔστ' ἀκροᾶσθαι, ἢν μὴ τοῦτο πικρὸν καρύῳ ἢ γάστρι, ὥσπερ τοὺς πολυφάγους, id est, κρύπτειν. Theophrast. histor. libro quinto, capite quinto de vermibus loquens, qui ἔρπητες vocantur, Οἱ δὲ ἕρπητες ὅμοιοι τοῖς σκώληξι, ὑφ' ὧν πεπαίνεται (legend. ἀφ' ὧν τρέφεται) id est, πρυπάτει) καὶ μικροὶ τὰ ξύλα. καὶ ἔστι τοῦτο ἴδιόπαθος. πεθικασθεῖσι τὰ ξύλα (corrigend. πεπικασθέντα pro θεπικασθέντα translatè positum) ὅταν εἰς τοῦ σκώληκος ἐλικωθῇ, στέγει. vbi Στέγει non μεταφερικῶς positum sed absolutè quod neutraliter dicunt, id est, tegit operitque nempe foramina atque hiatum: quod consequens τῷ συμμύειν, coire atque coalescere. Itaque idem Philosophus capite octauo eiusdem libri de abiete loquens, sic præcedens consequensque coniunxit, ἴσ πατεῖ δ' ὑπὸ τῶν ὑποφυομένων, ἢ δ' ὅταν συμαίῃ κρύπτωσιν ἔτερα, συμμύει καὶ στέγει. Gaza priore loco, Durare valet inepte conuertit: in secundo verò attentior, Se comprimit atque rimis omnibus coniunctis continuat, exponit. Atq; hæc ἀσυντυμφώνως, ὁ δ' ὅμως ἄλλα στέγων. natiis Æschyl. ἐκπέπτ. Στέγειν verò in secunda significatione, sumpta à moribus tecti hominis (nam & tectissimum dixit Cicero) nec temerè aperiri: qui secreta tegere nouerit, multa fufferre atque perpeti: Est ὑπομένειν, καρτερεῖν, στέγειν, βασάζειν, sustinere, sufferre, tolerare, perferre, atque id genus. Apostolus Paulus in prima ad Corinth. capite 13. ἡ ἀγάπη, inquit, πάντα στέγει, id est, charitas omnia suffert atque tolerat. Idem capite nono dixerat, δεῖ γὰρ ἐγκοπιᾶσθαι τῇ οὐσίᾳ ταύτῃ, ἵνα πᾶσα στέγωμεν, sed omnia perpetimur atque sustinemus. Eſtque apud Chrysostomum, οὐκ ἱερῶν. Σπεῦσαι τε, id est, ὑπομεῖναι τε, πεπεισθέντε. vnde μὴ στέγειν, est perpeti non posse. Plutarchus in Camillo, τὸ ξύλον κατ' ἐαυτὸ τὰς πληγὰς ἀν στέγοντος, quum lignum per se ictus non posset perferre. Idem Chrysostom. Οὐ στέγοντες κρύπτειν, occultare nequeuntes. Et absolutè: Pauli prima ad Thessal. capite tertio, διὰ μὲ ἀν στέγοντες, non amplius ferentes: nempe vestri desiderium. Στέγειν pro βασάζειν, id est, ferre, portare, sustinere: etiam rebus tribuitur, vt personis. Iosephus, Οἶκος ἓν δύο κίοσιν στηρόμενον ἀνὰ μέσον. Domus erat cuius tectum duæ columnæ sustinebant. Στέγω, protego, quod ἀπὸ τῶ κυλύειν sumptum, quo modo arces pbiectæ vrbem tutantur & protegunt. Aristoph. πύργοι μὲν ἡμῖν τὴν πόλιν στέγουσι· καὶ δόμοι τοὺς ἄνδρας.

Στείβω, calco, stipo, grauo, ambulo, tero, ὁδεύω, πατῶ.

Στειβεὺς, viator, ὁδοιπόρος, Hesyc.

Στείβω, fallere, i. λανθάνειν, vt Budæus exponit seu κρύπτω, vt Suid.

Στειλεὸς, οῦ, ὁ, vel στελεὸς, & in Neutro τὸ στειλεὸν, securis manubrium ὁ λαβὴ τῆ πελέκεως. Homer. Odyss. ι. Δούρα μοι ἐν πέλεκυν μεγαλωστὰ δ' ἐν αὐτῷ, στειλεὸν ἐξέταμεν ἐξ, ὀλίγον δ' ὑπερτερον, legitur & στελεὸν, ἄος, ὁ, quod quidam volunt magis propriè significare securis foramen in quod immittitur lignum.

Στειπάχιον λάχανον, pro στειφύλιον, in Epigrammat. lagena angustæ ceruicis.

Στένομαι, angor, suspiro, tristor. Hes. in Theog. ὀπτὶ στενοχίζεται γαῖα πελώρη, στενοῦμαι, i. ὀδυνωμαι.

Στενόπορος πόντος, locus angustus.

Στενὸς, οὐ, ὁ, pro στεῖος, angustus. ἐν τῷ στενῷ, in angustiis.

Στὴν Θ, ῆνος, τὸ, angi portus. Στηνοπις, spatium inter foſſam & mœnia. via angusta, & pootis angustia, Etymolog. Hometus Il. Θ, δὴ σφιν μοῦνον μὲν ἔκτανε, Στῆνε δ' ὁμοίτῃ. Interp. στενώσατο. Στὴν Θ· δὲ ἐδωδὴ λέγει τῶν στενῶν ὁδὸν· λέγει δ' τῶν ὑπὸ πολλοῦ πλήθους στενοχωρίαν.

Στίνω, μ. νῶ, arcto, in arctum cogo, angusto Cic. Actius.

Στίνωμος, idem quod στὴν Θ.

Στειωπὸς, peruius.

Στῖφος, ους, ἡ, στίπαλις. Paulus ad Galat. cap. 4. ἄμφραίδητι στῆφος ἐν πίπτουσα. Στῖφος βοῶν Homer. vacca sterilis: i. taura Varronis: vt bos prægnans dicitur forda à Columel. & Ouid. Στῖφος, τὸ σῆμα μὸς, carnia nauis: Pol. μέσον δ' ἐφειμβολίδος, ἢ τὸ ἐμβόλιον. Hom. Il. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἔπεσε πορφύρεον, & C. τὴ περιπὶ δ' ἐνῆκε, ἐπὶ στρατίας τῷ σανίδων ἀλλ' ἀρχὴ ἔπὶ τῷ ξύλῳ πάντα ὡσαύτως ἔπὶ πρωρέως πὶ ὑπολαμβάνει τὸ ὄμβρ ξύλα ἐ πάς, inquit Interpr. nam & in hac significatione Etym. & Eust. id est clum volunt quasi στῆθος. Στῖφος etiam, Pol. genus comptus ἢ τῷ περιφὴ πλόκαμος ὕδης: quòd consueuerint mulieres comam carinare. Est enim carinata species capillis hiuc inde pectinis diſcrimine per medianam lineam diſceretis.

Στεγνὸς, vide Etym.

Στῖφρος, vestis tenuis ac transiuceus.

Στῖφρος, ὁ, ὄν, sterilis, ὡσὰ τῷ στῆφος, Eurip. in Androm.

Στερραίνω, sterilitatem pati, liberis priuari, Chrysostom. περὶ ἱερωσ.

Στέρραμος, τὸ, carina nauis, στῆφος, τρόπις, Hesyc.

Στέρραπος, ως, ἡ, sterilitas.

Στερρὸς, ὁ, ὄν, validus: scribitur apud Hesych. in eadem significatione στιφρὸς.

Στείχω, eo, proprio ordine eo, incedo, accedo, aduento, prodeo, tendo, ἐπὶ τὸν πρόσωπον, ἐπὶ τὸν ἔργον, ἐπὶ τὸν λόγον: vnde στείχειν, in 2. Indefin. Στείχον· vnde δὶς στιχον. Il. «, κοῦροι ἐμὰ ἕ στιχόωσι, ibant. Sophoc. στῖχε δ' ὁμιλος τῶν πάρω, prodi ante ædes. στείχω ἐς πόλεμον, Hom. l. 1. δ.

Στείω, sto, poeticè, & εἶμι factum: quod εἶμι est pro σῶ.

Στελγιδοποιὸς, faber stigilum, qui fabricat strigiles, Etym. Apud Pol. στλεγγιδοποιὸς, & στλεγγοποιὸς.

Στελγὶς, ἴδος, ἡ, strigilis, ξυσρα. inferius στλεγὶς scribitur. apud Poll. στλεγγὶς.

Στελγίσματα, τὰ, ramenta, sordes quæ abraduntur strigili, strigmenta. vide in ὑπὸ· & in στλεγίσματα.

Στελεὸς, οῦ, ὁ, manubrium securis, τὸ ἀπὸ πελέκεως ξύλον. vide στειλεὸς.

Στελεοφυὲς, ὁ, plātago angustifolia, lanceolotam vulg. vocat. Interpretatur ἰσπικὸν, i. spicata, numeratur à Theoph. hist. l. 7. c. 10. ὁ στελεοφυὲς, ὧν εἶδος ἢ ἀγνόφασιν· τῷ ἢ ἔρπυς κεφάλῃ Φ. Lege Plin. l. 21. c. 17.

Στελεχυῶ Φ, idem quod στελεχάδιος, vt στελεχώδης φλέψ. vena in corpore humano, quæ arboris caudici proportione re spondet.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens Theoph. hist. l. 4. c. 2. vt 57 comorus, ficus cypria, Ceronia.

Στελεχόω, caudicem emitto. In Epigrammat. Οὐρανόμηκας ἐπιστελεχώσας ἀφτὰς.

Στέλεχος, ους, τὸ, &

Στέλεχ Φ, ὁ, stipes, truncus, caudex, κορμὸς, φοίμνος, Theophr.

Στελεχώδης, quasi caudiciosus, i. caudicis modo crassus. Theophrhist. l. 3. c. de Corylo, ait esse ὄμοιόδε ἢ ὡς στελεχώδες, i. frutiosam, non verò caudicis modo crassescere. στελεχώδεις καλάδους, rami lignosi, furculosi, caudicosi, Dioscor. l. 4. c. 73. sic Interp.

Στελὶς, ίδος, quidam arbori innascens vt viscum & hipheer, Theoph. l. 2. de caus. plant. vide Marcel. l. 3. Dioscor.

Στέλλομαι, iter contendo, proficiscor, sed nauigationem proprie: (vnde στόλ Φ) differt enim τῷ πεζεύειν. Significat tamen aliquã-

do πορεύσω, ire, venire. Sophocl. in Aiace, τούτων γὰρ ἕνεκ' ἐστάλην, id est, ἐπορεύθην. στέλλομαι μυστῆ, accinguntur ad mouendum, Eurip. ἐστάλησαν τὲ τῶν κώπερων, Corcyram veniebat, Herodot. ὁρμὴν εἰς ἀγῶνα ποιήσεσθαι, profectionem in Ægyptum paruit, libro secundo, capite quarto Machab. Galen. Commentar. de Elementis, στελλομένῳ ὑφὲ ὑπὸ πάθους. Idem ὑπὸ πάθους μακρὰ διάγγελλε στέλλεσθαι, peregrinationem coactus suscipere & peragere. Herodianus, ἐς τὰ λοιπὰ ἔφερεν ἐστάλησαν.

Στέλλομαι, ὑφὲ ἄνω & ὑπερπατῶ, id est, expeditionem suscipio. vnde σπῶ, exercitius & expedior. Στέλλομαι, velum contrahe. Aristoteles in Mechan. διὰ τὶ ὅταν ἐξ ἐναίας βάλωνται διὰ ὀρμαιῶν, διὰ τὸ ἐν τὸ ἀνθρώπου ἔντος, τὸ μὲν ὑφὲ ἐς πυλωρὶ τῶν τὸ ἱσίου μέρος στέλλονται, &c. Homerus Iliad. ἁ, ἱστία ὑφὲ στείλαντο, vela legerunt, id est, συνέστειλαν, κρέβειλον. Στέλλομαι, vestior, diuitio, substraho, secedo. στελλόμενοι τῶν μὴ τῆς ὑμῖς μεμιξόσθαι, declinantes hoc, ne quis nos carpat, &c. Paulus capite octauo, epistolæ secundæ ad Corinth. id est, cauentes. & ad Thessal. capertio, στέλλεσθαι ὑπὸ σ ἀπὸ ἀτάκτου secedere ab omni inordinatè ambulante. Sumptum est à nautis, qui flexo cursu declinant scopulum aut periculum. Plutarchus, ἐπὶ ἀορησίας, ὑφὲ πύμπτε ὃς πὰ τοῦτο ἄκρα στελλόμενοι, vt pelagi promontorium vitans. ἐσαλπίζω, indutus, Lucian. ἐσαλπίγγ σοιῆ, vtens vestitu, Plat. de Leg.

Στέλλω, μελλω. ἐστάλκα, mitto, ordino, apto, orno, suecingo, paro, instruo, exorno: induo. ἐντειμέζω, κοσμῶ, διατίθεμαι τὸν τὸν χιόνος ἔφλεν εἰς χρῆσιν πόνων, mille homines misit in Cherronesum. Apud Lucianum ὁδὸς εἰς Κέρκυραν στέλλουσα, via quæ ducit seu fert Corinthum. Plutarchus in Pericle. στέλλει ἐμπορίαν, ad negotiationem mittere. Plato in epistolis, ὦ ναὶ γὰρ ποτε τὸ ἐμπορίας πεῦσι; ὅτε ἐν ἐστάλης, ἢ ἐς αἰχῆ δ' ὡς ἐμπορεῖσθαι καλὸν ἐν θεραπεύεσθαι. στέλειν πλοῦν, nauticam expeditionem facere. Sophocl. ὃ δ' ἀπὸ τῶν δὲ πλοῦ ἐσταλκὼς αὐτὸ τὸ, δ' ὃν τινα τὸ ἐπὶ σφίσιν ἐστάλαρδα πλοῦ. Odyss. ξ, ἐντέα πᾶς στέλλα, id est, armamentis remigioque instruxi, παρασκεύασα, adornaui. ἐστάλαιθ' ναῦν, naues traiecimus, Eurip. στέλλειν σπανῶ, traducere classem, classe proficifci, idem. Στέλλω, contraho, astringo, sisto, compesco. inhibeo, curfum teneo. στέλλειν ἱστία, vela contrahere. Apollonius secundo, ἱστία στείλαντες. στέλλω σπανῶ, contraho exercitum. τὰ στέλλοντα τὲ καιλίας, apud Alexan. Aphr. quæ aluum adstringunt.

Στέλμα, sertum, corona.

Στεμμάτιον, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur, ζώμασα.

Στεμφύζω, conuitior, χλιάζω.

Στένω, iniuria afficio, ὑβρίζω, & motito, σωιτιχὲ κινέω, Euftath. Iliad. β.

Στέμμα, ατος, τὸ, corona, ornamentum, στεφάνωμα, στέφος, στέφη, insula, vitta, stemma, insignia, imagines. στεμμάτων ἀγθνοιας, nõ inferiores stemmatis, id est, non degenerantes à maiorum nobilitate, Euripid. στέμμα Æschin. dixit lanam, κοσμῶ στέφει τὰς ἱλαρὰς τας, Euripid. Schol. Περίκειται τὸ στέμμα, vocabat veteres, Pol. i. cranium, capitis coronam, id est, στεφάνωμα. Suidæ etiam est στέμμα, πλέγωμα.

Στεμφυλίτης, οἱ, oliuæ nigræ, Athenæus libro secundo, vide Πτυσάτε.

Στέμφυλον, τὸ, & in Plurali τὰ στέμφυλα. Sunt verò gigarti vuarum, vel potius vinacei fiue vinaceæ: reliquiæ omniáque retrimenta quæ superfunt post expressas vuas, id est, χυπόπισμα, vulgò vocamus *le marc*: Columel. brisam: Veteres floces diexerunt teste Gellio libro vndecimo, capite septimo. Galenus libro secundo de Alimentis, καλῶ δ' στέμφυλα, τὰ στέρεα λειψανα τῆ σταφυλῆ, ὑπειδὰν ἐκ τοῦ χυμοῦ ἐκθλιβῆ, πᾶς ὁ χυμὸς αὐτῆς, ὃ δ' αὖ τὰ σωματ ἔλαιον ἐκ πίεσις οἱ ἀνθρωποι, σφίγγοντες τὰ ἐν πιλοῦντες ἱμᾶντ, ὁμοιοῦζοντὲς τὰ πρῶτα αὐτὰ πνῦρ ὑφ' ὑγρᾶ στέμφυλον ἐκάλεσε, &c. Dioscorides libro quinto, ὑφὲ τὸ ἐδιωκὸ τὸ ἀπέλαμψε ὑφὲ στεμφύλων exhibet. Et Hippocrat. ὑφὲ πεῦθ', similiter σὶ μφυλα γλυκέα, fitis leuandæ gratia præscribit. Galenus libro nono, ὑφὲ ἓξ πόπεως, pastillos Κοπτὰ ἔστιν ὑφὲ στεμφύλων ἐφθῶν, id est, in vinaceis & brisa ficca: ἔπα, inquit, ὡς ἐπαναίνῃ, ne transpirent. Sic etiam accipiendum quod de Sycite vino ait Dioscorid. Ἔνιοι αὐτὸ ὕδατος στεμφύλων κεκρᾶσθαι νεοθλίπτων, &c. id est, vinaceorum reliquiis retrimentoríumque recentium ab vuis pressis. Στέμφυλα, id est, fraces. Nam hæc vox vt de vuarum reliquiis retrimentisque, sic de oliuarum consimiliter effertur. Constantinus γεωπονικῶν libro sexto, capite vndecimo, ὡς ὃς πιεῖς τοιῆσαι ὑφὲ ὃν ἐλαῖν μόνον δὸς σωρῶσις, τὰ στέμφυλα: ἀμφὶ δ' τὰ ὑφὲ σφυλὰν γίγνεται. Athenæus libro secundo, Ἀθωνᾶς δ' τὰς τετρεμμένας ὑφὲ ἐλάας στέμφυλα ἐκάλεσε. Βιάζεται δ' hinc brisam mutuatus est Columella: nam sus nos vulgò verbum nostrum *briser*, τὰ δὲ ἐμπὸ στέμφυλα, τὰ ἐκπιεσμένα ὑφὲ σφυλῶν. ἄβρᾳ δ' ἐδὼ βάπτεις γάρ γέρων ὑφὲ φωνᾶ. Quo sensu dictum est ab Androcle apud Aristotelem Rhetoricorum secundo, legem lege, pisces falsi maris, fale: fracéque & retrimenta olearum, vnde & expressum oleum, oleo tamen ad sui conseruationem egere, id est, ἡμῶς ἐν ἀλμῃ περιφορεῖσθαι δέονται ἀλὸς δ' τὰ στέμφυλα ἁλμᾶ. Baccas egere oleo malè scribit Erasmus in Adagiis. His vtebantur in opsoniis, vt Suid. tradit: Στέμφυλον, inquit, τὸ ἐκθλιμμα τ' σταφυλῆς ἢ τῆ ἐλαίᾳ, ὥςτε ἐπὶ ὄψων ἐσθίεται. Apud Aristophanem in Nebulis Βρύων μυλίτας, ἀφεδάτας, ἢ στεμφύλοις, id est, vinaceis. vbi Interpres, στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ὑπόπιεμα τὰ τῆ ἐλαίᾳ, ἀφαίρεται δ' τὰ ἐκ τῆ σταφυλῆ ὑπὸ πάτου. Διόρθωται δ' ἢ ἀπόπλυνται στέμφυλα ὕδατ σταφυλικῆ, τὰ ἐξαιρέματα ὑπὸ τῆ ἐλαίᾳ.

Στέμφω, μέμφω, στέμφω, mouco, Actium: vnde ἀστεμφὴς, stabilis.

Στέναγμος, σος, ὁ, & Στεναγμὸς, οῦ, ὁ, suspirium & suspiratus Ouid. gemitus.

Στενάζω, & poetice στενάχομαι, σχω, σομαι, σαχα, &

Στεναχίζω, μι, σω, σομαι, suspiro, ingemisco, & quiritor. Hesiodus in Theog. στενάχιζε δ' χαῖα πελάφη, tellus vasta gemebat. Odyss. ἐ μεγάλα στενάχοντες φόνων, vehementer gementes, i. σὺν τοῖς μυσὶ μῶν. Iliad. ζ, βαρέα στενάχοντα. Dicitur autem στενάζω ὑφὲ ἢ ἐν νωχρίαις ἢ καρδίας, vt scribit Alexander Aphrod. libro 1. Probl. à cordis angustia. nam crebrò & ampliter suspirant qui angguntur vel irascuntur, vel qui amant. στενάζω & πιθέομαι, deploro mortuum.

Στενακτὸ ς, ὴ, σλακὰ, gemebunda & misera, capite quinto Ezechielis.

Στενωσις, σεως, ὁ, subangustus.

Στενόθωρᾶξ, κος, angusto pectore, quales σωιτιάδες à Medicis dicuntur. tabi obnoxios testatur εἰῶ σὺν ὑδάρωσις, Galen. lib. Epidem.

Στενοκωκύτοις στρίγξ exponunt, ἐν ὧς στενάζει πολυοίζῳ. Aristot. ὀκνηρὸν τὸ στενοκωκύτοις στρίγξ.

Στενολαχεῖ, argutati, anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugamentis λεγ πολεχὲν. Aristoph. περὶ ἀδόλ κρανοῦ στενολαχεῖ anguitè loqui & tenuiter.

Στενολεχρᾶς, ὁ, ἀστεναχόρες, argutator, Suid.

Στένολεχίας, ες, ὁ, anxietas in rebus mihili, argutiæ, Suid.

Στενολεσχέω, de rebus nihili nimium anxiè diícepto, de meris nugamentis folicitus & anxius torqueor, Eraf. in Prouerb.

Στένωμα, fupiro, triftor, iraícor, melius σεἰνωμα.

Στενόπορος, ἀρcto frcto aftrictus, Eurip.

Στενόπορος, ὁ, angusta via. Item Adiectiu. Aristotel. de mundo, ἢ τὰ σωρὶ δ' ὑσὶ στενοπωρίαι διωσωγὰς, &c. in angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergunt, apertus, &c. Alexan. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸν, αὖχὲν χθ. angusta tibia, sono est acutus. στενόπορος ὀφθαλμὸς, oculi arctos meatus habentes, oculi arctis meatibus constantes. στενόπορος ὄζεσθαι, Eurip. arctus exitus. ἐν πόπορ πρὸ χρείαν, angusta locorum Thucyd.

Στενός, ὸν, ὸ, angustus, arctus, compressus. τὰ στενὰ, angustiæ, Thucyd. fauces, Liuius l. 32. Ad occupandas quæ ad Antigonia funt fauces (Græci στενὰ vocant) milit. στένος, τὸ, αἰχὲν. διαλύσεις φέρει σωφρονῆν ὑπὸ στένει.

Στέρνον, genus osculi quod fit labris compressis, σύστομον τὸ διὰ τῶν, Pol. Et Στένον τῶν τοῦχος dixit Æschyl. vas contractum. Στένον τῶν τοῦχος τῶν σκελῶν.

Στενότης, τητος, ἡ, angustia.

Στενοφυλία, angustia frondis.

Στενόφυλλος, habens angustia folia, qui foliis est angustis: cui opponitur πλάτυφυλλος, Theophrastus histor. libro primo, capite 16.

Στενοχωρίαμαι, &

Στενοχωρία, angusto & arcto, in angustum claudo, in arctum cogo, coarcto & comprimo: cui opponitur πλατύω. Paul. 2. ad Corinth. capite 6. ὑ καρδίαν ἡμῖν πεπλάτυνται, ὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δ' ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν. Interpr. Non habitis angustè in nobis: sed angusti estis in visceribus vestris.

Στενοχωρέω, ας, ὁ, angustia, angustus locus, anxietas: hic ἀγχεμία opponitur. Dicitur etiam Στενοχώρημα.

Στενόω, μι, σόω, σω, σομαι, idem quod στενοχωρίαμαι, arcto, frequento: angustia premo, stringo, coangusto Cic. vnde ἐστενωμένον ξένῳ, dicè & summa parsimonia viuere, i. ἐπικόσμως ζῆν, Xenoph. Latini toll rare dicunt, Act. Accus.

Στέντωρ, ορος, ὁ, Stentor: vnde στεντόρειος, præco Stentorius, Euristl. l. 7. Polit.

Στενυγρός, ὸν, ὸ, arctus, idem quod στενὸς, Ionicè. propriè de angustia in mari aut fluuiis, aut aliis locis humidis. Simonides ἀπὸ στενυγρᾶ σωυτοχαὶ ἐς ἀπρόωρα, vide Στενυχόσαι.

Στενυγχωρέω, apud Hippoc. pro σὶνιάτρει, loci angustia de qua multa Galen. l. 1. de articulis.

Στενυχόω, arctare, angustare Lucano, & Claud. σὶνιάω. vtitur Hippoc. alij, vt Galenus ait in Glossis, accipiunt pro σωωχλίγω, ἡ ὑγρὰν τας διεξόδους ἐμφράσσω, ἵτ pare, ficcare, humidorum meatus contrahere.

Στένω, μι, σω, στ ναγμ, gemo, fuspiro, anbelo, ingemisco, deploro. Neutr. Sophocl. ὁμοίωσε στένοντα πάντες, id est, ἠχεῖσε τα. σὶ ω στ, Eurip.

Στεπ-

cat in Topicis.

Στερίσκομαι, orbor, amitto. Genit. στερισκομένου αἵματος, effluente sanguine, Aristoteles.

Στερίσκω, priuo, fraudo, exuo, ἀφαιροῦμαι, Actiu. Genit.

Στερεοπαγής, solido, firmo ἰσχυροπαγής, στερεὸν, Solid.

Στερεὸς, ὰ, στερεᾶς, solidus, σωλὴν. αωτὸς στερέφορος ἢ πᾶχίστι ὑμοίλοις φορὴ καὶ ἀκ ἀόλωθος, id est, solidis ac craſsis roſtris aduerſus vacua & fragilia, &c. Thucyd. lib. 7. ita Valla. Heſych. planè contrariam ſignificationem huic vocabulo tribuit, quippe qui στερέφτερον expon. αἰσχυρότερον ἢ στρέπτερον, itidémque στερέοις, αἰσχυροῖς. Sed idem στερέοτερ exponit etiam ἀχύτερος, στέφρος, infrecundis ſtrilibus: itidémque στέφρον, σθῆρα, μὴ τηλόσε μακὴ πίπτουσα, ſterilis quæ non peperit, neduin parit. Quæ expoſitio apud Suid quoque legitur. deriuantem hoc στερεὸν ἀφ' τὸ στέραιον ἤγουν τὸν ὑετόν.

Στρατιὰ, ᾶ, via equorum vngulis proculeata, priua rerum omnium.

Στέρνξ, medulla, ἐντεριάνη, Heſyc.

Στερνίδιες, à Polluce dicuntur duæ coſtæ ἃι ὑπὸ τὸν χόνδρον κατακλῆρουσι, in cartilaginem deſinentes.

Στερνόμαντις, python, πρόσρημα ὄφεως. Sic dicitur à Sophocl. vide Ἐξαγρέμενος.

Στέρνον, ν, τὸ, pectus, Ἀπὸ τῆς στρέβτυπος. Ponunt Grammatici σέρνον inferiorem partem thoracis eſſe, ſuperiorem στῆθος. Εἰς τὸ στέρνα πάιειν, ferire pectus, Xenophon. Pollux, στῆθος, inquit, ἢ τὸ ἄνω μέρος τοῦ στέρνου. Plato verò, τὸ ἄνω θυμοειδὲς καὶ παθητικὸν, στέρνον. Στέρνον pro animo atque cogitatione: vt διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminiſſe, animatum eſſe. Sophocles in Antigona, Οὔτοι γὰρ ἀνὴρ ἀλλ' ἀνὴρ διὰ στέρνων, nam ſic oportet, natemi, ſentire te. Heſych. στέρνον, διάνοια, φρένες.

Στερτοτυπῶ, σες, ὰ, pectoris percuſſio, planctus, Lucianus. de luctu, ἡ ἀφὴ τοῦ κόλπου στερτοτυπία, ad tibiæ modulos planctus editus.

Στερτοτυπόμαι, plago, pectus percutio: vade στερτοτυπόμβος, mœſtus, præ dolore tundens pectora.

Στερτοτύπος, pectora tundens & feriens. apud Euripid. in ſupplic. στερτοτυπὲς κτύπει ſtrepitus pectora plangentium.

Στερρόχροος dicitur terra à Sophocle, quia caua: atque eius cauitates & ſinus, pectoris, ἰῶ στέρρ rationem obtinent. Exponit tamen Suidas στερρόχροος, per ὀστεόπαθον, id eſt planæ. & ait στέρρα χθονὸς ἢ ὑψηλὰ χθονὸς, ſignificare τὰ πεδιάδη καὶ ὄυρία: vt contrà αὐχένας τὰ ὄρεα.

Στέρξις, amor, peculiaritet, qualis eſt parentum erga liberos & viciſſim habitus animi præſentibus contentus.

Στέρομαι, idem ac στερέομαι, amitto. careo, Genit. οἱ τοῦτου στέρεσθαι τοῦ δικαίου τινὸς, Ariſtid. Heſiodus νίκας τε στέρεται, &c. victoria priuatur. Plato primo de Republica, ᾧ ὅτι στερήμενα τῶν αὐτῷ ἀγαθῶν κακὸν τὸ αὐτῷ ἔργον ἀπεργάζεται; aures ſua virtute priuatæ. Idem libro ſecundo, τοὐναντιοπαθέσιν αἱ στέρεται, φύλαξ ἀγαθὸς ἢ μὴ γλύπται vtrocunq; horum priuetur, bonus cuſtos non erit.

Στεργανὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, ἀστραπὴ, στεργανὴ. Item fulgor, κεραυνοῦ ἀνάπτοντος καὶ χαλκοῦ στεργανῆ, Homero, æris fulgor, i. arma fulgentia: ἀφῆκε τὸ στρέπτοπαῖος, ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ.

Στεργηκερόπτης, ὁ, ὁ, ſuſcitans fulgur: Epithet. Iouis, Heſyc.

Στέρ-ῆ, πος, ἡ, fulgur apud Sophocl. vnde στέρνη, vt ab ὀφθαλμὸς ὀφθαλμὴ, Euſtat. Iliad. κ.

Στερόω, με, ὤσω, σ. ωκα, firmo. στερῶω. Actiu. Genit. vel Acc. iungitur.

Στήρῖπιεῖ, firmare, durare, ſolidare. Polybius, Στηρίξαι πυκνωμάτων ὀλίγων ὄχυρίαν, munito & firmato extremo agmine. Tetzes in Heſiod. διὰ τοῦ βαφῆς τὸν χαλκὸν στήρικτον ὡσοῦτος ὅτι τὸ σὺν ἐγκαλκαίνω, quadam temperatura ærs durantes.

Στήρῖος, ᾶ, ὸ, ſolidus, rigidus, durus. στήριος ὁ ἀνὴρ, durus genius, Euripid. στήριος ψυχὴ, firmus ac ſtabilis animus, Ariſtop. Στήριος τοῦτος τῶν ὀφθαλμῶν; deitas ſolidior quàm oculis poſſit conſpici, Nazanz. ἰσχυρὸς, ἐδώδιμος, ἀσφαλὴς, στερεός.

Στερρότης, ητος, ἡ, firmitas, ſoliditas, ſtabilitas, conſtantia, gravitas. Chryſoſt. πόθεν ἔχει στήριότητα πέτρα μειονμένη.

Στήρων, durus, rigidus, σκληρὸς, στρέβλος, Heſy.

Στρόφαπλ, leonis exuuio indutus. Lycophr. in Alexand. πῦρ στρόπτηλον σιδαπαίνει.

Στρόφιον, corium, pellis, leonis exuuium. Item vas fictile, καρδίαν. Nicand. in Alexiph. Στρόφιον ἢ μιλὸν ὑκρὸν γνωτὸν στρόφον. Interpr. τὸ ἄγαμα quod Iones στρόφον vocant. Ob id Στρόφιον, inquit, dicimus communi vſu: Suid. etiam στέγασμα. In Epigr. εἰς στέφον, i. βύρσα.

Στέφω, μι, φοῦ, Attice pro στρέω.

Στεύομαι, promitto, firmo, præſinio, διαβεβαιοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι, polliceor, profiteor, minor. præ me fero, jacto: vade tertia perſona Singul. Indicat. στεῦται per ſyncopen, pro στέυται: & tertia perſona Præteriti imperfecti. στεῦτο pro ἐστεύετο. Hom. Iliad. γ, στεῦτο γὰρ πᾶσιν ἐμεῖναι, &c. Apollon. ſecundo Argon. στεῦτο δ' ἠέλιον ὑπὸ ἅμαθον, &c. Apollon. ſecundo Argon. στεῦτο δ' ἠέλιον ὑπ' ὀκριόεν ἅμαθον, pro ἔλιγε.

Στεφάνη, ἡ, corona, στέφανος. Suid. Hesiodus, Στεφάνῃ χρυσέῃ καφαλὴν ἐρόησε. vnde Στεφανηφόρος, & Στεφανηφορία. Στεφάνη, circulus verticolor pupillam ambiens, qui & ἶρις dicitur. Galen. li.14. Therapeut. Τὸ χαροῖον καλ' ὃ συμφύονται ὅσοι ἀδόλακες ἀπαντες οἱ χιτῶνες· ὀνομάζουσι δ' αὐτὸ ἶριν, ἔνιοι δὲ ἴριν, ἔνιοι δὲ στεφάνην.

Στεφάνη, genus galeæ, cassis: vulgò dicimus vna cabasset. Pollux, Στεφάνη, ἡ δὲ περικεφαλαία, ἄπορρ ἡ μάχη. Homerus Iliad. λ, νέῳ στεφάνη δέρυ οἱ γε ἔχε κασσιτέροιο: vbi pro frontis armatura.

Στεφάνη, montis supercilium & cacumen, ὁ ἄκρος ἢ. Polybius, Ἡ δὲ μετὰ ταῦτα στεφάνη. Homerus Iliad. ο, Οὔ τι κῦ στεφάνῃ σπουδαίως ἡμῖν ἀέσῃ.

Στεφάνη etiam dicitur in architectura, murulus qui in circuitu tectorum fit: coronam etiam dicunt Latini, vt apud Vitru. coronarum proiecturæ. Hieronymus contra Pelagianos lib. 1. ex Deuter. cap. vigesimo secundo, loriculam τῶν στεφάνων exponit. Est verò apud Veget. lib. 4. Loricula. munimentum, quod vrbium obsessores vltra iactũ telis ædificant, fossa, vallo, fudibus, & turriculis instructa, vt erumpentibus è ciuitate possint obsistere. In hoc significatu στεφάνων exponunt Grammat. τὸ περικύκλωμα τῆς σύριγγος ἢ τῆς τοιχῶν τῆς πόλεως. In hoc sensu in Memnonis Eclogis, ἐδῶ μὴ διὰ τῆς αὐλῆς, ἐπίεις ἢ διὰ τῶν στεφάνων ὑφ' ἡμῶν ἀναβαίνοντας. Denique quicquid coronæ modo quidpiam ambit, cingit atque coronat hoc censetur nomine: vt de tumulo dixit Apollonius lib. 2. Τύμβου ἢ στεφάνῃς ὀθνείῃ, sepulchri ambitus atque oræ. Propriè id in muris est ἔπαλξις, in superciliis κόπλαξις, Hesych. De menſæ limbo atque ora: Iosephus de Antiquit. τραπέζης τῆς ὑφ' στεφάνῳ πλαισρᾷ ἀναγέγραπται. Interp. loricam vertit. In altaribus propriè vocatur ὀκτὼ. Στέφανος, circuitus capillorum eius quæ cinguntur: Polluci, ὃ πλόκαμος ὃς περιέχων ὥσπερ τῶν κεφαλῶν θέσιν δηλοῖ. Dicitur etiam ἀπεὶ ἐμοὶ. Ita filabi στεφάνῃ, τὸ μεταξὺ τοῦ νότου καὶ τοῦ βρέγματος. Στέφανος, ornatus capitis mulierbris, vt erat ἄμπυξ, μιτρίδιον, ἢ πλεκτὸ ἀναδημα. Latinè è græco tamen, ſpira dicitur, id est, στεῖρα, vulgò tornet. Hom. Iliad. σ, Τῶν δ' ἡ μὲν πλεκτὸς στεφάνος ἔχεν. Lucian. Καὶ στεφάνη μὲν κυκλοῦ πεφυτευμένη λίθοις ἰνδικοῖς διάκειται. Στέφανος, vngulæ pedis equorum circuitus atque ambitus: coronam etiam vocant. Apſyrtus verò sic tradit, Καὶ τῶν ὀπληκόσμων ἐν τοῖς ὑπὸ τοῖς στεφάνοις κρεμάται. Στέφανος etiam incerniculi ſue cribri ambitus, cribrúmq; ipsum. Aristoph. in Concion. Ἡμῶν δ' ἐν ὀπίσω σὺ ᾧ στεφάνῳ ἐκαί. Interpr. exponit εἶδος κοσκίνου. Στέφανος, in podice hiante circulus qui ex muſculo contextitur. Δεκτύλιος ἢ σφιγκτὴρ Polluci. Dicitur etiã Στέφανος: vide Σύριγξ. Στέφανος, orbiculus capiti impoſitus quo mulieres geſtant onera. Ceſticillum vocat Festus: Verticem Ouidius his verſibus,

Illo forte die castæ de more puellæ
Vertice suppositos, festas in Palladis arces
Pura coronatis portabant sacra canistris.

Sic vocauit à partis loco: nam capitis vertici ſuperponitur.

Στεφάνη etiam eſt, vt Grammatici obſeruant, circulus venatoriæ ſupellectilis quo feræ inſerto collo capiuntur.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ, in orbem, circumcirca.

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ, coronarius, vel coronaria Plin. qui vel quę nẽ ctit & texit coronas, Theoph. lib. 6. hiſt. plant. cap. 7.

Στεφανηφορέω, coronam ferre, in Commentar. Ariſtophan. in Pluto.

Στεφανηφορία, geſtatio coronæ. Accipitur pro dignitate, vt erat choragorum munus, & theſmotheſarum, & id genus qui coronas geſtabant. Vide Στεφανοφορία.

Στεφανηφόρος, ου, ὁ, coronam ferens, vt Hyppolit. Eurip.

Στεφανία, corollæ.

Στεφανιαία ἕπαρ, futura capitis anterior coronalis dicta, quòd eo ferè loco ſerta & corollarum redimicula capiti imponerentur, teſte Galeno lib. de oſſibus: vel quòd iuxta extimum comæ circulum (quem στεφανῖνον dici teſtatur Pollux) capitis calam circunſcribat.

Στεφανίδιον φλέψ, vena eſt circulo cor ambiens apud Medicos.

Στεφανίζω, pro στέφανῶ, vt apud Ariſtophan. in Equitibus. ἐστεφάνιζε.

Στεφάνιον, corolla, laurea.

Στεφανίτης, ου, ὁ, athleta coronatus, ἐστεφανωμένος. Suidæ. vnde στεφανίτης ἀγὼν, certamen, cuius victoriæ præmium corona proponebatur. Galenus ad Thraſibul. ἢ πολλοὶ στεφανίτας ἀγῶνας ἀνῃρημένων ἀδόλως. Præter coronas inuitatem habebant à tutelis & munerib. publicis l. 1. C. de Athl. Æſchines contra Cteſiphon. Οἶεσθε ποτὲ ἂν κόλλιβόν τινα ἢ σπαγίδιον εἰς τὰ ὀλύμπια ἢ εἰς Δηλον πέμψαι στεφανηφορήσαντα; Ariſtotel. Rheror. 1. Δικαίως στεφανίτας ἀγῶνα τιθέασιν. Quibus olympionicen fuiſſe oſtendit. Sic tamen omnes ludi dicti, quorum corona præmium fuit. Pollux, ἔστι μὲν οὖν καὶ ἡσυχιάζοντι ἱεροὶ ἀγῶνες, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνου μόνον, στεφανίτας ἐκάστους, ἢ χρήματος. In Olympiis corona erat ex oleaſtro: in Pythiis laurea: in Nemeis ex apio: in Iſthmiis ex pinu.

Στεφάνη, ἴδος, ἡ, vua quæ frondes habet incurſantes acinis manaturæ luſu. coronariam vocat Plinius. Sunt & ſuturæ coronæ capitis στεφανῖται dictæ. Pollux.

Στεφανίσκος, ὁ, graculi ſpecies.

Στεφανοπλόκος, coronamentorum artifex: idem quod στεφανηπλόκος. vide Στεφανοπλόκος.

Στεφανοπώλης, ſtructor coronarum, ὁ στεφανοπλόκος. &

Στεφανοπλόκος, coronarius. Suid.

Στέφανος, ου, ὁ, corona: vnde Βυτέφανος Suidæ, Ariſtophanes: ſtecta breui. πλόκος etiam dicitur. Ariſtophan. in Pluto, Οὐ γάρ τυφλὸς εἰς, στέφανον ἔχων τοιόνδε. Στέφανος Grammaticis, ex ſertis floribuſque potius texitur: στέφανος ex alia materia, vt auro. Hoſiod. in Theogonia, Λαοῖ δ' οἱ στεφάνοις τεθηλότες ἀνθέσιν ὑγροῖς παρὰ ὄχθας κρήνῃ πεπαλ ἀθάλλει: Λαοὶ δὲ οἱ στεφάνῳ χρυσέῳ φαλάρῃ ἔπασι. Μέγιστα στεφάνια ἀγωνίσασθαι, ad corollas vſque ascendere, prouerbium, quale apud Ciceronem vſque ad Plautum in Amphitryone. Ad corollas decertare dicebatur, qui nõ in primo actu fatiſcit & corruit, nec in limine pingit, & vt dicitur in porta cantheriusted qui ſtrenuè incptum perſequitur, & ad colophonem coronidẽque pecat. Plutarchus de vir. mulier. Ἡδίων ἢ τὰ Κυπρίδεια συνεχῶς ἢ συνδιαιτᾶν τοῖς ἀίσχροις αἰδρᾶσι τὴν πολιτείαν. δεῖ, ὡς παλαιστὴ δρόμε ἢ πυγμαχίᾳ ἀγωνισαμένην μέχρι στεφάνου διαβῆναι, ἀνωθεν τὴν πολιτείαν ἐλαθέσθαι, δύσεις εἰς τὰς γυμναστικὰς ἐπιδύσεις, ἢ βουλομένην ὑποπιὼν ἀβροδιαίτου ἀνδρὸς καὶ λοιπὸν χρόνῳ ἐν ἡσυχίᾳ σώσαι, ἀρχουσα μὴ δῆλον φίλων ἢ ἐπιλύσει διετέλεσεν, id est, Rogabant Arcephilam, vt vnà cum optimatibus Rempub. capeſſeret atq; administraret: Illa verò, vt quæ varium quoddam & multiformũ partium drama ad corollas vſque decertaſſet, poſtea quã liberam ciuitatem eſſe vidit, continuò in gynæceum ſeſe condidit, &c. Στέφανος ἀπόδεσις, de redimitu coronæ, vt loquitur Solinus, apud Pollucem. Στεφάνων βάλλειν, dicitur vt στεφανοῦν, de quibus copioſè in noſtris Antiquitatum libris. Στέφανος, tranſlatè pro virtutis præmio. Thucydid. lib. 2. Ἐφίλουν γὰρ τὸ στέφανον ἢ τὰς λειτουργίας τῆς πολιτείας ἀγῶνων φερτοτέρας. Στέφανος etiam μεταφορικῶς pro conuentu hominum, & circumſtantis populi cœtu. coronam etiam dicunt Latini. Virgil. Aeneid. 9. - interluciętque corona, Non tam ſpiſſa viris. Cicero Bruto, Non modò à corona, quod eſt ipſum miſerabile dicere, ab aduocatis relinquuntur. Sic etiam dixit Homerus Iliad. Στέφανον πολίων ἀλέσθαι. Metaphora inquit Heſyc. Νῦν στεφάνῃ, ἢ ὅτι πόλις ἐστὶν ἐκ φυλῶν συμπλήρωσις. Στέφανος, ambitus nummium in orbem ductus. Orpheus, ἐπὶ δὲ σὺν στεφάνοισι κυκλοῦμαι. Στέφανος, ſydus, dictum etiam Corona à Latinis, vt Plinio, Hygino. Proclus in ſphæra, τότε δ' ὁ στέφανος, auſtralis corona. Στέφανος etiam pro podice vſurpatur, vt & στεφανίσκος.

Στεφανόω, μαι, cingor. cum Genit. στεφανοῦσθαι τῆς αὐθῆς, floribus coronantur, Philoſtrat. Et cum Accuſatiuo, στεφανοῦμαί τὰ ἀέρα, præmia accipio. Idem in Heroic. Heſiod. in Theogonia, ἀνὰ τὰ λειμεῶνας, πάν' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, quibus cælum cinctum eſt. Ariſtophan. περὶ στεφανωσάμενοι. κρωκάμῳ λελιθῳ, albo calathi coronatus.

Στεφανοφορία, ἡ, coronæ geſtatio: apud Pollucem, in Commentar. Ariſtophanis in Pluto ſcriptum στεφανηφορία. vide ſuprà.

Στεφανοφόρος, coronatus, coronam geſtans.

Στεφανόω, ῶσω, σ. ωσα, & στεφανίζω, στέφω, corono, cingo, coniungnio, redimio, exorno, τιμῶ, fecunda breui, in Epigram. Actiu. Accuſat. ἐστεφάνωσα μὴ βωμοῖς λιτὰ, Ariſtoph. & Interpr. ita dictione Εὐσχήλια. στεφανῶσαι τὸν νεκρὸν, Idem Ariſtophan. Plato in Sympoſio de Alcibiadis corona, Ἐστεφανωμένῳ αὐτοῦ κατὰ τὸ στέφανον διατοῦ ὠὰν, ᾗ ταινίας ἔχοντα ὅλη τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς, πάνυ μέσα καὶ βαθείᾳ στεφανῶσαι θέλουσι, fores redimire, Plutarchus. Δηλ. ἀσκληπιάδης. Στεφανῶ, honore afficio, τιμῶ, exorno, quidcoronę darentur honoris gratia. Pindarus Olymp. Δ. στεφανώσωμεν ἀοιδαῖς, carmine exornare. Eurip. πρωδὸν, στεφάνωσαι Ἑλλάδα. cipitur apud Galenum pro victorem declaro, palmam tribuo. Στεφανῶ, coronam ſi circundo, ambio. Homerus de Iula, ἰὼ πέρι πάντος ἀπήρατος ἐστεφάνωτο, quam vndique cingit ipſa menſium mare. vide Ταινιόω.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, corona, coronamentum, Gaza lib. 6. hiſt. plant. Theophr. res ex qua fit corona, coronarũ genus oleris quilibet cunque foliaceum, Athen.

Στεφανωματικὸς, ὀν, ὁ, coronarius, coronamentis aptus, quo corona fact itantur, qui in coronas additur, qui coronis inſeritur. Dioſc.

Dioſcor. lib.2. cap.118. Dicuntur etiam Στεφανωτικὰ à Theophraſto, quæ Plinius coronamenta vocat.

Στεφανωτὴς, q. faſtigiatio ædificiorum, dicitur enim, inquit Suid. τὴ δικαιὼσις οἴκου.

Στεφανῶδες μυρσίνης, myrti modo coronarij generis prouenientes, Theophraſt. lib.4. hiſtor. plant.

Στεφανωτικὸς, vide Στεφανωτικὰ.

Στῆθ, ους, τὸ, Στέφανος, ſertum, corollarium, Callimach. in hymno Dianæ. Eſt & tectum, στέγη.

Στεφηφόροι, Græci vocant flamines.

Στέφω, με. ψω, σε. ωσα, circundo, corono, impleo, ε χορνο, κυκλόω, στεφανῶ, redimio: ſic Sueton. Tintinnabulis faſtigium ædis redimiuit. Actiu. Accuſ.

Στῆφω, ſubſtiterit, conſtiterit. & στᾶ pro ἕστω, Homer.

Στήθεσι, ζ, vide Στάθη.

Στήθιον, Aduerb. per pectora, κατὰ στῆθος.

Στήθιον, ου, τὸ, medium pectoris, q. pectuſculum, τὸ μέσον τῶν στηθέων, Pollux.

Στῆθι, ſta, ab ἵστημι. Ariſtoph. in Plut. σὺ δ' αὖ πελασθεὶς στῆθι.

Στήθιον, τὸ, q. pectuſculum, τὸ μεσὸν τῶν στηθῶν, Suid.

Στηθικὸς τόπος, pectoris locus. vide Ταμίαι.

Στηθύμιον, ου, τὸ, pectorale. Eſt apud Pollucem στηθύδριον, τὸ, faſcia pectoralis, mamillare Martial. aut eſt fibula & vinculum mamillaris.

Στηθύμιδες, ίδος, faſcia pectoralis. cap. 2. Hieremiæ.

Στηθυδὲς ἐσχήμενον apud Hippocratem, id eſt σμίλαξ. vide ſuprà.

Στῆθος, ους, τὸ, pectus, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum, Cælius libro ſecundo, cap. 36. vnde στηθικὸς, pectoralis, Interpres Ariſtophanis in dictione Λίπαρνα. vide Στίφνα. Apud Ariſtot. στῆθος διφυὲς μασοῖς, pectus diſtinctum mammis duabus Homerus Iliad. ι, στῆθος μεταιχμίζον dixit. Idem de Agamemnone in maxima animi anxietate, ait Iliad. κ, κραδίη δέ μοι ἔνδον ἐνὶ στήθεσσι πεφύσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα, &c. cor. extra Pectus abit faciens: omneis tremor occupat artus. Τὰ στήθη opponitur μετάφρενα, de quo ſuprà. Iliad. ι, μετάφρενα δ' ὄπιθεν ἔασιν, στῆθος δ' ἔμπροσθεν ἑλικτὸν. Στῆθος in manu, τὸ ὑφ' ἕκαστον τῶν μέρος, Pollux Στῆθος infra ὄνυξ, vbi palmæ initium eſt, in manu interna nominatur: eſtque pars torſoſior exaggeratiũ quid & prominens oſtendens, vt in toris ſiue ſulcis ripiſque cernitur: ὠθηκὴ etiam vocatur. Nec aliud στῆθος ἀστήθητον, quam carnoſum illud in radicibus pollicis: montem nonnulli vocant: Et quod paulò depreſſius ſubeſt, στῆθος χθῆρ nominatur. Similiter & Στῆθος in pedibus dicitur, vt iam adnotatum in voce Περιστέλλειν.

Στήθη, τενιæ in mari, ταμίαι, vide Ταμίαι.

Στήκω, hoc eſt βεβαίως μένω. στήκῃ ἡ πίστις ἐδίου κυρίου, proprio domino ſtat vel cadit. Paulus cap. 14. ad Rom. στήκετε ἐν πίστει, ſtate in fide, Idem Paulus cap. 16, Epiſt. 1. ad Corint. In 1. Theſſ. c. 3. Ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκετε ἐν κυρίῳ, Nam nũc demùm viuimus, ſi vos ſtatis in Domino, ſi in fide conſtatis atque permanetis. vide Ἑστὼς. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. διὰ τί ὀρθὸ σῷ τὸ κάνιον πλεῖστον στήκοντες ἐσθίουσι τὰ ἡδέα μᾶλλον, id eſt, propè ſtantes.

Στήλη, ης, ἡ, columna. & propriè pila ſtans in monumentis, cippus, ſimulachrum, imago, titulus lapideus ſiue faxeus, titularis lapis. Budæus in Pandect. στήλη δὲ τὸ ἑστὸς. inquit Ariſtoph. Comment. Nebul. Vide in dictione Κύβεις. Ariſtot. de mundo, κἂν τὰς Ἡρακλείους λεγομένας στήλας, &c. qua parte ſunt Herculis columnæ. De iis apud Theophraſtum lib. 4. hiſtor. cap. 7. vbi Gaza vertit Gaditanum freturn. Στῆλαι μανδάλιαι, Ioſepho ſunt ſolidæ columnæ, quibus opponuntur ſtructiles. στῆλαι ἐρικτεῖς, Dionyſ. de ſitu orbis. στῆλες Latini pilas vocant, ſed Plinius Græca vocem vtitur. in qua ſcriptæ ſunt, inquit, ſtelæ lapideæ literis incognitis. στῆλαι διανύσου, Dionyſ. de ſitu orbis, ſunt in extremis montibus Indiæ. Bacchus & Hercules ſuorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus ſtatuerunt, quos Alexander imitatus eſt. ἐν τοῖς στήλαις ſcribebantur fœdera, in Epiſt. ad Philipp. ad Demoſthen. Vide Στηλάτης, & Στηλιτευτικός.

Στήλιον, parua ſtatua, terminus.

Στήλις, ίδος, ἡ, lignum in puppi erectum. Pollux, Τὰ δ' ἄκρα τῆς φορυμνίς, ἃ πλάσται κεκλέπται, ἢ ἐπὸς ἑρμὸν ζύλον πίπτηχθ', ὃ κηρὸν στηλίδα. Στηλὶς, columella vt Cicero tranſtulit 2. de Legib. Et Suidæ στηλίς, μικρὸς στήλη.

Στηλίτευσις, ἡ, inuectiua.

Στηλιτευτικὸς, famoſus, iniurius, ὑβριστικὸς, infamator: vnde duæ illæ inuectiuæ ac infamatrices orationes, quibus Nazanz. impium Iulianum notat, στηλιτευτικοὶ vocati ſunt λόγοι. Et Στηλίται dicuntur quorum nomina in columna notata ſunt ad ignominiam declarandam. Vide Στηλίτης. Eorum etiam qui optimè meriti eſſent de Rep. nomina in columna aſcribebantur, quod Lyſias oſtendit in Orat. contra Agoratum: Τὰ μὲν τοιαῦτ', ὁπόσα ἂν διαπραξάμενοι τυγχάνωσι τῶν ἀγαθῶν τῇ πόλει, σφόδρα ἐστὶν ἁπλᾶ καὶ ὀλίγα· ἃ δὲ τοὺς ἐναντίους ἐποίησαν, μεγάλα καὶ πολλά. Loquitur de improbis quibuſdam ciuibus, qui pacta mercede hunc honoré à turbulentis oratoribus emere ſolerent.

Στηλιτεύω, με, ἐστευσα, τ. ὄνυξ, noto, id eſt, pingendo vel ſcribendo aliquem infamia noto, ſculpo in columna in vituperium alicuius, inuehor in aliquem & triumpho, Etym. Actiu. Accuſ. οἱ τὸν αἰσχύλον ἢ τὰλλ' ἀπὸ φήμης φεύροντες, στηλιτεύσαντες, qui Ananiam & Saphiram publici ſuppicij dedecore infamarunt, Nazan. in Orat. ſic Moſes. ἔρρε τὸν κακόξεινον ἢ ἐς κλιτὸν ἔασε τὸν ἀνηρσέαν, tuliſti grabbatum, beneficentiamque palàm confeſſus es, Idem in Orat. ὁ γὰρ στηλιτεύσομέν. Idem ibidem, in alto turpiter pendens: ſic Bilibaldus.

Στηλίτης, ου, ὁ, notatus infamia: & qui notauit alterum, Demoſth. Philipp. 3. Στηλίτης ὁ ἀκρωτήλιον, ἀτιμίᾳ factus, relatus in Cæritum tabulas, qui Demoſth. Orat. 1. in Ariſtogitonem, γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, dicitur & relatus in ἀτιμίαν, ὀφειλὼν τῷ δήμῳ στίσιν, κατάδικος ἢ ἐξωμοσμένος. Ariſtot. Rhetor. ad Theodoctem li. 2. τῷ λοιδόρως ὑπηκόῳ μὴ ἐλέγχα κατηγορήσετος ὑβρεως ὀφλόντων, ὅτι ἐν στηλίτῃ γεγραὶ ἐν τῇ ἀκροπόλει. μὴ ἐκκλῆμα ὀφὶ ἀδίκημα τὸ ἐνδίκημα ἢ ὄφλημα, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ τετάκται, τὸν δὲ τριάκοντα ὡς ἐνδίκημα ἢ ὄφλημα ὡς τὸν ὄφλοντα. Quæ locum nõ intellexerunt interpretes: ſic enim vertit Trapezuntius, Vt Leodamas ſe defendens accuſante Thraſybulo dixit, quòd in arce quidem conſtitutus eſſet, ſed erumpere triginta virorum tempore inutile fuiſſet: ſibi enim magis propter odium in plebem ſuſceptum triginta viri crederent. Hermol. verò ita interpretatur, Leodamas à Thraſybulo accuſatus, quòd arcem obtinuiſſet, diſſoluit accuſationem hoc modo: Eram quidem in arce conſtitutus iudices, ſcd eo tẽpore in 30. tyrannos erumpere vtile Reipublicæ non fuiſſet. nam quem per eam offenſionem ſubiturum me intuidiam plebis viderem, ſperabam etiam fore, vt neceſſe eſſet illos mihi plus credere. Neuter horum Ariſtot. ſenſum, & verba expreſſit. Nam quod aiunt de Leodamante præſidij cauſa in arce conſtituto, ac de eruptione in triginta tyrannos, merũ eſt ſomnium, ſed debuiſſent ita vertere: Quemadmodũ Leodamas dixit ſe defendens, cùm eum Thraſybulus accuſaret, quòd in columna ærariorum ſcriptus eſſet in arce: ſed eximi, inquit, tyrannorum tempore non conducebat, quòd plus fidei ſibi 30. tyranni haberent, cognito eius odio, ac perſpecto in populum. Vide Στηλιτευτικὸς.

Στηλογραφία, ας, ἡ, titulũ inſcriptio.

Στηλογραφῶ, ſculpo in columna.

Στηλοκοπέω, infamia notare, Hermog.

Στῆλος, lapis qui inferius muro innixus ſulcit eùm.

Στηλόω, με. ωσα, cirdgo vt cippum vel ſtatuam. ἐστήλωσε μὲ ὁ ἐκ σκοπῆς βέλος. cap. 3. lamentationum Hieremiæ, Poſuit me quaſi ſignũ ad ſagittam. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, comportauit ſuper eum aceruum lapidum, cap. 18. libro 2. Regum. Στηλῶσα, firmo, ſtabilio, Nazanzen. στηλωθῆναι, ſtabat, ſtetit, cap. 17. libro 1. Regum. ἑστηλωμένος ἐξ ἀνω θύρᾳ, ſtantes iuxta ianuam, capit. 18. Iudicum.

Στῆμα, ſtamen. dicitur de planta vt Heſy. annotat. Στῆμα, in genitalibus hominis quod ex virga propendet, τὸ κατηρτισμένον τῶν κρυπτῶν, τὸ ὑπὸ ἐκκρεμῆ μόνον ἀπὸ ὑπογαστρίου vocatur, & κύτεως τερπνὸν χρῆμα. Pollux.

Στήμινα, ſtamineus, ſtaminis modo intextus. Theophr. de hiſtor. plant. lib. 3. cap. 17. de ſmilace, ἔχει σχοινίοις ἐπικλῆται. quid ſi ſumoiuetapud Heſy. tamen στημίου, per κατάκλωσιν ἢ πολύστημον exponitur.

Στημονίαι, ὡ. cincinni tenues in modum ſtaminis, Heſych. cincinné prolixi & teneri Cainer.

Στημονίζομαι, ſtamina duco.

Στημονίζω, idem, κλῶθω.

Στημόνιον, &

Στημοβραχίων, ὦ, diſciſſus ſum. ἀνωκλάσθησε. πάντα γὰρ κακὰ ὑπὸ ἀλγος καὶ ἐδὲ ἐμοὶ σώματι στημοβραχίονα πονικρὰν ἐδωκε μάτων.

Στήμων, ονος, ὁ, ſtamen. στάμων, in Epigr.

Στημονώδης, ους, ὁ, ἡ, ὦ, ſtamineus, ſtamen referens. Plut. de ſolut. animal.

Στῆν, ceſſare, ſiſtere.

Στήνω, ſalibus & contitijs inceſſere, βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι. nam στῆνα feſtum erat Athenis, in quo ſe mutuò ſcommatis perſtringebant. vide in Chiliad.

Στήριγμα, τος, τὸ, fulcimentum, ἔρεισμα, ſtatumen, firmamentum Ciceroni, quod ſuſtẽtaculum dicunt. Ioſephus de Captiuitate ἡ δὲ ἀλώσασα, Τ' σκιφάντων ἡ ἧβ στηρίγματα, ὁ μὴν σύρης ὑξείσης κρισείσης, id eſt, ὑπτιὸν, exuſtis fulcimentis & tibicinibus, turris repentè emota eſt atque deturbata. Interpres ſubiicibus expoſuit, ſignificanter quidem, ſi Latinè in eo ſignificatu vſurpetur. Vide Ρ' ιστὰ. Στηρίγματα etiam dicit Ouidius firmamina. Στήριγμα pro temone, quære in dictione Ρ' υμὸς.

Στηριμός, οῦ, ὁ, firmitas, ὀθρασμὸς Suid. Ι. fixus ſtatus. Petrus cap. VI.

epist.2. καὶ ἐκπίπτοντα τὸ ἴδιον στηριγμὸν, ne excidatis à propria stabilitate. στὰς στηρίξαν, fulgor fixus, i.agnis extensio lõgè porrecta,& loco permanens tanquam profluuium fyderis,vt docet Aristot.libro de mundo.

Στήριγξ, γγος, lignum in curru. Tibiæ etiam, id est κνῆμαι, σύεργες τῷ σώματι vocantur à Xenophonte: sunt enim statumina fulcimentáque corporis. est etiam furca. Pollux τὰς κνήμας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς στήριγμάτας ita vocari tradit.vide Παραγκωνίδες.

Στηρίζομαι, consisto:affirmo, πεπήγμαι.

Στηρίζω, μίξω, σ, ιχα, firmo, confirmo, ἀσφαλίζω, fulcio: affirmo, πεπήγμαι: affigo seu figo, constabilio. Hesiod. τὸν μὲν ζεὺς στήριξε κρόνου παῖς, defixit in terram. Idem, κίονι ἐοικότα, columnis nixus est. Idem. ὑδατι ἐοικότα, id est, nusquam sistentabatur, nusquam hærebat. στηρίξαι τὸν κυβίστην, ad cor hærere, Thucydid. στηρίζων δὲ τὸν τόπον ὁ σπας κυρίως, se insinuans in partes principes, Dioscorid.lib.6.cap.2. Lucæ cap.9. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήρισε τοῦ πορεύεσθαι εἰς ἱερουσαλήμ, obstirmauit faciem suam(id est,se ve)vt proficisceretur Ierusalem. Στηρίζω, stationem facio:dicitúrque de planetis antequam retrogradiuntur & recurrunt, cùm in epicyclo vel minima, vel nulla differentia inuenitur incrementi atque diminutionis, hoc est, τῷ πρώτῳ τοπῷ τε καὶ ἀφαιρετικῷ παρῆσαν. inde στηριγμός, huiusce modi statio.

Στήσασθαι, appendere, mutuò dare : id enim olim ad stateram fiebat.

Στάτωρ Ζεύς, stator Iupiter, Demosth. Philip. *.

Στατήσιον, τό, telephium herba. Hesychius. ταυτί φασιν, τὸ φυτὸν exponit.

Στάτη, ης, ἡ, fœmina, vxor apud Theocr. quo modo & illud Iliad. *. διὰ στάτην ἐρίσαντε : diuisim legendum autumant quidam, διὰ στάτην ἐρίσαντε, fœminæ causa contendentes,nimirum Chryseïdes,vt ibi annotat Eustath.

Στάτιμος, steterunt, in duali pro ἐστάτην, Hom. Iliad. *.

Στατὰς ὀρὸς, pinguis, στατὰ τοῦ πε. Hippocr.

Στατὸν. pro σταθέν, steterim, vt δῶσι, pro δῶ, & δώῃσι, pro δῷ poët.

Στάτις, ὁ, ἡ, stetisse, vt δῶσι, pro δῷ, & δώῃσι, pro δῷ poët.

Στάτις, ὁ, ἡ, lapis, calculus, Apollon.2. ἐκπὸς ἀλῶν οἷά τε σταλικὰ σιάων: vbi Interp. σταλ αἱ ψῆφοι ἀφ᾽ ἁπαυλίου κρακνωτὰι: vnde πολύστιος. apud Hesych. σταλ corruptè script. δ᾽ καλεῖ, inquit, μὴ σεσυγκριμένον, ἀλλ᾽ ἁπλῶς εἶδος. Apud Hippocr. στὰν id est Galeno ψαφίς, λίθος. σταλὸν δὲ ἀφ᾽ ἧς τὴν θαλάσσαν ψαφίζει, vnde στάδιος dicitur, hoc est, durum, σκληρόν.

Στάδιον. lapides iacio, λίθους βάλλω. Hesyc.

Στάδιον, ου, τὸ, stibadium, hoc est, torus, vel cubile ex stibade sue ftœbe herba constructum. qua dictione Seruius i. Æneid. vsus est, Cælius lib. 4. cap. 18. Vnde

Στιβαδικτὸν, in stibadio vero toro ex herbis strati loco iacêre, humi stratis herbis cubare, ἢ χαμευνεῖν more Persarum. Polyb. lib. 2. ἔξωσαν δ᾽ αὐτὸν κάπερ ἀπειρώτες, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἀμέλειαν γεγονότες, διὰ τὸ στιβαδικὸν εἶναι. vide Στιβάς.

Στιβαδωτὸν, μέλαθρον, κ. πλοῖον, lectum sterno. Neut. absol.

Στιβάζω, calco, πατέω.

Στιβαρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, &

Στιβαρὸς, ὁυ, ὁ, fortis, robustus, grauis, durus, violentus, ἰσχυρὸς, validus, ponderosus, densus, Hesychius. ὠγκωδ᾽, βαρὺς, ἀναίσθητος. τυχὸν στιβαρὸν, Homer. Ioseph. dixit πολλὰς στιβαρὸν τὸ σῶμα, id est, robustum κ ἰσχυρὸν. Odyss. ἐ χεῖρες τε στιβαραὶ, id est, graues fessásque labore.

Στιβὰς, ἀδὸς, sicut, στιβάδιον, lectus ex paleis, foliis & gramine, stragulum, Gaza Interp. χαμεύνης quoque dicitur lectica militum. καὶ δορίλ᾽ ὁπ. τῆς στιβάδος, exilieus è toro, Plut. in Com. Aristoph. in Pluto, αὐτὸ δ᾽ κλίνης ἔχθ᾽ στιβάδα χρόνου, torum iunceum. Rursus in Pace, Ποιήματά τε κ᾽ στιβάδας αἷ᾽ ἔλυκας φορμίον. Interp. τας στιβάδας χαμευνίδας: quoniam, inquit, milites χαμαιμανοῦσι. Sed propriè στιβὰς herbæ sunt aptæ ad discumbendum. ἐκπέπτωκε δὲ ἡ τοιαύτη τῶν στιβάδων, ἀφ᾽ αὐτοῦ σημαῖνόμενον τοῦ ἐξῶ τὸ ὑπορύττω πεφυκότες κρακλίνειν, &c. dormiebant simul iuuenes in herbis, quas congerebant ex arundinibus apud Eurotam natis, Raphael Reg. Philelph. verò, dormiebant in toris, quos, &c. in Apoph. Lacon. Plut. Appian. in Iber. de Scipione, κλίνας τε ἀπέπεμψεν ἐγκύμονας ἀπὸ στιβάδων αὐτοπύρων. στιβάδας ποιεῖ ἡ πίτυς ἐν ταῖς στιβάσι, id est, nidum sibi construit atque in herbis tormentitiis quibuſque infarciuntur culcitræ, (vt ſtœbe ; alga) parit. At verò in ſtragula parit apud Aristotel. libro 8. Animal. de phuca piſce, tranſtulit Gaza. Plin. nidificat ex alga atque in nido parit. Nazar. in Orat. ἐν στιβάσιν ὑφηλὰς πεζεύσας, toros altos ne ſternamus. Στιβάδες, frondes capit. 11. Euang. Marci. στιβάδας ἐκκόπτον ἐκ τῶν δένδρων, frondes cædebant ex arboribus.

Στιβὴς, ὁυ, ὁ, fugitiuus, μασθίγίας, verbero.

Στιβεύω, ας, ἡ, ingreſſus, quo terra calcatur & teritur pedibus. item inueſtigatio.

Στιβεὺς, έως, ὁ, fullo, πατατής. legitur & στιλεύς.

Στιβεὺς, υ, ὁ, veſtigator.

Στιβὴς, ῆος, τὸ, ἄνος, &

Στιβίγμα, ἀτος, τὸ, ἄνος, calco: ἴχνεῖον, veſtigio, indago, στίβος, διὰ δίωγμα. Act. Accuſ. Soph. in Aiace, πάντα τὰ στιβήματα τῶν ἐκεῖσε νομάδων, ἐνδιάτων, veſtigium eſt.

Στίβος, ου, ὁ, trigus, conſtrictio: propriè mututinus ros, pruina, χνοῦς, πάχνη. Homerus in Odyſſ. στίβος δ᾽ ὑπ᾽ ἀὴρ κόπτε. Et Odyſſ. b. Μὴν μ᾽ ἀμαυδὸν στίβον τε καὶ ἀὴρ ἐξέλυσε πάλιος ἀπὸ ἔργου: id eſt τὸ ἀκριτὸν ψῦχος, matutinum trigus, ἢ ὑπόπτωσις ψυχροῦ τῆς τοῦ ἀέρος. Vnde Στίβιος. Στίβος, arana : & color teſtallicus niger.

Στίβιος, ας, ὁ, στίβος, δένδρ, ſemita, Studi.

Στίβισμα, ατος, τὸ, frigeſco, ῥίγῶ.

Στίβίζω, μι, ἰσω, σω, τὸ στίβιον. & ἐνδυμῶδες στίβιζε τὸ ψῦχος: aſtigio, ἀφαπτόδιον, διαφθείρω.

Στίβη, ου, ὁ, veſtigium, trames, veſtigatio, indicium, ſemen, ἡ τοῦ ἴχνους ζήτησις, ἠγίδη, ὁδός. ἔβαζε τὸ στίβεσι, τὸ πάντα τὰ πρὸ τοῦ breui, in Epigramm. Xenoph. ἐντεῦθεν ἀφεῖσιν ἡ ἀφάτου ἴχνεσιν κλέπτης. εἰσέβη δ᾽ ὁ στίβος ὡς ὑπὸ ἴστασαν. Vtitur Herodotor.

Στιβὸς, οῦ, ὁ, ſtolidus.

Στιβὸς, fullo, καπαφεὺς, Interp. Nicand.

Στίβος, τὸ στίβιζε. στίβοσι πτοιῶν, canes calcant, i. figũt veſtigia, i. audiuntur ſeu currunt, Eurip.

Στιγμὴς, ὁ, fubula, σουβλίον, καντήριον, ὠσὴ πον, χρίβλιμος.

Στίγμα, ατος, τὸ, ſtigma, macula, diſtinctio, punctum, cicatrix ota impreſſa, quali ſolebant ſerui à dominis notari. Heſiod. ἰμάντα δ᾽ ὡς ἐπόησεν, ἰ. maculæ apparebant. στίγματα Dioſcor. libro 3. cap. 209. ponit inter cutis vitia, id eſt, non tam pu ta ipſa, quàm punctis variata ſuperficies & maculis punctorum decolorata cutis. Paulus ad Galat. cap. vlt. Ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ κυρίου ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. At quæ nam ſint illigmata exponit 2. ad Corinth. cap. 11. Significat autem ſeruitem eſſe Chriſti. Qui militiæ erant aſcripti in eorũ manus ſtigmata notabantur. Ἀέτιος. στίγματα καλῶν τὰ ὅτι τοῦ θεοῦ τοῦ ἀ ὄμῳ τινὸς μέρει ὡς σώματος ὑπογραφὴ μόμῳ, οἷα τῷ στρατευομένῳ οἷμος χριστὸν, Vegetius lib. 1. Sed non ſtatim punctis ſignorum ſcribus eſt tyro delectus. Et libr. 2. Nam victuris in cute punctis milites ſcripti & matriculis inferti iurare ſolent. Nos ſub in Antiquitatum libris. Vide Στηγμάτιος. Fit à Στίζω.

Στηγμὴ δι᾽, ὁ, vita vnius puncti, vita momentanea : vncillud, στίγμῆ δὲ βίῳ ἐστὶ τὸν ἀσώτερον αὐτὸ, punctum eſt ſi ad infinitum ſeculum comparetur. στίγμῆ δ᾽ σπέρματος, orbis de Sphæra, punctus vix, progreſſus minimus & vnius olim puncti.

Στίγματογράφος, ſero ſtigmata, Lucian. Ionicé.

Στιγματίας, ου, ὁ, notatus, obſignatus. Στιγματίας, ſeruti compũcti ris, ſtigmatici Ciceroni. Off. 2. cicatrice ſtigmoſi Plinio I ſt. 5. Val. Max. ſerui in expugnabili literarum nota per ſumi moris contumeliam inuſti. Plauto literati, in Cafina. Plin. ro 18. cap. 3. dixit, inſcriptos vultus. Lucianus: τοῦ γὰρ ὑγιὰ ὄντος ἰχνοῦμαι. Ab hac inhumanitate nos reuocat Phocylid. Στιγματα μὴ γρά ψῃς, ἀνοσιεῖ γὰρ. ὄκειόν τοι. vide Plutarc. in Nicia. & Lucian. legum 5. Pollux ita ſcribit, οἱ μισθοφόροι, ἰ. qui flagexaminantur. στίγματίαι ἢ στίγματες, ὅτι οἱ μισθοφόροι μόμῳ μισθοῦνται. Hos virgatores ſeu lorioſique vocant Comici, illos verberiones & flagriones ſiue flagitatores. Vide Στίζω.

Στηγματίζω, ἰσω, σ. ιχα, τὸ στίζω.

Στηγμὴ, ῆς, ἡ, momentum, punctum, quod poſt καλὸν, id eſt, nubium. dnotari ſolet, id eſt, minima nota, qua mẽbra ſeriones in ſcribendo librarij diuidunt: eadémque ratione qu que continuũ aliquid intercedentia anguſtis ioteruallis diſtinguunt, diſcernunt & euariant. στίγμα Suid. τὸ χαμαιπετὲς κλιμάκιον, κάνταρον. κάνταρα verò, τὰς χαμαιπετὲς αὐχ. Hesych. στίγμαι. Theophraſtus hiſtor lib. 3. de coryli cortice, ἰδίως δ᾽ ἐπὶ κλωνὸς ἑξῆς τὰ peculiaribus notis diſtinctum maculis albicenteliariter compunctum & variatum.

Στηγὼν, ῶνος, ὁ, vide Στηγμάτιος.

Στίζω, μίξω, σ, ιχα, pungo, percutio, ſigno percutiendo, verbero, cædo verberibus, μασθίγῶ, στίγματα ζω: mordeo & incello, ſigno ſimpliciter. Actiu. Accuſ. Pro noto ſtigmatis, noto pungo Cicer. in Epigram. Ποτὲς δ᾽ ἐρφῆ κταιῶν᾽ ὁ στίζων γ᾽ ἀκκε. Thracium hoc fuit. ὁ στίζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκα, noctua frontibus inuſſerant, Plutarch. in Pericle. vide Στίγμα, & Στιγμάτιος.

Στικτὸν, diſtinguendum eſt.

Στικτὸς, ὁ, ἡ, pictus, ſignatus, varius, ſplendidus. στικτὸς ἔλαφος pictus punctis diſtinctus, Sophocl. & Nonnus.

Στίλβη, ης, ἡ, ſplendor, ſpeculum, αἰχμῆς, ἢ σπάθης Atticis, Heſ. Στίλβη, vas ſictile, cuius vſus lychni loco. Pollux, Στίλβη δ᾽ ἐξεῖον γνίνεον, ὃ κατὰ λύχνου ἐ ἔκειτο. Plato Comicus, φαίδρα δ᾽ ἐλαμπ σφόδρα. Ἐξ ἀγορᾶς δ᾽ ἐγὼ κόνισμαι στίλβων τὸν, ἢ πᾶς μὲν πάπ. ῥαστοφ. in Phœnifl. Στίλβη δ᾽ ἢ λύχνου μέν, φάσγα δὲ ἔξεον δὲ τοῦ λυχν. Cices mei hoc genus lychni vulgò vocant un grattet.

Στιλβὴ,

χάσθαι Ἰλιάδι ἀείσομαι, ἰὸν πᾶσι παραγίγνεσθαι.

Σπηγός, stichas, herbæ genus quæ demetenda est ad medicinam quum semine prægnans est, Dioscorides in præfatione lib. 1. Ex ea fit vinum quod appellatur σπηχάδινος ἴνος. idem Dioscor. lib. 5. c. 44. Marcellus per diphthongum ει scribit σπείχαδίτης. apud Plinium etiam stœchas scribitur pro herba.

Σπηχάω, idem quod σπηχέομαι Aratus, Ὠδεῖσι σπηχάοντα πολὺν χίτωνα κολάδαις, ordine incedentia perambulant.

Σπήχιος, Aduerb. cum versu, in versum, per versus, cæteruatim, ordine in quincuncem. Id autem dicitur, quando res æqualibus inter se spatiis distant, & quoquo te veritas, semper æqualis ordo est, vt videtur in vitris & pauimentis, & apud quosdã ordines arborum.

Σπήχυρος, versu scriptus. Damascen.

Σπηχίδιον, τό, versiculus, ὁ μικρὸς σίηχος. Suid.

Σπηχίζω, carmina scribo, per ordinem dispono.

Σπηχυασμός, in tragœdiis dicitur, quum alternis versibus respondetur. Pollux lib. 4. Σπηχυασμὸν δ' ἐλέγομεν, τὸ παρ' ἑκάτερα ἀμοιβαίως γινόμενον μέλος, Σπηχυασμόν.

Σπηχυπλία, verificatio, Plutarc.

Σπήχυς, ὁ, versus. σίηχος ἑξαμέτρου, versus recitare. Σπήχους πολυπλέκειν versus genus plebeium, solutum pedibus, qualia composuit Tzetzes. Dicitur etiam δημοτικὸς, ἢ ῥυθμὸς πολιτικὸς, Eustath. in Homer. Σπήχους, ordo: nam versus ordinem significat. Virg. in versum distillat vlmos, & iterum, triplici pubes quã Dardana versu, &c. Quod dixerat Xenoph. in Oecon. Ἐπεὶ δ' ἐδοκίμαζεν αὐτὸν ὁ Λύσανδρος, ἐκάλεσε μὲν τὸ δένδρα ἑκάστου τῶν παρασταθέντων, εἶπε δὲ καὶ ὅπως χρὴ φυτεύειν: Cicero vertit, Quum autem admiraretur Lysander & procerit ates arborum, & directos in quincuncem ordines. Est & σίηχος manipulus militum. vide in Append. de vocab. milit. Σπήχους dicitur etiam ὁ τῶν βάκτρων σπάτος τῇ χειρὶ πρὸς τὴν. Eustat. in Iliad. ϕ.

Σπηχυργέω, versificor, scribo, versus.

Σπηχυδὸς, οὐ, ὁ, rhapsodus, quòd virgulam manu tenens carmina recitaret: σπήχυς enim interdum virgam significat, Eustat. Iliad. ε.

Σπάδιξ, durus & sper: à σίλη vel σίλος. Vide Σπάδ.

Στλιγίζω, rado strigili, κνηΐζω, listringo corpus, Aristoph.

Στλεγίς, ίδος, olei gutta, σταγὼν τοῦ ἐλαίου. Et strigil, i. ξυστρὰν in Apophth. Lacon. Plutarc. ait Lacedæmonios non vti στλεγίσι σιδηραῖς, ἀπὸ κεφαλαίας, strigilibus ferreis, sed arundineis vel pectinibus, vt Philelph. & à stringendo, i. exterendo nomen traxit. superius scribitur σλεγίς, & στλιγγίς. vide ξύστρα. Στλεγίς, vas quo aqua hauritur. Comment. Aristoph in Equit. Ἡ δὲ στλεγὶς ἦν ὡς τινὲς ὄμῳ τὸ μὲν ἕτερον τοῦ σκεύους ἦν ὡς τὸ αὐτὸ χέουσα τῷ γυναικείῳ, ἐν ᾧ ὡς τοῦ ὕδατος ἀφίστατο. Στλεγὶς, ornamentum capitis mulierum, ἡ χρυσοῦν ἄκανθα τὸ αὐτὸ τῇ κεφαλῇ ἦν γυναικῶν. Athen. in principio lib. 4. Προσῆλθον δύο ἢ τρεῖς ἐν ὑπαίθρῳ, φέρι εἰπεῖν, στλεγίδα χρυσῆ πέντε χρυσᾶ, ἑκάστη δ' ἦν τὸ πάμπαν.

Στλεγίσματος, ατος, τὸ, foridis quæ strigili radũtur. ὅπου ἦν ὑπόξυσμάτων λογισὸς, strigmenta. Hesyc. supra legitur στλεγισμα Aristotel. lib. περὶ ὄνειρ. ἀπολυομένων, ὅπου ἦν στλεγίσματα ἢ ὑποκλινῆ τοῦ ἀλεκτρύονος.

Στοὰ, ᾶς, ἡ, porticus, Polluci τῶν οἴκων τὰ μέρη. στοὰ γὰρ τὸ πλεῖον κατέντασις, i. latus. Porticus in qua frumentum Athenienſium ponebatur, σιτικὸν. στοὰ βασίλειος dicebatur Athenis porticus regia quæ in dextra Ceramici parte posita conſpiciebatur, in qua rex (vt inquit Pausan.) ſedere ſolet, cuius magiſtratus erat annuus, ac βασιλεὺς ἀρχὴ vocitatus. Præter hanc communem alias adhuc duas βασιλείους στοὰς recenſet Harpocr. quarũ vnam ἑλεύθειον στοὰν, hoc eſt Iouis liberatoris, è regione ſuperioris βασιλείου collocatum fuiſſe, adjiciteram adiicit olim ἀκάνθου, poſtea verò ποικίλην à picturis variis nuncupatã. Cõpoſita à στοὰ, & deriuata habent οἱ, vt ὑζίκοος, φρυγοστοὰ, & σκιάς. Gaza l. 3. Grã. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι dicuntur ſtoici philoſophi, i. οἱ σκιάδες, vtroq; enim modo loquendi Philo vtitur in libro de mundo. Στοὰ, granarium: cella & apo heca, vt apud Ariſtoph. in Concion. Στοὰς τε κεροτοῦ βαυκίσεσι πλακοῦς, granaria fructibus, & apotheccas Bacchico liquore replet. Comm. Τὰ ταμιεῖα ἐξ οὗ ὅπως, οἱ δὲ λίγουσι.

Στοιβάζω, μ. άσω, σ. ασα, obtrecto. κακολογῶ, συκοφαντῶ, Heſ.

Στοῖβος, ὁ, conuitium, iurgium, λοιδορία, ὀνειδος, Heſych.

Στοιβάδιάζω, in lecto repoſitum ſiue ſternere.

Στοιβάζω, inſtipo, ſtruo, digero, σωρεύω, cogo, agglomero, Lucianus. στοιβάσουσι ξύλα ὅπη τὸ πῦρ, ſtruem lignorum component, Leuitici 1.

Στοιβάς, στιβάς.

Στοιβασία, inceſſus, ſtructio, Etym.

Στοιβή, ῆς, ἡ, ſtœbe herba Dioſcor. non ſcabioſa Herbariorum, ſed phleos Theophraſti hiſtor. lib. 4. cap. 11. vbi ἀείφυλλον ferre ait: ὅτου δ' ἔδει, ἔβ πλακωτοῦδεν τὸ ψαλακὸν, ὥσπερ φρύγ. Idem ſic tradit. lib. hiſt. 6. cap. 1. Τὰ δ' ἐν ἀσθμῷ τῶν ἀγρωστικῶν, ἐν σπείρῃ ἐχὰ φύλλοι, ἄσπερ

ἢ σπανίως ἢ ὁ τρίβων Θ., ἢ ὁ φλοιὸς, ὃ δὴ πάντες καλοῦσι σφαῖλον. Quibus ſtræbé oſtenduit ἄξιον καταγέλωτος ἔθος i. folium præter ſpinã habere: non verò iuxta folium aculeatum, altero quoq; folio condi, vt Gaza intellexit. Plinius etiã non intellecta verba Theophraſti ita corrupit lib. 21. cap. 25. Aliqua & ſecundum ſpinam habẽt folium, inquit, vt tribulus & oponis. Quædam in folio habent & in caule, vt phleos, quod aliqui ſtræbem appellauẽre. At diſertis verbis aitipſe philoſophus cap. 5. & 6. ὅτι φλοιὸς ἐν ἱπποφάει καὶ ἀνήνθῳ τοῖς φύλλοις, i. ἀφυλλοκαύθοις. Ariſtoph. in Ranis paluſtrem eſſe herbam declarat, qua vt cypero ranæ delectentur: apud quem ita Chorus inquit, ἐλίσσει δ' ἐμπαίων Ηλιόδωρα διὰ κυπέρου· καὶ φλοὸς χαίφεσιν ὠδὲ δ'. Comment. λοχμώδες φυτὸν εἶναι φησὶ, κἀτάκρας βύσσας τὰ φρυκτὰ φλοὸς, Ex phlei molli lanugine coloris ſubrubidi (qua & mulieres vſas ad lixiuium produnt) doſſitiarium iumentorum ſagmata & centunculi tomenti loco infarciebantur, vt mihi teſtis ὁ ἰατρικὸς Tiberius mulomedicus: Στοῦ, inquit, τοῦ φλοιοῦ (legend. φλοὸς) ἢ χόρτου τὰς τοῦ σάγματος ἑκάστου τὰ ὀπίσθια τῶν ὑποζυγίων ζώνας. Rurſus ex phleo plectuntur tegetes reſtéſque atque id genus quæ πλέγματα vocant Græci. Ἡ δὲ ὕλη ὅθεν ἐπλέκετο, ait Pollux lib. vlt. φλοιὸς ἀφ' οὗ ὁ ἵππος· φλοὸς δ' αὖ τοῦ Λιβικοῦ. Vnde & Euripides in Autolyco Satyrico, Χρεὼν γὰ ἵππιον φλοὸς ἰώδες πλέκειν. Dixit & Herodotus φλοΐνων ὠδίων τε, vt & φλοΐνιος σαυρίτης ἰχθὺς, Idem Pollux. Quare in Gloſſis Galeni ex Hippocrate, quod ſcribitur σφαῖλος κρατῆν εἶναι τὸ ἱππότροφος σάτυρος, mendũ ſubeſſe non dubito: & τὸ φλοὸς reponi oportere. A fœcunditate ſeminiſque abundantia dici volunt. ἀφ' ἧς πλήθυνεν. Περὶ τοιούτος lege Galen. lib. 6. cap. 11. περὶ ἀπαπτικῶν & lib. 7. ſcribitur & σφαῖλος apud Heſych. quod exponitur etiam conſtructio, compoſitio.

Στοιβοειδὴς, tomentitius, mollis, Alex. Aphr. lib. 2. Problem. ὅπατος ἢ ἁπλοῦς ἢ στοιβοειδὴς σάρξ.

Στοιχάδες αἱ, oleæ per ordinem conſitæ. στοιχάδες ὀλκάδες, Nonn. i. naues ordine diſpoſitæ, ordinariæ. Vide Στοιχάς.

Στοιχάδιον, τὸ, paruus ordo, ſeu ſeries.

Στοιχας ή, ſtœchas herba: apud Dioſcorid. libro tertio, capite 31. ſcribitur στίχας. vide ſupra. Στοιχὰς, locus arboribus conſitus in verſum & quincuncem diſpoſitis: ἢ ἀπ' εὐθείας πεφυτευμένη, Pollux.

Στοιχεῖα ὰ, ὸ, elementalis. vnde & Aduerb. Στοιχειακῶς apud Inter. Heſiodi Tzetzem.

Στοιχεῖον, τὸ, elemẽntum, vt ignis, aer, aqua, terra. Vitr. lib. 1. cap. 4. Nanque ex principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora ſunt compoſita, id eſt, ex calore & humore, terreno & aëre: & his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium generatim qualitates. Στοιχεῖα tranſlatẽ, vt elementa Latine. ſi principia, rudimenta, fundamenta: vt Geometriæ elementa ſunt, punctum, linea, ſuperficies, & id genus Philopon. Στοιχεῖα δὲ τοῦ γεωμέτρου γραμμαὶ, σημεῖα, ἀδιάπτωτα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα: quæ inter ſe coagmentata efficiunt theoremata ſcientiarum. Ariſtot. Καὶ ὥσπερ τὰς γραμματικὰς τὰ στοιχεῖα φησὶν εἶναι τοῦ ἐκ τούτων ὅλου, ſecundum elementa atque literarum ordinem. Iſocrat. τοῦτο γὰ στοιχεῖα φρόνεσι καὶ μίσησι χρηστὸς πολιτικὸς, i. fundamenta & primordia. Στοιχεῖα τοῦ κόσμου, i. mundi elementa & rudimenta, vocat Paul. 4. ad Galat. Molis legem in ceremoniis poſitam. Στοιχεῖα κρύπτα dicuntur imagines & ſigna cœleſtia: vnde Στοιχειωτικὰ dicuntur qui cœleſti ratione imaginẽ alias concinnant euentu ſæpe mirabili, ad fallaciæ Dæmonum erroriſque efficaciam. Talia ſunt animę venenum præſentiſſimum. Paulus ad Galat. ca. 5. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Si ſpiritu viuimus, incedamus & ſpiritu. Et cap. vlt. Οἵτινες τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, Quicunque ad hãc regulam ſuos greſſus dirigent: vide Στοῖχος. Στοιχεῖον etiam vocatur ſolarij vmbra, quia ex hac velut elementis horarum ratio temporiſque momenta deprehenduntur obſeruatione. Pollux lib. 6. cap. 8. Τὸ σκιᾷ δὴ ὑπομένον τὸν κυκλίσκον τὴν ὥραν τὸ δὲ αὖ σύνολον ὁδοῦ, ἢ τοῦ στοιχείου ἑκάλουν, ἢ ἔθει πλινθίδι (lege σταθίδι) ἐς ἀναλογίαν τοῦ στοιχείου εἴη. Lege cætera in voce Διάβασις.

Στοιχεῖα, μ. ἀπτ. σπ. ων, ων, elementa trado, atque hominem rudimentis inſtituo. στοιχείωσον φίλτατε, timore inſtructi, timoris prima elementa ſuſcipientes, Nazan. in Orat.

Στοιχεῖδιον κριθῆ, hordeum in verſus ſpicatum, Theoph. lib. 8. cap. 4. Στοιχεῖδιον ζῷ τακτόν.

Στοιχεῖδιον πανικὸν, in Στοιχεῖον.

Στοιχείωσις, εως, ἡ, deformatio, prima elementorum inſtitutio. Θεολογικὴ στοιχείωσις. Dionyſ Theolog.

Στοιχειωτὴς, elementarius Senecæ: vel qui elementa docet, vt Euclides vocatus eſt propter elementa Geographiæ.

Στοιχέω, ambulo, incedo, procedo ordine. στοιχῶσι πᾶς ἐν τῷ τάξει, ingrediuntur veſtigiis fidei. στοιχεῖν, in verſus rectos porrigi, Gaza. Theophr. hiſtor. lib. 3. cap. 6. διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα, ἢ ὀλίγα ἐπὶ τὸ ὄπισθεν ἴσχειν. Vid. Bud. in Ep. pr. de ordine in quincũcẽ.

Στοιχηδὸν, ordine, ordinatim, Dionyſ. poeta. ἐσφάλωμα στοιχηδὸν. Eiuerſum, καὶ ταξὶν, turmatim. apud Theoph. hiſtor. lib. 3. cap. 2. ὅσπερ αἱ μὴ ὑπόξυλοι ἄμπελοι ἐρείδουσι, ſarmentis ſuis ſuſtentantur.

Στοιχίζω, indagine cingo, concludo. Xenoph. Στοιχίζοντα ἢ ὑλάττειν ὅπως αἱ μὴ ὑπόξυλοι ἄμπελοι ἐρείδουσι, indagine alto cingito.

Στοιχισμὸς, τοῦ, ὁ, indages, i. plagarum expanſio varis ſubtectarum, vide Στοῖχος.

Στοῖχος ὁ, in militari, ordines ſunt à fronte ad tergum ſigillam porrecti. ζυγὸς verò, ab vno cornu ad alterum ordines inſecti: vnde οἱ ἐξ ἑνὸς στοίχου ταττόμενοι, στοῖχοι dicuntur ab Ælian. vbi ἓν ζυγὸν qui iuga efficiunt. vide Συστοῖχοι. Στοῖχος, indago i. a, & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabuláque ferarum cingũtur à venatoribus. Xenoph. in Cyneget. ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἐρίκεσι κύνα ὁ ἀρκύων. Vide Περιστοιχίζω. Pollux de rectus plagiſque loquens, vocatur, ait, ἀφ' ἧς ἡ στάσις, στοιχησόμενος, στοῖχος, στόχος, στοχασμὸς, ὁ στοχασμὸς.

Στοιχῶ, τὸ στοιχεύω, συμφωνῶ.

Στολαδρυκὸς, &

Στολαγχὸς, ὁ, ὁ, dux claſſis, Heſych.

Στολας, αδος, ὁ, lorica genus armaturæ.

Στολὴ, ἡς, ἡ, ſtola, amictus, veſtis genus in talos demiſſæ, vtis tantùm muliebris eſt. Vnde Cic. obiicit cuidam, quòd quæ togam induiſſet, ſtatim verteret in ſtolam. Apud Græcos ſunfditur. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ στέλλομαι, induo, Bayf. Pol x. Καὶ σκεῦη μὲν ἡ στολὴ τὸ ἱμάτιον ἐστὶ, ἡ δ' αὐτὴ, ἡ σκηπτοῦχος ὀλκὰς.

Στολίδες, vt teſtatur Pollux lib. 2. ſunt exarati frontis rugæ, idẽ ſunt ἴουλοι, γεγραμμαὶ, ἢ σκορπυχάδες. Plinæ etiam in veſtibus eminẽt Latinis, vt Plinio lib. 33. cap. 8. dicuntur rugæ, & à Græcis ſtolides. ſunt autem eodem Pollucæ authore lib. 7. αἱ ὑβαπτισθεῖσαι ἐκπαλαι ῥυτιδωμέναι ἢ πάλιν πως χιτῶνι ὑπαπτυχαὶ, μᾶλλον δὲ πάλιν χιτωνίσκοις. vnde σολιδωτὸς χιτὼν, dicitur rugata, vel rugoſa veſis. vt dixit Plautus in Cal. vide palliolum vt rugat. Et Martialis lib. 3. rugoſiorem ſtola cum geras frontem. Ariſtote. σόλοι σκῶν, χιτωνίσκοι, ἃ τινα δύοῦσι τὰς ἀπολισθάνεις τοῦ αἰδοίου. Accantur etiam à Medicis στολίδες rugoſæ prominentiæ in pisce, de quibus Galen. i. καὶ τόποις, & 9. lib. Simplic. pharm. Paul. lib. 4. c. 26. & 72. vbi ait: τὸ δ' κοιλόκλωστα στολιδώδεις ἴσται σπειρίσι. Et Galenus in Gloſſis Hippocratis στολιδωθέσθαι, ponit ὑγιαίνουσιν, i. rugoſius. Aëtius lib. 14. c. 3. τὸ δὲ λεπτόμερον ὑδατώδες, ὃ ἐξάγει γίνεται τῇ ἀπεσπασμένῃ σαρκὶ ὑπὸ τοῦ ἀναγκαίου στολίδες τινὲς ὑπεικεναζούσης, ἢ διεγκαμπτὲς ἀεὶ φύσιν. στολιδωθῆναι δὲ τὰς ῥυτίδας· ὅταν τὸ πλέον ἀπολειφθῇ τοῦ ὑγροῦ καὶ τὰς ῥυτίδας ὑπὸ τῆς σαρκὸς ἐπιπολῆς τὸ ὑγρὸν ἐπιπολάζῃ. Vide Στολίδες.

Στολιδωτὸς, ὴ, ὸν. Στολίδες.

Στολίζω, ἰσω, σω. ιμαι, ομαι, ονο, honeſto, quaſi veſtimento. Actius. Heſiod. ἀλλοίμοιος ὀλολύσας ὑπὸ πήπῃ, &c. συμφυὴς ὑδατώδης, ὑπὸ ἐπιπολῆς στολίζεται. Vide Στολὴ.

Στόλιον, in Epigram. parua ſtola, id eſt, amiculum, veſtis philophica.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ὁλικὸν. vide Στολίδες.

Στόλισμα, amictus, ὑδάτωρ, indumentum.

Στολισμὸς, ὁ, ὁ, ἐπιπλοὴ, ornamentum, veſtitus, Heſych.

Στολιστὴς, ὁ, ὁ, veſtiarius, qui ſtolas & alias veſtes conficit Reg. b. 4. cap. 10.

Στολοκαπτὲς, dicitur τὸ τῶν ἵππων ἀνδρεῖα καὶ πάσματα. Heſ. teſte.

Στόλοκομος, ὁ, ὁ, præfectus habens comas & actonſas frondes. fertur tam de plantis, quàm de hominibus, Heſych.

Στόλος, ὁ, claſſis: Feſtus: vetuſtius fuit, multitudinem hominũ quàm nauium, claſſem appellari in Fœcinẽta claſſis: & cum natis commeatus, curſuſque, i. πλοῦς, iter. Synefius, Τρέπεται στόλον ἐναύσιον εἰς ταπὶ ὄρθιον χαρᾶς στεῖλον, γιὸν στόλος. cl. 15. Thucyd. στόλος ναυτικὸς, idem, Ariſtot. στόλος & πλοῦς diſſidit. Interp. Heſiodi. Στόλος, ὁ στρατιὰ, ἀσπάλοι ἢ ὀπάσαι, exercitum ter ſtrictis quàm nauticus, copię, expeditio. Arrianus. Καὶ ὁ τῆς ἱππάδος μοναρχίδος στόλος ἀξιόλογος ἦν. Ἀλέξανδρος, ἐς ὅπερ ὁ στόλος ἦν ξυλλεγόμενος, ἐφορᾷ τῶν Κόπων τὰ ἱππάδι, expeditio in Asiam ſuſcepta eſt. Xenophon in 2. Ἀνάβασ. Πολλοὶ δ' ἔχων στόλον νήσοις ταχὺ ἐπορεύθη, i. exercitum. Στόλος, appendix, Cic. στόλον ἔχε τινὰ, aliquid habet prominens. Ariſtot. lib. 4. de tib. Ani. στόλος κόρκυ, tenor caudæ, idem Ariſtot. lib. 2. de Anim. Στόλος Polluci, τὸ μεταξὺ τῆς ἐμβολῆς καὶ τῆς σφυρᾶς. ὁ στόλος ἔξω τοῦ πόδος τῶν στίχων.

Στόμα, ατος, τὸ, os, bucca, i. concauum illud, in quo ſunt linguæ dentes: ἔσθ' ὅ τι τάχιστα, vt volunt quaſi τὸ σὸ σπεῖσ τάχιστ. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere: quod in vtranque partem, i. laudis, vituperationiſque ponitur. In bonam partem ſumitur apud Homeroph. in Hierone, Ἀνὰ στόμα τὸ ἔχειν ἐκφαυσκόμενος τε, i. in ore habent laudantes: frequenter eius laudem recitant. Sic intra habere ſuo, frequenter vſurpare dixit Cicero in Epiſt. ad Attic. Lepta ſuauiſſimus edificat Heſiodum & habeat in ore. & c. vide Διὰ στόματος ἔχειν, ἢ φορέειν. & ἐν στόματι ἔχειν. In malam partem, Ἀνὰ στόμα ἔχειν, maledicere, facere conuitium, λοιδορεῖν.

Homer. Iliad. 8. Τοῦ δ' αὖ βασιλῆος ἀκὴ σόμ' ἔχεν ἀγορῆιο, Καί οἱ φρὴν ἐνὶ σὶ τ. σφερεμμεν. Cicero Attico. lib. 4. Habeat in ore nos ingratos. Απο σώματος ενπῖν, memoriter dicere & commemorare, ἀπομνημονεύειν. & quod Cicero in Catilinam ex memoria exponere dixit si. Δότο μοὶμάνες ἐνπῖν, fiue δότε σόματος λέγειν. cui opponitur descripto dicere. Plut. in 6. Sympof. Τοιοῦτοι αὖ τῆῖ φιλομαθεῖν συκλύχαν εἶν πλεφρετίαι πὶς ἐκδιδάσκοντες παῖδες, ὥστε λόγ σόματος λέγειν. vſus eſt etiam in Solone. & in Themiſt. Αχαλινον σώμα, os infrænе ſiue effrænatum, os durum & petulans, maledicum. Euripides in Bacchis, ἡδὺ ἀχαλίνων γομάτων αἰδεμνὸν ἀφοσωκὸς πὶ Θ- ὑφυχίαν εἶσε ſcribit. vſurpauit & Plato lib. 1. de Legib. Plutarchus de liberis educandis, ἀδύνατον σόμα dixit, quaſi ſine ianua & valuis, apertum, ἡ ἀνθύλωτοι, vt & Ariſtophanes in Ranis ait, ἀνδικθύρωμον ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκόρτες, ἀσύλατον σόμ, id eſt homo oris duriſſimi, infræniis, incontinētis, nulliſque valuis patentis & peruij, i. e Θυρῶν λόγων Θ- αὖ ἡ. Euripidi in Oreſte: qui etiam τὸ σόματος ἐν πύλαις ἡ. oris portas. ita exſtulit in Hippolyto, Τὸ δ' ἡμῶν αὖ τῆῖ τὸ σόματος ἐν πύλαις κῆ Θ- ἔα. Διὰ σόματος ἐχθὶ, vt διὰ γόμ' ἔχειν, in ore habere. Xenoph. Paedia. 1. Παῖτε τὸ λόγον διὰ σόματος εἶχον, ἡ ἐν λόγῳ, ἡ ἐν λόγοις. Plutarc. in Fabio, ἔδοξε πῖς κατηθυμίαν διὰ σόματος ἔχόντων τὸν σκιπίωνα, quum ob res feliciter geſtas Scipio omnibus verſaretur in ore. Διὰ σόματος φορέιν, in malam partem de vituperatione ita dixit Apollonius in Argonaut. ἡ κέι μι διὰ σόματος φορέισιν Κοκχίλις ἠδυδίῃ ἄλλο ἀνείλα μαιμόσυνα, illis ſermones dabo, & me vituperabunt. Διὰ σόμ' ἄγειν μόθον, orationem ex ore emittere, ore loqui, apud Homer. Iliad 5. Διὰ σόματος ἴξῖ, in ore eſſe, in ore hominum verſari & celebrem eſſe, vt apud Theocritum Idyl. 14. πᾶσι διὰ σόματος: vbi ἴξῖ intelligitur. Cic. 4. in Verrem, Res percrebuit, in ore atque ſermone omnium cœpit eſſe. Dixitque 10. Philipp. In deſiderio ciuitatis, in ore, in ſermone omnium eſſe. Dicitur etiam in ore verſari. Idem in 3. Verr. Iſtius nequitiam & iniquitatem tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam. Terentius in Adelph. in ore eſt omni populo. Rurſus Cicero de Finib. Illa ſemper tibi in ore ſunt. Et in Tuſcul. vigere in ore. Διώρεν σόμ, os aperire, Demoſt. Luciano in Toxari ſunt κωφὰ ἀνοσπασία διωρῦξαι τὸ σόμα, ὀρυσσόμενος, ſeu aperto hianteſque. Εμφράτειν σόμα, os obturare & occludere, Demoſthe. in Orat. περὶ τῆῖ φορισῆ Εκλύειν σόμα, ora reſoluere, Virg. vel ſeluere Ouid. i. loqui. Sophocl. in Aiace, Δόλος δή σ' ἔξῖ σκαιὸν ἐκλύσαν σόμα. Ἐν σόματ ἔχθ', in ore habere, διὰ σόμ' ἔχειν, διὰ σόματος ἔχειν. Cic. in Epiſt. Conſolatio perunlgata, quam ſemper in ore atque in animo habere debemus. In laude: Herod. Παῖτες ζάπυρον ἐν σόματ' ἄζον αἰνέοντες. In vituperatione: Idē in Erato, Μαπεῖδαι δ' ἀπόρος ἀσπάτε ἔχων τὸ σόματος. Multiadi obtrectabant. Ἐξ ἰδὸς σόματος, vno ore, vt apud Hebræos אחד פה pehechad, i. vno conſenſu. Plato 1. de Leg. Μιᾷ ᾗ φωνῆ κ, δι' ἑνὸς σόματος πάντες συμφωνῆν. Idem 2. de Rep. Πάντες ἀφ' ἑξ ἑνὸς σόματος ὑμνῆν, omnes enim vno ore prædicant. Cic. de Amicit. Vna eſt enim amicitia in rebus humanis, de quius vtilitate omnes vno ore conſentiunt. Virg. Æn. 11.

Dixerat hæc: vnóque omnes eadem ore fremebant.

Terentius in Andria, Vno ore omnes omnia bona dicere. Ariſtophanes in Equitib. Οἱ ἡ ἰξῖ ὁ ἑνὸς σόματος πάντες εἰκοσιτρισμύριοι, omnes vno ore exclamarunt. Ἐπὶ σόμ' ἐλθῖν, in buccam ve nire, vt Cicero dixit libr. 14. ad Atticum, Aut ſi nihil erit, quod in buccam venerit ſcribes. Et lib. 12. Quid quum corā ſimus, & garrimus quicquid in buccam venit? id eſt, inconſiderate. Plato lib. 8. de Rep. Οὐκοῦν κατ' ἀλγυλον ἐφερόμενον ἐπ νοῦ ἦλθ' ἐπὶ σόμα. Plutarch. in Ερωτικῆ Ὁ πάππας ὁ ἀρχὴ κηρῦξ ἐκ ἐπῆλθεν μόλον, ἀλλ' ἐκ ἐπὶ νοῦ ἦλθεν ἐπὶ σόμ' κατ' ἀλγυλον, ἀπέτρεπε τὰ ἐσεν μοὶ δικαί. Dionyſius autem Halicarnaſſeus in eadem ſententia explicanda, non σόμ, ſed γλῶσσαν ait lib. de Compoſitione verborum, εἰ μόλυνε μὴ πάντ, ᾗ τὰ κατ' ἀκμὴν γλῶσσαν ἐπος ἐλθῖν λέγειν: μεθ' ἑκὰ σωνθῆναι τὰ ἀφεστυγότα ὀνόμοις. Ita & Athenæus. 5. vbi Platonem negligentiæ inſimulat, ὅτ' ᾗ πολλὰ ἐ Πλάτων ὤφθ' ὑπὸ χρόνος ἀμαρτεῖν, ὅ λοι ἔζῖ ἐκ πολλῶν ᾗ ὑπὸ τὸν ἐπόντα ποιηθῆναι, ὃ, τε καὶ ἐπ' ἀκμῆμαν γλῶτθαν ἔλθῖν, πῶς μὲ διαιρέσας, γράφει, quicquid temerè in linguam venerit. Lucianus in libello de ratione conſcribendi hiſtoriam, Ἐπιτοιοῦτος ᾗ ὁ ἀυτοσχέδιος, ὃ, τε καὶ ἐπ' ἀκμῆμαν γλῶτθαν, φασί, ἅλθῖ, Comminiſcentes aſſinge ntéſque quicquid verbi temere in linguam, vt aiunt, venerit. Quod & breuius dicitur. ὃ, τε αὐ ἐπὶ θῆ. Iſocrates in Panath. Ὅμως ἀν ἔζῖ δῆλον τοῖς εἰδὶ ἡ φορτικὸς ᾗ χρῶν ἐν ᾧ τὸ αὐτοσχεδιαζόμενον. Similis videar iis qui temere & arroganter profuſe quod ſuccurrit effutiunt. Εὖ ἔχειν σόμα, Eupolis apud Suid. id eſt εὐφημῆν, dicere bona verba, aut fauere linguis, ſilēre. Sic etiam ſcribitur in Philoctete Sophocl. Εὐφημ' ἔχε σῶ, tace fili. Herodot. in Euterpe, Καὶ ταῦτα μοι πέρι ἐ ἔχομα κλῖδα. vide Εὐστόμως. Ἐχθὶ σόμα, idem, os continere. Euripid. in Supplic. Σὺν' ἀβρασὶ ἔχθ σόμα, ſilentio os cohibe. Κατὰ σόμα, in os, coram, ἐκ ἐφ' ὑπαντι. à facie. Apud Terentium in Adelphis, coram in os laudare, i. ἐναντίον, ἐκ ἐφ' σόμ' ἐπαινεῖν. Plato de Legib. ἐκ τὸ σόμα τὸ θεάτρου ἐξιέναι, coram actore ſedere. Apud Suid. ὁ ᾗ κῆρύσσων ἡμᾶς, ἐκ ἐφ' σόμα ταῦτα ἐκ ἐξιέναι, ἐκ ἐφέστασαν, à fronte. κ' σόμα etiam ſignificat aduerſum, contra Euripides in Rheſo, Τέξῃ μ' Αχιλλέως ἐκ ἐναντίος ἐφ' σόμα: Recta contra Achillem & copias Græcorum poſtulat ſe conſtitui. Et mox ſequitur, ἰσὸς ἐφ' σόμα. Κρύπτειν σόμα, Cutcum os, i. Heſych. Σκεπασθῆναι σόμα. Dici ſolitum ſi quando quis nimine afflatus loqui videretur, propterea quod Curetes Cybeles comites, furore pereiti diuinare viderentur. Τί πάλιν τὸ σόμα, vide in verbo. Σόμα transſtate vt os apud Latinos. Sic Herodoto oſtia fluuiorum, σῶ ἐκπτοσῆ, σόματα dicuntur: vt apud Poëtam,

Vnde per ora nouem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum &c. Idem dixit 6. Æneid.
-neque enim ante dehiſcent
Attonitæ magna ora domus, &c.

Τὸ σόμα τῆς γαστρὸς, os ventriculi, Galen. ad Glatic. i. στόμαχος, vt ibidem mox ſequitur: & σόματα καὶ ἰσε pro eodem. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. Σόμα, acies gladij, quòd ea parte mordeat, mucro. vide & ἀίσματα dicitur gladius vtrinque ſcindēs. πισσῶσῆ σόματα μαχαίρας, cadent acie gladij. Lucæ 21. Σόμα in acie, primi ordines, vt poſtremi ἀκρα ἡ μέσσῖα: vt dicitur σόματος ἐξω πέμεν, id eſt, acies & frons exercitus inſtructi & cōpoſiti ad prælium: quia eſt velut acies ferri perrumpens, & aperiens id in quod impellitur. Xenoph. 3. Anab. καὶ δύο ἡμέρας ἐπὶ σόματος ἐλθῖν. Idem, οἱς αὖ ἐδόκ ἐξω τῆῖ ἐπὶλοιπον ὅτι τῆῖ σόματ τῆ πλησίον. Ili. 18. -νέῃ τε Θυμοῖ Τέρπεται, φῶτι πολέμου σόμα δύῃμι ἀμυνέτοντι. Et in 10. Νῦ πο τὸ πόλεμου μὴν σόμα πεδικλύσειν. Bellum enim prælio homines deglutit vt bellua quædam immanis. Rurſus Iliad. li. 8, ὑμῖνος σόμα. Σόμα, oſtium, ἡ σοδὸς, aditus & os. Odyſſ. χ, αὐλὶς καὶ θύρετρα καὶ αἰγυπιὸς σόμα λαύρης. id eſt, αὖχ: τὰ θύρετρα χάσμα, Heſych. Ariſtoteles de mundo, ἐν ᾧ τῆ ὠδὶ ἡ ὑδὶ στενοπόρου σόματα διθυλογῶν, &c. in anguſtis faucibus apertus. Σόμα λιμῆν Θ-, fauces portus, Plutarch. Σόμα τῆς ἀγωγῆς, introitus vitæ, Xenoph. Σόμα πολέμου, Homer. Σόματα πυλῶν, κατ, ſpirituum exitus, Ariſtot. de mundo. σόματα ἡ μυκῶν, oſtiūs emporiorū, in aditibus, Demoſth. σόματα τῆς βίβ, i. τρόπ, vitæ oſtium ſeu extremum. Xenoph. Ageſil. κρῆσῆ δὴ σοὶ τὸ σόματ τῆ βίβ ἀνύσαι, ſi ad oſtium vitæ iam peruenilles, vt ex ſerie verborum & loci ſententia colligere eſt.

Στοματάκη, κῆ, ὁ, vitium quoddam oris de quo in Σκωτυρῶν ex Plinio, apud quem ſcribitur Στοματάκην.

Στοματία, ας, ἡ, oris dolor, τὸ ἐν τῆ σόματι ὀδύνια. Eſt & loquacitas, γλωσσαλγία, στωμυλία, φυσαῖα. Pollux.

Στόμαργος, ου, ὁ, ἡ, λόγ Θ- ἡ abula, Æſchylus. Eurip. in Medea dixit σόμαργον γλωσσαλγίαν.

Στοματικὸς, ὁν, ἡ, ὁ, ἡ, ὁν, ἡ, ὁν, ἡ, ὁν

da est æquiuocatio periculosa. A faucibus ad linguæ radices quasi canaliculis fuæ fistula subiacet, qua esculenta potulentaque transmittuntur in ventrē, quo cum committitur atque coniungitur: ea, inquam, tota σύαγξ Θ, & stomachus Latinè nominatur. Est verò vbi ea vox de summa fistulæ huius parte tantùm intelligenda sit: est & vbi de infima solum. Στόμαχος, stomachus, i. stomachi pars superior, Latinè gula, οἰσοφαγος, magnos: cuius aditus in ipsis oris faucibus ὁ φάρυγξ dicitur & ὁ φάρυξ aliquando indifinctè, ἡ ἀρχιὰ, Suid. siue vt Homero λαιμὸς, id est, τὸ σωμάχι ἀρχὴ: vt asperæ arteriæ iter principium quæ ἀύνιγξ dicitur, ἡ ἠφάυγξ, id est, τοῦ βήχχυ ἀρχὴ. Homerus Iliad. 7. Ἡ ἀ δὲ τοῦ σωμάχου ἀφικτὸς πάμπολὺ κακκὸ, hoc est, inquit Interpr. φάρυγξ, λαιμὸς: ἐπὶ τὸ σωλῆνα τὸ σωμαχ Θ τῆ λαιμῷ. Celsus lib. 4. cap. 5. Faucibus subest stomachus, hoc est gula: vt & fibri illius principio, vbi aer, Deinde duo itinera incipiunt: altera asperam arteriam nominant: alterum stomachum. arteria exterior ad pulmonem: stomachus interior ad ventriculum fertur. Sic & Cicero vsurpauit lib. 2. de Nat. Linguam autem, inquit, ad radices eius hærens excipit stomachus, quo primùm illaburntur ea quæ recepta sunt, &c. Quo sensu accepit etiam Galen. lib. 6. τῆ ἀ τόπου, cap. 3 vbi, Καὶ παρίστεται τὸ αὐτῆ πολὺ μὲ ἐκ τοῦ φάρυγξ μὲ τὸν στόμαχον, i. defertur enim multū, tum in iter arteriæ, tum in ipsum stomachum, id est, gulam. τὸ ἀ ἦπαρ, οἰσοφάγε, τὸ ἢ καινὸν στόμαχον. Gal. lib. 4. περὶ χρείας μορίων. initio libri. Στόμαχος, stomachus, id est, interior pars stomachi, orificium vētriculi, τὸ στόμα τῆς γαστρὸς seu τῆς κοιλίας, quod & καρδία impropriè dictum est, vt diximus in voce Καρδιακμός. Galenus Methodi lib. 13. Λέγων ἢ ταῦ σώμαχος οὐσῶν δῆ ἢ καὶ αὐχένας ὀνομαζόυσιν, ὅλοτε μὲ τὸν καυλὸν καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὥσπερ ὅταν εἴπωσιν συγκοπῆσθαι πᾶς σωμαχικὸς, &c. id est, Voco hoc loco στόμαχον, quem ita propriè Græci appellant, i. gulam: nā sic aliquando nominant os siue orificium ventriculi, vt cum ali quos stomachicè (i. stomachi vitio, qui σωμαχικοὶ dicuntur) animi deliquium pati. Cassius in Medicinæ Problem. Quæst. ιε, ἐπειδὴ ὁ τόπος οὗτος τὸ καυλὸν ὑφίσταται μὲ τὸ στόμαχον τὸ ἄφρω, ὃ σωκάπτῃ τῆ δίδυματῆς κοιλίας, Celsus lib. 4. cap. 1. Stomachus verò, qui intestinorum præcipuum est (alij codices, principium est) neruosus à septimæ spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Huius partis multiplices affectus sibidem legito. Et apud Galen. τῆ ἀ τόπου lib. 6. Et iusmodi sunt exempli causa, ἀφῤῥωσία ἢ ἀπνοία, siue ἔλυσις τοῦ στόμαχος, infirmitas, resolutio stomachi Celso, siue solutio & dissolutio Plin. κεφαλαλγικμὸς, φλεγμονὴ, ἄσυμπτωσις, ἀκορασία, γναστία ἢ στόμαχικὴ διάθεσις propriè dicta, atque id genus, de quibus suis locis. Στόμαχος etiam impropriè de ventre dicitur, vt & stomachus Latinè. Nicandri Interpres in Alexipham. Οἱ ἰῶβ ὧν σύαγχον ἄφρι ἢ φυλλὰν, ἄφρι ἢ ἀχεῖον βρωμᾶται τὴν γαστέρα ἀσομάζουσιν, διὰ τῆ σώμα, γίγνεται ἐξ συμπτώσεως. Sic etiam stomachū pro ventre sumpsit Iuuenalis Satyra 5. Et Gellius lib. 17. c. 11. Στόμαχος transfertur, os vulvæ Celso, τῆ σώματῆς ὠτῆρας. Hippocrates lib. περὶ ἑβδομάδων, ἐπικινδυνότατα ἢ τῆ γυναικῶν ἀὶ αἱ ὁ σύαγχος ἐξ τὸ φρένον κινῆται ξυμπεπόνων. Et alibi, Ὁπόταν παρόδυνοι τὸν στόμαχον φοφωσέσι ἐκ τῆ σώματος. Quod Latini non imitantur. vide Στραγγάς.

Στωμύλλομαι, ὁρε dilatato loquor, πλατυσομαί.

Στρύζ Θ. grauiter sonans, grauistrepus, clamosus, βαρύκτυπος, βαρύφθογγος. apud Hippocr.

Στυμις, ιδος, magnum os habens. Item rebellis, oris duri & contumacis, ἀσόμαλος: de equis qui non parent frænis, Suid.

Στύμον, ου, τὸ, os parum, osculum, buccula Apuleio, Aristot. in Problem. Galenus lib. Therapeut. τοῦμον σχῆμα. de vlcere Gale. ad Glauc. Dicitur & de puteo & de aliarum rerum introitu, vt os Latinis. Aristot. de mundo, ἡ γῆ πεδιμῆς τὸν πολὰ πολὰ κρύβῆς σῶμα αἰθέρος, id est, exitus spirituum in multis locis terræ patefacti sunt, i. spiracula & emissaria. ora venarum etiam σῶμα vocat Alex. Aphrod. Lucianus de luctu, σοῦ ὀλίγον τῦ σωμάου ὑφηκάλυ, i. paulisper è specu apparere & prospicere. Στόμων ὄ τερον, Theophr. hist. lib. 3. cap. 5. antriaditus vel introitus. Στόμιον, lupatum, frænum, vel potius ea pars freni quam equus contumax commordet, vt est apud Xenophontem, i. ἀπηνιδτερον. & quod commanducat cum frænatus est. Eurip. in Hippolyto, λίθ ἐνδακόυσα τοῦμα σωφρονῆ γνάθοις.

Στόμις, ιος, ὁ, εἶφρενις, ὁ σωμὸς, ὁ ὦπερ σῶμα ἀστρεδ ἄων χαλινοῦς, apud Æschyl. Στομὶς, vide Φερβειά.

Στομοκάκη. vide Σκελοτυρβὸς.

Στομοδάκτης, ὁ, ἰοquax, σομῦλ Θ, Pollux.

Στόμος, conuitium, garrulitas.

Στομόω, ῶ, ὁσω, σ. ωσις, σκληρύνω, roboro, consolido, ὀξύνω. Vnde σομῶτὸν μαχαίρων, ex.cuo aciem: quasi os gladij concinno, tempero, & obduro, quod nisi fieret, inutilis gladius esset. ἴνα ὀξυμώσ ὁ ὁ δὲ ἀκρος, τῦ ἰγνεῦ σωμαδήτω, dum calidum est ferrum, frigida tempereetur. Nazanz. in Orat. ἐσομώθη ἐχίδνας, Eurip. i. πεφοξυμμένη, instructa & armata. idem, τοῖς τὸ φρεσκαφὸς Θ κὶ δ' ὑμνοις σωμοῦμαι Θ. Plutarc. Λέγεται ἀ πὰ παρδία ὅτ τὸν μόλον σωμοῦσθαι ἢ πρατικὸν εἶναι. Basilius, Οὐ τὸ ὑπνοῖ βαφὴ σδ' ἀεῦ τὸ σῶμα ὦ αὐρὸς ὁ πνεῦμα σωμπαγὲ, ἀδάμαντος ὑπνοῖ τοὺς λέοντ. Idem Plutarchus in Antonio, ἢ σφυδρότητας τῶν ἀεμμάτων σωμοῦσι: vbi σωμόω, infestā aciem obuertere, firmare atque munire infesto agmine. Στοιδέω, εῖς, ἐυτ. ώσω, ος facio, vt σωμοῦμαι ὄγκον tumori supputo os facere quo exeat, ostiolo facto aperire apud Galen. apud Hippoc. lib. 6. τῆ ἐπιδημ. accipitur pro αἰσχομῶ, recluso atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Στοιδέω, os compono & formo, ac instituo ad decorem. Aristoph. νιφ. ἢ μὴ σοῦ ὅπως δὴ μὴ σομοιδήσ αὐτοι, fac vt exacuas ipsum, i. ἐξακρίσῃς. Θ σωμα ποιήσεις. Herodotus in Melpom. de compactis & colligatis intra farmēta falsis Scytharum vatibus, dixit: χ ἐρχεσ ὑπόσω διδόντες ἢ σιομάσαντες.

Στομύλλομαι, blaterare, κομπαστίζω.

Στομύλματα, τὰ, ampullæ nugæ.

Στομύλ Θ, loquax, φλύαρ Θ.

Στομφάζομαι, άσομαι, magna loquor, resono, superbio, itridere grandius: pronuncio & ore patentiore. Aristoph. in Vesp. Βδέκειτ ἐθέλω ἢ ὡς τάχιστα ἐγχάσκειν σοὶ σιομφαζόμενος. Comm. ἐπ' ἐργαλέντας, ἢ σιομφάσαι τὸ ἀλαζονικὸν ἄσθ.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, acerbus, arrogans, durus, σκληρὸς, τραχὺς: à nomine στόμα & ὄμφαξ, i. vua acerba. Aristoph. περὶ Αἰσχυλῦ vocat φῶρα πλέων, ἢ σιομφακῶν, κερμιστοῦ.

Στομφολιμός, ὁ, ἡ, magniloquus.

Στομφώδης, ης, Θ, ὁ καὶ ἡ, amplo ore. σιομφώδ Polluci, τὰ ἐξόμφαλα ἐξωμα.

Στόμωμα, ατος, τὸ, ferrum est acie (id est vulgò *acier*) siue chalybs temperatum & roboratum: ἀπὸ τῦ σιομόω. Cratinus apud Pollucem, ὃς χρηστὰ χαλκεῖα σιόμωμα, alibi etiam χαλκεῖα σιόμωμα. Sic tamen apud Daimachum in Poliorcetis, τῆ σιομώματος αἰτ, τὸ ὦ. σι. σπαθὰ ἢ χαλκεῖα ἐπὶ, χρήσιμα ἐς τὰ τακτικὰ: κακκωμῆ εἰς ἴσιν ἢ σαθρότητα, ἢ ἢ χρεπικὰς ἢ κιδνορχίαν τὸ λιόθ εἰς ἴσιν ἢ αὖτὸ ἢ μαχαίρας ἢ ξύεα ἢ ξυσῆρας. Cum Plinius decret lib. 34. cap. 14. Neque alia generi ferri ex mera acie temperantur, cæteris admiscetur: nihil aliud per ferrum acie temperatum significauit quàm σίδηρωμα. Quare constat mentem minimè carere, quod apud ipsum ita legatur cap. 11. lib. eiusdem. Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod vocāt stomoma. videtur decisse ferri vox post decussum: vt sit quod apud Græcos ἢ τὸ σίδηρωμα σιδήρου λεπτὸ. Aëtius Serm. 10. cap. 11. Ἐ σῖα ἢ ὁ ὑποσφάτου ἀμφιαστὸς, σιδήρου σίδηρωμα, ἢ ἢ τοῦ σίδηρωμα τοῦ σιδήρου λεπτὸ, ὡς τὰ χαλκεῖας ὀνομάζουσι ὁ σίδηρος σιφεὺς ἀμφὶ Θ, τυπὸ ἀμφὶ Θ, &c. Idē dixerat Sermon. 9. capite 48. πλάτυμα σιδήρου σίδηρωμα τος, id est, laminam ex ferri stomomate. Dioscorides, λεπτὸς σίδηρώματος, ὃ διὰ σεῖο ἢ αὐτὸ τῆ τῦ χαλκοῦ λεπτὸ, squamæ stomomatis vis eadem est quæ squamæ æris. Non verum igitur quod Hesychius & Suidas interpretantur, σίδηρος ἐξόμφαλος, ferrum stomoma appellari. vide Galen. lib. 19. Simplic. vide Φολίς. Στόμωμα, robur & solida vis rei cuiuspiam Plutar. τὸ σῶμα τῦ εἶνα ἢ μ κράτος dixit: Et rursus, σιδήρου σίδηρωμα ἢ ἀκμὴ λόγου Φιλοτιμίας: quod & acies ferri possis dicere. Idem in Flaminio de bellico apparatu loquens pro robore aciei posuit: φαλάγγας ἢ σίδηρωμα τοῦ μαχίμου λόγου. Et alibi, λόγος ἀὐτὸ ἀπὸ σίδηρωμα περιλείπει χθονίμους.

Στόμωσις, ἡ, acies, acumen, robur. Sophocl. in Oedipo Coloneo Τὸ σὸν ἢ ἀφίστατ ὅλῳ ὑπόπλεκτον σίδηρ. πολλὰν ἔχων σίδηρωσιν. Interpr. δύνασιν ἢ πανοργίαν, dicendi vehementiam & astutiam: veteratoriam eloquentiam.

Στοναχίζω, ἡ. στοναγμ πεφς, suspiro, στοναζω, Neutr.

Στοναχή, ῆς, ἡ, suspirium, στοναγμὸς, dolor, gemitus: secundi breui.

Στοναχίζομαι, μίσομαι, ἐ. στμαι, suspiro, gemo. Depon. Iliad. ἢ ὑπὸ ἡ σλοιαχίζετο γαῖα.

Στόναξ, ακος, ὁ. στοναχὴ, στοναγμὸς, Suid.

Στονόεις, οεσσα, όν, suspiriosus, gemebundus. Apol. σλονόεσσαν ὅπ' ἠκατὸν ὑπὲτα φυλάσσω. Hom. Iliad. 9. βέλεα σλονόεντα χέοντα, i. τῆ πολλὰ στοναχμῶν ἄμαδ. i. tela lamentabilia, & quæ sunt causa lamentationis. molesta.

Στόνθος, ὁ, ὁ στοναχὴ, λύπη.

Στόνυξ, ὁ, acies & mucro: & abusiuè quicquid est mucronatum. & in acumen definit vel exit. λοιχ Θ. σλόνυξ, lethifera teli cuspis, apud Lycophr. Apol. Argon. lib. 4. Πατρώῃ σλόνυχι χρίψᾶι σφυρόν. Comm. Στόνυξ ὅτι κυρίως τὸ ἄκρον τῦ ὄβελτοῦ. καταχρηστικῶς ὃ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Hesyc. τὰ ἄκρα τῆ ὀνύχων, σλόνυχες, extremitates vnguium.

Στοργάω, ῶ, σω, σ, ηκα, amo, φιλῶ.

Στοργὴ, ἡ, ἐπιθυμία, ἔρωτος, affectio amoris, vt est filij erga parentes. ἀφ' ἢ τὸ σίδηρον.

Στοργίνωμι, & Στοργύνω, vel

Στορέω, σίδηρώσω, ἐ. σίδηρόσω, vel σίδηρόσω, sterno, sopio, sedo, mitigo, tranquillo, σίδηρος πόνον, Hom. Odyss. i. ἔστρωσε, καλλίνιν ὑπόνοιαν, ἐσίδηρωσε

ὑσίρησεν Διαπλάσ., solo æquarunt, in Epigr. Basil. Οὐ διαδίδοσι φρὲς πνεῦσι τὸ πάθος, ὅτι οὐ τὸ μόλις εἶσι τῷ ὠμολόγηκε κατακλαῦσαι, ἐσορᾶν. σορίσομεν φρένας πικρῶς, animos eorum prosternamus. Thucyd. lib. 6. vbi interpr. ait figuratam esse locutionem. Στρῶσαι, στόρεσαι, sternere, vt de lecto dicitur Iliad. vlt. ἄλλα δ' ἀμφὶ ἑτοῖσιν ὁμοῦ λέχεα. Homer. σόρισε, κεκτησιπποις, sternens. σορίσαντα, straurentur, Apol. Rhod. σόρεσεν, Idem. vide Κατασορεῖν.

Στρεπτὸς, tranquillans, strator, Apollon. lib. 1. χαλινοπώλης, Hesyc. Est & pars ignitarij, ἡ ὁρκέσα dicta fomes nimirum qui substerni solet ad concipiendam flammam aut fcintillam quæ è silice excuditur teste Hesych. & schol. Apol. vide Τρίκεον.

Στρόβηλος, spiculum hastæ, στιβηλοφορὴ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἡ τοῦ βέλους ἀπόξυσις, stipes. Pro priapo in Epigr. στρόβυλα δὲ ἀέρμασιν, de coronibus cereis. Ibidem, id est, bicornem ramum seu brachium. vnde δισστρόβυλος κερτὸς. Στρόβυλος, capilli cum fordibus implicati. Pollux, τὰς ὑ σωιεσχαμμένας τρίχας μετ' ὕπνου, στρόβυλος ἡ κωμικὴ κλῆσις.

Στρὼς, zona, Ovid. in, Suid. & Hesyc.

Στρωξὼ, intra ouile pecora cogo atque includo. Hesych.

Στρώξ, ὁ, varus.

Στυελόμαλμα, ἀσσμα, σ. ασμα, id ictum desigo, pero, vt gladiatores petere inter se dicuntur, ἀσσμα. Plato in Euthydemo, Καὶ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφᾶρον ἐκδέξας τὸν λόγον, πάλιν ἐσοχετεύσε τὸ μειρακίσκῳ, ᾗ ἔπνει, iterum petit & aggressus est iuuenem argumentatione. Inde ἐστοὶ, genus spathæ petitionibus gladiatoriis præcipuè accommodum, quo punctim a duersarium petimus potius quàm cæsim. Στυελίζομαι, collimo, scopum peto, oculum in scopum intendo, & quod vulgò dicitur, albam figo. Polybius, στυελίζεσθαι σκοπὸν ἀκριβῶς, i. sagitta vel iaculum collimare, τὸ σκοπὸν ἐφορεύεσθαι. Xenophon, Ἢ δὲ ποτὲ μὲν πλαίειν γίγνεται ἐνίοτε δὲ καβρᾶται στυελίζεται, i. homines figere, ictu directo ferire, τὸ ὀυσκοπεῖν. Στυελίζεσθαι per translationem, est animi intentionem ad propositum suum dirigere & conferre, cogitatus dirigere, respicere ad. Aristot. 5. Metaphys. ὁ ὑφυπτικὸς ἐδυνᾶτο στυελίζεσθαι σκοποῦ οὗ ἐκνίκων, i. sagitta vel iaculum collimare, τὸ σκοποῦ ἐφορεύεσθαι. Xenophon, Ἢ δὲ ποτὲ μὲν πλαίειν γίγνεται ἐνίοτε δὲ καβρᾶται στυελίζεται, i. homines figere, ictu directo ferire, τὸ ὀυσκοπεῖν. Στυελίζεσθαι per translationem, est animi intens

Στρατιωτικὸς, ἡ, ὸν, militaris, bonus habilis & idoneus,
Στρατιώτικος, ἡ, ὸν, idem.
Στρατιώτικῶς, adverbium, ε. ἡμαι, &
Στρατιώτις, ιδος, ἡ, ὁ, milito, mereo, stipendia facio, delectum ago, bellum infero, exeo in expeditionem. Aristot. 2. OEcon. τοὺς στρατιώτας μισθοῦτον τοὺς στρατιώτας, &c. militantibus stipēdia denegabat. Aristophan. τοῦ γὰρ ἀλλοῦ διαβάλλουσ' ὄντες ὁ στρατιώτης, ἐνταῦθ' στρατεύονται, stipendio merent, Xenoph. στρατεύομαι δὲ τοῦτον, Idē. στρατιώτας ἐμοῖς, nobis meret, sub nobis stipendia facit. Demosth. 1. Petri 2. δὸν θυμοῦ, ὦ τοὺς στρατεύονται ἐξ τὸ ψυχῆς. στρατιώτης κρίνεσι, militat Cæsari, seu meret, Nazanz. στρατεύεσθαι ὑπὸ τὸν πατέρα πεμφθεῖς, sub dictatore Posthumio merens, Plutarch. in Camillo. στρατεύεσθαι ἱππικὸν militiam proficisci, Plato de Leg. στρατεύειν τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum fumo: sic Valla. στρατεύειν εἰς οἰνοῖδας, bello lacessere, &c. Thucy. στρατεύειν ἐς γῆν, inuado terram, idem Thucyd. στρατεύσασθαι ἐς κύπρον, Cyprum sunt ingressi hostiliter, idem Thucyd. στρατεύσασθαι ἐς πλαταιᾶς, Idem, cum exercitu Platæam profecti, &c. quæ ciuitas focia erat Athenieñsium. vide Interp. στρατεύειν ὑπ' αὐτὸν ἄξειν, æquum est eis bellum inferre, sic Hermog. lib. 2. περὶ διήγεσεων. στρατεύσασι ὑπ' αὐτὸν, Thucyd. infesto exercitu eos aggrediuntur, arma inferunt. στρατεύειν δὲ τὴν πόλιν, Idem. στρατεύειν δὲ τὴν πόλεμον, cum exercitu adeo Potidæam, idem Thucyd. vbi non significatur hostilitas. στρατεύεσθαι ἐξέρσοι, optimi in re militari.

Στράτευσις, expeditio.

Στρατευτικὸς, militaris, Bud. in Epist. poster.

Στρατήγιον, τὸ, locus vbi conueniunt milites, prætorium.

Στρατηγάω, regor ducis consilio. στρατηγεῖσθαι ὑπ' ἐκείνου, Demosth. ducimini ab eo. τὰ στρατηγούμενα, prætoria facinora, idem Demosthen. Sic dicitur vt βασιλεύομαι, βασιλεύομαι κυρεῖόμαι. Isocra. στρατᾷ ὑπ' ἀθηναίων στρατηγοῦντι μετακρεῖν, quæ sub imperio & ductu Athenienium geratur. Στρατηγοῦμαι, atte imperatoria & stratagemate vincor, ἐκστρατηγοῦμαι. Gregorius de Iuliano in Perside intercepto, Εἴτουν λαθὼν διὰ τὸ τοὺς ἐφεδρεύοντας, ἢ τι τῶν ἀδρῶν ὑπὸ στρατηγοῦντος, arte bellica deceptus, vicisque.

Στρατήγης, ου, ὁ, dux exercitus.

Στρατηγέω, μ. ησα, σ. ηκα, sum prætor vrbanus. Item ducem seu gubernatorem rei bellicæ ago, sum dux belli, ducis fungor officio, præsum, sum prætor exercitus, sum militū præfectus, militum gero præfecturam. στρατηγὸς γίνομαι, Actiu. Accus. στρατηγεῖ πᾶσι ὑπὸ φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, Demosth. Sophocl. cum Genit. πεῦ σὺ στρατηγεῖς πάλι, ι. φορεάδειαι, in hunc imperium habes. στρατηγὸς ἦν ναυῶν, Thucydid. præsum nauibus. στρατηγὸν τῆς σάμου, Samiorum dux, Plutarch. in Pericle. τῶν ναυμαχίαν ἐνίκων, ἧς χαλκίας ἐστρατήγει, pugna nauali, in qua Chabrias dux erat, vicerunt, Idem in Camil. τῶν στρατοπέδων ἐστὶν ὁ εἷς στρατηγὸς, Chrysost. πάντα τῆς ἱερᾶς. Idem tamē Datiuo mox ibidem iunxit. στρατηγοῦντες κὶ πολέμῳ, pro Vitellio ducentes exercitum, Plutarchus in Othone. Interdum cum infinitiuo iungitur & significat stratagemate molior, militari astutia machinor. Plutarc. in Crasso. λαθεῖν τὸν Κράσσον ἀναπτόντα τοὺ πατρὸς στρατηγοῦντες, atte imperatoria affectantes & molientes. στρατηγεῖν, Prætorem esse. Appianus ἐμοιν. lib. 4. ἡ στρατηγὸν ἀπὸτε ἀρὶν ταμιεῦσαι, ἡ ὑπατεῦσαι ἀρὶν στρατηγῆσαι.

Στρατήγημα, ατος, τὸ, gestum militare, consilium, stratagema, exēplum militare summo studio imitandum, imperatoria callidita: imperatoria astutia, Plutarch. in Apophth. Lacon. ὦ ξένε μάχῃ στρατήγημασιν ἐχρήσατο, &c. in pugna astutia militari vsus est, Idem in Fabio. Cic. 3. de Natura deor. Consilium illud imperatorum fuit, quod Græci στρατήγημα appellant. Est enim στρατήγημα, ὃ τῷ στρατηγικῷ μοναδικῷ, ὁ σὺ φρόνιμα, Suid.

Στρατηγία, ας, ἡ, prætura, imperiū rei militaris & gubernatio, imperatorium munus, exercitus præfectura, ducatus belli, militiæ præfectura. vide Φιλαρχίαν in Append. de vocab. milit.

Στρατηγιάω, ᾶσα, σ. ᾶσα, affecto seu ambio στρατηγίαν, exercitum ductare cupio vel etiam præturam seu præfecturam affecto. Iosephus, Ἡδὺ δ' αὐτὸ στρατηγιᾶσαι, ὁ μειζόνως ἐφιέμενος, ἥδιστα κατέχει χρηματίσαι, ὁ τῆς στρατηγίας ὄνομα τοῦ.

Στρατηγικὰ, ἡ, militaris facultas, rei militaris facultas.

Στρατηγικὸς, ducēdi exercitus peritus, rei militaris peritus, aptus ad rem militarem. στρατηγικὸν ἐστὶν: vt Isocrates in Euagora, στρατηγικὸν ἡ τυραννικὸν dixit: στρατηγικὰς ἢ τῇ ποδὸς κινδύνους βλοκίᾳ. οἱ στρατηγικοὶ, milites. οἱ στρατηγικοὶ ἀφορτοφυλάκωνες, milites qui prætoriani appellantur, Plutar. in Othon. στρατηγικὴ σκιωμὴ, prætorium tabernaculum, imperatoris tentorium, Idem in Fabio. τὸ στρατηγικὸν τῆς βασιλέως, ars regis militaris, Bud. in Epistol. poster. τὰ στρατηγικὰ ἔργα, rei militaris præcepta, Xenoph.

Στρατηγικὸς, imperatorié.

Στρατήριον, ου, τὸ, prætorium, signum ducis in bello, vexillum. καὶτὸ δὴ τὸ βῆλα ἐ στρατήριον, vocat ad tribunal & prætorium, Plutar. in Peric. Στρατήριον, pro castris: Sophocl. iu Aiace, μάσυ ζ ἀφεμολὼν στρατήριον, τὸ στρατόπεδον λιπὼν ἔπεσθε.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, nauis ducis in bello nauali. Pollux, τῶν ζ ναυμαχικῶν τὸ ἡγεμονικὸν καυαρχὶς, ἡ στρατηγὶς ναῦς, imperatoria nauis, Thucydides. στρατηγὶς πύλη, prætoria porta, id est, qua in prælium exercitus educitur. Sophocl. ἡ δ' ἐπὶ θυρῶν ἔβη στρατηγὶς αὐλῆς. Item ad personam relatum, pro ductrice exercitus, vt apud Amazones.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, imperator, dux exercitus, præfectus bello, imperator, πολέμων ἡγεμὼν, ductor, prætor. Nam quem Pomponium prætorem dicit Liuius, eundem Plutarc. πομπήιον τὸν στρατηγὸν in Fabio, οἱ τῶ βασιλέως στρατηγοὶ, regis prætores, Idem in Lycurgo. Ascon. Pæd. veteres omnem magistratum cui pareret exercitus prætorem appellauerunt. Et apud Appianum legend. ὁ φυλ. lib. 3. ἐπὶ δὲ ὅτῖς ἀσκεῖ στρατηγοὶ, loquitur de Cassio & Brutoribus. vrbanis. στρατηγὸς τῶ ἱεροῦ, præfectus templi. Act. 4. Aristotel. de mundo, στρατηγοὶ πολέμων ἢ κυνηγεσίων, ι. duces turmæ bellici, tum venatores, sic vertit Bud. στρατηγοὶ ἢ ἡγεμόνες, Dem. στρατηγοὶ ἀποδεῖξαι, ductores exercitus in iudicium proferre. Æschin.

Στρατιὰ, militum copiæ.

Στρατιλασία, expeditio.

Στρατιλάτης, duce exercitum, dux fum belli, ineo expeditionem. fumo expeditionem, bellum infero.

Στρατιλάτης, ὁ, στρατηγὸς, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατιλάτης ναῶν, nauium ductor, Eurip.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, militia, exercitus. τὸ πᾶν στρατιᾷ ὑπὸ ἓν ἅπαν χειρωμένῳ, expeditio, multitudo militum ac etiam Angelorum, Iytym. στρατιᾷ ἄρχειν, exercitus dux, ι. στρατηγὸς, Aristot. de mūdo. ὑπὸ στρατιᾷ, id est, militiæ, eidem lib. 1. OEcon. Plato in Apol. πανδὴ τεῖλω ἀγορᾶτε τῶν πολλῶν στρατιᾶ. στρατιᾷ ἀπαναγίας, militia defunctus, Aristoph. πᾶς εἰς ἡλίκιαν στρατιᾶ. exercitus qui: Medos mittitur, Xenoph. ἔν τε τῇ στρατιᾷ ἡ ἐν τῇ πόλει, domi: foris, Thucydid. στρατιὰ πέμπειν, exercitum mittere, Idem. στρατιὰ πομπὴν ἄγειν, exercitum comparasse, Idem. πᾶσι στρατιᾷ τῶν στρατῶν ἀξιοπόλεως ἀξιόθεος, Idem. στρατιὰν ποιεῖσθαι δὲ τῶν, &c. infestare cum exercitu, Herodot. στρατιὰ ἀναλίσκειν, dimittere exercitum, Xenop. lib. 5. Ped. στρατιὰ πεζῇ, pedestres exercitus, Thucyd.

Στρατικὸς, bellicosus, castrensis à Bud. vertitur. Iouis epitheton Palladis. στρατικὸν ἀνδρὸς, i. Iouis militaris fit mentio ab Herodoto lib. 5. Soli autem Cares Ioui militari offerunt hostias. Minerua etiam στρατικὸς dicta fuit, quod militiæ & bello præsset. apud Lucian. τὸ στράτιον expon. magnum, hostibus formidabile ab Hesych. & Schol. Aristoph. apud eundem in Vesp.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ὁ πάντας τοὺς νομίμους στρατείας στελλόμενος μὲν φορεῖν πανοπλίᾳ, &c. miles emeritus, qui missionem vt veteranus impetrauit, Bud. in Com. in Epist. in dictione Emeritus. Στρατιώτης, stratiotes. genus herbæ, cuius duo generalitēr nim in aquis nascitur, Dioscor. lib. 4. cap. 102. alter χηλὸς φυλλὸς dicitur, Idem cap. 103.

Στρατηλάτης, ου, ὁ, στρατηγὸς, ἡγεμὼν, ductor, prætor. Nam quem Pomponium prætorem dicit Liuius, eundem Plutarc. πομπήιον τὸν στρατηγὸν in Fabio, οἱ τῶ βασιλέως στρατηγοὶ, regis prætores, Idem in Lycurgo. Ascon. Pæd. veteres omnem magistratum cui pareret exercitus prætorem appellauerunt. Et apud Appianum legend. ὁ φυλ. lib. 3. ἐπὶ δὲ ὅτῖς ἀσκεῖ στρατηγοὶ, loquitur de Cassio & Brutoribus. vrbanis. στρατηγὸς τῶ ἱεροῦ, præfectus templi. Act. 4. Aristotel. de mundo, στρατηγοὶ πολέμων ἢ κυνηγεσίων, ι. duces turmæ bellici, tum venatores, sic vertit Bud. στρατηγοὶ ἢ ἡγεμόνες, Dem. στρατηγοὶ ἀποδεῖξαι, ductores exercitus in iudicium proferre. Æschin.

Στρατιὰ, militum copiæ.

Στρατιλασία, expeditio.

Στρατιλάτης, duce exercitum, dux fum belli, ineo expeditionem. fumo expeditionem, bellum infero.

Στρατιλάτης, ὁ, στρατηγὸς, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατιλάτης ναῶν, nauium ductor, Eurip.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, militia, exercitus. τὸ πᾶν στρατιᾷ ὑπὸ ἓν ἅπαν χειρωμένῳ, expeditio, multitudo militum ac etiam Angelorum, Iytym. στρατιᾷ ἄρχειν, exercitus dux, ι. στρατηγὸς, Aristot. de mūdo. ὑπὸ στρατιᾷ, id est, militiæ, eidem lib. 1. OEcon. Plato in Apol. πανδὴ τεῖλω ἀγορᾶτε τῶν πολλῶν στρατιᾶ. στρατιᾷ ἀπαναγίας, militia defunctus, Aristoph. πᾶς εἰς ἡλίκιαν στρατιᾶ. exercitus qui: Medos mittitur, Xenoph. ἔν τε τῇ στρατιᾷ ἡ ἐν τῇ πόλει, domi: foris, Thucydid. στρατιὰ πέμπειν, exercitum mittere, Idem. στρατιὰ πομπὴν ἄγειν, exercitum comparasse, Idem. πᾶσι στρατιᾷ τῶν στρατῶν ἀξιοπόλεως ἀξιόθεος, Idem. στρατιὰν ποιεῖσθαι δὲ τῶν, &c. infestare cum exercitu, Herodot. στρατιὰ ἀναλίσκειν, dimittere exercitum, Xenop. lib. 5. Ped. στρατιὰ πεζῇ, pedestres exercitus, Thucyd.

Στρατικὸς, bellicosus, castrensis à Bud. vertitur. Iouis epitheton Palladis. στρατικὸν ἀνδρὸς, i. Iouis militaris fit mentio ab Herodoto lib. 5. Soli autem Cares Ioui militari offerunt hostias. Minerua etiam στρατικὸς dicta fuit, quod militiæ & bello præsset. apud Lucian. τὸ στράτιον expon. magnum, hostibus formidabile ab Hesych. & Schol. Aristoph. apud eundem in Vesp.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ὁ πάντας τοὺς νομίμους στρατείας στελλόμενος μὲν φορεῖν πανοπλίᾳ, &c. miles emeritus, qui missionem vt veteranus impetrauit, Bud. in Com. in Epist. in dictione Emeritus. Στρατιώτης, stratiotes. genus herbæ, cuius duo generalitēr nim in aquis nascitur, Dioscor. lib. 4. cap. 102. alter χηλὸς φυλλὸς dicitur, Idem cap. 103.

Στρατόπεδα, τῶν, prætoriæ naues. στρατόπεδα νῆες, naues quibus milites vehuntur, i. vt vtar verbis Interpr. Thucyd. στρατόπεδα ἔχειν τοὺς μὴ πολεμίους πλεῦσαι χεῖν, Plutar. in Pericle refert Periclem victis Samiis expugnasse naues, quarum viginti στρατόπεδα.

Στρατοπικὸν, οῦ, τὸ, exercitus. item stipendium Iosephus. lib. Antiq. 12. cap. 11.

Στρατιωτικὸς, οῦ, ὸ, militaris, militiæ peritus. στρατιωτικὴ πόνος, Xenoph. στρατιωτικὸς φρονεῖν, in militum ordinem contineri, non effeminate velle ad dignitatem impergi, Plut. in Othone. στρατιωτικῶς ἀσκεῖσθαι. vide Θηκικῶς.

Στρατιωτικὸς, militariter, Liu. & Tacit.

Στρατιώτις, miles mulier.

Στρατοκόμος, ου, ὁ, præco exercitus, 3. Reg. 23. vide ἔκπαντος in Append. de vocab. milit.

Στρατολογέω, μ. ησα, σ. ηκα, armo, i. ad rem militarem concito, milites conscribo, delectum facio, milites deligo, in militiā deligo, adscribo ad militiam. Actiu. Accus. Paulus 2. ad Tim. cap. 2. ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ, vt ei qui in militiam delegit placeat.

Στρατολόγος, ας, ὁ, delectus militum.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, castrorum præpositus, siue præfectus, Actor capit. vit. vbi tamen interpres præfectum exercitum vertit, exponitque in Adnot. præfectum prætorio. nos vulgò castrorum præfectum vocamus *maistre du camp*.

Στρατοπεδαρχία, ας, ἡ, castrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, exercitus, Bud. in Epist. poster. στρατοπεδίαι ὁ ποιῶν τε, exercitum constituit, 2. Mach. 12. & Iosue 4. Θέσετε αὐτὸν τὰ στρατοπεδία ὑμῶν, ponetis eos in loco castrorum. Στρατοπεδία, castrorum metatio, castrametatio, Dion. Halic. l. 10. vide Ἀνασκαπτοπεδία & Ἀποστρατοπεδία, Xenoph.

Στρατοπεδεύσις, castrorum metatio, castrorum positio, Plato de Legibus.

Στρατοπεδεύομαι, μ. εύσομαι, σ. εύμαι, &

Στρατοπεδεύω, castrametor, habeo castra, habeo statiua, σκῆνας ἐμπασum in castris, castra pono, castra loco & communio. Depositis

absc

abſol. ἐ σχετοπολιόομαι τὸ ἀπὸ ἀκτῖς, Thucyd. Xenoph. 2. Ἀνα ζεύς. ἡ στρατοπεδευόμενοι ἡμέρας πλέους ἢ ἑπτὰ. Plutar. in Apoph. Ἐ ἡ τῶ φιλίας ἢ συμμαχίας στρατοπολιόμαι, ἢ χάρακα βαλλόμενοι. Vtitur vtraq; voce Xenoph. in 6. Ἑλληνικῶν.

στρατόπεδον, ου, το, castra, vallum. χαμηλοῖς σχετοπέδοις, Demoſth. στρατόπεδον ποιέομαι, pono castra, habeo ſtatiua. Thucydides. στρατόπεδον καταλύειν, castris locum deligere, caſtra ponere. Idem. στρατόπεδον, legio apud Polyb. agmen, acies, στρατεύματα. ſignificat hæc dictio populum exercitus & locum in quo eſt populus. Interpr. Thucyd. Pro exercitu Bud. in Epiſt. priorib. στρατόπεδα πολλὰ Dioni, legionarii, τὰ στολικὰ πλῆθος. Pro comitatu principis & aula, in canone ſeptimo concilij Sardicenſis. In Plurali accipitur pro militibus ipſis. Item στρατόπεδα, locus in Ægypto iuxta Nilum hinc inde, vbi habitarunt Iones & Cares, Herodot. lib. 2.

στρατός, οῦ, ὁ, vel ἡ, exercitus. dicitur & νῆες στρατὸς, i. naualis exercitus, pro claſſe, Bayf. vide Στρατὸς & Στρατόπεδον, apud Ammon.

στρατόω. ab exercitu, στρατὸς.

στρεπτάκεις, copiarum duces.

στρέπτε. vide Etym.

στρεπτὸς. contortus, verſus, daus terga, conuerſus. στρεφόντες ἢ φεύγοντι, Xenoph.

στρεφόμαι, mutabor, vertar. στρεφοῦ, motus fuerit.

στρέφω, tormentum, nauticum inſtrumentum ligneum. cuius labris conſtringuntur plancæ in compingẽda naue adactis cuneis ligneis: tortum dixerunt veteres, vt Pacuuius. Αἰσχύλος δὲ καὶ γεγράφασι σπάθῃ στρέλαμι ταυτηρίαν. Στρέλαι pro tormento. cap. 31. Eccleſiaſt. τὸ κάτω κρεμάγρα στρέλαι ἢ βάσανοι, ſeruo maleuolo tortura & compedes: βασανιστήριον, Heſyc. στρεβλὸς, οὸ, ὁ, tortuoſus, καμπύλος, σκολιὸς, peruerſus, curuus. Ité prauus, verſutus, callidus, δόλιος Θ. Στρεβλὸς etiã vocat Hippocrates τὸν σφῶδα, vt exponit Galenus in Gloſſis.

στρεβλότης, ητος, ἡ, obliquitas: tortus & toriſio.

στρεβλόχαλκος, ὁ ἢ, doloſus τὰς ὄσσ τοῦ χαλκοῦ, homo callidus in ſermone verſiloquus, augator, mendax Nazan.

στρεβλόω, ῶσω, ῶσομαι, torqueo, βασανίζω, αἰκίζω, quæſtionem adhibeo, deprauo, ſtrictè ligo, conſtringo & arctè vincio, contorqueo, detorqueo, peruerto. Actiu. στρεβλῶσι τὰς χεῖρας. Petri cap. vlt. ſcripturas torquent & depraunant. Ariſtoph. περὶ στρεβλῶσεως ἢ δικάζειν, quæſtionem adhibetis & iudicatis. Plato 2. de Rep. στρεβλοῦσθαι paſſiuè dixit, i. to. quebitur.

στρεβλωτήριον, tormentum, στρέλαι.

στρέμμα, ſcribilita, στρεπτὸς ἄρτος. vide Στρεπτός.

στρέμμα, luxatio, ἢ ἄλφα ἀφῇ ἔσαπες, ἢ ὁτὲ μετάφασις, inquit Vlpian. Rhetor. Olynth. 2. Demoſth. vulgò νῦν εἴλοσε. Quid differat νῦν τὸ ἐπήμαται, vide ſuprà in dictione Ρῆμα.

στρέμματα, τὰ, luxata, artus luxati, Interpretes Dioſco. lib. 1. c. 114. ſunt autem quum ſuo loco mota oſſa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. Vide Gell. cap. 13. lib. 4. Et in Λύσιμα.

στρεπαγών, radios deflectens, lucem auertens. Ariſtoph. περὶ τὰ φυτὰ στρεπαγὰς ἀλίου ἐμεῖν. ὑπερικὸν στρεπαγὰν ἀφιεῖσι.

στρεπέδη, luſus genus, in quo teſtula aut numiſmate duobus digitis, pollice nempe & medio, ſubiectando vertendóq; ſuppoſitam ſiue teſtulam ſiue iacens numiſma caſu conuertebãt alterius. Pollux, ὁ στρεπέδη, δόσεκκι ὀστράκῳ, ἢ τὸ μικρὸν νομίσμα, τὸ καλούμενον (lege ἐκαλοῦτο) ὑπ' ἐκείνων.

στρεπτὸς, οὸ, ὁ, flexibilis, verſatilis, ſeu verſabilis qui circumagitur vt στρεπτὸν χάλκεα. Iliad. v. Item flexilis qui flecti poteſt, vt στρεπτὰ φύτεα Iliad. o. Item tortus, tortilis, vt στρεπτὰ λύρα, apud Eurip. in Cyclop. interdum abſolute eſt torques, ἀμφιδέραξ κάπη Θ. Suid. ἔρμιος, fibula chlamydis. στρεπτὸν χιτῶν Θ. Homer. Iliad. τοῦ ἀλυσειδῶς τοῦ ὄρυγ, i. loricæ ex circularibus & curuis catenulis conſertæ. στρεπτὸν ἀδαμαντόεν, torquentum tortilem, Herodot. ἀεὶ δὲ ἀδαμάντινα φύλλα χρυσᾷ ἢ στρεπτοῖς μᾶλλον παρύλλοι, vt videt armillas paſſim iacentes aureas & torques, ipſe quidẽ prætetiit, Plutar. in Themiſt. στρεπτὰ, funiculi intorti in ſculpturis, in lib. Reg. στρεπτὸς, panis ſubcinerit ius, quibuſdam. Interd. Demoſth. pro Corona, ſcribilitam traſtulit. Eſt quæ apud Athe. lib. 3. στρεπτὰ Θ ἄσσα, panis tortilis. Vnde adhuc mihi ciues dicunt *une tourte*. Dicitur etiam στέμμα.

στρεπτοφόρος, torquatus.

στρέφω, torqueo, στρέφω.

στρεφλάδη, ſtranguria. Nicander in Alexipharmacis. Στρεφλάδι τε ποδοβλήτοιο διαμοιζόμενῳ κεκμηῶτιν, de ſanguine taurino loquitur.

στρέφλημα quaſi στραβλίσμα paulatim & velut guttatim deficio, tabeſco præ fame, liquieſco. Nicander in Alexipharmacis. Τοῦ ἢ στρέφλημα ἀβ' αὐλιόσιο ἐν κεκμήσιο Πινδίμι μόλις. Interpr. ἐκλυόμενον, σωτηχόμενον, ἢ στρέφλα ἀποκλίνοντα. exponitur etiam moram traho. Heſych.

στρεφόνη, ης, ἡ, ἄχα, quaſi στρεβλόνη, corrumpo, triſtifico, expugno, tardo. Actiu. Accuſatiu. αὐτὸ, ὅφρα διατρέλαι, καταπλῆσαι, Heſychius.

Στρέφανον, τὸ, bipennis, ſecuris.

Στρεφάσαι, verto. Actiu. Accuſ.

Στρεφενδίνω, in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. oculi autem στρεφενδίνδαι dicuntur quum vertigine corripiuntur ſeu circumaguntur.

Στρεφθῆς, οῖς φυγὰς τεκτὼς, φεύγων, Hom. Iliad.

Στρεφοδικαπαγία, compoſita dictio apud Ariſtophan. ſententiarum corruptela, iuris peruerſa adminiſtratio. vide Στρεβλοπανουργία.

Στρέφομαι, verſor, habito, ὀνεικῶ Hippocrat. ἐν μέσῳ στέφῳ, in medio verſaris, ſiue in aperto, Nazanz. in Orat. Plato Epiſt. 7. ὅτι γὰρ στρέφεται, in terra verſari agere. eſt item στρέφομαι, vertor. i. cupro progreſſu pedem retrorſum agens: reflectо Iliad. ζ. Xeno. Interdum conuertor vt fœtus in vtero στρέφομαι dicitur apud Ar. Item torqueor, contorqueor: vt ligna ὁι τῶς ἐργασίας στρεφόμενα apud Theoph. Interdum contorquendo luxor. Herodot. Item verſor, circumagor vel in propria vel in metaphor. ſignificatione. Στρέφω ἀν, fallacia vtor, tergiuerſor, cunctor, comminiſcor technas. Plato 3. de Repub. de homine litigioſo, Ἑκάστοτε πάσας μὲν ὑφορᾷ στρέφεσθαι, πάσας ἢ διεξέρχεται διαλόγων, κατασκοπῶν, λογίζεται Θ· ὡς τι μὰ ἀφῇ τὴν δίκας. Omnia excogitans vt euadat iudicium, nec ſatisfacere cogatur. Et in Phædro, τί δ' ἔτι ἔχων στρέφῃ; Quid igitur tergiuerſaris? quid tandiu cunctaris? Gregorius Cyniat. 1. ὁπόταν ὁ ἐχθρὸς ὁπόσας ἐκαυτὸν ἐκπαιδεύῃ, οὐδὲ ἀπόλλα στρέφει, ἢ πάντοθεν ἐχώνται τοῦ ὀθνείου. Hinc Στρέφη. vide Στρέφη. Sic apud Virg. Æn. 12.

Verte omnes tete in facies, & contrahe quicquid,
Sive animis, ſiue arte vales, & c.

Στρεφώδης Θ, ſupinus, ſecurus, otioſus, improuidus.

Στρέφω Θ, torſus, luxatio: corium, pellis.

Στρέφω, μ. ἔλω, ἐσω, ἐσομαι, verto, torqueo, στρέφον πυρίχθη. Hippocr. λυγίζω, κάμπτω, contorqueo, intorqueo, deflecto, moueo, circumago, conuerto, obuerto, verto in fugam: i. q. Aoriſt. ἐστρεψον. Actiu. Accuſ. Ariſtoteles bis vſus eſt Rhetor. 1. pro torquere: τῇ λέξει μεταβάλλω ἢ στρέφω. Plato de Repub. lib. 1. στρέφουσι ἀπὸ τῶν ψυχῶν μὰ ἀληθεῖς δόξας, eius animum angunt, ſint veri nécne. Ariſtoph. περὶ. σὺ πύτων αὖτῷ, στρέλας σωμάτων ἐς ποιητὰ σκεύασματα, quid te ad res malas conſtruendas? στρέφων παντοίως, quo quouerſus verſans. Demoſt. στρέλαι ἵππους, in fugam vertere & conijcere, Homer. Herodotus, στρέφειν τὸν πόδα dixit. pro pedem luxauit. vnde στρέμματα Dioſcoridi, id eſt, luxata. Στρέφω, animo verſo & voluto. Baſilius Euſtath. Καὶ γὰρ σοφὸς ὢν ἢ κατὰ μεγάθος ἐστρεφε, μὴ σπη ἀληθὲς ὢν τὸ ἀδοξὰ γῆ πονηρὰ σφυρηλάμενον, mecum ipſe verſabam animo. Στρέφειν etiam in re equeſtri, id eſt flectere, τὸ κάμπτειν: & ἐστρέφη, i. flexus: vt Poeta dicit flectere equos. Xenoph. in Hippare. ἢ οὐ τὸ ἔσκιαι ἢ στρέφεται πάλιν ὁρμαι καὶ τὸν Στρέφειν, κλίνειν, verſutè agere, Ariſtoph.

Στρέφωσις, q. obturatio, deligatio vaſorum cum pelle aut corio, κάλυψις ἀρχείων ὑδρωπι γνώσιν. Heſych.

Στρεφενδίνω, μ. ἴσω, π. ικα, σκευτὸν, συστρέφω. in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. idem quod ſupra στρεφενδίνω.

Στρεφίγγα Θ, miſer, afflictus, Ety. Item verſipellis, aſturus: στρέφις. metaphora à velleribus intortas criſpat. aſque lanas habentibus, Suid.

Στρέφις, ιος, ὁ, conſerſio, fraus, στρεφὴ, ἀπάτη, Heſyc.

Στρεφοδικάσαι, pro στρέλαι τὰς δίκας, doliſ & varietate dicendi iura fallere, & cauſas inuertere. Ariſtophan. περὶ. ὀὺ ἐσ' ὅτι τοῦ στρεφοδικάσαι ἢ τὸν χρέος διολυθῆν, id eſt, τὸν διαπεσὼν ἐκφυγεῖν. Pollux, στρεφοδικεῖν, τὸ φυσιδικεῖν, ἢ τὸ ἀδικεῖν τὰ κατηγορεῖν.

Στρεφοδικαπαγία, ἡ, verſutia in peruertẽdis cauſis ſeu litibus cõpoſita dictio ἀφῇ ἀπὸ στρέλαι ὀὴ τὸν ἢ συκοφαντικὸν, ἢ ἢ δίκλωμ ἢ τὸν πανουργίαν. Ariſtoph. in Auib. Πικρὸν πᾶς ἔζω στρεφοδικοπανουργίας. Legitur ſupra στρεφοδικοπανουργ.

Στρίγξ, ὁ, ἀδυερῆ. ὁ στρίγξ, horribiliter. lib. 3. Epigr. στρίγξ ἀεὶ φασὶ ἀπ' ἄστι. Apol. 2. Arg. στρίγξ ἢ ἀεὶ συρίζει βρέμει ἀκτὴ, i. immane ſeu immaniter.

Στρίγξ, manifeſtus, aſper, acutus, magnus, ἄκαιρος, τραχὺς, σκαῖος, ἰσχνὸς. Heſych.

Στρίγξ μ. ἀσω, intemperãter & immodeſtè ago, ſum in delitiis, viuo in delicijs, laſciuio, ἀκαιρίω, moleſtè fero, infrænis ſum: vitio metaphora ſumpta à detrectantibus habenas: ὅσοι τοῦ σφῆν ἢ ὑπασπᾶν τοὺς ἵππους, fræna detrectare, Heſych. Com. Ariſtoph. in Plut. οἱ δὲ τὰ ἢ στρίγξ πονηρῶ. De Argyrio loquitur τοῦ ὅτι μαμακίᾳ ἀπεδαλλόμενον. vide Καταστρίγξ.

Στρῖγξ, τὸ, durities, ſuperbia, faſtus, delitiæ, Apocal. 18.

Στρίγξ, Noctſtratus dicit aſperam. & contrariam aditui loquelam, Etym.

Στρίγξ φωνὴ Θ, apud Pollucem, cui aſpera vox.

Στρεγλάω, ἠ, apud Ariſtoph. capitur pro ne tantillum quidem, ne nauci quidem: in Acharnenſi, Οὐδ' αἱ Στρεγλάω ξύλ. οὐδὲ ἐκαλέσα ἢ ἐν ἀγορᾷ σου μέρος μεταδίδωμι.

Στρίζω, τρηνuis & exilis vox auis, ἀλεπὶς ἡ ὀξεῖα φωνὴ ὀρνέων, Có. Aristoph. Achara.

Στρῖμμα, τό. ftridor, Aristotel. hiſtor. Animalium libro quarto. capite 9. vbi de piſce qui κίθαρος ait, ὅτι φησὶ τῇ σειρᾷ ποιεῖν. vbi & τετιμῶσθαι dixit.

Στρίγξ, ftrix auis. κοσσύφοις ὁμοιοῦται ὄρνεον. vide Κερκνίς.

Στρῖξ, γός, vide Τρίξ ἀσσος.

Στρεφτὸς, ή, ftrictus, ſolidus, firmus, ſtrigoſus Cic.

Στρεων, nerueſa boum caro, & βοτάνη ἀζόρπιος, Suid.

Στρεβλοκαμηλῶνοκομεῖον, Heſych. pro quo ſupra στρεβλοκαμηλῶν.

Στρεβλοπόδης, eidem eſt τρίπους, Tripes, ſeu tripus.

Στρεβλὸς, σὺ, ὁ, curuus, delicatus: obliquus, σκολιὸς, κεκαμμένος, Heſych.

Στρεβλὸς, ή, βράκανον καταφυὲς, inſtrumentum è carduis fullonum, quo rudem pannum tractat, lanæque villos excitant: vel potius eſt verticillus. dictus ἀπὸ τῶ στρέφειν, ἰ. στρέφειν ἡ ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐπιφανείας enim inſtrumenti huc officium, vt ait Comment. Ariſtoph. in Equitib.

Στρεβλόω, μι, πόσιν, πᾶσι, tumultuor, κυμῶ, πάσχω. Plutarchus. κυμώδης νόσος, σφόδρα τῶν ἐπιπολῆς ὀφείλουσα, id eſt, ἐπιφερὴς. νόσος στρεβλὴ τῶν ἐπιπολῆς μόλις, morbus Romam inualit, Idem in Numa. Στρεβλῶ, moueo, verſo, circumago, vt luctantes ſolent, ἀφαιρῶ: & verſo, id eſt ἀναμίμνω, vt ἀφαιρῶν τὴν κακίαν, probo, exploro.

Στρεβλῶ, excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Ariſtophanes. πρ. φρόντιζ ὁπῇ κ' ἡμῖν ἀπόρου πάντα τρόπον, στρέβλου τε πυκνότατα. Idem in Equitibus. ὀμῶ ἔπαλθ' ἡ σφῶϊν, μυθήσομαι κλίσιν πᾶσιν ταῦτ' ἐξ ἔτους μέσου. id eſt, ἀφαιρῶ τὴ φρένα, verſa hominem tuo arbitratu hominem quem eluctatus es, & medium tenes, ita vt eluctari tuas manus non poſſit. Gregor. Καὶ ἀφαίματτον, ὅσπερ ἐμέτρησε θυμὸν τὰ τε ἡ στρόβου ἄθμα ἠμὲν τῆς ἀπτερύγους μετακοδάζει.

Στρόβιλος, ή, idem quod στρόβος, ſeu turbineo vortice circumago rapido vortice gyro ſeu verſo Bud. ex grammatico quodam στρόβιλος ἁπλῶς ſimpliciter exponit συρίσκη.

Στρόβιλος, pinecus. στρόβιλος ἡ πιτυΐνη ὁμοίως, cortex arboris pinus vel piceæ: ſic Hermol. apud Dioſcoridem libro primo, cortex pini vel piceæ, Marcellus. cortex pini, aut nucis eius, Ruelliius. στρόβιλος πίτυος, ſtobilina reſina, Hermol. pinea reſina, Marcel. ἡ pineis nucibus reſina. Ruel. lib. 1. Dioſc. capite 92.

Στρόβιλίτης, οῦ, ὁ, pineis nucibus conditum vinum, Dioſcor. lib. 5. cap. 36.

Στρόβιλοειδὴς, ὄος apud Strab. lib. 13. mons in pineæ nucis formam tuberoſus. Interpr. exponit turbineum in acutum apicem deſinentem. ἡ στρόβιλοειδὴς κῶμαι, nucis pineæ figuram gerit. Gaza apud Theophraſtum hiſtor. libr. tertio, capite 20. ego turbinaram figuram (quam & turbinationem dixit Plin.) expono, quia etiam στρόβιλος turbo.

Στρόβιλος, ου, ὁ, κόνος, nux pinea: & interdum ipſa pinus, ἡ πίτυς, ἡ ὁ κάρπος αὐτῆς. vide Ariſtoph. Interp. & Plin. lib. 16. cap. 11. ὁ τοῦ στρόβιλου φλοιὸς ἡ τὰ φύλλα, pini cortex & folia. Marcell. libro 1. Dioſcor. cap. 87. ὠὸν τοῦ στρόβιλου, de nucibus pineis, Ruellius: de pineæ nucis nucleis. Marcellus libro 1. Dioſcorid. capit. 85. Lege annotata in dict. Κάρυα. Στρόβιλος, genus cardui.

Στρόβιλος, turbo venti, ἐλικώδης πνεῦμα, procella, tempeſtas, vortex, ventus verticoſus. Ariſtot. de mundo, λαίλαψ ἡ ἐκ στρόβιλου πνεύματος ἐλιοειδῶς κατασπώμενου, id eſt, λαίλαψ ἡ στρόβιλος. fiatus dicitur qui inferne ſurſum verſus repente conuoluitur. Lucian. in Toxari. Στρόβιλος, rhombus, turbo, quem verbere agitant pueri, Plutarch. in Lyſandro: Plato 4. de Repub.

Στρόβιλος, genus ſaltationis ἀσυλλάβου ἐκ τῆ τῶς ὀπῆρῶν ἀφορμῆς, Pollux. Item cochlea, Etymol. Strobyli dicti ſunt filij Carcini poetæ, Fraſm. in prouer. Fortunarior Strobilis Carcini.

Στρόβιλος, τὸ συρίσκω, contorqueo & intorqueo, voluo. Accuſat. Plutarc. in Apophth. Lacon. στρόβιλε τῶν γλώσσαν, egregiè linguâ verſat, ſeu circumagit.

Στρόβιλώδης, ες, ὁ, ἡ, turbinatus, item frequens anfractibus.

Στρόβος, υ, ὁ, vortex aquarum. Nicand. Interpr.

Στρογγυλαμίσιον, conuoluti, rotundari Plin.

Στρογγύλη, ης, ἡ, rapa. Στρογγύλη, zona muliebris, ζώνιον ἡ στρόφιον, Pollux. Inſularum Æoli vna.

Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio. Halicarn. in vita Lyſiæ, inter virtutes Lyſiæ numerat τὸ συσρέφειν τὴ ἡ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Στρογγυλοειδὴς, rotundus, Alexan. Aphrod. lib. 1. Prob. vocat ἀθέρας, στρογγυλοειδῆ πάντα.

Στρογγυλοκεφαλὴ, rotundicaulis, Gaza libro 7. capit. 4. hiſt. plaut. Theophraſt.

Στρογγυλόκλωνος, rotunda ſiliqua includus.

Στρογγυλοπώτης, de nauta dicitur qui στρογγύλην vehit apud Ariſtoph. teſte Polluce.

Στρογγυλόσωματος, ὁ, qui rotunda eſt facie, Ariſtot. de Anim.

Στρογγυλὸς, σὺ, ὁ, teres, qualis cylindrus: rotundus verò, ἰ. σφαιροειδὴς, globoſus propriè, vt pila. Hæc differentia tamen non eſt perpetua. Theophraſtus hiſtor. lib. 4. cap. 2. καπνὸν στρογγύλον ἀποσώσαι, ἰ. orbicularem, non globoſum. Hippocrates στρογγύλον κύκλου dixit pro σφαιροκύκλου. vide Μελάνιον ὕδωρ στρογγύλον. Ariſtoph. στρογγύλη τὴ, id eſt, μακρόπους, ἀπὸ τῆς πολυποδίας κεκλῆσθαι, Interpr. Thucyd. lib. 2. στρογγύλαι νῆες, naues oneratiæ, Briſius. στρογγύλαις χαλκέαις, Ariſtoph. στρογγύλα ὀνόματα, ἰ. πόδιτα, terpr. eiuſdem. στρογγύλον λέξει, rotunda oratio & numero, Halicarn. de Lyſia. Ariſtophan. in Acharnenſ. Ἐτέκμηρ ταῖς ἐξόδοις τῶν στρογγύλων τοῖς ἐόλμοις, id eſt, πεδινοῖς, τετιμωμένοις, πλάτανοι φαίνονται, ἢ μὴ πεύθη δὴ νεᾶ ἐόλμοι τε καὶ δοῦ τὸν λόγον ἐπαγγέλλομαι, ταῦτα τὰ τεμένεα τὰ ποιητὰ, ἀφ' ὧν ἐκεῖνα μόνον ὅτι σκιερὰ, στρογγύλα, κεκειλεῖ ἐκάστα αὖθ' ὀνόματον ὄνασα πύρθηται. Quid verò, laudandis ſcriptorem eo cenſemus. quia dixerit quæ oporteuerit an ſo eo ſolùm quia dilucidè & rotundè, & eleganter ſingula viba poſuerit. Cic. Orat. Thucyd. antem præſtachor nec latiſtis dicam rotundus. Στρογγύλαι ζεῦκαι dicuntur in ſtructura architectandi ratione, cum ars fabrilis nondum manum amiſerit: quibus ἀβακίσκοι ὄπιτα opponuntur. Theophraſt. hiſt. plantar. libro quinto, capite ſexto. Τῶν δ' ξύλων τὰ μὲν στρογγύλα, τὰ δ' πλατέα, τὰ δ' στρογγύλα. στρογγύλα δ' ἐλάτινα, τὰ δὲ ἐλάτινα.

Στρογγυλότης, teres figura: rotunditas ſiue rotundatio. Vitru.

Στρογγυλόω, μι, πόσιν, rotundo. Plin. Alexand. Aphrod. κρατοφορεῖν ὕδωρ δεῖ ὑφὸς στρογγυλοῦσθαι, aqua è ſublimi cadens rotundatur.

Στρογγύλωμα, τὸ, τερχνὸν, orbis capillorum, ι. Reg. 19.

Στρογγύλως, tereti figura, Plutarchus rotundè. Et apud Ariſtotem Rhetor. 2. Περὶ δ' ἡδὺ καὶ ἁβρὰ λέξεων, ἀσφαλὲς ἂν εἴη ἀφορίζειν στρογγυλότατα, aptiſſimè, admodum concinnè & rotundè.

Στρογγύλωσις, rotundatio pro exercitu. 1. Reg. 17.

Στρόθιλος, ὁ, ὁ, σπερμὰ πλατὺ ὡς καφελὴ, Heſyc.

Στρόθος, gratus, θεατὴς.

Στρομεῖα. Nicand. in Theriac. Στρομεῖα ψάλχων καὶ ὑμεναίων σμῆγμα. Interp. πὸν ἀφεδρὸν καμῶν.

Στρομεῖδης, turbinatim, in Epigr.

Στρομοειδὴς, στρομεῶδης.

Στρόμβος, ὁ, trochus, ῥόμβος ἡ βόμβος, rhombus quem ſcutica verberibus pueri verſant atque exagitant. Ho. Iliad. ξ. Στρόμβον δ' ὡς ἔσσυτο βαλὼν ὠκεῖ ἀ' ὀδύρμα πάντα, id eſt, δίνωμ ῥόμβον ἐποίησεν ὠὸν στρόφιον. Turbinem etiam Latini dicunt, quoc turben vt carmen, neutro genere protulit Catullus. Tibullus l. 1. Eleg. 5.

Nanque agor vt per plana citus ſola verbere turbo,
Quem celer aſſueta verſat ab arte puer. Virg. 7. Æn
Ceu quondam torto volitans ſub verbere turbo,
Quem pueri magno in gyro vacua atria circum
Intenti ludo exercent: ille actus habena,
Curuatis fertur ſpatiis: ſtupet inſcia turba,
Impubéſque manus mirata volubile buxum.
Dant animos, &c.

Στρόμβος, ſtrombus, genus conchæ, buccinum. Nicandi Interpr. στρόμβοι ἐλικοειδῆ σχῆμα ὄστρεον τῷ μυχωλίων, οἷς χρῶνται οἱ σαλπιγκταὶ, vt apud Poetam, dum perſonat æquora cõcha. Gaza apud Ariſtot. vertit cochleam, & turbinem.

Στρομβώδης, ὁ ὠὸν, σ. ικὸς, verſo, voluto, σφῆρα.

Στρομβώδης, ὁ, turbinatus, vt Gaza ex Ariſtot. in 4. hiſt. Anim. vt de cochlearum generibus.

Στρουθίον, paſſerculus, στρεῦδιον, apud Athen. lib. 2.

Στρυθία μικρὰ, mala ſtruthea, Hermolaus: mala ſtruthia: alij lil. 1. Dioſcorid. cap. 191. de cotoneis maliis, è quibus meliora ea ait quæ ſint κυκλοτερῆ, ι. vera cotonea, & minus villa & granda στρυθία vocari dicit. Ibidem Marcellus docet mala ſtruthia cotoneis cognata potius eſſe quàm eadem, nec aliud inter cotonea vera & ſtruthia diſcrimen eſſe oſtendere Dioſcorides, quàm ex forma, magnitudine & odore.

Στρουθίζω, ſtruthio herba lanas purgare ac candidas reddere. Dioſcorides libro ſecundo, capite ὠὸν εἰρύπου, ἐσθιόμενον ὠμὰ ἑφθὰ, id eſt, lanæ radicula cura: ræ, Ruellius & Barbarus. lanæ lanariæ herba radicula curatæ, Marcellus: qui docet ibidem στρουθίον, ſtruthium herbam eſſe quæ lanæ curanti ideò quæ herbam & radicem lanariam à pleriſque appellari. vnde στρουθίζειν, id eſt, ſtruthio herba lanas ad candorem mollitiem & purgationem curari, στρουθίον dicitur à Plin. radicula.

Στρουθίζω, ſtrideo, lamentabilem vocem edo. στρίζω, Eſaiæ 10. v. Latinè gannio habetur: dicitur autem ibidem de pullis aut qui pennas mouent, os aperiunt & quaſi ganniunt dũ eſcam à matre recipiunt.

Στρουθοκαμηλὸς, ὁ, ſtruthiocamelus apud Ælian. & Oppian. lib. de venatione.

Στρούθος, ὁ, paſſerculus, τὸ στρουθίον: & generaliter quæuis auicula. Στρούθιον ἡ γραῦς, radicula, ſeu lanaria herba eluendis lanis idonea

ldonea.Dioſcorid.libro ſecundo, capite 156.de natura eiuſdem.στρυθὸς χυλοῦ τὸ φύμα βρασχόντα, folia ſucco lanariæ herbæ madentia,Marcellus apud Dioſcor.libro 1.c.125.Plin.ſtruthij mali.

στρυθὸς-μηλέα,ſtruthea malus,Theophraſt.libro ſecundo hiſt. plant.capite tertio, vbi ait cotoneam malum aliquando fieri ex ſtruthea:ἡ δὲ στρουθὸς κυδωνέα.

στρουθοκάμηλος,ſtruthocamelus, auium maxima eſt,ſi tamen auis dicenda eſt. concoquit ferrum, vt ſcribit Alexander Aphrodiſ.in præfat.lib.primo Problem. ὁ στρουθοκάμηλος σιδηρᾶ πέττει ἐνίοτε καὶ.

στρουθοκέφαλος,ου,habens caput paſſeris.στρουθοκέφαλα ἐγκέφαλα,ſcetus exiti capite.Et στρουθοκέφαλος inter monſtroſos ponit Plut. ἐθελ πολυπ.

στρουθός,ου,qui pedibus ſtruthiocamelum auem imitatur,Cõm. Ariſt.in Auib.

στρουθός,ὁ,paſſer auis. Dicitur etiam Atticè σφυδών, Interpres Ariſtophan. in Auibus. Στρουθὸς μεγάλη, apud Ariſtophanem, in Auibus, id eſt, στρουθοκάμηλος ſiue στρουθοκάμηλος, ſtruthiocamelus,vulgò ſtruthio,id eſt,auis ſtruthio,vel ὁ στρουθός,confuſo articulo.Feſtus paſſerem marinum ſtruthiocamelum exponit:Marinus dicitur, quòd ex Africa in Italiam mari aduehebatur. Se non attollit è terra,ſed paſſis alis curſim volitant.Plautus:Vola curriculo iſtud marinus paſſer in circo ſolet.Lege Plin libro decimo, capite primo & duodecimo. Struthio animal eſt ſolitudines appetens, qui quum pennas habere videatur,tamen de terra alcius non eleuatur, Hieronym.in 13.Eſaiæ.στρουθὸν δὲ μεγάλον καμηλοπάρδαλιν ὀνόματι βοᾷ, Lucian.de Garamantibus loquens, Struthiorum magnarum humi ſerpentium venatus eſt.στρουθὸν κρεανομεῖν δοκεῖ φέρουσιν ἐς τὴν ἀγορὰν μόνον.Herodotus libro quarto,in bellum pelles ter reſtrum ſtruthionum Macæ ferunt.Sunt autem Macę populi Africæ.Pollux ſimpliciter στρουθὸν dixit, κεφάλῃ δὲ ἐμοιῃ, καὶ στρουθὸν ἄλλοις, αἰτὴ θαμέων μὲν ἀσπίδων ἐφάπτοντο.Quomodo & ſimpliciter στρουθὸς accipitur apud Theophraſtum hiſtor.lib. & capite quarto,στρουθὸς ὁ λιβυκὸς, Struthiò terræ Africæ incola,de aue libro quarto de partibus Animal. capite duodecimo,ſtruthio Africus, Caza:Lybicus, Idem. στρουθὸς ὁ ἐν λιβύῃ, ſtruthio Africa,ſtruthio Lybica,Ariſtoteles libro ſexto Animal.capite quinto,στρουθὸς λιβύων dicitur à Gabria in fabulis Æſopi. Στρουθὸς etiam idem quod στρύπνον, id eſt, radicula,ſiue lanaria herba.Theophraſtus hiſtor. libri noni, cap.decimotertij de papauere Herculeo,τὸ μὲν φύλλον ἔχουσι ὅμ στρουθὸς ἢ τὰ ὀδόντια λάμβάνουσι.Et Dioſcorides habet.στρουθὸς ὀνομάζεται φύλλα. Στρουθὸς in Mimis etiam obſcenam partem ſignificat à ſalacitate,vt ait Feſtus,paſſeris.Catulli paſſerem in ea ſignificatione accipiunt. Ea eſt ratio cur paſſeribus Veneris currum trahi dixerit Sappho, Κρῖνε ἴσπερ ζεύξασα κρόνοι δίος ἄρμα πτῆνες στρουθοί,&c. Et Hęſych. στρουθὸς, ὁ ἀκαιφερὴς ἢ λαγνὸς, ſalax.

στρουΐς,τος,ὁ στρουθὸς,ἢ ὄπισθεν,Heſyc.

στρουσάδες,inſulæ ſunt in Ionio mari,Etym.Heſyc.

στρουθὼν,ῶνος,ianitor,ὁ ἐπὶ τῇ στρουθᾷ ἱδρυμένος θεός,Pollux.Mercurij cognomen,quòd ianuarum cuſtodiæ præſideret. Ariſtophan.in Pluto,ἐξῆλθ᾽ τῶν θυρῶν στρουθὼν ἱδρυσάμενός μ. καὶ στρουθὼν δὴ ὦ τ᾽ρηγόδ᾽ ἥδὲ στρουθὼ. Στρουθὼ, aſtutus,verſutus,callidus,veterator,qui & contorquere verba & multis machinis res inuertere nouit,hoc eſt,ὁ εὐδὺς συμπλοκὴν ἢ στρόφιλλον ἔχων ἢ ἰσχνὰς, ὁ σοφιστής.

στρουφάλιγξ,γγος,ὁ,conuerſio,flexus,cardo,turbo,σύστροφὴ,vertigo. gener.fœminin.A pollonius libro quarto,& Iliad.φ. Aratus de helice,Μειοτὴν γὰ πᾶσα κέκλιται στρουφάλιγγι, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe,Cicero. Στρουφάλιγξ,caſſeus.Nicander in Theriacis, Στρουφάλιγγα κέκλιμένοι γάλακτος. Interpr.ὡ᾽μοῖς στρουφάλιδα λίγκρῃν, ὥν συρῷ περχὲν.Suid.στρουφάλιγξ ἐπὶ συστροφῆ.

στρουφαλίζομαι,μίλλομαι,ἴσπραμαι,ἀδραμίλλ.ισμαι,vertor,voluor.

στρουφαλίζω,μ.ίσω,σ.ικα,verſo,verto,circumago.στρέφω,Heſyc.

στρουφλὶς,idem cum στρουφάλιγξ.

στρουφὰς,άδες,ἡ,quæ circumagitur ſeu circumuertitur Sophocl. Trachin.δὴ δὴ σφῶν μ᾽ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσ᾽ οἵ᾽ ἄϋπνον Στρουφὰδες πλάθουσι. vbi Trachin. δὴ πᾶσι κυκλικῶς ἰσόρυντα λύπην χαρά, ὅσπερ φέλει ἄϋπνον στρουφάδες, vt dicat poeta inter omnes homines verſari & oberrare modo gaudia,modo mœrores ſicut rota illa ἀμάξης perpetuo motu circumuertitur.axem vocat ergo στρουφὰς ἄϋπνον καὶ ἄδυτον ipſas ἄξονας ἀεὶ συστροφῇσιν. Atatus de gruibus,στρουφὰς ἢ πολυμιτὸν ἀσκηθέντας,conuerſi(ordines) reuolando abſiſtunt Dionyſius Poeta,στρουφάσι δ᾽ εἰσὶ τὰς reuolutionibus verſantur.

στρουφὰς,ὰ,σ.ικὸς,verto. Actiu. Accuſatiu. inferius per α, in prima.

στρουφὰς,τὸ, ἢ ἀγκυρα, ἢ στροφὶς, ἢ ἀθεμιγγὲς,&c.Lucianus:vbi per στροφὶς forſan intelligantur στρόφοι Homerici aut funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur.

Στρουφεῖον,in theatro pars illa in qua erant heroës indigerati,aut in bello aut mari mortui,ſ ol.

Στρουφὶς,ῖδος,ὁ,cardo oſtij,id eſt,στρόφιγξ. ſummus dorſi ſpondylus,ſcilicet quòd in eo caput circumagatur,cui & ὀδοντοφυὴς nomen.οἱ στρουφὶς τῆς θυρᾶς,valuarum cardines, Theophraſt. libro quarto,hiſtor.plantar. Διὸ κ᾽ ἐν στροφίσι ταῖς θύραις ἐπιλείνεις πουόϊν. Στριφεῖς,vertebræ,σπόνδυλοι,Pollux.vocantur etiam στρόφιγγες.

Στρουφὸς,ὸν,ἡ,verſio,verſura ſiue verſatio,flexus:ἀπὸ τῦ στρέφω,ὀγκώλιον στρουφὸν,cetuicis flexus. Pollux libro ſecundo, Ὀνομάζονται ὃ οἱ σπόνδυλοι,οἱ στρουφὸς,ὅσα πλὸ τὸν αὐτοῖς τὸ περχὸν στραφῶν. Στρουφὸν,etiam dicitur quum equus à ſeſſore in obliquum flectitur,id eſt,πλαγίασις,κάμψις,flexus. Xenophon in Hipparch.διὸ δ᾽ ὑπακροβόλιον ἐν ταῖς στρουφαῖς, oportet autè ſenſim equum retinere ánte flexus.vide στριφὸν. Στρουφὸν,conuerſio quaſi reuolutio, vt apud Platonem de Legib. στρουφὰ αὖρών, tempeſtatem conuertiones atque mutationes. Στρουφὸν, in fabulis vocatur τὸ κύκλου σύστημα,atque ij verſus quos Chorus ad populum ſpectatorẽque conuerſus pronunciabat atque decantabat in altera parte theatri. Strophe verò aliquando deorum laudes continebat,tùmque ἀνθ᾽ ᾧ στροφὴ inſcribitur : cui reſpondet ἀντωδὴ ἢ ἀϊπστροφή. Commentar. Ariſtophanis in Nebul. τὸν ἀδὼ ἢ ὁ στροφὴ ὁμολογοῦσιν, ὅτι τὸ στρουφὸν τινα παιδείαν ἢ χορὸν τὸν ἀφῆς εἰδ᾽ ἑκατὰς ὁρᾶν ἢ ἀδὼν εἰς ἕτερον ἀφορμὸν μέρος. ἔστι ἢ ἰὰς ἐπιπτολέσεων εἰς θεοὺς ἢ ἥρωᾶ. Alibi verò, ὅτι ἢ ἁπλῶν ἀνὴρ τὸ ὑπακροβόλ᾽ ἢ εἰδ᾽ αἰσπαπίστροφὸν ἐδιδάξει, ἢ σφῆς ἢ ἄλλοις ἀπεριφάτοι : ἢ τὸ ἐκκλείτε στρουφὸν.ἰῶ ἢ τὰ ἰαμβεῖα ὑπερμέτρα.ἢ τὰ τῶν ἀϊπστροφῶν κατδόντες,πλὴν ὑπερμέτρων σπίλεγε ἰόων εἴχων. Mufici κάμπας,id eſt,flexiones,vocant τὰ στροφὰς, ἢ ἀϊπστροφὰς, ἢ ἐπωδὰς,idem ibidem. Στρόφη, ſtropha,ὑπόστροφη,ὑπόστασις,ἐπιδιάστασις,cunctatio ſubdola,tergiuerſatio fraudulenta,ſallacia, ludificatio Cicer.Hinc vulgò *truſe & truſericume fornette, & vne truſſe & truſe.* Nazanzenus in Orat. dixit λογεῖον στρόφας, argutiarum verſutias. Galenus, ὑπ᾽ ἐκείνων δὲ τῶν αὐτῶν στρόφων καὶ τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα.

στρόφαλος,ὁ,cardo oſtij,ὁ στροφεὶς, ἢ θυρωὸς :ἀπὸ τῦ στρέφω.

Plutarchus in Romulo, συλᾶν τὸν στρόφαλον ἐκέλευσε dixit,id eſt,portarum cardines.

Στρόφαγξ etiam à Pherecrate apud Pollucem dictæ ſunt vertebræ, id eſt, σπόνδυλοι ἢ στροφεῖς, quia ὅτι τῶν στρόφων τὸ περχὸν, id eſt,cernicis conuerſionem & flexum, conſtituerae ſunt.

Στρόφιγξ, etiam verticula ſunt epiſtomiorum in aquæductibus & ſalientium ſigillis.Commentar. Ariſtophan.in Nebulis,Λέγεται ἢ στρόφιγξ ἢ τὰς σωλῆνι ἐμβαλλόμενον, ὡς τὸ πλῆθος ὑπίχῃ ὅτε τὸ ὕδωρ, ἢ αὖ πάλιν αὐτὸ ἐκφέρῃ. Στρόφιγξ quoque tranſlatè ponitur, vt γλώσσης στρόφιγξ,id eſt,linguæ verſatilis volubilitas:cùm,vt in epiſtomis verſo verticillo aqua effluit & ſiſtitur, ſic verba linguæ artificio erumpunt aut cohi bentur. Ariſtophanes in Ranis, ἀλλὰ ἐμὲν βδύσαιμεν, ἢ γλώσσε στρόφιγξ, ἢ σωσίσει, ἢ ρυκπῆρες ὀφθαλμὸν,ita tamen intellexit Interpr. Στρόφιγξ, inquit,ἀπὸ τῦ στρέφειν αὐτὸν ἢ πανοῦργον ἄνθρωπον.

Στρόφιος ἱμὰς τῶν,apud Euripidem, ſororum volumina ἢ συστροφὰς.

Στρόφιον, τὸ, Suidæ στρεπτὸν λίθου ζωάριον, teres zona. Ouidius 2. Faſtor.

Dat teretem zonam,qua modò cincta fuit.

Talis erat zona ſacerdotalis, quæ ζώνη διακλίνου ὑπερωμένη dicitur à Ioſepho lib. περὶ ἀρχαιολογίας.Pollux muliebrem zonam ita vocari ſcribit,τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον ἄτε τὸ ἐνδύνειν, ἢ στρόφιον ἀνώνυμον, ἃ ὁ ζώνας, ταῦτα ἢ στρεπτὸν appellabant.Ariſtophanes, ὁμοῦ τὸ στρόφιον λυθὲν, τὸ καλὸν μου ἐξέπεσεν.Scio etiam ſtrophis,id eſt,zonulis faſciolisque vſas eſſe eum mamillari, vt vocat Martialis, ad cohibendas ſororiantes mammas ac turgentes papillas, ſinuſque & pectoris conſtringendam laxitatem.Cicero de Aruiſpic. Reſp.P. Clodio obiicit,quod à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis purpureſque faſciolis, à ſtrophio, repente factus ſit populàris. Carullus Argon.

Non tereti ſtr ophio lactantes vincta papillas.

Idem in Epithal.Iuliæ

-tibi virgines zonula ſoluunt ſinus.

Vnde de talium artificibus eſt apud Plautum in Aul. ſtrophiarij aſtant, ſemizonarij. Strophis item vtebantur circa caput in redimiculis, ἢ ὁ τῇ τῦ στρεπίου ἀναδέσει, id eſt,

coronarum redimitu Solino. Estque apud Herodotum, ὁ ἀφέστιον καὶ ἀπόλεμον, imò etiam coronis hoc nomen tributum est. Plinius libro 21. capite secundo de coronis loquēs: Tenuioribus vtebantur antiqui, strophia appellantes: vnde nata strophiola. Quin & vocabulum ipsum tardè inde communicatum est, inter sacra tantùm & bellicos honores coronis suum nomen vindicantibus. Στέφιον ἐρίου Galeno 10. Meth. hapfus lanæ Cellō, πλοκὴ ἐρίου siue πόλυμμα, ὑφάσμα, ἢ πλέγμα, vt suprà annotauimus in voce Πίλημα.

Στροφίδιος, ὁ, conuersio. Item volumen & spira vt πλεκτὰ ἐμάτια Euripidea, apud Eurip. in Androm.

Στρόφιος, ὁ, versatili vertutia prædi ustō ἐπὶ τοῖς στρόφασι. μεταφορικῶς λόγ τῶ σοφιστῶ. Aristophan. περὶ ἐρίου, ἀγανάκτ. μισολοιχάς, id est, versutus, veteratorꝰ, id est, ἄστροφος ἢ δόλιος.

Στροφολογία, ttrophologia, conuersio dictionum, Budæus in epistol. prior.

Στροφόομαι, torminibus vexor & laboro. ὁ στρεφόμενος ἔπασθε, in Hippiat.

Στρόφος, ου, ὁ, dolor intestinorum, quod tormen Latini vocant, vel tormina potius in numero multitudinis. Cornelius Celsus de signis aquæ intereutis loquens, capite 6 exto, libro secundo. Eiusdem morbi nota est, vbi circa vmbilicum intestina torquentur (στρόφοι Græci vocant) coxæque dolores manent, &c. Alibi tamen δυσεντερίου vocant tormina. Lege Hippocrat. Aphorism. vndecimo, libro quarto. Στρόφος, cincinnus, cirrus, fimiculus tortus, lorum, χρονίοι ὀστραμβώσεις, ὅπου ἐλικοειδὲς ἢ ἰμὰς τοιοῦτος, Hesyc.

Στρόφος, idem. στρόφοι dicuntur verba ac sermones contorti, inuoluti & dolosi, συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι.

Στροφώδης, ὁδ, torminosus, torminibus vexatus, quem tormina exruciant, qui patitur vertigines, qui patitur tormina Ruel. & Marcel. apud Dioſc.

Στρυφνὸν, apud Hippocratem ἐπὶ αἱμοῤῥοΐδων ἢ συρίγγων, pro τὸν τι exponit Galen.

Στρύμαρρος, furiosꝰ ia venerem concitus, Gal. in Glos. ὁ μανικῶς ἐπιτηδῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια.

Στρύπος, ligum in torculari quo premuntur vuæ, ξύλον μεγαλυνηθὲν ἐν ταῖς ληναῖς ἀφ᾽ οὗ τὰ σταφυλὰς πιέζουσιν, lignum quod prelo subiacet, aut ipsum prælum, Hesyc.

Στρυφνὸς, ὁδ, acerbus, rigidus, faciens obstupescere dentes, durus, austerus, astringens. στρυφνὸς χυλὸς, sapor acerbus, Theophrastus libro sexto de causis plantarum. τὰ δὲ σὺν τῷ χυλῷ ὑποδυόμενα ἡδέσματ, οἷον γλυκὺ, λιπαρές, μυσπρὸς, στρυφνὸς, ὀξύμελ, ἁλμυρὸν, πικρὸν, ὀξὺ, ἢ τὰ τοιαῦτα ἴδια, id est, saporum genera facile est complectiexempli gratia, dulcis, pinguis, austerus, acerbus, acris, salsus, amarus, acidus. στρυφνὸς οἶνος, acerbum vinum, libro quinto Dioscorid. capite decimo. vbi ab austero distinguitur. στρυφνὸς αὐθρωπος, homo austerus, apud Xenophontem. Et apud Suidam, παῦσον ἀπὸ στρυφνοῦ ἢ φαύλου ἔθους, ἀπὸ τῆ σκληρῆ. συνοῤῥυσι τὸ δέρμα ἢ ψυχρόμενον ἢ πιόσητος ἀπὸ στρυφνῆς ἀβρέπος ποτωμένου δέρματ, δῆ τὴ ἢ τῆ πυκνοτέρων ἐν ὕδατι τῆ συπλεγεῖ ἐν τῷ ὕδατι. Galenus libro primo ad Glauconem, Denſatur cutis aut frigore aut qualitate affatim ſtringente, velut in eo qui aluminoſa aqua ſe lauit. ἄκαιθ ἢ στρυφνὰ, ſpinæ rigidæ, Ruell. ſapore acerbo, Marcellus libro quarto Dioſcorid. capite 16. στρυφνὸς & αὐστηρὸς differunt, id eſt, acerba & auſtera: nam acerba ſunt aſperiora, id eſt, τραχύτερα, quàm auſtera, Plato in Timæo. Lege Gal. ſimpl. l. 1. circa finem.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas, quam gignit minor ſiccitas & largius frigus, vt docet Alexander Aphrod. Problem. 70. lib. 2. Problem.

Στρύχνον. Theophraſtus de cauſis plantarum libro tertio, capite 21. Συμβαίνει γὰρ ἐν τούτοις τὸ στρύχνον αὐξάνεσθαι, διὰ τὸ μὴ πα σωπτᾶσθαι τὰς ὄψεις. Gaza vertit pendulam racemi, cùm vuæ pediculum ſiue racemi petiolum ex quo dependent acini vellet exprimere, quod μίσχον Græci dicunt. Legendum verò hoc loco non στρύχνον, ſed βοτρύχιον, id eſt, cirrus ſiue cincinnus, qui in vite ὀλόξ, & clauicula à Cicerone dicitur ſiue capreolus à Varrone, id eſt, coliculus, inquit, viteus intortus, vt cincinnus.

Στρύχνος, ου, ὁ, ſolanum, genus herbæ, de qua Dioſcorid. libro quarto, capite 71. 72. & 74. vbi de eius ſpeciebus à Celſo ſolanum Latinè dicitur. Cælius Aurelius στρύχνον vocat vuã lupinam, Chronicòn libro primo & ſecundo. Reperitur & genere neutro στρύχνον. Dioſcorid. libro quarto, ὅσοι δὲ ἕτεροι στρύχνοι, ὁ ἴδιος ἀλκεκέγγου καλούμενοι ἢ φυτάλλα, &c. eſt & aliud ſolanum, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt, veſicariam, aut phyſalida vocant στρύχνον μανικὸν, ſolanum manicũ, id eſt, furioſum, à furore quem facit dictum, Dioſcorides libro quarto. στρύχνον μανικὸν ὃ ἢ θυόκνον καλοῦσι, ſolanum manicum quod & doryenion vocant: genus herbæ eſt veneno-

ſæ, idem libro ſexto, capite primo, & capite ſeptimo. Idem στρύχνον ὑπνωτικὸν, ſolanum ſomaticum, Dioſcorid. libro quarto genus eſt fruticis. στρύχνος κηπαῖος, hortenſi ſolani, Ruel. ſtrychno ſatiuo, Barbarus: latiuæ veſicariæ quam ſtrychnon vocant, Marcellus libro tertio Dioſcorid. capite 1. στρύχνος herba habet vim refrigerandi, & reſiccandi, ſed lucer, Gal. ad Glauc.

Στρώμα, ατος, στρόμα, ſtragulum, στρωμὰ, omne quod ſternitur, inſternitur, ſtratum, teges, tapes, σκεπασμα, σπύρια. Ariſtophanes τὰ στρώματ ἐκφέρειν. Vide in Chiliad. Eraſm. Mileſia ſtramata. Themiſtocles dixit λόγον τὸν ἀνθρώπου τοῖς στρώμασι ὁμοιότατον, id eſt, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe: nam quum illi extenduntur formæ figuræque apparent: contra quum contrahuntur: itidem & in ſermone hominis, Plutarchus in Themiſtocle. ὡς στρωμάτων lege Athenæum libro ſecundo.

Στρωματιὰς, ᾶδος, ὁ, idem quod στρωματόδεσμον. vide Poll. libro primo, capite 19. videtur autem intelligere Pollux veſtem liquam futilem in qua ſolebant ſtragula deponi ac colligi, quales erant etiam οἱ ἐξ ἐλάτων φάσκωλοι ἢ θύλακες, qui ibidem memorat ſeu ſacci quidam ex pannis lineis aut laneis conſuti, in quibus ſtragula, ſeu veſtes ſtragulæ ſolebant reponi, ac funiculis obligari in modum faſciculorum ac ſacinarum. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto, capite ſecundo, de arbore quadam κουκοφόρῳ dicit eius fructum τὸν στυφλὸν μὲν ἢ σφόδρα σκληρὸν εἶναι ἢ ἐδὼ κρίσεις τοιοῦτον, ὥστε εἰς τὸ στρωματοῦ γὰρ διαπεμπόμενον, ex quo annuli ornantur, quod vſus eſt in colligandis ſtragulorum pictoribus faſcibus, Plin. Theophraſti hæc verba ſic interpr. libro 13. capite nono, lignum intus grande firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos, vbi velares annulos videtur circere eos qui velis annectuntur, vt funibus per eos traiectis poſſint expandi. quoniam verò στρωματὶς erant διαπόρπολοι, deo ad alia quoque transfertur vocabulum iſtud: piſcis enim quidam στρωματὶς dicitur: quia eius tergum virgis auratis coloris variatum eſt: Athenæus libro ſeptimo, itidem Clemens Alexandrinus quidam ſuos libros inſcripſit στρωματεῖς ob varietatem argumenti, vt ipſe etiam indicat in libro 4.

Στρωματοβόσκω, ἴσω, ἔσομαι, inſterno vt iumentum, ὑποστόρνυμι, Hesychius.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ, Heſychio eſt conuiuium quoddam collatitium quo ſibi ipſis præbebant ſtragula & ſtramenta.

Στρωματόδεσμος, ου, ὁ, ligamen ſeu vinculum quo veſtis ſtragulum conſtringitur faſcia, qua ſtragula conuoluta ſolent colligi: ſignificat etiam faſciculum veſtis ſtragulæ ſeu veſtem ſtragulam vinculo aut faſcia aliqua colligatam, ſtragula conſuta & colligata: dicitur etiam στρωματόδεσμος maſculino genere pro eodem.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, ſtratum, lectus, στρῶμα, κλίνη, κώτη, ſtragulum, ſtrus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra. Xenoph. μένοι στρωμνὰς πολλὰς, ὑποβολὰς τὰς κλίνας ἢ τὰς ὑποβολὰς ἐκ ταῖς κλίναις ἐκποδίζειν, id eſt, culcitras. εἰς στρωμνὴν ἢ ἀμπχόλιν, ad veſtem & ſuppellectilem, ac cæterum cultum & ornatum, latare. in Themiſtoc.

Στρώνυμι, μι, ὁσω, σω, ἀόρ. ἐστρωσα, &

Στρωνύω, idẽ ſignificat quod στρωτῆρ & στρέπυμα, ciuſdẽmq; ſignificationis deriuata nimirũ ex στρῶ ſyncopato: futurũ autem ſuum mutuantur tanquam à στρώ, vnde στρώσω. Xenoph. Paſ. 8. ἐκ τοῦ κλίνω στρώννυω, στρῶτζω μασιεῖν, vt Cicer. quoque dicit, triclinium ſternere, Particip. στρώσας, item στρωτὸς quo vtitur Plutarch. in Artoxerx. κλίναι ἢ στρώσται ἢ ἐδὼ στρωννυσάς τοῦ ἐφ᾽ ἑᾶς ἑ μεγεθυνόντων Ἑλλάνων ὑπερφυνῶντων lectis miſit et qui lectos ipſos ſternerent, perinde ac ſi Græci ſubſternerent diciditſſent, hoc autem hominum genus ab inſternendis lectis στρώτας appellabant: ſicut Latini ſtratores ab inſternendis equis.

Στρώσις, pro lecti ſtructura & compoſitione, vide στρωτῆρες.

Στρώσις ἀδ᾽ὸς, ſternendarum viarum munus, ſtratura viarum Suet. in Claud.

Στρωτὴρ, ῆρ, ὁ, ὁ, trabs parua, crates, tegmentum ex papyro in ſinis & tuguriis: alij dicunt tectum ex virgis, Etymolog. Pollux, ὀνομάζω δὲ τὰ στεγοσκεπῆ κόνα κωσσινίσιον οἱ στρωτῆρες, καλούμενα. Ariſtophan. ἐκ βαλλανείων, ὅπου ἐγὼ στρωτὰς ἀνδρῶν ἔπτοσ. Strapontes Stuidæ ſunt, τὰ μικρὰ δυάδια τὰ ἐπάνω τῶν δυκῶν τοῦ μεγάλου, alij pro δυκῶν legunt δουρδύκων vel δυρδύκων, trabiculæ Virruu. tigella tranſtierſaria, vulgò ſolines & ſolmeanx.

Στρώτης, ου, ὁ, ſtrator, peculiariter de lectorum ſtratore, ſeu lecſterniatore, vt Plautus dicit, Tu eſto lectiſterniator, ſtu arguitum eluito. Latini ſtratores ſolent appellare qui equos ſuorum dominorum inſternunt quos Græci ex eo quod dominos in equos inſtratos attollant ἀναβολεῖς vocant Aeſ. Spartian. in Caracalla, quum illum ſtrator eius in equum leuare

Vlpia-

ulpian. in Pand. de officio proconſ. Nemo proconſulum ſtra ores ſuos habere poteſt.

στής, οῦ, ὁ, ſtratus. Heſiod. in Theog. στρωτὸς τὸ λιχνίσκιον. στρωτὸν di itur quod quocunque modo ſtratum eſt.

στρώφω, verſor. στρέφομαι. Heſiod. ἔδη κυσίν τε ἀίδρασιν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶσαι, ἠ ἀνὴρ ἑτέρῳ verſatur, σκαλεύεται.

στρώφων, ονος, ὁ, &

στρωφός, circunflex. verto, neo. πόθον, κλόθον, θέσις, στρόφος, Heſych. Aratus, ἠ μύες ὑμέων πασὶ στιβάδα στρωφῶντες, etiam mures domeſtici lectulum ſternentes.

στρώφη χρυσοῦ, cruſtæ auri.

στυγνοφορέω, ἠ ἤ, odio habens viros. Amazonum epithetum. Æſchyl. in Prometheo dixit, ἀμαζόνων ἑκατὸν συγνοφορ, oſorem virilis ſexus.

στυγέω, με. ἠσυμαι, σ. ηκα, odio ſum, paſſiuè. συγέσθαι, inuiſum eſſe. συγούμενος, λυπηρὸς ἢ μισητὸς ἄξιος, Interpr. Sophocl. in Trachin.

στυγερός, ὸν, querulus, triſtis, odioſus moleſtus, grauis, φεικώδης, terribilis, horribilis, βδελυρὸς, μισητὸς, φοβερός. vnde συγερὸς πόλεμος. & συγερὸς ἀκάστος, Euripid. συγερὸν ὄδιον, Homero, id eſt, difficilis & modeſt a expeditio: & συγερὸν νόσος, grauis morbus. Iliad. & συγερὸν ἄεθλον, horrendi & tremendi. Et in Odyſſ. συγερὸν θέσπισμα, id eſt, φοβερὸν, συγερὴ πόσις grauis pœna. Apollon. Rhod. συγερὸν ἀκτὸν, idem Apollonius. συγερὴ γόησις idem. συγερὰ πάθη, Ariſtophan. Συγερὸς, aliquando δεῖνα πάσχων, miſerabilis. Apollon. 2. Argon. ἅ πάϊ φρεσὶ σῇσιν συγερὰ πατρὶ δόμῳ, vide Στυγ.

στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

στυγνάζω, ω, ὁ, cum odio aſpiciens, ſ. vultuoſus, triſtis. vnde συγνάζων Heſiodo, id eſt, inuidia inuiſo aſpectu cernès & toruis oculis.

στυγνόπους, ingratus aſpectu, in Epig.

στυγνός, ὸν, φοβερὸς, horridè.

στυγνόω, με. νόσω, σ. νωκα, odi, uor. Actiu. Sophocl. συγνῶ σε τὴν θεὸν, odi tuam timiditatem. εἰσὶ δ' οἱ σάφρονας δεῖν φιλοῦσι, ἠ συγνοῦσι τὸν κακὸν, idem. Iliad. ὃν δ' ἐμὲ μᾶλλον συγνεῖ. Στυγνὸς, ἀλύσκων, φρίσσω, horreſco, tremo, metuo, βδελύσσομαι. Iliad. συγνὴ δ' ἠὼς ἐπέλυτο ἱερὸν φάος. Rurſus Iliad. ἠ μὲν γὰρ ἐγὼ δ' ὑπερ πειμαίδη, πὶ τε συγνὸς ἠὼς, id eſt, quem formidant tanquam fortiſſimum. Στυγνὸν, τὸ συγνάζον, λυπηρὸν, triſtor. Apollonius ſecundo, οἱδ' ἐ συγνὰ εἰσὶ νοητὰ, triſtati ſunt, ſ. συγνάσθαι, ὑπολαβεῖν. Heſiodus interpres etiam pro τιμὴ, id eſt, honoro, capiunt.

στυγνὸς, τὸ, odium, Eurip. in Oreſte.

στυγνὸς, ὸν, ὁ, triſtis, odibilis. συγερὸς, μισητὸς & horribilis, φοβερός.

στυγνότης, οῦ, ὁ, idem. συγητὸς, odioſi, Paulus capite tertio ad Tit.

στυγνὸς δόμος, apud Soph. inferi ἠ τὰ κάτω.

στυγνός, η. σον, σ. νωκα, triſtor, triſtitiam fero, moleſtia vincor, χαλεπαίνω. Matth. capite 16. ὁ ἀγαθὸς συγνάζων, cælum triſte. Marci capite decimo, συγνάσας δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ, triſtatus, mœſtus factus, ἀνωνίζω. & Matth.

στυγνός, ὸν, ὁ, triſt s, mœſtus, moleſtus, λυπηρὸς, συγερὸς, λυπηρὸς. Sophocl. ὡς τῆς ὑβρίσθη συγνὸς ἐκ λιμένος, id eſt, moleſtis iniuriis. ὄμμα συγνὸν, oculus triſtis. Baſilius in epiſtolis. συγνὸν & ἰδεῖν contraria, in Epig. συγνὸν βδελυκτὸν, Soph. in Trach. triſtis Euriſtheus, Cic. Tuſc. 2.

στυγόω, ῶσω, ἡ, mœror, mœſtitia, horriſica triſtiria, ærumna Athen.

στυγόφρων, ονος, ὁ, ἡ, mœror, mœſtitia, horriſica triſtiria, ærumna Athen.

στυγόφρων, ονος, ὁ, ἡ, mens quæ odit concubitum & coitum, in Epigramm.

στύγος, ου, τὸ, odium, in Epig.

στύγω, pro συλῶ, vnde συξασα, odio perſecuta, & ἀπεύξασα, in Epigramm.

στυλάς, Columella, eſt & pars nauis ἠμιστὰς teſte Heſych. quod nares ſiue naſi foramina diſcriminat. Poll. τὸ ἢ τὰ πρωθήκια ἠμιόνου ἄσσα παγχίον, μόνος, ἠ διάφραγμα, ἢ σωλὴς.

στυλίσκος, ου, columella, Hero.

στυλίτης Suid. δ' ἐπὶ κίονι ἐσιδρυθεὶς.

στυλοβάτης, ου, ὁ, ſtylobata Vitruuio. Eſt verò ab ipſo ſolo & fundamentorum ſubſtructione veluti perpetuus paries qui columnarum baſes excipit: ob idque à columnis, quæ conſcendunt hunc murulum, ſuſtinendis, συλοβάτης appellatur, vulgóque *piedeſtal*: cuius pars retilitens circa baſin columnę, ſcamillus quaſi ſcabellus aur ſcamnulus nominatur ab ipſo Vitr. Sunt verò Tuſcani ſtylobatha, Dorici, & Ionici præcipuè. Quare Pollux meritò arguendus indiligentiæ. Scienim ſcripſit lib. 7. ἠ συλοβάτης, ἠ τὸ σφαιικὸν κίονος βάσις. σπανὶ δ' ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν.

στύλος, ου, ὁ, columna, κίων Polluci, ſtylus: pertica. Chryſoſtomus vocat Petrum & Paulum οὗτοι στύλοι τῆς ἐκκλησίας, Eccleſiæ columnas. vtitur & hac voce Paulus in epiſtol. ad Galatas. στύλος pro graphio etiam accipitquo in tabulis cereis exarabant, apparet ἐκ συλοειδὴς quod Galeno idem eſt quod γραφιοειδὴς.

στύμμα, τος, τὸ, genitalis membri arrectio, ἔντασις τοῦ αἰδοίου, Euſtat. Iliad. χ.

στύμμα, τος, τὸ, ſpiſſamentum Columellæ. Dicitur καὶ τὸ σύφαρ. Sunt verò στύμματα ſiue ſpiſſamenta quæ oleis, ſuccis, vnguentiſque admiſcentur odoramenta imbecillia, vt ea liquidiora per ſe ſpiſſeſcant, & ἐκ τῆς ἡδυσμάτων odorem ac ſuauitatem facilius ſuſcipiant, conſeruentúrque diutius. Sunt hæc præcipuè facultatis aſtrictoriæ, cuius vis eſt ſpiſſare: vnde & στυπτικὰ ſiue ὑποσύφοντα eſſe dicuntur talia. Ἡδύσματα verò, odoramenta ſunt valida, quæ ſolùm odoris conciliandi gratia, poſt στύμματα ſiue ſpiſſamenta vnguentis, tabiúſque poſtremò parua copia adiiciuntur. Vnde poſtea vnguenta ἡδύσματα dicuntur ab Hippocrate. Verumque genus odorum his complexus eſt Theophraſtus lib. περὶ ὀσμῶν, λέγων ὅτι ὧν τὰ μὲν ἁπλᾶ ἐστι, τοῖς μὲν ὑποσύφουσι τὸ ἔλαιον, τοῖς δ' ἢ τῷ σμίλακι ἐκ τούτων ἐμπιπτώσας. ὑποσύφουσι μὲν οὖν ἐστι τὰ πλεῖστα μᾶλλον πὼς ὁμιλῶ, ἄσσα τὸ ἔρια πὼ βαφῶ. Adiicit etiam ὑποσύφειν δὲ πᾶς ἀδιαιτήτους τῇ ὀσμῇ ἀλλὰ ὅ τι ἂν ἐμβάλωσι, ἀφ' ὧν βάλλουσι πὼ ὁσμὴ ἀπόλυσιν, &c. Dioſcorides in Amaracini compoſitione, oleum omphacinum & balaninum per xyloballamum, iuncum rotundum odoratum, & calamum ſpiſſari quidem, hoc eſt, εὐῴδιμα tradit: odore autem imbui, hoc eſt, εὐωδιάζειν, per amaracum, coſtum, amomum, nardum, carpobalſamum & myrrham. Verba Dioſcoridis hæc ſunt, σκιάζεται δὲ διὰ τὸ ὀμφάκινον ἐλαίῳ καὶ βαλανίνῳ ξυοβαλσάμῳ, κρίνῳ, καλάμῳ, ἡδυσμῷ μίξαι δ' ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρπωβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ. Eſt igitur inter στύμματα & ἡδύσματα differentia præcipua, quòd ſpiſſamentis vnguenta corpus accipiant craſſitudinémque talium odorum mixtura atque teperie: Hedyſmatibus verò ipſa excitentur, acutiora fiant & ſuauiora. Illa odorem in corpore cootinent: hæc ipſum conciliant. Harum vocum aliquando vna poſita ſubauditur altera: ob rei affinitatem & coniunctionem, non tamen indiſcretam. Poteſt enim ipſa per ſe alterutra ſubſiſtere. Sic Galenus στύμματος nomine & ἡδύσματα comprehendit libro ſecundo, κρ' χθ', vbi ait, τὴν ἐλαιφοδῆ τὰ ἁπλᾶ ἐσιδιαι μίξαι χωθῆ συμμέτρων, ἀ' ὅσῳ ἂν θᾶσσι ἢ τὰ ὑδατῆς ἔσκιαι, ἢ τὰ μίκρα πλείονῳ χρόνῳ διαφθεῖραι ἀπεῖη τὰ σκιαζόμενα. Contra verò Hedyſmatis nomine & ſtymma ſiue ſpiſſamentum intellexit Plinius Libro 13. capite primo, de vnguentis loquens: Ratio faciendi duplex, ait, ſuccus & corpus. Ille olei generibus ferè conſtat, hoc odorum. Hæc ſtagmata vocant, illa hedyſmata. Quibus oſtendit ſtagmata appellari, quibus inſtillatur oleí liquor: vnde & liquida vnguenta στακτὰ μύρα dicta ſunt, vt in voce Στακτὴ iam obſeruatum. Hedyſmata autem odores qui vnguento corpus ſuggerunt. Verùm Hermolaus rectàm lectionem corrumpens, pro ſtagmata ſtymmata ſubſtituit. Spiſſamenta verò, propriè ad continendum odorem nō autem conciliandum vnguentis oleisque adiici ſolere, ſatis innoteſcit ex his verbis Galeni libri tertij, ἡδὺ δ' ὑπνώδη τὸ ἔλαιον, ὅταν ἐν τῷ ἀποκεκρυμμένῳ ἀγγείῳ τὰς ἡδύσεις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα παρασκευάζοντες ποιοῦσιν, ἔνιοι τῶν πολλῶ χρόνῳ διαμείνας τὸ ὀδῶδες ἐνδέξῃ. Porrò duo diſtinctæ ſunt in talibus, ſpiſſitas ſiue ſpiſſitudo, id eſt, craſſitudo: quæ σύμμετρος eſt: ἡ δὲ στυμμάτων opus & gratia atque ſuauitas, quæ eſt ἡδύσματα ſiue ἡδυσία, quam efficiunt hedyſmata. Itaque ita ſecreuit Dioſcorid. in Nardino vnguento, ὅτε τὸ πολὺ ἢ μάγιστα τῆς βαλανίνου ἐλαίου ὀμφακίνου, ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοῦ τε ἐλαίου, χρῖσθαι, ὅσῳ ἢ τῷ ἡδυσμάτων κέσθαι, ἄμωμον, νάρδου, σμύρνα, βάλσαμον. Quod in Cinamomino ſic extulit, κατασκεύασον ἢ τὰ τε ἐλαίου βαλανίνου καὶ στύμματα ξυοβαλσάμου, κρόκου, κρίνου. ἡδυσμάτων ἢ, κινναμώμου, βαλσάμου κασπού, &c. Lege Aëtium nono, capite 49. Columel. capite ſeptimo & 46. libro duodecimo. Rurſus Galenus libro primo, περὶ δ' ὑπνώδη capite ſecundo, vbi & ἡδύσματα ἀπὸ τῶν ἐλαίων ἡδυσμὸν ſiue ἡδυσμῶν, oleum odorum mixtura temperatum & conditum. vide & in voce φύλλον & ὑποσύφειν.

στυμνὸς, durus, σκληρὸς, Heſyc.

στύμος, ου, ὁ, truncus, στελεχὸς, καυδὸς, Heſyc.

στυμφαλίδες, genus auium in lacu circa Stymphalida, Etymologie. vide Ælian. στυμφαλίδες ὄρνιθες, Apollonius ſecundo, πολλαὶ δὲ ὄρνιθες στυμφαλίδες ἔδοσι νέμοις ἀπάσας, &c. Plinius libro vndecimo, capite 37. In capite paucis animalium, nec niſi volucribus, apices, diuerſi quidem generis. ſtymphalide circo, &c. Stymphalidem fuiſſe puto hanc auem, quam in aula Caroli imperatoris diu nutritam Theutones vocarunt *vogel heinl*, id eſt, auem exoticam & paganam, aliſque onocrotalum Maclinienſem dixerunt. Meminit etiam Pauſanias in Areadicis ſtymphalidis, id eſt, cieoniæ nigræ quibuſdam.

στυμφαλὶς, &

στύμφακος, ἡ, ἡ, ἡ readiæ ciuitas & fons.

Στύξ, γός, ἡ, Styx fons ad Nonacrin Arcadiæ cui⁹ aqua lethalis ob insignem frigiditatem. Plinius libro 30. capite vlcimo, Vngulas tantùm mularum repertas (At Plutarchus φασὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἀσινοῦ ὑγκοῦ τοῦ ἀσίνου vngula hoc asseruit, & in Alexandro habet θ᾽ τὸ χωλόν: cui astipulatur in historiis Ioan. Monachus de Alexandro loquens) neque aliam vllam materiam quæ non perroderetur à veneno stygis aquæ, cùm id dandum Alexandro Magno Antipater mitteret, memoria dignum est, magna Aristotelis infamia excogitatum. Hinc locus concessus fabulis. Nam & Στὺξ infernorum palus fingitur. Homerus Iliad. 3. ὤμοσε καὶ ὕδατος ἱέρωσε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Lege Interpr. Odyss. κ. κακωτὸς δ᾽ ὑπὸ δεινὸς ὕδωρ στυγὸς ὕδατος ἔβη ἀπήνης. Rursus Odyss. lib. ε. ἡ, ἡ τοι κατέδυσαν ὕδωρ στυγὸς ὕδατος ἐπὶ μέγιστος ὅρκος θεοῖς πασιν τε πᾶσι μακάρεσι θεοῖσι. Virg. 6. Æneid.

Cocyti stagna alta vides, stygiámque paludem,
Di cuius iurare timent, & fallere numen. Et Ausonius in Monosyllabis,

Quęque piat diuum periuria nocticolor styx.

Lege Pausaniam in Arcadicis, Iustinum sue Trogum libro 17. Curtium libro decimo, Vitruuium libro octauo, capite 3. Plinium etiam libro secundo. capite 103. Lycophr. in Alexan dra, Ælianum, Hesiodum in Theogon. & Seruium in 7. Æneid. cum Didymo in Iliad. 19. Στὺξ inde dicitur tremor, horror ex perfrictione, ἀπὸ τῆς κατεψύξεως φόβου: vnde συγεῖν τὸ φρίττειν, horrescere. Theophrastus de frigiditate locorum loquens capite 20. libro quinto de causis plantarum, ὅτι δ᾽ αἱ σύγκες ἐν τοῖς τοιούτοις χίονται τόποις, αἰφνιδίως κρύσεως ἐπιόσης ὑπνῳ ἀὲ τὰ σώματα φυλάξασθαι χρὴ ὅπως μὴ ἔστιν ὑπὸ τῶν ῥιγῶντων κατακλίνεσθαι, id est, horrores qui corpus subeunt. Quid hac voce significaretur ignorauit ille qui culices exposuit, & Gaza qui hunc locum ita est interpretatus: Item styges locis istiusmodi fiũt, quæ maximè corpora subeunt. Haud enim quisquam vitare potest, etiam si in lecto contectus admodum iaceat.

Στύφαξ, ακος, ἡ, tristitia afficior. Aristophanes in Acharnens. μὴ γὰρ τὸν στύφακα βάλωμεν, ἢ στύφακα ἢ σκαφίδιον, id est, στυγνάζω. Alij ἀλιτήριον.

Στυφάζω, ω, σω, strepo, tono, ἀθῶ, impello, ζωννύω, Hesych.

Στυφεῖον, vel

Στυφεῖον, ου, τὸ, stupa, καπηλικὸν λίνον, quasi στυπεῖον, τὸ στυπτικῶς ῥιγοῦν. Στυπεῖον, τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν, συκαμῖνον, ὃ ὅσοι τὸ λίνον νήθουσι.

Στύπον, genus lini, Etym.

Στύπος, tonitru. stupes, truncus, στέλεχος, Apollonius libro 4. & omnis arbor dura ac firma sic vocatur: τὸ σφῆνον Hesych. Nicander in Alexipharmach. ὀλμῷ δὲ στύπος. Interpr. ξύλον, id est, pila.

Στυππειοφόλης, ου, ὁ, qui canabinas vestes & stupeas vendit, apud Arist. in Equit. vide Στύππη.

Στύππη, ης, ἡ, stupa, vul gó que ἐβοπρρος, τὸ συστύπιον, quod & simplici ω scribitur. Iosephus πλησιάσαντες τῷ σταμῷ σύστηι, ὡσεὶ ἢ ἀσφάλτου τι ἢ πίσσης. Pollux, λίνα κεκαυδάκασι. ὃν τοῦτος ἢ τὸ τοῦ συστύπιον, ὃ ὁ τεχνίτης, συστυπτοῦσι ἢ σύσταξ, stuparius artifex, vel mercator. Colus verò (secundæ & quartæ declinat. tùm masculini, tùm fœminini generis, quæ sic dicta quia velut columna siue columella & ἴτυλος, id est, κίονιον ἢ σύλον: vulgò etiam quenoile, à κίονιον deflexa voce) instrumentum est ex quo stupas nent mulieres quæ γέφυρ dicitur. Idem, τὸ ἠέρακλεῖον κεφ. ἔ. ἐπὶ κλώσου ἔξαρθῆναι τὰ στύππεια γέφυρα ἐπικαλεῖται. ἴωθ᾽ ἢ ἐκ ξύλων πεποιημένον κιονίου χειρὸς ὁμοῦ τετραγώνου ἔχον, ὃ γέφυρα τὸ ἐπὶ τῷ ἀφέσματι, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρου ἢ γέφυρα ἐγὼ ἐρῶ ποιεῖ, ἀφ᾽ ὧ τὸ λίνον λύ.

Στυππηρία, ας, ἡ, alumen, ὃ ὃ τὸ στύφειν: astringit enim potentissimè. Est tamen facultatis calidæ, vt & alia astringentia Chalcanthum, Misy, Chalcitis, atque id genus exodentia quæ & calidæ & adstrictoriæ facultatis simul, non vt alia συστατικὰ frigidæ. Aluminis tantum tres species, apud Dioscoridem, συστυφία χρυσὶ, σχιστὴ, & ὑγρὰ, Alumen scissile, rotundum & liquidum. Est & συστυφία ἀστεγανωτὴ, πλακώτης, ἢ πλωδίνης, apud Galenum libro nono Simplici. Idem libri sexti, ἀφὶ ἐξ ὀπῶν capite primo. Liquidum, etiam φορέμιον συστυφείου dici fuit φόρεμον ab firmat, quod & Plinius comprobat libro 35 capite 15. Alumen autem non est nisi falsugo terræ: ésteque liquidum aut concretum. In officinis aluminis hę species, Plumosum quod pro scissili venditat, quódque est ἀλωπέκιον λίθος Dioscoridis, alumen etiam vocatus à Quadrigario: Alumen de rocha indictum veteribus, non enim est, vt quidam censuerunt, alumen liquidum. Alumen Zuccharinum quod fit ex alumine de rocha, quod nec ἐσχιζῶν συστυφείου Dioscorid. Alumen Catinum, quo vtuntur vitriarij in fornacibus vt vitrũ repurgetur & nitescat, quod conficitur ex cinere herbæ quã Sodam vocant: & Arabes Kali, quæ non est Anthyllis Dioscoridis: Alumen Scaiolum, quod paratur ex gypsi genere quodam, qui lapis est specularis Plinij) non verò Selenites Dioscoridis vel Aphroselinos etiam Galen. nec quem calcinant (στακτὸν ἀφρὸν vel σφακτὸν ἢ διαφανὲς dictus ab Ætio ὁ Ægineta. Fit & alumen ex vini fecibus adustis.

Στυππῆρι χαλκῖτις, apud Hippoc. i. Chalcitis, ἢ χαλκῖτις etiã simpliciter dicta.

Στυππειοειδὴς, alumen sapiens, aluminosus. vnde apud Gal. ὕμμι τὸ συστυφειδὲς.

Στυπτικὸς, ὴ, ὸν, astrictorius Plin. & stypticus: gustum astringit: spissandi vim habens, acerbus: à συστύω, τὸ ξηρῶ, ἢ ἑωμὶ, ἢ συστέλλω, id est, siccitas, & acritas, & acerbitas, Theophrasti libro sexto de causis plantar. στυπτικὴ γευστικὴ, quæ austerè sapore est, transfuderunt Ruellius & Barbarus libro tertio Dioscorid. capite 152. Galenus Simplic. libro vndecimo, capite περὶ πικρῶν καὶ στύφων: Dioscoridem infamat & tradux, quòd dixerit συστυπτικώτερον πικροῦ τὸ ἀφὶ αἴγων τῶν ἀφὶ ὕδατος. Εἰρωνῶς, inquit, τὸ ἀναμφίλεκτον (vt & quidam vocabuli significatione abutebantur) διὰ τὸ συστυπτικώτερον βέλτιστ᾽ ὀλοσχερῶς ἀποδεδόσθαι τὸ κάρον αἷς ἀπεδόθη. Sed Dioscorides libro secundo, capite 94. cùm dixisset de taurino adipe, ἐστὶ ποσὸς τὸ: subiecit illum, Τὸ ἢ αἷμον συστατικώτερον ὂν δυσεπιεικὲς διδίδει. Quibus satis constat per συστικὸν non id ἑρμὸν intellexisse, quia ut dysentericis. Et σφοῦν non tantùm astringere, & συστικὰ ἐς astrictoriã vim habẽt: sed etiam significat spissare, vnde σύφακα, id est, spissamenta. Promptuar autem adeps caprinus spissefactaque ex hac spissitate siue spissitudine Senecæ, non συστικὸν dici possit. & dysentericis congruere? Discę autem idem Dioscorides τὸ ἑρμὸ & συστικὸν distinguit, vt 1. cap. sequenti σὺν χαλκῖ ait, εἰσὶ ἢ πᾶσαι ἀφὶ χυλῷ ἑρμώδεσι non contem συστικῷ dixit. Quare & Galen. noster homo est, & certe ipse aliquando. vide σύφω.

Στυφακίζω, μ. ισω, trahor, pungor, stimulo, & styracem refero, apud Dioscor. l. 2. c. 109. τὸ κινητῆσω. Hesyc.

Στυφάκινον μύρον, styracinum vnguentum, de quo Dioscor. l. 1. style ce confectum.

Στυφάκινον, τὸ, hastile, aut potius spiculum seu cuspis. Valla spiculo exp. apud Thuc. l. 2. Interp. verò ait esse id quod vocatur σαυρωτὴν ἀφὶ δορατων.

Στύφαξ, ακος, ὁ, styrax, arbor Syriæ cotoneo malo similis: Cui etiam lachryma στύφαξ & styrax Latinè vocatur: storacem appellant officinæ. Ex ea fiunt suffitus. Optima fuit Calamita dicta, quòd in calamis & arundinibus liquida afferretur. Alia bum tamen styrax liquidus, est myrrha ἅπακτε. Lege Dioscoridem libro primo capite 80. Plinium libro duodecimo, capite 24. & 25. Aristotelem quarto de Anima. Theophrastus libro nono, de historia. capite septimo styracem vnguentis misceri solere prodidit. Plinra Galen. libro primo de Antidotis. Στύφαξ τὸ ἐκ τοῦ τελεί τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ

gans Basil. Homil. 5. in Hexaemer. at

συφὸν, ὁ Ion. τὸ, stupa, lucrum, κέρδος, Hesych.

συφεός, ὁ, gratis, solidus, constans, callosus, retortus, durat. Aristoteles libro secundo vocat κοιλίαν, id est, ventriculum autiuni quarundam συφεὸν, id est, callosam: sic enim Gaza.

συφιμύω, συφιμύσω, astringo, συσταλτικὸν ἔχω, Galen. vnde ὑποσύφων, leuiter astringo gustum. σύφειν τὸ στόμα, Galenus ad Glaucon. adstringere. συφὸν καὶ τὸν γεῦσιν, asper gustu. vide in στύμμα & Στυπτικός. Quidam καπνοχρηστικὰ τὰ συφοντα pro acribus & amaris acceperunt. Nicander in Alexipharmach. Αἴγιλῆς ἄλγος ἀμέξει Ἐντυφον πόμα κίτρο νεηγενέος ὑπὸ γλάνιδος. In terpr. εἶδος γὰρ τὰ πικρὰ ἡ δριμέα καλεῖν οἱ σύφοντα. Ibidem tamé dixit proprie, Συμπιεσθὲν γὰρ τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἐξέρχεται. Στύφω, etiam est ψιλῶ: vnde σύφει ἡ σύμμετα τὴν μύραν, id est, psiſamenta, quæ vt dictum, & astringunt, id est, astrictoria qualitate laxiorem substantiam cohibent: & ſpiſſant, id est, corporis ſui moleliquidiorem ſubſtantiam ſpiſſiorem craſſioremque efficiunt.

στύμις, ὁ, ἡ, astrictiocui opponitur χαύωσις, astrictio dulcedini opponitur apud Galen. ad Glaucon. acerbitas. Στύμις, ſpiſſitas Plin. & ſpiſſitudo Senecæ, id est, παχύτης, craſſities: Er ſpiſſamentum, τὸ στύμμα, vt dictum in ea voce, & in σύφειν. πὰς τὴν μύραν σύφετε, ſpiſſamenta vnguentorum Dioſcorid. lib. 1. cap. 5.

σύφελ, philoſophi ſic dicti ἀπὸ τῆς σοφίας, quæ erat ipſorũ ſchola, Etym.

σύφελ, ινος, tribs lignea.

συφελίνος, garrulus, σαμυλᾶν.

σφυρὶ ὑφῶ, loquax ſum Heſ. vnde

σφυρὶ ὑφῶν δημηγορῶν, apud Athen. lib. ιά, id est, loquaces conuiuæ, blaterones.

σφυρία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas, φλυαρία, ſcurrilitas Ariſtophan. in Ranis, ἐξὸν αὖ λαλεῖ ὅτιτιβιστὶ ἡ σφυρὶλιον ἐδίδαξας. interp. σκώπτειν, κολακείαν παίρνειν.

σφυλιστυλικτάδης, ὁ, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, πολυσοφίας συλλέγων, collector blateramentorum, Ariſt. de Euripi. in Ranis.

σφυῶμαι, σφυήλω, garrio, φλυαρέω μαι. vnde κατασφυλιῶ δ' ἀποδὰ Ariſtophan. Idem in Acharnenſ. ἴθι σ' ὑγιαίνειν ἔχε, ἐπεὶ ὅτι μὴ ἐστὸν πι, κὰ σφυλιάσω, id est, ὁλυμπιονικὴν ὄντα τὸν δίπηχ ἐλαλοῦσα.

σφυῶλα, imperfectè loquor, deblatero, garrio, multa & argutaloquor, & per ſe manifeſta blatero. Ariſt. περὶ σφυῶλαν ἐξ ἀγορᾶς, verba effutiens.

σφυλιμα, τος, τὸ, nugæ, loquacitas, futilis verboſitas, facetiæ, Budæus in epiſt. poſt. σφυλισμάτια, ſtulta blateramenta, argutiæ, nugæ, lepores.

σφυλᾶς, ᾶ, ὁ, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, locutuleius, blatero, garrulus, verſutus, decetor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Ariſtophan. in Pluto abſque verbo in vocatiuo, Ns. ὦ πίτ-ταλε ὑφαντικὲ σὺ καὶ δαίειν δοκῶν ἡμεῖν. Ep. μὰ τὴν ἀφροδίτην ὡς ἐμοὶ γ' οὐ βδλυρὸ σύ.

σφεὸς, aprinus: dicitur & σύαγρος libro ſecundo Dioſcorid. cap. 102.

σφυρὶς, piſces de quib. Athen. li. ζ.

σχῖνος, ὁ, aper. Antiqui ſeparatim σῦς ἄγριον dixerunt. Vide Ælianum.

Σύαγρος, canis, ὅτι τὸ σὺς ἀγρέλευ. Sophocles, σὺ δ' ἦ σύαγρε πολιοπαν τρίβων: citat Athen. lib. ζ. vbi multa περὶ συάγρε.

σγὰν pro σταγὰν ſcribi κατ' ἀναλογίαν teſtatur Athenæus libro tertio.

σγὲς, ſues ſtrangulans, ſues ſuffocans, Heſych. σύαγχος, βίᾳ ἐπὶ τὸ σὺς ἀποδύοντας. Quibus verbis ſignificare videtur radicem qua venatores ſolent ſuffocare & capere apros.

σγὴς, à ſue vocatus, quem Græci recentiores chœrillam interpretantur, hoc eſt, porculum.

σύαξ, ακος, ὁ, conſtitium, & conſertio manuum, κοινὴ σύναξις, διὰ χειρῶν ἀγωγή, Heſyc.

σύαλος, ὁ, ſus, nam Heſychio teſte συάλης dicuntur αἱ σύες, ἐγκαπνισμένοι.

σύας, qui porcinis moribus eſt: vnde apud Heſychium legimus σύακας, συφόδη: apud eundem legitur σύας λάγνος, & Σύαλλος ὁ κεκαφηκὼς φωνὴν ἀφροδίσια, vt ſignificetur procliuis ad venerem more ſuis, ſalax & libidinoſus in modum ſuis, eſſe autè libidinoſum animal ex verbi κεκαφὼς & latino ſubare colligi queat, præterea ex fœcunditate, bis enim quotannis parit.

συᾶζειν, delicijs indulgere atque genio, oppipare ac genialiter viuere, mollitie luxúque diffluere, τὸ τρυφᾶν. Apud Ariſtophanem in Pace, κεσπαζίζειν, συβαρίζειν. Interpres dici ait, ἀπὸ τῶν τρυφῶν Συβαριτῶν. vide in Cinliad. Eraſm. Sybariſſare.

Συβαρεία, ὁ, ἡ ἰδία, lautitiæ, conſummatæ deliciæ. Philoſtratus paſſim prouerbiali ſchemate vſurpat pro luxu & deliciis, ἡ συβαρέως μετοὶ ὅσων, & l. 6. ἐν ἀθρόῳ συβαρεῖν ὑμᾶς, τὰ πάντα, qui ſummum bonum luxu metiebantur.

Συβαρίτας, qui ex Sybari eſt, Sybarites. Συβαριτῆ τορίπλῳ, vide Cõmentar. Ariſtoph. in Pace. Συβαριπάτης, breues & compendioſe fabulæ, μυθοι βρεχεῖς & σωύτμοι.

Συβαριτικός, ὁ, ἡ, molliis, voluptuoſus. vnde συβαριτικὴ τραπέζη, de conuiuio dicebatur nimium apparato, Eraſm. Chiliad. συβαριτικαὶ μῦθοι, Sybaritica fabula, Aphthonius in principio τῶν φερομένων. Commentar. Ariſtophan. in Veſpis, & Auibus.

Σύδωνις, ἡ, ſarcus aut calamorum theca, ex ſuillo corio, pharetra. Suid. ἡ θήκη τῶν καλάμων, ἢ ὁ φαρέτρα. Ariſtophan. in Theſmoph. Νῦν δ' ἐγὼ μὲν ἔχω σύδωνα συβλίου, κἀλε. Apud Pollucem ita tamen ſcribitur, ὁ δὲ αὐλὸς σῆκις, συδίων, Sed per ὑ ſcribendum in penult etiam confirmat Heſych. codex, in quo συδίων etiã πεζοδρόμιον. Et Συδίων per ι κακοφθόγγως, μισθίαν, haſta qua apri figuntur, ſeu rete quod ſuibus ferisſeu apris tenditur.

Συβόσιον, τὸ συοφόρβιον, græc porcorum. Od. ξ. τέσσαα συῶν συβόσια, πὰρ' αὐτόιοι πλατὺ ἀγῶν. Heſyc. συωφόρεια.

Συβρασμὸς, ὁ, ὑβρισμὸς, ſtrepitus in conuiuiis, Heſyc.

Συβώτα πὰ, id eſt, χοιρομαιέα, συφετὸ, ἡ σύφοι apud Pollucem ἡ ἐρεμὸς (legend. ἑρμὸς vel ἑρμὲς) ὕδη, ſtabulum porcorum, ſuile vocat Columella.

Σύβωτης, ου, ὁ, prima breui, porculator Columel. ſubulcus, χοιρεβοσκὸς, συοτρόφος. Hom. συοφόρβια δόμοις συβώτα. Plato 2. de Rep. συβωτῆν φορβαιοτέρου.

Συβωτικὰ ἄδματα, porculatorum ſiue ſubulcorum cantilena, apud Pol. Συβωτικὸν, ὁ, ſubulca, Pol.

Συγγαλακτίζω, collactaneus, collacteus Martiali.

Συγγαμβρεύω, mariti duarum ſororum, ὁμοζήρευσι, συγκηδεύω, εἰλίσσω, Pol.

Συγγαμέτης, ὁ, ἡ, vxor.

Συγγαμὸς, ὁ, affinitate quadã iunctus, generis affinitate propinquus, idem gentis ſubiens, pro riuali, Eurip.

Συγγείρω, congreſſus eſt, coijt, compreſſit, Dat.

Συγγενικὸς, ὁ, ἡ, ὁμοίως, ſimul originem meæ familiæ recenſeo. Eſt apud Herodotum in Euterpe, συγγενικὸς ἐστὶ καὶ ἐμοὶ τῷ, cum & mihi referrem mei generis ſeriem. Ionicum eſt pro συγγενικὸς.

Συγγένεια, ας, ἡ, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, ſocietas propinquorum, coniunctio ſanguinis, proximitas, familia, germanitas, neceſſitudo. συγγένεια ψυχῶν. Plato in epiſtol. ἀφ' ἧς τὰς συγγενείας ἐμοὶ νῦν ὧδε σωσυναζόμεθα, piſcis diuerſa genera coire viſum non eſt, Ariſtot.

Συγγενὴς, ὁ, ἡ, ὦ, conſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, ciuiſdem generis, genere propinquus, cognatione quadam coniunctus, neceſſarius, gentilis, natiuus, congenitus. Συγγενὴς Polluci, ἀνάγκε οἱ σφόδρα κοινωνεῖν ἡμῖν τῷ εἰκοσάπτε. Ariſtotel. συγγενὲς ἀνθρώπῳ τὸ κριτὸν ὂν τῷ, &c. congenitus ſpiritus, &c. ſic Budæus vertit. Plato cum Genitiu. iunxit epiſtola ſeptima, ξυγγενὲς τῷ σώματος, cognatione quadam cum re coniunctus. συγγενὲς τῷ φαῦλι, Fabij neceſſarius, Plutarchus in Fabio. οἱ συγγενεῖς, nobis ſanguine cohærentes: ſic Quintilian. συγγενὲς ἡ οἰκεῖοι, cognati & propinqui, Plat. de Leg. τῶ συγγενὲς, neceſſitudo, cognatio, propinquitas.

Συγγένωσις, colloquium, ὁμιλία, congreſſus ἡ συνουσία, Heſych.

Συγγένταρ τέκνων, coniunx, Plato de Legib. vbi videtur de vxore dici.

Συγγενὴς, ὁ, ἡ, conſanguineæ reſpuit Pol.

Συγγενὴς, ὁ, ἡ, innatus, naturalis, cognatus, congenitus, apud Ariſtotelem. συγγενὲς πάγος, pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρὺς & βλεφαρίδες: Alij ſunt ὕστερογενεῖς, vt γένυων, & τῶν. συγγενικὴ νόσημα, gentilis morbus, hæreditarius morbus, Plutarchus in Pericle. συγγενικὰ ἐπιλήμματα, propinquorũ crimina, idem in Themiſt.

Συγγένατα, congenero.

Συγγεραμμένοι πατέρες, conſcripti patres.

Συγγηράσκω, conſenesco. Neut. abſol.

Συγγήρεως, ὁ, ἡ, ὦ, ſociam ſenectutem habens, conſenescens, in Epigramm.

Συγήσομαι, ſimul exiſto, ſimul naſcor: conuenio, coeo, ὁμιλῶ, cõmercium habeo cum aliquo, collocor. verſor cum, congredior, adſum, interſum, adhæreo, ſum frequens, ſum familiaris. Depon. Datiuo. συγίγνομαί σοι, me tibi in congreſſum do & colloquium, tibi congredior. Ariſtophan. περὶ συγγένεσθαι παῖς περὶ λόγους, venire cum nubibus in colloquium. Plato in Epiſtol. ξυγένεσθαι, id eſt, cum aliis verſans & agens. Idem de Republica libro primo, χαλεπὸ γὰρ ξυγένεσθαι,

ἐσθ' εἰ σὺ, id est, difficilis est eorum consuetudo & familiaritas. Συζῆν ἐθέλω, coire, concumbere, rem habere. Aristotle les libro quinto de moribus ad Nicomach. ἡ γὰρ αὖ συγγένεια τοιαύτη, ἐσὶ δὲ τοῦ. Idem Rhetoricorum libro secundo. ἡ δὲ συγγένεια ἐσὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ, ἢ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκείνου γεγονέναι. Plato de Republic. primo, εἰ δέ τ' ἐθέλουμεν συγχώρησιν ποιεῖσθαι τὸν ἐκείνου γαμετὴν συζῆν καὶ συνοικεῖν τῷ ἑτέρῳ, συμπείσομεν ἢ. Sophocles, Οὐ τοῦτο πατρὶ συγγνώσει' ἀνὴρ ἐνὼν, ἵ. συμφορᾷ τοιᾶδε ἡμῖν ἢ γυνὴ.

Συγγινώσκειν, &

Συγγινώσκω, ignosco, tribuo veniam & habeo. Quintilianus excusationem in bonam partem accipio, simul cognosco, simul intelligo, τὸ αὐτὸ γιγνώσκω ἢ ἐπιεγνώμων εἰμὶ, approbo, cõprobo. Datiuo. Συγγνώσομαί σοι, Aristopan. συγγνώσεσθαί σοι, ignoscs mihi. Chrysostomus, σοὶ ἐφεσιακοῦ. συγγνώσεται σοι τὸν ἀμαρτίαν, Euripides. συγγνώσεσθαι τῶν ἁμαρτάν, id est, ἢ πολλῶν συγγνώμας ἀμαρτάνει. Thucydid. συγγνώσεσθαί μοι ἐξεῖ, dari mihi venia postulo, Budæus in epistolis prioribus, συγγνώσομαι ἡμεσυτοῦ ὡς ἐν ἢ δυνατὸς τὰ ἀφύκτα διέπειν, mihi fum conscius non esse amplius parem rebus obeundis, Herodotus. συγγνώσεσθαι ποιῆσαι τοῦτο ἢ, ἀπ Θ., in me culpam huius rei esse agnosco, idē. συγγνωσικάθυμοι, non ignorantes, agnoscentes, assentientes, cedentes, idem Herodotus. συγγνώσεσθαι σοι τὸν ἀδικήσαντος συγγνώσεσθαι σοι τὸς ἁπάντας, quòd deceptus sis, ignosco, Philostrat. συγχωρήσειν αὐτῶν ἐμὲ τὰ πεπραγμένα ὀρθῶς, ignoscimus nos haud rectè egisse, Herodotus. ἔφησε δὲ οἱ ἐ συγγνώσεσθαι λόγοι ἀληθέα, hunc Xerxes negans locutum vera, idem. συγγνώ ἐγὼ, ego meum erratum agnosceus, idem. συγγνόντες τῶν. hoc agnoscentes, idem. συγγνόντες ἀδικήσαι, suam culpam agnoscentes.

Συγγνώμη, ης, ἡ, venia, ignoscentia Gellio. συγγνώμη ποιεῖσθαι τινος, Demosthen. ἢ συγγνώμας, &c. venia danda Thucy. did. συγγνώμης ἀξιῶν, Euripid. συγγνώμης τυχεῖν, veniam impetrare, Demosth. Pro quo & συγγνώμην λαμβάνειν, Demosth. συγγνώμης ὑμᾶς τυχεῖν ἀξιῶ, vt a vobis impetrem, mereor, Thucydid. sic Valla, volo mihi veniam detis, id est, ἀξιῶ εἶναι συγγνώμης ὑπάτυχεῖν. Συγγνώμην διδόναι, Polybius libro ιʹ. Et Heliodoro, συγγνώμην νέμειν, veniam dare Cic. ignoscere, tribuere veniam Quintil. & Plin. in ep. Pro eod. etiam dicitur συγγνώμην ἔχειν, i. venia habere. Quintil. συγγνώμην ἔχω σοι, veniã do tibi, Thucy. σοὶ συγγνώμην ἔχω, viro ignosco. Plat. de Rep. πολλὴ τε συγγνώμη ἐσὶ, ἢ ὃς ἀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Isocrates in Euagora, ἢ πολλὴ αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην, ipsis veniam dandam censeo. παρὰ σοὶ τὴν συγγνώμην ἔχω, in his pater dat veniam, Sophocles. συγγνώμην ἔχειν, ignoscere, Demosthen. & Plato de Legib. Interdum συγγνώμην ἔχειν significat venia dignum esse. Hermogenes de Inuent. χαλεπώτερόν ἐσὶ δεῖν ὁ πολέμιος ἀδικεῖν τὸν πολιτῶν: δεῖ ὁ μὲν διὰ τὸ ἐχθρὸν συγγνώμην ἔχειν: ὁ δ' ἑταῖρον διὰ τὸ πολίτας εἶ, τὸ ἀσυνήθες, id est, ille quidem propter nationem venia dignus est. συγγνώμης τυχεῖν, fum venia dignus, Thucydid. συγγνώμην ἔχειν, id est, δὶ συγγνώμης τυχεῖν αὐτοῦ. Συγγνώμην δοῦναι, veniam dandam esse Idem Isocrates in Helena, τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πεπαιδευμένοις πολλὴ συγγνώμη ταῦτ' ἐσὶν ἁμαρτάνειν. vt Plin. hæc bello quæsisse venia sit. Συγγνώμης ἀπολαμβάνειν, Polybius libro ιʹ, veniam non impetrare & consequi. Idem dixit, συγγνώμην ἀφαιρεῖσθαι, facere vt quis ignoscat, commiserationem mouere. Dicitur etiam συγγνώμη, ſtatus vnius ex assumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quæ iudicio non est obnoxia, vt scribit Hermogen. concessio à Trapezunt. exponitur. Latinè etiam dici potest venialis ſtatus, & deprecatio. Συγγνώμων, moderatio animi & æquitas, facilitas in decernendo Ciceroni ad Q. fratrem. Cui etiam in Partit. Lenitas est iustitia in moderatione animadvertendi. Hæc ex boni & æqui ratione pendet quæ ἐπιείκεια vocatur, qua non summo iure vel dicta vel facta exiguntur atque examinatur. Aristotel. ἠθικῶν Νικομ. libro sexto. capite vndecimo, Η' ἡ κρατικὴν γνώμη, καὶ ἡ ἐπὶ τοῖς ἀνυπεύθυνοις ἢ ἐπὶ φαύλῃ γνώμῃ, ἡ τὸ ἐπιεικὲς ἐσὶ κρίτης ὁ ἐπιεικὴς, σημεῖον ἢ τὸ ἐπιεικὲς φαύλῃ ἐ συγγνωμονικὸν, ἢ ἐπιεικὴς τὸ ἐπὶ φαύλοις ἀνθρώποις συγγνώμην ἐ κατὰ τὸ γράμμα ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐπιεικῆ ἐ κατὰ τὸν νομοθέτην ἐ κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἐπιεικὴς, i. recta est sententia quæ iudicat ex æqui & boni ratione. Apud Plutarchum in Opuscul. ἐπιεικὴς ἀπόφασις, ὅταν τὸ σὺ ἢ καὶ σὸς ἐσι, καὶ φίλον ὄνομα καὶ κατηγορίαν, ἐκφεύγει τὸ ἐξ ἀνάγκης καὶ μετρολογικὸν, clementiæ & moderationis. Συγγνώμη inde dicit τὸ συζητητὸν, permissus siue permissio, concessio, & indulgentia, cum in bonam partem sumitur, vt sæpissimè apud Plin. Secund. Paulus primæ ad Corinthios capite septimo, de coniugio loquens, καὶ ὅτι τοῦτο συγγνώμη ἐσὶν, οὐ κατὰ ἐπιταγὴν ἀλλὰ κατὰ συγγνώμην λέγει. Nam quasi scriptum esset συγγνώμην ἔχειν, (venire exponunt) ἵνα μὴ πεισθῇς ὑμᾶς ὁ σπαταλᾶς διὰ τὸν ἀκούειν ὑμῶν τὸ ἐξ ἀνάγκης συγγνώμην, ἀλλὰ ὅτι ἐπιτρέπω. Hoc autem (inquit) quod superius dixerat, διὰ τὰς πονηρίας ἔφησε τὸν ἐπιγαμεῖν καὶ γαμεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκείνου ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ

necrate medico, οὗ ἐωῦ θεραπεύσομαι ἐπ' αὐτὰ τὰς ἱερὰς κατοικίσεις τόσους, συγχαρεῖσα ὑμῖν ἐπὶ τοῖσδε ἦλθον ἐπὶ τὴν ἐπαγγελίην τὴν ὑμετέρην δῆτα, ἀκολουθέω. Xen. ἐξελέγκεις, χρὴ μὴ τοῖς ἔπεσι ἀπιστεῖν ὅτι δὲ τάχιστα ὑπὸ σὺ, συγχωρήσομαι ἐγὼ ἐνίοτε ἀπιστεῖν ὑπὸ σοῦ. &c. Ve autem qui puerum locat aut em quandam edocendum, stipulari solet, & a conductore magistro cauere quid oporteat eum edisserre, ne tum demum locare: ita & in equo locando faciendum, cum domitor instituendum suscipit.

Συμπαιδεύω, coexercео, simul exerceo.

Συμπαιδιά, ᾶς, ἡ, coexercitamentum, certamen, exercitatio, Sapientiæ 8.

Συμπαίκτης, socius exercitationum, Plat. in Leg.

Σὺμπα τιμένειν, dicitur vt ἐγκωμιάζειν, equidem. Aristoph. πρ. ἀλλ' οὐδὲν λέγει σὺν, illicò tu obtunderis.

Συμπαραγείρω, ἴσω, ἐρῶ, vna consero, vna adoleo: item vna vro Paulan.

Συμπαραθείρω, vna euerto, in euertendo adiuto. Theoph. assertur ex Herodoto συμπαρεῖσι ἀγῶνας pro συμπαραθεῖσι expos. certamina obtinet vel vincit. vide συμπαλαίειν quod expon. vna euertere, demoliri, est enim proprie συμπαραθεῖρειν, vna cum alio detrahere & in detrahendo seu deponendo adiuuare, συμπαρεῖναι enim non est tollere seu attollere sed detrahere.

Συμπαρατίθημι, compono, dispono. Soph. πατὴρ δ' ἀδελφὸν τόνδε συμπαρατίθησι τῷδε θέλει.

Συμπάρεδρος, ὁ, ἡ, assessor.

Συμπάρειμι, confideo.

Συμπαρέχω, &

Συμπαρέχομαι, simul includo. & in eodem loco cohibeo. Lucianus, λέοντι συμπαρέχειν, cum leone conclusi in caueam, leoni commissus.

Συμπαρίημι, demitto, qua quis se alicui submittit & cedit contentio, i. comparatio, collatio.

Συμπαρύδω, vna dormio, Plato in Leg. condormire & condormiscere dixit Plautus.

Συμπάσσω, simul coquo, & concoquo.

Συμπάσσομαι, confideo, simul fedeo.

Συμπατρόω, simul colligo, & colligo.

Συμπαύομαι, vna consero seu fedo. decido.

Συμπεδίζω, simul fedeo, Bud. in epist. post.

Συμπεδάω, μ. πσω, σ. κα, simul demitto, συμπεδᾶσθαι. Actiu. Accusatiu.

Συμπέφυκα, fum vnus ex authoribus, simul transigo, συμπέφυκα. συγκεῖσθαι, συμβεβιῶσθαι. συγκεῖσθαι, συμβεβιῶσθαι, constituit, confirmauit, Thucyd. Interpr.

Συμπεφόρημαι, aduro, comburo.

Συμπεφορτόω, simul afflигor, sum afflictionum particeps.

Συμπεφυρμένη, colludere iurisconsultis: & collusorie litigare dicit Vlpian. Libanius, ἐὰν αὐτοὶ φύσεσι τῷ συγκεκρᾶσθαι, damnauit eum apud iudices volentem ac colludentem. συμπεφυκέναι dicit Plutarch. alias συγκεκρᾶσθαι proprie significat simul cum aliquo malitiosè aliquid facio.

Συμπέφυκμα, res per collusionē actoris & rei transacta, ex quo genere est prætiaricatio, ἡ, κατὰ συμπέφυκμα.

Συμπεφυρία, ἐς, est quæ collusio à Iurisconsult. appellatur, & à Cicer.

Συμπεφυρμένος, vna conflictor, vna afflигor. συμπεφυρμένος τῷ λαῷ Paul. de Moyse loquens.

Συμπέφυρμαι, ἴσω, σ. κα, conuoco, inuito, accio, εἰς τοῦτον συμπέφυκα, concionem aduoco, & cogo, Plutarchus in Solone. Actiu. Accusatiu.

Συμπεφυρμένος, conuolui, vnà volutari.

Συμπεφυρμένος, conuerrere. Arist. in Probl. διὸ καὶ τὸν ἀμφορέα κυλλοῦσιν περιδινοῦντες, τὸ γὰρ διαβρέπειν ὑμῶν συμπεφυρμένος καμβύκας τὸ κεῖ. φαν. vide Καμβύκα.

Συμπεφύρμενος, q. cooperimentum.

Συμπεφύσημαι, me contego, cooperio Cicer. Aristophanes in Pluto, διὸ δὴ ἐγὼ σωμάτων ὑφύλιμι δύσπε, id est, faciem obnupsi, vel me cooperui.

Συμπεφύσημαι, cóuoluor, vnde participium συμπεφυσημένος conuolutus in se, & conglobatus, vt Festus in vtero Arist.

Συμπεφυτεύω, inflecto, incuruo, contraho, circumago.

Συμπεφυτεύω, inflexio, incuruatio.

Συμπεφυτεύω dicuntur frumenta cùm radices agunt siue radicantur Plin. Pollux, τὸ μὴ διδόσθαι ἢ σίτου συμπεφυτεύσθαι ἄνευ γῆς. Vnde & Pherecrates, ἵνα τὰ λήϊα συμπεφυτεύῃ. Vide Καρποφυτεύω.

Συμπεφύτης, i. germana soror, Eurip. in Alceſt.

Συμπεφύτης, frater, soror, Eurip.

Συμπεφύτης, vna descendo à Polybio ponitur pro descendo in locum hostis æquum: apud Aristotelem Politic. 7. loco conuenio, incurro: à Polybio item ponitur pro demitto me, dedo me, flecto animum meum.

Συμπεφύτης, quum quis se demittit vltra suam dignitatem: demisso dici potest. barbarum est condescendio. Suid. Συγκατέβασις, ὅταν ὁ ἀνθρώπος θεὸς φάνηται, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ θρόνου, ὃς τὰ ἄνω ὧν, ἐπὶ τὰ κάτω ἐπιστρέφει. Est συγκατάβασις quod Deus homo factus sit, & se videndum in Christi Filij vnigeniti persona exhibuerit. Est propriè συγκατάβασις quando pars vtraque alteri sese nonnihil accommodat, sine quo nulla cōstat concordia Erasm.

Συμπεφύτης, cum animi demissione apud Areth.

Συμπεφύτης, vna vitam transigo, vel extremam vitam transigo.

Συμπεφύτης, consenesco.

Συμπεφύτης, vnà redeo in patriam exulem. Plato epistola septima. Ἰσοκράτες, σὲ ἐξορίσαι δεῖ πᾶσι δι' ἀνάγκην, ἐμοὶ δ' ἐξὸν ἐκ ἀλλοτρίου ἀνδρὸς συμπεφύτης ὑμᾶς ἐς Ἀθήνας. de falla legat. Ἐκ φυγῆς ὑμᾶς δεῖ ἀφ' ἡμῶν πρεσβεύοντας· συγκατάγοντα δ' ἄνδρα, reducentes populum adiuuit, adiutor fuit ad reuocandos exules.

Συμπεφύτης, qui vnà dormitum, Aristoph.

Συμπεφύτης, vnà vel simul subitugo, aut in seruitutem redigo Pol. ex Hyperid.

Συμπεφύτης, vna demergor, vrinor.

Συμπεφύτης, conjungo, Soph. in Aiace, ἅτε συγκατέζευκται καιρῷ, i. συμζεύξῃς, κοὐ τῷδ' ὑπὸ ζυγῷ ζεύξει, graui incommodo conflictatus est & vexatus. συγκατεζεύχθαι τοῖς χρηστοῖσι γαμικῶς οὐ ἀρέσει, connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus, Plut. in Cami.

Συμπεφύτης, vnà longum vitæ tempus trahuere.

Συμπεφύτης, vnà sepelio.

Συμπεφύτης, comprobatio, suffragium apud Polyb. assensus siue assensio: in quo significatu sumitur & πίστις συμφώνου. approbatio: à quo diuersa assensionis retētio, id est, ἀποχὴ Stoicis. Sextus Empiricus in Pyrrhoniis, Ἀποχὴ δέ, nempe Arcesilas, καὶ ἀμαθὲς μὲν τὸ πᾶς μὲν ἐπιχειρεῖν ἢ πᾶς δὲ κρίνειν ἁπλῶς συγκατατίθεσθαι. Idem, Οὐδὲν τῷ νομίζομεν ὑγιὲς τὸ ἁπλῶς λέγειν τὸ, δοκεῖ τὸ φρόνιμον ἀθάνατον φρονεῖσθαι ἢ συγκατάθεσιν. Cicero in Luculio, Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant. paucis dicemus. Gellius libro 19. capite 1. Noscitandæ probationes autem, quas συγκατάθεσις vocāt, quibus eadem visa noscuntur, ac diiudicantur, voluntariæ sunt, fiuntque hominum arbitratu. Themistius in 3. de Anima. Λογικὸν γάρ ἐστι συγκατάθεσις ἡ ὑπόληψις. Paulus Apostolus secunda ad Corinth. capite sexto, Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ θεοῦ μετ' εἰδώλων; Interpr. Et quæ consensio templo Dei cum simulachris.

Συμπεφύτης, adstipulator, & σωϊπαφῶ, id est, eo laudator. In epistola Philippi apud Demosthen. pro Ctesiph. Συλλαβόντες ὑμᾶς συγκατεπίνομεν χθιζὶ δεῖν τῶν αὐτῶν ἀξιοῦντες.

Συμπεφύτης, annuo, consentio, τῷ συγκατατίθεμαι, & σωϊπαφῶ. συγκατατιθέμενος, comprobantes. Xen. ἐμὸ δὴ τὰ μὲν δοκεῖ ὑμῖν θαῤῥεῖν συγκατανεύω, ἐθέλω δὲ πείθεσθαι.

Συμπεφύτης, concremo, comburo.

Συμπεφύτης, vnà accumbo, Ioseph.

Συμπεφύτης, vnà includo, in eundem locum concludo, vel simul cum alio includo.

Συμπεφύτης, vna recumbere seu accumbere facio.

Συμπεφύτης, simul vna recumbere seu accumbere facio.

Συμπεφύτης, vnà recubo, siue vnà accumbo, aut discumbo, Aristoph. συγκατακλιθῆναι γὰρ, ἐξὸν πρωΐ.

Συμπεφύτης, qui vnà occidit, Soph. in Aiace.

Συμπεφύτης, proprie recenseo, cum aliis connumero, coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod.

Συμπεφύτης, vna euerto & aboleo, Plut. Thucyd. item vna finio.

Συμπεφύτης, annuere, consentire. Polybius, συγκατάθεσιν πᾶς λογισμός.

Συμπεφύτης, simul enumero, Arist. in Prædic.

Συμπεφύτης, simul defluo, item vnà decido.

Συμπεφύτης, vnà defluo, & vnà decido.

Συμπεφύτης, præparo, instruo, compono, adiuuo parantem, comprobo. Actiu. Accusatiu. Plato libro vndecimo Leg. οἱ δ' βίᾳ ἰόντι συμπαρασκευάσαι τὴν ἐπιχείρησιν. artibus instruxerunt.

Συμπεφύτης, vna tentorium figo, vel in vno eodemque tabernaculo colloco, Xenoph.

Συμπεφύτης, cum impetu venio.

Συμπεφύτης, pariter auello, conuello.

Συμπεφύτης, conflictus dimicatio. Polyb. ἐξ ἧς συμβέβηκε τοῦ μὲν ἐν τῇ συγκατασκαφῇ τῶν πολεμίων.

Συμπεφύτης, annumerare, Phalar. in epist.

Συμπεφύτης, assentior, approbo, consentio, consensum præbeo, annuo, comprobo, quod & περὶ τοῦδε μὴ ἀφίσασθαι effer-

tur. Datiuo. συγκατατεθεῖσθαι τῇ βουλῇ, qui consensit concilio, capite 23. Euangelij Lucæ. συγκατάθου ἡμῖν, assentire nobis, capite primo Danielis. συγκατατίθεσθαι τοῖς νόοις, assentiendum est iunioribus, Dioscor. lib. primo in præfatione. ὁ συγκατατιθέμενος τῷ λόγῳ, ne consentias cum iniusto, capite 23. Exodi. ὁ συγκατατιθέμενος αὐτοῖς δικαιοῦται, non inibis cum eis fœdus, Ibidem. Plato in Gorg. Σὺ δ' οὐκ ἔφησθ' συγκατατίθεσθαι· δοκεῖ σοὶ ταῦτα τῷ λόγῳ εἶναι, ἢ οὐκ ἔφησθ'; Quod & συμφάναι dixit Basil. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν γράμμα τοῖς ἀφεῖμαι συγκατατιθέμενος, ὡς ὑπὸ Πνεύματος, id est, sententiam rerum comitem esse, & rerum mutationi seruire non probo. Dicitur etiam pro eo συμπαρεῖναι, & συγκαταμένειν. Lege Gellium libro 19. capite primo, & in voce Συγκατάθεσις.

Συγκαταπίθημι, vna depono.

Συγκαταφαγεῖν, simul cibum sumere.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Συγκαταφλέγω, vnà comburo, Lucian.

Συγκαταψηφίζομαι, suffragiis seu calculis addor. cooptor. συγκαταψηφίσθω ἡμῖν ὁ δῆμος Χαιρέλεων, Actorum I. cooptatus est in numerum vndecim Apostolorum, communibus suffragiis & calculis allectus est.

Συγκατηρτῆσθαι σοι, tibi operam præsto, συμπεριέζω. συγκατηρτέζομαί και τῷ αρχῷ. Herodotus. te adiiuuo ad regnum occupandum. συγκατηρτεζμένος αὐτῷ δίδωσι, his quibus fuerat vsus adiutoribus dat.

Συγκατήχημαι, simul redeo, vnà reuertor.

Συγκατθάμενος, τὸν votum cum alio fusceptum.

Συγκατηχῆσθαι, vnà accuso, item simul prædico, i. enuncio.

Συγκατηχοῦμαι, apud Dion. quasi dicas comprædicamentum à quibusdam redditur vox consignificatiua i. significans aliis adiuncta, non per se vt omnis, nullus, quidam.

Συκαπαν, vnà descendens, vel potius qui vnà descendit Demoft.

Συγκατοικεῖν, vnà habito.

Συγκατοικίζω πόλιν, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo, Eurip.

Συγκατορύττω, vnà defodio, vnà sepelio, contumulo Plin. Lucian. ἐξ ἑτέρου κόσμου συγκατορύξας.

Σύγκαυσις, exustio, q. combustio, Aristot. περὶ ἀλκυόν.

Συγκεκμηκὼς, consto, id est, compositus sum. Depon. Quintilianus libro tertio, capite septimo, de decem elementis loquens in quibus posita sit omnis quæstio, Nouissimè συγκείσθαι, quod est compositum esse quodammodo, vt sedere, stare, iacere. Sophocles, βελτίω γ' ἐμοῦ τρέφε· ὑμοῦ συγκεκῖσθαι, nos quoque pelletis tres simul positos: qui simul fumus. δεῖ μὲν τοῦ αὐτοῦ σῶμ πάντ· ἐπεὶ συγκεῖσθαι γὰρ τῶν συγκειμένων αὐτοῖς, σῶμα ἐστιν ὃ συγκεῖται, Dioscor. lib. 5. capite 13. oportet post ebrietatem bibere aquam: ab ea enim veluti contraria curatione, auxilij ratio aliqua quærenda est, Marcellus Ruellius autem, Nàque à cura constantis temulentiæ quendam auxilij modum inducit. Σύγκειται, certum est, conflat, conscribitur. σύγκειται παῦτα δι' ὀλοθρίας, &c. hæc conscripta sunt per viros, &c. Plutarchus in Numa. σύγκειται ἀφ' ἑκάστης πόλεως ἀπὸ δέκα, ossium alterum alteri inseritur, Aristotel. σύγκειδε πάντες ὑμεῖς ἐκ' ἐμοί, coniuratis omnes aduersum me, capite 22. libro primo Regum. σωμάκειτ' αφ, conuenerat inter ipsos. καθάπερ σωμάκειτο, ex conuentis. Plutarchus in Camill. ὥσπερ ὧδ συγκείμενον αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφῆκε, quemadmodum ipsa cum principibus cõuenerat. Συγκείθαι, Hesych. σωθήκειν ἢ ὁμολογίαν ποιεῖσθαι. Συγκειμένη ἡμέρα, constituta vel præstituta dies, compacta & condicta, ἐπὶ μίαν ἡμέραν συγκειμένην. τὴν ἡμέραν ἣν συγκέκριμαι, Herodot. ita συγκειμένας ἡμέρας dixit.

Συγκείμενον, τὸ, quod conuenerat, quod pepigeramus, conuentio, pactum. τὸ συγκείμενον πολὺ χρόνον, vltra præstitutum tẽpus. ὧν συγκειμένων, ex compositio. Paulanias in Arcad. ἁπάντων ἓν ὄντ' τὸ συγκείμενον αὐτῷ σοφὸς ἐδὲ Ἀρκάδας ὑπέλαμψεν, αὐτὸς τε ἐν σωὶ αὐτῷ φρονῶν, id est, ὧν σωθήκατο. ex compacto & constituto, Virgil. compacto. Ὧν συγκειμένων λόγων, id est, ὡσηθέντων, Thucyd. ἐκ τῶ συγκειμένου δόλου, ad locum de quo conuenerant, venerunt. ὡσῆς τὸ συγκείμενον ἔχειν, ἢ ἔτιον, &c. Nazanzenus in Orat. vbi Moſellanus, Non minus ſe habet eum eo, cum quo comparatur, &c. τὸ συγκείμενα, fœdera, Budæus in epiſtol. poſteriorib. ὧδ τὰ συγκείμενα, præter conuenta, præter ea de quibus conuentum eſt, præter præſtituta, extra præſtituta.

Συγκεκαρυσωμένος, coacertatus, mixtus. Heſych. enim συγκεκαρυωμένον exp. contr. κέρασι μῖξαι.

Συγκεκορτωμένος, ὁ, accinctus, in procinctu exiſtens.

Συγκεκρτωμένως, quaſi plauſibiliter, magna cum laude & applauſu.

Συγκεντέω, compungo. & contrucido Cic.

Συγκεκοινωμένως, & σωκεκριμένως.

Συγκεραννύω, commiſceo, συμμίγνυμι, tempero, admiſceo quadam temperatura, ſimul moderor, confundo, confio, compono, apte coniungo: pro amicitiam contraho, Xenophon. Actiu. Accuſatiu. συγκεράσαντε φιλίαν πρὸς ἑέρξεα, amicitiam cũ Xerxe contraxerunt, Herodot. & Hebr. 4. λόγος ἀκοῆς μὴ συγκεκερασμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, ſermo non cum fide coniunctus iis qui audierant. συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus admixti, Plut. in Numa. συγκεκραμένον, Soph. confuſa, μεμιγμένον.

Συγκεκρασμένος, temperatus.

Συγκεφαλαίωμαι, in ſummam colligo, & in ſummam colligor. neactiuè & paſſiuè ſignificat. Ariſtotel. in Problem. de ſemine. συγκεφαλαίωται ὀλίγῳ ἐν πολλῷ, ex multo tempore exiguum conſtituitur. συγκεφαλαιωσάμενος, qui ſummatim dixit, qui paucis retulit. Ariſtotel. Metaph. 9. συγκεφαλαιώσωμεν τρόπον εἰ τοιοῦτον, quatuor ſunt modi in ſummam collecti & ſubductæ Halicarn. συγκεφαλαιώσεται τὰ ἐνδέοντα, dicta in compendium conferam, ſummatim dicam. Xenoph. 8. Παιδ. ὁ δὲ συγκεφαλαιώσας τὰς οἰκονομικὰς ἀφορμὰς. Συλλεφαλαιώσαιμι ἐτιαῦτα, opponitur τῷ ἀξιοῦν, finire, conſumare, ad finem perducere. Polybius, Πολὺ δ' ἐπὶ πλεῖον ἔδει τὸν συγκεφαλαιώσαντα ἀφορμὰς ἐπὶ τοῦτο μὴ σωκαφέρειν τὸν λόγον, Idem pro ſummatim recenſere breuitérque colligere poſuit libro quarto, Συγκεφαλαιώσασθαι τὰς ὑπαρχούσας ἀφορμὰς, ὅπως ἡ Αντιόχου τελεύτη, videtur καφαλαιοῦν.

Συγκεφαλαίω, μ, ωσω, π. ωκα, ſummatim colligo, συλλέγω, ſummatim dico.

Συγκεχυμένως, confuſè, promiſcuè.

Συγκεχθέναι, οἱ, qui duas ſorores in vxores duxerunt, teſte Euſtathio Iliad. ξ.

Συγκεχθήσομαί σοι, vnà tecum ſepulturæ mandor.

Συγκήρυγμα, commune prænuncium, id eſt, plurimum comprobatio. Polybius, πῶς ἂ δεῖ ἐ Ἀχαιοὺς ἐχθίστ τὸ συγκήρυγμα ποιῆσαι; talis dictorum comprobatio contigit, i. aſſenſus: legitur corruptè συγκήρυγμα.

Συγκινδυνεύω, μ, εὔσω, ε. υκα, ſimul periclitor, ſocius ſum periculi. Neutrum, Datiuo. συγκινδυνεύω σοι, tecum ſum periculo obiecto. Epictetus. ὡς τι, τῷ ὄντι δὴ συγκινδυνεύσει φίλῳ πανταχοῦ, μεταπεσόντος, ἐν συγκινδυνεύσει.

Συγκινέω, ſimul moueo, commoueo, concito. Act. cap. 6. συνεκίνησε τὸν τε λαὸν.

Συγκίνησις, commotio.

Συγκομιδᾶσθαι, commiſceri.

Συγκομιδάω, commiſceo. συγκομιδᾶσ inquit Planudes, quod Cic. tepero, συγκεράννυμι.

Συγκόλαζω, confringo, inflecto, compreſſus tracto.

Σύγκλασις, ὁ, concluſio, concluſura Vitruu. Græco vſus eſt Plutarchus in Camil.

Σύγκλεισμα, & σύγκλειστον, inter opificia cælata numerantur libri Regum.

Συγκλεισμὸς, οὐ, concluſio, anguſtia, obſidio. Nazanzenus, ἡμῖν τῶν ὀντιόθεν ἐκδεχομένων ἢ πικρὸν συγκλεισμὸν ἢ ὑφεῖσα βιβλίων.

Συγκλείσω, μ. εἴσω, π. υκα, concludo, claudo, φράττω, obſepio, contineo, coniungo, obſero, arcto, Actiu.

Συγκλῄστης, ὁ, ſocius & particeps furti.

Συγκλῄω, μ. ίσω concludo, includo, implico. συγκεκλῖσθαι, concluſus.

Συγκλησιὸς, einſdem Cleri collega in conſilio Chalcedonenſi Canon. 18.

Συγκληρόμος, ὁ, cohæres, ad Epheſ. c. 3.

Σύγκλησις ἐξ ὑπνου βίου, vitæ caduceæ conſors eſt, Plutarchus Opuſcul.

Συγκλινέω, μ. ίνω, π. υκα, ſimul fortior. δυκεῖ δέ μοι συγκεκραθῆναι τῇ τύχῃ ἡ πόλεως ἡ μοῖρα, Ariſtid. ὥσπερ αἰσχρὴ τινὶ ἡ φύσει συγκλινομένῳ, idem. Συγκλινόμενος, eadem forte conſociare. Ideſt filius, εἰς τοῦ Ὑὸν ἐλθὼν, ἀγνώσεσθ' οὐδ' ἀνεῖσθε, οὐδὲ τοῦ χρησμοῦ σφαλεῖς ἐξεπέμψατ' ἐπὶ τὸ ἄξενον ἐς συμφορὰς χάριν ἐλθὼν τοῦ συγκλινοῦντος ἢ, Deo qui coniugij author fuit & agglutinator, hoc ἐστὶ τοῦ συμπήξαντος. Idem γαμῶ συγκλινόμενον ἐξ ἴσου τῷ κρείσσονι ἢ βίου παρηγορίαν.

Συγκλήσιμος eſt fortium coniunctio, & vitæ ſocietas, vt συμφορὰ τὰ γάμου.

Συγκλητὸς, ὁ, ἡ, concilium: & dicitur de ſenatoribus, ἐκκλησία, vulgo de populo.

Συγκλητικὸς, οῦ, ὁ, ſenator, Plut. in Fabio.

Σύγκλητος, ὁ, connocatus, σύγκλητος βουλὴ, indictium cõcilium, & σύγκλητος ἐκκλησία, i. ἡ συναγωγὴ ἀφ' ἑτέρου τοῦ καταπίπτοντος, conuocata concio & indicti, quæ repente noua aliqua de cauſa. Dabat: contrà νόμιμος ἐκκλησία, legitima concio, fixa & ſtata, quæ certo in menſe habebatur. Demoſthen. in Orat. περὶ στεφάνου, σύγκλητος ἐκκλησία ὑπὸ στρατηγῶν συνωχθείσης, connocata concio ab imperatoribus, id eſt, indicta concione: cui opponitur ἐκκλησία, id eſt, ſtata, quæ certis & ſtatutis diebus habetur. συγκλητου στρατιώτου, connocatum copiarum, Euripid. Σύγκλητος βουλὴ, Senatus Rom. quod & vtraque dictio ſeparatim per ſe poſita ſignificat. Nam & βουλὴ, & σύγκλητος in hoc figu-

fica

ficatu legitur, vt apud Plutarchum & Herodianum.
Συγκλίνω, connexitates, connualles, Plut. in Pompeio.
Συγκλίνω, simul accumbere facio, exponit & Neut. accumbo.
Συγκλίνειν, in toro simul cubo.
Συγκλίνης ὁ σύγκωμος Menandro, teste Polluce, id est, compotator Cicer. vt & compotrix dicitur à Terent. ὁ συμπότης, quia & ἑταιρίστρια.
Συγκλιτοῦσθαι, titubare, contubari.
Συγκλυσμὸς, ὁ σασμὸς, concutio, conturbo. Actu.
Συγκλυσμὸς, concussio, impulsus.
Συγκλυδες, conuenæ Cicer. vicini, mixti, συλλεκτοι, colluuies hominum, collectanea multitudo apud Æschin. Socraticum. συγκλύδων ἀνθρώπων, hominum conuenarium, χυδαίων, Thuyd. ἐπικλύδων παρεπιτέκτων Suid. συγκλύδες ὄχλοι, idem.
Συγκλυζω, aquis obruo, colluo, inundo.
Συγκλυσμα, ατος, τὸ, clyster.
Συγκλυω, id est, consentio, Soph. in Aiace.
Συγκλαδω, flamma necto, seu nendo connecto.
Συγκοιμησομαι, simul dormio, condormio, simul cubo, concumbo σωὺ χρυσῳ. Datiu.
Συγκοινωνεπα, Eurip.
Συγκοινωπεῖ, consultus, Plato in Phædro.
Συγκοινωνεῖν, communicare, participare, commercium habere. Paulus ad Ephes. capite 5. τὰ μὴ συγκοινωνειτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκαρποις τῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. Interpr. Et ne commercium habueritis cum operibus illis infructiferis tenebrarum, sed potius etiam arguite.
Συγκοινωνὸς, ὁ, ἡ, consors, particeps. Συγκοινωνὸς ἕξις, particeps radicis.
Συγκοίτη, ἡ, merces pro concubitu, ἑταίρα συγκοιμηθεῖσα μίσθωμα.
Συγκοιτος, ὁ, ἡ, concubinus, apud Aristop. qui simul cubat, consors tori in Epig.
Συγκολάζω, simul animaduerto in.
Συγκολλᾶσθαι, coalescere, coaglutinari.
Συλλογὰ ἀσμ. ν. ἐσν, ferruminо, conglutino, colligo, compono & struo.
Συγκόλλησις, ιος, ἡ, conglutinatio Cic. compactio.
Συγκολλητὴς, conglutinator, fictor, compositor. Aristoph. ἐφ' ἑλκυσῆς, ἀβδελυκτὸν συγκολλητὴς, ἰ. ἀβδελυκτὸν λέγει.
Συγκόλλας, conuenienter & congruenter Ciceroni. Æschylus in Suppli. ᾧ ταῦτ' ἐλίξας πᾶσιν συγκόλλας ἐμοί. Interpr. συμφώνως.
Συγκολυβᾶν, vel βίν, simul enato.
Συγκομιδὴ, ἡ, ῆς, comportatio, σωναθροισις, collectio, συλλογή. Herodianus in principio, Οἱ πλέοντες ἀπὸ τῆς συγκομιδῆς ἐπὶ τὰ ἐργαλεῖα ἀπέπλεον. συγκομιδὴ καρπῦ, fructuum legendorum occupatio, perceptio frugum. συγκομιδὴν ἀπὸ καρπῶν ποιεῖσθαι, sic capite 12. concilij Sardiensis. Συγκομιδὴ, funus, ὀφοφορὰ. Nam vt ait Interpres Æschyli ὡς σπατὶ ὀπὸ ἀλλοδαπῆς τὸ θανὼν δὲ mortuis dicimus.
Συγκομίζειν, ἡ συκομιζειν, ἡ αἰσκομιζ ιν. Sed hæc est differentia, quòd συγκομιδὴ, est ὁ σπὸ τῶν πάσα ὠφελεια: ἐπικομιδὴ, ὁ σπὸ τῦ ἴσου ἀπαγωγὴ: ἐπικομιδὴ, ὁ ἐν ταῦτ ἐς ταῦτο μεταθεσις.
Συγκομίζομαι, comporto, τὸ συγκομίζω. Xenophon in quarto Pediæ, ἀκοῦ σασα ἐγὼ ταῦτα συγκομίζομαι σοῖς ἐμαυτῦ ἵπποις ἐν τῷ θεῷ, hæc omnia mecum ipse porto. Et in 8. Τοιᾶτα ἐσκευὰ σὺν αἵτοις ἐσωκκομίσατο σοῖς αὐτῦ, secum ipse ducebat: in comitatu habebat, & quasi conuehebat. Συγκομίζομαι, τὸ συναίρω, colligo. Lucian. σὺ ὀλίγα ἡ ὅσα σῦ τι ἂν συγχώσεις τῇ μνήμῃ συγκομιῦ σῷ.
Συγκομίζω, μ. ίσω, σ. ισα, comporto, fructum ex agro domum refero. Actu. Accusatiu. Xenophon, ἐγὼν τὸν σπατιωτὰ ἡ σὺ συκομιζοντα καρπὸ, &c. id est, conuehentem fruges seu fructus collectos. σπῦ: ὁ ἀφ' ὅν κομίζει, ἡ συγκόμιζε, Nazanzenus in Orat. fere quando tempu est, & collige fructus. Συγκομίζω pro sepelio: Sophocles, ἐᾶς σὲ φωνῦ τόνδ' ἀ νεκρὸν χρεὼν ὠὲ συγκομίζειν, id est, μὴ θάπτειν, ne sepelias, ne colligas cadauer, ne comportes, ad sepulturam videlicet.
Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus primæ fruges comportabantur.
Συγκομιστὸς, comportatus. συγκομιστὸς ἄρτος, panis vnde nihil eribro excussum sit, medius inter similagineum & cibarium. Athenæus libro tertio de panibus, Οἱ συγκόμιστοι ὑπ' ἀσκων ἀλήθουσι χοιρίδιοι. Galenus in Glossis, συγκομίστους ex ponit ὑπερμεγ, διὰ τὸ σαίνα ἄμμα τὰ ἀ'λφιτα συγκομιζόσθαι ἡ μὴ διακρίνεσθαι. Idem Galenus in secundo ad Glauconem, Ὁ' μὲ σὺν τὸ ἀκριβὲς καθαρῦ ἡ τὸ πτυῶν καλεμένῳ, ὃν ἔνιοι συμπυρον ὀνομάζουσι. Vide Πτυῶμαι. ¶ Σογκομιστὸν ὀνομα, sine ἐστὶν ὃν ὃ κεκομισμένον ἐκ ἀγροῦ εἰς τὸ ἅρμαλον, ἑτέρα à Galeno libro tertio de Compos. medicament. κῦ χρῶν. refina locularis Pallad. io, quòd in locuiis & fictilibus vasis cõportaretur non colata & impura. Vide Ρ' κτὸν. ¶ Συγκομιστὸν ἄδωρα, apud Athenæum collatitiæ cœnæ, vide σύμβολον.

Συγκομμύστιον, genus quoddam edulij.
Συγκονίομαι & συγκονίσμαι in eodem pulnere versor, Plut.
Συγκοπὴ, ἧς, ἡ, quasi concisio, concisura Senecæ. Συγκοπὴ Galeno 12. Methodi, præceps virium lapsus: affectio similis animi defectui, vel vt aiunt deliquio, id est, λιποθυμία. in quo affectu concidunt & prosternuntur vires, languescunt sensus, deficiunt arteriarum pulsus, sudoréque concrantur omnia denique minantur interitum, nisi mature succurratur, ipso corde eam affecto & laboranie vitæ principio, deficientéque anima: vnde & animæ defectio à Celso dicitur hic affectus celerrimus, κατάπτωσις ὀξεῖα nempe ἡ ἀδρὰ διαφόρως. Differt ab ea quæ propiè λειποψυχία hinc λειποψυχία dicitur, id est, deliquium, vel potius animi defectio, & defectus simpliciter Sueton. Nam syncope grauior est, lipothymia vero mitior: in hac ægrotus loquitur, audit, videt, agnoscitque præsentes in illa contra omnes sensus intercipiuntur & cõcidunt: ob id ἔκλυσις vocatur etiam ab Aretæo Cappadoce, licet hoc nomen lipothymiæ Aetius tribuerit. vide Aphoris. 41. Hippocrates libro secundo, vbi, οἱ ἐκ νούσων πολλάκις, &c. Idem Hippocrates ait in vacuando ἐκκ δὲ μᾶλλον λειποθυμίης ἀγεσθαι, ἡ πρὸς πυῖσιν, ἢ ὕβρεσι ἢ ὀχέσι. Sed cauendum ne pro lipothymia inducatur syncope. Obseruæ à Latinis dici syncope animæ defectum siue defectionem: lipothymiam verò animi defectum. Lege Celsum libro septimo, capite vltimo. Dixerat Dioscorides libro secundo, σπικ ἀσκαπικὸς λειποθυμίης ὑφορμ. ὑφῦ: vertit Plinius libro 20. capite secundo, ipse cucumis odore defectum animi sanat. Distinguit vtrunque affectum etiam Galenus, cùm in quit, Οὐ συγκοπὰς ἀλλὰ γε χυμοὺς φύσει, διὰ τας καλουμένας λειποψυχίας. Lipothymia vulgò *defaillance de cœur*: Syncope *euanouissement*. Linquuntur autem animo, aut ex nimia exinanitione vel repletione, aut ex doloris sensu motuque alieno & naturæ contrario, siue aeris siue humoris vitio accideri, aut ex animi perturbatione aliqua. Lege Actium lib. secundo, Sermone primo, capite 97. & sequent. ¶ Συγκοπὴ, syncope figura orationis cùm aliquid è medio auferrur: ob id μασκοπὴ potius dici debuit.
Συγκοπὰς, syncopen affectum inducens. Galen. ἡ ὑφ' ὧν ποιᾶται διάθεσις ολη ἐφ' ὁ τὸ ἡ συγκοπικὴ. Idem, παρέχουσιν συγκοπὰς καὶ dixit. vide συγκατὰ.
Συγκόπτω μαι, animo linquor, animo concido, animæ defectionem patior. Galenus, οἱ γε ἡ ὑπ' ὀλίγῳ ἡ συγκόπτονται, repentè linquuntur animo. Idem, Ἐνίοι ὃ σπασθέντες, ἡ μὴ τοῦτ' ἐπὶ τὸ ὁ, ἡ ὠὲ συγκόπτονται, πῶ. vide συγκαπὴ.
Συγκόπτω, μ. ὁ ψω, σ. οφα, concido, contundo, pulso, confringo, disrumpo, discindo. Lucian. πολλὰ φιλαι σωνίκασαι, hoc est, vt Cicer. in Catone Maiore loquitur, multæ amicitiæ discissæ potiùs quàm diffutæ. Aristin Neb. Ὅσπερ ὃ πλησὲ ἐγκρίνω σὸν τὸμον τοῦτ' αι, φίλοι, ἡ διὰνῦ αὖτὸς φοῖνιξ συγκεκόφθαι, impune gratisque cæsos esse & vapulasse, i. πυφοβλῶαι ὑμᾶς ἡ κατατετοῦσθαι τοῖς μάστιξι.
Συγκορυβαντιᾶν, simul insanire Corybantium more, συμμαίνεσθαι, σωμανῆναι σθαι, σωφρενεῖσθαι, Suid.
Συγκοσμεῖν, cohonestare, Xen.
Συγκοτὴ, ἧς, ἡ, odium, simul leuo. Accus.
Συγκοχάδινα, concutio, euibro. Aristoteles de mundo, πολλὰ μέρη σωικκοχαδᾶ καὶ σείεται, &c. multis in locis spiritus vibrantem motum ciuit.
Συγκραμα, ατος, τὸ, diluta potio, Ruellius: diluta vini potio, Marcellus: commixtum, Barbar lib. secundo Dic fc. & libro 5. capite 118.
Συγκρασις, ιως, ἡ, quasi contemperatio, necessitudo, commercium: coniunctio diuersæ naturæ, Nazanzenus in Orat. de Filio Dei.
Συγκρατὴς, ὁ, ἡ, conferuo, tueor, σωίκω. Chryso stomus, ἡ μὴ μετεχει θεοῦ ἀ' σφ τυχὸν σύγκρασιν, vitam nostram precationes continent.
Συγκρατὸν αὖ ἐν τῷ φῶς, lux aere temperata, lux in aere contenta. Naz. in Orat.
Συγκρίνω, conspirare, litem componere periculo imminente: à Cretensibus sumptum, qui semper seditiosi sunt, Etymolog.
Συγκριτὴς, ὁ, conspiratio. Vide in Chiliad. Erasm. vocabatur conciliatio quam Cretes, postquam tempore aliquo diffidium interfuit aluissent, ac ne ab hostibus inuaderentur, metuerent, iniuerunt, ac inter se concordiam stabilierunt.
Σύγκριμα, ατος, τὸ, quod concreuit & coalnit, τὸ σύστημα, coagmentum, concretiorem & concretum dicit Cicero. Gregorius de mundo, ἡ ὅτις ἐστὶ τὸ ὅλ ἡ μικρὸ ἡ, ἡ ἀφ' ὧ μίσω σύστημα τὸ ἡ συγκριμα. Laertius ex Platone, ἐν ᾧ πᾶν ὅλως ἀναιρεῖται ἡ κατ' αἰτειρον, οἷς ἐκ ῥηθὰ τὰ συγκρίματα. Galenus etiam tradit lib. 1. de differentiis morborum. Methodicos corpora ex elementis

composita velut miſcellam συγκρίσεις appellaſſe. Dioſcorides de morſu dipſadis loquens, τῷ δ' αὐτῷ οἰκεῖον καὶ τὸ τοῦ τόπου, οὗ συγκρίσεσθαι δεῖ τὸν συγκρίσεσθαι μέλλοντα, Proinde toto corporis habitu ſimiles ſunt iis qui antea potus nihil ſumpſerint. Cætera vide in μετασυγκρίνει. Σύγκρισις, contentio, id eſt, comparatio. Pro edicto exponitur Machab. libro & capite 1.

Συγκρασικακεῖ, ὁ, temperatus.

Συγκρίνομαι, comparor. & Συγκρίνεσθαι πρός τινα, contendere, iudicio experiri, etiam cum aliquo capitali iudicio diſceptare. Συγκρίνεσθαι, coagmentari, concreſcere. συγκρίσις, concretus eſt, Stephan. Niger apud Plutarchum in Opuſcul. Ariſtotel. in 1. Metaph. συγκρεμάμενα καὶ συκαπερείδοντα εἰς ἓν τε καὶ ὑπὲ ἑνὸς, ſe mixtionem φιλίᾳ μεγάλῃ ἠναγκασμένα ἐς σπουδὴν, ingens amicitia cum Theræis & Samiis contracta eſt, Herodotus. vnde συγκρεμάμενος, & συγκρεκριμένος, concretus, factus corpulentior.

Συγκρεπτὸν, τὸ, pacta.

Συγκρεύω, μι. πω, ῶ, σω. πκα, comparo, comparationem facio, coerceo, cogo, iudicio colligo, coagmento, aggrego, confero, contrahio, diſcerno, Ariſtoteles libro nono Ethicor. Accuſ. & Daciu. συγκρίνει τὰ ὄνειρα, interpretans ſomnia, capite ſexto Danielis. ὁ συγκρίνων τὸ ἐνύπνιον, ſomnium interpretans, cap. 40. Geneſ. μῆμα πάρο σύγκρινε τ' ὀκτερε, ne me tumulo metiaris, in Epigramm. τὸ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregandi diſgregandique ratione, Theoph l. 6. de cauſ. plan. συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, Ariſt. in Rhet.

Σύγκρισις, ιως, ἡ, contentio, id eſt, comparatio, εἰκαζομένη ὑπόσις: item μῖξις, mixtio, commixtio, miſcella, coitus, contextus, condenſatio, concretio, concrementum. Syneciſis ſiue antitheſis (inquit Rufin.) eſt comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum. Σύγκρισις ἀντωνύμου, interpretatio ſomnii, capite 3. Danielis, dicitur ibidem etiam σύγκριμα, pro eodem.

Συγκριτικὸς, ὁ, comparatiuus, qui congregat. Alexander in ſecundo Topicorum, εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, ἡ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, quaſi congregationium.

Συγκριτικῶς, comparatiuè, conſimiliter, κοῦ σύγκρισιν, ὁμοίως, Suid.

Συγκρίτως, μι. ἰσω. σ. πκα, propriè de fabris effertur ordine modulato incudem tundentibus: complodo & applauſu approbo: adorno & iuſtruo: concelebro: conſtruo & apparo, como, compono, committo & collido, συωίστω, αἴρω, συωθίζω, excito, conflo, auxilior, ſimul adduco, meditor, conſpiro: vt συγκρότειν δύναμιν, colligere copias. συωκροῦσι τὰς δυναμεις, Ariſtid. συγκρότειν ἐς διάσκεσιν τ' χορῶν, Demoſthen. apparare, adornare. συγκροτοῦσι συμπόσιον τῷ ἀγωνιστῶν καὶ ἑκατὸν τῶν, conuiuium vicinorum quotidie compleo, Gaza de Senect. συγκρότειν τὸν χῆρα, Xenoph. συγκροτεῖν ἐδὸ ὀδόντας ὑπὸ τὸ τρόμου, collidere dentes. συγκροτεῖται ἡ ἔρις, Lucian. excitatur & committitur. συγκροτεῖν τ' πόλεμον, Ariſtid. συωκροτοῦμεν τὰ τῆς πολέμου, rebus ad bellum pertinentibus inſtructi & exercitati Demoſthen. συγκροτεῖσθαι, omnium applauſu approbatus, concelebratus, compoſitus, inſtructus, Budæus in epiſtolis poſterioribus. ὥσπερ συγκροτεῖσθαι apud Lucianum, dicitur Agricolæ equitatus inſtructus: Eraſm. equa ſpectatiſſima & excellens. συγκροτεῖσθαι, ἐσκοῦσθαι, συωκοῦσθαι, conflatum, coitione & conſenſu multorum adornatum, id eſt, conſenſu communi coactum & comparatum. συγκροτεῖσθαι ἡμέρας, dies condita, Bud. in epiſt. poſt.

Συγκρότησθαι πιεῖν δεῖν, conſpirare, id eſt, facere, σύσταση, coitionẽ, conſpirationem, concilium inire, Budæus in epiſtol. prior. & poſter.

Συγκροτὸς ὄντες, οἱ, conſpirati.

Συγκρότησις apud Io ſephum conſpiratio. Dicitur etiam Συγκρότημα, id eſt, συμπόσιον, conſenſus, conſenſio: coniuratio.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus Euripid. in Androm. σύγκροτοι ζεύξεις, conflata ſocietas, id eſt, connubium, idem Eurip.

Σύγκυκλος, debitum, fœnus, δάνειον κεῖθ. Heſych.

Συγκυκλόω, ῶ, concello, colliſor. συγκεκυκλῶσθαι, riſus indecorus qui totum corpus quatit. Apud Horatium libro ſecundo epiſt. ad Florum, & riſu populum quatit. Quod prætermiſſum ab Eraſ. in Adag. Syncruſius riſus.

Σύγκυκλος, &

Συγκυκλωτὸς, colliſio. σύγκυκλοι πονίδιαι, Budæus in epiſtolis. συγκύκλους ἀπαὶ σπας καὶ φιλονεικίας ἔχοντε πόλεις, aſſiduas offenſiones & contentiones ciuitas habens, Plut. in Numa. Σύγκυκλος, fraus, ἀπάτη λογισμός. Suid.

Συγκυκλόω, μι. πσω. σ. πκα, collido, concutio, παροξύνω, in conflictum impello. Iſoc. ἡμᾶς ὑ πολέμου συγκυκλοῦσι τὰ ἔξω δικαιώματα. Liuius committere ac profligare bellum dixit pro codẽ, id eſt, κρίσει τῶν ἡ πολέμων, συμβάλλειν. Et Herodot. συγκύκλου ἢ ἀδικίας, οἱ πλάκαις, ſimultatem inter eos ciebant & alebant. Si Cyprian. Epiſcoporum cohærentem concordiam ſubdole temeritate collidere, hoc eſt, συωκαρδίσει, παρέπει, συγκύκλου συγκύκλου φίλους, amicos amicis collidere, & ad ſeditionem committere, Ariſt. 5. Polit. Συγκυρεῖν, collætor, συγκυρεῖν τὰ χεῖρε, Ariſtophan. manibus plauſum excitans. Suid. συγκυρεῖν τὸ σωματοφύλακα.

Συγκυπτάζω, μ. πξω. σ. πκα, concēlo Gell. abſcondo, ſimul abſconde Act. Accuſ.

Συγκυπτόμαι, ſimul puto, mihi vnà ſubigo.

Συγκυπτίζω, vnà iuſta facio & parento. Apollon. 2. συωκυπτίζε λαός.

Συγκυτὰ, duces coloniæ deducendæ, apud Herodot.

Συγκυβεύω, vna alea ludo. συγκυβεύων αὐτῷ, vnà cum eo alea lude talorum ludo ſimul incumbo, ſimul teſſeras iacto.

Συγκυκάω, μι. πσω. σ. πκα, commiſceo. συωκυκάσαι, Actiu. Ariſtoph. in Pluto, ὅ ἐκεῖ βάλεται ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκάσας αὐτοῖς, εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν, in eundem culeum committens, compoſitos commiſcens.

Συγκυκλόω, ῶ, circundo.

Συγκυλινδέω, volutor. Datiuo iungitur. Xen. in Symp. Σπλαγχνοῦ ὑπὸ τῆς ἀκαρασίας συγκυλινδουμένου, ſe ſpirat.

Συγκυλίω, vnà voluo. Συγκυλίνεται, vnà volutor.

Συγκυμαίζω, ὁ, ᾧ, pro συγκυμαίνω, Eurip.

Συγκυμαίνω, ſimul ven or.

Συγκυμαίνω, ὁ, ᾧ, ſimul venans, ſocius venationis, συωκυνηγέτης, σύνθηρος, Pollux.

Συγκυρᾶν, apud Heronem capreoli, id eſt, tigilla faſtigiata & i columellam ſuis capitibus nitentia eamque firmantia. Athenæus lib. de bellicis machinis in conſtructione τῶν χελώνης, id eſt, teſtudinis, συγκυρᾶν τὸ ὕψος ὀξυκορυφώτερ ἀνίκητ. Rurſus ibid. εἰς ὃ πάσσω παρυφὴ ἡ συγκυρᾶσα ἐξ ἀνίσωτας. Vitruuius lib. decimo, capite 20. Capreoli extollebantur altitudine pedum 12. Iterum ibid. coniungebat capreolorum compactiones.

Συγκυπτάω, ſimul inclinor, me inclino, incuruor, proſternor, & cumbo, partier incumbo. Lucæ capite 13. κ' ἦν συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, eratque incurnata, nec prorſus ſeſe erigere vel recurrare poterat. Ariſtoteles lib. ſexto Animal. συγκύπτουσι ἀφ' ἑαυτῶν ὡΐπασι. Syneciſus, τὰ ἀφ' ἑαυτῶν εἰ φιλοσοφίᾳ κεκινῆσθαι δόξαι, ἀφ' ἑαυτῶν πολλὰ συγκυπτόμενα, vnà ſtuduimus & commentati ſumus. Συγκύπτειν πρὸς ἀλλήλους τὸν κεφαλὴν, & deorſum aſpicere, vt demiſſi ſpiritus homines ſolent toto corpore deflecti in terram & contrahi: cui contrarium eſt ἀνακύπτειν. Gregorius, εἰς γῆν ὁ. διὰ τῶν συγκύπτουσιν χιτῶνα ἑλκυσθῆναι, ἵνα μὴ συωπτῶμεν τὰ κρίνα νῶν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, de Seruatore loquitur qui pedes lauit diſcipulorum. Idem de Medico in vlcera deſpicientes, Οὐ συγκύπτει ὑπὸ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τῷ ὑγιείας τοῖς κάμνουσι. Συγκύπτειν, etiam eſt coire, & in vnum contrahi quod hiabat diſtrahebatur. Xenophon, ἀπαθὲς 2. ἀνάγκη γὰρ, ὡς ἐμοὶ συγκύπτειν τὰ κέρατα τῷ πλαυτὶᾳ ἢ εἶδος ἀπαγορεύειν ὅτως, ἢ ὀρθὸν ἀπαγορεύειν τὸν ὀπλιτεύειν. Idem, Οὔτοι γὰρ παραδώσει οἱ λοχαγοὶ ὁπότε μὴ συγκύπτειν τὰ κέρατα ὑπ' ἀλλήλων ὄντα, cùm cornua cohibant: cui opponitur τὸ διέχειν apud eundem. Συγκύπτειν, transfertur coire & coniurare, conſpirare, vt de conſpiratione dixit Arist. Equit. εἰς ἓν συγκυπτεῖν.

Συγκυρέω, μι. πσω, σ. πκα, contingo, confirmo, aſſequor, congruo, incido, me inſinuo. Neutr. abſol. συωκυρήσει κῦ τῷ λιμῷ ἀβρώτου, formitò oblata eſt, Herodot. συωκυρῆσαι γλιδᾶσθαι, fieri contigit, idem. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad ciuitates pertinent, c. 25. Numer.

Συγκύρημα, ατος, τὸ, &

Συγκυρία, ας, ἡ, ſors, caſus. σωυτύχια. κῦ συγκυρίαι, fortè. κῦ συκυρίαι κατέβαιν, accidit vt deſcenderet, capite 10. Euang. Lucæ.

Σύγκυρος, ſocius comeſſationis Eurip. in Baccis.

Συγκωμάζω, vnà comeſſor, aut proterua vtor Lucian. Gallo.

Συγκώμιον, collator, congratulor, gratulor, συωκῶμαι. Dat. συγκώμιον σοι, gaudeo tecum, tibi gratulor. συγκώμιον σοι τούτῳ, Demo vide συγκώμιον in Ammon.

Συγκώνιον, apud Ariſto. in Phyſiognom labiorum compreſſior & comeniſſura. Sic dictum nomen, vt Collabellare verbum apud Latinos.

Συγκωμῴζομαι, μ. δσομαι, σ. σαμαι, q. cohyberno. Ariſtoph. in Plut. καὶ τὰ ἢ ἐκδεδίτας ἢ. τὰ τοῦτα συωκῳμῴζετο, mecum hyemis incommoda ſuſtinebant.

Συγχέω, τὸ συγχώνω, confundo, συωμιγνύω, συγκέσσω, συωτρίβω, κοῦ, colliquo, labefacto, proſterno. Hom. Od. 3, Οὐ γὰρ τὸ γ' ἐστὶ φυὴ κακὰ πατρὶ ὁμῷ δειλότητι, αὐδᾶσ τε συγχέυσα, εἰ ἡ μέλια καταγέει ἐν. Interp. κακώσει: Valla proſternere. Συγχεῖν, turbare, confundere. Virg. τὸ παρέπει ἐς λυπεῖν, Homer.

Συγχόνδροι, Galen. l. de Oſſib. cùm oſſa conferueſcuntsi. coniunctæ ſeſcunt cartilaginis interuentu.

Συγχορεύτης, qui vna choros exercet & celebrat, Plat. de Leg.
Συγχορευτικὸν, apud Aristoph. quæ est eiusdem chori.
Συγχορεύω, simul tripudio.
Συγχορτάζω, ω. ησω, σ. ικα, confero, soluo expensas.
Σύγχορτος, ου, ὁ, gramine consitus, vel simpliciter consitus, vt σύγχορτοι ὄμβρῳ ἀναυλοι ποὺκαιναι torrentes piceis arboribus consiti apud Euripidem in Hercule furente, Σύγχορτα πεύκαις, vide Χόρτος.
Συγχόω, συγχώνυω, aut συγχώνυμι, aggere communio. Item terra aggesta obruo, contumulo.
Συγχρᾶμαι, commercium habeo: commodato accipio, vtendũ rogo. Polyb. in 1. ἀφ' ἧς δυνοὶ συγχρήσασθαι τερήτει.
Σύγχρεστε, & Σύγχρεσμα, ατος, τὸ, illitus, vnguentum, vngues, quasi collitio. συγχρίσματα exponit peruncliones Marcellus Empiricus.
Συγχρίω, collido seu committo & coire facio.
Συγχρωμοδίας, collisus, offensus.
Συδάζω, illino, vngo, perungo.
Συγχρονίζω, μ. ίσω, σ. ικα, contemporaneus sum, commoror, multum sum temporis. Neut. Dat.
Συγχρονισμὸς, οῦ, est eorum qui concurrunt in idem tempus. vide Συγχρονῶ.
Σύγχρονος, ου, ὁ, æqualis, & vt ita dicam, contemporaneus, vt qui sunt compares ætate: quasi contemporalitas. Aul. Gell. lib. 17. capite 21. Neque enim nobis id negotium fuit, vt acri atque subtili cura excellentium in vtraque gente hominum συγχρονισμοὺς componeremus, &c. συγχρόνῳ αὐτῷ, apud Nõ. id est, æternus. Cum Datiuo apud eundem. ἐλαχίστοι συγχρονοι ὄφρα.
Σύγχρους, seu σύγχρως, qui vnius ciusdémque coloris est concolor.
Συγκαπίζω ἐδω τὴν νεκρὸν, iussit Zenonem oraculum, id est, cõiungi cum mortuis. vide Lucret. Suid. τὸ πλησιάζειν. De libris verum sensit oraculum.
Σύγχυσις, εως, ἡ, confusio, conturbatio, μίξις, ἄσρυθμος, φόρυσις. Hesych. σύγχυσις, ἡ ἀθρόων ὄνσις, σύγχυσις ὀφθαλμῶν ὁ πόνος, oculi ictu cruentati, suffusi sanguine ex ictu oculi, Dioscorid. libro quarto. Σύγχυσις, conturbatio, luctus, mœror, Chion in epistol. πολὺ σευσὶ σύγχυσιν ἐς πάσας τ' αὐλὰς ἐβλόσις μοι ἄμ' ἠῶ οὐδ' ὅσις ἔνεσι καθαμώσασθαι. & συγχύσεις βιοτᾶς, vitæ perplexitas, Euripid. Σύγχυσις, confusio, obtinioni opponitur quæ est σωίνησις ἢ σωίδησις. Cicero ad Attic. Admiratus sum, vt vidi obsignatam epistolam, brenitatem eius: vt aperui, rursus σύγχυσιν literularum, quæ solent tuæ compositæ esse & clarissimæ esse. Σύγχυσις dicitur quæ à Quintil. lib. 8. c. 2. mixtura verborum. Species est hyperbati ex omni parte cõfusi: consternatio Hermog.
Συγχώνω, &
Συγχύνω, μ. ύσω, σ. υκα, confundo, obscuro, tumultuor, perturbo, in admirationem duco. Actiu. Accusatiu. capite nono, Καὶ λόγῳ ὑπόκωμμόν, ἢ σωνίχυσιν τοῦ Ἰουδαίου confundebat Iudæos: & in voce passiu. συγχύνομαι, perterrefio, obstupefio, σωνεχύθησαν οἱ Ἰουδαῖοι perterrefacti sunt Iudæi Ioseph. & Actor. 2. τὸ πλῆθος σωνεχύθη.
Συγχωνεύω, conflo.
Συγχωρέομαι, νέμαι, &
Συγχωρέω, μ. ήσω, σ. ησα, simul eo, quod & concedo, id est, τὸ συνηκέναι dicitur. Συγχωρεῖ, locum præbeo, permitto, concedo, cedo. Plato in Protagora, ἢ γὰρ ἡμῖν αὐτοῖς ὦ πρωτέρᾳ τὴν ἢ Σωκρατε ἀξιῶ μὴ συγχωρεῖν, ἢ ἡμῖνλοις ἐᾶν τὸν λόγον ἀνφισβητεῖν μὴν, ἐρίζειν ἢ μή. Cicero sic transtulit, vt refert Priscianus lib. octauo, Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri, & inter vos de huiusmodi rebus controuersemini, non concertetis. Gaza 3. Gramm. συγχωρῶ σοι τῆς ὑγιεινῆς, tibi imperium cedo. ἀ συγχωρεῖ ὁ νοῦσος, Hippocr. Pro quo dicitur & ἐκδίδωμι. Chrysostom. συγχωρῆσαι δαίμοσιν ἐμπεσεῖν εἰς ψυχάς, dæmonibus in animos irruptionem concedere. Συγχωρεῖν, cedere, id est, non reclamare, Demosthen. ὁπόταν τὸν νόμοις κ' τὴ ἀληθείᾳ ἡκολουθοῦσι συγχωρεῖν, ἐμοὶ εἰ τὸ νικᾶν ἢ σωφρονεῖν ἴσον ἐστίν. Συγχωρεῖν, acquiescere, ἀρκεῖ ἐμοὶ, ἀρκεῖν. Lysi. ἐγὼ δ' ἐκεῖνο πάντων ἡσυχίαν ἄγειν, non contestus eram adulterij pœna, quam sibi ipse statuebat & æstimabat. Συγχωρεῖν, consentio, σωνοίσω τῷ, annuo, ἐπινεύω, συμφωνῶ, assentior, astipulor. Thucydid. συγχωρῶ σοι ταῦτα, in his tibi assentior. Plato in Phædro de anima loquens, ὅτ' ἂν ἐρῶντα συγκαμόντα τοῖς ἐξ ἐκ σώματος πάθεσιν, ἢ ὀνειδισθῶσι τοῖς πολλοῖς ἀνοήτοις, Συγχωρῶ, τὸ χαρίζομαι, ὑπηρετῶ πω, gratificor, comiter & per gratiam indulgeo quippiani & condono. Synes. in epist Τοιοῦτόν σ' ἐᾶν ἢ τὰ φρονεῖν συγχωρεῖν ἀνάγκη, fortasse & primæ nobis partes indulgerentur. Nazan. συγχωρεῖμοι ἐκεῖνον, quibus gratiæ lo co audire concessum est. Et τὸ συγκεχωρηκὸς, quod indultum & concessum. Συγχωρεῖν, ignoscere, veniam dare & indulgere, τὸ συγγνώμην ἔχειν. Et cui venia habetur & conceditur, ὁ συγχωρούμενος. Cum Accusatiu. Gregorius, ἐξ ἧς θράκτωρ πάσης τὰ ἐλάττω, ὁ τὰ πλέον αὐξῆ τὰ διαπίπτον συγχωρῶν. Naz. ὅσου συγχωρεῖμεν, quantum nobis condonatur. Idem in Orat. τὰ συγχωρηθέντα σωνεχώρησεν, condonarunt & remiserunt. Chrysostom. ἐκεῖνα ἐστε συγχωρεῖ ἁμαρτάνειν, remittere peccata. Thucyd. συγχωρησθῆναι καὶ ἡκεῖν αὖθις, ignoscemus & condonabimus inter nos in gratiam mutuam redibimus. Gregor. Nazanzen. ὁ ἅμαρτωλὸς ἐγ' ἐπαίνῳ μόνον συγχωρεῖται. Et Συγχωρεῖσθαι dicuntur in Pandect. Græc. ij quorũ nomina abolitione principum ex reis exempta sint. Dicitur etiam συγχωρεῖμαι τινι, id est, impetro, hoc mihi permittitur. Demosth. Σωκράτην δ' ὅμως τοῦ ἐνθάδε, Impetrauit tamen vt liceret ei peregrinari. Συγχωρεῖν verbum vnum ex illis est, quæ in præsenti voce actiua prolata, in Futuro vocem passiuam sortiuntur apud Atticos, vt sæpe apud Demost. & Plat. legitur συγχωρήσομαι.
Συγχώρημα, ατος, τὸ, &
Συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, assensus, consensus, conspiratio.
Συγχωρητὸν, concedendum est, fatendum est, Plato in Timæo. ἀεὶ γὰρ συγκρητὰ τὰ τοιαῦτα ἐστὶ, concedendum est ita se habere initium, Lucian.
Συγχωρούμενος, venia donatus, cui venia habetur. Est etiam in Pandect. cuius nomen abolitione principis ex reis exemptũ est. Inde illud Gregor. in Penteost. ὁ ἅμαρτωλὸς ἐν ἐπαίνῳ μόνον, ὅταν ἐν ὑδυνᾶσι πάσης ἐπιπόνου συγχωρούμενος, toties venia dimittus donatus.
Συγχώσσω, qui obstruxerunt, subruentes, obturantes, Herodo.
Συγχωδύνω, obruatur, defodiatur, Naz.
Σύδαν, celeriter, impetuose, ὁρμητικῶς, ταχέως, Hesyc.
Σύεος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est, vt σύεια κρέατα suillæ carnes Athen. l. 3.
Σύειτο, concitabatur.
Συζάω, μ. ήσω, σ. ησα, contiuo Quintilian. συνζῆν, consuesco, familiaritatem habeo: vnde συζῆν, communiter viuere, σωνδιαίτησιν συμβιοῦν, vitæ consuetudine sociari, agere vitam cum aliquo. Datiu. Arist. Rhet. l. 2. de adolescentibus loquens, ἢ φιλόφιλοι, ἢ φιλέταιροι μᾶλλον ἢ τῷ ὠφελιμῷ. διὰ τὸ χαίρειν τοῖς συζῆν, quòd conuictiu sue coniectione delectentur. vide Συμβιῶν, τοῖς ἀφοσυνχῆς συζῆν, precationibus addictum viuere, Chrysostom. Σωνέζησε ἀρετῇ, qui à puero virtutem exercuit. Συζῶν πεῖᾳ vitam in paupertate duco. Συζῆν τῇ φιλοσοφίᾳ σωνῆν, versor in studio rerum gerendarum & sum addictus, Demosth.
Συζώντες ὁμήλικες, alius cum alio degentes.
Συζήτυνσις, μ. ήσω, σ. ησα, &
Συζεύγνυμι, coniungo, copulo, committo, connecto, coniugo, eodem iugo iungo. Accusatiu. τοὺς ἀνομοίους τοῖς ὁμοίοις συνεζεύγνυον, coniugio addictus, coniugalibus vinculis adstrictus. Basilius in epistol. σωνεζεύγνυον ἐσχασμοὶ, coniunctæ coniectiuæ, Hermog.
Συζύγιος, α, ον, coniunctio, coniugium. Plat. de Leg. συζύγιον πωιεῖσθαι, coniugium inire.
Συζύω, vide in Συζάω.
Συζητῶ, conquirere, id est, vnà quærere: nam & conquirere pro diligenter quærere & inuestigare inde fumitur. Co nquirunt autem & disputantes: & in disputatione ineſt dubitatio, & altercatio, atque in conquisitione tali sæpe alternis interrogatio & responsio: ob id συζητεῖν hæc omnia complectitur. Est enim & disputare siue disceptare, & differere, dubitare ἀφ' ὑπερῶν, atque sophistarum more rixari & altercari. Visus est hoc verbo Plato in Menone: & in Hippia maiore ait, οἱ ἐν βίβλοις ὥσπερ ἰοὶ ἐσὶ συζῆτει, vnà mecum coniuncte disputando. Marci capite primo, ἠρώτησεν δ' αὐτοὺς ὅ τι συζητεῖτε πρὸς ἑαυτούς; & ipsi συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ αὐτὸ λέγοντες, τί δὲ τοῦτο ἐστὶ νῦν ἵνα τί disceptarent inter se: ὑπῆρξεν δὲ αὐτοῖς πρωτεῖον ἀμφίλογον. Interpr. ita vt mutuò quærerent inter se. Et capite 8. ἠ ἐξελθοῦσα εἰ φερσπόλοι ἢ ἠρξατο συζητεῖν ἀπ' αὐτοῦ, cum ipso disceptare atque altercari cœperunt. Sic & Actorum capite sexto, ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς σωναγωγῆς συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.
Συζήτησις, mutua quæstio, conquisitio, disceptatio, diligens inuestigatio, disputatio, altercatio. vide Συζητῶ.
Συζητητὴς, οῦ, ὁ, conquisitor Cicer. & disputator, disceptator, Esaiæ capite 33. & Paulus prima ad Corinth. capite 1. ποῦ σοφὸς; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; vbi disceptator atque disputator seculi huius?
Συζοφόω, μ. ώσω, in Epig. vnà tenebras effundo.
Συζυγα, conitugata, τὰ σ. ζυγῶν τα.
Συζυγία, dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Sunt verò ζυγὰ, ab vno cornu aciei ad alterum ordines instructi. Polyb. ἐφ' ὅσον συζυγιῶν τας ἢ συνοιχωνίας διαμίξεις, hactenus vt celeritate motus ordines suos seruarent. Et Cic. conugata vocat quæ Græci συζυγωνίας. συζυγα. vide Συνοικία.
Συζυγίτες, οἱ, coniuges, marti, lib. 3. Machab.
Συζυγῆται, coniuncti, cum vxore agentes, Xen. in OEconom.

Συζυγὴ ζῶα, animalia coniugij legem sentientia, Nazanzenus in Oration.

Συζυγία, ας, ἡ, coniugium, coniunctio, societas, συναφεια, coniugatio. Philo de mundo, τῶν τε παὶς συζυγίας ὁ πατὴρ ἀνὴρ γάμου τὸ αὐτὸ ἔδρ, τὸ ἀπὸ ἀνδρὸς μὲ ἄρρενος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς μὲ θήλεος συζυγίας, &c. id est, eorum quæ coniugatim contraria sunt, quæ coniugata sunt. τὰ δὲ ἐναντία τὰ κ γῆς διὰ τῆς λιμένων συζυγίας κ συμφωνίας, Aristid. συζυγίαν ἐναντιοτήτων, diffidentium comparationes. Columel. libro secundo, capite secundo. Recurrendum est igitur ad qualitatum inter se diffidentium quasi quasdam coniunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos discordantium comparationes tolerabiliter dixerimus. Et συζυγία ἡ συζυγιὸν τὸ dicuntur coniugata à Cicerone in Topicis. Sunt autem verba quæ orta ab vno variè commutantur, vt sapiens sapiēter sapientia: atque hæc verborum coniugatio, vt idem appellat, συζυγία, ἡ ὁμοζυγία vocatur. καὶ συζυγίας, coniugatim, coniunctim. συζυγίαν πεποίηκα, par alarum, in Epigrammat. συζυγία τοῦ χοϊκοῦ, id est, trochæus. συζυγίαν ἐμαίνεσθαι, i. διάμετρον, sic Interp. Aristoph.

Σύζυγος, ου, ὁ, ἡ, coniunx compar, coniugalis, maritus, seu' marita, ὑμέναιος ἄρρητος, quasi pariter dicens iugum. Pro fœcio. Aristoph. in Pluto, ἐὰν ὁ συζυγος κλᾶσαι τινὰ, &c. si fœcium quempiā sumpsero. ὦ ξ ἱερὰ καὶ τελετὰ τοῦ Διονύσου, ἡ τοῦ συζυγος δύναμις ἐστιν, Nazanz. in Orat. σὲ τῶ βακτρίτην. Nonn. σύζυγός εἰμι πολίτη, sum cōpar patri & æqualis.

Σύζυξ, ὑγὸς ὁ, ἡ, compar, cōiunctus, coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro, alter equus in iugo.

Συζυγόω, ὦ, vnà vitam largior & vinculere facio, quasi coniunifico. Paulus ad Ephes. capite secundo, ἡμᾶς ἐποίησε συζωοποίησε τῷ Χριστῷ, nos vnà in vitam reuocauit per Christum.

Συϊλᾶμαι, volutabra suûm, & loca œnosa in quibus sues voluptari amant, Hesyc.

Συϊκόν, porco similem esse immunditia & spurcitia.

Συϊμία, ας, ἡ, rusticitas, ὑϊμανία, ὑϊμᾶλία, ἀπαιδευσία, Suid. à suibus deductum inde. σωϊμίας Adiectiuè, ἀγροῖκος, σκαιὸς, ἀμαθὴς. Item, ὑφορὸς.

Σωΐνης, suillus, porcinus.

Συϊνίς, digressus, amotus, Soph. συϊνὶς ὑξ ὁδῶν, Eurip. à sede motus, excitusta σύϊν.

Σΐϊσον, impetum fecerunt.

Σύϊτα, festina, ἐπείγε.

Σύκα ἀμύλινα, ficium genus in Paro insula ita dictorum ob ruborem Athen.

Συκάζω, ἄσω, σ, ficus lego, σῦκα ἐκλέγω. Aristophanes in Atibus, ἀγρὸν πόθεν σέφει γῆν; Οἱ περίζωσι τὰ μὲ σκέ-Ρεσι κ πεντόζοσι τὰς γλώττας ἔφη συκάζοντι τὴν, id est, ficus colligunt, & καὶ τῶν ὑποκόπων, calumniantur. Nam & συκάζειν τὸ συκοφαντῶν, teste Comment. Idem in Equitib. καπροσυκάζεις σπίζων εἰς ὑπερδυσμὰς σκατᾶν. Οὐ τὸς αὐτὸς ἡμῖν; ἔξω, ἢ πόσων; ἢ ἀπ' πόσων. Interpr. συκοφαντῆς. Συκάζειν, inquit, τὸ ὑποθλίβειν τὰ σῦκα, ficus premere. Συκάζειν, si credimus Polluci, etiam pro capricisare sumitur, id est, ἐρεθίζειν ἢ ὀλιγωθῆναι ζητοῦντα ἢ, ait, τὰ ἔφηκα (legend. ἐφεικα) συλλέγειν, ἢ ὀθεωτεῖν, συκάζειν dicunt. Συκάζειν, Hesychius. σῦκα τρώγειν.

Συκαζίς, ίδος, ἡ, ficedula auis, Aristophan. lib. 8. Animal. capite 3. eadem dicitur, fed diuerso tempore, μελαγκόρυφος, id est, atricapilli a propter coloris mutationem, idem Aristoteles li bro nono de natura Animal. Legitur & συκαζὶς pro eodem. Lege Athen. l. 2.

Συκαμάθους, ους, ἡ, stultus, μωρὸς.

Συκαμινέα, ας, ἡ, morus, μορέα ἡ συκαμινέα, morus, Dioscor. libro 1. capite 181. vbi alij legunt μωρέα ἡ συκαμινέα, morus siue sycaminus. & ita interpretatur Hermol. pro eadem arbore.

Συκάμινον, ου, τὸ, moruum, μόρον. Theophrastus lib. sexto, capite septimo, de causis plantarum. συκάμινα δύδνα, mora dare in cibatu, Aristot. libro sexto Animal. fic Gaza. Συκάμινον pro vitio oculi, vide Σύκινον.

Συκάμινος, ου, ἡ, morus, μορέα. Sycaminus arbor est sui generis, peculiaris Syrio, quemadmodum indicat Diuus Hieronymus συκάμινος ἄγριον δένδρον, morus Ægyptia, id est, συκόμορος, sycomorus, ἡ συκῆ αἰγυπτία Confer Theophrast. hist. libro quarto, capite secundo Dioscorid. libro primo, capite 182. Athen. lib. 2. & Plin. l. 13 c. 7. Theoph. lib. de odoribus. ait, κερκίδα, κερκίδος ἡ τὸ ξύλον τῶν κερκίδων φύλλον, λωτὸν ὅτι καὶ Athenæus repugnat, ait enim πέπονα, ἡ δὲ κερκὶς γόνυ.

Συκαμινόδης, mori specie vel genere.

Συκᾶς, άδος, ἡ, recens ficus, ficus prima Horatio. Pollux, λέγω τὰς πέρυσι συκᾶς, συκάδας ἔνιοι δὲ καὶ νεωτὶ. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας ὄψιμα ἐκαλοῦσι.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta, delator, quadruplator, φιλοκλήμων. Vide Συκοφάντης.

Συκοφάντρια, q. calumniatrix, συκοφάντεια, Hesyc.

Συκύα, & Συκέα, Herodot. &

Συκῆ, ῆς, ἡ, ficus arbor. priori l onga. συκῆ μὲν ἀγρία, ficus nigra, Dioscorid. libro primo, capite 181. συκῆ ἄρσεν, ficus fylu estris, c prificus, Barbar. & Marcell. Dioscor. libro primo, capite 184. συκῆ ἰνδικὴ, ficus Indica, Theophrastus libro primo hist. plantar. συκῆ, ficus vocatur ab aliquibus frutex, qui & πόα. Dioscor. libro quarto, c. 264. Ita etiam dicitur species pini, l. hist. plant. Theoph. vbi Gaza ficus.

Συκή, ῆς, ἡ, siue σύκωσις, ficus vel marisca : vitium in capite, fepericiiis, mente atque podice præcipuè. Dioscor libro fecundo, περὶ ἡμερῶν ἢ συκῆς ὑπὸ πάντας, id est, vlcera qui à fici fimilitudine nominantur. Galenus in Glossis σῦκα exponit, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἕδεσι θηλῶν τόποις γινομένων. vide & libro quinto περὶ τῶν τόπων. Sunt autem tubercula vlcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, cum dolore, q uæ & συκώδεις ὄγκοι dicuntur, siue συκώδη ὄζη ἐπιπόλαια, lege Aëtium lib. octauo, capite 14. In palpebris ciusmodi ficosius tumor, à Galeno in Glig. σύκωσις vocatur. Fit & in ano hoc vitium ex attritu natium, quod ficum marisc ámque Latini dixerunt. Itaque non plane verum qu o d ita prodit Commentar. Aristophan. in Ranis, σῦκον ὁ σύκωσις ἢ ἰδιωτικῶς συκῆμων τὸ σάρκωμα ἢ ὄλκος γινόμενον ἐν ὑφεδριακοῖς, ἢ ἐν οἷς ὄμφ τοῖ μέρει. Apfyrtus hoc ipsum etiam equis accidere sic tradit, Συμβαίνει δὲ τῶν ἵππων ἐν τῷ σπαδίκι τοῦτο ἐν τοῖς τῶν χαλινῶν ἕλκεσι γίνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν ἢ μυρμηκίαν. Scribonio Largo, σύκωσις, id est, caro excrescens in palpebris. Et Cornel. Celso libro quinto, capite primo, συκώσεις, caro est excrescens fici fimilitudine in partibus quæ pilo vestiuntur, vt in capite, barba, podice. Podicis autem ficus, vt vocat Martialis, mariscas Iuuenalis Satyra 9. nominauit. Marcellus Empericus, Palpebrarum, ait, asperitudo & excrescens caro quam σύκωσιν vocant, in qua ineſt calum duriſſimum. Nicolaus Myrepſus in Antidotis etiam mariscas συκώσεις dixit, quæ & συκέωσις vocantur, vt & annotauit Hermol. in Corol. c. 55.

Συκηρρεία, ᾶς, ἡ τὴ λέγειν συκοφαντίαν, in dicendo calumnia, Hesyc.

Σύκινος, η, Adiectiu. ficulus vel ficulneus. lignum ficulneæ arboris inualidum est: vnde σύκινον ὅπλον κ ἀσθενὲς, imbecillus, debilis, fragilis, ἡ ὑποκριτὴς inutilis. Et ἀλθὲς σύκινον appellat mollem & inutilem Theocritus in Ergat.- μὴ παρὰν τὸς Εἰπ σύκινοι ἄλθρες, ἀπάλαντο χ ἔτ' ὁ ωδοῖς, Ne quis præteriens dicat Ficulnei homines sunt, atque hæc deperiit merces. Sic & apud Aristophan in Lysistrata, Οὐ ἰδὼ ἀλλ' ὧν συκίνη πικουρία, est, ficulnum nobis qui erat auxilium, id est, infirmum atque inutile. Ad quod alludit Horatius vbi Priapum ita loquentem inducit, Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Ciceronianus ὁ τὰ σοφὰ ἀπαίδευτος, χωλὸς μὲν ἡ λαὸς συκίνου γράμματος claudam habens ac ficulnam mentem, id est, nullius pretij momenti ad aliquid excogitandum. Σύκινος, aeris, ἡ κρὸς ἡ ὁμοιος, à fimo ficulneo qui oculis acerrimus accidit. Aristophan. in Vespis. ΒΔ Κακοῦς, φεῦ τὸν πίνδ' ἐξέλκ σὺ μὲν, μόνε. ΒΔ. Νὴ τὸ δί' ὅσπερ γ' ὀξὺ ὁ ῥεμβὸ πατος κρικινόν. Hoc confirmat Aristotel. in Problemat. Theophrast. ὁ ῥεμβὸ πατος ἢ κρὸς συκῆς. Plutarchus in Symposiacis quærit, Τί δή ποτε πάντων γλαυκὸς ὢν κ ωπὸς κ ὑπὸ δένδρα φύεται πικρὰ πάντων; vbi ex colligi fumum acerrimum esse atque oculis molestissimum testatur. Συκίνη etiam de calumniatore dicitur. Aristophanes in Pluto, ἐὰν ὁ συζυγος λέβητα τινὰ ἢ σύκινον, ἢ ὑγιοῦν ὄντα ἢ ὑγιὰ ποιήσαν τὸν μὲν ὠνὸν ἀπολλύς. Verba sunt sycophantæ. Comment. σύκινον ἢ συκοφαντικὸν κακολογικὸν λέγει, ὅτι ἢ συκῆς ἡ πάσας τὸ ὄνομα.

Σύκινον, apud Hip. exp. Gal. in Gloss. τὸ ἦδ' ἀλλ' ἀφ' ὕψωμ. caricarum decoctum.

Συκίς, ίδος, ἡ, ficus & ficetum, locus vbi ficus crescunt.

Συκίτης οἶν, ἡ, ficatus vinum, i. ficatum, quod & καπρίτης οἶνος Dioſc. l. 5. c. 32.

Συκοβασίνεια, τὰ, regiæ ficus τὰ βασίλεια σῦκα Athen.

Συκόβιος, ου, ὁ, ficis viuens. Vocabantur fycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογῶ, ficus legere, Aristoph.

Συκολογῶ, ῶ, ἡ, quali ficus numerans, siue de ficis loquens, fycophanta.

Συκομορέα, ᾶ, ἡ, vel συκομορεία Lucæ c. 19. &

Συκόμορον, η, τὸ, fycomorus arbor, & fructus eius. ficus autem est Ægyptia prædulcis : sine granis compoſito nomine ex fico & moro, Plinio & Dioſcoride authoribus. Συκόμορον, ὄνομ ὃ ἐξ αὐτοῦ συκόμορος λέγουσι : καλεῖται δὲ ὁ ἀπ' αὐτὸς καρπὸς συκόμορον, &c. Sycomorum aliqui etiam fycaminum, id est, morum vocant, cuius fructus fycomorum etiam dicitur, Dioſcorides libro primo, capite 182. διὰ τὸ συκομόρῳ, id est, ex fycomoro fit medicamentum, cuius meminit Galenus libro fecundo ad Glauconem. Et συκομορίτης οἶνος, fycomorites vinum quod conficitur ex fycomoris, Dioſcorides libro quinto, capite 24. vide Συκῆ.

ων, ου, τό, ficus. Dicitur tamen de ficu & arbore. Et tamen proprie σῦκον ficus matura, vt ὄψε, arefacta: & φάληξ, immatura & syluestris: ὄλυνθος verò, immatura quidem, sed cultiua. σῦκα ἐ-ρίνεα, pro τραγήματα, Aristophan. σῦκα ξηρά, cariex, Plat. de Legib. σῦκον ἐκ κόμης, ficus Cyprias. Dioscor. lib. 1. cap. 183. Σῦκαι, ficus pro morbo. vide Συκή.

σύκαμος, ὁ, qui puerorum instar ficis gaudet. vide Sycophanta, in Chiliad. Erasm.

σωφίσιος, ου, ficuum fector, sordidus, auarus. vide apud Erasm. ficos diuidere.

σωπαθέω, ῶ, ὁ συκοφάντης, Hesyc.

σωρὶς, ὁ, vide Sycophanta in Chiliad. Erasmus. & συκωρὶς infrà.

σωφαντίρμαι, οῦμαι, calumnia premor, inuidia premor, Xenoph. in Oecon. συκοφαντηθεὶς ἐν ἐγκλήμασι, &c. Chrysost. ἀφεὶ τῆς ἰατρικῆς. Athenagor. in Apolog. πεπαίμεθα συκοφαντούμενοι.

σωφαντία, ας, ἡ, σωκοφαντία, calumnior, calumniis circumuenio, ἐπιπλάζω, ψεύδεσι κατηγορῶ, defero falsò, accuso, illudo. Actiuum. Plato 1. de Republ. οἷον ἂν ἃ μὲ ὕτω μαίλιστα, ὡς τὰ ἔρωτε, διαβρέειν ἐστὶ καὶ συκοφαντεῖν ὑφ' ἑαυτῶν; id est, illudere Thrasymach. Idem ibidem, ὡσεὶ τοῦτο ἡσκηκότες ἡμᾶς συκοφαντεῖ, εἰ τι δ' ὑμῖν δοκεῖ, id est, peruerte tuis istis si potes cauillationibus; id est, calumniose refelle. Aelianus, ὁ δ' ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Lucae capite 19. εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, si per calumniam aliquid cuipiam extorsi. Suid. ὁ δὲ λόγων, τὸν χρὸ τοῦ συκοφάντου, φάσκε κακοηθείας τῷ ζῴῳ τοῦτο μεταθεῖναι. Συκοφαντεῖν, apud Platon. & Menandrum, pro κιλζειν ερασκειν, vt Suid. tradit.

συκοφάντης, τὸ, calumnia.

συκοφάντης, ου, ὁ, calumniator, sycophanta. ἐ ἐστι πρᾶξιν, συκοφαντεῖν, ψευδολογίαν, συκοφαντίαν, ψευδοκατηγορίαν, κακοκαθεξίαν, delator, quadrulator, ἑρπαλεὼν: ἴσ sycophanta fera domestica capitalis, Philostrat. in Heroicis. συκοφάντης ἐν 30. ἀφαγμὸς καὶ ὠδωδώς, Isocrat. vide in Chiliad. Erasm. Plutarch. τῷ συκοφάντῃ πειθόμενοι ἐκ φιλοσοφρυσύνης, χαλεπῶς φασὶν, κακοκαλμίου γὰρ ἀδικήματος ἐπφερομένου τοῖς ἁλόντας ἢ φάντας ἐξὸν ἰδεῖν ἀγόντας, συκοφάντας ἀπολλύναι. Aristophan. Interpr. præter hanc adhuc aliam huius appellationis causam adfert, quam consule si tam in initio Pluti. συκοφάντων τῶν ὀνομάτων, verborum sycophantam, Nazanz. in Orat. vide apud Aristoph. in Pluto, vbi δὴ ὦν ἔνεστι συκοφάντου δύναμιν: quo ostendit aduersus calumniatoris morsus nullum esse remedium. Lege etiam ὦσε συκοφάντου Athenæum lib. 3. in principio. de hac voce sic annotauit. Francise. Portus. συκοφάντας, παρὰ τὰ σκαιωμένα τῆς πομπῆς, φησὶν. συκοφάντου ἔδει αἰτιᾶσθαι ἄλλῳ τάττα, ἀξιόπιστον ἢ μηδὲν, ἀνωμοδὲ, ὦσε ἀδικόβλου. Inficiatores, falsi criminis obiectores, Non. Cicero de Orato. vt si ille initiator probasset iudici antè petitam esse pecuniam quàm esset cœpta deberi, Non. Atici iuuenes in hortos irrumpebant, fieósque deligebant: lege itaque constitutum est, vt qui id fecisset, capite truncaretur: quam pœnâ qui persequebantur ob paruula detrimenta, sycophantæ appellati: hæc Festus, sed mihi non satis persuadet. Qui quicquid vocis, & linguæ est, id in turpissimum calumniæ spectum confert, de Orat. l. 2. Καὶ συκῶν τινα ἀφορηθρῶσαι ἱερεῖ ἀδίωξεν, πλυτ. συμποσιακῶν l. 7. q. 4. itaque fortasse qui ex ea ficus furabantur, capitis supplicio vt sacrilegi afficiebantur.

συκοφαντία, ας, ἡ, ἐπιτραπεῖον, κατηλαλιά, calumnia, quæ vt habent Pandect. Græcæ, tribus sit modis: ἢ δὲ συκοφαντία τὰς πλαστὰς κατηγορίαι, ἢ ἀφορῶντας τὰς ἰδίας ὑπὸ θεσίας γίνεται, ἢ τὰ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ ἐγκλήματα κρυπῶν, ἢ φυγοδικεῖ παλαίου δὴ κρυφοῦ τῆς κατηγορίας, &c.

συκοφαντικὸς τὸν φύσιν, natura ad calumniandum propensus, Lucian. vnde συκοφαντικὸς: obseruare, est delatoris quadruplatorisque more obseruare, hoc est diligentissimè. vide Bud. in annot. in Epist.

συκοφάτρια, ας, ἡ, calumniatrix. Aristoph. in Pluto, ὁ τοῦ συκοφάντρια, ὃν ταῖς γυναιξὶν ἢ ἔνα;

συκοφορῶ, ficus fero & produco, in Epigr.

συκῶν, ῶνος, ὁ, calceamenta Phrygia.

συκῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, similis ficui, ficosus: vnde ἀλεφαρα συκώδη, lib. 1. Dioscor. vbi de ficis agit palpebræ ficosæ. vide Συκή.

σύκωμα, τος, τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur quum ficosi tumores in eis excrescunt. Schol. Aristoph.

σύκων, ωνος, ὁ, ficetum.

συκωρὸς, ὁ, ἡ, qui ficus seruat & custodit, ὁ τὰ σῦκα φυλάττων: vnde & verbum συκωρῶν: apud Pollucem vtrunque. Συκωρὸς etiam delator, calumniator, συκοφάντης, συκοφάντης, Comment. Aristoph. in Pluto.

συκωρῶ, ῶ, vide Συκή.

σύλαι, ων, ἡ, vide Xlai.

σύλαιος, ὁ, ἡ, πρᾶδα, ἡ, spolium, direptio, Aristot. 2. de Oecon. ἐπὶ τῆς σύλαι ἢ ἐπὶ τῆς πολέμου, &c. si cui ius esset rapinæ aduersus ciuitatem. Idem ibidem, ὑπὸ τῶν σύλῶν διαπεπρᾶσθαι τε, id est, de direptionibus iudicio disceptarunt.

Συλαγωγέω, μι, πσω, π. πκσ, abigo prædam, spolio, denudo, Κτησιμαχὸς Hesych.

Συλαδίης, ου, ὁ, spriuari cubilibus, Euripi.

Συλάω, & Συλέω, μι, πσω, π. πκσ. &

Συλδίω, μι, δίσω, π. δκσ, prædor, sacrilegio compilo, aufero, furor, depræ dor, diripio, tollo, detrahe, spolio, lædo ac inœco, εἰς ἀύω, γυμνῶ, σκυλδίω, ἀφαιρέομαι. Homer. Iliad. π, κείται ἀμφ' ὃν ὄφιν ἑ σύλα τε τεύχε' ἀχαιῶν. σύλα τῶν, hinc spolio, ab hoc aufero, Aristot. in Rhetor. Hesiod. κύκνοι συλήσειτε ἀσπὶ ἄμωμ τευχέα καλά, cygnum propris armis spoliantes. νὶ duos habet Accusatiuos. σύλα τεύχε, γυμνῶ, ὀπλίσαι τὸν θώρηκ, Homer. Iliad. depromebat, extrahebat ex theca. Idem, σύλα πόλιν, id est, ἀφίρει τῆς βελοθήκης τὰ ἀνῆκα. σύλῆσα συλήσει, συλήσειεν, ὁ δὲ τὰ σῶλα Κτησίφων, Homer. Iliad. συλᾶ πατρίδα, publicum aliquid furor vel depeculor, Plat. de Legib. συλᾷ τὸ δημόσιον, Idem ibidem, sacra furari. Συλᾷ, violare, Phalaris in Epistolis. ζωλὰ συλήσας, in Epigram.

Σύλαν, ος, ὁ, &

Σύλασις, εως, ἡ, compilatio. σύλασις ἱερῶν, sacrilegium, Plato de Legib. Demosth. ὦσε σκοπεῖν, ὁπόσοι μὲν σύλαι ὦσιν ἀδίκων εἰσὶ, Ibid. σκεψάμενοι τὰ τῶ ὑμετέρων αὐτῶν ὑπὸ φασκόντων, ἐλεδυκέναι συλαὶ φασκόντων, Suid. σύλας exponit συλαλογίας.

Συλλογεύς, ὁ, ἡ, q. compilator, depeculator. Cic.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ. comprehensio, syllaba: à σωὶ & λαμβάνω, μόνοι ὦν ἀπὸ τῶν συλλαβῶν ἐ γίγνεται. Lucian. tantùm non ipsis syllabis dicebant. Demosthen. in Orat. ὦσε σκοπεῖν, ἐφ' ἑκάστου ἀφίσοιμεν τὰς αὐτὰς συλλαβάς.

Συλλαβίζω, syllabas connecto.

Σύλλαβος, ὁ, index libri, ἑλαγχόβ, πίναξ. Cicero Attico, ἵνα quæ librariis imperes, vt sumant membranulâ ex qua indices fiant, quos vos Græci, vt opin or, συλλάβους appellatis. Ἀπὸ τῶ συλλαμβάνειν. Nam index fiue tabella, libri summam comprehendit & complectitur.

Συλλαλέω, μαι, & Συλλαμβάνομαι ἀόρ. ἐσφα, vel Atticè Συλλαβῶ. id est, comprehendo siue corripio & manu capio. Accusat. Aristoph. in Pluto, ἅπαξ χαίρων συλλαβὼν τοῦ μείρακα, puellam accipiens. Lucian. Τί ἦτρα τὸ πρὶ ἐρῶ συμπίνειν. Συλλαμβάνω & Συλλαμβάνομαι, comprehendo, id est continuo & complector. vnde Συλλαβῶ. Demosth. ὦσε λιπεῖ. τας μὴν καθ' ἑκαστον ἐᾶσαι μίαν δὴ ἢ συλλαβοῦσα τας ὄψεις ἔχῃ, δέειμι, Vnam autem quæ alias complectitur. commemorabo. dicitur verò συλλαβεῖν ἔχων, pro συλλαβόν. Συλλαμβάνω, comprehendo, vt dicitur comprehendo animis & cogitatione, i. assequor & percipio. Herodotus in Euterpe, ἐπεὶ τε συνῆκε τὸν ἑλλάδα γλῶσσαν, cùm percepisset linguam Græcam. Et συνῆκαν χρησθὸν, est qui percepto oraculi responso ipsum admittit & accipit gaudens: vt dicitur omnem accipio. Plutarch. Ὁ ἢ πειστράτου συνῆκεν χρησθὲν, ἢ φασὶ δίκαιον τὸ χρησθὸν, id est, τὸν πιθανὸν Suid. Συλλαμβάνει, concipere τὸν κυνὶ. vnde Σύλλαμμα. Aristot. de gener. Anim. Συλλαμβάνουσιν μὴν οὐδ' αἱ νεαὶ θεᾶτ. ρ, concipiunt iuniores celerius.

Συλλαμβάνεσθαι, ἰσίσκειρε, κορσυθῆναι. Plato 4. de Legib. Καρχ' ὃ χλιαδῶν ἔμπλεως ἐσθαι κυβερνητικῆς τέχνης, μόνα πολυσύνεσις ἔσχεν οὐ δεῖται. Vel expone capessere, vt apud Xenoph. Pæd. 3. Ὅτ' ἔνοιμ ἢ φίλια τῷ ἀμῷ τὸ δέον συλαμβάνων, quòd iustum capesserent, vel exequerentur. Interp. Quòd beneuolentia & amore erga me quibus factis opus est exequerentur: συναγωνίζονται.

Συλλαμβάνω, comprehendo, siue deprehendo, τὸ κατὰ, τοῦ, siue ἀπὸ. Comment. Aristoph. in Acharn. Συνλαβεῖν, inquit, si Accusatiuo iungatur ὕβρεσι ἢ δυσμενείαν ἐπιφέρειν τῷ συλλαμβανομένῳ, καθάπερ ἐπὶ τῶ συλλαμβανομένῳ. Aristoph. Ibid. Συλλαβεῖν τὸν αὐθρα τῶν. Isocrates, Συλλαβὼν αὐτὸν ἀπίκτεινε, captos illos interemit. Plutarch. in Public. Συνειλημμένοι ἐν ναυσὶ, dici in vrbe passiua, id est, vbi comprehenderunt adolescentes. Cicero ad Quintum fratrem. Is hominem comprehendit, & in custodiam Ephesi tradidit. ὑπὸ θεσίας συλλαμβάνειν, id est, ἀπὸ γειν vel ἄγειν τὸν ὑπὸ θεσίαν. comprehendere & rapere ad iudicium, morte multare, Isocrates in Helene, Οὐδὲν ἂν θυμότερον ζῴοτε πρὸς ὑπὸ θεσίαν συνειλημμένον. Passiuè etiã dixit Herodotus de Cræso, Μάλ' ὡς συλλαμβανόμενῶ ἀμωνίτα. Cyrum vetuisse ait Cræsum interficere etiam si repugnans nõ pateretur se comprehendi. Lucianus Act. de Alexandro, ἐς ἐμωυτοῦ ἐπὶ τὸν συμποσίοις ἐδὲ φίλους, ἢ σωυτὸν ἀμύνειν ὑπὸ θεσίαν. Idem, Ἐπαυτὸ μὲ εἰ πιες ὄντες, συνειλήφατ' με ὑπὸ θεσίαν. Συλλαμβάνομαι ἢ συλλαμβάνω τεbus personisque tribuitur pro opitulari, adiuuare, ac xiliari, σωπηρεῖν, βοηθεῖν, σωυτιζίδειν, fauere, adesse, conferre, prodesse, atque alientiri. Regit Genitiuum aut Datiuum. Aristoph. in Vespis, Σοὶ ἢ γὼ τὸν ἀεὶ τοῦτον παρὼν ὑπερμαχῶ Συλλαμβάνει τῷ ἀφ' ἡμῶν, deorum aliquis nunc te manifestè in hoc negotio adiuuat, Eurip. σύλλαβε ὠφέλησον, esto mihi socius laborũ. Est enim & Συλλαμβάνειν τῷ σωμπαλαίειν, inceptum adiuuare opitulari & simul incumbere. Herodotus in Thalia, Οἱ ἢ ὡκεί συ-

νελάβετο τῶ στρατιώτῃ τὸ δοῦ δέμεν, τωὐτὸς ἔνικα τῶ ἑτέρου. Quod idem dixit, Σωυπεπαίδευται ἢ τῶ στρατιώτῃ τὸ δοῦ δέμεν, &c. Thucyd. συνανελόμενοι τὸν τυ, huic assentior. Cum Datiuo, Plutarch. in Galba, ἵνα μὴ συνανελόμενος τῇ, cum adiuuant. Sic 3. ad Philippenses, συνωμολόκησά σοι, te adiuuo. Cum Genitiuo & Datiuo. Philostratis in Heroicis, Συναμῦναι μοι δυσὶν, mihi in arduis auxiliatur operibus. Idem, Συναμῦναι σοι τῶ ἄθλου, adsum tibi in certamine. Tribuitur etiam rebus. Xenop. Pædiæ d, ἢ πάντα τῶ τοῦτο εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὅσα τῆδ' ἀρχομένῳ συναμύνειεν, ad hoc conferunt & conducunt, vt à subditis diligamur. Lucian. de domo, Συναμῦναι εἰς τὸ ὁμοφρόνως, proficit ad formam. Cum Accusatiuo & Datiu. Plutarchus in Galba, Πλεῖστα τοῖς στρατιώταις συωλάμβανε, plurima conferebat militibus, id est, donabat & ipse ferebat. Demosthenes cum duplici Datiuo ita construxit in Orat. σοὶ γὰρ αὐτὸν, Οἱ οὐτε χρήματι, οὔτε σώματι, οὐδὶ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πώποτε συωελάμβανον ὑμῖν, vos adiuuerunt.

Συλλογίης, collectus, contractus, frequens.

Συλλεγῆ, collectus fit.

Συλλέγομαι, colligo, comparo, quæro. Aristoph. ἀδίκως αὖτὰ ξυλλεξάμενοι. συνδέρμαι βίοι, victum colligo. Plato lib. 11. Leg. Πτωχὸς μηδεὶς ἡμῖν ὁ τὰ τοῦτ γιγνόμενα τοιοῦτον δὴ διὰ τὸ ὅτου ἕνεκα ὄψεται πτωχὸς βίον ἀδίωτὸς τις συλλεγόμενος μὴ ἀπορεῖς ἀρορμὰς ἀφορμὰς ὑξευρόντων αὐτόν. Demosthen. Κ' Νεαίρ. Συκοφαντήσων τὸν βίον ὅσα τοῦτων, quæ inde victum quæsiuit. Στρατιὰν συλλέγεσθαι, conflare & colligere exercitum. Herodian. ἅμα συλλεγόμενοι πᾶσαι ὧν αὐτῷ στρατιῶται. Συλλέγομαι, ratiocinor, colligo, id est, συλλογίζομαι. Gregor. τίνα φαντασίαν ἐκ τῆδε πράγματα συλλεγόμενοι. Συλλέγομαι, conuenio, frequens venio, confluo, colligor, congregor. Plato Epist. 7. οἱ στρατιῶται ξυνελέγοντο αὖθρόοι, vnum in locum sunt coacti.

Συλλέγω, μ. ἐξω, σ. ηχα, idem, hoc est, percipio & colligo, decerpo, demeto, glomero, commisceo. συωεῖδ' ἵνα cogo, congrego, contraho, συωάγω conuoco. Actiu. Accusat. in le Syllogo. Συλλέγειν & συαγωγὴν, pro eodem apud Theophr. lib. 6. de Causis.

Συλλείβω, μέλιμι, π. εἰφα, cõfundo & misceo vt vinum quod patera libatur. Συλειδόμενος, confundor, &c. itẽ ſt ſlo fluo, vel in vnum ſtillo & confluo. expon. etiam colliqueſco liquor apud Plut.

Συλειτέω, contero.

Συλειτουργὸς, οῦ, ὁ, ſocius in ſacerdotio, & Verbi miniſterio. Sic inter ſe vocabant Epiſcopi, Theodorit. in hiſtor. Eccleſiaſt. vnde & verbum Συλειτουργεῖν: vt συλειτουργῶ σοι dixit Chryſoſtom. σοὶ ἱερεύς.

Συλλεκτέος, ὁ, ἡ, ὁ. eodem in loco cubans, Lucian. corriualis, coniũx, in Epigram.

Συλλεκτὴ, collectitius Senecæ, συλλογικὸς Θ.

Συλλεξις, εως, ἡ, collectio, congreſſus, coactio, copulatio, συώγεσις, συωαγὼ. Plato in Timæo, ἅτε κ μεγάλαισι τὰς τοῦ ἀέρος ἐφαμίλλοις δίνῃ δὲ τῶν ἧδ' ἀέρων συώγεσιν καὶ ξυλλογὴν ἀθροίσας πολὺς, ὥστε οἱ τε καὶ χωρεῖς, οἱ τ' ἀέρωνται τῶν ὁμοίως ἐκπίπτειν ξυλλεγέντα, ἐξ ὧν τε αὖπάλι ἀ ὄμβρ. Ἐπὶ τῶδε γίγνεται, τὴν ἀρυμβρίαν ἀπὸ τοῦ τῆς συλλέξεως.

Συλλεξόμην, collectim, ſimul, ἀπρίως, συλλαπλῶς, συωτόμως, comprehenſim, id ſummam, ſtrictim, ſuccinctè, ſummatim, Ariſtotel. de mundo, συλλεξόμην ἢ τῆδε ἀέρε, &c. id eſt, denique, in ſumma verò. breuiter. Plato de Repub. ἅμα τὰ διαμφισβητήσιμα ἢ τὰ εὐδιάφορα διδάσκειν ἢ ξυλλεξόμενον, πρὸς οἱ ἀγαθὰ ἡκαιὰ δ' ἀναλύει ποιεῖν, aut denique. & συλλεξόμενον εἶπεῖν, id eſt, vt in ſumma dicam, idem de Leg.

Σύλλικα, τὸ, collectio. σύλλικα ἀφὲ τὰ ὀσφυᾶ, circa lumbos aſtrictio, Marcel. l. 8. Dioſc. cap. 1.

Συλλοπέον, ſubueniendum. συλλοπέον τῷ σάματι, corpori ſubueniẽdum, Gaza de Senect.

Συλλοπτικὸς, ἡ, ὁ, qui concipere poteſt, collectiuus.

Συλλοπτέα, ἀ adiutrix. Xenophon, ἀγαθὴ ἢ συλλοπτέα τῆδε τὸ εὐνοίᾳ πόνων.

Συλλόπτωρ, ορος, ὁ, adiutor, συωαγωνιστὴς. Xenoph. ἀγαθοῦ σοι γίγνομαι συλλόπτωρ, boni ſum tibi adiutor.

Συλλυσὶ, τυ, ὑgari.

Συλλογ Θ ἐσθαι, conceptum eſſe.

Συλλόθεσθαι, à ſiutorem fore, auxilio futurum, Thucyd.

Σύλλογος, ου, ὁ, collectio, comprehenſio, complexio: concluſio: conceptio, conceptus, ſamplexus, complexus. ἀφ' ἑνὸς ἀφὸς τοῦ συλλόγου, nolo capere. Chryſ. de officio Epiſc. ξυνόμενον ἐποιοῦντο, comprehenderunt, Thucyd. Σύλλογος, ſubdidium, auxilium. Syllepſis (inquit Ruſin.) Latinè correptio. Eſt quum duabus diuerſiſque ſententiis & rebus vnum datur verbum minimè verisque conueniens: vt, hæ uſos vtero Danaos, & pinea furtim Laxat clauſtra Sinon. Σύλλαφε per genera eſt apud Terent. in Andria, Vtinam aut hic furdus, aut hæc muta facta ſit. Ibidem, Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? &c. Nam quia ſcelus ſceleſtus intelligitur, qui ſubiunxit non quodiè ad intellectum non ad verba redegit. fit etiam ſyllepſis per numeros: Virg. Pars in fruſta ſecant. hæc Donat.

Σύλλιξα, τα, fimbriæ poeticè: Σύλλικα Pollux.

Συλλογεὺς, ἐως, ὁ, collector, coactor indictionalis, qui alio nomine ἐπακτὴς, & interdum ἀγύρτης dicebatur, vt aliqui volũt Pluluce reclamante.

Συλλογέω, ῶ, congrego.

Συλλογὴ, ῆς, ἡ, congregatio, collectio, delectus: & collecta. Vide Σύμβολον.

Συλλογίζομαι, &c

Συλλογίζομαι, σω, π. μ. κ. computo, concludo, ratiocinor, cogi, conſidero, comprehendo, ratione complector, rationem ſtruo, ſubducta ratione colligo, diſſero, diſputo, argumentor, comprobo. συλλογίζομαι τὸ κρεῖττον, infero concluſionem vniuerſalem. Pro quo & συλλογίμην ponitur. Gregor. Τάτε ἄλλα κακὰ νόμιζε διάπαυλα Θ, ὁ διὰ τῆδ' ὁρᾶσθαι ἢ τὰ παρ' ἀξίαν τὸν ἀρχόντων συλλογιζόμενον, Et rerum ordine, ratiſque temporum vicibus ſtatuens Deum eſſe mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens. Plutarc. de Cæſare Rubiconem tranſituro, ἀεὶ ἀφεστὼς τοῦ συλλογίζεσθαι τὸ μέγεθος τὸ παλιμπαιτε, ἢ πόλεμον ἐξ ἢ. Demoſth. συλλογισμὸν ὀρθὸν τινὸς ἔνεκα, ἢ ἐξεταστὴν, ἐπιμέλειαν ἢ ἐπιτηκτικὴν, qui recta coniectura indicaſſet, & tione ſubducta colligiſſet.

Συλλογισμὸς, ου, ὁ, collectivus, collectaneus, σύλλεκτος.

Συλλογισμὸς & λογισμὸς, vocabula ſunt Arithmeticites partiſque ius proprie, quæ λογιστικὴ appellatur. Διαφέρει autem ratiocinatio ſunt, λογισμὸς ratiocinatio ſiue ratiocinium Columellæ. Iprum vero rationum collectio, id eſt, συλλογισμὸς, quem & ceculum Latini vocant, quòd calculis rationes colligantur, ſive calculatores ſiue ratiocinatores dicti, id eſt, ψηφοφόροι ſiue γραμματικοὶ ἢ λογιστικοί. Pitides. Ὅτως ὑφείρη τοὺς ἐπικτᾶς ἀξίλως ἐξ λογισμοὺς ἢ χρείαν ἢ τῆδ' τόκων. Συλλογισμὸς inde translatè, id eſt, ſyllogiſmus dialecticus. Dialecticus enim (vt optimus ratiocinator ex rationum diſpoſitione per additionem & ſubductionem ſummam colligit) ex propoſitionum ſerie quæ quæſtione conſtat & argumento, concluſionem elicit quæ tionis ſumma eſt, qua quod in quæſtione poſitum erat, vi ſit, néne iudicat. Syllogiſmus hic tres habet partes ſiue propoſiciones, id eſt, ὁροθέσεις: prima peculiari nomine ὑφὸς dicitur, id eſt, propoſitio quam maiorem vocant: ſecunda ὑφόλαψις ſiue λῆμμα, id eſt, aſſumptio, minorem dixerunt: tia quæ ex anteceſſis concluditur, ob idque concluſio, nonata, ſine complexio, & connexio Quintil. Græcèque, συμπερασμα ἢ ἀπόδοσις, quaſi illatio. Eſt itaque ſyllogiſmus, diſputio, qua quæſtio cum argumento rectè diſpoſita, neceſſa concluditur. Ariſtoteles i. cap. libri primi priorum Analyt definiuit, Συλλογισμὸς ἢ λόγος ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ὑτερόν τι πρᾶγμον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶ. vel ἅτε τῆδ' κειμένων, vt Clius legit libro 15. cap. 2. 6. cuius & hæc eſt interpretatio: logiſmus, eſt oratio, in qua conſenſus quibuſdam & conſiſa aliud quid, quàm quæ conceſſa ſunt, per ea quæ conceſſa ſunt, neceſſariò conficitur. Idem Ariſtoteles confuſè etiam γισμοὺς ἀνὰ τὰ συλλογισμὸν aliquando vſurpat, vt cap. 40. libri ſyllogiſmo, ὃς ἐκ τῶ ὧν ἐν τοῖς λογισμοῖς, id eſt ſyllogiſmus. cap. 18. lib. 2. de Demonſtrat. Οἱον ἀπὸ τῶ λογισμοῦ, vt opinic ſyllogiſmus. Et cap. 3. ſexti Topicor. ἐκ τῶν ἐνδόξων λογισμὸν qualitas contrariorum ſyllogiſmorũ. Sic & 8. cap. 2. Phyſi rum, & cap. 1. lib. 1. Philoſoph. item cap. 7. lib. 11. Συλλογισ aliquando vſurpatur pro tertia parte ſyllogiſmi. Ariſtot cap. 17. libri 2. de Syllogiſm. Δεῖ δὲ ὅταν ὁ συλλογισμὸς γένηται ἀφῃρῆσθαι, ſemper enim ſyllogiſmus efficitur contrarius Hic ſyllogiſmus, eſt concexio ſiue complexio, id eſt, conc ſio. Ac vt Philoſophus totius nomen parti attribuit, ſic con partis vocem toti Cicero aſſignauit cùm pro toto ſyllogiſmo concluſionem exrulit, vt in Lucullo: Hæc concluſio, ci vim habeat conſidera. Et in t. de Diuinat. Concluſio autẽ tionis ea probatur, in qua ex rebus non dubiis, id quod du tatur, efficitur. Συλλογισμὸς ἐπιστημονικὸς, ſyllogiſmus ſcien efficiens, id eſt, ἀποδεικτὸς, demonſtratio, Ariſtotel. libro p mo. Poſter. Analytic. Cui opponitur συλλογισμὸς σοφιστικὸς, logiſmus ſophiſticus, cuius propoſitiones vt plurimùm f ſæ, id eſt, ψευδὲς ἐξ ὑπάρχει, ἢ ἀδοξα τῶν ὁμοιωμένων ἀληθῶν ψευδὲς ἔχουσα. Συλλογισμὸς ὑποθετικὸς ſiue ὑπόθεσεως, c ditionalis ſyllogiſmus, qui ex ſuppoſitione, & ex cont xis dicitur.

Συλλογιστικὸς, ὁ, ἡ, rationalis, huius oppoſitum eſt ἀσυλόγιστ Θ. συλλογιστικὴ ἀφόδεσις, ratiocinandi propoſit. ο. συλλογιστικὸν ὁ Σύμβολ Interp. Hermog.

Συλλογισμὸς, ου, ὁ, hominum frequentia, conuentus, συώοδος, ὁμήγυ ἀθροισμὸς, circulus ille colloquentium, coitio, concilium, iuc cium, συώδριον, conceſſus, & συναγωγιστὴς, id eſt, collegium, augurum. σύλλογον ποιεῖ, aduoco concionem, concilium cog Valla. σύλλογον ὑπάλλυσε, i. concilium. σύλλογον ποιεῖσθαι, coetu habere, habere ſeu facere conuentus, Plato de Legib. σύλλο

συλ-

συναγειν, comitia habere. Idem ibidem. Polybius libro 5. Πλειστάκις συμπαροξυνόμενοι φορᾷ ὄχλοις εἰς σύνοδον, ἐχθίστῃ τε σωφρόνων ἀσφαλείᾳ, ad colloquium, Æschin. Κακόν γ' ὃ εἰς τὸν σύλλογον τὸν ἐν τοῖς σύλλοις ἀπαντᾷ, id est, συνόδοις. Demosth. Σύλλογοι καὶ λόγοι παντοῖοι περὶ ἐμοῦ γεγόνασι τότε. vbi pro circulo colloquentium. Thucyd. Τοσοῦτα εἰπὼν, ᾗ διελύοντο τὸν σύλλογον, &c. i. concilio dimisso.

Συλλω, colluo.

Συλλογὰς, ας, ἡ, coetus, congeries, congregatio, ἄθροισμα, metaphoricè apud Hippoc. Dicitur καὶ τῆς κάτω σωματος συλλογὰς.

Συλλοχίζειν, decuriare, σωματικὴν, i. factiosè cogere. Καὶ συλλοχίζειν, καὶ παρεγκρίνειν, συγκροτεῖν, διαλλάττειν. Iud. in anot. in Epist. συλλοχισμὸν ἀνδρῶν εἰς ἐκατοντάδας, manus in centurias instructa, Plut. in Rom.

Συλλοχισμὸς, ὁ, vide in Append. de vocab. milit.

Συλλοπέω, ὤμαι, condoleo, condoleſco, ſimul mœreo. Συλλυπεῖ μᾶλλον τῇ πόλει ἢ σωφρονεῖ. Demosth. Συλλυπεῖσθαι τοῖς κρείττοσι, vna lucturus. Marci cap. 3. Συλλυπεῖσθαι δεῖ τῇ σωφρόνει τῆς κρείττος αὐθῇ, condoleſcens quòd occalluiſſet cor eorum.

Συλλυσις, ἡ, διάλυσις, διαλλαγὴ, reconciliatio, pacificatio, compoſitio diſſidij. Diodorus Sicul. χθονιῶν λόγων οὐδὲ συλλύσεις.

Συλλύω, διαλύω, χωρίζω, lites dirimo, pacifico, reconcilio, σωματάττω, tranſio, vt apud Diodor. συνελθόντας δὲ πολλάκις ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ἀεὶ τὰ διαφερόμενα συλλύεσθαι, ſed ſimul pugnare. Sophocl. εἰ μὲ σωφρονεῖν, ἀλλ' ἐκεῖνόν γε συλλύσαι πάρεστι ἐκ τῶν ἐπιόντων. Demoſt. συμβαίνει τοῦτο μὲν ἀμφισβητεῖσθαι, τοῦτο δὲ συλλύεσθαι, id eſt, diſceptari. Ariſtot. Ἐν τοῖς ἐπιεικέσι τὸ κατὰ τὸν νόμον ἁπλῶς, id eſt, γίγνεται. συμβαίνει λαμβάνειν, &c. Plato de Legib. συμβαίνει ἐκ τῶν ἐναντίων, Demoſth. Συμβαίνει impeſſonale cum Dativo & Infinitivo. Συμβαίνει τοῖς ἀπὸ κέρδους μᾶλλον φαίνεσθαι, vſu venit vt hi ſimaiora lucra videantur. συμβαίνει γὰρ ἐνίοτε, Plato de Legib. vſu venit vt fit, id eſt fit vt ſit. συμβαίνει δικάζειν, fit vt indigeat. Demoſth. τότε καιρὸς ἐκκαίειν ἡ κατακρηνίζειν συνέβη τὸν φθόνον, tunc malè audire & contemptui eſſe Fabio cõtigit, Plutarch. in Fabio. Συμβαίνειν, efficì, oriri, conſequi, vt συμβαίνει ἄτοπα, ſequi abſurda & incommoda. συμβαίνει τὰ συγκείμενα, cadere & conuenire in comparationem. Συμβαίνειν, tranſigere, conuenire, pacifci. Fœdus inire, cõſentire, ὁμολογεῖν, συμφωνεῖν. Ariſtoph. in Ranis, Οὐτε γὰρ κόλωνάς ἐσιν ἔτι συμβαίνειν ἀφιγμένος, non potuit conuenire inter Athẽnienſes & Æſchylum. Herodo. in Clio, Σωκλέοντι εἰς τοῦτο Σωλ. τὸν δίκαιον πεῖθ', εἰ συμβαίνει τοῖς ἀκούσι τὰ ἀφέλιμα, ſi res verbis conſentiant, & ὅταν, ὑξόμενοί τινα ἢ συμφωνεῖ κατ' ἐμοῦ ξυνόλιμβ. dixit Ariſtoph. pro inter nos conuenit, ὑμῶν ὁ πόλεμος. Σωκλέοντι τοῖς ἐκείνοις, cum illis depacti ſunt, Thucydid. Ἐτ συμβαίνει ἀκούσι τοῦ ἐκείνοις, cum illis tranſigere, Idem. σωκλέοντι ἀφῆς τοῦ καλοῦ μιμήσεις, acceperunt à Lacedæmoniis oblatam conditionem, Idem lib. quinto. σωκλέοντι καθ' ὁμολογίαν, deditionem fecerunt, Idem Thucydid. συμβαίνει τὰ πλείω, vlteriorem conuentionem fieri, apud eundem. Συμβαίνει, pro congredi, & ſimul ire. Sophocl. ὃν οὐδαμοῦ φῆς ὧδε συμβαίνειν πνοῦ, quem nuſquam dicis pedem contuliſſe.

Συμβαίνειν γίγνεσθαι, euenire, euaſiſſe, factum eſſe. Plato Epiſt. 7. ὁ φόνος δὲ ἐκ χρόνου τῆς εἰς σπλάχνα ἐμῆς ἐπιβολῆς συνέβη, διὰ τὸν τὰ πάντα ἐξαίσιον γεγόνοτα, primùm quidem tempus mei in Siciliam aduentus per hæc omnia traductum eſt. Idem ibidem, τὸ σμικρὸν τοῦτο, μεγάλων ἡμῖν κακῶν ἀπὸ ἐμοῦ γεγενῆσθαι. i. fit. Τὸ συμβαίνειν, euentus, id quod accidit, Demoſth. τὰ συμβαίνοντα, caſus, euenta Gaza. dicuntur & τὰ γεγενήμενα. Ὀνήλοις συμβαίνοντα, inter ſeſe conuenientia, Plutarc. in Numa.

Συμβακχεύω, debacchor, cum aliis inſanio.

Συμβάλλω, confero, adiuuo, σωμάζομαι, σύναιρομαι, adiicio, conduco, me accommodo, eodem, accedo, tueor, fum ex vſu. Depon. συμβάλλεται πολλαχοῦ, prodeſt podagricis, Dioſcor. lib. 5. cap. 116. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἔρις ἢ ὕβρις ποτὲ συμβάλλεται πλεῖστα, Iris & hyſſopum confert ad laterum dolores. Idẽ libro 2. Ἐ χορήγιον τὸ τῇ καπνείᾳ τῇ βαβῖ τῷ αὐτῷ τρόπῳ συμβαλλόμενον τῇ κάτω φορᾷ, id eſt, pondus corporis iuuans vt proniùs deferamur. Idem lib. 1. ᾗ τὸ κιννάμωμον καὶ τὸ ἄστριον συμβάλλεται κατὰ τὰ ἀνθρώπεια τούτοις φορᾷ πρὸς τὴν ἀνάπνοιν, dicunt etiam ſydus canicularem rabiem canibus per quandam cæleſtem influentiam emoliri. Plato lib. 1. de Rep. μόγα μέρος εἰς τοῦτο τὸ χρῆμα τὸν κτῆσιν συμβάλλεται, in hoc multùm confert nummorum poſſeſſio. συμβάλλομαι τοῦτο εἰς ἀρετὴν, id confero ad virtutem, Plato de Legib. τὸ πλῆθος οἱ συμβαλόμενοι, ei ad incrementum confert, Herodot. συμβαλόμενοι ἀφεῖς τὸ λαυθάνειν, Xenoph. conducit ad. δεῖν δὲ συμβαλέσθαι πολλοὺς ἐπὶ τὴν διάνοιαν ἐκείνην, ἐς χρήματα πολλὰ, &c. Iſocrat. nihil adferat ſeu conferat, &c. συμβαλόμενος μεγάλων ἀπὸ διάνοιαν, qui ei maximo fuit adiumento, Idem in Eugora. συμβαλόμενοι αὐτοῖς, eos adiuuare, cap. 5. Euang. Lucæ. ἐλπίζω δὲ οἱ συμβαλόντες, mittere ei onerariam nauem, Herodot. Demoſthen. Σὺ δ' ἐπὶ τοῖς συμβαλοῦσι πᾶσι τὴν ἀπόπλευσιν ἐποιήσατο, quis noſtrum plura contulit. Antiph. Οὐδὲν συμβαλόμενος εἰς τοὺς πολέμους στρατιώτας. Συμβάλλομαι, occurro, congredior, συναπαντάω. Odyſſ. ϰ, Κίρκη ϑ ἐμμελίωπι φόως ἀταλὸν ὑφαίνοσα.

His ad aquam ante vibem ſeſe tulit obuia virgo.

Συμβαλλομαι, comicio, συγκέχυμαι ἢ ἐπιπέφυκα. Pauſan. in Meſſen. Οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ἀπήρας ἔδραι συμβαλλόμενοι τὸ ἐρείπιον. Συμβάλλομαι, colligo, dico, præcipio, præcipio, confero. συμβαλόμενοι γράμμιον, ſententiam duco. συμβαλόμενον δὲ τοῦτο εἶναι τῶν φιλοσόφων, Plutar. in Fabio. vbi Guarinus, veram ratus philoſophorum ſententiam, puto etiam poſſe exponi, animo voluens, &c. συμβαλόμενος δὲ ἐπὶ δακτύλῳ τὸ μῆκος, menſes in digitos deducens. συμβαλόμενος πόλεμος, commiſſum bellum, Iud. in epiſt. poſter.

Συμβαλλόμενος, diſcordiarum ſeminator & fautor, qui alios inter ſe committit ad pugnam. Cyril.

Συμβάλλω, conicio. Theophraſt. lib. 3. de Cauſis plantarum, συμβάλλειν τὰ χθαμαλὰ τῶν φυτῶν, id eſt, legumina in noualibus cõiicere & ſerere. Συμβάλλω, coco, committo, coniungo, commiſceor, copulor, συμπάσσω, συμβίω, vt venz, & confluentes. συμβάλλει εἰς ταὐτὸ τὴν ἑτέρᾳ ὁδῷ, cum altero oculo coit, Gaza ex Problemat. Ariſtotel. ſect. 3. Theophraſt. lib. 5. de Cauſis, ὃ δὲ ἡ πεπαυμένη ποιοῦσι οἱ συμβάλλοντες ὀφθαλμοὶ. Ariſtoteles de venis, ἡ συμβάλλουσι ὀφθαλμοὶ, cocunt, commiſcentur. Συμβάλλω, committo, collido, confligo, I. lutarch. συμβάλλονται ὁ ὠμαίως, acies inſtructas ad prælium commiſcentur. συμβάλλον ἀπὸ, confligantur cum eo, cap. 17. Actor. Apoſtol. id eſt, congrediebantur ſine committebant cum eo. Vbi de diſputatione intelligendum. Id verbum ſignificat conſerere manus in bello, adoriri, prælio congredi, collatis ſignis dimicare, prælio dimicare inſtatis ſignis inferri in. συμβάλλω σφᾶς σὺ, confligo tecum, Iocrat. Polybius lib. 1. de pugna nauali, χθονίῳ ἢ ὃ μετὰ τῶν συμβαλόντων πολεμίοις, Iam autem frontibus directis cum hoſtibus prælium commiſerunt. Hoc verbum etiam abſolutè ponitur ἀπὸ τῶν συμπλεόντων, συμπίπτω, συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, ἐς εἰς χεῖρας ἐρχομένων vires confero ad prælium. Συμβάλλω σοι ἀγῶνα, Eurip. tecum certo. Idem συμβάλλειν ἔφη, dixit, id eſt, contentionem inter ſe exercere. Συμβάλλειν ἔπη κακὰ, maledicta regerere, verbis probriſque inceſſere. Sophoc. ἐγὼ δὲ ἀλλ' οὐ γογγυλίων ἔχω Κλύτου φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά. Homer. Iliad. 4. Σιωῖ δ' ἔβαλον ἑίκοσι, σιωὶ δ' ἔγχεα κὰ μὰχ' ἀνάβησαν, contulerunt, commiſerunt. Συμβάλλω, collido, hoc eſt, inimicitiam inter duos & diſcordiam rixamque concito, συγκίνω, vt συμβάλλειν δύο ἑταίρους, Xenoph. φαιδ. 6. Συμβάλλω, pariа committo, commiſſiones edo, τὸ συμβάλλειν ποιεῖ. Homer. Iliad. γ, λύτρ' ἐρέ' ἐμοὶ καὶ ἀδελφοῖν μνήσασι Συμβάλεσθαι, id eſt committite. Pauſanias in Laconicis, καὶ ὅσοις ἐκάλει οἱ ἔφοροι συμβαλέσθαι. Idem in 2. Eliacôn, ἐς ἢ ἀπὸ τῆς γυμνασίου συμβάλλωσι οἱ Ἕλλανοδίκαι ὅσῳ καθ' ἡλικίαν ἢ ἀπὸ διαφόρων πολιτῶν τὸ δίωμα. συμβάλλουσι ὑβὸν πάλην, id eſt paria comparant ad luctam. Xenoph. Ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀκλητευόντως σιεροῦντι ἀντίπαιτες συμβάλλουσι. Συμβάλλω, confero. id eſt contendo & compаro, συμβάλλω, σωσιεγκρίζω, ἀντιπαιτῶ. Ariſtot. 2. Ethicor. σφᾶς πόλεις συμβάλλοντες, cum multis conferentes. Herodot. in Melpomene, πότερα γὸ ἐκ τῶν ἔτεα ὑβὸ συμβαλεῖν ἄμην πολλὸν. Negat vllum fluuium cum Nilo comparari poſſe. συμβάλλειν φίλοι φίλοις, ἀγαθοὶ κακοῖς. Συμβάλλω, colligo, do, do ſymbolum, πᾶσι συμβάλλω δίδωμι. confero & contribuo. vide Συμβάλλω. Aliquando pro ὠμαίως ἢ χεῖρ, Ariſtoph. Comm. in Concion. Συμβάλλω, conicio, coniicio, coniectura conſequor, interpretor, vt συμβάλλειν εὐθυπορῶ. Cebes Thebanus, δὴ ἐρμηνεύειν συμβάλλοντα τὰ λεγόμενα, id eſt, per interpretem quę dicuntur intellectu aſſequimur. συμβάλλειν τὰς φύσεις, naturas coniicere, coniectura conſequi, Dioſcorid. lib. 5. cap. 46.

Συμβάλλω, confero & colloquor, σωτευχία: vt συμβάλλω σοι λόγοις, Euripid. tecum colloquor. Συμβάλλω, compono, συμπλέκω, connecto, commiſceo, confero, συμμίγνυμι. Philoſtrat. in Heroicis, Συμβάλλω σίφωνα ὐκ λειμῶνι, coronam compono & contexo. Eurip. Συμβάλλειν ταῖς θύραις.

-dextræ coniungere dextram, Virgil.

Συμβάλλω τὰ σωματικὰ, commercium habeo: tranſigo, paciſcor, contractus pactaque ineo. Plato de Leg. συμβάλλω συμβόλαια, paciſcor, pacta tracto. Iſocr. contra Euth. Ἵνα δὲ ἔλαττα διαπίπτοιεν, ἐς ὅτι μὲν σωτῆλαιν ἐγκαλεῖν, & cùm iis experiri, quibuſcum nihil contraxit: nullum pactum iniit. Idem, ἃ μὲν συναγα-

λης, ἀπίσῳ σοβῆσθαι, quæ non stipulatus erat exigere. Συμβαλλω, occurro, σωμπτω. vnde Σύμβολον. Συμβάλλω, coire facio, coniungo etiam personis tribuitur. Xenoph. lib. Pæd. ἐὰν δὲ καὶ φρυγίας τις παρ' ἐλλήσποντον, συμβαλὼν φασγάνῳ, ἔχοντα εἰς Καῦστρου πεδίον ὑβρισμένον ἵππον, Phrygas coniungit Gabæus.

Συμβάλλω. fœnero, δανείζω. Arrianus, ὁ δὲ ἤλπιζε ὄφελος τῶν βασιλικῶν τὸν συμβαλεῖν τι μὴ ταχὺ ἔσεσθαι· διὰ τοῦτο βραδέως τὰ δίκαια ἐδανείσατο.

Συμβόλαιον, sunt coacta per se velleris implexu potius quàm textu condita: sic dicuntur velut vndæ in textis: à verbo Συμβάλλω. vide Hermol. l. 8. Plin. cap. 48.

Σύμβαμα, τὸ, accidens, propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens, vt Socrates ambulat. vide Παρασύμβαμα.

Συμβαίνω, fortè, quum accidisset. Participium est verbi impersonalis. Συμβαίνει.

Συμβαίνω, αὐτος, qui euenit seu contigit. Xenophon, πολέμου κραναὸς συμβαίνοις αὖτῳ, aduersi belli author. συμβαίνει καιρὸς, incidentia tempora, oblata, Demosthen. τὸ συμβαῖνον τῆς τύχης. Idem.

Συμβασιοῦται, ὁ φιλόμυθος συμβαίνων, Thucydid. affectantem conuentionem.

Συμβασιλεία, ας. Δίκαι. π. δίκης, simul impero, simul regno, sum regni socius.

Σύμβασις, ὁ, concordia, consensio, φιλία, συμπυγία, καταλαγὴ, Suid. conuenientia, colloquium, ὁμολογία, conuentio, conuentum, pacificatio, deditio, conditio deditionis, amicitia, pactio, pactum, fœdus, sæpius apud Iosephum. σοφὸς ξύμβασιν ἐχόμενος, acceperunt conditionem, Thucyd. initio 1. συμβάσεων ποιεῖσθαι, ineo pactionem, in concordiam duco. Idem lib. 3. Idem, ξύμβασιν σφῷν θυμῶν, compositionis cupidus erat. Eurip. in Phœnissis, κἀξ ἐμοῦ μάτην ἐν Οἰδίπου τέκνοις ὀδὸν.

Συμβασεύω, confero, comparo, cap. 18. Iob.

Συμβατὸς, ὁ, ἡ, ὸν, q. pacificabilis, commodus ad pacta: conciliatorius Interpr. Dionysij Theologi εἰρηνικὸς Suid. συμβατικοὶ λόγοι, sermones de pacificendo, Thucyd.

Συμβατικὸς, ὁ, ἡ. conteniens ad pacta, q. pacificabilis, ad conuentionem pertinens, a l conuentionem faciens fuse pactionem. συμβατικοὶ λόγοι, verba quæ componenda pace fiunt, Plu. ar. in Camillo. συμβατικὸν τὸ μὴ ἀπαιτῆσαι τι, nihil de conuentione respondit, Thucyd.

Συμβατικῶς, concorditer, fœderato animo. Gregorius Basil. ὀφῶ ἀμφοτέρους συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς.

Συμβεβηκὸς, accidit, accidens est, Nazan. in Orat.

Συμβεβηκὸς, τὸ, accidens, casus, euentus fortuitus, fortuita & adventitia ratio. vide Porphyr. in quin que vocibus. consecutio dicipotest, hoc est, qualitas quæ sequitur ea quæ per se ἐστὶ, i. subsistantia. Cicero, Consecutio tractatur, quum quid quanq; rem sequitur, sinq; vritur. τὸ τοῖς συμβεβηκόσι, quod multis cõtigit. Xenoph. συμβεβηκὸς ἐστὶ τῷ, &c. contigerit, Demosth. καὶ ἃ συμβεβηκε, quæ temere & casu euenunt. Et τὰ συμβεβηκότα, τὰ τυχόντα, dicuntur à Lucretio euenta, à Cicerone nonnunquam rerum attributa. Συμβεβηκότα & ὑφ' αὑτὰ κατὰ quid differant, vide in Παρεπόμενα.

Συμβεβηκότως per accidentes. hoc Aduerbio vtitur Nicomachus li. 1. Arith.

Σύμβεμμα, ατος, τὸ, euentus, Bud. in Epist. poster.

Συμβιβάω. vide in Συνβιβάω.

Συμβιβάζω, & συμβιβάζομαι, simul vim infido. vnde συμβιβαστικὸν apud Demosth. exponitur simul occupata.

Συμβιβάζω, μι. π. σω. κα. ασα, Actiue, id est, συμβαίνω, συμπορίσομαι, consecndo, coeo. Transitiue verò, ἢ μεταβατικῶς, id est, conficendere facio atque coire. Quod verbum suum fecerunt tigniarij siue fabri lignarij, qui duo ligna συμβιβάζουσι, cum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt: vulgò assembler, & entremonger. Vnde pro compingere & coagmentare fumitur, id est, σὺν φυάζειν, accommodare, & ad cohærentiam adducere. Paulus ad Colossenses cap. 2. Ἐξὸν σῶμα τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ θεοῦ, Ex quo totum corpus per cõmissuras & compages suppeditatum vel fulcimini stratum & coagmentatum sue cõpactum, augescit augmento Dei. Sermo est de Christo capite Ecclesiæ. & συμβιβαζόμενον, est σωμφυολογούμενον. Ob id simul ita posuit Apostolus ad Ephes. cap. 4. Οὗ ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν, &c. id est. Ex quo totum corpus cõuenienter congruentérque coagmentatum & compactum siue cõmissum. Gregorius in 1. contra Iulianum inuectiua, Ἀλλὰ ἄδικος συμβιβάζων ἢ σωπαίζων, ἢ εἰς ἓν ἄγων τὰ τὰ ἀπὸ πνεύματος, hoc est συμβιβάζων διορθώσων. Ex variis prophetarũ vaticiniis canticum vnum componens & coagmentans. Συμβιβάζειν inde transl. ἐπὶ τε coagmentari pacem dixit Cicero) significat conciliare, ad amicitiam fœ lisque adducere, κατάλλαγας. Thucydid.

Συμβιβάσαι δὲ τὸν Περδίκκαν πρὸς Ἀθηναίους. quasi dixisset, συμμαχίαν αὐτὸν ἔχειν πρὸς ἐκείνους ἀπὸ τοῦ δε. Idem, συμβιβάζειν, τὸν πόλεμον, de his conuenisse atque transactum esse. Et alibi, σωμβιβάσαντο. pacti sunt, conuenerunt. Συμβιβάζω transl. fertur ad nimium vt σωμφυλίζω, significatque animum cõpono & apto, id est instruo, διδάσκω, scire facio, dirigo, κατορθόω: vt Esaiæ 4. Et 1. ad Corinth. 2. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Quis enim nouit mentem Domini, qui instructurus sit eum? Sic. men. ad Rom. cap. 11. Τὸ γὰρ ἔργον τοῦ κυρίου, ἢ τὸ συμβιβάζειν αὐτὸ ἐγνώσθη. Hesych. & Suid. per διδάσκειν exponunt. & συμβιβάζειν ἐστὶ διδάσκειν ὀρθῶς, & νοῆσαι ποιῆσαι. Συμβιβάζω rursus est conferre, & conuicere, vt qui coagmentant prius ligna inter se conferunt conuiciúntque hoc ne vel illo modo apta fiet compactio iunctúráque fiat coagmentatio. Plato in Hippia minore, Καὶ ἐπειδὴ ἐσμεν δικαιοσύνης ἐγὼ ὁ λόγων, ὅστις δυνήσεται ὀρθῶς διαλογισασθαι, ἢ ὑπαισθάσθαι ἢ συμβιβάζων τὰ λεγόμενα, μᾶλλον ἐμοῦ. mente recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vtrũ confentanea fint intelligam. Actorum cap. 9. Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνεν τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, id est, conferens, aptánsque, ope tempora promissi Messiæ, & scripturas Prophetarum inter se comparans confirmansque ex omnium collatione. que conuenientia Christum crucifixum illud semen benedictum esse promissum in Scripturis. Pro συνάζειν verè συμβάλλειν, id est coniicere, res nempe contendendo, comprando, & inter se conferendo: Actorum cap. 16. Ὃς δὲ τὸν θεὸν, ἐν δὲ ἐξεπίστευσεν ἐξελκύσθη ἐξ τοῦ Μακεδονίας, συνεβίβαζεν: ἀφοσιῶν τὰ ἐμὲ ὁ κύριος εἰς τὸν Μακεδονίαν, συνεβίβαζεν, ex Pauli visione coniicientes.

Συμβίβασις, τος, ἡ, institutio, affirmatio, conciliatio. Vide Συμβιβάζω. Suid. εἰς συμβίβασιν ἡ ὁμολογία ἐλθεῖν οὐδὲ πω. Hesych. πίστις. διδαχὴ, πίστις.

Συμβίβασμὸς, pactum, transactio, concordia, in Pand.

Συμβιβαστικὸς, pacificator ius. Plut.

Συμβίβασσε, pacificator ius. Plut.

Συμβίβασσε, vna eo, comitor Hesych. Item συμβιβῶσι, pro σωμάσσαι. Aristoph. apud eundem.

Σύμβιος, ὁ, ἡ, συμβιοῦσα, qui alicui coniunit, contubernalis, Aristoph. Συμβιόω. μάσω. π. ωσα, coniuo Quintil. simul viuo, συζῶ, συμβιῶσαι. Suid. Neutr. dat. Item cum Præpoſit. πρὸ & Genit. Cel. Theban. ἐμοὶ τούτου συμβιοῦ τιμωρήσαντος. Et Theoph. histor. lib. cap. 1. de palo fici infixa in hederam συμβιώσας dixit.

Συμβιόω, simul viuens, consuescens.

Συμβίωσις, ωσεως, ἡ, vitæ consuetudo, contubernium, conuictus (ceroni, qui & Græca voce vtitur Attico scribens lib. 13. Intelligis. profectò, inquit, quo maximè posita sit συμβίωσις. Cicero filius conuictionem dixit in Epist. ad Tironem.

Συμβιωτὸν, simul viuendum est.

Συμβιωτὸς, ὁ, ἡ, conuictor Ciceroni fil. in Epist. ad Tironem. (cero ad Dolabellam, Sed tamen suauissimum συμβιωτὸν nostrum, præstabo integellum. Plutarch. Mecænatem συμβιωτὸν σεβαστῷ, i. Augusti appellat. Laert. in Xenophonte Cittic ἀφῆς δὲ τὸν ὑφοφάγον μηδὲ τοὺς συμβιωτὰς καταπίπτειν, &c. Interpretor vero cõpotorem interpretari possumus. veluti quum de parasito dicitur vt apud Athenæum.

Συμβλαστάνειν, aer ad germinandum ituans, Theoph. r. lib. 2. c. 4. de Caus. plant.

Σύμβλημα, ατος, τὸ, commissura, cap. 42. Esaiæ.

Συμβλωθῆ. obtritus factus, σωμπτώσεις, Odyss. ὁ, pro συμβλαθρὸν. ὁ συμβλωμὸς, pro συμβλῶμα. legitur & συμβλῶπα. pro occurrebat, lib. 1. Argon. Apollon. ὑπὸ αὐτοῦ συμβλῶπα. & apud Homerum, συμβλῶπα βασιλῆες, pro συμβλῶπας.

Σύμβλωπες, compago, cap. 26. Exodi.

Συμβλωπιάει δὲ σοφὸς παιτίον, facit ad visionem, Gaza. συμβλωπιάειν enim proprie significat qui συμβλέπειν potest, id est, conferre.

Συμβλωπὸς, conferendus, comparabilis & commutabilis: vnde ἀριστοκ. accipit συμβλωπὸν & ἀλλάξαι pro eodem. lib. 10. Methyſ. Lucian. ἢ συμβλωπὸν ὑδρογχεῖν ἔχειν πρὸς τὰς ἡμετέρας διατριβὰς, cum noſtris viribus non comparandam. Theocritus Idyll. Αἰὼ δ' οὐ ζώει· δὴ κωιοβάπες, νὸν' ἀείμεθα Περὶ δόξας, ἵ. ὑ σύγκρισιν ὀπτικὸν ἔχόμενα.

Συμβοηθεῖν, ad auxilium ferendum conuenire, Thucyd.

Συμβοηθεῖν, mutuo fum auxilio, σωμβοηθῶ, mutuò auxilia mitto vni adiuuo, ad opem præſidiúmque concurro. συμβοηθῶ σοι αὐτὸν εἰς simul auxilio aduenio, simul mitto auxilia ad eos: Interp. Thucyd.

Συμβοηθὸς, auxiliares.

Συμβολαιογράφος, ὁ, notarius, qui contractus scribit, in Pandect.

Συμβόλαιον, τὸ, commercium, καινώνημα. vt exponitur à Paulo lib. 1. de Republ. negotium, negotiatio. Synesius in Epist. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐξῆμεν ἐξ αὐτῶν, οὔτε τινὶ συμβόλαιον γέγονε πρὸς αὐτὸν ὑπόθεσιν, ὁδοῦσι ἀ marris quibus cum homine extero commercium fuit. Basilius in Epist. ad Candidianum, Οὐλέτω μετ' ἀλλοτρίου

ἀναίσιμα, συμβόλαιον τι φερε αὐτὸν ἐποιοῦ ἐγκρίνειν, εἰ οὐ inquiens bi quoddam negotium & societatem intercessisse, Plutarc. a Romulo, κοινωνικὸν συμβόλαιον dixit communem societatem & commercium. Συμβόλαια τά, contractus, pacta, dicta & cō- enta, συναλλάγματα. Plato, συμβόλαιόν τινα περὶ αὐτὸς δημόσιον συμ- λαιον. Demoſt. Καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβόλαια τοῖς. vnde συμβό- ᾳ δίκη, controverſia, vel iudicium de pacto & contractu, el cauſa negotialis. ἡ συμβολαίας δίκαιος, in rebus contrahendis c in iudiciis, Thucyd. δίκαι αἱ περὶ συμβολαίων, controverſiæ de pa- tis, Ariſtot. in Polit. συμβόλαιαι διαλύσεις, perſoluere pactam pe- uniam, Idem lib. 3. Polit. cap. 1. ſic Aretin. συμβόλαιαι διαλύσεις, abularum ſtabilitas, Idem in Solone. συμβόλαια & διαγράμματα, ro eod em accipiuntur, inſtrumenta & iudicia & probatorię ngraphæ, veluti teſtium, in Pandect. Pro συμβόλαια dicitur e- iam σὺν ὅρκῳ ἢ συμβόλαι, ἢ σύμβολα.

ὁ, ἡ, negotialis, ad pacta & contractus ſpectans. Συμβό- ᾳ δίκη, controverſia vel iudicium de pacto & contractu. iud. ex Thucyd. vide Συμβόλαιον.

ἡ, ἡ, pacis cor, contraho, συναλλάττω.

ὁ, ἡ, ὸν, inſtrumentum quo piſcatores retia texunt.

ὁ, ἡ, & συμβολόομαι, apud Heſyc. pro obuius ſum, ſio & oc- curro.

ὁ, ἡ, ὸν, ὡς, ἐς, Heſych. coniunctio, connexio, nexus, com- ᾳ, comiſtura, q. adaptatio, ἁρμοστὴ, vt συμβολὴ τῆς ὀσφύος, oſſiū incturæ. Plato in Timæo, συμβολαὶ τῆς κεφαλῆς εἰσὶ τὰ τῆς κεφα- ᾳτου, id eſt, nonnullæ literæ labris comprimuntur, Ariſtot. ib. de part. Anim. Συμβολαὶ, congreſſio, congreſſus, confli- tus bellі, conflictio præliaris, συγκρούσεις, συμπλοκαί. Herodot. in alliope, ἔπεὶ πίνων ὁ ἡμῖν συμβολὰς ἐποίεεν, quoniam manè con- ligemus, Xenoph. ἔτε φερὴν ὧν ἐκ χωρὶς ἐὼν ἀ συμβολὰς ἐγίνετο.

ὁ, ἡ, commiſſiones, id eſt, parium comparationes ad cer- amen, vt olim duorum poetarum aut oratorum, fiebant & nimalium commiſſiones, Herodian. δι' ὀρτύγων μάχας, ἀλεκ- ρύόνων συμβολαὶ. Συμβολὴ, conflu entes, concurſus con- luentium. Arrianus lib. 6. Ἀφίκατο ὧν τῶν ξυμβολῶν τῷ τε ὕδατος ᾳ τῶν ἀνδρῶν, ἵνα ξυμβάλωσι οἱ πολλοὶ ἅτοι. ſæpius alibi ξυμβολὰς lixit. vtitur & hac voce Strabo lib. 4. Συμβολὴ, coniectura, onſilium, vtilitas: inductio etiam dicitur, Bud. in Pandect.

ξυμβολὴ, collecta, collatitia cœna, ἔρανος: vnde ſit ἀσύμβολος, ὁ δίκην ἐράνου, ἢ τὸ δαρεικὸν. apud Athen. συμβολὴ, eſt collatio quę ſingulis in commune confertur: vnde ἀσύμβολος dicti qui ion conferunt in medium, Bud. in Epiſtol. poſter. ἐν συμβολῇς συμπόσιον ὑπατεῖν, ex ſymbolis conuiuium comparare ſeu ce- lebrare, in Canone 54. Concil. Laodicēſis. Apud Ariſtop. in A charn. cum Lamachus narraret ſuas pugnas, & de conflictu graui cōquireretur inquiens, Τάχ' ἂν ἐγὼ πάντ' ἐν μικρῷ νῷ ξυμβο- λὰς ἔφρεσε. Hoc dictum irridens Dicæopolis, ſic accepit quaſi de collecta & ſymbolis ille loqueretur: ait enim, Τοῦς χρηστὰς τῇ ξυμβολῇ ἐσφόρησεν, πάρεστι, inquit Interpres, ὡς τῶν ὁμοιω- μάτων: dicitur etiam συμβολὴ ἡ ὀπὸ σίτου τὸ ἐν κοινῷ ὑπατικῷ, &c. Reliqua vide in voce Σύμβολον circa finem. Συμβολὴ tranſlatè dicitur collatum auxilium, ſuppetiæ. Plutarch. in M. An- tonio, Iniuſtum eſſe à bello mulierem reiicere, συμβολὰς ταλα ᾳ τοῖς διδοῦσι. Συμβολὴ, pactum, pactio. vide Σύμβολον.

ὁ, ἡ, ὸν, conieCturalis, allegoricus & ænigmaticus. Inde Theologia συμβολικὴ eſt, quæ in ſacramentis implicita eſt ho- die in Eccleſia, vt olim in ceremoniis legalibus fuit. Ea & πα- ραστικὴ, & μυστικὴ appellatur: differtque à philoſophica theolo- gia, quæ verſatur in theoria, & rerum diuinarum commenta- tione. Hæc dicitur quoque καταφατικὴ & ἀποφατικὴ.

ὁ, ἡ, ὸν, q. conieCturaliter. i. per comparationem præteritorū & futurorum: Heſyc. στοχαστικῶς, ἀφ' ὧν ἐπιφορὰς, cap. 21. Deuteron. comeſſationibus vacat, & luxuriæ atque conuiuiis. συμβολοκοπῶν, ὦ, ſymbolas do in cō uitia. Bud. interpret. in ho. Eccleſiaſtici loco cap 18. in fine. μὴ ἐν πόσῃ συμβολοκοπῶν ἐν δ' ἀναισιμῷ. ex alio autem eiuſdem li- bri loco affert, μὴ γαμψὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ pro ne des ſymbolum, vel annulum.

ὁ, ἡ, τὸ, teſſera, id eſt, vulgò *taille*, quia talea eſt. Dicitur ἀ- πὸ τοῦ συβάλλειν, id eſt, committere atque conferre. Commit- tuntur enim conferuntúrque inter ſe teſſeræ partes ſiue ſe- gmenta, id eſt, τυπίματα, vt indicium ἢ ἀπογράφισμα certum ſit cuius rei cuius ſigna ſint & notæ. Teſſeratum autem quarum ex ligno vel metallo præcipuè materia fuit, aliæ dicuntur hoſpitales teſſeræ, aliæ caſtrenſes, aliæ numariæ, aliæ verò frumentariæ: aut theatrales. Fuit autem moris antiqui teſſe- ram dare hoſpitibus dimidiatam, quam qui ad hoſpitem at- tuliſſet, continuò poſſet agnoſci, & hoſpitio accipi, contra- ctæ neceſſitudinis atque hoſpitalitatis iure. Ea tranſibat ad hæredes & poſteros, ideóque curioſè aſſeruabatur. Plato ad has teſſeras alluſit cùm amatorię fabulatur homines olim διφυεῖς & geminos fuiſſe, ob id que hominem, id eſt, virum & mulierem vt teſſeræ partes committi & coaleſcere rurſus tantopere expetere. Sic enim ille in Sympoſio, Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἀνθρώπου ἐστὶ σύμβολον, ἅτε τετμημένων, ὥσπερ αἱ ψῆφοι, οὕτω δὴ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἀεὶ τὸ αὖ τοῦ ἑκάστου σύμβολον ζητεῖ, id eſt τὸ τυπίον, ſiue vt alibi dixit τὸ ἥμισυ, teſſeram atque talearn, fruſtum abſciſſum. Plautus in Pœnulo, Ego ſum ipſus quem tu quæris. Ph. em, quid audio? A. Antidamæ gnatum me eſſe. Ph. ita eſt, iam teſ- ſeram Confer ſi vis hoſpitalem: eccam attuli. A. Agedum, huc oſtende eſt par probè. Idem alibi, Suam vtérque teſſeram ha- bet, ratio conſtat. Rurſus in Ciſtellaria, Hic apud nos iam Al- eeſimarche, confregiſti teſſeram. Conteſtatio nem hoſpita- litatis dixit Tertullianus lib. de Præſcript. id eſt ξενικὸς σύμβο- λον, vel τῆς ξενικῆς συμβόλων τῶν συμβολῶν. Nec ſolum teſſeratum priuatus vſus, ſed etiam publicus fuit. Dabantur enim quædā publicè à ciuitatibus certis hominibus atque amicis, vt ho- ſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Lyſias ὑπὲρ τῆς Λεττοφάνες χρημάτων, Ἐδίδουν μὲν αὐτοῖς πολλὰ λέγων ὅτι ἐλαῖς σύμβολον αὐτῷ τῆς βασιλέως τῆς μεγάλης, &c. Σύμβολον de teſſera numaria. Pollux Onomaſtici lib. 9. Εἰ δέ τις ἀ συμβο- λοι βοηθῷ νομισθέντος, ἢ πιστοῦ τι νομίσματος. Citatque Hermip- pum ὁ Ὁπλοφόρος, Παρὰ τῆς κρατίστου λάβομεν τὸ σύμβολον. Et rur- fus ἐν Δημάτοις, Οἶμαι, τί δρᾷσα σύμβολον κακοῦργόν, κακοῦργόν τοῦτο τὸ ἔνδυμα vulgò vocamus hoc teſſeræ & ſymboli genus *un me- reau*. Suetonius in Auguſto cap. 41. Frumētum quoque in an- nonæ difficultatibus ſæpe leuiſſimo, interdum nullo pretio admenſus eſt, teſſeráſque numarias duplicauit. Hoc numiſma vel abſcindebatur, vel ex altera parte tātùm ſculpebatur. Idē Pollux ibid. εἴ τε τι εἰ ὦκτηρ μόνῃ τετυπωθὲν αὐτὸ δὲ νομισμάτων νοείσθαι, ἢ διαιρεῖσθαι, ἀλλ' ἔχει τὸ ὄνομα ἑκάτερον. τὸν τε παράσημον, ᾧ τὸν ἀνάριθμον, ὅτι συμβόλου τινὸς μᾶλλον ἐφύλαττον. Quòd verò concrederetur valoris æſtimationiſque pariutatem arguit, vel vt ait, τὸ ᾧ διορθοῦσθαι, διελέγχεσθαι πάσῃ σαφηνείᾳ τὸ ἀνωμαλὲς. Sunt & ex alia materia ſymbola velutque ſpecimina, vt pan- ni, & corij, vulgò dicimus *eſcharpillons*, quæ σκινδάλαμα ſunt & fragmenta, id eſt, ῥάμματα. Σύμβολα κοπωδισμὸς, id eſt, teſſeræ colly biſticæ etiam dici poſſunt quæ vulgò dicimus *lettres de change ou banque*. Σύμβολον de caſtrenſi teſſera (quam πλατίον etiam vocat Polybius & ξυλάριον) Seruius Maurus in illud Virg. 7. Æneid. it bello teſſera ſignum: Teſſera, inquit, ſignū bellicum, quod ad pugnam exceutibus datur, propter coſtu- ſionem: aliàs σύμβολον dicitur (& σωζόμενα à Polybio) vt in bel- lo Marij, Bardeus: in bello Syllæ, Apollo Delphicus: in Cæſa- ris, Venus genitrix. Vtuntur & circitores ſiue circuitores in caſtris ſymbolo id vulgò vocamus *le mot du guet*. In ea expo- ſitione in ſymbolum Apoſtolorum quæ eſt inter opera Cy- priani, & inter Hieronymi quoque opera Rufino præsbyte- ro aſcribitur, quæque tantopere à Gennadio commendatur, ſic ſcriptum eſſe adnotaui. Denique & in bellis ciuilibus hoc obſeruari ferunt, quoniam & armorum habitus par, & ſonus vocis idem, & mos vnus eſt, atque eadem inſtituta bellandi, ne qua doli furtepio fiat, ſymbola diſcreta vnuſquiſque dux ſuis militibus tradit, quæ Latinè vel ſigna, vel indicia nomi- nantur, vt ſi fortè occurrere queis de quo dubitetur, interro- gatus ſymbolum prodat, ſi ſit hoſtis, an ſocius. Sic Apoſtoli Domini indicium ſymbolum poſuerunt quo agnoſceretur is qui verè Chriſtum profiteretur: quia, vt teſtatur Apoſto- lus in Act. 15. & 2. Corinth. 11. multi ex circunciſis Iudæis ſi- mulabant ſe eſſe Apoſtolos Chriſti, & lucri alicuius vel ven- tris gratia ad prædicandum proficiſcebantur, nominātes qui- dem Chriſtum ſed non integris traditionis lineis nunciantes: &c. De teſſera bellica & apud Eurípid. & Thucydidis Inter- pretem. Σύμβολον de teſſera frumentaria. Leg. Vlpian. l. 52. §. 1. D. de Iudic. vbi incipit, Si libertus ſuis teſſeras frumentarias emi voluerit, &c. Paul. l. 49. D. de Legat. & fid. lib. 31. §. 1. vbi, Si Titio frumentaria teſſera legata ſit, &c. Iuuenal. Satyra 7. Sū- mula ne pereat, qua vilis teſſera vēnit, Frumenti. Plinius. Fru- menti rationem teſſerulis oſtendebat. vide etiam Suetonium in Auguſto cap. 40. Σύμβολον de teſſera theatrali: ca in con- giariis iaciebatur à Principe, largitionisque ſpeciem numie- rúmque notis oſtendebat, quæ omnia Principis liberalitate obtinebat is prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat. Dion, Σύμβολα δέ τινα ἐ τῷ Θεάτρῳ κυρίως ἐβάλλετο, τὰ μὲν ἀγύρτοις, τὰ δὲ ἐδώδιμα. vocat etiam σφαῖρα. Σύμβολον tranſlatè. In ſymbolis ſi- ne teſſeris præcipuè hoſpitalibus ſpectatur ſimilitudo & cō- uenientia. Rurſus ſymbolum ſiue teſſera nihil aliud quàm nota, indicium ſiue ſignum, nec aliud inſigne quàm ſignum, vt & annulus, nobilitatis erat indicium atque argumentum: ænigma ſiue allegoria latentis ſenſus nota: denique ex ſignis & conieCturis colliguntur arguria atque omina: vnde factū vt σύμβολον nomen tot rebus accommodetur quas generis ſui, vel proprij ſignificatione complectitur. Ac de his ſigillatim. Σύμβολον, ſimilitudo, conuenientia, naturæ communitas & ſo- cietas velútque ex hoſpitalitate contracta neceſſitudo. Ari- ſtoteles in ἀνθρώπου ὁμιλίαις ὁ φρονέων, docens πάντα εἰς ὄψιν ἀ μετα-

Σύμβολον πᾶν κύριον, ita inquit: Τὸν αὐτὸν δ' τρόπον, ὅτ' ἄδικος ἦν, καὶ ὅτε μὴ δίκαιος ἔσται, ὀνομ' ἂν ἄνομος σύμβολον, nam ambo inter se naturæ communionem atque similitudinem obtinēt. Est enim aqua, vt & terra frigidum elementum, licet hæc ficca sit, illa vero humida. Quare terra ex aqua fiet si eius vincatur humiditas. Τίνες, ait interlins, φασιν ὅτι κύκλος τε ἔσται γῆθεν τοῖς ἁπλοῖς σώμασι, διὰ τὸ σφαιροειδὲς τῶν μεταβολῶν, ἅτε τὸ σύμβολα συνάπτειν τοῖς ἐφεξῆς. Hinc quod vulgò aptè dixerint doctores *symbolizare* pro naturæ similitudine & conuenientia congruere. Rursus alibi dixit idem Philosophus, Ὅτι ἐγχωρεῖ πάγιον ὑπὸ τῶν μετρητικῶν ἀριθμῶν, ὅτε ἴσον γίνεται τὸ ἀμβλυγώνιον, ὅτε ὀξυγώνιον. τὰ δὲ ἴσχυται βοηθοῦντων. Σύμβολον, nota, σημεῖον, indicium, signum. Cicero in Topicis. Multa etiam ex notatione sumuntur ea est autem, quum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν vocant, id est, (verbum ex verbo) veriloquiū. Nos autem nouitatem verbi non satis apti fugientes, genus hoc notationem appellamus: quia sunt verba, rerum notæ. Iquæ hoc idem Aristoteles σύμβολον appellat, quod Latinè est nota. Aristotel. De sensu, Ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ ὅτι τὸ μὲν ὄνομα, ἀκουσθὲν σημαίνει συγκειμένη τῇ διανοίᾳ τὴν ὑπόληψιν σύμβολόν ἐστι. Symbolum est nota & signum rei, vt dictio & nomen nota est rei animo conceptæ. Grammatici σύμβολον vocāt, quod Latini coniecturam & τὸ τῆς οὐσίας ὅρου σύμβολόν ἐστι γνῶναι, vt in bello classicum & signa suæ vexilla. Aliud verò τεκμήριον, id est, argumentum, quod necessarium & naturale esse statuunt, vt fumus, ignis est τεκμήριον, lac in muliere, partus: quæ naturaliter consequuntur, idque necessariò. At σύμβολον ἢ σημεῖον, id est, coniectura & signum sine indicium, ὅτι τῆδε θέσει dicuntur, & cogitatione nostra colliguntur. Diuersa etiam signorum species εἰκὼν & δεῖγμα, quæ rerum imagines & simulachra sine similitudines demonstrant oculisque subiiciunt, ἵστε τὰ τοῦ σφίγματος φῶτα εἰκονίζειν. Σύμβολον, signum, vt σημεῖον generalius sumptum. Plutarchus in Romulo, Ἦν τε κειμήλιον τῆς ἐπιβουλῆς σύμβολον, erat signum aggrediendæ rei opportunitatem adesse, id est, significatio fuit indicium, sine coniectura. Vnde apud Demosthen. Σύμβολον ποιεῖσθαι τῶν ἐπιτηδείων, id est, coniecturam facere, pro signo sumere. Σύμβολον, signum, vt signa militaria Herodianus, Τὰ δὲ στρατηγήματα ὁ σύμβολα ὀνόματα ὄντα, χρυσοῦ ἀνεδήσατο πολλῷ κεκοσμημένα, ὑπὸ τοῦ τὰ τοιαῦτα. Aristides σύμβολα nominat oleam Minervæ, & ἱππίον Neptuni. Sic sacramenta σύμβολα dicuntur, id est, signa. nempe beneuolentiæ gratuitæ & misericordiæ Dei erga nos, quæ non nuda sunt, sed cum veritate coniuncta. In sacramentis enim re quidem vera suscipitur quod per ea significatur & sincera fides amplectitur, sine qua veritatis licet præsentis nulla fruitio, nulla susceptio, sed perfidiæ & incredulitatis condemnatio. Sic & Plautus symbolum pro signo indicióque sæpe vsurpauit, vt in Pseud. Nam isthic symbolum est inter herum meum & tuum de muliere. ibid. Ea causa miles hic reliquit symbolum, Expressam in cera ex annulo suam imaginem. Symbolus in Mastell. etiam in eo significatu. Idem in Bacchid. Eo præsente homini exemplò ostendit symbolum, Quem tute dederas. Σύμβολα, insignia, τὰ ἐξαρτήματα. Herodianus de Lucilla Commodi sorore, Ἀλλ' ὅπως σωιεῖεν τὸν Λέμνον τοιοῦτον, ὁμόνοιαν τῇ Λυκίνῳ ἐξ ἧς ἐβασίλευε συμβόλοις, στρατηγικοῖς ὁ στεφάνοις αὐτὸν ἐδέησεν. Addit verò quæ fuerint illa insignia, cùm subiungit: Οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῷ ἀγεννὲς, ὁ κόμμωδος ἐφύλαττε σημεῖα τὸ ἀδέλφοῦ. ἐξ οὗ δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀπόνοια κρατήσας ἐν αὐτῷ, ἐκ τοῦ φρονήματος ἐκόλουν αὐτόν. Σύμβολον, annulus. Plinius libro 33. capite 1. Et idem miror Tarquinij eius statuam sine annulo esse. Quandiquam & de nomine ipso ambigi video. Græci à digitis appellauēre: apud nos prisci vngulum vocabant, postea & Græci & nostri symbolum. Σύμβολον, allegoria, ænigma, & quicquid rei alicuius latentis & occultæ signum est ac nota. Vnde Συμβολικὸν dicitur quod allegoricum & ænigmaticum sensum continet, τὸ ἰδιαγορευόν τι σημαινόμενον διὰ τῆς συνθηκαστικοῦ. à quo dicta συμβολικὴ θεολογία, siue τελεστικὴ, μυστικὴ, quæ docet sensus Scripturæ reconditos & mysteria exponit. Sūntque σύμβολα σκοτεινὰ, apud Plutarchum libro 3. Sympos. Et apud Cælium Rhodig. antiq. lect. libro 10. caput est quo symbolica simulachrorum ad litamenta enarrantur. Σύμβολον, diuinatio, portentum, augurium, omen, εὐώνυμα. Plutarchus in Pericle, τὰ περὶ τοῦ σύμβολον ἀποπεσόντα, artem diuinandi & coniecturi resciendentes. Xenoph. in Ἀγησιλαῷ. Οἰωνοῖς τε χρώμενος, ἢ φήμαις, ἢ συμβόλοις, ἢ θυσίαις. Gregorius in prima contra Iulian. inuectiua. de quodam sene loquens viro sancto, qui pendens torquebatur, Μαθὼν δὲ οἱ τοῦτο ὁ γέρων τὸ φοβερὸν κρεμασθῆναι, ἀπὸ τῆς ὑπερῴας τοῦ βαλανείου, ἢ τοῦ μνημείου δύμης ἐκείνου ἢ ἀδήλου συμβόλου, ἐξ ὑπονοίας τοῦ σύμβολου, ἐφυσᾶτο μὴ ὑμῖν ὁ δρὸς ὀφθῇ, ὑπανοιξ ἢ παντελοῦς ἢ κατὰ κεφαλῆς, id est, omen fibi placere dixit. Dicitur & genere masculino Σύμβολος. Synesius fratri, Οὐ δὲ οἶμαι νομίζεται νυμφίῳ τῆς βαθίζειν ἐπ' ἐκφορὰν, ἵνα μὴ τὸ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται, ne infaustum auspicium & sinistra auis occurrat sponso. Sic dicitur vt σύμβολος, vt μετέμπτος, vt ὁμορος. Σύμβολον, id est, pactum, conuentum, & σύμβολα, id est, συμβόλαια siue συνθῆκαι, vel σωμβήκαι, id est, pacta. dicta & conuenta. Aristoteles in Republic. Εἰσὶ γοῦν αὐτῶν συμβόλαια οἷον τὰ μὲν ἐθελοντήρια, οἷον πρᾶσις τοῦ μὲν ἀλλαγὴ, ἡ χρῆσις ἐστὶ συμφορᾶς. Idem libro 1. Rhetor. de eadem re tractans συμβόλαια sic dixit, Καὶ τίνων ὑπάρχοντων, τὰ τίνων εἰσαγωγὴς: ἐπὶ ἀφαιρετικοῦ τοῦτο ἢ συνθήκαις, ἢ συμβολαίοις γίγνεται, καὶ ἐπὶ contractūs & pactiones. Et Suidas Σύμβολα exponit τὰς συνθήκας, ἃς αἱ πόλεις ἀλλήλαις ἐποίουν, τὰ ἴσα τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλοῦντο τὰ δίκαια. Σύμβολον, siue Σύμβολα, Ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, cùm conferre significat, id est, etiam Latinè symbolum vel symbola, collecta, συναγωγὴν, collectitia dena, ἢ ἔρανος Homero: vulgò ἔρανος, vel *banquet on chacun paye son escot*. Pollux lib. 6. cap. ἀπὸ συμποσίου, Ἀσωμβολίας, inquit, Ἀπὸ τοῦ ἐρανου, ἃ ἐν οἷς Ἀττικοὶ μάκελλος ἀγδύκη συμβόλας dicebāt, ἐπὶ τῶν μάκελλος. Cœnarum verò alia conuinatoris sumptu iam olim institutebantur, alia conuiuarum impensa collata à singulis portione. Illas ἐκλεκτίνας vocabant: has συμβόλας ἢ σωμβολὰς, συναγωγὰς, Ἀπὸ συμβόλου dicta sine συναγώγου, ἢ συμβόλου ἐράνου ἐστὶν ἡ ἑταίρων. Homerus Odyss. 1. Τίς δ' ἄρ' ἔης, τίς δ' ὄθεν ἐσσὶ; πόθι τοι τοκῆες; Ἐλλάτην ἢ ἀπάνευθε πολὺ ἐπὶ γαῖαν ἐόντες; Sic Ithacus apud Demosthen. ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἔρανος ἐστὶ τοῖς ἐμοῖς φίλοις. Plautus in Curcul. ἔρανος vocat symbolorum collatores. Terent. in Andria, ἔρανος dixit, symbolam Dabo, & iubebo ad Sangarinam cœnam coqui. Est & in Eunucho Terentij, Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræo, In hunc diem vt de symbolis festimus: Chæremē ei rei præccimus. Iulius Pollux συνοδικὸν ἔρανον dixit. Lege Demosth. contra Midiam in eo loco, Ἔρανοί εἰσιν ἅπαντες οἱ τοῦτο ἀξιοῦντες παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν βίον αὐτῶν ἢ τὸν ἀποθανόντα, &c. Athen. lib. 6. Ὡς τις ἢ ὑπὲ δῆμος, ἢ φίλοι τιν' ἢ ξένοι καλέσωσι, ἔστε ἔρανος συμβολὰς ἐσφέρετο. Sunt veris Eubuli fabula. Oedipode. Rursus, Κρίνοσιν ἑαυτὸν, ἐστερχόμενον, Ἀδόκητ' οἴκοθεν ἡ ἐρανικὴν συμβολάς. Sunt versus Diocl ex Epichero. Ita collectam vocauit Cicero quum dixit in de Oratore, Exigam à conuiua collectam. Catullus itempidissimus poëta in his versibus cœnam symbolicā siue collectitam significauit, Cœnabis benè mi Fabulle apud me, Paucis, si tibi di fauent, diebus: Si tecum attuleris bonam que magnam Cœnam, &c. Idem Athenæus libro 8. circinem ait, Συμβεγμένοι συμπόται, ἢ συνείδει ἀλλήλοις, ὅπου συμβολὴ dici. Ibidem Hesegander, τῶν συμβολῶν τῶν εἰς τὰ συμπόσια ἢ τῶν πάντων εἰσφερομένων Ἀργείοι χοιρὸν ἐκέλοδη, τῶν δ' μερίδα ἀρκτικὴ apud eundem lib. 6. Οὐ γὰρ ἂν πάντα συμβολὰς Πρυτανεῖα τε ἢ στρατηγοβρίστας. Lege etiam de symbolis Hesiodi Interpr. Ilium in hunc ver sum, Μηδὲ παλιντύπτειν ἀμφὶς ἀδυπείμενα ἢ ἔβ. ἢ & parœmia, inquit Interpres Theocriti Idyl. 5, ὅτι τῶν βοηθούντων, ὅτ' ἐς τὰς δίκτυον ἀφίκοιντο, ἢ χαλὸς ὧν ἢ δίκτυον, ἢ συμβολαί. Quem Græci σύμβολον vocant & Latini immunem id est, sine symbola, vel symbolum non soluentem. Legitrasmum in prouerb. Immunem venire. Vnde Ctesibius, dicti illi ex philosophia superesset interrogatus, respondit, ἐμοὶ δ' ἐστὶν εἰ καὶ ἐστὶν, sine symbola cœnare. nam quum iocis teretur, iocipius inuitabatur. legre Plutarch. & Diog. Laert. Σύμβολον Lucian. accepit pro rationario, i. libello in quo ratiocinia & nomina scribuntur, atque conferuntur expensa & accepta. Ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, i. conferre atque comparare: vel ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, i. coniecre: sunt enim velut coniectanea. Pro eo etiam βιβλίον dixit.

Σύμβολος, ου, ὁ, Masculi. generis: sicut σύμβολον pro omine quo quis ponitur apud Synes. Ἐνα μοι τὸ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Sic autem dicitur, vt σύμβολος, ὑποκλοπος, μισέμπολος, & symbolus vel symbolum Latinis. Σύμβολος, co nomina, vt arnotauit Fran. Portus apud Plutarch. in 2. quæst. lib. p. τῶν συμποσ. ἀσπασμοῦ ὡσὶ ἔφη ἢ παρεμπεσὸν ἡμῖν ἐν τῷ συμβολῷ τοιοῦτο μὲν οὐδὲν πλημμελές. Item incidens, obuius. τὸ δὲ ἀνδρῶν τοῖς εἰσιοῦσι σύμβολος διηκόνουν. Hesyc. vide Σύμβολον.

Σύμβολος, ου, ὁ, compascuus, σωμοῖκος.

Συμβολοβλάπτης, ου, ὁ, confilium, & Xenoph. πάνυ ἰσχυρὸν ὁ συμβολοβλάπτης ἀφαν δυμισεσθῆ ἵππον μὴ ἀπόδειγ εἰς πολέμους.

Συμβουλεύομαι, confilium habeo, consulto & delibero cum aquo, confilio aliquem, peto consilium, consilium inquiro, συμβουλεύομαι, id est ἀδιαπορῶ μαι, & συσκέπτομαι συμπεσκέπτομαι, tecum commentor de re aliqua, te consulo, Plato in pist. συμβουλεύω autem, do consilium, ibidem. Xenoph. iu 2. παιδεύω. συμβουλεύομαὶ σοι τὴν χρὴ ποιῆν σὲ ἐν λόγοις. συμβουλεύομαι σοι ὡς

συλ,τε in consilium adhibeo,abs te consilium peto, Aristoph. συμβουλεύω μοι,me consilis,Herodot.Plat Epist.7. ὅταν τις μοι ξυμβουλεύηται περὶ τῶν μεγίστων, &c. quum me quis consulit de re quapiam maxima. ὅταν ὑμᾶς τῆς σωτηρίας μέλῃ τι συμβουλεύεσθαι,1,Isocrat. quum super tuis rebus quenquam in consilium tibi adhibiturus es seu consulturus es, &c. συμβουλεύσαι τι τῇ φρονήσει,consilium haberi de quopiam eorum quæ prosunt. Plato Epistol.7. εἰ μὲν οὖν περὶ τοῦ ὁρθῶ παραλαμβάνειν δεῖ τὰς πολιτείας, ξυμβουλεύει τί τι τῇ φρονήσει, νοῦν ἔχοντι τὸ τοιοῦτον ξυμβουλεύειν.

συμβουλὴ, Hesyc. συλλογισμὸς ἢ σκέψις τοῦ πῶς τὰ πλοῖα πλεύσῃ.

συμβούλιον, συμβουλὴ.

συμβουλεύω, consulendus, consilio agitandus.

συμβουλεύω, καὶ, ὁ. eiusdem senatorij ordinis, συμβουλεύτης, Pollux: consul, in senatu collega.

συμβουλευτικὸς, est oratio consultoria in qua consilium datur alicui. Cicero ad Atticum, συμβουλευτικὰν ἐκ πολλοῦ ὑφίστο. sed quid similar? συμβουλευτικὸς τόμος, lex quæ consulit, Plato de Legib. συμβουλευτικὸν λόγον, Hermog. genus deliberatiuum.

συμβουλευτικὸν apud Polluc. ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, sic dicitur vt Latinè consulté.

συμβούλιμος, ον, ὁ, ἡ, ὁμ. consilio Horat. id est do consilium, moneo, suadeo, πείθω, hortor, παραινῶ. Neut. Datiuo iung. vt συμβουλεύω σοι, sum author, & ἐσυνεύμαι. Xenoph. περὶ τοῦ ἀδύνατα δὲ ἀνθρώποις συμβουλεύειν, συμβουλεύω περὶ κακῶν, Plato de Legibus, præcipere. συμβουλεύω μὴ ποιεῖν, Demosthen. Isocrat. cum Datiuo & Accusat. ἃ τοῖς σωφρονοῦσι τοῖς ἐμαυτοῦ ἀνδράσι συμβουλεύσαιμι, &c. quæ liberis tuis consuleres. συμβουλεύω συμβουλεύω, do consilium. Dion in Epist. ad Perdiccam in Epist. Platonis, δίκαιόν ἐστί μοι ξυνειλῶ καὶ ἐκεῖ συμβουλὰς λεγομένας συμβουλεύειν ἐκεῖ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἃς ἀνδράσι δίκαιόν ἐστιν ἀκροᾶσθαι, debeo verò & hospitale & quod sacrum dicitur consilium dare, & de aliis rebus, & quemadmodum Euphræo te vti oporteat. συμβουλεύου δέκατος, ad melius hortor, Aristot. in Rhetor. Συμβουλεύω etiam pro ἐπιβουλεύω aliquando ponitur, id est Insidior, impono. contrà verò ipsum ἐπιβουλεύω interdum pro συμβουλεύομαι, id est, delibero, consulo. Lysias in peroratione de publicatione bonorum Niciæ fractis, καὶ ὀλίγα καὶ ἀδύνατα ἐμοὶ συμβουλεύσαντος τοῦ δήμου τοῦ Συμβουλεύτου τῇ πόλει, ὡς ἐγὼ θάνατον αὐτοῖς πεποίηκα, Cùm qui indidiabantur & imponebant libertati, socium illum fuæ dominationis facere vellent, recusauit. Thucyd. histor. lib. 3. ἐπεβουλεύοσαν αὐτοὶ τε, καὶ ἐβουλεύοντο ὑπ' ἀλλήλων τε καὶ ὁπόσοις κατεδόκουν πῶ ὀλιγαρχίας. Idem Lysias cõtra Agoratum, Οἱ δὲ δικασταὶ ὑπ' ἀλλήλων τε, καὶ ὑπ' ἐκείνου τε καὶ ὁπόσοις κατεδόκουν τῇ μετ' ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τοῦ συμβουλεύοντος τῇ πόλει ὄντες, ὡς ἐθέλοντα αὐτοῖς πιστεύειν, Cùm qui indidiabantur & imponebant libertati, socium illum fuæ dominationis facere vellent, recusauit. Thucyd. histor. lib. 3. ἐπεβουλεύοσαν αὐτοὶ τε, καὶ ἐβουλεύοντο ὑπ' ἀλλήλων τε καὶ ὁπόσοις κατεδόκουν πῶ

sus exactionem. Gellius idem membrorũ competentiam appellauit: hic enim lib. 1. Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secũdum debitam membrorum omnium competentiam modificatus est. Et lib. 14. cap. 1. Ad eandem competentiam nasci non queunt. Est verò vagum nomen & late patens συμμετρία: omnem enim commensum proportionisque responsum significat, ideóq; restringendæ significationis causa prout tractatio exigit, aliquid adiungi solet. Idem ibid. Vitru. Reliqua quoque membra suos habent commensus proportionis. Rursus, Ex partibus singulis cõuenientissimum debent habere commensuum responsum. Et lib. 1. cap. 3. Membrorumque commensus iustas habeat symmetriarum rationes. Sic idem ait ædium compositionem constare ex symmetria. Ea autem paritur à proportione quę ἀναλογία dicitur. i. ratæ partis membrorum in omni opere totiusque commoditatio, ex qua ratio efficitur symmetriarũ. Dicatur igitur σὺν μετρίᾳ, partium ad partes, & earundem ad vniuersum corpus responsus. Constat numero partium, vt in corpore, quas minuendo vel augendo perit concinnitas: Quantitate, i. proportione longitudinis, latitudinis, & altitudinis: Et collocatione, qua sit venustas partibus suo loco dispositis, vt alieno nec decenti deformitas. Quare συμμετρίας nomen latius sumptum idē quod συμμέτρησις: inextricatius verò, i. ἀπλανὴς καὶ συμμέτρητος. Gal. en. συμμετρίαν ἁρμονίαν dixit ad Glauc. & lib. 1. ἐν πάσῃ, quia mensuræ ponderúmque ratione hanc vocem tribuit, commẽsurationẽ exposuit Interpres. Plin. Secund. 2. Epist. ad Lupercum συμμετρίαν cõgruentiam æqualitatémque dicere maluit, de statuarum auulsis partibus loquens. Dicitur etiam συμμετρία χρόνου, i. temporis cõgruentia, temporis conuenientia, atq; æquata ratio. Συμμετρία, genus vestis talaris & muliebris, χιτὼν ποδήρης sine ἐκ περισφαλὲς καθήκων, ἄνευ μὲν κύκλου, Pollux. Hesyc. ὁ δὲ ἁπλοῦς χιτὼν καλεῖται ποδήρης, καὶ ὄκνος σύρμα.

Σύμμετρ Θ-ος, ὁ ἡ ὑ, moderatus, sobrius, modicus, commensus, cõgruens, mediocris, correspondens, mensuræ conueniens, appetitus, accommodatus, μέτρι Θ-, temperatus, modulatus. συμμετρον τὸν ὑποληψθησε φῶς, Nazan. in Ora. τὸ καιρὸ σύμμετρον, destinata tempori mensura respondens, Idem ibidem. ὅσον συμμετρὸν ὄζα σωζῆνα καιρῷ, Aristot. in Rhetor. quantum præsens tempus postulat. σύμμετρον αὖ εἶη, satis sit factum, Plato de Legib. Aristot. in 4. Ethic. οἱ μικρὸ ἢ ἀγεῖοι ἢ σύμμετροι μᾶλλον ἢ ὄ. modicè temperatos, & iustæ ac quadratę magnitudinis exponit. Σύμμετρα μεγέθη, ἀσύμμετρα dicuntur commensũ inter se respondentia. Aristot. 3. Metaphys. ἅπαξ τὸ τῶν διάμετρον σύμμετρον ὄ: cui opponit ἀσύμμετρ Θ-. τὸ Συμμετρον, moderatio. μετρότης.

Συμμέτρως, congruenter & conuenienter: moderatè, modicè, ἱκανῶς, satis, Euripid.

Σύμμισος, contractis fœmoribus: cui opponitur ὁ διαζωκώς, in Hippiat.

Συμμυήτορες, consiliarij & adiutores. Apol. Rhod.

Συμπαπάλαμαι, lo consilium, συμβαλὼν. vel vnà ineo consilium.

Συμπαγὴς, ἐ Θ-ὸ ἡ ὑ, promiscuus, mixtus, commixtus. βιὸ συμπαγὲς ἴσασιν οἱ ἀσβῆ., Aristid. Eurip. Datiuo iunxit, συμπαγὲς φύσι, cũ cæde permixtus.

Συμπάγνυμι, & Συμπαγνύω, μ. ξω, ἔγχα, συνάπτω, συμβάλλω, commisceo, concurro, concurſum facio, castra castris adiungo, vires socio, coniungo, ἑνόω. Xenophon 5. Pædiæ. τὸ δ' ἐν οἴσῃ γ' ἔφη, ὅτι που συμπάξει castra castris coniungere. Idem sexto. Ἐπὶ ταῦτα κἀὼ, ὁ τάλτα συμμάξας μηδὲν ἀφεὶς τοὺς ἀπαντῶντας, sese adiungere, & vires ſociare, συνελθὼν. Συμπάσσω, pugnam conſerere, confligere, prælíari. Vnde σύμπαξις, quod & vulgò in meſſe, vel ἔξτασις, furor belli, ὑπὸ τὸ θεοῦ, vnde δῦσεν. συμπάσσῃ τοι, prælium conſeremus tecum, Herodot. εἰς χεῖρας συμπαγνυμένων τῶν πολεμίων, Xenoph. Συμπάσσω, accedere. appropinquare, συνομιλῶν. Plut. in Pericl. συμπάσσοντα τὸ σκαφὶ, ad exercitum propius accedentes. Polyb. in 3. ἀπὸ δὲ συμπάσας τοῖς ὄζει τὸν πολεμίων τόποις, οὐ δὲν ἐνεχείρει πιεζεῖν τὸν διάζωσιν. Et & conuenio, coeo, ago cum, communico, contraho cum, colloquor, συμείγνυμι, vtor conſortio, ὁμιλῶ. vt συνὼν ὧδε ἄπῳ διαλόγῳ, verba cum eo feci. συμπάσσει οὐσι, veteris me familiariter, Apol. in Epiſt.

Σύμμικτος, commixtus, promiscuus, varius, miſcellaneus. σύμμικτον ἄδρανεῖ, conuenæ.

Συμμιμητὴς, similiter imitatores. q. coi imitatores.

Συμμίξ, ἡ συμπαστὴ, συμπάκτω.

Σύμμικτος, ἡ, σ. commixtura Catonis commixtio. conſortium nec-ſſitudo, σύμμικτε ἡ κοινωνία, Plato de Leg. τοῦ ὑὸς ἀβῦ συμμίξεσι, obſsides, cap. 14. lib. 4. Regum.

Συμμίγνυμι, idem quod συμπίγνυμι & συμμιγνύω. συμείγνυμι ὲ μάχην οὐδὲν, pugnam vobiſcum conſeramus, Herodot. Hom. ilia. β, ὄγε καὶ ἀμφὶ σφὲ συμείγνυτο, cum Penco commiſceretur. Συμμεῖγν, miſcere corpora, ἄμα εἰν ἑὼ συνεπάξεσι, Heſych. vt commiſcere, Lucret.

Συμμισοπονηρὸς, ὁ, vna improbitatem odi, vna indignor ob ſceleri iniquitatem 2. Machab. cap. 4.

Συμμιμονδεύω, ſimul ia memoriam reuoco. Plut.

Συμμιλᾶτος cum alio canens. Eurip.

Συμμορία, ας, ἡ, munerum ſocietas: συμπαγμα, συναγὼγὰ Suid. πολιτικὸν σύστημα Heſych. portio, curia, tribus, Laſcar. ψυχῶν ἀγελάδων ἐκ τὸ συμμορεῖον, συμμορεῖα, teſte Vlp. Rhet. Olynt. 2. & Harp. decuriæ ſunt munera obeuntium. Nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille decuriati diti ſſimi, qui conferrent pecuias quotires Reſpub. egebat, & armarent atque inſtruerẽt v ginti claſſes, diſtribuitque erant in ſingulos ſexageni, voc bantque συμμορίων ſexaginta illos. Ex his omnibus locupletiſſimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam confe rẽt præ aliis, Demoſt. contra Aphob. οὐχ ἅπαντ τὸ σκλῆρος ἀπαντ ἰῶν ἀνδρῶν εἰς τὰς συμμορίας ἀζῆωται, ὅσοι μόνοι οἱ πλέονες εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάζηται. Verùm quod ad vocem attinet, decuriæ vel claſſes dici poſſunt Latiné. Sic Col. Aratores à vititoribus, vinitores ab aratoribus, ita quæ à mediaſtinis, claſſ etiam non maiores quàm denum hominum faciundæ, qu decurias appellauerunt antiqui, & maximè probauerũt quę is numeri modus in opere commodiſſimè cuſtoditur. συμμορία εἰσφορὰ, Demoſt. κληρώσεις τῶν συμμορίων, Idem Demoſth. duc claſſium. ſic apud Athenienſes dicuntur συμμορεῖαι, vt claſſes pud Romanos.

Συμμορεῖαρχὸς Polluci, ὁ δ' χων συμμορεῖν.

Συμμορφὸς, ὁ, σ. contribulis, eiuſdem tribus vel curiæ, apud Pe lucem.

Σύμμορφ Θ-, conformis. Paulus ad Rom. cap. 8. ἡ παρόμοιον συμμορφοις τῆς εἰκόν Θ- τὸ ὑὸ αὐτοῦ.

Συμμορφόω, conformem facio.

Συμμυλόθριστος, taciturnus, σιωπῶν Heſyc.

Σύμμυστις, ἡ, ſymmyſta, conſors & ſocius diſciplinæ, in hiſt. Eccleſiaſt. lib. 1. ſecretarius.

Συμνύω, connuco, comprimo & comprimor, concludor, me c primo, coco. συμνύονται ἀὐτοῖς μαι, vultus comprimuntur, vul ſe contrahunt, Ariſtot. συμνύουσι ὰς ὀφθῆς, ſe comprimũt cernentes. συμμεμυκόσιν οἱ πόροι, clauduntur pori. vnde συμμυκώς, comprimens. Ariſtot. ὅμμα ἀεσπυγμῶνι vt oppoſitum xit τὸ συμμεμυκότες. Theop. hiſt. l. 3. c. 7. Auellanæ nucis fruẽti operimenta calycis inſtar, ſatit tot iuxta pediculum cohæte, quot fuerint flores: τὰ τῆ καρύᾳ καλυκώδη φύλλα ὅσα γίνεται, μεμυκότα κ τὸ μὲν πυκνότα, ὅσα ἂν ᾖ δῆ: i. iuxta pediculũ hærentia: conglutinata & compacta.

Συμπάθ, σπαθῶν.

Συμπαγὴς, compactus, cohærens, concretus. Plato in Tim.

Συμπάθεια, ας, ἡ, naturalis conſenſus & cõuenientia, cognatio. miſeratio, rerũ cõſenſus, quæ quot modis fiat vide apud Aj. Probl. 35. l. 2. Idẽ Prob. vit. l. 1. ἐχρὴ πᾶν συμπάθειαν σκοπεῖν ἐν τῷ ὁμοίῳ, ἐν τῷ ἑτέρᾳ ſingulis ſubuenire. Cic. 2. de Diuin. Ex qua conuenientia & cõiun ctione naturæ, quã Græci vocant συμπάθειαν. Ibid. continuatio coniunctioq; natuæ, quam, vt ei vocant συμπάθειαν. Ibidẽ quasi concentũ atque conſenſum ponit. Pli. conſenſum membrorũ dixit: conſortiũ Cell. vc Idẽ Plin. collegiũ naturę etiã vocauit: cui naturæ repugnã oppoſuit. συμπαθῆ τ ἀὐτῶν, cõdolẽtia amicorũ. Bud. in Ep. ἐ σοῦ τὸ σῶμα συμπαθὲς τ ψυχῶν ἀδῆξεν, Baſil. in Ep. ad Naz. i. animã à contagioſo abrumpere conſenſu cũ corp c.

Συμπαθὴς, Θ-ὸ ἡ ὑ, eiuſdem affectus, conſentiens, qui ſimul citur. Ariſtot. τὸ ὲ τῆ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθὲς αὐτῷ ὄζι. το ſymi ſtus tua humanitas, Phalar. in Epiſt.

Συμπαθίζω, συμπάσχω, ι. cõdoleſco, alieniſque incommodis affic conſentio. συμπαθεῖ τοῖς ἀδυνάτοις ἡμῖν, afficitur ſenſu noſtri infirmitatum, cap. 4. ad Heb. τοῖς ἀσθενῆς μου συμπαθήσατε fi ctionum quæ ex vinculis meis contigerunt, participes ſtis, Item cap. 10. eiuſdem Epiſt. Ariſtotel. in Phyſiogn. ἀ μοι ἡ ψυχὴ ἡ τὸ σῶμα συμπαθῆ ὀλῆλοις, ἡ ἡ τὰς ψυχὰς ὅλας ἀμῦν, ὁμοίοι τῶν τὸ σώματος μερῶν. Socrat. ἕως ἂν τὰς ἐμὰς ἐμῆς χάρις, ἕως ἂν ἡμῖν πολιοὶ ἔχῃ συμπαθῆσάντας. Contra. est Ar ogen ἡ Αὐτοπαθεῖν.

Συμπαθῶς, commiſeratione quadam, officioſè, humanè.

Συμπαιγνία, ας, ἡ, colluſio, σπάτη, in Pand.

Συμπαίθω, συνοδοιπορῶ. Hier. cõdoceſacio, Cic. ſimul erudior de Polyb. ὁ βέλτιστος ἄνθρωπος συμπαιδευόμενος, in violentia & ira diæ furore educatus, i. ὁ βέλτιστος ἀνὴρ συνῳκοφορθ-, aſſuetus xercitatus. Et pro ſimplici παιδεύω. Xenop. in OEcon. Συμπαίδευε ἡ εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπαγωγὴ ἡ γνωρίζε.

Συμπαίζω, με. ξω, ε. σχα. colludo. Neut. Dat. iungitur. Theop. lia Charact. ἡ τοῖς μὲν συμπαίζων αὐτοῖς.

Συμπάκτωρ, ορος, ὁ, &

Συμπακτὴς, colluſor Cic. Plato & Phrynic.

Συμπάσσεια, ἡ, colludens, Ariſtoph.

Συμπάσσω, colluſor: & ſimul nutritus. In Epigr. Παὶς ἀβῦ ἀγῶνα χθισινὸν συμπαίσσων μετεῖδε.

Συμπε-

Συμπαμαίζω, concrepo, vt fit in victoria. Polyb. τῶ παντὸς στρατοπέδε συμπαμαίζοντος, toto exercitu concrepante & personante lætitia. vide παμαίζω & παμαίζω.

Συμπαλαίω, μ. αἴσω, π. αικα, colluctor, Dat.

Σύμπαν, vide in dictione Σύμπας.

Συμπανηγίζω, concelebro, vnà nundinas frequento.

Συμπανηγίζω, colludere & contechnari, συγκαμπτω.

Συμπαξιῶτης, apud Dionys. Halicarn. libro 10. id est, competitores.

Συμπαρέρομαι, aduento, adsum, Chrysostom. in Epist. ad Philippenses.

Συμπαρέρομαι, & συμπαρέγω, circunferor & circumfero.

Συμπαρθένω, concurro, simul accurro.

Συμπαρομαρτῶ, collando. συμπαρομαρτύσας ἐχω, αἰτὶ τῦ παρίσσας, Aristoph.

Συμπαρομοιάζω, vnà assidere vel sedere facio, iuxtà colloco. Dem. contra Aphob. Συγκρίσεις τύτες τρεῖς ἔντες, ἃς συμπαρομοιάσομεν Δήμοσθ. τὸν θεῖον φόν.

Συμπαρακαλέω, vnà aduoco, vnà exhortor. Plat. Epist. 7. ἱκανὸν πατρὶ διυτύχου συμπαρακαλεῖν. Paulus ad Rom. cap. 1. συμπαρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε κὰ ἐμοῦ, i. vna consolationē accipere in vobis: quod & vnà consolari rectè dicitur. Nam & Passiuè dicitur Consolor. vide Παρακαλέω.

Συμπαρακολέθω, consequor. Datiu. iung. συμπαρακολεθῆσαι τῆ λόγῳ ἡμῶν, rectè atque ordine disputationem prosequor, Plato in Polit.

Συμπαραλαμβάνω, comprehendo, complector, simul accipio, ad me recipio, adiicio, adiungo.

Συμπαραμίγνυμι, commisceo, Aristoph. in Pluto.

Συμπαρανόμαι, simul nato, seu vnà ad latus nato.

Συμπαρασκεύω, adnauigare, consequi.

Συμπαρατείνομαι, simul pereo vel perdor. Demosth. διὰτὸς μὴ συμπαρατείνασθαι τοῖς τότε.

Συμπαρατίθεμαι, σέσομαι, αθην, adiuuo, simul efficio, Demosth.

Συμπαρατίθημι, adesse & fauere. Aristoph.

Συμπαρατρέχω, ῶ, subsidiarius, adiutor, socius, Aristoph. in Pluto: astipulator, simul vindex.

Συμπαρατείνω, produco, prorogo, protraho, simul extendo, contendo.

Συμπαρατηρέω, vnà obseruare, Demosth.

Συμπαρατρέφω, simul nutrio. Xenoph. de agricultura, ἃς κυσὶν ἐπιτήδειαι τὰς τροφὰς παρίχειν ἢ ἄνδρα συμπαρατρέφειν.

Συμπαραφερόμενος, qui vnà transuehi aufcruntur vel abripiuntur.

Συμπαρεδρεύω, μ. εῦσω, assideo, manco.

Συμπαρεισέρχομαι, simul interlabor, & clam intro. Lucian. ἐνενόμιζε τὰ ἀπεπτάκτως τῶν ὑγρῶν εἰς σὲ ἐξ ἐκείνης συμπαρεισέρχεσθαι καθάπερ μίαν ἐμοὶ δοκῦν ἐκ ἢ ἀέτιος ἢ μεγαλωτία.

Συμπάρειμι, vnà præsens sum.

Συμπάρεσις, vt αἱ πάντων παρέσεις, contentio, i. comparatio. Nazanz.

Συμπάρεσις.

Συμπαρεκτείνω, contendo & compara, αἱ πάντων, αἱ πάντα τὸν, ἐκ ἔστιν ἀνθρώπῳ συμπαρεκτεῖναι τῷ θεῷ. Cleomed. lib. 2. τῷ μὲν τῆς ὅλης οἰκουμένης συμπαρεκτείνατο τὸ μέγεθος τῷ ἡλίῳ.

Συμπαρεκτείνομαι, simul extentus.

Συμπαρέρομαι, accedo, etiam & præterea obtingo, i. cedo, συμπαρελήλυθε, concomitor, consequor. Xenoph. ἔπειτα ἢ ἡ δόξα περὶ αὐτῶν ἐκ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις συμπαρέρεται, præterea credebant & obtingebant, vel accedebant. Idem, εἰς τὸ μόνον αὖτὸς ὁ ἱππαρχὸς ἐσπέρ ἢ πάντες οἱ συμπαρατάττοντες ἀξιοῦσθαι αὐ φάνεσθαι. Dicitur etiam συμπαρεμπεσεῖν.

Συμπαρέρομαι, simul deuolui.

Συμπαρέχω, pro παρίχω. Xenoph. Κύρε τὸ τῆς ἐρμίας τῶν ἀσφαλείαν συμπαρέχεσθαι.

Συμπαρεών, όντος, qui simul adest, ὁ συμπαρών.

Συμπαρέρχομαι, vnà accedebat.

Συμπαρημαι ἐπαί, ei aderam, cap. 8. Prouerb.

Συμπαρίημι, siue συμπαρίεμαι, simul præteruolo, vel simul volo.

Συμπαρομαρτύρομαι, ὁ, contubernalis, Pollux.

Συμπαρομαρτέω, μ. ήσω, π. ηκα, iuxtà & simul sequor, comitor. Neu. Datiuo iungitur. Xenoph. Οὐ σὺν ὁμοῦ πολλοῖς ἢ ἰδίᾳ συμπαρομαρτῶν τοῖς σέσε παῖσιν. Dicitur etiam συμπαρέπομαι. Lucia. in Gallo, ἐς μὲ κατὰ χῶραν αὐτὸν, ὃν πονηρὸν τὸν πρίωνα συμπαρομαρτῆ, id est, affectans.

Συμπαρών, vnà præsens, Lucian. δεῖ συμπαρόντος, diuino instinctu. συμπαρόντες, qui simul adsunt, fautores.

Σύμπασα, ης, ὁ, vniuersus, ὁμοῦ πάντες, qui simul. σύμπαντες, multi simul. σύμπασα, vniuersa. σύμπαν κέτος, totum robur. σύμπαν ὄρμενον, omni ope incubuerunt, Thucyd τὸ σύμπαν, summa, καφάλαιον, quod ex multis singulis colligitur, totum, vniuersum, ipsa vniuersitas: quod & omne dixit Plinius, τὸ παν, ὁ κόσμος. Aristot. de mundo, τὸ ἓ σόμαν αὖκ ἔστιν, &c. τὸ σύμπαν ἔστιν dixit Idem ibidem pro, vt in vniuersum dicam, vt semel absoluam, Horat. ἔστιν τέμνεις τὸ μὲν σύμπαν δικαίως, in vniuersum leges conquiire, quæ iustæ sint. τὸ ἓ σύμπαν, in summa, ad summum, Galen. ad Glauc.

Συμπάσματα, τὰ, quasi conspersiones. Sunt verò corpori conspersi pulueruli, quæ ἀκατάσματα ἢ Καπάσματα ἢ Ἐπῳὰ siue Ἐπωὰ iam suo loco diximus appellari. Aspersione siue aspergines quæ ob corporis pruritum adnuentæ sunt exponit. Cælius Aurelius Chronicon lib. 3. cap. 5. & 7.

Συμπάσσω, conspergo, perspergo.

Συμπάσχω, τὸ συμπαθῶ, condoleo, commiseresco, συμπαθῶ, ὁμοίως πάσχω, consentio, eadem affectionem recipio. συμπάσχει τῦτο ἢ φύλα, hoc quoque patiuntur, Theophr. συμπάσχει ταῖς μεταβολαῖς, mutationes sentit, Idem lib. 2. de Caus. plan. ἃ γεωπονικὰ ὄντα συμπάσχῃ Xenoph.

Συμπατάγημα, ὁ σω, σ. ηκα, constrepo, simul strepo aut fragorem edo, seu crepitum. item collido, palma aut vola aperta quatio.

Συμπατέω, μ. ησω, σ. ηκα, conculco, vtroque pede calco. Actiu. Accusi. Item cum Datiu. pro persuadeor, Phalar. in Epist.

Συμπαρίστημι, q. compatriota, conterraneus Plin. vtitur Archippus apud Pollucem. Lucian. velut barbarum carpit.

Συμπείθω, colligo, constringo vincio.

Συμπείθομαι, consentio. συμπείθονται, assentiuntur. Lucian. δῆμος συμπειθεὶς ὑπὸ τῶν καπηλευόντων, populus in sententiam delatorum veniens, &c. Plut. in Themist.

Συμπείθω, simul persuadeo, seu simul suadeo, verbis vnà flecto. Xenoph. τὰ ἓ συμπείθω, τὰ ἓ βιάζομαι. Demost. εἰ ἐῦ ἔσται ὁ λόγος ἐν ὑμῖν συπείσει σε μᾶλλον ἡδέως ἐνεῖν ὑμᾶς. Plut. in Cicer. Ὁ Μᾶνλ ἓ σωμένεσιν ὁ φορεὶς κομιδῆ τὰ ὠμὰ τῶν ἀγορῶν, σὺ χαίρειν. vbi pro simplici πείθει sumitur.

Συμπέμπω, simul mitto.

Συμπεπάχθαι, confixum esse, transfixum esse. à συμπήγω, & συμπέπηγμαι, quod est configor & confodior.

Συμπεπεδημῆθαι τοῖς πέδαις, pedibus reuinctus, Lucian.

Συμπέπνιγα, coaluit: vnde

Συμπεπνυγία, in densitatem coiens.

Συμπεπλεγμένον ἀξίωμα, Latini vel coniunctum dicunt, vel copulatum. vide Gellium lib. 1. cap. 8. Coniunctionem etiam & connexum dicit Cicero, i. συμπεμμένον, vel τὸν συμπεμμένον, ἢ τὸ συμπλεγμένον.

Συμπεπλεγμένως, coniunctim, vnà, simul.

Συμπεπλικὸς, concoquendi facultate præditus.

Συμπεπλωκὼς γόνατα, contigit, Herodot.

Συμπεπλωκὼς, compressus, contractus: contrar. ἀνύμπλατος. Soph. κακὸς συμπεπλωκὼς, malis circunuentus. συμπεπλωκὼς κοιλία, compressus venter, apud Gellium lib. 16. cap. 3. τὸ συμπεπλωκὸς, compressum, quod collapsum est & exartuit. quod Galen. σφακελώδεις dixit: sic Actius Serm. 9. cap. 30. σφακελώδεις παλαιᾶς, vuam exarefactam & iam rugosam vocat, id est, μαρασθέσαν. Συμπεπλωκὸς, quod se offert & occurrit, paratum ac promptum. Idem Actius ibidem. Πλήτε τὰ διδόμενα κεῖα ἐν μπτελάκατα ἀ ὠδὶ ὦραν ὃν ἐμοὶ μέλλετε, promptas & paratas habere oportet.

Συμπεράινω, concludo, conficio, transigo, termino. Actium, Accusatiuo. συμπεράνειν ἐκ τῶν ἐν τῷ τοῦ Σόλωνος χάσμα, inserit ur & in locos tenditur fœminarum, Aristotel. lib. 5. Anim. vnde Συμπέρασμα.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio.

Συμπέρασμα, ατος, τὸ, conclusio, connexio, complexio, ἐπιφορὰ. Comment. Aristoph. in Pluto. Συμπέρασμα, ὅπερ ἔξεις τὸ ζητεμένον αἰτιπέρανται. & τὰ συμπεράσματα aliquando sunt argumentorū puncta, vltima pars syllogismi, in qua duo σφάσματα. i. termini propositionis, relicto medio coniunguntur. vide Quintil. lib. 5. cap. 14. & in voce Συλλόγισμος.

Συμπερεύω, vnà duco, vnà circunduco, Xenoph. de tyrannis loquens.

Συμπεσαγορεύω ἢ ἡ, Plato lib. 7. de Repub. qui, vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo.

Συμπεσέσημα, contorqueo, Gaza. Lege in voce Ἔλκομαι.

Συμπεσπεδύω, vnà circumagor. Datiuo. Aristot. de mund. συμπεσπεδύειν τὸ σπλάδῳ, &c.

Συμπεσπατέω, ῶ, simul ambulo, simul spatia aliquot perago, Plutarch.

Συμπεσφαίρω, vnà circunfero & circumago, Aristot. de mund.

Συμπεσπέπλωκα, circundo.

Συμπεσπέφορμαι, vna pocula circūfero vt in compotatione fit. Vnde συμπεσφορεῖ, id est circumpotatio Ciceroni 2. de Leg. Polyb. Προῆγόντος ἢ τῦ σπάτε κάδωσα γενόμενος ἀκφορὰς (legendum ita, non verò ἀκμὰς) ἢ πολυποσίας ἀκαγκάζόντες συμπεσφορεῖσθαι, παρ' ἃς ἐξεβιάσατο αὐτὸν, Cum autem potus incaluisset, largiórque facta effet meraci inuitatio, coacti vna pocula circūferre atque comportare continuò seipsos traduxerunt. Quod verò consueuissent ἐν κύκλα πίνειν ἢ περιφορὰ ipse Athenæus ostendit lib. 11. & in 10. vbi de Alexandro λέγει τῦ συμποσίῳ τὸ Ἀλεξάνδρα τῶν τὰ ἀκμάτα κύλικας εἰς αὐτὸν ἐνεγκεῖν, &c. Idem alibi,

Οὐ γὰρ ἵνα συμβιοῦντες ἀλλὰ τὸ μὴ τὸ, τῆς δικαίας ἡγεμονίας πραπέσης ἀπολαύσωσιν, ἢ χαρᾶν ὕβεσιλεως ἐπιδείκνυντο τοὺς συμφόρους τούτους οὐ σφόδρα πολέμια ἢ ἀπιθάνοτα, ἀλλ' ἵνα φαίνωνται τὸ δίκαιον τιμῶντες, ἢ φιλεῖδε ἀνθρώπους συμφερομένους, ἢ τὸ πλέον ὑπὲρ αὐτοὺς ἢ φιλοσοφίας. Vbi tamen συμφερόμενον Budæus exposuit coire, comitari, & vnà hue illúcque venitare. Περιφέρεσθαι (ab illa circumpotatione continuali & inuitatione mutua, in qua non ad sitim, sed ad nutum alterius circumferri opportet ad facilitatis vitæ comitatisque nomen affectaret ἢ διπλασιάζειν) pro obsecundare, obsequi, morigerari fiue morigerum esse & comiter alicui sese dare, facilem se præbere assensorem, non morosum esse. Idem Athenæus lib. 10. Ἀκούσας ἢ ἡ Τίμων οἱ φιλόσοφοι κλαθέντες φοῦς πινα τῶν γυμνάσιων ὅτι δύο ἢ μόνας ἡ μὴ βαλάβους συμφέρεσθαι πῶς παρρῶν, ἢ πινὶ τοῦ δεῖνος ἐστιν, accommodaie se præsentibus eorúmque voluntati obtequi: ad nutum eorum circunferri dicit Tacitus. Laertius in Socrate, Κολακεύειν ὅτι ἡδονὴν πλασίως ὁ Σωκράτης ἀνθρώπους, ἢ φησὶν, ἐπὶ μὴν δὲ εἶναι, μᾶλλον, συμφέρεσθαι δὲ εἰ ἡ φαῦλοι, ἢ μᾶν αὖ τῷ ὄντι μᾶλλον σὺ, si frugi fuerint non morosi erunt, sed faciles. Idem, Ἔλεγε σωφρονεῖν τοιαῦτα γὰρ ἀκούειν ἢ ὁ εἰκότως ὑμολογεῖν ἐπὶ πᾶσι. ἐὰν δὲ εἰκότως φασὶ, τὰ δὲ εἰκότως κρατήσαντες, ἡδέως τῷ ἄλλων ὑξεμένων, οὐ τὰ κρυπτὰ ξεσθάτην χαλεπῶς, πῶς ἄλλως μὲν πάντως συμφέρεσθαι δοκοῦμεν, non morosum me præbebo. Vide. Εὐσυμφερὲς ἔργου εἰ τὰ vitæ facilitate & comitate præditus est. Idem rursus in Zenone, Καθόλου τε ὧν ἐπὶ φασὶ ὅτι πάντα ὑπὸ τὸν λόγον ἀρεῖ πιεῖν, ὡς ὑγιεινὸν τιμᾶσθαι, ἀδελφοὶς, πατρίδα, συμφέρεσθαι φίλοις. Ὥστε ἢ τὸ κρῖναι, γράναι ἀμελεῖν, συγγνώμη ἀφορμὴ εἶναι, πῶς ἄλλως μὲν σωφρονεῖν δοκῶν, ἢ facilem & comen amicis exhibere. In historia Machabæor. lib. 2. cap. 9. Antiochus Epiphanes filium sibi successorem designans, ad Iudæos ita scribit, Πέπεισμαι ἢ αὐτὸν ὑβαλοῦς ἢ φιλοφρόνως ἀβρομολογῶ τὰ τῇδε ἀσφαλῶς ἐσεσθαι, συμφέρεσθαι δὲ τοῖς, Confido enim eum in stitutæ à me æquitatis humanitatisque retinentem, comiter vobiscum & indulgenter actúrum: voluntatibus vestris atque postulatis facilem se præbiturum atque assentientem. Ecclesiastici cap. 13. χρυσὸς ἢ ἀργύριον ἀσύμφορον ὑπὲρ πλησίον, vir & mulier inter se consentientes. Συμφέρεσθαι passiue, i. circunferor, & circunagor, circunram rapior. Lucian. ἐς τὸ ἄλλων ἐμπορεῖν, τοῦ μὲν ἀνθρώπου ἀφορμὴν συμφέρεται μὲν ἀπὶ ἐπὶ ἐκεῖ. Συμφέρεσθαι pro αἰασρέφεσθαι, vnà verfari & manere, Epict. c.

Συμφέρειν, circunfero, circunnuntio, circumago. Alexand. Aphrod. συμφέρει αὐτὸν τὸ ἢ κακὸν, huc & illuc eum rapiens.

Συμφέρεσθαι, turpiter & flagitiose cum aliquo obscuro, inquinatissima vitæ societate coniungor. Lucianus ἀεὶ ὑποφήθης, Ἀλλ' ἴσως ἐκείνοι τοῖς φαύλοις σου τρυφαῖς, κ' ἀεὶ ἀβδηδὶ σαυτὸν τῷ ὁλεθρῳ ἐκείνῳ πραπάτῃ, συμφέρεσθαι πάντα ὑσκηπτῷ. pro συμφέρεσθαι ὑπὸ τῷ φθορᾷ ἐς μακρὰ διαγωγὴν.

Συμφέροφος, ἡ, portatio quæ fit circunferendo. Συμφέροφοι, comitatus, & frequens huc illúcque affectatio. Polybius in 5. ἢ ἀπιθανὸν ἐπὶ μὴν ταῖς συμπόσεις ἢ πιώσεσι τῷ πρῶτῳ πορίσμασι τὸν τῷ διαζώνιον, ἢ τῆς μετ' ἡμέραν συμφέροφοις ἢ μετέχεις. Συμπεφόρκε Polyb. circumportatio Ciceroni, ἢ ἐκκλησιαστικὴ φοιὰ τοῦ κύνικος ἢ πόσε. Vide Συμφέρεσθαι, πλανᾶσθαι, ὑγιαινὸν ἀξιοῦσιν. Οὗτος αὐτοὶ τὸν τῆς ἀβροκτίας ἐφοδὸν ἀξιοῦσι, ἀς ἀνεξικακίαν τοῦτον ἢ λιτὴν ἐλαυνῶν, ἢ συμφέρεσθαι πολλὰς ὑπὸ αὐτῷ διαφθείρῳ ὑδυσᾶς κακὰς τε ἀφελεῖς &c. ferculorum missiones. Συμφέροφ, deportatio atque exilium, ἢ συμφόρεσθαι. Polyb. ἢ τῶν αὐτὸ συμφέρεσθαι, in ipsius temporibus atque exilio.

Συμφέρεσθαι, vna circunspio, vnà circummunio.

Συμπίθω, concoquo, ἐκπίθω. vide Συμπέπτω. Aristot. in 6. hist. Anim. Καὶ ὅτι τὰ αὖ πάλιν συμπίθεται μᾶλλον, ἢ τὰ νεοτὶ ζῴοντα.

Συμπηφυκὸς, τὸ, quod coaluit & concreuit, quod congenitum.

Συμπηφυκότες, οἱ, concreti.

Συμπηφυκὸς, ὅτος, confitus, concretus, Nonn.

Συμπήγνυμι, ἐξω, σ. πηξα, σπ. πέγηγα, σωμαρμόζω, condenso & coagulo, cogo, & concrescere facio, cōstringo, coagmēto: congelo. Actius. Accusat. σωνέσκε τα χῦλι, gentes in vnum compulit & admiscuit, Plutarch. in Romulo. συμπεγνῶσι τὰ λείψανα πάλαι διεφθαρμένα, suerse verbis reliquias coagmentare, Plutarch. in Camillo.

Συμπαγνύω, compingo, componn, τὸ συμπήγνυμι.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, compactus, compactilis Plin.

Σύμπηξις, εως, ἡ, compactio Cicer. coagmentatio, concretio, compages, congeries, σύστασις.

Συμπιτνω, vel Συμπίτνω, (vnde Πατύς, id est, coagulum) vt simplex Πήσσω significat πηγνύω, coagulo, cogo, σφίγγω, σωνάγω ἢ συγκρίνω, colescere facio atque core Dioscorid. de Symphorio lib. 4. scribit ὑ, ἢ τὰ κρέα ἢ συμπίτνει ἐξόλυμα σωὶ αὐτοῖς. sed legendum συνπήσσει siue συμπήγνει: & pro αὐτοῖς, ὑπῇ. id est, carnes autem eum in ipso coctas coagulat & conferuescit, siue coire facit atque concrescere, τὸ συνάγει ἢ πηγνύει. Idem dixit de Holosteo cap. 11. Αὐάπαυ ἢ ὦ αὐτὸ κρέα συνάγειν συνιόλθρα. Et in 10. Καὶ τὰ κρέα ἢ συνιόλθρια συνάγεσθαι, συνάπτεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ. vid Συνάπτω.

Συμπίτζω, comprimo, opprimo.

Συμπίτω, combibere, vna potare.

Συμπλάσσω, vnde Latinè compilo, oppilo, coarcto, constringo, angustum reddo, cōsolido, insisto, densio, comprimo, obstruo. Theoph. histor. lib. 3. cap. 10. αἱ robur arborem producere pilulam ἐ solus conuolutam (sic enim Plin. lib. 16. cap. 7.) conpressam & oblongam id est, φυλικὰς, συμπεπλιγμένῃ, σφιγμένῃ σφαιρίοι.

Συμπίπλαμι, συμπίσω, π. συμπίπλασκω, cōbibo, simul bibo. Neutr. Diutius ingitur & Accus. Lucian. in Toxar. Καὶ ἀσθενὴς αὐτῷ γρωῖτο ὑβ, εἰ συμπίπλ πότε.

Συμπίτει, incidit, συμβαίνει, Eurip.

Συμπίπλαμι, vna impleo. Basil.

Συμπίπτω, συμπεσοῦμαι, σ. συμπέπτωκα. & ἀόρ. β, συνίστημι, contingo, accido, concido, & idem patior, incurro, incido, oneo, cōpeto. Aristotel. de histor. 1. Οἱ μὲν ὑπὸ μίσους πόρῳ οὐ συμπίπτουσι non concidunt, non interfecantur. Idem iii 9. Ὧν τὸ ὑβοσῦρος κατ' ὀ συμπίπτουσι ἐχόμενα ὀρνέθε, quo hærent aues in contu συμπίπτει φόβος, incidit in cædem, Sophocl. Galen. lib. 1. ad Clau ἢ ἐκλείψεις ἡ φύσις, ἢ ὄρμὴ ἐτοιμος ἢ κρίσεσι ὑγρότερα συμπίπτουσι ἀμφιμνεμονῖ πυρετοὶ, ὡς ἀεὶ ὄψις συμπεσὼν ὁ σκοπὸς τῆς ὀξυωκίας ἢ τῷ ὄμμα αὐτὸν, εἰς & c. haudquaquam visum fuisset aliis de causis bellum Athenicnsibus inferendum, si, &c. Plutarch. in Pericle. ξυμπεσὼν εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, Thucyd. eò venerunt necessitatis. Xenoph. Ἀνάβασ. 4. ὡς ἢ αὐτοὶ συνέπιπτον, cum illæ (æde) corruissent. Herodot. Terpsich. Ἀγανεζόμενοι ὁ ἐκδίκει ξυνέζεσθαι τῷ ὁρκίῳ. Συμπίπτω, contrahor, comprimor, astringor, συνίζομαι, id est, condilo, σφίγγομαι. vide Συμπεπλασμένος. Galenus ἀκατάπτωτος ἀκατάπληκτος opponit τῷ συμπεπλασμένῳ. & Aristot. de Gener. 2. Res enim tumida, quum ad habitum fuerit redit, συμπίπτειν dicitur, id est, considere, σωίζειν ἢ κρίσεσθαι. Συμπίπτω, pugnam committo, μάχην συνάπτω, & συμβάλλω. συμπλοκὴν ἢ συμβολὴν ποιοῦμαι τῷ πολεμίῳ. Sophocl. apud Xenop. ξυμπεσὼν ὑπὸ ἀνδρὶ, Sophoc. id est, solus cum solis cōgressus. συμπεσὼν τῷ σωκλῆν εἰς μάχ λω: ὡσσαντοῦν ἢ τὸ ἀφῆκε μὲ ἐὸ ἐπὶ πᾶν ἐπὶ πᾶν, Interp. Sophoc. Συμπίπτω, ἀβολῶ, congruo, conuenio: & accido, τὸ συμβαίνω, cōtingo. vnde Συμπίπτωμα. Aristotel. de mundo. τὰ ἀπλανῆ συμπίπτει τούτοις ἢ ἐκλάνῃ, i. proportione his respondent quæ in mari cuemiunt. Isocr. Σκόπει τὰ χεγόμενα ἢ τὰ συμπίπτοντα κ' ἢ πάς ἑαυτοῖς, ἢ πῶς ἐκείνοις, obserua quæ faciant priuati, & quid reges, & quisque iusque rei euentus.

Συμπλανᾶσθαι, collidere, cōplodere. συγκρόειν. Oppianus de ostrea Ὄστρεα συμπλανῶσι. Συμπλανᾶσθαι τὰς χεῖρας, manus comprendere: vide Χείρ in Σ litera.

Συμπλάττω, confingo, & conformo, compono: comminiscor, ἢ σύμφορα, confingo, calumniose exquiro, conflo. Synesius, ὁ τὰ αὐτὰ συμπλάττων. Hesiod. Τοῦτον γὰρ ὁ συμπλαστὸς ἐξέκλυτος ἀμφορεύς. Πανδίκιν ἀμφὶς ἐκλοσι, i. finxit.

Συμπλείονες, οἱ, συμπλέονι, simul plures, i. non sigillatim, complures simul collecti vel σύμπαντες, Aristot.

Συμπλακὴς, ὁ, connexus, coniunctius, Nonn.

Συμπλέκομαι, manum consero, aut pedem confero, congredior, configo. Κέρσον ἢ αὐτὸς συμπλακῶμαι ἐχθίστῳ, propius pedem conferre: quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις dicitur. Plutarch. in Antonio, φιλοκίνδυνος ἢ ὁ συμπλεκόμενος ἀβροδολώτερος. Et in Themistocle, συμπλεκόμενος τοῖς πολεμίοις, cum hostibus manum conserens. συμπλακόμενος τῷ πόλει ἀβρὸ τὸ δόξαν ἀπὸ pulpitum cum Pericle in certamen descendens, Idem in Pericle. συμπλακόμενος φοβερὸς ἀνίδρασι, cum Annibale manus conserere, Idem in Fabio. Συμπλέκομαι etiam in bonam partem pro amicè ἐγκυενio & complector, hæreo: que. Synesius, Οὐδὲν ὁδὶ ἐμοὶ ἀπὸ χῆς ἐφιλοφρονῆς ὑγκλοσι, ἀβρέπεις σωνόδοις ὁμόσε χωρεῖν ἢ συμπλέκεσθαι. Cebes Thebanus. Εὖδε ὑμαινόμενοι ὅτι ἀνόδυναι, ἢ συμπλέκονται ἀφροσύνῃ, amplectuntur singulos. Idem, συμπλέκονται ἀλλήλοις, ipsi complectuntur. Συμπλέκομαι, mihi negotium cum aliquo, rem habeo cum aliquo, implicatus sum. Cicero dixit sortis necessitudine coniunctus sum. Et quod idem Cicero. Somnio Scipionis dixit connector, id vertit συμπλέκομαι Macrobius Planud. συμπλέκεται ὀνείροις, iungitur inter sese. Συμπλεκόμενος, Æschin. ἀεὶ ἀβρὸ σωμπλακόμενος σ' ὃν σ' ὁ πολιτεία καθ' ἑαυτὸν ἀβρόνοια γάνη κ' ποιεῖ, ὃς ἐὰ' ἐκ ἀνδρὸς ἐδίδου ἔπος. Demosthene loquitur cum quo legationis munere functus erat. id est, implicatus sum, officij necessitate deinctus sum. & coniunctius: Quæstor cum Consule.

Συμπλεκτὸς, copulatiuus. συμπλακτὸς σώδεσμος. Hermog.

Συμπλεκτικὸς Porphyr. copulatè Gell. consertè & conexte Cicero contexte Plin.

Συμπλέκω, μ. ἔξω, π. ιχα, concinno, complico, connecto, contexo, consero manus. Actius. Accusat. Pro implicare & commiscere. Polyb. lib. 5. ἢ τὰς ἐπὶ πλαγὰς, ὃν ἢ τὰς λύσεις ἀφῆσεις ἐὰν ὁ πρὸς σωνέ-

συμπλεῖ. Idem, οἱ αὐτοὶ ἀεὶ τῷ ἑνὶ πλέοντες πορίζειν συμπλέουσιν τῇ ἐπιπλοΐᾳ, conserta fuerunt, & connexas causas habuerunt. Polyb. lib. 2. συμπλέκειν τὰς χεῖρας, manus conserere.

συμπλέξις, εως, ἡ, complexio.

συμπλόη, q. d. connatigo, vnà natigo, navigationis sum socius. Euripid.

συμπλησ, άσθε, ὁ, ἡ, symplegas, i. complexio, conflictatio. Aristot. de mundo, πᾶσιν ἐκφανῶς μυρίοι τι γήϊνοι συμπλησάδες. vbi Bud. fexcentæ denique ibidem conflictationes aeriæ opacitatis fiunt. Sunt etiam Symplegades insulæ duæ, siue duo scopuli in Bosphoro: dictæ quòd inter se aliquando concurrisse fabulis traduntur. συμπλησάδες describuntur apud Euripid. πέτρας δίσσας συγχρούσας, dicuntur & κυανέαι συμπλησάδες eidem: dicuntur etiam σωθερμοῖαι πέτραι.

συμπλῆν, ὕσιον, Aduerb. Theocrit. in Hercule, i. terribiliter: conserte & contexte Ciceroni.

συμπλῶσιον, μωσιῶ, compleo, impleo, augeo, Genit.

συμπλῶσις, idem.

συμπλήρης, completus, repletus, plenus. Plato in Epinomide, συμπλήρης ζῶσα κρατῆρ.

συμπληρόω, ex pleo Ciceroni.

συμπληρῶ, complere. vide per ξ.

συμπλήρωσις, τὸ, &

συμπλήρωσις, complementum, perfectio.

συμπληρωτικός, qui complet, qui constituit, qui facit ad complementum.

συμπλοκή, ἡ, q. connauigatio, nauigationis societas.

συμπλοκὴ φιλίας, amicitiæ simul nauigantium, Aristot. libro 8. Ethicorum.

συμπλοκός, ὄν, ὁ, ἡ, quasi complicatio, complexio. Συμπλοκὴ, congressio, commercium. Συμπλοκὰ, congressus, σωμάτων, complexus, coitus venereus. Item congressus, prælium, conflictus.

Συμπλοκὴ δὲ τεχνῶν, i. contextus, connexus. σωμάτων. Τῶν δὲ βασιλικῶν συμπλοκῶν ἡ τέκνωσις ἐκτός, πόλις τε ἐξ ἧς τὴν τέξουσαν συμπλέουσα, τοῖς ἡμῖν ὑφαινομένοις ὑπεδήλωσεν. Συμπλοκὴ, i. complexefigura (inquit Rom. Aquila) ἐστὶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρξαμένη καὶ εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ τελειοῦσα. Συμπλοκὴ, i. complexe fig

Συμφορυμόω, μ. ὁῦσα, σ. ὠμαι, simul frumentatum egredior, seu direptionem in pabulatione sum socius.

Συμφορῶπτωμα, μ. ἡμέλφ. ω. σωμαι, vna comitor, deduco, Actiu. Accusat.

Συμφορσεύω, adhæreo, Datiuo. Psalm. Dauid. 87, ἐπὶ συμφορσεύσα σοι ὁρρὴ Θ ἀσώμεθ.

Συμφρυκτιάω, cohærere.

Συμφυλέτης, in Συμπολίτης.

Σύμφυξις, vide Συμπτώσεις.

Συμφύσαω, complico, claudo, συμμύω: cui opponitur Ἀναπέτασαι, ἡ Διαπέτασαι. Et Συμπεπλοφόρημαι, cõplicatum, clausum. Apud Dionys. Συμπτυγμένοι, cumulatum, confertum, coactum. Idē dixit Συμπτυγμάδες, pro confertim, cumulatè, astrictè: vt συμπτυγμάδες ἐφορῶν. Cui etiam Συμπτυκτικὸς, astrictiuus, constrictiuus. Rursus Σύμπτυξις, claustra, conclusio. Basil. homil. 10. de cancro ostreis insidiante, Τότε δὲ κάρπα ἀφεῖσα παρεκτείνει διακωλύει ἡ σύμπτυξις, inhibet ne suas testas contrahat. vide Πτύξ.

Συμπτυκτικὸς, vide Συμπτώσεις.

Συμπτώσεις, τὸ, ὅτι τὰ συμπίπτοντα, i. collabi, concidere, quasi collapsio vel concidentia diceretur, σύμπτωσις. Et τὰ συμπτώματα dicuntur casus & euentus. Σύμπτωμα pro quocunque casu: Aristotel. de apibus, Κἀπὶ πάντων ἡ διὰ τὸ ὄφος συμπίπτουσα, ἡ ὅταν πλάνης τοιοῦ ἐγκύμονι, ἢ ἄφορ Θ αὐτῇ μέρος ἀπαράγῃ. Σύμπτωσις pro casu rei affectalidem Aristot. hist. lib. 9. Ὅπου δ' ἂν αὐτὰς ἐκβάλῃ ὁ ἥλιος ἢ σκέπῃ, ὥ ἡ σημεῖα χρόνου καταμανθάνουσι οἱ σπορῆς, ἡ κελεύουσι ἐργάζ. Ἔοικε ἡ συμπίπτωσιν, καθάπερ ὅπου αὐ ἢ κεχλίδες, εἰς ὠὰ ἔχειν. Σύμπτωμα, i. casus, differt à fortuna quæ τύχη. Rursus Aristot. Rhet. lib. 1. Διὸ ἡ τὰ συμπτώματα ἡ τὰ ὅσα τύχης αἰτίων φερομένων, λαπίστων εἰ. casus, & quę fortuitò fiunt. Et verò σύμπτωσις, cùm quopiam alliquid agente, & quod nihil ad rem quæ interuenit, faciat, extrinsecus quidpiam excitatum contingit. Exempli gratia, Ideambulante illo Solem deficere. Ἀπὸ τύχης verò, cùm quopiam aliquid agente alicuius rei gratia, aliquid ex eo actu præter propositum euenerit: vt si terobem facientem vt arborem ferat, the faurum defossum inuenire. Philosophus etiam ἴσα τοῦ ἀεὶ ἢ τὰ ὡ ὡ ὕστερα ὑκτικὰ, τρία ponit, φύσει, σημεῖον, σύμπτωμα. vt in deliquio Solis, Luna causa est defectus, σημεῖον δ' τὸ ἐκλείπειν τὸν ἥλιον. Σύμπτωμα apud Medicos bifariam vsurpatur: Generatim, & tùm significat quicquid à naturali statu recedit, siue id omne quod præter naturam in corpore accedit & accidit: in quo morbus, & morbi causa interna continetur. Speciatim & proprie item σύμπτωμα vocatur, quicquid præter naturam, morbo, & eius causa exceptis, corpori accedit, i. συμπίπτει. In quo significatu σύμπτωμα, est διάθεσις & affectus præter naturam, qui morbos veluti umbra corpus, necessariò sequitur, illisque succedit: quod & ὑστέρημα nominatunt. Lege Galen. lib. de Symptom. different. Συμπτώματα alij casus transferunt tolerabiliter: alij accidentia cõfusè & imperitè: sunt enim hæc τὰ συμπίπτοντα. Celsus libro 2. συμπτώματα accessiones appellat: Acria tormina quidem, air, periculosa non sunt. si sanguis & strigmenta descendunt, dum febres, cæteræque accessiones huius morbi adfuit. Et pro συμπτῶσι, accedere dicit, quia συμπτώματα ad instum morbum accedunt. Horum quædam actiones lædunt quę tum συμπτώματα, tum πάθη appellantur: quædam verò actiones non lædunt, velut pallor & tumor. Symptomata sue accessiones in ægrotis dicuntur, in sanis autem accidentia, i. συμβεβηκότα. Gale. lib. 1. Method. c. 9. Τὰ ἰδ' ὑπολείπει ὑπὸ νόμα τὰς κατασπωδὰς ἀφ' ὧν ἐπιγραφὴν, ὕστερα δ' ἦλθ μὴ ἡ ἡδὺ συμβεβηκότα, ποσοῦτον ἡ συμπτώματα καλεῖται. Idem Galen. lib. de optima secta contrario modo vsurpat συμπτώματα, nigrũ colorem in Indis vocando σύμπτωμα, quod secundum naturam est in sanis, ἡ ᾗ συμβεβηκός. Sed ibi Galenus de Methodicorum sententia loquitur aduersus quos disputat. Alibi dixit, Οὔτως ὧν καλέπει συγχορεύσαντων ἡμῖν ὑπολιπεῖ τὰ ἡ διαλεκτικὰς ἡ ᾗ ἅπαντων τῶν ἀδῆ ὑστέρων διὰ τέτο, ὅτι ἡμῖς οὐ ἐνέργεια βλαπτῇ, νόσημα προσφορᾷ δίδ. ὑπὸ δ' ἀπ ἀδῆ φύσιν μὴ ἦ, μὰ ὑβρίσει βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, ἡ νόσον, ὅταν' σύμπτωμα τοιοῦτον.

Συμπτώσιμος, qui casu & accessione fit. vide Σύμπτωμα.

Σύμπτωσις idem quod σύμπτωμα, casus, euentus. Aristot. hist. lib. 7. Ἡ μὲν δωσὶ μόνον συνλαμβάνῃ, ἐν ἃ δὲ ἀποκτείνῃ σύνλαβέσεως, ἡ δ' ἄλλων τινὰ σύμπτωσιν, ὡς ἔστι τὸ πολὺ ἐλαττονικὸν μόλιον, aut alio casu fiue occasione & accessione. vide Σύμπτωμα. Σύμπτωσις τῆς κοιλίας, ventris velut subsidentia, contractio atque compressio: quum partes inter se conciduat atque subsidunt. Lege Gellium lib. 16. cap. 3. Σύμπλωσις, concursus, συμπλοκὴ, congressio & conflictus, ἡ συμβολὴ, σύμμειξις δὲ δύο μεθ' ὁρμῆς ἰόντων. A pud Suid. οἱ ἡ, ὡς ἐξ ἀπλοῦς φορὰ ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ πολλὰ ὁμοίως ὑπὸ μιᾶς τῶν ὁρμῶν, γινομένης ἡ τ συμπλόκους ἐξ ἀμφοῖν θάτερα ἀπ' ἐξ μὴν ἡ μᾶλλον ἀμφοτέρων ἐξ ἡ ὑπερεῖδ' ἡ ὑπερεῖ ἡ ἀνάγκαν τὸν ἀνάγκαν τὸν ἀνάγκαν. Sic incurso rerũ eodem definentium, vt linearum quę non sunt parallelæ, σύμπλωσις dicitur, quasi collapsio & coincidentia, vt ita loquar.

Συμφυσυκζέω, contego. Diodor. διὰ πᾶν αὐλαῖν ἡ σπὺ ἡ συμπεπυσμένην δύναται διακόλυσιν.

Συμπυρῶω, simul, incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Euripid.

Συμπαρῶδης, concrescere in speciem pumicis, vel tofi, & coalescere: in ossibus est conferuescere Celso.

Σύμφασις, dic simul. Xenoph. ἡ ὃν αὖ σι τάτων ἐρωτᾷ, ἡ ἄφθ γίγνεται σύμφασις.

Συμφανὴς, ὁ, ἡ ὁ, manifestus, φανερὸς, pate ns, conspicuus, dilucidus.

Σύμφασις, quasi comparentia: cùm ex multarum stellarum coitu & concursu noua species comparet: sic cometem fieri volt Democritus. Lege Senecam Natural. Quæst. lib. 7. cap. 3. Aristot. 2. Meteor. Ἀναξαγόρας ὑφ' αὐτῶ ἡ ἀπολεπτὸς φασὶν εἶ τοῦ καὶ τὰς σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, ὅταν ἀπὸ πλησίον ἔλθῃ, ἡ ὅλως διηλεῖν δηλῶσι. Vocant etiam συμφάσεις colorum qui competrent in Iride diuersitatem.

Συμφέρω, expedit, vtile est, competit, opus est facto. Plato 1. de Rep. ξυμφέρει ἐπὶ πλεῖ, ει prodest nauigatio. συμφέρει τὰ πολὰ τῷ πολεμίων, in multis rebus bellicis conducit, Thucyd. συμφέρει ἐφῇ ἡ τοιχοῦ αὐτοῖς, Aristot. in Polit. Pro quo etiã διαφέρει.

Συμφόρημαι, vnà feror. Plutarchus in Solone, Συμφέρεται τῷ ἥλιῳ, Sole vnà fertur: Solem sequitur: simul cum Sole mouetur. idem in Themistocle, Συμφέρεται τοῖς χρονικῖς, annales sequitur. Συμφέρεσθαι transfertè, vt συμφέρεται τοῖς καιροῖς ὄψεσθ ὄψει νόῃ, Nazanz. in Orat. 6, tempus sequitur, i. tempori inseruit liud albi iudicans. Cicero etiam rerum temporibus parẽ, atque assentiri dixit. Sic Συμπεφόρημαι τοῖς πολλοῖς, vulgus liquor, vnà me aggrego, vnus fum è multis, non fum ex mius, ἐξ ἡ τὸν τυχόντων εἰμὶ, ἐξ ἡ τῶν ὧν τυχόντων ὧν, vel σωπτὴν ζωμα τοῖς τυχοῦσι. Plutarchus, ἐδὲ μὰ τὸς ἐξ μᾶλλα φυλακεῖσθ Θ, τὰς συμφόρητας τοῖς ἐκτὸς, Nisi qui vitam philosophicam instituit, cum multa cautione in publicum prodeat, & ad Reipub. administrationem accedat: hoc est, vnum se è multis faci, qui sapientiæ studium non attigerunt. Συμφέρομαι, vt apud Horat. cum victore sequor, id est, assentior, ὁμαθῶ, συγχωρῶ, συμπαιῶ, συναρμόττω, συμπυγχάνω, συμφέρομαί σοι, tecum sentio, consentio. opponitur τῷ διαφέρομαι. Aristot. de mundo, συμφέρομενα ἡ διαφερόμενα, συμφέρον ἡ διάφορα, id est, consentiens & dissentiens, consonans & diffonans. συμφερόμενα, inter nos conuenit, Plato de Legib. εἰ ἡ μὰ συμφέρεται, si de hoc non conniebat, Herodot. συμφέροντα τὰ ὀπλοῖσι τὰ θηρῶσι κυρίωσιν, cum Theræis cum Cyraenis constant. συμφέρεται ὅπῃ ὅταν τὰς ἀρχὰς, in hoc cum Perfis isti conueniunt, cum Perfis hoc congruunt. ἐν ὅπῃς συμφέρεται, in aliis con ueniunt, illis inter eos conuenit, Nazanz. Συμφέρεσθαι τοῖς παρῶσι, rum statui præsenti atque fortunæ assentiri & acquiescere, præsentem fortunam amplecti. Plutarch. de Dionyfio Corithi vi tam agente, πλὼ ἀκὰ ἡ λόγοι τινὲς ἀπὸ μνιωσθόντας, ἀλὰ ὑδὲκες συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι ἐκ ἀζηνῶς, id est, non degener nimo accommodare præsenti fortunæ patientiam. Idem Libi, ὡσαὰ ὦρον συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, ᾗ μὰ δυόξλιμον τῷ πεπᾶσθ, ἴτε fua acquiescentem, & modicis contẽtum: nihil præcipua sibi postulantem. Sic etiam in Opuſc. περὶ ἀοργησίας, de coitentui apparatu contentus est. Συμφέρεσθαι, contingere, Cæsari, Arrian. Plutarch. in Cæsare, de Clodiano stupro, ὁπὸ τύχη τε ἀ' χρεὸς τὸ Καίσαρα συμβαίνῃ ἐξ τὸν ὄκλον, i. euenit. Hesych. συνεγχύσθαι οἱ τυράνν ὑγιῶς. Lucian. in Amorib. ἀ συνέωκ ἐμοὶ ἐς τὰ πάνυ μακιώδεν. Συμφέρομαι, congredior, & conuenio, Ito & Hesych. συμφέρομαί σοι, tecum congredior, tibi additur in congressum, Bud. in Epist. priorib. συμφέρομαι τοῖς σοὶ λοις, confligo, συγχωρῶ. Hesiod. εἰ δὲ νὺ συωσίσσθε σοὶ κλέος, si ingnam commiseritmus inter nos. πρὸς συμφέρεσθαι τοῖς μαχητὸ cum Megarensibus pedestri certamine manus copserui, Plutar. in Solone.

Συμφόρος, seu Ξυμφόρος, τὸ, commodum & vtilitas. Plato 1. de R. τὰ τὰ κρείττονος φύσ ξυμφόρος δίκαιον ἔφη. Item cum Datiuo ibidem, τὸ τὰ ἰατρῷ ξυμφόρος σκοπεῖ, τὸ τὰ πόλει συμφόρος, Demoſt. τὸ σφόρος ἡ τὰ μαχόμενον, conuenientia & contrarietas, Nazian. συμφόρος, commoditates, res vtiles Cicero.

Συμφορτος, ὁ, ὄ, vtilis, confertus, in vnũ collatus, συμφορτὸς, σωκτὸς, congestus, cumulatus aggestus. vnde συμφορτὸν σορεῖον, confertum iter. & quod à multis simul agitur, apud Nonn.

Συμφορτόω, ὁ. ὠ, ὑπ. ὠθ.

Συμφόρω, conferio, i. simul fero, comporto. συμφόρω χρήματα, cumulo pecuniam, Thucyd. Item simul fero, i. tolero, Euripro συμπονοῦ, Sophocl. Συμφέρει, ἀφέλιμον ἐστ, prodeſſe & vt esse, contribuere. Pro quadrare, & competere apud Sophocl. Pro συμφωνεῖν, Aristophan. Interpr. Συμφέρει, obſequi, parẽ, πειθεσθαι Sophocl. in Electra, σοὶ γὰ χρὴν τοιῶ ὄχθ, ὥς τα συμφέρει τοῖς κρεὶ πᾶσιν.

Συμπόλγω, confugio.

Σύμφημι, μ. ἴσομ, consiteor, consentio, astipulor, suscipio, suscipio locor, collando, assentior, comprobo, affirmo. Neutr. Datiu. iungitur. Paulus ad Roman. capite septimo, σύμφημι τῷ νόμῳ, consentio legi. Soph. σύμφημι δ' αὐτοῖς. Euripides in Hippolito, ἡ ξυμφάσουσι σοφοὶ μοι, imihi assentientur. Idem Accusatiu. Xenoph. ἐκείνοις ἡ ταῦτα, hæc ita esse concedebat. Cum Infinitiu. Plato, ξυμφαμι καὶ σοὶ τοῦτο, promitto me socium futurum.

Σύμφητωρ, ορος, ὁ, vates, testis, Hesyc.

Σύμφθέγγομαι, colloquor.

Σύμφθίνω, vnà decresco, simul diminuor, Datiu. iungitur. Theophrastus hiitor. lib. primo, capite vndecimo, συμφθίνει γὰρ ἡ αἱ εἶδος τῷ ὅλῳ σώματι, contabescunt enim & radices & cum alio corpore imminuuntur.

Σύμφιλοδοξέω, seruio alicuius gloriæ. Sic Cicer. dixit ad Attic. Nam omnes συμφιλοδοξοῦσι gloriæ meæ. Alibi seruiunt gloriæ meæ dixerat.

Σύμφιλοπονέω, Budæus in epistolis : vnà laborem capere socium & consortem laboris esse simul cum aliquo studioseque laborare.

Σύμφιλοσοφέω, vnà philosophari, simul dare operam philosophiæ in Epicuri testamento apud Laert.

Σύμφοιτάω, conuenio, sum condiscipulus.

Σύμφοιτητὴς, οῦ, condiscipulus, Phalar. Et σύμφοιτόπαντες, i. Polluci συμφοίτητες.

Σύμφορᾶς, ᾶ, ἡ, calamitas detrimentum, iactura, damnum, incommodum, πολυπαθείας, aduersa fortuna, ἀτυχία. Isocrates, τὰ σύμφορὰ τῶν ἐχθρῶν φορτοῦται ὑπερβολὴν, quod mali vtriq; adiunctum est cuitare. συμφορὰ κακῶν, Aristophan. συμφορὰ ἡ δυσφορία opponuntur, Thucydid. οἱ συμφορὰς ἡ δυσφορίας in aduerlis rebus & secundis, Plato de Legibus. τῷ ὅτι συμφορᾶς χαιρόντων, qui in calamitates inciderunt, Demosthenes συμφορᾷ χαίρων, mœrore afficior. συμφορᾷ κρῶτο, iactura afficiebatur. συμφορῶν πολλῶν πολουμένη, loco damni puto, iacturam me feciise existimo, calamitatis loco duco. συμφορὰν τὸ θεῖον πνεῦμα, formam ægrè fero. συμφορᾶν ἀπόλλυ ὑπομένων, duplicem se iacturam feciise animaduertebant, Herodotus. συμφορᾶν ὑπομένων τὸν αὐτὸν, lærore, noxiam rebantur illi ftam orationem, Idem Herodot. fic & Bud. in epist. priorib. συμφορᾶν μεγάλων ὑπομένων, rem ingentis calamitatis esse duxerunt, id sibi pro ingente calamitate duxerunt. Συμφορᾷ κατέβαπεν σων τυχίᾳ, calus fortuitus, euentus, accidens, τὸ συμβεβηκὸς. Sophocles, συμφορᾷς βίᾳ, id est, βιαίαις πάθεσι σωντυχίαις. τὰς ἡμετέρ συμφορὰς, id est, συμβεβηκότας ἡμῖν, Aristophan. Interpr. τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων, id est, τὰς κατεβάσεις, Interpr. Thucyd. Συμφορᾷ etiam medium est vocabulum vt τύχη. Aristophan. in Equitib. ὅτι συμφορᾷς ἀγαθοῖς ἀσυλλήπτοις, id est, ὅτι ἀγαθοῖς ἀφαίρετοις, μόνον ἡ ὄνομα, inquit Commentat. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ κακὸν καὶ τὸ κακὸν, ὡς τὸ ἀνθρώπινον τὸ ὑπερφυᾶ. Euripid. in bonam partem accepit pro successu. Item Herodotus lib. septimo, pro vtilitate, si recte vertit Valla. apud Eustathium pro prospera fortuna hoc loco accipitur ὅτι συμφορᾷς γεγονὸς μεμ ἐρασὶ ἀναμένον ὁμοίων ἄπω.

Σύμφορέω, μ. ἥσω, comporto, conucho, congero, recondo, accumulo, congrego. Demosthenes, χρὴ τὸ στρατὸν, συκοφαντὰς ἡ λοιδορίας συμφορήσαι, id est, συναγαγεῖν. Xenoph. in Cyneget. σπουδὴν συμφορεῖν τῶν χρόνων, niuem accumulans. vide Συμφορεύομαι.

Σύμφορέδαμ actiuè aues dicuntur, quum nidos construunt Aristot. passiuè verò quod congeritur & comportatur Luc.

Σύμφόρημα, ατος, τὸ, quod congeitum est, congeries Plut.

Σύμφόρησις, εως, ἡ, collatio: casus, συμφορὰ, σωντυχία, Hesyc. infortunium. Συμφόρησις, σωλοξις, concertatio, collectio, multitudo collecta. συμφόρησις εἰς τὸ αὐτὸ τῶ χαριτικοῦ πλῆθος, quasi confluxio in vrbem multitudinis agrestis, Plutarchus in Pericle.

Σύμφορητὸς ὁν ἀγορῶν πτερῶν, alienis pennis confertus, Lucianus, συμφορητὸς ἐσίασις, conuiuium ad quod plures conferunt, Aristotel. lib. 3. Politic. capite vndecimo, συμφορητὰ δεῖπνα, cœnæ à multis collatæ, cœnæ collatis symbolis paratæ, Idem eiusdem l. c. 7. vide Σύμβολον.

Συφοίνεις, Hesych. expon. συμπεφορημένους, ἡ συμμίκτου.

Σύμφορος, ὁ, τὸ, commodum, consentiens, aptum. σύμφορον ποιεῖν, vtiliter facere, Xenophon. σύμφορα τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, Sophocl. Interpr. Dicitur & ξύμφορος, conducibile Plaut. Sophocles in OEdip. Colon. Συμφορ τὸ κρατεῖ ἡ ξύμφορος, haud commoda res est irascundia in malis. Theognis, σὺ τοι σύμφορον ἔστ ἴσως νέα εἰδῆι γέροντα.

Σύμφορος, ὁ, ἡ, vtilis, frugi, conueniens, decens, σωφὴν, comes. Hesiodus, κορεῖν σύμφορος ἀνδρὶ λιμὸς, fames sequitur inertem. Idem in genere Fœminin. αἰδὼς γὰρ σύμφορος ἀνδρὶ τ' ἀγαθῷ, κούρῃ τ' ἠσύμφορος ἔστ' αἰδὼς γέροντα. Arist. in Pluto, πάντα γὰρ ἔστ τοῦτο συμφορώτατον

ὴ συμφωνίαι, conſpiro tranſtarè, coniuro, vnanimi conſenſu aliquid aggredior, connitor, vt paria boum vel equorum idè iugum trahentium. Plato quarto de Legib. τὸ ἅ συμπνεῦσαι, ἢ πρὸς ἄλλ' ἢ τὰ αὐτὰ ζεύξεις πρὸ ἅπαντα εἰς τοιοῦτο, τὸ λεγόμενον, συμφωνεῖ σοι, χρὴ ποιεῖν, ἢ παρ' ἐκείνων ἴσχειν.

Συμφυτος, εια, ὴ, concretio, ὅτως, vnitas Plin. coagmentatio. Gal. ἔστι γὰρ κατάμιξις διὰ συμφύσεως, ὁμοῖ διὰ παρὰ τὸ κόλλησιν ἴσχειν. 1. per vnitatem & concretionem.

Συμφυτοσύμβιος, χία, σον διαλεκτικὸς, ὑφ' ἡμ. Interp. Ariſtoph.

Συμφυτεύω, conſero, ſimul planto. Xen. συμπεφυτευμένῃ τῇ ψυχῇ τὴν ἕξιν, &c. ingenitę animo voluptates. συμφυτεύσαι τοῦ ῥητορικοῦ, ſimul authorem fuiſſe facinoris.

Συμφυτικὸς, ὴ, vnitati opportunus, facilè coaleſcens.

Σύμφυτον, ὁ, ὴ, ſymphyton herba. Ἐξῆλθ' τὸ συμφύτου, conglutinare ἢ συμπάσεσιν ἢ πλεῖσιν: talis enim eius facultas. Duûm generum eſt σύμφυτον quod Argallicum vocat Cælius Aurelianus libro quinto Chronicôn, capite ſecundo ſymphytum πετραῖον, quòd in petris naſcatur: quod Cotoneam & Halum videtur vocaſſe Plinius libro 26. capite ſeptimo. Alterum σύμφυτον mains, quod σκωτὸν dixit appellari Dioſcorides: nos vulgò *conſyre* potius *conſyre* quaſi conferuam, quòd & fracta oſſa conferueſcant ſolidentúrque eius vſu. Mira ei⸗ ſalicis vis aduerſus anthraces. Lege Dioſcorid. libro quarto, capite 9. & 10.

Σύμφυτος, ὸ, ὴ, ὸν, inſitus, coaſitus, innatus, natiuus & cõgenitus, coniunctus, cognatus, genuinus: σύμφυτος θεμιοῦ, Theophraſtus hiſtor. libro primo, capite 18. congenitus calor, Plin. σύμφυτοι εἶμι τοῦ Θ, ſum patri conſitus, id eſt, eiuſdem cum eo naturæ & eſſentiæ. αὐξήσει δὲ τοῦ πατρὸς ξύμφυτος ὢν τῇ, & ſi aquæ penuria inſita in locis aliquibus, &c. vnde Συμφύτως Aduerb. Alexander Aphrodiſ. συμφυτως τοῦ σωμ. ἐωϊσπνεῖν ἢ θερμότης, calor ignei eſt inſitus. τὸ σύμφυτον, cognatio, cognata natura. Plato de Legib. ſexus, Euripid Paulus ad Roman. capite ſexto, ἐι γὰρ σύμφυτοι γεγόνασιν τῷ ὑμενίῳ τὸ θνητὸν ἅπαν, ὅμως ἢ ἀπέστησαι τὸ σῶμα. Interpr. Si coalumus conformatione mortis eius. τὰ σύμφυτα dicuntur conſita: & quæ coaluere, vt plantæ duæ. ἐκ τῶ σωματικὰς coaleſcunt: ἐκ τῆδ σωματικὴν σπορὰν τῶν συμφυτῶν ἢ συμφυὴς φυτὸν, vt de lactuca docet Conſtantin. γεωπονικῶν lib. 12.

Συμφύω, coaleſcere facio, conglutino, coagmento, σωμάγω, συμπήγνυμι, σωμάπτω ἐκ, τὸ αὐτό. De natura propiè dicitur, cuius hoc opus. Plato in epiſtol. συμφῦσαι ἢ σωμπεσεῖν εἰς τὸν φιλίαν ἢ πάσχουσι φιλότητά τε ἢ καὶ οἰκειότητα, id eſt, in priſtinâ amicitiam. reducere & cõciliare, συμπάφυκε, adnexus eſt. συμπεφυκὼς, coagmentatus, naturæ intimus. Plutarchus in Sympoſ. ἐξ τὸ πάντα ξυμπίνειν, ὑδὲν ὁ ὑμᾶς σωπᾶσαι ἢ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὡς τε ἓ δύο ὄντας ἕνα γενέσθαι, de amicis dictum qui diuelli nequeunt. Ariſtoteles quarto de generat. Animal. ἰὼ ἢ ἓξ τὸ ζῷον τὸ τοιοῦτον ἐκ πλείω συμπεφυκότα ἀλλ' ὁμῶς, aut plura concreta & conflata in vnum naturæ opere: congenita. συμπεφυκὼς χεῖρ, ὁ ὑπὸ κεφαλὴν, &c. radices à capite prodeuntes, Dioſc. lib. 4. c. 240.

Συμφυὼς, α, ὸν, σ. ὴς, id eſt, pactum facio, paciſcor, conſpiro, conſono, conſentio, idem ſentio, concordo. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite duodecimo συμφυεῖν ἢ τὰς γλώττας τὰς ἐν τῷ αὐτῷ μεσογείῳ πάτῳ, τὰς δὲ Ὄμηρ, ὡ συμφωνεῖν, Ilgulas congluere vertit Plin. libro 16. capite 36. Neutrum, Datino iung. συμφωνεῖ ἑμαυτῷ, mecum conſto. συμφωνῶ σοι ὅτι πούμος, aduerſus hos tecum conſpiro, Ariſtoteles libro quarto Politic. capite duodecimo, σωιφωνῶν ὑμῖν, conſpiratum eſt à vobis, conſpiraſtis. Actrum 5. σωιφώνησε μοι ἀδωρίνα, denario pactus es mecum, Matth. 20. & cum ὡ ibidem. συμφωνῶ ὡ ἓξ ἀργυρᾶ ἐν ἑνὶ δηναρίῳ, conuentionem facio cum operariis in ſingulos dies denario, paciſcor cum operis in ſingulos dies denario. σφὼ ἐ συμφωνεῖ ὧδε ἀλλ' ἢ μισθὸν, priuſquam de mercede cum iis conuentum eſſet, Nazanzenus in Oration. vnde ἀ σύμφωνα, qui aliquid abſque conuentione faciunt, apud eundem Nazanzen. τὰ συμφωνήματα, pacta, τὰ ὁμολογήματα, Budæus in epiſtol. Dixit etiam Theophraſtus libro de cauſis ſexto, capite 13. τοῦτο ὡμ οὐδ' χειῶν συμφωνοῦσι πάντες, de his inter omnes ferè conuenit.

Συμφώνησις, concordia, conuenientia, conſenſus.

Συμφωνία, ας, ἡ, Harmonia in Muſicis, vt in Geometricis ſymmetria, eſt vocis, vel ſoni, aut vtriuſque concinna flexio atque varietas, id eſt, in voce conſenſus, & in ſono conſonantia Vitruuio. Conſentus vel conſonantia, id eſt, συμφωνία, eſt vocum, vel ſonorum, aut vtriuſque cõcors ratio atque proportio, hoc eſt, ὁμολογία ἢ ἁρμονία. Symphoniæ verò, vt & à Latinis dicitur, λόγῳ quidem, id eſt, ratione ſiue proportione, infinita eſt diuerſitas, ſed aurium ſenſu terminatur. Nam cantus vel ſonitus qui Græcè φθόγγος, decem & octo velut aſcenſus gradus, tantùm numerantur à peritis ſymphoniacis & Muſicis. Ex vocum autem vel ſonituum coniunctione concentus quos natura hominis modulari poteſt, vel conſonantiæ, quas aurium ſenſus approbat, ſex modi duntaxat numero procreantur, Dià teſſarón, Dià-pente, Dià-paſón eſt Dià teſſarón, Dià paſón cum Diâ pente, Dis diâ-paſón. Lege Vitruuium libro quinto, capite quarto. Iterum cantus ſiue ſonitus diuerſitas à numero, qualitate, vel ab vtroque oritur. Nam aut ſolus canit pſallitve, aut plures id faciũt. Súntque voces pares aut diſpares: ſoni ſimiles aut contrarij. Item cantus, & ſonitus ſeparatim vel ſimul exercentur, ab vno, vel pluribus. Quę res diuerſæ diuerſa item nomina ſortiuntur. Nam Συωιωλία apud Syneſium eſt ſonitus citharæ vel alterius inſtrumenti cum tibia, id eſt, mixta ſymphonia & multiplex. Si diſpares voces accinant quarum pe ſe contraria ratio atque natura, vt grauis & acuta, fit quoi ἀνάφωνον vocat Philoſophus: vulgò *chanter en parties, & faire la muſique*: qui dulciſſimus eſt concentus ex contrariorum mixtura & temperatione æquali, vt in Diâ paſón & Diâ paſón, vulgò *à l'octaue, & à la double*: vnde concordia diſcors Ouidio, & ſymphonia diſcors ab Horatio dicta eſt. Sic ἁρμονικὴ ὑφ' ἑπτὰ φωνῇ τόνῳ, id eſt, accinit ima chorda ſummam, non poſiturare ratione ſed ſoni. Id in voce eſt ob loqui, vt Poeta air, Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum. Ἐστὶ δὲ ἀπῳδὴ, id eſt, vulgò *contrepoint*, ſymphonia ſimplex, aut mixta. Concentus quos dicimus *accords*, i eſt, ſymphoniæ (generatim ſumpto vocabulo) ſimplices ſun cùm vnus ad vnum, id vocamus *vn dun*: id eſt, συμφωνία ſpeciatim dicta. Mixta, cum duo duobus reſpondent contrari vulgò *chanter à quatre parties*. Porrò ſymphoniæ contrari eſt διαφωνία, id eſt, vocum diſcordia, vel ſonorum diſcrepatia atque contrarietas: ἀδιαφωνία verò in eorum abſurditat notatur, cùm vel abſona vox vel ſonus ſymphoniam peruertit: quod facilius deprehenditur quum aſſa voce canitur, ſ eſt, pura voce nec adhibitis inſtrumentis. Nam cantus ad ſo nitum præſertim lyræ, μωδία nominatur, vt μωῳδὸς, lyr præcipue ſonitus non adhibita voce: cui contraria σωιῳδία qua voce etiam pro Latina vſus eſt Cicero. Donatus alia r tione σωιῴδειν accipit in tibiarum inparium concentu: Diâ-paſón, vulgò *haultbois accordez à l'octaue*: & μωῳδεῖν in t biis paribus, id eſt, ὑιώφωνα ſonantibus, *accordees en vniſon*. L ge de ſymphoniis Ariſtotel. in Problematis. Segmat. 19. v Quæſt. 38. Συμφωνία definitur, κρᾶσις δύο ἢ ἐχόντων ἐναντίαν κ ὑμάκα, id eſt, contrariorum inter ſe rationem habentium proportionem, temperatio. Quod de harmonia dictu intelligere quæ prius contraria conciliat, & ex concen efficitur. Nam, vt ait Plato in Sympoſio, ἡ δὲ ἁρμονία, συμφωνία ἐστὶ συμφωνία ὑμολογία τις ἐν διμηχανῷ ἢ διαφερομένων ἐως ἂν διαφέρηται, ἀδύνατον ἦ.

Συμφωνος, ὸν, ὴ, consonans, consonantia, pactum.

Σύμφωνος, concors, conſonans, reſpondens. Κίνησι ἢ σύμφωνος ἀκουσις. Plat. de Leg.

Συμφώνως, concorditer: vnde concordiſſimè Cic.

Σύμφωνος, contactus.

Συμφώνω, contingo, conuingor. συμφώνειν, contactu mutuo in guntur. συμφώνειν τι, inuicem contingentia.

Συμφώνω, ὸν, corrado, contero, σωστρίζω, ἀφαπίζω, confundo pertu bo alicuius veſtigia ne amplius apparent, συγχέ Tranſlatè dixit Herodot. ἦδε τε ἱρὸν ὑπόκωφον ἦδε κλωὸν ὑπὸ ἐζεῦ ἐσβαὶς ἰὸ ἁ πυτιμὸν διαδύεται ὑπεισβάτος δὲ ὑπ συμφόνται ὑπὸ βύγλου ὑ ἐγκλεῖ φέρον, ipſum abolens, ſubducens ex oculis ſubmergens. Iamblichus, βιαζομένους ἢ τῶν καλυμβητὰς, συμπατεῖ ὁ πυτιμὸς ἐφερε κάτω, ἢ ὑκ ἐᾶ ἀπνεῖσθαι, contorquens vo ticibus. Συμφῶσαι, αὐτὸ τὸ συγχέαι τὸν κάπη, ὃς ὑπ συμφῶσ τῶν ὑποκειμένων ἢ κρηδέμνων, Ariſtophan. περ. ὑὸς ἀμβλὸς συμφῶσαι, i. complanare & adæquare arenam, videlicet vt corpo ris veſtigium deleretur.

Συμφοίζω, μι, ἰσω, σ. ἐσα, computo, Actiu. Luc. c. 19. ἐκ συμφοίσει τὰς τιμὰς αὐτῶν, eorum pretia ſupputarunt.

Σύμφορος, ὸ, ὴ, ciuiſdem ſententiæ, adſtipulator, ſubſcriptor approbator Gel. Plat. 2. de Rep. σύμφορός σοι εἰμὶ, ἔφη, τούτου νόμου, huic legi tecum ſuffragor. συμφόρους καμβάσας, mihi fu fragantur, idem in Leg.

Συμφορῶ, ὸν, corrado: item contero, vnde σωιφορῶν, contrita.

Συμφορίζω, q. corrado: item confuſurro, vnà ſuſurro.

Συμφυΐα, ας, ἡ, vnanimitas Liu. & Plaut. animorum concordia, Greg Nazanzen.

Σύμφυκος, ὁ, ὴ, vnanimis, eiuſdem ſententiæ. Vtitur Paulus c. 2. a Philippenſ.

Σωῖ, & Attice ξωῖ, Præpoſitio eſt, & ſignificat cum, ſempérqu cum Datiuo conſtruitur. σωῖ Θεῷ, Dei pace impetrata: De exorato: Dei permiſſu. Contrarium illi quod eſt apu Plaurum in Pœnul. Nam ego infelix diis meis iratiſſimis Sophocl. in Aiace, πᾶς ἂ γθονίως σωῖ Θεῷ σωτήριον, i eſt, μ' ἀβασάλας τὸν Θεὸ. Item in epiſtol. σωῖ Θεῷ ἐπιτὸ dici his verbis, τὸ μὲν σωῖ θεῷ τοῦτο, ἐγὼ κρεάνω, ὦ autem

utem in præsens, Dei quidem gratia, bene se habent. Ibidem, Θεῷ τε καὶ σοὶ σωθῆναι, ἐὰν θέλητε, id est, Deo iuuante. Synesius, καὶ ὑπὸ τοῦ τοιούτου, σωὶ θεῷ ὁ εἰρηθεὶς, σωφρονῶ: quod dicitur deprecandæ inimitiæ causa, quasi dicatur, verbo absit inuidia, φθόνος ἀπόσω. Aristophan. Pluto, ἔγωγ' ὦ, εἰμὶ, σωὶ θεὸς δ' ἐφροντισ, τούτοις ἀπαλλάξει σε τὰ δ' ὀφθαλμία. De præsenti: Xenoph. ὑμῶν σοὶ μὲν ὑπάρχων σωὶ τοῖς ἐρῶσι. Terent. in Adelph. Est diis gratia vnde hæc fiant. Σωὶ θεοῖς εὐμαθὲς, Herodotus de Crœso, quod diuino instinctu dictum est. Plato, ὡς τε σωὶ θεῷ ἐσπὶν, μᾶλλ' ὅ ἐστιν παῖσι διὰ τὸ ὠφελεῖν ἐθ, quod vtinam Deo beneuolente & propitio, aut cum bona Dei venia dictum sit: νὲ σωὶ ἀβρεσθεῖς. vide Nimente. Σωὶ τοῦ θεοῦ πᾶς ἡ γλῶτ ἀσθμένει, Deo volente quisque ridet atque flet. vide Erasm. in Adag. Σωὶ τοῖς θεοῖς, diis fauentibus Aristophan, sic & Xenophon, Σωὶ σοῦσθ ἀμαθῶ τοι ταμιεύες ποιεῖσθαι, ad tum commodum pœnas exigere. Σωὶ ὑπαίνω ὑποχωίω, laude incido, Thucydid. Σωὶ νόμῳ, secundum legem, Plato in Legibus. σωὶ τῷ νόμῳ τῶν ἄφρων πείθεσθαι, Xenophon. secundum legem iudicium ferre. Capitur etiam σωὶ pro ὲν. Odyss. ξ, ἐλαύνομεν ἐπὶσθι σωὶ πόντῳ, in nauibus. Σωὶ χρόνῳ, tandem, ad tempus, aliquãdo tempore. Aliquando subauditur absque Pronomine ὠν. Apollonius Rhod. Significat autem sine casu pariter, vnà, simul, vt σωὶ ὄ ἡ, &c. atque vnà, Budæus in epistolis posterioribus. Σωὶ in compositione, id est, vnà, ὁμοῦ, ἅμα, simul, pariter, communiter, vt σύμβιος Φ, σωόδος. Aliquando non plus significat quàm simplex, ornatiúsque causa ponitur, vt in Συμπαθεῖν Φ, συμπαθὲς, quod & in aliquibus Latini inuitantur, vt in condoccefacio, commemini. Aliquando adiuuat vim verbi, gratiámque addit, vt συνταιᾶ, ad consummationẽ confero. Interdum significat contractionem sensim profedentem, vt σωόξυς, sensim mucronatus, in mucronẽ desinens.

ῶ, fuem, cum circunflexo, à Nominat. σός.

ωαγλάμαμ, vnà exulto, Naz.

ωαγκατίσ, simul conqueror, simul: sim follicitus.

ωαγκάκτησις, indignatio, quasi condelentia, officium.

ωαγκλῆ, ωῆ, ὁ, socius qui vnà mittitur.

ωάγκις, propè, in propinquo, Hermog.

ωαγκίω, μ. ῶ, congrego, cogo, aduoco, colligo, σωάγω, συνάγω, σωμαγῶ ἐγείρω. Actiu. Accusatiu. σωαγάγῳ ἐσχατιᾶς, compara exercitum. ὅπω ξωαγαγεῖ ὁ σύνεις, ὁδ. ξ.

ωαγκαζόμαμ, associor, gregatim dego, congregor & aggregor.

ωαγκάζω, μ. ἔσω, σ. ακῶ, coniungo, congrego, concilio, socio, consocio.

ωαγκλασιὸς, οῦ, ὁ, congregatio, grex, concilium, cœtus, consociatio Cicer.

ωαγκλεσικὸς, congregabilis Cic. σωαγκλασικὸ ζῶα, quasi dicas σχολαῖα.

ωαγκόχ, comportauerat.

ωαγκλίνω, collegisse, aggregasse: à verbo Σωάγω. Vide Aγκχω.

ωάγκεια, ας, ἡ, conuallis, locus vbi duæ valles conueniunt: ὁ σωάγκλ Φ πόσις, Suid. Theoph. de cauſ. c. c. 2. συναΐκεια φιλάγ. vbi tamen corrupte σωάγκεια.

ωάγκυς, piſcis nomen Arist. vide & Athen.

ωάγμα, τὸ, collectio, ſedimentum lotij. Galen. expon. in Gloſſ. per ὑπόπαγές τε, ὑκῳδρικὸς, ἀφίσταται, ὃ σάφρ. vtitur Hippocr. 6. Epidem.

ωαγρβίδω, μ. βίσω, σ. δικῶ, ſimul aduoco, conſentio, concordo, in iudicio defendo, patrocinor, adſum, συνδικῶ, ὑπὲρ πολιτῶν μεμῳ ὑπὲρ πατρὸς ἡμῶν συναγρβίσω σὺ ταύτα, in his tibi aſſentior: tuã orationem comprobo, Thucydid. ὅπω ἀφῆς ἱκανοὶ ἐπὶ θεοῦ σωαγρβίσω οἱ μάντεις, ἐφεῖσθ τὸ, quæ ad placationes deorum vates fieri mandabant, confecta ſunt, Plutarchus in Fabio. Lucia. σωαγρβίοντες ἐ μαρτυρῶντες ἐβῷ τοῖς κάτω δικασῶς τῷ νεκρῷ. ωαγρβίω, defendo, Gaza de Senect. ἡβῖ ἐπιφανεῖ ἀπὸ δικῆ, ὧν ποτὲ σωαγρβίσασ, ἐβὺ λόγου ὄπτησας, cauſarum illuſtrium quaſcunque defendi, orationes confitio. σωαγρβῖσαι ἀβεῖ ἡβῖ ἀρετῆσαι τῇ ἡβῖ, i. voluptati primas defendiſſe partes, Ariſt. l. t. Ethic. ca. 12. vide Σωαγρβεῖν.

ωαγγρβίω Φ, pro συναγκεβίω Φ, congregatus.

ωάγχη, ης, ἡ, angina. Celſus libro & capite quarto. Vt hoc autẽ morbi genus circa torum ceruicem, ſic alterum æquè peſtiferum acutúmque in faucibus eſſe conſueuit. Noſtri anginam vocant, apud Græcos nomen prout ſpecies eſt. Interdum enim neque rubor, neque tumor vllus apparet, ſed corpus aridum eſt, vix ſpiritus trahitur, membra ſoluuntur, id σωαγχῶν vocant. Interdum lingua faucéſque cum rubore intumeſcunt, vox nihil ſignificat, oculi verſuntur, facies pallet, ſingultúſque eſt, id ὡς σωάγχη vocatur. Illa communia funt, æger non cibum deuorare, non potionem poteſt, ſpiritus, eius includitur. Leuius eſt, vbi tumor tantum-modo, & rubor eſt, cætera non ſequuntur, id ἀβῆσυπάγχλω, appellant. Alexander Trallianus libro quarto, ὁ ἀρχαῖος ἐ ἡβῖ πάσι ἰατρῶν, ὡς ἐβὶ τὸ πολὺ σωάβεδο φαίνεται: καὶ ἐ λαμβάνεται ἐπὶ τῶν ἐσω ἐπὶ ἡβῖ, ἐὰν ἀσκολιῶσι πάντες, σωαγχῶν ὠδίνουσιν. Polluci autem libro quarto, σωαγχὴ ἐσὶ φλεγμονὴ σὺν ἐπιπυρέτῳ ἀβῆσυ φλύζῃ, σωπνιθ Φ, ὀδύνῃ. Et Κυναγχῆσὶ πνιγμὸς ὑσὸ νύκτα γιγνόμεν Φ, ὑπὸ γλῶσσαν ἐπὶ βεβηχὸς ὀγκῶδ, πυρῶδ, καὶ χαλεπῶδ. Paulus Ægineta σωαγχὰν & ἀβῆσυπάγχλω ab illis diſtinguit. Lege Galenum libro quarto de locis affect. & 3. Prognoſtic. Comm. 20. vbi hoc diſcrimen reprehendit. Lege & in Aphoriſm. 4. Comment. 34. Aëtium Sermon. 8. capite 47. Anginam vulgò vocant ſqumanticẽ Græca voce depranata. Muneribus corruptus Demoſthenes vt taceret, ſe σωαγχὰν pati cauſabatur: è populo exclamauit aliquis ἀγυιεῦχ, χλω ἐσὶ, quaſi argentinam, non anginam. hiſtoria eſt apud Gellium libro vndecimo, capite nono. Κωαγχλω dici ait Aretæus libro primo, à canibus huic morbo obnoxiis. vide ὑάγχη. Cane confundas cum tonſillis, qui morbus παρίδωμα ἢ ἀπάνθη.

Σωαγχικὸς, angina laborans, Gal. ad Glauc.

Συνάγω, μ. ἄξω, σ. αχα, congrego, colligo, conduco, id eſt, ſimul duco: ſicut Cicer. Rhetor. vltim. Virgines locum in vnum conduxerunt, id eſt, coegerunt. Actiu. Accuſatiu. σωαῖα ἐκκλησίαν, Thucydid. πάσας τὰς χρησὰς θεσπῴας συνάξεσι ἐπὶ τῶ σαυτῦ φυλῶ. Nazanzen. Matth. capite ſexto, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, neque cogunt in horrea. Σωάγω, contraho quod apertum eſt, id eſt, claudo, glomero, coarcto, cõiungo. Ariſtotel. de partib. ζ. & de hiſtor. ſecundo, πέρυκα ζ τῶν φολιδωτῶν τὸ μὲ σπερματὸς, ἀπὸ τῆς ὀδηγκωΐδος σωαγόμεν ἢ διείργεσθαι ὁ φάλυξ. Et in 2. hiſtor. de pinnoph. lace. ἢ διόρυγπες ἢ συναγωγὴ ὑμβλὸν τὸ ἰχθύδιε τὸ μικρὸ. Σωάγω, conſocio, concilio, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω. Herodianus tertio, σωφρονίζει αὐτὸν ἅμα ἢ σωάγει ἐπιεικέα. Xenophon, συνάγειν ἀνθρώπους εἰς ἀνδίαν, affinitatem inter homines conciliare, affinitatem iungere. Ariſtoteles de mundo, τὰ ἄρρεν συνάγλω ἢ φύσει πρὸς τὸ θῆλυ, marem cum fœmina coniunxit. Homerus Iliad. β, dixit ἵνα σωάγαμεν ἄρμα, vt præſium committamus. πρὸς ὑφορὸς συνάγειν, ſupercilia contrahere & mœſtum eſſe, Ariſtophan. ἢ φ. συνάγοντες φρύμας, proram acuminantes, Herodot. σωάγειν εἰς ὀξύ, in acutum ſe colligit. Σωάγω, intendo, augeo, σπουδὴν σωῖξαι. Gregorius, ἀεὶ ἢ πόθον ἀμήκιος σωάγοντες διεμόνησεν τὸ μὴ βιβαίωσον. Συνάγω, conquiro, conflo, comparo, committo, συμβάλλω, συνάγειν ἢ βίαι, comparare victũ. συνάγειν τὰ συνόντα, conuiuendi legem ſancire, Plato de Legib. συνάγειν φόνον, conflare inuidiam, Demoſthen. συνάγειν εἰς ἓν, eodem conicio, adduco, redigo, idem. συνάγω ἐς ὀλίγον, in anguſtum redigo, Thucydid. συνάγειν εἰς χεῖρας, conſerere manus, Plutarchus in Publico. ἀχρεῖόν ἐ αὐτῷ εἰσάγειν εἰς χεῖρας, id eſt, manus conſerere incipientibus iuſtis. Et σωάγω δὲ non eſt ſimpliciter conuenire, ſed in concionem aut in concilium congregari, ac veluti conſpirare. συναχθῆναι ὑ τὸ ἐκκλησίᾳ, in eccleſiam conuenire, Actorum Apoſtolorũ vndecimo. συνάγεσθαι εἰς τὸν κῦ ὄχλον, per omnia in hoc cõſenſerunt, Plutarc. in Numa. τὰ ὠῷ ὑ σωάπαγα πὸς ζ ὑ χρόνου γινόμενοι, alia ne inducta quidem ſunt, aliis periti non vtũtur, id eſt, non ſint lege ſtatuta, Ariſtoteles ſecundo Politic. capite tertio. Συνάγειν, vnà bibere, compotare. Athenæus libro octauo, ἔλεγον ζ συνάγειν, ἐ τὸ μετ' ὀψίλων πίνειν, ζ σωαγέρειν τοὺς συμπότας. Citatque Menandrum, ὅτ πορεύομαι ἐ ὡὸ τοῦτ' τοὺς συνάγοντ κ' ἡδίως.

Σωαγωγὸς, conciliator & congregator, præſes, Plato in Sympoſ. ὅρῶ δ' ὑκ ποσὶν ὑ ὄμας ἑρῶντες τοῦ αὐθρώπου, ἢ τ' αὐχένας φύσει σωαγωγούς. Lyſias, συναγωγὸς ἡμῖ ἢ πολιτικῆς χρείας ζ τῆς συνημοσύνης, i. fodalitatum coactores.

Σωαγωγὴ, ῆς, ἡ, congregatio, compreſſio, coactio, congeries, collectio, cumulus, cœtus, concio, conuenticulum. ſynagoga olim dicebatur eccleſia, vt docet Hieronymus capite primo Prouerb. Salomonis: poteſtetiam accipi vnx συναγωγὴ apud Matth. capite ſexto, non pro ſacris cœtibus aut conuentibꝰ. locíſve ipſis ſacratis, ſed pro quibuſuis hominum in foro & celebrioribus locis cœtibus ſiue circulis. συναγωγὴ τῶ γάλακτος, collectio lactis, & copia, Alexand. Aphrodiſ. libro primo Problemat. συναγωγὴ ἔχειν εἰς ὄξυ, in acutum ſe colligens. ὁ συναγωγὴ τ πολίτων, in cogendo bello. Thucydid. Iocrat. in Euagora. Συναγωγὴ, contractio, σύμπασις ἢ συσταλῆς vt: ἡμεῖς δὲ ὑ τοῖς τ ὠφελούντων συναίσχυνόμεθα ἢ τῶ βία κατασκόπων non frontis contractione ſeuerus & gratiis.

Συναγώγιμ Φ, collectilis, & collatitius. Athen. ἔ. vnde συναγώγιμα συμπόσια vocantur, & συναγώγιμος, πόλις ἢ συμβολῶν, hoc eſt, συμβλητὰ: collatitias cœnas dixit. vide σύμβολον.

Συναγωγὸν, conuiuium, τὸ συμπόσιον. Athenæus libro octauo, ἔλεγον ζ συνάγειν, ἐ τὸ μετ' ὀψίλων πίνειν, ζ ἢ συωεβρέμειν, τὸ συμπόσιον.

συναγωγὲς, qui constringit, qui contrahit. συναγωγὸς πολλῶν, qui multa colligit, Porphyrius de specie. Plato in Timæo, ἀναγὼ δὲ μίσγω δύο πυρὶ καὶ ὕδωρ ξυναγωγὸν γένεσθαι: Cicer. quasi nodum vinculúmque deliderant.

Συναγωνίζω, vnà cum alio anxius sum, anxietatis alicuius vel tre pidationis particeps sum aut socius Plut.

Συναγωνίζομαι, ἵστημι, σ. ισομαι, cõcerto, socius in pugna sum, adiuuo, sum commilito, suffragor, opitulor, laboranti & certanti propriè. Plato in epistolis, πολλοὶς συνηγωνίσω, multos meo patrocinio iuui, multos defendi. συναγωνίζομαι πόνοις, ad hæc conficienda operam meam vnà impendo, Demosthen.

Συναγωνιστὴς, οὔ, ὁ, commilito, socius eiusdem certaminis.

Συνάδελφος, ου fratrem habet, opponitur quæ τῷ ἀπαδέλφῳ. Xenoph. οἱ δὲ ἄδρωπον τιμῶν μᾶλλον οὗ συνάδελφοι ὄντες τῷ ἀναιδεῖ φόνῳ, &c.

Συναδολεσχέω, cum aliquo iniuria aliquem afficio, iniuriæ & iniustitiæ sum socius.

Συνᾴδω, ᾷς, σ. σω, ᾶσω, concino, concordo, sum consonus, consono, fociúmque me præbeo cantanti, consentio. Neutrum Datiuo iungitur. huic opponitur διᾴδω, dissono. Dicituretiam συναείδω. Arat. τὸ συναείσεται ἄδε.

Συναθλέω, ῶ, ὁ, certaminis socius & adiutor.

Συναθλέω, adiuuo certamen, concerto, certo cũ. Dat. iung. Chrysost. τοῦ ἱεροῦ.

Συναθροίζομαι, conueniunt.

Συναθροίζω, μίσω, aggrego, congrego, conuoco, conglobo, coniungo, condenso, coacervo, in vnum cogo, simul colligo. συναθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτήν. Plato in Phædone, id est, mens congesta, videtur esse id quod Cicer. dicit Tusculana prima: animus ab omni negotio seiuocatus & secum esse coactus. Claudianus l. 1. de raptu Proserpinæ,

-Audaci promere cantu
Mens congesta iubet: ἀὐτὴ κατ' αὐτὴν γενομένη.

Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, coacervatio, συναγωγὴ, cœtus, congregatio, aggregatio, agmen.

Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, congeries, congregatio, congestus, id est, cõgesti ſu materia, συρροή. Est & figura sermonis, quæ & singulis verbis, & plurium verborum coniunctione fieri potest. exempla pete à Rutil. Lupo. συναθροισμὸς, id est, coacervatio: dicitur quum omnia confertim in vnum conferuntur locũ. vide Quint. li. 8. c. 4.

Συκαίνω, simul, vno impetu, ὁρμητικῶς, ὁ ὁμοῦ, Hesiod.

Συκαίνω, ῶ, ὁ, coæternus, συωπάρχων, æternitatis honore par, vt Filius Patris, Hesyc. vide Συναΐδιος.

Συκαλέω, ῶ, conuiuia, q. concœnationes.

Συκαίνω, simul irruebant. Hesiodus, κρὶν συωθεῖν ὀπὶ ζυγὸν ἄρδην ἐόντες, ἐ. ἐκπεσεῖν τοῦ ἅρματος.

Συκάμιος, ον, ὁ, consanguineus, frater. dicitur & ξυάμιος. Atticè apud Soph. & συκάμιον, ου, ὁ, apud Phocyl. μὰ δ' ἐμοὶ κτᾶσθαι γε συκάμιον εἰς ἓξει ὄλδον.

Συκάνεσις, consensus, comprobatio, apud Theophil. in Instit. & Paul. Græcis.

Συκαίνεις, comprobator. Bud. in epist. prior.

Συκαινέω, μ. έσω, σ. έσω, comprobo, consentio, annuo, συωμολογῶ, συγκατατίθεμαι, συωΐδω. Act. Accus.

Συκάνης, ου, ὁ, laudis particeps, ὁ συνάδων.

Συκαίνομαι, ἵσημαι, σ. ισομαι, contrahor. συναφύομαι ὑδάτων θυάτερα θαλάσσης, Phalar. συναφύομαι τῷ μέλοντι οὐ futurum contracti animo, Plut. in Numa.

Συκάρασις, εως, ἡ, contractio: Et figura, quando ex duabus vocalibus diuisis, vna fit syllaba & diphthongus, vt δηωεδόνες pro δηωεδόνες. συκάρασις εἰς ἀφελμὸν, numeri complexus, Naz. (in Orat.

Συκαρίτης, ου, ὁ, adiutor.

Συκαρόω, μ. ώσω, σ. ωσω, contraho in vnum, simul complector, quasi contrahendo, συναγωγὸν, συμβολὴν ἀφικέσθαι, simul tollo, συναίρω, congrego, confundo. Actiu. Accusatiu. Plutarchus, ὡς ἀστρονόμος, παρὸ δὴ σφόδρα τὸ συνέλκειν ἐφάπτεται: συναφεῖν, de fermone dictum πολλὰ δ' ἂν τις ἔχων εἴποι ξυνελὼν μᾶλλον ἐπαίνων, id est, contraheus in pauca, complexus paucis: dicitur & ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν: nonnunquam breuitatis gratia omittitur in finitiuus, vt apud Ifæum συνελόντι γὰρ πολὺ τὸ διαφέρον ἔχω δ'.

Συκαρπάζω, τω, mutuæ percunctationes. Hesyc. ἁρπάζω & συλλαμβάνω.

Συκαίρομαι, auxilior, συμποθῶ. Deponens Accusat. vt συκάρομαί σοι τὸ δυσχέρες, hoc est, suubeuo, μοῦ δυσχερὲς: & συκαρομαί σοι τὸ μὴ γένοι, pro συνεπιλάμβανομαι, vnà periculum subeõ. Est enim συκάρομαι, simul cum aliis suscipere, ἀναλαμβάνειν. Demosthen. Olynt. prima, εἰ τὰ πίμπτα συκάρομαι τὰ πρόσφορα πρᾶξαι. συλλαμβάνειν, vel συνεπαμύνειν, ἢ συωφελεῖν, cum aliis suscipere, in commune consulere. Interpr. σωθῆναι τὴν ψυχὴν ἀγωνίζεσθαι, fortunę sese danti instare. Herodianus, πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ὁ συνεργήσειν πᾶσι τοῖς ἐκείνῳ προῤῥήμασι τύχῃ. ὅτε συκάρομαι τῷ ἀπίκωρ πολέμῳ, qui cum cæteris Attalo bellum sumpserunt, Thucydid. συνεκάμομαι τῷ κινδύνῳ, qui mul periculum subierunt, idem Thucydid. id est, συνεκάμομαι, & ponitur Genitiu. pro Accusatiu. teste eiusdem Interp. ὧν Γαλάτης αὐτοῖς συνεκάμνησε, Gallos qui Vindici tulerit auxilium, Plutarchus in Galba. ¶ Συκάρεσθαι, Hesych. ἐπιτάττεσθαι.

Συκαίρω, simul tollo. Aristotel. in 2. de gener. ἐν ὅτῳ συναίρεται ἀφεστῶτα, secum auferat. Συκαίρω, colligo, confero, Matth. 18. συκάρω λόγον μετὰ τῶν δούλων, conferre rationes cũ seruis. Sic Cicer. ad Attic. quinto, Quid opus est, inquam, plures quàm rationes conferatis? Vide in dictione λόγος. Σύναρε, contraho, contorqueo, συσρέφω, vide Συμπλέκω.

Συκαθιάζομαι, consentire, simul sentire, συμπάσχειν. Plutarchus: ciuili charitate loquens, συκαθιάζομαι τῇ συναλγεῖν δηλήσει. Dionysius, ὥσε τοῖς ἐμοὶ ἑαυτῷ συκαθιάζομαι, nobis conscij nõ ignoramus. Dicitur & Συκαθιαζόμενος.

Συκαθίστημι, verbum est Medicorum apud Gal. 13. Methodi, quæ est veluti morbi conscientia. συκαθίστησι κινημάτως, sensus priginis, Dioscor. l. 8. c. 2.

Συκαίρω, simul irruo, vnde apud Hesiodum κρὶν τὸ συκαίρειν αὖ ζυγὸν ἄρδην ἐόντες, i. simul irruebant vel in se mutuò irruebant.

Συκαίτιος, ου, ὁ, conscius, qui vnà in causa est authórque alicuius rei vel iuste causa adiuuans siue adiutrix. Συκαίτιον apud Medicos quod per se quidem potest inducere morbum, facit in men cum alio: sic definit Herod. author Medici falsò adscripti Galeno. τὰ συκαίτια, adminicula causarum principaliu, secundæ causæ. Physici συκαίτια, id est, quasi concausas vocant, quæ & συνάιτια, elementa, causas internas & substãriales. τὰ συκαίτια γίνεται φθορᾶς, omnia dant causam emorienti? Theophrastus libro quinto, de Causis plantar. Cicer. causæ adiuuantia vocat τὰ συκαίτια. vide αὐτοπαθῆ αἴτια in αὐτοπαθὴς, & Συναίτιος.

Συκαμψία, ας, ἡ, conceptiuns, captiuitatis socius. vtitur Apuleius. vlt. ad Rom.

Συκάμψιος, ου, ὁ, auxiliator, socius in bello, ὁ σύμμαχος. Suid.

Συκαμάζομαι, q. eluatio, συκάπτομαι.

Συκακμάζω, vnà adolesco, eodem tempore vigeo & clareo, συκμάζω, συκμάζομαι, Iphiti temporibus claruisse.

Συκακαλέω, μαι, πω, νω, ἁ. κω, simul sequor, comitor, consequor, actor, confector Terent. correspondeo. Neutrum, Dat. iungitur. Plato epistola septima, ἡμῖν ξυνακολούθησον σοφίᾳ δικαίου, sequere nos ad Dionysium, ἡ id est, vni nobiscum ad translatè, vt ξυνακολουθοῦσι τῷ νόμῳ. Idem de leg. τῶν συνακολουθῆσαι δοκεῖ, Idem ibid.

Συνακολούθης, ου, ὁ. comes, consectator, vt Ciceroni consectatrix.

Συνακόν. simul audio.

Συνακροτίζομαι, vnà icuto, vnà offulas meraco imbutas in iecinio comedo.

Συναλγήτης, ου, ὁ, subligaculum Cicer. vel subligar Mart. femelia Stet on. vulgò un braier, id est, bracæ, ὑπόβασις, ἀναξυρίς. Iosephus de Antiquitat. Ὁ ἱερεὺς φορέτω μὲν ὑπὲρ τοῦ μηνοκρούλ ἐκ τῆς βύσσου συναλγήτην μὲν ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχων, ἐπὶ δὲ τοῖς ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐκ βύσσου κωδύς ἐργασάμενος ἐμπεφυκὼς αὐτὸ τῷ σώματι διαζωσάσθω.

Συναλγήτης, ου, ὁ, accumulatio συνάθροισμα, Hesych.

Συναλκὴς, collectiuus, congregatiuus, aptus ad colligendum & cogendum. Συναλκὴ δύναμις, vis contrahendi & cogendi.

Συναλγέω, condoleo, & Cicer. condolesco, commiserescо, συμπάσχω. Sophocl. δύσασα ἡμῖν τῆς ξυναλγοῦσα τύχης, id est, τῆς συμφορᾶς συναχθομένης, qui dolemus vicem eius. συναλγέω σοι, ἡ vicem deleo. συναλγῶ, simul angi, συμπεποῦσθαι ὀχθῃ, Bud. in pist. poster.

Συναλείφω, confoueo Catoni, concalefacio Cic. apud Plut. carem adiuuo.

Συναλείφω, μ. εἴφω, σ. εἰφω, simul vngo, quasi coungo, collino Horatio, & collinio Columellæ, oblino, illino. Συναλείφω ἐξαλείφω, expungo, obduco, interlino, deleo. Aristotel. Rhetor. libro secundo, τὸ ξηαινεῖν παρέπεται, καλαίας, ἡ τὸ ἀγαθὸν ὑδατῶδες: τὸ δὲ φαῦλα συναλείφειν, id est, in os laudare & insultationis est: & alicuius bona quidem (siue illa sint animi aut fortunæ) supra modum attollere, vitiosa verò obducere atque obscurare. Lysias in Apologia de nece Eratosthenis, τὰς ἐξαλείφειν dixit, i. delere & abrogare.

Συναλαθεύω, simul verum esse. συναλαθεύειν τοῖς φορτάσεις, simul esse veras propositiones, Arist. in Dialect.

Συναλίζω, μ. ίσω, σ. ισω, congrego, cogo, συναθροίζω, συνάγω. vnà apud Lucianum συναλισθῶσι, congregari. Et enim ἀλίζω, aliàs, qui est hominum collectus & congregatus cœtus, concentus. Herodotus in Euterpe de Pherone Ægypti rege loquens, ἐπεὶ δὲ ἐμίλυνε πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσασι τὰ ὑποφερόμενα πάντα ἐς αὐτὸν τὸν ποτάμιον, id est, quum in vnam vrbem multi-

res congregasset, omnes cum vrbe ipsa subiecto igne cremasse. Actorum Apostolorum capite primo, ἡ συναλιζομένη (supple αὐτοῖς) παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, & congregant ipsi s. Alioqui συναλιζομένη Passiue capitur: exponitque Hesychius συναλιζόμενος, & συναλισθείς, per συναχθείς, συναθροισθείς. Valla cum Epiphanio legit συναυλιζομένη: in illo scriptur æ loco: Quod idem esse fi Suidæ credimus, cum συναυλισθείς, id est, συναθροίσας, συωνήσας. Et συναυλισθέντας, συνοχισθέντας, & dulit & exemplum: Συναυλισθέντες οὖν οἱ συμμαχοι ἔκλασαν μεμνῆσθαι τοῦ πάθους, ἐπειδὴ τὴ μοίρᾳ τῆς ὑποστάσεως. At vetus interpres noui testam. vertit conuiescens, quia Græcus scholiastes exposuerat per συνιόντας, κατὰ τὸ λοιπὸν πραπίζοις: tanquam hoc verbum ab ἀυλὴ Datiuo fieret: i. à sale, quod insulsum est, licet sensus non reclamet.

Συναγωγή, ἡ, κοπὴ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ἄγω. συμβίασις, commercium, conciliatio. Sophocl. λαγετὰ δ' ἱερὸς ἔρμειος τὸ σφέτερον αὖ ἄβιον κρίνων ἐς συναγωγὴν λογῳ. commercio fermonis.

Συναγωγεῖον, τὸ, commutatio commercium, conuentio, cōtractus, συμβόλαιον. Aristotel. Rhetor. primo, ἐν δὲ τοῖς ἀναγκαίοις τὰ πολλὰ τῆς συναγωγῆς ἐστιν, ἡ τεκμαίρεσθαι, συνθήκας, commerciorum etiam voluntariorum magna pars pactis & conuentis continetur. Gaza de Senect. συναγωγὴν ἔχ ἀφ' ὧν αὐτοῖς, cōmercium habet cum virtute. Vlpianus de verborum significat. libro 19. Contractum autem, id est, vltrò citroque obligationem, quam Græci συναλλαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem, locutionem, conductionem, societatem. Συναλλάγματα, inquit literati simus Budæus, id est, commercia, duorum sunt generum, ἑκούσια, ἡ ἀκούσια (voluntaria, & non voluntaria) ἀκούσια sunt, ait, κλοπὴ, μοιχεία, φαρμακεία. Ego verò furtum, homicidium, veneficiumque συναλλάγματα esse fateor, commercia propriè dici posse, nego. Nam, vti ideni Vlpianus docet titul 19. Commercium est emendi vendendique inuicem ius. A qua finitione hæc dicta excluduntur. Et tamen hæc sunt Aristotel. verba, Ethicorum libro quinto, Ἑκούσια δ' λέγεται ὅτι ἐφ' ἀρχὴ τῆς συναλλαγμάτων τῶν ἑκουσίων, ἡ συμβάσεως ἑκουσίας ἐστὶν ἡ ἀκουσίων τὰ μὲν λαθραία, ἡ κλοπὴ μοιχεία, δηλητηρία, φονικὰ, ψευδομαρτυρία. Quo loco commercia transferrus et auerris; non enim Latina vox συναλλάγματα ἑκούσια ἡ ἀκούσια complectitur. Quod aliud igitur vocabulum? *Actiones*. Nam Philosophus vno συναλλαγμάτων nomine, commercia, conuentiones omnes & cōtractus, omnia etiam delicta comprehendit, quas Cauis Iurisconsultus illa summi iuris diuisione *Actiones* appellat, vt generalem verbi Græci significationem quæ generali verbo Latino redderet. Quare συναλλαγμα proprie mutuorum cōmerciorum est, quo olim sola permutationes exercebantur. Sed inde omnibus omnium generum commerciis est communicatum, ita vt contractus, conuentiones & pacta omnia contineat: quin & ad delicta producitum est, quæ à commerciis & contractibus planè separantur. Συναλλαγὴ quod δότ συναλλᾶσθαι fit, non solùm συναλλαξὶν significat, de qua dictum, sed etiam τῶν συναλλαγῶν, i. conciliationem ἡ συμβίασιν, Hesyc. συμάξιν.

Συναλλακτὴς, οὐ, ὁ, conciliator, Lactant. κατ' αὐτὸν ἐπὶ συναγωγεῖς, φιλανθρώπους, Hesyc.

Συναλλαξις, commutatio, Plato in Leg.

Συναλλάσσω, ι, συνήτησα, reconciliabantur, Thucyd.

Συναλλάττω, μαι, ξω, ξαχα, commuto, permuto, pacisco & contraho, contractus conuentáque inco, commercium habeo, συμβάλλω. Aristotel. & Ethicor. Οὐχ ὁμοίως ἡ συναλλάξις ἡ διὰ νόμου ἐστὶ, καὶ ἡ γνωμικὴ ὅταν μὲν ἐφ' ἁπλῶν αἱ συναλλάξαι ἡ διαλύσεις, tunc controuersiæ oriuntur & judicia intenduntur, quando non eadem concordia contrahunt pactiones, contractáque dissoluunt. Idem διὸ ἔνιοι τῶν ἀνεισὶ δικαστὰς ἀγειν ἐθέλουσι ἐν ἑαυτοῖς συναλλάξασι, qui bona fide in rebus contractis versantur. Συναλλάττω, concilio, συνάγω, transigo. Sophocles, ἡ σ' ἀπάλλαξε τῆσδε φροντίδος θεὸς, ἢ σῆς ξυναλλάξας ἐκεῖ, vnde es mihi conciliatus, id est, συναλλαγὰς ἔχει γάμου συζύγιος, συνοικίσιος. Euripid. συναλλάξαι γάμους, Thucydid. συναλλάσσω φοβεῖσθαι ἐκείνους, cum illis trāsigere. Idem, συναλλαγῆναι reconcilietur. Συναλλάσσω πῶ, est συντυγχάνειν ἡ κοινωνεῖν, rem habere, verba facere. Sophocl. in OEdip. Εἰ χρὴ τι κερὶ μὲ ξυναλλάξασθαι πω Πρὸς ὑμᾶς φαθμὸς ὧδ', ἡ βουλόμενος ἀκοῦσ, & ἡ nondum cum eo congressus fum. Idem ἡ συναλλάξας πστὶ τὸν ἐκ πατρὸς ἀδελφὸν ἐπὶ τὴ πόλει.

Συναμοιδὸς, simul altero, simul immuto.

Συναπάω, contero, cōtundo, & confringo, vide συναλοῦσαι apud Plut. συναποάω, idem Athen.

Συναφὴ, vocalium commixtio, vnio duarum syllabarum, quātum ad vocales in vnam: à verbo συναφάω. Eius modos septem recenset Tryphon in Append. Vide & Quintilian. li. 9. cap. 4.

Συναφὴς, simul, vnà, in Epig.

Συναφορὰ, vnà ferro, Phalaris.

Συνάφεια, τὰ, copula, vinculum astringens, Aristot. in 4. de part. Animal.

Συναφροδίτη, comiti vnà funem heleiúmque trahere. vide Ἀφροδίτη, quod funem extentum significat, & ἀφροδίτη τὸ ἕλκειν, vt inquit Hesych. Aristoteles libro 5. cto Animal. de multo Athen. loqueus, Οἷς ἡ ἀφροδίτη ὧδε διὰ γῆρας, συναφροδίτας, ἐκβαπτιζόμενοι, παραίρεται τὰ ἕδρα· ὡς τὸ ἐφιστάτο μὲ ἀπὸ πάνυ αὐτοῦ εἰς σπονδὰς ὅσο τῷ σκλῶ. Plinius ita exposuit libro octauo, Eo mulo gauisi Athenienses, cum templum in arce facerent, quod derelictus senecta sedentia immenta comitatu nisuque exhortaretur, decretum fecêre, quo cauetur ne frumentarij negociatores ab incremiculis cum arcerent. Quod & Plutarchus in Catone maiore sic extulit. Μισθὶ φασιν ἡλίου κατὰ κρήνην ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰ ἔργα, τοὺς ἀναγουσι ταὶ ἀμμάδας ὑποζυγίους εἰς τὴν πόλιν συμοδαγτρέχοι ἀ σκευοφόροι, ἡ δεσπότης ἐγκαλοῦμεν ἡ ξυνέχρωμόσαν τρέφεσθαι δημοσίᾳ μὴ χεὶ τοιοῦτο ἐφάσκοντο. vide Ἀμφορεύς.

Συναμοιβὴ, ἡ, Hesych. Eurip. Datiu.

Συναμφότερον, vtrunque simul. Plato epistol. 8. εἴ τι ξυναμφότερον, &c. συναμφοτέρου, vtriusque, Nazanzenus in Orat. Dicitur tam singulariter, quàm pluraliter, vt & ἀμφότερος, tametsi aliter Budæus censuerit. vide suprà Ἀμφότερος & Ἀμφότερα. συναμφότερα, vtrique, Herodotus, ὑπάντες οἱ ἑλληνες ξυναμφοτέρης χοίνις, mille tam leuis quàm non leuis armaturæ, Thuc. συναμφοτερογνώμης, vtraque classis, idem.

Συναμφω, simul ambo, vtrunque. Polybius in primo, οἱ συνάμφω ἐκαμψάγησαν ἀφ' ἑαυτῶν, id est, συναμφότεροι. Philo de mundo, σύναμφω διαφωνοῦσας ὑπάκουσι, vtrunque expendentes de re statuere.

Συναναβαίνω, simul ascendes, qui simul ascendit. συναναβάσαι, quæ simul ascenderunt.

Συναναβλαστάω, simul genita protrudo Theoph.

Συναναγκάζω, τὸ κατεναγκάζω, quod etiam σφοτιναγκάζω dicitur, cogo, vi perficio. Xenophon, ἡ τόμος συνώμνυ κρεμάμενος, ἡ πομπότες. Polybius, ἡ ἐμὲ, κρίνατες συναναγκάζειν σώζωται στεφανοῦσθαι.

Συναγυμνόω, ῶσα, simul nudo.

Συναδίδωμι, vnà digero. vide Ἀναδίδωμι.

Συναιάζειν. Dioscorid. libri primo, capite 33. ὅταν δὲ ὑδρωδεῖ ὕδωρ συναζέσαι αὐτῷ, adiecta alia aqua, fac simul cum ea ferueat, à συναζέω, conferuefacio, vel feruere facio.

Συναιρῶμαι, simul perimor, simul auferor.

Συναιρῶ, simul perimo, vnà de medio tollo.

Συναισχύνομαι, simul accumbo. Matth. capite nono, ἡ ἀμαρτωλὰ ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰῷ.

Συναισχύνομαι, misceor. συναισχύνω δοῦλ ὁ ἄδροπος, Nazanzenus in Orat. homo Deo in vnitate personæ coagmentatus est: sic Mosellan. de Christo. vnde

Συναισχυντὴς, admixtus, commixtus. Lucianus, πίνειν ἀκολύτως συναισχυντὴν φιλοποσίαν, aconito mixtam ἀμιεαm inuitatione bibere, vel aconito temperatam.

Συναισχίσω, suppedito, χορηγῶ, hoc est, non malignè præbeo necessaria, vnà sumptum facio. Xenophon in secundo λόγῳ. de vero amico loquens, συμβουλοῦ τὰ ὠφέλιμα, τὰ δ' συναισχίσαι, τὰ δ' συμπροσφέρειν.

Συναισχύνω, vnà misceo, intermisceo, commisceo, commercium habeo.

Συναισχύνω, q. commixtio, commercium, amicitia.

Συναναύομαι, simul accumbo, simul quiesco. συναναύομαί σοι, tecum conquiesco.

Συναναπείθω, simul suadeo, cohortor, commoneo.

Συναναπίνω, simul transmitto.

Συναναπλέκομαι, implicor.

Συναναπτάζω, simul sursum rapio & traho.

Συναναχθῶ, ῶσα, coartemus, principij quoque expers.

Συναναπίζω, simul dimico.

Συναναστρέφομαι, ἐφομαι, ἐσομαι, simul verſor cum aliquo Depon. alsol. Dat. etiam iungitur, vt συναστρέφομαί σοι, tecū verſor, Plut. in Eye.

Συναναστρέφω, reuerto, reuerto. συναναστρέφοι παῖτες, &c. omnes conuertebantur, Plut. in Galba.

Συναναστρέφω, conuertatio Quintil.

Συναναπάω, Plut. in amatorio, vnà cum alio recupero, seruo, à cæde libero.

Συναναπίλομαι. coorior Cic. Depon. Dat.

Συναναπίλομαι, verſor cum, conflictor cum.

Συναναπίλω, simul tero, permisceo, contero, confrico.

Συναναφύω, simul cuchere. συναναφύεσθαι ἑαυτὸ ἡ κόσμοι, Naz. in Orat. seeum subnichit & mundum.

Συναναχθῶ, cr nc remo, simul vro.

Συναναφύρω, & vbitatius συναναφύρομαι, cum scortis volutor: cum Datiu. vt Luc. ἐ ωσὶν ἡ γυναῖξι συνδιαφθεῖσι.

Συναριθμέω, ad numerum circumago, chorun duco, replicor, vnà ad numerum moueor. Datiu. vide Ἀναχορέω.

Συναχρόνιμος, quasi dicas, concoloro: συναχρόνιμος, quasi dicas concoloror, id est, ex coniunctione cum aliquo colorem capio.

Συναχρόνισις, εως, ἡ, contagium quod ex contactu nascitur, coniunctio corporum, Plutar.

Συνδιοίγω, cohibeo, contineo. Aristotel. in primo de Animal. de respiratione loquens, καὶ κινεῖ τὸ αὐτὸ τὰ ὑπόζωα, ἢ τὰ συνωσιγχυτὰ ἢ τοῖς ζώοις ἐκφέρεται συναναγκαῖα τὸ συνάγειν ἢ ἀναγνυσι.

Συναρπάκω, in altum simul rapio.

Συναυξάω, simul reiuuenesco, seu renouor & reuigesco Themistol.

Συνεθάλω, simul florere.

Συνειδρωσόμαι, vel

Συνειδρωτιῶ, &

Συναιδρωτιάω,

Συνεδημαῖος, ὁ, ἡ, σιος, σιον, cum hominibus dego, cum hominib. versor: vt apud Syne. εἰ δ' ὡς πάντ' ἦν ἀγγελικὰ πλεῖν, ἢ περέλκειν τὰ ἐπὶ γῆς ἐδήμοις συνεδρωτιῶντα, ὡς ἂν ὑπὸ πάσαις τὰ ὕλης: vbi ostendit præter Christum, ne angelum quidem labis immunem & contagionis humanæ tanto tempore cum hominib. versari potuisse. Theophrastus libro tertio & capite tertio de histor. plantar. ἅπαξ γὰρ ζώων τὰ συναιδρωτιῶντα, καὶ τὰ ἀλγεῖν πεφυκότα, animalia mansueta & cicuria, Aristotel. quinto histor. Plutarch. in Politic. præcept. συναιδρωτιῶν τοῖς πολλοῖς βωλόμενος. hominem dicit plebicolam & ad popularitatem se componentem. Athenæus de cantibus, τὸ, τε συναιδρωτιῶν ζώοις ᾠ ὁδωρομεῖν ἢ ᾠ φυλακτικὸν τῶ ἦθ ὄ θρέπτικὸν βίε, σαίτων ὠφελητικὸν ἐστιν. Dicitur etiam ἐναιδρωτιῶ ἢ ἐναιδρωτίζειν.

Συνειπάθω, condolere, cohtristari Columel. συνέχθεσθαι, ἐπαιτιᾶσθαι, Pollux.

Συνειπόμαι, &

Συνεπακολουθέω, σω, σις, obuiam eo, obuiam progredior. Neutrum Datiu. iungitur. Hesiodus, εἰ κέκμηκε συνιστάντι, qui illis occurrunt. Sic pro ὑπαντᾶ, Herodian. καὶ δὴ τινα ἀπίωσα συνιόντα τῆ μητρὶ τὸ παιδίον. Ecclesiast. capite secundo, ὡς ἔστιν ἐγὼ ὁ κατὰ πάντα καιρὸν, ὃς συνίστησι τὰ ἔργα ἐν ἐμοὶ συναντῆσαι, & dixit mecum in corde meo, quod vt euentus est rerum suarum imprudenti, perinde quoque consilia respondebunt. Actorum cap. 20. τὰ ἐν αὐτῶ συνιόντα μοι μὴ εἰδώς, quæ in ea obuentura sint mihi, ignorans.

Συναντᾶω occurro, Nonn. μήδεα ποσὶ φδαιμόνιον συνιώντων.

Συναντιάσις, σεως, τὸ, occursus, interitus, occasus, euentus. vnde συναντιάσιμος ἢ συναντίστατος αὐτοῖς, in vnum & eundem exitum incursuri sunt, Ecclesiast. c. 2.

Συνάντιάζω, occurri, Soph.

Συνδεπαμειδόμαι, vnà capesso, vnà suscipio, vnà incumbo in rẽ aliquam, opitulor seu adiuuo. Datiuo. συνεπαμειδόμεθά σω, te adiuuo. Liuæ decimo, ἀπὸ οὗ αὐτῆ ἦνα μοι συνεπαμείδεται, vt me adiuuet: συνεπαμειδᾶσθαι τοῖς ἀδυνάτοις, infirmitatibus auxiliatur: vel infirmitates nostras vnà subleuat, Paulus c. 8. ad Rom. συνεπαμειδᾶνεται ἢ τε quapiam suscepta auxilio adesse laboranti.

Συνεπαμειδέω, idem. Act. Accus.

Συνεπιτιμάω, συνεπίτιμος, Depon. Dat. poetic.

Συνέδριον, ου, τὸ, collectio, congregatio, conuentus, Eustat. Sic peculiariter dictus est à quibuldam theologis conuentus qui fiebat ad celebrãdam coenam Domini, item celebratio ipsius coenæ.

Συναρίων, idem. Pindarus, γλυκεῖα οἱ καρδίαν ὑπνώσα ὑπὸ γηρυτὸν συναρὸν ἐλπίς, ei comes est.

Συνάορος, ὁ ἢ ἡ, pro συνάορ Θ, metathesi τὸ α, coniunx, συνημοσύνη, nupta, vxor, Euri.

Συναπάρομαι, vnà abducor, vnà abripior, vt ad Galatas capite tertio ὥστε καὶ Βαρνᾶς συναπήχθη αὐτῶ. Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum simulationem. Sic & Petri capite tertio, ἵνα μὴ τῆ τῶν ἀθέμων πλάνη συναπαχθέντες ἐκπέσητε τῆ ἰδίε στερεώματος, & illorum nefariorum errore abducti, excidant à propria stabilitate: sic τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι dicitur αὐτὸ τὸ ταπεινοφρονεῖν, id est, demisse atque humiliter de se sentire Ciceroni: animos summittere, quæ est ταπεινοφροσύνη, animi demissio sine summissio. Est vbi vitio vertitur, cùm animi abiectio ex ignauia culpatur: est verò vbi virtus est, quę huc similitas à Theologis appellatur: ὀφ id præcipit Apostolus ad Ephes. quarto, ἀξίως τῆ κλήσει ὧ ἐκλήθητε μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης. Contrarium est ὑψηλοφρονεῖν, siue τὰ ὑψηλὰ φρονεῖν, elato esse animo atque arroganti, magnificè atque elatè de se sentire quod & Apostolus ipse vetat ad Roman. capite 12. μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, inquit, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, id est, non animo elati & de vobis magnificè sentientes, sed humiliter atque demissè. Alij, Se accommodantes humilibus atque obsecundantes, verterunt: mihi displicet nouitas & obscuritas. Recte verò dicitur συναπάγεσθαι τοῖς πάθεσι, obsecundare suis affectibus, quod vulgo se laisser emporter à ses affections: quidam exponunt perinde ac si dixisset Apostol. sinentes vos ab humilibus quocunque velint duci, eandémque illis viam in omnibus vitæ actionibus insistentes.

Συναπάρω, μαρῶ, σαρῆσα, commigro. Datiu.

Συναπαρτίζω, coæquo, adæquo, idem quod ἀπαρτίζω, quod fe absolutè ponitur, vt Aristotel. Politic. quinto, ἔστι ἀπαρτίζ ἀφῆς τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος ἢ ἀφῆς τὸ ἀγκὼν vt æquare prudentia & grauitate morum possit magnitudinem dignitatis & principatus. Chrysostomus, τὸ δὲ ἐκείνων κράτος, τῶ βίω τούτω συναπαρτίζειν. Themistius in 3. Physicón, ὅτι ἢ ἀναγκαίως ἀκολουθεῖ τῶ πεπερασμένω εἶν τὸ ποιεῖν, πεπέρανται καὶ τὰ σώματα, πῶς ἂν εἴη συναπαρτίζειν πρὸς τοῦτο αὐτὰ ἀναγκαῖον, æqua esse magnitudine. significat item absoluo, defacio: vnde συναπαρτισμὸν ἁμαρτία peccatum perfectum & consummatum, Basil.

Συναπᾶς, omnis, συνάπασα, vniuersa, Herodot.

Συναπαφλύσμαι, Basilius. ἀφ' οὗ ὁ τῶ φλὸξ αἰθόμενος ἢ συναπεφλύσθη τὸ φῶς.

Συναπέω, vnà expello, Aphrod.

Συναπεργάζομαι, est in re conficienda meam operam accommodo, actioni subseruio: vt fabularum actores scriptoréſq συναπεργάζεσθαι dicuntur, cùm gestu, habitu, totáque actione rem quæ geritur ita referunt & imitatione repræsentant, hæc subiecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videtur. Aristoteles in Poetica, δεῖ ἢ τὸν μῦθον συνιστάναι, καὶ τοῖς ἔργοις συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων πιθήνον. Interpres vertit, Cæterùm constituere fabulas oportet, & ita elocutione construere, vt quàm maximè rem ante oculos ponant. Ibidem, ὅσα ἢ δυνατὸν ἢ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον πάντα Interpres, Proinde quantum fieri potest fingendũ illud quod ex habitibus naturalibus paratur. At συναπεργαζέσθω est quæfingitur & repræsentatur, vt Rhetor. secundo. Idem ait, ἀνάγκη δὲ συναπεργαζομένοις χάρισιν, ἢ φαίνεσθαι, ἢ εἶδέναι, ἢ ὅλως ἢ ὑποκείσει ἐλεινοτέρους εἶ), id est, Necesse est eos, qui repræsentantur, formis, vocibus, vestitu, actione denique miserabiliores esse: alias συναπεργάζομαι est vnà cum alio vel aliis efficio, ſi conficio, in re aliqua efficienda iuuo.

Συναπερίδω, firmiter adigo, impingo, incutio, ἀπερίδω. Vnde Plautach. in Cicer. ἢ τὴν λόγχα συναπερείσασθαι ἐθέλει ἢ κράνεσιν τοῖς ὑπόπλοις atque interim orationi sua suspicionem coniurationis Cæsarem excutiens & impingens, insligénsque, quasi telum quoddam in eum validè intorqueret & allideret. Dicitur etiam συναπερίδω. Idem in Cæsare de hac ipsa re loquens κράτων ἢ ὑποπίπτει ἄκρα τοῦ λόγχα συνεπαφερείσατος αὐτοῦ.

Συναπέχω, simul defecit. vide ἀφίσταμαι.

Συναπεφθιμένος, perfectus, consummatus ab Hesych. & Suid. συναπαρτίζομαι.

Συναπέω, simul discedunt.

Συναπίσταμαι, rebellare, pro συναφίσταμαι, Herodot.

Συναποβάλλω, simul amitto. Act. Accus.

Συναπογράφομαι, vide Ἀπογράφομαι.

Συναπόδημος, qui vnà peregrinatur.

Συναπόδημέω, simul peregrinor.

Συναποδράω, vnà fugere, Aristoph.

Συναποδύομαι, simul vestem exuunt.

Συναποθνήσκω, commorientes.

Συναποθνήσκω, commorior Plin. vnà emorior, sum comes mortis Datiu. συναποθνήσκειν ἀνθρώποις, alternis ictibus transfixi occidunt, Plutarchus in Publicol. συναποθανεῖσθαι, simul moriemini, Æschin. vnde Συναποθνήσκοντες, socij erant apud Ægyptios, tanto affectu inter se mutuò deuinctiac lege copulati, vt si fatale quippiam aut diri casus alteri contigisset, alter tanquam pœnæ socius, eundem fortunæ exitum esset lortus, vt de Antonio & Cleopatra legimus. Apud Aquitanos huiusce modi socij Soldurij dicti sunt, Alexand. Genial. lib. cap. 26.

Συναποκαθαίρω, simul purgo.

Συναποκλύζω, simul abluo.

Συναποκτείνυμαι, simul réspondeo.

Συναποκτυλέω, simul recipio.

Συναπολαύω, simul fruor, sum comes fruendi. συναπολαῦσε τῆ μοχθῶ, partiam vitia haurit & consentiens est: sic Gaza in Problem. Aristot.

Συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Συνάπορος, ὁ, ἡ, patrocinor, συνήορος, Æschin. Dat.

Συναπορρώννυμι, ὁ, ὁπῶ, σω, σαγῆσα, vnà marcescere facio, vnà vel simul contabefacio.

Συναπόω, simul nuto, simul innuo, Thucyd.

Συναπόστατος, ὁ, vnà rebellare, Thucydid. συναπόστατος, qui simul rebel-

rebellarunt.

Συμαστροφάπης, vnà rebellionis socius.

Συμβιτικὸν, vnà cum partu edo. συμπτικὸν, Plato in primo Philoc. τὸ συμπτικὸν ἄνδρα apud eundē sunt congenia & σύμφυτα.

Συμπάσχω, οῦμαι, coniungendi vim habens.

Συνάπτομαι, cohæreo, coeo, congredior, συνάπτομαι σοι θυγατρὸς ἢ γάμου, matrimonio tibi filiam copulo, Lucian. συνάψασθαι τὸν γάμον τὴν θυγατέρα, affinitatem ex filia fecisse, Thucyd. αἱ συναφαὶ τῶν ὀδόντων συνάπτουσι, in Epigrammat. congruit. συνάγω ἅλως λευκὴ, cum Latona congressus sum, Aphithon. λόγῳ πᾶσιν συνημμένος, ratio omnibus indita, Nazanzenus in Orat. τὸ συνημμένον, connexum.

Συναπτὸς, ὸν, ὁ, cōtinuus, vt συναπτὸς εἶναι τόνος, item, ὁ συνάπτων καὶ διορισμὸς. Arist. in Concion. χάλα συνάπτους ἰδίους λακωνικάς. Interpr. πᾶς συνάπτων καὶ διορίσας ἐν ὑπνῳ ἤκουσα.

Συνάπτω, μ. ἅψω, ᾰπτα, hoc verbum varie vsurpatur, sed eius omnis significatio ex actione & transitione pendet: vt sit συνάπτω, contingo, id est, vnà tango: & contingere facio. συνάπτω pro contingere facio, id est, συνείγω, copulo, coagmento, coniungo, applico, a commodo & apto, fertumino, conglutino συνάγω καὶ συμπήγνυμι, συνάπτω, coalescere & cōire facio. Theophrastus histor. plantarum libro nono, ἔνιοι δέ τινα δίζαν συμπλοῦσιν τοῖς κρέασι, συνάπτειν εἰς τὸ αὐτὸ, cibi etiam aliam radicem quæ si cum fructis carnis coquatur, in vnum ea ex glutinet, id est, συμφύειν. sic Nazanzen. συνάπτειν opponit τῷ χωρίζειν. Xenophon, διὰ ταῦτα ἡ φιλία διὰ τοῦτο μάλιστα συνάπτει ἕως κρεῖττόν τε κἀγαθοὺς, id est, inter se conciliat. συνάπτει τὸν θυμοειδῆ τῷ μουσικῷ, musicæ coniungit fortitudinem, Plutarchus in Lycurgo. αὐτὸν συνάπτω τοῖς θεοῖς κατάντες, cos cum Cecinna militibus coniunxit, Idem in Othone. συνάπτω γάμον, nuptias contraho, Euripid. κἄπὸν σοι συνάψω, tecum affinitatem contrahere, idem. συνάπτειν κηρὶ πυρί, idem Euripid. ceaceruare, cumulare. Theophrastus nono, συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. συνάπτω pro contingo, & commitor, id est, hæreo alicui rei vel adhæreo, coco, coalesco, cohæreo. Plato epistola octauta, ὥρας οὐδὲν πω πελέτου, ξυνάπτει δὲ καὶ παλαιᾷ πολιᾷ δοκεῖσα, μὴ συνοδεύειν, id est, continuata quadā successione termino apparenti principium nouum subnoritur. συνάπτει σοι, tibi coniungor. συνάπτει ἕως τὸ ὑστερέειν, vsque ad iitngitur, Aristoteles libro secundo Animal. συνάπτειν ὁρᾶσθαι, iuncti iurando coire. Συνάπτω, connenio, quadro, ἁρμόττω, congruo, consentaneus sum. συνάπτειν λόγοις, Sophocles, conueniat inter vos. Aristoteles etiam de Animal. αἱ ἁφαὶ εἰς ἓν ἄγουσι τὴν ὑγρότητα συνάπτουσι. Idem, πόρος συνάπτων τὰς εἰρὰς dixit, meatus in vnum desinentes & coeuntes. Συνάπτειν etiam (à mutuo contactu & coitione rerum quæ cōmittuntur & coagmentantur) pro conuenire, quadrare, congruere, consentaneum esse, συναρμόττειν. Aristoteles septimo Metaphysicorum, τῷ ἓν κατὰ τὸ ἓν μᾶλλον ἢ μᾶλλον συνάπτουσι, id est, conueniunt, eiusdem ordinis sunt. Συναπτὸς pro cōtingo: vnde pro confligo, concurro, incurro, competo. τύχη δὲ μοι συνάπτει πολλὰ, fortuna me pede contingit, id est, contingit meum pedem. Theophrastus de causis plantarum lib. quarto, capite 19. ᾗ ἕν τι ὅλῳ συνάπτῃ ἀφὲς τῶν ὁπωρῶν τούτων, si quid aliud ad hanc dubitationem attinet. Idem. συνάπτειν τῇ γῇ, terram attingit, lib. quarti, capite nono histor. plantarum. Dicitur & ab eodem συνάπτειν τὸ γῦ. συνάπτει τὸ πεδίον, planitiei contiguus est, Herodot. συνάπτουσι εἰς ἕν, in idem concurrunt, coeunt, Gaza. συνάπτω ἀφὴν τοῦ ἀκοῦσαι, ad florem peruenio ætatis, Aristotel. de generat. Animalium. ἕως περιέλθῃ συνάψῃ, vsque ad nubes propinquabit, capite 33. Ecclesiastici. συνάπτει τῷ ἀμφιβλήστρῳ, ad quæstionem pertinet. Aristotel. libro secundo Politicorum, capite primo. συνάπτει πᾶσι πάντα εἰς τὰς δωκήσεις, hæc ad potentias quodammodo rediguntur, Theophrastus libro sexto, capite primo de causis plantarum. Συνάπτω pro committo & congredior cum hoste, id est, confligo, συμβάλλω, συμμίγνυμι, manus consero. Polybius libro quarto, συνάψαντες ἐκ τοῦ πολεμίου ἢ συμπίξαντες τῷ ἐφεδρῷ, κατέβαλον μὲν ὀλίγους εἰς τὴν τετραφαλίαν. μάχῃ συνάπτει σοι, tecum manus consero. συνάψας τῇ μαχέσῃ, qui prælium conseruit, qui pugnam commisit, qui pugnæ congressus est, Plutarchus in Theseo. συνάπτειν ἐπὶ σοὶ χεῖρα ἀναξίην, congredientes cum Amazonib. equestri prælio, Aristid. συνάπτω πόλεμον τοῖς ἀδικοῦσι, in homines bellum gero, Philostrat. συνάπτω τὸν πόλεμον, tibi seu in te moueo bellum, Euripid. συνάπτω ἔριδα σὺ τῷ πόλεμον. tecum bellum contraho, id est, gero, Thucydid. συνάψειν ἀνὴρ, cum eo prælium conseruit. συνάψας ἀμφὶ σὺ χεῖρας ὠξὺ ἔσπετο πολεμίοις, prælio abstinuit hostibus prouocantibus, id est, in manus venire cum hostibus non ausus est, Plutarchus in Pericle. περιελὼν συνάψαντας αὐτῷ, quum Pericles eos ad bellum excitasset, Idem in Alcibiade. συνάπτω μείνασι ἔριδα ἐκείνοις, mihi cum illis certamen fuit, Herodot. Συνάπτω, commisceo, cuius contrarium ponit Nazanzen. in Orat. χωρίζω.

Συναπωθῶ, simul expello, vnà repello.

Συναρμᾶ ἁ φάλαγξι, συνηρμόχθη, Lucian.

Συναρίσκομαι, ferio, confligo & confligor.

Συναρτάω, τῶ συνείρω, col. ido, confringo, vrgeo, συμπάσσω, συλλύω, contundo. Apollonius secundo Argonautic. ἅτε ὧν αὖρος ζομφίοιν συνάρτοντ', contundebat & compingebat eam clams. Pro conflictor: Aristoteles de mundo, συναρτᾶν τοῖς μέγιστα παγίοις, &c. Dicitur & Συναρτάομαι. Est autem hoc verbum ἀπὸ τοῦ διπλοειδοῦς.

Συναρχθῆς, lacer atus.

Συναίσιμος, mihi quoque placet, Demost.

Συναρῆγες, simul auxiliari.

Συναρμίες, compactus, coagmentatus. Apol. 2. δοῦς συναρμία γόμφοις, συνηρμοσμένα.

Σύαρθρος, ὁ, articulatus.

Συναριθμέω, connumero Hygino, computo, Nazanzenus in Orat. συναριθμοῦσι τοῖς κτίσμασι, connumerat creaturis. Aristoteles Rhetor. libro primo, δυοῖν γὰρ τὸ πλεῖον τὸ ἕτερον ἐν τῷ ὅλῳ τὸ αὐτὸ συναριθμεῖται τὸ ἕτερον, ἐν τῷ ἕτερον τὸν μείζονα ἀριθμὸν ἔχειν, id est, cum vnum aut pauciora in pluribus connumerata sunt & comprehensa, ac numerum cum, & tanquam cumulum conficiunt: cum & ipsa in coagmentatione illa plurium bonorum fuerint. Idem Ethic. ad Nicomach. libro primo de beata vita, ἐπ' παῖσιν ἀρετοῖς τοῖς, μὴ συναριθμουμένοις, συναριθμημένοις δ', δῆλον, ὡς ἀρετοῦσιν ἐν τοῖς ἀγαθοῖς. Alexander exponit συναριθμημένοις per συγκεκριμένοις, id est, collatam aut enumeratam.

Συναρίθμησις, cnumeratio Cicer. computatio Plin. quasi connumeratio.

Συνάρχω, qui eodem numero continetur, ac proinde numerum augens, Phalar. cum Geni.

Συναρτάω, simul prandeo, Aristoph. est & Menandri ἁρμάω apud Pol. cuius in scripto ὁ συναρτώμενος.

Συνάρτησις, apud Xen. & Pol. compransor Cic.

Συναρτίζω, μ. ίσω, σ. ισα, coagmento, concinno, concilio, consocio. συναράζω. Actiu. Accusatiu. Xenoph. Σπαρτιᾶται τὸ σῶμα συνήρμοσαν σοι, tibi corpus coagmentum est & compositum. συνήρμοσεν ὄψιν ὁμοιάζων, coniunxit oculos, Euripid. συναρμόσασθαι ἕως ἀέρσοντ τῶν πόλιν, ciuitatem in optimum statum redigere, Plutarchus in Solon. συναρμόζω, congruo, conuenio & quadro, cum Datiuo. Xenophon, δεῖ αὐτοὺς χρηστοὺς εἶναι καὶ πανταχοῦ πρὸς συμμάχους εἶναι φιλίους, improbi cum probis nunquam amicitiā inire possunt.

Συναρμολογέω, νῶ, σω, congruenti proportionum ratione cōstruo & concinno, fue coagmento & committo. Paulus ad Ephesios capite secundo de Christo, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν κυρίῳ, in quo totum ædificium congruenter coagmentatum crescit in templum sanctum in Domino.

Συναρμοστὴς, οῦ, ὁ, simul præfectus, collega præfecti Nazanzenus in Orat. ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, καὶ ὑμροσύνδικος, &c. ego huius rei sum conciliator, ego pronubus feu auspex. Lucianus in Anacharsi, πολιτικὸς συναρμοστὴς, &c. reipublicæ concinnatorē, reipublicæ moderatorem.

Συναρμόττω, τῶ συναρμόζω, cohæreo, coagmentor, congruo, conuenio, quadro: copulo, vincio. Accusatiu. & Datiuo. Plato in Timæo, ἥδυ ἢ μετὰ μιστότητος συναρμόττει, id est, congruunt & copulantur.

Συναπωλῶ, μ. ξῶ, & Attice σω, corripio. Aristophan. νῦ. πεχίως τινὰ ξυναπώσω, id est, arripe. Item cito intelligo, & percipio. Sophocl. συναπόλλυ φρενὸς, id est, ἐξίας σωφρονεῖν ἢ ἀμπλακεῖν τινὰ.

Σύνδεσις, εως, ἡ, connexio, compositio, adiunctio, Hesyc.

Συναρπάω, annecto, appendo, coniungo, colligo seu copulo. Euripid. in Medea, συναρπάσαι γόμῳ, &c. συνήρπασα τὸ φλεῖ. venæ connectitur, Arist. l. 1. Anim. συναρπᾶν σοφὸς ἐν γαστέρι, alicui annexus sustineturidem. συνηρπάδαι, i. συναπτόμενος, adhæreo. συνήρπασε pro ἀκολουθῶ, Plut. τὰ τῶν χθονίων πᾶσι γεγονόσιν ἐπιλήθη συναρπάσει.

Συνάρπασις, εως, ἡ, colligatio rerum & connexio, ita vt alia ab alia dependeat: vnde pro consequentia fumitur ἡ ἐπὶ τὸ συνηκολουθῆκας: consecutionem etiam dixit Cicer. Plutarchus, τῶν ἡμερῶν συναρπάσαν.

Συναρτύω, μ. σω, σ. υσα, συναμμόνω, apparo, instruo, adapto. Apol. 2. Arg. ἀσπίδα τε συναρτύναντες ὁμόθεν, nauem fecuis instruentes texerunt. vbi etiam legitur συναρτύσαντες.

Συναρχαιρεσιάω, ire ad comitia ad danda suffragia, in petitione

adiuuare,candidato fauer e & adeſſe. Plut. in Cæſare, Δόσθαι εἰς ὑπατείαν παρὰ τῶν συναρχόντων. Et in Cic. παρῆσαν εἰς τὸ μέλλον συναρχήσοντες.

Συναρχία, συνιόδοις, collecti magiſtratus.

Συνάρχων, collegæ principatus participes.

Συνάρχω, collega tuus fum, ſum tibi collega.

Συναρχων, οντος, ὁ, collega, οὐκ ἐπὶ πᾶσι δὲ συναρχοντες, Demoſt.

Συναραρὼς, auxiliator, in Epig.

Συναστροῦμαι, &

Συναστρίζω, ιόσω, σ, ικα, contego, conſtipo, defendo. Actiu. Accuſatiu. Lucian. ἐκάλυπτον, τὰ πρὸ αὐτῶν συναστρίζοντες ἀλλήλοις τοῖς ἀσπίσι, Conferto agmine & facta teſtudine ipſum aggrediamur. συναστίζοντες πάλιν, conferto agmine rurſum adorti, Plutarchus in Romulo. Apud Cæſarem in primo belli Gallici facere phalangem, id eſt, συναστίζειν. Eſtque ibi phalanx ὁ συναστισμός.

Συναστασιάζω, σῶ, ἀσω, ασια, mutua defenſio, quum milites mutuò ſcuta & haſtas obtendunt capiti, teſtudo phalangis, συναφὰς. vide in Append. de vocab. militarib. Liuius, Ac teſtudine ad portas ſucceſſit, id eſt, continuata ſcutorum crate ſuper capita: phalange facta, Cæſari. Homerus teſtudinem ita deſcribit Il. λ. ὡς δ' ὅτε ξύνιτες σάκεσι πύκα σκέπον ἀλλήλοισι. Καὶ ἐς ἀσπίδ' ἔρεισι, κόρυς κόρυσι, αἰόνες δὲ αἰόνες.

Συναστασιάζω, commilitones, mutuò ſe defendentes.

Συναγκαλάω, idem quod συναγκάλω condoleo: & Atticè ξυναγκαλῶ Æſchyl. in Prometh. vincio. ὅτι ἐθρήνησεν, φησὶν ὁ συναγκαλᾶν μόχθοις.

Συνασφάλω, colluſtror, pariter corruſco, Naz in Orat.

Συνάλγεω, v. a miſerum eſſe, Phalar.

Συναύγεια, τὸ, q. colluſtratio.

Συναυδῶ, concino, σύμφωνος aſſentior, συνῳδὸν. Soph. Atticè ξυναυδᾶ dixit pro fateor ab αὐδάω.

Συναυλία, ας, ἡ, conſonantia, propriè citharæ & tibiæ, vel alterius organicum tibia, quaſi contibicinium. Athenæus libro 14. ἐπεὶ δ' ἡ αὐλὸς ἐφεῦρε ἡ Μύρμηξ καὶ Μιλήσιος, ἔπειτ' ἐπολέμησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν ναυμαχίᾳ ἐξελόγχῳ. Ibidem, ξυναυλία, ὡς τις ἀγὼν συμφωνίας αὐλικῶν ἢ αὐλοῦ ἢ ὑδραύλεως χορὸς ἢ τῶν ἀσιγητικῶν τινι. Tranſlatè dixit Syneſius in epiſtol. ad frarrem, γνῶ δὲ ἐρήμους ἀκοὰς ποίας συναυλίαν ἐλαφρύνουσα, id eſt, nunc noſtris queſtubus reſponſant deſerta litora: vnà velut contibicinium querelis efficimus vide in voce Νέμεις. fit ab αὐλός. Συναυλία ab αὐλὸς, id eſt, συνοίκησις, συνομιλία converſatio, conſuetudo. Nuptiæ etiam dicuntur συναυλία, id eſt, συνὴ ὁμιλία, συμπλοκὴ, σύζευξις. Ariſtoteles Politicorum libro ſexto. capite 16. αἱ δὲ πολλαὶ χρῶνται ἀναγκῇ τῷ νόμῳ ὁρίζοντες χιλίους ἢ συμπλίους πολεῖται τοὺς τῶν.

Συναυλίζομαι, μόσομαι, σ, ισμαι, conuerſor, commoror & ſub eodẽ recto verſo: ab αὐλὴ, quod ſtabulum ſignificat, & diuerſorium. Depon. Dartii. iung. Xenoph. συναυλίζεσθαι εἰς τὸ πλάσιος αὐθρας. vide συνκλίζομαι.

Συναυλος, ου, ὁ, conſonans, σύμφωνος, κοινωνὸς, συνήθης, contubernalis, ſocius. Soph. διὰ μανίαν ξυναυλος, id eſt, ξυνοίκους detentus furore.

Συναυξαίνω, & συναυξάω, augeo, ſimul augeo, Xenoph. συναύξειν, vnà adaugere. συναυξάνομαι, ſimul creſco ſeu augeor, cum aliquo creſco, ſeu accreſco. Herod. l. 1.

Συναφεια, ας, ἡ, contactus, propinquitas, contrectat Cicer. contiguitas, iunctura, affinitas, coitio, coitus, cohærentia, coniunctio. Damaſcen. ἐκ δὲ τῆς ἀφῆς καὶ συναφείας ἐξ ἀνάγκης πάλιν ὑγρὸν τὸ σῶμα γίνεται, reſurrectio planè eſt, animæ & corporis iterata connexio.

Συναφὴς, ὴς, ὁ, idem. coniunctio, connexio, contactus. σωὴ τῆς, coitus. ἡ δὲ συναφὴ ἡδονὴ, venereus coitus, coitus voluptas, σωὴ φῶς & συνφὴ apud Ariſt. σωὴ πόμα χεῖρα. pro eodem.

Συναφὴς, ὁ, ἡ, ὄν, ſtinitus, coniunctus, contiguus, contingens.

Συναφίσκω vel συναφίσσω, vnà deficio, ſimul deficio, vnde participium. συναπορλίπεσθαι apud Thucydidem συναπίσκεσθαι apud Herod. pro συναφίσκεσθαι.

Συνάχθομαι, condoleſco, triſtor, ſimul angor, vicem doleo, miſereor, ὑπεράχθομαι, συμπάθομαι, ὀλυπόμαι, Heſych. Datiu. Iſocrat. ἀπορῶν σύμπασιν συναχθόμενος, miſerentur infelicium amicorum. συνάχθομαί σοι, vicem tuam doleo, Phalar. in epiſt. συνὴχθόμεθά σοι τὸ ἀπολωλέναι, condoleſco tibi propter res amiſſas, Iſoc.

Συνάψις, εως, ἡ, contactus, ὁ συνφὴ apud Ariſtot. σωὴ ἀπόμα χεῖρα. apud Platonem in Timæo, coniunctio, copulatio. συνάψεις ὀρθὰς χρῶν, confertio manuum, Bud. in epiſt. poſt.

Συνδαΐζω, μίξω, ſimul occido. Sophocl. ἀλλ' ἅμα συνδαΐζον, id eſt, ὁμοῦ διέφθειρον.

Συνδαιτικὸς, οί, ὁ, vt apud Athen. l. 8. Ἄνδρες συνδαιτικοὶ, vt vrl conuiuę coëpulones.

Συνδάκνω, commordeo participi. συνδακών, corrodens.

Συνδακρύω, μύσω, σ, υσα, collachrymor.

Συνδαπανάω, vnà conſumo.

Συνδάπτω, conduphico. Apud Hippocratem συνδαπτόμενος, Galeno συνδιπλούμενος.

Συνδεδεμένος, vnà vinctus. συνδεδεμένος ἄλλῳ, cum alio compoſitus Naz. in Orat.

Συνδεδογμένοι νόμοι, leges decretæ & ſtatutæ, Ariſt. lib. 5. Politicapite 9.

Συνδέησις, ως, τὸ, concœnatio, conuiuium apud Demoſt. & Poll Cic. l. 9. epiſt. famil. in epiſt. quadam ad Petrum σωὴ ἕσται ex ponit conccenationes.

Συνδειπνος, ου, ὁ, comprænſor Cicer. συνάεμος, συνδιαιτητὴς. Lucianus, ξυμπότας ἢ νυκτὸς συνὴ ἕτιον ἢ συμποτῶν ὑποκύσιον. συνδείπνους ἑλκεῖν ἀμφοτέρους, vtroſque apud ſe cœnaturos conuiuio excepit, Xen.

Συνδέομαι, ſiul precor. Plato in epiſtol ὧν τῶν θεοδότων ἢ θυσείαι συνδεήσεων σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, vna te oraui ne iſta faceres: eſt etiam συνδέομαι colligor, vnà ligor, ſeu vincior : vnde συνδεδεμένος colligatus & annexus.

Συνδεσις, ως, ἡ, coniunctio Quintilia. nodus, copula, coniunctio coitus, colligatio, commiſſura, compago. Paulus ad Ephel quarto, ὁ συνδεσμὸς τῆς εἰρήνης, in vinculo pacis. Alexand. Aphr libro ſecundo Problem. ἡ μὲν συλλογὴ ἐμπέφυκεν ἐξ αὐτῶν ὡς ἐξ ἑαυτῶν ὑποκειμένων συνδέσμων, &c. in terminos deficiendi coituum, &c. Eſt & συνδεσμὸς, pars neruoſa artus connectens. vide in nomine Μόλ. Συνδεσμὸς, Nodus, ſtella præfulgens ἐν ἀρχῇ τῆς λύρας, Proclus. Arat. Οὐ γὰρ τὸ μὲν συνδέσμου πόσου μέσου κρύπτει. Cicero. Quum veteres ſoliti cœleſtem dicere nodum.

Συνδεσμώτης, qui vnà ligatus eſt.

Συνδεσποτεία, ας, ἡ, dominij ſocietas, dominium dunbus commune.

Συνδετέος, ου, ὁ, vim hal'ens vincendi, copulatiuus.

Συνδέτης, ου, ὁ ἢ ἡ, alligatus. Soph. in Aiace, συνδέτοις ἄγαν ὁμοῦ ταῦροις, &c.

Συνδέω, ήσω, νέσω, π. κθην, vel εκθ, colligo, connecto, vincio implico, committo, coagmento, copulo, perſtringo, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἅμα δεθῆναι. Actiu. Accuſ. & Datiu. Ariſt. de mundo φασὶ φεύδεσθαι τὸ ἑαυτῶν ἀφέσαντον συνδεθῆναι τοῦ ἀγαλματος, &c. faciet ſuam connexuiſſe ſimulachro. συνδεθῆναι πάλιν εἰς τὸν αὐχένα χαῖτον φιλοτιμῶ τε ἢ κοσμοῦσα, Plat. in epiſt. in priſtinam redire amicitiam & ſocietatem.

Συνδημαγωγέω, vnà concilio gratiam, vel ad conciliandum gratiam iuuo, vid. Plut. apud Bud.

Συνδημιουργέω, vnà condo ſeu fabrico.

Συνδιαβαίνω apud Plat. νόμων ἡ, per fluuium διάβατον & vadoſum ſecum traducere.

Συνδιαγινώσκω σοι, aſſentior tibi, Herodot.

Συνδιάγω, ſimul dego, συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego, Dioſcoribro primo in præfatione. συνδιάγειν ἡδέως, iucundi in conuictu. Ariſtotel. Rhetо. ſecundo, ἐν οἷς ἡδέως συνδιαγαγὼν ἡμέραν ὅλην διατρίβοιτε.

Συνδιαιρέω, ſimul dirimo, ſimul duido, diſtinguo, Nazanzenus in Orat.

Συνδιαιτάομαι, conuiuo Quintil. συνδιαιτᾶται ἐμοὶ, ſum conuictor. ſimul viuo, ſum domeſticus & familiaris, conſuefco, ſum ſocius victus, ſum ſodalis, conuerſor. Chryſoſtom, ἀγγέλους συνδιαιτᾶσθαι. cum Angelis commercium habet.

Συνδιαιτητὴς, οῦ, ὁ, apud Demoſthenem & Pollucem, conuictor Horat.

Συνδιαιτάω, ſimul viuens. Plut. in Lycurg.

Συνδιαιωνίζω, ſimul perenno, perpetuò conuerſor, Naz. Heſych. συνδιάγω εἰς αἰῶνας.

Συνδιακοσμέω, ſimul exorno, ſimul compono.

Συνδιακαλέω, concilio, reconcilio.

Συνδιακρίνω, vnà abſoluo Plat.

Συνδιαπορέω, ſimul quæſtionem habere, ſimul quæſtionem revocare.

Συνδιαπονέω, ſimul conficio, curo, Lucian. τὰ ἀγχίνου συνδιαπονοῦντι, id eſt, vnà curant imperium, ſeu vnà curant gerunt regni.

Συνδιασκοπέω, ſimul conſidero, Naz. in Orat.

Συνδιατελαμπρύνομαι, ἤσομαι, σ. ηνθην, ſimul laboro & in æruinna ſum.

Συνδιατρίβω, commoror, congredior, vnà verſor, conſuetudine verſor, Datiuo, Xenoph. apud Iſocratem cum Genitiuo & ἐν τῷ ἕδρᾳ συνδιατρίβειν, quibuſcum ſis iucundiſſimè victurus. idem cum Datiuo, ἀεὶ συνδιατρίβειν ἢ ὁμιλεῖν ἀεὶ βούλονται volunt in mutua dementia immorari, ſtultitiæ alter alteri ſe infiſtere.

Συνδιαφέρω, cum alio tolero. συνδιαφέρω ἢ πόλεμον, bellum ſimul tolero, Herodot. Syneſ. ὅσῳ τις ὀξὺ ἐσχεμυῖα τοῦ ἐμοῦ καθηκόντος ἐπὶ συνδιενεγκεῖν ἢ συμφορᾷ.

Συνδιαφθείρω, vnà corrumpo.

Συνδιδάω, ſimul do, do donum in locum: vnde συνδίδοσθαι paſſiuè pro congregari apud Baſi. in Hexaemer.

Συνδίδω

συνδιατίθεμι, simul transmitto per colum, simu lpercolo.
συνδιαμένω, ὁ, στις, σει, ῶ, quotidiana consuetudo.
συνδιαμερεύω, μ. εὔσω, ᾰ. εὔκα, diem simul duco, τὰν ἡμέραν συνήθως. συνδιαμερεύσειν τοῖς ἡλικιώταις, cum equalibus diem traho, Plutarchus in Lycurgo. Cicero libro octauo ad Attic. Lepido quidem (nam fere συνδιαμερεύουσι, quod gratissimum illi est) nunquam placuit. Aristoteles secundo Rhetoric. ὧν τὸ ἡδὺ συνδιαγαγεῖν ᾗ συνδιημερεῦσαι. In 8. Ethic. ad Nicomach. dixit, ἡδεῖς δὲ διώσειν συνδιημερεύειν τὸν λυπηρὸν, ἀδὶ τὴν μὴ ἡδεῖαν.
συνδικάζειν, vnà iudicare, Plat. de Leg.
συνδικᾶν, adesse, patrocinari, defendere, eidem causæ patrocinari & patrocinium simum eandem communem afferre Xenophon, εἰ συνδικᾶν ἔπεσθαι μόνοι, &c. patroni seu aduocati & caudidici. συνδικεῖν νόμῳ, legem suadere, legi patrocinari, id est, συναγορεύειν. ¶ Συνδικῆσαι, etiam est patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam missi fungi munere. Demosthen. περὶ Ἀπόλ. ἐπὶ δὲ τοῦτον ἀφῖχθαι ὑπὸ τῆς ὑμῶν πόλεως ἅπαντας συνδικήσοντας.
συνδικικός, ή, όν, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.
συνδικαστής, οῦ, simul iudex, qui eandem causam defendit, συνήγορος, patronus, Demosthen. περὶ Ἀπόλ. Et ὁ συνιὼν τοῖς συνηγοροῦσιν, hoc est, qui secundis actionibus causam defendit, vt in causa Cornelij Balbi Cicero. Συνδικασταὶ qui à singulis tribus mittuntur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam, Budæus in Annotat. Item ad quos publica negotia deferuntur.
συνδικέω, τεκαm adminístro, Plut. in Othon.
συνδικεύω, μ. εὔσω, ᾰ. εὔκα, colludo disco.
συνδικία, dicitur quod constat inter multos, & de quo inter eos conuenit: quod communiter placet. συνδικαζόντων τῶν, id mihi comprobatur seu probatur, Thucydid. συνδικαζόντων πάντων μου Lucianus. Plato epistola septima, ὑπὲρ ἃ ὑπὲρ τῆς ἐμοὶ καινῆς ξυνδικίας, vobis communiter placet. Idem epistola octaua, πᾶσι ξυνδικεῖν, omnes ad vnum idem sentire. συνέδοξε, placuit, visum est. Demosthen. δικάσειν ἃ εἰμαυτῷ δίκαι νομίζω ἢ ἃ ὑμῖν συνδικεῖν, ex stimo autem idem quod vobis videri. Inde in Pandect. τὰ συνδεδοξασμένα dicuntur compacta & conuenta. Et συνδόξασε ἡμέρᾳ, dies status seu constitutus, Budæus in epist. in verbo Constituere, dicitur etiam ἡμέρᾳ ἀποτιμᾶσθαι & συνδοκεῖσθαι.
συνδιαμάχομαι, simul perpendo comprobo, simul discutio & exploro, Ilse. ad Nicocl.
συνδοξάζομαι, eodem honoris gradu adæquor, quasi conglorificor συνδοξάζομαι δὲ καὶ μᾶλλον, qui pari honoris gradu vnà cum eo glorificatur, Nazanzenus in Orat. fic Interpr. Ilt item συνδεδόξασται δὲ καὶ, ab ea nominis δόξα significatione qua ponitur pro sententia seu opinione: apud Aristotelem Politicorum quinto, c. 9. συνδεδόξασται νόμιμα ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἅπαντα omnium sententiis appobatæ leges.
συνδοξαστὴς, συνδοκιμαστὴς, conuiua, sodalis, coepulo, conuictor, Nonnus.
συνδρομεία, conseruitium Plauto.
συνδρομεύω, ὁ, conseruus Ciceroni. Differt ab ὁμόδουλος. Illud enim ad dominum, hoc ad fortunæ conditionem refertur, vt sint ὁμόδουλοι, seruitio consortes, id est, què seruitate συνδρομεύω, i. conseruì & eiusdem domini, Pol.
συνδρομεῖν, concurrere. Plutarchus in Cimone, ἐκ τῆς ἀρχῆς συνδρομεῖν φαιτηχόδυ.
συνδρόμη, συμφορᾶς, adiuuo, adiuto, Eurip.
συνδρομαὶ, pluraliter pro concursu dixit Apol. 2. Arg. ἐκ τῆς φύσεως συνδρομαὶ πετρῶν, ἢ σιδήρου.
συνδρομάδες, αἱ, αὶ αἱ καὶ συνδρομίδες, insulæ quæ inter se concurrisse singuntur, apud Theocr. sic & συνδρομάδες πέτραι, apud Euripid.
συνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus, συγχώρησις, interpr. Hermogen. ὁ καλούμενος πλοῦτος ἀφ' ἑνὸς συνδρομὴ, hoc est, concursio notarum pleniturdinis humorum, Galenus libro primo ad Glauconem Empyrici συνδρομὰς vocabant symptomatum concursum, ὅτων γὰρ, inquit Galen. secundo Meth. ἐξιόντων ἀνωμάλως αὐτῶν τῶν συμπτωμάτων ἀλλήλοις. Apud Aristotel. Rhetoric. tertio, ἡ ἀσαφὴς κινησιδότης ὀλιγάκις μὲν πολλὰς ποιήσασα τὰς συνδρομὰς, ὀλιγάκις ita vocans concionéque turbidas propter concursum multitudinis.
συνδρομεῖν, ὁ, ἡ, concurrens, comes, simul vadens, l. 3. Epig. τῶν δὲ ἢ ἐν θυσίαις καὶ συνδρομεῖν.
συνδυάζομαι, coniugium ago, conduplicor, iocior, cõiungor. συνδιαζόμενοι, ἰ. συγκλίνοντες, συνδιαζόντες, Plat. in Leg.
συνδυάζω, μ. σω, copulo, συζεύγνυμι, coniungo, conduplico, compono, Aristotel. in Rhet. Item communico, copulor & coniungor. Psalm. μὴ συνδυάσῃς με μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς! Et συνδεδυασμένος, copulatus.
συνδυασμὸς, coniunctio, copulo, coitus veneréus, Aristo. l. 4. Anim. Pol. ὁ γάμος κρεῖττον ἐὰν ᾖ συνδυασμὸς, ἢ σωφροσύνη ἀπὸ φύσεως ᾗ γνωμικὸς. Aristot. Polit. l. 6. c. 15. ὅτι ᾗ τῶν σωμάτων συνδυασμὸς φαύλῶν ἐστὶ τοιούτων. Ibid. συζῆν ἕξιν vocat, ᾗ συνδυασμόν.
συνδυαστικὸς, ad copulationem & coniunctionem aptus, item copulatione, & coniunctione gaudens.
συνδύω, bini, duo simul. συνδύο γίνεσθαι, i. δύο μιᾶι συνδύο ἢ σώματος πάσεις, Aristid.
συνέζω, seu ξυνέζω, confregi. Od. ξ, ὄφρα ξυνέζεν ἄκλαυτ. σωτῆρα ξυγὰ fregisse ab ἄγω.
συνεγγίζω, μ. σω, σ. κα, admoueo, appropinquo, συνάπτω, συνεγγίζει τῷ καιρῷ, brachio committitur. Dioscorid. libro secundo, capite 101. συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, propinquus est autumno, Dioscor. li. 2. c. 98.
συνεγγὺς, prope, iuxta, in propinquo, proximè, è proximo. συνέγγυς ἐξ ἀλλήλων, Aristotel. in prædic. συνέγγυς δηλῶσαι εἰσὶ inter se proxime sunt, idem l. 2. Polit. τὰ συνέγγυς, proxima. τὰ συνέγγυς αὐτῶν, eorum propinquitas. Arist. l. 1. Polit. τὰ συνεγγὺς τῆς ὑπαρχούσης, quæ sunt propinqua his quæ insunt, idem in Rheto. loquens de his quæ propinqua sunt laudabilibus & vituperabilibus.
συνεγείρω, colleuo, simul leuo, Phocyl. simul excito propriè.
συνεδέω, colligatus est.
συνεδίζω, considere, futurum συνεδοῦμαι à συνέζομαι.
συνεδρεύω, ὁ, confessio, ᾗ σάνεδρεύσατο, vt & voce Latina exp. Hesyc. ᾗ συνέδρας ἔσπ χρεῖος, Xen.
συνεβρίθω, μ. εὔσω, ᾰ. εὔκα, consideo: à Bud. exponitur etiam assideo in consensu. Item sum eiusdem curiæ, sum collega, sum eiusdem ordinis, item consilia agito, consulto apud Polyb.
συνεδρία, ας, ἡ, confessus senatorum ac iudicum, concilium, conuentus. Συνεδρία in auspiciis dicebatur cum considebant aues, quasi consessus auium vel confidentia: cui opponitur διέδρα. Aristot. hist. ὅσων μὲν παρὰ διέδρας καὶ τὰς συνεδρίας αἱ μάντεις καμβάνουσι, διέδρα μὲν τὰ πολέμια πάντες, συνέδρα δὲ τὰ εἰρηνικὰ τοῖς ὄρνισι.
συνέδρεύω, considere, Apol. Rhod.
συνέδριον, τὸ, curia, concessus, collegium, συνόδους, σύλλογος, συνάθλεια, consilium & iudicium. Æschines pro concessu iudicum & consiliariorum, ἢ συνεδρίαν βουλεύεσθαι ἢ ἐκκλησιαστὰς ὄχλους εἰς συνέδρια τὰ φερεσκύπια, Arist. l. de mundo, i. senatores & concionatores fe conferunt ad sibi contributos consessus.
συνέδρος, ὁ, consessor, qui considet, assessor, eadem in sede manens, contubernalis, Cicer. discceptator, consiliarius, senator. Sophocl. in Aiace dixit, ἐκ τῷ συνέδρου ἢ τυραννικοῦ ἄνδρὸς ἢ &c. ex corona considentium principum: orbis consiliarij regij. σωτὴρ ἐν τῇ συμμάχων, Æschin. ἐὰν δὲ τῶν πλειόνων σωθῇ ὀρθῶς γενόμενον. Ibid. συζῆν ἕξιν vocat, ᾗ σωμάτων.
συνεθάζομαι, ad copulationem & coniunctionem aptus, item copulatione, & coniunctione gaudens.
συνεθίω, bini, duo simul. συνέθιον γίνεσθαι, i. δύο μιᾶι. συνέθη ὁ χρόνος, ἢ σώματος πάσεις, Aristid.
συνεθίζω, seu ξυνεθίζω, confregi. Od. ξ, ὄφρα ξυνέθιζεν ἄκλαυτ. σωτῆρα ξυγὰ fregisse ab ἄγω.
συνεγείρω, μ. σω, σ. κα, admoueo, appropinquo, συνάπτω, συνεγγίζει τῷ καιρῷ, brachio committitur. Dioscorid. libro secundo, capite 101. συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, propinquus est autumno, Dioscor. li. 2. c. 98.
συνεγγὺς, prope, iuxta, in propinquo, proximè, è proximo. συνέγγυς ἐξ ἀλλήλων, Aristotel. in prædic. συνέγγυς δηλῶσαι εἰσὶ inter se proxime sunt, idem l. 2. Polit. τὰ συνέγγυς, proxima. τὰ συνέγγυς αὐτῶν, eorum propinquitas. Arist. l. 1. Polit. τὰ συνεγγὺς τῆς ὑπαρχούσης, quæ sunt propinqua his quæ insunt, idem in Rhetoricis de his quæ propinqua sunt laudabilibus & vituperabilibus.
συνεγείρω, colleuo, simul leuo, Phocyl. simul excito propriè.
συνεδέω, colligatus est.
συνεδίζω, considere, futurum συνεδοῦμαι à συνέζομαι.
συνεδρεύω, ὁ, confessio, ᾗ σάνεδρεύσατο, vt & voce Latina exp. Hesyc. ᾗ συνέδρας ἔσπ χρεῖος, Xen.
συνεβρίθω, μ. εὔσω, ᾰ. εὔκα, consideo: à Bud. exponitur etiam assideo in consensu. Item sum eiusdem curiæ, sum collega, sum eiusdem ordinis, item consilia agito, consulto apud Polyb.
συνεδρία, ας, ἡ, consessus senatorum ac iudicum, concilium, conuentus. Συνεδρία in auspiciis dicebatur cum considebant aues, quasi consessus auium vel confidentia: cui opponitur διέδρα. Aristot. hist. ὅσων μὲν παρὰ διέδρας καὶ τὰς συνεδρίας αἱ μάντεις καμβάνουσι, διέδρα μὲν τὰ πολέμια πάντες, συνέδρα δὲ τὰ εἰρηνικὰ τοῖς ὄρνισι.
συνέδρεύω, considere, Apol. Rhod.
συνέδριον, τὸ, curia, concessus, collegium, συνόδους, σύλλογος, συνάθλεια, consilium & iudicium. Æschines pro concessu iudicum & consiliariorum, ἢ συνεδρίαν βουλεύεσθαι ἢ ἐκκλησιαστὰς ὄχλους εἰς συνέδρια τὰ φερεσκύπια, Arist. l. de mundo, i. senatores & concionatores fe conferunt ad sibi contributos consessus.
συνέδρος, ὁ, consessor, qui considet, assessor, eadem in sede manens, contubernalis, Cicer. discceptator, consiliarius, senator. Sophocl. in Aiace dixit, ἐκ τῷ συνέδρου ἢ τυραννικοῦ ἄνδρὸς ἢ &c. ex corona considentium principum: orbis consiliarij regij. σωτὴρ ἐν τῇ συμμάχων, Æschin. ἐὰν δὲ τῶν πλειόνων σωθῇ ὀρθῶς γενόμενον. Ibid. συζῆν ἕξιν vocat, ᾗ σωμάτων.
συνεθάζομαι, ad copulationem & coniunctionem aptus, item copulatione, & coniunctione gaudens.
συνέθιον, bini, duo simul. συνέθιον γίνεσθαι, i. δύο μιᾶι. συνέθη ὁ χρόνος, ἢ σώματος πάσεις, Aristid.
συνεθίζω, seu ξυνεθίζω, confregi. Od. ξ, ὄφρα ξυνέθιζεν ἄκλαυτ. σωτῆρα ξυγὰ fregisse ab ἄγω.
συνεγείρω, μ. σω, σ. κα, admoueo, appropinquo, συνάπτω, συνεγγίζει τῷ καιρῷ, brachio committitur. Dioscorid. libro secundo, capite 101. συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, propinquus est autumno, Dioscor. li. 2. c. 98.
συνεγγὺς, prope, iuxta, in propinquo, proximè, è proximo. συνέγγυς ἐξ ἀλλήλων, Aristotel. in prædic. συνέγγυς δηλῶσαι εἰσὶ inter se proxime sunt, idem l. 2. Polit. τὰ συνέγγυς, proxima. τὰ συνέγγυς αὐτῶν, eorum propinquitas. Arist. l. 1. Polit. τὰ συνεγγὺς τῆς ὑπαρχούσης, quæ sunt propinqua his quæ insunt, idem in Rhetoricis de his quæ propinqua sunt laudabilibus & vituperabilibus.
συνεγείρω, colleuo, simul leuo, Phocyl. simul excito propriè.
συνεδέω, colligatus est.
συνεδίζω, considere, futurum συνεδοῦμαι à συνέζομαι.
συνεδρεύω, ὁ, confessio, ᾗ σάνεδρεύσατο, vt & voce Latina exp. Hesyc. ᾗ συνέδρας ἔσπ χρεῖος, Xen.
συνεβρίθω, μ. εὔσω, ᾰ. εὔκα, consideo: à Bud. exponitur etiam assideo in consensu. Item sum eiusdem curiæ, sum collega, sum eiusdem ordinis, item consilia agito, consulto apud Polyb.
συνεδρία, ας, ἡ, consessus senatorum ac iudicum, concilium, conuentus. Συνεδρία in auspiciis dicebatur cum considebant aues, quasi consessus auium vel confidentia: cui opponitur διέδρα. Aristot. hist. ὅσων μὲν παρὰ διέδρας καὶ τὰς συνεδρίας αἱ μάντεις καμβάνουσι, διέδρα μὲν τὰ πολέμια πάντες, συνέδρα δὲ τὰ εἰρηνικὰ τοῖς ὄρνισι.
συνέδρεύω, considere, Apol. Rhod.
συνέδριον, τὸ, curia, concessus, collegium, συνόδους, σύλλογος, συνάθλεια, consilium & iudicium. Æschines pro concessu iudicum & consiliariorum, ἢ συνεδρίαν βουλεύεσθαι ἢ ἐκκλησιαστὰς ὄχλους εἰς συνέδρια τὰ φερεσκύπια, Arist. l. de mundo, i. senatores & concionatores fe conferunt ad sibi contributos consessus.
συνέδρος, ὁ, consessor, qui considet, assessor, eadem in sede manens, contubernalis, Cicer. discceptator, consiliarius, senator. Sophocl. in Aiace dixit, ἐκ τῷ συνέδρου ἢ τυραννικοῦ ἄνδρὸς ἢ &c. ex corona considentium principum: orbis consiliarij regij. σωτὴρ ἐν τῇ συμμάχων, Æschin. ἐὰν δὲ τῶν πλειόνων σωθῇ ὀρθῶς γενόμενον. Ibid. συζῆν ἕξιν vocat, ᾗ σωμάτων.

Συνεκπληρόω, concepisse: vnde συνεκπλοῦα, quæ concepit. συνεκφορὰ τῶ παιδί, prægnans & partui vicina, capite quarto, lib. I. Regum.

Συνεκφέρω, collegisse: ἐ συλλέγω. vnde συνεκλογὰς, qui collegit, qui in vnum congessit, Demosthenes. συνεκλογὰς ἐπὶ τὰς ἰκριώλους, à faris locuples & splendidus, Plut. in Romul.

Συνειμαρμένη, fato connexa, fato consequentia, atque comitantia, confatalia vertit Cic. de Fato. Plutar. Νῦν τὸ εἱμαρμένον πρόσσει πινὰ ἢ παῦτα πάντα εἰκότως συνειμαρμένα.

Συνείωμι, μ. συνεῖσμαι, vtor familiariter, simul sum, viuo cum aliquo, verſor, ὁμιλῶ, συσσυνιλῶ, συσσυναναστρέφομαι, conſuetudinem habeo, concumbo & rem habeo, conſuefco. συνεκγομεῖν ὁμοιοπαθῆ. σωνὲς, versaris, συσσυνάρχεις, Interpr. Ariſtophan. Σωνὲς θεοῖς, cum diis agis, Euripid. Λόγοις σωνὲναι, Ariſtophan. Συνεῖναι τοῖς οἰκέταις, circa nomina verſari, Nazanzen. Sophocl. καί μοι δύσφορ πυνος αἰὲξ ξυνῆσαν ἢ φρένες, mihi inſtat & imminet tanquam inſurgens athleta. Συνεῖναι τῷ κάματι, in labore verſari, Ariſtophan. in Pluto. Item cum Accuſatiu. & Datiu. Ibidem, μᾶ σὺ τὰ πάντα συνεῖναι, plurimum temporis tecum conſumunt & verſantur. Lucianus de Luctu, τῇ αὐτῇ βίῳ συωνεσταμένοις, honeſtè victuros. Συωὰν ἡμέρας ὁμίλας, idem Lucianus, propter quod eſt curis & anxietatibus plenus & diſtractus. μυρίοις κακοῖς συνόντες, dicuntur eidem qui inter innumera mala poſiti vel conſtituti ſunt, ſignificat item cum aliquo facio, à partibus alicuius ſto. Thucydid. libro quarto (ἔφη) ἀδικοῦσι οἱ ὧνπερ ἡμῶν τε τὸ ἴσον τῷ σφετέρῳ ἀξιοῦσθαι. συνιέναι etiam inter dum eſt idem fere quod συζῆναι, præterea ſeu inſuper eſſe. Sophocl. in Aiace, καὶ μοι δυσφορώτατος Αἴας ξυνῆσται θεοῖσθε, id eſt, præterea mihi Aiax eſt tanquam imminens athleta.

Συνέρχομαι, pro σωνίέναι, conuenio, coeo, pergo in congreſſum, ſimul eo. In infin. συνίεναι vnà ἰge. Et in tertia perſona plur. Indicat. συνίασι, ſimul eunt.

Συνείναι, intelligere, pro συνιέναι, à συνίημι.

Συνείνησις, conſcientia, συνειδήσις, διάθεσις.

Συνεπαιτῶ, ſuadere, patrocinari, ſubſcribere, comprobare, adeſſe, ſimul loqui & teſtari, conſenſum præbuiſſe, συμφέρεσθαι, aſſenſum eſſe, defendere, συνηγορεῖν, συναγορεύειν, Æſchines. De mosthen. contra Olympiod. αἰτῶ ἢ μὴ φίλων μοι πινὰ συνεπαιτῶν, poſtulo, vt aliquis etiam amicorum meam cauſam agat. Vnde συνεπήτημι, pro aliquo perorarem & conſentirem. συνεπῆται πᾶς πόλεμ, patrocinium ciuitatum ſuſcepit, Plutarchus in Themiſtocl. συνεπῆται τῇ εἰρήνῃ, Demoſth. Idem cum Accuſatiu.

Συνεπίλογος, μ. εἰ ἔχω, π. πέρχα, concludo, cohibeo, coerceo, in cuſtodia teneo. Act. Accuſ.

Συνεπόμαι, μεμαὶ, congrego, coniungo, conſero, connecto, σωνάπτω: vnde συνεπὶ τὸ λόγοις, continuo ſermonem, oratione continua ſeu perpetua vtor. De iis dicitur qui facunde & expedite loquuntur. Quintilianus connectere & continuare verba dixit, Cicero declamare. Lucianus, σὺ δὲ ὦ θεοὶ τὸ κλοπὸς συλεῖσθε, de furto verba facias oratione perpetua. Ariſtoteles ſeptimo Ethicor. ἢ οἱ φρόνιμοι μεθύοντες συνιέασιν μὲν εὖ λόγους, ἴσασι δ᾽ ὅσα. Idem in 1. de Generat. Χωὶ τῷ ἀκινήτῳ σωνιέασθαι, ab iis quæ iam diximus ſermone continuato. Lucianus, ἐκλείπει πάσα συνείρουσ᾽ ἀμυσίν. Et συνείρειν ἀκανθώδεις ἀφεσίδας inquit Xenoph. Συνείρουσι, connector, cohæreo, coniungor. ὥσπερ γὰρ ὁ μὲν μηδὲν ἐξ ἀνάγκης τὸ ἓν, διὰ τὸ ἐξ ἑνὸς πάντα εἶναι ἢ τὴν οὐσίαν τὸ γένεσθαι ἀεὶ τὰ μὲν γίγνεσθαι, ὃς ἐνίοτε μὲν ἀναγκαῖον τὸ ἓν συνείρουσι. Συνείρει κατὰ τὸ συνείρουσι. Ariſtotel. 1. de Generat. μᾶλλον ἐ δύναται ὑπολαβεῖν πειᾶσθαι ἀνάγκ᾽, ὥσπερ οὐ δύναται συνείρειν, quæ diu conſentaneę eſſe poſſunt & cohærere, id eſt, συνάπτειν. Idem 2. Meteorol. τὰ ἢ ἐνδικὰ ἕλλειν, ἢ μὴ ἀφικνέσθαι σκολιὰ, διὰ τὸ ἀνάγκαιον ὑ φαίνεται συνείρειν, ὡς συνηγὲς ἢ πᾶσαι ἡ εἰκαιωθέλου, Partes autem Indiæ exteriores, & quæ ſunt ad columnas Herculis, ita coniungi non poſſunt, vt continuus ſit terræ habitabilis ambitus.

Συνειδὼς, ότος, ὁ, animadvertens, cognoſcens, intelligens.

Συνειστῶ, confero, comporto, ſimul induco, includo. σωίτια τὰ ἀγαθὰ συνειστάγῳ αὐτῷ, ſecum omnia bona introduxit, Chryſoſt. vide Συνείσακτος.

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, aliunde importatus, externus: ſic in tertio canone concilij Nicæni. ¶ Συνείσακτος etiam dicitur comes vel ſocius ſociáve cælibatus, ſiue virgo contubernalem habeat virum, ſiue monachus fœminam: quod olim à monachis (Satanæ inſtinctu) in ter Chriſtianos introductum fuit, ſubſtantum ramen poſtea, propter ſtupra, ſed non planè nam tantæ peſtis vſque ad tempora noſtra ſemina propagata ſunt. Gregorius, ἐσὺ ἢ συνεισάκτους, ὡς ὃ ἀφόβους ἅπαντας, ὡς οὐδὲ εἷς γάμου ἀσώτου, εἷς ἀγάμους θηρεύῃ, εἶτα μόνον τὸ φυλάξωμεν. ἢ ξὺ ἔγαγε, καὶ μὴ λύπει κακῶς, τὸ σφᾶμὰ ἐσαμὶ σῶμα. Idem. ἔστω παῤ ἀλλοτρίῳ, συνείσακτον ἢ μάλιστα. Vnde Συνεισάγω verbū ſimilem rei ſignificationi accommodatur. Idem, πλεῖστα παραθεὶς ἵδρῶ ἢ ὕμμασι ἢ κηφῆσιν, μὰ δὲ συνεισάγης αὖσται καὶ δευτέρα.

Συνεισβάλλω, τὸ συμπίπτω, ſimul irruo, hoſtiliter inuado, Domoſt. τὰ συνεισβάλλοντα τοῖς νοσήμασι, quæ cum morbis irruunt. Galenus ad Glauconem libro primo. Et τὰ συνεισβάλλοντα, id eſt ſymptomata.

Συνεισέρχομαι σκάφῃ, nauem ſimul ſunt ingreſſi, Euripid. à συνεισβάτης.

Συνεισφέρομαι, ſimul ingredior.

Συνεισφέρω μι, contulit. συνεισενέγκα τὰ παρακόμισον τὰ μοῦ, ad honorem præſtandum quartam bonorum partem contulit, i eſt, dedit, Plut. in Publ. συνεισφέρειν χρὴ, contribuerunt, idem i Camil. συνεισφέρωμεν, ſimul conferre.

Συνεισφορὰ, νηᾶ ſciam, Ariſtoph. συνεισφορὰ ἑκάστῳ ἑαυτῷ τὸ νίκας αὐτοπάτως ἂν ſciet vnuſquiſque ſe eſſe maximè victoriæ authorē Xen. l. 2. Omiſſ.

Συνεισπίπτω τοῖς φεύγουσι, perſequens fugientes, Plutarchus i Camillo.

Συνεισποιῶ, ὦ, vnà aſciſco, vnà adopto, Plut.

Συνεισπορίζομαι, vnà ingredior.

Συνεισφέρω, confero, ſimul induco. Dat. & Accuſ. iung. vt συνεισφέρειν αὐτῷ ἢ νόμους.

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta: ſic Cicero de Orat. libro ſecundo, Ego verò (inquit ille) quoniam collectam à contiuncula Craſſi, exigis, non committam vt ſi defugerim, tibi cauſam recuſandi aliquam dem.

Συνεκβάλλω, vnà eicio: in li. εἰς ἐ θαυμάσιόν ἀκουσμὰ τὸν, de paludibus, συνεκβάλλειν εἰκότως τὸ ἰδίως νεοτεῦν.

Συνέκδημος, νὸ, ὁ, comes itineris, peregrinus, ſocius peregrinationis, συνεκδημητής, He ſych. vtitur Lucas capite 19. Act.

Συνέκδημον συνάπτομαι, dixit Ægineta in præfat. de Manuali atque codicillo quaſi viæ comite.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) ſimul do nuptum, adiuuo collocandam puellam. συνεξέδωκεν αὐτὴν ἑτέρῳ, eam alteri matrimonium dedit, Plutarchus. συνεκδίδεται πενομένοις θυγατέρας, id eſt, copiis ſuis pauperes in locandis filiabus iuuat Idem in Romulo. Lyſias, ὁ ἰδίᾳ πολλοῖς πολλῶν χορηγῶν συνεξέδωκε θυγατέρας. Eſt verò συνεκδιδῶναι Polluci, τὸ συνιγυᾶσθαι τοῖς ἐκδόσιν.

Συνεκδρομὴ, ἧς, ἡ, comprehenſio, σύλληψις, conceptio: figura Grammatica, quum pars pro toto nominatur, aut contra: quæ figura nomen immutat & inflectit, vt homo Romanus pro plebis Romanis, auratum pro auro: ſit enim, quum aut plus aut minus quàm dictum eſt, concipitur animo. De hac figura vide Quintilian. libro octauo, capite ſexto, & libro 9. c. 3. Synecdochica eſt conſtructio ἀλληθῶν φαίνεται, Gaza l. 4. Gramm.

Συνεκλαμβάνω, συλλαμπάνω, quaſi comprehenſim, ſucceſſiuè. συνέλαβε τὴν ὑβριν ὁ Ἀπολλώνιος ἐ βίᾳ ἀλλὰ τῷ χάριτι καὶ τῷ γνησίῳ τέρπ. Apol. Rhod.

Συνεκβύω, vnà exuere, ſimul deponere, Plut.

Συνεκκαθαίρω, contemperauit.

Συνεκκεκρυμμένα, concale facio, intus excito. Plutarchus, καὶ τὸ μὲν μοι δὸν τῶ Μετέλλα σβυνέμενον ὑπὸ γήρως, συνεξεθερμαίνε αὖσται συνεβίπτε. Dicitur etiam συνεκκαίω.

Συνεκλείπω, vnà effœmino.

Συνεκλεκτίζω, ſimul educaſſe.

Συνεκπλήττω, ſimul ſex deciem, ſimul ſeni deni: ſic dicti ſunt Athenienſium qui ſeni deni conficiebant triremē in vſum bis, Demoſth. ἐ τῶ σὲ τὰ στρατιᾶ.

Συνεκκρούω, τὸ συνεκθερμαίνω, vnà excito & accendo. Plutar. Ἠ γὰρ ἐ φύσις σώβρυξε τὸ τὰ πλησιὰς ἕλαι σφοδρότητα, καὶ συνεκκρούει τὸ θυμὸν καὶ σπάσαι ἀναβρύσεις ἐμέλιτος.

Συνεκκωφόω, eidem cæcilæ aſſentior, eiuſdem ſum eccliſiæ, ſimul concioni interſum, ius habeo commune cõcionis.

Συνεκκωφῶ, vnà incido cum accuſatiuo & datiuo. συνεκκώφωσι τὸ τοῖς ζηλώτυπος, vnà frumentum cum zizaniis incidere.

Συνεκλεαίνω, ſimul tero & comminuo.

Συνεκλεπτύω, contritus, ſimul tritus.

Συνεκλεκτὸς, ἡ, ὁν, eccleſia eiuſdem conſors electionis, ſimul lecta, in fine prioris epiſt. Petri.

Συνεκλέλυται, ſimul ſolutus eſt, in Epig.

Συνεκπέμπω, μ. συνέπεμψα, τ. πεμφα, ſimul emitto. Plutar. Νῦν δ᾽ ἡμῶν ὦ ὀλίγῳ καὶ ἀσώτως, ὥσπερ ἢ συνεξέπεμψε, deductorib. dimittis emittebat.

Συνεκπίπτω, ad conſummationem concoquo, συνεκπέπτω. Theophr. 4. de cauſ. Ὅ τι ἢ τὰ σῶμα τὰ τὸ ὕδωρ κουφότερα, ἢ τὸ χυμὸν συνεκπέπτ.

Συνεκπεσοῦμαι, decidam ſimul.

Συνεκπίνω, ſimul cibo: vnde apud Ariſtophanem in Plut. ἐσσεν ἢ τὸ εἶπον ἥδιον πιεῖν συνεκπιεῖν δ᾽ ὅσ᾽ ἂν ἡ τῶν ἡνίκα, ſæcem quoque bibere oportet. Attice pro συνεκπιεῖν δ᾽ ὅσ᾽, vt apud Thucydidem, πολιμεῖσα τοὺς ἀδίκους ἢ Et apud ipſum Ariſt. in Acharn

μαι βωθησαι ὧδε ὡς ἐμοὶ εἰπεῖν.

Συνεκπίπτω, conuenio, congruo: euenio. Aristoteles de mundo, πάντα ἐκ τῆ ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πάντα συνεκπίπτειν hæc naturæ vi ab humida exspiratione euenire comparatum est. Plutarch. in Pericle, ἀβέλτερός ἐ συνεχώρει τοῖς ὁρμαῖς τῆ πολιτῆ, ἡδὲ συπίξπασιν ὑπὸ ὄγκως καὶ ὕβρεως πορεύεσθαι, nec concedebat, nec indulgebat cupiditatibus ciuium, quum fortuna & virtus adeò elati animos essent. συνεξέπιπτε τῆ φράτερ, proximus primo extitit.

Συνεκπλέω, simul enauigo.

Συνεκπληρόω, replere, complere.

Συνεκπνεύσαι, vnà expirare & mori. τὸ ἅμα ἐκπνεῦσαι, Eurip. in Iphigenia Taurica.

Συνεκτοπολεμέω, vnà hostem reddo: vnà ad bellum contra aliquẽ suscipiendum incito.

Συνεκπορίζω, simul subministrare.

Συνέκρουσε, commisit, excitauit inter aliquos discordiam: à συγκρέω.

Συνεκτεθραμμένα, quæ simul educata & alta.

Συνεκτείνω, conficere, ad consummationem conferre. Theophr. in l. de caus. ἐ συνεκτείνεται τὸ ἡλίε ἡ σέληνε.

Συνεκτικός, capax, comprehendendi & continendi vim habens, συλλητικός, qui continet & in statu suo aliquid conseruat.

Συνεκτικῶν εἰς αὐτό, feipsum colligens & contrahens, Aristotel. in Problemat. συνεκτικώτερα σπέρματα ἡ συκῆς τέχνη, constantiora, spissioráque semina. Theophrastus libro quarto de causis plantar. αἰτία συνεκτικὴ, causa continens, quæ est, vt definiente Galen. quæ præsens præsentem facit motibum, discedens separatáque tollit, qualis in vesica calculus est. Celsus eas causis morbos continentes vocat. συνεκτικὰ δ᾽ αὖ πρώτη primaria est causa, & reliquarum essentiam continet, vnde illi nomen. Estque generationis rei alicuius causa, complexa sub se tria causarum genera, vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius opere efficitur: & instrumenta, per quæ. Hanc Stoici inuexere. Galen. eam non admittit, nisi interdum vt odiosam de nominibus altercationem euitet. vide Galen. lib. aduers. Iulianum. Cic. συνεκτικὸν ὄνομ vocat causam in se cohibentem efficientiam naturalem.

Συνεκτίκτω, vnà cum parturi edo. Plato in primo Politicorum, τὰ μὲν συνεκτίκτει ἡ ζῴων ποσότης τροφῆ. Dicitur etiam συναπτίκτω. Συνεκτίκτω, ad partum cum duco, vt Theophrast. συνεκτρέφω.

Συνεκτικός, summatim, συλλητικός.

Συνεκτίνω, &

Συνεκτύω, vnà soluo, simul exoluo. συνεκτύουτες τὰ χρέα, ἐς alienũ dissoluentes, Plut. in Rom.

Συνεκτρέφω, simul alo, ad nutricationem confero. συνεκτρεφεῖς ὑμῖ, Euripid. Theophrastus quarto de causis, ἡ τὸ συνεκτρέφεδαι ἡ κλειδὸς τῆς ἀειχροῦς ἀλυρᾶν. de aucna loquitur.

Συνεκτρίβω, conterο.

Συνεκφορέω, vnà educere. Plutarch. lib. περὶ ἀδρησίας, τὸ ξῆ ὡς ἑαυτῷ δεῖ συμβίωσιν δεῖν ἐκπονεῖσθαι συνεκφέρειν τῆ τοιούτοις τὸ λόγον: vnà educere cum morbo.

Συνεκχυμόω, succis miscere. apud Hippocrat. συμμιγνύει καὶ συνεκχυδιᾶ τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς, Galen. alij exponunt συνεκχυμοῦ etiam apud Hipp. pro naturam effundentem & vacuationes molientem adiuuare, & incitare.

Συνελαύνω, compulsos esse, συμβιβάζω: vnde συνελαστὴς, compulsus.

Συνελαύνω, compello in angustum, in vnum cogo, Chrysostom. σὺν τῷ πόνῳ, & Budæus in epistolis posteriorib. συνελαύνεσθαι, in arctum compello, Lucian. συνελαύνεσθαι ὄνος ἐχόμενα πέλας, in extremam necessitatem redigo, idem. Plutarchus in Phocione, ἅ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλῆθος εἰς βοηχὴν ἀναζωγὰ τῆς ὁδοῦ στηρίγμῶς ἐκπεπλῆχθαι παῖς δολεσθαις. Et in Cæsare, ἐν ὁδῷ πᾶσι συνελαύνεσθαι ὑπὸ χιόνος ἐν ὀλίγῳ καὶ πάντων ἀπρακτον ποιεῖσθαι. Idem, οἱ πάντων συνελαύνοντο Πομπηΐῳ εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Aratus, συνελαμβάνοντο ἡ φέρονται, id est, συμπερισφέρονται. Accentus est in antepenult. vt τὰ παῦρα quia ablata litera σ neutraliter etiam accipitur συνελαύνω pro infesto animo congredior, concurro, infesto Mart. Homer. βέλτερον αὖ ἐ ἔμοὶ ξυνελαυνέμεν ὑπὲρ πάντων, ἡ συνελαύνειν ἐκεῖνον. Item Actiue committo ἐρίζειν ἡ διαθέσιν χρεῖ μὴ χρέσασθαι ἀνὰ ξύλα σαφῆ ὄνα.

Συνελεύθερόω, vnà in libertatem affero, simul pro libertate vindicias decerno.

Συνελεύσιμος, ἡ, contentus, συμβουλὴ, conuentio, congregatio, cõcursus. Hesyc.

Συνελεύω, conueni, vnà adij: à συνέρχομαι, συνελεύσεται, conuenerant. συνελελυθότες, qui conuenerunt.

Συνελίσσω, conglomero.

Συνελπτύσσω, implicatus orbibus.

Συνελκύω, contraho, συρίττω. Aristoph. σὺ δ᾽ ἐλιθ᾽ ἡ συνελκύ᾽ εἰς ἑαυτὸ ἕλκε συνελκύσας, &c.

Συνελύθη, reconciliatus est, 2. Machab. iii.

Συνελών, qui cepit. ἀπὸ τῆ συλλέγω ἡ συνελήφασι, συνελὼν ἐ πολλ, summatim significo, Thucydid. ἐν ᾧ συνελὼν λέγω, atque vt semel omnia dicam: vt semel omnia complectar, idem. ὡς ἐ ἐπὶπᾶν συνελὼν, Aristides, vt succinctè dicam. συνελὼν φάναι, breui complectatur, bre ui complectens dicat, Thucydides. Et συνελὼν ἓ ῥᾴδιον εἰπεῖν, Gregorius. συνελὼν τὰ φάναι, vt breuiter dicam, vt vno verbo absoluam. Dicitur etiam συνελόντι ἓ εἰπεῖν, & τὶ ἓ λόγῳ εἰπεῖν, & ἐν λόγῳ sine verbo. συνελόντι φράσαι, Demosth. Dicitur & per Accus. ἡ συνελόντα φάναι: & adhuc συντομώτερον sine verbo, συνελόντι δὶ, Synes. συνελόντι ἓ ξύπνον.

Συνελίσσω, ττω, coniungitum tetrachordum.

Συνεμπάσσω, μ. ἄσσω, conspergo.

Συνεμπίμπρημι, vnà incendo: simul intus comburo. Plut. lib. περὶ ἀδρησίας, ἅπαρ οἱ συνεμπιμφθῆτες ἄνεμοι ἡ ὀλίγοι.

Συνεμπίπτω, simul incidere, incurrere, Budæus in epistolis posteriorib.

Συνέμπορος, ὁ, comes, simul iens, generis Fœm. Plut. in Theseo. συνοδοιπόρος, Suid.

Συνεμφαίνω, comparere. Theop. hist. l. 1. c. 15. ἐν τοῖς πλείοσι συνεμφαίνεται καὶ τὰ ὁμοιότατα. Gaza, ignotescit.

Συνεμφέρω, simul refero & ostendo. Theophrastus, τὰ ἓ πολλὰ συνεμφέρει τινὰ χρωμάτων ὁμοιότητα, id est, odorem quendam vnà cum sapore referunt, hoc est, simul referunt, quasi comitem habent saporis odorem, quum gustantur. Idem c. de Caulis, ἡ συνεμφαίνοσι ποῖός ἡ γεῦσιν, gustu acerbitatem vnà referens.

Συνεμφαντικῶν dicuntur quæ indicationi conferunt, quod verbum est Medicorum peculiare, vt αἱ πτισανικῶν ὑγρὰ, quæ cõtrariam indicationem habent. Cal. 9. Terapeut. τὰ μὲν συνεμφαντικὰ τῆ φιλοτιμήσεως, τὰ ἓ αὐτοδύκτα.

Συνενδίδωμι, vnà cedo.

Συνενδύω, simul induo.

Συνενηγμένοι, positi sunt, coacerυati sunt: à νέω, accumulo. συνενῆγμένα φάκελλα, aggerintur fasces, Herodot.

Συνενήκατο, qui comportauit.

Συνενεγκεῖν, conducere, prodesse. συνενέγκει, conferat, vtile sit, Demosthen.

Συνενέκραμαι, συμφέρομαι. Hesiodus, πάντες δὲ οἱ αὐτοέλικοι ζῷα τὸ δ᾽ συνενέκρατται, id est, collis ei occurrit, in quem simul defertur.

Συνενεχθεῖς, collatus, comportatus: à συμφέρω. συνενεχθεῖς πολέμῳ, τέσπore bello contingens. συνενεχθεῖ πάσῃ ἀκμαζούσῃ πολέμῳ, quum bellum flagraret, calamitas veniens, Plut. in Camillo.

Συνενίκησε, profui.

Συνενόω, ῶ, idem quod ἑνόω, Nazanzen. συνένασα τῆ πατρὶ cum patre vnitus est. vnione quadam cum patre iunctus est.

Συνέντασις, ἡ, contentio quæ simul fit.

Συνέντης, adiutor, συνεργός Hesych.

Συνεξάγω, vna exigo, simul eiicio, vnà educo. συνεξάγω τετραῦλον, copias contraho.

Συνεξαθρεῖδαι, sub dio vnà politus, Dioscorid. libro tertio, capite 163.

Συνεξαίρω, ῥῶ, vnà diripio seu populor, adiuuo in diripiendo. Demosthen. συνεξαιρεῖδαι vnà tollere & amoliri Ioseph.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro. Hocr. πῶς συνεξαμαρτάνει πλησιάζων, cõfuescere cum simul peccantibus.

Συνεξανίσταμαι, vnà consurgit & insolescit. Plutarchus in Politic. οἱ κισσοὶ τῶν ἀμπέλων ἡδὺ δένδρων ἀπτόμενοι, συνεξανίστανται, hederæ præualidæ arboris stipitem circumplexæ, vnà consurgit & insolescunt.

Συνεξαύω, q. coaperio.

Συνεξαφανίζω, vnà perficere.

Συνεξαφανίζω, simul decipio, Demosth.

Συνεξάω, qui simul extulit.

Συνεξεικάζω, simul exicco.

Συνεξελαύνω, simul abigo, in Epigramm.

Συνεξελίττω, commigrasse, vnà emigrasse.

Συνεξέπιπτε, simul defecit, Plut. in Numa.

Συνεξέρχομαι, conuenio, vnà exeo cum, Demosth.

Συνεξετάζομαι, vnà excogito, simul adiuuenio. Dion apud Platonem in epistol. εὖ γὰρ μανθάνεις κόρις αὐτὸν ἐκπλῆξαι ξυνεξελέγχοντα.

Συνεξέω, simul exibat, Xen. συνεξέισαν, simul exierunt.

Συνεξημερόω, simul manuefio.

Συνεξίσωμι, ἀσῶ, σασα, cæ xio. Actiu.

Συνεξομοιόω, assimilo, ad imitationem effingo, consimile reddo. συνεξομοιοῦται, similitudinem repræsentat. Plut. in Polit. præceptis, οἱ μὲν αὐλοὶ κάκεκε αὐλικοὶ, ἅπερ ὀργάνων ἔσχατα, μιμεῖσθαι τὰ φωνῆ ἡ συνεξομοιοῦται ἑαυτὸν, ὑπὸ ὀνου.

Συνεξορμάω, μ. ίσω, σ. κᾶ, concito. συνεξώρμησε ἅ ὁ ἴππος πρὸς τοῦτο, ad id populum incitat eac impellere nitebatur, Plutarchus in Fabio. κινεῖν ἀ συνεξορμᾶν τὸν σάτυρ, sedition em concitare, incendere, factionique adiutorem se præbere, idem in Publicola. Συνεξορμᾶν, νηὰ erumpere. Xenoph. in OEconom. ὅλην ἅ πολλὰκαὶ ὑπὸ τῆς ὑδάτων ὁ σῖτος συνεξορμᾷ τοῦ σίτου, ἁ σφαῖρα συγκυμοῦ ἄνω. Idem, τὴν δ, ἐφ ᾗ μὴ ὅλη κάκ ἡ συνεξορμῶσα τοῦ σίτου, ἁ διαφέρουσα τὸν σῖτον ἅ τροφῶν.

Συνεξυᾶω, simul emitto meiendo, vnà tedo vrinam, Alexander Aphrodis.

Συνοργιάζω, μ. άσω σ. κᾶς, festum concelebro.

Συνοδοπεύτης, socius celebritatis, Plat. de Leg.

Συνοχμάζω, iunctura. conglutinatio, σωοχή, commissura, pro σύνοχμος superflua est enim ι litera, Eust. Il ξ.

Συνοτρόμω, vnà mectum duco, concludo.

Συοπατάω, colligo, consfringo, adduco, præparo cum consilio.

Συοπτάω ὁ, simul incanto.

Συοπλαφιάω, μ. ίσω, collaudo, cõprobo, astipulor, συγκατανεύω, συνεπιφημίζω. σωοπλαφιόω, dissuadeo. vtitur Herodot. Plut. τοῦ μεταχέοντος τὴν φύσιν ἁ τοῦ σωοπλαφιάσαντας ἀσκήσεσιν εἰς λῆθον κύπρου, astipulantes & comprobantes.

Συοπλαφιᾶν, adiectiuum adstipulator, approbans. σωοπλαφιᾶς εἶναι τῶν, hoc comprobo, Herodot.

Συοπλάω, attollo, vnà excito, Xen. in OEconom. σωοπλάῳ τοὺς νοιιθοῦντας, ad ea quæ sola mente videri queunt, penetres, Nazanz. τοῦ σωμᾶ συνεπλάγη, cum cruce attollitur, idem

Συοπωφελῶ ὁμῶ, vnà sensum & fructum percipio. Greg. ἵνα ἁ μὴ δωμάμεις ὁράνιοι ἁ ἡδὺ τοῦτων συοπωφελῶνται.

Συοπωτηρίω, vnà accuso Accusatiu. & Genitiu. οἱ σωοπωτῆται τῶ λακωνισμοῦ, quos in intidiam Laconicæ amicitiæ simul adduxerat, Plut. in Pericle.

Συοπτοφελῶ ὁ, idem quod σωοφελῶ ὁ, de quo suprà.

Συοπτοφελῶ μ. ίσω, idem, innitor.

Συοτενία, ας, ἡ, consequentia, contextus verborum.

Συοτελῶ, σωοτελῶ μ. ῶ, vnà dirigo. Act. Accus. τὸ σωοτελῶν τοῖς, institucu Numinis.

Συοτελῶ, σωοτελῶ ὁ, comprobo, collaudo, συγκατανεύω, ὁμολογῶ. Diod. Σωοτελῶν πλειόνων ἁ ἡ ὄχλου, ἁ λιγίστων, &c.

Συοπτύω, consono, adsono, consona voce accino, concino, succino. Aristoteles de mundo, κοινῇ κατᾴδουσι, σωοπτύουσι πάσ ὁ χορῆς, auspicanti præsuli totus chorus accinit. Xenophon, ὁ ὧν ὑπάρχει ὧν ὑποκρίσεις σωοπτύειν ἁ νομιζόμενοι, οἱ ἅ θεοτόκοι σώοντες σύνεπι χόντων μεγάλη τὴ φωνῆ.

Συοπτυᾶζόμαι, vnà aggredior. Genit. & Dat. Lucian. σωοπτυᾶζόμαι τῶ ἔργου, vnà mecum opus auspicari.

Συοπτύλλω, pro σωκάπτω, competo, incurro eodem. Polybius in secunda histor. ὅτου ἅ σωοπτύλλοντες ὑφ ἡμῶν γνωσθήσεσθαι καιρὸν ὑβρ τοῦτων ἀπαγορεύσειν ἔξειν ὑμᾶς διαφθεῖναι, quæ incurrunt in ea tempora de quibus ego scribo.

Συοπτύλλω πάνδυ, vnà lædi, Arist. in Polit.

Συοπτυφλόω, vnà insidior.

Συοπτυχορίω, vide σύμφορίω.

Συοπτυχόω, simul ibi scribo, consortem laudis facio, partem laudis impertio, simul causam esse dico, Datiuo, & Accusatiu. Plutarch. in Politicis præceptis, ὅταν οἱ μεγάλοι ἁ ἀνίμενοι ἁ Ὑλχίω τῆς κατηθύσεσι συοπτυχόωσι.

Συοπτύχω, collachrymor.

Συοπτυώλω, ᾶ, vnà cupio.

Συοπτῶ ὑμῶ τὸ, simul Plat. & Poll. σωοκρούς.

Συοπτωκοφάντω, simul incumbere.

Συοπτωλάω, μ. άσω σ. κᾶς, confringo.

Συοπτώσιμος, cohonesto & visendum reddo. Xenoph. αὐτὸ δὲ τὸ πτωῶσθαι, μᾶλλον σωοπτώσιμοι, ὡς τὰ ἱῶ ὄψεσθαι ἀφανίζει, τὰ ἅ ἡδέα λαμπρότερα ἀπέφηνεν, honor homini delatus cohonestat & visendum reddit.

Συοπτωχεῦ, vnà & simul succurro, opem affero. Xenophon in Tyrann. de amicitia loquens, σωμῆνται ἁ ὅτι πῶς αὐτῶ ἀγαθὸς· σωοπτωχεῦσι ἅ εἰ τι σμιλλοίμην ὁρᾶν.

Συοπτωκφίζω, vnà cum aliquo subl. uo, ad subleuandum animo.

Συοπτωκοπτεῖν, vnà concutio & vibro.

Συοπτωκρτύω, simul applaudo.

Συοπτωρύττω, simul occulto.

Συοπτωρύω, simul confirmo, cõprobo. Et dicitur quum maior authoritas vel potestas probat quod minor censuit. Polybius, αἱ μὲ σωοπτωκύσῃ τὸ σωοζεύκλημένον ὁ ἅλως, nisi populus susserit & femerit quod senatus censuit.

Συοπτωμαζάω, simul accipio, assentior, adsum, fero auxilii, βοηθῶ, participo, diuino inceptum, opitulor, simul incumbo Genitiuo iung. σωοπτωμᾶζάεται σωμῆνύσας, discipinam capescit, Plato in Timæo. σωοπτωμᾳβαίνεται τῶ ἀγῶνῶ, simul certamen aggrediuntur, Plutarchus in Camill. σωοπτωμᾳβαίνομαι τῶ στρατεύεσθαι, comparo exercitum, Herodot. σωοπτωμαζῶν μᾳ τῶ πολέμῳ συμμαχικοῦ, in bello Sybaritano auxilio fui, Idem. Lucianus, πῶς ἀ ἐγὼ σωοπτωμαζόμην σωοπτωμαζόμην μοι τῶ ἔργῳ, ad rem efficiendam mihi opitulari. vbi alij σωοπτωλαζόμην legunt. σωοπτωμαζάεσθαι τοῦ ἔργου simul opus aggredi, Luciar σωοπτωμαζόμαι ἁ Ἑλλήνων κατὰ πόλεις, ad reliquias euertēdā auxilium fero, Thucyd. σωοπτωμαζόμαι ἁ νομοθεσίας Bud. a ferendam legem auxilium fero.

Συοπτωτικός, participandum, partem capiendum: σωοπτωκοτὸ ὅτι σι τῷ φρονεῖν σι ὑμεῖ τῇ πατρικῇ, &c. Budæus in epistolis prioribus.

Συοπτωρτυρῶ, astipulor, testimonio fum, simul attesto. Aristoteles de mundo, σωοπτωρτυρεῖ ἅ ὁ βίβ ἅπας, &c. huius attem rei elogium est mortalium consensus. In epistol. a Hebræos capite secundo, σωοπτωρτυρῶντ ἅ τοῦ θεοῦ simu attestante Deo.

Συοπτωλόομαι, vnà curo, fum procurator. Xen. τῇ δεσπότῃ τ σωοπτωλουμένῳ, &c.

Συοπτυνῶ, annuo, obsecundo. σωοπτυνῶν τῇ φύσῃ, se vitiandam concedit, consentit rem habere, Plutarchus in Apophthegmat.

Συοπτονεῖν, vnà laborare, Xenoph.

Συοπτοπάτωμαι, vnà confidero, Plato in Apolog.

Συοπτοπατάω, vnà detrabo.

Συοπτοπτῶ, ὦ, vnà accelero, quasi consestino. σωοπτοπχώω. Suid. ὁ ὃ ὑπὸλόω τοῦ κρατίσεως σωοπτοπτῶσι πᾶς ἀμῆξις.

Συοπτοποίω, sequens. Plato epistola septima, τούτῳ δὲ τῷ μ ἅ ἓ ἡ πλείῳ ξωοπτοποίῳ. δεῖ ἑ ὄντας, &c. hunc sermonem & degressionem qui sequitur certò scies.

Συοπτοπτῶμαι, idem quod σωοπτῶμαι, attrahо, allicio, ascisco. Arist. in Problem. ὅτι οἱ ἐκμᾴπλίω σωοπτοπτῶνται ἁ ἀέρα. Xenoph. in 2. Pæd. ἐ ἡ αὐτὸ ποῦ ὀρθὸν ἅγεσε, ἡ πάνυ ὀνηδῶντες τῇ πρωτίνῃ εἰκῇ σωοπτοπτᾶθαι, non magnopere acrimonia pollebat homines ascisc endos ad se primore aspectu, & qualibet lecebra. σωοπτοπατᾶσθαι, id est, σωπλανᾶσθαι, συγκατατίγκατι, Interp. Demost.

Συοπτοπτᾶμαι, sum conscius. Dariu. σωοιοῖς ἐμοὶ σοι πανοῦ ὀφθαλμῆσι, scio te admisisse scelus, Lucian.

Συοπτοπτέω, condoleo, σωλυπῶμαι, simul susp iro, σφοπτακλαίω, ἁ νολοῦ ἐρμαῖ. Plut. σωοπτοπτέωνται ἁ ἀρῖσα πανοῦθῆ, congemiscerant σωσυγκατεῖν, σωοπτοπλαῦσαι.

Συοπτορέφω, vnà conuerto, seu vnà conuertor & inuertor, μαι σωοπτορέφεται τῇ συνόντι ποῖς δυήλας, apices denstitate intorquentes, id est, frequenter inuicem conuoluti, Plutarch. in Numa. σωοπτορέφ ὀθαι τῆς ἕδρας, idem ibidem. vbi Lapus iisdem vti moribus.

Συοπτορώω, adiuuo, fum administer. σωοδοσῶ, σωοβοηθῶμαι Xenoph. ἐ αἱ πᾶς δὲ πιθῆσαι δεῖν σωοπτορώνεσι, συμβουλεῦσαι, corroborant vires suffiicit.

Συοπτπτάχω, idem quod σωοπτασσόδδω.

Συοπτπτάω, intendo, augeo, contendo. Basilius de Iobo loquitur, ᾧ σωοπτεινόντων τὰ ἀλγέα, παρεξωῶσι. Συοπτπτάω Pasiuὲ Aristotel. ἐν τῷ ὑφὶ συσκίων, ᾧ παῦ' αὐτοῦ σωοπτπτάνεσι τῆς σκιᾶς ὅταν ὦσι μὲ ὑφ ὧν σκιᾶς ὁ ἥλιος, μὴ λαμβάνει ὅτι ἀφοῦσι, simul intendunturi, vua augentur.

Συοπτπτελεῖν, esse adiumento.

Συοπτπτίζομαι, simul aggredior, insidior. σωοπτπτίζομαί σοι, τεκμαίρω. σωοπτπτίζομαι τῷ καιρῷ, arripio occasionem, vtor occasione oblata. Polyb. in 5. φύσεσθε ἅ ἅ Χαμῖν μὴ σωοπτπτᾶσθαι τοῖς καιροῖς. Proeodem paulò post dixit, ἐσκαλῶσθαι ἅ ἐφορμᾶς. Idem διὸ τοῦτ ἅ ἅ φιλίας ἅ τοῦμαν ᾗ ἀφορμῶμαι μὴ σωοπτπτᾶσθαι τοῖς τότε καιροῖς ὑπὸ καιροῦ.

Συοπτπτέω μαι, simul appareo vel exorior.

Συοπτπτόω, vnà infero, simul infero.

Συοπτπτῶζομαι, σ. ίσω, σ. κᾶ, comprobo, simul ratum habeo, calculum vnà adhicio, authoritatem accommodo, author fio. Aristotel. fecundo Polit. σωοπτπτῶσθαι τὸ δίζασθαι τοῖς γέρουσι ἡ τοῖς κόμοις.

Συοπτπτομᾶ, consequor, id est, simul sequor, comitor, codo, pareo, non reluto, sum consentaneus, attentè audio fe ausculto. Depon. Datit. Actorum capite 20. σωοπτπτᾶ ἅ ἀνὴρ ἄχρι τ ἀέσις σώοπτπτ ῦ, eum comitatus est, σωοπτπτομᾶ δὲ ἥλιος ἅ διδόυμασιν, sim facilis animo ad exequendum quod præbatum est, Thucyd. τὸ σωοπτπτόμενον Cicer. vocat confectarium l. 4. de Finib. & consentaneum, Nunc venio ad illa tua breuia quæ consectaria esse dicebas. Et iterum, Illud verò minime consectarium, sed in primis habes, &c.

Συοπτπτόω, simul in spicio.

Συοπτπτόω, idem quod ὑποῦ ὁασσω.

Συοπτπτρέχω: vnde σωοπτπτρέχων ἅπασι, quod plenius significatur ἀμᾶ ἅ ἅ ἐπεσπερχόμενον. Aristotel. tertio de Cælo, de motu secundum naturam & præter, ᾗ πᾶν ἅ ἕτερον κίνησιν σωοπτπτρέχει ἅ ἀὶ τὸν τρόπον, & verò motu ipse violentus motu naturalem impulsu suo adurget quasi ventus secundus & pone impellens. vide ἐπεσπερχόμενον.

Συοπτπτρέχω, est τὸ ἔρχεσθαι ᾗ τὸ συμβολεῖν ἡ συμβολῶν σωοπτπτρέχω, collectam siue symbolam contribuo. Est etiam σωοπτπτρέχειν, mu-

ua conuiuia agitare, quod Mutitare Latinè dicitur apud Gellium. Συνωμοτίζειν τας χρείας ἀναλυτ, inde significat, mutuas operas præstare, συγκατηγορεῖν τινος & opitulari ad aliquid faciendum. Appianus in 2. de bello ciuili, de Cæsare Pompeio, & Crasso loquens, ᾧ πρὸς οἱ δι᾽ ἢ τὸ μίσος ὅθ᾽ ἑκάτερος ἐκ τοῦ πρὸς ἀρχὴν ἐπιτηδείως συνηκολούθει, inter se coniuncti erant. vt quod vni opus esset, ad id perficiendum alij operas darent, & conniterent. Συνεκκλῆσαι enim est conferre, συνεισφέρειν, contribuere, ἐφοδιάζειν. Laertius de liberalitate Arcesilæ loquens, Συνῆν τε φίλοις ἐπάρκων, καὶ πολλοὺς συνεφόδιάζε, id est contribuebat, pecuniam necessariam conficiebat, ᾗ συνέπεμπεν. Transfert Basilius Philo de mundo, πάντα δὲ τὰ τοῦ συμπληρωσαι τοῦ κόσμου συνεφόδιάζει, omnia ad mundi complementum conferre. Et Gregorius Nazianzenus ad authoritatibus propheticis loquens quibus in oratione sua utitur, ὅσας αὖ ἐκεῖσε ὁδὸν τῷ ἀνόμῳ τῆδ᾽ συμπλεγώσαν μοι τοῦ φ. ἀνδρὸς συνεφοδιάζοντων τῶν χρειῶν λόγων, id est, prout vnumquódque in memoriam succurreret eorum quæ ὀδεν complerent, conferrentque ad institutam gratiarum actionem.

Συνεκκλῆσαι etiam vt ἐκκλῆσαι, est collectam symbolásque colligere, τὰς συμβολὰς ᾗ ἐρανικὰς συνελεῖν: atque etiam simpliciter εἰ τοῦ συναθροίζειν ᾗ συλλέγω, colligo, congero, cogo, in vnũ congero. Isocrates ad Philipp. Πεῖρ πολλοῦ δεῖ, ἃ τότ᾽ ἐποιοῦμεν ὅδ᾽ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασι τὸν λόγον τοῦτον συνεκκλῆσαι. Plurimi faciemus si fieri posset, vt orationes meas omnes in eis rebus habitas, in vnum conferrem atque contraherem, & eas colligerem & coacervarem. Aristoteles de Generat. lib. capite 1. in fine, καὶ ποῖα συνεκκίνεται τὰ ἀπ᾽ εἰς κύτινι, ἢ τὰ ποιοῦντα συνεῖναι αὐτοῖς, &c. Si quis ova multa in folliculum congesserit. Nam interpres minus significanter & propriè in patellã conicere exposuit. Κύστις est folliculus qui etiam patellæ & farraginis vsum suppleat, in quo addito oleo, butyro & pinguidine quauis non minus commodè ova, pisces atque alia frigere & coquere possis quàm in sartagine & patella. Licet exteriri in chartæ folio oleo perunctо. Ad vsum huiusmodi patellæ vsurpat Homerus Odyss. o. vbi ait sub persona procorũ, ἀτὰρ μὰν ἀγυιὰς κλάτ᾽ ἐν αὐλείαις τε δι᾽ ὄβριν κατ᾽ ἄμαθον, κλίσιας τε καὶ αἰγείους ἐμπλήσαντες. Interprẽsque γαστέρες exponit τὰς θυλακὰς ἀπὸ τοῦ τὴν μορφὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος. Et τὰ συνεκκλῆσθαι ἄρνα dicuntur τὰ συλλεγόντα καὶ συναθροιζόμενα, collecta & collata, congestitia & coaceruata. Hacrarnasi. de Isocrate, τοσοῦτο δ᾽ αὐτοῦ λείπεται κ᾽ παύτην τὴν αἰτίαν, ὅσον ἀφ᾽ οὗτοι κριτὴν συμφέρειν, τὰ συνεκκλῆσθαι κέρασιν ὅθ᾽ ἐπαινεῖν, velut collatitia & emendicata ex ascitis ornamentis. Hesyc. συνεφεκτὸς ἀβρῶν. ἐπιμεμιγμένος ἀβρῶν.

Συνεκκλῆσαι, ω. ἄσω, σ. κκα, simul amo, aut in amore iuuo.

Συνεκκλῆσαι, ω. ἄσομαι, σ. ἄγησα, ᾱ. adiuuo, conficio, subigo, i. κατεργάζομαι. Depon. Datiuo iungitur. Theoph. 3. de Caulis, ᾗ τὸ γόνιμα εἰ ὃ ἀνατιθῆ, ἀ᾽ κ πάσαν γῆν ὀρυκτὸν, ἵν᾽ ἀς μᾶλλον συνεργασθῆσαι ἀλ᾽ κτὴν τὸ ὕδωρ. vnde συνεργασμένον, cultus, elaboratus, compactus. ᾗ συνέργασμένος λίθος, lapides non coagmentati, non politi, ἐξυδῶν τε ᾗ ἰσοδόντες, Thucyd.

Συνεργάτης, adiutor. ξυνεργάτης σπούδες, Euripid.

Συγκωμος, ὁ σ. ω. κον, ῆ. sum comes operis, adiuuo, adminiculor. Cic. συκωμῳδῶ: auxilior, sum adiumento, fauco. Neut. Datiuo. Aliquando Accusat. cum Præpositione εἰς. Philo de mundo, ὥσθ᾽ εἷς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συμπεσεῖν, nihil ad mundi facit interitum, seu nihil confert ad. Iacob. 2. ὁ πίστις συνέργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Et cum ἀφ᾽ε. συνεργεῖ ἀφ᾽ ἑ. τοῦ σῶμα, ad copiam alimenti adiuuat, Theophrastus libro tertio de Causis plantar. συνεργεῖ ἀφ᾽ ἑ. ὄντοιαν, conducitad fœcunditatem, Plutarchus in Romulo.

Συνεργία, mutua opera, auxilium efficax.

Συνεργὸς, οὐ, ὁ ᾗ ἡ, adiutor, συνωφ᾽ ἔ, particeps operis, συμπράκτωρ, socius & coasors operis. συνεργὸς ἀφ᾽ ἑ τέχνων, adiuuans artem, Xenoph. Idem in genere Fœminino, ἀγαπητὸ συνεργὸς τεχνίταις operum consocia, opificibus beneuola. Philo de mundo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὸν ἀφ᾽ ἑ ἀρχὴν ἀπέπλην, oculis seruiens ad apprehensionem, &c. συνεργὸς πειθοῖ, vti adiutoribus. Xenophon.

Συνεργω, copulo, concludo, cohibeo, Actiu. idem quod συνείργω.

Συνέρδω, simul facio, simul operam do. apud Soph pro aditu quã significationem habet verbum συμπροσέρδω nonnunquam.

Συνερείδομαι, infigor. Eurip. χείρες ἀσπιδῶν συνερηδόνιτες, id est, manus infixi vinculis, i. habentes manus inlitas.

Συνερείδω, innitor, incumbo & impressionem facio, impingo, Polyb. in 5. ὁλίγα μὲν οὖν ἀφ᾽ ἑ ἂν ἐπιμεμνῆσθαι δοκέοι συνήρεισε τοῖς πολεμίοις, ᾗ ἂν ἐποίουν ἀγῶνα κρὸν ὁ πυρρίχιος χοροῦτος.

Συνερεῖν, νόμῳ, legi patrocinari, id est συνδικεῖν, Demosthien. Vide Συνορεῖν.

Συνερεικτὸς, ὴ, ὸν, suo nixu se continens.

Συνερέσσω, simul remigo.

Συνερετμέω, συνερετάω, percunctari, Hesyc.

Συνερετμία, ω. ἄσω, σ. κα, simul remigo. Neutrum, Datiuo iungitur.

Συνερίζω, μ. ἴσω, σ. πκα, contendo, φιλονεικῶ.

Συνερίζων, ὁ ὁ ἡ, mercenarius: propriè qui vel quæ τὸ ἔριον, i. lanam simul operatur: συνέργος, adiutor, socius.

Συνερικτὸς, cuertis.

Συνερικτὸς, cuerto.

Συνερικτὸς, facilè orationes connectens & componens. Aristop. in Equit. Συνερικτὸς γάρ ἐστι κ᾽ ἀφυκτοπώλης, συνείρων εὖ λόγους ᾗ σωπλάτην ἐπαλαμῶν ἁλιλαξ.

Συνέρξις, εως, ἡ, copulatio, συνάφεια, conclusio, σύγκλεισις apud Hippocrat. συνέρξις τῆς γάμου, cõnubium, coniugium, Plato in Timæo. Κρᾶσι μιγνυμένα ἀ, εἶτ᾽ αὖ γίνεται ἑφαίμῳ ᾗ τὰς ἀφ᾽ ὑτοῦ ἀπὸ εἰς τὸν τῆδ᾽ γάμου συνέρξιν λαβόντα μηχανὰ δεῖ κλύσει ποτ. Ibidem σύγκλεισιν dixit & Aristot. in Polit. συνδυασμὸν ᾗ συνουσίαν, sic ἀ συνέρα.

Συνέρομαι, interrogo, συνειρατῶ, συνδιάκρισις.

Συνερχεσις, ὁ, ξ, coniunx.

Συνερύθνια, confluxit. Isocrat.

Συνερύω, συνεπτόμην, συνερέρυκα, ἐ πόλεμος, bellum conflatũ fuerat, Thucyd.

Συνέρχομαι εἰς τὸν τὸ, in eandem semitam deductum. ἀφίνον συνέρχομαι εἰς ταὐτὸ τοῦ ἀφ᾽ ἑ ὀδὸν τόπου, genitale foramen foras directum peruium, Aristot.

Συνέρχομαι, conuenio, id est, congregor, adiũgor, in vnum coeo, confluo, concurro, συνάλλαν τὸ τὸν λόγῳ, conueni ad tum cubile, Sophocl. Plato lib. 1. de Rep. πολλάκις γὰρ συνερχόμενοι τινες εἰς τοιοῦτο, ἢ συμπόσιον ἢ πλοῖον ἢ χοροὺς, διαπαίζοντες τοῦ πακαιὰ συφίσματα, in vnum cœtum conuenimus. συνέρχομαι εἰς βουλὰς, curiã adeo, Idem in Legib. συνάλλᾳ σοι, ἢ πλακὸς σε κατανὸν τοῦ βουλεύσασθαι, Sophocl. συνελθὸν εἰς λόγους, in colloquia venerunt, Plutarc. in Camil. Συνελθὸν, coire, conspirasse. συνέλθ᾽ τὸ σκέμματα adhibitus est in consilium huius rei, Nazanzen. Συνέρχεσθαι, vt Coire Latinis, de conuentu dicitur, atque etiam de congressu fœminarum. Itaque cõtouer sum vtro sensu accipiatur illud Matth. cap. 1. ἐφὶν ᾗ συνελθεῖν αὐτοὺς. Erasmus de congressu mariti & vxoris intellexit. Alter doctissimus Interpres reprehendit, & hoc de conuentu exponit, vertitque, Priùsquam ipsi conuenissent, id est, inquit in Adnotat. priusquam domum duxisset, siue ante nuptias. Sed sensus eius loci vtrãque expositionem commodè recipit, & priorem, nisi fallor, commodius. Ego in re ambigua, verbo etiam ambiguo quale & Græcum est, vterer, dicerémque, Priùsquam ipsi coiuissent. Nam ἐλθεῖν, ire, vaderéque significat, non solùm venire & accedere ostendit. Homerus Iliad. 1. vbi Achilles ait matri, -ἀσχέτω παμῆς τ᾽ ὃ, Ἕλλησι᾽ ὀλυμπον ᾗ, &c. Ipsaq; subiicit, Ἐξ᾽ αὐτὸ σφᾶς ὀλυμπον.

Συνεσάω, patrocinabor, Bud in Epist. post. συνεσῶν, patrocinaturus, defensurus, Demost.

Συνέσ, intelligo, Gregor. in Epist. vide Σώνε.

Συνεσθίειν, simul cibum capere. Paulus 1. ad Corinth. cap. 5. τῷ τοιούτῳ μηδ᾽ συνεσθίειν, cum eiusmodi ne quidem edere.

Συνέσις, εως, ἡ, siue ξύνεσις, est propriè cognitio, qua duę res in vnam coëunt & quasi committuntur cum eiusmodi ex eo tum, Odyss. κ. βούσίος δὲ δὺο πεπραγμένοιν ἐστὸν: est item intelligentia perspicax animi facultas quæ committere res inter se potest & discernere, seu (vt Bud. interpr. perspicacia & prudentia in iudicando. quod discrimen constitat inter φρόνησιν & συνέσιν Aristoteles vid. Ethic. lib. 6. cap. 10. Ἀξιοσυνδ. μεγ. cap. 35. ὅτι ᾗ συνέσις ἐν οἷς ἐστὶ φρόνησις, οἷον τὸ σφρονεῖν, ὁ ὁ συνιέναι ἐστὶ σπουδαίως βουλεύεσθαι, ᾗ ἐν τοῖς ὁδοῖς τὰ κρίνειν, ᾗ ἐδίη, οἷον μικρὸν τι, ᾗ ἐν μικροῖς ἡ κρίσις ἀκριβὴς ἐστὶν. ἔστι δὲ συνέσις, ᾗ ὁ συνιστὸς μέρος τι φρονήσεως, ᾗ γὰρ φρονήσεως, ᾗ ἐκ πάντα πάντα. ᾗ δὲ αἱ χρείαι τοῦ συμπτοῦ τὸ φρονίμου. Sophocles Ciceroni, Streb. 57. Cic. Chaldæi in Syria cognitione astrorum, & solertia ingeniorum anteceller. Plato in Cratylo non deriuat a συνίημι, sed à ξυνίημι significante συμπερβάλλειν vt ξύνεσις sit facultas animi quæ ξυνέσει τῆς φρονήσεως, perspiciens & discernens quid faciendum sit, quid non: sic Demosth. pro corona scribit τὸ συνιέναι ᾗ παιδία τὰ καλὰ ᾗ τὰ αἰσχρὰ διαφέρειν. accipitur & pro conscientia, sicut συνίημι accipitur aliquando pro conscius sum. Herod. lib. 4. πειρῶνται ἑ. ἀφ᾽ ἑ, ὑπὸ τὸ τῆς ἀφ᾽ ἑρίου συνίσεως ἐλαυνόμενοι, ᾗ οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον διατρέχω ἀπρόφασ᾽ χων, id est Politiano interpr.) His actis stimulante malorum conscientia vtramque perosus vrbanam de Antonino Caracalla: sic accipitur etiam ab Euripi. hoc vocabulum in Oreste, vbi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάρεστ᾽ ἐπὶ σοὶ Φοῖβος ἀνὴρ, respondet Orestes. ᾗ συνίσεις, ὅτι σύνοιδα δίκη᾽ ἀφρασμένῳ.

Συνεσκεδασμένος, confertim, collectim, simul. Gregor. Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκεδασμένοι χρῶνται τοῖς ἀφ᾽ ἑ τῶν ὠμῶν ἀθροισθέντες. vide Συσκεδάζω, & Συσκέδασμαι.

Συνεσκιερωμένος, contectus, coopertus. Hesyc.

Συνέσκομαι, sum comes, confector. Datiuo.

Συνεσκληκὸς, contractus, timidus.

Συνεσκληκὸς, parcè. συνεσκληκὸς ζῇ, parcè vivit, Plut. in Apoph.

Συωτικότος, constricte, contracto animo. Aristot.4. Politicôn, διὰτὸ τὸ ἦθος ἀφυσικωτὸν εἶναι φύσει, ὅτι τὸ ἀκούοντας ἥδεσθαι διατείνει πρὸς μηδέποτε ὑφ' ὑπακοῆς τοῦ ἀκούοντος μᾶλλον, ἀνάγκη δ' ἐπὶ πᾶσι μᾶλλον καὶ τοῦτο μᾶλλον διατείνειν.

Συωτικὸς, compactus, spissus, compressus, solidus, non fluxus. Theophrastus in 2. de Caussis, ἁπλῶς δὲ, φύσει τὰ βάρεα ἕκαστα ἧττον πάντων. Καὶ γὰρ ὑγρότερα, καὶ τὰ μὴ ὁμόκαυτα πολὺ πλείω ξωιστικώτερα καὶ ἰσχυρότερα καὶ ἧττον καπνώδη καὶ ἧττον ἀνάθρυπτα, συωτικώτερα λογισμοῦ ἕνεκεν, ingenium in se contractum & quasi confidens exporrigit, vel impeditam rationis vim liberat, Ægin. οὐ συωτικὰ σώματα, fluxa corpora & soluta. συωτικὸς pro coniurato accipitur, & qui consilium proditionis iniit. Æschin. οἱ δὲ ἄδηλον. Πότερον ἦν ἐγὼ εἷς σφῶν ἐπεκάθησα τὸν ἔδημος ἐμισεῖτο, ἢ συ καὶ μετὰ σου συωτικὸς ὢν τὰ κοινὰ; Fit à Συώτιμι. Et συωτικότης, i. congregati, compositi, glomerati, congressi.

Συωτίκω, persto & permaneo in vel vnà cum.

Συωτίσω, commendauit, ornauit.

Συωτιόομαι, ᾶσθμαι, τ αμαι, coniuior, vnà epulor, accumbo, Depon. Datiuo iung.

Συωτιάκω, vna excipio, vnà coniuio.

Συωτία, coniuium, Hesiodot.

Συωτὸς, ὸν, ὁ, domesticus, conuictor, contubernalis, simul habitans, ὁμώτραπεζος, Hesyc. σωμδιαιτητὸς.

Συωτραμμίων, contortus. Quod dicendi genus Aristoteles Συωτραμμίων vocat, Cicero versum exposuit. Est verò oratio conuersione conclusa, atque comprehensa ambitu. sermo rotatus dicitur à fatygrapho: -& cursum sermone rotato torquet enthymema. contorta oratio, ideóque breuior, quàm sponte naturæ fusa.

Συωτραμμίως, obliquè, contortè.

Σύωτὸς, ὸν, ὁ, compactus, solidus, spissus, contractus, concretus.

Συωτραφίμαι, fodalitatem ineo cum aliquo.

Συωτραφίμενος, tus, tuns fodalis, Eud. in Epist. poster.

Συωτὸς, ὸν, ὁ σωεισὸς.

Συωτίζω, μίσω, σω, σαι, facio intelligere, significo, erudio, doceo, instillo. Actiu. Accus.

Συωιτὸς, ὸν, ὁ, qui commissus est, aut committi seu coire in vnum, potest vt σωεισὸς χιτὼν, ὁ συμβλητός. Hesych. Item qui intelligi potest. Synes. de insomn. οὗτος ὑδὲ τὰ χρησθεῖα πᾶσι σωεισὰ τοῖς ὀνείρασι, non omnibus nota loquuntur sic in epistol. Aristotel. ad Alexandr. conquerêtem quod libros, acroamaticos edidisset, ἵνα ὦ αὐτὸς καὶ ἐνδιδάμενος καὶ μὴ ἐνδιδάμενος ξωιστὸς ᾖ· δεῖ εἰσὶ μόνοις τοῖς ἠδὴ ἀκούσασιν. intelligentibus, consultis, industrius, astutus, cordatus, ἕτοιμος πρὸς, scitus, sagax, circunspectus, solers, docilis, aptus ad comprehendendum. vide Gel. lib. 20. cap. 4. & Stephan. in Ammon. σωιτὸς εἰμι τ' ἐπιτρέψ, Euripid. quatenus miserescere conueniat, scio. σωιστὰ τὰ ἀχέα, inutiliter solertes, Thucyd. σωιστὸν ἠδὲ καλὸς ἐχόντων, prudentes rerum honestarum, Lucian. in Anacharsi. πὸ σωιστὸν, solertia, intelligentia, cognitio.

Συωιστὸς, intelligendo, prudenter, scienter, scitè, intelligenter. Plinius.

Συωιστάνω, ῶ, intelligentior.

Συωμδόκέω, μ. ἐσα, τ. ηκα, consentio, communico, assentior: idem fere quod σωιτανόω, συγκατατίθεμαι, comprobo, σωεπαινῶ, συνεπαινῶ. apud Athen. Lucas in Actis Apostol. cap. 8. Σαῦλος ὢν ἐυδόκησε τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, Paulus autem necem eius comprobabat. Lucæ cap. 11. ἔργα μαρτυρεῖτε, ἃ σωυδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν, opera patrum vestrorum testimonio vestro & consensu comprobatis. Paulus ad Rom. capit. 1. οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ & σωυδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι, patrocinantur iis qui hæc faciunt. ἡ σωυηφούσα, σωεφέσιον ἡ ἐπαρούσα, vt Theophyl. & Chrysost.

Συωυδάω, simul cubo. Datiuo. σωυδάω σοι, tecum dormio. Euripider.

Συωυδάω, vna fopio.

Συωυδίνης, concubinus, vel concubitor, σύνκοιτος. Suid.

Συωυδίτης, ὁ, vxor. Eurip.

Συωυδωνδίω, concumbere. Datiuo. σωυδωνδεῖται, somnum vna caperem, Phalar. in Epist. σωυδωνδεῖσις, qui cõcubuit, qui congressus coiuit.

Συωδίνη, &

Συωδὼν, ὼνος ὁ, ἡ, continx, σύνκοιτος. Sophocl. ἐμοὶ ἔχει ξωὸν λέχος μητέρα, meam matrem habet vxorem.

Συωδοπόσις, amico operam accõmodare ad pecuniam conficiendam & inueniendam. Demosth. contra Apaturr, ἐκεῖνο μου τεκμήκοντα μιᾶς σωυδοπόσεως, vt conficerem fibi & curarem. Dinarch. ἡ σωυδοπόσις καθ' ὁσονδήποτε ἐπιτραφῆναι τοῖς παρῳδοῦσι. Pro quo etiam dicitur Συωεργέω. Συωδοπόσις pro conferre atque fimul fuppeditare, τὸ σωυεργεῖν. Isocrat. in Panegyr. ἐν μικροῖς αὐτοὺς σωυδοπορήσαντο. Plutarch. in Lycurg. τοὺμὲν ὑπὸτὴν χωμῳδίαν ἡ σωυδοπορήσουσι, ὅτιας αὐ ἐν μορῷ ἡ λακδάνοντες ἀμίλλας συμπορδύσουσι, i. fponfa moliente & vnà fuam operam fuppeditante, quo tempestiuè & clàm inuicem conuenirent.

Συνδιφθέω, vna innenio.

Συνδιφθορίσκομαι, ἔσμαι, collator. συγχάρψη, συνδίδωμι. Cui contrarium συνωνοπωλέω, συναναδάσθαι, συναλγεῖν, Pollux. Depon. Accusᾶ.

Συνδυκχόρημαι, vnà ejulor & sim in conniuio. conuiuor Terent. Petri cap. 2. συνδιαχύθησαν, vnà vobiscum epulantes.

Συνεφάπτομαι, ᾶμμαι, ψ αμμαι, adiuuo, συναπτικῶ, contingo, simattingo, rem aggredior, sum adiumento. minus autè est quàm συνάγομαι, quasi summis digitis attingo, vel simul onus attigo, non etiam tollo & in humeres fuscipio: & plus quàm προφέρομαι, quasi iustam operam cum alijs præsto. Depon. Genit. Σεοῦ ᾗ ἐστὶ συνεφάπτεται τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας, Dei prouidentia nostros labores subleuat. συνεφάπτομαι τῷ ἔργῳ, simul opus aggredior, Plutarch. in Pericle. τῷ εἶδει συνεφάπτεσθαι τοῦ βάθρου, Budæi Epist. priorib. Athenæus, οἱ νῦν τοίνυν τινὲς συνεφάπτονται πάντων τῶν ἐνδυνε. Lucianus, ἢ ἀσκεκλαῦντες τὰς ὅπως συνεφάψασθαι τῆς συμφορᾶς. Plutarchus in Galba, Οὐτω πάντα πολλοὶ τοῦ φίλου μᾶλλον συνεφάπτονται καὶ φέρειν ἢ ἕξεις κατορθώσεως τὸ ἐπιδικνύειν, ἢ τὰς ἁμαρτίας ἔπειν.

Συνεφέλκω, simul traho, vnà rapio. Plato de anima loquens, ὃς κρᾶσιν ἔσχε ἄριστα μεμιγμένην τοῦ σώματος συνεφέλκεται, ἅτε νοῦν κατὰ θεῖα ἐν τῷ βίῳ ἀπῇ. Συνεφέλκεμαι Pallinè pro eodem Chrysost. συνεφέλκεται ὑμᾶς ἰδίᾳ καὶ συμφορτούμενος secum trahens temperantiam.

Συνεφηδάω, vnà adolescere.

Συ ηφὼς, æqualis, vnà pubescens.

Συνεφίσταμαι, vnà adsisto, vnà adsto. vnà adsum Dioscor.

Συνεφίστημι, vna præficio, vnde συνεφίσ ὡς vna præfectus qui vna præst Thucyd. item vna consideo. animum contendo, dilgenter animaduerto, ἐφίστημι. Polyb. lib. 3. ἅμα δὲ ὠὸκ ὀλίγα λαμβάνειν συνεπιφέροντες, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν τὰ λήμματα.

Συνεφιλύω, tosti sunt, aridi sunt.

Συνέχω, cohærentia Cic. continuitas, continuatio, assiduitas, perpetuitas, nixus, continentia Gaza: πανὸτὸς Suidas. Plutarc. πάσης συνέχειαν dixit, quod Cicero continuationem, Plinius continuitatem: & τὸ συνεχὲς ἀεὶ τὸ αὐτὸ dixit ille ibid.

Συνεχὴς, aduerbialiter significat subinde, συνεχῶς, διαλείπων, διαλειπόντως. Aristoph. in Equitib. λέγε δὴ μὴ μακρὰν συνεχές. & prinlonga, Apollon. 2. συνεχὴς ἀγωνίσασθαι, &c.

Συνεχέστατος, superlimè, assiduè, frequentissimè, Xenop.

Συνεχέως, frequenter, feriatum, ordinatim, continenter, assidué. Hesiodus in Theogonia, prima longa, συνεχέως ἔρχονται, &c.

Συνεχὴς, ἐς, ὁ ἡ, ὸ, continuus, denfus, spissus, cohærens, continguus, finitimus, continuatus, perpetuus, coniunctus. Demosthen. ἀεὶ γὰρ φιλῶ δικτᾶν τοὺς συνεχῆ τὸν ἀγῶνα, continua & diuturnum bellum. συνεχὴς πλανήτης, continua rerum comparatio συνεχὴς σωρεύω, assidua febris, id est continua, Galen. lib. 1. ad Glauc. Aristotel. de mundo, ὃν δὴ τὸν αἰῶ θεὸν φύσει συνεχῆ τε καὶ ἀίδιον πεποίηκε, &c. Idem cum Datiuo. Ibidem, συνεχὴς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ὠὸ τὸν ὠὐρανὸν, id est ei coniunctum. Plato Epist. 3. ὁ λόγος ἥκει μοι ξυνεχὴς τοῦ δὲ λεγομένου. συνεχὴς ἐωὶ τοῖς ἀεὶ βίοις ὀρμοῦσι, in concione frequens tumultus agitabat. Phil. in Camil. Συνεχὴς ἐτεθεν, frequens. Alexand. Aphrod. μικρὰ τὰ κεφάλαια τοῦτο τοῦ συνεχῆ τοσήματα: μικρὸν δὲ τὸ σῶμα παρὰ habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. τὸ συνεχὲς, ex parte continua.

Συνεχόμαι, simul odi, in Epigr.

Συνέχίζω, continuo, coniungo, apud Philopon. ἐστι τὸ ὅρος κεῖσθαι συνεχίζοντα ἀ δύο γωνίαι.

Συνέχω, μ. ἔξω, τ. συνέσχηκα, continco, constringo, coarcto, contecto, comprimo. Christus in Euangel. Lucæ, de hostili oppugnatione, σέσηκά σε τὸν σὸν ἐυνέχοντα πάντοθεν: Cicero, haud iniquis vinculis quibus ipsi erant colligati. Isocrates, Συνέχεσθαι τοῖς κακοῖς τὰ. διὰ τὸ πλέον ζημιῶσαι, malis premi atque implicari. Nazanzen. in Orat. ὡς δὲ ἐνέδειν ἀπὸ τοῦ ζῆν ἢ τοῦ ζῆν συνέχεσθαι. Non quòd illine eius vita & essentia cohæreat atque dependeat. Συνέχεσθαι νόσῳ, morbo afflictari & detineri, Galen. ad Glaucon. vide Βάσκω. Συνέχω transfiatè, id est teneo calleo. Thucydid. συνέχοντες ἐρετὰς, remigationis peritiam atque nauticæ. Συνέχω, detineo ac possideo: & numine affi vnde Συνεχίζω pro κατεχέμην, id est, ὀνπνοῦν sine ὀνειρο ζειν, numine afflatus, ὁ θεοφορούμενος, inflatu instinctúque diuno animatus Ciceroni, ἔνθεος, μάντις ὁν θεοῦ sine κατέχωμαι Actorum cap. 18. Συνέχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος διαμαρτυρόμενος τοῖς ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, id est, Spiritus afflatu totus agebatur & concitabatur: Spiritus inflatu instinctúque animatus erat. Sic enim interpretor, nam vetus versio, Instabat verbo

Paulus

aulus. Alij, Coarctábatur Spiritu Paulus. Ego neutram admitto. Συνέχεσθαι non de numine semper dicitur, sed transfertur etiam ad alia pleniúsque significat quàm κατέχεσθαι ἢ ἔ-χεσθαι, id est, detineri, & haberi. Chrysostamus, συνέχεσθαι τῷ πνεύματι ἢ τῷ φόβῳ, animi alacritate & metu agi sue corripi & adduci, velutque circunsideri. Plutarch. in Solone de superstitione barbara ita vsurpatit. ἢ τὸ σκληρὸν ἀφέλοις, ἢ τὸ βαρβαρικὸν ἀποσωτέρω τὴν πλῆξιν γινόμενον, id est, & barbaros cultus deorum ac superstitiosos quibus mulieres erant addictæ, abstulit. Συνέχεσθαι τῷ δέει δύο, τῷ ὑπολαμβάνειν ἔχειν εἰς τὸ κίνδυνον, ἢ συμ χεῖσθαι, πολλῷ μᾶλλον κρεῖττον τὸ δ ὑπολύειν εἰς τὸ σωμάτων ἢ ὄψεις. Quibus se duplici affectu mortis & vitæ atque concitari significat. Itaque conuerto, A duobus auem simul agor. Interpr. Coarctor enim vtrinque. Ego Liuium equor qui ita 9. belli Punici, Itaque vt qui simul desiderio pa riæ agerentur, simul cupiditate inimicos vleiscendi arderét, ἐπὶ μὲν δὲ τὰ δύο συνέχεσθαι, ἢ πάθη τῆς ψυχῆς, ἢ δὲ ἢ ὑπὸ δυοῖν τῶν ἐναντίων ἀμφίλογα.

χει, τό, continens, natura cohærens & continuata, coniunctum, continuum. Interdum firmamentum apud Rhet. vide Quintil. lib. 3. cap. 13. τὸ συνέχον, quod causam continet.

χῶς, continuò, sæpius, assiduè, ἀδιαλείπτως, frequenter, continenter, protinus, Demosth. Xenoph. in Comment. συνεχῶς μὲν ἐπήκουε. Arrianus, κράτει ξυνεχῶς, sæpe admodum.

χυσις, obruerunt, obstruxerunt.

ιων. concoquere. Galen. ad Glauc. Et τὸν ἢ πόνοις lib. ζ, ἢ λεβηθῶσι αὐτὸ σωλῆνες γλυκεῖ, ἢ ὑπὸ στενότητος, ἢ συνίζωσιν μίγχις ἢ ὑγρὸς συγκρί-

ιμα, συμπλέκτεια, συνωκείωσις, Hesych. ex co nomine vi le tur verbum tactum.

ιμαζω, collido. confabulor Suid. ex Epigr. Ὅτ' ἐπ μοι πόνοτι συνέζεσε χαλεπὸς ἢ

ιδια, occursus, συνιόντα. Apollon. 2. Arg. ἀείσατε ἢ σωιδοκίη ἀρχέγονε, Principes gauisi sunt casu, siue successu. est autem leonasticum.

ηγορία, ας, ἡ, συλλογισμός, patrocinor, πάρειμι τινί. Datiuo. συνηγορῶ τοῦτό σοι, Aristor. in Rhet. Sophocles in Trachin. ξυνηγορεῖς τηλίκα τῷ κατηγόρῳ. Dicitur etiam ξυνηγορεῖσθαι. συνηγορεῖν cum accusat. τὰ δίκαια συνηγορεῖν iusta patrocinio suo defendere. Nazanz. dicitur & συναγορεύειν.

ηγορία, patrocinio defendor.

ηγορία, ας, ἡ, patrocinium, aduocatio, defensio : cui opponitur κατηγορία, Aphthon.

ηγορικὸν, τό, merces patrocinij, & aduocationis, Comment. Aristop. in Vespis. erat autem drachma.

ηγορος, ν. ὁ, patronus, aduocatus, causidicus, σοφιστὴς, deprecator, ἱκέτης. Aristot. lib. 6. Polit. cap. 8. de magistratibus. vide in fictione Εὐθύνας.

δεν, & Attice ξυνοῖδεν, consciusest eram. Plato in Apol. ἐμοιτοὶ ξυνοίδειν ἐδὲν ἑαυτῷ ὄν, mihi consciusest eram me nihil scire, ἢ συνοίδειν ἡμῖν ὅτι, &c. ἢ scirem vos esse, &c. Demosth. συνοίδει, consciusfuerat, simul sciuerat, videbat, videbat, ἰδοὺ. συνοίδει γὰρ αὐτῷ πεφευγότι. Demosthenes, hoc à se facta fcicbat. συνοίδειν ἐμοὶ τὴν ἀδικίαν, ciebat me iniuria affi-ctum, Idem. συνοίδεται, conscij eratis, simul sciebatis, & scbin.

νόημα, μ. τὸ, σύμβουλος, collator, vnà lector. συγγνώμη, delector, oblector, gratulor. Datiuo iungitur. Appianus, οἱ ἢ γραῖσθαι ξυμμάχων συνεδίδοσαν τοῦ χαροντι, συνήδομαί σοι τῆς δυτυχίας, congratulor tibi felicitatem, Budæus in Epistola quadam ad Ianum Lascarem. ὡς ἄρα ἐκεῖνοτὸ συνήδομαι τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, huius profectionis me pœnitet : sic Bud. in verbo Oportet, in Annotat. in Epist. ἐμὲ μὲν δανόντα συνήδεσθαι, non lector eius morte, Eurip. σὺ τε κ, ἐγὼ συνήδομαι, Bud. in Epist. poster. Socrates dixit, ἡδὺ συνήδεσθαι τοῖς ἐμετέροις συμφοραῖς, pro ἡσθήσεσθαι, nostris temporibus & fortunis insultantes.

νωδῶ, placeo, voluptatem affero, oblecto, vnà suauitatem dulcitudinémque consilio. Plut. ἀεὶ λογρησίας, ἢ ἡδυκολία, πᾶς μὴ δοκεῖ, τοῦ δ' ὀπαιθρίου, τὸ ἢ συνηδῶν.

νοδία, ας, ἡ, consuetudo, consuetudo, Quintil. assuefactio, familiaritas, φιλία. συνήθειαι ἐμποιεῖν, &c. Demosth. συνήθειαι in plurali, menses dicuntur. Præceptum Pythagoræ, ἱλὲ βίου τὸν ἄριστον, ἡδὺ ἢ αὐτὸν τὴ συνήθεια ποιήσει, vitam optimam eligetea autem iucundam consuetudo efficiat. vide Cornificium in 4. ad Heren. Cic. 2. Tuscul. συνήθεια etiam aliquando fermonem vulgarem, seu vulgò receptum signif.

νώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, familiaris, consuetus, vsu exercitatus, vsu cõparatus, qui contraxit consuetudinem, in vsum receptus, assuetus. συνήθεις πολὺ ἐδὸ νόεις τῆς τοιαύτης δίκης, Plutarc. in Lycurgo, huiusmodi conspectus familiares iuuenibus reddens. συνήθης, ἐσόσ, idem Plutarch. τὸ συνήθες, consuetum, τὸ ἐθισμένον. Aristotel. in 1. Metaphys. τὸ λίαν ἢ ἰχνὶ ἔχειν τὸ συνήθες, οἱ γόμοι ἢ πλοῦτοι. Idem libro 1. Rhetoric. ὅτι ἢ ἐκ τοῦ συνήθους τὸ τοῖς πολλοῖς, id est, quod consuetum, & quod assuetum industria atque opera. Vnde τὸ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere. Accipitur δὲ καὶ τὸ τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iusta mortuis facere & parentare.

Συωθάς, pro consuetudine, ὥσπαρ ἀμφοτέρωθεν συνήθως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλους, decepti consuetudine eorum qui in imperio esse debebantur, Plutar. in Galba.

Συωίημι, intellexi à σύνεμι.

Συωίκαμαι, conuenio, coeo.

Συωίκτωρ, ορος, ὁ, q. coauditor, Genitiuo. συωίκτορες τῶν ἐν τοῖ συνεδρίοις ἐσίασιν ἔφορον λόγων, verba ex ore modesto profluentia simul audientes.

Συωίκω, defino. contrahor, coeo, concurro. Theoph. histor. lib. 3. ca. 17. de fissuris foliorum aceris, τὰ ἢ κλίματα ἔλαττα ἐξ ὧν συωίκασι, omnes fissuræ, conueniunt sue concurrunt in acutum vel contendunt sed est, σύωτινουσι, & Aristotel. τοῦτο ἢ διαφόρως ἔχει χρὶ μᾶλλον εἰς ὀξὺ συωικνοῦσας in acutum desinentes, mucronata specie.

Συωίκιας, pro ὁμώλικας apud Pollucem, i. coæui Ciceroni. coætaneum etiam dixit Portius Latro. Συωίληκα παιδάρια, coæui pueri, Danielis 2.

Συωλλυδὶς, conuenæ. Nonnus.

Συωλυσὶς, societas, conuentus, cœtus, in Epigr.

Συωλυσις, ως, ἡ, conuentio, concursus, συωλερμὸν ὅπῃ τὸ αὐτὸ, Hesych.

Συωμερδτὴς, qui in quotidianum vsum & cõsuetudinem assumitur is qui cum est nobis consuetudo quotidana, is quo familiariter vtimur. Aristot. 5. Polit.

Συωμερία, τοτος dic. vnà verfor, totos simul dies exigo, vnà viuo, simul verfor, dien traduco & tempus. Xenop. ἀ χέμασι συνημέρευε τοῖς στρατιώταις ἴσον. vide Συνδιημερεύω.

Συωμιερεύω, vnà mitescens, qui vna mansuefit.

Συωμιμᾶν, cenjunctus. συωμιμᾶν ἀγωνιζόμενος, inter se deuincta.

Συωμιμᾶσις, continuentes.

Συωπισμὸς, ὁ, compositio, pactum, confœderatio, συνθῆκαι Hesych. συμμαχία. Suid.

Συωῆμαι, socius, familiaris. συωῆται τε, οἷς πιθέσθαι inquit Suid. schol. Apollonij exponit συνῆσθαι ἢ ἑταίρους ἀ συνήθεις deritans Suid. ab ἕομαι quoque deriuari scribit, ve fit συνήσθαι, priorem tamen expositionem & deriuationem magis probat.

Συωλόγχας, αὐτὸ τοῦ λυστελοῦς γέροντες, conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit.

Συωλύσκω, contulit, profuit. Datiuo. συωλύσκει ποιησάσῃ, ei profuit feciffe. Item accessit, contigit, vnà conuenit, cum Infinit. τὰ δὲ οἱ συωλύσκει γίνεσθαι, hoc ei casu euenit, Herodot.

Συωλυτέρω, σοσ, ἐρότερος, συωλυτέρη κεφαλὴ, inuecta sunt mala, Plutarc. in Numa. συωλυτέρη ἑκάστα singula contigerunt, Thucyd. συωλυτέρη σφίσι πόλεσι γίνεσθαι, hoc negotij contigit. συωλυτέρη πεσεῖν μὴ γίνεσθαι, Thucyd. detrimenta contigerunt. συωλυτέρησαν γνώμῃ, in sententiam conuenerunt, Idem.

Συωλύσται τοῦ πατρὶ, cum patre iunctus est, Nazan. in Orat. ἀ. συωνωνῶ, Ibidem.

Συωὸς γος, ἀ ἀείρω significante συξύγιον inquit Eustath. in hunc versum Od. 5. φάτμης ἢ ἐ θεοῦ συωὸς γος ὀδὸ δικλεὴς, id est, congruens, & velut apto quodam vinculo ei annexa. exponitur item consors, compar, coniux, l. coniugus Plinio, συωὸς μοσιῶν ἢ συζυγος, συωὸς Ησ. Odyss. 3. cithara dicitur epuli coniugâ & socia : φόρμιγξ ἢ ἐ θεοῦ συωὸς γος δὸ δικλεὴς.

Συωόρος τρωὶ ἀπὸ, consociata genua & paria feu comparia apud Non. ἐξῆς τὸ ἀείρω τὸ ζεύγνυμι vnde ἢ ὁ παρόρος.

Συωπαγῆ, συμφωνεῖς, συντρέχει, conuenire, concordare, concordes esse, tueri beneuolentiam : metaphora sumpta à simul nauigantibus.

Συωπεφθὴς, opacare, inumbrare. Theoph. hist. lib. 3. cap. 2. ἢ ἅμα τὸ μεταξὺ σῶν πεσεῖν ὕλην συξυπτὰ τοῖς πόροις, ὥστε τὸ πρῶτον ἔτει συνεφθὲς, ita vt placet ac contegat : sic vbducat.

Συωπεφθὴς, ὁ, ἡ, ἡ, spissè contectus, vmbrosus, densus, consitus, obstus, hirsutus, nemoralis, opacus Gaza, ὕπνος καλυμμένος, συνεσκιασμένος Galeno apud Hippocr. ἐσκιασμένος. Suid. ἐκ τοῦ συνεφθὲς ἐσμὸς, in opaco sumus, in vmbra, Lucian. in Achariis. ἐκ τῆς σποδιᾶς.

Συωπεφθὸν, ου, τὸ, contractum, congregatum, σωμάτιον. Suid. Theophr. histor. lib. 4. cap. 8. τὰ ὅσπερ συωκεκλιμένα, καὶ ὅταν ἀφῇ συωπεφθὸν πᾶσιν. Sic enim legend. Et ex eo Plin. lib. 12. cap. 9. intus contortis nucleis.

Συωπεφθὸς, contractè.

Συωπεφθὸς, ὁ, concinnatus, συωπεφασμένος, Hippocr.

Συωπὸς, idem quod συωπεφθὸς, σύσκιος.

Συωσεσμὸς, eiusdem numeri, in Epigr.

συνωθεῖσθαι pro συωθεῖσθαι, verſabantur ſeu verſari ſiunt, & vnā fue runt. Xenoph. lib. 1. Κύρου. Ἐδόκει δέ μοι καὶ ἀφροσύνῃ τινὶ, εἰ τε συνεστάτει συμπόται, quandiu cum Socrate manſerunt. vide Ἡσυχ.

Συνιέναι, intelligam.

Συνίστε, intelle xeritis. οὐ μὴ συνῆτε, capite 6. Eſaiæ, nolite intelligere.

Συμπλεχθῆναι, ſimul auctus. συμπεπλεγμένα, quæ ſimul creuerunt.

Συμπήγνυμι, πήξω, π. πεγα, conſono, reſono reſpondendo ad cantilenam. Vide Κατηχοῦσί τινες τόποι.

Συμπέφθικα, contriſtatus ſum. συμπέφθικάς σοι, tecum grau i affectus ſum dolore. συμπεφθικότων τοῖς πεπαθόσι, Iſocrat.

Συμπήγνυται, continuenrur. vide Συνάγεσθαι.

Συμβήκειν, ſe, ῆ, conſiſtor. Cic. συμβέβηκεν. Stud.

Συμβάλλομαι, concalefacio.

Συμβέβαμαι, ſimul ſepelio, Sophocl. συμβεβαμένοι χρισῷ, Nazanz. in Orat.

Συμβεβαίωμαι, conſpicari, contueri Plauto & Lucret. Polybius in 1. Τῶν γὰρ ἐναμάντων συμβεβαιῶσι τὰ λεπτὸν ἐκπεπληγότες, ἐξ ἐκ πολλῶν.

Συμβιάτερος, ας, ᾱ, Ariſtoph. & Pollux, quæ vnā ludos ſpectat, vt ἄλυς θιάτερα.

Συμβίας, ας, ᾱ, eadem diuinitas.

Συμβίνω, coire, congregare.

Συμβέλω, ſimul volo, conſentio, aſſentio, faueo.

Συμβῆκος, pactum, ſignum, teſſera, συμβῆκα.

Συμβάω, audi, auſculta, animaduerte. Οὐ σὺ, σὺ ἢ συμβᾶσα θυμοῦ, i. tu condita mente teneto, νόησον, σύνες, manda memoriæ. Idem ibidem, σὺ ἢ σὺ δὲ κοὐ μοι δέ κωσσι, attende & au li. Aliquando σύνεσις ſignifi cat κατακόσμον, annue: pacifcere.

Συν θεμιώνω, concalefacio. Cicer. vnde vis concalefactoria. Plin. i. συνθεμιστικὴ δύναμις Galeno.

Συνθέσις, ας, ᾱ, fœdus, συνθῆκη. Iliad. β, ποῦ δ' ἂν συνθέσεις τε καὶ ὅρκια.

Σύνθεσις, ως, ὁ, compoſitio, ἁρμονία, κόλλησις. Heſyc. compages, ſtructura. commiſſura, coagmentatio, compoſitio carminis, vt ſyntaxis proſæ. Σύνθεσις, apta & concinna modis ommibus orationis & verborum ſtructura & collocatio, in qua ita cōponuntur & conſtruuntur verba, vt non aſper eorum cōcurſus, non hiulcus, ſed quodammodo coagmentatus & leuis. Cic. 3. de Orator. & Fab. Quint. cap. 4. lib. 9. de hac figura ſatis multis diſſeruerunt. συνθέσεις apud Dialectos eſt ordo à quibuſdam conſeſſis exordiens, & deſinens in id quodin quæſtione eſt: κατάλυσις autem eſt, quaſi re textio complexionis, hoc eſt τῶν συμπερασμάτων. Σύνθεσις apud Hippocr. denſitas & conſtrictio, συνκοπὴ ἢ σφίγξις. Σύνθεσις, ſynthe ſis pro genere veſtiſide qua voce fatis multa adnotarunt Dictionaria Latina, Cæl. Rhodiginus, Brodæus, Interpres Plin. Iunioris lib. 2. & nos in noſtris Antiquitatum libris.

Συνθέτης, compoſitor, author, Plato de Leg.

Σύνθετος, συνθέκη, ἡ ἔκανσις, Hom. Odyſſ.

Σύνθετος, ᾱ, ὁν, compoſitus, fucatus, ἐκ compoſito adornatus, concretus, coagmentatus.

Συνθήκη, ης, ἡ. Τὸ τὸ συνθῆναι id eſt pactum, conuentum, fœdus, ὁμολογία, σύνδεσις ἢ συμβόλαιον. Ariſtotel. 3. Politic. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, lex eſt conuentum, & vt Lycophr. ſophiſta dixit, veluti ſponſor quidam inter ciues iuris vinciuique ſui obtinendi. Inde ἐξ συνθήκων, ex compacto & veluti in commune conditione lata. Ethicor. libro quinto, Οἷον ἡ ἐπιβολὴ καμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε ἐξ συνθήκων, ciuili conſenſu & inſtituto & nine recepto. Alexander in ſecundo de Anima, Ἐστὶ γὰρ ὁ συνθήκη ζητήσεις περὶ τοῦ σημείου, id eſt compactum & conſenſio. Dicitur & pro eo in Plurali Συνθῆκαι. Demoſthenes, ἀμφὶ τὼ συνθήκα κατ' αὐτὰ ἐπιόντων, id eſt συμβόλα ἀμφ. Idem, ἡ πόλις ἀμφὶ συνθήκας φησὶν αὐ συνθεῖναι πρὸς ἐκεῖνον, id eſt, contra fidem pacti & contractus. Polyb. libro primo, πρὸς τὰς ἰδίους πεποιημένους τὰς συνθήκας, qui fœdus fecerant cum Hierone. Συνθῆκαι, conſenſus, aſſenſus, aſtipulatio. συγκατάθεσις. Demoſthenes contra Ariſtogit. Ὑπαρξάσθαι γὰρ ἐκεῖνον ἐν ἑαυτὸν ἀνεπτερωκέναι, πόνοι· ἢ συνθῆκαι κοινὴ, καθ' ἣν ἅπαι σφοῖνικα ζῶν τίς ἐν πόνοι, id eſt, communis conſenſus ciuitatis. Baſilius, ἵνα ὡς ἑπόπιστον θαλεῖα τὰς ἐκκλησίας τὰ ἀφεῖ τὸ κρεῖ. συνθῆκη, ταύτῃ ὑπαναβήσονται τὴν ἐπεισαγωγὴ τοῦ βαπτίσματος, aſſenſu & aſtipulatione. Alibi συνθήκαι & ὑπαρχάμ pro eodem dixit. Συνθῆκαι etiam tabulæ dicuntur, quia in tabul s ſcribuntur pacta, ſic contra tabulæ pro ipſis pactis etiam apud Latinos. Ariſtoteles Rhetoricor. libro primo, ὁ πάντα τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τοῦτος ἐν συνθήκαι πεπαῖσι, Quales enim fama & exiſtimatione fuerint, qui tabulas obſignarunt, aut cuſtodierunt, quibus pacta contirētur, talis opinio de tabulis eritſi obſignatores (ita enim vocat Quintilianus quos Ariſtoteles ἐσφραγισμένους, & tabulas, συνθήκας) earum cuſtodéſque honeſti viri, pacta quoque facta credentur: ſi contra improbi, ficta illa falſaque habebuntur:

pendet. n. Inde omnis ipſarum auctoritas & fides. Scitum vel quod de pactis ita ſcribit Commentarius Ariſtophanis in charnen. εἰ γὰρ συνθῆκαι διὰ τεχνῶν τελοῦνται, λόγων, ἔργων, χάριν. ἔργαι οὖν δεῖ δι' ὄρκων, ἔργων δὲ διὰ τῆς εἰς βωμὸς ἔνοδον. χρεῶν δ, εαυτὰ πίστεις διὰ τῆς δεξιᾶς γίνονται. Et Hom. ait Iliad. lib. 2. ᾗ δὲξιὴ ἐπίστη δεξῆ.

Συνθησεύλαξ, κος, ὁ, ſequeſter.

Σύνθεσις, ως, Σύνθεμα, τος, τὸ, τὸ τοῦ συνθέναι: compoſitum, conſtitutum, συνθέκη, τὸ συμβόλαιον, ὁ, συγκείμενον. Vnde quod compoſitō Virgilio, ex compoſito Liuio, conſtituto Ciceroni, vel dicto Feſto, de compacto Plauto, & ex compacto Suet. id: Græcè κατὰ συνθήκαιτος, vel κατὰ συγκειμένου Paulanias. Gregorii, ἐκ προβουλίας εἰς τεταγμένα συνιέντες, ὥσπερ κατὰ συνθέκας τινάς. In vi ex præparato conuenientes velut ex conſtituto. Σύνθετος inde (quia condicta & compromiſſa, compacta & conſtitu communi aliquo ſigno & ſymbolo confirmari ſoleant) κοινὸς σύσσημος, i. commune inter partes ſignum ponitur, & pro, quod eſt σύμβολον, generaliterque pro ſigno, vt σημεῖον ἢ σύνθημα. Apud Virg. Æneid. 5.

Intenti expectant ſignum.

Et, -ſignóque repente Corripiunt ſpatia audito.

Rurſus, -ſignum clamore paratis

Æpytides longe dedit, inſonuitque flagello.

vbi ſignum, id eſt σύνθημα, ἢ γὰρ σημεῖον τῆς ἀφορμῆς. Plutarc. συνθήματα διὰ βέλους παρ' ἀμφοτέραν, ſigno pugnæ vtrinque da. Terentius in Eunucho, Tu hoſce inſtrue. hi ego ero pr principia: inde omnibus ſignum dabo. Liuius 2. ab Vrbe, Sſere vigiles: excitatus exercitus: ſigno dato concurſum eſt l arma. Atque ita tranſlatè dixit Syneſius in Epiſt. εἰ ἢ χάριν ἡμᾶς ἐφέλοιτο ἢ τοῦτο θεὸς δίδωσιν, ὑπὸ ὑπερμαχῆ ἀδελφὸν, ᾧ σὺν σύνθημα ὑπὸ ἐξέρχεται, tanquam ſignum diuinitus datum: Dei i tum ac numen. Σύνθημα pro ſigno, i. vexillo, quod σημεῖον, σύμβολον etiam dicitur. Gregorius, Τοιμᾶ ἢ ἐξ τοῦ μηχάνου σύνθημα τὸ ἢ τοῦ σωμοῦ σημεῖον, ἢ ἀγαπᾶ σταυρὸν εἰς ὃ θ ἀξίωμον. Sic labarum σύνθημα dicitur. Σύνθημα, i. σύμβολον, teſſe vt apud Virgil. 7. Æneid. it bello teſſera ſignum. Et Siliu talicus in 15. tacitum dat teſſera ſignum. Erat autem, ve tium in vace Σύμβολον, ſignum quod ad pugnam exeunti dabatur vtiandæ confuſionis cauſa. Vnde παρεξιέναι τὸ σύνθη id eſt, teſſeram dare Sil. Xenophon Pædiæ tertio. ἔδωκε δὲ Ἀβρ ξα θεοῖς ὅπως σημεῖον ἢ ὅ,τοις σύνθημα, τοῖς σύμμαχοι ἢ ὁ ἐγὼ ἐπὶ ἢ πάλιν ἐπὶ τὸ σύνθημα δύο πατροφθόβιμον, ὅ,τοις χεν αὖ δεισαν ἢ παῖδα τὸ νεμιζόμενον. Idem in ſeptimo, Τᾶσι εἰπὼν, ᾗ σύνθ παρεξιέναι, τοῖ σύνθεμ ἢ ἠγεμόνος πρόσωπον. Σύνθημα, id eſt te ra, etiam dabatur vigilibus & excubitoribus ab eo qui La è teſſerarius dicitur, Græcéque ἔφοδος ſiue ἐφοδεύων, id eſt, ci tor ſue ciuitor. Polybius de caſtrametatione Romanor quens, Τὸν δὲ ἐφόδου ἔνεκεν ἄπαξ τοῦ φωτὸς πρὸς τὸν χιλίαρχον φέρει τὸ σύνθημα καὶ μίαν ἢ πάντα σιδηρᾶν ἀκαίς ἐγκεκομμένος ἀλλάττοντα σάνιν. vbi taleolas lignas fuiſſe oſtendit inſign s characteribus. Ait enim, ὁ χιλίαρχος ἐνδίδωσι τούτοις σάνιδ σια ἐξ ὁμαλῶν ἔσεχ ἐκ πολλοῦ ἔχοντα χαρακτῆρα, &c. Ibidem κάσσο dixit pro ipſa teſſera. Liuius libro ſeptimo, Teſſera caſtra à Liuio Coſſdata erat, &c. Fuluium Antonij vxo accingi enſe ſolitam, ſcribit in Auguſti rebus Dion, & Σύνθημα ἀνδρῶν militibus. Vnde τὸ σύνθημα ἀπὸν, eſt teſſeram tere ab Imperatore ſiue duce: quod & ſignum petere dic à Suetonio. Lege quæ iam adnotauimus in dictione πέδο Σύνθημα item vocatur σημεῖον ὃ ἐν θρυκτικοῖς διὰ πυρσῶν ἐκ gnum quod per ignem datur è ſpecula. vt in obſidione fit illa Helenæ apud Virgilium ἀφροσυκτικοῖ, vt in hoc verbo ſertuanimus. Et σύνθημα διὰ πυρσῶν intelligit idem Poet bi ait Æneid. ſecundo, flammas cum regia puppis Extulit. De quo genere συνθήματος intelligit & Polybius, vbi ait (di rato qui dato ineptè ſigno ſpe capiendæ vrbis excidit) Διὸ συνθήματον ἢ ᾧ βραδυνθημάτων ἀκριβέως ἐπέσχε. Συνθήματα ſcriptura ſecretiore, vel ſigna ſunt & notæ arcanæ: vel ſigmata ſenſus reconditi. Poly bius, Καὶ παραπίπτῃ τῷ ἀρεμὶ δέντες τὰς φωὸς τὸν ἀγνοοῦντα ἐπιτολὰς γεγραμμένας συνθήματικῶς (id ſ, συμβολικῶς ἢ διὰ σημείων, per notas & ſigna ſcriptas: Zyphen vocant, id eſt σύγκλ. vide Σύγκλ.) κἀκεῖσθαι ὅσοι ἐως ὧν ἐπὶ τὸ ἔξω ἀπὸ ἀλλ. Addit rationem huius ſcripturæ ſymbolicæ, ὡς τὰ τὸν κύβ δύσεως τῆς ὑπτιοσκῆς οὐ δύνας γνῶναι μὴν οὐ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα. Hoc Cicero vocat διὰ σημείων, in Epiſtol. ad Attic. Parum, tellexti credo, quia διὰ σημείων ſcripſeram. Et alibi dixit tam apponere, id eſt σύνθημα. Reliquis epiſtolis, inquit, tutum faciam, vt notam apponam quæ mihi recum conuet Et Suetonius per notas ſcribere vocat τὸ συνθηματικῶς γράφ ſic ille in Cæſare, Ad Ciceronem, item ad familiares, do ſticis de rebus, in quibus ſi qua occultius perferenda, per notas ſcripſit. Illis notis etiam ſcribuntur interdum epiſtæ commendatitiæ ἢ συστατικαὶ. Gregorius συνθήκατα ὑπηρόλα appellat in prima inuectiua contra Iulianum, ἢ ἅτε εἰδὼ

μβίοις φιλαδρασταῖς, τίνι σε ὄψῃ ὑποσυ, ἢ τίνι ἐν ταῖς ὑπερολμοῖς σωθήσεσι, οἷς ἡμεῖς ὡς ἐθνικοῖς ἐσὺν θεῷ χρίζοντας ἀβρυπαμυ-μένως δοκῶ κ᾽ μάλιστ᾽ ἡμᾶς ἔχειν θαυμάσαι; id est, in notis velut-que tesseris epistolaribus. In Ecclesiast. historiæ, quæ Tripar-tita nuncupatur, libro 6. Sozomenus de eodem Iuliano ita in-quit, Præcipuè verò æmulatus esse dicitur notas literarum Ec-piscopalium, quibus solent inter se scribentes commendare peregrinos: & quò proficiscantur, & vnde veniant, indicare. Dimittoriæ literæ vocantur à Gratiano distinctione septua-gesimatertia. Ibidem etiam formatas vocari scribit. Cur autè Iulianus eiusdem epistolas admiretur, intelligi ex eadem distinctione potest: in qua ratio & forma earum epistolarum describitur. Earum sit mentio in constitutionibus Chalcedo-nensis concilij, vbi epistolæ commendatitiæ vocantur ab In-terprete. Sic & apud Polybium, Σωσθῆναι λαβὼν ἡ πίστις ἐφὸς Νικήαν χον: Interpres transtulit, Acceptis literis commendati-tiis factus fuit fidem. Rectè ſi de literis per notas ſcriptis in-telligatur: vt alibi ἔχων σωθῆναι ἡ χάραγμα. Apud Hieronymum in epistola ad Iulianum, quæ incipit, Filius meus frater tuus, ſic ſcribitur, Iam dimiſſo ſynthemate equus publi-cus ſternebatur. In Pandectis Græcis σωσθῆναι vocantur di-plomata, quæ his dabantur qui curſu publico vtebantur. Cu-us eſt mentio libro 22. Codicis Iuſt. Vnde Σωσθῆναι ὑποσο-λῶ dictæ. quo verbo etiam furtiuæ & ſymbolicæ ſignifican-tur, cuiuſmodi hodie maximè frequentantur, præſertim ab iis qui per hoſtica loca belloque infeſta tabellarios mittunt. Σωσθῆναι pro συμβόλοις, ſymbola, vt Pythagorica, ænigmata, ἱμηνήματα. Dionyſ. Theol. καὶ τὰ σύμβολα τὰ φανούμενα τοῖς σω-θησομένοις ὑπὸ τῶν θεοπεπιδότων, Non enim. exiſtimare nos oportet quæ figuratè diuinitus tradita ſunt de nihilo ſic eſ-te prodita, ſed ſub illis inuolucris integumentiſque ver-borum, ſenſus reconditos ſubeſſe atque contineri. vide Σύμ-βολον.

Σῳσπαῖρα, ἡ ἡ γραολεκηθίρα, ἡ ἐκδεδεμένη, ἢ δεδεκυῖα. Ariſtophanes Σωσθῆναι πάντα ἐκεῖνα dixit, Pollux exponit ἡρχολαμεδηθίας, ἐκ-πλαστίας, Stiid. ἐκδεδεκυῖα.

Σῳσπαπόδεντ σωσθῆναι πᾶν ὑποσοφῇ literæ quæ per ſigna, & no-as arcanas ſcribuntur.

Σῳσκωκῶν, id eſt, per notas & ſigna, συμβολικῶς. vide Σώ-θημα.

Σῳσόμαι, ſimul venor, Xenoph.

Σῳσθῆς, ὁ, ἡ, ſocius in venatione, συγκυνηγέτης, ὁμόθηρος.

Σῳσος, ὁ, ἡ, ſimul venans. Cum Genit. Xenoph. οἷμαι σοι ἕτοιμόν γε τὸν μετσωσθηρον τῆς ἀγαθῆς φίλων, arbitror me tibi ad venandos amicos eſſe ſocium.

Σῳσαώτης, ρου, ὁ, ſocius, conſors, ſodalis. Ariſtophan. in Pluto, Ἵνα φοιβοῦτε ξωσθιασώτα τοὺ λοιπεῖν, i. conſortes deliriſ ſeu deli-randi. σωσθιασώτης τῆς αὐτῆς ὀλυπίδας, id eſt πλανήτης, Ariſtoph. interpr.

Σῳλάω, confringo, contundo, conquaſſo Catoni Matth. capit. 21. Οὐπσῶδεῖ τοὺλῶσι τοῦτον σωσθλαδῆσαι, conquaſſabitur. Quod & Lucæ 20.

Σῳδιλέω, dilabor, pereo.

Σῳλίζω, comprimo, conſtringo, vexo.

Σῳθίσκω, commorior Plin. ſimul morior. σωσθνῆσκω συ, tècum morior, Ariſtoph.

Σῳκίνθ-ος, ὁ, conuiua. σωσδιπνῶ, idem apud Athen.

Σῳκλώω, confundere, conturbare.

Σῳλυμ-ός, luctus, ſeu lamentorum ſocius. Ariſtot.

Σῳμάω, confringo, ſcinſilla.

Σῳρον-ός ὁ, ἡ, ὃ, eiuſdem throni & dignitatis conſors. Nazanzen. Σῳμον φωβῆμα τοῦ πατρὸς ἡ ὑὸς συμφυὸς ὄζε, ἡ ὁ σωσθρονος.

Σῳφωνῆ ἔχω, vox concors & conſona, Nonn.

Σῳφυπτω, deliciis frango, delicatum ſeu mollem reddo. item comminuo, affigo. Actorum capite 21. σωσθρυπτεντες μου τὸν καρδίαν.

Σῳψιμίζω, ſimul indignari, conſentire, σωσρηγίζεσθαι, συμφυχεῖν, Stiidas.

Σῳσία, ſimul ſacrificio.

Σῳσιος Polluci, i. conſeſſus.

Σῳσείω, exponunt excutere, agitare, diſpergere, ventilare vt cùm triticum ventilando in aſtum coniicitur. Lucæ capite 22. Ὁ σιτανὰς ἐξητήσατο ὑμᾶς, τοῦ σωσιάσαι ὡς τὸν σῖτον, Satanas expetiuit vos, vt ventilaret ſicut triticum: Alij cribraret.

Σῳίαση, concurrunt. Apollon. 2. Argon. ἀλλὰ δικαιῳ ξυνίασι.

Σῳίημι, intelligunt, Bud. in Epiſt. poſter. & Lucianus à verbo σωσίνω.

Σῳ ἰδῶ, conſiderare, conſpicere, perſpicere, ſenſiſſe, intellexiſ-ſe, κατανοῆσαι, cognoſcere. Iſocrat. εἰ μὴν ἔσαι τὸ δόξαν ἄξιον τ᾽ ὑσο-θέσεως χαὶ τοῦ τῆς ἀληθ ξ σωσιδῆν.

Σῳιδρώσαι, q. conſudare, à σωσιδρῶν.

Σῳίκῶν, conuenire, congredi, colloqui. Heſiod. in Theogo. φανὴ φθόγγον ἀΐσι θεοῖσι σωσίκῶν, i. ita voces ſonabant Typhonis vt cum diis congrederetur.

Σωσίνω, intelligere, intellexiſſe. μὰ σωσίνω, ignorare, Demoſt.

Σωσίναι, congredi, coire, vna ire, conuenire, congregari, concur-rere, contrahi. σωσίναι εἰς αὐτὸ, ſe colligere, in ſe coire, Ariſto-teles in Probl. σωσίναι ἐφὸς τὴν γῆν, in terram corruere.

Σωσηγητὴς, apud Dinarch. vel qui vna ſacra facit, vel collega ſa-crorum.

Σωσίζάω, reſideo, (quemadmodum in ſeſe reſident ſpongię preſ-ſæ) συμπάθω, σωσίζω, confido, ſubſideo. σωκικλῶσι ἡ σωσίζάσεν πολὺ τὸ ὕδωρ, condenſatis & coire latum in igne, Plut. in Publi-cola. Item conſidero.

Σωσιζκάμα φλογὸς, conſidens flamma, Bud. in Epiſt. poſter.

Σωσίζησε, ται, ἡ, conſcillus, συγκλῆσις: Heſychio: labes, ſedimētum molis, i. quum magnæ molis ſtructura ſubſidunt rimas quaſ-dam edentes. Ariſtoteles de mundo, τὴ ὑσυρροὴ σωσίζησις ποιεῖ-τε ὁἰς τὸ κοῖλα χασματία κελεῖται, terram ortus qui labes terræ relinquit in cana ſubſi-entes ab hiatu diciſtur χασματια. Alex-xand. Aphrod. lib. 2. Probl. ἡ λύπη σωσίζησιν ποιεῖ γλυκέως τῇ σω-μάτων, mœror vt corpora ſubſideant efficit, ſeu vt conſideant. Et in carmine σωσίζησις dicitur, quum inter metiendum car-men, duæ vocales ſyllabis diuiſæ pro vna computātur, vt σὶν-δρὶ ἀφὶ ξόμῳμαι. Et Iliad. ἀ, ὅσ᾽ ὁ σαῦ᾽ ἀρμαὶ ἡ φάτιν ἡ κ᾽ ὀνοῦσιν. Eſt etiam συνίζησις quum ſcribitur ἀχλὺς pro ὀχλὺς, Interpr. Eurip. Dicitur & συνεκφώνησις.

Συνίζω, idem quod συνίζάνω.

Συνίημι, ἵσω, σ. ἧκα, intelligo, μανθάνω, diſco, animaduerto, γινώ-σκω, audio. Inde συνέσις, tertia perſona Pluralis Indicat. Actiuū eſt: & quum ſignificat intelligo, Accuſatiuum habet: quū ſen-tio, Genit. Lucia. in Caucaſo dicit, ὑὸ αὐ συνίεμεν ἡλίκῳ δὸὲ σωμα-νέμεθα, non intelligeremus quantum felices ſimus. Hom. Odyſ. ὄφρ᾽ ἡ τῶν ξυνίει ἡ πάντα, i. audi ſeu attende & intellige. Ad Eſ-peſios capite quinto, ἴσθε γὰρ συνίντες τὶ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, Intelli-gentes quæ ſit voluntas Domini. Conſtruitur quoque non ineleganter cum Participio, vt συνίημι πάσαν κακίαν, ἡ συνίημι μα-ταιολογῶν. συνίημι πασεχερῶν, Lucian. Συνίημι, compono, committo. συμβέλοις, συμμίγνυμι. vt Iliad. ἀ, ἠδυὶ ξυνὸν κε μαχοῖτο, ριο συνείμεν ἡ συνέλθειν. συνήκω, conſcius ſum. Luc. νῦν συνήκα διὰ σε τὸν γυναικὸς ζεχρονικῶν, neque mihi conſcius ſum me ab aliqua amatum eſſe accipitur etiam pro μανθάνω. apud Ariſt. in Ethic. συνεῖν pro συνιέναι dictum fuiſſe tradit Euſtath. repe-ritur συνίει, id eſt, intellexit. Sap. 9. ſic συνιέσθαι in nouo teſtamē-to ſic & συνιὼν & οἱ συνιοῦντες. apud Bib. interpretes. In Cebet. tabula ἰὼν συνίης ſi intelligas & ξυνιὼν apud Xenoph. putantur eſſe vt πᾶσιν πᾶσιν συνέσιν, pacifci, tranſigi, Iliad. v.

Συνικμίζω, idē quod ἰκμίζω, συνικμίζάσθω, humectari apud Theo-phraſtum.

Σύνισσα, & ξύνισσα, congrediebantur. Heſiod. in Theog. οἳ ἡ ξύνισσα μιχλώ ἐναλλὰξ, illi concurrebant. Idem, ἐκ ἀσπίδ, οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ ἔπασσον σύνισσα: breui ſecunda.

Συνίσασι, vnà ſciunt, ſunt conſci, cognoſcunt, Sophocl. & Demo. tanquam à συνίσημι.

Σύνιδι, Eurip. ſis conſcius, i. συνεπίσασοι.

Σύνίσαμαι Paſſiuè, conſto, conſtituor, conſiſto, ἀχλὺς λαμβάνω καὶ σ-ταιρέμ ἔχω ἡ φύσιν εἰς τὸ ἓν. Demoſthenes, συσκευὴν σκεῦσμα τα, res conſtituræ. Ariſtoteles ἀεὶ χρόνος, libro quinto, συνίσασθαι ποιᾶσι τὴν ζόην, tales exiſtere animantes, id eſt conſtare & cō-poni. Plutarchus in Solone, Συνισαμένων τυραννίδα καὶ νόμι, con-ſtantem ſurgentém que ty rannidem oppu mere. Συνίσαμαι Actiuè, τὸ συνίσαμι, conſtituo, conſtabilio Terentio, compono, id eſt, compingo, coagmento, fingo, & conſtruo, cogo. Plato in Timæo, Συνίθεσι ἡ ξυνεγίσατο ὠφενὶ δ᾽ ἐκ τοῦ ἡ ἀπὸ, i. conſti-tuit, finxit, aptauit. Cicero ſic tranſtulit: Qua ex coniunctione cælum ita ęptum eſt, vt ſub aſpectum & tactum cadat: id eſt ξυίσεσι, coagmentauit. Ariſtoteles hiſtoriæ 9. de Veſpis πάντα τὰ τοιαῦτα τὰ κηρία, ἡ συίσασι αἱ κηρύσσι σφήκωι ἐκ τοῦ σμικροῦ ἐπὶ τε-τραχὺ ὄφεις, conſtruunt fauos ſuos quadrifores. Συνίσαμαι, con-ſtituo, id eſt colloco, ſtatuo, firmo. Polybius, ἡ τοῦτοις συνίσασ τὸ τόποις καὶ τὴν μηχανημάτων κατασκεὰς, In iis locis ſuarum ma-chinarum apparatus conſtituit. Sic Συνίσασθαι πολιορκίαν, vulgò mettre le ſiege, id eſt, oppugnandæ vrbi caſtra conſtituere: obli-dere atque obſidere. Polybius libro 5. αὐτὸς δ᾽ ἡ συνεσάμβω πολιορκίαν πρὸ τοῦ κρηνοβρύλλων πόλιν ὄλεθρ, ἡ ἀφανίσαι νδὲ ἡ συνάλυσις, συνόπτοπος δὲ τοῦ χωμῶν συνεχῶρησαν αὐτοῖς πολέμεσθαι. Συνί-σασθαι, pugnam vel prælium committere, conſerere, συμβάλ-λεῖν. Machabæor. libri 1. capite 2. ἡ συνεσάντο ἐφὸς αὐτὸν πό-λεμον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ σαββάτων, pugnam commiſerunt. Et capite 1. Καὶ συνεσήσατο πόλεμον φὸς πολεμαῖον. Plutarchus in Fabio, φὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνίσατο σὺν φρόνιος ἀγωνίας, aduerſus An-nibalem belli prima certamina excitauit: primus cum eo conflixit & conſeruit. Idem in Romulo, Συνισαμένων ἀγώνων, collatis prælijs: pugna commiſſa. Polybius in 3. ὁλοκλῆρ μὲν μάχ υσον ἡ μαθίνα τεθῆναι συνίσασθαι, de ſumma rerum nullo mo-do periclitari atque vno prælio ſiue conflictu experiri.

Συνίστασθαι, continuere, congregari, εἰς τὸ αὐτὸ συνέρχεσθαι, manum facere, accedere ad auxilium & ad bellum consociari. Thucydid Συνεσκεύαζον ἀφ' ἑαυτῶν ἑκάστοις, suis finibus ad alterutros accedens, id est, veniens in auxilium. Idem, Συνιστάμενοι ἐφ' ἑαυτοὺς, inter se alius alium conuenientes. Idem, συνίστασθαι ἐπὶ αὐτόν, ad eos accedunt. Συνίσασθαι, constare, id est simul stare, consistere, & coire, congredi. Thucydid. libro 2. τῶν ἐπὶ τὰς αὐτὰς ξυνισταμένων, inter se constantes, id est, congredientes suæ cœtus habentes. Xenophon ἀνάβασ. 5. Σύλλογοι ἐγίγνοντο, ἢ κύκλοι συνίσαντο, cœtus habebantur & constabant corona & circuli id est, in circulis consistebatur. Plautus in Capt. Constant, conferunt sermones inter se. Salustius, Multitudinem procul hostium constare viderunt, id est συνίστασθαι.

Συνίσταμαι, coeo, id est coniuro, conspiro. vnde Σύστασις, coitio & conspiratio. Et συνίστ' ἀφ' ἑαυτοῦ, coniurati. Plutarchus, οἱ ἢ συνίσαντο τὴν Κατιλίνα, cum Catilina coiuerunt & conspirarunt. Demosthenes in τὸν ὑπὲρ Φορμίωνος δίκην, Cum conueneris & coieris quo res iudicio eit cunuenirentur & condemnaretur. Sic Cicero pro Cluentio, Coire de innocentium fortunis. Et, Coire de locupletissimorum bonis, id est, de euertendis innocentium bonis, aut locupletum fortunis, in abdito consilia agitare. Plato de Legibus, συνισάντες συμπράξειν, conspirans & conflata coitio. Demosthenes ἀφ' Εὐβουλίδου ὄντες πολῖται συνισταμένοις ἐξέλεγον, conspirantes & factioſè opprimentes eiecerunt. Συνίσαμαι, conuenio, id est assentior, astipulor & à partibus alicuius sto. τοῦτο ἐμοὶ ἀφ' ὅτι συνίσαται, hoc tecum mihi constat & conuenit: in hoc à te stortibi astipulor. Et συνισάμενος, inter nos conuenit. Themistocles in 4. Physicor. ὑπισχνεῖτο τῷνων ἢ λέγοντι οἱ συνισάμενοι τῷ λαῷ. Cui opponuntur Ἀνίσαμαι & Ἐπίσαμαι. Συνίσαμαι Pass. commendor. Paulus 2. ad Corinthios capite 12. Ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν συνίσασθαι. Nam ego debueram à vobis commendari. Isocrates Philippo, ἡδέως ἂν ὑπὲρ ὑμῶν τε καὶ τῶν συσκεπτόντων ἢ ἐμοῦ, Cumprimis oprassem, vt ipse per nos tibi commendarus esset atque conciliatus. Vide Συνίστημι. Συνεθνίσαμαι, pro studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti. Vide Σύστασις.

Συνιστάω & Συνιστάνω, id est συνίστημι, commendo. Paulus 2. ad Corinth. cap. 3. Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; ἢ μὴ χρῄζομέν, ὡς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν; Incipimus rursus nos ipsos commendare? num egemus, vt nonnulli, commendatitijs epistolis apud vos, aut à vobis commendatitijs? Et capite quinto, Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν. Rursus capite decimo. Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστώντων, Non enim audemus inferre aut conferre nos cum quibusdam, qui se ipsi commendant. Ibidem, οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ κύριος συνίστησιν, Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed is quem Dominus commendat. Chrysostomus secundæ ad Corinthios capite secundo, Μακρὰν ἦλθε τοῦ αὐτὸν καλὸν εἶναι καυτὸν ἢ συνιστᾶν, id est commendare. συνιστᾶν, cui opponitur διαβάλλειν. Basilius, ὅπου δὲ καὶ ἀφ' ὧν τὸ εἶναι συμφέρει ἐξαίτιαν, ἢ διαβάλλει τινὰς ἢ συνιστᾷ ἑαυτοῦ πρὸς ἕτερον. Συνιστᾶν etiam est approbare, i. efficere vt cum fatorum aut dictorum ratio constet, ab aliis ea vt recta probentur atque laudentur. Plinius, Hoc attestabatur vel inimico iudici se approbare posse. Cicero in Verrem, No verear ne hoc meum officium P. Servilio iudici non approbem. Pro eo idem confitenti dicere Probare, vt pro Ligario, probare se: & Cornificio, probare sese, id est approbare, τὸ συνιστᾶν ἑαυτόν. Paulus secundæ ad Corinthios capite sexto, Ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστάντες ἑαυτοὺς ὡς θεοῦ διάκονοι, Sed in omnibus vt Dei ministri nos ipsos approbantes, id est, facientes vt actorum nostrorum ratio constet, ita vt meritò probari possit: nos ita præstantes atque exhibentes quales decet Dei ministros. Nam quod alij exponunt, μαρτυροῦντες ἢ γνησίους παῤ ὑμῖν, mihi planè non probatur. Συνιστάνειν, concinnare, Polybius libro quinto, οἱ ἢ ἀφ' ἑνὸς πτερύγιον ταῦτα τούτων ὑπερῆρτο συνιστάνειν.

Συνίστι, simul scitis, conscij estis, Thucyd.

Συνίστημι, μέσσω, σ. ἔστηκα, τὸ συνίστασθαι, consto, id est sum, τὸ ὅλον ἔχω, constituor: quod vim habet Passiui. Polybius libro secundo, Περὶ τῆς αὐτῆς ἀνδρείας συνιστώσης τὸ ὅλον ἀγῶνα, certamen vniuersum constare & esse de salute & sua libertate in eo certamine vniuersum constituram si minus salutem esse. Quod & constare dicitur. Est enim Συνίσταμαι, conſtitere, constitutum esse, compactum vel coagmentatum, sine consistum & conformatum esse, id est συνίσασθαι. Vnde Σύστασις, id est concretio, compages. Aristoteles libro de Poetica, Δεῖ ἆρα τὸν συνιστάντα ἀλλ' οὐ μόνον εἰδέναι ἢ ὅποῖόν τί ἐστιν, ἁμάρτειν, Decet autem rite confictis & compositas fabulas minimè temerè vndelibet exordiri. Ibidem, Καθ' ἓν σημεῖον, ὁ συνιστὰς ἐκ πολλῶν, quod cunque ex aliquibus constitit & coaluit, id est compositum est. Nec diuersa significatio apud Polybium, vbi libro secundo, διὰ τὰ μὴ δύνασθαι ἢ ἀκριβῶς ἢ συνιστάναι ταῖς δόξαις ἐπέχειν, constanter & consistentes cohortes, id est, non dissipatas, sed plenas & integras. Plato Politicor. ἢ, χαλεπὸν μὲν καὶ πανδύναμον πόλιν εὖ τε συνίστασθαι, ita constantem & constitutam ciuitatem commouere difficile. Συνιστᾶναι seu συνιστάνειν τὸ ζήτημα dicitur, id, quæstio sue controuersia dicitur consistere vel constare, vt subsistere & constitui, quæ in iudicium deduci potest. Contra dicitur ea non consistere, quæ ab Oratore quin fusiori non debeat, ne causa quidem dicenda est. Est itaque συνιστᾶν ζήτημα, quæstio quæ ita controuerſiam in iudicio facepotest, vt ab vtraque parte argumenta & probationes in ordum adduci possint, & inde existere id quod κρίμμον dicitur, id est iudicatio Ciceroni & Quintilian. vide Hermogenem. Et Συνιστικὸς vocatur compactus, solidus, non fluxus. Aristoteles historiæ. διὸ ἢ σπάνις τοιούτων μῦθόν τε ἀφορμὴν μᾶλλον, magis constant & firmæ sunt. vide antea in voce Ἐκτίθεσθαι. Συνίστημι Actiu. id est, constituo, constabilio Terent, confirmo, altruo, βεβαιῶ, καταβεβαιῶ. Paulus ad Romanos. pite tertio, εἰ ἢ ἀδικία ἡμῶν, θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, id ipsum Si autem iniustitia nostra, Dei iustitiam constabilit & astruit, id est confirmat ἢ βεβαιοῖ. Interpretes, Commendat, quod ita hic apposite. Alexander de Fato, τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, γίγνεσθαί τε κατὰ ταύτην πάντων συνίστησι φιλοσόφων. Non tenet hominibus innata hæc anticipata opinio fatum esse constituit atque altruit. Idem, γίγνεσθαί ἢ κατὰ τοιαύτην τινὰ συστάσεως συνίστησι, id est confirmare, κατασκευάζειν. Basilius in Hexaem. homil. tertia, τῶν κεκαυματισμένων διδαγμάτων συνίστασι μᾶλλον φύσιν ὑγροῦ τοῦ ὕδατος, Geometricis demonstrationibus astruit, quod & καταπιπτόντων ἐν ὑποπιπτόντων. Eustathio ruesus scribit, Συνίσαμεν γὰρ μοι κατ' ὀφθαλμοὺς τὰς κατ' αὐτὸ λεχρηδόνας· ἐφεῖ ἢ κατ' ἐμοῦ πάλιν τὸ ἐφ' ἑ συκοφάντιας ὄλκιον ἐφ' ἑτέροις συνίστασιν. Gregorius Olympio, ὡς χρὼν συνίστασθαι, verbs quantempus constabilit. Polybius in secundo historiæ, ἐωμᾶτο μὲν συνίστασθαι τὰ ἐξ αὐτῶν ἰταλικὰ, τῆς ὑπὸ ἐγγράφει ἐξάπτου ἀφορμὴ ἢ ἐσθ, iam constabilitis, constituris formatisque rebus Italvnde Σύστασις dicitur constitutio. Συνιστᾶναι, constituere & præficere. Polybius libro secunde, ὑβριστὴν ἐκεῖνον αὐτοῖς ὑπὸ συσῶσαντες, cum præterea illis præfecissent. Sic regem constituere dixit Cæsar, 4. belli Gal. Συνίστημι constituo, id est concilio, & consocio: quo modo Cic. dicit constituere amitiam cum aliquo: & in Epist. ad Caton. Eum quem tu diligis mihi commendaras, maxima apud regem authori & gratiâque constitui. Et alibi, Ab oratoribus ciuitates abilitio constituras esse, id est conciliatas. Xenophon ἱέρωνος, ὑγιαίνουσι ἢ τὰς μεγίστας πόλεις ποιεῖ ἀνθρώπους, maximas inter se ciuitates constituerunt, i. authores fuêre maximis ciuitatibus iunctionis inter ipsas. Isocrates Philip. οὐδὲν ἄπιστοι ἐσμὲν ἢ τὰ μέτρ' αὐ συσῶσαι ἢ συνιστῆναι, id est constituere. Idem, ὡς ὑμῖν ἀδυνάτου ὄζει σοι συσῶσαι τοὺς πόλεις τοιούτους. Συνιστᾶναι inde, procere vt quis innotescat, id est, γνωρίζειν, τὸ γνῶσιν ποιεῖν. Xenophon, commendare. vnde συστατικὴ ἐπιστολὴ, commendatitia epistola. Laertius in Arcesilao, ὡς δὲ ἐπαγγελίαν συνίστασι τοῦ λόγου, conciliauit & commendauit. Synesius, Συνίστασι τὸ ἐν τῷ σοφιστῇ τὸ σὸν τοῦ θαυμάσιον. Quod & tradere præter Cæsarem in Epist. ad Cæsar. dicit & Horatius, -hunc hominem vir bonus tradere, &c. Chion. in Epist. Ἀδελφὸν μου ὄντως ὑμῖν συσεσαμένον rogauit me vt se tibi traderem atque commendarem. Quod & συνιστᾶναι dicitur. vide infra Demosthen. σοφῆς Τιμοθ. Θ. νέον δὲ τὸν παρ' ἐμοὶ, quem commendauit & conciliauit meo. Ibidem. ὃ συνίστασι δὲ τὸ παιδικὸν τοῦ ἔθους. Transfiguratio hoc significatu sic vsurpauit Synes. Σεμνότερος ἡγοῦμαι τὸ δῆμον ἢ χρὸ συνίστασι. Ait Simonidis poëmate Hieronа apud priscitate claruisse & celebrè factum fuisse. Sic Cicero, imitatis rativel sempiternæ gloriæ commendare, dixit 2. de Inuentore, & in Epistol. Συνιστᾶναι inde (quòd qui commendat eorum quos alteri concilient mores probare soleant de certisque testari) pro testificari, approbare, pro quo & præire dicitur, vt infra in verbo Συνιστᾶσθαι. Paulus ad Romanos capite 5. Συνίστησι ἢ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεὸς, Testificat suam ergo nos charitatem Deus. Interpretes tamen vertunt, Commendat. Rursus 2. ad Corinth. cap. 7. ὁ πάντοτε συνιστάνειν ἑαυτὸν ἐν ὑμῖν ἐν τῷ ὀνόματι μου, Planè testatum fecisti me puros esse in hoc negotio: vel approbastis vos, &c. Sic Dionadueritus Callipum, ἔνα ἢ μὴ γενόμενοι, ἢ ἀπὸ τούτου φορτικοὶ γενόμενοι ἐς μίαν συνάγειν, ἢ δίξειν ἕνα αὐ δὴν κοινωνὸν τῷ ἀγῶνι, quem oporteat ostendere & testificari eum esse cui deportet. Isæus, ἢ διακωλύσασθαι τῶν μὴ δίκαιον ἐστὶν ὠνεῖσθαι ἢ ἀφελεῖν ἑαυτοὺς ἀδικουμένους, συσῶσαι τοὺς κελεύσαντας, μαρτυρῆσαι. Cicero testes constituere dixit 2. in Verrem. Συνίστημι, constituo, i. constituo vt apud Cæsarem oppidū, & turrim constituere legis tur. Et apud Cic. 2. Tusc. corpus bene constitutum, ἢ μᾶλλ' συνίστασθαι. Pro quo etiam συνίστασθαι dicitur, id est, formare, fingere, cogere, & coagmentare, Plato in Tim. ἐκ γὰρ σαρκὸς

ωπὲς ὕδατος τὴ ἡ ἀέρος ἢ γᾶς ἔμπλεα σωμάτων αὐτὸν ἐξωτικὰ, Ex vniuerſo enim igne, ſtitidemque aqua, & aëre, & terra, conſtituit & coagmentauit illum huius coagmentationis author cõſtitutórque. Ibidem, Ὅθεν ἐκ πυρὸς ἡ γᾶς τὸ πᾶν ταῦτα πεπερασμένα ἐστὶ σώματα, σύμπαν ὁ θεὸς ἐποίει. ἅ δὲ ἢ μόνα ἐμπίπτει ἁφὴ, πρῖτα χρεῖα, ἡ σωματικά; Cicero, Quamobrem mundum efficere moliens Deus terram primum ignémque iungebat. Ibidem pro conſtituere, ſi. oeare vſurpauit. Διὰ δὲ τὸν λογισμὸν τὸν ἀπ' ἀρχᾶς ἐγκείμενον ἐν ἑκάστῳ τῶν σωμάτων τὸ πᾶν ξυνεκτήσατο: Cicero, Quo circa intelligentiam in animo, animum concluſit in corpore. Lucian. Ὅτι μὲν δεῖ θεοὺς εἶναι σώματα ἔχοντας, ἱ. ἔνυσιν, formarunt & conſtituerūt, inxerunt. Quæ vox eſt vocis mediꝫ. Rurſus Plato in Timæo de creatione loquens, τίνι δὴ ζῴων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς συνέστησεν, id eſt, creauit & formauit creator molitórque mũdi Deus. Ariſtotel. Poeticæ. Διὸ ἡ τοῦ μύθους σύνθεσις, ἡ τὴν λέξεις ἀναπλάττουσιν, ὅτι μάλιστα περὶ ὁμιλοῦσι τὴ ἰδιωτικὴν: Cæterùm conſtituere fabulas oportet, & ita eas elocutione conſtituere, vt quàm maximè rem ante oculos ponant. Συνιστάναι, conſiſtere, id eſt, conuenire, concordare, conſentire: cui opponitur Ἀνιστάναι, id eſt diſſentire. Cicero 4. de Finib. Videſne igitur Zenonem tuum cum Ariſtone verbis conſiſtere, re diſſidere. Ita le conſenſione, coitione, & coniuratione dicitur. Συνίστασθαι pro conflare, commũni conſenſu comparare, quaſique vnanimiter moliri. Xenophon ἑλληνικῶν libr. 4. Τὰς μηχὰς πολὺ ἔμπειρος ἐστὶ συνίστασθαι δὴ πολέμια ἀφ' ἑαυτᾶς, maximas vrbes coiſſe inter ſe bellum, quo modo, coeunt ad bella, dixit Quid. Socrates in Helene, ὑφ' ἧ γαυτὸς οἱ Ἕλληνες πανδῆμοι συνίστανται πόλεμοι, tanum bellum conflarunt & communi conſenſu geſſerunt. Demoſthenes, ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, Καὶ διὰ ταῦτα συνίστανται ὑφ' ἡμῶν τὸν πολιτικὸν τῶν πόλεων. Quo ſenſu etiam dicitur Paſſiuè, Plutarchus, Νεζίας ἢ ἡ Μιλησίων ἀποικία πόλεμος διὰ τῶν ὑμμίσντος γενόμενος, bellum conflatum eſt & ab ipſis pari conſenſu adminiſtratum. Συνιστάναι πόλεμον etiam Paſſiuè dicitur, pro ὀξύκαιον, bellum exarſit. Demoſthenes, Συνιστᾶναι πόλεμον φιλιππικὸν ἡ ἀθηναίοις, bellum inter eos exortum eſt. Idem, Συνιστᾶναι πόλεμον μὲ Φωκεῦσι περὶ Θετταλοῖς. Nam ἐπιφέρει πόλεμοι ἡ συνιστάμενοι, id eſt bellum accendere, pro eodem poſuit Polybius libro ſecundo hiſtor. Συνίστημι vt Συνίστανμαι, coeo, id eſt coniuro, conſpiro: vnde Σύστασις, coitio, coniuratio, conſpiratio. Ariſtotel. Politicor. 5. Αἱ μάλιστα ὁ τῶν ἴσων ἀριθμὸν αἱ συστάσεις δὶὰ τὸν ἀπορεῖν τινας. Demoſthenes ὑπὲρ Ἀλοννήσου. ἐπὶ μὲν τὰ ἔγκλ ἐστὶ

βίου διάθεσιν ἔζου, i. socium astrum conuenientémque naturâ nobis cum sortium. Quod Cicero sic trãstulit: Atque ille qui recte & honestè curriculum viuendi à natura datum confecerit, ad illud astrum quo cum aptum fuerit, reuertetur, id est συμπεφυκότα. Itaque hoc loco fit compositio à νόμος Musicorum, de qua voce supra dictum est.

Συώνης, qui fecum est, qui est apud se; cuius animus non vagatur, qui secum ipse res æstimat, cogitabundus, ad se rediens, mẽtis compos. Gregorius, κατὰ γνώμας σωφρονίζει, κατὰ κρίσιν ἀσφαλίζεται διανοίαις, ἐν ἑαυτῷ ἀεὶ ἐν σκέπῃ ὢν Θ. Isocrat. ἕπεσθε σωτῆρι τῷ μὴ συνδραπετεύοντι, δηλαδὴ σώφρονι: ἐὰν ἑαυτὸν ἄρχῃ τις αὐτὸς ἐκ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἄγηται

σωνικός, coniunx.
Συνώϊμον, procæminm.
Συνώϊος Θ, consoni ,σύμφωνος, σιωνδός. Apol. 2. Arg. σωνώϊμον ὄνομα ἀπὸ δυο, ἀ. σιωνδόν, ὁμόπλουν ἢ δικαιοσύνην τὸ ἀπ' ἀ.
Συνωϊσμὸς συμφωνία, consono, assentior, consentio, συμφρονῶ. Plato 7. de Republic. Συνώϊσμαι ὅσον ἢ ὅλον ὅν γε τρόπον ἐνώϊκαμ. ἐπὶ δὲ πάντων, ἐπὶ τῶν ἢ πάντ' ἐνώϊκα ἐνώ, age igitur & hoc quoque assentire.
Συνώϊσε, & ξυνώϊσε Atticè, confert, Aristopha. περ. τοῦ τὸ ξυνώϊσε, id erit vtile.
Συνώϊσεν, quadraturam esse. Sophocl. in Aiace, ἃ αὐ τὰς αὖ τοῦ δ', ὃ δ' ὃδ' ἐ σωνωϊσε πνεῦμ' ὀνόμα τοῦς ἐμοῖς κρανίοις vbi Interpres, σωνώϊσεν, σωνθρασύνθη, ἢ σωνυπεβλήθη ἢ εἰς παύτου ἐλθεῖν.
Συνωϊδάπορμαι, conferar, conitingar, Gaza lib. 4.
Συνώϊσπορμαι, congredior. σωνώϊσμαι, συμβαλλόμην, σωνκρδοσύνθαι, concurrentius, præliabimur. ἐνωϊσπνται, contingent. Aristoph. περ. ὃσπ τὸ βίλτιστ τὸ πρᾶγμα τῆ πόλει ξυνώϊσεται, tesin Reipub. vtilitatem vertetur. σωνώϊσ' ὅτ' ἀμείνων αὖ πὶς, cum ipsis actum ini mel. us, Herodot. σωνώϊσ' ὁ Θ μεγάλα κακὰ, occurfurus magno malo, Idem.
Συνώϊσον, τό, vtilitas.
Συνωκλάζειν, genibus flexis considere, genu succiduo se submittere.
Συνωκαχή, ἢ ἐς, pro σωνοχὴ calamitas, casus, morbus, conuitium, pugna, νόσος, λοιδορία, μάχη, Hesyc. apud Hippocr. περὶ ὀστέων, τοῦ ἐν τῆσι σωνκαχῆσι, pectoris commissura & compages, vel potius σύμπτωσις. Vide Σωνκαχεῖν.
Συνωλκὴ, ἡ ξ, cõtractio, titillatio, κέντησις, σύκιν, ὁμαλκτικὴ, εἰς σωνολκὴν ἀέρος, ad percipiendum aerem, lib. Sapient. c. 15. σωνολκὴ γλεων, distentio labiorum, contractio, Dioscor. lib. 6. cap. 15.
Συνωλιδᾶν, in vnum locum labor, confluo.
Σύνολον, omnino, id est, in summa, in vniuersum. ὡς σύνολον εἰ πεῖν, vt in vniuersum dicam, Theophrast. id est, ὅλ' ἁπ', σύμπασ', παγκάλ. τὸ σύνολον etiam τὸ ἐξ ἀμφοῖν dicitur, quod ex duobus constat. Aristot. 2. Metaphy. εἰ ἢ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι ἢ τῶν ἐξ τὸ σύνολον, τὴν μορφὴν ἢ τὸ εἶδος, ipsum e materia & forma constans. τὸ σύνολον, prorsus, ad summum, simul, Plato de Legib. Dicitur & hoc modo a Cebete, ἢ τὸ σύνολον ἢ, τὰ παῦτ' ταῦτα ἀεὶ ἀγαθὰ ὄντα, τοῦ τὸ ὂν τὸ παρ' ἑνὸς τοῦ αὐτοῦ εἶναι, denique hæc colere vt bona, &c.
Σύνολος Θ, ὑ, ὁ, vniuersus, integer.
Συνολοφύρομαι, vnà lugeo & lamentor, congemisco, συνιπτόνω, συνάλγομαι, συμπαθῶ, συμπάσχω.
Συνομαίμων, ὁ Θ, ὁ ἢ, frater, soror. Eurip.
Συνομαρτῶ, comitor, sequor. σύναμαι καὶ Θαῦ, Hesyc.
Συνομιλεῖν, colloqui, σύνδιαλέγομαι, confuescere, consuetudinem habere. Datuio.
Συνόμνυμ Θ, ὑ ἢ, congerro, confors, socius, sodalis, Nazanz. Hesy. σύλλογος, σωὴτης Θ.
Συνόμνυμι, conspiro, coniuro. σωόμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον, in eadem verba iurarerunt, Thucyd. σωομνυμένοῖσι τὸ ἀληθὲς, in viru coniurare, Philostr.
Συνομοσπονδία, ἡ, idem quod ὁμοσπονδία, seu ὁμοπατρία, Plutarc. in Galba. & Aristotel. in Rhetoricis σωομοσπονδεῖσθαι τὰ ὑπὸ πολλῶν λεγόντα καὶ μηδὲν λέγειν.
Συνομολογούμενος, &
Συνομολογῶ, ἢ, assentior, consentio, confiteor, colludo, probo, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συμμαρτυρῶ, ὁμογνωμονῶ. Pollux, Xenoph. σωομολογῶ, concedebat & fatebatur. σωομολογῆσαι διαμῦσι εἰ σωι, consentisti tributum te daturum, Idem. σωομολογῶ σοι τὰ δίκαια εἶναι, consentio tuo imperio, Plato in Timæo. Idem lib. I. de Rep. ξυνομολόγησι ὑμῖν ἢ ταῦτα, pro σωιεχώρησεν, confessus est hæc. Συνομολογούμενος, pacisco. Idem Epist. 7. ξυνομολογήσαντες ἀμφότεροι, ambo pacti fumus, si pactum fecimus. Ibidem, ταῦτα ξυνωμολογήσαμεν, de his inter nos cõuenit. σωομολογούμενα ταῦτα, in his consentimus, Plato de Legib. σωομολογεῖται ταῦτα, Xenoph. de his conuenit.
Συνόμορος, idem quod ὁμόμορος conterminus, contiguus.
Συνομορῶ, ὦ, sum contiguus. Datiuo. Actor. cap. 18. ἢ ἡ οἰκία ἢ σωομορεῖ τῆ συναγωγῆ, cuius domus confinis erat synagogæ.
Συνομοσία, coniuratio, conspiratio, Aristoph. Herod.
Συνομόω, μ. ώσω, idem quod σωόμνυμι, coniuro, conspiro. σωομοσάμενοι ἔφευγον, iurciurando promisimus ferre opem. ἐπὶ ἐμὲ νῦν σωόμνυσι μὴ ἥκειν, conspirarunt ad cœlibatum, Hermog. vnde σωομοσίαι τε & σωομόσασθαι τὸ, collectã, coactã, conspirantes, iurisiurandi participes, inter se fide obligati, coniurati, Thuc.
Συνοχεύς, ὁ, in acutum sensim extenuo. Polyb. τὸ ἢ κέντρον σωόχευε ἄχρι, εἰς τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ὀξυκλινὲς ἄκρον ἢ σωοχευμένον, ὥστε τὸ κατ' ἀκρογώνιον δι' ὅλης πρᾴπτειν, de pilo Romano loquens. Insp icare hoc Latinè dixeris. Virgil. Ferróque faces inspicat acuto.
Συνοχίς, fensim mucronatus, in mucronem desinens. Theophr. ἢ ἀεὶ σωόχις.
Σύνοχος Θ, ὁ, ὑ ἢ, comes, longa penultima,

Συνοπτικὸς, perspicax. Plato Politic. ζ. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, διαλεκτικός. ὁ ἢ μικρῷ. Item compendiose collectus.
Συνόπτ Θ, ὑ, ὁ ἢ, ὁ, visibilis, intelligibilis, dilucidus, διανοητὸς ὀφατός, Item qui facile cognosci & intelligi potest, Hesych.
Συνόπτεσθαι, contemplatio iyderum, σωλογίζεσθαι ἄστρων, Hesyc.
Συνόπτω. vide Σωνοπτᾶν.
Συνορᾶν, ὦ, ἄσω, ἄσομαι, contemplor, conspicor, contueor Plaut & Lucret. conspicio, animaduerto, cerno, quod plus est quam video: comprehendo, intelligo, κατανοῶ. ξυνιδόντες τὰν χρείαν, vti docti, Plato de Leg. vide Σωνιδὼν. Polyb. ὃ ἢ μάχιμος σωορῶν τὸν ἐκ τοῦ ναυμαχίου ἢ τὰς ἐπικαιρίας ἀγυιὰς, cernens in quo periculo versarentur triarij, & naues oneratiæ.
Συνορία, latifundium, quasi ἡ ὁρίων σύζευξις: Suid. ἢ πλησιότης.
Συνορεγνάομαι, Suid. ὅσοι ὁμοιοῦνται, ὑπακτεῖν ὀμόσαι. Οἱ ἢ, τοῦ πλείονος Θ ἢ πρᾶξιν συνορεγνύμενοι, φορτίων ὑπὸ παμφυλίας.
Συνορίζω, confinio iungo, iisdem limitibus & finibus concludo, confinia facio, & diempta copulo, τὸ συγκλίνω: cui opponitur διορίζω ἢ διακλίνω. Aristot. in 3 de Cœlo, τὸ ἢ μηδὲν ἀφεστὸς μέσον ὅσπ' ἄλλο τὸ ἡμᾶς τοῦ πυρὸς. διαὶ γὰ μηδὲν συγκλίνον εἰς συνορίζεσθ ἢ διακλίνει, διακλίνει γὰ τὰ μὴ ὁ αὐφοῦα, συγκλίνει ἢ τὰ ὁμόφωνα. καὶ ὑδὸ ὑγκτικὸς κρᾶ' αὐτὸ ὄζει, τὸ ξηρὸν ἢ συνορίζει ἢ ὑγρόν, τοῦ πυρός, &c.
Συνορόω, σωνοροῦσθαι, commoueo, turbo.
Συνορυχῶ, simul in portam deduco. simul in statione applico, seu appello.
Συνορος, ὁ, ἢ, vicinus, συγγείτων, finitimus, conterminus.
Συνορύσσω, σωώρυξα, conterminæ potestatem, Bud. in Epist.
Συνορύσσω, concurro, simul impetum facio. Apoll. 2. Arg. αὖτις συνορυσσόμενος ἀκοντίοι.
Συπελάω, μ, ἤσω, ἠλασα, cicatricem contraho, cicatricem coire facio. Neut.
Συπέλασις, cicatricum obductio, Nazanz in Orat.
Συπιλατικὸς, cicatricem contrahere potens.
Συπιπλοκὴ, ἡ, ὁμιλία, coitus, concubitus, veneris vsus, initus. σύμμιξις, congressus. συπιπλοκὴ ὑφ' ἑαυτὸν εἶναι, concubitus cum maribus, Aristot. in Polit. id est ὁμιλία. Συπιπλοκὴ, conuentus, sodalitas, societas, cœtus, conuenticulum, σύλλογος, κοινωνία, διατριβὴ, Aristoph. Interpr. In Memnonis Eclogis, συπιπλοκὴ τυχεῖν ἀξιοῦ, rogans vt in colloquium admitteretur, & vt posset coram agere. Συπιπλοκαὶ τῶν ὑσιῶν, essentia. Theoph. de hist. plant. Εἰ μὴ ἢ συπιπλοκὴ, ἡ ἐλαφρότης ἐν τούτοις. Συπιπλοκὴ apud Isocrat. necessitudo & familiaritas, ἑταιρίς. congressio, Aristot.
Συπιπάζω, μ. άσω, πάχθη, coco. Neut. absol. Suid. εἰ συπιχῶν συπιπέζοντες βλέποντας.
Συπιπατιδὸς, δοῦ, congressus, coitus, concubitus, Suid.
Συπιπτώσις, οῦς, ἡ, coitor & congressor: colloquor: eliens: discipulus: familiaris, contubernalis. Xenoph. ἐκὼ μὲν Θ ἐσῦ συνοπαδὸς αὐτ' πατ: εἰκὸς ἔδειν, ab eo volens audiere discipulos.
Συπιπατικὸς, ὸν, libidinosus: ἀκολασικὸς, Aristop.
Συπιπτόω, μ. ώσω, essentiæ indo. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. συπιπτοῦσι μικραὶ τὰ ψυχᾶ, i. modulandi ratio animæ nostræ insita est: essentiæ animi est indita. συπιπτόωθαι, q. d. consubstantiam cohærere, & coniunctum esse substanti ratione.
Συπόϊσις, quasi coessentia, ἡ συνύπαρξις: & μίξεις πὸς, ἕνωσις, Hesychius.
Συποφθάλμια, conspectum esse.
Συπροῖζ, ὦ Θ, ὦ vel ἢ, habens supercilium cum interstitiũ, quod μετωπον dicitur. confusum. Dicitur etiam ὑπόφρυς, Pollux. Σώφρε etiam est, ὁ συνέχων ἢ κἀκασθὰ τὰς ὀφρῦς, supercilioius & vultuosus, superbus & arrogans μεγαλόφρων, μεγάλων ἢ φρονῶν. Eli & tristis ἢ λυπηρὸς. συνιφεῖς. vide Νιφᾶ. ἢ Νιφεῖν.
Συπροφρυοῦν, contrahere supercilia. Cic. τὸ συνάγειν ἢ αἴσπασθαι τὰς ὀφρῦς, frontem contrahere atque obducere Senecæ, τὸ συνάγειν τὸ ὀφρύωμα, subducere supercilia ipsi Senecę, vt subducto vultu procedere dixit Propert. Cui opponitur χαλάσαι τὸ μέτωπον apud Aristoph. Est etiam tristari, συνιφεῖν ὀφρῦσι, συνβρασπάζειν. vnde
Συπροφρυωθῶ. Hesyc. i. λυπηθῶμεν. quo supercilij nubes significatur, τὸ συγνὸν ὀφρύων νέφος, vt supra dictum. Apud Eurip. in Alcest. μέτωπον συνηφρυωμένον. Pollux. ἢ μὴν ὀφρὺ πὶς τραγῳδοῦσ' τὸ συνεφρυῶσθαι, ἢ τὸ λυπεῖσθαι vulgo εἴρεν ἐκφράσσειν.
Συποφρύωσις, ατεως, cutis supercilij cutisve contractione, grauitas, severitas, tristitiaq; indicatur, τὸ ἐπισκυνιον ἢ τὸ ἐπάνω τῆς ὀφθαλμῆς μέρος ἐκ τοῦ ἄρμα τὸ μετάφωνον. In erp. Hom. Il. ad. p. vide Ἐ σκυλ-ον. alij interpretantur partem frontis in qua supercilia concurrunt seu coeunt, Schol. Homer.
Συπχέω, simul vehor.
Συοχὴ, ἧς, ἡ, coarctatio Liuius. angustia, anxietas: imbecillitas, turbatio, solicitudo, σύγκρισις, complexus: continuatio, cohærentia, commissura, coniunctio, coagmentatio, series. ἐν σωοχῆ λιμῷ Θ, libro primo. Argonaut. Apollonius. id est, ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ ἢ τῷ φρούρῳ τοῦ λιμῷ Θ. & ἐν ξυοχῇ πολέμου, Ibidem, pro in conflictu belli. & libro secundo, ἀλὸς ἐν ξυοχῇ σι, id est, ὅθι σφίσιν τοῦ πόντου, ὅσον συνοῦσι ἢ διαλαβεῖν ἐν

faucibus maris, in ore ponti. Συνοχὴ, Hesych. ἀδιάλειπτος, πεφυκὼς ἐδημοσία. τὸ κεφάλαιον σωμάτων, coarctatio & anxietas cordis, Paulus 2. ad Corinth. c. 2. Nos dicimus angoissé, & anoxy le cœur enserré. in bello dicitur congressus seu conflictus hostilis. Apollon.

Συνοχικὸς, strictè, tenaciter, arctè, συνελόντι.

Συνοχὴ, ἡς, & συνοχισμὸς, pleonasmo Attica τοῦ. idem quod συνοχὴ, id est junctura, commissura, quaduo inter se coeunt & continua quadam coh ærentia copulantur Iliad. ξ. apud Eustath. συνοχμὸς ὁλικῶς, idem quod σύστασις.

Συνοχώδης, ὁ, continuens febris, febris continua ex sanguine abundante feruefacto & in bilem transeunte. Συνοχὴ autem est quæuis continua febris. Alexand. Aphrod. to. Problem. lib. 2. ὁ συνοχὸς ὃς ἀμφοτέρας καλεῖται τὰς ὑπερβολὰς, ἀφ' ὅσου ἔχειν τὴν ὕλην, οὐ φύρει οὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia sanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermissionem. & lib. 1. Proble. quæst. 91. συνοχὸς λοιπὸν, continua febre corruptus. Galenus lib. 3. de Crit. dieb. Συόντων συμπτώσεων ὑπάρξει τοῖς ὅσοι τῆς φρένας συστάσεως ἔχουσι τὰς κρίσεως ὁμοίως, οἷον ἐπὶ τῶν συνόχων, ἢ διὰ τριταίου μόνου, ὅταν ἐξ ἑτέρας μοίρας ἐπέλθῃ ἡμέραις.

Συνοχωδὴς, ὁ. συμπνιγμὸν ποιῶν τι, compressi, coarctati, collapsi. Ho. Iliad. β. τὰ δὲ οἱ ἅλμη, Κυρτώδη σῶμα συνοχωδέα. Ex συνέχω fit σωνοχὸς: vnde συνοχώδης, μᾶλλον δὲ σωνοχώδης, & Participium, συνωχρὸς: vnde συνοχώδιακὴ ἡ περὶ τὸ σωνοχώδες: alij à verbo σωνόω deducunt.

Συνόψεως, ἡ. Suid. ἡ τῶν φερομένων ὁμιλία, conspectus, intuitus. Polyb. lib. 1. ὡσὰν μίαν συνόψιν ἀγαγεῖν, vno in conspectu proponere. Rurfus, ὁ ἐξ ὀλοκλήρου κατανοούμενος τοῖς καιρικοῖς ὁ συνόψις, in conspectu. Συνόψεις, compendium: apud philosophos dicitur quando res latè diffusa, omnis in cōspectum simul datur: obseruatio, conspectio, perspectio, Platoni de Leg.

Συνοπτὰ, cōspicio.

Συνοπλιῶται, contubernales. Συναυλιόδα, vnà propero.

Συνταγὴ, ordinatio.

Συνταγμα, ατος, τὸ, ordo, agmen, exercitus, in classes distributio, & ad stipendium conferendum descriptio, vt pensitatio annua, quæ penditur à sociis ciuitatibus & stipendiariis ad bellum gerendum. Æschines contra Ctesiph. ἕνα τι συνταγμα χρημάτων μὴ εἰς ἑκατὸν ναῦς παρασκευασθῆναι πλῆθος. συνταγματα στρατιωτικὰ, ordines militares. καθ' ὁμοιότητα δὲ συνταγματα, turmatim, Plutar. in Camil. Συνταγμα, volumen studio conscriptū, & elaboratum opus, non vt ὑπόμνημα, ex tempore & sine curaſed quod dictionem habet compositioni congruam, & capitum diuisionem rectè atque ordine digestam. Συντάγματα, commentaria. libri, præcepta, Plutarch. in Numa. Συνταγμα, constitutio atq; ordinatio. vt συνταγματα τῆς πολιτείας. τὸ ὑφ' συνταγματι τῆς πολιτείας τοιοῦτος ἐστὶ αὐτοῖς, Isocr. in Areopag. q. coordinatio & constitutio.

Συνταγματάρχης, ὁ, qui præest illi militum numero, qui συνταγματα dicitur.

Συνταγματικὸν opus, quod differt τῷ ὑπομνηματικῷ, vt ait Ammonius. Συνταγματικὸς μᾶλλον ὁ λόγος ὅτε μὴ φρένας ἔχει φρίκασαι συνταγματι ἢ τῷ τῆς κεφαλῆς εἴδει παντὸν διαφέρει.

Συνταγτικὸς, ὁ, συνταγτικὴ, qui multos libros cōposuit: quo nomine ea ratione dictus est Origenes, Suid.

Συνταγτικοῦ αὐτοκράτωρ, cui pensionum soluendarum cura est cōmissa, Bud. in Epist. post.

Συνταλαιπωρῶ, vnà miserum esse, Phalaris.

Συντάμνω, præcido. συντάμνοντος χρόνου, exacto tempore.

Συντάξις, εως, ἡ, constructio, series, ordo & disciplina, compositio & q. coordinatio. Synes. εἰς ἀδελφὰ συνάξαι συντάγματι, in nullum ordinem descriptus: in nullum classem contributus. Συντάξις, tributum, descriptio ad stipendium conferendum, & in classes distributio, acies, sicut de συνταγμα dictum est. διδόναι συντάξεις, dare tributum Æschin. συντάξεις τελεῖν, i. tributa pendere, stipendia & pensitationes, Idem. συντάξεις ἐλιὰν ὑποτελεῖν, Isocrat. tributa nobis pendere. συντάξεις χρημάτων ἡμῖν, Aristid. Athen. vocat stipendium quod conferebant coloni Thessalici. Plutar. in vita Solonis, τὰς δυσχερείας τῆς ἀσυμμέτρου ὀνόμασι κεκριμένης ἢ φιλονεικίας ὑπὸ πολλῶν ἐστι, ei inquit Cicero lenitate verbi tristitiam rei mitigantes τὰς πόρας εὐπόρους, ἢ συνάξεις, καὶ φερνὰς φυλακὰς τῆς πόλιν αὐτοὺς ὄντας ἀθλίους. Συντάξεις, annua quæ dantur à principibus. Herodian. in τῶν συντάξεων ὧν βιοκρατοῦσι κρίσιν, inuitans eos ad liberalitatem quod contemnendo. Athen. lib. 11. de Philadelpho, ᾗ ἔκεινα καλὸν ἐστὶ τῆς βελτίστου ἐν οἷς ἡ κακοτροφὴ εἰσὶ τοῖς συντάξεις λαμβάνουσιν. I bidem, συντάξεις βασιλικὰ. Vide συντακτικὸν ὑπηρεσῶν, liber stipendiarius, & breuiarium, quem statum regis vocamus. Συντάξις pro volumine compositō, seu vt Cicero, libri cōfectione, vt σύγκριμα, συντάγμα. Cic. ad Attic. de suis libris qui de Finibus inscripti, Nunc illam τὴν πολὺν σύντάξιν sanè mihi probatam, Bruto, vt tibi placuit, despondimus. Polyb. ταῦτα τὰς τῶν συντάξεων διδόναμεν. Vbi συντάξεις, ἡ συγκομιδή.

Συντάξις Suidæ, ὁ συντεταγμένος ὅπλισις. vide in Ammon. Συντάξις & Σύγκριμα.

Συντάραξις, conturbatio.

Συντάρα δίνδρα, sunt arbores quarum radices inter se complexæ cratem quandam conficiunt & sepem. Vide Ταῖδες.

Συντάσεις, ὁ, ἀφ' οὗ τὸ συντείνω, contentio, & distensio: Cui κατάσεις, i. remissio & laxitas opponitur. Fit à motu, substantia, qualitate. A motu & impulsu principij interni vel externi vel audiore tenore & tensione: vt contentio vocis: & distentio nerum, qui spasmus est, συντάσεις νεύρων. Dioscor. lib. 3. apud quetiam leges συντάσεις τῆς σκιᾶς. A substantia, vt à flatuosa substantia fit priapi tentigo ἐξ οὗ συντάσεις τοῦ ὠδίου: in tumore cui à materiæ copia fit τὸ σύμπτωμα συντάσεις. A qualitate verò, caloresiccitate, fit in phlegmone sine inflammatione συντάσεις σκληρὸν μαλακᾶς, inquit Hippocrates, συντάσεις μᾶλλον χαλάσεις. In corporis cute, & articulis vtrúnque fit. Laxitas humectis immodicè ligamentis ac tendonibus. Et distenſio circa articulos nimium resiccatos, perfrigeratos, inflamatos aut induratos: in cute etiam ex tumore musculorum fit & bundantia carnis, & ex quauis inflammatione συντάσεις. breuiter quæ ex omni repletione aut exinanitione. Et συντάσεις φλεγμονὴ dicuntur, quæ partes laxas & remissas distendūt & qualitate explicant, i. quorum τὸ πνεῦμα διώκωμεν, vt loquitur Gale. in 8. ἡ τόνος, quorum faculras est debiles partes roborare, illisque tonsione tenore conciliare. Talia sunt astringētia quæ valefaciendi vi prædita sunt, Gal. li. 5. Simpl. Idem li. 4. Methodi opponit χαλαστικὰ, quę humectādi vim habent: τὰ τῶ ὑγρότητα, inquit, ἢ θερμότητα παραφύσεις, ἢ ταῦτα δὴ τὰ συνιόντα ἀπὸ διοικοῦμεν χαλαστικῶ τούτων ὅσα ἰσχυρῶ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἐμφύτου δυνάμεως ἐκγεγραμμένον, ὅπερ ὃ σκοπὸς ἐν ἑκάστοις ἐστὶ συστατικὸς, ἡδὲ ἀκρωμάτων ἀπάντων ἕξις: id est, ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν. cōtrahētia malè vertit Linac. vid. Συστατικὸν.

Συνταπτὸν, conniteudum. συνταπτὸν siue ξυνταπτὸν ἐδ, omni conatu nitendum, Plato Epist. 7.

Συνταράσσω, vel

Συντετάμαμι, condo, cōscribo, cōpono librum & scribo. συντετάμαι τοῖς νόμοις, describo leges, Plut. in Solon. συντεταγμένος, qui scripsit, Idem in Lycurg. συντεταμένος νόμοις πολιτεῖαις, qui ciuile tractu, Gaza de Senect. Halicarn. in Lysiam ἔδει γὰρ τὸν ἱστορικὸν ἀναγράφειν συντεταμένον. Idem, ἅπαντες τὸ ἐξαγγέλλειν οἱ συντεταγμένοι τὰς πόλεις. Plut. συντεταμένοι λόγοις παιδεύσεως, ἢ ἱστορίας. Συντάσσομαι, ciuſdem ordinis sum & notæ & classis, atq; eadem dignitate præditus, adiungor. Gregorius de Spiritu sancto, ἀλλ' ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ τῷ συντεταγμένος ἁγίῳ καὶ μονογενεῖ. Idem, ὅλη ὑπόκειται συντασσομένῳ, totī diuinati concretus. glutinatus. συντέτακται τῷ σκιάκῃ, vermi addictus est, Idē. συντεταγμένος ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἅπαντες ἦσαν, i. ad munera belli suſcipiēda distributi esse contra Philippum: quaſi in ordinē digestos & descriptos Æschin. συντεταγμένος φάλαγξ, acie instructa, Plut. in Lycurgo vide Συντάσσω.

Συντασσόμενοι, qui ad stipendium conferendum ordine descripti sunt, & in classes distributi. Interdum compositi, in ordine eumtes, acie instructa & agmine iter facientes.

Συντάσσω, ξω, σσω, colloco, coniungo, connecto, copulo, compono: commentor, scribo: συντάσσομαι, præcipio: δέξω, describo: regio: in ordines digero & redigo. Συντάσσω, instituo, cui opponitur καταλύω. Plutarch. in Antonio, σπεύδων καταλῦσαι, ὁ δὲ συντάξαι τῇ συναποθανεῖν μόνον. Συντάσσω, instruo aciem, cōpono ordines & agmen, ὡς τὰ σῶματα, ὡς ὁ στρατὸς ἄξεται καὶ ἄγεται Xenoph. in Ἑλληνικῶν, ὑπεῖδεν συντεταγμένῳ. ὑπορθοῦτο εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐς τὸ μέτωπον. Thucyd. Οὕτω ἓν συντεταγμένοι μᾶλλον καὶ ἐπὶ τὸ στρατοῦ ἀσφαλέστερον, composito agmine. Συντάσσω, constituo, cōparo & cōstituram habeo, & cōpositum. Æschin. σφὲ σῶμα φρονῆσθ. Συντάξαμεν ἐμαὶς αὐτοῦ, ὅτας ἀφοσίαμεν φιλοπατρίαν φρονῆσθ πάντας φάσκειν λέγειν, ita inter nos cōparauimus & cōstituimus Dem. contra Aristoc. ἵνα εἰδῆτε ὅτι πάντας συντεταξάμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ταῦτα πράττειν ὑπὲρ ὑμῶν, id est, omnia ex compositō fieri curauimus & industria. Συντάσσω, iubeo, impero, κελεύω. Polyb. συντάξας ἐλαύνειν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ὅλων ὑπὲρ δυνάμεως, id est, ὑπὲρ λαβὼν.

Συντάφη, sepulchrum commune habens, contumulatus, Plato de Leg.

Συντεχνῶν, vna accelere, properanter vrgeo. Accus. & Dat.

Συντίθεμαι, διατίθεμαι ἢ διαμένω χρόνῳ ἢ ὑπομένω ἔργον, connitor, cōtendo, dimico. Plato de Rep. 6. τῶν πολὺ συντεθειμένων ὅσοις ὁ ἀληθεύσεται ὄζει. Plutar. πρὸς φιλοσόφους, ὁ γάνται μεγὰς, ὁμᾶ ἀπ' ἀλλα συνιόντα ἢ ἀγωνιῶ. συντεταμένη γνώμη, Xenoph. intento animo.

Συντείνω, μαι, σω, σομαι, pertineo, tēdo, vergo, ſpecto aliquò, ad finem dirigo. Aristot. Ethic. 6. ὡς τι τὰ πρὸς τὸν ὕπνον ὄντα συντείνοντα βιώσεσθαι ἀφέλειαν αὐτοῖς. Idem 7. Politicor. πρὸς τι τῶν ἀνθρώπων συντείνει, ſpectare & ſcopum dirigere. συντείνει πρὸς λόγον, ad rationem pertinet, Idem libro 5. de

Genera-

Generat. a nim. σωτείνει εἰς τοῦτο, Isocrat. εὖ pertinet. εἰς τὸ σωτεῖον, Demosth. Plato in Gorgia. Actiuè vsus est, ἡ πάντα εἰς τοῦτο τὰ ἀνθ' σωτείνοντα, ἢ τὰ τῆς πόλεως, dirigentem & intendentem eò omnia & sua & publica. Σωτείνω, contendo, & distendo: cui opponitur χαλάζω. Σωτείνω pro contendo & conor efficere cum Accusat. Plato in Epistol. αὐτὸ τοῦτο ξωστείναμεν ἀνθρώπων ποτε. Σωτείνω, incito, vi geo, instiuo, impétuius cohortor. Idē Epist. 7. ξωστείνας αὐτοὺς τὴν ἢ τὴν πρὸ μῆνα, τὸν δὲ ἐκ πάντα. vide Σώτασις.

Σωτείχίζω, simul munio, extruendi muri sum socius, Xenoph. ἐ συνσυμμαχεῖν. conniceres, conniectirari facere, συμβάλλειν, κατασχεδάζειν. Eunapius, τὸν πάντα βίον αὐτὸ σωτειχιζόμενον ἐκ τῆς ἐπαρχῶν ἀδείᾳ αὐτὸν συμβάλλει τὰ ἢ συμείων.

Σωτίκτω, ν, ὁ ἢ ἡ, pater vel mater suscepti filij vel filiæ, susceptor etiam vel suscepterix: quasi susceptores (vulgò vocamus comperes & fœm. commeres) cum parentibus communes liberos habeant: frequens vox in Nouel. Græcis. Balsamo accipit pro matre susceptæ in Synodi Trullo habitæ cap. 53.

Σωτεκτάομαι, νnā molior, compono, Apol. Rhod.

Σωτέλεια, ας, ἡ, consummatio rerum, finis. Apud Math. τὸ σημεῖον τῆς παρουσίας ἢ συντελείας τὸ αἰῶνος. Damasceno est duplex σωτέλεια, μικρὸν, ἢ καιρὶ. Singulorum est σωτέλεια δικαιοῦ: vniuersorum ἡ κοινὴ πάντ' ασις. Συντέλεια τοῦ αἰῶνος apud Apostol. c. 9 ad Hebr. dicitur de Christi primo aduentu: πάπαξ τοῦ χρόνου, dicitur cap. 4. ad Galat. & 1. ad Corinth. cap. 10. τὰ τέλη τῶν αἰώνων. Nam rum consummata lex & prophetæ. Est etiam, vtilitas, inarturitas, perfectio. ἡ σωτέλεια ἔργου ἢ εἰς σωτείλεις μεγάλης, vehementer vtér que fleuit, capite 20. libro 1. Reg. Σωτέλεια, census, tributum, pensitatio, collatio, εἰσφορὰ, εἰς συντέλειαν ἄγειν, vectigales & stipendiarios facere, Demosth. vide Harpocrat. Σωτέλεια, communitas & conformum classis alicuius & ordinis, id est, τὸ πάσμασε τὸ σωὶ ἕκαστον. Pausan. in Achaicis, ἀφίνει καλοῦσι τῆς ἐφεξῆς σωτελείας Λαλὸ μανίους. Σωτέλεια, munus in sua decuria conferendi, Demosth. ἐφέρ Λεπτίνην, id est, contributio Papiniano. Xenoph. σωτέλειαν ποιεῖν, cōtribuere.

Σωτελέομαι, ſtruo, molior. συντελέσθαι δίκλω, Demosth.

Σωτελεστὴς, οῦ, ὁ, municeps, cō. ummator: ſic dicitur Christus apud Nazan. in Orat. alij exponunt qui simul eam alio festum celebrat.

Σωτελεστρία, ας, ἡ, municeps, Fœmin.

Σωτελέω, μ. ἕσω, σ. ικα. prosum. ad consummationem confero, facio ad perficio, peragoex vſu compleo & conficio. Demosth. pro eodem dicit δικαιόω. Chrysost. σωτελεῖ τὴ ἐφεξῆς τῶν οἰκείων ἀρετῶν, ad virtutem prodeſſe, &c. τοῦτο ἐς ἐχιὼ ἢ τοῦτ' ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, id ad vires & robur non parum confert. εἰς τοῦτο ἢ συντελεῖ ὦ τὸ, & c. ad hoc & illud ſpectat, Plutarch. in Solone. τὰ πρὸς χρημάτων συντελοῦντα. ad rem pecuniariam ſpectantia, Plutarch. in Lycurgo. Σωτελεῖν τὸν ἀγῶνα, ludos celebrare, ludos exhibere, Idem in Thef. Συντελεῖν, censeri, annumerari. Demo. contra Aristocr. δοκῶ εἰς ἐμὲ τοῦτο τὸ ἔργον συντελεῖ. Eſt enim Συντελεῖν, conferre, Demoſth. σωτελεῖσθαι εἰς τὰ πόλιτικα. contribuunt. συντελεῖν, εἰσφέρειν, pendere. contribuere. Æſchin. συντελεῖν φόρον, ſoluere tributa: & συντελεῖν ἀστρικὰς, pendere vectigal. Συντελεῖς ἐ ὀρχοφῶν, vectigalis eſt Orchomeni, Thucyd. τῆς νόσου εἰς κυνόσαργες σωτελεῖων, Plutarch. in Themiſt. vbi Lapus, Nothis in Cynoſarges contribuentibus. vnde Σωτελεωῖτες, qui eiuſdem gentis concilio & communi attributi ſunt. Συντελεῖν δίκλω, quaſi conficere iudicium, vt facere iudicium dicitur, rerum peragere. Dionyſ. Halicarn. hiſt. l. 7. τῶν ἐξ τῆς παρούσης ἐβδόμων συντελεῖν, aduerſus patriam litem intendere reamque ipſam peragere volebant. Malè interpres, pœnas ſumere de patria. Addit enim ſibi non commiſſum δικαιολογεῖσθαι δίκλω πρὸς πόλεως, i. vrbis cauſam agere eiúſque patrocinium ſuſcipere, δίκλω συντελεῖν, vulgò parſ are le pro ce. Συντελεῖν cōdē tendere & pertinere. Herodi. Οὐδ' ἢ αὐτὴ πᾶσιν ἀνθρώποις δικαίων ἀρετὴ: διαφέρει ἢ ὅσα εἰς τὸ τοῦ κοινοῦ συντελοῦσι. Ariſtot. 3 de par. de iecore loquens, τὸ δ' ἄμου ἢ τοῦ σώματος διάτασις, σῴζεις ὡῦ ἢ σὺ σοῦ μέρι ἢ συντελοῦσα ἀγκῶν, coiens & deſinens: quod & Συνκεῖσθαι dicitur.

Σωτελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ, vtilis, χρήσιμος. εἰς τὸ συντελὲς τῶν ἐφεξῆς, de partibus eò dem pertinentibus, Ariſtot. lib. 3. de partibus Anim.

Συντελὴς, qui tributum confert, eodem tributum & collectam conferens. ὁ σωὶ ἄλλῳ λειτουργῶν. συντελὴς ἐ ταῦτ' τοῖῖν, ſibi efficere vectigalem, Demoſthen. συντελὲς, vectigales, ſtipendiarij, qui tributa conferunt: & Συντέλεια, penſitatio tributi, Demoſthenes.

Συντελῶς, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog. σωτελεῖα τῆς τέχνης, Idem.

Συντελέω, peractus. συντελεσθὲν ἀγῶνα, quum ludi peragerentur, Plutar. in Apoph. Ariſtot. σωτὸ ἀπὸ τοῦ ἢ χρόνου τῷ ὅλου ἐ ποτὲ συντελεῖσθαι ὁ ὅλος, i. vt unque perfectorum.

Συντείνω, conſcindo, concido: & abbreuio Veget. diminuo, decurto, præcido, trunco, contraho, compendio complector Actius. Accuſ. ἐν συντεμεῖσθαι, Eurip. vnico verbo ſummam rei colligex. Συντέμνων οὐ δ', ſinitor, Heſy. c. συντεμεῖν. συντέμνων ὁ λόγος, in Epigr. conterminæ columnæ.

Συντεταγμένως, compoſitè, compoſito agmine, ſeruata collocatione, Ariſtoph. in Pluto, ἀσπὶς ζώσας ἀ ὑπὸ σφοδρῶν ἥλιον ἢ συντεταμένως ἐκ ἀχαλινώτως ἀνθρώπων pro ῥᾳδίως, ἢ πάσεως, ἀπαθῶς, ἢ συγκεκοτημένως.

Συντετάμένος, contentè Cic. ſummopere, magnopere, συνίδως. Plato Epiſt. 7. δίδων συντεταμένως ἐδίνοις ἀμῆδ, &c.

Συντήκεσθαι, contabuit, Euripid. vnde συντηκτὸς, liquefactum, colliquarum. Dioſcor. lib. 9. c. 12.

Συντήρωται, perforati ſunt ſimul.

Συντήξις, ἡ συντηξία, Suid. colloquium, congreſſus.

Συντηχάζω Plutarcho, i. contechnari Plauto, συγκακευργεῖν, colluſ.

Συντηρητὴς, ὁ, coarti ſor, Ariſtoph. ἐμπόπῃ. & Tolluci. (dere.

Συντήκομαι, ϕ. colliquamentum, id quod à corpore deteritur liquefecendo, vel quod ex incremento ſecernitur reſolutione præter naturam, colliquatio & tabes, humoris conſumptio, Ariſtot. in primo de Generat. Ἀτῶν ἢ ἐξαίπινα τὸ τῆς ὑγρότητος ὑπόλειμμα τοῦτ' ἐκμα, τὸ ὑπομένειν ἐκ τοῦ αὐξάνεσθαι ὑπὸ τῆς ἐφεξῆς ὑγροῦ ἀναλύσεως. Rurſus in Probl. Οἱ ἀῤῥῶ κε τοῦτες, διὰ τὸ κοπον ἢ τὴ κένωσιν, συντήκονται θερμοῖ πλόεις εἰσὶν.

Συντήκομαι, liquefio, tabeſio, tabeſco & colliqueſco. Aliquando σωμάτων ἢ χρωτὸς ϕύσεις, & colæreo, & congluinatus ſum, totus alicui rei incumbo. Plato in Sympoſ. de amore probabili loquens, ὃ γὰρ ἀδικεῖ χρηστὸν ὄντος τοῦ ἐρωμένου, διὰ ἐκ μόνον ἢ ἀνθρώπου συντακῆς, cohærens & conglutinatus. Idem, ἢ πάνυ ἀ ἐρῶν ἐπιθύμει σωμάτων ἀ σωματικῆς τῆς ἐρωμένου ἐκ ἐθέλει ἐ χρὴ ἐσθαι.

Συντηκτικὸς, ὁ, ἡ, tabi obnoxius, morbo confectus, exhauſtus ægritudine, ſyntecticus, qua voce vtuntur & Latini. Item vim obtinens tabefaciendi, in tabem redigens. συντηκτικὸς αὐρῖτὸς, febris quæ liquefacit, τὸ κατατηκὸν τοῦ σώματος. vide Σώντηξις.

Συντήκω, idem quod ἐκτήκω, macero ac liquefacio, colliquefacio, contabefacio, abſumo, quaſi μαλάσσω: Galenus in fine decimi Therapeut. εἴσι μὲν οὖν ἢ μεσημβρίας συρετοὶ πάντες ἐν τῷ τῆς σωματικῆς ἕξεως. Et à Plauto cho in Cicerone, dicitur συντηκὸς, tabe & macie extenuatus. Dicitur etiam συντήκεσθαι, vt ϕορτικὸς τῷ σώματι, ἀπὸ τοῦ ϕορτίδιῶ & ἢ λίαν χάρων ἢ ἀκαπάσας διαιτᾶσθαι. addictus & ita incumbens vt auelli nequeat.

Συντήκω etiam eſt τὸ συμϕύω, hoc eſt, coaleſcere facio, conglutino & coagmento, ſimul fundo, hoc eſt συγχεῖν, quod etiam conflare dici poteſt, vt de argento & huiuſmodi alijs. Plutarc. in Sympoſ. ἢ τοῦτον ὑπὸθυμίατι, ὅτι δύο ὑμᾶς σωτῆξε ἢ συμϕύσας εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστ' δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. de amicis dictum qui dinelli nequeunt.

Συντήξις, ἡ, q. colliquatio, conſumptio Cic. In corpore noſtro ſic vocatur ex tabe quæ ſenſim fit conſumptio, colliquefactā ſolida ſubſtantia. Syntexes etiam dicit Plin. in accuſandi caſu. Et ita affectos ſyntecticos vocat ſæpius, i. συντηκτικοὺς. Et Συντηκτικὰ ϕάρμακα vocantur, quæ vim habent colliquefaciendi, quorum ignea eſt & feruida facultas, i. πυρώδεις ἢ ϕλογώδης δύναμις: cuiuſmodi eſt Sabina Dioſcoridide qua ſic Galenus Simplic. lib. 8. cap. περὶ βράβ. Θ. συντηκτικὸν (corrupte ſcribitur συντατικὸν) ἢ ϕλογώδες ἐπ' ἀκρῷ. Ita dicitur πυρίτις συντηκτικὴ, febris conſumens & colliquans τὸ κατατηκὸν τοῦ σώματος. ralis eſt Maraſmus. Lege Galenum in fine lib. 10. Therapeutices.

Συντηρέω, ἤσω, ἐ. ικα, conſeruo, obſeruo. A Cic. Et συντηρεῖν, conſeruari Math. cap. 9. ἢ ἐμϕύτευσι συντηρῶσιν τὰ. Matei cap. 6. ἢ συντηρεῖ αὐτὸν, conſeruabat eum. Interp. ramen obſeruabat.

Συντήρησις, εως, attentio, conſeruatio: & pars animæ quæ ſemper aduerſatur vitiis, ſynteresis. Νοῦ τὸ συντήρησι, i. conſeruo. συντήρησις (inquit Melancton de anima,) vſitatū nomen apud Theologos, quo intelligunt notitiam legis, q æ nobiſcum naſcitur quam ideo nominant συντήρησιν, quia ſemper in homine etiam ſcelerato ſeruat admonitionem oſtendetem quid rectum ſit, & quod ſit iudicium Dei. τῶς ψυχῆς ἐσθ' τὸ σῶμα συντήρησις, de aëre, Nazanz. in Orat. 8. i. vinculum quo anima cum corpore cohæreat conſeruetúrque.

Συντηρητὴς, conſeruator, Nazanz in Orat.

Συντήρια, τὰ, ludi & ſacrificia diis facta pro ſalute.

Συντηρῶ, ἤσω, ϱ. pro συντηρεῖν, conſeruans. Herodian. de Lauréto loquens, ὅσον ἢ τὸ ὄμοιον τοῦ χαρίεν συντήρων ἔχει ἐδίκει, vnde & conſtans loco nomen, à lauris ſcilicet.

Συντίθημι, Actiuè. pro Συνθέτω, compono & transigo, conſtituo cum aliquo & conuentum facio, pacifcor, ὁμολογῶ. Plut. a. de Rep. δικαίως τοῦτον ἐν ἐμοὶ συνθέσθαι μὴ ἀδικεῖν, ἀπὸ δικαίως, cōponere inter ſe & tranſigere, vt neque inferant iniuriā, neque accipiant. Herodot. συντίθεται ϕοβοῦσιν παρεῖδε, tranſigo tecū de proditione patriæ. συνεῖθέναι τοῦτο, cum eo conuenerat. Xen. in 6. Ἑλλην. ὁ πεῖθε κατέχειν ἐδὲ σπουδὲ, κελεύσας ὡῦ συνῖθεναι, ϕοβεῖσθαι ἢ ὁμολογῆσαι τὴ ἐξ πολεμίους, ἀς ἐδοι σημαίνει, cum eis

conuenit de signo & symbolo, quod & σωΐ̃ημα dicitur. Et vt Græci dicunt σωπᾶσθαι συμπεχιᾶναι vel φιλιάσ, sic Latini componere societatem, vt apud Saluſt. Thucyd. σωεπᾶσθαι περι συμμαχίας, cum eis societatem contraxit. Rurſus, σωπᾶσθαι φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, cum iiſdé amicitiam iniuit. Sic apud ipſum σωπᾶσθαι πὼ ἡμέραν, dies conſtituentes. Vnde σωπᾶσθαι ἡμέρα seu χρόνον, dies ſtatus, qui & conſtitutus dicitur. Conſtruitur etiam cum Præpoſitione πρός. Xenophon. ibidem, σωπᾶσθαι ὡῒ πρὸς τὰς συμμαχίας πόλεις πάντα πρόθυμον, ἀλλακτὸν ὅτου αὐτοῖς ἠχθέσθαι de hoc priùs cum fœderatis ſociiſque ciuitatibus conuenire atque tranſigere. Σωπᾶσθαι pro συγκεῖσθαι, aſtipulor, aſſentior, κρατεῖ δὲ καὶ συγκροτῶ. Gregorius, Οἱ τότε ὑῒ σωπᾶσθαι, πὼ ἐπὶ ἀργύριον, ἐφέρμα πουῖσιν ἐπὶ τῇ διοπέσει, οὔτε ἐλλιθέρων. Tunc audiem aſſentientes, nunc verò renuentes. Pauſan. Ἀρίσανδρ μὲν ὁῦν ἔγωγε κἠκεῖνο κατὰ τὸν σωσθόσμον, in hoc nunquam aſtipulabor. Actor. cap. 24. σωεῖ̃ναι δ᾽ ἢ οἱ ἰουδαῖοι φάσκοντες ταῦτα ἔτως ἔχειν, aſtipulati ſunt: Interpr. aſſenſerunt. Inde Σωῒ̃κη, aſtipulatio.

Σωπᾶσθαι, communi conſenſu aliquid in commune ſtatuere. vnde σωῒ̃κη, compactum & conſenſio. Alexander in 2. de Anima, de iuſtitia latronum loquens eorum conſociationis conſeruatrice, εἰ δ᾽ τὸ μὴ βλαπτεῖν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πρὸς κοινωνίαν τινὰ ἢ ἀπιπεῖ μᾶλλον τοῦτον φθόνος ἢ σωῒ̃κη μὴ πρὸς τοῖς, φύσει τοῦτο ἢ ὄχι, ἐκ τῆς σωῒ̃κης γίνεται. Σωπᾶσθαι pro ἀκούειν, audire, obſequi, animaduerte. vnde Σωῒ̃κη, κἠπὸ τοῦ ἄκουσον. Homerus Iliad. 19. Σωῒ̃κη ἀρχείας, μῦθον δ᾽ ἐξ ἐμέθεν ἔκεσο. σωπᾶσθαι, animaduertite, obſequimini, κ᾽ τὸν λάβετε. Odyſſ. 4. φρεσὶ σωῒ̃κτο θεὰ πολύϊδις, animaduertit, in animum admiſit. Iliad. 7. σωῒ̃κτο θυμῷ βουλὰ, animo concepit & intellexit. Σωπᾶσθαι Paſſiuè, componi. Theophraſtus de compoſitione aconiti veneni loquens cap. 16. lib. 9. Σωπᾶσθαι δ᾽ τὸ φάρμακον πολλὰ ὧν πολλῶν. Plato in Timæo, Ἠγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ σωῒ̃κτὸς: Cicero, ſic enim ratus eſt ille qui iſta iunxit & condidit. Σωπᾶσθαι de ſcriptione dictum, id eſt, componere & condere. conſcribere, σωπᾶσθαι: vt Iſocrate. dixit τὰ συγγράμματα σωπᾶσθαι, it. libros conſcribere & componere. τὰν τέχνην σωπᾶσθαι, artem componere. Ariſtot. 1. Rhetor. Νῦν ὑῒ ὧν οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων σωπᾶσθαντες, ὀλίγον πεποιήκασι αὐτὸ μέρος. Sic Cicero in Bruto, Totúmque ſe ad artes componendas transtuliſſe. Σωπᾶσθαι, compono, i. ſtruo, conſpiratione & coitione fingo & comminiſcor, ὥῒπερ καὶ ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλῶν καὶ ἀδικημάτων. Antiph. Ἵνα τῆς ἐπιβουλῆς σωῒ̃σθαι ταῦτα ἐξ ὑῒ ἐνεκεκίνηντο κατ᾽ ἐμέ, i. compoſita fraude Liuio. Sic componere fallaciam, & mendaciá, dicit Plautus. Σωπᾶσθαι φαρμακίαν, negotium componere & tranſigere. Plin. Plutarch. in Themiſt. σωπᾶσθαι τὸ φόβον τὸν Σίμωνι φαρμακίαν, negotium confecit. Σωπᾶσθαι γέλωτα, riſum mouere. aut irridere. Sophocles, Σωπᾶσθε γέλωτα πολῖ: Interpr. ἐκίνησατε καταγέλασα λέῖν. Tibullus lib. 3. Eleg. 7. Non bene mendaci riſus cõponitur ore. Lacaris tamen hoc Sophoclis expoſuit, pro irridens eos: Atridas nimirum & Vlyſſem, eis ſua beneficia exprobrando. Apud eúdem Sophoclem eſt, ἐν βοσκῇ σωπᾶσθε πόλῖ, i. σωπᾶμεθ᾽ ἐγὼ, verba in compendium confero.

Σωμπᾶσθαι, ὠ, prætium augeo, carius indico Demoſt.

Σωπᾶσμος, indicatura precium Reg. lib. 4. cap. 12.

Σωπᾶσμενῆς dicitur Hippoc. pro συμφράσθαι καὶ λυπεῖν, teſte Galen. l. 1. de morb. acutis.

Σωπᾶσσω, ττω, concutio, conquaſſo Cic. Accuſat. Ariſtotel. de mundo.

Σωπᾶτάω, ſeu σωπᾶσω, perforo.

Σωπᾶτράσσω, ſimul vulnero, idem quod πᾶράσσω.

Σωπυμία, conciſura Senec. vel conſciſſura Plin. Eſt & conciſa breuitas, compendium, βραχυτῆς.

Σωπυνικὸν, ῆς, conſuendi.

Σωῒ̃ος, ὸ ἢ ὴ, cõcius, compendiarius, ſuccinctus, circunſcriptus, breuis, ſ. via. τὸν σωῒ̃ον παρεῖς, viam breuem & facilem relinquens, Ariſt. lib. 4. de Gener. anim. Xen. σωπομιᾶτο δὲῖς, cõpendium viæ breuiſſimum. σωπομιᾶτὸν διαπορεύεσθαι ἠγοῦνται, ſperat intra breue momentum ſe bello defungi, i. ἠγεῖται διὰ χρόνου ὀλίγου τὸ τέλος τῷ πολέμῳ, Thucyd. lib. 7.

Σωῒ̃ος, conciſe Cic. Ariſtot. 3. Rhet. ὧδε γὰρ ἐπτάδαι ἐπὶ τοῦ θεῖ, ὁ τῇ τάχῖ ἢ τῇ σωῒ̃ότητι, λέγ᾽ τὸ μετρίως. Σωῒ̃ότης, breuiter, ſuccinctè, cõpendioſè, διὰ βραχέων, vt apud Xen. OEc. ἀεὶ δ᾽ συντέμνες ἐπῶν, vt breuiter dicam. Σωῒ̃ότης de tempore, i. expeditè, breui, dictum ac factum, ſub manu Suet. cotinuò. Athen. lib. 8. de Stratonico loquens, συντόμως ἀπεείπατο, actutum reſpondit. Ibidem, συντόμως πᾶν ἐκέθευθ᾽, i. nulla mora pocula poculis ingerens obdormuit. Eraſmus vertit affatim, quod non probo. Apud Ariſtoph. in Pace, φαῖνε ἑρεῖσε, i. inquit Interpr. συντόμως ἐδίδει: Nã ſic dicunt Attici πᾶν ὁ ποιῶ συντόμως γινόμενον, quod fit expedité & temporis compendio.

Συντονία, contentio & rigor, τῷ πάσει, conatus, cura, labor, ſolicitudo. συντονία πολλὴ προχεῖρ, curſum admodum intendo. Συντονία τοῦ ἀῒδίου, Ariſtot. lib. 5. Animal. genitalis rigor: genital contentum & rigidum: intentio & tentigo penis, Gaza. διὰ νόσε συντονίαν, animi contentionem: cui διαθυμία opponitur.

Σωῒ̃τονος, ὸ, idem quod συντονία.

Σωῒ̃τονος, ὸ ἢ ὴ, contentus, intentus, ve hemens, acer, violentus, fortis, concitatus, rigidus, inflexibilis, συντεχὴς, ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ardens, continuus, vt σωῒ̃τονος ἀμυσία, hoc eſt incitata, quæ opponitur remiſſæ. Ariſtot. 8. Politic. τοῖς δ᾽ ἀκεφαλικοῖς διὰ χρόνου ὀφάνον ἀῒδεν τας συντόνους ἀμυσίας, ἀπὸ τοῦ ἀσεμβῆς ἡ φύσις ὑπάρχει τοιαύτας τοιούτους. Idem, Σὺ δ᾽ ἔλαφ μᾶλακὸν ἢ μὴ συντόνω σωῒ̃ημα. ignmolli & languido σωῒ̃ητον κίνησιν, motus concitatus. Philol. Ἐπιτασία σωῒ̃ητοι, Gal. i. equitationes acres. σωῒ̃τονος πνεύματος, vehemens podagra. σωῒ̃τονοι βλέμμα. contentum tuetur, Philoſtr. ſic Niger. σωῒ̃τονα ἕλκεσι, trahite æqualiter, id eſt, æquali nixu. Euripid.

Συντονως, contentè Cic. συντεταμένως. & συντεχῶς, continenter Cæſar. acriter, ſtudioſè, enixè, ſummoperè. συντόνως ἐσάδιζε, contentè ſtatim, Plutarch. in Galba. συντόνως ὠδυνᾶτο, contentè pergentes, acriter ambulantes, Lucian.

Συντοξάτης, ὸ, ὁ ἢ, ſocius menſæ, Eurip.

Συντρέω, idem quod συντετρέω, perforo.

Σωῒ̃τριες, tres ſimul, triplices, terni, Demoſth. & Odyſſ. 9. σωῒ̃τρια μῆλα.

Συντρέφω, ſimul educo, inſtituo, Plato de Leg.

Συντρέχω, concurro, vnà accurro, conuenio, aſſentior, conſiteor apud Demoſt. Neut. Dat. iung.

Σωῒ̃τριτος, ὸ, ὁ, meatus. σύντριτος ὁῦ μυκτῆρων, narium foramina Ariſtotel.

Συντριβὴ, ἡ, comminutio, tribulatio, ignominia, ruina, colliſio, ἀ ἐργασία. Prouerb. 16. σοῦ συντριβῆς ἠγάπας ὕβρεις, q. cõtritio, τὸ σύντριμμα.

Συντριβὴς, ῆς, ὁ, ἡ, ὁ, qui conuerſatur cum aliquo συνδιαιτᾶται συνοῦσι.

Συντρίβομαι, conteror, contundor, item dolore & triſtitia velut conteror, contundor, λυπῦμαι, apud Polyb. in Epit.

Συντρίβω, μέλλω, σ. ψα, contero, comminuo, confringo. Actiu. Accipitres τὸν ἀετὸν συντρίβουσι, Demoſt. συντετριμμένον κεφαλὴν, fauci obligans, Nazan. in Orat. Matth. cap. 12. κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, Arundinem quaſſatam non confringet.

Σωῒ̃τριμμα, ατος, τὸ, attritus, quaſi contritio. σωτρίβω, qua contritione & comminutæ rei perditio oſtenditur. Paulus ad Rom. 3. Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Heſychio eſt & σωῒ̃τριμμα χρῆσις, fractio manus, cap. 21. Leuitici.

Συντριμμὸς, idem, cap. 1. Sophon. Prophetæ, & cap. 4. Hieremiæ. Item cap. 22. lib. 2. Reg.

Σωῒ̃τριπτὸς, q. confractio. Nazanz. in Orat.

Σωντρόφιος, ſimul alo.

Σωτροφία, ἡ conuictus, cibique ſodalitium, educatio, in Epigr.

Σωῒ̃τροφος, ὸ, ὁ ἢ, ſimul educatus, educatus cum aliquo, ὁμότροφος, q. coalumnus, conſuetus, ſocius, φίλος. σωῒ̃τροφος ἁπάντων, alumnus ſimplicitatis. Nazan. in Orat. σωῒ̃τροφος εἰμὶ σοι τῶν πανῦ, hæc tecum nutrio, Plato in Legib. σωῒ̃τροφοι πολῖ τοῖς τοιούτοις ἐσμὲν ἡ συνήθειᾳ τῶν νέων, iuuenes huiuſmodi cõſpectibus aſſuefacien. & enutrien, Plutar. in Lycurg. σωῒ̃τροφος δίαιτα, victus aſſuetus, Idē in Camil. σωῒ̃τροφον γῆν ὄφεων, i. οἰκείαν. σωῒ̃τροφα ζῶα, cicures animantes, Xen. πᾶς δυρίοις πᾶσιν τὰ ἡμέτερα σῶμ σωῒ̃τροφα. Σύντροφος, exercitus & aſſuetus alicui rei, etiã cũ Dario: νῦ πᾶρὰ σωῒ̃τροφ᾽ ἀνὴρ. Luc. cui contrar. ἀσύντροφος.

Συντρχάζω, & συντρχάω, concurro, occurro, obuius fio: apud Etymolog. συντρχάσαι exp. πληρωθῆναι, fumpta metaphora à rotis quæ axem implent.

Συντυγχάνω τὰ, euentus, caſus, ea quæ contingunt. Xen. τὰ ἀνθρωπῖνα συντυγχάνοντα μεμετᾶν κρατερῶς, durare aduerſus fortuitos euentus, ſeu aduerſus ea quæ incidunt.

Συντυχέω, verſor cum aliquo, colloquor, obuio, congredior, occurro, obuius fio, cõtingo, incido in. Neutrum Datiuo iungitur, Ariſtophanes, ἢ σκλῆν συντυχῶν ἴῶῖ, nobis obuia facta. συντυχεῖν αὐτῷ, ipſum cõuenire, c. 8. Euang. Lucæ. συντυχὸν μηδὲν ὠφελῆσον, quodcunque periculum, βλαβερὸν φοβεῖ τὸ συντυχὸν ἀπάντοις ἰωάχαπαν μὴ χέσθαι, vim inferentes, nullis pro re nata inſtructos ordinibus cogerunt pugnare, Plutar. in Camill. συντυχὸν πάσοις, τὸ συμβαῖ. Soph. εἴ μὲ φανεῖεν πᾶν τὸ συντυχὸν πάσχοντες, quicquid accidiſſet.

Συντυχὴς, ὸ, ὁ, ἡ, ὁ, ſocius in tyrannide.

Συντυφόω, dicit Ariſtoph. quaſi concaſeata, cõcreta, συμπεπηγυῖα: in Equitib.

Συντυχία, ας, ἡ, ὁμιλία, συνέντευξις, fatum, cõſortium, caſus, σύμβασις, ſors,

ors:fors,accide ns,σύμπτωσις,a duersitas,congressus, societas.
συνουσία ἐρωτική,amatorium consortium, Thucydid. εἰμὶ δ' ἐρ. μὲν τῇ συνουσίᾳ,ita rei conditione vrgente,idem. συνουσίαι,forum,quæ accidunt causæ.
συμβίωσις,μίσος,π. ἐκ φ.accumulo,συναυξῶ,Hesyc.
συναύω,subaudio & intelligo. Plalaris in epistol. τοιαῦτα γὰρ ἐκ τῶν τύχων οὐκ ἠκροᾶτο ἐμοῦ μόνου ἀλλὰ καὶ σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἀκούοντας, ἢ λυπηθῆναι σὺν φίλοις καὶ συνοπαινέσαντας.
σύμμαχος,collega.
συμπίνω,vnà simul sum,Hermog.
συμπίνω,vnà consul sum,sum collega in consulatu.
συμπατος,collega,consul.
συμπάθομαι,simul simulo. Paulus ad Galatas capite secundo, ἀλλ' ὑποπεφιλήσθαι ἀπὸ τῶ οἱ λοιποὶ,ac simulabant vnà cum eo reliqui.
συμφέρω,vnà subseruio , atque alicui rei meam operam confero atque accommodo , vnà operam nauo. Paulus secunda ad Corinth.capite primo,συνυπουργοῦντων καὶ ὑμῶν τῇ δεήσει,Vobis item vnà pro nobis deprecationi subseruienti ὑμῖν:sic Latini alicuius orationi subseruire dicunt.Interp.tame ita vertit,Vobis etiã vnà operam conferentibus pro nobis in deprecationem.
συμπορεύω,redit in sium locum.
συμπλέκω,contexo, simul attexo.
σύμπτωσις,εως,ἡ,contextus,i.(inquit Bud.)opus contextum.
σύμπτων,tela. vide Τέχνη.
συμπήγνυμι,Adiect.contextus.Aristotel.histor.libro nono , capite 37.Nautilo pisci συνωρὶς τῶν πλοίων tribuit,id est.contextam ex alæ mo.lo membranam,ἢ τὴν διριπλάσιον ὑμένα ἅμιλλαν τοῖς ἑτεροπόσι τῶν μεταξὺ τῆς διανοίας.vide Πομπεῖον.
συμφύομαι,vnà subsisto,vnà sum in rerum natura.
συμβιόω,simul extollo.
σύμφωνος,concentus,συμφωνία Suid.vide συμφωνία.
συμπαρτίτur Lucian.in Icaromenippo.
συμπαρτίω,vnà parturire.Paulus ad Roman.capite 8.ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει.
σύμφωνος. vide συμφωνία.
σύμφωνος,ος,ὁ,ἡ,consonus,consentaneus, eodem pertinens , simul canens. Lucianus, ἅρμοσαι σοι τὰς μούσας συμφώνους ἐν ἀρχῇ τῆς ὠδῆς,musas inuocantes socias carminis in exordio. Aristophanes,συμφώνει σοι φρονῶ,tibi astipulor.σύμφωνος ἐστι τοῖς Pindaro in Pyth.
συμπάσσω Deponens,τὸ συμπαγὲς,contrudo,compello.Polybius libro 5. τῶν ζ ὄψεων διαπεσχύντων , ἢ τὰς περὶ αὐτὸν τάξεις συνωθισάντων.
συμπάσσω,ὁ,contrudo Cicer. compello,incito, cogo in vnum,vtráque manu impello. Xenophon , συμπάσσει ἡ κραδίη σ' ἐπι, ἵν' ἀσφαλέστατα μοι τὰ ἄχυρα ἐκ τοῦ κενοῦ τὰ ἐλαφρὰ.Et
συμπαγὴς,ἡ.contrusus, coangustatus & coarctatus. Aristotel.de Respirat. τὸ ζ ὑμεῖς ὑποφαίνετο ἡ συστολὴ μᾶλλον ποιεῖ τὸν μόνον εἰς ἐλαχίστην συμπαγῆ γιγνόμενον , ἢ τὰς ἄλλας ἁπάσας ἐκ μὲν τοῦ μείζονος συμπαγεῖς,id est, συνεχομένους,compulsum, συμπιλλομένους.
συμπάσσω,vel συμπαγῶ,ὦ,quasi contrusio & compulsio. Aristoteles de Respirat. Πιθάνως μὲν οὖν ἔχει τὸ περὶ τὰς καρδίας , συμβαίνειν τὸ διὰ τοῦτο,&c.
συμπάσσω,ος,ἡ,scapularum contractio , qua interscapilium;id est, scapularum disernmen & intercapedo cõfunditur, quod morbo sæpe fit casuque siue prolapsione. Apsyrtus in Veterinaria , ἐὰν δὲ τὸ ζ ἀδιαίρετον ὂν τὸ μὲν ἓν ἡμῶν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὠσὶν , τὸ δὲ λεῖπον μὴ συμπαίσκει.Dicitur etiam συμπάσκω. Ibidem,ἐκπαταξεῖ αὐτὸς ὑπνος συμπαίσκων πλησίον τῶν ἄλλων ὠσὶν ὑπεκλιθεὶς ἡ ἀβρωγμῆι.
συμπάσσω,ας,ἡ,coniuratio.Plato secundo de Republic. δεῖ δὲ τὸ διανέμειν ξυμπαίσας τε καὶ ὑπαρχίας συμπίπτειν , id est , coniurationes & amicorum societates inibimus. Idem in Apologia,ἀμελήσας ξυνιόντων καὶ φόβου τοῦ ἐπὶ τούτοις γεγονότος. vbi in malam partem capitur.Aristophan.in Equitib.ἐγὼ μὲν ἐῶ ἀπίκια μαλ' ὡς βελτ' ἐνὶ , ὑμῖν δ' ἀπάντων τὰς ξυμπαίσας ἑρῶ, καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ὅστ' ἐκ πόλει,vestram coniurationem & nocturnam coitionem indicabo. Interpr.τὰς ξυμπαίσας,τὰς ὀλεθρίους τε καὶ ἐπὶ κακῷ ἐκ τῶν ἡμῶν ἐκ τῶν ἐχθρῶν συνιούσας.
συμπαίστης, qui simul iurat & conspirat,coniuratus,φοβῶδες τὸ,socius coniurationis. Plato epistola septima, ξυμπαίστας σωτῆρας, id est,congregans coniurationis socios. συμπαίστας εἰς τετρακοσίους ἐγίγνοντο,ad trecentos fecerunt coniurationem,Thucydid. συμπαίστων ἀπὸ,eorum qui cum eo coniurarunt,Plutarchus in Galba.
συμπάσσω,π,insurandum,Thucyd.
συμπάστης,ος,ὁ,coniuratus,συμπαίστης.
συμπάσσω,coemo.Depon.Accusat.
συμπάσσω,τὸ,ἀγῶν.
συμπάσσω,εἶδος synonymum.Datiu.
συμπάσσω,nominis communio,vt vertit Rhom. Aquila. Hac vtimur(inquit idem)quoties vno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare : adeóque in eiusdem significatione plura conferuntur : vt si dicas, prostrauit , affixit,percusit.vide num ea fit quæ συμπλοκὴ τοῦ νοήματος dicitur ab Hermogen. Dialectices συναγωγὴ est,cum pluribus eadem definitio apta est & conueniens hominis definitio Socrati & Platoni. Vel cum eidem & nomen & definitio nominis rectè tribuitur : vt hominí animantis. Cum verò id non fit ἀμωνυμία est.Nam Mercurij simulachrum habet quidem illud nomen , cui definitio tamen non congruit.
Συνώνυμον,τὸ,synonymum.videAristante,Præd.συνώνυμα ζῶια,animalia eiusdem generis.
Συνωμοσία,nominis consors,nominis consortium habens , idem nomen fortitus , vnicus cum.&c. vniuncus, Argyropag. libro quinto Ethicorum,capite secundo, συνώνυμοι δ' εἰσὶν οἱ τοὔνομα κοινὸν, vesicariæ atque lactariæ nominis tantum cõfortes videntur,Gaza libro nono histor.plantar. Συνώνυμα Grammaticis, sunt plura nomina idem significantia , vt ensis,muero,gladius. Verùm ὁμώνυμα sunt æquiuoca dicta, vt homo viuus,& pictus , homims voce ὁμώνυμος. com.prehenduntur : quæ pluriuoca vocat Martianus Capella.
Συνώνυμος,vniuocꝰ.Argyrop.
Συνοίδα,cognitum est,vesum est,exploratum est , compertum est,intellectum est,Aristot.
Συναγωγεύς,ὁ,ductor bigæ,Lucian.bigarius,vt trigarius.
Συναγελάομαι,& Atticè ξυναγειλάομαι,significat bigis vehor,à nomine συναγὶς,Aristophan.initio Nubium,ὦ ἡλίου δῶρον ἐμοὶ ἁπανταχοῦ πατὴρ καὶ ξυναγελάστρια,vbi scholiast. expon. ἐπεὶ μὴ θεὸν κλήπτομεν, ἀλλ' ὅτι ξυναγελᾶς ἁρματηλατῶν θεὸν ὡς κράτιστον βακχεῖον.
Συναγὶς,ἡ,vel Atticè ξυναγὶς,οῦσα τὸ ἀέρα τῇ συναγὶδι,id est , ἁρμα δίκωλον , συζυγία ἡ δυὰς , biuges , coniugum par equorum mulorúmve , σώλος δύο συναγίδων γιγνόμενος. Qua voce ἐπὶ ὧν currus ipse , id est bigæ,& ἀγὼν , curruléque certamen in bigis continetur:dicitur autem συναγὶς, à verbo συναγείρω , Eustath. etiam teste(idéoque συναγὶς appellari quali συναγωγὶς dicendũ fuerit : vt συνάδουσις inde deduci videmus) qui συζυγίαν ἵππων esse tradit:vt κέλης de quo supra dictum est , singularem solutúmque equum significat , quem desultorium vocat Suetonius ἢ μονάπουρα Hesychius,item ἢ ὧν ἐπὶ ἴσων ὀχήματος,equus desultorij agitatorem,id est, κέλητα vel κελητίζοντα. Celetizantes etiam dixit Plin.apud quem libro 34.capite 5. Celtes fumuntur pro statutis equestribus.Iosephus de Antiquitatibus,Πομπηΐου Ἡρώδῃ εἰσθησεως ἀπὸ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων ἐφ' ὅπλα ἢ κατὰ τὴν πατρίδα ἢ κατὰ τὴν ἱππασίαν ἢ κλίνη ἡμέρας ἑνὸς , id est,Herodes , quinquennalis Iudicri celebratissima certamina exhibuit , nec ludicra præmia proposuit quadrigariis,curriculo biingi certantibus, aut equos desultorios agitantibus. Sic ego transfero : Nam Interpres alioqui docti simus sic conuertit , Athletica certamina quinto quoque anno instituit,adiecit & quadrigarios & trigarios & qui singulis equis celeritzontes cursum peragunt. In quo inter cætera mihi non probat quod per συναγὶδα quam & διφρηνοcat Commentar.Aristophanis , trigam intellexerit.Aliud enim triga & aliud biga. Triga Græcè dici potest τρίπτυος vel τεγεσία,vt quadriga dicitur πεντέπτυος & τετρεγεσία à Pindaro in Olymp.De triga verò,id est.curru qui à tribus trahitur in Digest.l.21. Etsi triga vemerit, retinenda erit tota: & si quadriga adhibeatur. Etiam trigarium hoc Martianus Capella dixit libro nono:sed apud Plinium libro37. capite 13. Trigarium locus erat iuxta campum Martium , vbi trigarum currule certamen fiebat , quod & trigarium dixerunt. Trigarum verò agitator & auriga , trigarius ab ipso Plinio dictus est libro 28.capite 17. Paulan. in 1.Eliacõn , Συνέβησαν δὲ ὕστερον καὶ τῶν ξυναγωγῶν πολλοὺς καὶ σώλους κέλητας. Ibidem,ὧν μὴν ἀγὼν ἐπὶ τῶν συναγωγῶν ἐμιμοῦντο αὐτὰ ἱππασιν ἔχοντα. Suetonius in Cæsare , Quadrigas bigásque & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes. Et in Caligula , Postridie quadrigarios habitu , curriculoque biingi famosorum equorum. Et in Domitiano , Quinquennale certamen Capitolino Ioui addidit,& in eodem bigarum quadrigarúmque cursus.Apud Virgil.inuenies quadrigas , quadriugum currum , equos biiuges,& Erychthonium aurigationis authorem. Iuciaus, γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐν ὁλυμπίᾳ καὶ πυθοῖ ἄζωστοι , καὶ ξυναγωγὶς σκολιὸς.Συναγὶς translatè,id est,quodvis coniugum par , hoc compar,vt amicorum τὸ ζεῦγος φιλικὸν. Sic τῶν συναγωγῶν ἀδελφὸν dixit Synesius de fratrum concordia. Gregorius in Epita, ἢ ξυναγωγὸν ἰδιωτικὸν τὸν , de se & fratre loquitur. Theodorus libro tertio histor.eccles. ὁ συναγωγὸς μηγενὶ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ τὰ θεῖα διῆξε ἄθλια δόγματα.Plato etiam ξυναγωγὸν in humana anima cõstituit τὸ θυμοειδὲς , & τὸ ἐπιθυμητικὸν, innuens velut equos bigæ, cuius auriga sit λογιστικὸς & ratio. Ille enim ita in Phædro, ἡ φυτὸν μὲν ἡμῖν ἡμῶν ἐς ἄχρι συναγὶδος ἐικάσωμεν,&c. Vide Plu-

tarch. in Platonicis quæſtionibus.

Συώδεις, conſonus, cognatus, σύμφωνος, ὁμολογούμενος, συγγενὴς, Heſych.

Συώδετε. vide συνάδητε.

Συωφελῆ, commodo, confero. Xen. de meſſe loquens, ἡ ὀρύμαγ ἢ κατακωδὼν συωφελεῖ αὐτὸ γῆλιος.

Συώφθη, conſpectus eſt, deprehenſus eſt.

Συωχρόθη, continenter, i. συνεχῶς. Heſio. in Theog. ἀτρέμα δ' ἐνέσχε συνεχρόθη, i. confertim.

Συοθαλάσσαι, Heſychio ſunt ſubilia, loca vbi ſues ſtabulantur, ſeu dormiunt, haræ.

Συοκτονία, cædes ſuis. in Epigr.

Συοκτονίαι, porcorum cædes, Dionyſ. de ſitu orbis, ἔνθα συοκτονίαι διαπρύσιοι ἀλάονται.

Συοτρόφος, ὁ, ἡ, apros nutriens.

Συοφορβός, οῦ, ὁ, ſubulcus. & συοφόρβιον, grex ſuum, hoc eſt, συόδετον Heſyc. συῶν ἀγέλη.

Συπαλὴς Θ., ὁ, malefi cus, κακοῦργος.

Σύραι, αἱ, parvæ vileſque lacernæ, φαῦλαι ἢ μικραὶ ἐφεστρίδες, σισύραι. Commentar. Ariſtophan. in Nebul. Apud Dionem theatrum temporarium ex tabibus pannis confectum ita proditum hiſtor. lib. ξ. Ὅ δὲ τότε πρῶτος παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ συνόδου ἀκουσθὲν μῦθον αὐτοσχέδιον. Heſychio συρὶς, eſt pinguis toga & craſſa, ἡ παχεῖα χλαῖνα, ὅπερ ἐν Καππαδοκίᾳ σύρινος: aut quod in Cappadocia fiat, ὅπερ ἐν συρίᾳ, inquit. Pollux, ὡσὴ ἐν συρίᾳ οἱ πολλοὶ, ταύτην αὐτόκαυνον ἐκάλουν οἱ κωμικοί. Alibi σύρινον ἱμάτιον dixit.

Συρακεύει, ἀντὶ τοῦ συρακόσσει. Etym.

Συρβᾶν, tumultuari, incompoſitum eſſe.

Σύρβασις, ὁ, tumultus, & vox qua ſubulci ad ſues vtuntur, & theca ſiſtularis: Suid. πάρ. χ Θ.

Συρβίσαι, ὁ Θ., ὁ, tibicen, παρὰ τὸ συρβᾶν. πνεῖν, Suid.

Συρβίων χορὸς, Syrbenæ chorus, de incompoſitis ac tumultuoſis Eraſm. Chil. Suid.

Συρβίων, tumultuarius.

Σύργαρ Θ. vide Etym.

Σύρδιλον, tractim, impetuoſe, funditus, Eurip. in Rheſo.

Συρέμ ων Θ., ὁ, ὃ, per tyncopen dicitur pro συεργάζων Θ.

Συρεκὴ παχεῖα χλαῖνα: pinguis & craſſa læna. vide σύρα. συρίς, herba apibus grata. Ariſtot. li. hiſt. 9. cap. 40. circa apum caſtra & aluearia ſeri præcipit. Videtur ſic dici Caſia herba. Item vna ex Cycladibus.

Συρικὸς, Syriacus συρικὴ κακκεμηλία, Syriaca prunus, Dioſcor. l. 1. cap. 175.

Συεργύλλων Θ., ὁ, & contractè συρίμ ων Θ., canalis ſubterraneus, per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur: compoſita vox à dictionibus æquialentibus, σύεργε videlicet & ἔμβολον Θ., Euſt. Iliad. δ.

Συεργύνεσθαι, vide ὀρύσσειν.

Συεργύνης, genus arundinis in totum concauæ, vnde fiſtulæ fieri ſolent. συεργύνης κάλαμος, calamus nomine ſyringias, qui eſt ὁλόπυραμος (vt ex Theophraſt. hiſtor. libro quarto, capite 12. legit debet, quem etiam vocat συεργὰν) geniculis denſior: vnde ſcriptorius calamus, Dioſc. l. 1. c. 114.

Συρίγγιον, τὸ, fiſtula, parua fiſtula, item foramen rotæ, in quo axis volitur. τετρυπημένη κάπη, Heſych. vide σύεργε. Συρίγγιον, parua fiſtula, Plut. in Opuſc. καθὲ ἀ ὀργάνῳ.

Συεργὸς μαι. vide ὀρύσσειν.

Συρίγγωμα, ὁ, in fiſtulam excauo: vnde paſſiu. συεργυλλοῦμαι, in fiſtulam excauari, in Hippiat.

Συεργυλλώδης, ὁ, ἡ, fiſtulo ſus, ſeu fiſtularis, fiſtulæ figuram gerens.

Συρίγμάτι, τὸ. ſibilus, ſtridor, tinnitus, φωνὴ ἄσημος. Suid. Dioſcorid. libro ſecundo, capite 99. de tinnitu aurium. Vide in dictione Η'χῶ. συρίγματα ἢ ὦτα τ, aurium tinnitus, Herodotus apud Dioſcoridem libro primo. idem ſtridorem alibi exponit. Συρίγματε de barritu elephantorum: Arrianus in expeditione Alexandri, ὡς ἢ πρωτοπορὸς τε τῷ Ἥφαιστ ἢ ὑπὸ πάσῃ ὁρμῇ ἐφέρετο ἐς τὸ ἔργον τὸ, ἀλλ' συρίγματι μόνον διαπρεπόμενον, ὅσαπερ εἰ φρόνιμα κρεῖσσον νέες, tantum barritentes & rudentes nauiſi in puppim contortarium modo.

Σύεργε γρεῖν, fiſtula. Et quicquid fiſtuloſum ſiphonis modo, atque cauernoſum eſt σύεργε dicitur. Pollux, σύεργὲ ὁ κρῆνα μον. Dixit & Ariſtophan. κρήνα μον σύεργα. Heſiodus, τοῦ μὲν ὑπὲρ λιγυρὸν συρίγγων ἔστατ ἀυλὸν. Item arundo fiſtularia, Gaza libro quarto, capite duodecimo plantar. pro fiſtula aluearis apum, Nazanzenus in Orat. Σύεργε, χυλὸν, ὁπὸ τερηδ. Pollux, τὸ ἢ κοῖλον πᾶν περιφερὲς ὀνόμαζε τὸ ἀξονι, σύεργε. σύεργας ἐπὶ τοῦ τρυπᾶν σπεῖρα ι, Euripid. fiſtulæ rotarum ſubſiliebant: vbi fiſtulæ, id eſt, modioli qui ſunt veluti fiſtulæ, nam ſunt cauiσύεργες ἀρ ωτῆνες. Idē Σύεργε, pro genere arundinis qui Syringias Plinius libro 16. capite 36. vide συεργίνας. Σύεργε, fiſtula Plin. & Celſo, id eſt, vlcus profundum & exedens, apud Dioſcoridem libro primo, capite 69. & capite 115. lib. eodem. huius meminit Galen. libro ſecundo ad Glaucon. 2 bi de eius curatione. Sophocles pro ſiphonibus, σύεργε ἅπερ φυσῆτι μᾶλλον μᾶ Θ. id eſt, ὡ ὁπαὶ τὲς πλαγὲς. Σύεργε tiam dicitur συεργάδιον, id eſt, locus vbi haſtæ reponuntur. συεργὲ, cauerna, διὰ συεργᾶ βᾶμάκινη. Suid. foſſa oblonga quæ ſub terram ducta eſt, ἢ τοῦτο καὶ σύεργα βαθέα ὑπὸ τὰ λάφυρα κατάθεσθαι. Ariſtoteles de mundo, πνεύμασι παρείκθην εἰς μυχίους συεργὲς γῆς, id eſt, ſpiritus qui aberrans in ſinuarit in abſtruſos quoſdam terræ & cæcos meatus, &c. id eſt, in latentes cauernas. In Commentar. Apollonij Rhodij, διὰ τὸ σφυρὸν σύεργα ἔχειν ὑμᾶλὰ σάεσχρημένον σύεργε ἢ λέγεται, inquit, ὁ σφὴν (id eſt fibula) ὃ ἢ ἐφαρτο ἀπὸ τοῦ τελθέτου μηχάνης τὸ σύεργε Θ. συεργὲ de Caſſia, vide Κνησίαι. σύεργὲ de cauo ſpinæ dorſi co medulla contentur: Pollux, Η' ὀμφὴ τὸ διὰ τοῦ ἀπονθύλιου πεφυκὸς, ὃ ἢ ἐ μυελὸς ἐστατ, καλοῦσι καὶ ταῦτ ἢ ἰσχὲ σύεργε. σύεργας cauis in pulmone, ἰλαστὰ ὑπόφυσιν, φάρμακ ἢ ξέλχας ἰᾶται, dicitur & vt ſupra dictum eſt ex Pol.

Συρίζειν, ambigua vox eſt: nam & fiſtula canere ſignificat, & fyrillare, ſiue Syrum agere, hoc eſt, molliculum eſſe. Neu. abſol. συρίζειν eſt etiam idem cum συρίσσειν ſibilare, ſibilo edere.

Συρίκὴ ἅρμα, currus Syrius, Herodot.

Συρίκτης, οῦ, ὁ, ſiſtulator Cic. & Gel. prima longa.

Συρίκὸς Θ., ὁ, ὸ, vas vimineum, genus vaſis contexti, in quo ficuridas immittunt & vuas paſſas, omniaque huiuſmodi ſonta gulæ. Philelphus in epiſt. Heſyc. Dicitur & ὑρίκὸς Θ.

Συεργάσεως, ὁ, gruſmas, Heſyc.

Συεργὶ, Syriacè.

Συρίσσω, ίξω, σι, ιχα, ſibilo, exibilo, explodo. Ariſt ophan. in Pluto. πανυπερίσσεις ἐγὼ, ὁδὰξ ἐλκόμενος, ὡς σφρῆας ὧν ὄφεις, id eſt, ſibilans. Συρίττεσθαι, ſibilis exagitari, exibilari & explodi Cic. Æſch. in Ctesiph. ὅτε συρίττεσθαι διὰ τὸν ἀκρησίαν ὠνίου, vtsibilaretur propter deformitatem.

Σύρμα, ατος, τὸ, genus veſtis tragicorum, vel cauda ſiue tractus veſtis feminarum. τραγικὸν φόρημα ὅπισθεμβόλιον, Pol. ſic dictum ὅπισθ ὑρίτου. vide Martial.

Aptaſti longum tu quoque ſyrma tibi, Idem,
Muſa nec inſano ſyrmate noſtra tumet.

Σπάρμα τὸ σύρμα τῆ ῥάμνου, Dioſcorides libro quinto, capite 77. deraſum quiddam ac detractum à fornacibus, Rubius: deraſum quiddam ac purgamentum fornacum, Manardus: qui ibidem adnotat σύρμα accipi pro purgamento quaſi eo quod ſcopis verritur: quemadmodum rei ruſticæ ſcriptores in ſimi & ſtercoris generibus, σύρμα πικλὸν κόσπινον canet id quod vndique ſcopis in vnum collectum fuerit, quod in purgandis trichiniis totâque domo quotidie in locum quempiam conuerritur. Σύρμα enim nihil aliud ſignificat: Hæc ille. σύρματα, ſtramina, Ariſtoteles libro decimo thicorum: ſic Argyropil. & Aretin. in prouerb. Aſinus mangit ſtramen quam aurum.

Συρμαία, ας, ἡ, taphanus, genus herbæ, cuius ſucco vtuntur Æthiopes, aduerſus alui fluores. Commentar. Ariſtophan. in Pluto vbi de tuba ait, Ἰτάλικ βυκάνην αὐτὰ τοῖς αἰγυπτίοις: διὰ γὰρ ὀδύνας ἢ σπασμὰς μετρεῖν. τὸ σύρμαιον ὡ κόμμεων, in apio & cæpis, Hedorus libro ſecundo: eſt autem genus raphani, vt Iulius Pollux, Diodorus, & Plinius interpretantur. σύρμαι etiam a eſt, cibi genus ex adipe & melle confectum, purgationi aptum, & potio è ſale & aqua miſtis. σύρμαι ἀνθοῦντες ἁλὸς, dilutionibus ventrem ab ſtergentes, Herodot. Hechio etiam nominatur σύρμαι, certamen quoddam apud cedæmonios vſitatum, in quo qui viciſſet præmij loco habebat σύρμαιον: apud Herodianum σύρμαιος expon. apium, Pluquo apud Heſychium σύρμιον dicitur eſſe herba quædam pio ſimilis ſchol. Ariſtoph. in Pace dicit eſſe ſuccum hercqua Ægyptij vtuntur ἐφ' διαῤῥοίαις.

Συρμαίζειν, purgare potione ex aqua & zea, σύρμαίζεται, purgatur, Heſychius.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit, modica vacuatio quæ ſine vomitum aut alui deiectionem fiebat. σύρμαϊσι, in epiſtola Dioclis an Antig. συρμαϊσμὸς.

Συρματὶς, quæ quiſquilias colligit, ἡ τὰ συμπλήκτα ἢ φρύγανα σύρουσα ἢ συλλέγουσα, Heſyc.

Συρμακίτης κόσκινον, Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plant. capite octauo, & libro ſeptimo, capite quinto, ſimus ex materia congeſtitia, & colluuie purgamentorum quæ conueniri ſolent.

Συρμαῦρ, Heſyc. ξυλοτόμος, lignorum venditor.

Συρμὸς, οῦ, ὁ, tractus ſerpentis, ὀλκὲς, vt apud Plutarchum in Antonio, de aſpide. Philo de mundo pro tractu fluctuantis vndæ poſuit, ὑπὸ συρμοῦ δίνης διαρτᾶτης αὐτὸν ἐπὶ πολὺ καὶ πανταχόσε id eſt, fluctuantis aquæ vortice raptæ ſunt & abſorptæ. Sic μὸς χαλάζῃς, in Epigramm. tractus grandinis & præcipitatio. Ibidem, συρμὸς νοσερὸς, id eſt, φοερὸς. συρμὸς ἀήμων, ibi

Apud Nicandrum in Alexipharmach. φησὶν ἀκαλανθίδιον μισεῖσθαι ὑ λοιγὸν συμφορᾶ, διόξεσθαι γὰρ ὄλεθρον. Interpr. τῷ ζέσει ὑ καύσει.

σύμη, ης, ἡ, herba quædam apio similis.

σύμη, ης, ἡ, striges, aues inauspicatæ. vide κερκηνίς.

συφορίδης, ου, nomen auis, apud Ælian.

σφοῦρ, ρος, Syphorus cruxi, Lucian.

σύκαδνος, ου, ἡ, vnà facinus moliri vel patrare.

σύκαδνος, ου, ὁ, adulterinus, vel σὺ ὢν καὶ μὴ γνήσιος. Hesyc.

σύκαδνος, ου, ὁ, confringo, contero, Nicand.

σύκαδνος, ου, ὁ, conflictus, συμβολὴ, συμβολαί, & dicitur de fluminibus cum impetu confluentibus. Aristotel. lib. de θαυμασίοις ἀκουσμάτων καὶ ὕδατος διαιωλύσις ἐν τῷ ὄρει ὀνόματι συβίδατος.

σύκαδνος, ου, ὁ, ἀφ' ὧν, confuo, q. confarcio, consarcino Gel. Hesiod. ἄδμητα συβίδατον, &c.

σύκαδνος, ου, ὁ, ἀξ' ὧν, confligo, συμβάλλω, συμπίπτω. Xenophon in 7. Ἑλλωνικῶν, ἀς εἶδον οὗ πολεμίους, συνίβαλλον. Philo de mundo, ὅτι φύσει κατάπαλαι συβίδατον, &c. συβίδατον σφίσιν αὐτοῖς, inter se conuenient, Thucydides. συβίδατος, συμπεσὼν, συμβαλὼν. Dicitur & de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodorus, Μιγδὼν ἢ δείδρων εἰς ἓν τόπον συβίδατον τόνταν, ἄλυγρος πολὺ ἢ φοβερὸς ἀνθρώποις.

σύκαδνος, ου, ὁ, colluuio, confluuium, collectio aquarum. vide Συβίδη.

Συβίδης, ου, ὁ, concretus.

σύκαδνος, ου, ὁ, ἐν, ἀ, ὄνυξ, confluo. Neut. absol. vide Συμπίνω.

σύκαδνος, ου, ὁ, ἐν, ἀ, ὄνυξ, confringo, committo, irrito, Actius. Accusatius. σωβίδη γὰρ πολεμίοις, crumpebant bella, Aristid. Plutarchus ex Chrysippo, ἀλλὰ ὁ φύσει διδάσκων πολεμεῖ ἀλλὰ μὴ κακίᾳ. ὅτῳ δ' ἀβίδιαστόν τι ἢ φιλικὸν ἢ οἰκεῖον ἢ συγγενὲς, ἢ βιαιοδίκτα τε ἢ φιλικὰ ἢ συβίδη γνωστὰ, id est, συγγενίς, συναφεῖς. Συβίδη γνωσταὶ, εἰς χεῖρας ἰέναι, συνάδειν. Et συβίδη γνωσθαι πόλεμον dicunt cùm bellum committitur. Thucydid. ἡ μὲν τοι γε ὁ πόλεμος σαφῶς συνιβίδη γνωσθαι, ὅτι ἢ ὁμαλῶς ἐώθασαν. haud dum tamen commissum erat bellum.

σύκαδνος, ου, ὁ, nubium fragor, Naz. in Orat.

σύκαδνος, cuius radices inter se serpunt, σωβίδη.

σύκαδνος, ου, ὁ, materia quæ in vnum confluxit, congestus, siue cõgestitia materia: vt profluuium dicitur, sic & confluuium dixit Gaza apud Theophrastum de histor. libro & capite sexto, vbi de Lilio, σωνεὶ δὲ καὶ ἡ διαφυὰ συβίδυσι, ὡὶ ἡ συπύωσι. sed ibi corruptè legitur συβίγλωσι. Συβίδη, colluties, congeries, σωνεθροισμένη ὕλης. Theophrastus de histor. capite vltim. libro septimo, γῆς ἀμμώδης συβίδη, terræ arenosæ colluties, & confluxus aceruus. Vtitur & hac voce de causis libro & capite primo. rursus capite quinto, cum quib. confer caput 2. libri tertij de histor. Dicitur etiam συβίδωσις, συβίδωσι, & συβίδης.

σύκαδνος, ου, ὁ, confluens, collapsum.

σύκαδνος, ου, ὁ, confluxerunt.

σύκαδνος, ου, ὁ, tractus, tractio.

σύκαδνος, ου, ὁ, frænum, χαλινὸς, Hesyc.

σύκαδνος, ου, ὁ, Syrtis, locus arenosus in mari: κατὰ τὴν κρήτην ὑρεῖ, ἢ λιμὴν ὠνομασμένος ἐστὶ πλοίοις: ὑρτὴν δὲ duæ sunt, altera magna, altera parua. vide Arist. l. de mundo.

σύκαδνος, ου, ὁ, tractus, qui trahitur, Strab.

σύκαδνος, ου, ὁ, vilis & abiecta multitudo, Aristo. Item συφετώδης, ὁ χαλὰς, apud Lucian. & Phynich.

σύκαδνος, ου, ὁ, ἀγορᾶ. Hesiodus, χάσκει δ' ὑσιωσίοισι ἢ συφετὸς, id est, paleam & fatraginem. ¶ Συφετὸς, vilis plebecula, quasi ἴαξ plebis, quam & συφετώδη ὄχλον dicimus. συφετὸς, vilis fermo: ex vento sordes collectæ, quisquiliæ. Vtitur sæpe Lucianus pro colluuie populi Et Suidæ εἶτ' ἀγυρτῶν ὄχλον, ἢ λοῦρις, οὓς ἀέριμον συλλεγομένην κόφινον, ὡς φρυγανώδεις, ἤτοι κοπρώδεις μὴ κωφίσιν.

σύκαδνος, ου, ὁ, ex vili materia compositus, Lucian. & Bud. in Annota. in Pandect. id est, ἰδιωτικὸς, τριυιalis. συφετώδεις χῶραι, Lucian; vilis & abiecta multitudo. συφετώδεις βωμολοχίαι, colluuiaris scurrilitas, Plut. σὺκ ἀφρηνίας.

Σύρβη, animalculum instar culicis, σύρφη. Hesyc.

Σύρα, ας, ρᾶς, ρᾶν, ρᾶκα, traho: prima longa. Actius. Accusatiu. Apocal. capite duodecimo, κἀκὲ ἀπὸ σύρσι τὸ τρίτον τῆς ἀστέρας de draconeque, id est, cauda vertit. Item stringo de ense, euagino. σύρσαι ἐξίφη ἢ συρίδεσι, σύρσι Suid. πὸ τρίχας, currere. Pisides, σύρσι ὠφὲς ἐμὲ, ὁ σρατὸς μὲ ἄρσιν.

Σύς, ὑός, ὁ, ἡ, sus, χοῖρος, ἐξ: σφὸ τὸ σύω, τὸ ὀρμῶ, Etymolog. Homerus Ody. ἓξ πανσίκερτα σύες, &c. Dicuntur & ὗες suæ ἡ πανσίκερτα, id est, χοίρια ἀγρίους. Histor. suilli: pecoris Æliam. descripsit. σὺς ἀγρὸς apud Arist. est aper, σύαγρος.

Σύσκια, τὰ, suestina, Hesyc.

Σύσκιάζω, simul fodio, terram accumulo, pastino, confodio.

Συσκιάζω, dissipo, dispergo, διασκορπίζω, Aristoph.

Συσκιάζω, contego.

Συσκιάζομαι, contaso, id est, vasa colligo: vt milites in castris vasis cooclamatis sarcinas colligo & viatico, id est, cibaria necessaria ad viam & viatico me instruo & ineuum portoo εἰς ὁδὸν διατρέφομαι. vnde συσκιασμένος, sustarcinatus & ad vitam accinctus sarcinis compositis. Xenophon in quarto Pædiæ, ὃ σὺ μὴ, ἔφη, συσκιάζῃς, ἢ λόγῳ συσκιασμένῳ ἦς, Colligevasa, & ad viam accingere. Rursus libro quinto, πορίσαμεν, τὰ ἐπιτήδεια τροφὴ ἡμῖν ἡμέρας τεσσάρων, ὅτε μὲ ἀναγκάσῃ συσκιάζεσθαι ἢ διπλίτης στόφος τὰς ὕπνους ἡμῶν ἐν ἀφύλακτον ἔτι ἐπὶ ἀκροβολισμῷ τὰ ἢ ἀναγκαῖα ἡμῖν, id est, quo leuius nos viatico instruerimus & viaticati fuerimus, ye dixit Plautus. Idem, ὁ πόρος ἔφη τοῖς στρατιώταις συσκιάζεσθαι σὺν τοῖς ἡμεροῖς ἕκαστον, viginti dierum pro viatico cibaria sumere ἢ ἐπιφέρεσθαι sine comportare. Iterum, εἰ δὲ ἀγόμενοι αὐτοῦ πλησιάσειαν πάντων, ὅπως ἀσυσκιάσαντες πάντα ἅπερ ἀφὶ κεῖσθαι, ye omnibus necessariis ad iter sese instruant. Et in Sympolio, morio Philippus intromitti cupiens non irridiculè ait ianitori, renunciet se adesse velut omnibus collectis vasis sumptoque viatico, vt aliena comedat, συσκιασμένος ἢ τὰ σαρίσσας, ἵνα, πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὡς ἐνεγκεῖν τὰ ἀφήτορα. Idem, συσκιάσασα τὴ σκάπτα ὅπως ἐς ὅσον μόνας κρατεῖ εἶναι, id est, instructę domus lautique instrumenti vtensilia secum exportauit, Lysias contra Philon. συσκιάσασθαι δὲ τὰ ἐνωνὰ ὀνδεῖ, εἰς τὴν ὑπερβολὴν ὀξύμωρον, collectis suis sarcinulis. Lucianus, ὡς συσκιάσει αὐτὸν ἐπὶ συσκιαζομένους ἀφὶ τὴν φυγὴν, vt ipsos deprehenderet adhuc sarcinas collligentes & se adoraantes ad fugam, id est, τὰ ἐπιτήδεια συναμαξώντας ἢ σωτηθέντας δὲ φυγῇ. Transfert dixit Gregorius in sororis Epitaphio, ὡς ἢ ἐν κυρᾳ πλοίοις, ὥτως ἢ ἐν τῇ ἀναίρᾳ συσκιάζεται ἢ τῷ ἐαδικίᾳ, &c. id est, se cõparat atque instruit ad mortem, quæ discessus est velut quæ peregrinatio. Συσκιάζεσθαι etiam inde simpliciter ἀπὸ τοῦ σκιάζεσθαι, διατρέπεζεσθαι, ἀπίζεσθαι, apparare, instruere, adornare, quo modo idem sumpsit Gregorius. Plutarchus in Catone, δὲν τὸ λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ ἢ σχολῇ συσκιασάμενον ἢ ζῆν, Inde iam sese ad voluptuariam vitam atque otium comparantes. Xenophon in 8. Pædiæ, ὡς ἢ κῦρος ἤμελλε, συσκιάζεσθαι τὴν εἰς οἴκους πορείαν, profectionem ad Persas instituit. Συσκιάζεσθαι hinc à collectione vasorum & sarcinarum pro cõpilare ponitur, vt Vascones dicunt, ferrer le bagage. Demosthenes contra Neæram, ἐφεισὰ σοῦ σὰν γυνὴ φερομένην ἀκίζετο ὑπὸ τῶν φυλάκων, συσκιάσασθαι αὐτῇ πᾶν ὅτι τῆς οἰκίας, ἢ δοῦλ ὧν αὐτῇ ὧν ἐκεῖνον οἷοί τ' ὦσιν κατασκιάσασθαι ἡμῖν ἁ χρεῖσε, ἢ δεσπότας δύο, ὑποδήσασθαι εἰς μίγαρα. Lucianus, ἢ οἱ λοιποὶ ἢ οἱ ἀπὸ τῆς οἰκίας συσκιασάμενοι, ὀχοῦτο φέροντες. Sic Latini ex hujus verbi imitatione, etiam Conuasare, pro furtim aliquid colligere, & compilare dixerunt. Terentius in Phorm. Rectè ego mihi vidisse̅m, & sensis esse̅m vltus iracundiam, aliquid conuasassem, atque hinc me conicerem protinus in pedes. ¶ Συσκιάζεσθαι pro moliri, struere, contechnari Plauto, adornare & captare, insidiis aggredi, negotium captiosum insidiosumque adornare. Demosth. ἐφεῖς ζωὸν ἁρπάκτην τοιοῦτ' μὲν ἐκεῖνα συσκιαζόμενον. Idem de falsa legat. τί ὁ συσκιάζεσθαι τῶν ἐλάδδα ἢ Πελοποννησίων βουλ; insidiis petere, imminere per insidias & captare. Xenophon in quinto Pædi. ἐὰν ἐγὼ χρῆσε πάντα συσκιάζεσθαι αὐτοκράτωρ, captiosè tenere & capere laqueis. Plutarchus in Cæsare, ὁ δὲ πολιτὸν τὴν ἐφὶ Πάμπη χάριν συσκιαζόμενος ἢ πολιτ, διεχείμαζε, captans, & verbi imitatus Reique publicæ struens. Herodianus, Ἐπέσχε τὴν ὀδηβολὴν ἢ τὸ αὐτὸ συσκιάζεσθαι, altera adornata instructáque coniuratio.

Συσκιάζομαι, quod Συσκιάζομαι pro colligo in vnum fasciculum, vel in vnam sarcinam connecto. Demosthenes, ἐφεῖ ἀξιοφορήσειας, διόξῃ πάντα σὰ εἰς ὑμᾶς ἢ τὰ συσκιασάμενα. Συσκιάζομαι vt & Συσκιάζομαι pro compilare, id est, cõuasare, vt dictum. Exodi capite 3. de legitima compilatione ex Dei permissu & mandato dicitur, σὰν δὲ ἢ ἐπιτήχητε, ἀπαιτήσουσι παιδὶ ἢ ἀπὸ γυναικὸς ἐφεὶ γείτονος ἢ συσκιάσουσι αὐτὰς σκεύη αἰγυπτὰ ἢ χρυσᾶ ἢ ἱματισμὸν, ἢ ἐπιθήσετε ἐπὶ τοῦ υἱοῦ ὑμῶν, ἢ ἐπὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν, ἢ συσκιάσατε τὸν Αἰγυπτίους, & compilabitis: vt scientiam compilare translate dixit Cicero.

Συσκιασία, apparatus, Xenoph. Pæd. quarto, & Plutarch. ἢ τοίνυν ὀργὴ ὅτι πάσιας μᾶλιστα πάντων ἐν τῷ φρονήσει τῶν κατεσκιῶθαι εἰ δὲ, διὰ τὸ ἀμοῖ συσκιάσεσθαι ἢ, circa apparanda quæ curandis corporibus necessaria sunt. Συσκιασία molitio & machinatio, insidiarum quasi structio, & reliquas haber significationes conuenientes huic verbo. Dicitur etiam συσκιά.

Συσκιάσια, ας, ἡ, apparatus.

Συσκιάσιμος, confertim, simul. ἁ συσκιαζω.

Συσκευάτης, οὐ, ὁ, concinnator, molitor, structor.

Συσκιωνή, ῆς, ἡ, idem quod συσκιασία, subornatio, molitio fraudulenta, captatio, insidiæ simque quasi adornatio. Herodianus, αὐτὸς ἢ συσκιωλὰ πᾶσα τὴ σφῶμα ἐφαίνετθα, id est, ὑβολος ἢ

τὸ σφῦρα. ἢ διλεχθὺδικασῶν. Idem in 3. Παίτια φάσκων ἀβδίκ ἔῃ, ἢ συκωλιὰν κατ' αὐτὸ ἢ δέξιμα ἐσκωλάδην.

Συσκευαρίδω, seu συσκευαρίομαι, vnà, dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè iuuo.

Συσκιώνη, σωυσκιὰ, Suid.

Συσκίωνες, fodalita s.

Σύσκιωϑ, ὼ, ὁ, domesticus, σωϊκιὰς, contubernalis. Xenoph. σύσκιωϑ ἐμὸ ϲ.

Συσκιωϑὶν, in eodem morans tentorio, contubernalis.

Συσκιάζω, obscuro, obnubo, vmbra oculo, obumbro. Accusatiu. Hesiodus, πάντα ἢ συσκιάσας, &c. συσκιάσας ἀβλεπτέ ἡμασι, Chrysostomus, ὅϑεν τὰς ἱερωσύνης συσκιάζον δνϑ ϑεγγ, arbor nemorosa, capite quarto Osee: præumbrare dixit Tacitus, id est, ὑπισκιάσαι. Demosthen. in secundo Olynth. αἰ χὸ δυναϑεῖαι ἀφ' νὰ συγκὺ ψαι ἢ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη, i. tegere, caligine offundere & in uoluere.

Συσκίασις, q. obumbratio.

Συσκιασμὸς, vmbraculum.

Σύσκιϑ, ὼ, ὁ, vmbrosus, opacus, βασιλ, Suid.

Συσκοτάζω, obnubilo. συσκοτάζεις, contenebrascit vt Varro protulit, aduesperascit συσκοτάζει, noctis tenebræ erant. Thucydid. λαῖλαψ συωϊσκοτάζει, obscura iam nocte, idem. Demosth. ὑπεὶ ἢ ἀλλοι συωϊσκοτάζη, cum statim aduesperasset.

Συσπάζω, contraho.

Συσπακέϊτομαι, ἀζω, concerpo. Cicer. diſcerpo. Lucæ capite nono, ἢ ῥῆξεν αὐτὸ τὸ δαιμόνιον, ἢ σωϊσπάϊαξεν, laceratit eum dæmonium & concerpit.

Σύσπασις, εος, ὁ, conuulſio.

Συσπαστὸς, contractilis, qui contrahi potest.

Συσπάω, conuello, contraho, attraho, contorqueo, vnde συσπάωνοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. adductis, seu cõtractis scapulis Athen.

Συσπειράω, in spiram contrahere vt serpentes, quod etiam conspirare dicit Plinius de viris illustribus, σωωϊσπείρας, conuoluti. Theophrastus hiſtor. libro quarto, cap. ἐφ' ἢ σωωϊσπειεγμὸν ὄφεις ἢ. Pro conglomerare: Iosephus libro nono iud. συσπειρᾶντες τὸν σωμᾶν, cæteratim condenſatis corporibus.

Συσπινδάω, ſimul libo, eiusdé libaminis ſum particeps, Demoſth. & Æſchin.

Συσπιτόϊλα σωι, tibi ſtu-leo, à te ſto, Ariſtoph.

Συσαρκία ἢ ὄλυκρλὰς, carnis & succi bonitas, Theophraſt. lib. 1. de cauſ plan.

Συσαρκώσις, ἰσεως, ἢ, vt apud Galenum l. ſecundo ἀϕ' τόπου, διαϑεσαρκωσὶν διεχϑεῖσα, curatio per quã caro cũ carne coaleſcit: aut alia carnis interuenti cohærent, idem Galenus libro de oſſibus, oſſium συσαρκωσὶν dixit. Paulus Ægineta libro ſexto, capite ſeptimo, ἢ τὰ ἢ συσαρκώσεις ἀγαγὴ ἢ διεκπαϑσαμὸν, κρὸμῶν τε σαρκικῶν ἐμβλὴτ. Interpres concarnationem vertit, quã balbutientes Chirurgi incarnationem vocant: carnis concretionem Latinè dixeris.

Συσσεισμὸς, concuſſio, Naz. in Orat. vbi Moſellanus, terræ motus Suid. κλόνος, συσρορὴ αἰσμα.

Συσσέω, μι, σσω, σσ, concutio. Accuſ. Naz.

Συσσωρεύω, confingnare, τὸ κατασφεκρίσεδαι. Suid. ex Lycurgo, συσσωμὸς ἐνεδῆναι τὰ χαμμωτία.

Σύσσημον, τὸ, ſignum. σύσημον ἐπὶ δίκει, federat commune ſignũ, Marci 14. ſic Eraſmus, qui adnotat eſſe commune ſignum de compoſito datum, cuiuſmodi ſunt quæ milites vocabant ſymbola, quorum, alia ſunt vocalia, alia muta. Suid. σωὶσημα exponit per σύσκιον: quod Latini teſſeram dicunt. vide ſupra. ¶ Σύσημα etiam confignatio Quintilian. ἢ τὸ σημεῖον.

Σύσσημος, ὁ, conſignificans.

Συσσὼσα, q. computre facio, macero.

Συσσιτῶν, in contubernio eſſe, ſodalitate vti, conuiuere vnà cibum capere, contiuia habere communia. συσσιτῶν μετ' ἀλλήλων, Ariſtoteles libro ſexto Politicorum, id eſt, ſimul in eadem comeſſatione eſſe, Aretinus: coepulari atque cõmeſſari, Faber. Vnde συσσιτικὸς pro ſodali vel contubernali. Demoſthen. ὅϑεν ἐβρᾶσε. σμικῶν συσσιτικὸς, i. ſodalis, contubernalis. Plat. in Symp. ϕ σωωσσιτῶν ἐκεῖ.

Συσσίτης, ας, ὁ, ſodalitas.

Συσσίτιον, τὸ, locus contiuij. συσσίτια, ſodalitates, contiuia publica, quæ apud Lacedæmonios inſtituit Lycurgus, vt ſimul cœnatum conuenientes ciues ad communia & ordinata opſonia ac cibos, frugalitatem inter ſe amplecterentur. vide in Lycurgo Plutarchi. συσίτια ἦν ἑτερῶν. Ariſtoteles Politicorum libro ſeptimo, πλὴϑ ἢ ἦν πολιτῶν ὁ συσσιτίοις κατανενεμὴδαι.

Συσσιτιωτικὸ. quaſi compinſo. συσσιτιωτῶντες, in cibum concinantes, compinſentes. Dioſc. prodes libro ſexto, capite primo, συσσιτιωτικὸν ἀρτῳ ὦ ἐπὶ πάντα, cogitur cum pane & inaſſatur, Ruel. pani compinſitur & torretur, Marcel. lib. 4. Dioſcod. capite 240.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, ſodalis, conuictor, σωὶτροφ ϑ. σωωϊσιτωτὴς qui eadem menſa vtitur cum aliquo, ξύσιτος Atticè.

Συσσιτωτὴς, ὁ, ἡ, ſodalis, inuicem conuiuantur.

Συσσιτῶδ, ſimul veſcens, conſodalis, Æſchin.

Συσσώζω, conſeruare, Eurip. & Plat. de Leg.

Συσσωματοποιέω, μ. ὁ ω, vnum corpus efficio, concorporo Pliris corroboro. Ariſtoteles de mundo, συσσωματοποιῆται ϑ τὰ σύσματα πνεύματα ἢ ὑπὸ ϑῦ ἐκ τὰ γὰ ὑγρὰν κεκραμμένων, id eſt, ſtatim qui terram ſubierint, corroboratiores fiunt à liquoris intus conditis: ſic Budæus. Ego concorporantur vocant Plin.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ, eiuſdem corporis. σύσσωμα τὰ ὄϑνη, cluſdem corporis conſortes gentes, Paulus ad Epheſios capite tertio, id eſt, cum Chriſto concorporatas per fidem: concorporantes autem & paſſiuè concorporari pro vnum corpus fieri. pud Plin. quod autem σύσσωμος concorpores vertunt, notat & inuitatum.

Συσσωρέω, μ. δίσσωκα. δυσ, congero, coaceruo. Act. Accuſ. iung.

Συσάδης ἄμπελος, vites ordine non plantatæ.

Συσάδω, cominus, vt συσάδω μάχην, ſtataria pugna. vide ἐπίδω. συσάδω ἢ συσαδὼ μάχεσϑαι, cominus pugnare: & diſtῶ διὰ δόρατος. συσάδω μάχεσϑαι ἢ συμβάλλοντες τῶν μάχῶν γὰρ τὸν ἀκροβολιζόντας, ἢ μεμαχέσϑαι βίλιεν μαχὸμενος, ἀφ' ἧ ἀκροβολιζόμενος ὁ καιὸς ἀπιὼν ἀπὸ τὸ συσάδει μάχεσϑαι ἐγκλίνε, pugna nauſtataria vtebantur, Thucyd. i. & τῶ πλησίον, Galen. ὑφ' συσάδει κεκτῆν δυναμῶν τὸ πλῆϑ. vide σύσασις.

Συσαδὴς, concretus, conſtitutus. συσαδὴς τῷ βασιλεῖ, commenitus regi, capite quarto libro ſecundo Machabæorum. συσαδῆτες, commendati.

Συσαθμάω, ἢ, æqualitas ponderis.

Σύσαθμος, æqualis pondere, æquilibris, ἰσόσαθμος, Hippocrates Galen.

Συσολεῖς, addenſatus, Ariſtoph.

Συσαπικὸς, corripiens, qui vim habet contrahendi, ὑπὸ τῶ σπάλμα.

Συσαπὶζω, ſeditionem concito.

Συσασιασταὶ, οἱ, ſeditionis authores, Marci 15.

Σύσασις, εως, ἢ, tot modis vſurpari poteſt quot & verba συωϊσμαι & συωϊσημι ἢ συωϊσάω. Eſt verò proprie σύσασις, quæ conſiſtentia. vnde de aqua quæ conſiſtit & ſtagnat dicit Theophraſtus libro quinto de cauſis plantar. σύσασιν τῶ ὑτος. Poteſt etiam exponi per συωϊσημα, de qua ſignification infra: & per σάσιν, id eſt, ſtationem. Quas Latini ſtationes dicunt & circulos, pro locis in quibus homines: eſſe frequentes & conuenire ſolent vel audiendi vel conbulandi cauſa, Græci συσάσεις ἢ κόλους vocant. Thucydides libro ſecundo, ϗ ἐυσάσεις χαλέπαι. id eſt, in ſtationibus & circuliſ conſiſtentes conſtantéſque, id eſt, vnà ſtantes & circumſtantes Cicer. Vnde pro cœtu & congreſſu colloquióque ſumitur. σύσασις pro colloquio & congreſſu, ἢ αὐτὰ σὺν λίαι, ἔντυξις, in qua conſiſtunt partes, & aliquis ſiſtitur. Plutarchus in Themiſtocle, τῷ ϑεμιστοκλεῖ πὼ ἀϕεῖ βασιλέα ἔντευξιν ἢ σύσασιν γλιάσϑαι, id eſt, Themiſtocli cum rege congreſſum & colloquium fuiſſe. Σύσασις, cœtus, conuentus populi & σωνάϑροισμα ſiue ἀϑροισμα, congeries & coacervatio: apud Pollucem, ἢ κακὸλογὸν σύσασις, ἢ ταυτῆϑ σωωαγωγὴ. Xenophon in Hipparch. ab equis agitatis exſcenſum fieri præhibet, ἀϕ' σύσασιν αἰσϑάνεσϑαι, id eſt in hominum cœtu & concentu, quod & σύσημα dicitur. Σύσασις inde pro eo quod eſt coitio, ſodalitium in perniciem legum, coniuratio, conſpiratio, σωωμοσία. Demoſthenes in ſecundo, ϗ τοφανὴς, ἐαυτῷ συσάσεις κυρωτὰς τῶ νόμοι ἀξιοῖ ἦ, id eſt, τὰς ἑωυτῷ & coitionem aduerſus leges & iudicia omnémque Reipublicæ ſtatum. ἐπιβολὴ ἢ σύσασις ἀνδρῶν, inſidiæ & conſpiratio virorum, Plutarchus in Numa. Σύσασις hinc pro σάσει dicitur, diſſentio, diſſidium, contentio, Thucydid. σύσασις σ' γὰμῖν ἔχει. eum tenet animorum contentio. Σύσασις, conſtituti compoſitio, conſtructio, σωϊσασις, κατασκευὴ. Quæ voces latè patent: his enim rei conformatio, figura, ſtatus, coniunctio & coagmentatio, concretio, craſſitudo corpúſque continetur. Quæ confirmabimus & diſtinguemus exemplis. Σύσασις φυσικὴ, naturalis conformatio & conſtitutio quæ conſtat elementorum temperatione & miſtura. ſic corporis conſtitutio vocatur à Cicerone, quam *complectionem* Barbari vocant. Ariſtoteles hiſtoriæ Animalium libro quinto, ὅτι ϑ ὁ ἀϕ' τῶν μὴ κλίδων συσάσεις πνῖν ἔχων, ὁ σπλαμνὸν ἔχων ποιὸν φασὶν ἔχειν. ἀπὸν γὰ, ϕασὶ, βάδίζειν διὰ τὸ σωμὸς σβίνειν τὸ σῦ. Alexan. ὅτι ἑίμαρμ. ad Cæſares, ὁ ῥόϑιος γοῦν ὅτι ἢ τὸ σῶμα τῷ τοιούτων ἢ τῶν φύσιν, ἢ ἐν τούτοις ἢ ὁ ϕθορεῖς ἀκολουϑεῖ τῇ φυσικῇ συσάσει, ἐξίστασι, ex naturalis conſtitutionis conformatione ſiue coporis conſequentia efficitur, id eſt, τῇ φυσικῇ κατασκευῇ, vt

dem ait. Aristoteles in Poetica, *μίγνυσι δὲ ἔτι καὶ ἡδὺ πεσσμάτων σύστασις*, id est, *τῶ μύθω σωίσεως*, compositio & constitutio rerum. Loquitur autem de tragœdia. Galenus, *ταυτὸν γὸ ἐστὶ μῆκός ὁ Πλάτων ὠνόμασε τὴν μέσην ἀπάσης τέχνης συσάσιν*. Sic artem constituere dicit Cicero, id est, *τὴν τέχνην σωιτεῖναι*. Plato *πολιτικὴν καὶ δὲ ἀναιτίαν σύσασιν ἢ ἄπαντα μᾶλλ χρόνον* neque talis constitutio fempiterna eſt futura. Rurſus in Sympoſio, *ὁ γὰρ ἁρμὸς τὸ ἐναντίω τῶ σύσασις*, ſtatus & conditio, ſive cõſtitutio tempeſtatum atque anni temporum. Idem in Timæo, *ὅθ ἃ πυθμὴν ἐν ὅλοις εἰληφεν ἢ τῶ κόσμω σύσασις*, mundi conformatio, ſtructura & coagmentatio. Iterum de Legib. *Διὸ λόγος ἃ καὶ πᾶσ ἐντὸς ἀίχειμένος συσάσεως*, ex lapidibus vel exaſta quauis materia ſtructura incipiẽdi. Idem de cõſtitutis verbibus, atque iiſdem cuerſis, dixit *συσάσεις πολίτων ἢ φθορέας*. In Timæo, *ταὐτὸν ἐκὶ τῶν ζώσασι πᾶσι, ἐπιπλέον ἔχ μόνος κόσμος*, id eſt, conſtitutionem, compoſitionem vel ſtructuram & coagmentationem. Ita vertit Cicero, Hanc igitur omnem conſunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Iterum de Legibus, *σύσασις ἀμοιβὴ*, concentuum modulorũmque compoſitionem, non naturam interpretor. Apud Plutarchum in Pericle, *συσασις ἀφροσύνης*, id eſt, ceris & vultus conformatio, ſtatúſque & compoſitio. Συσασις, forma, ſtatus & conſtitutio, temperamentum, concretio. Ariſtoteles in quarto Animalium, *χρῶμα ἢ σύσασιν ὁμοίαν*, colore formaque proxima. Idem in primo de Cælo, *ἐκ τὰ ὁ τοῦτων μαινῆι, ὅτι πᾶσκε τὰ κοῖα σώζοσε ὑφ ἑαυτὰ πεῖ ὁποῖα συσάσεις, ἑκατέρα ἢ ἀναγκαῖα τούτων ἀπάντων*. Vbi *συσασις* vocat concretiones conformationésque ſingulas, quæ fiunt ex quatuor elementorum compoſitione & temperatura naturali. Qua voce rei ſubſtantia corporiſque ipſius forma qualis ſit oſtenditur. De omnique mixtura, & conſtitutione, id eſt, vt ita dicam conſiſtentia, dicitur *σύσασις* ſiue à natura, ſiue ab arte, aliáve cauſa conſtituta ſit. Galenus libro ſecundo ad Glauconem, *τῶ συσάσει ὑφ ὑγεῖ ἀφίσκεται τὴ ἐνώμιμε ἢ ἔνδειξιν*, id eſt, ſubſtantia, hoc eſt, corporis ſui naturali conſtitutione humidũ, facultate verò & effectu ſiccum. Noſtri Medici dicunt *τὸ συσάσει, ἢ τὴ ἐνώμιμε*, actu & potentia. Quo loco *συσάσει* etiam expoſiteris craſſamento, ſpiſſitudine, concretione: vt rurſus apud ipſum Galenum 2. ad Glauconem, *ἀμέλει ὁ μὲν μᾶλλον σύσασιν ἐμπασσάμενος ἢ παχὺν*, mel ſæctum vſque ad emplaſtri ſpiſſitatem & craſſitudinem, vt loquitur Celſus, vel ſpiſſamentum, vt Seneca. Idem Galen. 14. Therapeut. *πάντ ὡς ἄλλων ὑμπλαθὲν μᾶλλον σπλάδιος συσασιν*, quoniam hæc craſſamentum accipiat. Idem, *νύσται μᾶλλον γλιώδεις συσάσιν*, vſque ad craſſitudinem ſtringentiam. *Σύσασις*, confirmatio, affirmatio, probatio, *βεβαίωσις ἢ κατασκευὴ*, vnde *συσατικὸ νόημα* Hermogen. Alexander Ariſtotelis interpres, *τὸ γὸ ἐκ τῶν τοῦτον συσασιν χρήσιμον τὰ λόγων τινὰ ἐστὶ συνημμένος ὑσιν ὅταν δέωμεν ἢ αὐτὸς ἢ αὐτὸν τὸν νόμον, βέβαιόν τι ἐκ τῶν* ἀσφαλὲς & comprobanda. Συσασις, commendatio, officiatio & ad concordiam reductio. Idem. in Paragr. *ποῖς μὲν γὸ ἢ πόλεσι πολεμῆσαι ἢ ἐκ ἀξιόλογον κεκλῆ κἠγωνισμένον, οἷς ὁ συσάσεις ἐκ ἔστιν ἢ ἀδιάλυτος ἄμφοιν ἢ ἐκ τῶν ἐκ βεβαίων ὑμβίων*, id eſt, *ἑμονίας*, concordiæ. Συσασις, aff. ctus, amor & ſtudium erga aliquem, *γράπ*. Polybius, *ὁ ὁ πλείσας δίκαιος φροσ ὁ καρχηδόνιος, πατρικὴν ἔχω σύσασιν* erga eos patriæ affectus erat: eos patrio amore & ſtudio proſequebatur. Metaphora ſumpta eſt ἀπὸ τῆ ἅπτεσθαι τῆ ἑμοῦ ἐσιάζειν τὰ ὁ ἑαυτοῦ φῶν, Suid. Sic ipſum *συσασιάζω* pro *ὁμοίωσιν ἢ φίλοι χρῆσθαι*, Lamitur. Laertius & Suid. *ἐλθόντα δὲ Σόλωνα πρὸς Κροῖσον ἐν ἐκείνοις ἢ σοφοῖς γενῆναι, ὑπὸ ἢ ἀφίξεως αὐτὰ συσασιάζειν*, ab Ariſtippo ſtudioſe exceptum eſſe, & in conſortium contubernium admiſſum fuiſſe. Σύσασις de contracto exercitu & apparatu belli eo, *ἢ αὐτὸ τὸ κατὰ σκευή*. Plutarchus in Publicola, *μεγάλη γὸ φαίνετ κατασκευὴ τῶ πολεμίων ἢ σύσασις*, magnam enim belli molem magnámque militum manuum contrahi atque apparari ab hoſtibus conſtabat. Συσασ. in Append. de vocab. militar. ex pro numero militũ 32. Latini turmam vocãt. Συσασῆς etiam de conflictu & congreſſu armorum, id eſt, ſtataria pugna, *ἢ σταδιακὴ νεὸ συσασῆναι μάχῃ*, præſtium quod eſt ſto pedemque committitur. Herodianus, *ὡ φερητ τῶν εἰς συσάσεις μαχῶν*. Συσασις, tolerantia, ſuſtentatio, *ὑπομονή*. Ariſt. 5. de Anima, de oculo ita dixit, *διὰ τὸ μένειν τῆ συσάσει*, quia feſſus ſuſtinere nequeat.

Συσατεω, commendo, probo, *σωίσταω*.

Συσάτης, trabes fulcientes ædificij faſtigium. Homeri Interpr. Iliad. ϕ, ἀμείλιχ πες, inquit, *δικαίᾳ μεγάλῃ ἀμῆχος φωσσυπίωσαι, ἀσὲ βασάζειν τῶν ὄροφον, ἢ πᾶσ ἢ συσατὰ χαλεπῶται*. vide *ἀμείλιχος*, aliàs *συσάτης* eſt qui ſimul ſtat.

Συσατικὸς, ὼ, commendatitus, qui conſtituit, qui facit vt res cõſiſtat. *συσατικὴ ὑπόσολή*, commendatitiæ literæ Cicer. Paulus ſecunda ad Corinth. capite tertio, *ἐκ ἐν χρῄζομεν πες συσατικῶν ἐπιστολῶν συσατικῆ ὑπάτολα*. vide *ἀρίωνος* & *Σωίθιμος*.

Συσαυρωθὲς, vnà crucifixus. *συσαυρωθέντα χριϛὸν*, Nazarenum in Orat. Paulus ad Roman capite ſexto, *ὁμοίωμα θανάτ, ἡμῶν αὐθρώπος συσαυρώθη*.

Συσαυρώθη, idem.

Συσεγέρω, ἄσω, congrego, contego.

Συσέλομαι, contrahor. *συσέλου σκωτῶν*, ſuccinge teipſum, Ariſtophan. *εἰς ὀλίγον συσελούμενοι τόπον*, in exiguum locum collecti, Plutarchus in Camillo. *σωισέλκουσι εἰς τὸ τεῖχος*, in mœnia ſunt contracti, id eſt, reiecti, idem ibidem. Et quum ad animum refertur, pro mœſtus ſum, animo contrahor: cui opponitur *διαχύθω*, Syneſius: vnde *σωισταλμένος, κατηφὴς*, qui eſt demiſſo animo, & deiectis ſpiritibus, *συγκεκυφὼς*, Galenus libro tertio *ἐξ πόνου*. Plutarchus de Pompeio, *ὁ ἢ πολλοῖς ὕσεσι καὶ ἐσπαις δορυφορουμένῳ, ἀσφαλὲς μικρὸ καὶ σωισταλμένῳ*, id eſt, *κατεπεπηγός*. Cicero dicit animum demittere & contrahere: alibi dicit contrahi incommodis, & diffundi bonis, id eſt, *διαχύθω* ſiue *διαχύθω*. Vnde *συσταλὲς* animi contractio ipſi Cicer. cui *διάχυσις*, id eſt, animi effuſio, vel diffuſio Senecæ, opponitur. *πνεῖα σωισταλμένη*, pauperias contracta Horat. dicuntur *ἃ συσταλθέντα*, qui profuſiores ſumptus vitantes: ſeſe veluti contrahunt. Item *συσέλομαι* decenter componor, & ornor, ſen operior, inuoluor, Eurip. in Troad *ἐ δάκρυσι τὸ χρῶτ πτόπλοις σωισταλτον*.

Συσελλάριον, τὸ, diminutium.

Συσέλλω, *μεσέλω, καλέω*, contraho, *σωάγω*, coercen, corripio, compeſco infolentem, & ad moderationem redigo. Thocrates de Pace, *σὺν μὴ ἅπασι ἀὐτοῖς ἐσιν συσέλλοντ, ἢ πάντ σωφρονίζειν*. Gregorius in 1. contra Iulian. *Δαδιὰ, ἵν τὸ μὴ ἐρεθὲν ἢ τὸ σωισταλθὲν πάντα, ἢ χάριν ὁμολογῆ τοῦ συσέλλοντ*. Plutarchus in Lucullo, *νεῖν γὸ ἅπαντ ἐκ τῶν ἀδήλων ἀπὸ τοῦ ἀφεῖσθαι δικαιολογεῖσθαι, ἢ δικαιολογεῖν ἀφεῖσθαι, ὑπὸ τύχης*. Nihil contumacius homine rebus ſecundis elato, nihil rurſus imperij auſcultantibus homine deiecto rebus aduerſis. Idem in Themiſtocle, *δῆμον σωίζεται εἰς κάσμον, ad remigium opera populum trahi ſuxit, σωίζεται αὖθις εἰς πεῖχος, in mœnia eos repulſit*, idem in Pericl. *συσέλκοντες εἴσω τὸν χόρακα ἑαυτῶν*, ſe intra vallum conglobantes, idem in Camil. Aſtorum capite quinto, *σωίσεται ἐν αὐτὸ ἢ εἰζωγκωσε ἑαυτὸν* coripuerunt ipſum. *Συσέλκειν ἑαυτὸν* eſt ſeipſum reprimere atque recipere, *ἀφορμικὸς κινεῖσθαι*, ſe ſubducere. Gregorius de Chriſto, *εἰ ἢ οἰκουμενικὸς ἑαυτὸν σωίσχυσε πολεμίων*. Συσέλλειν pauore contrahere hominem, depimere & reprimere animum, ſicut *διαχεῖν* hilarare, & *σωισταλῆναι*, *ἐκπλαγῆναι*, *διεφθαρῆναι*, *ἐκπεφοβῆσθαι*.

Συσπερμος, ſimul germo, congemiſco. Paul. ad Rom. c. 8. *πᾶσα κλίσις συσπερμάζει*, omnis creatura ſimul ſuſpirat.

Σύσπινος, ου, τὸ, anguſtum, vetus ſordida & piloſa, apud Antimachum.

Συσπινόω, coarctamus anguſtiis.

Σύσπιρος, τος, ὁ, vt verbum *Σωίσπειρα* & *Σωίσπειρα*, multis accommodatur: generalis eius ſignificatio eſt vt *αὐτὸ τὸ σύσασις, σωίσπειρ ἢ σωίσθρεπτα* ſumatur, id eſt, conſtitutio, compoſitio & congregatio. Quibus aliæ ſignificationes omnes continentur, vt compages ſiue compago & coagmentatio, concretio: ſiue cœtus & conuentus, collegium & ſocietas, globus vel turma, atque id genus. Συσπερμα pro conſtitutione vox eſt proprie Muſicorum, à quibus interualla diciũtur *διαστήματα*, id eſt, vocis ſpatia, quibus acuta & grauis includitur. Ex eis fiunt conſtitutiones quæ *συσήματα* appellantur, vt ipſa interualla conſtant ex ſyllongismis qui ſonitus Virtutino) qui elementorum vice in Muſica ſunguntur, attribore Adrasto Peripatetico. Vel ſic ex Chalcidio. Apud Muſicos *συσήματα*, principales partes vocantur hæc autem ipſa conſtant ex certo tractu pronuntiationis, quæ dicuntur *διεσήματα διαστήματων*. Porro ipſorum partes ſunt *φθόγγοι*, qui ſonitus dicuntur, ſunt hæc cantus elementa atque fundamenta. *Συσήματα* alij *φωνίας* ἃ *τόνους* ex ponunt, id eſt, modos: Boetius Conſtitutiones rectè vocauit. Eſt autem, inquit, libro quarto, capite 14. Muſ. Conſtitutio, plenum vel lui modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſtitens, quale eſt Dia paſon, vel Diá pente, vel Diátesſaron, vel Diſ-dia paſon. *Σύσημα* inde pro eo quod eſt *σύσασις, σωίσπειρα, σωίσθρεπτα*, compoſitio, compages, collectio vel congregatio. Ariſtoteles de mundo, *κόσμ ἔξ σύσημα ὑ ἐξ ὄργανα ἢ γῆ ἢ ἅπαντα τούτοις ἀπεληλυθότα φύσιν*, id eſt, conſtitutio, vel compages coagmentata ex cælo, terra, &c. Plutarchus in Numa. *Λατινοὶ τέχνας εἰς παῦτ σωισταγὰς, ὃ αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέλαβε τὸν σύσημα*, reliquas artes in vnum redactas, vnum omnium compoſitionem velut conſtitutionem corporis inter ſe coniunxit. Dicatur igitur *σύσημα* quod non ſimplex ſed ex pluribus compoſitum eſt. Itaque Ariſtoteles actionem tragicam ſimplicem eſſe volens, non verò *πολύμυθον* vt nem tragicam ſimplicem eſſe volens, non verò *πολύμυθον* vt eſt Epopœia, ait, *ἡ μὲν πρώτη ἁπλὴ ἐσὶν ἡ σύγκρισις πράγματος*. Vnde &

inæqualitas pulsuum ex pluribus percussionibus, à Medicis συσπειρικὴ ἀνωμαλία vocatur. Galenus libro secundo de Prænotione ex pulsibus, ἐν δὲ σφίγμοις σφιγμῶν ἀνωμαλία, ὁμοιομερὴς δυσκρασικὴ καλεῖται. τὸ γὰρ ἀνόμοιμα συσπᾶσι καλοῦσι ναύτεροι ἰατροί. Quod & ait libro secundo de causis puls. Sic Σύνταξις de militibus, id est, copiæ, exercitus, militum manus. Polybius de copiis Gallicis libro secundo, τὸν ὃν εἰ ἐφικάξατο ἡ αὐτὸ τὸ συσπάσιτος ἐκείνη φοβέσειτο. Et libro secundo, πίζε μὲν ὅλης τάξεως τὸ σύνταγμα διὰ τὸ βάθος ἦδ ἐφεσώτων ὅπως ποιε ἀπάνταχου ἴδμεν, Copiæ tamen vniuersæ ordines aliquantisper seruabant, & suam ſtitionem quisque retinebat, quòd ſtipatim agmè esset & denſum antecedétéſque à ſuccenturiatis vrgerentur. Et alibi cum velitationem tantùm fuisse dicat non conflictum pleno exercitu collectiſque in vnum copiis, ſic extulit: Ὁλοχερεὶ μὲν ἰδυὶ θέσπεσ πάντων ἐπ συσπάσιτ ἦδ βαρβάρων. Συσπάσιτα ἐ τσμικὰ in βασιλικὰν libris collegia ſodalicia, coitiones ſodalium. De his in l. 1. D. de colleg. & apud Dionem 30. Σύνταξις pro quauis collecta multitudine & cœtu etiam ſumitur: Itaque idem Polybius regia ætmenta dixit, συσήμασια βασιλικὰ ἦδ ἰσοπτοφυλῶν.

Συσπαστικὸς, collectiuus, φθελκτικὸς, Gaza l. 2. Grã. vide Σύσπαρ.

Σύσπειρα, τα, vide Σύσπειρις.

Συσπειρεῖ, vide Σύσπειρις.

Συσπειρία, ας, ἡ, ὄγμ Θ, ὄρχ Θ, ordo: propriè ordinis & ſortis ſociabilitas, affinitas, & naturæ cognatio. vide Σύσπειρις.

Σύσπειρις, οἰς, Στοῖχ Θ, in acie, eſt verſus & ſeries ſine ordo à fronte(in quo eſt ἀφισσόστης, id eſt, preſtes miles) incipiens, & per ὄπισσατες ſuccenturiatósque a tergo ſine ſubſtites ſigillatim ad extremum agmen porrectus: hanc ſeriem, id eſt, συσπειρίδιν, vulgò vocamus *la file*. Ζυγὰ verò ſunt ordines à læuo cornu ad dextrum inſtructi. Quare οἱ ἐκ ζυγὸν πεπαγῶτ, σειρὰν dicuntur ab Æliano, & per altitudinem, id eſt à phalangis fronte vſque ad tergi ductores porrigi: ζυγὸν verò, id eſt, iugare, ſiue iuga efficere, eſt aſtites ſtare per directum in latitudinem collocatos. Vnde Συσπειρεῖν dicuntur qui ſunt eiuſdem verſus & ſeriei, οἱ τῶ αὐτὸ σείρᾳ ὄντες, hoc eſt, οἱ ἐφ' ἑνὸς πεπαγῶτι: ob id qui ſunt eiuſdem ſortis & ordinis, & qui eandem ſeriem efficiunt. Σύσπειρος & συσπειρωτὸς appellantur, vt Ζύζυγος ἡ διάζυξις eiuſdem iugi, coniugati vel coniuges. Eſt enim Ζυζυγὸν, ὃ τὸ αὐτὸ ζυγὸν ἔχ. Σύσπειρα autem ſine διάσπειρα vel διάσπερα, bifariam dicuntur. Σύσπειρα enim ſunt quæ affinia ſunt inter ſe vt aqua & terra, ignis & aër quæ vna qualitate conueniunt: itaque ab vno ad alterũ facilis eſt tranſitus. Sic in ſaporibus συσπειρα ſunt, pingue, dulce & amarum. Sunt autem in confinio proximè locata. Ariſtoteles in Ἐθικοῖ χίλιοι. ἡ φησιὰς, Λ' ὅλιον ἦ ὃ, τὸ, πότερον αἰχλὺ αὐ τῷ θετὸν τὸ ἦ, ἦ τὰ πολλὰ, λέγα ἦ πῦρ ἦ γλυῦ, καὶ τὰ σύσπειρα τούτοις, id eſt, reliqua duo elementa, aërem & aquam. Theophraſtus in ſexto de cauſis, Πάντα γὰρ ὅσ τῇ γλυΐσει ἦ χυλῷ μεταβάλλει μᾶλλ τῶν πλέων ἐξ ὁμοίω χυμοῖς, ἀεὶ ὑμῖν ἁπλᾶς ἐσπὶν, ὃν ἦδ γλυκυτικὸν ἐξ τὸ ἁλυκὸν, ἦδ ὃν πικρὸν καὶ ὑφειδὲς ἐξ γλυκεῖ καὶ λιπαρὸν, καὶ τὰ τοιᾶδ ὁμόσπειρ. vbi τὸ ἀλυκερὸν quod σύσπειρ eſt τῷ πικρῷ intelligit. Σύσπειρα item quæ ab eodem capite & genere manant, vt quæ ſub ſubſtantia ponuntur genera ſpeciẽſq; ſubalternæ eum indiuiduis. Eadem ratione etiam σύσπειρα ſunt ἀδιάφορα ſiue deducta atque derinatiua, & per annominationem dicta, id eſt, παρώνυμα, breuitérque omnia generis eiuſdem verba, quæ orta ab vno variè commu tantur: hæc Coniugata impropriè Cicero appellatit. Sunt enim coniugata σύζυγα ſiue ὁμόζυγα, non verò σύσπειρα, inter quæ aduerbia πάσσεις ſiue μασὶν τας vocat Ariſtotel. ſecundo Topor. Σύσπειρα μὲν οὖν τὰ τοιᾶδ, ὃῖ τὸ δίκαιμ καὶ ὁ δίκαιθ· τῷ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνδρεῖα· καὶ τὰ ἀνδρεῖα τῷ ἀνδρείᾳ. ὁμοίως ἦ καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀεὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνδρείων καὶ τὰ δικαιοσύνης καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν ἀνδρείων καὶ τὰ σωφροσύνης καὶ τὰ ἀνδρείᾳ, τῷ σωφροσύνῃ. Rursus in Top. Σύσπειρα ἦ λέγεται ἦ τῷ συσοιχίαι, πάσσα, velut, inquit, δικαιοσύνη, δίκαιον, δικαίως. Alex. in Topica, Σύσπειρα καὶ πάσσεις καὶ παρώνυμα ἀδιάφορα μὲν ἀλλήλοις δικαιότατα, διαφέροντα δὲ τῇ ὑλῇ & de alio genere τὸ συσοίχων tradit, de quo mox subiiciam. Ibidem ſic σύσπειρα latius patère quàm παρώνυμα ostendit: Λέγουν καὶ ἀνάπαλιν ὅπ τῶν παρωνύμων μόνα, ἀνθρώπου τι καὶ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ἦ κακὸν· ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ παρωνύμως λεγομένων ἐν τῇ αὐτῇ κατηγορίᾳ ὁ δίκαιθ· ὁ δὲ δικαιοσύνης παρωνύμως ἦ δίκαιθ· ὁ δὲ ἀνδρεῖος τῇ ἀνδρείᾳ· ὁ δὲ ἀνδρεῖος τῇ ἀνδρείᾳ· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὥσθ' ἁπλῶς τὰ μὲν ἐν τῇ αὐτῇ κατηγορίᾳ ὄντα συσπειρίδιν ἔοικε, τὰ δὲ παρώνυμα ἐκ ἔοικε συσπειρίδιν· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ἄλλαις κατηγορίαις ὄντα συσπειρίδιν ἔοικε· ὁ γὰρ ἀνδρεῖος ἐν τῇ ποιότητι ἐστὶν, ἡ δὲ ἀνδρεία ἐν τῇ ποιῷ· ὁ δὲ δίκαιος ἐν τῇ ποιότητι ἐστὶν, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐν τῇ ποιῷ. velut ait, ὅτι τὸ δικαιοσύνης παρωνύμως ἦ δίκαιθ· ὁ δὲ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ· atqui hæc inter ſe σύσπειρα ſunt & cũ capite ex quo fluunt atque derinantur, quod eſt δικαιοσύνη. (Sic Latinè συσπειρα ſunt, amicitia, amicus, amicè, amare: vt & αἰπεσπειρα inimicitia, inimicus, inimicè, inimicari Ciceroni, ipſa inter ſe σύσπειρα ſunt) Παρώνυμα ἦ μόνα, τὰ ἀπὸ τῇ παρωνομασμένα ἐκείνα λέγουν ὃ ἀνθρωπίνα, ἀνθρώπου τι καὶ ἀνθρώπινον· οὐδὲ ἐκείνα τούτοις· exempli cauſa, τὸ γραμματικὸν ὃ γραμματικὸς, non autem ὁ γραμματικὸν τῷ γραμματικῇ. Σύσπειρα etiam ſunt ſine συσπείρως λεγόμενα, quæ ſunt ὑστερησὸν quidem, id eſt, ſub alio genere poſita, ſed inter ſe ſimilem habent rationem ſubiectorum reſpectu: itaque σύσπειρα κῷ ἀναλογίαι dicuntur, vt ſcientia & ſenſus, id eſt, ὄπτησιν κῷ ἀκόησις, quorum ad ſubiecta nempe τὸ ὄπτητ κῷ τὸ ἀκόατ, ſimilis eſt ratio. Alexand. in primo Topic. tomo ſecundo, Σύσπειρα μὲν λέγεται ὀνόματα, ἃ τὰ ὁμώνυμα ἔχοντα πτώσεις, ἃ κῷ κατ' ἀναλογίαν ἐπ αὐτῶν τὰ ποιάτητα, ἦ ὄπτησιν ἦ ἀκόησιν ἑκάτερα γὰ αὐτῷ ὁμοίως ἔχ πρὸς τὰ ὑφ' αὐτὰ ὁμοίως ἦ τὸ ἀκόατ κῷ τὸ ὄπτητον. ἑκάτερον γὰ αὐτῷ ὁμοίως ἔχ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὰ σύσπειρα. Ariſtoteles libro de ſenſu, εἰ ὡσ πλέον ἀπὸχ ἦ ὀνόματ ἓν διαφέρει τὰ συσπείρως μὲν λεγόμενα, ὧν ὄμμ ἦ χθὲς, ἦδ ὧν αὐτῷ χθὲς, λίγ, ὃῖ τὸ γλυκὺ κῷ τὸ λιπαρὸν, καὶ σύσπειρα χθὲς ἦ ἔτερα· τὸ γλυκὺ ἦ μέλαν· πῶ εἶον ἦ τὰ τοῖδε διαφέρ. εἰ ἦ τὸ λιπαρ.

Συσοιχία, ας, ἡ, tot ſignificationes habet quot Σύσπειρ. Propriè eſt militum diſpoſita in longum ſeries velut pendens cathena. Inde tranſlatè pro quauis ſerie ſiue ordine rerum: pro cognatione naturæ atque conuenientia. Philoponus in Poſter. Analyt. Ariſtotelis, συσοιχίαν vocat τὴν ἀφ' ἑκάστ χθὲς κατηγορίαν σειρὰν, ὃῖ ὑπάρχουσα ἐν μόνῳ χθὲς, λογικὸν. Theophraſtus in ſexto de cauſis, ὁ μὲν δὴ ὧσ κεχθὲς ἦ κοινὸς εἶπ οἱ γλυκεῖς ἦ οἱ κατ' αὐτὰν τὴν συσοιχίαν κατηγορεῖς ἦ μᾶλλόν ἐσ σὰξ φύσιν, id eſt, Et qui ſunt eiuſdem ordinis & ſeriei: qui ſapores naturæ collegium habent atque affinitatem, vt ducia quæ facilè ſunt amara, vt mel coquendo. Poſſunt etiam fieri duæ συσοιχίαι diuerſorum generum quæ collatæ inter ſe ſunt ἀπίσοιαι: in iis enim ordinibus contrarium contrario ἀπαθῶσπεῖται & ex aduerſo opponitur. Exempli cauſa ſcribe ad lineam (quod perpendiculariter dicunt) hæc duæ ſi generis, Far, Calidum, Finitum, Concordia: & in altera ſerie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Diſcordia. Ita habebis συσοιχίας duas, & ἀπίσοιχίαν vnam. Ariſtoteles in tertio, πῶ μετωρ. de principiis loquens, ὅτι πῶ ἐναντίων ὁ ὕτερος συσοιχία εἴρηκε. ἦ ἀεὶ τὰ ἀναγκαῖα εἶν τὸν ἦ τὸ μὴ ὄν, ἦ εἶς ἦ πλέω Ͽ. Confer cætera. Idem in nono, διὸ ἦ ἐν τῷ αὐτῷ συσοιχία ἀεὶ τὰ ἐναντία τῇ κατηγορίᾳ, ὅσα εἶδος διάφορα ἦ μὴ γλῶττα Ͽ ὑπάρχει μέλανα, ἦ λόγον ἦ μέλανα τοῦ πυρὸ. Rursus in tertio de partibus Animalium, διήρηκ γὰρ πῶ ἐναντίων ἕκαστα ὡσ τὰ συγγλῶν συσοιχίαι· ἦ δίχα ἐναντίον ἀφαιρουμένῳ ἀφαιρεῖ ἐναπον ὑγρῷ. ἡ σύσοιχα τὸ ὑπάρχειν ἐσὶ τὴ εἰρημβίον πρῶτον. Quibus ſignificat duas ſeries fieri, ita vt altera alteris contraria, & regione locentur: quod eſt σύσπειρ σὺν ἀντιπρώσως ſiue ἀντεπαρβάλλοις κλίσει.

Συσοίχως κλίθαι, i. in eadem ſeric locatum eſſe, τὸ ἐκ σοῖχο πεπαγῶτι ἦ, hoc eſt, συσοιχεῖν. vide ſupra.

Συσοιχεῖν, quid ſit ſatis iam cõſtare arbitror ex ſupra adnotatis afferam tantùm exempla, vt confirmetur traditio, & potiſſimum ex Ariſtotele, ὃν ἐν τῷ πούτου τὰ ἀναγκαῖα ἦ τὰ ἀγαθὰ ἦ τὰ ἡδέα ἦ τὰ ἐναντία ἦ τὰ ἐναντίων ἦ

…na verò Dauidis cum Goliath allegoricè transfertur ad …ugnam, spiritus quæ nobis interce dit cum Sathana, car…e, & mundo) quæ est in epistola Pauli ad Galatas capite quarto, vbi duæ vxores Abrahami cum suis filiis duobus duo testamenta συμπλέ ostendunt: Et hæc rursus duplicem Ierusalem eum suis filiis, id est, ἀλληγορικῶς, Synagogam Iudæorum, & fidelium Ecclesiam maximè gentium, quæ vt vxor sterilis est habita.

Duo præcipua capita & genera opposita κίνησιν, ex quibus duę συστοιχίαι deductę subministrant argumenta.

1.	2.
Seruitus.	Libertas.
Vxores 2.	
Agar,	Sara,
serua.	*libera.*
Filij 2.	
Ismael ex carne,	Isaac ex promissione,
seruus.	*ingenuus.*
Testamenta 2.	
Lex in Sina *cæremon.*	Euangelium.
Ciuitates 2.	
Ierusalem terrestris, *Synagoga Iudæorum, serua.*	Ierusalem cælestis *ecclesia, per gratiam mater omnium fidelium, libera.*
Filij 2.	
Iudęi qui in cęremoniis *manent.*	Fideles qui gratiam *amplectuntur.*

VERBA hæc Apostoli, quibus Galatas temerè ruentes ad seruitutem cæremoniarum Legis, ad veram libertatem Euangelicam reuocat: Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι, τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε; Γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας. ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας, ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα. αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἁγὰρ. τὸ γὰρ Ἁγὰρ σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἰερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς. ἡ δὲ ἄνω Ἰερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. In quibus omissa parenthesis, & verbi συστοιχεῖ non satis intellecta significatio multos exercuit, ita vt vocem Ἁγὰρ expũgerent, duas Ierusalem in vnum conflarent & confunderent, tandem nullum probabilem sensum elicerent quantum ipse intelligo. Primùm si quid tollas (quod iam ipsum per se intolerabile) si quid item confundas, perit συστοιχίας & seriei connexio, & ἀκριβεία claudicat. Sed tota difficultas in his verbis consistit, quæ ita scribo & interpretor: ἡ τις δέ ἐστιν Ἁγὰρ (τὸ γὰρ Ἁγὰρ σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ) συστοιχεῖ δὲ τὰ τῶν Ἱεροσολύμων δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς: Quænam est Agar (Sina quidem Agar *figurâ* mons est in Arabia) in eadem serie cum præsenti Ierusalem tum collocata est, tum etiam seruit cum filiis suis: vbi τὸ γὰρ Ἁγὰρ σινᾶ, ita accipiendum: τὸ γὰρ σινᾶ Ἁγὰρ nempe ἀλληγορούμενον. Interpres vir alioquin admirabilis doctrinæ & acerrimi iudicij, ita hæc transtulit: Quæ est Agar, à monte Sina generans *prolem* ad seruitutem. Sina enim mons est in Arabia, pari autem serie respondet ei Hierusalem quæ nunc *est*, seruitque cum filiis suis. At pari serie respondere, non est συστοιχεῖν in proposita figurâ, in qua duæ συστοιχίαι oppositæ: sed potius ἀντιστοιχῶν, quod nullo modo quadrat.

Elementa.

Ἀντίστοιχα.

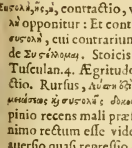

Impar. Par.

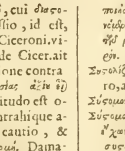

Acies.

Cornu lęuum. Ζύγιον. Cornu dextrum.

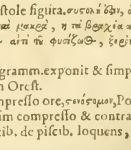

Συστολή, ῆς, ἡ, contractio, vt dicitur τῆς καρδίας συστολή, cui διαστολὴ opponitur: Et contractio animi atque demissio, id est, συστολή, cui contrarium διάχυσις, animi effusio Ciceroni. vide Συνέκδομα. Stoicis Αὐτὴ δὲ ἡ συστολὴ ἄλυπος: vnde Cicer. ait Tusculan. 4. Ægritudo sit animi aduersante ratione contractio. Rursus, Λύπη δέ ἐστι δόξα περὶ φαυλου παρούσας ἀξίας εἶναι μεγάλας ἐν συστολῇ δοκοῦσα πεῖθειν: eidem ibidem. Ægritudo est opinio recens mali præsentis: in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Συστολὴ, refuga cautio, & auersio quasi repressio & correptio dicatur, φόρμα. Damascen. Καὶ ἐπὶ τῷ μαρτὶ τῶ πάσης ἐπαυσίας ἐπὶ τῶν τοῦτ ἐ ἐκαστον συστολὴν ποιήσεσθαι. Συστολὴ Systole figura. συστολὴ ἔστι, ὅταν τὰ ἐκτεταμένα διέχοντα συστελῇ, καὶ μακρὰ, ἡ τὰ βραχέα ἀντιστίχα ὠθῇ μεταξύ: ἢ φυσιζωΘ· αὐτὸ τὸ φυσίζωΘ, ξεῦρε ἀυτὸ τὸ ξεῦρ.

Συστολίζω, fimul orno, in Epigramm. exponit & fimpliciter appa ro, adorno apud Eurip. in Orcft.

Σύστομον, τὸ genus ofculi compreſſo ore, συνόσμιον, Poll.

Σύστομος, ον, ὁ, qui eſt ore ſenſim compreſſo & contracto, ὁ μὴ μεγάλ ἀνοίγων τὸ στόμα. Ariſt. 3. de Partib. de piſcib. loquens, διὸ καὶ μικρὸν ἔστι συστομάτερον.

Συστομόω, μόσω, ſimul in fauces contraho, apud Ariſt. de mundo,

Συγκριτικὸς, qui est ore compressiori, taciturnior. Apud Suidam συγκριτικὸν σκέμμα, in eos dicitur qui tacere coguntur generis ignobilitate, ὡς ὅτε τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς σιωπώντων. Sumptum ab inquilinis, qui σκαφηφόροι dicti, quòd scaphàm ferrent distinctionis causa à ciuibus, in pompis & celebritatibus: atq; hoc genus hominum erat ἀπαράσκαφοι & liberè loquendi potestate primatum: vnde & comminacio indicendi silentij συγκριτικὸν σκαφικὸν ποίησον σε.

Συγκριτικὸν, &

Συγκριτὸν, vnà proficiscor in militiam, comitor, simul milito. Datiu. Thucyd.

Συγκρατηγὸς, prætur: collegam esse.

Συγκράτηρ, ηρος, collega imperij militaris, collega in prætura, Thucydid.

Συγκρατιώτης, ου, commilito.

Σύγκρημα, ατος, τὸ, à συγκρίνω: tumultus, error. Est etiam verbum castrense, & significat numerum certum militum, vt miles, id est, ξυναγὸς ὁ τὸ. Significat etiam agmen militum compositio ordine progredientium, impressionémque hostiliter facientium. Polybius in 1. de Carthaginensibus qui è Libyæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, Οὐ μὴν ἀλλ' ὑπὸ κραυγῆς τῶν συγκριμάτων διαφόρων ὧν ἐποίουν αὐτοὶς τοῖς ἔργοις. Συγκριμὰ, quasi conuolutio & globus, coagmentum compactile. Aristoteles de mundo, ἐμέλεγεν μείζω ἢ συγκρίμασιν ὧν γῆς ἐφόμβῳ, id est, imbris contorta stilicidia mainscula & iugiter casitantia, ἰ. σύγκριμα συσφοῖν. Σύγκριμα ἐρίων, vide Πόκιον.

Συγκριμῶπον ὕδατος pro vortice aquæ, hoc est, conuolutione & volumine, apud Aristot. Λαῖλαψ ὑμωνύμων.

Συγκριτικὸν, τὸ, quod cogit & condensat. Hippocrates, τὸ ψυχρὸν πάντα συγκρίνει καὶ γῆ. compingit & coagmentat: id quod in aliquam partem defluxit.

Συγκρίνομαι, contorqueor, conuoluor, contrahor. Aristoteles de mundo, Νῦν δὲ ὑπὸ πάντων ἀπιθάνως συνεγκριμένων, γένεσιν ὕδατος, ἐσπίασε expiratio & conuoluta. Rursus, χάλαζα ἢ γάνεται ὑπὸ συγκρινόντος. Συγκρίνομαι, conglobari, condensari, inspissari & cogi, concrescere, quod & per συγκρίνειν dicitur. Apud Galenum libro quinto, ἐκ πόπεως, συνισχομένων ἀμύλων, amurca per coctu ram inspissata. Sic enim συγκρίνεσθαι ἀπὸ συκρίνεσθαι de liquidioribus quæ coctura spissantur. Galen. ibid. ἐξὲ, ὅταν μὲν αἱ γλοιαὶ ἢ συνεγκριμένοι, ὦσιν, postquam inspissatum & condensatum fuerit. Idem ἐξὲ πάσεως, ὑμοιωμένων, ἢ ὅταν συγκρίνεσθαι ἀρξάμενα κινῇ. Actius nono cap. & lib. ἐξὲ, ὅταν ἀπαγορεύῃ, ἀρὸς πάσεως. Dioscorid. libro tertio, capite 119. Συγκρίνεσθαι ὑπὸ ἡλίου ἰχῶρισμα, succus in Sole densatus & cinctus. Συγκρίνεσθαι, agminatim cogi ad impressionem faciendam in hostes. Polybius in primo, τὸ δ' ἑκατὸν ἀπλασίους τῶν ἵππων ἢ, πεζικὸς ἐπιπολάσαντας πάντα τοῖς ἵπποις ἀμύνεσθαι, συγκρίνεσθαι εἰ ναυσὶναι, ἢ ἑκατὸν τόπους ἐπέλεσθαι πᾶν, τοὺς ἔργους. Xenophon ἱππικῶν, libro sexto, ἐπειδὰν ὑπὸ σφῶν πολεμίων σκευοφόρα ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τὸ πεδίον συγκρίνεσθαι, sese conglomerare, & globum facere vnà conseuntes & constipati. Idem libro de Venatione, Οἱ δὲ Συβάριοι ὡς ἔλαφον ἢ ὑπὸ πυπάνων τὰ ἀσπίδια συγκεκριμένα ἴσαν, id est, non minus densa erat acies, quàm vt introrsus quinquageni effent parmati. Συγκρίνεσθαι etiam est, quod Liuius vocat orbem voluere, de agmine loquens in angustum re dacto & vndique circunuento, his verbis: Cogebantur & ipsi orbem breuiorem fpatio colligere. Alibi, Circunuenti in medio ad vnum omnes pœnas rebellionis dedisset, ni Vectius rex iam orbem voluentes suos increpans, &c. Συγκρίνεσθαι, ἢ συγκάειν, comurare, συνισᾶναι, conspirare coitione facta. vide Συσφίγγω. συγκρίνομαι ὑπὸ τὰ κύρου, coniuro adueríus Dominum, 4. Reg. 10. συγκρίνεσθαι ἐπὶ τὸ ἀνδρεῖον, primores coisse, Plutarchus in Romulo. συγκρίνεσθαι εἰς ἑαυτὸν, in seipsum vergere. Gregor. de Theolog. ἢ ὅταν αὖθις ὑπὸ τὸ ἴδιον, ἢ πάλιν κεφαλὴν διάφορα εἶσα γλοιώδη. Καὶ ὅ ὑλικὸς ἢ ὑπὸ ὑλικὸν, ἢ εἰς ὁμοιότητα ὡς ἐπὶ τὸ συγκρίνεσθαι. Hoc Cicero verti in seipsum appellat, vt de Finib. 3. Sola sapientia in se tota conuersa est. Et in Offic. cogitatio in seipsa vertitur.

Συγρίφω, contorqueo, conuoluo in fascem. Lucas in Actis capite 28. Συγλάσας δὲ τὸ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθεὶς ἐπὶ τὴν πυρὰν, fascem autem virgultorum conuoluente Paulo. Interpres non rectè, Quum igitur cõgregassset Paul. nonnihil farmentorum, vnde συγκεκριμένῳ contortus, iotortus. Vide supra. Συγρίφω, vibro. Plato in Protag. εἰς βολὸν ἐγκρεκ χὴ καὶ συνεγκριφῶν, ἰ. παρὲνεὶς ἀκοντίζῃς. licut apud Ciceronem, incitata & vibrans oratio, aut contorta sententia. & Quintilian. 11. Nec illis vibrantibus concitatisque sententiis velut missilibus vtetur. Συγρίφειν, τὸ σφηνοειδὲς σωλάγειν, factiosam cateruam cogere. vide Συσφίγγω. Aristotel. Politic. 5. Et Æschin. περὶ ἀδικίας. αὐτὸν ναῦ ἐπὶ ἐμὲ συγκρίφοντες ἔκουσι, id est, quali ignominie facto, & quadrato agmine, id est, ex compósito, & coitione facta in necem meam. συγκρίφειν, ὑ συσκευάζειν, Thucydides, conspiratores, conuenientes. ὁ συσκευάτης, idem. vbi Interpres, ἀγῶνα τὰ χθόνια. Valla tamen, nequam acquiescentes: sed videtur significare, non distractè, illordinati, conuenientes, contracti, ἐκ θεμὶ γλοιώμη. συγρίφειν, ὡς τὸ, ἐσε colligere, Plato libro primo de Republic. συγρίφειν τὰ ὑπὸ ἀφθαρσίαν καὶ ἐφ' ἡμᾶς, (ei ipse colligens quasi ferat nos inuasit. Et Virgil. Æneid. 12. Substitit Æneas, & se collegit in arma. Aristotel. in 9. histor. de Delphinis, ἢ συγρίφειν ἐαυτὸν φέρεται ὑπὸ πεζόμενα ἐπ' παχυτῆτι. Συγρίφω, contraho in compendium. Halicarnass. de Procem. ἢ μὲν ἔξις ἡ βιωλικὴ τὸ ἐξ ἀφανοῦς ποιῆσαι, καὶ δῆλον οἱ ἀγκυροφόροι συγρίφαντες τὸν τοῦ πλοῦ, ἵνα μὲ ἀγνοῶν τὸν ὑπόπλουν οἱ διώκοντες. id est, breuiter complecti. Συγρίφω, addenso, insercio, conglobo, concerno. Dionysius Halicarnass. de Lysia, ἢ συγρίφουσα τὰ ῥήματα, ἢ συγρίζουσα ἐκφέρουσα λέξις. vide Συσγρίφω. Συγρίφομαι, Passiue, densari, coire. Dioscorid. libro primo, capite 94. συγρίφεται μέλανι ὁ ὀπός. vide Συγρίφομαι. Συγρίφω τὸ σῶμα, corpus contrahere & colligere. τὸ ἀκροχάλιν, σωιλκύσαι, σωιαγγάλιν, σωιλκύσαι, συσφίγγειν, συσείλαι, συσπειρᾶσαι vel συσπειρᾶσθαι ἢ συγκυκλοῦσθαι Pollux.

Συγκυκλόω, in rotunditatem conglobo metaph. Nicomachus apud Athenæum libro secundo, κείσθων δὲ καὶ παλικιστόπους μοὶ πατρὶ, ὥστε συσκευσκύλωμα κἀξικάκωται ἐ μικὸν ὀλίγοις ἄσπερ ὠὸν πιέσαι ἢ. bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses denorasi & instar ouisforbi.

Συγκυκλῶ, conglobo, corrotundo, συσπαῖρ & vide Σφίγξ.

Συγκύρι, circulo circundatus & conclusus Etym.

Συγκυφὸς, ὸς, ἡ, quasi conuolutio, vt ὕδατος συγκυφὸς, id est, vortex, ἀνὴρ, mundi conuersio Ciceron. siue versatio Senecæ. id est, τὸ κόσμε συγκυφὸς. Ex libro συγκύκλε, orationis conuersio. dicit Cicer. quod in Oratori: laude ponitur: & alibi, orationis cõtorsiones, id est, συγκυφὰς, siue potius συγρίμματα, quibus vitio tribuitur. Laudatur oratio teres & rotunda, numerosa, ambitu verborum concluía, constricta & conuersa, id est, συγκυκλὸν ἢ συσκευσκύλωμα ἐκ τοῦ συγκυφὰς ἔχουσα, & vt apud Hermogenem, τὸ συσκευάζω σύρσιν ἔχουσα ἢ ὠειδικὸν. Demetrius in lib. de elocutione, ὥσπερ τὰ ἄκρα συγρίματα ἐωυτὰ, μᾶλλον τὰ μεσότητα πεῖδ συσφυρὰ ἢ λόγου. Quo sensu dixit Halicarnasseus Lysiam oratorem hac in re maximè probans, quòd orationis conuersiones efficeret rotundè, omnésque sententias in orbem conuolueret numeroſè, ὁ τὸ συσγρίφῃ τὰ νοήματα, ἢ συσγρίζουσα ἐκφέρεται, ὡς ἐ χαλκοῦτ ἀγῶνας, Λυσίου Χαλκῆμα. Et Aristot. in tertio Rhetor. vbi agit de breuitate & compendio orationis, ait, διὰ ἢ τὸ ὀθυμῆσαι ὅτι μᾶλλον συγρίφειν δεῖ. Συγρφὴ, virtum in arboribus cùm se conuertere venæ vel ut que nodum effecit collecta & contorta nervi. Et materia. has συσγρφὰς, σπείρας vocant Græci, & Latini spiras. Theophrastus histor. plantar. libro quinto, capite tertio, Σπείρας καλοῦσιν ἔνιοι τὰς συγρφὰς τὰς ποιητὰς ἐν τοῖς ξύλοις, ὅταν ἢ μέλιζαι, ἢ κύκλους ἄσπερ χωρίων. Plinius libro 16. capite 39. de arboribus, Publicum omnium vitium vocant spiras, vbi fibræ conuoluere venæ, atque nodi. Idem Theophrastus capite 10 eiusdem libri, σύσπειρα ligna esse ait, σὺ ἔχοντα συσγρφὰς. Iodle in corporibus humanis huiusmodi collectiones nodos συσγρφὰ dicuntur, & συνοχὰ ab Ægineta. Pollux de varicibus quæ κιρσοὶ, κιρσὲς siue ἰδίαις, loquens: καὶ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ, ὅπου ἢ φλέβ πάνυ, τῆς πάνυ ὀμαλοῦ συγρφοῦ, ἢ ἰδίᾳ. Dioscorid. libro tertio capite 127. dixit συσγρφὰς ἰδίων, id est, neruorum nodos & concretiones. Idem libro primo, capite 35. πᾶς σῶμ ἐδὲ κοιλόπους συσγρφὰς, in articulis digitorum collectiones & concretiones siue nodos. Idem libro primo, capite 186. συσγρφὰς πάσας ἢ χρησίμας μελαίνει, omnem collectionem & strumam emollit. Galenus in Glossis Hippocrat. συσγρφὰς exponit σκληρώματα ἢ σκωλήκας, tubercula & durities. Legendum ipsius Commentar. 19. de victus ratione in morbis acutis. Συσγρφὰ, contiam à conuerſione viarum, dicuntur compita apud Dionysium Halicarnass. libro sexto histor. Συσγρφὸν inde puto multitudine quæ in compitis per circulos & stationes coit & consistit, ἢ αἱ τῶν σύσασις, id est, coitio, σῦσις ὁ σασις, factiosa coetus. Lucas in Actis Apostol. 19. σφὲ ὃ ξυνωτέωκει ὄχλος ἢ τὸ συσγρφὸν σαύτας causam dicere huius conspiratæ coitionis. Interpres, concursus istius, id est, σωνδρομῆς. capite 24. δὲ σύσασιν ὄχλου dixit Paulus in Actis. Est enim Συσγρφὸν, τὸ σωματικὸν ἢ σασιαστικὸν σωμάτων, cateruam factiosè cogere: vt ἐκ συσγρφὸν, ὁ δὲ κακὸν σύσασις ἢ συμφωνία. Rursus Act. 23. πολὺ σωστὸν πιεσθῆναι συσγρφὰν, interp. coitione facta.

Σύτυλος, ὁ, ἡ, est in quo duarum columnarum crassitudo in tercolumnio poterit collocari, & spirarum plinthides æquè magnæ sint eo spatio, quod fuerit inter duas plinthidas, Vitruv. lib. 1. c. 2.

Συτυπὸς, duntaxo, contumelioſè tracto.

Συφορίζω, vnà cum alio, seu aliis pila ludo.

Συφορμίσκος, ὁ, collusor in ludo pilæ.

Συφο

συφορέω, conglobo. Athenagoras in Apologia, συωισφόρωσι τὸν ἀέρα, cælos conglobauit, passiu. συσφορεῖσθαι, corroborari, corroruudari.

συφίγγω, constringo, cogo, contraho. συνέσφιγξε τὰ ὀφθαλμὰ αὐτῶν, accinxit lumbos suos, capite decimo octauo, libro tertio Regum.

συχνεπιζόμαι, cõformor, me accommodo. συχνεπιζόμενος τῷ καιρῷ τούτῳ, me ad figuram huius seculi accommodo, Paulus capite 12. ad Roman. συχνεπιζόμενος πᾶσι ὅπως ὠφελήσω, me accommodo concupiscentiis: hic Erasm. cap. 1. ci. ist primæ Petri. συχνεπιζόντας φησὶ τὰ αὐξόμενα βίον, conformantur ad vitam inculpatam, Plutarchus in Numa. Configurandi verbo vtitur in hoc sensu Columella.

συχολάζειν, simul otiari, colludere, Plut. in Lycurg.

συχολάζων, ὁ, condiscipulus.

συχολαστικός, ὁ, condiscipulus, apud Strab.

υφύς, οῦ, ὁ, subulcus, χοιροβοσκός, Hesyc.

σφικίζειν, vindemiare, σπασμένος: nam σύφαξ mustum est, γλεῦκος Hesych.

σφάρ, exuuium serpentis, pellis leberis: ficus corrugata: & senectus: valde senex Lycophroni, Etymolog. Erasm. prouerb. Nudior leberide, & Cæcior leberide. Siculi etiam σφὰρ vocant τὸ γεῶν, rugosam illam nubeculam quę lacti superstat, Nicand. Interp. Hesyc. ἡ γὰρ τὸ ὑπέρπαν τοῦ ἐξύντα ἀνθρώπου, vide de Aiθυρές.

σφάς, οῦ, ὁ, συὸς ἄγνη, hara porcorum. Odyss. ξ, ἔνθα δὲ σ' αὐλὴς συφεοὶς ἐ ὑψηλῇσι πόλις, &c. Polluci συβωστὸς, ἢ συφιὸν, ἢ συφεὸς, χοιρομανία, ἐγχμὰς ὑὸν: ita enim scriben. non ἰγχμάς. Dicitur etiam

σφιὸν, οῦ Θ, ὁ, pro eodem. Agathias, εἰ μὴ καταγλάσσον ἐπὶτὴν αὖσαν ὁ συφιὸν ὃ μείζων τὰ ἧβ ἐσπίδων μιμήσεται σχετλιάσμα.

σφορβία, grex porcorum.

σφορβὸς, ὁ, subulcus. χοιροβοσκὸς, συβώτης.

σφὺς, vide Συφεός.

σχάζω, assiluè.

σχάζω, denso, stipo, frequento, σωκιάζω, Suid.

σχάκις, fæpenumero, multoties, frequenter.

σχὸν, multum, Aduerbialiter apud Aristot. σχυρὸν δοκοῦσι, longe volans, semotè volans.

σχυρὸς, οῦ, ὁ, densus, σωκνὸς, σπεῖρ, multus, permultus, frequens. Aristot. de mundo, σφοδρὰ καὶ σχυρὰ καὶ ἐφ' ἑαυτὰ φερόμενα, &c. vestibula multis stadiis dirempta. Plato, σχυρὸν τὸ πολίχνιον τοῦτο, vrbiculam frequentem faciunt. Idem 2. de Repub. ἵνα μὴ ἐκεῖνον λόγον ὑβλὸν ἢ σχυρὸν διεξιόντι, vt non vel necessarium sermonem dimittamus, vel superuacuaneum persequamur. σχυρὸν τὸ βίον, vitæ bona pars, Plato in epistol. σχυρότερον μὲν εἶσι διὰ τὸ ἐπ' ἠμῖν μετρίων ὄντων ἢ ἐκεῖνο, σχυρὸν διαπεφυκὸς τῷ βίῳ. σχυρὸς βελτίων, longe melior, Plat. de Legib. σχυρὸς χρόνος, longum tempus, diuturnum tempus, Plutarchus in Theseo. νόσοι σχυροὶ, census copiosus: Aristophan. in Pluto, σὺ δ' ἐπλούτησας, νόσοι τ' ἔλκουσι σχυροὶ, facultatéque habebant multas. σχυρὰ κακοπράγματα, multa possidens.

σχυρὸς, crebrò, assiduè, frequenter.

σχύω, σώσω, mouco. vnde ἔσσυτο.

σχυφάκης, ὁ Θ, ἡ, truculentus, fusillus, porcinis moribus, sordidus, ἀπὸ σχύς. Dicitur etiam σχύφος pro eodem.

σφάγανον, ἐ, τὸ, ensis, φάσγανον. a verbo σφάττω. vnde σφάγανον per metathesin, Gaza l. 4 Gram.

σφαγεῖον, vas in quod pecudis iugulatæ sanguis excipitur, ἀγγεῖον ἀγγείου, Suid. ἀλλαντοπώλιον. Scribitur & σφαγεῖον.

σφαγεὺς, ὁ Θ, ὁ, iugulator, gladius. Soph. in Aiace, ὁ μὴ σφαγεὺς ὢν ἔσκα ἢ πομπὸς ἡμῖν ὠλλ. ἢ πρόξ Θ.

σφαγὴ, ἡ, ἡ, σφάγιον, iugulum, τὸ κάλον ἢ διεσφαγμένον ἀμνοῦ θύος. Dicitur & Θυσὸς, Pollux. Alibi tamen dixit, τὴ ὑπὸ τὸ σήγιον ἢ γναθον, ἢ κρωδὸν σφαγὴν, ἢ αὐτικὰ δέδον. ἢ σφαγὴν ἀφεῖται, iugulum protendens, Plut. in Galba. διὰ τῆς σφαγῆς, per iugulum, Arist. libro tertio Animal. Thucyd. lib. 4 αἱ τὰς σφαγὰς κωλύπτες σφῶν αὐτῶν διαφθεῖραι, iugulis imprimentes sibi mortem consciscebat. vbi interp. τῆς γῆς εἰς τὸ μέσον τῷ σώματος, ἔνθα σφάττονται τὰ ζῶα, σφαγὴν καλοῦσι τὸ κοῖλον τὸ αὐχένος μέρος, ὅτι ἔνθα ἐστὶ τὰ σπήραια ἢ ὀλκοὶ τῶν αὐλῶν. Σφαγὴ iugulatio, cædes, mactatio. Iacobi capite vltim. ἱερὶ ἔφατι (legend. puto ἢ πάφατι) λὰς καρδίας ὑμῶν ἀς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς, vt in die mactationis, id est, sacrificij. Gaza de Senect. εἰς σφαγὴν ἑαυτὸν ἢ ἀναμένειν ἢ πολιτεῖας, me pro Rep. deuouco. σφαγαὶ ἔπνοικ, cædes fecit, Demoss.

σφαγίαζω, iugulari.

σφάγις, dies sacrificij, ἢ ἱερηΐκὸς ἡμέρα, Hesych.

σφαγιάζομαι, macto hostias, θυσίαν ὀθτιτελῶ, ἱσφάγια ζῶν ἀπὸ, id est, ei hostias immolatit, Herodot. σφαγιασάμενον τοῦ φύλου, id est, quum Phœbo immolassent, Plut. in Thes. ἱσφαγιάζετο ἢ χίμαιραν, capram immolabat, capram iugulabat, & idem in Lycurg. σφαγιασθείς, mactatus.

Σφαγίδιον, τὸ, coquorum culter, τὸ ἢ μικρὸν μαχαίριον, Suid.

Σφαγεὺς, ὁ, cædes, iugulatio, victima, hostia, occisio. Et pars qua separantur κλείδες, iuguli, & id quod vberibus subest in recessu quodam & cauitate.

Σφάγιον, vas quod supponitur hostiæ dum mactatur, & quo sanguis excipitur. Pollux, ἢ σφάγιον οἱ Θύσει, ἢ ὑφ' ἓν τὸ τῆ ὀρνιθι αἷμα. vide Αἷματα, & Σφαγεῖον.

Σφαγὶς, idem, hoc est, τὸ σφαγιάδιον, ἢ ὃ πικὸ, Hesych. σφαγίδες quoque numerantur à Pollute inter instrumenta sacrificalia. Sunt autem cultri poparum siue victimariorum qui supponebantur victimarum iugulo. Dionys. Halicarnass. Οἱ ἢ ὀλιγοστοὶ (τῶ θύματος) ὑπεπίθουν τὰς σφαγίδας. Virg. Æneid. 2. Supponunt alij cultros, repidùmque cruorem excipiunt alij pateris.

Σφαγίτης, ὁ, ἢ, iugularis, ad iugulum pertinens, & Fœminin σφαγῖτις.

Σφαγιτίδες, Celso l. 4. cap. 1. in dextra finistráque cirea guttur venæ grandes.

Σφάγῶ Θ. vide Βρύω.

Σφάδαζε, μ. ἐδάσθασα, malè habeo, non quiesco, ἢ υφερῶ, ἀγωνιῶ, χαλεπῶς φέρω, ἀσχάλλω, i. vellor, contuellor, σφακιλίζω, id est, lyderor, diffoluor, σκαιίζω sex σκάπτω, id est, palpitor, diffcrucior, perturbor, animi molestiam fero, iracscor cum gemitu. Sophocl. ὁ δὲ ἐσφάδαζεν ὡς ἔχων ἀπαλγεῖ, σφάδαζεν ἔλεγον τὸ σπάδειν ἢ σφακιλίζειν. vnde ἀσφάδαστος. Σφάδαζειν proprie est equorum qui præ lassitudine consistere nequeunt (vnde pro fatiscere ponitur, & pro vacillare, titubare, titubanter & inconstanter pedibus insistere) quod Talipedare Latini dixerunt. Festus, Talipedare, pedibus vacillare lassitudine, quasi qui trahit pedes, vt talis videatur insistere (vnde apud Soph. ἀσφάδαστον ἀνάπηρα) aut identidem tollere pedes. Euripid. in Theseo, εἰ ὦῤ τὸ σὸν φονεύσω ὧδ' ἀκονιτὶ, ἢ μὴ μεταστὰς ἐκ διὰ πύλων ἐσαυτόκλοιον, εἰσὲς σφοδρὸν ὧδ' ἀῤῥώς πεδήσας Πλάτῃ, χαλινὸν ὠπίσω διδυμίμιον. Νεῶν δ' ἀμβολὰς ἐμοὶ, ἢ κατηρτυκὼς κακὰ: Cicero Tusculan. 3. si mihi nunc tristis primum illuxisset dies, Nec tam ærtumnoso naufragassem salo, Effet dolendi causa: vt inieeto equulei Fræno, repentè tactu exagitantur nouo: Sed iam subiectus miseriis obtorpui. Plutarch. in Anton. qui se transfucrberauerat ense, βοῶντος ἢ σφαδάζοντος, id est, ἢ σώματος πληγαῖς ἀγριαινομένου. Virgilius Æneid. 4. similiter de Didone ait, difficiles obitus, & luctante in animam. Σφαδάζει etiam generosus equus, cùm glomerat greffus & stare loco nescit, vt dixit Poeta. Plutarchus in Cæsare, Μάλιστα ἢ σφαδάζουσι ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τῷ σώματι ἀσχήμοσι, ἢ τραχεῖς ἴασιν, ἢ κλίσει σκαμμάτων μέρα φρονοῦντες, animis glisceban & gestiebant exquisitè ad pugnam comparati & instructi. vbi translate quod proprie ad equorum equitibus tributi. Galenus apud Hippocrat. σφαδάζειν exponit δυσφορεῖν, id est, molestè & ægrè ferre: quod ab illa equorum titubantia & pedum inconstantia sumptum est. Σφαδάζειν exponunt Sund. & Hesych etiam per χαλεπῶς φέρειν, ἀγανακτεῖν δυσφορεῖν, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς ζητεῖν, πρὸ ἐς ἢ ἀπακτεῖν. Ἰτὸ ἐσθενεστατῶν μετοπίσω ἀπέθανε, μὴ γὰρ ἐσθαι, παρὰ τὸ ἐσθαι, ἐσθίζειν: vt, κρίνδ' σφαδάζει τὸ ἢ ὕδωρ πολλοῖς λόγοις, ἅσσαρ πς ἀσπὶς ἐν ἁμῷ ἢ γαλέκαις ζώαις.

Σφαδασὸν, vehemens, molestum, σφοδρὸν, ὀργιλον, ἀγανακτικὸν, Hesyc.

Σφαδασμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus, contractio, σπασμὸς Hesych. σφαδασμὸς ὁ ὀδυνώδης ἢ σφοδρὸς κίνησις. xi. Æneid. Sternitur infœlix Acron, & calcibus, atram, Fundit humum exprans infractâque tela cruentat. vide Σφαδάζω.

Σφάζω, μ. ἔξω, iugulo, gladi o transfigo, obtrunco, macto. σφάττω, lanio, immolo, ὡς τὸ φλῶ, ζῶ, τὸ φονεύω. Sophocl. ἐσφαζε, κρὶ ὑπλῆξ, &c.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, globus, sphæra, folliculus. Suetonius in vita Augusti, Exercitationes campestres post ciuilia bella omisit, & ad pilam primò folliculumque transit. Vide in Chiliad. Erasm. Sphæra per præcipitium, & Sphæram inter se reddere. Sic autem sphæra defenditur ab Arati Interpr. Σφαῖρα δὲ ἢ ἡμᾶς σχηματ', ὑπὸ ταῖς ἐπιφανείαις ἐφ' ὧν χώρων, ἐφ' ὧν ὡς ἀπὸ στόμιον ἢ ἐπὶ ἐστὶ τὸ σφαῖρας κυκλῶν πάσας αἱ ἀφαιρεῖσθαι δύνας, ἐφ' ἢ πρὸ αὐτὰς ἐξαίρεσιν, ὀλίγας ἐπὶ ἴσας. Σφαῖρα διαλειπὰς, pilæ marinæ, air Aristorel. l. bro nono Animal. nidum alcedinis auis similem esse pilis marinis & alosachnis, id est, iis quæ à flore maris alosachnæ dicuntur. Meminit Gellen. lib. 1. ἢ δὲ ἢ ὠνὸς, huius pilæ marinæ, quæ globulus est veluti pilorũ congestitius, coloris rufi. Vide Nic. Myrepsin comp. vn guent. vbi πάλα μαφίαι. Σφῖρα ποιεῖν ἢ ὑδίου & vno verbo συσφιγὸν ἢ ὑδίου dicunt Græci Comici pro velut pilulam patrimoniũ deuorare, atque rem suam absumere. Alexis apud Athen. libro quarto, διόπερ ὁ ὑδίτερπὸ ἐν ἔτει ὁ ὑδὲ Σφῖρον ἀπολῆξε πᾶν παρ' ἀὐτὸν κάδιν, ὅτως ἐπεμόλ ἀπάντα κατωρύσατο. vbi pro ὑδίτερπὸ, ὑδίτερπὸ & κατὰ τριβεῖν πᾶν ὑδὲν, restituo. Idem poeta in alia comœdia, Σχολῇ γε νὴ ἢ δῆτα, σχολῇ γ' ἐλέγξεις ὃ τηλικαμιάδης ἐ μικρὸς ἐν πόδ' ἡμέρας Σφῖρα ἐπίπτει πᾶν ἐπεσπαρμένα, ἢ τὰ

σωισεφύσλων ἱπαμόξ ἡ πυγή. Nicomachus apud eundem Athenæum libro secundo, ὑπόπον τὸ κραπαλιπὸν τὸς μοὶ τὸ πατρός ὕσω σωισεφύσλων, μαξάνικκυπτεῖν μετὰ ὀλίγας, ὥσθ' αὐτὸν τὴν ὀσφύν. i. perstrinxi ingrata ingluvie, omnèque verti in fumum & cinerem: vt apud Horatium Satyr. 2. lib. 1. atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem. Et in epistol. ad Vallam lib. primo, vbi omne Verterat in fumum & cinerem. Σφῦρα etiam in pugilatione fuse pugilatu, funt συκῆδ, id est, pugilum, arma, pilæ plumbeæ, cæstus. Vnde Σφυρομαχεῖν quo vtitur Plato de Legib. est cæstibus decertare: & Σφυρομαχία, pugilatus fuse pugilatio Cicer. συκτοσοὰν Homero. Pollux libro tertio in fine, Πυγμὴ, ἡ σύκτυς, ἡ συκτικὸς. & paulò pòs, τὰ δ' ὅπλα, σφῦρα, ἀφ' ὧν καὶ τὸ σφυρομαχεῖν, ἡ σφυρομαχία. ἐν Δύσπορ ἀσκητῇ. Statius in Præfat. libro quarto Sylvarum, Nam & sphæromachias spectamus, & pilaris lusio admittitur. vbi pilarem lusionem vocat distinctè, quam Aristoteles Rhetor. libro primo σφαῖραν. Apud ipsum Pollucē libro nono, Σφυρικὸν γένος pro lusionis genere etiam sumitur quæ peragitur globulis, & proprio nomine Σφικὸν appellatur: ait enim, Οὕτως ἡ ἡ σφαιρικὴ ἐπὶν, τὰ Σφικὸν ἐσιν τὸ σφαῖρας σφαδάζ. Σφαιρίζειν verò est, sphæra ludere, apud ipsum Poll. Vbi, ἔπεισε αὐ τὸν σφαιρίζοντας, σφαῖραν παίζειν, σφαῖραν ὑπέπεμψε, ἔλεγεν, ἀφίεσθαι, πάμπαν, σφαιρικὸν ἐσὶ, πάντα ἐσὶν, ἡ παφιέναι, καὶ παποφέρειν. Seneca dicit pilam excipere ac remittere. Et pro σφαιρίζειν dicitur Σφαιρομαχεῖν Suid. fine τὸ σφαῖρ παίζειν, διὰ σφαῖρας παίζειν, vel Ἡ σφαιρικὴ παίζειν, subaudi παιδιά. vnde Σφαιρικὸς, cius collusor.

Σφαιρόδης, πλεονάσμ. ἡ, in orbem, διὰ τὸ σφαῖρα, Suid.

Σφαιρόειδον, ν, τὸ, pilula, hoc est, globulus, & sphæricum quiddam ac rotundum, rotundula Musæ, ca. de Betonica, aliud est προχίσι Φ.

Σφαιρίδιον, μ. ἀσωμ. ν. ακ. ludo pila. Neut. vide Σφᾶιρα.

Σφαιρικὸς, globosus, σφαιρικὸς λόγος, sphæræ ratio, Proclus: & σφαιρικὴ Στάκη, sphæræ alueus, apud eundem.

Σφαιρίον, ν, τὸ, σφαιρίδιον, orbiculus, pilula, folliculus. σφαῖρα τῆς κοιλίας, acini corymborum, Diosciorid. libro secundo, capite 213 σφαῖρα τὰ κυπαρίσσια, Theophrasto & Dioscoridi, galbuli, vel potius globuli Varronipilulæ cupressi, aliis Σφαῖραι, tessera quam iaciebant imperatores, Dion. vide Σύμβολον. Cæsare sis verò tessera ξυλόφιον ἡ πλατίον. Σφαῖραν ἡ ἀκροβόλιον, totus ambitus narium, Pollux.

Σφαιριστὴριον, τὸ, ludus pilæ, de quo Cicero de Oratore libro 3. & de Senect. Aristot. Rhet. l. 1. c. ἀσχολίας ἡ σφαῖραν, ἡ κυβείας, ἡ πεῖσιν dixit. vide Σφαῖρα.

Σφαιρὶς ἐριον, ν, τὸ, locus balnei in quo veteres frictiones suas & varia exercitationum genera facere solebant: sed in primis ad exercitium pilæ deputatus est. Sphæristerij meminerunt Sueton. in Vespas. c. 20. Plin. Secund. in epist. & Lampridius in Alexandro.

Σφαιρὶς ὰ, ὸς, ὁ, ludens pila, vel peritus pilæ. vide Σφαῖρα.

Σφαιρίτης, ὰ, ὸς, rotundus, & globosus in modum sphæræ seu pilæ fœminin. Σφαῖρα ειδὴς, ὁ.

Σφαῖρις, cupressus conifera. Soranus apud Galenum libro primo ἐπ' ὠφελείᾳ, σφαιρίδες φύλλα. καλεῖται ἡ σφαῖρις, ἡ τὰ σφαῖρα φέρουσα κυπαρίσσος. vfurpauit ea fignificatione Aëtius serm. 12. capite 44. vide Hermolaum libro secundo Coroll. capite 397.

Σφαιροειδὴς, ὲς, ὁν, ἡ, ὴ, ν, in sphæram fuse sphæræ speciem conglobatus, σφαιρικὸς, rotundus, orbicularius, pilæ gerens speciem. vnde

Σφαιροειδῶς, ὡς, πλεονασμ. ν.

Σφαιρογενὴς. vide Σφᾶιρα.

Σφαιρομαχία, ᾶς, ἡ, vide Σφαῖρα.

Σφαιρόμορφος, ὁν, ἡ, ὴ, ν, sum rotundus, contrahor in orbem. Depon. Accus. σφαιροειδῆ τὸν ὄγκον, hastam obtusam esse, i. cuspide carere, Arist. l. 3. Ethi.

Σφαιροπαίζειν, τὸ σφαιρίζειν, pila ludere, Suid. τὸ σφᾶιρα παίζειν, διὰ σφᾶιρας παίζειν, vel τὸ σφαιρικὸν παίζειν, fupple σφαῖρα. vide Σφαιρίζειν.

Σφαιρώδης, in formam pilæ fe conuoluentes. (Σφᾶιρα.

Σφαιρῶμα, ατος, τὸ, ἀσωμ. ν. ακ. glomero, inuolutio in orbem, conglobo. Actius. Accus.

Σφαίωμα, ατος, τὸ, quasi conuolutio, globus, volubilitas. Σφαιρώματα vocant Græci teretes velutique globosas natium partes. Commentar. Aristophani: ἐν εἰρήνῃ, ὅρᾷ δ' ὅτι, ὁ ὑπολαβὼν τὰς σφαιρώματα τύπτει. Pro toris musculorum fumpsit Sextus Empiricus. Σφαίωμα apud Aristot. in Mechanicis. æquipondium Virtu. est verò appendiculum quod per libræ fcapum vagatur.

Σφιμποδίζειν, ὲς, ὁ, lorum siue corrigia calciamenti, ligula. σφιμποδίζειν τὸ ὑποδήματος, corrigia calceamenti: sic Rufinus apud Naz. in Orat. Ξενίων vulgò Suid. vide infrà Σφιμπόδιον.

Σφακελίζειν ὰ, Σφακελίζιδιος, ὲσὰ, ὲσὸν ἡ σφακελιοῦ πάγου, sphacelo tenta ri. Quid verò sit Σφάκελος siue Σφακελισμὸς, vide infrà, Σφακελίζειν pro exedi carie atque tabe quo significatur pars emortua, putrefacta, denigratáque extincto calore natural, quod est absoluta gangræna propriè in ossibus. Aristoteles libro tertio Animalium, σφακελίζει τὰ ὀστᾶ, ossa caric ab sumuntur & contabescunt. Plato in Timæo, σφακελίσαν ὀστοῦ, os tabidum & carie exesum: vt Poeta, ὀστᾶ fluentia tabo. Et Ouid. Cæca tabe liquefacta medullæ. Σφακελίζειν de plantis etiam dicitur, id est, sydere affari, Sydera ri, ἀστρολογιδίως nonnulla differentia tamen, vt dicetur infra. Theophrastus de cauſis hiſtor. quinto, capite vndecimo, ἡ τὸ ἀστρολογιδίως σφακελίζειν vocant. Et libro tertio, capite 30 de cicere, κατὰ πλησίασιν ἡ τῆς ἀκμῆς ἄσπερ συμφύτου πάσης ἐνέργειᾳ σφακελίζεται, ἡ ὑπὸ καμπτὴν κατακλίνεται, vitiatur atque tabescit. Idem ibidem, σφακελίσασιν ἐρέβινθοι διαφθείρονται id est, ciceres radicibus carie tabéque putrescentibus pereũt Idem libro octauo hiſtor. σφακελίζει τὰ ὄσπρια, legumina fy derantur. Σφακελίζειν de gangræna, id est, γαγγραινώδης quod vitium cùm fit in carnibus, tantùmque incipiat, curari poteſt: licet verus ſphacelus in oſſibus, abſolutáque gangræna curationem non admittat, ſolúmque ferrum poſtulet. Galenus Commentar. 50. libro ſeptimo Aphoriſm. oſtendit Hippocrat. in libris περὶ κεφαλῆς ἡ ἀρθρων, σφακελίζειν ſæpe poſſuiſſe ἀπὸ τῆ διαφθορᾶδιον, quæ prima eſt ſignificatio & propria. Eſt enim Σφάκελος, φθορὰ τῆ ὑγιὲς ὅλε ἐνὸς ἡ σφακελίζοντος μορίου præcipuè in oſſibus: Idem tamen Hippocrates σφακελισμὸν αὐτὸ τὸ γαγγραινῶδες vſurpat in eo Aphoriſmo vt cenſet Galen. dixiſſe Herodot. τὸ μενὴν τῆ καμβύσου σφακελίζοντα, id eſt, Cambyſis ſemut contabuiſſe. Sic verò Herodotus libro ſexto, σφακελίσαντος αὐτῆ τὸ μηροῦ. Interpres non rectè diſſoluto eius femore. Apud Dioſcoridem libro 4. capite 104. σφακελίζοντα ὄνυξ, & libro ſecundo, capite 15 σφακελίζοντα τραύματα, id eſt, vlcera & vulnera ad ſyderaticam vergentia, tabémque & partis corruptionem minantia. Quibus διάθεσις tantùm indicatur, non verò complexa corruptela. Σφακελίζειν relatum ad animum, id eſt, σφάλλεσθαι vel animo tabeſcere, πλὴν διάνοια φθείρεσθαι, vt νοῦς ὁ σφακελισμὸς in ſue διάνοια, id eſt, mens tabida facta Ouid. 1. c. Ponto Eleg. 4. quæ φθίσις eſt, id eſt, tabes. Saluſtius in Catilena, Vti tabes pleroſque ciuium animos inuaſerat. Diſſipabant autem σφάκελος ἡ φθίσις, vt ſpecies & genus.

Σφάκελος, ὸ, ὸς, vel σφακελισμὸς, in animalibus vel plantis eſt pars tis alicuius νέκρωσις, quaſi mortificatio, amiſſio nempe ſenſus & motu propter caloris natiui & inſiti extinctionem, eſt, φθίσις: vnde μελανισμὸς nigredoque eiuſdem partis emortuæ ſequitur, ἡ σῆψις φαυλότερα, i. putredo cadaueroſa. Ex vehementi inflammatione efficitur negligentiâ γάγγραινα, id eſt gangræna, quam & σφάκελον vocarunt veteres, ex gangræna σφάκελος: quo vitio etiam oſſa putreſcunt & carie abluntur, vulgò vocant *le feu ſaunct Anthoine* ſuperſtitioſè & imperitè. Lege Aëtium libro tertio Serm. ſecundo, capite 56. Galenum in Aphoriſm. 79. libro ſeptimo, vbi, ὀπίσθακισμὸν ὀπίσθασιν ὀσέος. Σφάκελος de arboribus dicitur cum radices nigreſcunt atque emoriuntur: eum verò cæli iniuria ipſa tabeſcunt quòd ſyderibus cauſa impuetur, ſyderatio nomen natur, id eſt, ἀστρολογία ſiue ἀστροβολησία, vt ſupra dictum. Theophraſtus de hiſt. pl. libro quarto, c. 16. ἀλίσκεται ἐκὶ μάλιστα σφακελισμῷ ἡ κοπὸν: καλεῖται ἡ σφακελισμὸς ὅταν ἀφίλεα μελανθῇ. Plinius libro 17. capite 24. Syderatio toto cælo conſtat verùm vt homini neruoſum cruciatus, ſic & arbori, ac ducibus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc eſt, radices erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc eſt, cacumina ipſa digitorum: qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcunt ergo, & ſiunt apud Græcos ſua nomina vitroque vitio: intelligit veros Plin. σφακελισμὸν ἡ κράδον, radicationem & cradationem vertit Gaza nouè & barbarè. Lege ipſum Theophraſt. de Cauſis libro quinto, capite decimo, vbi σφακελισμὸν & ἀστροβολίαν diſtinguit. Σφάκελος αὐτὸ τὸ γάγγραινα, id eſt, incipiens ſphacelus, apud Galenum Aphoriſm. 50. libro ſeptimo, vbi air Hippocrat. διάσασιν σφακελώδη ἐγγινόμενον, ἐν τοῖσι ἡμῖν ἐμπροσθεν λεγομένοις ἡ τοιῦτος διαφθορὰν, γάγγραινα. Atqui, inquit Galen. ſi tales ſaneſcunt, non erat σφάκελος propriè dictus, ſed γάγγραινα quæ potius in carne intelligitur, vt ſphacelus in oſſibus. Sed & σφακὴν voce veteres gangrænam appellarunt. Sic etiam accipio in hac parœmia apud Suidam ἡ σφακὴ οὐ πανοῦσιν ἀτέλεσιν, ſphaceli immunitatem efficiunt. Hanc notat Eraſm. in Adagiis. Epicharmus apud Athenæum libro 2. vbi deprauatos mores notat, ait, οὐ μὴν ὑγιὲς δοῦναι, οὐ ἡ δοῦναι, πᾶσι ἐγχίτη, οὐ ἡ πᾶσι δοῦναι, οὐ πᾶσιν δ' ἐγχίτη δοῦναι, οὐ ἡ δοῦναι δίκη, οὐ ἡ δίκαι κατακίνας πέδα, ἡ σφακὴν, ἡ ἡ ξύλα. Quæ elegans gradatio ſic explicanda, Ex ſacrificio quidem epulum, ex epulo verò orta eſt potatio, ex potatione rurſus comeſſatio, & ex comeſſatione bac-

bacchatio. ex bacchatione item & falsiuia enata lis est & iudicium, ex iudicio sequita est damnatio, & ex ea prouenerunt compedes, & gangræna, & mulcta. ¶ Σφάκελος etiam equis tribuunt veterinarij. Apsyrtus in Mulomedicina, βολομαι σε εἰδέναι, ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμὸς γίνεται, ὃ σημεῖα ἐστὶ τάδε· πίπτει ἡ χαίτη ἐπὶ θάτερα, καὶ τὸν αὐχένα ἐπὶ θάτερα ἔχει, καὶ τὰ ὦτα ἐπὶ τὰ αὐτὰ κρέμαται, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ψυχρὰ ἔχει, καὶ τὸ στόμα ἰσχνὸν, καὶ παλαιοῖς τῶν σώματος ἐδὲ ὅτι ἡ καὶ ἀρχὴ οὐδεμία γίνεται. vbi quidam Comitialem morbum, quem Plinius & solinus solis animalium hominibus & cotturnicibus aiunt accidere, licet Hippocrates etiam capris lib. περὶ ἱερῆς νούσου) exponunt: ego vero syderationem interpretor. ¶ Σφακελοῦ δὲ ἀδιαπλήξας mentis, quæ emotione ita vlurpauit Æschylus in Prometh. ὑπὸ μὲν σφακελοῦ καὶ φρενοπλήκτου μανίας θαλπόμενος, me furor atque insania exagitat. De ventorum furioso impetu, rursus ita extulit in eadem Tragœdia, ἀλλ' ὁ θρασύκαρδος βορέας σφακελίζει ἀρείοις πνεύμασι. Interpres σωστικοῖς μᾶλλον exponit, atque σφακελοποιεῖσθαι ἐν ὀλίγοις λέγεται. Suid. σφαπλοῦν interpretatur τὸν μὴ μυελοῦ καὶ νεῦρον: non recte vero σφυμᾶν καὶ παλμῶν: vt nec Hesych. σφύστηρ δὸ ὠμῶν καὶ μὴ σπασμοὺς τοὺς χολὰς φερόντων quæ sunt Grammaticæ ineptiæ. Σφακελοῦσα, faluia mas, herba: vt ἐλελίσφακος, faluia fœmina, & latifolia. vtraq; nunc in hortis colitur. Theophrastus histor. plantar. libro ζ. capite secundo, Σφάκελος ἡ καὶ ἐλελίσφακος· διοφέρουσι, ὡς οἱ τὸ μὲν ἄμεργον, τὸ δ' οὐ γεῶν. λεύτερον γὰρ τὸ φύλλον τὸ σφακέλου, καὶ ἧττον πυκνὸν, καὶ ἧττον αὐχμηρὸν. τὸ δὲ ἐλελισφάκου βαθύτερον. Conser Plinium lib. 21. capite 25. qui magno errore faluiam transmutauit in lentem, id est, φακὸν. Et forte legerat Σφάκον, quo nomine faluia etiam dicitur ab Aristophane. Dicta σφάκελος à morbo cui succurrit: sanat enim faluia τὰ θηριώδη ἕλκη, inter quæ χάγχραινα siue σφάκελος veteribus. Σφάκελος, digitus medius, ὁ μέσος· ἡ χεὶρ δάκτυλον, Suid. id est, digitus infamis, & ob id à sphacelli morbi ob putridinem spurcitia nominatus.

Σφάκελος, ὁ, falcis; siue falciculus: vt apud Dionysium Halicarnassium histor. libro septimo, σφάκελον φορᾶν. Et libro decimo σφάκελος φρυγάνων, falciculi virgultorum, quod πλάθος φρυγάνων dixit Luc. in Act. Apost. c. 28. σφακελος Latino fascium vocabulum. vide σφήκανον.

Σφάκος, faluia, ἐλελίσφακος. Aristophan. teste Suid. κεῖνό μὲν, ἕτερόν ἐστι περὶ τὰς ἄμπελον, σφάκον· ὃν ὀδοντιῶντα παῦσαι σέβει. Vide Σφάκελος.

Σφαξ, herba, fœnum, χόρτος, Hesyc.

Σφακτὸς, ἱσφαγμένος, Etym.

Σφακτὸν, auth. Pol. πᾶσις ὄνομα ἰωδίου τὸ κατεβαλωμένον ὑπὸ τῆς θυμέλης.

Σφακλάσειν Hesyc. τὰ μικρὰ, μικτῖν.

Σφάκτειαι, αἱ, jugulatrices & mactatrices, ἰόνιοι, Suid.

Σφαλὲις, qui accepit calamitatem, affectus clade, spe destitutus, frustratus opinione, errore fallus. σφαλέντα, impropriæ cedentia, infeliciter gesta. vide in verbo Σφάλλομαι.

Σφαλεροῦχος, ὁ, ὃ, de fluuio in quo periculosum est natare: designatur interdum amnis magnitudo.

Σφαλερὸς, ὁ, ὁ fallax, infidus, dubius, periculosus, pernicious, δόλιος, κίνδυνώδης, lubricus, incertus, inconstans, nocuus. σφαλερὸν, parum tutus. Sophocl. σφαλερὸν πάγχυ ῥύμας ἰδ est, ἀσφαλὲς οὐδαμῶς. Aratus, ὃν σφαλερὸς πέτε ἀθλὸς μὲν καὶ maxime dubius æther. Σφαλερὸς, qui velut in lubrico non potest consistere, titubare, vacillans fallente vestigio. Nicander in Alexipharmach. χρὴ δ' σφαλερὸν πὴν ἐμπάζεσθαι ἀγωγῆι, id est, σφαλερὸν ὄμμα, & de Pharico, ἰώσιν καὶ σφαλερὸν ὄρκ ἰδ' ἐφέρπει. Interpr. περιφερὲς τοῖχ σφαλερὸς paries qui minatur ruinam.

Σφάλλομαι, ττο, frustror, fallor, χόπτυχῶ, ἀμάρτανω, offendo, titubo, labor, σφάλμα, pecco, deficio seu deficior, succumbo, superor, eius contrarium κατορθῶ. Hinc vulgo dicimus *faillir*. Cum Genitiuo coniungit Hermogen. σφάλλομαι τούτου, ab hoc deerro. Sic & Thucydid. σφαλεὶς τῆς δόξης, ἰε deceptus. σφαλεὶς τῶν, hac ratione destitutus, idem. Et cum Datiuo, σφάλλομαι πίστει, irrita spe tento, ide Thucy. μὴ σφαλῆ τῇ γνώμῃ, ne per insciitiam laberetur. σφάλλεσθαι γνώμαις, animi no esse compotem, Xenophon. σφαλεὶς γνώμῃ, opinione deceptus, opinione falsus: dicitur & σφαλεὶς γνώμης pro eodem σφαλέντες φρόντισι ἀγνῶσι, quibus in primis prælijs male succeslit, Thucydid. τὰ ἐσφαλμένα μοι, errata mea, Budæus in epistolis prioribus. Accusatiu. etiam iungitur. ἡ ψυχὴ πολὺ σφάλλεται διὰ φθορίσεις τὲ ἀναίσιας, id est, animus in multis errat & turbat vitiata mente, ἰ ſocrat. σφάλλουσί τι τὸν σοῦ, aliquid abs te in commodi accipio, μὰ τὸν πολιοῦν σφαλεῖν τι, &c. Xenophon, ne à multis mali aliquid paterentur. καὶ σφάλματά τι, etiam si quid minus succeſſerit, Plato in Leg. εἰ σφαλεῖν τι, si quid detrimenti accidat, Thucydid. εἰ τι σφαλοῦμεν τύχῃ, &c. si quid à fortuna tibi acciderit, Xenophon. σφαλεὶς τι πολιτικὸν, Aristophan. qui in errorem incidit: ſic Plato de Legib. σφαλεὶς τὰ περὶ τὸν, qui in errorem incidit: ſic Plato de Legib. σφαλεὶς τὰ περὶ τὸν, ni multis casibus aduersis vexatus, Thucydid. ἰῶ σφαλῆ, ſi collaberetur, Herodotus. ὧν αἱ σφαλεῖσαι ἐς τὰς ὑπολοίπους διώσουσι, in excelsis nominibus, non eraueris Nazianz. in Orat. σφαλεὶς, ἀξ ὕψους ἐπεσὼν, ex alto decidit, Plut. in Pericle.

Σφαλὸς, cippus, lignum quo sontium pedes vinciuntur, vinculum, δεσμός. Apud Pollucem ita scriptum, ἡ σφαλὸς ἡ τὰ δεσμωτικὰ ξύλον ἑκάλειτο, ζυγὸν, ἢ ὑδιοκλεὶς ἢ κηλωδὲς ἢ κεστὸς ἢ ἁρμός. apud Hesyc. cum duplici λ.

Σφάλος, vnde verbum Latinum Fallo: feduco, aberrare facio, fubuerto, delicio, noceo, turbo, vitio, perdo, peſſundo, auerto, decipio, σφάλλεται τὸ πτῶσιν ἡ ὑποτυγχάνειν ποδί. Σφάλειν, euertere, deiicere atque ſupplantare, καταβάλειν, ὀκνοδιάξειν, proſternere. Suid. ὁ σφηλὰς ὅτι πω γηλὸ ἀλλόπουσι. Σφάλειν, decipere, ἐξαπατᾶν, fallere, πλανᾶν. Plato epiſtola ſeptima, ταυτὸν δ' ἀν ἡ διανοῆ ἔστω, idem Dionem quoque ſefellit. τὰς ναῦς ἔφερεν ἡ, σφάλειν τὸν πλαγίας πὶ, euncan, naues inuertebat, & Græcis latera dabat. Plutarchus in Themiſtocle. ἅπαξ ὀλίγον ἀξιώματος ἔσφαλ' ἅπαξ, ſemel partam abſurt, quin virū arte intercepiſſet, idem in Fab. vide in dictione ὀλίγον. vnde σφάλας Participium. σφάλας ἑαυτὸν, nos decipiens, Thucydides. σφάλας ἑαυτὸν πόλιν, ſuſquam de ciuitate male meritus. Idem.

Σφάλμα, ατος, τὸ, error, lapſus, vitium, offenſa, offenſio, erratum, caſus, iactura, clades. Lucianus, χρεῶν ἡ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅπως τὰ σφάλματα ἐς ὄψιν ἀσφαλῆ ἀφέρεται, ἢ εἰς τὸ ἄμεινον ἀποβαίνειν, erratum atque prolapſio felicius ceſſit, & in diuerſum quàm inſtitueram.

Σφάραγξ, ſine Σοφάργος, gurtur, frumen Seruio, fauces, ἰωνικὸς, βόρυγξ, φαρυγξ ἡ φωλὸς. Eſt etiam gutturis ſonus ſimpliciter que ψόφος, ſtrepitus. vnde

Σφαραγγᾶν,

Σφαραγίαν, ἡ,

Σφαραγίζω, vel σφαραγγίζω, gutturis ſonum edo (vt *ouantes gutture cornos* dixit Virgil.) diſtento gutture perſtrepo, καυχῶμαι ζω, quod & vulgò dicimus *gargouiller* (à gurgilione) vel *gazouiller*: & de auibus *grommer*. Inde ſit vt ſimpliciter ſumatur pro φοβεῖν, κρίνειν, πειθεῖν, τιθέναι, ἡ ἀξιοῦν, ſi trepere, ſtridere, turbare, tendere & diſtendere, διατείνειν: vt Pindarus de ſtrepitu vehementi dixit ἐφαραγμόν. Homerus de Cyclopis oculo perſtrepente dum vreretur, dixit Odyſſ. ἰ, τὸ δὲ κλυμένῳ σφαραγίσθη βοὶ σωρὶ ἰδζεν, oculi radices & fibræ ſtrepebant, ἔχειν ἀφίεντα ἡ ἀφόβων. Et ibidem de cuibus quibus erant vbera lacte diſtenta, quæ quia non mulgebantur balatum edebant: ſenſum enim doloris affert diſtentio, ait, Θέλειαι δ' ἐμέμωνα ἀδμήκετοι ὠδῖ σακεῖ. Οὐδὲ τὰ ἐπὶ σφαραγίσθη, id eſt, πολλοφορήθη ἡ σφοργάσθη διατείνοντα, ſiue φλεγμαίνοντα. apud Heſiod. Σεὺς δ' ἀθέμιστ ἡ ὑσεὶν τε κότον δ' ἀνῆκε φαραγίζων, conturbabant & ciebant.

Σφὲ ipſos, ipſas. Sophocl. καὶ σφὲ μακρὰ κρίνασα ἡ σκιὰ δόρυ ξυναστόσειεν, τὸ; ipſos. σφὲ κεφαλὰ, ſua capita, Hom. Od. σφὲ pro σφὲ αὐτὸς, Demoſt. & Plat. de Leg. τὰ ἀφ' σφὲ αὐτῶν ἀποκομίσασθαι, Thuc. τὰ ἀφ' σφὲ ἀπολωλεκότα, ἀπ' σφὲ αὐτὲ ὀλίγου δεῖν ἀπολωλεκότα, verba inter nos referimus, Lucian. hanc locutionem carpit.

Σφᾶσι, μι. ἀξω, σ. ἀχ, ς, iugulo, trucido, macto, occido, φονεύω, κτίνω. Actiu. Accuſatiu. Odyſſ. ξῶ σφᾶσ' ἐν καὶ ἐ σὺν. vide Σφάζω & Θύειν in Ammon.

Σφῆ, pro σφίσι, καὶ ὡσπὲρ, id eſt, ὡς ἡ νῦν, Gaza libro ſecundo Grammat. Sophocles in Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπῆρ, ego cum prohibeo: vbi σφ numeri eſt ſingularis, Idem ibidem, τὰ γὰρ σφ' ὀλέσασα οὐδὲ ἑ σωσαμένη ποτὲ Μνήμων' ἐφυτὸ καὶ πλησιόχρε δίκη κακοῖς κακὸν φυτεύσει, αὐτοῖς σφὲ, αὐτὲ, Eurip. in Medea, δίδοχρ νιν ἢ πεὶ χθονὸς φυγοδίκαν κάτω, i. eam ipſam.

Σφίσι, ipſos, pro σφὲ, δυὰ σφίσι, δυ' αὐτὲ, Homerus. καὶ σφίσι, καὶ αὐτὲ, idem. σφίσι in genere Fœminino; pro ijſas, Herodotus Et σφίσι pro αὐτὰ, ἡ ἀπίσω σφίσι ἔχει, vt ea rurſus haberet, Herodotus. ἐς πυὶ σφίσι φοινίσσοντο, tantopere ſtatum ſuum prouexerunt, idem. ἐπιμαχὸν σφίσι ἐποίεε παιδία δύω, duos pueros execuit, idem. ὑπὸ σφίσι δώματα, in ſuas ædes, Apol. Rhod. vide interp.

Σφιδανὸς, ὁ, ἡ, terribilis, intenſus, vehemens, feſtinus, σφικτὸς, στρικτὸς, ἰσχυρὸς. Nicander in Theriacis de Echio herba, βύσσοι δ' ὡς ἔχει· σφιδανὸν δ' ἰ' ὀφθαλμὸν καλιωσι, aſperum, ſexcu, σκληρὸν.

Σφῖξ, Ionice, ἰσφὶξ, acuti.

Σφῖς, ipſos, vel ipſi in Nominat. Herodot.

Σφῖσι, σφοῖν, ipſorum. Σπὸ σφίσιν, ἀφ' ἑαυτῶν, Homerus Iliad. à ipſis.

Σφίτλαι, vide Φίλαι.

Σφίτια, ιας, ἡ, τὸ σφίτος. Nic. in Ther. Ἡ σφίτα ἡ ἔνια κέκασε· ἡ ἐπιφέρει πτερὸν. Interp. σφίτα ἡ ἐνιοῦσι ἀθῆ τὸ ἐπιπολίων, καὶ ἡ ξύλον κέκασε, lignum eminatum, vt pila.

Σφίτακτος, ὁ, ſcabellum, humilis ſedes, πάγκιον ὑψηλὸν.

Σφίτλαξ, τὸ, flos illicis arboris. vel lentiſci.

Σφιτόμυκλος, ὁ, acernus, i. obuſtus, ſolidus.

Σφένδαμνος, ου, ἡ, acer arbor, Theophrastus libro secundo hist. plant. σφένδαμνον in genere neutro legitur apud eundem li. 3. pro eodem.

Σφενδικίζειν, non esse dicendum docet Lucian.

Σφενδονᾶσθαι, Σπηρίπτεσθαι, Naz. in Orat.

Σφενδονάω: vide Κατασφενδονᾶ. Lucian. σφενδονᾶ Σπεῖα, funda percutit belluas, Nazanzenus in Orat. ὑσφενδόνα, vibrabat, Euripides.

Σφενδονέω, ῶ, πνος, agito fundam. Actiu. σφενδονῶντες fundis inceſſantes.

Σφενδόνη, ης, ἡ, funda: Ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι. σφεδανὸν γὰρ τὸ σπαστικόν. Σφενδόνη, funda Plinio, id eſt, Ciceroni pala annuli, σφύλη, σφυρὶς, σφεκτὸν ἄκμον. Plato libro ſecundo de Republic. συγχέειν τὸν σφενδόνῃσι τὰ δικαιωλία σφεκτὸν ἄκμον σφῶν ἑαυτῶν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρὸς, conuertiſſe annuli palam id palmam ſeu gemmam annulo incluſam. Eſt & crurum obligaculum, quo fœminæ vtuntur: ſubligaculum aliquando vertunt. Hippocrat. hoc nomine vtitur τὸ δὲ τῶν λίνων βλαπτικὸν σφενδόνης ἀσυμφορώτερον εἰς αἰκελωτικὰ κράτιστον χρῆσιμον, lib. περὶ τοῦ ἕλκ. lib. περὶ ἁρμογ. ſic ἡ φυλακὴ καὶ κακοῦλιον dixit. Exponit & Galenus in Gloſſis τὸ γυναικεῖον περίσπορον, id eſt, falciam pedalem Vlpiano. Σφενδόνη, pars oculi alba, τὸ μὲν τῶν κόρων κλῶνες ἄπαν, quod & λέγας dicitur, Pollux.

Σφενδονάδιν, in modum fundę, Etym.

Σφενδονᾶσθαι, μέσ. σπ. ᾶσθαι, fundam agito, funda roto. * ψυχικὸν δηλοῖ ὁρμὴν σου σφενδονᾶσθαι, animam inimicorum tuorum funda rotabis, c. 25. li. 1. Reg.

Σφενδονίτης, ου, ὁ, funditor, qui funda vtitur, qui funda lapides iacit, Xenoph. apud quem σφενδονῖται Ingitur etiam in manu ſcriptis.

Σφενδονοειδὲς, τὸ, figura agminis in cuneum conformati, figura di midiati rhombi.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens: terræ epitheton apud Dionyſium.

Σφῆ Φ, ῆ, ὸ, ſuus. Apollonius Argonaut. 1. Ἠλθέμεν ὥς τις ἐκέρσει ὅπῃ σφέτερον, recdimus quiſque ad ſuta, ſic apud Herod.

Σφιγεών, ῶνος, ὁ, rete rotundum, σφαιρὸν potius ſcribendum.

Σφιγτηρίσμαι, &

Σφιγτηρίζει, τὸ ἰδιοπαθὲς δωμα, meum aſſero, mihi vendico, mihi proprium & addictum facio, ad me traho, mihi aſſumo, aufero, interuerto, Xenoph. Ἑλλην. 5. τὸν πολιοὺς σφετερίζονται, multos ſuarum partium facium, Nazanzenus in Orat. Plato 4. de Legibus, πάντ᾽ σφέτερα πᾶ τῶν πόλιν ὅτας ἐσφετερίσαν σφίσιν. Idem libro octauo, ἐὰν ἰσμὸς ἀληθὴς σφετερίζῃ πᾶς τῆς τῶν μελλόντων ἀδοῦ ξιωσιτάδην Φ. Accipitur pro mercor & aſcifco. Naz. de Baſil. σφῷ ἐ σφετερίσειν ἀ τὴν χρυσολάβην Φ, δηλ. ἀνοίαν σφετερίζοιμι Φ.

Σφετερικὸς, quaſi interuerſor, qui aliena vel ea quæ communia ſunt in ſuam ſolius rem vertit. Arist. 5. Polit. ὅτι δεῖ ἐκ τυράννου καὶ δημ᾽ οἰκονόμου ἢ φρόνιμον τοὺς ἀρχομένους, ἢ μὴ σφετερικὸν, δηλ. ὀλίγου.

* Σφέτερος, ᾱ, ὸν Φ, proprius & ſuus. Heſiodus, σχολιὸν σφέτερον τε δίκαιον, σφετέρῃσι τε τοκάσι, id eſt, τὸν ἴδιον, ἢ ἰδίᾳ ἐκγόνοις ἢ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ, Phalar. in epiſtol Ody. ξ. νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ᾽ ἄλσ, &c. in ſua redire, & domum. Ariſtoteles de mundo, τὰ χρήσιμα ζῶν εἰς τὸ σφέτερον ἕθνος ἢ νομοὺς διαξεφαύσαι, id eſt, terrebre animal ad ſuas ſedes & paſcua repet, &c. vbi σφέτερος αὐτὸ τὸ ἑαυτοῦ accipitur, id eſt, ἰδίου Φ. Plato in epiſtol. ἐάσῃ δὲ πᾶν ἐμοὶ φίλον ἐμὲ μὲν ἀπὸ δόμ ὧν ἐκ τῶν ἐμοὶ ἐκ θυμοῦ τὸ σφέτερον πάσιτε, ὄξιν μὲν ὄσπιτε δόμ᾽ ὧν. neminem amicorum de me cõqueri oportet res ſuas, quum ſaltare eſſe poſſent, per meam inertiam diſperiiſſe. Σφέτερον proprie dicitur quod complures poſſidenr, ἰδίον verò quod vnus: ſed & σφέτερον δὲ τὸ ἴδιον ſumitur. Σφέτερος pro ὑμέτερος, vcſter. Heſiodus, σφέτερον πατρὶ ὑμέτερον, &c. Pro ὑμέτερον, Xenophon libro ſexto Fęd. Cyri. Οἱ σφέτεροι, ſui, idem Xenoph. ἐκ τῶν σφετέρων, de ſuis popularibus.

Σφέων, ſuiipſorum, pro σφῶν, in Epigramm. σφέων ἀδελφεὸν, ſuam ſororem.

Σφίκεια, ῶν, Cyprus inſula olim ſic dicta.

Σφικίδιον, τὸ, ſpecies phalangiorum de quibus Nic in Ther. vocatur etiam ὑποδηλ.

Σφικίς, τὸ, examen veſparum, veſpeta, i. cellulæ veſparum, Ariſt. l. 9. Anim. c. 41. vide Κύμινος.

Σφικίσκος, ὁ, palus, fudes, cuneus, lignum acuminatum oli ſimilitudinem inſectorum veſparum. τὰ γὰρ μικρὰ ἀπὸ ξύλων ἐκ ἐξῦ σκωληκόβρωτα, σφικίσκους καλοῦσι. ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὰ κοῖλα τῶν κοπέων ὑπεισιόντες καθίζουσι χρωτὶ ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ πολὺ, Comm. Arist. in Pluto, μέγας καθέντες ἡμᾶς ὧν σφικίσκον ὑπὸ τοῦ πέους, de Cyclope loquitur. σφῆκα dixit Hom. Od. ι.

Σφικτόμικος, ου, ὁ, genus harmoniæ, quod veſparum ſuſurro non erat diſſimile. Heſyc.

Σφικίσκος, ὁ, ſpecies veſparum, Ariſtot. Interpr. Nicandri i Theriacis, περιελεῖ δὲ ἕδη ζύσι σκιλοσειδῆς. legend. σφηκοειδῆς, nimalis σφηκοειδὲς. vide Σφηκόσκ Φ.

Σφικὸς, gracilis, aut robuſtus, item verſicolor: ſubſtantiuè ſignificat criſtæ in galea extremitatem anguſtam & conſuetan

Σφικόω, ῶ, ὁσα, σπ. ωκα, ſtringo, torqueo, proprię ex lato craſſóq; ambitu in anguſtum contraho, quaſi cuneo. Homerus πλεχμοὶ δ᾽ οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφικώθησαν, vel per ι. Aratus, ὁ οἱ ὠμοῖς ὄμῳ μὲν ἐσφικωτὸ ἐπικάμψαι διὰ χροῦς, in eo item ſtrictim alia valde prenſa eſt ducta per manum. Pro obſtruo, perculo, Actiu. Accuſatiu. σφικώσας τὸ ἀγγεῖον, obturat vas, operculans, Dioſcorides libro quinto, capite 56. Iter exploro.

Σφικώδης, ες, ὁ, ἡ, gracilis, ſtrigoſus, macilentus, ventre exili veſparum in morem acer, amarus: nam & veſpa amaſtra eſt. Ariſtophanes in Pluto, πρὶν δηλαδὴ σ᾽ ἰσχνὸν καὶ σφικώδη ὄντ᾽ ἰδεῖν, Commentar. ἡ τοῦ λακωνικοῦ ἢ τῶν σώματος ὑδρωπικῶν ἕξις μὲν σπαστικὸν, σφικωδὲς ἐστὶν, vnde τὸ σφικῶδες ibid. pro macie.

Σφίκωμα, ατος, τὸ, faſcia, linamentum, quo aliquid tegitur vel in uoluitur. σφίκωμα φασιν τριπλοῦν τὴν χύτρα, faſcia ollæ appenſa Ruellius: lineamentum, Marcellus libro octauo Dioſcoridis, capite 15. Σφίκωμα, locus galeæ quo pennæ alligantur. τοῦτ᾽ ἔν τοῖς ἀφικωμαλέοις ὅπου τὰ πτερὰ δηλοῖ, Ariſtophanes Interpr. in Pace, ᾧ τὸ πλέγμα δῇ ὅτι ὑπὸ μελοῦς τοῦ ἱματισμοῦ δηλοῦται.

Σφικωτὸς, ὸν, ὁ, ſedes & domicilium veſparum, ſella veſparum Ariſtotel.

Σφικὸς, ὸδ, ὁ, agilis, obliquus, σφυκὸς, λοξὸς, Ἡ. κίνητος, Heſych. indęſ. σφικὸν qui labefactari nequit, immobilis, idem quod ἀσφαλὲς Heſych. expon. ἀκίνητον, idem ferie alphabetica ἀσφαλὲς exponit ἀδόνητον: ſubiungens σφικὸν γὰρ τὸ ἰσχνὸν, robuſtum, valdum, firmum.

Σφῖλα, ῶν, ὁ, cuneus quo ligna ſciduntur, γόμφος. Apud Aristophanem pro inſtrumento tortorum, quo veritates extorquunt: Latini fidiculas vocant, vt eſt apud Vallam libro primo.

Σφιλοειδὲς, τὸ, cuneolis.

Σφίνιος, piſcis quidam marinus, Heſyc. ſpecies mugilis apud Athen. l. ζ. ὅτι λακωνες ἡ τέθρισσον Φ, vt ſunt veſpæ.

Σφινίσκος Φ, ὁ, cuneolus, Hippocrat. Σφινίσκος, linamentum ad cuneoli ſimilitudinem intortum. Paulus libro ſexto, capite quarto, ἡ ξύσματος τὸ ὀστέον, σφινίσκον ἢ ἑτέρου ἐμβαλοῦμεν τὸ τραύμασι. Et capite 91. ἅτι σφινίσκους τρισσοὺς ἢ πλείους, εἰλοῦντες ὧν θυμὸν ἢ ἐπὶ δύο. Et capite ſeptimo, γυμνωθέντος ἡ τὸ ὀστέον σφινίσκους ἢ τὰς πλείους χρησίμους ἀσφαλῶς δηλῶν. Σφινίσκος ſimplex σφινίσκου apud Nicomachum. Geometricæ figuræ ſolidæ à cuneo, & veſpæ ſimilitudine, quia αἰσθητὰ ὄψει χρώμενα ſunt.

Σφινοειδὴς, ὁ, ἡ, ἤ, quaſi cuneiformis, cuſpidatim denſus. Vide βραβειοειδὲς.

Σφινοπώγων, ωνος Φ, cui diffiſſa vel ut cuneo barba eſt & biſulca. Lucian. εἰς οἶον τὸ Φ κομωδίφοι σφινοπώγωνες.

Σφινοῦσθαι, impingor, inculcor. Dioſcorides libro quinto, capite 13. βαλθέντα εἰς μέλι ἢ πελτὸν, ὥστε ἰσοφλοιῶδες, conicta in plurimum mellis, quò demergi poſſint, Ruellius: in eã copiam mellis conicta, vt eo demerſa obruantur, Marcellus. σφινουμένων τε τοῦ σώματος ὑφ᾽ ὑδάτων, grumis ſemagis in ſtomacho denſantibus, Dioſcorid. libro ſexto, capite 26. σφινουμένων Φ χυμοὺς, infartus humor, Galenus libro primo ad Glauconem. ἐσφινωμένῳ Φ ἰμοὺς, cibus conſtipatus, Politianus panis intruſus, Gaza. ἐσφινωμένων καλάμων πυκνώσεων, vrecum a rundine obſtructum, Dioſcor. l. 5. c. 31. & ἐσφινωμένοις, inculcatum, impactum.

Σφίνυσα, cuneo Plin. conſtipo, obturo, obſtruo, obſero, infarcio, πυκνόω, βραπίζω, γομφόω, πακτόω, σφήνω, obſera, adſtringe & claude, in Epig.

Σφίνυσις, εως, ἡ, q. conſtipatio adacto cuneo, denſitas.

Σφῆξ, κός, ὁ, veſpa vel crabo, ficus, Eraſm. Naſcitur ex equo, in Epigramm. Veſparum meminit Ariſtotel. Nicand. & Ælian diuerſis in locis. Gaza in Ariſtot. ἑρπάτας veſpas, operaria transfert. De remedio aduerſus ictus veſparum, vide Dioſcor. libro 9. ca. 2. & Marcellum ibid. Capitur interdum σφὴξ pro σφῆκι.

Σφῆσι, ſtii, Fœmin. generis.

Σφήτη Φ, acer vel acris. vnde εἶδος σφήτης Φ, & ὄξος σφήτιον, Ariſtophan. in Pluto, pro aceto acerrimo, hoc eſt, ἐξαμυτάτιον, vt vult Interpr. metaphora à populo: ſeu tribu quæ σφητὸς dicebatur, παρὰ γὸ εἰ σφήτιος ὁ συκοφάντης.

Σφητώδης, ους, ες, ὁμοιωτὸς φυλῆς.

Σφὶ, pro σφίσιν αὐτοῖς. Odyſſ. ξ. καὶ σφ᾽ συδὲ ἀρέσσον ὑὸς ἐκ πάσσων ἀπάσσων.

Σφιγγία, ας, ἡ, expon. parſimonia & ſordes victus quam quis ſtrictiore

strictiore manu quàm deceat sumptus facit.

σφίγγω, σφίγξω, π γγχα, stringo, adstringo, constringo, complector, arceo, cogo, Actius. Accuſ.

σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, proprie qui ſtringit, conſtringit aut aſtringit, apud medicos, podicis muſculus, ſphincter, ſic dictus autem eſt ille muſculus quod vltimam inteſtini recti oram ambiat & aſtringat ne ante tempus excrementa effluant. Pollux: Et podex anus. Item, veſtis genus.

σφίγξ, γγός, ἡ ſphinx, animal portentoſum hominis ſpecie: Thebanum monſtrum, quòd ænigmatis implicaret & iugulares captos. Fertur Sphinx filia fuiſſe Chimæræ & Orthi canis, a Bœotis eiè dicta. Heſiod. in Theog. ἡ δ' ἄρα σφίγξ' ὀλοὴν τέκε κηδεμόνα Θήβης, Ὀρθρου ὑποδρηστῆρα, &c. vbi alij legunt, ἡ δ' ἔφερε φικ ὀλοὴν, &c. ἡ σφιγξ ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς τῶν παίδων. εἰ μὴ οὖν αὐτὸ σωζοι περὶ σφίγγος ὃ ὠιδὸς ἀπόλυτο τὰς σφιγγὸς, ἡ ἀφεροῦνη τῶν ἀδρώπων σφιγξ ἔζη, inquit Cebes Thebanus.

σφίκτις, ιος, ὁ, cinædus, mollis.

σφίκες, genus auis.

σφίλλις, ιωπὶς, ipſis, pro *σφίσι*, Ionicè. Hom. Iliad. β, ὡπὶς γὰρ σφιν ὀδύσσατ' ἄπορ, ipſe enim eis dedit vir, i. *αὐτοῖς*. ὃ σφιν ὁ κέκρυφε δόλῳ, Hom. Interpr.

σφίσιν & σφίσι, ſibi ipſis, in reciprocatione. Xenoph. τοῦ κρίτωνος ἐδόκουν οἱ σφίσι παρεῖχε φίλους, Critonem precabantur vt ſibi daret cuſtodem. Plato in Epiſt. ἐὰν μὲν ἄρα πος εἰ τοῦ ἀρὸς σφίσι φαίνηται ἀδίκως πάσχειν ἀπροόπτως ἐξέρασιν ἐξιόντων ἢ ἐπιτρέπειν ἀπιέναι φοβεῖσθαι, &c. dicunt ſibi videri. καὶ τις μᾶλλον σφίσι ὀπτεσκάπτει, & alius huc, alius magis illuc propenſus eſt, Herodot. οἱ δὲ σφισι, ἐν αὐτῷ ᾠ, Hom. Ilia. ὡδὲ σφίσι dixit Apollonius 2. Argonaut. pro ὡδὲ δηλοῖσι, ὑπνώοντι πάσσοντα ὡδὲ σφίσι μῆλα, pecudes in arctum coguntur cadentes aliæ ſuper alias, ſeu inter ſe. additur & primæ perſonæ ibidem, ἄρμ' ἐξ ἡμῶν εἰ σφίσι μαπεδᾶσθαι, inter nos ſtabit.

σφόδρα, valdè, nimìrum, impenſè, impendiò, immodicè, apprimè, gratiter, intenſè, in affirmatione apud Xenophont. pro maximè. σφόδρα μεγάλῳ, quæ paſſim dicuntur, Plato de Legibus. σφόδρα γε, in reſponſione pro admodum. Xenophon. σὺ μὲν σφόδρα γε ἀλφιτα: σφόδρα μὰ σφόδρα, Valde vehementer, id eſt, ſummoperè. Plato in Epiſtol. ἡμῖν μὰ σφόδρ' ἀπὸ δικαίου.

σφοδρός, ρὰ, ρόν, vehemens, validus, vegetus, violentus, ἐπιτρεχὴς, ὀξὺς, ἐκβιαίος, moleſtus, truculentus, acer, acerbus.

σφοδρότερον, vehementius.

σφοδρότερος, acrior.

σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, acrimonia, velocitas, intentio, Plato de Leg.

σφοδρύνομαι, & **σφοδρύνω,** pro vehemens cuado, ἰσχυρότερός εἰμι ἢ σφοδρός, immanis ſum. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἀδικος μεγαθυμίαν ἢ σφοδρώσει, niſi fortè σφοδρώσιαν ſcripturn eſt nam σφοδρώσι potius videtur ſignificare vehementè reddo, ventus maior redditur & vires accipit. Idem voce Paſſ. dixit libr. 2. ὑπὸ νυκτὶ μᾶλλον ἢ ὑπὸ ἡμέρᾳ σφοδρύνονται, augentur.

σφοδρύπη, ης, ἡ, ſiue *σπορὸν πη* communiter, inſectum odore tetrum atque de blattarum genere, ἡ πλοηρ βδύσσα. vide in Βάτος, & Μυλακρίς. Ariſtophanes in Pace, ὡς ἡ σφοδρύπη φθόρυσα πάντες ἐπάτει βδύλ. Eraſmus tamen ex hoc loco felem vertit in Adagis, reclamante Comici interprete qui diſertis verbis ita prodidit, Σίφων τὸ ζῶον ἡ σφοδρύπη, ἢ βδύλη ἡ πονηρὸν μυῖα, ἢ σπορὸν τι ὄπτος, potius ὄπως. Sed & Philoſophus connumerat inter inſecta lib. 1. hiſtoriæ Anim. l. cap. 8. ὡδὲ ζῳάτις ἢ ὠνόμων loquens, Πλείστα δ' ἐν τοῖς τοιούτοις ὄχλοι ἐν μικρῷ, ἢ μὴ καὶ ἀφίδηλοι, ἢ ὁ σφοδρύπη. vbi Gaza verticillos expoſuit. Rurſus lib. 8, confert Ariſtoteles cū ſphondyla ſtaphylinum aliud inſecti genus quod deuoratum equis perniciem affert. Nam de morbis equorum loquens c. 23, ita inquit, Αἴτιατα δ' ἢ τοιάδε καὶ πεφίδια ἀλγήσει. Et paulò poſt, Καὶ δὲ σταφυλῖνοι ἀδικχεῖν, πολὺ δὲ ὄζειν ἡλιοειδὴ σφοδρύπη. Hîc σφοδρύπη à Gaza verticilla tranſlet uria: & σταφυλὶν paſtinaca. Sed quid ſit vtrúnque nonnihil clarius demonſtrauit ὁ τῷ ἵππῳ ἰατρὸς. Apſyrtus mulomedicus: Ἔστι δ' σταφυλὶν ὃ (ſic enim ibi ſcriptum) ὁμοιοθ' τοῖς σποδύλοις τοῖς κατ' οἰκίαν, μείζων δὲ, ὄζει τε ἡλιοειδῶς τοῖς ἀγρίοις σταπυκχὶ, καὶ πυρέτιεται ἐπικρικὸς τῶν ἐφ' ὑδ. Additque equũ ſtaphylino deuorato vt à vipera ſimiliter cruciari. Theophraſtus author eſt radices acres ab externa animalium omnium iniuria immunes eſſe, præter vnus ſphondylę quæ omnes attingit. Eius hæc verba lib. 9. hiſtor. c. apit. 14. ὡδὲ δ' (l. ge potius τοῦτον ἢ (nempe ἐπὶ τὸν ὄφιν ἢ φυσίαν) ἢ ἐπὶ τὸν ὄφιν, ὃν (malo ὃταν) ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπέρχεται ἐπὶ τὸν ἐδώδιμον, ἢ ὁ σφονδύλη, παντὸς. Gaza hoc loco cautior quàm doctior vocem Græcam non commutauit more ſuo. Timuit, opinor, quia Plin. legerat qui inſectum in ſerpentem prodigioſè tranſformauit. Sic enim ille lib. 27. cap. 13. Et Animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit excepta ſpondyli (ſic enim ſcriptum pro ſphondyla) quæ omnes perſequitur. Genus id ſerpentis eſt. vbi & pro Cæterorum legendum exterorum. Rurſus Ariſtot. hiſtor. lib. 9. capit. 34. de noctuis & coruis nocturnis, Σφάλλει ἢ μετὰ τοῦ σπόρου ἢ βρῶσιν τινὰ ἄλλα ζωύδεα. Σφονδύλιον etiam ſeu *σπονδύλιον*, Euſtath. ex veterum lexicographis tradit eſſe βύρσαν μαλακὴν σκαφὶς εἰς ἱστυχ. *σπονδύλιον* ἐστὶ σκληρὸν ὀρθόμηλον φαίνεται ἔχον ἐν τῇ ἄκρᾳ τὸ κέντρον. ὁ τρέχειν δὲ, οἷς Ὅμηρος ἀστραγάλοις κεκαὶ, ἢ ὁ σπόνδυλος τὸν μυελὸν τὸ ἐν αὐτοῖς.

σφονδύλιον ita vocatum, in Epigr. filo quod verticulo ad filum appenſo torqueretur, vel fuſo.

σφονδύλιον, Attice dicitur pro *σπονδύλιον*, pro verticillo fœminarum nentium. Plutar. vtitur Sympoſ. 9. Probl. 14. Σφονδύλιον dicuntur etiam membrorum compages. Item muſcorum calculi teſte Heſych. & Euſtath. item anibitus aculei in ſcorpio. Heſych. qua ſignificatione fœminin. genere vſurpauit Nicand. in Theriac. de ſcorpio loquens τῷ δὲ σφονδύλιον ἄκρη Σφίγγωνται, Σφίγγωνται, dicitur & herba quæ aliàs *σπονδύλιον*, apud Dioſcoridem.

Σφὲς, οῦς, ὁ, ſius. Doricè pro *σφίτερος, ἰδίων*. Odyſſ. ζ, ὀτρυνόμενοι μένεϊ σφῷ, i. ἑαυτῶν. Heſiod. ἦλθε σὺν σφίσιν πατρίδα, ſit cum ſuis filiis.

Σφαγίδιον. figillum, Pollux. Plutarc. ὡδὲ ἀσυγκρίτως, αὐθέντου φιλοῦσθαι ὡδὲ σφραγῖδα πρὸς σπουδὴ τοσαύτῃ. Σφαγίδιον, antrum Lithacronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur: fecũdum fabulas.

Σφαγιδοτυχαγοκαίτας, vocat Ariſtoph. in Nebul. Lemines voluptuarios, qui comam nutriunt, & vngues expolunt, vel digitos ad vngues vſque annulis onerant.

Σφαγίδιον, annuli pars in qua gemma ſedet. Dicitur item *σφῦλον*, & *σφενδόνη, σφενδόνη*, funda & pila annuli.

Σφαγίζομαι, ſigno, ſigillo, & conſigno, vt conſignare pecuniam: obſignatum aliquid adelicter depono & conſtituo: vt Paulus ait de liberalitate Macedonum erga pauperes ad Rom. ca. 15. σφραγισάμενοι αὐτοὺς τὸν καπὸν πᾶσιν, eum ipſis hunc liberalitatis fructum conſignauero. Σφραγίζεσθαι paſſiuè, ſignari, obſignatum eſſe. Ad Epheſ. cap. 4. & cap. 1. ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, obſignati eſtis Spiritu.

Σφραγίζω, ίσω, σ, ικα, ſigno, ſigillo inſigno, concludo, conſigno, authoritate comprobo, obſigno pro confirmo, quod ſigillum additum rem certam efficiat. Actius. Accuſat. iungitur. Ioannis cap. 6. de Chriſto quem Deus Pater diuina vi indita velut ſigillo appreſſo obſignauit atque commorbauit Τοῦτον γὰρ ὁ πὴρ ἐσφράγισεν ὁ θεός. Et capit. 3. ἐσφράγισεν ὅτι ὁ θεὸς ἀληθὴς ἐστι, obſignauit & approbauit quòd Deus verax ſit. σφράγισον τὰ μαθήματα, conſigna pecuniam, &c. 22. lib. 4. Regum. σφραγίσαι τὰς ἀποστολὰς, nem imponere peccatis, c. 10. Danielis.

Σφραγὶς, ίδος, ἡ, ſigillum, ſignum, *σφυκτήριον*, annulus quo ſigilla imprimuntur, id eſt, *βάσιμος σφυκτήριον*. ὁ τὸ σφραγῖδα ἔχων, Pollux: ſignatorius annulus eſt gemma: Latine pila apud Ciceronem. σφραγῖδα ἔχοντες, Ariſtoph. id eſt nobiles. Σφραγὶς videtur pro baſtone accipi apud Lucian. Σφραγὶς pro ſymbolo & nota impreſſa Herodot. apud quem tamen σφραγὶς legitur. σφραγῖδα βάλλειν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν καλῶν, Ariſtophan. ſigillum imprimere. Sic dicitur baptiſma. Nazanzen. in Orat. tanquam σωτήριος ἡ τῆς διαθήκης σημείωσις, i. confœtuatio & dominationis de ſignatio. Σφραγὶς, terra Lemnia, quia obſignatur etiã nunc: terram ſigillatam vocant, vt dictum in voce Μίλτος. μίλτος τῆς κεκαμμένης λημνίας σφραγῖδος, & c. rubricæ. quæ Lemnia ſphragis dicitur, Dioſcorid. lib. 6. cap. 1. σφραγὶς αὐτὸ, ſigi lum capræ, dicitur à quibuſdam γῆ λημνία, terra Lemnia, quòd eam incolę cogant in paſtillos & imagine capræ ſignent, Idem Dioſcor. lib. 5. cap. 105.

Σφράγισμα, ατος, τὸ, ſigillum impreſſum, Euripid. & Xenoph. in Omiſſ. lib. 1.

Σφραγιστὴς, nymphæ, Plut. in Ariſtot.

Σφραγὶς, ίδος, minæ, ἰρᾶς, ἀσεβείας ὀργαὶ, Heſyc.

Σφριγάων, ῶσα, ῶν, maturus, vehemens, robuſtus, florens, vigens, Etymolog.

Σφρίγος, μ. ους, σ, ικα, propriè eſt plenitudine & copia diſtendor: quod & *σφριγόω* dicitur. Vnde pro turgeſcere κ. ὑπὸ μάνεως ſumitur. Hinc ὕδωρ σφριγῶν (quæ *σπαρῶν* ἀπὸ eſt Dioſcoridi) vbera lacte turgida & diſtenta, Pollux. Sic turgentes mammæ Plin. Σφρίγαν tranſlatè de animo, vt tumère & turgere apud Latinos. Horat. laudis amore tumes. Cicero 3. Tuſcul. Sapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam tumet. ibid. Cum rumor animi reſediſſet. Et Seneca in Agam. Spiritus tumidi, i. *σφριγῶν θυμός*. Sic & Plautus in Caſin. Nunc in fermento tota eſt, ita turget mihi. Et in Moſtel.

Tota mihi turget vxor nunc domi scio. Æschylus in Promet. ὠμ. Οὐκοῦν Προμηθεῦ τοῦτο γιγάσκεις, ὅτι Ὀργὴν νοσοῦσας εἰσὶν ἐντρεφὴ λόγοις. Πρ. Ἐκ τῆς γὰρ ἡσυχίας ἡκιστ' ἂν ἐξεργάσαι θυμὸν ἰατρικῶς ἡμέρως, id est, Si quidem aliquis cor tempe ſtiuè emolliat, Nec vi comprimat turgentem animum. Quos verſus ita tranſtulit Marcus Tullius Tuſcul. 3. Oc. Atqui Promethcùs te hoc tenère exiſtimo, Mederi poſſe rationem iracundiæ. Prom. Siquidem quis tempeſtiuam medicinam admouebis Non aggraueſcens vulnus illudat manu. Σφεγγάω etiam μεταφορικῶς ſicut Turgere, id eſt, αὐξάνειν, τανύζειν, διατείνειν ἢ κτίζειν, διεγείρειν ἢ ἰσχναίνειν, creſcere, augeri, benè habitum eſſe ac vigere, valere, atque id genus: vt Virgilius dixit, iam læto turgent in palmite genimæ. Et Frumenta in viridi ſtipula lactentia turgent. Et Plinius turgeſcentibus virgultis, Ariſtophan. περὶ. διατείνεται ῥᾳδίως σφεγγᾷ, id eſt, floret ac viget. σφεγγάσθαι σῶμα, corpore vegeto & viuaci, Euripid. πῶς ἀγαλλαι τοῦ χρῄζειν σφεγγάσασα ἢ διαγεγηθὸς σῶμα καθώς. &c. Clityſtoſtom. οἷος τὴν ἕξιν. Nazanz. σφεγγὰς ἢ σωκτερφοῦς, nitidus & bene curata cute, Baſil. in Hexaem. σφεγγὰς ἐξ ὑδάτων ὄμβρων, vigens in probabilibus afferendis rationibus. Σφεγγάω etiam metaphoricè pro lasciuio, & intemperanter me gero, vt pecudes ſtabulis emiſſæ quod Polit. vitulare tranſtulit. Neut. abſolut.

Σφυγμὸς, ὁ, motus incòpoſitus & inordinatus arteriarum, pulſus ἢ σφυμὸς ἄτακτος, vt veteres vocarunt teſte Galeno de Pulſib.

Σφυγμικὲς, ὀν. ἢ, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtit. Damaſcen.

Σφυμὸς, οῦ, ὁ, pulſus arteriarum, percuſſus etiam à Plinio dicitur: deprehenditur autem ex contractione ſpiritus & dilatatione, inquit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problemat. σφυγμῶν διαφορὰς. Galen. lib. 1. ad Glauc. σφυγμῶν διακτυπικὸς, pulſus reuocàs, venarum pulſus excitans, arteriæ ictus creans. vide adnotationem Marcel. lib. 5. Dioſcor. σφυμοὶ, ἢ πεφυκὸς, id eſt, pulſum & tremorem etiam terræ tribuit Ariſtoteles in Meteoris. Lege Aul. Gell. cap. 10. lib. 18. vbi, Σφυμὸς, eſt intenſio motus & remiſſio in corde & in arteria naturalis, non arbitrariꝰ. A medicis autem veteribus oratione Græca ita definitus eſt: Σφυμὸς, ἐξ διαστολὴ, ἢ συστολὴ ἀδιάφορος αὐτοφυὴς ἢ καθ' ἕλικας. vel, Σφυμὸς, ὅστι παλμὸς, ἓξ ἴσης φλοιὸς, ἢ αὐτοφυὴς.

Σφυμώδης, ὁ, ἡ, ἢ, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul. Ægin.

Σφυδὼν, fortis, durus, robuſtus.

Σφύζω, ὐξω, ἐμι, ψυχὴ, ſalio, pulſo vt arteriæ. σφύζουσιν οἱ κρόταφοι, Galen. lib. 1. ad Glauc. exiliunt tempora & palpitant. Idem ibidem, ἢ αὐτοφυὴς σφύζουσι, pulſant. Cicero 2. de Natur. deorum videtur hoc micare & palpitare dicere, Iam verò venæ & arteriæ micare non deſinunt, quaſi quodam igneo motu, &c. σφύζει μοι τὸ στόμα, exilit mihi ſpiritus, Nazanzen. οἷα τοῦ βαπτίσματος.

Σφύζις, pulſus, σφυγμός. dicitur & de cordis palpitatione apud Ariſtotel.

Σφυρὰξ, ακος, ἡ, malleus quo occantur glebæ. Et malleus inſtrumentum fabrile, ῥᾳδιοῦ. Odyſſ. ἢ, ἀκμονὰ τε σφύρην τ' ὑπὸπιτὸν τε εὐγάλειον, &c. priori longa: ſic & apud Heſiod. Καὶ κ' σφύρην κακὸμοιο. ὁ σφὺρα ἐλαύνων, malleo adigunt, quo faber ſcilicet vtitur, Ariſtot. lib. 5. c. 8. de gener. Ani. Sic etiam dicitur piſcis genus.

Σφύραινα, ἡ, piſcis quem Attici κέρκε Polluce teſte vocant. σὺ δὲ etiam dixit Dorion apud Athen. lib. 7. Plinio Sudis, eſt σφύραινα: Gaza in Ariſtot. vertit malleolum piſcem. σφύραιναι, αἱ, malleoli, piſces gregales, Idem Ariſtot. lib. 9. Anim.

Σφυρὸς, ὰ, ὸν, ἢ, capræ ſtercus, aut ouis. σφυρὸν δὲ τὸ ὄπο τὰ αἶγες τε ἢ τὰ πρόβατα ἀφιᾶσιν. Comment. Ariſtoph. in Pace, vbi. σφυρὸν ὑποπίνουσα. Ariſtot. lib. 7. Anim. τὰ ἢ τὸ τετράπηδα ἢ ὅλως ἢ ἀφεῖται μέχρι τοῦτου ἢ ἂν τελεσθῇ, ἢ ὑγρὸν ἢ σφυρῶδες, τὰς ὠὰ ἢ τὸ ἐγκατὸ τοῦ ὄντερον, ὡς ἢ τὰ ὄντα ὄφεις, quadrupedes vel excrementum iam inde habent & alui & veſicæ, alterum in poſtremo inteſtini, alterum in ipſa veſica, vide Σκωρὸς.

Σφυρήλατος, ὸν ἢ, ἢ, fabricatus malleo, malleo ductus, ſolidus, διὰ σφύρας ἐλαυνόμενος. ἢ χρυσὸς. Memnon in hiſt. Ἡνίχ' ἡσυχίου σφυρήλατου ἀπέδοσαν χρυσοῦ τὸ πεντηκόντα. Apud Diodor. Sicul. videtur eſſe τὸ Σφυρήλατον poſitum pro loculis ferretro vel conditorio, niſi quid deſit: Ἀλεξήσθρα σίδηρα κατεσκεύαζον χρυσοῦ σφυρήλατον, μόνοῖσι ἢ τοῦτο ἀκμάσαν ἐπὶ μᾶσον ἀφικνεῖται. poſt vocat Θήκην. vide Ὀλοσφυρεῖς.

Σφυρίωστος, ferramenta quædam. Heſych.

Σφύρων, malleolus, fabrile inſtrumentum, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant. ſcribitur & σφυρεὼν.

Σφυρουργὸς χαλκεὺς, q. malleator faber, cap. 4. Geneſeos.

Σφυρὸν, οῦ, τὸ, pedis malleolus. Ariſtophan. in Acharn. ἐρῖ' ἐσυπαρχὴ, παμπάλαιον ἔρεῖ τὸ σφυρὸν. Λύκρ. τὸ πρωτοτὰ χέρκιν, ἀπὸ τοῦ σφυρὸν. Καὶ τὸ σφυρὸν πανύτερον ὀξυδόκιμον. Homer. Iliad. φ. μερὶ Εὐφυέτες, κνήμῃ τε ἰδὲ σφυρῷ ἦλε ὑπαίνησε. Pollux exponit τὸ ὄπο τῇ κνήμῃ μέρει. Galenus & Ruffus reprehendunt eos qui τὰ σφυρὰ, id eſt, malleolos, σφυρὰλέας, hoc eſt talos vocarunt. Errorem hic plerique retinent. Interpres Latini, qui τὰ σφυρὰ, talos cõtulunt. Sic dicti malleoli τὰ σφυρὰ, à mallei ſimilitudine. ἰ σφύρα. σφύματα σφυρῶν, apud Dioſcorid. lib. 4. malleorum extiones. ἀχρὶ τῶν σφυρῶν. Demoſth. Suid. σφυρὸς, τὰ ὀβελὸς ὁ σφυρὸς ἀγκὼν. Σφυρὸν tranſlate de ima parte montis & radicibus, φωσπὸς, in Epigr.

Σφυρὰω, ῶ, ſignificare putatur malleolos pedum calcei s, aut ocis munio vel corrigia ſubſtringo, vnde apud Athen. lib. 14. Ἐκ χωρὶς πολὺ τὸ ἐλαιὸν τὸ ὁ θεὸς ὑφόδὸς ἐφ' ὑμῶν ἐπὶ διὰ μέσου διέζευ.

Σφῶμαι. Heſyc. διάρρωσις, ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πλεύματα.

Σφωρατὴρ ὑποδήματος, cap. 14. Geneſ. corrigia calceamenti. Dicit Νῦν τὸ σφυρὸν, i. à malleolis pedis quos conſtringit corrigia, ſupra tamen ſcriptum σφαρατὴρ.

Σφὼ, vos, Nominat. & Accuſat. caſu.

Σφωὶ, & σφῶ, ſe, in Accuſat. caſu tantum inclinantur ſæpius. Homer. Iliad. ἀ, πεῖρε γὰρ σφῶν θεὸς, &c. ἰαυλέσθ' εὐὸ δύω, lapſos. Et in Genit. & Dattuo, σφῶν.

Σφῶν, ipſis, vobis, pro σφὶν. Iliad. ι. Καὶ σφῶν δὲ ἄγειρ, id eſt, αὐτοῖς.

Σφώτερος, veſter. Homer. Iliad. ἀ. χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος εἰνοσιγαῖον, i. veſtrum. Poetæ pro tuus & tuus, i. ἐδιῶ vtuntur. Apollonius Argon. σεῦ ἔπος ἐπὶ σφώτερον, ὁμοίως σφωίτερος τοκῆος, i. ἑοῦ, ſui. Idem ibidem, τὸ ἄρτιον ὅπη σφωϊτέρης ἐθέσπιε σφωίτερον ἐτάρων, i. σῶν ἑτάρων.

Σφὼν, fuorum, id eſt ἐμῶν, ὅπη τοῦ ἀδραπολιτικοῦ σφῶν αὐτῶν, ex ignobilitate ſuorum, Thucydides. σφῶν αὐτῶν ἀφανίσεις ἀπωλέσθαι, quæſtores eſſuo corpore ſortiti ſunt, Idem. ὁ ἄμων σφῶν κατεχόμενος, populum ſuum eſſe refugium, id eſt ſibi, Idem Thucydid. σφῶν, pro αὐτῶν, ipſorum, Xenophon in Pædia. σφῶν πολεμίων, Homer. Odyſſ. veſtrorum parentum: Interpr. tamen aliter.

Σχάανοι, fauſi fucorum, ſoboles apum.

Σχαδίζω, lacto, Etym. inferius σχαδίζειν ſcribitur.

Σχαδὼν, ὀνος, ὁ, ἡ, ἢ, ἄσπις, item iactus quidam teſſerarum. & fauſi fucorum. Σχαδόνες τῶν ἐρίων μελιττῶν, Polluci, νύμφαι, nymphæ. Plin. μελιττῶν σκάλαμες, apum ſoboles, vt Gaza reddit ex Auſt. lib. 5. Anim. σχαδόνων ὑμένιος, cellæ ſobolariæ, Ariſtot. lib. 4. Anim. de Apibus.

Σχάζω, tenorem inſtituti vel moris abrumpo, & ſoluo, deſino. Ariſtoph. περὶ. ἀμφιβίου τῶν ἱπποκλῶ, deſinens iam equorũ ſtudium, & abrumpens: artem equeſtrem deſinens, id eſt σαυρῶ. Σχάζω, τὸ ἑφίκια, retrahо, reduco, ſuppriмo, Xenophon de canibus, ψάσσοσιν τῶν νεῶν, ἢ φεύγασιν ἀναγκάζουσιν, reducere caudam, atque inter crura condentes & continentes diſcurrunt. Et Athen. libro 4. ἐνίοις τὰ νόμια κλέπτ κ' μικρὰ σχάζοντα τὰ σφυρώματα, ſiſtens & continens apud te: ac ſi diceret, amaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incumbe. Inte καταπαύσεις, σχάσεις, κόπους, vt apud Pindar. κάπλω ἡνίοχος ἐπεὶ ἁ. ἢ ἔχοντα, ſcarifico, quod & aliquando ſignificat venam ſecare ſumitur, vt Κτησίβιος. Σχάζω, ſcarifico, quod & aliquando ſignificat venam ſecare ſumitur, vt Κτησίβιος. Arrianus, Τίμοντα ἔλεγον ἐν ἑαυτῷ τὰ ὠὰ ἐν ἐκ βρυχόμενον τὰς φλέβας, ἐπεῖν μὴ χύσεως τὸ ὑπόδεσιν. Dicitur & φλὲν Ariſtophan. φλὲν γὰρ ὑπὸ πολ γλαῦκα, venæ ſub linguæ ſcite adacto cultello ſanguinem detrahat, Ariſtot. lib. 8. Anim. vide Σχάω.

Σχαλὶς, vide Σταλὶς.

Σχαλὸς ἀκμὴ, vide Ἀκμὴ καλὸς ἀκμὴ.

Σχαλὸς ὄνος, & Σκαπτικὸς ὄνος, plagas erigere, & furcis venaticis ſecare. Xenoph.

Σχαλίζω, lactare. ſuperius ſcribitur σχαδίζειν.

Σχάλλω, vide Σχάω.

Σχάσμα, ſubito impulſus artus in priſtinum ſtatum reponere, ὅρους μὲν ἐπὶ τὸν ἐν ὀξέως ἀφῆγεν τὸ ἀρθρον ἀφεῖς τὸ ἄγμα: & palæſtra. τῶν χείρε παχεῖς ἄγειν σφὸς αὐτῶν ὡς τ' ἐμαθηδίαν δίσκου. Galen. de Articulis.

Σχάσσι, cohibuit, in Epigr. ἰ. χ. ἀζ.

Σχαῦδαξ, τὸ σχαῦδαν, apud Hippocr. remitti.

Σχαῦδιν, impelleretur. vnde σχαυδιὲς λίθος ἐὼ τοῦ πατρὸς ἐλθὼν, miſſus immiſſus lapis tormento.

Σχάω, σασω, ſcarificario Columellæ. Καὶ τὸ χ. ἀζ. Theoph. de bi. lib. 4. cap. 3. Καὶ ἢ ἐκ τὸ κάμνει ἢ πληγὲς ἢ, αὐτόματον ἀδὸν χάσαι vbi tamen mendoſe ſcriptum χέσασι. Gaza vertit ſine fiſſura putat enim legendum αὐδὸν χάσας.

Σχάω, χῶ: vnde σχάζω, μανῶ, σχίζω, Ariſtoph. Interpr. ſcarifico. σχάζειν. Hippoc. & Ariſtoph. Nebul. κᾶν' ὡς ἔγαι ἀμελήσας: vbi γ. ἀν dixit pro ἔχαζε, hoc eſt, ἐχίζον, non ſcarificaui, cultellum non adegi, non pertudi: id quod ſit quum inteſtina farcta coquuntur, ne diſrumpantur. Σχᾶν eſt etiam τὸ χαλᾶν, deducere, demittere, relaxare. Et χαλᾶσθαι apud Hippocr.

Σχασμὸς

σειρὰς, ἐς, ἡ, funis vel trochlea, vel aliud quo organum ducitur, hoc est, quo intentum laxatur, vel erectum demittitur. Arist. de mundo, ἀσσιρ ἡμῖν οἱ μηχανόγυροι διὰ μιᾶς ὀργάνου χαρακίας, πανταχῆ τὰ πολίτας ἀναγκάζουσι τὰ ἐπὶ τοῦτο τεταγμένα, id est, non secus atque illi machinatores solent, qui instrumẽto vno demittendo multos & varios effectus edũt. Σχαρεῖα, pars nauis, in qua quiescente remigatione remi reponuntur. Hesych. σχαρεῖα, δόμοι νηῶν, οἱ μέρος τὰ τῆ νηῒ. Nam σχέδια κάνθια, cst remum agendi finem facere. Et sic legend. apud Plautum Afinar. Quin pol si, repositi remum sola ego in schasteria. Σχαρεῖαι, lunis in carceribus qui cursores dispescebat, quod eo concidente prouolarent omnes, Galeu. 2. de Articulis.

σκάριον, ὁ, τὸ, pugio, vel scalpellus veterinarij ad pertundendũ & transfuendum. In Hippiatria. Δεῖ δ' πάντας μεμάνιος ὕπτιος δὲ τὰ τὸ ὦτον ἔξω βύρσει ἀπὸ τοῦ, πρωτεῖον τοῦ σκαρίου. Alibi, ἡ κατωνεῖν τῶν βύρσει τῆ σκαρίου. Hesych. σκαρίδες, ἐρμαῖοι, ἢ μέρος τὰ τῆ νηῒ. Item portus, pars nauis.

σκάριον, libellus, pugillaris, schedula, πιακίδιον. Suidas. ἰδὼ, ὁ, ἡ, tabella siue pagella phylliracea, hoc est, tiliacea, qua pro chartis vti solebant.

σίδιον, pedetentim, sensim, composito gradu, σωϊὸν ἐ, ὁ, ψυχῆ, βάδιον. Athen. τὰ δ' ἀκμὴν ἐδάδιζε ποδὶ ὠὸ τὰ τὸν σίδιον. Plutarch. in Public. τὰ ῥωμύνων τὸ μαίνιον ὁ μὴν ἰώνιχῳ ἐξηλωκε τοῦ ἐπιπεδόμου σίδιον ἐς τὸ φωνεῖν, currum autem victorem auriga impellebat prope hippodromum coronatus: vel ex hippodromo sensim educebat. Idem in Camil. σιδὸν ἀφ' τὰ γενόμενα, εἰς ὄμιλος ἐλαύνων ὠὸ τὰ ἐξ εἰς τὸν σίδιον ὑπακολουθεῖν αὐτὸς δὲ ἐπιτρέχοντες. Ἠθ. ἐ. ἐπισπᾶσθε φεῖς εἰς ὁμιλος, dum quæ fierent accepisset, alios iussit in acie & gradatim subsequi: ipse autem properans ad Romanos contendit.

σίδιος, ὁ, ἡ, schedia Vlpiano Suid. ἐν νῦν ἀδρατυχόντων, ἢ εἰκαίως πεπομμένων ἀπὸ, ἢ γραφεῖς, ἢ ἑβδόμας, ratis tumultuariæ & subitariæ operæ, vel tumultuarius pons: & pugio, aut telum, quòd sit ad manum, σχέδιον. Vide Didym. Odyss. ἐ, vbi ita appellat naues subitò & quasi temerè compactam. Σχεδίαι Vitruuius exponit varas in arietis descriptione, quæ integra citatur apud Athenæum σεῖ κριὸς, ἰ. arietis machinæ.

σχεδίαζω, μάσω, σ. ασα, tumultuario & subitario opere aliquid facio, id est, ex tempore, immediatè & insubidè Gellio: quod Suetonius dixit ad extemporalitatem vsque descendere, ι. αὐτοσχεδιάζειν, τὸ ἀμελετήτως ἢ αὐτοῦ τὸ πονεῖν, inconsideratè & improuidè siue inconsultè aliquid facere: dictum ἀπὸ τῆς σχεδίας: Cui opponitur ἐσκεμμένως τὸ πονεῖν. Hermogenes εἰσὶ μενδὲ ἃ ἡ ἕτηττος, καὶ ἐσκεμμένῳ· ἢ ἀκριβοσπουδὸν αὐτῶν λέγειν, ὅσῳ πονοῦσι πόντες οἱ πανοῦ γεάβαττες, ῥᾶ πάντες ἐσκεμμένται ἀγεδιάζειν, quanquam enim scriptas orationes habent, tamen videri volunt ex tempore dicere. Gregorius de Basilio quem Dei prouidentia maturè promouit ad episcopatum, non verò accelerato gradu, dixit, καὶ τὰ τρίτον ἢ σχεδιάσασα τὸν βασιλῆ. Idem, Τοῦτο λέγεται φεῖς εἰσὶ τὰ βαπτίσμα σχεδιάζοντας, ἢ μὰ σοφῶς πρεπζωμένος, qui inparati ad baptisma accedunt, & non ex præparato. Ibidem, ἡ μᾶλλον τοῦ μικροῦ ἢ σχεδιαθέντα τῷ τοσαῦτα εἰς ἐπεισθῆναι ὁ συλλογίσασθαι caput vituli ex tempore & immediatè conflatum. Idem in Athanas. Οὐκοῦν ἢ ὁ μὲν πολλὰ τῷ ἐκείνου διεξελθόντος, ἢ ὅσα σχεδιάζει, ἀλλ' ἢ μνήμη τινὰ ὧν γεγραμμένων, quæ memoria ex tẽpore suggerit atque subiicit. Ab eodem dicitur ἀφιπὰς ἡμέρας σχεδιάζειν, tumeritis dies nõ expectata, sed subitario apparatu repræsentata. Σχεδιάζειν inde vitio datur, quòd quæ ἐκ τοῦ ἀδρατυχόντος, & vt fors tempúsque tulit accelerantur, plerunque impetta sint, quia inconsultè & improuidè facta. Polybius ἀπλῶς ἢ πάντα τῷ τὸ σωιεχῆς ἐκ τῆς αἰχῆς ἄχρι τέλους ὁ σχεδιάζειν ἢ διαφέρειν, id est omnia temerè & inconsideratè accelerata maléque administrata. Σχεδιάζειν, quod vulgò dicimus esbaucher, exasciare Plauto, erudire: cui opponitur perpolire, edolare & limare aliquid subtilius. Nazanzen. τὰ σχεδιάζοις ἐμῖν διαλεκτικὸν ἀδέσιον;

σχεδιάκιδος, anchusa, apud Hipp.

σχεδίασμα, opus ex tempore factum. Cicero ad Attic. Potest totum hoc esse σχεδίασμα.

σχεδίη, eadem quæ σχεδία.

σχεδίλιον, propè, ferè, σχέδιον.

σχέδιον, telum, hasta qua cominus pugnatur. Τὸ σχέδιον tumultuarium opus & subitarium, extemporale. Hermogen. χαλεπὸν πανῖ, ἢ δυσλογίς χαρᾶς ἢ σκεπασμένος σχεδίου, vide αὐτοσχεδιάζειν & deriuata. Aristoph. πανῖα ἢ χεῖρες ἐσκα, ι. τυπὶ ὡς τὸ ἐπίλιμον, ἢ ὡς τὸ ἀδρατυχόντος.

σχεδὸν, ὦ, ὁ, simplex, inelaboratus, extemporalis, subitarius. & σχέδιον πᾶσιν pro musto, id est vino rudi & ex tempore facto, in Epigr.

σχεδόθεν, de proximo, propè. Odyss. ἐ, σχεδόθεν δὲ οἱ ἄλυσιν αἰδῆ, ad eũ propius accessit, Aratus, σχεδόθεν δὲ οἱ ἀφ' ἀντὶς, Cicero, propter se Aquila.

σχεδόν, & σχεδὸν τι, ferè, fermè, penè, ὡς πᾶς. Plato in Apologia, σχεδόν τι ἓξ ἑκάστου, hæc ferè sunt, Aristot. in Prædicam. qualit. ὅσα μὴ ἐναντίωσιν ἢ ἀφ' ἀπ' τὸ ἐμφαίνεσθαι ποιότητα, ἀφ' ἕξιν μᾶλλον σχεδόν λεγόμενα, τοιοῦτοί εἰσι.

Σχεδὸν, propè, cominus, πλησίον, ἐγγύς. Homer. πλησίον, ἐγγύς Suid. σχεδὸν δὲ, prope esse. Cum Datiuo. Helio. οἱ δ' σφι σχεδὸν εἰσὶ, qui tibi propinqui sunt, i. inter se. Idẽ, ἢ δὲ οἱ σχεδὸν ἔλυδε, propius ad eum accessit. σχεδὸν δ', prope eam, Apoll. Rhod. Lascar. Cent. adnungit. σχεδὸν δ' ἀπτῆνος, Demosth. Σχεδὸν ἀπ' τοῦ ἴσου. Soph. in Fleᾶtra, σχεδὸν ποιεῖ γὰρ ἢ γῆ τὴν γῆν Ἰδρις. σχεδὸν τι τῶν σὺν κατεσκευασμένων φωνῶν. Σχεδὸν τι ἀνεῖσθαι, ἀμελοῦντα quam. Σχεδὸν aliquando vacat. Hesych. Ἴδρις ἢ, ἢ σχεδὸν ἐπιστήμων ἢ ἐλαύνων ἢ ἀνθρώπων ἀγῶν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ ἀ, ἀπὸ τὰ σαφῶς ἐπιστάμενος. Quæ esset illius fenestria & animus, non cognoscens, sed pro compertohabens oti exiertim. Interdum significat circiter. Ibidem, εἰς συμπαντὸς ἐγὼ ἐφοβούμην, σχεδὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀσκαίτα γρόνος, annum agens circiter quadragesimum, dicitur etiam σχεδὸν τι.

Σχεδοεργός, ὁ, patiens, laboriosus

Σχέθω, detineo, teneo, habeo, ἔχω, cohibeo, inhiben, prohibeo, coerceo. Sept. in Deut. Odyss. ἔ, νοον σχέθε τον ἐν ὑμοῖ, in animo nietem & cogitationem habuit. Et Iliad. ἀ, ἀφ' ὧν ἢ σακὸς σχέθε ὠμοῖν, ἀντ' ἔχει, pro ἔχει. Additur etiam Genit. Idem Homer. σχέθε ἢ' ἔσεν γόνυ, tenuerat genitum oculos luctu. Item Dat. cum ἐπὶ, vt Iliad. ἀ, ἐφ' αὐχένι κάκ' ἀγὰ σχέθε χεῖρε ; i. ἔπεσε, ἢ ἔθηκε, posuit & tenuit. σχέθειν τὰς φρένας, &c. in medio cursus impetu retineri, Nazanz. Idem in Oratio. εἰς τὸ ἄγιον πᾶς ἐκ σπουδῆς σχεθόντα, luna retinebitur.

Σχεῖν, occupare. σχεῖν ἀφῆματα, habere molestias. Aristoph. in ἡφῖλ. ab ἔχω πάρ. β, σχεῖν ἀφ' τοῦ σαλαμῖνα, ad Salaminem sistere.

Σχελίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ. Aristoph. in Equit. ἀνὰ χελίδες ἐδοῦ ἀσκὸς, ἀπόσυμα μὴ πάλλα. Comment. βοὸς πλάδες, ὁ ἁπλῶς τὰ πλάγια, vt apud Æschyl.

Σχῖνος, anchus.

Σχῖνος, Hesych. sylueſtris cyparissus, aut iuniperus.

Σχλωπάζω, μάσω, nugor, φλυαρῶ, Hesyc.

Σχίμα, χήματος.

Σχῖνος, χίνος, Homer.

Σχοῖνος, ἡ, instrumentum quoddam fabri: vnde apud Hesych. χοινόλαπτος. Et χοινὸς λαβὼν dicebant οἱ τὸ τοῖς παῖσιν ἀπὸ τοῦ καλαυτικοῦ ὑργάνε ὁ χοινὸς λαβὼν vocatur.

Σχοινοκαμάσσω, σ. ασα, macero, Actiu. Accusat.

Σχίσφος, ὁ, conuitium, βλασφημία, λοιδορία, Hesyc.

Σχεδακίς sula, l'hæracum: tonsura, Hesyc.

Σχέσις, litus, ἀκτὴ, αἰγιαλὸς, Hesyc.

Σχέσις, mane, siste, gressum, habe, ophecl. pro σῖχε, Eurip.

Σχεῖδαι βίη, ἀ vi superfedere, παύσασθαι, μὴ εἶναι χείρεσι Mẽnelao prohibere manus, Eur. p.

Σχέσις, ε, ὡς, habitus imperfectus, quique non contumax sed solutu facilis existit, διάθεσις ἀμέσως ἢ ἀδύνατος: Diposition em vocant, Cicero affectum mouentem dixit: Ἕξις verò affectum manentem, quem proprie habitum nominarunt. Sunt enim διαθέσεις οἱ κίνσεις, ἃ ἐξ ἕξιν, affectus nondum constantes, qui quæ ex facili absistunt. Contra autem διαθέσεις οἱ ἕξεις siue κατ' ἕξιν habitus sunt manentes atque diuturni. Galenus libro 2. περὶ τῆ πόσεις, διάθεσιν τῆς κακοῦς τὸν κατ' ἕξιν, τὸ κίνσι ὀργώμενον γεγονῆναι κακὸν ἐγκράσιν. Idem lib. 8. Πεπειθῆ γὰ ὁ ὀνομάζεσθαι παρὰ μὲν ἀκριβοῖς διαθέσεις οἱ κίνσεις, τὰ δὲ μᾶλλον ἕξεις. Σχέσις etiam dicitur rerum inter se comparatarum affectio quæ indicat quid habeant, vna cum altera, conuenientiæ: relatio, habitus. Nazanzen. in Orat. τὸν τῆς φεῖς ἀλλήλα κίνσεως διαφορὰ, diuersitas relationis qua se inuicem respiciunt. Σχέσις, retentio, ἐποχὴ, Hesyc. κρατήσεως, συγχώρεσις, φυγὴ. Scheſis, figura (inquit Rufin.) Latinè affectio, qua aduersarios mẽ affectũ quemlibet fingimus, cui respondeamus. Σχέσις ὀνόματων, apud Grammaticos est quum cuique Substantiuo suum Adiectiuum aptè connectitur.

Σχεσικὸς, studio sus, & affectus benèque animatus erga aliquem, ἢ φεῖς τὰ ἔχειν κίνσιν ἢ ῥύθμισιν. ἔτι ἢ ἀφ' φεῖς τι. Et κτικὸς, κατασχεσικὸς εἰκίνσις, Hesyc.

Σχετικὸς, studiosè, οἰκειωτικὸς, Hesyc.

Σχετλιάζω, μάσω, σ. ασα, misereor, molestè fero, δυσχεραίνω, ποτνιῶμαι, σοφοφλαμεντor, quirito, & quiritor, indignor, indignanter exclamo, plango, angor, misereabiliter ciulo. Σχετλιάζειν, sua conditione in commiserari. Lucian. ἐπιπᾶ σαυτὸν ὡ χετλιάζε. Aristophan. ἀπὸ χετλιάζει ἢ βοᾶ. σαυτὸν φεῖς ἐκ τοῦ ἔθνος, ἢ μεῖν ὡσαλως ἐν τῷ δήμῳ χετλιάζοντος, hæc ad singulos priuatim & publicè apud populum miserantes, id est, dignis miseratione suasionibus agitantes, Plutarchus in Camill. de Roma nõ deserenda.

Σχετλιασμὸς, ὁ, quiritatio, indignatio, ἀγανάκτησις, miseratio, lamentatio, ἐπισπάθεια, Thucyd. Valla querelam exponit. σχετλιασμὰ δυσφορίαι, δυσφαμίαι ὁ μωρά.

Σχετλιαστικὸς, ὁ, ἡ, miserabilis, ἐπισπαθῆ ὁ, ἡ, indignabundus.

Σχέτλι-ος, ὁ, miser, miserabilis, lamentabilis, τλήμων, infelix, indiguus impius, qui potest aliis infetre malum, ἀ-δίκος, ἀμοιβάμων, pernicax, iniustus, iniquus. βαρύς, grauis & molestus. χαλεπός, rigidus, crudelis. σχέτλι-ος καὶ ἀναιδής. Demosth. σχετλί-ζειν, durus & fæuus. σχέτλι-ος καὶ σκληρός, durus & irrequietus, Homer. σχέτλι-ός πορισμὸς αὐτὸς dicitur Vlysses ab eodem in Odyss. ὦ σχέτλιε, ἀλλ' ἀφρὼν, ὁ hominum miserrime. Aristop. vt ὦ θαμὰ μάτην ἀνδρῶν ἄδικος ἀχθόμενος. σχέτλιος, stultum & absurdum, Demosthen. ἐστὶν ἀγχίνοια σχέτλιον, Aristophan. ἡ γὰρ τλημοσύνη μὲν οὐκ ἐστὶν, id est, indigna. ἐστὶ δὲ καὶ ἡ κακία σχέτλιον, Demosth. ἡ κακία ἔργα, id est ἄδικα, opera mala & contumacia, teterrima facinora, Hom. Odyss. ξ. οὐ μὰν σχέτλιά ἔργα, θεοὶ μάλα πολλὰ φιλεῦσιν, id est, impia & scelerata opera. Et iliad. β. κρονίδης δέ μοι ἐπέδησε βαρείᾳ σχέτλιᾳ, id est, ὁ σκληρὸς καὶ ὑπερήμερος τοῖς ἀδυσωπήτοις ὅρκοις αὐτὸς δηλαδὴ, id est, qui misericariam author est hominibus. Σχέτλιός, ὁ πεπλησμονὴ ὢν μίσιος ἄξιος. Ho. Iliad. γμων μ' ὄρεσ φ σχετλίη. Σχετλῶ, indignus. Aristophan. in Pluto, οὐ δὴ σχέτλια πάσχω τωὶ ἀφόρματα; nonne tes mihi acciderunt indignæ & miserabiles? nonne atrocem iniuriam accepi?

Σχέ-ω, ἐ-σχέθην, σ-χήσω, habeo, teneo, detineo, tolero, abstineo, prohibeo, cohibeo, reprimo, ἐπίσχω, κωλύω. χεῖν χρέον τοῦ θεοῦ, Deo habeo gratiam, Isocrat. πολλῷ ἧττ ἀν τοῦ θεοῦ χρεὼν ἀχεῖν εἰ μὴ διαφέροντα τῆς δόξης, id est, gratiam Deo habuerim, si, &c. Sophocl. in Aiace, ἀμοὶ μὲν οὐ τοιοῦτον ἔσ χέσεν, id est, οὐκεῖ τοιαῦτα κακὰ ἔχει, res benè se habebit. σχέσει κακὸν, id est, ἔχει, Demosth. Σχήσουσι τὸ βῆμα, inimici erunt. Idem. Σχήσει τῶν βασιλέων, regno potiturus, Herodot. ὁ πολλῷ σχέσ χέων, nō diu morabor, Euripid. Σχέσ σοι ἴζνίαν, sum tibi futurus impedimento quominus egrediaris. σχέσα μὴν ἀλόντων, feram vim leonum, Herodot. libr. 7. Σχέσειν, appulsurum esse, Aristotel. de naue. σχόντα τὴ πελοποννήσω, Thuc. applicaturus ad Peloponesum. Valla.

Σχῆ-ω, habeat.

Σχῆμα, τ-ος, τό, forma, figura. Plato in Timæo, Τοῦτο τὰ τὰν τ' ἐν αὐτῷ ζῶα ἀναγκάζει μίαν ἔχειν, ὑπὲρ οὗ δὴ σχῆμα τὸ σφαιροειδὲς ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα. Cicero, A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua vna omnes reliquæ formæ concluduntur. Σχῆμα, figura, id est habitus, species, vt σῶμεν τὸ σχῆμα τῆς σωλῆνος, transit mutatúrque scenæ figura & species. Erat autem scena, vt tradit Seruius, versilis, id est, versatilis, aut ductilis. Versilis, quæ subitò tota quibusdam machinis vertebatur, & aliam picturę faciem ostendebat. Ductilis, quæ tractis tabulis hac atque illac, interiorę picturæ speciem denudabat, vide πλεξιανὸς. Virgilius 3. Georgic. Vel scena vt versis discedat frontibus. Ad quem theatralem morem alluśśe mihi videtur Apostolus, cūm his rebus ea lucis insistendum esse negat, sed aliam rerū formam & mundi speciem expectandam esse proponit: huius enim mundi speciem transire: σβήσει δ, inquit cap. 7. primæ ad Corinth. τὸ σχῆμα τῆ κόσμου τούτου. Aristotel. in Problem. ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι μένλον ἀ-εί, Interpres, eadem habitus ratione suo munere magis fungitur. Σχῆμα, persona, species atque habitus, vultus, σωθῆναι, vt σχῆμα σωιῶν, honesta facies & grauis. σχῆμα σχηματίσ, persona ficta & tumida: cui opponitur σχῆμα πατρικὸν, persona humilis. Xenoph. Pæd lib. ὃν πατρικὸν σχῆμα τῆς ἀνδρείας, esse in humili habitu. Plato de Legibus. τὸ σχῆμα πατρὸς καὶ μητρὸς, sub patris & matris persona vel specie. Ibid. τὸ σχῆμα μητρὸς πεφῦσθαι, honore matris personam gerit. Σχῆμα, ornatus & cultus, κόσμος. καλοπρεπὲς σχῆμα περιβολὴ, vestitus & habitus. Aristophan. in Vespis, ἐγὼ τὸν ἀνὴρ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ὃ σὸν. Ἀεὶ κακόπους γεγονὼς, καὶ σχῆμα κὐν φρονίσιν. Ibidē cūm ait, Εἶτε ὁ θεατὴς τῶν ἐμῶν ἐν τῇ φύσει Εἶτα δουλοῦται μ' ὁ νοῦς μέτρο ἐσφαλμένῳ: Interpres τῶν θεῶν σφαλῶ, inquit, πειναλέον μιμεῖσθαι καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κακοδαιμονοῦντος, de vestitu atque habitu excusat. Σχῆμα, dignitas atque amplitudo, ἀξίωμα: & infigne κόσμιον, σβῶ σχῆμα. ἡ γυναικεία σχῆμα τῆς αἰχμῆ, imperij dignitas, aut insigne. ἡ συμβολον. Basilius Candidiano, ὅτε γε ἐξ ὧν ὑπὸ τὸ φυμένος ὑπεγένετο, ὑβρὶ τὸ ἐκ τοῦ τε τέρπει, Ad nos scribis nulla habita dignitatis tiæ ratione: non scribis imperiosè, sed familiariter & confiteo more. Σχῆμα ἀπὸ τοῦ σφόνημος, prætextus, color & species, σφόνημος. Thucyd. libro 8. Ἡ δ' ὑπὸ τοῦ σχῆμα ἐκαλεῖτο τοῦ λόγου αὐτὸς, hac oratione ad speciem Reipubl. cōstituendæ vtebantur. Flutarch. in Galba, Ἀφικόμεος σχῆμα τῶν ἀποστολῶν ἔχ φάσκοντες, dicentes dilationem, negationis esse prætextum ac speciem. Σχῆμα vocat Theophilus in Instit. quod vulgò dicitur Legulei casum. Σχήματα ἢ χειρόνομοι, ὃν τὴ ὀρχήσει & chorea, dicuntur gestus, & staticuli à Latinis: modos apud Thucydid. non rectè vertit Valla: aliud σχήματα, aliud τέχνη. Athenæus lib. 14. etiam ὑπὸ χήματα vocat, & gesticulatoriam artem quę saltatorios gestus comonstrat, χειροπληθεῖς: sic enim ille, Δεκ τῶν γὰρ ἐν τοῖς σωμάτων ἐν οἷς πολιτικοῖς ἐν ἐλευθέροις τὰς ἐρχήσεις, ἢ χρῶνται τοῖς σχήμασι σπουδαῖοι οἱ ἀνδρῶν, ταῦτα τε ἀεὶ τὸ βλύβηλε ἢ ἀνδρώδεις ἐν αὐτῇ. ὅσον ἢ ὑποκρίνεται τὰ αὐτὰ σφοδρῶς. εἰ δ' τε ἀμείνως ἀπαθῶν τῶν σχημάτων ἐν, καὶ τὰς ὠδὰς ὑπὸ τοῦ χόρου, καὶ ἐν κρῷ τῶν ὀρχήσει, οὗ δ' ἓν αὐλοῦ. Xenop. in Sympos. de saltatore puero loquens, σωὶ τῆς σχήμασι καλῶν φαίνεται ὅσων ἀσυγκρίτως ἀ-ῆν. Ibidem, εἰς ἐνὶ ὅτε ἢ ἀσπαζόμενον ἀληθῶς σχήματα παρῶν Στάσιμα. Rursus, Ἡδίως ἂν ὁ Συρράκουσιος σχήματα αὖθ σου, id est, libenter à te gestus discerem & saltandi artem. Euripid. in Cyclope, ἐκ μέσ τε γαστέρ ἐ-δύνετ' Ἀχαϊὰ σὺ ὑπὸ τῆς σχημάτων, ventris in medio mei Ecdo gestus perderetis me illico. Herodotus in Erato, Ἐσπάσ σας δὲ τῆς ἀσπίδος τὰ τὰς μὲν αὐτὰς ἀφῆκατο λακαίνας ἀγαμένας δὲ ἐκ ἀπέφ ἀλλα id est, staticules dedit. Macrobius lib. 3. Saturnal. ex Catone, Defcendit de cantherio: inde staticulos dat, ridicularia fundere. de Cæcilio Senatore loquitur. Ibidē, Præterea cantat vbi collibuit: interdum Græcos versus agit, iocos dicit, voces demutat, staticulos dat. Plautus in Persa. Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem quem Hegi Faciebat. vide verò, si tibi satis placet. Pæ. volo reddere quę, Diodorus quem olim faciebat in Ionia. Σχήματα, apud Rhetores, id est, figuræ habitúsque orationis tam in verbis quàm in sententiis vestitis atque mutatis: quorum hæc σχήματα sunt λέξεως, illa διάνοιας. Vnde ἀσυμέτρ-ος λόγος dicitur, ratio carens figuris: & ἐν σχηματισμῷ, id est, figurata. Est vero Schema Quintil. lib. 9. c. 1. in sensu vel sermone aliqua à vsugari & simplici specie cum ratione mutatio. Ergo, inquit, figura fit arte aliqua nouata forma dicendi. Ea orationis habita atque ornamenta, etiam colores & gestus à Cicerone dicitur, quia Græcè χρήματα ἢ σχήματα. In Oratore ad Brut. Ceciuinitatem adhibet, quæ verborum collocationem illumināhis luminibus quæ Græci, quasi aliquos gestus orationis, χήματα appellant. De Claris Orator. Ornari orationem Grati putant, si verborum immutationibus vtantur, quos appellā τροπους: & sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Ibid. Sententiarum orationisque formæ quæ appellatur σχήματα. Est verò vbi σχήμα λέξεως dicatur non de figura orationę. sed de ipsius forma atque specie, vt apud Aristot. Rhetor. lib. 3. τὸ σχῆμα τῆς λέξεως ἐπὶ μὲν ἐμμετρον ἢ ὁ ἐπὶ τὸ ἄ-ῦθμον. Σχήματα apud Geometras, ἰδιαγραφὰς, quę quia lineamēta constant atque describuntur, ἰ, διαγράφοντας, vocantur διαγράμματα, & diagrammata à Vitruu. Figurarum, inquit Gellius lib. 1. cap. 20. quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum & solidum: hæc ipsi vocant ἐπίπεδον, & στερεόν. Latinè autem ἐπίπεδον, & τὸ βάσει καὶ τὸν πλάσμα.

Σχηματίζομαι, ὑ

Σχηματίζω, formo, figuro, fingo & compono, πλάττω, corporis habitum instituo. vide Σχῆμα: vbi & ἐσχηματισμένος λόγος, i. figurata oratio apud Hermog. ἐσχηματισμένα φορέλλ ματα. De gestu dixit Xenoph. σχεδὸν ἁπάντες, χρηματίζοντες, & χρηματισάμενοι, atque χρηματισάμενοι, gestum fingere, & edere. Σχηματίζειν, effingere, assimulare. Athenæus, ἃ δ' ἐκ ἀπὸ τῶν ἀφορμῶν ὁ δὲ, χρῶνται αὐτὸ ἀφὸ τοῦ τῆς χρείας ὑπεσταλκότος. Σχηματίζεσθαι, simulare, præterere, fingere, πλάττεσθαι, ὑποκρίνεσθαι. Plutarchus in Numa, Περσεσπειώτου τοῦ Στο τοῦ Θεοῦ δῆλον, ἀφ' οἷς ἐκείνου φοβούμενος σχηματίζοντο, σπουδαῖοι οὖσαν, Dei opinionem commenti sunt, & apud quos hanc simulabant & fingebant salutarem. Lysias ἀφὸς Τίμαιο, Οἰδ' ἀλαζονεύονται μὲν τὰ μὴ ἀξιοπιστίας, ἢ ἐκ τοῦ σώμα ἀσκοῦντα ὥσπερ ἔξω, id est, σφισιωνὸν τρόπον ἐχόντες ἢ κεκοσμημένοι τῷ κόσμῳ. Σχηματίζεσθαι, in certam quandam corporis affectionem & habitum componi. Xen. in Sympos. Οἱ ἐσχηματισμένοι ὦσιν, vnde Εὐχηματισμός, ἢ Σχηματισμός. Σχηματίζεσθαι, conor, cōponor, color, πειρᾶσθαι. Plato in Gorgia ἀφὸ κυβερνητικῆς loquens, ὦ αὐτὸ ἀφὸ τοῦ ἀσκεῖν, ἢ ὦ σχηματίζεται ἡ μεταπαίζειν, ὡς ὑδὲ φοῦσι τι διαφερόμενον, non vt Rhetorica ingenuo cultu & exquisito sese venditat.

Σχηματόν, τὸ ὑποσχήμα, staticulum dicitur Plauto, quod erat saltationis genus, quando saltator nunc prosiliebat, nunc flabat. σχηματόν καὶ κακκισμὸς ὀρχήσεων, Laconicos modulos saltauit, Herodot. vide Σχῆμα.

Σχημάτ-ιος, situs, habitus.

Σχηματόπολις, habitus, τὸ σχῆμα, figuratum dicendi genus: ἢ πλάσμα. Hesych. Σχηματοπόλος, cultus, comptúsque corporis. Plato 4. de Rep. κουφὸς τε ἢ ἀμπρὸς ἐστὶ καὶ ὑποπόδης, ἢ ὅλον τὸν σῶμα ἐπιτήδειος σχηματοπόλος. Σχηματοπόλος, fastus. Idem Plato in 6. Repub. ἃ δὲ πού τις ὑμῶν ἐπέμρεν αὐτὸν, σχηματοπόλ ἢ φρονήσεως κενὸν, δῆλον ἐμπεπλάφθαι. Σχηματοπόλος, persona & larua, σχῆμα τὸν, Hesyc.

Σχηματοποιός, artifex gesticulatorum disciplina, qualis est chironomia, Athen. lib. 14. vide Σχῆμα.

Σχηματοποιέω, fingo, formo, informo, conformo, effingo, Xenophon ἐσχηματίσθαι, Οὐδὲν οὕτω τὰς αὐτὰς ἐς ταῦτα σφόδρα ἀνθρώπους σχηματοποιεῖ τὰ, ὅταν μάλιστα κεκολάσθαι, ὑπὸ ἀδικίαν τε τῆ ὑπὸ τῆς, ἢ μεγαλοφροσύνῃ ἢ γαστρὸς ἢ ἀφροδισίων πόνφ ἐφίεται τοῦ ἄπτου, Cūm quis equum caput reducta & pandata cervice attollere cogit, docet facit: quod σχῆμα est & habitus exultantis equi, & fe-

confo-

conformantis ad ferociam. Σχηματοποιεῖσθαι, gesticulationi seruire, schemata saltationis cuiusque imitari. vide Σχῆμα.

ΣχηματοποιΘ-ία, etiam est quod Cicero dixit, Sentio illo cātu orationem meam quasi colorari. Σχηματοποιός Θ- etiam dicitur, ὁ σπηλαιώδης αὐτὸς ἢ μὲν ὀξυμοιρικὸς, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed cīhcto vultu & sermone assimulato: tracta metaphora ab illis saltatoribus, qui in multas species sese assimulabant.

σχίσις, τὸ ξέειν. σχίσεις αὐτίκα παρ' ὁμήρῳ, ἀπὸ τοῦ σπᾶν ἢ αὐξεῖσθαι. vide Σχίνω.

σχιστὸν, αὐτὸ ξέειν, χαίπος ξέειν, σπαστὸν θεῖναι, παυσπάδιον, Hom. Interpr.

σχέσις, ἡ, habitus, appetitio, ὄζος, ὀρμή, Hesychius. κάλυσις, tentio.

σπυρὰς, feram. σχήπημῷ σου, abs te abstinebo, Aristoph.

σπυρὶς, ἡ, anchora de qua stat nauis in mari fluctuans, ἄγκυρα, ὁρμητήριον, Hesych.

σπῶ, ω, obumbro, pro σκιάζω.

σπωνδὼν Aduerb. per assulas, assulatim Plauto & assulo sē Plin. Paul. Æginet. lib. 3. cap. 89. Σχιδακιδὸν δὲ ὅτι ὀβελὸς ὀστέου ὅτι μάκρος, cum os frangitur per longitudinem assulose.

σχιδιόποιε, σπουδοῦ, ὁ, vt σχιανοποιὸς dicuntur aues, quarum in digitos pedum fissura diuisa est, vt Plin. loquitur, qui & digitatos vocat, vt palmipedes τοὺς σχιανοποιοὺς. Athen. lib. 9. ex Aristotele Porphyrionem σχεδὸν τοσαῦτα etiam ait. Dicuntur etiam σχιζόποδες ab ipso Aristot. cap. 3. lib. 8. hist. Anim. fissipedes vertit Gaza expresse quidem, si Latinē. Hinc & σχιζοποδῶ, pedum fissus & diuisio, fissio vel fissura pedum in digitos, Aristot. lib. 1. de Partib.

σχίδαξ, ακος, ὥς τὸ σχίζω, assula Plauto & Plin. κλάσμα ξύλου, fragmentum ligni quo in sacris vtebantur, Nazanz. in Orat. Dicitur & σχίζα ab Homero. τὰς σχίδακας, i. ligna secta, hastulas, Hermol. & Marcel. l. 2. Diosc. c. 86. σχίδακες μικραὶ, assulas, Ruel. parua fragmenta, Marcel. talcolas minutas, Herm. apud Dioscor. lib. 1. cap. 130. vide Σχίδια, & Σχίζα.

σχίδιος, ου, ὁ, lacer, pannosus.

σχίδια, τὰ, ligni fragmenta & secamenta, σκινδαλαμοὶ, quæ assulæ in marmore dicuntur. Schidia de lignis posuit Vitruuius lib. 2. c. 1. & lib. 7. cap. 10. qui de assulis lib. 7. cap. 6. Fit δὲ τῷ σχίζειν. vide Σχίδακα. assulas etiam, de ligno dicunt Plautus & Plin.

σχίδιος, ὁ πόσχοινα.

σχίδυξα, τὰ, animalia quibus fissæ & sulcatæ vngulæ. Aristoteles.

σχίδ-α, ης, ἡ, scheda, scissura, rima. Et σχίζω, vt ait Com. Aristoph. in Pace, ligna fissa in vsum sacrificiorum. Odyss. ξηρὰ δ' ἀπὸ σκόλυμος σχίζη φύοις, pei cussit autem schisa in altum subiata, i. fuste & frusto ligni. Idem Iliad. ἀπὸ δ' ὀϊὸς σχίζε ὀ γόμφος, id est, super ligna fissa. vide Σχίδακα, & Σχιδία.

σχίζιπος. vide Σχιδακόποις.

σχίζιπόδης, ου, ὁ, qui habet pennam discretam, alas fissas, scissa penna volatilis, vt sunt aues, Aristotel. libro quarto, de partib. Anim.

σχίζω, ω, σω, σομ, σ-ῶ, scindo, disseco, findo, diffindo, quasi rimas facio, Actius. Accus. σχίζειν τὸν ἄμπελον, vitem scindere in brachia, Gaza. σχίζειν ξύλα, ligna scindere, Xenoph. libro primo, Paradiæ. Lucæ capite 5. τὸ κεκινὸν ὀπίζιμμα σχίζειν ἐμῷ που dicitur, id est, findere rimásque facere. Plato in Timæo, ταῦτα τὰν ξύλα σχίζουσι μάκρας σχίσεις, quod diffindere in longitudinem vertit. vulgò hoc verbo vtimur, scribendumque schizer non sizer. Rutfus in Timæo, σχίσεις ὀξυκῶν, Quum diuisissēt in sex partes, Cicero.

σχιδόεις, ὁ, ἡ, vestis muliebris.

σχιδακιὰς, ὁ, ἡ, fissura, σχίσμα, assula. vide per σκ.

σχιδάκιον, ου, ἡ, calami a; undinisue fissio, Hipp. vide per σκ. fissio quæ assulosē fit.

σχίζομαι, ad dentes purgandos, seu albos reddendos v tor lentisci cuspidibus, seu scilla herba, Etym.

σχῖνο- οῦ Θ-, lentiscinum vinum, Diosc. lib. 5. cap. 29. σχίνινον ὑπὸ τῶν, lentiscina resina, i. mastiche, Idem lib. 1. cap. 91. σχίνου ἔλαιον, lentiscinum oleum, quod ex maturo lentisci fructu conficitur, Idem Diosc. lib. 1. cap. 51. Plin. l. 15. capit. 7. de oleo factitio loquens, hic & Rhodinum è rosis, iuncinum è iunco, quod est rosaceo simillimum. vbi lapsus est affinitate scripturæ haustum vocum σχίνῳ, i. iuncus & σχῖν-ος, i. lentiscus. Recte tamē dixit citato capite oleum ex lentisco fieri: Et lib. 23. cap. 4. De oleo lentiscino lege Palladium in tanuario cap. 21. σχίνου χύσμα, vnguentum lentisci, Dioscorid.

σχινόφαλ-ος. vide Σχῖν-ος.

σχῖν-ος, ὁ, lentiscus, frutex ὃν δημόκλης φυτὸν Galeno, ferens mastichen: & ex cuius ligno (quod lentiscum in neutro genere vocat Martialis) fiunt cuspides repurgandis dentibus accommodatæ propter vim astringendi. Etymol. ita dici tradit ὥσπερ τὸ σχίζεσθαι. Plinius reposuit inter arbores quæ picem reddunque ferunt lib. 14. cap. 22. Dioscorides de lentisco loquēs, ἡνιόκα δὲ ἡ ῥητίνη ἐξ αὐτοῦ σχίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη. Constantinus in Geoponicis libro 1. ter fructum ferre his verbis prodidit, ὁ σχῖνος τρὶς ἢ τετρὶς φέρει, φησὶ, τὸ μὲν ὀψιμον καρπὸν κεκολοβημένον σφόνδυλον ἀπέρχεται καρποφορεῖ σημάντειν, ὅσοις ἢ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὄψιμον. Quod dixit Aratum sequutus, qui in Phænom. -αὐτὸ μὲν γὰρ Σχῖνος, ἀπίστατον. Et mox. Τετράκις δ' σχίνῳ κούεις, τριτάτῳ δ' γε αὖξει Τίτανος καρπὸν, φέρει δ' τε σπόρῳ ἐπάκτιν Ἐρέβεος ἀγῶνα, ἢ δὲ σπονδοῖσι ἀρῶμ τετράκις μείρονται, μέσσιμος, ἢ ὑπ' ἀμφότερ' ἄκρας, &c. Cicero sic hæc conuertit libro primo, de Diuinat.

Jam verò semper viridis, semperque grauata
Lentiscus, triplici solita grandescere fœtu,
Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

Eadem citat Plinius lib. 18. cap. 25. Lentisci fructus σχινίδας vocat Hippocrates de Natura muliebri. Σχῖν-ος (vt scribendum distinctionis causa) vel σχῖν-ος, etiam est herba bulbosa, scilla, siue squilla Varronis. σκίλλα, vel eius bulbus, aut scillæ species minor, τὸ μικρότερον εἶναι dictum à Dioscor. Σχῖνον exponit Galenus in Glossis Hippocratis, ὁ μέσος τῶν δακτύλων, ἐντὸς, ὁμαλὸς ἢ ἴδιος τὸ σκέλους, ἢ μᾶλλον ἢ πάσης σκέλους τὸ ἐλάττον. Plutarc etiam in Pericle ipsum ait os capitis instar scillæ immensi & oblongi formam, σχοινοκέφαλον appellatum esse, quasi dicas, scillæcapitonem: Οἱ δ' ἀπαλὸν πάντα, inquit, σχοινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν. πλὴν ὀλίγοις ἔζων ὅτε ἢ σχῖνοι ἀνοιγόζουσι. Scilla autem ter floret, atque etiam arationis tria signat tempora. Theophrastus historian. lib. 8. cap. 12. σκίλλα τὸ σκόλυμος (sic enim etiam scribitur) loquens, Πανέτησι δ' ἐστὶ φυλάσσειν πρὸς ἓξ· ἡ μὲν φρόνιμος, δηλοῖ σπορὰν τοῦ σφόνδυλον ἀρότου, ἡ δὲ τρίτη, τὸ μέσον, ἡ δὲ πρίτη τὸν ἔσχατον, &c. Ex quibus Plinius lib. 21. cap. 17. de scilla dixit, Eadem ter floret, tria tempora fœtionum ostendentes, &c. Quòd autem ipsa floreat ter, id intellige de floris triplici nixu: floret enim particulatim id est μερικῶς siue κατὰ μέρος: vt idem Philosophus dixit in citato capite de Allio, id est, σκόλυμον τοῦ κάρυον (legēdum δὲ τοῦτο) τριῶν ἡμερῶν μέρος, ὥσπερ ἡ ὑπὸ τὸ σκόλυμος. ἀζωτικὸ ἡ φρόνιμος ὅσα ἡδὺ κάτασθαι. His constat quàm inepti sint Ciceronis reprehensores, qui moti Theophrasti non intellectis verbis, σχῖνον apud Aratum scillam exponunt. Atqui nec ipsum Poetam ita distinguentē audiunt: Οἷον ἢ ὅτι σχῖνος ἀφορᾷ ὑπόφαινε τὸ κριτὸν, Τόσσα ἢ ὅτι σκόλυμος τεκμαίρεται ἀτρεκὲς ἔλκος. Apud Aristoph. σκιᾷ δ' ἔμιμνεν ὑδάτου, ἢ σχίνου, i. la fer pitium, & scilam: & Interpres τῶν σκίλλων exponit. vide Salm. a.

σχιπτάρχης, ου, ὁ, q. lentisci arrosores. rodebant enim effœminati leotiscum ad nitelam alborémque dentium. σκόλυμος δ' ἐν κελεσταῖς ἐμῶν vsurpat Suid. lege Erasm. Proverb. Lentiscum mandere vide Σχῖν-ος.

σχισάδας. vide Σχῖν-ος.

σχίσις, εως, ἡ, fectio, fissio, fissura, diuisura, χώρησις, propago, ramus.

σχίσμα, ατος, τὸ, fissura Plin. & fissio siue fissus Ciceron. Matth. capit. 9. οὐ χίτων σχίσμα γίνεται, deterior fit fissura. de veste loquitur. φλοιὸν σχίσματα, fi- lij fissuræ & diuisituræ i. fissa Cicer. apud Theophr. hist. lib. 3. cap. 17. Σχίσμα, ἀπὸ μακαλὸν αἰδοῖα τῶν, Pollux, i. naturalium rima, Latinis cunnus. Σχίσμα, dist. διῦ, dissentio. vide Σχισμὴ.

σχισμὴ, idem quod σχίσμα, fissura, scissura Varroni & scissura. Plinio.

σχιστὸν, ὁ, ἡ, vestis muliebris. σχιστὰ ἱμάτια, ἐσθῆτες ἐκ βυσσίνου, Pollux. Σχιστὰ λίθοι, scistos lapis, id est, scissilis, de quo Diosc. lib. 5. c. 117. Σχιστὸν γάλα. lac schistum, i. fissile, de quo Diosc. l. 2. c. 177. Σχιστὰ κρομμύα, fissiles cepæ, Theoph. lib. 7. hist. plant.

σχίσιαι continenter, sedarent, παύσωνται, κόπτεσθαι, Hom.

σχιλλώνιος, ὁ, pro ἐγχυματὰ σχιλλιτῆ, ἐστὶ δὲ αὐτὸς σχιστὸν, ὁ. Κάτοχοι πατανυλιτῶ abstinerent & clamore.

σχοινία, ὁ, (vel potius σχοινὰ βαυτίνων. nomina enim πλειστικὰ potius acti debent) i. cesses totius iunci. Theoph. l. 4. hist. plant. cap. 13. vide Κατασχοῖα. Σχοινία αὐτὰ τοῦ σχοινίου, vide infra.

σχοινίζειν, finire, circunscribere, diuidere, solum dimetiri: vnde ἀπεσχοινίζω, circunscribo, in vnum duco: vnde & ἀπεσχοίνισμα, circunscriptio.

Σχοινικὸν ἔδαφος. vide Σχοινία.

σχοίνος Θ-ὁ, aulis, Aristotel. libro 8. Animal. iunco à Gaza interpretatur.

σχοίνος Θ-, Hesychius. σχοῖνος: eo calculos in vrnam mitrebant iudices.

Σχοινίον, ν, τό, funiculus, resticula Varroni: diminutiuum à σχοῖνος. Dicitur & Σχοινία, ας, ἡ. Iosephus de Antiquitat. σχοινία ἐσοῤῥωντες κυκλον ἀφεσεως, i. funetum Plinio lib. 17. cap. 22. Σχοινίον μεμνῆσθαι, solicitudinem anxiarum funiculis. Pindarus apud Plutarch. ἐχ λύσιτ τὸ γὰρ ἀνυφῤῥαῖον σχοινίον μεμνῆσθαι. vt Seneca dixit in epist. ad Lucilium, negotiorum catenam abrumpendam esse, si nequeat explicari. Aristoph. in Concion. τὸ μὲν οὖν φθόνον τὸ μεταπεσὸν. vide Μίλητος. Σχοινίον etiam à resticulæ figura, dictus est penis, siue veretrum. Aristophan. in Vespis, τὸν χρὴ τοιοῦτ' ἀκροῦσαι σχοινίον. vbi τινὲς. id est, verbum & Priapum exponit Comment. Inde verbum Σχοινίζεσθαι, obscenè turpitérque aliquid agere. Athenæus de poematum generibus tractans lib. 14. Σκυτοτόμοι γὰρ οὗτοι τοιοῦτοι ποιηταὶ ὑφῆλμβθ., ὑδὲ γὸ χρυσίζονται. Ibidem, ὁ γὰρ μεγαθὸς ἐκαινὸν ἢ τόμπανα ἔχει, ἢ κύμβαλα ἢ πόπτα τὰ ἀρχαῖα τὸν ἐνθυμήτατ χωνευτικὰ. χρυσίζονται γὰρ πάντα ποιεῖ τὰ ἔζεα κόσμου, ὑποπεπτόμβθ πατὶ ὠῤῥ χωνευτικῶν μοιχεῖ ἢ κερατοποιεῖ, ποτὶ γὰρ ἀνὴρ μεθύοντα, ἢ ὅτὰ κύλικι ἀξιοχρεωτέρων ἀφεῖς ἢ ἐρωμένων. veram lectionem reposui. corrupte enim vtrobique legitur χαίζεται.

Σχοινιοπλόκος, ου, ὁ, qui in naui funem in spiram conuoluit & colligat. Comm. Aristoph. super his in Pace, τῶν μοιχαλίδων τε γὰρ χαίρε πως ἀεὶ ἀδελεχῶν, ὅσπερ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμπλέκοντες εἰς τὰ ὁλκάδας.

Σχοίνισμα, τος, vel

Σχοινισμὸς, οῦ, ὁ, mensuræ ratio per funem, qui σχοῖνος. vide infrà.

Σχοινισμὸς etiã genus tortuæ & quæstionis, vt fidiculæ, quòd funibus tractoriis fiat: vulgò ἀστραπάδα. Apud Plutarch. in Lucullo. τὰ ὃ ὑφ' αὐτοῦ κεκαπηκότα, σχοινισμοὶ, ἢ κυγκλισμὸς, ἢ ὄστεα, ἢ τένοντα, ὑπαμῤῥοι, &c. i. Ad hæc mala ista molestiora accedebant, fidiculæ, cippi, & equulei, stationésque sub dio. Interpres parum intellexit: vertit enim, vincula, catenas: carceres, & tormenta.

Σχοινίον, iunco, proprium auis, Gaza apud Aristot. lib. 9. Animal. suprà σχοινος.

Σχοινοβατεῖν, ire per extentum funem, vt dixit Horat. Epist. 1. li. 2. Talésque dicuntur σχοινοβάται, i. funambuli Terent. Funipei Plauto. Eſt & apud Iuuenalem Schœnobates, i. σχοινοβάτης. Dicitur vt ἀεροβατεῖν, quod & petauristam agere significat, qui ἀεροβάτης ἢ ἀέροστης.

Σχοινοπλόκιον, ου, ὁ, quasi funarius, qui funes nectit propriè ex iunco, vt σπαρτοπλόκος, qui restes ex sparto torquet. vide Σχοῖνος. Plutarchus in Commentar. ἀεὶ τὰς βλυσσίδας, ὡῤ ἄσπερ ὁ ἐκ ἀβύου ζευγοκράδων ἢ σχοινοπλόκος ἔνα τινὶ σπεῖσα ὑδατοκαμψίνος κατασκευάσῃ τὸ πλοκάμιον, Sed quemadmodum ille (nempe Ocnus) funes nectens apud infe. os expressiúsque in tabella (quæ est inter argumenta pictaræ Socratis pictoris apud Plinium) asino cuidam finit arrodere atque absumere funes quos iunco nectit.

Σχοινοτένιον, ου, ὁ, restium venditor.

Σχοῖνος, ου, ὁ. Theophr. vel ὁ, Dioscorid. iuncus: cuius tria genera, Σχοῖνος λεία, iuncus læuis, qui enodis eſt, & ſcirpus dicitur à Donato, vel ſcirpum à Feſto: Οξύσχοινος quem marinum vocat Plin. qui faſtigiatur in mucronem: Cuius duæ ſpecies, mas, & fœmina. Mas qui ἐξῆς Theophraſt. ſterilis eſt: Fœmina fert ſemen nigrum in capite, ob idque ab ipſo μελαγκεφαλὶς dicta. Tertium genus carnoſius & craſſius Ὀλόσχοινος appellat, id eſt quod marisſum dixit Plinius: vertitque Gaza. Περὶ γὸ τὰ πλέγματα, inquit Theophr. χρησιμώτατος ὁ ὀλόσχοινος, διὰ τὸ σαρκώδης ἢ μελανὸν. Ex quo Plinius, Vtiliſſimus ad vitilia holoſchœnos quia mollis & carnoſus eſt. vbi & ex marisco texi tegetes dixit. Corrigendus itaque Dioſcoridis codex in quo, Σκιρπώδες ἐξ ἢ τοκγυτέρου (legendum πακγυτέρου) τῶν δυοῖν, ὅλον χοιν Ὀ κεφάλων. apud Galenum in Simplic. mendoſe ſcriptum ὁλιγόχυμος, quod & ex Ægineta conſtat. Confer Theophraſt. hiſtoriæ lib. 4. capite 13. Dioſcorid. libro 4. cap. 52. Plin. libro 21. cap. 18. Iſtis explicatur adagium quod propter obſcuritatem, non dico rerum imperitiam, explicare non potuit vir doctiſſimus quidem Eraſm. Σκιρπάσεται τὸ σῖμα ὁλοσχοίνῳ ἀδέξῃ, Sicco marisco os quaſi obſuere vel conſuere: id eſt, alicui nimirum negotio os obſtruere atque obturare: ipſi ſilentium imponere. Æſchines de falſa legat. Πυρὸς ἢ δὴ λέγων ἀφόβους ἢμᾶς ἐπηρώλατο, ἢ περὶ τῆ διαφάνειαι τοῦ πολέμου πειθόντα ἐρᾶν ὕδωρ, ὥσπ Σκιρπάσειν τὸ φιλίππε σῖμα ὁλοσχοίνῳ ἀδέξῃ. Fontes ſane quidem rationum vberes ſe habere pollicebatur, tum de iure Amphipolis, tum de belli origine talia dicturum eſſe aiebat, vt vel ſicco marisco poſſet os Philippi conſuere. non dixit ὄζων χοίνῳ, quia iuncus acutus eſt, pungitque acus inſtar cùm viridis: ſed ὁλοσχοίνῳ (qui mollis eſt iuncus) ipſoque ſicco nec madente aut adhuc viridi, vt ſci facilitas oſtendatur. Confer Eraſmum in Adagio, Iunco ſicco. Σχοῖνος etiam per ὑποτονωτικὸν atque excellentiam, dicitur iuncus odoratus à Dioſcoride lib. 1. cap. 16. Hippocrates, σχοῖνοι κδ δυσμον, ἢ ὄδμαν, ἢ ὠφελίαν dixit in libr. de morbis mulierum: Galenus in Gloſſematib. ἀφωματικὸν σχοῖνον expoſuit. Celſus multis locis, vt lib. 3. cap. 21. & libro 4. capit. 5. iuncum rotundum vocat, ad differentiam Cyperi quem iuncum quadratum ipſe, & Plinius triangularem appellauit. Hæc σχοῖνος μυρσινικὴ (vt & à Galenicitur, quia vnguentis admiſcetur) ſimpliciter etiam iuncus à Scribonio Largo vocatur. Et hæc verba Vitruuij lib. 8. cap. 3. Non tantùm in Syria & Arabia in Arundinibus (ſic vocat & Plin. lib. 12. c. 2. κάλαμοι μυρσινικὸι Hippocrati & κάλαμοι σχοινικοὶ Dioſcor. id eſt ipſi Plinio lib. 12. cap. 22. & Solino cap. 65. calamum odoratum, qui calamus Sereno ſimpliciter, & quo Xenophon Ἀνάβασιν primo.) & iuncis, herbiſque omnibus eſſent odores. Intellige de hoc iunco odorato, qui & flore, quem cameli mira auiditate depaſcuntur, σχοινάνθος nominatur ab Actuario. Officinæ pharmacopolarum pro eo paleas quaſdam vendentes ſquinantum vocitant corruptè, vt ſcribit tur apud Palladium in Octobri capit. de condiendis curandiſque vinis. vbi, Si ſquinãtos vncias 4. pro ſchœnanthoſ. Et apud Columellam libro 12. capite 20. ſcripturn ſchœnum in neutro: maligni ſchœnus. Σχοῖνος item funis: vnde σχοινίον, funiculus, quia ex vlua & iunco paluſtri, vt tradit Plinio libro 12. capite 1. neſtuntur (torquentur etiam) funes: vt restes, id eſt, σπυρίται ἢ μάρσιπποι, fiunt ex ſparto. Vnde iunceum funem ab alino depaſci non incredibile & abſurdum, in Onoſcionis πάνσοφον adagio apud Eraſm. ex Pauſania in Phocicis. vbi σχοινίον πέλεκυς eſt iunceum funem nectere: licet Plinius ſinum ſpartum atrodere dicat, & Propertius, funem qui torquet Oeno. Generaliter verò dictum eſt σχοινίον pro fune, altero illo Adagio, σκοτ' ἀφαμαι σχοινίον πέλεκυ, ex arena funiculum nectere. Hinc Σχοινοπλόκος. Σχοῖνος inde ὁ σχοινισμὸς, mensura terræ Perſica, ſexaginta ſtadia cõtinens authore Herodoto: licet Plinius libro quinto & duodecimo, quadraginta ſtadia dicat, i. quinque milia, miſi ſit error notarum, Budæus in Annotationibus. Feſtus Pomp. indicat olim ſchœnicolas appellata ſcorta plebeia ac vilia, ab vnguento viliſſimo quo oblinũtur. Plautus in Pœnul. Miſeras, ſcheno delibutas, ſchenicolas ſcribendo.

Σχοινοτρόφος, ου, ὁ, qui funem iunco torquet, qui funem iunco nectit, idem quod σχοινοπλόκος.

Σχοινοτενὴς, ὲς, ἡ, ὺ, longus, rectus, extentus, ὥσπερ ὁ κανὼν. Hermogenes, ὁ μιμούμενος τοὺς κανονίζοντας κάλους ἢ σχοινοτενεῖς. Κατὰ τὸ σχοινοτενὲς ὑπολῆψας ἄμαρτος ἐκάστου, alueos ad funiculum dirignauit centenos. Herodot. σχοινοτενὲς ἐξ ὅλου τοιοῦτος, rectus limitem iuxta vrbem ſe ciunt, idem. σχοινοτενὲς ἀ σματα, carrãna prolixa, ſic Niger apud Philoſtratum in Heroicis.

Σχοινοφόνδακα, lusus genus: complures ſtantes circulum efficiunt vnus perluſtrat furtimque à tergo alicuius virgulam vel funiculũ deiicit & circumit donec curſu eò redeat: tùm ſi ceſſauerit, luſor in poſturam non ſenſerit, à circitore reſumpta virga vel funiculo vapulat, ſucceſſóríque de ſignatur: ſi animaduertit ſibi illudi, accipit ipſe quod deiectum, inſequitúrque ipſum poſtorem & ferit, niſi continuò inſequentis locum deſerat, & ſtationem occupet. vulgò vocant, *traine-baley* vel *ioüer à vergeet*. De ſcribit Pollux lib. 9. Scribend. σχοινοφονδάκα, δὸν σχοῖνον φακάπειν.

Σχοινοφόρος, quaſi fumigerulus, Nazanz. in Orat.

Σχοινώδης, iunceus.

Σχολαιοσυμβολητὴς, qui è iunco funes nectunt & ſtoreas.

Σχολάζω, μελήσω, ασα, otior, σχολὴν ἄγω, otium ago, ſum in otio, requieſco, ferior, deſideo, immoror, βραδύνω, ἀργῶ, negotiis ceſſo, operam do. Dat. iũng. vt τοῖς ἰδίοις σχολάζειν, voluptatibus indulgere. σχολάζω τῇ τῶν λόγων διαιτησίᾳ. Chryſoſt. σχολάζω τοῖς κυβοις, aleæ vaco: ſic in Canonib. Apoſt. c. μὲ, σχολάζειν σπαθαις vacare militiæ. Chryſoſt. præpoſitionem addidit. πάντα τὰ ἐν θεσσαλονίκῃ ἢ τὰ τοῦ παιγνίου σχολάζει, totũ vitæ tempus vacare precationibus ſeu in precationibus verſari. σχολάζω τοῖς τῶν πενήτων ἔργοις, Æſch. σχολάζω ἀεὶ τῷ λύρᾳ, vaco lyræ, Phal. in Epiſt. ἡ σχολάζειν ἀεὶ τοῖς ἰδίοις, fatagere propriorum impedit, Ariſtot. lib. 5. Polit. c. 8. σπεῖ ἐνοίᾳ τὴν ἀεὶ θείαν ἀεὶ ἀνθρωπίνης σχολάζειν, Plutar. in Numa, alicui rerum diuinarum ſpeculationi apud ipſos ſacerdotes vacans. ὁ σχολάζῳ ἀεὶ τῷ, δὸν non habeo otium ad, &c. Bud. in Epiſt. poſt. item Xen. & Plat. de Legib. ὧν σχολάζειν ἐοὐ ἀνελῶμ, Plato de Legib. i. belli scupatri, per bella non vacare. ἀκοῦσδ ἀεὶ βασιλέως ἀεὶ ἀνθρώπων σχολαζόντων σχολαζῆ, ſatis eſt regis cæteris canentibus audiendi operã eſſe, Plutar. in Pericle. Σχολάζει φάγεσι, fugiendi mihi facultas, Xenoph. σχολάζειν ἐρετμοῖς τε καὶ πανοῖς, ſtrenuè & aſſiduè oſtiari. i. acri ſtudio commentari, Bud. in Com. in Epiſt. σχολάζοσε ἐκκλησίᾳ, vacans Eccleſia, i. quæ eſt ſine rectore: can. 16. ſynodi Antioch.

Σχολαῖος, ου, ὁ, tardus, quietus, otioſus, ſegnis, ceſſans, ἀργὸς, ἀκίνητος. Thucyd. ἐχ' τὸν ἀλκὸν πολὺν σχολαῖος καὶ ἀθύμτερος, cætera nauigatione otioſi venientes.

Σχολαίτερος, ἐσπερος, tardius: cui opponitur θᾶττος, i. celerius. vn

σχολαίτερ

χολωτερον κατεδυσε, Aristot. de mundo. lentius moueri. Dicitur autem & Σχολωτερον. χολωτερον ὑγιαινει, lentius sanatur, Chrysost. ἀβελ ιερατ.

Σχολωτερος, α, ὁ, tardior, serior, segnior, cunctantior Vallæ. Dicitur & Σχολαιτερος.

Σχολαιτος, tarditas, quies, cunctatio, segnities, ας, ἡ. Suid. Thucyd. ἡ δ' ἐν ταῖς διαδοχαῖς ἐξουσίαν ὠθουσα, ἡ δι' ἐκ τῶν ἀλλων πορισμῶν σχολαιτος ἐπιζευκτον αὐτοῖς, i. μελλησις, cunctatio.

Σχολαιτατος, attentissimè.

Σχολαιτατος, α, ον, idem quod σχολαιοτερος.

Σχολαιος, tarde, paulatim, gradatim, lentè, otiosè, per otium. Σχολαιως διακρουμένη τὸ σῶμα, sensim corpus confricieus, Plutarch. in Pericle.

Σχολαρχειν, scholæ præsse, τῆς σχολῆς αρχω, Laert. in Epicuro. vnde Σχολαρχης, scolarcha qui scholæ præest.

Σχολαστηριον, α, τὸ, locus ad solatium, schola.

Σχολαστικος, ὁ, ὁ, otio deditus, vagus, discipulus, scholasticus. Σχολαστικὸς ἀνὴρ Θ. otiosa multitudo, Plutarc. in Solone.

Σχολαστικως, ὁ, idem. Σχολαστικὸς pro otioso, & pro ficto Catanensis interpres Plinij Iunioris lib. 2. Epist. vlt. vbi lex scholastica quid sit interpretatur. vnde Σχολαστικὴ μαθησις, ciuitates in otio & pace magis degentes. Aristot. lib. 6. Poli. τὸ Σχολαστικὸν, otium.

Σχολειον, ludus literarius, τὸ διδασκαλειον, Suid.

Σχολεμενος, α, ον, π. μαι, vaco. Neutr. absol.

Σχολη, ἡ, otium. vacatio, cessatio, cunctatio, mora, desidia, ἡ ἐν σχολῃ διατριβὴ, schola, ludus, commentatio, exercitatio, μετὰ σχολῆς ἀποκρινασθαι, opportunitas. Σχολὴν ἀγειν, otium dare, Tacit. Xenophon Paediæ 4. ὡς δ' ἐλθὴν αὐτοῖς σχολὴν, ὡς τὰ βουλευόμενα, μὴ τὰ παραυτικα ἀποκρινασθαι μηδὲ ἀκριβῶς αὐτοῖς, Ne demus illis tempus atque otium neque ad deliberandum, neque apparandum quicquã, quod illis profuturum esse videatur. σχολὴ γε ὑμῖν παρεσκενη, Xenoph. discere nobis vacat. σχολὴ ἔστω σωμασκειν τοὺς τραπόντας. Idē lib. 1. Paediæ. σχολὴ χρόνου, otium temporis, Plato de Legibus. οὐ σχολὴν ἐχων, latis otij habeo ἐχω σχολὴν, abundo otio. σχολὴ ὑμῖν, otiosius, Gaza. σχολὴ ἀγων, vaco in otio. sum otiosus, sum in otio, quiesco. σχολὴν ἀγων τὸν δε, tibi vaco, aduersus te, Lucian. σχολὴ ποιεῖ διὰ τοῦ Θ, ἡ, ἡ ἐστι, διατριβὴ, βραδυτης, Euripid. σχολὴ ἀργοντες τοῦ ἡβῶντος, id est, ἀ ἑτεροι ἀργουσι τὸν ἡβῶντα, Aristot. Plato 2. de Repub. ἡβῶ ὑμῶν σχολὴ ἀγων, ab aliis vacans, cessans ab aliis. Ibidem, σχολὴ ἡβῶ ὑμῶν σχολὴ ἀγων, ab aliis vacans, cessans ab aliis. Ibidem, σχολὴ ἡβῶ ὑμῶν πεφυκεν ἡ ἐν διδόμενον, ab aliis muneribus egeat vacatione, id est, otio & cessatione. τῶν ἡβῶ ἀναγκαιων σχολὴ ὑπαρχει, necessariorum facultatē adesse, Aristot. libro 2. Politicor. cap. 7. Plato in Apologia, ὑπὸ ταύτης τῆς αἰσχυλίας οὐδὲν ἡβῶ τῆς πολεως ἀφεστὼς μοι χρόνῳ γέγονε, propter hanc occupationem non mihi licuit quicquam agere rerum ciuilium. Ibidem, διὸ μὴν Θ ἄλλοι σχολὴ ἀγειν τὰ τῶ ὑμετερα πεφυκασιν, cui opus est otio ad vos exhortandos. Sophocles. σχολὴ διδόναι. Plurarch. libro περὶ κορησεως, otium dare vel suppeditare. Tacit. cum Infinitiuo. σε τοῦ μ κοιζεῖσθαι σχολὴ, si cui vacat considerare. σχολὴ καμεῖν, sum otiosus, Euripid. σχολὴ ποιοῦμαι πρὸς τοῦτο, huic vaco, Xenoph. σχολὴ ποιεῖσθαι πρὸς ἑ δὲν διδικειν. Xenoph. id est, incumbere in studium vnius alius: studium & operam ponere in vno alio. δεῖ σχολῆς, & ἐς σχολὴ, in otio, per otium, cunctanter, Plato de I eg. ἐς σχολὴ αἰτεῖσθαι, in otio contra contendar, Demosth. ἐν ὑμιν ἀρα τὰ τῆς ἀσέσεως ἡ σχολὴ ἐστὶ τῆ ἀσθενείᾳ τῶν χρόνων Θ, quum ci in disciplinis perclipiendis quiescere ac animum relaxare liceret, &c. Plutarc. in Themistocl. τῶν μεν ἀλλ' οὐδ' ἐν ταῖς σχολαῖς λέγεται ἡβῶ φιλοσοφειν, verùm hæc disputatiur in scholis philosophorum, Idem in Pericle. Item σχολὴ, disputatio quæ per otium agitatur. Cleomedes lib. 2. εἰσὶ δ' ἐς σχολὴ αὐτοῦ τοῦ γραψαντος αὐτὰ ἤδεις ἀθεωρησαν, hæ disputationes non ipsius scriptoris opiniones continent. Cic. 2. de finibus, ne me tanquam philosophum pueris vobis scholam aliquam explicaturum. Apollon. ἐν ταῖς σοφικαῖς σχολαῖς ἐμῶν σχολῆς. Et in balneis Σχολὴ, Vitruuio pars labri seu aluei à præsolanda dicta.

Σχολῆ, Aduerbium, vix, nullo modo, nullatenus, multò minus, segniter, pedetentim, leuiter, tardè, lentè, cunctanter, βραδέως. σχολὴ σκεδων, vix saliens. Xenoph. σχολὴ γε, nullo pacto, Hermogen. σχολὴ που, οὐδαμοῦ, nullarenus. Σχολῆ γε, otiosè. Andocides. Οἱ μὲν σχολῆ ἡβῶ ἐκστρατευκασι μᾶλλον σπουδασαι. Σχολῆ γε, multò minus, nedum, πανυ γε. Aristotel. in 2. Metaphys. εἰ δ' μὴ ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ μεμῆ αὐτὸ ὄν, σχολῆ γε ὕλαι τὸ ἀδ εἶδο σχολῆ τὰ λεγόμενα κατ' ὑπαρξιν, multò minus. Idem, εἰ δ μὴ τοῦτον, σχολὴ ἡβῶ γε ὕλαι ἔσαι τὸ ἡβῶ σῶμ τὸ εἶδος, multò minus, & nullatenus. Andocides dixit ὡς τοῦ σχολιλου, ὃ τοῦ σχολῆ ἡβῶ γε ὕλαι πολιτῆ, id est, οὐδαμως.

Σχολικος, ad scholam pertinens.

Σχολιον, τὸ, glossema, appendix, additio, interpretatio breuior. σχολια. Suid. συμπολογήσασα, ὑπομνήματα ἡ ἐρμηνειαι.

Σχολῆς, captus, retentus, habens, tenens, cleuans, tegens faciem. Σχολῆ, occupans, potitus. σχολῆς ἐνηγκε, Rhegium teuentes, Thucyd. σχολῆς ἐκ, admouens, Ho. Odyss. σχολῆς ἐς πόλιν, ἐ. ἐπιλαβόμενος, portũ adeptus. σχολῆς ἐς τὸ ἀφύλακτον, ad latus appulsi, Thucyd. σχολῆς κ τῷ ποσειδαιωνι, ad templum Neptuni appulsi. Idem. σχολῆς ὑπὸ νυκτα, quum per noctem quieuissent, Idem.

Σχῦ, concutio, cribro, σείω.

Σχω, pro οἰ σῶ, apud Thucyd.

Σχωλης, aues sic dictæ, in Ixeut. Opp.

Σαισει, salutem fecit, & impetum fecit, Etym.

Σαοσιον, σασζον, Homer.

Σαζεο, vale, in Epigr.

Σαζομαι, salutem consequor, sum incolumis, exto, Gaza de Senect. σαζομαι ἐς οἰκειας, me recipio domum, Eurip. σωθεντες ἐ μαλ' οπιπον ἐς οἶκον τον οἰκιον, quum sospes domum rediero, Herodot. σαζομαι οἴκαδε, domum incolumis reuertor. Plato Epist. 7. οἴκαδε ἐσαθεν, saluus domum redij. σεσωθησαν ἐς πολιν, in vrbem euaserunt, Thucyd. ἐς τὸ ὄρος σαζου, recipe te in montem, Nazan. σαζεσθαι ἐς τὸ σῶμα, pro salute laborare, Thucydid. σαζεσθαι ἐν ὀξῦ κινδυνῳ, euadere ex periculis, Aristot. in Rhet. σαζεσθαι ἀφὸς τὸ στρατοπεδον, Xenoph. l. 3. Pæd. se in castra recipere. Σαζεσθαι, manere. Gal. lib. 1. ad Glau. σαζεται δ' ὑμιν ἡ τεκνα ὁ ἰδιῶ ἀπ' ἀλλ' βραδυτε τα ἡμ ἀφυτοις, σαζεσθαι τα ὑπαρ, extare carmina. Σαζεσθαι etiam est ad frugem bonam euadere. Σαζόμενος, saluus. ναυτας ἀπ' ἐμοῦ σαζομενους, in Epigr.

Σαζω, vel Σαζομαι, σω, σαι, seruo, libero, custodio, tueor, βυηδ. ὑμαι, saluti consulo, salutem pario, conservo, φυλαττω. Act. Acc. Matth. cap. 1. αὐτὸς γὰ σωσει τὸν λαὸν, populum seruabit fiue liberabit. φυγῆ ἀφὲς τῶν πολιν ὑσαζοντα ἀωδον, fuga ad vrbem facta saluti fuæ consuluerunt, Plutarc. in Public. σαζειν διὰ σπειθ Θ, in lineo seruare, Herodot. τὸ σαζεσθαι ὁμολογια, pactio & conuentio seruans & tuens, Demosthen. σαζεσθαι ἀφὸ Θ, sententia absolutoria: cui opponitur ἡβῶ θανατοῦσθαι, siue μὰναι, ἡ, sententia damnatoria, Bud. Com. τὸν σαζεσθαι τρόπον, Idem in Epistol. post. vbi ἀφὸ Θ intelligere oportet.

Σαη (inquit Hesychius.) ἡ ἐφορμὴ ἡ φοβερὰ ἢς ἐδεῖς ἡ κίνησις ἀπὸ τοῦ σαΐζω.

Σακεω, valeo, possum, Ety. ἰσχύω, δυνάμαι. Sophocl. μὰν τῷ ὑκὶτι σωκαλύπτης αὐτῆ ρτου κ ἀβ Θ, ἡβῶ κεκαλυμμενου μὲ ἡ κεπαφὴ ρῶμον.

Σακεσγ, ὁ, cognomen Mercurij, quasi σακοσως aut σασκιασγνευσεις, ἡ σακιφορ Θ, hoc est, ὁ ρμῆς ἀσκιας. Est etiam nomen proprium.

Σακελλιδιον Θ, ὁ, canalis, fistula, tubus, Virtuu. & Iureconsl. imbrex, κρουν Θ, aqueductus. Σακελ μηχανικὸς, instrumentum quo vtuntur Medici in luxationibus. lege Galen. lib. 6. Methodi & Comment. 2. περὶ ἀρθρῶν. Σακελλι vertebrarum velut canalis quo continetur medulla: Follux, Ἡ μὲν τοι διὰ ἡβῶ σπονδ ὑλων πορεια διὰ ἐ ὁ μυελὸς τέτατται, σακελλι καλειται, ἡ ὑπὸ σύριγξ. Σακελλος apud Aristotel. libro 4. hist. & Athen. lib. 3. ii. vogues sue dactyli Pli. libro 3. pisces testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ, vulgò vocamus manfols. Dicuntur etiam ωκειλ, δίναχοι ἐς ὄυχες.

Σακελλαριον, τὸ, canalicula Gellio, tubulus Marcello Empirico. Græco vtitur Trallianus & Actius.

Σακελωτικὸς, &

Σακελωτὸς ἰχθυς, qui piscatur ἐξὸ σακελλῶς pisces inter ostrea numeratos. vide Σακελλ. vtroque vsus est Athen. lib. 3.

Σακελωειδὴς, canaliculatus, ad fistulæ modum factus, fistulæ similis.

Σαμα, ατος, τὸ, corpus: ἀβῶ τὸ σῆμα, hoc est, à sepulchro, quòd anima in corpore sit quasi sepultura: sic in etymologiis ludit Plato in Gorgia. Homer. vocat σαμα τὸ ἀλμ χ, ἐπὶ σᾶμ ὰ τὸ δὲ πατὲ ξ ὑπτος, vt σαμα ξ ὑ εἰεροῦ ἰμεν. &, σαμα ξ ὁ κἰρκας κατακεῖσαμβ. &, σαμα ἐ' ακκίθα κεῖται. Δήμης ὁ τὸν μ ψυχον idem poeta solet appellare. ἐ diuersa tamen Eurip. inquiens, ὑκὸ ὃ ἀν τδῆ ἡμαρ ἡξ ὁτου σφαγῆς, θανὼσι μᾶτηρ σου: ἡ ξ ὁ γὰρ σὰ δίκης: ἀλλ' ἐξ ὁ ἀγκλιτον σὸν ἀφ' ὠμον. Σαμα καταμεῖναι Galen. corpus recreare atque reficere ἐξ σαμα, per singula corpora, Æschin. περὶ τὸ σαμα τοιεῖσθαι τὰ ὕπλα, ad corpus arma facere, id est, corpori aptare, Xenophon. Σαμα, statura corporis, pars corporis, corpulentia, truncum corpus, membra, caro, substantia. Vnde ὑαβῶ ἀπὸ τε σαμα, membranaceum corpus seu substantia. Galen. ad Glauc. ἡβῶ τὸ τῆς γαστρὸς ἐ τὸ ἡβῶ ὑπτιον σαμα κατακλᾶται ωπιῶσι φυσαδιις, iu ventre vel interaneis includitur flatuorum spiritus, &c. Σαμα, pro parte corporis libr. 2. ad Glaucon. διὰ πολλὰ γὰ ἡβῶ μεταξὺ σαμ ατων, τὸν ἀντιχαίειν μᾶλλον τῷ πατοῦσθαι μεῖζον σαρφοῦσθον πάντων, ἀλ' ὑξυλοῦσθαι ἀφ' ὑξυλοῦσθαι τῶν ἐναντιων, ἐν ὧ ἀσχὺς ἰσῦ καθιστὰς ἰκανὸν ἡβῶ τὸ πολλῶν σαμ ατων ἐ κειλὰς, &c. id est, ciborum copia in ventre remanente, Aristotel. in Problemat. Solidas corporis partes vocat Alexand. Aphrod. τὰ σερεὰ σαμ ατα, inquiens in Probl. τὰ βρίφοντ' ἀπὸ τῆς σάρκος τε ἡ τοῖς ὀστοῖς σαμ ασι ὑπαρχ χ, ἡ. corporis partibus plenis & nihil concaui habentibus.

Σαμ ατικὸς, de ipsis hominibus atque pertoto homine. Ἐνέργειαι ἰ, τὸ μὲν σὸν σῶμ ὑφ' ἡβῶ κινοῦ χεσιν σαζειν ὁ πεμῶς εἶναι. Sic apud Latinos corpus, vsurpatur. Filius huic iuxta

Lausius, quo pulchrior alter non fuit, excepto Laurentis corpore Turni. De seruis Athenæus ἐν τῷ ιϛ. lib. λιπὼν ἀγαπητὸς ἦν ὁλίγων σωμάτων. Et Epiphanius in libro qui ἀγκυρωτὸς. Pollux, Σώματα ἢ ἔπη, ἢ ὡς οἱ ῥήτορες τὰ ῥήματα, id est, αὐξητικὰ πάθη, πλάσεις. Hoc nomine omnis ætatis & sexus personæ significantur, omnes item cuiuscunque artis vt milites, & conditionis, vt serui. sic vsus est Strabo lib. 1. Aristoteles Rhetor, lib. 1. vbi de fœlicitate, ὧν οὐ δύνεται κτῆμ' εἶναι ἢ σῶμα, quo totam familiam complectitur. Et libro secundo, πλοῦτος χρημάτων, ἢ ἐκ τ' ἐκείνων, id est militum: vt apud Demosthen. 3. Philipp. ἢ σώματα πλοῦτος, ἢ χρημάτων ἀφθονία, ἢ τὸ ἄλλο κατασκευὴ τῆς ἀφθονία. Rursus in Oratione Cteſiph. ἢ πλοῦτος ἢ κατὰ χρήματα ἀκολουθία ὑφ' ἑκατὸν μίαν. Personas etiam ψυχὰς vocant Hebræorum more à meliore parte. vide Ψυχή. Est & in Epigram. σώματα τοὐλὲ τρίφωτ, id est magnam familiam aiere. Σῶμα, translatè, vt & Latinè Corpus. Cicero μεταφορικῶς librum voluminaue è pluribus rebus, aut orationibus confectum, sic vtraque voce appellauit in Epiſt. ad Attic. Hoc totum σῶμα, curabo vt habeas. Et in Epiſt. ad Lucceium. A principio. in coniurationis vsque ad reditum noſtrum, memoriam quoddam corpus confici poteſt. Et Virgilius in Æneid. -toto certatum eſt corpore regni. Aristotel. Rhetoric. libro 1. Οἱ δὲ σοφὶ ὑβρίζουσιν ὑπὸ τῶν ἀκουόντων, οἱ δὲ ἰδιῶται ὑπὸ τῶν πέντε. vbi Enthymemata probationis corpus appellat, id eſt ſolum velutque fundamentum faciendæ fidei.

Σωμασκέω μ. ἠσα. π. ηκα. paro, ἢ κατεσκεύασα, corpus exerceo. Pollux, & apud ipſum σπεῦσον ἀσκητής.

Σωμασκία, ας, ἡ, exercitatio corporis, Xenoph.

Σωματάριον, ε, τὸ, veſtis qua vtebantur in agendis tragœdiis. Pollux, ἢ σκεύη ὧν ἢ τῷ ὑποκριτῇ χρῶνται, ἢ ὅσα τοῖς σώμασιν ἐκαλεῖτο. Alibi, σωμάτιον ἢ τῷ ὑποκριτῇ σκεύη. vide Σωμάτιον.

Σωματιστής, δε, de mangonaibus Strabo dixit, qui corpora, hoc eſt, μυρίπαθα venditant & emptitant.

Σωματίσκος, ὁ, κίβρατος ἀσκοῦ. Θ.

Σωμάτιον, ε, τὸ, dicuntur membranulæ quibus vtuntur ad ſcriptiones.

Σωματικός, ὁ, ἡ, corporalis Quintil. & Gell. Et corpori deditus, craſſus, corporeus. vnde ἕξις σωματικὴ apud Philonem de mundo, ſedimentum corporeum. σωματικὴ ὑπερβολὴ, corporis miniſterium, Ariſtot. in Politic. σωματικὴ ἐπιστήμη, cognomen à corpore tractum, Plutarch. in Pericle. Dixit etiam Theophr. libr. de Senſu σωματικώτατος αἰ ὄψεις, maxime corporales. Cicero.

Σωματικῶς, quaſi corporaliter. Paulus ad Coloſſ. cap. 2. de Chriſto, Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς.

Σωμάτιον, τὸ, corpuſculum Cic. Ifocrat. in Epiſt. ad Philipp. ἔτι ἢ τὸ σωμάτιον ἐν δυμῇ ἐ ἔχον ἀσθραπτ, corpuſculum non recte diſtinctum compoſitum ſed cauſarium & valeuduinarium. Athen. lib. 9. γάλακα, ἢ σεσηπὸς, ἢ παιδάρια τὸ σῶμα ποῦ ὑπὸ σύσσης. Σωμάτια, τῶν, ſiue ornamenta ſcenica apud Lucian. in Ioue Tragœdo. vide Σωματικὸν.

Σωματώδης, ε, ὁ, ἡ, corpulentus, corporeus. Polyb. dixit ἐρεῖα οἰονεὶ σωματωδῆ, i. hiſtoriam velut in vnum corpus contractam: corpus hiſtoriæ.

Σωματοποιέω, μ. ήσω, σ. ωκα, in vnum corpus cogo. In Præfation. Panlect. Διὸ τῶν πάντες μικὲ τὰς τῷ νόμων ἀφορματίας σωματοποιῆσαι ἐν τοῖς ἰδίοις συγγράμμασιν, vnum corpus effecimus. Sic apud Polybium σωματοποιεῖν τὰ ἔθνη, quando multæ vrbes in vnum populi nomen coeuntes vnum corpus ἢ σύστημα conſtituunt. Σωματοποιεῖσθαι, auctiorem fieri & validiorem, corroborari, βεβαιοῦσθαι, denſari. vſus eſt etiam ſæpe voce actiua. Polybius, Ἐμοὶ δ' ἁπλῶς συγκατατεθῆναι, ἢ σωματοποιῆσαι πάντας τοῖς ἐπιλοιποῖς τῆ βελτίστοις, φάσι βρέχειν τῆς ποιμαίνης ὑπάρχουσας, id eſt, ἕξ ἑμῶν ἐστιν ἢ κυνάσπιστος. Idem, Οἷ δ', ὅταν ἐπὶ λόγων ἔρχωνται ἐν τῷ χρείᾳ μηδὲ σωματοποιεῖν τῶν πόλεων αὐτῶν συμπλεκομένας, eorum audaciam augere atque alere. Ariſtot. de mundo, Σωματοποιεῖται ἢ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἢ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν καὶ πνευμάτων, validiores fiunt. Diodorus libro 18. Κάσανδρος σωματοποιήσας ὑπ' αὐτὸν, auctus. Σωματοποιεῖ, corpus fingere atque formare. Alexander Aphrodiſæus libro octauo. Problemat. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὰ ὑφαινόμενα, pictores Amori triſtis corpus effingunt. Σωματοποιεῖν, corpus reparare atque reſtaurare, id eſt, recreare atque reficere, τὸ ἀπαντᾶσθαι ἢ ἀπολαμβάνειν, corpus procurare Virgil. Polybius libro tert. o, διὸ ῥηδίως ὑπ' ἐγκρατὲς χρόας διδόμενος ἐσωματοποίησε μὴ ἐξ ὧν ἔπιπτε, μετέπιπτε ἢ τὰ τὰ σώματα, ἢ τὰς ψυχὰς ἢ ἀνδρῶν. Itaque regione potitus omnium rerum abundante copia, pabulo equos corpulentos & bene habitos reddidit, & hominum corpora atque animos recreauit atque refecit. Idem de Fabio Max. Βουλόμενος ἐμὲ ἀφαιρεῖν ἡμῖν πλῆθος ἐλαπίων ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐντιποιεῖν, ἐπιφ ἢ τας ἢ ἰδίων ἐπωμένων ψυχὰς σωματοποιῆσαι τοὺς ἵππους, διὰ τῆ ἐξ μέσης σωτηρίαν ἐξ βεβαίαν σωματοποιεῖν ἢ σωτηρίαν. Cuiſus, paulatim recreare atque reficere: confirmare, quod transfertur ad animum.

Σωματῶ, ῶσω, pro corpus ire (vt Quintil. loquitur) hoc eſt, corpulentum fieri & concreſcere. σωματῶται, corporatur, Ariſtot. l. de Gener. anim. c. 4. alibi σωματῶται, Sic Theophraſt. ὅπως σωματῶνται dixit, qui in corpus coacti ſunt. corporari dicit Plin. pro corpus effici.

Σωματοφυλακὴς, κες, ὁ, corporis cuſtos, id eſt, ſatelles, & ſtipator, δορυφόρος.

Σωματώδης, corpulentus, Colum.

Σωμάτωσις, corpulentia Plin. & Columel. corporatio, vel corporatura Vitruv. l. 6. cap. 2. Græco vtitur Theoph. lib. 6. cap. 17. c. Cauſis.

Σώμιμι, moueor, impetu feror.

Σῶς, ὁ, vel ἰστὰ ſubſcripto Σῷ, ᾶ, ὸν, ſaluus, ſoſpes, integer. σῶα, ἐξ exbant. σῶα, ἡ ſalua.

Σωμίς, ἰδος, inſtrumentum equiſonis cauum, quo equi crines cohibentur. Polluci τὸ πλεκτὸν ὕφασμα ἐκ τῆς φοινικωπικῆς κάλυπτρον, ἢ ὅ τινων ἀσκῶν ἐστὶ, ἢ κατασκεύασμα τῶν περὶ τὰς ἁλιπάτρας.

Σώμινος, vas in quo hiſtrionum ſupellex: Polluci τὸ σφόδρα, ὃ ἐν ᾧ σκεῦη τῷ ὑποκριτῷ. Ariſtoph. ἐν δανάσι, κἀκεῖν πουΐνι, σωμίνι ἐ σώμινον. Apud Suid. σώμινα τὰ φοινίκων, ἢ σφόδρα. apud Heſych. σφόδρα, ἀγγεῖόν τι ὃ σῶμα ἐμβάλλουσι τῷ ξυλοκόπῳ.

Σωρεία, ας, ἡ, acerum, congeries, πλῆθος, σωρὸς ſiue σωρὸς Suid.

Σωρίτης, ſyllogiſmus, acernalis, cauillationum congeries quidam, authore hus Chryſip. & Cicer. in Lucullo. Eius meminit Laertius variis in locis. Cicero 2. de Diuinat. Aut quemadmodum ſoriti reſiſtere quem ſi neceſſe ſit Latino verbo, liceat cerualem appellare: ſed nihil opus eſt. Vt enim ipſa philoſophia & multa verba Græcorum, ſic forites ſatis Latino ſomone tritus eſt. Et lib. 2. Academic. Et primùm quidem ille reprehendentium, quòd captioſiſſimo genere interrogatiouis vtuntur: quod genus minimè in philoſophia probari ſolet, quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. σορίτας hos vocant, qui acerum efficiunt, vni additu grani. Vipian. in l. Natura Digeſt. de Verb. & rer. ſignif. Natura cauillationis, quam Græci σορίτην appellauerunt, hæc eſt: vt euidenter veris, per breuiſſimas mutationes diſputatio accipiat quæ euidenter falſa ſunt perducatur.

Σωρίτης, idem cum σωρὸς: factum ex σωρὸς ſicut φακὸς ex φακὴ, inquiunt Etymolog. & Euſtath. qui etiam addunt σωρὸς cognitum eſſe ex σωρίτης.

Σώρλιμα, ατος, τὸ, cumulus, acerus.

Σωρλίτης, ου, ὁ, acceruatio Plin.

Σωρλίω, μ. ίσω, σ. ίκα, cumulo, accumulo, aggrego, acerno, cogo, colligo, congero acerua tim, onero, obruo. Actius. Accuſ.

Σωρηθῆναι, acerua tim, cumulatim, Heſych.

Σωρὸς, vide per ὁ

Σωρὸς, ὁ, acervus, faſcis, ſtrues lapidum, θημών, Hom. Item σωρεῖς. σωρὸν ἀγαπᾶν, ἐπὶ τῶν συνειδὸς ἐπὶ ἀπόπωμα ἐχόντων, Heſiod. σωρὸς de acervis frumenti, Plutarc. in Lycurgo. σωρὸς χρημάτων, Aristoph. σωρὸς ἀργυρίου, Idem vide Erasm. in Adagio Acervus bonorum. Suid. τὸν πολλοὶ ἐπὶ νεκρῶν, ἀκανθῶν σώρευ συρμάτων, ἰμάτια ἔκκαυτον. ὃ σωρὸς ἐλέγετο κιβώτιον.

Σῶσιμον, τὸ, Sory. id quidam putant idem eſſe cum melanteria ſed falli eos oſtendit Dioſc. l. 5. cap. 119. Sory Plinius fieri dicet ex inuerrata chalcitide.

Σῶς, ὦ, ὸν, ἡ, ſaluus, integer. σῶς, οὐχὶ, Homer. Odyſſ. ἀλλ' οὐ σοί ἐ σοὶ &c. Plato 1. de Rep. ὅτι μὴ δὴ σῶ. Σῶς ἀνὴρ Θ νιν μοι, Homer. Odyſſ. Vbi Volater. nunc certum mihi fatum. & alter Interpres, nunc mihi præſens inſtat exitium. vbi Σῶς, ἡ. inſtās &c. Statius, vt Bud. inquit. Σῶν in Neutro, incolume, Demoſt. σῶν τοῦτο incolume hoc. Σῶν ἢ ὑγιὲς, ſaluum ſanúmque, Thucyd.

Σωσίλος, gobii piſciculi.

Σωτήριος, qui domum ſeruat, ὁ τὴν οἰκίαν σώζων, domus columen. Heſych.

Σωτῆρος, tutor ciuitatis, Ariſtoph.

Σωτὴρ, qui ſeruat, vim habens ſeruandi, ſeruator, tutor. Ariſtot. de mundo, τὸ ἔσω, σωτὴρ ὢν ἐξ ἑ ὁμοίως, i. æqualitas tuta eſt concordiæ.

Σῶτρα, τὰ, merces ſalutis, præmia liberationis & conſeruationis qualia dari ſolent Medico pro ſanitate reſtituta, σωτῆρα ἢ ἰατρὸν Pollux. Sic Polluci. Σωτὴρ, de ſeruo fugitiuo, θηρὶ σῶζεσθαι σὸς τοῦτο ἐκκινήσεται, præmia recuperandi ejus gratia vt ſeruato futura denuntient, alios exhortor. σῶτρον: Item, præmium quod datur alicui, qui aliquem aut aliquid ſeruauit vt Romæ quercina corona dari ſolebat à σῶς, cum autem fit à σῶς, cum, concito vel citato greſſu currere cogo, eſt lignum ſub orbiculare rotæ quod radios in ſe continet. hinc διὰ σωτῆρος & διὰ σωτῆρων. Iliad. 1. ferramentum curuum quod ex ligno extrinſecus imponitur ne ipſum lignum deteratur continua agitatione.

Σώτειρα, ſeruatrix, liberatrix: ſic dicitur ἡ σώζουσα, id eſt Minerua, cui ſ.

cui sacrificabant Athenienses, Aristoph. Interpr.

σωτ-ηρ,ῆρος,ὁ, dignus qui seruetur.

σωτ-ήρ,ῆρος,ὁ, seruator, conseruator, vindex, salutaris, qui dat salutem, liberator, qui consulit alienæ incolumitati, author salutis. Cicero 4. in Verrem, Itaque C. Verrem, non solùm patronum istius insulæ, sed etiam **σωτῆρα** inscriptum vidi Syracusis. hoc quantum est? ita magnum vt Latino vno verbo exprimi non possit. Is est nimirum **σωτὴρ** qui salutem dedit. Ita cognominatus est Antiochus rex Macedoniæ, Lucian. **σωτὴρ θεὸς πόλιν,** ciuitatis seruator, Plato de Leg. In Vocatiuo **ὦ σῶτερ, ζεῦ σωτῆρ,** Iupiter seruator, Aristor. de mundo, & Aristophan. in Pluto. Inde etiam dicuntur Castor & Pollux **σωτῆρες,** quia à nautis in salutem inuocantur.

σωτήριος,ος,ον, salus, salutario, vt ita dicam, potius dicitur quàm salus, i. seruatio, conseruatio, protectio, tutela, remedium, incolumitas. **δὸς σωτηρίαν,** Plato de Leg. vbi Ficinus, vt in gratiam restituat. hic & **σωτηρίας ἕνεκα,** &c. vbi idē Ficinus inquit, vbi multi ne fugiant custodiuntur. **Σωτηρία,** receptus, reditus. Plato in Epistol. **πῶς πάλιν οἴσεται σωτηρίας ,** in patriam reditus, **σὺ τῆς τῶν παρόντων σωτηρίας ,** pro salute próque in patriam reditu, Thucyd.

σωτήρια, τά , liberalia, hoc est , sacrificia pro accepta salute, & idem quod **σώτρια, ἃ σώζω. σωτήρια τίμιος ἐγένου,** hunc diem lætabundus pro salute celebro , vota pro salute suscepta hodie persoluo : **σωτήρια δύουσι ὠπῇ ,** ei tanquam liberatori immolant. **ἐθύσατο σωτήρια ἢ παρεσκεύασε λαμπρᾷ ἑστίασιν,** Plutarchus in Galba. vbi Philelph. salutaria sacrificauit , splendidúmque epulum parauit. **σωτήρια τελοῦσι λυκάμῳ ,** in lupæ gratiam salutaria celebrant, i. quæ ad salutem pertinent, recesent, Idem in Rom.

σωτηριακὸν, pr. tium quod pro funeris elatione datur , **τὸ εἰς ἐκφορὰν νικερὸν διδόμενον.** Hesyc.

σωτηρι-ῶ,ῶ ἤ , salutifer, salutaris, saluti futurus, **χρήσιμος. εἰς τὴν σωτηρίαν,** commodus, fecundus. Sophocl. cum Genit. **πολλ' ἂν γενοίμην αὐτῇ σοὶ δεῖ σωτηρίου,** ei saluti me attulerimus. **σωζῶ: σωτηρίζω,** res salutaris, Plutarch. in Them. **σωτὴρ σωτηρ-ῶ ,** salutaris catena. Nazan. **σωτήριοι ὦ χλοάνες τοῦ κόσμου,** cap. 1. Sapient. Solomonis. **σωτήριαι τῆ νόσῳ,** salutaris morbus, non exitiosus, Galen. ad Glauc. Plato Epist. 7. **φάμμακα ἔστιν καὶ τῶν ὀρθῶς λεγόντων ἀρχῶν ἢ τὸν ὀρθῶ ἐφόρων διαμιᾶ τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον ,** Ephororum magistratum conseruatoré regij principatus **σωτηρ-ῶν, ῆ ἔρεσθ- ἀπιωσ,** Hesyc.

σωτηρι-νὸς, faluber, salubris, salutaris, sospitalis, Macrobius.

σῶτρα, τά, &

σῶτρ-ιδματα, rotæ curuatura, **ἀξίς,** rotæ ligna in eius rotundatione, id est, **οἱ τοῦ κύκλου ἢ ἁρμοφερεῖς ,** quæ radios continent : ferramenta verò quæ curuaturam ambiunt & cingunt **κανθοὶ** dicuntur. canthum etiam dicit Iuuenal. Dicitur & **ἔδιφος τροχὸς** ab Homero. scribitur & **Ἐπίσωτρον ,** **ἓν τοῖς σώτροις ὑπόκειται λεγόμενον.** apud Pollucem ita corrupte scriptum, **ἢ ἄλλοις, ἢ σώτρα καλέουσιν.** Mendosè etiam apud Hesych. **Σκεβλώματα, τὰ τῆς χειρὸς ζῶλα, ᾗ ὅθι τοὺς σίδηρος ὀπίσω φέρει.**

σώφια, τό, modestia.

σωφρόν-ος, μ,ικὸς, π.ικῶς, sum mentis compos, sum sanæ mentis, respisco, sum sanus, sum prudens, sum cautus. **ὦ φρονῶ,** rectè ac consultè facio, sobrius sum, castus sum, modestus & temperans sum, ab inferenda iniuria tempero, temperate & modestè me gero, sanctè viuo. Neutr. absolut. **σωφρονεῖν καλόν,** id est, **τὸ μὴ ὑβριστικῶς ,** sapienter facere. **εἰ ἀφροδίτων σωφρονῶ,** sum casta, Euripides. **σωφρονῶ θεὸς σι,** erga te sum modestus, modestia vtor erga te, Xenoph. **σωφρονεῖν θεοὶ εἶσι θεοί,** sanè de diis sentire, Idem lib. 1. Commen. **Σωφρονῶ & μανίης** opponuntur apud Platonem lib. 1. de Rep. **εἴη σωφρονιστὰς, ἐκεῖνο τῶν ἀρίστων μεταχειρίζοιμι : τὸ σωφρονεῖν γὰ ὅτι πάσης ἀρετῆς ἐστι, ἐπεὶ τὸ σωφρονεῖν ἐκάστου δεῖ τὸ μάθημα: τὸ μανίεσθαι ἢ ἐν τῷ ἀμέτρως τὴν χαρὰν τῶν ἡρώτων, ἢ ὅτι τῷ φιλοδίῳ ἢ φιλοθεάμονι. ἆρα τὸ σωφρονεῖν ἐν τῷ φιλοδίῳ μόνον ὄφθαι ἀφρόνιον , ἢ καὶ ἐν τῷ φιλοχρηματεῖν : τὸ ἢ τούτοις ἐναντίον ἐφ' ἧς πάσα κακία φέρεται , ὅτι πάσης ἀρετῆς εἰκαίως ἀπέχεται.** Dicitur autem Impersonaliter **σεσωφρόνηται** vt διδύναι. Æschines **κ' ὑμᾶς ὁρῶ, ἢ τῷ σεσωφρονῆσθαι ἐν τῷ βίῳ χαίρειν ἀφειλοφρόνως ἔχειν ,** & vitæ temperanter actæ gratiam accepisse mihi videor.

σωφρόνη, sic dicitur Daphne à Poetis, Aphthon. vel **χάρι ,** i. puella, quòd esse debeat temperans.

σωφρόνισις, apud Xenoph. Agesilaum est pudicum & castum facinus.

σωφρονίζομαι, τὸ σωφρώνισμα, Hesyc.

Σωφρονίζομαι, ἰσομ, π.ικῶς, modestum & sobrium reddo, facio sapientem, moderor, refræno, castigo, emendo, compesco, repr. imo. Actiu. Accusat. Xenop. **τὰ λοιπὰ ἐκεῖνον αὐτῷ τῷ ὑμῷ σωφρονίζω,** i. ad modestiam redigo. **σωφρονίζει ,** contentum suis modestè agere: cui **τοὐναντίον μανεσθαι** opponitur.

Σωφρονικὸς,ὸν,ὁ, probus, honestus, temperans, natus ad temperantiam fuse aptus, castus, pudicus, sanctus. Xenoph. **τῷ σωφρονικῷ αἰδρᾶναι μᾶλλον ἢ τῷ ὀρασθαι ,** &c. **σωφρονικὰ σκέψεις,** temperatæ actiones, Basil. in Epist. **Σωφρονικαὶ** vocantur, qui naturæ impulsu disciplinaque, à voluptuabus abhorrent. Aristotel. in 7. de moribus ad Nicomach. **οἱ γὰ δίαιται οἱ σωφρονικαὶ, ἢ ἀνδρεῖαι, ἢ τᾶλλα ἤθεσιν δῆτις ἐν γίγνοιτ' ἄν.** Idem de fœnibus loquens Rhetor. lib. 2. **διὸ σωφρονικὰ φαίνεται οἱ τοιαῦτοι.**

Σωφρονικὸς, ὁ λογισμὸς ἢ σκέψασις, Aristoph. prudenter, consultè & cordatè, **ὡς αὐτὸς ὠδὶ ἐν τῷ σφηκίῳ.**

Σωφρόνισμα , quod adhibetur ad castigandum quasi dicas castigamentum.

Σωφρονισμὸς, ὁ, moderatio, castigatio.

Σωφρονιστ-ῆρες,ῶν, geminos dentes vocat Cleanthes, qui omnium extremi nascuntur circa vigesimum annum , **ἢ τῶν τοῦ φρονεῖν ὄντων.** Aristot. **κυνόδοντες** vocauit.

Σωφρονιστήριον , q. castigatorium , nomen carceris , carcer correctionis.

Σωφρονιστὴς, ὁ, moderator, castigator, censor, **νουθετητὴς,** admonitor, Hesyc. Sophroniste decem Athenis in qualibet tribu legebantur, qui iuuenum mores censerent.

Σωφρόνως, caste, modestè, compositè, prudenter, sagaciter, **δεξιῶς, ὀπτικῶς,** probè, Aristop. Plat. 9. de Leg. **ὅταν δὲ ὡς οἷμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτῷ ἢ σωφρόνως, ὡς εἰς τὸν ὕστερον ἴῃ:** Cic. 1. de Diuin. At qui salubri & moderato cultu atque victu, quieti se tradiderit. Idē Plato 1. de Rep. **σωφρόνως ἀπαιτεῖν ,** sana mente repetere. **σωφρόνως ἔχειν,** apud Sophocl. i. **ἀντίκατος,** decenter regi.

Σωφροσύνη, ἡ, temperantia, cui **ἀκολασία** intemperantiáque opponitur: Est vbi exponitur moderatio, continentia, modestia, grauitas, scientia, sapientia, frugalitas, sobrietas, verecundia, pudicitia, castimonia, castitas, **παρθενία.** Aristor. Rhet. lib. 1. **Σωφροσύνη ἢ ἀρετὴ, δι' ἣν περὶ τὰς ἡδονὰς τὰ σώματος ὕπατοι ἦμεν, ὡς οἱ νόμοι κελεύετ' ἀκολασία ἢ τοιαῦτόπος,** Temperantia virtus est, cuius opera moderationé que erga corporis voluptates ita affecti sunt animo, vt lex iubet: cui opponitur intemperantia. Et tamen Erasm. annotat magis sobrietatem & sanitatem mentis sonare, quàm temperantiam, Aristot. lib. 6. Ethic. c. 5. dictâ ait **σωφροσύνην, qu. si σώζουσα ἢ φρόνιμον.** Et Socrates apud Platon. quasi **σωτηρίαν τὴς φρονήσεως. Σωφροσύνῃ** opponitur **μανία.** Xenophon, **τί δίκαιον, τὸ ἀδίκου. τὸ σωφροσύνῃ, τὸ μανίᾳ: σωφρόσυνον ἔχω,** sum modestus, Thucyd. **σωφροσύνων λελύπτες,** respirscentes, **δυσλογίας χωρὶς ἄγων,** Idem. vide Xenoph. **Σωφροσύνη,** hæc virtus interdum complectitur omneis virtutes, quæ in actione consistunt, & morales vocantur. ita, vt cætera virtutum genera ex hac tàquàm ex vno fonte deriuentur. Patet igitur latius hoc nomen, & l. 6. Ethicorum ab Aristotele sumitur pro conseruatione prudentiæ, quia moderatur voluptatibus, doloribúsque, à quibus labefactatur bene agendi principium, à quibus euertuntur opiniones eorum, quæ cadunt in actionem. Streb. **Σωφροσύνη,** prudentia. Odyss. **ϛ, δημὰ σωφροσυώνη νόημα πατρὸς ἐλεύθου.**

Σώφρων, ονος,ὁ, moderatus, modestus & temperans, constans, continens Cic. Interp. Tusc. 4. **σοφίαν, ἀγάθ, σώφρονες,** Hesyc. prudes, sapiens, castus, pudicus, mediocris, bene mortus, grauis & honestus, circunspectus, prouidus, consultus, qui moderatè viuit, sanctus, probus, bonus, **ὁ ἐν ἀρετῇ μετασχεδὸν ὤν.** Cic. Tusc. 3. temperans, quem Græci **σώφρονα** appellant, tamq; virtutem **σωφροσύνην** vocant: vbi tum moderationē, tum modestiam vertit: dubitátque rectè ne frugalitas dici possit. huic opponuntur **ἄφρων, ἀκόλαστος** & **ὑβριστὴς.** Sophocl. **σὺ δ' σώφρονας θεοὶ ὁρῶσι, σὺ εὐγενὴς εἶ κακοῖς.** Plat. Epist. 7. **τῶν πῃ τετρῶσθαι σωφρονᾶν δίκαιόν μιμεῖσθαι,** victum temperatum imitari. **σώφρων ψυχῆς ἕξις,** Idem in 1. de Legib. **σώφρων τρόπος,** mores probi, Æschin. **σώφρονι ἀεὶ εἶδ θεοὶ,** Xenoph. **σώφρων, οἱ σωστοὶ,** modesti, **σώφρονες δικασταὶ,** Demosth. **σώφρονα ἔρχα,** honesta opera, Aristoph.

Σωφρονιστὴρ,ὁ, moderatio, castigatio.

Σαχ-ὴ-ω, μ,ικὸς, π.ικῶς, tero.

Σώζω, τρίζω, λῆβ, Int. Nic. in Ther. vtitur & Herodot. **αὐτὸ τὸ πρίσει.**

Σώω, τρίζω, σώζω, seruo, abscondo, **ὁρμῶ** seu **ὁρμίσμαι, ἢ χρόμαι.** Apoll. 2. Arg. **ὃ δ' ὧδ φάσαι ὄζ' αἰδὼ σαώσας,** dicebant se ab inferis seruatos esse & ereptos. Ibid. **σώσετ πατρὶ πεζῷμισθα χαίδι,** i. transfugere habetur & transmittebant regionem Tibarenida.

T

Literæ figura, cuius nomen ταῦ ab Hebræis mutuò sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. l.b.10.capit.8. Et apud Erasmum in Adagio, Θ præfigere.

Τά, id est ταῦτα, hæc, & αἱσθροτικὸς, id est relatiuè, quæ, ea quæ, ἃ ποιεῖ, αὐτὰ νικᾷ in Iliade, ὅτι τὰ μὲν σφοτεροῦ ἐβάλλω, ἐσόλλω, & Hom. Odyss. ζ, αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά τοι θεὸς ὡς φρεσὶ θῆκε. vbi τὰ priori loco, ea significat, secundo, quæ. contrà Iliad. ι, ὅτι τὰ μὲν πολλὰ ὀξέα ἀφεῖκεν ἀμύνη, τὰ δὲ ἀδαμᾶς. Τὰ priori loco, i. ἅπερ, secundo ταῦτα. Dorienses teste Corintho, τὰ pro τί dicunt nonnunquam.

Τἄλλα, alioqui.

Τὰ κατὰ πόλ' διοικῶσαν, in rebus gerendis cōtra Athenienses, Thucydides.

Τἀλλὰ, hæc, pro ταῦτα. ὅτι τοῦ δὲ ὧδ, ἐπ' ἐκείνα ᾖ, vel ὅτι δικτέρα ὧδ, ὅτι δικτέρα ᾖ, pro citrà & vltrà dicunt. τἀλλὰ τὰ πολέμου, de bello autem, &c. Thucydides. κ' τἀλλὰ, horum, ex hac forma. τὰ ᾖ νῦν, nunc verò, Idem ibidem. τὰ ᾖ πολλὰ, αὐτὰ τοῦ δὲ ὅτι πολύ, Thucydides.

Τὰ δὲ ᾗ τὰ δὲ : vel τὸ ᾗ τὸ : & τὰ ᾗ τὰ, dicunt Græci sermonis consuetudine, vbi exempla alicuius rei incerta atque indefinita proponunt, vt vulgò dicimus *cela & cela*, id est hoc & hoc. Aristoteles Rhetoricor. libro secundo, de fallaci conclusione, Οὐκ ἄρα τὸ ᾗ τὸ, ἐπείαγκα ἄρα τὸ ᾗ τὸ. quod fit sermonis compendio. Idem libro tertio. Ἔμοιγε γὸ διαλήθει ἐκείνο τὰ δὲ ᾗ τὰ δὲ, ᾗ ὧδε παρθένος, &c. Rursus libro tertio, Τὸ ᾗ, ὥσπερ τὸ ᾗ τὸ, ὑπόκειται γὰ λόξει διαφέρουσα. Et infra de Gorgia, ᾗ τὰ ᾗ τὰ ποιεῖ. Cicero hoc imitatur in primo lib. de Inuent. Nam, inquit, si legis scriptor exīstat, & quærat à vobis, quid dubitetis, quid possitis dicere, cūm vobis hoc & hoc fit demōstratum? Et paulò infra, Quidnam amplius desideratis iudices, cūm vobis hoc, & hoc planum factum sit? Quintil. in 6. de Conclusione, Licet & dubitare nunquid & nos fugerit, & quid respōsurus sit aduersarius his & his. Et pòst, Et meritò, cùm sciret hæc & hæc, Plato 6. de Legib. cùm ineertas personas significare vellet, ᾗ ἀὐδένα τινὰ ἐῶ ἀδικεῖν τὸν ᾗ τὸν, βλαπτὸν ποιεῖν. Demosthen. contra Midiam, τί δ' ἂ τὰ ᾗ τὰ πάσχῃ ὃς ἂ δέλτε, ἐκ ἐλάμβανε δίκλμ παρ' ἐμοῦ.

Τὰ ἀνωτατὰ, pro viribus, pro virili.

Τὰ ᾗ τὰ, vide Τάδε ᾗ τὰ δε.

Ταμιά, pro τά ἐμά, res meæ, mea ratio, quantum ad res meas attinet. Synes. ἐκπονεῖ τοίνυν ὡς ἐγὼ ταμιᾷ.

Τὰ ἐκ τῶν νόμων, quæ leges litigatoribus indulgent, Demosth.

Τὰ ἐν μέρει, pro τὰ κατ' ἔμερσιν. Et τὰ ὅλα μέρις, particularia, singularia.

Τὰ ἐν μέσῳ, in medio posita, præsentia: quæ ante pedes etiam Latinis dicuntur.

Τὰ ὅλα μέρη, merces, ἐμωλή.

Τὰ ἕτερα, idem quod θάτερα, vel ὅλα τὰ ἕτερα κατὰ τοῦ ὅλα τὸ ἕτερον μέρος, in diuersum, in alterum partem.

Τὰ κ' ὑπουπεία, i. Pausanias, Thucyd.

Τὰ κάτω, inferiora, quæ sub cælo sunt.

Τὰ μὲν, & τὰ δ, sæpe Aduerbialiter ponuntur pro partim & partim, sicut τὸ μὲν κ' τὸ δ, & τὸν μὲν τὸν δ'. Xenoph. τὰ μὲν ἔργα ὁ ἀνὴρ ἐωυτὸν οἱ Θ· ἦν, τὰ δ' ἂ διακοσμῆ μόνον, &c. Sic Plutarch. ὁ δὲ διελέγθη ἀφὸς εἰς πολίτας, τὰ μὲν κρείττων ἐδουλέυε αὐτῷ ὡ μελαίνῃ, τὰ δ' ἐπερρώνυτο ὡ ἀδῷ ἐχώνῃ, sua oratione partim ciuium amentiam segnitiémque obiurgauit, partim incitauit atque adhortatus est. Τὰ μὲν, τὰ δ. partim quidem, partim verò, Plato de Legib. & Aristoteles in Rhetoricor. τὰ μὲν αὐτέων αὐτὸς ἐχώ, τὰ δ' ἐμὶ ἔα ἔχῃ, partim quidem earum tibi habe, partem verò mihi permitte.

Τὰ νῦν ἰδ, nunc.

Τὰ οἴκοι τὰς ναῦς, nautes, Thuc. τὰ οἴκοι πάλλα, Demosth.

Τὰ πλείονα, plurima, in plurimis, plerumque, vt plurimum.

Τὰ πολ ἡμῖν, rationes belli.

Τὰ πολλὰ, in multis, per ecliptsin τῦ κατά. Id Cel. lib. 7. cap. 2. imitatur: Celselli, hominis hercle pleraque haud indigentis. Capitur etiam Aduerbij vice pro frequenter, sæpenumero, plerūque. Plato. τὰ πολλὰ βλακῶν ἰδὼν ὡ λύπη χῶνῃ. legitur & τὰ πολλὰ coniunctim.

Τὰ πρῶ τῦ. Demosth. χρώμενῳ ὧ ἀπαίρ τις ὅτῳ ἀπορῇ τὰ πρῶ τῦ, ᾗ ὅτ' ἔστ' ἀνῇ. Hic abundat ᾗ παρέλκει τὸ τὰ.

Τὰ πρῶτα, primum, in primis, & primas tenens partes, summus. Lucianus in Timone, καὶ πλοῦτοι πέλπ, καὶ ἴδῃ ἐφ' ἅπασιν τὰ πρῶτα, rursus diteſce, & Athenien sium princeps esto. γράψετε τὰ πρῶτα.

Τὰ τῶ ὄντος, ἔστιν, εἰ μηδὲν ὄντος, ὀυδὲ τοῦτο γε, hoc est, si nihil aliud, saltem: vel, quum ob aliq, tum propter hoc. Lucian. ὀυδὲ τὰ τῶ ὄντος ἐστὶν ἀπὸ τῦ ἄλλα, ᾗ ὅτι τῶν ἀκόντων ἐστὶ φυσικὸν. Xenoph. Sympos. τὰ τῶ ὄντος ζῆλα σε τῦ πλούτου, ᾗ ὅτι, &c.

Τὰ τῆς οὐσίας, i. οὐσία. τὰ τῆς ψυχῆς, quæ sunt animæ propria Plato de Leg. τὰ ᾗ νόμων, Demosth. Τὰ ᾗ ἐλλίων, id est, ᾗ ἐλίων, Idem.

Τὰ ὑπαρχόντα ᾗ τὰ ὄντα, facultates.

Ταβέρνα vocat Athen. lib. 11. c. ligno pocula, ξύλινα ποτήρια.

Ταβέντης, panis genus. Sopater apud Athen. l. 3. ταβέντης δ' ἄρτος ἐλλῶ πλησιάζοδος.

Ταβελλιών, ῶνος, ὁ, scriba ciuitatis, à secretis siue consiliis, ὁ τὰ τῶν πόλεως γράμματα συμβάλλων, Suid.

Ταβέρνιον, τὸ, caupona, vel potius cauponula, diuersorium, κατάλυσις, Suid.

Ταβίν, Tabiti dicitur Vesta Scythicè, Herodot. l. 4.

Τάβλα, tabula in qua luditur tesseris, in Epigr. & apud Suid. ὁ τὴν ζάλιν: verbūmque

Ταβλίζειν, tabulis ludere, quod facere prohibentur episcopi qui dam Iustiniani constitutione.

Ταγαθὸν, τὸ, i. τὸ ἀγαθὸν, bonum, & aliquando summum bonum apud Aristot. & Plat. in Philebo, i. τὸ αὐτοαγαθὸν.

Ταγεύς, ὁυ, ὁ, subiectus, subditus, qui iussus aliquid facit, Hesychius.

Τάδηξ, ὁ, Palladio tancor. Alexand. Aphrod. libro secundo, Ptolemat. τὰ ἐλαφρὰ πολυμιγῆ μέρια τάχιον ὑπομίγνεται, id est, fiunt rarida Inde

Ταδήξ, ηκος, rancesco, rancidus fio. Nam ταδήν, i. rancidum. Apud Atticum l. 8. c. 2. ἀκμήσει ταδήσας, nux peruetus, rancida atque olesa, quod κέρνον ἐλαφρὸν dixerat Galen. libr. 5. ᾗ κ' πάντως capiat. Plinius vocat lib. 23. cap. 8. nuces peruetetes. Paulus Ægineta lib. 7. τὰ κέρνα ταχέως διὰ πολλὰ τῆς ὑπάκλου ἔχοντα ᾗ ὀξὺ τὸ ἅλμ διώκειν, fit autem & oleum ipsum ταχὺ, i. rācidum, de cuius cura Constantinus Cæsar γεωπον. l. 9. c. 22. vide Τάχυς.

Ταχέως, in Τάχιος.

Ταχίος, ος, vel Ταχὺς, ὕος, ὁ, imperium, principatus, munus regium commeatus, comparatio rerum ad vitam necessariarum. significatur peculiariter hoc nomine summus principatus ducatus in Thessalia. Pro præfectura, i. ἐπαρχία, Aristotel. & Eucon. vide Ταχὺς, &

Ταχιάρχης, hunc magistratum administro. Xenoph. ἡ ἐλλλικὰ, ὑπὸ μιᾷ ἀτάκτου.

Ταχωΐσις, pances quidam qui & ἐγκρίδες dicuntur: bellaria, in farigine cocta ex adipe humido & caseo & melle & vua passa, tym. Pollux apud Athen. l. 14. ταγλωΐσις ᾗ ταγλωΐτις, πλακοῦς ἐκ λέπτ πτυπτὰ σταιτὸς ᾗ Θ.

Ταγλωσίτις, οὐδ, in sartagine coctus. Idem cum ταγανίτης apud Athenæum.

Ταγλωΐτης. vide Ταγλωΐας.

Τάγλωον, ὐ, τὸ, sartago, τήγανον. Dicitur etiam

Ταγλωστρίον pro eodem apud Pollucem.

Τάγλωσσ, ὐ, ὁ, parcus, φειδωλὸς.

Τάγη Θ, ὐ, ὁ, præco, celer, acutus, Hesyc.

Τάγμα, ατος, τὸ, ordonacies, contubernium, agmen, turma, legio, exercitus, cohors, certa pensio & constituta. Aristot. 2. Oecon. κελεύσας τοῖς βουλομένοις χρυσοφορεῖν, πάγματα αἰσαν θέσθαι ἐν ταὐτῷ, id est, res qualsiam certas & definitas in templo dicare. Τάγμα φυλακῆς ἔμεσεν ἄγειν, cohortem præsidij diurni agens, Plutarchus in Camillo. Τάγματα κατ' ἐλόγους, numeri, Bud. in Epist. poster.

Ταγματάρχης, qui præsest cohorti aut agmini.

Ταγματικὸν ἔπος, equi qui agmen exercitus sequuntur ad conuehenda impedimenta.

Ταγὸς, ὁ, ὁ, dux, præfectus, ἀρχηγὸς, ἡγεμών. Et summus magistratus in Thessalia. vide Ταγεία. vtitur Xenoph. ἐν Ἑλλληκοῖς.

Τᾶδε, hac. ita, ὧδε.

Τᾶδι, pro ταῦτα. Aristoph.

Τάζω, με, ἀέσω, τ, ακα, extendo.

Τάθεις, protensus: à τάνυω.

Τᾶι, articulus pro ᾗ. vnde ταῖρα, i. ἐκεῖνα, hæc. Poet. ταῖ δὲ γυναῖκες, i. ᾗ. Apol. Rhod. τᾶι τρισσαὶ, tres, i. αἱ, in Epigr.

Ταινία, vitta, corona, ταινία.

Ταίναρ Θ, ος, ὁ. Tenarus promontorium Laconiæ. Aristophan. fingit esse apud inferos, in Ranis.

Ταινία, fascia: tænia, vittarum extremittas, redimiculum quod pēdet

det è corona regia. Virgil. l. 7. -fit longæ tæniæ vittæ; Lucian. de Alexand. διαδήλωσον ταινίᾳ λεύκῃ πῶλ κεφαλῇ. Accipitur & pro tota vitta & corona, mitra, zona. ταινίας ἡ σφενδόνη ἀνάδουσι αὐτῇ, vittis & coronis eum exornabam, Plutarc. in Pericle. Tæniæ, id est vittæ quibus crines ligantur, inquit Hieron. in cap. 4. Ezech. Ταινία etiam à tæniæ siue fasciæ, in longitudine similitudine, vocatur arenæ ex colluuie agger ἡ τῇ χώλῃ: siue etiã cautes scrupulosæ in longúmque porrectæ quæ sub aquis latent, vt quæ saxa procurrentia dicit Virgil. & cautes concurrentes Ouid. Apud Strabonem, ταινία τὸν φλῶ. Dicuntur etiam σκῆπ, à Latinis tæniæ, puluini, dorsa, & vulgò dos d'asne. Polybius, ταινία ἦσαν σωλῆνων ἐκ τῶν ξύλων εἰσπεπηγότες ἰλύος, ἐφ' ὧν ἐπ πολὺν χρόνον οἱ πλέοντες τὸ πόντον, λανθάνουσι ὄφεις ἐλλοχῶντες ὑκτὸς ἐπὶ τῶν πλοίων, κελεύσαι δ' αὐτὸν οἱ ναυτικοὶ, σκῆπ. Plinius lib. 3. in præf. Nec profunda altitudo miraculum minuit: frequentes quippe tæniæ candicantis vadi carinas territant. Virgil. Æneid. 1.

Dorsum immane mari summo. Idem in 10,

Nanque inflicta vadis dorso dum pendet iniquo.

Dorsum, inquit Seruius, duriorarena, quæ remeantibus fluctibus & euntibus defatur, & in modum saxi indurescit, quod à nautis puluinus dicitur. Varro, vermes longi instar tæniarum, qui vt ἕλμινθες τροῦλλοι, i. vermes teretes, vel vt ἀσκαρίδες interaneorum etiam animalia, in corpore nascuntur. Dicuntur & ἕλμινθες πλατεῖαι, ἡ κείσαι, quòd latiinstar institæ. tænias vocat Plinius lib. 11. cap. 33. & lib. 27. cap. 9. Constantinus Cæsar γεωπονικῶν lib. 12. cap. 27. περὶ ὃ τὸ οὖσον ἡ οἶνου πτίσθρον ἐλμινθας ἡ ταινίας ἐξάγει, lumbricos & tæniasexigit nasturtij semen.

Ταινία etiam dicitur cingulum, ἱ ζῶνες, ἡ ἱμὰς, ἡ ἴσων, Hesych. quod dependet in nauis erecto ligno quod columellæ siue ἱστέλαι speciem habet & ἐνωτὶς dicitur. Pollux lib. 1. Τὰ ἐκ ἄκρα τῶν ἀρμένων, ἃ φλάται καλεῖται, ἄνωτάτω ὀρθοὶ ξύλοι πέφυκεν, ὃ κελεύσει ἐπιβάτ, ἢ τῶν ἐκ μέσου ἀρμενίων ὀθόνας, ταινίαι ὀνομάζεται. Ταινία pro fascia pectorali, qua in mammillari vtuntur mulieres ad mammas coercendas, vnde ταινιόω, i. fasciola Ciceroni. Idem Pollux, τὸ δὲ μεσαῖον τῆς γυναικείου ζώσματος, ταινίαν ἀνώνυμον (fasciam pectoralem Martialis) ἢ ταινίδιον. Ταινία, piscis quem etiam tæniam vocat Plin. lib. 32. cap. 7. Meminit Athen. lib. ζ. Aristotel. histor. lib. 2.

μίτρον. vide Ταινία.

μπίον, Attice, στηθοδέσμη, pectorale, torques, monile, θωρηκτύλιον, Etymol.

μιτοπώλις, mulier quæ fascias vendit. Athenæus libro ζ, ταινιοπώλις, τῶν ὅτι μάλ' ὑφασμάτων λέγει ἡ μὲν ζωνοπώλις, ἡ δὲ μιτοπώλις, ἡ δὲ ταινιοπώλις.

μιόω, μ. ἀτω, σ. ακα, corono. στεφανόω, ligo, Actiu. Synes. in Epist. μόνες γὰρ αἱ ἡμέρ τῶν ὑποσπασθεῖσῶν ταινιωθεῖσαί τε καὶ συμπεφίξεν καὶ ὑφῆλ ἐμοὶ ἐκ θεῶν ἀθλοθέτην, debet enim sequenti septimana redimiri & fasciis ornari. Apud Aristoph. in Concion. vetulę ait adolescens, ἡ ταινιοῦμαι, ἡ στεφάνου ἀφ' ὑμῶν ἡκοῦσ.

ταὶ, pro τὰ ὁυτὸ, loca illa, Thucyd.

ταικές, ἔντος, liquatus, liquefactus, τηκτὸς, κατεψυγμὸν, οἰκτερὸς.

ταικεδ, ους, ὁ, colliquans. ταικεδὲς ὄμμα, apud Anacr. quòd ad tabem perducat amor. & depascatur medullas. ταικερὸς, τηκτὸς, οἰκτερὸς, κατεψυγμένος, liquati, exucci, id est caduci, vieti, Lucianus de seribus. ταικερὰ σάρξ, apud Flutarc. caro tenella & mollicula. italique macerata, vt in ore quasi liquefcere & diffluere videatur. Galen. libro primo ad Glaucon. de carne porculorum danda ægrotis. Ταικερὰς κόρας, in Epigram. id est, oculis liquefacientibus & tabefacientibus, fcilicet alios. Dicitur & Ταικεδὲς, ταικερόωσθ, idem cum τήκω, seu ταικεδὲ reddo. vnde ταικερόωσθ, eliquescat, Dioscl. l. 5. cap. 94. κατεψυγθέντα ἢ μετ' ὀλίγ μᾶζαι ταικερόωσθ, &c. decocta in oleo vsque dum liquescat, Ruellius: flaccescat, Marcel. lib. 4 Dioscor. c. 280.

ταικὴ, liquescat.

ταικερὸς, tabidus, flaccidus. tener, distabescens. eliquescens, ταικερὸς, mollitus, liquatus, l. quidus, Dioscor. lib. 1. c. 145. Bud. tamen corrigit ταικερὸς. μᾶλα ταικερὰ dicuntur carnes coctura & vi ignis teneriores effectæ.

ταικόσμαι, tabescam, resoluar.

ταικτὰ, quæ in ordine veniunt, Xenoph.

ταικτὸς, ὁ, ὀ, ordinarius, militaris, peritus rei militaris, struendæ aciei peritus, qui imperat. ταικτὲ autem proprie ad exercitum pertinet. Vnde ταικτικὸς, quæ ad rem militarem pertinet. τὰ ταικτικὰ διδάσκειν, scientiam militarem docere. Xenoph. ταικτικὸν ἔργασασθ, instruendæ aciei gnarus, Lucia. fic Bud. in Epist. post. ταικτικὸς κινδύνας, ordinati motus, Nazan. in Orat. οἱ ταικτικὶ αἰθμοὶ, militares numeri, Xenoph. ἀνέζευξαν ταικτικῇ, ordinationes acierum, Plato de Legib. ταικτικὴν γνώσκω, struendæ acici sum peritus, Philostr. in Heroic.

ταικτικὲς, militariter ordine instructo, vt in acie fieri solet. Suid. ταικτικῶς.

ταικτὲ, ους, ὁ, ordinatus, ordinem tenens, ὑπὸ τῆς διάτινος, certus, ἀφωρισμένος, statutus, constitutus. ταικτὸν ἀθλὴν χρόνον, Aristides.

ταικώδες, ὁὴ, pastilli ex adipe concisio minutim, adiectis sale pulueribus aromatibusque. Hesyc. ταικώδες, τὸ χίονος τὸ μὲν καταμιγνύμενον ἁλῶν ἢ ξηρῶν ἢ ἀρτυμάτων. Sic vero scriptum apud Pollucē, ὅτι ἢ ἡ γαστρίδιον ἢ ὑὸς μέρος ἐστὶ ἢ πάχωμα vocari à Cratete Comico quidam volunt, cum ait τὸ θαλίας, ὡς ἀφ' ὑὸς ἀνὴρ κρέας οὐ μόνον λάχετ, ἀνὴ ἔτι ἐθμὸν, ἀνὴ ἀνάγκ. οἱ ἢ, οὐσεν ἀπὸ τάκωσις ἐκ τοιούτου κρέας, ἢ σάπια τοιχεῖα, ἐκ ἀλσὲ, ἢ ξηρὸς ἢ ὑγρὸν ἐκ πάντας.

Τάλα, magnum, μέγα. Hesyc.

Ταλάεργος, ου, ὁ, densus.

Ταλαιπόρησος, ὁ, operum patiens, πλατικὸς, φερέπονος, laborem tolerans, operi patienter incumbens, ὑπομονητικὸς, ὑπὲρ πόνος εἰρηνικὸς: mulorum epithēton est: vide prouerbium, Muli Mariani.

Ταλαιπωρέω, ἡσω, ὁ, πεπλανῆσθαι ἐν ἐρημίᾳ, Odyss. ν.

Ταλαιπωρέομαι, &

Ταλαιπωρέω pro eodem, id est laboro, labores fero, πονῶ, μοχθῶ, fatigor, vexor, affligor, accipio cladem, fero ærumnas, funi ærumnosus, miser ἡσυχάζω ἐγὼ, mecum miseré agitur, perduro in malis. Gregorius, ὑπομένειος κειμένῃ ἡ ὄμβρος ταλαιπωρεῖ. Thucydides. τὰ ταλαιπωρήσαντα, ταλαιπωρεῖ ὑπὸ χειμῶνος, hyeme vexatur, Thucydides. ταλαιπωροῦν σφίσιν αὐτοῖς, sibi laborant. Idem. ἐ βάλομαι ταλαιπωρεῖν, recuso ærumnas, Idem. πονῶ ἢ ταλαιπωρέομαι, Demosth. ἐὰν κλινῶ κατακλιθεὶς οἴμαι σὺ μόνος τῶν ταλαιπωρεῖσθαι, eos qui miserè non fiat victuri, Plato fecundo de Republica. Xenophon, ὁ μὴ ἐνουσίᾳ ταλαιπωρῶν, &c. πονῶν, qui agit in ærumna, Thucyd. πεπαλαιπωρημένῳ πραύμασι, fatifcens & exhaustus vulneribus. Ταλαιπωρία transitiuè pro miseriam facio, fatigo, vexo, crucio, Ilocrat. πεπαλαιπώρηκα λύσσε, no. accidit & afflixit.

Ταλαιπωρῶδες, ἔστος, ὁ, fessus.

Ταλαιπώρια, calamitas, Phalar.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, ærumna, afflictio, μοχθηρία, vexatio, labores, calamitas, cruciatus, Thucyd.

Ταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ, toleransꝫ ærumnosus, βάστικτος, πλατικὸς. Aristophan. περὶ τὰ ταλαιπωρῶν dixit pro pertinacia, constantia & laboris tolerātia. Ταλαίπωρος ἐβῶ τὸ πλεῖν, ἡ τὸ σώζειν, ὃ δὲ πλοῦτος αὐτόματος σώζεσ τοὺ ἀλόγιστ, ἡ εἰς πανικὸν ἐκσῶ. Aeschyl. Prometh. Commen. & σαφῶς λέγουσι τὸ πανδεῖν οἱ πλέοι ἡ ὀλ. στρατιὰ, ἐν εἰ δ' ἐπὸ.

Ταλαιπώρως, difficulter, asperrimè, cum penuria & labore, ærumnosè, miserè.

Ταλαίφρων, ονος, idem quod ταλαπείρων, ταλασίφρων & ταλάφρων. Sophocl. ἰὼ ταλαίφρων γραῖ, ἰὼ δόλια.

Ταλαλαγάθη, ἡσω, magnanimus.

Ταλαλαγάθης, ὑος, ὁ, magnanimus.

Τάλαλας, ὁ, τό, miserum. Item in Vocatiuo τάλαν generis masculini. Aristoph. ἀὶ τάλαν, ὁ miser, heu te miserum. τάλαν interdū παρέλκει, vbi mulier alloquitur mulierem.

Ταλαίτερος, α, ον, ὁ, μᾶλλον, miserior, miserum puto, defleo, lugeo. Neutrum, Accusat. Suid. θρῆνος, ἄλλος ὀδυκηρὸς, μᾶλλον ἢ κατακρυφαίρεμ μὴ ταλαίτερόμ αὐτὸν. Chrysost.

Ταλαντᾶθ, vel

Ταλαντᾶθ, vt apud Ioseph. θεὸ ἄλμαν. ταλαντᾶται λίθοι μέγαθος, Interpr. lapides ingentes. Ego verò vt apud Vitruu. lapides talenti ponderis, id est, sexaginta pondo, vt & cap. 16. Apocalyp. ταλαντιαῖα χάλαζα, id est, grando talenti pondo Nonius ex Sisenna talentarias balistas dixit, quæ lapides talenti pondo iacerent. Erat autem talentum fuse numarium siue ponderale sexcentarum minarum, id est, sexcentarum drachmarum pondo. Agricola, Sic verò etiam dicitur quicquid ingentis ponderis, aut quòd insignem habet magni.udinem, quo modo Ælcæus apud Pollucem dixit, νοσημάτων ταλαντιαῖον. vide Ταλάντιθ.

Ταλαντεύω, ὁ, misserrimus. Aristoph. in Pluto, τοῖν χρῆν ταλαίτατ, &c. Idem ibidem, ταλαίτατ' ἀνδρῶν ὧν ἐ ἐδεδίεικεις τὸν θεόν; infelicissime virorum, non timebas Deum? ταλαίτατ' αἰσθάν, ὡς ὑγιαίνεις μοι δοκεῖς, Idem.

Ταλαντιαῖος, ὁ, ὑγίαν, appendo, libro, Etym. vide Ταλαντιῦν.

Ταλαίτερος, α, ὁ, miserior.

Ταλαντεβόλεμαι, μ. βόσομαι, ἐ βλαμαι, &

Ταλαντεύω, τὸ ταλαντῶ, libro, pondero. appendo, ζυγῶ ὡς σταθμίζω: ὁ ἀφῶ τὸ τάλαντον, i. libro. Dicitur etiam Ταλαντόω. Lucianus, ἔγὼ μὲν ἀφῶ τὸ ταλαντον, ἡ ἀμφότερα πλάσγξω ἐπίβάτος ταλαντεύομαι, i. libror æquali examine lanciumue neutram partem propensus fum, vt libra in examine ſtans & æquilibrio. Alciphron Accusatiuo iunxit, pro in æquilibrio tenere, Περὶ μὲν οὖν χρυσὸν ὀνείσαμβλοντα κέρκινα, ἀδιάφορόσας ἢ ἐκ ὑπερβάλλον ἡμῖν ἢ πνέα ἀμῶν τὰ χαλκοῦν. τοῦτον σὺ τ' ἀρεστὸν ταλαντεύῃ. ὅσον γὰ αἰβέλμε ὃ μοιαῖς ἅπασ, ὁκέσει ἀκαλεύσθησα, lanceam modo

raris, ita vt vtram in partem ego vergam, in tua voluntate positum sit: ex tuo enim momento & pensione fiue nutu & inclinatione pendeo. Ετ ἡ τἀλαντοποιΐη, id est terra librata suis ponderibus. Plato in Timæo, διὰ ἢ τὸ μεθ' ὁμοίων ἕκαστον μετ' ἐπῳδῶν ἐφαπτόμενον, καὶ οὐδὲν οὐδεπώποτε ἰσοβαρὲς, ἢ δυσκρᾶσίας τοῦτο τὰ ἀντιπαρέχοντα, σπάνιόν ὑφ' ἑκάστων αἴτιον, in æqualiter librari non ad æquilibrium ferri. Philo de mundo, τί γὰρ ἐν ἅπασι σωμάτων ἐκτὸς ἀκριβὲς ἐν ἀκρίσι καὶ μικροῖς ἐστί, ἐν οἷς ἡ μικρὰ, ὡσὲ τὸ πλεῖον ἢ ἔλαττον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἴσου παρὸν, ἄδηλον ἀπολλύει τὸ ἀκριβὲς ἐν τοῖς ἐλαχίστοις; ἀλλὰ καὶ τὰ τάλαντα πολλῷ πλείονα, ἢ ἐλαττονα ἀποβάλλει, ἢ ἐπιτίθησι. Et Cōposita ait τὰ τάλαντα καὶ ὑδρο τἀλαντεύω.

Ταλαντᾶϑον, ὁ, ingens, βαρὺ, grauis, idem quod Ταλαντᾶϑ. Aliter Aristot. 2. Oeconomic. τἀλαντᾶῖοι κατέκαυσαν τὸν ὑγρὸν τὸν ἐλαιον τἀλάντων, pro talentis ſponſores dare viginti talentorum. vide Ταλαντᾶϑ.

Ταλαντῖ ζομαι ἰσοσταϑμέω, pondero. Actiu. vide Ταλαντεύω.

Τάλαντον, ὦ τὸ, trutina, libra, lanx: ἐβρ. τὸ τελῶν τὸ βαρῶν. Hesych. τἀλαντεύζυγα, σταθμοὶ. Homerus Iliad. ϑ. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Virgilius, Iuppiter ipſe duas æquato examine lances. Theognis, Ζεῦς γάρ τοι, τὸ τάλαντον ὀπᾷ ἐτέῃ ὄλυμπ. Ariſtoph. in Ranis. Καὶ γὰ τἀλάντου μουσικὰ σταθμοῦται, id eſt τὸ ζυγὸ. Τάλαντον, talentum: ὁλκὴ τινὰ ἐκκτὸν Hesych. Epiph. hibr. 125. Aliis 165. & 300: 1152. Θωϊνου σταθμὸς ἓξ τάλαντα τὸν ἐκκρίθινα, Thuini pondus fuit ad talenta quindecim, Gaza libro 8. Animal. Aristotel. Varia autem erant talenta Græcorum: Macedonicum enim talentum tres erant aurei, Atticum talentum ad ſex milia ſtaterum excreuit, εἰς ἑξακισχιλίους σταθμοὺς φέρεται, vt Euſtath. Iliad. 9. annotat. Apud alios talentum centum viginti quatuor drachmas pendebat. Apud Athenæum talētum eſt, ὃν χριόμενοι λῦ κεφαλῆς τῶν ἀρχόντων ὕες. Talentum Atticum, vt docet Bud. ſexagenas minas Atticas capit, & mina Attica centenas drachmas. τάλαντα ἀγορᾶς, Demoſt. τάλαντα ἐφίλων. Ariſtophan. de hac voce ſic annotauit Portus. Τάλαντον: τὸ σταθμὸν ὅργανον, ὃ ζυγὸν, Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα nota aliud eſſe χρύσεια τάλαντα, aliud χρυσοῦ τάλαντα. Apud varias gentes varium erat pondus: exiguum erat pondus apud Homerum δίκα ϑ' χρυσοῦ τάλαντα & in ludis funebribus Patrocli victima præmia erant duo talenta, Iliad. ψ. πρῶ τ' ἐπαφτὸν ϑῆκα δύο χρυσοῦ τάλαντα. ex quo facile intelligi poteſt minimum fuiſſe pondus. nam ſi primo victori bouem proponit, ſequitur, vt præmium propoſitum victimo, ſit longe minoris pretij. Athenienſibus 600. coronatos valebat. Macedonibus tres aureos. Romanis 70. libræ. Seruius ſ. Æn. τὸ τάλαντον μιᾶς ξ. ἢ ϑ μνᾶ, ὅϑεν λέγει ἡ ϑρᾶσυ δόλοι ἐξ, ὃ ϑ ὀβολοὶ, χαλκοῖ δὲ ϑ χαλκοῦ λεπτοῦ ξ. valebat. Budæus tamen in v. de aſſe, octonos chalcos obolum valuiſſe refert, ita vt 4. quadrantes iuxta rationem Romanorum valeret.

Τάλαντος, ὁ, ὃ, calamitoſus. τάλας.

Τἀλαντοῦμαι, vide Ταλαντεύω.

Τἀλαντωσις apud Pollucem, i. σάθμωσις, ponderatio Vitruuio, libratio & examinatio, ipſi lib. 10. cap 8.

Ταλαὸς, οὐ, ὁ. miſer, æruminoſus, σκληϑρὸς, Suidas. Valla exponit calamitoſus apud Herodot. apud Ariſtophan. in Auib. τἀλαὸς βροτοὶ.

Ταλαπᾶδες, ὁ Θ. idem. Com. Ariſtoph. in Auib.

Ταλαπεῖρϑ Θ, ὁ, ἡ, miſer, laboriosus, multa incommoda expertus. Hom. Odyſſ. ξ. ἐλεῖτε τἀλαπείρϑ Θ. ἱ. τἀλ' ἀπάσας.

Τἀλαπ ϑ ὸς ὁ Θ, ὁ, ἡ, ἄ. factum patiens, ὑπομονητικὸς. Hom. in Odyſſ. τἀλαπϑὸ θεὰ θυσὸ ἐ ἔχουσα, ἡ, ὑπομένουσα τὰ πάϑη.

Τἀλασίπ ϑ Θ, ὁ, ἡ, κακοπάϑης Θ, quaſi illus, τἀλάσσω, filcella, diminutium, in Epigr.

Τἀλαϑ Θ, ου, ὁ. calathus vimineus, calathus in quo caſeus coagulatur, quaſi illus. ἀρξίουσ' ὁ μὲν χλοερᾶς τυρὸς ἐρασπίγνυται Polluci. Suid. τἀλαϑεῖα Θ, κεφαλὴ ἐκ ἱμάτ. Ariſtotel. 3. Rhetoric. de fugillatis. ἀνάπτει γὰ αὐτὸ τῇ συκαμίνῳ τἀλαφρ. τἀλαφρὸ χάλκεον, ὑ ἀσπίδιον, in Epigram. Heſiodus, οἷσ' ἐν αὖτ' ἐς τἀλαφρὸ ἐφέρουν ὑπὸ σκυτάλαφρον, &c. alij autem in ſportis ferebant, vt vas videlicet, à vindemiatoribus accipientes. Pollux pro quaſſo dixit τἀλαφρὸ, & τἀλάφεσϑαι pro quaſſilo: τὸ μὴ ἐν γεωμετρικῇ ἐπιδρ. σκόλῳ, τἀλαφρὸς ἂν ἢ κεκλάσϑαι ἐφ' ὁμῷ. τἀλάφρα ἢ ἂν ἢ κεκλάσϑαι. Quæ vſu pantur in τὰ τἀλασία.

Τἀλας, ας Θ. miſer, laboriosus. ἀδ Θ. ἱ. τἀλ' ἀπάσας: à τἀλαω vel τἀλάω. Ariſtoph. οἴμοι τἀλας, hei mihi miſero. In Vocatiuo τἀλα Idem in Plutos, ὦ τἀλας, heu te miſerum, ὦ miſer. vnde τἀλαίτερος, ἐ ἡ τἀλαίτατος.

Ταλασία ἐργα, i. lanificia, Apol. Rhod.

Ταλασία, ας, ἡ, ἐργασία, lanificium.

Ταλάσιον, τὸ, lana, τὸ ἔριον. Hesych. & Euſtath. dicta à τἀλάω, quot magnos labores ſuſtinent qui eam tractant.

Ταλάσιος Θ, ὁ, lanifex, ταλασιουργὸς. pro quo poetice τἀλασίτ Θ.

Ταλασιουργὶ, lanas tractare lanariam factare, lanarium eſſe. Xenoph. ὡς ἢ ταλασία ἡ γυναῖκι: αὐχρυσιν ἡδὶ αἰδρῶν, διὰ τὸ ταῦ μὴ ἐκ ταλασιουργεῖσϑ ἡ ὡσ.

Ταλασιουργὶα, ας, ἡ, lanificium, ἐργασία, τἀλασία ἔριον, τἀλασία. Poſſici. ταλασιουργικὰ ἔργα, inſtrumenta textrinæ, Xenoph. in OE quæ ad lanificia pertinent vertit Cicero.

Ταλασιουργικὸς, pertinēs ad lanifices, qui ad lanificium requiritur vt ταλασιουργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent apud Xen.

Ταλασιουργὸς, ὁ, lanifex, τἀλασίσ Θ.

Τἀλασις, ἐως, ἡ, patientia.

Ταλασίφρων, ὁ Θ, ἡ, audax, ὑπομονητικὸς, in aduerſis patiens, κραταιοφρων, χλωὸς ἐπὶ πᾶν κραταιὸς. primis breuib. ſæpe apud Hom vt Iliad. ἀ. ὑπὸκ τἀλασίφρονι ϑῦμὸ δὸ ϑ' ὁδυ.

Ταλαῦρ Θ, ὁ, ἡ, patiens ærumnarum & laborum, qui ſorti & iniuto animo ærumnas ſuſtinet. fortis, audax, bellicoſus, ἀνὴρ μὲν κρατερὸς, ὑπομονητικὸς, Ariſtoph. Acharn. Iliad. ε. Αἰνείαν ἀσπὶ αἰπὺ τἀλαῦρον πολεμιστὴν, ἰ. ὑπομονητικὸν. Ariſtoph. in Pace ἐ ἐσϑ', ὁ τἀ ἀνέρι Θ.

Ταλαύφρων, ὁ Θ, ἡ, patiens, conſtans.

Ταλάω, ᾶσω, π. σας, ſuffero, τόλμω, audeo, ſuſtineo, poſſum. Ianſa. Lascar. ἐτὰ κατὰ τἀτην, tolerauit miniſtrum. Idem cum Inſi ζάνει. σοφὸς ἀνὴρ ὃς ἐτὰ κατὰ σας. Et lib. 1. Epigr. ὁ τἀλαστὸς ἡ ψυχὴ ϑ τῶν κρεῖ ἐν δὸν πονέσαι.

Τἀλαχῆς, impudens, ἀναιδὴς, Hesych.

Τἀλεῖ κεῖ, amor, ἔρως, Hesyc.

Τἀλεῖ, ἰδὸς, virgo nubilis, ſeu quæ ſponſa futura eſt teſte Euſtat itidem à τἀλάω, vt ſit ὁ τἀλάσιμα ἀσύνετα, quoniam puellæ ad nu bilem ætatem lanificio exerceri ſolebant. μελόνυμφ Θ, Sop apud Pollucem, ἢ μελονύμφη, ἢ μέλουσα γαμῖν, μελογάμος, vt v dicitur μελόσποτος ἡ μελανύμφη. Sophocles in Antigone, μελ γάμου νύμφιος τἀλιδὸς ἥκει. Callimachus, ὡσ ἥκε τῶν τἀλειν παῖδ ἀμερδικέῃ.

Ταλίων, Hesychius expon. ἀδλιων quod fortaſſis eſt à nomi τἀλ Θ.

Τἀλλα, alioqui, cæterum, ἀτάρ.

Τἀμά, tes mea, mea ratio. Synec. ἐκκαὶ τὸν ὡς ἐγὼ τἀμά.

Ταμεῖον, promptuarium, cella, penu, penuarium: ſic Euſt. c. 12. Lucæ Euang. proprie locus eſt in ædibus, in quo penum eſcarium lentaque reponuntur, Xenoph. Ταμεῖον, ἀrarium, fiſcus, cogi claue & cubiculum vbi reponuntur pecuniæ domini, pentralia ſiue intima ædium. vnde ταμεῖα ἀφανισμένα ἀργυρίου, ἀrario ap plicari. vide Ταμίας, & Ταμιεῖον.

Τάμῃ, ἀπτω ἢ, ἀπτεσϑαι, Homer.

Ταμίσσω, incidere, κόπτω, Homer.

Ταμισσόμενος, ὁ, incidens corpus, τάμνων τὸν χρόα, Ho. Iliad. ἀ. vebo ταμνω.

Ταμία vel

Ταμίη, ας, ἡ, cellaria, mulier quæ domus habet adminiſtratic penu, diſpenſatrix, ϑεμιστεύη, ἡ φρονέσα τοῦ οἴκου. Heſychius penus cuſtos, conda & proma. Homer. Odyſſ. σῖτον ταμίη παρ ϑυκὸς, &c.

Ταμίης, ου

Ταμίης, ου, ὁ, quæſtor, cuſtos cellæ, promus, condus, diſpenſator theſaurorum, vel domus œconomus, præfectus ærari vnde ἐν ἰωγῇ ταμίαι. Plutarchus in Publicol. docet Publicolam conſtituiſſe ταμίας, id eſt Saturni ædem, & populo poteſtatem feciſſe creandi δύο ταμίας, id eſt, duos quæſtores. ταμίας δημοσίᾳ, Demoſthen. τῶν ἀβδίου ταμίας, &c. idem Ariſtote. de mūdo, ἄγουσι δὲ ϑεσπέσιαι ϑεσσάδων ταμίαι, id eſt, vectigalium quæſtores. Ariſtophan. in χ. Neptunum vocat τρόφιον ταμίαν, id eſt fuſcinæ arbitrium. ταμίης τις τῶν, qui in arbitrio ſuo fortunam habet, Thucydid. ἐπὶ χρημάτων ταμίαι ἡ πορεσαὶ, Demoſth. A Platone in Timæo dicitur σπέρματα ἐπὶ σπείρει τοῦ σώματος ταμίας, id eſt, ſpiritum cuſtos velut penuarius corpori pulmo, Nazianzen. in Orat. εἰς τὸ βαπτίσμ. χριστὸ ἡ τοῦ σπέρματος ἐκπτὰ ταμίας, ἀστὴρ τῶν χρηστῶν, πολλῶν ταμίας ἔχει ὁ ὀλύμπος, Euripid. ταμίας, defenſor. Dionyſ. Halicarna. hiſtor. lib. 8. αὐτὸ ἐαυτὸ ταμίας χίτα, ipſe, ſibi patrocinatur ac ſuam cauſam tuetur. vide Ταμιεῖον.

Ταμιεῖον, ου, τὸ, ταμίειον, cella penuaria, penus, horreum, ærarium conclaue, cubiculum, ϑησαυρὸς, ἡ σποθήκη Polluci. ταμιεῖον χρυσοῦ, ærarium ad aurum reconlendum: ſic in Comm. Ariſto

ὐτικῶσαι ὥσ τὸ ἐκ ταμιείου φερόμενον, hinc velut ex ærario proferre, Isocrat. ταμίειον ὧν ἀπεῖδε τὸ τῶν κρίτων ταῦτ, ærarium Saturni ædem constituit, Plutarch. in Publ. Lucæ capite 12. εἴς ὧν ἐστι ταμίειον ἢ Νότου θάλασσα, cella, neque horreum.

Ταμιεύτικός, ἡ, ὁν, parcus, & qui reconderi nouit in futurum. Ταμιευτικὸς νόμος, quæstoria lex, Plut. in Pub. ταμιευτικὴ ἱστορία, quæstoria potestas.

Ταμιεύομαι, &c.

Ταμιεύω, ῶ, ὦσω, τὸ, ὄλον, τὸ, sum quæstor, quæsturam gero, exerceo officium quæstoris, ὅταν μελλωμεν ἡβὴ χρήσεσθαι, ταμίας αἱροῦ, διευκολῶ δὲ ἐπὶ τοῦτο. Demosthenes, ὅσοι ἐταμίευσαν, ταμιεύσας ἢ ταμιεύσαι, quæsturam gerens. Alibi, ἀεὶ ἐπὶ τὸν ταμιεῖον φιλόσοφος τὴν ταμιεύσαν. Ταμιεύω, ἡ ταμιεύομαι, asservo, διατακτέρομαι, conservo, repono, sepono, condo, recondo, in futurum tempus reticio, parcius dispenso, colligo & in repositorio refero. Lysias contra Nicomach. εἰς τὸν ἡ κατὰ τὸν μὴ ταμιεύσαντα τοῦ νόμου, huius manu leges scriptas in scrinis condidimus. Synesius translatæ dixit in epistol. ad Theotimum, Ποιητικὴ γὰρ ὁ θεὸς ἐδ ἀκαν ταμιεύειν τῶν ὄλων, ὃς τὸ κενὸν τῆς σῆς ἀξιώσεως, ταμιεύσαμ τοῦ λόγου, Alcidam. Lactanius, ὡς τὰ μὲν ταμιεύθαι τὸ ὕδωρ ἡ μηνιγκαῖ, in craftinum reconderecodium, &c. Ταμιεῖν τὰ χρήματα, reconde pecuniam, idem. ταμιεύσαντα σοι τὰ γενέσθαι δοῦ, vtinam palmam tibi dij reseruent, Gaza de Senect. Ταμιεύω ἡ ταμιεύομαι, differo, reservo. Basilius Eustath. φησὶ ἡ χρόνου, διδόντι μὴ τὰ ἀγαθὰ τῆς θεοῦ, χάριν εἰδέναι, ταμιευομένου ἢ μὴ ὑπερέχοντι, reseruanti at que differenti. Nazanzenus de differentibus baptisma, ἀπὸ τοῦ σώματος μὴ θανατωθέντος, ψυχὴν ἡ ἐχθρὸν ταμιεύεσθαι, in tempus mortis differre.

Ταμίης, ου, ὁ, idem quod ταμίας. Homerus Iliad. τ, transfacte dixit, ἐπεὶ ὃς τ' αἰσθάσατο ταμίης πολέμοιο τέτυκται, belli dispensator.

Ταμιοῦχος, ου, ὁ, ταμίας.

Τάμνος, ου, ὁ, coagulum, ὀπὸς, πυτύα, Nicander in Theriacis: vtitur & Hippocrat. apud Theocritum Idyl. 7. ἐκ μὲν ὁ κασίου ἅμα σὺτεχθ' ἑψὲ τεύχοι Κυκλὰς βέρμ' ἀλλαντι, ταμνου τοῦ πυόεντος, quidam expon. pellem recens coagulum redolentem sed aliis bic loqui videtur de pelle recens hirco detracta quæ recentem adhuc fectionem redolcat, νεταμνου τὰ ταμνα deducatur.

Τάμνω, ἀπὸ τοῦ τέμνω ἀφ' οὗ καὶ, μι, τεμεῖμαι, σ, τὰ τμηκα, αὖρ. β, ἔταμον, incido, distribuo, diludo, excido, feco, vasto, πρὸς κοπὸν, ὃ ὑλοτομεῖν, καὶ πολὺ. Etymolog. Actius. Accusatiu. Homerus Odyss. ξ, τάμνων δόρυ μέγα βόειον. ταμνειν δέρμα, percutere fœdera, id est, πιστεῖν. Idem Iliad. γ, ὅρκια πιστὰ τάμωσιν, id est, πιστὰ ὀμόσαι, ὃ ὅτα δὲ ἐστὶ μὴν πολὺ σοφὸν, τάμνειν γῆν, apud Herodotum, id est, agrum depopulari. τάμνομαι pro τέμνω. Hom. Od. δ, αὐτὰρ ὁ τόμενε δοῦρα. Pro castrare, Hesiod. Ἔργ. καὶ ἡμ. ταμνειν.

Τάν, vocantis est, amice, tu, vt ὁ πάν.

Τανὸ pro τῶν, Doricè. τανὶ αὐτῆς ἔχοντες, suum territorium obtinêtes, Thucy. l. ἡ τανὶ, ἡ τῶν πολ, ὁ πολὺς σῖτος, ἡ μὲν αὐτῆς ἀναμένθαι, de Lacedemonijs pueris. vide Interp. Thucy.

Ταὶ, pro τὰ ὲν, in Epig. τὰ ἐδέσια, in speciebus.

Τάνεα χρέα, ἐ, vas æreum in quo condiebant carnes.

Τάνηκες, ἐος, ὲ, ἡ, ὁ, acutam habens aciem, aut longum manubrium. Ἀπτύκτης, ἡ τανηκέϊ λαβὼν τὸν ἀκμὴν, πυγίζει ἀκονητηρίῳ τὸν ἀζυλὰ. Homer. Iliad. ν, ἐὶ ὑφ' καὶ ἐμὸ ἀλὶ ὄλῃ τανηκέϊ χαλκῷ, long & ferro, protensi. τανὸν per οὐθρηγγλωσ.

Τανμυκὴς βοὸς, in Epig. intense & vehementer mugientis, à τανμυκὴς, i. mugitus suos longè prætendens.

Τανόθ' ειρα, ιος κορυστὸς χιτὼν, collo protensi ac longo. Arist. in Anub. φλὺ ἀπρίζ' ὡν οἰωνὸν ὑφ' τανοσθίρων.

Τανοὶς, οῖ, ἑ, extelius, porrectus, longus, acutus, aspersus. ἐπὶ τῶ εἰς ἄπκας τανυθέντ. τανοῖς δρυὸς, patulæ quercus, in Epigr. τανοῖ γήρᾳ, prouectæ ætatis, ibid.

Τανύπους, οδος, recto pede stans, & protentis diuaricatisque pedibus incedens, Hesych.

Τανυφόρ, τὸ, subtiliter contexta, ἐπὶ ὑφῆ Suid.

Τάνφορον, τὸ, ligneum instrumentum, in quo baiuli onera imponunt. potius τὸ Ἀνάφ.

Τανφλκὸς, solido ære constans, firmus, πολύχαλκος Suid.

Τανύω, ῶ, porrecta tigna, quæ simpliciter tigna dicuntur, vt δοκοὶ, trabes. tigna in directum portiguntur sæpius, trabes, vt & transtra in transuersum. Theophrastus de abietibus Craniæ loquens, libro histor. plantar. 4. capite primo, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ναυπηγίας μᾶλλον, ἢ τὰς οἰκοδομίας (nempe χρήσιμοι ἢ μᾶλλον δοκοὶ (lege δοκοὶ) κρίνονται, ἢ τανύσιμοι, ἢ αἰώρημα (leg. κρεμᾶται) ἀφ' ὧν τοῦ τοῦ ἐστὶ τὰ οἰκεῖα διαφέροντα, i. trabes pulcherrimæ, & tigna. Gaza transiliit.

Τανυλοφὴς, ἐος, ὲ, ἡ, ὁ, habens longas frondes, habens latum folium.

Τανύμ, ὄσω, σ. σῶμ, &

Τανύω, μ. ανύσω, extendo, traho, ἐκτείνω, ἕλκω, τείνω. Actius. Accusatiu. ἐκτεῖ α. Odyss. ὀϊζύν ἐκ ἐμὸ ὁ τάνυσε τοχπέζαι, id est, ἐξ μόκας ἐπίδοσε. Τανύσμαι pro eodem Apollonius secundo Argonaut. λαῖφ' ὑπερκαλύψαι πανύσσι, diffendebant. Homer. Iliad. ἀ, ὑπὲ δ' ἵππατε μακρὸν πανυσαι, id est, ἐξ μάκας ὑπὸ ἵππους, subtraxerunt. Hesiod. ἐργ. ἡ ἡμιόλιον, & exporrectus est. πανύσσεται, ὑπὸ κειτος, extensus erat, ἐξέτατο, Od. ι, ll. ι.

Τανύω, ὑ, ὁ, tributum imponentes.

Τάξαμένος, ἡ, ὁ, diminut. Suid.

Ταωδιεσσ, ὁ δμοι apud Theopomp. citante Polluce, ὃν καὶ κηκόμμετο λέξει τὸν, ὡς ὀκτὼ τ' κατέσκευ ἀποιδέσας, forte ταὼ ὀρνεσσ.

Ταῶδιωνες, ι. τὰ ἀμφίβολα.

Ταπὰ, ας, ἡ, plaga, regio, tractus terrarum.

Ταπόδυτος, ὁ, tremoliens artuum inductens.

Ταπαλίζω, ad terram recello, vacillo: concutio, perentio. Anacreon in Melamphylo, Ἀφρὸς χλωρὸς τ' ἀνὰμ ταπαλίζει, id est, perentit. Sophocles in Antigone, ἀνὴ τυπτα ἡ ὃν γε πτέρυγα παλαιὸς, concutiens & ad terram recellens, διασείσεις, ὃ ἄπαν δὲν τυπτὶς τὸν τὸ κρανιὸν, Interpr. apud Hesychium ταπαλίζει, διασείει.

Ταπύγλωσσ, ος, ὁ, habens linguam extensam, in longam vocem prodnens, πλατύγλωσσ. Apud Homer. Odyss. ι, epitheton cornicum, ταπύγλωσσοι τε κορῶναι. Volat er tanus vertit imbi garrula cornix.

Ταπυγλώχιν, ος, ὁ, extensos habens angulos, & cuspides acutas habens. Iliad. ϑ. Ὀκτὼ δ' ἀκόντισε παυγλώχινας οἰστοὺς, id est, ἀκμὰς ἡ ὀξίας γουίσεσι ἔχοντας, quod est ἀκιδας.

Ταυπκὴς, ὁ, ἡ, ὁν, longè acutus, extensus in acutum, extensiuus ταπαπκὴς.

Ταυπτερὸς, τὸ ταυπτερὸν, qui promissio est capillo, aut etiam tenui, qui horridos & setarum instar arrectos habet pilos qui est rigentibus pilis, qualis capra. ταυπτερὰ ἀγρὰ, protentos pilos habentem caprum, Hesiod.

Ταύρω, tendor, extendor, diffendor. Homerus Iliad. ρ, de pelle bouis loquens, τάνυται δὲ πᾶσα διαφορὰ, id est, diffenditur seu extenditur in longum: solent enim pelles largo vnguine imbutæ facile diffendi, ſi trahantur.

Ταυρώκης, in longum protentus. In Epigrammat. ταυρώκεις, ἰότας.

Ταφὼς, nunc, in præsentia, ἢ τὰ παρόντα ἀὐ ἢ τὸν τὰ νῦν τεκμαιρόμενον, ex præteritis quæ nunc adsunt coniiciens. Plutarchus in Solone, εἰς τανῦν. Theophrastus histor. libro primo, capite primo. Plato sexto de Republic. τῶ χ δικαίων, τανῦν εἰμὶ, id est, ὡ ἢ τὰ παρόντα. Pro quo dicitur etiam, τανῦν ἔχ, & τανῦν ἔχοντας ornatus gratia ponuntur numerâturque inter παρέλκοντα.

Ταύσσω, extendebantur.

Ταυστπὴ, ὁ, ἡ, ὁν, habens longam vestem, ταυστπὴ ὁ ἐλόφ, αἱ τῶ τε ταυστὸν πίπλου ὑφῆναι, apud Hom. Il. ζ, & πλακοῦς ταυστπὲς, placenta intumescens, apud eundem.

Ταυστπλόφ, amplus, qui est lateribus patulis, habens longa latera, in Epig.

Ταυστλοκομὴς, ὁ, ἡ, capillos longos habens, Nonn.

Ταυστὸς, ὁ, ἡ, ἡ, extendens pedes, longis pedibus, latis pafsib. incedens, velox, epitheton Furiarum apud Soph. in Aiace, νδῖ, σεμνὰς ἐρινῦς, ταυστοδ ας.

Ταυσφαρὸς, circa frontem & faciem extensus. τὰς κεφαλὰς πρὸς τὸ vocat Hesych. διὰ τὸ ὠὸς τὸ πρὸ σπιν ὠὸς τὸ πρόσω, quod facici obtendantur.

Ταυστπτὴς, ὁ, habens extensas alas, patentibus alis volans, ταυστπτὴς ὃ. Hesiod. ἀμφὶ τὸν ὄρος ταυστπτὴν.

Ταυστπτρυξ, υγος, idem. ταυστπτρυγες, prepetes apud Homerum, εἰωνοὶ ταυστπτρύγεσι, præpetibus volucribus. Vide Gell. li. 6. cap. 6.

Ταυστρίζ, ῶ, ὦ, ὁ, radices extendens. Hesiodus, ἀγτοφὶ τὰ ταυτρίζοσι.

Ταυσθενὴς, ἐντος, ὁ, extensus.

Ταυσπτερὸς, idem quod ταυστπτερὸς, animi epitheton apud Homerum Odyss. ϑ, ὁ δ' αὖ φ' ἀσπίσει τάνυσ τὰ σπτερὰ, Didym. ὁ δὲ πολὺ ἀδρεπάνων τῶν ἀστῶν, sic Mosch op. ταυστπτερὸς ὄρνις, Hesiodus.

Ταυσκόπης, scopulos longos habens, Poetic.

Ταυσσαίθ, ἐντίδες, Homer. Il.

Ταυστατὸν, extendit, Apol. Rhod.

Ταυσεὶ, ἡ, extensio, contentio, intentio. Od.

Ταυσφυρὸς, ὁ, ἡ, ὁν, talos extendens, id est, velox. Hesiodus, ταυσφυρὸς ἀνεκάτοντο.

Ταυφολιὸς, ὁ, ἡ, habens magnum corticem: Suid. ἡ ἔλυφ, Etymologus.

Ταυφυὴς, ὑ, ὁ, ἡ, habens longas frondes, habens latum folium.

Ταυσ, μ. ὄσω, σ. υσω, &

Ταυσ, μ. ανύσω, extendo, traho, ἐκτείνω, ἕλκω, τείνω. Actius. Accusatiu. ἐκτεῖ α. Odyss. ὀϊζύν ἐκ ἐμὸ ὁ τάνυσε τοχπέζαι, id est, ἐξ μόκας ἐπίδοσε. Τανύσμαι pro eodem Apollonius secundo Argonaut. λαῖφ' ὑπερκαλύψαι πανύσσι, diffendebant. Homer. Iliad. ἀ, ὑπὲ δ' ἵππατε μακρὸν πανυσαι, id est, ἐξ μάκας ὑπὸ ἵππους, subtraxerunt. Hesiod. ἐργ. ἡ ἡμιόλιον, & exporrectus est. πανύσσεται, ὑπὸ κειτος, extensus erat, ἐξέτατο, Od. ι, ll. ι.

Τανύω, ὑ, ὁ, tributum imponentes.

Τάξαμένος, ἡ, ὁ, diminut. Suid.

Ταξιάρται, apparitores præfidum : ὁ ταξίαρχος τῆς ἱππασίας, in Pandectis.

Ταξιαρχικὸν μέσον, π. πνεῦ. impero aciei, præfum cohorti, fum præfectus, fum centurio. Neutr.

Ταξιαρχικὸς, pro ταξίαρχος, Xen. ordinum ductor.

Ταξιαρχία, præfectura legionum, Arift. l. 6. Polit.

Ταξίαρχος, ὁ, centurio, ταξιάρχης, ordinum ductor & rector, claſſis præfectus, maior quàm πεντάρχης, quàm ἑκατόνταρχος, quá λοχαγὸς, Xenoph. ταξίαρχος, qui præſunt peditibus leuis armaturæ & ſagittariis. Ariſtoteles libro ſexto Politic. vide Chry ſoſt. ταξιαρ. & ταξίαρχος in Append. de vocab. milit. Ταξίαρχος τῆς ἱππικῆς, nomenclator qui in conuiuiis loca aſſignabat, ὀνομακλήτωρ, Athen. li. 2.

Τάξις, εως, ὁ, ordinatio Vitruu. Hæc vox non modo κόσμος, hoc eſt, ordinem, ſed etiam modum ratione temperatum ſignificat, & certum ac ratum tenorem, & ordinatam conſtructionem, digeſtionem concinnam. Plato in Timæo, εἰς τάξιν αὖ τὸ δεύτερον ἐκ τῶν ἀταξίας, ex inordinato in ordinem adduxit, Cicero. Idem Plato de Legib. libro ſecundo, τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα ἐν ὀλίγῳ ἀξιόλογα πρὸς τοὺς πανίσους ταξεως ἀπολελοιπότα, οἷς ἡ ὄνησις ἐυθυῖς ἐξ ἀρχῆς. Ob id ταξὶς taxationem ſignificat, quo verbo Plinius & Tranquillus vtuntur. Τάξις διαλογικὴ, tractãdæ theologiæ ratio, Nazanzenus in Orat. τάξιν ποιήσαθαι, certum modum præſcribere, & certam menſuram. Plato libro octauo de Legib. τάξις ἡ διρίνις τακτικὸν ἔδος τοῖς ἀγερνόμοις. διὰ ταξίως, certo ordine, idem. ἐν τάξει, moderate, idem. ἐν τάξει ποιεῖσθαι, idem. ἐπὶ τάξιν, per ordinem, Xenophon. τάξιν ποιεῖσθαι, ordinem facere, id eſt, ſequi, Æſchin. πάσης τάξις ἄλυσις, ὑπάδειγμα, cauſas taxare, lites componere, Lucian. πρὸς τάξεις τῆς νόμων πολιτείας, Plato de Legib. Τάξις, officium, munus, inſtitutum : vt συμβολὰς τάξις, officium & partes conſiliarij. Demoſthen. ἀφ' ἑαυτὸς ἀφεὶ τὸν παρεληλυθότα χρόνον ἀπολαβεῖν βιβλία. τὸ δ' μέλλον ἐκ τῶν ἔργων τῶν συμβόλων τάξιν ἀναγκαῖος, officium & partes conſiliarij ſunt de futuro aut de præſenti ſtatuere, quia in præteritum non valet conſilium. Τάξις, μόλος, locus, loci dignitas, poſitus, ſitus, conſtitutio, gradus, conditio, ordinatio, habitus : vt ὁ ἐγθρὸς τάξει, hoſtili affectu habitú que, hoſtis loco, numero, & vice ſpecieque. Demoſthen. ἐκεῖ ἐτοιμάσε, Οὐδὲν ὑπηρέτας τάξει ἡ φόνιε τῶν πολιτῶν, ὅτε μὴ ἐδὲ θεσίεσθ' ὧδε ἔχειν ἡ πολιτικὴν, ὥτε δίκαιοι ἐδε, Neque verò ita hoc facere vt calumniæ & inuidiæ ſpeciem accuſator præ ſe ferat, rectum & politicum eſt. Et Æſchyl. Οἴγε οἱ σωφρὲς ἐπαίνεσιν τάξει τὸ τοῦτο μεταδιδόντ τινι, muneris vice & loco. Sic πάντ' ἐπῆλθ' ἀνὴρ, loco alicuius haberi, vicem obtinere, in Pandect. & Athen. Et τάξιν ἔχω, Ariſtotel. pro eodem. ὁ γε μητὲ ἔχων τάξει, &c. loco habuit vxoris, Plutarchus in Galba. ταξινὰ τῶν πλοίων, initationis ſpeciem præ ſe fert. τάξιν νόμων ἔχει, legis habet vigorem. πάξις φρονήσεως, Demoſthen. locus & ſtatio. Τάξις, ἑκατὸν ἀνδρες, id eſt, centuria. Ariſtoteles de mundo, ὁ δ' ταξίαρχος ἐκ τάξεων κατάστασις id eſt, centurio ad centuriam ſe confert. δύο τάξεις, duæ cohortes, ſeu duæ decuriæ aut centuriæ, Xenophon. Τάξις, acies, inſtructio Cicero, agmen, agminis ordo, acici ordo, ſtatio, pugnandi locus. ἐν τάξει, in ordine militari. ἐν τάξει ὠθεῖν, in ſua claſſe manere. Dicitur etiam πρὸ χώρου ἱδρύειν. τάξιν λιπεῖν, locum in acie deſerere. Æſchines, ἀφ' ὧν σὺ ἀφ' ὑμῶν ἔλαυνες ἀγκυλοκνημίδας τάξιν λιπὼν ἐν ἀσπίδι καὶ πολέμοις, ὅτε ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλειπὼν τὴν τάξιν ἐν τῇ τοῦ ἐναντίου ἔδυ τὸν νόμον. Translate dixit Demoſthen. ἐκεῖ ἀφ' ἑαυτὸς βέλαμνα ὑποπεπτωκὼς εἰς τίνα τάξιν ἀπέβη ἑαυτὸν ἀμήχανος ἐν τῇ πολιτικῇ τοιαῦτα. Quod inſtitutum ſecutus ſit : quem locum Reipublic. gerendæ occuparit. Æſchin. τάξιν τὴν ἐπὶ στρατιᾶν, τάξις ἐπ' ἀνδρῶν, turma, ordo æquitum, Xenophon, οἱ ἐν τῇ τάξει ἀπόντες, ordinarij milites, Thucydidi. ſita Valla. Τάξις, locus & ſedes alicui conuentui vel collegio conſtituta. Ariſtoteles Politicorum ſeptimo, εἰσὶ δὲ αἱ δίκαιαι τάξεις, οἷς καὶ γυμνάσια ἔ παίδων ἐδὲ τῶν τάξιν ἐπαίδων. Idem, γοῦνεν ἔ ἐν τῇ πρὸ ἱερὰν συνόπια ἀφεῖ τὰ ἱερὰ ἐπικαθιμένας τὰ ἐν τῶν τάξεν. Et ob id factum eſt, vt pro comitatu & multitudine hominum cuipiam magiſtratui apparentium operamque dant vm ponatur, & quæ cohors olim conſulis aut prætoris appellabatur, vt apud Ciceronem in Verrinis, & alibi. Synaeſius in epiſt. τῶν ὑπάρχων τάξιν vocat, σὺ δ' ἀνὰ μέσον ἐστὼς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τάξεως. Et iu Pandect. ἡ τάξις τῆς ἱππασίας, apparitores præfidum appellantur, inquit Bu æus. Cuiacius autem negat in Pandectis Græcis hoc haberi, & ἱππασία ſignificare præſides. Significat & id quod vulgò ſtatum vocant, quemadmodum & ordo Latinis ἐν τάξει ποιεῖν, ſtatis vicibus aliquid facere. Τάξις numeratur etiam inter figuras à Rutil. Lupo in fine ſecundi libri, quæ ſit quum vnaquæq; res nouiſſimorum ſententia clarè diſtinguitur. Quintili. inter figuras non ponit : quę conſul. l. 9. c. 3.

Τάξος, taxus arbor, quæ & ſimilax libro quarto Dioſcoridis. vide Σμίλαξ.

Ταπεινολογία, humilis ſermo & abiectus, Poll.

Ταπεινὸς, ὁδὸν, ὁ, humilis, humilis fortis homo, humili fortuna, ignobilis, plebeius, abiectus : cuius contrarium ὑψηλὸς Nazanzen. & μεγαλοφυὴς Xenophon. Ταπεινὸς, incomptus, fordidus : cui opponitur φιλόκομος. Refertur autem, fortunam, genus & conditionem. ταπεινοῖ ποιεῖν, Demoſthen. deprimere. ταπεινὴ γλῶσσα, lingua vulgaris vernaculaque, authore Euſtath. ταπεινὴ δίαιτα, vilis victus, Plato de Legib. ταπεινὴ δουλεία, humilis ſeruitus, ibidem. Eraſm. apud Petrum capite quinto, epiſtol. 1. adnotat ταπεινὸν pertinere ad animi modeſtiam : ὁ διὰς ὑφορφέοις ἀπτόητος, ταπεινὸς ἐ δι δωπ χάρεν, Deus ſuperbis reſiſtit, humilibus autem dat gratiam. Item Chriſtus c. 11. Euang. Mat. ſe mitem & humilẽ eſſe dicit. ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, ſummiſſio, demiſſio, abiecta conditio, miſeria, ignobilitas, Demoſt.

Ταπεινοῦν, attenuare, comprimere.

Ταπεινοφρονέω, μ. ἤσω, σα, ησα, demiſſè & humiliter ſentio Cic. cui contrar. ὑψηλοφρονεῖν, vide σωφρονέω.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi modeſtia nihil altum de ſe ſentiens contraria arrogantiæ, animi demiſſio vel ſubmiſſio Cicero vide Σωφροσύνη. Hoc verbum Hieronymus adnotat tanquam propriè vſurpatum à Paulo capite ſecundo ad Coloſſ quum aliàs virtutem ſonare ſoleat, illic vitium, quum qui humilia ſentit atque terrena, & abiecti eſt animi, vt patiatur ſeſe velut bubalum duci naribus præceptis hominum Apoſtoli hæc verba, Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, id eſt, nemo vobis ex fua libidine moderetur per animi demiſſionem & cultũ angelorum Interpres, nullus de vobis ſtatuat voluntarius moderator, ſubiectione & cultu angelorum. In bonam partem ſumitur ca. 4. ad Epheſ.

Ταπεινόφρων, modeſtus, humilis, abiecto animo.

Ταπεινόω, μ. ώσω, ωσα, ωκα, quaſi humilio, deprimo, ſummitto, demitto, affligo, extenuo : cuius contrarium eſt ὑψόω. Matth. capite 18. Ὅτις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν, quiſquis igitur demiſerit ſeipſum. Actiu. Accuſat. ταπεινοῖ ἡ φόνος, lenit inuidiam, Plutarcho in Pericle.

Ταπείνωσις, ωσεως, ἡ, humilitas, demiſſio, humilitatis vitium, Quintilian. & nomen figuræ rhetoricæ, quæ res magnas extenuat. ταπεινολογία.

Τάπης, ητος, ὁ, ἡ, tapes ſtragulus, ὑπόστρωμα, ῥῆμα, Suid. Ariſtophanes in Pluto, ἀλλ' ἴδιος ἦν τὸ κλίνη κατακλιθῆναι, ὕπτα πάπτειν.

Τάπι πάππι, quæ hæc ſequuntur, Ariſtoph.

Τάπις, idem quod πάπης, Heſyc. etiam σκυτοκεφάλιον, puluinus.

Ταπιὰ, id eſt, πολλὴ πολὺ, plerunque, magna ex parte, Demoſthen.

Ταφαῖα, primùm, Heſiod. & Homer. id eſt, σφάγια ἢ τὰ ἀξιλά.

Ταχὺ, autem, id eſt, ὃ, ὁ ἅμα ἐστὶ, ἡ δὲ, ταχέως. Iliad. ἀ τὰς ταχὺ σφῶν δεῖ vbi tamen in codice antiquiſſimo manu ſcripto legitur ἀ τὰς σφῶν, &c.

Ταχαγμὸς, turbatio, perturbatio, tumultus, conſternatio, ταραχὴ σὺν χυσις, Eurip.

Ταχακὸς, ὁδὸν, ὁ, turbator.

Ταχακώδης κοιλίας, ventrem turbans, Dioſcorid. ταχακώδης πάθος πολιτείας, ciuiles diſcordiæ, Plut. in Camil.

Ταχακτὸς, ὁ, perturbatus, ſeu qui perturbari poteſt.

Ταχανὸς, animal ceruo ſimile, cuius pelle veſtuntur Scythæ Heſyc. vulgò renger, Phærbus de Venat. Gall. Tarandi hiſtoriam leges apud Theophraſtum in fragmento libri περὶ ζῴων μεταβαλλόντων τὰς χρόας : quam tranſtulit Plin. libro octauo, capite 34.

Ταραντῖνον, ου, τὸ, genus veſtis ſubtilis, διαφανὲς ὑφάσμα, ἀπὸ τῆς ἐν Ταραντίοις χρήσεως ἡ πρωθεῖς, Poll.

Ταραντῖνος, ὁ, equites quidam dicebantur, ἱππεῖς τινες, ſiculatores vide Σπάθαι in Append.

Ταραντῖνος, ὁ, ἡ, genus veſtis ſubtilis muliebris.

Ταραξίας, homo turbulentus, ὁ ταραχώδης, Suid.

Ταραξώδης, ες, ὁ, quod cor affligit & perturbat, τὸ ἄλγιον ἢ καρδίαν ἢ ταραχῶδες, Arift. in Acharnenſ. τῶν πώποτε, ὃ εἶνον ἢ δὴ ταραξωδέστερον.

Ταραχιστηρχικὸς, ὁ, turmas equeſtres perturbans : ſic Cleõ apud Ariſtoph. dicitur.

Ταράσσω, ἡ, perturbatio oculorum ab aliqua cauſa extrinſeca, vt ex fumo, vnde aliquantiſper rubent, & lucem ægrius admittunt.

Ταράττομαι, commoueor, perturbor. ταράττομαι μὲ τὸ φόβον, &c. timeo ne quis dicat, Arift. in Prædic.

Ταράττω, ἀξω, ἀχα, τὸ, confundo, territo. me præbeo moleſtum, inſeſto, commoueo, vexo, excito, conſterno, percello. ἀξω τὸ ἐδαφος, τὸ ἐξ ἡ φόβον. Actiu. Accuſatiu. ταράττει αὐτὸν,

cum malè habet. Demosthen. ἀεὶ στασιάζε, πόλεσι σωπίζειν ἢ ἀρχὴ εἶναι τοῦ ἐπιέζειν, bella inter eos committebat & ciebat. Idem. Οὐ δεῖ ἀεὶ τοὺς ἐν πόλει ἐγκλήμασι ἢ πόλεμοι ἀρχὴ εἶναι τοῦ ἀμφισβητεῖν ἐπιφέρειν, bellum commotum est.

ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus, dissordia, solicitudo, infestatio, turbamentum, Valla. ταραχὴ ἢ δήμου. Demosth. ταραχαὶ πολῖται, Ilocr.

ταραχ-ώδ-ης, turba, turbatio, tumultus.

ταραχωδέστατος, turbulentissimus.

ταραχώδ-ης, ες, ὁ, ἡ, ἢ, turbulentus, turbidus, tumultuosus, Thucydid.

ταρβαλέ-ος, grauis, terribilis, metuens. Nonnus, ταρβαλέος δ' ἀλαλαζον.

ταρβέ-ω, σέσα, σ. ησα, timeo, tremo, φοβοῦμαι. Actii Iudicium ζῶ κ' non metuet. Κἂν παρ' ὦ σωθῆναι δύναμαι μόνον, non timeo tibi iuste aggredienti Eurip. ταρβέσας, κατέπαγεν, Homerus. Ταρβεῖν ἀπὸ τῶ πάρα, honorare, Suid. Soph. ταρβεῖτ' μὴν ἔγωγε τ' ἀνδυὸν μετ' ἀπόλλ τ' ἀέκητα πάντ' οὖ ἢ μὴ ὑπεν τοῦ σωφρονῆσαι τοῦ ἐπιέζειν τ' ἀσφάλειαν μὴ σῴειν τ' αὐτοῦ.

ταῤῥ-ος, ὁ, τρόμος, τάρφος, βλάβη, φόβος, Suid.

ταῤῥ-ος, ὁ, τὸ, tremor, timor, stupor, libro 1. Argonau. Apollon. τὸν δ' ἐν δάμοις ταῤῥος ὑπαλύσκων, metus superueniens, terror, φόβος πάρα.

ταῤῥώδης, φόβος. timor ingens, quem tremor sequitur, & vocis confusio Æschyl. ζ ὅπῃ ἔνδεως ποτ' ἐπὶ κλύσα πάτερ' ἄμφι ταῤῥώδεσιν φόβῳ.

ταρσὸ-ω, μ. σάω, turbo, ταράσσω, Hesych.

ταρσὸ-ς, τὸ, sporta, laqueus, πλοκὸς, πέδη, σωλήνιος, Hesyc.

ταρσὸν. vide Etym.

ταρσοπομπὸς, ὁ, ἡ, ἢ, ὁ, ἡ, ἢ, ὁ, ἡ, ἢ

Hippocrati. Apud Daniel. ταρσοὶ χερῶν malè vertuntur manus articulos. Tarsum vocant διάπεμμα, id est, Tertull. profectores. τρήσεις, ex Arabicp. τρῆσις. Ταρσὸς in pede, manus tarso respondet: est autem posterior calcem vestigij pars anterior vbi prima articulatio quinque ossium quæ τὰ πόδια, id est, vestigium sive plantam solùmque constituunt, incipit: Suidæ τὸ πλάτος τῆς ποδὸς. Pollux libro secundo, μέρη δ' ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω ἀφ' ἧς δακτύλοις, σπείρᾳ, ὀρθῷ, ἢ πολυστέοις, ἅς ὀνυᾶς ἔχ ὑέλφοις συγκάμψας, ἃ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ δακτύλοις, ταρσὸς. τὸ δ' ὑπὸληγόν τὰ ποδὸς κρωτίνι, σπέρᾳ. id est, calx. Galeno autem manus, respondet pedis ταρσὸς, & τῷ μεταφρενίῳ, τὸ πόδιον. Herodotus in Vrania de Hegesistrato vincto, qui vt pedem è catasta eximeret, sibi ταρσὸν vestigiique anteriorem partem abscidit, σᾶ δ μπάξαμενος τὸν ὦμος ὑξελὼν τοῦ τοῦ τὸν τὸν τὰ ποδὸς, ἀπετεμὼν τὸ ταρσὸν ἐωυτῷ, partem pedis è calce procedentem vbi iunctura, incipit quæ quinque ossium plantæ articulatio. Pro ταρσοὶ etiam dicitur τὰ ταρσά. In Epigrammat. Ὁμηρικὰ σοι τὰ ταρσὰ ποδ' ἵνεκα, id est, pedes swiftfooted. Nonnus poeta, ὡρσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων, amplexus est & osculatus solũ calceorum, id est, eorum summitates, subiectásque partes tarsis pedum. Ταρσοὶ etiam per synecdochen dicuntur alata Mercurij calceamenta, quia vt alæ & tarsis pedis subnectantur & affigantur, quæ Homerus vocat Odyss. πέδιλα, Virgil. talaria. In Epigramm. τὸ ταρσὸς ποιεῖν ἴχνη. Apud Hippocrat. τὰ ταρσὰ τῶν πτερύγων, id est, inquit Galenus in Glossis, τὰ πτάτωτα: ταρσὸς γὸ σὰ τὸ πτῆκτον μόριον. Vide Ταρσός. Tarsus, Tarsius, vrbs Ciliciæ quam Sardanapalus vno die constr uxit. vide Strab.

Ταρσεμάς, τος, το, vel ταρσικὸς, ordo & series remorum: κωπηλασία. vide Ταρσός. Pollux li. 1. οἱ δ' ἐν ἕκ τοῦ κωπεῖν, ταρσέμας τε καλοῦσιν: ἐνδοτέρω, διὸ δεῦρο.

Ταρταρίζειν, cum tremore quodam obrigere.

Τάρταρος, ὁ, tartarus, profundissimus interiorum locus, διὰ τὸ τὰ παρόντα ἢ ὑπὸ αἴσχ. Plato putauit tartarum esse aquarum the faurum, quas euomit atque resorbet & pro terrarum qualitate colorem saporémque mutare. Est autem, vt scribit in Theogon. Hesiodus, τόπος ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον ἔστ' ἐς Ὄσσ γαίης. In Singulari generis Masc. Idem, ἐς τάρταρον πεφίκοντα: in Plurali Neutr. Idem Hesiod. ἀκαμαντ' ἐν βένθεσι χθονὸς ἐν τάρτασι κεῖται, id est, loca infima.

Ταρταρόω, μ. ἀσω, σω, in tartarum deiicio & præcipito, cap. 2. c. epist. 2. Petri.

Ταρτησία μύραινα, Aristophan. Interp. γαλῆ ταρτησία, feles Tartessia, Erasm. in Prouerb. ταρτησσὸν ὁμοίως παραγαλῆ, mustelæ murænis simillimæ, Herodot. libro quarto, ita Valla. Suid. murænam exponit. Ταρτησσὸς verò vrbs quæ & Καρκησσὸς Appiano in Iberia.

Ταρφέα, Aduerb. frequenter.

Ταρφείς, σῦ, ὁ, &

Ταρφὴς, ῆ, ὁ, ἡ, creber, frequens, συκνός. Hesiod. ἰσῆλθ φόλγα εὐφώνιτος Ταρφῆς.

Τάρφος, ους, τὸ, densitas, spissitudo. vide Stephanum in dictione Ταῦρος.

Ταρφὺς, σῦ, ὁ, frequens, ταρφὴς.

Τάρχα, vide Ταριχύω.

Ταρχαί, pro τὰ ἀρχαῖα. τὰ παρῳδία.

Ταρχαῖον, ου, τὸ, q. parentatio, sepultura, ἐνταφιασμὸς, Hesyc.

Ταρχεῖον, luctus, cura, dolor, πένθος, κῆδος. Hesych.

Ταρχεῖα, τὰ, iusta, inferæ, parentalia. vide Ταρχύω.

Ταρχεῖος, sepelio: vnde ἀτάρχευτος, insepultus. vide ταρχεῖα.

Ταρχύω, perturbatio, τάραξις, Hesyc.

Ταρχύω τὰ, τὰ, cx equiæ, parentalia.

Ταρχύω, μ. ὕσω, σω, ιῶ, parento, sepelio, curo funus, ἐνταφιάζω, θάπτω. Apollonius secundo, ὑπείρε δ' ὧν ἑδὼ ταρχύσειν μνησαντι, tertio die sepeliebant. Homerus Iliad. ἡ, ἢ ἧ γένεωσθὴ νῆας ἐυ-ἑλίσσας ἀσσον ἰόντας, ὄφρ' ἐπαρχύσωσιν. Interpr. θάψωσι τὸ τὰ ἔσπερίοισιν μᾶλλον τοῖς νεκροῖς φρὸς κοιλίδα ὑπὸ τὰς ταφχῆς. parentalia Cic. Dicitur & ταρχύω ἢ ταρχύω.

Τάσεις, εως, ἡ, tensio, distentio, vehementia, intentio. Hermogenes libro quarto de Inuent. πᾶσις δ' ἐστὶ τοῦ λόγου, ὅταν κατ' αὐξῃ τὴν μέρος τὸ λόγου τὸ κατὰ μέρος, μακρότερον γοῦν ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκφωνῶμεν τὰ λεγόμενα, ἐπίτασις, id est, intentio orationis est, quãdo orationis spiritus longior est quam proprio dicentis spiritu capi possit. πᾶσιν ἔχων, qui tenditur, tensus.

Τάσσομαι, sum in acie, milito, instruor acie. ὑπὸ ὄξεσιν τάσσομαι, c. 7. Euang. Lucæ.

Τάσσω, idem quod τάττω.

Ταταί, ἰαπταταί, Aristoph. vox dolentis & patientis.

Ταῦ, pro σ, vbi τὸ παρέλκει. Odyss. ξεῖνοι νῶϊ δ' ἔασι, τάτε ἐμεῖο πάρ' ἐόντα, &c.

Ταῦνες, Doricè, pro τῆνες, annuatim. vide Τῆνες.

Ταβλίον, mammilla, τιτθίον.

Τάττω, μι. ξω, σω, ἀχα, ordino, statuo, & impono, irrogóque, vt τάττειν ζημίαν, τάξαι ὁ ὅμως ὑπὸ τιμὴν, imponit, irrogat supplicium, Demosthen. τὰ ἡμῶν τὰ ὄντα τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τιμὴν. Idem, ἰσότιμος ἐωυτοῦ ζωὴν τάξαι. Aristoteles secundo OEconom. Σόλωνα τάξαι τὰ ὑπὸ τιμῶν, mulctam irrogauit mortem, pfam. Hermogen. ὁ λόγος τῷ ἀδικήματι τὰς τιμωρίας ὑπὸ pro ratione commissorum pœnas constituit. Quod sic dicturvt τιθέναι τῷ ἀξίᾳ τῷ ἀξίαν, hoc est, statuere, quod vendoris est vt plurimùm, indicantis quanti vendere velit: & interdum emptoris: quod etiam ταμίαι dicitur. vnde taxare vebum in vsu venit. quo vsus est Plin. Aristoteles Ethicorunono, ἐπὶ ὁμοίᾳ ἀμοιβὴ γίνεται φορὰ τοσοῦτον ὅσον αἱ τοῦ πάσχειν οἱ λόβότες. Τάττω, constituo, determino, ὁρίζω, vt ὥρα τεταγμένη: & χρόνος τεταγμένος, locus condictus, Xenoph. πάξαιδαγ ὁμόσαι, diem constituere, id est, præfinire & promitteremus ἡμέρᾳ τεταγμένῃ, dies constitutus & certus. & τεταγμένῳ χρόνῳ, statutũ tempus. τὸ τεταγμένον, certum quid, Aristoteles. Polit. vnde τεταγμένα dicuntur quæ constituta & statas vices habent, vt ortus occasúsque fyderum τεταγμένα γίνεται, vfitata nomina, tiocrates in Euagora. Τάττω destino, hoc est, certum hominem alicui rei præficio vel constituo, vt τοὺς σώμᾳ δ' πορίζοντας, Xenophon. Aristoteles de mundo, τέτακται δ' ἐν μέσῳ τὸ γεγονὸς μέσα τῷ μονὴν ἀγρόπος, id est, vna Parcarum in eo quod iam profligatum, constituta est seu destinata ad attributa præterito. Plato primo de Republ. τὸ δ' σωμᾶμ' ἐν δήπου ἄλλῳ του μέλει ἢ τῷ τέτακται, ad quod inuenta est & comparata. Idem libro secundo, ἐωυτὸν δὲ τῷ διακονίαν τάπαν τῶν ἄλλων, hanc prouinciam suscipiunt: se huic ministerio & negotio addicunt. τάττεσθαι τῷ διὰ βίου, ὅτι τὸ πλεῖον, se nautigium animum intentum habere, Epictet. τάττει ὅτι ἀδιδωμὶς τῷ ἀρχήτων, admittit ad repetendas rationes magistratum, Aristoteles libro tertio Politicor. ὅτι τὰς σφῆξεις τάττουσι, te rebus præficiunt, Isocrat. Idem, ὑπὸ ὅτι πᾶς συμφορὰς ἐκ τῆς ταμιείας ταττομένους, id est, deputatos & destinatos ad miseriasaliis inferendas & exigenda supplicia. Demosth. ἐφ' ἑνὶ τοῦτον ἐωυτὸν ἔταξε, vnum horum mihi sequendum delegi ἐτάξατε στρατηγὸν ἐπ' αὐτοῖς τριήρων, triremibus præfecistis, Demosthen. Τάττω, in acie colloco, Lysi. vnde τεταγμένοι, vt πεζοταξάμενοι, acie instructa stantes, Synesius. τὸ ξενοτάττεσθαι τὸν στρατιώτην, totam aciem octonis denisam virisinstruxerunt, Thucydi. τεταγμένοι τὰς ναῦς ὑπὸ τοσαύτας, ἰδεThucydid. quadrato agmine naues disponentes, Valla: simInterpr. exponit pro eo quod est ἐς τοσαύτας ποιήσαντες οἱ στμοι ἔπεμψαν ἐωυτὸν ὑπὸ μιᾶς τεταγμένον, Samij decem nauibus instrucfi fuerunt, ita vt vnica in fronte esset, quam reliquæ deiceps sequerentur in versum porrectæ. τεταγμένοι μίαν ναῦν Thucydid. nauibus in seriem singulis disposítis. Dicitur ὑπὸ μιᾶς. Τάττω, loco & numero habeo. Synesius, ἐτάξ μοι μόνος τῶν ἐμῶν ἑταίρων ἐξελεῖν ὃν ἐρῶν ἐσκε ἐγὼ, μὴ τῷ συγχέω τὸ θεῖον. Τεταγμένος, compositus, frugi, non dissolutus. Plutarchus de Pompeio, φύσει γὸ ὢν σώφρων ἢ τεταγμένος τὰ ἤθη ἐπιδυμίας. Item miles centuriatus & merens: contrà ἄτακτος, qui non est in numerum redactus. Τάττειν constituit interdum cum μή, interdum cum εἰ, τάττω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ τοῦτ accedo sententiæ, Philosst. μετ' ἐμοῦ τέτακται, mei est ordinis, Nazanzenus in Orat. εἰς ἐγκαινὰς τοὺτον ἀπαίτων εἰς εἰς ἀγχιστῖ τάπιμῳ, id est, in classem dominandi peritorum adoptamus, in ordinem redigimus, in ordinem cooptamus, ordinem ascribimus. Idem, τάττειν ἐμαυτὸν εἰς τῶν ἀρχέτων ἐνῶν ἀγῶνων ἄξιον, me in eorum ordine loco, &c. Item εἰς ἀέθλας ταχθῆναι, virilem togam sumere. Τάττειν cum ὅ. εἰ ὃ ἐξ ἀρχῆς τῶν μεντικὼν ἐτάξω ὁ σωφθὴς, in doctrinarum numerum redegerunt annumerauerunt & locum dederunt, Aristoteles octauo Politicorum. αὐτὸν ἐν τῇ πενίτων μοίρᾳ τάττει, Plutarch in Solone, in pauperum ordinem se redigit, id est, inter pauperes se connumerat. Τάττειν cum φεύγ. Xenophon, ἐωυτὸν τάττει φεύγειν πολλὰ ἀπὸ τῶν φίλων, se subtrahit vicarium. τάττεσθαι τῷ αὐτῷ συμφέρειν cum eis societatem contrahere, Thucydid. Τάττειν cum Genitiuo, τάξατε ἀγχιμάχου πολέμου, ingenti pretio taxantes, Thucydid. libro quarto, Demosthen. ὅς τῷ ἐωυτὸν τάξας τῷ ἀπροωτάτων τῷ φιλτάτων, qui inter eos censeri volnit. Τάττειν φόρον, indicere tributum & imperare, ciúsque modum vnicuique statuere, tributarios facere. οἱ φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι, Æsch. qui tributa imposuit seu iniunxit Græcis, id est, vt Græci ea soluerent. τάττομαι φόρον φόρῳ, iubeor tributum pendere. Plato epistola septima, ὁ πατὴρ ἐμὸς φόρον τάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις, cius pater Darius tributum pendere coactus est. τάξασθαι φόρον ἢ φόρῳ ad ferendum tributum adigebantur. ταξάμενος χιλίους φόρους Thucydid. pendere pecuniam iussi, iussi soluere, soluturi. Interpres Græcus ὀφείλειν ἐξ exponit. Τάττομαι ὑπ' ἄνδρ, alijs subiectus parco. Lucianus, τέτακται ὑπὸ Διὸ, Deo subiicitur, id dem. Ταχθεὶς, cui datum est negotium, locatus. τεχθεὶς ἐπὶ τῶν γωνιοῦ, ad Ægyptum delegatus, Herodot. ταχθεὶς ἐπὶ τῶν λιμνῶν φυλακὴν, cui datum erat negotium paludis custodiendæ

dæ. οἱ δ᾽ ὧν τὸν τόπον ἐκάλεσαν, ὁ δεῖνα τὰ ἔργα τὰ τοῦ τόπου τοῦ τῶν κριῶν, &c. ij quibus à Camillo datum erat negotium vt sacra loca instaurarent & desinirent, &c. Plutarchus in Camillo. τὰ δεῖνα νόμον, lege taxatus, Plato de Legibus. τὰ δεῖνα τὰ τοσοῦτα, designati & constituti legati. τὰ δεῖνα τὰ πολίτην, apud Sophoclem, id est, imperium exequi, quod imperatum est facere.

Ταϋγέτης, ὁ φασιανὸς, Athenæus libro nono. Vide Φασιανός.

Ταΰγετος, τὸ, Taygetum mons Laconicæ, qui & ταΰγετος dicitur.

Ταβὶς, tabula, in Epig.

Ταβιλλω. vide ταβλίζω, & Πυτίσ.

Ταβλιλλα. vide ὀβελίσκοι.

Ταβλία, tabulata. vide Schol. Comm. Aristoph. ὀβελίσκοι, ταβλία, μαγγανίδες, ὀβελισμάτα, ὀβελίσκοι.

Ταβρώα, idem quod ταυρεῖα, nam apud Aristotelem libro sexto Anim. ταυρῶσι μὲν βόες, quando videlicet libidine agitantur.

Ταγὴς, ἡς, ὁ, tergus taurinum, pellis taurina.

Ταγηνὶς, idem, Etym.

Ταῦρεος, taurinus: vnde ταυρεία κωνεῖα, id est, ἡ ταυρεία δέρμα τοῦ. Iliad. κ. ταύρου ἀφῖκε νεοσφαγὲς, tauri recens iugulati sanguis, Dioscorides libro 5ο. capite 26. vbi de eius vi lethali & remediis.

Ταῦρη, ἡ, ὁ, taureus, Neptuni epith. Hesiod. ᾧ ταύρῳ ἐπεσήμανε, taureus Neptunus seu taurinus.

Ταυροδὸτης, torue, taurino vultu, σφοδρὸς, ταυροβόλος. Nicand. ταυροδότ ἄρες, torue aspicis, Arist. phan. Interpr. in verbo βριθύει. Aristophan. de Æschylo, ὅτι ἐκ τῶν τραγῳδιῶν ἐκπολλῶν κάτω ταυροδότης ἐπεβλέπετο, torue intuetur, in morem tauri, Lucian. ταυροδότ ἐπεβλέπετο, Pol.

Ταυρία, Neptuni festum quoddam.

Ταυρίσκ, propriè vaccarum & taurorum est, quum desiderio coitus concitantur, ac mire in venerem feruntur: sicut ἐπποπεμπῆς de equis. vide σκυζᾷν.

Ταυρίσιον, parvus taurus, Suid.

Ταυρικὸς, Tauricus, Possessiuum, qui ad Taurum montem pertinet, Etym.

Ταῦρος, ὁ, ὁ, taurinus.

Ταυρίσκοι, οἱ, apud Strab. populi Norici.

Ταῦροι, Scythica gens ab Ægyptiis colentibus bouem & Apin oriundi, Etymologi. ταῦροι apud Athenæum libro decimo, οἱ εἰσχωσιτες: apud Ephesios dicebantur adolescentes, quos in Neptuni festo vina infundere mos erat. ταῦροι olim omnia grandia dicebantur, & valida, σκαῖτα τὰ μεγάλα ἡ βίαια, Eust. vide Βοῦς.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Baccho.

Ταυρόκλακτος, ὁ, ἡ, glutinum taurinum, quod fit ex taurorum auribus & genitalibus Dios. l. 3. vide κόλλα.

Ταυρόκολλα, ης, ἡ, taurino glutini similis, Dioscorid. libri primi, capite 81.

Ταυρόκρανον, capite bouino, cornutus. ταυρόκρανοι ὠλκεῖοι, Euripid. in Oreste.

Ταυροκτόνος, ὁ, proparoxyt. à tauro & cæsius. paroxyt. autem, qui taurum occidit, Ymmon. & Cyril.

Ταυρομήτωρ, tauri gena, epithet. apum apud Theoc. quòd ex putri taurorum carne nascantur.

Ταυροπόλα, ης, ὁ. Dianæ epithet. aut quod apud Tauros Scythiæ populum colatur, aut à parte totum, quòd gregibus præsit: aut quod eadem sit cum Luna, quæ tauris vehitur, quâ etiam ταυροκτόνος vocant. Soph. in Aiace, ἢ ἵνα σε ταυροπόλα διὰς ἀφ᾽ ἵππων, taurorum præses.

Ταυροπόλος, idem, Etymolog. ταυροπόλα θεά, Euripid. id est, ταυρικὴ, à Taurica regione, Dionys. de situ orbis.

Ταῦρος, ὁ, ὁ, taurus. ὁ ταῦρος τῆς. De tauro vide Ælianum, & de taurino sanguine, Nicand. in Alexipharm. Oppian. libro secundo de Venat. & Prouerb. apud Erasmum. Abiit & taurus in syluam. Ταῦρος nomen proprium loci apud Achæos. Et nomen Cilicix montis, Etymologic. ταῦρος etiam locus inter pudenda & anum: vnde ἀκτάμματα ταῦρου. apud Tragicos, teste Polluce libro secundo. Apud Suidam, ταῦρος τὸ αἰδοῖον τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἀκτὰμπτα ἡ ἄμυκτος ἡ ἀγνή. Est etiam ταῦρος Trœzenius fluuius, Eustath. Iliad. λ. vnde ταῦρον ὕδωρ apud Sophoclem. Sic etiam dictus est dux quidam belli, apud Minoem regem Cretæ, vt refert Plut. in Theseo.

Ταυροφάγος, Eurip. ἀγριόφρων. vide Interp.

Ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui taurino est vultu: scribitur & ταυρῶπος factum eo modo quo χαροπός.

Ταυροφόρος, quasi tauriuorus, Aristophan. Bacchi epithet. nam dithyrambici carminis præmium erat taurus, Etym.

Ταυροφυὴς, tauro similis, Dionys. de situ orbis.

Ταυροφόνος, taurorum interfector, epitheton Herculis apud Theocritum.

Ταυροχολία erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ teste Hesych.

Ταυροφόνος, ὁ, Diana Tauri ca.

Ταυρόφρος, tauri mus, taurina specie. Nicander in Alexipharmach. Αὐξάνει ὁ κάνθαρος ταυρόφρος καλούμενος, ὃς καὶ ταυρῶν τοπος, ταυρομύων. Adiuerbialiter dixit.

Ταυτὸς, eadem: & ταὐτὰ, hæc. Aristophan. ἡμῖν ἀεὶ ταῦτα μὲν ταὐτὰ ἡμῖν πλεῖν λέγει, ταὐτὰ τοῖς βουλομένοις πονεῖν, eadem quæ illi facere volentes, Thucydid. καὶ ταὐτὰ, eadem ratione, in hac forma, per id temporis. Apud Platonem in Timæo, eodem modo Cicero conuertit: Ibid. τὸν καὶ ταὐτὰ ἀεὶ ἔχοντα, id quod immutabili æternitate continetur. Rursus, καὶ καὶ ταὐτὰ ἔχοντα, quæ semper vnius modi suique similis. Iterum, τὰ καὶ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν, quod semper vnum & idem, & sui simile. vbi etiam, λόγος ὁ καὶ ταὐτὸς, ἀληθὴς γεγένηται. Cicero, Ratio autem vera quæ verfatur in iis quæ sunt semper eadem. Tamè in eodem lib. vbi, ὅτου κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ ταὐτὰ ἀεὶ ἐνγίγνεται. Idem Cicero tranquillitati, alij alios vincunt, vicissimque vincuntur. vide τωὐτό.

Ταὐτὰ, itaque, Aristophan. vbi Interpr. λείπει ὁ διὰ, sic Hermogenes & Plato de Legib. διὰ ταῦτα, quocirca: ob hascausas vertit Cicero in Timæo, id est, τοιοῦτον ὄντως ἡ ταὐτὰ, ex consuetudine Græci sermonis facit ad epitasin, quod Latini reddere solent, idque, atque id, & quidem, alisique consimilibus. ἡ ταὐτὰ μὴ ἡ ταὐτὰ, Aristophan. id est. ταὐτὰ πολὺ ἐγὰ ἢ τρόπου, Attica repetitio. vide Interp. καὶ ταὐτὰ, ad hunc modum, pariter, Demost. sic, vt Cic. in Timæo.

Ταὐτ᾽ ἄρα, ad hæc, præterea. Hesiodus, ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀζῄλιβῶ τῖμα ἀζηλότατον βίοιο, id est, ideò. Atticum est. Aristophan. μὴ ἐπαίνει, τὸ δοῦν ἔχειν ἐστὶ τραχυδέμας, quid ita cesso? vbi τὸ δ᾽ ἔχειν vacat. Idem pro itaque, τάττε ἄρ᾽ ἡ τὸ ὀνομα ἀλλοιοῦ βεστία ἡ πρὸ ἐμοῦ. ταὐτ᾽ ἄρα πῶς εἰρύλλιν ἀσαλῶς ἡ ἀβελαίνεις, propterea pacem amplectens, Budæus in epistolis prioribus. Ταὐτ᾽ ἄρα, proinde, Gaza, ταὐτ᾽ ἄρα ἡ συμβαίνει ὕστερ αὐτὸς πάνυ ἀσκηψιμίμ: Cic. ex quo illud efficitur.

Ταῦτα ὄ, proinde, quapropter, ταῦτα δὴ. Arist. in Probl. segm. 20. ταῦτα ὄ ἡ οἱ πολλοὶ χρίονται κρεῶν ὄντες, ἀκρέατοι εἰσὶν ἧττον μέτριοι χρόνον κρεθιδύνται.

Ταῦτα δὴ, idem quod ταῦτα δή. Plato in Symp. ταῦτα δὴ ὁκαλπασπάλιμ, ἵνα κρεὼς ἔδῃ κρεὼν ἰών.

Ταῦτα τοι, apud Galen. pro ταὐτ᾽ ἄρα.

Ταὐτῇ, hac, id est, hac via vel ratione, hac parte, eatenus, sic, ita, hoc modo, itidem, ὥσαυτῶς, οὕτωσι ἡ τρόπου, hunc in modum, hoc pacto. Plato de Republ. ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ἀναγκάζοντ᾽, ταὐτῇ τε δὴ καὶ ἡμεῖς περὶ τοὺς λόγους ἀνάγκην ἔχοντες, ὡς ἔοικε, τὰ αὐτὰ ποιεῖν, ὅσοι τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύουσι, id est, itidem qui pecunias sibi parauerunt, eatum studio vt proprij operis terentur. Plato rursus in Timæo, ἀλλὰ πῶς ἐμοὶ σοὶ μετέχοντε τῷ θεσπεσιφάτῳ ἐπὶ ἑκᾷ, ταὐτῇ σοὶ ᾧ λόγῳμῳ, id est, hoc quodammodo sermone vtimur. Idem ibidem, ταυτῇ ᾗ ταὐτὰ ἐλέγετο, hæc etiam sic dicta sunt vt tu inquis. Ibidem, τὰληθῆ ἃ ταὐτὰ ταῦτη. Gregorius in prima inuectiua, ταῦτα ὡς ἐπ᾽ ταῦτη. Ταῦτῃ, itaque, τοιγαροῦν. Herodianus libro tertio, ταυτῇ ὁ Ἀλλιανὸς ἀ φεύγῃ μείζων ἐγεγόνει ἐπ᾽ αὐτὸν. ταῦτῃ, catenus, quod respondet τοῦ, id est, quatenus. ταυτῇ pro ἃ, quod respondet τοῦτ᾽, id est, qua. Aristoteles, ἐπὴ ἡ τῆ ὑγρῷ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γῆς γίνεται κόπος. τοῦτ᾽ pro eò, quod respondet τοῦτ᾽, id est, quò. Gaza, ταῦτη τὸ μέσον ἐφικνεῖται, ἢ ἀξίωσε ὡς μικρὸν, χρὴν δ᾽ ἐς ἓν ἐλάσσω, quod dixerat Cicer. de senectut. Atque eius extrema ætas hoc beatior, quo authoritatis habebat plus, laboris minus. Rursus Gaza, τὸ δὲ πιστεῦσαι ὡς, ταῦτη πλεῖν ξυπῆ ἐφέδια, ἢ ἐλάσσω ὁδὸς καταλείπεται: Cicero, Quòd vitæ restat minus, eò plus viatici quærere. ταυτῇ, hic, ibi. Plato epistola septima, ὁ δ᾽ ἐὰν σπουδὴ ταυτῇ κινήσωμεν, hic alicubi esse videtur. ἡδὺ ταῦτα χρεῖον, circa oppidorum, Valla libro secundo Thucydid. Ταυτῇ pro hac ratione, hac de causa, ideo. Xen. διὰ δὲ μὴ τὰ ταυτῇ μὲν ἀπιστεῖσθαι τὸν κλέον, ὡς ταχὺ ἀδρανεῖσθαι.

Ταῦτη βέλτιον, eò melius. ταῦτη πλείων, tantò plura. ταῦτη ἥ, eatenus, quatenus, Thucyd.

Ταῦτη μὲν, ταῦτη δ᾽, partim quidem, partim verò.

Ταυτὶ, hac. Aristoph.

Ταῦτ᾽ ἄπη, pro ὅ τοιοῦτος, ita vt. Plato, ἕτερ ταῦτ᾽ ὄπα πε ὑπολαμβάνει.

Ταῦτη τοι, apud Greg. pro itaque, ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο.

Ταυτὶ pro ταῦτα, vt τουτὶ pro τοῦτο. Demost. ᾗ ταυτὶ πολλὰ σωώπασιν ἃ μάλλον λέγειν. Sumitur & pro οὗτος δε.

Ταυτίζομαι, ἰδιοποιοῦμαι, Suid.

Ταυτίζω pro εἰς ἓν τιθέναι tanquam vnum & idem censeo & pono apud Philop.

Ταυτὸ, vel ταυτὸν, idem simile. Philo de mundo, ἕνα καὶ ταυτὸν ὁλοκαίμενον, in vnum idemque subiectum. Plato epistola septima, ταυτὸν δὲ καὶ ἄλλως ὄπαλον. Chrysostomus, ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ αἰ εἰ ἐκβαλὼν τὸν τῦφλὸν ἐξ ὀφθαλμῶν, perinde feceris ac si piscem ex aqua extraxeris. ταυτὸν δὴ κρεῖον. Plato de Legib. ἐξ ταυ-

κὸν, ad idem exemplar, codem modo, Aristophan. εἰς ταυτὸν συνιέναι, eodem in loco congregari, Plato de Legib. ταυτὸ ἐκεῖνο dicunt Græci, quorum loquendi proprietatem imitatus est Horat. de Arte poetica, Inuitum qui seruat, idem facit occidenti. Lucretius, quorum vnus Homer. sceptra potius, eadem aliis fopitus quiete est. vide ταὐτά.

Ταυτηγορέω, vide Arat. γραμματικός.

Ταυτοδιωκισμὸς, idem valet, tantum potest, Gaza libro quarto Grammat.

Ταυτολογία, ταυτολογία, idem sermo, sermonis iteratio: vt Iliad. ἀγχίστροφος καὶ ἀδύνατος. vbi Interpr. δῆτε τὸ αὐτὸ πάσχειν, ὅπη πάσχει χάρεν.

Ταυτολογῶν, ταυτολογεῖ, Suid.

Ταυτοσαὴς, Damascen. de Christo per omnia obtemperante dixit.

Ταυτοῦ, illic, ibidem.

Ταυτολογεῖν, eandem rem iterum atque iterum repetere, τὰ αὐτὰ λέγειν, idem dicere. Polyb. in 1. Δικλοῦς ἐνδυομένη ἀεὶ δύο καθάπερ χιτῶνας, ἐφ' ἡμᾶς ἐξορμᾷ ταυτολογεῖν.

Ταυτολογία, eiusdem sermonis repetitio crebra. ταυτολογία (inquit Rhom. Aquila) vnius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicat: vt, Senatus populúsque Romanus, summum consilium, à quo ordine iura exteræ nationes petunt, &c. vide Erasm. in Prouerb. Iterum tranquillitatem, & Quintilian. libri 8. capite 3.

Ταυτολογῶν κεκώνυται, in Epig. regularum eandem formam verborum habentium.

Ταυτομέτρως, ὁ, ἡ, per eiipsum, spontaneus, fortuitus. Κατὰ ταυτομάτου, i. Κατὰ τὸ αὐτόματον, casu, fortuitò, de repente, sponte, vltrò. Κατὰ τὸν ταυτομάτου ἀξιόχρεων μάρτυς, testis fortuitus, i. non rogatus, neque adhibitus, i. ἀπρόσκλητος.

Ταυτομολέω, μ. ἐσα, σ. ησα, idem quod αὐτομολέω, prodita & deserta mea parte, ad alteram mea sponte transeo.

Ταυτὸν, pro ταυτὸ. vide in dictione ταυτὸ.

Ταυτοπροσωπικὸς, in eadem persona.

Ταυτότης, ητος, ἡ, res eadem, quasi identitas, ὁμοιότης, Arist. lib. 8. Ethic. & Hermog. Dicitur & ταυτολογία, & expolitio, Victorin. apud Cic.

Ταφιάρχης, ὁ, mortuorum curator, quem Plautus polinctorem vocat, vespilo, fandapilarius, θανάσιμος, admirandus: νεκροπαφος, κτερισταί, Hesyc.

Ταφή, ῆς, ἡ, exequiæ, bustum, loculus, monumentum, sepulchrū, sepultura. Lucia. θάπτομαι καὶ ἔθαπτας τὰς ταφάς, partiti inter gentes sepeliendi rationem. εἰς ταφὰς πενθικὰς, Soph in Aiace, pro sepelire. ταφὰς ποιεῖσθαι, bustum facere, Thucyd.

Ταφίειν, ν, τὸ, vestis quæ sternitur super sepulchrum, ὑπόστρωμα, Suid.

Ταφιθρ, ν, ὁ, funestus, ὑπόπικρος, sepulchralis, funebris. Apol. 2. λαμπτήριστα μᾶλα ταφιῶν, pecudes funereas.

Ταφόω, sepultura affici, sepultum esse.

Ταφίνιθος, ὁ, sepulchrum, in Epig.

Τάφος, gens à Tapho rege denominata, prius Tejeboæ vocati, Etym.

Τάφον, seu ἔταφον, stupefacti sunt, admirati sunt, ὠξύπληξαν. Apol 2. Arg. κῆ τάφον, &c.

Ταφος, ν, ὁ, prima breui, in Epigrammat. sepulchrum, tumulus, cœna in exequiis, πρόδειπνον, exequialis cœna, funebre epulum. Τάφος pro podice, vide Σάμαι. Item stupor, θάμβος, & insula quædam.

Ταφρεύω, μ. εὔσω, σ. εὖσα, fodio, duco fossas, ὀρύσσω ἀπάτας, διορύττω, Suid.

Τάφρη, ἡ, idem quod πάροδος. Herodotus, ὀρύξαντες τάφρον βαθεῖαν.

Τάφρος, ν, ὁ, fossa, vallum, agger, fossa circa mœnia, τὸ ἐξω τείχους ὄρυγμα, fossa ad munitionem: de castramentatione Xenoph. fossæ vt fiunt in vitibus, sulcus, scorbs, Thucydid. in genere fœminin. libro tertio, sic Herodot. & Æschin. Est etiam τάφρος ἄνυιμ nomen.

Τάφρωμα, ατος, ἡ, valli extructio. Diodorus Siculus, σωστικωτέρων ἀπασφαλισμάτων ἕνεκα τῶν τάφρων, velitatione facta in valli extructione.

Τάφως, admiratione perculsus. Iliad. ἰὼ, τάφοι σῆ αὐδήσουσιν Ἀχαιοὶ, id est, ἐκπλαγεῖς, θαυμάσουσι. Metaphora ἐκ τῆς τάφου, ἡ γῆ, inquit Commentar. ἡμεῖς ὀρύττες ἐκπλαττόμεθα τὸ μέλλον ἔσεσθαι.

Τάχα, velociter, confestim, ταχέως, forsan, fortè, fortassè, ἴσως, pro ταχέα per syncopen, breui vtraque in Epigramm. Arist. in Ranis, ἀτὰρ ἀπὸ ἑδάτων τόδ' ἴσως. mox, cōfestim. εἰ τάχα, quamprimùm, Euripid. πάχα & ἴσως, fortassè. καὶ τοῦ τάχα, & fortasse, Lucian.

Τάχαί ποτε, forte aliquando. Et vt Græcis τάχα est citò & fortassis, ita & Lat. citò pro fortasse ponitur. Cicero in Bruto, Sed neque verbis aptiorem citò alium dixerim. Iterum, Quem tu non tam citò Rhetorem dixisses quàm, vt Græci dicunt, Politicon.

Τάχα που, fortè ἴσως που, forsitan. εἰς ἀβροκόλακα, nam που τὸ τάχα. πάχα που etiam pro ταχέως, celeriter.

Ταχέα, celeritas. διὰ ταχέως, celeriter.

Ταχέως, citò, τάχα, ταχύ, propediem, continuò, protinus, iamiam breui tempore, cum summa celeritate, festinatò Valla. πῆμ' ἐμὲ τὰ λοιπὰ ταχέως.

Ταχυδὸς, celer, poeticum, primis breuibus. ταχυδρόμος τῶν ἀποστόλων, capite primo, epistola secunda Petri. & ταχίνης, lepus vel cervus, sunt enim ea duo animalia ex genere τῶν ταχυδρόμων. Aristoph. ταχινὰ γὰρ ἀθρεῖται. apud Suid. scriptum ταχίνες, est, ὀξεῖς, πρακτικοί.

Ταχινῶς, celeriter, in Epig.

Ταχίων, citius. Alexander Aphrodis. in Problemat. τάχιον πολλαπλασίως, celerius canescunt. θᾶττον potius dicendum Phrynichi.

Τάχιστα, velocissimè. ὑπεσβολὴ τοῦ ὑπερβολὴ τάχιστα, vbi primùm, simul atque, τῶν ταχίστων, primo quoque tempore, quam primùm citissimè. τάχιστα γὰρ ὁδοῦς, Aristophan. φοιτᾷς γὰρ ὁδοῦς ὅσους σὺ χιὲ ἀφίζολ εἰς ἑξῆς ἀλλου κάτω, dic quo pacto viarum citissimè, est, qua via citissima & breuissima: vel intellige ὁδὸν, ἐπὶ τάχιστα, festinātissimè. ὡς τάχιστα, primo quoque tempore, quamprimùm. ὅτι τάχιστα, sequente ὑδὸν, Xen.

Τάχιστος, η, ὁ, velocissimus, celeritate maxima præditus. ἡ ταχίστη, dicunt Græci, ἐν ταυτῷ pro primo quoque tempore, quamprimùm. Demosthenes ἐφ' ᾧ, ἐὰν ὄρκους καθεῖν τὰ παρ' ἑκάστοις ἐν ἡ ταχίστῳ ὅτι τῶν ὁμολογημένων σωθήσεται.

Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior, ταχύτερος, θᾶσσων: à Positivo τάχις.

Ταχὸς, ὁ, τὸ, celeritas. & prolaxiùs Atticè. ὡς ἔπος τάχος ὅ τι ἐκεστῶ vt quisque celerrime poterat. ὡς ἐγὼν τάχος, quàm potuerim, quàm maturrimè, Thucyd. ἐγχέουσι παντὶ τάχει, quàm citissimè properabant, Plutarchus in Camillo. ἐπὶ τάχει, citò, velociter, celeriter, quamprimùm, breui, properè, primo quoque tempore, quàm maturè. Sophocl. in Aiace, ὡς τάχ' ἀκουσεῖ, properanter venire. τάχ' ἂ κ' τάχ' ὃν, ὃν τάχ' ἂ, διὰ τάχους, ἢ ὃν τάχ' ἂ, ὡς τάχα, διὰ ταχέων ὅπη ἐστὶ, διὰ ταχέων ὅπηπερ ἔσθ', breui perire, quàm citissimè perire, Galenus libro secundo ad Glauconem. ἀπὸ τάχους θανεῖν, Soph. repentè mori. Idem, κἀγὼ δόσιν τάχ' ἂν δοῖεν ἀνδρὸς non quamprimùm huc cum adducest? τῇ τάχ', primùm, quàm celerrimè, Iosephus. ὡς ἐπὶ τὸ τάχος.

Ταχὺς, celeriter, citò, primo quoq; tempore, properè, curriculo, protinus, τάχιστος, breui. ταχὺ μᾶλλα, ilico.

Ταχυδάσκω, ν, ὁ, qui celeriter gradiur, Adamant. in Physiogn.

Ταχυδρόμος, ὁ, ὁ, tardus: per ἀπόφασιν, vt ταχυδάμας ὄρνις ex Aristarchus βραδύς.

Ταχυδατὴς, pernix, Eurip.

Ταχυδακτία, ὁ, celeritas germinandi, celeris germinatio.

Ταχύβουλος, ν, ὁ, qui ex re consilium capit, temerarius & incostans, προπετὴς, ἀσύμβουλος. apud Arist. in Acharn. ὁ ἀβούλως ταχυβούλευτος.

Ταχυβρεκὴς, apud Hippoc. quæ citò senescunt.

Ταχυγάμος, ὁ, ὁ, ἡ, velox, cui velocia sunt genua, Nonn.

Ταχυγράφος, actuarius, exceptor. ταχυγράφοι, vulgò notarij scribæ latinius: dicti à scribendi veloc rate. Synes. Theophilo. τοὺς ταχυγράφους τὰ αὐτὰ πάσχειν δοῦλοι τῇ αὐτῇ ἐφόρᾳ ὑπεύθυνα.

Ταχυδάκρυς, ὁ, ἡ, ὑ, celeriter volubilis. ταχυδάκρυα ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, citò præ amore flens, Lucian.

Ταχυδρόμος, ὁ, celeriter volubilis, Nonn.

Ταχυδρομέω, velociter curro, vnde ταχυδρομικὸν ἐμπόλιον τὰ ξύλα, apud Gorgonium.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχύεργος, promptus manu, acer, Appian. Adamant. in Physiog. διὰ ὑπνώτης, ταχύεργος.

Ταχυεσπὴς, ὁ, ὁ, citò discens vel doctus.

Ταχυθυμὸς, iracundus, qui subito ad iram prouocatur, in Epigrammat.

Ταχύμητις, qui citò deliberat aut consilium capit, Nonn.

Ταχυπηξία, celeritas rei conficiendæ, apud eundem. Appianus in Iber.

Ταχυπήκτης, ὁ, qui celeriter mouetur, Adamant. in Physiogn.

Ταχυπλωτὴς, celeriter nauigans, Plut. in Pericle, ταχυπλωτικὸν σκάφος. Bayf. de re nauali, Suid. ταχύπους πλοῦς.

Ταχυπλωτέω, celeriter nauigans. ταχυπλωτοῦσι νεῶν, nauium actuariarum, Æschin.

Ταχύτης, ητος, ἡ, mentis celeritas.

Ταχυὼς, celer. ταχυὼς ὃν ἡ κίνησις, breui futurum est vt depotentur, velox est depositio, Pet. Apost. c. 1. Epist. 2. Arat. ἐπὶ ταχὺ ἐστὶ, breuissimæ dies.

Ταχύω, μ. ωσω, pro tori breui celero, accelero. Neutrum absolutum. Inueniur tamen interdum eum Accusatiu. Sophocl. καλῶν κάπτουν χειρὸς ταχύνει, scrobem accelerate, id est, τάχιον ποιεῖτε.

Ταχυπειθὴς, ὁ, ὁ, ἡ, credulus, Nonn.

Ταχύπιστος, ὁ, ὁ, ἡ, suspiciosus, celeriter suspicans, Plato.

Ταχύπο-

Ταχύπορος, celeriter morituras: unde ὧρι τα χύποτμος Nonn. hora mortem citò allatura.

Ταχύπους, pedibus celer, Xen. ὠκύποις, ποδώκης.

Ταχύς, ῶν, ῶ, habens equos celeres, ἱππικός, bellicosus, πολεμικός, Hom. Il.

Ταχύς, ῶ, ὸν, celer, præceler, velox, properans, volucer, vtraque breui, Homer. Il. β, in gen. Fœm. ταχεῖα, à ταχὺς fit Comparat. θάσσων, Gaza libro 2. ὡς ταχὺ ὁ ἰὸς ἵκει, Homer. cum Infinit. apud Aristoph.

Ταχύτατος, ἡ, ταχύτερος, celerrimè.

Ταχύτερος, properantius.

Ταχύτης, ητος, ἡ, velocitas, pernicitas Cicer. celeritas, rapiditas, volubilita : ταχυτῆτα, celeritatem : sic apud Naz in Orat. Ité ταχυτῆτι, ibid. τῷ χυτητες ἀσθενεῖ, Il. 4.

Ταχυτικῶς, breui tempore pariens.

Ταχυχερής, manu promptus : vnde

Ταχυχειρία, ἡ, manus promptitudo & celeritas, apud Pol. τάσσ. capio, Act. Accus.

Ταχυχεύσιμος, fluxus, caducus, citò periens, Nonn.

Ταχύφωνος, ον, cui vox celer, Adamant. in Phys.

Ταών, harum. i. τῶν, pro τούτων, Poet.

Ταὼς & ταὦς, ὁ, ταὼς, ῶος, ὁ, pauo, κυνδικὸς ὄρνις Aristophan. Dicitur ταὼς ἀπὸ τοῦ τὰς πτέρυγας ἡδὺ πετάννυσθαι. Alij volunt ἀπὸ τοῦ τείνειν τὰς ἀρτηρίας. Lege Aristotel. histor. libro sexto. Athenæum lib. 9. Ælian. & Oppian. in Ixeut. ταὼς ὑφάνθη ἢ γραφεύς, pauones mulieribus subuenisse, Plut. in Pericle.

Τε, Coniunctio. Xenophon, ὑπορρήτου ἐλπίδος τε καὶ ἀπορίας, &c. ministrum & volentem & beneuolum. Τὲ aliquando ἀδιαπλοκῶς κεῖται, vt in dictione οὔτε, & εἴτε. Tè participula post tertiam dictionem, Thucyd. did. Item τὲ bis in eodem membro apud eundem. Cum δὴ sequente, Plato de Legibus : cum particula γε μὴν ibidem : cum modis diuersis ibidem & in epistol. Τὲ aliter Græce locatur quam quæ apud Latinos. Ibidem, ἰδὼ τις τὸ σῶμα, &c. quum videatur dicendum, ἰδόντος σῶμα τι, &c. Τὲ παρέλκει, vt in καί τι, & φορά τις, idque poetice & Ionicè. Homerus Odyss. ὅτε πόλιν τε γαῖαν ἵκῃσι, &c. Dores pro οἱ vtuntur & Æoles. Τε δ', ἦμα τε δ', Demosthen. ὧν τ' ἐπεσθ', id est, ἅπασες ἐπεσθε, Homer. Iliad. ὧν τε, adhuc etiam, Plat. de Leg.

Τέγγω, intrigo. humecto, κεδυγεῖν ποιεῖ, ὑγαίνω, βρέχω, tingo, madefacio, σάξω. Euripid. in Iphig. Taur. τέγξω δ' ὦ ἱματίων τὴν ξυμπόδιον, ut eucbant nautæ, ne pedem humectarent, id est, ne paterentur naufragium : idem in Med. αὐτὸν τὸ χρεὼν ἐκφεύγειν δακρύοις πήξεις κόρας, quid lachrymis pupillas madefacis? id est, quid lachrymaris? Hesych. πήξεις absolutè expon. etiam. κλαύσεις, Hesych. Item mollio, emollio : vnde passiu. apud Platonem Politic. libro sectundo, μὴ πάγχαλον ὑπὸ κακοηθείας ἢ ἡδονῆς αὐτὸν ἐκγονέμενον infamia non emolliri. πήξει εἰς ἀφωνίαν, id est, iudores arcet obtruditque, Gaza in Problem. Aristotel. sect. 2. quæst. 32.

Τέγος, ὁς, ἡ, mucus, μάρυξα, Hesyc. & vrbs Arcadiæ.

Τείδιον, ornamentum muliebre.

Τείχος, sub tecto, sublimis, altus. Item domus, porticus, Etymologa. Hom. ita appellauit cubilia fœminarum, κατὰ τεῖχος, ὑπόροφος, Eustath. Iliad. ζ. πύργοι θαλάμοις, id est, ὑπόροφοι, tabulati thalami, Homer.

Τέγος, ὸς, ἡ, tectum, tegmen, στέγη, στέγη.

Τεκτός, οῦ, ὁ, tinctus, madefactus, vel qui tingi & humectari potest Aristot. in metaph. benignus, χρηστός, Hesyc.

Τέγος, ὸς, τό, tectum, tegulum, tegmen domus, proftibulum, cœnaculum, τὸ ὑπερῷον τὸ ὄροφον Polluci, στέγη Suid. vide Οἴκημα in Ammon. πύργος, Hom. i. τὰ κεφαλικὰ οἴκια, inquit interpr. sunt qui aulam exponant.

Τέγος, poeticè, pro σή, tua. Nicand. in Alexipharm. τεῖος ἐκθέσκελα κλίνας.

Τεθαλασσωμένος οἶνος apud Athen. l. 1. vinum mare expertum. vide Οἶνος & Ἀθάλασσος.

Τεθαύμακα, pro τεθαύμακας, ας, ὁ θαλάσσιος, ἀκτιμῶν ζῶον, germinans, florūs. Hesiodus, ἐρίβωλον τεθαλυῖαν. Idem, ταὶ δ' ἀγαλαὶς τεθαλεῖ σὺν νεοπλάστοις vernantes. τεθαλυῖαι ἀλοιφαὶ, abundans pingue, de pecudibus.

Τεθαμμένος, sepultus : à θάπτω.

Τεθαρσηκότως, audacter, audenti animo, cum fiducia.

Τεθέαμαι, speliar mox : à θεάομαι, Soph.

Τεθέασαι, speculatus es, spectasti, Accus.

Τεθεῖν, pro τεθεῖσθαι, Hermog.

Τεθεικα, positi. Perfect. à τίθημι. Lucian. εἰς τὸ καινὸν φέρων τεθεικα ὑμῶν αὐτοῖς, vobis in commune attuli.

Τεθεραπευμένος, inquit Celsus libro quinto, capite 19 Græci appellant, quæ curata vocant, cum ex fouo puta, omnes membranulæ diligenter exemptæ sunt, aut ex alio medicamento.

Τεθηλώς, Præterit. med. à θάλλω, floreo, vemo gliseo. Hesiod. πίων τεθηλὼς πόλις.

Τεθήπασι, stupuit : verbo θαέομαι seu θάομαι, timui, admiratus sum. τεθήπασιν, ἐκπεπλαγμένοι, φοβούμενοι, Hom. Il. perculsi, Actius. Apol. Rhod.

Τεθμὸς, τοῦ, legitima, νόμιμα, Hesych. νόμιμα.

Τεθμὸς, lex. Lascar. τεθμοὶ καὶ φύσεις οἱ ἐν ὕδασι, &c.

Τεθνάμεν, moriar. Optat. est à θνήσκω, vel τίθημι, vt docet Vrban. Gramm. Hom. Il. γ, τεθνάμεν, θάνοι ἤ, &c. i. κἀποθάνοι. Od. ἀ, νῦν δὲ καὶ αὐτὸν ἐγὼ μάλιστα τεθνάμεν αὖ.

Τεθνάμεν, pro τεθνάναι. Lascar. τεθνάμεν τὰ μόνα μέρη, &c.

Τεθνάναι, mori, morte affici, mortuum esse, Thucyd.

Τεθνάτω, interficiatur, Plat. de Leg.

Τεθνεώς, & τέθνηκα, & τέθνηκε, mortuus sum : Præterit. est à θνήσκω, vnde τεθνεὼς : siue τεθνὼς, mortuus, & τεθνηκὼς, ότος, pro eodem. Hesiodus, ἄνδρα τεθνηότα κῦμ' ἀέσσῃ, id est, θανόντα ὡς τὸ πολλὰ μὲν. τεθνεῶτες, interemptos, τετελευτηκότας, ὑπὸ θανόντας, Homer. vbi tamen τεθνηώτας Aristarch. legit. Lucianus, ὁ ἑλκυθρὸν πάλαι τεθνεὼς. τεθνεὼς ὑπ' ἐκείνου, ab illo interfectus, Plato in epistol. τεθνηώτες αἵματι, mortuo sanguine, Plato in Timæo. τεθνεῶτα, mortuo, in Epigramm. τεθνεῶσι, mortuis, Plato in epistol. vnde Fœminin. τεθνηῶσα, καὶ οὐ τεθνεῶσα, inquit Gaza libro secundo Grainm. τεθνηκὸς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, à flumine extinctus.

Τεθνήξομαι, moriar. Aristoph. νῦν δ' ἐγγὺς αὐτὸν τεθνήξει, ore aperto mortem obibis : à θνήσκω.

Τεθραμμένος, nutritus, enutritus, educatus. Xen. τεθραμμένοι εἰς πολυτελῆ βίον, ita à Tam vt obesior esset.

Τεθραυσμένος, contusus, Hermog.

Τεθρηνῆσθαι, ploratui.

Τέθρια, τὰ, arbores agrestes & steriles, Suid.

Τεθριππεύσασα, οἱ, qui vehuntur quadrigis.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, quadriga, τὸ σχοινίον. vide Στωμύλος. τὸ πρᾶγμα τοῦ ἅρματος, quadrigarum curriculum, quadrigale curriculum, Valla. τέθριππον ἱστορεῖ ἐλαύνειν ὁ πάππος, quadrigam equis albis tractam conscendit, Plut. in Camil. τὸ θρίαμβος ἐκαλεῖτο τέθριππον, idem in Opuse.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, quadriiugus. Aristophan. περὶ ὑμᾶς ἀγῶνα τέθριππον, equum alere quadriiugum, id est, quaternum ad iugum vnum alligatum. τέθριππος ἐλαύνων, quadriiugo curru inuecti sunt, idem in Romulo. τέθριππος ὀχῶν, quadriiugus curtus, Eurip.

Τεθριππότευχος, quadrigas, i. quadriiuges equos alo, apud Herodot. in Erato.

Τεθυκώς, ὁ χαρεὶς ὅσας τε θυκὼς κῆπον, in Epig.

Τεθυμῶσθαι, τὸ κεκαυμένον ὑπὸ πυρός, Suid.

Τεθυτῶν, τοῦ, τὸ ἐπιθυμεῖν ὑπὸ πυρός, Suid.

Τεῖ, τιβι, Doricè, & πὶ. Odyss. ὁ τεῖ σ' ἐθέλω πὶ σ' ἐπάσσαι, id est, σοὶ.

Τεῖ, quærere, ζητεῖν.

Τειαστικὸς, vide πλυσιαστικός.

Τείνειμι, tendor, extendor, intendor, Philo de mundo, ὅμμασι φῶς τ' ἔχματα αἰθέρα τείνεται, ad summum æthera contendunt. τὰ μεμβλέμενα εἰς τὸν πόλεμον τείνεται, militarium viarum quæ à regione in vrbem tendunt, seu quæ pertinent, Plato de Legib. Item pro σφίγγομαι, id est, stringor. Homerus Iliad. γυῖα δέ τέ τατο τευφλοείας, ἱ. ἐσφίγγετο. τὰ μεμβλέμενα φλέβες, venæ distentæ, Gal. ad Glauc.

Τείνω, μ. πιῶ, tendo, intendo, extendo, produco : vnde ὀξέτεινον, id est, κατέτεινον εἰς τὸ ὄξος, διατείνω δὲ, τὸ διηρεῖσθαι. τείνω βιαίως, Aristophan. contendo vehementer, intendo. ὀξὺ δὲ τόνους ἰῶιν τείνει, id est, ὀξέας τὰς ἰῶιας ἢ ἀφίησι, Homerus Iliad. τείνω pro ire contendo, sicut Latinis contendere & intendere, intendere fugam, Curtio. Lucianus, διατεινάσας ἀπὸ σὲ ἐσχυρὰ τὰ ἔπη, ἔτεινε δὲ ὁ Βαλουλὼν. Liuius vicum propinquum contendere dixit : & albi iter intendere. Idem Lucian. in Icaromenip. τὸ λοιπὸν ἔτεινον δὲ τὸ πρόσω, μακρὰ δ' ἔτεινε, viam longam peregerunt, Sophocl. μὴ τεῖνε μακρὰν, noli sermonē producere longè. Τείνω, porrigor, me porrigo, extendor, sum extensus, specto ad, pertineo ad : & construitur cū σοῖς, vt σοῖς τῶν ἰδιωτικῶν τείνει, pertinet ad proprietatem, &c. Theophrastus libro primo de causis plantar. τείνει σοῖς ἀρετῶν, ad virtutem spectat, Plato de Legib. & ταῦτα εἰς, pro eodem apud eundem. Aristoteles libro primo Rhetoricorum, σοῖς ἀληθείαν τὸ τείνει ταῦτα, ad veritatem tendunt. Interpr. in Topicis dixit, σοῖς δὲ ἀμείνω σωτῆνον, τείνει εἰς τροφὰς, ad victum petinet. τείνει εἰς γόνατας, Euripid. τείνεται πολεῖσθαι τὸ ἰσχίον, Aristid. πρὸς ὦ τὸ ὄξος τείνει, ad quam mens vsque pertingit, Herodotus. Significat item δέομαι μὴ τύπτε, apud Euripidem. Τείνεσθαι δίκαι ἐκαστος, in Timæo Plat. traiectus, Cicero.

Τειπάδαν, carmen deduco, cantilenam extendo, τειπαδᾶν, τείνω τὴν ᾠδὴν. Suid.

Τείρεα, τὰ, astra : ἀπὸ τοῦ τέρας τὸ σημεῖον, Suid. Vnde πολυτείρεος, ὑψηλὸς, πολύαστρος.

multis fcellis distinctus, ſtellatus, apud Aratum. Idem τὰ τὴν ὀφίνυσα δίκτυα Τέρετα.

Τερέω, μ. ἴσα, σ. τερῶ, domo, conter o, Actiu.

Τερσιμόθυμος, ὁ, ἡ, vexatus, κεκακωμένος, Hom. Od.

Τέρσομαι, τερσήσομαι, κατατακήσομαι, ταφήσομαι, τερόμην ὁ, ἡ τερσήμην, infecto, ſum moleſtus, affligo, fatigo, domo, negotium exhibeo, conficio, diuexo, exhaurio. Iliad. ζ, Μάκα δ' ἐτέρσοντ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἕως Ἀχαιῶν, vexant, κακοπονοῦσι. Alibi, τέρσεις, ἰδιοπαθεῖς, κακοπαθεῖς.

Τέρχα, τά. vide Τάρχα, in Ammon.

Τερχνοκλήτης, ὁ, τὰ τέρχνα κατακλείων.

Τερχνοπλάστης, ὁ, quaſi appropinquator murorum, muros quatiens, qui muros diruit, ὁ τοὺς τείχεσι φερομένους ἔτι πρὸ αὐτῶν. Martis epith. Apud Homerum Iliad. ε, Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσπλῆτα.

Τίχ'ω, muris cingo, muro intercludo. τοίχῳ τείχε, vrbes condi dit, Herodot.

Τεχήρης, ους, ὁ ἡ ἦ, mœnibus clauſus, τειχισμένος. τειχήρεις ποιεῖσθαι τοὺς ἀξίους, intra muros Naxios repellunt, Thucyd. vbi interp. ἐντὸς τῆς τειχῶν κατακλείσεως. τειχήρεις ποιήσας.

Τειχία, munitio, muralis inunitio, Thucyd.

Τειχίζομαι, &

Τειχίζω, μ. ίσω, σ. ιξω, muro munio, muro cingo, muro ſæpio, murum duco, muros excito. Actiu. Accuſatiu. τειχίζω μακρὸν τοῖχον, longos muros excito. τειχίζω τὸν ὄλπιν, vrbem muro cingo. Thucydid. τειχίζουσι τῷ στρατοπέδῳ, cingo caſtra muris, idem. τειχίζεται, murus fit. τετείχισται, præditus eſt muris.

Τειχίον, pulchra mœnia habens. Hom. Il. β, πίμπλη δὲ τὸ τειχίοισαν, id eſt, τῶν κελῶν τὸ τετειχισμένον.

Τειχίον, ου, τὸ, paries, paruus murus, Thucydid. diminutium eſt à τεῖχος.

Τειχίος, πᾶς, parietinis.

Τείχισμα, &

Τείχισμὸς, οῦ, murorum texturtio, ductio, & conſtructio muri, arx, munitio, munitiones, munimenta. Apud Pollucem ἐξὰ τείχισμα πόλεως.

Τείχιστὴς, cementarius.

Τειχοδομέω, extruo muros, in Epig. τείχη οἰκοδομῶ Pol.

Τειχοδομία, ας, ἡ, ædificatio murorum.

Τειχοδόμος, ædificator murorum, apud Pollucem. Dicitur & Τειχοποιός.

Τείχολέτης, ὁ, deſtruens muros.

Τείχομάχ'ω, μ. ήσω, σ. ομαχ. ξω, oppugno murum ſiue expugno, mœnibus immineo. τειχομαχεῖν δυνατὸν, præcipui in pugna murali, Thucydid. τειχομαχεῖν μοι, me velut murum oppugnare, Ariſtoph.

Τειχομάχης, muri oppugnator, Chryſoſt. ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ. τειχομάχος, apud Ariſtoph. pro eodem.

Τείχομαχία, ας, ἡ, muralis pugna, muri oppugnatio. τείχομαχίας ἐργασάμενος, quum vehementer muri oppugnarentur, Plut. in Othone.

Τείχομαχὸς, idem.

Τειχοποιέ, ας, ὁ, muri extructio ; murorum extruendorum cura.

Τειχοποιὸς, οῦ, ὁ, fabricator murorum, qui murorum conficiendorum curam habet, curator muris reficiendis, ἐπιμελητὴς τῆς τείχων ἐπισκευῆς, τειχοδόμος, Pol.

Τεῖχος, ους, τὸ, murus, mœnia τὰ πόλιν, munitio, munimentum, vallum, arx, vrbs, oppidum, caſtellum. τὰ ὑπὲρ τείχους, Demoſthen. interpr. ſupplet χωρία ἢ φρούρια. τείχη τὰ μακρὰ, Thucydid. de Athenis. τὰ τείχη, loca muros habentia, Idem. τείχιση τοιοῦτον, id eſt, τοιοῦτόν μακρὸν, ita Græcus interpres apud eundem. Valla tamen triplici muro. Ammon. diſtinguit τείχη & τείχεια.

Τειχοφυλακεῖν, muros cuſtodire. Appian. ὡς Γ' ἐνεκεῖ.

Τειχοφύλαξ, murorum cuſtos. τείχεφύλακες, cuſtodes in mœnibus conſtituti, Poll.

Τείχωμα, τος, τὸ, muralis machina Plin. murale tormentum Virgilio. Polybius, χρησάμενος ἢ τοῖς τειχώμασιν ὑπηγμένοις ἢ τῷ λιμένι πεζικῷ, πανταχόθεν ἐξαπορήσας τοὺς ἐνόντας, ἢ παρέλαβε τὴν χώραν.

Τείω, τίνω.

Τείως, τὸ τέως, interim, tum, ὡς ὅσω, Odyſſ. ὁ, τείως ὃ φίλη ἐξῆς ματὴρ κέλευσα.

Τέκετο, pro ἔτεκε, peperit, & pro genuit. Odyſſ. ὁ, μάλ' ὃν τέκετο πολυφενδάμη.

Τεκμαίρομαι, conjecto, conjecturam facio, conjicio, σοφίζομαι, εἰκάζω, σοφίσματι, φροντίζομαι, ταῦτα Depon. Datiuo iungit. & Accuſatiu. τεκμαίρομαι τῷ ἔθνῳ, duco ἐ veſtibus argumentum, Herodot. τεκμαίρομαι τοῖς ὀνόματι ἀνδράσι, ex commentariis conjicio, Plutarchus in Lycurgo. τοῖς τῶ ῥωμύλου παθήμασι τεκμαίρομαι, ex Romuli clade conjecturam colligo, idem in Numa. τεκμαίρομαι λόγοις ἀσαφῆ, ex ciuſmodi verbis conjecturam facio, Xenophon. τούτοις τεκμαίρεται τὴν ὄλπιν ἡ τὰ παῖδα, &c. hiſce ſignis conjiciunt quid infantes cupiant, Plato de Legib. τεκμαιρόμενοι τὸ φανὲν, ex voce conjecturam facientes, Plutarch. in Galba. τεκμαιρόμενος οὐκ ἢ μάλιστα προῆκτο ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐσκοπεῖν, ex futuro ducem optimum conjicere, idem in Fabio. ὅτι γὰρ ἐν τούτοις τεκμαίρεται καὶ τοῖς ὑγιαίνουσι τὰς ψυχὰς ἢ ὄνος, Galenus libro primo ad Glaucon. τεκμαιρόμενοι ταῦτα ἐκ τῶν πρὸ τούτου, conjiciens quæ nunc adſunt ex præteritis, Plutarchus in Solone. ὅτι τὰ αὐτὰ σοφίσματα τεκμαιρόμενοι τῶν πρότερον, ex eius māſuetudine conjiciens ingenium, ab operibus ciuium motes complectens, idem in Numa. τεκμαίρομαι σοφῷ τοῦτον χρόνῳ, ad normam huius temporis moderor, Gaza libro tertio de cauſis plantar. Theophraſt. Τεκμαίρομαι, machinor, ſtruo ſimolior eum Accuſatiu. Heſiodus. πόλιν τεκμαίρεται βουλὴ ξείς, id eſt, κατασκοπεῖται, ἐκκαλέται, parat. Iliad. ἡ, ἧκε κακὸν φρονέουσα τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι, id eſt, βουλεύεται, ἢ τελεῖ, ἢ οὔ τελεῖ. Δῆμ. Interpr. molitur, conficit, deſignat : vnde ἀπατεκμαίρομαι, determino, per ſigna demonſtro. Τεκμαίρομαι, noto, ſigno obſertio. Aratus, Ἐν ἀλλ τεκμαίρεται, ἵνα χρὴ νύας ἀροτεύειν. τεκμαίρεται ὁ ἀστὴρ, &c. Dionyſ. de ſitu orbis, id eſt, ὁ ἀστὴρ σημαίνει, vel σημειοῦται, notat & obſeruat, ſeu τελεῖ, finit : vnde & σύμβολα pro termino, idem ſæpe.

Τέκμαρ, ατος, τὸ, finis, τέλος, πέρας, τήμας, ſignum, conjectura. Ariſtoteles Rhetor. libro primo, τὸ γὰρ τέκμαρ ἢ πέρας ταῦτ' ἐστὶ τοῦ πιθανοῦ. Pindarus pro extremo atque vltimo poſuit in extrema Ode Nemeor. τὸ δ' ἐν ὀϊστῷ ἀδρὰ πιστὸς σοφίᾳ, ἔστιν τέκμωρ.

Τέκμαρσις, ιος, ἡ, cognitio quæ fit per τεκμήριον, ſic Gal. interpretatio, conjectura, σύγκρισις.

Τεκμήκετι, ὑπελθόντος τοῦ τέλους, ἢ ἐκ τοῦ ἤχου, ἀπομόρσας Homer. Interpr.

Τεκμήριον, ου, τὸ, conjectura, indicium, ἀλληθὲς σημεῖον ἢ ἄπυτος, argumentum fide dignum : σημεῖον verò ſignum eſt veriſimile tantùm : documentum, teſtimonium, ſignum certum & verum, ſicut καῖος tantùm probabile Cicero in Partitionib. vocat propriam rei notam. Dici propriè annotant Grammatici de re futura, quemadmodum σημεῖον de præterita. Ἱστορεῖ, ἀπίστευτα ἱστορεῖ σοι τὸν δῆ τὸν λόγον δ' ἔστι, τεκμήριον μὲν τὸ σοφὸς εἶναι φασίν, σημεῖον ἢ τὸ φρονεῖν ἐπιτήδειον σωμοδύσεις. Δικαιοσύνη, rerum ſignum. τεκμήρια καὶ μάρτυρας, &c. ſigna & teſtes, Plato de Legib. Idem Apologia. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Τεκμήριον ποιεῖσθαι apud eundem, conjecturam facere. τεκμήριον ποιοῦμαι, teſtimonium perhibeo, Thucyd. τεκμήρια λέγειν, Demo. argumenta colligere. Τεκμήριον φέρειν, ex certis ſignis colligere atque concludere. Ariſtoteles Rhetoric. primo, ἀδύνατον μὲν οὖν λόγον εἶναι συλλογισμὸν ἄνευ τῶν τοιούτων σημείων ἔστιν, ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχηται οὕτως ἔχειν, τὸ τοιοῦτον τεκμήριον, ὡς ἀναγκαίων ἢ πεπερασμένων. Τεκμήριον dicitur ἐνθυμημικὸς ſubaudiendo ὅταν, vel ἐὰν δὲ, id eſt, argumento ſit : pro quo etiam dicitur σημεῖον ἢ, vel ἀποδείξεως ἢ, apud Demoſthen. & Greg.

Τεκμηριόω, ῶ, ſut. ωσω, nitens conjecturis, & τεκμηρίοις pronunci Thucydides libro tertio, πεσαῖς μᾶλλον μὴ ὅμοιος ἐτεκμηριώσαν.

Τεκμηριώμαι, obſertio, Bud. in epiſtol. poſter. τεκμηριώσασθαι, conicere, deliberare.

Τεκμηριώσ'ω, indico, vel εἰς τὸ τέλος ἄγω. Aratus, τεκμήρατο πάσσυ ἀρότοιο, omnem cantum oſtendite Δίκαιοι : vel ad finem perdite : à τέκμωρ.

Τέκμωρ, ορος, τὸ, ſignum, indicium, argumentum, finis, μόρος, δεσμὸς, τέλος, σμορς, terminus. Homerus, τῶν μὲν γὰρ τέκμωρ, ἢ eſt, τεκμήριον.

Τεκνίον, ε, τὸ, filiolus. τεκνία μου, Paul. 4. ad Galat.

Τεκνογονέω, liberos gignere, liberos ſeu filios procreare, q. ſœtificare, in Epig.

Τεκνογονία, ας, ἡ, procreatio ſeu propagatio filiorum, apud Paul. ad Tim. c. 2. ἡ διὰ τεκνογονίας, liberos gignendo.

Τεκνοκτόνος, liberos interficere. Athenagoras in Apolog. ὁ μὲν οὖν τὸν ἔμβρυον μὴ τὸ ζῆν δεῖν, ὡς ἤδη ἐκπεφονευκὼς τεκνοκτονεῖ τῶν.

Τεκνοκτονία, ἡ, parricidium, liberorum cædes.

Τεκνολέτηρ, ας, ὁ, neca trix liliorum, quæ amiſit filios, quæ perdidit & occidit.

Τέκνον, ου, τὸ, filius, fœtus, proles, pignora, filia, ſoboles, catulus animalium. καὶ τὰ τέκνα ὁ, ἡ πάντων, canum & ſimiarum catuli. Plut. in Pericle. Hom. Od. ὁ, dixit, πῇ δὲ ἐγὼ φίλα τέκνα ἴω, ad reſpicientes, ὦ τέκνα φίλα, ὦ chare fili.

Τεκνοποιέομαι, &

Τεκνοποιέ, μ. ήσω, σ. ησα. genero filios, παιδοποιέομαι ἢ παιδοποιέ, liberos gigno & ſuſcipio, liberos procreo, παιδοποιέομαι. Xenophon. ὁ ὡς οὐκ ἂν τῶν τὰ σωματικὰ ἐπιτηδεύοντα ἑαυτὸν τρέφει. Idem in ſecundo Οἰκονομικ. ταῖς γυναιξὶ συνιόντες τέκνων ποιεῖσθαι. Dicitur & τεκνόω.

Τεκνοποιία, prolis generatio, procreatio filiorum. Xenophon Memorab. libro primo, Ε μάσθη ἢ τὰς γεννωμένας μὴ ἔρασθαι τῆς τεκνοποιΐας.

Τεκνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, ὄν, fœcundus. γυνὴ τεκνοποιός, Herodotus in Terpsichore.

Τεκνοτροφεῖα, procreatio liberorum, in Epig.

Τεκνοτροφεῖν, liberos educare.

Τεκνοτροφία, liberorum educatio, sobolis educatio.

Τεκνοῦμαι, τὸ τέκνον, gigno, genero filios. Orpheus. σὺ δ' ἐμὸν ὄνομα γενέθλιον τεκνώσατο ἀγλαὸν υἱόν. Sophocl. in Phœnissi. Οὐ δ' ἐκνοῦσθαι λαὸς ἔφ, ex quo tempore factus est pater Laius, Interpr. τεκνοῦσθαι, problem recipere, Aristot. libro 7. Anim. de muliere. vide Τεκνόω. Τεκνόω, ῶσω, procreatum esse. Plut. in Anton. ὥστε φοῦν ὑφ' Ηρακλείου τεκνωθῆναι τὸ ἀφ' ὑμῶν ἄσπ.

Τεκνουσα, puerpera.

Τεκνοφονεῖν, liberos interficere, in Epig.

Τεκνόω, μ. ὁσω. σ. ωσω, parturio, fero partum, ὥστε κύον τεκνῶ, genero, gigno. Nemo tam abtol. δοκεῖ γὰρ τὸν ἐν ταύτῃ τεκνωθέντα videri nothum ex hac suscepisse, Plutarchus in Pericle. Τεκνόω pro Τεκνοποιῶ, liberos procreo, apud Dionem in hist. τεκνούμενα potius de muliere dicitur. Aristot. περὶ ζώων ἐμφ. τὰ τεκνούσθαι, ἢ πῶς αἵρεται τὰ τεκνοῦσθαι.

Τέκνωσις, εως, ἡ. liberorum procreatio, propagatio generis, Plut. in Anton. Τέκνωσιν ποιεῖσθαι, procreare, Thucyd. Τέκνωσις, pueritia tutiatas & ortus. Athen. l. 3. συνέκνωσεν ἐκ κρύπτης γλυκύθυμα τῶν διὸς Τέκνωσιν ἴδιε ἡ Δίκτυς.

Τέκος, ὁ, τὸ. filius: vel filia, vt διὸς τέκος, Pallas. Il. ἀ. τὰ τέκεα, ἰ. τέκνα, Aristoph. Τέκος, pullus animalium. Il. γ, Νεζὸν ἔχων' ἀνάλκιδα τέκος ἐλαφοῖο τε χεῖρε.

Τεκτήνομαι μ. πσοῦμαι, fabrico seu fabricor, artem fabrilem exerceo, molior, condo, ædifico, efficio, paro, κατασκευάζω. Depon. Accuratius. Philo de mundo, ἡ κόσμου αὐξοσὶ Τεκτήναται, mudum morbi exortem fabrefecit. Aristophan. ἔτεσσ ἢ χαλκεύει πῆς, ὁ τεκτήνατο, id est, artem fabrilem feu lignarem exercet.

Τεκτηνάμ. αῶ, idem, comminiscor, molior, struo. Apollonius secundo Argonautic. πύργωσιν εἰς εἰλίης τεκτήνατες, id est, κατασκευάσαντες.

Τεκτονία, ας, ἡ, architectura, structura. Theophrastus histor. libro quinto, capite octauo, χαλκοῦσι δὲς τὰς Τεκτονίας, ἢ εἰς τὰ ὑπὸ θεοῦ.

Τεκτονεῖν, ῶ. ἀοῦσα, apud Sophoclem, testo Pollucе: fabrorū materiariorum præfes.

Τεκτονικὴ, fabrica, ars fabrilis, ars lignaria, ars ædificatoria, Gaza in Problemat. Aristotel. Apud Dio cecedem libro quinto, c. 112. ἡ Τεκτονικὴ, id est, rubrica fabrilis: intelligitur ex præcedentibus αὐτῶ.

Τεκτονικὸς, ὴ, ὸν, fabrilis artis peritus, artis lignariæ peritus: vnde Τεκτονικὴ χρεία, fabrilis vsus.

Τεκτονοεργὸς, οῦ, ὁ, architectus, operarius.

Τεκτονῶ, ῶσω, ἀς fabrilis, architectonice. Τεκτονῶν ὑπάντων, hexametro rum versuum artificium, in Epig.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, quod est generale nomen ad omnes artifices (exceptis plastis) qui è quauis materia aliquid faciunt, opifex, ædificator, structor, architectus, materiarius, τέκτων. Valla putat Græcè Τέκτονα fabrum esse lignarium, quum Suidas palàm indicet vocabulum lapidariis ac lignariis esse commune: apparet enim dictionem à τίκτω ductam. Τέκτονες κακοὶ, Eurip.

Τέλα, apud Hesyc. est σανίδι & Ἰκάσιος, τολμῶσαι, at Ἰκάσιον κομιδῆς ἀξιοῦσι.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ. Iorum ensis, ὁ τὸ ξίφος ἔχων πῆμα, ἀνάφορέτης, & vnde scutum propendet, baltheus scuti dicitur à Valla. Item vinculū ligamentum, & proprium nomen viti. Etym. Τελαμὼν ἀπὸ τῆς λῆς filij Αἰακοῦ, in dictione Αἴγινα.

Τελαμῶνες, lintea concerpta vulneribus percommoda, vel fasciolæ potius, quibus oblæsa membra obligari solent, Euripid. in Phœniss. Τελαμὼν σπ. δοὺ ἐπὶς apud Pol. Herodot. οἱ δ' ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι τ' ἐκτὸς πυρρηοὶ τε ἐοικότες τὰ ἔλεα, ἢ σπλῆν & Custinus τὰ κρύπτα κρατήσοντες.

Τελαμωνιάδης, ὁ, Homer.

Τελαμωνίας, apud Pollucem dicuntur, quas Xenoph. Τελαμωνίας vocat. sunt autem balthei coriacei quibus armantur cauea ad uersus feras.

Τελαμωνίζω. fascea inuoluo, vnde apud Eustathium ex quodam historico, γυμνασθέντα ἀυτὸν, sc. Philippo cui oculus sagitta excussus erat in prælio) ἢ Κνίδος ἢ ἐκείνῃ ἐβρέττος τελαμωνίζειν ἢ ἕτερον ὀφθαλμὸν, alterum oculum fascia contectum & inuolutum habens.

Τελαμὼνιζω. qui ad cingulum & lorum latum pertinet, vel ad telamonem, Etym. Τελαμὼν ὁ, ὁ λέας.

Τελέσσαι, eram, in Epig.

Τελεῖν, & Τελέσσαι, sum, fio, orior, γίνομαι, perficiorà πολλοὶ τὸ ὑπάρχα. Phocyl. λόγιον ἢ θεοὶ πολέσσαι, i. fiunt dei.

Τελεγονία, generatio perfecta.

Τελεγονῶ, perfectum pariens.

Τελεκαρπία, fructum perficio, vel absoluo, ad inanimitatem fructum perfero. Theophrastus histor. libro primo, capite 12. ἐπὶ γὰρ τὰ ἔνια ἢ ἀμπέλου, ἢ ἐπὶ τὰ πολυκαρπία, ὑπὸ μίκρα τὰ ἄνθεα, ὑ γίνεται.

Τέλεος, τὸ, telion, id est, perfectum: sic cœna regis Persarum ab eo quotannis instructa die illo quo rex esset creatus, vocabatur.

Τελεστοποιὸς, initiator, qui baptisimate quempiam initiat & expurgat. Naz. ὁ τελεστὸς βαπτίσμα.

Τέλειος, α, ὸν, τέλεος, τὸν, eximius, integer, perfectus, adultus, qui est iustæ magnitudinis & integræ ætatis: vnde Τέλειος ἀνὴρ, integra ætate vir, apud Lucian. & τέλειος τὰ ποικτικὰ, Aristid. Τέλειος ἡμέρας, vltimus vitæ dies. Τέλειος ἀνὴρ, Aristid. quadrigæ. Τέλειον ἵππον ἢ ταῦρον, & Τέλεια τὰ πρὸβατα. Τέλειον αὐτόχρημα, luculentum detrimentum. Demosthen. τέλειον ἰερόσυλον, Plutarch. pro toga pura ac virili dixit in Antonio. vide Τελειόω. τέλεια etiam ἱερὰ hostias dicebant eximias, vel sanctiores, vel largiores & luculentas. Liuius aliquando hostias meliores, aliquando maiores appellat. Τέλεια igitur ἱερὰ dicuntur ὁλοκάρπωσις, vel potius, vt alij, ὁλόκληρα τῷ πλήθει, ἢ μὴ λελοιδωμένα, hoc est, eximiis hostiis facta. Nam ἱερὰ in plurali aliquando sunt extra: & Τέλειον eximium & amplum. Iliad. ἀμφὶν κίονας αὐτὰν ἐν τελείοις, &c. id est, lectarum caparum. Apud Hutarchum Τέλειος dicitur qui vxorem habet, sicut διὸς cœlebs. & Τέλειοι dicebantur vxores ducentes, vt inquit Pollux: Τέλειος enim γάμος ἐλέγετο ὡς τελευὰν ἐφέτε βίου ἢ αὐξάνων. Et τέλειος, Iupiter nuptiarum præses, sicut Iuno ἄγαμος. Inde etiam ἀφέλειος ἀγωὴ, de quibus supra. Τέλειοι θεοὶ, perfecti dei, dij summi, Lucian. sunt, puto, qui selecti dicuntur. Τέλειοι etiam equi dicuntur ὧν ὁ ὀδοντισμὸς, hoc est, qui dentes ætatis indices amiserunt, Plut. l. 8. de Leg.

Τελειογραμμὸς, ὁ, perfectio, q. interpunctio, quæ fit quum oratio ad periodum pertinet, siue ad perfectam sententiam.

Τελειοσύλλαβος, ὁ, ἡ, ὸν, perfectio, q. carminis ratio qua postrema versus syllaba primæ iunctæ esculentum, poculentumve, aut vas vtensile notatur, vt illius versus, ἀφυσσάτω δὲτις θυμάρμ' ἁλιος χέρνιτος: caput & finis componunt ἄσπις, hoc est, panis, apud Athenæum.

Τελειόπους, ποδος, ὁ, perfectio, integritas.

Τελειοτοκία, perfectum fructum pario.

Τελειοτοκία, generatio perfecta.

Τελειόω, vel Τελειόω, μ. ὁσω, ωσω, τὸ τέλειον, perficio, εἰς τέλος ἀγω ab soluo, consumo, ἀνάλωμα τὸν ἀφθονίαν, ἀφθονίαν ἔχομαι, περαίνω, τελεῖν, finio, ἀπαρτίζω siue διαρτίζω. Vnde Τελειωθέντες, perfectus & absolutus. Τελειοῦσθαι ὑπὸ πλούσιος ἀνθρώπου, id est, hominis absolutio atque perfectio sine complementum, tum demum erit cum, vt ait Scriptura, Deum facie ad faciem videbimus: quod fiet in cōsummatione seculi, quando fideles planè ad imaginem creatoris renouabuntur, eritque τὸν θείας εἰκόνος τελεία ἀνακαινοσις, ἢ ἐφ' ὃ τὸ ἀρχέτυπον ἐξεικάσθη. Hoc Τελειοῦσθαι ἢ πλήρη θεῖον vocat Spiritus sanctus omnium in Christo ἢ τελειότητα author. Hanc absolutionem Patres licet iam beati, nondum tamen plenè sunt assecuti. Oportet enim prius electorum numerum cōpleri: & tum vnà omnibus gloriæ corona gratuita distribuetur. Apostolus in epistola ad Hebræos capite undecimo, ἢ ἵνα τὰ κρείττονος περὶ ἡμῶν προβλεψαμένου τοῦ θεοῦ μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι, Ac hi omnes fidei testimonio probati, promissi fructum non tulerunt, cùm Deus nobis quidpiam melioris consulens prouiderit, ne sine nobis absoluerentur. Interpr. doctissimus tamen sic transtulit, Atque omnes hi testimonij adepti per fidem, non obtinuerunt promissum: quòd Deus de nobis melius quiddam prouiderat, ne absque nobis consecrarentur. Quod τελειωθῶσι hoc loco in Apocalypsi πληρωθῶσι dicitur capite sexto de martyribus qui subter altare, ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωσιν ἔτι χρόνον μικρὸν, ἕως πληρωθῶσιν (legitur in aliis πληρώσωσι) καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτίνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί. Τελειοῦσθαι, ad ætatem relarum, est adolescere, in virum euadere. Vude qui iam virilem togam sumpserunt, ac tutelæ suæ facti sunt, τελειοῦσθαι dicuntur, d est, ἀπὸ μίκρων ἐς μείζονας καὶ ἐς ἡλικίας ἐλθεῖν ἐπιφοίτους. Strab. lib. 14. de Tarsensi gymnasio, ὅτε καὶ τοὺς ἐπιχωρίους ἐν ἡλικίαις ὄντας ἐγκυκλίοις παιδεύμασι ἢ τοὺς ξένους ἐπιδημοῦντας, Sed etiam in adolescentia peregrinantur, & viri facti libenter peregre viuunt. Et apud Plut. in Anton. τέλειος ἰερόσυλος est, toga pura ac virili. Τελειοῦν etiam verbum est sacrorum, vt τὰ τελούμενα id est, μυεῖσθαι, μυσταγωγεῖσθαι, initio, sacro, consecro, & purifico, καθαίρω, καθαρίζω. Pollux libro primo, ἢ μυεῖν, μυσταγωγεῖν, μυεῖσθαι, ἀρρητέλεσθαι, τε-

λεῖσθαι τελεῖν. Et de sacris Eleusiniis dicebant τελεῖσθαι τὰ μεγάλα ἐν μεγάλοις. Plutarchus de Demetrio, τὸν δ' ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐγκλήματα θάνατος ἐξέλυσε καὶ τὴν μυσταγωγίαν, ἣν τὴν τελετὴν ἀπέδοσαν ὅτι τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ τὰ ἐπιτήδεια ἐξεπόρισεν. τὸν δὲ Δημήτριον ἰδόντες τὴν μεγάλην τελεταὶ τοῦτο, πρὸ μεγάλων τῶν βασιλευόντων. Dionysius, ἀλλ' αὐτὸν τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ τελεσθὲν αὐτὸν ἱεροῦργον ταῖς σπουργαῖς τῶν ἱστοπολῶν καὶ τελεστῶν. Nec ab hoc verbo abhorreat sacræ literæ. Exodi capite 29. τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρὼν, id est, consecrabis. Sic Gregor. καλὸν γὰρ τὰς χεῖρας τελεσθῆναι, id est, ἁγιασθῆναι, μὴ ἀφιερῶσθαι. Idem de Spiritu sancto ait, τελειοῖ τὸ ἅγιον πνεῦμα. Apostolus de Christi morte loquens, ait capite secundo ad Hebræos, ἔδοξεν γὰρ αὐτῷ διὰ τῶν παθημάτων τελειῶσαι, ὡς διὰ τῶν παθημάτων τελειῶται. Interpr. Decebat enim ut ipse propter quem sunt omnia, & per quem sunt omnia, multos filios in gloriam adducendo, principem salutis ipsorum per afflictiones consecraret. Sic Theologi Baptismo, & martyrio τελειοῦσθαι verbum accommodant. Sunt enim hæc mysteria, Christianorum τελειώσεις quibus initiantur & consecrantur Deo. De Baptismo sæpe vsurpauit Gregorius, qui & θεῖα τελειοθέντας δι' ὕδατος martyres dixit suo sanguine Deo consecratos. Idem in Machab. Νῦν ὁρῶντες ἐδεῖτο λόγου, σφίσιν τὰ θεῖα, ἢ μαρτυρίου αὐτῷ καὶ τῶν φιλοθέων, μηδεμιᾶ ἧττον τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ παρουσίας τελειωθῆναι, ἀξίκατ' εἰς Χριστὸν πίστεως τοῦτου τυχεῖν. Idem alibi, ὅτι ἢ ὑπὲρ τοῦ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τελειωθέντας ἐδέξω, διάφορος τῶν καθαρμῶν μόλα φυσῆς, ὧν σὺ τὸν ὑδρυμπτικὸν, id est, septem filios martyrio initiatos atque consecratos, sine perfectos. Eusebius histor. Eccles. libro quinto, ἡμῖν δ' ἡ τελευτὴ ἧττον ἢ τοῖς ἔξωθεν ἐπιτελεσθεῖσι τὰ λοιπὰ. Ibid. Μόνοις παῖ αὐτῶν τελειωθέντες ἐξ τὸν μακάριον στέφανον. vide Τελείωσις, & Τελεσθ.

Τελεία, idem Iliad. 4. διὸς δ' ὑπέλυσεν βουλὴ, id est, τελειοῦσα, ἐπλήρουτο.

Τελεῖος, plenè, absolutè, perfectè, omnino: & pro τὸ πᾶν tandem, denique, apud Pluta. σὺ δὲ ἀσφαλείας ἐν τοῖς ἔπεσι Melanthij.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio, absolutio, cõsummatio, Est & ἁγιασμὸς καὶ θεραπεία, initiatio, purificatio, consecratio: & sanctificatio. Quo etiam nomine vtuntur Theologi ad significandũ martyrium & Baptismum, quæ Christianorũ mysteria sunt quibus Deo initiantur & consecrantur. Gregorius in Inuectiua contra Iulian. ἡ τῷ ἀφῶτι αἵματι μᾶλλον ἢ ὕδατι τὴν τελείωσιν ἐπιδεξάμενος, τὰ καθ' ὑμᾶς τελούσαν ἢ τελείωσιν τὴ μίσους ἀπόδυσις. vide Τελεῖον & Τελεσμργία.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, consummator, initiator, propagator, finitor, Naz. in Orat.

Τελειωτικὸν, cuscuare: deductum à Telenico quodam omnium genio, Eſam. Chiliad.

Τελειωτίζω, vacuo, Etym.

Τελεσγόν, vitalis. τὸ τελεσγόν, perfecti fœtus.

Τέλεσμα, τὸ, ſi ductum per ſicio, Theophr.

Τέλεσον, posterius ὁ, omnino, penitus, prorsus, Plutarchus in Romulo & Lucian.

Τέλεσ-ος, ὁ, ἡ, perfectus & absolutus, ὅλ-ος: vnde οἱ τελεσταὶ τὴν ἀδικίαν, Plat. libro primo de Republica, ἐπὶ τὴν ἀκρότητα τῆς ἀδικίας. τὸ ὅλον ἀδικία.

Τελέω, ω, ἀσω, perficio, absoluo, consummo. ἐτελέσθη ὧν, cum voti compotem fecit. vnde τελεσθῶσι, Plato libro secundo de Republic. adultum esse. & τελεσθεὶς, qui ad iusta incrementa peruenit: qui firma est ætate. Item τελεσθῶσι, τὸ γάμοι.

Τελέων, πληράσ. Hom. Il.

Τελεσία, tripudium cum gladiis, ab inuentore Telesio: vt & πυῤῥίχη. Pol.

Τελεσιάζειν, sacrificare, sacra peragere.

Τελέσιν ἡμέρας ἢ ἐνιαύτ.

Τελεσιουργέω, ῶσ-ω, perficio, conficio, consummo, finem impono, absoluo, τὸ πᾶν. Est etiam initio, consecro, τὸ παῦλα, Lucianus. ὅταν τελεσιουργήσω ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς. τὸ τύχη.

Τελεσιουργικὸς, τὴ, τὸν, operis absolutio. Polyb. ἀσχολιῶν τοῦτο ἦν τὸ τελεσιουργικὸν, huius tractationis finis.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, perfectio in omni opere.

Τελεσιουργὸς, ὁ, efficax, effector, aut perfector operum. Plutarc. τελεσιουργὸν τῆς ἀσωτίας, pronuntiat perfector. Idem in Pub. ἀνδρῶν τελεσιουργὸν ἀρετῆς. τὸ τελεσιουργὸν, perfectio. Dionysius ἱεροῦργον ἀνδρῶν τῆς ἱεροσυλίας dixit pro initiatrice & consecratrice.

Τελέσκω, perficio. deducitur est à τετέλεκα, vt scribit Gaza libr. 2. Grammat.

Τέλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, sumptus, Lucian.

Τελεσίγαμος, nuptias perficiens, Nonn.

Τελεσίγον-ος, ὁ, prolificus, fœtum perficiens.

Τελεσίδακρυς, ὑος, dies mortifera, funesta, Nonn.

Τελεσήριον, ὁ, τὸ, locus vbi initiatur. τελεσήριοι φλογὸν σάρκῶν ὑλυκὸς μελῶν λειποι εμπεφυκὸν ὑσὸ τῆ βαφόμενοι, αὐτὸς ἐπιπολάζει θειοτικὸς, Philæ celesterium, id est, initiandi locum, à Barbaris in censum Themistocles instaurauit, Plut. in Themist. Philæa tem populus est Atticæ regionis.

Τελεσιάρ-ης, ὁ, initiator.

Τελεσικὸς, mysticus, quasi initiator. τελεσικὴ Στολογία, ἡ συμβολικὴ, de quo suprà. τελεσικὴ σοφία, sapientia circa mysteria & initiationes consistens, Plut. in Solone. Τελεσικὸς, perficiens rem fusce ptam: cui opponitur ἀθεσικὸς, apud Adamant. in Phyſiog.

Τελεσικῶ, mysticè, ai cane, Hermog.

Τελεσοφορέω, ῶσ-ω, σ, nec, opportune fero fruges, absoluo, fruct perfectum & absolutum refero ſeu edo, ὡς τὰ πολὺς ἄγων Hesych. Nec. absoluit. Lucæ, cap. 8. ἀ τὸν καρπὸν, fructum non perferunt, vt loquitur Columel.

Τελεσοφόρια, τὰ, τελεσί, Apol. Rhod.

Τελεσοφόρ-ος, ὁ, ἡ, ferens tributum, ferens ad fiuem, & opportun fruges producens, ὁ τελεσοφόρ-ος καθ' ὅλον τὸν καρπὸν, ὁ τελείως ἐν τῷ φύειν, perfectè fungens officio, Gaza libro secundo de cau ſis plantar. Theophraſt. Homer. Odyſſ. ξ, μάτια τελεσφόρα εἰς γαιάων, per antum integrum & totum, id eſt, τελεσι, perfectum. τελεσφόρος ὄλκη dicitur à Sophocle, id eſt, τελεσικὸς, effectrix operum & author. τελεσφόρος γῆ, alma tellus, id eſt, terra fertilis, id eſt, fruges perficiens, Theophraſt. Sunt item qu τελεσφόρος interpretentur varem, aut etiam ἐγκαρσίμων. ὧν ἐς τελεσφόρος ὑπὸ θυματέων ἱερεῖα, capite 23. Deuteronom. nat & μάτια ſiue ἐγκαρσίμων ſignificat vox τελεσφόρος teſte Suida. Sophocles in Electr. Clytemneſtram ſomniis perterrefactam ita inducit, Τῷ θρεμμάτων τυκτὰ δῶν φάσματα, ὅσα σὺ ὀνείραν πατὶ μοι λυκὸ ἀδεῖ ἐμῷ πῶφυτεύσειλε, ὧν τελεσφόρος, ad maturitatem exitumque perducas. Ariſto. ſecundo Rhetor. culpat Alcidamantem oratorem qui τελεσφόρους πλοῦς, & σφυμίνιμα dixerat apud Heſyc. τελεσφόρος εἶναι τὸν γαμικὸν τρόπον τελεσθέντα.

Τελεσιάρχης, cereomoniarum conditor. Dionyſ. hoc nomine Christum appellat.

Τέλεσις, εως, ἡ, expiatio, ceremonia, initiationis ritus, initiatio hoſtia, μυσήριον, religio, τὸ κατορτὴς, & ſacerdotium. Demoſt. πλὴν εἰ τις ἱερωσύνη τοῦτ' ἔζων ἐν χρόνῳ. Idem, ἡ τοιαῦτ', ἡ ἰφιὰ τιμῆς μετέχειν ὧν τὰ πάλαι, id eſt, ſacerdotiorũ. Apud Plat. de Republ. 2. τοσοῦ pro ludis & ſacrificiis ponuntur, dititque ef λύσεις & καθάρσεις ἀδικημάτων. Auguſt. de Ciuitate to. conſ crationem ſignificare dixit. Plut. in Demetr. pro initiatio poſuit. Gaza ſacrum vertit. Maiora item feſta τελεταὶ voc bant, quòd non citra grandiorem impenſam ſierent: διὰ πλείη, quod impendere ſignificat.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, pro conſecratione ſeu initiatione apud Dion Areopagit.

Τελεσιουργὸς, ὁ αἰῶνος, à Dionyſio vocatur vis diuina operans in cramentis Eccleſiaſticis.

Τελεσιουργὸς, ſacris operor. apud Dionyſ. pro conſecro, dedico, nitio, τελεσί.

Τελεσμᾶς & τελεσλᾶς, ſiue ditiſim τὰ τελεσλᾶς, tandem, poſtremò, ad poſtremum: ponitur poſt enumerata. Lucian. de Deſtu, ἡ τὰ τελεσλᾶς, ὁ τὰ τελεσ, ἀβρατίνου δὲ τοσοῦτον μαρτύρομ denique ad iſtum modum apud multos teſtes delirans.

Τελεσλᾶς, ἡ, τὸ τελεσλᾶς, vel τελεσλᾶς, coniunctim, idem. ὅτι τελεσλᾶς, ita demum, Æſchin. τὸ τελεσλᾶς, vt minimum, c opponitur ad ſummum Cic. ſiue ſummum, τὸ ὅλον πολὺ: vt vu gò dicimus *pour le moins, & pour le plus*. Ioſephus de Antiqu tat. Ἐβ' ἡ μὴ πεσὼν ἐκ θεμελίου μᾶσις, ἀλλὰ πρὸς, ἡ τὸ τελεσλᾶς ὅλο, ſalte duo.

Τελεσλᾶτος, ὁ, ἡ, idem.

Τελευταῖ-ος, ὁ, ἡ, ſinalis, extremus, poſtremus, vltimo loco poſitu χρόνος dicitur à Naz. in Orat. ὁ ἐπ' ἀκρῆς ἡ ὁ τελευταῖος.

Τελεσλᾶτος, ὁ, idem.

Τελευταῖω, ῶσ-ω, σ, nec, propriè eſt finio, perficio & abſoluo deſino & terminor. Tranſlatè τὸ ἀφῶχρωμ, id eſt, obco, mo rior, mortem oppero, diem obeo, occumbo, decedo expiro, ago animam, βίῳ ὑπεκφεύγω, exeo è vita, è vit concedo, naturæ concedo, finem habeo, confician, ex tinguor: vnde τελευτήσας, defunctus, vita functus, hac lu ce defunctus. τελευτῶσαντα ἡ ἀφάνῃ, vita defuncti. τελευτήσα τες φάβῃ, extincto metu, Plato de Legibus. τελευτᾶ ἐς πάλαρος, ad mare terminatur, Thucydides. ἐτελεύτησαν ὑς τὸν, hunc exitum habuerunt, Herodotus. σωσηθεὶς εἰς τὸ πρὸ τελεσὸς παῦτα τελευτῆσαι, Demoſthen. quem finem habitur ſit ſpes, id eſt, in quem finem & exitum ventura. Τελευ τῶν item pro deſino, tandem vertor in, demum cuado in Iuſtinus Martyr, εἰς τὸ πῦρ τὸ σὰπὰ τελευτᾶν, in ignem om nia diſſolui ſeu reſolui, id eſt, ἀφανίζεσθαι εἰς τὸ πῦρ ἡ φθέ ρεσθαι. τελευτᾶ εἰς σπορὴν, in malum definit, Nazianzen. σ συμφορὰ τελευτᾷ, definit in calamitates, recidit in ærum nas, Plutarchus in Solone. τελευτᾶ εἰς ὕσον, in vtilitatem de finit, Aphthonius. πῶς ἡ πόλεμον ἡ πόλις ἐτελεύτα ποῦ ἑτέρων Idem: cicadis autem obſtetrix ſiniebatur in inopiam: ve ſic. inopi ſi cicadarum ſequebatur obſtetrix. ὁ τελευτᾶ ὅλόγος, quorſum hæc Plato de Legib. ἐτελεύτα, exactus eſt ἐτελεύ

ντοῦ τὰ τετύχτα. ad noctem extrahebatur. Τελδίτω, finio, impleo, πληρόω, τελείω, perficio, ἐτύσι τέλδιμι τὸ πλοῖον τελδίτω. feptimo belli anno fimente, Plutarchus in Camill. τὸ κολοβὸ τοῦ ἔργου, τὸ δὲ ὅλον τὸ ἀπὸ ζητήσιος, ἐφ' ὃ σωσπασούσιαι ἢ βίου. ἐπὶ πολὺ τὸ βίου, ἢ τὸ ὅλον ἀφ' ἡσυχίας ἢ πολιτικὸ ἢ βίου, ὡσαύτως καὶ περὶ τὰ ἄλλα. ἐπὶ τὸ τέλος ἢ τὸ κατεργάζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὰ πάντα ἴσου ἐν σωμ. ὅλους. ἐπὶ τὸ ζητήσιον. τὸ ὅλον βίου, τὸ ὅλον πλῆρες, Euripid. Τελεόω ἢ τελδίτω ἢ βίου, vita defungi, Thucydides. Ilocrates, ἐπὶ πολὺ τὸ βίου τελδίτω, vitam finiuit, vt Latine mortem obiit, & obiit. fine cafu Met. capite fecundo, τελδιτήσαντος ἢ τῷ ἤμέρᾳ, id eft, vita functus, ἀποχρήσθαι. Τελδιτάω, εἰς τὸ ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδιτάσας, τελειόσας, πληρώσας, τελδιτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδιτᾷ τὸν λόγον, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδιτᾷ, affero, fuppedito, fubminiftro, paro: vt Odyſſ. τελδιτᾷσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipfis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

Τελδτή, ἡς, ἡ, finis, exitus, obitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τὸ δ' ἔξω πληρόω, Homerus Odyll. τελδτὴ πρός, τελειόσις, πλήρωσις, τελδτᾷ τὸ κύκλος, terminat Lybiam, Herodot. τελδτὴ τοῦ λόγου, finem loquendi facere, Thucydid. Τελδτὴ, affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. τελδτήσαι κακὸν ὕδωρ ξείνοισιν, afferet ipſis malum diem, id. in mortis.

nis, ὠθας, vltimum, extremum & summum ; summa perfectio, exitus, consummatio τέλ῾ος ἔχει, Demosthen. finem habere, finem sortiri, ad finem perduci. τέλ῾ος ἔχει, absolutum est Plutarchus i Publicol. Herodotus, ὡς τὸν αὐτὸν τοῦτον τέλεα τούτων ἔχοντα, non surrexerunt magis, sed hic fuit finis illorum. Τὸ῾ ἔχειν, pro τέλειν, Plato de Legib. & τέλος κρίν, defunctus, apud eundem ibidem. ὅσοι τέλ῾ος ἔχει, id est, defuncti. οἱ τεθνηκότες, ibidem. Τέλ῾ος ἐπιθεῖναι, finem imponere. vide ἐπιθεῖναι. τέλ῾ος ἔχειν, finit mortis, id est, mors ipsa. Hesiodus, ἐσθλὸν θανάτου τέλ῾ος ἀμφιέχυθεν, &c. τέλ῾ος ἔχειν πόδ᾽ ἀλεείνων, mortem vitans, Homerus Odyss. τὰ τέλεα, fatales necessitates, Philar. τὰ τέλη τῆς ἀμαρτήσεως, completiones peccatorum, Nazanzenus in Oration. Τέλ῾ος, id est, τὸ ἔσχατον, Aristotel. in Polit. vide & apud Budæum in Commentar. Τέλη, τὰ, mysteria. Plato 8. de Republic. ὁπόσοι τυγχάνουσι τῆς τελετῆς ἐκείνης πλὴν τῶν κατηγορίων ὧν· καὶ ἔτι τῆς τελευτῆς ψυχῆς μεγάλοις τέλεσι. Τέλ῾ος, vectigal, vt tributum εἰσφορὰ dicitur. vnde τελώνιον, ἡ τέλωνέ, verbum. Strabo libro 17. ἀσυνήθειαν τέλη τὰ ὠνίσια γινόμενα vocat quæ pro importatis & exportatis penduntur. τέλ῾ος διδόναι, tributum soluit, Nazanzenus in Oration. τὰ τέλη τὰ δημόσια, publica vectigalia, Plutarchus in Alcibiade. Τέλ῾ος, dignitas, ἀξίωμα, magistratus τὰ τέλη ἄρχοντες, quæstores ærarij, Thucydid. sic Valla. Et οἱ τὰ τέλεα, magistratus dicuntur & præfecti, dignitate præditi, primores, principes, optimates: qui etiam dicuntur τὰ τέλη, ab imponendo tributo rebus, οἱ τὰ τέλεα ἔχοντες, id est, ἀρχικοὶ, Thucydid. Sophocles, κοὐδεὶς τέλειος ἄνδρα χρὴ θεῶν σπένειν, virum bonum oportet principib. parere. τὰ τέλη καταλύειν, id est, οἱ ἄρχοντες, magistratus ascendentes, Thucydid. vbi Neutr. genus conuenit cum Masculin. Τέλ῾ος, sumptus, impensa, δαπάνημα. Nam & τελεῖν Athenæo libro secundo, τὸ δαπανᾶν: vnde πολυτελὴς, id est, sumptuosi ἢ οἱ πολλὰ δαπανήσοντες & δυνατοί. οἱ ὀλίγα. Τέλ῾ος ἰφέρειν apud Aristotelem in Politic. id est, καθάπερ μιᾶς δαπάνης, sumptum facere & sustinere impensas. πλεῖστα τῶν οἰκείων, domesticis sumptibus, Thucydid. vbi interpr. πλεῖστα, id est, τὰς δαπάνας, ὅσαι δύνασις πολυτελεῖς. Τέλ῾ος, legio, & πᾶσα στρατιὰ, turma, πᾶξις, manipulus, cohors, agmen, numerus equitum bis mille & quadraginta octo. vide in Appendic. de Vocab. milit. in τέλ῾ος & στρατηγία. Sophocl. in Antigon. στρέψαντα τὸν πᾶν appellat τὰς στρατιωτικὰς παρατάξεις, panoplium exercitus, propterea fortasse quòd panoplia in structi milites sint τοῖς τέλεσι: nisi intellexerit tutmas grauis armaturæ equitum, τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα τῶν ἱππέων ποιήσαντες ἡβῶντων, Thucydid. tria nauium agmina facientes, tres acies. τῶν τριῶν ἐστόλων, equitum turmæ. Idem Thucydid. πλῆν σπανιστῶν, agmina, Euripid. Iliad. ἡνίκ᾽ ἐστὸν ἔστειχ᾽ ἕκαστον ἔν τε τοῖς ἐπτὰ λόχοις. Ibidem lib. x. Ἐλθὼν ἐς φυλάκων ἱερὸν τὸν Δ῾ς τέλεα, cateruatim, turmatim. ἐξ τέλεα ἐπὶ τὰ πρῶτα, in ordiem redacti erant, Herodotus. ἐν τελέεσι, ἐν τάγμασι. Homeri interpr. Τέλ῾ος, accipitur etiam Aduerb. pro tandem, denique, per ellipsin τῶν ἐξ. Sophocl. τὸν῾ ἔφυσε μὴ αὐτός, ad postremum ipse quoque moriar. quod & τὸν῾ τέλει dicitur apud Lucian. ὅπου τέλει πύγοντας, denique strangulantur, postremò, Diof. l. 6. c. 11. Dicitur etiam εἰς τὸν῾ pro eodem εἰς τὸν῾ ἀρίθμὸν, perpetuò celare, Nazanzenus in Oration. σοῦ τὸ τὸν῾, tandem, Plat. de Leg. Τέλ῾ος Suid. nuptiæ. vnde φερτέλεια.

Τὸν῾ ἦ, demum, nouissimè autem, ad postremum, sed ad extremum. deniq. τὸν῾ ἦ τὸ πάντων, ad extremum omnium, post omnia, Plat. de Leg. τὸ δὲ τὸν῾, in summa. ἄπο τὸν῾, itaque ad extremum, Thucyd.

Τέλσον, τὸ, apud Hippocratem, finis, extremum. τὸν῾ ἡ ἔσχατον, ὥσπερ Hesych. Homerus Iliados σ, οἳ δ᾽ ὁ πύσε τρίξαντες, ἰκόμενοι τέλσον ῥοῆος, Ibidem, ἱππάρμοι νεοὶ βαθέης τέλσον ἰκάνει.

Τελχὶν, furiosus, supra hominem vires habens, scelestus, malitiosus, & ad mortem depressi seu deductio, Etymologic. Τελχῖνες, οἱ, homines afflati spiritu & furioso, infani, inuidiosi faciunatores, quales Corybantes & Cabri fuisse commemorantur. ἀφ᾽ οὗ τὸ θέλγω, τὸ κήλω, ψυχαγωγῶ, ἀ ἀπατῶ, vel quia ὡς ὄντι θέλγουσι τὸν ἀεράπαιδ dicti quasi θελγῖνες.

Τελχίνιος, malesicus, Etym.

Τελχινόδης, duræ ceruicis, τραχηλιώδης.

Τελχισίνης, contentiosè me oppono, σκληρογραχηλῶ, αὐτειζῶ, Suid.

Τέλων, ωνος, publicanus, tributorum & vectigalium collector, vectigalium redemptor. homicida.

Τελωνάρχης, mancipes, magister publicanorum. dicitur & ἀρχιτελώνης, Bud. in epist. in dictione Mancipes.

Τελωνικὸς, ἡ, tributi seu vectigalis exactio, Demosthen. census publicus. vectigal. Scribitur etiam Τελωνία. Dion, τὰ ἐπὶ γῆ τελωνίαν δι᾽ αὐτῆ ἐξάγειν, ἢ πολλὰ καὶ τῆς βλαβῆς δύνασθαι ὑπὸς ἐκείνας πιθὲ τυγχάνειν ἢ ὠφελεῖσθαι. Nam in omnium portoriorum, scripturarú vectigaliúmque licitatione redemptores digitum fustuleran t.

Τελωνιάτης, ου, est tributarius, id est, soluit tributum, capite 13. libro 1. Machab.

Τελωνίτης, portorium exigo, vectigalia conduco, publicanum gero, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. & Nazanzenus in Orat. ὁ κακὸς τελώνιος, quæ malè vt publicanus collegerat, sic Bilibald.

Τελῶναι, ὁ, τέλωναι, publici vectigalis redemptor, nomen inuisum Athenienfibus, Aristophan. Interpr. τελῶναι, publicani, id est qui vectigalia redimunt : vnde & redemptores dicuntur, genus hominum olim infame apud Iudæos, nunc apud Christianos cum primis honestum, nec id sanè mirum, quum institores omnibus penè anteponantur quos nec Aristotel nec Tullius inter honestos ciues haberi volunt.

Τελωνικὸς, ὸ, vectigalis.

Τελώνιον, ου, τὸ, telonium, id est, mensa publicanorum, locus in quo vectigal colligitur, & in quo τελώνης sedet tributum exigens. τὰ τελῶν, quod est vectigal. τελωνεῖον à Suida dicitur pro eodem. Mat. c. 9. ἐδὲν ἀλλο πλὴν καθῆμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, sedentem ad telonium. Apud Chrysost. pro sctiaio.

Τέλωρ, ορος, ὁ, ingens, immanis.

Τελωχίζω, in fructa disfeco.

Τεμάχιον, τὸ, tomaculum : & fragmentum, τὸ τμῆμα. Synes. in epist. τὰ μὴ διεξόδου τε ἰσὸν τιμᾶς μὴν. vide τέμνω.

Τεμιχίνης, ὁ, ἡ, piscis ingens qui in fructa dissecatur muriâ condienda Comm. Aristoph. in Equit. ἰδίων ταριχήσας ἰχθύς, εἶτα μεγάλοις καὶ κρατικοῖς πωλήσεις.

Τέμνω, τοῦ, in frustà disfeco.

Τεμνόμενον, τὸ, frustum. τέμνομαι δὲ τὰ ἰχθύα καὶ τὰ πλακοῦντα, ἐπὶ δὲ κρεῶν, de piscibus dicitur & placentis, non item de carne, vt notat Interpres Aristophan. τεφ. κιττᾶν τεμάχη μεγάλα ἀποκεκαμένα ἐν ὀρύσσῃ κεραῖ. Idem Aristophan. in Pluto, πολὺ χρέμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὑπαμβῶν, magna vis piscium & carnium cecidatum. Τεμάχη, τὰ κόμματα τῆς ἰχθύος, Aristophan. Interpr. in Ranis. vnde τεμαχίνης pisces sunt magni, qui sale condiuntur, seruantú que. Τεμάχη κρέων, id est, porcinæ carnes sectæ frusta, vt sunt quas dicimus costellatas, & huiusmodi, in Epigramm. à Latinis vt Plin. dicuntur tomacinæ, tomacula sue tomacla.

Τεμενίζω, confecro. Thucy. l. 2. τὸ ἱερὸν τῶ Διὸς τεμενίσας, templo Iouis locum conseerans.

Τεμενισμὸς, ματος, τὸ, ædicula. Dion l. 42. τὰ τῶ Σεράπιδος τεμενίσματα κατασκάψας, facella.

Τέμενος, ους, τὸ, nemus, delubrum quodcunq; diis dicatum & consecratum, locus quiuis separatus in honorem dei alicuius autheoris, ἱερὸν χωρίον ἀφωρισμένον θεῶ κ῾ῦ τινὸς, ἢ ᾧ θεοῦ, fani ædes, facellum : locus, vnde ὁ τέμνων, dedicor. Iliad. σ, ὃν δ᾽ ἐν τῶδε τεμένει βασιλῆον. id est, χωρίον εἰς τοῦτο τὸ τέμενος ἀφωρισμένον. Apollonius secundo de Diosceuris, κρίνε σφιν μετίοντι πόθι σφέτερ᾽ ἔπλετο τέμενος Πίσσης διωδύνοιο χρίας πνέοντα ταμιεῖαι, &c. ὅσοι τέμενος ἐπιμελοῦσι καὶτῆς, inquit interpr. Aristophan. Idem Pluto pro facello : σοῦ τὸ τέμενος ἦμῦ τὸ θεοῦ, in delubrum Diouium. τέμενος κτῆνος ἄσυλα τὸ χωρίον, omne id solum de dicuit. Thucydid. ἄλσος ἢ τέμενος, lucus vel ager diis dicatus. Plato de Leg. Hom. κ῾ μιλῶ τὸ κύκνοι πιέφυσε τέμενος, id est, πόπου τινὰ χωρίον ἀπέτειλαν : vbi non pro templo accipitur, sed pro agro quem quis peculiariter colit. Generaliter τέμενος dicitur omnis locus ab aliis seiunctus, ὅσοι τὸ τέμνειν.

Τεμήτορες, ἀδιτους, sacri agri custos : vel fani & delubri custos.

Τέμιλα, ατος, τὸ, coronamentum, pro στέμμα.

Τέμιμα, honoro, suadeo, confido.

Τεμνικοὶ ὀδόντες, idem quod τομεῖς.

Τέμνομαι ἐκτεμνικὸς, idem quod Τέμνω. Synesius in epistolis, πολλὰ δὲ ἐκ μεμαμάσται σ, ᾗ πολλὰς ἀρρύσεως τύκτας διατρεκεῖν, ᾗ μὲ σπολλὸν ἀκκύλων ἐκζητήσα σῶζῳ θεοῦ τῶν ἀληθείας, ἢ μέλοντα φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι, abrumpere amicitias fratris & proximi, per vulgatisque eius criminibus, amicitia & confortio fratrum mulctare. Τέμνεσθαι τῶν ὀδόντων, viam patefacere atque aperire Lucianus, ᾗ δὲ ἐγὼ ἀφοῦσα ταῖνων ὑπεκμόμων τῶν ὁδῶν, non primum hanc viam aperui : transfiare pro non meum est hoc exemplum Galen. in 9. Terapeut. de Traiano, ὃ ὅσα δ᾽ ὀδοποίησε ἐδὲ ὑσφορικόντως ἐδὲ, ὑπεκδοῦσα τοῦ τρόπου τεμνόμενος. Alibi, ἀκουσάντα δ᾽ ἐν αὐτῶν ὁδὸς πτωτὰ. via est aperta. Et de Hippocrate, Σαμιάλατ᾽ ἢ ῥαδίη, τῶν δὲ τὰς ἰάσεις ὁδὸν ἀσσοῦ μεν δικαὶ τεμνεδαμένην ὑμῖν ἐμῶν ὁδῶν ὑπεκμόμενος εἰς τὸ τέλεον. Seruius enarrans illud Virgilij, ille viam secat ad naues, Secare (inquit) est recta via ire & ad lineam viam ducere, Cicero in 2. de Oratore viam fecta m pro eodem dixit. Plato l. 7. de Leg. μεῖ᾽ ὧν σὺ διακοδιῶμεν ὑπεκδοῦσα τὰ τ῾ νῦν ἢ τῶν πεφύντων λόγων τετμημένην ὁδὸν ἢ τοιοδοτέον παρελθόντας, hoc est, institutam legum ferendarum rationem & methodum pergere & persequi. Idem etiam νόμων ζ, ἢ κατὰ τὸν ὁδὸν τὸν τῶν λόγων, ἐφ᾽ ἃς ἐτέθην, itinera aperta atque patefacta : Pas. vide Τέμνω.

τίμισμι, τμήξω: unde ἀποτμῆξε apud Hesiodum. vel τεμνόμαι, aliàs τετμόσω, Aorist. ἔτεμον, incido, scindo, cædo, seco, amputo. Actium, Accusatium τέμνω τὸν ὄλεθρον, succido sylvam, Thucyd. Τέμνειν πρίχεσιδε: pecudibus immolandis dicitur, quibus capitis fere ferro primus secabantur. Homerus in Iliad. σφὼν δὲ κατὰ μέσον τένοντα τάμνε πρίχε. Virgilius Æneid. 6. Et summas carpens media inter cornua setas, ignibus imponit sacris libamina primæ. Τέμνειν, populari, vastare, κατὰ γῆν ἀείρειν. Xenoph. ἀ. Ἑλλ. ἐπὶ τὴν πορθοῦσαι τὴν μητέρα ἐξ ἧς ἐφύτευσε τὴν χώραν. Thucyd. ἔτι μᾶλλον ὀργὴν ἐλευσόνε ἐξ ἧς ἐτέμνον τὴν τεμενοῦ ἄλλῳ τῆλ γῆλ, agrum vastabimus, Idem. ἔτεμον τὴν γῆλ, agrum depopulati sunt, id est, ἐδῄωσαν, Interpr. Thucydidis. dicitur & διαί. τῆς γῆς ἔτεμεν, agrum populati sunt, Thucydid. Interpr. ait Atticam esse constructionem. τεμεῖν τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐκκόπτειν ἀπὸ ῥιζῶν ἐπ' οἶκου, quum agrum magnis cladibus vastatum populatúque foret, domum rediit, Plutar. in Pericle. τέμνειν τὴν χώραν, agrum deuasto, Idem in Theseo & Isocrate. Τέμνειν πέλαγος, scare pelagus, Hom. & τέμνειν πόλον, apud Apollonium, naugare, διαῤῥεῖν, sulcare. μέσον τέμνειν, medium tenere. Plat. Epift. 8. δίκαιον οὖν ἐστὶ καὶ ἐμοὶ τοῦτο μέσον τέμνειν, omnib. vobis expediat mediũ tenere. A τέμνω fit Latinum Temno: unde contemno. Τέμνειν φάσγανον idem dixit pro interere me licamentum. & τέμνειν φάσγανον τινα, contra hanc reme lium afferre, seu remedium excogitare. Τέμνειν πόλιν εἰς διάνεμα μέρη, apud eundem pro in partes duodecim ciuitatẽ partiri. Τέμνειν ὁδὸν, viam facere, munire seu consternere. τέμνοντες ὁδὸν πεφυκυῖαν, longam viam secantes, id est lõgè proficiscentes. Gregorius, ὅπως οἱ ἀρχικὰ ὁδὸν τέμνοντες, κατακύψαι εἰς τὸ εἰς διαπόντιος. Chrysostom. ad Corinth. 12. ἡμεῖς ἢ πᾶν τὸ ἀρχαῖον ἀφίντες, ἐτέχνησαν ἑαυτοῖς ὁδόν. Τέμνω τρίχα, viam seco, id est teneo, libr. 1. Epigr. vt τέμνω κέλευθον. apud Euripid. pro eodem. Idem in Phœniſ. Ὃ πᾶν ἀπέτεμε κοσμοῦ τέμενος ὁδὸν. Virgil. Græcorum imitatione dixit in Æneid. Ille viam secat ad naues. Τέμνειν ὅρκια inire fœdus & percutere, apud Hom. Euripid. iunxit duobus Accusatiuis, inquiens, τέμνετε ὑπτίου φόνιον σφάγιον ἐπὶ σοὶ, κάρητι φόνιον πρὸ ἴσου καὶ, tondete. Τέμνεσθαι δηλοῖ, alium ab alio separari. Τέμνεσθαι τῇ ἰδέᾳ τὸ, facult. atem inter se partiri, potest ate distingui, Naz. anzen. in Orat. Τέμνειν λόγον, cui opponitur ὁ ἀξιόλογος, Hermogen. vide Τμητικός. vide Τέμνομαι.

τέμπεα, τά, valles. καὶ λειμῶνα.

τέμενη, τά, tempe, loca amœna & arboribus consita, gratáque opacitate vmbrosa, frigore iucunda, virentia, fontibus irrigua, qualia veteres describunt inter montes Theſaliæ. Oſſam & Olympum. vide apud Plinium lib. 4. cap. 8. Herodot. Διόντες τὴν Πόντου ἐξω πρὸ τεμενῶν.

τεμαχίζειν, dicitur fluuius cùm decreſcit, & limum inducit.

τέμαχος, τό, propiè maris eluuies atque limus, quod vadi tenax cœnum dicit Claudian. vulgò etiam vocamus per apocopen tenacue vel tanacue. i. πολὺ ἀχὶς ἰλύος Suid. Τέμαχος etiam ὁ σπαγανόβοτος πολυβότης τόπος, locus cœnoſus, vadum, locus limo obductus. Polybius, τὰ ἐν πλοίῳ τοῦ πλοίου, μετέωρος διὰ τὸ τενάχη ἀποπεπλεῖσθαι τοιαῦτα, vadoſa paluſtria, c. 47. Ezech. Τένεσρε, nomen insulæ Troiæ.

τενακάδης, ὁ Θ. ὁ ἐξ ἡ, cœnoſus, limoſus. Polybius, ὑφ' ἓν εἰς δυλακᾶσι ἐκδολῶν τοῦ βυσμένος πολαμοῦ, σωμάτων ἐπὶ τὰς κατὰ τινας αἰέμους ἐσέσεις. δοκοῦσι γὰρ οἱ ἐντεῦθεν χωρίοις πλῆθος τὸ ἐσέρος τὰ ῥεύματα, συμβαίνει τὸ φερόμενον σύμπαμμος, διεῖλεσι τὴν στρατιὰ. vide Τέναγος.

τενάδης, ου, ὁ, sycophanta, maleſicus, συκοφάντης, κακοῦργος, Suidas.

τένδω, come do, glutio, voro, rodo. Hesiod. αὐτὰρ ἔπειτα τένδει, ἠδὲ πόδα τένδει, i. polypus ſuum pedem corrodit, ἠδίει. apud Ariſtoph. Comm. in Pace, τένδειν legitur.

τένες, vide Etymolog. Et τενέσιν ἀδρανὲς, de aſpectu terribili, Suidas.

τενθίαι ἀγχόνται, Ariſtoph. liguritio Cic. catillatio Feſto.

τένθης, ου, ὁ, catillo Feſto, qui liguritio, λιχνῶν Suid. γαστρίμαργος. Nam τένθαι τὸ ἐσθίειν. Com. Ariſtoph. in Pace. vide Τετθίων.

τενθρηδών, ὀνος, ἡ Θ. vorax, helluo: vnde σκωπτῶν Θ. ἐπὶ apud Ariſtoph.

τενθρηδονίζω Θ. vide Τενθρηδών.

τενθρηδών, inſectum aculeatum veſpæ ſimile, mellificans. Nicand. in Alexiphar. Τενθρηδόνες αἰκαλυφὰ πόροις ἐν πίσσῃ ἔρροις. Commen. ζῶον μελισσοπιὸν, ὃ ὑπὸ τῶν λάτρεων βέμβικα ἔρεσι ἢ ὑμενόπτερ. i. μελίσσων. Idem quod τενθρηδών. Est autem τενθρηδὼν Ariſtoteli hiſt. lib. 9. c. 43. inſectum de genere veſparum apis latitudine, variis, quod ſolitarium liguriendi cauſa macella frequentat. fauos etiam conſtruit. Heſychio ζῶον ἡδὺ ἐπὶμελὲς ἐν κανηφόροις, ἀδηφάγον σφηκί: quod nonnulli ἀχέλαι μέλισσαν vocant. Eius fauus τενθρηδονίον dicitur ab Ariſtotele ibidem. Dictum videtur hoc animal quaſi τενθρηδὼν, ὑπὸ τοῦ τὰ ἡδέα ἐν τενθίαις, quòd liguritione & catillatione delectetur.

τενθρηδών, ὼνος, ἡ, vbi veſpæ fœtum edunt, fauus, teredinarium, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Animal. vide Τενθρηδών.

τένθω, τενθύνω, edo.

τένθων, ωνος, ὁ, corona oleagina lana intexta.

τένων, οντος, ὁ, nervus in collo, qui ad vltimos vſque talos protenditur. Cornel. Celſ. Græco vocabulo tenonta appellat. Theodor. Gaza tẽdonem transfert ſecutus dictionis etymologiam. Nam τένων à verbo Græco τείνω dicitur, quod eſt, tendo: tenditur enim hic nervus à cervice ad calcem pedis vſque. Καὶ τὸν τένοντα τοῦ τυφλοῦ κρατῶν, preme cæcum ty. annũ, Lucian. loquens de Mycillo inſidenti humeris tyrannũ. Et τένοντες, tendones, hoc eſt, τοὺ τοῦ χηλοῦ τὰ διατεταμένα νεῦρα, nervi illi duo, fine quorum opera cervicis vertebra collum ſuſtinere nequirent: duo fortiſſima ligamenta. χρώμεθα τενόντων κάτασει, interatos tendonum rigores, Ruel. veteres circa cervicis nervos abſceſſus, Hermol. cap. 29. libr. 2. Dioſcorid. τὸ πραχὺ τὰ ὠμῷ ὃ πάθος, ἰδίως τένοντα ὀνομάζονται, inquit Galenus in Hippoc. & lib. περὶ ὀστῶν, ὅσα ὠμοῦν τένοντες. Apollon. χαλκείῃ πλαγῇ κατατρεῖς διέκρισε τένοντας. Heſiod. Νεῦρ δ' ἐμφανὲς κέκλητο τένοντι, id eſt, τὸ τοῦ χοιρείου νεῦρον. ἄφρα τένοντι, τὰ καὶ κατενώπιον ἰέναι. Homer. Odyſſ. Sic item vocant nervos, qui ſunt ex vtraque parte ſtomachi. Τένοντ apud Pollucem, τὸ πλατὺ νεῦρον, ὃ σοκῷ τῷ πλάτει παύεται, δοκεῖ γοῦν Θ. αὐξάνομαι, popliteum nervus latus, tendens ad calcem. Homerus Iliad. χ. ἀμφοτέρωθεν μετὰ πᾶσιν ἔτεινεν τένοντε τὼ κατὰ πίονα νῶτα, duos nervos colli, ex vtraque parte reſpondentes à pede ad occiput. Hippocr. τένοντας appellare ſolet musculorum fines, quos Κτησιβίου τὸν ἀναβάτου nominant Anatomici, qui omnino nerueſiores ſunt mediis ipſis muſculis, Galen. lib. 2. de Artic. vide in verbo Μῦς. οἱ τένοντες τῶν μυῶν, muſculi nervi chordæ. Galen. ad Glauc. Tenontes muſculorum, οἱ κατὰ μυῶν τένοντ translatæ de montis iugo & cervice, Baſilius Gregorio, τὸν γὰ μικρὸν οὐκεσὶ αὐχένα τῆς ὑπερβολῆς ἐκείνης, ὑψηλὸν πᾶν ὄντ τῆς ἀκρας ἀτενῶν τένοντα.

τένω, ἐὼ, τεῖνω, cuius. Homer. Iliad. β, ἀπρεὶ ἡ, τὸ δ' αὖτ' ὀπιπεύομεν: vnde τὸ μήκιεις, quanditu, quousque lib. 7. Epigr.

τέ Θ., ὁ, ἡ, aliquis. οἱ τῶν τὸ λοιπὸν, ſi quibus Græcorum. Aratus, οἷς πέτων ὄθμη, vel quorundam aliorum.

τεός, ὁ, ἡ, τὸν, Doricè pro σὸς, ὸν. ξ, ἀδελξὲ τεὸς, i. ὁ σὸς, dominus tuus. ποῖο πρὸ σοῦ, Homer. πολὺ ἐστὶ τὸ σὸν πολύδωρον. Item τεὸς, ſonus, vox.

τεοσμίζω, tego, operio. vnde πεστεοσμίζω apud Athenæum libro 11.

τέσμιον, τὸ, tectum domus, cœnaculum, contignatio ædium, apud Lycophr. alij per ε. Proprie ſignificat domorum ſummitates.

τέσκαθ Θ., ὁ, ἡ, alueare, vmbraculum, Heſyc. κυψέλη.

τεσμοποίησις, tenerior coctúque facilior.

τεσμώδης, ὁ, facilitas percoquendi, Theophr.

τεσμαίνω Θ. Adiect. coctibilis Plin. ἁπαλὸς, ἐ Θ. cui opponitur ἀτεσμαίνω vel ἀτέσμιον Θ. de quo vide ſupra. Τεσμώδη ὄσπρια dicuntur legumina tenera & coctura facilia, τὰ διὰ χυμῶν ἀπέψιμα ἢ τῇ ἕψησι ταχὺ ἀλλοιούμενα. Theophraſt. de Cauſis plant. lib. 4. cap. 13. τὸ πεσμὸν ἢ ἀπόκτισις, ὀφεῖ τὰν αὐρανὶ λέγεται ἢ διὰ χυμῶν, ἢς ἀπλᾶς εἴπαι, γένος τὸ πρῶτον τῶν ὑμένων. τὸ μὴ γὰ διὰ χυμῶν ἢ τῇ ἕψησι ταχὺ διοκείμενον πεφθῆναι. τὸ δ' ἀδιάκτυτον, ἢ ἀδιάλυτον. ἢ βραδέως διηρτημένον, ἀτέσμιον. Et μεταπικῶς, tetra quæ coctibilia legumina producit. ἡ πεσμαινὰ dicitur à Dioſcoride. Alij coctilia vertunt. vt Gaza: male tamen. Aliud coctile, aliud coctibile, vt diuerſa πάθη & διαθέσεις.

τέσκμαρ, τὸ, monſtrum, prodigium, oſtentum, ἀδρὸν πλάσμα. ἀδρὸν φύσιν τερθέν, γεμάτον, τὸ ἀδρὸν φύσιν ἠβαίμον, augurium. Odyſſ. ὄ, de aquila & anſere. Theophr. hiſtor. libro 2. capite 4. de prodigiis arborum loquens, ἢ τεῦτα μὴ ὡς τέσκαρα, ἢ ἀδρὰ φύσιν καμεδώδεσι, oſtentum.

τεσκοπός, ὁ σπειρομίτης, monſtrorum interpres. Λίκλᾶς. Ἀγαμ. ἢ τ' ἀμφιλάλητος ἠδ' ἢ ἡ τεσκοπὸς, de Caſſandra loquens.

τέσκιον, ου, τὸ, monſtrum, portentum, res monſtroſa & prodigioſa. τὰ τερέσκια, miracula, Chryſoſt. de Babyla.

τερέσκω, ὦ, monſtroſus, prodigioſus, portentoſus. ζεὺς τερέσκιος Θ., Iupiter prodigiorum author vel auctor. Iupiter prodigialis, Plautus. Æliauus. τὰ ῥηθέντα βρόμον κρίσεσι ἢ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τερέσκια ὠθίκει, i. σημεῖα ἢ ἀνάγκας.

τερατία, ας, ἡ, ineptia, vanitas, præſtigiæ, impoſtura, ψᾶλθολογία, prodigioſa loquacitas, Ariſtoph. νεφ.

τερατεία Θ., ὁ, τερατεύω Θ.

τερατεύομαι, ἐβόσαμαι. π. ἀμαι, &

τερατεύω, μ. βόσω, σ. κα, falſa nuntio, mentior, quaſi portenta & monſtra loquor, portentoſè facio, monſtri ſimile aliquid agO, διαλέω, prodigioſè fingo, τερατολογέω, Poll.

τερατοποιέω Θ. monſtroſa ſcribo, monſtrifica & portentoſa ſcriptis trado, Plin. Strabo l. 1. ἢ μαθεῖν Σκύλακα ἢ ὄνα πλοῖα πειᾶται τερατοποιεῖσθαι τοὺς.

τερατοκλεῖ, parere monſtra.

Τερατοποιία, monstrifica partio.

Τερατολογέω, monstrosa dico, & prodigiosa. τερατολογία, τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι. Aristoph. monstra facere dixit Catullus. Sed tu cum Tapione omnia monstra facis.

Τερατολογία, ας, ἡ, q. portentum verborum, ἀδιάπλασμα, prodigiosa loquacitas, prodigiosa narratio, τερατεία, καθ' ὑπερβολήν.

Τερατολογίας, ου, ὁ, qui portentosa mentitur.

Τερατολόγος, monstrosa dicens, prodigiosa narrans, Pollux.

Τερατοποιούμενα, conficta, monstrifica.

Τερατοποιπικὴ, ἐς, ars quæ portentorum monstrorúmque profitetur scientiam, Pollux.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ, prodigiorum interpres, μάντις, portentorum siguorúmque inspector, portentorum spectator, prodigiator Festo.

Τερατῶδης, inopinata vel absurda facio, monstra edo.

Τερατουργέω, monstrifico, & facinus prodigiosum & confidens.

Τερατουργία, ας, ἡ, facinus prodigiosum & confidens.

Τερατουργὸς, ὁ, δαιμόνων ποιητὴς, prodigiorum artifex, portentorum effector.

Τερατῶδες, opus, monstrosum.

Τερατῶδης, ους, ὁ, ἡ, monstrosus, pro ostento capiendus, miraculosus, prodigiosus, monstrificus, Aristoph. Mulesius Apollo apud Lactant. lib. 4. cap. 13. Θησεὺς ἐλθὼν ἐξ ᾅδου σάκος, στόμα τερατῶδες ἔχρησε, quod exposuit, portentificis operibus.

Τερατῶδες, prodigiosè, & prodigialiter Colum. & Horat. monstrosè Cic. & monstrificè Plin.

Τερατώνυμος, monstrosus, Homer. in hymno Panos.

Τερεβινθίνη, resinæ terebinthinæ similis fum. τερεβινθίζων λίθος λεγόμενος, lapis à terebinthinæ resinæ colore dictus terebinthizon. Dioscorid. libro quinto, capite 152. Est autem genus lapidis.

Τερεβίνθινη, terebinthina Ruel. terebinthina resina, alij lib. 3. Dioscor. cap. 163.

Τερεβίνθινον ἔλαιον, terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fructu fit, Dioscor. lib. 1. c. 41.

Τερέβινθος, ου, ὁ, vinum terebinthinum, i. confectum ex ramis & baccis terebinthi, Diosc. l. 5. c. 30.

Τερέβινθος, ἡ, terebinthus arbor. Theophrast. lib. 3. hist. plant. alibi tamen τέρμινθος dicitur, vide infra.

Τέρεινα, tenera: ἀπὸ τῆς πέρνα. Est & nomen vrbis quæ Heraclidi fuit patria, & insula quæ à Lygra vna Syrenum inhabitata fuit, apud Lycophr.

Τερεινᾶς, qui est ex vrbe Terena, Etym.

Τερεινὸς πόλις, ἡ, τῆς ἀπωλείας χλωσάξει. Apol. Rhod. Et τερείνων ὄψις, oculos teneros, Euripid.

Τερενοτέρη, ἡ, μᾶλλον, gno tenerior, ia Epigr.

Τέρεμνον, ου, ὁ, altus, fortis, domus. τέρεμνα οἴκων, Eurip. vbi τέρεμνα per σῶς in Epigr.

Τέρες, τὸ, πλοῦτος. τέρες θάλαμοι, πηρόφοιτοι, καὶ τοῦ ὕγρου, Homerus. Iliad. 2.

Τερενόκομαι, teneros capillos habentes. Auson.

Τερπίζω, μέλισμα, π. τερπίζειν canto, ἀοιδὴν ἃ cicadis sumptũ. Neut. absolut. teretare Gaza exponit in Probl. Aristot.

Τερπίσματα, τά, propriè citharæ ἅτρεπτος, & cantus cicadæ: veteres autem cantus lasciuos & procaces sic vocabant. φορμίζειν τερπίσματα, frequentamenta cythararum, in Epigr. Hesyc. sunt οἷον ἀσπασμοί.

Τερέτεισον, ου, τὸ, diminut. terebella, apud Theophrast. histor. libr. 5. cap. 9.

Τέρετρον, ου, τὸ, terebrum, vel terebra. τρύπανον, ὃ καὶ τορεύτικὸν, περίσσα, τὸ πυτίδ. Homer. Odyss. ἡ, τ' ὄφρα δ' ἄνευλα τέρετρα καλυφθῆμ δύσαν. Interpr. πάντα τὰ διατρήσεως ἰωνικὰ ὄργανα.

Τέρεδο, τεσ, κομαι, ὁ, init. umentum τῆς ὀρυκτικῆς, i. puteariorum, & puteos excauntium, Pollux. vide Τερεῖς.

Τερέω, μαι, τερέτρον, perforo, περάω, πηρόφω, Etym. apud Hom. τέρετρον, ἡ, ὑπερφυὲς, ἢ τορνευτὸν, ἢ τορνευτὸν.

Τερηδονίζομαι, teredines sentio, teredine infestor & vermiculor. τερηδονίζεται ὁ ὀπὸς, id est succus teredinem sentit, teredinis iniuriam sentit, Dioscorid. libro 1. cap. 182. id est, σκωληκιᾶται. vide Τερηδών.

Τερηδὼν, ὁ, ὄν, ὁ, teredo, σκώληξ ξυλοφάγος, vermis ligna in mari præcipue corrodens. Apud Aristoph. in Equitib. triremis ita loquens inducitur, ὑπὸ τερηδόνων σκεπτὸν ὑπαυδῶ καταγνῶσαμαι. Theophrastus de histor. plantar. lib. & cap. 5. Οὐ γίνεται πρὸ ὁ ἀν' (lego ἄνωθεν) ἐὰν τὸ θαλασσῶδες, ὅτι ὁ τερηδὼν τὴν ὕλην μεγίστην ποιεῖ. καρκαλῶν δ' ἐν μεγάλων, ὁ δὲ ὀδόντας. Plinius libro 16. cap. 41. Teredines capite ad portionem grandissimo rodunt deutibus. Hæ tantùm in mari sentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici: terredines, tineas vocant. Dixit tamen ipse Plinius de prætextis Scruij Tullij libro 8. cap. 48. Mirumque fuit, nec defluxisse eas, nec teredinum iniurias sensisse annis quingentis fe xagiata. Sic verò Vitruuius lib. 5. c. 12. Meridianas regionesin nauliorum nasificiis propter æstus, cariem, teredines timeámque procreare, id est, termitem ipso authore lib. 2. c. vide Θρέλ. Fit à verbo Τερέω, τὸ πρωτὸ. Τερηδὼν ὁτοῦ translatè dicitur a Galeno, ossis ex carne perforatio. Apsyrto τερηδονες, fumbrici equorum, ait enim: Τὸ γὰρ τερηδόνιον γίγνεται ὅταν, ὁ σκώληκες ὑπὸ τοῖς ὀστέοις ὦσι τῷ κοιλίᾳ, οἱ τινες ὑπὸ τοῖς κοσσίοις ἀποδυόμενοι ἐμπλέκονται τῇ ἐκφορᾷ τοῦ σπυρηθρου. Hoc vitium equorum vocatur vulgò *mormes*.

Τέρμιν, ος, ὁ, ἡ, τέρμα, tener, qui facilè teritur, friabilis, mollis, c lidus, ὠρὸς, Iliad. ω.

Τερπρίαζω, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

καὶ πάχος, Interp. τεταμένων μέρος τῆς γῆς.

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens, vel quasi τερπόμενος Θ, i. hostes vertens fulmine & fundens. Odyss. ξ, ζδ. τερπικέραυνος Θ dicitur Iupiter fulminator.

Τερπνίτατος, iucundissimus, Etym.

Τερπνὸν, iucunditas.

Τερπνὸς, ὴ, ὸν, iucundus, venustus, ὁ τέρψιν ποιῶν, ἡδύς, secundus: cui opponitur λυπηρὸς, i. aduersus.

Τερπνότης, τητος, ἡ, iucunditas.

Τέρπομαι, μ. τέρψομαι, delector: ἀφ' οὗ Θεοπρόπιον τὸν Θυμὸν, ἢ πρέσειν εἰς ἡδονὴν, Etym. Depon. Datiu. iungitur. τέρπομαι δίσκοις, pro παίζω, Hom. Iliad. β, Item Iliad. α. Accusat. addit, vt ὁ ᾧ φρένα τέρπεται ἀοιδὴ, hic animum oblectabat. τῷ φρένα τέρπομαι, Idem Odyss. τέρπομαι Θυμὸν, Apol. Rhod. Odyss. ι. τερπόμενοι εἰ ὠδὴ δὲ, cibo laetati sunt, σιτοφαγήσαντες. Est Aorist. ἔ.

Τέρπω, μ. τέρψω, π. τερπα, delecto, voluptate afficio, mulceo, demulceo, τὸ ἀκουόμενον, delectatione capio. Act. Accus.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, delectatio, voluptas, τέρψις: Suid.

Τερσαίνω, μ. ανῶ, abstergo, sicco ad solem, constringo, Actiu. Accu. Iulianus Serapioni de ficis Damasci loquens, ἢ τὰ ἀβρὰ ἅπερ τῇ φύσει ἢ σὺν παρεργῷ ἐχρῆτο, ἢ τερσαίνομενα αὖς τὸ ὅμοιον ἐχρῆτο, &c.

Τερσαινόω, μ. ανάξομαι & ῶσω, reseccari.

Τερσὰς, siccatio, arefactio.

Τέρσω, arefacio, ficco, ξηραίνω. Hesych. apud eundem τέρσει expon. κατέπτηται. item πάγυται. Τέρσομαι, siccor, vnde participium τερσὸς μὴν Θ.

Τέρυν, ὸν, τὸ, tenue, imbecille, Hesych.

Τερμὶν, asinus detritus & senex.

Τέρης, vorax: sic τέρμα ἔσθιον vocat Hesych. ἐσθ' ὅτε δ' ὀφαγίσε. alij expon. imbecilles, vt qui laboribus aut morbis exhausti sunt.

Τερύσσομαι, clamo, exgrorus sum.

Τερφθίλιν, oblector, Xenoph. à τέρπω.

Τερφθ-Θ, ῶν, τὸ, testa, cortex.

Τερφθ-Θ, ὸς, ὁ, delectans homines, epitheton Solis, Odyss. μ.

Τερφθ-Θ, animum oblectans, voluptuarius. poetic.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, oblectamē, oblectamentum. vide Χαρὰ apud Ammon. τέρψις σὺ τεν, capta de te voluptas, in Epigram.

Τέρψις ἀοιδοῦ, cantus voluptas, Hesiod.

Τερψίχορος, vna ex nouem musis: sic dicta quòd choreis & tripudiis delectetur, aut (vt Phirnutus ait) διὰ τὸ τὴν πόλιν ἐν χαρᾷ αὐτὴν τὸ πλῆθος μέρος τοῦ βίου, i. quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Τερψίχορος Ὑπόλυσις, in Epigr. choris gaudens.

Τέσσαρα, τὰ, quatuor. de hoc numero Tzetzes in vita Hesiodi. ὁ διὰ τεσσάρων συμφωνία, quaternaria consonantia, Gell. lib. 3. c. 10.

Τεσσαρακοντάετις, quadragenaria. τὰ Πλατωνικὰ, Aristoph.

Τεσσαρακονταετὴς, quadragenarius. Hesiod.

Τεσσαρακονταετὴς, quadraginta octo.

Τεσσαρακονταέτηχυς, apud Athen. vt ὀκταέτηχυς.

Τεσσαρακοντήρης, nauis quadraginta ordinum. vide apud Bayfium.

Τεσσαρακονταζυγὴς, ῆ, ὸν, ἡ, quadraginta passuum, vel vinarum, Herodotus.

Τεσσαρακοστὸς Θ, & Τεσσαρακοστὸς, ὴ, ὸν, quadragesimus, quadragenus. τεσσαρακοστὸν ἔτος Θ, die quadragesimo exiit, Aristotel. τεσσαρακοστὸν ἔκφανσις, quadragesimo die germinat. τεσσαρακοστὸν, quadragesima pars, Aristophan. Interp. τεσσαρακοστὰς χοᾶς, Thucyd. vbi Valla, quadraginta numos Chios. Interpres Græcus, πεντήκοντα νομίσματα ἔκ χρύσου.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ, ἃ, quatuor, τέτταρες pro eodem, Herodotus. πόσυρες à poetis, & τέτρες.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, quatuordecim. τεσσαρεσκαιδέκατος ἡμέρας, quatuordecim dies, Thucyd. vbi etiam legitur τέσσαρας καὶ δέκα. τεσσαρεσκαιδέκατος ἔτος, quatuordecim annos, Epictet.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, quartus decimus. τεσσαρεσκαιδέκατος, Xenoph.

Τεσσαρήκοντα, quadraginta. Herodot. Ionic.

Τέσσαρος, quatuor. Datiuus casus.

Τέσσαρα, exiguum, pusillum.

Τεταγμένος, ordinatus, status. hinc τεταγμένοι, stationes agentes, Plutarch.

Τεταγμένως, ordine, ritè, rectè, certissimè, vicibus inoffensis, temporibus ordinatis, destinatis temporibus.

Τεταγὼν, όνος, ὁ, extendens: à τείνω, poeticè. Homer. Iliad. ε. δ, βίῃ ποδὸς τεταγὼν, id est, ἐκτείνας. Apollon. 2. Argon. τεταγὼν πολεμικὸν μάγαν.

Τετανικὸς, ὴ, ὸν, tetanicus Plin. vt σπασμωδικὸς, opisthotonicus: dicitur & rigidus. Confusè sic scriptum in Hippiat. σπασμωδικὸς ὅτου τετανικὸς ἔζιν, ὅταν ὑγρὰ τοῦ χολοῦ ἔκπτωσιν ποιῶσι, qui morbo illo laborat qui τέτανος dicitur: quum scilicet musculi qui secundum spinam sunt, ita rigent, vt se inflectere non possint. Τετανικὸς, Dioscor. lib. 3. cap. 94. vide Τέτανος.

Τετανοειδὴς, apud Theophr. in 4. τὸ δὲ φύλλον τὸ ἀβρὸν ὃ καὶ πλατύφυλλον, τετανοειδὲς, i. protensum.

Τετανόθριξ, qui promissos habet capillos, (qui & τετανὸς dicitur.) Adamant. in Physiogn.

Τέτανος, ου, ὁ, τοῦ σπασμοῦ, id est, contractionis neruorum species, qua nerui & musculi totius corporis distenduntur & obrigent, sine rigidantur, vt loquitur Seneca. Latinè rigor, & rigor neruorum dicitur. Celsus lib. 2. cap. 1. Frigus modò neruorum distentionem, modò rigorem infert. Illud σπασμὸς, hoc τέτανος Græcè nominatur. Idem libro 4. capite 3. Neque tamen alius importunior, acutiórque morbus est, quàm is qui quodam rigore neruorum, modò caput scapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem cernicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, sequentem ἐμπροσθότονον, vltimum τέτανον appellant, &c. His morbis laborantes τετανικοὶ, ἢ ὀπισθοτονικοὶ, qui etiam tetanici & opisthotonici dicuntur à Plinio. tetanici, rigidi quoque vocantur. Τέτανον etiam laborant equi. Suidas. τέτανον νόσος αἱρεῖ τὸν ἵππον ἡνωλὼν: δεῖ ζ σπασμὸς. Τέτανον pro nerui id est, priapi tensione atque tentigine, quod est ὀσφυαλγίας, ἢ τάσις τοῦ αἰδοίου: de quo vide in voce Σατυρίασις. Aristophanes, Κατ' ἐντέλειαν τέτανον τῆς αἰδοίας ἢ ὀσφυαλγίας.

Τετανὸς, ὸν, ὁ, Adiect. promissus vertit Gaza, exporrectus, rigidus, rigens, sine rigis, erugatus, non rigosus. τετανὸν πέτρα, cutis sine rugis. τετανὸν σῶμα, facies erugata, facies distenta. Galen. libr. χ. τὸ τόπος, Τετανὸν ἢ κεκλασμένον διαφυλάττει τὸ σῶμα. Theophrast. histor. libro 3. cap. 15. τετανὸν φύλλον, promissum foliuru, id est τετανῶδον Athenæo libro 2. aut extensum & exporrectum, vt apud Theophr. histor. l. b. 3. capit. 17. qui & mespilo foliuru non laciniosum & rugosum tribuit, sed extentum atque explicatum. στεφανηφόρος, Dioscorid. lib. 3. cap. 55. radices rigidæ, rigentes. Ruellius: sed Marcellus radices quæ rugis carentes distenta cure sunt, qui ibidem adnotat rugoso opponi τετανὸν, & faciem hominis dici τετανὸν, quæ tenta & plena humore cutis superficie niter, lęuorem habet, & nullis aratur rugis. Τετανὸν, τὸ τετανόθριξ.

Τετανόω, extendo, rugo, rugas deleo Dioscorid. de radice vitis albæ, χρῶνται δὲ τῷ ἑφθῷ καὶ τετανοῖ. id est ita cutem extendit, vt nulli in ea rugarum sulci appareant. vide Τετανὸς, & Τετανόθριξ.

Τετανόθριξ, τὸ, quæ vim habent erugandi & lęuigandi cutē, pharmaca exterendis rugis apta. τετανόθριξ φάρμακον, Dioscorid. lib. 3. cap. 102. tetanothra quæ cutem faciei erugant & extendunt. Ruell. quæ cutem in facie tendunt. Barbatus: ea quæ ad nitorem lęuoré́mque cutis vultus conficiuntur, Marcellus. Sunt autem τετανόθρα qu reunque ad lęuigandam & erugandam hominis cutem præfertim in vultu conficiuntur. Dicūtur etiam

Τετανόω, ῶσω, ἰ. τετάνωθρα, à verbo Τετανόω.

Τετεπτηὼς Θ, τετπτηῶτι Θ. Odyss. ἐχ τετεπτηὼς Θ τοὶ ἵσοις, me oblectās filiis. τετεπτηῶτι, στε τέρψιν ἐλληνῶσιτες, κικαρεσιμένοι, τερφθέντες, Hom. Interp.

Τετεπτηὼζω, in quatuor diuido.

Τεταρταῖος, laboro febre quartana.

Τεταρταῖος Θ, quartanus, quarto die erumpens. τεταρταῖος μέρος, Suid. Alex. and. Aphrod. Problem. 10. libro 2. ὁ τεταρταῖος φυσικὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων πυρέτος, quartana febris diebus duobus interpositis mouetur, &c. τεταρταῖος πυρετὸς, quartana febre laboro, Philoctatus in Heroicis. τεταρταῖοι πυρετοὶ, quartanæ febres. τεταρταῖοι χρόνοι, febres quartanæ longo tempore durantes, Ca-za. Item τεταρταῖος Θ, quatridianus, quatriduo defunctus, Herodotus sic & cap. 11. Euang. Ioan. de Lazaro.

Τετάρτη λακωνική, Laconicus quartatius, genus est mensuræ, Herodot. lib. 6.

Τεταρτημόριος, ου, τὸ, quadrans, quarta pars oboli, hoc est grei duo, Aristot. lib. 6. Politic. Est & cuiuscunque solidi & integri quarta pars, vt assis, & libræ, & sextarij in quo duodecim cyathi. Galenus de catapotiis, loquens lib. 10. ὀβολὸς ἐζι τόπος, δίδου τρία ἢ τέτταρα γλυκέος ὑπερφυοῦς τετραπτημορίου τρία δεμόνδα datoabio beatque & superbibat vini dulcis quadrantem, i. sextarij quartam partem, qui tres sunt cyathi. Dictum vt τριτημόριον. id est τρίς. Pro quibus etiam dicitur, τρίτον ἢ τέταρτον μέρος: & τέτταρτον ὀβολὸς. Apud Pollucem, τεταρτημόριον & per apocopen τεταρτήμοριον, id est, oboli quarta pars, ἥμισυ ὀβολοῦ χαλκοῦ, quod est τὸ δίχαλκον.

Τέτταρτον διττὰλαντον, tria talenta & semis.

Τέτταρτες, ὸν, quartus.

Τέτταρτος ἀφ' ἑνὸς Θ, abauus.

Τὰ τέτταρα, quarto gradu.

Τέτατο, distentus erat, extensus, ἐσφίγγετο à verbo τείνω. Hom. Iliad. ὄχεϊ τέτατο τροφαλείας, ἰ. ὄχεϊ τέτατο, ἐκτέτατο μῆκος ὅσσε, ἀνέρ τέτατο. Ho. Iliad.

Τετάχαται, τάτο, ἐτάχθησαν ἐδόη, Thucyd. instructi sunt.

Τετυλίδιον, vide Τελίον.

Τετύλιστρον, vide Τελίον.

Τετύχηκα, τετυχήκειν, τετυχηκυῖα εἰσὶ, tria persona Ionica perfecti Passi. à πέτυχα. Odyss. ξ. & τετύχηται in plusquam Perfecto, apud Hesiodum.

Τέτυχε, obtinet, Gen. τέτυχε τῆς λειτουργίας, sortius est sacerdotium, consecutus est, capit. 8. ad Hebr. πεπυχὰς· τοὺς πάλαι, finem intentum affectus, Dioscorid. lib. 1. cap. 32. πεπυχὼς εἶδεϊ τῆς ὑπὸ μίκης, qui explendis libidinis affectibus incumbit, Plato in Tim. 20.

Τέτηκε, extabuit: Perfect. medium à τήκω. Hom. Iliad. γ. κλαίουσε τέτηκε· vende τετηκὼς, resolutus, tabefactus, liquefactus, mœstus, & τετηκὼς, resoluta.

Τετιμῆσθαι, ῆσθαι

Τετιηότες, tristatus, cruciatus, λυπηθεὶς: à themate inusitato πίω, τὸ λυπεῖσθαι, πεπαρῶσθαι. Odyss. σ. φίλον τε τετιμῆσθαι ὕπαρ, & in Iliade, αὐτὼ ἐσσὶ τετιηότες, mœrentes & tristes.

Τετιμῆσθαι, syncopè, pro τετιμημένος, honoratus, Hesiod. in Theog. Θεοῖσι τετιμῆσθαι μάλιστα, à diis est honorata.

Τέτλαθι, ἦθι

Τέτλαθι, sustine, sustine, κεκρατημένος, ὑπομένων, pro τέτλαθι, vel τέτλαθι. Hesiodus. τέτλαθ' ὀτειδίζειν. Homer. Iliad. α. τέτλαθι μὴ τρὶ ἐμὰ χὴ αἰδέσσαι.

Τετλαμὼς, pro τετλαμὼς ὑπομένων, Homer.

Τετλαότες, Ionice, sufferte, κεκρατηκότες. Hom. Odyss. θ.

Τετλαὼς, ὄντες, tolerans, patiens. Odyss. θ. ὡς ἔφατ' ἀνδρῶν τετλαὼς θυμὸς, ἠνορέη, περικαὴς ὑπομονητικὸς.

Τέτμαι, invenio, μακαμαι, εὑρίσκω, reperio, ἀλίσκομαι. Iliad. θ. οὐδ' ὄφρ' ὑστέρῳ ἔτετμα. Et alibi τέτμα l. 6 Cum Genit. Hesiod. in Theog. ὃς δὴ κὰ τέτμῃ ἀπηνέος ἠθέος ἔμμεν, &c. quicunque grauem naturitatem sit fortitus.

Τέτοκα, peperi, in Epigr.

Τέτοκυῖα, puerpera enixa.

Τετοκυῖφα, facinora, scelera.

Τέτορ, quatuor, pro τέσσαρα. Hesiodus. ἦ γυνὴ τέτορ' ἄλοχον, mulier autem pubescat quatuor annis post decem, i. vxor ducatur anno quarto post decimum.

Τέτορον, vulnerauit, ἐδήλωσεν.

Τετορυζόμενος, ὁ, ἡ, ἡ, quadrupes, τετράπους. apud Eurip. in Phœn. ἁμίλλαι τετορυζόμεναι, i. curribus quadrijugis.

Τετράγλωχιν, in Vocatiuo, in Epigram. id est quadrate, epitheton Mercurij. Scribit enim Thucydides veteres Græcos solitos esse Mercurij statuas ante domos ponere. Deinde quia terminos faciebat lapide terram versus acuminato & in quadratam figuram sese extollente, in cuius summitate caput hominis pectore tenus inponebant, suspicari licet eum Mercurium fuisse, quem quadratum, vel quadrangulum Leonides Epigrammatarius appellat.

Τετραγράμματος, ος, ὁ, quadriliterum. adnumerabatur hoc nomẽ inter cognomenta Dei, quòd eius nomen apud omnes gentes quatuor literis signaretur.

Τετραγωνος, ος, ὁ, ἡ, quatuor angerum. Est quoque τετράγωνον, diurnus labor aratori propositus. Odyss. σ. τετράγωνοι, quatuor iugera.

Τετραγωνοπρόσωπος, ος, tragicis fabulis persimile. vel potius tragicis fabulis decantatum.

Τετράγωνια, arbor apud Theophrastum histor. lib. 3. cap. 6. vbi & γωνία dicitur numeratúrque inter ὑμβλασέσπατα καὶ ὑμβλαστὰ, quæ tardissimè germinant & fructus ferunt. Quadratoriam vertit Gaza: tu potius quadrantalem vel quadrangularem & angularem Latinè dixeris & significanter. Quidam id esse putant quod vulgò dicimus ῥιζάλη: at hoc arboris genus Εὐώνυμος Theophrast.

Τετράγωνος, μίσυς, ωνος, quadro Horat. in quadrum redigo Cic. Neutrum Accus. τετράγωνον etiam dicitur pro eodem.

Τετραγωνοτομὲς, οῦς, ὁ, ἡ, quadratura.

Τετράγωνος, τὸ, quadrangulum. τετράγωνον quid, vide apud Ammon. in Categor. quadrum dicit Columella, Cicero quadrangulum.

Τετραγωνοπρόσωπος, ος, ὁ, formam oris quadram habens, forma oris quadrata. τετραγωνοπρόσωπα θηρία, bestiæ quadrata facie, apud G. Ionos, Herodot. Melpon.

Τετράγωνος, quadratus, vt τετράγωνοι ἀριθμοὶ, numerus quadratus. Plutarc. vbi quærit cur Romani maribus nona ab ortu die nomina imponerent, fœminis verò octaua, de quadrati numeri perfectione disputat: & nouem, primum τετράγωνον constituit. Τετράγωνος τόμος, corpus omnibus numeris absolutum & quadratum, quale quod δικαιόπαπον dicit Galenus de Tem peramentis. Latini etiam quadratum corpus dicunt Græcorum imitatione. Celsus lib. 2. Corpus habilissimum quadratum est, neque gracile, neque obesum. Columella lib. 7. quadratas oues dixit, & alibi quadratos canes, quæ est eorum de statura Plauto in Alinaria, siue iusta statura Tranquillo in Tiberio. Τετράγωνος ἀριθμὸς, id est, quadrata figura, quale est quadrum siue quadratum, & cubus, quæ figura inter perfectum numeratur. vnde dicitur Τετράγωνος ἀνὴρ, vir bonus atque perfectus, & vere fortis. Aristoteles in primo de morib. ad Nicomach. Καὶ τὰς τύχας οὕτως τελείους, ἢ πάντη πάντως ἐμμελεῖς, οἷον ἀγαθὰς ἀληθῶς ἢ τετραγώνους ἀνδρὸς λόγου, vt vir bonus omnibus numeris absolutus. Quę verba sunt Simonidis melici. Plato Protagora, λέγει γάρ που Σιμωνίδης φησὶς Σκόπαν τὸν Κρέοντος Θετταλὸν, ὅτι ἀνδρὶ μὲν ἀγαθὸν χαλεπὸν γενέσθαι· χειροτέχνην δὲ καὶ τετράγωνον καὶ ἄψογα πεπυργωμένον. (scribitur πεπυργωμένον corrupte) ὡς φαίη ἂν τὸν Σιμωνίδην. Τετράγωνα βέλη apud Hippocrat. fagittæ quadruplici acie armatæ, id est, quadridentes, vt quadridentes rastros dixit Cato, τὰ τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας.

Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum habens latitudinem, aut altitudinem, semidodrantalis ab Hermolao libro 1. Dioscor. cap. 81.

Τετραδάκτυλος, idem. τετραδάκτυλοι, qui sunt quaternis digitis, aues, Aristot.

Τετραδίων, τὸ, ex quatuor rebus consistens. τετραδίοις verò & τετραδυοῖν, ex duobus & quatuor, Suid.

Τετράδιον, quaternio Budæus in Epistol. poster. τετραδίοις γραπαῖς τέσσαρσι, quatuor militum quaternionibus, cap. 12. Actor. Apol. Alij verunt, quatet quaternis militibus.

Τετραδίτη ε, οῦ, ὁ, qui assidue laboribus & periculis inuoluitur, veluti quarta luna natus. Sumptum ab Hercule, quem hac luna natum ferunt. Suid. Sunt qui coitionem eo nomine intelligi familiarium inuentum, ὑπὸ τετρεχόντων ἀνθρώπων.

Τετράδυιος, quadrigeminus fœtus Plin. de Strabo de mulieribus Ægypt. τετραδύμας τίκτειν, vno partu quaternos fœtus edere.

Τετράδραχμος, species nummi valẽtis drachmas quatuor, Pollux. Et τετράδραχμος μίσθιος, medimnus qui quatuor drachmis venditur, Aristot. 2. Oeconom.

Τετράεδρον, vide Δέδρον.

Τετρᾶζ ιλλος, &

Τετραίλικτος, quater circumuolutus, vt τετραίλικτος ὄφις, in Epigr. τετράκις πόρευσαι μήθ' ὑπολείκτος.

Τετράενος, ος, ὁ, τετραετὴς, quadrimus.

Τετραετηρικὸς, quod quarto quoque anno instauratur, vt ἀγὼν τετραετηρικὸς.

Τετραετηρὶς, ίδος, annus quartus. vide Τετραετὴς.

Τετραετὴς, ὲς, ὁ, ἡ, quadrimus: sic apud Flat. de Leg. τετραετὴς χρόνος, quadriennium, Herodot.

Τετραετία, ας, ὁ, quadriennium.

Τετραζυγία, μανίζυγος, δίζυγος, vel ψιλῷ scribitur per o, vel per ι in penultima. Sunt enim hæc ὧν οὐκ ἄνευ ὑπερκαφοῦς· quia fiunt ζυγὰ siue ζεῦκται Ionicè. Rectè igitur & τετραζυγὸς, & sic de aliis. In arboribus τὰ ζυγὰ συμφῦτα sunt ὅτε μὲν φύλλοις fibrę & venæ, quarum discursus κτενόειδες dicuntur vt & à Plin. pectines. Horum ex contextu simplici, aut duplici, aut quadruplici, δίκρανα μονίζυγα, δίζυγα, ἢ τετράζυγα appellantur. Quod fit vt pectinum varietates, varia hic πτυκώσεις, multisque modis materia fuerit disparatur. Theophrast. hist. plant. lib. 1. cap. 2. de abiete. ἐν δὲ ταῖς ἐλάτναις ἐστὶ γὰρ καὶ ἁπλῆ τετραζυγὸς, καὶ δίζυγος, καλοῦσι δὲ τετράζυγον, ὅταν ἐκ τῆς ἐπιφάνειας δύο κτενόειδεῖς ὦσιν, ὅταν πᾶν ὑγρὸν ᾖ τὸ φύτον, vide cætera. & postea vbi καὶ δίζυγοι ἁπλοῦς μὲν ζυγοῖς ὁμοίως ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεταμένης· Et paulò pòst, μονόζυγος, καὶ δίζυγος· ταῦτα δὲ ἐκ τῶν ἐλάτναις ἐστὶ γὰρ καὶ ἁπλῆ τετραζυγὸς, καλοῦσι δὲ τετράζυγον, ὅταν ἐκ τῆς ἐπιφάνειας δύο κτενόειδεῖς ὦσιν, ὅλον

τετρᾶζυξ, υγος, quaternus, quadriiugus. Nonnus. τετρᾶζυγες ἥνιοι, quatuor filij. Item τετρᾶζυγα σθενος, quadruplici vinculo, Idem. τετρᾶζυγα κόσμου, mundo & orbi quadriiugo propter quatuor eius limites, ortum, occasum, meridiem & septentrionem, Idem Nonn.

τετρᾶζωνος, genus freni.

τετρᾰήμερος, ος, ὁ, quatridiuanus. τετρᾰήμερος νηκρός, Nazanz. in Orat. de Lazaro. καὶ τετρᾰήμερον, quadrinis diebus, Gaza.

τετρᾰθέμωνος. ος, ὁ, quasi habens quatuor fundamenta, quadruplex. τετρᾰπλοῦς δ' ἐστὶ τοῖς ἀνω πύργος τετράβαθρος, id est δπὸ ἡμῶν ἔχοντάσαρα πολλὰ ἐν τοιαύτοις διῤῥωγόσιν σωμάτοις: proculdubio respiciens ad huoc locum Homer. Iliad. ω. ἀμφὶ δ' ὤμοισι σάκος θέτο τετρᾰθέλεμνον scutum è quadruplici bouis tergore confutum. solebant enim pelles pellibus superinduci plures vt fortiora essent scuta. Hesyc.

τετρᾰθυρος, quaternas fores habens.

τετρᾰίνω, τὸ τετρᾰῆνα, pertundo, perforo, τετρᾰ, ερωπᾰ. Theophr. lib. 1. hist. de Ceraste, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετρᾶναι. Rursus lib. 2. capit. 8. ὅταν τετρᾶνασι, quum perforarint, quum penetrarint. τετρᾶνας, qui perforauit, ibid. vbi & τετρᾶνασι.

τετρᾰίνη, ης, ἡ, lactuca, θρίδαξ. Hipponax authore Athenæo libro 2.

τετρᾰῖος, quater.

τετρακισμύριοι, quadraginta millia, quadragies mille. τετρακισμυριάδας λίτρας ἀργυρίου, quadraginta millia librarum argenti, Plutar. in Public.

τετρακισχίλιοι, quatuor millia, quater mille.

τετράκλων, quadrupes, idem quod τετρακῶλος apud Hesych.

τετρακόρυμβος, quatuor oras habens siue corymbos: hederæ epithet. τετρακόρυμβος κισσός, in Epigr.

τετρακόσιοι, quadringenti. οἱ τετρακόσιοι, Athenis rerum summæ aliquando præfuerunt, Iosef. οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχικῶς πολιτεύσαντες, Demosth.

τετρακοτυλῆδ. ος, quadringentissimus.

τετρακτύς, ύδ-ος, ἡ, quaternio, ἡ τετρὰς, i. numerus quaternarius, quē obseruabant & celebrabant Pythagorici, & per quem iuramenti formulam statuebant, rerum elementa quatuor innuentes: siue (iuxta alios) θεοῦ τὴν συλλογικὴν καὶ ἄληθειαν. Vide Plutarch. Et apud Athenagor. in Apolog.

τετρᾰκυκλ. ος, ὁ καὶ ἡ, quatuor rotarum, Herodot.

τετρᾰκωμος, apud Pollucem Herculi dicata & bellica saltatio. Vide Κῶμος, quod ὀρχήσεως genus fuit.

τετρᾰλιξ, ικος, ὁ, tetralix, genus herbæ, Theophrast. quibusdam est ille spinosus frutex, cuius flos vt geniftæ, quem vulgò vocamus ianas, alij iuncum marinū dixerunt. tetralicis meminit Theophr. hist. lib. 6. cap. 3.

τετρᾰλογία, quatuor colloquium, Suid.

τετρᾰμερὴς, quadripartitus.

τετράμετρον, tetrametrum, versus octonarius à quatuor mensuris, quarum vnam duo pedes conficiunt.

τετρᾰμῆνος, ὁ καὶ ἡ, quatuor mensium, quadrimestris, Gaza. τὸ τετρᾰμηνον, quadrimestre, Ioan. cap. 4.

τετρᾰξᾰκαι, genus auis, Aristoph. Interp.

τετρᾰπάμαξος, ὁ, quadriiugus currus. Virgil. quadriga vel potius, vt in pluratiuo dicendum esse censet Gellius, quadrigæ. Pindarus in Olympiis, τετρᾰρίοις ἵπποις νικηφόρου. vide Τέθριππος, & Τετρᾰζυγία.

τετρᾰδρομοι ἵπποι, Hom. Odyss. id est, πέντε τε ἵππους ζεύξασθαι κελεύω, quadriiuges equi, quatuor equi in quadrigis. τετρᾰδρομα ἁρματα, Eurip. ab eo quòd quatuor equis tollantur: ab ἅρω, vnde per crasin, τετρῶ.

τετρᾰπαλαῖ, in Epigram. quater quondam, id est, valde, id est, iampridem.

τετρᾰπέδιος, ος, ὁ, quadratus. Herodot. ἐν τετρᾰπέδῳ λίθῳ. τετρᾰπέδοις λίθοις, in Epigr.

τετρᾰπῆχυς, ε-ος, quatuor cubitorum, Aristophan. τετρᾰπήχεις καὶ ἑξαπόδους.

τετρᾰπλασιάζω, quadruplico.

τετρᾰπλάσιος, ον-ος, quadruplus, quadruplo amplior, quadruplo maior. Plato de Rep. 2. τετρᾰπλάσιον χρόνον ἀναλίσκει, quadruplo temporis plus impendere. Dioscor. ἐν τετρᾰπλασίοι σχήματι καὶ ποιῷ ὄντι τοιούτῳ ὑπερβολῇ ὄντος, in vase quadruplæ capacitatis. ἐν τετρᾰπλασίοι λόγοι, in quadrupla proportione, Aristot. in Probl. τετρᾰπλασίου σμύρνα ἕξῃ τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomum portio, Dioscor. lib. 1. cap. 77.

τετρᾰπλευρος, figura quatuor laterum, Euclid.

τετρᾰπλόεις, quadratus. τετρᾰπλόεις πλοῦς, in Epigr.

τετρᾰπλῶς, quadrupliciter.

τετρᾰπλοῶ, quadruplum, c. 19. Euang. Lucæ.

τετρᾰσκιος, ος, ὁ, apud Lycophr. quatuor habens narium spiracula, pro biceps.

τετρᾰποδία, in metrem quadrupedum, ritu & more quadrupedum, Aristoph. sic eunt ὡ σκιὰ ποδί.

τετρᾰποδίζω, quaternis pedibus gradior in modum quadrupedis.

τετρᾰποδισμὸς, arumnosi & laboriosi instar quadrupedum. vel quadrupedum more gradientes aut viuentes.

τετρᾰπόδιστὶ, Aduerb. quatuor pedibus, quadrupedum more, pedibus manibúsque, i. omni conatu. apud Suid. scriptum τετρᾰποδαστί. In Cretiæ Indicis de Cynocephalis, ὡς ὑστέρησαν τῇ γυναικὶ τὰ τετράποδα τοῖς ἀνθρώποις κωλῶν.

τετρᾰπολιτὴς, ὁ, ἡ, quatuor habens ciuitates.

τετρᾰπόρος, quatuor habens foramina, quadrifioris Plinio.

τέτρᾰπος, vel

τετρᾰπόδιος, ὁδ-ος, ὁ, ἡ, quadrupes, quaternis pedibus constans. Aristoph. πφ. gen. Neut. dixit τὸ τετρᾰπόδιον ἀπὸ δύο ὀφθαλμῶν ἕρπεται, ex quadrupedibus quæ sunt masculæ. Inter τετρᾰπόδια, etiam canem Solon numerat, Plutar. in Solone. τετρᾰπόδιος item dicitur mensa pocularis, Pollux.

τέτρᾰπτα, ι. τέτρᾰπτος, Hesych.

τετρᾰπτερυγίδιος, vel

τέθρᾰπτερυλλίδιος, cicadæ: sic dictæ quòd quatuor habeant alas. Est & locus tarum & mordellarum (quas ἐφεμέρους vocat Aristot.) epithet.

τέθρᾰπτερος, quatuor pennas habens, quadripennis, quaternas pennas gerens.

τέθρᾰπτος, idem Aristoph.

τετρᾰρίθμιον, vel

τέθρᾰρμον, quadrigæ. τέθρᾰρμοις ἁρμασι, apud Xenoph. 6. Pæd. Est & τέθρᾰρμον ἅρμα, currus quatuor constans temonibus.

τέτρᾰχηλος, ὁ, tetrarcha: quadruplaris vertitur à Theodoro. vide Παραστάται in Append. de vocab. milit.

τέτρᾰχία, quadruplaris curia, tetrarchia.

τέτρᾰχω, tetrarchiam gero.

τετρᾰχάδιος, ος, quaternio, numerus quaternarius, ἡ τέτρᾰχὰς. ἡμέρα τέτρᾰχὰς, quartus dies. τέθρᾰδι μιᾷ δε, quarto die mensis, Thucyd. τῇ τέθρᾰδι φθίνοντος, pro τῇ τετάρτῃ, Demosth.

τέτρασσαπὴς, apud Pollucem & τέτρᾰσσαπέα, genus numismatis. vide Σταπὴς.

τετρᾰστοιχος, quaternis ordinibus seu versibus constans.

τέτρᾰστοιχος λίθος, quatuor ordinum lapis.

τέτρᾰστρωτος, ος, ὁ, ordo ex quatuor, quaternorum versuum ordo, ordo quadruplex, vt in quadrangula figura. Theop. hist. lib. 3. cap. vlt. de fructu Euonymi, ἐνδοθεν ἢ ἐκτὸς πλοῦ ἁπλοῦν ἢ διπλοῦν ἢ τέτρᾰστρωτον. Plinius ex hoc loco dixit, intus granum quadrāgula figura, spissum. Vide διπλοῦν.

τέτρᾰστυλος, ος, habens quatuor columnas.

τέτρᾰτὸς, ὁ, ἡ, ὸ, quadrimus, pot. τετρᾰετὴς.

τέτρᾰτος, pro τέτρᾰστος, poeticè, quartus.

τέτρᾰτρυφος, ία quatuor frusta diuisus. Hesiod. ἄρτοι δ' ἐκατὸν τέσσερ' ἐλεξάτρυφοι, &c.

τέτρᾰφᾰλήρης, ες, ὁ, habens quatuor clauos eminentes siue phaleras. Homer. τέτρᾰφᾰλήρης κυνέη, i. τέσσαρες φαλοὶ ἐν αὐτῇ, insignis quatuor crinibus.

τέτρᾰφᾰλος, ὁ καὶ ἡ, conis quatuor prædita galea, Apol. 2.

τέτρᾰφάρμακον καὶ ἄμμα φάρμακον, medicamentum quod dicitur tetrapharmacon, quòd ex quatuor rebus constaret. vnum est ἄμμα λιπαίνοντων, id est, lentum & pinguium. Philo de mundo, καὶ σύγχυσιν φθορᾶς γίνεται, ὡς ἡ ἐξ ὧν ἰδιοτῆς τέτρᾰφάρμακος: vbi ἀτιθέσης subauditur.

τετρᾰφόρος, tetraphori, phalangarij.

τετρᾰφυλος, in quatuor tribus distincti.

τετρᾰφώνος, quatuor palmorum.

τέτρᾰχα, quadrifariam, τετρᾰχῶς Suid. τετρᾰχᾷ.

τετρᾰχεῖρ, cui quatuor sunt manus.

τετρᾰχῆ, quadrifariam, τετρᾰχῶς.

τετρᾰχθᾶ, pro ἐς τέσσαρα μέρη, in quatuor partes, Iliad. γ. vide Τεχθᾶ.

τετρᾰχεῖρες, δὲν τετρᾶσθαι μέρεσι τὸ ποιεῖν, οἷς νέμεσθαι, Polluci.

τέτρᾰχαλκος, τὸ ἑξάχαλκος, quatuor drachmæ.

τετρᾰχαλκος, vide Etym.

τετρᾰχάλκινον, τὸ, Hermol. octo sextarios interpretatur, Ruellius modium, Marcellus semodium, apud Dioscor. lib. 1. cap. 39.

τετρᾰχορδικὸς, τὰ, quæ habent quatuor chordas.

τετρᾰχόρδιον, tetrachordon.

τετρᾰχόρδως, ος ἐστὶ chordarum cū certa qualitate diuisio: quatuor fidibus instructus.

τετραχῶς, quadrupliciter.

τετρᾰώνυξ. vide Φασιανὸς.

τετρᾰώρους, &

τετρᾰώρεις, quatuor equi in quadrigis iuncti: quasi τέσσαρες ἐφεστῶτες ἐπὶ τῷ ἅρματι τὸν ἀυχένα.

τετρᾰώτους, qui quatuor auribus est insignitus, cui quatuor infunt aures, qui multa audiuit, prudens.

τετρόμημαι, timeo, horreo: cum Accusatiuo. Aristoph. in Nebulis, Οὕτως ἐκ τοῦ τετρόμημαι τὸ πρόσωπον.

ἀστ' μι ποιεῖ τὴν μαίρειν, ἢ φερόμενος ἢ διδύσης, τρόμου, ἢ ὑπὸ δύπλα σασιάσεως ἢ σφυγμῶν. ὑπὸ τινὰς δὲ ἡ ὀξεῖ τοῦ πλῆκτος τοῦ τρατευόμενος. vtitur & Hippocrates apud quem & τέτρομος.

Τετρύφην, Præterita plusquamperf. med. pro ἐτεταράχμην, turbatus eram.

Τετρυπόω, cruciatus, territus, confusus.

Τετρήρης, ὁ, quadriremis nauis, Bayf.

Τέτρηχα, τεθρήνεται, horret, Dionys. de Situ orb.

Τέτρηχε, turbatus eram, ἐτετρήχθην. Iliad. ἢ, τέτρηχε δὲ ἄρσρε, i. ἐτεταράχμην, tumultuabatur.

Τέτρηχμαι, turbata, exasperata: ἀδρίχω, profecyxiώω, poetice: à τετραφα, vel à τεθρήνεται, Etym. τέτρηχμαι θαλάσσα, in Epigr.

Τέτριγα, tristem & exilem vocem emittens, sicut vespertiliones ac pulli: thema est Τρίζω. Hom. Iliad. β, ἐλελιζε κατὰ δὲ τέτριγε πτερύγες. Est & apud Pollucem ποικιλίας τέτριγμα, τὸ τετριγὸς, stridulum, resonans, stridens.

Τέτρηρες πλοῖοι, quadriremis, Bayf. de re Nauali.

Τέτρηξ, tetrix auis, Gaza ex Aristot. lib. 6. Anim. Hanc vocant Athenienses ὄρνιχα, vragen, Ibidem.

Τέτρηχυῖα, ὁ, ἡ, pilosus.

Τέτρομαι, οῦμαι, tremor cum rigore, τρόμος, Hesyc. Dicitur vt τίτρωμαι. apud Hippocr. τέτρομαι, i. Galeno τρόμος ἐγγίνεται.

Τέτρορ, verti. Præterit. Attic. à Τρέπω, vt κέκλορα, τέτμορα. Aristoph. ἐν ἡ ἐμβάδας τοῦ τέτρορας calceos quò transtulisti & absumpsisti?

Τέτρωμαι, ὦ. fatigatus, κατατετρωμένος. In Epigr. αὖλακι ὑ γὰρ τετρωμένον ἔρχατ ἰω βοωῖ.

Τέτρωφάκτας, ὁ, gales, ἐσκυλοκάλαξ, Hesych.

Τετραβόλαιον, τὸ, ὁ πολυτίμητον, quod quatuor obolis constat, non pretiosum.

Τετραβολίζειν, apud Pollucem, τὸ τετράβολον λαμβάνειν.

Τετράβολον, nummus quatuor obolos valens, hoc est bessem drachmæ. Habebat effigiem Iouis, & postica parte duas noctuas, Pollux libr. 9. τετράβολον βίῳ· pro militis stipendio apud Paulaniam.

Τετράβολος, vir quatuor obolorum, vt τριώβολος, & triobolaris.

Τέτραμμαι, vulneratus sum, Euripid.

Τέτρασ ἄμβ. vulneratus, læsus.

Τέτρασι, τὸ, quadrige, τέτρασι πῶλοι, ἅρμα τέτρασι: sub intelligendum τὸ ἄρμα. τέτρασες ὄχ. Eurip. ἢ τέτρασι. Τέτραγον, pars in talo prona, quam sursum vergere dicit Galen. lib. de offib. quatrionem cum Isidoro non iuepte dixeris.

Τετράσφαιρον, ὁ, ἡ, quatuor tabulatorum, seu contignationum.

Τετράφυλλον, τὸ, quatuor vallorum seu foslarum est.

Τέτρεπμαι, fauciabor.

Τέτρα, vox minoris ad maiorem reuerentiæ causa, ὅσον ὑμῖσι τρωπικὴ τοκάτρα φίλα σοφὸς παλαιότερον, Hom. Iosterp. in Iliad. 4. vbi, Τέτρα, σιωπὴ δεῦρ, ἐμοὶ δ' ὑπακούσον μύθων. vide Ἄτα. Significat autè vt ὁ venerabilis, ὁ amice, Cic. lib. 7. Epist. famil. ad Treb. in Ep. Adeone, &c. Alij indignantis Aduerbium interpretatur, quasi per apocopen à πέτρα.

Τέτρᾶρα, τὰ, sub. ζῶια, dicitur ὅτι τὰς ὠόρας de ianua solebant enim ex quatuor tabulis seu asseribus componi fores. vnde τὸ ὠόν, ἢ ὁ γυνὴ γλυφὸν ἔχει τὸ τετρᾶρον dicebant, Pollux apud Lucian. ὦ σκαλίων τετρᾶρα. Apud Hesych. τέτρᾶρα ζῶια, ὅτι τὰς θύρας, ὕτα κέγρυπα ἐποίει.

Τετράετικὸς, ὁ, ἡ ἔτος, quatuor decim anni, Aristot. lib. 6. Anim.

Τετρακεντούπους, quadragenarius, Pollux.

Τετρίμυρμηξ, ὁ, ἡ, cicadæ mater, sicut cicadarum mater, Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 30. ὅταν ὁ σκώληξ αὐξηθεὶς τὴν γῆν τρέφει τὰ μέλλα τετρίμυρμηκα, ἐκ τοῦ τὸν τετρίμυρμηκα ἐκ τῆς γῆς ἀναβαίνειν. ὁ δὲ τὸν τετρίμυρμηκα ἐκ τοῦ τὸν τετρίμυρμηκα. Ita vt τετρίμυρμηκα sit fœtus in terra emissus & cortice obductus è quo postea cicadarum enasicitur multitudo. Plin. lib. 11. cap. 26. fit primò vermiculus dein ex eo quę vocatur tettigometra, cuius cortice rupto circa solstitia cuolant.

Τετρίγονα, τὰ, siue τετρίγονα cicadastræ vt Gaza interpr. seu cicadæ minores, cicadulæ. Aristot. histor. anim. lib. 5. cap. 30. de τετρίγονα generibus. καλεῖται δ' ὁ μὲν μεγάλος, ᾧ δὲ ἔλαττος ἀχέτας, ὁ δὲ μικρὸς τετρίγονα. vnde Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt vocantur achetæ, & quæ minores eis sunt, tettigoniæ, sed illæ magis canorę. mares canunt in vtroque genere, fœmina silent.

Τετρίγονος, cicadæ simile, Etym.

Τετρίφορος, ὁ, cicadiferi, i. Athenienses, propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, vt eo argumento αὐτόχθονες se probarent. sicuti creduntur cicadæ, & μυγδονῆς. vide Thucyd. lib. 1.

Τετρίζω, strido, vt cicadæ.

Τετρίζω, ὁ. cicada. vnde τὸ τετρίζω, strido, τὸ μουσικὸς σκωλ. Homer. Iliad. γ, ὦδοὶ τετρίγασιν ὑμέναος. Hesiod. καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐγὼ τὰ τετρίζ. Veteres Athenienses aureas cicadas capillis suis implicatas gestabant, quòd essent αὐτόχθονες, i. indigenæ, vt cicadæ, vt scribit Thucyd. Vnde Aristoph. ᾗ φ. dixit ἀρχαῖα γὰ ἀνθρωπίνα ἦν τὰ τετρίγα, ὡς ἔμοιγε, cicadis referta. i. obsoleta. τὰ δὲ χρυσᾶ ἀμφιμανίφορα καὶ ὠνθ. cincinnus cicada aurea retentus. Τετρίξ, seruus coc ὁ τοῦ μαγείρου ὑπηρέτης, Hesych.

Τετυγμένος, ὁ, ἡ, factus, fabricatus, elaboratus, κατασκευασμένος: τετύχθαι Odyss. δ, δῶμα τοιαῦτα τοῦ κραιπάλου. Phocyl. δεῖπνα τὰ τοιαῦτα ἀνδρὶ ἀγαθῷ τετυγμένα, quod factum est, infectum esse non potest. Apud Ararum pro Futuro ponitur Præter. Ἀσέβεσι δὲ μάλιστα τοῦτο μῆνα (tacienda) σημαίνει. Idem, Ἀσέβεσι δὲ τοῦτο μῆνα τετυγμένα σημαίνει, euentus significant.

Τετύγμενος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

ὑγιαινόντων τὸν πρὸς ὑπάρχειαν, id est, τὰ πρὸς ὑγιάσειαν, armamenta. vide Τεῦχος.

Τεῦχοφόρος: armiger, armifer Ouidius. armatus, Euripid. πυκαφόρος.

Τεῦχος ὑπολὸ, ὁ miles.

Τεύχιτις, χιτίδος ἡ ἀφροδισιακὴ. Teuchitis iuncus odoratus Arabicus, Dioſc. lib. 1. cap. 16.

Τεύχοντο, ſtruebant.

Τεῦχος, ὁ Ion. τὸ vas inſtrumentum omne: volumen, liber: & alueus, Gaza de apibus. τὸ πύχος, ὁ ἀσπίδων: τὰ πύχη, τὰ ὅπλα, arma. vide Τεύχειν.

Τεύχω, μ. εὔξω, σ. ἔυξα, facio, πυῶ, fabrico, κατασκευάζω, ſtruo, cudo, paro, obarmo, Heſiod. οἱ ἄπυε κακὰ τεύχε ἀνδρί, ὃ πρὶν κακὰ τεύχων, ſubimet ſtruit Homer. Iliad. ἀ, τοῦ δ' ὑπὸ σφιν ἐκεκόνιτο δῖα γυνὴ, id eſt, παρέχ πόσις. αὐτὸς δ' ἐλάφοιο τεύχε κυνέσσιν ἀ τοιε, Ibidem. ὃ ὑπατον πυῖε, quæ te conſulem creauit, in Epigr. τεύξω, κατασκεύασμα. πολίτων, Homer. Odyſſ. πυχὲς δόλοι, Nonnus. id eſt ſtruere dolum. Phrynichus πυγχεῖν ait dicendum, non τὶ πυχεῖν. vide Τι πύχεται. Τεύχει δόμον, domum ſtruere, quod ſolebant qui vxorem ducebant. apud Theocrit. πυῶς δικαίους, πυῶς δ' ὅλβιος ἀνήρ. Reſpondet Satyricus mulieri. πυῶσοι δικαίως. Ideo dixit Heſiod. ὡς ἔφρασ', οὕνεκα ὧδε φρονέσσ' ἀγαθὰ τεύχειν. Et apud Homer. ἀ. δὲ ὡς ὑπάτευε. quia Protei filius vxorem liqueratnondum a nno vertente belli cauſa. Valer. Flaccus lib. 6. Coniux miſeranda Caico ſinquitur, & primo domus imperfecta cubili.

Τεφρ-ή, ᾶς, ἡ cinis, ωσεῖρ, ὁ, σπόδος. Et τὸ σπόδιον, parcemiâ dicitur, νε εἰς σὸν τεφρόν, de inani opera & vano labore: licet Suidas ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων exponat, qui boccatur exemplum, ὁ γὰρ ὄζος ἔφυσε ἀπὸ τῆς παροιμίας οἱμαι τῶν εἰς πέφρον γεγόνοτων. Eſt & alind prouerb. apud ipſum Suid. ὦ τῆς πολλῶν φθόνου εἰς ἀδρότητα τὸν σπόδον. volunt πῶν πέφρον dici à τύφω, vro. Hæc ſunt ineptæ Grammatiſtarum.

Τεφρίζω, inſtar cinerem, vergo in cinereum colorem.

Τεφρικὸν κολλύριον. dicitur certi generis collyria quæ & σποδιακὰ τέφρια, τὸ, collyrium ἐ quod lam cinereiꝰ coloris apud Act lib. 7 & Celſ. lib. 6. cap.

Τεφρὸς, σὸβ'. cineritius, canus. τεφρὸν ὦ σωφρόνως μίσον, medium inter cinereum & ruſum, Ariſtot. l. 9. Anim.

Τεφρόω, cinereſcit.

Τεφρώ, μ. ὦσα, σ. ωσε, redigo in cinerem. Vtitur Petrus cap. 2. epi. 2. Et apud Suid. τεφρώσας, ἡμαφόσησε, σποδώσας.

Τεφρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, cinereus.

Τεφρωδὴς, qui in cinerem abiit.

Τέχμαρ, opus eſt eùm aliquid vertitur in cinerem.

Τέχνάομαι, pro τεχνίτης, dolo rem agentes in Epigr.

Τεχνάζω, artes ſtruo, Ariſtoph. vide Τέχνη.

Τεχνάζω, μ. άσω, σ. ακα, dolis machinor, adorno, ſtruo, molior, artifex ſum, artem exerceo. artificio vtor, dolo vtor, excogito, ſolerter inuenio. Ariſtot. in 1. Politicor. de Thalete loquens & quodam Syracuſano. αὐτὸ παρορᾷ ἑαυτὸς ἐπίχρασιν χρῆσθαι μισθωσαμένους, excogitauerunt & ſolerter inuenerunt. Dicitur pro πραγμα: & ferè in malam partem pro κακουργῶ. Philo de mũdo, φθορεῖν τὰ τοιαῦτα τεχνάζει, pro incolumitate interitum moliris. πρὸς τὰν αὐτὸν ὀνειδισμὸν τεχνάσαι, molitur Annibalem amouere loquius, ſlur. in Fabio πρὸς τὸ ζῆν ἐπεχείρησε, notitiam artis præ ſe ferentis. Valla apud Herodot.

Τεχτάινω, μ. άσω, σ. αμαι fr. ico. aſtuté ædifico, arte conficio, machinor, commiſceor, excogito & ſolerter inuenio, machinor aliquid. lo ſe, μαχανήμασι, molior. Thucyd. αὐτὸς δ' ἀφ' αὐτοῦ πόλεως τὰ πολλὰ τεχνήσας φοβερὸς ἦν ὥσπερ τύραννον. Hippocrat. in Epiſt. ad Demag. Οὐδὲ ἰατρικὴν τοῦτο τὸ τοιοῦτόν ἐστι δι' ἣν τεχνάσαιτο πάσιν ἐφάνεται. Depon. Accuſatuno. Sophocl. in Aiace, ἡμῶν ὧδ' ἐκ τῶν θεοῦ τεχνασθὲν Gal. ad Glau. lib. 2. ὅσα τοίνυν ἐστὶ τῶν ταῦτα φύσει δυνάμεων ὁ τεχνήσας ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ, ὡς ἐν τῷ περὶ τῆς ὑγιεινῆς ἐδείξαμεν. in tempore vinum falſum confiere poſſis, ſeu marinũ diluto aqua.

Τέχνασμα, ατος, τὸ, machinamentum Tacit. & Liu. ars, artificium, κατασκεύασμα. ἐξεύρεσις. commentum, σόφισμα, dolus, fraus, κακοῦργημα. ἀδόλωμα, πανοῦργια, Suid.

Τέχνασται, ingenioſe conandum.

Τέχνασις, ὁ, ſolertia ingenij præditus, machinator Liu. & doli machinator Tacit.

Τέχνη, ης, ἡ, ars, artificium, artis profeſſio, diſciplina. Ariſtopha. in Veſpis, Ἔρρει τι, λῶ ἔκφορ ὃ τι νὶν τέχνιον: Cic. Tuſcul. r. Quã quiſque norit artem, in hac ſe exerceat. Τέχνη pro dolo, aſtutia, impoſtura, fraude artificioſa, officia Plaut. quemadmodum ars apud Latinos: quale eſt illud, ſic ars deludirur arte. Quin & Latini vtuntur dictione Græca. Terent. Tam ſcio hanc tecum à Parmenone profectam, quã n me viuere. Vide prouerb. Techuam hanc in teſtuxit apud Eraſm in Chil. Com. Ariſtoph. in illud in Pluto, τέχνη ὃ πᾶσα διὰ σὸ ἡ σοφίσμα πεπτηχυῖ, inquit, ἢ μὴν ναὶ, πλοῦτ' κἀπεπνιγῆ. τέχνη λέγεται ἡ μηχανὴ ἡ δόλος: vnde τεχνάζομαι pro dolo machinor, μηχανάομαι. vnde ἀπὸ τέχνης, ſine dolo & fraude. ὁ τῆς λόγων τέχνη, ars dicendi, Plutarchus in Pericle. τὰ τέχνα in Duali, Plato de Legib. vt τεχνῶν τεχνᾶ, i. artes, quomodo inuentæ, Interpr. Heſiod. πάντων τέχνα κλεῖ, Hom. Odyſſ. πασῶν τέχνων dicitur ab Ariſtophane ὃ omni arte, i. prorſus & quacunque ratione, παντὶ τρόπῳ, παντὶ μηχανῇ.

Τεχνίδριον, τὸ, q. articula, parua ars, argura ars, inuentiuncula, verſutia vide infra per υ in antepen.

Τέχνιες, ων, ἄτε exercitus, artis peritus, in Epigr.

Τεχνίτευμα, artificio ſcripſi, ſcite, σοφισθεὶς, Apol & Hom. Odyſſ.

Τέχνιτος, ipſum artificis opus, q. artificium, Xenoph. ἄθλια τεχνίτευμα, Euripid. fraudes κατασκεύασμα τε.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artificiofus, Nonnus. τεχνίτης αὐλὸς, in Epigr. artificioſas tibias.

Τεχνίτευω, fabrico, τεχ δομῶ.

Τεχνίτης, οῦ ὁ, artifex, ſus artium peritus, arte valens, ingenioſus ingeni ſi certia præditus. vide οἱ τεχνῖ, Theal in artium, profeſſores, Ariſtot. in Probl. & οἱ ἀπὸ τῶν λόγων τεχνῖται, theorares apud Platonem. πρὸς τὰς ἐργασίας ἀμείνους εἰσὶ τῶν τεχνιτῶν, artificioſa, Plato de i. q. πρὸς τὰ ὀνόματα, nomina artium, propria, Quint. lib. 8. cap. 2. & Hermog.

Τεχνίτικὸς, artificioſe, ſolerti ingenio.

Τεχνίτεύω, μ. εὔσω, σ. εὔκα, aliquid artificioſe molior, arte exquiro. Neutr. abſol. Ioſeph. ἐτεχνίτευε πὶ τοῖρα φονικὸν, machinabatur.

Τεχνίτης, ου ὁ, artifex, opifex, faber, artis peritus, ὁ ὑποκρίνων, artis profeſſor. πρὸς τὰ διονυσιακὰ, bacchanales artifices aut hiſtriones, Ariſtotel. in Problem. vide Gell. lib. 20. cap. 3. Et in fœmin. Τεχνίτις, ιδος.

Τεχνῖ κῶς, artis ſcriptores, Ariſtot. in Rhet.

Τεχνολογία τὸ ὄνομα, id eſt, κατὰ τέχνην, ſecundum artem Grammaticæ inflecto. Τεχνολογῶ, arte loqui, arte perſequi, artificioſe diſputare, arguturi. Nazanz. in Orat. Τεχνολογῶ, de arte diſſero, præcepta artis tradio. Hal carnall. τὰ ὄντα τῶν θεοσεβῶν δόξαν τεχνολογοῦσι. Hermogen tomo 1. de Inuent. πολὺ δὲ ὑπὸ τῶν ἀπὸ τῆς τεχνολογίας διδασκαλικῶν ἔσται. Et verò τεχνολογῶ, alicuius artis rationem tradere. ὁ μὲν δὼ σοφισμὸς τοιοῦτος, Ariſtotel. Rhetoricor. libro primo, οὐ γὰρ ἐδύνατο ἅπαντα τὰ τῆς ἱστορίας τεχνολογεῖν, πλὴν ὅτι τὸ πίστεως τοῦ λόγου, id eſtuon ſit artis magiſtri.

Τεχνολογικὸς, ἡ, ὸν, fermo & ratiocinatio de arte, artificioſa oratio, artis formula. Cicero ad Attic. de Iſocratis Oratore loquens, Reliqui libri, ut mihi, τεχνολογικὰ habent, i. artis tractationem & rationem.

Τεχνολόγος, ου, ὁ, argutator, ſophiſta, Nazanz. in Orat.

Τεχνόω, a. τε inſtruo, πρὸς ὁμὰ arte inſtruor. Τ χνῶθαι, in arte aliqua inſtructum eſſe. Galenus lib. 2. de Crit. τὰ μὲν τεχνῶν ἐστὶ ἀπὸν σοφισμὸν τεχνῶθαι φησὶν. ἐπὶ δ' ὧν ὑπάρχει τῆς τέχνης, τεχνῶθαι φησὶ δεῖν. τὸ γοῦν τὰς ὑπολοιπὰς τῆς τέχνης συμπάσας ὑπάρχειν.

Τεχνοπαίγνιον, τὸ, ludus artificioſus. Auſonius ſic inſcribit verſus aliquot ſuos monoſyllaba exeuntes.

Τεχνοσώτης, ου ὁ in Epigr.

Τεχνύφημος, τὸ, τεχνῶσα.

Τεχνώδριον, τὸ, dicitur ὑποκριτικὸν vt λεγώδριον, Suid. tenuis Minerua Virgil. ſupra per ι in antepen.

Τέω, τῇ, alicui. ὕμμι δ' ἀν τέοι, alicui autem alij. πᾶν τέῳτο, qua ratione, interrogantiꝰ. πῆν δ' ἀν μάν, qua copia, Herodot.

Τεῶν, tuos, Dualiter.

Τέων ἀφράτων, ι, τέων, quorum, Homer. in Odyſſ. pro τῶν. Nitaudet in Alexiphar. Τυφλὸν δ' ἐστὶ τὸ τέων, τέων ἀνοήμασι βλάσσει. Interpr. Τὸ δὲ τέων ὧν ὀρθῶς κεῖται, συμαίνει γὰρ τὸ τίνων, ἀεὶ ὅμοιος. τέων δ' ὀξύνουτο τοῦ βάλλεται ἢ λέγει τὸ ἀν. Heſych. τέων ᾧ, τέοιο ᾧ, τέῳ ᾧ δέ.

Τεφρὶς, fugitiuus, latro, maleficus, Heſych.

Τέφρις, ιος, ὁ, nebulo, ſycophanta, συκοφάντης, Heſyc.

Τέως, interea, interim, tandem, antea, tunc tum, eatenus. haſtenus, paulo ante, nuper, olim, ἔως. ὡς ἐγὼ τοὺς τότε ἐγὼ, ὅμως, τότε, τὸ τοιοῦτον, τοιουτοῦτο. οὐκ ἐτέως. Heſychius. Τέως pro antea Odyſſ. ὁ δ' ἔως βίη. ὃ τέως ἐθέλω, &c. vbi τέως ὦ ſpondæum facit. nut. Τέως pro tanti per Lucian. in Alcyone, ἐδώκατ' ἂν τοῦ τέως, τέως ἂν ἔτι ἐπιστοῦσα. id eſt, tanti ſu quandiu fuerint impenſi. τέως ἂν ἀργὸν, tantiſper dum vſus fuerit, Demoſth. τέως καθαιρήσεται, ἵνα, &c. eatenus purgemur, dum, &c. Nazanz. in Oration. Τέως, ὁ τὸ πρῶτον, primùm, in principio, Hermogen. & Plato de Legib. Τέως pro prius cum, τότε, Demoſthen. τέως τὸ παρόντος, ad hunc vſque diem, Phalaris. Τέως ἐπ', atque interim, interim etiam, Demoſth. Τέως & ἕως, tandiu quandiu, ſibi inuicem reſpondent, & redditiua ſunt, itaque ſe habent vt πότε & ὅτε.

Τῆ geminatum, idem ſignificat, quod tum geminatum apud Latinos. Τῆ ἐκεῖ, hic & illic. Ariſtot. de mundo, τοιαῦτ' ἐ ἄνεμος, τὰ μὲν τῇ πνεῖον, τὰ δ' τῇ αὖραιον, altera parte Ægyptum, altera

Ægeum. Τᾶ pro huc & eò. Hesiod. τᾶ δ' ἐς τὸ σ' ἀφ' ἁμᾶς, εὖ νε-μοις quocunque te agam. Τᾶ pro hac. Idem, ἀλλ' οἵνεσι τᾶ ᾧ τᾶ τοιούτων hac & hac discurrebant. Τᾶ-ca, qua, hac via, τᾶσαι, hac parte, quatenus, qualiter, quò. Τᾶ apud Hom. Iliad. λ. pro ἐκεῖσε. & pro ὅτι ἀπ' οὗ. Τᾶ pro unde, vbi, vbinam. Item, hinc, illinc, τᾶ δ' ἐς γᾶν ἴαυε hinc, illinc.

Τῆ, tibi, huic.

Τῆ, -σαρε, -κλεῖ, -δξει, -σωσεῖται: ἀ τοῦ inusitato, sicut à ζώ, ζῆ & ζῶσι. Homer. Odyss. θ. Κύπρῳ τε δὲ πούτι πορεμέμεν. Rursus. Odyss. κ. τῷ πάντ' ἀφ-μαι τοῦτον.

Τᾶεται ai, &

Τᾶενον ω, ὁ, toga, dicta à Tebeno Arcade inuentore, vestis Romana, vt tradit Suid. & Varin. in dict. Τεπαγῶν. Τᾶενον ἱμάτιον πε-ριφερόμενον, togam gestabat purpura circunextam, Plutarc. in Rom. Τᾶενα pro trabea. Dionys. Halicarn. lib. 6. hist. τᾶενίωνας τὰς ἱππικὰς προσέζε. Τᾶενα, pro candidatoria toga, Polyb. Ἡξίου τᾶενίωνα αὐτῷ κομισθῆ. ὠδήσας ὑπεμείνατο, πάντα γὰρ τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀρ-χῆς μεταπορεύεσθαι. Aliisi dixit, λαβὼν λαμπρὰν τᾶενα. Vide infra Τεβεννα.

Τᾶενίσσω ἐρέω, -ουμαι, ὁ, togatus, trabearus.

Τᾶγανίζω, -ίσω, -σμαι, frigo, coquo in sartagine, & torreo. Actiu. Accusapud Pollucem.

Τᾶγανικὰ ἀά, ouia in sartag ne frixa, apud Galen.

Τᾶγανίτης, ου, ὁ, ἡ τᾶγανίτης ἄρτος, panis ia sartagine coctus caseo admixto, Athen. lib. 3.

Τᾶγανον, ου, τό, sartago, patella, quasi τήγανον, à cibis liquefaciendis. Ionicè pro τάγηνον, Etym. τᾶγανον ὀστρακινον, patella testilis, in Epigr. vide τάγηνον, & Leuitici cap. 2. apud Pollucem τᾶγανοσφόμιον, quod antiquis λέβητα, seu λέπυρα instrumentum quo τὸ πάγανον raderetur nisi potius velis esse orichalci cõtortum ex herbis illis quibus patellæ immundæ solent fricari & mundari.

Τᾶδ' ὀδᾶε, postridie.

Τᾶδ' ἐχομένῃ, postridie, postero die. τᾷδε μὲν τῶν τοῦ μέσου, Plato in Epist.

Τᾷδε, Aduerb. i. huc, hic, ἐνθάδε, ἵ, τεθάδε, τᾶδε, τοῦτον τὸν τρόπον, ὧνε, hoc modo. Plato 1. de Republ. ὅπῃ θυμὸς τᾷδε σοι φαίνεται, velo hac via expendere. Τᾷδε, isthic. Idem Plato Epist. 4. πάντες οἱ τᾷδε λέγουσι, qui isthic agunt omnes inquiunt. Ibidem ἀμφ. ὁ τοῦ κακοδοξεῖν ἐκεῖ νῦν τᾷδε, μᾶλλον δὲ μᾶν, multa ai lientes de iis quæ isthic geruntur, nihil pro certo scimus. Idem Epistola 8. ὅσα νῦν γίγνεται τᾷδε ἀπὸ τῆδε στρατιᾶς, quæcunque gesta sunt ilthic apud Siciliam, vbi τᾷδε & ἀπὸ ponũtur ἐκ τοῦ ὄψεσθαι νῦν, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, hic remanens, Herodot. τοῦ ὑμῖν τᾷδε, ἀπὸ τῆς ἐπ-ιστολῆς, nunc hic nunc illic agere, Nazan. in Orat. τᾷδε μᾶλλον, εὖ ferri. Plato de Leg. τᾷδε καὶκεῖσε ἀφορῶντες, huc & illuc circumagere, Alex. Aphro. ἀπὸ τᾷδε κἀκεῖσε, huc & illuc exiliens, Bud. in Epist. prior.

Τᾶδες, τὸ τάτες, i. hoc anno.

Τᾶδι, hac, hac parte, Aristoph.

Τᾳθεὶς & τᾳθαλαθεὶς, item τᾳθαλωθεὶς is qui à sua ania nutritus est atque educatus, ac metaphor. etiam pro delicato & luxurioso, quoniam fere sunt eiusmodi qui ab auis educantur. & Pollux. lib. 3. cap. 2. quum dixisset τιτθίον τὸ ποιῖις dici vel τὸ σμᾶτιον, vel τὸ ὑπήνιον, ὁπόταν φωνὲς τοῦ γήρᾳ γίγνεται subiungit, τίτθοι δ' οἱ παιδαγωγοὶ τῶν οὕτω καθεύδειν, ἢ τὸ μυρίσαι ὁ ὕπνο τῆς τροφοῦ. εἰ δὲ τῶν αὐτῶν τοῦτο ἐστὶ καὶ ἡ μαμμόθρεπτος & vbi etiam notat γῆρᾳ accipi pro κατὰ φύσιν ταῖς ἡδοναῖς, vel pro τροφερῷ & ἀπαίδευτος, vt Hesych. quoquo τᾳθαλωθῆναι à quib usdam expon. ait τὸ ἁπαλὸν καὶ ἀπαίδευτον καὶ τρυφερὸν ἀφ' ὧν ἡδονῶν ἀπολαύειν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς τῆς τροφῆς. idque patere ex eo qui dixit οὐκέτι λαλεῖ, ὥστε σφόδρ' εἶ τᾳθαλωθῆναι. quippe qui eo nomine vsus est παῖζον εἰς ἡνίκ' ἀπὸ δὴ πνα ἥβης ἀ, ἥβῃ μαίεσθαι.

Τᾴθεσι, -σαι vide in Τᾶθες.

Τᾴθη, ης, ἡ, auia, vel matertera, item nutrix. Apud Pollucem τᾴθη, ἡ μάμμη siue μάννα. & in Vocat. τᾴθη. Suid. Ammonius, Τᾴθη μὲν γὰρ ὅτι ἡ τοῦ πατρὸς τροφὸς ἢ τοὺς πατέρας ἡ μέσους καλοῦσι.

Τᾴθιος ου, ὁ, ἡ ου, nutritor, nutritius, educator & nutrix seu educatrix item amabilis, ἐρώμενος. Hesych.

Τᾳθίς, & Τᾳθιδεῦς, de vetula dictum quam interdum matrix interdum aniæ nomine, reuerẽtiæ causa dignamur. etiam si sanguine nobis iuncta non sit, nec nota nec visa vnquam. Eustat. Iliad. ξ.

Τᾳθὶς ίδος, ἡ, amita. vide Ammon. i δεῖα, Suid.

Τᾳθὸς, ὁ, τὸ, ostreum: τάγαρα, τὰ τᾳθία, ostrei genus. τᾳθὸν πᾶν τὸ ὄστρεον, ἢ τὸν μέλι. χειδὴν γὰρ εἶσι κρέλλαι τῷ ὄλῳ διακαίσιον, Eustath. Iliad. ε. πολλοὶ δ' δὲ κορύσσειν ᾠὰ ἔδυ τε πίσεα σῆφιν. Nicander. τᾳθὰ τε γαρμάϊσιν μίνωια. Schol. etiam ἀόσια vocari ait, & exponit ἀρχαῖα λαπάσια.

Τᾴθυα, τὰ, vertibula: tuberatcalli: paludes: conchæ quædam. τᾴθυα κοχλίδια, quæ vertibula liue callos speciali nomine à tegminis qualitate appellamus, Gaza apud Aristot. lib. 4. Anim.

Τᾳθὺς, ὑος, ἡ, Tethys, vxor Oceani: Salacia exponitur à Cicer. in Tim. Pro mari accipitur, & apud Homerum pro terra. ἆψ τε πεδῆσαι ἔβη ἐς πρόρρας, quòd alat nos: qua ratione etiam Latinis alma tellus dicitur. Homer. Παμάτωρ τε θεὰ γῆ πάντ', ἠμὲν ἔχει Τᾳθὺς, ὑγρὸν ὕδωρ ἐξ ἀ-ῆς ἐξαΐσσ.

Τᾳκεδανὸς, rabidus, τᾳκεδανῶ, τᾴκων, Hesych.

Τᾳκεδανὸς, ὁ, rabies, τᾳδὲς, corruptio, φθίσις, Suid.

Τᾳλάσσιος, ὁ, dicitur lapis à Paulo Ægin. lib. 7. qui lapides consimit in renibus atque atterit. vocatur à Dioscoride libro 5. cap. 155. λίθος ἰουδαϊκὸς, lapis Iudaicus. Plinius hoc etiam nomine spongiis lapidibus tribuit lib. 36. cap. 19. vbi, Spongiæ lapides inueniuntur in spongiis, & sunt natiui. Quidam eos Tecolithos vocant, quoniam veficæ medentur. Calculos enim rumpunt in vino poti.

Τᾳκαίνω, -ανῶ, -ανῶμαι, -ασμαι, liquefacio, pereo, paulatim absumor, liquefaco, colliquefco, tabesco, me macero. Deponens. a. Petri o. vlt. τᾴκεται Passiue legitur: vbi τᾴξεται scribendum puto.

Τᾳκτὸς, liquans, vim habens resoluendi ac liquefaciendi.

Τᾳκτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, liquabilis, liqtari idoneus, quod liquefcere potest, liquefactus, Eurip.

Τᾳκωμὸς, ὁ, -ωτὸς, liquefacio, macero, mollio, tabefacio. attenuo, liquo & conficio, in tabem resoluo, κατακύω. vnde φθοῖσικα. Budæus Epist. ad Ludouic. fratrem, σοὶ νῦνων τόδε ἀφ' ὧν ἐγὼ τῷ ὄλωλα-κάδῃ ὧν ἀφορᾷ χρῆσθε ἢ ὑδρεῖ ἀφορᾷ σωματικωτέρᾳ μᾶχῃ & c. κηδὲς τετακεῖς, liquata cera, Galad Glauc. lib. 2.

Τελαυγὴς, eminus splendeo.

Τελαύγασμα, ατος, τὸ, candor, lepræ principium quum in superficie cutis apparet. αἱ χῆλίνοσοι ἐν τῷ τῶν σώματος ὀπωφείαις, uid.

Τελαυγὴς, ὁ, ἡ, ὲς, lucidus, τελέσσιος, Suid.

Τελαύγασις, ος, ὁ, fulgor, & τελαύγωμα, Hesych.

Τελαυγὲς, Aduerbium, liquidò, splẽdidè, dilucidè. perspicuè, λαμπρῶς, Hesyc. Malaci cap. 8. Καὶ αὐτελῶς τελαυγῶς ἀπαντᾶ: Interp. eminus & dilucidè.

Τὰλε, longè, procul, πόρρω, μακρεάν, πολλᾶ. Hom. Iliad. β. πᾶλ' ὑξ ἀσκιαδιὰς, longè ab Æsaia.

Τᾳλεβὲς, cuius clamor longè se extendit.

Τᾳλεβῶν, eminus iactulans, eminus feriens. Lascaris, κράτοσθαι τᾳλεβολεῖν ἐδύνατο ἰὸς, sagitta longè feriens, lib. 6. Epigr.

Τᾳλεβολὸς, ὁ, ἡ, ὸν, τὸ τᾳλεβ, ἡ βέλεμνα, peregrinus, μακρὰν ἀφεστηκὼς qui ex longinquo venit. Odyss. ξ. ξένῳ ἀφθίτῳ τᾳλεβολῷ.

Τᾳλεθάει, in Epigr. floret, germinat, virescit.

Τᾳλεθάων, ὁ & οὖσα, valdè virescens. Διόφρα τᾳλεθάοντα, Hom. Odyss. ι. ἀμβροτὲ δ' ἀμφὶ τᾳλεθάοντα ἔθηκε, germinans longè & in altum.

Τᾳλεθᾶσα, δεθῶν, Interp. Hesiodi.

Τᾳλεκλεὴς, percelebris, ἐνδοξ. Hesiod. χαίρετε πομπῆς ἀγῶν τᾳλεκλεὲς τε πᾶς τᾳλεκλεεστάτῃ. i. longè & multùm inclytorum. Hom.

Τᾳλεκλειτὸς ἐπίκουρος, Hom. ex longinquo vocati auxiliares, ad lõginquam expeditionem vocati. ἀγαθὸς ἐπίκουρος.

Τᾳλέκλυτος, ὁ, famosus, clarus, inclytus, Hom. Odyss. i. ὃ πέρ τε δῶκε δίκην κτεατ, sic Didym. Interpr.

Τᾳλεπάλεμος, longinquus, longiuagus. Æschyl. in Prometh.

Τᾳλέπορος, cuius portæ in longinquo solo sunt: vel cuius porta longe internallo inter se distant: vel amplas & spatiosas habens portas. Odyss. κ.

Τᾳλέπορος ἀ τεφπόδε, longa via, Nonn. τᾳλέπορος λιμήσιος, longinqu portus, apud eundem. Aristoph. ἐς τᾳλεπόρῳ τε βόαμος, clamor longè pertagantem.

Τᾳλέσσιος, ὁ, ἡ, ὸν, procul apparens, longè visus. Hesiod. σωεὶς τε κἀσκοπος αἰὼν τᾳλ, i. longè apparentem ignis splendorem.

Τᾳλεσκόπος, ὁ, procul videns, longè aspiciens. vnde τᾳλεσκόπος ὄμμα, oculus eminus intuens. Aristoph. ὄπτα ὄμμασι τᾳλεσκόπῳ ὄμματι χάλκῳ, τᾳλεσκόπου αἰχμᾶλωσ, in Epigr.

Τᾳλεφανὴς, ὁ, ἡ, ὲς, procul lucens aut apparens, Aristoph. τᾳλεφανὲς ἐς σκοπιὰς ἀφορμώμενα.

Τᾳλήμα πρᾶγμα, dicuntur vitiucra malignitatis multùm præ ferentia, vt quæ falutarem Achillis manum requirant.

Τᾳλήσιος, τὸ, portulaca ager. ἐστὶς, ἀνδρὰ χρὴ ἀγρέα, κέλλουσι ἄγειον, Romani vocant illecebram, Galeno teste in Glossis Hippocr.

Τᾳλὸ φυλλον, ου, τὸ, folium papaueris, vt tradunt Theocriti interpretes, dictúmque putant quòd δηλέφασιν, quòd amorem præ monstret. Vnde & per i in penultima scribunt quidam. nam huius folijs intra manum collisis, ex sono de amore iudicabant, Pollux lib. 9. vide Δηλέφιλον. ἐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμᾶσθαι πλατάγοντα.

Τᾶλιος καὶ ωσεῖος, &c. fœuigræci mundi, Dioscor. l. 1. sic Hermolaus Ruellius & Marcellus exponunt. vide Τᾶλος.

Τᾶλος, τὸ, telephonon herba, quæ & σωφὸν, i. scorpio dicitur Theoph. lib. 9. c. 1. hist. plant.

Τᾶλις

τηλία, ας, ἡ, siue Σκιλία, (vt dicitur σίμερδι, κ᾽ τιμερδι) vas situlæ figura ad vſus varios. vnde Iortaſſe quod vulgo ſeille, id eſt ſcau.

Τηλία pro concepiaculo & modio in quo farinæ vendebantur in foro: in eo qui corruinces alebant ποτε ὑρτυγοκοπίας ſiue ὀρτυγοκόπους, eas committebant. Commentar. Ariſtoph. in Pluto, Τηλία ἐστὶ μέτρημα πανθ᾽ ὅσα τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἅλφιτα ὠνοῦνται ποιᾷ τί ὑρτυγοκόπῳ ἢ οἰκέτῃ ὑρτυγας σιτοῦσθαι ὀφείλοντι. In hoc ſenſu ſumpſit ſynecd. ad frumentum ſeribens, ὅτι σπουδὲς ἐν τηλίᾳ ἡ κύβος ἡ κληρωτὸς κρανθῇ δυὰς, id eſt, in cotumicum luſu atque aleâ, in tellenis popinſque voluitatus. Æt chuc ſe contra Timarch. ἐν μὲν γὰρ τῷ κυβεύειν οὐ τηλία ἦν πέτρα, ἡ δὲ ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι κυνδόντων. Τηλία etiam exponitur tribula lata, in qua pictores panes exponunt, vt ſic centur. Sudsunt τηλία, ὅσ᾽ ἂ ἄδεται ὑπ᾽ ἀοιδοῦ τοῦ ἄρτους ὀπὶ τῇ ἐμφορήσεσθαι. vbi & κατὰ τοῦ κεφάλαιον. Τηλία, ſcribit Ariſtophanes, ἅ ἐμὲ ἀγαπᾷ ἐρᾶν τὸν πατέρων, circulus eſt cribi, vel ipſum incerniculum, vt Hunus vertit ex Ariſtotele: ſicut tam adnotati in ve. bo Σκινφαλεῖς. Pollux, τηλία μὲν ἡ μοῖα τῇ ἀριστοφάνει. Apud Ariſt. phanem Pluto vetula inquit, διὰ δακτυλίου ὑφ᾽ ἑαυτῇ κἀθήμενος. Reſpondet Χρ. εἶτ᾽ οὐχ ὑφ᾽ ἑαυτῇ γ᾽ ἐδάκτυλ᾽ ἐν τηλίᾳ, ſane quidem ſi annulus eſt incerniculum, ſiue cribri circulus. Τηλία, ſumarii (quod alij carminale vocant) operculum, τὰς κνυδάλας φασὶν. Ariſtophanes in Veſpis, ἁπαρᾶς ἐν τῇ ὀρόφῳ τοῦ δὴ κ᾽ τηλία, ἀ ὦ πάπαι. Τηλία etiam Suid. πᾶσα τὰ ἐρχάνη, ſeptum, area, vt area aquarii ſaltet & frumenta triadsic ille ſh. holatus dicebat. Septum oppidum a Helleſponto, ſi trac. ea arcam frumentariam eſſe, ὁ Σκεψις ξυλικὸς πύργος, vt habet Ariſtot. Rhetor. lib. 3. à quo etiam ſic vſurpatur lib. 6. hiſtor. vide Σκιαμφοτέρους.

Τηλίαζω, ὁ, &

Τηλιάσθη, &

Τηλικοῦτος, ου, ὁ, tanus, tam ſenex, tam grandis natu, tam magnus, tantæ authoritatis. πῶς τηλικοῦτος ἐστὶ τὴν ἡλικίαν; Homer. Iliad. ἀ, Μενέλαε φίλε, τί ἦ σοὶ ὀτρύνομεν ἐκ πολέμου τηλικοῦτον ἐόντα; tam grandem tuis atque ego. Τηλικοῦτος ἐὼν ἐπὶ τοῦ ἱκτῆρος ἐπὶ πάντα νεῦσ᾽, tantulus. Odyſſ. ἀ, ὡς ἐπὶ παιδὶ ἔοικε. Xenoph. ἐμοὶ μὲν τηλικοῦτοι ὄντες, ὅσοι νῦν ἐν τοῖς ἀγῶσι ἐσμέν, id eſt, quum eſſemus adoleſcentes. Plato 2. de Republ. ὑφ᾽ ἡδονῆς ἐκ τοῦ πείσεσθαι τὰ ὦν οὐ πόρρω, ὡς ἐπὶ τηλικοῦτον ἀνικᾶσθαι τοὺς ἀξιοῦντας φίλους μὴ γίγνεσθαι. Τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, τηλικὰ Æſchin. Τηλικοῦτος λίθος. Hermog. Τηλικοῦτος ἡ τηλικαῦτα in Neutro ſequente vocali, Demoſthenes ſi eſt tantum. τηλικοῦτο πλοῖον, Ariſtoph. τὰ τηλικαῦτα, τηλίκα, τηλικαῦτα σκάφη μὴ τηλικαῦτα res, tam magnæ. τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, ſi for. Ariſtot. l. 1. ἡ τοῦ τηλικαύτης, τὸ τοιοῦτον, a, μεθὶς ὦς, tanta & talia, vt a nemine adhuc admiſſa fuit. Quibus magnitudinem qualitatémque facimo. ami oſtendit. Τηλικαῦτα, ἡ, tanta. τηλικαῦτα δίκη, Demoſthen. τηλικαῦτα τὰς συνηφείας, tantæ lutis.

Τηλικαυτοῦ, pro τηλικοῦτος. Ariſtoph. τηλ. ὄντα τηλικαυτοῦ, tam grandem natu.

Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Dioſcor. lib. 2. cap. 130. cap. 184. legitur τηλινον pro eodem, fed male. τηλινον μύελον, telinum vnguentum, id eſt, ex fœnogræco confectum, Idem hîr. primo, capite 57.

Τήλις, ὁ, in Genitiuo τήλεδος, ἡ ὀσ. in Dativ. τήλει, fœnogræcus herba: Dioſcor. lib. 2. cap. 111. & 127. Plinius & Varro teſtantur hanc frugem filicinam & ſiliculam Romanos magis quàm fœnogræcum appellaſſe. Columella eam ſimpliciter ſiliquam dici ait.

Τήλιτος ſuperlatiuum à τῆλε, maxime procul, longiſſimè apud Orph. in Argon.

Τηλόθι, ὁ, longinquo, πρόσω θεν, μακρόθεν, μακρόθι, eminus longè a. Genitiuo. Apollon. 2. Argon. τηλόθεν ἀνδρὸς ἑοῦ procul ab Hæmonia. Τηλόθεν, ſine caſu. Hom. Iliad. ἀ, ὡς ἀν ὀλίγοι τε καὶ τηλόθεν, & Iliad. β. ἄρα πάντες ἀκουάσετ᾽ ὁ τηλόθεν ὃς κεν ἐόντα. &

Τηλόθι, procul, πόρρω. Iliad. ἀ. τηλόθι πατρὸς, procul a patria.

Τηλόθετος, ὁ, procul auolans.

Τηλοτί, ὁ, magis procul, longius, πρόσω τέρω. Aratus, τηλοτέρω δ᾽ ἀὐ χμοὶ.

Τηλοῦ, longè, in le Latinis telum deductum eſt. Hom. Odyſſ. ἐ. cum Genit. τηλοῦ φεσὶ κρηπῖδος, procul ab Achaia. Apol. 2. Argon. ὅσσ᾽ τηλοῦ ἔσσης, eminus ſeu longè ſtans. Heſiod. in Theog. τηλοῦ ἀπ᾽ ἀὐθ᾽ ἑσπερίων, procul à viis. Ariſtoph. in Nubib. τοῦτ᾽ ἐκ τοῦ, πολὺ τῷ οἰκῷ τῷ ἀγρῷ, ὁ τοῦ πρὸς ἑσπέρας ἀγροῦ, longè eum habito in agris. vbi Genit. ad Adueib. τηλοῦ non regitur.

Τηλουρὸς, ου, ὁ, procul ſemotus. Apollon. 2. Argon. τῆλε τε ἆλα τηλουρὸς, id eſt, longinqua. Et τηλουρὸς πάτρα, apud Euripid. campi longè diſiti. Æſchyl. in Prometh. ἐκ τηλουρὸς ἀνικᾶσθαι πόνου. Interpr. ἀφ᾽ οὗ πόρρω τε ὁρᾶν δύναται. Euripides in Oreſte, Τηλουρὸς οὐσα θάμιξα τὸν κλύδωνα. Interpr. πόρρω ὦσα, ἤτοι τῆς γῆς οὖσα τῆς οἰκείας.

Τηλυγέτης, ὁ, vnicus, in ſenectute genitus, vltimò natus, natu minimus, κρατιστὸς, ὁ ἔσχατος, μονότοκος Lacedæmonius. Dicitur de eo poſt quem natum non eſt intergnum alium rurſum parere, aut qui peregrinante, ve procul abſente patre natus eſt, vt Telegonus Vlyſſis & Circes: & Telemachus, quum procul a domo apud Troiam pugnaret. Accipitur pro charo, & ob id abſolute, & κατ᾽ ἐξοχὴν. κυρίως δὲ τηλυγέτης καὶ μόνος ὁ τελεσθεὶς γόνος ἔτι παῖδες, ὃ ὅτι οἱ χρηστικὰ ἤδιστα ἐν τοῖς ἐπ᾽ ἐκείνοις. διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ πολὺ ἀγαπωμένων λέγεται, ἀγαπητὸν, ἀγαπᾶσθαι. haec Homerus & tragici veteres.

Τηλυδαπὸς, idem cum τηλεδαπὸς, id appellatiue accipiatur: id eſt cuius vox ad quantumuis longinqua loca perueni: videopr e acutam & magnam vocem habens ve Hecyc. τηλυδαπὸν expon. ὀξύφωνον.

Τηλυγετος, idem. μετὰ ὑγρᾶς τοῦ ὑπὸ τὸ κατὰ τοῦς. ſolus, vnicus in multis opibus, Hom. ἀ. ὦ τηλυγετὸν ἔδμεν, μετογχῶσι, σχαπτοῦ præter quos non habebat alios pater, nec habituros erat. & τηλυγέτη in genere Fœminino, Iliad. χ. παῖδα τὴν τηλυγέτην, ſhamque charam, ἀγαπητὴν, μετ᾽ ὀχῶν.

Τηλυκὸς, ὁ, pro vulgari apparens, ſenotus, ὀλίγιστος. Sophocl. τηλυκὸν τὸν τοῦ ὑπὸ χειμῶνος, peregre agit.

Τηλυκῶσ ἀφ, ἡ, cura, ὑπόπτωσις, ornatus, τεσσοῦσις, Heſych.

Τηλυκῶμαι, μ. ὑπομεῖ. ἀ. μαι, curo, cum gero. Depon. Genit. vnde ἀτηλυκώτος, non curatus.

Τηλυκῶν, ὁ, ἀ. ὁ. ἀ. ἀ. ἀ. dem. orno. τηλυκῶν τὸς ὦσιν ἡμῶς, Ariſtid. Heſych. μυρικᾶν, πασυδᾶν. Τηλυκῶν volunt ni. nus ſi peculiariter ſignificate, ſi lem accuram habere ſeu gerere in his quæ ad cultum corporis ſeu compitum, aut etiam ad humanitatem tradandum ſibique pertinent. Plutin Sympoſ. ſepr. ſapient. ὃ δ᾽ παῦσεν πότε Α ἐχρεσι ἄτε τηλυκῶ φιλοσοφῶσα de puella quæ pectebat Anacharſin & ornabat. a Budæo exponit e cure, accuro, tracto, qui iaffert ex Euripidea quadam epiſtl. ἃ χρησίμως ἡδὺ ὄντα ἐλίσσω ἀφ᾽ οὗ τε τῆς ἐλπὶς φιλοσοφεῖν ἐμὲ τηλυκῶν.

Τηλυκῶσ, ὁ, ἡ, ὑ, diligens, ſtudioſus, φιλομαθὴς, καὶ φ. Heſyc.

Τηλυκῶτης, Hecyc dem quod ὀλιγωτὴς.

Τήμερος, Attice, pro σήμερον, hodie. τὴν τήμερον, Ariſtoph. Idé in Pluto, σφᾶς τοὺς τὴν τήμερον ἡμῶν ἀπόλλυσι. Ex quo ἡ τηγενεῖ ἡμέρᾳ ſic dicitur Græcè, vt Latine hodierno die, pro hodie. Item τήμερος. Ariſtoph. τὸ ἐδὲ δικῶν τοῦ. κόρας τ᾽ ὅσον τὴν τήμερα.

Τήνος, poeticum eſt, tunc, τότε, τηνικαῦτα, aliquando, iuxta quam horam. Etym. Sæpe vtitur Hom. vide Ἡδύς. Τήνος, ad hunc vſq; diem Apol. lib. 4. ἀὐδέσιν ὀλοφύρεται ὡφελε ἡ τήμε. ἡλίκιας.

Τηνεδὲ Θ, ἡ. τηνος, tunc, Heſiod. τηρμέδιος σπεῖδειν, &c.

Τὴν ὦ ἔρεν, in tempore.

Τηνε pro ἐκεῖνο, Doricè, illa.

Τηνέλεος, ὁ inter, ſimpliciter, leuiter, graris, nullo periculo, inaniter, vltra. μηκέτιμ᾽ ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι, Demoſt. ἐξ᾽ α τηνέλεος ἐκ πολέμου ἀφῖξθαι.

Τηνέλλειν, ὁ, cantilena quæ in laudem victoris decantatur, à quo victor τηνέλλειν dicitur, Heſych.

Τήνελλα, & τηνέλλειε.

Τηνέλλα, & Τηνέλλα Θ, ἡ, erat lyræ harmonia, & pulſatiuncula, ἁρμὸς μέλεος, quæ in victoria celebatur. Ariſtop. in Eqnit. σὺ κακ μὲν τοῦ τε τῶν τε βοῦ, τηνέλλα Θ᾽ ἆδι ἐξαπεράς ve ex, tenellus esid eſt maximus muſicus, aut victoriæ compos. τηνέλλα κατάλυσις, Idé in Achar. Interpr. μουσικὰ ὄντα θέματα αὐλῶ τε πάντα Archiloc.

Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ᾽ αὖθις Hegeſand, &c.

Τήνελλος, vel τενέλλος, ὁ, tenellus, hoc tenuiſmus ſcribatur. ſic λεπτὸς τὸ τείνειν. Eſt autem inteſtinorum morbus, qui, vt ait Celſ. lib. 4. cap. 18. neque acutis, neque longis annumeratur debet, cui & facile tollatur, neque vnquam per ſe iugulet. In hoc ergò in torminibus frequens deſidi cupiditas eſt: ac ſæpe dolor vbi aliquid excernitur. Deſcendunt autem pituitæ, mucique ſimilia, interdum etiam leuiter ſubeuntia: ſed his interpoſitur nonnunquàm ex cibo quoque noxio ſæpe colica, lege cocta. Paul. Ægin. lib. 3. cap. μα. Ὁ τηνεσμὸς, ἔτι ὢν ἐν τοῖς ἐντέροις σφιγκτηριώδης ἐστὶ, καὶ ἐν αὐτοῖς μόνοις ἐνεργεῖ ἀλλ᾽ ὅταν κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν ἐντέρων ἐπιβαίνῃ, ἤδη καὶ τοῖς ἔξω μορίοις συμπάσχει. Ἐοικε δὲ ἡ τοιαύτη διάθεσις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐντέροις ἐπιπολαίων ἀνωμαλιῶν γίνεσθαι, ἢ ἐκ μυελοῦ τινος, &c. Plinius lib. 28. cap. 14. ex pilulis alexipharmacis, Τήνεσμοὶ δ᾽ ὀστίων ἐξαιρέτως ἐκβαλλόμενοι φύσει. Interpr. ὑπὸ διαπόρου ἐκπονεῖται, atque etiam hunc morbum vocari διαπόρα.

Τηνεσμώδης, & melius τενεσμώδης tenesmo ſimilis quum vero de homine dicitur ſignificat eum qui tenesmo laborat. vt dicit ſcho. Nec. τὸν τρῶσαι τὸν ἀφροδισιάζειν δυσωνύμως ἐπὶ τῶν γεροντίζοντος.

Τήνελα, τρὶς ἐπὶ. Heſ. ἐ. ἐ. ἐ

φήμασι, τῷδ' οὐδὲν λέγειν. Plutarc. in Opusc. περὶ ἀορασίας. Rhodium quendam sic loquentem facit. Οὐ μόνον ἀφ' ὑμῶν λόγῳ, ἀλλὰ τῷ πάθει σιγῶ.

Tillandus, illinc.

Τηξιμελής, ές, ὁ, ἡ, lethalis, membra liquefaciens. In Epigr. τηξιμελῆ νόσον κακοῦ θεοῦ φ. ἐφεστῶτα.

Τῆξις, εως, ἡ, q. liquefactio, tabes, in tabem resolutio: ἀπὸ τήκω, τῆξις ξυχῆς καὶ σώματος, Nazanz. in Orat.

Τῆσδε, qua parte.

Τηρεῖν, μᾶσσω, σ. ηκα. seruo, asserno, obseruo, φυλάττω, animaduerto, spectto, cueor. Actiu.

Τήρησις, εως, ἡ, conseruatio, custodia, tutela, φυλακή. apud Paulum 1. ad Corinth. cap. 7. τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, obseruatio mandatorũ Dei. Actorum Apostol. cap. 5. ἐξ ὧν τὴν αὐτῶν ἐν τηρήσει δημοσίᾳ ποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους. *Τηρητέον*, seruandum est. τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὸν ἐμαυτοῦ ψυχῶν, &c. Nazanz. in Orat.

Τηρητικός, ἡ, ὸν, seruandi vim habens.

Τησίκομος, ὁ, ἡ, ον, Epigr. lima atterens aurum. scribendum τεληϊκομος.

Τητάω, ῶ. ὄσω, σ. ησα, priuo. & quæro, tento, Etym. Actiu. Accus. Hesiod. lib. 2. Pasthuc accipit, μὰ σὺ μὴν αὖτίς γε θεμιστοπόλους ἐρεθίζων τήτᾳ, σὺ δὲ τοῦτό γ', i. prius eris, σφίσιν. τὴν ἡμέρ, careo, mihi deest. Genitiuo. φρενῶν τητᾶσθαι, Sophocl. & Plato de Leg.

Τῆτες, & τὸ πᾶν τῆτες τοῦτο τοῦ ἔτει, hoc anno, quod Doricè πᾶτες dicitur, vel σατὲς, vnde σατέινω· συφῶ, Hesyc. Aristoph. πολλαχοῦ τἀπὸ τῶν ἱερομνημονίων, hõc anno defignatus rerum sacrarum scriba. Synesius Theophylo, ἃς ὄφ' ὑμῶν κατεπεμφθεῖς λόγους δοκῶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις καὶ ἐμοὶ τὴν αὐτὴν ἡδονὴν ἐργάσασθαι. Et in Pomp. Plutarc.

Τήτασις, ὁ, priuatio, egestas, ἔνδεια, δύσπραξις, στέρησις, Hesyc.

Τητάω, Suid. τῷσπάω, & πατάω, τὸ, vel vnius anni.

Τῆτες, ὁ, ostreum, Etym. potius πᾶτος, vt supra.

Τήτυμος, verus, ἀτέτυμος.

Τηῦσι, ὁ, ἡ, inanis, μάταιος. Odyss. ι, σὺ δ' ἦ πανύσιμα ἴδμεν ἔπεα, ἠὲ μάταια, τὰ μὲν τοι φρύζω ἀκούειν. Ἀθῆναι τὸ δὲ τηῦσι, ἀπὸ τοῦ τηῦω, τὸ ῥίγω, ἢ μᾶλλον τὸ ῥίζω, ἐκ τοῦ ῥ τρεπομένου εἰς τ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ τ καὶ ῥ, ἢ ἐκ τοῦ ῥ καὶ ι, ὁ λοιπὸς. *Τηῦω*, ποῦ, aliquid, quiddam certum, nonnihil. portio, quicquã, indefinitè: & declinatur cum accentu in vltima. τήιμορον τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, para quod cœnem, cap. 17. Euang. Lucæ, ἐν τῷ σφέτερον, in eo quod est ad aliquid, Aristot. libr. 1. Ethic. μᾶλλον ἢ τι, plus aliquanto. Thucyd. Τὶ particula interdum independenter (vt loquuntur Grammatici) ponitur, vt τοῦτο τὸ ἄνδρα μοιχὸν ὁμολογῆσαι τὸν ἄνδρα ἢ σκυλάκια κρεοῦντων, &c. hunc virum Mucium simul ac Scæuolam vocantibus cunctis, Plutarchus in Publicola.

Τί αὖτα τὰ ἄνθη, vide Τὶ ἀχῇ. Τὶ pro aliquid, id est, μέγα ἢ πᾶν πυρίτων, eximium aliquid & excellens. Plato in Sympos. ὑμᾶς ἢ ἀνάρκεια ἐποίησεν, ὧν οὐδὲν ἐν τῷ ποιεῖν τοιοῦτος εἰμι. vos putatis recte & præclarè vitam instituisse. Idem in Parmen. Καὶ ταῦτα πάνυ ἀρέσκει μοι ἀκούειν ὅτι λέγεις, ἢ ὁπωσοῦν ἂν δυνατὸν ἦ. Necesse est indicare eum qui ideas neget per se substantes, seitum quippiam dicere. vixq; ab opinione illa diffuaderi ac deduci posse. Ouidius in Fastis, Est aliquid nupsisse Ioui. Cicero de Diuinat. lic. dixit. Vt tu tum aliquid esse videare. Et tursus, Vt tum denique aliquid se futurum putet. Τὶ aliquando est ἐξῆς πληθυντικῶς, & ex superuacuo additur, ἰ. παρὰ καὶ ex præpositione Græci sermonis: vt ἐπὶ πᾶσι τι, μᾶλλόν τι, παρὰ τι. Aristoph. νεφ. δοῦ ἀναπαύσομαί ποτ' αὐτόσε τι, & alibi sæpius. Τὶ δῆτα τι, Demosth. vel refertur ad μικρὸν.

Τί, τὸ τί ὄν, quid: interrogatiuè cum accentu in penultima. Aliquando redundat apud Atticos, de quo infrà in τίς: τί χρήσιμον; pro ad quid vtile? Aristophan. νεφ. τοῦτ' οὖν τί δὰ χρήσιμον hoc ad quid prodest? τί χρησόμεθα τούτῳ; Demosthen. quid nobis agendum in hoc tempore? Aristophan. λέγε δ' ὅτι κελεύεις, dic igitur quid iubeas. ὅ, τί ἐστι, idem Aristophan. quo nomine te appellem? ὅ τί, ad quid, Idem. τί κακὸν ὦν ἔπω; Demosth. contra Aphob. τί ἐμοὶ καὶ βασιλεῖ; quid legi cum quæstione? Ioã. 2. Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; Quid tibi mecum mulier? Plautus in Curcul. Quid mecum est tibi, aut tecum. Matth. cap. τί ἐμὲ καὶ σοί, Quid nobis tecum, Dicitur etiam. quid rei cum illa. vt & Demosth. pro Coron. Δημοσθένης μὲν μεθ' ὑμῶν ἦν καὶ μετ' ἐμοῦ τὰ πράγματα σφάλλεται. Virgil. Quæ quibus anteferam. Plin. in Epist. Quàm multum interest quid à quóque fiat. Τί λέγεις σύ; loquutio cuius vsus est in contentione, & refutatione aduersarij per contemptum: vt vulgò dicimus, *que veux-tu dire toy?* id est, quid vis tibi? Sic enim Terẽt. Et Horatius, -Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris? Aristoph. in Nebul. Ναὶ μὰ τὸν ἀέρα τὸν νεφελοκεντρητικὸν ἀκριβῶς ἡγοῦμαι τὸν πάντα λόγον, λέγειν δ' οὐκ ἔχω τί λέγω σύ; Commen. τί οὖν ἐστι σοὶ τὸ ἀπὸ χρόνου ἐγχέασθαι Confuetudinis causa, inquit, ἐν τοῖς τῶν ἐναντίων διαλέγεσθαι λόγοις, Τί λέγεις σύ; Cum autem volumus hostes perterrefacere, hæc dictione vtimur, ὡς σαφῶς τοῦτο δῆλα ἀδικοῦντα ἐμὲ καὶ ἐμὸν ἄλογον, Τί λέγετε σύ; Τί, ὦ εἶπε, substantiue pedicamentum. Aristot. Rhet. lib. 1. Καὶ τὸ τί ἦν εἶναι πᾶσι, καὶ ἓν ἑνὸς τί ἐστι, τὸ τί ὄν, id est, ratio ipsa ratio. τὸ τί ὄν ἐστι ἡ οὐσία, principium quidditas est, Gaza lib. 2. de Gen. anim. Aristot. τὸ τῷ τί ἐστι, in substantia, Argyrop. lib. 1. Ethic. Aristot. Τὶ item cum articulo in interrogatione. Aristoph. νεφ. σφ. εἰπὲ δὴ τοῦτ' ἐμοί, σπ. τὸ τί; Idem in Pluto, ἢ μᾶλλ' ἐπιτηδεῖός τἀδικεῖν μοι, σπ. τὸ τί; quid?

Τί βαθύ, pro οὐδὲν ὀλίγον. Sophocles, τί βαθὺ οὐ τοιοῦτος ἐκπέφυκε τῆς συμμαχίας;

Τί γὰρ, quid nit? ἀλλὰ γὰρ ὦ;

Τί γὰρ ὄμῳ φ dicunt Græci, vt Latini quid aliud nisi, Cic. Tusc. vel, quid enim aliud quàm. Xenoph. in 2. Ἀπομνημ. Καὶ ὁτιοῦν ἄλλο ποιοῦντες ἐκεῖνο ἂν μᾶλλον ἐλκύσαι γίγνοιτο. Τί γὰρ ὄμῳ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κακὸν ὠνούμενοι ὑπὲρ ἀξίας, οὐ μόν, χρηστὸν τὸν ἑαυτοῦ φίλον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξίου ποιοῦντες; Liuius dixit ad verbum, Quid enim aliud quàm admonendi effetis, vt morẽ traditum à maioribus seruaretis? Quod sine interrogatione Quintil. nihil aliud quàm: Celso, nihil nisi rursus Liuio, nihil præterquàm. Dicitur etiam τί γὰρ ὄμῳ ἦ, & τί ἢ ἐμὲ μᾶ. vide infra.

Τί δαί, quid autem? quare? pro τί δέ, in Timæo vertit Cicero, ain tu?

Τί δ' ὄμῳ ἢ dicitur, vt τί γὰρ ὄμῳ ἦ, de quo vide supra. Lucian. τί δ' ἄλλο πράξασα; quid aliud quàm rifi? Xenoph. pro eodem dixit, τί ἢ σὺ ἀκούσιος εἶ γε ἐπαινούσης; quid aliud tandem nisi sæcuraturum pollicebatur? Liuius, Itaque illa nocte nihil aliud præterquàm vigilatum est. τί ἢ σαῦτα; quorsum hæc? Gaza de Senect.

Τί δῆτα; quid tandem? τί μᾶλ; Plato, τί δῆτ' οὖν ἔφη ὁ Σωκράτης, ὦ πάτερ, &c.

Τί δήποτε; quamobrem tandem, propter quid, ecquid.

Τί δῆτα; pro τί δὲ Athen. τί δῆτ' ἔφη ὁ διδάσκαλος;

Τί δῖ, pro τί δαί, sæpe apud Aristotelem. Et τὸ τί δῖ; οὐδέν.

Τί μᾶλλον; quid moratur? τί βραδύνεις;

Τί μὴ; quidni? πῶς δ' οὐ τί μᾶλ; Sophocl. in Aiace, Ἀχρεῖός εἰσιν, ὡς δ' ὑπερκότως, τί μᾶλλ; δίκαιόν ἐστιν εἶναι τοῦτο; Τί μὴ, pro nihil. Ioc. ad Nicocl. δίκαιοῦμαι καὶ παρῃνεικὼς ἢ, φιλοπόνως εἰς τὸ δύνασθαι τὰ μὴ ποιοῦντα ἐκ τοῦ ἐνδεοῦς εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐκ τοῦ

Τιθηδέω, cibum repono, fatum condo, curam gero, de apibus dicitur, Etym.

Τιθηδέωσα, idem quod τιθηδεύσα, Etymol. Τιθηδεύουσι, melliscăt, Homer. Odyss. Τιθηδέωσαι, pascens, apud Pindarum, Hesych. βόσκει, ἐργάζεται, φρένει.

Τιθυνοτικός, mansuetudini addictus, vel cicur tu facilis.

Τιθασσός, ἀγελάρχης, quæ mansuescere possunt, Theophr. lib. 3 histo. plant. cap. 3. melius gemino ϭ.

Τιθασσεύω, ὦ, ὁ, quasi cicurator, palpator Plaut. assentator propter versum dixit Aristoph. in Vespis, Τιθασσεύσας τὸν πόλεμον τοῦτον. Interpr. τὸν θεραπευόμενον καὶ ἡμερούμενον καὶ καλακεύοντα.

Τιθασεύτειν, mitescit.

Τιθασεύω, μ. ἐθάσα, ἠ, ὠνικα, cicuro, mansuefacio, ἡμερῶ, palpo, demulceo, θεραπεύω, mansuetum reddo, θεραπεύω καλακεύω, πείθω, mollio, delineo, fedo, placo. Actiu. Accuf ungitur.

Τιθασεύς, οῦ, ὁ, mansuetus, mitis, cicur, ἥμερος, Suid.

Τιθεῖ, Imperatiuus pro τίθετι, vel θες, apud Lucianum: à verbo inusitato τίθω, vide Τίθημι, & τίθετε pro τίθεται, ponebat. Ho. Iliad. ἀλλ᾽ ἄνετε φίλοι ἐν χερσὶ τίθετε matris in manibus ponebat.

Τιθῖδη, pro τιθέασι. Hesiod. πᾶσιν τε κυρίη λελόγχει, faciuntque fauos candidos.

Τίθημι, σ. τὴ θέσομαι, μ. τὴ θέσασα, pono, colloco, statuo & constituo, Homerus Iliad. γ. ἐς δίφρον ἄρας θέτο, in curru posuit. Τίθεσθαι ἐς τὸ αὐτό, in eadem conditione ponere, Thucydid Demosthen. ἐς ταὐτὸν πάσχα τοῖς ἄλλοις αὐτὸν, ἐς τὸ πλεῖστον αὐ τυχόντα μέρος, eo loco ipsum & numero pono & statuo. Τίθεσθαι facere, efficere, ἀποτελεῖσθαι, gerere, Demosthen. Ἐν τοῖς μεγίστοις βλάπτειν, ἀμυνεῖσθαι τὴν ἰδίων ὕβριν τε, nullius incommodo conditionem suam meliorem facit. Xenophon, Ἀλλ᾽ ὅ ἔστιν ἡμῖν ἀσφαλὲς τὸ ὑμέτερον συμφέρον ταὐτὸν τοῦτο τίθεσθαι, sed licebit nobis ies gerere vt è re nostra esse videbitur. Hinc Τίθεσθαι ex adiunctis nominis ratione varia significat, vt Τίθεσθαι αἰσχῦ, id est, imprecari. Plutarchus in Theseo, Θησέως ἀσεβῆ τὴν Ἀθηναίων, qui Athenienfibus imprecatus est Idem in Camillo, Ἀρᾶς Θεῶν ἐπὶ τοῖς πολίταις, ciuibus mala imprecans. Τίθεσθαι αὐτοῦ, sibi sumere & vendicare, fuum asserere. Plato Epistol. 7. ὃς αὐτοῦ τὸ δίκαιον, tanquam sibi tribuens fuumque confirmans. Τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, edere certamen. Vnde Aγωνοθέτης, Gregorius de martyre loquens, Οὐ σὲ τὴν χρηστὸν, ὃν τοῦ ἀγῶνος τὸν θεσμοθέτην. Τίθεσθαι ἐμοὶ, inclinis consulere, vide infra. Τίθεσθαι βουλὰς, Lucian. ponere aram. Τίθεσθαι γέλωτα, risum facere Quintil. id est risum mouere. Laicaris Οὐτι γέλων ποιεῖ σοι ὁ περίττος σπουδή. Τίθεσθαι γνώμην, sententiam ponere Quintilian. id est, sententiam dicere. Demosthen. Τίθεσθαι δίκαι, domum cõstruere atque ædificare. Homer. Odyss ὁ, ὑφηρέσι δῖπα δόμοις. Sic & Virgil. -sub terris posuêre domos. Et alibi, posuitque immania templa. Τίθεσθαι δῖπνον, cœnam apponere, velapparare ἐς ἑδρὰ πελάσσασθαι, Homer. in Odyss. πίνετε δ᾽ ἄφατον. Et σοφὸν ἦ τίθεσθαι τι, curam vel studium in aliquo ponere. Cicer. id est, studiosum esse aliquius rei, & de ea laborare. Plutarch. ἐν σοφὸν ἦ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον, in cogendis opibus suum studium ponere. Ἐν μέσῳ τίθεσθαι, in medio ponere atque statuere. Plutarchus in Lycurgo, ἐπ᾽ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ τὴν χρόνον ἀφεῖναι, qui seniorum principatum in medio constituit. Ἐπιγεννᾶται θνῆσιν: vide Ἐπιγενᾶται. Μάχιμον τίθεσθαι, pugnam committere, conferre, Hesiodus, -αμφὶ ἑνὶ φυτῷ μαχίμου ἐστιν Νόμοι τίθεσθαι. Demosthenes legem ponere Horat. id est sancire vel statuere. vnde Νομοθέτην, & Νομοθεσία. Παῖδα τίθεσθαι, adoptare. Plutarch. in Galba, ἑαυτῷ υἱὸν παῖδα θέσθαι τὸν ὀπτιμάτη τινὰ γενόμενον, consultabat sibi adoptare adolescentem aliquem ex illustribus, ibid. Αὐτὸ θέσθαι τὸν πλέονα, sibi adoptare incundissimum. Rursus in Æmylio, ἑὰν αὐτὸν ἑτέρῳ τινὶ ἐπιτρέπειν ἐκ ἐθέλωσι θέσθαι. Πόλεμον θέσθαι, bellum ponere. id est, ſe ponere, apud Thucydid. apud quem etiam vſurpatur pro bellum ſuſcipere & gerere. Σκηνὴν τίθεσθαι, ſtatuere ſignum, vel ponere, Plutarch. in Camillo: ſic Lucibl. 5. ab vrbe condita. Στοὰν ἦ τίθεσθαι, ſtudium ponere. Sophocles, Οὗτον χάριν σπουδὴν ἦ τίθεσθαι δή, iſtam operam nauaſti. Ponere operam alicui, dicit Cicero. Τέλος τίθεσθαι, finem ponere Tacit. Apollonius Rhod. τίθεσθαι τέλος καὶ μοῖραν πάσσασθαι, finem laboris omnibus imponere. Τιμὴν τίθεσθαι, honorem tribuere. Plato de Legibus. Τίθεσθαι πρὸ τοῦ τὴν εἰς γόνος, hunc honorem ſenectuti tribuo. Φίλον τίθεσθαι, amicitiam inire & conciliare. Plutarchus in Camillo, Ἀμφὶ φιλίαν ποιεῖ σπουδὰς, quum amicitiam cum omnibus feciſſem. Ἐν ἔριν τίθεσθαι (ad verbum eſſer, calculum ponere, quod Latinè dicitur, ſed alio ſenſu, vt infra dicetur) id eſt, φέρειν ἀμφοῖν ἀγῶνα θέσθαι. ferre ſuffragium, & ſententiam. Demoſth. τὴν ἀνατίκα ποτὲ Θηβαίοις ἀμφὶ ἔριν θέντο αὐτοὶ τὸ πρῶτ. Idem, τοῦ ἀνεμίου ἐς ἄνεμον θέσθαι τὴν ἀρχὴν ἐποιῶντο ἐς ἐμὲ. Τίθεσθαι, ſtatuere, conſtituere, id eſt, moderari, regere, μετακρίνεσθαι, διατίθεσθαι Xenop. Κύρου. l. τὰ πάντα ὅπως ἀν αὐτὸς ἡδὺ ἦ, τίθεσθαι, οἱ τίθεσθαι τὰ ξυμφέροντα, commodis conſulere, id eſt, κηδεῖσθαι οἰκονομεῖν. τίθεσθαι χρέον τὰ δίκαια, rebus domeſticis malè conſulo, Thucyd. ἐπ᾽ ἀνώμοτα θέσθαι μένοι, ſiquid melius ſuggerere poſſit. ſiqu d remedij poſſit adhibere, Plutarc in Camil. Gregorius de miſericordia loquens, Ἐν ἀφορήτοις συμφοραῖς τὰ δίκαια οὐ τίθεσθαι. Andocid. Τὰς ξυμφορὰς ἀμφοῖν, ἀφεῖς ἀμφοῖν θέσθαι καλῶς, inter ſe tarcire & componere. σπουδὴ καλῶς emendare, Budæus in Epiſtol. prioribus. Sic τὰ παρεσκευασμένα οὐ θέσθαι, componere quod inſtat, Lucian. θέσθαι τὰ παρ᾽ ἐκ λόγου ἔχοντα, Thucyd. ambigebant quid in re præſenti agerent. Homer. Iliad. β. οὐδ᾽ ἦ κάπιθε θέσθαι, id eſt, διατρέπεται, componat & diſponat. Et Thucyd. τὰ τῇ ὄψεσται ἐξ νοῦ τὰ παρόντα, ſi ex ſententia cõringat: ſi ex animi ſententia res bene cedat. τὰ δέοντα τὰ παρόντα, id eſt, διαπράττεσθαι, οἰκονομεῖσθαι, Thucyd. interpr. Τίθεσθαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ θέσθαι, συναινεῖν, συγχωρεῖν τοῖς ἄλλοις, aſſentiri, vel idem ſentire, aſtipulari. Syneſ. Euoptio. πάντες αὐτοφυεῖς ὁμοῦσιν ἐσέμενε, ἡ ὁ ἔκφυλος τοῦ δήμου, comprobati eorum opinionem. Chryſoſtom. ad Theſſal. 2. οὐ τὸν ἀρχικὸν μόνον πάντα, id eſt, quibus planè aſſentior. Gregor. de Baſil. ἐκεῖνα τὸ θεῖον ἐν ἐκείνοις καὶ νῦν ἐπαινεῖται, illi fauens, ad ipſum ancipitem victoriam inclinauit, id eſt, ἀποδεικνύω. Συμφέρει σωθῆναι, qui contraxerunt inter ſe, Plutarc. in Solon. Τίθεσθαι, fauere, adeſſe, opitulari, ſuppetias ferre laboranti. Syneſ. in Epiſtol. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνα ἀφανισθῆναι τὰ βλάπτειν, ἡ τίθεσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, ἡ ἀφιμᾶσθαι. Τίθεσθαι λόγον, rationem vel calculum ponere Colum. id eſt, ſubducere rationes, λογίζεσθαι. Et ſimpliciter pro æſtimare, putare, ducere, dicitur τίθεσθαι, ποιεῖσθαι ἡ ἡγεῖσθαι Syneſ. de Homero in Epiſt. Τὸν ἐν θεοκτίστῃ θνατὸν, ἀκριβεστάτῳ ἀνθρώπων ἡ πάντων. Polyb. in 1. Σωτηρικὰ πάντων ἡ πανάγιων πολιτῶν, hone ſtum putare. Quod alibi, ἐν κρατὶ πάντων dixit Baſil. Ἀναγκαῖον τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν γεγραμμένων ὅσπερ πάντων ἡμερεῖ, neceſſarium eſſe ducimus Ἐν τοῖς τίθεσθαι νεῖν, in laude ponere Cicer. & apud Plin. in gloria ponere: quod in gloriam ponere dicit Saluſt. Ariſtot. Rhetoric. libro 1. Ὅτι ἐν ἐπαίνῳ πολλάκις τίθεται, ὃ τὸν ἀνάγκαιον τοῦ αὐτοῦ ὑποτιθέμενος ἡ ἐπαινεῖ. Contrà, Ἐν ὀφορῇ τίθεσθαι, apud Euripid. id eſt, ponere in vitio Cicer. turpitudinis loco ponereturpe eſſe putare. Vt, ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, verecundari & erubeſcere. Halicarnaſſia vita Lyſiæ, Ἐν ᾧ, ὅτι τὸ σαφὲς ἐπιγραμμένα καμεῖσθαι, ὀλίγου δεῖν πάντες, ὡς ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι τὸ ψεύδεσθαι. Nolo illis nunc exprobrare, quod cùm pene cuncti dictas ab aliis ſententias ſumant & ſcripta aliorum expilent, nihil illos pudet, nec putant ſe rem turpem facere. πάντως δίκαιον ἦ, iuſtum eſſe duco, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. πάντως ταῦτα ἐν αἰσχύνῃ, Euripid pro impii duco facinore. ἐδενὶ λόγῳ πίστεται τὰ ἡμέτερα, noſtra parui ducunt, Lucian. ἐν ἐδενὶ λόγῳ πάντων, pro nihilo duco, Plutarch. id eſt, ἐδένα ὑπόλογον ποιῆσαι, hoc eſt, κατηφορεῖσθαι, καὶ κάτω πάντων, nihil facio. Lucian. σαφὲς ἐδενὶ πίστεται τὸ διηγεῖσθαι, parui facis benefactorem. πίστεται σαφὲς ἐδενὶ τῶν ἐδενὸς τοῦ λόγου ἀδύναμαι, aſpernari voluptatem ratione poſſum, Gaza de Senect. πίστεται ἐδενὶ ὑπὲρ τοῦ πίστεται, nihilo pluris facit ſpeculiis, &c. Nazanzen. in Orat. πάντων ἀξιῶ φαῦλον, pro minimo ducens. μηδὲν πίστεται, nihili facio. Baſil. πάντων ἀξιῶ τὸ κατὰ τοῦ δήμου, publicum bonum ſuo anteponens, Plutarch. in Galba. ὑπέρεν πάντων ποιῆσαι βοηθείαν. Panſanias in 1. de Homero loquens, Καὶ τῶν ἀφίκνεται εἰς χάλκασα ἀξιῶ ἦ ἐπιωπᾶσθαι, ὑπέρεν δήμου τὸ πᾶς τοῖς πολεῖς ἐξετάσθαι ἐστ. pro ſtponens Ἐν τοῖς ἐχθροῖς τίθεσθαι, in vltimis ponere. Demoſth. πάντων τὰ δίκαια ἐν τούτοις ἡ ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐστὶ, his factis iuis metiuntur atque æſtimant. Τίθεσθαι, ponere: vt apud Terent. in Phor. Verùm pone ſi victum eum: at tandé ſi tamen non capitis eius res agitur, ſed pecuniæ. Et apud Cicer. 4. de Finib. Sed primùm poſitum ſit noſmetipſos commendatos eſſe nobis. Eſt autem verbum dialecticum, & ſignificat ponere & ſuppponere, hoc eſt theſim facere. Plato 1. de Republic. κατὰ τὸ δόγμα ὃν ἀρτίως τοῦ φίλου ἡ ὑμῶν ἐγὼ θέσθαι ibidem, λυπεῖσθαι τῷ ἀδικεῖν πάντων, vtile eſſe iniuriam ponere. Differt τοῦ αὐτὸ, ſed idem eſt ſere quod καμεῖσθαι, & quaſi iure ſuo ſumere, hoc eſt, tanquam conteſtium vel per ſe probatum ſumere. Ariſtoteles in 1. prior. Analyt. πάντων τὸν ἀδρωπον ἐστὶ ἀναμφιβόλως τίθεται ζῶον εἶναι, ponit hominem eſſe animal: tanquam ſcilicet notum & confeſſum. vulgò dicimus *prendre ou mettre le cas*, vel *supposer*, id eſt, ὑποτίθεσθαι. Themiſtius in 2. Phyſic. Οὐκ ἔχοντος τοῦ πάντος τὸν ἀρχὴν λόγου, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ αὐτοῦ ἀρτίως τοῦ ἀδρώπου πάντος τίθεσθαι ἡ ὑποτίθεσθαι. Idem dixit, τὸ κενὸν ἦ πάντων. & in 4. πάντων ἀξιῶ ὑποτίθεσθαι. Idem dixit, τὸ κενὸν ἦ πάντων. & in 4. πάντων ἀξιῶ ὑποτίθεσθαι.

Τίθεσθαι, ponere, i. conſtituere & iudicare. ſtatuere, cenſere. Ariſtotel. in 7. Politic. Οσοι ἦ ὦ πολίτα τὸ ζῆν ἦ πάντων, qui in diuitiis beatam vitam ponunt Cicero 2. de Orator. Tantum ego in excellente oratore & eodem bono viro, pono eſſe ornamenti vniuerſæ ciuitati, i. cenſeo & iudico. Plin, libro 11. capite 52. Ariſtoteles vitæ breuis ſigna ponit raros dentes, i ſtatuit. Idem Ariſtot. Metaphy. l. 1. ἐπεὶ ὦν αὐτὸ μόνον τὸ πάντων ἀπάντων, cauſam ſtatuentibus & ponentibus. Dicitur etiam Τίθεσθαι Actiuè. Idem in eodem, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς φύσεν ἐν. ὑμῶν πάντων. Τίθεσθαι εἰπὶ τὸ ὑποτίθεσθαι, pignerari, i. pignori datum accipere; δανείζειν: ſicut Τίθεναι εἰπὶ τὸ ὑποτίθεναι, pignero, i. pignori oppono, do in hypothecam, δανείζομαι ἡ τὸ δανίζομαι ἐδὲ μικρὸν: Quorum alterum fœnerantis eſt, alterum debitoris, Demoſthen.

aduersus Nicostr. ἐκ ἀφαπάδι μὲ λαγῦν, ὅτι τὸ χρέος τὸ ἐν γενόμενον μου τῶν οὐδὲν ἐδύνατο ἐπ᾽ ἐνίοις δεῖ, ἢ τὸ πλῆθος, Atebatque hoc vicinum mihi prædium nullum emere velle, nec in pignus accipere. Idem, Ὁ γὰρ ἀδελφὸς ὁ Λεπτίνου Θ᾽ ὑδὲ τὰ ἐν ἄστει ἔτιμα, ἔτι τὸν πλοῦτον, ἀλ᾽ ἐκ ἐπιτρέπω ἐμῖν ἐπ᾽ ἀργυρίοι, Fratrem autem eius Aretbusium intercedere quo minus aut emeret aliquis id prædiũ aut in eo pignus contraheret, videlicet quod certa pecunia obnoxium iam haberet. Idem rursus ἐφὲ Νικίᾳ. Sic Actiuo ἦσις est, Τίθημι οὐ τὴν σωτηρίαν ὑμῖν ἐπιμέλημα μᾶλλον ἀλλ᾽ ἀκριβῆ παρασκευήν, Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas, si ex sex millia & quadringentos nummos sestertios. Τίθεσθαι, definire, Aristot. ἀεὶ ἐρίζουσίας. Θέσθαι, δόξαι, κρῖναι, constituere, fieri. Θεσθαι μαρτύρεσι, in testimonium posita esse, Herod. vide Τίθημι.

Τιθόνη, nutritor. vide Sibylliaca.

Τιθύνω, με, θύσω, σα, θυκα, nutrio, lacto. Actiu. Accusat. vide Τιθωνὸν, Τιτθὸν, τιθὸν, pro τιθήνημι.

Τιθύς, ὁ, nutrix, τροφὸς, τιθεύη. Hesych.

Τιθύσθρον, poeticè pro τιθήνημι.

Τίθημι, μι. πω, σω, κα. voce Actiua idem ferè quod τιθεύω significat, id est pono & facio. ποιῶ, ἐργάζομαι, constituo, condo. Plato in Timæo, πάντων ὁμοῦ πάντα ἐπῆγ᾽ ἐξ ἀταξίας εἰς τοιάδε τινὰ τάξιν : Cicero, Eius similé mundum esse dicamus. τὸν δὲ τοῦ τὸν ἐκ τιθέμενον, pono spem, Phalaris in Epist. Homer. Iliad. ἀ, ἀλλ᾽ ἐθέτην, id est fecit, ἐποίησεν, ἐεἰργάσατο. τίθεται δὲ ἐνίας, columnas erexit, Plutarch. in Pericle. Τίθεται γάλαν, Euripid. sum ridiculus. τίθεται τὰ ἱκετηρίδας, perago Deo supplicationem, Plutarch. in Theseo. Τίθεται χάριν, gratificor. Τίθεται κόσμον σοὶ, tibi succenseo, Euripid. & in Epigram. Τίθεται τιμωρίαν, pœnam irrogo. Τίθεται τὰ χρυσᾶ ἐκεῖ, depono pecuniam in Prytaneo. vide in dictione Πρυτανεῖα. Τίθεσθαι τὰ ὅπλα, proponere arma in medium. Sophocl. ἢ τάχ᾽ ἂν τὸν μὲν ἀγαπήσαι τις θέσθαι ἀγκαίαν, id est, præmia proponunt arma mea. Τίθεσθαι ἆθλον, Isocrates dicit, præmium proponere. θέσθαι τὸ κοινὸν, proposuisse, constituisse, Demosthen. Τίθεται δὲν κεφαλὴν, pono de capite, id est depono. Odyss. ξ, δὲν κεφαλὴ κοινὸν ὀλυτεῖν ἔθηκα. Τίθεται ὁ ἀγὼν, Homerus, id est βάλλει. Τίθεται, νε πίσημι, duco, æstimo, arbitror, constituo. Aristot. 7. Politicor. πυρίως γὰ αὐτὸν ἐσ᾽ ἀρχὴν τίθεμεν. Demosth. in Olynth. ὃν ἐσ᾽ ἐκεῖνον θυσίας ἐληγτικὰ αὐ ἴγωγε θείην, in beneficij loco posuerim. Plato de Republ. τίθημι τῶν πρὸ χρημάτων κτῆσιν, πλείονος ἀξίαν ἢ τὴν ἐπιστήμ, id est, duco plurimi esse faciendam. τίθεται γάρ, duco habere, puto habere. Τίθεσθαι σαρ᾽ ἑαυτῷ, nihil facere. τίθεσθαι παρ᾽ ἑαυτῷ, vili pendere & contemnere, Τίθεσθαι μέρει, loco habere, loco ducere & ponere. Plato 1. de Republica, ὃν ἀρετὴς ἡ σοφία τῆς ἄλλης ἀρετῆς, virtutis in loco ponis veritatem. Idem mox pro eodem dicit, ὃν αὐτὴ αὐτὸ ἡ σοφία θείσα, in virtute & sapientia id ponere. τίθεται εἰς τὸν αὐτὸν λόγον πάλαι πάντα, idem sentio de reliquis omnibus, Plato 1. de Republic. Idem Epist. 7. εἰς αὐτὸ τιθέναι τὴν ἀπονοίαν, ad ipsum referre cogitationes. τίθεσθαι εἰς ἀριθμὸν, in numerum repouis, Plutarchus in Solone. Τιθέναι εἰς ἀνθρώπους, inter homines numerare oportet, Aphthonius. Τίθημι ἐν ἀδικίαις, criminis loco pono, Thucydid. Τίθεμαι ἐν μηδεὶ ἐπικόλγῳ ἔυ λόγῳ, nullo loco numerare, in nullo numero habere, Budæus in Epistol. Τίθεται εἰς δίφρον, in currum impono. Hesiodus, Κὰπ χρίεσι βαρυόδινος Ἐρὶς ἔφορε δίκαν, id est, εἰς τὸ δίφρον ἀνέβασεν. Sophocl. in Aiace, εἰς χέρας τεύχεα σὰξιὸ φέρειν φόρημα τοῖς, in manum Teucri dextra impolita. Τίθεται ὁ χρόνος, Odyss. ξ, ὃν χρίεσι ἔθηκα, dedit in manus. Τίθεται ὁ χρόνος, id est, prodere literis. Plato Epistol. 7. αὐτὸ ταῦτ᾽ ἔστι σαφῶς ἐκ τοῦ μεγάλου τίθεσθαι, ab eo hæc ferè tractata literis mandata sunt. Θεῖναι ὑμᾶς τὸν ὃν τε τῶν ὑσίων, &c. Isocr. Σπεῖρε σοφὸς ψυχὰς, in Epigram. 1. boni consulas, grato animo accipias. Τίθεται σοὶ τῶν, huic adscribo, Xenoph. Τίθεται, νε & Τίθεμαι, suppono, hoc est, thesim facio & hypothesim. Plato in Apologia. Τίθεται γάρ σε ὁμολογουμένως, licio enim te respondentem, induco. Τίθεται, νε & Τίθεμαι, ἰ. pono, pro eo quod est, esto vt ita sit, do ita esse. Isocrat. ἢ τίθεται ἐκπεῖσαι αὐτούς. Demosth. Θέσθω πάλιν ἐγὼ αὐ τοῦτον τῷ τῶν. Lucian. in Prometh. τίθεί δ᾽ ἄνδρα τὸ χαλεπὸν πάντων. Latini etiam dicunt, fac hoc ita esse. τιθέναι ψῆφον, ἰ. φέρειν ψῆφον, ferre suffragium & sententiam. vide Τίθεμαι. νόμους τιθέναι, leges ferre, Plato 1. de Republ. Τιθέναι νόμον, vide in Ammon. duobus in locis. Idem distinguit Θέσθαι & νόσι θέσθαι. ὄρους θαυτῷ πόθεν, &c. fines sibi præscribere, Basil. in Epist. Τίθεται, καταλέγει, soluere, numerare. τὸ γεγονὸς ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν ὑσίων ἔκρυον τοῦτ᾽ ἐστὶ, iustum partem pro substantiæ modo soluere, πάσχειν παρὰ γνώμ, numerans & soluens, apud Demosth.

Τιθώνεμαι, &

Τιθωνὸς, μ. πω, σκα. vt nutricor Ciceroni, & nutrico Plaut. ὥσπερ πεθώνῃ τρέφω. Phalaris filio, Ἀλλ᾽ ἐμὲ μὴτε σιὼ τῷ κύρι σε ἢ γλυκεῖ σαμῇ, τῇ ἰδίᾳ μαμᾷ τὸ ἄλοις αὐτὸ τοῦτο πόνοις. Gregor. οὐδ᾽ ἡ νύμφη ἀπαλὸς ἐπ᾽ ἐκείνῳ τρέφων ἢ τιθωνεύσων, Idem, μήτηρ καὶ πατὴρ ὑπὲρ τιθωνεύοντα τὸν τέκνον. Basilius, οὐδ᾽ ὑπὲρ μᾶλλον ἢ πατὴρ τιθωνεύσας ἐδὲ ὡς τῷ τέκνῳ. Τιθώνεται τὸν γῆν, transfigit pro terram excolere, vt & σκαφθέειν. Ioseph. de Antiquit. Γεωργικὸς ὢν σφόδρα πᾶς γὰς ἔθνους ἐστὶ, φυτοῖς αὐ ἴδιν ἢ πανταχοῦ πεθώνῃ ἀπέρμεσι, agriculturæ studiosus terram arboribus omniq; genere plantarium excolebat. Dicitur etiam Τιθύνω.

Τιθώνη, ἡ, nutrix, τροφὸς, πεθωνεύουσα, πεθωνεύσασα, Pro regione altrice seu terra alumna, id est, patria, in Epigram. vbi prima corripitur.

Τιθώνημα, τὸ, idipsum quod nutritur apud Athen. lib. 13.

Τιθώνησις, εως, ἡ, educatio, lactatio, nutritio, & nutricis opera. vide hac voce Theoph. lib. 1. de Caussis.

Τιθωνήτειρα, nutrix, altrix & alumna, Actiuè, in Epigr. Πολλὰ πεθωνήτειρ᾽ ἀλοιφὰ σεο, ἰ. ἐπιθύει.

Τιθωνητὴς, nutritor, in Epigr.

Τιθώνης, ὁ, nutrix. 2. Regum 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθωνὸς, οῦ, ὁ, nutritius, educator, alumnus.

Τιτθὸς, ὁ, μαζὸς, mamma. Suid. vnde vulgò τετὶνς. vide Τιτθὶς.

Τιθυμαλὶς, tithymalis genus herbæ lactariæ. vide Τιθύμαλον.

Τιθύμαλον, τὸ, ἢ

Τιθύμαλος, tithymalus, herba lactaria, cuius septem sunt genera, de quibus lib. 4. Dioscor. cap. 155. & deinceps. Collumel. lib. 8. cap. 15. Item si vomer crus fauciauerit, marina lactuca, quam Græci πεθύμαλον vocant, admisto sale imponitur. Sic etiam vocat Cellus lib. 5. cap. 7. Scribitur & Τιθύμαλος & geminato. Nicander à lactis copia Συμηλίδα βλωχεὶς dixit. vulgò reueillematus.

Τιθωνὸς, ὁ, ὃ, Tithonus. Est item manfuetus, senex. Etymolog. Asclepiad. in Achar. σκαιὸς ἀλλ᾽ ἀσφαλὴς ἐστὶ ἐωυτῷ αἴθρα πεθωνὸν, παροιμία. Interp. ὑδρόφαγα γεγηρακότα. ὁπὸ τῷ πεθωνὸς τῷ παροιμιάστου ἢ μεταφορὰ ἐπὶ τὸ γῆρας.

Τίκτω, με, τοκα, τέκτομαι, τόκθη, ἢ τεκεῖν : à τίκω, inusitato, pario, Hesiodus, οἷς τέκε κυσταμένη. Τίκτω, gigno, Homer. Odyss. ξ, οὐ τίκε ὃ ἀνὴρ ἐμοὶ, quem genuit de viro. & Odyss. ὃ, μοὶ τίκε αὐτὸ πουφεῖσα. Sic & Latinè partus iuris tribuitur. apud Cicer. 2. Tusc. Vecors Oenei partu edita. Quod & Fabius notauit apud Tragicos. Et apud Tragicos, inquit, & iam leo pariet, ut pater est. τὰ παιδόμενα, liberi. Sophocles, χρεὼν γὰρ ὅτῳ τ᾽ ἐκτικτον᾽ ἀεὶ, τ᾽ ἀνόσιος, quæ pariti. quæ producit. vide Κύειν in Ammon.

Τίλαι, ἡ, ἢ πρὸ μικρὸ τὸ ἡμᾶς μετὰ διάθετοι διὰ τοῦ φωτὸς, pulticsculus ille minimus, qui in lucidis locis per aerem innatat, præsertim vero qui quiliæ è panno vulso euolantes : vade & ἐκεῖ τὸ τίλαι, ibi dicitur videntur. Flutarch.

Τιλάω, με, ἦσα, caco, inquino, stereus elido. Apfyrtus mulomedicus, πολὺ κάπεσ᾽ μὴ μυξώδες, scribitur κλιβώδες. Hinc Aristophanes dixit in Auibus. Μέμνησ᾽ ὅτε σὺ σῆλιξ κατέπασ᾽ ὑπόκρισ᾽; Scin' quòd columnam concacaris vesperi? Vide com posita Ἐπιλεῖν & Περιτιλεῖν, & in voce Γαπὸ πλῶ. Fit à Τιλῶ.

Τιλία, populus nigra, αἴγειρος, Hesych.

Τιλλα, Hesych. alæ, πτέρυγες.

Τίλλω, μι, ἄλλω, σω, κα. Actiu. & Deponens Τίλλομαι, vello, πλάσσω, vt in adagio, φαλακρὸν τίλλει, caluum vellis. quod deinani opera dicitur. Et in alio quod de contemptu & ludibrio ponitur, Τὸν σκάφια τίλλειν, barbam vellere, vt apud Horatium Serm. libro primo, barbam tibi vellunt Lasciui pueri. Perf. Ideirco stolidam præbet tibi vellere barbam Iupiter. Idem, Si Cynico barbam petulans Nonaria vellit. Τίλλειν στέφανον, coronam vellere & concerpere, τὸ πεμπτὸν ἀνακαρπεῖν. Theocritus de corona, , τοιούτεσι μὲ αὐτίκα πλέκε κἀπτέλ. Τίλλει ἑαυτὸν, est comas laniare, quod in luctu fiebat. Vnde iocosè dixit Aristophanes in Pace, Ἐκεινοι δ᾽ οὐ τοφοποιοὶ κὰ ὁρᾶς Τίλλοντ᾽ ἑαυτὸν; τίλλειν ἑαυτὸν dicitur, inquit Interp. τὸ γὰρ ἐπὶ τοῖς τραγῳδοῖς ἐποιοῦντο ἐπὶ τοῖς πάθεσι τῶν κόμας. Odyss. κ, Ἐξόμενος δ᾽ ἐκ ταῦτα γόων, τίλοντό τε χέρτας. Quod in Iliad. ποδοκλύσμοισι ἔλκετο χαίτας. Martialis libro secundo, Et dextra pectus pulsat, & comam vellit. Idem libro quinto, Pectúsque pulsans pariter & comam vellens. Quo sensu laceratæ comas dixit Seneca: laniare comas Ouid. 4. Metamorph. Virg. in 9. Scissa comas: lacerare crinem, Idem Seneca in Hippol. Lucianus, πολὺν πλόκιδν & πλὴν κάμιλλ, omittere comam discerpere atque laceraro. Ridiculè tamen dixit Aristophanes ἐκ σκαμμάτων τὸν σκόλοπα ἐπιπλοῦν cinædorum vellicans, πλὴν τρίχας. Volsellis enim molles ibi sedem depilabant, vnde vulsi dicti. Vide Πτῶσι. Idem Comicus in Ranis, Τὸν κεκναδόνη δ᾽ ἐκεῖνο Ἐν τοῖς παφῖσι, (ludit ex ambiguo. vide Ταφὸν) ἀνωκτὸν Τίλλει ἑαυτὸν, ἢ ἀποκρέπεται τὰς γνάθους. Talues catiam, id est, vulsura sedulque depilatio, mœchorum pœna fuit ignominiæ causa. Idem in Nebulis, Τίφ᾽ ὧν ἐκφοβεῖσθ᾽ ἀνθρώπ᾽ ἀποκρέπεται τὰς γνάθους; Τίλλειν πῶς, plumas vellere & diripere. Odyss. ὃ, πίλλε πίλειδν ἔχων. Aristophanes in Auib. Πε. Καλὸς ἄρ᾽ ὁ ζῶν ὄρνις ἔδειν᾽ ὃς πτερίνεται. Ἐπ. Ἄνεν γὰρ οὐ τίλλ᾽ ἑαυτὸν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ πτέρυγα. Αἴτε ἄτελεις προσκτίσουσιν αὐτὰ τὰ πτερά. Vbi eleganti metaphora, τίλλειν ἑαυτὸν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ est à calumniatoribus vexari atque morderi. Sic vellicare pro calumniari, διαβάλλειν, mordère atque lacerare vsurpant Latini. Horat. 1. Sermon. Satyr. 10. Vellicet absentem Demetrius.

Cicero

Cicero pro Coracl. Balbo, More hominum inuident, in conuiuia rodunt, in circulis vellicant. Gellius libro quarto, capite 15. de Salustij scriptis, in quibus plura inscitè aut ma lignè vellicaut. Seneca de Benef. libro secundo, Nullum est tam plenum beneficium, quod nō vellicare malignitas possit. *Τίλλειν* verbum vulgò retinemus cùm sermo est de cannabe dicimus enim *teller*.

Τίλων, ὁ, stillo piscis, apud Aristot. Gaza Græcam vocem relinquit. vide infra *Τίλωνες*.

Τιλμός, τὸ, idem quod *πῆλος*, ὁ *μοτός*, penicillus, turunda: vulgò *vne tente*. vide *Τιλμὸν* & *Λιμπίνθ*. Apsyrtus mulomedicus, *μοτοὺς τοὺς πίλησας*. Apud Dioscor. libro 2 *πίλημα*, vertit Ruellius. vellicationes.

Τιλμότιον, apud Galenum libro secundo ἐν *πόνοις* est linamentū conceptum, peniculus vel turunda, *μοτὸς* πλατύς. sunt autem *μοτοὶ* ὁ *μοτὸς*, linamenta quæ vulneribus indūtur, & quibus ora vulnerum vlceróque ac sinuum obturantur. Et medicamenta quæ ipsis linamentis excepta simul indūntur, *τίλματα* appellantur. Galenus libro quinto, ἢ ἐν *γόμφ*, *φέλλοντες τὰ κηλοειδῆ* ἀφ' ἧς *ἀπὸ τοῦ ἐμέτου*, *διὰ μοῦ* ἐγχειρίσθων ἀφορτρέφιμα: vnde fit *μοτοῦσθαι* ἢ *διαμοτοῦσθαι* pro linamenteis & penicillis indutis curare. Et *ἔμετος* cui eiusmodi *μοτοὶ* & penicilli inditi sunt, hoc est, qui vulneratus est: & aliàs *τριμματίας* dicitur in libello *εἰσαγωγῆς* Haleno adscripto: vide *Λιμπίνθιον*, & *Τίλινα*.

Τιλμὸς, οὗ, ὁ, &

Τίλσις, vulsura Varroni, & vellicatio Senec. vt *πλοῦς ἀπὸ τοιχῶν* apud Eustl. vnde *ἀπόπλους*. vide *Τίλινα*.

Τίλμος, Hesyc. *σαφῶς*.

Τίλβ-ω, ὁ, sterco, *κόπρ-ω*. *σκῶρ*. Pol. l. 5. *Λίγπτα δ' ἢ πίλος, ἢ πίλωσις, ἢ σκατίλλω*. vide *πλάω*.

Τίλτα, τὰ, linamenta. Paulus Ægineta libro sexto, *μᾶ ἢ χρυσοῦ γίλα διαμοτόσαντες ἐχεῖτε πατοῦς*, ἢ *σκολιοὺς ὄντας ἔχετε* id est, secūdum autem manualem curationem, linamentum lesem indentes, deinde splenium imponentes. Vide *Τίλμα*, & *πλμὸς πον*.

Τίλτος, discerptus, ceuulsilis Gaza. *πλτὸς μοτὸς*, conceptum linamentum, Galenus ad Glaucon. apud Polluceum libro sexto, ἢ *πλτου ἢ πάρχ-ω*, *τὸ κοπτὸν καὶ σκαλκωτὸν*, vt Plat. Comicus, vbi *πλτου*, τὸ, est salsamenti species.

Τίφια. Lucian. *τοὺς μυσὶ διατρέλλειν, ὡς εἶτα ἢ ταῖς πίφαις εἰσκέσειν*. blattis. vide *Τίλπτα*. Lucian. ridet indoctum vim librorum emptitantem.

Τίλωνες, tilones: sic dicuntur pisces quidam Prasiadis paludis, Herodot. l. 5. vide *πλων*.

τιμαλφία, *μ.*, *ποσ*, *σ.* *ικ-ῶ*, honoro. *τιμᾶν φάτε θεὸν θεοῖς*, Arist. l. 7. Polit. vbi Arctinus, sacra diis facere.

τιμαλφίε, ὁ-ῶ, pretiosus, splendidus, vendibilis, id est, placens primo aspectu, emptorisque allector, *κόμπ-ῶ*. Epithet. est auri, quo vtitur Aristophanes. vbi *τιμαλφίεσθαι*, id est, *τιμᾶσθαι*, *λαμπρύνεσθαι* Nam *τιμαλφίεσθαι τὸ εὐχρίεσθαι*, inueniri & *τιμᾶ*, pretium, æstimatio.

τιμάομαι, honoro, *τιμῶ ὀξὺ ἢ τιμᾶ*, honore afficio. Laertius in Socrate, *Σωκράτη ἢ χαλκῆς εἰκόνι ἐτιμήσατο*, Socrati honoris causa statuam æream tribuerunt. *Τιμάομαι*, mulcto, & in aliquem animaduerto, litem æstimo, quod & *τιμᾶ* dicitur. Genitiuo, vt *δίκης παλάντων πολλῶν*, decem talentis litem æstimo, condemnandum postulo tanti & curo, Demosthen. ἢ *Θεοκρίτ-ου τιμησάμ-ου Σωκράτου*, meipsum morte dignum censeo & fateor: damno me mortis, Æschin. Dinarch. *Σωκράτου τ-ου τιμησάμ-ου ἑαυτῷ*. Et *τιμήσαμαι Σωκράτη τὸν φιλόσοφον*, accerso & postulo capitis reum. Plato in Apologia, *τιμᾶσθαι δ' ἐμοῦ μοὶ δοκῶ ἄξιον Σωκράτου*, morte mihi litem æstimet, morte me dignum censet. Idem in Gorgia, *ἀλλ' ἴσθι ὅτι ἐγὼ ἐπειδὰν ἐμαυτὸν τιμήσωμαι*, mori de facili queas, si te capitali deferat crimine. *τιμήσωμαι σοὶ τὸ πεῖσαι*, me dignum censeo quouis supplicio, Demosthenes. Lacr. in Soc. *Φορμίσκου δ' οὐκ ἢ δίκη ἐστὶν, ἀλλ' ἐπὶ ἐμοὶ, ἐὰν ἐγὼ μὴ τιμήσωμαι τὴν δίκην τῆς ἐν φυλακῇ σπουδῆς*. Vt autem *τιμᾶσθαι* actoris est, ita *ἀποτιμᾶσθαι* reus dicitur. qui quum inficiando non sit, crimen eleuare conatur, & pœnam sibi quæstimat exilium & leuius. vide *ἀποτιμᾶσθαι*. *Τιμάσασθαι* dicebant pro eo quod est ciuem censere, censum agere. Aristoteles secundo Oeconom. *ὅτε ἢ ἐν πόλει μισθὸν τὸ σῶμα ἐτιμῶντο πολίτου σωτῆρος*, id est, capite censere ad duas minas. Strabo libro quinto de Patauio loquens, *ἢ νῦν λέγεται πολίτευμα συντακτικὸν ἐπτακοσίων ἀνδρῶν*, in censu agendo quingentos equites censere. Aristoteles in sexto Politicorum, *τιμᾶσθαι τὰς κτήσεις*, censent possessiones. Et passiuè *τιμᾶσθαι* pro censeri, id est, æstimatis facultatibus in censum redigi. Polybius, *ὑπὸ τοὺς μυρίας δραχμὰς*, supra centum millia æris censi sunt. Idem, *οἱ ὑπὸ τὰς πεντακοσίας ἐτιμημένοι*, quorum census est infra drachmas 400. *τετιμῆσθαι χρημάτων*, taxatus pretio, Thucydides. *Τιμᾶσθαι* pro censeri, id est, existimatione & clara opinione præditum esse. Xenophon Sympos. ὃ *ἂν πλούσιον ἐγὼ τιμήσω, λαμπάδα κρεμάζων ὑπὸμέρου*, & quare ego maxime censeor, totos dies Socrati do operam. Quod & *δόκιμος* dicitur, ὃ *δοκεῖ χαίρειν*, ὃ *σπουδάζεσθαι*. Lucianus, *πλοῦτον κέκτηται διὰ τὸ πλουτεῖν τοῦτο τοῖς ἀφορισταῖς τετιμῆσθαι*, id est, ea appellatione donatus. *τὸ τιμᾶσθαι* dicit *τῶν ἀξιωμάτων*, dignitas imperij, Thucydid. *Τιμᾶσθαι* etiam interdum vendentis, quod Latine indicare dicitur, sicut licere emptionis. Synesius, *ποσοῦ δοκεῖ, τιμᾶμαι τάλαντον εἰρήλιον ἑβδομήκοντα*, quanti me censes æstimare? *Τιμᾶσθαι* Lucianus pro dignari, dignum dicere posuit: *εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησάμενος ἂν μαινομένου τοῦ ἀφυσταίεως σπάσασθαι*, id est, *ἀξιώσας μὴ ἂν*. vbi sunt qui legant, *τιμησάμενος ἂν ἐμαυτοῦ*. & melius, vt ibidem, *ὡς τῆς μαγείρου σεαυτοῦ ἂν πώσασθαι*, qui coquum cruce dignum censeat, vel mulctet. *ἅ πολλοῦ πᾶς τις χρεὼν ἦν*, quæ multi facit Christus, Chrysostomus *οὐκ ἀναισίως, πολλοῦ πᾶς ἄξιον*, magni facere atque æstimare. *πολλοῦ τῶν μετέρων πράξεων ἄξιος*, multi faciens nostram amicitiam, Idem de offic. episcop. *ἀφ' ὧν ἀνάξιος ἐπαίρεσθαι συμμάχοις σφίσι ἠξιώθης*, cos operæ pretium putarent excire in societatem, Thucy. l. 6. *ἀφ' ὧν αὐτὸν ἀξιοῦσι τιμᾶσθαι*, &c. Bud. in epist. priōr.

Τιμάομαι, *ποσ*, *σ.* *ικ-ῶ*, habeo in pretio, honoro, magni facio, *τιμᾶσθαι ἀξιῶ, ἀγάλλομαι* amplector, colo, remuneror, cohonesto, Demosthen. Iliad. ὃ. *Διοτρέφην πυκάσσαι Λυκίων ἡγεμόνα στολίσμοισι*, honore afficere, *διὰ τιμῆς ἄγειν*. *Τίμια ἢ πατέρ κ' ἠδὲ μητέρ* capite 15. Euangelij Matthæi, id est, honora, seu honorem habe. Secundum autem consuetudinem Hebræi sermonis magis pertinet ad subdidum quam ad honorem. Apud Latinos honor pro præmio gratiaque vsurpatur. quæ pro merito refertur. Et apud Græcos *πικὰ τῶ* deductum est, quod quoties in bonā accipitur partem, significat depondo sine persoluo. Homerus Iliad. ὃ. *οἵκοι μὲ τιμώσουσι*, id est, *τιμᾶς ἀξιώσουσι*, magnificient *πολλὰ πολλῶν*, verum dicere, Chrysostomus *θεοὶ τὰς ἱερωσύνας, θεοὺς ἐτίμησαν*, diis consecrarunt, Nazanzenus in Orat. *Τιμῶ*, taxo, pretio æstimo, censum ago, taxo ecclesum. Genitiuo & Dativo. Plato in Apologia, *ἐγὼ γὰρ εἶμι πολὺ τοῦτου τιμήσατε*, tanti enim fortasse me taxauerkis, hoc me pretio aut premio dignum censueritis. Ibidem, *πολύτιμον βλάβος μοι τοῦτον. Τιμᾶ πλείονι*, plurimi facio, Demosthenes. *Τιμᾶσθαι* & *ἀξίως*, digno pretio æstimare, Aristid. *τιμᾶ ἀντὶ σκύτους*, &c. Gregor. Theolog. in epistol. *τιμᾶσθαι παρὰ τῶν χρημάτων*, magnæ pecuniæ loco æstimo. *ἐτιμήσατε ἂν ἅπαντες αὐτὸν χρήσασθαι*, nihil præoptastis quàm vt eos caperetis, Thucydid. *Τιμᾶν*, vt *τιμᾶσθαι*, mulctare, in aliquem animaduertere. Demosthen. contra Theocrin. *νῦν ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος πόνου, ἢ ὅσου κρατοῦσι πάντων οἱ ῥήτορες*, Ita hunc litem non minoris à vobis æstimandam esse censeo, quàm quanta pœna depensa, ab iniuria postea inferenda coerceatur. Quibus vltimum supplicium & capitalem pœnam subinnuit. Idem in Politico, *εἰ δὲ ἀκριβῶς φιλοσοφήσαιμεν, τάχ' ἂν χρὴ αὐτὸν πολλοῦ τιμᾶν, ἢ ὀλίγου*. Rursus Demosthen. *ἐγὼ τοσοῦτον τιμήσω βαθυμίαν τῆς ἐμαυτοῦ σωτηρίας τοῦτο, ὥστε ἐλθὼν εἰς τὸ δικαστήριον ἀποτίσειν μοὶ δι' ἐμὲ τοιοῦτον ἀφῆσαι, ἀμὲ συγχωρῆσαι σοὶ ὑβρίζειν, ὡς ἐτὸν πολὺν ἀπατῶνα εἶναι*, Cùm in eum vellent capitaliter animaduertere, deprecari cœpi ne quid tale causa mea faceremt, & vt ad talentum vsque multare, animaduersionis grauioris gratiam ei facerent.

Τιμὴ, ἡ, ὁ, honor, dignitas, reuerentia, veneratio, cultus. *ἀφέσεως*, Aristoteles libro tertio Politicorum. *τιμὴ πάντων*, honor horum, id est, ab iis proficiscens, Aristotel. in Rhetoric. *τιμὴ τῶν ἀεὶ ἐν ἀφορισθέντων*, honor quem iuniores præstant seniorib⁹, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Xenoph. *οἱ ἢ γεγηρακότες τοῖς ἡβῶσι τιμῆς ἀφίλοντας*, gaudent dum à iuuenibus honore afficiuntur. *τιμῆς ὠφέλησε*, &c. Sophocl. *Τιμὴν δ-ῶν*, præditum esse dignitate, Thucydid. & Xenoph. munere fungi, præfici. *τὸν πλοῦτον θεῶν τιμήν*, ad iustum colendum & obseruandum, Plato de Republica. *ἀνὰ τιμὴν ἐ-ῶν* vel *ἄγειν*, honorare, *τὸ τιμᾶν*. Synesius, *φιλοτιμοῦνται παρ' ἡμῖν ἀφ' ἑκάστῳ, ὅτι με διὰ πάσης ἄγουσι τιμῆς*. Dicitur etiam *ἄγειν ὡς τιμᾶν*, vt apud Cæsar. habere magno in honore. Paulanias, *ἐθέλει δ' ἐστὶ πλοῦσιος ἀνὴρ ἄγειν ὡς τιμᾶν*: Cicero, habuit honorem ei Sylla. &c. *τιμᾶσθαι ἀπὸ τιμῆς*, honorem deferre, vel tribuere, *τιμᾶν*. Sed de honesta cura atque follicitudine ex idiotismo Hebræorum apud Petrum epistola prima, capite tertio, *τιμὴν ἐθεσπέσιον*, idem apud Paul. 1. Corinth. 3. *ἀθάνατον τιμὴν*, ibid. *Τιμᾶ*, magistratus, *ἀρχὴ*, Aristoteles tertio Politic. *εἰ δὲ τοῖς πατράσι γενόσεις*, qui fuerunt in dignitate, Plutarchus in Galba. *τιμὴ Σαπανὴ*, regnum, census regni, Homerus. *Τιμὴ*, æstimatio, pretium. Demosthen. *σοὶ τιμᾶσθαι, τιμᾶν ἀπὸ μικρᾶ φακῆς*, pretium reddidit phialarum. Aristotel. Rhetor. secundo, *τὸ μὲν ἀνδρεῖον ἄξιον, ἀθλητὴν ἢ τιμὴν, ὅτι κρεῖττον, ἢ ἀγαθόν*, Victor. Quod nullius pretij est, in nulla æstimatione habetur. *τοῦ τιμᾶ ὄντος*

τίνδυτε χωρίων, prætia prædiorum intendentes seu augentes, producentes, Badæus in epistolis prioribus. Τιμᾶ, ὀυτίκτησε, vltio, pœna, pœnã, mulcta, ἐ ὑβρὶ καὶ ἀδικήματος τιμορέμε. Homer. Iliad. ε. πολλοὶ ἀρτίφρονα μῆτιν ἔχουσι τ κακὸν ἔσσι σοῖς πρόσθεν, id est, à Troianis pœnas repetentes. Τιμᾶ etiam æstimatio belli. Iliad. γ. τιμῆσι δ' ἀλγίοις ἔκτισεν ἀμφότερα, ὧδε τὸν ὕστερ, &c. id est, σοφίσμασι τὸ πολεμεῖν ἔδει φόβῳ τῶν ἀνωτέρων. Sophocl. in Aiace priorem corripit, ἀ χρεῖτε εἶσιν, ὧδε ὕστερον τιμᾶ.

Τιμᾶ ὡς, ὁ, cautus, diligens.

Τιμᾶεις, ἐντος, τὸν, pretiosus, honoratus, in Accus. pro τιμᾶεντα dicitur τιμᾶοντα Iliad. σ. vnde τιμᾶοντας. Odyss. ὁ, κέκλυον ἠ τιμᾶεν ἠ ἀτιμᾶεν ἔδη.

Τιμᾶεν, τὸν, ὁ, Homer. Odyss.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio, ὁ τιμᾶ. Euripid. τίμημα τῆς ἀξίας, dignum pretium. Nazanzenus in Oratione, αὐτὸν τὸν ὁρυλὸν ἀπὸ μεγάλα τιμήματος δέχεται ὁ Θεός. Τίμησις ἠ τίμοσις, mulcta, ζημία, τιμωρία, damnatio, condemnatio, pœna & supplicium, id est, κατάκριμα, mulctæ irrogatio, æstimatio litis, ἅτι æstimatio, taxatio, ποσέτιμον, τιμητόν. Plato in Apologia, τὴν τιμήσασι ἐμοὶ θάνατον, sum contentus litis æstimatione & taxatione. Vnde τὸ χρυσόμνον τίμημα, iudicatum quod ius poposcerit æquitásque suaserit, Demosthenes. & ἐπαγεῖν τίμημα, agere ad pœnam, actionem pœnarum intendere. Sic ὑπογράφειν τίμημα, Latini irrogare mulctam dicunt, hoc est, postulare vt damnetur à iudicibus & in eum animadvertatur aliqua pœna. Est enim accusatoris etiam pœnam irrogare, & litem æstimare. Aristophan. in Pluto, τί δῆτα σοι τίμημ' ὑπογράψω τῷ δικηῤῥαδὶ γε κἀκῷ; quanti litem tibi æstimabo, si conuictus fis? quantam tibi mulctam irrogabo litis nomine? τίμημα ποιεῖσθαι, id est, mulctam irrogare, Demosthen. de iudicibus. Dicitur etiam τίμημα ὑποτίθεσθαι. Æschin. de falsa legat. ἠ τίμημα ἐπιτιθέναι ἑκατὸν τάλαντα, mulctam irrogarunt. Dinarch. pro eo dixit contra Aristogit. Ὅσου ἂν ἐμοὶ δόκῃ τῷ δικαστηρίῳ τίμημα ὑπογεγράφθαι, quanta erat mulcta ab accusatoribus irrogata. Demosthen. aduersus Timocrat. ἐκτίνειν τὸ τίμημα τὸ γεγραμμένον, τὸ παρεμπίπτον διὰ τὴν ὑβρισμένην, quod pœnæ nomine propter foluendi moram irrogatum est. Τίμημα est census, Vnde ἀφ' ὅτου, δεύτερον, πρῶτον τίμημα, quæ sunt classes: & οἱ ἐκ τοῦ τιμήματος, quos Romani classicos appellarunt. οἱ ἀπὸ μικροῦ τιμήματος, exigui census homines. τίμημα φέρεσθαι, censum habentes: sic Arctin. apud Aristotelem libro tertio Politicor. ἔλαττον τὸ τίμημα τοῦ πολιτεύειν, ad ciuium census se extulit. Plutarchus in Solon. ἐκ δευτέρου τιμήματος, ex secundo censu vel classe, Plato de Legib. Aristoteles secundo de Oeon. Ὅτου ἂν ἰδίᾳ τίμημα μηδὲν, τὸ σῶμα ἕμενεν τιμᾶσασθαι συκοφαντῶν, id est, capite censere ad duas minas eos quibus nullus census est. Rursus 8. Ethicorum, οἷσι τιμήματος λοφεῖν, ἠ ὅσοι ἐκ τοῦ τιμήματος. Dicuntur quoque τίμήματα, facultates, copiæ, Sitid. Τίμημα apud Lysiam. vbi τίμημα κατασκόπτειν, exponit per εἰς χρῆσιν ὁ κτᾶσθαι τίμημα. Et apud Demosthen. οἷσι ἦν σῶμα ἐν μεγάλῳ, αὐτὰ τὰ ἔξ ἀκροῤῥάχεως in hanc vocem sic annotauit Franc. Portus. Τίμημα τὸ quatuor erant Athenis πεντακοσιομεδίμνοι, qui quingentis medimnis censi. Ζευγῖται, à bobus iugalibus ἔ ζευγος ab equis. Θητικοὶ, κὸτ ἠ θητεῖ, qui erant opifices, & suam locabant operam, primus ordo, secundus & tertius ad magistratus adhibebatur, & diuitum, nobiliúmque appellatione censebatur, Plutarchus in Solonis vita est author. Cũ magistratus (inquit) omues locupletibus reliquere vellet, reliquam autem reipublicæ gubernandæ partem promiscuã facere, ad quam antea plebs adspirare non poterat, ad census ciuium se contulit: & qui in ficcis, atque humidis censi erant, in primo ordine locauit, & πεντακοσιομεδίμνους vocauit, in secundo autem eos, qui equos alere possent, aut trecentis censi forent, & hos hippada soluentes ab equis nuncupauit. Ζευγῖται vero tertij census homines vocati sunt, qui ducentis medimnis censi essent. Θῆτες quartus, & postremus ordo, neque ad magistratus habebat aditum, neque sumptum publicè vllum faciebat.

Τιμάορος, ὁ, ἡ, aditor, ὄρασις ἐφορᾶν, inspector, Etymolog. τιμητὴς, Apollonius libro quarto, τιμήτορ ὄρσῃ, vltrix ira, Nonnus, id est, τιμωρός.

Τιμάπλα, ἀ, pro τιμαλφῶ, pretium augeo, Hesyc.

Τιμαρθέν, Hesych. τιμασσαλᾶν, magno precio seu carè vendere.

Τίματτος, εος, ὁ, idem quod τίμημα, hoc est, mulcta, & supplicij & litis æstimatio, taxatio censûs, & animadvertionis modus, pœna delicti constituenda, supplicium. Demosthen. ὡς ἐν τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν ὅ,τι ἀκούσεσθαι τιμήσει αὐτοῦ. vide Τιμᾶν. Æschin. contra Ctesiph. Ἡδὺ δ' ἐν τούτῳ τὸ μὴ ἐγχείτειν τὰ τιμήσει, Tertia iam aqua funditur æstimationi litis ab actore faciendæ & à iudicibus arbitrandæ & constituendæ. τίμησις, vt τίμημα, census. & honoris delatio.

Τιμητὸς, ὁ, ἡ, honorandus.

Τιμητὴς, ὁ, censor, æstimator bonorum. ὁ τιμητὴς ; ὁ ὁ ποιήσων τιμαὶ ὧν ἄξιος ἕκαστος, sicut ὁ πιστὴς ὁ ὕστερος. Athenæus libro 14. ἠ ὧν ὁμωμοκὼς ἠ ὁ τιμητὴς (μισῶν δ' αὐτὸν ἀεὶ) τὸν ὀφθαλμὸν ἐκβαλὼν κάτω, ἠ ἐστιν ἀναβολὴ πολλοῖς τὰ ἴσος κατέλαβον, id est, Censores Et τιμητικὸν πίνακα dicitur censoria tabella, in quareos damnabant longa linea protracta, breui verò absolubant. Aristophan. in Vespis, Πῶς οὖν ὁ κοκκίνισις ὠνὴς ἐδὴ ἔβη ὁ ὦν παχύς, ὁ πιόκλυς τιμητικόν. Commentat. τὸ κριθιναστικὸν exponit, ὅπου τῶν μακρῶν χρεοκοπούντες κατέβαζον, ἠ τῶν μικρῶν ἀπέτεινον.

Τιμητικὸς, ὁ, ἡ, censorius, honorarius, honorificus, honorem impendens. vel eo ingenio præditus, vt libenter honoret, vt Plutarchus in Conat. ad Apollon. ἐγὼ δ' οὐ φιλόνικος ἠ σωφίσεις τιμητικὸς ἠ ἐμὸν κατασκόπων. vide τιμητὴς.

Τιμητὸν, idem quod τίμημα, Demosthen. in 1. contra Aphob. ἐν τῷ μερίσει κατενόμιζον τιμητὸν εἰσφέρειν. Idem ibid. ὃ τοῦτο μὴν ἐν κατεψηφίσθη τιμητὸν, id est, æstimationem.

Τίμιον, ὁ, τὸ, pretium, præstantia, τίμημα.

Τιμιοπάθεια, pollinctores: propriè rerum pretiosarum venditores.

Τίμιος, α, ὁ, ἡ, pretiosus, charus, honorabilis, honore dignus, honorandus, magni faciendus, σεμνὸν, ὄντιμος, ἐνδιέξιος, in pretio habitus, qui magni est pretij, præcipuæ commendationis, excellens, præstabilis, præstans: sic opponitur εὐτελὲς.

Τιμιότης, ατος, ἡ, pretium æstimatio, excellentia, nobilitas, Apocalyp. 18.

Τιμιωτικὸν, τὸ, ὁ, vel τὸν τιμὴν ἔλκων τουτέστι τιμᾶ, pretium augeo. Propheta, Ὁ γὰρ τιμιωτικὸν τὸ σίτον ἐ πολυκατάβροτος.

Τιμοκρατία, &

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua à censu magistratus creantur, inquit Aristot. l. 8. Ethic.

Τιμοκρατικὸς, ὁ, ἡ, ambitiosus, censui potens.

Τιμόπτολις, qui ciuitatem honestat, Eurip.

Τιμοῦχος, honoratus, ἐ τιμος. ἀξιολογος, Hesyc.

Τιμοφορία, ἡ, ἐσθαι, ἐσθαι, ἐσθαι, ἐσθαι, ἐσθαι.

Τιμωρέω, μ. ἤσω, π. ἠκα, punio, crucio, vindico, iniuriã per sequor, mulcto, κολάζω, vltum eo, sum vltor, auxilior, sicut ἀμύνω & ἀμύνασθαι, sum auxilio, tutor, defendo, succurro, σῳζω βοηθῶ μάμαι. Datiuo iungitur, vt τιμωροῦμαι, vlciscor, iniuriat tibi illatam vel mortem. τιμωρίαν ποιεῖται gratia exigo vltionem, Philostrat. in Heroic. Xenophon 7. Ἐλλην. ἐγὼ φημὶ ὦ ἄνδρες, ὑποπτεύειν ὀργίζεσθαι, τιμωρήσασθαι ὑπεδεῖ ἀναβῆναι τοὺς πολίτας ὑμῖν πολεμιωτάτους. Parentaueritis (mortuum nimirum vlciscendo) homini omnium vobis maximè hostili odi offensio. τιμωρᾶν δοῦναι, meam vicem vlciscí, Herodot. πατρὶ τιμωρὸν ἐμοὶ, vicem patris mei vlciscens, id est, ei fauens, Eurip. τιμωρήσασθε ἡμᾶς παρθένοι ὅσας δὴ σὺν ἀδικείτας, operæ adferentes nobis quæ virgines sumus aduersus iniuria affecientes, Plutarchus in Romulo. τιμωρέοντες τῷ θεῷ, Deo optulantes, Deum vlciscentes, id est, à Deo iniuriam propelentes, Herodot. Cum Datiuo, & Accusatiu. Plato in Apologia, τιμωρήσει πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ ἢ φίλοι, mortem Patroc vindicabis. τιμωρεῖσθαι σὺν ἀ τινα, Sophocles. Τιμωρεῖσθαι, ἠ τιμωρεῖσθαι, pro κολάζω, εἰς ὀργὴν ἠ τιμωρίαν, hostes vltus est, fecerat. in Euag. τιμωρεῖσθαι αὐτὸν, puniens eos, Act. 26. Propriè τιμωρεῖ. est meas iniurias persequor & vlciscor. vnde τιμωρία vltio. vide infra. Dixit tamen pro punire Aristoteles tertio Ethicorum ad Nicomach. κολάζεται δὲ ἐ τιμωρεῖται ὁ σὺν ὀργὴν μοχθικὸς. Constituitur etiam cum ὑπὲρ, vt τιμωρεῖν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ vbi ἐ φονέα subintelligitur, apud Lysi. Hoc Cicer. pœnas persequi hominis cæsi vocat, & pœnas expetere. Dicitur etiam parentare homini cæso, metaphoricè, vt apud eundem, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, renouemus & iectos. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ πατρίδος, Plato in Leg. patriæ succurro: sic Aristotel. in Rhetoricor. Τιμωρεῖσθαι accepit Iustinus martyr pro disertuciari, ἐ τοῦ ποιεῖν ἑκόντας, ἀ τοῦτον ἀφίεσθαι τιμωρεῖσθαι ἔφη, id est, simile supplicium litere. ὑπτιμᾶσθαι supplicio affecti fuerant, Thucydid. Sic Cebes Thebanus τοῦτων συμβαίνει τιμωρεῖσθαι. Τιμωρεῖσθαι, afflictus, punitus, Plato de Legib. vide Ammon. distinguentem inter τιμωρεῖσθαι & τιμωρεῖσθαι.

Τιμώρημα, supplicium. Plato 2. de Republ. ἄλλο δὲ τιμωρήματος quàm pœnas recenserit.

Τιμώνατος, idem.

Τιμωνεῖν, vindicare oportet, id est, auxilio adesse, Thucydides.

Τιμωρητὴς, vltor, vindex.

Τιμωρητικὸς, crudelis, difficilis in condonandis maleficiis, severus, cupidus vltionis, vltor, vindex. vide Συμφωνικός.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna & supplicium, δίωσις ἠ τιμὴ punitio, propulsatio iniuriæ, defensio, præfidium, auxilium, ratio vindicandi, cruciatus, κόλασις, δίκη, ἐνδίκησις. Τιμωρία proprie est vltio, κόλασις vero castigatio. Illa ab irato & commoto animo fit hæc à sedato fieri potest: altera etiam proprium dolorem persequitur sibi que satisfacit: altera alterius causa punit at-

qui

que animaduertit. Aristoteles Rhetoricorum libro primo, διαφέρει ἡ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τῦ σπουδαίου ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τῦ πονηροῦ τοῦ, ἵνα ἀποπαύσηται. Sumitur etiam τιμωρία pro omni punitione. Lege Gell. libro sexto, capite 14.

Τιμωρία ἐφ' ἅτῃ, fraus capitalis à Liuio dicitur, id est, delictum & piaculum seu pœna, Budæus in Annotat. in epistol. in di ctione Fraus. τιμωρία τούτων βοηθεῖτε, hi tardè puniunt, Aristoteles in Rhetor. δεῖ τιμωρεῖσθαι αὐθρώπων, ad vltionem de hominibus sumendam, Plato de Legib. σὺ δὲ ἡμᾶς ἀφιεὶς ἐν τιμωρίᾳ εἶ, de sumendo ab Amphisilensibus supplicio, Æschin. τῆς τιμωρίας ἐσχεν, ab auxilio ferendo super sederunt. Τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐχθρούς, vt in τοὺς πας' ἡμῶν τοὺς τε. Τιμωρεῖσθαι αὐτῷ τοὺς ἀφορισαντας τὰς ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἀραὰς, ut Chrysostomus. σὲ δὲ τῆς ἱερωσύνης, τοῦτο τοὺς ἔργους τοὺς τιμωρεῖσθαι ἔδωκεν, Isocrates. huic re ipsa pœnas dederunt. τιμωρεῖσθαι αὐτῷ ἀφορισκουσι τοὺς τοιούτους, Plato de Legibus: ei pœnas meritas dabis. Τιμωρεῖσθαι πολίτας, opitulari. pœnas exigere, sumere & irrogare. Τιμωρεῖσθαι πολεμίους τοὺς, ab ipsis præsidium exigere, Thucydides. τιμωρεῖσθαι πολίτας αὐτοὺς, eis auxiliari, idem. τιμωρίας τυγχάνειν τῶν, pœnas sumere, idem Thucydid. τιμωρίας τυγχάνειν τοῦ φίλου ἀνδρὸς, vindico filij casum, Xenoph. τιμωρίαν ἐπαιτεῖζειν, auxilium promiserunt, Thucydid. Valla tamen vltionem exponit. τιμωρεῖσθαι ὑπὸς ἐκ ἀδικημάτων, Æschin. τιμωρεῖσθαι αὐ ὑπὸ γῆς, Plato in Leg. vbi vide nũ significet Furias.

τιμωρός, ὁ, ἡ, vltor, vindex, ἐπίκλητος, adiutor, auxiliarius, defensor, βοηθός. Aristoteles de mundo, τῷ θεῷ ἀεὶ ξυμπόνῳ τιμωρῷ, Deum iugiter fequitur iustitiæ præses dea, diuinæ legis vindex, &c. τιμωροὶ γέροντες, vindices Neronis, Neronis vltores, id est, qui pœnas sumũt de Neronis aduersariis, Plutarchus in Galba. τιμωρὸς Synesius appellat dæmones hominibus infestos, quasi βασανιστάς. Apud eundem τιμωρὸς ἀδαίμων, τοῖς κοινοῖς συμφορεῖς· ὑπεξέρχεται, homo tyrannici spiritus hominibus quæ exitialis.

τοι, tibi, Doricè, ὁ τῷ ἀδικοῦντος, qui tibi fit dissimillimus, Plu. in Lycurgo.

ταγμα, ατος, τὸ, ἡ τιμαγμὸς, vel τιμασμὸς apud Suidam, quasi vibratio, quassatio Senecæ, & quassus, us, apud Ciceronem ex Pacuu.

τιμαπορλῆκτος, ὁ, ἡ, σπουδαῖος, i. galeam quatiens, Hesyc.

τιμάτωρ, ορος, Neptuni epither. Soph. in Trach.

τιμάω, ῶ, ἄξω, τὰ ἄχα. prima breui, quatio, cio, agito. Actiu. Accusatiu. Suid. τιμᾶξαι, διαβάλλειν, κακίζειν. in Epigramm. ἀνεμοὶ τινὰ ἔτιμαξαν ὀδόντα. Dicitur etiam τιμασσω. Aratus, Λίβης χειμῶνα ἐπιστονάζει πτερύγεσσιν, terras quatient alis.

τιμβελέω, feruidus, ἀλέξειος, διάπυρος, Nicander in Alexipharmac. in Epigramm. τιμβελέωσι κεντριμέλισσαι ὀκτὼ λατρεῖς, i. χάλκεοι, Suid.

τίμπω, punio, vlciscor, τιμωρέομαι, ἀποτίνυμαι, κολάζω μαι. Hesiodus, δίκη τίπτει τὸν ἀδικοῦντα. Pro rependere. Idem, ὕβριν τίνειν δίκῃ, iusturandum exigere & vlcisci. Hom. Il. ἐξ ὑπερβασίης κακὸν ἐς ἀνθρώπους τίνουσιν, qui punitis.

τίνω, vel τίνυμι, ῦσω, τὸ, τιμωρῶ, reddo, pendo: vt τίνυμι δίκην, pendo pœnas. τίνυσθαι τιμωρίαν, pœnam luat: hic in canone Apostolorum σοβ.

τίνω, ι. δίνω, cur? ad quidnam?

τίνω, reddo, τίω, ἀποδίδωμι, soluo, pendo: vnde τίνιλω, luo & τίνυμι pro eodem, per plebeiũ ν in derivatiuis. licet primitiuum per vnicum, Gaza libro tertio Grammat. τίνω τὴν βολὴν, Plato in Legib. restituo damnum. τιμὴν τίνειν, honorem rependere. Iliad.), σὴν ἀϊδῆ τιμὴν ἀφίσασι ἀχαιοὶ τὸ παῖδες τίνειν ἐν ἐπιδήμιοι, id est, ἐκτίνειν, ἀποδίδοναι ἐμοὶ τὴν τίνειν, Plato quarto Leg. pœnas pendere, Virgil. supplicia pendere Liu. τίνειν δίκας, dare pœnas, Euripid. in Iphigen. in Tauris, δίκας τίνουσι τῶν αὐτῶν σφαγῆς. τίνειν ἀληθείᾳ τε, luere erratа libro quarto Epigrammat. μοιῶν δ' ἀληθείᾳ κεμιδὶ τὸ χαρὶς τίνει πολλὰ κὰ τυδὸ τυφῶν. Incuenitur etiã priori breui l. 1. Epig. ἡ τάδε δρῆπα τίνεις, & c. i. soluis. Nonn. ἀϊμαῖδιμ' ἥβῃ τίνει pro vicesrependere & gratiã referre dixit, ἀμοιβὲς ἔθηκε, vt Sophocl. Apollonius fecundo Argo. pro pœnas luere: πατρὸς οὗτε κακὸν τίνοσιν ἀμείλιχοι κηφαλῖνε. τίνω μισθὸν, pendo mercedem, Xenoph. αὐτὸς μισθὸν τίνει, ipsis soluere mercedem. τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, Plat. epist. 7. dare summas pœnas.

τίμημα, τίσομαι, id est, τιμωρήσομαι, vlciscor. Odyss. ἑ, ᾧ τίσετε ἔργα κακὰ, ἀτίσασι νῆλιν, vltus est indignum factius, supplicium sumens de Neleo. τίσεται ὃς, de te supplicium sumpsi. τισάμενος ἀδελφὸν, de fratre qui sumpsit vltionem. τίσεται πατρὸς ἔθος, Euripid. cædem patris vltus sum. fic Sophocl. πόσιν πατρὸς, ὅσιον. Homerus Iliad. β, τίσασθαι ἐπίονος ἐμεῖο μέτα, id est, τιμωρήσασθαι, vlcisci. Τίσασθαι τιμωρίαν λαβεῖν, supplicium sumere, cum Accusatiuo & Genitiuo: vt Iliad. ζ, κεφαλὴν τίσασθαι ἀλόχου θ' οἵ κεν κτείνωσι, id est, ἵνα κε ἀδίκως: sic Hesiodus in Theogon. πίσειμι δ' ἐγενὸς πατρὸς ἐὸς, παῖδας, vlciscer etur fanas pro patri patris in suos filios. Τίσομαι pro μισθὸν. Idem ibidem, ζεὺς τίσεται αὐτῷ, eam colit. Τίσασθαι pro κτιναμένους. Odyss.), νημερτὲς δ' αὖτε κατηφόνιον τίσασθαι, τὸν ἐμνήσατο, pro ἐμνήσθη, repoteenus, nobis reponi iubebimus.

Τίττα, vt quid, Eurip.

Τίττα, cur: syncopa est pro τίτταν, poetis familiaris. τίττα τ' ἀρ' ἐκ οἱ ἔπειτε; cur non ei dixisti? Homerus Odyss. ν, pro τί δ' οὐκ ἔτι δ' ν.

Τίς, τὶ, τίνος, ὁ, ἡ, τί, quis? ἐς πεζομάχων, Aristophan. ad quotum diẽ vel ad quem diem, ἕως τίσι ἐπὶ πολέμῳ συμμαχίαι, Æschines, quibus conditionibus, &c. Lucianus in Anacharsi, πάντα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τί, & ἀφ' οὗ, καὶ εἰς τί ποιεῖν: sic Isocrates. Etiam interrogatiue cum articulo dicitur, ὁ τίς Gregorius contra Julian. Σὺ δ' ὁ τὸ κεφάλαιον τῦ χρεοῦ κληρονόμος, ὁ τίς, ὁ πόθεν, ὁ ποθὲν; Tu hoc ausus? qui homo? quantus? vnde oriundus? &c. aliquando πρόκλησις, vt in τοὺς τίς, ὁ τοὺς τί. Tis aliquando idem quod ὁστὶς, positum sine interrogatione. Aristophan. in Pluto, κἀν τοι τοῦτο τοὺς ἀδρῶντας τὴν ἀκρόπολιν τί ἀν ἐξέβρεξ ποτ' ἀμενοῦς Commentar. τὸ, τίς γὰρ ὢν ὃς τῷ ὄντι. Tis interdum ἀπὸ τῦ πόθεν τις. Demosthenes, τίς ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ συμβῆναι τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅσοι τὸν θεμιστοκλέους ἔπαινον ἀκηκόασι; Ciceronid per quæ dixit: Xenophon Socraticus qui vir & quantus? Τίς ξυνεμάρμοσε ἢ ἀκρίτως vt quid interrogatiuum. Demosthenes, τὸν νόμον ᾧ βασανίζει; quid legi cum quæstione vide Tisiphra.

Τις, ἴνος, aliquis, nonnullus, ignotus quispiam. τὶς ἀφ' ὑμῶν ἐπ' ἐμοὶ ἔλθοι, Aristophan. id est, ὁ ἀπὸ ἀφορμῆς ἐγερθεὶς βαλέτω. Τινὲς ἀκροατῶν, &c. Demosthen. vide an significet aliquando modestiores, an clementiores quàm homo quispiam esse soleat. vide interpr. Aristophan. ἀγαθὸν τὶ πείσει ὡς βασανίζει ἀθάνατόν τινα, &c. denuntio ne quis. κατὰ τινα πατρικὸν τεχνολόγιν, aliquatenus labe monstrifica affecta, Aristoteles libro quarto de generat. Animalium. Τὶς accipitur καὶ τῶ μέγας, hoc est, ὃ μὴ συζητεῖν ἐᾶς, non vnus quiuis, non contemnendus. Sic Cicero, Méque, vt facis, velis esse aliquem. Demosthenes contra Mid. πλοῦσι πολλοὶ σωιστικοῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δοκεῖν ὑπὸ τῦ δύνασθαι φρονεῖν ἀφῃρέθησαν, ὑμῖν σαφέσι δηλονότι, Nonnulli copiosi patrimonij prærogatiua esse aliquos esse existimantes, in medium prodibunt pro isto deprecatores. Et contra Leptin. Μεγάλωνι τινὲς τῶ φάσκοντες. In Act. Apostol. capite quinto, Θευδᾶς, λέγων εἶ τι εἶναι τὶ, dicens se esse aliquem. De τὶ, vide supra. Τὶς cum articulo, vt, ὁ τὶς ἄνθρωπος, id est certus quidam homo & singularis, ad differentiam τῶ καθόλου ἀνθρώπου. Basilius, ὥσπερ ὁ τὶς τῶν ἴδια ἀνθρώπων δόγμα τῶν καθόλου φύσιν ἀναιρεῖ. Τὶς aliquando suppletur, vt fæpe apud Aristotelem & Platonem in Legum, ἐὰν ὑπόπτως ᾖ τὰ φόνια μαρτυρίαν ἢ quis testem insimulet fallei testimonij. Τὶ interdum ex superuacuo additur. Sic Terent. Subtriftis visus esse aliquid. Et τὶ etiam ἀπὸ τῦ νῦν. Demosthenes, ἃ τὶ κακὸν ἐν ἐπεργάσεται, nihil non mali patientibus. πᾶς τὶς, vniusquisque. πάντι τῷ ἀπὸ τῦ ἐμφύτου, ἢ πάντινι. Τὶς indefinitum cum verbo secundæ personæ. Arist. in Pluto, ἢ πλοῦτον ἕξεσθαι κρίνει, i. foras Plutum vocatu quispiam. vide si supra.

Τί δ' ὅπως, quis tandem?

Τίσις, ισεως, pœna, vltio, punitio, ζημία, ἔλεγξις, κόλασις. Hesiodus, τοὺς ἐπὶ ξένῃ μετέπειθεν ἑταίρῃ, huius facinoris vltionem fore. Odyss. ε, ὃν γὸ ἐξεφύσιζον ἕνεκα τίσις, id est, per Orestem erit animaduersio. Apollonius secundo, ἴζε ὑμῖν ἔδεκεν τίσις, per vos dederunt pœnas. Τίσις, ἀπὸ τῦ ἀμείβω, ἀποδύτης, remuneratio, Hesych.

Τιτάνομαι, tendor, intendor, contendor. Odyss. β, τιτανόμην φρεσὶν ἀμφὶ σοὶ.

Τιτάω, μ. ἀω, tendo, τείνω, τείνω, distendo, extendo, traho. Iliad. β, ἐύζωνοι ἀρῆα τιτάινον. Nonnus, χεῖρε γὰρ ἐπὶ πέρι τιτάινε, id est, agens gratias patri. vide Talæum. Τιτάινω, item idem est cum τίσομαι, punio, &c. Hesiod. in Theogon. φασὶ δὲ τιτάινοντα ἀτασθαλίη μέγα ἔργον, exponitur & naturaliter pœnas luo, punior, apud Sch. Hesiod.

Τιτανίσεον Suid. ἀκοντίσεον.

Τιτάν, ὁ, dæmon subterraneus, & epitheton Solis. Hymnus Titanes extat apud Orpheum. vide in Chiliad. Eraſm. Titanicus aspectus Titanibus & Crono antiquiores: Titanes terræ & cœli filij, vt scribit Hesiodus, per quos significeantur spiritus & venti, qui ex cœlo, id est, ab aere in terram demissi, in ea occultantur: a verbo τιτάινω, quod extendeentes manus suas & vi agentes, initium faciunt: vnde terræ motus exoriunt, quo multi pereunt. Hesiodus in Theogon. οἳ δὴ πατὴρ τετύκτο Οὐρανὸς ἀστερόεις, φάσκε δὲ τί τοὺς παῖδας ἀτασθαλίῃ μέγ

γαμίζου Ἐγχωρίτιο δ' ὅπισθε τόσι μετόπισθεν ὁσοῦσι. τιτιλλίζει ὀχεύει πωίδες, Callim. in Delo.

Titanis, terra vniuersa à quibusdam sic dicitur, à quibusdam verò Attica solum: à Titano vno ex Titanibus, Etymologo.

Titanocatagus, domitor Titanum, epith. Iouis, Lucian.

Titanus, i, m, mons Thessaliæ, à candore dictus.

Titanus, a, um, & hic, Suid. calx: gypsum. Hesiod. de scuto Hercul. ἀσπίδα δὲ κύκλα πάντα λάκαι τ' ἦλφ ἐστί, Ηλίκτερ δ' ὑπαμπεῖς εἴλω, &c. vbi inuerpr. τίτανος, ἡ ἄσβεστος, ὑπαιθρα δὲ τὰ γυψαλάκρα.

Titanus, vim habet adurendi, vt Galen. ad Glaucon. Sunt qui hac dictione calcem intelligant, qua parietibus tectoria inducantur, vt notat libro quinto Dioscorid. Marcell. de cutibus vi lethali & remediis idem Dioscorides libro sexto, capite 30. Titanus ἀνάπαλιν, calx viua, Gal. ἡ πότε. Dicitur verò calx, τίτανος ἄσβεστος ἀνθ' ὕδατος κεκαυμένη σκωτί.

Titanodes, ei ser, Titanicè insipiens, Titanis in modum, id est, torue, Lucian. Suid. τιτανώδες βλέπειν, id est, καταπληκτικὸν φοβερόν.

Titanoides, gypsatus, calce oblitus & inductus, Hesych. γυψωμένος.

Titanotes, os, ὁ, calce oblitus, gypsatus, Hesyc. λευκόχρως.

Titas, clarus, præfes, t ex, Hesyc.

Titilia, regina.

Titilus, i, dus, Diana, Latonæ & Cœi Titanis filia, Nicander Scholiast.

Titilo, are, tractatio, βάσανος Suid.

Titubundus, a, um, lactens. Gaza.

Titubo, as, matertera: vel auia, matris mater qnæ τίτθη: Vide Titthe.

Titubo, as, s, nutrix. Plato secundo de Republic. ἐ τιθαλὸν σοι τιτθὸν παύσαγγωλὸν, μητρωὸν, &c. Hesych. τιτθὸς, μαστὸς, μητρὸς. Apud Suid. παιδευτὴν τιτθὸν, τροφὸς, μάμμα. Apud Pollucem scribitur, ᾗ γάλα παῖς χοσε τίτθη, ᾗ μαια. Alibi, πῶ δ' ἔπλαζεται θῆλυς τιτθὸν, ὅπλα σχεδὸν ὠόμεσε. τιτθὸς, τιθὸνα, τροφὸς ἑταίρας. vide Καπασᾶν.

Titthion, n, τό, mamma. Aristophan. in Pluto, παῖ ἐμῷ ἴσως σε, κᾆτα τὸ τιτθίον ὑφάπτωσιν, tuas mammas conrectat mamilla: Arist. in Ranis, χιτωνίσκ Παῖγχρυσε, τιτθίον φανοῦσα.

Titthis, idis, nutrix, Synesius in tertia epistola. ἡ τιτθὶς ἡ θηλώσα. Τιτθὶς, Polluci est matertera, ἡ μητρὸς ἀδελφὴ, θεία, μητρὰ ἀδελφὴ. vnde vulgò tante.

Titthos, ou, ὁ, mamma, μαστὸς, Gal. ad Glauc.

Titillo, titillare, pipire, vocem edere more passerculorum & aliarum auium. vide Varin. in dictione περιστέρα.

Titlos, honoro, ὑμέω, Hesyc.

Titlos, ὁ, titulus, capite 19. Euangel. Ioannis, vbi Euangelista Latina voce vsus est: quem autem Ioannes τίτλον vocat, cæteri vocarunt φτίαν, pro inscriptione, quæ Græcè dicitur ἐπιγραφὴ: sed Hesychius τίτλον esse dicit πλοῖον ἐπίγραμμα ἔχων.

Titos, dicuntur columbæ ex passerum salacitate, qui solent titillere.

Titrainō, &

Titraō, i, ātum, n. aere, perforo, pertundo, τυπτῶ, & Titrainō. τρύω verò aquo sit τρῦσις imitatum est. Theophrastus histor. libro quinto, ὅταν πυκνὴ ᾖ καὶ μὴ διεστραμμένη. Et in 2. Ὅταν τὸ τρῦσιν. πλῆρες ἀπὸ τρήματι, tenui foramine perforatur, Dioscor. l. 5. c. 77. πλῆρες ὑπὸ τρῦσι σκωλήκων, à vermibus eroditur, & pertunditur.

Titrōskō, m, τρώσκω, π τίτρωκα, vulnero. Act. Accus. τιτύζεσα, μίσπα, πικρὰ ὡς χελιδὼν φωνῇ, Hesych. ποιὸν μᾶλλον ὄνος τιτύζει, garrio. Hirundinum est, quum vocem edunt, aut perdi cum quorundam, sicut cæteri postea dicuntur κακκαβίζειν, quo etiam Latini vtuntur: scribitur & cum duplici τ.

Titūzō, idem.

Titvos, ὁ, epith. Dianæ, quod Tityum interfecerit.

Titvllos, fistula pastoralis ex stipula, μόναυλος, αὐλὸς καλάμου, Hesych.

Titvrsō, fistulatores non sunt, sed Satyri, apud Appianum in Libyc. motu turpi atque indecoro saltantes ac gesticulantes: ἡ χορὸς κατασχεῖν τὸ τιτυρίσαι, ἐς μιμήσασθαι τὰς τοιαύτας τερπτὰς. Ælian. Τίτυρος συγχορεύουσι δὲ τούτου πάντες ἡσυχῇ, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τίτυροι νομεῖς ὑῶν.

Titvros, ὁ, Satyrus: satyrus maior: calamus. Item αὐρὸς, i. ociosus, Theoc. interp. Idyl. 3. ᾗ πᾶσα δ' ὁ μεσὰ ἔχων ὀργὰ. Τίτυρος autè auis species est.

Titvs, pullus, auicula.

Titvsomai, obseruo, tendo, collimo, intendo, in scopum intentus sum, paro. Hom. Il. β, τὸ μὲ ὅπ ἐπεκτέλεστο καπνιαλώντες ἀρωτὸ Τοῖσιν τὸ τίτυσκε θύρας κάτοπτ' ἐδέλλων, ἐ. κρ. ἐπεκτελέσαι τοιμᾶσαι ἀ. τὸ ἐπιμελεῖσθαι ἐκείνης ἐκείνας ὑπὸ ὄχυρα ἵνα τοῦτο τὸ ἐπιμελὲς ἐσται

Τλῆσι, patientia, audacia, τόλμη, θράσος, Hesyc.

Τλήσομαι, pro κατηρέσω, ὑπομένω, sustinebo, Hom. Il. 7. ἔφασκ' ἀνέχεσθαι· ἐὸ ὀφθαλμίσιον δόξα δέχ.

Τλᾶσι, ferte, sustinete, καρτερίσατε.

Τλητικῶς, patienter, ὑπομονητικῶς, Suid.

Τλητὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis, ferendus.

TMATE N, separati sunt, dic de Ti fiunt. vide διέτμαξεν.

Τμῆσις, inuisitatum format ex se participium. τμηθὲν, quod Suid. exponit διατμηθὲν & præterit. τέτμηκε & τέτμημαι, vnde apud Galen. ἀκοπτότερα δ' ἐστὶ αὐτῶν ἐάν τε τετμημένα via secta est.

Τομεὺς, έως, ὁ, arator, fossor, γεωπόνος, ἀροτὴρ Hesyc.

Τομὴς, ἡ, scisicio, sulcus, βούτμησις, Hesyc.

Τομόω, ῶ ξω, seco, diuido, sulco, cædo, Poet. Dionys. Poeta, κλῆθρα μὴ ἐν ἀνοιγομένοις ἀλλὰ τομόωσι τρώεσσι.

Τοπάλιν, ex si n, festinanter, τμητικῶς Suid. τμῆσις, ταχέως ἀποκρίνεσθαι ἐφ' ὧν, Hesyc.

Τμῆμα, ατος, τὸ, particula, cæsura, sectio, segmẽtum, pars, tomus, portio, fragimentum. τμήματα ῥυβδῆ, Plat. de Leg. segmenta numerorum, fragmenta.

Τμητὸς. vide διατμητὸς.

Τμῆσις, εως, ἡ, sectio, diuisio: clades belli. & figura, quum dictiones compositæ diuiduntur, id est, tmesis: vt κατὰ πόλεις, pro κατὰ πόλεις.

Τμητὴρ, ῆρος, sector, incisor.

Τμητικὸς, ἡ, ὸν, putatorius Vlpian. vim habens incidendi: sectilis, fissilis, ad penetrandum promptus. τμητικὸς χυμὸς humores incidens, Alexander Aphrodis. Item sectus. vnde apud Dioscoridem libro quarto, capite 270. φύλλα τμητικώτερα, folia maioribus incisuris diuisa. τμητικὸς & τέμνων λόγος, oratio concisa, ὁ τέμνων τὸ βοηθήσοντα πράγματα, & quasi sibi instans, & ad finem properans, Hermog.

Τμητικῶς, vnde τμητὸν.

Τμητὸς, οῦ, ὁ, κοπτὸς, sectus, sectilis, Paul. apud Euripid. in Oreste, τμητὸς ὀλκὰς, γ' κώφερα, sectus loris. τοῖς τετμημένοις.

Τ Ὸ, articulus præpositiuus generis Neutri. Nunquam patitur apostrophen, sed rantùm synalœphen cum sequente vocali, aquidem in α, ε verò, vel ο in ὰ diphthongum. τὰ κλεῖσι, τὰ πόσι, τωὐτὸ μέγ. Τὸ interdum pro διότι, itaque Homerus Iliad. γ, δηὰ τάγ' ὡς ἐβρίσατο, τὸ ἡ κλαγγὴ τέτυκτο, quapropter extabuit. τὸ aliquando additur Infinitiuo, quum infinitiuus pro nomine capitur, Demosthen. Aliquando subticetur. Τὸ in interrogatione cum relatiuo qualitatis, apud Plat. 2. de Rep. τὸ ποῖον λέγεις;

Τὸ ἀγαθὸν, quo vtitur Aristoteles primo Ethicorum, non debet verti summum bonum, sed bonum ipsum vt vult Bessario Argyropag. tamen modò bonum, modò summum bonum vertit.

Τὸ ἀπάλαι, ἐ diuerso.

Τὸ σὺν ἐκείνῳ, iam ex illo tempore.

Τὸ ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τοῦδε, iam, deinceps. & τὸ ἀπὸ τότου ad hæc. Lucian. τὸ ἀπὸ τούτου, διαλοιδορεῖ μ' οὗτος ἀεὶ παρὰ δόξαν.

Τὸ αὐχοῦν, olim. quondam, ab origine.

Τὸ αὐτίκα, iam, illico, in præsentia. à principio. ἐς τὸ αὐτίκα, in præsens, in id quod præsens est, Thucyd.

Τὸ αὐτὸ, id est, idem, par, tantundem, τὸ αὐτὸ λέγοντες, id est, τὸν αὐτὸν γνώμην ἔχοντες. εἰς τὸ αὐτὸ συνιόντες, in vnum conuenerunt. εἰς τὸ αὐτὸ φοίτα τὸ ἀμοιβαῖον τῷ λυκάονι καὶ τῷ τεύκρῳ, &c. Plutarchus in Numa: vbi interpres, Eodem modo congrediebatur deus Lycurgo & Numæ. ὥσπερ τὸ αὐτὸ, simul, in idem loci: quod non solùm pertinet ad locum, verumetiam ad tempus, vt capite tertio Actorum Apostolorum. ὅτε τὸ αὐτὸ ἦσαν, coniuncti erant, capite secundo ibidem, & capite 14. τὸ αὐτὸ, pro eodem.

Τὸγε, τὴν, Hom. Il.

Τὸγ' ἐκείνου ἀεὶ διακελεύοντο, &c. nunquam ego iuberem, Plato de Legib.

Τὸγ' εἰς αὐτὸν, quod ad ipsum attinet, pro sua virili.

Τὸγ' ἐπ' ἐκεῖ, quod ad me attinet. Lysias, τὸγ' ἐπ' ἐκείνῳ ἦ, ἐσώθησε, & quantum in eo fuit, seruatus es, id est. τὸγε κατ' αὐτὸν, ἢ τὸγε ἐς αὐτὸν ἦκον μέρος, vt Synes. τὸγε ἐφ' ὑμῖν, quantum quidem in nobis fuit.

Τόγε ὅσον, quoad eius fieri potest.

Τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα, pro τὸ ἢ τὸ, hoc & illud, vt dicitur, ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα. id est, hic & ille. Philostratus de Empusa, τὸ δεῖνα γλυφὶς ἡμῖν ἢ τὸ δεῖνα αὖ, Nunc in hanc, illámque rursus speciem mutata. Lucian. Τὸ δεῖνα ὧδε ἔδυν, πάση χρῆσι ἐβδόματον.

Τὸ ἧ μέγιστον, quod maximum est. Thucyd.

Τὸ ἧ ὅλον, ad summum.

Τὸ ἧ ὄπισθε, postremò.

Τὸ δ' τι, Aristotel. in Logic. vbi Argyropil. hoc aliquid: alibi etiam hoc, pro demonstratiuo & singulari & individuo. Pro ποιόν τι, ἐ quantum quid, Thucy. lid.

Τὸ δὴ pro τοῦ, nam πολλοὶ ornatus gratiâ Galen. νῦν δὴ ὑπεσχόμεθ' ἐμφανίσειν ὅσα τοῦ δὴ τοῦ πέφυκεν. vide τοῦ Attic.

Τοδί, idem est quod τόνδε, nisi quòd ἐμφατικώτερον dicitur. Aristoteles primo Metaphys. τὸ μὲν γὰρ ἔχειν τοιόνδε ἢ τὸ τοσόνδε ἐκ τῆς κράσεως μάλιστα ἢ ἧ τινος, τοῦ σωματικοῦ, τοιοῦδε ὑπάρχειν δοκεῖ.

Τὸ δοκοῦν, ἐ secundum opinionem, vt apparet.

Τὸ ὅλαττον, ἐ, altem.

Τὸ ἐμοί, quod ad me attinet. Plato ἐ secundo de Republica, ἐγὼ τὸ μὲν ἐμοὶ λόγῳ, τόγε ἐμόν· ὅτι τὸ πείσεσθαι, τὸ ἐμόν, ἐ τὸ κατ' ἐμέ, ratio Latinè dicitur, id est, consilium & propositum: lingua Gallica vulgò casum vocat, Budæus in dictione Ratio, in Annot. in epist.

Τὸ ἔπειτα χρόνῳ, nuper.

Τὸ ἐν ποσὶ, id quod ad pedes est, hoc est, præsens est, siue quod instat.

Τὸ ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Τὸ ἐπὶ πλεῖστον, & πυπλεῖστα, vt plurimùm, in vniuersum. ὡς τὸ ἐπὶ πολὺ, ferè semper, omnino.

Τὸ ἐπὶ τούτῳ δοκεῖν, deinceps respondere, Plat. in Apol.

Τὸ ἐχατον, denique, extremò.

Τὸ ἑφεξῆς, sequela series.

Τὸ ἥκιστ' ἐμοί, quod ad me attinet.

Τὸ ἧττον λέγειν dicunt, pro nos, aut nostra ratio.

Τὸ καθ' αὑτὸ, vide καθ' αὑτὸ.

Τὸ κατ' ἀρχὰς, ab initio.

Τὸ κατ' ἐμὲ, quantum in me est, pro virili parte, mea ratio, meũ consilium, propositum, quod & τὸ ἐμὸν dicitur. Sic τὸ κατ' αὐτὸν, pro viribus suis, quantum in illo erat.

Τὸ λοιπὸν, siue πλοιπὸν, in postremum, deinde, posthac, reliqua pars. Xen. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ὧν, &c. i. reliquam diei partem erat, & c. i. per reliquam partem diei.

Τὸ μακρότατον, ad summum, quàm longissimè, Galen. ad Glauconem.

Τὸ μέγιστον, imprimis. Plato epistola septima, ἀφικόμενος μάλ' ἐμαυτὸν τὸ μέγιστον, &c.

Τὸ μέν, & τὸ ἧ, idem quod τὸν μὲν & τὸν ἧ, de quo infrà.

Τὸ ὡμοί, quod ad me attinet, & τὸ σοί, quantum in te est, vel fuit. Soph. in Aiace, τὸ θνῄσκειν αὐθαίρετ', ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.

Τὸ ὡμὸν ὅλον, in summa.

Τὸ μεταξὺ, interea, interuallum.

Τὸ μὴν interdum partim significat, cui respondet τὸ δ' ἧ. Gregorio Basilius, τὸ μὴν ἧ τὸ πολλὰς ἀπατᾶσθαι, ἀκυρωτὰς ἔχειν φωνὰς τὸ πεῖσαι, τὸ δέ τι ἧ ὑπὸ ἀργολικὸν ἐφεκτικῶς ὑπημαίνει ὃς ὁμωνύμων, partim quòd sæpe expectando deceptum pigebat scribere, partim quòd negotiis distraheret, expectare literas non potui.

Τὸ μὲν τοῦτο, ἡ τὸ ἐξ τοῦτο, deinde, posteà. Plato in epistol. τὸ μὲν τοῦτο, ὕστερον ἐπειαυτὸν τετάρτην ἀφικόμην. & τὸ μετ' ἐκεῖνα, pro eodem ibidem.

Τὸ οὐ, i quo minus, Soph. in Trach. τὸ μὲ ὦν ἐλέσθαι, Aristo. ne eam, quo minus eam.

Τοῦ ἕνεκα, vt τοῦδε, &

Τοῦ ἕνεκα pro νοῦ simpliciter ponuntur ἐξ τὸ σαφέστερον & ex abundanti. Xenophon quinto Pædiæ, ἀγωνιοῦσι τοῦτο ἕνεκα ἐξ ἀνάγκης ἐξ ὑπόνοιαν. Gregorius, τὸ ἧ τοῦ ἕνεκα ἧ, id est, nunc, ἐν ᾗ τοῦ παρόντος. Synesius, ἡ μὲν ὀξυβρίστου πάμφευγε τοιοῦ ἔχειν, nec tamen nunc licuit mittere. Plato libro 6. de Rep. τὸν γε δικαιοσύνης εἶναι τοῦτο.

Τὸ ὄντως, re vera.

Τὸ ὄριστον, finem significat, hoc est, actum.

Τὸ πάλαι, quondam.

Τὸ παλαιὸν ὄνομα, nomen antiquum.

Τὸ παλαιὸν, olim.

Τὸ πάρα νόμον, id quod est contra leges.

Τὸ πᾶν παν, omnino.

Τὸ πᾶν αὖθις, contiuò & vestigio.

Τὸ πρὸ αἰσθήσεως, i. sensus, Plat. de Leg.

Τὸ πλέον ἧ, potissimùm verò.

Τὸ πλέον ἧ, magis quàm, plus quàm.

Τὸ πρὸς ὀλίγον, locutio est compendiosa: subintelligitur ενέπε γλῶσ, ab agnatis, quod ad agnatos pertinet. vide πρὸς.

Τὸ σὺν ὑμῖν, pro ἡ σὺν ὑμῖν.

Τὸ σύμπαν, ad summum.

Τὸ τελευταῖον, denique, tandem, Aristoph. πρ.

Τὸ τί, propter quod, interrogatiue.

Τὸν, pars. Plato epistola nona, τῶν γλυφίσιν ἐμοὶ, τὸ μὲν τὸ ἐπαρχὴς μεμέλετκα, τὸ δὲ τὸ ὑγιοῦς ἀπτες, τὸ ἧ αἱ λοιπὶ φίλοι, ortus nostri partem patria, partem parentes vindicant, partem amici, Cic. in offic.

Τὸ τὶ ἐστὶ ἧ, apud Aristot. est substantia, vide τί.

Τὸ τὸ κόρυμ. vt est in Proverbio.

Τὸ τυχὸν, paululum.

τοῖδι, ἀφ' τῶ πρ. ἐκδ. hic, pro τῷδι, in Epigr. ἐπὶ τοῖδε ἰαλύσῃ, ἐνδεῖν ἀβροχάρητι, Hom. Od.

τῷδε, & τόδι, hoc, huc, ἐς τόδε, Iam inde & ad hanc diem, ἐμάχεσε τόδε, hanc vsque ad hanc vsque ætatem, adhuc, hactenus.

τοδί, pro τοῦτο, Attice, Aristoph. οὐτοσὶ ὦνηρ τοδί.

τόδων, inde. Apollonius secundo Argonautic. ἐκ τ' τόδεν, &c. id est, ἀφ' ἑαυτοῦ, vt exponit interpr. pro vnde, Dionysius de situ orbis.

τόθι, ὅτου, vbi, pro ἐκεῖ, illic vel ibi, Odyss. ὁ, τ' ἐκεῖ χαῖρ' οἱ αἴσιμον ἦλθ' ἐνὶ οἴκῳ. Apud Apollonium Rhod. videtur significare tunc.

τοῖ, tibi, σοὶ, Dorice. Homerus Iliad. ἀ, τοῖς γὰρ τοι δώσουσι, tibi dabunt. τοὶ id est, οἱ, ἐκεῖνοι, ὦτοι, οἱ τινες: vt Odyss. ἔ, μαίτυροι ἀμφοτέροισι τοσί, τοὶ δ' ἄλυσπον ἔχωσι qui habitant. Et Iliad. ἑ, τοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸ πεδίοιο ἐκφανόωντο ἕκαστα, id est, αὐτοί. Et pro αὐτοῖ, id est, ἐμοῖς, Apollon. Rhod. τοὶ κλέος, pro οἱ, in Epigramm. τοὶ ἐμῷ, hi quidem, apud Pindarum. Est quoque nè Conunctio completiua & enclitica. Xenophon, ἐγὼ τοι σὺ μὲν δίκαιος νομίζω, &c. id est, equidem te esse iustum iudico. Aristophanes in Pluto, σὺ τοι σὺ πολλῷ, te cupidum, te, inquam, appello. τοῖδε τοι, noui equidem, idem Aristophan. τοῦ τοι δίωνος, ἀ μὲν δίωνα, Homerus Iliad. τοὶ componitur vel additur cum permultis vocibus, vt χάτοι, δῆτοι, χάρτοι, τῶν, πάλαι τοι, ornatus tantum gratia & explementi orationis. In παγάρτοι etiam geminatur. Τοὶ etiam interponitur siue cõpositione, vt apud Chrysostom. διὰ τοι τῶν ἐχ, &c. pro διὰ δή. Synesius, εἰ δέ τοτε διώρισεν, ἀνῳὰ μὲ τοι φθίνοντα γε μίωσε, quod si quando oportebit, vide ne sub finem mensis. Xenophon, ἀνῳ σωφρόνων τοῦ δεῖν. ἐχ αὐδ' ὑβρίζειν ὅταν πωίειν, id est, σωφρόνων γε vel δή.

τοιδί, dicitur Attice, vt apud Aristot. τοιοσδὶ τοιδί.

τοιαῦτ, huiusmodi, pro τοιοῦτο.

τοιαυτὶ pro τοιοῦτο, Demosthen. ὦδε τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ σωφρονιστέον ἐστίν.

τοιαῦτ' ἄττα, talia quæpiam: dicitur vt πῶ' ἄττα, τῇ' ἄττα & huiusmodi ornatus causa.

τοιαυτάχ', tot modis, Theophrastus de histor. plantar. libro 8. capite 7.

τοιγὰρ, equidem. Homer. τοιγὰρ ἐγὼ ἀτίμη, ἰὼ γὰ μὲν οὐκ ἀξίω, equidem dicam vel ego vero. Item τοιγὰ, pro διό, itaque. Soph. in Aiace, τοιγὰ τολυπτὸν εἰσίμεθα μᾶλ' ὄντες ἐλαιν.

τοιγαροῦν, igitur, vnde, ergo, itaque, Diosc. or. libro 8. capite 15. vbi primo loco elauſulæ ponitur: quapropter, Demosth. in secundo loco Epist.

τοιγάρτοι, ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui. In principio orationis Ioc. ad Nicoclem. τοιγάρτοι κύριοι γίγνεσθον, &c. i. itaque. τοιγαρτοι in secundo loco, Phalar. in epist.

Τοῖ ϑ' cæteri, hi, ipſi: aliquando pro articulo præpoſitiuo οἱ, Homer. Od. ἐξ, τοῖ δ' ἀρτοποιὸς ἐκπὸς ἴαυλον.

τοιθορύσσω, μ. ξω, σ. υξα, mouceo.

τοῖν, interdum in aſſumptionibus ponitur pro atqui, at, cæterum, ſicut ὀκμὰ μὲν, καὶ τοι. Demosthen. ἐφοῖς Αἰσχ. ὑμῖν τοῖνυν δι' ἃ ἐξ ἀρχῆς ἀν' ἰδίᾳ τοι δίκη, τῶν ἀφ' ἑκάστου πάλαι, δεῖ νῦν ἐπιχειρήσεσιν ὑμῖν, Atqui nullus eſt omnino veſtrum, qui priuatim quidpiam cuipiam dediſſet, rurſus id ab eodem auferret. αὖτ' τῶ, ὁκωμὶ ἀδικεῖ δ' ὑμῖν, ὅσις ἰδίᾳ. Idem pro Cteſiph. πάντα τοίνυν ὑμεῖν ἅπαντα πόροχται τῆς ἐμοῖς πολιτευμάσιν, at hæc omnia, &c. Idem, σὺ τοίνυν τοῦτο ὑμῖν δῆτε, at tu talis inuentus es. Idem, ὑ τοίνυν παρέλθει ἰδίᾳ, at nemo tum prodiit. Τοίνυν eſt etiam συλλογιστικὸς σωιδησμὸς & ſignificat proinde. ὁρᾶτε τοίνυν, videte autem. Demosthen. τῶν τοίνυν, hoc autem. idem. ὅσα μὲν τοίνυν, quot autem, vel quot igitur. Idem Demosthen. τοίνυν pro igitur, licet non ſit συλλογιστικὸς. Syneſius, Κλεινὸν τοίνυν ὦ ἐ χει τιμῇ, audi igitur rerum mearum ſtatum. τοίνυν pro ἀρχῇ, Xenophon in Sympoſ. ἐπαῦθα τοίνυν ἀνέπτε ϑορυβῶλιμα ἄσπη. Interdum τοίνυν, ἀφ' ἑτέρου πραγματικὸν eſt, ſicut verò Latinis. Plato in Phædro, μαϑόμενοί τοίνυν εἴ τινες, tu verò caue dicas: tu verò ne dixeris. ὅτ' τοίνυν χρῆτον, &c. quo verò tempore, Demoſt. Lucianus de luctu, φησὶ τοίνυν ἐπὶ ἔσικε ἀγνοεῖν, διδάξουσί σε ὀρθιώτερον, agedũ te lugere docebunt. τοίνυν ἀῦ, cæterùm. ἀπὸ τοίνυν, ἐξ ἀρχῆς, Demoſt. οἱ τοίνυν, quod ſi idem ἐπ' τῷ τοίνυν, atq; etiã ſi ἐπὶ verò, idem Demoſthen. ἐπ' τοίνυν ἀῦ ἐχ, &c. præterea verò, ſi ſocrat. ἵνα τοίνυν, vt autem. Demoſthen. τοίνυν pro vtique & profectò. Philo de mundo, ὥσε εἰ σ' ἀπίσης ὕλης μηδὲν ἔζε, ἀνάγκη τοίνυν ὑπὸς ἀ μηδὲν ἦ μηδὲν ἦ, μὴ τοίνυν, igitur, Xenoph. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερῶς ἔχ ὧδ ἦ, πειθὼ ἦ λέγειν, &c. Τοίνυν, & quidem, ſequente δέ. Idem, ὅτι μὲν τοίνυν ἐπιπόνως ἐ μικρὸν ἔργον μάνσα τὸ διάνοιαν ἔϑη ϑ διδυσκμένον, &c. ἀπὸ τοίνυν, quòd verò, & quòd autem, vel itaque quòd ἀ τοίνυν, non verò, at non, non igitur, neque verò, at neque, Demoſthen. Τοίνυν pro ergo. Plato ſecundo de Republic. ὦ. ἀλλ' ὦδ' ἀ πω ἐγωγ' ἂν ἐλαίμλιμι, εἰ ἐν τοιαύτῃ ἀ ταίνυν ὄφη, ποιεῖς ὃ ἐλέγει. τοίνυν pro atqui non. Ibidem, ἀ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη, τεῖϑ πολοῖς ἐμοῦτοῦ ὧδ τοίνυν, nam primùm quidem, vel primùm quidem certè, Demoſthen. πάντα τοίνυν, fortaſſe autem, idem. ὦ τοίνυν, quod autem, idem ἐπὶ τοίνυν, quoniam autem, Plutarch. ὥσε παρηπέσε: vbi in diſſimilitudine vſurpauit.

Τοῖο, pro τῶ, id eſt, αὐτῶ. Heſiodus, κωτὰ τύχα τοῖο ἐὸν τοῖο, ἷζε ἑκεῖσε τῷ χρήτῃ, Homer.

Τοῖον, ſic, ita, adeò, τ' τοιοῦτον. Od. ἀ, τοῖον ὑμοσπόϑ' ἀνδήσοιτ.

Τοιοσδὶ, ſic dicitur vt τοιοσδί. Ariſtot. 4. Meteorolog. ὅταν τοιοσδὶ γένηται ἐχ τοιοσδὶ τοῦ ὑγρόν.

Τοῖϑ', ϑ, ὸ, hic, i. talis, τοιοῦτϑ'. Odyſſ. ὁ, πατῆδα κεμβαλέτον δ' ἀλλοῖον ἄμμι παρχώσατα Σωμῆς, puerum argutum vtique, talem ſimul. ἀ talem qui iam foras proſiliat.

Τοῖόσδ', idem. Odyſſ. ὁ, τ' τοιοῦτ' εἰσὶν, non tales ſunt. Ariſtoteles de mundo, τῶν εἰναυλίῳλων τοῖων δ' ἕτα ἐστὶ κεφαλὴ, orbem qui habitatur, talem prodidimus. τοιοῖδ' χρέῳαν, &c. Budæus in epiſtolis poſterioribus, τοιοῖδι ſcribitur in Præfatione Alex. Aphr. l. 1. Prob. ἄπαγε δ' ζητήσεις εἰσὶν αἱ τοιοῖδι, τοιοῖδι, huiuſmodi, hæc, talia.

Τοῖος δ' ἦς, vt ὁποῖος: τοῖος δὲ πὰς ἀνακλᾶται. Polyb. l. 3. πῶ' ϑ σωϑῆναι τοῖοῖδ' ἦσε. Alibi τοιαύτας τις.

Τοιοσδὶ, talis, Ariſt. l. 1. de part. Anim. τοιαδὶ, talia, Demosth, & Ariſtophan.

Τοιοῦτϑ', talis, qui tali eſt habitu, in Fœmin. τοιαύτη, & in Neutrum τοιοῦτο & τοιοῦτον. Xenophon, τοσοῦτοι γ' τοιοῦτοι ἔζε, &c. Plato, ἄλλ' ἐμ' ἐγ' τῇ τοῦ τοιοῦτου λόγου, id eſt, aliquid aliud quàm hoc dicit. idem in Apologia Socrat. ὦν ὡς ἀληϑῶς λέγε τῶν τοιούτων ἕνεκ' ἐγὼ. Æſchin. τοιαῦτα γ' χρῆτες τῶν ἄλλων &c. τοιοῦτου ἀφῖγμαι ϑ' ἕνεκ', Demoſthen. τοιαῦτα λέγειν, ὡς ἔϑ τὰς πόλεις ἀφῖγμι ὑμῶν ἀφ' αὐτῶν, Iſocrat. id eſt, talia dicere quibus (vel vt) ciuitates promouean ad virtutem. Phalaris in epiſtol. τοιαῦτα μὲν ἔδι τῇ τύχῃ ἀφεὶ ἐγὼ ἐ, ὡς ἐχϑίονι ἐδὶ τοῦ ἐχϑρεῖν ἀκόσαντας, ὃ νυνὶ δ' ὑμεῖς ἐδὶ φίλοις μὲ σωσαντας σώσαντε, id eſt, ciuſmodi eſt fors noſtra atque conditio, ἐ δ' ἐ μετέχε τύχη τοιαύτη. τοιαῦτα μὲν ἡμᾶς ἐδὶ ὑμᾶς ὑδὶ τῶν. τοιαῦτα ἐφ' ὑμῖν ἐλαύνεσϑε, Plutarchus in Romulo, vbi interpr. ad hoc nobis horum amor recidit, ad hoc veſtra miſericordia Poteſt etiam fortè ſic expoui, partim quidem ab his diligimur, partim ab vobis ſumus miſericordiæ.

Τοιοῦτοσὶ, talis. Lucian. τοιοῦτοσὶ γάρωτ' ἐγὼ ῥώμῃλμι.

Τοιοῦτότροπος, talis, huiuſmodi, Plat. de Leg. Ariſtot. lib. ὦδε ϑαυμακεμένων, τοιοῦτότροπε.

Τοῖς τόδε, præſentibus. τοῖς μετ' αὐτὸν, id eſt, poſteris, in principi vitæ Æſop. ὦν τοῖς, pro ὦν τούτοις, Thucyd. interp.

Τοῖσδεσι, Ionicè, pro τοῖσδε, τοῖνε.

Τοῖχ' ϑ, ὸ, qui præeſt nauis pariectibus, vel potius, qui præeſt lateribus nauis, ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis. Poll. τοίχων ἄρχων.

Τοιχεῖδήτης, dicitur ὁ τοίχους διῴκ, qui parietes perſcrutatur minimum qua parte poſſunt apetiri vt ita ad ædes via facta furari poſſit. Heſyc.

Τοῖχ ϑ, ὸ, paries, murus, ἀ τοῖχε. ὃ ϑεφῶπα τοῖχ ϑ, felix paries Ariſtophan. interpr. & Eraſm. in Prouerb. Ad felicem parietem inflectere. τοῖχ ϑ pro latere nauis, libro primo Epigramm. & pro latere hominis apud Euripidem. Τοῖχ ϑ ἰτ acie, id eſt, τὸ βάϑος, profunditas, Pollux: apud quem etiam τὰς λέγγας τὸ ὑγδοὸν etiam τοῖχ ϑ vocatur. Τοῖχ ϑ τῶ φλὸς, cæcus pariens. Conſtantinus Harmenopulus in Epitome, Ὁ μὲν ἔχων δίκαιον φανταγωλὴν ϑυρίδων ἢ δώματος ὑψηλὸν τοῖχον ἀσύγκειν, ἢ ποιεῖν ϑυρίδας. Quibus ſignificat, Eos qui ius immittendi luminis non habuerunt, aperto pariete cæco ullo iure feneſtras immittere: vt & tradit. in l. eos. D. de ſerm. prædi. vrban. Eſt & apud ipſum Græcum authorem titulus ὦδε ϑυρίδων ἀνοιγομένων ἢ τοῦ τυφλοῦ τοίχου. Paries cæcus verò eſt, qui feneſtras non habet. Virgilius in quinto Æneid. Parietibus textum cæcis iter, ancipitémque Mille viis habuiſſe dolum.

Τοιχαρύπτης, idem quod τοιχωρύχ ϑ.

Τοιχαρυχία, α, ὁ, ἡ, σ. πκὸς, furor, fodito parietes: effringo & perforo parietem, vt loquitur Iuriſconſ. cui effractores ſiue effractarij, id eſt, τοιχωρύχοι ſiue τοιχαρυπαὶ, à verbo ὀρύττω. τοιχαρυχεῖν & τοίχειν, parietem fodit, Ariſtoteles libro quinto Ethicor.

Τοιχαρυχίκ, ὰς, ἡ, quaſi effractio parietum, Xenophon in Apologia Socratis.

Τοιχωρύχ ϑ, υ, ὸ, effractor parietum, fur nocturnus, τοιχαρύπτης, Ariſtophan. vide τοιχαρυχεῖν. Τοιχωρύχ ϑ, qui perfodit parietes in Vatin. 31. 4. licet per me parietes in adoleſcentia perfoderis, vicinos compilaris. Derectarius dicitur latinis, qui in aliena cœnacula ſe dirigit, furandi animo: qui etiam plusquam furti puniebatur. Feſtus, vectiularia vita dicitur eorum, qui vectibus parietes alienos perfodiunt furandi gratia. Cato: vectiularium vitam viuere, repente largiter habere, repentè nihil.

Τοῖως, taliter, tali modo.

Τότε, tunc, pro τόση, Dorice.

Τοκάς, άδος, ἡ, puerpera, enixa, ἡ γυνὴ τοκὰς, foeta. genitrix, μήτηρ, τεκνώσα. Homerus Odyss. ζ, ἡ δὲ κλαίουσα τοκάδι ἐοικυῖα, foeta, τῇ τέκουσι: vel enix æ. Polybius, ὅτε τὴν μὲν τοκάδα χιλὸν ἀκπρόφοιτα. Euripides in Medea τοκὰς δὲ δύρμα λεαίνης, aspectum leænæ quæ catulos habet. Item caduceus: culter: & circulus: terminus, Etymolog.

Τοκετός, ὁ, partus, natiuitas, puerperium.

Τοκευτὴς, ὁ, parens, γεννέτωρ. Xenophon, ὃ παῖς τοκέων ἀμελὴς, filiis non parentibus curæ. De bruto etiam Aristot. in Politicis.

Τοκῆες, parentes.

Τοκίζω, do ad vsuram, fœneror, δανείζω.

Τοκισμὸς, ὁ, Aristot. 1. Politic. fœneratio Cicer.

Τοκιστὴς, οὐ, ὁ, fœnerator, i. Pol. ὁ ἀνειστὴς, μισθωτὴς, ἐπὶ γῆν, ἢ βόεια σπανιστὴς, qui & χρήσεις aliquando dicitur.

Τοκογλυφὸς, idem.

Τοκογλυφὴς, fœnerari, Pol.

Τόκος, ὁ, partus, fœtura, γέννησις. Homerus Odyss. ἡ, ἐπ' ἠοῖ τε τόκος τεχέων ἠδὲ τόκοι, dum parturiunt. Fit à τίκτω, τόκος inde translatè ἀπὸ τοῦ ἀνέσπερμα, fœnus, vsura, quia fœnus est quasi pecuniæ partus: vide in voce ἀκάλεστος, & in verbo δανείζομαι. Aristoteles Politicor. ἡ libro primo, ὁ γὰρ ἐκ τοῦ (νόμισμα) ποιεῖ πλέον, ὅθεν καὶ τὴν ὠδῖνα τῆ τόκῳ τὴν τοιαύτην ἐκ τοῦ νομίσματος ἔλαβε. ὁ γὰρ τόκος, γίνεται νόμισμα ἐκ νομίσματος, τὸ δὲ τῇ μέσῃ ἀδίκῳ φύσει ἔστι μάλ' ἀκρατισμένον. Demosthen. κ' διοῦσιν ἀργυρικὸν εἰς ἄλλο ἄττα ἐξ οὗ τόκοι γίγνονται κατὰ μῆνα, id est, legitimas vsuras & ciuiles. Gaza ex Cicer. de Senect. ὅθεν ἔστι καὶ τόκος ὀνομάσαι τὸ πληθὲν, terra nunquam sine vsura reddit quod accepit. ἐκ ὑπολοιπὸς τοῦ ἀδ' φῦ σου τόκου ἀγρυπὸς, ἡ τόκον βδυμάτων, ἢ τόκον τοιτὸς φορτμαστ' ἐ, ἢ ἐκ ἐκδ' μεσιμ, τῷ δημοτρίῳ ἐκτοκιστὴς, non fœnerabis fratri tuo ad vsuram pecuniam, nec fruges, nec aliam quamlibet rem, sed alieno, capite 23. Deuteronom. Aristoteles secundo Œconom. ἀπὸ τόκων ἀποδίδοσι, reddere cum fœnore. Aristophan. νὴ, ἅπτε δ' ἐδὲ ὁ τόκος τῇ Θεῷ ον. Δ. πῶ δ' ἐγὼ κ' μὴ ἀκ ἐ' ἡμεῖρ ἀπὸ τοῦ τόκου ἀεὶ γίνεται, ὑπερβαίνοντ' ἢ χρέως τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ τόκου; ἐὰν γνοῦσ' ἀποδώσεις, i. foc.

Τοκογλυφὴς, fœnerari, vsuram facere, ἡ τόκους λαμβάνειν, Suid. potius tamen idem videtur esse quod τόκους φέρειν.

Τόλμα, ης, ἡ, audacia, fiducia, vel vtrima bretti, in Epigramm. σώζεται ἡ τόλμης. Demosthen. τῇ τόλμῃ πιστεύσας, fere cire, Xenophon libro primo Pædiæ. Plato epistola septima, ἀκπεφὸς τῆς ἐμπειρίας αἰρέσεως ἀδύτου τῇ, ὃ μέγιστον, ὕβρει ἀκολάστου, homo execrabilis aliquis in inquitatem & impietatem, & quod maximũ est, in temeritatem & insolentiam delapsus.

Τολμάω, μ. ἠσα. π. ησα, audeo, facinus audeo, sum audax, sum magnanimus, sum animo fidenti, ζ onor, aggredior. τολμᾷ λέγειν, Demosthen. τολμᾷ ὀλιγαρχεῖν, idem. τολμᾷ ὀλιγωρεῖν, audeo publicare seu efferre, Xenophon libro primo Pædiæ. ἐτόλμησεν ἢ ἀλκεῖσθαι ἢν φιλόπολ, idem Xenophon osculari ausus est. Chrysostomus. τολμᾷ γὰρ ἀεὶ πλοῦσ, propius accedere non audet. Aristophanes in Pluto, τελεῖν ἐ ἀρέτ, audemus facere. Idem ibidem cum Accusatiuo, τολμᾷ μ' ἐτοῦ ἐκ ἀλαζονεῖν, audetis facinus intolerabile. Τολμᾷν νὴ τὰ Δία, pro iustineo, hoc est, quippiam graue in animam inuoco, & mihi impero, quum significamus rem non periculosam, in qua propriè dicimus audere, sed duram affectibus nostris & intolerandam atque indignam. τολμᾷ κατθανεῖν, mori iustineo: ita Erasm. capite quinto, epistol. Paul. ad Romanos. Isocrates, οἷς ἐδ ἱκετεύειν τολμήσεις τοιμεῖ μετιόντ, Euripid. iustineo dimittere. Plato secundo de Republi. ὃς ἐκ μένειν ὁ τῇ δικαιοσύνῃ ἢ τοιμᾷν ἀπέχειν τῇ δοκοῦντ, ἐ iustinet abstinere. sic Quintilian. Sed non iustineo conscius esse mihi diffimulanti. τολμᾷ, tolero, perfero, κατφέρω, ὑπομένω. Odyss. vltima, αὐτὰρ τινες μῦθ' ἐτόλμων οἱ μνηστῆρες ἄκοσμα, &c. Theognis, ὑβρίζ σε πάντ' ἔξ' ἀκοπὸ ἐκ ἐθ. δοῦ ὁ οὐ ἐ ὀλίγα τοιμᾷ ἔχειν τ κακὸν, ἢ ἐκ ἐθέλ ἐκ ὃ μᾶλ. Idem, χρὴ τολμᾷν χαλεπότητα ἀλγεσι κείμβροι ἀνδρὶ. vide ἐπιτολμᾷ.

Τολμὰς, ὁ, iustinere, id est, pati, αἰσχρῶς ἢ πάσχειν, ἀναιτιατὸν. Euripides in Hecuba, λᾶ, τὸ θνῄσκειν ἐκ κακὸν πέφυκ' ἀεί. τολμᾷ δ' ἀ εὖ χρὴ τῷ βιοκαλάμῳ, id est. ὑπομένειν ἀ ωὶ πρόπεις. Τολμᾷ, pro committo, patro. Chrysostomus, ἔφασκ' ὑπὸ χρῆς ἀδελφοῦς τολμᾶσθ' ἡκοσ, scelus admissum, Hermog. τολμᾷ δὲ ἐρρ, facinus animose susceptum, Plut. in Rom.

Τολμᾶω, idem quod τολμάω, Herodot.

Τολμήεις, ήεντ Θ, ὁ τολμητὴς, ὕβριν ἀκπεί, tolerans. Hom 17. Odyss. τολμήεις ἀνὴρ ὃ τοιόσδε τοῦ κακὸ, πάπ' ἔπε.

Τόλμημα, ατ Θ, τὸ, audium, audacia, audax factum, temeritas factum, temeritas, frenuitas.

Τολμητὴς, οὐ, ὁ, audax, temerarius, ferox, præstans, τολμᾷ πεποιθώς.

Τολμηρὸν, τὸ, audacia.

Τολμηρόπατ Θ, audacissimus, confidentissimus.

Τολμηρὸς, audacter: vnde τολμηρότατα apud Pol. audacissimè apud Cæsar. vt audentius apud Tacit.

Τολμηρὸς animi fidens.

Τολμητέος, audendum est.

Τολμητὴς, ὁ, temerarius, audax, audacia fœtus, centumax. τολμητὴς, audaculus Gell. Adamantius in Physiognom. Σωκράτης ἔλεγε, εἰσὶ γὰρ τολμητοὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος, in periculis audaces. Idem, τολμητὰς sæpe dicit.

Τόλυς, membrum pudendum, αἰδοῖον, Hesyc.

Τολύσσω, ατ Θ, στ, collectio, & de lana bene laborata dicitur: σωσαγεῖν, ἔρεια καὶ πεπεισμένη ἢ πεφιλοκαλημένη, Suid.

Τολυπάω, μ. ήσω, σ. ᾶσα, bene tractо, εὖ ἐργάζομαι, concinno, guberno, disponо, excogito, machinor, perficio, absoluo, elaboro, & in vnum quali caput congero. πάσσε πολυπῶν, luctis concinno. adoino, Euripid. Odyss. ἑ, πολυπῶ πολυπόνους, confecit, κατεργάσατο. Item fatigor, laboro & infelix fum, ἐκπονῶ.

Τολύπη, ης, ἡ, lanæ glomus siue globus, Eustathius Iliad. lana bene elaborata ac depexa, & ad nendum concinnata, pensum, ἔρεων τολύπας ἀφαιρεῖσθαι, lanarum penicules imitatur, Marcel. elaboratis lanis simile redditur, Ruellius libro quinto. Dioscorides capite 77. Et herba quædam lethalis. ἀφ' ἃ τολυπεύουσι pro κατατείθεσι malè deducunt quidam, idem Eustat. τολύπη ἀρτίς, capite quarto, libro quarto Reg. vbi Latinè colocinthis agri, σχοίνοις κολοκυνθίς, Suid. ἡ ὑγασία. Τολύπη, mazæ genus, Eust. t. Hesych. τολύπη τὰ συνεφορήματα τῆ μαλλῆ, ἃ ἔρια καὶ κάνναβις, ἀφαλθίσιον σημαίνουσι, ἡ βύσσινος.

Τομαῖ Θ χθὼν, Euripid. tronia cesaries aut coma. Nic. in Theriacis, σεμνὸν τομαῖσι κάρη Θ πολυνθέσι πασσάλῳ χθόνα, ὀρύσσεις: interp. τετυπωμένῳ.

Τομέω, μ. ησα, σ. κσω, desidero sectionem, τομῆς δέομαι, ἡ ὄπτομαι. Est enim ἔδειμι ἐσκτικὸν. Sophocles in Aiace, ἃ σοὶ ἐκ ἐπιτρέσω φοβηθεὶς ἐπαδᾷ σοῦ πρὸς πρόβλ ἀσπιστὴ, id est, πρὸς σωμάτων, sectione egenti.

Τομεὺς, vel Τομιὸς, forceps, fabrorum instrumentum quos clauos emoliuntur & eximunt, σιδηρουργικὸν ὄργανον ἧ εἰ χαλκεῖς σοὺς ἄκμα ἐπὶ πὶν κ. ωσὶ ἀκαλλαίνειν (lege ἀκαλλαίνειν) μοχλύσαι εἰσὶ ἄλοις ῥοῦσαι, Galenus in Glossis Hippocratis: vulgò tenailles. Si analogiam Græcè voeis spectes, potius forficem vel forfieulam significat, quæ & τμὴς.

Τομὶς quatuor dentes anteriores: ἀπὸ τοῦ τέμνειν, id est, secando, qui etiam διχασπίρες, & κύνες dicuntur: vitatius τμηὶς. vide Τελάπιν Θ.

Τομεὺς, ὁ, putator, sector, castrator, τμήτωρ. Hesychius. τομεὶς in Platonis Alcib. id est, ὁ σκάλλ, futorum scalper excisorius: vulgò trencher. Τομεὶς apud Geometras, vt secta pars circuli, duabus ad ambitum è centro pro ductus lineis. vide τομέως & τομίς.

Τομὴ, ῆς, ἡ, sectio, amputatio, castratio. cæsura, diuisio, plaga, portio, sectura, Gaza libro secundo histor. plantar. Theoph. Idem dixit τομὴ ἡ σκληρύνει de putratione vitium, quæ & ἁφὴ κλάσις est. τομὴν τοιεῖν, plagam facere, Galenus libro primo ad Glauconem. Homerus Iliad. τομὴ ἐ ἔρκεος λέλαται, id est, πὼ τμῆται, ὁ ἐξ πὼ ἐ ἔρκος αὖθι, μηδὲν κατίνυται. τομὴν λόγου, cui opponitur ἡ ἀσύλλαβ. Hermogen. τομεῖ μάτων. idem Hermog. τομὴ, cædendi tempus. Theophrastus histor. libro quarto, capite duodecimo, ἡ τομὴ μετιόντ Θ, cæsuræ tempora commutata. Ibidem cæsuræ tempus, tempestiuum vocauit τομὴν ὡρίαν.

Τομίας, ὁ, ἡ, verres, etiaratus, excisus, castratus, eunuchus, χηνὶς, μονίχης: in equis cantherij: in gallis capi: in suibus maiales, id est, τοιῶς οὗ τομίας ἢ ὑὸς ἐ ὑίζεται. boum excisos assueficiunt, i. castratos, Aristot. l. 6. Anim. Aliquando separatus, selectus, Plat. de Leg.

Τομικὸς, ὁ, ἡ, aptus ad faciendum incisionem, vel incidens, vt τομικοὶ ὀδόντες, qui & τομεῖς.

Τομὶς, ίδος, ἡ, tomex vel tomica, id est, leuiter torta restis ex sparto, antiquitus, hinc, palma, ex cannabe etiam rudi & non ciurato, hinόque. lege Columell. libro duodecimo, capite 32. Vitruuius libro septimo, capite tertio. Plin. lib. 17. cap. 10. & Pallad. l. 1. c. 13.

Τομίον, ὁ, τὸ, fructum, seu quod sectione est ablatum, peculiariter τομία nominantur quæ ex victima tecidantur, vt apud Dionys. Halicarnass. libro septimo, vel potius exta quæ sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta manus imponebant & curabant. Demosthen. in Aristot. at Æschin. in Oration. de malè obita legatione dicit ἰναιορες ipsorum confuetudine ὁ ταῖς σωτηρίοις θύραις τομίοις τὰ τόκια, ὃν νῦν ὄντας πᾶ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ζώσιν, quibus verbis videtur innuere Athenienses olim si quis cædis accusatus fuisset, & iudicium sententiis absolutus, eum ad mortui cadaver solitos addocere, & exa-

ẽis ex iis instisse imponere manum, & curare sese purum esse ab ea cedet. Hesyc. enim τωία esse dicit τὰ ἀκάνθινα πρὸς τὰ ἀκάνθινα πλατὰ τὸ γεγονός.

Τόμος, ὁ, ἡ, sectio, frustum, vt τόμοι casei dixerunt. De charta & volumine τόμος, & latinè tomus. Martial. primo, Scriptura quanti constet, & tomus vilis. Κατὰ τέμνειν, id est, secando, quòd excidatur è pellibus animantium. Paroxyt. Cyril. & Ammon.

Τομεύς, ὁ, instrumentum ferreum quo aliquid secatur, Cyril. & Ammon.

Τομὸς. Adiect. acutus. scindens, τμητικὸς. Et τομώτερος, ὁ, ἡ, acutior, magis penetrabilis. Phocylides, ὅπλον τοι λαγὸς ἐκδὺς τομώτερόν ἐστι πδὸς ἔγχος, telum acutius & penetrabilius. Si decus sermonis pateretur (inquit Valla) posset transferri incidentior seu amputatior. Interpr. in epist. ad Hebræos, capite quarto, penetrabilior vertit. Sophocles in Aiace, ὁ μὴ σφαγεὺς ὕστατα ἔφυσε τομώτατον ἔγχους κὸν, gladius stat qua parte acutissimus esse queat, id est, τμητικώτατον. Deductum est à verbo τέμνω, seco siue inc ido.

Τόμουρος, ὁ, oracula, μαντεῖον. Eust. Il. ά.

Τόμουσος, ὁ, qui quæ non sunt videt per sortes, apud Lycophr. ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶ μαντικῶς. sic exp. Eust. Il. ά.

Τόμουσος, ὁ, mons Thesprotiæ, sub quo Iouis Dodonæi templum & oraculum, teste Strab.

Τὸν, pro τοῦτον, ὃν, poeticè, eum vel quem.

Τὸν αὐτὸν, ὃ τρόπον, eodem modo.

Τονάκη, pellex, ἀδελφὴ, pallaca. Item vocis intensio, Etym.

Τονᾶν & δείμασ, ὁ ἰχνεύτης. Suid. contentus cursus.

Τὸν δὲ κ' τοῦδε, hunc & illum pro quo etiam dicunt τὸν κ' τόν. Lysias. ὑπὲρ τοῦ Λεοσφώτης χρημ. Νῦν ἢ παρὰ τοῦ ἢ ὑμᾶς ἀπολυτέα μᾶν. καὶ ἐκεῖ καὶ τὸν κ' τόν. vide τὸ ὦ τό.

Τονδῆ, ἡ τὸν, Gaza de mensibus.

Τονθορύζω, μείωσα τὸ ω, ξ, τονθορύσω, susurro, mugino, immurmuro sub lingua, vt solent secum quando à dominis vapulant vel obiurgantur. Aristophanes in Ranis, τί δὲ τονθορύζει ἐκεῖνος ἀπ' ἀγροῦ λαβὼν πονηρὸς ἀσὸς ὑποξέστης; Quid cum torax, vbi vapulasti largiter, cum murmure exis? interpr. ψιθυρίζει, μύκιζε γοητεύων, ἢ κάτερα φθογγάζεται, ὑποπτεύω, τὸ χείλη κινεῖ, ὑπορύζειν est grunnire. Idem Aristophan. in Acharn. τονθορύζοντες ἢ γρῦζε, τὴν λύπην, φορτίσασθε, ἀλάζονα φθεγγόμενοι, ὑποτερμοῖ. vide καθαθίζειν in Ammon.

Τονθορίζω, ὦ, ἴσω, frequentativum, vox, murmur. apud Hesych. τονθορίζει exponit φωνᾷ.

Τονίζω, διάτασιν, toni intensionem. Arist. in Probl.

Τονίζομαι, sono exprimor.

Τονίζω φωνῆεν, vocem tono noto, pronuntio.

Τονικὸς, ἡ, firmus, σύντασις. vt in vermibus τονικὴ κίνησις, motus qui fit per extensionem. Aristot.

Τόνος, ὁ, tensio, τάσις, ὕπτασις. Quæ vetò tenduntur firma, vt laxa infirma: Hinc τόνος pro eo quod est, tenor, rigiditas ac firmitas, robur: vnde σύντονος & ἄτονος, firmus & infirmus, validus & inualidus. Et apud Galenum ἐξ ἀτόνου τοῦ τόνου ἰσχνοῦσι, id est, τὸν ἰσχνὸν ἢ ἀσθενῆ, vires ac robur dissoluere. Idem, τόνον σώματος, cui τὸν ἀτονίαν opponit. τῆς ψυχῆς τόνος, animi cõtentio & firmitas. Τόνος translate diuersis accommodatur. In muficis tonus est, productio & extensio legitima soni atque ad diuersum transitus: siue internallum cum legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diuersis, vt tradit Martianus Capella in secundo lib. fine. Tonianitem dimidium ἡμιτόνιον vocatur. Et tonus cum hemitonio proportionem facit sesquiplam siue sesquialteram. Inde etiam tonum vocat Plinius, spatium id quanto abest à tertia circulus cœli citimus, hoc est, lunaris: centum scilicet viginti sex milia stadiorum, eodem Martiano teste. Τόνος in pictura, id est, vigor & splendor. Plinius libro 35. capite quinto. Deinde adiectus est splendor, alius hic quam lumen: quæ quia inter hoc & umbram esset, appellauerunt τόνον: commissuras verò colorum & tranfitus, ἁρμογάς. Τόνος in Grammatica, id est tenor, accentus. Quintilianus libro primo, capite nono. adhuc difficilior obseruatio est per Tenores, quos quidem ab antiquis dictos Tonores comperi, vt videlicet declinato à Græcis verbo qui τόνιος dicitur: vel accentus, quos Græci προσῳδίας vocant, &c. Τόνοι de versibus carminibusque dicitur vt apud Suid. Τὸ τοιοῦτον ἁρμονικὸν ἐν τόνοις ὠδαῖς μέτροις, oraculum versibus hexametris. Aristoteles de gener. Animal. libro quinto, τόνοι δ' εἰσὶν ἢ μικροὶ τῶν ἀγκῶν Λύδιοι τόνοι, τόνοι δὲ καὶ φωνῶν, numerus siue modus Lydius & Phrygius. Herodotus libro primo, ἐν τρισὶ τόνοις τόνῳ κρὶ, trimetro carmine vatis inarus. Τόνοι etiam ab extensione vocatur stragulorum funis: cubicularis lecti fascia, vt vocauit Cicero. Pollux libro decimo, καὶ μὴν ποτὲ τῷ κλινῇ, ἢ τῷ σκίμποδι ὑπετείνοντο, ὡς σήμερον τὰ τυλία, ἢ στρῶμα, ἢ ἀρτία, ἢ ἀπὸ τοῦ τόνου, κειρία. πλὴν ἢ ἢ κειρία, ἢ κρωβίλη, ἢ κρόκη.

Citatque Philippidem ἐν Λαπιθαῖς, Κρόκασά δὲ τῶν ὑπτιαίων γωλίαι ἢ ἄφαρ, ἄχρηστ ἢ πανταλὲς ὕπασ ἐστὶ τὰ σκαφτὰ, ὕπερ ἢ χρηστὸν ἐμβαλεῖν αὐτὸ τόνον. Aristophanes sic Gratinu ludit in Equitibus, ἀνδρὸς πρωϊδὲ ὡς ἐλπίστ, ὑπτιασ τυφλὸν ἀφ' ἑλκύσαμεν, ἢ τῷ σόνε ὦ ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ἀμυνεῖ διαχασκόντ. Commentat. τόνῳ, inquit, τῇ πρὸς βίαν ἀντιστρεπτικῇ ἢ δυλῇ τῶν τῆς φυσεως πάσῃ. Τόνος de funibus rectius siue plagarum, & de loris curriculum. Pollux libro quinto, Οὕτω ἢ ἡνιοχῶν, τοῖς μὲν ἐπείθοις ἄφρα τὰς ἀρκ. κάλοις (legendum κἀλοῖ) δὲ ὁ κελεύστης τὸν ἡνιοχοῦντα. Idem libro primo, ἡμῖν μάστιγος τὸ διφρευτικὸν κελεύτης. Τόνοι item vocantur extenti nerui vtrinque stomachi, id est, œsophagi siue gulæ. Idem Pollux libro secundo, ὁ δὲ στόμαχος ἀνωθεν ἔχεται ἢ τῆ ὑπερῴᾳ τῆ τραχείᾳ τὰ ὑπερκατῳδῶν κἀπὸ, τόνοι. Τόνοι, tendones, νεῦρα τε. Plutarchus in Opuscul. ἀφ' ἀσυμποσίας vbi ait incundiam superare μεγάλης ἢ πομπικῆς ἰχῦδ ὡσαῦτως ὑπερᾷ ἢ ἡδονὰς ἀληθοῦς ἢ παθῶν τὰς κρίσεις ἰσχύσας. Et qui nervi in machinis apud Vitr. τόνοι vocantur ab Hierone vide ἀντίτονον.

Τονόω, ὦσα, ὦσω, firmo. intendo, roboro, Actiu. Basilius in epistolis, ἐφ' οἷς σώματ ἐμύρμικες ἰοχιεσι, ἢ νόσοις σωλήνων τὰς ἀρμονίας τε τόνου τὰς ἐδοδὰς διαλελύκασιν, vbi sagittarios videtur intelligere.

Τοξάλιον σύκου, meminit Athen. l. 3.

Τοξάλισμα, ατος, τὸ, ἡ, sagittatio, δέσις, sagitta, telum, missile, spiculum. εἰς πέδιλα ἀμφιτομὰ ἔσω, ad sagittæ iactum venire. Xenophon de re equestri, πρὸς τοξάλισμα, idem l. 1. Pæd. Ὅλον πρὸς τοξάλισμος, extra iactum sagittarium, Thucyd.

Τοξάλιος, sagittaria apud Oppian.

Τοξάλιος, ὁ, ἡ, sagittarius apud Arat. & Oppian.

Τοξάλιος λύκος, genus lupi, Oppianus. de Venat. πέδιλον apud Aratum, sagittarius Cicero & Arcitenens, & sagittipotens veterut.

Τοξάλιον, μ. ἄσα, ὦ. ἄλμα, sagitta peruitio, sagittam emitto aut telum, confligo: vnde ἐκπέδιλον, sagittas absumo, πεδίλιν Σκύθαι sagitta ferio feram, Xenophon libro primo Pæd. πεδίλιον ἐδὲν ἔσται κτείνοντες, in cædis authores tela arcu dirigere, ideri ibid. l. 3.

Τοξάρης, arcitenens, Euripides in Alcest. Rhæso & Herculem sequente.

Τοξικὰ συρίγματος Symmachus vocat, quas septuaginta interpretes absconditas, alij obliquas. πεδίκὰ autem quod inter fagittarum anguftum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur, inquit Hieron. in c. 49. Ezechielis.

Τοξικὰ, ῶν, ἀτ fagittariorum quasi fagittaria. τὰ τοξικὰ ἔδος τοξικὸν Lucianus.

Τοξικὸν, τὸ, toxicum, Dioscorides libro primo, capite 44. & lib 5. capite decimo. Idem libro 6. capite 1. τοξικὰ κακόθεα τοῦ σαμάκων, venena quæ toxica dicũtur. πεδίκὸν δυκὸν ἰῷ αποφασίσας, ὃν τὰ τὰ πέδιλ βαφθέντ ἐκ ἀπὸ χέλεδας. Dioscorides libro 6. capite 21. πεδικὸν appellatum videtur (inquit Ægineta) quòd ex Barbaris inficerentur sagittæ, quæ πεδίλια τὰ λεγόμενα, vel à taxo arbore vengnara. De toxico, vide Aristotel. l. ἐφ' ἑαυτὰ ἀκουστά τῶν. Scholiast. Nicandri refert quosdam ideo hic appellatum velle, quoniam hausium seu potum è vestigio interimat homi ẽm instar sagittæ: vel quod ortum sit ex sanguine Hydræ quam sagittis confecit Hercules.

Τοξικὰ κάλαμος, arundo sagittaria, Theophr. l. 4. hist. plant. ca. 12. Plin. l. 16. c. 36.

Τοξικὸς, ὁ, qui iaculis ex arcu emissis impetit, iaculator seu qui arcu petit, in Epig.

Τοξόδαμας, αντος, τὸ, sagittarius. πεδίλιον. apud Æschyl.

Τοξόδαμος, ὁ, arcus, telis ive subactus, Tzetzes.

Τοξότ, ὁ, τὸ, arcuis, telum. πέδιλ pro τόξον. Pindarus, ἐπὶ πᾶς σκοπὸν τὸ ἐξὸ, telum in scopum intende & dirige. Iliad. α, πεδὶ ἀλκαίοιο τόξων. Et Iliad. ἢ, pro πεδίλιν ἐμπεφίλ. τεῖχεν ἐὸ ἐνδυκὸς, id est, τὸ πάμπαν δύναμιν.

Τοξοτεύτης, arcus & iacula conficere: τοξοτεύειν τὰς ὀφρῦς, per risum & iocum quidam dixit, supercilia contubere, tetricum esse. σου δρο τοξεύει. Suid. τὸ σκυθρωπάζειν, ἀφ' οὗ φασὶν τοὺς τοξοτεύτας ἐφρῦς.

Τοξοτικὸς, qui conficit arcus.

Τοξοτικὸν, τὸ, τέχνη, sagitandi ars, Eurip.

Τοξό-

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius. τοξότευμα, τοῦ, sagittarij, Xenophon de peditibus: nam illatim sequitur ἱππικὸν τοξότευμα, equites sagittarij. Item τοξότευμα, munitiri publici Athenis numero mille, Aristophan. interp.

Τοξοτὴς ἀφίετιν, in Epig.

Τοξοφόρος, ου, ὁ, arcitenens, sagittifer.

Τοπάζιον, ὁ apud Hesy. c. πάζιον, lapis pretiosus sic dictus ἀπὸ τῆς τοπάζης, τοῦ ζωστῆρ, quòd multo studio quæratur. Est & insula in rubri maris, quòd obscuris tempestatibus à nautis antiò semper quæratur.

Τοπάζιος: topazius lapis pretiosus, capite vigesimoprimo Apocalyptis Ioannis: ubi tamen τοπάζιον scribitur, & capite 28. Exodi. τοπάζιος λίθος γλαυκὸς, Dionysius de situ orbis.

Τοπάζω, μ. άσω, π. αση, conicio, suspicor, τυμπανίσμαι, ὑποπτεύω, συμβάλλω, στοχάζομαι. Et Troglodytæ unam linguam, quæro. Actiu. Accusatiu. Aristophanes in Vespis, ἐπὶ τοπάζειν, conijcitis, εἰκάζετε, ὑποπτεύετε, στοχάζεσθε. Dicitur & ἐπιτοπάζω τινός.

Τοπάκη, prisca memoria antiquitus, in Epig.

Τοπάρχης, prætor sive Aristoph. οἱ ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίων ἀφικνούμενοι τοπάρχαι. Suid. ὁ ἐπὶ τοῦ τόπου, τουτέστιν, ὁ ἔπαρχος.

Τοπάρχια, statum.

Τοπαρχίδες, antea, ὁ τοπάρχης in Epig.

Τοπαρχὶς, loci præses. τοπαρχία, præpositi regionum, satrapæ, capite quarto Danielis. Genes. 41. κατεστάθη τοπαρχὴς ἐπὶ γῆς.

Τοπαρχία, ας, ἡ, regionis præfectura.

Τοπάρχης, ου, ὁ, præfectus, Aristoph. Suid.

Τοπάρχιος, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ τόπου, ἢ ἐπὶ τοῦ τόπου, ἢ ἐπὶ τοῦ τόπου, ἢ

Pollucē libro octauo, etiam dicitur πλόγη ἢ ἔλυτρον, de quibus supra.

Τορυνέω, agito, ἰορυνῶ.

Τορύς, manifestè, exactè, πρᾴως, σαφῶς, ἀκριβῶς, Interpr. Aristoph. in Pace.

Τοσάκις, toties, in Epigr.

Τοσατῶν, pro τοσοῦς, tantus, poeticum.

Τοσαυτάκις, toties: sic Alex. Aphro.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplum, Arist. in Probl.

Τοσαυταχῶς, tot modis, Arist. l. 2. de part. Anim. Et Theoph. hist. lib. & cap. 2.

Τοσαύτη, ης, ἡ, tanta, tam longa, τοσαυτῶν, totidem. τοσαυτᾶ ἁ ναῦς, tot tantæque naues.

Τοσαυχῶς, tot modis.

Τόσον, tantum, ἐκ τόσου, ex tanto tempore, ex illo tempore, Plato. ἐκ τόσου κατ' ἄρετὴν ἀξιωμένοι, ex tanta cum Athenienſibus cōtentione, Herodot.

Τοσονδή, &c

Τοσονδί, & τόσον, idem Iliad. ἀ, τόσον ἐχάσατο, pro τοσοῦτον. Plato primo de Republic ὀλιγά μοι ἔτι τοσονδὶ εἰπὲ, id eſt, hoc expone. ἐκ τοσοῦδε, intantum, adeo, Soph. ἐκ τοσοῦδε τῶ λόγου, ad hunc vſq; narrationis locum, Herodot.

Τόσος, η, ὁ, tantus, τοσοῦτος. Odyſſ. ξ, τόσα πολλὰ εἰών. dicitur & τόσος ibid. πόσα σοιὼ ἐυδείπα, τόσος pro πολλοῦτος τε μαχέσθω τε σφίγκτῳ ἐν τῷ δυωμάμει, Hom. Il. β.

Τοσόσδε, tam multus. Ariſtoteles de mundo, σπαρφὰς ἴσχ τοσάσδε, ἔσας, &c. i. tot. τοσαῖδε πόλεις, tam multæ vrbes. Thucy. τοσάδε, tam multa, Plato de Legib. τοσαῖδε ἐ κῶλον ἐι, τοσαῦτα διεκρέσθαι, Thucydid.

Τοσοῦτο, adeó, tantùm, ſeu intantùm. Plato in Apologia, τοσοῦτον τῶ κινδύνω κατεφρόνησε, ita periculum contempſit. τοσοῦτοι τῶ πλήθους κατεφρόνεῦ, &c. Iſocrates τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν ἄλλων, ὥσον, &c. Idem Iſocrat. tantùm à maioribus differimus, vt, &c. Flutarchus in Publicol. ὥδὲ διαπεφρόνηκε ὁ δῆ ὁ τοσοῦτον μόνον εἰ ἐκ ὼν, δίλατι, &c. nihil commotus, niſi quòd id ſolùm locutus eſt. Proiicite, &c. vbi interp. nihil commotus, Proiicite, inquit, &c.

Τοσοῦτος, η, ὁ, tantus, tam multus, tam magnus. Plato in Apologia. σβεβαιόσατ μοι τοσοῦτον χρόνον, tandiu. τοσοῦτος ὕστερον χρόνος, tanto poſt tempore. ὠκ τοσοῦτῳ πόνῳ τακμαίρεῖ μόνῳ, id eſt, certo interualło conie ctantes, Ariſtoteles libro quarto Animal. τοσοῦτος τὸ μέγεθος, magnitudine tantus, Iſocrat. τοσοῦτον ὄντων τὸ πλῆθος, quum tam multi ſint. τοσοῦτοι αὐτοὶ, capite 15. Euang. Matth. id eſt, tot panes, ſiue tam multi panes, aut certè, tantùm panum. Nam hæc vox numerum ſignificat non magnitudinem, hoc eſt, quantitatem diſcretam non continuam. vt loquūtur Dialectici. τοσοῦτος δ' ἐγὼ, tam multi, Demoſthen. τοσοῦτοι, pro τοσοῦτο, Xenoph. τε ὄντων τοσοῦτον ἡ τοιᾶτ τὸν ὄζι. Philo de mundo, τῶν χθονικῶν τοσοῦτον ἐδὲν ὠφέλησαι διαφέρειν τὸ τοσοῦτ' ἔχειν θεοῦ, Dei tantum opus nihilò præſtare ceſſuerunt operibus manu factis: vbi additur articulus. τοσοῦτον ὄζιν, ὡς μόλις ὄξαμεῖν τοῖς ζαγράφοις εἰς πᾶσ' ἐκ τοῖς χαμμέσις ποικίλειν, tam exiguum affertur, vt vix variandis in pictura lineis ſufficiat. Dioſcorides libro quinto, capite 101. τόσ' τοσοῦτον quantūm ad hoc pertinet, hac quidem in re. τοσοῦτος, &c. ὅσος, &c. Iſocrat. primum cum Comparatiu. ſecundum ſine, id eſt, tantum vt, cum Superlatiuis, Demoſthen. ἀπ τοσοῦτ', ex illo tempore, Plato de Legib. μέχρι τοσοῦτου, huc vſque, Xenophon. ἕως τοσοῦτο, idem, Ariſtotel. in Politic. ἐκ τοσοῦτου, interim, Ariſtophan. & Xenoph. εἰς τοσοῦτον, εἰς ὅσον, Galenus libro primo ad Glauconem. εἰς τοσοῦτο μόσιος κατέσκευ, Iſocrates. εἰς τοσοῦτο μανιῶν ἐκλυθεῖς, Ariſtophan. ἐς τοσοῦτον κρατεῖν τῶν τε ἄλλων, εἰ redigentur, vt, Thucydid. κρ τοσοῦτον κρείττων, tantò potior.

Τοσουτοσί pro τοσοῦτο, Attice, vt τοσοῖ. Demoſt. ὁ τοσουτοσὶ λόγος ἀπολωλεκέν.

Τόσσα, τοσσάδε, Homer. vide in τόσος.

Τοσσάκις, τοσσάκι, τοσσάκιν, τοσσάκιος, τοσσάκιος, τοσσάκιος

τουτοῦ, huncce, pro τοῦτον, à Nominat. ὁ τουτί. & τουτων, horum, Plato in Apologia. τοῦτου τοῦτου ἀδικηκεῖς θάνατον, ab his coactus.

τυπτοῦ, huius. τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, Eudæus in epistolis posteriorib. Iulii, huic. Aristoph.

τράγος, poeticè, interim, tandiu, aliquando, tunc-quum, interdũ, ἀλλοτε τοτε, ὁτὲ μὲν τοτε δὲ, ἔστιν ὅτε μὲν ἔστιν ὅτε δὲ, ὁτὲ μὲν τὸ ὕστερον, Interp. Apol. ἔστι τοτε, haëtenus, Homer.

T R A B Ä I O S, æ, & Trabea, æ, trabea, genus vestis. Dionysius libro secundo, πλείονες ὕστερον ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενοι πορφύρας ἀξ καὶ ἐσθῆτος τραβέας, togas amictentes fibulis circum distinctas purpura, subtegmine punicco, quas trabeas vocant. Vide in voce πίννα, & Ἀπέβαλον.

Τραβίτης, ὁ, κύων.

Τράγαι, αἱ, hircanæ, ὦν, hircinæ capræ, quæ genitale gemini habent, & maris & fœminæ, Aristotles libro quarto de gen. Anim.

Τραγάκανθα, ἡ, ὁ Θ, Hesych. tragacantha, genus spinæ, Dioscorid. libro 2. capite 65. & libro 3. capite 23. & Theophr. li. 9. c. 1. hist. plant.

Τραγαλίζω, ὑποτράγω, Arist. in Vespis, ὅταν καθαίρῃ λαγαρίζῃ ὀβρον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον τὸ μυῖον.

Τραγᾶν, δε, de vitibus dicitur quæ fructu carent, fronde luxuriãt, & pauperiem fœtuum compensant vberitate foliorum. Sic enim hoc vitium notat Palladius in Nouembri capite nono. Quod ὁλομελὲς 2. χαμαικλὰν transtulit Constantin. Cæsar. Vites autem quæ se nimis profundunt, & sine fructu luxuriant, τραγῶσαι ἀμπέλοι vocant Græci, ab hirci natura (qui ἴσχνος dicitur) sumpta translatione atque metaphora. Nam hirci dum ruunt in Venerem, quod ἰσχνίζειν appellatur, masculorum sunt seminisque copia foecundiores: vbi vero obsequiosiores facti sunt, fimi quoque ad gignendum tardiores minúsque foecundi. Ita & nimia soli vbertas vitibus infœcunditatis est causa. Aristoteles de generat. Animalium libro 1, capite 18. Ὅμοιον δ' ἐστὶ τοῦτο τοῖς ἀγροῖς ἃ μετρίως πάνυ, ἀλλὰ τὰ τραφῶν ὑπερβαλλόντως, ὥστε μὴ ἔχειν τὸν ἄνθρωπον ἔχοντα (supple ex præcedentibus ὃ τὸ σπέρμα δεῖ καὶ ἀποκρίνασθαι αὐτοῦ, ἢ ἂν ἀμπελος τραγᾶν, ὥστε μὴ σπάνιν τοῦ τραγᾶν καρπὸν, quasi dicas hirculari, vt audet Gaza, vel hirquire, vt Politian. Theophrastus libro primo de causis capite quinto, fructum non ferre ait, τὰς ἀμπέλους τὰς ἰσχνοὺς: vbi timen mendosè scriptum πηγνύσας. Idem libro quinto, capite duodecimo, Ὅτι ἐκβολὴς δ' ἐὰν τὸ ἰσχνὸν τῆς ἀμπελου, ἢ ὅσοις ὄμμασι κλαστὸν συμβαίνει, διὰ τοῦτ' ἀλλοιοῦται. Ex quo dicebat Clidemus in fico τὸ ψωριᾶν, oliuæ λεπτομιᾶν, ἢ τὸ ἐσθ' viti accidere. Hoc in vitibus vitium, à Plinio dicitur articulatio, nisi legendum cũ nonnullis, hirculatio. Sic enim tradit libro 17. capite 24. Vitibus præter vermiculationem & syderationem, morbus peculiaris articulatio, tribus de causis. Vna vi tempestatium germinibus ablatis: Altera, vt notauit Theophrastus in supinum exeisis. Tertia cultuæ impertitia læsis. Omnes enim earum iniuriæ in articulos sentiuntur. Quæ Theophrastus ita perscripsit histor. plantar. libro quarto, capite 16. Ἡ δ' ἄμπελος ἰσχνᾷ. Ἔστι δ' ἰσχνὸν αὐτὸ, ὅταν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῇ, ἢ ἕτερα τοιαῦτα βλαστάνειν ἀδύνατον. ὅταν τε ἐρεπτικὰ ἐπὶ πολὺ ἐκφύσῃ (ita enim emendo) συμπεσὼν, ἢ πρὸ τοῦ ἀκμάσαι τὸν καρπὸν. Quæ verba similiter leguntur apud ipsum de causis libro quinto, capite 13. nisi quod ibi τραγᾶν pro τραγᾷ depraualè scribitur. Τραγᾶν etiam αὐτὸ ἢ ἰσχνίζειν, de quo infra posuit Alexander Aphrodis. Problemat. libro primo Quæstion. 125 vbi ita quærit, cur 14. ætatis anno puberes hirquitalle ir, id est, τραγᾶν, incipiant: διὰ τί, inquit, ἐβδόμοτα σωμὰ τραγᾷ ἀπὲ ιδ. ἔτ. ; &c. vide τραγίζειν.

Τραγαιὸν, τό. Abſyrtus. διάπνοιον τὸ σῶμα μετοξὺ ἢ ἀφιστατ Θ ἢ τὸ τραγαιόδ.

Τράγαν Θ. vide ἰσχνὸς.

Τραγάσιον, loci nomẽ proprium, Etym. vnde Ἀλκὶς Τραγασιᾶς, apud Polluceni.

Τραγεῖν, comedere, τραγεῖν, Suid φαγεῖν.

Τράγειος, ὁ, ἡ, hircinus.

Τράγεος, α, ον, ἡ, pellis hirci, ὁ τραγῆ. Theophrastus libro de Odoribus scribit pelles hircinas tum etiam virus illud maximè olere, cum appetit coitus tempus : Σαμιασὸν ὃ φάσκοντα, ἢ ἴλιον ὃ συμπίνειν τοῖς ἰσχνίζουσι, ὅταν ἢ ὄσα καθάπερ τῆς ὀσμῆς. Theocrit. καὶ ἀ τραγεῖα καὶ ἀδρὰ τὸν ὀδοῦτα κεκλιμένος ἢ τὸν ὀρθοδόντα.

Τραγέλαφον etiam in censu poculorum posuit Athenæus libro vndecimo.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, animal hirco & ceruo simile, tragelaphus: ἀπὸ τράγου & ἐλάφου: lege Plin. l. 8. c. 33.

Τραγῆν, ἰσχνίζειν ἰσχνῶν ὀσμᾶσθαι. Suid. i. ὀσφᾶσθαι.

Τραγημάτια, τα, bellaria, id est, secundæ mensæ, à τράγω, cuius ἀόρ. β, est ἔτραγον. ἰσχνημάτια ἀπὸ τραγω, i. κατὰ χύσιν τὸ ἄνω. Plato secundo de Republica, αἱ ἰσχνάσεται ἀπὸ σώματος ἀνοσίου αὐτοῖς, eis bellaria apponemus: hæc etiam τραγήματα dicuntur, Gellius libro 13. capite vndecimo. Quare Heraclides apud Athenæum libro secundo πάντων φασκόντων διὰ τὰ τραγήματα, κ' δ' ἄμμα ἀφ' ὑπνον. Vide τραγαλία. dicuntur & ἰσχάσεις ἀνατροφαὶ ab Athen. l. 14. secunda mensa ab Horat. e græco ἰσχνάσεται dicimus vulgo dragees pro Tragees.

Τραγηφόροι, αι, puellæ Bacchi orgia celebrantes hircinis pellibus circumamictæ.

Τραγίζω, est ἀ τράγου, id est, hircum lasciuia, vel fœtore, vel voce imitari, quod hirquitallire veteres dixerunt : iuuenésque hirquitallos, id est, τραγίζοντας. Hippocrates, καλῶ ἀφροδισιάσειν ἀξύοντα, ἢ ἰσχνίζειν, posteaquam venerem experiti cœperint, aut hirquitallire, id est, ὅταν ἄρ' ἢ σφεῖς ἐν ἀφροδισίοις ἐόντες, ἢ ἰσχνίζειν, posteaquam venerem experiti cœperint, aut hirquitallire, id est, ὅταν ἄρ' ἢ σφεῖς ἐν ἀφροδισίοις ἐόντες, ἢ catullire, si de fœminis fermo fiat: in venerem rueret vt hircis quorum nota falacitas & libido) quo tempore omnium maxime virtus olent. Vnde & ἰσχνίζειν, hircum olere, fœtere. vide ἰσχνὸς. Dioscorides capite de Cassia, ὀσμὴν μιμεῖται ἡ τοῦ τραγίζοντος τὸ τὸ σῶμα. id est, virus olentem, ὃ βρωμᾶδες δ' ζουσα, quod & κνιζερὸν dicitur. Τραγίζειν etiam dicuntur inuenes cum pubescunt mutántque vocem ex acuta in grauem & asperiorem : quo tempore maximè stimulantur veneris incendio. Aristoteles histor. Animal. libro septimo, capite primo, οὐκ ἔστ' αὐτὸν χρόνον ἕνα τοῦτον, ἢ τὸ φωνὴ μεταλλαττειν ἀρχόμενα δηλοῖ ἐκ λεπτοτέρου καὶ ὁμοιοτέρου, εἰς τὸ τραχὺ καὶ ἄνισον, ὥστε τὰ βάρεα, ὥστε πάσα ὑμῶν ἡ φωνὴ ὄμοια φαίνεσθαι τοῖς ἀρχομένοις τραγίζειν (legend. ἰσχνίζειν) χρόνοις ἐν καιρῷ τοιούτῳ, id est, hirquitallire. Capite vertit Gaza nouè & impropriè, significanter tamen. vide ἰσχνάζειν. ἰσχνίζειν autem ea forma dictum est, qua apud Dios. τὰ ἄζειν, μυκησίζειν, κασίζειν, ἀλμυρίζειν, μυκαίζειν, πασσάλιζειν, ὀφίζειν, χυσίζειν, ἀλεκτρυόνιζειν, atque id genus, quibus sub ftantiæ vel qualitatis similitudo affinitásque ostenditur. Dicitur etiam ἰσχνίζειν ἀπὸ τοῦ ἰσχνίου. vide sui rà.

Τραγικολόγος, ου, ὁ, ἡ, tragice loquor, Aristoph. interpr.

Τραγικός, ὁ, ἡ, hircinus, tragicus. Et Τραγικὸς, ὁ, id est, tragicus, Horatius. Poeta author tragœdiæ ἰσχνικὸν σκῶμμα Suid. πρᾶγμα μετὰ ὀργῆς, ὑφ' ὧν ἐπεδέχετο σκῶμμα: nisi σπερμάτων ἀναγκαίων: dicitur etiam ἰσχνικὸν τρόπον, σκῶμμα, idem. ἰσχνικὰ πάσχειν, miserabilis calamitas, τὸ συμφορᾶς μεγάλης, Suid. vide in Chiliad Erasm. Tragicæ execrationes, Tragica fimia: Tragicè loqui : Tragicũ malũ: Tragicum tuens: Tragicus rex.

Τραγικῶς, tragicè.

Τραγικωτάτη, ὁ, ἡ, tragœdiis maximè celebr atus. τραγικώτατ Θ μῦθος, tragœdiis celebratissima fabula.

Τραγικωτερος, α, ξωτατος, ον. Aristophan. interpr. in illud in Pace: ὥσπερ ἐγὼ σε τηνδουὶ ζοῦσα πτερὸν, Ὅ σοι τεφάνια τοῖς θεοῖς τραγικὸν τρόπον, τραγικωτερον οὖν εἶπεν ὑπὲρ τοῦ ἀγροῦ καὶ κεκομψευμένον ὡς ὑβριστὴν τὸν ἀγρὸν καὶ ἀπατεῶνα, ὃ τοῦ σοφιστοῦ ἢ πλάσμα καὶ χαλεπὸν ὄλεθρον. Plutarchus in Publicol. de domo Publicolæ. vbi Interp. habitabat domum foro imminentem & omnia despectantem, aditu difficili & arduo : præter mittens dictionem primam, quam puto ita ponendam, vt indicet terrorem, quem ciuibus ea domus incutiebat.

Τράγιον, Tragium, planta cuius duas species lege apud Dioscoridem libro quarto, capite 50. & 51. vbi δοκεῖ τὸ πρῶτον ὁμοιᾶς, ait τοῦτον δ' ctum esse.

Τραγίσκος, hœdus, hirculus, Theocr. Idyl. vide πρᾶγος.

Τραγοποιεῖς, facti legus.

Τραγοπώγων, ὁ, ἡ, hircinos pedes habens, interpr. Aristoph.

Τραγοπώγων, ὁ, ὁ, hircosus, qui virus alarum olet, apud Arist. in Pace. Dicitur etiam γενειὰν. vide πρᾶγος.

Τραγόπους, ὁ, ἡ, Epig.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, quasi hircibarbula, genus oleris, Theophrastus libro septimo histor. plantar. barba seu barbula hirci, Ruellius libro secundo Dioscor. cap. 176. dicitur ab aliis τραγόπωγον, ab aliis κόμη.

Τραγοπωγωνίτης, ὁ, ἡ, ex tragorigano confectum vinum.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ

Τραγοπώγων, ὁ, ἡ, herbæ genus. vide Dioscorid. l. 5. c. 47. dicitur & Gen. Masculi. Nicand.

Τράγος, ου, ὁ, hircus, qui διόρχης est : nam caper castratus : impropriéque d. xit pro hirco Virgil. Vir gregis ipse caper. Aristarch. οἱ δὲ ἀγῶν ἑπτακὶς τραγὸν ἢ ἔζωσαν Pollux libro secundo, Ὁ γὰρ ἀγὼν ἑπτακὶς ἐτράγη. ἐπὶ δ' οἴνου, κρατὶς. ἢ κτίλ Θ : ἐπὶ δ' βοὸς, πούρεν. Grammatici τράγον dici volunt, ἀπὸ τοῦ τραγεῖν siue τραγᾶν, ὅτι ζώων πολυφαγέστατον ἐστὶ τὸ τραγον. ἀδύμα δ' ὄν. Theophrastus de Odoribus ait, ἐπὶ τοῖς τράγοις ἀπὸ τῆς ἐχίνου μάλιστα τίθεται. πράγος inde, quia hirci maxime fœtet & olidi sunt cum tentatur libidine, ex quo & πραζίζειν verbum) pro fœtore, qui ἰσχνὸς etiam dicitur, vt & ὁ ὑποδὰς ὦζῶσαπες, τράγος est Suidæ, Latinisque hic cognis, τραγωδὸς καὶ Comm. Aristoph. in Pace. Hinc & translatè fœtor alarum in homine bus ἡ μάναβρα siue

νἰπεφοε, à Latinis caper dicitur, vt à Catullo: & capra, & hircus. Horat. l. epist. 5.

Sed nimis arcta fides premunt olidæ coniuia capræ.

Idem Epod. 12.

Grauis hirsutis cubat hircus in alis.

Τράγος ab hircorum lasciuia etiam pro libidine & salacitate ponitur. Lucianus, ἡ δὲ ποὺ τῆς ὑγιείας, ἡ σωτηρίας ἕνεκα ἀπὸ τράγου κυλίψ, σωσαμφορίτης. Τράγος vocatur caprificus (id est ἐρινεὸς) apud Messenios: Herodot. τράγος in aure, est ea pars cauti sub extremitatem temporũ, quæ ad internum nervum assurgit: cui opponitur ἀντίτραγος, de quibus supra adnotatum ex Polluce. τράγοι, dicebantur quædam naues Lybicæ à tutela ἡ ἀπὸ τοῦ σημείου siue ἀφράστου. Idem Pollux libro primo, ὅσα δὲ πίνακα πλοῖα κύβια, λεπίδια κερκίς, ὁ τράγος, ὡς ἀναφέρειν, ὁ δὲ τοιοῦτος ἰδίᾳ πλοῖον ἡ παῦρος, ὁ τῶν Φρυγῶν ἀγαγών. Τράγος etiam vocat Hippocrates libro sexto Epidem. pubescentes iuuenes, quos τραχήλους διχῶς καλεῖν vocari, Latinèque hirquitallos à Sexto Pomp. & Censorino. vide τραχήλους. Τράγος inter cerealia, Tragus, vt χόνδρος ἡ ἅλης. Lege Plin. libro 18. capite nono, frumentum turchicum quidam vocant. Dicitur & τράγος Hippocrat. ὡς Διάτης, ἡ τρώγε κυρτὸν ἐκ σωροῦ. τράγος etiam pultis genus: quod vt χόνδρος ex vera zea, ita hoc ex olyra de genere zeæ, componitur. Dixit tamen Plinius libro 19. capite septimo, ex tritici semine tragum fieri. Galenus primo de Alimentis, τὸν ἀναβλήσαντα τῶν ἀνθρώπων ὅσον ἐκ χρὴ πίνοντα, ἢ ὀνομαζόμενον τράγον παιδιόν. De Tragi compositione lege Constantin. γαστρικῶν, libro tertio. Dioscorid. libro secundo etiam ὠφέλιμον τράγου caput reliquit. Quod Rempublic. Dodonæus τραγήσειν vocat, est ἀρίστωσιν Theophrast. & irio Plinij sanguineis foliis: nos vulgò *Satyrizine*. Τράγος item siue τραγικὸν, herba in maritimis crescens fruticosa, quam & τραγίσκον dixerunt. Confer quæ scribit Dioscorides libro quarto, capite 51. Et Plinius libro 27. capite 13. Hanc pingunt Matthiolus & Dodonæus, sed dissimiliter. τράγος genus spongiæ. Dioscorides libro quinto, capite 138. ἡδὺ δ' ἐστὶν καὶ μᾶλλον ἁπλοῦς ἀπὸ πίνος λεπτογείτονος ἡ συκῆς ὄντας, ὅτι καὶ σκληροτέρους τράγους ἀνώμασαν, &c. Plinius libro nono, capite 45. Spongiarum tria genera accipimus, fistulum ac præduram & asperum, tragos id vocatur, &c. Τράγοι præterea dicuntur ab Aristotele in histor. Animal. morenæ siue haleces mares, quum fœtu impleri fœmina incipit.

Τραγοσκελὴς, ές, ὁ, Panos epitheton, hircina habens crura, hircinis cruribus.

Τραγῳδάριον, ἡ, ὁ, q. tragœdiola.

Τραγῳδέω, ῶ, ήσω, ἡσα, atrociter cano, vociferor, deploro, ostento tragœdias ago vel scribo. Lucianus, πολὺ κωφότερα τραγῳδεῖν ἔοικα, i. est, tragicè decantare. Dicitur & ὑποτραγῳδεῖν, res tragicè exaggerare. Ciceto dixit, tragœdias in nugis agere.

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia, cuius pater Homerus, Hermogenes & Plato de Legib. Polybius de religionibus Romanorum loquens, vocat hoc nomine admirationem & terrorem religionis iniectæ populo ab Auguribus & Pontificibus: Λαβεῖν δὲ καὶ χάριν εἰς τὰς ὄχλους καὶ δεισιδαίμονα τὴν πλῆθος σωσθῆναι δοκεῖ τοῖς παρ' ἡμῖν τὰ τοιαῦτα βιάζεσθαι. vide in Chiliad. Erasm. Tragœdias agere aut insanire, & Tragœdias in nugis agere. τραγῳδίαν ἡ ὁμοίαν τῷδε, Æschin. τραγῳδία, ἡ ὑποκρίσεως, Suid. qua vt plurimum circa res graues & atroces versabatur, id fabulæ genus. vide τραγικὸν.

Τραγῳδιδάσκαλος, ὁ, qui tragœdiam recitat.

Τραγῳδικὸς, tragicus, mirus, miserabilis, grandis, incredibilis, θρηνώδης, ἐμπαθής. Aristophanes, βλάπτει γὰρ ἰδιωτικὸν τι ἡ τραγῳδικὸν.

Τραγῳδοποιὸς, tragicus, Hermogen. vide Ammon. τραγῳδὸς, & κωμῳδὸς.

Τραγῳδοτραγῳδὸς, tragœdus, tragœdiarum mimus: pro tragico, Hermogen.

Τραμπίζω, &

Τραπίζω, In panificio proprium est vos abulum TRACTARE, quod significat materiæ, id est, τὸ μασσᾶσθαι Athenæo, molem siue massam pinsitam & subactam manibus agitare, atque trahere, vt illa tractatione melius fermentetur & concorporetur rerum miscellanea varietas ἡ τὸ σύγκλειμα τῷ σώματι. Inde, quia magalia, id est καταδίκια ἡ ἀποικοδόμια, ex ea massa formantur, hoc est, vulgò *pastons*. TRACTA vocantur à Catone libro de Re rustic. capite 76. vbi ad minimum hoc no men septies repetitur: & semel in Spira, id est, τῷ πάχει cõpositione. Ponit & verbum ipsum TRACTARE, in Scribitæ faciendæ ratione: vnde & TRACTAMA Tractæ materia, id est, tractata, peculiare placentæ genus ita vocauit Plinius libro 18. capite 11. Durat fina Piceno in panis inuentione gratia, ex alicæ asperitate, cum nouem diebus macerant, decimo ad speciem Tractæ subigunt vuæ passæ succo. Athenæus, εἰς ἃ καὶ τραπέζια καλύμματα πράκτια ἐμβεῖς, ὥσθ' ἡ εἰς ἄρτον. Non deerunt qui tractam esse tartam vulgò velint, quibus non assentior. Nam tractam vulgò dicimus *pain bris*, & cines mei *fouace*. Phauorinus τραπεζίαν, inquit, τὸ δυκάνιον (id est, dealbo, nam verbum Latinum mutuati sunt Græci, transtulerúntque ad ceram Punicam, id est albam tractatione, quam docent Columella libro nono, & Plinius libro vicesimo primo, cap. decimoquarto) ἡ κρατικολαζόμενος ἡ τὸ τραπεζίτου ἡ καθ' ὃ ἐργάζονται τὸν κηρὸν λευκόν. Sic & ceram quæ tractando inalbuit, vocat Aetius libro 12. cap. 44. in vnguento Marciato, Κηροῦ τραπέζιου λευκοποιηθέντος ὑγρίας γ. Pro quo Ægineta habet λευκοῦ, sæpe & ipse τραπεζῶ vocem alibi vsurpans.

Τραπεῖν. vide τραπεζίζω.

Τραπεσμὸς, τὸ, emplastrum quod equorum scapulis imponitur. Apsyrtus, τραπέσματα, σπαλιλημένῃ ἔξω ὁ ὄνος ἵππου σωμασίκαιτι ἐμπλαττέτω.

Τραπὺς Θ, ὁ, amarus, πικρὸς, Hesych.

Τραχαλιοὶ. vide Φακελιαί.

Τραχεῖα, ἡ, ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, id est, foramen sedis, εἰ ἡ κάτω τοῦ πόσθωνος τὸ αἰχνὸς ἡ βαλανὶς κρεῖον, Etymolog. τραχεῖα, vulc Didym. dicitur ὀξὺ Θ, vt interp. Aristoph. notat.

Τραχεῖα, ῶδος, ἡ σφακελίας, Suid. vel potius vt ait Pol. li. 2. εἰς τὸ διακτύλου κατακλῆσαι, οὐδεμίαν ὀνομαζόμενος, ἡ τραχεῖα, ἡ ὀξὺ Θ. Aristoph. αὐτὸς ὁ χαλκίνειος ἡ αὐτὰ τὰ ὀφρὶ ἡ τρόμον.

Τραχεῖα, ας, Θ, ὁ, nauicula ad trahiciendum: ἀπὸ τοῦ τραχεῖν. Hesych. Nican. Schol. proprie nauiculam barbaricam significare author est, capitur tamen pro quauis naue à Nicandro. Apud Lycoph. τραχεῖα, ὁ ὀχεύσει ἡ φιτρόκλειστος πόλις.

Τραχὺς, ἡ, ὁ, ἡ, manifestus, apertus. Soph. ὅταν γὰρ ὀδὼν τραχὺς, ἡ, ὁ, ἡ τρόπος σαφὴς, καλεῖται. Dicitur &

Τραχὺς, ἡ, ὁ, integer, solidus, adultus, τραχεῖς. Item verus, manifestus, clarus, planus, perspicuus, & disertus, Aristoph interpr. γλῶσσας πεπλατυσμένας τε καὶ, linguas infantum facit disertas, Sapientiõ. & Eſaiæ 36. Aristotel. τραχεῖαν ὁ ἐλεῖν ἡ ἀκοῦς. τραχὺ ἔσω γλῶσσα, aperta erit lingua, &c. Naz. in Orat. β. docet dici τὸ ἄρσεν πτεῖλας σαφὲς, τραχὺ, ἡ, manifestum, perspicuum. dicitur & ibid. τραχυτὴν ἀκοὴν, i. omnia illustrans.

Τραχύω, planum facio, declaro, illustro, & ἐκφαίνω. τραχεῖ τε κ, υπτικὸν ὑδὲ δεῦρ μυστηρίων, quasi manifestat occulta Dei mysteria, in carmine quodam de laudibus Dauid Prophetæ. Τραχύσασα, τὸ κατακλαπτόμενος, quasi manifestari. τραχυσθῶμεν εἰς ὕστερον αὐτοῦ ἡ ἀνθρώπου Θ τῶν διότητα, Nazanzenus in Orat. ιζ. sam Spiritus deitatem in posterum conspicuam futuram. πρὸς ὑποδύσεως, cernenda, idem ibidem.

Τραχὺς, dicerte, apertè, manifestè, ὅσπερ δεικτικὸς. πρὸς ὑρᾶν, perspicuè videre.

Τραχυτέρων, magis perspicuum & clarius, Philo de mundo.

Τραχυτὴς, ἐκ, explanator. Gregor. de Spiritu sancto, ἡ σαφήνειαν ἀκοῦσαν ἡ τραχυτὴν ἐκεῖ,

Τραχὺς, ὑτος, ἡ, Homer.

Τράπεζα, ης, ἡ, mensa (quæ & πίνακ Polluci) quasi τετράπεζα, ἡ ἐξ τετράπους ἐστὶ καὶ ἐπίπεδον. Plato in Apologia Socratis, λέγειν ἐν ἀγορᾷ ἡ ὅπου ἄλλ' ἐπὶ τραπέζαις, in foro verba facere & apud mensas argentariorum. πρόπλεα λεγόμενα dicit Pollux libro decimo. ὅτι πᾶν τραπέζιον ἡ ὑπαίθριον ἐστι μνᾶς, de mensa argentarij, Demosthen. τραπεζικὴ, altare, Nazanzenus in Oratione. Τράπεζα apud Aristophanem pulpitum aut locus editior, in quo vernæ & mancipia vænum exponebantur omnium oculis: vocatur is locus & κύκλος. Lege Pollucem libro septimo. τράπεζα δευτέρα, mensæ secundæ, bellaria. vide Athenæum libr. decimoquarto. Τράπεζα, scapularum latæ partes circa dorsum, ἀμοπλατῆς· παρὰ τοῖς πλατυώμοις, Pollux. τραπέζα, pars heparis latissima mensulæ instar. Nicander in Theriacis, Η' πατ Θ· ἀκρότατον κέρας λύσει, ὃς τε τραπέζης ἐκβάτεται, ἡ δὲ ἡ χολὴ ἐχεδὸς, δὲ πυελὸν, πρόπλεα ἡ κύλιξ, inquit interpres, μᾶλλον πᾶσι εἶσιν· ὑδρωμένα δὲ ὑπατ Θ· ὑπὸ ἡ ὑπὸ ἡ μᾶλλον ἡ κεῖται τράπεζα, etiam dicitur à Polluce, cap. καὶ δύλιται, τὸ λαγάνια τὰ σπίδα.

Τραπεζαῖα, ἡ μερίδες. vide suprà.

Τραπεζῖται, οἱ, mensales. Sic vocat Plutarchus eos qui diuerticuli cibique causa diligunt amicum, non ex animo, quos & αὐλικοὺς ὠθοὺς vocat. vide Erasmum in Adagiis Oliæ amicitia.

Τραπεζίτης, mensæ accumbens, conuiua. τραπεζίτης κύων, Pollux.

Τραπεζίτης, ἐ Θ, ὁ, idem, conuiua, parasitus, catellus domesticus, ὑποτραπεζίτης, ὁ ἐφ' ἑαυτοῦ τραπέζης λιχνίζων, Hesych. vide τραπεζίτης.

Τραπέζιον, i. mensarum artificium ipsúmque opus: Theophr. histor. plant. libro 3. capite 14. ἀπὸ ξύλου, id est, fagum, vtile lignum habere ἐφ' ἡμῶν ἐμπειρίαν ἡ ἐφ' ἡμῶν κατασκευὴν ἡ εἰς τραπέζιον.

Τραπέζιον, ου, τὸ, abaculus, parua mensa, mensula, Plauto. Theophrastus histor. lib. 4. cap. 2. τραπέζα ἢ κλινίδια dixit. Τραπέζιον, figura quadrangula, lõ angulibus duobus oppositis lacerabus, aliis verò æqualibus. Strabo libro 14. Tralleis vrbem conditam esse dicit ἐπὶ τραπεζίου, hoc est, in vertice quodam plauo.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, numularius, τραπεζολάκτης, mónetarius, mensarius, κολλύβιστης. Τραπεζίτης, inquit Pollux, ἀργυρογνώμων, ἀργυρεμπόριος, διαμοιβὰς ἔχων ὑπὸ ἑῷ ἕνεκεν τραπέζης. vnde & verbum

Τραπεζιτεύω, sum mensarius: idem Pollux,

Τραπεζοποιήματα, rationes mensæ & argentariorum. apud Demosth.

Τραπεζοποιός, ὁ, ἡ, parasitus, mensarum vorator, Phocyl. ὡς ὁ τραπεζοποιὸς κολάκων πονηρὸν ἀνάμεσον, nunquam fac sodales parasitos & adulatores. Fortasse sic dictus est τραπεζοποιὸς ἀφ' τὸ κύριος τὰς τραπέζας id est τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἀφθονίαν σιτία, vt Gallic. vn tondeur de napes, nisi malis qui satiatur seu exploitur mensis appositis.

Τραπεζολειχήτης, οῦ, ὁ, qui mensas lambit, seu lingit, mensarum affectatus parasitus: idem cum τραπεζοκόλαξ apud Suid.

Τραπεζόμορφος, ον, ὁ, &

Τραπεζοποιός, ὁ, structor, Latinè teste Athenæo lib. 4. i. qui mẽsam curat, & ad eam spectantia: οὐχ ὁ μάγειρος (inquit Hesych.) ἀλλ' ὁ τὰς τάπητας καὶ τὰ συμπόσια ἁβρῶς καὶ πολυτελῶς διακοσμῶν. Dicitur à Polluce.

Τραπεζοπόρος, ὁ ἐπὶ τῶν ἀεὶ πλὴν ἐπὶ τῶν μαχίμων. ὁ φορτίζων τὰς πόας ὑποζυγίοις, mensæ rhetores apud Athen. lib. 10.

Τραπεζοφόρος, qui mensam fert.

Τραπεζόω, fut. ώσω, mensę imponò, vnde apud Sophocl. in Tripotolem. Ἀπὸ δικαιώσεις ἐ τραπεζώσει κλισίῃ. vt Demetr. Phal. expon. ἀπὸ δὲ τῶν τραπεζῶν ἐ πίνειν κελεῖ.

Τραπεζοῦχος, faceridos Minervæ sacris præpositus, ornans paràsitque omnia. Τραπεζοφόρος, ὁ, quod mensam sustinet. Pollux. Paulus. Iurisconsultus trapezophora dixit Neutro.

Τραπεσοφόρα, pro τραπεζοφόρα. Hom. Iliad. 9. ἀμφὶ δὲ φιάλοισι τραπέσῃσι δύσετο τ. ἐς ἀρχαίοιο πρὸς ἄρμενα.

Τραυλίζω, μ. ἰσω, ων, idem quod τραυλίζω, subinde muto, Hesy.

Τραυλός, ὁ, ἡ, mutabilis.

Τραῦμα, ατος, ὁ, calco vuas in lacu. Hesiod. οὐ γε μὴν ἐ τράυμασι, i. οἴνοιο πιὲ ἐκφοίνικα ἐν τοῖς λίνοις, ἀ τοῖς ποσὶ συνελθόντα.

Τράπηξ, ηκος, iaculum, hasta.

Τραυσπὴς, q. calcator vuarum.

Τραπητός, ὁ, vinum, mustum: trapetum.

Τράπωμι, cedo, πρὸ τοῦ μι, τραπάω, τα, conuertimur, vertimur. Plutar. in Opusc. τραπόντες τὴν ἀπὸ ὁδὸν, ad superiora iter conuertunt, Herodot. conuertuntur, Idem libr. 6. τραπόμενοι πρὸ ὑπὸ τραπόμενοι. τραπόντο, ὑπέφαινον, ὤμπτει. Hom. Iliad. τραπόμενοι, ι. πολλοὶ δὲ τράες, terga vertentes. τραπόμενοι ἔφυγον in fugam terga verterunt, Thucyd. vide Τρέπω.

Τρασιᾶς, asper, τραχὺς, Hesych.

Τρασιὰ, ᾶς, ἡ, locus vbi siccantur ficus & casei. Aristophan. νῦν ἔζων πυρρὸς, τραπεζ, &c. vbi Interpr. τραπεζ, τόπος ὅπου ξηραίνεται τὰ σύκα ἢ παρεκβάλλεται, ἢ σπείρεται. Apud Pollucem sic scripsimus, Τρασιὰ ὁ μοιος τὸ ἀδρόπυρον ἢ ὀλυρώδη ἢ τὸν καλάμου πλέγμα ἐφ' ᾧ ξηραίνεται: Et alibi: τὸ δὲ τῆ ἀμύλῃ ἢ σύκων πλέγμα τραπεζ. Sic & alibi, Καὶ τὰ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῇ χύμῳ τῶν ἐν ἀγορᾷ τραπεζ, πάρεισ. ἐν ἐξόσοις, ἀβρὸν, ἐ σαφῶς δηλοῖ.

Τραυλίζω, &

Τραυλίζομαι, ἴσω, ων, ασ, balbutio, βατταρίζω: titubo, sum blæsus aut sum balbus. Aristoph in Nephel. ἀνδρῶν ὑμῶν σὺ πάντα τραυλίζοντες, ι. ἀνοίζοντες ἢ μηδὲν ὑγιὲς λαλοῦντες. idem in Vespis, σὺ δ' Ἀλκιβιάδης τῶν ποὺς μὲ τραυλίσεις Ὀλας, θέλω τὴν μαλακὴν κάκασ ἔχ. vide Ἰξολίζω.

Τραυσμὸς, ὁ, balbuties, τραυλότης.

Τραυλὸς, ὁ, balbus, blęsus, ἰξολὸς &c. in Epigram. aliquando ὁ διὰ παθὸς. Et de balba fœmina citatur hoc ex Callia Comico. τραυλὰ μὴ ἴδῃ, δηλ. αἰσχρομιλοῦσαν. Alcibiades τραυλὸς fuisse fertur, Commentar. Aristophanis in Vespis: vbi & Οἱ δὲ τραυλοὶ: τὸ αὐτὸ τῷ ῥ.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties, ἰξολότης. Aristot. Prob. ἀ διὰ τί ὅσοι τραυλότητες τὸν ῥῶ μὴ κατὰ μίαν πτῶσιν οὐ τὸ τυχὸν ἢ φθέγγεται τὸ ὄνομα τὸ ῥῶ γράμμα ἢ συλλαβὴν, ἢ ὁ γνησιφοιτὴς, ὅτι τοῦ μὴ σωιζεσθαι τὴν ὑ σωιζόμενον τῷ ἑτέρῳ συλλαβῇ ὅσοι τῷ ἑτέρῳ. vide Βλαισός.

Τραῦλισμα, ατος, τὸ, vulnus, calamitas, strages, clades.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus. Iliad. 5. in Argumen. τραυματίαι λιμοῦ, fame fauciati. ι. τετραφότες.

Τραυματίζομαι, vulneror, vulnus accipio. τετραυματίσθαι, vulneratus est, Nazar. in Orat. τραυματισθῆναι, vulneratum esse, apud Thucyd. pro τραθῆναι, τραυματισθεὶς ποτὲ ἀ, multis vulneribus sauciatus. Idem dixit transfatè, τραυματισθεισῶν τῶν νεῶν.

Τραυματίζω, vulnero, vulnera infligo, saucio. Lucæ cap 20. ᾧ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.

Τραυματικὸς, ὴ, ὸν, vulnerarius, aptus ad vulnera, ad vulneribus imponitur, libro 2. Dioscor. 4. τραυματικὴ ἀντίδοτος, vulneraria remedia, Idem libro 1. cap. 131. τραυματικὴ, quod vulneribus prodest, idem Dioscor. lib. 3. cap. 7. de dulci radice. τραυματικὰ, vulneraria emplastra, Marcel. vulneraria medicamina: Ruellius, vulnerariæ medicinæ, Hermolaus lib. 1. Dioscor. c. 98. & apud Æginet. τραυματικὸν ἡ ἔμπλαστρον.

Τραυλὸς, τὰ, quæ ex præsepi decidunt, & quæ iumentis ex pabulo relinqua fiunt. Item (spinosa quædam & ligna arida, Suidas ex Phereerate. apud Hesyc. τραῦσμον, ξηρὸν ἢ φρύγανον.

Τραφανὸς, τραφανὶς, coagulum, caseus rectus, τραφανὶς, Hesychius.

Τραφερὸς, nutritus, adultus, educatus: à τρέφω.

Τραφερὴ, ἧς, ἡ, terra arida, continens, ἢ γῆ. lib. 4. Epigr. εἰ τραφερῆς πάσης ἀπέστησαν κύκλον ὠκεανὸς & c. à τρέφω. Ibidem, κλυδωνιτραφερῆς ἀφ' ὑγροῦ ἵησι. Ionia, quæ est in continente. Apoll. 2. Arg. κόλπους, ὑγρὸ τε τραφερῆτε διαπρὸ ι. via per continentem, seu ἐ διὰ ξηρᾶς.

Τραφερὸς, ὸν, ὁ, siccus, compactus, πακτὸς, τυθμὸς, Hesych. Aratus, ἐπὶ γαμοῦ ἐχρῆτο τραφερῷ.

Τραφὼν pro τραφοῦν, nutritus sum. Iliad. 9. ὁ τραφὼν ἐν ὁ ἄμῳ, τραφὼν, αὐτοτραφὴς, educatus est.

Τράφος, ους, ὁ, tabula qua panis ad furnum fertur, lignum in quo panes ponuntur, Etymol. labium nauis in quo ſcalmi ponuntur. Lycophron pro ligno ſimpliciter posuit.

Τραχεῖα, aspera, arteria, fistula per quam fluit spiritus ab ore ad pulmonem, Gel. lib. 17. cap. 2. subauditur ἀρτηρία. Et τραχεῖα, ἡ τραχὺν ὁδὸς, via aspera, latebræ, Suid.

Τραχεῖαι, ὑφάσεις, Suid. ἀσπερ. τραχεῖαι ἐγκάθοδοι γυναῖκες, aduersus vxorem exasperamur, Plutar. ὡσεὶ ὀργησόμενος.

Τραχεῖαι, τὰ, νεκαλοῦνται ἐφεδρικὰ, ἅτινα ἐθεωρήσαμεν τὰ Athenæo l. 3. ὡσεὶ ἐφεδρικὰ, inter accessoria numerandæ sunt quæ trunculi Latinè dicuntur, vt apud Celsum lib. 2. capit. 22. vbi truncuſi ſuum & petioli. Et lib. 4. ca. 7. vbi ſummæ trunculorum, vulgò reguestes: & apud Bituriges, à quæſtis Sunt autem τραχεῖαι proprièˊ, edulia quæ ex trunculis extremis quæ partibus truncatis ac reciſis, præcipuè cerui cibus auium vt anſerum, parantur: vt quod vulgò dicimus la petite oye. Aristophan. in Vesp. Οὔτος γὸ ὁ λάκκος, τραχεῖ' ἐ σῦκα, Comment. τὰ ἀκρα ἢ τὰ βότρυδ κράνα τὰ ἐπὶ τοῖς σώμασι τῶν ὀπωρικῶν. Ibidem dicitur, ἄνευ τοῦ ἐφεδρικοῦ μὲ ἐκ λεπτοῦ καὶ σπολιάζοντος. Reliqua non aſcribo, quia nullo modo probo. Nota & ἀφεκκεμμένα apud Virgil. truncos dici in Moreto.

Non illi ſuſpenſa ſocum carnaria iuxta
Durati ſale terga ſus truncique vacabant.
Fit τραχήλων δὲ τοῦ τραχέος.

Τραχηλάω, ὑψῶ τὸν τράχηλον, ceruicè attollo, ὑβριστικῶς: vnde pro ſuperbio & ferocio ponitur, ὑβριζῶν vel μεγαυχένα, rebelli cerui ce omnis detrecto. Proprie ab equorum natura fumitur. Gregorius τοῦ θεολογίας. Καὶ τίνων κυνῶν σπουδαιοτέρων τραχηλιάζειν ἢ πατέρων ἐπὶ τὰ παῖδας. Interpres, Aduerſus Dominum cornua tollere: Hesychio τραχηλιᾷν, τὸ ὑβρίζειν αὐχένα, ἀπειθεῖν, ἀναπηδᾶν.

Τραχηλίζειν, supinare Plauto, vel reſupinare Liu. id eſt, εἰς τὸν τράχηλον ἄγειν, ἢ ἀναστρέφειν. Quod & ὑπτιάζειν dicitur. Sic ſternaces equi τοῦ ὑπτιάζειν τραχηλίζειν ἢ ἀναστρέφουσι. Τραχηλίζειν etiã eſt τὸν τράχηλον πάσιν ἢ τύπτειν, cerui cè cædere & ferire, vt ſolèt panerariatiæ. Suid. Καλόστρατος ῥόδῳ πολυτελεῖ, ὃς τραχηλίζει ἀπαλάβολα. Plato, Ἢ ὦ οὗδὲν αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος, ἢ ἐμπιπλάμενος, ἢ κατυδὼν πάντα ἃ δέον διατετέλεκεν. An ignoras, in tota hac vita nihil egiſſe aliud, quàm vt collum præberet ſolibus, & cibo ac potu repleretur, & dormiret? Et metaphoram dixit Iosephus, Πολλοὶ ἢ δίχνοια κατὰπόδων τραχηλίζουσιν, ὡς ὑβριστὰ πάσχειν, ι. vexatos. Τραχηλίζω, transfatè, id eſt, patefacio, aperio, φανερῶ ποιῶ. Nam rerum conuerſa facies & reſupina oculis exponitur, à quorum intuitu prona ſubducitur. Sic os ſupinatũ dixit Statius per transſat. & vultus reſupinare Propert. Iuuenalis Satyra 3. Horum ſi nihil eſt, aulam reſupinat amici. Apoſtolus ad Hebræos capit. 4. de Deo, Πάντα ἢ γυμνὰ ἢ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, omnia autem nuda & expoſita oculis eius quaſi reſupinata & patentia, id eſt, σαφῶς δηλοῦται Hesych. Citatque hoc exemplum Phauorinus, τετραχηλισμένα ἐκπεφασμένα, id eſt, φανερὰ ἢ ἀπηκριβωμένα, aperti & detecti. Τραχηλίζειν etiam ſignificare adnotat idem Grammaticus ex antiquo aliquo, τὸ δίχα τεμεῖν, κρεῶν ἢ διὰ τῆς ἰσχίου ἢ ὤμου, id eſt, diſſecare, & per dorſi ſpinam findere, vt aperuntur porci, & olim victimæ. Τραχηλίζειν eſt luctatores & palestritas cerui cibum mutuo complexi hærentes atque implicitos ſeparare, vt apud Plutarchum in Antonio, ἢ διαλαμβάνειν τοὺς πολεμίους ἐ τραχήλους.

Τραχηλισμὸς, οῦ, ὁ, cerui cis flexus, Galen. de paruæ pilæ ludo. vide Ἐπισκαπτὰ.

Τραχηλοκοπῶ, decollare.

Τράχηλος, ὁ, collum, cervix: αὐχήν, ἰσθμὸς τῆς γῆς, ὑπτιάζειν τὸν τράχηλον, ὀπισθότονος γίνεσθαι, ἀφ' ὧν ὑπτιάζω τὸν τράχηλον, ἔχω, Etym. Τρέχω καὶ Θ τῆς κύρτης, Hippoc. at collum vehicæ: Translatè. Τραχήλου, istrachali Festo id est, asperi arteres vertebulatæ conchyliorum, ἢ τὸ κογχυλίων ἀποῤῥωγός. Et ipsum purpurarum muricatum genus. Athen. libro tertio, in ceasin τῆς ὀστρακοπορφύρας. Τράχηλος in naui, vide τὸ πρῶτον. Τράχηλος, verticillum, & vertebra. vide Μηλάκωσις.

Τραχήλους, ὁ trachinus, pisces, de quo Ælian. & Athen. libr. 7 dodrantalis longitudinis est haleculæ figura: sed verinque laterum à capite ad caudam serrata spina armatur dorsum vncinis tendétibus, ita vt à summo ad imum inoffenso manus cursu tractare possis: contrario verò modo, non nisi cum læsione maxima. Apud Hesyc. scribitur τραχυΐδης, vocaturque σκιδακός.

Τραχυῤῥόης, ὁ πολυῤῥόος, impetu decurrens fluuius.

Τραχυπάτης, exasperans & rigidus.

Τραχύω, ῶ, ὑνα, τρυγᾶν, asperum facio, exaspero. Actium Accusat. iung.

Τραχύπους, cui pedes sunt scabrosi.

Τραχύς, ἐῖα, ὁ, asper, durus, raucus, scaber, scabrosus, confragosus, salebrosus, aculeatus: ei opponitur λεῖος apud Xenophon. Vade τραχείᾳ γῇ, iracundus, vehemens ad iram, Plutarchus in Public.

Τραχυσμός, ὁ, & Τραχύτης, ητος, ἡ, scabrities, exasperatio, asperitas, τραχυσμὸς ἀρτηρίας dixit Dioscor cap. de Tritico, tarteriæ asperitates. τραχύτης τῆς κοιλίας, Plutarc. villositas illa & eminentia illocorum quæ in rudibus pannis videtur.

Τραχύφλοιος, qui est scabro cortice. vide in Ρίζ. φλοιὸς: & apud Theophr. histor. lib. 1. cap. 8.

Τραχύφωνος, ὁ, ἡ, asperitas vocis: &

Τραχύφωνος, rauce vociferans, voce asper, Galenus quarto, de Dogmat. 2.

Τραχύχροος, ὁ, ἡ, ὁ, asper durus.

Τραχύωπος, ὁ, palpebrarum scabritia interior, Æginetæ. τραχὺ κατὰ σμιλῆ, Dioscorid. libro 1. cap. 78. vbi Hermol. scabras genas exteri: Marcel. palpebrarum exterit scabritiem. τραχὺ μετὰ apud Galen. lib. 4. πρὸς ξ' τὰ πάσεις, ἢ τραχὺ πάσεις τῆς βλεφαρικῆς ὑμένος ἢ ξ' τὰς ὀφθαλμίας ἢ χρόνιος ῥεῦσις ὀφθαλμῶν ἢ κεπφώσεως. Ibid. τραχυκατάστατον κόλλυριον, Collyrium ad scabritias palpebrarum.

Τραχώδης, ὠδ-ες, ὁ, locus saxosus.

Τρέπω, verbum: vnde τὰ τρεπόμενα, perforo. πτερύγια, πρωτόμια. Apud Xenoph. εἰς πυρὸν ἥδιον πάσων ἀστελλτέον, τὰ πρωτόμια. vide Τρίπω.

Τρεῖς, tres, hi & hæ.

Τρέμω, tremo, timeo: vnde τρεμάμενα: vnde etiam ἀτρέμας, quietè. τρέμω θλασφημῶ, non vereor conuitiis incessere, non metuo maledicere, 2. Petri 2. τρέμει τὰς τῆς αὐχῆς, anxius est de hoc principatu, Chrysost.

Τρέπεσθαι, vertebat in fugam, Herodot.

Τρέπομαι, fugo, in fugam verto: τρεπόμενοι τὸ πολεμίους, hostes cedere cogo. τρέπεται, in fugam vertit. Plutarchus in Romulo fundit exercitum, in fugam vertit. τρέπονται Λακεδαιμόνιοι, fugant, Aristid. Τρέπομαι, eò redigor, eò defendo, proficiscor. χωρέω, accedo, me confero, viam ineo, eo, iter contendo. ἐπορεύομαι, me contuli. ἰτέον ἐς τὸν τοιοῦτον, aliam viam ingredi, aliam rationem rei peragendæ instituere: subintelligitur enim ὁδὸν. Plato epistol. septima, ταύτη τροπῆσθον, hinc viam tenens. ἐκ ἧς ὧν ἐπὶ τοῦτον, scilicet ὁδὸν. τρέπεσθαι ἄλλη, alia via ire, Lucian. τρεπέσθαι ἐπὶ τὸν τοιοῦτον, Idem. Plena oratione vtitur Xenophon lib. secundo Χαμπ. τῶν δ' ἀφικομένων ἐπὶ τὸν ποταμὸν ὃν τὸν Βίσον, vtuendi viam per virtutem sunt ingressuri. Aristophanes vbi ἐξ σκηνοποιοῦ τὸν ποιητὴν vade tutum iter, vade per reipsum, vade tua via. Τρέπεσθαι ἐπὶ ἑαυτὸν, in seipsum vergere, verti, Demosthen. Τρέπεσθαι πρὸς τὰ ἑαυτοῦ, Æschin. ire viam, contendere viam, se recipere ad suas facultates & proprios penates. Plato libro 6. τῶν δ' ἄρχειν τε ἱκανῶν καὶ ἐπιτηδείων ἀφίστασθαι μὴ πρὸς ἑαυτὸν ἐλάττω κακὸν τοῦ πρὸς τὸν ἄρχειν, ire atque iter contendere. τρέπομαι ἐπ' αὐ ἰὼ, adiuersus eos tendo. Herodot. πρὸς τρεπόμενοι ἐπ' ἐκεῖνον ἔσθαι, &c. conuertor seu me conuerto ad aliam (speciem, Aristophanes. τρεπόμενος ἀφ' ἑνὸς τρόπου, Xenophon libro quinto Pædiæ, ad quæ diei me conferam. τρέπομαι ὀπίσω, ἐπὶ τὸν ἀφορμὴν, accedam. Τρέπομαι ὀπὶ τοῦτον hoc in numbo, animum appello, Plato de Legibus. Homer. Iliad. ὃν ἦρα τρεπόμην, se ad optata conuertebat. ὑμῖν ἐπιτρέπομαι, τρέπεται. Τρέπομαι εἰς, confugio ad, καταφεύγω, Thucyd. τοῖς πολλοῖς τῶν ἔργων, sese ad opus accingit, Apollon. Rhod. τρέπομαι εἰς κακὸν, Thucyd. animum recipio, me conuerto ad fruitu. finem, tento quippiam fortiter, fortitudinem capesso. τρέπομαι πρὸς τὸ κρίνειν, Demosthen. ἐτράπετο πρὸς ταῦτα, in his occupabatur. ἐτράποντο πρὸς τὸν ἀδόρατον φοινίκων, Thucydid. conuertebat animum ad trucidandos homines. ἐτράποντο πρὸς λησταί, ad latrocinium conuersi sunt, Thucyd. τρεπόμενοι πρὸς ποτὸν, ad potum conuersum esse. Plutarc. in Themist. & Sud. in Epistol. poster. τρεπόμενοι πρὸς ἔρωτα, ad Ephitum concelebrandum in Lycurg. Plutar. Et in Antonio, Τρεπόμενοι ἐκ πρὸς λέχεα καὶ ἐκ ἀγάπας, εἰς commeatus inopiã redacti, vt ad olera radicesque deficiendi. τρεπόμενοι ὧν ἐκ ἀμέλει, ad nos confugiens, Thucyd. τοῖς τραπομένοις, quo me vertam: τοῖς τοῦ τροποῦ. Aristop. quò se quis circumagat, quid agat. τοῖς τροπαῖς: quò me vertam? Eurip. τοῖς τρέπομαι χθονός, Xenoph. τοῖς πρὸ ἑαυτοῦ, quò se recipiet? Demosth. Τρέπομαι, vertor in pernicien, Xenoph. εἰ μὴ φοβοίμαι μᾶλλον ἐκ αὐτὸς μὲ τοῦτο τρέπεσθαι, nisi timerem ne in meam verteretur pernicie. τρεπόμενος, sunt dilapsi, dilenerunt, in fugam versi sunt, se applicarunt. Τρέπεσθαι ἑτέρως, mutari, verti, Aristophan. Τρέπεσθαι, conuerti, de Sole, Theophr. ὅταν τρέπωσι ὁ ἥλιος, Plin. sic, in occasum tam declinu Sole. Aratus in hæmonium. ἐνα τρέπεται πόλιος ἰῆ. Theocritus de vere, τρέπομαι ἐπὶ ἔαρ ἥλιος. Horatius de hyeme. Quæ simul inuersum cõtristat aquarius annum. Est verò τὸ τρεπόμενον, vergens. τὸ τρεπόμενον ἐς τὸ πέλαγος, ad mare spectans. τὸ τρεπόμενον ἐς τὰς ἠπείρους, incumbens regibus agendis Thucyd. τὸ τρεπόμενον πρὸς τοῦ πρόκας, ἰ. ἐδ' πρὸς βλάπτοντας, Hom. Item mutatus apud Lucian. τὸ τρεπόμενον κίνησις, Hermog. dictio translata.

Τρεπτοὶ, ὦ, ἡ, fugientes. τρεπτοῖς τὰς γνώμας, Thucyd. i. μεταβολαῖς, mutantes sententias.

Τρεπτὸν, Plato, ὅθεν καὶ ὁ τρεπτὸς, ad hoc eundum est. τρεπτὸν τῇ ὁδῷ, Aristoph.

Τρεπτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, versatilis, versilis, fragilis, caduens, mutabilis. Nazar. in Orat. ὁ κόσμος τρεπτός.

Τρεπτότης, conuertio: τρεπτὸν, Hesych.

Τρέχω, ῶ, ἔδραμον, verto, auerto, conuerto, muto, persequor, loco pello, submoueo, fundo, verso, fugo, do in fugam, in fugam verto, impello & incito, deflecto, profligo, transiero: μετατρέχω, ἀφ' ὑπερτέρας μετατρέπομαι τὰ ἐλάττω, ἀνάγκας, φόβῳ. Hesych. Actius. Accusat. Ch. y soft. τὸ πλῆθος τὸν πόρων εἰς φυγὴν ἐξέτρεψε, vertit in fugam. τρέπω σε ταύτῃ εἰς κεφαλήν. Demosth. τρέπω εἰς κεφαλὴν σοι, in tuum caput retorqueo, Phalar. τρέπω σοι δίκην, tibi in mentem induco, Herodotus. τρέπω εἰς σε τὸ ἔργα, &c. Æschin. εἰς ὑμᾶς τὰς αἰτίας τρέπειν, in alios causas transferre. Plutarc. in Rom. τρέπω εἰς βύθον, Homer. Odyss. mitto dormitũ. ὑπεσθὰ δ' ὅλαδ' ἔτραπ, Aristop. as χαμαιεύνας, τρεπτὸν scilicet, Interpres. τρέπω σφᾶς, verro ad, Xenoph.

Τρέσσαι, deterriti sunt, fugerunt.

Τρέσσω, ὁ, timidus, δειλός, Hesyc. fit à τρέω.

Τρεφθῶμεν' ἀνάλωσα dixit Homer. Odyss. ὁ, diuertere in Helladas seu deflectere, ὁρμεθῶμεν, vbi alij τραφθῶμεν legunt, inquit Didymus.

Τρέφομαι, augeor, vegetor & coalesco. τρεφόμενος ὑπὸ σοφιστοῦ, qui bellis enutritur, Plutarc. in Rom. τὸ τραπὴ educatus est, Demosth. τὸ ἐντραφῆναι, educatio. Plato de Leg. τρέφομαι & τρέφω pro eodem apud Xenoph. Τρέφεσθαι, cogi, densari, πάγου δυνᾷ, Galen. in Gloss. unde τρεφεῖδες apud Hippocrat. ἐ' ἔχει ἐμφερεῖδα τινα τοῖς πετεηνοῖς.

Τρέφω, ἔθρεψα, ad differentiam τοῦ τρίβω, à τρέπω, ἔτραπον, nutrio, pasco, cibo, collo, id est, educo, vegeto, sustento, cõpasco Plin. Actius. Accusat. τρέφω τροφὴν, cibo alo, Philostrat. in Heroic. τρέφω δένδρα, quæ alunt alios habeo. τρέφω, pro αὔξω & ἔχω. Sophocl. οὓς πατρὸς ἐκ αὐτὸ ὄντας ἔθρεψα τρέφει.

Τρεχάδεστι, καὶ συνήθη τοῖς, apud antiquos vocabantur, qui cunctatius & lentius ad conuiuium veniebant. τρεχάντ' ἀπὸ σκοπῆς (vt apparet) eos lateribus celeritatem tribuentes. apud Athen.

Τρέχω, ἔδραμον, ἡ, rimeus, planta, ramus, germẽ, ἐλίκες, κλάδες, βλάστημα. Hesyc.

Τρέχομαι, ἀφιλοῦμαι, & ὀρίζομαι: vnde ἐφεδρισμὸς apud Aristopha. pro circumcurens. π. διδυμίαν, ἀόρ. ἔδραμον, curro, accurro, ἀφαμιλλῶμαι. Thucyd. τρέχειν ὀπὶ τὸν ἀγῶνα, & τρέχειν τὸ στάδιον, Gaza li. 4. Τρέχειν τῶν ὠκυάλων dicitur apud Sud. vt τρέχειν τὸν ὠκὺ ἵππον, periculum de vita subire atque incurrere: de vita periclitari, subaudi φέρομαι vel κινδυνεύω. Herodotus in Calliope, ὁ δ' ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχρέωδη, ὃς τε τρέχειν ἐθέλει ψυχῆς. Synes. dixit, ἐ πεδὰ σπουδῆς τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς δίαυλον. Plena oratione dixit Hesiod. τρέχειν ἀλέεινε τοῖχον κινδυνον ὃν δυναστῶν, ἰ. τὸν ὑπὲρ δυναστῶν.

Τρέω, με τρέσω, τρέσαι, timeo, fugio, sum fugax. tremo, horreo. Hesiod. τρέεσ' ἀλέεινε, trepidauit Pluto. τρέεν, ἐδείδοικον, φόβῳ, formidare, vt qui rem detrectat agere. τρέσας τὸ τὸ ἔμπα φιλήμασι ἐλθεῖν, qui fœdi pulchri osculo auertit, Plutar. in Apoph. Lacon. Suid. ῥηγῶν φόνοις, δειλιάσεις. In Epig. Ἀλὸν ὑπὸ πέλεμον τρέσαντα σὺ ἄβρατον ἐμᾶ τριβῇ. i. φυγόντα.

Τρηγαλέῳ, fractus, διῤῥηγώς, Hesyc.

Τρηχεῖς, leuis, timidus, celer, parcus, Hesyc.

Τρῆμα, ατος, τὸ, foramen, οτη, τρύπημα, cuniculus, foramẽtum, Gaza: proprie per quod remus traiicitur. Ἀ ὁ ἐν ἑκάστῃ ἀκάτῃ, Pollux. dicitur & τρύμα & τουμενία. Fit à Τρέω. vide Τρύπα.

Τρηπε-

Τρωκτὴς, οῦ, ὁ, aleator, à punctis quæ in aleis effossa visuntur.

Τρωκτὸς, περτυsus, in Epigr.

Τρωκτοσόφος, ὁ, ὁ ἡ, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina.

Τρωπέυτικὸς, ὁ, perforatio.

Τρώπη, ω, τράφω, τ. περφορατιο, perforo. Actiu. Accus.

Τρώχαλος, ὁ, columba, sic dicta à timiditate: penult. per ω in obliquis: Gaza libro tertio, Grammatic. τρήρωνες κελεύω τας αἰ ἀσεστερφὰ, ὅσαι τὰ ἴδια τὰ βιλικεβίδαρ. ἐστὶν γὰρ τὸ ξύλον, Interpr. Homeri. Apud Aristophan. τρήρων pro timido nonnunquam vsurpatur.

Τρῆσις, ὁ, perforatio, foramen.

Τρητὸς, ὁ, perforatus: τετρημμένος, ὁπαῖς ἐχων: tessellatus, foraminibus distinctus, pulchrè distinctus & affabrè laboratus, in Epi. τρητὸς λίθος, lapis foratus, Hom. Odyss. vide Interp. τρητὸν λέχος, apud Hom. Odyss. ά, lectus pensilis qui traiectis per forami na funibus tenditur. τρητὸν μὲν λιχέπη, πλὴν πυμάδιον ὠοῦ τέλιν ἠδὲ κρωνίων δέπας. Hom. Iliad. γ, ὁ τρητὸν κατατανδάνει λιχέπεσσι: à verbo τρήσω, τρήσω. Hesiod. in Theogon. μετοχὴν τρητὸν τομὴς, arbiter cauernosæ Nemeæ.

Τρηχαλέος, asper, libr. 4. Epigram. χρήτιμα πρηχαλέοις χρήσιμα αὐσταλέοις.

Τρηχάλος, acerbè, malè, asperè: τρηχέως.

Τρηχιαιος, pro τραχυώδης.

Τρηχὶς, τραχὶς, τρηχέα pro τραχέῖα, aspera, petricosa, Homer. Iliad. β, τρηχὺν, salebrosa. τρηχὺ τόπον dicit Hesychius. σκολιὸν τοῦ.

Τρηχὺς, οῦς, locus acelinis & difficilis salebrosúsque: item lapis. Nicand. Schol. Alij sepem exponunt.

Τρηχὺς, asper & salebrosus fum, & præterit. τὸ τρηχὺ asper & salebrosus factus fum, interdum & asper fum, Dionys. de Situ orbis Iliad. β, Τετρηχὸς ἀ' ἀσπρὸ, expon. concio turbis & tumul tibus plena erat.

Τρία, τὰ, tria. Ἡδὺ τριῶν τοὺς τρεῖς. De ternaria. Tzetzes in vita Hesiodi.

Τριάκοντώρος, sesquimina, i. tres semiminæ.

Τριάζειν vincere ἀτρέμας ἀπὸ τῶν ἀντιμαχομένων. Brod. in Epigr. τριαζεῖ ὧδε κἀνταῦθα τὸν ἀντιμαχόμενον τὸ τρὶς πεσεῖν ἢ τὸ τρὶς ἐσχίσθαι τὸν κισθῆρα. Iul. Pollux. lib. 3. δεῖν ἢ πεντάθλου τὸ νικᾶσθαι δὶς ἢ τρὶς ἐξ ἀγῶνος.

Τρίαινα, ης, ἡ, fuscina, tridens, τριόδους: piscatorum instrumentum, quo feriunt pisces. & Neptuni insigne, Odyss. ε'. Suid. καλεῖται δὲ τετράοδος ἐστὶ, τὸ τριόδοντος πρέπει σκαπάνῃ ἢ ὀρύσσουσι τὰς βώλους δηλ. τῇ κατασκευῇ τὸ ἀπέρματος, prima breuis est, vt Odyss. ε', Χερσὶ τείνασα ἐλαίη.

Τριαπατήρ, ηρος, ὁ, agricola, qui tridenti vtitur, Hesych.

Τριαυλεῖν, occare. Aristoph. Interp. vide Τρίαινα.

Τριακόσθακα τάλαντα, tredecim talenta, Aristoph. in Pluto.

Τριακόσιοι, οἱ, apud Cyrenæos ephebi dicebantur: fic enim apud Eustath. Iliad. θ. legitur alijs ἀφηβοκρύφτ.

Τριακὰς, άδος, ἡ trigesima mensis dies, ἡ τριακὰς τῆ μιᾶς. Lucian. de Luctu, πολλὰς τριακάδας ἢ ὀλυμπιάδας, ἀπαλλάσσει, triacadas multas & olympiadas implens, i. multos mefes & annos. Primus Solon, vt scribit Laertius, τριακάδα, ἣν νέαν appellauit. Vide Ἕνη. Dicitur τριὰς ab Hesychio. Τριακὰς item tricenarius numerus, quem celebrandum censuerunt Simon & Marcio. Nazanz. in Orat.

Τριάνις, ter. Laconicè, Hesych.

Τριακονθήμερος, qui habet triginta dies.

Τριάκοντα, triginta. Plato Epistol. 8. νομοφύλακας τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ δώδεκα τριάκοντα, ἢ πέντε, legum custodes creare quinque & triginta: vbi mox ordo commutatur, δωδεκάτην ἢ δυοῖν ἐπὶ πέντε καὶ τριάκοντα δύσεσθαι ὑπ' ἀρχάς. Οἱ τριάκοντα, i. triginta tyranni, aliquando fimmæ rerum Athenienfium præfuerunt, Isocr. Æschin. & Demofth.

Τριακοντάετης, ὁ ὃν, ὁ καὶ ἡ, trigesimum agens annum, τριακονταέτης, Plato de Legibus. Sciendum quòd quum ætatem defignat, acnitur: quum tempus, penacuitur, τριακονταέτης, vt ὀκταέτης, Suidas.

Τριακοντάετὴς τὰ ἀγώνια, castitas annorum triginta, Plutarchus in Numa.

Τριακοντάκις, in Symposiacis Plutarchi, vt δὶς καὶ δεκάκις, πεντακόσιοι, & ἑπτάκις, a numero lectorum.

Τριακοντάμηνος, triginta menses natus.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum.

Τριακοντὴρ, trigenarius, Etym.

Τριακοντὴρης, &

Τριακόντορος, nauis, genus ab ordine remorũ sic dictæ. vide Bayf. τριακοντορεῖον ἢ ὑπὸ τριάκοντα ἐρετῶν ἄγον, Thucyd. libro quarto, in Gen. Fœm. Valla explicat tricremis. Τριακοντόρου συμπαπλεύσαντος, Plutarch. in Solone. πέμπουσι τριακόντορον, Plato in Epistol.

Τριακοντούτης συμβολὴ, Thucyd. fœdera in triginta annos percussa, tricennalia fœdera, Valla. hæc facta sunt inter Athenienses & Lacedæmonios post subactam ab Athenienfibus Euboeam insulam.

Τριακοντούτις, trigesimum annum agens, ὁ ἡ ὑ, Suid. vtitur Philost. in Heroic. ι. τριακοντούτης.

Τριακοντούτιδες. Aristoph. scorta vocat: vnde καὶ τριακοντουτίδια, cum scortis rem habere: & nautes etiam sic dicuntur. ὅθ', τριακοντουτίδιαι τινὲς, σοβᾷ συσχαρῶ, Etym.

Τριακοντόφυρμα, τὸ, triginta vallos habentia.

Τριακόσιοι, οἱ, trecenti, qui sunt primi census, iudices.

Τριακοσιοστὸς, trigesimus, τριακοστὸς, trigesima pars, Demosth.

Τριακοτὸς, deuicitus, superabilis.

Τριαξὶς, ἡ τριακὰς, Hesyc.

Τριάρμενον ναῦς, nauis instructa trinis velis, nauis quæ tribus velis prouehitur. Τριάρμενα πλοῖα, nauigia robustissima, Lucianus τριάρμενα ἢ τετράρμενα πλοῖα.

Τριαὶς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio, Gellius libro 1. cap. 20.

Τριασμὸς, οῦ, ὁ, ternionis fen ternarij numeri ratio. Sunt qui τριασμὸν scribant, vt sit quædam in tria diuisio.

Τριάσσω, vinco: fumptum ab athletis, quibus victoria in triplici certamine sita erat: & τριαχέσιος, ter vinci. Suid. τριαχέσιος πάλαισμασι, καὶ ἀπὸ τῶν τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ τρὶς τοῦ ἀντιπάλου κρατῆσαι. τριάδιον, δίαυλον, δίολχον.

Τριαττάφεκα, apud Galen. l. 4. χ', γθ΄ιι, is, tres quartæ minę partes, dodrans minæ.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum insana & nefaria libido Lucian.

Τρίβακον, τὸ, lacerum palliium, trita lacerna. vide Τριβώνιον. Suid. ὀζώνιον, pro κρανεοτεμμένον ὀζώνιον. Vide & Τριχῶ.

Τρίβακος, τρίβων, mora, exercitium, Etym. &

Τρίβακος, ὁ, veteranus, tritus in rebus agendis, qui & τρίβων Atticè, Eustat. Τρίβακος, etiam in absceffibus cuticula quæ & ἰοχάδης dicitur. Lege Cæl. l. b. 3. c. 19.

Τριβαλλοὶ, qui vitam inutiliter trahunt, οἱ τῆς βαλανείου ἀπαγόμενοι διατρίβοντες. Apud Aristoph. in Auib. scriptum τριβαλλοί.

Τρίβαλος, υ, Adiect. vetus, lacer, πεπαλαιωμένος, vt exponit Interp. Theoc. Idyl. ζ, vbi τρίβαλον ἱμάτιον, p. τρίβακον.

Τρίβανον, τὸ. In igniariis quæ σωρὸς vocantur, partes duæ sunt, vna quæ atterit, altera quæ atteritur: hæc ἐσχάρα, illa τρίβανον dicitur. Theophrastus historiæ plantar. libro quinto, capit. vltim. Δεῖ γὰρ πλείονα ἐσχάραν ἐν ταύταις τοῖς χώροις ἢ τρύπανον ἐν ἀλῴοις. Sic enim scriptum, τρύπανον. id est, τρίτρητον, terebra: at restituo τρίβανον καὶ τοῦ τρίβειν, id est, terere. Nam vt ex hoc loco dixit Plinius libro 16. cap. 40. Teritur lignum ligno, ignémque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimè conceptum. Nihilque, ait, in hoc artificio hedera præstantius quæ teratur lauro, laurúmque terat. Exploratorum hoc vsus in caftris, paftorúmque reperit, quoniam ad excutiendum ignem non semper lapidis occasio est. Mihi verò non est ignota ratio, qua Indi ignem excitant duobus lignis circa capita arctissime inter se commissis, & constrictis, tertio vero tereti & ftyli forma per medium adacto, quod vtraque manu terebæ modo verfant & circumagunt, donec ignis eliciatur collifu & tritu, fiue potius terebratione illa: ardumque materiam circumpositam corripiat. Alia est tamē Theophrasti traditio, vt differt τὸ τρίβειν ἀπὸ τοῦ τρυπᾶν. Nec item mouebor his Cardani verbis, quorum ansam Philosophi dicta præbuerunt: Porrò, inquit lib. de Rerum varietate, ignis aliquando est in terebræ modum, cum conciitato motu circumagitur adiecto fulphure. Est tamen τρίβανον (licet & τρύπανον legatur in Opusc. ἐκεῖ σωρὸς) terebello, id est τριτρητῳ fiue τρυπάνῳ simile: dicitúrque ἐσχάρα etiam σωρὸς. Comment. Apollon. in 1. Argon. Πυρίαν γὰρ ταύτην φασὶ τὰ ἀφεψητὰ ὀλίγα ὀψήλους ἀφῆς τὰ ὕδωρ ἐξιέναι, ὧν τὸ μὲν ὕδατος ἐν ἀγγείοις τοῖς ὑποκειμένοις ἀθροίζεσθαι, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦτο ὑπὸ ὀπῆς τινὸς ἐξιὸν τοῦ σωροῦ ἐκφυσᾶν. Τρίβωνα adiutant etiam λάκυθοι significare. & vas in quo aliquid teritur: quin & cochleare. vide Athenæum.

Τριβὰς, άδος, ἡ, tribas. Κατὰ τὸ τρίβειν. Tribadum autem mulierum lasciuia ex mutuo fricatu & attritu, satis innotuit ob infamiã: ea est τριβακὴ ἀσέλγεια, de qua Lucianus in amoribus. Tam peditæ libidinis Philenis inuentrix fuisse memoratur: ob quam & illa masculà Sappho malè audiit. Hoc enim non minus rupe quàm quòd λεσβιάζ vocant. Tales τριβάδες (quarum instrumentum ὁλισβὸν ab Aristophane dici iam obseruauimus) fricatrices vocat Tertullianus lib. de Pallio, quę & fubigatrices dicuntur. Plautus in Perfa, Ne me attrecta fubigatrix. Lege Cælium Aurel. lib. 4. Chronion, c. 9. De fubactis & mollibus, quos Graeci κιναιδοὺς vocant.

Τριβεῖν, tritus. τριβεῖν διὰ ἵνου, rete tritum, in Epigr.

Τριβεῖς, ἄβυς, pro τρίμμα in Epigr.

Τριβὴ, ῆς, ἡ, mora, διατριβὴ, ὑστέρησις, βραδυτής: ex excitatio, vsus, διατριβὴ. Plato Epist. 7. καὶ ἐν ὀλίγῳ ἔμοιγε ἢ ἀλυθεῖν τὸ ἔτος οὐ-

οἶκε μὴ τερθῆτε πάντες ἐς χρέος πονεῖ, id est, adhibita omni exercitatione & ſtudio. Polyb. libr. 1. Τρέφειν ὡς πρὸς πολεμικὴν ἄγωνα συνήθειαν. qui haberet vſum mediocrem rei bellicæ. Τρέφειν πορίζειν, morari, nectere, Ariſtophanes. Τρέφω, ἀπὸ τοῦ τρίβω. Ariſtophan. Οὔτως μὴν οὐδὲ ὧδ' ὄχεις τὸ τρέφειν. Metaphora eſt ἀπὸ τῶν διὰ χρόνου ἰσχνανόντων τὴν ὑποστρωμνὴν εἰς τριβὴν καὶ φθορὰν ἀγόντων.

Τρίβος ὁ καὶ τὸ τρίβον, piſtillum, ὃ ἄφθ., διδάσκ., καρεῖ, id eſt, radius. Hemſt.

Τρίβλιον idem quod κρᾶτηρος ἐξ κωνικοῦ σχ., Interp. Hom. Odyſſ. ω. i. in medio quibus vide in voce Κρᾶτηρ.

Τρίβολος κατὰ σπάνιν. compoſita dictio, ἀπὸ τοῦ τρίβ. ω, & ὕστρακον, & pro duris, inconditis, & nihili rebus vſurpatur ab Ariſtophane Nebul. id eſt, αὐθάδεια, λῆρος, ἀπαίδευτος, abſurda, aſpera, ſalebroſa.

Τρίβολος, ου, ὁ, tribulus, herba inter terræ peſtes à Plinio numerata. Herbatij calcitrapam vocant. Duo eius genera: tribulus terreſtris, id eſt τρίβολος χερσαῖος & tribulus aquaticus, id eſt, τρίβολος ὑδατώδης: cuius ſemen nigrum trianguli ſolidi formam refert. Lege Dioſcorid. libro 4. capite 15. Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 3. Apoſtolus ad Hebræos cap 6. de terra loquens, οὐκ ἐγγὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος, καὶ κατάρας ἐγγύς. Τρίβολοι etiam apud Plutarch. in vitis, ſunt ferrei muricis dicti à Valerio Max. & Curtio. Tribulos vocat Vegetius, à ſeminis tribulo ligura triquetra, ſimilitudine. in quancunque partem volueris ſemper mucronem ſpicnlumque infeſtū protendunt: contra ſubitam equitatus eruptionem ſpargunturā militibus circa eruptiones & præſidia, & vt lateant defoduntur in terram. Nos ex herbæ nomine vulgò vocamus ch.ude-trapes, vel vt alij ſcribunt, chauſſe trapes. Τρίβολος, inſtrumentum quo frumenta in area triturantur atque tribulantur: Latinè tribula, vel tribulum vt apud Virgil. Tribulique trahæque & iniquo pondere raſtri. Et autem tribula (e Græco dicta, nō autem à terendo: niſi ipſum verbum Tero ſumptum ſit ἀπὸ τοῦ τείβω: ἀπὸ τοῦ τήβω enim exiſtimo) ex tabula lapidibus aut terro exaſperata, quæ impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis vt diſcutiat ex ſpicis grana, aut ex aſſibus dentatis cum orbiculis, quod, vt inquit Varro, ploſtellū vocant. 2. Regum capite 12. Ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἀρίστου, καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις καὶ σιδηροῖς, καὶ ἐν τοῖς πελέκεσιν ἐπὶ τοῦ ἀρίστου. De Daunde loquitur, qui Ammonitas iuſſit ferris ſecari, & tribulis ferreis proteri, cultriſque ſubiici. Τρίβολοι, quæ lupatis equorum adduntur, ipſique mandunt: dicti à tribuli aſperitate: his equi oris durioris domantur effrenéſque coercentur. vide Σιαλιστῆρες. Pollux libro primo, τὸν χαλινὸν λέγουσι, τὸ μὲν σιδηροῦν, ἐχῖνον, τρίβολον, οὓς καὶ ἱππόταται ὁ ἐκαλοῦν.

Τρίβος, ου, ὁ, ſemita, callis, ὁδός, orbis, via, iter tritum, σῆς, ᾠδῆς, ἁρματείς: item ritus. Etym. fit ἀφ' ὃ τὸ τρίβω. Nicander in Alexiph. αὐτὸν δ' ἰωλεύουσι τρίβοι πανάπτορον ἔθνος. Comm. ἀδιατόπους μονοκρῆς. Τρίβος verò vocant τὸ ἐκπεπλυμένον χωρίον ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας. Et Hippocrates air ἐᾶν ἀδρὸν τὸν τρίβον καθεῖν, pro affluefcere, inueterá ſcere.

Τρίβραχυς. Quintil. lib. 9. cap. 4. tribrachus pes conſtans ex tribus brevibus, vt dominus.

Τρίβων, ter madefactus.

Τρίβω, βι, βῆν, τριψω, τετρο, attero, ſubigo, tundo, contundo, absumo, collido, frico, perfrico. exerceo. vexo: ὃ δ' ἔτριψε, contrecto, perfrico, διατρίβω, perſto, παύομαι, populor, κατατρίβ. Actius. Accuſat. τρίβω ὡς ἄκαιρον. ἄκαιρον tero & conſumo, vino. Apol. Rhod. ὃ δὲ πολὺ αὐτὸν τρίβεσκε, τρίβων ἔτος, colo vitam ſuis exercco, Ariſtoph. in Pace, ὁ δὲ τοῦ γαμικοῦ βίου τρίβολος, Et Sophocl. δύσνυμφ τρίβει βίον. Heſiod. ἀδηλότατος τρίβωνται id eſt, καταπλίσσουσι, vexant. Τρίβειν οὐ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ σκοπᾶς, exercere ciues, & retinere in caſtris, &c. Plutarch. in Camil. ἠξίουν τρίβειν τὸν πόλεμον χρόνῳ κατ' ὀλίγας ἡμέρας ἑκάστοτε volebat tempore bellum gerere, quanquam pugnandum eſſet, &c. Idem in Camillo, id eſt, prorogare. Idem in Fab. χρόνον τινὰ ἐν ἄλλαις ἀπὸ τοῦ χρόνου τρίβειν, καὶ πολυθρύπτοις τοῖς ἀλίγοις ἔτεσι τρίβειν τὴν ὑστεροκτισίαν βεβαλαβῆσθαι. vbi Guarinus, Eo conſilio agens vt tempore illius vires redderet attritas, & rerū copiam ad inopiam & exercitus magnitudinem ad tenuitatem reduceret. τριβὸς ἄνω σκοπὸς ὄψομαι καὶ ἐγὼ ἔκραιπ., Plato Epiſt. 7. Horū ſingula ſi minicem agitentur, & velut terrantur, id eſt, exercentur. Τέθριππον ἅρματος, via trita, Ariſtoph. Τετέθριππον ἔδρᾶς τρέβω de impudentia dicitur, pro verecundiæ fines tranſire & pudorem deponere. Athenæus δειπνοσοφ. libro 5. Μικρὸν δ' ὕστερον τούτοις, καὶ ἑτέρας τοῦ παλαιοῦ συναλλαγὰς ἀφεὶς ἡμῖν παραδόσεως πειρᾶται διηγεῖσθαι, τρίψας τὸ μέτωπον, τὸ οὖν ἔπος ἐστὶ, &c. Strabo Geographiæ libro 11. ἔχουσι γὰρ οἱ μὲν τὸν πλησίον, ἀβδηλοβιωτικῶς τὸ μέτωπον, οἱ δὲ χωρὶς ὀνειδῶν ἕτερον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀποτελοῦσι. Euſtathius hunc etiam locum citat. Licinius Calvus in Vatinium nad verbum dixit, Perfrica frontem, & die te dignioremi qui Prætor fieres, quàm Catonem. Hoc citat Quintilianus libro nono. Cicero os perfricare dixit, libro 3. Tuſcul. Quid tergiuerſamur Epicure: nec facemur eam nos diere voluptatem, quam tu idem, cùm os perfricuiſti ſoles dicere, Paulò aliter Plinius in Præfatione, Perfricare faciem vſurpauit: Perfricui faciem, inquit. nec tamen profeci: quando alia vix occurris ingens, & longius etiam ſubmoues ingeni, faſtebus. Τρίβειν τὴν κεφαλὴν, perplexum eſſe, & animi dubiū, hærere atque hæſitare. Æſchines, Ἐν ἅπασι δὲ τοῖς αὐτοῖς ἐπιδείξω Δημοσθένην ἐν ἅπασι τρίβοντα τὴν κεφαλὴν, ἐν ἅπασι δὲ τοῖς ἐναντίοις ἑαυτῷ γιγνόμενον, ὁρᾶν σπουδαιότατον μὲν τὸ δῆμον ἐν διαθήκαις ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀδικήμασι τοῖς ἐπ' ἐμοὶ λεγομένοις, ἐν δὲ τοῖς ἀκουστοῖς, ἐν δὲ τοῖς προσδοκίαις, &c. Cicero in nobili illa φαντασιαστικῇ, qua inducit L. Piſonem reprehendentem C. Cæſarem generum, cupidum triumphi: ad extremum enim inquit: Quas rationes ſi cognoris, intelliges nemini plus quàm mihi literas profuiſſe: ira enim ſunt perſcriptæ ſcite & literatè, vt ſcriba ad arrarium qui eas retulit, perſcripſiſſe rationibus, ſecum ipſe caput ſiniſtra manu perfricans, communmirarus ſit, Scabere caput vel mulcere, idem exprimit. Horat. libr. 1. Satyra 10.

—& in verſu faciendo
Sæpe caput ſcaberet, vijues & roderet vngues.

Quintilianus Inſtitut. lib. 11. in hac cunctatione ſunt quædam non indecentes, vt appellant Scenici, motus, caput mulcere, manum inuteri interpretare articulos.

Τρίβων, ωνος ὁ, ὁ ἱμάτιον, Suid. pallium, veſtis lacera, laceria, obſoletum pallium. Ariſtophan. in Pluto dixit ὁρᾶτ' ἄρα τὸ τριβώνιον ὅπως ἔχοντος: Comment. exponit, τριβώνιον ἱμάτιον, ἢ παλαιὸν ἢ τετριμμένον, οἱ δὲ τρίβωνα φιλόσοφον, Cæza de Senectute, ἐν μιᾷ τῶν τριβώνι, ἐχ εὐκτῶν οἱ φιλόσοφοι, & c. Interp. Ariſtophan. Τρίβων, pro veſte inferiori, priore breui, in Epigram. de veſte mulieb. Ariſtoph.

Τρίβων, ὁ, ἡ, ωνος, peritus, veterator, qui periculum fecit. Ariſtoph. νῦν δ' ἡμεῖς ἔφην ἀρίστων τῶν ἐν Σικελίᾳ, peritiſſimi calathorum infimi. non callens, non aſſuetus, non expertus. idem in Veſpis, Ἐὰν γὰρ ἐν τρίβων τις ἐπιπαίζῃ, τρίβων δὲ τὰ κόμμι, i. tu exercitatus es verſutus, Eurip. vide Κομᾷς.

Τριβωνίζομαι, differo, procraſtino, τριβὲς ἐμποιῶ, τοιχίζω, Suid.

Τριβώνιον, τὸ, veſtis attrita, palliolum: Apul. dixit ſciſſili palliatio ſemiamictus.

Τριβωνικός, id eſt, inſtar lacernæ, ὅπερ τριβώνιον. Ariſtoph. in Veſpis, Τλαθὶ γ' ὦ χλαῖναι κεκλαδοῦ τριβωνικός, id eſt, palliolatim, vt apud Plautum in Pſeud. palliolatim amictus ſic inceſſi ludibundus.

Τριβωνοφορία, geſture pallium, Suid. vt palliari Apuleio.

Τριβωνοφορίας, ὁ, veſtis vilis geſtamen.

Τριβωνοφορῶ, ὦ, ὁ, palliatus vel palliolatus Sueton. lacera & attrita veſte indutus, ſciſſa veſte indutus, Etym.

Τριγενεὰς, ὁς, ἡ, Strabo libro 12. εἰς Ἰφιγένειαν ἡ Θρεπτόντος τῶν γάμων, ad tertiam vſque progenitem.

Τριγηρὺς, qui tripliceni habet generationem.

Τριγήρων, qui tres ætates vixit, veluti Neſtor, i. nonagenarius. legitur in Epigr.

Τριγηλέω, ſepio, cingo: malim δ. vide Τειχηρές.

Τρίγλα, ης, ἡ, vel

Τρίγλη: ἡ, Τρίγλις, mulus piſcis, & nomen loci. Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. de piſce, ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὰ κάλλιστα τῶν ἰχθύων ἐκπεφόρηται, ἡ τρίγλη καὶ ὁ ἐρυθῖνος. Τρίγλη, ἡ, nemo ſane vel torpedinem piſcem torpiorem per funiculum noſtro inuchere corpori, vel triglam obtentam vitā à torpedine accitum tollere ignorat. Dicendum Τρίγλαν πέτρᾶν, Athen. libro 7. quia ἐν τοῦ γένει ἓξ τὸ πλῆθος, teſte Ariſtoteles.) πολὺ ὑποκωφίαν ſimplifie ſuſpiciatur. In Epigram. etiam Τρίγλα dicitur. Τρίγλαν ἀπ' αἰόρματος ἢ φυκιάδα τοι λιθόβατα δρύπτει δαιμόνιος.

Τρίγλαυκ, ου, ὁ, perſe ctus, ἀμφιδέκατος, ὁ σοφὸς τρίγλαυκ' ἀξέσθ', habens tres oculos: nam γλαυκὸς pupilla dicitur. Hom. Odyſſ. σ. ἡμιτόμοις τρίγλαυκα ἐπὶ ἐστ, ἰξύϊσιν πεσμα, ὁ ὃ ἰσοφθαλμα ἰξύϊκοντες, inaui. es triplicis pupillæ figura effictæ, ὡς ἐκεῖνοι ἐδόκουν κορυφὴν ἔχειν, vt exponit Pollux vide Τετρασ., Apud Athen. lib. 7. τρίγλαν δ' ἡ ἔφατο.

Τρίγλας, ίδος, ὁ, ἡ Τρίγλαν, Suid.

Τριγλυφοφόρος χιτὼν, in Epigr. veſtes mulieratas, i. retia ad mulos capiendos.

Τρίγλυφος, ου, ὁ, vel ὁ Τριγλύφων ὦ τὸ Τρίγλυφον, id eſt, triglyphus: vocabulum eſt architecturæ ad ſign ficandum columnarum ornamentum. Nam in Zophoro ſqui eſt ζωφόρος, pars illa in columnis inter epiſtylium & coronicem) ſcalptura canaliculata ſtriata triphci ſulco (quorum litera, femora & μηρὸς Græcè vocat Vitruuius) triglyphus appellatur. Inter triglyphos ſunt μετόπαι ſiue μετώπαι, id eſt, metopæ, quæ vel puræ relinquuntur, aut ornantur ſcalptis lancibus, taurorum capitibus reuinctis, vittis, cornibus, pendulis etiam floribus, frondibus & fructibus, aut baccis, nonnunquam & feminiſcis, id eſt, faſciolis. Vi-

τὰ τρί-

de in voce Μετόπη. Ετ τρίγλυφοι trajecta per parietem super trabem trifulcata lignorum capita referunt: metopa, intertignia. Lege Vitru. lib. 4. cap. 2. & 3. Euripides in Oreste dixit, θοαγκὰς τὰ τριγλύφους. Apud Dores, ait Comment. fcalptura quædam erat quæ dicebatur τρίγλυφος, ἡ ἀπὸ θυσιάτων τὰς γλωσσὰς ἔβλεφον. Vbi Latinus Interpres exposuit, Doricas trabes dedolatas in triangulum. Apud Arist. Ethi. lib. 10. τριγλύφου ἢ κεκοπίδος ποίησις: vbi pari in scitia Interpretes vertût laqueata: hæc enim φαλίσκωμα sunt, de quibus dicam in voce φάτνωμα. Eustratius Aristotelis Græcus explanator, τριγλύφους ait à multis vocari μασχάλας. Sût mutuli, i. vulgò *madilloni*, à triglyphis figura diuersi, quin etiam positurâ. Mutulorum enim locus non in Zophoro, sed in Corona. Non minus confusè ita scribit Hesych. Σκοτία, μέρος τῆ ἄβακος πᾶς ἀρχιτέκτων σφενδονοειδὲς τρίλυφον ἢ ἀναφορίτης. Est enim Σκοτία, i. scotia Latinè etiam, & Græcè τρόχιλος, aliud columnarum ornamentum: vnicus videlicet canaliculus in mento coronæ excisus, qui vulgò *nasselle* appellatur. Vitruuius lib. & cap. 3. Altera pars cum suis quadris scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Idem lib. 4. cap. 3. Reliqua spatia, quod latiores sint metopæ, quàm triglyphi, pura relinquâtur, aut talmina scalpantur, ad ipsumque mentum coronæ incidatur linea, quæ scotia dicitur.

Τετράγωνος, ον, ὁ, ἡ, trifulcus, trieuspis, τρίγωνος ἀκίδας ἔχων, τρίγωνος, τρισσαῖς γωνίαις, i. angulos ter. i. tres habens. ὄξυ-ὀ τετράγωνος, fugitta trigoniaſſic Valla apud Hom. Iliad. ὁ, τριγλώχις λόγχη, tricuſpis de fermone.

Τετμὼς, ὼ, ὁ, ſtridor, Ariſtot. lib. 4. Anim. vide Τέτξ.

Τετρᾶνα or ζύλα, animalia ex tertia ſobole & progenie edita. Eſt enim actiuũ pro Paſſ. Theophraſtus docet annua ſemina propter ſoli naturam degenerare atque mutari, quod in quarto ſemine ex triplici ſatu oriretur à primo differentia, i. poſt triennium: Quod expreſſit Virgil. t. Georgic. vbi, Semina vide equidem, &c. Meuſtrat & apie philoſophus in animalibus (in quibus vterus ſoh, partus frugi ſeminiſve rationem obtinet) idẽ ſimiliter accidere: hęc enim à maioribus degenerare poſt tertium partum, ita vt tertia ſoboles abauos ſimilitudine unilo modo referat. Sic enim ait de Cauſis plant. lib. 1. cap. 3. τὰ γὸ ἀκριβέστερα σκέψις τῶν ἐκτελέσαι, ὥσπερ ἢ τὰ ζῶα, ἢ γὸ πάντα τριγόνοσιν σωιζομενοιοὐτωι, i. hæc enim in tertia ſobole inter ſe ſunt diſſimilia. fit autem σωιζομενοὐτως ita enim ſcribendum) ab ἴξα: indicátque τὸ ὁμοιάσας ἔκγονον. Interpres Gaza non videtur aſſecutus, qui ſic vertit, Vt etiam in animalium genere: hæc enim poſt tertium partum ſimilitudinem perfectè repreſentare incipiunt.

Τετρεῖα, ας, ἡ, ὁ τρίτον χρόνῳ, tres ſoboles. Suid. τὸ παρ' ἐκ τριγονίου παρεκτὰσε τὸ ἕβδομον. ὡσὰν τὰ τριγόνας βασιλέας. Commodum dixit Herodianus à tertia vſque progenie regem.

Τετρῆνες, paries, ſeptum, mœnia, ſeptum, πόρος ἐκφραγμα. vide ſuperius Θεμένας: quod melius ſcribitur tamen per π apud Ioſeph. in vita: Interpreſque vertit ſuggeſtum. ἀ τετρῆνες dici vulgò *trenches* exiſtimant nonnulli. eſt Suidæ τετρήκεσι, τετρῆσι, τείχεσι, πόροις, ἀπὸ τοῦ τρυπᾶν, ὃ ἐστι τρῆσαι. Scribitur & apud Heſych. τετρήνασι ἢ θριγκόσι αὐλῆ. φράξαι.

Τετράγωνος δὲ, τετραγωνάρις. figuræ triangulæ.

Τετράγωνον, ου, τὸ, vel ὁ τρίγωνος, triangulum vel triangulus. triquetrũ vel triquetra ſiue triangularis forma, cuius figura eſt 2. apud Lucian. ὃν δίων σοφιστὴς, ἐν δὲ διαγράμματα τέτρακτὺς ἐστί. Hi numeri ſimul compoſiti decem efficiunt. ὁ τρίγωνον ἀστικὸς, ſi eos ita punctis deſignes.

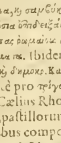

Τρίγωνον ἰσόπλευρον, eſt triangulum æquilaterum, quod tribus æquis lateribus claudítur. Τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod duo tantùm æqualia habet latera. Σκαληνὸν τρίγωνον, quod tribus inæqualibus lateribus conſtat. Trilaterarum verò figurarum. ὀρθογώνιον eſt id eſt, rectangulum, triangulum quod habet angulum rectum: vt κλινογώνιον, id eſt, obtuſi angulum, in quo angulus obtuſus fuerit: ὀξυγώνιον verò, id eſt. acutiangulum, in quo tres anguli ſunt acuti. Vide Euclyd. Τρίγωνον ἴσης πλευρᾶς, dicitur etiam muſicum inſtrumentum cuius figura triquetra: chordæ ſunt ex orichalco, & ferreis ſtylis ab artifice feriuntur: vulgò *vne doucine*. à dulcedine ſoni. Ariſtotel. Politic. 8. Ἐπεὶ δ' αἰσθάνεσθαι τρίγωνα, ἢ σαμβύκας. Athen. lib. 4. ἀλλὰ καὶ Φερεκράτης ὁ ποιητὴς μέν ὁ μισόκαλος ὀνόματα ἐπέπλασε τὰ τοῦ τριγώνου ἢ σαμβύκης ὀργάνου τοῦτο ἐποίησε πάντας διακαλῶς μισοπονηροὺς, ὡς ἂν ὁ ποιητὴς ἢ ἀποτυγχάνοιδίνη αὐτὰ τὰ κρίσιμα τὰ. Ibidem, ὀνομάζουσι τρίγωνον. Apud Plutarch. ὡσεὶ μουσικὸς ἢ δημος. Καὶ ἓν μὲν ἦθος πολλὰ φθέγγεται, ἢ βασιλικὸν, ἢ τρίγωνα (corrupè pro τρίγωνα) ἀδοῦσα ἦλθε. Depraua tam lectionem ſecutus eſt Cælius Rhodig. Τρίγωνα etiam à triangulari figura dicuntur, ſpatillorum quædam genera: quæ, teſte Ægineta, ex feminibus componuntur. De his Galenus lib. 12. Methodi, vbi malè vertit Linacer, Ex paſtinaca piſce confecta, quaſi ſcriptum fuiſſet τετρήνεια. Eorundem meminit rurſus Galenus ipſe lib. 2. περὶ ᾧ τόπ. ὁ. Τρίγωνον etiam à figura dicebatur Athenis forum iudiciarium, δικαστήριον. Comm. Ariſtoph. & Suid.

Τεταρτίκλινος, ον, ternũm digitorum. vt τὸ μῆκος τεταρτίκλινον, menſura quadrantalis, cap. 7. libro 2. hiſtor. plantar. Theophraſt. apud Ariſtot. in hiſtor. Animal. ὧν τὰ μὲν τετράκλινα, i. aſſiones cum tribus digitis.

Τετάρτων, ου, ὁ, ſeruus ex tertia generatione, Pollux.

Τετέθρακμον, tres drachmæ, Pollux.

Τετίθυιαι, οἱ, tergemini.

Τετοκὼς, ὼ, ὁ, ter infelix. ἰω Epigr.

Τετράκτης, triplicatus Clin. Aratus. Μείζονα μὲν σ' ὃ χρυσὸς φέρει τετράκτης ἀλυσὶς, Pro ſinuoſo corpore, Herodot. τετράκτιον ὑγκοπέδαν, in Epigr.

Τετράκωλος, tribus repagulis munitum, fortiùs firmum, Item naturâ quoddam genus, vt Neſtoris nauis apud Hom. Ariſtop. in Auib. Οὐτοι γεγόνασι συοῦσιν τετράκωλοι.

Τέτρηρος, τρίτιμος, τρίτον ἀπὸ γενεᾶς, trima ſemina, Theophraſt. libr. 8. hiſtor. plant. apud quem tamen lib. 4. c. 12. mendoſe ſcriptum, γίνεσθαι δὲ φασι τρίτον τὸ τρῆτον. Dicitur ἐ ἀπὸ, δίτερος, τρίτερος, pro ὁ, ἡ δίτης, τρίτης.

Τετόκασες, ὁ, ἡ, prolixus, triueſper. Epitheton Herculis, quod tribus veſperis in vnam coniectis Iupiter cum Alemena concubuerit, vnde natus eſt Hercules.

Τετοκὼς, triennio. per triennium, Aduerb. pro paroxytonum.

Τετρᾶς, verò cum acuto in ſue, trienne, trimum, Amm. & Cyril.

Τετρεταιὸς, ὸ, ὁ, triennalis: à τρεῖς & ἔτος. vnde τετραετηρικὸς, trieterica. ſacra Bacchi quæ tertio quoque anno celebrabantur. Trieterici hymnus eſt apud Orpheum.

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, trieteris: & triennium, quia feſta trieterica Bacchi tertio quoque anno celebrari ſolita. Τριετηρίδα, inquit Suid. μέρος τῆς βιβλιοθὴς, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ ἐνιαυτὸν πάντα σωιζόμενα χρόνια: quod tempus in comparatio. ibus, lafciuia atque veterno tranſigebatur: Triennia dixit Ouid. 9. Metamorph.

Ismariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Τετόκτης, trimus, in Epigr.

Τριετὴς, ὲς, ὁ, ἡ, triennium, Etym.

Τριέτηρος, ὁ, ἡ, Herodot.

Τριετὶς, trimus.

Τριετία, ἡ, trimatus, triennium, Theophr. de Cauſ. plant. Et Act. Apoſt. cap. 20.

Τριετίζειν, eſſe trimum. τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, capite 1. Regum.

Τρίζυγες σωίζουσα, tres fratres, in Epigr. τρίζυγες μᾶσα, ibidem, 3. ittiges, i. nouem.

Τρίζω, edo vocem miſerabilem & lamentabilem, ſtrido de pullis & hirundinibus proprie dicitur. Hom. Iliad. ἢ, ὑπὸ κεφαλὴν τὴν γὸ ὑπὸ τρίζει, τρίζοντας ὑποσὰς, pullos ſtridentes. Ariſtot. hiſt. lib. 4. c. 9. Καὶ ἡ σελαγὴ ὅτ' ἂν ὑπὸ τρίζειν δοκῇ. Vnde & τρισμὸς. Syneſ. de cornu mali nauium, πλέοντι τρισμὸν, ἢ ῥμῆς ἀφωνίαν φοντοῖσιν τῶν ναῦν. Nix quoque τρισμὸν dicitur quando calcatur. πίζειν, βρύειν. vide in Βρύειν apud Suidam. Τρίζειν τας ὀδόντας. ſtridere dentibus, Marci 9. Dicitur etiam de ferro. Alex. Aphiod. τρίζοντος ὑ ἰρισμὸν σὸ ὑρὸς. &c. vide Τιτρώζω.

Τριακὰς pro τριακοστὴ, ἡ, τριακὰς ἢ ἡμέρα ὁ μὴνὸς ἡμέρα. Heſiod. τριακάδα μὴνὸς αἴσιον, trigeſimam diem menſis.

Τριακονθήμερος μὴσὶς, menſes tricenis diebus conſtantes.

Τριακόντερος, lembus, Herodot. τριακόντεροι, naues triginta remorum, Idem.

Τριακόσιοι, pro τριακόσιοι, tricenti, triceni, Herod.

Τριακοστὸς, trigeſimus.

Τρίημερος, ὁ, ἡ, ὁ, triduanus, tertio die. χρεὼς αὐξανται τρίημερος Chriſtus reſurgit tertia die, Nazar. in Orat. ἐν τρίημερι γενεᾷ, trinis diebus fit, Gaza apud Ariſtot. lib. 1. Anim.

Τριηκοντήρης, ου, ὁ, ſeſquipes. Xenoph. βοήθουσι ὁ ἀλλοι πολῖται, ἢ τριηκοντήρεις. dixit.

Τριηκοντόζυξ. ſeſquicheenix. τριηκόζυγα μὴνὶς ἀνακλίνουσι, &c. ternos ſemi-ſexarios vix conſumunt, Theophr. 8. c. 4. hiſt. plant.

Τριηρεάρχειν, μῆσα σωσκ. conduco tri remem propriis ſumptibus, pendo tributum ad triremes parandas & ſuſtinendas, natina guberno, claſſis præfectum am ſubeo, ſum trierarchus, i. princeps triremis. τριηρεάρχειν χρὴ ἐ ὑσφόρους, Demoſt. & Ariſtoph.

Τριηρεάρχημα, ſumptus in triremen. Suid.

Τριηρεάρχης, claſſicus, qui pendit ſumptum ad triremem, Demoſthenes.

Τριηρεάρχις, triremis apparatus & inſtructio, gubernatio, præfectura triremium, Ariſtot. lib. 9. Polit. Trierarcha munus erat Athenis eorum qui primi cenſus erant. ὁ τὴν φοῦν πλώσας τὴν, i. triremium publicè præbẽdarum neceſſarius. vide Iud. de Aſſe. Erant autem vt apud Græcos tres cenſus, ſic apud Romanos quinque claſſes in centuriis ſeruij Iuſſæ. Claſſici erant qui cẽſum conferebant. Capite cenſi & proletarii erant extra claſſem. ſicut Athenis τὸ θητικὸν. Τριηρεάρχειν ἀπεδόθησε, antidoſim

trierarchiæ impingentes, Demoſt. τριηραρχίαι ἢ λειτουργίαι. Idē, Τελεσαρχία & χορηγία differunt, quod χορηγίαι ſunt vltroneæ, Demoſth. Interpr. Τριηραρχικὸν nulla erat immunitas, vt idem Interp. notat.

Τριηραρχικὸν, ordo trierarchicus Athenis fuit, i. ordo eorum qui tenebantur ad pendendum tributum conficiendis & ſuſtentandis triremibus publicè in vrbe Athenienſi, Demoſth. οἱ τὸ τέφανον. Qui id tributum pendebant, dicebantur τριήραρχοι, & id munus ſoluendi tributi τριηραρχία. Ibid. Τριηραρχικὸν τιμημα, i. honor trierarchi, Athenis fuit præclariſſimus, Lucian.

Τριήραρχος, trierarchus, qui pendit pecuniam ad triremes, Dem. Interpr. de mutationibus τριηραρχικῶν. Trierarchia etiam Valla vertit. Aliquando claſſis præfectus, triremis, ſiue triremium præfectus, Herodot. lib. 8. & Thucyd. lib. 4.

Τριηρικὸς, ὸν, tibicen in triremibus, Demoſt. τὸν ϛιβέα.

Τριηρικὸν, ὸν, navalis, navis quæ non tot remis agitur, quo uſta triremis: vt conijcit Bayf.

Τριήρικὸν, ὸν, triremis, navis bellica, claſſis liburnica, Valla apud Thucyd. τριήρεσι ἐπὶ πειρᾶν, ἢ ϛρατιὰν ἄγειν, πεντηκόντορόν τε ἰσοπαραγωγὸν, πλοῖα, ὁλκάδας. Interpres Thucydidis. Τριήρης οἰκία, dicta eſt domus à feſtiuiſſima fabelli adoleſcentum elbi iorum, quam narrat Athenæus initio libri 2. Τριήρης, à forma triremis etiã dictum eſt quoddam genus poculi, de quo idem Athe. lib. 11. meminit, & Herodot. lib. 8.

Τριηρικὸς, ad triremem pertinens, Τριηρικὸν, τὸ, naualis multitudo, Ariſtot. l. 4. Politic. c. 4. ſic vocat Strabo nauale ad triremes recipiendas.

Τριηρίτης, remex, Plutarchus in Themiſtocle. τριηρίται, remiges, οἱ ὑπὸ τριήρεσι ἐφοπλίζοντες, Interpr. Thucydid. τριηρίται ϛρατιῶται, Lucianus.

Τρίηρυγος, τὸ, nauicula cymba.

Τριηρϖοιὸς, navis fabricata, ναυπηγός.

Τριηρϖοιὸς, ὁ, faber qui triremes conſtruit.

Τριθαλὴς, ter virens, ſeu florens, ter pullulans.

Τριθεϊκὸς, ἡ, ternio deitatis, Nazan. in Orat.

Τριθεΐται, οἱ, dicuntur qui terninem in diuinitate aſſerunt. Nazanzen. in Orat. ſic & διθεΐται, qui duplex numen aſſerunt, Ibidem.

Τριθλίβιος, ter volutatus vel ſæpius voluratus.

Τριθολίδημα, τὸ, κυκλοδίωγμα, Etym.

Τριθρέλλα, triceps, tergeminus, τριϖρόσωπος, Heſiodus in Theog. χειρόϕιν δ' ἑξήκοντα κεϕαλὰς, τριϖρόσωπα.

Τρίθρεμμα, ter ſtructus ſuos proferens quotannis: exponitur etiam apud Heſych. τριετὲς.

Τριθρικᾶ, ὸς, ὁ, tricorpus, epithet. Cerberi, Suid.

Τριθλίνιον, ὁ, τὸ, &

Τρίθλινος, ὁ, ἡ, tri-linium, i. locus tribus conſtratus lectis ad diſcumbendum: vnde architriclinus.

Τρίθλυτος, ter elutus, quo vſus eſt Ariſtophanes, teſte Polluce.

Τριὸ ὄλυϖος, ter frigidus, ter ſtatus nexus, in Epigr.

Τρίμακλον μέσπιλον, meſpilum tricoccon, Dioſc. lib. 1. cap. 176. quòd tria habeat intus oſſicula, quaſi dicas trigranum.

Τριμαλὴς, ὁ, ἡ, trinertex, Steph. in παιδοτ. Sed apud ipſum Stephanum in hoc verſu Παιδοτ. τριμαλὲς πολυὶ ποτὶ καὶ ὀλίϝοις. pro τριμάλοις reponi debet τριμάλα.

Τριμάλυζος, tertia collybi pars, triens collybi.

Τριμάλων, triplicem habens collem apud Steph. & Strabon.

Τριμάνδυος, ternas in digitis iunctiuras & cuiuaturas habens ac ternos in eis nodos, & tubera extantia.

Τρίμασπος, ὁ, apud Heſyc. legitur, & exponitur ὁ πολλὰκις ὑποκείσας ἄξιος, καὶ πεϖεδιδὼς ἡ. dignus, qui ſæpius pereat, & defoſſus humo, obruatur. videtur autem eſſe & κάνειν vel potius κανέσδειν derivato à κάνις.

Τριμόρυος, triplicem habens verticem.

Τρικόρυς, in Epigr. degens trium cornicum ætates.

Τρίμουρος, ter tonſus. vide Heſych.

Τρικαυλὲς, trifidus, trifulcus.

Τρίκαυλος, triceps, τριϖρόσωπος: vt Sophocl. in Trachin. Cerberum τρίμορϕον σκύλακα νοερὸν ἔϕυσαν, Cic. Tuſc. 2. tricipitem canem concurrit, i. τριϖρόσωπον.

Τρίκεφος, ὁ, ἡ, triremis.

Τρικυμία, ας, ἡ, Heſych. ὁ ζάλη procella maxima & tempeſtas, ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συμπέσῃ ἢ συμπέσῃ, q. trinus fluctus, Latinè fluctus decumanus. Nam, & fluctus decimus fieri maximus dicitur, vt ait Feſtus Pompeius. Ouid. 1. 1. Metam.

Vaſtius inſurgens decimæ rutit impetus vndæ.

Lucanus in 1. Pharſ.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus

Innalida cum puppe leuat.

Syneſius Encomio vehementem tempeſtatem deſcribens, καὶ ϖῶς ἂν ἡ ὑπέχουσα τὴν τρικυμίαν, τοῦ πλάϝους ἢ ϖοῦ ἑαυτὸ ϛασιάζοντος. Addit que, Ἐπεὶ ϖῶς ἂν τοσοῦτος ὢν ὁ πλάϝος ἢ πολλαχῆ ἢ τὰ ϖρῶτα ϖοῦ συμϖλακτοῦντος κύματος, ὃς ἰσχύον τὸ ὑϕ' ἑαυτὸ ϖάσχειν τὴν ὑποταττόμενον ἐκ τῆς ἐμβολῆς, id est, Solet autem eiuſmodi decumanus fluctus tempeſtáſque fieri, cum deſinente vento non item protinus conſidunt fluctus ſuapte vi exagitati ab imo maris, vtique cum ipſum mare ſemel impetu à procella concepto, vndabundique adeò motus incentiuo, cum vento prætualente cõflictatur, decumbentique vehementius flatui contrario incubitu ſeſe opponit. Tranſtatè ſic vſus eſt Ariſtides in Themiſtocl. Θεμιστοκλῆς ϖᾶ τὰ ϖολιτικὰ καὶ ϖερὶ ϖοσεῖν μείζονα ὀξυδέγκτης, ἢ τὸ τὰς ϖαρούσας αὖϖὸ ϖέϕυκεν. τὸ μὲν γὸ ὅλον ἐν αὐτῷ κύμα, τὸ δ' ἐγκαταλαμβάνειν, ὅπως ὀλιϐοδῶν διὰ τῆς ϖρωτοπλοΐας, i. Themiſtoclem autem ſemper excipiebant ſecunda negotia maiora prioribus, ipſumque circunſiſtebat quod communi ſermone iactatur: Nam illum poſt fluctum fluctus ſuccedens, excipiebat, donec per decumanos fluctus tandem victor emerſit. Plato in Euthydemo, Ὥσϖερ Διοσκόρω ὄντε καλὼ ἐν, σοϕὼ ἀμϕοῖν ἐμὲ τε καὶ τὸ μειρακιον ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Idem, κύμα ἢ τρικυμίαν risui accommodat, quo loquentes interdum obruuntur, cum quidpiam ridiculum eis excidit. Atrautem lib. 1. de Republic. Ἐσικε δὲ οὐδὲν ἧττον μεῖζα μελ τὰ δύο κύματα ἐκφυήναι, ὧν τὸ μείζον ἢ χαλεϖώτατον τῆς τῶν κυμάτων ϖόσεως ἐϛι, cum duas ridiculas diſputationes cualterim, tertiã mihi impingis, vt obruar velat decumano fluctu. Quod ipſe dicit propter communionem vxorum & liberorum à ſe inſtitutam in ſua Repub. quam intelligebat omnium riſu excipiendam. vide Κύμα. Sine tranſlatione dixit Lucian. in libro ϖερὶ τῆς ὑπὲρ συμϖότου, τῆς τρικυμίας, ἢ ζάλας, ἢ εὐδοίας, ἢ ἰσημ κλαζεως, ἢ σκιᾶμαχίας ὑποκειμένους.

Τρίκωλον carmen dicitur à membrorũ numero, vt μετάκωλον, & ὄλοκωλον.

Τρίλιτος, &

Τρίλιτος, ὁ, ἡ, multum rogatus, peroptatus, πολυλιτὴς ὢν τις, πολύλιτος, quem vt veniret πρὸς ἡμᾶς frequenter ἠλίαζον τε, i. rogabãt. Homer. Iliad. Δ. ἀσπασίη ϖρόϊξιν Δ' ἐπὶλυδὶ τυῖ ἐριζεὶν, ἡ, pro πρόϊκησις. τρόϊκιος Δ', famoſiſſimus, Dionyſ. Poeta, ϖρόϊκες μετακαλεῖσθαι Δ' ἐς ἐβδόμην.

Τρίμαμμος, ἡ, tritauia.

Τριμασίη τας, genus aleatorum: vnde & Τριμάζειν verbum: vide Pollucem. ſed legendum omnino eſt ϖρωϖασίῃ & φρικάζειν.

Τριμερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes diuido, ſeu ſeparo.

Τρίμετρον, verſus trimeter, qui & ſenarius Latinè dicitur.

Τριμελὴς, &

Τριμελισϖὸς, trimeſtris, tertio menſe veniens. τριμελισϖὸν σωφῆ. trimeſtre triticum. τριμελισϖὸν σωφῆ, τετράμηνον ὑπὸ ϖολὺ ϖοιᾶνον, trimeſtre triticum, quod à quibuſdam σπαῖνον vocatur, Dioſc. lib. 2. cap. 110.

Τρίμηνος σῖτος, genus frumenti, quòd tanto tempore perficiatur Theophraſtus de hiſt. plantar. lib. 8. cap. 2. Οἷον σωφῆ τὴ ϕῦσιν, ἡ κριθὴ τετράμηνον (lege ndum τρίμηνον) διὰ τὸ ϖοιεῖν τὸ καλούμενον. Plinius libro 18. capit. 7. Intantum fallitur Columella qui ne trimeſtris quidem proprium genus exiſtimauerit eſſe, cum ſit antiquiſſimum. Græci trimenõn vocant, Heſych. τρίμηνα σφυρίδια, οἱ ϖαχεῖμηνοι.

Τρίμηνος, ὲς, ὁ, ἡ, trium menſium, trimeſtris, trimenſis, Gaza ternis menſibus aliquid agens, apud Herodot. τριμήνιος μισθὸς τῶν. vide in dictione Μελιτέων τὰς. Τρίμηνον ἐκρύβη, tres menſes latuit, cap. 11. ad Hebr.

Τρίμυος, ὁ, terebinthus arbor, Nicand. in Theriac. Σαφήνεια δὲ μᾶλ τρεῖς μύσιο νέον ϖολυϖευΐα καρϖοῖ. vide Τρίμυσα.

Τρίμυος, veſtis vilis, βλωσὰ ἔνδυτα ἰμάτια, &c. ἀσήντου.

Τρίμυτα apud Pollucem, genus veſtis: quaſi ternis liciis texta. trilix & τριμίτου ὕϕασμα.

Τριμιτοϖατρὸς, ὁ, ἡ, ἀγελαιοϖώλης, ἀλιϖώλης. Ariſtophan. Interp. profeſſu & exercitatus. Sic quoque dicitur is qui tritus in rebus & exercitatus eſt, veteratorque: τετριμμένος ἐν λόγοις. Sic Latini ſcelus pro ſceleſto. Quintil. appellat attrita quotidiano actu forenſi ingenia. Ariſtoph. τὸν λόγων σχολὴν τετριμμένον ἐρέτικον, ναὶ ϖάλαι γ' ἰ. ἐν λόγοις τετριμμένος, ſi in dicendi facultate exercitatus.

Τρίμματος, ατος, τὸ, intrita ſiue intritum μυῶδες ὑϖόϖτημμα. Athen. lib. 6. Γαλεσὶς ἡ ϖατέδας ὅτε τε ἡδὺ γῦμν ἐν ὀξυλιτοῖ ϖρὸ τρίμματι σκόροδον ὀξέτα. Τρίμμα apud Comicos, τῶμα μὴ ἀλμώδες, potus cum aromatibus, Pollux. Vide Μυῶδον & Μυῶδες, καὶ ϒπὸ τριμμα.

Τριμμὸς, idem quod τρῖλε. Plutar. τριμμοὶ ϖρούϖων vocat ſonũquem edunt, οἱ ϖρίονες ὀρθωτὲς τμῆι, ſerentes & ſcindentes lignum, aut lapidem: vel etiam quem edunt τῶ ὁδόμου quum lima terunt & actuuntur eorum dentes.

Τριμμοὶ, ſunt tramites & limites tranſuerſi in agris, Xenoph. ir Cyneget. vide Ἔρϖα.

Τρίμμυον, pro eo quod eſt, τριμὺν μυῶν, Pollux: Τρίμμυον, Idem.

Τριμόρφιον, τὸ, dodrans.

Τρίμορφος, ὁ, triformis.

Τρινακρία, Trinacria, vel Trinacris, Ouid. Sicania, Triquetra. i. Sicilia, quòd ἄκρας, i. promontoria tria habeat, Pachinum, Lilybæum, & Pelorum.

Τρίναξ, ακος, instrumentum rusticum ligneum, τρίναξιν ξυλίνοις χρῆσθαι ἀγρυπνοῦντες, in Epigramm. id est furcas quæ sunt vice manuum.

Τρίξεν, pro τρισσόν, triplex. τριξὶ, triplicia. ἐκ τρίξεν χωρίων, in tres partes Herodot.

Τρίξανις, ου, perditissimus, exitio dignissimus, Eustathius, Iliad. 9.

Τρισβολιῶν τρεχίσκιον, pastillus triobolaris, orbiculus ponderis obolorum termum.

Τρισβολιμιαῖος, triobolaris, id est, tribus obolis dignus, vilis, ἀτιμότατος, Suid.

Τρισσόκωνος, tres vnciæ denarij, Hermol. lib. 5. Dioscor. cap. 107. tres oboli, Interpretes alij.

τριοδῖτις, triuia, Hecates epithetum.

Τρίοδος, ου, ὁ, triuium. Sic vocabatur olim & Tenedus insula, vtpote media inter Ægæum, Hellespontum, & nigrum finum apud Aruen: seu Maleacum sinum, Eustath. Iliad. 1. Apud Hesych. & Suid. ἐν τριόδῳ ἐπὶ λογισμῶν, Prouerbium ὅταν τὰ δύο ἀλλήλων ἡ αμφίδικα, ἢ τὰ τρία μάχωνται: nam in triuio constitutus sæpè hæret dubitátque quæ potissimum via tenenda sit. vide Erasm. in Adag. In triuio fum.

Τρίοδος, οντος, tridens. Interpres Aristoph. in verbo Θωπεύσειν. dicitur & τρίαινα. τοῖς τρίοδσι τοῦ τυπτόμενος, fuscina percussi, Gaza. τριόδους κτλ. fuscina tridens, capit. 2. libr. 1. Regum, Pro insigni Neptuni, Pindar. Olym. 8. vide Τριοδοντᾶς.

Τρίζυξ, ternis constans nodis, trinodis, Ouid. Quæ sint τρίζυγα δίνδρα, vide in Διὸς Τρίζυγος, habens tres ramos. Theophr. hist. lib. 4. cap. 5. ἄκανθα λίκνα τρίζυγα.

Τριοφθᾶς, ᾶ, piscatus, Plato in Sophista. Nam τριόδους siue τρίαινα, instrumentum ferendis piscib.

Τρίσυλλον ὄδρυ, tridens, fuscina apud Lycophr. sed possit fortasse & τρίαινα & per ι scribi, sicut alia quædam ex δύος composita.

Τριόπιος, regio Cnedi. vide Etym.

Τριωπὶς, ίδος, ἡ, genus monilis velut tres oculos pensiles habens, vt ὄμματα dicuntur τρίγλωκα. Pollux lib. 5. Καὶ τριωπὶς, ᾗ, ὄφιων εἶδος, ἡ καὶ ὀφθαλμοὺς μετ᾽ ὀφεως ἔχοντος.

Τριόρχης, buteo, auis milui magnitudine, Aristot. lib. 8. Anim. c. 3. Rubetam & anguem perfequitur. lib. 9. c. 1. Ibidem. τριορχῶν etiam dicitur à testiculorum numero.

Τρίορχις, Triorchis genus herbæ, quæ & σατύριον, vt notat Marcell. lib. 3. Dioscor.

Τρίος, πλοῦσιος, Interp. Aristoph. in dict. τρίων.

Τριοφθαλμός, qui tres habet oculos, Plutarc. περὶ πολυφ. Paufan. l. Eliacis.

Τρίπαξ, contrarius flatus, apud Sophocl. Etym. sed mendosè scriptum videtur pro τέρπαξ.

Τρίσμυες, ῆ, ὁ, trium liberorum mater. Plutarch. in Numa. Τρίσμυς ἡ, τῶν τριῶν διὸς τέκνων dixit. Idem in libello περὶ πολυτεκνίας, i. ius trium liberorum ambire, de quo nos multa in nostris Antiquitatũ libris.

Τρίπολα, q. terdiu. Aristophan. Τρίπολα κρ᾽ ἔθημαι βουλεύσασ᾽ ἔλαχε πάνυ, ἐγω δ᾽ ἀνεκρέμασαι, ἢ κῆ χιλιόπαλαι, κ᾽ ἀφῶπαλα, ἔπταλαι, παλαὶ πάνυ.

Τρίπαξ ακος, ὁ, ὁ, tritaxus.

Τριπόλωτος, ὁ, ὁ, fertus, malignus & verbero, qui ἔαρ pius vinctus & in carcerem coniectus fuit, Eustath. Iliad. 9.

Τριπόταμον, herba quæ & πήγανον: Marcel. lib. 3. Dioscor.

Τρίπτυχος, tricubitalis, trium cubitorum, tricubitus, Hermolaus lib. 1. Dioscorid. cap. 133. τρίπτυχος ὕσσπος, pistillum trium cubitorum, Heliod.

Τριπτώλεμος, vehementer simiam referens, in Epigr.

Τρίπλαξ, κος, ὁ, ἡ, triplex, τριπλοῦς, triplicina lamina munitus: τρίπτυχος, τριῶν πλάκων, Eustat. Iliad. 9.

Τριπλασιάζω, tripleo, vel triplo maiorem facio.

Τριπλάσιος, triplus, Plato de Leg. cum Genit. Aristoph.

Τριπλάσιον, ου, τριπλασιεπιμόριον, triplo amplior.

Τρίπλεθρος, ος, τὸ, trium iugerum.

Τριπλινὴς, triplicatus, Nazanz. in Orat.

Τριπλοῦς, triplicater. Hom. Iliad. ὁ, τριπλοῦ, τετραπλοῦ τ᾽ Ἀσπίδος ἄμφω. i. τριπλασίνα ἢ τετραπλασίνα.

Τρίπλοος, triplus. Genit.

Τριπλοῦς, triplex, in Epigr. τριπλοῦν ὀθόνιον, triplicatum linteum. τριπλᾶ κλωσὶς, triplices fani, Aristot. lib. 5. Anim.

Τριπόδακες, ὁ, ὁ, tripes, tripedalis, tripedaneus. Hesiod. ἔλυσε μὲν ἡμιπόδων τένοντ.

Τρίποδον. vide Τρίπους.

Τριπόδιτος, ὁ, ὁ, optatissimus, Philo de mundo, τριπόδιτον ἡλιόθεν ἀλάθειαν ἐχυκλήσεν, cuiam habere antiquissimam inuestigandæ veritatis.

Τριπόλιος, ᾱ, ὁν, q. d. ter canum seu canescens herbæ nomen quę in die floris coloren: ter mutauit. Dioscor.

Τρίπολος, ου, ὁ, ἡ, tertiatus. de terra ter aratrum passa dicitur. à πολέω, αω, vel τρὶς. Heliod. πανδεὶ τριπόλῳ. Sic Homer. dixit, Εὐρέϊ᾽ ἐν τριπόλῳ. vide Δίπολος.

Τριπόνιος, ter textus, ter elaboratus, in Epigr.

Τρίπορος, ter vastatus & direptus apud Theoc. in Ara, de Troia ter vastata.

Τρίπους Æolice, pro τρίπους. Hesiod. ἀφροῦσεττο μίγας τρίπος.

Τρίπους, οδος, ὁ, tripus. olla tripes, & omne quod habet tres pedes. τρίποδες κἀκ θυμιατικοὶ qui dicuntur, vide suprà in Ἀκάθικτος. Τρίποδων duo erant genera, γαμικῶν δύντες, qui & λουτρχόοι, in quo aqua calefiebat: & ἀπυρον ut Homero dictus, in quo vinum diluebatur, Athen. lib. 2. & Eustath. Iliad. 9. hunc vocari etiam ἀκάθικτον testatur, qui ad ornatum adium templorum quę seruatus, ignem non experiebatur. vide in Chil. Erasm. Ex tripode. Tripodibus Græci viros fortes donabant, quòd non facilè succumbant, Horat. lib. 1. Carm.

Donare tripodas præmia fortium Græcorum.

Hom. Odyss. ἀσσον δ᾽ ἄρ᾽ ἴεν τρίποδάς τε λέβητας, ἠδὲ γυναῖκας, ἰδὲ δῦ κυάνεον, μετὰ χρυσὸν ἄλαντον. Τρίποδες ἐς τριποδίτην, etiam dicuntur quæ mensam, i. τραπέζαν sustinent, ob id Trapezophora vocat turisconsul. Pollux libro 6. Ἵπποι δὲ καὶ φοίτας τρίποδες, ἢ δύο πρὸς, ἢ τέτταρες, τρίποδες μᾶλλ᾽, ἐφ᾽ ὧν ἐκάθιζον. Τριπόδια dixit Xenophon ἐν τοῖς ἀναθήμασι. Idem Pollux lib. 10. Τὰ δὲ ὀπτήματα τὰ ἐπὶ, τρίποδα, τραπέζῃ vocantur & κρεῖδες. Τρίποδες pro cortina & tripode quo Apollinis vates vtebatur edens oracula, διὰ τοῦ τρίποδος κρεμάσας τὸν θεὸν τὸ δεύτερον ἐκάθισε τὴν προφῆτιν τοῦ μάντεως, ὡς τὸ δεύτερον ἐκάθισε τὴν προφῆτιν τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ἐπὶ τοῦ μάντεως: vel quòd ex contentione orta inter piscatores & mercatorem quendam, sit Apollini tanquam sapientissimo dicatus, vt fusius scribit Interpr. Aristoph. in Pluto. τρίποδες διλυκὰ ἐπιγράμματα. Nizanz. Pollux libro 10. τὸ δὲ φιαλοῦ τρίποδος τὸ ὄπισθεν ἐπὶ γραφὴν ἐκάλουν ἀφροῦ τὸν, ὅμως κτλ.

Τριπόλιον, ου, ὁ, traperum vel tudicula, instrumentum quo vtuntur in factura olei. δοκὸν τὴν τρίβεν: Aliis etiam pistillum, ξύλον ἐλαικὸν τριπόλιον, olearium vas vt Gemellar Columellæ: labrum oleariumve quo oleum dum fluit exciperatur, olei receptaculum Paulad. Pollux libro 7. Ὁ δ᾽ ἐκπατῶ εἰς ὃν λιπαρεῖ τὸ ἔλαιον τὸ πιεζόμενον, τριπόλιον. Lacufculum etiam dicit Colum. Comm. Nicandri, Ὁ τριπόλιος ἢ ὁ ὃς πας σκαφωειδὴς κτλ. Dicta tamen ipse pro trapeto fic videtur vsurpasse in Alexipharm. ἔλαιον ἐσπιδύσαν ὑπὸ τριπόδων ἐλάμου. vide Κοπὶς. Sic & Suidas ex Ilaco, Τριπόδ ὃς πιέζων ἐκπίπτει ὃ, τι ἂν ὑπὸ λίθου, ἢ ὑπὸ ξύλου, ἢ Νικανδρὸς φησι. Aristophanes in Acharnas. ita hoc vocabulum comicè detorsit, Παλλακήσεσθ᾽ ὀρῶ ἔτι καὶ τὸν ἡμικὸν, τριπόλιον δικόν. Dixit δικὸν, ait Commen. ὅτι ἐστὶν ἀλλὰ: ἀνα τὸ ὑπηρεῖσθαι αὐτῷ τὰ πάντα δικαίως ἢ συκοφαντικῶς τε.

Τριπόριον, τὸ, omne quo fricamus vel scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, qui alium de tringit, fricatve, vt vnctores folent & aliptæ φ. fictor. Plutarc. in Alex. τρίπτας ἢ πατταλευτάς, Interpres vertit vnctores & cubicularios.

Τριπτὸς, ὁύ, ὁ, tritus, concisus, contusus.

Τριπτύχη, ης, ἡ, triplex, triplicatus.

Τρίπυλον, ου, τὸ, currus qui à tribus equis trahitur.

Τρίρυμις, tres temones habens.

Τρὶς, ter: corripitur in Epigr. τρὶς ὕδατος ἀρχέιη, Hesiod. dixit, i. tres aquæ partes. ἢ ὅτι τὸ σπόλιακες, Hom. Iliad. τρὶς ἀπτοος, ἢ, ὑπιδίδισιμον in Epigr. Τρὶς τετρακυῖαι. vide Τρισμακάρ.

Τρὶς ὀλβίοισι, dici solitum de fœlici & fortunato rerum euentu prouerbiũ: hic enim bolus & iactus in 3. fœlicissimus habetur si tres seniones iaciat, vt in quatuor talis si quis venerem. Æschylus in Agamemnone: ὡς τὸν σ᾽ ἐγὼ φρίσσω χρῆσμὸν.

Τὰ δυσπονῆ γὰρ δὴ πτερύσσων ἐλπίσιν
Τρὶς ὀλβίοισι τῶν δὶς ἐμπεσόντων.

verba sunt speculatoris sibi plaudentis ob regis sui reditum. Commentar. παροιμία τὸ τρὶς ὀλβίοισι, ὅτι τὸ ἀνὰ ἕξ τυγχάνοντων. Suidas etiam de hac paroemia infelicitatem cum ait: Τρὶς ὀλβίοισι νικητήριον βολῆς.

Τρισεκατιστὶ, ὁ, ὁν, ὁ, ἐπιμερτανὸς, facinorosissimus, Hesyc.

Τρισεύκοπτος, facilis, tergratus. vide ἐλκτός.

Τρισήμερος, ter miser, in Epigr.

Τρισσαπόθητος, vir fortis, vir forti simus, Hermog.

Τρισσίαρες, ter intempestiuus. in Epigr.

Τρισσιάκαπτος σῶμα, corpus triplici constans interuallo & proportione, i. altum, latum & densum.

Τρισσενὰς, άδος, ἡ, tertia nona dies mensis, apud Hesiod. i. ἐνάτη καὶ εἰκοστή.

Τρισσλίω, in Epigr. epith. Herculis, qui vna nocte ex tribus fœcta generatus fertur. τρισσλίω νυξὶ, ibid.

Τρισσόμυες, idem quod τρίσμυες.

Τρισυδαίμων, ter felix, felicissimus, Lucian. τρισυδάιμον.

Τρισσοβόδης, tredecim. τρισσοβόδην χρυσὸν λογιζόμενον, i. aurum

si tredecies tanto taxetur, Herodot.

Τρισκαιδεκέτης, tredecim annorum, Pollux.

Τρισκαιδεκόγυη ϑ, qui est pasſuum tredecim.

Τρισκαιδεκόκλινον οἶκος, domus tredecim lectorum capax, apud Athen. lib. 5. de Philopatoris naue.

Τρισκαιδέκατος, decimus tertius, Plutar. in Solone, & Hesiodus.

Τρισκαιδεκήρης, tredecim ordinum nauis, dicta ab ordine vel numero remorum. vide Bayf.

Τρισκακοδαίμων, ονος ϑ, ter infelix, Aristoph.

Τρισκατάπυγος ϑ, ου ϑ, tribus mortibus dignus, despuendus.

Τρισκατάφυτος, trifarcifer, Plauto.

Τρισκεραμβῶν, τὸ, æpius scopis verrium solum, Anacreon.

Τρισκῶλ ος τρικῶλ ον, meusse tripedaneæ, apud Craſinum, quæ tribus fulcris innituntur, i. τριπόδ ας τραπέζ ας, Pollux.

Τρισκοπάπτης ϑ, ου ϑ, ἡ, ter pistus, ter pistillo subactus vt ἀπ ϑ τρικοπάπτης ϑ, panis ter pinsatus, ter pistillo subactus. Hom. in Batrachom. καὶ μᾶλλον ἢ ἄρτος τρισκοπάπτης ϑ ἀπ ϑ ὀλυκάκις καὶ ὀκτὼ πλακοῖς παυόμενος.

Τρίσκιπτος δίνδρ ξ, Theophraſt. libro tertio. hiſtor. plantar. cap. 6. vi de κλίπτος.

Τρισμακάρ ϑ, ter felix, Ariſtop. in Nubibus, ὦ τρισμακάρι ϑ τοῦ δευτερβίλιστος, ὁ ter beatum propter commentationem de intestino. Et in Achara. ϑ τρισμακάρι ϑ Εὐριπίδη : vbi Interpres, ſic & Homerus, τρισμάκαρ ϑ, ὦ ἑκάβη. Odyſſ. tamen libro 1, ſic diſiunctim ſcriptum, Τρὶς μάκαρες : Δαναοὶ καὶ πατρίδες : quod eſt Virgilio,

O tèrque quatérque beati.

Et Horat.

Fœlices ter & amplius.

Dicitur & Τρισυδάμων, & τρισόλ ϑ, id eſt, inquit Heſych. τρισμακάριος ϑ.

Τρισμὸς, οῦ ϑ, ſtridor, vt τρισμὸς ὀδόντων, dentium ſtridor, i. βρυγμὸς, ὃν τοῦ πρίζε. Τρισμὸς μυός, occentus ſoricis. Plut. in Marcel. Μικρολίθ ους πατρικῆς ἐπιπαρχὴν λοπὸς λιβάδος ἐπίσης ἀναμιγνὺς ἐπὶ τὴν ἐλαίαν μυὸς, ἢ σπήλιξ κελεοῦσι, λόσπ ορ ἀπὸ τοῦ πιεῖν ἀπὸ τὸ ἐργάζ εσ ϑ κατ ονον. Valerius Max. lib. 1. Occentus ſoricis auditus Fabio Max. dictaturam, C. Flaminio magiſtratum equitum deponendi cauſam præbuit. De piſcibus poſuit Ariſtoteles hiſtor. libro 4. cap. 9. ψάφοις δ' ἐπὶ πᾶσι ἀφιᾶσι ἡ τρισμὸς, οἷς λέγουσι καὶ νέοι ἐπὶ νυκτὸς χρώμενοι τοῖς ἀφιᾶσι ἄσπερ χρωμένοις. Ibi lem & σπάρον poſuit.

Τρισμύριοι, triginta millia. τρισμύριοι ὁπλῖται, triginta millia peditū, Ariſtot.

Τρισσίβοια πλοκή, ab Archilocho, Taſus vocatur, hoc eſt, mirè calamitoſa, Euſtath. Iliad. 9.

Τρισσιζ ϑ, ου ϑ, ter felix, τρισμακάρι ϑ, Heſyc.

Τρισσίσπαμος, tres palmos perficiens, habens tres palmos maiores. Heſiod. τρισσίσπαμον δ' ἐ ἐν τάφῳ. τρισσίσπαμος τὸ ὕ ϑ ϑ, qui eſt altitudine trium palmorum, Ruellius & Barbarus : trium dodrantium altitudine, Marcel. lib. 3. Dioſc. c. 129.

Τρισσάμις, ter in Epigr.

Τρισσάπλ ους, triplex, in Epigr.

Τρισσός, tertiò, Etym.

Τρίσσ ος, genus ſerpentis : item tertius, trinus. τὸ τρισσὸν, trinum, trinitas.

Τρισσόφυ ϑ ος, triplicatus. τρισσοῦφ ϑ ὁ ἑβδομὰς, triplicata hebdomas, Nazan. in Orat.

Τρισσόμ ορος, in tres partes diuidè, tertium loeū repeto, tertium facio, cap. 18. lib. 3. Reg.

Τρισσῶς, tripliciter, trifariam, tertiò, Etym. pro perendie, capit. 20. lib. 1. Reg.

Τρισσόσ ϑ ος, vel pot. τρισσόμισος, triplo repenſus, triplicato pondere æſtimatus. Arrianus ſcribit margaritas apud Indos tanti eſtimari, vt eum auro puro harum tripla ſit indicatura : Παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτ ην τρισσόσ ϑ ον ἡ πολλῷ σοῦ χρυσοῦ τὸ ἄπαρον : apud Indos vnionum ad aurum obrizum triplam eſſe indicationem & æſtimationem.

Τρισσάπ ης, dux. Τρισσάπ ης ὁ ἐ ὁ ἡ βασιλεὺς ἐπεπιστεύ ϑ η τοῖς τῶν χρῆσ ϑ αι, cap. 7. lib. 4. Regum, Dux, ſuper eunus manum rex incumbebat. ſic & cap. 9. ibidem. Τρισσάπ ης, regij ſatellites, qui tria haſtilia manu tenent. Hieronym. c. 23. Ezech. principes principū ἢ interpretatus eſt : nomen autem eſt apud Græcos ſecundi gradus poſt regiam dignitatem, inquit ille.

Τρίσσ ορος, tertia contignatio. ὅπερ ὑπὸ τὸ πρισόγκ ιον. cap. 20. Act. Apoſtol. cœnaculum exponitur ab Eraſmo, qui annotat ſignificare contignationem à τρισ, ter, & σόρος, tectum. Cæterum ſolum primæ contignationis tectum eſt infimæ partis æ lium : rurſum ſecundæ ſolum, tectum eſt primæ ité tertiæ ſolum, tectum eſt ſecundæ.

Τρίσσ ορος, ternis verſibus conſtans.

Τρισσοχεῖ. Aduerb. per tres ordines. Heſiod. in Theog. ἀμφὶ δ' ἰῶν νυξ τρισσοχεῖ κέχυται, triplici ordine.

Τρισσοχία, ὁ, triplex ordo, ὁ ἐ τρ ϑ τάξεις, Suid.

Τρίσσ ιχος, ὁ πρίσ ιχις, in Epigr. τρισσίχοις ὀδόντασι ἔχ ϑ, triplici ordine dentes habet, Ariſtot. Quod & apud Hom. Scylla Odyſſ. μ.

Τρίσσ ορμος, ὁ, tres habens cuſpides. τρίσσορμος ἀγκυλὶς, in Epigr.

Τρισυλλάβ ιος, ὁ, tium ſyllabarum dictio, aut quid ſimile.

Τρισυπόστατος φύσις ſiue ϑε ία, dicitur à Theologis Baſil. & Gregor. in vno Deo perſonarum trinitas, quam unpiè negabant Arriani. vide ὑπόστασις.

Τρισχίλιοι, ter mille. Ariſtoph. in Pluto, τρισχίλιαι ψυχαὶ, animæ circiter tre mille.

Τρίστακτος, ὁ, tricorpor. Et

Τρισώματος, Euripid. in Hercule, τὸν τριτόν τρισώματον πυῖα : vt Virgil.

-& forma tricorporis vmbræ.

Τριταγωνίσ ϑ ω, μ. ἐσω, σ. πκα, tertij ordinis hiſtrionem ago, i. tertias partes ago. τριτὸν λέγω. Demoſt. κατὰ Στ ϑ. Ἐτριταγωνίσατο, ὑμᾶ δ' ἐ ὑπ' ἀνδρῶν. Et κατὰ Ἀβρ ϑ ώνα. Ἐξελ ϑ ὼν ἐπ' αὐτὸν ἡ ὀξυτέρ ϑ η τὸν ἀρ ϑ ὸν ἐπέτρεψ ε, ἡ μετενόησ ε κρατ ϑ ὼν ἐ τὸν ἀνδρ ϑ α τὸν τριταγωνιστὴν ἀπ ϑ ολέσ ϑ αι, vide Πρωταγωνιστὴς, & Δευτεραγωνιστὴς.

Τριταγωνιστὴς, οῦ ϑ, certator, ſiue hiſtrio tertij ordinis, hiſtrio qui tertias & victimas fabulæ partes agit. In hominem vilem dicitur, quod probroſe Demoſthenes Æſchini obiecit, ὃς ἐπὶ τοσαῦτα μὲν ἐπὶ τὸν ὑποκριτὴν ἐπ ϑ ῆκε καὶ τριταγωνιστὴν ἐμ ϑ ῶν, in Orat. κατὰ Στ ϑ. Καὶ γὰρ οὐ κακὸς ἐν ἀρχαίοις μέν ἐ ὢν ὑποκριτὴς, ὅτ' ἐκ ϑ ὼν ἐ τοὺς πάντ ας ὑπελάμβανε, νυνὶ δ' ὀ τὰ πολίτικ ἀ ἀναβὰς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα τριταγωνιστὴν.

Τριτιαῖος, tertiana febre laborare, Dioſc. lib. 4. cap. 61.

Τριτιαίρ ξ, ἀεκαὶ δεκ ὑτριτ ζ ω, ſanat tertianos circuitus. i. tertianæ febris circuitus, Dioſc. lib. 2. cap. 67. Vide Μία.

Τριτικὸς, tertio quoque die, apud Aëtium, vide Μία.

Τριτ ῶν ἄλμη, tritæum ſalem vocant gebere Phrygium, Dioſc. lib. 5. cap. 18.

Τριτ αῖ ϑ ος, ὁ, ἡ, tertianus, i. die tertio aliquid faciens, triduo aliquid agens, triduanus, triduo defunctus. τριτ αῖ ϑ ιος ἐπιβολὴ, ἐναίσιμος, ἐναίσιμος, triduo. τριτ αῖ ϑ ιος ἀφιλμὸς, triduo delatus, Herodot. τριτ αῖ ϑ ιος ἀφίλατος, triduo peruenit, Idem. τριτ αῖ ϑ ιος ἡδὺ σίτ ϑ ῳ ὑφορ ϑ ῶμ ϑ ος, Euripid. iam dies tertius agitur ex quo ſublimis, &c. ſeu ad auras ſe extollens. τριτ αῖ ϑ ια ἐν γῇ φυόμενα, radix 3. die erumpens. ἀεκὰ τρ ἴ ὃ ἐ ὧν τρ ἴ ὑπὸ ϑ ανὼν ἐμ ϑ ὺ σου σ' ἡμέρᾳ τριτ αίᾳ, de aſinis nudiuſtertius perditis. cap. 9. libro 1. Reg. τριτ αῖ ϑ ος ἐυρ ϑ ὼς, tertiana febris, quæ ex bili flaua, materia calida, agili & efficaci creatur, die vno prætermiſſo accedens, vt docet Alexand. Aphrod. cap. 10. libro 2. Probl. De hac febre etiam Probl. 83. lib. 1. vide in dictione Ἀμφημερινὸς. Apud Medicos abſolutè etiam τριτ αῖ ϑ ος pro eodem dicitur, Dioſcorid. lib. 2. cap. 72. pro tertiana febre laborante.

Τριταιοφυὴς, ὁ ϑ ε, ὁ, febris quæ tertianæ naturam obſeruat, Galenus.

Τρίτ αλαντος, τὸ, pondus trium talentorum, ſiue quod tribus talentis conſtat.

Τρίτ ανυσος, τὸ, longum, extenſum.

Τρίτ ατος, ὁ, ἡ, tertius. Iliad. ἀ, μ. τριτ ατάτην ἀπάνευ, inter tertios regnabat. τριτ ατάτη, tertia, in Epigr.

Τριτ ηρ ξ ίης, ὁ, ἡ, trineptis.

Τριτ ηρ ξ ὼ ϑ, ου, ὁ, trinepos.

Τριτ ιε, ἡ, ternarius, menſura ſedecim chœnicum, bes hemimedimni, Pollux.

Τρίτ ον, ὁ, trite, quædam chorda in muſica, Ariſtot. in Probl.

Τριτ υμόριον οὐ, τὸ, triens, εἴ ὄξ χαλκοῦ, tertia pars, Plutar. Pro τριτημόριον etiam dicitur τρίτ ον ὅλ ου μορίων, & apud Polluc. τριτ υμόριον. Eſt etiam idem τριτ υμόριον. apud Appian. in Iber. Σκιπίων ὁ τ ὸν ἡδὺ τριτ υμόριον ὢν.

Τριτ υμορίς, tertia portio, i. vna de tribus, Herod. Κλεισ ϑ ένεα Ἐπιλυκίδου τῆς μοσσιτ ύος τριτ υμορίς τε ἐρατ ῆς.

Τριτ ωνίς, Minervæ epitheton. τριτ ωνὶς, quòd apud Tritonem Africæ fluuium apparuerit : vel à nomine τρίτ ων, i. κεφαλὴ, quòd fit ex Iouis capite edita. Heſiod. in Theog. αὐτὸς δ' ἐ ὃς κεφαλὴν γλαυκῶπιν τριτ ωνίδ ος ϑ ου, &c. Habet autem caput vim tripliceм ſcilicet νοῦ, μνήμην, & Σκιαν, vel quia ſunt tres partes prudentiæ, memoria, intelligentia, prouidentia. Τριτ ωνὶς ἀπὸ Comm. Ariſtoph. in Nebul. etiam ὑπλίτις ὁρχησις, genus ſaltationis in armis, in Minervæ honorem inſtitutum.

Τριτ ωνὶς, in Epigram. pro Minerua. τριτ ωνὶ ἐν Datiu. Herodot. Tritonidi, i. Minervæ.

Τριτοκάλυβον, τὸ, genus parui numiſmatis, apud Pollucem.

Τριτόν ιος, tertii menſis dies, Suid.

Τρίτ ον, Aduerb. ter, tertiò ſeu tertiùm. τὸ πρῶτ ον ὕστατ ον, tertiò cõſul. Plut. in Publ.

Τρίτ ον ἡμιδράχμιον, duæ drachmæ & ſemis.

Τριτοπάτ ωρ, apud Philochorum, qui omnium primi nati ſunt. Et vnus.

Τριτοπάτ ωρ, ορος, ὁ, proauus, ὁ φοίτασπος, Pollux. Vtitur Ariſtoteles. Et τριτοπάτορες, dæmones quidam, aut venti.

Τρίτος, ου ϑ, prima breui, tertius. apud Thucyd. exponitur à Valla, qui eſt cum duobus collegis : vbi Interp. Græcus exponit. ἐπὶ τρισὶν

ὄγδοα δύο, διὰ πέντε, tertio die. Τέλειαι κατ᾽ ὄρος, Suid. i. τοῦ σαπῆναι, qui & τίλεσθ.

Τέλμος ἡ, ὁλκαιοι, tertius decimus. Herodot.

Τεμνὼν, videtur significare in tres partes diuido. Ciryl. exponit τριχῇ, tertiò faciens.

Τεμνόμενος, ὁ, qui in choreis præsultori sive præcentori (Græcè est χ ε ρ σ α π ε ς, καμψιφάλ ῶ, ὀξύς δη, & κατάφαλ ν) tertius est, vt qui præanimus ἔβδομος appellatur. Aristot. 4. Metap. Οἱ ἐν ἐβδομάδι τῶν τριακάδων ποδῆρα. Et in fœm. Τεσσερακόντερος, apud Aristoph.

Τετράδες, triplex, Plato in Timæo, πρωτίστη πάντων, tribus ciuitatibus, Idem in Leg.

Τετράδια ας, ἡ, legitimum erat sacrificium ex tribus victimis constans, videlicet porco, ariete & hirco. Aristot. vide Τετράς.

Τετράκις ὁ, ἡ, qui præest tertiæ partí tribus, Etym. vide Τετράς.

Τετράς ἡ, ῆ, triplicitas, τριάς, ternio, Naz. in Or. triens, i. tertia pars, Æsch & Demost. Τετράς tribus pars tertia. Pollux lib. 8. Ὅτι μὴν ὁ τέτταρας ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη διῃρῆσθαι τὸν δῆμον, οὐ τὸ μέρος τοῦτο ἐκάλουν τετράδα, ἢ τὸν ὄγδοον ἢ φρατρίαν. vnde Τετράδας dicebantur ὁ τῆ, Τετράδι ἄρχων. Τετράδι, Suid. & Τετάρτοι. Aristot. τὸ πάντας θύσαι ἐκ τετράδι, συνέχεσθαι ἢ ἴσχειν.

Τετράδιον, ῆ καφαλὴ, caput: sic enim Æoles vocant, vt ait Comm. Aristophan. in Nebul. vide Τεθρυλημένα item metus, formido, & fluxus.

Τέτραινα, Triton, fluuius Aphricæ: est & deus marinus, filius Neptuni & Amphitrites. Hesiod. in Theog.

Τέτρακα nomen instrumenti musici.

Τετράκις, Minetza, in Epigr.

Τέτρακτος, tertio loco.

Τετράφαλαγξία, triplex phalanx.

Τετράφαλος, ος, galea tres cristas habens. τριφαλοῖς λοφωλόφοις, ἢ ὄζοις ἢ λόγχαις. Lucian. i. cassides cristis albis ornatas. τετραφάλοις, τοῖς εἰς τετραφάλους, τρεῖς φάλους ἔχουσι, Hom. Iliad. Scribitur etiam πυραλέσιν, versu 10 u.

Τετραφεῖν, vel

Τετράφυες, ὁ, ἡ, triplex, τριπλάσιος. τρίφυής, trifarius, Valla. τριφασίοις ὄδοις, tripartita via. τρι φάσιοι, τὸ, triplex, trigemi num. Apud Herodot. in Thalia, Τετράκτυς τριττύας. Dicitur vt Διφάσιος.

Τετροφεῖν, ter ferre, Theop. lib. 2 de caus. plant.

Τετρώνες, trifidus, de palmis ait Theophrast. hist or. lib. 2. cap. 8. ἔστι ἢ ἐξ ὧν κατὰ πλοιοειδῆ τὸν δίχειρα, ἀλλὰ τρίχειρα, alias τετρώνες propriè signic. triplicem naturam habens.

Τετρύβακτος, in tres vigilias diuisus.

Τετρύφυλλον, ου, τὸ, trifolium, herbæ genus, Dioscorid. libr. tertio. cap. 123.

Τετρύφυλλος πόα, trifolium herba, Dioscor. lib. 9. c. 10.

Τετρυφῶς, in tres tribus distributus.

Τετρίχα, tripliciter: τετριχῶς, trifariam. Herodotus. ὑπερθε πὼν φυλάσσειν τρίχα κρίνει, tiliam vbi quis trifariam scinderit. τρίχα νεμεῖσθε, tertia & vltima pars noctis. Odyss. ξ, ἀμφὶ δὲ τρίχα νύκτας ἔλυον.

Τετριχάϊσε, qui assiduò versantur in præliis, veluti assiduè concutientes ac motante cristas, in quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. vnde illud,

-cristâque hirsutus equina.

Odyss. π. Dorienses τριχάϊκες, i. capillati, & quassantes crines. Hesiodus tres illos populos diuersos hoc nomine appellauit, qui Cretam incoluerunt, Pelasgos videl cet, Achæos & Dores, ὅτανται τριχαϊκάται ὁπλῖται πανσυδίαπτοι, quoniam, inquit, procul à patria terram distribuerunt trifariam.

Τετίχαται, ν, τὸ, pectunculus. κτενίδιον, Suid.

Τετίχατον, ου, τὸ, quod ex crinibus contextum est, bombycinum, sericum, aut bombycinum quod dam textum, quo capitis crines constringuntur, τὸ ἐκ τετριχῶν πλῖγμα Polluci. Ouid. 3. de Ponto,

-nec habens crinale capillis.

Βρύλλιανος ὑφασμα, Hesychius exponit, ὑφ᾽ ᾧ τὰς τρίχας κεφαλῆς κατέδουσι, capillare vocat Martialis. Ezechielis cap. 16. πέμπειν ἐπὶ σε τριχάπτας, circumdedi te trichapto: & paulò pòst, τὰ ἐνώτιά σου βύσσινα, ἢ τρίχα πᾶσι πολίταις, & amictus tui byssini, & trichapti. & versic. lores. D. Hieronymus volens tenuitatem primere vestimenti, pro trichapto, subtilibus trantulit, quod tenui stamine atque subtegmine contextum esset. ἐξωϊκὸν ἱμάτιον apud Hesyc.

Τετριχῶσι, οἱ, Aristot. l. 8. Anim. vide Τετριχάϊκες.

Τετρίκας, ὁ, turni genus medium, qui mediæ magnitudine esse tradítur, Eustat. Iliad. ν, μείζονα δὲ τέτρικες, turdus pilaris auis, Aristot. vide Athen. lib. 2.

Τέτρις, ιδος, ἡ Nominatiuo ὄρ ις, pili, capilli, capillamẽta, acerabula, cirri. vide in dictione πλεκτάνη. Pro villis ouium, Hom. Iliad. Nonius scribit in de tricas dici Latinè extrita aspiratione. τρίχες φόρτιμοι, pilis vestiri, quod pilare dixerunt veteres.

Τετρίχη, in tres partes. tripliciter. τὸ τετρίχῃ διάστημα, triplici dimensione distans.

Τετρίλιμνον, τὸ, τετυέρυφον.

Τετρῶς, tripliciter. τρίχα, trifariam. τετριχῶς, τετρίχῃ. Hom. Iliad. β, τετρίχα δ᾽ ἄκαστον. Et Iliad. γ, τετρίχα τοι ἧς πατὴρ ἐκεῖτο διαμφὶ φυλα γὰ, εἰς τρία μέρη.

Τετριχάδης, ἡμαῶδες, in Epigr.

Τετρίχιασις, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. à Gaza pilaris morbus vertitur, Aristot. libro 7. Anim. cap. 11.

Τετρίχιες, ὁ, τὶ chia pisces dicitur à Plin. Gaza sarda vertit lib. 5. An. Aristot. vide Τετρίχιδες.

Τετρίχιασις, morbus est apud Medicos, cùm pungentes pili in palpebris oriuntur, quo affectu qui laborant, τετριχιῶντες dicuntur. vide Gal lib. 4. κ τόπους. Cum sub naturalibus palpebrarũ pilis alij pungentes enascuntur, hoc vitium pro ordinum numero διπλῆ ἢ τριπλῆ ἢ πολλαπλῆ ἢ φαλαγγὼν appellatur. vide Paulum Ægin. lib. 3. vbi caput est, περὶ τριχίασιν βλεφάρων.

Τετρίκιον, ium pilosus.

Τετρίχιδες, αἱ, trichiæ pisces. Plin. ita dicuntur, ἃ ὁρίσας ἢ ὁρίσω, ὅπως ὄρισται ἐν κατὰ σ. vt ait Comment. Aristoph. in Acharn. Pollux lib. 2. Ὅτι καὶ τὰ τῆς τριχῖδος, τετριχίας λέγουσι καὶ τὰς τριχῖδας. legend. τριχίδης. Gaza apud Aristot. alozas vertit. Aristoph. in Equitib. καὶ τριχίδας δὲ γλυκὺν τὸν βυκὸν, ἃς ὁρίσας κακοῦσθαι, ait Interpres. Rursus in Concion. ὁ δὲ ἀνὴρ τὸν νεῷ ἅλων ἔβαπτε, τετριχίδων ἐπαίσσων ἐμπλεῶν. Distinguit Athenæus lib. 7. Καὶ τὰ ὄμματα, ἃ ὁρίσας, τριχίδες, τέττιγες. Quidam τριχίδας sardas esse voluerunt. Ἐμπλεῖς βρωμάτων ὧν τριχίδες, inquit Pollux, vt & ἐξωπὸν λέπας.

Τετρίχιον, ν, ὁ, vestis ex pilis confecta, βάμμον.

Τετρίχινος, ὁ, ἡ, ex pilis vel setis compositus & contextus. πτίχινος καὶ κίλικινος, cilicinus saccus. c. 6. Apoc. Ioan. σάκκον τετρίχινον, pellis cilicina, cap. 13. Zachar.

Τετρίχιον, τὸ, pilus. Diminut.

Τετρίχιτις σποδιὰ, alumen nomine trichitis, quasi capilli colore genus est aluminis sigillatim quasi in capillamenta caneſcentia diuisi, Dioſc. lib. 5. cap. 115.

Τετρίχινος, αἱ, ἡ, æmonij genus tenebrosum, ἢ καθύλου, hoc est, materiæ addictum, quos & ὀτοκινητὰς vocant, Aquila.

Τετρίχωτος vel Τετριχόρτης, vermes intesti pilis, vt tineæ. Aristophanes in Acharnens. ὃν ἡ τετριχωτὸς ἐδε λέποις μου κατάφαγον. Commentat. τετριχωτὸς σκῶλ. θρὶξ, (Suid. ῥητ.) inquit, σκώληξ κατασθίων τὰς τρίχας. κ. ἀσφαλεστάτην μῦαι ἢ λέγεται τριχόρτης. Pollux libro 2. Καὶ τετριχόρτης, ὁ ἐνδεδυκὼς ἐν σιτίδῳ τὸν τρίχα. Dicuntur etiam τετριβρυκίαι, & τετριχόται ab Hesych. legend. τετριχόβρωτοι.

Τετριχοτάκτιον, vermiculus pilos arrodens, Etym.

Τετριχοειδὴς, capillorum modo.

Τετρίχθυν, tribus ex locis.

Τετρίκολος, ὁ, ὁ, comatus, comæ studiosus.

Τετρίκομπτος, vide Κτεσπλάτης.

Τετριλέος, ὁ, ὁ, vide Τετρίλιμνον.

Τετριλακίας, vol sella, Aëtius μακιδρόμου.

Τετρίλοχος, de rebus leuibus discerpere, crines & floccos legere, in componendis crinibus studium ponere. πᾶς τετρίλοχος ἀπαλαιοῦται ἢ ἀεὶ κατὰ φροντίζει.

Τετριωλὸν, ου, ὁ, καὶ ἡ, pilosus. τριχίωλος ὄζ, lanigera ouis, in Epigram.

Τετρομαῖς, ῆς, ἡ, filicula herba. Theophr. lib. 7. hist. plant. quam aliqui ἀσπλήνιον appellant, Dioſc. lib. 4. c. 227. vbi hæc cell. annotat trichomanes dici, quòd rara cute fluentem capillum explet & subnaſci facit: μανὸν enim rarum.

Τετρόρδια trifida, triplici chorda intenta.

Τετρόρδιον, τὸ, organum musicum. vide Πανδοῦρα.

Τετρορεῖα, triplex chorus. Tittæus, vt author Pollux, triplicem Laconum choros constituit, puerorum, virorum, & fœnum. Dicitur & Διχορεία, Ἀντιχορεία.

Τετριβώμενος, οι, qui patiuntur defluxum capillorum.

Τετρι βωσία, pilos amittere, Aristop. in Pace.

Τετριγενόδια, περιεχόμενα.

Τετρόδ, tripliciter, tribus in locis.

Τετρυκὸν. vide Οὐλόθριξ.

Τετρυκωνιῶδης, ικὸς, tricongialis. τετρικωνιαία χύτρα, tricongialis olla, Ruell. olla ternùm congiorum; Barbar. fictile tres capiens cõgios, Marcel. lib. 2. Dioſcorid. cap. 94.

Τετρυφοειδὲς, quod refutitit capillos. τετριφοειδὲ ὁ σπικιλὸς ἢ θριξ, nutrit capillum, capillorúmque defluxu, quas alopecias dicunt. expler, Dioſc. lib. 2. cap. 97.

Τετρυφοῦσθαι, pilos producere.

Τετρύφυλλος, folia habens capillata, qui est folio crinito. Theop. de hist. plant. l. 4. c. 7. algæ genus esse ait τετρύφυλλος, i. capillaceo folio, vt vertit. Plin. lib. 13. c. vlt. Et ex Theopr. etiam lib. 3. hist. c. 12. pinum folia habere capillata dixit Plin.

Τεχνόω, ῶ, pilosum reddo. τεχνοῖ ἀλωπέκας, alopecias ad pilũ reducit, Diosc. lib. 5. cap. 160: vnde τετεχνωμένος, pilus intectus. pilis hirsutus, apud Adaman. in Physiognom. τετεχνωμένος πάσης, cum pilis crinibusve subactum. Theophr. de Canss lib. 1. cap. 6. Gaza lutum crinitum transtulit.

Τεῦχος, ους, τό, trium temporum, vt τεύξομαι, κλέψω.

Τεύχτης, ου, ὁ ἢ ἡ, capillatus, capillaceus, Plin. pilis similis, capilli speciem referens. τὰ τεύχτα, fila, capillamenta. ἡ τεύχτη, machinæ bellicæ ad vrbes expugnandas.

Τεύχωμα, ατος, τό, coma, villus, cæsaries. τεύχωμα φέρειν, comam nutrire, Aristot. lib. 2. OEcon.

Τεύχωσις, ωυδ, τό, rum capax. τεύχωσις φύλακος, folliculus trilocus, Hermol. folliculus ternũm seminum capax, Ruel. apud Dioscor. libro 1. cap. 134. τεύχωσις καρπός, folliculus tribus loculamentis diuisus, Marcel. triplici conceptaculo, Ruel. lib. 4. Dioscor cap. 263.

Τεύχυδ, τριπλίτερ, ὑπερωπικῶς, τετρατῶς, Hesych.

Τεχνάω, ῶ, ἐλ. ἡ.

Τεύχωσις, ὁ, ἡ, λεκτικός, ortus pilorum, Gaza. τεύχωσις τῆς ὄζης ἀρχὴ τοῦ πιλεῖν, incipit pubescere.

Τεχνωτός, pars ca capitis quæ capillis tegitur, calua, cranium.

Τεύχωτος, pilo præditus, capillatus intectus, capillatus, villosus. vt Tarandum animal τεύχωτον ἔζῳ. ὃν ὅλον dicit Theophr. in frag. περὶ ζῴων μετάδ.

Τεύχωμα, τος, dies tero, diem extraho, Aristoph.

Τεύχω, ῶ, ἐ, frictio, fricatio, & trius. Plin. q. tritura, Aristot. hist. lib. 4. ca. 9. Ὁ μὲν γὰρ φόβος τρέμει τὸν ὦτον καθάπερ τὸ ὄζος. Galen. de parua pila, τρέμειν μικρὰς δι' ὀλίγου χρόνου, frictionibus vti.

Τεύλιχνος, polypus ab Aristotele dicitur, qui attritu colorem inducit.

Τεύλοχλον, tres oboli, merces iudicis. τεύλοχλον, ἡμίβολα χωρὶς ὑπερβολῆς, Aristop. Interpr. ἡμιωβολιαῖον τεύλοχλον διδόναι, ternos obolos soluere, Thucyd.

Τεύλοχ, certamen in quo virgines curſu certabant.

Τεύλοπτος, ὁ, trioculus.

Τεύλοφος, ὁ, tertium tabulatum, cap. 6. lib. 3. Reg. τεύλοφον καταγωγὴ, triſtega cœnacula, cap. 6. Geneſ.

Τεύλοφος, ὁ, triplex laquearium, & culmen habens τεύλοφος, τεύλοφον pro tabulatis ſeu cœnaculis trium faſtigiorum, ſeu tectorum, ſeu lacunarium trium contignationum, Herodot.

Τεύλος, ὁ, monile. Etym.

Τρωΐα, ας, ἡ, Troia, quæ & Ilium. Sic etiam dicitur equitationis, aucupationisque genus quod Virgilius attigit in Æn. Troiaq; nunc, pueri Troianum dicitur agmen. Dion in Iulio Cæſare, ἢ δὲ ἱππασία, ἣν τρῶα καλοῦμεν οἱ παῖδες διπλασιάζεται, καὶ τὸ ἄγος, ὃ ποιοῦσι τοῦτο, ἐν ἀρχαίοις οἱ πεπαιδευμένοι οἶδα ὅτι καὶ τοῦτο ἐμνημόνευσαν.

Τρεμίσμαι, ἄς.

Τρεμίω, μ, ἔσω, σ. πεσ, τremo, trepido, ὁ. ἔδεμψ, timeo. Accuſ. Apol. 2. τρεμίσαντες ὀλοθρον.

Τρομπτός, ὁ, tremulus.

Τρομερός, ὁ, ἡ, tremulus. Adiect. tremulus, σείσιμος, Ariſtoph. in Auib. Suid. Ὁ ᾧ γὰρ ἀξιώσας κοσμῆ τὴ ἢ τρομερὸν ἐφθέγξατο.

Τρωλλὴ ὁ τυρὸς, τυρὸς ἀφ' οὗ ἡ τῆς τρωλλείας πόλεως. vide Athen. lib. 14.

Τρόμος, ὁ, φόβος, tremor, timor, fuga.

Τρομώδης, ὁ, ἡ, tremulus.

Τρῦφ, ἄπυρα, ſtamen, fuſum, ἀμπώλη.

Τρῦφα, puerilis luſus, in quo nucibus ludit ur: has ex præſcripto interualło contenta manu arque collineando in foſſulam cõiiciunt. vulgò id vocant *pocher, γρύσιον à la poche*. Lege Pollucem lib. 9. vbi, ἡ τρῦφα καπυρίδη παιδιά, &c.

Τροπαῖος, ſolſtitiales venti, Caza lib. 2. c. 4. de Cauſ. plant. Theop. apud Ariſto. expouit flatus tropeos, i. quos verſarios ſeu reciprocos appellamus. De tropæis ventis lege Plin. lib. 2. c. 43.

Τροπαία αἴολος, venti reflatus velúrque turbo. Plutarch. in Galba. Ἐμέλλοντος ἤδη τὴν ἀγορὰν, ἄφνω τροπαία πνεύματος ἀπλώσαν φύλλα πρατῆν τοῦ Ὄθωνα, turbinis inſtar fama occurrit. violenti imbres & procelloſi tropæi dicuntur.

Τροπαῖος, ὁ, tunc is cognomen, ὧ cuius honorem dedicabantur trophæa.

Τρόπαιον, vel

Τροπαῖον, ου, τό, trophæum, νικητήριον, vexillum, ſignum, quod victores erigebant, vbi hoſtes in fugam vertiſſent, κατὰ τὸ τρεπτὸν. Veteres Attici circunflectebant penultimam. Iones vero penacunt. vide in Chil. Eraſ. Timidi nunquam ſtatuere trophæa: & Trophæum incruentum. τροπαῖον αἱματηρὸν, Thuc. trophæum ἐρεῖσαι ſtatuerũt. Ariſtop. in Plut. Ὃ δὲ τροπαῖον ἀπεστέσατο τῶν παίδων τρόπον, deus trophæum de huius moribus ſtatuerit. Τοῦ φωτὸς τροπαῖα ἵστη. Ie eo excitabo trophæi, Euripi. & Demo. τοῦ πάντα κρὸς ἡμῶν ἵστασθαι τὸ πολιτικὸν, Iſocr. τροπαῖον ἡμῖν ἵστασθαι, de no bis trophæi ſtituerunt, Idē ἐβέβηκεν ἵστασθαι κατὰ ἡμῶν, Ariſti. f trophęũ de Bo tiis erexiſtis. καὶ τροπαῖον ἵστασθαι ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν, nolite de vobis ipſis trophæum erigere, Æſchin. τροπαῖον ἵστασθαι, qui trophæum excitauit ſeu fixit. τροπαῖον ἐστήκει, Demo. τροπαῖον ἑστήκει ἀπ' αὐτῶν de eis trophæum excitatum erat.

Τροπαιόω, trophęum ſtatuo, ἀεσεβῶ. τροπαιοῦσθαι, i. κατροβῶσθαι.

Τροπαιοφόρος, ὁ, in cuius poteſtate ſunt trophæa. vertitur à Budęo trophæalis: Iouis eſt epithet. Interpretatur Dionyſ. Iupiter Feretrius, aut συλληφθεὶς, aut ὑβρισθεὶς τρεπόμενος τὸν πάντων ὑβριστὴν, ὃ ὑπὸ τῶν ὠκυλλα ἀξιωθέντος τῶν ἡβῶντων φύσιν τε καὶ μίμησιν.

Τροπῶδος, ὁ, is cuius ſit conuerſio, ſeu qui conuertitur: vt πνεῦμα τροπῶδες quæ & ſine adiectione dicitur τροπαῖα, ventus qui flatu conuerſo è mari in terram reuertitur. Ariſtot. lib. 2. 6. Probl. 5. τροπῶδ. ζάλη, & τροπαῖα νέκυς, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῆς πολεμίων γίνεται credebatur, & in quorũ honorẽ trophęa erigebãtur.

Τροπαφορέω, quum in pompa circumferuntur & oſtentantur monumenta victoriæ.

Τροπαφορέω, trophæum ferens, antefignanus. τροπαφορῶ ἐσκὼ, imago ferens trophæum.

Τροπαλίζομαι, μίσομαι, ωμαι, ἰσμαι, &

Τροπαλίζω, verto: vnde ὡροπαλίζομαι, reſpecto.

Τροπαλισμὸς, οῦ, ὁ, conuerſio, mutatio.

Τροπαλλὶς σαρξὶ ωμ, ι. ἀθεμὰ, alliorum faſciculus, Ariſtop. in Achar. apud Suid. τροπαλλὶς.

Τροπαλὲς, ὁ, ὁ λίπερ, τετραχύς.

Τροπέω, μ, ἔσω, σ, ικα. retroeo, Plin. Actiu. Accuſ.

Τροπὴ, ἧς, ἡ, mutatio, conuerſio, ἀμοίωσις, fuga, conuerſio in fugã, acies in fugam cõuerſa, κύβα. τροπὴ ἐγένετο, fuga facta eſt, Thuc. τροπὰς γίνομένης, re in fugam verſa ſeu cõuerſa, Idē. γίνομένης δὲ τῆς ἀέρος τροπῆς, coorta in aere tẽpeſtate, Plut. in Numa. ἡ τροπὴ τῶν ἐναντίων αὐτοῖς ἐγένετο, fugam Romanorum ſentiens. Idem in Camil. i. ſentiens Romanos verti in fugã. τροπὴν ἐπιποιεῖν τοῖς πολεμίοις συμπεπλεγμένοις, prælium conſerens, hoſtes in fugam cõuertit, Idem ibid. τροπὴν ποιῆσαι, fugo, in fugam vertto, repello, Thuc. Herodot. τροπὴν ποιῆσαι τῆς πολεμίων, hoſtibus in fugam datis. Eſt enim τροπὴ ποιεῖ, in fugã verto, Ariſtop. τροπὰς ποιησάμενοι τρεπόμενοι, toties ſententias mutantes, Plut. in Galba. Soph. ἡ τροπὴ ἀφορᾷ, in fuga belli. ἡ τροπὴ ὁ λόγος, militum argumẽta cõſtat, qui ſuperati rapuerunt fugã, Gaza. οἱ ἐν ἡ τροπῇ, qui ſe in fugã verterunt, Idem Gaza. Τροπὴ item pro ſolſtitio accipitur, addite χρόνου vel ἡμέρᾳ, quòd tunc ſol curſum muret. ἀπὸ λίθι τροπαῖ τῆς χρόνου, Thuc. circa ſolſtitium hybernum, circa brumã. ἀπὸ τροπῆς χρόνου, poſt brumam, Theop. l. 7. c. 1. hiſt. plant. ὑπὸ τροπὰς θερινὰς, ſub ſolſtitium, Ariſtot. lib. 5. Anim. βλ' ἡλίου τροπὰς, ſol æſtiuum ſolſtitium. Hom. Odyſſ. ὁ ſcribit ἡλίου τροπὰς eſſe in Syria inſula, quæ eſt vna Cycladũ, inquiens ὑπὸς τῆς συρίης κέκλιται, ὅπου ἐκεῖνος, Οὐδυσῆος καὶ ὑδῶρ ἔστι, ἔνθα τροπαὶ ἠελίοιο, vbi Didymus, ἔνθα φασὶ τὴ ἡλίου πόλιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς τοῦ ἡλίου τροπάς. Τροπὴ, tropus & forma dicendi ſeu figura. Hermogen. vnde τροπικὸς λέξεις apud eundem. vide Ariſtoph. Interpr. in dictione Σμικῶν.

Τρόπτηλες, vinculum ex alijs aut naſturtio, Etym. vide Τροπαλὶς.

Τρόπτηλικος, ὁ, remus, pars remi quæ manu tenetur, Heſych.

Τροπόω, ſolſtitium facere, Gaza de menſibus.

Τροπίας, de vino dicitur quod vappeſcit, quod etiam ὀκτροπίας dicitur, ὁ ὀκτροπωμὸς, ἡ ὀξύτης. Et lorum quo alligatur carina nauis, ὁ τρόπος, ὦ πᾶσαι αἱ τρόπις, Etym.

Τροπίδα, ligna ad carinam nauis idonea.

Τροπὶς, carina inſtruo: vnde ναῦς ἰκανῶς τετροπισμένη.

Τροπικὸς κύκλος, i. tropici orbes, ita à conuerſionibus dicti, quaſi cõuerſionales, vt exponit Bud. apud Ariſtot. de mundo: in his enim fiunt ſolis conuerſiones, i. ſolſtitia.

Τροπικὸς, allegoricè, metaphoricè, ὁ κατὰ δὸξ, Quint. l. 10. c. 1. Com. Ariſtoph. in Equit. τροπικῶς, i. figuratè, per tropum.

Τρόπις, ιδος, ἡ, carina nauis, tropis à Martiale, σκάφος, ὀχημα. Ariſtop. in Ve pis tranſlatè dixit, Αἶσχιστ' ἀνδρῶν, ἢ τρόπις τὸ σκάφος μετὰ τὸ πλοῦ ἀχλὺς, ἐπὶ τῷ δρόμῳ καὶ τρόπις ἵστατο σφῶιν.

Τροποποιέω, quum fermo ad emendationem morum dirigitur: & figurara oratio.

Τροποφορέω, Lucianus, hanc dictionem vt parùm Græcam damnat.

Τρόπος, ου, ὁ, modus, ratio, mos, conſuetudo, habitus, forma & ſtatus, formula, exemplum, genus pro modo, Plin. τρόπον τινὰ, quaſi, genus mortis. ἀνδρὸς τρόπον, nullo modo, Xenoph. ὀκ παντὸς τρόπου, Demoſt. omnibus modis, omnino. ὀκ μηδενὸς τρόπου, nullo pacto, Idem Xenoph. ὀκ παντὸς τρόπου ζητῶ dixit. id eſt, omnibus modis quærere. ὀκ τοῦ τρόπου, pro eodem, Ariſtop. in Plut. μηδ' ὅλως ἐπὶ τοῦ τρόπου, id eſt, ὀκ μηδενὸς τρόπου. Iſocrat. ὀκ τοιούτου τοῦ τρόπου, hac ratione, Idem. κατὰ τρόπον ὑπόσον, quot modis, Ariſtophan. κατὰ τρόπον, Idem. ſimplici modo, ſimpliciter. τὸν τρόπον καθέζεται, Sophocl. εἰ μὴ σὺ θεὸς σωφρόνεσι κεκτῆσθαι μηδὲν τρόπον τοῦτο, nullo modo coronare, Æſchin. παντὶ τρόπῳ, omni ope, omni ratione, omni modo, omninò. Plato 2. de Republ. παντὶ τρόπῳ ἀμυνεῖν δὴ δίκαιον ἐστὶ τῷ ἀδίκως, ἐν τῇ τρόπῳ ζῆν, vitę modum aliquem ſeruare, Plato de Legibus. ὁ τοῦτο τρόπος ὄντος μόνον, huic in modum quum magis profecilent, Thucyd. ὡς τρόπους,

ὁ τρόπος, in modo & consuetudine, Plato de Legibus. ὁ τρόπος βοσκήματος, more pecudis, Idem ibidem. οἱ κρίνοις τρόποι ἀφανεῖ τινῶν, in auis modum circumuolare, Lucian. Τρόποι in Accusat. per defectum, Gaza lib. 4. Sic Philo de mundo, ὅτιπερ ἐπιπάδειος ἰασημάτις τρόποι τὰς δδηφαμὰς διαφάγη, &c. id est, quum erugo glifens intus morbi serpentis exederit. &c. Idem, ζῆς ὑφ' ἑαυτοῦ μελέτη τρόποι ἐκφερόμενοι, fundamenti vice. Τρόποι πνά, quodammodo, vbi & subaudiur. τρόποι τινὰ διαφανὸς διαλόγους, arbitri modo disseto, Plato in Epist. τρόποι πνὸς in pim more, Valla lib. 6. Herodoti. τρόποι συνίσι τοῦ πνεύου, mos e ficorum cura reidem Herodot. τοῦτον τὸν τρόπον ἡ παιδιὰ τὴς νίκης, Demosth. πνὰ τρόπον ἔσαι, quomodo erit, Aristot. lib. 2. Politic. τὸν ἡμέτερον τρόπον, Aristoph. vbi subauditur ἔχ. ἔχ τρόπου, quodammodo. ἔχ πολλῶν τοῦ τρόπου. Xenoph. ἔχ πολλοῦ τρόπου, multis modis, multis de causis, Demosth. ἔχ πλείονος τρόπου λέγεθαι, pluribus modis dici, Aristot. in Practic. cap. vltimo. ἔχ παντὸς τοῦ τρόπου, omnibus modis, Demosth. Ἐπ' ἐξ τρόπου, probe, recte, recta ratione, rite, ordine debito, κακῶς. ἔχ τρόπου διοικεῖν, recte administrare. Τρόπος, sententia, voluntas, studium, educatio, cōditio, authoritas ratio, animus, affectus, seu ingenium, mores: vnde ἀπὸ τρόπου, ἐκ τοῦ τρόπου, alienum ab honestis moribus, quod bonis moribus non conuenit: ab re Latinè dicitur. Πρὸς τρόπου, commode & conuenienter. Plato 9. de Legib. ἢ οὐκ ἀ ἀν τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ τρόπου λέγειν φάμενος? Nonne hæc dicens, iure ac merito & congruenter dicere videretur? id est, ὡς ἀπὸ τρόπου. Πρὸς τρόπου ἔχ μοι, conuenit mihi, consentaneus est. Plato in Phædro, Τοῦ σοῦ ἔρωτος ἧττ ἐγὼ ἀφ' ἑαυτοῦ τρόπου ἐλαύνομαι λέγειν. Quisque ex moribus suis deligit. Et in 4. de Legib. Πρὸς οὖν τοῦ Λακεδαιμονίου τρόπου, φ' ἔτι, τὰ τῆς βοσκήσεως ἀεὶ ἀφορμᾶσθαι, ἐκ τοῦ τρόπου, non absurde, Plato in Timæo. ἀφ' ἑαυτοῦ τρόπου ἔχειν τὸ αἰδέσιμον, moribus venerabilis, Nazanz. in Orat. πνὰ τὰ πρὸ ἡμῶν τοῖς ἡμετέροις ἐθίσει διὰ τὸν τρόπον τὸν ἑάυτοῦ, his fides à Romanis adhibita est ob viri dicentis authoritatem. οἱ πάντων τρόποι, Thucyd. ad præsentes vsque mores. τὸν τρόπον μετιὼν ἔτερος, Demosth. mores mutabiles sectat. ὡσεὶ διαίτας, τὸν τρόπον αὖθις ἀποτιθέμενοι, eorum mores formant, Idem ibidem. τὸν τρόπον ἢ τὸ καταδέξασθαι πειθανὸν δόξαι, bonis moribus præditi videbuntur. Χρηστὸς τρόπος, probi mores. Aristoph. καὶ ὁ καλὸς ἀνὴρ ὁ τοῦ κρείττονος τρόπος τὸ δίξη φαίνεθαι, non potens Camilium optimis moribus virum gloria superare, Plutarchus in Camillo. Τρόπος δίκαιος, probi & iusti mores. Plat. in Epist. τρόπος ὅσιος, pij mores, Idem ibidem. τρόποι ἡ ἦθος, Idem de Leg. affectus & mores, Ficinus. vide ἦθος in Ammon. Grammatici vocant tropum quandocunque vocabulum aliquod à propria significatione mutatur. τρόπος & ῥῆμα quomodo differant, vide apud Hermogen. τρόπος ἡ τροπικὴ λέξις, in figuris Græcorum. Dialectici quoque tropos, id est, modos propositionum vocant, de quibus Aristot. in lib. de Interpret. c. 4. Τρόπος, mutatio, commutatio. Aristot. 1. Rhet. Καὶ εἰς ὑπαρχὴ κύκλος, ἢ τροπὴ, ἢ τοῦτο, ἢ διάπνοις δύσεως. Illi præterea prompti ad scelera, maximè qui furta (de furibus enim ac latronibus loquitur) qui possunt quæ fustulerint nullo negocio occulere, vel etiam commutare, aut in alium locum seponere, siue etiã vendere.

Τροπὲς, ὁ, lorũ quo remus fcalmo alligatur. ἔχεσθ' τὸ πρύμνῃ, τὸ τρίφαθμα ἢ εὐκάθη. Hom. Od. 4. Ἡρτυῶν δ' ἐρετμὰ τροπῆς ἐν θρανίοισιν. Comm. exponit ἐξ τρόπωτῆρας ἐφ' οἷς ἡ κώπη πρίσσεται ἡ τριφονταῖς ἱμᾶσι τοῖς ἐφ' ἑκάτερα τοῦ κύκλου.

Τροπὸμαι, fundo, fugo, καταπλήττω.

Τροπορρεμμάτων, ἡ, ἄκος, mores tolerabiliores gero, τῆς τρόπους ὑπαρτοῦ Neut. absol. & in Actuis cum Accus. τροπορρόμενοι αὐτῶν, eorum mores tolerant, Actor. cap. 13.

Τροπόω, ὦσα, ὦκα, in fugam verto, vinco, muto, Act. Accus.

Τροπόω, ὦσω, τὸ πλοῖον, ἐφ' ὃν σκαλμοὶ δύο ἢ τῶν τροπωτῆρες, ἢ διὰ μέσης τικόπης. Lucian. ἡ γὰρ κατωθεν ἐπίφορα τὰ τῆς τροπώσαι omnes remi ad scalmum sint religati.

Τροπωτὴρ, ῆρος, τὸ τῆς Thucyd lib. 2. πλοῖον, ἢ τὸ ὑπομένον, ἢ τὸν τροπωτῆρα. vt Valla explicat, remos, scalmos pelles, quas remiges fibi in remigando substernebant. Polluci τροπωτῆρες ἐκδέδυται ἀφ' ἑαυτῶν.

Τροφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, colostrum. Quidam vocant τυροκλίδα, de quo infra, τροφαλίδες, colostra, Aristot. lib. 3. Anim. Aristoph. in Vespis. Ὁ κύων ἀφῆκας εἰς τὸ ἔπνον ἀπὸ τοὺς Τροφαλίδα τυροῦ σκολιακῶν. Comm. τὸν ὑπὸ μακρὰ τυρὸν, ἢ τροχὸν τυροῦ, i. caseï orbem, Virg. in Moreto.

Τροφεῖον, ου, τὸ, educatio, merces educationes, quod nutritionis causa rependitur, cap. 23. lib. 3. Reg. Suid. τροφεῖα, τὰ ὀφειλόμενα τροφοῖς ἀργύρια.

Τροφήιον. κυδωνιοῦ, Hom. Odyss.

Τροφεὺς, ἑῶς, ὁ, educator, nutritius, nutritor, altor, Ouid. lib 2. Met. τροφεῖς εἰ ἑαυτῶν ἀφανῶν. οἱ τροφεῖς in Epigr. & Soph. τροφεῖς ἀμνῶν, educator currus, id est, equorum currum trahentium, Plato de Leg.

Τροφὶς, ἴδος, ἡ ἢ ων, equiso, Idem ibidem.

Τροφάω, nutrio.

Τροφὴ, ἧς, ἡ, nutrimentum, esca, pastus, victus, educatio, annona, commeatus, stipendia. τροφὴ de triplici corporis alimento, lege Commentar. Galeni decimo septimo. Aphorism. libro secundo. Τροφῶν πνῶν μὴ, victum emolior, Gaza. ὁ τῶν ὑδάτων τροφὸς, aquarum alimentum, i. aquæ alentes, Nazan. in Orat. Item educãdi ratio, eruditio, cura in alendo. Τροφὴ παιδευτήριος, institutiones, Eurip. Ἐπ' τροφὴ apud Sophocl. dicuntur proles, i. adolescentes.

Τροφὸς, apud Hippocr. ἀθ' τροφῆς ἀπὸ σχίς.

Τρόφι, pro τρόφιμος, magnum, i. ferum, ὑπερφὺς. Τρόφι κύμα, apud Hom. Iliad. 2. dicitur fluctus quem ventus orientis quali gubernat & condensauit teste Eustath. est autem neutrum à masculo τρόφις quamus, Hesych. factum esse vult per apocopen ex τροφιμος.

Τροφὶς, ίτος, ὁ, equus domi nutritus, ἡ ἀκαίτητος ὑδὲ φάτνῃ Homer. armentalis vero fiue gregarius est ἀφόρας, educatus in armento. Aristot. hist 8. Οἱ ἡ τροφὶς ἐν ἀσυπλέσσοις ἀβρόσιτος κρίνεται.

Τροφίμη, ἡ, mater, domina, in Epigr.

Τρόφιμος, ὁ, ἡ, nutritus, magnus, adultus, alumnus, herus, filius vt exponit Donat. apud Terent. in Phormionem 3. act. scena primà. ὁ ἡ Ἀνδρόμαχος τρόφιμος, Andromache verò alumnus, inquit Alexander Aetolus, referente Gellio, libro 15. capite 20. τροφίμου δεῖν, Aristid. Τρόφιμος, alens, alibilis Varroni: cui ἀ. ἐγὼ opponitur. κυνὸς τρόφιμος, qui canibus est alimento, Dioscor. lib. 2. c. 85. τρόφιμος ἀφ' ἑαυτοῦ, captiua, Plato de Leg. τρόφιμος, necessaria ad victum.

Τρόφιμος, apud Galen. in lexic. Hippoc. expon. bene nutritus, crassus, pinguis. item alumnus. Eustath. ex Herodot. & Oppian.

Τροφώδης, densus, coagulatus, Hippocr.

Τροφώδης, ους, ὁ, bene educatus, magnus, solidus. δίτροφὸς. τροφώτατα κύματα, i. μεγάλα, Homerus in Odyss. Κύματα τὰ τροφώτατα, πελάγους, ἅτε ὄρους ὄντα.

Fluctus ingentes, immanes, montibus æqui.

Dicitur & τροφικὸς, per Apocopen.

Τροφὸς, οῦ, altor, nutritor, Plut. in Polit. ὁ τῶν νόμων, ἡ τροφὸς ἀγέλης αὐχμώντος φιλῆς, & in fœm. nutrix, seu altrix, mater. Sophoc. γήρᾳ παρεῖς τὸ τοῦ διεθλὸν τροφὸ, i. τὸ ἀκατεπαίφορον γῆρας τὸ μητρὶ. Idem. Τὴν δ' ἐμὴν τροφὸν μὴ κτάνητε, iam verò terra altricem nostram, Cic. Dicitur etiam ἡ τροφὸς, ἡ τῶ τροφὸν. Plato in Polit. de rege, αὐτὸν νόμιμα ἡ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φύβῳ. Idẽ in eodem, Οὐ νῦν ἀπάντας αὐτὸ ξύμπαντα ἡμῖν εἶῃ τροφόν.

Τροφώδης, alens, nutriens. τροφώδης τροφὴ, valens alimentum. Aristot. in Probl.

Τροφώνια, τὰ, festa Trophonij.

Τροφώνιος, Throphonius, nomen proprium vatis. Hi è fuit filius Erginis, vt scribit Suidas, qui vaticinabatur in Lebadia, in antro quod Trophonij dictum est. vide apud Erasmum in Prouerbio, In antro Trophonij. τροφωνίου ἡ ἐν Λεβαδείᾳ καὶ μαντήριον, Nazanz. in Orat.

Τρέχω, ἔδραμον, δραμεῖν, curro, festino, σφαλαιῶ, maturo, citor contentus, rotor, voluor, effundo curium, cursito, curriculo eo, Gaza. & τρέχειν. Aratus. Οὐδὲν ἀσωμφέτερον τρέχειν, nihil segnius currit. Dicitur & τρέχειν. Odyss. v. τρέχοντα θυρόζε, foras currentem, pro τρέχειν ἐπ. Polyb. πῶν μὲν σφόδρα ἡμέρᾳ ἐπέλθοντι τρέχειν ἐπὶ σκοῦν ἐπὶ τὰς ἐπιπολὰς. Idem ἐφ' ἑαυτοῦ.

Τρεχικὸν συγγένειαν, Hermog. τρεχικὸν dicendum esse admonet Phrynic.

Τρεχῶδης, trochaicus, pes constans syllaba longa & breui. ἀπὸ τοῦ ἀφεκτρέχοντος τοῦ βακχείου τοὺς τρόπους μέτρου ὁ δάκτ. vide Quintil. lib. 9. c. 4. τρεχαῖον τὸ συμβεβηκὸς, Suid. i. τρεχικὸν ἀφεκτρέχον. Hesych. alias τρεχάδην. significat cursorinum, cursui aptum vel qui cursu fit vel τρεχαιόδης apud eundem Hesych.

Τροχάλεια, τὰ, orbes, circuli, τροχοὶ. Aratus, Οὐκ ἂν Ἀθλιώτης χερσὶν διελάσσειεν ἀϊὴν ὄφιν κεν ὅτ' ἀστρο κυλισθῇσι προχάλεια.

Ve nemo cui sancta manu doctissima Pallas
Sedertem ipsa dedit fabricæ rationibus artem,
Tam torname cate contortos possit vt orbes:
Cicero.

Τροχαλία, ας, ἡ, ὁπὸ τοῦ τροχοῦ, ex quo Latina vox trochlea. Pollux libro decimo, μέρη δ' τροχαλίας τόνια, τύπια, ὄζυια. Scribitur etiam τροχιλία apud Polybium: & apud alios Τροχιλία. Theophrastus historiar. libro & capite quarto de Lybiæ aridit ate loquens, ait puteos centum vlnarum profunditatis effodi: incolaſque ſua iumenta aquare aqua putealihaufta cheloniorum trochleatúmque ſubſidio: quæ machinæ tractoriæ verſatiliſque hominum vel animalium opera verſantur atque aguntur. Sic enim ille, ἐκαχοῦ ἢ τὰ φρέατα ἐν θέρει ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ὑπὸ τροχιλίας ἀντλεῖν. Gaza tamen hunc locum ſic vertit, Alibi verò puteos etiam eſſe centum paſſuum, vt non niſi iumentis per vertiginem haurire poſſint. Scriptum & τροχιλία apud Laert. libro ſecundo in Socrate, vbi ipſe ait, morosæ vxoris iurgiis rixaſque perinde atque trochlex ſtrepitus

continuo se iampridem assuetum esse: tamen ita legitur apud Suid. Σπαστικὸς ὁ ἀλκιβιάδης ἐστὶ τοιοῦτος, ὃς ἐν ἑκάστῃ τῶν λειτουργιῶν· ὃν ἕτερος ἑφ' ἑκάστῃ τῶν ἐπωνυμιῶν ἐκάλει τροχὸν ἢ τροχιλίαν ἀλλοῖον συνεχῶς. vide Tύμπανον, Κεφαλὴν. Dicitur etiam Τροχίλιον.

Τροχαλίδιον, instar trochleæ. Hippocrates libr. περὶ ἀγμῶν nominat in cubito βραχίωνας, id est, sedes quasdam, in quas lacerti processus insidunt, & vbi in illa appellata τροχαλοειδὲς χώρα, & ἐφεδρικὸν à Galeno, quasi rotatione trochlearum circumagitur cubitus.

Τροχαλὸς, οῦ, ὁ, orbis, κύκλος. Aratus, Κεῖνο φερεσσυλιὸς τροχαλὸν χάλα μον κελεύει. Τροχαλὸς, rotundus, asper, volubilis rotæ modo: incuruus, iuuchinatus. τροχαλὸς γέρων, senex incuruus instar rotæ, silicernium Hesiod. libr. secundo. πρεσβὺς ὁ γέρων τε πένης, curuum senem facit. Item citus & celer, vnde τροχαλὸς, citò. πρὸ χωλοῖσι ὄχεις, vehiculo veluti, Euripid. Τροχαλὸς, septum, ἀφεδρικὸν μέρος. Interpres Homeri Iliad. A, vbi αὐλὴς ἐν χρῶτι: id est, ait, περιφερὲς μέρος τοῦ ἱππείου. Τροχαλὸς, Hesyc. πτῖχός τι, τροχῷ ἐοικὸς τοῖχον.

Τρόχαλος, lapillus in ripa, vel litore, κόχλαξ. apud Etymolog. vero Lycophron τροχαλὰ dicitur appellasse lapillos & scrupos. item que Hesych. τρόχαλον exponit lapidum aceruũ sed & τρόχαλος significare dicitur scrupum glaream. Etymolog. τρόχαλον (masculino genere) appellari vult septum seu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent.

Τροχαστὴρ, pars puppis: coxæ caput, quod in femoris acetabulũ inseritur, ὃ καὶ τὴ κεφαλὴ τῷ μηροῦ εἴρηκε στρατοκλῆς. Pollux apud Galen. ὁ μέγας ἢ μικρὸς τροχαντήρ.

Τροχάω, ι. τρέχω. Aratus, Ἀρξάμενος ἄνωθεν τροχάσῃ, τὸ δ' ἐκπλύσεται ἀμέλγῳ. vide Τρέχω.

Τροχεῖος, ᾱ, ὸν, rotundus, περιφερὴς. Nicand.

Τροχηδὸν, ἡ, ὸν, idem quod τροχαλὸς, currens, citus apud Aristot.

Τροχηδὸν, ὁ, μ. ὁσσ. σ. κεσ. aurigor, ἐλαύνω, stam impello & cursum incito, tem in modum rotæ agito & circumago. Suid.

Τροχήλατης, ου, ὁ, auriga.

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, ἐλατὸς, ἐλαύνω, rotis seu curru tractus. irrequietus. τροχήλατος μανίη, Euripid. furor rotatus seu agitatorius. rotaus. Item, ὀχήματα Εὐριπίδη τροχήλατοι, cædes Hectoris ad currum tractas, i. ipsum tractum, &c. ἐκ τροχηλάτου διῶρυξ κυνιδίης, Sophocl. i. τροχοῦ ἐλαυνομένου, διὰ τροχοῦ κυνιδίου.

Τροχηλία. vide Τροχαλία.

Τροχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita, πρὸ δὲ τοῦ τροχοῦ χάραξις, cursus, vestigium, via, Lascar. in Epigr. σφῶϊν ὑμοπόνῳ ἀμφοτέρω μαρτύρεσσι. Suid. ὁ ἅμαξιτὸς, vt & in Epistol. ad Corinth. cap. 12. ἡ τροχιὰ ὁ δρόμος ποιοῦντα.

Τροχῖτις, ὁ, cursor, nuntius, ἀκόλουθος, Hesyc. vide Τρεχίζω.

Τροχίζω, rota torqueo & examino: tormentis exquiro. vide Τρέχω. Suid. τροχίζοντα, ἰ. βασανίζοντα· λύει τὸ τροχὸς ἄλλο ὄργανον βασανιστικὸν ἢ διατείνον τὰ σώματα. Ibid. ἐξάνιον τὸ ἰῶ ὁ τροχὸς, ὃ τῶ ἀνθρώπου οἱ ὑπόπτῳ ἐκολάζοντο. vulgò dicitus pylorier: mettre au pylori. Apud Aristot. Ethic. 7. τροχίζουσι, i. rota torqueri, licet esse in oculeo Perionius conuerterit. Iis non assentior qui hęc dicta ἀπὸ τροχοῦ exposuerunt apud Capitolin. in Macrino, Tribunum qui excubias deleri passus est, carpento rotali super adnexum per totum iter vinium atque examinum traxit. Dicitur etiam Τ' ὑπορυκίζεσθαι, ἰ. σπιλλᾶσθαι ὑπὸ τῶ τροχοῦ, Suid. Cui & τροχίζεσθαι est τὸ τροχοῦ ὑποπεσεῖν, ἢ παρωδεύειν. vide Τρεχίζω.

Τροχίσκος, ου, rotula, orbiculus: trochlea. vide Τροχαλία.

Τροχαλὶς, apud Polyb. trochlea. vide Τροχαλία.

Τροχὸς, ὁ. vide in Architectura, Scotia. vide Τρόχλοφος.

Τροχὸς, ὁ, πρὸς χω. Regulus auicula: quæ & ἀφέδρα. eius meminit Oppian. de Aucupio. Gaza Græcam vocem reliquit. Trochylus auis Crocodilo amica est, adueniuntur autem Aquilæ, Herodot & Aristot. lib. 8. & 9. Anim. vide Τρόχιλος.

Τρόχις, οῦ, liger seruus vel nuntius, Æschyl. in Prometh. εἰ σπορὰ χθονὸς τὸν τόν διὲς τρέχειν. Interp. ἀγγέλων· ὅτι τὸ τρέχειν, δηλοῖ ἐν τῷ σπουδαῖον ἀποτέλεσμα. Hom. ὁ τρηχὺν τρόχαντα, dici, i. properum famulũ, Virgil. Dicitur & Τρόχιος.

Τρόχιτος, ου, rotula, Plin. orbiculus, pastillus, Gaza lib. 9. capit. 10. histor. plantar. διατριβὴ. Hippocr. κυκλίσκος. vide Celsum lib. 5. cap. 17.

Τρόχιλος, calculus, lapillus τρόχαλος, scrupulus, Etym. apud Nicand. locus insolens aspet & petricolus.

Τρόχιλος, ου, ὁ, glarea, lapillus, scrupus, τρόχαλος, λιθάδιον, κρόκαλος, & κόχλαξ apud Lycophr. Theophr. de Caussis, lib. 3. cap. 7. Ἐκ δὲ μέλους τὰς λίθους ἐλαύνῃ ἢ τρόχιλον, ἢ ἄλλως, ἢ χῶμα ἐκφορεῖν. Ibidem, τὸν τε τρόχιλον ὑποτρωγόντων, ἢ τῶν ἄλλων. Apud Hesyc. fic scripti, τροχισκάλιν, τὸ πλέον τῶ λίθων, ἢ τὸ σωρὸν. Aliis etiam τρόχισκος, macteria. ἢ ἐκ λίθων ἐρυθρῶν ἀψιδωτὰ, ἢ ἀξεστοκάλυμμα τοῖς χρεῶσι. vide Τρόχαλος.

Τρόχος, ὁ, ὸν, ἡ, ᾱ, rotæ speciem habens, rotundus, in orbem se colligens, locus globidus, Valla: sic etiam dicitur in Delo insula.

Τροχότης, ητος, ὁ, idem τροχέοτε κυλικὴ, in Epigr.

Τροχοπαδὴς, rota, Polyb.

Τροχοποιεῖν, rotas facere, Aristoph. in Pluto.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, est orbis: & de quacunque rotunditate rotæ instar dicitur, vt apud Adamantium τροχὸς τῆς κεφαλῆς. Proprie est rota, vt apud Hom. τροχὰς ὀκτάκνημους, rota octonis instructa radiis: est enim ἡ ὕζανναμένη, ἢ πανσέληνος. Prouerbium est, πολὺ κύκνου ἧττι τροχὸς ἁβματος ἴσσεται. Vide Erasm. in Adagio, viuit rotæ volentur. Τροχὸς, transfertur ita vsurpauit Iacob. cap. 3. de lingua loquens, φλογίζουσα, τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, inflammans natiuitatis rotam, i. vitæ curriculum. Alludit ad rotas quarũ orbi le impolito cantho candenti inflammatur. dum ferratus orbis à fabris certatim conunditur ignis luculentus absiltic ac flammas elucet. Alij orbem condium expoſuerunt, quod detortum & violentum mihi videtur. Τροχὸς, etiam in penalis instrumenti censu ponitur. Erat enim in quæstionũ generibus & rota, instrumentum ligneum, in quo seruorũ reorumque corpora diuersa & circumacta examinabantur, quale quòd vulgò dicimus pylori. Nam Germanica rota nunc & in Gallia vsitata, longè aliud est. Aristophanes in Pluto, ὅτῳ τὸ τροχοῦ δὴ δεῖ σ' ἐκεῖ σπιλᾶσθ' ὑμῶν εἰπεῖν ἑπταπούλων κακά. Rota torqueri te illic necesse est, vt expiratur & extorqueatur quod sceleratè perpetrasti. Comm. τροχὸς τε ὧδε τῷ δημιέργου οἱ εἰλέταις, οἱ κλαῖ ὧντε. Rursus in Lysistrata, Οἶμαι κακοῦ αἷμαν οὐδ' ὁ σπασμὸς μ' ἔχει Χ ὁ πάππος ὅσπερ ὢν τροχοῦ σπιλαύμενος, id est, vt rota tortum & examinatum. Dixit etiam Cicero Tuscul. quinto, beatam vitam in rotam non ascendere. Et ait Antiphou de Herodoti cæde, ὡσὼν μᾶλλον τὸν τροχὸν ἀπελθεῖν. Virgilius Æneid. 6.

-radiisque rotarum
Districti pendent.

Tibullus,

Hic Iunonem tentare Ixionis aus
Verſantem celeri noxia membra rota.

Claudianus,

Non rota suſpenſum præceps Ixiona torquet.

At Ixionis τροχὸν πτερόεντα fuisse, author est Pindarus. Lepide vero dixit Plautus, Verſor in amoris rota. In Æsch. epist. τροχὸν ἄζιαι εἰρτασμένοι. In Epistol. Luciani ad Stesichor. Τπτὶς δ' ἄζια τοιοῦτος ἐπαινεῖ ἢ τροχὸς ἐλυμένος. Apuleius libro 3. Nec mora cum titu Græcienti ignis & rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. Rursus in 10. Nec rota vel eculeus more Græcorum tormentis cius apparata iam deerant. Plura lege apud Plutarch. in Nicia, Iosephum ἐν τῷ εἰς τὸν Μακκαβαίους λόγῳ, καφολ. 3, Ammianum Marcellinum lib. 21. Nicephorum libro 7. cap. 24. Vide Τροχίζω. Τροχοὶ in fræniis, τὰ ἀφεδρικὰ ἢ ἀφρωστὰ, Pollux libro primo. Τροχὸς, trochus, rotula qua pueri ludunt: vulgò pyronete. vide Βέμβος, & Ῥόμβος. τροχοῦ ἀπειρίᾳ, indoctus trochi, Horat. in Arte. Τροχοὶ, fibulæ ἢ ῥάβδοι, quibus rudentes ligantur, Interpr. Apol. Rhod. Τροχοὶ, rotæ pisces. Plin. libr. 9. cap. 4. Apparent, & rotæ appellatæ à similitudine quaternis distinctæ radiis, modiolos earum oculis duobus vtrinque clandentibus.

Τρόχος, ὁ, ὁ, cursus, ὁ δρόμος, Hippocrates. Hesychius. ἀφεδρικὸν μέρος, πτῖχος.

Τρυβλίον, ου, τὸ, trulla, quod è Græco. Et ita vertunt Interpr. Plutarchi & Iosephi. Athen. lib. 12. tamen exponit κεφαλαιωδῶς ἄρξῃ, ὥσπερ ὑφ' ὧν εἰ κατὰ πόδας. Suidæ est, ὀξυβαφίον, πινάκιον. Aliis est catinus, patella, ollula, acetabulum, κυλίχνη, κύπελλον, culeus: Aristoph. in Pluto, ὁ ζεὺς βασιλεὺς, εἰς ταυτὸν ὑμᾶς ἐκ συγκυκήσας πρυβλίον, ὡς τὸ δίοφθορον ἐμάσαν. De catino apud Matth. cap. 26.

Τρυβλοδόλιον, locus in quem reconditur ἡ τρύγη, vt σπεδόλιον dicitur frumenti reconditorium, Hesychius. τρυβλοδόλια dicta fuisse scribit loca in quibus fructus aridos reponebant, vt sunt granaria.

Τρυγάω, μ. ἅσω, σ. ησα, vindemio. Hesych. τρυγῶν οἶνος, vites vindemiabant. τρυγᾶν τὰς ἐλαίας, Aristophan. & Erasm. in Prometh. Haud impune vindemiabis. Vide Τρύπεσι, τρυγᾶσθαι φοίνικας, palma stringitur, decerpitur, colligitur, Dioscorid. libro primo, capite 149. τρυγᾶν ὧδας τῶν σαφυλῶν, vuam decerpi, idem libro quinto, capite vicesimo nono. πετρηνοβρῶτα, vindemiatus.

Τρυγὼν, de mellis vindemia. vide Τρυγητός. Τρυγὼν metaphor. fruor, percipio. Lucianus de mereticibus καὶ τῶν τροφῶν αὐτὸν.

Τρυγὼς, ὁ, trynga auis, vt Gaza vertit apud Aristotelem libro 8. Animal.

Τρυγώδης, ὁ, ἡ, frequentus, τρυγώδης, ὀξύς.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia, τρυγητός.

Τρυγιὼ, ῶ, siccor, ξηραίνω, Hesyc.

Τρύγη, ης, ἡ, frumentum, hordeum, cereales fruges, & quilibet fructus. Homerus, teste Eustat. qui in le derivat ἀπὸ τρύγετος. Hesychius annotauit τρύγη dici τὸ σιτῶν ἢ τῶν κριθῶν ἢ πάντα ἄλλον καρπὸν ἢ τοιαῦ βοτάνην pro vindemia etiam accipitur Epigrammatum libro secundo, τῇ δ' ἐτρύγη ἐρίπανον vindemiæ fuerunt

τρύγη

πρύμνα, significat etiam ariditas, siccitas, vt apud Nicandrum in Theriacis ὅτεα νέβρὰ Σείρι- ἀζάμενοι πρύμνᾳ ἐν συβώλακι λίμνης, ibi enim scholiast. sub μύμνᾳ, hoc πρύμνᾳ significare ait ξηρασίαν & λίμνην.

Τρυμνάτωρ, ορος, vindemiator, Hesiodus, ὃς πολλάκις φέρουσι ὑπὸ πρυμνήσιον. Τρυμνάτωρ, sydus cæleste. Columella libro 11. capite 2. Sexto nonas Martij Vindemiator apparet, quem Græci τρυμνᾶτορα dicunt. Alij verò ἀστρυτηρίαν legendum censent, vti & apud Ptol. l. de Inerrantium stellarum significationib. Sic aût Vitruuius libro nono, capite sexto, ab eo non longè conformata est virgo, cuius supra humerum dextrum lucidissima stella nititur, quam nostri Prouindemiam maiorem Græci ἀστρυτηρα vocitant. Ea stella Basso in Germanicum Anteuindemiator dicitur: & apud Plinium libro 18. capite 30. vbi Viodemiator, siue Vindemitor, substituunt Anteuindemiator. Dixit tamen Ouid. 3. Fastor.

At non effugiet vindemitor, &c.

Proclus ἀστεροσκοπὴν ad dextram Virginis alam constituit. De hac stella, expende illa verba Plinij, Vindemiæ matutitatem promittens.

Τρυμνίς, ίδος, idem.

Τρυμνός, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus. Dicitur etiam τρυμνὸς de mellatione, vt Latinè vindemia: & πρυμνίμιος, id est, eximere latuos Varroni, ἐξαίρειν τὰ κηρία Aristotel. aluearia castrare. Pallad. castrare fauos & demetere, Columel. Constantinus Cæsar. γεωπονικῶν libro 15. κοιμᾶσθαι δὲ τὰς πρυμνίμιας ἢ κηρία ὀπτιλλᾶσθαι, διὸ τὰς πρυμνὰς, ἀγχρμία φύσουσιν. Plinius libro vndecimo, capite 14. & 15. Et alibi, Prima mellis vindemia melior. Columel. libro nono, capite 15. Mox vere transacto sequitur melliis vindemia. Dixit etiam messem in hoc significatu. Apud Pollucem libro primo, capitis inscriptio hęc est, περὶ ἀμπελουργίας, ἢ τρυγητὰ δίεξοδον. Stiidæ πρύμνιος dicitur ἀφοπλεγξυπόνιος, pro eo quod est, κομᾷ ἐν δὲ δὴ τρυγὴν: πρυμνὶς verò, ἡ πρυμνίμιος βότρυς. vide ἀμπὶς & ἀμπὶς.

Τρύμνης, ου, ὁ, vindemia, i. vua.

Τρυμνάζω cerealium frugum comestio Plut. Sympos. 8. Problemat. 8.

Τρυμνάω- εῦ- vinū quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis, lora, sic dici videtur quoniam velut fex est istud vinum respectu eius quod sponte ex vuis subiectis prælo defluit Pol.

Τρυμίας, ου, ὁ, vinum fœculentum vini reliquiæ cum sua fœce exponitur etiam fex. Pfal. 74.

Τρύμνη, ου, ἡ, fœcatus.

Τρυμβίνες vocabant τὰ αἴτ Pollux, sordidos homines, restrictos & illiberales, id est, μικροψυχίας, ἀνελευθερίους καὶ κακοβίους (qui bus opponit ἀδρεβλάβτους) & qui genium suum defraudarent, qualis ille apud Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, vappámque profestis.

Sic dicti quasi fœce victitarent. Ridetur apud Aulum Gellii libro vndecimo, capite septimo, qui de nimium frugali dixerat, Hic eques Romanus apludam edit & floces bibit. Vide locum. Tales etiam auaros & sordidos ῥυπικοὺς ὑλους ἢ τρυμβίους vocat Eustathius: Efficue apud Aristophanem in Nebulis. ἢ φειδωλοὶ ἢ τρυπεζικῶς ἔχοντες ἢ συνοβριμβύλητοι.

Τρυμβίφωσις, ἡ, lusus scurrilis genus. Nam manibus post tergum reuinctis, lusor aliquid demersum in catinum fœcis ore exquirebat atque eximebat. Pollux libro nono, Η' δὲ τρυμβίφωσις, τῷ γελοῖς χρῆσι δοξάζοντας, διὰ γὰρ τὸ ἐς τρυγὸς λεκανίδιον καταδῆσαι χεῖρας ὀπίσω τοῦ νώτου, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀπολάβειν. Tales sunt qui in fœce diuitiarum huius seculi, aperto ore inhiãtes, beatitatem quam sibi somniant velut in ea altè demersam, conquirunt assiduè.

Τρυμβολόγος, ου, ὁ, poeta, qui fœce faciem inũcti ne cognoscerentur, plaustrisque inuecti, poemata canebant. Aristophan. τοὺς μὲν ποιήσας ἄφθ' οἱ τρυγοβολόγοι δῆσι, fœce obliti dæmones scenici, histriones scilicet, vel etiam poetæ.

Τρύγοτος, ου, ὁ, vas vimineum, quod supponitur buccæ torcularis, quando musta fiunt. ἐστὶ τὸ ποιδάριον, τὸ ὑπόλεον ἢ πίπτειν τὸν τρύγα. Aristophanes in Pluto, τρύγοτος ταῦτα πάντ' ἐστίν. id est, ὁ ὑλικὸς ὁ σάκκος. colum cilicinum, quallus. vide Λεκανομαντείς.

Τρυγοτόπτα ἡ Θύρα, apud Aristoph. ἀπόγυμε κυφτά.

Τρυγοτοφόλεις, prouerbi. liter dicitur ὀλὶ σὴ φαύλως σοφὶ πότων.

Τρυγοφάγος, conuitior, scommate noto: quo modo de scenicis dicebatur, qui ora fœce perluebant, Eraſm. in Prouerb. E plaustro loqui. Hesyc. est κωμῳδὸν. vide τρυγοβάτης.

Τρυγώδης, fœculentus, fœcosus, Politian. in Problemat. Alex. and. Aphrodis. τρυγώδη καὶ ὑγρὰ ποιότητος, de quibus Galen. libro quarto περὶ τόπων capite secundo, Celsus libro 6. Æginet. 7. capite 15.

Τρυγῳδία, ας, ἡ, τραγῳδία, tragœdia: sic dicta est ὀλὶ τὴ τρύγης, id est, vindemia, quòd vindemiæ tempore iuuenta sit: vel παρὰ τὸν τρύγα, quòd fœcibus ora oblinerent. Athenæus libro secundo, λέγει μάθης ἂν ἢ τὰς κωμῳδίας, ἢ τὰς τραγῳδίας ὄψεσι, εἰς ἱκαρίαν ἢ τὰς ἐπὶ ληνοῦ διρθύρα, ἢ κατ' αὐτὸν ἢ τὴν τρύγης κώμῃν, ἀφ' ἧς ἢ τρυγῳδία τὸ ποιῶν ἐκλήθη. Aristophan. in Acharnens. de Euripide, αὐτὸς δ' ἐνδὺν καθεδεῖν μου ποιεῖ τ' ἐγκύκλια. Erat autem Commentar. qui per τρυγῳδίας τὰς κωμῳδίας, exponit, διὰ τὸ τοὺς νικῶσι κωμικοὺς, vt ait, τρύγα δίδοσθαι, τοῦτ' ἔστιν οἶνον. Horatius in Arte,

Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ
Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent, agerentque peruncti fœcibus ora.

Tragœdia verò dicta est ἀπὸ τ τρύγων, hircum, quod erat tragicorum præmium, vt idem in eodem ait,

Carmine qui tragico vilem certauit ob hirtum.

Lege Aristot. in Poetica.

Τρυγῳδός, tragicus, idem.

Τρυγάω, ῶσω, turtur: à verbo τρύζειν, quod turturum est. Hesychio etiam τρυγᾶτα· τὰς γυναικὰς μέσες, ἢ σωτῆρες. Τρυγὼν, passinaca pisces, Dioscorides libro tertio, capite quadragesimo. τρυγὼν δὲ ἁλιτικὸν ἀνὴρ τα, passtinacæ marinæ ictibus auxiliatur: hic interpres: vide Hermo. libro nono. Plinium capite vicesimoquarto, & Aristotelem libro quinto Anim. capite tertio, τρυγὼν θαλασσία, passtinaca ruarina, ex numero venenatorum. meminit cius Aristoteles Æliian. & Nicander. De notis ictum euis venenatum sequentibus, Dioscorides libro octauo, capite quarto, & libro nono, capite sexto De remediis aduersus eius ictum.

Τρύζω, ω, ύσω, ῶ, υξω, ιστρίλο, obstrepo, gemo, tryssse, ἀθυμίζω. Neutrum absolut. proprie est turturum, vt τρίζειν ve spertilionũ. τέτριγε δ' οἰνὸς δε stridore diro. Aratus, ἢ τρύζει ἀρ ξενὸν ερμηῖὰν ὀλολυγὴν:

Et matutinis Acredula vocibus instat: Cicero.

Homerus Iliad. ἰ, τέτε μὲ μὲν τρύζητε πατρίδα δηΐοντ' ἀνῆρ. Interp. πολυπραγμονεῖτε, γρηῦζετε λόγ τὰ τρυγόν· ἢ μεταφορ. Et igitur gemere: ait enim Poeta,

Nec gemere aeria cessabit turtur ab vlmo.

Τρυλλίζειν ἢ ὁ τρυλλίζειν, Pollux τὸ μιλιᾶν, inclamare, aures percel lere atque personare vociferando, quod faciebant cohtturnicibus victis, vt victoris vocis oblui'cerentur.

Τρύμα, ης

Τρυμαλιά, ᾶς, ἡ, foramen, τρύπη, ὁπὴ, Commentar, Aristophan. in Nebulis. vide τρίμυη, τρυμαλιὰ ἀκφοιδὲς, foramen acus, c. 18. Eus. Luc. & Marci 10.

Τρύμη, idem: aliquando veteranus seu exercitatus in rebus agendis. Aristophanes νεφ. κύβδις, κερίπλευς, μιναδὲς, τρύμη, ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι, ὃν ἢ πυκνὸν κρανίον ἢ πρᾶγμα τὸ ὀπλῖ φασι, διὰ τοῦτο καὶ πτίλη, λεπτολόγος, ἢ δίσσημος ὡς ἀγοητικὸς.

Τρύζω, ῶσω, fæx. πλω πρύμα ὑποστύφουσα, fæcem subsidere. De fæce, libro quinto, capite 12. Aristophanes in Pluto, ἐπειδὰν ἢ τὸν οἶνον κῖδιον πιὼν σωσικυτιᾷ δὴ σοὶ ἢ τὸν πρύμα. vide ibi dem interpret. Veteres item musttum vocabant τρύμα Interpr. Theocriti in illud Edyl. ζεῖ, ἐς πρύμα χρῆσθ· ἑρεῖ σι. τρύζ, ῇ μιτ. κωμικὸς ὁ νέος· εἶτ'. λέγεται ἢ κατηχρ. ἐπὶ τὸ σαλπιγξ νέου ἢ τρύμου νέου. vide Διὰ πρίας.

Τρυζῆ, de scoria ferri atq e retrimento: Nicander in Alexipharmach. Η' σιδηρίτιδι ὑπὸ πρύμα, &c. πρυζῆ etiam de amurca dicitur. Pol. l. 1. πρυζὲ δὲ δὴ εἶνε μέσης, ἀφὸ ἢ ὅτι ἐλαίᾳ.

Τρύπα, ας, ἡ, foram en pro terebro accipi putatur apud Suid. vt sit idem quod τρύπανον.

Τρυσανίκη, ἡ, &c

Τρύπανον, τὸ, terebrum, τέρετρον. Eo etiam vtuntur Chirurgi nostri vocantque à Græco τέρμιν, vide ἀδένα τρυπανον, τρύπανον etiam idem est quod ἀφεστρεμμα, id est, ἀφεστραμμένος ὁ τὸς σφάμασι, quem τρύπανον vocamus, ait Comm. Aristoph. in Neb. vide πρίσιον. & in τρύμη.

Τρυπανίζω, μι. ἰσπμα τ ισομαι, ῶ

Τρυπάω, μι. ἴσω, τ. πκα, terebro, perforo, aperio, patefacio, pertundo: vnde τετρυπημένον πίθον, pertusum dolium. Et τετρυπημένη ψυχὴ, calculi damnatori, sicut πλήρεις absolutori. ὅτα τετρυπημένα, aures perforatæ, quæ erat Barbariæ exprobratio. Xenophon ἀνάβασ. 3. Ἐ' πεῖρ ὠθοῦσι ὅσσῳ μάλιστα τὸ ὦτα τετρυπημένον.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen: ὀπὴ, Matth. capite 19. διὰ τρυπήματος, ὁσσίδος διελθεῖν, per foramen acus trauhre.

Τρύπησις, ἡ, terebratio.

Τρύπτω, rumpo, comminuo, contero: vnde διατρύπτω, diuexo.

Τρυσάνιον, ὑπόπτωμ. Soph. in Philoct.

Τρυσίδης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, sordidus & illiberalis, vitam crucians, molestus. Aristophanes νεφ. ἢ φειδωλοὶ ἢ τρυσίδες ὄρσεις, id est, vexatis vitam exercentis. Commentar. exponit τρυσιβίη per κακοπαθίαν ἢ κατασκύσεις ἢ βίε: vide τρυφερίες. Fit à verbo τρίω, affligo, τρίμ ω: vnde ἀτρυτώνη.

Τρυσίπτειον stigma quod inuritur mădibulæ equi obsoleti, rotæ imagimem ierens, Ælian. Dionys. Apud Hesychium scripti τρυσίπτιον, ὃ σημεῖόν ἐστιν βοδαλικὸν ἐγκαιόμενον τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων. Dictum ὀπὸ τοῦ τρύειν ἢ τίλλειν, quod equis attritis illa nota imprimeretur : corrupte tamen τρισίπτιον scribitur apud Eras. in Adag. Equo senescenti .

Τρύσις, attritus: ὁ κεκαττιβλιμμένος τὸν ὦτα, laborii τρύσις Hesyc.

Τρύσμα, proprie attero, terendo absumo, κατατρίβω, Hesych. & vestis attrita, id est, τρύχω. Translatæ pro corrumpo, φθείρω, vexo, opprimo, defatigo, conficio, diuexo, exhaurio, extenuo, κατατείνω, dono, τείρω, torqueo : unde τετριμμένος, extenuatus, κατατετριμμένος, emaciatus, macer atus, Plato de Legib. τετριμμένον ἀλλὰ, sed afflictatus. μηκέτι κὰ πενίᾳ τετριμμένος, in Epigramm. τετριμμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, afflictus ad vltimum calamitatis. Herodianus libro primo, τετριμμένος κακοῖς τοῖς, laboris, attritus & consumptus, confectus & exhaustus. Odyss. l. H᾽ τ᾽ ὃν πρὸς οὖδας ἀρῶν᾽ ἐπὶ τὰ ἄκρα στόματα ἰὼν, id est, καὶ ὃν κακοπαθῶν τε πολυπονημένον. vide Χατρῶν. Persona Comica erat ὁ τετριμμένος καὶ τὸν βίον, siue κατὰ τὰς τύχας, de qua Pol. ait, ἀπαφαλαντὸς δὲ, συμβαίνοις ἐπαρῶν τὰς τύχας.

Τριμμάτια, τὰ, dicta δόπὸ τοῦ τρίψειν vt τρωκτὰ ἢ τραγήματα, id est, τετριμμένα, bellaria secunda mensa, quod vulgo dicimus le dessert. vide ὄπισθόρμους ἢ ὀπισθόπτερα. Aristophanes in Pace, ἀλλὰ τῷ σῷ τρίμματι ἢ τῷ τραγήματι. Rursus in Pluto, ἐγὼ δέ γε κὰ τραγήματα τοῖς θεωμένοις παρέξομαι, bellaria spectatoribus proiicere. Inter τραγήματα numerantur à Pol. l. 6. μυρτίδες, κύρνοι, μέσπιλα. vide τράμματος & τύφεων.

Τραχάλη, ἡ, ὁ, edulis, vescus, cibarius.

Τρώγλης, ὁ, foramen, ὀπὴ : nidus, Gaza. ἐκ τοῦ τρώγω τὸ διαβιβρώσκω.

Τραγλαπίδες, birundinum species, sic dictæ, quòd in foraminibus & cauernis nidulentur. vocantur etiam ἀπόδες, & κυψελίδες.

Τραγλοδωσία, ingredior foramen. Hem. in bello ranarum, τραγλοδωσίαν ἢ τραχηλίαν ἐμοιεῖτο.

Τραγλόδυτα, cauernas subeuntia, Aristotel. libro 4. de partibus Animal.

Τραγλοδύται, οἱ, populi cauernas incolentes, qui à subeundis cauernis nomen acceperunt. Lege Aristotel. histor. Anim. lib. 8. cap. 12.

Τραγλοδύτια gaudeo cauernis, Arist. l. 9. Anim. τραγλοδυτῆ, latibula petit.

Τραγλοδύτης, ὁ, passer. vide σρέθος.

Τραγλοδύτης, animalia quæ cauernas subeunt, & in iis degunt.

Τραγλοδύτικα, ὦν, ἁ, species viperæ. τραγλοδύτικα σφαῖρα, troglodytica Arabia, Dioscoridesque libro secundo, capite 193. τραγλοδύτικα σμύρνα, myrrha troglodytica, species myrrhæ, idem libro primo, capite 78. sic dicta à regione Troglodytarum, vbi nascitur.

Τρώγω, μ. ἔφαγον, φαγοῦμαι, edo, cibum capio, σιτῶμαι, comedo: proprie de brutis, sicut ἔσθιω de hominibus, Homer. ὁ τράγων ἐσθίειν.

Τράζειν, coire, stre pere, ὑποζύγιον σωματικῶς Hesyc.

Τραυδίσαι, sauciari, vulnerarum affectus, vulnus s accepisse: vnde τραυδεῖς, læsus, sauciatus.

Τραυτά, τά, cesculenta, edulia, quæ eruda deuorantur, teste Galen. vide τράμματος.

Τραύτης, ὁ, ingeniosus, astutus, impostor, ὑποκριτὴς, heluo, edax, vorax, κωνοφάγος, κατάπυων. Odyss. ξ. ὑμᾶς ἀπάπυια εἶδ᾽ ὡς, τράπεζαι, veterator, φιλοκερδὴς, lucrio qua stuarius. Et ὁ φάγωσις ab ipso dicuntur, πράκται μυρίοι ἄνδρες ἀδύμητα πεπιεσμένοι, varii in commerciis. Suid. τραύτας ἐ δὸπὸ τοῦ πάντα κερδαίνειν. Est & piscis nomen de quo Ælian.

Τράυμα, lamnum, clades, τραῦμα, vulnus, Herodot. vide τρῶμα.

Τραυματίζω, vulnero.

Τραῦξ, τρός, ὁ, gurgulio, σκώληξ ἐσθίων. vide Σίτ.

Τραῦσμα, τὸ, δόπὸ τοῦ τρώγειν vt τραῦλα ἢ τραυτά, id est, ἀπαλὰ, tenellauit dicuntur tenelli rami. Theophrastus de causis plantar. libro tertio, capite secundo, ἐξ ὧν τὰ τίλλοντα ἢ τὰς ἀκρὰς, ἢ τὰς μαλακὰς, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὑμῶν πόα ἐπὶ τῶν λαπάθων ἢ ζωγείνια ἢ κάλαθος, ἢ σπαρτὸς ἐπὶ τῶν ταῦλα τὰ τῆς γῆ τὰ τραῦλα μόνον. de putatione ἐὰν ἐπὶ ἄκρα κὰ ὀφθαλμοὺς ἐμβάλλοντα.

Τράῦλος, Adiectiu. edulis, vescus, cibarius: vt vua cibaria Plinio, id est, σταφυλὴ τραῦλος, ἢ τρωκτὸς σταφίς. Sic dicitur fructus quicunque eruditus editur, vt vua, ficus, pasta, napa, raphani & quicquid adeo eius generis fœcunda mensa inferri solet, vt τραγήματα ἢ τραυλία. Paulus Iurisconsultus in Pandect. ea. Qui fundum, Qui fundum vendidit pomum recepit, nuces & ficos, & vuas duntaxat diracinas, & purpureas, & quæ eiusdem generis essent, quas non vini causa haberemus, quas Græci τραῦλους appellant, recepta videri. Hippocrates libro de laternis affectis, id est, de splenis, morbos τραῦλον ἐκφυλὸν χρὴ ὧν σὺ-

ἢ σπλῆνα εἰ ἐξ ἑβδόμων. Alibi πρωτικὸ dicit, quæ Galenus in Glossis ἀρχὴ ἰδιώματος exponit. Constantinus Cæsar γαστρονομίᾳ libro 14. capite 17. vtam cibariam & edulem, πρακτικὴ σαρὶς appellauit. Artemidorus libro primo, capite 60. de oleribus loquens, Ὅσα ἢ ἀπὸ ὕδατος πρακτὰ ὄντα, ὅλεθρα σημαίνει. Quicunque deraduntur & cruda assumuntur in cibaria. Τραῦμα etiam peculiariter dicitur Intybum, siue seris herba quã Endiuiam vocant. Item Constantinus Cæsar libro duodecimo, capite 28. ex Didymo, Σέρις, inquit τὸν ἐν τοῖς πράξεσι καὶ δέξει βαστάσῃ ἀμφὶ ἰδιώματος σοφιστὴν κατάλληλα. Aetius libr. nono, capite 43. ἀμφὶ ἀμέλειαν χυλοῦ σμύρνιον, id est, excipe succo intyborum. Paulus Ægineta libro tertio, capite 46. τὸ Ἴντυβον ὃ γράφεμον. Sic fere semper expositionis gratia coniungit Trallianus: Ἴντυβον ἢ τερέβινθον (sic enim scrib tur ciusque vsum commendat in hepaticis. Aspyrtus in Hippiatr. πραξίμου vocat. vide πράξιμα Πράξιμος, vua matura, vt comedi iam possit. Theoc. ἀμφὶ δὲ ὄρχας φυτὰ συειδέα τὰ πράξιμα.

Τραξιγή, cfius.

Τραπὸ πικρὸ, ἢ

Τραπὸν, verto in fugam coniicio. Act. Accusf. Hesyc.

Τραπὸν idem quod πρατὸν frequentius tamen scribitur τερπὸν.

Τραῦσε, ὁ, ἢ, vulneratio, Cic. ictus, vulnus.

Τραυσικὸ, τὸ τρῶμα. Et

Τραυσικὸς, apud Hippoc. vulnera.

Τραυτὸς, ὁ, ἡ, q. vulnerabilis, ἐπιτρωτός, Hesyc.

Τραχὺω ω ἀσω, ᾠ. ασα. curro. Neut. absol. τραχέω.

Τρεμιζεδὸν, vt lucro. Homerus Iliad. μ, τρεπτεδὸν ἰὼν, id est, victum iri, νῆπιδὸν ἐσεδὸν, Interpr. cui πρόμαν id est, δ᾽πα. vide πράσιμον. Apud Hippocratem πρᾶξις id est, ἔκκλισις, κάμπτη. Nam & πρᾶσμα, inquit Galenus, ὁ βλεδὸν. Τρέπεδαι, Hesychius. πραυπάζεδαι.

Τ Τ Dorice & Æolice ponitur pro σὺ, est & tam Nominatiu. quam Accusatiui casus. Interdum est syllabica adiectio. corripitur in Epig.

Τύβαξεν vocabant Dores, missum extremum ἢ τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὕποφόρημα: erant autem hæc secundæ mensæ bellaria, apij cum acceto, ὀξυβάφοις εἴδεσιν, vt tradit Pol. l. 6.

Τυδὶ, apud Ægypt. Ianuarius mensis. Theodot. in Arat.

Τυχκεω, μ. πυξέμαι, π. πετύγκηκα, ᾗ τυχέω, ἀόρ. β, ἢ τύχην, ἀφ᾽ οὗ τὸ τύχα. Etymolog. sum compos, fortior, attingo, nanciscor. ὅθεν τυγχάνω assequor, impetro, exoro, obtineo, habeo, potior. Genitiu. iung. vt τυγχάνειν ὀφθαλμῶν, ius sum obtinere, Isocr. τυγχάνω τῶν hoc impetro, Euripid. Plutarchus hoc ex Stoicis recitat, τὰ παῖτα τὰ παρ᾽ ἑαυτῶν ποιεῖν ἑκάστοτε, ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῆς φυσικὰς κῆ φύσιν, ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἔχει τὸ ἀνδρὶ ἔχει τὰ κατὰ φύσιν τῶν αἱσθομένου, τοῦ τυγχάνειν τῆς φυσικὰς κῆ φύσιν: Cicero tertio de Finibus. Quum vero illa quæ officia esse dixi, proficiscantur ab initiis naturæ, ad ea hæc referri necesse est, vt adipiscamur principia naturæ. τυγχάνω ὀλιτίας συμβάσεως, ἐπὶ τὸ ἐρεῖσθαι, Demosthen. Τυχεῖν λόγου dicuntur ij, quibus dicendi potestas facta est, ἢ ὑπ᾽ ἀκούσας ἀ παρήμενοι. Demosthen. contra Aristocrat. ἢ τὸ τὸν λόγον λαγεῖν ἀμφὶ τοῦ ἐνδίκου παιεῖ. Aristoteles Rhetoricorum primo, ἢ ἀφ᾽ ὧν ὑπάρχειας τυχεῖν, vnde sperant libertalitatis fructum & commodum. τυγχάνω βουλῆς, adiuuor, idem. ἀπὸ τύχην ἀφοσιάσεις, &c. sunt auxilio superioris desti. tuti, Chrysostomus. ἐξεῖπε, τὸ ἐξ᾽ ἐς παλαι ἐφ᾽ τυχὴν, principatum cupio recuperare, Plato in epistol. τυγχάνω ἀ διακαγής, aliquè mihi concilio. Εὐτύχει γνῶμαι, erat inter illos affinitas. τυγχάνω πῶς ἔχω τῶ ἀμφοῖν, Aristotel. in Rhetor. à Deo ipso honorem adipiscor: sic Philelph. πεῖσε μοι ὑπομένειν ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, Xenophon Odyss. ὃς ἔβη σὺν, τυχὴν φόρτιος, id cb, nactus apud te humanitatem, pro abs te amicè & liberaliter acceptus. τυγχάνω νοσῶν, admoneri. Plutarchus οὐκ ἀορίστως. Τυχέω ἀγελίων, accipitur interdum in malam partem, sicut χρῆσθαι ἢ ἀπολλύειν. Et vt Plautus & Terentius dicunt malum nanciscì, id est, τυγχάνειν κακοῦ, τυγχάνω κατηγόρου, Demosthen. in iram & odium incidere, adduci in odium, Æschin. ὀργῆς τύχειν, id est, consequeturi, reportabit. Dicitur & ὀργῆ χρήσεται τυγχάνειν ἐχθίστ, idem Æschin. capere mulctam, id est, mulctari. τυχεῖν δίκης pro λαβεῖν, vleisci iniuriam, & sumere poenas, Demosthen. τυχεῖν δίκης ἀδικίας, supplicabat vt sibi supplicium sumere liceret, Plutarchus in Romulo. τυχεῖν ποινῆς, luere poenas, Demosthen. & alio modo sumere. Aristoteles Rhetoricorum libro secundo, ὧν δὲ πατρικὸς, καὶ μικρὸς φόνος, ὅταν τύχωσι πημονέας, ἐδὲς ἀὐτοπαθὴς χρεός. Quo significat parricidæ supplicio misericordiã nemine commoueri, quod & ait Cicero Tusculan. quarto. Demosth. pro Ctesiph. φάσκοντα τοῖνυν ἐγὼ χρεστὸς τοῦτ᾽, καὶ ἀ μέμφεσι. vbi πεπονθὼς ponitur. τυγχάνω σκοποῦ, attingo scopum, Plato de Legibus. Τυγχάνω, Accusatiu. etiam iungitur. Euripid. πολέμιας τε τὰ σὰ ἐσθ᾽, hæc abs te impetrabo seu exorabo. ἐτύχομεν δίκας, incidimus in poenas, idem. νῦν τυχόντες, &c. Idem Euripid. ἢ, π τύχομεν, temerè & absque delectu, Aristophan. οἷ ἢ ὅ, π τύχωμεν ἕκαστ᾽ ἀφ᾽ ὁρῶ᾽ ἐπιζεύξαντα, alij in quodcunque oculis forte inciderunt, hoc quisque pro se colligunt, Nazanzenus in Oration. fic Molestianus. Τυγχάνω συ, pro συμπτυγχάνω, conuerfor, in Epigrammat. Τυγχάνω, pro ὑπάρχω, id est, sum, iungitur cum Participio alterius verbi etiam substantiui, idque tam in præsenti quàm in præterito, vt apud Demosthenem. ἔτυχε προσειπὼν, id est, προσεῖπεν. πυγχάνω ὤν, esse, Aristophan. τυχὸν δὲν τῷ πράγματι ἐφη, dixit se forte fuisse cum Demuroto, Herodotus. καὶ ἀδὲν πλέον τυγχάνων ὤν τε, Xenophon: etiam si ditissimi sint ἔτυχε γοῦν ὤν, Lucianus. ἔτυχε παρὼν, aderat, Thucyd. ἔτυχον ἐπιτήκοντες, miserunt, idem. ἔτυχον ἁμύκτες, idem Thucyd. id est, ἐπέχειν σαν τὰς ἀκοὰς, dixerit, Aristophan. ἔτυχε τοῦ ἀεὶ τὰ ἡμέρας ἐκείνας, illis diebus in mentem incidebat, Plutarchus in Camill. τὸ τυχὸν ἢ τὸ τυχὸν αἰεὶ μὲ μετοχῦς ἔτι τὸ ἔτι, λαμβάνεται ἢ ὁμοῦ τῷ τύχῳ: ἰσχὺν ἢ ὅπ᾽ ἐπὶ τοῦτων εἰς τὸ μέσον τὰς μετοχὰς ἀεὶ συμβήναται ὁ λόγος ἢ, ἤλαδε ποιήσας, αὐτὸ τὸ ἐπιόντος, ἢ ὕστερον καλοῦσι, ὁμοῖ τὸ ἀσαφὲς ὕστερον τοῦ σαφέως μᾶλλον, ἢ ξεν, à Perdicca mercede conducti venturi erant, Thucydid. Interdum sine Participio. Plato secundo de Republica, τυγχάνει ἐρῶν ἑκαστ᾽ ὧν αὐτὰρκης. Idem in Apologia, τυγχάνει μέγα σον ἀφ᾽ ὧν ἀφάσσω ὧν. Sophocles in Aiace, ἐνδὺς δὲ ἀνὴρ ἄπτυγχάνει, βιωδεῖν ἢ πολεμεῖν οἷς αἰ τύχωμεν, sine discrimine quibuslibet auxilia mittere, vel bella inferre, Isocrates. νῦν ἢ κὰν τυχεῖν ἀκοῦσαι ἀβουλίαν ἢ βελτίστας ἀγαγκάζεσθαι, ὥστε ἀμαρτεῖν αἰ τὰς ἔρεις δὲν ἀπ᾽ ἐνίκας ἄλλου, Thucydid. vbi Valla, Nunc autem hoc certe affecutus es, vt Athenienfibus pugnare nolentibus, pl ci obtineant citra pugnam, quorum gratia veniffent. Interpres locum explicat, Nunc autem Athenienses forte non esse pugnaturos, vt ipsi ea obtineant, &c. δεῖ ἢ ἐμὲ τυχεῖν ὁμοίως λέγεται ἢ ἐκείνο κομιεῖ, fertur tum diuersa faceris ope. am dare contigisse, Plutarchus in Camillo. Τυχεῖν βουλῆς συνεργοῦ, id est, cogi concilium, Thucydid. ὁ τυχὼν, qui incidit, cum Genitiuo, Plato de Legibus. Τυχεῖν, Homero Odyss. ἢ, pro, ex animi sententia contingere & succedere capit, καὶ μὲ μᾶλα τύχωσε πάντα. ἢ τυγχάνω, nihil proficio, Thucydid. ἀδὲν τυχεῖν, recuperare. Ὅπως ἐτύχομεν, temere, sine iudicio: & apud Platonem in Timæo, ὁπὶ τυχὸν, fortuitò Cicero conuertit, Demosthenes, ἢ ὁν αὐτὸν πεῖσαι, prout fortuna tulerit, prout euenerit. Idem, πλὰ ἢ ἐγὼ τὰ πεῖσθαι δὶ ὧν ἑκάστοτ᾽ ἐτύχομεν πεφασμένα, multa enim hiusce modi varijs ex occasionibus fiebant. Idem, ὅδ᾽ ἢ ὃν ἐτύχομεν ὧν, ὃν οἷς ὅδ᾽ ἄλλος κατασκευάζ. Neque verò vnus erat quorumlibet hominum, sed eorum numero, quos populus deuouere solet, dissique execrationibus profequi. Athenæus libro duodecimo, Ὁπαδεῖς ἢ αὐτοῦ, δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζωνται οἷς ἔτυχεν, Sellas autem illis complicatiles pueri ferebant, ne sedere quolibet loco cogerentur & villi sella. Plutarchus de Cicerone, Οἷς ἔτυχε προσομῶν οὐκ ἐτίμα τὰ γελοῖα, Temere vnumquemque ac fine delectu laceffens & offendens, risus excitandi gratia. Lysias, Ἐγὼ δ᾽ ὑμᾶς ἐβούλευσα προσευχὴν ὁ αὐτὸς ποιεῖσθαι τοῦτ᾽ ἢ ἐγὼ, ἀφ᾽ ἑκάστου ἐτύχομεν ἀκούσαντες, ἐπὶ τοῦτο ἀφικόμενοι

& verbum Τυλίζειν sine τυχίζειν, scalpere, lapides incidere & polire. Aristophanes in Aulibus. λίθους τοὺς δ' ἐτύλιξεν αἰ κέλευς τὶς εὐτρόχιτο. Commentar. τύλιξ ὁ χαλκεὺς παρὰ τὸ τύλη τοὺς λίθους κρατύνειν, id est, Suidæ κρατεῖν ποιεῖ) καὶ ξέειν. Non rectè igitur Poll. malleum esse dixit, l. 7. ita scribens, Ἡ δ' σφῦρα τῷ λατόμῳ, καλεῖται καὶ τύλος.

Τυλ, ὁ, ἡ, ἐν, & Τυλεῖος, ος, ον, & Τυλικὸς, ὴ, ὸν, & Τυλικὸς, ὴ, ὸν, & Τυλικὸς, ὴ, ὸν

τεφ. σπαθίζειν ὁ τωυτοὶ, id est, puerulus paruus & tantillus. τωυτοὶ, tantilli. Idem ibidem, ὅτι ἀπεχθῶς τωυτοὶ. à ventriculo tantillo, quo id dicitur contractis digitis, vt notat ibid. Interp. τωυτοὶ πλησιαίτερον, ἢ μικρὸς, id est.

Τωύτων, vel ἴσον, πάντων.

Τωυτὰλιζειν, in luto ingredi. aut luto aspergere, blaterare, ταυτολογεῖν· φλυαρεῖν. nam τωυτὰ, id est, lutum, ὁ πηλὸς, inquit Aristoph. Comm. in illud in Pace, Οὐ δῆτ' ἐξὸν πάντως σὲ φλυζίειν τὴν μέσην. Ὁ δὲ τωυτὰλιζει, ὑπεδὴ παράκειται τὸ χαίειν, vbi aut τὸ βοκοπτεῖν, σκάπτειν ἐμπίλεον.

Τωυτὸς, ἡ, ὁ, lutum, πηλὸς, locus cœnosus, Item tumultus, ταραχὴ. vide Τωυτὰλιζειν.

Τωυτὰλη: ἡ, ἡ, lutofus, ἰλώδης, Suid.

Τῶρι, apparatus.

Τωπὸς, ὁ, ἀτος, amputo, κόπτω.

Τῶτειν, pro τύπτειν, Apol. Rhod. & in Epig.

Τωτὰς, ἀδος, ἡ, malleus σφῦρα.

Τωτὸς, οῦ, ὁ, planctus fiue plangor, Cicer. capitis, pectoris, fœminumve percussio in luctu: soleut enim plangentes illas partes tundere, vnde à feriendo κατὰ τοὺς fiue τωτὸς dictus, ὥσπερ τὸ κόπτεσθαι ἀπὸ τοῦ κόπτειν ἢ τύπτειν. Dionysius Halicarnass. histor. libro quinto, καιόμενος ἢ δρῶν ἢ τωτεῖσθαι ἢ εἰκίνειν δίκην κατοίχεται. Sic apud Poetam Æneid. 4. Lamentis gemitúque & fœminco vlulatu tecta frement: resonat magnis plangoribus æther.

Τωτὸν, pro κτυπῶν, ἢ πλέων, sono verbero. κρότῳ, ψόφῳ, Hesychius.

Τωτὸς, ὁ, percussio, πληγὴ, τρῶσις, τραῦμα, vulnus, Suid.

Τώτης, ὁ, percussor, πλήκτης, Hesyc.

Τωτὶς, ὁ, ductus malleo ductilis, id est, ἐλατὸς, vt τορευτὶς. id est, fusilis, χυτός. Sic enim legendum apud Pollucem libro de ære ductili & fusili l. 7. τὸ τροχίσκιον οὐχ ἑλκωτὸν, χυτὸν δὲ κρὶ κολόνευτον· σίκλοι ζ, ὧν αἱ οἱ ἰσοῦ εἰσὶ τοῦτο ἐλατόν.

Τυπαὶὸς, adumbratus, informatus, expressus & συμβολικὸς, aliquid innuens & figurans. Gregorius, εἰς ἔργα βαίπισμα, φῶς ὁ τυπαὶὸς ἡμῶν σώματος τῷ ὑδατι, ἢ ῥύπος· τὸ δὲ πνεῦμα τὰ μισθὰ ἀπολαβεῖν, ἢ τὸ μεγάλα φωτὸς μυστήριον. vide Τύπος.

Τυπαὶὸς, per typum: τυπικῶς, per figuram & formam. Gregorius, ὥσπερ δῆτα τὰ τῆς ἐβραικῆς τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις τελειῶται, μυστικῶς δ' ἡμῖν δὲ τοῦτο ἐκβέβληται. vide Τύπος.

Τύπος, ου, ὁ, ἴctus, percussio, πλαγὴ. τυπὰ δ' Ἰοσέφιος, ὅτι τοῦ σκιάθρου ὑπὸ τῶν θυρῶν, τοῖς βάσεις τῆς σιδήρας ἢ τὰ τύπτη τῆς κεφαλῆς ἀρχεῖσθαι, arietum percussiones eludi inutilesque esse.

Τύπτος, ὁ, typus, τὸ τύπωμα, id est, τὸ ὡς τὰ τυπώσεως ὄκνημα ἢ ὁμοίωμα, quę ex impressione effingitur effigies vel simulachri & similitudo: :: fit enim ὥσπερ τὸ τύπτα: vnde pro eo quod est forma & formula, species, imago, σημεῖον, id est, nota & signum ponitur. Proprię vocabulum est Plastices, quæ efficiatur, statuariæ, & scalpturæ mater extitit in quibus artibus & τύπου vox vsurpatur. Differt autem τύπος ἢ χαρακτὴρ, vt species à genere. Nam ex impressis characteribus efficta & expressa simulachra typi, nec contra. Aliud autem proprie loquis, & aliud translate. Plinius libro 35. capite duodecimo, Vmbram ex facie eius ad lucernam, in pariete lineis circunscripsit, quibus, pater eius impressa argilla typum fecit: dixit & Cicero epistol. ad Attic. libro primo, Præterea typos tibi mando, quos in rectoria, &c. Quod vulgò dicimus *stampe*. Græcè est τυπώσεις, ἢ τὸ τυπικὸν ἐγκαίσον ἢ χαρακτὴρ, à nobis *estampe* appellatur. Et ὃν τὸ τύπου ὄφρ' ἴκηαι fiue atque detiuata, αὐτὸ τοῦτο, ὀφ' οὗ τοῦτο fiue ὥσπερ αὐτοῦ πάρεστι ἑαυτοῦ, de quibus supra. In Typographia autem fiunt primò ἤτυλι chalybei (*vocamus poinçons*) in quibus exarati characteres & elementorum conuersæ notæ prominent: Ex his rursus rectæ figuræ imprimuntur & cælantur in ære, aut orichalco (quia velut conceptacula *matrices* etiam vulgò nominantur) deinde in has formas fusa & liquata materia (quæ conflat vtroque plumbo, pyritide lapide aut ftybio) coniicitur: atque hinc typi literarum exeunt primis characteribus ftylorum quàm simillimi. Compositi typi & clausitis constricti oblinuntur fuligini atramento illitique madida charta impositur clathrato laqueato tympano concluſa, cui pulsuinatum munimentum superponitur prælóque subiicitur. Tandémque impriműtur paginæ literarum tanta elegantia, celeritate atque copia, vt hoc diuinum artificium esse conflet, quo omnis doctrina continetur & ingeniosa mortalitas nominis immortalitatem assequitur. Iuliauus in epistol. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἠξίουν τὸν ποιητὴν γενέμενον, ὁ ἱερεὺς σου ψυχῆς πάντα ἀνδρὸς ἄθλιος ἐστὶ γεγενῆσθαι μεγάλα χαρακτῆρ· τοῦτο αἰνιττόμενος ἐλεγεῖον. id est, formam expressit, τὸ ἀκριβὲς. Plato in secundo de Republic. de doctrina puerorum loquens, μᾶλλον δὲ ἁπὸ παιδείας ἢ οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον ἂν τις βέλτιστ' ἐκπαιδεύσειε ἑκάστου. Per transfiationem à cęris dixit, in quibus informatur quodlibet simulachrum & exprimitur. ἐξὸν τὸ πρὸ ἐκσημαίνεσθαι, designare, informare. Gregorius in secundo, ὥσπερ γὰρ ὁ ἡ δόλος ὁ τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς μιμήσεως ἐστὶ μὲν ἕτερος, ὅμοιος δ' ὁ ὑφὸς, ὁ ἀληθὴς ἢ ἀληθὴς ἐστὶ, δι' ἐκείνου ἢ ἐκπαιδεύεται. Vnde κίβδηλος. Τύπος τῆ μορφὴ, effigies formæ. Theophrastus libro primo, capite 19. de causis plantar. τύπος τῆς ὕλης, vestigium clauorum, Ioan. 20. τύπος τῆς λόγου forma dicendi, Nazianzenus in Oratione. In Actis capite 23. γράψας ἐπιστολὴν ἔχουσαν τὸν τύπον τοῦτον, epistolam hanc formam compescte tenemali; in hanc formà: aut quæ hanc semmam continetur: non probo, τύπος enim nullo modo summam significat, licet hic Gaza aliquando. τύποι οἱ πολιτικοὶ ἢ δικαιώσεις, ordinationes ciuiles & publicæ, sic Canon. 17. Calcedonensis concilii, id est, formæ γραφὴ ἢ σύνθεσις, descriptio & formæ seu formulæ. Plato in Leg. Idem epistola septima, τὸ γεγραμμένον τύπους, quæ sunt figuris descripta. Idem secundo de Republic. οἱ τύποι οἱ περὶ θεολογίας, τίνες αὖ εἶεν; ὑπόπου τινες, ὡσ δὴ ἐγὼ, οἷόν τυγχάνει ὁ θεὸς ἀεὶ, μὲν δὴ τὸν δεσπότην, qualé nam sunt Dei descriptiones? Τύποι & ἴδεαι, quod (inquit Gellius libro primo) descriptiones sunt minus exactæ quàm ἰδέαι. Inde τυπώδης μᾶλλον, crassior doctrina, Aristotel. libro de mundo, λέγοντες εἰ ἢ μὴ δὶ ἀκριβείας, ἀλλ' ὡσ ἂν ἐκ τοῦ τυπώδους μᾶλλον, id est, si minus accurate, tamen ad crassiorem doctrinam, seu ad formulam doctrinæ crassiorem. Et τυπωδὴς, id est, crassiore minerua, crassiore mista Quintiliano, παχυμερὴς, παχυμερέστερον (vide supra) ἢ λεπτομερὴς, τε καὶ λεπτὸν. Nam & τύπος est quod *modellum* vocant, vt infra dicetur. Cicero ad Attic. quarto, Illud etiam te rogo, τῶν παρόντων καὶ ἀσφαλῶν τυπωδῶς, ne hospes istuc veniam, id est, rerum præsentium statum summatim mihi describas. alij legunt τύπῳ δὲ. Τύπος λέγειν, summatim dicere, τύπῳ λαμβάνειν, τύπον ὑποδείκνυειν. Aristoteles Ethicorum ad Nicomach. libro primo, Ἀρχαιοὶ ἢ οὐδ' ὁποῖοι ἢ οἱ πίνακες λόγον τινὰ παχυμερῆ ἢ τύπῳ τάλητε ἐπέδωκαν. Idem libro secundo, πᾶς οὖν τῶν ἐφεξῆς λόγος τύπῳ ἢ ὡς ἀκριβῶς ὁρίσει λεγόμενος, crassius & non exacto opere, vt fit ædificij rudis species & forma ligno τυπικῶς in formata atq; repræsentata: vulgò *en façon de dessing & modelle*. vide infra: & in voce ὑποτύπωσις. Theophrastus histor. libro primo, capite sexto, ὡσ ἀκριβολογητέον τῷ ὀρισμῷ τὸ τύπῳ λοιπὸν εἰς ἀφορισμοὺς, ὡς τύπῳ λαβεῖν, vt formula complectar, quoad pingui Minerua colligendum sit, Gaza ex Theophrast. ὡς τύπῳ ὡφελεῖσθαι, prout formula notaque subsignandi complecti singula liceat, apud eundem Theophrast. in histor. plantar. vide Ολοκληρία. ὡς τύπῳ εἰπεῖν, vt simpliciter dicam, vt in summa dicam, vt pingui Minerua dicam, Theophrastus libro primo histor. plantarum. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν αὐτὸν, vt formula dicam, &c. idem Theophrastus libro quarto de causis plantar. τύπῳ κατὰ, vt paucis expediã, Plutarchus in Romulo fiue ὡς particula. τύπῳ τὰ σκήπτρον, sub quodam compendio videndum, Arrian. apud Aristotelem libro tertio Politicorum, id est, succinctè consideradum. ὡς τύπῳ διορίσθαι, paucis definitum est. vide κεφαλαιωδῶς.

Τύπος figura & symbola, veluti imago & symbolum veritatis, qua voce sæpe vtuntur Theologi, vt eum dicunt Ionam deuoratum à pisce, typum fuisse Christi per triduum sepeliendi, Matth. 12. Et quod apud Ioann. capite 19. de agno paschalis: & capite tertio de serpente æneo. Rursus capite quarto ad Galatas de duobus filiis Abrahæ qui τύπικὸς duo testamenta ostendunt: vt expositimus in voce Σύστοιχῶ. Lege Andr. Hyperium de ratione studij Theologici libro secundo, capite 35. Gregorius, εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, vbi ait damonem in cruce domini confectum fuisse, Ὁ γὰρ καλὸς ὄφις κείμενος μὴ ἦ τὸ δαιμόνιον ἔρεαν, ἢ ὡς ἂν τύπος ἦ τὸ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἵνα ὡς αὐτὸν πτῇ. Sic à Grammaticis τύπος definitur, ἀφωνὸν λαμβάνον ὑπόνοιαν, διὰ μιμήσεως ἢ εἰκασμὸν τῷ μᾶλλον ὑφωμένῳ, τύπος etiam pro eo quod est formula, exemplar, prototypum, τὸ ἐξεμπλάριον ἢ φανερότερον: vulgò *un prototo & modelle*, forma etiam dicitur. à Cicer. Damasfenus ἐν τῷ περὶ τῆς θεολογίας καὶ αὐτῆς ὑσίας, sic de Seruatore ait, αὐτὸς ὡς ἀληθὴς ὢν ἑαυτοῦ ἢ ἐξ ἑαυτοῦ ἐφύτευσε τὸ ἀληθινὸν τῆ θεῷ κατρὶ, τύπον ἡμῶν ἑαυτὸν ἀρίστον ἢ ὑπογραμμὸν διδοὺς, id est, seipsum formulam optimam & præscriptum nobis proponens. Paulus prima ad Corinth. capite decimo, ταῦτα ὃ τύποι ἐγράφησαν. Et ibidem, τοῦτο ὃ πάντα τύποι (alij legunt τυπικὸς) συνέβαινον ἐκείνοις. Quibus ostendit Apostolus Deum seueras pœnas exegisse ab Israelitis gratiæ eius contemptoribus: & idem in simili causa nos quoque manere iudicium. Illos enim typos fuisse, & exemplar in quo fuæ seueritatis specie & formam nobis Deus exhibuit. Cicero etiam in hoc τύπου figuratus, speciem & formam dicit, id est, propositum exemplar, & opus in specimen, τὸ ἐξεμπλάσιμον. Τύπος etiam translate, in Medicina dicitur, forma atque ordo qui per accessiones remissionéque in morbi temporibus notatur atque obseruatur, quo morbi genus discernitur. Galen. περὶ τύπων librũ scripsit; atque, τύπος ὁ τοῦ ἐπὶ πάσης ἢ ὡσαύτως ἐπὶ ὡσαύτως ἐπὶ ὡσαύτως χρόνῳ ὅλῳ

τύπος ἐ κ τοῦ τύπτω μαι ῥηθήσεται. Vnde & Τυπόω, ἆδω verbum denotat: Ὀλίγα, inquit ἀφ' ὧν ὁ τυπούμενος ἀπόφασις. Τύπος item iudicium quo iis inter dicebatur foro, qui creditoribus non paria faciebant & quadrarent rationes. Vnde illud Polemonis dictum apud Laertium, Vare typos profer. Ipsum enim barbarè declamantem patienter auscultare non poterat, licet soluendo non esset. Lege Cælium Rhodig. libro & capite 20. Et Erasm. in Adag. εἰς κατωίας. Pollux libro octauo, capite περὶ ἀνεσεως, ἡ δίκης ἀφ' ἧς τις εἰσ αὐτὸ ἢ ἀπ' αὐτοῦ καλοῦμεν τύπος. Τύπος in tessellis, id est, nota numerum significans. Pollux libro nono. Ἐστιον ἐ ὅτι κύβ Θ αὐτὸ τὸ βαλλόμενον ἀφ' οὗ, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητ Θ σημεῖον, ὁ τύπος, καὶ γεγραμμένον ὁλοκύκλ Θ ἀρίστων ἢ βλαβόντων. Τύπος in labris, id est, ὑπήνη, interioris labri pars depressa. Idem Pollux libro secundo, Η ἐ ὑπ' αἰσχύλου κοιλότης, φίλον· ἡ ἐ ὑπ' εὐριπίδ Θ τὸ τύπ Θ.

Τυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, informo, signo, insculpo, insignio, imprimo, exprimo, figuro, exemplum præbeo: cui opponitur ἀϊτυπωτίζειν, Alcid. τὸ αὐτὸ καὶ, quod imprimit formam. Nazanzentis in Oratione de Baptismo, οἱ μὲν σωιζόντα τολμῆς, ὃν οὐ τυπούμενον, scilicet νήπιος, infantes si non plenè, ac figuraliter intelligentes. γεγρ Θ τυπαθέντες idem Nazanzenus in Orat. vbi Mosellan. facio Scripturæ penicillo effigiati. Appianus de Anim. loquens, καὶ ὃ μὲν τὸν λόγον ἀπὸ ἀβελτερίας ὑπόπτως δεξάμενος τῇ σφραγῖδι τῷ Μαρκέλλου, Marcelli annulo obsignauit epistolam. vide Τύπος.

Τυπτάω, cæde: τυπτήσω, verberabo, pulsabo. Aristophanes νεφέλαις, καὶ σὲ τυφτήσω, te pulsabo: τυπτήσεις, percuties. Idem in Pluto, Οὐχὶ μὰ τυπτήσεις σ' ἐρεμνὸν ἔχοντα γναθοποιόν. Demosth. τὸν ἄνδρα.

Τυπτόμαι, vapulabo. Aristoph. Δοκῶ οὖν σοὶ ἀδίκως αὖ τυφθήσεσθαι.

Τύπτομαι, vapulo, huc pœnas. Τύπτομαι πληγάς, vapulo, Plato in Legibus. Τύπτομαι πολλάς, multis verberibus afficior, Aristophan. νεφ. vbi subaudiendum πληγάς. Τυπτόμαι ἴσας σὺ πληγάς, idem.

Τύπτω, μ. ψω, π. ψα. verbero, pulso, percutio, verbera incutio, πλήττω, παίω· τύπτειν τὰς πληγὰς, incutio verbera, Aristoph. τύπτειν σε εἰς τ' ἄκμας, Xen.

Τυπωθῆς, μ Θ θήσει, vide Τύπος.

Τυπωθές, pro crassiore minerua, vide Τύπος. Τυπαθές, expressè, graphicè, Strabo.

Τύπωμα, τος, τὸ, idem quod τύπος. Euripides in Phœnissis, τύπωμα μορφῆς, figura formæ. Sophocl. Τύπωμα χαλκέπλευρον ἀμφίβλ Θ τε. de vina in qua cineres Orestis esse credebantur. Sund. exponit Τὸ μ'ζ. τῶν ὅπλων. Eustathius in Iliad. lib. σ, Τὴ χαλκῆ πλευρὰν· ὃ αἰτεῖ ἵνα τὸ κυρίως τύπ Θεν αὐτὸ σημήνῃ, ὅμως τὸ κατακρυπτὸν χαλκότυπ Θ εἰς τὸ ὑπ Θεν μετέλαβεν.

Τύπωτὸς, ἡ, ὸν, impressilio, informatio. vide Τύπος.

Τυπωτὸς, ὸν, ὁ, Adiect. effictus, expressus, informatus. Lycophr. τόρνα τερχνὸ τυπωτά.

Τυραννεῖον, ὁ, ὑ, domicilium tyranni.

Τυραννεύω, τυραννο pareo, tyrannidem patior. ὑπὸ τυραννεύ Θαι ὑπὸ ἰδίων πολιτῶν, à propriis ciuibus acti sunt in tyrannidem, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. τυραννεύσας, tyranno subditus. Plato epistola 6. τὸν δὲ ἄνδρα τὸν τυραννεύ Θ ἐπὶ πολλοῖς ἐμοὶ συμβεβηκόσι, πῶς ἂν ἐγὼ ἐπαινοίην; τυραννίσαι, tyrannidem occupauit. Et cum Actiu. Genitiu. aut Accusatiu. τυραννεύειν τῶν ψυχῶν, Chrysostom. ἀεὶ τῆς ὑπηρ. τυραννούσας σωμ. ἐγὼ, qui in elementa fæuit, Plato. τὸ ἄνθρωπ. τυραννεύειν, vincula violans, disrumpens, Nazanzenus. Τυραννεῖν absolutè pro vigere & exuperare. Alexander Aphrod. libro primo Problem. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπαιολεῖ. Τυραννεύσαν passiuè dicit Plato libro primo de Republic. ἀφ' πόλεως ἀφ' ἡμῶν τυραννηθῆναι, &c. id est, ex ciuitatibus aliæ reguntur à tyrannis. τυραννεῖν τὴν βασιλέα, tyrannidem patitur regnum, id est, vim. Nazanzen. τετυραννήσαμεν, coactus est. idem in Orat. ὃ. τυραννεῖσθαι πόλεις, ciuitas imperio subiecta, Plato de Leg. Idem mox, ἕως ἂν τυραννεύῃ, Actiuè, id est, animo tyrannico seu dominanti.

Τυραννὰς, ὰδος, ἡ, tyrannis: ὃσπ Θ τυραννικὸν, Xen.

Τυραννικάομαι, ἀσ. ασθαι, tyrannidem affecto. Neul. absol. ὑπὸ θυμοῦ, τυραννικάσας, Suid.

Τυραννίζειν, à tyranno seu tyrannis stare, Demosth.

Τυραννικὸς, ὸ, ὴ, tyrannicus. Τυραννικὰ apud Isocratem in Euagora, id est, τυραννικὸν πρᾶγμα, dominandi peritus. Τυραννικὸς, violentus, Xenophon. κρικωτῆρας τ' ἐξ ἡ ᾗ τυραννικὰ, id est, superbos & elatos. Item τυραννικὸς, regius: vnde Τυραννικῇ στοᾷ, id omus principis, apud Euripidem pro regali. Ἰσοκρ. σύμβολ Θ ἀφ' ὧν ἐ χρησιμώτατον ἡ τυραννικωτάτην ἀπ' ἐκείνων κτήσεται ἕ Θ. Νόμοι τυραννικοὶ, leges tyrannicæ, Plat. l. 1. de Rep. à tyranno seu tyrannis positæ.

Τυραννικῶς, tyrannicè.

Τυραννίον, τὸ, aula regia, βασίλειον πρωτοπαλάτιον, Pol. l. 9. Suid. Τυραννεῖον, ἀκρόπολις.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis, vis. Τυραννὶς ἐ ὅπ Θ ἡ ὑπ' ἀκουσίαν διαφορὰ τὰ Nazanzenus in Oration. de Baptismate: Tyrannis enim nihil aliud est, quam non voluntarius error, quàm vi exprefsus error. Τυραννὶς, dominatio, imperium, regnum: in bonam partem apud Isocrat in Euag. Ecclesias apud Eurip. in Phœnissl. Εἰ δὲ χρὴ ἀδικίαν χρῆ Τυραννίδος περὶ κέρδους ἁδικεῖν, τἄλλα σὺ εὐσέβει χρεών. Cicero Offic. tertio, Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. Citat Suetonius in Cæsare, legitque imperij gratia. Confer Plutarch. in fanitatis præceptis, vbi Græcum priorem versum ait esse Thibari: sententia Eteoclis & Cæsaris fide dignissima est. Τυραννὶς pro vxore principis, capite secundo, lib. Esther.

Τυραννίσιστας, ὁ. gestiantem tyrannidem.

Τυραννοκτονία, tyranni cædes, tyrannicidium Plinius & Quintilianus.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ὴ, tyrannicida. Τυραννοκτόνος φαλάριδος, percussor tyranni Phalaridis, Phalaris in epistol. πάσης Τυραννοκτόνος, idem ibidem.

Τυραννοκτονῶ, τυραννι occido. Τυραννοκτονεῖν, interficere tyrannum, Hermogen. Phalaris in epistol. Οὐχὶ ὁπ' ἐκ γωμαλίας χρεὼς Τυραννοκτονῆσαι φάλαριν, id est, ἀσπὸρ τύραννον φονεῦσαι.

Τυραννοποιητὴς, efficientes tyrannos, Plato Polit. θ.

Τύραννος, ὁ, ὴ, tyrannus, iniquus rex, princeps, ἀσύμφυτός, cui opponitur ἰδιώτης, id est, priuatus. Isocrates ad Nicoclem, πῶς ἔστι τύραννον ἀδίκ Θ ὑπεύνειν. Aristophan νεφ. ἀλλ' ἀμείνων μὲν σοῦ ζῶλα Τύραννον, &c. Iouem deorum regem. Τύραννος & βασιλεὺς differunt secundum Philosophos: Oratores autem indifferenter vtuntur, Thucy did. Interpr. Vnde autem dicatur tyrannus, vide apud Stephanum in dictione Τυράννια Τύραννος item, tyrannus alius, de qua multa. Aristotel. lib. 8. Animal.

Τυραννῶ, Adiect. pro Τυραννικὸς. Æsch. in Prometh. ὡσεὶ τὸ Τύραννα αὖ πᾶσ' συνάδουσιν.

Τυρβάζομαι, sollicitor, turbor, Lucæ cap. decimo, τυρβάζ Θ περὶ πολλὰ: turbaris circa multa.

Τυρβάζω, μ. άσω, π. ακα. Iutum fubigo, Nam Ιυρβάσαι, inquit Comment Aristoph. in Equit. proprie ἡ πολὺν πορίζει: vnde ἀνατυρβάζω. Aristophan. in Vespis, ἡ πολὺν ἂσπὸρ ἀπόνως τυρβάσεις βαδίζων. Τυρβάζειν translate το ἀδικοκοπεῖν πράγματα: vnde & Latina vox turbare. Est enim turba τύρβη siue σύρβη, Eust. Dicitur etiam Τυρβάω. Suid. Τυρβάζ Θ τε, ἀντὶ τ Θ ἐρεττίζ Θ τε, ἐρεττίζ Θ.

Τυρβάσια, ἡ, τὰ, ὀρχήματα, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τύρβην ἔχειν, Poll. l. 4.

Τύρβη, ης, ἡ, & ἐ Græco turba Latinè, θόρυβ Θ, πάροδος, tumultus, turbatio: quo vtitur Xen. l. æd. l. 1.

Τυρία, ας, ἡ, confectio è casei. τὰς Τυρίας ἀμέλγ Θαι γάλα χρίσιμον, lac vtile caseo emulgetur, Gaza.

Τύρδιον, ίδιον. εἰς Τυρδίου, ad conficiendum caseum, Aristot.

Τυρόω, μ. έδ Θ ω, idem quod τυρῶ, in caseum cogo & denso: vnde Τυρδῶσαι γάλα apud Aristotelem. Item agito, turbo, commisceo, Hesych. & Eustath. ἆτριω, mollior, μᾶλλον δὲ, κατασεσυρδάζω. Τυρδοῦσι κατασκάπτουσι, fraudes struere, insidias ponere: sic in canone 18. Concilij Caledonensis. Eust. in Il. λ. Ἀτυρδῆ, ὅτι ἐξεῖν γάλα ἔφη τις, ἐ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ σταμνίῳ, ἐ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸν Τυρδίου ὅθι τροφὴς ἡκαμεν· χωρὶς τοῦ σταμνίου.

Τυρίον, co, ὸ, coagulo. σωίσιτιν, συμπάγνιμα, τυρόπαν. Inde deducitur τυρὸς, hoc est, caseus, qui lacte agitato coagulatoque conficitur.

Τυρομὴν, ὸ, caseolus.

Τυρὸς, ὁ, ἐ, circuitus muri, βύρσος.

Τυρρὸς, ὁ, ἐ, τὸ, fiscella, τάπιον, Interp. Theoc. εἰδύλ. ια.

Τυρὸς, ὁ, ἐ, ἀπὸ, fertum, φόρτος, Hesych.

Τυρὸς, ὁ, ἐ, ἀδεν quod τυρὸν ἐκ, τυρὸς scilicet ἄπος, panis qui intrium caseum permixtum habet. Theocr. Idyll. 1. pro eodem per contractionem dicitur τυρὸς, vnde τυρώπης ἄρτος qui & τυρόπιτες apud Eust. & Athen. l. 3.

Τυρόπηλ, ὸ, ὴ, ὸ, ἐ.

Τυρόπηκτος, ὁ, ἐ, ὴ, ὸ χωρὸς, Suid. sed τυρότμητος. Est verò radula qua caseus raditur, ξύλον dicitur Doricè, Eust. Il λ. Apud Polucem fiscella & τυρόκνηστις, à quo etiam dicitur κνῆσις, ita enim scribendum ex Eust. & Hesyc. vide supra κνῆσ: sic à τυρὸς & κνάω.

Τυρόκαμβος, ὁ, ἐ, ὸ, fiscella in qua caseus feruatur, πιτρὸς, Pol. & casearia taberna Vlp. Caseale Colum.

Τυρὸς-

Τυρομάσπιον, ου, τό, caseus cretus incerniculo, vt quidam Interpr. apud Athenæum libro 14. Τυρομάσπιον: τυρὸν ἐπιπεσὰς κρόκῃσι, ὃν εἰς ἀγῖνα, εἶτ' οὖν κόσκινον χαλκοῦν ὀπῆσιν, ἔνθα ἡ τυρίη. ὅτου ἢ μάλιστα ἀφεστήκασι, βάλα λίθους αὐτοῖς, καὶ πιέσω.

Τυρόεντος κρόκη Πλακοῦντες, Aristoph. ἀφεψήσας κατὰ τὰς πλακοῦς ὁ ὄγκος τυρίου.

Τυροκνῆσις, caseos emporium pondero, libo, & ad libram expendo, vnde simpliciter pro σκοπίσει accipitur. Aristoph. in Ran. ἀνὴρ σοφὸς τυροκνῆσαι ἢ τραγῳδῆσαι.

Τυρὸς, οῦ, ὁ, priore longa, caseus. vide Τυρίον. τυρὸς χλωρὸς, caseus recens, Aristoph. in Nasa. ἀλλ' ἢ τυρὸς, ἢ χλωρὸν πάλαι. hunc ἑψητὸν à Medicis opponi solet. Sic dixit Hom. Il. λ. μίλι χλωρὸν, i. ἀφέψητον.

Τύρος, ου, ἡ, Tyrus insula Phœniciæ.

Τυρόω, densari in caseum, coagulari, agitari, turbari i. vnde τυρωθῆναι γάλα, densatum in caseum lac, vitium quod fit in puerperis, aliquando statim à partu, aliquando postea: colostrum autem est primi à partu lactis pessimum & vitiosa sua crassitudine natura, quæ quoniam lactantibus nocet, ideò anteà iubetur emulgeri. Vide Marcellum in libro 2. Dioscor. 108. τυρωθὲν τὸ ὑγρὸν γάλα, ὑπὸ χρόνου κάμψαντος, Naz. in Orat. Iacte candidiores.

Τυρορροεῖον, τό, asser in caseali, lignúmque quo dispositi casei sustinentur, Pol. l. 7.

Τύρσις, εως, ἡ, ambitus muri & viarum, turris, mœnia: à Tyrrhenis eorum inuentoribus dicta. τύρσιν apud Hippocr. exponit Galen. σύμφυσιν ἢ μήλωσιν ἢ τὸ τῆς πίγχης. Xen. in Pæd. Κύρ. ἐν κύκλῳ διαμετρήσας σὺν τῷ τεῖχῳ. Σκοπιὰν ὅσον τύρσιν μεγάλην ἐπὶ τῷ πεπεμαδ. & c. i. ὡσεὶ ὄλοις τῷ πίγκι. Dicitur etiam τύρσει, i. Suid. τὸ ἐν ὕφει ὠκοδομημένον.

Τύρω, afficio molestia & crucio. Vide argumentum tertiæ tragœdiæ Soph.

Τυρώτης sitne ὑφασμῶν τις ἄρτια, panes in quib. intritum caseum permiscebant, Eust. il. ξ.

Τύσσα, μύξα, σ. υχε, supplico, λιτανεύω, Hesyc.

Τυτάν, idem quod τυτθόν.

Τυτθὸν, parum. βραχὺ, paululum. Homerus Iliad. ἀλ. πῶ δέ μι τυτθὸν δ' ἅπασι, ne tantillo quidem honore affecit, νδὲ ὀλίγον μι ἔτιμησεν, δεῖ' ὅπη τυτθὸν ἄκιο, ne paululum quidem flabat, Apoll. Rhod.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, paruus, μικρὸς, infans paruulus. ἐκ μεταφορᾶς τῶν νεοτίων βρεφῶν. Comm. Theocr. Τυτθὸν νομίσας τὸ ὀπισθόπαιδα βρέφος: ἢ τυτθὸν ὁ σπιλάνεα ἢ μαζῶν. vnde τυτθὸν dicunt πᾶν ὀλίγον ἢ μικρόν. Ponitur Fœminin. & Genit. ἡ τυτθοῦ: apud Hom. idq; Atticè pariter & Ionicè. vbi κατὰν ἐν τυτθὸν, pusillum pe culi dicit Eust. Il. χ. τυτθὸν τὸ νήπιον, Interp. Aristoph. in Ranis, εἰπὲ τῶ παιδίῳ.

Τυτὼ, noctua, ἡ γλαῦξ, Hesyc.

Τυφεῖν, in lexico quodam vetere legitur φέρεται μὲν ἐν ἐκφάσεως & exponitur ἅπτειν, ignem accendere.

Τυφεδανὸς, senis est epitheton decrepiti nimirum & propediem cremandi. vt Eustat. scribit senes τυφεδανεῖς dici διὰ τὸ δῆλον εἶναι τοῦτον ἤδη τῇ τέφρᾳ, ὅ ἐστι νεκρῷ, κατάδηλ. νενεικῶς.

Τύφη, ης, ἡ, typha herba palustris (aliud autem est τύφη, de qua voce supra) vulgò mosse vel rousseau. Apud Theophrastum histor. primo, capite vndecimo numerantur inter enodes palustri & quæ plantas κόνη, τύφη, (sic enim mendose scriptum) κύπειρος. Typhæ paniculam quam fert in summitate, καθηλὺν vocat Dioscor. l. 3. c. περὶ τύφης. Lege in dict. φρυκτὸς.

Τύφαλ, piscis nomen apud Athen. l. ζ.

Τυφανὲς, videtur accipi pro ardens vel fumans, in hoc apud Suidam disticho, κωπεῖ δὲ πνεύματα, ἔχθος τυφανὲς λύκων. Σχέτω ἢ λεπτὸ σφιγγόμβιλον πατύρι, vbi tamen ipse exponit τυφωτικὸν.

Τυφὼν, ῶνος, Cœcilia, serpentis genus quod ocultis captum creditur. τῆς τυφλίνης ὄφεσι, serpentibus quas cœcilias vocant. Aristoteles libro octauo Animalium. Dicitur & τυφλὸς ἢ τυφλὸν, Hesyc.

Τυφλαπτεῖν, ὁ, cæcũ fingo, vnde in lexico quodam veteri, & apud Suid. τυφλαπτεῖται, τυφλὸς πλάπται, seu διάπλαπται.

Τυφλὸς, οῦ, ὁ, priore breui, cæcus, captus luminibus, orbus luminibus. Τυφλὸς, ἀπατηλὸς, vt τυφλὸς ὄνειρ. Suid. τυφλὸν ἔδη τῶ μηλοντες ὁ αὐθρακᾶς, homo futuri ignarus est, Plutarchus in Solone. τυφλὸν κίνημα, obscurius motus, idem in Galba. τυφλὸν κύμα, in Epigramm. Plut. in Sylla de fluuio Melans, εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζεται.

Τυφλὸν ἔντερον, intestinum cæcum quod cum tenui committitur spinæque inſidet, Galenus. τὰ τυφλὰ τῶ σώματος, ἃ ἄσκλα ἢ ἀκάθαρτα, apud Xenoph. 3. Pæd. de tergis. τυφλὴ πίδαξ, fons cæcus, id est, non apparens, ibidem. Τυφλὸς, furdus, Hesych. τυφλὸς ἢ ἀπὸ τῶ καφοῦ.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas, orbitas luminis, Plat. de Rep. huic opponitur ὄψις, vt docet Arist. in oppositis.

Τυφλόω, ῶσω, ῶσω, ῶσα, excæco, luminibus orbo Act. Accus. τυφλώσω ὀφθαλμοὺς, amisisse visum. τοὺτον τυφλώσασι, his orbatus, Plat. in Tim. πεφυκὼς τυφλὰ παθήματα ἐν σκότει, & in caligine scientes. Tim. Olymp. ἐπὶ δὲ μεθύσας τοὺς ὠνητὰς φεύγω, ad fu ura cæca sunt mentes.

Τύφλωσις, cæcitas, ὀφθαλμία, i. ὁ καταπλὴς τῶν ὀφθαλμῶν ἐφύσησις, Cœm. Aristoph. in Pluto.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcutio, σφαλόομαι τὰς ὄψεις. Naz. σφὶ τῷ βαπτίσματος: σκότος τὶς τυφλώττων τὸ ἡγεμονικὸν, &c. tenebras his quibus ratio est obcæcata. Herodianus, ὁ δὲ Πτολεμαῖος τυφλωττῶν τὸν δῆμον, εἰδὼς ὅτι αὐτὸν γεραιρεῖται, excæcatus & nihil cernens præ cupiditate. Cic. ad Attic. l. 2. Ego fortasſis τυφλώττω, & nimium πολλὰ θεωρεῖ πάνυ.

Τυφλὸς, ἡ, ὁν, cæcus, cæcutiens oculis.

Τυφογέρων, senex, ὁ γεροντικῶς Suid. delirus, infans & insolens. Aristoph. τυφογέρων ἐπὶ τῷ ἀνοίᾳ ὢν Θ. assertum tamen & aliud etymon, nimirum τυφογέροντας, & τυφόμαιος γέροντας dici, quoniã breui τυφόμενοι, id est, cremaburum rogo: nisi ſi, vt τυμβογέροντα nominantur qui propediem sunt busto inferendi, id est, capulares & decrepiti senes quamobrem à Suida etiam exponitur ἀκαταγῆρ Θ.

Τυφομανία, ας, ἡ, insolentia & fastus eum furore, seu furor cum fastu & insolentia coniunctus. Plut. σωλὴ τις αὐτὴ τυφομανία, Galen. in lib. de comate, teste Gorthæo, ſcribit à quibusdam medicis τυφομανίαν vocatam esse phreneticorum affectionem qua in somniculoſum κώμα incidertunt, ita vt oculos tollere non posſint, sed lethargicorum more semper eodem in loco permaneant: ſcribitur item τυφομανῶν & τυφομανία in quod posterius exponunt ſtuporem quendam attonitum quod congruit cum ea ſignificatione qua dicitur τυφλὸς ὑπὸ τῶ καφοῦ vſurpari teſte Heſyc.

Τύφομαι, fumigo, fumo, καπνίζω, τύφω, comburo. τυφόμενον κλῖνον σβέσεσι, linum fumigans extinguet, Matth. 12. Apollon. Rhod. libro ſecundo Argonaut. πλησίον κατὰ τυφόμενα πύρπνοα καὶ ἀσπουσῆ, de apibus loquitur, id eſt, καπνιζόμενα. Τύφομαι τὸ κρίνομαι, ardeo, incendor. τυφομένῳ δὲ ἐοὶ σωρεῖς ἐπὶ ζέοντα φόρτα ἐ ἐρασπαλὶ μηλίμου ἢ χέρσ., incenſam adulto & corroborato igne facem, prioris amicitiæ recordationem & gratiam, Plut. in Solone. σωρὶ τυφομένῳ, in Epigramm. Heſych. verò τύφεσθαι exponit non modò χρεῖ φλογὶ κρατεῖν αἴθειν ſine igni fumũ emittere, & κηυχὴ ἐκκαίομένου, ſeu ſum & occulte incendi, vertim etiam μαραίνεσθαι marceſcere, facereque: itidemque τυφόσσας afferri pro μικρόκαμβδας.

Τυφόομαι, ὠσόμαι, ὠσμαι, inaniter i actio, ſuperbio, tumeo. Depon. Datiuo iung. μόνωμαι ἢ πτῦ φαμι. Demoſthen. πτυφομένῳ. superbus. τυφωθεὶς, inflatus. Et πτύφωμαι ποιοῦμ Θ. τύφεται, ἐμπλέσθητηται, ὑβρίζει ἢ φρονεῖ γέρων. Metaphora à ventis typhonicis qui homines dementant.

Τύφ Θ, ῶ, ἡ, fumus, καπνὸς, apud Marcum Aurelianum. Τύφ Θ, ſtupor, attonitus apud Hippocr. τυφομανία. Τύφ Θ, fastus, arrogantia, ὑπερηφανία. Suid. κρὰν πασμοὶ: vnde & verbum gallicum typer, i. καυλιᾶν ζέειν.

Τύφω, μ. ὐφῶ, σ. υφῶ, καπνίζω, incendo, vro, καίω, inflammo, Act. Accul. τύφω κρανίον. fumũ excito. τύφει πολὺ ἢ καπνὸς χωρὶς φλογὸς. Aristot. καπνοῦ, τύφου πολλοῦ, fumo infeſtans ciuitatem, idé. vide Τύφομαι.

Τυφοὶς ης, ἡ, ὁ, ἡ, Etymologi. est ὁ πλειόνων ἔχων τὸ τυφεδανὸς, eo proiectus ætatis vt propediem cremandus ſit, de crepitus & capularis, qui τυφεδανὸς & τυφογέρων dicitur & τυφοὶς Θ. πυρετὸς apud medicos dicitur febris quædam continua & ardens, non per ſe quidem nata & eſſentialis, vt vocant, ſed ſymptomatica & à recinoris eryſipelate excitata, vt inter alia tradit Gorthæus ex Gal. Erotianus autem ex Hippocr. τυφοὶς δὲ εἰσι τοιοῦτοι ab Hippocrat. ait vocari τοὺς μὴ καθαίρεσι γινομένους ἢ μετ' ὀδυνᾶσιν ὀξυφώνοις, ex eodem Hippocr. affertur τὰ δὲ τοιαῦτα, pro attritus pro quo Galen. habet τὰ τοιὰδε.

Τυφοὶς, ῶ Θ, ὁ, Typhoeus gigas. Home. Il. β, χθόνα ἱμείρεται ἀῖμεν, ὅτι φαμὶ τυφοῖ Θ ἔμμεναι ἀλλοῖ, ἢ τυφοῖ Θ α Nomin ar. τυφεὶς. quẽ Typhonem δεινὸν χ ὑβριστὸν αἶμεν esſe dicit Heſiodus in Theogon.

Τυφομανία, ἡ, morbus è veterno phreneſi déque mixtus Hippocr. vnde Τυφομανίᾳ.

Τυφὼν, ῶνος Θ, Typhon gigantis nomen, qui Typhoeus dicitur. τυφὼν ὃ εἰς πῦρ γίγαται, ὅθεν καὶ ἢ πατὰξ, παλαιῶ Θ πῦς δεῖξε, ὡς φησὶ Ἡσίοδος. Typhonem extinxit in Ægypto Homerus, i. Apollo filius Osiris, Herodot. Τυφὼν, vel τυφὼς κατηρὸς ὁδὸς αἴωλος, vẽtus contortus & turbulentus, vortex, (Plinio) ſeu vertex & turbo. Aristoteles de mundo, σγκὸς αὐτῶν ἢ τυφῶνα, flatus ventorum & tempeſtatum: ſic Budæus ſeu verticum, vt idem etiam vertit. idem Arist. ibidem, τὸ ὃ κύρβασιν ἄγει πὶς γῆς διακόπου ἐὰν ἄνεμον ἢ πνεῦσαι, τυφῶν καλεῖται, id eſt, quod fulſerit, ſi ad terram vſque cursum illiſum ſit, igniſque nihil interim conceperit, typhon vocatur, qui eſt vortex procellosus & enerberans, inquit Budæus. Typhon. Typhonem vide Erasmum in Annotat. capite 27. Actorum Apoſtolorum. Typhonem

Plinius appellat præcipuam nauigantium pestem, vt qui nō antennas modō, verūm etiam ipsa nauigia contorta frangat. Cæterūm tanto malo tenui remedio occurri, si acetum ān aduenientem effundas, cuius vis frigidissima est. Idem illisu ipsius repercussūas correpta secum in cælum refert, forbētque in excelsum. Dictus est autem Typhon à Græco vocabulo τύφειν, id est, inflammo. vide & Gell. l. 19. c. 1. & Τυφών. sic tamen Olymp. in Aristot. Meteor. Ἀριστοτέλης ϗ τυφῶνα δῆ τινα φησίν, διὰ τὸ πνεῦμα συμβαῖνον ἐν ἀμφοτέροις καίεσθαι ϗ διαφανὲς, διὰ τὸ λίαν πυκνὸν ὑφίστασθαι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάττης. Itaque de vortice loquens Plinius libro secundo, capite 49. dixit ex eodem genere, & in longam veluti fistulam (σῶφην explicat) nubes aquam trahit.

Τυφωνίας, genus delirij cum furore mixtum, id est, furiosus delirium sue lethargus, aut lethargicus furor & deliriū. vide Τυφομανής.

Τυφωνικός, ϗ, vt τυφωνικὸς ἄξεμος ὁ ἠρεμαῖος ϗ ἀφορμὴν ὑδατος, ventus typhonicus qui dicitur Euroaquilo. sic Eraſm. cap. 27. Act. Apoſt. Vbi tamen τυφωνικὸς, id est, turbulentus, procellosus typhonis modo.

Τυφὼς, idem quod τυφών, τὸ τυφωνικὸν πνεῦμα, quod mentem hominibus admit. Alequs, Πάμπαν ὁ τυφὼς ὃν δ' ἔλιπε φρένας.

Τυχᾶ, ᾶς, ἡ, fortuitus. τὰ τυχᾶς fortuita, casus Synesius in epist. Ἐπιφανέμην ϗ τοσουτο μικρὸ ὠφε μᾶλλόν γε ἐπὶ τοῦ σωθῆναι μᾶλλον ἢ τὸ σωσάσθαι τῇ ἀστοργίᾳ τῆ πολυθρυλλήτῳ τυχαίᾳ, ἃ μηδὲς ποτε, φασὶ, πλὴν ἐθ' ὑφ' ἑνὸς.

Τυχίαι, μι, νσα, π. ιν, consequor, nanciſcor, contingo. Od. ξ. τύχησε δὲ ἔρχομένῳ νηός, id est, τύχει, fortè ibat nauis, aut contigit, vt nauis eſſet itur. τύχε τῆ σωτηρίας. conſequere ſalutem, Naz. in Orat. vnde τυχεῖν τῆς εὐθυμίας, pacem componere. τυχεῖν τῆ πραγείας, dare pœnas. τυχεῖν τῆς χάριτος, gratiam inire: quod tamen ſecun di Aoriſti ἔτυχον eſſe duxerim, à τυγχάνω.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, fors, fortuitus caſus, exitus rerum, euentus, ſtatus rerum. Epicurus in ſelect. ſent. Βραχεῖα σοφῷ τύχη παντα πάρεστι: τὰ ϗ μέγιστα ϗ κυριώτατα ὁ λογισμὸς διακει: Cicero primo de Finib. Exigua fortuna interuenit ſapientiæ: maximeque ab eo & grauiſſimæ res conſilio ipſius & ratione adminiſtantur. Ἀγαθὴ τύχη, vide Ἀναγκαῖος. τύχη κύβοις, fortuna Veneris, id eſt, quam Venus immiſit, Euripid. τυχὴ δαίμων Θ. fors dæmonis, id eſt, Dei voluntas, idem. τύχη ἀγαθὴ, Plato de Legib. caſus inſolens, caſus raro accidens. ἡ ἀραῖα τύχη ἐθχμαι, quod felix fortunatumque ſit, admitto, Xenoph. ὑπὲρ τὴν τῆ χῆ ἀξιοῦν ἐαυτὸν, apud Platonem, id eſt, diuina ſorte euenire, & diuina, vt dicitur. virgula. ἐπὶ τύχῃ γίνομαι, ἐν ἐλπίδι γίνομαι, ſpero, à fortuna pendeo, expecto euentum, Thucydid. τύχῃν vocat idem ϗ πόλεμον, libro ſecundo, ἀπὸ τύχης, fortuito caſu, fortéque. Ἀπὸ τύχης ἰῶν, fortè aderat. τὰ ἀπὸ τύχης, fortuiti euentus, Ariſtot. in Rhetor. διὰ τύχην, & κῆ τύχην. id eſt, caſu fortuito, item opportunè. μῆ τύχῃ, etia à Platone dicitur. Τύχῃ, ſucceſſus, εὐ ἀμείνων τύχης, melioribus auſpiciis, Plato de Legib. ἀπὸ τῆ σπασικῆ τύχης, ex præſenti conditione. Herodot. ἀγ' τύχῃ, incerti euentus, Plato epiſtola 8. διδοὺς τὰς τύχας, timens fortunæ vices. τὰς ἀφεσπαπόσας τύχας, caſus fortuitos, Thucydid. id eſt, τὰ μάλιστα ἀπὸ τύχης γιγνόμενα. τὰς ἀπὸ βάσεις ἐς τὰς τύχας ἀφεῖσθαι, id eſt, εἰς ἀδηλότητα ἀφεστῆναι. idem Thucydid. in caſus incertos, in fortuita. ἐν τύχῃς, Plato de Legib. in fortunis, in fortunæ caſibus, in aduerſis. τύχαι ἐφήμεροι, mutabiles rerum vices. Τῆς τύχης, dolentis eſt locutio, ἡ χρῆσις χρεῖσασικὸν ἡ ἐλεεινὸν. Xenophon 2. Pæd. ἡ ἐμὲ, ὦ ὦ ἐαυτὸν τὴ τύχης, τὸ μὲ νῦν κλαῦσαι δικῆ τυχῆς. ſecúmque ipſe, infortunatum me, qui huc ad conuiuium vocatus ſum! Pro, ὰ τύχῃς, vel φεῦ τύχῃς. Τύχη pro ἀτυχία, Heſych.

Τυχηρὸς, ὸν, ὸ, caſu veniens, fortuitus. Philo de mundo, ἐκδύοντες ἀσάνιες ἀ τυχηροῖς ἀφάμασιν ἐαυτὸν, &c. ſeipſos dedentes fluxis fortuitiſque rebus. Ἰοχηρότης Θ, fortunatior, δὺ χρῆσις Θ, Suid.

Τυχηρῶς, fortunatè, feliciter, fortuitò, Etym.

Τυχικῶς, fortuitù, fortuito.

Τύχιος, cum particula α, pro verbi gratia, vt puta, exempli cauſa. Paulus prima ad Corinth. capite 14. ποσάπτα, εἰ τύχοι, γένη φωνὴ ἄσημος κόσμον, ἢ δὲν ἐπιλήσεται. Et capite 15. ὃν ἀ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἢ τινὸς τῶν ἄλλων. Interpr. tamen vertit, prout inciderit, id eſt, κατὰ δὲ ἢ τύχῃν. Lucian. Νῦν ἐφίεσθαι πολλαχοῦ ἐαυτῆ, ϗ μὴ ὑπομένειν, εἰ τύχοι. βιάζεσθαι. Alia phraſis eſt, εἰ ἔτυχε τύχῃ, ſi res ita ferat. ſi ita acciderit, Epicletus. vide τυχαῖος.

Τυχὸν, fortè, fortaſſe, fortuitò, caſu. cui opponitur ἐκ προνοίας apud Nazanzen. Paulus prima ad Corint. capite vltim. ὅσον ὑμῖν ἢ τυχὸν ὠφελῆσθαι, apud vos autem fortaſſe permanebo. Item quicquid contigit, vbique obuium, vile. τὸ τυχὸν πῦ ἄτοπον, prima quæque aduerſitas, Demoſthen. ὦ ἢ τὸ τυχὸν, à caſu, Hermog. Τυχὸν ἴσως, aliquando ſimul ponuntur pro eodem Atticè, Ariſtoph. interp.

Τύχος, ϗ, τὸ, calx, lapicidarum inſtrumentum. λιθοξόϗκὸν σφῦρον apud Pauſan. vnde λιθοτύχισμα λίθου, Euſtath. Iliad. ξ. vide Τύκας.

Τυχόντως, quolibet modo, quouis modo, triuialiter, temeraria de cauſa, vt cúnque, vt contigit, Bud. in epiſt.

Τύχω, τύχω, facio.

Τυχὼν, ὸντος, ὁ, affectus, Budæus in epiſtolis poſterioribus, τυχὼν συμφόρᾶς, affectus veniam, reportans, Æſchines. τύχοντες οἱουδήποτε κριθέντες, confecuti pulcherrima nomina, Plutarc. in Romulo.

Τυχὼς, ὸ, obuius quiſque, gregarius, plebeius, vilis, triuialis, vnus è multis. Xenophon, ὥσϗ τὸν τυχόντα κρῆναι καμελοκάμειν, à quouis nummos accipere. οἱ τυχόντες, priuati homines. πὸς τυχοῦσιν ἐγκαλεῖν, id eſt, πὸς ὁπωσοῦν ἐγκαταλέγειν, id eſt, inter plebeios annumerare, in ordinem cogere ſeu redigere. dicitur & πὸς τυχοῦσιν ὠνεῖσθαι. τὰ τυχόντα res quælibet vulgóque expoſitæ. Xenoph. ἐμὲ τὰ τυχόντα ϗ θεραπεύσαντα, &c. Chryſoſtomus, οὐδὲ τὰ ἱερὰ σοῦν, οὐδὲ τυχόντων ἀ, ἂν ϗ σπουδὲ ὁ λόγος, &c. Theoph. hiſtor. libro tertio, capite 13. ὀλίγα ἐπαίνου, τὸ χρήσιμον, τὸ τυχὸν, θαυλίας, ſed rarum eſt, quod probum: vile autem copioſum.

Τυχὶ λιμὴς, ὁ, ſordes aurium: malim κυψέλη. apud Heſyc.

Τῶ ſine accentu, id eſt, τοι. Philo de mundo, ὁπόσον πανπὶ τῶ ὅλῳ, illud cuiuis manifeſtum. Homer. Il. ἀ, ὄφρα τοι ὄμμι. μὰ δὴ τῶ χείρες ἀδῦσαν ἠδὲ, ne cui peiores fore videamur, Thucyd.

Τῶ, huic, id eſt, τούτῳ. Et interrogatiùe quare, qui, πῶς, qua ratione, quamobrem, διατί, vnde ex quo: vt τῶ τοῦτο τεκμαίρῃ; vnde hoc conijectas? Ariſtophan. οὐχ ἕνεκα τοῦ χρὴ πιστεύειν, vnde iſtud credendum eſt? Lucian. τῶ ποτὲ χρὴ πιστεύειν τοῖς τῶ ἀφανῶς; vnde fides adhibenda ſuperioribus eſt? ἐν τῶ φοβήματος, pro ἐν τίνι φοβήματι. Sophocl. in Aiace, κάνεῖσ' ἐν τῶ φοβήματος κυρῆσαι τινος; idem, ὅπῃ τῶ λέγει τάδε; id eſt, ἐπὶ τίνι, διατί; quamobrem? Τῶ, ἰδοὺ, διότι, διὰ τί. τῶ γὰρ ἐς ἡ ἔρωβ ὁ λιπαρὸς τῶν φύσιν ἐῖ; & c. eo quod aut terreni, aut ſicci, aut pingues natura ſint, Theophraſt. libro primo, capite 16. de cauſ. plant. Idem eodem lib. capite 11. ἅψυκτα πάγρασοι καρπὸι, τῶ ἐῖ πυιότης, difficiles confectu fructus, quando tales ſunt. τῶ, ὅτω, vt Odyſſ. ξ, τῶ κὰν οἱ τέμενον μὴ ἐπίσσαιμι, &c. id eſt, ὅτως ἂν, vel διό, itaque. τῶ, ex quo loco, ex eo ipſo loco, hoc loco, hîc, hac parte. Heſiodus in Theog. τῶ μὴν ὁ σαίνας τε, κ' ὃ γκατὰ πόνι ὁμιμῶ ὁ ἐπὶ πόνια κελεύῃς χατρὶ βοείᾳ, τῶ δ' ἀλλ' ὀστέα, &c. hîc quidem, &c. illic autem. τῶ, Aliquando articulus eſt. τῶ λόγῳ, id eſt, opinione mea. Euripid. in Hercul. furente. τῶ σαυτὶ χρέων, omninò peius, Phala. in epiſt. ὥσϗ τῶ τὰ ὅμοις τὰ ἀπροῦ, Demoſt. forte intelligitur πράξεις, ὠ τῶ αὐτὰ, in præſenti. ὠ τῶ τότε, vt illa tèpeſtate, Thucyd.

Τὼ, dualis eſt numeri. τὼ δύο πόλει. Plato de Leg. ſic τὼ ἀμέρᾳ, Xenoph. τὰ χέρε τὼ πόλει, τὸ πλάσιγγα, ἡ νὸ τὸ σῶ, interpr. Ariſtophan. τὰ τέχνα vide in dictione τέχνα τὼ χέρε.

Τὼς, ὡσίως.

Τῶδι, τῷ ſic.

Τῶδε, ἢ, τάδε αἱ, Hom. Il. hoc modo.

Τῷδ' ὧτι, ſanè, certè, reuerà, planè, verè, indubitatò, ex re ipſa. Plato primo de Republ. ὁ τῷδ' ὅτι ἀκούσιος ἀδικῶν, id eſt, legitimus princeps.

Τῷ τρόπῳ, quo modo. Ariſtophanes νεφέλ. id eſt, πίνι τρόπῳ; τῷ τρόπῳ, quo modo? Plutarchus in Lycurgo, ὡς ἐχὶ λέγων, τῷ τρόπῳ διεξιὼν, dicere non poteſt, quo modo interierint.

Τῶν, itaque, proinde. Philo de mundo, τῶν ϗ τὸ σῶμα αἰσχρῶ θεὸς ψυχὴν τὰς δ' ἄμε αἰσχρὸν, &c.

Τῷ, quæro. ζητεῖ. Etym. vnde ωτεῖ.

Τῷ, capio. Hom. τῶ πὶ οἶνον, ὡσὶ τῷ λάβῃ, accipe. vide Varin. in dictione τιτωγών.

Τωθάζω, μ. άσω, σ. ακα, mordeo, irrideo, conuitiis inſector, increpo, decipio, glorior, Actiu. Ariſtophanes in Veſpis, ἵν' αὐτὸν τωθάσω τὰ πολλά, id eſt, σκώψω. vide χλευάζω, διασύρω, μωκῶ, & compoſita.

Τωθασεικός, ὸ, ὸν, irriſio, χλευασμός. apud Ariſtot l. 7. Polit. Aretinus pro laſciuia exponit.

Τωθασεικὸς, ὸ, ὸν, irriſor, σκωπτικὸς, χλευαστικὸς, Fol.

Τωθασευτὴς, οῦ, ὁ, mordax, irriſorius, Laer. in Speuſip.

Τωθασικὸν, ars irridendi & mordendi.

Τώθασον, ἰδεὸ, ſic.

Τῶν, quorum, Heſiod.

Τωνδὶ. pro τούτων, Bud. in epiſt. poſt.

Τῶορχῆν χλῆν, vetuſtum genus.

Τῶς, ſic, ſimpliciter, ὅτως. Homer. Il. γ, τὼς δ' ὅ' ἀπεβήσαν, ὡς τὼ ἔπειτ' ἀφίκοντο. Item τὼς Doricè, pro τοὺς. apud Heſyc. τὼς circunflexum pro ὁμοίως.

τ Fi-

Υ

ΥΑΓΡΟΥΡΑ literæ quæ ὑάλου appellatur: vnde & ὑάλοειδὲς ὕσπαμ vocatur à Galeno ὀθρυπτικὸς de quo suprà. Grues cuneatim volantes hanc literam exprimunt, obidque earum ordo literatus ab Hieronymo vocatur. Eadem humanæ vitæ figura est, vt illud Virgilij, memorabile epigramma docet.

Littera Pythagoræ discrimine secta bicorni,
Humanæ vitæ speciem præferre videtur. &c.

Inuentionem Palamedi tribuunt ex gruum volatu, vnde & Palamedis aues dictæ à Martiali: citantque Philostratum. alij Palamedis literam A esse volunt, quibus ego subscribo.

ΥΑ, Adueræ. quo sonitus exprimitur, quem quis edit odorans aliquid, spiritu naribus attracto: vt ille apud Aristoph. carnes suillas olfaciens ait ὦ πλοῦτε, ὡς ἡδύ σ' ὄζειν ὦ μακαρίτατα. Πολὺ χρῆμα τυφὸς ἐνῆν, ἢ κριὸν ἀπεψόμην.

ΥΑ, ὑάνω, ὑάνομαι.

ΥΑΓΧΗ, ης, ἡ, angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eò quòd suum colla fæpius hæc inflammatione afficiuntur, quos ὕας vocant Græci. vide Συνάγχη.

ΥΑΔΕΣ, ὡν, stellæ quinque Hesiodo, sex Proclo, vel septem Eryginо, quæ Tauri signi caput constituunt. Dicuntur hyades ἀπὸ τοῦ ὑεῖν. id est, pluere. Latini vocant fusculas quia ὗες sues Græcè vocantur, Vnde iocus ille Plautinus in Rudente, Quin tu in die recta (alij legunt tu i dierecta) cum fuscula & porculis. Cicero secundo de Natur. Deorum de Tauro signo cœlesti loquens, Eius caput stellis conspersum est frequentibus. Has Græci stellas hyadas vocitare fuerunt: à pluendo: ὑεῖν enim est pluere. Nostri imperitè suculas, quasi à Suibus essent, non ab imbribus, nominatæ. Dicuntur etiam Palilicium sydus, Plinius libro 18. capite 26. Hoc est vulgò appellatum sydus Palilicium, quoniam x i. Kalend. Maij vrbis Romæ natalis, quo ferè serenitas redditur, claritatem obseruationi dedit, nymborum argumento hyadas appellâ tibus Græcis has stellas. Quod nostri à similitudine cognominis Græci propter fues impositum arbitrantes, imperitia appellauêre fusculas. Hoc sydus vehemens est & terra mari que turbidum, tàm in ortu suo quàm occasu tempestates, pluuias, largósque imbres concitat. Lege caput 9. libro 13. a pud Gellium. Aliud sydus est Πλειάς de quo suprà. Propterea dixit Poeta,

Pleiadásque Hyadásque & claram Lycaonis arcton.

Septem autem sunt stellæ in cauda tauri, quas Vergilius vocat Vitruuius libro sexto, capite decimo, & Athantlidas cũ Marone. Lege Hyginum libro secundo. Ouid. Fastor. quarto. Plinius libro secundo, capite 42. Galenum Commentario primo, libro primo. Hippocratis de Epidemiis: vbi πλειὰς, vel πλειάδες dicuntur. De earum ortu Aphorism. 14. libro tertio. Homerus Iliad. σ, Πλειάδας θ' ὑάδάς τε, &c. vide Eustathium, vbi, Αἱ δ' ὑάδες, ὅτι πρὸ τῆς τούρου κεῖνται κεφάτων ὕδὰ· ἢ ἀδελφαὶ ὕοντα ὕτω καλοῦνται· ἢ διότι τῷ ὀστικείῳ παρωμοιοῦνται. vbi & ὑάδες dicuntur βάκχαι, ἢ διθυράμβοι.

ΥΑΙΝΑ, ης, ἡ, fera, de qua Plinius libro octauo, capite 30. Oppianus libro tertio de venat. & Aristoteles libro sexto Animalium. capite 31. ab aliis dicitur γλανὸς, glanus, & hominem aggreditur, vt idem Aristotel. scribit libro 8. capite quinto hoc animal minus interdiu videt quàm noctu, Alexander, Aphrodis. Problemat. 69. libro primo. Τ' αἴνα, hyæna pisces, de quo Plinius in fine lib. 32. Archestr. apud Athenæum lib. ζ, τ' αἶνα ait vocari ἁμαιμύτην ὀρυκτὴν, ἢ ὠὸν. Ibidem lege ὕας ἢ ὑαινίδας.

ΥΑΚΙΖΩ, μίσω, madefacio, pluo, βρέχω, νῶ, Hesych.

ΥΑΚΙΝΘΙΑ, festa Hyacinthi Lacedæmoni celebrari solita.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, hyacinthum refero, hyacinthum æmulor, sum colore hyacinthino, sum violaceus.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, hyacinthinus, subniger, purpureus: violaceus color, ἰοείδεσθ', ὑγρὸ βαφὴς, κυανέου, ἰοειδὲς, ὑακίνθινα δίφρακα, pelles hyacinthinæ, Exodi 35.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, hyacinthus puer memoratus in fabulis. Vnde & ὑάκινθος, ὁ vel ἡ, hyacinthus flos, vaccinium. Theocritus, ἢ τὸ ἴον μᾶλλον ἐστὶ ἢ ὑ ἀχρὸ τὸ ὑάκινθος. Ex quo Virgilius in Bucol. Et violæ nigræ sunt & vaccinia nigra. Rursus, vaccinia nigra leguntur. Nicander in Theriacis, - καρπὸν τε πολυβρίζοιο ὑακίνθου. Ouid. 10. Metamorphos.

Flosque nouus scripto gemitus imitabere nostros. Ibid.
Ipse suos gemitus foliis inscribit, & αἰ αἰ,
Flos habet inscriptum, funestaque littera dicta est.

Hæc hyacinthi species lilium est purpureum aut rufum, quod vulgò dicimus *leuisame*. Sunt & ferruginei hiacinthi Virgil. Verus hyacinthus, (quem vulgò *vacinet* dicimus, quia & Latinè vacinium vocatur hyacinthus teste Seruio) coloris est cærulei & violacei: vel purpurei. Dioscorides ait habere κόμην ὀθονειμμένην κυρτὴν αὐτοῖς πλὴν πορφυρωτέραν. Ob id, Virgilius molles & languentes hyacinthos vocat & suaue rubentes. τὸ ὑακίνθου florem τὸ πόαν habere dixit Theophrastus hist or libro sexto, capite vltim. vide suprà quid πόαν. Sunt & hyacinthi ex candido pallidi, qui potius bulbi sylueſtres dicẽdi sunt: hyacinthum quem pingit Matthiolus frequentem in segetibus & Ipratis, scio nonnullos verum bulbosum esse Dioscoridis existimare. vide Τ' σπόβαφον. Τ' ὑακίνθου, hyacinthus lapis, cuius meminit Lucian. Epigram. Apoc. 21. eius genera lege apud Plinium. Τ' ὑακίνθου etiam pro lana filóque hyacinthi colore infectis. Exodi 28. λήψεσθε τὸ χρυσίον καὶ τὴν ὑάκινθον καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον καὶ τὴν βύσσον assument, &c. Item ibidem, ὑακίνθου καὶ πορφύρας, hyacinthi retorti: sic etiã dicitur à quibusdam genus delphinij, teste Dioscoride libro 3. capite 85.

ΥΑΚΙΝΘΟΣΤΟΝΟΣ, hyacinthinus.

ΥΑΛΟΣ, & contractè ὕαλος, è vitro confectus, vitreus, vt ὑάλα ἐκ πάπυρα apud Luc. de scribend. histor.

ΥΑΛΗ, vitrum: bombyx vermiculus, Hesychius ὕαλος, βόμβυξ σκώληξ. In libris Διοσκορίδου Dioscorid. legitur ὑάλη pro vase vitreo.

ΥΑΛΙΖΩ, sum vitreus, lucidus sum, sum colore vitreo.

ΥΑΛΙΝΟΣ, η, ον, vitreus. ὑάλινα ὑάλαια, vitreum mare. cap. 4. Apocal. Ioannis.

ΥΑΛΟΕΙΔΗΣ, ές, ὁ, ἡ, ὁ, qui est vitri modo transluciduus. ὑάλοειδὲς χιτὼν, tunica oculi quæ & κερατοειδὴς dicitur à Polluce.

ΥΑΛΟΕΙΣ, ης, ἡ, vitreus, pellucidus, splendidus, διαφανὴς, λαμπρὸς, Hesychius.

ΥΑΛΟΝ, & Atticè

ΥΑΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitrum. Alexander Aphrodis. lib. secundo Problemat. πῶν ὑαλοῦ ἔζωγ ἰδίως ὑπὸ τῶ πτερύγματος φυσαμβύλου. Lucianus, ὑάλῳ σφυρέλαι, vitro oblinit seu obducit. Aristophan. vbi de lapide pellucido & quo ignis accenditur, τῷ ὑάλῳ λέγεις: vbi Interpres scribit Homerum non nosse hoc nomen, sed eius loco apud eundem & alios antiquos λίθου τοῦ ἐκ πυρὸς ἄλλου, ὃ ἐ. vide Κρύσταλλος, vitra. Gaza in Problemat. Alexand. Aphrod. Apud Virg in 4. Georg.

- milelia vellera nymphæ
Carpebant hyali saturo fucata colore.

Scribitur etiam ὕαλος apud Suid.

ΥΑΛΟΓΡΑΦΕΙΟΝ, ου, τὸ, officina vitriaria.

ΥΑΛΟΓΡΑΦΕΥΣ, έως, ὁ, vitriarius.

ΥΑΛΟΕΙΔΗΣ, vitreus.

ΥΑΛΟΜΙΞΙΑ, vitium in oculis equorum, vt γλαυκώματα. Apsyrtus libro primo Hippiat. συμβαίνει δ' ἐκ τούτου ὑ κακόκτητος ὑάλοειδὴς φυσῶδει πλάκα.

ΥΑΛΟΝ, terribilis, molestus, supinus, κακῶδες, fortuitus, βλαπτικὸς, Hesych.

ΥΑΛΟΣ, ας, ὁ, tumultus, pugna, iniuria, ἀγώνισμα, Hesyc.

ΥΑΝΤΕΣ, οἱ, Bœotis hoc nomen dedit innata genti stupiditas, vt ὕαντες, quasi suini vocarentur: vnde locus adagio, Sus Bœotica.

ΥΑΞ, vide Τ' ἄξων.

ΥΑΣΙΟΙ, filiis.

ΥΑΣΟΙ, Hyatæi. suales: sic dicti quidam tribules Dorien sium à Clysthene rege Sycionіorum, Herodot. l. 5.

ΥΑΣΣΩ, vomo, incurruo me quemadmodum vomentes solent, Suid. vide Τ' ὤσσης.

ΥΑΤΤΩ, vel

ΥΑΤΤΩ Doricè, pro ὑποτάσσω, subiicio.

ΥΑΥΛΟΣ, pronus, libidinosus, κακοπαρηκολάγνος, Hesyc.

ΥΒΟΣ, ου, ὁ, curuus, tortuosus, ὀρθὸς.

ΥΒΡΙΣΤΗΣ, vates, μάντις, Hesyc.

ΥΒΡΙΣΤΗΣ, ὁ

ΥΒΡΙΣ, ιδος, ἡ, κυρτὸς, curuus, gibbosus, Theocritus Idyl. 5. vide Τ' ὄσσε.

ΥΒΩΝ, ῶνος, tuber in cameli dorso, Gaza ex Aristot.

Τ῾βρίζομαι, σ῾ικῶς, injurius fum, injuriam facio, ὕβρει ὑχρ῾, contumelioſè tracto, fum infolens, inſulto, dicto vel facto lædo, offendo, inſamo, ἀτιμάω, abutor, vitupero, vim infero, ſtupro, contamino: propriè enim ad corpus refertur, ſ῾ocrat. Accuſat. ὑβρίζω ὕβρει, Ariſtophan. παῦσαί μ᾽ ὑβρίζων τοὺς ἐμοὶ ὃν χρόνους, idem. Sophocles, ὃ τοι σ᾽ ἀχαιῶν οὐδεὶς μὰ τὰς ὕβρισεν συχνὰ τὰ πόλλ᾽, nullus te afficiet injuria. Ariſtophan. σι, Demoſthen. multis in locis. Τ῾βρίζω, cum Accuſatiu. intercedente præpoſitione ει, vt ὑβρίζει σε εἰς σ῾ι, ὑβρίζω σι, id eſt, corpus tuum plagis, vel vinculis, vel alio quodam modo lædo: ſed ὑβρίζω εἰς σ῾ι, quando tuam vxorem violo, aut in aliquid aliud tuum vim infero, Lucianus. ὑβρίζω εἰ᾽ σ῾ι, Euripid. ſum iniurius & impius. Ariſtophan. νεῳ. ὑβρίζει τὴν γ᾽ εἰς ἐσὲ θεοὺς, deos contumelia afficitis. πολ῾ὺ ἐωῦ κάρτα᾽ ὑβρὶ ἀζεῦ ἐς θεὸ τοὺτοις ὑβρίζετε εἰς ἐμὲ, idem Ariſtophan. ὑβρισοῦ εἰς τὸ σῶμα, Demoſthen. meum corpus fugillauit, pulſauit contumelioſè. ὑβρίζομαι εἰς τὸ σῶμα, & ὑβρίζομαι τὸ σῶμα, idem. ὑβρίζω ὕβρει εἰς ἐσὲ οὐκ ἐτὸς, Plato de Legib. ὑβρίζει εἰς τὴν πόλιν, in Rempublic. contumelioſè agit, Ariſtotel. in Problem. ὑβρίζοντες εἰς τὸ μάντικὸν, violantes vaticinium, Plutarchus in Solone. ὑβρίζω τι ἐς τοὺτου, aduerſus hos aliquid gero contumelioſè, Plato de Legib. ὑβρίζω ταῦτα ἐς θεούς, hæc ago in deorum contemptum, idem ibidem. Τ῾βρίζω cum duobus Accuſat. Xenophon libro quinto Pædiæ, ἵνα δὲ καὶ ἀδικεῖσθαι σὲ ὑβρίζων, τί ἐλέγετο; διεζεύχθη γὰρ ὑβρίζειν, Demoſthenes. ὑβρίκα, in plusquamperfecto, idem. ὑβριῶ, in Futuro, Euripid. ὑβρίζοντες οἱ θεοὶ, rudentes aſini, Herodotus. ὕβρισμα πωλικὸν, tales accepi iniurias, Demoſthen. ὕβριδιλὼν, quod ludibrio affectus ſum, Sophocl. ὑβρισμῶν στολὴ, ſtola ſordida, abiecta aut lacera. Τ῾βρίζω, ſtupro contaminare, Æſchin. ἡ᾽ ἡμεῖς. Τίς ὢν ἀπαίδευτος εἰ᾽ δῆζεις, τὰ μὲν γυναικὶ φῦτα ἁμαρτάνοσι χαλεπὰ πᾶσι, τῷ δ᾽ ἄβρα φύσιν ἑωυτὸν ὑβρίσαι σπ, συμβὰς ὢ χρώμενος, id eſt, ὅτι πονηρία ἑωυτὸν μισθώσαται.

Τ῾βρίζειν, etiam dicuntur vites cum luxuriant, quod ὑλομανεῖν item dicitur ὑ῾ πεκγεῖν, vt in eo verbo annotauimus. Vide & Τ῾βρισπικός.

Τ῾βρισπής, iniuriam patior, iniuria & contumelia afficior, Hermog.

Τ῾ελις, auis ſpecies nocturnæ, Heſych.

Τ῾βρις, ιος, ὴ, immanior improbitas, contumelia, vituperium, flagitium, ſæuitia, ferocia, detrimentum, dedecus, vis illata, iniuria in corpus, adulterium, ſtuprum. ὕβρεις εἰς πολλοὺς, Demoſthen. ὕβρις ἡ κάκιστα, Plato de Legib. ἐνεῖναι ὕβριν, ὑβρίζεται, graui afficitur contumelia, Plutarchus in Pericle. Τ῾βρεις, pro procacitate, petulantia, faſtu, ſuperbia, licentia, inſolentia. proteruia, κἀλαζονεία. vide Aixia in Ammon. ὕβρεις κὴ φόνοι, Demoſthenes. ἰὼ᾽ ὕβρεσθ᾽ ὑμῶν τὸν νόμον. Idem ὕβρει τὸ σῶμα ἐ῾εσαν, idem Demoſthen. ſuperbiam, Budæus. ὕβρει ὑχρ῾, contumelia afficere: contumelioſum eſſe, ὑβρίζειν. Sophocles in Electra, τῷ δ᾽ ὕβρει ὡβ῾ὼ ὑχρ῾, contumelioſa non ſum. Sic vulgò λιποῦ τοντ. ὕβρει ὑ῾χροτες, inſolentes & petulantes, Homerus Odyſſ. ὕβρει ἐμπεσὼν, in inſolentiam adducere, petulantiam gignere, Ariſtoteles primo OEconom. Heſiodus, ὕβρει ποσὶν ὠκὺ ὑ῾ποτρέχει, inquiens, κακὸν ὑπεπτόμενος κ᾽ ὑβρει Ἀιδος πιόσυνη. Τ῾βρις, delitæ præniimæ & inſolentes. Ariſtophan. in Ranis, Ἐπ᾽ ὀ῾ψὲ ὕβρις ταῦτ᾽ ἔδῃ κ᾽ πολὺ πρωΐτ; Quid enim hoc eſt, ſi non delitiæ funt intolerandæ? Verba funt Dominæ ad ſeruum, qui geſtare onus grauabatur, cum aſino veheretur. Τ῾βρις, pro ſpecie deſpicientiæ ponitur ab Ariſtotele ſecundo Rhetor. Τρὶα δ᾽ ἐδῶν, inquit, εἰδ᾽ ὀλιγωρίας, κὰ παρρησίας τε, ἡ ὑπηρεσιακὸν, ἡ ὕβρις. Ibidem, ἡ ὑβρίζειν δ᾽ ἐλιγωρεῖ· δοκεῖ δ᾽ ὕβρις, τὸ ἐλάττεσι ἡ λυπεῖ, ἐφ᾽ οἷς αἰσχυνὸν ἐδὶ τὰ πάσχοντι, μᾶλλον τὸ γίγνεσθαι αὐτῷ· ὅτῳ, τὸ ὅτι ἐγίγνετο, ἀλ᾽ ὅπως ἐδόθη: Eſt enim contumelia, detrimentum quod ei qui patitur do lorem inurit cum verecundia, ſolumque voluptatis affert authori.

Τ῾βρισμα, ατος, τὸ, idem quod ὕβρις, apud Plat. in epiſt. πλὴ τὸ τὸν σὸν ὕβρισμα, νυὶ ὕπαρ αὐτ᾽ ὀνήσεσθαι χρόνον.

Τ῾βριστὴς, ὁ, ἐρος, ὃ, ὕβριστὸς, iniurius, contuciator, ὑβριϛὴς, φιλόγελως, Quintilian. ſtuprator, corruptor, flagitioſus, ὑπερήφανος, ſui impotens, inſoleſcens ob copias & potentiam, oppreſſor violentius, Demoſthen. huic opponitur σώφρων, id eſt, temperatus apud Xenophontem in Apolog. Socrat. ὕβριστὴς ὢ ἀκολουθὸς γίνεται, apud So. hoclem in Aiace, id eſt, mortuis fit iniurius. ὕβριστὴν τινὰ πόλεως ἱστορίαν φαμὶ, libro primo Epigrammat. Ariſtoteles ſecundo Rhetoric. Αἴτιον δ᾽ τῶ᾽ ἡδονὴς τοῖς ὑβρίζουσι, ὅτι ἄπτει κακῶν· ἐῶ τε γὰρ ὠὐ ὑβρίζων μᾶλλον. Διὸ οἱ νέοι, καὶ οἱ πλούσιοι, ὑβρισταὶ γίγνονται ὑβριζόντες, contumelioſi ſunt. vide Τ῾βρις. Tranſlatè dixit Æliianus in epiſt. ᾧ ὀὐὲν ὑβριστὸν ἐδὲ ἀπὸ τύχης. Et Pol. Οὐρισ῾τὸς ἀέλμος, ventus violentus, δεινὸς, quũ & ἀσυλῶ dixit Eupolis.

Τ῾βρισμὸς, ὁ, ἐρος, ὃ, ἀβριστὸς, iniurioſus, inſolens, contumelioſus, in luxuriam prorepere ſolens. ὑβριστικὰς αἰῶ᾽, id eſt, ὑβριστὲς, ὑβρισπικὸς ἐσὲ ἐμοὶ, me contumelia proſequendo.

Τ῾βριστικὸς, petulantius, Demoſthen. Xenophon. οὐδὲν ὑβριστικότερον ἐχὼν ἀφ᾽ ὁσῳοῦ ἡ ἀβρομάλα ὁρμήσαντος.

Τ῾βρισ῾ὼς, conuitiatrix, Etym.

Τ῾βριφόδικος, οἱ μὰ ὄλοιτες οὐσ᾽ αὐτοὶ τὰς δίκας, Pol.

Τ῾βρισ῾ὸτατος, petulantiſſimus, confidentiſſimè improbus, ferociſſimus: flagitioſiſſimus, Xenoph. de Alcibiad. lib. 1. δῆμον, & apud eundem.

Τ῾βρισ῾ὸντῳ, petulantior, ad contumeliam promptior, Xenophon.

Τ῾βρίφαλος, conuitiatrix & inuectiua.

Τ῾γκωμα, ατος, τὸ, gibbus vel gibber: quæ vis ſpinæ verticulorum præter naturam conuerſio mutatiõve, πάσα ἡ κρὸ σπονδύλων εἰς τὰ ὀπίσω φύσιν ἐκτροπὴ, apud Hippocrat. Galen. ſ. de Artic. vide Τ῾κυφωσις.

Τ῾κυφωσις, ὴ, id eſt, κύφωσις, affectus ſpinæ dorſi incuruatæ & foricatæ quo gibberes fiue gibboſi fiunt: cui opponitur λόρδωσις, id eſt, pandatio Vitruu. Eſt enim κυφοῦσθαι ἡ κυρτοῦσθαι fornicari: λορδοῦσθαι ἡ λορδοῦσθαι pandari. Dicitur ὕβωμα, gibbus, ſiue gibber luueal. vide Λόρδωσις. Porrò ὑβοὶ dicuntur, id eſt, κυφοὶ ſiue κυρτοὶ, gibberi ſiue gibboſi, quib. ſpina incuruatur foricatúmque ita vt dorſum exaggeretur: λορδοὶ ſunt repandi, quibus ſpina deprimitur, vt in dorſo repando quaſi lacuna fiat: Et Hippocrat. λορδὸν πρόκλιτον, reflexum collum dixit. Vide Galenum in 3. Commentar. ἐπὶ ἀφορ. Alij ſic diſtinxere, λόρδωσιν εἶσε in corpore aduerſo: ὕβωσιν ceruicis: dorſi κύρτωσιν. Theocritus ὁ Οὐδυσσεὺς, μὴ βάσιν κάτω σωγόμενος ὑβὶ τὸ φόρτος. Interpr. Edyl. 13, ὑβοῖς, λόνῳ τὸ κυφοῖς Ἀσκληπιὸλ τὸ κ᾽, ᾧ πρὸς τὸ ὃ εἰς β. Ὑβωσις ἡ λόρδωσις πάθος. λόρδωσις γὰρ ὃ τὸ ἐπικοιλον. Ὑβρωσις, τὸ κυρτὸν τῶν κεφαλῶν φησὶ τοὺς ἑᾶλ χιπποὺς, κύρτωσις ὃ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως. vide Ariſtotel. de greſſu Animal.

Τ῾γεία, vel

Τ῾γιεια, ας, ἡ, ſanitas, valetudo, ſeu bona valetudo. τῶν ὑγιείας ἐν συμμέτρῳ κράσει ἐόντων: τὸ ὑγιαίνειν ἀμέμφως δύνεκρασίας, quum ſanitas ſit ex commoda valetudine & bono habitu, &c. Plato libro primo de Republic. ὑγιείαν ποιεῖν, ſecundam valetudinẽ præſtare, Celſus. Ariſtoteles Rhetoricorum libro primo, τὰ ᾗ ἀε᾽ νὴ γοιμαΐζεσθαι· ὃ τὰ, ἀε᾽ ὕπνου πολὺ ποιεῖ ὑγίειαν. Ad verbum dixit Plinius: meliorem valetudinem ſembus faciunt fici. ἰατρικὴ ὑγίειαν παρέχεται, bonam valetudinem præbet ars, medendi. Eſt etiam Epithet. Mineruæ, Etymologic. τῆς ὑγιείας ἀθλωσὰς ἀγαλμα, ſalubris Mineruæ ſignum Athenis fuit à Periele erectum, Plutarc. in Pericle. Hymnus in ὑγίειαν extat apud Orph.

Τ῾γιάζομαι, curor, incolumis reddor, ſaneſco, Gaza. Alexander Aphrod. lib. primo Problem. ὑγιαζώθαι ἔλκη dixit, vlcera quæ ſanantur. ὑγιάζειν, in bonam valetudinem reſtituus. ὑγιασὸν μέσον, Alex. Aphr.

Τ῾γιάζω, ſano, curo. Ariſtot. de Medicis, ὃν᾽ αἰτιῶται τὸν μισθὸν ἐδὲ κάμνοντας ὑγιάσαντες.

Τ῾γιαίνω, μι, ὠδ, valeo, id eſt, ſum ſanus, rectè valeo: cui opponitur κάμνω. Nutrum abſolutum. τὰ παῖ ὑμῖν ὑγιαίνει. Demoſthen. Τ῾γιαίνειν in ſalutationibus v ſurpatur. vide Χαίρειν. Τ῾γιαίνω μεταφορικῶς, pro ὑγιάζω, ſano, Suid. Τ῾γιαίνω, ſum ſyocerus ſapio, rectè ſentio, ſum integra mente, ſum animo ſelix. Ariſtoph. γέρον αὖτ᾽ ἐν ὑχ ὑγιαίνεις μοι δοκεῖς.

Τ῾γιασὴς, ὁ, ἐρμ῾ασὴς, dicitur. Themiſt. 2. Phyſic. ὑγιασὴς ὁδὸς εἰς ὑγίειαν, ὡς δέρμασις ὁδὸς εἰς θερμότητα.

Τ῾γιασὸς, ſanandi vim habens.

Τ῾γίεια, idem quod ὑγεία, vt paulò ſuperius ſcribitur. Significat etiam far conſperſum vino & oleo, & omne quod ad ſacrum attinet, vt flores, vngueuta, &c. vide Etym.

Τ῾γιεινὸς, ὁ, ὴ, ſaluber aut ſanus, indifferenter: (nam & apud Latinos ſaluber aliquando ponitur pro ſano. Saluſt. Genus hominum ſalubri corpore) ad ſanitatem corporis conducens & conferens; ſanitatem reſtituens: ὑγιεινὸς βίὸ, ſana vita, Plato de Legib. Ariſtoph. ὑγρὸν OEconom. σοφὸς τὰς κινήσεις ὑγιεινὸν, id eſt, valens ad motus ferendos. Ἰσοκράτες, ἡδὺ σπιανὶ τοῖς ὑγιεινοῖσιν χαίρειν, cibis gaudere ſaluberrimis, ὑγιεινὸν, quod ſanitatem conſeruat, vt diæta: quod ſanitatis cauſa, vt medicamentum: & quod ſanitatem indicat, vt bonus color, ſedatus pulſus.

Τ῾γιεινὸς, ſalubriter, Liu. ſalutariter Plin. τ῾ραυμάτων, αἱὸσεως, κτίσεως, Pollux, Plato Politic. nono, ὅσ᾽ ἂν δὴ σῶμα, ὑγιεινὸς τὲ κ᾽ χὴ αὐτὸς ὢπ᾽ ὦ σοφοῦσθαι, ᾗ εἰς ἡ ὕσιον ἰῇ: Cicero primo de Diuinat. At qui ſalubri & moderato cultu atque victu, quieſi ſe tradider it.

Τ῾γιει-

Τ᾽μηδ᾽ες, οὐ, ὁ, & Τ᾽μὴς, ὁ Θ᾽ ὃ ἡ, ι. & 2. brevi, sanus, integer, incolumis. Xenophon, μόνος ὃ ἀνὴρ σωφρονῶν χρῆται τῷ σώματι ὑγιὲς ἢ ἄνοσον, ex morsu sanus enadas. Accusativ. Sing. ὑγιέα contrahitur in ἀ ὑγιᾶ attice. Aristoteles Rhetoricorum primo, ὑδατῶδ᾽ ἰατρικὸς τὸ ὑγιὲ ποιῆσαι, ὄψα μάζρες ἢ ἑψήσαντα, dixit pro ὑγιὲς, ὑγιᾶ, vt δυφυὲ 8. libro Topicorum. Illud notandum, ὑγιὲς Græcos id omne quod probatur vocare: vnde & prouerb. ὑγιὲς μανθὰν, ὑγιὲς δ᾽ ἢ, quum omnia displicent. Contrà, res cum vitio coniuncta τοπῶν dicitur. Plato epistola sexta, φίλοι βίβλοι τε ἢ ἕδε, ἵππος ὑγιὲς, i. bonis moribus præditi. ὑγιὲς μανθὰν, Aristoph. i. nihil verum, nihil simplex, ἀφυλὲς, ἄπλαστον. ὑγιὲς ἰδὲν ἀλλοῖον ἀμφοῖν, nihil sani cogitantes, Valla, i. ὀρθὸν, ἀλυθὲς. Suid. λυσιτελοῦν, ὠφέλιμον.

Τ᾽ανὸς, sano, curo.

Τ᾽ανὲς, rectè, sanè, ratio ita dictat, ὀρθῶς, σώως, ὑγιαινόντως. Hesyc.

Τ᾽ανάτορες, ἀνὶ τῶ ὑγιεῖς εἶναι. apud Sophronem, Etym.

Τ᾽ανὰ, saltationis genus Perficum, χειρισμὸς ἢ διάσασις σῶματος, ὄρχησις σωμάτων, Pol.

Τ᾽ανίσμαι, humesco, humeo, Gaza: vnesco Politian.

Τ᾽ανίσκω, ας, αυῖ, humecto, madefacio. Act. Accus. Galen. l. ad Glaucon. ὁ ἢ τοὺς λαπτοὺς ἐῶν ὁ σκοπὸς γυμνοῦν, διαβρέχειν τε ἢ ὑγραίνειν τὸ σῶμα. ὑγραντικὸν ἢ, βρύχιμον τε. ἀὶ διαιτᾶν, victu humido & succi boni reficere.

Τ᾽ανσις, ὁ, humectatio, Alex. Aphr.

Τ᾽ανσία, ὁ, ὑ, vligo, humiditas, humor. ὕγανσις. Galen. ἐν ᾧ σοῦ ταῖς καφαλαῖς ὅταν ὑγρὸν τι γένηται, βλεννῶδες.

Τ᾽ρίπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Τ᾽ρὸς, ὁς, ἡ mare. Homerus Iliad. κ, ιϛ ὑγρὸν ἄλυδνον ἐς πρόλιμ, id est, ἐπὶ θάλασσαν: sic enim Attice dicitur, inquit idem interp. ὑγρὸν καλοῦσι, id est, ἡ διὰ τῆς θαλάσσης, via humida, i. maris, seu per mare.

Τ᾽ρὸβ Θ, viuens in locis humidis, epitheton piscatoris, Nonnus.

Τ᾽ρομέφαλ Θ, cuius caput humet, capitis humore abundans, qui capite est humido, Alex. Aphr.

Τ᾽ρομηλὰ, ης, ἡ, hernia: species. ramex aquosus: dicitur & ὑδρομήλη. Pollux libro quarto, Τ᾽ρομήλη, οἷον πάτημα τοῦ ὄβη διὰ ὑγρὸν ὕδατος συλλογὰν, μεταξὺ τοῦ δινητέου ἢ πεταύτου ὑμῆ Θ. Vide ὀπτερομήλη.

Τ᾽ρομήλιν Θ, &

Τ᾽ρόκεν Θ, ν, ὁ, qui est aluo fluentiori.

Τ᾽ρομυκὲς, membra habens adhuc tenera & flexibilia, vt lepusculus, apud Xen. fœpius, & τῶ Κυνηγ.

Τ᾽ρόνευρον, τὸ, liquidum vnguentum.

Τ᾽ρὸς, τ, succus, humor, suidor. ὑγρὸν, τὸ, aqua. Plutarchus aduersus Epicurum, ᾗ ἐκ ἐσθνεῖ ὁ προσαγορεύων ὑγρὸ τὸ ὕδωρ. Sic liquidum dixit Horatius in prima Satyra ad Mœcenat. Vt tibi si sit opus liquidi non amplius vrna. Τ᾽ρὸς ὀφθαλμοῦ, oculi acies vel pupilla quæ κόρη, γλαὼν, Aristot.

Τ᾽ρόσμα, q. dicas qui humidam habet mentem, mollis & effœminatus, de cynædo dici tradit Pol. l. 2.

Τ᾽ρόσπορος, ὁ, τὸ, licitur pix liquida schol. Nic.

Τ᾽ρόστομος, aquatilis, in aquis versans, per humida gradiens, vnde ὑγροπορεῖν, libro quarto Epigramm. νῆες ὑγροπόρεων, i. per humida ibant.

Τ᾽ρόβιος, οὐ, ὁ, humidus, madidus, humectus, Politian. tener, mollis & agilis, liquidus, βδελυρὸς, aquatilis, flexibilis, fluxus, fluidus, lubricus. Τ᾽ρὸς Suid. ὅθεν καὶ φορεῖς ὑγρὸς τὰ ὑδατώδη: ἢ βδελυρὸν ὑγρὸς ὡς τὸν ἰχθύν, mollior iu victu. Plutarchus in Solone. Vnde ὑγρὸς Cic. fluxum ac remissum genus vitæ. ὑγρὰ μεφορὰ εἰς ἰδιώτας, τὸ κύμασι ἐμφερὲς ἢ ὑγρὸν κ. μεμαλαγμένον ἦθος τῶν ἀνθρώπων. Cimonis ad omnem morum impressionem facilitas. Plutarchus in Pericle. ὑγρὰ ἀγωγὴ καὶ τενερὶ lacerti. Euripides in Theseo, ὁρᾶτε τὸ ψῦχος ἢ ἀτενὲς φῦλον, ἢ γνῶ πόρεῖς ἔχον Θ᾽ ὑγρᾶς ἐκ κυμάτων: Cic. 2. de Natur.

Vides sublime fusum immoderatum æthera:
Qui terram tenero circumiectu amplectitur?

Homerus de ventis dixit ὑγρὰ λάντων, id est, νεφελῶν τειόντων, molliter flantium. ὑγρότερα λήμματα, Plutarchus dixit argumenta laxiora fluxioráque: ἢ ὑγρότερα σκῆσις, quæ fluunctuantes tractabiles. haud nodosas spinosasque. Τ᾽ρὸς μίτρα, Plato in Leg. mensuræ mollium rerum & liquidarum. ὑγρὰ κίλδα, Hom. i. mare.

Τ᾽ρόφαγος, qui carnem habet humidam.

Τ᾽ρόφαρκτρ Θ, cui est caro humidior.

Τ᾽ρότης, ητος, ἡ, idem. τῶ ἤθους ὑγρότης, morum facilitas.

Τ᾽ρότριχα, vocat Aristotel. à ceruicum mollitie, animalia δολιώτατα τῶν θηρίων, ἀὶ ζῶα, quorum ceruix flexibilis verfatilisque auium & camel.

Τ᾽ρόφθαλμὸς, οὐ, qui humidis est oculis, habens lubricos oculos: huic opponitur σκληρόφθαλμος.

Τ᾽ρόφθογγος, in Epigrammat. poculum in quo liquores resonarunt.

Τ᾽ρόχοος, ὁ, ἡ, auis cuius meminit Ælian.

Τ᾽ρωὼ, humidè, liquidè, fluidè item molliter Athenæus libro 11. item fluxibiliter, agiliter, vnde ὑγρότερον, mollius, flexibilius apud Xen. de re equestri.

Τ᾽ρώσια, humoris aquæ plenus fum. Æsch. Agam. ὑγρὸς ὑγιάσας σωτὴρ Θ᾽ ἁπάντων γονέων.

Τ᾽ύαλ Θ, aquolus, aqueus apud Hippoc.

Τ᾽ύαλος, Hesych. ὑφασμὸς.

Τ᾽υαρίσεις, aquatior, Plin. dilutior.

Τ᾽ὰ αρὶς Θ, ὁς ἡ, ὁ, & ὕδαρος, οὐ, aquosus, aquam sapiens. aqua diluuis, infirmus, fluxus. Aristotel. in Politic. ὕδ᾽ αρὶς οἶ Θ, vinū dilutius, vinum dilutum immodicè, Galenus libro primo ad Glauconem. Apud Athenæum μὴ πεπιπλὲς ἀπὸ δείπνου ὕδαρὲς πῖν, vinum aqua mixtum & dilutum. Ibidem ex Hegesandro, ἢ οἶνον ὕδαρῆ πολυωνίαν ἀβῆ κρεωκιᾶν: ὑδαρὴς ἰχθύς, diluta sanies, Aristoteles libro septimo Animalium. ὕδαρὴς ὑγρότης, aquosus humor, Theophrast. histor. libro primo, capite 19. Τ᾽ύαρις φωλὰ transfare dicitur anucitia quasi diluta, id est, nō syncera & firma. Aristoteles secundo Politic. ὡς ἢ τὴν πόλιν τῶν φιλίαν ἀπογνῶσιν ὑπερῃ γίνεσθαι διὰ τὸν κοινωνὸν μὴ τοιοῦτον, τὸ ὑδαρὲς, humidum, aquosum, aqueum, Gaza libro quinto, capite primo de generat. Animal. Aristotel. ὑδαρὲς, ὀξύμεκτον, posca aquosa, posca aquata, Gal. ad Glauc.

Τ᾽υαρὲς, quod Hesych. expon. ὑφασμὸς, forsitan feribendum est ὑδαρὲς.

Τ᾽ύαρες, idem quod ὕδαρὲς. Hesych. enim ὕδαρὲς exponit per ὕδαρὲν veluti notius.

Τ᾽ύαρὲν, ὁ, reddo ὕδαρὲς, id est, aquosum seu aqueum & dilutū vide ὑδαρῶδες οἶν Θ. Bud. ex Pand.

Τ᾽ύας, αος, τὸ, aqua. Rectus est inusitatus pro quo ὕδωρ receptum est.

Τ᾽ύαπάω, aquosum facio, in aquam conuerto. Apud Hippocratem, ὑδατώδη, id est, Galen. ὑδρώδη, ἢ ὑδατοπαγὲς τὸ αἷμα, ἢ ὑδατωδὴ καθυφηγήσεις. Alibi ὑδατώδης vocauit τας ὑδρωπικὰς.

Τ᾽ύατα, ων, aqualæ, aquæ. Arist. l. 8. Anim ὑδάτιναι δυσκρασίαι, pluuiis superuenientibus, Theoph. l. 2. c. 3. de causis plant. Et in Sing. ὑδάτινον.

Τ᾽ύατηρὸς, ὁ, ἀπὸ τοῦ ὕδωρ. Suid. quum potius sonet qui aquam haustam aliquo fert, vehitur, est enim ὑδατηγὸς, idem cum ὑδρηγῶ & ὑδρηφόρος.

Τ᾽ύατικὲς, aquarius, ad aquam pertinens: vt ὑδατικὸν σημεῖον, signū & indicium pluuiæ futuræ: Theoph.

Τ᾽ύατίνος βοηχύσεως, in Epig. i. brachia rosida.

Τ᾽ύδιον, τὸ, apud Platonem aquula Ciceroni. vide Τ᾽ύδια Suid. νᾶμα.

Τ᾽ύδιὸς, ίδος, ὁ, aquula: medicis est pinguitudinis superioris palpebræ subsistratæ extima parte incrementū, exponitur etiam stilla. gutta, σταγὼν. Suid. pustula aquam continens, vesicula.

Τ᾽ύδιτεδὴς, aquæ similis.

Τ᾽ύδιτις, ιτος, idem quod ὑδατώδης: vnde in fœminin. ὑδατίτιδα ἵππος apud Dionys. de situ orbis.

Τ᾽ύδιτροφέμων, ονος, ὁ, ἡ, aquatilis. Empedocl. ὑδατοτρόφεμοι ἰχθύες, i. pisces humoris alumni.

Τ᾽ύδατόλουσος, ὁ, ἡ aqua ablutus.

Τ᾽ύδατοτρόφος, aqua nutritus, idem cum ὑδατοτρόφεμος. Homerus Odyss. ρ, Αμφὶ δὲ σφιν ἔρνε᾽ ὑδατοτρεφέα τανύσσαν. sic: cuius versus Athenæus quoque meminit libro secundo, apud quem tamē ita scribitur ὑδατοτροφέων, quam scripturam apud Hesychiū quoque extare scicndum est, ὑδατοτροφέων exponentem ὑδατοτρεφεῖσων ἐπὶ ἀὐξήσει.

Τ᾽ύδατόχλο Θ, ης, virens aqua, ὑδατόχλωρ Θ, Hippoc.

Τ᾽ύα πχολαδίαχωρήματα, apud Actuar. excrementa permixta bile aquosa, seu aqua biliosa.

Τ᾽ύδατόχροα ἔχε, Erotian. ex Hippocrat. affert pro ὕδατος ἔχοντα χροιὰ, quæ aquæ colorem habent, vrinæ aquei coloris.

Τ᾽ύδατόω, aquosum reddo, vnde ὑδατώδης, in humorem resolui.

Τ᾽ύδατώδ ης, ὁ Θ, ὁ, ἡ, aquaticus, aquosus, aqueus, aquæ similis, multum aquæ continens, hydropicus. ὑδατώδες αἷμα, venæ aquæ fertiles. vide Τ᾽ύδατόω.

Τ᾽ύδε, pro ὕδατι, apud Hesiod. ab ὕδης, ὁ Θ. vide suo loco.

Τ᾽ύδειαν, aqua subeunte cutem laboro, Dioscor. l. 5. c. 71. Dicitur & ὑδρωπιᾶν. vide Τ᾽ύδρωψ.

Τ᾽ύδειασι. vide Πυρίκχυσις: & Τ᾽ύδρωψ.

Τ᾽ύδεικὸς, hydropicus, qui aqua intercute laborat. ὑδρικὸν διάθεσις, affectiones hydropicæ, Gal. ad Glauc.

Τ᾽ύδερος, ὁ, aqua intercus, vitium intercus, hydrops.

Τ᾽ύδερὸς ὄφις, similis aquæ: intercuti est, Arist. l. 7. Ethic. c. 7. sic Argyrop. ὑδερικὸν ἐστὶ, aquæ intercutis curatio, Gal. l. 2. ad Glauc. vide Τ᾽ύδρωψ.

Τ᾽ύδιω, dico, canto, ὑμνῶ Apol. l. 2. Arg. ἢ τὰ μὲν ἄλλα ἐπὶ ἀλίοντα, ἢ δὲ ὑπὸ κλήρητα. Arat. ὑδατοπορεῖ δὲ πάντα ἀνθρώπους ὑδάτατα, celebrātur vide Τ᾽ὸν.

ὑδρικός, ὑδρικὴ, ὑδρικὸν, qui carmina pangit, vel qui carminibus laudes aliquas dicit poeta, Hesych. item sapiens, prudens, intelligens, in qua significatione legitur & ὑδρικὸς apud eundem.

ὑδρόκαρον, ου, τὸ, tuber. pro ὑδνον. Tubera autem radices sunt rotundæ, sine caule, sine foliis flaueſcentes: vere fodiuntur, & crudæ aut coctæ eduntur. Lege Dioſc. l. 2. c. 175. Athen.

ὑδροκάυλιον, τὸ, herba quæ tuberibus ſupercreſcit, quo indice ipſa deprehenduntur. Athen. l. 2.

ὑδροτρόφος, ὁ, nutrio.

ὑδροφόρος, ὁ, ὁ, aqua. Heſiod. γαῖαι ὑδροφόροι.

ὑδρόφις, εως, ὁ, & ὕδρος, hydra, ſerpens: aquarius coluber in aquis viuens: qualis eſt Plinij enhydris, ὕδρα vero plerunque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occiſus. τὸν ὕδραν ἢ ἀλκαῖον ἢ ἀμφιπλατανόφιν φησὶ, σημαίνων ἢ ποτιστικὸν φάλαγγιν, vt ſcribit Heſiod. Interpres de Hydra Lernæa. vide Stephan. de vrbibus in dictione Ἀλκυών. vide Υ ὑδρος. Dicitur etiam Hydra inſula Dolopum.

ὑδραγωγία, aquæ deductio, aquæductus.

ὑδραγωγὸς, ὁ, ὑδραγωγὸν, aquatur Cæſari: aquam educens. exponitur aquæductus c. 24. Eccleſiaſt. ὁ ἐπὶ τῷ ὑδραγώγιον, in aquæductu c. 18. lib. 4. Reg.

ὑδράγωμα, ατος, λουο, humecto, irrigo, fundo: vnde aor. med. ὑδρήνατο Heſych. λύσασθαι πεφῖ ἀπαθείας: qui ὑδράναμβον exponit iridem λυσαμβὸν & ἀφειμβαμβὸν ὑδατι ἀφειγαμβὸν deſumptum ex hoc loco Homeri Odyſſ. p. ὃς ὑδρίωακβον καθαρὰ χρῖ εἴνεσι ἐλούσω. Εἰς ὕδρον ὑδάτασα σιὼ ἀμφιπλοισι ξωαῖς Εὐχεο quũ te laueris & pura corpori indueris veſtimenta.

ὑδραλέος, ὁ, ὁ, ὑδρῶδης, ſerpens aquaticus: qui & ὑδρὸς quoque dicitur & ὕδρα necnon ὑδὸς ἐκ: item μυσάλεος, Heſych.

ὑδράργυρος, ὁ, argentum viuum, Dioſc. l. 5. c. 102. & lib. 6. cap. 29. vbi de vi eius lethali, & remediis. Theoph. li. ἀδιάδωτον vocat χυτὸν ἀργυρον.

ὑδραυλαξ, ſulcus aquarius Bud.

ὑδραυλικὸς, ὁ, hydraules, qui hydraulico organo canit.

ὑδραυλικὸς, ὁ, ἡ, τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula, muſicũ inſtrumentum huic ſimile quod vulgò vocamus orgues, id eſt, organum: ſed in hoc, vento ad inflandos canales plumbeos vel æreos tantum vtimur: in hydraulicis verò etiam aquæ motu & preſſionibus coacta anima fiſtulas replet & ſonos elicit. Cæterùm eum ſint ὄργανα aut ὄντανα, quæ intentione perficiuntur: aut ἐμπνευστὰ, quæ ſpiritu inflatur, in quæ ὑδραυλις referri debeat, quæ it Ariſtoteles apud Athenæum ἀνατνοσοφ. libro quarto, ſed in eam ſententiam inclinat vt ſit ὃν τῷ ἐμπνεῖσθαι, quòd eius canales ſpiritum aquæ motu accipiant, διὰ τὸ ἐκπνεῖσθαι, inquit, τὸ ὄργανον ὑπὸ τὸ ὕδατος. κρατῆρα μεμῖῖσθαι γὰρ οἶνον οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ἀφεστῶτες τῶ πνεῖν· ὑπολύσκειν, ἵνα ἢ ἀέρινος ἡμῖν ἀζῶν διὰ τὸ ὑγρὰν εἰς ἐμπίπτειν οἱ αὐλοὶ, οἷ ὄγκον ὑποπλοῦτον φερῆλιν, id eſt, canales ima parte in aquam verſi ſunt, qua vehementer agitata ab adoleſcentulo, axiculis etiã per organum adactis & percurrentibus, ſpiritu inflantur fiſtulæ, & ſuaues multiplicibus modulorum varietatibus ſonantes excitant voces. Confer Vitru. libro decimo, capite 13. Eius inſtrumenti inuentio Ctefibio tribuitur. Plinius libro ſeptimo, capite 37. Laudatus eſt Ctefibius, pneumatica tatione & hydraulicis organis repertis: quod & citato libro confirmat Athenæus. Idem Vitruuius libro decimo, capite decimo, etiam vocat hydraulas, machinas quæ in aqua, non operarum calcatura verſantur.

ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, ipſa aquæ potatio: διὰ ὑδρείας, quum eunt aquatum. Thucyd. ὑδρεία, rigatio ſiue irrigatio Cicer. ὑδρεῖσται. Theoph. de hiſt. plant. l. 2. de palmis cap. φλοὶ ἢ κὴ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον ἡ. καὶ ἴουαν.

ὑδρεῖον, idem quod ὑδρία per diminiuum vas quo vtimur in aquando, id eſt, hydria, ſtula, vrna. Athen. l. bro octauo, Σκηψίος ἐν βιβλίῳ ἐν τῷ κτλίῳ ἢ ἐμπελάνη εἰς τὸ ὑδρεῖον.

ὑδρέλαιον, ου, τὸ, oleum aqua dilutum. ὃν ὑδρελαίῳ τῶν ἰατρικῶν χοπλοπίῳ, in hydrelæo medendi artem reliquiſſe, Plutarchus. σὺν ὑδρελαίῳ, Dioſcorid. libro ſecundo, capite 110. cum aqua cui oleum admixtum eſt, quam hydrelæon dicunt, Marcel.

ὑδρεντερόκηλη, herniæ ſpecies compoſita, quando vid. vna cum inteſtino aquoſus humor in ſcrotum deſcenderit. Gor.

ὑδρίδιον, aquationum ratione diſpoſita manſio: ſic enim Plinius l. 6. c. 13. d. Copto camelis itur aquationum ratione manſionibus diſpoſitis: prima appellatur hydreuma x x x i i. m. Secũda in monte diei itinere.

ὑδρίδιον, μ. ὑδρίαμα, τ. ὕμμα, &

ὑδρίδιμα, aquam poto, πατῶ, ὑδρίδω, κατὰ, aquor, adaquo, irrigo, & rigo, irrigo, aquam fero, haurio. Epictet. αὐ ἔλκῃς ὑδρίδιτα ἄθην, ſi aquatum exieris. ὑδρίδοντο ὑδάτων, hauſerunt aquam. cap. ſexto, libro primo Reg. ὑδρίδιεν κῦ τὰ κάφερυ, riuis ſimum miſcere, Theophraſtus libro ſecundo hiſtor. plantar. capite octauo. Nos ex ὑδρίδης quaſi eſſet ἀβρίδης dicimus *abreuer*, id eſt, aquare.

Υδρίδιτος, adaquatio, irrigatio, Theoph. de cauſ. l. 3. ca. 2. 4. Dicitur etiam Υ ὑδρεία.

Υδρίς, hydra, ſerpens, in Epig. ὑδρία.

Υδρίτης, ſulcus aquarius, aquæductus, aquagium vtitur Heſych. in exponendo ἀπὸ ὑδρῆς.

Υδρίτονος χύτρα, hydriam habens, Herodot.

Υδρικὸς, ὁ, ὁ, humidus, aquoſus, mollis, aquaticus, irriguus: pro ὑδρικὸς, Apol. Rhod. Nicander, ὑδρικὸν κῳ ἀμφὶ δὲ ὑποζύγια χαπίσσατο.

Υδρίμαλθον, ὀνομαβὸν, ὑδ ἀπ ἀφεγχαμβὸν, Hom. Od.

Υδρίχθυς, ὁ, aquaritus, & ὑδρίχθις, piſces.

Υδρία, ας, ἡ, hydria, ſtula, vas aquaticum. Plautus vocat aqualẽ. Nam & hydria ab aqua Græcis nomen habet. vide in Chil. Eraſm. Hydriam in foribus. ὑδρία πλέον ἢ ἐν κατυ πνς: vide in Comm. Ariſtoph. in Veſpis. Υδρία vrna in quam coniiciebantur ſortes. ὑδρίος ὁ, ὁ, ὑ Xenophon ait Lacedæmonienſes, dum velle indicare ſuos duces in ſingulas tribus poſuiſſe. lib. 1. O miſſa de hydriis in eundem ſenſum Iſoc. & Ariſtoph.

Υδρίσφαδος. lix 1, Pol. ſpi hydrum geſtat.

Υδρίων, parua aqua, aquula Cicer.

Υδρίωτρὸ, parua hydria, ὑπομπιστικὸς, apud Hippoc.

Υδρίσκη, parua hydria, vrnula Athen. l. 10.

Υδρόβολον ἐμέσασθαι, quod Υχγεβαφίες, Pollux. Υχγεβαφὸν autem ἢ δημοβαφὸν de floribus qui ſine coctura frigidi macerantur, aut decoquuntur, apud Theophr. l. de Odorib.

Υδρογδόκειον, lacunar, λάκκος.

Υδρόδικτον κόλπον, ſinus ſeu aluei aquæ capax, Nonn.

Υδρόεσσα, ὀλμαε habens ſpeciem, Eurip.

Υδροθήκη, receptaculum aquæ.

Υδρομανὴς, ὄες, ὁ, vel ὑδρομανὸς, eſt aquoſi vel ſeculẽti & crudi humoris inter cutem & membranam caluam ambientem, ſiue muſculum temporum, aut ſub membrana caluam ambiente, inter ipſam & os capitis, aut ſub calua inter os & cerebri membranam, nonnunquam etiam inter cerebri membranam & ipſum cerebrum (quod pernicioſum eſt) collectio. Lege Aëtium πεφῖ β, libro ſecundo, Sermon. ſecundo, capite primo. Cornelius Celſus libro quarto, capite ſecundo, de capitis morbis loquens, Præter hæc etiam vnum inueniturgenus, quod poteſt longum eſſe, vbi humor cutem inflat, eſque intumeſcit, & prementi digito cedit, ὑδρομφαλὸν Græci appellant. Hoc vitium ſæpiſſimè accidit obſtetricis culpa & imperitia, cùm ipſa tenelli pueruli caput rudius tractans, partem aliquam attriuerit.

Υδρόκηλη, hernia, aquoſus ramex, i. ceſſantis humoris in ſcroti aliquam partem collectio qui illic faciat tumorem. Marcel. Interpr. Dioſcoridis libro primo. vide Υ ἐγκύλη. Martialis dixit libro duodecimo, tumidas hydroceelas. Et Plinius libro 30. capite octauo, hydrocelicis ſtelliones mirè prodeſſe. Scribit Paulus Ægineta libro ſexto, εἶσὶ ὑδρόκηλος, σαρκοκήλης, πνευματώδης, μησοκήλης, σπιλοματικὸς, ἐντεροκήλης, ὑδροκήλης, ὃ ἐνκαταικῶς.

Υδρομηλία, hydrocelici, qui laborant aquoſo ramice Plin. libro 30. cap. 8. Hydrocelicis ſtelliones prodeſſe tradunt.

Υδρολάπαθον, lapathum aquaticum Plin. l. 20. ca. 21. Sunt qui hydrolapathum t; adunt in aqua natum.

Υδρομαντία, ας, ἡ, ars imagica, quæ fit per aquam.

Υδρομάντης, ὁ, ὁ, aqua futura diuinans.

Υδρομετρητὴς, aquarum inueſtigator, ὑδρομετρικὸς, ſtib, τὴς, ἡ, ars ſeu ſcientia indagandi aquas, Demet. Geopo. l. 1.

Υδρομήλιον, proprium ranæ, apud Homer. de bello Ranarum, quòd imperet aquis.

Υδρόμυλος, qua mulſa, aqua dulcis, Marcellus. μεϑ' ὑδρομέλιτος, cum hydromelite, Hermol. & Ruel. libro primo Dioſcor. cap. 129.

Υδρόμελον, hydromelon, genus confectionis ex aqua & melomelite, Dioſc. l. 5. c. 32.

Υδρομύλιον, τὸ, molendinum aquarium, eſt & ὑδρόμυλος, mola quæ ab aqua circumagitur ὑδρομυλτία Heſych.

Υδρόμολον, collectio humoris crudi in vmbilico, Author definmedic.

Υδρομοσίδιον, ὑδρωμ δικμητρῶν.

Υδρόπιπτος, hydropiper, i. aquaticum piper, gentus plantæ, Dioſc. l. 2. c. 194.

Υδρόπιον. vide infrà per ω.

Υδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, aquæ potus.

Υδροποτέω, ω, ἀσω, ἠκα, ἠκω, aquam bibo, χυωμῶ ὑδροποτούσας, Dioſcorides libro quinto, capite 17. mulieribus abſtemiis, Ruell. & Barbaius ex Plinio: Marcellus, mulieribus aquam bibentibus, qui eo intelligendas credit faſtidientes vinum mulieres ex fœtura.

Υδροποτὴς, ὁ, ὁ, aquam bibens.

Υδροῤῥοὰ, vel

Υδροῤῥόη, ἡ, emiſſarium Cic. & canalis quo aqua pluuialis effluit. Ariſto-

Ariſtoph. in Acharn. Δι' ὑφορβίδος βορᾶ' ὀδυνηρότερ' μόναι. Rurſus ibid. εἰς ὑφορβίων πικρῶν. Idem in Veſpis, Οἷ δ' ὄζεσθ' ὀρκους ἀλλ' ἢ τὰ ὕδωρ ἰόντ', καὶ τὰ βδέλλα. Comment. ὑφορβία vocatur τὸ μέρος τῆς στομαχῆς, ἀπ' ὃ τὸ ὄσπ τῶ ὕδατος ὕδωρ σωματοῦται καὶ γίνεται. Et alibi χάλκεος ὑπὸ δ' ὑγρεῖ τῶ ὕδωρ τὸ ὑπὸ τὸν φάρυγα vulgò dicimus eſſgut. apud Polyb. lib 4. legitur ὑδρῳδίαις. Apud Pallad. lib. 1. cap. 37. coquinæ fuſoriaſ. emiſſaria, τοῦ μαγείρου ὑφορβίου.

Ὕδρος, ὁ, hydrus ſerpens, ὄφις, coluber, à Theodoro in Ariſtotel. vertitur natrix. Homer Iliad. 8. Τὸν κεν μαχέζοντα κακὸν δρυὸς ὄφιος ὕδρης, ὃ ῥα καὶ. lege Nicand. & Eraſmum in Prouerbio, Hydrus in dolio. vide Ὕδρα. Eſt & nomen ſydetis, de quo Proclus in Sphæra.

Ὑδρεών, ῶνος, ὁ, partus palus, λίμνη μικρὰ Suid. in aquæductibus accipitur pro caſtello.

Ὑδρεωπόνος, ὁ, ſeu ὑδρεωπόνημα, ſpeculor timórque vbi aqua lateat aquas indago. Geopon.

Ὑδρεωπόνος, τὸ, clepſydræ genus qua horæ diſcernuntur: ita deſcribit Syneſius Epiſt. τὸ φιλοσόφῳ: Οὔτω πάνυ σπάνιόν ποτ' ἦν, τὸ ὑδρεωπεῖν ὡς ἐπὶ, ἔδει τῶν ἐν ἀγορᾷ ὡρολογίων τι καὶ συσκιοθηκᾶν. Σκαλεῖ δὲ καὶ ἡ μικρὰ σφαῖρα, ἣν ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους ἔχων, ἔπειτ' ἐπὶ τινὸς ὥρᾶς ἀπὸ τῆς κρουνοῦ ἐκπεσοῦσα, ὡς ἐπὶ τὸν ὑδάτων πλῆρωσιν ὁδὸς πέζωθη. Ὑπονωμᾶται γὰρ αὖθις ἐκ θατέρου κάθοδον καὶ ἀνω τέλων ἐκκλίνουσ', ὡς ἂν ἡ κοίλη τοῦ ἀνω μέρους τὸ κωνεῖο ἐξ τὸ σωλῆνα. αὐτὸ δ' ἐν τῷ τοῦ βαρίδιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇ τὸ αὐλὸν ὀρθὸς ἐσήκει, ἡ περίεσις τοῦ τῆς κρατικοῦς ἀριθμοῦ, ἀπ' ὃ τῆς ῥοῆς εἰσὶ γνωρίσματα.

Τὸ ὑδροσκοπεῖν, τὸ, ratio quæ aquarum inuentionem docet, vel liber qui id polliceetur. apud Conſtantinum γεωπονικῶν libr. 2. caput inſcribitur Τὸ ὑδροσκοπεῖν Παξάμου, in quo præcepta aquil. ſignis neceſſaria tradit, eandémque obſeruationem quam Vitruuius lib. 8. cap. 1.

Ὑδροσκόπος, ὁ, ὁ, aquarum ſpeculator qui ſpeculatur rimaturque vbi aquæ lateant.

Τὸ ὑδροπάσιον, ου, τὸ aquæ hauſtus Bud. ex Pand.

Τὸ ὑδροπόσιον, ου, τὸ. vide Νηφάλια. facta quædam in quibus ſiebât aquę libationes.

Τὸ ὑγρόεις, ὁ, aquam producens, vel ſtúque pariens: Epithet. fontis apud Apoll. in Argon.

Τὸ ὑγρόεσσα, Cos inſula Heraclidi. Euſtath ſic Tenon dictam ſcribit, quæ fontem habuit cuius aqua vino miſceri reſpueret: Plinius tamen ex Ariſtot. tradit ſic fuiſſe appellatam propter aquarum abundantiam.

Τὸ ὑδροφόρος, ὁ, idem qui ὑδροφορεῖν, & ὑδροσκόπος, qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, & oſtendit quærentibus. vnde & ὑδροφορικὸν γένος, idem quod ὑδροσκοπικὸν, & τὸ ὑδροφορικὸν, quæ ad ὑδροφόρους pertinent.

Τὸ ὑδροφοβία, ας, ἡ, timor aquæ: morbus eſt quo morſi à canibus rabidis laborant, & aquam vitant ceu canes rabidi. Celſus libro 5. de morſu canis rabioſi loquens, Solet autem in eo vulnere, vbi parum occurſum eſt, aquæ timor naſci, ὑδροφοβίαν Græci vocant: miſerrimum genus morbi, in quo ſimul æger & ſiti, & aquæ metu cruciatur. Plin. lib. 29. cap. 5. Eſt limus ſaluæ ſub lingua rabioſi canis, qui datus in potu, ſieri hydrophobos nõ patitur. Aliud eſt νυφοβλῆπ, de quo ſuprà. Dicitur & ὑδροφοβικὸν πάθος à Dioſcoride.

Τὸ ὑδροφοβεῖν, ᾶ, aquam timere, in rabiem efferati, Dioſcorid. libro 5. capite 2.

Τὸ ὑδροφοβικὸν πάθος, Dioſcor. lib. 7. cap. 2. morbus hydrophobicus, ab aquæ metu: ſic dicitur affectio illa quæ morſu cani rabidi infligitur. vide Τὸ ὑδροφοβεῖν.

Ὑδροφοβικοί, qui morſi ſunt à cane rabido, propterea quod aquam horreant tales.

Τὸ ὑδροφόβον. vide Τὸ ὑδροφοβεῖν.

Τὸ ὑδροφόρεον, ου, τὸ, aquæ geſtatio. Eſt etiam feſtũ Athenis lugubre, in eorum inſtitutum memoriam qui diluuio periiſſent, vt author eſt Apoll. Comm.

Τὸ ὑδροφόρος, ὁ, ὁ, lixa, aquam ferens, aquarius, gerulus aquæ.

Τὸ ὑδροφορεῖν, aquam fero, geſto aquam.

Τὸ ὑδρόχοα, apud Suid. ὑδρεῖα θαλάσσης cum hoc exemplo. ὀλκὸν τὸν ὕδατος ὑποσυλᾶται, ἡ τὸ ὑδρεῖα εἶναι ὄπτια.

Τὸ ὑδρόχοον, ου, τὸ, ἀμφορεύς, aquæductus.

Τὸ ὑδροχόος, ὁ, aquarius, ſydus zodiaci, & τὸ ὑδροχοεῖν, ἐῶ, apud Aratum.

Τὸ ὑδρωπιῶν κάλυκα, ſinum aqua perfuſorum, Nonn.

Ὕδρωψ, Hippocrati aphoriſmo 21. lib. 3. dicuntur puſtulæ quædã genitalium partium ſummam cutim occupantes, & exulcerantes: ortæ vt ipſum nomen oſtendit) ab earum partium ſudore bilioſo & mordaci, qui perfacile iis in partibus putreſcens pruriginem mouet, cutémque velut vlceribus exaſperat. Gorrh. at Celſus ὕδρωπα interpretatur. quicquid ſudore hominem reſoluit. iſta Hippocratis verba τὸ ὄξυρον ἡ σκυρωτὶ ξυῶν χλιαρῷ καὶ σκιμμᾶ ἐλαίᾳ ἐπιπάσσειν ἐφ' ἕλκεσι, ἡ ὕδρωπι, ſic vertens Aeſtas adiicit febres vel continuas, vel ardentes, vleratoris, cancros, & in cæteris quidem partibus, ſed maxime obſcœnis & quicquid hominem reſoluit.

Τὸ ὑδρώς, humidus.

Τὸ ὑδρωπᾶν, eſſe hydropicum, intercute aqua laborare, aquæ cutem ſubeuntis morbo laborare, Dioſc. lib. 3. cap. 123. & Alex. Aphr. lib. 1. Probl. ὑδρωπᾶν. Apſyrto. apud Ægin. per τὸ ἐμπνευσικὸν γεωμικὸν, vide Τὸ ὑδρωπᾶν.

Τὸ ὑδρωπικός, ὁ, hydropicus, quem aqua intercus malè habet. ὑδρωπικὸς οἰδήματα, cutem ſubeuntium aquarum tumores.

Τὸ ὑδρώπικος, aqua intercus, Τὸ ὑδρωπᾶν.

Τὸ ὑδρωπικὸς, ὁ, hydropicus. vide Τὸ ὑδρωπικὸν.

Τὸ ὑδρωπικὸν, ὁ, ὁ, ὁ

calida,nec frigida. Æstate autem quæ ἡλυδὰν vocant, id est, fontana (a fontis frigidi in temperatione similitudine) ἢ ὡς ἀκρίβ. ὑφηρεῖ, vt exponit Aëtius lib. 9. cap.36. Paulus Ægineta lib.2.cap.42. Χιονασσὶ ἕξιον δὲ τὸ ὑφ' ἑσπέραν ὄξυμελιτα γαλακτώδες, id est,posca tepenti vel tepidi:vel κράσις γαλακτώδης vinum dilutũ tepidum nominauit Dioscorides, capit.de Betonica. Εἰς ὕδωρ χ' ἡφεν. vide Ἠφαι. Τὸ δωρ βρῦον, aqua quæ voraces homines effi.it,vt apud Hippocrat.6.Epidem. ὕδωρ βορῦον, ἀχρυτὸν βορῦον. Τὸν χ' ἀρῆν seu χ' ἀρῆν appellasse veteres tradit Aristophanes Grammaticus, aquam qua abluerentur manus ante cibum: Νιπτὴρια verò, qua post cibum. Hanc differentiam ita seruauit Aristophanes poëta in Vespis, τὸν ὕδωρ χ' ἀρῆν, τὰς τραπέζας ἀσφῆραι, Δευτοῦ μὲν, Νιπτήρια δ', ἢν σὺ πίῃ δ' ὀρῦν:

Manibus dari iube aquam,apponi mensulas:
Cœnamus,abluimus nos,libamus modò.

Et annotarunt, antequam cibus inferretur, postulasse conuiuas ὕδωρ χ' ἀρῆν: remotis mensis, iussisse dari aquam, qua abluerentur,cum dicerent, Νιπτὴρ δοῦναι δέομαι σοι. Citatur & illud Aristophanis παγκρατιαστὴς, φέρε πάλιν τὸν χέρνιβ' ὕδωρ, ἐβρέξαμεν τὸν χρόμμυον. Et etiam in Iliade, Ἥρα χ' ἀμφίπονον παιδὶ θέτην ὠκυμόρῳ Χερσὶ δ' ὕδωρ ὔπερχεν ἀκάματον, ἐν δ' ἄρα οἱ χεῖρεσσι ἀμφίπονος θεράπαινα φέρε χρήνης ἀγανῆς. Et alibi, χερσὶν δ' ὕδωρ ἀφύσσε, ferte aquam lauandis manibus Ammonius, Κατὰ χέρας ὕδωρ αὐτῶν, vt vulgò eleganter dicimus *demander à laver*. Affundebatur autem aqua super manus, ante, & post cibum. Atque Athenæus lib.9.etiam post cibum, ait veteres dixisse χ' ἀρῆν ὕδωρ. De aqua sumpturis cibũ affusa dixit Homerus, Τοῖσι δ' ἀπόρεε πορφυρέων ὑπὸ κρητήρων. Et de aqua post cœnam sic ait Odyll.7. Τοῖσι δ' ἀπόρεε μὲν ὕδωρ ὑπὸ κρητήρων χρύσεος ἐν δ' ἄρα κοῦφος ὁ κρητῆρας ἐπικρὰ φέρε ποιπὸς. Cum disputaretur,inquit Athenæus in 4.quærereturque quænam aqua esset optima,facetè ὁ Καρνεάδ. ἐφ' Ἡλιόζωνι εἶπε, τὸ χ' ἡφοῦν, aquã quæ conuiuiis accubituris lauandi gratia manibus affunditur. Porrò aquam cæteris elementis præstullifle vidi.etur Pindarus ὁ μελιλοφωνότατος (vt vocatur Dionysius 2.) qui in operis limine cecinit, ἄριστον μὲν ὕδωρ. Τὸ δ' ἀπὸ πάσης, ὁ πινὼ ὕστερ, ἀπὸ τῶ ὕειν, dixit Aristophan.in Vespis,id est,pluere: sic & vulgò dicimus *pleuuer,ou faire pluye*. Τὸ δ' ἀφ' ὑδάτων vocat Patusan.in Messenicis,Albulas aquas quæ sunt in agro Tyburtino: Galenus verò ἀλλοῦλα 8.Meth.De iis Strabo lib.5.Plin.lib.31.cap.2. Vitruuius 8.cap.3.Sueton.in Augusto & Mart.lib.1. & 4.Epigr. Τὸ δ' aqua intercus, Aristotel. in Problem. ὕδατα trahi medicamento aliquo Dioscorid.dicit lib.4. cap.263. id est, aquas, aut aquosa,quæ plerunque apud Medicos indicant subeuntes cutem aquas,& malum quod hydropa dicunt. vide Τὸ φῦσ.ῶ. Τὸ δωρ, Sydius, quod Proclus in Sphæra vocat ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑδροχόου.

Τ' Ἐ, inquit Suid. ἀπεικὸ βεβδιωύτων, ὡς ἀοιητικῶς καλδιύντων.

Τεῖνον κέκτε, simili caro, vt βοεικὸν bubula,Pollux.

Τεῖος, ὁ, ἡ, τὶ lus. νέα. in gen. Fœm. Dioscor.lib.2.

Τελεῖν, delirare, desipere, λαμπρῶν. Hesych. μωραίνειν.

Τίλεθος, idem quod ὑάλη, vitreus.vnde ὑαλοῦς ἀγγεῖον, vas vitreũ. Dioscorid.

Τηλεῖλαι, ὁ, ἡ, qui vitra coquit. Hesych.

Τηλίβων, vitri modo pellucere, vitri colorem exprimere, vitri splendorem imitari.

Τήλινος, vitreus. vnde ὑάλινα κρύσταλλα, vitrea specula, Alexander Aphrod.

Τήλος, ὁ, ὑάλου, vitrum. Alex. Aphrod. ἄσπερ δ' οἱ ὑάλινα ἐμφαίνει τὰ ἔνδον δέος τοῦ χρώματος. Idem lib.1. Probl. gen. Fœc. effert, ὑάλου δὲ τὸ τοῦ μέλανος ἐκφερομένου σπόδος τινὲς ἐμάλλυνον εἰς λιωστὰ, i. vitra franguntur, &c. Idẽ ὕδατι νοηθέντα, τῷ τὸ ὑάλε σπόδος. ὑαλῶ dicendum non ὑάλῳ, Phrynicus annotat.

Τήλωλος, vitreum. Dioscor.lib.2.cap.99.

Τηλωρίον, ν, τὸ, officina vitrearia.

Τήλωφ, ος, vitreus.

Τῆν, pluebat.

Τήνια, fatuitas. vide Τήνελα.

Τητῆναι, pluere.

Τήτη, imbrem afferens, pluuialis, pluuius. ὁ ὑπὸ Ζηνὸς, pluuius Iupiter: Ζεὺς τῆ ὑετῆ, ἢ pluuis sic dictus, vt scribit Aristotel. de mundo. Nam Græci Iouem ὄμβριον venerati sunt, vt testes Strabo & Pausanias: & ὕπνον, vt Arrianus & Phurnutus. Latini Pluuium verterunt. Tibullus,

Arida nec pluuio supplicat herba Ioui.

Et sic intelligendus locus Luciani in Dialogo Iouis & Ganymedis: οὐδὲ βουλὴ ὁ τοῦ χαλάζου τοῦ ὕστερ. Hesychio ὕας, id est, ζεὺς ὄμβριος. ὕστια κέραστος, via pluuiosa,in Epigr.

Τητιμόνιτης, ὁ, ἡ, qui pluuiam futuram prædicere nouit. Cornicis cognomen apud Euphorionem.

Τήτος, ου, ὁ, pluuia. Aristotel. de mundo, ἡ τοῦ νέφους διάλυσις σηρὸς ἢ ὑγρὸν ἀπὸ διακρίσεως ἀδ ὀστέρας, ἢ τοῦτο πολλοῦ ἢ ὀλίγου, id est, nubis compressio vehemens pleniores spargit stirias, hõcque appellamus pluuiam, imbris contorta stillicidia cum maiusculapiã,tum verò iugi tenore cafitantia, id est, ὄμβρου μείζων συνεχὲς ὑπορρύσεις ὕστερος φερόμενος, vt ibidem statim subditur. prima huius dictionis producitur apud Hesiod. οὐ τοῦ ἀμφίκλαιε ἀλείου, &c.

Τήτιστος, ἄνεμος, ventus maximè pluuius.

Τηὶς, Bacchus, σπλάγχνα. Hesyc.

Τ Η Σ. vide Τητῆ Θ.

Τῆς, fiue γ' ἡ. Σπαλὴ, Χοὴ τῆς ὕστερας.

Τίμενα, stultitia, ματαία, mores fuilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, fuillum ingenium, porcorum grauteolentia. Aristophan.in Pace, Ἵνα μὴ χάσκω διαβλὸς ὑίμενα. Scribitur & ὑίμινα, id est, ἀμαθία, vt dicitur sus Bœotica ab Horat.& Find.Comment. in Equib. ait quoſdam vocasse ὑίμινθον, τὸν ὑὸν τῷ χοίρου διστόκου.

Τίμινος, ὁ, ἡ, sinister, rudis, imperitus, ignauus, σκαὸς. Suid.

Τίμινος, sum ὑίμινθ., seu ὑὸς ἢν sum insulsu, in modum porci: quo verbo vsus est Plato ex quo Suidas hæc affert. κ. μόνον αὐτὸς ὑίμινος ἀλλὰ καὶ ἀκολούθους τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖ τοῦ συρίγματός μου ἀκούοντας.

Τίμινος, ignauia, proternitas, Etym. vide Τίμενα.

Τίνες, ν, Bacchi epitheton apud Aristoph. Semelem enim ὕιον, & nutrices Bacchi ὑάδας vocat Pherecydes. Et ὕνε, Iupiter pluuius, ὑμέμιβ.

Τ Θ Α Ξ ω, α, π σ, μ, κσ, nugor, λ ρ ῶ. deliro, desipio. Aristoph. κφ. ὑδλακες, κάππα. vide in Chil. Erasm. Nugari agere.

Τ Θ Δ Ξ, ὁ, ὑ, nuga, φλυαρία, λ κ ρ τ ς. Plato 1.de Republ. ὡς Χαιρεδήμου ἐστὶ θδλξ τοιοῦτος λόγος, si tales mihi nugæ dixeris,non admittam. Ὑπὸ τῶν λοιδορίαν dixit Demosth. ὑπὸ τῶν πρὸς Ἀλκιβ. &. vt Terentius in Andr. ludum iocumque: quódque παιδιὰν Æschyl. in Prometh.

Τ Ι Α Σ Ι, τοῖς, filiis, pro υἱοῦσι, id est, γόνε. Hom. Odyll. ξ, ὑμὲν νυδαλικοῖσι.

Τίσι, filio. Odyll ξ, ἡμὲν μοὶ δὸς υἱὸν ἔμεν.

Τῶς, pro υἱὸς, ὁ, filij. Odyll. ο, πολυπλήσιόν μοι ἔασιν, filij Achiuorũ, i. Achiui. Iliad. ἐμὸν ἐκ ἐφίτου, Iphiti filij, γένος.

Τίως, ὁ, ᾶ, filius: cuius tamen Nominatiuus inusitatus est, nec υἱὸς alter feribendum quam per o, quo etiam vtuntur prosæ orationis scriptores. Plato Epistol 7. τῷ δὲ αὐτὰ ὑ διὰ Θ., διὰ τῶ υἱὸν. In Datiuo υἱῖ, & Accusatiuo. υἱὰ, υἱὲν, filiis: legitur: 2. de Repub. Platonis, ὥσπερ κυνιδίοντας παῖρας υἱὸν. Aristophan. τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱέων εἴρεσε, similis futurus es Hippocratis filiis, υἱέ, filij in Duali, Plato in Apol. Socrat. ὑδὸν δ' ἐστὶ δύο υἱέε: δ' υἱὲν, Ibidem, διὰ τῶν τῷ υἱὲν κτῆσιν, propter filiorum possessionem.

Τίτες, filij. Apol. 2. υἱῆες φρήτερ. Et in Accusatiu. Singulari ὑῆα, filium. Non. πατὴρ υἱ. α γεγῶσης, &c. υἱὲν, liberis, in Epigr.

Τίτθον, filiolus.

Τίτθις, ε, fiue Τιτθὶς, ίνος, ὁ, idem cum υἱωνὸς, filius filij, nepos ex filio. Hesyc. νίδιος ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ὁ ἔκγονος fœm. gen. υἱδῆ, ης, ὁ, ἡ, filij filia, nepus ex filia υἱώνη.

Τίζειν, vlulare, proprium est noctuarum, Pollux libr.5. cucubare id dixit, author Philomelæ,

Noctua lucifuga cucubat in tenebris.

Τίζειν etiam pro grunnire, quod Aristoph. χοιρίζειν ἢ κατίζειν: vnde grunnitus, ὑϊσμὸς, ἢ χοιρισμὸς.

Τιμοῦς, filij more, q. filiarticr.

Τ ι ς, idem υἱικὸς.

Τιοθεσία, ας, ἡ, adoptio qua quis in filij locum adoptatur. υἱοθεσίαν κτᾶν καβεῖν ἀβλῶν. adoptione ius filiorum accipimus. πανδὲν υἱοθεσίας, spiritus adoptionis, sic dicitur Spiritus sanctus, Nazan. in Orat. Hesyc. υἱοθεσία, τὸ μόνον βαπτισμα.

Τιοθετέω, μ, ὁσω, σ, κσ, adopto, τὸν ποιεῖσθ. ὑϊοποιῶ, Hesy.

Τιόθετος, adoptatus, ὁ εἰς ὑϊοποίησιν, ὁ τῆς ὑϊοποιήσεως.

Τιοποιέω, μ, ήσω, σ, κσ, idem quod υἱοθετέω, Act. 15. cc. 16.

Τιός, ὁ, ᾶ, filius, πᾶς: dicimus υἱὸν ποιεῖσθαι, ὦ δίδωμι pro adoptare. Et υἱὸς ποιητὸς, adoptiuus, quo i familia asciritia ad suam naturalémque reuertitur.

Τιότης, ητος, ἡ, q. filiatio. νόμ. τὸ ἐπιτελεῖν ἐν υἱότητος, neque enim egeic est filium esse. Naz. in Orat. 41.

Τίσω, adopto.

Τίπτω, vide Τίζειν. Apud Poll. lib. 5. χρίζειν, χοιρίζειν, ἢ ὑίζειν, id est grunnire: & χοιρισμὸς, ἢ ὑϊσμὸς i. grunnitus.

Τιτθία, q. filiatio, Scholiast. Eurip. υἱότης.

Τίτνυτι, ὁ, ἡ, ὁ, &

Τίτνος, ὁ, ᾶ, ὁ, neposs, i. filius filij, ὁ, ἡ, ὁ Θ. Apol. 2. κρὸς δ' ἡμὸς ὁ, ἡ, ὁ, &c. Hom. Iliad. ἐκ τέο ἐσσὶ καὶ ὁπποίης βίης ὑκκαλέαι. ὑμνοὶ, οἱ σφὶ υἱὸν υἱὸν, ὀρῦσαι, inquit Interpr.

Τίὼν, ος, ὁ, ἡ, neptis.

Τίωσις, adoptio.

Τκαλὸν, τὸ, sanum, ὑγιές.

Τκεσμὸς, ὁ, fiue ὕκασις, ἡ, ὕκαια apud Athen. lib. 8. piscis quem Callimachus

machus ἐφ' ἡφαίῳ dixit: Zenodotus ait κυμωλείας τὸν ὕδωρ vocare ἐὐυδρίνον: Hermippus, ὑδικὸν ἀκούει τῷ ἰκτίδι. Et apud Hesych. ὑδικός, ὑγροτικός.

Υδικός, ὁ, erythrinus piscis.

Υδρομέλ, ατος, τὸ, &

Υλαγμός, ὁ, ὠ, ἡ κλαγγή, clamor, latratus. vide Υλακτῆν.

Υλαγωροί, qui ligna conuehunt, ὑλοτόμοι, ἁρτυτῆρες, Pollux.

Υλάειος, pro ὑλικῆς, in Epigramm. & Sophocl. id est, ὑλώδης, sic Interpres.

Υλάζομαι, ligna colligo, lignor, ξυλίζομαι. Hesych.

Υλᾶν, ῶν, ὁ, sylius, luxurians in materia.

Υλακή, ῆς, ἡ, latratus, clamor, primis breuibus. in Epigramm. vide Υλακτέω.

Υλακέμαγειρ, ων, ὁ, uatus ad latrandum, ad latrandum factus, vocalis, acuta voce. Etym. Odyss. ξεκωφὸς ὑλακέμαγειρ, hoc est, ὑλακτικὸν καὶοἱ ἀεὶ τὸ ὑλακτὸν μιαρῷ μύθῳ, ὃ ἔζη πανυπόθῳ: vel οὗ φασι, vt Aristarc. exponit: vel ἐπιτρόκοτον, vt Didymus.

Υλακτάω, ῶ, ἠσω, σ. ησα, latro infanè clamo. Accusat. Lucianus. εἶδ' ἀνιῶντας ὑποδιὸ ἐχέσειν ὑλακτᾶν, ἰ, latratu prosequens. Isocrat. εὖ τυχόντας ὑλακτῶν, in eos qui se fortè offerunt, latrant. ὑλακτῆ, Sophoc. id est, ἐμμανῶς καὶ ἀκαίρως βοᾷ: vnde ὑλοκλακτῆν apud Plutarch. Canibus ὑλακτῆν tribuitur, ἢ κυνὸς ἔδος, ἀφ' ἕζεται, ἰδίου, Pollux lib. 5. & βωστρεῖν apud Theocrit. lib. 6. i. latrare, quod & baubari dicitur à Lucret. vnde vulgò abayer. Et latratus est ὑλαγμὸς siue ὑλακή, & κλαγγὴ transfertur, ait enim Xenophon. ὡσπερ ἐπαγωλακτῶσι. Dicitur etiam ὑλακτεῖν & ὠρύεσθαι de vulpibus, lupis, lupisque ceruariis qui ὠῦτε, Pollux. vide Υλάω.

Υλάοσα, ἡ, ignatio, fermentorum collectio: apud Hesyc. ὑλάοσα, i. ξυλία, φρυγανισμός.

Υλάτρης, ῆ, ligna colligens, lignatrix.

Υλάω, μάσω, π. ασα, latro, resono, ῥωμῶ. Et ὑλᾶται, ἱστρᾶται, ἀπέθανον. Neutr. absol. vide Υλακτέω.

Υλεσιβίης, ὁ, ἡ, sylui colà. Propert. in sylua degens. ὑλεσιβία, ὁ Syluane, in Epigr. epith. Panos.

Υλη, ης, ἡ, sylua, materia. Nam materiam Latini vocant arbores destinatas ædificiis, sed non dolatas. κάπτοντες τὰ δένδρα, ἢ ὕλην, Thuc. libro 4. vbi Interpr. ἢ ὕλην ἀπλῶς ἢ ξυλοτόν. Valla, cædentes arbores, aliàmque materiam. Ὕλη παντοίη, omne arborum genus. Ὕλη καῦσιμος, materia ignis. Idem ibidem. Ὕλη, materia elementaris, id est, materia prima informis, ex qua elementa discreta sunt, Bud. in Pandect. διαὶὸ τῆς ὕλης, ab omni materia abiunctus, Ἀπὸ τῆς ὕλης ἢ πᾶν ὑλικὸν, crassis terrenæ molis impedimentis abiectis, Nazanz. in Orat. Τὴν, rerum omnium materia, seges, ratio. Galen, ad Glauc. on. γράφειν πᾶν ὕλην, & ἀεὶ τῆς ὕλης, tractare materiam. Ὕλη, nutrimentum, cibus, Aristot. libro 8. Animal. ὑλῆς ἀρχὴ ζώοντα ὑπάρχει, Herodot. agresti materia victitantes gentes, id est, ex cibo agresti. Ὕλη pro ὕλακος, fruteturn stirps humilis. Xenoph. in Oeconom. τὸ δὲ ἔφυ, ἵνα ὕλη κατέχῃ σωμάζεσθαι μόνος τῷ σίτῳ, ἢ θαμὰ πίζουσα τοῦ σίτου αὐξομένου τρέφῃ: Idem, ὕλη ἢ πυκνὰς ὑπὸ τῆσ ὑδάτων σωιτρεφομένας τῷ σίτῳ, stirpes herbæque fruges necantes. vide Ὕλακος. Ὕλη, nomen vrbis proprium, Etymolog. Huius vrbis meminit Laertius in Zenone Eleate, libro 9.

Υλήεις, εσσα, ὁ, sylusius, numerosus, densus, opacus, ὑλώδης, de Baccho, Homer. Iliad. & in Epigram. ὑλήεσσα χώρα, id est, σωμβυθέης.

Υλησάτης, ω, ὁ, sylui gradus, qui per syluas graditur apud Athenæum.

Υλησίτης, cubile in sylui habens: de feris dicitur. Hesiod. κερασὶ ἢ ὑλήεσσι ἢ ὑλησίτῃσι, &c. εἰ δὲ τῇ ὕλῃ ἢ ὄρεσι κεκινδύκασι, Interpr. vt apud Catullum dicitur ferus sylui cultrix, & aper nemorinagus.

Υλήτης, τὸ, frutetum, Plin. id est, surculosa materia, humilis & submissa materia, herba fruges enecans, stirpis humilis, Gaza. Theophrast. libro 9. de Causis plantar. εἰ δὲ τὰ μὲν δένδρα ἢ ὅλως πᾶν ὑλητάτων, si qua tamen arborum aut omninò plantarum, &c. Theophrast. histor. 1. capit. 9. Ἐν ᾗ τῶν διαιρέσεων, ἢ ὅλως πᾶν ὑλήεσσαν, δεῖ σχολάζειν τε ἢ ναῦθοκεῖ, ὑλήτατα alibi vocat vt centaurium, absinthium. ὑλῶν dixit Xenoph. & Theoph. histor. l. b. 1. cap. 12. & lib. 8. cap. vlt.

Υλησιάω, ῶ, ἠσω, sylusco. vide Τλωμιεῖν.

Υλοεργός, lignator, ὑλοτόμος, 2. Arg. Poll. αἱ δὲς ὑλοεργοὶ, &c. id est, ξυλουργοί.

Υλεφιεύω, ὁ, pastor qui in sylua pascit, νομεὺς ὁ ἐν ὕλῃ φυλάττων, Hesych. vide Τλωφός. Apud Nicand. in Theriac. πᾶς ὃ χθαμηλὸς κεῖται ἢ ὑλαιφίας ἄπας.

Υλωφός, pro ξυλωφόρος, lignifer seu lignator: & sylui ger. Plinius.

Υλωφῶς, vide Τλαφῆς.

Υλῶν, præsegmina coriorum.

Υλωχ, ου, ἡ, lancea, λόγχη, Hesych.

Υλίζειν, defæcare, purgare, excolare, per colum liquare, transfundere. ὑλίζεται δι' ὀθονίου, exprimitur per linteum. Dioscor. libro 3. cap. 9. Idem cap. de Sphondylio, Σπονδύλιον ἢ ὑλιζόμενον ἢ ἀπὸ τοῦ ποτοῦ χυλίσματα. Cratinus testè Pollucc, ludeus dixit ὑλίζει τὰς ἵνας, repurga nares, ἰ. Νεκφαντῆ.

Υλικός, ὁ, ἡ, q. materialis, materiam exhibens, materiam repræsentans, q. carnalis, crassus. ὑλικοὶ τῶν ἀνθρώπων, quorum mens in crassis & terrenis velut compedibus vincta tenetur. Nazanzen. in Orat. ἀκόσμητον ἢ ὑλικὸν φυτόμα, pro diabolo, Idem ibidem.

Υλιπρής, lignarius faber. Eurip. in Hercule furente.

Υλις, pro ὕλη.

Υλιστήρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum, vel saccellus per quem aliquid transfunditur vt à fæcibus repurgetur. Pol. l. 6. & Dioscor. lib. 2.

Υλιστήριον, ου, τὸ, & ὑλιστικὸν, idem schol. Nicand.

Υλίω, τὸ, ὑλέω, pronulgo. Θρυλλίω, λήγω, Hesych.

Υλοδάπας, idem quod ὑλιπρής, Athen.

Υλοβιῶν, in sylui s vel frutetis natus.

Υλόκομος, frondosus, sylui s seu arboribus comans. ὑλόκομαι νάπαι, Eurip. & in Epigr.

Υλομανής, sylusco, Gaza de Senect. ὑλομανέν, luxuriate. De arboribus dicitur, quæ primia vbertate in materiam, vel de vitibus quæ in farmenta eluxuriant. Constantinus γεωπονικῶν libro 5. τὰς ὑλομανώσας ἀμπέλους μακροτομεῖν δεῖ, ἐκκλησιαστικῶν δὲ κολούειν. Confer Pallad. in Nouembri cap. 9. & vide supra in voce Τεγάν. Translate dixit Hippocr. in Epist. ἐπ' ὄμμασι αὐτοῦ χαίζον γωιὴ σαφηνίζοντος, ἐκ γὰρ φύσιν τὸ ἀκάλαστον ἐν αὐτῇ ὕδωρ ἐκφυὸν ὑλομανὲς καὶ ἐκκόπτοντας ἀπατᾷ τὰ δένδρα, ὑλομανέει. Chrysosto. Ἵνα κρεῶν ἀφροπάγη, μὴ λέγω τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς ψυχῆς, ἀφεικότες, ὑγιαίνοντα δὲ ἀπὸ τῶν ἡδονῶν.

Υλομανής, ὁ, ἡ, ές, qui sylus delectatur impensè, Hesych.

Υλοτομία, ας, ἡ, materiæ succisio. Poll. Item ars seu scientia cædendi ligna & materiem. Ar.

Υλοτομικός, ad materiam pertinens, vel aptus ad ὕλης τομὴν.

Υλοτόμιον, ου, τὸ, cædua sylua, Strabo 13.

Υλοτόμος, ὁ, incidens ligna, ξυλοτόμος. cæsor materiæ, vt ad verbũ conuertit Gaza apud Theophrast. histor. libro tertio, cap. 12. Lignatores vocant Latini, & materiarios. ὑλοτόμος τέκτων, faber lignarius.

Υλοτομή, materiam cædo. Hesiod. πᾶσι δ' ὑλοτομὴν. Ioseph. contra Apionem, φάσκας ἢ ἐκ τῶν λίθων, ὑλοτόμιον φρέαρ τὸ πρὸ ναοῦ κρηπιδωθῆναι.

Υλοφάγος, ου, qui fœcat sylua m, Pollux: vnde ὑλοφάγια.

Υλοφόρος, ὁ, ἡ, sylua s pascensi. ἀνθέμεσσ' ὑλοφόροις, ὁμοῖος τῷ βοῦς. Hesiodus. ἢ βοὸς ὑλοφόρου κρέας.

Υλοφόρος, ligna ferens. Etym.

Υλώδης, ες, ὁ, ἡ, sylu osus, sylu arum repletus, sylu estris, sylu aris, Vallatc: cenosus, fœculentus. Τὸ ὑλῶδες ῥόφημα ὑλιδρᾷ, ἢ χυλιδᾷ, ἢ σπιλάδει, Dioscor. lib. 5. c. 87. aqua succi modo crassescat, aut cœnosa reddatur.

Υλωρός, ου, ὁ, qui quæ per sylua m fiunt obseruat, nemorum custos: ὑλακοφύλ, sylua ri: sic dicuntur quidam magistratus extra vrbem, quo alius vocant ἀγρονόμους, Aristotel. libro sexto, Politicor. capite 8. Item libro 7. capite 11. vbi Aretin. sylua rum custodes & agrimensores. Suid. ὑλωροὺς, siue ὑλακοφύλ, id est, τοὺς ὑλης φύλακας, salturius Pompon. vulgò verdier. Dicitur & ὑλακρεὺς ab Hesych.

Υ M A, pro ὑμένα, syncope poetica, Eustat. Suid.

Υμαιπαῖς, conterraneus, vestras, quasi eodem vobiscum loco natus, Suid.

Υμάλη, ης, ἡ, sterilis, ἄγονος, στεῖρα, Suid.

Υμέναιος, Hymenæum cano, matrimonio coniungo, Etym.

Υμέναιος, ου, ὁ, Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ, & deus ipse nuptiarum: qui & ὑμὴν à Polluce dicitur, & à Latinis hymen. ἆσμα τὸ ὑμέναι, vel τὸ ὁμοῦ ναίειν εὖ νυμφίοις. Hesiodus. πολεῖ θ' ὑμέναιος ἀγώρεις, id est, πολεῖ ὕμην, ἄγουν ὑπάνδρευσιν, siue ὑπαγαμὸν ἀεί.

Υμέναιος, Hymenæum canto, matrimonio coniungo, Etym. ὑμεναιεῖ, εἰς γάμους ἀγειτι, Aristoph. Interpr.

Υμένιον, ου, τὸ, membranula.

Υμένις, αι. vide Υμὴν.

Υμήν, ένος, ὁ, in Epigram. i. genialis & nuptialis: nam tũ vino vruntur copioso.

Υμήν, ένος, membranaceus. Plin. siue membraneus. Vlp. ὑμενώδης, apud Athen. lib. 1. vide Πεφυλαγμένως.

Υμήν, ένος, ὁ, tenuis, λεπτὸς, ὑμενώδης.

Υμηνόπτερος, a lashabens pelliceas seu ex membranis, vt vespertiliones & cicadæ, Lucian.

Υμηνώδης, in modum membranæ tenuis, ὑμένωδες, similis membranæ, membranæ speciem recipiens, membranaceus, membraneas, membrana exili constans. ὑμηνώδεσι σῆσαμοῖς, fibrarum nexu. Gaza ex Aristot.

Υμήστερος, vester, priori longa, Odyss. ὁ, ὑμήστερος ἀδελφὸς apud

Plat.in Apolog.Passiuè capitur: διομόσας ἐγὼ χαλεπὸν ἦν τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολογήσασθαι, cui opus est otio ad vos commendados.

Τ῾μὴν, ένος, ὁ, pellicula, membrana, tunicula, Plin. de membrana oculi Galen.ad Glau. Τ῾μὴν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, membranæ quibus fœtus inuoluitur. Τ῾μὴν pro ὑμὴν, vide suprà in ea voce.

Τ῾μήπινον, mel accommodum medicinæ.

Τ῾μήτιος, locus Atticæ, in quo optimum mel nascitur, Etym.

Τ῾μηττὸς, ὁ, Hymettus mons Atticæ.

Τ῾μῖν, vobis, Communiter, & Dorice ὔμιν, & Æolicè ὄμμιν, vt Odyss. ὑμμιν ὀδυσσόμεσθα καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, dicitur etiam ὔμμι, & ὔμιν. Hesiodus. νῦν δ᾽ ἐγὼ ἐρέω κέρτος ὔμμι μύθου. Sophocl. in Aiace, τοῦτ᾽ ὔμιν λέγε τοῖσιν δ᾽ ὕστερον ὄρνισι: vbi tamen ὑμῖν scribitur, posteriore breui.

Τ῾μμι, pro ὑμεῖς Æolicè, vos. Hom. Iliad. ἀ, πάντοθεν ἧς ὄμμιες.

Τ῾μναγέτας, idem quod ὑμνητὴς, poeta hymnorum scriptor. ὑμναγόρης δὲ πάλιν, in Epigr.

Τ῾μνέ᾽ασιν, celebrant: sunt, Herodot.

Τ῾μέω, με σω, σομαι, dico hymnum, hymnos canto, ὑμνοποιὸν ὑμνῳδὸν, cano vel dico laudes, decãto, cuulgo. ἀφυόλλῳ πρædico. hymnis laudo, celebro carminibus & laudibus, fama celebro. Plato 2. de Rep. πάντες οἷς ἐνὸς σώματος μυούμεν, οὓς κρεῖττ᾽ μὴν σωφροσύνη, id est, vno ore prædicant. Neque solùm de diis, vt quidam traduntdicitur, sed etiam de hominibus & aliis rebus. vt ὑμνεῖν χαριζόμενον τῷ πόλει, Thucydides. ὑμνῶ τὸν ἀμφιτρύωνος ἀγωνᾶ, de meis viribus prædico, Gaza de Senect. ὑμνέω poeticè pro eodem dicitur. Hesiod. σφίσιν περὶ πατρὶ μυεῖσθαι. Apud Pollucem ὑμνῆσαι, τὸν νικήσαντα ἆσαι. vide Τ῾μῳδέω. Τ῾μνῶ τιὰμ κατὰ σύμμορον pro conqueror, conuicior. Est enim κατὰ ὑφειδίαν (inquit Suid.) μεμφόμενος λοιδορεῖν. Plato libro 1. de Repub. ὡς ἔστι νῦν τὸ δὲ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσον κακῶν σφίσι ἄμοι, in hoc senectutem accusant tanquam sibi causam multorum malorum. ὑμνεῖν de re turpi, nempe de cæde Dionis, Idem Plato Epistol. 7. Pro lamentari: πολλοὶς ἂν ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ὑπῆρχεν ἂν, multis aliis hæc deplorare curæ est.

Τ῾μνοπαλέω, ὑμνῳδέω, Stid.

Τ῾μνοπὸς, ὑμνῳδὸς, laudator, laudum decantatio, Nazan. in Orat.

Τ῾μνητὴς, cantat or, poeta, in Epigr.

Τ῾μνητὴς, ὁ, lau dator.

Τ῾μνογράφος, hymnorum scriptor.

Τ῾μνοποιὸς τις, poeta, ποιητὴς Hesych.

Τ῾μνολογίας, τὸ ὑμνολογεῖν, hymnos decantare, apud Martianum. Capellam in principio libri primi. vbi tamen corruptè γυμνολογίαν.

Τ῾μνοπὸς, qui circa laudes crebrò versatur, ὁ περὶ τοῦ ὑμνεῖν πάσης ἐπιστήμης, poetarum epitheton, præsertim Lyricorum. ὑμνοπὸς καφαλὴ, Phalar. in Epist.

Τ῾μνος, ου, ὁ, hymnus, laus deorum, & propriè cithara veteribus canebatur. Eym. Ammon. distinguit ab encomio. Hesiodus, Μοῦσαί γὸ μ᾽ ἐδίδαξαν ἀοιδὴν ἱμερόεσσαν ὑμνεῖν, id est, ἔμμετρον λόγον, carmen pedibus aftrictum. Item oraculum χρησμὸς. Hesych. Anacreontem ὕμνων pro ᾄδων vsurpasse testatur Eustath. itidémque schol. Sophocl. annotat apud Poëtas præsertim tragicos, accipi pro cantatione lugubri.

Τ῾μνοῦσι, τὸ ὑμνεῖν, ὑμνοποιεῖν, hymnos condere vel cantare. Plato de Leg. Τ῾μνοῦσιν, vaticinari, oracula verfibus reddere, ἐπαοιδεῖν. Euripid. ὑμνοῦσι βροτοὺς. Τ῾μνοῦσιν, etiam apud Euripidem ἀείδουσι, ὀράουσι, oratione prosa solutaque canere, Eustat. in Dionysij Geograph.

Τ῾μῳδία, hymnodia, Lucian. & Phalar. in Epist.

Τ῾μῳδὸς, ὁ, cantator, præco celeber, Genitiu. ὑμνῳδὸς θείας ἀοιδῆς, hymnos de diuina maiestate canens, Nazan. in Orat.

Τ῾μοῖος, similis, pro ὅμοιος, Æolicè.

Τ῾μὸς pro ὑμέτερος, vester. Hesiodus. ὑπὲρμὸν κρῆτος ὑλὸν, tuebimur vestrum imperium. Hom. Od. ὑμὸς κτῆμα τε, ὑμέτερος.

Τ῾Ν, suem.

Τ῾νις, vomer, priori breui. libro 6. Epigramm. ἡ φιλέγων ὠϊὸς, aliquando producitur addito altero ν, ὠΐνις. Καλλιμ ὠΐνιτ᾽ ἀμοιβαῖον ἀρότρῳ, aratro vomerem æreum infingens, Plutarch. in Rom. vbi tamen ὠΐνη per vnicum vlegitur apud Hesiodum 2. ἔργων cum gemino ν. Pollux libro 2. τὸ δ᾽ ἀρότρου σιδήρεον, ὠΐνις, ἢ τὸ ἄροτρον, ὑνίκην.

Τ῾ννας, capra fylueftris, αἴξ ἀγρία, Hesych.

Τ῾ννὶ, τε, ἃ

Τ῾ννις, ὁ, ὄνυξ, vomer & capra.

Τ῾ννον, vt ait Interpr. Aristop. in Pace, οἱ καλοῦσι ἅμα ὕπνον, manni, & mannuli, ἴσως δὲ καὶ γνώσει ἔμε νάθη. vide in voce Νάθη. hinnus (vnde hinnulus le Græco fluxit, licet ab hinnire velit Columella. Hesyc. ὠΐνη. πάλλη· ὃ δὲ ἐπὶ τῶν γάμων ποιοῦσιν ἀφὶν κυνδιῶσαι.

Τ῾οβόσκω,

Τ῾οβότη, ς, ὁ, fubulcus, porcarius, Gaza.

Τ῾οειδὲς, τὸ, os ficulum est bifurcattum, a quo lingua prodit ab υ literæ fimilitudine. vide Παρεκτάσεις.

Τ῾όλος, εὐ, ὁ, volutabrum fuum, Hesych.

Τ῾ομὴ, compluor, pluuia perfundor. Gregorius, γῆ δὲ πᾶσα ὁμοίως ὑέτῳ τε καὶ ἀέρος διαθέσεσι. Herodo. ὑσμῖν χρὴ, pluuia regio. Theophr. histor. lib. & cap. 4. ὅσ τὰ μὲ ὑσμῖν πολλοῖς. Sic complutus Passiuè dicitur à Solino. Plinius dixit lib. 10. cap. 73. perpetuò stitienti Africæ.

Τ῾ομοσύνη, imperitia, ἀφροσύνη. Aristoph. ἄγαν θαυμάζω τ᾽ ὑομοσύνας, i. τὰς ἀπαιδευσίας. vide Τ῾σθία.

Τ῾οπόλ῾Ν, fubulcus, porcarius, porculator Columel. ὑοφορβεῖς, συβώτης, συφορβὸς, Pollux lib. 7.

Τ῾οσειὸς, ὠδὸς, herba intubo similis, sed minor, asperiórque.

Τ῾οσυναῖος, vacillare in sermone, insanire: ab hyoscíami herbæ natura, quæ insanire, ac rerum omnium obliuisci facit.

Τ῾οσυάμινος, ἔλαιον, hioscyaminum oleum, i. ex Apollinari, herba confectum, Dioscor. lib. 1. cap. 43.

Τ῾οσύαμος, ὁ, hioscyamus, i. fabæ porcina, altercum Plin. vide apud Nicand. in Alexiphar. sic autem dicitur quasi fuum faba, quòd, vt in historia refert Ælian. pastu eius cõuellantur fues, præsentis mortis periculo, nisi statim copiosa aqua se foris & intus proluerint. Alij dictum putãt quasi ὑοσκύαμον, i. Iouis faba. Linnæus vocatur Apollinaris herba, ab Apolline Medicinę inuentore, vt notat Marcel. lib. 4. Dioscor.

Τ῾ ΠΑΓΓΕΛΛΩ, clàm nuncio. Mus. Νόθιμοι λαθρηδὸν ὑπαγείλουσα λιαιθρα nutibus occultis dans clàm signa amoris prænuncia.

Τ῾πάγλαπος, denunciatus, declaratus, manifestus, κατάφανὴς, Suidas.

Τ῾πάγε, facesse hinc, apage, abi. vide Τ῾πάγω.

Τ῾παγωγὴ, ὁ, ὁ, puer qui gremio & brachiis adhuc gestatur, Suidas.

Τ῾παγωγίσμα σοφισὸ. πρᾶγμ. ἢ τινὸ δὺ᾽ ὄσκ ἰμίμοιμ μικρὸ ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκὼ λεγμα.

Τ῾παγκάλαμ, cubitalia Horat. vt cerulcalia sunt ὑπαυχένια, Gale. 2. περὶ ἀγρίθ.

Τ῾παγὼ, ὑ, subiectus, minister, seruus.

Τ῾πάγρευμ, sicut ὑπάγαμ, fraudo, irrepo. Item adduco, i. perpello, perlicio. Herodot. ὁ δ᾽ αὐτὸν ἐφ᾽ ἃ ἐβούλετο ὑπαγάγετο. Herodianus. Ἐς τὰ φίλια οὐ ῥᾳδίως ὑπαγόμενοι, οὐ ἢ σύμμαχοις πᾶσ᾽ αὐτῶν λαοῖς. Themist. Καὶ θαυμᾶν οὐδ᾽ εἰ δηρὸν ὑπῆτιὰ τὰ ἢ πρυτάνεια πόνεσθ᾽ ὀντες, διὰ τοῦτον τὸ ὄμορκμα γραπτὸν ἔσ, ἢ ἐκάστε ὑπάγοντες τὸς τὸ ἴδιον ἕκάστ βερήκοις. Τ῾πάγειδμ, persuadere: πείθειδμ. Xenoph. 2. ἀνεβάσ. Ὁ δ᾽ Κλέαρχ᾽ ἐκέλευε ὑπάγειν τὸ βουλόμεν᾽ ἢ συμβουλεύειν, &c. Τ῾πάγρυμαι, in potestatem meam redigo. Philo de mundo, κόλπ᾽ ἄβυσσ τὸ μέλαν, τοῦ ἢ τὰ ὄβλ χρίνον ὑπάγμενα πέφυκε, qui in fuam ditionem redegit fines temporum & terminos. Τ῾πάγρμαι, progredior, προχωρμαι, pro quo in vsum venit: de quo suprà. Et Passiuè apud Isocr. προεφέλκυσαι τοὺς ὀλιγαρχικοὺς ὑπαγόμενος. Ὑπαγόντες τῷ ὄψει τὰ προσωπεῖα τῶν ὑβρίζ, decepti aspectu, propiúsque admoti, Plutarc. in Solon. Ὑπαγορεύσιμ᾽ τὰ ζυγᾶ, iugum subiturus, Lucian. Ὑπάγρμαι εἰς τὰμ δουλείαν, Demosth. Ὑπαγορεύε τοῦ δικασ᾽ σέρου, ad iudicium delatus. Ὑπαγορεύειμ πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum gerendum, Idem.

Τ῾παγρεύειν, ὑπαμελεῖσθαι, præcipitur curam esse habendam, Epithet.

Τ῾παγρεύσις, ἡ, præceptio, dictandi ratio: & διὰτοῦ προαγορεύσεως denunciatio, prædictio. Τ῾παγρεύσεις λογοποιίας, dixit Iosephus, id est, Antipatri instinctu & inductu, hortatu & instigatione, siue permotione & solicitatione, id est, impulsu siue impulsione, q. ipso dictante. Est enim & Τ῾παγρεύσεις, subiicere, exponere, dictare: vnde apud Xenoph. Οἴεσθ᾽ ἂν ἐμὲ ταῦτα ἐμαυτῷ ὑπαγορεύειν, dixisse.

Τ῾παγρεύω, με σω, π. δικᾶ, dico, nuncupo, pronuntio, dicto, significo, σημαίνω, indico & denuntio, suadeo, προτρέπομαι, postulo, requiro, impero, præcipio, κελεύω. Ὑπαγορεύειν τὸ δίκαιον, ratio dictat. Ὅτιπερ δὲ δίκαιμ ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον τοῖς ἀληθῶς φίλοις, Bud. in Epist. prior. ita dictat ius & ratio, &c. χρεία ὑπαγορεύει, vsus postulat, exigit, suadet, Gaza libro 4. Τ῾παγρεῦλε Atticè, pro προαγορεῦλε, prædico, denuncio. Aristophan. Ὑπεπεύσθη δ᾽ ὅτι σὺ ἐπὶ σοὶ ἔρχοιτο, prædicente me quòd sub vesperam ventura eram. Isocrat. in Paragr. προὲς τὰ τοῦ ὑπαγορεύοντος λόγους ἐκβλὸν ἀπέτρεπεν ἡμᾶς, id est, προεφημίζειν, suprà dictos. Demosth. τοσοῦτον ὑπῆν κακὸν, si hoc tantùm prædixero & contestatus fuero. Τ῾παγρεῦλε pro dicto, subiicio. vide Τ῾παγρεύσεις. Ὑπαγορεύεται imperson. præcipitur. Epictetus, πατρὶ δὲν ὑπαγορεύεται δίκαιον ἄλλο.

Τ῾παγρεύς, consiliarius, ἐμβολεύς, Hesyc.

Τ῾πάλμ, μ. ἀξω, σ. αχα, subduco, id est, clàm eximo: vt manum ferulæ subducere. Homer. Iliad. λ, Ἔκτορα δὲ ἰὸς βελέων ὑπαγε ξείς, ὃν τε κατὰς, ἔ᾽ α τ᾽ αἰόλλπαπτὸς. Τ῾πάλμ, subiicio, subigo, in potestatem meam redigo. Ὑπάγειν τοὺτων τὸ γρηγόρσιν πᾶν ὄνειρ, &c. ad aliquam huiusmodi generationem diuinam exigere, id est, referre ad, seu subiicere, Nazanz. in Orat. Ὑπάγειν πᾶν γαστέρα, ventrem subducere, Galen. libro 1. ad Glauc. Ὑπάγ᾽ κοιλίαν, aluum soluit, laxat, mouet & deiicit, Dioscorid. libro 1. c. 67. Τ῾πάγα, vado, accedo, progredior, procedo, προέρχομ. Ioan. 3.

ὑπὸ ὦα

ὑπῆ δὲ οὐδὲς πάτει, ὄρχηται, ἡ τοῦ ὑπάγειν. Plutarch. in Anton. ὧν ὁ μὲν πρέσβυς ὑπάγων ἄλλα πρὸς ἄλλ ὀπλίτας ἢ ψιλοὺς, non vt antea progrediens simul & pedem referens. Gregorius, ὑπῆ δὲ ἐλαθον ἐκφυόντες τοῦ ὑμεῖς ὑπαχθεὶς ὑπάρχει, i. progressus, proiectus. Varro dicit subigere oues, & prodigere in aliquem locum, id est, ὑπάγειν, siue προάγειν. Τὴν δὲ, abeo, discedo. Aristophan. περὶ ὄπλων. τὰ μὲλλεις; Eraſin. capite 2. Epiſt. Iacobi, ὑπάγετε οἱ ἐκ ἐρήμου, abite in pace. Marci cap. 6. Ἐκχεῖσθαι ἡ ἐπιρροὴ, accedentes & abeuntes: quo ſignificatur ventrauitum turba: vt vulgò dicimus *les allans & venans*, ὑπάγειν ἔρχεσθαι τὸ ὄθλιε, Ariſtophan. ſubducite vos de via ὑπάγεσθε ὁπίσω, vide Οπίσω.

Τὴν, ſubtraho, ἡρέμα ἡ κατ' ὀλίγον ἄγω, id eſt, ὑπόδυσις, introduco, ὑπὸ δόλου, πνεῦμα, ἀπάτη, adduco in errorem, perpello, pellicio: in qua ſignificatione ὑπὸ dolum aliquem, aut etiam vim in ſe continere, & non omninò malè ad primam huius verbi, quam poſuimus ſignificationem pertinere videbitur. Xenophon in Hipparch. σκοπεῖσθαι δεῖ τὸν πολιτικὸν εἰς ὑπόδρασιν ὑπάγειν καὶ μικρὸν ἡ κατὰ βίαν ἐξιέναι πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, paulatim deducendo ciuitatem traducit ad rem maritimam, Plutarch. in Themiſtocl. ὑπάγουσιν ὑμᾶς εἰς ταῦτα, protrudunt vos ad hæc, Demoſth. Æſchin. Ἂν πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς ἀπάτης ἡ ὑπὸ ἀλαζονείας ὑπαγόμενοι, fallimini, dolo adducimini. ſic & Demoſthen. ἐξ ἐκείνης ἀπτόητοι ὑπὸ πλεῖον ὑπάγουσιν τὸν τύπον, impulſis & profectis. Idem, ἡ εἰς τοιοῦτον ὑπάγεται χαλινὸν, productus & adductus eſt, & protuſus. Gregor. εἰς οὐδὲν ὑμεῖς ὑπάγεσθε ἀνάγκαις. Τὴν, demittor, ἄκιν clunem ſubmitto, vel ὑπὸ πίπτω, ſuccido. ὑπάγοντα τὸ θῆλυ διὰ χώνης τῶν γονῶν, ſubſidentibus clunibus ſemen recipiunt genitale, Ariſtotel. libro 5. Animal. vnde ὑπαγωγὸς, huiuſmodi ſubmiſſio, & ſuccidua exceptio maris, apud eundem 6. Aliquando ad forum pertinet, vt ὑπάγειν εἰς δίκην, deferre & ad iudicium exhibere iudicandum: & ἀδικοπράγειν, recriminari, Xenoph. δίκην. 2. & ὑπάγουσιν αὐτὴν εἰς δίκην, cum in iudicium vocant, Thucyd. ὑπάγω δικαίως τὸν περὶ ὁμῶν Μακεδόνα, apud populum mortis accuſo Meltiadem, Herodotus. ὑπάγουσι ἡδροὶ ὑπὸ τὰς ἐφόδους, ad Ephoros inimici citauerunt, Idem Herodot. ὑπάγων δι' ἀγγελίων, ad iudicia vocabant, iudiciis perſequantur, Lucian. ὑπάγειν δὲ ὁδηγοὶ πᾶς ἐκποπτοῦς ὁμήρους, Ariſtid. & Hermog. ἐπὶ ἐφεύδη ὑπάγονται, ſacrilegii reus peſtulatur. Plato in Apolog. ἐπείμεν ἐπὶ τοῦτον δὴ ἐκεῖνον μὲ ἡ ὑπάγειν ἡβῶντα, quum Rhetores parati eſſent ad nomen meum deferendum, meque in iudicium trahendum.

Τπαγωγὴ, eſt puluinus tomento confertus, qui à baiulis caloniſuſq; oneri ſupponitur: eius ſulcura ab attritu humeros ſeapulaſque muniunt, vt aliquid geſtantes mulieres caput protegunt ceſticillo. Ariſtophanes in Auibus, Καὶ δὴ ἀμπέλου τε σέρεις ἔφευγε ἔπλινθοφόρουν· ἀλλ' ὑπ' ὑπαγωγὲς ἔπεισιν τ' ἔχουσα κεπτὶν ἄπαρ σαμίδα. Interpretes cum Polluce libr. 7. decepti, expoſuerunt fabrile inſtrumentum quo lapides poliuntur, qui ξυσῆρ: Alij, σπέρμῶν τι ἐξ ὑπόδιον, ὦ ἐχεύοντο οἱ κυνηταὶ: rullam ſibi volunt: Οἱ ἡ ἐργαζόμενοι ἐπικαθιοῦσιν ἐκ ἀναβλύσιμοι τὰς πλίνθους φερῆ ὑλῆλας, πνὲς ὃ αὐτὸ ἐξυβῆσον vocant. Alij, vt & Heſych. πλάθιον interpretantur. Sic in nugis Grammatiſtarum fœcunda eſt ignorantia. Dicitur verò ὑπαγωγὲς, quòd eo ſuppoſito onera geſtentur.

Τπαγωγὴ, ἧς, ἡ, ſubductio, & ἀπαχώρησις, quod fit quum receptui canitur, & opponitur τῇ ἀνάξει, apud Thucydid. (quæ quia aliquando ſubdola eſt, ad perliciendum hoſtem in inſidias, ſit vt ponatur pro dolo fraude, ἡ αἵτη τὸ ἀπάτη, Suid.) ὑπαγωγὴ ἡ καὶ λόγος, alij ſubductio, i. purgatio, Dioſcor. lib. 3. cap. 30. Τπαγωγὴ, ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris in Animalibus. Ariſtot. hiſt. 6. Ἡ δὲ ἐπ' ὀπίσω ἐπὶ μὴ ἐχόντων πόδας ἡ ἐλάχιστα φερόντων, τὰ πλέονα δὲ ὄφεσι καλεῖται, vide Τπάγω.

Τπαγωγὸς, εὐ, ὁ, ſubductiuus, vim habens ſubducendi vt ὑπαγωγὸς κοιλίας vim habens ſubducendi aluum vel vtilis ad ſubducendam aluum.

Τπαδὲ, ſuccino. apud Luc. ὑπάδειν & περιᾴδειν copulantur.

Τπάδ, pro ὑπό, apud poetas. eius autem originale eſt ὑπάδ, cui addit. τ, vt παρὰ & κατά. Homer. iliad. β, ὑμεῖς ὑπὰ πόδα νείατον ἰδνώθη, ſub vltimo pede Idæ ὑπὰ φόρμιγξ. i. ὑποχὲ τὸ πὶς κιθάρης μέλῳ. Apollon. Rhod. ὑπὰ μὲν pro μὲν, vt ait Comm. Ariſtoph. in illud Acharn Εἶ πᾶ' ὑπὰ πὶ πύλῃ ἢν κηχλάσῃ ἡ κεφίσσα. vide & in Auib. Archiloc. ἀλλ' ὑπὰ αὐλητῆρος. Heſiod. πὶ γε μὴν γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρος ἐχορεῦσ.

Τπαιόζω, ὑποπτεύω. in Epigr.

Τπαῖθα, ex obliquo, coram, reſtà. Apollon. 2. κατακλίνεται ἡ ὑπαιθρὸν δὲ κεῖλη ὕπαιθα νάπη, &c. Homerus iliad. ξ, ὑπαιθα κεῖσθαι, in obliquum declinauit ſiue in anteriorem partem, i. εἰς πλάγιον, εἰς τοῦ μακρόσθεν.

Τπαιθρίαι, deambulationes ſubdiales, Cælius lib. 7. cap. 5.

Τπαίθριε, manifeſti, quæ ſunt ſub dio, ſubdialia pauimenta, vel potius ædificia, vt apud Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 6. διὰ πολὺ χρόνου κεῖσθαι, πολλὰ σήπεται τὰ ὑπαίθρια.

Τπαιθριάζει, ſerenum reddo, ſub dio moror. Ariſtoph. in Auibus, ὑπαιθριάζει τὰς ἀφάλας, ἔξω φεῦ, Com. σκορπίζει, διαθέει ἀλφῖ. ſcribitur & Χύνδρ.

Τπαιθρος, locus ſubdialis, locus ſub dio expoſitus.

Τπαιθρὸς, ſub dio agens, ſub diualis, Gaza lib. 5. hiſt plant. ὑπαίθρια θρέπτος, ros ſerenus.

Τπαιθρος, idem quod ὑπαίθριον, Etymol. ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, Lucian. ſub dio. Xenoph. ἧ δὲ πάσας σκηνὰς εἶχε τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, i. ſub dio & ſub cælo, ab ſque tecto.

Τπαιθρὸν, idem quod ὑπαίθριον, i. ſub dialis ſeu ſubdialis. Budæus in Pandect. de ὑπαίθρῳ τὸ πακ, in locis ſubdialibus, Dig. ſeruit. lib. 6. cap. 1.

Τπαιμάσσω, clàm palpum obtrudo, adulor, πάτω. Aliàs apud Suid. εἰς τὸν ἱππέα τὸν ἀλη, τὸν Ἀντιλέοντα ὑπαιμάσσων ἡ ὑπακροῦων ἄλλα φάτλια.

Τπαινίσσω, μι, ὑπονοῶ, ὑποτίθεμαι, clàm & per ænigma ſignifico, obſcurè loquor, ſubinnuo, ὑπαινιγματωδῶς ἐμφαίνω, Heſych.

Τπαιρω, attollo, eleuo, φορέφω.

Τπαισμα, μ, ὁς, ſubrepo, Hom. Iliad. β, ἐκ ὑπαὶ ὑπαὶ ὦκας, i. ὑπὸ ἐξ ὑπὸ τῶν βουλῶν.

Τπαίτιος, ὁ, ἡ, crimen, accuſatio. τὸ κατ' ἐμὲ ὑπαίτιον, mea culpa, Bud. in Epiſt. prior.

Τπαίτιος, ὁ, ἡ, reus, ſons, conſcius cul pæ, obnoxius. Xenophon. τὸ ὑπαίτιον ἐν τοῖς ἀπίνω φερομένοις, obnoxium cuiquam eſſe & reprehendi non admodum ſuſtineo.

Τπαίτιον, Aduerb. ὑπαιθρίως, μεμφθήκως, ὑπηβόλως, Pollux.

Τπακοὴ, ὁς, ἡ, obedientia, Cic. ὑπακοή.

Τπακούω, μ. ὑπακοῶ, ὑπακούσω, ſubaudio, ſubauſculto, audio, cum Genit. Theocritus in Thalyſius dixit pro auſcultare, ὃ τυ γρωμεν ἀφ' ἐξὸ μὲ ὑπ' ὑπακούσαν. Ariſtoph. περὶ τῶν ὀλίγῳ ὑπακουόντων, audire preces. Τπακούω, auſculto, i. obedio & pareo, fiue morem gero, acquieſco, dicto ſum audiẽs, σκοπεύω, obſequor, ſum ſequax, cedo, obtempero, imperata facio, tum ſubditus eſtam cui Cenit ὑπακούω τῷ λόγῳ, pareo rationi, Bud. in Epiſt. prior. ὑπακούσαι τῷ φύσεως, frigori factum eſt obnoxium, Theophraſt. lib. 6. de cauſ. plant. capit. 4. φαίνεται βαπὸ τῶν ὑδάτων ὑπακούειν, Dario regi neutiquam obtemperabant, Herodot. ὑπακούοντες τῷ Δαρείου, Athenienſibus ſubditi Thucyd. Et cum Dat. vt, ὑπακούειν τῷ ἡμέρᾳ τοῦ, nos inclamantes audies, Lucian. ὑπακούειν τοῖς ἀφιδιάσιν, Sc. Demoſth. de Philippo rege. ὑπακούσομαι σοι, tibi morem geram, Idem. ὃ γὰρ ἀεὶ βούλῃ γ' ὑπακούσομαι, & c. non enim alij paruerimus ſue paremus, Ariſtophan. μὴ ὑπακούσει ἐσὲ, te habeo indulgentiorem. φοῖβε σὺ καὶ τοῦτ' ὑπακούσῃ ad id faciendum metu adigor. ὑπάκουε πάλαι, in religione ſeruerunt, Thucyd. μᾶλλ' ἐχρὴ ἡ διάνοια μᾶλλον ὄζεῖς ὑπ' ἐκείνοις ἀφῆ τῶν διαξήσεσιν, Plutarch. in Lycurgo, graciles & maleſicti habitu attuum cedunt agilitati. Τπακούειν τοῖς ὀπτικοῖς ὡμοῖς, imperata facere, Cæſar. Demoſthen. pro Cteſiph. τοῦ ὑπακούειν τοῖς ὀπτικοῖς ὡμοῖς Χαιρώνειαν μὴ φύγωμεν κύριοι: Cyrillum, qui conſuiſſet obtemperandum & imperata faciendum eſſe. Thucyd. οἱ δὲν ὑπακούοντες Μήλιοι, cum minime parerent, vel cum nihil moue. entur Melij. Pro quo etiam dixit, ὑπακοὴν. Τπακούειν, ſuccedere. Lucianus tranſlatè dixit, Ἐπειδὴ ὑπάκουσέ μοι τὸ σκῶμμα, poſtea quàm res mihi ex animi ſententia ſucceſſit. Τπακούειν, intelligere: cùm aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur, quod ſubaudire dicunt Grammatici. Ptolemæus μεγάλης συντάξεως libro primo, Καὶ ὅτι σφῆ δεῖ ἐξ ἀκολουθούντων σέφεσθαι, τοῦτ' ἔστιν ὑπακουέιν δὲ, Idem intelligatur & deinceps in mentione arcuum. Υπακούειν dicitur & accuſator, & adueocatus, cùm facta poteſtate dicendi, & rogatus in medium procedit. Demoſth. in Orat. de falſa legat. πέμπουσιν ὑπακουσόμενοί τινα αὐτῷ κατηγόρον. Ibidem, Ἐπ μὲν πρὸς σφᾶς ἔφουν, δὲ ὑπακούσας ἡκολούθησ δὲ ὑπάντησε Υπακούειν de ianitoribus dicitur, & eſt cognoſcere quis adſit & intromitti velit, reſpondere quærentibus ab oſtio ſeu ianua, quod & reſponſare dicitur. Plautus in Moſtell. Neu quiſquam reſpondet, quando hâcce ædes pultabit fenex. Idem dixit in Menæch. reſponſa aut loquere. Actorum capit. 12. Κορύσσεται ὁ τοῦ Πέτρου πὶ ὑφεσι τοῦ ἀκούειν δ, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακούσαι, ὄνομα τὴ ὑόδη id eſt, Cum autem veſtibuli fores pulſaſſet Petrus, ancilla nomine Rhode acceſſit reſponſatura & cognitura quis eſſet. Interpres tamen vertit, Prodiit puella vt fubauſcultaret, quod ego non poſſum admittere: tolerabilius quod vetus verſio poſuit, proceſſit puella ad videndum. Sic & Plato in Phædone, Ἐξὸ δ' ἐλθὼν ὁ Σωκράτης ἀσπασάμενος ἐκέλευσεν ὑπακουέιν, egreſſus ianitor qui ſolebat auſcultare ad fores. Ita enim Græcum vocabulum non malè exprimitur. Idem Plautus in Truculento, Ad fores auſcultato, atque adſerua has ædeis, ne quis aduentor grauior abeat, quam adueniat. Idem ait in Mercatore, Aperite hîc aliquis. Num quiſquam adire ad hoſtiũ dignum arbitratur? id eſt, Οὐ δήπου τις ἀξιοῖ σφᾶς ἐλθεῖν ἡ ὑπακούειν: Plutarchus in Sympoſio, Φίλιππος ἀπὸ γέλωτος πολὺς κρούσας τὴν θύρεαν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσπεῖλαι ὃς τις τὸ ὄνῃ ἡ δὲν κατάγαθὸν βέλοιτο, i. dixit auſcultanti ad fores, te-

nunciaret ipſe quiſnam eſſet, & curadmitti cuperet. Pro reſponſare ſiue reſpondere etiam ὑπακούειν aperte poſuit Theocritus ὦ ὦνερ, τεὸς μὰν ὦνερ ἀὐτὸς ὐτὸν βαρὺς ἠμὺν κἀιδεῖς. τεὸς δ' ὃς ὐπαὶς ὑπακούειν, κ᾽ ἐκὶ τὸ φωνὸ, iter reſponditve apud Hom. Odyſſ. 4. - ἀκούεσα ὠμῦ ὃ᾽ ὀδυσσεὺς· Νῦν μὲν ἀμφοτέρω μάλιστ᾽ ὀΐομαι ὑμέων Η᾽ ὀξέως ἀκοῦσαι, ἠδ᾽ ὑπακοῦσαι. ut age redi, aut inuitus actutum reſponſare. Τ ὑπακοεν pro aſſequi, intelligere & capere. Plato lib. 1. de Leg. ὑπακοὴν πᾶς λόγος, orationis ſenſum aſſequi. Tranſlatio eſt a ſenſibus ad animum. Sic & Audire ἀ Αὐδεῖν ſumitur, vt dictum eſt.

Τ πάλαμμα, τὸ, ſublitio, inunctio.

Τ πάλειπτρον, τὸ, medicamentum quod ſpecillo illinitur, apud Hippocrat. ἀπὸ γαλακτίων: Galeno: τὸ ἐγχρῖσον φάρμακον. hoc fiſtula plumbea immitti præcipit Celſius lib. 7. cap. 28.

Τ πάλειπτρος, ὁ, τὸ, illitorium, id quo ad illinendum vtimur, ſiue ſpecillum, ſiue ſpathes, ὡκὰ, apud Hippocr. ἀπὸ γαλακτίων, exponit Galenus ἐλαφρότατον τῶν τὰ ὑπακόλλα τοῦ ὀφθαλμοῦ. fit ab ὐπαλείφω. verba hæc Hippocrat. in 2. de morbis mulier. vbi de vulua præcluſa & conniuente loquitur, Καὶ ὅσῳ τὰ θύρα ἀδρα ἐκκλῄσκεται τῇ σάρκι ἢ ὑπάλειπτρον ἐμπίπτει, & in orificium ſpecillum demittere.

Τ παλείφω, ſublino, ἐγχρίω, ſubter vngo. Τ παλείφεσθαι ἢ ὑπογράφεσθαι etiam dicuntur ij qui ſuco vtuntur. Gregor. ἀπὸ κόρεως, οἱ δὲ πὶ μᾶλλους ὑπογράφει, σφρωτὶ ἢ ὀφθαλμοὶ ὑπαλείφεται. Ariſtophanes iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφειν τοὺ ὀφθαλμοὺς, non ἀλάβρειλοις aut alia re eiuſmodi ſed ῥιπίδι. ὑπαλείφειν, vt & ὑπαλοιφὴ metaphoricè pro incitare, concitare, vt Deus martyres ad patienda tormenta apud Aretham.

Τ παλίσκω, fugio, clabor, vitò, cauco. Heſiodus. βορῆθεν ὑπαλύσκειν φόνου.

Τ παλλαγὴ, ἧς, ἡ, hypallage, figura eſt quũ oratio inuerſa vice proferitur, vt, date claſſibus auſtros. Ab aliis dicitur diuerſitas, ſub alternatio, permutatio.

Τ πάλλαγμα, ſubſidiaria mutatio, & quod vicem alterius præbet, & res ſuccidanea, quaſi τὸ ἀντὶ ἄλλου. Ariſtotel. libro 5. Ethico. cap. 5. Οἷον ἀγοράσαγμα τὸ χρείας τὸ τοῦ μὴ γίγνε κ᾽ σιν ἑτέρων. Eſt enim munus veluti pro indigentia ſuccidaneus hominum inſtituto & ciuili conſenſu: quia ſuccedit loco rei qua nobis opus eſt.

Τ πάλλαξις, ἧς, ἡ, tranſmutatio. ὑπάλλαξις ſtaſis, ſtatus cauſę alternatiuus, apud Rhetores.

Τ πάλληλος, ὁ, ἡ, ὁ, ſubalterno, identidem muto, ſubinde muto, ſubmuto, immuto, vario, ex ordine ſubmouco, dimouco, μετάγω, idem ferè eſt quod κατάλληλος. Eſt enim αἱ πάλληλοι τῶν ὄντων αἱ τάξις ἑτέρων, inuerſa vice aliquid perferre. Actiuu. Accuſ. Galen. ὑπάλληλον δὲ τὸ ὑπολείπον τὸ ὄντων, identidem mutans. Gregor. contra Iulian. Πάππε μὴ ὡς ἐγὼ ῥόμβῳ ἢ ἐλατῖνος ἀνὴρ ὑπάλληλος ἐν ἄλλοις ἐν ἄλλοις, ſcipſum in alias aliaſque formas immutans.

Τ πάλληλος, ſubalternus. ὑπάλληλα ſunt quorum alterum nõ pro altero, ſed ſubalterno locatur & ponitur. differunt autem ἀλλ᾽ ἑτερογλῶττα, id genere diuerſa. ἀλλ᾽ ὑπάλληλα γλώσσῃ: genere, quorum alterum ſub altero collocatur, Ariſtot. in Τῆς dicam. Porphyr. in ſagoge. τὰ γὰρ ὑφ᾽ ἑτέρα τάσσεται ἀρχὴ τῷ γένει καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται ἢ ἐξ ἀνάγκης ὑπάλληλα. vt Agamemnon ſub Atrida, Atrides ſub Pelopida, & deineceps locatur, vt ſub genere. τοὺς ὑπαλλήλους opponuntur ὑπάλληλα. Τ πάλληλοι ὑπηρέται, artes ſubalternæ, Ariſtot.

Τ πάλλης, ranquam ab ὑπαλύσκω, cuius futurum eſt ὑπαλύξω. Odyſ. 8. ἢ μάλ᾽ ὑπ᾽ ὐπάλυξε. & apud Phocyl. pro deuito, refugio πλαζόμενον τε βροτὸν ᾧ ἀλίτερπον ὑπ᾽ ὐπαλύξης.

Τ πάλυξις, ως, ἡ, ſuffugium, ἔκκλισις, Suid.

Τ παμβλύνω, obtundo, Bud. in Epiſt. poſt.

Τ πανάβλημα, cunctor, Phalar. in Epiſt.

Τ πανεγκόπτω, pro ἀναβάλλομαι.

Τ πανελπίσαι, reduplicatio.

Τ πανεῖ ὼν, ſenſim vel clam emergo.

Τ πανηλίσκω, exhaurio, conſumo, expendo.

Τ πανθάνω, μ. ασ᾽ ω, idem.

Τ πανέσασις, honor qui alteri defertur aſſurgendo locúmque cedendo. Ariſtotel. 4. Ethicor. Παπὶ ἢ τοῦ φιλοδοξοῦντος τιμᾶσθ᾽ κὸ ἐλπίζειν ὑπὸ τῶν ἐπαινούντων ἢ ἐφ᾽ ἑκάστοις.

Τ πανυχρίω, ſenſim retrò abeo.

Τ πανχρήσιος, ου, ὁ, ἡ, retroceſſus.

Τ πανδρ Ͻ γυνὴ, ſubiecta viro mulier. mulier obnoxia viro, quaſi dicas, ſubuitalis. Paulus capit. 7. ad Roman. ὕπανδρος δοῦσα βεβλῆκε, declinaſti à viro tuo, tranſgreſſa es matrimonij leges, cap. 5. Numer. ἀπὸ ἀνδρὸς γυναικὸς cap. 6. Prouerb. Salomon. mulieris nuptæ.

Τ πανειδὴς, ες, remiſſe, languidè, infirmè, Cic.

Τ πανιὸς, infeſto, moleſtia afficio. Ariſtophanes ἡφεῖς, ὦνδρι ὑπανιῶντι τὴ νομωλικῇ, mane calendis indoleant. ἀφὶ τοὺς μὴ βίας ἀπανιῶντι.

Τ πανιωμαι, μ. ὑπάνιμαι, exurgo, aſſurgo, vt ὑποδυόμενοι τὸ κὰ ἐκ θρόνου, & ὑπαδυόμενοι, & ὑπεξιόντες μαι, honoris vel officij cauſa aſſurgo. Surgere de ſella hoc dicitur. Saluſtius apud Nonium ἐξ ὑδρο hiſtor. Qua de cauſa Syllam in victoria dictatorem ſibi equo deſcendere, ſurgere de ſella, caput aperire ſolitum. Ariſtoph. περὶ ᾗ ἡμᾶς ἐν τοῖς φιτυθρίοις ὑπανιόντας. ſedibus aſſurgendo ſenioribus cedere. Xenoph. in Hierone, Τ πανίσ φυται ἢ ὅσοι πρὸ ὑκῶν, ἀπ᾽ ὧν τε ἀδρὸς γεγόσι.

Τ πανοίγω, ἀνοίξω, π. ἀνέωγα, aperio. Actiu. Accuſ.

Τ πανπάσομαι, & Τ πανπαύομαι, π. παυσ, obuio cuipiam honoris gratia, obuiam procedo. ὑπαντιάζω, Neutr. Datiuo, Herodianus. ὑπάντων ἢ διαφερόντων τε, ἢ τυὶ ἀπαντᾷ μάρτυρες ἢ ἄγχιτα. Idem, Καὶ ἢ ἡ ἀναστάσις ἀφειλὴ ἐν τῷ ὑπαντᾶν ἀὐτῷ. Rufus, Μὴν πᾶσι φροντίσειν ἢ τοῦ ὑπαντᾶν μᾶλλον ἀπὸ τῶν ἀπαντᾶν. Dicitur & ὑπάντομαι.

Τ πανπάω, incurro, incido, Bud. in Epiſt. Aliquando occurrere hoſti, Xenoph.

Τ πανπάω, ἀφ᾽ ἧς, ἡ, obuiatio.

Τ πάντησις, occurſus.

Τ πανπάζω, obuiã prodeo, honoris cauſa alicui occurro obuiámque procedo. Lucian. ἐπὶ τὰ ἀφικόμενα, ἢ ὑπ᾽ ἰωνίαζον ἥκιστ᾽, ἠσπάζοντο μᾶλλον οἱ τὰ ἐμῆ. Τ πανιάζω, incurro, incido, ὑπέρπτω, Pluta. eum Accuſat. iunxit, ὑπαντιάζειν τοῦ πολεμίοις, in aduerſos hoſtes incurrit. ὑπαντιάζειν ἐν φραπῇ, i. copiis ex occulto occurro, Herodot. ὑπαντιάσεις, ὑπαντιάσεσθε, ſubſidio veniens. Syneſ. ὑπαντιάζ᾽ τῇ τῶν ὑμετέρων ὑπομαπίᾳ. vide Τειχομα.

Τ πανπάω, idem, in Epigr.

Τ πάντεια, τὰ, vaſa aurea, cadi, Heſyc.

Τ πάντυνος, ὑπ᾽ ἐκπόμα. Herodian. Οὐκ ἀδημένης ἢ ὑπάδης Ͻ ὑποδύτου ἐπὶ τοῦ ἐφ᾽ τῆς πόλεως πύλης, obuiam prodit.

Τ παντηρὶ, οἱ, qui in ſpeluncis habitant, Heſyc.

Τ πάντρ Ͻ πατρὰ, cauum ſaxum.

Τ πανὺς ſur. ὑσα, miniſtro vnde ὑπανύδαι quod Heſych. ὑπουργοῦ interpret. ſed repono ὑπ᾽ ὐπὸ ὑδαι.

Τ πανιε. Heſ. exponit ὑποτρέμω.

Τ παπορίζω, ὑπόσω πρίζω, Ariſtoph. in Concion.

Τ πάρ, viſio vera non in ſomno, veritas non ſomnium, ὄπταπία ἀληθὴς Suid. & Adner. i. φαντασίᾳ ὁρᾶσθαι, reuerà, euidenter, vere, inter vigilandum. Plato 2. de Rep. ὁ ὄνος ἀπόλοιτο ἢ ἄλλος, ὃς ὕμησε ὄψεσθαι τὸ ὄπαρ, μὴ ὕπαρ, neque alios decipit. nec vigilando nec dormiendo. Idem in Epiſtol. 3. διὸ τὸ πάν σοι ὑβρίσαμεν, ὡς ὕπαρ ἀπ᾽ ὀνείρατος γέγονε, itaque contumelia tum in me abſte illata, in aſſeuerationem eunſit pro ſomnio, i. nunc facta eſt viſio vera non ſomnium. vide apud Suid.

Τ πάρχ Ͻ ἐφ᾽ ἑκάστοις, ſuccutio, quatio, μανὶ, πλήκτιν, vt apud Suid. ὕπταν χρεμπέζοντας τοὺς ἵππους ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀφορμῆς ὀρμῆς ὑπὸ συμκωμάζων.

Τ πάρχ Ͻ, ſubargilius: Gaza libro 9. capite 4. Theophraſtus hiſtor. plant.

Τ πάρχ ομεν ἐρθῶν, Euripid. terra ſubargentea, propter metalla.

Τ πάρχ ομεν, ſubtertus. Pollux libro 7. ὑπάρχομεν τῷ, τὸ πλέθριον κτίσαι.

Υ πάρξ Ͻ ὑσις, ἡ, ſubnumeratio, Nazar. in Orat.

Υ πάρκτικὸς, ὁ, ſubſtantiuus. ὑπαρκτικὸν ὄνομα, verbum ſubſiſtendi.

Υ πάρκτος, ὁ, ἡ, ſtabile, μόνιμον, ὑπάρχον, Suid.

Υ πάρ Ͻ, grex in quo ſunt agni. Item ouis quæ ſub ſe agnum habet, Euripid.

Υ πάρξις, ως, ἡ, ſubſtantia, res, & vita: vnde αὐτοῦσία quod Dionyſ. pro interitu. Υ πάρξις differt πρὸ τῆς οὐσίας, quia οὐσία ratio eſt ſubſtantiæ, ἡ τὸ ἐ ἐστὶν, ſiue τὸ τί ἦν ἐ. Alexander Aphrodiſ. in 2. de Anima, Αλλ᾽ ἐν πολλοῖς ἀλλ᾽ ὑπάρχει τὸ γένεσιν μετὰ τοῦ, μὴ γενόμενα ἢ τοῦ ὄντα. Omnes enim mortum, & tempus, & locum eſſe nouerunt, ſed quæ ſit eorum eſſentia, ſiue natura & definito, ſcire difficillimum. ὑπάρξ ὄρχ, conſtare. Alexand. Aphrod libro 1. Problem. ὅτ᾽ ἐκ συμμετρῶν κράσεων τῶν ὑπαρχόντων ἐν αὐτῷ τοῦ σώμ, conſtat habitu temperato hominis corpus. κεφάλαιον τῶν ὑπαρχόντων ἐξ ἀνάγκης, Idem dicit pro, ex ſanguine prouenire. Et ἀλλήλων τὰ τοιχεῖ τῶν ὑπαρχόν, id eſt, τοῦχοι, edere capillum. Υ πάρξις, bona, κτήματα, πλοῦτος, res. Polybius, ὑπάρξις ἐκ μιᾶς ἡγεμονίας ἐπὶ ὁρίμασιν, ἢ χρυσὸς. Apoſtolus ad Hebr. cap. 10. καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἑαυτοὺς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν οὐρανοῖς ἢ μένουσαν, in quo ſignificatu etiam ſubſtantiam accepit Quintil.

Υ παρτάζω, ſurripio. ὑπαρτάσας λόγον, verba interpellans, Herodot.

Υ πάρχα, ὧν, ἡ, ἐν παροχὴ παρῆκε, & ortus cuiuſque rei apud Ariſtot. qui etiam. ἀφὶ τοῦ ἐφ᾽ ἑκάστοις pro eodem dixit. Vnde ἀξ᾽ ὑπάρχης, idem eſt quod ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἀξ᾽ ἀρχῆς, ab exordio, ab integro, denuò. Luc. ἀναλαβὼν ἀξ᾽ ὑπάρχης τὸ βίβλ. Significat etiam beneficium vltrò collatum, priorem beneficientiam, quæ & εὐεργεσία dicitur.

Υ πάρχομαι, μ. ὑπάρξομαι, concedo. Ponitur pro ἀρχομαι τοῦ, ſubeſſe incipio, Bud. in Epiſt. Galenus, γράφειν ὑπαρξάμενος, cœpi ſcribere.

scribere. alibi, ὡς ὑπάρξαι, vt exoperat. Idem, ἡ τυποῦσα ὠφέλησις τάττει ἀντίτυπον, ὑπαρξάσης φαίνεται. vbi ὑπάρξασα pro ἀναφανείσης dici videtur, hoc est, præuisse posteritati & præmonstralle.

Ὑπάρχων, ὁ, primas, princeps. propræctor, Valla, Suid. ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ὑπῆρχε. Rector promiscue dicitur à Strabone & Luciano, a quo etiam vsu patur pro legato in exercitu, & qui imperium pro rege administrat. τοὺς ὑπάρχους, qui e præfecti, Thucyd. apud Aristot. & Herodot. lumitur ἐπὶ τῶν στρατιῶν.

Ὑπάρχω, ἀρξω, ἦρξα, ἦρχα, ἠρχόμην, ἦρξαι, ἄρχειν, ἦρκα, ἦργμαι, ἠρχθην, ἀρχθήσομαι, ἄρξομαι, ἀρξάμην, ἄρχομαι, ἄρχειν, ἄρχων, ἄρχομενος, ἄρξας, ἄρξαμενος, ἄρξασθαι, ἄρξασθαι, ἄρξαμενος, ἄρξασθαι, ἄρξαμενος, ἄρξασθαι, ἄρξαμενος

gnat ex planetis Saturno propter tardissimũ motum locũmque in cælo summum: ὑπάτη verò Lunæ, quia ipsa terris cisima infimaq; est. & omnium celerrimè mouetur. In Musicis autem ὑπάτη χορδὴ sunt quinque: (Est verò tetrachordum quatuor sonorum in ordine positorum congruens fidáque concordia, vt definit Martian. Capella. Ὄργανα verò, vt hydraulica instrumenta apud Vitru. i. ὑδραυλεῖς, cum ὑπάτη χορδὴ, ὄξεῖα χορδὴ, & διάτονα χορδὴ dicuntur intellige quod vulgò Musici vocant, à 4. ad six. ou 8. iuxta, & regulares) primum grauissimum, quod Græcè dicitur ὑπάτων: Secundum medianum, quod appellatur μέσον: Tertium coniunctum, quod συνημμένων dicitur. Quartum disiũctum, quod διεζευγμένων: Quintum quod est acutissimũ, Græcèque ὑπερβόλαιον dicitur. De his Vitr. lib. 5. c. 4. Εἰς ὑπάτην, eleganti trãslatione, peruenisse dicitur morbus qui grauissimus, & in quo iam depositus atque deploratus est ægrotus. Epigr. Νέσσω δ' ἐς ὑπάτην ἀκλέα πάτμα τ' ἄφυκτον. Οἰδέν ἀριστεύω ἐμφανὲς εἰς ἰδίων: Πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος.

Ὑπατικὸς, οῦ, consularis. Ὑπατικὸς ἀὴρ, vir consularis, Plutarchus in Camillo.

Ὑπαφλίζω, vaporem subduco. vnde ὑπαπεφλισμένος, suffitu euaporatus.

Ὑπατωμὶς, οῦ, ὁ, vapor, suffitus vaporis, Dioscor. lib. 3. cap. 26. euaporatio Senecæ.

Ὑπαύπνος, ὁ, ἡ, subabsurdus.

Ὑπάτος, ὁ, dicitur per syncopen pro ὑφύπατος, vt νέατος pro νεώτατος, eximius, altus, ὑψηλὸς, honoratus præ aliis, supremus, summus, princeps, βασιλεὺς, ἡγεμὼν, θεὸς. ὕπατος, μάγιστρος. Iliad. ζ, κρείσσων, ὅτε τ' ἀνέρες ἠὲ γυναῖκες, i. βασιλεῦ βασιλέων. Aristot. de mundo, τῶν ἀστρικῶν τὰ μὲν ὑπάτω καὶ ἀνωτάτω κεκριμένα τὴν ὑπεροχὴν ἔχει τοῦ πολιτεύειν, ἀκροτάτη κεφαλὴ τῶν σύμπαντος ἐγκεκόσμηται. Ὑπατικὸς, summam & primam sedem Deus sortitus est: ea de causa ὕπατος, vel supremus appellatur &c. ὕπατος ζεὺς, summus Iupiter, supremus, Euripi. ὕπατος δαίμων, in Epigr. Ὑπάτιος Latini consules vocant, ἀπὸ τοῦ ὑπάτου, Plutarch. in Romulo. Herodian. l. 6. etiam Fœminin. genere extulit, πᾶν ὕπατον τὸ τελικὸν ἀνέμενον, qui bis consulatum obierat. Et πᾶν ὕπατον pro imo & profundo, apud Apol. 2. Arg. ὃς ὑπάτου σοῦ Θ' ἁμαυδώσας, i. ὃς ἀμφω σ' ἐκ βαθοῦ, ὕπατον ὄρος, mons sublimis in Epigram. ὑπάτην κλίσιν, Ibidem. ὑπάτην πτερύγισιν. Vide Ὑπάτη.

Ὑπατος, ὁ, pisces cetacei generis. Suid.

Ὑπαυγάζω, subsplendesco.

Ὑπαυδάζομαι, subarroganter me gero.

Ὑπαυλὸς, succino tibiis, Lucian.

Ὑπαυλος, ὁ, ἡ, manens domi. Cum Genitiuo, Sophoc. in Aiace, καίτοι σ' ἐγγενὴ τάξιν ἔξεφίστασκλωπὸς ὑπαυλος, ἰ. ἐνδήμιος, in tentorio agentem, ὑπὸ τῶν αὐλῶντας σκλωπὸς.

Ὑπαυχενίζω, ὁ, ἡ, subausteriuus, Dioscor. l. 5. cap. 55.

Ὑπαυχενιος, ὁ, ἡ, cervical, pulvinus. Lucian. in Gallo. vide Ὑπαγκάνιον & apud Pollucem libro 6. ὑποκεφάλαιον, ὑπαγκάνιον, & Comicè ποτήριον.

Ὑπαύχενος, Aratus, ὃ ἢ κατ' αὐτὸν Ὑποκεφαλὴ ἢ ὑπαύχενιον ἐπίλεγεται: Cicero,

Propter Equus capite & ceruicum lumine tangit.

Ὑπαυχενίζω, τὸ, ἰσπυμα tectum, spumosum, quod non manifestum est ὑπαυγάζομαι, Eurip. oculus spumosus.

Ὑπαφανίζομαι ἡ, κακοῖσιν, malè in scirẽpe viuentium. Herodot.

Ὑπέων, apud Hom. i. ὑπεικνὺουσιν, venerunt, ἥκουσιν.

Ὑπέγγυος, bona prædia & obærata, sponsione & fidiussione affecta. ὑπέγγυα δὲ ὑπεγγύας ἀνδρικὰ ἐστιν μόνα, i. ὅσα διὰ σώματος, quæ satis accepto credita sunt.

Ὑπέγγυον κακὸν, malum obnoxium, & fide solutum, Eurip. in Hecuba, & Interpr.

Ὑπέγγυος, idem quod ἔγγυος.

Ὑπέγγυος ὑποχρέωσιν, sponsiones, satisfdato promittere.

Ὑπέδ ἐσεται, tumuerunt. Iliad. δ, τοὶ δ' ὑπέδ ἐσαν μάκαρες θεοὶ, id est ὑφοῦδ ἔσαν.

Ὑπεδέξαντο, mettuebant, Accus. Apol. 2.

Ὑπεδέξατο, recepit, promisit.

Ὑπέδεκτο, suscepit, excepit. pro ὑπεδέξατο. Hom. Odyss. ξ, ὅτ' ἐμὲ δὴ ὑπέδεκτο. Apol. Rhod. eum Infinit. Futuri temporis.

Ὑπέδυσε, pro ὑπεδέξατο, susceperas. Odyss. ξ, ὅτ' ἐμὲ φερέφατα ὑπέδυσε, i. excepisti, suscepisti.

Ὑπέδυν, subiit. ὁ ὑπόδυμι, ὑπέδυ πέτραν, subiit petram, Plutarch. in Theseo.

Ὑπεζώσατο, apud Hippocr. id est, ὑπενέζωται ἀπὸ ὑπεζώσθαι.

Ὑπέζωκεν, ὁμοιὸ, membrana succingens costas. Aretæus libro 1. de morbis acutis, ὑπὸ τῶν πλευρῶν ἡ τὸ ὑπέζωκὸς ἡ τοῦ ἐγκεφάλου ἀρχὴ κλινὴ ἢ, ὁμοίως πάσχουσι ὑπέζωται τοῖσι ὀστέοισι σφοδρῶς, ὑπεζωκὸς τοιοῦτος. est participium ab ὑπέζωκα vide in ὑπέζωνται.

Ὑπέθεντο, consuluerunt, admonuerunt.

Ὑπέδυμαι, suspicor. Galenus lib. r. de diebus criticis dixit, τὰς ἐπιλύσεις τῶν νόσων ὑπεδυόμην.

Ὑπεδύου, suspicatus.

Ὑπεικεῖν, cedo, do locum. Apol. 2. Arg. ὑπείκεσκε νικέων τ', cedebat remigibus & obsecundabant. ὑπεικέμεν, Sophocl. cedere, locum dare, mi habere nollem.

Ὑπείκω, do locum, cedo concedo, subiicior, obsecundo, manum do, i. victum me agnosco, μαλάσσομαι, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, sum subditus, subiaceo, mallis sum & lubricus, succumbo, obsequor, πειθαρχῶ, ἀπόλλυμαι, πείθομαι, ὑπολείπομαι, Euripi. ἐμὲ ὑπείκουν γόος, nihil dans loci fenectuti, Apoll. lib. 2. Argon. ἐμοὶ τὸ ὑπεῖξαι, legibus obsequemur. Homer. Iliad. ε, ὑπὸ δαιὸς κακοτέχνου, εἰ δ' ἐτὸν πάλιν ὄρσεν ὑπείξομεν, si tibi omni in remorem geram, i. ὑποχάσσω. vbi ἐς præpositio subauditur, ες ἐτὸν ὄρσεν. ὑπείξομαι τῷ κάμνοντι λόγῳ, à pugnare orationedisce desimus, Herodot. λογῳ ὑπείξας dixit Xeno. Lorationi locum dare. Plat. l. 1. de Rep. ὑπείκειν δηθὰ, succumbere inuicem & cedere, i. ὑποκατακλίνεσθαι. Sophocl. ὑπείκειν τιμῇ, honori cedendũ est. ὑπείκειν σοι τὰ ἔνδικα, sede tibi cedo. Plut. in Apophth. Lacon. fic & Gaza lib. 4. Gram. vide Bud. in dict. Cedere, in annot. in Epist.

Ὑπείκομαι, arbitratus sum, opinor, Xenoph. δοκεῖς μοι ὑπείκεσθαι οὕτως ἔχειν, mihi videris me opinari fic viuere à verbo ὑπολαμβάνω.

Ὑπείμι, subsum, subiaceo, superfum, resto, adsum, insum, delitesco, Xenoph. vnde σωὐπείμι, ὕπεισι μίσει, Aristides. Hesiod. μερὶ δ' ὀὐκ ἐχέτην ὑπείμεν, è manibus prominebant. est etiã ὕπειμι subeo.

Ὑπείξις, cessio, submissio, ὑπαγή, obsequium, officium, Plato de Leg.

Ὑπεισέρχεσθαι, exponere, subiicere. Sophocl. in Aiace, οὐκ ἄξιος ὑπεισελθεῖν τι non ignara facilè expostueris. vide Ὑπαγορεύω.

Ὑπείσημι, dixi, dicendo attigi, subiunxi, subdidi, significati, subindicauti, φράσασθαι, ὑπείπωμι, respondeam. Sophocl. in Aiace, μὴ ἀλλ' ἐπὶ σοὶ εἰς ὑπείπω.

Ὑπεισκύκλησις, subdens, respondens: aliquando φωνεῖσθαι, præfatus, Aristoph. vide Ὑπαγορεύω.

Ὑπεῖφ, pro ὑπὸ, Gaza lib. 4. non patitur anastrophen. Odyss. ὅτε τε λαοσσόος ὑπεῖφ' ἀλὸς, τοὶ δ' ἀλόωντο.

Ὑπεισχνέομαι πόλιν ὑπὸ, Dionys. de situ orbis, ἡ ὑπεκρέουσα τὴν θαλάσσης κλίμακα.

Ὑπεῖφ, τὸ ὑπερφέρω, mutato loco atq; mento. Hom. cum Accus. Iliad. γ, μηρίνθῳ ὑπεῖφ' ἰὸν διρέας ἀμφὶς, i. latis humeris præstabat, superemineba t, μεκρότερος ἦν.

Ὑπείφ, τὸ, cum Genit. i. ὑπερέχων ἦν γενεᾶς, ὑπερέχει ἡλικίας, i. supra ingenem tenebant, Hom. Iliad. β.

Ὑπερέχω, ὁ, pro ὑπείφ, excellens, ὑψηλὸς, eminentissimus, ὑπερέχων. vnde πανυπερέχω, in Epigr.

Ὑπὲς τὸ ὀρχηστὴν, iram deponens. Herodot. pro ὑφεὶς.

Ὑπεσσεύω ὧσπερ τὸν κληρονόμον, aditio hæreditatis.

Ὑπεσσεύω, subire, i. εἰς νοῦν ἐσχωρεῖν, ἀπίσχεσθαι. Lucia. de iis qui mercede conducti seruiunt, dixit ὑπεσσεύχεσθαι: Ὑπεσσεύχεται τὸ πρᾶγμα, ὡς ἄξιον ἀν ἐπιχειρήσεως, id est, subit enim in mentem & succurrit.

Ὑπεκδέκομαι, ciicio, περίχυμα, ἀμείβομαι, Apol. Rhod.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ὑπεκδιδράσκω, μ. ἀξω, σ. ξομαι, subterfugio.

Ὑπεκθεραπεύω, effugere. ὑπεκθραπεύω τὰ παρὸν, præsentes pœnas effugere. Herodot. i. ὑπεκυγεῖν. ὑπεκδέχομαι πόλεμον, κίνδυνον, Euripid. in Phœniss. ὑπεκδέχομαι, præuaricentur, transfendant. Ὑπεκθεράπευσον, ὦ, subterfugiens.

Ὑπεκδύω, discedens.

Ὑπεκδύω μ. δύσω, σ. υσα, exeo, subeo. Actiu.

Ὑπεκθυσίης, εως, ἡ, repositio, ὑπόθεσις, Hesych.

Ὑπεκκαίω, succendo, Alex. Aphrod.

Ὑπεκκαίω ὑπὸ, detego, in Epigr.

Ὑπέκκαυμα, fomes succendens, fax, i. incitamentum, & fuscitabulum, vt loquitur Nonius, ὑπαυμα, ἐμπύρευμα. Gregor. Οὗτοι ὑπὸ τὰς ὑφέσεις παραμιμῶνται τὰ ὑπεκκαύματα. Plut. in Cæsare de quibusdam factiosis egentibus, οἷς ὑπῆν τὸ ὑπεκκαυμα πλήσιον ἅπασι. Cicero facem in hoc sensu dicere consueuit, vt in Philipp. 7. Sed quæ prouiucia est tam exigua cx qua illa fax excitare non posset incendium? Ὑπεκκαυμα τὰ etiam vocat Hippocrates in Aphorism. cibos, quia his corpus fouetur.

Ὑπεκκαύω, succendere.

Ὑπεκκεκλῶσθαι, clàm exportata, Herod. Aristor. 2. OEcono. Ἐπεὶ δ' ἐπὸ ὀλίγου τοῦ πάντες, ἢ ὡς ἐπ' ὀλίγον ἐμιμήσαντο τὰ αὐτοὶ ἢ ὑπεκκεκλῶσθαι ἢ μὴ· ἀμαρτεῖν ἔφη, συκοφαντεῖν αὐτοὺς πάντα παρεῖναι.

Ὑπεκκλοπεῖς, ἐντος, furto fublatus. ὑπεκκλοπεῖσθαι διὰ τῆς φίλων χάριτος, pecuniæ clàm per amicos exportatæ, Plutarchus in Themistocle.

Ὑπεκκλίνω, sub declino, defugio.

Ὑπεκκομίζω, μ. ίσω, σ. ισα, clàm exporto, supporto, subduco.

Ὑπεκπέμπω, submitto, clàm mitto, clàm & furtim emitto, vt fit in tumultu.

tumultu. Plutar. de Cornelia, ὀκεῖ γὰρ, αὐτὴν εἰς Λιβύην ὑπεκθέσθαι φησὶν ὁ Ποσειδῶν. Eurip. in Hecuba, ἀλλοις ὑπεκθέσθαι πρακτέον τόκους. Sophoc. in Electra, Οὔ τὸ φονικὸν πλοῦτον ὑπεξεπιμφθὲν σὸ σῶμα μὴ κτείνῃ. ὑπεξεστὼς, ut ipse alibi.

Ὑπεκτροχάζω, μ. ἀσωσω. κα, præcurro, vinco.

Ὑπεκφεύγω, subfugio, clàm elapsus fugio. Hesiod. ὃς κεν ὑπεκφεύγῃσι κακὸν τε, quum clapsus fuerit ea ca'amitate.

Ὑπεκφυω. crumpens.

Ὑπεκχεω, μ. ὑσω, τ. ὑκα, sensim & clàm effluo vel euanesco. Neutr. absol. Plutar. in Sympolio, τὸ ὑπορρέον ἀεὶ ὑπεκχεῖ. ὥστε καὶ Πυθαγόρας ὁμοῦ ποτὲ, καὶ πλυτὸς, sensim & clàm euanescit & effluit.

Ὑπεκῶκα νῆς ἄπορίας, difficultat. bus se liberare, Plutare. in Solone. vide Ὑπεξεκῶκα.

Ὑπεκτίθημι, clàm depono, clàm sepono, subtraho, λάθρα δέχομαι, & fidei committo, veluti κρύφα δόξαν ἐμαυτῷ λαμβάνω, sed apud externu amicum. Constructiur autem cum præpositione εἰς, vt ὑπεκτίθεσθαι τὰς ἀθλίας, clàm subduco & exporto Athenas deponendum, Athen. lib. 12. ὑπεξέθετο τὸν χοῦν εἰς τὴν πρῶτον, exportarunt parentes in Troezenem, Plutar. ch. in Themist. τὸν αὐτὸν εἰ. βίον ἀκύμαντα ὑπεκτιθέμενον, &c. virum in tranquillam vitam subducentes, Idem in Galba. Antiph. αὐτὸς δ' ἐγχρεὸς ἐξὸ ψυχὴ γὰρ τῶν ἐμῶν ὑπεκτίθεται, i. clàm ex vrbe subduxisse & exportasse. Sophocl. ὅπως ἂν χρυσὸν καλλιφεγγὲς ὀφθαλμὸν ἀμείψαν ὑπεκτίθεσθον: quem furtim alendum mandasti externo amico, vt Virgilius de Polyxoro dixit Æneid. 3.

Ὑπεκτρέφω, μ. ἐτροφον. κα, idem: clàm expono, clàm exporto, clàm colligo & subduco. Actiu. Accus.

Ὑπεκτρέπομαι, sensim vito & declino, auerfoque paulatim. Plato in Phædro, τοῦτο ἐστὶ φεύγειν τε καὶ ὑπεκτρέπεσθαι.

Ὑπεκφαίνομαι, subliteent.

Ὑπεκφαίνω, sub effero, clàm effero. Item sensim affero vt Iliad. 8. & Odyss. Τῶν δὲ ὑπεκφέρειν αὐλὸς ἔασεν expon. cum impetu efferebant. vt pote σπουδῇ καὶ κινδύνῳ, inquit Eustath.

Ὑπεκφεύγω, clàm fugio, subterfugio, clabor. ὑπεκφυγὼν, ὑπέφυγον Hom. Iliad. & Eurip.

Ὑπεκχωρέω, subduco, declino. Plato in Phæd. τὸ δ' ἀδικεῖν, σὺν ᾧ ἀδικεῖσθαι οὐχὶ καὶ ἀπὸν, ὑπεκχωρῶσαν τῇ δικαίᾳ, sese à morte subducens. ὑπεκχωρεῖ τοῦ βίου, naturæ cedo, diem obeo & morior, Plato de Legib.

Ὑπέλαιον, γλοιὸς, fordes olei.

Ὑπεκφλέζω, subleuo, tollo, Bud. ex Philone.

Ὑπενθεν, qui occurrit. ὑπενθεν τοῖς ἐναντίοις, Plutar. in Fab. in angustias incidens, angustiis clausus.

Ὑπέρβριον, τὸ, recens natus infans, τὸ ὑπὸ τῆ θηλαζ. ὑσῃ νεογνὸν, Suidas.

Ὑπερφαίνω, subostendo, vel subsignifico.

Ὑπεναντέω, aduersarius, aduersus, contrarius, renitens, repugnans, hostilis, oppositus, inimicus, ἐχθρὸς: Datiuo. Hesiod. ὑπεναντία οἱ ἐπιβήσονται ὁδῷ καὶ χρήμασιν, aduersi inter se strictule binnuerunt. οἱ ὑπεναντίοι, hostes, Xenoph.

Ὑπεναντιόομαι, occulte aduersor.

Ὑπεναντιόω, ὁ, repugnans. ὑπεναντιώσῃ δ' ἑκόντως, illis infestus, Plutar. in Pericle.

Ὑπεναντίως, variè, è contrario. ὑπεναντίως ἀκροῦσι τῇ, inter se dissentiunt.

Ὑπενδέω, cedo, do terga. Thucydid. ὑπενδιδόντα, terga vertere. ὑπενδιδοὺς τῇ πόλει ὑφέσθαι δεῖ καθ' ἡσυχίαν, &c. Bud. in Epist. prior, id est condonare seu parcere & vires submittere mihi animum despondenti.

Ὑπενεγκεῖν, pati. sustinere.

Ὑπένερθε, vel ὑπένερθεν, sub, infrà, subtus, ὑπένερθεν, ὑπὸ χθονός: Genitiuo. Iliad. β, πολλὸν ὑπένερθε κονίης ἔσται, pro ὑπόκειται.

Ὑπὲρ τὸ ἀλὸς ἕλκων ὑπερεμβολὴν. Apol. ex mari trahebant remos, i. ὑπὲρ τὴν θαλασσαν τὴν φύσιν ἢ ἀνὰ μέσον τὰς κάπας.

Ὑπερέλκω, se. luco, subduco, eximo, submouco, subtraho. Chrysost. ὑπερεῖλκε τὴν ἱστορίαν, εἰ μὴ τῷ σπουδὴν ὑπερέγκοντας τῆς τοιαύτης λειτουργίας, &c.

Ὑπερέμβολον, subduco, interuerto, suppilo, clàm aufero & auerto. Lucian. de Prometheo: Οὐ τὰς ἀπατηλὰς ὑποκρίσεις, ὡς ἀυτὸ μόνῳ, τὰ κρέατα ὑπερέβαλες, τὸν δὲ ὀβελὸν ἐγύμνωσας.

Ὑπερέλκυσις, εως, ἡ, subtractio, exceptio, subductio, detractio. τοῦ καλῶς τοῦ ὑπερέλκυσις, Laer. 1. doloris subtractio. ὑπερέλκυσίν τινος, cum exceptione Marc. Aurelius. vide Plut. in Numa. Quintil. lib. 3. cap. 8. Legales autem quæstiones has fecit, Scripti & Voluntatis, quam ipse vocat ἡ ἔνθεσις, ὑπερέλκυσιν, i. fecundum diuersitatem & exceptionem. vide Hotom. Politianus in Epicteto vertit supputationem. vt puto nō rectè: hoc enim vocabulo. furtiua occultaq; subtractio significatur. Verba illius authoris, μοιρα δ' ἡ δόμεν ἡ ἀφαιρεῖ χρῆ, κεφαλὰς ἀμφὶ τοις ἡ ἐδὸ ὑπερέλκυσίν, ἡ ἀνειλῆσθαι.

Ὑπερέλκω, μ. ὕσω, σ. κα, subtraho, suscipio, αἴρω, ὑπαναγόμενος πολὺ, tollo de medio, aufero, detraho, educo, Actiu. Acc. iug. Sopho. ὑπερέλκομένων αἷμα, ἰ. ἐκχύσεων. ὑπερέλκω τὴν ὀπτικὴν ἀκτῖνα, Thucyd. idoneè qui substituerentur in locum: sic Valla,

Ὑπερέλκομαι, clàm de medio tollo. Xenoph. de Tyrannis, ὅταν δ' ἐκ τοιούτου ἡ ἀσφάλεια δια τὸν φόβον ὑπερέλκωνται. Est etiam eximo, submouco, reiicio. Plato in Theæt. ἡ μὰ ἄλυδις, ἢ ἐκ τοιαύτης μοι ἡ ὑπόδεσιν ἀφαιρεῖται.

Ὑπερέλκω, subtraho, furtim vitare, declinare, ὑπεκκλίνειν, Hes.

Ὑπερέλκω, subtrahere, subtrahere, subtrahere

vt dici possit, supra quàm dici potest. Gregorius, ἡ πάσας μὴ πτήσεις, ἢ ὑπὲρ νοῦν. ὑπὲρ τὸν κανόνα, eximius, numero vulgi exemptus. ὑπὲρ ἄρκα, quàm valdè, supra modum, Eurip. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem, Demosthen. ὑπὲρ ὄνειρ, Hom. Iliad. ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, præter fatum. Sic Apollon. libro quarto, ὑπὲρ μοῖραν, obstante fato, Idem libro primo, ὑπὲρ ὄξος κατὰ ἓν χαρακτῆρα, qui annum sexagesimum excessit, Plutarch. in Lycurg. ὑπὲρ τὴν μουσικὴν, Thucydides. apud quem Valla exponit Medicum bellum: portius supra Medicum bellum & antè: cui opponitur ὑπὸ τὴν μουσικὴν, apud eundem. ὑπὲρ χίονα καθαίροντες, niue splendiores. Nazanzen. in Orationib. Τὰ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχείρημα λόγῳ, est longiore oratione vti quàm præfinitum sit, præter clepsydram vltraque modum orare. Lucianus pro Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχείρημα λέγειν: Interpres, vltra aquam effusam reddidit, quia mendosè scriptum ἐκχωλύθρον. Sumptum est ab antiquo more fori: orabant enim ad clepsydram, cuius cùm aqua effluxerat, imponebatur oratori silentium. Dixitque Æschines, κατατρέχω τὸ ὕδωρ ἐγχείσεως. Idem Lucianus in dialogo cui titulus, Bis accusato est, Η δίς κατηγορούμενος ἂς τι σὺν δικαιοσύνῃ, εἰ ἢ ὀλίγας ἐδαλώθη, ὅτε ὑμεῖς ἐκχυθέντος (repone ἐγχυθέντος) τοῦ ὕδατος ἐκκλησίας ἐποιεῖσθε, non data clepsydra, nec purgandi mei facta potestate. Τὸν ἀπὸ τοῦ ὄφεως, vt ὑπὲρ μέσα, siue ὑπὲρ αὐτὸν ἡμέραν, id est alternis diebus, tertio quoque die. vide Mèn.

Υ ὑπέρ, In compositione auget, sicut per, aut quàm apud Latinos. Interdum vim habet Comparatiui. Aristot. lib. 4. Politic. ὑπερπλέον τῇ ποιᾷ, τῇ ποσῇ, magis superat qualitate, quam deficiat quantitate.

Υ πέρα, ας, ἡ, funis nauticus, quo corpus antennarum transferuntur, tendunturque & laxantur. πέρας τὸ ὑπέρον τοῦ. Suid. ὑπέρα δ' ἐστὶ ναυτικὸν χοινίδιον ἐφ' ᾧ μετάγεται τὸ κέρας. Vade apud Hipertidem prouerbium ὅπη τῆς πορεύσιμον μὴ τὰ σπουδαιότερα φέρει ἡ τὰ φαῦλα διαπεξέοντα, ἀφεὶς τὸν ὑπέρα τὸν πρῶτα ἀνάκειται, à relicta hyperapede consectatur: omissis seriis ludicra tractat & futilia.

Υ πέρα, τὰ, insecta oblonga, à pistilli forma sic dicta, id est, ὁποῖ πιὸ ὑπέρα. Gaza superas vertit, non intelligens etymologia. Aristot. histor. libro 5. capit. 19. Γίνονται δ' ἐκ τῶν πλωίων ἡ τῶν ὑπέρων ὅταν πολὺν κρατήσῃ χειμῶνα καὶ πορεύσῃ τὴν ὥραν κακῶς ἡ τὴν ἀρχὴν ἀθλίαν.

Υ περάζομαι, demiror, supra modum miror, inuideo, ὑπὲρ θαυμάζω, Suid. deponens.

Υ περάζω, vehementissimè, maximè.

Υ περγαλαστῶ, supra modum indignor ac conqueror.

Υ περγαπάω, deamo, maximè amo, vehementer amo, præcipuè amo, præcipuo in amore habeo, Demosth.

Υ περγαπάω, supra modum.

Υ περγαυχῶ, ῶ, superbus, elatus, ὑπέρογκος, Hesyc.

Υ περδρόλιος, patrocinor. Aristotel. 2. de Eon. Καὶ συναγορεύειν ἐκλησιάζειν, πολιτεύεσθαι καὶ ἀγοράζειν ὑπερδρόλιος. Dicitur etiam ὑπέραπομνύομαι.

Υ περέχω, ω. ἀξιῶ, ὑπερέχω, supero, excello.

Υ περεχυρόομαι, defendo, propugnor, Genit.

Υ περήφ, ανος, ἡ, ὃ, desuper flans.

Υ περθύμιος, ον, sanguinis nimia copia & abundantia: inter equi morbos à Polluce libro 1. ponitur, Κεφάλαια, ἃ ὑπερθύμιος ὑπὸ πληθυσμοῦ.

Υ περθρώτερος, ον, q. superlaudabilis.

Υ περθρώτερος, ον, sublatus.

Υ περίεμαι, supra modum efferor, ὑβρίζομαι, Paulus 2. ad Corinth. Ἵνα μὴ ὑπερέχωμαι τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων, ne animo efferar.

Υ περίημι. με. αφῆ, ἀκ. ηκα, supergredior, prætereo, transeondo, excedo, superfluo, sum altior, sum immoderatus & nimius, sum immodicus, supero, vinco. Accusat. aut Genitiuo. Ὑπερίει ἡ ἀφετὴ τῆς ἀφετῆς, præstat, excellere. Chrysost. Ὑπερίεμεν ἐν τῷ ἐκείνου ἀξίωμ. Ὑπερίει τὸ δίκαιον τῶν πάντων, gloria omnes superauit, Plutarc. in Lycurg. τὸ ὑπέρειμ, Polyb. 1. τὸ ὑπερκολπίζειν, quod modum excedit. Et Υ πέραμαι verbum nauticum. Polyb. in 1. αὐτὸν τὸ πλοῖον ὑπερᾶσθαι, ἀνέλαβε τῶν ἡθῶν περιφορὰν ναυτικὴν, id est, superato pelago.

Υ πέρειμι, τὸ, ὑπὲρ τὸ μέτριον.

Υ πέρειμ, ος Θ, turpissimus, Xenoph.

Υ πέρημαίνομαι, vehementer me pudet.

Υ πέρημερεύομαι, limis despicio, desuper aspicio, libror in altum, sublime volo.

Υ πέρημερεύω, super aliquid extendere, vel superappendere, Dioscor. ὑπερημερεύσαι ἐρέα κατὰ σοῦ, super expasso vellere.

Υ πέρθεν, ος Θ, vel ὑπέρθυρος, q. supera fultus, ὑπερκείμενον τοῦ ὀροφ. Suidas. grandis, cuius flos iam præterijt, qui est vltra pubertatē: præteriens nubendi tempus, Paulus cap. 7. Epist. 1. ad Corinthios. ὑπέρθυρος παρθένος, virgo quę ætatis florē excessit: Plautus exoletam vir ginem dixit.

Υ περκαθίζομαι, præsto, Genit, Alex. Aphrod. τὸ ἀναλημπτὸν δ' ὑφ' ἡμῶν παρὼν τῶν βίου χρειῶν ὑπερκαθίζεται τῷ ἀξίᾳ, i. Æsculapij domum omnibus rebus quæ ad vitæ degendæ rationem comparatæ sunt, dignitate præstat.

Υ περκατατόξομαι, iaculor, supra iaculor, seu vltrà vlterius metap. ὑπερβάλλω, supero, vinco, antecello. Actium Accusatiuo. Chrysosto. οὐ πολοὶ ἐπαίρουσι κραυγάλους ὑπερκατατοξεύσαι τὰ πλοῖα τῶν γυμνῆτες, diuitijs animi eos superasse qui multos stateras dedissent, Aristophan. in Pluto. ὃς ἐκίνησ' ἂν ὑπερκατόξ, eos qui vident, vicit. Idem in Auib. ὑπερκατατόξας αὐτῶν ἅπαντας τῇ μεγάθει, id est, νικᾷς. Metaphora ἀπὸ τῆς τοῖς ἀκοντίοις ἀγωνιζομένων.

Υ περκέρια, τὰ, montium cacumina.

Υ περκριβὴς, ές, ὁ, ἡ, diligens, curiosus. ὑπέρακριβὴς, supra modum exactum.

Υ περκρίζει δοκήσει, Eurip. ardibus imminet desuper. ὑπέρκρισις, superare, per summum euadere, Charout.

Υ περκυκλεῖσθαι, præradiari, αὐγασμοῖς εἴδεσι, in radios incurrere & obscurari, Bud. in Com. in Epist.

Υ περλογίζομαι, perdoleo, supra modum doleo. Aristot. Rhetor. 2. Καὶ τὸ ὑπερλογίζεσθαι ἐπ' ἀληθοῦς πάλαισ σημεῖόν ἐστι, hoc est, ὑπέρ ἀξίαν ὑπεραγωνιᾷ σου, vicem tuam doleo. Appian. Οὗτος αὖ ὡς συρίττῃ σοι κάμνοντι, ὑπερλογίζεται μᾶλλον ἢ τὰ πεπραγμένα, vicem eius dolebat. vide Υ περλογίσμαι.

Υ περμαλῶ, ῶ, ὁ, ἡ, valdè dolēs. ὁ ἄγαν ὀδυνηθεὶς ἢ λυπηθεὶς ὑπερμαλῶν.

Υ περμεγαθὴς, Plutarch. κατὰ πᾶς χωρία ὕβρις τε καὶ πᾶξις ὑπερμεγαθεῖς ἐχούσα.

Υ περμήκομαι, trans filio, supra filio, Aristot. lib. 9. Anim.

Υ περμῆλος, ὁ. ὑπέρμηλον ὄρος.

Υ περμηχανιόομαι, impudentia vincor. Aristoph. in Equit. Οἶμαι κακοβίωτον ὑπερμηχανιώσεσθαι, ἐπὶ ἀναιδείᾳ ἐπιθάσεται.

Υ πέρμικτος, ον, excul μεταλλάττει, μεταστάσεις, Suid.

Υ περμῆκες, μα, longè sublimior fum, valdè anteceello, longè, præsto. Arethas in Apocalyp. ὑπὲρ τὴν φύσιν ὑπερμεγαθὲς. Gregor. ὑπερμεγέθους ὄντος ἀεὶ τοῦ θεωρεῖσθαι διαφορᾷ. Idem, Ὁ ἀνθρωπικὸς τοῦ πνεύματος. Et

Υ περφυσκιάζω, sublatus. ὑπερμεγαθὴς τῆς γνώμης, animi fastus, Philost. ὑπερμεγαθὲς, præ cæteris eminentia.

Υ πέρ μεσσος, superstes, ὑπέρθυμος.

Υ πέρμηλος, q. minens.

Υ περπεπτῶ, ὁ οἶνος haustus, circumfluens, superabundans, copiosus, infusus, ὑπέρπεπτος ὕδατι πεῖν, exuberat. τὸ improbitatem hominum. ὑπερπεπτῶ σωφροσύνῃ, qui est calamitati exhauriendæ impar. Eurip. sumpta metaphora à fentina abundāte aqua. ὑπέρπλεον σκάφος, apud Pollue. libr. Sud. ὑπέρπλεον ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν.

Υ πέρπλουν, super, in cælo. Sed sciendum quòd quando ponitur cum Genitiuo, significat super aut supràquando absolute, in cælo. Faul. ad Ephes. c. 4. ὁ ἀπὸς ὑπέρπλουν πάντων τῶν οὐρανῶν: Interpres, longè supra: vt & capit. 1. vbi, ἢ ὑπάνωσιν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπέρπλουν πάσης ἀρχῆς. At Galenus ait ad Glauc. μικρὸν δ' ὑπερπλεῖ τῆς παντοδύναμ χωρᾶν ὀδὸν ἔτεα στρόβοι, &c.

Υ περποθέομαι, morior pro, morior fubeo, succidaneum me ribi in morte obeunda præbeo. Xenoph. in Cyneget. Αντίκ' ἢ τὰ πατρὸς, ὑπεραποθνήσκειν. Sic appellantur ab Aristot. in 9. Ethicor. qui pro patria mortem oppetunt.

Υ περπονηρὸς, ὁδός, ἡ.

Υ περπροσπολάομαι, adesse, & patrocinari & defendere. ὑπερεκπεσόμαι σου, Aristoph. ἐκ σεῦ, χαλεπὸν μὲν, ὦ πάτερ, ὧδι διαξελυμένῳ ὑπερπροσπολᾶσθαι κωφὸς ἀλέξαι δ' ὅμως, ἐ σωσθήσεσθαι ὑπερπροσπολήσειν οἱ φίλοι, pro eo amici sui respondeturnt.

Υ περπροσχύτως, plus satis, perquàm abundè, Bud. in Epist.

Υ περπτᾶς, ιτυφλίζειν.

Υ περρέει, qui superauit, Aristot. ab ὑπέρημαι.

Υ περρέων, ουσα, quasi supernumerarius, excedens numerus.

Υ περρίπλεω τὸ ἐπιλάθ, metuo Græcize, Herodot.

Υ περσχύω, vt ὑπέρπλης, qui & principium & finē excedit, vt Deus, Dionys. Arcop.

Υ περσθενὴς, imbecillimus.

Υ περσθένως, exanimatus, i. anhelus.

Υ περστατέω, protege, propugno, strenuè defendo, iuuo. ὑπέρστηχε, σκοπὸς γέ μ' Αἴλιος. Genit. ἐνα ὑπερστατήσῃ σου, vt te protegat, Nazanz. in Orat.

Υ περστατικὸς, ὁ, defensio, propugnatio.

Υ περστατικὸς, ὁ, ὁ, propugnator, qui clypeo suo protegit aliquem, fatelles, Suid.

Υ περφαίνω, supra modum ineptire, Plutar.

Υ περφαίνω, glorior. sum infolens, ὑπέρφανός ἐστι χρυσόπαν, humanitatem præ me fero, Phalar. in Epist.

Υ πέρφιαλος, Demosth. ὑπέρφιαλ. plures sex milibus.

Υ περφέρομαι, valde doleo. Depon. absol. ὑπέρφρονες, permolestè ferens. ὑπέρφρονά σου, i σωσθήσεσθαι σου, ὑπέρκηδά σου, tuam vicem doleo.

Υ περφέ-

Υπερβάδιμον πῦρ πέμπειν, est non iusto passu gradatimq; progredi, sed transsultare aliquem locum, Aristot. lib. Categ. Pro immodico vel supergrediente, Arethæ in Apocal. Ὑπερβάδιμον accepit. Ὑπερβάδιμον πῦρ ἐπιπολῆς, id est, ἀνάκλασις ἀφροπαλῶδης διαφεροπαλμῶδ. Suid.

Υπερβαίνω, μ. ιῶσα, σ. ησα, transeo, transgredior, præsertim de & prætermitto, transmitto, prætergredior, transcendo plus quàm fas est, præuaricor. Chrysosto. οὐ λογικὸν ὑπερβαίνων, cælum transcendere. Arrian. lib. 6. ὑπερβαίνοντες ἐξ τὰ τεῖχη, muros transcendentes. Xenoph. de consentione equestri loquens, ὑπερβαινόντα δὲ τὰς ἐδρὰς πολλοὺς κνήμιον, i. transferat. Ὑπερβαίνει πάσαν ἀτυπίαν, omnem absurditatem excessit, Plutarch in Numa. Ὑπερβαίνουσι τὸ πύργον, turrim transcenderunt, Herodot. Ὑπερβαίνειν, suggestum ascendere, ὅταν τὸ βῆμα ἀναβαίνειν. Aristoph. in Concion. Καπρὸν ὑπερβαίνοτ᾽ ἐς Ἀλαλκομενὰν ἀΐξη τὸ φρούριον. Ὑπερβαίνει, exto, redundo, exupero, supero, sum maior, præcello, præsto, Genitiuo & Datiuo. Aristot. de mundo, τίνες γὰρ ὄγκων ὑπερβάλλειν αἴσχυνται; quinam præstat homio cæteris animalibus? ὑπερβαίνουσι, dies intercalares Macrobio. Ὑπερβαίνειν, transilire pro opprimere, quòd insolentes ac fastuosi alios velut supergrediantur ac proculcent, Paulus 1. ad Thes. cap. 4. μὴ ὑπερβαίνειν τὸ πλεονεκτεῖν ἐν τῇ ἀναβάσει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ne quis fratrem suum opprimat ac circumueniat vel defraudet in negotio.

Υπερβάλλομαι, μ. ούμην, σ. ημαι, τὸ διαβάλλομαι ἢ ὑπερπίπτομαι, prorogo, in aliud tempus reiicio, differo. Accipitur etiam pro ὑπερβάλλω, excello, præpolleo, præsto, supero, vinco, φρονήσει τοι πρόσω ὑπερβάλλομαι, animi magnitudine Porsenam superans, Plutarch. in Publicola. ὑπερβάλλομαι τοῖς ἀκούοις ἡμᾶς, illi rebus gestis supergressus, Herodot. Ὑπερβάλλοντα, quæ superauit omnes, Eurip.

Υπερβαλύμενος, ὁ, tardus, cunctator.

Υπερβάλλοντος, excellenter, valdè, plus iusto, λίαν, supra modum, supra quàm credi possit, eximiè.

Υπερβάλλω, μ. αλῶ, σ. ηκα, superiacio & superiacio, Columel. & Liu. extendo, ὑπερέχω, ἢ ὑπερβαίνω, excello, supero, exupero, præpolleo, sum firmior, sum maior, sum nimius, abundo, modū excedo, Aristoph. in Pluto, Κἂν τοῖς ὑπερβάλλουσι τὰς μοχθηρίας. Dicitur & ὑπερβάλλομαι. Genit. & Datiuo. ὑπερβάλλει τῇ συμμετρίᾳ, modū excedit, Aristot. libro 3 Polit. ὑπερβάλλω δικαιοσύνῃ, sum admirandus, Plato de Leg. Idem 2. de Republic. πλοῦτι καὶ ὑπερβάλλειν, maiori malo superare. χαλεπὸν ὑπερβάλλειν κακοῖς, Euripides, modum excedit in malis, vel ob malū. ὑπερβαλλόντων αὐτοὺς κακοῖς, quum ipsi sint ingentibus malis euicti, Thucyd. ὑπερβάλλω τοῖς πᾶσι, rebus omnibus præpolleo, idem Thucyd. τῇ φιλοτιμίᾳ πάντας ὑπερβάλλεσθαι, glorię cupiditate omnes superauit, Plut. in Themistocle. ὑπερβάλλειν ἀνθρώπους, Herodot. certant inter se vt quisque alterum luctando superet. ὑπερβάλλειν πολὺ ἐξ τὸ πλῆθος οἱ δικαιοπολεῖ ἐξ τὸ πολιτικόν, multum excedit populi multitudo eos qui sunt in republ. gerenda peritiores, Aristot. libro 4. Polit. cap. 14. Idem 2. OEcon. dixit, χρῆσθαι αὐτῷ χρήμασι ὑπερβάλλων τῇ πλήθει, immanem pecuniam ab ipsis petebat. ἀεὶ ὑπερβάλλοι, Sophocl. ἡ ὑπερφρόνησις ὑπερβαλλόντων, superent, superasscent. ὅ τι οὐκ ἦν ὑπερβάλλοι, Demosth. i. ὑπερφυές. Τὸ βάλλειν, in auctione vino, si pluris liceor & supra omnes, hoc est, ἡ μόνον ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὑπερπεμφθῆναι πλειονεκτεῖσθαι, ὑπερβάλλεσθαι. Andocid. ὑπερβάλλοντες ἑαυτοὺς ἐν τοῖς πόνοις τοὺς ἀγῶνας. Ὑπερβάλλοντα τῶν ἀνθρώπων, contemptus, ὕβρεις, ὑπερφυῆ εἶδε, ὑπέρβασις: peccatum, ὑπερηφανία, ὄγκωσις ἀλόγιστος, periurium, Suid. ἀδικία, ἐπιορκία τὸ κακόν. Hesiod. ὑπερβάσεις ἀλιείων.

Υπέρβασις, transgressio, iuramenti violatio, iniuria, malitia, superbia, ὄγκωσις ἄλογος. ὑπερβασία.

Υπέρβατον, οὐ, τὸ, hyperbaton, verborum & eōstructionis ordo turbatus, verborum concinna transgressio, Cic. 3. de Orat. Quint. verbi transgressionem interpretatur, quam frequenter ratio comparationis & decoris exigit. Vide eundem lib. 3. cap. 3. lib. 8. cap. 2. & 6. & lib. 9. cap. 3. & 4. Eius etiam meminit Gaza li. 4 Grammat.

Υπέρβατος, qui transiri potest.

Υπέρβατὸς Græci dicunt ve nos vulgò *par dessus, & par acquit, & en passant*, i. in transitu Quintt. in transcursu Plin. ὃν ἔβραδυναν, ὡς παρόδῳ Hipp. ἀεὶ παρὼν, τὰ δ᾽ ἐν αὐτοῖς ἐμὲ αὐτὸν διδάσκουσιν ὑπερβαίνω, ἢ διεπαρῶ δ᾽ ἐπὶ ὀλίγον ἐν τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τοῦ δεῖ δ᾽ ἀμουσοχρήσασθαι ἀδύ. ὑπερβατὸς, i. defunctorie siue per functorie, vt loquitur Vlp. ἀφοπατὰς ἢ ὀστίς ἔνιοις, vel ὠσὶ, ἀφοπάται. Quod & ἀποπαταν dicitur, obiter ac per transeunam, Cic. Dixitq; Gellius, saltuatim & vellicatim aliquid attingere. In quo significatū transitiuę ponitur apud Martian. Capellam: quòd & transitatiè Latini dixerunt, sumpta locutione ab edictis transitatiis quæ nullam diligentiam requirebant. Vlp. lib. 1. D. de iur. patr. Patronorum querelas aduersus libertos Prætides audire, & non transitatiè exequi debent. Martian. lib. 1. D. 3. §. ad S.C. Turpill. Præuaricatorem cum esse ostendimus, qui colludit cū reo & transitatiè munere fungitur accusandi. Papin. lib. 55. §. 1. ad S.C. Trebel. Sed nec illud transitatiè omittendum.

Υπερβιαλμένως, plus quàm oportet.

Υπερβρυτιδῶν, ὁ, extremus anni mensis apud Macedones & Asiæ populos. October Suid. Vnde pro comperendinatore ponitur & ferotino, siue cunctatore. ὑπερβρυτιδῶν μῆνα, October exponitur in Canonibus Apost. cap. 38.

Υπερβύζαζουμαι, vim infero. ὑπερβιαζόμην δὲ τοῦ κρείσσ᾽ οἱ αὖ ἔρατο ἐκ ἐθέλοντε ὃν ἠγόμεται, prę violentia mali non habentibus quid agerent homoibus.

Υπερβιάζω, traduco, traiicio, transfero, transcendere facio.

Υπερβιασμός, translatio, q. transeuntio ὑπερβιασμὸς τόνου, id est, μετάθεσις, translatio toni in superiorem locum seu primum, vt ἐγώ, vnde ἐγὼ, vide Gazam libro 2. Grammat. in dictione Ἐγώ, ὁ.

Υπερβίαιος, ὁ, immensus, μέγας, magnanimus, βιαιθῆς, insolens, supertbus, ὑπερφυὴς, violentus. ὀρῦ. ὁ, ὑβρὶ οἷ ὑπὲν ὄμμες ὑπερβίοι. Heliod. ὑπέρβιον ἄχθος, immensum onus tollens. Idem, ὑπέρβιον ἔργον, violentum cor. vnde ὑπέρβιον, vt Odyss. κτήματα ὑπερβία πάντα ὄφρ᾽ ἔων.

Υπέρβιος, supra modum violenter, ἄγαν βιαίως, ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ.

Υπερβλαστεῖ, τὸ, in germinando excedens.

Υπερβλασταίνω, lascuio germinibus,

Υπερβλήθω, q. exuperanter, Hesyc.

Υπέρβλητος, excellens, σφοδρὸς, σπουδαῖος. Demosthen. ὑπέρβλητα ποιεῖν λόγῳ τὰ αὐτῷ πεπραγμένα, id est, πάντα λόγῳ ὑπερβάλλουσαν.

Υπερβολάζω, supra modum scateo, exundo, redundo. ὑπερβολάζουσι εἰς ἀλλοιῶσι, Chrysost. εἰς τὰς ἡδυπαθείας.

Υπερβολαδῶν, supra modum, in carmine.

Υπερβολαί, αἱ, extremæ collium partes, cacumina montium. vide infrà.

Υπερβολή, ῆς, ἡ, superiectio (vt ad verbum dixit Quintil.) superiectus Columel. exuperatio siue exuperantia Cic. præstantia. ὑπεροχὴ, excellentia. Aristot. Rhetor. ἡ ὑπερβολὴ τῶ ἀγαθῶ, τὸ πάντας δὲ πικεῖν, i. de omnibus bene mereri, prouenit ex virtutis exuperantia. Sic & Cic. in 5. lib. Tuscul. Quæst. Nonne omnem exuperantiam virtutis odertunt? Sic in bonam partem κατ᾽ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν aliquid fieri dicitur, quod ita fit excellenter & magis magnique, vt cùm præcentum fuerit, ad eius excellentiam nihil possit accedere. Paulus 2. ad Corinth. cap. 4. Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, κατ᾽ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν, i. Nam nostra hæc vexatio leuis ipsa quidem & ad præsens atque tempora ferenda, nobis semipiternum gloriæ pondus excellenter ad exuperantiam magis magisque conficit. ὑπερβολὴ quum in virio ponitur, inimitetas Colum. quod nimio plus sit in re quáhibet, nimium: eum iustus modus debitáque mensura non seruatur, vt apud Aristot. Rhetoric. 3. ἔκεις δ᾽ ἐδὲ πάσῃ ὑπερβολὴ τὸ θρυλούμενον: Δεῖ γὰ αὐτὸν ἐπὶ τοῦτ᾽ ἐφερεπὶ πλεῖσον. Quę exposui in verbo Περιπατῶ τὸν ἀέρα. Ὑπερβολὴ pro vtroque extremo, & vt loquuntur, excessu, id est, quod nimium est, aut parum: xuperatio, & defectus. Aristote. ex 8. Politic. ἡ μέσον γὰρ ὑπερβολὴ, medium extremorum, Idem Problem lib. & Quæst. 1. ἀεὶ τὰ ἡμιόλια ὑπερβολαὶ γίνονται ἐπὶ τὰ ὑπερέχοντα ἀλλ᾽ ἐκ ἐν πανσόνιον τὸ ἓν ἐνὸς, Et in 2. Quæst. ὑπερβολὰς γὰ ταύτας, hic ὑπερβολὴ bis vt genus ponitur, & semel vt species. Confer Hij pocrat. Aphorism. 1. & 2. libri 2. Ὑπερβολὴ non generatim, sed εἰδικῶς quasi quæ speciatim pro eo quod est abundantia, nimium: cui opponitur ἔλλειψις seu ἔνδεια. Isocrates Nicocli, λίαν μεγάλην τε μέσον οὐ ἐν ἐνδείᾳ, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ὑπερβολαῖς ἡγοῦσι. Cicero de Oratore, Magis offendit nimium quam parum, id est, ὑπερβολὴ ἢ ἔλλειψις. Plato in Protagora, Καὶ τὴν ὄψιν ἀκριβεῖ ἐδένος σοφὸς λύπαν εἶναι, ἀλλ᾽ ὑπερβολὴ ἀνθρώπῳ ἢ ἐλλείψει; Quæsic Cicero vertere sibi indulgerat, vt teste Prisciano lib. 6. Quæ igitur potest esse indignitas voluptatis, nisi id magnitudine aut longitudine alterius lucrius posita? Ὑπερβολὴ extremitas, Cicer. & Plin. Sic ὑπερβολὴ dicuntur extremæ collium partes, montium iuga & cacumina siue eminentiæ, vt apud Polybium ὑπερβολαὶ τῆς ὀρῶν: & apud Philonem, ὁρῶν αἱ πρὸς ὕψος ὑπερβολαὶ, iuga montium & fastigia ad sublimitatem tendentia. Plutarchus in Fabio, τῆς ὑπερβολῆς ἐγκρατεῖς ὄντες, occupatis montis iugis. Ibidem dixit, βιαίᾳ ἀναβάσει τὰς ὑπερβολὰς, ad montium cacumina boues immittere atque adigere. Rursus, ἀπὸν αὐτῷ τὰς ἐξωκοκλίτους τῶν ὀρῶν ὑπερβολάς, qui per montium iuga transitus actitisque fernabant: vulgò, *qui gardoyent le pas*. Ὑπερβολὴ, transitus, transiectio, transmissio: Nam & ardua loca montésque transmittere, & iuga superare dicitur. ὑπερβολὴ, transcendere. Sic apud Polybium, ἡ τῆς Ἀλπείων ὑπερβολὴ, est Alpium transitus. Ὑπερβολεῖται vt & Παρεβολὴ (quod & supra annotani) Mathematicorum est vocabulum vtiurpatum in coni sectione. Archimed. Ὑπερβολὴ pro σφαλερὸν, dilatio mora, ὑβρίσαι, Herodotus. ὑπερ-

Σολ κμαλέ ἡβαν παχυσίαν, Caryſtiis clàdes dilata eſt atque prorogata. Τ῾υπερβολὴ, figura audacioris ornatus, i. hyperbole Grammaticis. Eſt hæc, ait Fabius lib.8.cap.vlt. cmentiens ſuperiectio. Virtus ciusex diuerſo par augendi atque minuendi. Quot modis fiat, & exempla inde petere facile eſt. Docet & hoc vnunquenque natura ſua mentiendi magiſtra atque artifex. Dicitur etiam Latinè, exuperatio & ſuperlatio. & verba ſuperlata. Author ad Heren. libro 4. Per exuperationem, quum plus dictum eſt quàm patitur veritas augendæ ſuſpicionis cauſa. Ibidem, Superlatio, eſt oratio ſuperans veritatẽ, alieuius augendi minuendiue cauſa. Cicero 3. de Oratore, Tũ augendi minuendiue cauſa veritatis ſuperlatio, &c. In Partit. dixit ſuperlata verba: & ſuperlata Quintilian. ſimpliciter poſuit lib.8.capit.3. Inſignis eſt illa ſuperlatio apud Plautum in Pſeudolo, Credo equidem poteſſe te ſcelus Maſſici montis vberr. fructus quatuor ebibere in hora vna. Quam ὑπερβολὴν adiuuat ferunlus, cùm ait, hyberna addito.

Φορτεσεε.

Loquendique formulæ, vt Ἀποκέκασι ſiue λέιπει ὑπερβολὴν, eſt vincendi ſui atque ſuperandi locum relinquere. Epicurus in Epiſt. Σπεύδομεν τ῾ης παρακολούθει ἡ δυσπειρασία τῶν ὑπερβολὴν ὧν ἀπολέιπονται τὰ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους: Cicero 2. de Finib. Tanti autem morbi aderant veſicæ & viſcerum, vt nihil ad eorum magnitudinem poſſet accedere. Lucian. Σκέψασθε εἴ πια ὑπερβολὴ κἀκίας ἀπολέιπεται, Conſyderate ſi quem ſibi nequitiæ locum reliquit quò ſceleratior fieri poſſet. Demoſthen. aduerſus Aphob. Τίνὸς ἡ οὐ πολέιπεται ὑπερβολὴ κακίας; A quo poſſunt iſti dicendi facultate ſuperari: Ἔχω ὑπερβολὴν, τὸν ὧν αὐσθάδειαν ἡδῦ, vinci & ſuperari poſſe. Demoſth. aduerſus Mid. τοῦτο γὰ τοῦτο ὑπέρβολὴν ἀνθρωπίσε: Hoc ſcelus nullo ſcelere ſuperari poteſt: vel, Hoc enim, hoc inquam facinus impuritatis exuperantiam non admittit: Et idem Demoſthen. Εἰπεῖν τινι ὑπερβολὴ τούτου, ſi qua eſt etiam ſuperlatio atque exuperatio: ſi quid hoc grauius dici poſſit. Idem Τ῾υπερβολὴ ἐν τῷ ὡς ποιεῖσθαι μόνον λέγειν, grauiſſima ſunt ex ſequentibus quę ſum dicturus. Τ῾υπερῶ χρόνου, latiſſimè extendere, Idem. τὰς ὑπερβολὰς σπερίκλου apud eundem, i. πιπόδας, q. exhibere & proferre exuperantias, i. exuperare. κρὸ ὑπερβολὴν, ſupra modum, diligentiſſimè, Lucianus. κρὸ ὑπερβολὴν ὠρχοῦντες, omni ſuperato pudore, i. ſupra modum perfricta fronte, Æſchin. ὑπερβολὴν κρώτε. Demoſth. id eſt, magnitudo. Τ῾υπερβολὴ τιμωρίας, Idem, quaſi exceſſus ſupplicij.

Τ῾υπερβολὴ, ſupra modum, κρὸ ὑπερβολὴν.

Τ῾υπερβολὲας, ἡ, iniuria, exceſſus, vltio, vindicta. Heſyc.

Τ῾υπερβολικὸς, τὸ, ni nietas, i. ſupra modum fidẽmque.

Τ῾υπερβολικὸς, q. exceſſiuus, nimius.

Τ῾υπερβολικῶς, hyperbolicus, ὁ ἐν ὑπερβολῇ ὢν, vel ὑπερβολὴ ἔχων. Ἐπερβολικῶς.

Τ῾υπερβολὸς, lapis qui alligabatur cernici ſubmergendorum nocẽtium, Ariſtoph. in Equi- Ἄγαγε μετενεγκὲ τὸ βάραθρον ὑμεδαιόν. Ἐκ τὸ λάθυρ῾ ἐκκυλισάτω ὑπερβολον.

Τ῾υπερβολὸς, Hyperboreus, qui ſuperaquilonares, populus Septentrionalis.

Τ῾υπερβρεθὴς, ἐος, ponderoſus. Sophocl. ἄραι γ῾ ὑπερβρεθὲς ὀρθ῾ ὑπὸ ὠδύσεως βαρύ τε κἀσι, grauiſſimam moleſtiam intulerunt.

Τ῾υπερβρύχιος, valle rugio, ſeu mugio.

Τ῾υπερβῶ, μῶ ἀ πια ὑπερβαίνω, occulte molior, ſubigo, cæ ca opera facio, vt ὑπερβῆναι κρυπτῶς. Sedon. Depon. Accuſ. Philo de mundo, τὸν σπανίως ὑπεργόντα θεὸν, ſolum prædurum do marc. ὑπερχαρὴς ὁ ψυχὴν ἔρων. Eurip.

Τ῾υπερκάλ ας, ες, ferax nuptiæ ὑμεναίε, Suid.

Τ῾υπέργω, ῶ, ſupra terram. Comment. Arati. Τ῾υπέργια, τὰ, animalia quæ per ſumma tellu ris degunt: οἷς ἐναντιοῦται πρωτο δυτικῶ.

Τ῾υπερζέουσα, vehementer ridendum. Demoſt. καὶ τὸ ἀσβόμα ἰῶ ὑπερζέουσαν.

Τ῾υπερθύσιος, ὀντος, ὁ, ſplenus.

Τ῾υπερικὸς, ἡ, qui eſt ætate prouectiſſima, decrepitus, Hermogen. Lucianus in Dialogo Terpſionis & Ditis ὑπέρκυρον ita depingit, ὀδόντας πρὸς ὀπὶ λευκοὺς ἔχοντα, μόνας ὁρῶντα, ὀλίγας τινὰς σπανίως ὑπτικινυμένα κερκίδος ἀμῷ τῶν δύο, ἡλικίαν δ῾ εἶν ὀδοντιῶν μεσοῦ ὄντα, οὐδὲν ἐν τῷ ἐσθίειν, ἐμφυχὸν πια πάρον, ὑπὸ γῆρ νέων κεκαρακλάδων.

Τ῾υπερκόπω, ſi perpingo: quo verbo vtitur Plin. lib.35. cap.11. Nealces Venerem, ſolers hic arte ingenioſo operi ſuperpinxit.

Τ῾υπερμέον, & ὑπέρμεον, quod iugeri ſpatium excedit, magnum, immenſum, ὑπερμεγαλικὸν. Heſyc.

Τ῾υπερπετὴς, ἐος, valde denſus, valde piloſus.

Τ῾υπερπίης, inferior, minor, minutis indigens. Pollux lib 4. ὑπερπλὴ δ῾, πα λαιὸν ἐπίθ῾. Hom. ὑπερπλία vocat, qui timorem ſuperat, intertritum. pro ὑπερπλέα.

Τ῾υπερπονέομαι, metuo, Accuſ.

Τ῾υπέρπονος, indigniſſimum, grauiſſimum, Demoſt.

Τ῾υπερπρεπὴς, ἐος, in comiuiis ſumptuoſum eſſe, luxuriari.

Τ῾υπερπρεπὴς πλάσπος βασιλέως, damnum excedens 10. talenta.

Τ῾υπερπρέπιος, regio Lesbi, tanquam fœmiſſima, apud Xenophon. Etymol.

Τ῾υπερπρέπ῾ος, gentile, & Iouis cognomentum: χαλεπὸ πατὴρ. Item ſuperior, ſuperans. ὑπερπρέπ῾ος τῶν ἐ κακίας αὐτῇ, virtus vitio ſuperior, Plutarch. in Numa. ὑπερπρέπ῾ος τῷ πολίμῳ, Polyb. lib. 5. ſuperior bello. ὑπερπρέπ῾ος τόπος, Idem, locus ſuperior, opportunus. Idem, ὑπὸ ϑ῾ ὑπερπρέπ῾ος ἡβώοντα τοῦ τείχους, vbi murum occuparint.

Τ῾υπερπρὸ, q. ſuperligo, in Epigr. ſuperilligo, Plin.

Τ῾υπερπροπίνομαι, ſupra modum contendo, mira peruicacia contẽdo, Lucian. Demoſth. aduerſus Leptin. ἃ ϑ῾ φανέντα ἀσυνδέτως ἡ ὑπερπροπετούληϑ῾ κύριος ποιῆσαι τὸν νόμον, i. vehementer dicendo contendens.

Τ῾υπερπτίπω, idem.

Τ῾υπρρπτίομαι, μ῾, ἐσο, γ῾, σπαι, def endo in iudicio. Plato in Phæd. ὑπερπτιόμενοι τὸ λόγου, orationi patrocinari.

Τ῾υπρρπτικὸς, admodum vel valde iuſtus, pluſquam iuſtus. Sophocl. πα σκληρὰ γάρ τοι κἀν ὑπρρπτικὸ ϑ῾ ἀδικεῖ. Heſ. ἡ ὑπὲρ συνέργος. Pollux li. 8. ὑπρρπτικὸς ϑ῾ ὁ ὑπὲρ τὸ δίκαιος ἀγωνιζόμενος.

Τ῾υπρρπχυς, q. duobus cubitis altior, duorum cubitorum excedens altitudinem.

Τ῾υπρρπτὴς, perplacere. Philoſt. σωτὰ μοι ὑπερπτικά.

Τ῾υπρρπτίζω, ſubirrito, aliquantum irrito.

Τ῾υπρρπτὸν, deſperi, ſi pernatus ſum, contempſi. ὑπερμενὴς eſt veluti diſſimulare, & quum videas, perinde te gerere, quaſi nõ videas. vide Τ῾υπερφρονῶ.

Τ῾υπρρπτὸω, μ῾, ἐσω, π῾, σπαι, firmo, confirmo, fulcio, σπρίζω, ſuffulcio, animum addo. Actiu. Accuſ. ὑπερπτὸσαν ὀφρῦσι πίων, columna tectum ſuſtinens, Plur. in Rom.

Τ῾υπρρπτὸω, vide Τ῾υπρρπτὸω.

Τ῾υπρρπτῶν, vide Τ῾υπρρπρῶν.

Τ῾υπρρπτωμα, ſi rmamentum, adminiculum.

Τ῾υπρρπτικὴ ἔκκρισις, baculus quaſi ſuſtentatorius, Nazan.

Τ῾υπρρπτια, vltra. Paulus cap. 10. 2. Epiſt. ad Corinth. οἷς τὰ ὑπερπτὰ ὑμῶν ἀναπληρώσαντες, in iis regionibus, quæ vltra vos ſunt, euãgelizare.

Τ῾υπρρπτὸν αὐτῆς, ventilabant eos cornibus, capite 7. libr. 1. Macchab. eorum.

Τ῾υπρρπτὸν κρῶν, deſuper appendo.

Τ῾υπρρπτίπτω, vltra ſcopum iaculari.

Τ῾υπρρπτίπτω, ſupergredior, Quintilian. ὑπερβάλλω, ſupra modum excedo, tranſcendo, ſupero, exupero, excello, Accuſat. Nazanz. Gregor. ἐκ τὰ χθόνιον, ὃς Deo loquens, πάσαν ὑπερπτίπτων δύναμιν ἡ χεῖρα ἡ ϑύσεως, τὴ μέσην σκιαγραφήσαν ϑ῾, ἡ πάντα λίαν ἀμυδρὰν.

Τ῾υπρρπτίπτομαι, ſupra modum admiror, ſummo ſtupore proſequor, Demoſth.

Τ῾υπρρπτίπτωσις, ἡ, ſatisfactio, vltra extenſio.

Τ῾υπρρπτείνω, vltra extendo, præter modum produco. ὑπερπτείνον ἀβῆ νεκρὸν.

Τ῾υπρρπτείνομαι, ſuperare: ὑπερμαίνω, excellere, Accuſat. iung. Nazanz. Genit. iunxit.

Τ῾υπρρπτασπὴ, pœna, vindicta, ὑπερπτασπὴσις, Heſyc.

Τ῾υπρρπχυσία, exundat, ſuper fluit, ſuperfunditur. Lucæ cap. 6. μέτρον ὑπερπχυσία κολπίσουσι, menſura ſuperfluens.

Τ῾υπρρπλασὴς, tranſmiſſio, ὑπέρβασις, ὑπέρβολὴ.

Τ῾υπρλόφορος, perleuis.

Τ῾υπρμελέω, intermitto.

Τ῾υπρναπλωμι, ὑπέρνα, π῾, πκω, &

Τ῾υπρναπλόομαι, valde impleo. Act. Acc. Xenop. 1. Pæd. ὁ ὑπέρνων τὸ ὑπερμέτρου πλοῦτου, grauat nimia repletio.

Τ῾υπρὸς ἐος, ὑ, ὁ, valde glorioſus, ἀγαθὸς ἐσθ῾.

Τ῾υπρσυναίζω, vltra annum duro, ſeu permaneo apud Iulian.

Τ῾υπρσυγκόπτω, traducentes, tranſportantes. ὑπερσυγκόπτες τὰς ναῦς τοῖς ὤμοις, per Iſtmum naues tranſuehentes, Thuc.

Τ῾υπρσύντυξις, interceſſio, deprecatio, Naz. in Orat.

Τ῾υπρσυντυχάνω, depr ecor pro alio, poſtulo, interpello. ὑπερσυντυχάνει ὑπὲρ ἐμοῦ, pro nobis intercedit, vel potius poſtulat, παρακάθηται, exponit Nazanz. ex cap. 8. Paul. ad Rom. Et eſt quoties quis conuenit aliquem ſuper negotio alterius, veluti ſi quis adeat principem commendaturus cauſam amici.

Τ῾υπρσυφαίνω, ῶ, ſupra modum illudo, per delicias, & laſciniam ſupra modum ludificicor. Alexiph. in epiſt.

Τ῾υπρσχεδάσας, plus ſexcentæ.

Τ῾υπρσωπὴ, effulis laudibus proſequor, ſummis laudibus extollo. ὑπερσωπίνει, immenſis laudibus proſequebatur, Eſc.

Τ῾υπρσωμαὴ, ſupra modum cupio, Bud. in Ep. pr.

Τ῾υπρσπὴς, ſuperuolaſti, Lucian. Accuſ. ab ὑπερσπέομαι.

Τ῾υπτιοδῶν, ſuperedo, Plin. & plus quam oportet comedo, cibo nimio me onero.

Τ῾υπρφὴ ϑ῾, emicuit. Ho. Iliad. ἰ, ὑπερφὴ ϑ῾ γαίης, nempe Sol ſuper terram

terram emicuit.

Υπέρογα τὰ ὅπλα, superiecerant arma.

Υπερδύσκωφος, nimis benè, vt nimis malè. Plaut.

Υπερδύσμη, egregiè, suprà modum benè, ὑπέρμεγα δύ.

Υπερδύσχλοος, nobilitate modum excedens.

Υπερδυσωπεῖν, in cælo esse, summis laudibus celebrari. vide Bud. in dictione Referre in superos, in epist.

Υπερδυσκωπτος, dicuntur clarissima opimone prædicti, quasi qui maximè aliqui esse videntur. Plutarc. in Symp. καὶ ὑμεῖς μὴν ὑπερδυσκωπτοι τοῖς ἐκεῖ τῶν ἀνδρῶν.

Υπερδύχομαι, intercedo. Genit. ὑπερδύχομαί του, precor pro te, tibi bene precor, Grep. & Bud. in epist.

Υπερέχομαι, superor, sum inferior. ὑπερέχομαι κατ' ἀετὴν, virtute superor. Aristid. Plato in Timæo, πολὺ γὰρ μέρει τῆς ἄλλων αὐτῆς ὑπέρχεται ὁ ἀφ' ὑμῶν λόγος. Cic. eadem partem præstantem extremis eadémque superatam.

Υπέρειμι, emineo, superemineo, exto, existo, sum sublimis, διὰ φέρω, excello, supero, sum superior. αἰπὺς, ὑψηλότατος, præsto, præmineo, vinco. Dorisin. atq; etiam Accusatiu. Philo de mundo, τοσούτοις ζώοις ὑπέρκειται τὰ φυτὰ, tot rebus animalia stirpibus præstant. αὐτὸν τὸ πλῆθος ὑπέρκειται τῶν φυλλων, flores foliis numerosiores, Dioscorides libro quarto, capite 7. ὑπέρκειμαι τοῖς ἀλλοις ἐπὶ τοσοῦτον μεγέθει, liberalitatem exuperat magnitudine, Aristoteles libro quarto Ethicorum, capite secundo, ὑπέρκειμαι τῷ μέσῳ τῷ μέρει, superat medium parte, &c Idem libro quinto, ὑπέρκειται τὸ μέρος ὑπέρκειται τῷ σώματι, natura enim par nō superat totum, Aristotel. libro tertio Politic. ὑπέρκειμαι τὰ πρὸς τὸν ὑσίαν, tria exeduint duo, ictem libro quinto. Homerus Iliad. 3. πολὺ γὰρ ὑπέρκεισαι ἰδεῖν ἠδὲ μάχεσθαι. Gregorius, ἡ ἐρήμη τῶν ἀνθρώπων πάντα τοιοῦ ἡμῖν κατέλαβεν, id est, superat & excedit omnem mentis captum. τὸ ὕδωρ τὸ ὑπέρκειται τὸ ἀβαqua extans, Herodot. ὑπέρκειται τῆς γῆς, Terra excedere, Theophrastus libro quinto de causis plantar. ὑπέρκειμαι τῶν κόμων comam exerit, Dioscorides lib. quarto, capite 16 ὑπέρκειμαι τῶν καυλῶν, capite est extante. ὑπέρκειμαι ἀπὸ τοῦ, Nazanzenus in Orat. Aristophanis Pace, ἐγὼ δ' εἶμ' ὑπέρκειται τῆς κάτω, id est, Non enim hanc tetri cedoris sentinam potis sum euincere ac perpeti, οὐ γὰρ ἂν ἐγὼ δυναίμην τὴν ὀσμὴν. Τὰ φέρω, defendo, protego, ὑπερέρω τινὸς, super extendo & auxilior, tuor, ὑπέρχομαί τινος. Aristophan. in Equitib. ἐκεῖνος ἡ θεὸς ὑπεσκυτεῖ, καὶ σοῦ ὑπέρχεται σου. Et cum Accusatiu. ὑπέρχομαι χεῖρα, manum superhabere, i. protegere, Aristid. ὑπέρκειμαι τῶν ἐθνῶν, id est, manu sua eam protexit, Homerus. Idem Odyss. ζ. Cum Datiui & Accusatiu. καὶ νῦ οἱ ὑπέρκειμαι χεῖρα κρατερὴν, & cum manu protexerit. ὑπέρκειμαι ἡ ἀλλήλοις χεῖρα ἐπέτασεν, supereiecta dextra mutuò stabat. Plutarch. in Publicola, de Mutio Scæuola. ὑπέρκειμαι ἡ πλεκτάνῃ, brachiū super exporrectum tenens.

Υπέρκειμαι, præstans. ὑπέρκειμαι τῷ ζήλῳ, animalia præ grandia. Aristoteles Rhetor. primo, ἔστω δὴ ὑπέρκειμαι ἡμῖν τοσοῦτον ἡ ἡ ὑπέρκειμαι δὴ τὸ ἐνυπάρχον, appellauit Cic. ὑπέρκειμαι præstans, ὑπέρκειμαι verò, superatum.

Υπέρκαυσις, ἡ, quasi efferuescentia, efferuendi æstus, nimius feruor.

Υπέρκαυσις, efferuefactus, Aristot. de mundo.

Υπέρκαυσα efferuco, supra modum feruco, vehementer feruesco. ὑπέρζεσα, feruendo effundi, feruore exundare, Aristot. in Probl.

Υπέρζεσις, idem quod ὑπέρζεσα, supra vitam existens.

Υπέρκαπάζομαι, vehementer admiratus sum.

Υπέρκηρεύω, patrocinari. ὑπέρκηρεύω.

Υπέρκηνέως, perlibenter. Xenoph. l. 1. Pæd. πούτῳ οἱ αὖ πατρὶ ὑπέρκηδίως πείσονται.

Υπέρκηδέστατα, quàm suauissimè.

Υπέρκηδέστατος, iucundissimus, suauissimus.

Υπέρκηδομαι, valde lætor. ὑπέρκηδόμην, vehementer lætatus sum, Budæus in epist. prior. ὑπέρκηδεῖσα, vehementer gauisus. ὑπέρκηδεῖσα τοῦ πόνου, maiorem in modum de fœtatus portu.

Υπέρκηδα, vehementer exhilaro. Basilius, ἡ ὑπὸ θυμηδίας ἐπὶ τῷ χρυσῷ ὑπέρκηδία.

Υπέρκηδέως, ὁ, qui ætatem ex cessit. Bu l. ex Gregor ἀνδὶ γὰρ αὖ ὑπερκηδέως ὑπὸ τοῦ ὑπέρκηλικα ἐκγεγαὼς γεγαῶτι ὑπερπίπτει ἡ χαπὸς πελαγίας, id est, qui nondum pullus est, & in ea ætate quæ domari potest.

Υπερμήκεια, ας, ἡ, dilatio vltra præscriptum diem, in quam iudicatum quis facere debet. Demosthen. καὶ Εὐθύδουλον, ὑπεκθὲ γὰρ ἔφυλον αὐτὸν τῶν δίκλων, ποσοῦτον τοῦ Στεφάνου μᾶλλον μοι δὸν ἡ ὑπέρκειμαι ἐκείνῳ ὑπερκηδίας, ὑδὲν ὑπὸ ἐκείνου μοι ὀλίγον χρόνου, id est, Cum ea dies, in quam ego iudicatum facere debebam, iam extitura esset. Et apud Demosthenem, ἀπέδοτο τῶν τοῦ Στεφάνου ἐμοὶ, comiter diem præfitutum prorogare. Theophrastus in charact. ὑπὸ μακροχρόνιος, λοιπὸς ἡ ὑπερπιμέμενος ἀναβῆναι, ἡ τὸν τόκον τόκων.

Υπερμήκεια, ας, præteriens diem promissum, diem legitimum, diem conditum: qui in mora est, ὁ ὑπὲκ ἐκπίπτων τῆς ἀποδόσεως, Pollux. Iungitur autem Genitiuo. Lucianus, ὑπερμήκεια τῆς ἀποδόσεως, qui iam elapso tempore non præstitit quod spopondit, qui ad diem non satisfecit: atque eam ob causam alio vocabulo ὀκνοδόσκος dicitur, & ὑπερδοσίτης apud etiam. Et ὑπερμήκεια τῆς ὀφλήματος, qui ad diem præscriptum non soluit: hos Romani nomina: tardia vocabant. Lucianus. Οὐ, πρὰτάκτει, λέγων ὑπερμήκεια εἶ, ὁ ὑκ ἀποδίδεμαι τὸ ὀφλημα. Et simpliciter ὑπερμήκεια, qui est in mora, ferus. Synesius in epistol. Οὐδὲ ἐλπίσαντες ὑπερμήκεια ἡμᾶς. Ἀμελοῦσι ὑπερμήκεια ἡ ἀπαιτοῦντα τῆ κτησάμενοι ἀυτὰ λαμβάνοντες, ἡ ἀφιᾶσι, in possessionem bonorum eius mitti, qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. ὑπερμήκεια ἐπαφεῖναι τινα, de eo dicitur, qui acerbè, id est, πικρῶς ἐπαφεῖναι τινα: vt illud, νῦν δ' ἐπαφεῖς μ' ἐν πικρῇ νόσῳ ὑπερμήκεια ἡ ἐπιφροντίδι, ὡς σὺ τὸν ὀφείλοντας τοὺς τόκους. Τ' ἀφιέμενος cui ætas excesit ex aliquo studio, ὁ ἐξεληκὼς, Philostratus in epistol. Μικρὸν γόμιζε σπουδὴν ὑπερμήκεια τῆς τοῦτων φιλοπαιδίας ἀκούσασα, ὑπερνικήσεις σωφρονῶν, puella quæ nubendi insitem tempus excesit, exoleta. Aristoteles Rhetoric. tertio, ἡ τὸ Ἀνάξανδρίδου ἐμισθοῦτο ὑδὲ τὸ Θυμοτάδου πολὺ γάμου ἐγχειρήσαι, ὑπερμήκεια μοι τῆ γάμου, οἱ παρθένοι τοῦ ὑπερμήκεια ἀφικέσθαι. Plutar. in Solonevbi Lapus, tardos nec opportunitati se offerentes abdicare.

Υπερμήκεια, numero vltra dimidium erant. ὑπερμήκεια ἐπὶ τοῦ, dimidium & eo amplius ciuium. Herodotus libro primo.

Υπερμήκεια, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

nare hyperthyrum Vitruu. vide Ὑπόθυρον. Ὑπὸ θυρᾳ, apud Herodotum & Pollucem, idem quod & ὕπαιθρον. Hesiod. Ὑπὸ θύρῃσι dicit. ἕζον ὑπὸ θυρέοις σεσηρότα, ἐκποτὲ αὐλῆς, vide Ἐκποτέ, & Ἀναφλύειν.

Τ' ὑπέρι χα, sono supero. Genit. in Epig.

Τ' ὑπερίδω, ὑπερφρονῶ, despicere. Genitiu. vel Accusatiu. Lysias in Orat. aduersus veteres familares, ἢ μὲν ὕβρει ἔσθ' ὅστις ὑπερίδοι ὀπόσον ἀφ' ἑαυτοῦ ὑβρίζει τῶν ἴσων ἢ τῶν ὁμοίων. Aristoteles Rhetoricorum secundo, Οἷον μεγαλόψυχος ὑπερίδοι ἂν τὰ τῶν πολλῶν ἀναίσχυντα, id est, contemnens indignóque iudicans consuetudine sua. Thucydid. libro 5. Αὐτὸν κρατεῖ τὰ τῶν πολεμίων ὑπερίδοντες, despecta iuuentute ipsius.

Τ' ὑπερίδω, dissimulans, contemnens, ὑπερίδοντες, non habentes honorem, i. κατεφρονηκότες, ὑπερίδοντες νομίσαντες, despicientes institutionem, Plut. in Apophth.

Τ' ὑπέρκειμαι, plus quàm sufficiens.

Τ' ὑπέρι ον, τό, hypericum, herba quæ vulgò *mille-pertuis*. digitis tincta sanguineum succum emittit. Eius species, ἀνδρόσαιμον, ἄσπουρον, & κόρεις. Lege Dioscorid. libro tertio. Dicitur etiam ὑπερικάς. Nic. in Alexiph. Ὑπέρι κλῆας Οὐρείλιον ὑπέρικον, i. hypericum montanum.

Τ' ὑπέρικος, ος, ὸν, hinnia & superflua purgatio, ὑπέρικος ἄθυμος, Hippoc. li. περὶ τῶν ἐν τῇ κατ' ἄνθρωπον.

Τ' ὑπέριν ος, ὁ, ἡ, hyperina, id est, effœta propter nimium partum, exilis: nimium purgatus: nam ἐνδεὴς est euacuo, attenuo, ὑπέρίεται ὑπὸ γήρατος ἢ ὀρνὶς, hyperinæ aues, id est, effœtæ. Aristoteles libro tertio de generatione Animalium. Apud Hippocratem ὑπέρινον, Galenus exponit ἢ ὑπὸ κακοσαρκίας ἢ ἀσθρεψίαν. Theophrastus histor. plantar. libro nono, capite quarto de Elaterio, φασὶ δ' οἱ μὲν ἐλατὴν αὐτὸν, corruptè legitur ὑπέρινον, alii τοῦτο δὲ φαρμακὸν, id est, Aiunt inter medicamenta id vnum omnium hominem per superna vltra modum purgare. Gaza transtulit. A quibusdam παρξύνεται. Ἐρώτησις, inquit Pollux, id est, κινδυνώδης ἀπόκρισις: vnde ὑπερινῶδες, & ὑπέρινωδῶς. Idem ait ὑπέρινον κατεδωδὴν significare, luxatos artus componere, κατοδωδὴ τὸ ἐκχωρῆσαι ἀφ' ἑαυτοῦ.

Τ' ὑπέρ πεμαι, supernè volo, figuratè, supernuolo. transfuolo.

Τ' ὑπέρσαμαι, tueor. ὑπέρσαμαί σου, ἵνα σοι προ τε, tibi adsum. Sophocles in Electra. Νῦν φίλῳ ἀνὴρ ὤν ὑπέρσασαί μοι, ἐφύτευσα.

Τ' ὑπέρχ ομαι, præualeo.

Τ' ὑπέρ ωρος, viribus modum excedens.

Τ' ὑπέρχ ω, vigeo, præualeo. ὑπέρχων τοῖς ἰσχύουσι, viribus præualeo, Theophr. li. de causis plant.

Τ' ὑπέρ ων, ονος, præpoteus, impotens, ὑπέρεὼν ων.

Τ' ὑπέ ων, ονος, ὁ. Solis epith. ab ὑπὸ & ἰδὼν, vt ὑπηρέτης ἡμῖν ἰὼν, ἢ ἀφανὴς ὢν ἡμῖν ὁ ἥλιος. Eft & nomen proprium Hyperion, cuius Sol eft filius, vt fcribit Hefio. vnde Sol ὑπερίονίδης ab eo dictus eft, fyllaba tertia longa.

Τ' ὑπερκχάζω, effufe cachinnor.

Τ' ὑπερκώμιος, eximiè vacuo, fupra modum purgo.

Τ' ὑπερλήθ ω τος, immodica purgatio, vt quum mulieres plus in fto purgantur τοῦ opponitur ὑπὸ ἢ ἥμιλίων, quę eft fuppreffio menfium.

Τ' ὑπερπλέκ ω, μ. ἤσθ ω, π. πεχ α, fatigo. ὑπερπεκμηκὼς ὑπὸ ὑπερκαμάτου, inquit Phauorinus.

Τ' ὑπερπλ ὴς, ὲς, & Τ' ὑπέρπλ ως, quàm pulcherrimus, forma modum excedens, fupra modum formofus.

Τ' ὑπερπον έω, laffor, defatigor. ὑπερπεπονημένον πόνων, pro filiis laborare, Euripid.

Τ' ὑπέρρ ητος, ὸν, & Τ' ὑπερρητότατος, ὴ, ὸν, frufuofiffima, Theophraftus, vt ὑπερπολλῶν, fæcundiffima.

Τ' ὑπερπτέω. fupra modum fructus edo.

Τ' ὑπερρεπτάλλω. fupra difcumbens.

Τ' ὑπερπεπ ὼλακ ον, valde deridendus.

Τ' ὑπερπέπλ ακτον, carmen quod fyllaba aut pede abundat.

Τ' ὑπέρπεμαι, fupereiaceo, præcedo, immineo, differo, ὑπέρπεμαι. Item præfum. Genitiuo iungitur. Nazanzenus de metropoli, τῆ πόλιων ὧν ὑπέρπεται, ὑπέρ κείσθαι differatur, Gaza in præfatione Cicer. de Senect.

Τ' ὑπερπέ ων τος, dicitur vbi ex altera tantùm parte fuperiores fumus in prælio, vel alterius cornu hoftium circuinuentio. Vide ὑπέρκρασις.

Τ' ὑπερπεύ ω, eft vt I. iuuins inquit) cornua extendo claudo à tergo hoftem. Ælianus, εἰ τε τὸ ὑπέρκλαδον καὶ ὑπέρκαρσὲν, ὃ ὃ ὑπέρκεφαλὴ καὶ ὑπέρκλαδος γίνεται. Idē, Ὅταν ἢ ὁ ὑπέρκαρσος τῶν πολεμίων βάλοντες, ἢ αὐτοὶ ὑπέρκοφοῦντες φυλάττωσι, vide ὑπέρκαρσος.

Τ' ὑπερπ ὼσιμος, pro altero fubire periculum. Chryfoft. Ἢ δ' ὑπόρασις ἢ ὑπέρκαιρος ἀνδρῶν τῶν ὑπέρλογος.

Τ' ὑπερκολακεύω, adulor, affentor, Suid.

Τ' ὑπέρ ωρος, ος, ὸν. Superbus, valdè elatus, iactabundus, infolens. ὑπέρωρον πάχει τῶν, celeritate præftantes naues, id eft, actuariæ, Plutar. in Themiftocle.

Τ' ὑπερπ ὼσιμος, iactanter, fuperbè, admodum Hefyc.

Τ' ὑπέρ ατος, valde fatigatus, Ariftoteles de auditu. Item ὑπέρατος pro ὑπέρμετρος, metri caufa. Sophocles in Aiace, in fine verfus iambici, ὑπέρατον μηθὲν ποτ' ἔξω τῶν ἐς θεοὺς ὅπου, nullum vnquam verbum infolens & fuperbum in deos dixeris.

Τ' ὑπερφερ ὴς, ὲς, ὸ, & Τ' ὑπέρφορος, fupramodum fatur. Dion de Claudio Cæf. ὑπέρφορος μέν ὅπερ σφόδρα ἦν. fanè quàm temulentus.

Τ' ὑπερφάν ω, altiffimus, fupramundanus, cælefti.

Τ' ὑπερπ έμπ ελυ ος, fuperappendo, in Epig.

Τ' ὑπερκύδ ας, αντος, ὁ, glorioſus. λίαν ὑπερκύδαντα. Hefiodus, πάντα δ' ὑπέρκυδάλια μήγινεν, pro ὑπερτοῦ ἀγαπᾶν. ὑπέρκυδάντας, ὑπερφέροντας τὰ δόξῃ. Homer. Dicitur & πέρκυδάων.

Τ' ὑπερκύπ ω, fuper id quod directum afpectum prohibet profpicio: in pedes erigor, & emineo fuper alios, exto, emergo. Lucianus, ὑπέρκυψαντες ἢ μὲν ἐπιμήκη ἄσπιδα βάσσον χιλίων σταδίων, id eft, prominentes ad defpectandam voraginem, enixè deorfum intuentes, & è fummo labro propendentes. Plato in in Euthyd. Ἢ πολὺ μᾶλλον ὁ ἀγὼν ἀθλητικὸς, ὑπερκύπτει μὴ τοῦ κατὰδον. Bafilius, ὑπερκύψας τοῦ κοσμικοῦ τὰ διάφορα. ὑπερκύπτων τῶν ὕδατος φύλλοι, folium extra aquam eminens, Diofcorid. lib. quarto, capite tot. Lucianus de luctu, τὸ σωμα ὑπέρκυψαι, è fpeculo proferre caput.

Τ' πλεμ ὰ μπλ ω, τὸ ὑπερπλάμωμα. ὑπερπλάμπειν, præradiari, ὑπέρπλαμπον ὠκέως, ἡμέρας ἐφάνη. Bud. in annot. in epift.

Τ' πλαμ ὰ μπρ ος, ὁ, ἡ, ὸ, fupra modum fplendidus & illuftris, Ariftophan. περὶ τοῦ Sole ὑπερπλάμπειν ἀκτῖσι κατέχῃ γῆς πέδον. ὑπέρπλαμπρον ὀλολύζειν fupra modum clara voce eiulare. Demofth. pro Coron.

Τ' πλαμ ὰ πρωίζομαι, fupra modum in alacritatem me compono, & magnifice geftio. Xen.

Τ' πλ ὰ μπω, præluceo, præradio. ὑπερλάμπειν, luce præftare, & fuper alios claritate confpicuum effe, Naz. in Orat. vide in αἴτιλάμπειν.

Τ' πλ ήπτ ος, præteritus.

Τ' πλυπ όμαι, fum fupra modum mœftus.

Τ' πρυσζ ὴς, intemperantius agere. ὑπερπρυφζᾶν, lafciuire: (quod vitium nimium fauoros comitari (olet) opiparè viuere, luxuriofius agere delicatiúfque, ac diuitiis abundare. deducitur à μύζω. vide in Chiliad Erafm. ὑπέρμυζος, gratiam habere vera. Syneftius, αὖται δὲ ὑπέρμυζάσι, ἢ ἀνυμάτους ὑχεται τὴν στόμαν. vide Σπαρᾶν.

Τ' πνι ήσομαι, vaffe infani: pro λίαν χάσκω. Ariftoph.

Τ' πρμ ανος, vehementer infanus: ὑπέρμανήσεσε, (inquit Suid.) ὁ ὑπερμανήσθη.

Τ' πρμ ενά ω, μ. ήσω. propugno. Genitiuo iungitur. Plutarchus ὑπερμαχῶν τῶν κοινῶν ἐλευθερίας. Dicitur etiam ὑπερμάχεσθαι χώραν, ὑπερμαχεῖν τῆς βασιλείας, pro pietate pugno, Nazanzenus in Orat. ὑπερμαχεῖν τῷ πατρὶ τοῦ, Pififtrati gratia in prælium defcendere, Plutarchus in Solone. ὁ κοινὸς ἅπαντες κληρῶμεν τῶν ὑπερμαχόντων commune omnes dicimus, hoc contende, Lucian. vbi tamen Bud. ἀνὰ legendum cenfet. Sophocles in Aiace cum Genit. & Datiu. σὺ τοῦτ' ἐδυνοῦ τοῦ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί, in huius nomine mecum contendis, & cum aduerfus me tueris. vide βιασθῆν in Ammon.

Τ' πρμ ιχ ής, τά, v ictricia.

Τ' πρ ήφ ανος, propugnator. ὑπέρμαχος ὁ κόσμος ὁ τῆς ἀληθείας vindex eft mundus iufterum, i. vltor & defenfor, c. 15. lib. Sapien ὑπέρμαχος ἀσπὶς, in Epig.

Τ' πρμ εγέθ ης, fupra modum magni & excellentes.

Τ' πρμ εγ ης, immanis, ingens, fummus, Ariftoph. ὑπέρμεγα, immenfum. ὑπέρμεγα διεργάσασθαι, Bud. in epift. poft.

Τ' πρμ εγέθ ης, ος, immenfus, Xen. καὶ ὑπερμεγέθη ἢ πλῆθος ἀσπίδων, &c. ὑπερμέγεθες ἀθάνατον, immenfum flagitium, Æfchines. ὑπερμεγέθη ὄντων, Xenophon libro 1. Pæd. Ita διμεγέθης, & πανμεγέθης.

Τ' πρμ ὑ σκομαι, valde ebrius fum. ὑπερμεθυσθῆναι, admodum effe temulentum.

Τ' πρμ ιόν ω, μ. ήσω. σ. ησα, fupero porentia.

Τ' πρμ ιόν ης, ος, ὁ, ἡ, ὸ, Iouis epitheton, Iliad. 8, præpotens, valdè potens, fuperbus, ὁ ὑπερμενὴς τῷ δυνάμει, ὑπέρβιος, ὑπὲρ τὸ βίαιον βιαίῳ.

Τ' πρμ ετρ ος, nimius, immodicus, Budæus in epiftolis poftremo ib. Sic verfus hypermetrus, in quo aliquid per legitimos numeros redundat, quod tranfit ad fequentem verfum, vt in 1. Georg. Vergil.

Aut dulcis muffi Vulcano decoquit humorem.
Et foliis vn tam tepidi defpumat aheni.

Dicitur etiam ὑπερμετρέλλειν, & μικροσκελής.

Τ' πρμ ήτ ης, ενικὸς, fupramodum.

Τ' πρμετ όπιος, frontale.

Τ' πρμ ήκης, præcelfus, prælatus, prælongus, procerus.

Τ' πρμ ορος, ὴ

Τ ἀφμ ρετ ῶ
Τ ἀφμόρας idem. Homerus Iliad. ᾗ, ὑπέμειρε νόος θ ἑτύχη, id est, præter sortem, præter fatum, indecenter, ὑπὲρ τὸ θεμιτὸν, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον.
Τ ἀφοειδὴς, ὁ, ἡ excedens nebulas. Herodianus de Alpibus, ἄγει γὰρ ἀφιρηφὴ & τὰ ἄκρα τῶν ὀλύμπου ὑπερηφὴ ἔτι μᾶλλον ἢ τὰ κατωμβρότερα.
Τ ἀφρωνικῶς, transfero classem.
Τ ἀφρήγνυμι, supernato, Columel. ὑπερείκω, ὑπερβάλλω. Hesyc.
Τ ἀφρήγνυμι, ὑσω, σα, σθαι, σμαι, prætialeo, ἀπαμῴγνυμι. Neutri. Accusatiu. Paulus capite octauo ad Rom. ἐν πάσαις ταύταις ὑπερνικῶμεν, in his omnibus plus quàm victores sumus.
Τ ἀφρώτος, hypernoti, quasi superaustrales.
Τ ἀφρέχειλος, exficco, q. superficco.
Τ ἀφξηρος, magnopere ficcus, aridissimus.
Τ ἀφογκος, ὁ, ἡ prætumidus Claud. immensus, excedens, nimius, immodicus, redundans, vehementer corpulentia onustus, excelsus, superbus, Intolerabilis, vehementer fastuosus, σπιμὸς, ἀλαζὼν, σπαθόφρ. Plato in epistol. τὰς μεγαλαυχίας καὶ ὑφόγκους ingentes, & nimias opes. Basilius alicubi pro grani & magnifico vtitur. Iudas in epistol. ᾗ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑφόγκους, & os eorum inflata verba loquitur, vt inflatius loqui apud Cæsarem. Ez 2. cap. Petr. epistola secunda, ὑφόγκα γὰρ ἀφθεγγόμενοι φθεγγόμενοι, prætumidam vanitatem loquentes.
Τ ἀφρηδὼς, pistilli speciem referens, Dioscorid. libro secundo, capite 200.
Τ ἀφρίζομαι, nimis magnificè arrogantérque de me sentio, ὑπερμεγαλύνομαι, Suid. & apud Hesychium ὑφρισμάμενοι, ὑφρισμένοι.
Τ ἀφρικῶ, superhabito, ὑπερφρονῶ, ᾗ, super hos incolere, Herodot. ποῦτων ᾗ ὑπερικῶν, super hos habitant, idem. Et cum Dativ. etiam apud eundem, vt ὑπερμένει τούτοις, supra hos habitant.
Τ ἀφρικοδομῶ, q. superstruo.
Τ ἀφρικῶ τ χώρης, supremi regionis incolæ.
Τ ἀφρίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimis mihi arrogo.
Τ ἀφρβ ῶ, ὁ, prædines.
Τ ἀφρμβρία, vt ἀκομβρία, immodica pluuia, Aristot.
Τ ἀφρδέ, ἰῶ, ἴ, contemptor, mendax, ἀφδὸς, Hesych.
Τ ἀφρθόλω, despicio, decipio, ἀβλάπτω, Hesyc. sed innuit in significatione mentiendi potius scribendum per ν.
Τ ἀφρπλέω, superbia, διὰ τ ὑφερόγγου, Etym.
Τ ἀφρπλεω, ὁ, ατικὸς, qui ad superbum attinet, Etym.
Τ ἀφρπλήστατος, superbissimus, Apol. l. 2. Arg.
Τ ἀφρπλὸς, ὁ, superbus, Etym.
Τ ἀφρπλία, ας, ἡ superbia, ὑπερφανία. Iliad. ἀλλ᾽ ἐς ὑπερφίαλον τιν᾽ ἀνὴ ποτι θυμὸν ὀλοόν.
Τ ἀφρπλίζομαι ν. ισμαι, π. ισμην, ex pugno, superbio.
Τ ἀφρπλ ῶ, ὁ, immensus, fortis. ὑπερφρόνθ, elatus, qui nihil sibi non arrogat armis, ὃ δ᾽ ἰχὶ ᾗ δόλοι ἐ᾽ στιν ἀνὴρ ὑπερφίαλος τε. Apollonius secundo Argonaut. εἶλεν ὑφερφρόνθ᾽ ὑπασπ. minister immensis viribus. Heliodus, ὠκεανὸς ὑπερφίαλ. fortitudinis insolentis. Phocylid. ὑφερφανείη πολὺν μηδὲν μέγα μηδὲ ὑφέρφιαλ, id est, nimium. Pindar. etiam per traiectionem dixit in Olympiis, ἀ τιν ὑπερφίαλ, calamitatem ineluctabilem, ᾗ βλαδῶν ὑπερβαλεῖν ἀ᾽ ἀνήκεστον.
Τ ἀφρπ τ. contemptim, superbè, fastuosè, Soph.
Τ ἀφρπάω, supramodum deuro, vltra modum torreo, immodicè torrefacio, Alex. Aphr.
Τ ἀφρπ ής, ὁ, ἡ, contemptor, superbus, fastuosus, qui fastidit, elatus, Suid. πεφρῶ.
Τ ἀφρπ ήσω, nimia affatio.
Τ ἀφρπ ικὸς, ὁ, ἡ, fastidiosus, superbus, ὑλαφθὰς, ὑπερφθὰς, Pollux. In Mermonis Eclogis, ὑπερφπικὸν ῥῆμα λόγου, arroganter loquebatur.
Τ ἀφρπ ικῶς, fastidiosè, fastuosè, contemptim.
Τ ἀφρπ ισμα, μ. ὁ, ἡμα, ατ. ωμα, despicio, sperno. Genit.
Τ ἀφρπ ὸς, spectabilis, magnus.
Τ ἀφρπ ὸσις, despectus, contemptio, despicientia, despicatio Cicero.
Τ ἀφρσ ῶ, ὑφόπτημαι, contemno, despicio. Genitiuo. Xenophon libro primo, ὑπερφρόνησε ᾗ σωφροσύνης, μανία δ᾽ ἀνεφρόνησε ὑπερφρασύνης τοιαύτης αἰχμῆς, Gregorius in epistol. Et cum Accusatiuo. Plutarchus in Theseo, ὑπερφρ. αὐτὸν, eos spernit. Cum præpositione πρός. Xenophon, αὐτὸς ᾗ ἐκεῖνα ταῦτ᾽ ἀπὸ ὑπερήκοα πρὸς τὰ παρόντα ἐφρόνησε, ipse omnia humana diuino consilio posthabebat. ὑπερφρῶ, τὰ κατὰ φύσιν, ὁρᾶτ ᾗ, τὰ θαυμάτα, Phauorin.
Τ ἀφρχεία, ας, ἡ, locus extra fines ὕφρξις, diuerticulum, extremæ nationis, exilium. Chrysostomus, ᾗ τὴ λέγω τὴν εἰς τὰ ὑπερόρια κατάστασιν, quin loquor de exilio? πρὸς τὰ ὑπερόρια μεταδιώκω, apud eundem. & πρὸς τὰ ὑπερόρια μεταδιώκω, exilio mulctari, patria expelli, exterminari ex patria. ἐκ τῶν ὑπερορίων ἐκπεμπόντων, exterminent. Plato de Legib. ἐν τῇ ὑπερορίᾳ, in regione externa, id est, extra fines. Budæus in epistolis posterioribus. ὑπερορίᾳ σχολὴ ᾗ στρατιᾷ, peregrinæ occupationes & expeditio, Thucyd.
Τ ἀφρχ ῶ, ὁ, de eiectis extorribus exulibúsque dicitur interdum, exulate Æschin.
Τ ἀφρχίζω, exterminio Cic. & Horat. elimino, extra limites eicio, in exilium mitto, Æschin.
Τ ἀφρίος, ὁ, ἡ, ὑφρίος, ὁ, ἡ, ὑφρία, ὁ, ἡ, ὑφρίον, ὁ, ἡ, ὑφρίον, ὁ, ἡ, ὑφρίον

Υ᾽περπλούτιος, sum prædiues, Aristoph. in Pluto.

Υ᾽περπολαυτ πεπόμπολα. Xen. ἡ ὑπερπολὺ μᾶλλον, ὑπερπομπὴ ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἡδέων ἐπιπλεόντων: vnde & nomen ὄβριν τὴν ὑπερκόπως: Superbium corrupte dixerunt Itali. πελοπόνδ etiam vocat Poeta. vide supra.

Υ᾽περπονεῖν, plus quàm oportet laborare, supramodum laborare & exerceri, Gal. l. 1. ad Glauc.

Υ᾽περπόνη, ὁ, labore confectus.

Υ᾽περπονεῖσθαι σου, laboro pro te ὑπερπονεῖμαι τῶδε, Soph. in Aiace, i. ὑπὲρ τοῦδε κάμνω, pro hoc decerto.

Υ᾽περπρέπειν, idem quod ὑπεραίρειν, ὑπερέχειν.

Υ᾽περπτάμενος, idem quod ὑπεραίρων, supervolo Plin. supero volatu. Depon. absolut. Apoll. 2. τὸς ὑπερπταμένους, supra nauem volantem: aquilam feilicet.

Υ᾽περπτὴς, nimia oppressus paupertate.

Υ᾽περπυπάζειν. vide Πυπάζ.

Υ᾽περπύρ, igneus, magnoperè calidus.

Υ᾽περπυρίως, supra modum rufus fum. feu rufus fio, rufo colore perfundor.

Υ᾽περπυρος, valde calidus.

Υ᾽περραίνειν. vide ὑπεράλλομαι.

Υ᾽περρέω, ὑπερρύην, ὑπερρυήσομαι, superfluo, Cic.

Υ᾽περρεραίνω, &

Υ᾽περρεπεσθαι, dicuntur quæ corpulentiore ista fiunt. τὰ ὑπερρεπέστατα, Cæl. l. 1. Dioſc. carnis excreſcentiæ, quæ in carne ex creſcunt, caro luxurians.

Υ᾽περρεπὴς ὀψις, carnium excreſcentiæ, ſuperuacuæ carnes, Hermol. excreſcentiæ in carne, Kuel. capite quarto libro ſecundo Dioſc.

Υ᾽περσάρκωσις, ſupercreſcens caro, excreſcentia carnis.

Υ᾽περσημαίνομαι, vehementer glorior & efferor, vehementer me iacto, Xen.

Υ᾽περσκελὴς, qui eſt cruribus grandioribus & inæqualibus, Plato in Tim. ſic Ficin. vide ὑπερμεγεθ.

Υ᾽περσοφ, vehementer ſapiens, Ariſtoph.

Υ᾽περσπαδάζω, vehementer incumbo. Lucianus in Anacharſi, ὑπερσπαδάσαντα αὖθις ἐμβῆναι τῷ ταλικούτῳ.

Υ᾽περστασιάζειν, pondere vincere, prægrauare: propendere, Damaſcen.

Υ᾽περστρωτός, ſeu ὑπερστόρνυμι, ſupernerno, ſeu ſuper inſterno.

Υ᾽περσχεῖν, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exiſto Il. 4.

Υ᾽περτάζειν, ὦ, ὑπερτάζω, ſuperficie tenus ſulcum producere, non altè terram impreſſo vomere mouere atque proſcindere: vt Syria tenui ſulco arat, teſte Plin. libro & capite 18. vbi arandi tertium genus eſſe docet in ſolo facili, nec toto porretium dentali, ſed exigua cuſpide. Theophraſtus de hiſtor. plantar. libro tertio, capite ſecundo, ἐπεὰν ἡ ἡ ὑλίζις αὐτὴ τὸς λίγνωδες χὸς ἀνιεῖ τὸς χθονὸς ὕλαν. ὁπόταν δ᾽ ἀνῇ αὐτὴ τὸς ὑπερτάσεσθαι ἡ πυκνότητι, δι᾽ ἣν φωλάζουσι τὰ ἀλιὰ τῶν χάρις, &c. id eſt, ſi tantùm ſuperficiarium ſulcum produxerint terramque mouerint. Nam Subigere quod vertit Gaza, non probo. Eſt enim τάζω, vnde apud Hom. Il. 11. διὰ πεδίου τμηγεμονῆ τὸ τάνυε ſiue τανύω, extendo, produco.

Υ᾽περτιλαντᾶν, præponderare, ponderis grauitate ſuperare, Etymologo.

Υ᾽περτιμος, ν, ὁ, ſupremus, altiſſimus, ſummus, maximus.

Υ᾽περτηρος, ſupra tectum. ὑπερτηρὸς τ᾽ εἴνης, Heſyc.

Υ᾽περτιτνομαι, &

Υ᾽περτίτνω, μ. τύψω. ακα, magis ſupero, ſum ſuperior, quaſi ſuperextendo, vinco, exporrigo. ὑπερίχω, ὑπερβάλλω. Ariſtoteles quarto Politic. ὅταν δ᾽ ἓδὲ πολὺ ὑπερτείνωσι ταῖς ὑσίαις, cùm opibus longè ſuperarint. Theophraſtus hiſtor. plantar. quarto, τὰ ἀγρεα ὑπερτείνει πολὺ τῆ θήλει ζωῇ, vincunt. Xenophon, ἡ δὲ πολὺ ὑπερτείνουσι τὴ κάρες, ſuperauerunt cornu noſtium & circumueuerunt. ὑπερτίνομαι δ᾽ωμαις, viribus ſupero. Ariſtotel. in Problem. ὑπερτείνει ὀκείνο, illum tranſcendit, Ariſtotel in prior. ὑπερτείνει δ᾽ἐκ. tempus amplificatur, prorogatúrque, Gaza in Probl. eiuſdem ſect.

Υ᾽περτιτνος, ον, ampliores numeri.

Υ᾽περτονος, ὁ, ἡ, quaſi exterminus. ἀ ὑπὲρ τὸ πέλας ἀφιστάμενος, Heſych. Item pluſquàm perfectus. Damaſcenus de Deo, ὑπερτέλειος ἀγαθότητος, interp. Sophoc. in Trachiniis eſt ὑπερτατὸς, ὁ ὑμοτατὸς ἀ ὑπεράνω.

Υ᾽περτρέπω, ὑπερτρέψω, præſto, ante eo, ſuperemineo, Plin. exto, exorior. ὑπερφαίνω τῆ θήκη ἀσπιν. ὑπερπέλας πλέ, ſol efferueſcens, quaſi ſuper oriens, Herodot. ὑπερπέλασπαρῆ, in Epigr. petra ſuperincumbens.

Υ᾽περτυές, ἄτυμ, ὑπερσυχνὸν, Suid.

Υ᾽περτρεφὲς κρέας, carnes exteriores, carnes quæ in victima forinſecus obiacent, vt ἔγκατα quæ intus, vel vt. quidam exponũt, carnes potiores & meliores.

Υ᾽περτρίπλ, ſum ſuperior.

Υ᾽περτρεῖα, ligna quædam eminentiora currus, ſuper quibus res locantur. Pollux, ὑπέρτρεια ἐστι, τὸ ὅλον ὄνημα τὸ ἁμάξιον. Homerus Odyſſ. ζ. αὐτὰρ τοι ἅμαξις ἐφορτίζεσθων ἀσκέλιον ὑμηλὸν ὑκυκλοτερὲς ἁφάσιν. Eſt verò Euſtathio, τὸ πρὸ ἑαυτῶν πλέον τοῦ ἄξονος ἐπικείμενον: vnde & nomen ὄβριν τὸ ὑπερκόπως: Superbium corrupte dixerunt Itali. πελοπόνδ etiam vocat Poeta. vide ſupra.

Υ᾽πέρτερος, poſtremum, recens Heſych.

Υ᾽περτερος, ὁ, ἡ, ſuperior, altior, antiquior, porentior, præſtátior, κρείσσων. ὑπερμεγεθ πολλῷ βασιλεὺς ὑπέρτερος, viribus multos reges ſuperans, Plutarchus in Pericle. Nonnus, μείζονα μοῦνον μετρήσας, ὑπέρτερον ὁμόγλῳ, vbi generis eſt Fœmin. Soph. ὄβριν ὑπερτατος ὀφθεὶς ἐγκρατὴς, ὑπὲρ ἔωμαί μαι μείζων.

Υ᾽περτεχνος, artificioſus ἀπαδαῖος. Heſyc.

Υ᾽περτίτνομαι, differo, tardo, cunctor, ὑπερτηλῶ. vide αἰαβάλλω apud Ammonium.

Υ᾽περτιθημι, tardus.

Υ᾽περτίθημι, πήσω, σα, superpono Liu. vel Plin. ſuperimpono: ſubmitto, præpono, τιμῇ. Act. Accuſatiu. ὑπερθέτας τὸ ἄξιον, attollentes aratrum, Plut. in Rom. Item differo, protelo, procraſtino, in aliud tempus reiicio.

Υ᾽περτιμος, magni pretij, Aaiſt. 2. OEcon.

Υ᾽περτιμᾶσθαι, præferor in honore apud Lucianum: Pudæus in quadam oratione, ἀλλ᾽ἐπὶ τοῦτο πέπρωται ἐξὸ ὄμβρος τὸ χαίρω ὑπερπεπλῆσθαι: id eſt, vicinos ſubmouere, immenſis prætuis eorum prædia ementem. ὑπερπιμᾶσθαι, & ὑπεπιμᾶσθαι, magno hœri.

Υ᾽περπικὴς, vt ὑπερκαρσὴς, exuberare fructu & fœtura.

Υ᾽περπιπλαν, idem quod Υ᾽πὸ ὄψεσ.

Υ᾽πέρπονος, ὁ, ἡ, ἡ, vehemens, minis intentus, ſupramodum intẽtus ſeu intenſus. ὑπέρπονος ἀνὴρ, μεγάλη, ὑπέρογκος. Ariſtoph. Nebul. Βοάσομαι δ᾽ἀρὰ σαν ὑπέρπονον ἠχὼ, ὑπέρτονος ἰάσπε. iu Hippiatr. dicitur qui tendũ afficitur.

Υ᾽περπραγίζειν, ſuprà modum olere hircorum virus, hircum obolere. ὑπερπραγίζει τὸ σῶμα. Dioſcorides libro primo, capite ſexto, hircorum virus ſupramodum redolet, odore eſt ſupramodum hircino. Idem libro ſecundo de nardo loquens.

Υ᾽περτρεχω, tranſcurro, de populor: & Plin. ſupercurro.

Υ᾽περυδρος, aqua mundans, nimis aqua repletus, diſtentus aqua inter cutem collecta. Hippocr.

Υ᾽περυδρόω, μ. ασα. crubeſco, ſubrubeſco, Ariſtoph.

Υ᾽περυθρ, fuluus, ſubrubeus, ſubrufus, ſubruber, rubidus, Gaza. Heſyc. πυρρικὸς.

Υ᾽περύμνιος, laudabilis admodum.

Υ᾽περύπτιος, ὁ, ἡ, ὁ, valdè ſupinus, ſupramodum ſupinus, reſupinus.

Υ᾽περυφόω, in ſummum effero, ſupramodum attollo. Paulus capite ſecundo ad Philipp. ὅσος ἐστὶν ὑ᾽περύφωται, Deus ipſum in ſummam extulit ſublimitatem.

Υ᾽περφαίνομαι, ſupereminco, Plin. appareo. ὑπερφαίνεσθαι τὸ λόγου, ſuperato colle apparuerunt, Thucyd.

Υ᾽περφαλαγγέω, μ. ησα, σ. ηκα, vnde ὑπερφαλάγησις, quum vtrinque phalanx hoſtibus circunſuſa aciem eorum coarctet. Arrianus, Οὗ πάντη ὑπεφαλαγγήσειν αὐτὸν διὰ τὸ πλῆθος ἑμῶν. Dicitur vt ὑπερκρεμᾶ. vide in Append. de vocab. milit.

Υ᾽περφανὸς, ὁ, ἡ, in conſpectum ſe dantes.

Υ᾽περφανος, ον, ὁ, ἡ, magniloquentia, ſuperbia.

Υ᾽περφερὴς, ές, ὁ, ἡ, præcellens, Heſyc.

Υ᾽περφέρω, μ. ὑπήνεγκα, σ. ὑπηνείκω, ſuperfero Plin. & extollo, ſubuecho. Actiu. Accuſatiu. σπουδὴν ὑπερφέρει, ſtrangulatã concit. t, Dioſcorides libro ſexto, capite 33. ὑπερφέρει πρᾶσις, ſum præſtantior, διαφέρω, ὑπερίχω, ſum eminentiſ imus, antecello, excello, ſupero, ὑπερβάλλω, ὑπερφέρω μηδὲν ἐκείνας, magnitudine cunctos excæat, Plutarchus in Romulo. Ioſcrates, ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Et cum Genitiu. Xenophon, ἐὰν δ᾽ ἐκεῖ μὴ ἐξ εἴμασι, ἀλλ᾽ἀσκὸν ἢ πλοῖ ἀφίκεσθαι ὑπερφέρειν, me hominibus longè præſtantiorem iudicauit. ὑπερφέρω τῷ πλήθει τῶν ὁπλίτων eos antecello, Thucydid. ὑπερφέρομαι τῆ ἄλλων, alios præcello. Herodotus. εἰσὶ πολλοὶ τούτων ὑπερφέροντες χῶτες τῆ δικαιοσύνῃ, Chryſoſtomus. ὡς τὰς ἐννοίας. multi ſunt qui ſuperarint hanc retia. Æſch. ἢ ἀρετὴς ὑπερφυὲς χάρις, homines qui virtute præſtiterunt.

Υ᾽περφθέγγομαι, ξομαι, verbis ſupero, clamore vinco & obſcuro. Lucianus in Toxari, ἡ μὰ δία πεισθῶ τὰ ἔργα ὑπερφθέγγεσθαι τῶν λόγων, præſertim facta ſi verborum celebritatem ſuperent.

Υ᾽περφιαλος, ον, ὁ, ἡ, immenſus, ὑπέρμετρος, quaſi inundans & fluës vltra phialam. Eſt & ἀσπονδος, infidus, fœdifragus, qui tráſgreditur iuſiurandum quod per phialas factum eſt: ſuperbus & inſolens: vnde μηνύσεις ὑπερφίαλοι, Odyſſ. ξ. id eſt, ἀσπονδοι. ἄδικοι, οἱ ἀβρύνοντες ἐπὶ ὄγκοις ἢ πᾶς ἀσπονδὸς τὰς δικ φιαλὰς γεγενῆσθαι. ὑπερφίαλοι ἔπνοι, id eſt, ὑπερήφανοι, ibidem. Ponitur etiam in laude, teſte Suid. vt ὑπερφιάλοιοι ἐν ἡμῖν ἀνδράσιν, id eſt, ἀγαθοῖς.

Υ᾽περφιάλως, ſuperbè, atrociter, impudenter, temerè, perfidè, Homer. Odyſſ.

Υ᾽περφο-

ὑπερπλάσμ. σια, σ. κφ, vehementer amo, adamo. Act. Accus. Aristoph. in Pluto.

ὑπερφιλόπτωξ, qui supramodum honoribus studet, nimium ambitiosus.

ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio, item summa cum æmulatione & contentione Athen.

ὑπερφλύω, effervesco, inundo, vel potius effervescêdo exundo, ἀκαρῶς, ἐκφυσῶ. Hesyc.

ὑπερφοβούμαι, versor in summo metu, Xen. in OEc. ὑπερφοβοῦμαί σου, tibi timeo, Phalar. in epist.

ὑπερφρόνησις, ἡ. contemptus, despicientia.

ὑπερφρονοῦμαι, contemnor.

ὑπερφρονῶ, contemno, despicio, insolesco. Genitiu. & Accusativu. Aristophan. in Nebul. Κἀπ διαβόλ οὐ θεοὺς ὑπερφρονεῖς, deos despicis. Idem ibidem, ἅπ κρεπόντων νόμων ὑπερφρονεῖν, leges constitutas contemnere. Plutarch. in Apophthegm. Lacon. βλέπ ὑπερφρονοῦσι, gloriam contemnant. ὑπερφρονῶν τὸ σῶμα λαμβάνε, contemnentes vehementer pecoris magistros. Plutarchus in Romulo. Capitur & pro supero. Lascar. ὑπερφρονῶν νεώδης γάμος καμὼ ἦν τούτου ὅσον ὑπερφρονέει, &c. Est enim ὑπερφρονῶ, insolescere & supra modum de se sentire, ad Roman. 12. iubet Paulus, μὰ ὑπερφρονεῖν παρ ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλ φρονᾶν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ne quis sibi sapiat plus supra quàm oporteat sapere, sed sapiat ad sobrietatem.

ὑπερφρόνως, arroganter ὑπερφυέως, ὑπεροπτικῶς, ὑπερφρονητικῶς: durius esse censet Pollux. Sud. affert exemplum exponitque ἀλαζονικῶς.

ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ, superbus. ὑπερόφρων. ὑψηλόφρων, ὑπεροπτικός. Sophocl. πῶς κἀκοχμας αἰδ ἐσ δεῖ ὑπέρφρονα, pro quo viro tam superbè clamasti. τὸ ὑπέρφρον, altitudo mentis, contemptus, Thucydid.

ὑπέρφυᾶς, ἄος, ὁ, ἡ, eximiè factum, superexcellens. δεινὸν μ ὑπέρφυές, Demost, absurdum.

ὑπέρφυές, ἑος, ὁ, ἡ, ingens, immensus, eximius, egregius, insignis, ωδός ὑπέρφυείς, Nazanzenus in Oration. ὑπερφυὴς ὕσε, quàm plurimus. ὄχλος ὑπερφυὴς ὕσε, turba quàm maxima, quàm plurima, Aristophan. in Pluto. In Accusativu. ὑπέρφυά Atticè. Aristophan. μὰν ἔγον ἁρχαῖον ἀμαυσίαν ὑπερφυᾶ, mirè excellentem. ὑπέρφυα ῥώμη γίγνεσθαι, Plutarchus in Romulo, robore eximium. ὑπερφυὲς μεγέθει, magnitudine insignis, idem ibidem. iungitur cum Accusativu. apud Aristophanem in Pluto, ὑπέρφυες τὸ μέγεθος δύο ἑκάστοιν, insignes magnitudine.

ὑπέρφυτόν, supra modum inflatus sum.

ὑπέρφυω, supercresco Celso, innascor, supernascor Plin.

ὑπερφυῶς, eximiè, mirum in modum, egregiè, incredibiliter, supra quàm dici possit, ὑπεραγαν: Hesyc. ὑπεραγάντως.

ὑπέρφωνᾶ, alte clamo.

ὑπερχαίρω, v. hementer exulto.

ὑπέρχειλος, ον, ὁ, ἡ, exuberans, plenus, Pollux. propriè qui supra labia est. qui labra excedit, vt ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur. qui supra labia implentur & exuberant.

ὑπέρχειλ Θ. idem.

ὑπερχεῖται, μι, σπμαι, π. ημαι, superfundor, vt apud Senecam Natural. Quæst. libro sexto, capite 24. insula superflua, id est, ὑπέρ Θ ὑπερκυκλῶν, insula mari obruta. Est & exubero, vt & idem ait superfundi corpora quæ supramodum excrescunt.

ὑπέρχειλ ος, in delitiis modum excedere, item insolentia, & petulantia modum superare Soph.

ὑπέρχειλος, biliosum esse, valde irasci Hippocr.

ὑπέρχολ Θ, ος, ὁ, supra modum iratus. ὑπέρχολ Θ· χόλιμος, Antiphon.

ὑπέρχομαι, subeo, ὑποδύομαι, ἐπακρίνομαι, accedo. ὑπέρχ Θαι δὲ τοῦ πολιτεύ, se ad populum contulit, partes populi est secutus, Plutarchus in Pericle. διαδυμ μ ὑπέρχεται, subit me admiratio, Sophocl. ὑπελθὼν ἡ διάλογον &c. subiens dialogum, Lucianus, id est, repræsentans, τὸ ὑπελθὸν, quod in mentem venit, Plato in Critone, ὑπερχόμενος σωτὰς διὰ πάντ ὀνείδιση ἡ δυσκλείαν, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges. ὑπέρχομαι, affentor, adorior, me insinuo. παρεισέρχομαι, ὑπαντάζω, ὑποδύομαι, obrepo, per obreptionem me alteri captiose submitto. Quintilianus ad verbum, subire dixit libro quarto. Interim verò, inquit, fallendus iudex, & variis artibus subeundus est. Lucianus, πλὴ μὲν γὸ Σκυθῶν ὑπελθόντα ἡ Ἕλλα. Idem, ὑπελθὼν μου πλ ἰγκαμβίου, ὑπὸ enim hîc dolum denotat, quemadmodum & de ὑπνῳ dictum est. μ ὑπέλθε δείματι, fortuna imposuit, fefellit, Euripides. δόλ ὑπὸν δὲ, ἰδιδεμ. ὁ πᾶ δὲν αὐδὲ σωφρὼ φρενῖ, idem Euripides, perfuasit illis arte & ingenio, astu decepit. Philostratus, ζᾶ ὑπέλθε χρυσὸ, ὐδὲ ἔκατ, βοῦ, ἡ ἐρέκαντ, μ ἄγκιστ φοσφακύμεσι. ὑπέρχομαι, κολακεύω, obsequioſe colo, alicui me vendito, & eum observo, ὑπερπέδω. Demosthen. aduersus Aristocrat. Συμβέβηκε γὸ ὃι τοῦτο αὐτοῖς μὴ αἰσπάλους εἶ πύτοις, ὑμᾶς δ ὑπόχειθαι ἡ ὑπερπεθέναι, inde contigit vt tres illi reges inter se hostes essent, nos autem vt ipsi colerent & obseruarent. Antiocl. διακοῦσι οἱ κερτεῖ ὑπέρχεθαι. Alexander ὑπέρχεθαι, induere. simulare, subire. Basilius, hom. 7. de polypode, Οὐ ὁ πόλε πτ' ἀὐ ἐκρέτοτ πάτρα ἀφεσπᾶ κἀχ' ἑκείνης ὑπέρχεται χρέος.

ὑπέρχειος, inuolutus ære alieno, vltra facultates suas obæratus, Hesyc.

ὑπέρχρονος, ὁ, ἡ, super omne tempus, exuperans tempus.

ὑπέρχυδις, diffusus.

ὑπέρχυσις, ἐκαθότητος, profusa bonitatis abundantia, Nazanzen. in Orat.

ὑπέρψυχ Θ, frigiditate excedens.

ὑπερώα, ὁ, palatum, apud Aristotelem: dicitur & ὁ ὑπερών apud Lucianum, διὰ ὑπὸν ἡ ὑπερῴας καθαίρει, Galenus libro primo ad Glauconem: per palatum purgare Iliad. χ, Χείλια μᾶλ' ὑπὲρ ὀνείλ ὑπερῴοι ἐν ἰδὲ ἰδίλιοι, i. τ. ὑπερῴοι κ ἡ ὑφοι.

ὑπεραύλιξ, calamitas, ὀνειδ.

ὑπέρωμ. vide ὑπερώα.

ὑπέρωος, idem quod ὑπερῴου, Hesyc. ὑπέρωος· ὑψηλός.

ὑπέρωσπασμ, retrò cesserunt, recti steterunt, impetum fecerunt, ὑπεσχέθησαν, σταμμένοι ἐπὶ σπᾶ, ab ὑπεστάθη.

ὑπέρωτᾶς, excellentia humerorum, Chrysostom. σθ' ὑπερωτᾶς.

ὑπερώτατος, epith. Dei, i. qui omnem appellationem excedit, & maior est omni nomine.

ὑπερῷον, ου, τὸ, ὑπόγαιος οἶκος, cœnaculum, superior contignatio, tabulatum, locus editus, locus superior, palatium. & ὑπερῷείον, pro eodem. ὑπερῷον Latini vocarunt Chalcidicum (nam hoc ædificij genus esse testatur Festus, & Vitruu. libro quinto. vide χαλκιδικὸν) Ausonius, quod Homerus dixerat χθιζὶ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνέβησεν καὶ κλῖσε in Odyſ. vertit, Chalcidicum gref su nutrix superabat aniili. Odyſſ. ὑπέρωιόν ἐσ τὸν ὑφάτιν, in cœnaculo. Aristophanes in Pluto, τὰ δ' ὑπερῷα ἰφιάλτ γόμε, tabulatum caricis plenum est. τὰ ὑπερῷα τῶ ἐσκιᾶ, superiora cæli, Psalm. ῥῆ. ὑπερῷον, palatum. id est, κορυφὴ, ὑπεροχὴ siue ὑπερῶον Euſt.

ὑπερῷος, ὁ, qui ad cœnaculum attinet, κτηνὸς, Etym.

ὑπέρωρος, ὁ, ἡ, exolescens, exoletus, vietus, qui tempus suum excesſit. ὑπέρωρος σμύρνη, Dioscorides libro primo, capite 71. myrrha scabra præter modum, Ruell. maturitate insignis, Hermol. addens posse exponi hilaris & speciosa: myrrha eorum modo quæ exoluerunt arescens, Marcell. annotat autem ὑπέρωρον ad ea pertinere quæ vltra tempestiuitatē suam producta, speciem & bonitatem amiserint. ab ὥρα pro speciosa habitu, & quasi ἀώρ, vnde ὠφῆ Θ, id est, neque citius neque serius in vſum veniens. ὑπέρωρος παῖς, puella exolera & quæ nubendi tempus excesſit, ὑπερώρεμος παρὸν Θ. Æschin. in epiſt. Ἐγὼ δ' ἀκ ἐσωβυτυπτόμην ὑπ' ἐμ, ἀπεξ δ διελεγόμ παῖδ ὑπέρωρα τηθῆ.

ὑπέρωσις, τὸ ὑξὺ ἡ μείωσις Suid. ἀσεσεῖν.

ὑπεσκαμμ, clàm interrogo, quæro, Dem. Olynth τ.

ὑπεσκώφ Θ, contemptui fuit, i. ἐξεδύνᾶ Θ.

ὑπεσπ, demiſſio, submiſſio, humilitas, ταπεινώσις, ὑπόδυσις, Hesyc. videtur autem Ioniecè dici pro ὑφεσις.

ὑπεσκαμμένως, remiſsè, parcè, ὑπὸδ ῥᾳθύμως, non contentè, καθειμένως, συγκεκρυμμένως.

ὑπέσπασ, polliciti sunt, recepertunt. ἰλ. ὑπεπλέσαν ὑπέσχεσιν ἰωΐπαρ ὑπέσπασας, pro ὑπέσχεσας, ἡ ὑπέσχυτο.

ὑπέστησ, subſtiti, subſtinui, non ſuccubi. Apollonius ſecundo Arg. δεῖ' ἀέξοντε ὑπέστη. ὑπέστημ· δὲ ἀγῶνας, subiimus difficultates, Thucydid. ὑπέστησαν σφεῖς ὑμᾶς, alacres negotium ſuſceperunt. ὑπέστω, promiſi. ὑπάγω ὑμᾶν· vt Iliad. ἀ, ὑπέστην κ' κατὰ δῆμον ὑπέστω δόμας, pollicitus ſum victimam, Euripid. ὑπέστης δόλ, pollicitus es facinus, idem Euripid. ſic Plato de Leg. ὑπέστω, ὑπισχνέομαι. Homer. Item ſeruiui, ἐδουλώθην· ab ὑφίσταμι.

ὑπέστρ, ſupposuit, ſubiit, ſuſtinuit, promiſit.

ὑπέστρεφ, ſubditus eſt, ſe ſubmiſit. ὑπεστὴν τὰ μαπαύτικη, vanitati subiacet. ὑπεστὴν πᾶ δίγτατ, ſeruauit decretum, capite 6. Danielis.

ὑπέτειλ, paſſus ſum, ſuſtinui, vt Epig.

ὑπέδιθ Θ, ſub dio, ſerenus, tranquillus. Aratus, ὑπὸς δ' ὑπέδιθ ἐὼν, ὑπέδιθ Θ· καὶ, Apollon. Rhod. ὑπέδιθ ἡ ἐ ἰαχρίᾳ ἐπὶ πελάγεσσ, ἡ ὑπέδιθεν πε δικάσσατ κρατὸς ὕδη ἄμεγθος· qua mare tranquillum eſt, crepido eſt eximia magnitudine, Plutarch. in Themiſtocl. Idem Aratus figuratè ad perſonam transtulit, ἠχῇ κα κὸ ὑπέδιθ Θ εἶπε. ὑπέδιθ· κ' ἐνέσης ὄτα, &c.

ὑπεδέχθ ην, ὑπεδέχθ ην, ſubditus, obnoxius, reus, ſons, ὑπόπτ ος, ὑπεύθ ος,

ὑπαίτιος, culpabilis, reprehendendus, reddendis rationibus obnoxius, qui gesti fin officij rationem reddere tenetur, qui ex administratione rerum tenetur, qui est in culpa, causę dicendæ obnoxius, qui in iudicium vocari potest. Genitiu Demosthen. & Æschin. vide Suid. ὑπαίτιόν τινα ποιεῖσθαι τῶν ἐφεστώτων ἐν τῇ ἀρχῇ, rationem reddere debeo mei consilij, vos non debetis vestrę auscultationis, Thucydid. ὑπαίτιος ἀρχῆς ἢ ἀδικίας, administratorum rationem reddit, Herodotus. ὑπαίτια κεκλῆσθαι ἢ ὑπ' ἀδίκων, victus feuerius & astrictus, Plutarchus in Lycurgo. Arist. in Equit. Κἀπορωκτίζει, πτίζων τὸν ἀνδρίσκον τὸν σκυτέα, ἵ' ἐξ μηδέπω λογισμὸν παρεχόμενος μηδ' ὑπαίτιος ὢν ἀρχῆς ἐς τὸν δῆμον ἅπασι, qui adnuiastrationis rationes non retulerunt: sic Cic.

Υπείκω, ὑφίζω, σ. ὑπείξομαι, εἶξα, ἐβ, ὑπείκτικὸς, submitto, suppono, id est, teneo aliquid inferius ad excipiendum quod indatur: ὑπείξαμεν, sustinco, subsisto, adhibeo, recipio, luo. ὑπεῖκε τῷ καιρῷ, cede tempori, obiecto caput lapidibus, Philostratus in Heroicis. ὑπείκειν δικαίῳ πάσῃ, infantibus mammam submisit, Plutarchus in Romulo. ὑπείκειν τῇ χειρὶ, præbere manum seu porrigere, apud Lucianum. λίθῳ ὑπείκει, crimen sustinere. δίκῃ ὑπείκειν, subire iudicium, subire iudicis sententiam & aleam, causam dicere, causam sustinere, vt Cicero exponit, pœnas dare, Xenophon. τούτῳ δίκῃ ὑπείκειν, huius rei crimine premi & causam sustinere vel culpam, vt & Cicero tertio de Legibus. ὑφίζω τῷ κρίσει δίκην, Euripid. vilioribus dabo pœnas. ὑπείκειν δίκῃ, poenam subiit, Plutarchus in Lycurgo. ὑπείκειν τῇ δίκῃ, Sophocl. εὐπίνειν τῶν πεμφθέντων, τῶν τοῦ δίκην σοφῶν ὑπείκειν, Plato de Legib. pœnas dare. Demosthen. aduers. C onon. τὰ μὲ δεῖ ἀξίαν ἢ μοι παρεσχῆμθαι, ὑπείκειν δίκῃ. Quam dignam pœnam hic, scelerum perfoluerit? ὑπείκειν δὲ ὅ μᾶλλε, causam dicere, id est, κρίνεσθαι, διαλογίζεσθαι, διωκόμενος Demosthen. pro eodem mox dicitur, δίκῃ ὑπείκειν. ὑπείκειν λόγοις, sustinere quæstionem & quod dixeris, contra studium aduersarij verum esse tueri. Aristoteles initio libri primi Topicorum, & in Sophoclis elenchis. Id vulgò dicimus *sophistæ unc redimiculum*. Idem Rheto ricorum libro primo, σαφὲς δὲ μᾶλλον πόσοι ἢ ὑπείξειν ἢ ὑπείκειν λόγοι, ἢ διαλογίζεσθαι, καταγνῶναι ἐγχειροῦσιν. Demosthenes hoc loquendi genus in forum transtulit, ac pro Cteſiphonte ait, πάντα ἀκριβῶς ἢ τούτων ὑφίξας ἢ λόγοις, hæc commemorabo, & horum rationem reddere non recuso. Gregorius, ὑπείκειν λόγοις ἢ δικαίοις, rationem reddo seruitutis. Plato in Charmide, βελόμενος μὴ αὐτὸς ὑπείκειν λόγοις ἢ ὅτι μάλιστα, cum ipse non vellet reddere rationem. Dicitur etiam λόγοις, Aphrodis. Λαβεῖν λόγον, refutare rem aliquam. ὑπείκειν τοῖς κλοπαῖς, pœnam sustinere. Aphthon. ὑπείκειν τῷ κρίνοντι, iudicium sustinere, Plato de Legib. ὑπείκειν παρέδροις, subire supplicium, pœnam subire, dare pœnas, idem ibidem. ὑπείκειν τῆς αἰτίας κεφαλῇ, pœnas luo, quod author exiterim periculorum, Thucydid. Item ὑπείκειν, occupo, opprimo. Aliquando ponitur pro prudenter ago.

Υπεκθλίβω, σ, ἔβ, propinqua partui, grauida: transfiato verbo de maturatione fœcrum, subeuntibus in illas ex capricijs culicibus, qui Græcè ψῶτες. Suid. ἀκμῇσι ὑπεκθλιβόμενοι, ἐγκύμονι, vide de Eraſ. in Adag.

Υπέκθεσις, depositum ad vſuram. ὑπεκτίθεμαι τινὶ δάνειον, Suid.

Υπήκοος, ὁ, ἡ, obediens, morigerus. ὑπήκοόν τινα ἢ ὑπαγόμενον, imperata faciens, qui alterius imperio paret, qui subeſt, obtemperans, attentus, obnoxius, subiectus. Dicitur & ἐπήκοος, νεὰ πόλις ἐπήκοος, εἰκείθη: cui opponitur ἀφήκοος, & ἀνήκοος. ὑπήκοος τοῖς θεοῖς, regi obtemperans, Herodotus. πόλις ὑπήκοος ἀδικουμένων, ciuitas quæ est sub iure Athenienſium, Plutarchus in Pericle. ὑπήκοοι τῷ δικαίῳ τῶν κρατούντων, iustitiæ obnoxiam ciuitatem reddidit, idem in Solone. ὑπήκοον ἔχειν, habere sub potestate. Xenophon ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in ditionem suam agere, idem. ὑπήκοος ποιούμαι, mihi subiicio. Thucydid. dicitur & ἀφυπήκοος, ὑπήκοος ἢ δουλεύειν, seruitutem tolerans. ἢ τὸ ὑπήκοον τῷ ἑλομένῳ τῆ, ditionis Athenienſium esse. Aristophanes cum Datiuo. ἐκ πάντα πῆ πλουτεῖν χρὴ ὑπήκοα, ad est, diuitis parent.

Υπήλυμι μ, ἔλθω, idem quod ὑπείκω, i. cedo.

Υπήνη, πα φυσικὴ, medicamenta quæ alium subducunt. ὑπήλατα τὰ φλέγματα κινοῦντα, purgationes pituitam elicientes, Galenus libro primo ad Glauconem. ὑπήλατον τὸ πῦ δύσκολον, apud eũdem, id est, aliquo l ex his quæ blandè purgant, ex blandis medicamentis quæ solum ventrem, intestina & primas venas sine vehementia expurgant, non autem ex toto corpore trahunt.

Υπήλυδες, subiit: ab ὑπ. λύθω. Accusatiu. Homerus Iliad. Datiu. Euripi l.

Υπῆλυε, mihi in mentem veniebat. Plato epistola septima, ὑπῆλθ' ἂν ὑπ' ὧν ἐγὼ ἐπαινῶν. &c. mihi fuecurrebat non esse mirum, ὑπῆλυε μοι ἐπὶ μεγάλοις ἀπέβαινε, suberat ipsis in Megarenses simultas, Plut. in Pericle.

Υπῆλυσαν, ὑπῆλυσαν, ὑπέλυσαν, ὑπῆλθον, subduxerunt: ab ὑπέλυσα, vide Eraſm. apud Etym.

Υπήλυσις, ὁ, ἡ, sub vento expositus, subuentaneus, ὑπέλυσις, leuis, irritus: vnde ὑπήλυσιμος, ouum irritum quaſi sine subiectaneum, hoc est, inefficax ouum quod citra coitum editur, sed mutua fœminarum inter ſe Veneris imaginatione. Appellantur & zephyria ova, Plinius libro decimo, capite 60. Aristophan. in Auib. Τίκτει σφᾶσι τὸν ὑπήλυσιν νυξὶ ἢ μελεσπέτοις ὠὸν, id est, δίχα συλλήσεως ἢ μίξεως. Lucianus, πῶς ὑπῆλυσιν ἵππος, πῶς ὄρνις ἀϊδὼ τὸν ὄφιν ἢ ἀβλαβῆ ὑμῖν ὑπήλυσιν παῖδα γενέσθαι ἢ ἄρρενα. vide Κωιὸν ὄρος. Aristophan. apud Athenæum lib. 9. Πολλοὶ ἢδὴ ἀλεκτρυόνων ὑπήλυσιν βίᾳ τίκτουσιν ἐπὶ πολλάκις. Hic sic oua ante tempus edita nõdumque absoluto putamine. & teſta vocauit, quæ vulgò vocamus *anſi harſelez*, vel *hardelez*. ὑπήλυσιν πνεύμα, vento expoſitus, leuis, Nonnus. ὑπήλυσι πνοῖ, pes velox. idem. ὑπήλυσιν ἀνέφρασα, subuentanea fomnia. Lucianus. ὑπήλυσιν λόγοι, Plutarc. οἷοι τὰ ἀκοίτη, i. inanis, ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, & qui audienti non prodeſt.

Υπήλυσις, idem quod ὑπέλυσις, euanidus, auræ parens, leuis: ei opponitur σφοδρὴ πνεύσις, Xen. in OEc. ὑπήλυσιν πνοὴ, locus tranquillus, Gaza l. 3. de cauſ. plant.

Υπήλυς, ὁ, barba, pili circa labia: muſtax à Gaza transſertur apud Ariſtotelem libro tertio Animalium, κλάπ τῷ ὑπήλυς ἢ κρόκῃ τῷ ὑπήλυς βαθύλλεσθαι, mento contracto barbam profundam demullit, Plutarchus in Camillo & in Æmilio ἄχνῃ ὑπήλυς, malæ imberbes, in Epigrammat. Pollux auctore, ὑπήλυς superioris inferiorisque labri barbam ſignificat.

Υπήλυσκε, ν, iuueni, incipiens barbeſcere, pubeſcens, Lucia. οἷοι ὑπ. κάπτα ἐπὶ σοὶ ἐπιστῆσαι μὴν ἢ διαπαίδα ἢ ἀεὶ ἢ ἀνὴρ ὢν, ἢ ἢ ὑμᾶς ὑπήλυσκε τῶν, αὖ ἢ ἡμᾶς.

Υπήλυσκε, ν, ἐφικολῶ, in Epig. occurrit Herculi.

Υπήνεμος, ὑπὸ τ' ἀνέμου. Hom. Od.

Υπήορος, ος, ν, valde ſpendidus, λαμπρὸς, λογομαχῶ, Heſychius.

Υπηρεμία, quæ ſunt ſuppeditata, quæ quis accepit.

Υπηρεσία, ας, ἡ, ſeruitium, ὑπηρέτησις, obſequium, obſeruantia, obſeruatio, officium, adminiſtratio, muneris functio, adminiſtra opera, Budæus in Pandect. ὑπηρεσία νόμων, cultus legum, Plato de Legib. ὑπηρεσία τῶν θεῶν, deorum cultus & miniſterium, idem ibidem. Et in Apolog. ἐγὼ οὖμαι ἐμὸν οὐκ εἶναι μᾶλλον ἀγαθὸν γίγνεσθαι ἢ τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν, quam obſequium quo Deo obtempero. Idem epiſtola ſeptima, ἀναγκάσαι δὲ μὲ ἐμοὶ τε, καὶ εἰ ὑπηρετεῖν, ὅσπερ ἀδελφὸν ἐμοὶ πολίτας, ἀσπίζεσθαι, &c. id eſt, adeuntes verò me & alij quidam, & miniſtri nonnulli Athenienſes mei ciues, denuntiarunt. τοσαῦτ' ἐλεύσει ὑπλισσόμενοί, καὶ ὑπηρετῆς πάντας τοὺς κρατοῦντας, ὑπηρεσίαν miniſtros intelligit τὸν κυβερνήτας, τοῦ πλοίου. Poll. Thucydid. idem. τοῖς ὀρεινοῖς τῆ ναυτικῷ, καὶ τοῖς ὑπηρεσίαις, &c. Budæus putat poſſe etiam reddi ſeruitia nauium addens Arrian. videri accipere pro remigibus, quasi & ſingulari numero ὑπηρεσίαν ſignificare apud Demoſt. ait.

Υπηνέμιον, ὁ, ἡ, pulmnius quem ſibi remiges ſubſternunt, τὸ ὑπὸ κλίμασιν τοῖς ἐρέτῃσι, Pollux. Suid. ὑπηνέμιον καὶ ὑπόβολον, id eſt, κακοπαθητικὸν, ὑφ' ἡ κακοξυνοῖ ἐρέτοντες, ἅτε τὸ μὴ σωφρονοῦσιν τοῖς πυγαῖς, vbi per ſ ſcribitur in ſecunda ſyllaba. Alibi vocat ὑπηρετικὸν, quod tamen & laſanum, id eſt, κάμινον ſignificare dicit. Thucydid. τῷ κάτω ἢ τὸ ὑπηρέσιον, ἢ τῷ τριηρικῷ: vbi Valla, remos, ſcalmos, pelles quas remiges ſibi in remigando ſubſternunt. ὑπηρέσιον δὲ τὸ χάσμα δύπερ ἐξίσταται οἱ ἐρέσσοντες ἅτε τὸ μὴ σωφρονεῖν αὐτοῖς τοὺς πυγαῖς, Græcus interpr. εἰς ὑπηρέσιον ἢ κάτω ἐμπεσόντα ἢ ἐβίωσε, populum ad nautarum opera & remigium traduxit, Plutarchus in Themiſtocle. vide Ἐρέσσω.

Υπηρέτημα, obſequiis & operis colore obſeruur, ὑπηρέτημα καπούσας, ὑφ' ἑαυτὸν ὑπηρετούμενον, cui ſeruiunt angeli, Nazanzen. Et τὸ ὑπηρετούμενον, obſequium & exhibita opera. Hocrates, Ἡ γὰρ τὰ παρ' ἑμοῦ ὑμῖνε ὑπηρετῶν, πολλὰ ἐβίωσε ἢ βίον ἢ ἡμέτερον ὠφελῶ ἀκαιρε. Τ' ἀπολύω, Actiuè, id eſt, ὑπηρετῶ, ſeruio, vt ὑπηρετοῦσι σοι πολῖται, hanc tibi operam nauo, in hoc tibi obſequor. ὑπηρετοῦντας ὑμῖν ἀμῶν, nos vobis obtemperamus. Herodot. Paſſiuus in epiſtol. n. χὰ ἔθνη ἐβίωσε ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον, ὃ ὑπήκοα ἦσαν ὑπηρετούμενα ἢ ἐβίωσε, ſi aliorum ſeruit nequitiæ atque ibidem.

Υπηρέτης, ὁ, ν. ικὸς, miniſtro, ſubminiſtro, ſubſeruio, inſeruio, miniſteria exequor, morem gero, inſtruo, paro, ſuppedito, ſuggero, συμπράττω, nauo operam alicui & obſequor, fauco. Datiuo ung. & Accuſatiu. ὑπηρετεῖ σοι τάδε, hoc obſequium tibi præſto. Xenophon, ἃ χρήμασ' ἐκέκτημ' ὑπηρετῶν, quæ manus cuique ſuggerunt. ὑπηρετῶν πάσῃ τῇ πανουργίᾳ, facere imperata, Demoſthenes pro corona. Ariſt. oteles Ethicor.

§. ἢ ὅτε δίοιτο φαίνει, ὃν ὑπηρέτην τοιοῦτο. vide Ὑδροπηρετὴ. Et Τ'πηρέτης.

Τ'πηρέτης, ministerium, Soph. & Plat. de Leg.

Τ'πηρέτης, ου, minister, carnifex: exactor, qui exequitur iudicis sententiam, apparitor, assecla, comes, diribitor, servus publicus, Æschin. vide Ἐκπακτοι in Append. de vocabulis militar. Plutarchus in Publicola. ὑπηρέτης πειθοῦς ἔδοξε ἡδὺ δημόσιον. Sic pro lictore, Matt. capite quinto. Pro subdiacono, Canon. 20. Conc. Laodicen. διάφοροι τῷ πράττειν ὑπηρέται, exercitus ministri, Xen.

Τ'πηρέτιον, vide Τ'πηρέσιον.

Τ'πηρέτικος, ὴ, ὸν, ministerium. Arist. teles Rhetoricorum secundo, Ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις, ἢ σώσεις, ἢ ἔργων ωφελὴ: vbi ad obscœnas voluptates referitur: cum aliquis aut corpore, aut fœdis muneribus alicui inseruit atque morigeratur. Sic & ipsum verbum ὑπηρετεῖν ibidem posuit. Dicitur & Τ'πηρεσία.

Τ'πηρετικὸν, οὐ, τὸ, armamentarium. ὑπηρετικὰ, τὰ, nauigia actuaria, quæ maioribus nauibus inseruiunt. vide Ἐφέλκια, & Τ'πηρέσιον.

Τ'πηρετικὸς, vel ὑπηρετικὸς, οὐ, ὸ, seruilis, ministrans, quasi ministratorius, subminister, morem gerens, Plato de Legibus. Est etiam ὁ ὅπλοις δεῖσθαι εἰς τας ὑπηρεσίας, διακονικὸς. ὑπηρετικὸς δὲ ψυχῆς, ad exequenda animæ officia vim ministrandi obtinens. ἡ ὑπηρετικὴ, scientia ministrandi, seruilis scientia, Aristot.

Τ'πηρέτις, ιδος, ἡ, ministra.

Τ'πηρετῶν vide Τ'πηρετέομαι.

Τ'πήρια, τὰ, summa vbera. τὰ δόκια Sui l, ὑπήρτιον (inquit Hesyc.) ὑπογάστριον, ἐφελκίον, sumen, abdomen. vide Τ'ποχαρμιον.

Τ'πήχω, με σω, succino. Hesiodus. ὑπὸ δ' ἤχεεν ὄρια πεζῶν. Basilius. Ἔπειτα εἰς ὀδηγὸν ψυκτὸς κατ' αὐχὴν τῶν μαθητῶν, οἱ λοιποὶ ὑπήχουν.

Τ'πήχω, ι. ὑφήχω.

Τ'πῆχος, Dianæ dicatus hymnus, vt σωσὶ Apollon. Pol.

Τ'πθλίδης, subolem suspicari, Budæus in epistolis prioribus, suspicere etiam dicit Salust. pro suspectum habere: Suid. ὑποπτεύοντα.

Τ'πίνη, Ionice pro ὑβείνη.

Τ'πλιον, est compressis superne labris alicui ludificari atque illudere, mulsitare, τὸ μυζᾶν. vt vulgò fure la moue. vide Ἴλλειν & Ἔπλιον Sophocles in Antigone, Ὄρνιθες χαλκόβαται, οἱ ὑπὸλοιδορούμενοι, Vident & hi, sed ore distorto aliis illudunt. Dices etiam, sed diuerso genere loquendi, os sublimerede quo vide Erasm. in Adagiis. Eustath. Od. l. σοὶ δ' ὑπόλοιδος ἔσται, in quit, ἤγουν ὑποσκώπτων καὶ ὀνειδίζων, ὁλίγα δάκτυλα ἐκ χειλέων ἐφιέντες, ἀπομυσσόντες. vide Μύζω.

Τ'πίων, subeuacuo, quodammodo expurgo.

Τ'πχος, genus calceamenti virilis & sumptuosi, Pol.

Τ'ποχαρμιον, μ. ὑποχόνδριον, ὑπὸ τὰ ἐξωτέρω πλευρὰ. promitto, polliceor, ὑπόσχεσις, ἐπαγγελία, ἐπαγγελμα, promissio, voueo, spondeo, Depon. Accuf. tum. ὑποχεῖσθαι, ἐνδέχεσθαι τοῦτων, vndecim talenta promittens Herodotus. ὑπὸ χεοῦμαι, τὰ χρήματα, Xenoph. ὑπέσχετο βασιλεῖ, pollicitus est se eum latraturum, Plutarchus in Publicol. ὑπόχεσθαι ἀπὸ τοῦ ὅλως ὑπισχνεῖσθαι, promittens ei se Græcos in ditionem subacturum, idem in Themistocle. τὸ ὑπόχεσθαι, quod promittitur, Nazanzenus in Oration. ὑπόχεσθαι, promissile, apud Demosthen.

Τ'πόχεως, gracilis, subgracilis, tenuis.

Τ'πόχεσις, idem quod ὑπόχεσμα. Odyss. β. ὑπόχεσιν αὐρήνησε φαεσίμβροτος ἠελίοιο, pro ὑπόσχεσιν. Apollonius libro secundo Argonautic. ὑπόχεσιν αὐτοῖσιν: vbi etiam ὑπόσχεσι legitur in codice manuscripto. ὑπόχεσιν δῶκε πολλὴν, polliceri dona iubebant, Herodot.

Τ'ποχῆ, ἡ, εἰ, ὑποχαί Hesychio authore, ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τ πέτρας ἐκ θαλάσσης.

Τ'πνάλη Θ, ης, ὁ, somniculosus, somno oppressus. Nicand. videtur in Alexiph. interp. est ἄπαξ λεγόμενον. Martial. li. 10.

Quid tibi dormitor proderit Endimion?

Τ'πνακὰλὺ, ἀ, aspidis genus somno necantis.

Τ'πνάσμ, ατος, τὸ, ν. κ. &

Τ'πνάω, dormio, sopior, Nent. absolut.

Τ'πνηλὸς, ὸ, ὁ, somnolentus, somniculosus, Gaza ἐκθυμὸς Suid.

Τ'πνοβάτης, ου, ὁ, soporifer, somnifer: vt apud Æschyl. in Prometh. ὑπνοβάτιμοι τοῦτοι.

Τ'πνοβόης, ου, ὁ, somnifera.

Τ'πνοιακτέω, ῶ, ὑσω, σω, ν. κ. pugno cum somno.

Τ'πνοποιὸς, somnum prouocans, somnum gignens, somnificus, ὑπναγωγικὸς.

Τ'πνος, ου, ὁ, somnus. Eius hymnus extat apud Orph. ὕπνος γένεσις τῶν θνητῶν, in Epig. ὕπνος ὁ δεσμὸς ἄλυσσος. Hom. ἀδελφεοκτονίαι, ἱ. ὕπνου, ἀνάπαυσιν τῶν ὄντως ἐν ὕπνοις ἰδόντων, videns per quietē, Plut. in Romulo, vide Gell. libro 13. capite 9. Odyss. ι. κοιμήσω μὲν ὕπνῳ Ἥρην παναληθέα. Demosthen. ὡς ἐγὼ Πάτροκλ' ὃν ἐγὼ ζωοῦσιν αὐδῶ ὅστις σὴν πανύτιον ὕπνον ἀληθῶς ἀάσας ἔχῃ: Vtrum hos ignorare, qui fis, existimas, an tanto somno atq; oblitione cunctos teneri? Theocritus, κήγὼ δὲ ὕπ. τοῖς Πάσιν κοιμῶμαι τοῦτον ὑπνῳ ἐνηδὺ ἐγγύς. Et autem Aristotel. ὑπνῶδες, ἐγρηγορὸς, κρύσει γρηγορεῖ. vel fit ὀλιγοῦπνον, τὸ ἀμύπνωτον τῶν ὑπὸ τὸ ὀγκωμένων. Homerus, ὕπνον χάλκεον vocat, quod ad diuritiam referre videtur Virgil. ex ipso hc explicans, Olli dura quies oculos & ferreus vrget somnus. ὑπνῶ δ' ἐπὶ ἀκαθέκτοισιν, sensuique amissionem Plutarch. Πολὺν τὸν ὑπνον ἐφ' ἡδονὴν ἕλκων, ὕπνον, τὸν ὑμέναιον ἡμῖν ἐ. ὑμᾶς παρεμβ. Θ.

Τ'πνοῤῥοῦς βάκχ Θ. in Epig. somnis terrens, & vilis.

Τ'πνος μ. μὸς, dormio. ὑπνῶσι, ὑπνώσεις, suauem somnum capies, Nazanzenus in Orat. Idem ibidem, μὴ πολὺν ὑπνώσῃς ἐς θάνατον, ne vnquam dormias in mortem, ὑπνώσειμι, dormisile, Plutarch. in Apophthegm. Lacon. ὑπνώσομεν, soporatus, somnum accersens. Apud Hippocratem. ὑπνοῦσα, Galen. ὑπνοποιὸς ἔγχυτα, ὕπνον κομιδῇ μικρὸν, ὑπνῶν etiam actiue sumitur pro somnum afferro, somnum concilio.

Τ'πνώδης, somnolentus, somniculosus, Politian.

Τ'ῶ ωκος, οὐ, ὁ, sopiens, soporificus, concilians somnum, somnificus Plin. Aristot. de somno & vigil. Πάντα γὰ τὰ ὑπνώτικα καρηβαρεῖ ποιεῖ, τὰ ποτὲ ἡ τὰ βραδὺ, μᾶλλον, μᾶλιδ ἐγρήσιμ, ὁ νοῦς. Τ'ωτικὸς, pro ὑπνώδης. somniculosus, deditus somno, dormitor. Idem Aristot. Οἱ ζ βουλεύσεις, οὐχ ὑπνωτικοὶ, ἀλλ' ἐγρηγορότες τὴν πόρων.

Τ'ωτικὸς, somnolentus, somniculosus, Politian.

Τ'ῶ ωκος, οὐ, ὁ, sopiens, soporificus, concilians somnum, somnificus Plin. Aristot. de somno & vigil. Πάντα γὰ τὰ ὑπνώτικα καρηβαρεῖ ποιεῖ, τὰ ποτὲ ἡ τὰ βραδὺ, μᾶλλον, μᾶλιδ ἐγρήσιμ, ὁ νοῦς. Τ'ωτικὸς, pro ὑπνώδης. somniculosus, deditus somno, dormitor. Idem Aristot. Οἱ ζ βουλεύσεις, οὐχ ὑπνωτικοὶ, ἀλλ' ἐγρηγορότες τὴν πόρων.

Τ'ωτικὸς, somnificus, somniculosus Plaut. vide Τ'πνῶδ.

Τ'πνώτης, ου, ὁ, sopor, dormio, dormitio, καιμῶμαι, χαθδίδω, ὕπνον ὑπνώτην. Budæus epist. post.

Τ'πὸ, cum Genitiu. significat ab. vt ὑπὸ τῆδ' ἀπιστῶν κατηγόρησεν, interire à iudicibus. Sic Cicer. Nihil enim esse valentius à quo interear Plin. cum per iic ab Annibale. Terentius ab vxore excidit id est, ἐκπεπτωκως, ejectus est, exactus est. Paulan. πολέμησε ὑπὸ τῆδ' Ἀθηναίων. Demosthen. contra Mid. πανὺ γε σωφρὼ ἀφεστηκὼς ὑπὸ τοῦτου. Et contra Onetor. φοβοῦμαι ταυτὶ μὲν ὑπὸ τοῦ δικάζειν, μὴ δικαίως ἡ κακηγορεῖται. Nam Græci verbis neutris quamuis absolutis pro passiuis vtuntur, eâdemque constructionem eis tribuunt. ὑπὸ τῆδ' ἐβουλεύσατο ἀλλοτρίας, &c. Isocrat. pro eodem mox dicitur ὑπὸ. Plato secundo de Republic. ὑπὸ σπάνεως ἡ πονηρᾶ διαίτης, à cibis mutatur. Τ'ποτεταμένη Genitiu. de Aristot. de mundo, ὕπαιθρος ὑπὸ τῆς μείζονος περιόδου, ita de vrbe maiore existimandum vbi vide num ὑπὸ σκιᾶς legendum sit, vel ὑπαὶ πύλης. Item ex Platone secundo de Republica, χαλκεὺς ὑφ' ἑαυτῷ βελτίω ἢ ὑπὸ τῶ πολλοῦ χρυσὸν ἐμπρήσῃ, meliorem ea quæ multo ex tempore inuenta est. πρόσωπον ὑπόκριτος, ex composito. Τ'πο sub. ὑπὸ μάλα, sub ala: quæ dubitanti inuenitur in hac locutione: nam ὀλίγα rectus, non est in vsu, sed μαχαλὰ, ὑπὸ στέρνα τάνυσον. Hesiodus Odyss. pectori subiecit ὑφ' ἁρμοῖς, sub curru, id est, post currum Euripid. ὑπὸ σκιᾶς ἥμην, sub pompa coiurerunt, Herodotus. ὑπὸ ἐκατὸν ἐγένετο, regis ditioni cessit, Thucydid. ὑπὸ χεροῖν ἐκ σοῦ τὸ σωφρονεῖν ἔχει, res sunt sub rectoribus probis, Demosthen. τὰ ὑπὸ γῆς, θησαυρίσματα ποιεῖ, vegetiora reddit quæ celantur sub terra, Theophrastus libro tertio de causis plantar. Item cum motu per Centrum. Hesiodus in Theogon. ᾗ ῥ' ὑπὸ γαῖα βοᾶται ὀρεσσιφοίτης ἀμφὶ, sub terram misertus. Τ'πὸ, propter, ῆ τε, pro. Plato, ὑπὸ ταύτης τῆς αἰσχύνης, ὑπὸ τῆδ' οἰκείων σπουδῆς ἐσχὴν μοι χρῆται, nihil mihi agere licuit rei familiaris per hanc cœpationem, sine pietate hanc occupationem, pæ hac occupatione. ὑπὸ τῆν δοκὴν αἰσθάνεσθαι τῆς ἀδικίας, ab ipsis de causis bilium infertur Athenienfibus, Plutarchus in Pericle. ὑπ' ἀδείας, præ voluptate, Aristophan. ὑπὸ τ' ἀδοῦς, idem pro eodem. ὑπὸ λιμοῦ ἀπόλλυμι, præ fame perij, idem. ὑπὸ περιφυΐας, prompte. ὑπὸ τ' μελετότητος, pro mea molestia. Τ' τόμερ, idem epistola septima, τῶν πολλῶν τὰ τῆδ' ἀλλήλων ὑπὸ φαυλότητα διαιτῶμεν, multis paucorum facultates per decreta distribuens. ὑπὸ ἄπαξ νοῦ ἔρχεσθαι ἡμῖν ἐγχύπτειν, per ipsum ne fuperc quidem nobis licet, Plutarchus in Opuscul. Τ'πὸ, pences, apud. ὑπὸ τῆ ὑπλώνει ἐν μικρᾶς ἀν ἀξιώσεται, quum esset in magna apud Græcos veneratione, Thucydid. Τ'πὸ στιμῶν, id est, μετ' στιμῶν, Aristophan Interpres. Τ'πὸ cum Dativo, sub. Hesiod. κείνῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub saxo cauo. Lucianus de Luctu, ὑπὸ τοῖς ὑπὸ τῆς Γαῖας, ἐδάφεσι ὑπακούσασι, locum aliquem sub terra profundum. ὑπὸ κρήνῃ, ὑπὸ σπόντῳ, sub fonte reliquerunt, Apollon. Rhod. ὑπὸ πάτοις, sub Plarano, Homerus. Idem Odysseas ξ. ὑπὸ κρήνῃ ἐκ χοῦ ἡρωΐδ. sub Troiam duximus, & ad Troiam. item ibidem, ὑπὸ τεῖχος πεδίοιο κάμοιμι, sub armis iacebamus seu in armis. ὑπὸ τῇ ἄρμασι σωιεσθαι, sub cure concrescere, Galenus libro secundo ad Glauconem. ὑπὸ τοῦτο, in huius potestate, Demosthenes. ὑπὸ σφᾶσιν ὀδὲ ἀγωνίδ, Ægyptus est ditionis Persarum, Herodotus. ὑπὸ ἀδυωμένοις εἰσι, seruiunt Athenienfibus, sunt Athenienfibus obnoxij, Thucydides. ὑπὸ τοῖς ἀθη-

νείοις γίνομαι, venio in Athenienſ. poteſtate. ὑπὸ βασιλέως ἐγένοντο, Romanis ſubiecti ſunt, Plut. in Apopht. ὑπὸ τοῖς συκοφάνταις ἐτελεῖν, ſubiicere, Hermo. ὑπὸ δεσπότην ἔρχεσθαι, ſub domino manere, Xen. i. domino ſubiectus, ſub domini imperio. Hoc. τὸν ὑπ' αὐτὸν ὄντας, &c. ipſis parentes & ſubditos. ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι Φ., qui ſibi ſubiuganti. ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι Φ. τὸν φίλοις τοῖς ὑπερηφάνοις, amicos ſibi morigeros beneficiis reddens, Iſocrat. in Euagor. ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίθεσθαι, &c. Homer. Iliad. β, id eſt, μιᾷ γνώμῃ συγχωρεῖν. Plato ep. ſiſtola ſeptima, ὑπὸ δίκαιον καὶ ἀνεγκλήτως ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, iuſte viuere. ὑπ' ἐξ, ſub auroram. Suidas habet ὑπὸ ἕξ. Υπὸ, in Odyſſ. ὑπὸ κρατερῷ πεδίλῳ κέκλετο, in ſinu occultare. Τ' ὑπὸ νυκτὶ, in nocte, Apollon. Rhod. vbi alij, ſub, exponunt. Υ' ὑπὸ, cum ὑπὸ φωτὶ πολλῷ ἀφεῖσι, &c. cum multo lumine procedebat, Plutarchus in Galba. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte, Apollonius Rhod. ὑπὸ ἐδεδίεσαν μοῦ πάσαμ ἢ πολλῶν κρατεῖν ὄξ οἰκίας, ex domo ſolus cum vniuerſis faciebus & ſecuribus deſcendens, Plutarc. in Publicol. ὑπὸ πλευρὴν ὁρμεῖσθαι, ſi tibus concitati, Homerus Odyſſ. Υ' ὑπὸ, id. ὑπὸ κλῆρ πλεῖσθαι, Apollonius Rhodic. ad citharam, id eſt, ad eius ſonum ferio, &c. Idem pro eodem citam ὑπὸ φόβου Φ. dixit per Geuitiuum. Lucianus, ἐς τὸ δίκτεργε ὑπὸ κρότου ἐπιδημεῖν, ad theatrum ſe conferre. ὑπὸ λόγου ἀκούειν, ſub diſputatione audire. ὑπὸ τὰς ἀνομίας αἰτιᾶσθαι, ſub nucleo. ὑφ' ἡμῶν εἶναι, ſub duce degunt. Ariſtotel. primo de Animalibus. ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, ſum peccato obnoxius. Eraſm. capite tertio Eualij ad Romanos. ὑπ' ἴτ, in vnum, id eſt, coniunctim: cui opponitur διηρημένως, τῷ ὑφ' ἑαυτὸν ἠγεμόνων, ſubditorum ſibi ducum, Xenophon. ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι τὸν, ad ſuos ſubditos, idem. ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, ſibi ſubiiciunt. Τ' ὑπὸ, ad, vt Ilia. β. ὑπὸ ἴλιον, ἦλθε, i. εἰς τὸν ἴλιον ἐλθεῖν ἔζωσεν ὑπὸ ἕζη, Gaza libro quarto. Et pro ad vel in Plutarch. πρὸς ἀφροσύνας, ἢ ὑπ' αὐτὰς θεὰς ἢ πολιτικὰ βίλτιον φυσέται, ſed ad lucem (ſiue in luce) contemplare. Υ' ὡς quum tempus denotat. Xenophon. ὑπὸ τῶν κρατούντων τὰ πολίμων ὧν τῆς ἡσυχίας ἐφίλει, ſub belli finem ex peregrinatione veni. ὑπὸ κυνὸς, tempore canicularis, exortu canis, Ariſtoteles libro octauo Animalium. ὑπὸ κυνὶ ἀλίσκονται, canicularis tempore capiuntur, G za. ὑπὸ ταὐτὰς ἡμέρας ἀπέθανον, per eoſdem dies vita exceſſit. Odyſſ. ὑπὸ ζόφον ἦλθον, ὑπὸ ἀμαυρὸν ἠέλιοιο. ὑπὸ νύκτα, νυκτός, Interpres ὑπὸ σεισμόν, tempore terræmotus, Thucydides. τὰ ὑπ' χεόνον, quæ temporis rationi ſubiiciuntur, Nazanzenus in Oration. Apud Theophraſtum hiſtor. libro tertio, capite ſexto, ὑπὸ τ' χειμῶνα, per hyemem: vt per ver dixit Cato & Plin. Ibi tamen legebatur per Genitiu.

Τ' ὑπὸ in Compoſitione, id eſt, ſub, vt in ὑπόχρα: ſæpeque ſignificat ſubiectionem, vt in ὑπακούω: vel diminutionem. vt in Τ' ὑπὸ λίκει. Τ' ὑπὸ εἶται αὐτὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν, vt in ὑφαγορεύω, ὑποδείκνυμι, ὑπάγω, ὑπαγορεύω, ὑφηγέομαι, atque id genus, Atticè. Τ' ὑπὸ compoſitum, item dolum fraudemque innuit, vt in ὑπάρχομαι, ὑποτρέχω, ὑπέρχομαι. Τ' ὑπὸ aliquando ornatus gratia in Compoſitione ponitur, vt in ὑποκλέπτω, ὑπείκω, ὑποκρίνω: Hæc enim nihilo ferè ſuis ſimplicibus ἐμφατικώτερα. Τ' ὑπὸ etiam tranſformant Poëtæ, vt cum pro ὑποβάλλειν, dicit Homerus Τ' ὑπὸ ἔλικας. Τ' ὑπὸ aliquando auget ſed tacita antiphraſi, vt in ὑποπίνω, id eſt, largius bibo. Τ' ὑπὸ αὐτὸ τὸ ὄρθρον, vt in ὑπόρθρου, quod & pro ὄρθρου ponitur. Τ' ὑπὸ κεῖσθαι ἀδελφὸς πάσιν, rurſus, vt in ὑποπρεπὴς, ὑποπροπίζειν.

Τ' ὑπόμουσος, ſubruſticus.

Υ' ὑπόσαθμος, Suid. ὑπόσαθρος.

Υ' ὑπόσαθρος, ἡ, fundamentum, ſcabellum. ὑποῖσαι, θεμέλιον. Cyrillus libro ſeptimo, τοῦτ' ἔστι ὑποβάθρα ἀφηγεῖται ἀνθρώπου, hoc fulcrum & quaſi ſuſtentaculum præiacens. Heſych. eſt crepido, κρηπὶς.

Τ' ὑπόβαθρον, ὁ, τὸ, fulcrum vel ſolum. Xen. Ἀπομνημ. ὃ. οὐ μόνον τὰς ἐρημικὰς μοναικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς πόλεις, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ἐκ τῶν πόλεων ἀξιοκελεύζεις, Mollia (ſtragula, & lecti molles, & ea quę lectulis ſupponuntur, vt mollia ſint curas.

Τ' ὑποβαίνω, ſubeo, decedo, delabor, retrogradior, ſubiaceo, ſubiicior, minuor. Galen. πίεζε ὑποβαῖνον ὕπερ μέρεα, πέρας καὶ μέσε, τοῖς ἢ ὑποβαίνοντ ἕτερα ἐπαναπίπτ. πλέον.

Υ' ὑποβάλλομαι, ſubſterno, vt ὑποβάλλεσθαι στρωμνὰς, ὁρεαλία & ſtragula ſubſternere, Lucianus ὑποβάλλομαι ὀλίγα, ſubſtrata habeo volumina, idem. Ponitur & αὐτὸ τὸ ὑποβάλλομαι ἐς ὑποπέπτωμα, Baſilius. Gregorius, ἐς ἣν ἕκαστον κρίνειν ὑποβάλλεται τὰς ἀφορμὰς ἐμοῦ ὑπεβαλλόμενος. Υ' ὑποβάλλομαι, pro ὑποβάλλομαι, ὑποπέμπω, propono, ſubiicio. Baſilius, ὑφαιρεῖται μοῦσα τὴν αὐτὰ δικὴ τοῦτο ὑποβαλλόμενος, id eſt, perſonam morum pernicacia vulgatum argumenti loco proponere. Υ' ὑποβάλλομαι, falſò mihi quippiam aferibo, mihi quaſi ſubditium aſſumo, vt πολλὰ ὑπεβαλλόμην, aliena ſcripta ſibi aſſerens, Strabo vltim. Plutarchus in Pompeio. Οὗτος ὑπομιμήσεται τὴν Ἀριβμαλιὰν καὶ Πυπικὸν πολέμων ὑποβαλλόμενος τῷ δίκτῳ αὐξομένῳ ἐπὶ τοῖς ἐξεκαπαλεῖ δρόμῳ δόμεσθρόπως ἐμβαλεῖν μιχανοπλάσθαι. Ob quæ ſe non admirari ſi Armeniaci Ponticique belli gloriæ ſuccidaneum ſe inferret, homo qui etiam vt fugitiorũ triumpho quouis modo inſereretur molitus ſit. Υ' ὑποβάλλομαι, ſuppono partum, falſò ſuppono. Baſilius de vita ſolitaria, ἢ ἐπὶ ποῦ ἑτέρου διαίτωσι τις, μὴ ὑπομένοντων, οὐσίαν ἐ φαίλων ἢ ὑποκαλῶν εἰς τὰ νοσεῖν ὑποβαλλομένων. Sophocles in Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλίσσουσι μύδους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, i. ὑποσπειρόντες, verba clàm ſerentes fallunt. Significat etiam per interpretem loquor.

Υ' ὑποβάλλω, μ. καλῶ, π. κῳ, ſubiicio, ſuppono, ſubiungo, ſubdo, ſubſterno, ὑποβάλλομαι. Actius. Accuſatiuo. ὑποβάλλουσι φασὶ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ, Iſocrat. Plutarchus in Opuſcul. πρὸς ἀπορίαις, τῷ βακτηρίᾳ ὑποβαλὼν ὕξω, baculo foras prolato. ὑπεβαλλόμεθα τὸν φόνον ὀνόμασιν, id eſt, ὠξέβαμεν, dedit, Æſchin. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite ſeptimo, ᾗ τὰ μὴν χρόνια ἐπὶ ζέας, ὅταν δὲ ἐμβάλωσι τὰ μὲν χρόνια, ὑποβάλλουσι τὸ φυτευτηρίῳ, ἀξ ὑποβαλλόμενα μικρῷ πλείω, ſummittere atque ſubſternere. Υ' ὑποβάλλω, ſuggero & ſubiicio, id eſt, admoneo, commoneſacio, vt ὑποβάλλοι σε λογισμὸς ἀξαθὸς, quod etiam ἀναβυποβάλλω dicitur. Xenophon, ὑπεβάλλοι δ' αὐτοῖς ὧδε τι ὀπλικὸν ἀσκεῖν. Et ſuggerere poteritis ſi quid fugerit. Herodianus, ὑπεβάλλοντες τὸν αὐτὸν τρόπον ἱστορίαν, cuiuſdam inſtinctu & admonitu. ὑποβαλὼν σοφὸς, excepit, Thucydid. ὑποβαλόντων ἑαυτοῖς, Plutarch. ὑποβαρνησάς, ſibi ipſi ſuggerere. Υ' ὑποβάλλω δόλῳ, interfari, fere monémque interpellare, & præpoſterè excipere, hoc eſt, ἀνερόμενος ἢ φάσκοντος ἀκούειν. Il. τ. ὑποπτεύοντος μὴν κακὸν ἀκουέμεν, ὑβὲ θέλει Τ' ὑβάλλειν, χαλεπὸν γὰρ ὑποπτεύοντα ἔπος ὑβάλλειν. dixit pro ὑποβάλλειν, i. id eſt, Molleſtum eſt & graue interpellari etiam ab homine docto vel ſapiente. Æſchih. contra Cteſiphont. Νόσημα δ' ἐστὶ αὐτοῖς ὑποβαλεῖν τι, καὶ ἐξ ἑτ' ἐς ἔτος πόλις σφοῦτ, Mementote excepto ſermone hoc reſpondere, ſiquidem tibi externa quædam ciuitas coronam detulerit. Υ' ὑποβάλλεσθαι, Paſſiu. id eſt, ὑποτίθεσθαι, καίδειν, vt ὑποβάλλεται ἡ θεμὶς τὴ πίκρᾳ, id eſt, ſupponitur, ſubiacet, Ariſtoph. Comm.

Τ' ὑπόβασις, ὁ, ὑβ, ſubucula, ſubligaculum, ὁ ἐνδύματος χιτὼν, ὑφίζωμα, Heſych. decrementum. Pro baſi ponitur apud Arcoꝛ pag in Schol.

Τ' ὑποβάτης, ſcabellum.

Υ' ὑποβίβλεκε, ſubeſt, ſecundarium eſt, id eſt, minus præcipuum eſt, vel tanquam ſpecies ſub genere: vel tanquam fundamẽtum, Hermog.

Τ' ὑποβεβρεγμένος, irrigati, appoti.

Υ' ὑποβιάζω, violenter depello.

Τ' ὑποβιβάζω, minuo, per vim ſubduco, ὑπαπολῶ, ὑπανακαθαίρω, Heſych. ὑποβιβάζεται τὰ χολώδη, deiicit bilem, detrahit, Dioſcor. li. 3. cap. 34.

Υ' ὑποβλακώδες, ὠδ, habens vim deiiciendi & ſubducendi.

Υ' ὑποβλεφάτας, ſubtus eo dolo. Theophraſtus hiſtoriæ libro quarto, capite octauo, ὑπαβλεφάτας ἔ τινῶν τὸ ἄνθρ: lege Plin. lib. 12. cap. 9.

Υ' ὑποβοηθῶ τινι, βγμάσιν apud Menandrum edulia quæ libidinem proritant, & pruritum veneris concitant. Athen. de Homero verba faciens, ἀξιολόγ παντὶ δῆλον ἐστὶ κατ' ἀγωνίας ἀγγελίας καὶ τὰ ἐς ὁ Μέλιος ἐξ ἑνὸς ὑποβοηθοῦντος βαύμασι.

Υ' ὑποβλασφάω, ſuppullulo.

Υ' ὑποβλέπειν, quaſi ſubaſpicere dicatur, limis deiectisque oculis aſpicere atque obtueri, deſpicere: ſic auerſantes faſtidióſéque aliquid aſpiciunt. Ariſtoteles in Problematib. Segm. 31. de oculis perueršq; loquens, & hominibus Strabonibus, Διὸ ὑποβλέπουσι ἢ σιωπῶσι τὰ ὄμματα, quare limis oculis aſpiciunt & in eam coeuntibus. vide Παραβλέπειν. Lucianus, ὑποβλέπειν οἰωνὸς ἢ πλέσιον ἰδόσει, καλὸν ζυλοῦ, ἢ μικρὸν ἀξίου τῶ λίθου τὸ ἀκανθῶδιον. Υ' ὑποβλέπειν ἢ ὑποβλέπεσθαι, despicere ſiue deſpiciari, auerſari, contemnere, & Saluſtio ſuſpicere, id eſt, ſuſpectum habere, ſuſpiciari, ὑποτοπεῖν, ὑφοράσθαι Heſyc. non verò ſuſpectare, vt voluit Budæus. Lucianus in Conuiuio, σοὶ δ' ὀνεῖν γ' ἀνωτὶ ὧδε ὑποβλέπεται οἱ σωκοὶ ἢ ἄλλοι ἅσα ἀδ' ὧν τις παρακάλει, ἢ ἀκαρῆ μυσαττόμενοι. Plato in Critone, ἢ ὅσοι οὐ καθίστη ὧδε αὐτῷ ὑποβλέποντο οἱ σωκοὶ ἢ ἄλλοι ἅσα ἀνθρώπου ὧδ' ὄνομα, id eſt ſæpe deſpicient & auerſabuntur legum corruptorem exiſtimantes. Idem in Sympoſ. Οἱ ζ ἑταῖροι ὑποβλέπουσιν αὐτὸν ἐς κρατικρότουσι τὸ σοφὸν. Virg. Æneid. 4.

Talia dicentem iamdudum auerſa tuetur
Hinc illue volumen oculos,
id eſt, ὑποβλέπουσα ὠξέως ὑφασα, nempe Dido de qua & libro 6.

Et torua tuentem -Lenibat-
Illa ſolo fixos oculos auerſa tenebat.
id eſt, παρακύψ. ὑποβλέψασα, vt apud Pollucem, quod Homerus

rus ait, τὸν ὑποκάτω ἰόντα, id est, ὑποβλαστικὸς καὶ βλαστητικός. Lucianus: Οὐχ ὁρᾷς ὡς ὀλίγοι τὸ ξύλον, καὶ σωμασκεῖται τὰς ἀφύσεις, ἐκ ἀσπλάγχνου τὴν καρδίαν ὑπαλείφει τοῖς ἀνδρείοις ὑπὸ Alibi, Δεινὸν τὴν ψυχὴν ὑπὸ βασάνων.

Υπαλλάδιον, Aduerbium ab ὑποβαλλειν, sermone subiecto interpellato sermone, vel excipiendo verba dicentis nondum finita. Homerus Iliad. 2. τὸ δ' ὡς ὑποδδὰς ἠμείβετο θεὸς ἀγχιπολεύς, ὑποβαλὼν τὸ ἴδιον λόγον ἀχαιικὸς καὶ μεσολαβῶσας τὰ ἀγαμέμνονος φωνὴ συντηρῶν αὐτὸ εἰς ἑαυτόν.

Υπάλλακτος, subdititius puer, spurius, nothus, ὑποβεβλημένος, κίβδηλος, pro adoptato. Phrynicus, ὑπάλλακτος λόγος, id est, κρύφιος καὶ διαιώλος, ὡς ὀλιγίλος. Sophocles, ὑδὲ γρεῖ σοῦ δὲ ὑποβλήτου λόγου σὰς ἐλθεῖν orationem dixisti alienam. Υπάλλακτον σὸ μὲ apud ipsum in OEdip. secundo, id est, os subornatum & factum siue compositum, ab alio instructum, ἀλλακτὸς, ὁποῖα πεπλασμένον.

Υπάλληκτος, q. Supposititiè, Suid.

Υπάλληλος, ὁ, monitor, qui admonendo atque hortando subiicit & suggerit.

Υπαλληλος, ὁ, subiectio: vt dicitur subiectio testimentorum: suppositio. Vnde pro fraude ponitur. Polybius, αὐξόμενος ὑπ' ἐκείνου καὶ ὑποβολῇ. Υπάλληλα etiam dicitur de eo qui subiicit suggeritque consilium, id est, admonitio, instinctus, ὑποκίνησις, impulsus. Xenophon Paed. 3. ἀλλ' ἄρα κἀκεῖνοι ἐκ ὀλίγης ὑπαλληλίας σχολῆς ἔβ]: Præclarè verò cum eis agitur, si etiam instinctu consilumque suggerendo proficiant. Υπάλληλος, vndecúq; ὑποβολὴς. vide Υπόλαμβε. ὀλίγος ὑποβολὴς opponitur τῷ ἀφορμωμένῳ. ὀλίγος ὑποβολὴς ἀφορμῶσαι χρησάμενος. accersita persona vsus, Basil. in epist.

Υπαλλήλιος, ὁ, ὑποβλητικὸς, ἀντιφερὴς succidaneus, id est, qui in alterius locum succedit, Budæus in epistolis posteriori bus. Est & hoc nomine Menandri Comœdia. ὑπαλλήλιος & ὑπόβλητος, subditicij pueri, Lucian. Ἐγὼ δ' αὐτὸς μεγάλα ἐπαιτιῶν ὑπαλλήλιος, ὑποβολιμαῖος αὖτ' ἐκεῖνα νενέμεν.

Υπάλιος, pignoratim obnoxius, obiectus pro pignore, quam hypothecam Iurisconsulti vocant: apud Pollucem ὑποβολον χωρίον, id est, ὑποχείριον. Est enim ὑποβολον, τὸ ὑπεκείμενον ἐφ' ἑτέροις ἢ τόποις, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. Υποβολον etiam in Pandectis Græcis idem est quod ἔναρα ἐφεγγυώμενα, hoc est, donatio propter nuptias. Υποβολον autem secunda producta, significat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ἐνεχυριάσει πόνῳ, id est, quod in vsuras fextantes obstrictum est pignoratitio couento. vt scribit Eustath. citatque hoc ex Phereeyde, Οὐχ ὁρᾷς τῶν ἐκείνου τὰ Παντινοῦ κειμήλια ὑπάλβολον; id est, ὑποτεθέντα.

Υποβοβρίδιον, τὸ, fæx πηῶς. Hesych.

Υποβοβρυχος, ὁ, cœnosius, lutosius.

Υποβρέχω, με. ὕδατ. prolue, irriga.

Υποβρύχιος, in profundo, quasi submersè, vel submersim. Aratus, ὑπεβρυχιος ναυτίλλονται ὑ ὑποσβρύχιος.

Υποβρυχιστὴρ, q. subsiditeo. Adamant. in Physiognom.

Υποβρύχω, submersus, subrigunsue verbo βάπτω. Apollonius secundo, κάτερθ ὑποβρυχίῳ στρεβλοῖς ὕδασι κάμπτει, id est, κάτερθ βυθοειδεῖς ἐν τῷ στρεβλοῖς κάμπτει. ὑποβρύχιον τόρνον, submergere, Herodot. πάντας ὑποβρυχίους, in Epigram. ὑπαβρύχιον Suid. ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποντοβόλον.

Υποβρομος, quasi subuiroſus. ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, qui est odore subuiroſo, putidiuſculus odore, odore grauiuſculus.

Υπογαῖος, ὁ, ἡ, idem quod ὑπόγειος, subterraneus.

Υπογελᾶν, ὁ, ridere, diebat Comœdia, pro χρυπτοζέσθαι, id est, sannari, Pollux l. 2.

Υπογάστριον, pecten, siue inus venter, pubes, Dioscoride libro secundo, capite 197. Vide suprà in dictione Ἡ γαστὴρ, & Κύστις apud Suid. Υπογάστριον etiam de piscibus dicitur, ὑπόγαστρον, apud Athen. l. 6.

Υπογαστρικὸς, ὁ, ἡ, Adiectiu. quasi subuterinus, vt Arethas Cæsariens. in Apocalyps. inguinis libidines ὑπογαστρίους ἐπιθυμίας vocauit.

Υπογειος, subditus, ὑποστατικὸς, subterraneus, sub terra latitans, οἱ ὑπόγειοι, inferi, Bud. in epist. prior.

Υπόγειον, τὸ, sedum maius, quod in suggrundiis ferè nascatur, ἀσίζωον μεῖζον, semperuiuum maius.

Υπογλωσσίζω, τὸ, γλῶσσαν ἀπολύω. λιτανεύω, deprecor, mentum tra ctando eius quem rogo, Æschin. περὶ παρ.

Υπογλωσσιον expon. τὸ ἀρτὶ ἐξαισθὲν τὸ γλῶσσον.

Υπόγειον, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Υπόγλημμα, succrescō. subnascor, sufficior.

Υπόγλαυκος, subglaucus, Dioscor. l. 2. c. 214.

Υπόγλυκος, aliquantulum lentus, vi scoſus, gummoſus.

Υπόγνατιος, ὁ, subnatale, vt Gaza vertit in Aristotel. libro primo de Animalib. id est, pars exterior communis femoris & natis, Gaza.

Υπόγογγυλον, eduleo, ſubdulcem reddo: condio.

Υπόγογγυλος, subdulcis, ὁ ἀκρογογγυλος, ἡ ῥάφανος, Athenæus libro decimoquarto.

Υπογναθις, ίδος, ἡ, caro qua lingua inferiori maxillæ connectitur: & coronæ genus, Pollux, ὁ ἡ σειρὰ ἣν ἐπιδήσαι τοῖς τῶν κατὰ σιαγόνα σωμασκητηρίοις, ὑποσιγναθίς λέγεται. Υπογναθίδες vocat Nicolaus Alexandrinus compositiones quę linguę ſupponuntur, vt arteriacæ. Υπόγναθος abſceſſus ſub lingua, idē Pol. l. 4.

Υπογλωττιον, τὸ, vt τὸ ὑπογλωττὶς ὑποκάτω, ſub lingua, Ariſtotel. libro 2. Animal. ſic Gaza de cetuorum vermibus. vide Υπογλωσσον.

Υπόγλωττον, vide Ι ὑπόγλωσσον.

Υπογνύδαι, manibus ſubiectis mento aut maxilliv.

Υπογονάτιος, ὁ, ἡ, quod genibus ſubiicitur, ſubgenuale, in libello de re diuina D. Chryſoſt.

Υπόγραμμα, tucus, τὸ ὑπογεγραμμένον.

Υπογραμματεὺς, ſcriba. Demoſth. & Ariſtoph.

Υπογραμματεῖον, μ. διῶν, π. διῶν, ſcriba ſum. Neutrum abſolutum.

Υπογραμμὸς, οῦ, ὁ forma delineata, & præſcriptum atque exemplum, in epiſtol. 1. Petri capite ſecundo, Ὅτι ἡ χρεὼν ὑμῶν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, nobis præſcriptum atque exemplum reliquens. Damaſcenus de Sertatores, ἡ ὑποχαμμὸς ἡμῶν ὑπακοὴς γίνεται. Idem, τὸν ἐμὸν ἡμῶν τοῦ σῶματος ὑπογραμμὸν διδοὺς. Hic præpoſitio ὑπὸ ſignificat præx. Cicero de Oratore dicit præſcriptum & formulam exprimere. Et 2. de inuen. præſcripſit dare. vide Υπάτω. τὸ ὑπαγορεύσαι τοῖς ὑπογραμμὸν τὰ δέοντας διαπονεῖσθαι, ſecundum datam formam breuitati ſtudentes, c. 1. l. 2. Macchab.

Υπογραφεὺς, ſuſcriptor, amanuenſis, qui dictata excipit, ſcriba, notarius, librarius. Ariſtophan. Interpr. in dictione χειροτονεῖ. Syneſ. ἵνα μὲν μὴ τῶν πόλεμίων ὁ ὑπογραφεὺς τὰς ὑποθήκας ὑβρίσας ὑπαγορεύσῃ.

Υπογραφὴ, ἡ, ſubſcriptio, Eſt etiam primæ manus delineatio & deſcriptio, ſiue rudis craſsaque adumbratio, quæ pars eſt ζωγραφικῆς, Gellius libro primo, capite quinto. Dicitur etiam de pueris, qui aut picturam docentur aut ſcripturam. Continet enim ὑπογραφὴ artis rudimenta, atque inde tranſlatione ſumpta, Plato libro de Republica ὑπογραφὴ craſſæ Minervæ explicationem, non ſubtilem atque multum artis habentem appellat: ſic enim libro ſexto, ἡ αὐτὴ τύπων ἢ ὑπογραφὴ διὰ βάσανον τοῦ διανοεῖσθαι, ἅμα τῶν τοιουτοτρόπων ἐνθρηταίων ἀπορείνα. Ariſtoteles ὑπογραφὴ τῆς ψυχῆς vocat ſolſam ductam & fundamenti circunſcriptionem. Cicero in Topicis, Additur & deſcriptio, quam Græci ὑπογραφὴν vocant. Τύπος autem & ὑπογραφὴ rem craſſa Minerua demonſtrant, non exactè, vt ὁμοιοῦς. Υπογραφὴ, figuratum dilitum atque ridiculum Herodianus in quarto, Περὶ ὀρμὴ δὲ πως ἢ φυσικὴ ὁμοιότης, ἡ λέγειν δὲ σῶμα ὑπογραφὴ ἢ πικιλίας, Σπάθισαν τῶν τε ἐπὶ ὑφῆς χύτας πολλὰ χαρίεντα ὡς αὐτὸς δοκεῖτο, λυπηρὸ ἢ τοῖς σοφοῖσιν. Υπογραφὴ, ſubſcriptio, id eſt, approbatio, aſſentio, vt ὑπογραφὴ τῆς σύστασις, Baſilius in Epiſtolis. Υπογραφὴ, τὸ ὑπογεγραμμένον ἢ ὑπόγραμμα, ſucus apud Lucianum, quo oculos ſublimnus. Οφθαλμῶν ὑπογραφὴ ἢ περιφὴ ὑπογραφὴ. Chryſoſt. ἐφ' ἑ ὑπογράφει.

Υπογραφὴς, τὸ ὑπαλείφω τὴν ζωγραφικὴν. idēmque quod χρωΐζει. vide ſupra.

Υπογραφόμαι, Depon. id eſt, ὑπογράφω. vide infrà. Υπογράφομαι Paſſiu. id eſt, ὑμνοῦσθαι ἢ ὑπηρέτημαι. fucor, fuco & pigmentis (vt ceruſſa) illinor. Lucianus, ἐ ἐυκίνι ὑπηρξιβρίδιον, ἢ τὸ φθαλμὸ ὑπογεγράφθαι. Athen. de Sardonap. Υπηρέτησε τοῖς ὀφθαλμοῖς. Herodianus, Περὶ ὁ ὑπογεγράφθαι τὸν ὀφθαλμοὶς, ἢ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνειν.

Υπογράφω, μ. ἄψομαι. ἄφω, ſubſcribo, id eſt, probo, aſſentior, aſtipulor. Interpres Demoſthen. Ἐδὲ σὺ τῶν θεῶν διαπεπεῖσθαι ὑπογράφωμι ἄφῳ τῷ ἀληθῆ. Theodorit. in prima hiſtor. eccleſ. de Synodo Nicæ loquens, διαδεικνύντος μὴ φοβεῖσθαι τὸ ἀναγκαῖον θάνατον, συμφώνοις γεγενημένοις ὑπογράφωντες αὐτοῖς, id eſt, qui propria manu ſubſcripſerunt. Idem alibi, Πείσεσθε ὦν σωτηρίαν τὸν ἀσεβῆ αἱρέσει, ὑ στερεῖ ἐμᾶς τὰ ὁ Νίκαια συνόδῳ. Υποχράφω, dictata excipio, τὰ ὑπαγορευόμενα χράφω. Iulianus Auguſtus adunculo, Τρίτην ἄρχε νυκτὸς ἀγχιφῶς, ὡς ἔχων ὑμῖν ἃ ὑπογράφοιτα, διὰ τὸ πάντας ἀσχολουμένους μόλις ἴσχυσα ἀφῆς σι ταῦτα χράφαι. Υπογράφω. primis lineis deformo, prima manu aliquid informo, prima lineamenta duco. vnde Υπογεγραμ. Ariſtoteles ſecundo de generat. ἀ γὰρ οἱ χρωσὶς ὑπογεγράφωντες τοῖς χρωμασὶς, ὕτως ἐκκαίουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον.

Dicitur & Υπογεγραμμένον, id eſt, delineare, Baſil. in Hexaem.

ἠβῇ ἀσέβημα· τὰ δὲ σεβάσματα κτεαμάτων τε, καὶ τοῦ ἀειφυοῦς αὐτῇ καὶ αὐτόνομος ὑπογεγράφθαι. Τ' ὑπογράφω, ὑπὸ τῷ ὑπογράφω, præscribo, vt pueris qui docentur scribere. Plato in Protag. Δ' σαφῶς οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δυνάμενοις γράφειν τὰ παιδία ὑπογράφουσι γράμματα τῷ γραφείῳ, ὥστα τὸ γράμμα τοῖς διδασκομένοις γράφειν ἐξ οὗ τοῦ ὑφήνατος τῷ γραμμῷ, &c. idem quarto Legib. αὐτὸν ἀρχόντων τινὰ ὑπογράφοντα τὸ σωφρονεῖν, quasi præscribentem quæ agere debeant, & delineantem quæ sequi oporteat. Τ' ὑπογράφειν, describere, διαγράφειν: Basilius Maxim. ἐὰν ᾖ ἀνοπτικὸν μοι τοῦ ἔσω τῆς ψυχῆς, στε γὰρ ὑπογράφουσι τὸν λόγον τῆς ψυχῆς στε τὰ χαρακτῆρες, id est, describi, atque quasi depinxit animi tui formam. Τ' ὑπογράφειν, commentarium rerum scribere quarum historiam alij postea enarratius scribant, & ornamentis luminibúsque orationis additis absoluant & expoliant. Isocrates, σοφὸς φίλιστε, καὶ γὰρ ἐμοὶ σαν τις, καὶ ἐμὲ διανοοῦμαι τὰ αὐτὰ τούτοις πρᾶγμα τοῖς σοφίσταις ἐπιβαλεῖν, ἅμ' οὐ ὑπογράφειν γ' οἱ μὴ καλεῖν τας τὰς ὑξαρχούσας ἡδονὰς ἐπιμελῶς. Τ' ὑπογράφω, designo, destino faciendúmque præpono. Gregorius in inuectiua contra Iul. ὅτου κελεύσει τὸ ὠῷ ἡδὺ παρωμοῦτο, τὰ ὑπογράφειν τοῖς ἐπὶτὸ ἡμῶν ἀμβλὺ ἀσκεπεῖς, instituebantur, destinabantur. Τ' ὑπογράφω, p. opono osteuto. Polybius libro quinto, ὡς πᾶσιν ὑπογράφειν ἐπιθυμίας ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῖς χρήσιμα τὰ σώφρονα. ibidem ὑπογράφειν αὐτῷ μεγάλας ἐπιθυμίας. Rursus alibi, ἐν δὲ τοῖς ἐξ μετασχεῖν αὐ τοῦς τας ὑπογραφομένοις ἐπιθυμίας, id est, confidenti atque erecto animo ad spes propositas & in animo tanquam in tabula inscriptas & delineatas. Τ' ὑπογράφειν, præ se ferre. Strabo libro octauo, κὐτοῖ δ' ἡμῖν τῶν θεῶν ὑπογράφουσι τὴν ἀγριότητα ταύτην. Τ' ὑπογράφειν, pigmentis fucóque asciscitio ornare, fucare. vide in Τ' ὑπογραφεῖα.

Τ' ὑπγυ Θ., ὑ, ὁ, propinquus, recens, quasi sub manibus. γῆ δὲ χὴ ῥες. Aristoteles secundo OEconom. ὑπογυὸς δ' ἐσὶ καὶ τούτοις τὸς ἐφ' τὸ, &c. quum hic dies festus instaret. Isocrates in Antidosi, ἔδει δ' ὑπογυὸς μοι τὸς τῦ βίου τελευτὰς ἔσθαι, iam vitæ exitu propinquo & instante. Aristoteles Rhetoricorum primo, αἱ μὲν τοιαῦται ἰσοι, οὐ πολλοῦ χρόνου σκεψασθῆναι γίνονται: αἱ δ' κείσεις ὑπογυὸς. Est verò ex ὑπογύω, Suid. παρ' αὐτὸ, ἀφέστηκε πᾶς, insubidè & immediatè Gell. fiue, vt alij legunt immediatè, ὡς τὰ σωστὰ γιὰ γνονός. Lucianus in Amoribus, ὀξὺ ὑπογυὸν ἡ σωμασκήσεως ἀπορρεῖδιον, nuper & negligentia effusa esse. Isocrates in Panegyrico, σφοδρὰ ἴζεσθαι ὀξὺ ὑπογύων γέγονεν αὐτοῖς ἡ ἀδιαφορία, Caulantur ad meditandum temporis, vix satis habuisse. ὀξὺ ὑπογύω, ἀφτὶ νῦν ἄρτι, nuper, recens, Aristophanes Interpr.

Τ' πογύ Θετος, propinquissimè, proximè, ναυσὶ, nuperrimè.

Υ' πνυ ὑφαντὴς, histriones, saltatorésque qui cum scipionibus senes exprimebant. ὑπνωτὴς autem ligna sunt teretia, grallæque vnde & ὑπνωτὴς dicti, qui vt Ægipanes grallatoria saltatione vtebantur pellucida Tarentina veste amicti. Pollux libro 4. Οἱ δ' ὑπνῳ ὑπνωτὴς, γεφύρινοι, ὑπὸ βακτηρίας πολὺ μιμητὴ ἔχον. Οἱ δ' ὑπνωτὴς ξυλίνων κώλων ὑπβαίνοντες, ὠρχοῦντο διαφανεῖ παρυπνίδι ἀμπεχόμενοι.

Τ' πυίσσ, nuper Isocrates & Budæus in epistolis: Νῦν δ' ὑπνῳ γὰρ ἀπολαμβάνων τῦ πόνου, ἀκαλήθως ἔχ ἡδέως διωθῶν, Dioscorides libro septimo, capite primo, in sese à morbo proximo colligentibus, qui virium recreationem & robur desiderant. Ruellius in iis quos paulò antè reliquerit morbus, &c.

Τ' πολάκιζω, leuiter mordeo.

Τ' πολαξάω, μ. ὐσω, q. fublachrymor.

Τ' πολήμασμαι, ὑπὸτὸ πᾶμι. perpeteris, vinceris, Hom. Od.

Τ' πόλυτος, ὁ, hirsutus, aliquantum hispidus.

Τ' πολύτάς, ἡ, subueritas. Hesiodus, μηδὲν ὑπολύτας κτύπον ἀὴν Θ.

Τ' πολυχὴς Θ., pro

Τ' πολυχὴ ὑπ Θ., sustinens, Hom. Od.

Τ' πολυχλὴς Θ., calceatus, adhærens, innexus, Lucian. ὑπολυχλὴς σανδάλια, calceati sandaliis, Marci 6.

Τ' πολυχλὴς, cum calceis.

Τ' πολὴς, ὁ, ἡ, ὐ, infirmus, imbecillis, exilis, indigens: ὑπόφορ Β. ὑπόδεὴς, pauper. Budæus in epistolis priorib. μᾶλλ μισθὸν κατὰ πολὺ μᾶλ ὑπόδεὴς γεγονὸς, vnde Τ' πολὴς στερος, deterior. ὑπόδεέστερος, pauciores, minores, inferiores, minus habentes ὐ Τ' ὑπόδεὴς ίαν, ex minoribus causis.

Τ' πόθεμα, ατος, τὸ, exemplum, σημεῖον. signum, exemplar, similitudo, conceptæ imago, specimen, Budæus in epistolis posteriorib⁹, hoc damnat Phrynich. dicendúmque esse censet ὑπόδειγμα. Eo tamen Polybius vsus est de Annibale loquès, ὑπόδειγμα τὸ πολέμου ποιεῖ αὐτὸν. Ioann. Euangelist. capite 13. ὑπόθεμα γὰρ ἔδωκα ὑμῖν, exemplum enim dedi vobis. In epistola ad Hebræos capite quarto, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας, ne quis in idem contumaciæ exemplum incidat. 2. Petri 2. ὑπόδειγμα ἐμβάλητον ἀσεβεῖν τοῖς μέλλουσι, Cicero exemplum ponere dixit, & proponere exemplar. Quintilianus proponere in exemplum. ὑπόδειγμα λαμβάνειν, exemplum capere, Cicer. Iacobi capite vltim. ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας: de hac voce sic annotauit Portus, ὑπόδειγμα, παράδειγμα, σῆμα, specimen, id est, parua & exigua portio tritici, vel alterius rei venalis, quam venditor emptori monstrat: ἀφῆκέ τινας, exemplum, quod habet similitudinem cum eare, cuius exemplum est: ὑπόθεσις, monumentum, quod ostenditur, monendi causa, & præmonstratur.

Τ' πόδιδω, μ. ὁύσω, τ. χα, timeo, subuereor, Act. Ac. Hom. Il. ἀλλ' ἢ γ' ὑπόδεισεν μάλα μὲν θεὸν, ὃς ῥα δύνηται, ὑποδείσατε, φοβήθητε, idem in Odyss.

Τ' πόδεικνύω, μ. εἶξω, σ. ιχα, præmonstro, demonstro per rationem & exempla. Isocrat. ἀφ' ὧν φίλιστε. Ὁ δ' ἀκούσας τὰς πόλεις ἀφεῖσθαι τὰς ὑπόδεῖξε τὰς ὑπηγημένους ἐδ' ἀρχὴ ἡ εἰς ἐκ τὸ πολέμους ἐκφέρ. Actorum Apostolorum, capite nono, ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τῦ ὀνόματός μου παθεῖν, ego enim illi præmonstrabo. Nam præpositio ὑπὸ ibi significat præ: vt & Matth. capite tertio, τίς ὑπέδειξε ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς, quis vobis præmonstrauit. Alioqui est suggerere & subinferre, i. submonere.

Τ' πόδεισθαι, subuereor, metuo, Accus.

Τ' πόδειξις, demonstratio.

Τ' πόδενδρ έομαι, subarboresco, paululum in arborem abeo.

Τ' πόδενδρ ώζω, subito & ex improuiso apparco, Hesyc.

Τ' πόδηλος, ος, ὁ, ἡ, suspectio, illiad. το. πᾶσι τοῖ ὑπόδηλον, id est, πᾶσι τοῖ ἀφανὲς ἢ φανὲς ὑπόδηλον διάνοια, interpr. id est, ὑποβλέψασα, περιφρονοῦσα, commoditas fuæ suscipiendi, κυλικεῖον οἰνοπλάνητον ὑποδήλοις ἀμίλαις, Eurip. certaminibus poculorum alternantibus.

Τ' πόδεξ Θ., ος, ὁ, q. susceptor, ὑποδεχτὴς, qui excipit, capax, opportunus.

Τ' πόδεξις, ιος, ἡ, dexteritas, Hippocrat. ἐν ἀφορμαῖς. Τ' πόδεξις, susceptio, ὑποδοχὴ χρημάτων, ὑποδοχῶν. Hesyc.

Τ' πόδημα, monile, ornamentum colli, ὑποτραχήλιον, Hesychius.

Τ' πόδειρος, (δειρὴ autem ὁ αὐχὴν) extremi colli pars prior, Pollux libro secundo, τὸ δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ τραχήλου τελευτῶν. Τ' πόδημα, monile, torques, ornatus mulierbris, ὑποδήματα ἢ γυναικῶν, mulierum monilia, id est, ornamentum quo ambiit coilum.

Τ' πόδησις, q. calceatio, calceatus. Xen. Κύρ. l. 1. ὑπόδησιν ἀλαζονικὴν, calceatu arroganter insolescens.

Τ' πόδημα, pignus.

Τ' πόδημάτιον, foccilli in libello Colloquiorum Græci sermonis.

Τ' πόδημα, Hippocrat. falciæ quæ fracturis post inrectos pannos adhibentur. ut, ar ὑποδήματος, quæ ante iniectos pannos adhibenti Gorr. ex Gal.

Τ' πόδεχομαι, μ. ὁξομαι, σ. εξάμην, suscipio, clanculum exe pio seu furtim, familiariter excipio, τὸν ὑπὸτὸς τὰς χεῖρας δέχομαι, ἡ δεξιόομαι, ἡ φιλοφρονοῦμαι, excipio sed amicè: δέχομαι verò hostiliter & prædatorie, interpr. Thucydid. Depon. Accusatiu. Demosthen. ποσὸς Τιμόθεον. Οἱ ὑπολαβόντο ἀλλήλους Ἰάσονα, quando accepit hospitio Apollonius secundo, ὑπὸ ὑποδέκτο δυοῖσιν ἡ Δαμάσιππος, suis ædibus filium suscepit Athamantis. Aristophan. νῦν πρὸς ἐγὼ πάλαιος εἰμὶ, ὑποδέξομαι, domum recipiam. ὑποδέκτο μὲ σπάνις, excepit me calamitas. Odyss. ἕ, ἐπ' ὀδὸ μὲ πάμ' ὑποδέκτο, id est, adhuc me premit calamitas ὑποδέκτηδε τὸ πόλει, in vibem suscepitis, seu excepistis, Æsch. ὑποδέχεσθαι χάριν, accipere, vt accipere in prandio dicit Plaut. & accipere paratis epulis Liuius. vide Τ' πόδοχή Τ' πόδεχομαι, occurro, & tendo contrà, Xenophon. Τ' πόδεχομαι, virum admitto, (de muliere dante operam liberis) concepio. ἐ δ' γαμὶ ὑποδεξαμένη φέρει τὸ φορτίον πᾶσι, idem. Τ' πόδεχμαι, recipio, id est, polliceor. Homerus Odyss. ἕ, ὅ δ' οἱ σφέρειν ὑπεδέκατο, id est, ὑπέσχετο ὑποδέχεσθαι. μεγάλα ἐλέσθαι, venienti magna promittens, Herodotus. ὑποδεξάμενοι, pollicitus, idem. ὑποδεξάμενοι τιμωρίαν, auxilium promiserunt, Thucydid. οὐ ὑποδέχομαι, abnuo. ἐκ ὑποδέχεται, dissimulabat, Herodot.

Τ' πόδεω, μ. ήσω, σ. ησα, subligo. Actium. & ὑποδέομαι, etiam Actiuè, induco calceos vel caligas: vt Odyss. ἐν, ὑπὸ ποσὶν, ἑδ' ὑποδήσατο καλὰ πέδιλα, pro ὑπεδήσατο. ὑποδεδεμένος κοθόρνοις, cothurnos calceare, Herodotus. Ἐ' ποιεῖν ὑποδήμασι, apud Platonem in Timæo, ii quibus perperam vel peruersè calcei induuntur, vt sinister pro dextro: quod pro diro omine Augustum habuisse prodit Sueton. contrarium τὸ εὐωδιᾶν, Aristophanes interpr. vide Καλλίπιδε. Aristophanes in Concion. Ἀκούσατε νῦ ὑποδυόμενοι τὸ κίονα σου τῆς ἀκροτελευτ. ὑποδήμασι βαλλόμενα. vide ὑπόδημα.

Τ' πόδημα, ατος, τὸ, &

Τ' πόδησις, εως, ἡ, calceus, calceamentum, calciarium Budæo. apud

pud Basilium in epistol. ad Gregorium. Nazanzenus hanc dictionem, soleam magis sonare quàm calceamentum adnotat Eratm. capite tertio Evangel. Matth. & capite 13. Act. Apost. ita vert t. Herod. in Erat. τῶν τὸ ὑπόδημα ἐξέλυσας μὴ σὺ ὑπόδημα ὁ κέρτομος.

Τ ὑποδιμνιστὴς, subdimnio, partitio, Trapezuntio.

Τ ὑποδιμῶνος, subdiunio. ὑποδέσμιος, subdiuide.

Τ ὑποδιώκω & ὑποδιάκονος: the legitur in Canonibus Apostolorũ cap μγ.

Τ ὑποδιστακτὸς, ή, ὸν, q. subdistinctio.

Τ ὑποδιάστολος, ὁ, ὸν, qui præceptor.

Τ ὑποδικος, ὁ, reus, obnoxius, subditus, sons. κατάκριτος. ὑποδίκους ἀρᾶς ἐς γένος τὸ δίκης, Pluto secundo de Republic. ὑποδίκους ἀσπάσας χειρὶ ὧν τὴν δεξιὰν, idem in Legib. reus impetratis à quolibet votente accusetur, reus sit cinque votenti id est, reum agat qui velit. ὑποδίκους ἔχων τὰς βλάβας, damni illati accusetur, vel damnum deponat seu reponat. Idem ibidem, ὑποδίκους ἔχειν τῇ ἐπιθυμίᾳ, τῷ βλαφθέντι, duplum ei qui iniuriã acceperit debeat, ibidem. ὑποδίκους ἔχων αὐτὸ ἐκπεσόντα, idem Plato ibidem, reum habeo seruitutis, sic Ficinus. ἀυτὸ τὸ ψεῦδος ὑποδίκους εἶ τῇ ἀληθείᾳ, Nazanzen. veritati de mendacio rationem reddere obnoxios esse. Aristot. τὸν ὑποδίκαια τὰ εἰκότα, ἢ, ὃν ἢ ὑποδικαστὴς λύχνα ψῆφῳ ἀπελογήσθη, & cinterp.

Τ ὑποδικαστὴς, οῦ, ὁ, suppræfectus, Bud. in epist. post.

Τ ὑποδμῶδες, subactus, in Epigrammat. ὑποδμῶδέστατος, subacta, Hesiodus in Theog. ὑρθὴ ὑποδμῶδέστατος, ab Ortho compressa & grauida facta.

Τ ὑποδμὼς, ὼος, ὁ, minister, famulus. διακόνων, ὑπηρέτης, Homer. Odyss.

Τ ὑποδοχεὺς, έως, ὁ, exceptor, susceptor, & peculiaris significatione, qui excipit conuiuio ἐστιατορ.

Τ ὑποδοχὴ, ῆς, ἡ, susceptio, acceptio, exceptio, hospitium, perfugium, receptaculum. ἐς ὑποδοχὰς τῶν ἐρανῶν, ad excipiendum exercitum. ἐς ὑποδοχὴν ἵππων καὶ ἀγορὰς, Æschines, id est, εἰς τὰ καταγώγια, εἰς τὰ ὑπουργήματα, in fauorem & obsequium, id est, per omnia inseruit. ὑποδοχὴ ὑδρεῖου, cisterna & lacus. Aristoteles libr. octauo Politicorum. Est etiam ὑποδοχὴ, epulum & conuiuium, festum ab ὑποδέχομαι. Plutarchus in Symposio Sapient. Περιανδρίδαις ἢ δὶς ἢ τὴ πόλει τῶν ὑποδοχῶν Περίανδρος, ὅτι τῇ αὐτῇ τὰ πλεῖστα ἐστιατόρια. Idem in Galba, ὑποδοχαῖς ἢ πανδήμῳ ἑστίασεν ἐν ὑπαπαντῇ. facit bat conuiuia, quibus viros consulares excepert, Plutarchus in Galba. ἐκ τὰς ὑποδοχὰς μὴ φειδόμενος τῆς βασιλικῆς πολυτελείας, in conuiuium non parcere regiis sumptibus, idem ibidem. εἶδον κόσμιον ἐν τῷ δείπνῳ ὑποδοχῆς σκηνὴν, vinum Lesbij præbuerunt & ea omnia quæ ad celebrandum conuiuium pertinent, idem in Alcibiade, sic Aelius.

Τ ὑπόδρα, torue, quod significat contorsionem oculorum in eum cui irascimur. frequens dictio Homero, αὐτὰρ τὸν ὑπόδρα, πλὴν νασμὸν τῶν ἡ Iliad. ἀλλ' ἡ μὲν ὑπόδρα ἰδοῦσα, id est, ἀνενδεῶς ὑπόδρα ἰδοῦσα.

Τ ὑποδρομὶς, assentari, κολακεύσω, ὑποδύεσθαι, se insinuare in alicuius beneuolentiam, Pollux. vide ὑπιστρέχω. ὑποδρομὶν, hostiliter circumuenire. Xenophon in primo Pæd. ἢ κακοῦργοι ὑποδρόμοις, ἢ λησταὶ ὑποδρομῖν, vestigare malefactos aut includere prædones.

Τ ὑποδρομὶν ὑποδιδόναι, cursum ostendam, percurram, Dioscor. lib. 7. cap. 4.

Τ ὑποδυὴς, άκος, ὁ, torpus, torno obtuitu, humis oculis, ὑποκλειμμένος, Nican. ponitur & aduerbialiter.

Τ ὑποδυσία, torsitas, iniunicitia, suspicio, ἔχθρα ὑπόψια, Hesychius.

Τ ὑποδυὸν, subministro, Dati. vide ὑποδυῶ.

Τ ὑποδυτὴς, λοῦς ἐπαίρων, apud Non. suspiciosus, δεινὸς, grauis & torpus, ὑποβλέπων, ἐμβριθὴς. vel suffugiens.

Τ ὑποθήκαν, ministro, ὦ. dicitur. ὑποθήκαν σοι, subministrans, Apollon. Rhod.

Τ ὑποθρασὴς, έος, ὁ, seruus, minister. Odyss. ὁ, τισὶ δ' εἰσὶν ὑποθρασῆρες ἐκείνων, i. ὑπηρέται, διάκονοι τινες.

Τ ὑπόθυμος, ὁ, ἡ, subacer, aliquantum acer.

Υ ὑποθωκὴς, ῆς, actus subcundi. Themist. in t. Poster. ἐλλειμὶς ἔδιν ὑπαπόπτωσις ἡλίου δι' ὑποθωμῶν σπιλάδων. ὑποθωμοὶ αἰθαγόες, suffusio fanguinis, fanguinis concursus, Dioscorides libro secundo, cap. 110.

Τ ὑποθραὶ, subseruio, inseruio, ὑπηρετῶ, διακονῶ. Homer. ὑμεῖ δέου χλιάδας δὶ ἑκάστου ἐδὶ χιλίας, οἱ σφιν ὑποθράσιν.

Τ ὑποθυμὸς, ὴ, Cælius Aurelianus Chronion libro primo, capite quarto. Laxato etiam hypodymate sine membrana quæ latera ex interioribus contegit. vide ὑπόζωμα.

Τ ὑπόθυνω, subingredior: vnde ὑποθύει. Aristophan. in Pluto, τούτου δ' ὑπὸ τῶν φοινικίδ' ὑποθυνῶ ἀτυχὴς, τὰ βλίτεσθαι φειδόμενος, puniceum pannum subingredi. ὑποθύωτες, ὑπεισιόντες, Homer. Iliad. ὑποθύωτες αὐτοὶ τῇ ζυγῷ τῆς ἁρμαθῆς, iugum currus subeuntes, Plutarch. in Solone.

Τ ὑποθώσσω, tolero, fero, fero. sustineo. ὑποθώσσει κλισίαων, subeo periculum, Herodotus. ὑποθώσσει ὁ τῇ ἐσθῆτι, Alexand. Aphr. libro secundo Problem. id est in interiora loca se recepit. ὑποθώσσει ὑπὸ τὸν πῖλον, sub pileis occultant, Herodotus. ὑποθώσσω ἡ βαστάσω, subire & gestare, Plutarchus in Othone. Item induere. ὑποθώσσω τὸ τῆς ἀσπίδος φρούραιον, Chrysost. φᾶλ ἱππικὰ ὑποθώσσω χροΐδιε πᾶσι εἶναι, induere supra tunicã pallium, Herodot.

Τ ὑπόθυμος, μὴ, ὑπόμος, π. υμος, subeo, id est, ingredior, vt subire tectum, Cæs. subire portum, Plinio. ὑποθύμενος ὑπὸ τῇ πλεκτίδων, Aristophan. regulas subiens. Et subeo pro patior, succumbo, vt subire crucistus Ciceroni: vel subeo, hoc est, obeo, suscipio. vt ὑποδύεσθαι πόνον ἢ κίνδυνον, quod est subire labores, pericula, Cicer. Xenoph. οἱ δὲ αὖ ξένοι τὰς πύλας ἐφύλαττον, πάσας μὲν πόνον ὑποδύοντες, πάσας δ' κίνδυνον ὑπομένοντες.

Τ ὑπόδυσις, subrepere, ὑποπτεύω, in gratiam alicuius se insinuare, colere & obseruare obsequiose, Plutarchus in Pœpeio. ὑποδύσῃ μόλις ἢ ἢ δῆμον ὑβρίζοντες, ἢ, ἐ ταυτὸ κτείνοντες. Idem in præceptis Politic. οἱ μὲν ὠὰ πυκνοὶ κόλακες ὥσπερ ὀρνιθες ἁρπαμενοι μόλις τὸ φωνῆ κ' σωιζομενοιῶντες ὑμῶν ὑποδυσεται μᾶλλον, ὃ σφοδρότερον δὶ ἀπατᾶν τοὺς βασιλέων, insinuantur in gratiam & familiaritatem regum. Idem in Romulo, ἐν νυκτὶ τὸ δημόκλεα σκεφάμενοι οἱ μὲν ἀδυνάτεροι τῇ σφοδρότερον ὑπεδύοντο, Romana aucta re firmatãque, vicini populi, qui inferiores viribus erant, in Romanorum ditionem se subiecerunt. ὑποδύομαι μὲν ἀδίκῳ τὸ δίκαιον, cum voluptate populo se ei fummittente: populo ei libenter obsequente, idem in Public. ὑποδύεσθαι τὸ ὑπαγωγὰς ἐν ἀγορᾷ, vt ὑποδύεσθαι τὸ δίκας, agere personam Iouis & simulare. Sic ὑποδύεσθαι τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ τῇ φιλοσόφε, Aristotel. & Cicero Tusculanorum quinto, Induere personam philosophi, & sibi psi hoc nomen inferibere. ὑποδύομαι τοιοῦτον τοῦμὸν, nomen meum sibi vendicantes. Lucianus. Τ ὑποδύσις, vrinari. Idem, ὡς εἴη ὅτως βούτου ὑποδύσις, καθάπερ ἐλάφου. Τ ὑποδύσεως, refugere, detrectare, detrectari, Hesyc.

Τ ὑποδύσεως, ώς, refugia.

Τ ὑποδυσπρὸς, submolestè fero, subirascor. Plat. in epist. 9. λύχνησε ὑποδυσπρὸς σε.

Τ ὑποδυσώδης, ὁ, ὲς, ὄ, malè olens, qui est odore subgrauis, qui odore est ingrato, Dioscor. l. 4. c. 282.

Τ ὑποδύτης, ου, ὁ, intentor vestis, subucula. τὸ ἐπάτερον ἱμάτιον, Hesych.

Τ ὑποδύω, μὶ, ὑσω, τὸ ὑποδύομαι, subeo, subrepo, induo, caleo, Aristoteles libro secundo Animalium ὑπὸ ὑσαι πολεμοι, bellum fuscepturi.

Τ ὑποδώδιον, ὁ, genus est muscæ Plutar. ὑποδώδιον, subdoriũ, Gaza in Probl Aristot.

Τ ὑποδωτὴς, subdoricè.

Τ ὑποείκω, cedo, concedo. ὑπείκω, condono, indulgeo. Iliad. ὃς τινὶ θ' ὑποείξειεν φιλότητι, id est, συγχωρήσειεν. Profuo & labor. Apollonius secundo, κραιπάλῃ ὑπείκων, ἢ trepitans manabat de stuuio.

Τ ὑποεργὸς, ὁ, ὸν, damnosus, malus. Phocylid. ξυλᾶν τῇ ἀγαθὸν ἐόντα, φαῦλον δ' ὑποεργόν. item ὑπουργὸς, subsidiarius seu auxiliator, in Epigramm. Dionysi. Poeta, ἐάρει μαμάσαιτο στορὲς ὑποεργὸς Ἀθήνης, minister.

Τ ποιῶν ε. interula, χιτὼν, vestis quæ est subtus.

Τ ὑποζέκαρσος, ὁ, ὸν ἡ, administer, Hesychius.

Τ ὑποζεύγνυμι, subiicio, iungo. Odyss. ὁ. ὑποζεύξαν δὲ πὶ ἵππους, iungo tibi equos ad currum. ὑποζεύξας, qui iunxit. ὑποζεύξαν τὸ Θησέως τὸ λευκοπτολεμοῦντε, quadrigam equis albis tractam cõfecendit, Plutarchus in Camillo. Sophocles in Aiace, τοῦ δ' ὑποζεύξω πόνῳ, hunc laborem subij, ὑπέζευ ἵππους, ἡνίας ἐπιβαίνων τὸν ἐμὸν ζυγὸν ὑπὸ τοῦ ζυγὸν δουλοσύνην, ὑπεζεύκασι ἐνὶ ζυγῷ, vni subiectus est generi.

Τ ὑποζεύξις, ως, ἡ, q. subiunctio, subinsertio, subpexio genus figuræ, Iul. Firm.

Τ ὑποζύγιος, ὁ, ὸν, iumentum, animal veterinum dossuarium, κτήνος. σαλὸν ὑποζύγιον, pullus filius subiugo asini vel afini, Matth. 21. Τ ὑποζύγια, τὰ, subiugabilia, Varia quinto, Herodotus alibi impedimenta. Pollunt etiam dici veterina animalia ex Plinio. ὑποζύγια λέγονται βοῦς ἡμίονοι, ἵπποι, id est, boues, equi, muli, Xenoph. in Oeconom. & Thucydid. Plato 2. de Republic. ποῖς τὰς ἀγωγὰς χρέσθαι ὑποζυγίοις, ad vecturas vitiumentis. ad onera fuonectanda. σοβᾶται ἢ ὑποζύγια, Herodot. ὑποζύγια ἢ ὀχήματα, Xen.

Τ ὑποζυγιώδες, ὁ, ὲς, subiugus, subditus, qui non amplius sui ioris est, Aristoph. in Etym.

Τ ὑποζώνη, suboleo.

Τ ὑποζώνιος, cinctus, septum transuersum, διάζωμα, φρένες, præcordia, Gaza ex Aristotel. libro quarto de partibus Animal. Et Galen. membrana succingens costas, id est, ὑποζώνιος τὰς πλευ-

ρας ὑμῖν ὑπ᾽ ἐμοῦ λεγόμενα. Τ ὑποβολή, ἡ, ὑποβολῆς, ἡ, ὑποβολῆς, ἡ, ὑποβολῆς

Τ ὑπωμίδες, sunt serta florida quæ collo appendebantur, sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt & refocillant, vt tradit Plutarch.

Τ ὑπῶνες, nomen auris, Aristoph. in Auib.

Τ ὑπῶνος, ου, τό, limen inferius, vt ὑπόθυρον, limen supertum.

Τ ὑπῶνος, siue ὑποθυρίς, τὸ μικρὸν τῆς θύρας, vt θύρας exponitur à Polluce, nisi legendum ὑπόθυρον. Vitruu. lib. 4. c. 6. ait, Lumen autem hypothyri constituatur : & postea dixit, vacuum ostij siue lumen, i. ostij hanitem inanitatem.

Τ ὑπωπιάω, μ. ἄσω, ᾰ. ἄνσα, aliquantulum adulor, κελακεύω, Aristoph. in Acharn. ἐπ' ἄλλων δὲ συχοφάντην ἐκάλουν, εἰ δί' ἃς ὑμᾶς ὑπωπιάσειεν, κολακεύοιτο.

Τ ὑπιάχω, subsono, in Epigr.

Τ ὑπίγειος, clàm aperio, Aristoph.

Τ ὑπικεῖμαι, subhabitat, subest, in Epigr.

Τ ὑπικουρέω, ησω, ᾰ. ησα, dom latito, & velut imos ædium recessus custodio. item ὑπικουρεῖν, conspirare, clandestinum consilium inire, insidiari, Plutarc. in Othone. Idem in Camillo. Νόσος ὑπικούρουσα αὐτοῖς, morbus internus infestabat. λελοιδόρει τὰ μὲν ὑπικουρεῖν λέγων, i. Suid. τὰς φοίβας ἢ ἐνδημεῖν χολῇ, intestinum clandestinumque odium.

Τ ὑπινος, ου, vinolentus, μέθυσος, Suid. εἰνοβαρὴς, Hom.

Τ ὑπίουμαι, suspicor.

Τ ὑπιτόης, tolerabilis, φορητὸς, βαστακτὸς, Hesyc.

Τ ὑποκαθαίρω, subpurgare, leuiter purgare, vel inferius purgare, per interiores partes purgare.

Τ ὑποκαθέζομαι, ὑ. ἔσ. ᾰ. ἐκαθεζ, clui purgatio. Galenus ad Glauc.

Τ ὑποκαθέζομαι, subsidere, insidiari, in subsessa esse, ἐνεδρεύειν, ἐνεδρεύειν. Apud Suid. Ἀρίσταρχος δὲ ἐνεδρεύειν ἐπὶ ἔργου ὑποκαθέζεσθαι τοὺς κατόπτας. Dicitur & ὑποκαθέδρα.

Τ ὑποκαθίημι τὰς ὀφρῦς, ponere supercilium, demere superciliosum nubem, Horat. σεμνοπροσωπεῖν καὶ σκυθρωπάζειν, ἢ ὀφρῦς ἐπείρειν γριώδεις. Nam inquit Suid. τὸ σκυθρωπὸν τὰς ὀφρῦς ἐπαίρειν ἐστί. signum est.

Τ ὑποκαθίζω, ὑπ. ἐκάθισα, hominibus insidians, Philostrat. in Heroic. ὑποκαθίζομαι τοῦ βασιλέως, ad excipiendum barbarum subsidentes, Herodot.

Τ ὑποκαίζω, subsideo, recumbo, colloco.

Τ ὑποκαθίσημι, τὸ κατέβρα, substituo in locum : sic capite 4. concilij Sardiensis.

Τ ὑποκαίω, μ. αὔσω, succendo, ignem subdo.

Τ ὑποκαλύπτω, subtego, subocculto.

Τ ὑποκάμπω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico, deflecto de via, quæ o dineticulum, vt cernus vel lepus fallere quærens. Ὑποστρέφομαι, Xenophon in Cyneget. ὑποκάμπτει ἢ κατὰ τοῦτο εἰς φάραγγας. ὑποκάμπτω, φράσω, præcipio, Gaza ex Aristot. lib. 9. Anim.

Τ ὑποκαπνίζω, fumigo, suffio, suffumigo, Celf.

Τ ὑποκαπισμα, τό, apud Tralliau. id est, suffimentum. Cic. vel suffimen. Ouid.

Τ ὑποκαπνὶς, genus hauriendi fumi nidoríue. vide Ἀποκαπνισμός.

Τ ὑποκάπτω, præuuro, præripio & deglutio. Aristotel. hist. 9. ὑποκάπτοντα τὰ ὑποπεφθέμενα φθόνῳ.

Τ ὑποκαρδία, ου, ἡ, cordis conceptio, mens & cogitatio, Nonnus. ab eodem dicitur ὑπὸ κραδίῃ, ὑποκαρδίῃ, riuus vocis subiens cor, Ioannis 15.

Τ ὑποκαρφίδιος, ου, ὁ, palearum excussio, Plutarc.

Τ ὑποκάρφομαι, siccesco : exasperor, πρὸς μόνον, apud Nicandrum.

Τ ὑποκαθέζομαι, aliunde subingredior, collabor ac subsideo, decedo, ἐκ τῆς πόλεως ὑποκαθέζεσθαι, e muris descenderunt, Thucyd. Hippocrat. in Aphorism. tantum à tenui victu paulatim recedere præcipit, quantum remiserit morbus, vt ab extremo periculo abfit, id est, τοσοῦτον ὑποκαθέζεσθαι, εἰ ὅσον αἱ ῥᾳθυμίαι τῆς νόσου ὑφίστανται.

Τ ὑποκαθάπτω, decessus, concessio, ὑποχώρησις, Suid.

Τ ὑποκατακλίνομαι, cedo ac me submitto, ὑπείκω. ὑποκατακλινόμενος, cedens ac submittens sese. Plato 1. de Republ. δικαίως ἄρ' ἐκείνοις ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν ἀνήσομεν, vobis ipsis succumbentes. Est & inter extremos coniuias accumbere. Suid. Κλισίας εἰς ἑπτάστιν ὑποκατακλινεῖς πάντων κατὰ φρατρικὸν ἐς πᾶς ἔπ τῶν ἑταίρων, i. ὑποκείσῃ κράβατος.

Τ ὑποκατακλίνω, ᾰ. κλῖνα, sub alio accumbere facio, inter infimos cõuiuas accubitum tribuo, succumbo, submitto me, inclino, Depon. Accuf.

Τ ὑποκατάστατος, ου, ὁ, subftitutus.

Τ ὑποκατήφης, sub trifte. Bud. in Epift. poft.

Τ ὑποκάτω, inferne, deorsum, parte una, in inferiori loco, Plato in Legib. ὑποκάτω τῆς φωνῆς ἀυτῆ, ad Hebr. 2. sub pedibus eius, subter pedes. μικρῷ ὑποκάτω, paulò inferius. In Apocal. cap. 4. ὑποκάτω τοῦ θρόνου.

Τ ὑποκάτωθεν, infiã, inferné, πᾶς ὑποκάτωθεν ἀρχεῖς, inferioribus agris, Plato de Leg.

Τ ὑποκαυτηρύχθ, defoffus, demiſſus Theoph. de Cauſis lib. 5. cap. 12. Τὰ πλήκτρα ὑπὸ τὸ ὑπόθημα ἢ ὑποκαυτηρύχθαι.

Τ ὑποκαυμα πόθου, fomentum defiderij, Plutar. in Lycurg.

Τ ὑποκαυσις, &

Τ ὑποκαυστον, τό, hypocauſtum : ſic Plinius Iunior Epiſtol. 2. locus eſt in thermis concameratis & fornicatus, habens ante præfurnium, quo igne impoſito illæ calefiunt. à Cicerone vaporarium dicitur, quia vaporandis cubiculis adhibetur. vide Πυρεατήριον.

Τ ὑπκεραμι, ſubiaceo, ὑποκεῖμαι, ſubſternor, ſupponor, ὑπτιάσσω, Depon. Datiuo iung. ἐκεῖνοι ὑπκείνται μοι ἐν ἀλίῳ ἐν ὅτι σοῦ τὰ παῖδα ἢ φύσις ὑφίστησι ἀσπραγχίζεσθαι id eſt, mihi cœciſſum eſt, pro conſeſſo eſt, velut fundamentum iactum eſt, &c. ὑπκείνται τὸ χωρίον, animo eſt conſtitutum, Demoſth. ὑπκείνται μὲν τὰ φυσικὰ ἐν τῶν χρόνοις, διαφθεῖσαι, facultatis erat Phyſici, ex quibus cauſis proceſſit contemplari, Plutarc. in Pericle. ὑπκείνται ἀγῶσι, ſperatur, ſpes affulget. Τ ὑποκαθέμαι ὑπτιάζω, Den. often. propoſitæ ſpes & oſtenſæ ὑπκείνται ἐπιθυμίαι, iacta ſunt fundamenta. ὑπκαθέμενος κωφὸς, ſubiectum tempus quo de agitur, tempus præſens, tempus quod tum adeſt, &c. Plutarc. in Public. Διὸ ὁ ποιητὴς τὸν ὑπκείμενον μὲν χειρὸς τοῦ πρώτου θυμὸν, decet præſentium temporum rationem habere. καὶ ὁ ὑπκείμενος χρόνος τὸ μνημονεύσαι παραδόξων ἀνδρῶν ἔοικεν ἐπιτρέπειν, hæc loco quadrant exemplorum. ὑπκείμενα, ſiue ὑπόκειμενα ἢ ὑπτιάζω, quæ mutui ant pacti præs facta eſt & ſatisfacto obnoxia. Τὰ ὑπκείμενα, ὑπόθεσις, argumentum, materia, ſubiectum. Philo de mundo. ὑλικὰς ἢ ἀδιάφορα καὶ ἀχρεῖα καὶ ὑπκείμενα ὕλη διαφέροντας, ἐπεὶ ταῦτα ὑπκείμενα διαφορᾶς ἐπιδέχεται ἀμείπτους. Ariſtot. Oecon. 1. τὰ ὑπκείμενα ταῦτα, id eſt, ſubiecta quæ ſtrata vocant quidam, in quibus maximè deſidant diſciplinæ. hoc & χρῶ. dicit in Rhetoricor.

Τ ὑποκλαύω, quod obiectum vocant : quod aliquis ſibi propectum habet ac ſpectat : quo mentem fuaſque cogitationes contendit, vt auaro pecunia, ambitioſo honor. Idem Ariſtotel. in Rhetor. lib. 1. ἕκαστος ἀεὶ ἕκαστον τῶν ὑπκειμένων. Τ ὑποκλίμενος, propeſitum, προαίρεσις, quod faciendum conſtitimus, vt apud Polyb. in 2. τὸν δὲ ὑμῶν ὅλη τῆ ὑπκειμένῃ. Τ ὑποκλίνω, pignoro, hæc eſt bona quæ in creditum ſubiecta ſunt & ſuppoſita, ὑποθήκη, Demoſth. aduerſ. Aphob. τὰ ὑπκείμενα τοῖς δανείσασι, ἢ ὑποτεθειμένα, ὑπόθεσις κατέμετο. Τ ὑπκειτο, pro ὑφίκειτο, ὑποζεύξαντας. Polybius, ὑφ' ᾧ τῶν μὲν ἢ τῶν μηδὲ ἀξίων ὑπέκειτο πολεμεῖν, ἢ ἐξῆν τὸν πολεμεῖν τοῖς ἐκείνοις ἀεὶ ὑπέκειτο καθ' αὑτόν.

Τ ὑποκολάμπω, ſubhorior.

Τ ὑποκολλάω, idem.

Τ ὑπκὸν, ὁ, inanis, vacuus, irritus, vanus, Hermog. ὑπκὸν τὸ ὑποδεχόμενον τόπον, ſubtenuacans locus, Seneca Natur. Quæſt. lib. 6. c. 25. Ipſique, vacantis loci ſubter inanitas. i. τὸ ὑπκὸν.

Τ ὑποκόλπιος, dehiſcit, hiatuit.

Τ ὑποκονδύλω, ὑπ. ὔλισα, π. ικα, nuntio ſiue prædico per præconem, facio audienti. m. Pollux libro 4. ὑποκηρυχθῆναι, τὸ ἀφανισθῆναι ὑπ' ἀγχόνης, ἐπιτροπὴ ἀδικίας, ἢ ἀνωμοσίας.

Τ ὑποκινέω, moueo, apud Arrian. apud Xenop. ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui e cubili excitatur audito ſtrepitu. ὑποκινητικὸς, emotus mente in furorem verſus ſeu actus, turibundus.

Τ ὑποκλῆ ϑ, οῦδ, ὁ, ſubrufus, fulueſcens, ruſſeſcens.

Τ ὑπνωτὴς, hypocriſis etiam Latinè ſic dicta, quòd nascatur ad radices ciſti fruticis : à nonnullis nominatur ἰσόδρυς, à quibuſdã κύπρος, i. cytinus, Dioſc. l. 1. cap. 128. Scribitur & ὑπνωτίς, minus rectè tamen.

Τ ὑποκλάπω, fallo, celo, ſubduco, tego, ſupprimo, diſſimulo. Nonn. μῦθον ὑποκλάπτει, ſubmiſſa voce loqui. εἰς ὄνας ὑποκλαπεῖρμας, Sophocl. ὑπὸ ὑποκλάπτοντας, &c. ſic Laſcar.

Τ ὑποκλίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuulgo, clàm vulgo & ſparge, ἐπιῤῥίζω, Accuſatiuo. Sophocl. in Aiace. ὑπὸ νὺξ ὑμῶν ἅπαν αὐτὸ κλύσασ, rumorem quid Danais celebraturus. i. προφασιζόμενον.

Τ ὑποκλίνω, declino, inclino, ſuppono, ſubſtruo, dedito. ὑπ. ίδ, ὅθ' ἵν' ὑποκλιθεὶς ἐκείνῳ κρύπτω ὑπτιάζω, innixus eſt, ὑπέκλινε, vt exponit Didym. & lib. 1. Epigr. ὑποκλινθέντα κύμησι ῥύοντος, ſuppoſitum comis & frondibus tuemini.

Τ ὑποκλοπέω, idem quod ὑποκλάπτω. Odyſſ. χ.

Τ ὑποκλύζω, proluo, repurgo, in Epigr.

Τ ὑποκνίζω, pruritus ſtimulos ſubdo, titillo. Ité calcar ſubiicio, excitimulo inuro. Philo. ὑποκνίζομαι prurio libidine, amore vtor. Xenoph.

Τ ὑποκυμβῶ, concauus, leniter cauus.

Τ ὑποκλύζω, decurritus, breuis.

Τ ὑποκόπιος, occultus, qui eſt in fiantibus. vnde ὑποκόπιον ὕδωρ Nonnoſi. aqua quæ fit ius ſubit.

Τ ὑποκομψίας, elegans, facetus, τὸ κομψὸν ὑποφαίνων, Heſyc.

Ὑποκυτίλω, pulueremi inferius excito, puluere conspergo. vide Ὑποκονίτω.

Ὑποκυλισμός, fabulo aspergor, quod solent gymnastæ, re lubricus corporis nudi & ceromate inuncti contactus manus fallat. Plutar. Ἀλλὰ τὸ γυμναζόμενον τοῦ παλαίειν δεῖσθαι πολὺν καὶ ὑποκυλισμόν.

Ὑποκύπτω, ωσω, subpulueris excitatio. Pars est agriculturæ quæ puluerario dicitur. Seruius in hunc locum Virgilij Georg.

Sollicitanda tamen tellus pulusque mouendus,
Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis:

genus ipsum, inquit, culturæ puluerario vocatur, quo imminutæ glebæ vicious applicantur. Theophr. hist. plant. li. 3. c. 22. τὸ δὲ Ὑποκύπτειν τὸ μὴ ἐᾶν τοὺς ἀκάνθας κρημνίζειν οἱ βότρυες, μᾶλλον δὲ ἄχρις ἂν πέσωσιν ὁ Θεόκριτος. Dicitur & occatio. Columella lib. 11. cap. 2. Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam vocant rustici occationem, cùm omnis gleba in vineis refringitur & resolvitur in puluerem, Quam vocem tamen paulò aliter accepisse videtur Cicero de Senect. Idem Theophr. hist. lib. 2. cap. 10. πρίσεσι ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ἀκανθώδους πόας, ᾗ τὸν βότρυν. διὸ καὶ Ὑποκύπτειν. Sic enim legendum non Ὑποκωπτειν. infra κοπορτᾶν dixit.

Τ Ὑπόκυπτω, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xenoph.

Τ Ὑπόκυπτω, succido.

Ὑποκωλάζομαι, μ. σημ. subblandior, blandior, κολακεύω, ὑποκαθίζω. Suid. per diminutionem loquor, rem odiosam speciosonomine appello, aut minus inuidioso, hoc est θεραπεύω, ἀνομαλίζω, honoris appellationibus rem sceleratam & pudendam celare & prætexere. Commentar. Demosthen. in Orat. περὶ ἀδίκων. Τοὺς κακοὺς εἶναι, inquit, ἐστὶ προῖξ τοῦ πείθειν ἀκούοντας ψυχαγωγίαν λέγειν πρὸς ἀνάγκας, ᾗ ἀεὶ διατεῖνος ἔξεστι βασανίζειν, ἢ τὰ πάντα πρὸς ἀκριβείαν ἐξετάζειν ἢ, ἢ τὸ δεόμενος ἀνάγκαις καλεῖσθαι τῶν κρινόντων. Et 3. de Rep. Plato, Οὐκ οὖν κάλλιστα ὄνομα ὑποκαλεῖ ὁ μῦθος καλεῖν τὸν ἀληθῆ ἐν τοῖς ἄνω; Demosth. de falsa legat. ᾗ ὑπαρχὰς τὰς φιλίας τὰς πάλαι ὑποκαλοῦμεν, honestis appellationibus rem sceleratam & pudendam velantes, & prætexentes. Plato de Legib. 2. & Politic. 5. hic Virgil. Connubium vocat: hoc prætexit nomine culpam. Depon. Accusat. Ὑποκαλέσαμαι τὴν ἐν λογοις πανηγυρικὴν ἀμυναν, alludit ad Pythagoræ in dicendo gratiam. Arrideo atque amplector, Plutarc. in Numa. ἀσεβεῖς· ὑποκαλοῦσι τὰς ὑπὸ πορνεῖ ἑταίρας, &c. i. vrbanè minuendo nomins atrocitatem, meretrices amicas vocare, Idem in Solone. Xenoph. Κύρ. παιδ. 2. contrario modo accipit pro inuidioso nomine appellare: εἰ μὲν ἐμοὶ φίλους ἐφιεμένους μὲν ἀδικεῖν, οὐ μὴν ἱκανοὺς ἐξ ὑπουλοῦ μεμισθωμένους ὑπὸ τοῦ ἀρχειν ὑπὸ δυνάμεως ὑποκαλοῦσι με κακὸν εἶναι. Aristophan. in Pluto, εἰ ἐνθυμήμιόν γ' ἀξιοῦσι μ', ὑπόκλεπτ' ἂν ἐγὼ βαλὸν ὑποκαλοῦσι, id est, per diminutionem & blanditias appellasset. simil. Ὑποκαλεῖται μᾶλλον ἢ ἀπατᾶλὴ ἐγχύτια τὰ φαρμακίδια, id est, ὑποκαλυμνίδια.

Υ Ὑποκαλυμμάτος, τὸ, diminutio, malæ rei integumentum, & speciosa appellatio, auribusque blandiens, blanditiæ. εἰδὼς φυγὴν ὑποκαλυμμάτι μὲν ὀδυρόμενον τὸν ἀρχικὸν ὑπηρεσιῶν, Plutarch. in Galba. vbi Philelphus, sciens imperium sibi datum esse sub adulationem velationémque exilij. Idem in Politic. præceptis, τῶν ἐν ὑποκαλύμματι χρεῶν ὑπόκκασις, erat autem honesta appellatio nouarum tabularum. Dicitur & Ὑποκαλυπτὰ. Aristotel. Rhetoricor. 3. Ἔτι τὸ ὡς τὸ ὑποκαλύζειν· ἔστι δ' ὁ ὑποκαλυμμὸς, ὅ ἐν λανθάνει ποιεῖ ἢ τὸ κρυπτὸν ἢ τὸ αἰσχρόν: νῦ αὐτὸ μὲν χρυσὸν χρυσοῦ ἐστι, &c.

Υ Ὑποκαλυμμός, vide Ὑποκάλυμμα.

Υ Ὑποκαλυπτικός, ὁ, ἡ, diminutiuus, assentatorius.

Υ Ὑποκαλυπτικῶς, blandè, assentatoriè, ὑπαγωγῶς: diminutiua formâ.

Υ Ὑποκαμπῶδ, aliquantum leuis, exigui ponderis. Ὑποκάμφορ τῆς γῆς, humus pura, Gaza de Senect.

Υ Ὑποκρίνω, με, ἔβν, refono, respondeo, ad gratiam adsono, lenem quendam sonum edo, qualis editur a cythara dum eius fides ad numeros concinnantur. Pindarus in Olymp. τὸν καυχᾶσθαι ἄβρᾳ κρίνει, ὑποκρίνει Ὑποκρίνει, i. συμφωνεῖ, ᾗ συμφωνεῖ, ᾗ ἀνθίσταται ἴδε, Ὑπακούει, ὑπηρετάνει. Translatio sumpta à pulsu citharæ. ἢ ὑπὸ τῆδ' ἂν κιθάρας κρουσθεὶς ἂν. Est enim Ὑποκρίνειν proprie, τὸ κρεμάμενος ὑπακούειν ὡς τῇ ἁρμοζόντων τῶν κιθαρίων. Dicitur & Ὑποκρίνω.

Υ Ὑποκρίομαι, ἀσσιμαι, ego, simulo, sum histrio, fingo, mentior, ὑποκρίσομαι τὸν ἀνδρεῖον ἐνδεῖξαι προηγοῦμαι, pro agere, Paulan. Ὑποκρίνομαι τὸν δυσεῖς, Vlyll. em assimulo, affingo. Plutarc. in Solone. σπουδὴ δὲ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ καλεῖν ὑποκρίνεται, caligo est & lumen simulat, Nazanz. in Orationib. de diabolo. Θέσπις ὑποκρινόμενος, Thespis tragœdiam agens, Plutarc. in Solon. Athenagoras in Apolog. Οὐδὲς γὰρ χριστιανὸς ποιητὴς, εἰ μὴ σοφιστὴς τὸν λόγον (legend. in dandi casu, aut supplendum ᾧ) unsi verbo ac professione simulata se Christianum ementiatur. Ὑποκρίνομαι, respondo, ὁ ὑποκρινόμενος. Homer. ὀλίγ' ὀνομάζειν· ἀμφὶ δὲ σ' ἄλλοι ἥρωες ὑποκρίνονται, id est, ὑποκρίσιν sic vsus est iam Herodot. & Thucydid. libro 6, Plutarc. ὡς τὸς ἀεὶ ἔφη, σὺ τῶν βέλτιστα ὑποκρίνου σαυτὸν, tu tibi ipsi responderes melius. Quanquam ὑποκρίνομαι ἐμαυτῷ significat ἐν ἐμαυτῷ λογίζομαι, & ὁ ἐμαυτῷ κρίνω, mecum æstimo & iudico. Quare eo in loco Plutarch. significare potest, tu melius hæc recum æstimabis & iudicabis. Ὑποκρίμαι, coniicio, interpretor. Hippocr. τὰ μὲν οὖν ὀνείρατα ἐπιτήδεια ἐμαυτῷ τε ἐνόμιζε μεμνῆσθαι καὶ ἀπὸ τούτων ὑποκρίνεσθαι τοῖς ἄλλοις, ἐρωτῶν ἕκαστον τὸ ἐνύπνιον, ὁκοῖόν τι ἐφάνη ἑωυτῷ ἰδεῖν, ἐφρύασσε τὸν ἀκούσαντα, ἐφρύαξε, ἐφρυάσσετο, ἐφρυάσσοντο, ἐφρυάσσοντες, ἐφρυάσσοντας, ἐφρυάσσοντα, ἐφρυάσσοντος, ἐφρυάσσοντι

pello sermonem, subiicio, subdo, respondeo, ὑπ διαδέχ ὑποκρίνομαι, ἀντλέγω, astruo. Xenophon. ἢ ἡμεῖς ὑπαλλάττε ἐπεὶ, interfata dixit. Plato libro primo de Repubi. πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπαλλαττ ὁ πολέμαρχος, id est, alterius loco respondens: (quod à Virgilio excipere dicitur. Et fuscipere: vt libro 6. Æneid.

Suscepit Anchises, atque ordine singula pandit.)

Ibidem, ταῦτ ὑπαμείβεται ἐγὼ ἀμειψάμενος μέλισσα τὸν λόγον, hæc sermonem accipis, qua maximè depraware pollis. & ὑπολαμβάνειν τὸν λόγον, apud Herodot. id est, amittere consilium. τῶν ἀγνοιαν ὑπολαμβάνειν δεῖ τὸ θυσιάζειν &c. ignorantiam in bonam partem interpretari, Naz anz. in Orationib. ὑπολαμβάνειν τινὰ τῇ ἀληθείᾳ, de suis fratribus habere opinionem, Aristotel. in Politicor. ὑπολαμπάδ, præsumptus, Demosthen. ὑπολαμψία δόξα, præsumpta opinio. Τ ὑπολαμβάνω μισθὸν, conduco mercede, Thucy lid. Demosth. contra Aristocr. Πολὺ τ διέφερε ὑπολαμψιν, sequor, subsequor. Herodot. in Erat. Ἡ ἡσυχία ὑπαλλαττε nauale præsium subsecutum, vel quod prius excepit. Τ ὑπολαμβάνω, abripio, subtraho, inuado, ὑφαρπάζ, τὸ ὑφολαμβάνω. Thucy lid. de Natibus. ὑπολαβόντες πελαγίαις, ἐκπλέ. Idem, ἡ δ ἀνεμώδη γε ὑπολαβοντες βίᾳ ἤλθ ὄγκον. ὑπολαβεῖν αὐτὸν περιέλαν, subduxit eum nubes, capite 1. Actor. Apostol. Τ ὑπολαβεῖν τὸν ἵππον, est equum fræno fistere & coercere, quod etiam ἀναλαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur. Xenophon. ὥσπερ ἱππικὸς, ὃς ἢ ἀναγαγὼν ἐπὶ τὰς τριβὰς. Idem, Ἡ δ ἐς τὸ ἔπειτα ὁρμὴ μέλλει ὑπολαμβάνειν βουλὴ δεῖ ὀξυπαφυσ σθαι. Si impetum equi retinere ductu habeæ velis. Dicitur etiam hoc ὑφιμᾶσθαι, & κρατίζ, Pollux.

Τ ὑπολάμπεται, subfulget, Apol. Rhod.

Τ ὑπολαμπὲς ἐ ὄ, subluicidus. Hesiod. πλὴν ἐκ ὑπολαμπὲς εἶναι, i. λαμπρὸν ἴδ.

Τ ὑπολάμπω, subluceo, luceo, illuceo.

Τ ὑπολαπτ, subduco aluum, inanio.

Τ ὑπολαύω, μ. αὐ, aliquantum leuigo & læuio. Gaza de Senect.

Τ ὑπολείβομαι, distillo, liquefio, distiuo. ὑπολείζω, ὑπολύω, apud Hippocrat.

Τ ὑπόλειμμα, ατος, τὸ reliquiæ, residuum, id quod remanfit. Aristot. de mundo, ὃς ὑπολείμματος νέφος γίγνεται.

Τ ὑπολειπ ὼ, reliquus, Theoph. lib. 3. hist. plant.

Τ ὑπολείπομαι, μ. εἰ, λοιμ, σ. εμμαι, resto, relinquor, sum reliquus, distineor, remaneo, sum post remus. ὑπ λειπόμενοι, reliqui, Aristot. in Politic. Gregorius, Τ ὑπολειπτὸν δὲ τὸ εἰς αὖτὰ μικρὸν λειβαιον.

Τ ὑπολείπω, μ. Actiue, relinquo, reliquum facio, præterco, transeo, παρὰ χρόμαι. cum Accusatiuo. διὰ μισαίας δυσμὰς μεγάλοις πόνοις ὑπολειπόμ, Isocrat. in Euagor. vbi Guarinus, propter parum otij multos labores subterfugiens Τ ὑπολείπομαι πάντας, ἀπὸ τοῦ ἁπάλου, apud Thucyd. il. Plutare. in Timol. ὑπολειπόμ τῆς ἀρχῆς ἡδὺ συγκαιόντ ὀξυνεῖδεῖ τε αὐ ἀδρὸ ἐλίαις, facultate data.

Τ ὑπολέω μ. εἶσα, σ. ησα, derelinquo, deficio. Actiuum Accusatiuo.

Τ ὑπόλειψις, relictio, remansio Cicer. Et reliquiæ, ὑπόλειμμα: in quo significatu vtitur Theophr. de Causis lib. 5. cap. 1. vbi mendosè scriptum ὑπόλημψις.

Τ ὑπόλεπτος, ὁ, subfeaber: fcaber, vt ὑπολέπτ φλοιὸς, apud Theoph. hist. lib. 3. cap. 14.

Τ ὑπολευκαίν μ. αὐξ, σ. ηκα, subalbidum facio aut pallidum.

Τ ὑπόλευκος, ν, ὁ, colore albicans, subalbidus, candicans, colore subeandido, subalbus canus, incanus.

Τ ὑπολιμνια ατος, τὸ, idipsum quod fusceptum est, item conceptus. Plut. de aud. πῖς ἀφ οὗ ἄμεινα τὰς ὑπολιμνίους ἐκείνας, ἡδίως ἀπολοῦ πνεῦ ἢ ἀφ ὧν ὑπολημφόμεν ἀσχαλ κίρυσιν ἐῖ, postquam vidcl. dixerat τὸ πεπῖν prius est τὸ συναλεῖν τ ἢ καπρίπ ἡδὺ γεύμαν.

Τ ὑπολίνιον, propriè vas quod ὑπόλυσὶ id est torculari subiicitur. Marci cap. 12. exponitur torcular, cap. 16. Esa. & c. 3. Ioel. Proph. Apud Constantinum Cæsarem γεωπονικ lib. 6. Interpres vertit vas subtorculare.

Τ ὑπολινόδ, νιὸς, torcularis.

Τ ὑπολῆπ ὼ, exiſtimandum est, opinandum est ab ὑπολαμβάνω.

Τ ὑπόλη ψις, qui apprehendi & percipi potest, Aphrodis. in Topic. τ δὲ ὑπόλη ψιν ὑπολημπτοῦ.

Τ ὑπόλη ψις, ως, ἡ, opinio, suspicio, coniectura, rudis & crassa cognitio, comprehensio, captus, exiſtimatio, iudicium, sententia, sensus. Aphrodis. ὑπόληψιν εἰ πᾶσι ὑπολαμβ βάπτισμ. Chrysostom. ἡ δὲ πολλὴ ὑπόληψις, id est, multorum opinio & iudicium de aliquo. Idem de off. Epist. πῶς γοῦν ὑπολήψεως ἄξιοι φρονήσεως ἡ σὺς, decebat te rationem habere tuæ exiſtimationis. ὑπόληψιν τὴ φρόνησιν τῶν ἄλλ κατασκευάζει φρονιμωτέρ, Phalar. in Epist. superiorisi temporis apud Camarinenses bonam opinionem vnà amittes. Hermog. ἐπεὶ δὲ ὑπολήψεως φρονιμωτ, ex opinione: hic Trapezuntius. A Philone de mundo dicitur ἀκριβὴς καὶ βεβαία ὑπόλη ψις, id est, exquisita & stabilis opinio, pro perſuasione illa quam fidem vocare solent. Τ ὑπόλη ψιν etiam est ἀμοιβὴ, ὑπ λόγ, vicissitudo, vt cùm loquentem vel canentem fuscipiens alter ordine fuisequitur: unde ὑπ ὑπολήψεως, id est, ἀμοιβαίως, alternis, vicissim, quod quia per fubiectionem fit fermonis cantusve, item ἐξ ὑπολοῦσ dicitur. Plat. in Hipparcho, Ἡνίκ ἂν οὖν ἐκ ἐφοβεῖτ παν ὑβρισμὸν ἐξ ὑπολήψεως αὐτὰ διεξίοιμ, Coëgit Rhapsodos Panathenaicis Homerica carmina alternis recitare. Quod etiam Laërtius libro 1. Solonem ita instituisse scribit: Σόλων τ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑπολοῦσ ἔγραψε ἐκφοβεῖ δὲ, ὅπου ὁ ραψῳδὸς ἐλέγχ, ὁπόθεν ἀρχάσθαι τὸν ἑχόμενον, i. Solon statuit, vt Homeri versus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus desiſtet canere, alter inde aufpicaretur. Quæ non videtur Interpres intellexiſſe.

Τ πολλίτες, οἱ, minores magnitudine corporis, Hesych.

Τ πόλλυσις, ὁ, ὁ, saxofus.

Τ πολυπτάκ, ατος, clinquo. Accuſ. 1. Petri 2. ἡμῖν ὑπολιπτάναν ὑπογραμμὸν, vobis reliquens exemplar.

Τ πολίπαρος, subpinguis. Cels. apud Theophr. histor. lib. 3. cap. 20. φλοιὸς ὑπολίπαρος.

Τ πόλισθ ος, ου, ὁ, habens nates graciles & detritas, depygem vocat Flaccus. Dicitur etiam λίσθ ὁ, λισθότερος, id est, ὁ σώματ ἔχων τὰ ἀνω ὠτ, ὑπολισθὰς, πτερυγώματα, ἰγνιαμβίας, pressa, Aristoph. Interpr.

Τ πολιτὸς, οῦ, ὁ, lubricus, ὀλισθηρὸς, Hesyc.

Τ πόλιχ ος, ὁ, gulosus.

Τ πολογίζομαι, &

Τ πολογίζω, μ. ισω, σ. ικα, suspicor, prætexto, simulo. Item imputo, cogito, repute, æstimo, perpendo, rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιέμαι. Demosthen. ἀφεὶ ἐγὼ μισθὸν ὧν ἐδέκαθον, ὧν εἰ ὑπολογίζοιτ ἐγὼ ὑπολογισμὸν, iniuriarum præteritarum iationé nullam habentes in his rebus, quæ fidei vestræ permissæ sunt, hoc est, iniurias non reputates. Idem, Οὐ μικτὴν κόλασιν νῦν ὑπολογεῖσθ. Andocyd. Οὐδεὶς ὑπολογίζοντο τοὺς νίκας, rationem nullam victoriarum habebant. Plato 1. de Repub. νῦν οὖμαι τοῦτο ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νῇ, &c. quod in naui nauget, id pro nihilo ducendum. Idem in Apologo. κίνδυνον τὸν λογίζεσθαι τὸ ζῆν, vitæ periculi rationem habere. Idem ibidem, μηδὲν ὑπολογίζεσθαι περὶ τοῦ ἀποθ, nihil magis fo midare quam turpitudinem. μηδὲν ὑπολογιζόμενοι, id est, μηδὲν λόγον ποιέμενοι, Bud. in Epistol. priorib. nihil expensum ferentes: sic ipsemet exponit. Galen. lib. 1. ad Glaucon. εἰδὼς τι τ σύμπτωμα, ἢ πῶς τοῦ αἴτιον ἔχοντος ἀεὶ ὑπολογισέον κρῖσιν, aeris condi tio loco symptomatis habéda est. ὑπολογίζω τὸν ὑπολογίζ, filios patris habete rationem, Aristot. lib. 7. Polit.

Τ πόλογος, ὁ, reddendæ rationis obnoxius, ὑπόδ ὕλος.

Τ πόλογος, ν, reputatio & consyderatio Plinio æstimatio: Τ πόλογον ποιεῖσθαι, rationem habere, ὑπολογίζεσθαι. Dinarch. contra Demosth. Οὐκ ἐσοὐδὲν ὑπόλογον ἐδ τῶν ἐπ σθαι κίνεσε. Et apud Demosth. ἐκ τοῦ καταφρονεῖν dicitur, ὡς μηδὲν ὑπολόγ ποιέσθαι, nullo loco numerare, nullo numero habere, flocci facere, Bud. in Comment. in Epist. Et τῶν μοι ὑπόλογος γένεται, hoc mihi ad salutem cedit, hoc iure imputare aliis possum. Athe. lib. 4. οὗτοι τὸ σπάνιον ἄβρ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον μεθύουσιν, isti à rege accipiunt victum, qui in stipendia cedit & imputatur.

Τ πόλογος apud Mathematicos, est numerus ad alterum ita relatus, vt minoris vicem obtineat. Philoponus, Καὶ τὸν μὲν μείζονα καλοῦσ ἀναλόγον, τὸν δ ἐλάττονα, ὑπόλογον: comitem hunc vocat Boëthius, & ἀφέλογον ducem.

Τ πόλοιπ ὸς, ὁ, ὴ, relictus, restans, residuus, reliquus, qui remanserat. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάδισον γένεται, id est, restat. ὑπόλοιπόν ἐδι, reliquum est, Demosth. cum Infinit. ὑπόλοιπα, reliqua, reliquiæ, Idem. Plato in Timæo, τὰ τῆς ἀφῆσθαι ὑπόλοιπα κρατικῶτ μέσ σαν. Cicero, superioriúsque permittions reliquias fundens æquabat.

Τ πολύδ, cantus genus est, de quo Plutare. in Music. lib.

Τ πολύμαι, pro eximo & libero. Hom. Iliad α, τὸν γ' ὀκνοῦσα θεὰ ὑπολύσασ ἀπὸ δεσμῶν, ὑβδέλιον ᾧ ἕλυσας, ὃ vinculis eum eripuisti. Aristoph. in Pluto pro soluere calceos & discalceare, ἵπ ὑπολύσαι i. solue calceos.

Τ πολυφ ὼ, ὑπάω, aruado apta modulationi, Aristoph.

Τ πόλυσις, soluto, propriè calceamenta, ὑπολύσεις τὸ ὑπόδημα, tollet calceamentum, cap. 25. Deuter. Aristoph. πρ. ταῦτας ὑπολύσας αἰμάσσει τὸ χαμᾶι, vide interpretem in dictione Ἐμβάς. ὑπολύσεις γονάτων, genua dissoluere, i. vitam eripere, & causam esse exitij. Odyss. ἕως πολλὰ αἰδρὰ ὑπὸ γούνατ ἕλυσε.

Τ πολυὸς, auicula quæ vermibus pascitur, & ὄπλαις vocatur ab Aristotele histor. libro 8. A Latinis curruca dicitur. Iuuenalis Satyra 6,

Tu tibi nunc currûca places, fletúmque labellis
Exorbes.

In eius nido ponit oua cuculus, & illa excluſos pullos pro suis alit. Theophrastus de Causis libr. 2. cap. 24. Οὐ γὰ ὅλως

τῶ κάκυπρι (corruptè legitur κάκυπτε) εἰ μὴ ἴῶ ὑπομακῶ. quę postrema verba Gaza transtulit. Curriucam vocamus *fauuele* vel *fauuerete*: erramúsque qui mœchi filios alentem cuculi nomine vocemus quem curriucam dicere oportebat, mœchum verò ιοφωμ, id est, κάκκυγα. Scribitur etiam apud Hesych. ὑπακίς, & κάκε.

Υ πομαζίον, τὸ, mammillare Martial. π' ὀδοντάγιον Suidæ, vulgò *gorgiue*.

Υ πονηπιόω, ῶ, ὁ, infans adhuc lactens, ὑποπάτηΘ, ὑπηκόοΘ, & ὑπομαζόμενοΘ.

Υ πομαλάπτω. emollio.

Υ πομακρός, ὴ, ὸν & ᾶ, aptus, expeditus.

Υ πόμερος, ος, ον, subinfamis, vecors. vnde ὑπομαιρόπεφος, vecordior, q. vecordissculus, Herodot.

Υ πομάζω, ὼ, ὁ, lactens, ὑπομαζόμενοΘ.

Υ πομέθυσ, madidus, ὑπὸ τοῦ Θ. ὑπὸ οἴνου Θ, apud Hippocr. ὑπομέθυ Θ ἡμέρας, æstas imbribus molesta, Plutar. in Camillo.

Υ πομεθύω, μάσω, ακα, subrideo, ὑπομειδιῶ, Neutrum absol.

Υ πομελάνω, nigrico.

Υ πομελαίνω. idem.

Υ πομέλας, αν Θ, nigricans, subniger.

Υ πομένω, μενῶ, sustineo, ὑπερέχω, expecto, permaneo, resto, persto, superstm, persequeto, moram tolero, præstolor, operior, persisto, παρατίμαι, feto, sufferro, perfero, καρτερῶ, sustineo, hoc est, animum inducere possum, αἰσχρωμῶ, æquo animo tolero, non molestè fero. πολυμῶ, audeo & possum: quod vulgò dicitur animum & cor habere possum. Cum Accusat. construitur. πάντες ἐσελπὶς ἐς πάντας φασὶν ὑπομένειν, Sirenas cunctos præstolari ferunt, Xenoph. οἱ καλοὶ τε τοιῶται κὐχ ὑπομένουσι, talia nō admittunt, i. ὐ παρέχονται, Idem. Plato, ἀμείβειν τὰ ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. ὑπομένειν κρίσεις, iudicia subire, causam dicere, Hermog. ὑπομένω τὰς δίκας, me suppono calumnijs, Plato in Epistol. ὑπομένειν τὴν ὕλην, materia obsistente arcetur, Gaza. ὑπομένειν τὴν ἀσκησιν, sustinere onus imperij, Aristot. in Politic. ὑπομένειν τὸν ἀσκητὴν, in studio perduro. ὑπομένειν τὰς χεῖρας, sustineo conferre manus. Et cum Infin. Demosth. οἱ κ τῶν χάκων ἡ τῶν πόλιν ὀλιγωρεῖν ὑπομένων, relinquere sustinuerunt. κχ ὑπομένουσι ποεῖσθαι τὸν πολίτας, adduci nequit vt ciues prodat, Plutar. in Fabio. οὐκ ἀκοινεῖν ὑπομένων τῆ φορτατῆν αὐ ἐ σωμάτων, illis parére non patiuntur, qui nesciunt imperare, & nolunt parére, &c. Plutar. in Lycurg. ὑπομένω διαπαν τε, perseuero.

Υ πομελίζω, subdiuido.

Υ πομελισμός, οῦ, ὁ, subdiuisio, ὑποδιάιρεσις, Hermog.

Υ πομακρὸς, sublongus, quadantentus longus, longiusculus, oblongus, Dioscor. lib. 1.

Υ πομιλίζω, fum colore in luteum vergente.

Υ πομόλυνω. subluteus.

Υ πομίγνυμι, commisceo, suffundo.

Υ πομνήσκομαι, reminiscor, recordor, commonefio. Cic. Ifocrat. ὡσαυτὸς αὐ ἀδρατῶ ἐν ὑπομνήσκῃς, si te hominem esse memineris. Alex. Aphiod. φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀνθρώπ, natura rem molestam sentiens, &c.

Υ πομνηνόσκω, μήσω, σα, memoro, recenseo, admoneo, commoneo, cōmonefacio, suggero: in memoriam redigo, in memoriam reduco, & reuocare animos ad memoriam dixit Cicero. Actiu. Accusat. & Genit. Odyss. 3, ὐδὲ νόον ὑπομνήσουσα, reditus filium admonitura. ὑπομνῆσαι ὁ πατὴρ, patris memoriam ei imprefit: memoriam, desideriúmque patris ei reliquit, ὑπομνῆσθαι ἐπέσθαι, Homeri Interp. ὑπομιμνήσκω τῆ ὁρκίων, iurnibus ād admoneo, Thucyd. ὑπομιμνήσκουσι χωρίων ἱερῶν, Plutarc. in Camill. in memoriam suggerens sacra loca, ante oculos ponēs. Idem ibidem, ἀκεινων ὑπομιμνήσκει τῆ ἀγώνων, flens ante oculos certamina ponebat. Iungitur & cum ὅτι 2. Petri cap. 1. διὸ ὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων.

Υ πομοιάω, leuiter odi, Bud. in epist. poft.

Υ πόμισθΘ, mercede conductus, mercenarius, adscriptus.

Υ πόμνημα, τος, τὸ, recordatio, monumentum, μνημόσυνον. Ifocrat. τὰς ἀρετὰς ὑπόμνημα κρατεῖσθαι, virtutis relinquere monumentum ἐκ πολλῶν ὐκαλῶν ὑπόμνημα τῶν διηρτασθαι, multis mandatis beneficentiæ memor esse iuberis, Nazanz. Υ πομνήματα sunt quæ vnusquisque studiosorum ex auctorum lectione sibi cōficit: commentarij, libri ad memoriæ studium confecti. Dicuntur etiam ὑπομνηματισμοὶ. Sic & Latini dicunt monumenta ipsos libros. à monendo. Plato Epist. 7. ὑπομνήματων χρεὼν τῶν τοιῶτων, in memoriæ subsidium hæc scripsit. Demosthen. contra Aphob. ἐσὶ πολλὰ τῆ καταλελοιπότων ἐν ἐγγράφῳ, ὑπομνήματα ἡμῖν. Quidam sic aduersaria apud Cicer. exponunt. vide Ο πόδρομΘ. Υ πομνήματα, acta. Appian. in 3. bellorum ciuil. acta Cæsaris sic appellat, Υ πομνήματα τῆ Καίσαρος βελοῦλιόν τῶν ἡ πρᾶγμάτων.

Υ πομνηματίζομαι, commentor, in memoriam redigo.

Υ πομνηματίζω, monumentis mando. Eusebius de Origenę histor. ecclesiast. lib. 6. Οἱ παῖς τὸ ἡ Ματθαίου διηρμήνευσε, scriptis commentarijs interpretati sunt.

Υ πομνηματικὸς, vide Σωματικός.

Υ πομνηματικὸς, ὸν, ὁ, decretum, regestum, commentum, cōmentarium, Cic. in Epist. famil. commentarius, ὑπόμνημα: tales Cæsaris commentarij. Polyb. hist. 2. ἐκεῖ τὸ ἴδιον πραξέων ὑπομνηματικὸν συνετάξατο.

Υ πομνηματιστὴς, ὴ, ὁ, ὑπομνήματα λέγων, legens commentaria, à consilius, admonitor, interpres, ὑποφήτης. & Commentarientis.

Υ πομνηματογράφος, à commentarijs.

Υ πομνήσαι, commonefacere. ὑπομνῆσαι τῶν νόμων, leges in memoriam reuocare, Æschin.

Υ πομνησθείς, submonitus.

Υ πόμνησις, εως, ἡ, monitio, commemoratio, recordatio, mentio, commonitio. Quintil. memoria, quum aliquid suggeritur in memoriam ne in obliuionem veniat, ὑπόμνημα, Xenoph. τῶν ὑπομνήσεων ἀκούσας, Galen. ad Glaucon. in memoriam redigere: fic & Thucyd. 2. Petri cap. 1. διεγείρω ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει, commonitione vos excitare.

Υ πομνησιδέσμιος & ὑγατέρες, qui filiam desponsauit, Aristot. lib. 5. Polit. cap. 4.

Υ πόμνησθαι, differt ab ἐξόμνυσθαι. Est verò morbi vel peregrinationis prætextu & causa (in quo iusiurando opus est) quominus iis iudicetur interiedere, ὑπόμνησθαι ἡ ἀναβολὴν τοῦ δίκου, ἀσφάλεια ἀναβολικὴ τόπου. Demosthen. Ταῦτα τὰ μαρτυρία ἀσθενῆς εἰσὶ δικῆν, ἀδιαφορωτέρα ἐμοὶ δικῆ ὑπομνύμενον, nec prescriptione vtente, nec certamen prolatante. Xenophon, ὑπομνύμενος ἡ Μιλησίους, ἡ πόλιν διαλλαγησόμενος ξυνόδους, i. rem compreendinante, rem differendam consente & petente. vide Υ πομοσία.

Υ πομονητικὸς, ὴ, patientia, toleratia, perseuerantia in re quapiam non sine molestia, sed rursum cum expectatione. Hæc dictio nō simpliciter sonat patientiam qua toleramus mala, sed patientem expectationem, quum spe præmij duramus in malis, & nos rebus melioribus seruamus. hæc Eraf. in c. 10. ad Hebr. Paulus ad Roman. cap. 5. ἡ θλῖψις ὑπομονὴν ἐργάζεται, oppressio patientiam efficit.

Υ πομονητικὸς, ὸν, ὁ, patiens: fic in canone vicesimo Concilij Sardicensis.

Υ πομονικὸς, ὸν, ὁ, idem.

Υ πόμονος, ὸν, idem quod μονόζωΘ. Translatè dixit Eunapius, οὔτε μὴν ὑπὸ μόνοτος, ὑπομόνου δὲ τοῦ πολέμου, i. ὑπέρφορος, ὑπερφύτιον, bellum propagabant, & alebant.

Υ πομόχθηρος, malus, ineptus, Lucian.

Υ πόμοχλος, ὸν, ὁ, vectibur. 1. lingulatis seu rostratis palis ferreis, aut ligneis vtuntur: mechanici in mouendis oneribus: eos μοχλία vocant Græci vnde ὑπομόχλιον, quod vecti subiicitur. i. Latinè prefsio. Virtuuius libro 10. capite 8. Quemadmodum etiam ferreus vectis, cū eft admotus ad onus, quod manuum multitudo non poterit mouere, suppolita vti centro cito porrecta prestione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, & vectis lingua sub onus fundita, caput eius vnius hominis viribus prefsum, id onus extollit. Confer Aristot. Mechanicon Quæst. 3. & præcipuè 4.

Υ πομυθίζω, pro prædicere & vaticinari dixit Apol. li 2. Argon. ὑποφητεῦ: vbi Interpr. ἐδὲ λαμβάνειν τῶν ὑπὸ αὐτῆ τῆς θεᾶ, ἅπερ ἡ τὸ ὑποφητεῦειν αὐτὴ τὴ ὑποφήτων.

Υ πομυτρώης, fœtidus, odiosus, δυσώδης, ὄζων τοῦ μυτίου ὄζου, Hippocr.

Υ πο ναίζω, q. subiuuenescō, subnouor, Gaza.

Υ πονέμομαι, depascor, in Epigr.

Υ πονέομαι, defraudo, decipio.

Υ πονεφέω, sub nubibus.

Υ πονέω, q. subnato. apud Hippocr. ὑπονησαμένη, i. ὑπονοκωμένη ὑπὸ ὑδάτων.

Υ πονήιον, subiectum Neio monti Thraciæ, vel vt alij Ithacæ, locus arborum plenus, ad quas naues religabant.

Υ πονήτης, subtus lauo, vel aliquantulum lauo. Athen.

Υ πονίφει, subnigrit.

Υ πονιφὸς, ὴ, νὸν, nox pluuiosa, nox niuem emittens, Thucyd.

Υ πονοέω, μήσω, σα, animo concipio, ὑποφαίνω, ὑποπτεύω, suspicor, suspectum habeo. Actiu. Accus. Aristophan. in Pluto, σὺ μηδὲν εἰ ὑμὶ ὑπονόει τοιῶτο, nihil de me tale suspiceris. Interdum arbitror, sentio. Philo de mundo, βέλτιον ἡ ὑπονοεῖν τὸ σοφὸν, satius est priori sententiæ assentiri, prius in intellectum admittere.

Υ πονοθεύω, clanculum dolosèque adultero, corrumpo. ὑπονοθεῦσαι τὸν ἀδελφὸν, qui fratrem deceperat, cap. 4. lib. 2. Machab. Ibidem, ὑπονοθεύοντα τῶν ἀρχιερωσύνην, corruptione ac largitione facerdotium ambiens ambulauerat.

Υ πόνοια, ας, ἡ, suspicio, ὑποψία, opinio, ὑπόνοια τοῦ ἀδροῦ, suspicio quam habet maritus, Hermog. τῶν ὑπονοιῶν ἐπῶν vertit Planudes, pro existimationem retine. Υ πόνοια, superbia, confidentia, simultas.

simulatas. Υ'πόνοια (vnde & παρ' ὑπόνοιαν, de quo in Hæc) figurata locutio, quum aliud dicitur quàm audiens expectabat, vt illud Aristoph. ὅπως ὁπνου δόμησι τὸ ἦτορ πεπτήξεται. Plato pro allegoria capit. 2. de Rep. τὰ ὑπαινιττόμενα διὰ τῶν μύθων, ἢ τὰ ὑπονοούμενα εἰς τοὺς μύθους, ἢ τὰ ὑποκείμενα τοῖς ποιηταῖς ὑπ' αὐτῶν ὑποκρινόμενοι, per allegorias effictas. Ὑπόνοια ἡ μῦθος, figuræ & fabularum intuolucra. Nazanz. in Orat.

Υ'πόνυξ, χος, ὁ clera maligna, & veluti per cuniculos repentia, quę cuniculatim excedunt, cuniculosa vlcera, i. pluribus transfuersisque itineribus quasi canalibus per latitudinem putrescentia, libro 3. Dioscor. Pollux libro 4. Ὑπόνομος ὁ λιμὸς, ὁ βάσιμος ἐν τῇ κόπτει.

Υ'πονομεύω, cuniculos facio, Dinarch. ἐπὶ τῇ Καλλίου dixit, ὑπονομεύοντες pro ὑπορύττοντες, nisi apud Suidam legend. ὑπόνομον.

Υ'πονομή, ἡ, ἡ, fraus, cloaca, ὀχετὸς, κλοπὴ. Hesych.

Υ'πονομηδὸν ἡ, διὰ ὑπονόμων ἢ σωλήνων. ὑπονομηδὸν ποιεῖ ὕδατος ἐς πόλιν ἀγωγὴν ὀχετὸ, fistulæ aquæductus, quæ aquam in vrbem ad potandum ferebant, Thucyd.

Υ'πόνομος, ηρὰ, ὁ, ὑπὸ νομεύω, cuniculus, ὀχετὸς, διῶρυξ. Dioscorid. lib. 5. cap. 105. ἔκ τινῶν ὑπονόμων ἀπορδάδην, ex quodam cuniculoso specu, ex cauerna cuniculosa. διὰ ὑπονόμων, per cuniculos. Plutarc. in Camillo. ὑπονόμους ἔτεμνε, cuniculos parauit, Idē ibidem. ὑπόνομον ὀρύττειν, sub terra agentes cuniculos, Thuc. vbi Interpr. ὑπονόμοις κεκωμυμένῃ ὁρμῇ.

Υ'πονοσέω, μ. ησα, redeo, abscedo, recedo. labor, subsideo, pessum eo, ἐπὶ τὴν ἐχομένην ὑπονοσεῖν ἐδόκει.

Υ'πονόσησις, subingressus, recessus, Hermog.

Υ'πονυμὶς, mulier quæ à latere sponsæ est seu quæ astat sponsæ. schol. Aristoph.

Υ'πονύσσω, pungo, confició. κατανύσσω, Hesyc.

Υ'πόξανθος, subruffus, subrutilus, flauescens, subflauus, subfuluus.

Υ'ποξυνίζω, aliquatenus peregrino sermone vtor, peregrino commemoro.

Υ'ποξέω, ω. σω. σησα, subtus rado, seu scalpo, vel leuiter scalpendo, & radendo polio.

Υ'ποξέρος, qui attrahitur, seu contrahitur eo quod subaridus sit Gal. & Erot.

Υ'ποξέω, subacidus fum, aliquatenus aceo, vt ὑποξίζων ἄρτος apud Athen. lib. 3. panis subacidus.

Υ'ποξηραίνω, q. subaresco, Theophr. hist. lib. 4. cap. 2.

Υ'ποξυλος, ὁ, ἡ, subligneus, adulterinus, ὁ καὶ γνήσιος, Xenop. in OEcon. sic vocabant Comici irreptitium subditiuumque, i. τὸν παρεγγεγραμμένον ἢ παρεγγεγραμμένην: Pollux lib. 3. Hermog. ὥσπερ δ' τοῖς ὑποξύλοις τοὺς τίτους σοφισταῖς, ieiunis.

Υ'ποξυρέω, μ. ησα, subrado.

Υ'ποξυρος, subtrasus, incuruus, humilis, πετεινὸς, φρυγανολιθῶν: & ὁ χειρὸς τὸν δίπλα, apud Hippocr.

Υ'ποξύς, φ, leuiter acuminatus, subacutus. Item subacidus acorē quadantenus referens.

Υ'ποξύω, τὸ ὑποξυρέω.

Υ'ποπαίω δέω, clàm summouco latenter deiicio.

Υ'ποπάσσω, subaspergo, insperso, vnde ὑπόπαστος subinspersum.

Υ'ποπατάγιον, q. subsirepo.

Υ'ποπαστὴ, ventrem deiicere.

Υ'πόπαχις, ὁ, q. crassiusculus.

Υ'ποπεζίας, ὁ, ὑποπίπτων, Hesyc.

Υ'ποπενάω, q. subesurio, Aristoph. in Pluto.

Υ'ποπελιδνόω, subliuidus, vt ὑποπελιδνοῦν ἔλαιον apud Polluc.

Υ'ποπελιδνὸς, liuescens, subliuidus, Celso apud Theoph r. histor. lib. 3. cap. 17. φλοιὸς ὑποπελιδνὸς.

Υ'ποπίπτω, clàm mitto, clanculum submitto, suppono, suborno, furtim adlego.

Υ'ποπιπτάω, idem. Hom. Iliad. 8. de pullis passeris, πετεινὸς ὑποπιπτάων, ὑποπιπτάων, pro ὑποπιπτάσκων, per syncopen & pleonasmum τῶν ν: vel à πίπτω, i. trepido, hinc contrahe pro: ὑποπιπτάζων vel à πτάω, vnde πτᾶναι, πτᾶσκε, & πτᾶτε.

Υ'ποπιπτὴ, ὁ, perfectio, absolutio, πτῶσις, Hesych.

Υ'ποπλέκω, infringo.

Υ'ποποδίζω, μ. ισα, σ. ισθ. propemodum migresco, seu nigris maculis aliquantùm distingui incipio. Hesych.

Υ'πόπτερος, ὁν vel χρὼς, solum vel regio dicitur quæ lapides habet subterraneos & cui saxum subest: quæ nō tantùm deforis atq; in æquoris superficie lapidosa est, sed etiam intrinsecus. Theophrast. libro 3. de causis, cap. 25. apud quem sic legen. Καὶ ὡς ἐν ἐνίοις καὶ βάθος αἰσθάνεσθαι ὄζοντας. ὑπό δ' τῶν ὄφεων κρημνὸν, ὑπόπτερον ὑποῦσαν δ' ὅσα, διενήνεκται. ἡ δὲ μικρὸς αὐτὸ ἐστι οὐ σύφορα χρώματα. Gaza locum non satis intellectum sic vertit, Hinc proximum est, quod actum in Syria referunt: solum enim aratro altè proscissum penitus resiccarum est, cum Solis intrusu adeò percaluerit, vt propè vreretur. Non ofcitanter legendus erat Plinius, qui ex hoc loco sic dixit lib. 17. cap. 4. In Syria letuem tenui sulco imprimunt vomerem, quia subest saxum exurrens æstate femina. vide Φόνδ.

Υ'ποπνὸς, ὁ, ἡ, subtilus, ὑπακροχειρίᾳ δ', apud Lucian. in Gallo.

Υ'ποπτεύω, εὐσω, ἐκ, exprimo, elido, vexo. Aclius. Accuf.

Υ'ποπτερὸς, subamarus.

Υ'ποπτιμελὴς, q. subpinguis.

Υ'ποπυπτιάω, μ, pleuus fum, impleor. ὑποπυπτιάζομαι τῶν λεγομένων μετεωρολόγων, Plut. in Pericle, ὑποπύπτιαται βλωμὸς, balatu completur, Dioscor. lib. 3. c. 2. 6.

Υ'ποπυπτιάσμος, succendere.

Υ'ποσαίνω, largius bibo. Xenoph. Pæd. 8. ὁπόταν δὲ πύνου ἐπὶ πλέον ὑποσαίνοντες, ὑμεῖν ὁ Τρᾶσος τὸν Κύρον, Tum quidem, cum plusculum poti essent, interrogauit Hystaspa Cyrum. Et ἐπιλαμ. 5. Ἐν τῇ μεταφορᾷ ὑποσαίνοντων. Aristoph. in Anib. Υ'πόπτοι δὲ ἄστρα. In quo est Antiphrasis, quam vt tolleret Plato μετρίως ἀδιδοτ: ait enim de Rep. lib. 2. φαμὲν ἀποδιοῦσθαι, ὡσπερ ἐκ μυστῶν, ὑποσαίνοντες, i. modicè subbibentes. Sic etiam ὑπαπτᾶσθαι τῷ ὑποβρυχίῳ, caligatque nimiam verbi significationem Suetonius, cùm ait in Nerone, si paulùm subbibisset. Simpliciter dixit Plautus in Trucul. Qui improbus est, siue subbibit, siue adeò caret temeto: tamen ab ingenio est improbus. Suid. ὑποσαίνει ἀπὸ τῶ μεθύσκεσθαι. sic inquit, Nicophon.

Υ'ποσπᾶσθαι, succido, ὑποκάμνω, subiaceo, me summitto, succumbo, cado sub, incido in, cedo. Neutr. Datiu. Demosth. ὑποκεῖ τοῖφοβοι, τοῖς δ' τυράννοις ὑπέκειντο ὑποσπᾶσθαι, talibus se volens submittit: ὑποσπᾶσθαι τὰ πόλει, Aristides, cedit ciuitati. Ὑποσπᾶσθαι τὰ πεῖς τῷ αἴτιον διαφορᾷ, subiacere quid causarum differentiis, subiici, Dioscor. libro 7. cap. 1. ὑποσπασθὲν δύσφορον, se telis obiicere, Plutarch. in Fabio. τὸ δ' αἰσθάνεσθαι ὑποσπᾶσθαι, καὶ μὴ πίμπλασθαι, καὶ μὴ αἰσθάνεσθαι ὑποκλύσεως, Nazanz. in Orat. ὑποσπᾶσθαι τῷ ἀδικήματι, sub artem cadit, Aristot. libro 2. Ethicor. ἀφ' ἑαυτοῦ ὑποσπᾶσθαι, cadere sub falsitionem, explicari lucémque recipere rationis & doctrina hominis & ingenio. Alexand. Aphrodis. in Problemat. à quo etiam dicitur ibidem, πολλὸς ἔρωτα ὁ αὐτὸς πολλαχοῦ ὑποσπᾶσθαι, idem in multos amores incidit. Aliquando etiam significat inseruio, adulor, assentor, ὑποσπᾶσθαι, ὑπὸ χρημα, Æschin. Et apud Philosophos tam canes ὑποσπᾶσθαι νήκεστος, notis & familiaribus adulantur. Υ'ποσπᾶσθαι, se obiicere, se offerre, Galen. ad Glauc.

Υ'ποσπάδιος, μ. άσα, q. suppico, pice subungo. Aristoph. in Pluto, καὶ τὰ ὑποσπάδιον, subagitabam.

Υ'ποσπαστὸς, ὁ, ἡ, ὁν, planitiei subiacens, id est planus, campestris, & ὑποσπᾶσθαι pro eodem nam Porphyrius apud Hom. teste Eustath. ὑποσπᾶσθαι θέλει exponit ὑπὸ πόδα ὑποπεσὸν ἢ πεδιὰδ. id enim significare πλάσιν, quòd vox πλᾶξ, a pleriq; vsurpetur pro δάπεδον χαμαὶ, aliter verò Hesych. accipit ὑποσπᾶσθαι expon. ὑπὸ πλάκες ὄρου τῆς Κρωμίας Ho. Iliad. ζ. ὑπαὶ δ' ἔτιναγε ὑποσπάσκαρ ὑλαδος θεῶν ὑπὸ πλάκαι Κιλλικιαὶ ἀνδρῶν ἀκάστων.

Υ'ποσπατὴς, quadantenus latus, latiusculus, se in latum pandens.

Υ'ποσπᾶ, ὁ, ὁ, plenus, μεστός.

Υ'ποσπάω, ὑποσπάσω, ἐκ, ἐσπασμαι, ὑποσπάσθην, ὑποσπασθήσομαι, ὑποσπασθεὶς, ὑποσπασθῆναι, ὑποσπασθεὶς, ὑποσπασθῆναι, ὑποσπασθεὶς, ὑποσπασθῆνα

ειτοῦμαι, ὑποπείσομαι. ὑποπειθὴς τοῖς ὑβρισταῖς, blanditiis populum capere atque pellicere nitebatur, Plutar. in Pericle. ὑποπείσαντα τὸν τοῦ κοινοῦ δῆμον, cuius amasium sibi conciliauit, Aristot. libro 5. Politic. ὑποπεισθέντα τοὺς ἀρχαίους τὸ θυμικὸν τῆς πόλεως, sibi aduersus te potentes vendicabunt pecunia, Philostrat. in Heroic. Gregor. Λόγοις ἡμέρους καὶ δικαίους ὑποπεισθῆναι τοὺς πολλοὺς δύναμαι. Demosth. ἀλλ' οὐδ' ὑποπεσεῖσθαι. ἐὰν μὲν δι' ὑβρεως αὐτὸν οἱ φασκες ὑποπειθωσι τοις, sibi concilient, οἰκειώσονται. Τ ποπαῖος, simulos, ὑποκαμπιμαι, προσαναπαυομαι.

Τ ποπόλιος Ion, ὁ, ἡ. subcanus.

Τ πόρνιον ἑρμῖνος, minnitra filios habens, τόκνα γ' ἔχουσα. Hesiod. Ὑπόκορης autem proprie de vacca dicitur vitulum habente.

Τ ποσπορυφίζω, pui pureus sum.

Τ ποπορφορεύς, ὁ, ἡ, suppurpureus, penè purpureus, leuiter purpureus.

Τ πους, οδος, ὁ, pedes habens.

Τ ποσεμνύω, submitigo & demulceo.

Τ πόσπορμον, habens aliquid stipitis, Theophrast. lib. 2. hist. plant. vide Παρέκπασις.

Τ ποσπορεύω, & Υποσπόρημα, succendo, faces subiicio expon. & concremo.

Τ ποσποφοβέω, obtenti obsessus, obductus, adumbratus, obuelatus: ἀ ποφθορ.

Τ πόσπαφος, ὁ, ἡ, forma nauis, ναὸς ὑπόσπαφος τὴν σῆμαιαν, navis ad puppim, &c. nauis prora depressa, conca ua & ventricosa, Plutarc. in Pericle.

Τ ποπτέρυγος, ὁ, pennatus, leuis, celer, subalatus, aliger, Suid.

Τ ποπτίδομαι, μα. δόσομαι, in suspicionem vocor & venio, sum suspectus, habeor suspectus. Υποπτίδεται μαπτικὸν, Demosth. suspicantur cum tenere, &c. Υποπτίδεται τῆ δήμῳ δόπτα ἀεὶ, in suspicionem venerunt ne in populum grassarentur, Thucyd.

Τ ποπτίδυτος, suspectus: cui opponitur ἀνυπόπτιδυτος. Dicitur etiam ὑποπτος.

Τ ποπτίδω, μ. δ. σω, σομαι. δ. ξα, suspicor, vereor, præ timeo, ὑφορῶ, suspectum habeo, dubito, puto, existimo, conijcio. Act. Accus. Υποπτίδειν μεγάλα πάντ' ἀγαθὸν ὄντα ἐκεῖνα ἀρξάμ, Chrysost. ὑφεις τῆς ἐγχρ. τ. ἐλπίζειν.

Τ πόπτης. Sophocl. in Philoct. i. φοβερὸς, pro eo qui in conspectu est alicuius. Item suspiciosus, suspicax. ἐὰν ὑπόπτως φαίνωμεθα τοῦτο πεποιηκότες, Υποπτίδω, Interpr. Thucyd.

Τ ποπτήσσω, μ. ἔξω, σ. ηχα. formido, reuereor. Neut. Acc. & cum Dativo apud Xenoph. vt Υποπτήξαι σε, τε vereor, te reuereor.

Τ πόπτος, ὁ, suspectus, in suspicionem & formidinem veniens, inimicus. Ὑποπτος ἀπὸ χρόνου μῖσος, ei in suspicionem adductus, Plutarc. in Themistocl. τὸ ὑποπτον, suspicio. Ὑπόπτα τινος χρηματίζω, exorta aliqua suspicione, Thucyd. τὸ ὑποπτον τῆς γνώμης, quid suspicari cuntur idem. τὰ ὑποπτα τῆς οἰκίας, domus partes ruinosæ, Plutar. in Galba. ὑποπτα ἡ θόρυβος, suspecta & indisiosa, Nazanz. in Orat.

Τ πόπτως, ὁ, suspectus, in suspicionem & formidinem veniens, inimicus. Ὑποπτ ἀπὸ χρόνου μῖσος, ei in suspicionem adductus, Plutarc. in Themistocl. τὸ ὑποπτον, suspicio. Ὑπόπτα τινος χρηματίζω, exorta aliqua suspicione, Thucyd. τὸ ὑποπτον τῆς γνώμης, quid suspicari cuntur idem. τὰ ὑποπτα τῆς οἰκίας, domus partes ruinosæ, Plutar. in Galba. ὑποπτα ἡ θόρυβος, suspecta & indisiosa, Nazanz. in Orat.

Τ πόπτως, suspiciose, ὑφορικῶς, i. malè, hostiliter, odiosè. Υπόπτως ἔχω τινος σε, tibi sum suspectus, Demost. pro suspecto habeo, Idem. Υποπτως φερε, αὐτὸν διακεῖσθαι, eos habeo pro suspectis, sunt ipsi mihi suspectis: ic in arg. l. 2. Iliad. Ὑποπτως διακεῖσθαι, Dat. Thucy. i. suspectus. Ὑποπτως λαμβάνω, in peiorē partem accipio, idem Thucyd. Ὑποπτως ἔσπηνται.

Τ πόπωσις, q. concidentia, ruina, κατάπτωσις. Hesych. pœnitentia, submissio. canone 5 Concil. Ancyrani. Apud Dionys. Theolo. Ὑποπτωσις, est genu summissio & flexio, q. ingeniculatio ἢ γονυκλισία Basilio.

Τ πόπυον, suppuratus.

Τ πόπυον, malum in oculo, absessus cornex, quum pus in cornea membrana colligitur, purulentum. Galen. & alij Medici Græcorum ferunt esse, quum totam oculi rim i. orbem in eo sic dictum, aut eius dimidium pus occupavit. hoc mali genus idem Galen. in Definitionib. vocat πύωσιν, id est, suppuratione, ἐν νηματι hoc sensu, pyolis, i. suppuratio aut vngues, puris collectio est, quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano similis coit. De eodem hoc malo, Paulus Ægin. lib. 3. vide & annotat. Marcelli lib. 3. Dioscor. cap. 174.

Τ ποπυρρόω, subrufesco, fulnesco.

Τ πόπυρρος, ος, ον, ὑ, subrufus, subrubicundus, lib. 2. Dioscor. Ὑποπυρρος legitur pro eodem. καὶ πυῤῥὰ ἡ Ὑποπυρρὰ, vrinæ rufæ & subrufæ, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Τ πόρειος, ὁ, ἡ, in ima parte montis sens, monti subiectus. Et Ὑπόρειον, ima pars montis Suid. & Hesych.

Τ πορράπτω, consuo, compono. Ὑπορράπτω τὸν ὄρον, Eurip.

Τ πόρραχις, sub spina ad lumbos vsque cauitas, ἡ μικρὰ ὀσφὺς & καλάτη, Pollux.

Τ πορρέω, μ. ῥύσω, π. ὁῤῥύηκα. serpo, confluo, Neut. absolut. Ὑπορρέει, manare, τὸ ὑπορρυὲν ἐν ὑδατοδοχείοις, Demosth. Interp. de tempore Aristoph. Τὸ ῥεῦν dicitur quod ita fluit, vt sensum effugiat. Plato 4. de Republ. Ῥᾳδίως ὑπορρεῖ φρὸς τὰ ἡδονὰ τε καὶ τὰ ὀδυνηρὰ ἄφεκτος, sensim influit in mores & studia.

Τ πόῤῥημον, ὁ, ἡ, ouis sub se vel in se habens agnum, grauida ouis, fœta. ὑκυόν, ὑπαρνὸν. ὑμὸς γὰ οἱ ἀρνὸς, Hom. Interpr.

Τ πόῤῥιζος, subiectus radici, quod est infra radicem, aliquid habens radicis, radice aliqua fibratus, fussultus fibris, Theophr. vide Παρέκπασις.

Τ πόῤῥινος, barba ea quæ sub naribus ensasciur: dicitur πωγωνοτάτων, & locus ipse sub naribus: mustacem vocant Latini, & μύσακα Græci, Pollux lib. 2. Sic tamen legitur in Cretæ Perficis, ἐκτομίας ὑπορρίνων. ἐσθήματα γὰ οἱ ὑπόῤῥινα φορεῖ παῖδες αὐτῷ γυναικῶν κρατοπαιδάσκαλοι, ἃ δὴ κἀγὼ σφόρτον. scribo ὑπόῤῥινα.

Τ πόῤῥιν, ὁ, ὁμοῦσι loquitur vt vox in naribus strictat, (vt Horat. balba de nare loquutus,) ὁ ὑπὸ ῥινὸς ὀῤῥιζόμ, Hesych. vbi cū simplici ῥ.

Τ πόῤῥιοι, contubernales, ὑποσκήνοι, Hesyc.

Τ πόῤῥυπτον, & Υπορῥύπτω, tacio subsisterem subiicio.

Τ πόῤῥυσις, ὁ, subfluxio, Galen.

Τ πόῤῥοδέω, horreo, Actiu. Accus. Euripid. in Supplic. Ὑπορῥοδοῦσ' ἐμοὶ, de me sollicita.

Τ πορύσσω, μ. ὄρυξα, σ. ὐχα, subfodio, clàm fodio, cuniculos ago. vide Didymum Homer. Interpr. Chrysost. ad Rom. cap. 12. πάλαι τῶν ὑπονόων ὑπορῦξαι, ἢ τὸ φύσημα ἢ τῶν φλεγμόνων κατασῆναι, i. ὑποσῦραι.

Τ πορχεόδαμαι, saltationem choro canenti accommodare, ὑποχορηγεῖσθαι, Athen. Salij qui & Sali subsulti, id est, ὑπορχησῆρες (nam & carmen saliare Horatio, id est, ὑπόρχημα.) sacerdotes Martij quidam erant, φύλακες & ἀμφίπολοι, vt inquit Plutar. in Numa. ancilioru imquorum δέρμασι ἐλπὶς ἐὰν ὑπορχοῦντο διαπεφοβῆσθαι τὸν πόλεμον. Lucianus simpliciter dixit de saltationis ministerio, Ὅτι αὐτὸς ὑπορχεῖσθαι τοῦ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, ipsum illis repræsentaturum, & saltationem omnem executurum esse.

Τ πορχήσεις τὰ, cantilenæ quæ saltantibus accinebantur, vel gestus saltantium, qui velut comites erant & assectæ saltationū, sine quibus saltationes non placebant. Lucian. ἐν τῇ σῇ ἀρχήσ. Τὰ γοῦν τῆς χορὸς μαρύσεως τοὺς ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκάλεῖτο, κ. ἐμπίπλασθαι τῶν τοιούτων ἡ κύρ. Τ πορχήματα sunt & ἄσματα τοις ὑπορχουμένοις φερόμενα βιβλία, κ. τὰ χρήματα. vide Σχῆμα. Est & hoc nomen in Ione Platonis. Sic & ad ᾠδὴν, i. saltationem armatam, vt Curetum & faliorum. Ὑπορχήματα, carmina κ. κίνησις dicta princeps composuit Thales. Et apud Pindarum ὑπόδικα ὄρη, est Ὑπορχήματα quod κεχόρευται μετὰ ὄρχησ. cuius initium, Σωσίθεε ἄνα λέγω. vide Πρύλις, & Τ πορχεόδαμαι.

Τ πόπτερος, semipurris ac detritus: sipputris, insyncerus.

Τ ποσάλλομαι, & ἀσάλλομαι. adblandior.

Τ ποσκαλίζειν, quasi subfacellare vel subcolare, ὑφωλίζειν ἢ ὑποσκάπτειν σάκκοι. Hesych. Est etiam ex metaphora τὸ ἐξ ὑπογείου ἐκκινημένου σάκκου sine σάκκος, τὸ ὑφωρύττειν, subducere, Herodot. χρύσου δ' ὑποσκαλίζουσι, depeculari. Et apud Eustath. Iliad. ὑποσκαλίζειν τῆς ὁδοῦ, i. φορεῖσθαι ἧττον (nam apud Hesyc. corrupte φορεῖσθαι ἧττον) procedere, itineris sensim perfecti progressus facere.

Τ ποσκαλ Ion, ὁ, mobilis, labàs. Ὑποσκαλοι ὀδόντες, mobiles dentes, Dioscor. lib. 1. cap. 141.

Τ ποσπόγγος, vocatur à medicis aqua intercus, quæ corpus vniuersum tumefacit, ὑδατόπεπις. vide Τ ρῶψ.

Τ ποσπόρμιον, intercus.

Τ ποσπρωῖον carne subter repleo, Galen. ad Glauc.

Τ πόσταλις, ατος, τὸ, hyposisima dicitur manna thuris. Plinio micas concussæ elisas interpretatur. vide apud Hermol. in Corollario Dioscor. lib. 1. cap. 86.

Τ πόστασις Ion, ὁ, ἡ, succussio Senec. in Natur. quæst. succussus Ciceroni.

Τ ποστέω μ. έσω, σ. εσῆχα, succutio, latenter excutio.

Τ πόστυφος, ὁ, ἡ, gratuis.

Τ ποστύφω, moueor, curro. Hesiod. ἠβῆ γ' ὑποστυφόωσι κραδαίζει πόσθιον ἄχθος, irruentium pedibus strepebat tellus.

Τ ποσυναγωγὴ, subinnitio, quasi subsignificatio, indico, vt τοιοῦτος αὐτῷ ὑποσυναγωγὴ Aristot. l. 4. Ethicor. Galen. libro 1. ad Glaucon. ὅσα ἐκ χρόνου ὑποσυναγόμενα πλείονα, hæc febris temporis significat morem diuturnitatem. Τ ποσυναγωγὴ, aliquando significat σφοσημαίνω, quod est præsignificio, portendo, & signum do, antesignanū me præbeo. & authorem suasoremque: vnde ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ὁδοῦν, classium canere. Plato libro 8. de Republ. Καὶ ὑποσημαίνει μ χρόνῳ τε δύσκριτός τις γῆς ἀκόλαστος, Signum det, & auctorem suasoremque se præbeat nouarum tabularum, legisque agrariæ.

Τ ποσημειόω, μ. ώσω, notis excipio, scribo, in vita Xenoph. apud Diogenem Laertium.

Τ ποσημείωσις, εως, ἡ, subscriptio.

Τ πόσμος, subsimus, Philostrat in Heroicis.

Τ ποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis, Ὑποσιώπησις, figura orationis. vide Vlpianum Interp. Demost.

Τ ποσκάζω, q. subsilcito, leuiter claudico.

Τ ποσυκα-

Ὑποσκελίδιον, suffiod ico, Aristoph. τὸ περὶ ὑποσκέλιον, i. ἀκάφυσμα, ξυσμὸν ῥιγεῖ.

Ὑποσκελὴς, locus vbi alligantur rerui, σκελμοὶ βάπτ.

Ὑποσκάπτω, suffodio. Columellæ. Theoph. alt. hist. lib. 2. c. 10. οἱ δὲ περὶ Συρίαν ὑποσκάπτουσι.

Ὑποσκαφὴ, cauerna, subcauatus ſpecus, Dioſc. lib. 5. c. 98.

Ὑποσκελίζομαι, &

Ὑποσκελίζω, μίσομαι, ιστω, ſupplanto, hoc eſt, ſuppoſito pede aliquē in tertam deiicio, ἀπατῶ σφαλμῷ, euerto, ſubuerto: fraudo, decipio. Actiu. Acc. Chryſoſtom. ἵνα ὑποσκελίσῃ τὸν ἐν ψυχῇ ἀρετὴν. Lucianus. Οἱ μὲν αὐτῶν ἀφανεῖ σκελισμῷ ἀγωνίοις ὑποσκελίζουσι, Alij implicitis mutuò, ſubiectis ſeſe cruribus euertunt ac ſupplantãt.

Ὑποσκελίζεσθαι, claudicare, nutantibus veſtigiis. & laplantibus progredi: gradatim alternatimque eundo crura promouēre, vt ille Mezentius apud Virgil. de quo, Ille pedem referens, & inutilis inque ligatus Cedebat: & infra: attollit in ægrum Sefemur, &c. Plutar. in Opuſc. Οἱ σκολιοὶ χόρνοι δι' ἕδρης, ὑ δυσκάμπτοι βαδίζειν, ὑποσκελίζοντα.

Ὑποσκελισμὸς, ruina, ἡ

Ὑποσκελισμὸς, ὁ, ſupplantatio.

Ὑποσιάζω, ὑπὸ ἐξόμνυμι, obumbro, adūbro, ſubmouco ſubduco, clàm tollo, ſuſtollo, obſcuro, metaphoricè, Etym.

Ὑπόσιθος, ὑμbroſus, opacus, vmbra opacatus.

Ὑποσιόωντας, obumbrantur, Apol. Rhod.

Ὑποσμύχομαι, &

Ὑποσμύχω, ſuburo Suetonio, ὑποκαίω. Simplex enim Σμύχομαι (quod à σμὴ fieri voluit Euſtathius) τοῦ κρύβδην ſignificationē habet, vt apud Homer. Iliad. χ. αὐτὰρ ἅπασαι ἀλιθαρσοῦσαι πυρὶ σμύχοιτο κρατέρῳ. vbi ὑμενοπὼν notat Sic & cōpoſitum cū diminutione pro ſuburo, ſuccendo ſumitur. Eſt enim ὑποσμύχω, τὸ ὑρέμα ὑποκαίω, paulatim ſenſimque vrere. Apoll. 2. Argon. καπνὸν ὑποσμύχοντα ὑπαπτας, i. ὑπὸ βάσσι πεφυρμένα, ἡ οἷονεὶ ὑποκαίοντα, ſunt ſubuſtæ & ſiccenſæ, abſumptæ & exeatę. Suid. & Heſych. exponunt per ὀλίγον φλέγεσθαι, καπνοῦσθαι, ἀχλύειν, αὐαίνεσθαι μεταφορᾷ τῇ πρὸς ὕδατα.

Ὑποσόλοικος, ὁ, ἡ, τὸ, ineptus, ſubabſurdum, incongruum. vide Σολοικος, & Σολοικισμὸς.

Ὑποσοφίζομαι, quaſi ſubpalpito, ſubſilio, Suid. Καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτὸς μικρὸν ὑποσαφύσας ὑπ' ὀκλάσπου.

Ὑποσπαίζομαι, ἐμίσθην, ικα, ἐκλήθην, ἔχω, ſubegeo, diminuo, rarum facio, egenus ſum. vnde ὑπόσπασις, μὸς Ὃ. Particip. Paſſ. verbi, defectus, deſyderatus. Sophocl. in Aiace, τί δ' ἔσι χρέος τῆς δ' ὑπόσπασις ἐμοῦ; quid vero eſt, quod ad iſtam rem deſit & deſideratur? id eſt, διὰ μόνου τοῦ ἀμείνου παρουσίας. Sic apud Suid. χρημάτων τὴν ὑποσπασίαν, τοῦ ὑπαπλέος ἐλλείπειν τι, id eſt, ἐνδεὴς ἔχειν, indigens.

Ὑποσπασμὸς, ὁ, ὑ. curationis ἡ χρωμάτων genus, quo vtuntur Medici in rheumatiſmis fluxionibuſque oculorū. In fronte ſcalpello (quod σπαθίον dicitur) tres diuiſuræ fiunt rectis lineis & æquidiſtantibus: & extera deinde ſubmiſſo ſubiectóque ſcalpello, cui ὑποσπασμὸς nomen, volſellisque quod eſt σκολοπαμαχαίριον, adminiſtrantur chirurgi induſtria: cuius rationē docet Paul. Ægin. lib. 6. cap. 5. Aëtius ὑποσπασμὸν vſum docet, in frontis cicatr eum deformitate tolleṅda.

Ὑποσπασμὸς, vide Ὑποσπασίαμὸς.

Ὑποσπάω, μ. αι, ασω, διuello, ſubduco, ſubtraho, Actiu. Accuſ. & Genit.

Ὑποσπείρω, occultè ſemino, diſſemino.

Ὑποσποδίζω, ſubcinereum colorem refero. ὑποσποδίζων τὸ χρῶμα, colore ſubcinereo feat: Ruel. colore fauillæ ſimilis euadat, Marcell. lib. 5. Dioſc. cap. 87.

Ὑπόσπονδος, ὁ, ὑ, ſocius, fœderatus, deditionem faciens, data fide, ex fœdere receptus, qui fidem accepit, per fœdera liberatus: ſic Philelph. vide Ἀσπονδος. Ὑπόσπονδός ἐσι χρεὼν, tecum pacta conditione abeo. ὑπόσπονδος ὀδὸς ἦν, ſub pactione exceunt, accepta fide deſcendunt, Herodot. ὑπόσπονδοι ὤχλαζον, interpoſita fide abierunt, data fide abierunt. ὑπόσπονδος ἐκδοτὸς, data ei fide propectus. Thucyd. ὑπόσπονδοι ὄλισοι, publica fide excedunt, Idem. ὑπόσπονδος αὐτῷ ὑβρις καὶ κλοπὴ, cos data fide abire iubet, Idem Thucyd. ὑπόσπονδοι κρῆνα, Plutarch. in Solone, inito fœdere miſſos fecit, fœderibus factis ſeu induciis dimiſit. ὑπόσπονδοι νεκροὶ κατέθανον, mortuos ex more & iure reddiderunt, mortuos ex fœdere reſtituerunt. ὑπόσπονδοι νεκροὶ τοῖς σκοπιμοῖς ἀπέδοσαν, cæſos hoſti victoriam concedenti reddiderunt, Thucyd. ὑπόσπονδος τοῦ νεκροῦ κατατίθημαι, qui ex fœdere interfectos recepernunt, Idem. Pacem ſequeſtram dixit Verg. Bis ſenes pepigere dies, & pace ſequeſtra. Per ſylvas Teucri, miſtique impune Latini Errauere iugis.

Ὑποσταθμηρὸς, ἡ, ὸν, ῥοῦς, Comment. Ariſtoph. in Pluto, & ὑποσταθὶς Suid. hoc eſt, id quod craſſius in liquoribus in fundo ſubſiſtit, ſedimentum, rerimentum & ſanies quæ ſubſederit, rerementum, ſidens craſſamentum. In liquidis ὑποσταθμὰ dicunt, anuream in oleo, fæcem in vino, hypoſtaſim in vrina, & in aliis ſedimentum omne quod pondere vel craſſitudine in imum deſcenderit. vide Marcel. in Dioſ. lib. 1.

Ὑπόσταμνος, ὑπὸ κάπος, ῥ omittat, Homer.

Ὑποσταμὸς, quæ reſiſtit, ſubſequens, ſtruens, Herodot. ſe ſuſtinens, ſuperiens, Eurip. Item repromittens, pollicitus, ὑποσχόμενος, Hom. Od. ὑποδεχόμενος, Didym.

Ὑποστασιάζω, ἀπρεπῶς ἐστι τὸ καθ' ἑαυτὸν ὑποφαίνεσθαι ὑφιστάμενον (dicitur enim ὡς ἐπὶ ὑφεσῶτος, ἡ, ὑποκρίτου, subſiſtere) vel ὑφεσῶτα ὑποτόν ἡ ὑσιάδες, ες natura & reuera ſubſiſtens. Vocatur verò οὐσία, ἡ φύσις, ἡ. eſſentia Quintil. & natura Cicer. Ὑπόστασις autem ſiue ὑπόστασις ἡ ὑπαρξις, Latine ſubſtantia. Differūt quæ οὐσία & ὑπόστασις, vt genus, & ſpecies. Nam ὑπόστασις ὀξὺ νοεῖται πᾶν τὸ ἰδιάζον τῆς ἀριθμοῦ ἡ ὁμοιότητος ἴδιον. Itaque οὐσία eſt vt κοινωνικὸν εἶδος, communitas: ὑπόστασις, ἰδίωτης, id eſt, proprietas qua ἕκασον ἐσὶ κ, ἕκαστον, perſona & individuum vel ſingulare appellatur: Exempli gr tia, proprie loquendo in Deo vnitate eſt eſſentia κ, οὐσία ipſa ſeilicet deitas ἡ θεότης: tres verò ſubſtantiæ, id eſt tres perſonæ, quæ ſubſiſtentes in vna eademque diuinitate. ἕκαστον τρῶν ὑποστάσεων ἰδιάζοντα ἐν μὲν ἀγέννητον, τὸ δ' γέννητον, τὸ δ' ἐκπορευτὸν, id eſt, pater, Filius, & Spiritus ſanctus) quæ ἑνάδα τρισυπόστατον ſiue τριφανέα σὺν ὧν, ὁμοούσιον ἡ vel ἐν ἀνίσον conſtituunt. Arrius impie Deitatis eſſentiam vnicam & ſimplicem trifariam partiens, tres Deos ſtatuebat: Sabellius verò Trinitatis coadunatis perſonis & in vnam conflatis, hypoſtaſes in Deo, nequiter confundebat atque deſtruebat. Apoſtolus ad Hebræos cap. 1. Sic de Filio ait, Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, ἡ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτ, Qui quum ſit ſplendor gloriæ, & character perſonæ illius, nempe Patris. Cyrogrius, Τὸ δὲ εὐγχυτὸν τοῦ περὶν ὑποστάσεως ὡς τῷ μὲ φύσει τὸ ἀξίᾳ τῆς θεότητος, id eſt, in vna & natura & dignitate Deitatis ineonfuſa trium perſonarum diſtinctio. Damaſcenus, Καταχρηστέον τῷ ὀνόματι τῆς ὑποστάσεως, ἀντὶ τοῦ ἐκφέρε τὴν ὁμοουσίαν ὑποστάσεων ἐπινοίας ἡ ἀνίσας δῆλον. Idem ait, ἕτερόν ἐσι οὐσία ἡ ὕπαρξ ὑποστάσεως. ἡ μὲν γὰρ οὐσία, ἡ κοινὸν ἡ περιεκτικὸν πάντων ἐπινοεῖται, ὅσῳ ἐπὶ ἀριθμοῦ ἡ ὑποστάσεως ἀπὸ μερικὰ, ἕξ ἕκαστον, αἱ ἰδιότητες ἀπομερικὰ, ἕξ ἕκαστον, ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου, πάντων, πανδίων. Themiſtius. Physic. Οὐ γὰρ ἴσως λέγοντες ἀπὸ τῆς λόγων χωρίσεως, τοῦτο ἡ ὑποστάσεως χωρίζουσι. Idem, Οὐ γὰρ ὅτι ὑποστάσεις τῶν πραγμάτων κ, ἀδιάχρωτοι ἀλλὰ πρᾶγμα. Et apud Philoponum, idem eſt ὁ ὑποστάσεως ἡ, ὁ ὑπαρξ ἡ ἕξ. N. B. vt aut Alexander in 2. de Anima, ἡ ὅλη αὐτὴ καθ' αὑτὴν ὑποστασιν ἔχειν δύναται, ὅπ μηδέποτε ἐνδὲς ὄζει ἐν αὐτῇ. Et hinc per ſe nequit ſubſiſtere: vt enim Philo de mundo, αὐχὴ καθ' ἑαυτὴν ὑποστασιν ἐδέχθη. Ὑπόστασις etiam καταχρηστικῶς pro vrina ponitur, vt ſubſtantia pro eſſentia. Hiſtoriæ eccleſ. lib. 5. in decreto Sardicenſ. conſilij Ἡμεῖς ζητήσαμεν ἀφορίσαι ἡ διδάξαμεν, ἡ ταῦτα ἴσχυσε τοῦ καθολικοῦ παρέδοσιν, ἡ πίστι ἡ ὁμολογίαν, μεθ' ἧς ὑποστασιν ἴσαν αὐτοὶ οἱ αἱρετικοὶ σύσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἐποίησαν, τοῦ πατρὸς, ἡ, τοῦ υἱοῦ ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἡ, ἐξ ζητεῖν τὴν τοῦ υἱοῦ ὑποστασιν ἐδὲν, ὁμολογοῦμεν, ὡς αὐτὸν ὄν ἐκ μόνης τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον. Ὑπόστασις etiam veteribus philoſophis, id quod ſingularem & propriam rationem habet, & reſpſa, non ſpecie conſideratur: vt nubis eſt ὑπόστασις, ſed actus in nubibus ὕφασις. Ariſtoteles de Mundo, Ταῦτα ἀεὶ φαινόμενον, πὰ μὴ δὲ κατ' ὕφασιν, πὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, Eotum quæ in aëre apparent, alia ſpecie teaus exiſtunt, alia autem habent ſubſtantiã, & vt ita loquar, natur æ exiſtentiam. Quo ſenſu dixiſſe videtur Apoſtolus ad Hebr. cap. 11. Ἔσι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος ὁ βλεπομένων. Quo ſignificat idem ὡς αὐτὸ σκεῦν τὸ εἶδος, ὑπάρχον τὸ ὑσιάδες, ἡ, ὑπόστασις. Dicatur igitur ὑπόστασις quæres verè extat, atque exiſtit, id eſt, extantia (ſubſiſtentiam autem legere non memini) quæ vox latina eſt & apud Vitru & Columellam. Ὑπόστασις etiam à ſubſiſtendo dicitur animus præſens, ſiue animi præſentia, audacia, fiducia, & cum in malam partem ſumitur confidentia, contumacia & obſtinatio. vt apud Polybium. Idem tamen dixit de fortitudine atque audacia Cochlis, Οὐχ ἥκιστα τῶν δ' ὑπάρχων ἐν τοῖς ὑπόστασιν αὐτὸ ἡ τὸ μὴ κατεπτηχέναι τοῖς δεινοῖς. Paulus 2. ad Corinth. cap. 10. Ὃ καλῶ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει ταύτης τῆς καυχήσεως, in hac gloriationis confidentia. Et cap. 9. ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτη τῆς καυχήσεως. Interpr. in præfentia iſta gloriatione. In Epiſtol. ad Hebr. cap. 3. ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, i. fiduciæ principium: ſupra dicit idem commutatis verbis. Ὑπόστασις rurſus (ἀφῷ τὸ ὑφεσῶναι, ſubſidere, id eſt inſidiari) idem quod ὑπόθεσις, inſidiæ, ſubſeſſæ ſeruio, & Veget. In quo ſignificatu accipitur Sophocle in Philoctete, ἡ & adnotat Socratem Sozomenus hiſtor. eccleſ. lib. 7. κεφ. 6. vbi ὑπόθεσις, inquit, σημαίνει ἐφῷ τὰ μαινάδων τὰ κορυκιάδεσσι. Ὑπόστασις pro eo quod eſt ὑπόνοια, ὑπόκρισις, id eſt, rebellio, defectio. Aliunde. Ἀπίστη τὸ ἐπὶ θρόνῳ τὸ σὺ ῥωμαίων, φοινίκων δὲ γένεσι φοιτιάλεσι, ἐς τὸν αὐτῶν ὁρμὴ τὸ ἡ ὑπόστασιν. Ὑπόστασις, alicuius rei fœx ſubſidens, vt vrinæ, id eſt, ὑποστάθμη ἡ ὑπόστασις, ſedimentum, craſſamen vel craſſamentum Columellæ. Alexander Aphrod. libro 2. Problem. Ὑπόστασιν τοῦ ὕδατος, id eſt, quod ex vrina ſubſidit, vt Cornel. Celſus lo-

quitur. Et Aristoteles. in Problemat. εἰς τοῦ καλεῖν αὐτὴν ἡ πυθέα συμβολίσεται ὑπόστασις. Idem Aphrod. ἡ δὲ ἀληθὴς ὑπόστασις ἡδονή ἐστιν, ἀγαθὸν, &c. vide totum Probl. ὑπόστασις ἰδρῶτος, pars sudoris subfidens, id est, vbi sudor subfidet, Gaza. ὑπόστασις γονῆς ἢ ἔγκυος συρροὴ σπερματικὸν, subsidens excrementum, Aristotel. ὑπόστασις γονῆς ἢ ἔγκυος συρροὴ σπερματικὸν collectio aquæ terrena subsidens concretione, idem Aristotel. libro 5. Animal. Τύπόστασις αὐτὴ τοῦ σύστασις, compages. σύνδεσις καὶ αὐτὴ, compages tenax, Theoph. lib. 5. de caus. plant. docens quasdam arbores difficile scindi, quia tenaci compage constent.

Τύποστάτης, ὁ ὑποσάσας, qui condidit & in naturam rerum edidit, Dionys. vide Ἐπιστάτης in Amm. & in Fœm. ἡ ὑποστάτις, vt ἡ ὑποστάσις.

Τύποστάτης, furca qua quid fuleitur. Hutarchus in Coriolano, Τύποστάτου ἢ ὑπέρεισμα, inquit, φέρειν vocant Romani.

Τύποστατικὸς, ὁ ὑποδεικτικὸς ἢ διαβεβαιωτικὸς, præfidens. Significat etiam anchorem & conditorem fubstantiæ, Dionys.

Τύποστατικὸς, confidenter, perfeueranter Lui. affeueranter & affirmate Cic. affeueraté Gellio. Polybius, τοῦ βασιλέως ὑποστατικῶς εἰπόντος φήσαντος, suo tuto regi affirmate, confidanter fe inuisse affirmante. Suid. ὑποστατικὸς, ἡ. ὑποδεικτικὸς, κριτικὸς, vt, Ὁ ὑποστατικὸς κεχωρηκὼς τοῖς ὑποκειμένοις καὶ ὡσεὶ δίξαι ἐμβρίθεις ἀκολουθήσαι.

Τύποστατὸς, tolerabilis. ἀνύποστατος, ferendus. Euripid.

Τύποστρώσαι, augeretur. αὔξειτο δὲ λιμὸς σωρῶν.

Τύποστρώμνη, ἡ, ὑπόστρωμα, fustinco, Act. Accusl.

Τύποστρωτὸς, subrogulanea Plin. apud Pollux.

Τύποστρώτις, ἡ, ὑπὸ τὸν ὀδεκτὸν. Sophocl. Κλαίει δ' ὑπόστεγον αὐτὸ ἔτι ὑπόστεγον ἀνὰ ἔκαινα.

Τύποστύγω, subtus tego sic occulo, item fupertego Sophocl.

Τύποστρόμνη, &

Τύποστρώμνη, propriè est vela cõtraho, vt faciũt nautæ periculi metu: vela lego & subtraho nec fino nautæ paßis velis decurrere. Vnde pro reprimere fumitur, cohibere, μηκέτι τοῦτον, nõ contentus viribus agere, vires remittere, præuaricari, ὑφίσθαι cui opponitur ἐπιτίνειν, consulto vinci & pari cedere, vt qui gratiæ causa & obsequendi studio contentionem remittunt. Demoſth. aduersus Mid. Οὐ γὰρ δὴ δίκαιόν γ' ἐστὶν ἐκεῖνον, τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦ βελτίστου, τοῦ μετὰ τὸ ὑποστειλάμενα πρὸς ὕβριν, μᾶλλον εἰς σωτηρίαν ὑπάγειν. Et qui nihil remisit conatus, quo minus contumelios esset. Idem οὐδὲ ἀξιῶ με, ὡς ἐοικὸς πεπραγότα ἐμαυτὸν καὶ δυσπειθῆ τοῖς ἀγῶσι μηδὲν ὑποστεῖλαι μέρος. Actorum cap. 20. Εἰ οὖν ὑποστειλάμενον τὸ συμφέρον, τοῦ μὴ ὑποβεβλῆσθαι ὕβρει, &c. id est, Vt nihil præuaricatis fim in iis quæ erant conducibilia. vt nihil gratia, aut periculi metu, aut lucri spe subtraxerim, nihil vt defugerim quod operæ pretium foret. Ibidem, οὐ γὰρ ὑπέστειλα μέν τι τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ, Neque enim ine reprehi si vel subtraxi aut detractaui) quominus omnem Dei voluntatem vobis annuntiarem. Τύποστέλλω, subtraho, subduco. a limo, summoueo: & ad personam rémque referturadiecturque & Actiuè & Passiuè. Nam Τύποστέλλω Actiuum est. Paulus ad Galatas capite 2. de Petro, ὑπέστελλεν καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, id est, subtrahebat & segregabat se. Sic vetus versio refertur: noua tamen, subduxit ac separauit se ab eis. Τὰς τροφὰς ὑποστέλλεσθαι, demere de cibo, cibum deducere. Terentio Aristot. Problem. sect. 2. διὰ τί ὑγιαινόντων τὸν τῆς φορᾶς ὑποστέλλεσθαι πονεῖ ἢ πρᾶσι: hoc est, citra fatietatem nec quantum possis edere. Sic ὑποστέλλεσθαι τῶν ἀδίκων dicitur is, cuius imminutur dignitas amplitudoque contractior efficitur. Gregorius in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσμ. eorum verba reprehendés qui in Trinitate diuina inæqualitatem afferebant, ἕτεροι τοῦ παντὸς ὑποστέλλεται μᾶλλον τὸν ἀσεβείας ἢ κατὰ κεφάλαιον, ἵνα ὑποστειλάμενος τοῦτο τὸ μὴ τὸ τῆς ἀξίας τοῦ πνεύματος, Quemadmodum diuinarum rerum nescius, vel, apud diuinarum rerum imperitos, & terrenis hærentes, filius fubmiſſior eſt patre & dignitate inferior. Aristotel. 2. Magn. Moral. ὑποστέλλομαι δὲ καθ' ὑμῶν, mihi de bonis detrahitur. Ὑποστέλλομαι, reformido & vereor, φοβοῦμαι, καὶ ὑπομένω ἢ ὑποδέχομαι, letrecto, refu, gio, ignaniter me gero, de ſtudio & alacritate remitto, me reuoco. Isocrates in Euagora, Σωτῆρας ἢ μεγίστους ὑποστειλάμενοι, ἢ μεγίστου δίκους τῶν ἀγώνων, ἀνὰ τοῦτο τοῖς χρηστοῖς ἐσμεν, Breuiter nec quicquam reformidans, nec inuidiam metuens, fed libertate loquendi vſus, dixit. Dinarch. Τὰς δὲ Ἀσίου πάντα βουλεύεται τῶν δικαίων ἐστὶ, τῶν ἐν ἀνοιξῶν ἢ μεμιμημένων ὑποστειλάμενος Apoſtolus ad Hebr. cap. de cetero, Οἵ δίκαιοι ἐκ πίστεως ζήσεται, ἢ ἐὰν ὑποστείληται, ὃ δοκεῖ ἢ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. id eſt iuſtus autem ex fide victurus eſt: at ſi contentionem timidè remiſerit ſe que ignaniter gefferit, in eo animus meus non acquiescit. Alij, ſi ſe ſubtraxerit, vel ſubduxerit.

Τύποστρωζω, ſuſpiro, ingemiſco. ὑπόχαος στενάζω.

Τύποστρῶ, ſubangustior.

Τύποστρώω, ſubtus ingemiſco ſubtus ſuſpiria & gemitus duco. ſch. Hom.

Τύποστρέφω priuo, vel clanculùm priuo, ſeu defraudo.

Τύποστρίζω, μίσω, τὸ μέσον, mitto ſub pectore. Neut. Accuſ.

Τύπόστρωμον, ſub pectore, ὑποχάμιον, Heſ.

Τύποστρώω, ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidit, ὑπόστασις. ὑποστάσιμα τὰ κακίσεως, alui ſediments, Gaza cap. 1. libr. 1. Anim. Arist. Item ὑπόστασις ſtatio, cap. 24. lib. 2. Reg. vbi tamen ὑπόστασις ὑδρωφύλων, ſtatio Philiſthinorum, cap. 11. Paralyp. Τύποστασις, hypoſtaſis & perſona, ὑπόστασις. Gregorius ἐν τῷ λόγῳ τοῦ θεολογ. ἓν ἐν ὑποστάσει καὶ νοσῷ τῷ κυρίῳ. Τύποστασις (quia ἔκκλησις eſt id quod ſubſidit) virgæ priapi pars quæ & κύστεως & κύτος. Pollux lib. 2. Τύποστώμενος, τὰ ὄντες Suid. & Heſye.

Τύποστήριγμα, ατος, τὸ, ſuſtulcimentum, quod ſei alicui ſirmandæ & fuleiendæ ſubſtituitur & ſupponitur.

Τύποστηρίζω, μι ἴσω, σω ἴνα, ſuſſulcio. Act. Accuſ.

Τύποστιγμὴ, ἡ, ſubdiſtinctio.

Τύποστίζω, ſubtus pungo, vel ſubdiſtinguo.

Τύποστίκτον, ſubdiſtinguendum eſt.

Τύποστίλβω, ἰς, ſplendeo, madiceſ ſplendeo.

Τύποστολὴ, ῆς, ἡ, repreſſio, ſubtractio, fuga, ſubmiſſio, ſubductio, desidia, timiditas, & metus non plane nec ingenuè loquentis, & præuaricatio. In Epiſtol. ad Hebraeos cap. 10. ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν. At nos nõ ſi ſumus qui nos ſubducamus in perditionem. Gregorius, Νῦν δὲ ἡ μὴ μόνον πρὸ πόντου ἀμφὶ πολλὴν ὑποστολὴν ἐποιήσατο, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πλῷ γέγονεν, τὸν ἀνεμοδιδάσκαλον κατασκηνῶσαι, Nunc verò etiam nunc amplius veritatem aperte eloquentes, ne ob præuaricationem vel ſcriptum eſt dãnemur operæ nauatæ non probabilis. vide Τύποστέλλομαι.

Τύποστόμιον, τὸ, frænì ferramenta quæ mandit equus, Pollux. vide Στόμιον.

Τύποστονάζω, ſubingemiſco. Homer. Iliad. β, γράφε δ' ὑποστονάζων δέδ' ὠ τρωπαῖος ὁ, ὑποστενάζων, ὀδύ.

Τύποστόρνυμι, ſubſterno, ſubnicio. Et ὑποστορνύω, complano, ἁπλῶ. Baſilius, Gregorio, πάντα τοῦ ὄρους ὑποστρώσας πεδίον ὑπῆκον ὑποστόρεσεν.

Τύποστρατηγὸς, ſecundum ab Imperatore locum obtineo.

Τύποστράτηγος, ὁ, dux ſecundarium partium, Pollux.

Τύποστρόφους, auctor, τὸ ὑποστρόφιον, flexu fallo. inde factum vt ὑποστρέφειν ſit διαδιδράσκειν, & fugitando ludificari. ὑποστρόφεις, Sophoc. ὑποστρόφους, Xenoph. in Cyneget. de lepore canes fugiente, διὰ δὲ ὑποστρόφου πηγὴ, ὃν ὠκυῒ πολὺ κρατοῦσαν τὸν δίωκόμενον, itaque celeri reflexu fallit, breui ſpatio longe relinquens canes veſtigiis ſus inhiantes.

Τύποστρέφω, μι, ἔψω, ἄσω, ἔφα, accedo, poſtliminio reuertor. διαστρέφω, deflecto, duerto, iter conuerto, abſcedo, διάστροφος, αἱ στροφαὶ, vortices, mirol. rer. Aratus, Νότιαι ὑποστρόφαι Com. στρέφεται. Iliad. γ ὑποστρέψασα ὀλυμπον, redeas in cælum, pro εἰς ὄλυμπον. ποιεῖν ὑποστρόφον ἐφέλκειν, reuertitur in domum, Nazanz. in Orat. Aliquando Actiuè, conuerto, auerto. Iliad. ι, ὑποστρέψω μάλιστα ἰάσασα, vide Τὰ στροφά.

Τύποστροφὴ, ῆς, ἡ, ius poſtliminij impoſtura, ὑποπατάσθαι διάδυσις, quæ etiam στροφὴ dicitur, receptus, reuerſio, γύρδεσις, deflexio, ὑποστροφὴν. Dicitur etiam ὑποστροφὴ quum terga vertunt cedentes. Polyb. Πασχαλιστὴς δὲ τοὺς ἐκ τῆς τροφῆς εἰς ἀκροβατοῦντας Ἀντίοχος. Idem. Καὶ μὴν ἐπιτίθεσθαι, αὖθις εἰς ὑποστροφὴν ἀπήρασεν. Hippocrates στροφὴν τοῦ ἐνεδόνατος vocat quando rubor recurrit. Pro ſchemate orationis, Hermogen. vnde ὑποστροφὴν ὑποστρέφειν est tanquam progreſſum implicare. & inter excurrentem expoſitionem rei repente inſiſtere, καὶ ἐπιμελοῦμαι, móque ad reliqua progredi. ὀνομάτων τῶν τοῦ γένους τοῦ καταπολεμοῦσαν: hiccitio dicitur à Trapezuntio.

Τύποστρογγύλος, ὑπερτοῦνδος, orbiculatus.

Τύπόστροφος, reuerſus, redux. ἀφηγεῖσθαι. Heſych.

Τύποστρυφὸς, ſubacerbus, qui ſapore eſt leniter aceibo, lib. 3. Dioſc. cap. 77.

Τύποστρωμα, ſtragulum quod ſubſternitur, ſubſtramen Columell. εἰς ὑποστρωμα, ad ſubſternendum Heſyc. ὀθόνιον.

Τύποστρωννυμι, ὦσω, σω, ἔνω, ſubſterno. ὑποστρώννυσθαι, ſubſiciam. ὑποστρωθῆναι χιόνι, manus ſubſtrata, palma manus. Theoph. in Characteribus morum, cap. de aſſentatione, καὶ τὸ σωφὸς ἐν τῷ ὑπνῷ ἐκτείνειν ἀφειδῶς τὰ ὑποστρώματα καὶ τὰς ὑποστρώσεις. Suid.

Τύποστύφω, ſubſtringo, mod. ce aditringo, Galen. ad Glauc.

Τύποσυγχύνω confuſe, nullo ordine, συγκυκῶ, Suid.

Τύποσυρίζω, reſono. Æſchyl.

Τύποσύρω, ex imo ſurſum traho, funditus euello, ſtirpitus extraho. Bud. et rum interpr. ſubtraho, ſubduco, imminuo. Chryſoſtom. ad Rom. 12. ἀλλ' ὅταν τις ὑποσύρῃ τὸ ὑγιαῖνον, ἢ μετατίθησι τοῦ φαινομένου, quo ſenſu alibi dicit ὑποφύεσθαι. & ſicut ὑποφύεσθαι eſt ſubtus fodere ve conci lat ſubruere. ita ὑποσύρειν interpretari queas ſubrus trahere vt collabatur. Idem Budæus. ſcribit Gregorius in libro ἐπὶ ἀναπαύσεως ſibi videri verbo ὑποσύρειν vſum eſſe pro allicio & ſubdolè attraho, quum ait τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ ὑποσυρόμενος ἢ ἐπαναγόμενος τοῖς ἀδελφοῖς ἐφ' ὑψηλοτέρα ἐπὶ τὸ ἀγαθόν.

Τύπόσφα-

Υπόφραγμα, τος, τό, cruor: & cruentata pars atque suggillata: Nam αἱμάλωπες, ὑπόπτια, ἢ ὑποφράγματα magnam habet conueniẽtiam. Paulus Ægineta lib. 3. ὑποφράγματα rupturam vocat, in oculis venarum tunicæ agnatæ, ex plaga maximè abortam. Est quæ apud Galenum ἡ τῶν πτώσεων ex Archigene remedium φοῦς αἱμάλωπος ἢ ὑποφράγματα, id est, ad cruenti aspectus suffusiones fugillationesque: ad cruenta oculorum.

Υπόφραγμα etiam dictum atramentum spiæ propter cruoris similitudinẽ. Galenus in gloss. exponit, ὅλος τοῦ μέλανος τῆς σπιτὸς τὸ ἧμι ὑποφρηγμα. Hipponax in iambis etiam dixit, σπονίης ὑποστράγματι, i. τῷ μέλανι teste Athenæo lib. ζ.

Υπόφραγμα, edulium quod ex sanguine cocto paratur varia conditura, ὑποτέγματα, ὦμα ἑφθὸν. Athen. ibidem ait, Ὑπόφραγμα δ' ἐξ αἵματος σπίης ἐκ τῶν ἀίρτων τὰ παχύμερῆ καὶ μέλητος ὑμένος ἢ ἀπὸ, ὑπὲκ πάχους τὰ στρεζόμενα ὑδατι μίνται ἢ σφαγῆ.

Υπόφρηγμα, subtus jugulo, jugulum succido.

Υπόφρηγμα, ατος, substringo, in Epigr.

Υποφρηγνύμι, subfigno, finio, claudo suppositio sigillo. Phalar. in Epist. cum Accusat.

Υποχεῖν, sustinere, suspicari, reponere, ὑποδέχεσθαι, ὑπολαβεῖν, ἀναιρεῖσθαι, ὑποχεῖν τιμωρίαν τοῦ ἁδικήματος. Æschin.

Υπόχεω, &

Υποχέω, promitte. Hom. Iliad. ά. ὑπέχει ἢ κατάδεσμον.

Υποχέω, spondere, se, ὑποχέομαι, promittere, Demosth.

Υποχέωσις, pollicitatio, Apol. τῶν χρεῶν ὑποκοπῆς.

Υποχύσεις, ων, promissio, repromissio, promissum. Iliad. β. εἶπε φάσθαι ὑποχύσεις δὲ ἢ νῦν professio, παρρησία. Demosth. & in Epig. Item substantia, i. quæ quis possidet, cap. 11. Deuter.

Υποχυσιακὸς, assuloſus, assulatim scissilis.

Υπόχυσις, τος, τό, apud Polluc. ἀιδρεῖον ὑπόδημα. vide Περίχυσιν.

Υπόχυσις, promitto, paciscor, annuntio, Etym. Ex Apollon lib. 2. Arg. ὑπόχυται ἐπὶ πάσιν, vbi etiam legitur ὑπόχυται.

Υποχώομαι, ῳ, ἢ, sponsionem faciens, pollicitus, ὑπισχνεόμενος: ab ὑποχέομαι. Odyss. ὁ, ὅσσον ὑποχώομαι ὑποχώομαι πιστεῦ, pollicitus se tactirum, Aristoph.

Υποχωρῶ, Homer.

Υπουπτεύω, ἄς, ἐ. vertitur obedientia, i. ὑπακουὴ, & subiectio & submissio, quæ duo in hac significatione Latinè dici non puto. Est verò eius actio qui se alterius imperio summittit atque subiicit, ita vt ipsi velut subditus pareat. Paulus 2. ad Galatas. Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, id est, Quibus ne ad horam quidem submisse cessimus. Interp. tamen, Quibus ne ad momentum quidem cessimus per subiectionem. Et 2. ad Corinth. cap. 9. Δοξάζοντες τὸ θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ χριστοῦ. Dei gloriam prædicantes, quòd vos unanimi consensu Christi Euangelio summiseritis. Interp. Deum glorificant de consentiente vestra subiectione in Euangelium Christi.

Υποτάσσω, ὑποταγήσω, subligatus.

Υποτακτικός, ὁ, ἡ, subiunctiuus. adiunctiuus à Donato dicitur.

Υποτανύω. ſuſtendo, subter protendo, ſeu extendo, Iliad α.

Υποτάραξις, conturbo, terrefacio.

Υποταρτάρω, ſub tartarum detruſus. Heſiodus. πατῶσε ὑποταρτάρου.

Υποτείνω, ὑποτενῶ, ὑποτέτακα, ὑποτέταμαι, ὑποτεταμένος, ὑποτενόμενος, ὑποτεταμένως, ὑποτείνομαι, ὑποτενοῦμαι, ὑποτεταμέν

Ὑποτίνω Attice, pro ὑποτείνω, proponere. Aristot. 6. Ethic. ἐφ' ὃν ὑποτίθεται σωτῆρα σωτῆρα, Ad intentionem nobis propositam spectantia. Isocrat. in Helene, ἀδελφὸς τῷ ἀρχικῷ ὑποτιθέμενος, quam mihi initio proposui. Ὑποτιθέναι τὰ πόλεις ὑποδιδόναι, vrbes fundare, dixit Hermogen. Τιτυβάνω, consulo, instituo, edoceo. Item pono seu doceo, fubiicio, fuggero, fubdo, fubminiftro, fubfterno. Ὑποτίθεσθαι ὑμῖν τὸν λόγον, Orationem rectè vertiffi, id eft, mutafti, Eurip. Ὑποτιθέμενος μηδὲν ὧν, poft habens periculum, Demofth. fcipfum periculo exponés, fe periculo fubiiciens Quintil.

Ὑπότιλμα τῶν βοτάνων, quafi fubruncare herbam, Theop. hiftor. lib. 2. cap. 8.

Ὑποτιμᾶσθαι, μ. ὑπέστιμα, π. ηκα, irrogo pœnam, condemno. Plutar. Ὑποτιμᾶσθαι τῷ ἀξίωι εἰς τὸ δικαστήριον. Υποτιμάω, ἀξιτιμῶ, cenfeo. Ariftot. 2. Oecono. Ἵνα οἱ πένητες βιώσιμον ὑποτιμᾶσθαι, i. vt pauperes cenferi poffent. Ibidem, εἰδὲ τὸ φόβερὸν ποιεῖ τὸ δεινὸν ὑποτιμᾶσθαι τὸ πολέμιον, tributa iuffit ab his exigi quanta ipfi fuerant profeffi, i. quanta fibi indixerant. Ὑποτιμᾶσθαι de reo dicitur qui litem fibi pecunia æftimat quafi deprecabundus. Xenoph. in Apolog. Socrat. ὅτι δ' οὐ τιμᾶς ἐγίνοντο, κατὰ δηλότερον ἐγὼ ἐρῶ, ὅτι καὶ ἡ δίκη κατ' ἐμοῦ ἐφέρετο ὀφλεῖν μὲν τὸ καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑποτιμᾶσθαι· τὸ δὲ αὐτὸν ὑποτιμήσασθαι, τὸ δὲ θάνατον ἐκεῖνοι, ἐμοὶ δ' ὀλίγα, ὅτι ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος ἐμοῦ ἔδοξεν, vbi Acerin. Nam quum moneretur vt veftem mutaret, neque facere voluit ipfe, neque amicis ac familiaribus permifit, affeuerans ipfam fordidationem admiffi facinoris effe confeffionem.

Τιμῆμαι, ρœna, ὑποτίμησις, & ὑποτίμησις, Plutar. in Camillo, ἐπὶ ὑποτίμημα ἐσάπαξ, ἐπὶ ποσοφόρει χρηταῖμῶν, neque excufatione neque prætextu vſus.

Ὑποτίτθη Ὁ, infans, lactens, ὑποκορίζον παιδίον, Suid.

Ὑποτρηχὰ ſeu ὑποτρηχῶν, ſubtus perforo, & pertundo.

Ὑποτρωτᾶν, ſeu ὑποτλᾶν, ſuffero, ſuſtineo ſubeo.

Ὑποτυπώδης, αι, ab ciſſæ, præcipitatus.

Ὑποτυπωμὸς, culter. vide Τεμάχιον Θ.

Ὑποτυπωτὴ, paulatina inciſura, Gaza notè.

Ὑποτυπτορρόμμα, ύσιν, ſubmurmuro, ψιθύρω Heſyc.

Ὑποτυποτάζω, μ. έσω, τ. τάχω, conicto, coniicio, puto, delibero, arbitror, Actius. Accuſ.

Ὑποτύπωσις, οῦς, conjectura. ſuſpitio, ὑπόνοια, ὑπόνοια. Ioſep. de Antiquit. Ἐν ὑπ πλείστοι ὑποτύπωσιν ἦλθε τῶν ὑπὸ τοῦ πατρός. Cum longiſſimè abeſſet à ſuſpitione.

Ὑποτυπῶν, μ. ὑπέσω, π. ηκα, ſuſpicor, credo, ſuſpectum habeo, pro ὑποπτεύω Attici exponunt, Thucyd. Interpr. Ὑποτυπώσας μὴ ἀδίκως ἐπ', ſuſpicatus reliquum eſſe.

Ὑποτωκάζειν, dixit Lucian. in Timone de ebrio balbutiente.

Ὑποτρεχάλιον, ου, dicitur vt ὑπαυχένιον: Eſt verò colli pars infra cervicem & intra ſcoptula oportuna. id eſt, ὠμοπλάτας, quæ pars definit in μεσόφρενον: huic opponitur ὑπόδεξις. Pollux libro 2. Ὑποτρεχάλιον ὧν ὠμοῖν κορυφαὶ, τὸ ὑπὸ τὸν αὐχένα, μεταξὺ ὠμοπλατῶν καὶ τῶν κληρονδῶν τὸ μεσόφρενον. Tranſlatè etiam hoc vocabulum in contracturis ſcaporum columnarum vſurpatur. Vocant autem Architecti noſtri contracturas, *retractles. ou retapeſſemens*: & hypotrachelium *gorgerin*. Vitruuius lib. 3. cap. 2. vbi agit de contracturis columnarum, Et earum ſeptem, inquit, in ſummo ſcapi hypotrachelio contrahantur. Ibidem, Contracturæ autem in ſummis columnarum hypotrachelijs ita faciendæ videntur. Idem Vitru. lib. 4. cap. 1. baſim ſcapi dixit. Interpres Hypotrachelij nomine, ſcapi partem intelligit, quę ſub aſtragalo eſt.

Ὑποτραχὲς, aliquantum aſper, ſubaſper.

Ὑποτρέμω, q. ſubtremiſco. Plato lib. 1. de Repub. μὴ ὅπου ὑποτρέμων, & dixi ſubtimens.

Ὑποτρέφω, ſalo. Galen. πόσων ὑποτρέφει σπέρματα.

Ὑποτρέχω, π. ὑπέδραμον, ſubeo. Ὑποτρέχειν αἱ σπογγιαὶ τινες αἱ σπογγιαὶ, fontes quaſi am cauernas ſubeuntes, Nazanz. in Orat. Ὑποτρέχει τὸ ὄμβρι ἐκείθεν εἰ ἐλαφρὸ, ſi tetiget is citò ſanguis ſuffugit, Galen. ad Glauc. Ὑποτρέχει πλατάνῳ, ad platanum ſubterfugere, conſugere ad platanum ingruente imbre & procella. Plut. in Themiſtoc. Ὑποτρέχειν, ſubire aliquem, id eſt, κακαιδεύειν, ὑβρίζειν, in alicuius beneuolentiam ſe inſinuare, ſubrepere. Plato 4. de Republ. πολιτικοῦμὲν ἀδίκου θεραπεύῃ τὴν χρείαν ὑποτρέχον. Æſchin. τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχ. Plato 9. de Legib. Καὶ ἐὰν μὲ οὖν ὑποτρέχῃ ὑποδεχόμενος, &c. vbi pro captare affentationibus κολακικαῖς μετέρχεσθαι. Ὑποτρέχω, comprehendo, vel fugientem reprehendo. ἡ κακοήθεια ὑπέδραμε, ἢ λόγος ὑποτρέχων, prædones curſu inſequi atque opprimere, Xenoph 1. Pæd. Ὑποτρέχειν, ſubire. Themiſt. in 1. Poſter. ἡ σπάνη τὸν ἄνδρα ὑποτρέχει ἐν τῷ ἐκεῖ ἄφοδῳ, ὃ ὑποτρέχει ὑπὸ ποσοῦ. Ὑποτρέχειν, ſubire, ſi mentem venire, ſuccurrere. Baſil. Τότε αἱ ἐκ τῶν ὑποτρεχόντα σου τῶν διδύμων, ἢ κατασκληρύνεται τῶν φλεγμονῶν. Alibi pro ſurrepere & lanterer in ſinuari dixit, Καὶ εἴ τι ὑπέδραμεν σου τὸν νοῦν, ἀπολέσασα τὸν νοῦν ἀνάπλεως γενομένη, ἔρυθρον ἀναφαίνεται, infra decurro. & curſu deferor. in Actus capite 27. ποτὲ δὲ τὸ ὑπέδραμόντος, infra paruam inſulam quandam curſu delati.

Ὑποτρέω, μ. ἔσω, π. ηκα. tremo, trepido, præ timore fugio. Actius. Accuſat. Ὑποτρέσαι, ὑπεκφῦσαι, ὑποφυγεῖν, ὑπὸ φοβηθῆναι διὰ δέος, Homer. Iliad.

Ὑποτρήνης, q. ſubforatus, vt ὑπόπτηνος αὐλοὶ apud Athenæum libro 4.

Ὑποτρίβω, ſubtero.

Ὑποτρίμμα, τος, intritum, intritus palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum. Ὑποτρίμματα narrat Pollux inter ſcitamenta ἢ ὄψα ματα: hæc condimenta acria eſſe folent. vnde ait Ariſtot. in Concion. Θελήσεν ὑποτρίμματι ἁρμῶ.

Ὑποτριόρχης, ſubburco accipiter. Gaza apud Ariſtot. l. 9. Anim.

Ὑποτρίτης, ſubtertius, Capel. Interp. lib. 7.

Ὑποτρομέω, μ. tremore ſuccutior. Iliad. υ.

Ὑποτρομος, ſubtimidus, ſubtremulus, πόδε ὑποδεῖν, πόδε νηὸς ἐφδαλεῖν ὑπότρομον. Adamantius in Phyſiognom. oculi ſubtremuli.

Ὑποτροπὴ, vide Ὑποτροπιάζειν.

Ὑποτροπιάζειν, redire, reciprocare, παλινδρομεῖν, vt febrem ὑποτροπιάζειν dicit Hippocrates, ἢ ὑποτροφὰς ποιεῖν, quod febrem recidere vocat Plinius: Idem dicit febres recidiuas, i. εἰς ἀυτοὺς ὑποτροπιάζοντας ἢ εἰς ὑποτροπὰς ἐπιόντας. Hippocrat. Aphoriſm. 12. lib. 12. Τὰ ὑγιαινόμενα ὑποτρόπια ἐν τοῖσι νούσοισι μὴ κρίνει, ὑποτροφὰς ποιέειν εἰ ὀυδὲν : Quæ relinquuntur in morbis poſt iudicationem, recidiuos morbos parere conſueuerunt, i. facere vt morbi recidant. Ὑποτροπὴ, inquit Galen. in gloſſis, οὐ μόνον ἡ ὑποτροφὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκπλοὴ μεταβολὴ, vt cum quis dixerit, κακοπαθεῖ ἐν ὑποτροπῇ.

Ὑποτροπὴ, ὑποτροφὴ, φυγὴ, Apollon. Rhod.

Ὑποτρόπτος, ὁ, ὁ redieus, redux, παλινδρομος ἰδ ὑποτροφὸς. Apollo. Rhod. Ὑποτροφὸν οἰκεσθ' ἱκάνω.

Ὑποτρέχω, ident quod ὑποτρέχω, currens ſubeo, ſeu curro ſubter. Moſch.

Ὑποτρόχαλα Θ, ὁ, ſubrotundus. Ὑποτρόχαλα κάλεσται, in rotundum rondentur. De tonſura Arabica loquens Herodotus in Thalia, κάρηται ὑποτρόχαλα ἀφαιρεόμενοι τὸν περὶ κροτάφους, vide Θεοτρόχαλον.

Ὑποτυγχάνω, ſubiicio: Ὑποφίω, protinus & commodè appoſitèque reſpondeo, ὑποτυγχάνω, excipio, verba ſubdo, μὴ ἴσως ὑποτυγχάνῃ τὰ φάτις, fed fortaſſis dicetes, Plut. in Opuſc. Idem in Apoph. Lacon. Ὑποτυγχάνειν ἔοικε, ſubiecit ac reſpondit. Hippocr. Ἀναμὲν ὑποτυγχάνῃ δ' ἐγὼ ἐρῶ, ἀναμὲν μὴν, & c. i. Ὑποκλαδῶν.

Ὑποτυπτάμαι, &

Ὑποτυπτάμαι, μ. ασα, π. ασα, per figuram demonſtro, χαρακτηρίζω, imitor, deſigno, informo rem aliquam, hoc eſt, ſummaria deſcriptione deſigno, quod & Θεωρέω dicitur, circunſcribo, repreſento. ὡσπερὰν ὑποτυπτάσασθαι, præcepta tradere, Gale. ad Glauc. Herodianus de Commodo loquens, Τοιαῦτα δὴ τινα τοῦ μειρακίου ὑποτυπτάμενοι, ἀγεσχεῖ αὐτὸ πας ὁρέξεις εἰς τὰ δίκαια ἐνθυμήσεις, Huiuſcemodi delectatum ſpeciem animo eius informantes. Ariſtot. Ethic. 6. οὐκοῦν ὑποτυπωσάμεθα περὶ αὐτῶν τὸν τύπον τὸ ὀλίγῳ τι ἔσω, ſi primo conſtituerimus & circunſcripſerimus quid ſit ſubſtantia. Et lib. 1. ὅλῳ γὰρ ὑποτυπώσαι περὶ τοῦτων ἀκριβέστερον. Cic. & Quintil. informare dicunt. Galen. ad Glauc. Ἡδέως ὧν τὸ ἡμῶν ἐπαινῶν τινὰ κατὰν μέσον ὑποτυπώσασθαι. Ὑποτυπῶμαι, animo verſo & imaginor, φαντάζομαι. Herodian. παιδικὰς δ' ἢ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπτάμενος, ἰδιάζεται τῷ ἤθει. vide Τύπω.

Ὑποτύπτω, verbero, ſuffringo, decutio: ſic puto accipi quodam in loco apud Nazan. in Orat.

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, rei alicuius informatio Ciceroni, informata deſcriptio, lineamenta præformata ad colores illinendos: aut operis abſoluendi præſcriptum, χαρακτηρισμὸς: & φαντασία. Ὑποτύπωσις, i. le Τύπω. vnde ὑποτυπώσεις eſt delineare, & oculis ſubiicere, informare. Strabo lib. 2. Πολὺ δ' ἀπακολούθησε τοῦ τῆς φράσεως ὑποτυπώσεως, πλεονάμῳ : a prima deſcriptionis informatione & deſignatione: vt vulgò dicimus. Idem alibi, Λοιπὸν εἰπεῖν πόδε ἡμῶν ἐκλιμῶν, ὅσῳ ἀμύνθ' ἡμῶν κατὰ πλάνον ὑποτύπωσιν. Quin & tràſlatè ὑποτύπωσις dicitur, impreſſa rei in mente forma, ſiue informatio ipſa naturalis ſit, ſiue illa notitia à præceptore imprimatur. Paulus 2. ad Timoth. c. 1. Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας, i. informationem teneto ſanorum ſermonum quos à me audiſti. Vetus verſio, Formam reddidit tolei abiliius quàm quod noua, Exẽplar. Nam, vt ait Chryſoſtomus, tranſlatio eſt à pictoribus: ac ſi dixiſſet, ὁ τετυπωσάμενος εἰκόνα τινὸς ἐπὶ τῆς, ἢ ἡμῖν ὁ θεὸς ἐνεκύλισεν ἀπάντων. Ὅσπερ τινὰ κανόνα ἢ ἀρχέτυπον ὑγιαινόντων λόγων εἰς τὸν ἐμὸν βίον ἐγκυλισάμενος. Illud Ariſtotelis τύπον ἀδελφὸν. Alex. Aphrod. exponit κατάστρωμα ἢ ὡς ὑποτύπωσιν τοῦ πολίτου. Ὑποτύπωσις etiam figura eſt Ciceroni 3. de Orat. illuſtris explanatio, rerúmque quaſi gerantur, ſub aſpectum penè ſubiectio: ab aliis euidentia & illuſtratio dicitur, quando res ita ſcribẽtio exprimitur, vt videatur delineari, vel (vt inquit Fab. 9.) propoſita quædam forma rerum, ita expreſſa verbis, vt cerni videatur potius quàm audiri. Vide

apud

apud eundem lib. 4. cap. 2. vbi credibilis rerum imago dicitur deſcriptio, quæ & ὑπόφασις dicitur ab Aphthon. à Rutilio Lupo χαρακτηρισμός: ab Aquila Romano διατύπωσις.

Υποτυδίδης, edulij genus ex lacte & melle: τὸν ἀστροκάλαμον docet Athen. lib. 14.

Υπότυφος, ὁ, lusciosus.

Υποτύφομαι, succendor, ſuffumigo. Philoſtrat. ὑποτύφεται τὰ στέρνα. Suidas hoc citat exemplum, Ἐντεῦθεν ὑφαίνει ἡ δυσωδία ἑαυτὴν τῇ αὐξάνεσθαι, ἠδὲ καὶ πολλὸ ὑποτυφομένη.

Υπότυφος, aliquantum faſtuoſus & elatus, ſub quo latet iactantia & ſuperbia Plat.

Υποτύφω, ſuffumigo Celſo, ὑπακούω. ſubûto, ſuccêdo, ὑποκλίζω. Suid. Ἀλλ' ἐξ βραχὺ τῆς ὀνησίπους ὑποτυφόσης σοὶ κλείονος. metaph. irrito, prouoco, apud Dionyſ. Areopa. Item paulatim vro ſeu vſtulo.

Υποτυχών, ὁ, tempeſtiuè qui ſubdidit, qui reſpondit. vide in Υποτυγχάνω.

Υπουδαῖος, ſubterraneus, χειροποίητος, Suid.

Υπουλῶδης, ὁ, latens, occultus. nam ὕπουλα ſunt vlcera oculorum quæ non apparent. ὕπουλα ἕλκη, id eſt, vlcera præſanata. i. quæ quum cicatricem obduxerint, ſubter tamen ſunt purulenta. Suid. τὰ κρυπτά. Barbarus præſanata vulnera apud Plin. eſſe putat quæ μεμυκότα Græci dicunt, aliter tamen Bud. in Epiſtol. poſter. ὕπουλα ἡ νοσῶδη σώματα, ſubægra & morboſa corpora, Plutar. in Lycurgo. ὕπουλα δ' ὧν ἐστι, ſic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza. Υπουλος item ſubocculatus, ſubdolus, doloſus, inſidioſus, fictus, Suid. δόλῳ φαινόμενος ἀλλὰ ἐρίμυλος. Sûptum δότ τῷ ἕλκει τῷ ἐχίνου καὶ ὑπουλοῦται, ἐνδύεται ἡ σπειδὼν αὐτοῦ εἰς. Heſyc. est, ὕποπτος, ὑποκειμένος. διαπλοκὴ τῆς ὕβεως, ὑφαπτὴ ὁ σπήφης διαφορὰν ὑποσημαίνουσα, δύσκριτος ἡ μέσον κατηγορικῆς σφαιρώσεως, id eſt, ſubocculta quædam ſimulatas, veluti ferro inſtructa ſignificatione quadam emergentem diſcordiam plebis & nobilitatis portendens, Plutar. in Pericle. ὕπουλος δὲ νομὰς, fallax legitimè viuendi condítio, Thucydid. vide Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ. & Suid. ὕπουλον τὸν νῶτον, Plutarch. in Romulo. limus ad cauandum difficilis, limus cæcus. ὧν τὸ μὲν στρατιωτῆς ὕπουλα ἡ συύρρυτα καὶ ἡ τῶν διαιτᾶς αὐτὸς ὑγιείας, cerant militum animi ſubinſenſi ac triſtes, quoniam ne tũ quidem iis largitio data eſſet, Plut. in Galba.

Υπούλως, latenter. Plutar. in Ciccrone, Καὶ πρὸς τὰ βιαιόμενα δυσκολαίνων ὑπούλως, i. aduerſus conſilia infenſiore animo & clanculum exulcerato.

Υπουρα, τὰ, loca montibus ſubiecta, τὰ ὑπ' ὄρη, Heſyc.

Υπουράνιος, ὁ, ſub cælo exiſtens.

Υπουργέω, ὑπουργῶ, ſubſeruio, ſeruio, inſeruio, operam nauo, operam præſto, exequor, miniſtro. Cum Dat. Iſocr. αὐτὸς τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες. ὑπουργοῦσι τοῖς αὐτοῖς τὰ αὐτὰ τῶν πολιτῶν, viris operam nauant, in iis quæ ad lanificium pertinent, Plutar. in Romul. Item concedo, indulgeo, ſubuenio, adiuuo. Cum Accuſ. Sophocl. in Aiace, εἰς τὸν φίλον πανταχῇ ὑπουργὸν ἀφικέσθαι βλάπτομαι, i. tot in amicum beneficia conferre.

Υπουργεῖον, τὸ, miniſterium, obſequium, Herodot.

Υπουργία, ἡ, miniſterium, officium, ſubſidium, munus, opus. ὑπουργίαν ὑποδιδόναι, gratiam beneficij referens.

Υπουργός, ὁ, ἡ, artifex, qui obſecundat, miniſter, Ariſtid.

Υποφαίνω, μ. ανέφανα, φανῶ. oſtendo, leuiter pando, noto, ſubiicio oculis. Actium. ὑποφαίνει ἐλπίδα, Demoſthen. ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' ᾧ βούλεται ὑπαπτεύεσθαι ὑποφαίνειν τὰς ἀφορμὰς δότ τῷ κρατοῦντι, locus in quo noctu pugnaturi aduerſus Celtas, à Capitolio ſe foro oſtendebat, in conſpectu fori erat, Plutarc. in Camillo de Marco Manilio: poſt quæ verba ſequitur, ᾠκείχει δ' οἶκτον τοῖς ὁρῶσι, & miſericordiam afferebat videntibus. ὑποφαίνετο ἡμέρα, Xenoph. legitur & ὑπέφαινε, illuxit dies. Aliquando Neut eſt. Plato Epiſt. 7. αὖ δ' ὡῶ γίγνεται πάντων ὑποφαίνοντα, &c. quæ nunc ſuboriuntur, ſubluceut, quæ aliquantulum ſe oſtendunt. ὑποφαίνοντος ἔαρος, vere ineunte. Gaza de Senect. τὸ λεγόμενον ὑποφαίνοντος, vere appropinquante, Theophraſt. ſ. cap. 1. de cauſ. plant.

Υπόφασιν, Valla apud Herodot. exponit ad auroram, vnde legẽdum eſſet ὑπὸ φαῦσιν.

Υποφαύσκοντος, ἡ, tempore matutino, Ariſtot. in Probl. ὑποφαυσκούσης δ', prima luce, Idem ibidem.

Υποφέρομαι, ſublabor. Virgil. ſenſim delabor & decido, ὑποδέλομαι. Baſilius in Hexaem. Οὐκοῦν ὡσεὶ ὁ φόβητρον αὐτοὶ ἑαυτοῖς, οὕτω καὶ ὑπὸ ἀδεισίας βλασφημίας ὑποφερόμενοι, id eſt, quaſi lubrico veſtigio ſenſim delapſi, vel ſublaſi. Idem, ἕλκεται ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐναντίον ἡκιστ' ὑπονοούμενος. Themiſt. in 1. de Anima, εἰς πλαισίαν δίξεως ἀξεῖ τῆς ψυχῆς ὑποφέρονται, in talem opinionem ſublabuntur ac decidunt. Appianus in 2. τῷ ἐμφυλίων, εἰς πεῖραν ὑπαλιαγῶν ὑποφέρεται. in pauperratem delapſus. Nam ὑποφέρεσθαι dicitur quicquid labaſcit ac titubat. nec firmiter mixum, ſed peſſum ire videtur: & quod abripitur atque inclinatur. Plutarch. in Sertorio. Κινεῖ ἢ πατρίζων ὑποφερόμενον ἀνέκαθεν ὑπὸ τοῦ Μαρίου τάσιν, Cinna autem labantem iam Marij factionem rerum nouarum molitione reparabat & erigebat. Idem in Cæſare, Ἐν ἀκμῇ τῶν πόλεμον ὄντων ἀκριβῶς ὑποφερομένων ὑπολισθήσει, i. iam peſſum euntem. Et de faſtis confuſis loquens, εἴς τε πρὰς θυσίας ἢ τὰς ἑορτὰς ὑποφερομένας, μικρὸν ἐις ὀπίσω ἐν πυθμένας τοὺς χρόνους ἄγοντες, i. paulatim loco diebuſque ſtatis emotasve ſic ὑποφερόμενα tenorem non ſeruare nec ordinem conſtitutum, ἢ τεταγμένον ἡμερῶν παραλλάττειν. Idem in Lycurgo, ἢ βασιλέων τὰ μὲν, ἀσυμφοροῦντας, ἢ βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, τὰ δ' ὡς ἐκεῖνα ἐν δὲ ἀδικίαις ὑποφερομένων, Regibus partim inuiſis propter violentiam, qua populares opprimebant: partim per gratiam, aut propter. fractas iam opes imperij iis atque authoritatem minimè retinentibus. Idem in Coriolano, εἰς τὸ νεμεσᾶν ἡ φθονεῖν ὑποφέρεσθαι, in indignationem atque inuidiam prolapſi. Rurſus in Eumene, ὑποφερομένου τὸ ἀληθὲς ἤδη εἰς τὸν ἀφροκόλακα ἕξιν ἀνημελημένου. vide Υποφέρω.

Υποφέρω, ſuffero: ὑπομένω, tolero, ſuſtineo. Iſocrates, Τὸν δ' ἧττ' ὀμοιπαθεῖν τρόπον οἱ πάντες ἤδιον ὑποφέρουσι, id eſt, mores hominum affabilium nemo non ſuffert. Xenoph. in Œconomico. Καὶ εἰσφορὰς σοὶ ποιοῦντας ὅτι τάξουσιν ὑπὸ σοῦ ῥᾴδιον ὑποίσειν, quas ſuſtinere facile nequeas. Et paulo pôſt, εἰς τὸν βέλτιον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ κακὰ χάριν φοβούμενος. Vt onus neceſſarium rerum facilius ferre poſſim. ὑποφέρειν κόπους, ſuſtinere moleſtias, i. Petri cap. 2. Υποφέρω, id eſt, ὑποφαίνω, ὑποκαίνω ἐλπίδα. Sophoc. ſpem præbere. Et pro obiicio, exprobro: ex more eſt Atticorum, νέᾳ φάτνῃ νέαν τὶ τὸ φορβὸν. Herodian. δῆλον ἐστὶ τὸ ὑποφερόμενον, ὅτι ἄρα ὑποφαίνει τὸ ὕγκλημα δηλ. vide Υποφορά. Υποφέρω, ſubicio, ὑποτυγχάνω, ὑποκάπτω, ὑποκαμπύλη, reſpondeo & excipio. apud Plutarch. in Camillo. τὰ σπουδαιόμορα μᾶρη τοῖς πλυνοῖς ὑποφέρουσι, ictibus ſubiicientes vel obiicientes ferre nonnulla pannorum.

Υποφέρω, veſtigium fallo, & pedem aufero: τὸ, οὐ' αὖ ὡς ὑποφέρει σοὶ ὁδὸν ἀσφαλῶς, id eſt, ventus validus non ſinebat pedem ſublatum figere humi. Et χωρὶς ὑποφέρεσθαι dicuntur, quæ veſtigium fallunt præ lubricitate, hoc eſt, ἀνυσμα Polluci. Υποφέρω ἀπὸ τοῦ ἀξιόφορος, tranſuerſum ago & abduco. Ariſtides, Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ὄδωρ, φέρων ὑπολιθίαν βίᾳ: Verum enim oratio ipſa ſtructos inſtar tranſuerſum me ſua vi rapuit. Suprâque dixerat, οὐ κατεῦθυ μὴν ἀλλὰ ὁ λόγος πορλιόγκιος. Υποφέρω, ſubiuco, eximo, ſubtraho. Iliad. ὁ, ἀγομένου ἢ φρένα ἀϋτὴν μεσίου τε, γυτοῦ τε ὑπ' ἐκ δικαίου φέροντας, id eſt, ὀλίγον ἐκ δικαίου ὑπεκάγοντας, parum abſunt à more. Ariſtotel. de geneſi animantium, εἰ τὸ ὑποφέρεται τῶν ὀκθίων, ἢ ὡς ἐγγὺς ἀφεστακότες τὸ ἀνώμαλον ἐκ αὐτὸ πολλὰ γίνεται, ſiue ſubtrahatur, aut recedat id, quo nihil debet commotum aliquid ac incitatum, citius quam ſtabilis illud poſſit. Υποφέρειν pro ſimplici φέρειν, vt apud Xenophon. ὑποφέρειν ὅπλα, arma ferre: & aliquando occultè ferre. Υποφέρειν εἰς δίκης τινα, ad emendationem deducens, Plutarch. in Lycurgo.

Υποφεύγω, ſubterfugio, ſuffugio, fuga dilabor, vito, abſoluor.

Υποφήτης, ες, ὁ, diuinatio rerum futurarum, vt ὑποφητεία, rerum futurarum prædictio atque ſcientia. Suid.

Υποφητεύω, μ. εὐσα, σθω, ſum ſubnates ὑποφητεύω, ſum antiſtes, ὑπουργῶ, χρησμολογῶ, vnde ὑποφητεύσ dedu ctitur, quæ à prophetia ita differt, quòd hæc futura prædicit, illa autem, quæ vel fiunt, vel facta iam antea ſunt, exponit. Lucian. Καὶ τὸν ὀνείρων μὲν τὰ ὕστερα διακινεῖν δύνατος ἡ ὑποφητεύσαι αὐτοῦ. Υποφητεύω, enarro & interpretor, quaſi per manus accipiam. Accuſ. idem Lucia. Οὐδὲν γὰρ ἦττ' ἢ τοῖς Πυθίοις λόγοις διευμηνεύεσθαι αξιοῦσι τοὺς μόνον κατανενοκότα ἡ ἄλλοις ὑποφαίνοντας ἀκούσαντας, i. narrare & interpretari, quaſi à Platone per manus acceperit.

Υποφήτης, ὁ, ἡ, q. ſubuates, i. qui ab alio oraculum acceptum promit. Iliad. πρὶ, αμφὶ ἡ σὺνολ συνεῖσι ὑποφῆται, μάντοι ἐσθλοὶ, χαιωῖδεω, i. ὑπουργάντες ἡ χρησμοδοῖ. Accipitur etiam pro ipſo met propheta, ſiue vate & ſacerdote. Item pro interprete poetarũ, Lafcar. χρέμμι ὑποφήτ', &c. i. ſeriptum eorum qui explanant poetas, qui & ὑποκριταὶ ποιητῶν dicuntur. Poteſt ὑπὸ αὐτὸ τὸ σφ accipi. vide ὑποκριτὴς ἔργων.

Υποφητικὸς πάσης dicuntur à Dionyſio Angelorum ordines, qui diuino interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut à ſuperioribus ordinibus deinceps hauſerunt, infimis ordinibus quaſi per manus tradunt, & illi rurſus viris ſanctis & Deo plenis enuntiant & produnt, qui etiam ob id ἐκφάντορες & ἐκφαντορικοὶ dicuntur.

Υποφητικὸς, propheticum, fatidicum, Diony.

Υποφητικῶς, antiſtitis more, antiſtitis officio fungendo, Dionyſi. Theolog.

Υποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem quod ὑποφήτης. ὑποφήτορες μαθεῖν, Apol. Rhod.

Υποφθαλμίδες φερυσαὶ, oculorum cuſtodia genæ, Pollux. & ὑποφθαλμιδες, genæ ab inferiori parte ſubiectæ leuitéque eminentes.

Υποφθάλμιδ, qui præuenit. Odyſſ. ὑποφθαλμίδι φάσ μῦθον, anteuertens, προλαβοῦσα, ὑποφθάσασα.

Υ᾽αφῳδεία, μ. ἡ, πραιουενιο. Φεφῳδεία, Plutarch.

Υ᾽αφῳδεῖς, ὑφῳδοὶ τὰς ὠιδάς, Hom. Iliad.

Υ᾽αφῳδέω, ὑφῳδῶ, ὑφῳδήσω, ὑφῳδήσω, ὑφῳδήσω

σι σημαινέτω, ἰ. ὀξύνει ἡμιωρίαν βλέφ.

Υπαδόμαι, &

Υπαδρομα, ὁ τὸ σ. ακρ. ὑπερφα, resupinus sum, ὑπτιάζω, supinor, supinus relabor. Herodianus libro primo, Τεσσάρα εἰσὶν τὰ Μαίωτα ὑπτιασόμενα Βυσπόρια, κρατησάντα ὑπὸ Σκυθικῆς, καὶ Δωρικῆς αὐλῆς ὑπλίσεως, Talia dicentem Marcum ita animus deficit, vt statim contexcesset, ac sanguore nimio supinus in lectum relaberetur, Politian. Ὑπαδρομα, supine delicatéque me habeo & ignauiter, supinus negligentiúsque agito, δρυπτομαι, ἀσκέλομαι. Idem Herodian. ταυτὸν τὸ παραβρῶθαι, κλασθῆναι, ὑπτιάζειν τε ἐφ' ὅσον τῶν ὀφθαλμάτων ἐστὶν ἀκοὴ, καὶ τὸ ἀξιόμαχον ἀπολωβᾶσθαι, id est, resupinus erat, vt Paulus iurisconsult. vel supine declaréque se habebat & ignauiter. Idem, Καὶ ὅτε οἱ πολέμιοι ἐνδυνάσαι, τὰ Γαλατῶν ὅπλα ὑπτιάζοντες, καὶ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἀγωνίσασθαι, ἀξιώματα ἐζήτουν. Ὑπτιάζω tamen Actiue ponitur apud Lucian. ὁ σημεῖος ἀφεβαίνει, καὶ ὑπτιάζει ἑαυτόν.

Υπτιασμα, τος, τὸ, supinitas. Æschin. in Prometh. γαυλοφαγίας ὑπτιάσματι χρῆν, manuum supina inflexione.

Υπτασιότης, ὁ, supinitas, morbus stomachi: ὑπτασιώδης τῷ στόμαχῳ. vide Στομαχικός.

Υπτιώδης, ὁ, ἡ, quasi ὑπτιοειδής, supinus, resupinus, in dorsum versus, cui φαιδρὸς opponitur: Est & oscitabundus, locors, ἀσφαλτος, remissus: ei opponitur ὄρθιος, Gaza libro quinto. ὑπτία χώρα opponitur ὀρεινῇ χώρᾳ apud Aristidem. ὑπτιος λόφος, Trapezunt. in Rhetoric. ὑπτιον πεδίον, campestris & planities. Ba filius in epistol. τὰ ὕπτια, pars supina. ὑπτιοι, infrà, parte supina. ὑπτια interdum partes inferiores, vt apud Theophrast. πὰ ὕπτια παυδίστερος καὶ λαγάνερος. Plut. expon. foliorum pars inferior à terra herbido virens colore.

Υπτιότης, ὑπτιότητος. Theophrastus histor. libro primo, capite 16. ἡ μὲν γὰρ ὑπτιότης, ψαλλὸν ὀκολῆ ποιεῖ· ἡ δὲ ὀρθιότης, ἀκρεμόνα.

Υπτιόω, ὑπτιώσω, resupinatus, Diosc. l. 4. c. 89.

Υπτιώδης, ὑπτιωδέστερος, ὑπτιωδέστατος, ὑπτιώτερος, ὑπτιώτατος, supinari, resupinari, Dioscor. libro quarto, capite 89. vide Στομαχικός.

Υπνοπτρικὸς, supinè, remissius.

Υπόβολος, ὁ, ὑπὸ βάλλω.

Υποδύω, submouco, clomer.

Υπομία, ἡ, quasi subhumeralis pars, τὸ ὑπομάλριον τῆ ὑπαμίδι, καὶ τῇ ὠμῳ, Hippocr.

Υπωμοσία, ab ὑπόμνυσθαι, sunt dilationes quæ iureiurando postulantur & impetrantur, hoc est, ἀναβολαὶ ἀναδοκαὶ: vel dilationes propter fonticum morbum, aut aliam legitimam causam impetratæ. Polluci libro octauo, ὑπωμοσία ἐστὶ, ὅταν τις ἢ ἀφιερωμένῳ νόμου γεγραμμένῳ γραφῆναι, ἢ ἀποπλεῖν τῶν ὑπωμοσάντων dicitur.

Υπώπια, coram: significat & faciem, aspectum, vultum.

Υπώπια, τὰ, pars sub oculis, i. sinus.

Υπωπιάζω, μι, ὁ σω, σ. ακα, ὑπιορε seu sanguinis nota suggillo oculos, quos Græci ὑπῶπας vocant. vide infrà.

Υπώπιον, ὁ, ὑπὸ ὄψιν, sub oculis. Pollux libro secundo, ὑπωπιαστὰ δὲ τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐστὶ, ἐφ' οἷς ἡ πάνη. ταῦτα δ' ἐξ ὑπωπιάσεως ἐκάλουν. Homerus Iliad. μ. Ἐκ δὲ νυκτὶ δεῖ' ἀπὸ πάντων ὑπώπια, id est, Eustathio, τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἁπλῶς μέρη, παρὰ τὸ ὄψεσθαι. Ὑπώπια, τὰ, suggillata, id est, partes circa oculos percussionibus contusę & liuidæ, αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγαί. Pollux, ibidem, καὶ ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοῖς ὄμμασι πληγὴν ἔχοντα. Commentar. Aristophan. in Pace, ὑπώπια, inquit, ἐκινάμισε τὸ ὄμμα· ἢ κρίσιμα ἀπὸ κορδύλης φασί. Et in Vespis, vbi, Πεφ πάντα πεφρόνηκ' ἀπὸ κορδύλης ὑπώπια: exponit, τὰ περὶ ὄψιν πληγήματα. Et vt de facie ὑπώπιον κυρίως λέγεται, sic σφάγισμα de offensione contusioneque pedum: vnde facetus iocus apud Eustath. ibidem de eo qui inscitè ὑπώπια ποδῶν ἔχει dixerat εἰπὼν τὸ σφάγισμα, quem alter irrisit, facie obligata fascis, dicens se σφάγισμα πεπωκέναι, lege Athenæum libro tertio. Ὑπώπια tamen, etiam de omni contusione corporis maculisque huc vibicibus, ex plagis atque ictibus effertur. Idem Commentar. Aristophanis in Acharn. Λέγεται δ' ὁ ὑπώπια, καὶ περὶ ὁποιδήποτε πληγῆς τραύματα. Quin ex quacunque iniuria fiant in qualibétque parte, liuores ἀπὸ παλαισμάτων suggillata licebit dicere & ὑπώπια: quæ intelligit Cicero, cum ait 7. in Verrem, Ex mulierum morsu vestigia libidinis atque nequitiæ. Aristotel. in Problemat. Ὑπάρχει τῶν σώμα γίνεται φαιδροτέρας, semibus totum corpus suggillatum effeitur. Et apud Theoph. hist. l. 9. ὑπώπια ἐκλάμψει, ἰ. suggillata exalbidia: suppurationes tamen vertit Giza, quasi esset ὑπόπια. Inde

Υπωπιάζω, suggillare faciem: corpus plagis contundere siue obtundere Plauto, vt folent Pugiles cæstubus. Aristoteles Rhetoricorum libro tertio, Εἰσὶ δ' αἱ βλασφημίαι ὑβριστικαὶ μᾶλλον παροιμίαι. ἅ ἐστι ὑπωπιασμῶν. Ὡσθ' ὅτι μὲ αὐτὸν δεῖ συγκαμεῖναι πάλαισμα, id est, vt illud dictum in suggillatum: Putaffetis enim ipsum esse calathum vel siscinam moris plenam. Translatè verò etiam de ciuitatibus dixit Aristophanes in Pace, Καὶ πόλεσι δ' ἁμαυίας ὑπαπιοῦ ἄβρως, id est, bello malè acceptæ, quasi in earum facie veterum plagarum vestigia compa eant, σφοδρὰ πληγείσαι ὑπὸ τῶν πολίτων. Paulus prima ad Corinth. capite nono. Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, Suggillo & contundo corpus meum, atque in seruitutem redigo id est, vt assimilato in pugilatu ictibus, sic corpus reluctans atque aduersarium spiritus laboribus & molestiis domo & subiugo. Τὸ παπαζεῖν non tantum significat suggillare, pugnis obtundere, vt Plautus loquitur: sed etiam alicuius actus obtundere Ciceroni, quod & aliquem obtundere simpliciter dicitur. In Euangel. Lucæ capite 18. in Iudicis parabola, vbi ita loquens iudicitur, Ἵνα μὴ ἐλθὼν εἰς τέλος μου ὑπωπιάζῃ, ἰ. ne assiduè importunus molestusque mihi sit. Ὑπωπιάζω ἐπὶ τοῦ πονεῖν καὶ κάπνειν· γραμματικοῖς, ἐπὶ τοῦ κακοῦν τὴν ὄψιν· ἐγκράτειαν ὑπωπιάζω, ἵνα μὴ ἐς τὸ ἐγκράμμα ὑπαπιάζῃ μου, inde tandem mihi atrices obtundat. vide Αἰμώδης, & Ὑπόσφαγμα.

Υπωπιασμὸς, ὁ, suggillatio Plin. Fust. in Hom. Il. μ. Καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφερικῶς ἐπὶ συμφορᾶς.

Υπωπτὸς, ὁ, ἡ, ὑπόπτης, ὑπόπτη, ὑπόπτου, suspectus, Hesyc.

Υπωρεία, proprie latus montis, vt & loquitur Seneca) qua parte ascenditur, diuiditur enim mons in partes tres: in πόδα quod pedem, siue radicem montis significat: in ὑπωρείαν, & ἀκρόρειαν, quod cacumen siue fastigium montis est. Ὑπώρεια, pes montis & radix montis à Gaza exponitur, id est, montis ima pars, quæ & σκυθμὸν dicitur ab Arato. Ὑπώρειαι ἱππολάκιαι, habitant montium racines, Herodot. κοιμηθὲν ὑπώρειαι ἐξαίφνης ἀκρας. Plutarc. in Fab. vbi Guarinus, montium ardua ingenti impetu prorueruntur.

Υπωρόφιος, crassis est pro ὑπηρόφιος, ὑπὸ, ὀροφή, domesticus, συοῦς ἐς ὑπόστεγος, sub tecto positus, contubernalis. Iliad. ι. μάλιστα δ' ἐμὲ λαοὶ τίουσιν ὡς τε θεὸν πλησὺν δὲ βασιλῆι, id est, vbi τῷ αὐτῷ στέγῃ, sub eodem tecto. Valla exponit, tibi hospites stimus. ὑπαιθρίοι φάσκοντες, Aristophan. sunt autem καλαγρώται ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φοιτῶντες, id est, sub tecto positi, in Epigr. Aratus. ὑπωρόφιοι τε κελοιοὶ, domesticique graculi.

Υπωρόφιον, quod est sub tecto, Etym.

Υπώροφος, sublimis: Eurip. in Hercule furente: subtegulaneus, Bud. in epist. post.

Υπωχρὸς, τόνος, Hesyc.

Υπωχρὸς, ὑπόχλοος, quadantenus pallidus, palleseens.

Υ Ρ Α, ρας, ὁ, mus: ab ὑρῶ, fus: quoniam fusillo rostrum simile habeat. Nicand. in Alexipharm. Παυσάτω δ' ὑρῶν ἀπὸ μυρίας ἀγρώμονον. Interpr. μύας ἀγρίους. Dicitur enim ὁ ὑρὼν ἀπὸ τοῦ ὑρέω, & hoc loco mures ὑρῶνας dixit, ὅτι πᾶν χάμαι τὸ ἐσθιόμενον σαρκίζουσι.

Υρία, ας, ἡ, regio Aulidi finitima. Est & hoc nomine vtbs Calabriæ, Crotoniam colonia, quæ & ὑρεὺς. Neutro genere, Est. Bœot.

Υρωπιμὸς, ὁ, qui apum fauos eximit, Hesyc.

Υσγὼ, γοῦς, ὁ, ventilabrum, πτύον, Salaminiis, Hesyc.

Υσγὼν, ὁ, ἡ, examen: & ὑσγὸν, fautis, Hesyc.

Υβάς, Aduerb. pro αἰσχυντηλόν, Suid. promiscuè apud Hesych.

Υβὶς, sportæ genus, Suid.

Υβίσκος, fiscella ficuum, Suid. ψιμύθιον, Hesyc.

Υβρακας. vide Etym.

Υβρεία, ἡ, olla operculum.

Υγρὸς, ὁ, ἡ, ὑγρὸν, πολλαχοῦ Hesych.

Υγρὰ, αἱ, vasta fictilia, quibus reconduntur salsamenta, duas ansas habentia vt ait Comm. Aristoph. in Vespis, vbi ὑγρὰς ἐλέγον: at Pol. legit ὑδρὰς εἶπε, atque significare hoc nomine Archeo, τὸ φερτικὸς τῷ βίῳ κεράμιον.

Υγρὸν, ὁ, ἡ, instrumentum, in quo nautæ onera baiulant, Hesyc. χήτιον.

Υγρὸς, ὁ, ἡ, fus, aper, porcus seu porca. ἀπὸ τοῦ ὑγχάνω, Aristophanes. Odyss. Ἐκάδεν' ὑμῖν τὸ δόρυτον, & in Accusatum, plurali ὦ. Xenophon. ἐς πολὺ μὲν ὑγρὸς πρόβατα. Suis esus prohibitus Iudæis, Leuit. Καὶ τὸν χοῖρον ὅτι ὁπλὴν διχηλοῦ, καὶ ἀναμάρυγμα οὐκ ἔστιν, ἀκάθαρτον ὑμῖν ἐστὶ, καὶ ἀπὸ τῶν κρεῶν αὐτῶν οὐ φάγεσθε, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐχ ἅψεσθε, ἀκάθαρτα ὑμῖν ἔσται. Ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν ὅσα ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς, ταῦτα φάγεσθε. Πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς πτερύγια καὶ λεπίδας ἐν τοῖς ὕδασι, ταῦτα φάγεσθε. Καὶ πᾶν ὃ ἐὰν μὴ ἔχῃ πτερύγια καὶ λεπίδας, οὐ φάγεσθε, ἀκάθαρτον ἔσται ὑμῖν. Πᾶν ὄρνεον καθαρὸν φάγεσθε. Καὶ ταῦτα οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτῶν, ἀετὸν καὶ ὀφιάετον καὶ ὀσπρέα, καὶ ἰκτῖνα καὶ γύπα κατὰ γένος αὐτοῦ, καὶ πᾶν κόρακα κατὰ γένος αὐτοῦ, καὶ στρουθὸν καὶ ἱέρακα κατὰ γένος αὐτοῦ, καὶ κύκνον καὶ νυκτικόρακα καὶ ἶβιν, καὶ πορφυρίωνα καὶ ἐνσκελίμον καὶ πελεκᾶνα, καὶ ἀσπάλακα καὶ ἀσπαλακίδα καὶ ἀσπαλακίσκον, καὶ ἐρωδιὸν κατὰ γένος αὐτοῦ, καὶ ἔποπα καὶ νυκτερίδα. Πᾶν ἑρπετὸν πετεινὸν ἀκάθαρτον ἔστιν ὑμῖν, οὐ φαγεσθε. Πᾶν πετεινὸν καθαρὸν φάγεσθε. Πᾶν ὃ ἐὰν ἀποθάνῃ αὐτόματον, οὐ φάγεσθε· τῷ προσηλύτῳ τῷ ἐν ταῖς πόλεσι σου δώσεις αὐτό, καὶ φαγέτωσαν, ἢ πωλήσεις αὐτὸ ἀλλοτρίῳ. Ὑγρὸς, ὁ, ἡ, ὑγρὸν, ὑγρὸς, ὑγρὸν, ὑγρὸς, ὑγρὸν, ὑγρὸς

brum fuisse, vt rubiæ, aut cocci, aut hyacinthi quidem sed rubentis (tale enim & eius quoddam genus esse diximus in voce ὑάκινθος) quod nominatim ponere debuerunt illi qui fine authoritate hyſginum indifferetè hyacinthum esse affirmarunt, vt eorum error hac fultura niteretur. Nicander in Theriacis, de Aristolochia herba loquens, Ἄ᾽νθεα δ᾽ὑσγίνοιο φοινίσσεται. Vitruuius libro ſeptimo, capite 14. Item etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice, & hyſgino: nō minus & ex floribus aliis colores. Plinius libro 35. capite ſexto, cum dixiſſet, Purpuriſſum è Creta argentaria cum purpuris pariter tingi, ſubiecit hæc: Hyſgino maximè inficitur, rubiámque cogitur ſorbere. Idem libro nono, capite 41. de purpura loquens violacea quæ & inebriabatur Tyrios, vt fieret tyria methyſtus, addit: Quin & terrena miſcere, coccóque tinctum tyrio tingere, vt fieret hyſginum. Rurſus libro 21. capite 26. Hyacinthus (rubentem intellige) in Gallia eximiè prouenit. Hoc ibi pro cocco hyſginum tingitur, id eſt, ὑσγινόβαφα fiunt. Ergo hyſginum eſt hyacinthus ſaltem ruber: id & ego pernego, & hoc tamen quid ſit neſcio & anquiro, cæteriſque, vt conſimiliter faciant, magnopere ſuadeo. Dicitur etiam Τ῎σγη pro ὕσγινος, apud Suid. qui tantum ἔσω κἀπὸ ἕδρας eſſe pronuuciat. Apud Heſychium ſcriptum, ὑσγινός, βάμμα τι. Apud Suidam etiam vitioſè legitur, Τσγινον, βάμμα τι ἀδύς, τὰ κόκκια βαφὴ πορφύρα, ἰσόπυκνος θέρμη. Legend. ὑσγινόβ., & ὑσγίνεια. Rurſus apud Heſychium, Ἐυανὸς, χρῶμα ἀπὸ τῆς ὕσγης ἐβαπτισμένον. Paulianius videtur pro cocco τῶν ὑσγίνων accepiſſe in Phocic. τὸν δ᾽ Ἀνδρέον παῖδα Ἴωνες μὲν ἐκ τοῦ ὄφεως τὸν θάνατον ἐποιήσαντο, Γαλάται δ᾽ οἱ ὑπὲρ φρυγίας φασὶ τὸ ὄνομα ἔχοντι τῶν ὑσγίνων.

Τ῎ριχες, τὸ, ἕρος, ſuis pilos habens, porcinas ſetas habens: eſt animal ex erinaceorum genere Plin. vide & Aelian. & Arſto. vide & Eraſm. in prouerb. Σπὶξ ὕσειχ῎ν. Apud Oppianum legitur & ὕσειρ῎ς, eſt & flagrum ex corio adhuc ſetis ſuis munito.

Τ῎σις, ipſa pluendi actio, Heſych.

Τ῎σκη, 3, obſoniolum, & lignum in quo accenditur ignis Suidæ.

Τ῎σκυθα, ſuccerda, hoc eſt, exercementum ſuis, ὕσκυλμα, Heſych. ὑσκ. ἀφόδευμα.

Τ῎σμίνη, ης, ἡ, pugna, μάχη, σπαδίσι, σύστασις, quando pugna hoſtili & mſultus luſtinetur. ἔσθ᾽ τὸ ὑσμινήιον. Iliad. ἠδ᾽ἀιὰ κοιτῆς ὑσμίνας.

Τ῎σμίνι, pro ὑσμίνῃ. Hom. Il. βλῆσε σὺν ὑσμίνι μάχεσθαι, ſu piebat prælium committere.

Τ῎σκλυσθαι, ὁ, ſuccerda, ὕσκυθα. corruptè ſcriptum apud Pol. ὑσκύλλοθος. vide ſupra in voce Θίασοι & Σπίλιθος.

Τ῎σπατος, ἡ, ἰδη, idem quod ὕσπληξ. Ariſtophan. Νὴ μιᾶς ὑσπαλιάδος δεπνήσασα, id eſt, ἀφιστος, βαλβίδος, & Suid. καινοῦ, ἢ καμπτῆρος.

Τ῎σπληξ, γος, ὁ, carceres vnde curritur, repagula: qui erat locus in circo, vnde equi emittebantur in ſpectaculis. Pollux libro tertio, Καὶ ὅτι μὲν ὠφ᾽ ἑαυτοῦ, ἄφιστος, ἢ ὕσπληξ, ἢ ῥεμμὶς, ἢ βαλβὶς. Antipater acutè dixit in Epigramm. de Aria optimo ſtadiodromo, μή σ᾽ ὑσπλήξαι, ἢ πήμασι δῶσι τις ἄλλῳ Ἡνίοχος ἵππων ὠκὺ τὸν ἐν σταδίῳ. Eſt & Heſych. laquei genus, σειρὶς πύκνωμα. Item palus, pertica, clauus ligneus. item annulus cornеus, κορμὸς κρίκια. Item ſcutica, flagellum, ſtimulus, μάστιξ. Item dimiſſio, remiſſio, κάμπη, σύστροφή apud Dionyſium de ſitu orbis.

Τ῎σπολεῖν, ſues paſcere, συβωτεῖν, Heſyc.

Τ῎σπακος, ὁ πάσσαλος, clauus, palus, Etym. & Heſyc.

Τ῎σπακτος, mulierbe pudendum, ἢ ὕσπαλος πάσσαλος.

Τ῎στῶ, οῦς, ὁ, Latini & Græco g. ſſum dixerunt, alij palum vertunt, & verutum, vt Laſcaris in Epitome Polybij quæ potius eſt ἐκλογὴ. Deſcribit Dionyſius Halicarnaſſ. hiſtor. libro quarto. Plutarchus in Mario, ὑξακοντίζειν τὸν ὑσσὸν dixit, i. pila iaculari. Eſt enim inter miſſilia, vt γέφυρα. Idem in Camillo, ὡσπερ ἢ κάμινος τὸν σκεπάσας ἐπιβάλλει τοῖς ὑσσοῖς μακρὸν ἅμα χεῖ ἐξ ἑκάστου, ipſe Camillus milites ſuos docuit longis manu haſtis vti: ſic Lapus: potius pilis vel geſſis. Sic enim ſcribendum Appianus. ἐν Κελτικῇ, Τὰ δ᾽ ὀδόντα ὧν ὠν κοπὸ τὰ ἀκοντίσεις, ἃ ἐκεῖνοι καλοῦσιν ὑσσούς. corruptè ſcriptum νόσους.

Τ῎σσωπος, οὖ, ἡ, hyſſopites vinum, quod conficitur ex contuſis hyſſopi foliis, Dioſcor. libro 5. capite 42. & Columella l. 12. c. 45.

Τ῎σωπος, ου, τὸ, & Τ῎σσωπος, ὁ, ἡ, hyſſopus herba. 3. Reg. 4. ἐλάλησεν ὁ Σολομὼν ἀπὸ ξύλου κέδρου ἕως ὑσσώπου τῆς ἐκφυομένης ἐκ τοῦ τοίχου, diſſeruit Salomon ſuper lignis à cedro quæ eſt in Libano uſque ad hyſſopum quæ egreditur de pariete. Ὥστε πρὸς γνῶσιν, hyſſopus herba nota, de qua Dioſc. libro tertio, capite 30. Hæc herba ſeptum tranſiuerſum & pulmonem iuuat plurimum, vt ſcribit Alexander Aphrod. in Problem. ad anitum etiam deliquium adhibetur. Galenus ad Glaucon. Ὕσσωπος dici volunt, quaſi ὑψηλὸν (τουτέστι χθαμαλὸν) ὂν τῇ ὄψει, ὑσσωπος (inquit Heſych. ὀστᾶν σμῆγμα. vt videatur intellexiſſe nō herbam illam odoriferam, ſed aliam aliquam vilem cuius vſus eſſet in abſtergendis vaſis.

Τ῎σσκοπτον, illudo oculis, φαντάζω, Heſyc.

Τ῎σκιὸς & Τ῎σκιος, idem quod ὕσκιος, πάσσαλος & κορμὸς Heſych.

Τ῎σκοπάω, dormitrio, capite nuto, νυσσάζω, Heſyc.

Τ῎σκός, ἀδὸς, ἡ, vitis prædenſa, Heſych.

Υ῎στατον, tandem, poſtremò, ὕστερον.

Υ῎στατος, pro ὕστατος, poſtremus. vnde ὑστατίνιος, libro 5. Epigramm.

Υ῎στατος, ſiue Ὕστατος, Aduerb. vltimùm, poſtremò, poſtremùm, nouiſſimè, tandem, in Epigrammat. Ariſtotel. in 5. Ethicor. Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὑστατον σοφοκλεῖτος διηλώκαμεν, ἐμβριθέστερον. Sic Virgil. extremum affati. Liuius, Tunc errabundi domos ſuas, vltimùm illas viſuri peruſgantur. Curtius, Pater poſtremũ ſtrinxerat ferrum, id eſt, ad poſtremum. Ὑστατον σωφρονέστερον, vltimũ valere iubeo. Chion in epiſto. σωφρονέστερόν σοι ὕστατα ὡς πείσομαι, νῦν ὕστατα ἀκούσομαι, Il. d.

Τ῎στατος, ὁ, extremus, vltimus, πάλαι ὁ, ἡ, πάντως.

Τ῎στέρα, ας, ἡ, vulua, vterus, matrix, loci mulierbres, ſinus vuluæ, μήτρα ἑλκεία. τὰ ὕστερα διαδέχομαι, id eſt, vuluæ in ſuperiorem partem motus & aſcenſus: & παλίνδρισις, eius declinatio in latus. Τ῎στερα διαστροφὴ, vide Διαστροφή. Τ῎στρις ωνίς, vide Πυξὶς ὑστέρας διαχάλασις, vtericulos fœminarum relaxans, Hermol. vuluam aperiens, Ruell. Dioſcorid. libro primo, capite 184. μήτρα ἢ ὑστέρα λεγόμενα, vuluæ & matrices nuncupatæ, Plato in Timæo. Dicitur item ὑστέρα, decima, ἢ ὑξ ἑπτὰς δὲ ἡμέρας περὶ τὰς τοῦ ἥλιου δύσεις ἢ ἡμέρις φράτιμι ἢ ἡμέρις ὑστέρα ἢ ἑπτὰ καλοῦσιν, Etym.

Τ῎στερεία, poſtera dies, ἡ ὀπτὼ ὑπὲρ ἡμέραν, ἢ φοσπόσια, αὔριον, Pollux. & Τ῎στερεία, ἧς, poſtridie, poſtero die, inſequenti die: ſicut φοσπερεία, priori: ſubauditur ἡμέρα τῆ ὑστερεία ἐφ᾽ ἑτοφαίνει, &c. Budæus in epiſtolis priorib. διαθήκατο γάμοι, εἰ σωίχοιεν ἢ θυγάτηρ ὑστερεία, duo decima die legem tulit ſtatim poſtridie, Demoſthen. ἐξ ἀνειλεκτὸν τὴ ὑστερεία, poſtero verò die, ὄγδοα τὸ μὴ τῶν φοσπερινῶν ἡμέρα. Et εἰς τὴν ὑστερεία, in poſtremum diem. Lucianus, μεταμανθάνει εἰς τὴν ὑστερεία, εἰς τὴν ὑστερεία αἰσχύνεσθαι in craſtinum reiicere, Demoſthen. Pro poſtridie, id eſt, die ſubſequenti, Plato epiſtola ſeptima. Ἐφῶν εἰς τὴν ὑστερεία ἀπαγγελεῖν, dixi poſtridie me renuntiaturum. Ibidē, εἰς τὴν ὑστερεία ἐπιτρέψας διενύσθη, poſtridie dixi. Pro eodem etiam dicitur ibidem hoc modo, τῇ μὲ πρὸ τὴ ἐλθὼν ἡμέρα λύσει, poſtridie veniens inquit. τῇ ὑ ὑστερεία, poſtero die, Galen. l. 1. ad Glauc.

Τ῎στιλομαι, μόμαι, ἀ. ρμαι, linquor in curſu & poſteriore fio, Ὕστιες γίγνομαι, ἠλαττόμαι, deficior Columellæ: deſtituor ego. quæ rebus neceſſariis. Paulus ſecunda ad Corinth. capite vndec mo. ᾧ παρὼν ὑστὲς ὑμῖς ἢ ὑστερηθεὶς, id eſt, rebus neceſſariis deſectus & egens. Et ſupernus capite primo, prioris ad eoſdem epiſtol. ἵνα τι ὑμῖς μὴ ὑστερηθεῖεν ἐν μηδενὶ χαρίσματι. Adi. ò vt in nullo dono poſteriores ſitis: quod hîc meli quadrare videtur, quàm ſi dicas deficiamini. Et ad Romanos capite tertio, Πάντες γὰ ἥμαρτον, ἢ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τὸ θεοῦ, omnes enim peccauerunt & deficiuntur gloria Dei: carent atque deſtituuntur, quod & ὑστερῶν dicitur. Baſilius, Οὕτοι ὑστερῶν αὖτων, ὅλων ὠφέλμα, quotquot panibus deficiminiatque egetis.

Τ῎στριμμαι, μόμαι, ῶ. πκα, careo, ἐλείπομαι, deficior, ὑστερῶμαι, non habeo, mihi deeſt, ſum inferior, fruſtror, non aſſequor, penuriam patior. Cum Genitiu. ὑστερῶ πολλῶν, multis deſtituor, multa deſum mihi, Demoſthen. ὑστέρει πόλεως, effuge vrbē, Plutarchus in Themiſtocl. ὑστέρηκε τῆς πόλεως, vrbe fruſtratus eſt, Thucydid. In epiſtol. ad Hebræos capite quarto, ἀλλὰ τῆς ὑξ ὑφῆ ὑστερῶμαι, fruſtratus fuiſſe. ἐὰν ὑστερῶμαι τῆ χάριτος, Naz. in Orat. ὑστερῶ λόγῳ τῆς χάριτος, deficio à gratia, deſtituor à gratia, i. non poſſum aſſequi, ad Hebr. 12. πὶ ὑστερῶ, quid mihi deeſt? Matth. 19. ὑστερεῖ σοι τῶν, hoc tibi deeſt, Marci 10. Alcidi hron, ἐκπαπὸ ὑστέρησεν, amatore carere. ὑστερήσωτος οἴνου, Ioan. 2. id eſt, vino deficiente. Et Iſocrat. ὑστερῶν ἡδὺ κερδῶν ἢ ἡδὺ σκεψαμένων, id eſt, λυπηρότερα, euentu rerum occupari & opprimi: vel cum occaſio rerum gerendarum præterm itti tur ab homine negligente. Τ῎στερος, poſterior ſum tempore, ceſſo, cunctor, tardius incipio, tardius venio, pòſt accedo, ſerius accedo, deſum, rempore excludor, etiam cum Genitiu. Plutarchus H᾽ ἡδὶ ἀνὴρ ὑστερὸς ἐγένετο τῆς ἡδὶ πόλεως καὶ τῶν ἄλλων ὅσων ὠξήκοντα, poſterior fuit tempore, ὑστέρησε τῆς μάχης, prælio non interfuit, Plutarchus in Othone. ὑστέρησαν ἢ μάχης ἐμοὶ ὠῶ, Ariſtid. ὑστέρησεν ἡμέρᾳ ὠῶ τῆ συγκλῄσῃ, pertinerunt poſtridie eius dici, qui erat deſtinatus. ὑστερῶ τῆ δικῆς, inſequor lentè. ὑστέρησα τῆ δικῆς, Thucydid. tardius ſunt inſecuti, interpr. χρόνῳ ὑστερέω, tempore poſteriori, Bud. in epiſt. prior.

Τ῎στρηκε,

Τ ὑστρικὸς, απες, ὁ, posteriores partes, ἡ τὰ ὀπίσω, significat eius præcipuè qui in cursu vincitur atque deficit: cui opponitur Πρότρομος. vnde pro ἔσχατος ἢ ὕστερος sumitur. i. penuria, defectus. Paulus ad Corinth. secundo, capite vndecimo. Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσαναπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, Nam quod mihi deficiebat supplerunt fratres. Et capite octauo, τὸ γὰρ περίσσευμα μὼν τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, vestra abundantia suppler eorum defectum atque penuriam siue tentjtatem sustentat.

Τ ὑστρικὸς, ικὸς, ἡ, penuria. Marci c.12. Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως.

Τ ὑστερίζω, ὑστέρισα, venio post tempus, posterior sum, intempestiuè facio. Suid. μὴ μέλλῃ μέρμερα ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὑστερίζειν, Ἡ ὑστερίζειν, Ἡ πλεονάσαι, præuenire, anteuerti, destitui, carere. Genit. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς, τῆς ἡμέρας, mihi vires deficiunt, Iscr. in Euag. & Bud. in epistol. poster. κἀγὼ ἢ νῦν ὑστερίζουσι τῆς λαγνείας βούλεται ἀπαθὴς εἶναι, Xen. libro primo Pædiæ, id est, prosequens clamore leporiquàm proximo, cum exterrebas, clamorem excitans nihilo posteriorem leporem, id est, clamore premeus. ὑστερίζειν τῷ ἴχνει, Demosthen. id est, ἀκολουθεῖν τοῖς σοφίσμασιν, vt mox sequitur: cui opponitur ἐπισοφίζεσθαι τῷ σοφίσματι, & ἐγκαλεῖν τῷ σοφίσματι. bidem, ὑστερίζειν τῷ καιρῷ, præueniri temporibus, Phrynichus.

Τ ὑστερικὸς, ὴ, ὸν, quasi vuluaceus, vel vuluarius, qui pro vulua habetur. ὑστερικὸς ὁ τῆς θηλείας, fœminæ est pro vulua. Aristotel. libro quarto Animalium. ὑστερικὸς πόρος, vuluarius locus. ὑστερικὸς ὑμὴν, vuluæ seu vteri membrana. ὑστερικοὶ πόροι, genitales meatus fœminæ: meatus vuluæ accommodati, Aristotel. libro sexto Animal. Τ ὑστερικὸς πνιγὸς, quarte Πνιγὸς ὑστερικὴ ἀφωνία, vteri suffocatio, strangulatio. ὑστερικὰ πεφυκότα vuluæ procidentiæ, vuluæ procidentes. ὑστερικὰ γυναῖκες, mulier affectionibus vteri obnoxia. ὑστερικαὶ γυναῖκες, mulieres vuluæ malo opportunæ, ab vtero suffocatæ, Diofcor. libro tertio, capite 67. & libro secundo, capite 10. μὴ ὑστερικὸς πνιγμὸς, vuluæ strangulatu oppressæ. Martial. Dicet & hysterica se forsitan altera mecha. Rursus, Hystericam vetulo se dixerat esse marito.

Τ ὑστερβελία, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio sententiæ, serum consilium, μεταβολὴ, μετάμελος, χρόνιος βουλὴ, Hesyc.

Τ ὑστερογενὴς, ὲς ἡ, ὁ, nouissimè consistere solitus, postremò natus, pòst genitus, adnatus posteriórque. Τ ὑστερογενὲς, τὸ, nouissimè & postremò natum.

Τ ὑστερομνης, qui pòst sapit, Nonn.

Τ ὕστερον, τὸ, secundæ. omnia quæ editum in lucem infantem statim sequuntur, vt Marcell. libro tertio Diofcoridis. Ὑστέρου πὰ ὕστα ἐκπὸ ἴχνους, secundis interna euoluentibus, Aristoteles libro septimo Animalium, pro membrana qua partus inuoluitur.

Τ ὕστερον, pòst, nouissimè, tandem, denique, deinde, siue posterius, serius, deinceps, postea, posthac. Plato primo de Republic. ἀ δὲ ἀκολουθεῖ ἑαυτῷ τὸ φαῦλον ὀρθῶς ἔχειν ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ, ἐν ᾧ δεῖν ὕστερον ἀκριβοῦς φυλακῆς, id est, deinde. Habet interdum post se Genitiu. vt ὕστερον χρόνου πύστου, ὕστερον τοῦτου, post ea tempora. πρὸ ὕστερον χρόνου, posteriori ætate: vt superiori ætate. ὁ τῆς ὑστέρου χρόνου, Theophrast. hiſtor. libro quarto, capite duodecimo. ὕστερον πρὸ ἐτῶν πολλῶν, post equites, Xenoph. Ponitur etiam cum Datiu. Plato in epistol. ὕστερον ὀνόματι τερήμῳ ἀφίκετο, anno pòst venit triremis, siue anno transacto. πρὸ ὕστερον ἔτους, secundo anno, postero anno, Aristoteles libro quinto Animal. ὕστερον ὠῷ ἡμέρᾳ ἢ μιᾷ χοιρὶς, postridie pugnæ, Plato de Legib. χρόνῳ ὕστερον, insequenti tempore. Βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, paulò pòst, Xenoph. χρόνῳ ὀλίγῳ ὕστερον, non multò pòst, deinde, interiecto tempore. ὕστερόν ποτε χρόνῳ, id est, tempore posteriori, Plutarchus in Lycurgo. Ἀφεὶς τὸ ἐβὶ & articulum aliquando, vt οἱ ὕστεροι, posteri. οἱ ὀλίγῳ ὕστεροι, illorũ posteri, Idem in Apophthegm. Aliquando & verba, vt ὕστερον ἔχω μαι, venio posterior. ὕστερον πάσχει, Thucyd. posthac esse passuros. ὡδὶ ὕστερον, rursus, idem Thucyd. μακρῷ δ' ὕστερον, & paulò verò pòst, Plut. in Lyc. ὀλίγον ὕστερον, paulò pòst: idem in Pub licol. sed in Pericle ἐλίγῳ δ' ὕστερον legitur. κ πολὺ ὕστερον, non ita pòst, Valla.

Τ ὕστερον σχῆμα, figura, quum quid narratur ordine conuerso. vide Πρωτότυπον.

Τ ὑστερότμος, ος, cui etiamnum viuo, vita tantùm ex hominum opinione defuncto, rogus fuit factus, Hesych. & apud Plutarch. in Κτῆσιλ. Hesych. addit hanc vocem aliis significare secundas nuptias.

Τ ὑστέροπους, ferus, tardus, ὕστερον ἐρχόμενος, Hesyc.

Τ ὕστερος, sequens, secundus, Thucydid. μέτρα δ' ἀδικίας ὕστερα ἀρετὴ, virtute nulli secundus. ὕστερος ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ, &c. Budæus in epistol. prior. industria nemini secundus Æschin. ὡς ἢ μοσχὸς ἢ πρὸ νόμου δὴ ὕστερος πολιτεύομαι, noli te legibus præferre, sed sis eis secundus. ὑστέρᾳ τετάρτῃ κτήσασθαι, altero à defectione anno. ὕστερον αὐτὸν τῷ νόμῳ ἢ τῷ αἴρεσιν τίθεσθαι, legibus se & consule demissiorem gerit, Plutarc. in Fab. ὕστερον τίθεσθαι, postponere. posthabere. Inde illud, ὕστερον τίθεσθαι τὸ πολιτῶν τοὺς λόγους, ἐν ὑστέρῳ. postmodum, Thucyd. ὡς ὕστερος χρόνος, Plato de Leg. οἱ ὕστεροι, in posterum, idem epist. 7. οἱ ὕστεροι κτησάμενοι κάρποι, &c. οἱ ὕστεροι ἡμῶν, deinde. Galen. in Glaucon. οἱ τὸ ὕστερον, οἱ τὸ ὄπιθεν, id est, in posterum. in futurum. Aliquando in posterum significat, in posterum diem, id est, crastinum. οἱ ὕστεροι, rursus. ὑστέρου λόγου, Aristophan. ὁ ὑστέρῳ συνὼν, proximum consilium, proximè venturum. ὑστέρῳ ποδὶ, pes posterior, id est, reliquus & sequens longe, Euripi id. ὑστέρα πρεία, Plato in epistol. secunda, profectio, sequens. ὑστέρᾳ ὀλυμπιάδι, proxima olympiade. ὑστέρᾳ συμμαχίᾳ πιστεύω, secundo loco inire belli societates. Æschin. Τέτου δὲ item pro πάππῳ, iunior. Homerus Iliad. γ. γῆρι ὑστερος ἦεν, natu minor erat, id est, τῷ ἡλικίᾳ ἐλάττων. ὑστερος, seriores. seri. ὑστερος, tardiora, Plato in epistol. ὕστερος δημηγορίσω, alia posthabenda censeo, Thucydides.

Τ ὑστεροφημία, ας, ἡ, fama apud posteros, nomen celebre post obitum, Plut.

Τ ὑστεόφωνος ἡ ἀχύς, Echus vox reparabilis.

Τ ὑστρία, ας, ἡ, festum in quo fusi immolabatur Veneri. Athenæus libro tertio, Ἀρχίππου δ' ἐν Ὑδυσσεῖ, ἢ ἑορτὴ καλεῖται ὑστρία. Varro libro secundo de Re rust. capite quarto, Et quòd nubentium initio antiqui reges, ac sublimes viri in Hetruria in coniunctione nuptiali noua nupta & nouus maritus primũ porcum immolant.

Τ ὕστριξ, ικος, ὁ, hystrix, vulgóque *porc-espic*. Animal est de Erinaceorum genere, de quo Plin. libro octauo, capite 35. Ælian. & Oppian. tertio de venat. Estque Prouerbium ἐπὶ ὕστριχος, de quo Erasm. in Adag. hystricis seta. Dicitur etiam ὑσερὶς, & ὑσερυὶς. vide infrà.

Τ ὑσερυὶς, ίδος, ἡ, hystrix, ὑσερὶς. Commentar. Aristophan. in Pace, Ἔστι δ' ἡ ὑσερυὶς Σπεῖον τρίχας ἔχον ὀξὺ, αἷς οἱ τὸ δίκτυον ὕλακτι-ζέσι κ' ἡ πολὺ διακόνιον. Suid. ἀκανθώδεις ὑπερεῖδε ἔχειν. Τ ὑσερὶς, flagellum ex setis suillis quo cædebantur serui. Græci ὑσερυίδας ἢ ῥοπτῆρας dicunt, cùm id significant quod vulgò vocamus *baller les ſtrimieres*. Aristophanes in Ranis, ὑσερυὶδι μασηγωδῶ. Idem in Pace, ἢ κακὸν ἄμμιν. τὸ δίφρ' ὑπαὶν, μὴ ὑσερυὶς εἰσῇ δαλὸς σὺ Εἰς τας πρὸ αὐτοῦ ἐσκαπε, χαθὲν ὀστέμον τὰ ὠπὰ τας. Comment. id est, ὑ ὑσερὶς εἶσαι τρέχων μάσης. Et vt ὑσερυὶς etiam dicitur pro animali, quod est ὑσερὶς sic & pro scutica ζωμὲ ὑσερυὶς) conuersa vice ὑσερὶς ponitur. Suid. Τ ὑσερὶς, οἱ δίμματος μὴ ἀυτῷ πρὸ τρίχων μάσης.

Τ ὑστρὸ, ὁ, venter, γαστήρ.

Τ ὑσὰ, τὸ, σφαγὴ.

Τ φάζω, idem quod ὑφαίνω, Etymolo. vnde ἐκ ἀφάσεως Atticè, ἡ φάσμα.

Τ φαιμός, ὸ, sanguineus, subsanguineus, fugillatus, sanguine fubtus concreto, subcruentus, cruore perfusus, ἐ ἡμοφυὴς, cruentatus, in Epig.

Τ φαίνω, ὦ

Τ φαίνω, μι, αὐξω, ανω, τεχο, ὑφαίνω, ordior. Accusatiu. Odyss. ἢ, ἱστὸν ὑφαίνῃ, telam ordiebatur. Transfertur etiam ad alia, vt & Latinè ordiri telam dicitur, & ordiri orationem. Iliad. γ. μῦθος ἢ μήδεα πᾶσιν ὕφαινε, or. liebantur, ἐλεγον, ἔπλεκον, ἐ verba texebant. & Ilia. ἢ, μῦθον ὑφαίνειν, pro κατασκευάζειν μετα φορικῶς, apud Hesiod. μῦθον ὑφαίνειν, τῶν βουλῶν ἐβαλέειν exponit interpres. Et Iliad. ξ, ὄβλον ὄφρα ὑφαίνεις, id est, πλέκεις, nectere. sic Nonnus, ἔργον ὑφαίνω pro ἐργάζεσθαι. Τ φαίνειν, trimare, Valla exponit libro secundo Herodot. Vnde ἐυεφάνα. ὑφάσμα, texuisse. ὑ φασθῶ, texi. Ab hoc fit verbale ὑφασμα, & participium ὑφασμένος.

Τ φάμισις, ως, ἡ, diminutio, priuatio, subductio, abrogatio. Nazã. μείωσις, στέρησις, Hesyc. subtractio, Cleomed. libro 1. ἀφαίρεσιν ἢ ὑφάμισιν.

Τ φαμίσμαι, σόμαι, &

Τ φαμίσομαι, σωμαι, σομαι, furripio, subfuror, κλέπτω, subtraho, subduco, supplico, paulatim aufere, eximo, ὑστέρίμνω. Accus. & Genit. τὰ μὲν ὑφαμίσ ἐξ πατρίων, aliquid abrogat patriæ religionis, Naz. in Orat. ἀ ὑφαιρεῖται τὸ κάρπιμον ὁ ἐκτὸς· ὃ τι δὲ ἐχθρὸν, eripit à corno miluus quicquid tenet, Arist. l. 9. Anim. Vnde ὑφέλκω, subduxit & furatus est, ἔκλεψεν, defraudauit, interuertit, expilauit. Demoft. & Aristoph. τὰς μὲν ὄψας ὑφελκύσας τὰ δ' ἐχρήσατο, aliàs quidem hostibus gladios subduxisse, Plut. in Camill. ὑφορμᾶσθαι τὸ δ' ὡρ' ἐς παρεχειδίσας, qui aquam subduxit & alio traduxit, Plut. in Themistocle.

Τ φαμίτρια, ας, ὁ, obstertrix, μαῖα Hesych.

Τ φαμμος, subfalsus, aliquantum falsus.

Τ φαμμῦζω, ὑπόπικρος, concreta falsugo, gelata falsugo, Diosc. li. 5. cap. 129.

Τ φαμμυζίζω, aliquantum vel aliqua ex parte saporem salis refero, Plut. in causis naturalib. διὸ κ ἐδὲ ἰχνοις ἢ ἐδὲ ἀκρόδρυα Ἀσκαλὼνὶ ὠφέλιμα μὴ γλυκεῖ μηδὲ χλόη δρέψειν ἐν ὁμᾷ πᾶς παρχεῖται· ἢ

ὑφελμυζέσθαι.

Τ᾽φάλμυρος, subsalsus, aliquantum salsus, salsiginosus. ὑφάλμυρον τόπον, loca salsuginosa, Barbarus: salsa, Ruel. lib. 3. Dioscorid. cap. 135.

Τ᾽φαλ-ός, ὁ, saxum sub mari latens: vel adiectiuè, sub undis latens, mari subinersus: ἅλαι δ᾽ ei opponitur. τὰς ὑφάλους πέτρας, in Epigr. Τ᾽φεν-ής, misers: & tectus, dolosus, versatus, Etymol. sic ὕφαλ-ος ἀπὸ τῆς, tectum consilium, obscura fama Suid. ὕφαλος, item pro aliquantum salsus, subsalsus, Dioscorides libro tertio.

Τ᾽φάμμωδ-ες, ὁ ἡ, fabulosus, Plutarchus in Fabio. ὕφαμμα χωρία, arenosa loca, Gaza l. 1. hist. plant. Theophr. Idem, Ἐλαῖ᾽ ἐν ἀλμάδι καὶ ὑφάμμωδι φυτεύσῃ, in solo fabuloso, i. tenui & exili: cui πίειρα opponitur. ὕφαμμα χωρία non sunt arenosa loca, sed fabulcta Plin. siue fabulones Columel. loca quibus terra est fabulo permixta: vel sunt loca quibus subest arena.

Τ᾽φαῖζω, subsido. Alex. Aphr. ὑφαίζει κῦμα τὸ πνεῦμα τὸ πατηθὲν, &c. sed legendum videtur ὑφίζει.

Τ᾽φαντ-ός, vnde ξυμὺφαντος, textura, ὑφή, Poll.

Τ᾽φάντ-ης, ὁ, textor, Plat. 2. de Rep.

Τ᾽φαντικὴ, ars textoria, Aristoteles libro primo Politicor. capite quinto.

Τ᾽φαντικὸς, ὸν, ὁ, textorius, Pollux. Vnde & Aduerb. ὑφαντικῶς Idem.

Τ᾽φαντ-ὸς, ὸν, ὁ, textus, intextus, textilis. ὑδὼρ δ᾽ ὑφαντὸν, Homer. Odyss. l. 7. vestémque intextam seu textilem. ἔργον ὑφαντὸν, opus plumarium, Exod. 26. & 28. ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, opus plumarium: vbi tamen opus polymitum exponitur. ὑφαντὰ, textilia, Thucyd.

Τ᾽φάντειρα, ης, ἡ, textrix, Pollux.

Τ᾽φάντομαι, succe ndor.

Τ᾽φάπτω, ἅψω, ἧφα, subincendo, succendo, accendo. Actiu. Accusatiuo iungit: τὸ μὴ σὺν ἔσθ᾽ ἁπτοῦσθαι κρίνει, οἱ δ᾽ κρίνει ἡ σὺν ἄσκοπον διαμάχεσθαι ὑφάπτουσιν, Xen. l. 5. Pæd.

Τ᾽φαρπάζω, furripio, intercipio, corripio, & ὑφαρπάζομαι pro code. Aristoph. 16. ἢ δ᾽ ὅσ᾽ ὑφαρπάσει, statim capies. ὑφαρπάζετε τὸ λόγον, sermonem interpellio.

Τ᾽φὴ, ἄδος, ἡ, Polluci lib. decimo, est τὸ πλικὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur.

Τ᾽φαῖμα, ης, τὸ, textura, pannus, tela, στώμασμα, vclum, vestes.

Τ᾽φασμὸ-ς, textus, libro sexto Epigramm. ἡ πάλαιος κλῶσμοι ὑφασμῶν, &c. vnde σωυφασμὸς apud Hermog. ab ὑφαίνω.

Τ᾽φαῦ, ὑφαύω, Dionys. poeta.

Τ᾽φειᾳ ὑφέᾳ-ος, τὸ, visci genus quod in abiete ac larice nascitur, τὸ ἔπι τοῖς ὑφέσιν ταῖς σπάλησι ἡ ἐλάτῃσι. Lege Theophr. de caus. c. 23. l. 16. Plin. l. 16. c. vlt. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici. l. 3. de hist. c. 16. vbi hyphear & viscum diuersa esse & tamen in eadem arbore nasci ostendit Plin. memoria lapsus l. 10. c. 30. hæc de ilice dicta & buxo affingit.

Τ᾽φεδρὸν, subiectus fum, subsideo.

Τ᾽φεδρί-α, ας, ἡ, inferior sedes, inferior dignitas, inferior locus, subsellium, ἡ κατωτέρω καθέδρα Suid.

Τ᾽φειμέ-ης, deterior, bonitate inferior. Philoponus in Proclum, τὸ νοητὸ ἧττον ὑφειμένον, ὑφειμὴν φασὶ, submissa vox, inferior. τὸ ὑφειμένον, remissio. Theophr. l. 6. de caus. c. 23.

Τ᾽φειμίσθ-ω, submisse, remisse, parce, cessim, ἀνυπερβολῶς, καθειμένως, ἡσυχαιτέρως, σιγηλοτέρως, ὑποτεταλμένως. Philoponus in Procl. lib. 6. Οὐχὶ ὑφειμένως καὶ ἡσυχαίτερον ἔζη. Euripid. ναὶ δ᾽ ἐν κακοῖς μοι πᾶσι ὑφειμένη δικὴ ὑφειμένως, ἠλιτόμην μέγα.

Τ᾽φίκνω, subtraho, subplanto, induco. Dicitur & ὑπίκνεμαι, vt ὑπνὸς ἧκε τὰ ὑφίκνουσι, calceamenta non apta trahere: Aristophan. in Concion. Καὶ τὰς ὑπείνης πρόσας ὑφίκνεσθαι. Interpr. id est, ὑποδήμασι, ἀφειδῶς ὑφιμένοις. Idem in Equitib. ὑφικτῆρ᾽ ἐπὶ δόλῳ, eximendum subtrahendumque est. ὑφαιρετὸν, ὑφέλκεται, φορτηγὸν τι Hesyc.

Τ᾽φ᾽ἐ-ad vnum, Apol. in epist. ὑφ᾽ ἑ ὑπερίφλη, simul conterere. Sapient. 12. ὑφ᾽ ἓν φοβερὸν ὑφῆναι, &c. prius figillatim exponentes, &c. Dioscor. lib. 6. cap. 1. sic Marcel. simul prius exponentes, Ruel. ὑφ᾽ ἓν ὅλον ὑφέσπειρα, vnà omne penitus accenditur, in Problem. Alexan. Aphr. ὑφ᾽ ἓν ὅλον σπόρτας, simul omne putrefeit, ibid.

Τ᾽φί-ς, ὁ, τὸ, quasi subunio, quæ est vna ex syllabarum passionibus nota, ab vltima litera primæ dictionis ad primam sequentis subducta. Lucret. Semper-florentis honoris. Terent. heri semper-lenitas verebar quorsum euaderet.

Τ᾽φιτύζω, μ, ὑσω, σ-ω, ὑχ, ὃ.

Τ᾽φέρπω, ἕρψω, σ-ι, ὑφ-ὰ, subserpo, subrepo. Neutrum absolutum Suid. τὸ ὑφέρπον τὰ λιπὸν αὐτοῦ ὃν ὅλον πο, id est, ὑπὸ χόλῳ, πανοργούμενον.

Τ᾽φίσε, ισ-ως, ὁ, diminutio, remissio contentionis, extenuatio, iminutio, ὑπὸ ἐνδοτέρας χάσεως, ὑποστολὴ, ὠκέσεως. Suid. ὑπὸ τὴν τῶν ὑπὸ ὑφίσεως, neque essentiæ imminutionem, Naz. in Orat. Plut. de adulatoribus potentiorum, qui in censendo libenter & cupidè faciunt, vt vicii esse videantur. Διὰ μηχανῆς ὑφίσεως διὰ τὸν ὀφειλόμενον ὄγκον ἢ συγκατάθεσιν, ἀλλ᾽ οὐδὲ χαλάσει ἐμπλοκῆς δηλῶ τὸ ἀρχικὸν ἠθικῶς ὑφιεμένου φαντασίαν. Vnde & κατὰ ὑφίσεις hu iusmodi enim est prætuleratoris affectus, vt se submittere velit aduersario. Pro modestia, Naz. in epist.

Τ᾽φισμὸ-ς, οῦ, ὁ, impedimentum, συμποδισμὸς Hesyc.

Τ᾽φίστημι, existere in rerum natura. Philo de mundo, ὑφίστασθαι σωματικῶς ἢ ἐν τῇ κράσει, &c. quæ concretione coierunt, in rerum naturam existerunt. Vnde ὑφεστικὸς, quod subsistit, quod in rerum natura est, cadit. vide Τ᾽φίσημι.

Τ᾽φίστ-ῃ, qui domi agit, sub tecto versans.

Τ᾽φὴ, ῆς, ἡ, textura Lucret. textus Plut. Plut. 12. de Leg. χρῶμα τὸ ὑφὴ. Cicero colores in textili: quod hic est ὑφασμα, i. textum. νῦν δὲ νεὸς ἐστ᾽ ἀκτίο ᾧ ὑφὴ ἐστι proprie.

Τ᾽φηγέομαι, ἡγήσομαι, præco, duco, sum dux, προηγοῦμαι, ἐσήγω. Plut. de Pompeio fugiente in Ægyptum, Καὶ δαίμων ἐκείνῳ ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, viam præbat in Ægyptum. Idem de morte Cæsaris, δαίμονες τὸν δ᾽ ὑφηγοῦνθ᾽ ἡ κρούουσι ὅπᾳ τὸν ἀφέξει, nimirum quipiam præcunte. Plato in Epinomide, ὧν νῦ ἐν ἀπόδειξιν εἰ μὴ τοῖς ὑφηγεῖσθ, Nisi Deo præeunte, & auctore doctrinæ. Aristot. in 3. Meteorol. τὸ ὑφηγοῦν τοῦτο λέγεται, modo iam instituto, & supra seruato, id est præcedente. Thucydid. Προεπέμποσαν ἀμφοτέρωθεν πολίται αὐτοῖς τοὺς ὑφηγησομένους. Eo modo bellum propulsare conabiur à vobis lacessitum, quo modo vos pronocanentitis, id est προηγεῖσθε. Plutarchus in Themistocl. ἀπὸς ἡ ὑφηγοῦνθ᾽ ἀπὸ τῶν ὀπλασιαν, dea ad mare se illis ducem præbens. Aristotel. l. de generat ἐξ ὧν ὑφηγεῖται μάλιστα κινοῦν, Dicendum est vis & ratione qua cœpimus. Τ᾽φηγεῖσθαι, hortari, suadere, dictare, exponere. Aristot. li. 1 OEcon. τὸν ὑφηγεῖται ἡ ὁ κανὼς ὅμως, hoc præcipit, &c. ὡς τῷ ἐν τοῖς γεωμετρικοῖς σωμάτων κατὰ τύπους ὑφηγουμένῳ, vt geometricarum propositionum resolutiones præcipiunt, in Rom. Plutarch. ὑφηγούμενος ἐγκόπτω, præcribo, Plato de Legib. ὑφηγεῖσθαι χρὴν νόμῳ τὸν τοιοῦτον, Galen. ad Glauc. cum Accus. Τ᾽φηγοῦμαι, præsum, præfectus sum. Genit. Galen. de parua pila τῶν μὴ ἐν τῷ σωλῆνος ἡμιλίτου τὸ μῆκος ἡ τὸ χρώματος ὑφηγεῖσθαι, qui gymnasijs præfuturus est.

Τ᾽φήγησι-ς, ὁ, enarratio, item ductus, imperium, Arist. in Rhet. ὑφήγησις, Hesych.

Τ᾽φηγητ-ὴς, ductor, ἡγεμών, in Epig.

Τ᾽φηγητι-κὸ-ς, ὸν, ὁ, interpres, dux, propheta. μάντις, ὁ θεοῖσι κόσμον, Soph. Interpr.

Τ᾽φημοκολ-ὶς, subdimidium, Capella libro sexto, potius est subsesquiplum.

Τ᾽φῆμι-χ-ὴς, μ, ὑσω, σ-α, fungor officio auriga, Neutrum absolutum.

Τ᾽φῆνι-χ-ὸς, ὸ, ὁ, auriga, ἡνίοχος Suid.

Τ᾽φίεσσα, inferior, minor. Hesiod. ἀ μὴ ὑφίεσσαν ἄκροτες, i. ἐλάττων, aliquanto minor & iimior.

Τ᾽φίημι, non contentis viribus ago, ὑποτείνομαι & præturicor, ἐελίσσω, ὑποχαλῶ, φειδομαι, remitto, ἐλάσσω, & decedo de eo quod tueri possim si velim: & semper cum Genitiu. vt ὑφίεσθαι τῆς ἀκριβείας τῶν ἐσυτῆ, decedere de iure suo: Lucianus de Luctu, ἐδεῖτο τὸ ἄθλιον τὸς αὐδὲν ὑφιεμένου. nemini concedens ἀσθιτ. Plutarchus, ἡ πεῖσαι τὸν ἡμᾶς ἀπιέναι ὑφιέμενον. De iure meo decedens. Idem, φρονήσεως οὐδεὶς ἀνθρώπων ὑφίεται. Et in Anton. Οὐ μὴν ὑφίεται τῆ στρατηγικῆς τόλμης, nec tamen quippiã remisit. Rursus in Demetr. Τὸ μὲν δικεῖν τὸ φρονήματος ὑφιέσθαι διὰ τὴν ἡλικίαν, Ne propter eladem acceptam, quicquam remisse animorum videretur. Item in Sertor. Μηδ᾽ ἄχρι νῦν ὑφιέσθαι ἀγαν ἐξ ὧν ἐπάνω ὑφίεσθαι ἀξιοῦσιν, Ne verbo quidem tenus de sorta decessisse seueritate, quominus summè imperium exercetet in eos, iuso; imperatoris retineret. In Fabio, ὑφίεσθαι τὸ πόλεις τελεῖν, ὑφιέσθαι δ᾽ οὐ γάμου δ᾽ φορτίδα κατασπάσασαν τὸ Αννίβου. A pugna abstinens, vt prudentia & consilio oppressurus Annibalem. μόνοις δὲ φοιτῶν ὑφίεσθαι ἄπιθι, idem in Galba: maximè primas ei partes deferens. εἰ πῆς κρίνας τὸ φιλόμαχον, aliquid à malitia dementes, remittentes aliquid de malitia, Nazanzenus in Orat. ὑφίεμαι δὲ τῶν ἐδίων, nihil cuiquam cederem, Budæus in epistol. prior. Cum Infinitiuo. Xenophon in Apologia Socratis, ὡς εἶδε ὅτι μὴ ἐκρὶ τῶν δικῶν ἀνθρώπων ὑφιεμένων βάσιμοι ἐμοὶ βεβιωκέναι; nescis me ad hunc vsque diem nemini concessisse in vita id est, nemini cessisse, vt quã ego melius vixerit: ὑφίεμι μηδενὶ γιγνόμενον εἶναι, permittebatur nemini sententiã dicere, Plut. in Lyc. Τ᾽φίεσ vires remittere, vires submittere, cõsulto & comiter de viribus suis aliquid subtrahere. Aristophan. in Ranis, ὑφίεσθαι μοι δικαίως, id est, ὑπομένειν, ἐᾶν. ὑπομένειν καὶ ἐᾶν, ἐνδιδόναι ὅτε μεθέοικε τὸς ὀργὰς ὑφίεσθαι, vt nihil sit iræ misericordiæ condonatum, vt iræ nihil misericatio remiserit, Plutarchus in Camillo. ὑφιεμένη καὶ ἐνδιδοῦσα τοῦ σου, Euripi. concessa pro te mori, permissa, i. cui concessum est, vt, &c. Apud Suid. ὑφίεσθαι, τὸ ἀμελεῖσθαι, idémq; quod ὑφίεσθαι.

Τ᾽φίζ-

Υ῾ποζύλια, μικρὰ, subſideo, ſuccedo, ſubmitto: r, Neutrum abſolutῶ. Dicitur & Τ῾φίζω. Τ῾φίζειν, Heſych. expon. ἐλαττᾶται, ὑποχωρεῖ παρὰ δόξαν.

Τ῾φίσσις, ſedimentum, ὑπόσασις, ὑπηχώδης, vt apud Sund. ὑπόκλυσις τῆς γλώσσης, καλλιφωνία, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἐπὶ τὰ ἔσω ἀγωγὴ τῆς φωνῆς· ὅθεν καὶ ὑπόκλυσις λέγεται, ὅταν ἐπὶ τὰ ἔσω ἀγάγῃ τὴν φωνήν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ κάτω. Βάρισσα ὅθεν ἡ ἄφυρσις, καὶ τὰ ὑπόλειμμα τοῦ ἐλαίου· ſic terræ fedimenta dicit Plin. vulgò aff-iſſement.

Τ῾φίημι, μέσως, ſuppono, ſubmitto, remitto, minuo, ὑποτάσσω. Actius. Accusatiu. τὰς γὰρ ἐκ τῶν ἀρχῶν τὰ ὀφήματα, populo faſces ſubmiſit, Plutarchus in Publicola. ὑφιεσαι τοὺς γυναικὶ, paupines mulieribus ſubmiſſile: Idem in Pericle. ὑφιεσι τὸ ἰσίον, id eſt, συστένει, Sophocl. & cum Genitiu. vt, ὑφεῖσα τῆς ἐμῆς ὑβρίσεως, Liban. in epiſtol. nondum mihi indignari deſiſti. Sic ὑφιεσθαι ὀργῆς: vnde apud Herodotum, ὑφεὶς τὰς ὀργὰς, ὑφιεὶς ἐνδόντας, χαλάσαντας, Homer. Τ῾φιεὶς vel ὑφιασι, inſidiari, ἐνεδρεύειν, cſſe in ſubſeſſis. Suid. Οἱ δὲ ἔσθεν ὑφιεῖς, κεῖνοιπερ πάντων ἄλκα. Ruſtus, λόχον ὑφίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἵππου τὴν φωνὴν.

Τ῾φίσταμαι, ſubſto, ſubſiſto, conſiſto, ὑπόκειμαι, exto ſiue exiſto ſumpue in rerum natura. Gregorius, ὑφίσταται δὲ, ſlumen exiſtit. Et ὑφεσθαι, ὑπυπτεύεσθαι. Suid. Philon. ὦ ὑπόκειμαι δὲ τὰ κάτω ὑφίστα τα ἢ συμβεβηκότα. vnde Τ῾φίσταμαι, id eſt, τὸ ὑπομένω, ſubiectum. Τ῾φίσταμαι, ſubſideo, fido, peſſum eo. Ariſtot. Problem. διὰ τοῦτο μᾶλλον τὰ ὑφίσταται τὸ παχύτατον ἐν βάρει ἐστιν. vnde ὑφίσταμαι, ſub fidens, qui eſt in imo, Herodotus. Cui opponitur Ε῾πιπολάζω. Τ῾φίσταμαι, ſubeo, id eſt, ſuſtineo, & ſuſcipio. Lucianus, ἐς ἣ πίστιν ὑφίσταται, ſi quid tale ſuſcipis. ὑφίσταται τὴν πλοῦν, nauigationem ſuſcipit, Thucydid. ἐπὶ μὲν ὑφίστατο τὰς ὑφὸς ὑπὸ σκωπτόντας ἀπροῤῥάς, duras inimicitias ſibi princi; ium ciuitatis conflauit, Plutarchus in Themiſtocle. Εἰ ετιαμ ὑφίσταται ἡ ὑπογραφὴ. Τ῾φίσταμαι, polliceor, recipio, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι. Plutarchus. Δηλητηρίοις φαρμακοις αὐτὸν ἢ πῶμον ὑφίσταμένῳ δ. veneno ſe Pyrrhum interfecturum recipiens. Appian. ὑφίσταμαι χρεμάσασθαι διὰ τ῾ὀρφνῆς ἐς τὸ κατώτατον. Xenophon Pedie 6. Ε῾γὼ σοὶ δὲ Κῦρε ὑπίσταμαι, tibi vtro polliceor. Τ῾φίσταμαι, ſuſcipio, id eſt, aggredior, ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω initiuo & incœpto. Hocrates. σοὶ φίλιον τὸ κρίνειν ὑπόσπουδος ὑπίσταμαι, ſtudioſe ſuſcipio. ὑφίσταμαι τὰς λειτουργίας, ſuſtinere munera, Gaza de Senect. Plutarchus in Pelopid. ὑφίσταται δὲ πῶν ἀφεξῆς, facinus ſibi depoſcit, aggredtur remaudendani. Τ῾φίσταμαι, ſuppono, pono, id eſt, τίθημαι δὲ ὑποτίθεμαι Athenæus ὑφίσταμαι, in rerum naturam edo & produco. Alexander Aphroſil. πῶν ὅτι ἂν ὄφιν τεχνικὸν ἢ χῶν ὑπίστα ται, id eſt, conſtituit principium artium. Gregorius, φυσικῶν ἐξιλὼν ὑπόστασιν ἔσωκε τὰς ὅλας, id eſt, ὑπόστησε, vnde ὑφίσταμαι γένεσιν, procreatio quæ omnia conſtituit, à quaque omnia habent ſubſiſtentiam. Τ῾φίσταμαι, ſuſtinere, tolerare, pati. Euripides in Hercule furente, Τοῖς συμφοραῖς τὸ κρεῖσσον ὑφίστασθαι, Οὐδ' ἀεροῖς αἰδὼν ὑποστῆναι βίᾳ. Nam ſuſtinere adueſa ſi quis non valet, Quod tela pacto ſuſtineat hoſtium? Thucydides libro ſecundo, Καὶ συμφοραῖς τοῖς μείζοσιν ὑφίστασθαι, grauiſſimos ea ſuſtinere. Aproſil. libro primo Problem. Τὸ μὴ κακὸν τῆς ὕλας εἶναι τὴν θερμότητα τοιαύτα, διὰ τοῦ ὑφίστασθαι, non patitur fracturam, non rumpitur. Hermogen. ὑφίσταμαι πόνους, labores ſubeo & ſuſtineo. Plutarchus in Pericle, τοὺς ἀδίξους ὑφίστασθαι, æquo animo & mitigno minitam ſuſterens. Τ῾φίσταμαι ἐς ὑφίσται, ſubſiſto, id eſt, non cedo irruenti, excipio, ſuſtineo impetum, ἀντέχω. Plutarchus in Demetr. Οὐδένὸς ὑφίσταμένου τὴν ἐπιπλοκὴν, ἀπὸ φόβητρον. Idem, Μετὰ τοῦτο δὲ τοὺς φεύγοντας οὐδεὶς ὑφίστατο, ἐκαμφθησαν δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν ἀφοβ. Idem, ὑποτασσε τὰς, ὑπὸ δὲ τούτοις τοὺς ὑφ' ὅ. Synesius, ἐπεὶ δὲν πολὺν ὑποτασσόμενον ὑπὸ τὸν χωμὸν. Hoc Luuius imitatus eſt, lam non feras tantum ſubſiſtere, ſed & in latrones præda onuſtos impetum facere T῾φίσταμαι, repugnans, pugnando reſiſtens, non ſuccumbens.

Τ῾φίσμαι, ὑποτάσσω, πως, ſubeo, ſuſtineo, tolerio, perfero, oſtare, obuiam eo, reſiſto, repugno. Plato libro ſexto de Republica, ὦ χρημάτων καὶ τῶν ὑπὸ πόδ' ὑπτιος φοβερῶν ὑπόστασις, ſubiens, Thucydides libro ſecundo, Ο῾μοίως τε κατὰ ναυτικὸν ὑποστάντα ἀμύνεσθαι. Magis culpandus eſt qui periculum vitarit quàm qui adeundo ſuſtinuerit. Nazanzenus in Orat. τῶν ὑπὸ τροπὴ τοῖς δι' ἡμᾶς ὑπίστα θεὸς, humanam naturam noſtra gra ta Deus ſubiit. ὑπὸ ἐκ μίσανη, idem ibidem. διαβάντα τε τὸν σὺν ἡδὺ τε ἡδὺ ὑποστάντες, immanem ſine naui ſubeuntes, Plut. in Themiſtocle. Ἀπόστασίς τε μὴ μόχλων ὁμοίαν τοῖς, excipientes & præcium conferentes, idem in Pericle. Ὑπὸ τοῦ πόνους, hos ſuſtinuerunt, hos excepernnt, idem in Othone. Τ῾ποστῆναι, ſubſtinere, ſufficere. Xenophon ὑπὸ λικοὶ 4. Τ῾ποστῆσαι δ' Ἡ ἐμὲ τὸ δὲ πεζικὸν ἐς λοχαγοὺς, ſubſtitutis centurionib. Τ῾ποστῆναι, ſuggerere, hortari, proponere, ὑποτιθέναι. Sophocles in Aiace, Μὴ γὰρμε ὑποστῆσαι σπάσαι, id eſt, ὑποθεῖς Nazanzenus in Oratione, Ο῾πῶν οὖν θεὸς, φράσον ὑποτιθεμένη, ſuggeremus, proponemus. Τ῾φίσμαι, ſubſtituo, id eſt, ſuppono, ὑποτίθημι, ſubiicio. Athenæus libro ſexto, ὑποτιθέντα δ' αὐτοτερὸν χίμαι ὑπὸ καμπύλῃ, ſupponentem manum ſinifram, mitar Caryatidium: quæ columnis conſtituuntur facie virginali. Finduntus Olymp ες χρυσέαν ὑποτιθέντες θυμιχεῖ ἀφεῖσθαι, μικάλεως μόσης, ſuppoſitis columnis. Plutarchus in Othone, ὑποτιθεμένου τὸ ξίφος τρόπον ἀμφοτέρως τοῖς χροῖ, ἡ φονεύσαν ἀνδρὶ, in ſuppoſitum ſimen erectum vtraque manu, incumbens & procidens deſuper. Τ῾φίσταμαι ὑποτιθέμαι, conſtituo, recipio & polliceor, promitto, ſuſcipio, aggredior, διαμεμδυναι τὸ ὑφίσταμαι Lyſias, ἐχ φόνος. ἐκ οὐσίας ὑποτεταμένων τῶν πλουσίων, id eſt, ſubiit, ſuſcepit Idem, ὃς τὰ διδασκάλου ὑποστάσεως τεμνεχρὼν, id eſt, περιεκρύκλου. Ariſtid. an Ianath ὑπίστασθε ὅτι τὸ φοιβεῖον πανδίου ἀγῶνα ὑπεστάναι πολλοὶ ἀνεδρόμας πειθόντες μὴ βασιλέως διαλαγόντος, his à rege dictis, multi alacres ad mandata peragenda ſe accinxerunt, Plutarchus in Camillo. ὑποστάντων τῶν στρατηγῶν αὐτοκράτορα ἀπὸ μίαν περιπλὴν ad ductandum exercitum, Idem ibidem. ὑποστὰς τῶν στρατηγῶν κρτίλεγε ἐκ μαχησαμένης, imperatoris munere fungens, militares delegit, ibidem. ὑποστὰς αὐτὸν, adortus peremit, Idem in Theſeo. ὑφίσται τὸν, hoc ſubſiſtere permitto, affirmo. ὑφίσται τὰλλα, aſſero ſubſiſtere alia, Nazanzenus in Oration. Τ῾φίσθω, ſubiici, ὑποπίπτω, cedere, digniori. Homerus Iliad. 1, Καὶ μιν ὑφίσταται, ὅσσοι βασιλῆες ἅμα, mihi cedat, id eſt, ἀνδρωκοπάτω. ὑποτίσατε. Τ῾ποστῆσαι, vt ὑποτιθέσθαι, in naturam rerum producere, ἀνάγειν κ. ἀγάγειν εἰς τὸ εἶναι, authorem eſſe naturæ atque eſſentiæ, vt, ὅτινες ὑπέστησε τὸ πᾶν τὸ ὄντων. Gregorius de Baptiſmo, ἀφ' ὅσων ὑπ ὄντας ἀνθρώπους ὑπεστήσατο, ὅσας ὑπέστασε αὐτὴ σας, ſic in naturam productos denuo finxit. Alexander in primo Problem. Τὰ δ' ἄνωθ παντελῶς, ἐκ δὲ μόνα γινόμενα, τὸ μὴ πῶ τοῦτο ἐσται ὑποστάσεων. Τ῾φίσκω dicitur quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquitur. Philo de mundo, Οὐδὲν ἀβδ ὄντων ἀπάτων ὑφίσται θεὸς, nihil extitit, nihil in rerum naturam prodiuum eſt. Idem, ὦ ἀλλὰ γὰρ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον, ἀλλὰ μὴν ὑφίσται. Τ῾φιστὸς τὸ βρέφος, apud Ariſtotelem de greſſu Animalium, quod pondus fulcit ac ſuſtinet, ὑποστατικὸν, ὑπόστασις, ſuſtinentum.

Τ῾φύλιον, τὸ, quod mortario ſupponitur, quod mortarium ſuſtinet, τὸ ὑπόστασις τῷ ὄλμου. Poll. lib.

Τ῾φοσόομαι, μαι, quaſi ſubaſpicio, ſuſpicio, ſuſpicor, τοῦ aſpicio, cecul. & clam video. Xenophon, κἂν ὑφορωμένην ἑαυτὰς, δόξῃς ὑγιὰς ὑφορᾶν, id eſt, quum tortie aliæ alias inſpexiſſent, natuo aſpectu libenter fruebantur. Ὑφορᾶσθαι, obſeruare. Galenus ad Glauconem. Ὑποπτεύειν. Demoſthenes σοὶ ὑφορᾶν, Τ῾μεῖς ὑφορῶμεν τὰ ἀφεστῶτα μᾶλλον, ſuſpecta habetes. Apud Sundam, ὅθεν ὅμως ὑφίσαται κ. κρεικάτω πολὺ ψυχῶν ἀποβλέπων εἰς τὸ μεγάθος τῆς ἀναγκαίου, id eſt, μὲ ὑσκλάς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ὑποπτικῷ, deiectu vultu animi anxius conſiderabat. Idem, τὰ χρήματα ὑφ' ἡλίου, ἡ φιλεῖ αὐτὰ ὑποπτεύειν, ὑποσκιάζειν vide Τ῾ποβλέπειν.

Τ῾φόσσω, ὁ ὑσσατὸς, ſuſpicio. vide Τ῾ποψία in Ammon.

Τ῾φοσσικὸς, ſuſpicax.

Τ῾φοσσω μ. ὑποβλέμαι, ω. ὑφεύομαι, reſpicio, conſydero, obſeruo, intelligo, deprehendo, ſuſpectum habeo, timeo.

Τ῾φορβεῖς, οῦ ὁ, ſubulcus.

Τ῾φοσειὸς, ſuſpectum, ὕποπτος.

Τ῾φορμεῖν dicitur ἡ λιμενικὴ ναῦς apud Polybium, quum in ſtatione nauibus & inſidiis tegendis opportuna præternauigantibus imminet. Τὸ ὑφορμεῖν αὐτὸ τὸ ὑποπτεύομαι, ſum ſuſpicioſus alicui. ὁ μεταφορὰ ἀβδ τῶν πὸς ὁρμοὺς κειμένων πλοίων ἐπὶ τὰ ὑποπτεύοντα. Syneſius tamen ſcribit, τὸ ὑφορμεῖ δὲ ὦ ὁ σπὸς, & ſuſpectum nobis erat periculum non minus, terrebat nos non minus metus ille. Suidas ὑφορμῆ, id eſt, ἐφικνεῖται, ἐναπειλεῖται.

Τ῾φορμίζομαι, τὰ κατὰ πλοῖα, appello ad portum. Ἐγὼ πλοῖα νυκτὸς, ὡς ἐλαθὼν, Thucyd. l. 2. vbi Valla, licet noctu progreſſi, non tamen latuerunt boſtem. Ὑφορμισμένα ἀπὸ πάρ, ei ſons adhæret, Philoſt. in Heroic.

Τ῾φορμίζω, in ſtationem ſubduco, Thucyd.

Τ῾φορμιστὰ. τὰ παντὸς ἐνεπτικὰ.

Τ῾φορμος, locus ſtationi aptus Strabo.

Τ῾φορνεῖν, ſuſpicioſus, ὑποπτικὸς, βλαπτικὸς. Actius. Xen. vide in Τ῾φορμ. μι.

Τ῾φος, τρος, ὁ, ἡ, ὑφωμα, textus, σπάνιος ἡ φαῦλος, velum Interp. Ioſephi. Eſt & tapetum. Alius eſt etiam rete, tela. Dioſcoridesliò ſecundo, c. 68. Τοῦ δ' ὑφωῦ, veſtis laneæ, Idem libro 1. Τ῾φος, τεχνὸς, οὐφωῦ ὁ ionicè προ τοῦ ὑφος, dixit peripatheſmum ὑφωῦ Homerus Odyſſ. ἡ, ἡ δ' ἱστὸν ὑφόωσα ἡ πλακτὰς ἐν φόνῳ.

Τ῾φυῆς, humidus.

Τ῾φυδρὸς, ὃ.

Τ῾φυὴς, ὃς, Adiectiu. ſubaqueus, id eſt, ſub aqua demerſus, ὑπο-

βρύχιος. Thucy. did. ὑπόνεον δὲ κολυμβηταὶ ἔρυθρὸν ὕδωρ, vrinatores sub aqua stantes. Τ' ὑποφῶν apud Hippocratem hydropicus, aqua intercute laborans, ὁ ὑδρωπιῶν, ἢ ὑδερικός.

Τ' φωνάδην, Aduerb. concorditer, quasi vnanimiter, ὁμοθυμαδόν, Suid. sed suspectum est.

Τ' ΧΙΟΝΟΣ, ὁ, nox.

Τ' ΨΑΓΟΡΕΣ η, magna loquor, μεγαληγορῶ.

Τ' ψαφῶν, ῶντος, ὁ, altiloquus, μεγαλοῤῥήμων: Odyss. β, Τολλὰ μὲν ὑ ψαφῶν, id est, grandiloque. Dicitur etiam ὑψαγόρας. vt apud Suid. ἐχθὲς δ' καρποκολάκας καὶ ὑψαγόρας τὰς ὧν τις πραγίζει. ὑψηλόγρας. Dicitur & ὑψηρόπης.

Τ' ψαύτυξ, υγος, altè cameratus, seu concameratus & arcuatus.

Τ' ψαυχενίδων, cernices tollo, in Epig. vide Τ' ψαυχεῖ.

Τ' ψαυχενίς, crecta ceruice caput efferre, superbire. Plutarchus in libello de propria laude non odiosa. τὸ φῶ ουδ' ὅσα τὸ πρᾶσσειν ὑπεφορμοῦσιν καὶ ὑψαυχενοῦσαν ἀμοιρίαν ἠρυόμενα καὶ κανιεῖ, Quemadmodum eos qui inter deambulandum sese efferũt, & ceruicem attollunt, stolidos leuéque esse ducimus. Sumptum ab equis. Dicitur etiam πραχηλιᾶν, id est, ὑψηλοφρονεῖν, ὑψαυχενιᾶν τε. cernicem tollentes. In Adamantij Physiognom. scriptum, ὀρθὸς ὢν, τὸ ὑψαυχενιᾶν καὶ ὑπεροπτικὸν δηλοῖ τὸ τῷ ὑβριστικῷ: sed videtur scribendum ὑψαυχενῶν.

Τ' ψαυχή ω, ήσω, glorior, iacto, μεγαλαυχῶ. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς, ὁ πολὺπους cernices tollit.

Τ' ψαύχην, ενος, ὁ, gloriosus, elatus, elata ceruice incedens. ὑψαύχην ἵππος ὁ ἀγέρωχος, equus, quasi alticerux & superbus, Nazanzenus in Oration. Epitheton est etiam Apollinis in Epig. & apud Lac. ὑψαύχην πολὺς, honor excelsus, Non. φοινὰ ὑψαύχενα, vocem altam dixit, idem Nonn.

Τ' ψέπαγ, numulari, argentari.

Τ' ψηρεφής, ὑψηρεφές. Odyss. ὁ, ὑψηρεφὲς ἔστο δόμοιο, altam domum extruxit.

Τ' ψηρόπης, ὁ, ἡ, idem quod ὑψαγόρης, Etym.

Τ' ψηρεύω, superbia, elatio, ὑπερηφανία, Hesyc.

Τ' ψηρόφρων, altiloquus, alta & magna prædicans, μεγαληγόρος, Suid.

Τ' ψηλοκρᾶτ ῶ, arrogans.

Τ' ψηλολογοῦμαι, orationis sublimitatem confector vt qui Proiicit ampullas & sesquipedalia verba. Themistocl. in Sophista, Ἡνίκα τὰ δὲ τῆς ἱππικῆς ἐπιστήμης ὑψηλολογοῦμαι καὶ βροντώδη ἔπη πῶς σωφρονίσω; ὁ δὲ μανόμενος.

Τ' ψηλόνοος, τὸ, elatio mentis, altitudo mentis.

Τ' ψηλός, ὸν, ὁ, altus, procerus, editus, sublimis, quasi ὑ ψηρός, ὁ εἰς ὕ ψος ηρμένος.

Τ' ψηλοφρονέω, ῶ, ήσω, σω, ικα, altè sapio, mihi placeo, superbio, animo efferor, arroganter de meipso sentio, elato sum animo. Neutr. Paulus ad Rom. capite vndecimo, μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φόβου, me efferaris animo. Contrarium est πατεινοφρονῶ. vide de Σωκράτους μαιᾷ.

Τ' ψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, altè sapiens, superbus, magnanimus, ὁ ὑψηφρων, ὑψερήσπης, ὑψιθρασὴς πολύς, Pol.

Τ' ψηλός, μακάριος, sublimiter Columel. Suid.

Τ' ψίμους, μειῶ, Nonnus honorem sublimem, id est, sublimes viros efficientem, aut qui magnis & præclaris tribuendus est.

Τ' ψηρός, ὁ, ἡ, ὸν, altus, sublimè fastigiũ habens, q. celsitectus, ὑψηρὸς, ὑψηλόστεγος: dicitur & ὑψηρεφὴς.

Τ' ψηπος, altus, magnus, idem cum ὑψηλός.

Τ' ψηχέω, ῶ, ἠσω, altisonans, altisonus apud Cic. & Claud. ὑψηχὲς ὄρτ apud Suid. ὑψηχέες ἵπποι.

Τ' ψι, altè, ὑψηλῶς, sublimè Cic. sublimiter, Cato. Aratus, ὕψι δ' μέλλον κυκλοῦσθαι, supernè magis.

Τ' ψίκομος, altè vel in alto incedens.

Τ' ψίβατος, ὁ, ἡ, altus, vnde ὑψίβατος πρίσυς, Soph. i. ὑψηλῶ βάθη ἔχων, habens altam basim & profundam.

Τ' ψιβρεμέτης, altisonans, quasi altitremus. Hesiod. ζεὺς ὑψιβρεμέτης, &c. Hom. Il. ά, ὁ δὲ ὑψιβρεμέτης ἐκ ὄρεος μεγάλοιο βεβαὼς ἦλθε κελεύσας ὁ κὰκ τῶ σευομένῳ ἔπετο.

Τ' ψηβόας, ου, ὁ, ἡ, Nonn. in alto natus.

Τ' ψίγυιος, ὁ, ἡ, in alto trutinans humana, gubernator supremus. Hesiod. κρονίδης ὑψίγυιος, id est, Iupiter in alto facta hominum æstimans & librans: nam ζυγὸς, statera (Nam Ioui libra tribuitur. Theognis, ζεὺς γὰρ τοι τὰ πάλαντα ἰσορρέπεται Διὸς ὄμμα. Virgil. Iuppiter ipse duas æquato examine lances) vel in alto sedes. ζυγὸν enim sedes & transitum, vt fit metaphora. Il. ά, ζεὺς ὑψίζυγος αἰθέρα ναίων: vbi Interpres, ὑψίζυγος, ὁ δὲ ὑψηλοῦ θρόνου κάθεζόμενος, ὁ τῶλ πάντα ἐπόπτης καὶ ἀκήρατα μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὁν ναυσὶ ζυγὸν, ὑφ' ὧν καὶ τὰ ζυγὰ οἱ ἐρέσσοντες. δ δ' ὁν ὑψηλὸ ζυγοστατῆρι ᾧ χρῶνται οἱ ἐμπορευόμενοι ἐκ τῶν περιφερῶν. Capitur etiam pro alto & sublimi apud Nonnum, vt ὑψίζυγον δίναχε πηλὸν, & ὑψίζυγον ὑπάτοιο πόλου.

Τ' ψιθέμελος, habens alta fundamenta, Nonn.

Τ' ψικάρηνος, ὁ, ἡ, habens altum caput seu cacumen.

Τ' ψικελαδέω, ῶ, altiuius, in Epigr.

Τ' ψικέρατος, ὁ, ἡ, ὸν, &c

Τ' ψίκερως, alta cornua habens: per metaplasmum dixit Aristoph. τερ. ὑψικέρατα πέτρα, ὑ. ὑψηλά.

Τ' ψικέρνυμος, ὁ, ἡ, διὰ πυρὸς πλυνῶν.

Τ' ψικερως ὁ λοφος, dixit Homer. Virgilius ſque ceruum cornua alta ferentem, id est, ὑψικέρατον. Et alibi ita extulit, & furgentem in cornua cerium. Ouid. in metamorphoſ. Aut celſum in cornua cerium.

Τ' ψίκομος, quaſi alticomus, in ſumma parte frondoſus, ὑψιπέτηλος. vnde ὀρὸς ὑψίκομος, alticoma quercus, Heſyc.

Τ' ψίκομπος, ὁ, ἡ, ſuperbus: vnde ὑψικόμπως, arroganter, Soph.

Τ' ψικορτὴς, Suid. τὸν τῷ ὕψει κεκρπῶν.

Τ' ψιλογέω, altè loquor.

Τ' ψιμανδὴς, ὁ, ἡ, altè criſtatus habens & eminentem conum, metaph. & per locum Ariſtotel. in Ranis appellanit ὑψιλόφους λόγους ſublimia verba & grande dicendi genus quo vſus eſt Æſchyl.

Τ' ψιμέδων, in alto regnans, alta regens, q. altipotens, Ariſtoph. ὁ περὶ ὑψιμέδων ζεὺς, altè imperans, in Epig.

Τ' ψιμέλαινος, altas ædes habens: vnde ὑψιμέλαθρος πόλις, apud Nonnum.

Τ' ψιμέλαινα, altè nigræ, vel alta & nigra.

Τ' ψιπετὴς, ſublimis.

Τ' ψίνους, animum attollens, ſuperbus, Non. τὸ ὑψίνουν, animi celſitas & magnitudo Cicer.

Τ' ψιπέτηλος, ος, ὁ, habens altas frondes, & ſimpliciter altus, Etymolog.

Τ' ψιπέτης, ες, ὁ, altiuolans Cic. & altiuolus Plin. ὁ εἰς ὕψος πτάμενος, Suid.

Τ' ψιπους, qui ab alto cecidit. ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών, Suid.

Τ' ψίπους, ου, ὁ, per cacumina ingrediens currénſve. ὑψιπόδων ἄμεμπτος, Nonn.

Τ' ψιπυλος, ου, ὁ, altus, inſiſtens pedibus, ideóque excelſus.

Τ' ψίπυλος, ου, ὁ, habens altas portas.

Τ' ψίπυργος, altis turribus inſtructus, altis turribus inſignis Eurip. in Troad.

Τ' ψιρεφὴς, altè ædificatus, altè extructus: ab ὑψίρροφος. ὑψιρεφὲς δῶμα, alta domus. Hom. Od. ναοὶ ὑ μετέες, templa alta, Ariſtoph. ſuprà ſcribitur ὑψηρεφὴς.

Τ' ψιστάζω ἀέρος dicitur, ὅτε ὁ ὕψιστον σκοπῶν, teſte Heſyc. meminit & Suid.

Τ' ψίστομος, ος, ὁ, altè ſuccinctus, in altum ſubductam habens veſtem.

Τ' ψιστος, η, ὁ, altiſſimus, excelſiſſimus. & eſt Superlatiuus ſine Cõparatiuo, vt ſummus apud Latinos.

Τ' ψιτενὴς, in altum tendens, item in alto extenſus, Nonn.

Τ' ψιτόνων, ſuperbus, elata ceruice. ὑψιαύχην.

Τ' ψίτρεφες, Comparatiuus eſt ab ὑψίθρεπτος, Theocr.

Τ' ψιφανὴς, altè apparens: ὑψιφανὴ πάφον, in Epigr.

Τ' ψιφανος, ſublimis, in alto apparens, Nonn.

Τ' ψιφοίτης, q. altigradus, ὑψιπόρους, ὑψίφοιτον, Suid.

Τ' ψόθεν, ex alto, ἄνωθεν, altè, Dionyſ. de ſitu orbis. Aliquando ſuper ὑψόσε. Apol. ὑψόθεν ἀκόντες.

Τ' ψόθι, in alto, ἄνω θι, in ſublimi. Apol. Rh. ὑψόθι πάτει, altè tendit, ὑψόσε, in altum. ἐσ' ὄνειρον ἐρύσαι ὑψόθι πᾶν, &c. idem Apol. ὑψόθι μαχέῃς, ſuper ventrem, lib. ι. Epig. ὑψόθι ἅπαντα, ſuper ſedes, Nonn.

Τ' ψόρροφος, ος, ὁ, excelſus, faſtigio altus. Hom. Il. γ, νῆϊ ὑψόρροφον ἁλτο κατὰ κὶ, ι. ὑψηλόν.

Τ' ψος, ους, τὸ, altitudo, proceritas, ſublimitas, cacumen, faſtigiũ, quaſi ὕ ψη, vnde patet proſpectus: excellentia, Arist. de mundo, τὸ ὑ ορεῖ ὀφθαλμὸς εἰς στερεότητος ἢ ὕψους ὑψ ὕψος μηλοφαγίας διπλασιάσαι, in exquiſitum maieſtatis faſtigium os Darij exornatum erat ὑψ ἀκριβέως, Thucyd. altè excitatus eſt, ſublimitatem capit, ſublimis euadit. ἐς ὄ' ὕψος, Homer. ὑ ὕψει, in altum, Plat. de Leg. ὑψ ὑψηλὰ ἰόντας, quantitas facultatum. idem ibidem.

Τ' ψοπαρύειν, in altum leuatus.

Τ' ψόσε, in altum, in ſublimi.

Τ' ψοῦ, altè, ὑ ὕψει, in alto. Il. ά, ἐ ἐπ' ἠπείροιο θρῴσκει ὑ ὕσσ, &c. ὑψοῦ ἄμεινον, μετωπολίζει. Soph.

Τ' ψόφρων vel ὑψηνόφρων, qui eſt mente excelſa, vel qui eſt mente clara & acerba.

Τ' ψόω, μὶ ὤσω, ω. ωκα, exalto Columel. in altum tollo, iu ſublime fero, leuo, erigo, cucho. Actiu. Accuſatiu. Homer. βάτραχον ὑψώσας ἀχρὶ δύμας. Mat. c. 23. ὅς τις ὑ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· ὅς τις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑ ὑψωθήσεται, qui ſquis autem ſeſe extulerit, &c. c. 11. ἐ ἕως τῷ οὐρανῷ ὑψωθήσῃ, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ, quæ ex verſione ad cælum ſublata. Υ ὑψόω, tranſlatè, (ab exilibus ciis que perfunctiuntur cum attolluntur additúrque faſtigium)

perfi-

perficio, absoluo, πλήρω. Iosephus l. 2. ὅτι ὑφῆκα τὸ ἔργον, ἕως ἂν τελεσθῇ τὸ πᾶν, antequam impleretur opus, dixerat.

Υφωμένος, ου, ὁ, alueolus, cacumen, summitas: hoc vtitur Phocylides. Paulus 2. ad Corint. ca. 12. ὑψώμενος ἐκκαίρεται, sublimitate quidem extollitur.

Υψηλός, ἡ, ὁν, ἐξαλτος, celsus, excelsus, sublimis, excelsior, altior, altissimus, excellens, eminens, præstans, præcipuus, præclarus, magnus, grandis, ingens, amplus, splendidus, nobilis, illustris, generosus, clarus, celebris, famosus, insignis, memorabilis, admirabilis, mirabilis, mirandus, mirificus, mirus, stupendus, portentosus, prodigiosus, monstrosus, horribilis, horrendus, horrificus, horrificabilis, horrisonus, horrisonans, horrens, horrifer, horrifera, horrifica, horrificum, horrificans, horrificabile, horrisonum

Φαιδιώτερος, ὁ, ἡ.

Φαίδιμος, ὁ, clarus, fortis, ἐπῳνυμος, ἀναμαχὸς ὡς τὸ ἀφρόκτωμι, à dictione φαιδρὸς ἐρ abiecto, vt scribit Apol. Gramm. Home. Il. ἄ, ἡ φαίδιμος Ἕκτωρ.

Φαίδρα, Phædra, vxor Thesei, Plut. in Thesco.

Φαιδρὸς, ὁ, ἡ, aspectu formosus, iucundus, gratiosus, Etymolog.

Φαιδρὸς, ὁ, ἡ, clarus, purus, pulcher, manifestus, qui est læta fronte, ἱλαρὸς· ἀφρὸς, alacer, lautus, nitidus, illustris, splendidus. Δῆμος ἡ βωλίσμενα φαιδρὸς ἐι. oculis & gestu & incessu alacer. opponitur ei σκυθρωπὸς, apud Xen.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, pulchritudo, alacritas, hilaritas, festiuitas, lepor, splendor, Naz.

Φαιδρόω, ὦ, ἀφαιδρῶ, ἀφαιδρώσω, exhilaro. Act. Accus.

Φαιδρώομαι, alacer fio, ἐφαιδρώθην, Bud. in epist. post.

Φαίδρως, ἀδιτως, Hesyc. πεσκέρ.

Φαιδρὸω τρέχω, vide φαιδρύνω.

Φαιδρύνω, terfum reddo, fulgentius reddo, exorno, polio, purgo, expurgo, κάθαιρω, lauo, exhilaro, lætifico, Cicer. Actium Accusatiuo. Pollux libro septimo, φαιδρύνειν ἢ ἐκπλύνειν· vnde apud Æschyl. φαιδρὸς ἀπαρᾶναι φαιδρύνεται, glorrix.

Φαιδρυντὲς, idem quod φαιδρυντὸς per o in secunda syllaba, Etymologicle.

Φαιδρὸς, hilariter, pulchrè. splendidè, nitidè, serena fronte.

Φαῖν, dicerent, φαῖμεν Æolicè. ὁπότε μὲ φαῖεν, quum nihil dicerent.

Φαῖμι, dicerem, dixerim, fatear. φαίης· ὑπολάβοις, ἐπιτοῖς. φαίης καὶ, ἐπὶ τοῖς εἰ, Hom. Il. ὅτ' ἐπὶ φαίησι, quando dixissent.

Φαίνακον, τὸ, ruta, πήγανον.

Φαινάστρων, ὁ, τὸ, solea, calceamenti genus. Plutarchus in Anton. ὃν ἐκεῖνοι τὴν φαινάστρων ἐκάλουν, Eratosthen. apud Pollucem, Πλάκα ποτὶ βάτραχοι ὑπάρχουσ' ἀμφοῖν. Hesychius ait esse ὑπόδημάτος εἶδος χαμαιπετὲς. ob id alij perones vertunt. Apud Senecam libro septimo de Benef. ita scriptum, Pythagoricus quidam à Sutore phecassia emerat rem magnam, non præcentibus nummis. Et apud Suetonium. muli phœcasiati, i. soleati.

Φαινὶς, οὖ, ἡ, lcuis, splendidus, contumax. efficax, vigens, viuidus, agilis, ἱλαρὸς, ἡ, παιδικὸς ἀφ' ὗ. Hesyc. vnde φαιδὸς, ἰ. καμαρᾶς.

Φαίνιος, ὁ, ὁ, vide φενέκης.

Φαῖνλον, dicerem us, pro φάνλον, vel φαῦλον.

Φαίνω, decipio, concutior, trideo, Hesyc. potius φαναίζω.

Φαίνις, ἴδος, ἡ, anemone. Interpr. Theocr. Idyl. ζ. Σωσίνου τὰς αἱ φαίνας ἀβρὰ λάκισι φαιδίας κεκαθάρω φασί.

Φαινόνης, ὁ, ὁ, vide Φενέκης.

Φαίνιξ, ἰκος, ἡ, ludi genus, quod harpasto ludere è Græco dicunt Latini, ὃν μαλωκὴν ἐφαίρεις σφαῖραν. αἰ τασσόν autem est ὅσον τὸ ἁρπάζειν, Martial. 14.

Seu lentum ceroma teris, tepidúmve trigoma
Siue harpasta manu pulueru lenta rapis.
Idem In 7.
Non harpasta manus, pulueru lenta rapis.

vulgò dicitur *pelote*, à pila: & harpastum rapere, sue lue harpasto ludere, *peloter*, id est, *jouer à la pelote*. Ego φαίνιξα δὲν τὸ φαίνειν, ἐλκω, ἕλκυσα, ἐφαίνικα, ἐφαίνιξα ἐκαλλίπτω, ὃ ὑγὰ μάλιστα πάντων ἀσπάζομαι. Additque πολὺ ἢ τὸ σπάνιον ἢ κατρτερὸν, τῆς οὐρᾶς ἢ σφαιρᾶς σπιλὸ ἀώνικα· τὸν ἢ τὸν τραχηλισμὸς ἡμῶν ἐλέγχει. Hinc ludû sic graphicè verfib. notauit Antiph. Σφᾶς λαβὼν, τοῦ μὲν βλίτυς ἔχωσε, ἢ ἐφόν' ἄνω, Τοῦδ' ἐξέτασον, ἢ σὺ αὖ τοῦτον πάλιν Κλαγκαῖος φωνᾷ. Vult autem ipse Athenæus. φαίνιξα dici ὅτι τὸ ἀφίσας ἢ σφαιρίζοντας, & φαίνεσθαι citis inuentorem fuisse apud Suidam sic scriptum, φαινὶξ, ἡλὶ σφαῖρα ἐκαλοῦντο ἕτερα ἀφ' ἐκείνων· ἐξ ὅτε ἡλὶ ἀφίσας ἢ σφαῖραν ὥσπερ φαναίζοντες. Ita etiam Hesych.

Φαίνομαι, μ. ὀφθ. φανοῦμαι, appareo, videor, habeor, luceo, exorior, ostendor, in conspectum venio, prodeo, copiam mei facio, exto, edor, exisito, reperior, comperior, conspicior, viser, cernor, ὑφίσμαι, agnoscor. do specimen. Xenoph. ἐκ τῆς βίλτιον σφαττομένου ἀγαθὸς ἰωνὼν, φαίνεσθαι, & id est, δοκεῖν, apparere. Plato in Tim. φαίνεται κοῦ ὅσον αὖ δύνασι: Cicero, declarantur quoad ipsi volunt. ὡς ἐμοὶ φαινόμενα, vt mihi videmur, & c. Plato de legibus. Cum Infinitiui. idem Plato libro primo de Republic. τὰ μὲν τοι ἢ ἄλλα φάσιν ἀνὴ ἐπιεικὴ ἔπεμποι, id est, non minus decora esse videbatur pompa, quam Thraces diucebant, & libro secundo, ὄρος ὀλίγου χρόνου μαι φαίνεται ἀδικὸν ὄρος, καὶ ἀδικὸν, idem in epistol. ἐφαίνε ἢ πάντ' ἐκεῖ πεφύκειν σὺ. Φάινομαι πεπαιδευμένη, videor mihi fecisse. Herodotus. Aristophanes in Pluto eo modo vtitur, ὦ τὶ λέγετ' ὦ ἄνδρε φάινεσθον πάλαι, mihi quidem bene dicere videmini. Idem ibidem, φαίνει γὰ ἔκεινη ἀγγελὸν χρηστὸν πνέη, videris enim ventre nuntius boni cuiusdã. & in Nub. ὦ σὲβ', ἀτάρ εὖ λέγειν φάινει videris bene dicere. Φάινομαι ἔῳ, Xenoph. Φάινομαι ἔχειν, Inem Plato in epistol. Cum Participio alterius verbi: συ φαίνε ἐκπρῶν, tu fac vt medeti videare. Φάίνεται ἀμὴ τὸ δόλος ἔῳ, cum Participio construi solet. Thucydid. φάίνεται γὰ ὑμῶν ὀλίγα ἀκούων φαίνεται ἄλλα, videor tu agere, Plutarchus in Numa. φαίνεται σωιὼν ὀχλος, videtur conspexisse, idem ibidem. φαίνεται ποιήσας, videtur feciisse, Thucydid. πίστιν ποιῶν, Demosthen. φαίνομαι τὸς ἐν ἑκάστῳ τρόπου μεγάλα λαχεῖν ὠφελήσας ἐμοὶ μόνῳ, non videor quoque modo affectare vt magna edilleram, Socrates in Euagora. Φάίνεται, verum videtur, videtur. φαίνεται ὃς πόλιν σῴσων, constat ἀν vrbem vensisse. Φάίνεται ἐς τὸν ἕλλιμας κρὸν ἀγαπήσας, apud Græcos splendidum videtur certamen, Thucydid. φαίνεται μάχης πρὸ ἔργων πολιτὸς, idem Thucydid. multis de suis operibus ratio constat. Lucianus, ἐπὶ πολλὰ τοῦ ἀπαντᾶν ἡμῖν φάίνεται id est, visuntur. Φάίνεται μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἔστι, μᾶλλον ἐφίλησε μᾶλλον, appare, Aristophan. φάίνῃ δοκιμασὸς, Nazanzenus in Oration. Φάίνῃ, apparete, Aristophan. Plato in Protagora, Πρὸς τὸν Σωκράτες φάίνῃ ἢ ὃ δὲ ἐπ' ὀνόματος εἶναι τὸ πρᾶγμα Λακεδαίμονα ὄντως; Cicero apud Prisc. ian. libro sexto, Quid tu, vnde tandem appares ô Socrates? an quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Φανῶμαι, conspici, Demosthen. φανῶμαι τοῖς πολίταις ἐκκλησίᾳ, se volens ciuibus ostendere. φανῶμαι τὸ φῶς, prodire in lucem, apparuisse. Φάίνομαι, accusor. Vnde φαινόμενοι καὶ ἐκκλησίᾳ, rei, quos Romani pendentes appellant. Τὸ φαινόμενον, verisimile, obiectum, facies, apud Alexandrum Aphrodis. Et φαινόμενον, quod videtur. Hocrates Archid. εἰ ἢ δὴ μᾶλλον ἐστὶ τοῦτο τὸ φαινόμενον εἶναι τὸ φαινόμενον. si apertè dicendum est, quod sentio. Τὰ φαινόμενα, Proclus in Sphæra, apparentiæ. Linacer. Sic etiam astra & stellæ dicuntur. Aristotel. l. Poster. & 11. Metaphys. in 3. de Cælo dixit plenè, τὰ φαινόμενα ἄστρα. Et φαινόμενα Aratus, quæ in cælo apparent.

Φαινομηρίδες, nuncupatæ sunt Lacænæ. quod incessu coxas retegerent. Plut. in Numa.

Φαινοφορωπὸν. ostendere lętam faciem, agere hilari vultu, in publicum prodire, nec se domi aut in secessu continere. Erasm. Chiliad. Cicero in epistol. ad Attic. libro octauo, Nullus vsquam delectus, nec conquisitores φαινοφορωπὸν audent. Et in 15. φαινοφορωπὸν ἰgitur, ἐν ἄστει in castra.

Φαινὸς clarus, lucidus, φαίδιμος, Hesyc.

Φαίνω, μ. ἀνὴ, σ. ἄγκω, claro Lucretio, vnde declaro, id est, ἐκφαίνω, demonstro, ostendo, præ me fero, εἰς τὸ φῶς ἄγω, φανερὸν ποιῶ, δήλωμα, σημεῖον, indico, indico. Actiu. Accusatiu. Homerus Iliad. ἄ, ἐξαίσια σήματα φαίνων, φάίνῃ, accendo, ἀνάπτω. Aristophanes in Ranis, φάίνητα τοίνυν ὑμῖς πύνῳ καμπτὰδας ἰσχύς. Item do & exhibeo. Odyss. ἡ, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ γόνυ ὧν ἐτ' ἔφαινον. Φαίνω, colluceo, luceo, splendeo, sum conspicuus. Aristophanes ἐ ἡ ὅλως ἢ φαίνειν ἔφασκεν ὑμῖν, Sol negabat se lucem præbiturum vobis. Φάίνειν, pro ὀφθαίνειν, prælucere alicui, ὀφθαλμοῖς, lumen præferre alicui. Homerus Odyss. ἡ, νὺ δ' ὀμῖν Ἀλκινοὶ ἔχοντες, φάίνοντες νύκτας ἢ ἀνὴμασι ἀνὴμασι. vbi quo luminis est, ad lumina præferentes τὰ φέρτατον. Plautus Lucere facem, & cereum dicit: In Curgul. Tu te tibi puer es, lautus, luces cereum. Idem in Cas. Primum omnium lucebis hitic nouæ nuptæ facem. Idem in Perfa, Taceo stultiloquæ, nescis quid inster boni: ne quicquam tibi fortuna faciam lucrificam allucere volt. Aristophanes in Acharnens. φάίνειν ὑπολύσαντες ἢ κακῶς λέγειν dixit. Et ibidem, Τὸν ἐπὶ θύραις φάίνειν ἀδὲλ θρυαλλίδος; Φάίνειν, indicare, δηλοῦν, & deferre ad fiscum, quadruplaturas & delationes factitare, accusare, κατηγορεῖν, eum agere. vnde τὸ φαίνειν, bona delata. Et ὁ φάίνων, ὁ μηνυτὴς, qui reum agit & non peragit. Demosthenes, ἐφῶμι ὁ ὑποκρίνης τὸ τῶ Μακεδὼν πολὲν, Theocrines Meconis delusi nauigium. Idem, τὰ ἡμέτερα πρὸ φαίνεται λαθεῖν, dimidiam partem auferre eorum quæ detulit set. vide Φάσεις. Φάίνειν φερωνὴ, præfidium mittere vel decernere: Budæus exposuit exercitum decernere vel delectum habere. Xenophon Hellenic. quarto, ἀς ἢ πὸ ἄστρα φερωνὰ φάίνει. Ibidem, ἐ φερωνὰ φάίνῃ ἔφασκον. Et in quinto, φερωνὰ φάίνητε ἐπ' αὐτοῖς. ὁ φάίνων, ortus, etiam dicitur planeta, qui & κρόνῳ, appellatur. Aristoteles libro de mundo, ὁ τῶ φαινόντος ἄστρα ἢ κρόνῳ κακκιῶν κύκλῳ. ἢ. Phænomenis finul & saturni circus dictus, de cælo Saturnus: sic & Cleomedes.

Φαιὸς, σὸ, fuscus, pullus, μύῤῥῃ, mustellinus, qui medio est inter candidum & nigrum colore, ex albo & nigro commixtus, Plato in Timæo. & Alexander Aphrodis. libro primo Problemat. πλησὸν ἢ μέλανος μᾶλλε ἀφαίδουσα τῶ ἀκρατ τὸ χρῶμα, πίττει χρόαι ἕτερον τῶν τὸ φαιὸ, alibi & nigri mistio, abolitis extremis coloribus, alium parit colorem fuscum nomine. Φαιὸς ἄστος, panis cibarius & ater. Athenæus libro tertio, ἐπὶ ἢ ὑπτιοφιὰ ἄστος φαιοὺς ὠνόμασεν ἄλλοι.

Φαῖὸς, vel ἰοῖδ, apud Aristotelem genus merulæ.

Φαίστειον, poeticè, pro σφαιξεῖον.

Φαιστὸς, οῦ, ὁ, vel

Φαῖστος, lummosus, lucens. Item vrbs Cretæ, & promontorium Gortynæ.

Φάκελος, ου, τὸ, manipulus, fasciculus. Ammon. exp. conuulsionem cum inflammatione. vide Σφάκελος.

Φάκελος, ου, ὁ, fascis, onus, fasciculus lignorum, Ammon. φάκελος γεγραμμένον, fasciculus literarum, Bud. in epistol. prior. ad Δημᾶν. Dion. φακέλους τῶν ἐπιστολῶν. vide Σφάκελος. Apud Suidam est φάκελος, τὸ τὰς κυφαλὰς φέρειν ὑπὸ κεφαλῆς dicitur: & δεσμὸς τῶν κεφαλῶν.

Φακὴ, vel

Φακὴς, οῦς, ὁ, propriè lenticula siue lens, id est, lens cocta, pulmentum ex lentibus vili genere leguminis: vnde & vulgò κατὰ τὴν φακὴ, homines viles quasi quiliasque plebis vocamus *facquinos*. Estque prouerb. τὸν φακὴ μυεῖν, id est, in lenticula vngiuentum. Lege Erasm. in Chiliad. φακὴν, vt volunt, dicitur quasi ἡ πᾶσι φαίνουσα, ἢ φανερὰ, quòd oculos lædat & hebetet lens cocta, lenticula. ex ea fiunt cataplasmata aduersus inflationes quæ contrahuntur ex distillatione. Galen. Generat elephantiam, vt idem libro secundo ad Glauconem scribit. vide de Φακός.

Φακοειδὴς, phacoides, à lentis similitudine dicitur herba, quæ & ἐμπνεγρον. Diosc. l. 4. c. 277.

Φακοειδὴς, lenticulæ similis, χιτὼν φακοειδὴς, tertia oculi tunica quæ & κρυσταλλοειδὴς & ὑαλοειδὴς, Pol.

Φακιολοι φυμάνων, fasciculi sarmentorum. vide Σφάκελος.

Φάκος, ου, ὁ, lentigo facici, verruca, Diosc. l. 1. Hermo. lenticula pro eodem vitio exponit.

Φακὸς, οῦ, ὁ, lens, leguminis genus satis notum, de quo Dioscorides libro secundo, capite 129. Commentar. Aristophan. in Pluto, φακὸς ἔδεσμα αἰτιολογικὸν. Estque prouerbii apud Suidam de inani opera ἡ ἐπὶ τῇ φακῇ τυπτομένη, id est, lens paluftris: inuenitur in aquis stagnantibus, estque Dioscoridi lib. 4. capite 88. ἁρμόν ὁμοιον φακῷ, ἢ ὑγρὸν τὸ δυνάμει, musteus lenti similis, cuius vis est refrigeratoria. Φακὸς, lenticula, id est, vas lenticularis formæ; φακοειδὲς ἀγγεῖον: vulgò dicimus è Græco *flascon*. Iosephus de Antiquitatib. ἔλαβεν ὁ φακὸν ὕδατος, cæpit a que lenticulam. non verò lecythum eum interprete. Suidas exponit εἶδος ὑδατηροῦ ἀγγείου εἰδοῦς, quod vocatur à rusticis ἀσκωλιαῖον. Hæc figlina aqua repleta, ad fomenta solent adhiberi. Celsus libro secundo, capite 17. vbi de fomentis ait, Quinetiam calido oleo replentur vtriculi, & in vasa ficlilia ad similitudinem quas lenticulas vocant, aqua coniicitur. Ob id apud Hippocratem φακοὶ, Galenus exposuit in Gloss. ἀσκοὶ, μεσημναῖοι, οἱς ἡ συρικὴ χῶν vocant. Aëtius libro nono, capite 28. φακοῦ συρικτικοῦ appellauit. Sic etiam à lentis forma ἐκκεπτὸς, id est, fcalpra lenticularis formæ Apuleio, Græci dixerunt. Horum meminit Scribon. 3. Methodi, & inter cætera ait, τὸ ὠὸν φακοειδὲς ὅταν τοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ἁλὸς ἐπιχυθῇ, τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ἁλμυρὸν ἐρύσει. Hæc alij ita adnotant. Dicitur etiam φακὸς, nigra quædam oculi macula. Item instrumentum quoddam medicum, & fræni pars: præterea & salebræ minutiæque marmoris. Apud Iustinum Martyrem pro aheno aut vase in quo mortui cineres conduntur, positum legitur: vbi de busto Sibyllæ loquitur.

Φακοπτισαίη, Elulium ex lente & ptillana concinnatum, ita tamen vt plus lentis quam ptisſanæ habeat: quod hæc valde intumescat, illa autem minimum coquitur eodem quo ptisana modo.

Φακωτὴ ὀκκεπτὶς, lenticulata scalpra apud Galenum libro sexto Therapeut. quorum in extremitate quiddam lenti non dissimile prominet leuius obtusiúsque acutam cuspidem exiens.

Φακωτὸν, τὸ, vide Φακὸς. (vide Φακός.

Φάλα, caput, capitis ornamentum, clauus in galea splendidus, phalera. Suid. κόσμος τῆς περικεφαλαίας.

Φαλαγγαῖος, ου, ὁ, &

Φαλαγγάριος, vide in Appen. de vocab. milit.

Φαλαγγηδὸν, turmatim, ὁ ἐκ τῶν τάξεων.

Φαλαγγιόδακτος, morsus à phalangio, Diosc.

Φαλάγγιον, ου. τὸ, phalangium, quod est genus aranei, quòd omnibus internodia terna sint in cruribus. Phalangia sunt in araneorum genere à crurum longitoribus internodiis, quæ Græci phalangias dicunt, appellata. Eorum multa sunt genera, de quibus Plin. libr. 8. de signis morsum phalangi consequentibus, Diosc. l. 8. cap. 1. de remediis autem libro 9. c. 3. Item φάλαγγα. fulcimenta quæ nauibus substernuntur, ἐρύματα, & lignea, Eust. Il. δ. Φαλάγγιον, phalangium genus herbæ, quę & φαλαγγίτης dicitur, Diosc. l. 2. c. 122. vocatur à Paul. Ægin. φαλαγγίτης, phalangites.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, legionarius.

Φαλαγγιώχης, ου, in Epig. i. phalangibus pugnans.

Φαλαγίζω, exasperatà, irritata. He ych. secundum quam significationem à nomine φαλάγγιον significare aranеum deductum videri posset: nisi tamen φαλαγίωσα potius scribendum sit. Hâc deriuationem sequendo.

Φαλάγισμος, quædam oculi affectio, de qua vide Paul. Ægin. Aëtium & Galen.

Φαλαγξ, γος, ἡ, internodium in digitis, id est, digiti pars rigida & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum est nodos, vel τὸ τὸ ὀδοντῶν κεμπτικὸν, id est ὀστοῦν τῶν δακτύλων, φάλαγξ, vt ait Aristotel. Φάλαγγες, digitorum tres sunt, dicunturque à Pollice σκυταλίδες: duæ tantum sunt in pollice. vide Galen. de ossibus. Φάλαγξ, phalanx, ordo militaris agmen militare quo Macedones vtebantur, quemadmodum legione Romani. Phalangis autem vocabulo acies longior quàm latior significatur, propter duo cornua. Ea continebat octo millia armatorum, nullúmque grauis armaturæ aciei apud illos validius erat. vnde & peditum stabile agmen appellabant, authore Curtio. Dicitur autem vel κατὰ πεδοφαλάγγιον, hoc est, à prepius accedendo: vel κατὰ φαλοὺς, quod clarum significat. Politian. testudinem interpretatur, vt apud Liuium, Galli testudine facta conferti stabant. σωματοφυλάκων φάλαγγες, inſtructa acie, Plutarchus in Lycurgo, de Spartanis. Xenophon libro primo Pædiæ, ὅτι φάλαγγας ἄγων, quod distinguitur κατὰ τὸ ἔξ κέρας ἄγειν, & ἐξ ἀφεστώτων, &c. de exercitu ducendo. Homerus Iliad. γνῶναι φύλοπιν φάλαγξας, id est, τὰς συρικτικὰς τάξεις. ἐπειδὴ δὲ τὸ παλαιὸν ξύλους ἐμπεχοντο οἱ ἐμπίπτοντες τοῖς ξύλοις σίνεσθαι ἐπέφερον φάλαγγας κολοβὰς. φάλαγξ ἢ τάξις ὅσπ᾽ ἐγκειται εἴκοσιν ἀνδράσι, inquit Homer. Interpr. Demosthen. Philipp. 3. φάλαγγες ἐπλησθῇ ἄγχιξ id est, τάξεις. vide in Appendic. de vocabul. militar. multa de phalange & attributis ei. Φάλαγγες, ligna rotunda fustésque teretes quibus suppositis naues in mare deducuntur, aut ad litus subducuntur: vulgò *rouleaux*. Cæsar libro secundo de bello ciuili, Machinatione nouali phalangis subiectis ad turrim hostium admouent. Alibi etiam scutulis nisi scytalis legendum sit. vide Ἐρύματα. Pollux libro septimo, τὸ δὲ ποὺ ξύλα, οἷς ὑποβιβάζουσι τριήρεσιν ὡς ὄντες, φάλαγγες καὶ φαλάγγια. Varro phalangis vocatur, vt Nonius citat: Quum Fœnus in fretum obuiam veniſſet nostris, & quosdam cœpisset, crudelissimè pro phalangis carinis subiecerat, quo metu debilitaret nostros. Apollonius Argonautic. secundo, ξύσας ὅπως νῆας ἐπὶ κοτίνοις φάλαγξι. Φάλαγξ, Suidæ est, ὁ κανὼν τοῦ ζυγοῦ, apud Aristotelem in Mechanicis, id est, ſtatera, quod alterum trutinæ genus est diuersum à libra. vide Στάθμιος, & Ζυγός. Φάλαγξ pro animali, vide Φαλάγγιον. Φάλαγξ, inquit Suid. δηλικιώτης, ἀφηγητὴς. Plut. Ἐλέγετο δὲ καὶ οἱ νόμοι αὐτοῦ τοῖς λεγομένοις ἀκρίσιν, ἢ πίσσῃ πάγεσιν ἢ φάλαγξ ὑφαίνει.

Φαλαιναρεῖα, ας, ἡ. balæna, quæ & phocæna, vel thirsio interpr. Theodoro. Φάλαινα, cicindela, lampyris, quæ nocte lucernis laduolat: ἀεροφ τὸ τὰς φαῦλας ἀφιλόκαλα. Nicander in Theriacis, φαλαίνη ἐκαλλιγάια, τῶν εἶδος λύχνου. Ἀκέσιος δὲ φύσιν τὸς ἀσώλωτα παφάσσουσιν. Interpres Φαλαινη ψυχίον ἢ καὶ ὑλοφάβετον vulgò. Ibid. τὰς φαλαίνας dixit τὰς ἀκιδίας, τὰς ἐπὶ τῶν φάντεδων πέτε τὰς ἀφὰς ἢ τοῦ λύχνου. A Lycophrone φάλαι dicuntur τοῦ Ἀπόλλωνος. vide Λαμπυρίς. Exponitur à Tzetze in Lycophr. πυρωσόμορφοι ψυχαὶ ὑφῶσαι, ἢ καὶ ὑλοβόσκοια ἰδιατπώλης.

Φάλακτον, opus rude, τὸ ὅπλον τοῦ φαλῆ ἢ δλήμου, Etym.

Φαλάκια, ας, ἡ, caluitium apud Synes.

Φαλάκρωμα, loca nuda, nullis herbis aut plantis vestita, quæ Latini glabreta vocant: sunt & Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ. φαλακρώμα κόρη, apud Lycoph. naues ex arboribus in Phalacro ide promontorio succisis factæ.

Φαλακρὸς, οὐ, ὁ, caluus, Lucianus. φαλακρὸς τῶν κιφαλίων, τῶν ἐξ ὀπίσω ἠβώντων ἀμφὶ Θ. capite calſio, &c. ἀφὶ τὸ φαλὸν, hoc est, βραχυκόμην ἔχειν τὸ πρόσθεν: vel quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, id est, λευκὸν. φαλακρὸν πίνειν, Suid. de inani opera ἐπὶ τῇ φλ. μάτην πονουμένων. φαλακρὸν Hippocratij sunt cum læuore rotunda.

Φαλακρότης, ητος, caluitium, Gaza in Aristot. glabertum.

Φαλακρόω, ῶσω, caluum facio: vnde

Φαλακρώμα, caluesco, &

Φαλάκωσις, &

Φαλάκωμα. caluicium, apud Alexandrum Aphrod. Φαλακρώσουσι δὲ σε φαλακρώματα, capite 27. Ezechiel. radent super te caluitium.

Φαλακτὸν, accipitris genus.

Φαλακρὸν, caluus, φαλακρὸς, Etymologic. αἰσθε enim canus capillus.

Φάλαρα, phalaræ Latinis dicuntur, α mutato in ε, sicut πάλαντα, talentum. Significantur autem eo nomine ornamenta equorum, fuse equitum & nobilium, κατὰ τὸ φαλοὺ, quod illustre significat. Euripid. pro loris vide Κικφάλα. Hesych. etiam expon. σεφαλαίσπορα ἢ ὅπλα τῆ φαλαρικῆς.

Φαλάρικα. phalarica, genus teli missile, quo vtuntur ex falis, i. ex locis extructis dimicantes.

Φαλαρίς, ίδος, ἡ, phalaris auis quæ in mari versatur, apud Aristotel. & Oppian. Gaza Græcam vocem relinquit. Columella phalaridas vocat: Clausæ, inquit, pascuntur anates, querquedulæ, bosciides, phalarides similésque aquæ volucres, quæ stagna & paludes rimantur. Dicitur & Φαλαρὶς, ὀνικὸν ἢ λιμνάιον ὄρνιθος ἀπ Interpr. Aristophan. in Auibus. Athen. lib. 9, Η φαλαρὶς ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἰέρακι τὸ ὄνυχος γρυπότερον τῶν ἄλλων ὄντι, ἔντομον γὰρ κατέσθιει καὶ τὸ τοῦτον. Auis hæc dicata erat Veneri κ συμβόλαιον τῆ φαλακρῷ, idem lib. ζ.

Φάλαρις, ιδος, ἡ, phalaris herba, Dioſc. l. 3. c. 159.

Φαληρὸς, ex φαλὸς factum ſecundum quoſdam vnde pro albo poni exiſtimatur, id eſt, cò quod ſpuma albicet: atque hinc eſſe φαληρὸν albeſcere ſpuma ſpumeſcere apud Homerum, vbi tamen & aliter exponitur, dicitur & φαληρὸς neenon φαληρεὺς πε pro φαληρῆ.

Φαλιόπους, ὁδος, ἁλιβὰς pedibus, ἁλιβάπους.

Φαλὸς, ὸν, ὁ, ſplendidus, albus, in fronte albos habens crines, φάλος λαμπρὸς. Interp. Theocr. φάλος, ἰ. ἔλλιπ.

Φαλόπιδα, deſipio, μωραίνω, Heſych. ſed idem φαλιόεσσα exp. ἀβληθεῖσα & ἀφεῖσα.

Φάλλη, Heſyc. ὁ τ νόμης αὐχμὸς ἢ νυκτερὶς.

Φαλλὶς, ὶδος, ἡ, ſignum quod carinæ clauis affigitur, apud Poll. τὸ τῇ σφῆρᾳ περισκλήμενον.

Φαλλικὸν δεῖπνον, extemporaneum carmen quod in honorem Bacchi ſuper phallis canebatur. Arist. in Acharn. ἔφυμνε τὸ φαλλικὸν, cantabo feſcenninos verſus, vel oſcum carmen. Pol. l. 4. φαλλικὸν ὄρχημα ἐπὶ διονύσου.

Φαλλοβατὸν, ſuper phallum incedo, phallo inſideo, Lucian.

Φαλὸς, ὸ, ἡ, phallus, priapus, penis, ἀιδῖον σῶμα, vel ξύλον δῆμοσίως ἔχον τὸ τῆ ἄμαξα σκύτινον αἰδοῖον. vide Suid. & interpr. Ariſtoph. in Achar. & in Chiliad. Eraſm. Phallus deo. Φαλοὶ, phalli, id eſt, ſiculnea veretra: ſic Valla apud Herodotum.

Φαλὸς ὀθόνιος σκυτίνῳ ἐνείρουτο, ἄνδρας μικροὺς οὐ ξύλω πεποιημένους μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας κινέοντα ἢ πόλα νἐυόντας. λακ. ὠδὲ ἢ συείνε.

Φαλοφόρος, οὐ, vide Chil. in Eraſ.

Φάλος, τὸ, σκεπαστήριον. Suid. phalera, clauus galeæ ſplendidus.

Φάλος, ὁ, ἡ, apex, ὁ πατάσσων, conus galeæ, vbi ἀσὶς, id eſt, criſta ligatur. Hom. Il. γ, σπλῆξε φάλον κόρυθος: vnde τετρόφαλος πτλεξ: vnde & πεφαλάσθαι, galea habens τρεῖς φάλους, id eſt, tres conos. φάλος δέ ἐστι οὐ κ τὸ μέσον τῆς περικεφαλαίας χρυσοῦ ἔλαιν ἀστερίσκου, inquit Hom. Inte. in Il. δ.

Φαλὸς, idem, & ſplendidus: & ſcutella parua ſplendida in pectore equorum. Item petra eminens in mari, Etym.

Φαλυνάω, polio, ſplendidum reddo, illuſtro.

Φάναι, dico, opinor, λογίζομαι, Depon. Accuſ. Od. ὁ, ἐλέγχη φάτο μύθον, i. dixit. Et Il. ἀ, ἔσσο ἐμοὶ φάσθαι, ἰσόμορρόσπολ μοι, ex æquo mecum loqui.

Φάσθαι, dicens, aſſenerans, locutus, ἐπὼν: Atticum eſt.

Φαυδᾶν, apud Ægyptios Martius menſis dicitur, Theon in Aratum, & in Epig.

Φεῦ, pro ἔφυγεν, dixerunt, & φαῦ, pro οὐδὲν ἐσ ἀπόλαβεν, ἔφασαν, Homer. & Apol. Rhod.

Φάω, dicere, affirmare. priori longa, vt docet Gaza libro tertio Gramm. quod pro τῷ aliquando ponitur. Xenophon libro primo Κύρου παιδ. μέγιστα δὲ καὶ πλεῖστα διακωλύουσι πολιτεύεσθαι μοι, φάσκοντες ἀδίκως ἐκβεβλῆσθαι ὑπὸ τῶν νόμων πάντων ἀνθρώπων, φάσκω τὸν αὐτὸν ἰᾶν, pro inquit vel reſpondit. Φῶμι αὖτ᾽ ἐπ᾽ ἐσπὰς ἔφρε vacat, vt in primo Pædiæ, Καὶ τὰ ἀφυλάκτως σπείρωντα ἐσπὰς, ὡς ὄρᾶς φάσκω, ὡς καλῶς οἰκοῦντά σ᾽ ὑπ᾽ ἐχθρῶν καὶ φίλων. Xenophon in OEconom. Σωκράτης ἢ ἴφη φῶμι ἔγ᾽ ὁ νόμος αὐτό. Idem, τὰ γὰρ ἴππα ἔφη ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν. Alij φάμι περιξύσαντες ſcribunt.

Φαῦδᾶ, Apollinis cognomentum apud Chios φαυδᾶ ζεύς, Iupiter ſplendidus, nitidus, Eurip.

Φάψαι, velle, θέλειν.

Φάωσι, οἱ, agni, ἀρνῖες.

Φαὼς μυστηρίων, Euripid. id eſt, λαμπάς, apud Euripidem enim in Rheſo Terpſichore Orpheum dicit δεῖξαι φαὼς μυστηρίων ἀνθρώποισι, id eſt, monſtraſſe myſteria arcana Bacchi facib. peragenda eſſe & ignis eorum ſacione adhibita apud eundē Euripidem: in Ione itidem per φαὼς βακχίᾳ intelligi dicuntur orgia bacchi nocturno tempore facibus accenſi agitari ſolita.

Φαώλιον δεῖξαμαι. Soph. in Aiac. ἐμὲ φαώλιον πᾶν τὸ σωτηρίᾳ πάσῃ, niſi ſi indicarem.

Φαωφόρος, qui palàm odit.

Φαωνὴς, οὐ, manifeſtus. conſpectus & eminens, planus, certus, expreſſus, qui eſt extra dubitationem, ὃπὸ ὧν ὃ, σαφὴς ἀδῆλ. φανὴς γίγνομαι, reperior, comperior, me eſſe conſtat, conſtat quod ſum, &c. Plato in epiſtolis, & de Legib. cum Particip. φανὴς γίγνομαι ἰὼν, videor ire. Xenophon, ὁ φανὴς γιγνόμενος, qui manifeſto eſt deprehenſus, qui innotuit. φανὴς γιγνόμενος, Plato de Legib. deprehenſus manifeſtè venditor. ἐὰν τις φανὴς γένηται, &c. ſi quis furti ſit manifeſtus, Xen ophon. φανὴς εἰμι μετὰ τῶν ὠν, Demoſthen. videor eſſe & me prodo. Xenophon. φανὴς εἶν δημοσίᾳ ὠν, pro certo populariseſt, idem. φανὴς εἶν, aperte & pro certo ſacrificabat, idem. Ariſtoteles ſecundo OEconom. αὐτὸς πᾶσι φανὴς ἰὼν, id palàm faciebat. Plato de Republica libro primo, φανὴς εἶν ὃπὸ ὑβρίζ ἐκείνῳ, dicere velle videbatur. φανὴς πᾶσι, σαφὴς ἶσι, Xenoph. φανὴς κατέστημι, Demoſt. ὁπὸ τῶ φανῆ, propalàm, ex profeſſo, in aperto, Xenoph. ἐν τῷ φανερῷ εἶ, eſſe in propatulo & propalàm, Idem. ὅπως φανὴς ἐμαυτὸν ὄψομαι, congregati ſumus, iſta pro manifeſtis habentes. ἐν τῷ φανερῷ, propalàm. Thucydid. Φανερὸς, illuſtris, celebris, clarus. Xenop. Pæd. ζ. ὁ πόλεμ τῷ μικρῷ πᾶσι φανερὸν ἐφερεν ὃτ᾽ ἀν ὑπόλοιπ ἦσαι.

Φανερόφιλος, palàm amans.

Φανερόω, μ, ἄσω, π. σαι, palàm facio, promo, produco, patefacio, φῶς, clarè oſtendo, in lucem edo. Actiū. πφανέρωσε τὸν, appartiit. Paulus ad Epheſ. capit. quinto, Πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐσ. Et ante, τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τῶ φωτὸς φανερῶ τ, id eſt, manifeſta fiunt. Paulus ſecundo, capite quinto, ὅταν δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ Deo nos approbamus: Alij Deo manifeſti ſumus.

Φανερῶς, planè, manifeſtè, manifeſtò, ἐναργῶς, ἐντόμως, Suid.

Φανίσματος, q. manifeſtatio, Naz. in Orat.

Φανίσκομαι, appareo, luceo.

Φάνης, πτος, Sol. & Phanes nomen viri. Phanes apud Orpheum in Argon. idem quod ὅρασις, quia primus, vt idem Poeta interpretatur, ex chao apparuit. de hoc meminit Naz. in Orat. Lactantius Inſtitut. l. 1. c. 5. Deo exponit.

Φαπτάω, ὦ, apparere volo.

Φαρέα, tenuis fortunæ quum ſit, ſummas diuitias iactat & ſimulat, à Phania quodam eius ingenij. vide in Chil. Eraſ.

Φάσιον, locus quo purgamenta reiiciebant.

Φάνιον, τὸ, facula, parua lampas, ingiculus in Epigr. vnde φανίσκον diminutiu.

Φανίσκιον, ὁ, tabellariorum genus, Alexand. Genial. libro 1. c. a. 27.

Φανομανίδες, dicebantur ἀ σωφρονιζόμεναι, id eſt. Lacenæ ſiue Spartanæ, quòd femora oſtenderunt adductâ caſtulâ, Pollux lib. 7. poet. φαμφορ.

Φανὸς, οὐ, ὁ, clarus, ſplendidus, λαμπρὸς, φανὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν, Ariſtophan. τὰ φανὰ, perſpicua, Ariſt. in OEc.

Φανὸς, οὐ, ὁ, ſub. laterna. ἐξ οὗ τὸ φάνιον. Nos pro ſunet dicimus ſalot. Ioann. capite decimo octauo, ἔρχεται ἐκεῖ μ φανὸν ἢ λαμπάδα ἢ, id eſt, cum laternis & lampadibus potius quàm facibus quæ proprie δᾷδες. Varie tamen hoc exponitur apud Athenæum libro decimoquinto, Timachidas Rhodius, ἐλίτιον, τ φανὸν vocari tradit, ᾧ φησὶν οἱ νυκτροπόλ ἅμιλλ σβέν ἔχοντι οὐ ζῶσι ἐλάνας κακοδόκ. ibidem, etiam Athenis λαμπάδες dicuntur εἰνοί. dicitur & πανὲς. Pollux libro ſexto Λυχνοῦχ ὃ (id eſt, laterna, ὃτ᾽ ἢ λύχνον, & lucerram continet) ὃ ἐν φανὲς, πανὲς ἢ λαμπαδοῦχ, ἢ λαμπαδηφόρ, δᾷδὸς non vt res eædem, ſed vt congeneres ponuntur. Sic tamen Commentat. Ariſtophan. in Pace Γ᾽ πιοῦς, οὐς νῶν ἐμοὶς λαμπτῆρας κρεμόλυμ, ἐδὲ ἢ νῶν φανοὶ κρεμάμενοι λύχνοις πιαῖς φασι λέγειν τῷ σκλαμῶν, τὰς ἢ λαμπάδας, οὓς πραγμοὶ, φασνοὶ, ἢ πανοὶ.

Φαντάζομαι, μ. σπμαι, σ. σμαι, imaginor, Plinio (vnde vulgò *phantaſier & priuantaſie*, ἢ φαντασία) informo, vt Cicer. de Natur. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, vt eos ne coniectura quidem informare poſſimus. Alexander Aphrodiſ. in Problem. φαντάζονται τῶν χρόνων, informant vſum cogitatione. Plato de Republica, ἔσω γὰρ τὰ ἐπὸ τῆ, ᾗ ἐξ οὗ ἐπὶ δυνᾶς φαντάζεσθαι ἄμετρ ἐν ἐλάχιστ ἰδέᾳ, id eſt, apparere in alia atque in alia ſubinde ſpecie, aliam ſpeciem ſubinde offerre. φαντάζεται αὐτὸς, ſe illis oſtendit. capite ſexto, libro Sapient. φαντάζονται μεγαλωγωὶ ὁράω, ſibi videntur ſplendores videre, Galenus libro primo ad Glauconem, ὅταν ὑφαντάζωνται, cuius ſpectrum expreſſimus. Naz. in Oratione. Idem ibidem, φαντάζονται κὰ ἀνθρώπ τὰ φαντασζόμενον, ἢ ὅσον ἀν φαντασθῶμεν ἀγαπαθῶμεν, lumen tanto magis contemplando intellectum, quantò plus purgamur: & quantò magis contemplamur, dilectum: de Deo. ὑφαντάσθαι τοῦ, Deum contemplati ſunt, Idem Nazanz.

Φαντάζομαι Paſſiue, appareo, videor imaginatione, occurro. Plato ſecundo Pol. τὶ corum, ὡ ὄψει φαντάζεται ἐν ὕπνοις: Cicero Offic. tertio, via quietis occurrunt. Nazanzenus, ὡσ ἀπὸ τοῦ ὄρει δεῖ ἀνθρώπ φαντάζεται, Idem in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, in ipſo monte Deus per imaginationem cōprehenditur ab hominibus. φαντάζεται δῆλα τὰ ἐρωτικὰ, dextra videnrur quæ læua ſunt, Cicer. in Platonis Timæo. Herodotus in Melpomene, ἀφανιζόντασι ἢ τοῦτον τὸ ὄρχ τὸν ὡς ὑπὸ τῶ ἡφαντάζοντ᾽ ὀφι, Cum nuſquam magis apparent. Φαντάζεσθαι, conſpicuum eſſe, cerni, in conſpectu verſari, Herodotus in Polym. Ὁρᾷς ὡς ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, ἠδὲ ἰὼ φαντάζεσθαι. Euripides in Andromacha, ὡσ ἀφίλοις φαντάζ ἰδεῖν, Ne verſeris in conſpectu hominum ante ædes. Τὸ φαντάζε-

φαντάζω, quod phantasia coniectatur, quod animo concipimus, quod apparet, spectra, & visa, & somnia. Plato in epistol. τὰ μὲν ὄντα, τὰ δ' ὄψει σκιᾷ τὸ φαντάζεσθαι, ad oblatā speciem & imaginationem. φαντασθεὶς, obiectus. φαντασθεὶς θεὸς, Deus per visum apparens, Nazanzenus in Oration. In epistol. ad Hebr. capite duodecimo, ὄρος σκιᾷ τὸ φαντάζεσθαι, adeo terribile erat visum. φαντάζομαι καὶ τὸ φάντασμα, accusor, deferor calumnioſè, συκοφαντοῦμαι. Aristophanes in Achatin. Δικαιόπολι, δικαιόπολι φαντάζομαι, Respondet alter, ὑπὸ τί. τὸ φάναι.

Φαντάζω, idem in somniis video, fingo, imaginem ementior, per phantasma ludificor, Alexand. Aphrod. φαντάζεται τὸ γεγραμμένον, &c. speciem ementiuntur, senſumque decipiunt. Idē, τὸ τῶν ὕδατα φαντάζοντα, idque soris præſe ferentia.

Φαντασία, ας, ἡ, imago rerum animo insidentium, perceptio, species quæ animo concipitur, imaginatio, visio, opinio, τύπωσις ἐν ψυχῇ ἢ διάνοιαστε ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἀπό τινος. σ πάσις. vnde apud Philonem de mundo, τῶν αἰσθήσεως καθεῖς φαντασίας, mente ſpecies clariores concipere. Polybius libro quinto, ὅτε δὲ ἀνυπόπτως τραχεῖαν ἢ παρηλλαγμένην φαντασίαν τὴν ὄδμὴν τὰς φαντασίας, ſpeciem tragicam & abhorrentem. Φαντασία etiam ὄψεως dicitur, id eſt, imago relata, repræſentatio, inanis rei exhibitio, φάσις, φάσμα. Ariſtoteles in Meteorol. ὁμῶς διὰ πολλοῦ χρόνου τὴν φαντασίαν ἀπὸ τοῦ ἡλίου de cometa loquitur. Idem de mundo, ὡσεὶ φαντασία dixit, id eſt, in ſpeciem. & φαντασία ἐμφανὴς μᾶλλον, longitudinis ſpecium præbere, ibidem. Quæ ſit phantaſia, docet Quintilian. libro ſexto, capite ſecundo, quas φαντασίας Græci vocant, nos ſanè viſiones appellamus, per quas imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, vt eas cernere oculis, ac præſentes habere videamur. Cicero viſum vocat libro primo Academ. De ſenſibus ipſis quædam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit & quidam quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos viſum appellemus licet. Philo de mundo. φαντασία τύπωσις ἐν τῇ ψυχῇ, &c. id eſt, viſum impreſſio eſt in anima. Φαντασία, intuitus, ſpecies. Polybius, Τὸ δὲ ἄφνω βίου ἐκπλαττόμενον τὴν ἡδὺ ζόην φαντασίας, admirabili ſpecie & intuitu animalium petere ſe facti. Φαντασία, pompa, faſtus, oſtentatio, ſplendoris atque magnificentiæ ſpecies. Actorum capite vigeſimoquinto, ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, cum multa pompa & oſtentatione. φαντασία, cogitatio vehemens rei ſpeciem animo repræſentans, imaginatio Plin. Ariſtoteles ſecundo Rhetoricor. Η' οὐδ' ὅτε ἐγκεφάλῳ φαντασία ἐδονλώ ποιεῖ ἄσσφ ἢ ἡδὺ ἐνυπνίων. De hac voce Franc. Portus. φαντασία γνωστικὴ κ δοξαστικὴ, ἢ ζωτικὴ διαίωσις τῆς ψυχῆς συνὶ. παθητικὴ νοερὰ λογιστοῦ εἴδωλα φαντασίας, ἢ τῆς φανδέτων φάσις, imago rerum animo obuerſantium. φαντασίαν δίνουσι. λέγων. Καὶ ἔστιν ὡμῶ τὸ καινὸν φαντασία πᾶν ἀνώδυνος λόγου χρωτικὸν ἀσφαλὲς ἀφροσύνῃ. Ἰδίως δ' ἐπὶ τούτων κακόπαθα τοιοῦτος, ὅ τε ἃ λέγ. ὡς ἐκ ὑπαρκτὰ ἢ πάσχ. βλέπειν δοκῶ, ἢ ὡς ὄλμι πόδες τῆς ἀκοιτίδι. Sed quid hoc? medium diem

Cinxere tenebræ: Phœbus obſcuro meat
Sine nube vultu, quis diem retro fugat,
Agitque in ortus? vode nox atrum caput
Ignota profert? vnde tot ſtellæ poſtmi
Implent diurnæ?

Seneca in Herc. fur. & in Agam.

Sed ecce gemino ſole præfulget dies,
Geminúmque duplices Argos attollit domos:
Idæa cerno nemora, fatalis ſedet
Inter potentes arbiter paſtor deas:
Agreſtis ille alumnus euertet domum.

De ſenſibus ipſis quædam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit & quidam quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos viſum appellemus licet, 1. Acad.

Ἓ μὴ πρ, ἐκπλαγὰ σε μὲ ὑπνος ἔνια
Τὰς αἰμαγματοιὰς, ἢ φλεκτιδώδεις κόρας.
Αὐτὰ γὰ αὐτὰ πλοῦτον ὀρίσκουσι μεν. Βρεκτικὸ, ὁρ. 1. Athen.

Quid natum toties crudelis tu quoque fallis Ludis imaginibus? φαντασία ἢ φάντασμα διαφέρει. φάντασμα μὲν γὰρ ἔστ δόξης φαντασίας ἐὰ γίνεται ἢ ἐν ὕπνοις. φαντασία δὲ ἔστ τύπωσις ἐν ψυχῇ, τουτέστι ἐμφάνεσις, χεῖσπασος ὑπὸ τῆ ἀφ' ἡδὲ ψυχῆς, διεγ. ὁ λαβὼν πος ἐν ζωῇσαι.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὰ, ad viſiones concipiendas aptus, talis qui concipiat viſione ſeu imagines: at verò apud Plutarchum de defectu oraculi. πανδεὶ κατ' ὀπτον τῆς ἐνθουσιαστικῆς ἢ φαντασικῆς ἐνθουσιάζοντας ἢ τὰς φορβάδας, id eſt, furoris inſtinctu afflatos, & vitionum impulſione præſagos reddunt diuinos atque diuinas: vt Turneb. vertit.

Φαντασιοκόπος, ὁ, ἡ, qui vanis quibuſdam imaginationibus & cogitationibus percellitur, ſicut ἐκπλαττόμενος. qui vana ſpe percellitur ſeu nimia ſpe laborat, ita Bud. affe- ens hæc Euſtathij de Tantalo τοιοῦτος ἢ ὁ λέγοντο πάσχειν ἢ ἄπορος ὁ φαντασιοκόπος ἀν ἢ, ἐλπίσι κεναῖς ὑφ' οἷς κ' χεῖ βοσκόμενος, & paulò poſt ἢ ὁ Ταντάλ. ἢ τοιοῦτος τις οὐ διχόνοιαν ἢ, ὡσεὶ νῦν ὁ τὰ ἐν ἅδου ἀκριβῶ. ἀλλ' ἐλπιδοκοπῶν μᾶλλ. vnde verbum φαντασιοκοπῶ, cuius participium legitur Eccleſiaſtici cap. 4. in fine vbi ille itidem reddit, quū vanis imaginationibus percellitur.

Φαντασιόομαι, νμαι, viſiones concipio, & rerum imaginationes, viſiones, ſeu viſa mihi obſeruantur imaginor. Alexand. Aphrod. de anima libro ſecundo τὸ ὑφ' ἡμῶν ἢ διωκόντων ἢ τὰ αὐθαιρέτως ἢ φαντασιοῦσθαι ἢ τὸ μνημονεύειν, ἢ τὸ συγκατατίθεσθαι. Greg. de homine, ὃν πάντως οὐκ φαντασιοῦται ὁ ἀδρανὴς.

Φάντασις, ως, ἡ, ſimulachrum, ſpectrum, Lucian.

Φαντασιώδης, ἡ, ὰ, imaginarius, cogitatione informatus.

Φαντασιώδης δαιμόνιον τι, qui dæmonium quoddā videre viſus eſt, Plut. in Apoph.

Φάντασμα, ατος, τὸ, viſum, ſpectrum, φάσμα, φάντασμα ἀχιλλέως, Euripid. in Hecuba, id eſt, phantaſma Plinio: vulgò dicimus vn phantoſme vel vn eſprit, vt viſurpatur à Plutarch. in Cicer. Et Matth. capite 14. λάβοντες ὅτι φάντασμά ἐστι. Differt autem φαντασία ἢ φάντασμα, quod hoc ſit ἐνύπνιος διανοίας ὅπερ γίνεται ἐν ὕπνοις: illa autem eſt figura aut ſpecies alicuius rei quæ ſenſu comprehenſa eſt, relicta mente. Itaque φάντασμα eſt eius quod non eſt: φαντασία verò ſolum eius quod eſt, authore Suida. Ariſtoteles de mundo, φαντάσματα pro his accipit quæ apparent tam verè quàm falſò, his verbis, ἡμῖν δὲ ἄδηλα φαινόμενα τὰ μὲν ὄντα καθ' ἑαυτὰ, τὰ δ' ἀπ' ὀπτικῆς ἀπάτης, &c. eorum quæ in aëre apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiam habent naturæ ſubſiſtentiam: ſic vertit Bud. Plato de Republic. ὀνείρατα δὲ καὶ ὅσα ἐν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ φαντάσματα ἑκάστων, id eſt, fallam ſpeciem præ ſe ferens. vide Φάσμα in Ammon.

Φαντασιώτης, οὐ, ὁ, phantaſia.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸ, qui imaginativus, talis vt viſiones & imaginationes concipi. t Plut.

Φάντ, pro φασὶ Doricè.

Φάος, ους, τὸ, lux, lumen, ἀνέτειλε δ' ἠέλιος φάος μεγάλην κατὰ πόντον, diluculo ingenti vento deſcendente, Plutarchus in Camillo. Odyſſ. ξ. ἠέλιος φάος ἀνέλκετο, lucem ſolis. Nonnus priorem facit indifferentem: longam: vt κλυτὸν φάος ἠματίοιο: aliſi corripit. Capitur etiam φάος pro auxilio & ſalute. Φάος, oculus, ſcholiaſtes. Odyſſ. vbi fabulens Telemachi, Κύκλωψ δ' μιν κεφαλῇ τῇ μέσῃ ἄμμορα φάεα κεκαὶ Χέρας δ' ἀμφοτέρας, oculatus eſt, lumina, i. τὰ φάε.

Φάος, τὸ, participium à φάω, luceo. Aratus, Οὐδ' αὖ ἐσδ' ὀρόμῳ χιονὶ λευκῇ φάεσσι, πέρχεται περίοιτος, vbi Cic. vertit obſeuro corpore Chelæ.

Φαραγῶδης, ους, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus. φαραγώδεις τόποι, angusta loca, Ariſtoteles libro ſexto Animal. Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 15. dixit oſtryam φύεσθαι ἐν ὑδεσι, ἢ φαραγώδεσι, ἢ ἐν ἀρτέμωνι aquoſa loca amantem & præruptam.

Φάραξ, γος, ὁ, ἡ, Suid. barathrum, depreſſa conuallis, terræ cauitas atque fiſſura, hiatus. Φάραγξ velut φάρυγξ, terræ fauces vocat Cic. Senec. in Hercule,

Ingens vorago faucibus vaſtis patet,

id eſt. φάραξ: quæ aliis eſt τῆς γῆς κοιλότης, ἢ ἡ ὀπὴ κοιλὰς, priore breui. Apollonius ſecundo, κοιλὸν ἢ βαθυγὲς κρημνὸν ὑπ' ἄντρῳ, id eſt, conuallis. Baſilius. Gregorius, φάραγγα μὲν ἢ αὐτὴ βαθύτητα, ἢ δύο μὲν τοιχωρύγασι. Plutarchus in Anton. ἐς μαρίλοντες, φεύγοντες ἢ πάς ναυτικοῖς κρημνοῖς ἢ φάραγγας ὀγχυρωτάτοις, ὁρμοῦσι. πλοῖα σωτηρίας ἄγκυρ. vulgò baricanes. Exponitur ab Interpr. Ariſtoph. in Equit. τὸ σ' γῆς βάραθρον, in quod aqua defluens euaneſcit.

Φάσμα, τος, ατος, τὸ, ſpectrum, φάσμα ἀχιλλέως, Euripid. in Hecuba, id eſt, phantaſma Plinio: vulgò dicimus vn phantoſme vel vn eſprit, vt viſurpatur à Plutarch. in Cicer. Et Matth. capite 14. λάβοντες ὅτι φάσμα ἐστὶ ἐστι. Differt autem φαντασία ἢ φάντασμα, quod hoc ſit ἐνύπνιος διανοίας ὅπερ γίνεται ἐν ὕπνοις: illa autem eſt figura aut ſpecies alicuius rei quæ ſenſu comprehenſa eſt, relicta mente. Itaque φάσμα eſt eius quod non eſt: φαντασία verò ſolum eius quod eſt, authore Suida. Ariſtoteles de mundo, φαντάσματα pro his accipit quæ apparent tam verè quàm falſò, his verbis, ἡμῖν δὲ ἄδηλα φαινόμενα τὰ μὲν ὄντα καθ' ἑαυτὰ, τὰ δ' ἀπ' ὀπτικῆς ἀπάτης, &c. eorum quæ in aëre apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiam habent naturæ ſubſiſtentiam: ſic vertit Bud. Plato de Republic. ὀνείρατα δὲ καὶ ὅσα ἐν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ φαντάσματα ἑκάστων, id eſt, fallam ſpeciem præ ſe ferens. vide Φάσμα in Ammon.

Φαντασιώτης, οὐ, ὁ, phantaſia.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸ, qui imaginativus, talis vt viſiones & imaginationes concipi. t Plut.

Φάτ, pro φασὶ Doricè.

Φάτ, ος, τὸ, lux, lumen, ἀνέτειλε δ' ἠέλιος φάος μεγάλην κατὰ πόντον, diluculo ingenti vento deſcendente, Plutarchus in Camillo. Odyſſ. ξ. ἠέλιος φάος ἀνέλκετο, lucem ſolis. Nonnus priorem facit indifferentem: longam: vt κλυτὸν φάος ἠματίοιο: aliſi corripit. Capitur etiam φάος pro auxilio & ſalute. Φάος, oculus, ſcholiaſtes. Odyſſ. vbi fabulens Telemachi, Κύκλωψ δ' μιν κεφαλῇ τῇ μέσῃ ἄμμορα φάεα κεκαὶ Χέρας δ' ἀμφοτέρας, oculatus eſt, lumina, i. τὰ φάε.

Φάος, τὸ, participium à φάω, luceo. Aratus, Οὐδ' αὖ ἐσδ' ὀρόμῳ χιονὶ λευκῇ φάεσσι, πέρχεται περίοιτος, vbi Cic. vertit obſeuro corpore Chelæ.

Φαραγῶδης, ους, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus. φαραγώδεις τόποι, angusta loca, Ariſtoteles libro ſexto Animal. Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 15. dixit oſtryam φύεσθαι ἐν ὑδεσι, ἢ φαραγώδεσι, ἢ ἐν ἀρτέμωνι aquoſa loca amantem & præruptam.

Φάραξ, γος, ὁ, ἡ, Suid. barathrum, depreſſa conuallis, terræ cauitas atque fiſſura, hiatus. Φάραγξ velut φάρυγξ, terræ fauces vocat Cic. Senec. in Hercule,

Ingens vorago faucibus vaſtis patet,

id eſt. φάραξ: quæ aliis eſt τῆς γῆς κοιλότης, ἢ ἡ ὀπὴ κοιλὰς, priore breui. Apollonius ſecundo, κοιλὸν ἢ βαθυγὲς κρημνὸν ὑπ' ἄντρῳ, id eſt, conuallis. Baſilius. Gregorius, φάραγγα μὲν ἢ αὐτὴ βαθύτητα, ἢ δύο μὲν τοιχωρύγασι. Plutarchus in Anton. ἐς μαρίλοντες, φεύγοντες ἢ πάς ναυτικοῖς κρημνοῖς ἢ φάραγγας ὀγχυρωτάτοις, ὁρμοῦσι. πλοῖα σωτηρίας ἄγκυρ. vulgò baricanes. Exponitur ab Interpr. Ariſtoph. in Equit. τὸ σ' γῆς βάραθρον, in quod aqua defluens euaneſcit.

Φάσ, ω, τεκεῖν, τεκεῖσθαι, πλέκειν, Hæſyc.

Φάσια, ας, ἡ, craſſa veſtis.

Φάσσα, pharetra, βελοθήκη, τοξοθήκη, τὸ ἐς τοξότου ὅπλον, λέγλαι ἢ φάσσαι τὸ φάσσα τῆς τροῦπα ἐν ἀκμῇ φάσ. Heſiod. καὶ ἐν ἢ σφίσι φαρέτρῃσι καλέσαλτο ἰοδόκησιν.

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, pharetra.

Φαρέτρη, partua pharetra, in Epig.

Φαρετροφόρος, ἡ, ὸν, in Epig.

Φασγάνιον, ου, ὁ, myrica.

Φασγανὸς, genus veneni, Dioſcorides libro quinto, capite decimotertio, & libro ſexto, capite 20. Nicander in Alexipharmacis, Μηδὲ σ' γ' ἐχθοδόκῃ λήθῃ πάσῃς, οὐ γὰ ἀλδεὶς φασγανὸς ἢ γναῖμωσιν ὑπὸ βαμὸ ἄστατα μάχῃσι. Inter pres etiam μηδικὸν vocari ait.

Φάσηλον, τὸ, lancum redimiculum, Pollux ἐφωνῶ κιμβύκιον exponit.

Φασηλὶς, ίδος, ἡ, ruga, &

Φασηλώδης, ους, ὁ, ἡ, rugoſa, &

Φασηλωμένος, μένη, ον, ſuſtus, fronte caperata.

Φασηλῶ, ῶμαι, ῶσα, inficio, curo.

Φασηκιακὸς, ἡ, ὸν, venenum, veneficium. medela, medicina, medicamentum. φασηκιακὰ λέγονται ἐν σπῆι, Sittæ rem malefiè tribuunt. Ariſtoteles libro nono Animalium. Ammon. diſtin-

guit à φαρμάκη.

Φαρμακεύτης, ου, ὁ, cui data est potio venenata.

Φαρμακεύω, Φάρμακον, τὸ, veneno inficio, incanto, medeor. Act. Accus.

Φαρμακεὺς, ῆος, ὁ, veneficus, venenarius, Lactant. Instit. l. 5. c. 20. & Iul. Firmico, incantator, γόης.

Φάρμακον, τὸ, venenum, φαρμακεία, Plat. de Leg.

Φαρμακευτικὴ, ἡ, Ἔφεσις, purgatio quæ pharmacis, i. solutiuis medicinis fieri solet, Plat. in Tim.

Φαρμακεύτρια, ας, ἡ, venefica.

Φαρμακεύω, μι, Φάρμακα, Φάρμακον, idem quod φαρμακεύομαι, paro, condio, tingo, conficio medicamenta, curo medicamentis, do pharmaca, veneno vtor, Plato de Legib. Hippocr. solet vsurpare pro medicamento purgante vti, seu passim docet, Galen. Actiu. Accus.

Φαρμάκιον, medela, Plut.

Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, incantatrix, venefica, φαρμακὶς, venificæ, Arist. li. 6. Anim.

Φαρμακοτάτοτος, maximus veneficus: Ἐπ φαρμακοτάτου, triuenefica Plauto. Ioseph. φαρμακοτάτα ἐίσι γυναῖκες αἱ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας.

Φαρμακότης, vide φαρμακωτής. Apud Suidam φαρμακότης, δόξα κράτος.

Φαρμακότης, ητος, ἡ, pharmacitis terra, quæ & ἀμπελίτις, Dioscorid. lib. 5. cap. 173.

Φαρμακοτόκος βίβλος, libri de medicamentorũ compositione scripti, Gal. ad Glauc. l. 2.

Φαρμακόεις, ντος, ὁ, ἡ, ν, medicinalis, medicatus: & φαρμακόεις ποσις, id est, potiones medicatæ, pro φαρμακώσας apud Nic. legitur. φαρμακόεις δὲ Ὄφις, ars vnguentaria, in Epig.

Φάρμακον, ου, τὸ, venenum, remedium, medicina, medicamentum, pigmentum. Vox media est, vt teste Gellio libro 19. capite 9. Venenum apud Latinos. Itaque in vtramque partem fumitur: & venenorum maleficia, remediaque significat. Quando in bonam partem vsurpatur, ἀ φάρμακον δὲ derinari dicũt, quasi ferens medelam: quando in malam à φάρμακος quasi ferens tristitiam, Herodian. quando in malam partem accipit, addit Adiectiũ, ὀλοὸν φάρμακον. Plato epistola septima, φάρμακον ἐκθύειν τὸν τῆς χαρᾶς ὄγκον, remedium adhibuit senum dominationem, id est, senatum. πίνειν φάρμακον, pro eodem, ibid. de quo vide in verbo πίνω. φάρμακον ὑπνοδότες, Homer. Odyss. medicamentum mœroris obliuionem inducens. φάρμακα πολλὰ ἐδίδασκον, &c. Idem ibidem. φάρμακα ἐπάδουσιν, vide suprà in dictione Θελήσουσιν. φάρμακον κακουργίας, mala medicamenta, Hermol. quem Marcell. reprehendit, maleficia exponens, libro primo Dioscor. c. de Rhamno. Tria sunt φάρμακον genera, teste Eust. ll. ἀλλ' ἔστιν τρία, quæ leuandis doloribus vulneribúsque opponuntur: χειρὸς, quibus tela imbuuntur: & ποτὸς, secundum Æschyl. hoc est, potabilia. Φάρμακα φυσικὰ, vide φυσικὸς. Φάρμακα apud Herodotum in Clio, colores, βάμματα, Suid. χρώματα, ἰδέαι, vide φαρμακὸς. Φάρμακα, Suid. ἄδημα δὲ, ἁβρολίας, ἁβροτρίας, colloquium, conuersatio.

Φαρμακοτοιὸς, veneficus.

Φαρμακοποσία, medicamenti haustus, Plat. de Leg.

Φαρμακοποτὴν, medicamentum sorbere.

Φαρμακοτάλης, ου, ὁ, vnguentarius, pigmentarius, pharmacopola: à φάρμακον & πωλέω.

Φαρμακὸς, οῦ, ὁ, veneficus, incantator, vnguentarius. Φαρμακὸς, id est, καθαρμὸς, piaculum, ὅτι καθαρμοὶ τινὲς τοῦτο δυνάμενοὶ εἰσιν. Suidas facer & deuotus, detestandus & execrabilis, expiator, & homicidarum lustrator, Bud. in Annotat. poster. vide etiam Suid.

Φαρμακοτρίβης, οῦ, tinctor: & qui pharmaca terit & apparat, & qui ea vendit. Etym. Dicitur &

Φαρμακοτρεὺς, βέως, ὁ, idem quod φαρμακοτρίβης, apud Demost. medicamentarius Plin. seplasiarius.

Φαρμακοτρίβιον, ου, τὸ, odor medicamenti.

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ, ἡ, venenosus, medicatus, falubris, vim habẽs medicam. φαρμακοτρίβεια, venenatum telum, Dioscorid. libro tertio capite 94. Theophrastus libro 9. de histor. plan. ait. φαρμακοτρίβη vocat lac, succos, liquores, seminaque omnia illa quæ vim habent medicam, priuatimque ad purgationes per inferna. Marcell. libro 3. Dioscor, capite primo adnotat φαρμακοτρίβη dici, quæ solùm in medicina vsum habent. & φαρμακοτρίβειν significare violento oodam remedio, & quo non nutriatur sed purgetur tantùm corpus, medicinam tractare. Apud Theophrastum histor. libro quarto, capite sexto, φαρμακοτρίβεια βοτάνη, id est, herbæ medicatæ Plin. vel medicatosæ Catoni. Et φαρμακοτρίβεις χύλοι, vt Cicero dixit, medicamẽtorum salubrium plenissimę terræ.

Φαρμακοτριβὴν, ῆνος, ὁ, ἡ, pharmacis læsus, Etym.

Φαρμακοτρίβιον, officina tinctoris, βαφεῖον, Pol. l. 7.

Φαρμουθὶ, mensis apud Ægyptios, qui à nostris Aprilis appellatur, Plut. in Romulo.

Φαρμάσσω, ττω, ξω, ἁ, pharmacis inficio, veneno inficio, incanto, medeor. Act. Accus.

Φαρμακώδης, ους, ὁ, ἡ, ν, φαρμακοειδὴς, venenosus, φαρμακώδεις ἰοὶ, Nic. legitur. φαρμακώδεις δὲ ἄνθρωποι, ἀνθρωποφάγοι, Hesych

φάσθαι, dicere, dixisse, λέγειν, συμβουλεύειν. ὀλ. ἐ. αἰτία διαπόντιος φάσθαι, coràm dominam alloqui. φάσθαι τὴν δέσποιναν. Homer. Iliad. 4. ἐπορρῆξαί μοι, τοῦτο ἐξ ἐμοῦ λέγειν. apud Hesych. circunfle-ctitur.

φασὶ, dicunt, prima longa. φασὶ γὰρ ἔθαψαν. Hom. Iliad. Sæpe subaudi-tur ὡς, pro ut aiunt, quemadmodum vulgò dici solet.

φᾶσι, dicentibus, φθικὰ μετ' χῆτε.

Φάσιανὸς, phasianus auis, quæ & vulgò φασιανὸς ὄρνις ἢ φα-σιανικὸς, & πατρίκιος apud Athenæum libro 9. Φάσιανος apud Ari-stophan. in Acharn. scyophanta, σύκοφάντης· ἀπὸ τοῦ φάσκειν ἀ φάναι, quod est calumnior, defero, ἢ συκοφαντῶ.

φασίζω, μι, ἴσω, σι, σκω, excuso, Actiu. Accus.

Φάσιος, ὁ. confucius, Etym.

Φάσιολος, phasiolus, genus leguminis, Dioscor. lib. 2. ca. 130. Legitur & lib. 4. ciusdem Dioscor. φασίλους in Accusat. vbi à Ruel. phasio-los: à Marcel. phaselos.

Φάσις, ιος, ἡ, à verbo φημὶ, fama, rumor, φήμη φάτις. Actor. capit. 21. αὐτὸς φάσις τῆς χιλιάρχῳ id est, nunciatum est Tribuno: denun-ciatio & rumor ad Tribunum perueni. Φάσις, dictio quæ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, id est, per quam nec verum nec falsum enunciamus: hoc est, δι' ἧς οὐδὲν ὑπομένομεν ἢ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος, vt ait Porphyr. Φάσις, propositio. Aristotel. in tertio Meta-phys. Ἡ μὲν οὖν βεβαιοῦσα λέξις ἀπόφασις, τὸ δὲ ἀντικειμένως ταύτῃ κατ' ἀντικείμενος φάσις. Φάσις, affirmatio, κατάφασις. Plato in Sophi-sta: cui opponitur ἀπόφασις. Aristotel. Πάλιν δὲ ἔστω πάντα ἀπό-φασις ὅσοις τὸν φάσιν. Idem, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ ἀπαρέσκειν ὁσὶ χεται ἢ ἔδιν, οὐ μὴ ἀλγεῖν ἡ φύσις, ὑπόφασις. Φάσις, sententia, apoph-thegma. Idem Aristotel. 6. Ethicor. Οὔτε τὰ δὶς φροντίζειν τῷ ἐμπει-ρον ἢ φρονίμων τὰς ἀποδείκτεις φάσεσι ἐ ῥᾴδιας, ἢ ἁ-πλῶς τῷ λόγῳ ἐπιζητεῖν. Φάσις ἀξίας τὸ φάγειν, quasi apparitio, hoc est φάσμα, φαντασία. Aristotel. in primo Meteor. de Martis stella, διὰ τὸ τὴν μικρὰν ἐπιπολάζειν πολλὰς ἐκλείπει φάσεις id est, raro ap-paret. Rursus, Democritus ait φάσιν εἶ εἰς κωμῆτες σύμφασιν τῷ πλανᾶσθ' ἀστέρων. Φάσις ſæpe dicitur de lunæ luminibus, Latini-que visitatio dicitur. Vitruuius libro 9. Visitationem facit tenuem extremæ rotundationis, id est tenuiter & exiliter e-ius extremitas cernitur. Φάσις, delatio certorum criminum propriè, ſed κατηγορικὴ omnium, ὑιὸ ὠξις. Et δεσπότης φάσιν, & δοῦναι δίκην κατὰ τινος, est instituere accusationem contra ali-quem, & eam deferre. Isocrates dixit φάσιν τῆ χρημάτων ποιεῖν. Dicunt etiam φάσεις φάναι, delationes facitare, i. ἐνδείξεις ε-δεκνυσιάμ, vel χρηματῤῥάδην. Pollux lib. 2. ε. φάσις ἡ ὑπόφασις ἢ, ὅταν ἐπιστῇ τῷ, ἰὼ κ. χώραν vocat Demosth. Idem Pollux lib. 8. φάσις ἢ ὧν, τὸ φάγειν ἐὸν ἐᾶν τὰ μεταξὺ ἀδικεῖσθαι aut aliud ejusmodi. Additque φάσεις dici πάσας τὰς μὴ οὔσας τῆς καθολικῶν ἀδικη-μάτων. Φάσις, ὁ. Phasis fluuius: Est & vrbs Scythiæ, Commen. Aristoph. in Acharn.

φασκάδες οἱ, antes minores mergis, de quibus Atheo. lib. 8.

Φασκανὸς, ὁ, fasciculus vel farcina vestium, Ammon.

Φάσκελος, ὁ, vide Βυσσος.

Φάσκω, dico, φημὶ, existimo, fateor, profiteor, affeuero, sum au-thor. Imperfectum est ἔφασκον. Et Præter. πέφασκα pro præsenti. Aratus, τὰ δ' ὀψὲ δὴ φάσκουσι πεφάσθαι. Interpr. docet. vide διαλήγειν in Amm. φάσκειν, dicat, Nazanz. in Orat.

Φασκώλιον, τὸ, marsupium coriaceum, Hesych. Item vestis, ferculum, cubile, & vas vel dolium quod recipit libros, ve-stes, argentum: fortè est etiam poculum, Ety. Ammon. expo-nit διφθέρωμα.

Φάσκωλος, τὸ, marsupium, pera, ciſta, arca, vbi vestes repo-nuntur.

Φάσκωλος, idem, scrinium locus in quo vestes reponuntur, & ve-stis, Ety. Pollux lib. 7. φασκώλας antiquos scribit vocasse τὰ τῆς ἐμπτίδων ἀγγεῖα, θυλάκους ἢ κίστοις.

Φάσμα, ατος, τὸ, q. apparitio. φάσις, φάντασμα, visum, prodigium, portentum, τέρας: proloquium, ostentum, ſpectrum, Nazan. in Orat.

Φάσσα, ης, ἡ, palumbus, genus turturis, φάψ, φάπα. Gaza in Aristot. palumbem vertit.

Φασσιανὸς, in Epigr. pro ouibus.

Φασσιώδης, ὁ συκοφάντης, Etym.

Φασσοφόνος, ὁ, occidens palumbum, accipitris genus. Gaza in Ari-stot. palumbarium vertit.

Φάσσω, velum. vide φάσων.

Φατῆς, οῦ, ὁ, dicendus, nominandus. Hesiod. in Theogon. ὄνυκτιν ἀμήχανον οὐδὲ θεοῖσιν κάρεσσιν, ἢ δυσώνυμον, ὃν στυγέουσι θεοὶ, dirum. Idè de ſcuto Herculis, ἐν δ' ἐκάντ' ὃν φόβος, ἢ τε φατεινὸς, terror inc-narrabilis.

Φάτης, mendax, locutuleius, ψεύστης. Hesyc.

Φατίζω, με, ἴξω, τὸ φατίσαι, dico, fingo, Sophocl. in Aiace, οὐδὲν ἀνα-νδὸν ἔστ' ἔρεμνὸ αἴ, nihil non dicendum dixerim. φατίζεται, dicitur, id est, breui. Apoll. Rhod. ex Herodot. ἐφάτισαι expon. confeſſi ſunt.

Φάτις, ιος, ἡ, fama, φήμη, ſermo, nomen, commemoratio, verbum, eloquentia, id est, breui, in Epigr. ὦ μιχαία φάτις, Sophocl. φάτε φυσικὴ, dictum, ſententia phyſica, in Epigr. Item κωμικὴ, χρη-σμός. Item φάτις κακὴ, grauis nuntius, i. nuntiatio. Sophoc. πα-ῖδ' ὧν ἐμὰν ἄρειλον κακὴν φατιν τινὰ φέρητε & apud Hom. O-dyſſ. ξ, ἐκ γὰρ δὴ τοῦτον φέρεσθαι φάτις, Ariſtarchus τοῦτον vbi ſchol. ex-pon. διαβόλου ῥῆτορ, fama eorum bona omnes homines per-uagantur. Hesyc. quoque exponi non ſolùm λόγος, κλέος, φήμη, verùm etiam δίξα.

Φάτνη, ης, ἡ, tabulum, præſepe. ὁ τῆ φάτνῃ κύων κακοπεκοῦν, canis in præſepi cubans: canis in ſtabulo tacens, Lucian. Φάτνη & φα-τνία, loculamenta dentium, quaſi præſepia & captulæ in qui-bus collocantur, κοινότητες ὀδόντων. Pollux lib. 2. Galenus li-bro 3. περὶ τόπων, de neruo dentium: ἐν τῷ ἄνω γνάθῳ, ὑ ἐν τῷ ὑπὸδον-τίῳ, ἐδόντα τὰ φρενικὰ ἰδίαν νεῦρον ἑκάστῳ ὀδόντι· ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς φατνικῆς σα-ρκώδους, &c. Ibidem Galenus φάτνας ἢ φατνίας vocat τὰ φατνία: habet enim ἔθ' ἑκάστου γνάθου ἀυτὸν (ſupple ὀδόντας) φατνίον. Stellæ item quæ in cancro nubeculam retinunt, φάτναι, i. præſepe vo-cantur, vt ſcribit Proclus.

Φατνίωμα, τὰ. Suid. στατὰ σκαφαὶ, σήραι, διάλυφα, lacus ſiue lacunaria & laquearia (vnde lequeatæ ædes nonnullis appellantur). Id est Seruio, contignationem eo ſum. Lucilius apud Iſidorum lib. 19. resultant ædes ſine lacuſque: vulgò lambrissements de voutes, vel lambris: i. labrisé id est, laqueatus. Author Senecæ Epiſtol. libra 14. antiquorum luxuriam vel ſtilia cœnationum laquearia feciſſe, & ita coagmentaſſe, vt ſubinde alia facies at-que alia ſuccederet, & toties tecta quoties fercula mutaren-tur. vide Τέρυλφ. Φατνώματα apud Athenæum, exponunt nauium foramina, per quæ in adnatiigantes emittuntur miſ-ſilia.

Φατνωματικὸς, οὐ, ὁ, laqueatus, lacunatus. τὰ στοᾶς τὰ οἶκαι τῶν κατα-σκευῶν πολυτελῆ ἢ φατνωματικῶν. Plutarc. in Lycurg. tecti domus fabricam pretioſam atque laqueatam.

Φατνωτὸς, ὁ, tabulatus, σανιδωτὸς, Suid. laqueatus.

Φάτο, pro ἔφατο, dicebat, ἐλάλησεν, poet. Iliad. σ.

Φατὸς, οὐ, ὁ, dicendus, dictus. ὦ φατὸς, ineffabilis, Heſiod. γοργόνες ἀ-πλησίαι ἢ ὦ φατοὶ, &c. i. ineffabiles. Item φατὸς, celebris. ἐνδίξως ὀνομαστὸς. Cui opponitur ἄφατος. Heſiod. Οὐ διὰ βροτοὶ εἶσι ὁμῶς ἄφατοι τε φατοὶ τε.

Φατρία, pro φρατρία nonnunquam ponitur, quæ erat tertia cuiuſ-que tribus pars apud Atticos. τὸ συνάγμα, τρεῖς ἀγμεν, ἑ-νεντος, collegium, ſodalitium, Aretin. apud Ariſtotel. libro 3. Politicorum, & ſocietatem libro 4. ibidem exponi. φατρίας, id est, curias tigit. Romulum induxiſſe ſcribit in eius vita Plutarchus. Continebant autem tribus ſingulæ decem curias, Ibidem. vide Φρατρία, φάτρια, σύγκλησις, φατρία, συνάγμα, ἢ σύνοδος Heſyc.

Φάτταω, ὁ, palumbes, pro φάσσα, ἔδος, Lucian.

Φαῦζει, apud Euſtat. Iliad. ν. i. frigere, torrere, βρύγειν, Atticum eſt & antiquum.

Φαυλίωμα, ὁ, luarum ſpecies quæ etiam πτυελίδιν Athenæo, vt dic-tum antea. Dicuntur & φαῦλαι. Theophraſtus libro ſexto, ca-pite 11. de cleis, ὄχρι τὸ ἄνθος ἐκφῦ τοῦ μελαν δίνας, φαίνεται καὶ τὰ καθαρώτερα κ. λελικτέρη· ἐκ γὰρ τῆδ' ἐφαυλίσι, αὐξῶν τὸ λέπυρ, pruſ-quam nigreſcant habere eleum conſtat, & ſyncerius tum eſ-ſe atque albius, argumentor eſt id quod ex phaulis pro-uitur, & c. Idem ibidem, ὧν ἢ σπέρ τοῦτο, ἢ τὰ σκληρὰ μικρὰ, ὁ-λιγοελαίῳ, καθάπερ ἢ φαυλίαι, διὰ τὸ παῦσθαι τῆς φύσεως κινημάτως, quibus caro multa, nucleus paruus, hæc parciſſime præſtant o-leum, ſeu phaulíæ, tanquam vires hæc in parte naturæ defi-ciant, φαυλίαι Theophraſto eſſe oliuam, à Plinio regiam, & maiorinam dictam, ſunt qui autumant vocatur & φαυλικὴ ἐλάα, teſte Euſtath.

Φαυλίζομαι, ἴσθην, σκ, subſanno, διπτίλλω, χλευάζω, ὑβρίζω, partiſa-cio, & cum contemptu extenuo. Act. Accuſ. Xenoph. τῶν ἀφαῦλα μου φαυλίζεις, i. viuenci modum meum partii facis.

Φαῦλος, bene habitus, auctus, pulcher, magnus, Heſyc. φαῦλον, ἀ-δρὸν, καλὸν.

Φαυλισμὸς, contemptus, irriſio, deſpectus.

Φαυλίστεια, ſubſannatrix, contemptrix, cap. 2. Sophoniæ Prophe-tæ. μὴτι ὑ πάντες ἢ φαυλίστεια, hæc ciuitas malis dedita, Heſych. ὁ καταγλῶσσα.

Φαυλότης, οὐ, ἡ, vilis, abiectus. δίκαια φαῦλα πρὸς, contemptus, malus, vitioſus, peruerſus, nequam improbus, ignobilis, ingenero-ſus, οὐ σπουδαῖος, ignauus, ὄκνηρὸς, ὀλιγόψυχος, ἢ δειλὸς ἀνήρ, deſpicabilis, μι-κρὸς, friuolus, κλίνης ἄξιος φαῦλος ἢ νεκάσιμος φροῦδος, Demoſthen. φαῦλος ἢ πονηρὸς, idem. φαῦλον, id est, τὸ κακὸν, τὸ δειλαὸς, De-moſthenes interpres. μικρὸς ἢ φαῦλα. Demoſthenes, humilis & ſeruilis. ἀδύνατα ἢ φαῦλα. Idem. φαῦλα, ἢ σφέτερα, res nullius penè momenti. φαῦλος ὁ πρὸς χρήματα, qui rei pecuniariæ ob-eſt. φαῦλος, de veſte, id est, vilis. Xenophon. Ariſtotel. Rhetor. ſecundo. Οὐδὲις τῷ ὄντι τὰ φαῦλα ἢ χαίρουσι φρονοῦντες, Nemo ſciens volénſqui melioribus relictis, eligit quæ deteriora ſunt,

φαῦλος, simplex, ἁπλοῦς, rudis, exiguus, tenuis, imbecillis, parū validus, minutus, paruus, leuis. facilis, vt ἀσθενὴς φαῦλον, non leniter, Synes. φαυλότερος, detectior. φαυλότερα τῆς διδασκαλίας, tardio ris ingenij homines. sid. ἀμαθέστερος, Thucyd. φαυλότερος γενόμενος, infirmioris consilij homines. Hesych. φαυλότερος κατάστασις, pro simplici nec admodum operosa. Et φαῦλον ὄνειδος dicitur ab Hippocrate ligatura remissa. Item φαῦλα διαίτης, inter tria dietæ genera, (quæ sunt σκληρὰ, ὑγρὰ φαῦλα, & φαῦλα,) constat vini vsu & carnium, quæ alioqui & ἁπλᾶ, & τυχοῦσα à Galeno dicitur. vide in σκληρὸς. φαῦλος ἔρετμὸς, id est, σμικρὸς: nam φαῦλον, τὸ ἁπλᾶν, ἢ μετρίως, Interpres Thucydidis. Plat. π. τῆς Rep. τὸ φαῦλον φεύγειν ἐφάμεθα, non paruulam rem fuscepimus. φαυλότατον ἔργον, Aristophan. id est, βδελυκτὸν, ἀπολωλὸς. Isocrat. φαυλότατον & βέλτιστον opposita facit. φαυλότατα ἢ ἥδιστα, apud Aristoph. i. leuissimè & facillimè.

φαυλότης, ητος, ἡ, improbitas, prauitas, nequitia, πονηρία. vitium. Itē imbecillitas, vtilitas. δύναμις, Xenoph. pro infacunditate, Plato de Leg.

φαυλουργὸς, ὁ, malus artifex, κακὸς τεχνίτης.

φαῦλος, malè, peruerſè, improbè: cui opponitur καλῶς. φαῦλως ἢ κακῶς, Demoſthen. incommodè, cui mox opponitur ἀρίστου, id est, leui de cauſa, leuiter. φαῦλως ἐχειν τινός, Ariſtoph. in Pace. vide Σκυτάλην. Φαῦλος, difficiliter. vt φαῦλος πίπτει, ægrè parit. Aliquando contrà ὁκ ῥᾴδιος, μὴ ῥᾳστώνης, ἀλυπίας, facilè, ὁκ ἀλλ' οὐ φαῦλως, κἀκ ἀλλ' ὀλυμπιάδος, κἀκ ἀλλ' κραμάτου ἢ τινος, Ariſtoph. & Interp. φαῦλως φέρει, Eurip. i. ne feras acerbius, leuiter feras, i. ἁπλῶς, πρὸ τιμωρῖ φαῦλως φέρε, Idem Euripid. læſum autem me haud leui contumelia puto. φαῦλως φέρειν τὰ ὄντα, i. ἀνδρείως τοὺς ὁπίσω, Ariſtoph. Interp.

φαῦρος, ὁ, leuis, pro φαῦλος ſæ.

φαυσίγλη, maculæ tibiarum ex igne contractæ. Galeno propriè οἱ ἐπὶ τοῦ σωροῦ ἐν ταῖς κνήμαις ἐπαιγόμενοι κύκλοι ερυθροί. Et peraduſum etiam aliæ maculæ, Pollux libro ſeptimo, φαῦλος ὃ μὴ ἀπὸ τῆς φλογὸς φαύσεται, ἢ φαυσιγλῶν, ἢ φαύσεις (mendoſe ſcrib. φαυσιγλῶς) αἱ ἐπὶ ταῖς κνήμαις μέλιτος ὄπη χαλκίου. Heſychius. φαυσιγλῶν· ἐν ταῖς πέρναις γινόμενα ἐπιχάλκια. Aliis etiam αὐχὴν, ἀκτῖνες, λαμπηδόνες, ἀμαυρώσεις. Vritur & hac voce Hippocrat. vulgò vocant *maqueredux*, à piſcis eius nominis in maculis ſimilitudine.

φαῦσις, ιος, ἡ, aurora, ortus, lux, illuſtratio, Quintil. ſplendor, Heſyc. φῶς, φώτισις, φαντασία.

φαύσκω, & Æolicè φαύσκα· pro φάσκω dico.

φαυστὴρ Ϛ, ῆρος, ὁ, apud Lycophr. eſt Epitheton Bacchi, quē d facibus lucerniſque celebrentur eius myſteria.

φαύω, ἄσομαι, Euripides. ὤμὸς φαυσιπλῆκτ', Mars impleuit vela. Laſcar.

φάψ, βός, phaps, auis genus. φάψ, φάπα, φάψ τερός, &c. Ariſtot. libr. 8. Anim. vbi Gaza. palumbes & columbus. φάψ, palumbibus.

φαωφόρια, ἀ Ægyptiis menſis October vocatur, Theon in Aratum.

φάω, με. ἀσω, π. ασα. dico, facio, frango, occido. vnde ὁδὸν φάσαι. Act. Accuſ. φάω, luceo, φῶς. Aratus, λαπὰ φάσκα χλωὰ, obſcuro corpore Chalcæ, Cicero. Euſtath. Iliad. ῥ, πάσσαι exponit παρενθυτικῶς φάσ, σθ. vnde φαὶ ἢ πάφη quod eſt φάσ ζω τὸ σφάζω, πρῶτον φανόν. Significat & βοᾶ. & idem quod φάζει, i. torreo, vide infra. Odyſſ. ξ, φαὶ ἢ χειμέριον· φάσκε, i. ἔλαμπε.

ΦΕΒΟΜΑΙ, fugio, φεύγω. metuo, cedo. Iliad. ῥ, φεύδεσθε τυδῖ· ὑμὶν, i. φεύγοιμι.

φεβρουάριος· μὴν, Februarius menſis, Plutarch. in Numa, quod nomen ibidem interpretatur per dictionem καθαίρσιον, i. luſtratorius & expurgatorius.

φέγγομαι, fulgeo, Ariſtoph.

φέγγος, ους, τὸ, ſplendor, iubar. φέγγος, φάους, ſplendor luminis, in Epigram.

φέγγω, μ. φέγξω, π. ενγκα, illumino, Act. Accuſ.

φεγγώδης, luminoſus. φεγγώδης ὑπνος κατὰ τὸ ὀνειρῶν τὸ ἄγαν, &c. Nazanzenus.

φεδάλη Ϛ, quaſi

φεδάλαφιτος, ſordidus, tenax, Suid.

φεδιτανοὶ, qui φειδίται celebrabant, hoc eſt, ſodalitia exercentes. φειδίτιον, vel

φειδίτιος, ου, τὸ, ſodalitium, ſocietas quæ in conueniendo in vnum Spartæ fiebat. Ita & cœnationes ſuas vocabant propter parſimoniam, à verbo φείδομαι. vel ἀπὸ τοῦ φείδεσθαι, φειδίτια. Eraſ. in Adag. ex Ariſtoph. vtitur. hoc nomine Cic. t. Tuſc.

φείδομαι, με. ἐσόμαι, π. εσάμην, parco, id eſt, abſtineo. parcè vtor, parcè attingo, modeſtè tracto, ſerno, tempero à. Depon. Genit. φείδομαι ἔργου, ab iracundia tempero. φείδομαι κακίας, Xenoph. ne do periculo. Heſiod. καὶ φείδεο σίτου, cibo ne parce vtare. Xenophon. χρημάτων δωσομέρου φείδεσθαι φὴν ἐρᾶν, modeſtè pecunia vti potentes antequām amore caperentur. Ἰσχυρὸς φειδόμενος τῆς συμμετρίας τῷ χαμαιρδοῦντι, κλινόμενος, ne ſupramodum oratio protrahatur, alios omittam, Plutarc. in Opuſc. ἀ. φειδόμενος & τοῦ λόγου τῆς συμμετρίας, παρὸλυπεῖ, quæ, vt orationis modo parcerem, omiſi, Idem ibidem. φείδεσθαι ἀπροφάτως, ὑπὲρ πυρίσκιας φειδόμενος, Idem in Cam. nihil diſſimulans, neque odium, neque libertatem remittens, i. aperto omni odio & libertate: vbi Interpr. nullius inimicitiis, nullius audaciæ parcēs. fed pro exponēdum, neque inimicitiis, neque libertati modum impones. φείδεσθαι φιλοδοξίας τοῦ αὐτοκαθάρτου, idem Plutar. in Galba iubebat vt imperator parceretur. vt abſtinetetur à cæde imperatoris. φείδεσθαι, miſereor, ignoſco, omitto, remitto, parco. dovenian. Sophocl. in Aiace, φείδεσθαι δ' ἔστ' ἐπουδὲς, nihil remittas eorum quæ in animo habes. μηδὲν φείδεσθαι Φ, Plutar. de Leg. ſeduló agens, ne hil ceſſans, nihil omittens. φείδεσθαι διδάσκειν, Xenoph. i. parco de cere. Inuenitur etiam cum Articulo & Infinitiuo pro cauco. Lucian. ᾗ οὐδὲ τοῦ ἐπαίνου φείδονται τοῦ μελωιδεῖν, neque olei cauſa cauent inquinari.

φειδωλῶς, parcè, reſtrictè. Paulus 2. ad Corinth. c. 9. ὁ σπείρων φειδωλῶς, φειδωλῶς καὶ θερίσει, qui parcè ſeminat, parcè & metet, i. φειδωλὸς ἢ γλίσχρος. Polluci.

φειδίτιος, parcus, idem qui φειδωλὸς, Euſtat. Odyſſ.

φείδωλος, parcus, tenuis, Etym.

φειδωλία Ϛ, ης, ἡ, parſimonia, temperantia, abſtinentia, frugalitas, cura, miſericordia, οἰκτιρμὸς, οἰκτιρμὸς ἢ ὀργὴ, ἐπιείκεια, ὑπόκρισις, ὑφ' ἓν τὰ φείδωλα, i. neque ſibi temperant. ὧν πολλὰ σοὶ ὡς φιλοκτίστῃ μᾶλλον, multum parcendo nos diſponis, ea. 12. lib. Sapient. φειδωλίᾳ ἐχρῶντο, cautebatur, cautum eſt, Thucyd. Ioſephus, φειδωλία ποιήσασθαι τῆς ἴδιας χρηστότητος τὴν ἐλεημοσύνην, i. parcere.

φειδωλός, ὁ

φειδωλία, ας, ἡ, idem, parſimonia, ſed in malum tenacitas, illiberalitas, auaritia, Nazan.

φειδωλὸς, parcus, tenuis, reſtrictus, φειδίμβροτος. Ariſtot. lib. 4. Ethic. ca. 1. ponit φειδωλοὺς inter ſpecies auaritiæ, vbi Interpretes parcos interpretantur. cui opponitur φιλοκαλοκτής. Τὸ φειδωλὸν δὲ πάντες, ſumptuum parſimonia, Plutarc. in Galba. Interdum φειδωλὸς dicitur modeſtus & ſobrius. Heſiodus, γλῶσσα δ' ἀνομαίνει φειδωλὸς ἀνήρ. Ariſtophanes vic. genere Fœminino dixit, φειδωλοὺς τραπέζας.

φειδωλῶς, vide φειδωλῶς.

φείδων, ωνος, ὁ, parcus, & ſignificat & vas olearium, ἀγγεῖον πέλανος, de quo Ariſtot. & Pollux lib. 10.

φεισσονὶς, ίδος, ἡ, miſericordia, φειδωλοπανουργία, Suid.

φέκλη, fœx, vel fœcula. vox autem eſt Latina à Græcis vſurpata, quomodo etiam alias Latinas voces velut, ὀξύγλυκυς, vel ὀξυγλυκὺς, διακτασσόγλωσσος vſurpare ſolent. Galen. lib. 1. ἐξ ὑπομνημάτων τῶν κακοχυμιῶν ἐμοὶ ξυμφώνως φέκλαν κρίνων. Apud Paulum li. 7. c. 13. legitur σφέκλη, exponitúrque, πηχῦς οἴνου κακοχυμίαν. apud ipſum lib. 3. cap. 18. σφέκλη corruptè legitur pro φέκλη.

φεκχωΐα, nugor, mentis inops ſum, delirio.

φέκλιμα, aues, quarum aucupium docet Oppian.

φεκλαγγία, vt inquit Suid. apud Romanos πανήγυρις ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτοῦ.

φέκλας, άδος ἡ, exteriot librorum membrana, Suid.

φεκλάδιον, vide φεκλός.

φεκλικὸς, ἡ, πος τὸ, τὸ ἀπὸκλῆς, Ariſtoph. Interpr. vnde φεκλικὰ, οἱ ἀναστρεφόμενοι κίσσι. vide Φέκλη.

φεκλίτης, ὁ, homo leuis, quaſi ſuberinus, Eraſm. Chiliad. vide Φέκλη.

φελλόδρυς, ὑος, ἡ, phellodrys arbor ſemper virens, Theoph. lib. t. hiſtor. plant. cap. 15. & lib. 3. cap. 16. Eadem eſt quæ Αἴγιλος, i. Ilex aquifolia. Plin.

φελλόδρυος. vide Φελλός.

φελλὸς, ὁ, ὁ, ſuber arbor quæ & Ἴλιξ Theophr. Eſt & eius arboris cortex. vulgò *liege*, id eſt, ſubter. & cortex per antonomaſiam. Nam, vt ait Plinius libro 16. capite 8. non inſacerē Græcē corticis arborem appellant: Quia ſuberi arbori cortex tantùm non in fructu, præcraſſus ac renaſcens, atque etiam in denos pedes vndique explanarus. In quo videtur ille φελλὸς quaſi φλοιὸς dici voluiſſe: Sic enim Plinij locum & emendo & interpretor. Suberem autem, ſimpliciter corticem vocaſſe Latinos ex his conſtat quæ ſubiiciam. Plutarchus de fortuna Romul. ſcribit C. Pontium dum Tyberim tranaret φελλοῖς πλατεῖς ὑποστρώσασθαι, id eſt ſuberis latos cortices pectori ſubieciſſe: ſimiliter in Camillo vbi φελλοῖς κωφοῖς. Liuius ſimpliciter corticem dixit. Sic quod in Adagio apud Strabon. κωφότερον ἢ φελλόν, id eſt, ſubere leuiorem, Horatius expreſſit Carm. libro 3. Ode 9.

Quanquam ſydere pulchrior
Ille eſt, tu leuior cortice, & improbo.
Iracundior Adria.

Idem Satyra 4. lib. 1.

-ſimul ac durauerit ætas
Membra animúmque tuum, nabis ſine cortice.

id eſt, φελλὸς ὑγιὴς. Pindarus in Pythiis hymno ſecundo, ἀλλ' ἁπλοῦς εἶναι, φελλὸς ὡς. id eſt immer fabilis ſum vt ſuber ſine cortex: Ad quod alluſit idem Horatius de Vlyſſe loquens Epiſt. libr.

Dura

Dum sibi, dum sociis redirum parat, aspera multa.
Pertulit, aduersus rerum immersabilis vndis.
Sic scribitur apud Polyb. histor. lib. 1. ἅτε καταπολιάσαι φιλοῦσι βορχὶ καὶ πλάτος ἐνδελὲς τῆς σαμάτων. Et rursus, ἐπιτιθῆναι σὺν φιλικὲ ἔχοντας δυκτικῶς. Confer Vitruuium lib. 8. cap. 9 vbi, Ex qua pendet ex vna parte phellos (siue tympanum expunge, vel fuber tympani scribend.) quod ab aquae tubleuatur: ex altera aquo pondere ph. lli, fucoma faburrale, &c. Lucianus in Veris narratoribus. Φιλοπόδας fingit tantae leuitatis homines vt per mare currentes non summergerentur. Et φιλοῦσι pro flutare subeuis more, exposeurunt, Hesy. ἐσπάθιεν. Cui & φιλοῦας, leuis, κοῦφος, ἢ, ὃν τῷ φιλοῦ.

Φιλοῦς, potius quam φιλοῦς, ὃ

Φιλοῦς, ὁος, locus petrosus Attici territorij. vnde Φιλοῦς, lapides silices, silices duri lapides: nostque vulgò vocamus *pierres filles*. Sunt & φιλοῦς, loca lapidosa solumique graeile, in quo subiectis lapidibus, terreni parum in superficie tantùm velut superinductum supersternitur. Theophrastus, vt supra adnotauimus, γλῶ ὑπὸ τετραν vocat. vide Comment. Aristophanis in illud in Achara. Θρᾶτταν ὁκ τῶ φιλοῦς: φιλοῦς, inquit, vocabant Attici, ὃν πετρῶδες τόπος οὗ τινες κάτασιν μὴ εἶναι πηγάδες, ὑπηνοῦς ἢ, ὁλίγων ἔχουσι γῶν. vbi & φιλοῦς mons esse dicitur. Idem in Nebulis tradit Dores pumicosos lapides i. ὃν κισηρώδες λίθους, φιλοῦς τὰς appellari. Suid. legit φιλοῦς τὰς. Sic habet Hesyc φιλοῦς τὰς λόθους σκληρὸς, λόθῶ τόπου. Cui & φιλοῦς, σκληρὸς τόπος ἢ δυσεργὲς ἢ ὑξ λίθου πολὺς πετρώδης, quod & φιλοῦς dicitur. Rursus Suid. ex Isaeo. φιλοῦς, inquit, τὰ πετρώδη καὶ ἀγρόκοπα χωρία. Φιλοῦς, vt aut Com. Aristoph. in Nebulis, festi nomen inter bacchanalia numerari.

Φιλοῦς, εἶδος τοῦ τομέως, ἢ μέσος, γλωσσόκομον, theca reliquiarum lignea, capsula, marsupium, & parua tunica. Etymolog. vide Φιλοῦς.

Φιλοῦνον, indumẽtum facer dotis: sic in libello de Re diuina Chrysost. vbi φιλοῦνον tamen legitur. vide Φιλοῦς.

Φιλοῦνος, ὁ, ἡ, Lucian. πέρι δυτῆς Pollux, πέρι δὲ τῆς κόμης, θεσσαλικὸν ἔφος δὲ τοῦτο, ἀξιολογώτατον ἡ τῶν Suid. capillamentum & galericu. Suetonius, coma adulterina, vulgò *Perruque*. Φιλοῦνος, ὄλος, de lis, frans, ἀπατηλὸν Suid.

Φιλοῦνος, ὁ, ἡ, fraus.

Φιλοῦζω, μέσω, π. ικα, decipio, ἀπατῶ, ὑξαπατῶ, πλανῶ, χλευάζω, do verba, illudo, inanibus rerum simulachris & vel inutilibus rebus oculis insipientium impono. Actiu. Accul. τὰς ὑ φρενήρεις πόλεις, Demoth.

Φιλοῦς, ἄδος, vas vinarium, veges.

Φιλοῦσμος, ὁ, ἡ, impostura, illusio, Cic. ludificatio, ἀπάτημα. Aristoph. in Equit. Καὶ γὰρ ὁ τὴν ὁδὸν χειμῶνα κὰν λόγοις ἡ τῶν θεῶν κατασκεῦν ὑξαπατᾶν ὠλιγωτέρων.

Φιλοῦστης, ὁ, derisor, mendax, erro, deceptor, impostor, fuci artifex, πλάνος, Gallicè *fin, cheleur, cheur, cheresse*, ἀπατηλὸς. Suid.

Φιλοῦς, vide Φιλοῦδα.

Φιλοῦς, ὁ, ἡ, vel per ὠ ὦτα φιλοῦς. penula. Est verò Latinum. Apud Athen. lib. 3. Cynulcus Vlpiano exprobrat hunc vocis nouitatem: Οὐσοῦ δὲ inquit, ὃ ἢ τὴν κυνῆν, ὑδὲ σὺ ἐν ἐρεᾶ γλυκάμῳ φυνόλῳ. Sic etiam per ω scribitur. Ibidem, ἐξῆται ὃ ἀβέλτερε ἢ ὃ φιλοῦς, εἰπὲ μοι. Παῦδε, ὦδε μου τὸν ἄχρηστον φιλοῦν. Minimè tamen nouum atque insolens hoc vocabulum est, nam eo iam vsus erat Rhinthon Comicus, qui vixit primi Ptolemæi tempore. Pollux Onomasticii lib. 7. Καὶ αὐτὸς ὃ ὁ φιλοῦς ἐδὲν ἐν Ῥινθωνι ὑφυβρίσει, Τῷ τὰ ταύρου ἐχόντα κρανία φιλοῦσι. Suidæ φιλοῦς, ὠσπερὶ σκιά. Quare nõ dubium quin hæc vox à librariis corrupta sit apud Paulum capit. vltim. ad Timoth. 1. vbi sic scriptum: τοὺς φιλοῦλους δ, ἀπλῶπο ὲν πρακδὶ ὦζῷ κεφαλῆ, ἐρχιλώβῳ φόρει. i. penulam. Alibi Suidas φιλοῦλον vocat ἱφιστίδα, χιτωνίσκον: Cui & Phavolus, Βατταντικόν.

Φίνα, τὸ φοινῖκα, Suid.

Φιλοπάτης, ὁ, ἡ, bellicosus, scutifer. φιλοπάτης ὦσις, in Epigr. φιλοπάτης ἀσπίων, Ibidem.

Φιλοφανὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, lucidus, splendorem afferens, καταλαμπρος, Suidas.

Φιλοφέω, pascor, νέμομαι, absumo, apud Hippocr. τὸ βιβλίον, καταπαλίσκει. Accus. Aliqua ido capitur pro colo & habito. Apol. 2. Arg. φιλοφέντων φίλων.

Φιλοφόρος, ὁν, τὸ φορὲν ὑ τροφὴ, alimentum, cibus. Orpheus, Μελιηδέα σοῦδα νέμοντα.

Φιλοφόω, μ. ἐφλωσα, ἐφα, pasco, foueo, alo, nutrio: quasi βίον φέρω, βόσκω τρέφω, suid. vnde σύφλοβ. Act. Accus.

Φιλοφος, hortandi Aduerb. dic, age. Aristoph. φίρ' ἴδω τὸ φίλημα, age, videam cui debeo. φίρ' ἴδω τὸ ἄρας. Idem. Et cum verbis plurali. Plutarc. in Fabio, φίρε πρὸ πολεμικῶν ἐκείνο παρόντες λάβωμεν, age ex rebus bellicis illud primum sumamus. & in Galba, φίρε τὸν ὑδὸ ἀφίσωμεν διέξοδον ἐν ὑρῷ τοῖς πᾶσι, &c. agite, per huius electionem ostendamus cunctis hominibus, &c. φίρε πάντωτε, ἀδελφὲ τὰς ἀ πανταχοῦ τῶν ἐαυτῆς στρατηγῶν, cia, mittamus qui ab Ardeatibus ducem suum petant, idem Plutarc. in Camillo. φίρε cum secundis personis Optativuorum vel primis αὐτοπαθῶν, Gaza lib. 4. φίρε εἰπεῖν, exempli gratia, Gaza de mensibus. ἐς ἐνε ἀπάγουσι φίρε εἰπεῖν τὸν Διὰ ad vnum referunt verbi gratia louem, vel vt sic dicam, Porphyrius de specie. vbi Argyrop. velut Iouem, φίρε εἰπεῖν, vt ita dicam, Nazan. in Orat.

Φίρε δὴ, agite, Plato de Leg. pro φίρε δὲ, Demosth. cum prima persona singulari, & etiam cum plurali.

Φίρε δὴ, age iam, agedum, cedo. Andocid. φίρε δὴ οἱ ὄρκοι ἡμῖν σαφὲς ἔχουσιν, age iam. φίρε δὴ ὦ ὗς ἐπαγ, agedum & aliud dicam, Herodot. Aristoph. etiam cum plurali, vt & φίρε τῶν. φίρε δὴ ἐᾶσαι, Demosth.

Φίρε, πάνυ, agedum, cum Subiunct. Lucian. φίρε πάνυ ἐσκεψὸ ἡ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδαξομαί σε ὀρθίως.

Φίρετε, agite, agedum. φέρετε ὑξεπασταλῶ ὁι τῆς γῆς πόδα, agedum profici famur è regione hac, Herodot.

Φιτευτὴς, φιτευτοῦς, luciter, in Epigr.

Φιτρεῖος, ου, ὁ, festis pretio vel fide dignus, ἀξιόπιστος, potens promittere, ἱκανὸς πληρῶσαι ἀξίαν χρείας, fit mus, certus, praesens, βεβαιωτικὸς, ὑγιὴς πρὸς.

Φιτρεῖος, ὁ, idem Suid. ὁ ἐν δίξαμβῳ τὸ ἡ ὠμοιάβῳ ὑπόπτεσα ἀξιόχρεως, ὠμοιάβῳ, ὠμοιάβῳ τῶν ἀγχείρων, ἢ φιτρεῦσος εἰμι ὠμοιᾶν ποτὲ νῦν ὦζῳ κινῶμαι, meæ vires ad tantum coparatum vt bis præbendum non suppetunt, Herodot. ὁ φιτρεῦσος ἔσαι σὺ σεῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεὸ, aduersus atrocia plurimum de sua virtute spoponditse videbatur, Thucyd. vbi Interp. φιτρεῦσος πατρὸς, ἰσχυρὸς πατρὸς.

Φιτρεῖος τῆς μορφῆς, apud Iosephformæ similitudo, ὁ ὁμοιότης.

Φιτρεῖος ἐνὸς, vox prandij allatrix, Nonnus.

Φιτρίζων θεὸς, Deus almus & vitam afferens, Nonnus.

Φιτρικὸς, ὴ, ὸν, laborum patiens: φιτρικὸς Suid.

Φιτρικώτερον, κτικὸς μᾶλλον, Aristoph. Interp. ἰσχνικὸν δίμητρα βραχὺ καὶ ἰσχνὸν.

Φιτρίτικος, victor, victoriam referens, seu reportans, victoria potitus.

Φιτρίτικος, ου, ὁ, cochlea, testudo: quidam dicunt animal album simile mustellæ sub quercubus & oleis nascens, sic ab arcadibus vocatum: alij verò animal in iis vespa bene magna, Etym. Item domiporta, quæ suam domum secum gestat, Hesiodus, φιτρικοὶ εἰσι πάντες, domum secum terentes singuli, Herodotus.

Φιτρὸν, ὸν, ὸ, laborum tolerans.

Φιτρόβιος, ὸν, ὁ, vitam ferens mortalibus, i. ζωοποιὸς, frugifer, vitæ concinditrix præditus, lib. 1. Epig. σχεῖν ἀνθρώπ. ὑπόπεμα φιτρόβιον. Hesiod. χαῖρ φιτρόβιος. sic Sol. dicitur, Nazan. in Orat.

Φιτρόπικος, ἐσπτικὸς, Hesiod. ἐκάπνοον φιτρόπικος κεῦμίοις. φιτρόπικον σχεῖν, in Epigr.

Φιτρόφαγος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, in Epigr.

Φιτρόχειρ, ὸν, ὸ, ἡ, ὸ, ἡ, ὸ, ἡ

palmam tulit. φέρ᾽ ὄψω ἔγ᾽ ἐγώ, Cæsar, Maximam inter suos ferût laudem. φέρεσθαι χάριν, inire gratiam, beneficium accipere. Andocid. χαρίσασθαι ὑμᾶς μᾶλλον τῇ δυσκολίᾳ τοῦτο φέρεσθαι πορ᾽ ὑμῶν. Linius lib. 4. gratiam & gloriam haud immerito omnes ad unum tulit. Homer. Odyss. ἀ, ἡ δοκεῖ σοὶ τοῦτο φέρεσθαι, id est, vnum quodpiam nunnus habere donabit, id est, tollere. δύο φέρεσθαι, duas, ἀπὸ γνώμης, Hom. Iliad. δύο μοίρας, secûdas partes refero. Hermog. ἵνα φερόμενον, paria referens, Plutar. in Fabio φέρεσθαι τὰ ὅμοια, victimas partes ferre, Bud. in Epist. prior. τὰ πρῶτα φέρεσθαι, primas ferre, Cic. Lucian. τὰ πρῶτα παρ᾽ αὐτῶν φέρεσθαι τὸν. Φέρεσθαι πάντα ἐπὶ σοι, te lugeo, Phalaris in Epist. ἔλαττον φέρεσθαι, posteriores fero, cedo: τὸ ἔλαττον ἔχειν, vinci & superari in ludo vel alia re. Gregor. Οὐχ ἅπαξ τοῦτο ἔλαττον τῶν ἰωσέ κατω, Non quod quicquam in hisce rebus cesserit. φερόμενα πλέον ὑμῶν, vobis antecellimus, Herodot. φέρεσθαι, ponitur pro vergere & tendere. Theophr. πρὸς ταῦτ᾽ φέρεται, &c. Sic Cic. de Senect. Viris quæ natura sua caduca est, & nisi fulta sit, fertur ad terram. ἐσ᾽ αὖτὰ σώματα φέρεσθαι, ipsa corpora innadere, in ipsa corpora ferri irruere, &c. Plutarch. in Themist. φέρεσθαι εἰς ἐσ Βαρβάρους, inuado in Barbaros. πάλιν ὅπα φέρεσθαι ἐκ τῶν ἐναντίων οὐσιν, redit ad suum ingenii & mores, Æschin. φέρεσθαι de rerum successu prospero, aut infelici: vt vulgò ἐ porter bien, ou mal. καλῶς φέρεσθαι, quod de eo dicitur, qui cum bene agitur, recte procedere, feliciter agere. Sophocl. in Aiace, ἢ᾽ αἰὰ πάντ᾽ νόμοι καλῶς φέρονται αὖ, ἢ ὅπα μὴ καλῶς ἔχει οὕτω, i. bene se habeat, & diuinitus actum sit. φέρεσθαι, res mihi infeliciter procedunt. Sic φέρεσθαι κακῶς, Liban. in argum. t. Philipp. κακῶς φέρεσθαι, qui in offensionem incidit, Plutarch. in Alcib. & φερέσθω, animo elatus, ἠτυχῆ, Thucyd. ἓν φερέσθω ὁ στρατηγὸς, cui res militaris, & imperatoris munus recte cedebat. Sic ἄμεινον ἂν χρῆσθαι φέρεσθαι, eodem modo dicuntur. Φέρεσθαι, verfari, occupatum esse, & studio alicuius rei teneri. Laert. in Canr. φέρεσθαι ἐ γέρων αἴσχιστος εἰ καὶ πεῖσθαι, ἐ μὴ πᾶς φυσικὰς ἢ πλὴν φερέσθω, ἐ ἐ τινὶ πάσεσι μᾶλλον.

Φερήμικος, victor.

Φερηφάτα, ης, ἡ, Proserpina: quod ἔφατος, hoc est, diuitias afferat.

Φέρτατος, η, ὄ, optimus, præstantissimus, Hom. Iliad. c.

Φέρτερος, α, ὄν, melior, potentior, velocior, robustior, ἰσχυρότερος. καὶ ὧν αὖτὸς θαρσαλεώτερος ἐλπίδι φέρτερος ἔλκαι, in spem meliorem trahens, Nonn. Hom. Iliad. α, ὅπα δ᾽ φέρτερον ἔζη, ἡ φείσασθαι, δείλπον: a verbo φέρω, ὅπα τῷ ἀεὶ φέρω.

Φερτὸς, ὴ, ὸν, tolerabilis, ferendus, Euripid.

Φέρτρον, pheretrum, φέρετρον, σορὸν. Suid. & Hesyc.

Φέρω, μι, οἴσω, ἔνεικα, ἐνήνοχα, ἀνήνεγμαι, ἠνέχθην, fero, attuli, perfero, gesto, adfero, defero, importo, adduco. φέρω ὄπτιον ὅλως, fero epistolã, Th. φέρω στρογγυλον, affero pecuniam, Æschin. φέρε μοι τὸ κάνιστρον, affer mihi stimulum, Aristophan. φέρ᾽ ἰδὼ δεῦρο, gloriam afferre, Plato in Epist. τῶν σοφῶν πολλὰ δεῦρο ἂν οἴσει, hoc tibi apud multos gloriam parit, sue conciliabit. φέρω σοι κλέος. Homer. Odyss. affricio te honore, celebro decus tuum. φέρω σοι διαβολὴν, vide Διαβολή. φέρειν ὀργὰς, iras concitare. Plutarc. φέρε ἀοργησίας. Φέρειν etiam sic vsurpant Græci, vt afferre Latini, cum dicunt exemplum vel argumentum afferre, id est, argumento vti. Isocrates in oratiuncula contra Sophistas, in qua illos inscitiæ accusans, ait, Οἱ πολιτικοὶ λόγοι τοῖς μὲν ἀληθῆ πράγματα φέροντες, ἐπιθυμεῖν σφᾶς αὐτοὺς, id est, exemplo vtentes ad aliquid probandum, & tanquam simile afferentes. Aristotel 8. Topic. Εἰς ἃ παρέλκειν ἀδυνάτων, ἢ ἀδοξοτάτων εἰσίειν. Idem similiter dixit in Rhetor. πάσεις φέρειν, & συλλογισμὸν, & ἀξιώματα. ὅτι ἀσυλλόγιστος, & εἰκότως φέρει lib. 3. vbi at, ὅτι εἰκότως εἰσὶν ὁ ὅπαρ μὲ μεταφορὰ. Φέρειν, auferre, asportare, deportare, tollere. Gregor. Καὶ εἰ μὴ ἡδυθὲν, αὖμὴ φέρειν, auferant venti, in ventos abeat. Φέρω, tolero, ὑπομένω, vt ἐπιφερομένας ὀνειδῶν, Plutarch. βάρος φέρειν τι, Xenoph. grauiter & iniquo animo quippiam ferre. φέρειν χαλεπῶς, molestè ferre. χαλεπὰ ἐνέγκας, Demosth. & βαδύμως φέρειν, Andocyd. pro supino renitenteque animo transmittere, hoc est, non acriter vindicare. Φέρω, pendo, penfito. Inde φόρος, Plato Epist. 7. φόρον ἐπάξαι φέρειν τοῖς Βαρβάροις, imperatum tributum pependit Barbaris. φέρειν χρήματα, esse vectigalem seu stipendiarium. λιμένων χρήματα, pecunias soluentes, Plutarch. in Pericle. φέρει σίτον, penitare. Thucyd. φέρω, creo, designo. Demosth. ὅσοι Ἀσπ. ὅτι ἐπὶ μισθοῦ στρατεύει, &c. ὧν ἐκεῖνος, &c. id est, ὅσοις ἐκεῖνος χρημάτων, φέρει χρημὸν, id est, creare vel designare, Demosth. φέρειν τὰς ἀρχὰς, eligere magistratus, Aristot. libro 5. Polit. φέρειν τὸν ἀξιοντα. creare magistratus, Aretinus & Faber apud Aristot. lib. 2. Polit. Thomas, electos principes ad populum deferre. Φέρειν, accipere, λαμβάνειν. Sophocles, Ὄζειδον ὅλεθρον ἀλλοτρίᾳ ἐλπίδι φέρειν, ἡ δίκῃ δίκαν. Dicimus etiam φέρειν μισθὸν, sicut φέρειν δίκην, mercedem ferre, i. accipere & referre præmiũ, Aristot. lib. 10. Ethic. & Thucyd. φέρειν χάριν, est conferre beneficium, obsequi & gratificari. χαλεπῶς φέρω ζωὴν, vitam refero seu reporto, in Epigr. φέρω ἀγγελίαν λόγων, i. διαπράττω. Sophocl. φέρειν ψῆφον, ferre suffragium & sententiam, & decernere. Dicitur & ὑφ᾽ ἑπτὰ πόνους, & γνώμην ὑπίσω, φέρω ὑμῖν τοῦτ᾽, &c. fero sententiam de, Æschines. φέρειν πολεμικὰ, bellum inferre. Heliod. εἰ τινες ἐπὶ τοῦτο πολεμοῦσι, ἐμὲ φέρουσι, eum totis filio arma inferrent, & contra totus filium. φέρειν, tendere, pertinere, & hoc cum Præpositione εἰς. Gregor. πρὸς τὸ γέρειν φέροντος, eodem pertinentium. Idem Gregor. εἰς ἓν φέρουσαι, vnam ad inferos ferentem. Vt & Liuius, ftare omnem multitudinem ad portas, viam hinc ferentem prospectantes. Quod & per Ἀγειν dicitur. Antiph. πάντα ἴχνη τὰ φὸς ἐκεῖνον ἄγοντα ὁρῶν. Idem, cauendo τὰ ἴχνη ὑπὸ μᾶς εἰς τοῦτον φέρῃ. Planè enim suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt, Gregor. εἰς τοῦτ᾽ ἐ ἐμοὶ φέρῃ τὸ μάτερον ὑπάρχον φέρῃ τὰς αἰκείας, ad hoc enim mihi tendit fet confert, i. pertinet. φέρῃ ἐς ὑγιέφαλον, ad cerebrum pertinet, i. tendit, ducitur ad cerebrum, Gaza. φέρειν cum δεῖ. Aristot. ἡδὺ μὴ τὰ φυσικὰ ἐφ᾽ ὃ φέρει, ad quod potissimùm pertinet. φέρει τὸ γλῶ, ad terram pertinet. πᾶς σκοπὸς τὰς δὸν πάντα φερούσας, i. foc. ires ad hæc perducentes. ἐπ᾽ ἀμφότερα δὲ τοι φέρῃ, quod vt facias dnabus de causis interest, Herodot. Et cum φέρειν ἐπὶ τὸ φῶς αὐτὸ, ad eum nihil pertinet, Gaza de Senect. Sunt præterea & aliæ rationes huius verbi, vt φέρειν ἡ ἄγειν, depopulari & diripere. Sic Liuius. Vt ferri agique res fuas viderunt. Synes. Ἐ φερόμενοι Δυδικὸν ἄχθος ἡ ἄγοντες τὸ Δυδῶν. Herodot. lib. 1. ὅπα φέρουσι τὰ ἡ ἄγουσι τὰ σά. Xenoph. in bonum pro ferre fine vi & violetia, vt & Plato de Leg. φέρειν dicitur quispiam qui suo arbitratu aliquem moderatur, Erasmus in caput primum Epistol. ad Hebræos. φέρειν ἐπὶ γάμους sic dicitur, vt ἄγειν, hoc est, hominem vxoris celebrare, in ore semper habere. Gregor. de Basil. Ὅταν μὲν τὰς ἀπὸ ἐλλήνων μετακαλέσωμαι, ἡ ἐπὶ γλῶσσης φέρωμεν τὸ κῆρυ γίγνεται, i. cum pronuncio & recito. φέρῃ διὰ μνήμης, meminisse, Herodian. in 2. Οἱ τῶν πάλαι ἀνδρῶν ἐπὶ πλεῖστον φέρουσι διὰ μνήμης, obliuisci non possiunt, meminerunt. Φέρειν ψῆφον, ferre suffragium, Demosth. Καὶ ἀδεῖ τὰς ἐπιβούλους ψῆφ᾽ ἐνωῖ, ferretur suffragium & decerneturr. Φέρειν χάριν, conferre beneficium, obsequi & gratificari. Ἀλγεῖ ῥηθὲν φέρων χάριν. dicit etiam pro εὖ ἔχειν, & ὄπτιος φέρειν, δώσω χάριν, Andocid. φέρω νόμοι εἰς ἐσ Βαρβάρους, D. most. eulgo in Barbaros. Φέρω ἐς ὑβρεῖς, μεῖζόν ὑβρεῖς, Thucyd. Φέρειν ἐς μέγα, excrescit, Herodot. μέγα φέρειν, Plato pro magni referre dixit, hoc est, πολὺ διαφέρῃ. ἐφέρε πλέον εἰς γνώμην παρηγόρησεν τῶν ἐπιλάτα, opinio eis de subigenda Græcia propensior erat, Herodot. φέρειν etiam patria dicitur, Aristid. in Panath. φέρειν γὰ ἐκάστῳ αἰσχρὸν ἀφ᾽ ὧν. Sic Cic. de Orat. Hæc ætas primùm Athenis orationem propè perfectũ tulit. Vnde ἐνεγκοῦσα pro patria, Synes. Φέρων quoque interdũ pars est orationis ornatus magis causa quàm significationis posi a. Lucian. σπεῦσον αὖτὸ φιλοσοφίᾳ ἐφέρων ἀπαμπόπαιξε, teipsum cum ipsa philosophia venum dedisti. vel magis ad verbum, Teipsum addictum iisti cum ista philosophia. Sic Saluft. Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiunt. Et rursus, Fuêre tamen ciues qui sese Rémque publicã obstintatis animis perditum irent. Liu. materiam gloriæ tuæ ire ereptũ videri veller. Curtius, Melcagri teneritatem armis vltum ire decreuerat. ἡ πρωσεῖδε, φέρων ἑαυτὸν ἐπιδέκας, Bud. in Epistol. poster. & Æschin. vbi φέρων παρέρχε ponitur, vt ὅπ᾽ in Εὐ οἶδ᾽ ὅπ.

Φερωνυμία, ας, ἡ, nominis conuenientia: vnde argumentum ducitur quod ὅπὸ τοῦ ὀνόματος vocatur. Aristot. Rhet. 2. Κλέβ, ὅπὸ τοῦ ὀνόματος· ἢ ἀπὸ τοῦ Σοφοκλέους. Σοφοκλῆς, Σιδηρᾶ ἡ φερώνυμα κωδώνια. Sic apud Hom. Iliad. τὸν Σθένε διεύντων ἀφ᾽ τὸ σθένεος ἡ βλαπέων: erant enim piratæ. Eustath. Καὶ εἰσὶν ἀλλαθῆς φερώνυμα τὰ Σίτιτε εἰ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὁ Σίνις ἢ ὅτι κακοῦ μήτρα, ἵνα ἢ αὐτὸς, ὁς βλαπτικὸς, ἢ τοῦ παρομοιαζόμενον Σιδηρᾷ, ὁμοιόπαν ἐκείνων γνώμῃ, φορεῖτε τὸ οἰκεῖον ὄνομα. Quintilianus hanc argumentationem contemnens, ait: Nam & illud eft apud Euripidem, frigidum ſanè, quod nomen Polynicis vt argumentum morum frater inceſſit. Qui locus eſt in Phœniſſis, vbi ſic Eteocles, Ἐξεσθ᾽ ὁ κλέος ἐκλῆδε ἐξ ἐμοῦ Πολυνείκει πατήρ, ἐξετὸ σοι διὰ φερωνύμ, γενέκαι ἐ σωφρονεῖν.

Φερώνυμος, vetum habens nomen, ἀληθὲς τὸ ὄνομα, ex re nomen habens, suo respondens nomini, ἐ σώνυμος. Theodor. in 1. hist. eccles. Μακάριος ὑπάρξειν, φερώνυμος ἂν εἴη, ἡ σωτηρίας ποιμένα ἀγαθὸν, moribus nominis sui vim significatúmque referens. & appe site ſic nuncupatus. Vnde φερώνυμος σωφροσύνης, i. à ſimilitudine congrua appellare, rectè nominare. Ariſtot. lib. de mũdo, ὥσπ᾽ τὸ φρονεῖμος ἐν καμφαῖᾳ σωφροσύνη δύπος, &c. ab eo quem à ſimilitudine ſanè congrua coryphæum rectè appellauerit.

Φεστὰ, ἡς, ἡ, pro ἑστὰ, præceptum.

Φεῦ, hen, idem ferè quod α, ſed Genit. iungitur. Xenoph. φεῦ τῶ αἰδοῦς, de homine loquens indigna nece perempto. φεῦ τῆς ἐλπίδος, veh Græcize. φεῦ τῆς κακῆς, ὁ mala, Lucian. Φεῦ cum Nominat. Sophocles in Aiace, φεῦ πάλαι, ὁ me miſerum. Cum Accuſat. Euripid. Aliquando ſine caſu, Gaza lib. 4. Cum Inſin. in Epigram. Φεῦ σωμασκικὸν ἐθέσπισμα, Aduerbialiter, papæ, mirum, Dij boni: vt, φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio: φεῦ τῶν ἐπὶ-

τῶ κρέωκος: φοῦ μεγάλως. Latinè etiam Phy dicitur. Terentius in Adelph. Hy, habuit domi vnde difceret. Phy, inquit Donatus, admirantis eſt. In Epigr. φοῦ φοῦ, τί τοσοῦτ' ὄφον αἰσθάνεαι, Quãtum dij boni, fragrantiæ ver accendit. Φοῦ φοῦ congeminatum, χλευαστικῶς eſt aduerb. vt Latinè Heu heu. Plaut. Heu heu, quàm malè perdidi quod contuli tibi. Φοῦ φοῦ etiam admirationem denotat. Ariſtoph. Aniib. φοῦ φοῦ, ἡ μὲν ὀσφρὴ δεῖν ἡμᾶς ὁ ἐρυσίχων γέει. Vbi Comment. Ἐστι μῖμος ἰαμβικὸς, χλευαστικὸν τινὰ ἐμφαίνουσαν. Plutar. in Pariio Æmilio, φοῦ φοῦ, τὸ τοῦτο χώρας μεῖζον ἀνάδειξε, φόβε ἐπιφορᾶσαι τοῖς ἐπιγιγνομένοις. Per deos immortales, quid ad emendandos mores efficacius?

Φθυσῳδης, ὁ, hydrophobus à Polybo medico appellatur, quaſi aquifuga, quòd aquam metuat ea affectione correptus. vide Υ δροφόβ.

Φθύω, με. φθύξομαι, &

φθίξομαι, apud Homer. Iliad. Π. τὸ φθύω, ἀόρ. β. ἔφυγον, fugio, in fugam me conijcio, fugam ineo, fugam capeſſo, fuga me proripio, verto ſolum. Item vito, declino, horreo, cauteo, φυλάττομαι. Eſt & deſiſto, nolo, renuo, aſpernor, reticio, reſpuo. Cum Accuſat. Xenoph. τοὺς στασιάσαντας φεύγειν, cui Datiuus φυγὴ additur apud Platonem in Epiſt. Δεῖ τὸν πρόσθεν ἢ φεύγειν φυγὴ ἁπλίκτῳ κρατοῦντα διὰ παντὸς ἢ ἀποθνήσκειν, auerſari & fugere indefeſſo quodam ſtudio eſtutientium ſtultorũm quæ hominũ ſit felicitatem. φεύγω φυγὴν, Ariſtophan. φεύγω δίκην ἐκκλεῖσαι, declino iudicium, Plato de Legibus. φεύγω τὸ ἑλπίδας, ſpem reticio, Plutar. in Rom. Φεύγω, exulo, vt φεύγειν ἀεὶ φύσιμα, Plato 9. de Leg. perpetuo exilio mulctari. φεύγειν τὴν πατρίδα, à cauſſæ patria: & φεύγειν τὴν πατρὶ, exulare ſita cmitare, ab vrbe exulare. φεύγω τὴν ἐκ τῆς πατρίδος γῆν, τὴν πατρίδα, extorris exulat, Ariſtoph. Vnde ὁ φεύγων κρεμνὸν, reuocat. exulum, vel redijus in patriam. Φεύγειν pro ἐγκαλεῖσθαι, accuſari: & ad forum pertinet. φεύγων dicitur ὁ ὑπομένων δίκην, qui cauſam dicit, qui reus eſt & poſtulatus: vt φεύγων φόνου, φεύγων κλοπῆς, qui accuſatur homicidij, qui de cæde reus agitur. Φεύγειν τὸν δεσπότην, in ſeruitutem aſſeri, ſtatus controuerſia in patri, vbi Accuſat. δίκαιον intelligendus. οἱ τὸν ξένιον φεύγοντες, ſiue δικαιολόγοι, id eſt, rei peregrinitatis, Æſchin. φεύγω γραφὴν, accuſor, reus fio, Philoſtr. in Heroic. φεύγω γραφὴν ὕβρεως, reus ſum iniuriæ illatæ, Demoſt. δίκην φεύγειν ἀφ' ἑαυτοῦ κρινῆ, cauſam defendere apud iudicem, Plutarch. in Rom. Φεύγω τὸν ἐκκαλοῦντα δίκαιον, reus factus eſt capitalis ſupplicij, Idem in Pericle. φεύγω δίκαιον ἀσεβείας ἐρήμην ἀκόλουθον, impietatis accuſatur actore Hermippo, Plutarch. in Pericle. φεύγω δίκαιον πρὸς παλαίστας, Hocrat. φεύγω δίκαιον ἀφ' ἑαυτοῦ, Lucianus. in indicio de vi illata accuſor, de vi illata cauſam dicere cogor. ἐ φεύγων δίκαιον, reus crimen deprecans, Plutarc. in Public. ᾗ τὸν φεύγοντα τοῦ δίκαιον ἀπαγαγεῖν τὸν ὁ δῆμος ἐδωκε, crimen deprecãtibus pronocatioem ad populum dedit. ἃ τότε τὸν ὄχλον ἐπὶ τοῦ ὑβρίσαι τὸν φεύγοντα ἐνδικῶς ἀπαγαγεῖν, reo permittens à conſulibus ad populum prouocationem.

Φεύγων δίκιον vel **ἐγκλημα** ὑπό τινος, qui actione aliqua in iudicium tractus eſt, contra quem lege agitur. Plato in Apolog. Socrat. αἱ πως ἐγὼ ὑπὸ μικίνου τοσούτου δίκαι φεύγομαι νε τὰ multorum criminũ reus à Melito defertar. φεύγων ὑπὸ τοσούτων, reus proditionis, Thuc. Et φεύγοντες ὑπὸ φόνου, qui ob cædẽ exilio ſe mulctarũt. ὅστις ἐν ἀρχῇ πολλὰ μὲν πεπλημμελήκοτε ὑπὸ τῶ βασιλέως ὑπὸ φόνου, ἢ σφαγέως, ἢ ὅτι τυραννεῖν ἐπῆρχεν, Plut. in Sol. verba ſunt Solon. qui ab Ariopago bonis idijs aut iugulationis, aut affectatæ tyrannidis dãnati à regibus eſſent: hæc Lapus. Φεύγειν interdum non ſignificat actione contineiri, ſed crimẽ timere & vitare. φεύγω ὁ διακόψαι ὑπό τινος, ἢ φεύγω ὁ φυγαδεύσαι ἢ ἢ ὀξοκεφάλῳ ἢ, ἢ φεύγω ὁ κρεπορρυῖ ἢ ἢ. Iungitur etiam Genit. cum Ἀπό apud Xenoph. vt Ἀπὸ τῆς σωφροσύνης ἐ φεύγειν, à Sylla fugere, ſeu Scylam fugere & auerſari. Plutarchus in Solone cum Infinit. vt φεύγω ὑπισχνεῖσθαι, recuſo præfecture. Plato in Apologia. δικάζειν ἢ φυγεῖν, docere noluiſti. Idem, ἐφυγὸν σοι κοιμηθεῖν, tecum agere nolui.

Φεῦ ζευ, heu exclamare, deplorare, **φεῦλέγειν.** Euſtat. Iliad. χ

Φεὺκταῖον, Heſyc. **Φεύκτεφαμαι.**

Φεύκτικός, ὁ. fugax.

Φεύκτὸς, ὁ. q. vitabilis, fugiendus. Sophocl. in Aiace. **φεύκτὸν ἄγκυρα τον,** id **φεύκτὸν,** nuntium intolerandum, nec vitabilem.

Φεύξιμος, fugiendus, detestabilis, **Φεύξεφαμαι.**

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga, Heſyc.

Φεύκαλος, μος, ἡ

Φέϊκαλος, ſcintilla parua, **ὁ μικρὸς σπινθήρ, Φεύ τοῦ φάϊζειν τὸ ἀξιοδοκεῖν** ait Interpres Æſchyli in Prometh. apud quem & verbum **φεϊκαλοῦσι, ἐκπατῶσι.** Ariſtop. in Achar. **Η δ' ἀσπὶς ἐς τὸ πῦρ φεϊκαλῶ κρεμῶσα.** Archilochus, **Πυρὶς ὁ ὧν αὐτὸς φεϊκαλῶς.**

Φ H. dixit, ἔφη. Heſiod. **φῆ μὲ θιλοφρονέων.**

Φηγαλιὲ, ὁ, Bacchi cognomentum, ob ſagos quæ viti pedamentũ præbent, Euſtat. Iliad. ἀ.

Φηγίνε, ος, ὁ, fagineus.

Φήγινος, ὁ, ἡ, faginus, φηγὶν Φ, quod ex fago factum eſt, ſicut Latinis, vt fagineæ arculæ, Colum. & faginus axis, Virgil **φηγίνοι κλισίαι Φ,** in Epigr.

Φήγιον, ν, τὸ, mons iuxta Oceanum.

Φηγὸς, ὁ, fagus: quali **φαγὸς, ἀπὸ τῦ φαγεῖν,** comedere, quia olim homines fructibus arboreis victitabant. **φυτὸν ἥμερον ἱερὸν.** Φηγὸς Theophraſto eſt Eſculus Latinorum, ſpecies quercus cuius glans dulcis & edulis. Fagus verò à Theophraſto vocatur **ἔρυα.** vide Adnotat. in hiſtor. cap. 11. lib. 3. in **Μακεδονίαν ζώων.** Φηγὸς, verſus, veretrum. Comment. Ariſtoph. in illud in Pace, **Τίνιτα φηγὸν ἡμπορυῶν;** ait: **ἀφεωσκαλῶμαι· ἢ τὸ μόδιον θέλω λέγειν, ἢ πίλῳ αὐτὸ πῆτε βάλανον κρεμῶν.** Φηγὸς, pro fagea glande. vide **Κάρυον.**

Φηγότευκτος, faginus, ἢ fago compoſitus: vnde de nauicula è tali materia dixit Lycophr. **μόσιμος φηγότευκτος.**

Φήγω, τὸ ἄλλως, comedo.

Φηλεῖν perdo, decipio. **φήϊρω, ἀπατῶ,** Heſyc.

Φήλης, ficus agreſtis nondum matura, gr ſlus: Sic ſcripſerunt apud Polluc em libro 6. **τὰ ἐν ἀγρῶν πίπτοντα ἥδη σύκα. οἱ δὲ ἀττικοὶ** vocantur apud Lacones, & **φήλικες** apud Athenienſes, à **φηλεῖν,** i. decipere, quòd immatura exiſtens oculis imponat præbita maturitatis ſpecie, Ariſtoph. in Pace, **Τὸν τὸ φήλικος ὁρῶν οἰόμενον.** Hſ. **ὀπώρα ἡ πάντων, Ἑδνία κράτιστον.** Comment. **τὸν ἀπάτην.** Et proprie **ὁ δὲ ὀκνηρὸς ἢ πάμφυγος, ὁ ὕλην μὴ πιπάσασα ἔχων, ἀλλ' ὡς ἢ ἰδὼν,** Eſt & deceptor, **ἐ ἀπατεών.** Vnde **φήλημα,** deceptio, fraus, **ὀξυπάτητ.**

Φηλήτης, ὁ, ἡ, deceptor. **φηλήτας** autem, fur, latro, Heſyc.

Φήλητος, ὁ, impoſtor, **ὁ ἀπατεὼν ἐξ,** Suid. infidiator, improbus, **ἀλλοδαπὸς γεγενημένος, ἀπὸ ξένων,** Heſyc.

Φηλὸς, decipio: à groſſus hcubus, quæ maturæ eſſe videntur, quum non ſint. Actiu. Accuſ. **φηλώσας σφῶας** apud Lycophr. imponens principi, **ὅτε ἀπατήσειε τὸν αὐχητὰ.**

Φήλωμα, τος, τὸ, fraus, impoſtura, deceptio. vide **Φήλης.**

Φήλωμα, idem, **ἀπάτημα,** Suid.

Φήμα τα, Heſych. **ὀνόματα, φάσματα.**

Φήμη, ης, ἡ, Vnde Latinè fama, rumor, **ἀγγελία,** nuntius, monitum, **κλέος,** fermo, appellatio, nuncupatio, opinio, exiſtimatio, **πλοῦ φήμας ἀδεσπότους ἢ ἀμφιδέξιος,** rumores incertos & ambiguos, Plut. in Othone. **οἱ δὲ πολλοὶ φήμη,** opinio multorum, id eſt, quã habeat de aliquo, Chryſoſt. **ἐκεῖ τὸν ἱερὸν ὄπτηφίμην ἐκ τοῦ τῶν ἀμφικτιόνων φήμης,** Plato de Legib. mulieres habentur. **φήμης ἕνεκα,** quod fauſtum felix que lit. Idem ibidem. Heſiod. **ἐ σιλω ἢ βεβηκὼς ἐκκλέος φήμιμι,** i. famam & opinionem de te. **φήμην διαδιδόναι,** ſermones ſerere, rumores in vulgus ſpargere & diſſeminare, i. λόγους διαδιδόναι. Polybius in 5. **Διὰ δὲ τῶν φυλακίων αὐτῶν φήμην,** ὡς ἀφίκοιμι μείλιον ὑπὸ τοῦ βασιλέως. **Φήμη** vt **φῆμις,** omen, augurium. Xenop. Pædiæ vlt. **ἐκ ὀρνίθων, ἢ ἐκ ὀνείατων, ἢ ἐκ φήμης,** oſtẽtis, augurijs, ominibus. Plato in Epiſt. **φήμιμι γὰ σχεδὸν ἁπάντων μαντικὴν,** omen fauſtum vaticinor, ſiue prædico. **μαντικὸς φήμη,** oraculum. Idem in Legib. **φήμη μαντικὴ,** Sophocl. **φήμιμι σχεδὸν παυόμαι,** bene augur or. Ariſtot. in Probl. **φήμιμι σχεδὸν λέξομαι νῦν,** Ariſtoph. i. **σωιδξόμενα.** vide Interp.

Φήμιμι, φάσκω, ἢ φαμὶ, dico, aio, fateor, **ὁμολογῶ,** cenſeo, **ὑπολήψομαι,** arbitror, **ὑπονοῶ,** adtimbo, iubeo, denuntio, prædico, celebro, commemoro. Vnde **φήμι ἐγὼ,** pro ſic aio, ſane inquam, ita cẽſeo certè, ſanè. profectò: ex ſponſio adinterrogationem. Vide Interpret. Ariſtophanis. de accentus ratione. **μὴ φημὶ,** non permitto. Sophocl. **τὸν δὲ σὸν μὴ σὺ φίλτατ' ἐξ ἐμοῦ περᾶν πρᾶξιν ἐμὲ φαμὶ δρᾶσαι,** ſiue tu non ſinis, ſiue alius ductor, & **ἐ μὰ φημὶ,** negem, Euripid. **ἐ φημι, non aiodico non, nego, μὰ λέγω, μὰ φάσκω,** iſſidio, non concedo, non admitto. **ἐ φῆς,** negas. Ariſtoph. **ἐ μὰ φῆμι ἐκεῖνος ἐμὲ ἐκπολεῖν,** negaui me iturum. Demoſthen. imperatorem, **ὃν ἐ φῆμι ἀπολεῖν,** negaui me iturum. Demoſthen. i. poſſe ire **ὃ φήσεις,** negabis, Idem. **ᾧ γὰ ῥᾴμη πᾶσι τοῖς εἰκεστότατος ἐφι βέβαιοῦσθαι,** negatuit enim verba propinquitates feu familiaritates confirmare, idem Demoſth. **ὃν τοῦ σοῦ τὸν σ' ἐφίσειν. ὡς ἔφησε ποιῆσειν,** negauit ſe factũrum Hom. **ὀδὶ ξ, ἓν ἐφάμην ἐνγνοσθαι.** Et **ἐ φάμβρ',** negans. Ponitur quoque **φαμὶ** interdum pro inquam, vt **ἔφαν.** Xenoph. **Οὐ φαμὲν Λυσιτέλειν πλουσιωτέρους ἄλλων αὖχοντος,** negante ſe ſolicitum eſſe. **Φαμὲν** apud Platon. **αὐτὸν ἐγ πᾶν ἥλιον** ponitur interdum, vt **φάμεν,** & **φίεν.** Xenoph. **ὅτι σι φάσκ ἐρεῖν ἐπ' ἐμὲ μὴ φᾶπ' ἐμὲ, ἐς οὐδὲν πλὴ χάρα ἐστὶ φάμενον.** Hîc **φάσκειν** aut abundat, aut **ὡσ πρὸ ἔφη** ponitur: vt Latinè dicere, pro dicere cœpit. Porrò **φαμὶ** quum de præterito dicitur, Præterito iungitur: quum de futuro, Futuro. **φασὶν ὁ λόγος,** vt dici ſolet. Actiu. Accuſat. Iungitur etiam cum Participio: vt, **οἱ ἔξα λέγων,** ſic dicebat. Sophocl. **ἔφα εἰσαῦ,** Hermog.

Φημίζομαι, ῳ φημίζω. μίσω, vel **ἴζω. ισμαι,** vulgo, vaticinor, voco, diconſuetudinẽ, Actiu. Accuſat. Heſiod. **ὧν πᾶς τοιοῦτ' ἀλαὶ φημίζουσι,** prædicant. **ὧν ἐφήμισεν πατὴρ μοι,** Eurip. quam fama mihi genitor ipſe dedicaſſet. Legitur **φημίζω** in Futuro apud Ariſtot. li. 7. Ethic. & apud Dionyſ. de ſitu orbis, **κρὶ ἐφημίζωσο μάντασιν,** vtilegò dixerunt.

Φῆμις, rumor, φήμη, ἡ φάτις, sententia, ὁ, ἡ, τὸ φημικός, ἡ, ὄν, ἐγγὺς ἐστὶ τοῦ ἀμείνονος ὄμως. < apitin etiam pro concione: vt δ' ἀ, ὡς ἐν ἀρχῇ δὲ ἡ ἐκκλησία προέμενον δήμου ἐν ἀγορᾷ, ἐν ᾧ καὶ τοὺς στρατηγοὺς. Didymus. Φῆμις & φήμη, omen. Vlyss. apud Hom. Odyss. ὑμῖν δ' αὖ μία φήμις ἐπὶ πᾶσι μετείη, quod vt fausti omen accipere possit: ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀμείνονος ἐν ἀγορᾷ.

Φιλοπάσχω, idem. ὁ φιλόπτωξ, Suid.

Φιλοπτώσσω, ὁ, ἐν ᾧ καὶ τὸ, Neut. Accus. φιλόω.

Φημὶ, ὁ Φῶ, ἡ, fama, rumor, φῆμις.

Φθαναίζω φθοναίζω. Etym.

Φιλοσαρκία, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ

φαίνις, Hesych. expon. φαφανίς, pereas tanquam ἀ φαίω.

φάφλη, ἡ, ὁ, pediculus, pisces omnium pinguissimus. Aristot. li. 5. Animal. scribit hunc pisces delphinum sequendo maximè pinguescere: Gaza ibidem vertit pediculus. φάφλη ἀμφιβ. pediculus ferus, apud eundem.

φάφλη, medium clavi fuit gubernaculi, τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου, ῥάβδος, ὑφ' ἧς ἄγεται· etiam vocatur à Polluce lib. 1. φάφλος, οἱ, pediculi siue pedes, nota satis animalia. Aristoph. in Pace, κρατοῦσιν ἐκ τὰ μάλιστα σωσάντων ἀεὶ ἡμῶν τοῦ. φαφλοὶ πολιοῦχοι. i. οἱ τὸν ὄπτιν εἰς ἡμᾶς ἀδόντες ἄφλας. φάφλη de pino. Homer. Iliad. β, φάφλοισι τ' ἔρις ἀκρὴ φυλάων: vbi Interp. τὰς κρίσεις ἀφ' ἑκάστης φυλῆς διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ πάνυ μεγάλοι πίτυων φάφλοι καλοῦνται, ἃ καὶ πτυχώσιας φασίν. ἢ ὅτι φάφλαι καὶ οἱ ὠμοπλάται λέγονται, ἃ ἐν πτυχώσιας φασίν. ἢ ὅτι φάφλαι καὶ οἱ ὠμοπλάται λέγονται, ἃ ἐν πτυχώσιας φασίν. ἢ ὅτι φάφλαι καὶ οἱ ὠμοπλάται λέγονται, ἃ ἐν πτυχώσιας φασίν. ἢ ὅτι φάφλαι καὶ οἱ ὠμοπλάται λέγονται, ἃ ἐν πτυχώσιας φασίν. Lege adnotationem nostram in caput 3. libr. 2. histor. plant. Theophrast. in voce Θ ἐρπτοῖς.

φαφλάζω, pediculis scateo, morbo pediculari laboro.

φαφλίασις, morbus pediculoris: ὅτι τῇ φάφλῃ, quos & pedes & pediculos vocamus Latiné.

φαφλίζομαι, ἰσομαι, σ. ισμαι, quæro pediculos, Depon. absolut. Aratus de gallinis loquens, οἳ ἐφθείσαντο, ἡ ἑκαέμεν μάλα φαφλίζει: studiosè pediculos venantur.

φαφλόκτεις, τα, quæ aptiora sunt ad pediculos procreandos. melius per ω in secunda syllaba.

φαφλοκτιλίδ ες, ὁ, ὁ, pediculis scatens, φαφλὴ μελίδι. Hesych. pedicósus Plauto.

φαφλόμαι, Latinè vno verbo reddi non potest Demosth. ἀκμὴ δ' εἰσὶ τινὲς εἶσι φαφλόμενοι ἀφ' ἑδὸς πλουτοῦ, quidam eo ingenio prædicti sunt, vt cupidè suam operam diuitibus venditent, Plutarc. in Ant. Καὶ βασιλεὺς γυμνάκες ἀμαυρώμενα δ' ἐπαίξας ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ φαφλόμενοι ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ, Turpiter & indecorè eum adiuuant, ipse scilicet illi vendi cantes, & ad nutum eius se proficere. Idem in Galba, ἀπόμαλμοι τε καὶ ἀπεναντίοι ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ φαφλόμενοι αὐτὸν, ἡ σωπῶντες τοῦ, ἢ παροξύνοντες, deni cti, humiliores & reddi ad eum se ferentibus recipiebant, atque eum exasperabant: Sic Philelphus. φαφλόμαι, abeo in malam rem, in exitium deuenio, exolesco, deterior fio, corrúpor. Philo de mundo, δυὰς ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ μοιρῶν τε, καὶ ἀπὸ ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ φαφλόμενοι ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ, ἡ σωπῶντες τοῦ, παροξύνοντες, denique φαφλόμενοι, ἡ ἀφ' ἑαυτὰς ἀγ

ripid.& Xenoph.apud Sophocl.in Abace τῆς φθοῆς νυκτὸς πρέσ-
τερα nocte.

Φθογγόμενον, sonum emitto,in Epigr.

Φθογγὴ, ῆς, ἡ, vox, φωνὴ, sonus, φῆμις. Hesych.

Φθογγικὸς, ἀντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.

Φθόγγος, ου, ὁ. In Musicis φωνὴ propriè sunt voces: hæ constant so-
nis qui Græce φθόγγοι, i. sonitus Vitruuio, quique octodecim
tantum numero quos patienter aures admittant. vide Τόνος,
& Συμφωνία. Paulus i.ad Corinth. cap.14. Εἶμαι τὰ ἄψυχα φωνὴν
διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῶ, πῶς
γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον ἢ κιθαριζόμενον ; Atqui inanimata quæ
vocem edunt, siue tibia, siue cithara, nisi sonituum discrimen
dederint, qui quod inflatu tibiæ, aut citharæ pulsu canitur in-
telligi possit? Sic & Virgilius de buccina, sonitum vocis disce-
tè posuit lib.3. Æneid. vbi, Sensit, & ad sonitum vocis vestigia
torsit, i. σφῆς τὴν φοὴν ἔστρεψε. Rursus lib.7. Tum verò ad vocem
celeres qua buccina signum Dira dedit. Φθόγγος & ἁρμονία
planetarum orbibus figniferóque attribuit Ptolemæus har-
monicæ institutionis libro 3. Lege Macrob. in Somnium Scip.
Martian. Capellam, & Plinium lib. 2. c. 22. vbi tonus & phtongus
differ ſa. In Musica τόνος, solùm est sonorum in voce ex-
tensio, eorúmque interuallum & differentia : At φθόγγοι sunt
ipſi sonitus vocis discreti contentione æquali, aut inæquali.
Vel cum Aristoxeno, Pthongus est, cuius vocis modulatius ad
tonum vnum: Et Ptolemæo est sonus vnus & eundem teno-
rem seruans, id est, Porphyrio, sonus per vnum & eundem e-
ductum tenorem. Φθόγγος & φθογγὴ ἀπὸ τοῦ φαίνω, vox. Plato in
Timæo, ὑφ' αὐτοῦ τοῦ στόματος αὐλὸν φθόγγον ἡχεῖ : Cicero, Monetur
ipſa per ſeſe sine voce & sine vllo sono. Idem Plato dixit Po-
litic.3. ὅσοι γὰρ ἐν τοῖς φθόγγοις πάντα, ὅσον οἷόν τε πάντα ἀκουσίως, &c. Et in
Philebo ait Socrates, Λέγω δὲ ποῖα τὰ φθόγγοι ταῖς ἀκοαῖς ἡδέα λαμπρὰ,
ἃ πᾶς ἂν τις καθαρὸν ἴσμεν μᾶλλον, ἢ ὅσοις ἕτερον καὶ ἕτερον ἡδὺ συμπλέκεται
αὐτοῖς ἅδ), ἡ δὲ τούτων ξυμφυὲς τὸ ὁδοειδὲς ἐν τοῖς μέλεσι. Φθόγγος, τὰ φωνήεντα,
vocales: vnde διφθόγγος. Plutarc. φράσει ὑπκλείδου φθόγγον, & c. pri-
mam adiici vocalem.

Φθόεις, pastillos vocat Hippocrat. & φθίσις, id est, τηξίσεως. Idem
ἐν τοῖς γυναικείοις lib.1. dixit: Καὶ ποιήσεις σὺν φθίσεως ὄσιν διαχώσεως, id
est, trochiſcos vel rotundulas, vt annotaui in voce Σφαιρίδιον.
vide Φθῖρ.

Φθὸη, ἡ, φθόης, contagium, tabes, Gaza in Probl. Ariſtot. Græci
Medici ſic vocant diminutionem corporis & maciem, quæ ex
vlcere pulmonis perpetuáque cius vomica fiat Lege Galen.7.
Aphoriſm. Comment.16.

Φθοΐς, ἡ φθοϊδὸς, ſic Gaza lib.2. Grammat. ſit autem per contractio-
nem à φθόϊς, genus eſt placentæ. Athen.14. docet fieri ex caſeo
cribrato & ſiligine. Inuenitur etiam in Plurali φθοῖς. Ariſtoph.
in Eluro, εἶτ' ἀφυσσάντων ἀφ' ὑμῶν τὰς ἐγκλίδας τ. ι. φθοῖδ' ἀεὶ τὰ πάντα,
πλακοῦντας, πίνυσκα, vide Φθόεις.

Φθόϊς, οἴδος, placenta, tenuis farina aut puluis, & ſegmentum, auri
ramentum. vide Φθόεις.

Φθοϊώδης, Paſſiuè, inuidia flagrare, inuidioſum eſſe, in inuidiam
vocari, onerari inuidia. Inuidiam habere dixit Cic. de Orat.2.
Quum Scaurus nonullam haberet inuidiã ex eo, quòd Phy-
gionis Pompeij locupletis hominis bona ſine teſtamẽto poſ-
ſeſſ. dcrat. φθονεῖ τοῖς τοιούτοις, hæc ſunt inuidioſa. φθονέομαι τοιοῦτός, Xe-
noph. Iſocrat. in Buſiride, Καὶ μᾶλλον ἡμῖν ἢ τῶν σοφιστῶν, ὅτι τοὺς φιλοσοφίας
ὀντας ἥκιστα διακειμένους, ἡμῖν φανερὸν ἐποίουν διὰ τοῦτο τοιούτους ἡμᾶς λέγειν, ἵνα μηδὲν
μᾶλλον φθονῶμεν ἀλλήλοις ὄντες. Sic & Inuideor Paſſiuè. Græcorum more v-
ſurpant Latini. Horatius in Arte, ego cur acquirere pauca, Si
poſſum inuideor? ἡ φθονέομαι. Idem Od.10. lib.2. caret inuide-
nda Sobrius aula Et Od.1. lib.3. Cur inuidendis poſtibus, & no-
no Sublime ritu moliar atrium? Rurſus Satyr.3. lib.2. & hæret
Inuiſis foribus. Cicero. nonitati inuiſum eſt mex.

Φθονερία, ἡ, inuidentia, inuidia, extremum κεμίσεως virtutis, Ariſtot.
lib.1. Magn. Moral. cap.28.

Φθονερὸς, ἡ, ὁ, inuidus, βασκανὸς, βολότυπος, Heſyc.

Φθονερῶς, per inuidiam, Xenoph. inuidioſè Cic.

Φθονέω, μέσως, ἀπ. inuideo, inuidia agitor & flagro, æmulor, re-
prehendo, μεμφόμενον, prohibeo, denego: vt ὑ φθονήσω σοι, non tibi
negabo quod poſtulas, libens præſtabo, non granabor : ſic
Plato in Apologia. Quod etiam dicitur, φθόνῳ νέμειν. vide Φθό-
νῳ. Dicitur & φθονεῖ σοι τοῦτο, hoc tibi ſuccenſeo, nec libenti a-
nimo concedo, concedere grauor, nego. Sic Virgilius, Quæ
tandem Ausonia Teucros conſidere terra Inuidia eſt? id eſt,
cur negat? Cicero, Licet verum inquirere ſine inuidia. Xenop.
Καὶ ἐγὼ οὐκ ἂν τοῦτο ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν υἱὸν μᾶλλον πείθειν αὐτὸν μᾶλ-
λον σωφρονίζειν ἢ τὸν υἱόν, hoc ægrè tuli, hoc ei ſuccenſui. Φθονῶν cum
Genitiuo, Demoſth. τῶν ὀργασίας τῶν τραπέζης τοῦ φθονοῦντος. φθονῶ τῆς τοῦ
βελτίονος ἡλικίας τῷ κρείττονι, moueor inuidia lucri nondum ex-
plorati, Thucyd. Φθονῶν, cum Genitiuo & Datiuo. Phocylid.
καὶ φθονῶμε ἀγαθὸν ἐσορῶντες, ne bona inuideas amicis. Horatius
Græcorum imitatione dixit Satyra 6. lib. 2. neque illi Sepoſiti
ciceris, nec longè inuidit acuenæ. Is tamẽ in Epiſt. ad Villicum
ſuum lib.1. ait, -inuidet vſum Lignorum & pecoris tibi calo
arguns, & horti. Plato in Hipparcho, Οὐκ οἰόμενον δεῖν ἡδονὴν σο-
φίας φθονεῖν. Plutarc. in Cæſare, ὁ Κάτων, φθονῶ σοι τὴν ἐπιπαροῦσαν τῷ
ἐμοὶ τὸ σὸν στόμα σωτηρίας τῇ πατρίδι. Φθονεῖν cum Præpoſit. πρός
vt φθονεῖν πρὸς πατρὶ. Iſocrates, ἐὰν τοῖς ἀγαθοῖς ἐμὲ φθονήσητε, πῶ
inuidentes propter bona. Φθονεῖν cum Infinitiuo. Euripides in
Medicam, Τί δῆτα σ' ἐφθόνησε φάσκειν φῶτα ; i. dicere ne grauе-
ris vel inuideas. Plautus in Bacchid. Nullus eſt qui non inui-
deat rem ſecundam obtingere. Rurſus Euripid. ibid. Καὶ τοῦ τὸ
μὴ σὸν ἐ φονῶ κρατεῖν γῆς, Non inuideo res tuas feliciter obtin-
gere : felicem rerum ſucceſſum tibi non inuideo. Plato 1. de
Republ. ὧν φθονέσης τοῖς ἀνδράσι, id eſt, hunc docere ne grauе-
ris. Φθονοῦσας ἀφελεῖν τοὺς πένητας, pauperum inuidens vtilitati,
Plutar. in Camillo. Φθόνος & Νέμεσις quid differant, vide in
Νεμεσάω. vide Φθονέω supra.

Φθόνη, ἡ, ὁ, inuidia, inuidentia, obtrectatio, in Epigramm. ei op-
ponitur φιλανθρωπία, Demoſthen. Commentar. Ariſtophan. in
Pluto, φθόνῳ & apud Philoſophos, ὁ τῶν ἀνωφελῶς ἀγαπώντων λύπη, νέ-
μεσις ἐπὶ ἀγαθοπαθίᾳ. Cicero Tuſcul. 4. Inuidentia, eſt egritudo ſuſce-
pta propter alterius res ſecundas. Plato in Timæo, Ἀγαθὸς δ' ὢν
φθόνος πᾶσι κάκοις ἀπόκειται ἔξω τοῦ φθόνου. Cicero, Probus autem in-
uidet nemini. οὐδεὶς φθονῶ, nulla inuidia eſt, non negabo tibi,
id eſt, οὐ φθονήσω. Lucian. Περὶ τῆς φιλοσοφίας μὴ φθονήσῃς καὶ τοῦτο
εἰπεῖν. reſpondet Chryſ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνῳ, ego verò libens id di-
cam. φθόνῳ οὐδὲν ἀκούσασιν, ad altiora contendentibus non in-
uidendum, Nazanz. in Orat. οὐδεὶς φθόνῳ ἐλθεῖν ἐπιτρέψαι, nihil ve-
tat liberè proloqui, Bud. in Epiſtol. prior. φθόνῳ οὐδεὶς ἀπειθῆσαι,
Philo de mundo, id eſt, dicere nequaquam grauabimur,
vt Budæus exponit. ὡς οὐδεὶς φθονῶ ὄχλῳ τὴν πόλιν, non æquum eſt
inuidere ciuitati, Ariſtid. φθόνει καὶ, conflo inuidiam, Hermo-
gen. φθόνον σου σιωπᾷ, Demoſth. Inuentur etiam in Plurali
apud Platonem lib.1. de Leg. vt οὐδὲν φθόνοι ſine inuidia. Et in
Epiſt. διλαζωφῶν τασ ἐκ τῆς φθόνων διαλεκτοῦ. Φθόνῳ, reprehenſio,
μέμψις, ψόγος. Φθόνῳ δέη, inuidioſum eſt. φθόνῳ ἔχει, reprehen-
ſione non vacat, ὄνειδος ἔχει ἡ μέμψιν ἐπάγει. Hecuba ait Vo-
lyſſi apud Euripidem, σπουργάνων ὡς ἐπικτείνειν ὁ φθόνῳ γυναῖκα. Sic a-
pud Virgil. Æneid. 4. Quæ tandem Ausonia Teucros conſide-
re terra inuidia eſt. Citat Comment. Ariſtopha. illud Euripi-
dis ἐς μεμῖψιν exponit. Φθόνῳ, inuidentia, quoniam inuidia
non in eo qui inuidet ſolum dicitur. Sed etiam in eo, cui in-
uidetur. 4. Tuſc.

Ὁ φθόνῳ ἔστι μὴ κακεῖσον ἢ γῆ δὲ τι κελεῦ ἐν ἀπιστ.
Τέκνα γὰ φθονερὰν δόμασι, καὶ κλεεῖνον.
Τὸ δευτερεῖον τὸ φθόνῳ ἔχεσιε γράμμασι.
Εὐφεῖς ἐν ἄστρῳ τὸν φθόνῳ γιγνεμένῳν. στοιβ.
Δικαιοῖς δ' ἐν ὁ φθόνῳ. στὸν γὰ φθονοῦντα πε ἐπάνῃ. Io. Sc. in Ca-
tul. 2. c.
Φθονεῖν τὸ αἷμ φεῖσθαι, ἡ ἐμποδίζειν. Iliad. δ.
Εἴπερ γὰ φθονέοι τε, ἡ ὃν ἐσὶ διαπρέπει.
Οὐκ αὖτὸς φθονέων ἐσσ', ὃ πεῖν πολὺ φέρτερος ἔσσι.
& paulò antè
Τάων ὅτις ἡμῖν σοφὸν ἐπαμῇ, ἡ ἓ μεγάθει.
& Odyſſ.α.
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρέοντι ἀνωΐῳ.
Τέρπεσι δ' ἐν οἱ νῷ ὃ ὄρνυται.
& Odyſſ.τ.
Τίωνὸς μ' αὖ τὸ φθονέουσι πολλοὶ ἀλλοδαπῷ ἐμοῖο.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio. interitus, exitium, ſtrages, contagio, labes,
lues, pernicies, clades, internecio, perditio, vaſtitas, vaſtatio,
calamitas, iactura, cuerſio, ruina. πᾶσι φθορὰ γίγνεται, diſſipatur,
extirgauitur, Galen. lib.2. ad Glauc. διὰ τὸν δόντ' ἢ ζῶον φθορὰν,
contra animalium iniuriam, cœtra animalium morſus, ἐς φθο-
ρὰν id eſt, in malam rem. ἐς φθορὰν ἢ ἐν ἀδίκων ἄγε, Sophocl.
φθορὰ τῆς ἀνθρώπων, hominum amiſſio, Thucyd. φθορὰ πολλῶν,
Plato de Leg. lues bellorum. Accipitur item φθορὰ pro vitio,
corruptela, ſtupro ſiue inceſtu. 1. Petri cap.2. ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν
κατακαυθήσονται, in ſua ipſorum corruptela peribunt.

Φθορεῖ, οἷ, miſcellæ permixtionéſque colorum : ſic à pictoribus
vocantur, teſte Plutarc.

Φθορεὺς, ſtuprator, in Epiſt.

Φθορεὺς, οἱ, vitiatores virginum.

Φθορμεῖον, γος, corruptus.

Φθορμὸς, ὁ, ἡ, veneficium. Inde φθορία, medicamenta quibus Medici
vtuntur abigendis infantibus in vtero enectis; vel potius me-
dicamenta, quibus fœtus in vtero necantur & abiguntur. di-
cuntur etiam ἐκβόλια. vide Dioſc. lib.2. c.197.

Φθόρια ἐμβρύων οἱ, Dioſc. l.5. cap.69. vinũ abortiuum. Marcell.
vinum quod phtorium vocat, quoniam partus necat & abor-
tus facit, Ruel. Plin. lib.14. cap.16. de ſcammonite vino, Hoc
vinum phtorium vocant, quoniam abortus facit.

Φθορικὸς, ἡ, ὁ, domeſtica pernicies.

Φθορικὸς, ὁ, ἡ, ἡ, tabificus, corrumpendi vi prædituus, peſtifer, le-
thalis, exitialis, exitioſus. Philo de mũdo, φθορικὸς αἰτίαι ὑφ' ὧν

βλα'bifica cauſa poteſt inueniri. apud Pollucem, φάμακον φθορποιὸν ἢ διαφθορικόν, i. abortium pharmacum, Plin. abortus fac ens ſiue infe cus.

φθορεύς, ὁ, pernicies, corruptio, iactura, mors. Plutarc. in Camillo, & Ariſtot. in Problem. Item vilis, futilis, fragilis, pernicioſus, apud Demoſthenem & Ariſtoph. φθορὸς ἀνθρώπους, & ſic Chryſoſt. φθορὰ ἰητρικὴ.

φθύζω, μ. υσαι, υσαι, ſuſurrum edo, ſicut βλαύζω ſpuo.

Φι Β, ου, ſyllaba Dativ. ad litur apud Poetas, vt οἷ ξ, τοῖ νοῖ φαιρομβῴ φθάσῃ, ſimulac diluxit venerunt. Ε. ὁδ. ὃ, ἀλλ' ἐπὶ δεξιτερὰ ἰέναι, ἢ κατὰ δεξιὰ μαλλὸν, altera parte. ἀλλ' τὸ ἕτερον, vt ſic caſus Nominat. eſt autem Ionica appendix, i. ὀβελισκικὸν. Idem Heſiod. dixit ἐς τ' αὖθις ἐς τ' ὀπίσω, pro Accuſ. εἰς τὸν ὄ. ὦ.

Φιλάω, opus aggredi. videtur poſitum pro τὸ φιλεῖν, τὸ βαδίζειν: vel φιλεῖν hilariter viuere, compotare, ἡμέρ', σοὶ θυμὸς ἐπιβαδίζειν, βαδίζειν, apud Ariſtoph in Veſpis, τὰ ἔργα φιλεῖν, & τὰ ἔργα. Suid. τὸ ἀρχόμενον ἀσφαλῶς.

Φιάλη, ης, ἡ, phiala, ἡ τὸ πάλαι τὰς παῤῥησίας, poculū, patera. vnde φιαλίσκη, & ὑποφιάλιον. ἐπὶ τὰ ἀμφίθετα, phiala duplex. cuius pars vna alteri imponitur, Suid.

Φιαρός, crudus, acerbus. Item purus, lucidus, præ humore ſplendens, nitidus, lympidus, quaſi φιερός, λαμπρός, Suid. λαμπρὸς ὑπὸ ὑγρότητος, Galen. in Gloſſ. Φιαρὸς, λιπαρός. Nicand. ὑγιὴς, φαιδρὸς, pinguis gallinæ. hinc verbum φιαρύω, λαμπρύνω. Heſych.

Φιάτνα, τὰ, fragmina.

Φίκαλον, ἡ ἰσχὰς, caricæ, ſicus arida, Etym.

Φίκελον, τὸ, σύκον, Etym.

Φίκελος, genus ficus, vnde caricæ fiunt peroportunæ. Ariſtoph. in Acharn. Τί ζ φίκελος ἰσχάδα; Comment. Athenienſis vel Megaricī territorij locus, ἢ φίκελις, ὑφ' ᾧ συκῆς ὑπτιάζουσι τὰς ἐξοχὰς ἰσχάδας. Φίκελλες ἔτιαι vocant gracites ras εὖ ἰσχναὶ τῆ αἰ δρώσαι.

Φίκελλα, ficus ſpecies, Galen. in Gloſſis Hippocr.

Φίκελλος, gracilis, tenuis, exilis, macer.

Φίκλιον, ἡ, fibula, σφόνη, σπόρνη vnde φικλίδια, infibulare, σφονδᾶν, ἐμπορπᾶσθαι, Heſyc.

Φίρων, τὸ, promontorium, ἀκρωτήριον.

Φιάδακον, ἡ, vaſculum exiguum & anguſtum, doliolum, pro τὸ διδάκιον, interpres Ariſtoph. in Equitib.

Φιδίτια, τὰ, quaſi φιλίτια, ab amicitia, conuiuia ſunt ſuæ cœnationes Lacedemoniis, quæ Cretenſibus ἀνδρεῖα dicuntur, συσσίτια, ſodalitates quædam & epulationes quæ fiebant apud Lacedemonios, Ariſtot. lib. 2. Politic. de Rep. Lacedæm. vide Φειδίτια ſuprà, & Plutar. in Lycurgo.

Φιδὸς, vide Etym.

Φιδύζειν, παῤῥησιάζειν, Suid. phicidiſſare. vide in Chiliad. Eraſm. alij verò vt Suid. annotat Νῦν τὸ παιδίζειν accipere.

Φίδα, φίλαι, ἡδέως, Hom. Iliad.

Φιδάζατος, ης, ὁ, amator probitatis, bonarum rerum ſtudioſus, bonorum amans, amans bonos, qui probo eſt ingenio.

Φιλαβίωτος, ingeniti ſtudioſus. Φιλαγλώττων eis dicitur Nazanz. in Orat qui ἀξιόπιστος ſolùm Deo proprium eſſe dicit.

Φιλαδελφία, ας, ἡ fraterna charitas, fraternitatis affectus Quintiliano: fraternus amor, fraternitas. Paulus ad Rom. capit. 12. Τῆ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, id eſt fraternitatis affectu alij alios adamantes. In Epiſt. 1. Petr. c. 1. διὰ πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, pro Spiritū, charitate fraterna ſimulationis experte, ex puro corde alij alios diligite impenſè. Hac voce ex amore & fratre compoſitâ, Apoſtoli ſignificare ſolent mutuum Chriſtianorum inter ipſos amorem, idque ex Hebræorum more, qui omnes ſux gentis fratres vocant. Eraſm. in cap. 4. Pauli Epiſt. 1. ad Theſſal.

Φιλάδελφος, ὁ, amans fratrem, fratris ſtudioſus, fraterna prædirus charitate, fraternè amans. γράμμασι φιλάδελφοι ἐσμὲν οἱ φίλοι τοι, Nazanz. in Orat. εἰς τὸν ἅγιον πνεῦμα ὃν fratrum potius quàm opinionum noſtrarum ſimus amatores: ſic Bilibaldus.

Φιλαθήναιος, ὁ, amator & ſtudioſus Athenienſium, fauens nomini Athenienſi, Ariſtoph. Interp. de ratione accentus.

Φιλαίδιος, ὁ, φιλοπαῖδ, amans ceraminum.

Φιλαίματος, ſanguinarius, φιλαίμων, epitheto Martis. φιλαίματος αὖτις, in Epig. φιλαίματος βοῦλα, hirudo ſanguinis auida, Nicander in Theriacis.

Φιλαίμων, crudeli, cruentus, qui ſanguinem amat. ὁ φιλῶν τὰ αἵματα, φιλαίματος, Heſyc.

Φιλαίτερος pro φίλτερος, Attica formatione, vt

Φιλαίτατος pro φίλτατος, amiciſſimus. Xenoph. 2. Ἑλληνικῶν, ὡς φιλαίτατος ὢν τῷ βασιλεῖ Λακεδαιμονίων.

Φιλαίτης, ου, ὁ, querulus, accuſator, contentioſus, litigioſus, obiurgandi cupidus. μεμφίμοιρος. Xenoph. ἐδόκει φιλαίτιος εἶναι. ὁ φιλαίτιος τῆς ἐκκλησίας ἐκβαλλέτω τοὺς φιλαιτίους, Plato de Leg. τὸ μὴ πολλοῖς φιλαίτιον, ciuium calumnia, Plut. in Solone.

Φιλαλήθεια, χρῆσιν ἤζειδα Etym.

Φιλαλήθης, ες, ὁ, immodeſtus, intemperantiæ ſtudioſus.

Φιλαμαξόβιος, libenter ſequor, Ariſtoph.

Φιλάμπελος, meri cupidus, Nonnus.

Φιλαμφίαστος, cupidus auſcultare, grauium & ſedulum eſſe.

Φιλανιάστειος, ἡ, cupidi audiendi, φιλακροάσασθαι, Heſyc.

Φιλανθάδης, arrogantiæ ſtudioſus, Bud. in Epiſt. poſter.

Φιλανθεῖν, πῶ, Aliptæ, id eſt vnctor eſſe cupio aliptas amo, vel inter aliptas verſari amo. exponitur & dilector pigmentis & vnguinentis uxta illud, ὦ ἑταῖρε, ἐάν φιλακρᾶσθαι, erit ergo ſecundum eam ſignificat. φιλανθεῖν idem ac φιλακρᾶσθαι.

Φιλανθρωπία, amor & ſtudium veritatis.

Φιλανθρώπης, ου, ὁ, veri amor. φιλανθρώπεις. i. veritatis ſtudioſos Philoſophi quidam ſe vocitant, Laert. lib. 1.

Φιλανθρωπία, veritatis affectu & ſtudio, Euſebius hiſtor. eccleſi. libro 1.

Φιλανικία, amor mutuus, Heſyc.

Φιλανικίως, οἱ, mutuo amore iuncti.

Φιλαπαρτήμων, auidus peccandi.

Φιλαπάρθενος, pro φιλοπάρθενος.

Φιλαπαγαστάρχης, cupidus legendi.

Φιλαπαγαστιώτης, οὐ, ὁ, qui libenter lectitant, apud Dionyſium Siculum.

Φιλαπαλαστὴς, οὐ, ὁ, qui libenter ſumptus facit, Cic. prodigus, diſpendioſus, ſumptuoſus: opponitur τῷ φειδωλῷ apud Platonem.

Φιλαπόθητος, amor viri, amor erga maritum. Lucian. μεγάλων ἄρα τῶν φιλαπόθητος ἐξῆς θεῶν τιμῶν, ingenti honore a diis eſt donata propter beneuolentiam qua virum proſecuta eſt. Euripid. pro cupiditate eocundi cum viro.

Φιλαπόλις, ου, ὁ, ἡ, ἄ, amans virum: vt φιλαπόλις γυνή. Paulus 2. capit. ad Titum vxores φιλαπόλεις eſſe vult, i. ſuos viros amantes. Apud Platonem in Sympoſ. etiam φιλανδρὸν γυναῖκα μᾶλλον ἔτερα, dicitur virioſa & impudica.

Φιλαπροπάτωρ, liberale facinus & benignitatis plenum, benignè datum, humanitas, benignitas, Plutar. in Demetr. Ἐχαιρε ἡ νικήσασα, ὅτι νίκῃ, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ ἀδικίαν ἡττᾶτο, ἀλλ' τὸν νίκης οὐ τὸ πλοῦτον ἀτιμάζουσα, ἀλλὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ φιλάνθρωπον τῶν φιλοδωρημάτων ἐκείνῳ, ἢ τὸ χρέος ἠγάπησεν.

Φιλανθρωπία, ſum humanus. Polyb. libr. 1. ἐν οἷς μάλιστα ἐστὶν ἴδιον ἀνθρώπου φιλανθρωπεύεσθαι. Et lib. 3. ἐὰν ὁ ἀνὴρ δικαιοπράγμων, φιλανθρώπευος, humaniter tractabat. Dicitur &

Φιλανθρωπόμοιρος, humanus ſum, in comitatem benigniratémque compoſitus ſum, comitate vtor, humanitate & beneuolentia proſequor. Accuſatiuo cum ὀφεῖ. φιλανθρωπόμοιρος ἀφεῖς ὑμᾶς, vobiſcum humaniter agimus, Nazan. in Orat. Demoſthen. de falſa legat. φιλανθρωπόμοιρος ἀφεῖς αὐτὸν, In comitatem benignitatémque compoſitus, Gregor. Καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀπέστησεν ἑαυτὸν ἐφιλανθρωπόμοιρος, De Conſtantino magno, qui Iulianū impium educauerat.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, i. amor erga homines, benignitas, liberalitas erga homines, hominum deſiderium, dexteritas eſt quædam beneuolentiaque erga omnes homines. Geſſ. lib. 13. c. 11. cui contraria eſt μισανθρωπία. apud Demoſth. ei opponitur & φθόνος.

φιλανθρωπότατος, ἡ, idem quod φιλανθρωπία, Interpr. Hom. Iliad. π.

Φιλανθρωπος, ου, ὁ, ἡ, humanus, id eſt hominum amans, benignus, beneficus. ἀνθρωπος, φιλάνθρωπος, Demoſt. φιλάνθρωπον ἐ πεπόνθει, nihil humanum faciens, id eſt nihil faciens ad miſericordiā captandam. Idem Demoſt. φιλανθρωπε λέγων, Idem. Et apud Xenoph. Fæd. 1. φιλανθρωπότατος, humaniſſimus. Φιλάνθρωπος, Eſt & hoc nomine herba apparine veteribus dicta, Dioſcor. lib. 3. cap. 104.

Φιλαπρότατος χρῆμα, vtor familiariter, Demoſt.

Φιλαοιδὸς, cantus ſtudioſus, in Epigr. Φιλαοιδὸς, κισσὸς, hedera poetarum amans, apud Athen. lib. 6. Soph. in Philoct.

Φιλαπεχθώτατος, odioſe, inimicè, φιλομισεῖς. Heſy ch.

Φιλαπεχθώτατος, inimicitiæ, ſi ocrat.

Φιλαπεχθήμων, ου, ὁ, ἡ, ὄν, qui libenter inimicitias ſuſcipit, aut ſuſceptas exercet. à Budæo redditur qui ſe ſimultatibus & odiis oblectat.

Φιλαπλεῖς, ſimplicitatis ſtudioſus. φιλάπλους ἢ ἀλήθης, Bud. in Epiſt. φιλαπλοϊκὸς, idem.

Φιλαρχία, ας, ἡ, auaritia, quæſtus cupiditas, φιλοχρηματία. Paulus 1. ad Timoth. cap. vlt. εἶδε γὰρ πάντων ἐξῆ κακῶν ἐστὶ φιλαργυρία, radix enim omnium malorum eſt ſtudium pecuniæ.

Φιλαργυρος, ου, ὁ, auarus, φιλαργυρόπεινος, Xenoph.

Φιλαρίστος, vir cuius ſtudioſus, Ariſtot. lib. 1. Ethic.

Φιλαρχεσθής, in Epigr. ſtudioſus Ariſtidis.

Φιλαρχιμάν, antiquarius, Ariſtoph. Interpr. Athen. lib. 3. Νίκαιθ ἐστ' ἀεὶ τοῦτ' ἐνεστὼς τὸν τ' ποπαὶ ἀεὶ φιλάρχαιον, ἢ πολυκλεᾶ.

Φιλαρχίας, ας, ἡ, amor regnandi, dominandi cupiditas, ambitioſa affectatio principatus, ambitio.

Φιλαρχος, imperij cupidus.

φιλάπχων, ωνος, solers.

φίλαπος φίλαπος, amauit, φίλακος, ὑγάπησε, Dionys. de Situ orbis. & in Epigr.

φίλαπτωμος, τὸ, vestitus Persicus.

φίλαυλος, amator tibiarum & cantus, qui tibiis delectatur vel fistulis. Aristoph. Ranis. τὸν ὁ φίλαυλος ἔπαυλα δὲν ὁμοῖ.

φιλαυτία, ας, ἡ, amor sui ipsius, cæcus amor sui, Horatio in Od. φιλαυτία duplex, ἡ μὲν ἐπαινετὴ, ἡ δὲ ψεγομένη, Aristot. 9. Ethic. Cic. in Epist. Nisi me communis φιλαυτία decipit. Eras. in Adag. & Aristot. lib. 2. magn. Moral.

φίλαυτος, ος, ὁ, amans sei ipsum, qui se plus iusto amat, nimium de se meritus. ἔστι φίλαυτος ὁ αὐτὸ ἕνεκεν πάντα ποιῶν καὶ τοῖς κρείττοσι, Aristot. lib. 2. magn. Moral. c. 13. & 14. cui vituperetur, vide apud eundem lib. 2. Politic. φίλαυτοι dicuntur, qui sibi vehementer placent, quique suis ipsorum commodis impense student, aliorum rebus vel neglectis, vel afflictis. Erasm. in Adag. Aristot. Rhetor. lib. 1. Ἐπὶ ᾧ φίλαυτοι πάντες ἐσμὲν καὶ αὐτῷ κάλλιστα ἡδέα ἔῃ πάντα, ἕτερα δὲ ἕτερα, ἀνὸ φιλοκάλακες, ὡς ὀλίγ' ἐπὶ πολύ.

φιλαγκλάμων, libenter accusans, delator, quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus est.

φιλαγκάθαρτος, qui laudibus delectatur.

φιλάδελφος, diligebat, ὑφίλει, ὑξέγκεν. à φιλέσκω.

φιλεπίγνωμος, cognitionis & scientiæ cupidus, quasi φιλεπιστήμων. Hominis epith. apud Strabon. Sic enim in primo, τῶν δ' ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς φιλεπίγνωμος.

φιλεπλυντὴς, ὁ, studiosus olearum, in Epigr.

φιλελεύθερος, ος, amator libertatis.

φιλέλλην, ὁ, amicus Græcorum, studiosus Græcorum, Plato.

φιλέμπορος, negotiationis cupidus, Nonnus.

φιλενδυτὴς, libenter me vendico, seu ostento.

φιλέορτος, ὁ, ἡ, qui dies festos amat, festiuitatis cupidus, Gregor. Bud. in Epist. ad Paccum, τοὺς ἐφιλοῦντας ἀφ' ὅσων ἡμῖν φιλόορτον τῇ ἑορτῇ, festiuum.

φιλεπιείκεια, ας, ἡ, qui bonique studium.

φιλεπιμπτὴς, ος, ὁ, amator reprehensionum, id est, pronus ad reprehendendum alios, mordax, obiurgator, Isocrat. μισῶ φιλεπιμπτὴς, σαφῶς πικρὸν γάρ. Et apud Athenæum libro 8. ὁ φιλεπιμπτὴς Οὐδαπόθεν κεκαλλίρρυ· μίσῶ, ὅλιγα δ' ἐδίδαν ἡ παρὼν εἰς λέγειν τὰ ἔργα.

φιλεργασία, ας, ἡ, amatores colere, amasiorum cupidum esse, ὑφ φιλόπαιδα εἶ.

φιλεργὸς, ὁ, ἡ, studiosus amatoris, amasiorum vel amicorum cultor & amator, tam in bonam quàm in malam partem. Plato in Sympos. σωφίσεις ἐς τὸ φιλεργὸς γίγνεται.

φιλεργὸς, dicitur vt σωφρονιστὴς. Socrates in Platonis Sympos. ita iocatur de Alcibiade amasio suo loquens, ἐξεγὼ πύπτω τῶν μειράκια τὸ ἡ φιλεργὸς ἐπιτίθεδαι.

φιλέρεκτος, cupidus amoris, in Epigr.

φιλεργάζεδαι, labores appetere.

φιλεργασία, ἡ, sedulitas, voluntaria tractatio operum, agendi seu operandi studium, operæ studium, φιλεπονία, Xenoph. in Oec. Aristot. 1. Rhetor.

φιλεργὸς, ὁ, operosus, φιλόπονος, industrius, sedulus. φιλεργὸς μέλισσα, apes operosa, Nazanz. in Orat.

φιλέρημος, ος, ὁ, amicus solitudinis, amator deserti, in Epigr.

φιλέσδιος, studiosus lauisicii, in Epigr.

φίλεσις, ίδος, ἡ, contentiosus, Pollux. Dicitur & φιλεσκὸς, Idem. & φιλεσκόπος, contentiosum esse.

φιλεσκάω, contentiones amo, Etym.

φιλεσπερίς, ας, ἡ, studium amicorum. & sodalium.

φιλεσπερὶς, aparine herba, ἀ σπαρίνη, Galen. in Glossis Hippocrat. Dicitur & ab eo dem σπάριον. Apud Nicandrum in Theriacis etiam planta est φιλέσπερις: Ἦχει μὲν δήπερ μικαπὸν ῥάμνον ἐπὶ σίλῳ Ἐρσενόφυλλον, ὀλίγῳ δὲ δ' ἀπὸ σφετέρων αὐδέτ, τλω δ' ἐπὶ φιλέσπερι δέδη κλωπὶ καλυπτὸν Ἄνδρες, οἱ Τμώλοιο παρὰ γλαφέτε σπιᾷ. Παρθένιον ταύτην κέπτας. sic dicta autem est, quod vestibius ac præsertim lucinis commeantium tanquam sodalium seu amicorum tenuissimè adhæreat, qua de causa & φιλέσπερπος nominata fuit.

φιλέτωρος, ου, ὁ, amans amicos, amicorum studiosus, φιλοπάμβ.

φιλευοὶ & βασιλεῖς, in Epigr. Bacchi Epithet. i. studiosus ouationis & lætitiæ.

φιλεύκτικὸς Optatiuo gaudens.

φιλεύπτια, ας, ἡ, beneficentia.

φίλε, ὁύς, similans & inimicitiæ amans.

φιλεχθὴς, odiosus, qui facilè occasionem inimicitiæ accipit.

φιλέχθρεια, ἡ, inimicitia, φιλεχθρὸς διάκειμαι, sum inimico animo, Bud. in Epist. poster.

φιλέχθρος, ioci ac risus amator, scurra, φιλοπαίγμων.

φιλέω, ἰῶσω, ησα, amo, adamo, amicè accipio, μὴ φιλοφρονεῖσθαι ἄξιόμενος, φιλικῶς ὑποδέχομαι, amicè tracto, benignè accipio, φιλοφρονοῦμαι, Hom. Odyss. ὁ δ' ἐξίων ἐπαμείνετο φιλέῃ, ἡ δέξεται ἡ πάμαν, amicè accipere & tractare, φιλοφρονεῖσθαι. Idem ibidem, ἐν οἷς κέν φίλεσι ξεῖς ἐπαινέῃ φιλότητα, quem ex animo diligebat, & prosequebatur omni benevolentiæ genere. Et Iliad. C, φίλησε δὲ διός, Iouis chari ei ait, pro φιλοδότησε. Hesiodus in Theogon. φιλέομαι pro φιλέω possuit, prima longa, inquiens, ὁ δ' ἄλλ' ἐπὶ μᾶλλον φιλέοιτο, id est, quem multè diligunt. φιλοῦντα, amo facientem, pro facio libenter, Aristophanes in Plutone, οἷς ἀεὶ αὐτὸ ἐφιλέτε ὑφ' ἡδονῆς ποιοῦντα, Aristot. 9. Ethic. Cic. ἡ δὲ κίαν ἔζῃ φιλέσπρατος, Nazanzen. ἀφ' οὗ τοῦ βαπίζω. displicet enim Christo, si sæpius suppleatur. φίλει, pro φίλατε, prima longa, Homerus Iliad. ama. foue. φιλεῖν, suauiari, osculari, καδιᾶν. Vnde φίλημα, osculum. Mulieres Romanæ cui salutando cognatos manè exoscularentur, lege apud Polybium & Athen. libr. 1. vbi: φιλεῖν δὲ τὸ συγγενεῖς τὸν ἑαυπῆς, &c. & apud Plin. libro 14. capite 3. vbi: Cato, ideò propinquos fœminis osculum dare, vt scirent ante metum oleretnt. Item apud Valer. Maxim. de Instit. antiquorum Orientales populi osculis consalutabât inter se quod de Iudæis passim in scriptura, vt capite vltim. 1. & 2. epistolæ Pauli ad Corinth. constat. Φιλεῖ τὸ στόμα, ore admoto osculari. Xenophon de Perfis Pædiæ libro primo, ὅτι Κύρος κασὼν, αἰτ. ἡ ἀνακαλέσαντο αὐτ' ὀνόμαπ, ἐδὺ συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κύρου τὸ στόμα, ἀσπαζόμενοι αὐτὸν νόμῳ περσικῷ. ἡ γὰ καὶ ὧν τοῦτο παῖδα ἀδρὸν. Herodotus in Clio, Ἔπτυχάνοντες ἢ ὀνομάζοντες τοῦτο δύλιπ τῷ ἡ ἀπ' ἐκ ἀναγκαίη εἰ ἐμοῖς ἐκεῖνο ὁ ἔστυγκάνοντες. ἀπὸ γὰ τῶ προσκυνεομένου ὀνόματος φιλοῦνται τοῖς στόμασι. Ἰωὶ ἢ ἅπαντες ὑπεκλέγοντες οἱ γε, τοὺς παῖδας φιλοῦνται· Ἰωὶ ἢ ποικὸς ἢ εὐτυχὴς κρίνοντες, προσαπῶσι προσκυνέοντι τὸν ἕτερον. φιλῶ, consuesco, soleo. sicut Latinus Amo. Tacitus, Vt fermè amat posterior adulatio: vbi amat pro solet, dixit. Quintilian. libro 9. capite 3. ex Græco translata vel Sallustij plurima, quale est, vulgus amat fieri. Thucydid. libro 2. ὁδὸν φιλεῖ ὑμᾶς ὁ πολὺ. φιλεῖ, pro solens, Budæus in Epist. posterior. Euripid in Hyppolito coron. φιλεῖ ἢ τᾷ δ' ὑφρόνᾳ τ' ὑκκρὰνία κρανὸς ὑ τ' ἀκ Ἀμαζόνὰν σκοινεῖα. Horatius lib. 3. Od. Aurum per medios ire satellitcs, Et perrumpere amat saxa. Aristoph. Nebulis, φιλεῖ γὰ σοι τὰ τοιαῦτ' ἐπέρχε πάντα, id est, ἔσωε ἐγ. Matth. cap. 6. φιλοῦσι προσεύχεδαι. solent. Theod. Beza vertit amant. Φιλεῖ, Impersonale cum Infinit. Præteriti vel præsentis temporis, nunquam Futuri Gaza li. 4. φιλεῖ καλεῖν, gaudet deprimere, assolet deprimere. Valla apud Herodo. ὡς φιλεῖ, vt mos est, Plut. ὡ; ἢ φιλεῖ ὥσα ἢθ' ἀσεβήμαπαν ἐκλικπὰν λόγοι ἐχὲν ἀληθείας, vt solitum est homines de huiusmodi rebus loqui. Plato de Repubi. 2. ἀμαπάσαπε φιλεῖ γίγνεδαι, non solent mutari. Hu'us composita omnia Actiuè eferuntur. præter φιλοτιμέομαι, ἡ φιλοφρονέομαι. Ammon. φιλεῖν distinguit à ξενίζειν.

φιλεῖδη, delectari, capeffere voluptatem. Theophr. lib. 9. hist. plat. ἢ Δυξάμου, ἢ τῶπι αἰ ἄγρε ἐνὶ μοντᾳ διὰ τὸ φιλεῖδη. Athen. φιλεῖδη τῇ κρεοφάγῳ βρώσεπ. φιλεῖδ' ἡδονῇ, Aristoph. φιλεῖδη, ἀγαπᾶδη, φιλεῖν, delicijs captus.

φιλεῖδης, homo voluptuarius, voluptatis consectator. Arist. Ethic. 8. Καὶ γὰ ἀγαδὸν τὸ ἡδὺ τοῖς φιλεῖδαι.

φιλεῖδια, ας, ἡ, voluptas, vitium hominis voluptati seruientis, studium voluptatis, luxuria. Aristophan. ἐκκλίζειν τὰς φιλεῖδιας, præ voluptate grunnire.

φιλεῖδία, idem.

φιλεῖδιος, vel vt alij φιλέδιος, ος, ὁ, voluptuosus, intemperatus, libidinosus, Erasm. in Adagio, Semper Leontini. Apud Paulum 2. ad Timoth cap. 3. φιλεῖδιοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, voluptatis potius quàm Dei amantes.

φιλεκκλησιαστὴς, auditionis studio teneri. Polyb. in 3. Οὐ βουλόμεδα παρ' ὑμῖν φιλεκκλησιαστὴς νῦν δόξαι γενέσδαι, οὐδ' ὑποπλαπὴν νῦν τὸν σοφισματικὸς ὑπὸ δεῖσαι τῶν φιλεκκλησιαστῶν.

φιλεκπλεῖν, ας, ἡ, libens auscultatio, audiendi studium, attentio. Isoc. καὶ παντὸς ἐσπὶ τῶν ἐν τῇ βίᾳ φιλοῦσι εἰς τὸν ὄχλον φιλεκπλεῖν.

φιλέλλην, ος, ὁ, cui innata est audiendi cupiditas, discipli narum studiosus.

φιλελκτικὸς, contentiosus, controuersiæ amans, φιλόδικος· ὑπὸ τῶ μᾶλλον διαφερόντων τῆς ἐλλιᾶδος, quod maximum erat tribunal Athenis. vbi sub dio agebantur causæ.

φίλεμις, ατος, τὸ, osculum, suauium, basium. Paulus 1. ad Corinth. c. vlt. Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ, salutate alius aliũ osculo sancto. Quod & 2. ad Corinth. an fine. vide φιλῶ.

φίλημι Ionicè, pro φιλῶ, amo.

φιλήμων, Ph. Iemon, proprium poetæ, Plut. in Pericle.

φιλήνεμος. studiosus venti, in Epigr.

φιλήνεμος, ος, ὁ, amator rei nauticæ, φιλόκωπος, Hesych. φιληρίτμων, ναυπικὸς, Hom. Odyss.

φιλησία, fuacitas, Hesych.

φιλήσια, φιλησίοις, φερόντων, Hesyc.

φίλησις, amatio, Plaut. dilectio, Aretyrop. & Arcti. lib. 8. Ethic. multi ἐν locis.

φίλησυχος, quietis studiosus, ἀ ἡσυχίαν, μισόθικος.

φίλησυχία διάκειμαι, sum cupidus pacis.

φιλητὸς,

φιλαπ-ός,amandus.Aristot.lib.2.magn.Mora',ponit differentiam inter φιλανθ-ον, & φιλοπάτ.

φιλαπ-ές,ὄ,amator,ιερᾶσε.

φιλαπ-ος,ου,ὁ,fur,quasi φῶρ ἀπὸ τῶν ἀ. Hesiod.ὃς ἂ γυναικὶ πίσσειε, πίσσει δ' ὄφρ' ἀπὸ φιλητῆ, furibus,κλέπταις. φιλάπτης autem per ν, impostorem ac deceptorem significat,Eustat.Iliad.9.vide suprà.

φιλαπ-ός,ὁ,ὴ,amator,propensus ad amandum,audus.Genit. φιλαπ-ου γυναικῶν,ergà notos beneuolus , Aristot.lib.7.Politic. τὸ φύσει φιλαπ-ον καὶ φιλόσοφον,naturalis indulgentia & charitas, Plut.in Pericle.

φιλαπ-ος,ου,fortuna.

φιλαπ-ός,ὁ,ἡ,amabilis,amore dignus.

φιλάπ-ας,ου,ὁ,amator,ιέρακες, Alex.Genial.lib.2.cap.25.

φιλία,ας,ἡ,amicitia,necessitudo,amor,fauor,studium. διὰ τὸν σὸν φιλίαν,propter tuam amicitiam,quia te amo, Thucyd.ὃν τῇ φιλίᾳ,in amico solo:vt ὃν τῇ πολιτείᾳ,in hostib.ὃν φιλίᾳ εἶ), esse in amica regione,Xenoph.libr.1.Pæd. Plato in Timæo, φιλίαν τε ἔχειν ἐκ τούτων, ἃ τ' ἐν ταυτὸ αὖ ξυνιόντα, ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος ξυνδεῖν: Cicero.Ex quo ipse se concordi quadam amicitia & charitate complectitur, atque ita aptè cohæret,vt dissolui nullo modo queat.nisi ab eodem à quo est colligatus.

φιλιάζω,μ.άσω,τ.ακα,ineo amicitiã,fio amicus. ἐφιλίασε αὐτὸ,fum eum eo amicitia coniunctus,cap.17.Ecclesiast.

φιλιατρ-ός,rei medicæ studiosus sum. res medicas amo, vel medi cámetorum vsu gaudeo.οἱ φιλιατρ-οντες,medicinæ studiosi, qui medicinam profitentur,Dioſc.lib.6.cap.1.

φιλικός,όν,amatorius, amicus ea cum, amator, studiosus, gratiosus,amabilis,ad amicitiam pertinens & aptus,ad amicos pertinens.φιλικὰ πολλὰ ὑπεσχόμενος ἐκείνῳ,Xen.φιλικὰ ἀφήματα,amicorum negotia.

φιλικῶς,amicè, amanter : amabiliter.Horat.φιλικῶς ἔχειν, beneuolum esse. φιλικὰ ἔχῃ πρὸς τὸν πολιτῶν,amico est in Rempub.animo,Aristotel.1.Politic.Xenoph.ὁκόσοι τούτων, φιλικώτερον ἔχοιεν ὀργὴν ἀνδρὸς ἄζεσθαι , maior erit inter vos beneuolentia & conjunctio.

φιλιδ-ᾶν,φιλιδῶν ἔδωκα,dixit Herodot.canneam, quæ est ex canna, seu cannis.

φίλι-ος,ὁ,amicabilis,Plaur.socius,comis,qui est in amicitia, qui partium est alicuius,amicitiæ præfes. Iouis cognomentum, quasi qui amicitiæ tesseram & iura tueatur. Plato in Alcibiade.Hesych. φίλιος , ὁ ἐπὶ τραπέζῃ κατ' ἐξοχὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, verba placida.σκώμματα φίλια,catuli chari,in Epigr.φίλια φαρμακα, amicæ literæ,i.beneuolæ & humanæ,Plutar.in Othone. φίλια τὰ ἄλλα,præmia amica.amicitiæ præmia,Plat.in Tim.φίλια ἔδωκε,gentes amicæ,Idem de Leg.

φιλίσ-ω,μ.ασα,σ.ασκω,amico Statio,i.concilio,amicum reddo,φιλοποιῶ, Actiu. Accuſ.

φιλίσκ-ω,amico esse animo:cui opponitur πολεμικὸς ἦν.

φίλιππ-ος,ου,ὁ, philippeus, numi genus , φιλίππειοι στατῆρες , apud Pollucem.

φίλιππ-ος,ου,ὁ,ἡ,amans equos, bellicosus. φίλιππ-ος λαός , armis Martis ferox gens, Eurip.i.ἱππικὸς καὶ πολεμικός.

φιλιππ-ώ πατερ, ους, ὁ, κηδ', equorum studiosissimus , Philostr.in Heroicis.

φίλις ἰδίως,ὁ,canna,fistula.

φιλίσσω,aparine herba,quæ & φιλετάριον. vide φιλετάριον.

φιλιστορέω,cognoscendarum rerum cupidus sum, historiæ studeo, sum cupidus narrandi.Strabo lib.vlt. διαφιέντος δ' ὁ φιλαδέλφ- ὄντος τὰς φιλιστορ-ους, inquirendarum rerum cupidus. Greg. εἰς βασιλ. φιλεῖ γὰρ οἱ πᾶς τις πιστὸς φιλιστορεῖν τὰ ψυχῆ , libenter historias citare,& commemorare.

φίλτ-ος,charissimus, φίλτατος.Sophoc.in Aiace, ὡς ἦθ' φίλτατον ὀνόμασιν ὁλοίατο,à charissimis liberis occidatur.

φίλτηρ.vide φίλτρον.

φίλτης,ου,ὁ,amitior, φίλτερος.

φίλιος, amanter.φίλιως εἰρηκέναι.i.κ' νοῶν,humanè, Plato de Leg. φίλιος ἡ κεφαλὴ τοῦτο,Bud.in Epist.post.

φιλυρία,ας,ἡ,Phillyrea, arbor ligustro similis. describit Dioscor. libro 1.cap. 126.vbi tiliam, quæ φίλυρα , malè transtulit Interpres.Apud Paulum Ægin.libro 7.est φιλυρικὸς, ἄδης. In codice Theophrasti libr.1.capit.1. historinter ἀείφυλλα perpetuáque fronde virentia etiam ponitur φίλυρα:vbi φιλυρία vel φιλυρὲς restituo.

φιλοβάρ-ος,barbarus,ofor elegantiæ.

φιλοβασιλ-εύω,ὁ,studiosus in regem.

φιλοβασιλ-εύς, Athenis magistratus quibus sacrorum cura, οἷς ὅδε τὰ ἐμπύρια ἀλλήλων ὑφήνεσθαι. Pollux lib.8.

φιλοβλίτης,ου,ὁ,qui super amicum se coniicit officij gratia,vt qui sui corporis iniectu in febricitantis horrorem cohibet. Aristot.Problem.fegm.3. Quæst.5.τεθμοὶ ἰσχυροὶ σωθῆναι,ὥστε κατὰ μόνας τοὺς φιλοβλίτας. quæ Gaza vertit, tremores vehementes adeo exceperunt vt homines prementes reiicerent.sed ea vox suspecta est.

φιλογάμος, nuptias amans.

φιλογλωσσ-ος , ου, ὁ, apud Pollucem , qui iocatores amat,qui facetis hominibus delectatur,vel qui iocationem amat, qui libenter.

φιλογλώσσ-ος, scurra , facetus , qui salibus delectatur. Aristotel. 3. Rhetor.

φιλογέλως,ὁ φιλογέλασπε, risus cupidus, qui rebus iocosis gaudet, Aristot.1.Rhetor.Οὐδὲ φιλογέλωσι· ἀκαιρίαν γὰ τὸ ὑβριστικὸν τῆς φιλογελάσια.

φιλογεώμορ-ος,ὁ,ἡ,probitatis summum studium.

φιλογεωργία,amare agriculturam,libenter arare.

φιλογεώργ-ος,ὁ,amator agriculturæ,agriculturæ dedituſ. φιλογεώργ-ος,apud Xen.in OEc.apud ipsum φιλογεωργότατος.

φιλογέλωτος,dulcis rei auidus, Aristot.in Probl. vbi capitur pro auido vini dulcis.

φιλογεωμαστ-ής,ὁ,ἡ,homo cupidus literarum,Plutar.

φιλογεωμαστ-ος,amans literas,literarum studiosus.

φιλογυμναστ-ικὸς,de iis dicitur qui libenter exercentur.

φιλογυμναστ-ῶ,libenter me exerceo , cupidus sum exercitationis. Plato,ὅταν σὺν γέροντα ὁ τὴς γυμνασίους, ὅταν ἐνοσεῖ καὶ μὴ ἐᾷ τὸν ἄνδρα φιλογυμναστ-οῦν.φιλογυμνασίαν λακωνίζειν , studere Laconum sermonem exactè limitari,Plut.in Lycurg.

φιλεγωΐα,ὁ,ἡ

φιλεγων-ός,mulierosus,vxorius,cupidus fœminæ , studiosus mulieris.Dicitur etiam φιλογωνὸς ad differentiam τῶ φιλόπαιδ- & φιλιππ-ου,apud Athen.Plato,φιλογωνικὲς εἰσι, καὶ πολλοὶ ἤδη μεμηνότες τὸν τοῦ ἥβης χαρίεντα,Adamant.in Physiogn.φιλογωνίας esse dixit quibus oculi subrubicundi & magni.

φιλογωνία,mulierositas,vt exponit Cic.4. Tusc.

φιλογωνία,mulierositas,luxuria,libido.

φιλοδαίμων,dæmonum amans,dæmonum cultor apud Gregor.

φιλόδαιτος,libenter lachrymans.

φιλοδειπν-ητὸς,ὁ,ἡ,qui lubenter cœna alios excipit.

φιλόδειπν-ος, cœnarum seu conuiuiorum amans Athen. item (vt Bud.interp.) qui libens conuiuatur,i.ἑστιᾶ.

φιλοδέσποτος,natura ferinus vel seruilis sum,Etym.

φιλοδέσποτ-ος,ὁ,amor in dominum.

φιλοδέσποτος,dominum amans,vt apud Herodot.αἰσχρὸν δὲ φιλοδέσποτος,qui natura ferinus est,& fibi imperare nequit.

φιλοδήμιος,popularis,publicola. Aristopha.περὶ σὲ ὄλεκ' ὁ παλαιὸς ἐκεῖ φιλόδημος τῶν φύσει.

φιλοδημότιμος,familiarissimus.

φιλοδημοτικ-ός,ὁ,ἡ,popularis.

φιλοδίκαι-ος,iustorum seu iusti studiosus,Aristot.lib.1.Ethic.

φιλοδικάζω,amo litigia.Aristot.in Rhetor.i.τοῦτο γὰ φιλοδικάζειν δίξειν αὐὸ ὑπῆχθαι,hæc iudicio persequi , hominis est litium amantis. Thucyd.Πειόμενοι ἢ τας κρίσεις φιλοδικάζ-ειν,id est,φιλοσκέμμονες εἶ).

φιλοδίκαος,amator controuersiæ , homo controuersus (vt Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit, & actuam , hoc est,omnia ad controuersiam reuocantem)litigiosus,cupidus litis,litium ſtrepitu gaudens,φιλοφερέμμων,qui alterum lite implicat.Bud.in Epist.post.Aristot.Rhetor.2. τὸ φιλοδίκ-ειν μὲ φιλόδικον·ὁκὲ γὰ ἓν Διῶν διδίκησάμενος ὠδίνιαν ἄλλων. Aduersarius affirmat me fectatorem esse litium: nec tamen demôstrare poteſt,me vnquam causam dixisse , aut quempiam in iudicium vocasse.

φιλοδίξ-ης,gloriæ studium,amor gloriæ,ambitio,Pollux.

φιλοδίξ-ος,qui opinionem seu opiniones sectatur, qui bona opinabilia sectatur vt Bud.expon. apud Platon. gloriæ cupidus: ambitiosus,Pollux.

φιλοδοξ-έω,gloriæ fernio,gloriæ cupidus sum Cic.ad Attic.Nam omnes σωφιλοδοξ-ῶν gloriæ meq. Alibi,ferunt g'oriæ meæ dixerat.

φιλοδόξ-ως,gloriosè,liberaliter,ambitiosè.

φιλοδούλ-ος,amans seruorum.

φιλοδωρία, donum sine largitio animi prompt-itudinem retinet, ex beneuolentia pro fectum munus.ἀ μὲν φιλοδωρίαι ἐ μερὶς,Stil. proprie est donandi amor, liberalitas munificentia.

φιλόδωρ-ος,liberalis,munificus,Xenoph.

φιλοζέφυρος,γαλιὼς,in Epigr.

φιλοζωΐα,ὁ,ἡ,amor vitæ.

φιλοζώ-ος,ὁ,ὴ,vitæ,vel animantium cupidus, vitæ consulens & animalibus. Xenoph. libro primo. Ἀθηναῖοι, ὅσπερ ταῦτα σοφὸν πρὸς ἐμαυτοῦ καὶ φιλοζῷον ἡγοῦμαι , referunt hæc opificis animantium studioſi artificium. Nicander ſerpylum intelligit vbi in Alexipharma. ait , φιλοζῷοιο πότοιλα. δίδη , inquit Comment. ἀεὶ δ' ὑπὸ ἡδίσματι φυλλάρρωδι. φιλόζωα δὲ φῦα , arbores quæ viuaci tenore perdurant , quæ non facile enecantur. Theophrastus. φιλόζωον δ' ἐν τούτοις καὶ δυσαπόλυτον δῆλόν ἐσ.id est,in tali ſolo conſita arbor viuax eſt & emori contumax:libro tertio, capite 20.

φιλεζωΘ. vitæ parco. & mortem metuo. φιλοψυχῶ. Diodorus, Οἱ δ' Ὠκεανῖται τὸ φιλεζωΘ τῆς ψυχῆς διαφυλάττοντες, τοσοῦτον ἀπέχουσι τῆ φιλοζωΐᾳ, ὡς τὰ ἀπεγνωσμένα συμπαλαίειν.

φιλέδριος, qui sedile amat, qui libenter sedet. unde exponitur deses, sedentarius, otiosus, iners.

φιλοθεατρικῶς, spectaculorum studium, spectandi cupiditas, Iosephus.

φιλοθεάμων, ονος, ὁ, spectandi cupidus, spectaculorum amans, contemplationum studiosus, φιλοθεωρός, Pollux, φιλοθεαμονής.

φιλοθεΐα, φιλοθεία, amor Dei.

φιλόθεος, ος, ὁ ἡ, Dei amãs, φιλοθεΘ, religiosus, pius, Dei studiosus, Deo charus à Budæo etiam exponitur apud Basil. in Epist. καθέλκυσμα φιλόθεα, Nazan.

φιλοθερμος, caloris auidus.

φιλοθεωρος, ος, speculationi deditus, cupidus spectandi, φιλοθεάμων, Pollux.

φιλοθρεΩ, venandi studium, Xenoph.

φιλοθήρας, venandi studiosus, Pollux. Dicitur etiam φιλοθήρ. Adamant. in Physiogn. τὸν ἐξ εὐζωίου, φιλοθήραν ὄντα.

φιλοθρῆνος, amãs luctus, funebris, flebilis. vnde φιλοθρῆνΘ. τυμπΘ., Nonno.

φιλοθυσίας, ὁ ἀκοσθέμων, sacrificiis intentus, & diuini cultus amans, sacrorum studiosus, qui beneficio sacrificiorum Deo se probare autumat. φιλοθύτας, superstitiosi & sacrificiis de liti. Aristoph. in Vespis, ἢ φιλοθύτου αὐτὸν ἢ φιλέρνου. Comm. φιλοθύται εἰσὶν οἱ δοκοῦντες μᾶλλον τῶν ἄλλων θεοῖς, νομίζοντες οὐ πάνυ ἀλλαχοῦ ἐνοῦσθαι.

φιλοικεΩ, studiosus necessariorum seu familiarum.

φιλοκισσοφόρος, amans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestandis, Euripid.

φιλοκοδόμος, domorum studiosus, qui domorum extruendi rum arte delectatur Xenoph. in OEcon.

φιλοκτίμονες, οἱ, misericordes & amici. Pollux.

φιλοίατος, ος, ὁ, facilit ad lugendum. Sophocl. ἐκράτει τε φιλοίκτου γυναικὸς, ὁποῖα θέαμα, τες ad misericordiam prona.

φίλοινος, ος, ὁ, amicus vini, vini auidus, vinosus, Gaza Aristot. Rhetor. l. 1. Οὐδὲς ἢ φίλοινος, ὁ μὴ χάρων οἴνῳ, Athe. li, φίλοινος, ὁ ἀφ' οὗ οἶνον ἔσμυε.

φιλοίστορος, ος, ὁ, cupidus discipline aut veritatis.

φίλος, ὁ, libidinosus, appetens coitus. à verbo φίλω. apud Theoc. legitur vocat. φιλείμα.

φιλόκακος, nouitatis cupidus, ἀφ' ἕκαστος, παρ' ἕκαστα κακοπραγμονῶν, ὀλιγαπλανῶν.

φιλοκαλία, μόσυνα, ης, ἡ, sum studiosus elegantiæ, & pulchritudinis, & honestatis, speciosa complector, colo honestatem. Iosephus in 1. contra Appionem. Μάλιστα δ' πάντων ἄξιον παιδευτηρίου φιλοκαλοῦμεν τὸ φυλάττειν εὖ τοὺς νόμους, colimus honestatem circa educationem liberorum. φιλοκαλῶ, contendo, vt φιλοτιμοῦμαι. Plut. in Alex. φιλοκαλῶν ὑπὸ λιμοκτονίας φυτίαις διακειμένας. φιλοκαλῶ, elegantiam addo & afficio, vel commisceor. Strabo lib. vlt. ὥσπερ τῆς κοινῆς ἀνθρωπείας φύσεως φιλοκαλεῖται πρὸς κάλλος, addebat ad elegantiam ornatus verbis.

φιλοκαλωσύνη, ης, ἡ, honestamentum non improbandum.

φιλοκαλοσύνη, elegantiæ studium, honesti amor, studium rerum honestarum, honestatis studium. Constantinus γεωπονικῶν lib. 2. de domini præsentia loquens, Καὶ εἰς μὴν δεῖ ἔγερσ ποιεῖσθαι τὸν ἀγαπητὸν, εἰς ὃ διὰ τοιούτου τὰ αὐτοῦ φιλοκαλίας ἀπέρχεται, sedulitatis & elegantiæ operis omnibus commune studium ingenerat. φιλοκαλία etiam Socrati objecta est, quasi ἀπαθεία.

φιλόκαλος, ος, ὁ, elegãs, φιλόκομος, egregius, studiosus honesti, cultus, Isocrat. ad Dæmonicum, φιλόκαλός τε εἶ καὶ μεγαλοφρονεῖς, ἰλautus erat & splendidus. idem, εἰ βίβλοι τὰ αὐτὰ τοῖς ἐμοῖς φιλόκαλοι γένοιντο καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καλλωπισθῆ τὸ αὐτῶν. φιλόκαλος, ὁ αὐτὸς ἁπλῶς, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, in armis elegans. Gregor. φιλόκαλον vocat pauonem caudam suam expandentem.

φιλοκαλυς, comptè, mundè, κοσμητικῶς, Suid.

φιλόκενος, ος, ὁ, vanus, ματαιολόγος: vt, φιλόκενοι σόφισμα Suid.

φιλοκερδία, cupiditas lucri, auaritia.

φιλοκερδῶ, lucro studere vt homines lucriperæ, & quæstuarij. Xenoph. ἐν Κύρου Ἐπαιδείᾳ βουλόμενοι ἐξελέσθαι τοὺς ποιεῖσθαι τοιούτους πλουτοποιήσας πειθῆ, ἢ ὅτι τὰ ἀδικεῖν φιλοκερδαίνουσιν. Idē, ἀλγοῦσις ἀφῆς τὸ φιλοκερδῶν.

φιλοκερδὴς, ὁ, ἡ, quæstus cupidus, quæstuosus, auarus, lucri auidus, Aristoph. in Pluto.

φιλοκίνδυνος, ος, ὁ, ἡ, officiosus, in amicitia.

φιλοκινδῦνος, ος, ὁ, ἡ, Aristoph. φιλοκίνδυνος.

φιλοκινδῦνος, periculorũ cupidus, alacriter subiens pericula, ὁ ἐν κινδύνοις. Differt ab eo qui μεγαλοκίνδυνος dicitur, ὁ ἐν τοῖς σπουδαίοις καὶ ἀγαθοῖς ἔργοις φιλοκίνδυνος, in imperiis militaribus vir fortis, & ad subeunda pericula intrepidus, Plutarchus in Pericle. vide Μεγαλοκίνδυνος.

φιλοκνημίδες, οἱ, proprie tibialium, seu ocrearum amantes. inde metaphor. qui armis gaudent, φιλόπλοι, Hesy.

φιλοκοινωνῶ, communitatis amans, vt φιλόκοινον ζῶον ὁ ἄνθρωπος.

φιλοκολακευτικῶς, ὁ, amans assentatores, Aristotel. in Rhetoricor. vide Φίλαυτος.

φιλοκομπῶ, iacto, me extollo, μεγαλαυχέομαι, Suidas. φίλαυτος ὑψοῦ.

φιλοκομπος, ος, ὁ, iactantiæ amator, iactator.

φιλοκοσμος, finum diligens, Theophr. hist. lib. 2. cap. 10. ait δίνὸ ἐστὶ τῷ σίλφῳ ἐφ' ἡ φίλοκοσμος εἶδεσθαι ἐσῆ, quę riguis gaudent (ve loquitur Plin.) & letamine.

φιλοκοσμώς, ὁ, ornatus studium, cultus studium.

φιλοκριτῶ, accurate & libenter æstimo, & libens aliena æstimo, & de his iudicium facio. μὲ φιλοκρίνει ματαιοῦ ἀξίας ἡβῆ σε καὶ ἀφροσύνης, Nazan. noli mihi dignitates eorum qui te purgãt, curiose expendere. φιλοκρινῶν, de lectum habeant, ἰδιοπαθεῖαν, Thuc. Lucian. Ἀπηγγειλθῆ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν βάθος ἐρώντων, καὶ ἀκριβῶς φιλοκρινόντων τας νόσους, non exquisite diudicantes morbos. Basil. Καὶ ἑλὶς ὁ τῶ ἀνὸς τὸ φιλόβλος φιλοκρινῶν, nullus est qui differimen veritatis & mendacij libens animaduertat.

φιλοκτᾶνος, ος, ὁ, auarus, φιλοκτήμων, φιλοχρήματος, lucri auidus. Iliad. ἀλλ' ἀφραδὲς καὶ κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων.

φιλοκτημων, auarus, φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, Suid.

φιλοκτισίας, cupiditas possidendi.

φιλοκτισπεΩ, libenter ædificans.

φιλοκτισΘ, structuræ cupidus, Nonn.

φιλοκυδῶ, alacr studiosus, Aristoph. Adamant. in Physiog. φιλοκύδοιος εἶναι, qui bonis oculi subrubicundi & magni.

φιλοκυνηγος, ὁ, studiosus venationis.

φιλοκωμῳδος, bibax, vinolentus, ebriosus, Athen. libr. 10. φίλοινος δὲ ὁ τοῦ οἴνου μόνου. φιλοπότης δὲ ὁ καὶ τῶν ἄλλων ἡδυσμάτων ἐπιθυμητής ὁ δὲ μᾶλλον μέθης, Athen.

φιλοκωμος, studiosus comessationis, in Epigr.

φιλολακωνῶ, philolacõ, Laconum studiosus. Plutar. in Lycur. & in Apophth.

φιλολογεῖν, disputare de literis, φιλοσοφεῖν, teneri studio literarum, Budæus in Epistol. Ἐπ φιλολογοῦντες, οἱ σὺν λόγοις, studiosi & literati.

φιλολογος, sermonis vel studij amator, loquax, eloquẽtiæ studiosus, Plato: vnde φιλολογία, literarum amor.

φιλολοιδορος, procax, conuicijs gaudens, maledicus.

φιλόλουτος, ος, ὁ, lauandi cupidus.

φιλολουτρῶ, libenter lauo, vel præcupidus sum lauandi, i. balnei. φιλολουτρᾶν, delectari balneis, Gal. ad Glauc.

φιλόλυπος, οἱ, mœrori & tristitiæ dediti.

φιλομαθεΩ, amor disciplinæ, Plato in Timæo.

φιλομεδῆς, ὁ, ἡ, ocilitas.

φιλομεθῆς, ὁ, ἡ, ος, ὁ, ἡ, discendi cupidus, studiosus discendi, studiosus disciplinæ, ὁ ἐπὶ μαθήσει. Isocrat. ἐπὶ τῇ φιλομαθείᾳ, ἢ ἐπὶ τοῖς μαθήμασι. Isocrat. ἐπὶ τῇ φιλομαθείᾳ, discendi cupiditissimus, in Pædia Cyri apud Xenoph.

φιλομαθεία, ας, ἡ, amor discendi, φιλομάθεια, Suid.

φιλομαθῶ, τὸ φιλοπαθῶ, ἢ φιλοπαθῶ, ἢ φιλοπαθεῖν, discendi teneor desiderio Plato de Leg. Strabo de Schola Tarsensi. Οἱ φιλομαθοῦντες ὀλίγα θέμεθλα πάντες ἐσσί.

φιλομαστις, subiumi Αἰκύλ. Agam.

φιλομαχῶ, cupid, pugno, pugnam appeto, incaute & feruidè præ lior. Plutarch. in Marcello, φιλομαχοῦντος ἀεὶ θεοῖς τοῦ Ἀννίβου, cui opponitur φυσιομαχῶ φίλοις χοῖς, animus pugnæ.

φιλόμβρεΩ, cupidus pluuiæ. φιλόμβρεΩ τ πῖς, in Epigramm. propluuiales.

φιλομειδῆς, ὁ, ἡ, risus studium.

φιλομειδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, amans risum, φιλόγελως, ἰλαρὸς: Veneris Epith. vel quod ex ἡδὺ χεῖνι μειδίσαι, i. ἡδὺ ἀφίσαι, nata sit: vel à μειδᾶν, quod est ridere. Hæc dictio metri causa geminat μ apud poetas. Hom. Iliad. γ, ἡδέρει δὲ ἕλδαι φιλομειδὴς ἀφροδίτη: vbi tamen in codice manuscripto per vnicum μ scribitur.

φιλομειδὴς, ακος, ὁ, adolescentulorum amator.

φιλομηδὴς, qui libenter conqueritur & expostulat, qui incusat & reprehendere amat. Plut.

φιλομηδὴς, licitur Venus ab Hesiodo in Theogon. ὅτι μηδέων ὀΐζυε φιλομηδὴς, quod ex genitalibus nata sit. Ibidem tamen φιλομειδὴς, i. hilaris & risus amans.

φιλομῆλα, ἡ, Philomela. Aristot. (de Gorg. qui ex ẽm sub dio ambulans et forẽque hirundo supra caput volitans ipsum merda inquinasset, respiciens in illam dixit, turpe hoc tanẽ est ô philomela) Rhetor. lib. 3. Τὸ δ' ὑπὸ χελιδόνι· ὅτι καὶ αὐτὸ παιγνιῶδες τὸ εἰρημένον, ἐοικὸς ἡβῆ πραγμάτων· ἔστι γὰρ ἀσχεδὸν ὁ φιλομῆλα. Plutar. etiam lib. 7. Sympof. qua ft. In Com. Aristop. in Auifice scriptum. Πρὸς τὸ ἀηδόνα, ἢ ἐπὶ φιλομήλα πρὸς χελιδόνα μεταβάσεων. vide Ὀλολυγών.

φιλόμηλος, ος, ὁ, qui pomis delectatur, vt Alexander apud Athen. lib. 3.

lib.ζ. vide Μολοσσία.

φιλόμηρος, qui Homeri studiosus est.

φιλοπάτριδες, in atris amantes, Plut. in Solon.

φιλοπαῖγμων, ονος, ὁ, odiorum amans, qui libenter odit, Suid.

φιλοπαίγμων, ονος, ὁ, odiosus.

φιλοπαιδεία, amor Musarum, studium Musices, Musica.

φιλοπαίστης, ου, ὁ, amicus Musarum, Musicus, Musicæ studiosus. Aristoph. νεφ. Θηκατὸν λόγων φιλομούσων, vestigator musicarum orationum.

φιλοπαίχτης, ου, ὁ, qui prauorum consortio delectatur, φιλοπόνηρος, Pollux.

φιλοπᾶς, ᾶδος, laboriosus, laborum amans.

φιλοπαῦρος, libenter fabulari, fabularum studiosum esse.

φιλοπαῦστος, qui fabulis gaudet, fabulosus.

φιλοπαμφαγος, reprehensor, cauillator, Platoni φιλόψογος.

φιλοπαύτης πέτρος, lapis in uticus, comes nautarum, in Epig.

φιλοπειλέω, μ. πσω, σ. πήσω, contendo, obnitor, certo, fum pertinax, rixor, æmulor, vincendi fum cupidus. Neutr. φιλονικῶ τι περὶ τινος, per animi contentionem deteriora capto, Thucydid. φιλονικῶ σοι περὶ τούτου, de virtute tecum certo, Plato de Legibus. φιλονικὸς ἀρετῆς τὸ πανύπολὰ est contendo, idem in epistol. Et primo de Republic. φιλονεικῶν ἀρετῆς τε καὶ ἐπιστήμης, vt ego responderem instare. Cum Infinitiu. Xenoph. φιλονικήσειν ὅπως ἀδικήσωσι σου, vt te vincat, contendet.

φιλονικία, ας, ἡ, contentio, pertinacia, contumacia, ambitiosa vinendi contentio, contentionis pertinacia, animi concitatio. ἔρις, controuersia.

φιλόνικος, ος, ὁ, ἡ, contentiosus, rixosus, & victoriæ amans, ἔριδος φιλόνικος, Gorgias Leontinus. Xenophon. Etiam in bonam partem, φιλόνικος ἀρετὴν μᾶλλον ἢ πονηρίαν ἀλλήλοις παρασκευάζειν ἑαυτόν, contendens ne cederet bene de se merentibus, vnde

φιλονικίας, Aduerb. φιλονικώς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, mutua est inter eos æmulatio. Idem Xen.

φιλονίκη vocata est à Scipione illa ala & turma ex amicis conflata, id est, ἡ ἐκ φίλων λόχη, apud Appian. ἐν Ἰβηρικῇ.

φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas. Paul. ad Rom. c. 12. ἡ φιλοξενία διώκων τὰς hospitalitatem sectantes.

φιλόξενος, ου, ὁ ἡ hospitalis, amans hospitum, & peregrinorum. Dicitur &

φιλόξενος, pro eodem.

φιλοπαῖγμων, ονος, in Epigr.

φιλοπαίγμων, ονος, (vnde apud Pollucem φιλοπαιγμοσύνη: & φιλοπαιγμονία,) amator iocorum vel ludorum, facetus, festiuus & ludibundus, Gaza libro nono Animal. cui opponitur σπουδαστικὸς.

φιλοπαίκτης, idem quod φιλοπαίγμων, φιλοπαίσμων, φιλοπαίσης, Pollux. Adamantius in Phyfiognom. Ὅσοι γὰρ ὡς γήθασε ἐθῶσι διαφυλάττεσθαι παιδικὰς ἕξεις ἐσαν φιλοπαίκται, μεγάλοπες, γελασῖνοι καὶ σκῶπες, ἀπλοῖ.

φιλοπαῖς, puerorum amator. πᾶν φιλόπαιδα χαλεπὸν, in Epig. φιλόπαις δὲ τὸ σωφρονεῖν ἀνθρώπειον. Athen.

φιλοπάλβος, valenter se efferens periculis. Plut. in Philop. ἐποίει φιλοπάλβους λόγους, ὡς θαῤῥοῦντι τοῖς κακοῖς.

φιλοπάρθενος, studiosus virginitatis, seu virginæ gaudens.

φιλοπατρία, amor patriæ vel patris. Interpr. Arist. in Vesp. Τυχὸν ἀπεῖπε δια φιλοπατρίαν.

φιλοπάτριος, studiosus patriæ, Comm. Aristoph. in Plut.

φιλοπάτρις, πιδος, ἡ, pater ie charitas, in patriam amor.

φιλοπαῦρος, ος, patris amator, amans patris. Nonnus φιλοπάτωρ ἀγχιβαθὴς ἀνάσσ.

φιλοπαίστης, ου, ὁ, ludi studiosus libenter indulgens. Plut. γεωμέτρῃ γὰρ αὐθρῷ φιλοπαίστῃ ἐοικὸς.

φιλοπαίστης, ου, φιλοωδός, ὁ, ἡ, discendi auidus.

φιλοπαυσύνη, ἡ, cupidus cupidum esse. τὸ φίλους ἐρωτᾶν ἢ πωθάνεσθαι δὶς τῇ μαθήσει. Suid. εἰσαγωγιμοῦσι.

φιλοπαυσία, ας, ἡ, φιλομαθία.

φιλοπαυστής, ου, ὁ, discendi cupidus, curiosus.

φιλοπάτωρ, qui Platonis studiosus est, Athen de Cassandro Rege Macedo.

φιλοπλάτων, ονος, ὁ, ἡ, armorum studiosus.

φιλοπλουτία, ας, ἡ, auaritia, diuitiarum studium.

φιλόπλουτος, ου, ὁ, auarus, nimis diuitiarum studiosus.

φιλοπλουτέω, nimio studio diuitiis inhio. Plutarc. οὐδὲ φιλοπλουτεῖ καὶ πικρῶς ἐφιεμένος τὸ πλουτεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ δύνασθαι χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις μεθ' αὐτοῦ καὶ τοῖς φίλοις, καὶ τὸ πλουτεῖν διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν.

φιλοποιέω, facio amicum.

φιλοπόλεμος, ος, ὁ, bellicosus, bellax, belli studiosus.

φιλόπολις, ος, ὁ, ἡ, amans ciuitatis, ciuitatis studiosus, publicola, studiosus ciuilis vitæ. Ioseph. φιλόπατρις ἦν καὶ φιλόπολις.

φιλοπολίτης, ου, ὁ, studiosus ciuium, salutis ciuium consulens.

φιλοπόνημα, studiosi laboris. vehemens adhibeo studium, operam nanciscor, diligenter & cũ labore quippiam fœctor & profequor. Accuratiu. vt φιλοπονῶ περὶ τι, σπουδάζω, elaboro & lucubro. μόνον οὐ φιλοπονεῖ πῶν καθαρτὴν, tantum abfuit operatur purgationem, Nazanz. in Orat. φιλοπονητὸν τοῖς φιλολόγοις, literarum studiosis laborandum est, Idem ibidem. vnde πολυφιλοπονήματος, elaboratum, elucubratum. Dicitur etiam φιλοπονώμαι αὐτὸ τὸ φιλοπονεῖ. Arist. Rhet. 3. Διὰ μὲν οὖν φιλοπονεῖσθαι εἰρεῖ τῇ μεταφορᾷ, ὅτων, &c.

φιλοπόνημα, opus elaboratum.

φιλοπόνησις, ος, ὁ, nequam, amicus prauorum, Arist. lib. 9. Ethic φιλοπόνηρος.

φιλοπονία, ας, ἡ, labor voluntarius, amor laboris, studiũ, industria, Gaza de Senect.

φιλόπονος, ου, ὁ, amicus laboris, strenuus, gnauus, accuratus, industrius, diligens, alacer, φιλερρος, Suid.

φιλοποσία, auiditas bibendi, vinositas. εἰς φιλοποσίαν ἀφορμᾶσθαι, Xenoph.

φιλόποτος, ου, ὁ, potator, bibax, potandi studiosus, bibendi auidus, comiuinorum studiosus. A Sophan. in Vesp. Οὐδὲ δ' φησὶ σοφιστὰς φρὴν ἀδικοῦντ' εἶ φιλοποτῶν αὐτοὺς. Σαφήνεια γ' ἐπὶ αὖτῶν γ' ἐχεῖ· οὐδὲ ἀνόητοι ἀνόητοι.

φιλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, diligentius.

φιλοπραγμοσύνη, amor seu studium causas tractandi, studium res agendi & conficiendi, cupiditas negotiorum faceffiendorum. Demosthen. ἐν Μιδίᾳ περὶ φιλοπραγμοσύνων ὁρίσηται περὶ τούτου.

φιλοπράγμων, ὁ φιλόπολις, & qui libenter aliis negotia faceffit, curiosus.

φιλοπροσηρία, ας, ἡ, salutandi studium. Isocrates ad Dæmon. Ἔστι δὲ φιλοφροσηρία μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας. vide Βοφροσηρία.

φιλοπροσήρης, studiosus salutandi, facilis ad salutandum: vnde προσηρῶς, salutandi studium. vide & τὸ Εὐπροσήρης.

φιλοπρωτεύω, primas ambio, amo primatum gerere. φιλοφρωτεύσαν αὐτῇ, qui amat primatum gerere in eis, Dinus Ioannes epistol. 3.

φιλόπτολεμος, ος, ὁ, prima rium partium ambitiosus.

φιλοπτωχία, pauperes amans, qui mente pauper est, Greg.

φιλοπύρος, ὁ ἡ, studiosus tritici, in Epigr.

φιλόπυρος, ciscitabundus, curiosus, idem cum φιλόπυρος, φιλεφεύρημος.

φιλοπωρέω, qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat, pomorum appetens. in Epig.

φιλοπῶς, ῶδος, ὁ, cui fœda sunt grata, in Epig. φιλόρρυθ' ἑφπὶ, fœstum orgiorum cupidus. Nonn.

φιλορήτωρ, Rhetorica studiosus.

φιλορνιθεύω, mor & deniderium auium, Aristoph.

φιλορνιθος, amans aues.

φιλόρρυθμος, in Epigrammat. vitis amica vuis vel acinis.

φιλορρησίης, altationis amator, Adamant. in Phys.

φιλορχήμων, saltator.

φίλος, ου, ὁ, amicus, φιλοφίλης, amator, dilectus, qui amicitiam contraxit, benignus, hospitalis, gratus & familiaris. Adiect. vel cognatus. εἰσὶ δὲ, Substant. λέγεται φίλος ἢ ὅτι τὸ φιλοῦντος, ἢ ὅτι τὸ φιλομένου. Homerus Odyss. ὃ, φίλε ἑᾶ φίλα ἕρδεο, amicus fit, & rem amicitia dignam facit: vbi alterum subsitant. alterum Adiectiu. est φίλον ἔδνον ἐπάσσω, placet inquirere. Idem ibidem. φίλα ἐρεῶνα, gratam rem facio, Philostrat. φίλα πυιεῖσθ, gratificari. Φίλος, charus. Homer. Il. ἀλλ. Μητρὶ φίλῃ οἱ χεῖρε τίθει. Hesiod. in Theog. de Tritone, ὃς ἐν δικαιοσύνῃ πυθμένι ἴχνια ἔσσε μητρὶ φίλῃ, &c Horat. Satyr. 2. in 3.

-clamet amica Mater, &c.

ὦ φίλε, donum ab animo benevolo profectum. Homer. Odyss. ξ, ὦ φίλε, οὐ γὰρ ἐγὼν τε γένοιτο ἀμείνων, φίλτερος, ὀ δ' ἀνεῖος, ἐπεὶ ἐν φρεσὶ σῇσι νοήσῃ.

φιλόσαπτος, cibi appetens. Plat. Polit. lib. 5. εἶ σαφῶς τὰ σιτία δυσχερῆ, τὰ πονηρὰ φαυλα, τὸ δὲ ἐμοὶ σιτίαν, ἐδὴ φιλόσαπτον, ὃν ἐγκόσμιον ἐῖ.

φιλόσαπτος, arbores quæ frondib. obsepta seruatur, Theophrast. l. 2. de caus. plant.

φιλόσκιος, amans umbraram.

φιλοσκόμμων, iocandi cum dicacitate studiosus.

φιλοσκώπτης, φιλοκλίνος· γνῶ δικαστὴς γεγαθεσκώς. Et Aduerb. φιλοσκωμμόνως, Pol. & φιλοσκωμμοσύνη.

φιλοσκώπτων, facetus delectari. Athen. l. 14. ὡς πόρεν ὁ ἡμῖν τὸ συμπόσιον ἐδὲ τῷ φιλοσκώπτοντι.

φιλοσοφέω, philosophiæ studio indulgeo, philosophum ago, θεωρῶ σκέπτομαι, φρονῶ. φιλοσοφεῖν δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπιτάφιοις φησὶν Isocr. lungitur interdum Accusatiu. vt apud eundem Isocratem, Πῶς ἂν μὴ σωτηρίᾳ φιλοσοφεῖν τὴν ἀλήθειαν ἄξιωμα; & inquirere, in eoque commentari. μελετᾶν δὲ φιλοσ-

σοφεῖν τὰ μάλιστα, &c. Φιλοσοφήσομεν τὰ θεῖα διπλῆ, &c. Nazarenus in Orationibus. Iſocrat. ad Nicocl. ſ. 10 literis operam dare, ſeu ſcientiis & diſciplinis verſari, τὸ δὲ φιλοσοφεῖν πᾶς ἂν δικαίως σοι δόξειε, philoſophiæ, id eſt literarum ſtudium vobis tibi demonſtrabit. φιλοσοφεῖ, occupatim eſſe & circa aliquid intentum, quaſi minutere ſuo fingentem. Ioſeph. 1 & 3 Vit. φιλοσοφεῖν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν, id eſt, in lagare, excogitare & cõminiſci. φιλοσοφεῖν, diſceptare, differere diſputare & tractare aliquid. Naz. εἰς γῆθεν ἐπαδὰς ἀπὸ τοῦ πεφιλοσοφῆσθαι δοκεῖν. Plutarchus in Cæſare, ἡ δὲ ἐμπειρογελὼς διάθεσις φιλοσοφεῖσθαι χρείαν ἔσχε, ratione mathematica elegantèr explicata. Apophth. μάλιστα δ' ἂν φθεῖ τῶν πάνυ φιλοσόφων. Φιλοσοφεῖν, διγματίζειν, & conſtituere. Idē, Χπιδέχμαι τὸν χμάλιστα δοκοῦντα φιλοσοφεῖν. φιλοσοφεῖν, exercere & meditari. Gregorius, ἵνα φιλοσοφῇ τὸ πατεινὸν εἰς κρῖμα τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀλαζονίας, Vt in humilitate cõmodè exerceri poſſet ad expugnandam præterit im animi elationem. Φιλοσοφεῖν, τὸ καρτερεῖν, tolerare. Gregorius de Martyribus, ᾧ τούτων ὑπὲρ ὑμῶν ἐμπαθέστερα φιλοσοφῆν ἐστιν. Φιλοσοφᾶν, magno ſtudio contendere, omni animi contentione incumbere. Iſocrat. in Paneg. Τίς γὰρ οὐ τῶν ἀνθρώπων ἐπαινεῖ μᾶλλον ἢ τοὺς λέγειν ὀρθῶς δυναμένους, καὶ πάντα τὸν ἄλλον χρόνον φιλοσοφοῦντας; &c. φιλοσοφεῖν, τὸ φιλοπονεῖν. Idem in Buſir. μετανήφειν καὶ φιλοσοφεῖν τὰ μέλοντα μᾶλλον ἢ τὰ παρόντα σπουδάζειν.

Φιλοσοφήματα, ων, τὰ, ſimilia θεωρήματα, παιδεύματα. Ariſtoteles ſecundo de cælo, de ſitu terræ loquens, Οὐ τὸ αὐτὸ τοῦ τοῦ Χπιρῆν, εἰκότως ἐγὼ τὸν φιλόσοφον τὸν τοῦ, id eſt, ζητοῦντα φιλοσοφικὰ καὶ διαπορικὰ, philoſophica quæſtio ſeu res quam quis philoſophica diſputatione ſecum conquirit.

Φιλοσοφίας, ας, ἡ, ſapientiæ ſtudium. Ponitur Iſocrati ſæpe αὐτὸ τῆς φιλολογίας: vt in Oration. ad Nicocl. ὃ, τι μὴ ἀκριβῶς ἐν ἕξει βίβλῳ, ἐμπήρκει μᾶλλον ἢ φιλοσοφίᾳ, quicquid accuratè noſſe voles, id vſu & philoſophia conſequêre, ſi ciētis & diſciplinis, id eſt, literis.

Φιλοσοφικὸς, ad philoſophiam pertinens.

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ, ad leſcentulus philoſophiæ deditus, ſeu qui adoleſcens admodum philoſophauit Athen.

Φιλόσοφος, philoſophus, ſapientiæ amans, ſapientiæ ſtudioſus, doctrinæ ſtudioſus, ὁ ἐπὶ λόγοις ἀποδεῖκνι ἀεὶ ἑαυτὸν, vt ſcribit Phrynich. Plato cum Accuſatiu. ſecundo de Republ. Ἡ εὐ τοῦ φιλόσοφος, natura philoſophus. Φιλόσοφος τῶν ἀφελῶν, Iſocrat. id eſt, ſtudens animum exhibere ſapientiæ cupidum. ἐπλούσιον πείθε, pro ipſis philoſophis: frequens apud Græcos locutio. Aliquando Φιλόσοφος, pro philoſophice & humano. Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι, gentiles philoſophi miniméque Chriſtiani; nichilici, ἢ ὄντως Ἕλλ. Φιλόσοφος, philoſophicè, vt φιλοσόφως ὄχῃ, Plat. philoſophicè ſe gerere.

Φιλόσοφοι φαῖδι, dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſè & aciter certant. Dicitur & de quocunque certamine contendentibus. Plutarchus, Οὕτως ὁ μὲλλων ἐν τοῖς λόγοις ὀφθῆς ὀφθῆναι πανήσεως, ὁ δὲ μὴ ὡς ἔξιν αὐτῆς φιλοσοπρεπῶς, ὅπη ἀστεγκαίζεθαι. Polyb. libr. primo de Hieronc, φιλοστρεφῶν καὶ φιλοδιδύμως εἰς τὸν ἀγῶνας, ambiens coronas & celebrationem Græcorum.

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ, ὁ, coronarum cupidus. φιλοστέφανε Ἀπόλλων, in Epigram.

Φιλοστοργεῖν, dicuntur ij qui magno amore erga liberos afficiuntur, vel liberorum quærendorum ſtudio tenentur.

Φιλοστοργία, ας, ἡ, magnus amor parentum in filios, & è contrario. Athenæus libro 13. Ταῦς ἑρμῆς ἀγνωσθεὶς ὑπ' ἔρωτος τοῦ θεοῦ ἡ βραμὼν ἔλκυσεν ἐκπίζεσθαι, ἵνα τῶν ὠφελήματος ὕβρει φθέγγεται, φιλοστοργῶν τε καὶ ὑπὲρ ἀφόρων τῆς γάμους, vt liberorum quæ rendorum cupiditate teneantur. Polybius in quinto, ἐστοργέσθαι τοὺς τέκνους ὑπὸ τῶν γονέων, ἡ διαφερόντως ὑπάρχει. Stoici dicunt τοὺς θεοὺς τὰ πάντα φιλοστοργῶν φυσικῶν ἔχῃ, id eſt, Natura fieri vt liberi a parentibus amentur, Cicero tertio de Finib. φιλοστοργία, dicitur etiam de amore ſimili parentum amori. Athen. de elephante pueri amatore, ᾧ ἐν ἑαυτῷ φιλοστοργίᾳ γάρου τῷ θηρίῳ πρὸς παιδία.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ, amicus, benevolus, neceſſarius, indulgens, ad diligendum propenſus, ingenio facili, pius erga liberos, liberorum amans. Ariſtotel. hiſtor. Animal. libro nono ait, ἔστι δὲ ὑβρὶς φύσει φιλόστοργον, id eſt, equas naturaliter ſuos pullos adamare. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. de Cyro, πατὴρ φιλόστοργος φύσει, parentum venerator, & pius puer. Sic Cicero ad Attiçum, Nihil poſſum dicere ἀκτιπάθεστερον, nihil φιλοστοργότερον, quod dixit de genere ſuo. τὸ φιλόστοργον, charitas. Dixit Apoſtolus ad Roman. capite duodecimo, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, Fraternitatis affectu alij alios adamantes.

Φιλοστόργως, benevolè, indulgenter, ardenti animo. φιλοστόργως ἔχω σοὶς σε τε vehementer amo. tibi indulgeo. φιλοστόργως ὀπτιμεῖν ὑδὲν ἀθέλω πάντων, Bud. in epiſt.

Φιλοστρατιώτης, militum amans, dux.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ, leuis, mutabilis, ἀμπεῖλος ὁ Φιλ.

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ, qui amat ſuos belli ſocios, amans ſociorum, ſeu ſtudioſus, aut qui libenter ſe bello ſocium adjungit.

Φιλοσυμποτικὸς, ὁ, ἡ, comis, affabilis.

Φιλοσωματία, in curando corpore nimium occupatum eſſe, vt apud Horat.

In cute curanda plus æquo operata juuentus.

Φιλοσωματος, nimium corporis ſtudium, luxus, philautia.

Φιλόσωματος, ὁ, ἡ, ſui corporis ſtudioſus. Chryſoſtom. οἱ φιλόσωματοι δουλοὶ καὶ τοῖς ὑπνοις ἐδέασι γεγονασὶ δουλόμενοι, ἀλλ' τὸ φιλοψυχον vtitur Plato: ſic enim in Phædone, Οὐ γὰρ ἄν ἐμοὶ δοκοῦσι φιλόψυχοι τε φιλοσώματοι.

Φιλοσυκοφάντης, falſamentorum auidus, quaſi falſamentarius, Athenæus.

Φιλότεκνος, amans liberorum, indulgens liberis, amantiſſimus filiorum. cui magnu erga gnatos charitas eſt. φιλότεκνος χαριτίδιον, in Epig.

Φιλοτεχνικὸς, artificioſè differo, artificioſa & ambitioſa arte vtor, ambitioſæ atque artificioſæ argumentationi indulgeo. φιλοτεχνεῖ, ἀεὶ τὰ ἔσω, in ſtudium interiorum incumbere, ſe vertere ad interiora, Epictet. φιλοτεχνεῖ, artium ſtudio teneri. Adamantius in Phyſiognom. φιλοτεχνεῖ σκυθρωπάζοντες ἐνια ὑπογέννα, φρονιζόντες, φιλοτεχνοῦσιν. φιλοτεχνῶν, de arte differere. Athen. de Antiocho. Εὐρίσκεται ὁ τὸς χρυσοχόους ἐργασόμενος, ἢ φιλοτεχνῶν ἀεὶ τὸν περὶ τὰς φιλοτεχνεῖν, aliquid ingenioſe & artificioſè agere. Baſilius in Hexamer. de apibus, Οὐτωσὶ φιλοτεχνῶν ἀεὶ τὰς ὑπονόμους τὰ μέλιτα, tanto artificio fauos mellis fingens & cellulas. Idem, φιλοτεχνωτάτου ἀδῆλῶσεως ὑβρὶ pro artificio magno fieri & concinnari. ὅτι δὲ τὰς ὑβὶ ζῶσα γλυκύτητα φύσις ἐφιλοτέχνησατο, quæ in generandis animalibus natura ingenioſe commenta eſt, Naz. in Orat.

Φιλοτέχνως, artificium, opificium. πραγμάτων, opus quod anxiè affingitur ſeu affictum, Baſil. an epiſt.

Φιλοτεχνία, varie tas artificij & præſtantia, artificioſa induſtria, artificioſa ratio. Naz. Laert. de Gorgia, Οὗ ἡ φιλοτεχνία ἐχρήσατο τῇ λέξει χαμαιπετεστάτῃ καὶ ἀπὸ τοῦ τρόπου ἀκριβεστάτῃ.

Φιλοτέχνησις, opificium. Baſil. τὴν ἰδιοτέχνην ὑβὶ τὸν θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁλόχερε παρεδωκαν, peculiare de te opificium prodidit.

Φιλότεχνος, induſtrius, ingenioſus, artis ſtudioſus, ſolers, Plutarchus. φιλοτέχνοι dicuntur qui opificiis ſtudent. & artibus atque artificiis excolendis. Athen. φιλοτέχνων ὄντων ὑβὶ Τυβίδη. Plutarc. in Demetr. Οὐδ' εἰς ἀγωνας ἀγχίνους ὑπεῖλε τὸ φιλότεχνον.

Φιλοτεχνότερον, ſolertius.

Φιλοτεχνώτερος, ὁ φιλότεχνος.

Φιλοτέχνως, artificioſè.

Φιλοτεχνωτέρως, ὁ φιλοτεχνικώτερον.

Φιλοτησιάζω, amicitia, amor, φιλία, ἢ φροσύνη, amicorum conuentus, ἐυνοσία. à nomine φίλος, vt ἑσιάτης, à nomine ἑστία, Gaza libro tertio Gramm. φιλότης παρὰ ἀφέλειαν, amicè recipere, liberaliter tractare, beneuolentia proſequi, beneuolentiam præſtare, Cicer. Iliad. 3. Ὅσσιν φιλότητα ἀφέρκω, qui beneuolentiam præſtiterit, Et Ody. 6, Heſiod. ὑμεῖδεται ἐς φιλότητα, ducem eſſe ad amicitiam inuit. Plato in epiſt. συμφόνειαν ἢ σωσδύναμιν ἀνὰ τὸ ἀεὶ τῶν ἀφοσυπόρχειν φιλότητα τε ἢ κοινωνίαν, in antiquam redigere gratiam. Ibidem, διὰ βιαιότου φιλότητος γεγόνει φίλος, per illi beneficium amicitiam factus erat amicus. Pro concubitu. Heſiod. κυκλώπων δ' ἐπέπνευε διὰ θεοῦ ἐς φιλότητα.

Φιλοτησιάω, ᾶς, ὁ, ἐυνοσιῶ τὸ ἐθέλειν τοῖς φίλαις, Heſych. inuitatio ad potandum, propinatio poſt cœnam beneuolentiæ ergo: ἡ φιλία διδοῦσι ἐν τῇ συμποσίῳ. Ariſtophanes in Acharnenſ. Πάντ' ἐκ πίκεισθ' ἀλλ' ἢ φιλοτησίου, φιλοτησίας ἀφτίνεν, Demoſthen. a nicos ad potandum inuitare, poculis poſcere Latinè dicitur. Herodian. libro primo de Commodo, Οἵ τε σωμῶν φιλοτησίαν μὴ πολλὰ λοιπὰ, ἢ χωμιάσια τὰ πρὸς θυρίς διῤῥᾶν ἀπαδόντες, id eſt, poculum ab amica temperatum Marcia nimirum. Nã vt ait, ἐπόθεν γὰ αὐτὸ κεράσαι τι, ἢ ἐνδίκης τῶν φαστῶν πόσιν, ἀς ἢ τὸν πίσι παρέμιλμνα. Athen. feſtiuè dixit de veneno, Ἐ πεισὶ ὁ ἀπὸ φαστ πάντες ὑγιαίνεσι πλὴ τὸ κεκμηλιοῦ τοῦτου φιλοτησίαν ἐν φορίνεσι φίλ' οἰκοῦν, τοῖν φαγεῖν ἀπέχανεν, vide Pigritiæ. Φιλοτησίαι etiam dicebatur dies, in qua olim Reges pocula præguſtata portigebant populo, vt hac propinatione erga ipſum ſuam beneuolentiam teſtarentur. Snid. in verbo Πρητίνεν. Alibi exponit φιλοτησίας τὰς ἐκλύσεις διὰ τὰς φιλίας. Et φιλοτησίαν φασὶν εἶναι εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ἀρίσου φιλίας τὸ μέρος πιεῖν, τὸ λοιπὸν, ἐδὲν ἀπὸ φίλα ἢ φιλίαν χρεσθαι δοκῶν.

Φιλοτησιάτης, res venereæ, τὰ σεωσιαστικά.

Φιλοτήσιος, ὁ, ἡ, ἀμαbilis, illex ad propinandum. φιλοτήσιον κρατῆρα, ἢ ſi propinatitium poculum, quod conciliandæ amicitiæ ergò alteri præbibi ſolet. vide in Chil. Eraſ.

Φιλοτιμέομαι, ἠσάμην, ᾶμαι, & διαφιλοτιμέομαι, magno ſtudio conor quippiam efficere, annitor, obnixè contendo, ambitioſis contendo, ambitioſè quippiam conor, ſtudioſè ago, διατείνομαι. Depon. cum Infinitiu. vt φιλοτιμεῖμαι σωκεχαρίζειν, contendo coniungere, Plutarchus in Numa, φιλοτιμεῖμαι νικᾶν, de victoria

victoria decreto. φιλοτιμίαμαι ἔξεστί μοι, mihi incessit cupido inueniendi. Xenophon, εἰσὶν οἳ ὅταν οἱ ἀνεῖοι αὖ φιλοτιμῶνται φίλοι σιγῶσιν, sunt hic qui magnopere vellent te amico vti, qui tuam ambirent amicitiam. Plato, μὴ μόνον ἔρασται, μὴ φιλοτιμοῦ ὑπ' ἐχθροῦ τινος ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, neque contendas, &c. Idem Pl. to epistola septima, δοκεῖ μοι δικαίως ἂν φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ἀνόητον ἀνθρωπον μὴ ποτε πρὸ δίζεται κατ' ἀρχὰς οὗτινος ἕνεκ' ἐγὼ σπουδάζω ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι, videtur mihi fui honoris cura ardens, veritus fuisse ne forte videret, &c. φιλοτιμοῦμαι δὲ πολλὰ τῶν εἰναίων ζητῶν καὶ φυτεύειν πρὸ αὐτοῦ, cupiens domum suam à multis quæri & frequentari, Plutarchus in Themistocle. Φιλοτιμοῦσαι, efferor, glorior, mihi placeo, μεγαλοφρονοῦ καὶ σεμνύομαι, Lys. & Lucian. φιλοτιμοῦμαι δὲ καὶ μεγαλοφρεῖν, exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea sibi placentes. Dionysius Halicarnass. φιλοτιμεῖσθαι τὰ πᾶσι κεκλῆσθαι τῇ ἰδίᾳ ἀφθόνοι, suis pulcherrimis factis gloriari. Xenophon, τοῖς ἐπ' ἀρετὴ φιλοτιμουμένοις ὅταν ἐκπλέωσιν incitabant his qui virtutis sunt studiosi: vel τοῖς μὲν ἀφθονίτοις ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις τὴ παιδεῖ, Aristid. ob patriam mihi placeo & superbia me iactoscite. Budæus in composito διαφιλοτιμεῖσθαι, in epistol. prioribus. φιλοτιμούμενος τῇ μεγέθει, Nazanzenus in Oration. vbi Bil. ad magnitudinem enitor. Φιλοτιμοῦμαι δωρεῖσθαι, muneror, dono, τὸ καμφιώνυμα, munifice & benigne in commune facio, & prolixe largior, largiter honoro. Aphthon. Θαλαττα φιλοτιμεῖται, id est, largitur. ἡ φιλοτιμία ἐστὶν ἐις ὑμᾶς, Phalaris in epistol. in vos contulimus. φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, Demosthen. munificum esse & benignũ erga vos, vti liberalitate in vos. φιλοτιμοῦμαι τὸ εὐεργετεῖν ἢ μὴ λέγειν, certo, cupio superare, æmulor, Athen. & ifoc. φιλοτιμητέον ἐστὶν πρὸς ἀνθρωπον, ἀγωνιστέον, Bud. in epistol. prior.

Φιλοτιμία, μ. ἡ σπ. ικὴ, idem, honori studeo.

Φιλοτίμισμα, ατος, τὸ, conatus, contentio, id est, studium aliquid efficiendi, Gregor. καινὸν αὖ τὸ σπουδὴ πόλεως ὄψεσι φιλοτίμισμα. Φιλάνθρωπος, liberalitas, facius liberale, ornamentum, decus, gloria, munificentia & benignitas, magnificentia, Bud. in ep. φιλοτιμίαν τε πρὸς ἕτερα μεγάλα, magna erga ciuitatẽ magnificentia. Plut. in Alcibiade.

Φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, ambitus, gloria, honor, honoris amor, honoris studium, honorum appetitus, honorum contentio, splendoris & gloriæ cupiditas, excellentiæ cupido & imperij. Plutarchus in Fabio, ἐν τοῦτο δηλῆ φιλοτιμίας ἔντιν: χρὴ δὲν τοῦ βραβεῖον τοῦτον ὑποσπᾶσιν ἐκπλῆσσον μὲν ἀφροσύνα τῶν πολιτῶν ἔχων φειδομένος χρωτὸ, id est. vt Guarians exponit, Hic vi detur Fabius nimium ambitioni concessisse, nam primos omnium Brutios iugulari iussit, ne appareret eum prodicione vrbem cepisse. φιλοτιμίας ἀμφισβητῶν, de gloria contendunt. Idem in Opuscul. ἀεὶ ἀφορμὰς χαλασαι πατρὶ ἢ ἀγαθοφιλοτιμίαν μνείδιον ἐν πολιτεῖ αὐθρε, id est, ambitiosi, citat Pindarum. Sed hoc in eius operibus non extat. Φιλοτιμία, magnificentia, liberalitas & largitio, φιλοδωρία, munificentia, sumptus, erogatio publicè facta, quæ etiam ἀναθέσεις dicitur, vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπρὰ ὀνόματος ἢ μεγαλοφροσύνης dicuntur ab Herodian. Aliquando continentia. Item æmula virtus, eximia diligentia, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati, peruicacia, & contentiosa simultas, litigiosque æmulatio ὧν τὰ ποτικιάλα φιλοτιμία πρὸς τὸν κεκτῆσθαι, Publicolam libido incessit conseruandi, Plutarchus in Publicola. φιλοτιμία τῆς ἀθανῆ, Aphthonius, cupiditas voluptatum. τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας studij erga vos & voluntatis propensæ, probandæ meæ erga vos liberalitatis graria & benignitatis: vel vt apud Æschinem, ambitionis eius vel eorum qui se vobis probare volunt, fic & in Epistola Philippi apud Demosthenem. Plato in epistol. πολλῶν ἕνεκα πρὸς αὐτὸν σπουδὴν ἐκ τοῦ ξένου δίδωμι, ὧν ἕνεκα πρὸς ἐμὲ πολλὴν, τὴν δὲ τῆς κακοδοξίας φαλλιώνας, non alia causa magis, quam quòd honestis obnoxiè studerem.

Φιλότιμος, ον τὸ, ambitio, certamen, cõtentio, exercitatio, magnanimitas. studium liberalitatis.

Φιλότιμος, ος, ὁ, ambitiosus, contentiosus, gloriæ cupidus, cui gloriæ cupido natura insita est, honoris cupidus, honoris cupiditate accensus, solicitus, liberalis, munificus, lautus, splendidus. φιλότιμος ἐν' ἀνὴρ, Plato de Legib. cui cure est virtus, virtuti obnixè studens. φιλότιμος ἢ ἐλεύθερος, generosus & liberalis. Xenophon. ὁμὲ ὁ φιλότιμος δὲ ἢ ἐλεύθερος, id est, honoris affectator. Chrysostomus. ἀφιλότιμος ἢ φιλότιμος ὁ ὧν τῆ θύολα τῆ γάρτοι ἐλαιωσιν, id est, larga & splendida feu liberalis. φιλότιμος ψυχὴ, magnis generosisque animus, Plutarchus in Pericle. φιλότιμοι ὄντες, mores liberales, Eurip.

Φιλοτίμως, ambitiosè, φιλοδώρως magno conatu. Et φιλοτίμως ἔχω, αὐτὰ τὸ φιλονεικῶ, æmulor, certatim & ambitiosè contendo, gloria ad certamen excitor. φιλοτίμως ἔχω πρὸς τὰ σοφὰ τὰ φαίνεσθαι, obnixè cupio strenuus videri, Xenophon. Plato, φιλοτίμως πρὸς χαρίσθαι ἔχων, ambiens laudem & admirationem à Charmide.

Φιλοτίμως τὸ πιᾶν, enixè & vehementer & ambientium more prænensantiũmque instar. Appianus in quarto bellorum ciuil. de Ciceronẽ, πάντων δὲ ἁπ' φιλοτιμώτατα τῶν τοῦ Αντωνίου τὸ ἐξέτασιν. Hunc enim vehementissime ad cædem Antonius cõquirebat. φιλοτιμῶς κεχρῆσθαι, gratiter agroto, apud Cebetem Thebanum.

Φιλοτόμιτος ἡμὲ, dies Circuncisionis à Nonno dicitur, aurora sectionis amica.

Φιλοτοκώτης, qui vehementer est affectus in aliqua re, amator huius rei, talium amans, talium cupidus. φιλοτοκῶτος, talium amatores. Aristid. l. 3. Ethic. & in 1.

Φιλοτραπεζία, bellariorum appetens, Athen.

Φιλοτρεφῶς dicitur qui libens alit, & lapiditat alimenta, Plut. in Symp. Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτρεφῶντες.

Φιλοτυραννὶς, dominandi cupidus.

Φιλοφανὴς, ὁ, ἡ, ὐ, ὐδικτία.

Φιλοφιλὴς, ὐς, ὁ, amator amici. amici studiosus, Aristoteles libro octauo Ethicorum. ὁ δὲ φιλοφιλὴς ἐ φανίσκεται. Idem Rhetor. libro secundo, Πάντες φιλοῦσι κωὐδεὶς ἐκὼν σπουδᾶς φιλοφίλους omninõque qui acriter commodis amicorum inseruiunt, ac vehementer amico amici sunt, diligunt. Terent. in Phorm. Solus est homo amico amicus, i. φιλοφίλως.

Φιλοφοιτέω, μ. σπ. ικὴ, festiuè & humanè suscipio, amanter complector, ἀδίζως ἢ φιλοφοίτως εἰσδίχομαι, benignitate vtor, humanè benigneque excipio, beneuolentia profequor, laudibus delinio. Depon. φιλοφοιτέωμαι ὑπ' ἀκεκοῦ, cupidè & libenter mores malos imbibo, i. lato de Legib. ibidem, ὑφοῦ φιλοφοιτέωμένος, ira concitatos. φιλοφοιτέσθαι, amicè accepti & benignè, Xenophon. Item gratum me præbeo, probor à, placo, αὐτὸς ἐκ, Plato de Legib. λυκωνίδης ἄνδρα τε φιλοφοιτέσθαι λέγεται ὁ κύρος ξένος.

Φιλοφοτάτος, humaniſſimè, φιλικώτατα.

Φιλοφορτέσατος, ὁ, amicitiæ maximè cultor, φιλοφορτέω, ἄθλημυσὸν μῶν.

Φιλοφορτέω, μ. σπ. ικὴ, τὸ φιλοφορτέμαι.

Φιλοφορτικὸς, φιλοφορτικὸν, beneuolentia exceptio cum benignitate & comitate, Pol.

Φιλοφορτικῶς, festiuus, blandus, ἐσπαγικῶς, Budæus in epistol. posteriorib. φιλοφορτικὴν ποιησάμενος, Commentar. Aristophan. in Pluto, ὁ blanda appellatio, vt πατέριον: corculum, quod ὑπὸ κερτικῶς dicitur.

Φιλοφορτὸς, ὁ, amicè, amantiſſimè, perbenignè. Xenophon libro 5. Pædiæ, φιλοφορτὲς ἐστὶν. Sophocl. ἀδίζει φιλοφορτὸς δεῖ φιλοφορτὸς ἔχω, Xenoph. ſum beneuolus. φιλοφορτὸς ἔχω πρὸς τὸν πᾶν, huic reivaco, Platõ de Legib. Lucas in Actis c. vlt. φιλοφορτὸς ὑξεῖωτ, peramicè ſuſceptos hoſpitio tractauit.

Φιλοφορτοσύνη, ης, ἡ, comitas, benignitas, φιλοφορτοσύνα, ἀδίζωτος, affabilitas, beneuolentia, hilaritas, benigna exceptio, hoſpitalitas, familiaritas, conſuetudo, φιλία, liberalitas, magnificentia, in Epigr.

Φιλοφορτὸς, ὁ, amicabilis, affabilis, humanus, ad vitæ conſuetudinem facilis commodiſque, Bud. in epiſt. poſt. comes ſiue affabilis exponitur 1. Pet. c. 3.

Φιλοχορδότης, ſtudioſus chorearum, Ariſtoph.

Φιλοχρηματὴς, acquirendi cupiditatem ſequi, Plat. de Leg.

Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupidita, auaritia, Plat. de Leg.

Φιλοχρήματος, ὁ, qui ſua ſtruina confert in pecuniam, auaritus. Plato epiſtola ſeptima. ὁ φιλοχρήματος πάντες τι αὐτῷ τῶν ἀχρῶν. vnde Aduerb. φιλοχρηματικῶς apud Pol.

Φιλοχρηματόω ἔχω, auarum eſſe, apud Iſoc. in Demon.

Φιλοχρηματόω, pecuniæ ſtudeo, pecuniis cumulandis incumbo, Plat. de Leg.

Φιλοχρηματοῦνος, ὁ, ἡ, auaritia. Plat. de Leg. ἡ φιλοχρηματοῦνη μὲ τὴρ κακότητος ἀπόνης, Phocyl.

Φιλόχρηστος, ſtudioſus bonorum hominum, bonis beneuolus. φιλόχρηστος πόλει, beneuola ciuitas.

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ, ὐ, Chriſtianus, amans Chriſtum, Chriſti ſtudioſus Naz. in Orat.

Φιλοχρυσέω, ἔχασος, cauillatio ſtudioſe tempus captans, Nazanz. in Orat.

Φιλοχρυσία, ας, ἡ, ſtudium habendi auri.

Φιλόχρυσος, auri cupidus, auarus.

Φιλοχρώμως, μ. σπ. ικὴ, libenter in loco verſor, Neut. abſol. vnde ἐμφιλοχρωῦ, Budæus in epiſtol. Philo cum Datiuo. ἔχασπον κρὸ ὑμᾶς πατρὶδι φιλοχρωεῖ, id eſt, ſuo loco vtunquodque vt patria acquieſcit.

Φιλοψευδὴς, ὁ, ἡ

Φιλοψεύδης, amans mendacium, impoſtor.

Φιλόψογος, reprehenſor, cauillator. φιλόψογος Eurip. in Phœn. & adiectiuè dicax, mordax.

Φιλοψόφος, opſonium amans.

Φιλοψυχέω, μ. ἐσω, σ. ικὴ, vitæ turpiter & ignauè parco, & vitæ re-

tinendæ nimium cupidus fum. φιλεζωὸς,vitæ ac faluti conſulo,vitæ diſpendio moueor,φιλαύζω, Neutr.abſol. Antiph. τὶς οὖν τὸ συμφέρον τῇ πόλιν φιλοψυχήσει; qui per metum ſtationé ſuam deſeret?

φιλοψυχικὸς,ὴ,όν,vitæ deſiderium,cupi liras lucis,vt inquit Quint. Plat.in Apolog.πολλὰ μὲν τοι αὖ καὶ φιλοψυχίας ἔχει.

Φιλόψυχος,ον,ὁ,cupidus vitæ,vitæ amidus,nimium timidus,Euripid.cap.11.lib Sapientiæ φιλοψυχὲ etiam Deus dicitur,id eſt, amans animas.

φιλοψύχως,ὁ,frigoris cupidus.

φιλπάσιον,amiculus:dicitur ὑποκορεστικῶς, vt apud Ariſtophanem in Acharn.Εὐριπίδιον γλυκὺ παιᾶ,ἀ φιλπάσιον, vt Catullo dulcis amiculus.

φίλτατος,amiciſſimus, superl.φίλτατος λογίζεσθαι, Plato in Leg.& φίλτατα,Ariſtop.vbi intelligitur ὦ vel παῖ.vide Interp. Et φίλτατα σώματα,liberi, & res quæ nobis chariſſimæ ſunt.φίλτατα σώματα,liberi, Æſchin.

φιλτάτας,ὁ,nomen proprium Hiſtorici,Etym.

φίλτατος,amicior, gratior. Heſiodus, πολὺ φίλτατος ἀθανάτοισιν ἔεσσαι.

φίλτατος,vide φίλτατος.

φίλτατος,ον,ὁ,res ad amorem inducens, vis amoris, amatorium poculum, amatorium veneficium, & amoris illecebræ,quibus amorem hominum conciliamus: deſiderij poculum vocat Horat. Vulgó gratia dicitur, hoc eſt, corporis habitus, geſtus,dignitas,aut vanuſtas,ita oculis hominum grata, vt ſolo ſui aſpectu inire gratiam ab hominibus,aut quàm plurimis poſſit. Ioſephus pro vehementi affectu poſuit. Plutarchus in Numa, γεωργίαν δὲ φίλτρων φίλτατον, Agricultura velut pacis philtrum.Aliquando eſt caunitas quæ ineſt in ſuperiori labio.vide Τύπος. Dicitur ita & caryota ſeu paſtinaca agreſtis,ἡ σφυρὶς Θ,ἁ vi quam habet in excitanda venere,Euſt. Iliad.σ. vide Dioſcorid.lib.4.c.75,& Ariſtotel.lib.2.Animal. de Rem ora.

Φιλυδρίας, φιλύδαρ.

Φίλυδρος,ον,ὁ,aquas amo,aquis & locis riguis gaudeo,Heſyc.

Φιλυδρος,ον,ὁ

Φιλύδαρος,ον,ὁ

Φιλυδρος,τος, Suid.aquæ amans,aquaticus,aquæ deditus, gaudens riguis, Theoph.hiſt.2.c.10.

φιλύκη,ης,philyca,arbor ſemper virens , Theophr.l.1.hiſt. plant. cap.14.& lib.3.c.4.Laurum tinum Plinij li.15.cap.30. quidam eſſe ci redunt.

Φιλυπάθων,ονος,ὁ,clemens, morigerus.

Φίλυπνος,ον,ὁ,ſomni amicus.

Φιλυπτόλεμος,ον,ὁ,in ſuſcipiendis amicis omni officio deditus.

φίλυρα,ης,ſtudium ſuſpicandi,Bud.in epiſt.poſt.

φίλυρα,ας,ἡ,tilia,arbor quæ vulgò til ęr tiller. In tilia mas eſt & fœmina.Conſer Theophraſt. hiſtor.plantar.libro tertio,capite decimo,cum Plin.libro 16. capite 14.vbi & Inter corticem & lignum tenues tunicæ multiplici membrana ,è quibus vincula tiliq vocantur : tenuiſſimæ earum philyræ , coronarum lemniſcis celebres,&c.vnde faſciæ tiliaceæ. Iuſtus Capitolinus de Antonio Pio : Cum ſenex & longus eſſet incurcuarctúrque , tiliaceis tabulis in pectore faſciabatur.Ariſtophanes Cyneſam eodem remedio vtentem,φιλύρινον vocat in Auib. Κυνησίμαχος,inquit,φιλύρινον Κυνησίου. ridet .n. vt clauum.Hinc φιλυρινοὶ πίνακες,id eſt,ſchedæ , tabellæ ſiue pagellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælianus & Euſt. Οἱ μὲν ἀπὸ ξύλου ἢ φλοιοῦ ἢ φιλυρίνους πίνακας φασὶ γεγράφθαι τὰ χρώμενοι. Præter Tertullianum Vlpianum & Marcianum Capellam etiam ſic ſcribit Herodian. libro primo de Commodo, Διὸ καὶ γραμματίοις τισὶ δὲ ἢ ἐπὶ φιλύρου εἰς λεπτότητα ἐσκληκόσι,ἐπιδιδόναι τὰ αἰτήματα ἐπὶ τῶν ὑμβόλων, γράφειν,&c.Scribitur etiam ſæpe cum duplici λ.

Φιλυρεὼν,τιλliaceus.vide φίλυρα.

Φιλύρεος,ον,ὁ,vide φίλυρα.

Φιλυρέως,ὁ,ὁ,odorifer,leuis.

Φιλυρίδης,studioſus cantus, Ariſtoph.

Φίλυρος,libenter,amicè,φίλυρος,ſtuuiter,amanter,gratè,Heſych.

Φιλυρόπους,ὁ,ὁ,amiciſſimus,φίλτατος,Heſych.

φίμος,ὁ,ὁ,camus,id eſt,κνεμὶς , vinculi genus quo ferarum canũque ora obligantur ne mordeant , ἀσφιγκτῆρων Heſych.ſiſcellis etiam capiſtrantur iumenta ne fegeres depaſcantur,quod eſt φιμοῦσθαι φίμωσιν vocamus ἐπιστόμισιν, quia φίμωσις,ἡ κνεμὶς,muſſelere : & in mulieribus illud ornamentum quo ora obducunt , vulgò quoque appellamus cache-nez, vel tourez de nez, id eſt.κνεμὶς ἡ φίμωσις. vide Κνεμὶς. Plinius libro 18.capite 19. ſiſcellis capiſtrari boues oportet, ne germinum tenera præcerpant. Capiſtrum aliud eſt, cani tamen vicem præſtat arcte conſtrictum.Eſciæ capite 38. Ἐμβαλῶ φίμωσιν εἰς τὰ ῥῖνά σου ἢ χαλινὸν εἰς τὰ χεῖλά σου,iniiciam camum naribus tuis, & frenum labiis tuis.Eccleſiaſtici capite 20. φίμωσις ἐν στόματι , vbi Interpr. capiſtrum. Deuteronomij capite 25. (quod & citat Paulus prima ad Corinth.capite nono) Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα ,id eſt , non ſiſcelle capiſtrabis os bouis triturantis in area fruges tuas:Interpres , non obligabis os. φίμωσις,ſiue κνεμὸς etiam de hominibus.Mancipiis enim interſebatur camus ſupplicij cauſa. Ariſtophanes in Nebulis , φιμώσεται τοὔπιν τῷ ξύλῳ τὶς αὐχήν.Plautus in Caſina , Deos queſo,vt qui lem hodie camum & furcam feras. Piſcella etiam capiſtrabantur ſerui pinſentes trafcantéque farinas. Euſtathius in Odyſſ. lib.vltim. Ἄδην γοῦν τῷ δεσπότῃ φησὶν , οὐμπατῆς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἔχων τὸ ξύλον τοῦ σώματος κωλύον, ὅταν θέλῃ τὰ σῦκα, ἢ τὰ ῥόδα δάπτειν, μᾶλλον δὲ φυσικῶς ὁ τῶν ὑμένων περιεχόμενον ἦθος τὰ χεῖλη καὶ τὰς ῥῖνας, ἵνα μὴ τὰ φυσικὰ ἄζωστα ἐπιτέλῃ,&c. De Camo ſupplicio ſeru ũ etiam Horat.Serm.l.1.Sat.6.

Tũ ne Syri,Damæ,aut Dionyſi filius,audes
Deiicere ſaxo ciues,aut tradere camo?

ſic enim leg. non Cadmo.φίμωσις etiam tributitur vrinatoribus, obturamentum quo ſibi os obligant ne aquam ſorbere cogantur,Etymolog. φίμωσις,reticulum,ſagena reticulata ſiſcellæ figura , inter inſtrumenta piſcatorum , Etymolog. Φίμωσις,ἡ κνεμὶς, reticulatum cadiſcorum operculum coli imagine quadam,deluper latum,infrà anguſtius , nè immiſſa ſuffragia dilaberentur,Cælius. Tranſlatè etiam φίμωσις,ἡ φίμωσις dicitur à Medicis , colligatio & angustia ſiue coarctatio quę callo quodam in fede atque ano contingit : lege Galenum περὶ πόσεως , libro nono,capite ſexto.Talis coarctatio item ſit in locis muliebrib. ex antecella vlceratione, aut ob inflammationem ſequuta duritie :de quo Paul. Ęgineta libro tertio,capite 73 .Naturale autem vitium,id quo conſtricto ano, vel pręclusa vulua nec perforata.ἀτρησία dicuntur homines: ſed φίμωσις non naturaliter accidit.Conſimiliter φίμωσις appellatur ſiue φίμωσις , cum pręputio ita arctè obligatur glans, vt cure ſua remedari nequeat : vnde pueros inſibulare,inuétum eſſe puto.Dioſcorides libro quarto,capite 92. φίμωσις ὀδὸν ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.Eſt aliud penis vitium huic contrarium quod ἄφιμωσις vocatur , cùm cutis ita curta eſt,vt glandem adducta contegere nequeat.Lege Corpelium Celſum libro ſeptimo,capite 25 & libro ſexto,capite de colis morbis. Ægineta.libro nono,capite 55.vbi tamen ἀνεφίμωσις ſcripturn , vt & in Defin.t.ſcriptis Galeno,Περιφίμωσις ἔστι χόνδρωμα τῶν τοῦ βαλανείου μυῶν ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ πόδικος ἀνακάμπτον.

Φίμωσις,fritillus. Æſchines aduerſ. Timarch. Καὶ φίμωσις ἡ κυβευτικὴ ὀργανον.Citatur quę hoc Diphili à Suid.Ἐκ' εἰς μέσον τὴν φίμωσιν, ὡς δὴ ἐμβόλαιον ἐρουτῶν κυβεύσεις εἰς ὃν ἐπεζέλεγκτο.

φιμόω,μώσω, camo colligo.ſiſcella capiſtro, os obduco & obligo,os obturo,os occludo,φιμοῦσθαι τὸ στόμα : ſimplicitérque pro eo ſtringo,pr eſcludo,coarcto,quod fuſum eſt in arctum contraho.vide φίμωσις.Virgil.3.Georg.Primáque ferratis præfigunt ora capiſtris. Heſych. φιμοῦν eſt διαβλέπειν , ὑφορᾶσθαι, ὅθεν πυκάζειν ἡ φιμόεσσα βοῦς ἀλοῶσα,capite 25.Deuteron omij, non ligabis os bouis triturantis in area frugestuas:non obligabis os bouis trituranti , Eraſm. capite nono priiuæ ad Corinth.Ambroſius vertit non infrænabis. Matth.capite 22. ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους,id eſt,compeſcuit:Sadducæis linguam occluſit . vt loquitur Plautus.Ariſtophan.πφ φιμώσετ τοὔπιν τῷ ξύλῳ τὶ αὐχήν,huius collum ligno conſtrinxeritis. Transfatè dicitur Lucæ capite quarto,& Marci capité primo.φιμώθητι,id eſt,obtumeſce,tibi præcludatur os velut camo obſtricturn.Matt.capite 22.ὁ ἐφιμώθη, at ille obmutuitilli os occluſum eſt.Rurſus Marci capite quarto,Καὶ ἔδησε τῷ θαλάσσῃ, σώπα.πεφίμωσο ſile,os comprime,κατακρατοῦς quaſi mare os habeas,ſp. o quieſce.Eraſm.vult augmentum addi:tum etiam celeritatem indicare,velut dicas,mox obmutesce:prima Petri cap. ſecundo,φιμοῦν τὸν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἄγνοιαν, obmutefcere faciatis,ſilentium imponatis,Sucton.

φιμώδης,ους, Adiect.conſtringens , συσταλτικὸς. Nicander in Theriacis , φιμώδεα μάγματα, id eſt, myrti fructus qui aſtrictoriam vim habent.

φίμωσις,vide φίμωσις.

φὶν ſiue φι particula apud poetas Datiuo vel Genitiuo additur. Ἕλκων δὲ ἑὸν ἔρκεσφιν.Homer.ἐκ τῶν σκότος. Idem Iliad.β.ὃ πόσις ναῦ σφιν ἀφορμήσειεν ἀγωγὸς,id eſt,ἀπὸ τῶν ναῶν. Et Odyſſ.ξ.ἐπὶν δ' ἐσ' ὀτεῦχον ἴφυσα,id eſt,ἐπὶ τῷ ὀστέων. Legitur & ἐσ' ἰκελόφι ; pro ἐπὶ ἰκέλοις,& ἠκεγόφιν pro ἀκεγόνεσσι,& ἠμφὶ σπέσσιν. Iliad. β, id eſt , ἀμφὶ τοῖς σπέσσιν , vt exponit Interpres. Et Iliad.γ.ὃ δὲ πακάρεσσιν ἀνάσσει,id eſt, τῶν χειρὶ κεῖνοι. Idem ibidem ,ὃν δ' μοι ἔγχος νίφι παλάμφιν ὑπέστην,id eſt,ὑπὲρ ἐμοῦ. Heſiodus in Datiu. στερεφιλῷ κεφαλῇσιν ἔδησε,id eſt. τῇ κεφαλῇ. Idem,ἱκάσθεις,τυχήσι βίηφι τε.

Φὶν,ipſis , pro σφίν. Iliad. ἀλλ' σφιν ὑπερφίαλον. ἐὰν ἀγορίσεται , id eſt,ὁ ὐ αὐτοῖς.

Φίνακες,quercus.

φίνες, offi fragus, è genere aquilarũ, φίνες τ' ὄρνεον ὃ ραιρεῖται ηελιδόσιον ἀγρην, &c. phinis auis est quam Romani offifragum nominant, Dioscorides libro fecundo, capite 58. Dicitur etiam φοῖνι.

Φίνπαπ, amicissimus apud Epichar. pro φίλπαπε.

Φίπε pro φίλπε Dorice, id est, auriga, ἡνίοχος. Pindarus in Olymp. ἓξ φίπες ὀκτὰ ζευξάντων μοι στὶν ἡνίοχοι. Dores communicant τὸ λ in γ vt ὦδε pro ὧλδε. Theocrit. Idyl. 11. ὦδε ἐρᾷς ἀφρῆος ibid. ὦδον τὸ βάθρον, pro ὧλδον.

Φίξκει, pro σφίγξ. Hesiod. in Theog. vide in verbo Σφίγξ.

Φίσκ, ος, ὁ, fiscus, ærarium publicum, φῦσιόσπορ τιμεῖον. Hesych.

Φίτ, ος, εος, ὁ, arboris caudex, id est, στέλεχος ἢ τὸ φυόμενον, stipes, truncus, aliquando ἡ κεφαλὴ. In herbis est καυλὸς, caulis & thyrsus. Dicitur autem tefte Eustath. quasi φυτεύς. Nam φίτυ est τὸ φυτόν. Author περὶ φυτῶν libro primo, Καὶ φίτρος ὡῷ ἔοικ, ὁ μόνος μιᾷ ῥίζᾳ ἐκ βάθρων ἀναδιδοὺς ἡλικίᾳ κεφαλὴν πεπυκνωμένην. vide Hesiod. Ἔργ. item ibid. Φλοιὸς φίτυος ἔχυτο. Et τὰ χυτὰ δὲ εἴσι, τὸ δ' ἔχετα πολλοὶ φίτυες ἐν μακέλῃσι. Homerus Iliad. ψ. Πάντες δὲ ὅλοὸ μοι φρασὶ φίτυες, stipites caudicesque arborum. Idem lib. φ. Πολλοὶ δ' ὁρυμαγδὸν ὄρυσσ φίτυοὶ τ' ἠδὲ πάλαι.

Φίτα, Aduerb. celeritatem fignificat.

Φίτα κωπάσθες, ἡ, τὸ φίτ ἀσαι, φιτ ἀκωλίας, virginum lusus certamenq; cursus: παῖς γὰρ νύμφας ἀνφιπόδᾳ, inquit Poll. Θέσει παρῳδοῦσα ὀνόματος εἰς πάγ Θ.

Φίτυ, ω, Θ, τὸ, planta, getmen, γβώνιμα, φυτὸ, φύτευμα. Arist. in Pace, τὸν τῷ φίτυ.

Φίτυσα, ατος, τὸ, idem. γβώνιμα. Suid. πάνυ, ἡ φιτύσαι, generare.

Φίτις, υΘ, genitor, pater.

Φιτύω, ω, ἡ

Φιτύσα, μ, ύσα, sero, planto. φυτεύω. Eust. Item procreo, gigno, & de patre tantùm dicitur, non item de matre, Etym.

Φ Λ Δ Ι Α', Ω, μ. άσω, frango, comminuo, idem cum φλάω.

Φλάζω, obscure & inarticulate loquor, strepo, ferueo. Galen. in Gloss. Hippoc. φλάζειν, inquit, ἀσαφῶς ἢ ἀδιαῤῥήτως φθέγγεσθαι τὰ πόντια πνεύματα.

Φλαιύσα, μ. υζω, garrio, ineptio.

Φλασ ὸς, ὁ, fastus, τύφΘ. ἡ πρόσωπον, fastuosus: à φλάζω, Hesychius.

Φλασ τὸς, ὁ, talis vt contundi seu conteri possit. ὁ θραυστὸν ἄμμος φλαστὸς, Aristot.

Φλαυρίζω, μ, άσω, σ, ικα, vili æstimo, contemno, ὑβρίζω, ὀλιγωρῶ. Plutarchus in Cicerone, φλαυρίζων ἢ τῶν τῆ Ρωμαίων τὰ παρασκεύα.

Φλαῦρ ος, ος, ὁ, ἡ, vilis, φαῦλΘ, malus, μάταιος. futilis, frivolus, κακός. Aristophan. περ. μὲν οὖ ἐστιν φλαῦρον ἀέρας σβέσαι, nulla contumelia afficias viros doctos, id est, μηδὲν ἐΘὲν ὑβρίζειν. φλαῦρα ὕπνα, id est, φλυαρὰ ἢ ἀδολεσχία. Sophocles. Idem in Pace, Εὐφημεῖν χρὴ τὰ μὴ φλαῦρα Μοῦσι χαίρειν, interpr. αἰωνίοις ὑμνήσαι, φλύαρα.

Φλαυρότατος, deterrimus, Herodot. πολὺ εἰμὶ τῷ πάππῳ, ὑπολειπόμενος τὰ φρονήσι τῷ φλαυρότατος.

Φλαυρολογέω, ὁ, ἡ, in paruis nequam, ὁ μικρὰ κακὰ ἐργαζόμενΘ. Soph. Φλαυρορρυθμέω, ὁ, ἡ, ἀσχημονῶ, αἰσχύνομαι.

Φλαῦρος, malè, Aristophan. φλαῦρος ἔχω, malè habeo, Herodotus, id est, κακῶς ἔχω. φλαῦρος ἔχειν τῶν τοξικῶν, aliquantum artis tenere, Idem. Suid. Ἡ κλώπης ἐς φλαῦρος ἐκκαίοντι σκότος.

Φλάω, μ, άσω, σ, ακα, frango, contundo, percutio, mollio. Φλάω, πυπτῶ, κατάπτω, Hesych. Actiu. Accufatiu. Aristophan. πρὸ ὅλου με κατέπτηξε, me pulsabat. Idem Aristophanes ibidem, ὀλοὰν τὴ δυσὶ, tundebat in mortario. Ibidem, νύπτωρ γὰρ ἐκλὸν πεπνευκυῖα, id est, rumpunt. φλᾶν, mandere, vorare, sorbere. Idem Aristophan. in Pluto, τὴς ἀΘάρπε πολλὰ φλασα, id est, διαῤῥόφησε, κἀδίκει μὴ τὸ Δόρυ. vbi scholiast. φλᾶν esse scribit proprie cum flatu & sibilo comedere, qui mos est helluonum auidiúsque edentium: esse enim fictitium verbum in obscœna etiam fignificatione vsurpatur: vnde ἐκφλᾶ Hesych. exponit σωπιλόγεπτ. σωλῶν.

Φλεβάζω, βρύω, scaturio, tanquam è vena: vel à verbo Φλέω, Suid.

Φλεδάσ ης, venalis, Gaza. φλεδικὴ τέχνη, venarum meatus.

Φλέδιον, ω, τὸ, venula, apud Theoph. lib. de Sensu.

Φλεδοδονέω, venas agitans & conturbans nomen (inquit Galenus) quidam de peregrinum, quo vsus est author Prorrhetici, quo tamen loco quidam legunt, φλεβεπονέω, i. venas distendens, Gorrh.

Φλεβοτομεῖν, venam secare, sanguinem mittere, Galenus lib. 2. ad Glauconem.

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ sectio, venarum incisio, sanguinis missio, Dioscorides libro sexto, capite 35. venæ sectiuram dixit Seneca Natural. Quæstion. libro tertio, capite 15. Galenus in Glossis Hippocrat. φλεβοτομίαν exponit, τὸ κατὰ τὸ σωμάτιον τῶν, ὅπῃ ἐκ τῆ ὄφλου ὁ σωστὸς διορυσσόμενος τῶν φλεβῶν κίνασιν τὸ αἷμα πε: & ita φλεβοτμησάμενος, accipi art.

Φλεβότομος, ὁ, τὸ, phlebotomon, scalpellum quo vena secatur.

Φλεβώδες, ης, ὁ, ἡ, venosus, sanguinis coëgitaculis refertus, venulentus, Gaza. neuè.

Φλεβῶδ ος, comburo. Act. Accuf. ιωνα.

Φλεγέθων καιόμενος, ardens fulmen. Hesiod. in Theog. φλογέουσι ἀναιθόμενος τὸ φλεγέθοντος.

Φλεγές, tuber qualis est fiammæ color.

Φλέγμα, ατος, τὸ, pituita. ἐξὺ φλέγμα, acida pituita, quæ propter caliditatem falso sapori miscetur, Plato in Timæo. Alexander Aphrodis. Problem. quinto, libro secundo scribit: ἡμεῖς δὲ ὅμα ὀνόματα τὸ φλέγμα, id est, pituitam imperfectum sanguinem videri. Φλέγμα etiam ὅπ τὸ φλέγειν, inflammatio, ardor, φλόγωσις. Galenus in Glossis, φλέγμα, ἡ μόνον χρώσει τῶν τὸ λευκὸν ἢ ψυχρὸν, ὅσα ἢ τῶν ἑλῶν ὑπολ. Quo fenfu dixit Athenæus de frugali victu qui homines ad lenitatem non inflammaret, libro secundo, τοιοῦτος βίΘ ἀνὴρ ἔσται, φλέγμα ὀλίγον. Pituitam tamen exponit Petrus Victorius vir aliquo virtutis linguæ peritiss. libro 17 suarum Lect. Idem Athenæus alibi dixit φλέγμα τὴν vitam fuisse antiquorum, cùm mulieres & homines vnà lauarentur. φλέγμα etiam exponit Pollux libro nono, κρᾶμα, χρῶσιν, ψυχρὸν, τὸ πύρωσιν. Eustathius in illud Iliad. ε. Ἦτοι ὅπ τρῶων κεφαλαὶ ἢ τέρενα κῦμα φλέγμα κεκὼν ἀφρίσσας, sic & Oppian. Θ. Θερμὸν φλέγμα ἔσω, i. æstuum ardorẽ, φλέγμα vocat.

Φλεγμαίνω, μ, ανῶ, timeo, φλέγω, φλεγμήνω, quod in morbo dicitur fanguco, pituita redundo, exæstuo, ardeo. ἐκαὶ φλεγμαίνη, ἡ in tumefcat inflammeturque, Gaza ex primo Animal. Aristotel. ὅτατ ἢ φλεγμαίνει λόγῳ τῷ σώματος ὅπ τὸ κρύσαι ἢ φλόγωσις, ἢ ἐκ χολώδης ὑγρότητος, Plato in Timæo, quæcunque partes corporis intumescere dicuntur, à bilis incendio & combustione vexanturisic Ficinus. φλεγμαίνοντα παύεσθαι, inflammationes tonsillarum, collectiones tonsillarum, Dioscorides libro primo, capite 181. Φλεγμαίνω, pro exubero & redundo metaphoricè Plato posuit libro secundo de Republic. εἰ ἢ αὖ βούλεσθε, ἢ φλεγμαίνουσα πόλη θεραπεύειν. Suid. translatio est ἀπὸ τῶν ὑγρῶν τῷ σὼν φλεγμαινόντων ἢ συνθλιβόντων ὑπ' ἐμπίεσεων. φοβεῖσθαι ἢ φλεγμαίνοσα ἢ σφοδρὰ ἀμαθία, tu bulentam & exuberantem superstitionem, Plutarchus in Pericle. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dicuntur de Oratione quæ turget & inflata est, vt loquitur Cornificius: sesquipedalia verba dicit Horat. & grandia verba Iuuenal. Syneſius in epist. Ἐ σεμνῷ μοι φλεγμαίνειν ὀνόματα, ἵνα μὴ τὰ μεγάλα κἀκεῖ, σεμνοτυφοτέρους ἐργάζηται λόγους.

Φλεγμῶδ ης, ὁ, ἡ, inflatus.

Φλέγμος, genus aquilæ fluuæ, φλεγύας, Hesyc.

Φλέγμωσις, idem quod φλεγμονή.

Φλεγμονή, ῆς, ἡ, inflammatio. Theophrastus lib. de Sensu, φλεγμονὴ τῷ φλοῦ. item pustula. Item febris, Gaza in Probl. Aristot. Φλέγμωσις. Idem fecundo de generat.

Φλεγ μ ώδ ης, ὁ, ἡ, φλεγματῶδες, pituitosus, vt exp. apud Hippoc. in lib. περὶ τῷ ἐν κεφαλῇ τραυμάτων.

Φλεγματικός, ὁ, ἡ

Φλεγματώδ ης, ὁ, ἡ, pituitosus, pituita redundans, siue abundans. Alexander Aphrodis. in Probl. τὰ ἐμπεφυόμενα τὰ κεφάλῃ, τῷ ὑπὸ τῶν ὑγρότητα ἢ φλεγματώδη.

Φλεγμονή, ῆς, ἡ, inflammatio, ἢ μετὰ πυρέτ ου, tumor durus & calidus cum tenfione, rei isu ac dolore & pulsatione. Quid fit φλεγμονὴ, vide libri tertii Dioscorid. & in d ctione Ἐμπυήματα. vide & apud Galenum in fine primi libri ad Glaucon. φλεγμονὴ πυρέτ ου, feruida collectio, Hermolaus libro primo Dioscor. cap. 125. ...lii, in flammatio feruida. Apud Plinium libro vigesimofecundo, capite 25. impetus rubicundi tumoris, id est, φλεγμονὴ, & ibidem collectiones & impetus, id est, σὺν ὁρμῇ τῷ φλεγμονῶ Dioscor.

Φλεγμονώδ ης ἐρυσίπελας, Eryfipelas, vt fic dicam, phlegmonosum, Galenus libro fecundo ad Clauconem, id est, inflammationis partcipes, & cum inflammatione permistum seu inflammatum.

Φλεγμώδ ος, ὁ, ἡ, sanguis, αἷμα Hesych.

Φλέγυα, Hesyc. τὰ ἐρύσιμος. κρίσεις.

Φλεγυαὶ, εἰ, est nomen gentis quę prius Gyrtonij dicebatur, Etymologus.

Φλέγυας, ου, ὁ, aquila: ἀπὸ τῷ φλέγειν ἢ καιόσης τῆ. alij dicunt esse aquem similem vulturi. Hesiod. de feuro Hercelis μορφοῖσι φλογμὸν κεχυσμένῳ πυρσοειδὲς, id est, nigræ aqui læ. vide in dict. Μορφοῖς.

Φλεγυάω, exp. ὑβρίζω.

Φλεγυρός, ὁ, ἡ, ἰνιν ι ...ius, damnosus. splendidus, ignitus, ardens. Aristot. in Achar. ὡσπερ μεῖζον ἐλθὲ φλεγυρὸν πυρὸς ἔχοντα ὦδ Θ. τὸ φλεγυρὸν, quod facile ignem concipit, vt stipula, πυρώδες, τὸ εὐ ναύμου φλέγεται, Gal. in Gloss.

Φλέγω, μ, ξω, σ, ιχα, comburo, inflammo accendo, illustro, manifestum facio. Sophocles in Aiace, ἅπτει ὑφ' ἡλίῳ φλέγων, id est,

ζωσα μὴ, ἀπεγείρων, excitans. Ibidem, φῶς δ' φλέγων dixit pro lumen accendere. Idem ibidem pro illustro, σαυτὸ ὁ μὲν χρὸς ἐμφαίνει τὴν φλέγων, φλέγων λαμπάδι, Aristophan. flammam emittens lampade, lampadem ferens ardentem. Sophocl. in Aiace pro ardeo, φλογὶ μὲν νεῶν ὄφρα σὺν δ' ἐν ναυσὶ ἐδαίομεν πυρί: φλέγοντα, id est, αἴσχρα πράγματα, ἀπὸ τοῦ signe tam accenso & ardente. Ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus, Plutarchus in Romulo. Interdum pro lædo, vro, inuro dolorem, angor, κόπτομαι, vnde φλέγομαι, vri, dolorc affici. Aristt. περὶ κόσμου τὰ σὺ φλεγόμενα, angi & dolere.

Φλυδρία apud Suid. vel per ω φλυδαρία, id est, φλυαρία, garrulitas, importuna loquacitas, φλυδᾶν, nugæ. Λέγει τὸ φλύαι, ἢ φλύειν siue φλύσαι τὸ φλυαρεῖν ἢ φλωαρεῖ φλυδρίας, inquit Gal. in Glos. ὦ φλυαρίας, i. nugæ.

Φλυδρίαν, μ. ὕσαι, ineptè garrio, Suid.

Φλυδρόλογ, τὸ φλυαρόν.

Φλυδρώδης, ους, ὁ, nugo, nugax, apud Hippoc. φλυαρός.

Φλύδωνος, ὁ, stolidus ineptus, Hesyc.

Φλυδών, nugæ ineptiæ. vide φλυδρία.

Φλυδρία, ἡ, idem, Etym. vide φλυδρία.

Φλυδρίδω, nugor, nugas ago, Etym.

Φλύξις, δος, genus auis, Aristt. in Auib.

Φλυὸς, inuidia, corruptio, βασκανία, φθορὰ, Hesyc.

Φλυὸς, ὁ, Bacchus in Chio: ὃν τὸ Διωνυσιακὸν, Etym.

Φλύω, to cundus sum, plenus sum, abundo. hinc & Bacchum veteres Phleonem cognominant, Cæl. l. 10. cap. 65. Dicitur & φλέειν ἢ φλοίειν, quod est Plutar. ἀγαν ἀκμάζειν ἢ πεθαλιᾶν, vigere, frondere, fcatere. & refert Plutar. ab hoc φλοίειν epithet. ὑ φῶ φλυαι: datum esse μᾶλλον ab Antimacho διὰ τὸν ἀκμῶν, & apud eundem libro octauo sympol. legimus μᾶλλον χρᾶσθαι ἢ φλοίεσθαι ὡς Ἀντίμαχος ἐ φησι τὸ ὑπάρχειν.

Φλὸψ, βὸς, ἡ, vena, sanguinis riuus à Plinio dicitur. vide Gell. lib. 18. capite 20. φλὸψ γενίμη, genitalis vena, id est, Priapus, in Epig. φλόβες ὑδάτων, venæ aquarum. Eust. in Ilia. φλόβες αἱ, præcordia & cinctum, id est septum transuersum pectoris sub pulmone, Aristotel. primo Animal. Gaza tamen l. 5. venas vertit pro eadem parte.

Φλόη, φλόϊα ὕλη καρπὸς, γραμὴ, πλοκαρπός. Hesch. vide φλοιὸς.

Φλόϊνη, &

Φλόϊον, siue φλοιὸς, vide Στοιβή.

Φλοιδᾶν, nugari.

Φλοιαρᾶσθαι, μαι, σαι, nugor, stultè loquor, φλυαρῶ, μωραίνομαι. Neut. absol.

Φλοιαρίαν, idem. Aristoph. περὶ σωφρ. ὧδε φοβεῖσθε τὴν φλυαρίαν, nugas age.

Φλοιαρῶν, ὁ, nugax, φλυαρώδης. Synes. in 3. epist. φλυάκρια γελᾶν dixit 1. μωροῦ.

Φλοιάκων, ὁ, nugax, φλυαρία, Suid.

Φλοιαρώδης, apud Hippocratem. φλύαροι, φλοιώδεσι, idem, φλυαρώδεσι.

Φλοῖος, Hesyc. est φλυαρὸς.

Φλοῖς, vel potius

Φλοὶς, ὁδὸς, portæ antepagmentum, ante, id est, θύρας τὰς ἔξω. Aliis est & vestibulum, liménque Hesych. ὑπόστωμα, παραστὰς τῆς θύρας. Aliisque βηλὸς ἢ ὐδὸς. Propriè φλοιὶ sunt valuarum postes, vulgò montans, vel p. ſleaux. Simpliciter verò postes fulcimentáque, id est, vulgò conſolateurs, ἐρείσματα. Iosephus de Samsone, Τοὺς πύλας αὐτοῦ τὰ φλοιὶς ἢ ὀχυλοὺς, ὅσπ τὸ ὄμφ σὺν αὐτοῖς ἰδ ξύλασιν ἀσφαλῶς ἐδέσθη, id est, valuas cum postibus & repagulis sine pessulis. portarum claustra, non rectè Interpr. Sunt enim φλοιὶ, ligna directa, & ex aduerso depacta. Galenus in Glossis Hippocrat. ξύλα ὀρθὰ exponit καταπηγὸν τὸ πηγνύμενον, inquit, ἢ οἱ τῆς θύρας φλοὶ. Idem alibi vocat fulcimenta quæ fucculas vtrinque dispescunt, τὰ διαμερίζοντα δύο ἄξονας ἑκατέρωθεν. Et apud Hippocratem etiam φλοιὸς, scalarum firmamenta, quæ gradus transuersarios per quos ascenditur, vtrinque compingunt. Grammatici hic annotant, ὅτι τὸ πλῆθυν ἔλεγε ἢ φλοὶ, vt Σθὰ ἢ φλὸ dicitur. φλοὶ autem τὸ πλάγιον τῆ θύρας esse voluerunt: οἱ δὲ πλάνιοι, ὡς ἔστι πασὶ τὸ ἢ ἐπιφανέστατα.

Φλοῖσαν per ι Hesyc. exponit σάπτειν: accipitur quoq; φλοῖσαν pro rumpi & lacerari (quod certè vsurpat iis quæ putrescunt. Budæo etiam teste, qui affert ex Plutarch. in Symp. τὸ ὑπὸ θυμῶν ἐκβρήσαι ζῶα διὰ τὸ ἀναπνεῖν ἢ ἐξὸ ὄνυχας μελάνεσθαι ἢ περιχρῆσθαι, ἢ τοῖς σώμασι φλοῖσαι ἢ ἐκκοπῆναι: & φλοῖσαι hic reddit, rumpuntur, lacerantur, est verò & poeticum participium. φλοῖσται apud Hesyc. quod exponit γεγυμνῶσθαι: sumpsit autem fortasse hoc participium ex ipso Nicandri loco. in Ther. μυδῶν πεκμήρετο νῶτα, Σκυτίδιν φλοῖσται. nam hic φλοῖσται similiter exponitur διαῤῥῶγες, ἢ.

Φλοῖσαι exponit Hesyc. διαπέπλεσ διαῤῥῶγ.

Φλοίσκαν, τὸ τύπτειν.

Φλοίσκος, ὁ, nugæ vestium, sinus, σάκκαι τὰ τῆ ἱματίων, ῥυπτίδες, Hesyc.

Φλοῖσκον, pro rugas contrahens præ obestate: ex Nicand. Alexiph. ἢ γῆρατι συν' ὁ φλοῖσκον ὀλυφ.

Φλοῖσσες, ὁ, ἡ, fœtilis, κακοπαθῆς, Hesyc.

Φλοῖτι, sonus fictitius accipitrum, earúmque auium, quę falcatos & reduncos habent vngues. Φλοῖτι apud Suid. μιμητικὸς φωνῆς.

Φλοῖ Hesych. τὸ πῦρ καρπὸν ἐκφυσᾶν.

Φλοιὸς, pectringo, perrumpo, Etym. vide φλοῖ.

Φλόϊος, flammeus, lucidus, rubeus, λαμπρὸς. Hippocr. φλόγεα καπνοῦ ἢ διάπυρος, ardentia, fulgore splendentia.

Φλογερὸς, æstuans, feruidus, flammeus, in Epigramm. legitur ibidem φλογῶν.

Φλογερὸς, cum rubore inflammari, πυρροῦσθαι μᾶλλον ἢ ἰσχνότητος, Hippocrat.

Φλογίδιον significare videtur parum frustum carnis assæ. Hesyc. eidem φλογίδια sunt κυγχρίδες ἢ ἁλὰς σκελαζόμενα.

Φλογίζω, μι, σω, π. κα, inflammo, exuro, κκίω, Hesych. Actiu. in epistol. Iacobi capite tertio de lingua, φλογίζουσα ἢ πεγχὸν ἢ γλῶσσα τὸ, inflammans natiuitatis rotam, id est, vitæ curriculum. vide Τροχός.

Φλογμὸς, ὁ, ἡ, flamma, φλὸξ. Nicander in Alexipharm. πολλάκι δαλὸς ἐν φλογμὸς.

Φλόγος, ου, ὁ, flammeus. φλογίνη ἐκμαγεῖα, flammeo gladio, Naranz. φλόγινον ἴον, viola flammea, Theophrastus libro sexto histor. plant. vide Παφύλεον.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro alla, ἐν ᾗ φλογὶ ἡ flamma adulteretur, Pollux l. 6. τὸ ᾗ ὅτι τοῦ κρέως, φλογὶς ὀνομάζεται. Et apud Athen. l. 14. φλογίδες, quas vulgò dicimus, arbonades.

Φλογώδης, ους, ὁ, ἡ, ardens, splendidus.

Φλογμὸς, οῦ, ὁ, incendium, ignis, rogus, πυρκαυσὸς, fulgur, flamma, Iud. apud Philonem. πρωΐαις ἐκαυσφλέγησας, Suid. καύσεις, ἐκκαυσμοὶς, φλογισμοὶς, Hesyc. Cleomedes, ζώνη ἀοίκητος ὑπὸ φλογμοῦ, præ ardore Zona inhabitabilis.

Φλογόεις, ντος, flammeus, Nonn.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Φλογοῦσθαι, inflammari.

Φλογοφαὴς, color ex flammeo & fusco.

Φλογωδὴς, ους, ὁ, ἡ, flammeus, rutilus, ignitus, flagrans, fulgens.

Φλογωμάτια, τὰ, vstulati panis quasi pustulæ ἢ φλυκταινώδη τὸ ἄρτου τὰ ὀπτωμένου, Hesyc.

Φλόγωσις, inflammatio, adustio: apud veteres capi pro phlegmone testatur Gal. Therapeut.

Φλοιὰ ας, ἡ, Proserpina, κόρη, Lacon. Hesych.

Φλοιέσιον, τὸ, parvus cortex.

Φλοιδᾶν, πποφλοιδᾶν.

Φλοιδύλλης, ου, ὁ, turbarius, Hesyc.

Φλοίζω, decortico, corticem detraho. vnde particip. pass. φλοιδηθὲὶς decorticatus apud Theophr. hist. l. 3. c. 16. φλοιδώντες τὸ ξύλον & l. 5. c. 10. φλοιδᾶ.

Φλοίειν, vide Φλοῖν.

Φλοῖν ἢ, ὁ, ἡ, tegete factus. εἰδὸς τὸ φλοίνιον φορέσιον, fertum vestem ex tegete, Valla apud Herodot. φλοῖν σαυρίς, vide Στοιβή.

Φλοιοφαγεῖν, esse cortice rimosò. φλοιοφαγεῖν τὰ κλίνατα, rami rimoso cortice, Dioscl. l. 4. c. 279. τῆ φλοιοφάγη, quorum cortex disrumpitur, Theophr. l. 3. de caus. plant. dicitur & φλοιοῤῥαγῆν.

Φλοιορρηγὴς, ὁ, ἡ, qui est cortice rimoso ac diruptо.

Φλοιὸς, οῦ, ὁ, cortex. Il. 4, ἐκ τὰ φλοιὰ τὰ τῆ φλοιὸν, φλοιὸς δ' ἔξε τὸ κραδμηρεὸν πῶς φλοιὸς κραιαίῳσε βίζης, cortex radicis capparis, Gal. l. 2. ad Glauc.

Φλοῖσθ, ου, ὁ, sonitus in aqua, ἢ, ὁ, murmur, fusurrus, turba, tumultus, πόρος, ὁ, ῥόμβος, κλόνος, ταραχὴ. φλοῖσθ δὲ θαλάσσης, murmur ponti.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, Plin. qua voce vsus est Theophr. hist. l. 5. Dicitur ab ipso l. hist. 4. c. 17. πρὸς αἴρεσιν τὸ φλοιοῦ, φλοισμὸς, decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus.

Φλοιώδης, ους, ὁ, vanus, corticeus, corticosus, corticis speciem habens.

Φλοιὼς, ὁ, phlomis, i. verbascului, genus herbæ.

Φλόμος, ου, ὁ, herba qua pro ellychnio vtuntur, Verbascum, Gaza l. 9. hist. plant. Theophr. de cuius generibus Dioscl. l. 4. c. 104. Fit lucernaria Marcello Empirico: apud Suid. φλόμος, quæ & φλόθ, ὄμωλος.

Φλονίδες, αἱ, squammæ, λεπίδες, Hesych.

Φλονίτις, phlonitis, herba quæ & ἄσπαρος, & ὄνυς, & ὀσμὰς dicitur, Dioscl. l. 3. c. 147.

Φλόον, κατὰ τὸ φλοῖσαι, Etym. & Suid.

Φλοξ, γὸς, ἡ, flamma, fulgur. φλοξ πυρὸς, flammeum incendiū. φλοξ πτερωτὸς, id est, πτερωτὴ ἡ διάπυρος, Sophocl. φλοξ pro herba, vide Παφύλεον.

Φλόον, legitur pro herba agresti apud Phryn. in verbo Λαπάθιον.

Φλοὸς, ὁ, cortex, φλοιὸς. Arat. de arborib. loquens, τῆ ᾗ φλοὸς σάκτι πολὺ μ. ἰ. librum. exuuium serpentis, quam senectam anguinam vocant, Nic. Ther. φλοιῶ ὄχνοτε, & c. corticem habentes. Dioscl. l. 3. c. 16 4. ὡς Interp. 1. φλοιὸν, φλοιῶ ὑπὸ ἀμόσεσι, vbi fegetem

getem messuerint, Herodot. De cuti dixit Nic. in Alexiphr. Μασσῶν ἔχει τι φοῖβϑ· Ἀπὸ φλοὸς ἄυπτα ῥῆγα, pellem artubus detraxit atque diripuit. Idem in Ther. de serpentis exuuiis, Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠέλιον ἀϑέρ φλοὸς ἄλφα βάλωμ, i. τὸ γῆρας, apud Hippoc. φλοὸς pro cortice.

Φλοῦς, antis est, Suid.

Φλοῦς, φλοῦσα. vide Στοιβή.

Φλύαξ, apud Athen. li. 14. φλυακόφρων, cinædi, Sui.

Φλύαξ, ακος, ὁ, temulentus, ridiculus, μάϑυσος, Hesyc.

Φλυαρέω, μ. ησα, φ. ηκα, nugor, fum nugator, garrio, blatero. vnde κατα-φ. υ-φλ. σις, deblatero aduersus te. Ioan. epist. 3. λόγοις πονηροῖς φλυαρῶ ἡμᾶς, verbis improbis de nobis garriens : nobis obtrectans. Eust. ll. φ. φλυάειν λέγεται ἀφ' οὗ ὑφ' ὑγρᾶς φλυᾶς, ὁ ἐξ αἰσχύνης τοὺς λόγους. Est que φλύειν ἀφ' ὑδατος, importune loqui, τὸ ἐκ ἀδέντι λόγους σκεύειν. Habet verbum transflationem à bullientibus ollis, quæ ἐφύειν dicuntur. Plato 1. de Repub. ὧν ἀκούσεσθαι σκ. ἐὰν τοιαῦτα φλυᾶτε, si tales nugas effutias. Idem in Apol. Socr. πολλὰ φλυαρίαν φλυαρῶν, multas nugas effutiens. Aristoph. παίσας φλυαρῶν, nugis desiste, nugari desine. Idem, φλυαρεῖτε ἡ πρωτίζειν. τὸ πλυσεῖν τὰ ἀδικ, hoc pro deliciis habetur, Naz. in Orat.

Φλυαρία, ας, ἡ, importuna loquacitas, nugæ, fictio, petulantia, fatuitas. Φλυαρίαι, famosum carmen in Nouel. Græcis, in Balsamone.

Φλυαρογεραφιῶται ἡ φλυαρογεράφοι, dicit Interp. Nican. nugarum scriptores.

Φλυαρολογέω, nugari.

Φλύαρος, ου, ὁ, nugator, ὁ φλύων, ὁ ὑγρολόγος τοῖς λόγοις, nugax, ineptè loquax, garrulus, verbosus. vide Φλυαρέω. Pro nugis Aristoph. περὶ πάλαι ἢ πάλ' ὄζ' ὁ φλύαρος, i. vanitas, λῆρος, φληνάφη, vt Suid. exponit.

Φλυαρώδης, εστ, ὁ ἡ, nugax.

Φλυάσσω, nugor, cbullio.

Φλυδακώδης, flaccidus, humilis, ὑγρός, vuidus, μαδαρός, Hippoc.

Φλυδάω, humesco, flacceſco, μυδάω, μυξαρόω, Hippoc vue co, madeo. Apud eundem φλύσταμ pro ὑγιάσται. φλυδᾶται potius.

Φλυζάκιον, ου, τὸ, bulla, puſtula bullæ in modum exurgens, Hippocrat. Ψυδράκιον.

Φλύζω, bullio, vomo, cructo. βλύζω, Hippoc. vnde αἰσθομαι. vide Φλύσσω. Nic. in Alexiph. αὐ ταῦ ὁ μικρὸς μαίνει ὑπο μιμία φλύζων. Interp. φ. ωμαῖν ἐκπ ἠ μαίνες.

Φλυίσι Ϡ, ὁ, Mercurij cognomentum, & menſis quidam.

Φλύκταινα, ης, ἡ, φλυκτίς.

Φλυκταινοδάσσω, puſtulas erumpere, puſtulas gignere, puſtulas emittere, puſtulas ſentire, ambuſta bullare, Marcel. ca. 134. l. 1. Dioſcor.

Φλυκταγιδ'ης, puſtulæ ſimilis.

Φλυκτάϊωσις, puſtularum eruptio.

Φλυκτίς, ίδος, ἡ, ὁ

Φλύσταινα, ὁπὸ τῶ φλύειν ſiue φλύσειν bulla, ζέσπια, διάβρασμα: Proprie τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα, vel tumor qui ſubitò fit nimium laborantibus, quum non ſint aſſueti, puſtula, tuberculum, φλόϑος, bulla, ſicut quæ fit per ignem. Ariſtophan. in Ranis, ὑγὼ ϑ φλυκτίναις γ' ἔχω, i. τὰ ἀϑ' ὑγροῦ ἐπιπολάζοντα, τὰ ζωμήματα ἀπὸ τῶ κακκαλατίν.

Φλυκτίδιον, ου, puſtulæ quæ fiunt quoties facta exulceratione, aut ſine ea, in ſumma cornea tunicula tenuiſſima membrana ſublimis & in altum ſurgens, medium humorem concepit & ſeruarit, Marcel. apud Dioſcorid. libro 1. cap. 130. vide Ὀλοφυγδόνιον.

Φλύημα, vide Φλυδέω.

Φλύσις, εως, exanthema, puſtula in corpore erumpens, ἐξάνϑησις, quæ ſit ex humiditatis in corpore ſuperfluitate; Hippocr.

Φλυσσω, ῶ

Φλύω, idem quod φλύζω, κεχλάζω, bulliendo ſtrido, vt apud Homerum Iliad. φ. βοᾷζον, αὐτὰ δ' ὕδωρ κεκλα' ὑπόδηλα. Ἐς δ' ὀλίγας ζ', & c. αὐτὰρ ἐπὶ πνα αἰμωνα χ', vt ait Eust. vide Φλυτάω, & Βρύζειν. Sunitur & pro cructo, eiaculor, & ὀρυμαι ὕ χ': vnde οἰνόφλυς. Eust. ll. ξ. vnde etiam φεφλυκώς, & ὀπιφλύειν ὀμπὶ τὸ φλυαρεῖν ἡ λοιδορεῖν, Apol. Rhod.

Φ Ν Ε Ι͂, fictitium apud Ariſtophanem ad auium vocis imitationem.

Φ Ο Β Ε Ὸ Μ Α Ι, μ. ήσομαι, φ. ημαι, timeo, terreor, trepido, extimeſco, exhorreo, ſuſpicor, diffido. ὀ. λαβεῖσθαι, vereor, pauco, expaueſco, reformido, fugio. ὀ. ὀϊδίδια ἔχω, metus me inuadit. Depon. Accuſ. Ariſtotel. Rhetoricorum ſecundo, ὃ ὀυδὲ τὸ ὀ. φόβεῖται φιλεῖ. φοβοῦνται ϑεόν, Deum timete, Apocal. 14. φόβοῦμαι πᾶσιν, i. Petri 3. terreor pauore. notandum hunc Accuſat. reciprocum eſſe iuxta proprietatem Atticorum, non tranſitionem. gaudere gaudium, furere furorem, timere timorem. φοβ. ὑμᾶς φόβον, terrore terreor. Marci 4. φοβεῖσθαι φόβον μέγαν, timuerunt timore magno. φοβοῦμαι τὶ ποιήσει μοι ὁ ἄνϑρωπος, timeo quid faciat mihi homo, 13. ad Hebr. φοβοῦμαι τὸ τυραννίδι ἐκπεσεῖν, ne tyrannidi obſtem, metu percellor, Plutarchus in Solone. φοβοῦμαι τὸ μὴ ὑπεύϑυνὸς ᾖδίδ' ἀ τιμαμίαν, Plato de Leg. cauco ne pœnas irrogem immeritas. Dicimus etiam φοβεῖσθαι ἀφ' ὑτῶ. φοβοῦμαι ἀφ' ἑαυτῶ δυσβούλε, Xenoph. timeo de mea ſeruitute. φοβοῦμαι ἀφ' ἑαυτῶ, tibi timeo. ſic Idem 5. Pæd. φοβοῦμαι ἀφ' ὧν μελλόντων, de futuris timeri, ſoc. in Euag. φοβεῖσθαι ἀφ' ὑτῶ τὸ χαρίεν, Thucyd. pro oppido veritus. ἀφ' οὗπερ αὐτοὶς φοβεῖσθαι τὸ κατάβλαϑ, ſibi timent ne patefiant, Thucyd. φοβοῦμαι ὑφ' ἕ, &c. Demoſt. Item cum ὅπως μὴ apud Xen. εἰ μὴ φοβεῖμεν ὅπως μὴ ὑπ' αὐτοῦ με πράϑειτο, niſi timerem ne in ipſum verteretur. μὴ φόβε ἀφ' ὑπηρέσιες, noli timere ne careas, idem Xenoph. li. 5. Pæd. Πεφοβημαι, ἀνδρικε, vereor, pertimeſco, Ariſtoph. de Præſenti. πεφοβημένϑ, territus, perterritus, ἐδ' γων μ' εἶδε, Homer. ἐφοβέϑη, territus eſt φιλεῖσθαι, εἰς φυγὴν ἔφυτος, Homer. Φοβοῦμαι σὲ, pro φοβοῦμαι σοὶ σοῦ, timeo tibi, ſum de te ſolicitus. Paul. ad Galat. c. 4. φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, timeo pro vobis, ne mea irrita ſit fatigatio effiuſiſque labor, quem veſtra cauſa ſuſcepi: ne fruſtra ſit labor quem inſumpſi dum vos inſtruerem. Interpres tamen, metuo de vobis, ne fruſtrà fatigatus ſim apud vos. Φοβοῦμαι, minor, minitor, ἀπειλῶ. Dionyſ. Halic. l. 6. Η γὰ Ῥωμαίων συγκλητος ἀπ' αὐτὰς ἐὺ ἐπ. φοβεῖται δὲ ὁ λιμὸς, ἰαμ minatur fatnem: non verò peſtem, vt Interp. i. λοιμὸν.

Φοβερίζω, μ. ίσω, terreo, Daniel. 5. & Eſdr. l. 2.

Φοβερισμὸς, terror.

Φοβερὸς, ὸν, ὁ, terrib lis, formidabilis, horribilis, κατάπληκτικὸς, timendus, terrificus. qui eſt timori, qui eſt terrori, formidandus, formidoloſus. metuendus. φοβερὸν πᾶσι ἐϑ, omnibus eſſe periculoſum, Plutarchus in Rom. φοβερὰ ἡ φαντασία τὰ ϑεσπεσιωνίαν, terribilem & exuberantem ſuperſtitionem, Idem in Pericl. φοβερὸν ϑέαμα, Demoſt. res atrox. Φοβερὸς, timidus, pauidus, trepidus, territus ſeu terrefactus paſſiuè apud Thucyd. initio l. 2. & Plat. de Leg. εἰ ἦν ἐκείνοις φόβερὰ πρόσοψις, ſi illis maiorem metum iniiciemus, Xen. Arrian. φοβερὸς χρόμενος, δόκησον Ἀσπάσιον τὰς πόλεις. Idem, φοβερὸς ἡ ἀνύκοος, i. perterriti, φόβῆμαι.

Φόβερότης, τητος, ἡ, timor.

Φοβερῶς, Suid. πλέον.

Φοβερώτατος, fugam hoſtibus immittens: Mineruæ epitheton, Etymologo.

Φοβερώτατος, idem Ariſtoph. in Equit.

Φοβέτωμι, ὄσω, π. ησα, terrefacio, percello, παφόβω, terrorem incutio, minitor, Act. Accuſ.

Φόβος, ου, ὁ, in animalibus (vt equo, & leone) iuba dicitur: in hominibus verò, in plantiſque transfatè coma appellatur. Pollux libro ſecundo ait, comam, cæſariem, & crines, κόμας χαίτας, & λάχνας dici. φόβαι ϑ' (quæ ita dicuntur ἀπὸ τῶ φοβερὸς εἶ) εἰσὶ καὶ ϑρίτες) ἡ ὄπισϑεν ἡ ἀπὸ τῶ ἐμπρόσϑεν τῆς μέτωπος ϑεσσάνκυσιν, inquit. Quod tamen non plane verum eſſe, ex ſubiectis exemplis conſtabit. Sophoc. in OEd. Colon. Ἐ'ς σ' ἀκέμ μ' ἀνὰ ὑσπλὸν πολὺς φόβος, i. in ſummos crines capitis ſubiit metus. vt apud Virg. Steterúntque comæ, &c. De plantis: Nicand. in Ther. Ἐν ϑ φόβαι ὑμόσαν ἀεσθαλέῳ κυπαρίσσῳ. Comm. ἡ φόβη, ἡ ϑρὶξ, ἡ τὰ φύλλα. Idem Soph. in Antigona, Πᾶσαι ὠκάλων φόβαι ὑλας πνεόσαι. Sic & Coma Latinè. Virg. in Georg.

-comas tondebat acanthi.

Et in Æneid.

-poſuitque comas & brachia ferro.

Ponitur etiam in oratione proſa. Theoph. de hiſt. plan. l. 8. ca. 3. Τὰ μὲν χαῖ ἐστὶ λεῖα ἔν ῥίζῃ τὰ δὲ μικρὰ ἐὸ φύλλα, ἡ δὲ καλαμώδης κόσμοπε φέϑη, i. Legumina quidem ſiliquam ferunt: quæ verò miliacei generis, ſobam, i. comam ſiue iubatum culmum: Eſt enim ſoba, culmi appendix proceſſuſque. Sic ſoba, nō loba corrigendum paſſim apud Plin. Nam quia obſa confuſis tantùm literis olim legebatur, loba perperam ſubſtituit vir aliquot de literis optimè meritus Hermol. Lege igitur lib. 18. c. 7. Panicum à paniculis dictum, cacumine languido nutans paulatim extenuato culmo penè in ſuſculum prædenſis aceruatur: grauis cum longiſſima pedali ſoba amplij comæ granum complexæ ſimbriato capillo curuantur. &c. Et paulò pòſt de Milio, Adoleſcit ad pedes al titudine ſeptem prægrandibus culmis. ſobas vocant. Theoph. l. 4. de hiſt. c. 5. de Oῑνάϑ coma ſiue ſoba loquens, Ἐκχέεται ϑὲ ἐκ σάκκων, ἀλλ' ἐξ φύλλων (deprauatè ſcribitur φ'λλων) ὅσπερ ὁ κάγχρος. ἡ ὁ ἔλυμος. Dixit & Euripid. in Alceſte, Πτέρων ἔπορε μυρσινῆ φύλλων. Et apud Sūdam etiam de coma, τριφύλλ κομτὶς βοτρύχων ἀκμὴ φύλλε.

Φοβωτικὸς, ὸν, ὁ, pauidus, qui metu afficitur.

Φόβητρον, ου, τὸ, terror, ſpectrum, terriculum, monſtrum quod terrorem incutit, Lucæ 21.

Φοβόβλ Ϡ, ὁ, à rabido cane morſus, quem hydrophobum Latinè dicunt, quaſi cum timore ſitiens. vide Τ' ἐγεβόϑ.

φοβέω, ῶ, ῆσω. timor, terror, fuga, φυγὴν ἢ δειλίαν φέλον ἀ ἴσχω. εἰς φυσῶν ἴκω. ει, in fugam conuertę, Hom Il. φόβον αὖτις Φοίβοιο, Idem Il. 6. ἐ δίωξεν. τὸν ὁ πολέμῳ φυγῶν. ει, ὑπὸ δείμῳ ἢ ὑπ μὴ δύνασθαι ἢ πολέμου φόβῳ τὸ ἀπεσχῆς φόβῳ, φόβε ὁ ὑπὸ τῶ πολεμίων, terror hostium, Xen. Arist. Rhet. l. 2. ἔστω δὴ φόβος, λύπη τις ἢ ταραχὴ ἐκ φαντασίας μέλλοντος κακοῦ, ἢ φθαρτικοῦ, ἢ λυπηροῦ. Idem, φοβέσθαι παρὰ δόξαν κακοῦ. Cic. Tusc. 4. Metus, opinio impendentis mali, quod intolerabile esse videatur. In Partitionib. reformidationem dixit. φόβου παρίχε, metum vel terrorem præbere, Liu. Thucyd. in 3. Τότε ναυτικὸν ἀρχὴ παρεῖχε τοῖς φόβου. φόβου πάμπολυ, in Platonis Timæo, terrores incutere, Cicero. Λύειν δὲ φόβου, metu liberare, Cic. ex Epicuro in 2. de Finib. τὸ μὲ ἐκ τῦ φόβου, metu sui nominis, suo terrore, i. incutiendo aliis metum, Idem Hesiod. δράκοντα λύειν φόβῳ. i. terror draconis, i. quem incutit draco. φόβῳ ὑπάπτειν, metus, incessit, Thucyd. διὰ φόβου ἀν, i. φοβέμενος. Idem. φόβῳ τῦ μὴ πάθειν, idem Thucyd. metu vestri, ter rore vestro. φόβου σοι διακόσιοι συ κρίνειν μι idem Thucy. tibi metum maris adfero. φόβῳ pro reuerentia sæpe in Scriptura, vt quum Pet. 1. c. 3. vult nos paratos semper esse ad respondendum de nostra ſpe μ ἀφοβίᾳ ἢ φόβῳ i. cum lenitate & reuerentia. Sic Paul. 13. ad Rom. φόβῳ φίλων, amicorum reuerētia, timor quem habemus de amicis, metus ob amicos contractus, Plat. vide διὰ in Ammon.

φοιβάζω, μ. ἀσω. π. αχα, insanio, diuino, vaticinor, μαντεύομαι, Act. Accus. l. 1. Epig. Καὶ κόρη φοίβασα ἀνδρὸς ἐ, pro, vaticinata est. vide φοιβάω: ponitur etiam φοιβάζω, pro purgo, abluo, vt apud Callim. gymnæs. λυτρὸν ἀπὸ μιᾶς ἐ, ſcripto ὁ φοίβασιν ἢ παχύμμι. πάντε χαλινοφόρων ἀφρὸν ὑπὸ στόματων.

φοιβάω, numinis inſtinctu futura prædico: huic etiam Hesych. tribuit alteram illam ſignificationem, verbi φοιβάζω, nempe purgandi, nam φοιβάω vt esse dicit vaticinari, ita etiam purgare, purificare, seu luſtrare, item ornare, neenon, ſplendidum reddere.

φοιβάς, άδος, ἡ, Phœbas Bacchi ſacerdos, in plurali φοιβάδες pro φοιβαζῦσαι, vt vult Etym.

φοιβεγενέτης, ου, ὁ, vates, Deo plena.

φοιβεῖος, ὁ, Phœbo dicatus.

φοιβεος, μ. ἠέα, ᾶ. πα, luſtro, purgo, Apol. 2. Arg. πόθεν ὦδε Θήμια γένητος Πείτη φοίβασα τεκ. μ. κρεδάμαντος; φοίβου γὸ τὸ κρεδαῖον, ὅθεν ὡ φοίβε ὁ Δόλλων, inquit Interp.

φοίβη, ης, ἡ, aqua, & omne purum. Item Phœbe quæ ex Cœo peperit Latonam, Hesiod. in Theog. Diana, in Epigr.

φοίβιος, Phœbeius.

φοιβίς, ίδος, ἡ, Daphnea laurus, in Epig.

φοιβόλογος, μ. ὁ, ου, ᾶ. λόγος, oracula edo, φοιβάζω.

φοιβόληπτος, ὁ, ἡ, ὁν, ᾶ. λέγω, oraculum, item lotrix, κρεδάτρια, Hesychius.

φοιβόλουτος, Phœbo inſtinctus, Herod. vide φοιβόληπτος.

φοιβόληπτος, ου, ὁ, ἡ, Phœbi numine afflatus. Plut. in Pompeio, Ἐ πόνος ἡ φοιβόληπτος. apud Herodot. in Melpom. φοιβόλουτος, vel φοιβόλαμπος pot. Dicitur. vt Νυμφόληπτος.

φοιβομανίδιον. puritatem conſequi.

φοίβος, ὁ, ἡ, vaticinans. Item lucidus, purus & impollutus, Phœbus, i. Sol, quaſi φαΐνων· ἀ φάε ᾳ βίβ. ι. lux & vita. Ἰλιὸς ἔκλυε φοῖβε Δόλλων, id est, κρεδαῖε, ἀμόλυντε, ἢ μαντικὲ: φοίβου γὸ τὸ κρεδαῖον.

φοινήεις, ήεντος, ὁ, φοινικὸς, σιμβλὸς, cruentus, terribilis vel ſquamoſus.

φοινήμαλος, ου, ὁ, rubedo, rubor: is conciliatio. Medici φοινιμὲς ᾖ σπα πεμοὶς vocant, quæ vulgus appellat emplaſtra rubificantia: Imponuntur autem vbi ex alto humores ad ſuperficiem trahere propoſitum eſt, ſinuntúrque quouſque cutim ſanguineo colore ſuffuderint.

φοινικαλίστης, ου, ὁ, fallax, fucatus, Hesyc. ἀπατηλός.

φοινικεος, ᾶ, ον, ὁ. phœniceus, puniceus, ruber. Apollon. 2. λόφος ἐ κορύσσων φοινίκεος.

φοινίκη, Phœnice, Phœnicia: Syria: & morbus in ea zegione aliiſq; orientalibus frequens. Quidam pro elephantiaſi, quam nos lepram dicimus, accipiunt.

φοινικίδα, palma: ſic legitur libro nono, hiſtor. plantar. Theophr. capite 2.

φοινικικὸς, ὁ, Phœnīceus, qui ad Phœnicem pertinet, Etym. de vino Phœniceo meminit obiter Herodot. φοινικίοις βίκοις, dolia palmularum vino plena, idem Herodot.

φοινικίζειν, Phœnices æmulari, Lucian. vide Ἀσυρίζειν.

φοινίκιον ἦρ φοινικῶδες apud Hippocr. à regione, vel à colore palmæ fructus, morbus elephantiaſis, ἢ ὁ ἐλεφαντίασις.

φοινικίς, ίδος, ἡ, purpura, pannus puniceus ſiue purpureus, purpureus amictus, puniceæ veſtis. Plut. in Apop. Lacon. Ariſtop. in Pluto, κεκοσμημένον ὡσὶ τὴ φαρικλῆ φοινικίδι, obnubſit eius caput puniceo panno. Comm. φοινικὶς χλαμὺς πολεμικὴ, ſagum militare: puniceæ veſte vtebantur in bello. φοινικίδες, tapeta purpurea, Æſchin. Plut. in Bruto pro veſte purpurea, Idem in Paul. Æmil. Ἀπὸ σπόντος ἐπὶ χιτῶνος ὅπλων, ἢ τοῦ ρέτος φοινικίδι, Collucētes in armis auratis, & nouis paludamentis ſiue ſagis puniceis. Solebant milites puniceo colore indui, vt animoſè fortitē̄ que dimicarent, vulneraque occultarent coloris ſimilitudine. Idem in Marcello, Καὶ φοινικοῦς χιτῶνας ἐ ὧν ἐξ ἐμοῦ ἐ συμβῆναι, συμβαίνει. Ariſtoph. dixit in Pace, πεζὸς χιτῶνες: λόχῳ ἔ χιτῶνα ᾖ φοινικίδ' ὀξέως ἀ πάνυ. Com. ἐκφέρω ἀ φοινικὸν χρῶμα τῇ ἐσθῆτι ἐ ἐμφανίζω exp. Alij κοινὰ ἐθεσπλήρωσι. τὸ γὸ, inquit, φοινικῶν ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι ἔτε ἐν αἰχμῇ ὄντες τῇ ὁμοίᾳ πᾶσι, ἢ ἔτε ἀπιόντες, ἐν νικῶσι πᾶσι τοῖς πολεμίοις. Lege Ariſtotel. de Rep. Spartorum Diodor. Sicul. de rebus geſtis Philippi, Ἀνδρίαντα κρὸ σπλάσε μῆρι. ἐδὲ ἢ μιτᾶς τόποις, φοινικίδες ἀπεπλέγεσι πάντα. vbi tamen corrupte ſcriptum φοινικίδες. Lege Commentar. Ariſtoph. in Achar. vbi, μὴ ἀ καταξαίνει τὰ ἀδ' ἀα τῶν εἰς φοινικίδα. vide φοινίσσω.

φοινικὶς οἶνος, & φοινίκη apud Plutar. palmeum vinum, i. è palmulis confectus. Dioſc. l. 5. c. 31.

φοινικοβάλανος, ὁ, ἡ, phœnicobalanus. Dioſc. l. 1. c. 141. ſic dicitur fructus palmæ qui maturuit, vt ibid. docetur: punicea palmula vertitur à Marcel. ibid. φοινικοβάλανοι, tamarindi vulgò dicti, Ruel. l. 1. c. 48. qui & dactyla.

φοινικόεις, όεσσα, purpureus. Heſiod. κ' ἰῶ φοινικόεσσα, tene habenas rubras. Idem, αἴθων φοινικόεις, ſanguine rubens. φοινικόεσσα, πυρὶ τῦ χρώματι, purpurea, Od. ξ. χλαῖναι βλὲε φοινικόεσσαι.

φοινικόλοφος, ὁ, ἡ. habens criſtam rubram.

φοινικοπάρῃος, ὁ, ἡ, rubro colore pictus.

φοινικοπάρῃος, naues dicūtur ab Ho. Ody. λ. vt μιλτοπάρῃοι, puniceo colore pictæ, & miniatæ.

φοινικοπάρυφος, ὁ, ἡ, qui habet puniceo lumbo prætextam veſtē.

φοινικόπτερος, ὁ, ἡ, phœnicopterus atus, vulgò vocatur *flamhant*, meminit Heliodor. & Nili incolam facit ab Ariſt. in Auib. ὄρνις φοινικοῦς dicitur. Lege Plin. l. 10. c. 48.

φοινικορραῖνα, rofaria punicea.

φοινικορυχῶ, ῶ, qui eſt roſtro rutilo.

φοινικοῦς, ὁ, ἡ, ῦν, qui natura eſt ſanguinaria, tructulentus. ἰχθὺς ἐ φοινικοῦς καφύρων, eatricæ phœnicææ appellatæ à palmularum colore, Dioſ. l. 5. c. 32. φοινικοῦ νόμου, de cędibus leges, Demoſt. Et τὸ φοινικοῦ, proclamitas ad cędem.

φοινικοῦς, ὁ, ἡ, vel potius φοινικώδης, vide Ἐ ἐνδικος, φοινικοβαφὴς τε ctius, vt οἰνώδης.

φοινικοῦς, puniceus. ſpr lix, rutilus, Gel. l. 2. c. 26. φοινικοῦς, φοινικῶδες. Dicitur & φοινικοῦς apud Ariſt. in Auib. φοινικοῦ πλόμυ ἔχων, habens criſtam rutilam, Ariſt. l. 8. Anim. φοινικοῦς χλαμύσιος, puniceas tunicas, Plut. in Numa. φοινικοῦ ἐκπος, puniceum linteum. Dioſc. l. 3. c. 105.

φοινικοφυτὸς, ὁ, palmeta. Theophraſt. c. 8. l. 2. hiſt. plan.

φοινικοφόρος, palmetum.

φοῖνιξ, κος, ὁ, phœnix, cuius meminit Oppian. in 1 xeut. & Eraſm. in prouer. Phœnice rarior aut viuacior. Habet poſteriorē natura longā, vt ſcribit Eurip. Interp. Sic dici author eſt Plin. l. 13. c. 4. 2 palmæ (quę Græcè φοῖνιξ) genere quodam quod moritur iterūmq; renaſcitur. φοῖνιξ, palma arbor, & palmula, i. fructus palmę, etiā Gen. Maſc. apud Theoph. l. 1. hiſt. pl. & Herodot. Homericus Vlyſſes, inquit Cic. l. 2. de Leg. Deli ſe peccaſſe & teneram palmā vidiſſe dixit. Od. ζ, ὡὰς ἦ ποτε τὴν Ἀπόλλωνι ἄγχι βωμὸ φοίνικι νέον ἐρὶ ἀπηγήμενον ἐσσπε. φοίνικες, vim habent corroborandi, Gal. l. 1. ad Glauc. φοίνικες σταπτικοί, Gal. & Plin. l. 13. c. 4. palmę paſſę, quę ſucco nimio ebrię funduntur calcatis ſimiles. Pol. l. 1. oſtendit φοίνικα ſignificare & palmam & eius partē vt ramum: τὸν ὦμ' ἢ (inquit) φοίνικας ὦ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοίνικα καλέσαμι, palmę etiā ramulus æquiuocè palma appellatur, vt Marcel. l. 1. Dioſc. φοίνικες ἐγκάρδιοι ἢ ὀπτικοῖς, quid ſit, ſupr. annotatum eſt. φοίνικ, color ruber, χρῶμα ἐρυθρὸν, purpura rubrica à Valla: color puniceus Gel. l. 3. c. 9. & l. 2. c. 26. Adiect. accipitur ab Apol. l. 2. φοίνικι λόφῳ ἐπαίσσετο σάκος, l. rubra criſta, φοίνιξ, herba. Plin. l. 22. c. 25. Eſt & herba phœnicea appellata à Græcis, à noſtris verò hordeū murinum. Confer cum Dioſ. l. 4. c. 43. vbi φοίνικες ἢ ᾗ ἑρύθροι ἢ ἀχχίνατα, &c. folia habet hordei breu. ora, ſpicam lolio ſimilem. Dici ita volunt à colore palmulę naturę.

φοίνιξις, ὁ, rubr factio, rubor, φοινιμὸς.

φοίνος, ὁ, ἡ, ῦν, funeſtus, cruentus. Vnde φόνῳ αἰόλ, libro 1. Epigrammat. vir homicida, & apud Euripid. χεῖρ φόνῳ, manus ſanguinolenta. vbi tamen & φονία legitur. & apud Sophoc. in Aiace. φονία ἔλκη, cruenta tempeſtas. Ibid. φονία χεῖρ, ſanguinaria manus.

φονίσσω, μ. ίξω, π. ιξα, cruento, rubefacio, rubore ſuffundo & inficio, purpuro, intingo ſanguine. Actiu. Accuſatiu. φόνιξα φονίσσω, &c. Euripid. pudore ſuffundo purpureo. Lucianus, φοινισσόμῃ παρειαὶ, malæ cruentatæ. Sophocles, μασῖγι φονίσσι νώτα φοινιχρόεσι δάφνῃ. πορφύρῃ φόνῳ, colore rubens puniceo. ἐρυθριάσας ἢ φοινιχθείς, Chryſoſtomus, σὺν τῷ ἐπιστωμίῳ.

Comment. Arist. in Achar. φοιτᾷ ἐξωθῶ, τὸ ἀμεταβλήτως, ἢ κλίνει φοιτᾷ ὡς ἐδ ὑσσεύς. vide Φοιτικός.

φοιτᾰλίᾱ, ᾱς, ἡ, impetuosus, insanus, ἢ ἄκρατος. Eurip. in Hippolyto de Cybele, κἀξέρχ ὑσίας φοιτᾰλίᾱς. Et Apol. l. 4. Medea φοιτᾰλὶς, i. vesana.

φοιτᾰλώπτης βαλχ Θ, in Epig. i. vagus.

φοίτᾰς, ᾰδος, ἡ, vaga, lascivus, à furario impetu quo in venerem fertur. Libro tertio Epigramm. ἔρως φοιτᾰδὸς ἐμπορίης. Sic apud Nonnium, πτ χ ὑγεω Θ αἰεὶ γὰρ φοιτᾰδὶ σιγᾷ. Hinc vulgò putam, nisi à pittore.

φοιτᾰ́ω, μ, πσω, σω, κσ, vado, me confero, ito, frequens adeo, frequento, contendo, ventito, aduenio, ἀξ ἐ γίνομαι, συχνὸς παρὰ δοξον, crebrius repeto, ad præceptorem eo, do operam, disco. Neutr. absol. Odyss. λ, vmbra Achillis. φοίτα μᾶλλον ἐδόντα φοιτᾰδ ἀφ ἑ ᾳ, adeo te, Thucydid. Plato libro primo de Republic. ἀνδρὸς παρ ἡ ἐμοῦ φίλου τ κ πάνυ ἀκούω, id est, huc sæpius ad nos accede, id est, ὀμιλῶ ἡμῖν, Aristophan. πρ ὸς ἀ τ ᾳ φοιτᾰ́ω ἀδιαλ ἐ πτ ὸς μειρᾰκίσκους, id est, scholam adire seu præceptorem. φοιτᾰ́ω εἰς διδασκάλ ους, Xenoph. adeo præceptorem. φοιτᾰ́ντες εἰς τὰ διδασκαλ ῆ, Budæus in epistol. τὸν παῖδα αὐτοῦ εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾰ́ν, eorum pueros ad ludum itare, frequentare ludum, Plutarchus in Camillo. Plato epistola septima, ἐπ πολιᾰ ᾳ ἡμεν ἐφίτανε ἀξ ᾳ τὰ πάρεκ, ab Archyta & iis qui Tarenti erant, crebræ veniebant epistolæ, mittebantur frequentes epistolæ. φοίτασ ἀγγελίαι, nuntij afferebantur, Thucydid. Homer. pro ἀπείρονα, ἀπαστρόπαια. Odyss. ξ, τί δαὶ μάλα πολλὰ γυναῖκες φοίτων, huc illuc ibant. φοίτα ἀμφὶ χαεσιν, circuibat locum, Apollon. Rhod. Φοιτᾰ́ω, coëo, ὁμιλῶ, συνναίζω, à Græco Latinum est Futuo. φοιτᾰ́ν ἐς ὑμᾶς ἀνδρᾶς, cum viris coire, Herodotus libro primo. τὰς ἄρκας ἐ γυναῖκας ἐλευθέρας εἰς τὸ συ Θ φοιτᾰ́σας ὑπὸ δ ὑλ γιτᾶ, mulieres liberas cum Pericle coeuntes excipit, Plutarchus in Pericle. φοιτᾰ́ν μανίᾳ, furere, insanire. Sophocles in Aiace. Ἐγὼ δ φοιτῶ τ αὐδ ἐκ ἐκ ἐ ἐ πιστώτ. Interpres φοίτα etiam rabiem significare ait, vnde φοιτῶντα αὐτ τῷ μαργοσύνῃ dixit Ele. vide Φοιτᾰ́ς, & Φοιτᾰλώς.

φοίτησ, ᾰ, ὁ, ητος, ὁ, ἡ, ητικὸς χ, quod hue & illuc discurrat.

φοίτησις, frequentatio, itatio, vt sic dicam: frequens accessus, Plato de Leg.

φοιτητ ής, ᾶ, ὁ, discipulus, μᾰθητ ής.

φοιτία, ας, ἡ, iter, profectio.

φοῖτος, ου, ὁ, insania, μανία, furor. vide φοιτᾰλᾰ.

φολιδωτ ός, ὁ, ἡ, squamatus, cortice ofus, Gaz. cortice squamáue intectus, vt sunt lacerti. Aristotel. quarto de Part. Animalia quædam πεζοπτα, quædam φολιδωτ ά, quædam λεπιδωτ ά, id est, squamata.

φολίς, ίδος, ἡ, squama. Est autem φολὶς in reptantibus humi quæ λεπὶς in natantibus: cutis, cortex. ἐστὶ γὰ φολὶς ὁμοιον χαρᾰκτ ῆρι πόδες, Aristoteles libro primo Animal. vbi animalia quadrupeda non pennata, quæ ova pariunt, cortice, id est, φολίδι muniri ait. ὧν φολίδες, ὧν πρίχες ἢ χιτωνὸ ὁρυκτὸς, idem libro secũdo Animal. volucres non squama, non cortice, non pilis teguntur. Alexander Aphrodis. πεζοῖς ᾳ ζώοις πρίχας ἢ φύσις ἐφιέβαλε, ἢ πτερὰ ᾳ φολίδας, αὐὸ ᾳ ἐρις ᾳ λεπίδας ἢ ἔρκας, id est, pilis natura texit animantes quæ ingressu vtuntur, cortice serpentes, ceu squamis aut testis bestias aquarium incolas: sic vertit Gaza. vbi φολὶς & λεπὶς differunt, vt sit φολὶς, tunica seu pellis. Item πίθηκος, apud Apollonium Rhod. φολίδα τὸ χαλκοῦ dixit Hippocrat. libro de visu, Dioscorides libro quinto. capite 89. λεπίδα τ χαλκοῦ, id est, squamam æris. Cornelius Celsus libro sexto, capite sexto, in Cleonis Collyrio falsò vocat στρωμνὴν: cutius errorem secutus est Plinius libro 34. capite vndecimo. Stomoma autem, est acies, fertum recoctum, repurgatum atque defecatum. Lege Aristotel. Μιτυληναῖος libro quarto, capite sexto, vbi, Τίκτεται ᾳ ἡ ὁ εἰρηκωθ Θ σίδηρος, ὅσ τ ᾳ ὀξὺ γίγνεθαι, ᾳ πάλιν πηγνυθαι, κ τὰ πτερύμοστα παιδία ὕστε ᾳ ὑρὸ τατα, ᾳ ἡ δύνᾰσθαι πτᾶσθαι κάτω ἡ σμαρία, ὅτ ᾳ ὁ πολλὰκις πᾶσ ᾳ κ χαλαζ ᾳ γίνεται, πο τὸ μικὸν γίνεται, &c.

φολκός, ὁ, ἅ, Strabo, cui obliqua est ocilorum acies, abiunctaque à naturali venustate, στραβὸς, τὰς ὄψεις διεστραμμ ένους, qui & oculis distortis, vulgò lusciosus, quasi ἀπὸ σκοπιᾶς Homer. Iliad. β, φολκὸς δ ὦν, id est, στραβὸς, erat limis oculis. Aliquando pro miserabili ponitur & deridiculo, vt qui πὰ φαῦλα κ εὐ τ ἑαυτὸν, i. in se omnium conuertit oculos. Vocatur etiam βλαπλάμων.

φόλεως, oboli quilam & minuti ac tenues admodum nummi.

φόλλιες, sunt à veteribus appellatæ asperitudines quædam cutis, quales sunt scabiosorum, vnde adiectiuum φολλικὸς Erot. exponit λεπώδ ες, οἱ ᾳ παλαιοὶ (inquit) φόλλιας ὀνόμαζον τὰς ῥυπώδ ες τραχύτ ητας. Galen. tamen apud Hippocratem φολλικὰ ἐπιλ ἐσθαι τὰ ᾗ φολλικάδα ᾗ σώματα, quæ interpretationes minimè inter se conueniunt.

φολλικάδ ης, ιας, Adiect. follicularis, fungosus, atque inanis follis instar, φολλικάδ ης, σῶμ Θ ς, apud Hippocr.

φολλώδης, inquino, μολυσμ Θ, item impleo, Hesyc.

φοιτᾰ́ω, μ, πσω, σω, morteni alterius appeto vel infero. φοιτᾰ́ν Suid. ὑπὸ τὰς φολίδας ἔχειν, χλιχάδας ὑποκεῖσθαι. Et apud Hippoc. φοιτᾰ́ν, i. φοιτᾰ́σθαι ὑπὸ ὠμοῦ.

φονεύς, ῆ, ὁ, homicida, occisor, cædis auctor, oppressor, parricida, carnifex, ἀπὸ φορᾶ Θ, φονεὺς, σφαγεὺς, μιαιφόν Θ. Sophocl. in Aiace, pro ἐπεὶ, ὦ Θ φονὺ Θ ἀξ ᾳ ἐκ ἐκωθ ὁ ας ἰδ ἐστι, ἔβλεπε: φονεὺς ἴσ carius, dicitur etiam de fœmina, ἀνηρ φονεὺς. ἐὰ δ ὑπλίξ ὡς ὀπτ ᾶσθαι πᾶν τοὐναντ μιτὸν φονεὺ γίγνεθαι τὰ ὑμετέρου πατρ ός.

φονεύτ ης, idem.

φονεύω, μ, βέσω, σ Θ, τὸ φονεῦσ, interficio, facio homicidium, cædem committo, damno capite, Herodot. Act. Accusf.

φονεύω, μ, πσω, σ, κσ, idem. Act. Accusf.

φονή, ῆς, ἡ, cædes, locus defunctorum vel occisorum.

φονικός, ὁ, ἡ, mortifer, in cædem procliuis, homicida, sæpius truculentius, cædis patrator. φονικαὶ δίκαι, capitales sententiæ, φονικαὶ λόγοι, orationes de cædibus, Hermogen. φονικοὶ νόμοι, leges de cædibus latæ, Demosthen. πρ Μειδ ίᾱ. ἐξὸν τὰ φονικὰ ἐ τὸ μος, lex de cædibus, Aristotel. in Polit. ἀπὸ τῶ φονικῶ κατ ορθ ωτ ές, iudices de cæde constituti, Plutarchus in Romulo. φονικὸν ἕδος ἀνα ρισμ ῆς, species iudicandi de homicidiis, Arist. l. 4. Polit. cap. vltim.

φονικώς, crudeliter, per cædem, Pol.

φονικώτατος, parati ssimus ad occidendum, cædis auidissimus.

φόνιος, ὁ, ἡ, cruentus, sanguinarius, crudelis. vnde φονίη ἔχις, lethalis vipera. φονίη δαμασθὶ ᾳ, inter feras feu serpentes mordaces lethalis, in Epigrammat. φόνιον δ ἰὸν λαγετᾷ, de cæde pœnas exigit, Euripid. φόνιον κῦμα ὑδ τος, & c. in Epigrammat. pro cæde.

φονοκτονέω, μ, σω, σ, κσ, interficio. Actiu. ὑ μὴ φονοκτονέσπτε ἢ γῆν, terram cæde non polluetis, c. 25. Numer.

φονοκτονία, ας, ἡ, cædes.

φόνος, ὁ, ἡ, cædes, homicidiũ, sanguis effusus, σφαγὴ, μιαιφονία, stragis, occisio, mors, funus. φόνοι ἀκάνθιοι, homicidia fortuita. φόνοι ἐκ ἑκουσίας, consulta homicidia. φόνῳ ἔζειν, vide Οζω. φόνῳ etiam dicitur spina, quæ & ἀτταμτυλὶς Theophrast. lib. 6. c. 4. hist. plant. Cruor à Gaza alibi exponitur. vide Plin. l. 21. c. 16. & in Οζω.

φονώδ ης, cruorem repræsentans, ὁμοιώδ ες τῷ φονώδ ει, Theoph. hist. plan. l. 6. c. 4. vide Οζω.

φόξιν, spiceis celeriter nascens, gignitur autem in ostiis fluuiorum, Aristoteles libro sexto Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

φοξίχειρ, κύλιξ, apud Athen. l. 11. ὁ δὲ αἰσχυλίων, ἢ εἶσιν οἱ ἄμβικες κεκλῆσθαι. Ibid. φοξὰ γὰρ ὅσα τὸ χεῖρ.

φοξός, ή, όν, habens acutum caput, vt pyramis, fastigiato vertice, & qui est distorto vultu. Homerus Iliad. β, φοξὸς ἦλθ κεφαλὴν, i. ὀξυκέφαλ Θ.

φορά, ᾶς, ἡ, latio, quæ vna est quatuor motionum: gestatio, siue gestatus: Plin. κυκλὴν, Ciceroni loci mutatio, & loci commutatio. Aristoteles libro de motu, ἕκατ τῶν μεταβολῶ, Idem ait in primo de Anima, Τέσσαρεσ μὲν σὖν αἱ κατὰ τόπον, αὐξήσεις, φθίσεις, ἀυξήσεις. Idem in primo de Cœlo, Πᾶσα ᾳ κίνησις ὅσα τὸ τόπου μὴ κεκλῆσθ ᾳ φορὰ, ἢ ὀνόμ ᾳ κ ὄνομ ᾳ ἐκ ἐκ τούτων μετακίνησις dicitur de cælestium orbium motione & cursu, ἡ ἐκκύκλ Θ φορὰ. Et ἀκάνθ ᾳ, ἅπαξ ἐφορᾶ, prima & fecunda conuersio quæ est ἑ Θ φορὰ, In Plat. Tim. Ἐπειδὴ ᾳ ὁ ὠὸ εἰς πᾶν ἑαυτῷ προσπεσὸν τ ἐκεῖνο ἐφῆπτο φορᾶς, Quãdo igitur vniuersum ouum ipsi circumfusum ambiebat motus, Gregor. Solis cursus. ἀ κάτω φορὰ, descensus, Plato de Legib. Idem, φορᾷ κινεῖν, mouere. Lege Aristotelem capite & libro primo de Anima. φορᾷ etiam e st ferendi actio: vt vehèdi, vectio vel vectura. Et de bailulis, id est, οἷσι δ ᾽ ἀφιτρωὸ ἦ ἀχθοφόρει φορᾷ. Pollux. φορὰ, gestationis lationisve, aut vecturæ merces, vt vulgò dicimus le port & la voiture, τὸ φορεῖον, siue φόρτος, χάμαι ἐρχ, vt in illo exemplo Aristophanis apud Pollucem libro sexto & nono, Οὐκοῦν ᾳ ἐὰν τὰ πλοῖα κ τὰς φορὰς, φορὰ, impetus, ὁρμὴ, cursus, casus temerarius. Gregorius, ἀνημάτου φορᾶς, & σωθ ῆναι πρὸ eodem portuit. Sic φορᾶ σεσημ ῶσ αι, cursus rerum, transl. mè dicitur. Demosthen. pro Ctesiphon. Πᾶσα δικαίου ἀνηρ, κ ἀληθὴς πρὸς πάντα τὰ πάντων ὡς ἐοικεν ἀνθρώπων τύχλιν κεκλιν, κ φορὰ πνα ἀσαγκάστου χαλεπωτ ῆς, ἢ ἂν ὁλαι ἐδ ε πύνων κύδιν ὀρεῖσθαι. Cicero ad Sulpit. Neque solùm ea perspicis quæ geruntur, quæque iam gesta sunt, sed etiam qui cursus rerum, quique casus futurus sit. φορᾷ, iactus, βολὴ, vt φορᾷ δ ἰόν Ν, Aristid. ἀκτὺς discei. πρ ἡφαιστ φορᾷ, Iatio suffragiorum Ciceroni. Apud Euripidem, ὦν ἥμαρ φοῖ dium suffragia ferantur & dicuntur sententiæ. φορᾷ, ruens impetus incitatio natura ac vehemens, alacritas & vehementia siue incitatio. Plutarchus in Themistocle, Ἐπ ᾽ ᾗ παις ἀὐ ᾽ θεωτ πω ὁ ὁμολογᾶτ ος φορᾶς μᾶσ τὸ ᾽ ᾗ, Adhuc puer Themistocles, vehemens admodum animique plenus ac

spiritus fuisse perhibetur, id est, τοῦ ὀρᾶσθαι. Φορὰ, ἡ φόρος, tributum, collatio, φόρου Θ. Demosthen. contra Mid. Τίνα πας' αὐτοὺς φορὰς παρ' ἑκάστου δίκαιον ἐλαύνειν. Pro quo & ὄφλημον immediate ita subiungit, Σὺ δὲ πλημοντὰς τοὺς τοῦτου χρόνου ἡμῖν, σαυτῷ ὤφλημον ἐποίησας· σοὶ γὰρ ἐξῆν ἀφεῖναι φορὰς ἐφ' ἑτέρους, penſitare. Thucydides libro ſecundo, ἐς πρᾶξιν φόρου, ᾧ φοροῦ φόρους τε δοῦ ὑμῖν μὴλῳ ἐκανὰ ἔσεσθαι. Idem, φορὰ χρήματος, pecuniarum collatio, tributum, ἡ δόσις. Xenophon, τοῦ φορᾶ ἔλαπτε, ſoluere deſiſti. Φορὰ, prouentus, vbertas & copia, abundantia, διαπορία, feracitas Columellæ. Tranſlatæ dicit Æſchin. φορὰ τῆς ὀπώρου, Rhetorum prouentum, Ariſtoteles Rhetoricorum ſecundo, φορὰ γὰρ ἡ ἐξαίνετε τῆς ἡδονῆς ὑμῶν, ὅταν ὦσι τοῖς ἠθ' ἃ τοῖς χρόνοις ἀνομοίως. Plinius iunior in epiſtol. Magnum prouentum poëtarum annus hic attulit. Cicero in Bruto, Nec vlla ætate vberior oratorum fœtus fuit, id eſt, φορᾶ. Alioqui φορὰ, de fertilitate tetrę fructibus fru gibuſve dici ſolet, vt φορὰ ἐλαιῶν, olearum prouentus, & copia largior, Theophraſt. Quo ſenſu dixit Ariſtotel. μὴ πᾶσι φορὰ τὰ δένδρα ζημοποιεῖσθαι, arbores poſt fertilitatem vberiorem arefcere: vt apud Theophraſtum & Baſil. φορὰ κατφδὴς, fructuum annona. Rurſus Theophraſt. hiſtor. libro tertio, capite 14. πολύκαρπον ἀν τοῖς φορᾶς, dixit corylum fructu exuberare quum annus prouentum attulerit. Idem Theoph. ſimpliciter dixit libro tertio de cauſis, φορᾶς τοῦ τὸ καρποῦ φορᾶν, ad fructum ferendum, quaſi fructificationem, ſi Latinè dicereturr.

Φορβάδες, αἱ, ἐφ' ἅμαξαι ἵππου, Heſyc.

Φορβάδιον, ἵππου τὸ ἐφορβαδόν, portando, ferendo, tollutim, raptim. φορβάδιον πωλάζειν, portatur & accedit, Eurip. φορβάδ' ἐν πήμασι, Ἰδὲ, ἐπικαμπῆν φορβάδ' ἐν ἓν τ' ἐμῷ χρεῖ, ex prælio reportatus eſt, Plut. in Publ. Lucia. φορβάδ' ἐν τὸ πολέμου ἐκκαμψὶ μῷρ Θ· geſtabundè: trãferunt: Latinè dici non puto.

Φορβεῖα, ἡ ετο.

Φορβειάς, ἀς, ἡ, capiſtrum quo os frænatur, ἀθεσιόμιον, capite 40. Iob. Σὺ ἐτεῖ φορβειὰν ἐπὶ ῥῖνα αὐτῷ, pones ori eius capiſtrum, vide Φορβειά.

Φορβεὺς, ἀδος, ἡ, ὁ τὰ ἐφορβὰς, ὁμωὸς, ſaginatus. Apollonius ſecundo Argonautic. φορβάδες ἀμνὰ βοῶν, lætæ bouis cauſa. Sic φορβάδες ὄιες, apud eundem: & apud Platonem de Legib. φορβαδὴς πῶλος, qui paſcuntur & in paſcuis verſantur. φορβάδες ἵπποι, equi gregales ſiue armentales, vide Τραγίας. φορβάδ' ἀν ἵππων γάλακτι, equino lacte, Philoſtratus in Heroic. Φορβαδ' ὠνὴ, quæ victus gratia multis ſe commiſcet, meretrix. Pollux libro octauo, φορβαδὲς δ' ἀν τὰς πόρνας λέγοις, ὡσαδὴ καὶ μοιχὰς. Suid. φορβάς, ἡ πολλὰς παρασυναλοῦσα τροφῆς χάριν, ἃ φόρβαν. Φορβὰς ἡ, apud Soph. nutricia & fœcunda terra. Sic φορβὰς ἄλμη, mare fœcundum dicitur à Nonn. cv. l. Euan. Ioan.

Φορβεῖα κατ' ἐξοχὴν, vide Φορβειά.

Φορβεῖα, vel Φορβία, & φόρβιον, id eſt, capiſtrum, φορβεῖα, ὧν τὰ φέρουσι βόες· vel ὧν τῷ φ βλὰδ ἀν' ἵστανται. Ariſtoteles Polit. eorum l. ſeptimo, capite ſecundo, Εἴη δὲ πᾶσι τοῖς ἐκ Μακεδονικὸν νόμος ἐν μηδένα ἐπεκτᾶσθαι πρὸ τῶν ἐκ τοῦ φορβειᾶ, id eſt, capiſtro cinxi. Φορβεὺς tranſlatè de corio veluti cue capiſtro quo tibicines ora ſua muniebant quaſi ſine capiſtrabant: aut ne nimio flatu labia ſciinderentur, aut vt expirati aeris moderatione inflatus lenior eſſet, ſonúſque gratior auribus accideret. Ariſtophanes in Veſpis, Καὶ γὰρ ὠκνητὸς γ' ἐδόκουν πεφ' ταῦτα πρὸ τοῦ χοροῦ. Ἐγὼ φορβειᾶ ποιῶ δίκην τοῖς αὐλοῦσιν ἀνυκνὶ ἀπόσον. Interpres ſic adnotat, φορβειὰ, δίμιτα τὰ πρὸ τὸ στόμα τῷ αὐλῷ περιτιθεμένα, ἵνα μὴ ὑμνῶν ἐν τῷ αὐλεῖν παρέχωσι, ἀλλ' ἐπὶ τὰ αὐλὰ τοῦτο. Scio quoſdam ligulam tranſtulliſſe: cuius exemplum deſidero. Tibicen verò ita circumpoſito labiis corio inſtructus, μετροφθειρόμενος dicebatur, licet apud Euſtathium ἐκ cum diphthongo, & apud Polluxem libro quarto ita ſcriptum ſit Καὶ φορβειὰ ἡ περὶ τοὺς αὐλητὰς, ἡ τὸ τὰ φορβειὰ κατακαμμένη, ὑπεροφθιλόμενον ἔνεκεν. Rurſus Ariſtophanes in Auibus de tibicine loquens perſonato coruique perſonam ſuſtinente, Οὐκ ἀκέρκα εἶδον ἐμπεφορβιασμένον: vbi ait Commentar. φορβιον εἶδος, τὸ ἐκκαλύμενον πρὸς στόμα τῷ αὐλητῷ βύρσα, ἵνα μὴ κρίδα τὸ χεῖλος ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ· ibidem, φορβειὰ, ὁ χαλινὸς. Suid. eſt, ἀκροτόμιον, κατέρκιον, quod & ἀσφάλεια. Ἆρα τὸ φόρειον βία. Plutarchus in Opuſcul. περὶ ἀφροσύνας. Καὶ ὁ Μασσαγέτης ὁ τοὺς μὲν φορβειὰ τινὶ ἐξεστομωμένους, βιᾷ τῶν πολέμιον τὸ ἀναβαίνοντας ἐγκαπέξει, καὶ τὸ περὶ τὸν στόμα κατεκόσμησε, μὴ ἀπέκφ τῶν ἀκροχειλίων. Cicero libro ſecundo (meus quidem noſter tam planè quid cogitet ſuſcio. οὐσὲ ζῷ ὁ ἐμιμεῖσθαι αὐλητικοὺς ἐπὶ ὧν ἀχρίας φύσιν φορβειᾶς ὄντας. Heſychio φορβεια, ἡ αὐλητικὴ στρωὶς, quæ & χειλωτὶς à conſertione labiorum, ab ipſo vocatur. Idem etiam habet φορβὰ, ἐλκυστρον, ὅπερ τινὲς φορβειὰν λέγουσι, φορβεὰ αὐτὸ φορβᾶ, cibus, pastus. τεγοφ', ſuid.

Φορβὴ, ἧς, ἡ, pabulum, eſca, præda, τεγορ', alimentum, phorbe Feſt. Iliad. ἡ μὲν μοι ἀνοίατο φορβὴ, id eſt, pabuli. Dicitur etiam de cibo humano, libro ſecundo Argonaut. Apoll. ἔλιπτο δ' ἀλοιτο φορβῆς ἀδῦ ὀσσιὰ φέρβω. Pro præda. Sophocl. ὄρνισι φορβὴ ἐξέλιπεν ἐχθρὸν τοῦτο, cibus erit & eſca marinis auibus.

Φόρβια, τὰ, medicamenta, φάρμακα, φόρβια, φόρβιατα, Heſych. vide Ἐμβρόχια.

Φόρβιον, τὸ, nomen herbæ apud Suid. Sed corruptus eſt codex, legendum enim φόρμιον, vt legitur apud Ægineti ex quo ſumpſit Suid. αὐτὸ λέγει, ἐſque rurſus ex Galeno in lib. Simpl. Phlegi genus eſt φόμιον, cuius vſus eſt ad tegetum tegetiue uſ ve, & ſtoriasve, vnde & nominis ratio, vide Φορμός.

Φόρβιβ Θ, inhumanus, ἀπάνθρωπος, Heſych.

Φορβὰν, Heſych. raritas, ἢ ἀφορία.

Φορμαφόρος, ου, ὁ, lecticarius, qui fert lecticam, Plutarchus in Galba.

Φόρετρον, τὸ, merces vecturę, pretium quod baiulo numeratur: dicitur & φορεῖον ἢ κόμιστρον, Pol.

Φορεῖον, ου, τὸ, feretrum, ferculum, lectica, ſella, cubile, vehiculum, veſtis. Herodo. Et idem quod φόρτιον. Apud Suid. πλέυμα παιδάριον ἐκ νύμφων, φορεῖον τύπα γυμναικίων, λίθρειον ξυλίνης ὕπτιτάσσοντος ἀκροτηρίοις.

Φορεὺς, ἑῶ, ὁ, baiulus, ὁ φέρων, Apollonius Rhod. lecticarius, ſcilicet ferens domini, Plutarchus in Artax. φορεῖς Heſych. lora clypeorum, & pueri intellici, παῖδες τῶν μετὰν ἀκὶν ὕλιν ἐκμαρίζοντες. vide Φορέες.

Φόρεσμα, μάτος, τὸ, fero veſtem, vel annulum, vel alium huiuſmodi ornatum, τυβλιώνιον φορὴν ἐνδέπα, Tuſco amictu indutus, Plutarch. in Publicol. Ariſtophan. in Pluto, πυὺλὸν ἱμάτιον φορῶ, meam veſtem geſtans. Ibidem de dentibus, ὁ μὲ τῷ ῥήματι ὠὸν φορεῖν, vnum enim molarem ſolum habet. Φέρω, gero, geſto, φέρω, βαστάζω: vt σκάπτον φορέειν, ſceptrum geſtare, Iliad. Hesiod. τε πανάρετε φόρεσον βότρυας, in calathis ferebant vuas. φορεῖν λήϊον, animum ferre, Ariſtophan. Sophocles in Antigona, Μὴ γὰρ ἐν ἴσῳ μεῖζον ἐν σαυτῷ φορεῖς, Ne tu modò vnum mentis affectum gera. Homerus Iliad. ἢ μέλιον αὖτ' Θ· φορέειν, id eſt, ὄνειρ, τὸν τε πολέμιον φυλῶ, id eſt, πάσι πάθημα ὁ τι μὴ φίλτερον, ὁ τε ἢ διάκενον πολέμιον. Idem Iliadem de equis, pro porto, ἵππους δ' οὐ φορέουσιν ἀμείμονα κυκλήσασα. De onere, Odyſſ. ν. ἄσσυν πάϊ' ἐφόρει χρυσὸν ἠδ' ἀτερόεσσα χιτῶνας, &c. Item produco aſſero, effero, congero. vnde ἐσφορὰ apud Thucyd.

Φόρμιον, farcina: in modum, acertatim.

Φορμὶς, αἱ φέροντες Suid. βαστάζοντες.

Φόρμιμα, ματος, τὸ, geſtamen, orus, veſtis. φόρμια dicitur ab Interp. Ariſtoph. in dictione Κερκωπὼ, & in dict. Καυνάκην.

Φόρμιος, φορτίδιος, fero, geſto.

Φορητὸν, tolerandum, vt apud Suid. πᾶς δ' εἰσὶν ἡ ἡσυχία μὴν ἡ φορητὸν ἢ μισητὸν ἐαυτὴν διὰ ὄφρα.

Φορητὸς, tolerabilis, ὑπομονητὸς, ἀνεκτὸς, Poll. Φορητὸς, fetri idoneus, vectibilis Senecæ Natur. Quæſtion. libro tertio, capite 25. Suid. βαστακτὸς, ἀκτὸς Heſy. καὶ φορητὸν, anſa qua quid ferri poſſit, Epict.

Φορητὸς, μεγάλου, tolerabili. er, Suid.

Φορία, ας, ἡ, abundantia.

Φόρυγγες, tubera, οὖδ' τα. Heſych.

Φόρμιος, ου, ὁ, vtilis, accommodus, λυσιτελὴς, Heſyc.

Φόρμιον, de aluminis quodam genere quoniam vilis precij eſt, & vbique reperiri poteſt. vide Στυπτηρία.

Φορὶν, ῖνος, ἡ, pellis porci. ἡ χοιρὶν. Pollux libro ſexto, τὸ δ' ἄμμα τὸ χοίρου, φορῖνον καλεῖται. Hippocrates de ſtilla carne loquens libro quarto de victus ratione in morbis acutis, ὅδιον δ' ἄδιον ἢ φορῖνα. ἢ ἡ ὑπόκυλον. Galenus, Τὸ δ' αὖθι τὸ, φορῖνα δὲν ἄδιον τὰ χοίρεια, πυτίσιν δ' αὖθι τὸ ἄμμα τὸ. Athenæus lib. ἢ, ὅθεν χοίρου ἄμμα φησὶ loquens, Καὶ τ' φορῖνα ὧν ἡ ζμυῤῥίνης κομιβαλόνας, iam porci pelle tofta atque arida. Φορῖν, pellis humana. Suid. ex Antiph. ἐπ' ἀφροτίνι ἄξρματος ἐλήλυθ' ἡ φορῖν. Φορῖνα etiam λέγ τὸ φορεῖον τὸ φέρον, olfactorium, ex ramulis herbarum floribuſque faſciculus. Vnde illud meretricis dictum, φορῖνα τεγόνων cuidam (quaſi dicas hircoſo) olfactorium vorandum obtulit, velut hirco ramum Arthen. l. 13. φορῖν σωὸ ἐπιτῆσα πετὲ τεγόνων ἀξεσα φορῖνα, λάβε ἐσθ, καὶ κατάφερε. Vbi pellem perperam vertit Interpr. Euſtat. in Homer. Odyſſ. ἐ, oſtendit hunc Aiſchinen τεγόνωσα ita dictum ὧν τρόπου, quod eſt ὁ τῷ ἀφρῷ δῆλα. Atque ſuppreſſo authoris nomine ſic ex Athenæo tranſcribit, Λέγεται δ' ἐν φρυνὶ τῷ ἀπὸ τεγόνων σωὸ ἐπιτῆσα, φορῖνα φῆσι, ὅτι ἢ κλινὰ δῆλα τὸ. φασὶν, ἡ φόρειν, ἡ ἐπτὶν, λάβε ἡ κατάφερε. in quo φῆσι & τεγόνη sit alluſio. φορῖν Heſyc. συρὶν.

Φόρειον, merces.

Φορμίδιος, ὁ μαῦρος θαλαμὸς Heſyc. luſcus Cic. vnioculus Plauto, & vnoculus Geli.

Φορός, ὁ, albus, canus, ὁ λευκὸς, rugoſus, Heſyc.

Φόρμιον, portus, & proprium nomen, Etym.

Φόρμις, ὁ Θ, Phorcus, dæmon marinus, filius Ponti & Terræ. Heſiod. in Theog. ἢ κῆτος ἀφόρμιο. Dicitur & φόρμιον ὠὸ, ibidem. τὸν ἀμφὶς κατεὶς ἢ φόρμιον ἐβλήθ' ὑδί.

Φορμιδὴν, canifirorum inſtar: in modum ſtoreæ vel tegetis, id eſt, ψαθιδὸν. φορμὶς γὰρ ἡ ψιάθ Θ, ὅτι πε ἐκαλαῖ ἔχων τὸ πλέγμα ὑδί. Thucydides, ξύλα τέμνοντες ὧν τῷ Κιθαιρῶν Θ, σπανιοδίωκον

καθόλωυ ἐκκατάρρυσιν φορμηδὸν, καὶ τὸ ἐκ τούτων πάντων ὅσπερ ὑπόπλουν τὸ χρῆμα. Idem libro secundo, Καὶ οὐ ἱκανοὶ οἱ Κυπρικοὶ φορμηδὸν ὑπὸ ἀμφιξέσεως ὑπὸ πλόου τε, καὶ ἀκαταρρυσίας τῶν πολέων, in planitra aceruatim coniectos portauit, ita Valla: Interpres sic, ὡς ἐπὶ τῆς πλίνθου φορμοὶ εἰσὶ κεκαυμένης ἀπλῶς, οὐ μὴν ἐξ ἀμόου αὐτῆς πλινθίου ἢ ὄψως πλαγίου· ὑπιθάλασσα κατ᾽ αὐτοῦ, &c. vide Φορμίς.

Φόρμιγξ, γγος, ὁ, cithara, φόρμιξ Æolicè. Homerus Iliad. ἀ. Οὐ μὲν φόρμιγξ ἔσεσκε κλισίη, ὅτ᾽ ἐγὼ κατὰ μοῦσαν ἰαύω. Et Iliad. Τὸν δὲ βοῶπις πότνια πρυτάνις φόρμιγγα λιγείην, &c.

Φορμίδες, αἱ, crates & tegetes, Gaza libro quinto Anim. Aristotel. vide Φορμίς.

Φορμίζω, μ ἰσω, σ. ιξα, modulor, canto cithara, κιθαρίζω, citharam pulso.

Φορμικῆς, citharœdus, in Epig.

Φορμικοστάτ, in ſtorea dormio, ſtrata tegete cubo. vide Φορμίς. apud Suid. φορμικοστιβῶν, ἀντὶ τοῦ κοιμῶ ἐπὶ φορμοῦ.

Φόρμιον, τὸ, tegeticula, qua inſte. nitur ſolum, & ſtramen nauticũ, φορμίς. vide Φόρμος. Φόρμιον pro herba, vide Φόρτος.

Φορμὶς, αυδος, coribul, tegeticula Varroni, ſtorea, Διάτης, Commentar. Ariſtoph. in Veſpis. vnde φορμίων, proprium nomen. vide Φορμίδες.

Φορμίσιον, ν, τὸ, pudendum muliebre, naturalia, κύσθος. Ariſtoph. in Concion. Κἀπειδὴ ὑπερέβαινε τὸ σκιάδειον ὁρμὴν ἐνίζειν τὸ φορμίσιον Ab ipſo dicitur Ibid. ὁρκοτόρος in Pace, βύσθος in Ranis, ὀρύσκαλος in Acharn. χάρη. Dicitur etiam ὁ φορμίσιος. Ariſtophan.

Φορμίσκος, οἰ, calathiſci, ſportulæ, cophini, vas plicatum ex cortice, Etym. vide Φορμίς.

Φορμοβάπεζα, tegetes acu traiecta conſuere: in tegetem ſtoriam ve coniectam inſuere. Æſchin. contra Cteſi. hunc. Hęc Demoſthenis reprehendit, φορμοῖς φάσκων εἰς στοιὰ, in anguſtias compellimur, id eſt, ὡς ἀναγκαίως ἀφ᾽ ἁπλοῦ φορμίου τινὶ ἐσχαπτόμενοι.

Φορμὸς, ὁ, ἡ, vitilium nexus, τὸ πλέγμα, ex iunco, vlna paluſtri, ſolus palmæ, ſparto, atque id genus: ex quibus tegetes fiũt, ſtoreæ, & ſportæ: vt ex vimine crates vimineæ, id eſt, ταρσοὶ. Euſtath. Odyſſ. β, οὐ τὸ φέρε, φορμὸς ἦν μὲν πλέγμα, συνεῖρε, ὡς τὰ σάκη φησὶν Ibidem, ὁ φορμὸς, ὁ πάσσαλος vnde & φορμίσκος. Pauſan. ſportula. Pollux libro ſeptimo, Καὶ τὸ ὀρχανοῦ ἡδὺ καὶ θρέμμα, λάκκος ἢ φορμός. Ariſtophanes in Ranis, φορμὸν χρὴ νῦν με λαβεῖν dixit, id eſt, tegetem iunceam. Idem in Pluto, ἢ φορμὸν ἔχων ἀμφὶ τοῖν πάντοθεν στεφάνοιν, id eſt, ſtoream. Sic apud Ariſtotelem Rhetoricorum ſecundo, Οἷον ὅ ὁ Λυκεὶος ὁ φορμὸς διὰ τὸ id eſt, tegetem. Polybius, χρῆσθαι φορμοῖς ἀχύρων ἐστιγμένοις ταῖς τάφροις, tegetibus foſſas exaggerans palearum repletis & farctis. Interpr. ramien ſtragulis. Theophraſtus de palmis loquens hiſtor. libro ſecundo, capite octauo, Πρὸς δὲ τὰ μελικὰ ἔχειν τὸ φύλλον, διὸ καὶ πλέκουσιν ἐξ αὐτοῦ τὰς τῶν ὑποζυγίων, καὶ σκεπάσματα, καὶ φορμούς. Gaza tegetes vertit & capitis vmbracula φορμία, ſiſcum ſparteum, & ſtramen nauti cum exponit Donat. vnde Phormio paraſiti nomen. Rurſus Interpr. Terent. Phormio, inquit, non à phormula, ſed phormione dicitur ſparteo, quem eronem (quæ vox etiam apud Vitruv. Plin. & Iuriſconſ. deformata in berones & perones) dicimus triuialiter & pro conſuetudine. Etymol. φορμεῖν, καλύβιν. Inde fit φορμεῖσθαι, φόρμιον: & verbum φορμοκαίειν: atque Adiectiu. φορμηδὸν. vide ſingula. φορμὸς vulgò dicimus *natte*, & Latino Mattæ, id eſt, ſtoreæ. Ouid. 6. Faſt. in plauſtro ſeripea matta fuit. Sunt & mataxæ & tomicæ apud Vitruv. l. 7. c. 3. ſiue ſtoreæ ſiue ex tegetum materia teſtes intortę. vide Τομικὴ.

Φορμοστάκιον, ου, ὁ, obſelis, σπυρίς, Heſyc.

Φορμοφόρ, vide Φορτοφόρ.

Φορολογέω, &

Φορολογία, μ, ἡ, ὑπ. σχ. indico vel colligo tributum. Actiu. Accuſatiu. Ioſeph. εἰς τὰν χώραν φορολογίαν τὰς, de regione vectigal exacturos. Polybius, Πολλὰ μὲρ ἐπ᾽ ἐκείνοις ἐφορολόγουν, Partes multas habebant tributarias.

Φορολόγητος, tributarij, ſerui, miniſtri. φορολόγητοι κ᾽ ὑπήκοοι σὺν τοῦτων, ſeruient tibi ſub tributo, ca. 20. Deuteron. Heſych. ὑποτελεῖς λειτουργεῖ.

Φορολογία, exactio tributi.

Φορολόγος, ὁ, qui colligit vectigal, ac tributum exigit. φορέτωρ, tributi exactor, ὡσαύτως τοῦ ἡμισείου. Suid. ὁ τὸν φόρον ἐκλογιζόμ.

Φόρος, ν, ὁ, tributum, vectigal. ὁ τῶν τελῶν, emolumentum, ἐσόφορος ἐκ τοῦ χρημάτων, ἀντὶ τοῦ φιλεῖν τὸ φέρειν. Scribunt Grammarici quod φόρος tributum eſt quod pro regione penditur: ſed τὰ τέλη vectigal quod pro mercibus. vide Ammon. φόρος εἴρηται, Demoſthen. & Ariſtophan. φόρον ἐωνούμην, tributum pependerunt, tributum tulerunt, Plutarch. in Apophthegm. Lacon. φόρος ἐγένετο, vectigalia ſoluunt, Herod. l. 6. Apud Suid. φόρος, forum, καπηλεῖον.

Φορός, ὸς, ὸ, Adiectiu. ferax, fertilis, & apud Hippocratem ἀνὴρ λήπτης, quæ facilè concipit. φόρος, vt συκῆ φορὸς σύκων, id eſt φέρει σύκων ἔχουσα. Φορὸς ἄνεμος, ventus ſecundus, ὁ πρὸς πλόον εὐδίους. Plinius peſtrentem appellat, & ferentem in Panegyr. Virgil. Æneid. 4. Expectet facilémque fugam ventóſque ferentes. Sic tranſlatè dixit Lucian. φορετικῶς, pro ſecunda aura & proſperè. Φορὸς, ferens & commodus ad finem aſſequẽdum qui homini propoſitus eſt. Alexander Aphrodiſ. Πλεῖστα τῶν φερομένων, εἰς τὸ φορικὸν ἢ τὸ φορεῖν ἢ ἄγειν τὸ πρακτικὸν μέρος ἔχοντα.

Φορτηγὸς, ιαῖος, nauis oneraria, quæ & φορτὶς, & φορτικὴ.

Φορτικὸς, οἰ, bauuli qui onera aut farcinas humeris ſubeunt, ἀχθοφόροι, Poll.

Φόρτιον, ατος τὸ, φόρτος, præſtantiſſimum Etym.

Φορτίσαι, onera fero.

Φορτηγὶς, ος, ἡ, oneraria vectio, pars vna mercaturæ, Ariſtoteles libro primo Politicorum, & differt à nauigatione quæ dicitur ναυκληρία.

Φορτὶς, ίδος, ἡ, oneraria nauis, quæ & φορτὶς, Heſych. & φορτηγὶς Thucydidi, geraria Plauto in Mercatore.

Φορτηγὸς, ὸ, ὴ, bainlus, qui onera getat, ἀχθοφόρος, Pollux, φορτικὰ πλοῖα, naues onerariæ quæ rotundæ ſunt, Ariſtophan. Interpr.

Φορτηγικὸν πλοῖον, oneraria nauis, Thucyd.

Φορτίζω, μ, ἰσω, σ. ιχα, onero. Actiu, Accuſatiu φορτίζ. ἐπ᾽ ἀγκύρας, in Epigramm. id eſt, onerare naues, ſcilicet anchoris, quod fit ex aquis eas in naues recipiendo. ὑπ᾽ ὀφειλόμενον πλοῖον ἐν ὑγρᾷ δυνάμενα φέρειν, Nazanzen. ἀεὶ βαστάζω, μόνον φορτίζεσθαι, minora onera vehere, panciora in farcinam collecta vehere. πφορτίζ. σμένος, oneratus. Mat. c. 11.

Φορτικὴ ναῦς, oneraria nauis.

Φορτικεύομαι, Bud. ex φορτίζω, non addito authoris nomine.

Φορτικὸς, ὴ, ὸ, onerofus, grauis, odioſus, teter, illepidus, λόγος φορτικὸς, ſermo iniurius, importunus. Chryſoſtom. ἀεὶ πικρὸν καὶ φορτικὸν. Ariſtophan. in Veſpi. Κωμῳδίας ἢ φορτικὴς σπουδητὴς, id eſt, μὴ πρὸς τὸς τῶν ἄλλων λοιδορίας ὢν ἢ φορτικὸς πρὸς εἰσαγωγὴν. φορτικὸς διατίθ. ὁ nerofus & illiberalis ſpectator, Ariſtoteles libro octauo Politic. τὸ φορτικὸν, aſperitas, moleſtia, tædium, Lucian. φορτικὸν φέρων, inuidiam fugiens. Φορτικὸς, ὁ τόπος, moleſtus ob arrogantiam faſtúmque intolerabilis, vulgo *preſumptueux*: inſolens & vanus, qui alios tum faſtidit tum irridet. vide φόρτος. Plutarchus in Antonio, φορτικὸς ὢν ἐς ὑπερηφανίαν ἀεὶ σπεύδει τὰς ὑπεροχὰς, id eſt, in reſponſionem cum faſtidio inſolens atque ſuperbus & arrogans. φορτικὰ τέχνη, artes inanes quæ homines ſibi placentes alióſque faſtidientes efficiunt: quæ inanis gloriæ capiendæ ſpe exercentur. Ariſtoteles de talibus artibus loquẽs in 1. de moribus ad Eudemum, φορτικὰ εἶπε inquit τὰ περὶ τὸς ὄψεων μεταπωλικὰς μέσας, quę ad opinionem hominum captãdas, ventúmque ac gloriam tantum comparantur, ἢ καπηλεύοντα, vnde φορτικὸν ὄνειρον dicitur, dũmmodo arrogans atque inſolens, τὸ σαφὲς. moleſtum enim & graue auditori. Inde, ὁ καὶ τὸ φορτικὸν εἶδος, ne quid inſolentius dicam & inuidioſius. Eſtq; apud Demoſt. aduerſus Timocr.

Φορτικότης, τὸ φορτικοῦ hominis vitium: vulgò *preſumption*: faſtus & arrogantia. Sic φορτικότης ἀκροατῶν, dicitur auditorum arrogantia & faſtidium, quia inani ingenij ſui atque prudentiæ propriæ opinione ſibi placent. vnde inepti ridiculique eſſe inducantur, maximè cum velint oratorem ſcitè docẽtem ad ſuas ineptias deſcendere, & nihil niſi ex eorum ſenſu proferre. Lege Ariſtotel. Rhetoric. libro ſecundo, vbi: Μέτ᾽ ἐμοῦ δ᾽ ὁ σὺ καὶ φορτικότητα τῶν ἀκροατῶν, id eſt, propter auditorum ſuperbam vanitatem. Addit autem, χαίρουσι γὰρ οἱ πολλοὶ τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς δικαίοις, ὡς ἐαυτοὺς ἢ μέρος ἔχοντι.

Φορτικὸς, inportune, inuidioſe. granter, faſtidioſe, arroganter, inſolenter, ἀναιδῶς, ὑβριστικῶς Suid. φορτικότερον ἢ φιλοτιμότερον διακείσθαι οἱ τὸ πλῆθος, liberius ac licentius de voluptatibus loqui quam philoſophum decet, Plutarchus in Solone. φορτικότερον ἀρωματεῖν, gratius atque aſperius ſe defendit, Idem in Themiſtocl.

Φορτίον, ν, τὸ, faſcis, farcina, onus, pondus. φορτίον μέγα, onus ingens, Xenophon libro ſecundo Pædiæ. Paulus ad Galat. capite vltim. Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει, Nam vnuſquiſque onus ſuum portabit. φορτίον αἴρειν καὶ, Ariſtop. τὰ φορτία, merces, τὰ ἀγόμενα. οἱ φορτίον ἐκδοὺς πλοῖον, ex mercibus quę ſunt fecerunt, Herodot. τὰ φορτία κατέφαγες, Ariſtoph. ἰλαμιὰ, χρέα, τυρεῖ, ἢ τὸ ὄψον. vide Interp.

Φορτὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria. φορτηγὶς, φορτηγὸς ναῦς: Quæ quibuſdã etiam ἄλλας, & ταῦς σφυρίδι. ἀφορμὰς, in Epig. Hom. Od. li. φορτίδες δίπλακες. vide φορτηγὶς.

Φορτοβοσκέτης, in φορτοφόρος.

Φόρτος, ὸ, ὁ, onus, vt apud Athen. & Euſt. νηοὶ φόρτος, nauis onus, id eſt, γόμος. Italis *ſalma*, nobis *leſts*: vnde φορτίζειν, vulgò *leter*. In Epigramm. Ἀχθόμενοι εἰ φόρτου μὲ σὺν ἐχθρὸν, ἀχρεῖ ἔστ᾽ ἐκ ἀριθμοῦ, ſeu eſſe & ire inter vectores, Euripid. φόρτος χρήσεως ἐπικ. ἔχων.

φόρτε transfarè, molestia, opprobrium, importuna molestáque irrisio, qua nihil onerosius grauiúsque bene natis hominibus potest accidere: hæc ex fatidico alterinsque contemptu exoritur. Aristophan. in Pluto, ἔστιν τι φόρτου ἐκφόρτιμον τοῦτο, sanam quoque vitauerimus, χλεύῃ Suid. ἡ φαυλότης γέλωτος. Nam Hesych. φορτικὸν, τὸ γελοῖον, ἢ τὸ ὑβριστικὸν σκώμμα. Est enim φορτικὸς, ὁ ἐπαχθὴς, ἢ ἀηδὴς. vide supra, & in Φορτικός.

Φορτοφόρος, ὁ, baiulus, ἀπὸ τοῦ φορτοφορεῖν, φορτοβαστάκτης. Nam quod apud Suid. φορμοφόρος ὁ ἐπὶ τοῦ σ. mediosè, pro φορτοφόρος. vide ipsum Suid. in voce Πραποφόρος, vbi differtè dixit, Οὕτως πρότερον ὁ φορτοβαστάκτης. Confer Athen. l. 8. Et Gel. c. 3. l. 5. vbi ait Prota. victus gratia in mercede missum, vecturáque onerum corpore suo factitauisse: quod genus Græci βαστάζοντας vocant, Latinè baiulos appellamus, &c.

Φορμᾶν, ὦ, ἀνω, ἀσω, id est, φορεῦσαι, pinsere, fubigo, misceo ac turbo, παρὰ τὴν φορμόν. Translatè verò est, farinam fubigentis more confundo, fædo, turpo, polluo, inquino ὡκαίνω, ictibus contundo, cruento. Est autem, vt vult Eustath. in Odyss. lib. 9. huius verbi ἀναπτυσσομένου φορμὸς, ex quo ἀξιόχρεων Φαύλου φορμίου, ἢ φορέως, & φόρμα φορέα per syncop. & metathes. Pistores cum pinsunt farinas fue fubigunt, brachia vicissim trahunt, atque intrudunt: itaque idem ait Eustath. Ἐστὶ δὲ φορέσαι, τὸ μεταφορικῶς μὲν μάρτυς ὁ Ὅμηρος, Homerus Odyss. σ. Ὡς τε σὺς ἀμφὶ κάρη πεπαλαγμένος χηρὶ συβερίῃ, Δάμασε ἐκπνείωντα, φορύξας αἵματι πολλῷ, i. e. μοχθήσας: multo sanguine & ictuum contusione eruentàs: vnde ὡ μοφόρητος. vide Φόρα.

Φορύσσω, vide Φορμάω.

Φορυτὸς, ὁ, congestitia & confusa materia, congeries & colluuio, συμφυτὸς, σκευασία. ἢ ὅλη τὸ φορμὸν ἢ φυρᾶσαι, confundo ac turbo. Aristoteles hist. or. libro nono, capite 13. de Cinnamomo aue loquens, quæ cinnami furculis nidificat: propterea φησὶ τοὺς βαρβάρους ἀγαπτῖς ἀκεῖσθαι τὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας, ὡς ἐκ τοῦ θείου τὸν κιννάμωμον, id est, ex congerie, fiue congesta materia. Confer Plin. libro decimo, capite 33. Idem Aristotel. in eodem ἐκ φορυτοῦ γῆς, ex congerie & terra, Interpr. Rursus libro quinto, φασὶ τὰ κλήματα ἢ φορυτὸν, farmentis & qualibet colluuione, Gaza. Φορυτὸς, lutum, βόρβορος. Aratus, νεῦσε φορυτῷ ὀδηφαγέειν. Φορυτὸς, funis ex congestis ftramentis, vitilibus, atque ex eius generis confusa materia ad plexus, id est, πλέγματα: tali miscellanea tortiles restes parantes figuli, & fua vafa comportare volentes colligant, ne figlina rumpantur: Sic & Vitruuius. Arift. phan. in Acharn. Δὸς μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν διὰτόσε φέρω. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ἵνα μὴ κατοχῇ φορυδῶ. Φ. Comment. exponit φορυδῶν ἀντὶ τοῦ φορυτῶν (Sic enim scribendum) & δίχρονα χρόνου συμφατάδως, vel φορυδᾶ παλαιὰ ἀφασία (vt, Σκιὰ δ' ἀμυδὶ φορυτὸν τε καὶ ἱστία λύπαπ' ἀείρει) siue ἰλαδιάδες πλάγιαι ἐκ τοῦ σάγας ἐμβάλλουσι: διὰ τὸ ἐξ ὕδατος φορυτὸν ἐγκυλίειν.

Φόρυς, podex, ἀπὸ τοῦ ῥέω, ἢ ἔρυμα. Hesyc.

Φορυσῶ, vide Φορμῶ.

Φῦ, plus, genus herbę, quam & ἐρείκη ταῦτα vocant, Dios. l. 1. ca. 10. vulgò valerianę.

Φόσκα pro posca, apud Trallian.

Φόσσεον, ὁ, ὀβολὸν ἢ Σ., φέξις, Hesyc.

Φόως, φῶς, τὸ, lux. Homer. αὐτὰρ ἐπεὶ φόως ἦλθε, δῦνε φάος δὲ, misit ad lucē, εἰς τὸ φῶς. & ἢ, ζ, φόως δ' ἐπέφαστο Γ' ὄπαζε. φῶς, χάος, σελήνια. Et l. Δ. ἀμίλι πρόσω Δαναῶν γλήνται.

Φραγέλιον, flagellum, Etym.

Φραγγέλιον, τὸ, ἢ flagellum. Ioann. 2. ἢ ποίησας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων, & cum fecisset flagellum ex funiculis: vbi Latina vox corrupte pronuntiatur ex vulgi consuetudine. Scribitur & φραγγέλιον & φραγγόλιον, quod postremum dictioni Latinæ vicinius est. Commentar. Arist. phan. in Acharn. ἡμοῦσε exponit ἤκουεν, φραγγέλια. τὸ δὲ παλαιὸν, inquit, φραγγέλιας ἔτυπτον οἱ λεγόμενοι ἐν τῷ ἀγορᾷ.

Φράγελοι, gens Italiæ, Etym.

Φραγμα-όστυρεπὶ φραγμὸν obturatus.

Φράγμα, ατος, τὸ, sepimentum, ἐκπάτωμα, septum, maceria, vallū, agger: σφράγμα, in Epig.

Φραγμίτης, ad sepiendum idoneus φραγμίτης κάλαμος, arundo seu calamus phragmites, id est, vallatorius, vt Ruellius: vel vt Marcellus, vallis fepti ipsius vtilis, quasi dicas vallaris vel fepicularis, apud Dioscoridem libro primo, capite 114. φραγμίτης ὄφεως, frutex vallaris, Hermolaus: fepibus idoneus, fepiendo aptus sita ali; interpretanturapud Dioscoridem li. 1. cap. 121.

Φραγμὸς, ὁ, ἢ, sepes, Φραγμὸς, sepimentum septum, maceria, vallum, agger Paulus capite secundo ad Ephel. ἢ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ τοῦτο. vide Μεσότοιχον φραγμὸς ἀφίωσεν. Nazarzen. in Orat. vbi Interpres, armatura Orionis. Paulus libro secundo, σύμπτωμ μὴ ὁ ἔθ' ἑδύτατ σύνθ., φραγμός. Φραγμὸν item vocant ordinem dentium ac feriem, quasi sepē appelles. Hoc etiam nomine Lucianus appellauit quendam spurcissimū scribit. ob spinas barbæ.

Φραγμοσύνη, consilium, sententia.

Φράγνυμι, & φραγνύω, sepio, munio, φράττω. apud Suid. τὸν νόον ἔσω ὑπερφιάλοις πόνοις ὄλλυσι φραγνώσας. ι. ὀπλίζοντες.

Φράδδ-, dixit, differuit, ἔλεγξεν ἢ φράζω.

Φράδμων, ὁ, γνώστης, consiliarius. Et etiam verbum, pro die, edissere, φράζε λεγε, Hesy.

Φραδ-έ-ῆ-ὁ, ὁ, ἢ, prudens, φρόνιμος, Suid.

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, scientia, prudentia. consilium. Ἀνὴρ νόησις, σκέψις, Hesyc. Hesiod. ὑποθήκη ἢ καὶ ζωὸς φραδμοσύνη.

Φραδμων, ονος, ὁ, deliberans, confiderans, consultor, prudens, peritus, doctus, σοφιστὴς, φρόνιμος, ἔμπειρος, Suid.

Φραδὲς, apertè, disertè.

Φράζομαι, ἀσόμην, τ. σμαι, intelligo, νοῶ, διανοοῦμαι, video, perspicio, considero, expendo, excogito, ὑποτίθεμαι, λογίζομαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι, consulto, consulo, ineo consilium, molior, machinor, decerno: vnde ὑποφράζομαι Depon. Accusatiu. Odyss. ἢ συγκαλέσαι δὲ ἀγόρασε ξεῖνόν φράσασε, i. animo agitauit & constituit, deliberabat de expeditione, &c. & ἢ, ἀνὴρ ἢ φράσσω, εἰ μὲ σαώσει, id est, λόγισαι, σκέψαι, φράζεσθαι μηνῆσαι δὲ ἢ θεῶν, consilium agitare de morte procorum, Odyss. φράζεσθε ὅσσας ἑφάσεις, vide vt sis imectirus, Idem ibidem. φράζεσθε, ἔσσ. σκέπτεσθε, διαλογίζεσθε. Idem.

Φράζω, ἀσω, σ. ασχ. dico, dissero, eloquor, memoro, expono, ostendo, indico, σημαίνω, ἔξαγγέλλω, iubeo, nuntio, denuntio, edico, mando, explico, deprimo, trado, id est, doceo, edoceo, λέγω, exprimo. Actiu. Accusatiu. ἀσπασάμενος δὲ αὐδρας ἢ φάσας εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν, salutans viros, & suum ipsius nomen indicans, Plutarchus in Camillo. Aristophan. νῦν φράζε φοῖς ἐκεῖσε, ἢ τὸν ἀρχέτας, nobis quid velis cedo. Sophocl. πάντων γὰρ ἐσθ' ὅστις ἔχυα κρύον φράσαι, vbi prior corripitur. σωτῆρα φράσαι, Demosthen. ἢ φράζω, dissimulo. φράζω χαίρειν, iubeo valere, Bucæus in epistol. prior. φράζε σιγᾶν, indico silentium, Aristop. φράζε, τὸ φράζομαι, σκοπεύομαι, Soph. pro ὑποπτεύω, κρεύω, postulo, Idem.

Φρεικτὸν, ης, ἐσσ, ὁ, ἢ, spes.

Φρεκτικὲς, ctaaphractus eques.

Φρενήτων, μ. ἐσσ. prudentem reddo, pot. Φρενίζω.

Φρένσις-ιως, ὁ, locutio, dictio, explicatio, interpretatio, κλῆσις, διάλογος, ἑρμηνεία, Hesych. & genus orationis, quicquid ad instructam orationem pertinet. Quint. c. 1. lib. 8. elocutionem vertit, & c. 1. l. 2. corpus eloquentię φράσεως διῤῥῳ Θ., infans, Bud. in epist. post.

Φρασμὸς, attentus. φράδμων.

Φράσσω, τὸ φράττω, sipo, condenso, φράστα ἄμπελον, vineam fepe includo & circundo.

Φράστης, ου, ὁ, dictator, expositor, indicator, εἰσήγημων, ὑποσημαντὴρ, σοφιστὴς ὁ ὑδάτων, ἢ χρυσοῦ ἢ σίτου. Xenophon libro quinto Pæd. qui vias ostendit, &c. Φραστὴρ, index, ὁ μήνυτης, teste Plutar. Φραστῆρες, dentes septenni; in pueris. vide Comm. Aristoph. Ran. οἱ γνώμονες τῆς ἡλιακῆς.

Φραστικὸς, ὁ, ὁ, eloquens.

Φραστὶς, ὑος, ἡ, consultatio, intelligentia, sententia, φράσις, σκέψις, ἔννοια. βουλὴ, Hesyc.

Φράτηρ, vide Φράτωρ.

Φρατρία, ας, ἡ, conuenticulum, contubernium, sodalitas, sodalitium, curia: vnde vulgò *fraries*, & *confraries*. ab Athenienfi populo, qui diuisus erat in duodecim tribus, turfus singulę tribus in tres φρατρίας. Curias Græcè interpretatur φρατρία Dionys. Halicarnass. hist. or. libro sexto. Plutarchus in Romulo, ἱκάστη φυλὴ δέκα φρατρίας ἔσχεν. Homer. πάτρη vocat: alii γενεήν. Valerius Publicola manumissum Vindicium ciuitate donauit, iussitque φέρειν ψῆφον ἐβόλοτο φρατρία φερουσῶν δὲ, ferre suffragium in quacunque vellet tribu, vel potius curia, Plutarchus in Publicola. Φρατρία. idem Commentar. Arist. in Anib.

Φρατριάζω, fratriæ consortium habere, tribulium consortium habere, in vnum conuenire, Eust. Demost. μηδ' ἂν ᾖ Θεόπομπος ἑφρατριάζε.

Φρατριακὸς ὁ, ἢ, curialis, contubernalis, tribunalis.

Φρατριάρχ Θ., præfectus tribus, princeps phratriæ. Demost. ἐλέσθαι με φρατριάρχ.

Φρατριατὴς ὁ, ἢ, qui est ex aliqua tribu.

Φρατρικὸς, ὁ, curionus.

Φράτρ Θ. ὄος, vel φράτωρ Θ. ὄρος, siue φράτηρ, ουις vel capra ἢ θυοληΐου τοῦ φράτερος, Pol. Et Φράτριοι, τὸ, ἱερὸν ἐπὶ τοῦ σωίσασι φράτορες, Idem.

Φράττω, μ. ἄξω, σ. αχα, obturo, sepio, vallo, βλέω, condenso, stipo, stabilio, munio, communio, præmunio, includo, occludo, armo. Act. Accus.

Φράσσω,

φράτωρ, ορος, ὁ, curialis propriè: contubernalis, tribulis, συγγενὴς, affinis, præceptor. φράτορα φυλῶν, i. fodalem contributem, Aristot. ho. 2. Politic. οἱ γὰρ εἰς τὴν φράτορας εἰσαγόμενοι διὰ τὰ παῖδες, dicebant de iis qui liberos profitebantur: qui in curialium fodalitatem adoptabant. Nam τοῦ φράτορα, id est, à puteis qui inter curiales communes erant, dici volunt. Vocabantur etiam φράτηρες ὁμογάλακτες, ὁμογάστορες, Pollux. Demoft. τοὺς εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένους, nomen quæ daret fratriæ. ὁσοι πρὲς populi. Athen. erat distributus in xii. tribus, singulæ tribus in tres phratrias. singulæ phratriæ in γένη x.

φρέαρ, ατος, τὸ, puteus, & poeticè φρεῖαρ, Nonn. Phræ translatè de præcordiis, poculo. Athen. libro 5. πίνει δὲ ἀργυροῦ φρέατος, κοχλὸς γὰρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια ἅπαξ ἀπομεστοῖ.

φρέατιος, profundi putei. Βαθὺς ἀφ' ὑμάτων, φρεατίου apud Polyb. apud Suid. φρέατιον. Et φρεατίου, ὑδρίας.

φρεατικὸς, putealis, puteanus. vnde τὸ φρεατικὸν ὕδωρ, Alex. Aphr. & Athen. lib. 3.

φρέατιος, ὁ, puteolus, puteus, apud Sotionem φρέατιον βαθύ.

φρεατοφόλλις, ὁ, follor puteorum, Etym. Dicitur etiam φρεαρόλιγος & φρεατοφὸς Polluci, i. putearius Hinio. Eius inftrumentum vocatur πρὶς Dicitur & φρεορύκτης.

φρεατοπότανα, apud Polyb. inftrumenta quædam auth. Hef.

φρεατώδης, ους, ὁ ἢ ὡ, profundus.

φρεατωρύχος, ὁ, v. de Φ. εμπορεύονται.

φρεατοπατητὴς, mentium feductores. Paulus cap. 1. ad Titum, μοιχαλιόδρομοι, φενακίται.

φρενοπλανάω, πήσω, πησα, mentem feduco, decipio, fubfanno. Act. Accuſat. Paulus capite fexto, ad Galat. ἐκεῖνοι φρενοπατοῦσι, fuum fallit animum, ipſum ſuus animus fallit. Hefychius exponit χρὴ πλάζει.

φρενοῤῥώδη. Hefyc. idem quod φρενῖτις.

φρενόω, οῦσω, ἐφρένωσα, ὠφρένωκα, ὠφρένωμαι, ὠφρενώθην, docere, admonere. ὁ φρενῶν, ὠφρένωκε δὲ Ἀθηναῖος, Hefyc.

φρένες, αἱ, diaphragma, διάζωμα. Ille primum tranſuciſum, ὑπόζωμα. Gaza in Ariſtot. vocat præcordia aut cinctum φρένες καλοῦνται ὑπὸ μέν τινων τὸ περὶ τὴν καρδίαν περικάρδιον καλούμενον, ἀπὸ τῆς φρονήσεως ταύτην γὰρ ἔχειν δοκοῦσι τὴν μοῖραν τοῦ σώματος. Arittot. lib. 3. de partibus Animal. Item φρένες, mens, animus, λογισμὸς. vide φιλῶ.

φρενήρης, ους, ὁ ἢ ὡ, prudens, cordatus, mentis compos, aut etiã deſipiens, mente captus, ſyn. Suid. φρονιμος, ἢ ἀφρων. Agathias, ὧν φύσεως τὸ φρενηρὸν. Hefyc. eſt ἀμίσφων.

φρένητος, ὁ, ἢ, mente captus.

φρενητίζω, τοῦ φρενῆσαι, mente captus.

φρενῆτις, τοῦ, ὁ, ἢ, mente captus.

φρενῖτις, phreneticus Horat. qui per febrim delirat atque inſanit: Probl. i. lib. 1. Alex. Aphrod.

φρενῖτικὸς, per febrem inſanio, vt vertit Gaza apud Alex. Aphr. in Probl.

φρενιτικὸς, i. φρενῖτις, Suid. ἀβρακοτί.

φρῆτις, mentis delirium, cerebri inflammatio quæ delirium infert. Celſus libro 2. cap. 1. inſania febricitantium quam φρενῖτιν appellant. Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. φρενῖτιν κατασκεδάζει ἡ οἶνος ὁ ὕδαρ ὀθὴ τῆ πυρετώδη τινὶ, id eſt, delirium atque inſaniam facit. φρενίασις, ἡ, a grotantium deliria quæ phrenitides vocantur, Marcel. lib. 2. Dioſcorid. cap. 155. De phrenitide vide eundem Marcel. lib. 4. Dioſcor. in dictione ἀνδραχνὶς: & Galen. lib. 1. ad Glauc.

φρενίδιον, ἀ, ὁ, inſania, dementia, Suid.

φρενῖδ' ὠλέσ' ἄθλιος, ſtultus, attonitus, mente captus, μωθὸς, θελλαμβῶν τὰς φρένας Suid.

φρενοβλὴς, mentem verſans, Nonn.

φρενοβλήσ, ἡς, ὁ, ὁ, gratum verbum, Nonn.

φρενόβλητος, ὁ, ἢ, ὁ, ut mei te Sophocl. in Aiace, ὥστε γὸ φρενῶσαι γλίσ' ἀφ' ἑστοῦ σῶ πνεῦμ' ὃ ἔζω, ἢ, ὅπου ὄντως γνώμης.

φρενοκλονέω, ήσω, impono, perturbo, decipio: ἐξαπατῶ, Hefy.

φρενοκλὴς, ὁ, ἢ, ὁ, Suid. ἀσύνετος, &

φρενόμανος, ὁ, ἢ, ὁ, mente captus, furioſus, inſanus: vnde φρενομανήσαντος, pro furere, furioſum, apud Sophocl.

φρενοπλὴξ, idem.

φρενοπτάκτων, qui ſuo ingenio aliquid cõponit. φρενοπτάκτων αὐθ', ὃ ἐν τῆς αὐτοῦ φρενὸς τακτικῶν, ὃ ὃ συμπτώσεις, Ariſtoph. Interpr. cordatus artifex. Sic Ariſtophan. in Ranis, Æſchyl. verborum miriſicum archifectum vocat, vbi : φρενοπλὴξ ἀνὴρ ὁδὲ ἐπλεξ' ἐπέων ῥᾳδίμασι.

φρονέω, μόσω, caſtigo, ad mentem reduco, νουθετῶ, ἰοceo, admoneo, φρονῶ, παρὰ δίω, recte inſtituo. Actu. Accuſ. Xenop. τὸν δὲ υἱὸν δὴ μὴ ἐᾷς τὸ δοκιμάζειν φίλους ὅτινας ἄξιον κτᾶσθαι φρονοῦσι, mihi verò videbatur ad amicos explorandum, quibus vti debeamus, bene inſtitutum. φρονεῖν δὲ ὠλῶ, τὸ σωφρονίζειν Suidæ.

φρὴ σπες, ους, ὁ, caſtigatio, τὸ νουθετεῖν, φρένασις, ὃ δὲ ἄγορος φρενῶν ἐμποιητικὸς, Clem. Alex. lib. 11. cap. 9.

φρενωτέον, idem apud eundem, item quod ad παράφρων aptum & accommodatum eſt.

φρεορύκτης, &

φρεωρύχος, vide in φρεατορύκτης.

φρικὸς, δὸς, φρὶξ, vnde φρίσσω, emitto, φρίσσομαι, volunt eſſe à φέρω per ſyncopem. vide Ἐκφρὶξ.

φρίξ, φρικὸς, ἡ, præcordia, διαφραγμα. φρὶξ (quia præcordia exiſtimata mentis ſedes) pro mente: τὴν φρένα, τοῖς. Euripid. in Phœn. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοκ', ἡ δὲ φρὶξ ἀνώμοτος. Cicer. Offic. 3. Iurani lingua, mentem miuramam gero. Æſchylus in Prometh. κερᾷλα δ' οὐκ ἔχουσι φρένες πακτίδες. Interpr. τοῦτ' ἔστι φρόνησιν. mentes animum admittunt: Vt 3. de Orat. Tum pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat. ἐκ φρενῶν, conſultò, ἐκ φρενὸς, ἐκ νοῦ. Hom. Iliad. 1. Item, σὺ γὰρ ἐκ φρενὸς βάλλεο φῶτ. Rurſus Iliad. 2. ἐκ σφῶν φρενῶν ἔρεεσθαι. Virgil. -tu condita mente teneto. φρενοβλαβὴς & captus mente, Plut. in Apoph. Lacon. κωὐκ ἔχειν φρένας, Ariſtoph. φρένες ἡμῖν ὁ λογισμὸς, ὁμὰ δὲ ὁ ἡμῶν πνεῦμα ἐστὶ ξυκὰν κρᾶσιν. & ὅσον τὸ μὲν σωματικὸν ταύτας φασὶς κρατύνειν ἐν τῷ μέσῳ μέρει τοῦ σώματος μεταφρενιον λέγεται, κρατυνομενικὰς δὲ ἐν πᾶσιν ἐν τῷ μεταφρενιῳ λέγουσι, inquit Heſiodi Interpres. vide φρένες, & διαζωμα.

φρπια, ὁ, puteal, os putei. Hefyc.

φρίκη, ἡ, horror. φρικὴ ἐς κέπαν, Etym.

φρίκτος, ὁ, ἢ, φρικτὸς, συγχύσιος, ſodalitas, ſecta, tribus. Homerus. Iliad. β, κατ' αὐθρὰς κ' φύλα, κ' φρίκτας, ὡς φρίκτῃ φρήτρῃσιν ἀρήγῃ.

φρίκταρ, ορος, ὁ, contribulis, φρέτωρ.

φρίκη, ης, ἡ, horror frigoris, febrilis horror. algor, σῦδ, τρόμος. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. διὰ τὸ ψυχρὰ γίνεται αἰσθήσεις. φρίκη: ἐστι διὰ πολλὰ τὸ ἀπὸ τοῦ μέλλειν, γίνεσθαι, id eſt, membra primum frigore obtorpeſcunt, deinde inhorreſcunt: tum autem inſgeſcunt & rigent vario refrigerationis incremento. φρίκη ἐστὶ τὸ δεῖσις, horror & religio in deum, Xenoph. φρικὴ quid ſit, vide apud Marcel. lib. 1. Dioſc.

φρικώδης, ὁ, ἢ, ὁ, φρικὰ, τὰ, horrores, algores, rigores, in acceſſionibus febrium horrores, Marcell libro 1. Dioſcorid. cap. 182. Idem Dioſcorid. lib. 4 cap. 1. διὰ τοῦ ἀβροδιαῖτ τὰ φρικὰ φαρμάττεται, horrores febrium abigit.

φρικάσις, horror.

φρικιάω, febrili horrore corripior, vel correptus ſum.

φρικτὸς, &

φρικτῶδης, ὁ, ἢ, ὁ, horrendus, horribilis, formidabilis, φοβερὸς, δεινὸς, Hefyc. φρικτὰ μυστήρια, apud Chryſoſt.

φρικτώδης, ους, ὁ ἢ ὡ, horridus.

φρικώδης, idem.

φρυαγμὸς, ὁ, fremitus, ſonitus, ſine flatus qui emittitur per narines equarum. vide θυμὸς, ὁ, ς. Pſalm. Eſt & hinnitus, Lycophr. χειμεπομὸς. vide φρυγμὸς.

φρυάσσω, ἄξω, σα, vel φρυμάσσομαι, fremo: de equorum fremitu dicitur ſine flatu qui naribus emittitur. Herodot. in Thalia, φρυμάσσοντας τὴν χαλινῶσιν. φρυασσῶσι de hircis & capris. Theocr. Idyl. 1. φρυμασιοὶ τράγοι πρωτόνοι. Nicã. apud Athen. Pollux lib. 5. ἀπὸ τοῦ ὑδάτος ἢ ἀπὸ τῆς κύμασι φρυάσσειν, φρυμάσσειν. Ibid. Ἔνιοι δὲ καὶ φρυαγμὸν ἵππων νοοῦσι τὸν φρυγμὸν τὸν ἐκ τῶν ἀκροτάτων ἀπὸ τοῦ στόματος ἀφρὸν ἀπτόμενον.

φρὴξ, κος, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, Cicer. motus maris incipiens, primàque agitatio fluctuum: vndæ fluctuatio ſuperficiaria, ὑπόπλοια & ὑπόπλοιος κίνησις, ὑποκίνησις. Didymo, ἡ ἐπιτάσεις τοῦ κύματος ἐπὶ τὸ πρόσω, μικρὰν δὲ τὴν ὑπόκλησιν τοῦ ὕδατος, ὃ ἐστὶ τὸ κύματος ἀνακλᾶσθαι, ἢ τὸ ὑπόκλασιν τοῦ κύματος ἀφρίδας, τὸ αὖ ἀθρόως ἀφ' ὑπερβολῆς πνεῦσαι, i. ἀφαίρεσιν τοῦ κύματος ἔγγυσις. Idem Iliad. 4. ὑμὲς δ' ὦ ὑπὸ φρικὰ βαρβάκα ἀσκάλαθα ἐφέβεθον. ἐν φυκιῶν πλήθῃ δὲ ἐκλύσε κρήνῃ, i. Borææ fremitu: vt apud Lucret. Acri cum fremitu perfurit ventus. Rurſus Odyſſ. libro 4. -χθονὸς ἄκρῃ ὑπὸ πνοιῇ Ποιῇ ὑπὸ ζεφύροιο μεμάρπῃ φρικὶ κελυφθείς, i. nigra frementis fluctuantiſque maris vnda oppreſſus. Horat. Æquoris nigri fremitus. Interpr. τὸ ὑπηχοῦσθαι μικαὶα ὡς πρὸ τοῦ ὑπὸ πολλῆς κίνησις τῆς ὑδάτων. In Epigr. μακαλλὰ φρῖκα φέρει ζεφυρος. Sumitur & pro φρίκη, i. horror.

φριξαύχην, habens cervicem horrentem ſetis ve κάσσα φριξαύχενα, quidam Poëta vocat apud Plutarc.

φριξαυχὴν, ενος, epithetum leonis, quod eius cervix ſetis erectis horreſcat. Apud Plutarchum φρικώδη μᾶλλον, leges ἐν τοῖς φριξαύχενα.

φριξόθριξ, horrens pilis, ſeu ſetis. ὑφὸ τοῦ τείχους, Suid. Et φριξοδόρος Hefyc. i. φρικώδης.

φρίσσω, ιξω, ιξα, fremo, (quod tamen eſt à βρίμω: Italis *bramar*: Gallis *braire*.) vt agitatum mare fremit: fremitum edo: διὰ τῆς φρικὰς vide φρὶξ Homer. Iliad. η, τὴν δὲ ἐπὶ πόντον ἐφέρεσθαι ἀνέμοι, ἠδὲ ἐγγυαλίσσειν, id eſt, frementes & horrentes, πυκνὸς ἡ ῥᾳδὰς πανέφριξεν, vt apud Cicer. horribilis fremitus armorum dicitur. φρίσσει τὸ φρῖκα, inquit Didymus (id eſt, horreſcit, fremit,) ὁ ψυχρὸς ἢ ὀργῆ. Et vt annotat Euſtach. Iliad. ε, & ι. Aper ἐπὶ χαράγματος, acies διέρχεται, meſſis ἐσάλευται, mare κυίρεται, timidus τρίζει, φρίσσει

συση. Vnde Φόϊτᾶ,horreo,inhorresco,metuo,φοϊτύμᾶι,centremiscogerigor,φοιτικὸς ὁ, ἡ, ὸν,ἁλυτικὸς,ἀκαταστατικὸς,ἀκατάστατος,ἀκατάστατος,ἀκατάστατος

bis, Xenoph. φρουρίζων ἀπειπεῖν, qui mouetur minis eius, Plutarc. in Theseo. φρουρίῳ λιθῳ τῆς ἐμφύσεως odium nimium refugio, Aristot. lib. 7. Politicor. θεραπεία φρουρίου τῆς κατασκώπτων, parum faciens clamores, Plutarc. in Pericle. ὀλίγον φρουρίζε σου, Lucian. φρουρίσητε αὐτὸν ἐπὶ πλείονας, nihili pendentes obliuionem ὡς ἀδη φρουρίζοντες, Isocrat. τῆς ψυχῆς μηδὲν τοῦ κρίνοντος φρουρίζοντες, animi nihil penitus habent. μὴ φρουρίζε μηδὲν, nihil cures, Aristophan. μὴ νῦν τοι γ' φρουρίζης πλεῖ ne cures tunc, Idem. φρουρίσει τῶν ἐπιβουλῶν τῆς ἐχμιας μεγίστας ὁι τύτε, ὅσας μὴ τὰχιον τὰ μέρη συγκλείσει. eam ob causam curabit in primis ciusta est ne decidat, & cum ceciderit, ne citius quàm opus sit, partes vlceris coeant, Dioscor. libro 7. cap. 3. Xenophon, ἐᾶν φρουρίζοντας τὰ παιδία, μαραίνοντας ἐπιθυμίαν, qui in his operam ponebant & studium. φρουρίζων τὰ πρὸ λόγων. &c. Bud. in Epist. prior. περιεργία φιλοσόφου, oratio meditata. περιεργία φιλοσόφου, accurata responsio, Plutar. in Lycurgo. Xenoph. φρουρίζειν σὺν σοὶ νοεῖς cum Genit. aut Accus. cum σοί, & Genit. ἐγκυκλίων τὸ σοὶ καὶ τοῖς πόλεσι φρουρίζειν. Idem, σοὶ γὰρ ὑπόκειθ' ἁ φρουρίζειν. Idem cū Genit. & τοσοῦτος, τοσοῦτον ὡς οὐδὲ φρουρίζειν, tantam eos animorum curam gerere φρουρίζειν σοὶ τὸ σῶμα, in re & negotio occupari, Alex. A. Phr. φρουρίζων σοῦ αὐτοῦ ὡς ὑπὲρ ἐλίβου, pro seipso anxius tanquam daturus poenas φρουρίζε ὑπὲρ σωτηρίας, Demosth. φρουρίζειν cum ὅπως, & Futuro Indicat. Isocrat. φρουρίζ ὅπως μηδὲν κάτζειν τῆς πόλεως τῶν παίδων, da operam ne quid isto honore indignum committas. φρουρίζειν cum particula ει. Plato 1. de Rep. ἵνα μὴς ὑμῖν ὡδὶ κλέπτειν ὧδε φρουρίζειν ἔτε χείρον ἔτε βέλτιον βιωσόμεθα, videris nullam nostri curam gerere, vtrum deteriùs an melius victuri simus. οὐ φρουρίζ,) tum securus.

φρουρίς, ίδος, ἡ, cura, fol. citudo. φρουρίδα ποιήσομαι, curam suscipiam, Phalar. in Epist. φρουρίδα ἔχειν, in Epigr. φρουρίδα παρέχει, Aristoph. οὐ φρουρίδ ὧν ἐγὼ τοι, mihi cupido incessit. οὐ φρουρίδι πεῖμαι, sum solicitus. φρουρὶς πατρικὴ, paternum officium & indulgentia. φρουρὶς μέρμνα. cogitatio, commentatio, hoc est, σκέψις, ἢ φροντιστικὴ, ἢ συνεσις ἐπὶ τοῖς λόγοις, Aristophan. Interpr. Est que commune verbum in ore omnium. Δέλτιον φρουρίδι σωσάτω: Cicero Philipp. 12. Posteriores enim co, i atione. (vt aiunt) sapientiores solent esse. Eurip. in Theseo, εἰ φρουρίδει νοῦν συμφορᾷ τ' ἐδαμ ἐμῷ. Cicero Tuscul. 3. Futuras mecum commentabar miserias.

φρόντισμα, ατος, τὸ, idem, σκέμμα, commẽtatio, cogitatio, meditatio, μελέτημα, μελέτησις, σκέψις, opus elaboratum, Aristoph. Τί δῆτ' αὖ ἔτερον σὺ σαύτου Σωκράτους φρόντισμα; aliud Socratis commentum.

φροντιστήριον, τὸ, schola, domus curarũ, φιλοσοφίας, σκολεῖον, Suid. mo nasterium, γέρων τόπος, cœnobium, conciabulum, conuentu. Aristoph. in Nebul. ψυχῶν σοφῶν τῶν ἐστι φροντιστήριον, i. schola. Pollux lib. 4. καὶ τὰ διδασκαλεῖα, καὶ σοφιστῶν μονὴ καὶ φοιτῶσι, ὅθα καὶ φροντιστήρια.

φροντιστὴς, ὁ, commentator, σοφὸς ἀνὴρ, ὁ εὐθυμητικὸς, discipulus. Aristoph. φεῦ· ὦ θέατα τῆς φροντιδ. Xenoph. in Sympof. Ἆρα σὺ, ὦ ξένε, τῶν φροντιστῶν ὑπήκοός μοί ἐσθ, καὶ νῦν εἰ ἀφέντ. σ' ἐκκλησίαν; Galenus, ἀλλ' γὰρ τὸ διανοεῖσθαι, ὀνομάζοντες φροντίδες, ὅθεν καὶ τὸν Σωκράτη φροντιστὴν ὠνόμασαν, καὶ φροντίδας τὰ σοφὰ βουλεύματα, &c.

φροντιστικὸς, ὀλὴ, cogitabundus. Theophr. φροντιστικὸν ἀεὶ τὸ προφωλᾶ, q. solicitiora in cibo. φροντιστικὴ ἐπίληψις, verba solicitatiua, Gaza lib. 4. Gram.

φροντιστικῶς, solicitè.

φρύδην, inaniter, incassum.

φρυδὴς, ὐος, ὁ, vanus, cassus, obscurus, abolitus, inanis, euanidus, irritus, ἀφανὴς, οὐδὲν, nullus, κενὸς, ἀφανὴς, non apparens, qui disparuit. φρυδῆς οὖν ἡ φάντασ, Eurip. absens non apparet. ἐς τῶν τρῷ δ' ἐ φρυδῆς εἰμι πας' ἐμαυτ. Idem. φρυδῆς ἐκ' αὐτὸν, i. disceslit aduersus eum, Idem. βάδαν φρυδῆς, fecesserunt, Idem Euripid. φρυδῆς ὡς ποδ' ουδεὶς, à templo digressus, Idem. φρυδὲν γδ ἔθ' ἁ κακοῦ μέλημ' ὄλορς, Sophocl. νῦ δ' ἐσ subaudiendum φρυδὲς θάνατος, Euripides. id est, ἄδηλον. φρυδῆ τὰ χρήματα, facultates ad vanum & irritum redactę. Aristophan. in Nebul. Καὶ φεῦ, ὅτι μου φρυδῆ τὰ χρήματα. φρυδὴν ἀφροῖς, φρυδὲν δ' ὑμεῖς, Καὶ σοῖς τύπτει ἐ τῶν τύπτ, κρωσῖς φρυγεῖς ἐδ' ὅλορ ὀφυδὲς γοῦμαι.

φρυκὸς, οῦ, ὁ, custodia, excubiæ, φυλακὴ, præfidium & ipsi præfidiarij milites apud Demoſt. φρυκὴ μία ἐδὲ τοῦ χώρου, cohors vna ad præſidiũ loci excubans: μία φρυκὴ ἡμιόλιαν, vna cohors præſidio erat. φρυκὸν φαίνει, apud Cicer. præſidia parare & contrahere, Xenoph. vide Φάλ. Ariſtoph. ιτὸ. φρυκὸς ἐδὲν ὀλίγον ὀφυδὲς γοῦμαι, excubiarum gratia canens, &c. prouerbialiter in hominem vigilantem & diligentem dicitur. Plato in Phædone, Ὡς ἐν τῳ φρουρᾷ ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ἡ δεῖ δ' ἑαυτὸν ὃν τοῦτο λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν: homines sumus tanquam in corporis custodia atque præſidio conſtituti, vnde dominans ille in nobis Deus, vetat nos iniuſſu ſuo demigrare atque aufugere. vide Cicer. in Som. Scip. φρυκὸν κρατεῖν τινος, locare præſidia.

φρυκοφύλαμ, ὄσα, ὄν, ακος, ſum princeps cuſtodum, Neutr.

φρυκοφύλαξ, cuſtodiæ princeps ſeu cuſtodiarũ, princeps præfidiariorum, Bud. in Epiſt. præfectus caſtelli, Xenoph. in Œcon.

φρυλάμιον, ὄσα, ατος, cuſtodio ciuitatem vel quid aliud, excubo, φυλάττω, obſeruo, σκοπεύω, excubias I ono, excubias ago, defenſo, tutor, ago cuſtodia, cuſtodiis adſertus, præfidiis tẽneo, ſum præſidiarius, præſidium impono ad tutelam, in præſidio ſum, ſum præſidio. Accuſ. φρυλάμιμ, cuſtodior, οἱ φρυλάμιμ, qui præſidio cuſtodiuntur, Ariſtid. qui præſidio tuentur, Demoſth. φρυρεῖν ἢ πλωτὴν, Suid. δεῖ τὸν καράβασιν ἐφρυλάμιν.

φρύμμα, ατος, τὸ, præſidium, ſeptum. Sophocl. in Aiace, ἄβυσσα βουκόλων φρύμματα, ἵνα βουκολεῖ.

φρυρεὸς, ὁ, τὸ, præſidium, propugnaculum, locus munitus, φυλακτήριον, ὀχύρωμα, φρούριον, ὁ μικρὸς, caſtella, præſidia. τὰ φρυρεῖα ὑποκαθίζειν, Demoſth. in ſtatuare caſtella.

φρυτὸς, ίδος, nauis quæ ad præſidium aut loci cuſtodiam mittitur, quæ & φυλακὶς φραξιδὴς νῆες, naues præſidiariæ, Thucyd.

φρυφὸς, ὁ, cuſtos, ſt. pator, præfidiatus, qui eſt in præſidio. φρυφεῖ, præſidia, χάρὰ φρυφεῖ.

φρύαμμα, ατος, τὸ, fremitus, anhelitus e qui curientis: hinnitus, cachinnus, φρυαγμὸς, ὁ δὲν, τὸ φύσημα ἵππ. vide φρυαμμάτιας. Φρυάμμα etiam Hesy. ἔπορτις, μετακίνησις, ἐξαγωγὴ φάλαγγος, elatio, inſi tio iactantia, faſtus lib. 1. Epig. πολὺ τὸ φρυάμμα & ἐς ἀρίσταμ ἐμ ὑφῶν, ſuperbi a fortitudinis, cap. 24. Ezechiel.

φρυαμμάτιας, ου, ὁ, dicitur κυμαλικπικαὶ, equus fremens, Virg. ὁ φρυάμματ. Etenim ἡ ἵππου φρύαμμα ſiue φρυαγμὸς, equorum fremitus Cæſari. nos inde traiectione literarum dicimus le fray des cheuaux: vnde effray & verbum ſſ ayer, quod tamen de metu percuſſis dicitur, vt & Græcis φρυάττεσθαι, i. metu percelli, & κατατπλήττεσθαι ſignificat interdum. Nam equi τὰ φρυάμματ. ἡ φυσήματ. id eſt, fremitu & narium flatu ferociam ſuam generoſitatémque indicant, & in re formidabili horiorem & metũ, nonnulla tamen inter vtrunque differentia. φρυαμματίας, elatus, inflatus faſtus, inſolens atque ferox, φρυαμματίας, καυχηματίας, ἀλαζὼν ὑπερήφανος: Tranſlatè. Plutarchus in Antonio, de Aſiatico dicendi genere nondatione exultantéque verborum copia, loquens: Ἐχώρει γ τῷ κακοσυμβόλῳ ἀλλ' ἀσιανῷ ζήλῳ τῆς λόγων, ἀδουνάτῳ μέλιτα κατ' ἐκείνου τὸν χρόνον, ἐχώρει γ πολλῷ διεσθέντι τὸ ἀφελὲς τῶν βίων ἀσιτὸ καμπώδη καὶ φρυαμματίαν ὄντα, καινοῦ γινομένου καὶ φιλοπλεύσου ἀκμοῦ, καὶ μεγάλου: id eſt, Æmulabatur autem dicẽdi genus Aſiaticum appellatũ, (quod tùm maximè florebat ac vigebat) propter eius cum ſuo vita inſtituto magnam conuenientiam. Erat enim glorioſus & elatus ferocia, exultabatque totus eius animus, honorum ſupra æquales inani cupiditate & ambitione.

φρυαμτὴς, in φρυαμματίας.

φρυάττομαι, fremo, φρυάττομαι, vide φρυαμματίας. Eſt & κατατπλήττομαι ἢ ὑπαδέχομαι, Suid. & Menandro κατατπᾶσθε: Heſyc. ὑπτιάζομαι, μεγαλοφρονῶ, γαυροῦμαι, tcreor, extollor. vide φρυαγμὸς in Ammonio. φρυαττόμενος ἀδικίαν ἐλπίσι, ſpe vana elatus, cap. 7. libro 2. Macchab. ὑπτιαι φρυαττόμενοι πᾶσι τοῖς ἀγῶσι, qui ſeie efferebat ad certamina, Plutar. in Lycurgo.

φρυάττω μ' ἔζως, ἀκρα, fremo, trenco. Item inſurgo, gloriot, ſuperbio. Neut. a ſol. vide φρυαγμὸς. Et φρυαμματίας.

φρυγὰς, ὰ, fuga, τροπὴ, φυγὴ, Heſych.

φρυγανικὸν, virgulta citò arefcentia & igni accommodata, ſuffrutices. Gaza libro 3. hiſtor. plant. Theophraſt. lib. 1. de Cauſis, de olea & punica & myrto loquens, πυκνότατα μὲν ἔζι καὶ λεπτότατα καὶ τὰχὺ ἀφαυαινόμενα, διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τὰ φερόμενα, vide φρύγανον.

φρύγανον, exiguus frutex, Marcel. cremium. Barbar. lib. 3. Dioſc. c. 105. vbi cremium capit pro fructe puſillo. vide φρύγανον.

φρυγανισμὸς, ὁ, virgultorum collectio. vide φρύγανον. τὸν φρυγανισμὸν ἔζεν δόντας, lignatum egreſſi, Thucyd. Apptan. in Iber. οἱ ἐπὶ τοὺς φρυγανισμοὺς, οἱ ἐ ὀνδρ. καὶ σιτοκομίας ἢ κύνες ὄπιν κοῦσι.

φρυγανίστρια, ἡ, ſarmentatrix, Ariſtoph.

φρυγανώδης, furculoſus, cremiorum modo lignoſus, Marcell. lib. 3. cap. 46. φρυγανώδ' ἐς ὄμμ., frutex furculoſus, frutex furculaceus, Dioſc. lib. 3. c. 171. φρυγανώδ' ὁ, ὁμοίσιον, frutex furculoſus, fru. ex cremio ſimilis, Barbarus lib. 3. Dioſcorid. c. 44. vide Φρύγανον.

φρύγανον, ὁ τὸ, virgultum: vt ὄμμ. ἢ ſtipitum frequentia, dicitur frutex. In plantarum genere quatuor ſunt differentiæ, arbor, frutex, virgultum (quod Gaza ſuffruticẽ vertit) & herba. Virgultum eſt, vt rubus, paliurus. Virgul. λάδανος, κ, βάτος τὰ δ. cuntur ab Homero. Vocatur φρύγανον ὅσα τὰ φρυγεῖν & φρύττειν. Nam hæc voce omnia ſarmentoſa ligna aridaigniſque fomenta ſiue ad cremandum ſacrificia continentur. ob id & φρύγανα. vocat alio nomine ὄφλεκτα Conſtantinus in Geopenicis, id eſt, Columellæ & Plin. cremia, quæ funt ὑλήματα ἢ κάῤῥαι, omniſque lignoſa & furculoſa materia qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur, vnde conſtat etymologiæ ratio. Theo-

phrastus histor. plantar. libro 1. capite quinto. Πολλαὶ δὲ καὶ ἀμπέλου, καὶ χιδὸν ἕφ' ἅπασι τὰ πλέκεσθαι ἀξιοῦντα, τοῦτ' ἐστὶ δένδρα, οἷον ἔλαιον, συκῆν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Idem, φρύγανα numeratur & capparis ab ipso, libro eodem, capite 6. vt lupinus inter πολύσπερμα. Quem tamen fructicis nomine vocauit Columella. Apud Dionys. Halicarn. histor. libro 10. σφακέλοις φρυγάνων, & lib. 7. σφακέλοις καὶ φρυγάνοις id est, cremiorum virgultorum vim fasciculi, quod πλῆθος φρυγάνων dixit Lucas in Actis Apost. cap. 23. Aristophan. in Aubus, ἐπεὶ σοι μὴ τὰ πεφρυγμένα φρύγανα: quæ vt vult Comment. ponuntur ἐκ ὄζων καὶ κλάδων. Idem Comicus, φρυγάνοις χρώτται οἱ συφεμμένοι.

Φρυγανοφόρος, qui fert virgulta, farmenta ferens, Lysias.

Φρυγανόδης, ους, ὁ ἢ ἡ, furcinlaceus. fruticosus, suffruticeus, aridus. φρυγανώδης, ωδεστερος, frutex surculosus, Diosc. lib. 3. c. 108. τὰ φρυγανώδη, virgulta. vide φρύγανον.

Φρυγάνη, τὸ στος, Dioscor. lib. 4. cap. 12. φρυγάνη, tosta, Hermol. frixa, Marcel. arefacta, Ruel. lib. 1. Diosc. cap. 140.

Φρύγανον, τὸ, apud Pollucem libro primo, & φρύγανον libro sexto, sartago fictilis in qua farra torrebant, farreum fortasse à Plin. dictum, libro 18. capite tertio. Noxæ nuptæ (inquit) farreum præfeebant: quod ita Pollux videatur efferri, οἱονεὶ γ τὰς νύμφας ἰούσας δεῖ τὸ γάμον εὐελπίδα φρύγανον φέρειν σημεῖον. Hesychio. φρύγανον est ξυλάφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυμένας κριθάς. Dicitur etiam.

Φρυγανις, ιδος, idem quod φρύγανον, ᾧ κινοῦσι, ὅπου ὑπέφρυγον, dicitur & σεσιδ. Et qui frigit torrétque φρυγανίς etiam vocatur. ὁ φρύγανος, Pollux. vide Κοδομὶς ἢ Κοδομίων.

Φρυγάνιμος, ὁσα, ον, ικος, sicco, areo. Neutr.

Φρυγάδια, ας, ἡ, ludi genus quod fabis fiebat, vide Polluc. lib. 9. Hesyc. πωδίας εἴδος διὰ κυάμων.

Φρύγιον, ου, τὸ, cremium, i. lignum aridum, & cantilena incitans ad arma, Hesyc. ξύλον ξηρόν.

Φρύγιος, α, ον, siccus, aridus. Pro flore quodam ἄκτιμο, Theophrast. lib. 6. hist. plant.

Φρυγμός, ὁ, sic citas, καύσις, Hesych.

Φρύγμα, torrefio, Gaza lib. 7. hist. plant. Theophr. ἱερύγη δίμηκες ἄπιος, in Epig. περυγμῷ, tostus. περυγμένα κεγχρὶς, hordeum prætoridum, Thucyd.

Φρύγω, μ. ξω, torreo, sicco, frigo: vnde κατεφρύγω. cremiis incendo. Aristoph. in Concion. Καὶ γὰρ μὰ φρύγουσ' ὥσπερ ἡμᾶς οἱ θεοὶ τὸ ἀνθρακικὸν. Dicitur etiam φρυπτέω.

Φρυκτὸς, οῦ, ὁ fax & τὰ la vel è panicula typha, τὸ δὲ πρῶτ' αὐτὸ λαμπάς. facibus signa dantur & speculis. Súntque φρυκτοὶ φῶτα, οἱ πολέμιοι, Aristid. Thucydid. lib. 2. vbi Salaminij à Peloponnensibus opi tessi procul Athenienses sublatis facibus monent, hostes aduertere, Ἔς ὃ τὰς Ἀθήνας φρυκτοὶ τὴν ἄφνω πολεμίαν φρυκτοὶ, inquit Comment. λαμπάδες τινὲς ὅσοι ξύλων ζῳόβλητα, ἃς τινες βασάζοντες ἀΐδασιν. ἢ ἀπὸ τῶν ἐσθιόντων τοὺς πλησιοχώρους ἢ ἀπὸ τοῦ συμβόλου, ὅτιδὴ πυρὰς ἀφεῖναι πολεμίας ἐπὶ τὰ ἐσχατιὰς ὅτι δεῖ ἀφεφυλάκεσθαι. οἱ δὲ νῦν ἢ ὅτι πολεμίαν τοῦτο ἐποίησαν, ἢ ἀπὸ φίλων, ἐπεὶ ἐν ἀρχῇ βουλεύοντο αὐτοῖς ἐν τῷ ἀρχαίῳ, ὁπότε ἀμυνοῦμεν πάλιν ἀπὸ τῆς φρυκτῆς, ἢ ὡς ἐν ἀπὸ τοιούτου, ἢ ὅτι καὶ μὴ φίλους ἐνόμιζον, ὅ δὲ ἄρα ζεν οὐ φρυκτὸν ἠρώμασθαι τὸ ἔτος ἢ πελείους ἐκίνουν οὐ φρυκτὸν ἀνοιώστε τὸν φόβον. Vnde φρυκτωρὸς. Idē Interpres in libro 3. Οἱ φίλοι αὐτὸν τὸ κεφάλαιον οὐ φρυκτὸν, ἐγὼ δὲ ἢ πολέμιοι καὶ φίλοι μὴν ἢ αὐτοὶ, σύνθημα ἢ (vide Πυρσὸς) ὅσοι τῆς αὐτοῦ στρατιώτων. αἴνησις γὰρ ὁ πόλεμος. Φρυκτοὶ, iudiciarij calculi. iudicum suffragia. Pollux libro 8. φρυκτοὶ ἢ ὁμαλοῦσι τὸ αἰ ἄφοι αἱ ἀπαγωγαὶ, ὅτε ἡ φρυκτὸς τὸ ξύλον ἢ ἐπὶ τὰ ὠνητὰ ἐρχόντο. Stuid. φρυκτὸς, ὁ κύαμος, i. faba: αὐτὸ ἢ ᾧ φέρον κυάμους ἐφ' ὁρίσεων οἱ τῆς Ἀθηναίων δικασταί. Vnde διαφρυκτοῦ, id est, διαψηφίζεσθαι ferre suffragia, ἀ διαιρεῖν, sortiri.

Φρυκτὸς, frixus, tostus, ὀπτὸς, Aristophan. φρυκτὸ ἀντὶν, resina frixa, diuersa à colophonia, quanquam eadem à quibusdam credita.

Φρυκτὸς, fabatinde pro suffragio. Item vates, consultor.

Φρυκτωρία, ἡ, sp. ἐδεῖο, luceo, custodiam nocturnam ago apudignē, è speculaigniculum prænuntium excito, & igne fublato adnentum denuntio, διαφυρσοῦσι, φυρσοῦν, facibus elenatis signū do, τὸ φρυκτὸς σημαίνω. Virgil. Æneid. 2. Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat A Tenedo tacitæ per amica silentia lunæ, Littora nota petens, flammas cum regia puppis Extulerat: quod est φρυκτωρεῖν, vt Παρφρυλάξειν, per faces atque flammam hostibus signum dare. Lysias, τούτων δὲ ὁ φρουρῶν τὴν ἀκρόπολιν παρὰ τοῦ πολιτοῦ, ληφθεὶς ὑπὸ λαμπάδος ἀπετυμπανίσθη. vide φρυκτὸς. Et φρυκτωρεῖσθαι, facibus indicari atque denunciari, τοῖς φρυκτὸς σημαίνεσθαι. Thucydid. Καὶ ὑπὸ νύκτα τοῖς Πλαταιεῦσι τὸ φρυκτωρεῖν ἐπὶ τὰ Ἀθηναίων φρουρίου ἀπὸ Λάνδηλος. Φρυκτωρὸς etiam pro φυρσοῦν, φωσφόρος, ἀπὸ τοῦ φρύγω, hoc est, facem præfero. ἔλεῖ φρυκτωρεῖ τὰ σημεῖα ὁλεωθῆναι ἢ πάντας ἕλιση, Nazanzen. in Orat. Sol toti orbi accoculis omnibus lucem impartit. Idem in Oratione de sancto Pascha. ὅσοι οὐρανὸς ἀΐδιον φρυκτωρεῖ, quantum cælum vel lut facibus ex alto illuminat, id est, φαντίζει. vide Φυκτὸς & φρυκτωρία.

Φρυκτωρία, ἡυκτωρία, ἡ φυρσεία, accensio facium, facibus eleuatis significatio. Aristot. de mundo, ποιεῖ τε ἐν ὁ κόσμος ἡ μιμήσεις τῆς φρυκτωρικῆς ἐξ ἀναθῶν πυρσοῦσιν ἄνθρακες ἐν πεδίοις ἢ ἐπὶ τῶν ἀκρων μέχρι σύνεγγυς, τάτα erat descriptæ collocationis ratio, & præfertim ignium mutatis subinde vicibus lucentium à finibus imperij ad vsque Susa. Greg. de Baptism. Οἶδα τὸν κυκλικὸν τῆς κτίσεως πολύφωτον, ἢ τὰ ἀνω τῶν φρυκτωρῶν κόσμον ὄντα καὶ ἀγάλυσιν, Solis splendorem lumenque. Nam φρυκτωρία, custodia excubiæque ad signum dandum per faces, & speculis atque editiore loco. Aristoph. in Aubs. πᾶσι μὲν γὰρ φυλακὴ κρίσεως ἄκρατος, ἢ φρυκτωρία τὸν τῶν ἀνδρῶν. φρυκτωρία. φρυκτωρῶν ὑπόπτερος, Aristot. lib. de mūdo, i. speculari excubitores.

Φρυκτώριον, ου, τὸ, est huiusmodi speculæ, vel συρηκεῖα ἢ λυχναφία, nauigantium directrix & hospitalis, vt pharus Alexandrina. Herodianus. Ἀτενίσαι τε καὶ τὸ φῶς τὸ κατασκευάσματος φρυκτωρίου τοῖς λιμένι οὖσι εἰρμένος, ὃ νύκτωρ τοῖς πλέουσι σαφὲς, διαγνῶναι ἔχειν γαῖαν φάους ἢ αὐτὸ οἱ πολλοὶ καλοῦσι.

Φρυκτωρὸς, custos speculariusexcubitores in speculis (ὥσπερ φρυκτὸς ὀφθῆς, τοὺς λαμπτῆρας φυλάττειν ἢ σωφυτεῖν) qui ignes edere prætionis & tollere & speculis soliti sunt. φρυκτωροὶ ἐσόμενον, speculatores pro signo ignes efferebant, Thucyd.

Φρυκτωρὸν. vide φρυκτωρία.

Φρυνὸς, ὁ φρυνὸ, ὁ, ἡ φρυνὸς, ὁ, Aristot. 2. Anim. &

Φρυνὸς, ὁ, rubet 1, rana venenosa, in ficco semper rubens: à rubis: in quibus plerumque vi ctitat, φρυνὸς πόσις, hausti um rubetæ venenum. Dioscor. lib. 2. cap. 100. & lib. 3. cap. 169. τῶν ὑπὸ φρυνὸς δηχθέντα. & c. à rana rubeta demorsis, &c. Idem Dioſ. lib. 3. c. 169. Lege Comm. Nicandri in Alexiph. vbi, ἴσ μὴ ὁ ὑπὸ φρυνὸς δηχθεὶς μὴ πιὸν ὕδωρ, &c. Lucian. in φιλοψεύδ. φρυνὸς ἢ φύσεως, i. rubetæ, & bufones. vide φύσεως.

Φρυνίον, ου, idem quod φρυνὸ. Item phrynium, genus fruticis, à rubetis quas φρυνὸς vocant, quòd aduersus eas sit auxilio. dicitur & πατήριον. vide apud Marcel. lib. 3. Dioſc.

Φρυνίχειον, ου, signum erat falationis, ad quod saltatorem crura in aërem eleuticari oportebat. Aristophanes in Vespis, Καὶ τὸ φρυνίχειον Ἐλκαστοπάτην τις, ὥσπερ Κλέωνος αὖθ' οὑτοσί. Ὅζωσιν οἱ Σεκατικ. Comment. σημειοῦται τὸ ἰδιῶ, τὸ εἰς ὕψος ὠθεῖν ὀρχούσει ἐλκαστῆρα.

Φρυνοειδὴς, faciem rubetæ repræsentans.

Φρυνιοχθόνες, rubetarius accipiter, Aristot. libro quinto, & 9. Animalium.

Φρύσσω, torreo, torrefacio, ficco, frigo. Alexand. Aprod. lib. 2. Problem. ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς σφῶσιν φυνίεσθαι ἢ φθίρεσθαι, id est, concremiri, Politian.

Φρῶ, ᾧ φρωῖ μι, φρῆσαι, ὁ φρῶσις. ὁ φρῶσις per syncop. φρῶ, & mutatione τῶ εἰς ῶ φρῶ. vnde φρωῖμι, ᾧ φρῶ, ὑτ δέω.

Φρωγὶν Atticè, pro φρυγίαν, Suid.

Φῶ, ἀδηστ, ἐφω, attigit. vt illud Odyss. ὁ δ' ἐντ' ἄρα οἱ φῶ χεῖρ, hoc est, tetigit seu apprehendit illum manu, aut amplexus: à verbo φάω per abiectionem incrementi.

Φύγαδε, ad fugam. εἰς φυγὴν, fugiendo fuga: sicut εἰς ἀγρὸν, & id genus. Apollon. 2. φύγαδ' εἰς ἄλσ' ἐρεμνὸν ἔβαν.

Φυγαλία. fuga, exilium, ὑπόφευξις, φυγὴ. Suid.

Φυγαλιόμαι, exulo, exul sum, fugio.

Φυγαλιστέον, refugium, effugium.

Φυγαλίω, μ. ίσω, σ. ἴλιμαι, fugo, in exilium ago, in exilium mitto, & relego, n exilium pello. φυγαλίσαι ἐκ τῆς πόλεως, in exilium mittere. tam de accusatore, quàm de iudicibus Demoſt. dixit. Actiu. Accusl.

Φυγαλικὸς, ἡ, exulatorius. οἱ τὰ πόνοι οἱ φυγαλικοὶ, vagos & exules, profugos, Isocrat. in Euagora. ἐς φυγαλικὸν ἀφορμῶσιν, ad emerendum exilio fauorem.

Φυγαλικῶς, quasi exulatorie, vt apud Plutarc. in Timoleone, φυγαλικῶς ζῆν, exulis more viuere.

Φυγὰς, άδος, ὁ, exul, ὑπόφευξις, profugus, fugitiuus, defertor cum Gent. φυγὰς μισθωτὸν, fugiens homines leu hominum, Nonnus. φυγὰς τῆς ἑαυτῶν, sua patria extorris, Thucyd. φυγὰς χώρου ἀπὸ τόπου, hoc fugio. Plato de Leg. φυγὰς τὰ ποιεῖ, exilio mulcto, Demoſth.

Φυγέλεως, ω, ὁ, ἀνὴ, fugio: Sophocl. ξυνίημι τὰ δ' ἀπ' ἐμοῦ φυγέλεως, hæc me nō fugiuntibi τὸ κλύειν ἐμοῦ ἀπέστη.

Φύγελον, vel φύγελθ, tumor latus quidem, sed non altus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distentióque vehemens est & maior quàm pro magnitudine tumoris. panus vertitur à Scribonio Largo. paniculus. φύγελθα dixit Marcellus Empiricus. Celsus libro 1. aduersus panum tùm primùm orientem quo ἀφύγελθα Graeci vocant. φύγελθα ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰ ἀκρα, Dioscor. libr. 4. capite 94. furunculis & abscessibus, Marcel. pani & suppurationes, Ruell. φυγέλθων διαφορήσεις, discutiens paßos: sic interpretes Dioscorid. libro 7. cap. 98. vide Galen. ad Glaucon. & in diction Φύμα.

Φυγελίτης οἶνος, phygelites vinum, quod ad Ephesum nascitur, Dioſc.

Dioſc lib.5.cap.12.

φυγοπόδης, ὁ, ἡ, locors, iners.

φυγή, ἡ, ἡ fuga, σοφίζει, cautio vitatióque(quæ & fuga Latinè, vt apud Liu. fuga vulnerum & mortis) accuſatio, ἀνωζίας. φυγὴ κρᾶσίκοι ἧβ πάντων, ib omnibus fuga facta eſt, Thucydid. φυγὴ μίνωΘ., interpres Ariſtophanis. τὸ δ' ἀμφὶ τῇ φυγῇ μίνωΘ., diuerto Minoem fugiens. Babilius in Epiſt. ad Gregor. Nazanz. τούτων ἡ φυγὴ μία, ὁ χαιρησμὸς τὸν τοῦ κόσμε, i. his vero vitandi vna demũ cautio eſt receſſus ab omni mundo. φυγὴ ἀγαθῶν ἡ λύπη, dolor bonorum fuga ac impedimentum, Plato in Timæo. φυγὴν ἐργάζεται τῇ ὠφελιμάτων, à negotiis auertit Aplithon.

φυγὴν ποιῆσαι, fugere, fugam facere, Liu. φεύγειν. Thucyd. lib. 3. πλεῖ ἐπ' αὐτὸν ὡ φυγὴν ἐποιῆτο, Nauigant celeriter & fugam fecit. φυγὴν ποιῆ τοῖς πολεμίοις, cogere hoſtes fugam facere, Xenop. ἐς φυγὴν κατίστη, in fugam verſus eſt, Thucyd. ἐς φυγὴν κατίστασι, ſe in fugam dederunt, in fugam verterunt, Idem. ἐς φυγὴν ὁρμεῖσθαι, fugam facio. ἐς φυγὴν ἁρμᾶσθαι, in fugam ſe propiuerunt, fugæ ſe mandarunt, Herodot. φυγὴν ἁρμᾶσθαι ἐς τὸν θάλασσαν, fugam ad mare capeſſunt, Thucyd. Φυγή, (vnde ἀπόφυξις, fuga, id eſt, exilium. Comment. Ariſtoph. in Veſpis, διαφέρει γὰ φυγὴ, σφαλισμὸς. καὶὸ μὲν ἧβ ὑπ' ἀνάγκης ἢ νόσε ἀναχωρεῖται, τῇ δ' ἀσφαλισμὸς μετ' εὐτάκτε διάτ. κύριον ὁ ἄλλος. ἢ τὸν μὲν ἀφ' ἑτέρε πόλεως ἢ χώρᾶ. τὸν δ' ἰδίᾳ τὸν τῶν Eurip. in Thel. ἐνεγκεῖν φεύγειν ἐπάρχε ἐμοὶ: Cicero Tuſcul. 3. aut mortem acerbam, aut exilij miſeſtam fugam. Idem 3. de Orat. fugam dixit pro exilio, Græcorum more.

φυγοδίκιον, ὁ, ἡ, virgo cœlibatus amans, coniugium abhorrens, fugiens thorum & ſtratum. Epitheton virginis Mariæ apud Nonn.

φυγοδικία, vadimonium deſerere, ambagibus & ſtrophis tergiuerſationum atque detrectatione vti: cui opponitur ἀνθδικία. Demoſth. ὧν δ' ὡς ἀσθένων ἕνεκεν, ἢ φυγοδικίων, vide Στρεβλοδικίαν.

φυγομαχέω, μ. ἀσω, σ. ησα. detrecto pugnam, fugio pugnam, diſtraho, Neut. abſolut. Appian. in Iberica.

φυγοπονία. ας, ἡ, laboris detrectatio & ſubterfugium, Polyb. φυγοπονία ἧβ μεταλία τῇ Κελτῶν.

φυγόπονοι, οἱ, qui fugiunt labores.

φυγοπόλεμος, timidus, belli fugiens & detrectator. ὀδ. ξ, ὡς Ἀπόφαλὸς ἢ φυγοπόλεμος.

φυξάνωρ, ὁ, fuga, timor, imbecillitas, ὁ μὴ δίος φυγὴ, fugiendi cupiditas. Oliſ. ξ, φυξάνορίαι τὰ φοβερὰ καὶ δεινὰ. Et Iliad. ἰ, -αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Θάρσησαν θ' ἅμα φυξάνορά τε κρυόεντα τ' ἐγείραν.

φυξανορίᾳ, ὁ, timidus, fugax, fugitiuus.

φυξαλόθ., fugax, timidus, ὁ θανάτε, Suid.

φυξάω, Heſ. expon. φυγὴν, ἰ. fugare item θεολόγοι.

φυξε pro φύγε vel φυξάνδε, vnde deducuntur illud παφυξότες, quod apud Homer. reperitur.

φυσ, ύς, ὁ, indoles, ingenium, natura, φύσις, ſtatura, ſtatus, ἐκλάσεις, αὔξησις ἡλικίας, Suid. Eſt & ἰδιωμα corporis, σπαθ ορμὴ τοῦ σώματος, ἡλικία, μόγεθος, θάλασ, τρόπος, mores Iliad. γ. ἀμφοτέρων δ' φῦλα ἐδίων ἠδ' ἤθεά τοιεῖ. Et Iliad. ἀ, ἀδίκησε, φῦλ' ἐπίων. ἰ. οὐδὲ τῶν τὸ σώματος ἰδιοφύϊα ἢ ἀρετῆς.

φύκιον, ὁ, ἡ, μικρὸν γυνὸν, ingens mulier. Hermog. de Inuent. ἢ φύκιον ἧβ τῶν κατὰ πάντων τὸ πεισπάτιον, κίνεται δ' σπουδὴ ἀδικημάτων. vbi Interp. πεισίτρατος σπαθεὶς ἐ ἐβῆ τῇ Ἀθηναίων, ἧβε γυναῖκα μεγάλων, ἰωὶ ἢ αἰκίζεται ἐς ἱππον, ὑγαγὼν εἰς Ἀθήνας λέγων, ὡς ὁ Ἀθηναῖ ἐξῆ ἢ κομίζει μὲ αὐτὸς εἰς Ἀθήνας.

φύκιον, ατος, τὸ, ſterquilinium, κόπρος, Heſyc.

φῦκος, fucus.

φυκὸς, ὁ, vide Φυκίς.

φυκίσιον, ὁ, τὸ, piſciculus quidam, Gaza in Ariſtot. vertit fucam paruam. φυκίον. φυκίδια ικθύα. fuc. & puniculæ, piſces.

φυκίσις, ὁύτος, ὁ, ſpumoſus tempeſtate maris, profundus.

φυκίον, ὁ, τὸ, vide Φῦκος.

φυκιοφαγὲς, cui alga in cibo eſt. vide Φυκοφάγος.

φυκίδια, μ. ἀσω, σ. ησα. fuco. Aciu. Accuſ Plut. in Connub. φυκιάδωμι τὸ φοῖσσιον dixit. vide Φυκὸς.

φυκίς, ὁ, Eym. fuca vel phuca piſcis, vt Gaza vertit in Ariſtot. lib. 8. Anim. Athen. lib. 8. ὁ φυκὶς, ἢ φυκὶς, ἀπὸ τοῦ πατὰ τὰ ἠθύδια ὁύπα, ἀφρώδης ἢ ἀλίφθορτα ὄθι. Dicuntur ἀπὸ τῇ φύκε.

φυκιάδης, algarum copia ſcatens, a' γοσιν Plin.

φύκος, ους, τὸ, vel φῦκ Θ., alga, τὸ τῆς θαλάσσης χαρακτῆρος Ἀπόλλωνα ἢ ἐκκρεμμα, marina herba atque eiectamentum quod maris æſtu in litus effunditur: vnde Ἀπόλλωνος vulgò vocamus in Northmanico Oceano ὄνας vel ὄνας. Eſt autem mari alga, vt etiam dixit Seruius, quod vlua paludi. Homerus Iliad. ἰ. ἀμφὶδὲ τὸ πόλλα κελαγὸς ΚηΦὶς ταφανὸς ὁ ὃ παρὲξ ἅλα φύκος ἔχ. Vt & Virgil. laterique illiſa refunditur alga. Alga ſtercorant agros, idque pro lætamine eſt. Eius multa genera de quibus fuſè annotaui in Commentar. Amati Luſit. in Dioſcoridem, cui libro quarto, capite 100. φύκος ἐκλεκτὸν, aliud eſt πλατὺ, aliud ἐσπαμκὸς ἢ φοινίκεον, aliud album quod naſcitur in Creta. noſtra alga partim viridis eſt, longa tæniæ inſtar, ſtricta: partim ruſſa crispo latiorèque folio. De rubra (cuius erat vſus in tingendis lanis vice purpuræ) Theophraſtus hiſtor. plantar. libro quarto, capite ſeptimo, vbi: Τὸ δ' πάντων φύκος. ὁ δὲ σπορὰς ἀπὸ καυλῶν πολλῶν ἀφ' ἑκάστῃ ῥίζῃ φυτοῦ ἀφ' ἑνὸς τοῦ πρώτου πολλοὶ καὶ λεπτοὶ, ὥσ Βαπτιστὴν οὐ μικρὸν τὰς ταινίας, ὑφ' ἃς ἔφυκ ἡ ἡμέρα, &c. Confer Plinium libro 13. capite 25. & libro 32. capite 6. Dicitur etiam πόκκεσσινος φύκος, quaſi alguia, id eſt, parua alga graminis folio viridi cum recens excidatum. Plato Politicor. libro decimo, Ἀλλ' ἆ φορμοφυλίμε ὄρχιλε τε καὶ φύκια πάντως. Apud Ariſtoteles hiſtor. Animal. capite 19. libro quinto, vbi de tipulis quæ ἀσκεφόδης, φύτευε τὸς αὐτὸς ἀσπὶς τὸ φυκία (lego σφυκία) μικρὰ, &c. φύκος, radicula qua ſe ſiccant mulieres: vnde ficus Latinè. Hoc nihil aliud eſt quàm genus algæ fruticoſæ quo potius quàm herba, phycos rubens Plinij, & Theophraſti. Illud φύκος quo infectores vtuntur, & quo vt anchuſa, mulieres exalbidæ genarum colorem purpureum roſeumque cementuntur. φύκινος φύκος N. cander appellauit. Pollux libro quinto, de muliebrium fucis, Ἔτως δ' αἱ τοὺς κόσμοις σοφιζόμεναι, ἢ τὸ ἐν ψιμμυθίῳ, ἢ τὸ ἐν ψιμυθίῳ καὶ ἐν ἐρυθρῷ (id eſt, ἐν χνοῖ) φύκει. Ibidem, φύκος πυρσαῖνον, ψιμμυθίῳ κόκκῳ, id eſt, phyco faciem igneo colore puniceóque fucat, cerutá albedinem accerſit. Et ὑπόκκεσσινος dixit Lucian. de compon. hiſtor. φύκιον ψιμμυθίον. Nec obſtat Dioſcoridis hoc loco ſententia ita ſcribentis, σπὲρ φύκιον, Νικάνδρῳ δ' φησὶ ἢ Θεόφραστος ἢ τὸ φοινικοῦν, ὅταν ἐπὶ ὀλίγον ὑποῖ τῇ ἢ ἐν γυμνάσεσι χρῶνται, ὅτ πε ἐπιλύν ὑγίειν, ἀλυσιμᾶσι ἢ καλαμβάμενον φύκιον. In Solomonis ſapientia cap. 13. ita ſcriptum vbi agit de idolis quæ artifices minio & phyco rubefacientes, κατασκίασε μίλτῳ ἢ φυκίοις πρόσωπα ἀνθρώπε, &c. vide Ψιμμύθιον. Theocritus ἀδωνιάζουσαι, Πάντα τὸν ἐν φύκεσ ὧν σκιάσαι ἀπορέσαι, Φύκεσ cum in plantarum cœtu poſuiſſet Galenus, ſuis & inter metalla diſpoſuit, vt & eius æmulus Aëtius: quod quia erroris inſignis ſuſpitione non vacat, excuſare nequeo: & tamen propter præceptoris authoritatem, quam apud me obtinet, accuſare non audeo. vidi hoc Ægineta, & in metallorum enumeratione conſulto præterit.

φυκοφάγος, qui alga veſcitur. φυκοφάγος piſcis eſt apud Athen. ὁ κίθαρος ſacer Apollini.

φυκόεις, ὁ, fuco, fuco oblino. φυκώμενος, fuco oblitor.

φυκτὸς, quaſi φευκτὸς, euitabilis, Ouid. Odyſſ. ξ, ὡς ἐπ φυκτὰ πέλονται, vitari non poſſunt, id eſt, non datur huius periculi vitandi facultas.

φυκώδης, ες, ὁ, ἡ, algoſus, algæ refertus ſpeciem.

φύλαγμα, ατος, τὸ, cuſtodia, præceptum, mandatum.

φύλαδες, per tribus. Hom. Iliad. β, τεσσάρα δ' ὁπλίτων ἑκὰς φύλαδε ἴσαν, alij cõiunctim legendum cenſent κατὰ φύλαδε.

φύλακ, ὁδ, ἡ, cuſtodia, tutandi ratio, conſeruatio, animaduerſio, obſeruatio: excubatio ſiue excubitus, ſtatio, præſidium, φρουρὰ, turcla, excubiæ, ſpeculatus. Plin. vigilia. φυλακὴν ἧβ ποιεῖσθαι ἔχω. cuſtodiam habeo ciuitatum. φυλακὴν ἔχω τῆ νεῶν, obſerno naues, Thucyd. φυλακὰς ἔχει μίμνων, obſeruo, Euripid. φυλακὰς ποιεῖσθαι, Xenoph. & Thucyd. locare cuſtodiam φυλακὴν ποιεῖσθαι, fere defendunt. φυλακὴν ποιεῖσθαι χώρε loco præſidium impono. Thucyd. φυλακὴν τοῦ σωφρονεῖν ποιεῖσθαι, cuſtodiebant Piræum. φυλακὴν καθίσταμι, impono præſidium. διὰ φυλακὴς ἔχω, cuſtodio, Thucyd. ἐς φυλακὴν αὐτῆς ἕτασται ναῦς πάσας, ita Thucydid. ad eos interpicandos viginti naues mittit: ita Valla. Idem, φυλακὴν σῴζω, ἢ φύλαξιν ἀσφαλῆ. Cuſtodias locare, & aditum parare, Homer. Iliad. ϑ, φυλακὴ δὲ τε ἐμπεδέτω, Μὴ λόχῳ εἰσείσῃσι πῶν, vrbis agatur fida acriſque cuſtodia. Nam de excubiis Liuius ait agere cuſtodiam, vt vulgò dicimus *fame bon guet*, id eſt, φυλακὴν ἔχω. Iliad. ἰ, Ὡς οἱ μὲν πρὸς φυλακὰς ἔχ, hoc eſt, φύλασσον, ex cubabant ad vrbis cuſtodia. Et φυλακὴ ἔχει, Herodot. cuſtodiæ conſeruare. φύλακ, cuſtodia, i carcer, θρωπτήριον, εἱρκτὴ, ἐ φυλακὴν ποιῶ, ἢ πέμπω, in carcerem conicio, Ariſtot. τ. Oecono. ἐν δὲ τοῖς αἰ φυλακὴν ποιῶσες, i. eos qui miſſi erant aſſeruans ſub cuſtodia. δεσμὸν κατέχ ἐσίν παρὰ τῶν φυλακόντων, Thraciam habitat paterno amicoque commendatus, Euripid. φυλακὴ ἢ φοβία. Demoſt. i. δι' ἃ ἐσὶ φυλακὴ ἧβ λησῶν, ἀνιμαduerſio in prædones, idem Demoſt. i. φυλακὴ τῆς ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, quarta noctis vigilia, c. 14. Euang. Matth. Veteres enim noctem in aliquot excubias diuidebãt, quæ & vigiliæ dicuntur. γυμνάσεις φυλακὴν, vxoris obſeruatio, Pauſil. in Epiſt. 1. prior. φυλακὴ τῆς σωτηρίας, continendi officium.

φυλακίας, apud Polyb. Suid. exponit, σπ' Ἀλεξανδρέων, τὰ ἐκκρεμῆ τῆ γυμνασίου μεκροῦ.

φυλακίζω, raho ad carcerem, pertraho in carcerem, claudo in carcere, in Pugna murium & felium.

φυλακικὸς, ὁ φυλακτικὸς, ferundi peritus, cuſtos. Plat. 2. de Rep. πῶς φοβεῖται ὁ φυλακικὸς ὁ σίτιον.

φυλακίς, ίδος, ἡ, nauis ad præſidia locorúmve cuſtodiam mitti ſolita, quæ & φερουρὶς, Xenoph.

φύλακος, ὁ, cuſtos, idem quod φύλαξ apud Dores, & Poetice.

φυλακτήριον, cautelum eſt.

Φυλακτέος, ά, όν, observandus.

Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ φύλαξ, custos, vigil, Hesych. excubitor Virg. Homer. I. iad. i. φυλακτῆρες ἦ ἔκαρσαν Ἀτρεΐδαο δῖον ἄκαρσαν, i. custodia. Virgil. nempe ipsi custodes ac vigiles. Vnde &

Φυλακτήρια, excubiæ, custodia, φυλακὴ, παννυχὶς, Hesyc.

Φυλακτήριον, ου, τὸ, turela, præsidium, munimentum, arx, locus custodiæ. Chrysost. ὡσὲι φρουρυχὴν, φρουρυχὴν ὄπλων ἢ ἀσπαλεῖς φυλακτήριον. Φυλακτήριον dicitur antidotum contra venena, amuletum. vide in dictione Περίαπτον, ᾧ αἱ φυλακτήρια ἀθεμμεναι ὑπὸ τῶν ἰώνων κρύπτεται, Dioscor. lib. 5. capit. 151. de lapide selenite. i. quin & pro amuleto alligant sibi eum mulieres: & cap. 142. lib. eodem, de iaspidibus lapillis, πάντες δὴ λέγονται φυλακτήρια εἶναι πάντα, omnes pro amuletis alligari feruntur. Φυλακτήρια, arma salutis. Φυλακτήρια Matthæi, pro phylacteria dilatant, cap. 23. Euang. Matth. vbi Erasm. ait Latinè sonare conseruatorium, quod in eis seruatur memoria Legis. ἀνὲι τῶν φυλακτηρίων, in cap. 35. Concilij Laodicensis. lege adnotat. Bezæ in Matth.

Φυλακτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, σωκεκριμένον, conceptus fœminarum custodiens, Dioscor. lib. 1. cap. 165.

Φυλακτικὸς, ὸ, ad seruandum intentus, cui datum est ingenium cauendi, φυλακτικὸς, obseruans, prouidus, vigilans, ad custodiam aptus, circunspectus ad dolum & insidias cauendas. Cui opponitur ἀφυλακτικὸν. φυλακτικὸν σοφία, ars cauendi, Platonis Epist. σοφοῦ δὲν ἔφασκε σοφίας τὸ τοῦ ἀεὶ σπουδὴν ἔχειν ἀδίκων φυλακτικὸς, Erasto præterea opus esse sapientia ab improbis & iniustis sibi cauendi. τὸ φυλακτικὸν, custodiendi sedulitas. Vnde φυλακτικὸν, Aristot. animalia quibus ingenium cauendi & vitandi datum est. i. cauta & prouida.

Φύλαξ, ακος, ὁ ἢ ἡ, custos, vigil, excubitor, asseruator, stationarius, ὑπηρέτης, ὑφορος, ἡγεμὼν, rector, qui custodiam habet, custos ciuitatis, conseruator, princeps, Aristot. in Polit. Plutarc. in Publicola, ἡ φύλακα τῶν ἐν τῇ γωνίᾳ καὶ τῇ ὁδῷ στάντα, vbi vxoris fores custodiendi negotium dedisset. Xenophō genere Fœmininο, περὶ φύλακα οἴκων διαπόντας. φύλακες νῆες, naues præsidiariæ, Thucyd.

Φυλάξιος, qui defendi custodirive potest.

Φυλαρχία, ας, ἡ, sum dux tribus. Aristot. libro 4. Politic. ac ciues qui mediocritatem non seruant neque φυλαρχὴν neque βουλαρχὴν vbi Arctin. exponit, nec circa Reip. gubernationem athici & minimè consuleret. Faber generalius, ad magistratus gerendos ineptos esse.

Φυλαρχία, πομπὴ τις.

Φυλάρχης, ὁ ἐν ὅπλοις, Suid. &

Φύλαρχος, ου, ὁ, tribunus, tribuum præfectus, nomen magistratus in exercitu, Aristot. libro 6. Politic. capite 8. φύλαρχοι, tribuum principes.

Φυλάττομαι, ττει, ὁ, deuito, fugio, φεύγω, auerſor & caueo. Xenop. φυλάττω ὅσους καὶ ἐλαύνω τοὺς βοῦς πολίους, caue boues imminuas. Idem, τοῦ αὐτοῦ μὴ ἐπιφθόνου τῷ γονεῖ ἀμέλειαν τὰ πάντα ἀπαιτοῦσαν, cauebis ne homines te ingratum sententes parentibus, notēt ignominia. φυλάττομαι ᾠδὸν, ab eis caueo, Thucyd. l. 1. φυλάττομαι τὸ ὕπνον, ab inuadente caueo, Valla. φυλάττεσθαι τὰ ἀφροδίσια, stuprum cauēre, c. 21. Act. Apost. φυλάττομαι ὑπὸ τούτων, Xenoph. mihi ab his caueo. πορνοβοσκῶν δὲ γυναικῶν, mundus à mulierē, cap. 21. lib. 1. Reg. φυλάττομαι εἰπεῖν, caueo dicere ſu falurare, i. non faciam vt falutem, in Epigr. φυλάττομαι ἀδικεῖν, caueo transgredi, Demosth. & Xenop. φυλάττομαι στρατεύειν, ab inferendo bello abstineo. φυλάττομαι ἐσθίειν, cauet ne cōspiciatur, Aristot. lib. 9. Anim. Φυλάττομαι, τὸ φυλακὴν ἔχω, custodiam ago, excubias ago, vel sto in propugnaculis, & ibi stationem habeo. Inde πορνοκόπος ἀπὸ φυλάττω dicitur cautus & circunspectus, & φυλακῆς. Aliquando Passiuè. Nonnus, σὺν πορνοκόποις ὀφθαλμοῖς, lumen auræ diligenter obseruatum, de die festo. Actiuè Apollon. 2. Arg. πλοίοις ἐπιμήνιος πορνοκόπος. Et πορνοκόπους, cautè, custoditè, Plin. fec. & φυλακῶς, prouidè & ſocr. vel politis & collectis vigiliis. Xenoph.

Φυλάττω, μ, ξω, σ. ιχα, prima breui, τὸ ὕπτιον ἀ, custodio, ſeruo, tueor, tutor, munio, ædibus colloco vel vigilias, Xenoph. in Hipparch. Eſt & præsidio cultodio, ago custodiam, compesco, retineo, φυλάσσω τοὺς, custodio ſues. Odyſſ. ξ, σὺς τὰς δὲ φυλάσσω τε ὑὸν τε. In hoc ſignificatu dixit Ouid. ſeruare pecudes in vallibus. & apud Theophr. hiſtor. libro 4. capit. 5. φυλάττειν ἵππους. φυλάττειν ἐκ μόνου, tueri iam parta bona, Demoſt. σὺ δὲ τὰ ζωύδη, ſeruo iram, conditam tenco, Plato in Leg. φυλάττω μνήμην, teneo memoria, Idem ibidem. φύλλασσον τὰς ἀδικίας, pro Athenienſibus præsidio ſtabant. φυλάττειν φυλακὰς, agere excubias, agere cuſtodiã, Plato de Leg. φυλακὰς ἐν σκύλοις φυλάσσειν. excubant in tabernaculo, cap. 21. Num. φυλάσσοντες φυλακὰς, cuſtodientes cuſtodias, excubantes excubias, c. 2. Luc. Euang. φυλάττω ἐν νύκτι, noctem in cuſtodiis ago, Thucyd. φυλάττω ἐν ἀνδράσι, μεθύουσι ὄντες ἐναντίοι, transitū ne quis ſubſidio veniat tutor, Idem. φυλάττω γελοῖα, cuſſo à ridiculis dicendis, caueo ridicula, Plutarch. in Apothegm. Φυλάττω, τὸ ὀφθαλμοῦ, hoc eſt, obſeruo & capto, occaſionem. Heſiod. οἳ ἐκ φυλάσσωσι τὰ δίκης ἡμέρα ἔρχα, obſeruant, Plato 2. de Republ. ὡς ἀδικήσεις ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν. id eſt, nequaquam cuſtodiremus ne mutuas inferamus iniurias.

Φυλέτης, ὁ, tribulis, contribulis, ὁμόφυλος, qui eſt eiuſdem tribus. ὁ τῆσδε φυλέτης, contribulem, Ariſtot. lib. 2. Polit. ca. 2. Ariſtoph. in Auib. Τῆς ἐμῆς γνώμης ὅστις ἔσται τῇ φυλέτις. Interpr. ἑταιρεύσας.

Φυλετικὴ φιλία, amicitia contribulium, Ariſtot. φυλετικὴ δίκη, i. ἐν ᾗ φυλὴ, Plato de Leg. φυλετικὴ διαστάσεις, iudicia (vt ita dicam) tribuū in eodem ibidem. φυλετικὴ ἐκκλησία, Dionyſ. Halicarn. tribunitia comitia, vt centuriata, λοχῖτιδες.

Φυλή, ῆς, ἡ, in tribus diuido, Accuſ. Ariſtot. lib. 2. Polit.

Φυλή, ῆς, ἡ, tribus, cognatio, familia, cohors, Thucyd. vide in dictione Δῆμος. φυλὰς apud Romanos continebat decem ἑκατοντάδας, i. curias. Plutarch. in Romulo. φυλὴ δίκης ἀπὸ ἀδίκημάτος. vide Interpr. Demoſth. de earum diſtributione. πλῆθι φυλῆι κοσμήτορες, Plato de Leg. φυλαὶ φυλεῖαι ἢ ὁδαὶ ὁδεῖαι, διελεῖν δεῖ ἢ κρατεύσας τὸ πλῆθος εἰς μερίδας ἢ τὰς ἰδίᾳ φυλὰς, τὰς ἢ ὁδὰς ἀφορισμένοις λυκήρους, id eſt, multitudinem ſeu populum in partes diuidere diſtribueréque, quarum alias phylas, alias obas appellauit Lycurgus, Plutarchus in Lycurgo. ἀπὸ φυλαὶ, tributim, per genera, Xenophon in Œconomic. de inſtrumentis domeſticis.

Φυλία, ας, ἡ, Heſychio oleaſter, vel ficus arbor ſpecie ilicis: ὁμοίᾳ, i. lentiſcus, Ammon. in φυλία.

Φυλλάδες, intrita viridia, χλωρὰ ὑπερήμαστα, Pollux lib. 6.

Φυλλακώδη, τὰ, plantæ ita dicuntur, quæ ſpinas in foliis habent, quæ ſpinoſo conſtant folio, vt Achanus, Eryngium, Cnecus, Theophr. hiſtor. plant. lib. 6. cap. 1. vide Ἐπφυλλακώδη. vel φυλλακώδη, foliis omni ex parte ſic in ſpinas diuiſis & abeuntib. vt tangenti præter ſpinas nihil occurrat, vt Acorna, Drypis, ἀκανθώδη, Theoph. lib. 1. hiſt. cap. 16.

Φυλλάκανθος, foliis aculeatis conſtans, pro foliis ſpinas habens, ſpinoſis foliis.

Φυλλάριον, folium, minutum folium, Dioſc.

Φυλλάς, lectus è foliis ac frondibus congeſtis. Strabo lib. 11. dixit φυλλάδα, ſtrium ac cumulum foliorum ex arboribus deciduorū. φυλλάδα ὑπόκειται, foliis conſternens, Herodot. φυλλάδες, frondes, κλάδοι, Apol. Rhod. & Nicand. in Alexiph.

Φυλλανθές, Phyllanthes, herba inter ὀδηγεῖ φυλλα apud Theophraſt. hiſt. lib. 7. cap. 9. vbi tamen corruptè ἀφυλλανθές. Meminit Plinius lib. 21. cap. 16. Eſtni fallor, ſcabioſa ſeſſilis herbariorum, ſiue ſcabioſa minima. ſic vocata quia eius folioſus eſt floris floſculus.

Φύλλα, τα, odoramenta hortenſia, herbæ virides hortorum odoriferæ, cuiuſmodi coriandrum, ruta, apium, apud Hippocrat. apud Pollucem φυλλία pro foliis lactucæ. Scribitur φυλλέα in Comm. Ariſtoph. in Achar. i. Σκευάσματα ἐξ λαχάνων.

Φύλλον, ἄγων, certamen in quo nihil aliud præmij proponitur præter coronam. vide Στεφανίτης.

Φύλλον, τὸ, folium, flos terræ.

Φυλλόω, frondeſco. Aratus de Sirio loquens, ὁππότε μέσσον ἀμᾷ μέλιον αἰθέρα Φοίβειαι ἰθύνεται ἀκτῖνες φυλλόωσι, non ampliùs illum cum Sole orientem arbores fallunt ſine humoris incremento frondentes. Cicero,

Hic vbi ſe pariter cum Sole in lumina cœli
Extulit, haud patitur foliorum tegmine fruſtrà
Suſpenſos animos arbuſta ornata tenere.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, phyllitis, herba de qua Dioſcor. lib. 3. cap. 121. vulgò lingua ceruina.

Φυλλοβολέω, μ, ήσω, τὸ φύλλα χαμαὶ φέρω, amitto folia, vt Varro vertit ex Theoph. Idem lib. 1. hiſtor. plan. cap. 15. πλάτανον ἢ ἢ φυλλοβολεῖ, quæ non dimittit folia, Plin. lib. 12. cap. 1. alibi, folia deperdere, dixit. Vide ἀείφυλλα. Ariſtoph. περὶ λόβιμος φυλλοβολέσης.

Φυλλοβολέω, folia floréſque ſpargere. vide Περχύτω.

Φυλλοβολία, foliorum iactura, foliorum profluuium. Theoph. hiſt. lib. 1. cap. 11.

Φυλλοβόλος, folia perdens, foliis deciduus.

Φυλλοκοπέω, μ, ήσω, σ. ησα, folia amputo, Neutr.

Φυλλολογέω, folia legere, pampinare de vite, vt de ficu κυδρίζειν, Pollux.

Φυλλομανέω, in frondes & in folia cluxuriare, foliis luxuriare, foliis laſciuire. Gaza libro 8. cap. 7. hiſtor. plantarum Theophraſti, vbi, Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ὁ χόρτος φέρε τὸ μὲν φυλλομανεῖν. Dicitur vt ὑλομανεῖν.

Φύλλον, τὸ, folium, frons, πέταλον· φύλλα λέγεσθαι ἡ ἁπαλὰ, καὶ κεκλημένα μάλιον, folia pinguia & delicata magiſque flaccida, apud Th. hiſt. l. 3. c. 12. φύλλας βάλλει, apud Euripid. i. φυλλοβολεῖν. A φύλλῳ ſit Adiect. φυλλότερος, Theophraſt. i. folliofior. Plin. φύλλον apud Hippocratem 2. περὶ γυναικείων, id eſt, ſilphij ſemen, τὸ γονὸν σιλφίου σπέρμα. inquit Galenus, διὰ τὸ πλατὺ εἶδ: cui voci aliquando adiicit λεπτὸν ἢ ἀξιόπιστον. Φύλλα ἢ φύλλα idem Hippocrat. vocat.

vocat, olera condimentis vsitata, rutam, mentam, apium, coriandrum quæ auctarij loco à venditore adnici solebant. Galen. exponit, τὰ κυαμευόμενα ἢ βρωτικοῦ ἢ χλωρᾶς ὀσπρίου, vel τὰ κυαμεύοντα ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ λάχανα σφόδρα τὰ ἄκρια, ὧν μέρισον, ἢ ὑδρωπικὸν, σήμανον, σίκυον. vide Ὑδρωπικὸς, & Στέμμα. Φύλλα, inlium malabathri κατ' ἐξοχὴν. Aliquando etiam φύλλα μαλαβάθρου dicunt: vide supra in ea voce. Apud Aetium lib. 7. sic scriptum, φύλλα τοῦ μαλαβάθρου φύλλον. Φύλλον, apud Theoph. lib. 9. de hist. cap. 19. nomen est herbæ, cuius genera, vt & Dioscorid lib. 3. cap. 127. ait esse, φύλλον ἀρίστου καὶ ὀκίμου. Plinius φύλλα vocem non intellexit in Theophrasto, sicut nec Gaza qui herbam quandam malè transtulit. Agit autem de hac plantæ ipse Plinius partim ex Dioscoride, partimque ex Theoph. lib. 26. Phyllon etiam vocat lib. 27. cap. 12.

Φυλλοβολέω, μ. σαν, σ. νικ. foliis fluo, amitto folia, frondes perdo, q. defrondesco, Theophrast. histor. libro 3. capite 22. vide Ἐκτινέω.

Φυλλόστρωτος, foliis stratus, Eurip.

Φυλλότης, in φύλλον.

Φυλλοφορέω. foliatus.

Φυλλοφορία, cicio & expello: & διαφυλλοφορῶ, quod per frondium signa fiebat, hoc est, senatu vel ordine moueo. vide supra Φυλλοφορεῖν, folium ferre, Theophr. hist. lib. 3. c. 17.

Φυλλχρόω, μῶ, mensis quo folia decidunt, Hesiod.

Φυλλώδης, ες, ὁ, ἡ, frondosus, foliaceus, foliosus, foliatus, Gaza. φυλλώδεις δυσὶ μέσαις, vires foliis insitæ.

Φυλοβασιλία, reges tribuum, qui sacrificiis præsunt.

Φυλομαχία, μ. ίσα, σ. ικὸς, iudicis officio fungor in tribu. Pollux lib. 8. δικὴ ὁ φυλῶν, τὸ φυλοκρινές. Hesych. habet verbum barytonum φυλοκρίνομαι. quod exponit ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι.

Φύλον, ου, τὸ, genus, gens, natio, cognatio, tribus, ἴδιον πλῆθος, ἔθνος, coetus. οἱ ξένοι καὶ ἐπήλυδες τῶν φιλοκαλούντων. Xenoph. πάντα ἐκαστέρου τὸν φύλον τῶν παῖδα ἐδίδα, vt riúsque generis horum nosti ordinem. φύλον ἱππικὸν, Iones.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, contentio, seditio, certamen, μάχη ἢ ἔρις πόλεμος. prima longa. Hesiod. ἐν δὲ φύλοπις αἰνὴ ἔγειρε βροτοὺς ἐπὶ ἔργον ἑκάστου, cupientes belli & pugnæ. Idem, πολεμίζομεν πολέμοιο φυλόπιδι σὺν ἐρύμῃ, cupientes belli pugnam committere cupientes, Homer. Iliad. 2. ἐν δὲ μάχην ἔκαε φύλοπιν αἰνὴν, ἔνθα μάλιστα μάχη ἐν φύλοπις αἰνὴ, pugna & conflictus. Dicitur verò φύλοπις ἀπὸ τῶν φῦλ φυλῶ ὕπαμι, i. φεύω, Eustath.

Φύμα, ατος, τὸ, tubet, (nam tuber in hoc significatu vocat Seneca, quod Valer. Max. & Plin. vomicam) tuberculum, omnis tumor præter naturam qui citra externam causam oritur, à similitudine eorum quæ è terra enascuntur atque erumpunt. tubercula. & oriens tuberculum dixit Celsus, vt φύτευλον, orientem panũ. Lege ipsum lib. 1. cap. 18. φύματα nihil aliud sunt quam ἀδῖνι ἀκαθάρτοις, id est, adeum affectiones. in quibus factæ inflammationes φύματα, id est pani dicitur. inquit Marcel. lib. 1. Dioscorid. subdens se obseruasse crescentes quocunque loco & parte corporis veluti tumidos abscessus sic vocari, appellarique in hoc genere etiam à Græcis φύσκας, à Latinis furunculos, magnitudinis tamen differentia. φύματα ἢ οὐλαί, verrucas & nœuos & cicatrices. Aristot. 7. Anim. apud Pollucem lib. 4. φύμα σάρκος, ὑπόκαυμα μικρὸν, πυώδες ἢ τῶν τοιῶν. Φῦμα, Atchilochus φυτὸν vocauit. vide infrà. Et apud Nazanz. primæua parens Etna πλῆθος φύμα dicitur, i. propago, quòd è costa exiterit.

Φυσεταῖος, ὁ, idem quod φυσητὰδης. φυσητὰδης, dicitur pars corporis in qua φύσημα nascuntur. item persona cui illa innascũtur apud Hippocrat.

Φυσηστάδης, ὁ, ἡ, ὃ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυσικὸς, ἡ, ὃν, priori breui apud Aristoph. nasci, natum esse, coalescere, insitum à natura esse, Plutarch. in Pericl. Apud Sophocl. φῶς ἀγαθὸν scribitur in Aiace, γνῶναι σοφὸν φῶς τοῖς τοῦτο πέφυκε, &c. Xenoph. σοφὸς φιλίαι μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἢ φῶς, ex iisdem parentibus ortum duxille. Idem, φῶς ἀγαθὸν κρίνειν, fertur fuisse, &c.

Φύξ, apud Etymolog. quod non exponit, sed duntaxat à futuro φύξω esse tradit Eustath. vult φύξ esse nominatiuum à quo fiat φύγαδι qui alij contrà velint φύγα à quo fit φύγαδι dici per metaplasmum pro φυγὰς.

Φυξανίς, ἰδος, ἡ, vmbram amans, solem fugiens, Nicand.

Φυξανίς, εως, ὁ, ἡ, ὃν, fugax, ὁ φύγαν ἁλιεὺς, ὁ φύγαν ἴλαι τῶν ὀι πολέμου πάξεν, stationis desertor miles & fugitiuus, ὁ φυγὰς, Suid.

Φύξιμα δένδρα, arbores quæ ob altitudinem à pecudibus tutæ sunt.

Φύξιμος, ον, τὸ, asylum, ἄσυλον, κρησφύγετον, Pollux. Φύξιμος, adiecta fugiendus, qui in fugam vertit. Nicander in Theriacis de Cedro, ἐν φλοιῷ κρατεροὶ ἄγει ἢ φύξιμα δόμιδι. Φύξιμαν κλοφίας, dixit Plutar. in Polit. tutum portum quò velut ad asylum confugere liceat.

Φύξιος, fugæ fauens. Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat amolitúrque, Κυνηγέσιος: vel fugæ præses, qui exules confugientes ad ipsum defendit. & φύξιοι συμφορᾷ, propter quas solum vertere necesse est. Apollo. lib. 4. φύξις, i. calamitatem capitis, dixit.

Φύξις, ιος, ἡ, fuga. φυγὴ, effugium. Suid.

Φυομαι, nascor, enascor, gignor, exisso, exeo, exorior, pullulo, adhæreo, concreseo. Deponens absolut. primæ longæ, & 1 pass.

Φυόλιθοι σκέβρασες quæ nuper accidit, de natatres repentinæ. Sic Cic. Nihil vnquam simile natum puto. Xenoph. ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. ἐπ' ἄνδρας Λυκιδαιμονίους οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς φύοντες ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, i. σκέβρασι νικᾶν συμβεβήκει.

Φυόφυλλα, τὰ, pullulantia, stilia, stirpes plantæ, Dioscorid. libro 8. cap. 15.

Φυός, οῦ, ὁ, fructus, germen, φύτευμα, γέννημα. Hes.

Φύσεμα, τὸ, ος, τὸ, Proprie farinæ humore macerate & temperatæ ad panificium materia pinsita & subacta Phn. π. ζυμώσεως. Eustath. σύμμ ἢ τὰ ζυμωμένα πλάσιτα, Suid. δοκὸς τὸ φυσεκαν, pinsere & subigere. Massa verò, κυρολεκτικῶς est materia pinsita & subacta randémque in vnum coacta, & coadunata conglobatáve: Græcè est μάζα, quæ fermentata fit, nécne, ad vocis significationẽ nihil refert. Nos φύσεμα & μάζαν communi vocabulo appellamus past: φυρᾶν tamen dicimus pastrin: & μασᾶν, emplastr. Paulus ad Galat. cap. 5. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. i. Exiguum fermenti totam materiam (sic enim etiam loquitur Plinius lib. 18 cap. 11. vbi farina quæ fubigitur: & deinde materia, id est φύραμα) fermentat. massam vertit Interpres. Et ad Corinth. cap. 5. Οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι. Interpr. Expurgate igitur vetus fermentum, vt sitis nouus massa, sicut estis fermenti experres. Rursus ad Rom. cap. 11. Εἰ δὲ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα. Quòd si primitiæ sanctæ, massa itidẽ. Nazanz. in Orat. de Christo qui vt fermentum totam materiam temperat, ἵνα πᾶς ζύμων χρίσθῳ τῷ πνεύματι. Φύσεμα etiam de quatis, quæ subactu fit, mistúra, vt de morta o ac rudere. Constantinus γεωπονικῶν lib. 11. cap. de apibus, Κακιζόμενοι ὑζόδοτοι φυσέμασι κενοῖς ἢ βαλζίνου. Paulus ad Rom. cap. 9. Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, &c. i. ex eadem massa.

Φύσεσις, i. idem, coactio in essas, maceratio. commixtio.

Φυσέτης, ου, ὁ, decoctor, interuersor, vt φυσμὸς etiam interuersio exponitur. Cicer. lib. 10. Epistol. ad Attic. Philotimum φυσέτην vocat, vt rationum conturbatorem.

Φυσέω, &

Φυσάω, μ. ήσω, fermento, φύρω, fubigo, diluo, pinso, mollio, macero, cõmisceo, pæmisceo, ago in massam, ζυμὰν φυράσασα τὰ ἄλευρα, massam farinæ fubigo & misceo, vnde pani confectatur, conspergo, confundo. φυρᾶται, qui confudit. Aristoph. πρὸς καλὸν φυρᾶται τῶν φαύλων ὧρᾳ τὸν ἐγκεκλιμένον, mollitens & frangẽs vocem erga amatorem. φύρασαι, misceto. φύσασαι οἶνον, &c. vino subige, vino macera. Dioscor. lib. 2. c. 94. φυσᾶται μετ' οἴνου, Gal. ad Glauc. φυσᾶται ἔξει, aceto subigendum. φυσᾶσθαι, cõspersus, subactus, mixtus, macerans. φυσᾶσθαι ὑδατι, dilutus oleo, subactus oleo, Dioscor. lib. 2. c. 43. φυσᾶσθαι ἐν τῷ ὕδατι, aceto maceratus, Idẽ l. 5. c. 77. πεφυσημένῳ ἐν ἐλαίῳ. cõspersus oleo, Exo. 29. πεφυσημένῳ σὺν ἀλφίτοις, cui polẽta subactus. Diosc. l. 3. c. 10. vide φυσιᾶν.

Φυρδάω, mixtim, confuse, πεφυρμένα, συγκεχυμένα. φύρδην & μὴν πολλὰ συμπλακέντα τοῖς ἐναντίοις. Plutarch. in Othone. vbi Philelphus, tum mixtim, tum admodum separatim cum hoste manum conserere. Alij, & fusim per multas partes, &c. Eustath. Odyss. ἐ. Ἔστι δ' φύρσαι τὸ μελικῶς ἢ συγχέαι· ὅθεν καὶ φύρδην συσπᾶσθαι τὰ λέγοντα.

Φύρτες, paries, τοῖχος. Hesych.

Φύρσις, ματος, τὸ, fimus, fordes, stirgmentum, inquinamentum Gell. Nicand. in Theriac. ἐνδὲ τε κοιλὸς Φύρσαι μυκηθμὸς ἀναίσιμος· Inter. τὸ σπέρμα τοῦ ἵππου. semine maduus. Idem in Alexipharm. Ὅθεν πανὺ τὸ πόδος τε καὶ ὀδὺς φύρσατε χθόνα. Commen. τὰ κόπρια ἢ σκύβαλα, recrementa fiue retrimenta, à similitudine τοῦ φυράματος.

Φυρμὸς, οῦ, ὁ, idem, μεγυμὸς, ὕδατος, μάσημα. Hes. Hieronymus tamen φυρμὸν vertit perturbationem. Ezech. 7.

Φυρσὸς, μ. άσω, contamino, inquino. vide φύρω.

Φυρτὸς, ἡ, ὃν, laudet obuolutis circum talos vestibus.

Φυρτὸς, mixtus, confusus, ἐφυρμένος. item vino macerata farina.

Φύρω, μ. ῶ, misceo, permisceo, confundo, pinso, macero & mollio aqua, fubigo, φυρᾶσι, irrigo, βρέχω, πλύω. fœdo, μολύνω, παραφθείρω, perturbo. Apoll. Rhod. lib. 2. Argon. στρηνέας ἄνεμοι φύρσαν ἰοειδέα πόντον, inquinare. Hesiod. γαῖαν ὕδατι φύρει, terram aqua fulgere. ἀκανθώδη πεφυρμένα, lachrymis perfusus, in Epigram. πεφυρμένος ὑγρῷ ἄνθεσι, humido flore perfusus, Plutarc. in Thesen. πεφυσῶσθαι σώμασι ψυχὴ animus corpori permixtus. Idem in Rom. πεφυρμένα ἔλεγε τῷ οἴνῳ ἢ ἔλαιῳ, vino oleóque panis maceratus, Thucydid.

Φύς, natus, genitus. φὺς ἀγαθὸς πατέρων, ortus bonis parentibus, Plato de Leg.

φῦσα,ης,ἡ,ῦσσα: vel cum simplici σ, follis. Homer. Iliad. κ. φῦσαι δ' ἐν χαλκείῃσι πάσῃ ἐφυσῶντο, follesvicem. Φῦσα, flatus, φυσίωσις. Aristot. histor. 5. de leone, Περίεται δ' ἡ φύσα ὁ ἐρεύθων σφοδρῶς, & de ventris flatu loquitur. φῦσαι ἐκ κοιλίας, Alex. Aphr. lib. 1. Probl. pro flatum ventris extrudere & pedere. Et φῦσαι ἐργάζεσθαι pro mutare, i. φυσᾶν, φῦσα, fallus. vide φύσημα. Φῦσα fe. ibat rin Comm. Aristoph. in Nebul. 1. κύστι, vesica: fic dicta ἀφ' ἧς πνεῦμα πέφυκε. Et pro folliculo apud Dioscor. lib. 1. Φῦσα pro puce, apud Athen. lib ζ.

φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla aquarum, πομφόλυξ. vide in ea dictione supra.

φυσαλὶς, phyfalis. i. veficaria, φυσᾶν & ἁλικάσσω, fruter eſt, capite vltimo lib. 1. Dioſc. & lib. 4. cap. 72. annotat ibidem Marcellus dictam ſic ſibi videri potius ἀπὸ τῆς φυσᾶν, i. veſicis & folliculis quos habet ori culatos veſicis nō diſſimiles, quàm quòd proſit veſicæ, licet id Plinius teſtetur.

φυσαλῶ, ῶς, ἡ, ſtinul venenatum ranarum genus, quod ſe inflat ac turgeſcit ita vt ſæpe crepet veneni crapula diſtentum, itaque vulgò vocamus *Crepant*, vel ἀπὸ τῶν κραυπάλων, vel à crepando, vt dicitur à Græcis φυσᾶν & κτᾶν τὸ φυσᾶν. Latinè dicitur bufo, qui βατραχὸς χερσαῖος eſt, vt & rubetarū duo genera, partium viride quod κατὰ τοῦ κρόκεον, craſſet vocamus, alterum prægrandein rubis, vnde & nomen. vtrunque ἐρυθρὸν Græcè appellatur. Lege Plin. lib. 32. cap. 5. Hæc diſtingo, quia ſcio rubetam & bufonem confundi à pleriſque, vt Cardano & Fuchſio deceptis Plinij authoritate, niſi fallor, non ſatis intellectis eius verbis atque ſenſu. Lucianus, ὡς ἐν ὀφθαλμοῖ. Ἤκουσάν ἄρτιμ ὀλκαίων τινὲς τῶν ἐπαθλίων ὄρεως πόκων, ἃ κατάπλεως ἐχειλ ται, ὡ κάστασιν, ἢ ἀκανθίαν, φῦσιν τιμὴν φύσαις, id eſt, rubetæ & bufones. vide Sertuū in 3. Georg. Virgil. vbi, inuentiſque canis bufo. In Bufonis capite inuenitur lapis, qui vulgò σταρμάδινε. i. βατραχίτης λίθος. Nam corrupte legunt apud Nicolaum Alexandrin. in vngueti citij compoſ. λίνον ἀνθρακίνον. Cum hoc, nomine non natura conueniēnt, quos Batrachitas vocat Plinius lib. 37. capite de gemmis per alphabeti ordinem: Batrachitas, inquit, mittit & coptos. Vnam ranæ ſimilem colore, alteram ebori, tertiam rubentiſ è nigro. Φύσαλ. cete balenæque genus, Heſ. ic. vide & Æliam.

φυσάω, ῶσω, ῆσα, ῆκα, (quod ab aliis gemino σ ſcribitur) ſpiro, ſpiritu inflo, ſpiritum immitto, affŏ, flatu diſtendo, tumefacio. Actu. Accuſ. Ariſtoph. Nebul. δὸ' ἀ' ἐφυσᾶτο, id eſt, ὠγκοῦτο ὑπὸ πνεύματος. Ibidem, Ὅταν εἰς αὐτὰς αὖθις μετιοῦσιν ἐπὶ τὰς κρεπαλοκόκκυς. Ἐνθοῦτι αὐτοὺς ὥσπερ κύστι φυσᾷ, veſicam diſtendit. vbi per os ſcribitur. φυσᾷ τὸν κατεπόδα. Idem, κἀχ ὅλοις φυσᾷ, Euripid. concha inflata ſonans. Athen. lib. 8. Ἀνδρὶ οὐ αὐλοποιεῖ ὅσοι νόον ἐς ἐπιφυσιν ἔδη, ἅμα τῷ φυσᾷν χ, ἀ νᾶν ἐκπίπτειν: Dij tibicini mentem non inſuſtrunt, nec ita inadideunt vt addiſcat eſſceret: Ipſa cum primo inflatu euolat. Demoſth. οὐκ ἀδρᾶς. Σ' ὑπεμπιπλᾶσιν μεμφὰς ἀφ' ἧς σπουδὴ ἔσται βαίνειν Ποσειδῶνας γάσεις φυσᾶν, ἡ, buccas inflans ſiue flatu diſtendens. Φυσᾷ, effło. Sophocl. οὐ φυσῶ τ' αὖθ' ἀφ' ἥπατος αἷμα, per nares efflantem cruorem. δίδυμα φύσας ἀνξάντας, inflatus ſuperbè famam auget, Herodot. Aliquando effero. Xenoph. πνεύματι ἐφ' ὅσῃ δύναμιν. Inuenitur etiam pro inflor & tumeo. vide Φύσημα, & Φύσα.

φυσητὴς, ὁ tractus, συρμὸς, Heſ. ic.

φυσὶα, ἡ, veſica, follis. vide φύσα, & Ὀλοφυσῶ.

φύσιγξ, αγος, το, flatus, φύσησις: vnde ait Pollux de tibiis lib. 4. τὸ ξ συνδέσμῳ, ᾗ φύσιγξ, ᾗ αὐλητὴς, vel. tus ſpirituſque qui inflatu tibias cæteraque inſtrumenta ἐμοιδ. σεκ permeat ſonituſque elicit. Φύσιγξ, in bullante humore dicitur ἀπὸ καταλαβῆς ἢ ὀχυρώσεως πανταχόσε, bulla fic ebullientis ſanguinis eruptionem, ἄλλως φύσημα vocatit Euripid. Inde factum vt φυσίγματα dicantur, in margaritarum conchis bullarum modo inanes conceptus. Plinius lib. 9. cap. 45. Si verò & tonuerit, pauidas ac repentè compreſſas, quæ vocant phyſemata efficere, ſpeciem modò inani inflatam ſine corporibus: eſſe conchatum abortus. Φύσημα, tranſlatè, τὸ φρόνημα, καλοσύνεια, arrogantia, quod & flatus dicitur, vt apud Virgil. in Æneid. flatúſque repellat. Euſtat. in Homer. Iliad. ρ, Γρίφαι ζ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φῦσα πρεπίσα μεταφορικῶς, τῶν ἀπαζόντων αὐτὴ ἀμυνομένων πεπίκια δια τῶν ἀγωνίων χειρῶν ἐπιφυσώντων (id eſt, verborum inanitatem Ciceroni) τῷ ἀλαζόνι, ὡς οἱ λόγοι τοῦ φυσητοῦ (id eſt bullis) ἐοίκασιν. Vnde de Demeas tibicinis mulieris filius ſcommate tactus eſt atque perſtrictus ab Hyperide, cùm ille è ſuggeſtu inſoleſceret ferocientis equi more, ὅστις ἅμιτρα τὸ αὐτὸν ὑφῇσί ποτ, ἐπαίρει, οὐ σὺ πάππῳ μείζων τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα: quo dicto ignobilitatem eius atque inflarum & turgentem animum tetigit & irriſit, ὅτι τὸ ἀγῶνα ἐς ἰδιῶτας αὐλητρίδος φύσ, ᾗ ὃ' ἐς μεγάλα τρόπα. Sic & in Alcibiade poſteriore Plato, Ἀνδρὶ πολιτικῷ πολεμικὸν φύσημα φυσᾶν, Virorū qui inflati ſunt adminiſtrationis Reip. gloria. φυσήτεον in hoc ſenſu dixit Apoſtolus. vide infra. Φύσημα etiā peculiariter appellatur reſina pinea. Galen. de compoſit. med. κ' χυλὸν λ. ζ. πτυίνης ἡμιξέσιον ᾗ, ὠλὸν ὑΐτης φύσημα: Quod & confirmat Actius lib. 1.

Φύσησις, flatus, ουδάσεως, flandi actio, quaſi flatio. Theoph. de carbonibus loquens hiſtor. lib. 5. cap. 1. ει τῶν φύσεων καιόντων, ὡς ἤκουε καὶ παρεφύλαττεν ἡμῖν, ad flatum commodiores, vel potius ad ſuffflationem cum Plin.

Φυσητὴρ, ῆρος, piſcis quidam cetaceus apud Ælianum. Strabo lib. 3. dum inſpirat, apparet procul inſpectantibus columnæ in medium nebuloſa quædam facies. Φυσητὴρ, Comm. Ariſtoph. flabellum. ἡ πτ. Apud Dioſc. c. 77. lib. 5. bellis narem liſtulamque exponunt. In Bibliis ſuffflatorium cap. 6. Hieremiæ.

Φυσητήριον, τὸ, tibia, αὐλὸς.

Φυσητικὸς, vim habens inflandi, Ariſtoteles libro Animalium de piſcibus.

Φυσητικὸν, inflatus mente, ὑπερηφανίᾳ & τοῖς τοιούτοις, Heſ. ic.

Φυσητικὸς, ὁ, ὁ, flandi actio, ᾗ. eſt halitio, flatus. Ariſtot. l. 1. probl. Segm. 22. Quæſt. διὰ τί φυσητικοὶ, ἀφ' ὧν τὸ ὄζειν, vbi opus ſignificatur, vt actio φύσησις vocatur.

Φυσιάω, ῶσω, ἤσα, ἤκα, ἤσθην, ἤθην, ἤθησα, ἤθημαι, ἤθημαι, ἤθημαι

de gener. Anim. Cicero de Fato, Zopyrus φυσιογνώμων, qui se profitebatur hominum mores naturalque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernosc. re. vide Μετωποσκόπος.

φυσιολογία, de natura disputo, physica ratione ostendo: Nazar. in Orat. 1, ἡ περὶ γένεσιν τῶν ὄντων φυσικολογία, filij generationem velut naturæ eius interpres expediam: physica ratione ostendā. vnde ἀφ' ὧν τὰς φυσιολογίας, de omnibus naturam scrutari. Aristot. in 1. Metaphy. φυσιολογικῶς δὲ φύσιν λαμβάνῃ, i. e naturæ habitu indit. o naturam cuiusque ex forma perspicio. φυσιολογεῖν, naturas conicere, naturam obseruare.

φυσιολογία, physica disciplina, studium naturæ indagandę, ἡ περὶ τῆς φύσεως ἐπιστήμη καὶ τῶν διαλήψεων, Philopon. Cic. 1. de Diuin. Qui & naturæ rationem, quam φυσιολογίαν Græci appellant, nō tam esse sibi profitebatur, εἰς φυσιολογίαν μεγάλην σπουδάσας, in contemplāda cognoscendāque rerum natura excellens prudentia, Plut. in Pericle.

φυσιολόγος, naturæ explorator, naturæ interpres. Theophr. histor. lib. 3. cap. 2.

φύσιον μ. ἀπαξ π. ωκῳ, inflo, anhelo, sufflo, πνέω, ἀθμαίνω, Hesyc. Lascaris, de fele, & in Epigr. Act. Accus. Et φυσᾶσθαι Apostolo, i. superbire, inflari, ὑπαιμᾶσθαι, ὑψοῦσθαι.

φύσις, ιος, ἡ, natura, potentia rei innata, ingenium & indoles, virtus, natiuitas, natales, naturæ habitus, naturæ mores, propositum, χρῶσις, gentis, Gens, Dionysius de situ orbis. διάθεσις φύσεως. Plat in Tim. eo, æterna natura, æternitas Cicer. Philo de mūdo, τὸν ἐκ φύσεως ἀστασίαστον καὶ ἀπολέμητον αὐτῶν ἐκ πολέμων διωκισμὸν ἀραπικῆς τε καὶ χρωπικῆς, naturam Dei us fit ripibus tribunt cum ex pluribus facultatibus attemperatam, tum verō altrice & genitrice φύσει καὶ τροφῷ, situ munitus. οἱ φύσει ἀδιαίρετοι τῷ σώματι, quorum natura ita comparata est vt infirmo sint corpore φύσικοὶ ἐκ, vis ingenij, Thucyd. ἡ ἐπὶ τὰ δεινὰ εὐφυΐα, ἐκ τῆς φύσεως, an sis aptus natus ad verba facienda, Aristoph. τῇ φύσει, per naturam, Xenoph. τῇ φύσει ἀφέστερος, ordine naturæ prius. Aristoph. in organo. sic Cicero exponit φύσιν ἐσο, natura æqualis. Aristot. in Polit. φύσει ἄρχ, Demosth. naturæ seruat tenor em. φύσιν ποιεῖ, facit vt coeat, it i est, coalescat. κρ φύσιν, naturæ ratione, naturæ instinctu. κρ φύσιν, naturalis. Οἱ ἐκεῖ τῶν φύσιν, naturæ interpretes. ἔξω φύσιν, præter normā naturæ, inusta natura. φύσει ἀνδράποδον, hominum captus. φύσις γαλακτὸς, generatio lactis seu ortus, Aristot. in Politic. φύσις, aliquando opponitur prination', vt frigiditatem aliquam esse natura, non prinationem docet Aristoteles lib. 2. capit. 2. de partibus Animal. Φύσει, transl ate, ἡ ὕσπα, subst antia, an quo significatu sæpe natam sum pſit Cicero: vt 4. de Finib. Omnis natura vult esse conseruatrix sui. Alibi, Diuisernit natura hominis in animum & corpus. Aristot. Μεταφορᾷ δ' ἐπὶ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν φύσιν λέγεται διὰ ταὐτὸν, ὅτι καὶ ἡ φύσις ἐν τῷ τέλει. Et 4. Meteor. οὐκ ἐφεξῆς ἐστὶν ἡ τῆς φύσεως τροφὴ τοῖς. De significatis τῆς φύσεως, Aristot. in Metaphy. Galeni quæ Comm. de natura humana. Plin. lib. 14. vini natura non gelascit, i. ἡ φύσις τοῦ οἴνου. φύσις accipitur etiam pro prudentis tam virtorum quam fœminarum: quod Latini etiam naturam dicunt, vt Cicero, de Diuin. Plin. naturalia.

φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio Plin. τὸ φύσημα. Transl atè de arrogantia dicitur, vt tumor animi apud Cicer. Paulus 2. ad Corinth. ca. 12. φύσημα, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι, tā flati animi, siue animi tumores. Cic. 3. Tusc. ul. Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est. Sapientis autem animus semper vacat vitio, nunquā turgescit, nunquam tumet. Gregor. διὰ τοῦ ἐκ τοῦ χρόνου συμπαθοῦς φυσήματος. Hesychio φυσίωσις, id est, ὕπαρσις, ὑψηλοφροσύνη.

φύσκα, ἡ, φυλλυρίνη, vesicula manibus oborta, vt inter remigandū remorum attritu, Comm. Aristoph. in Vesp.

φύσκη, crassum intestinum, aut venter: intestinum ex quo farina & carnibus iniectis lucaniæ fiunt, Comm. Aristoph. in Equit. Athen. lib. 14. διάθεσιν κ χαροὸς κ φύσικε τόνου. vulgò cetuelas.

φυσκίον, vesicula, folliculus, vtriculus. Faba Ægyptia vbi defloruit, φέρει φυσκία ἄβρωτα πόπια ξυλακίδεσι, i. fert folliculos locubs similes, Ruel. vesparum fauis similes profert vtriculos, Marc. lib. 2. Dioſc. c. 131. sunt qui legant σφυσία. vide Κύαμος.

φύσκων, ωνος, ὁ, ventriculus, obesus, apud Iosephum. Suidas scribit Pittacum obæsum, ab Alcæo γάστρωνα κ φύσκωνα, appellatum fuisse.

φύσκος, ὁ, folliculus, c. 25. lib. 2. Dioſc. follis. vide φύσα.

φυσκαλίς, ίδος, ἡ, vide Φυσκλίς.

φύσκελος, ὁ, piscis quidam apud Ælian. vide Φύσκαλος.

φύσκιοι, οἱ, fimbriæ, Σύσκιοι.

φυσκοπήρα, ας, ἡ, fistula, q. fistitutorium. Dioſc lib. 5. cap. 77. εἰς ἀφροδισίων φυσκοπήρας, ad excipiendam follis naremi, Ruel. fistulam, Marcellus, & paulò pòst, εἴκοσι σταγόνας ἐν φυσκοπήρᾳ ἐγχεῖν. in domo & folles & alia or fino munere fungantur. Ruel. ventilator, Marcel.

φύσκα, τά, farina melle conspersa, τὰ ἀπὸ σπυρίδος μέλιτι πεπλασμένα. Etymol.

φύσκη, ης, vel potius φυσκὸς, ου, vult Herodian. Imaza in Scypho coagitata macerataque mollitet e vino ac polline. Etym. Aristoph. in Vespis, Καὶ τὸ ζωμίον μ' ὑπὸ δυσπεψίας, φυσᾷ μ' ὥσπερ φυσκώνη χαρ. Comm. τῶν ὀξαρίων ἢ οἴνου μᾶζαν. Athen. lib. 3. φύσκη scrib. excepto quidquæ μᾶζα ἢ ἄρτος τῶν μυῶν.

Φύσις, ιδος, ἡ, Æschyl. Pers. Τάνυ γὰρ φύσις μυρίας ἀσθμῆν, ἡ Ἔκφυσις ἢ γονὴ, σπερματικὸν γόνον ἀναπνεῖ.

φυσώδης, ους, ὁ, ἡ, ventosus, inflationem pariens, flatuosus. φυσώδεις πνεύσεις, flatuosi spiritus. πνεῦμα ἀπεπτον καὶ φυσῶδες, Gale ad Claud. Spiritus crudus & inflationem pariens. φυσώδης νόσημα, morbus inflatione contractus, Gaza.

φυτὰια, ας, ἡ, locus, arboribus consitus, hortus, arbustum, vinea, φυτεύσιμος γῆ, διὰ δ ἐφόρος γῆ, ἢ ἀμπελοφόρος, consitio. Apoll. 2. φυτεία ἐν κήποις μιλήσιος, plantatio fructus feu arborum fructiferarum. φυτεία καλαύκων in Epigr. Aratus de Syrio loquens, ὅθι ἐπ κλίτος ἀμ' ὄγλῳ αὐόντα φυτεία ἡβώοντα, non amplius illum arbores fallunt. ita φυτὰ Cicero arbusta vertit.

φυτεύω, planto, appropinquo.

φυτὰλιά, ᾶς, ἡ, locus, arboribus consitus, hortus, arbustum, vinea, φυτεύσιμος γῆ, διὰ δ ἐφόρος γῆ, ἢ ἀμπελοφόρος, consitio. Apoll. 2. φυτεία ἐν κήποις μιλήσιος, plantatio fructus feu arborum fructiferarum. φυτεία καλαύκων in Epigr. Aratus de Syrio loquens, ὅθι ἐπ κλίτος ἀμ' ὄγλῳ αὐόντα φυτεία ἡβώοντα, non amplius illum arbores fallunt. ita φυτὰ Cicero arbusta vertit.

Φυτεία, ας, ἡ, locus, arboribus consitus, hortus, arbustum, vinea, φυτεύσιμος γῆ, διὰ δ ἐφόρος γῆ, ἢ ἀμπελοφόρος, consitio. Apoll. 2. φυτεία ἐν κήποις μιλήσιος, plantatio fructus feu arborum fructiferarum. φυτεία καλαύκων in Epigr. Aratus de Syrio loquens, ὅθι ἐπ κλίτος ἀμ' ὄγλῳ αὐόντα φυτεία ἡβώοντα, non amplius illum arbores fallunt. ita φυτὰ Cicero arbusta vertit.

φυτάλμιος, ὁ

Φυτουργὸς, ſator, φυτευργὸς, Dionyſ. Poeta.

Φυτοκομέω, plantandi ſtudio teneor.

Φυτοκόμος, ὁ, ſerendi ſtudioſus, Baſil. in Epiſt.

Φυτοκομος, ὁ φυτόκομος.

Φυτὸν, οὐ, τὸ, planta, propago, ſtirps, virgultum, arbor. generalius eſt quàm δένδρον, Ariſtot. in Logic. cap. de Subſtantia. Pro quouis viuente Platoni de Leg. Dicitur & de hominibus Euripidi. prima breui apud Heſiodum & in Epigr. τὰ φυτὰ, quæ radicibus hærerent. συπὸ χαμαίζηλα. frutices, Gaz. φυτὸν ἔμπνευστον, ſolum æſtuoſum. ſic Gaza lib. de cauſ. plant. Theophraſt. φυτὸν genus quidem eſt plantarum arboréſque complectitur, ſed ad herbas tantùm aliquando vis verbi reſtringitur. Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 14. φυτὸν ἢ βοτάνη διάφορος φυτοῦ ἢ δένδρων, i. herbarum & arborum. Φυτὸν item genus herbæ eſt, quæ & κωνώπιον dicitur, Dioſc. lib. 4. cap. 219. Φυτὸν pro φύμα, i. tuberculum. Archilochus quem citat Interpr. Theocrita, Ἐδαλὼν τὸ ἄκρον ὄζον πάντων φυτὸν ἔασεν.

Φυτὸς κάφ, terra circa plantas aut ſtirpes effoſſa.

Φυτοσκάφος, ὁ, foſſor ruſticus, qui arbores depangit ac ſuccidit, apud Theocr.

Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ, prolificus, libro 5. Epigram. Ζηνὶ μὲν πάσῃ φάνη φυτοσπόρος αἰθήρ. Aliquando pro parente capitur & patre.

Φυτουργικὸς, inſtitum, inſtitio, plantatio, conſitio, locus cõſitus, Bud. in Epiſt. prior.

Φυτουργία, ας, ἡ, plantandi ars, plantatio, conſitio, cultura plantarum. Philo de mundo, Τὰ γὰρ ἀκάλυπτα ἢ πυῤ ἄβρα ἢ ὕδωρ φυτουργίᾳ, l. conſitio.

Φυτουργὸς, ὁ, ἡ, ſator, ὁ ἀμπελουργὸς, pater, Eurip. vide Φυτεργός.

Φυτουργῶ, plantas colo, & fero. curóque, vel plantæ inſtar pango. Philo de mundo, Τέτταρα δὲ ἰδίως ἐοικότα ὄντα φυτουργοῦμεν, inſtar plantæ pãgere. Plato lib. 9. de Rep. φυτουργῶν plus eſſe ait quam δημιουργῶν: Deúmque φυτουργὸν appellat, quaſi formarũ, hoc eſt idearum conditorem.

Φύτωρ, ορος, ſator, genitor. Φύτορες, Heſyc. ζῳογόνοι.

Φυτῶσαι, vel

Φυταρῦσαι, vide φυτεδονῆσαι.

Φύω, μύσω, ῦσα, planto, produco, gigno, creo, pario, ortum do, in lucem edo, εἰς τὸ φανῆναι ἄγω, Actiu. Acc. Gaza lib. 4. Gram. Lucian. πῶς ἀθάνατόν ἐστιν ὃν πὸ ὑωῦ τὸ κεφαλῆς; Mineruam ex ſuo capite edidit. Homer. Iliad. 5. βύλια τῷ δ' ὄζε φύσει, edet. ὁ φύσας, pater. Sophocl. ἃ ἔπαιρε τὸν φύσαντά με κᾀθέλει, i. meum patrem. πόφυκα, ſatura eſt comparatus. πεφύκασι πάντες, natura omnibus ingenium eſt. πέφυκε κατὰ τὸ δ, ſuapte natura propenſus eſt ad ſitum inferiorem. πέφυκε ὑπὸ δύδιαι, augeri ſolet. πεφυκὼς, ingeniuus, ad extendendum natus, Ariſtot. πέφυκα οὖτος, ſic ſua natura habet. εὖ πεφυκὼς, aptus ſimpliciter, Demoſthen. id eſt, ἱκανὸς, δεῖσθαι πεφυκὼς, Bud. in Epiſt. πεφυκὼς ἀνατέλαι, aliter diſpoſitus, Plato de Leg. πεφυκὼς πρὸς τέχνας, qualitati conſentaneus ac cõcors, Plato in Tim. ἡ πέφυκα, qua fert natura, Aretin. apud Ariſtot. 3. Polit. πεφυκὼς ἐκ τῶ ἄδρακτος, ex cute oritur, Ariſtot. 2. Ani. πέφυκε ἐκ τῶ ἔρεβους, hæret & continetur ex vmbilico, Ariſtot. ἐκ τῶ ὑὸ πέφυκα, ex filio natus eſt, Nazan. in Orat. πέφυκα δένδρα, arbores manu conſitæ ſunt. πεφύκασι, ſitum habent. vide in πέφυκε.

Φυῦ ῆς, ῆ, in Subiunct. ab ἑφύλιν. Plato Epiſt. 7. καικὸς ἐγ' ἀὐ φυῆς, &c. i. πεφύκως, ſi male natura ſit comparatus.

Φυώδης, odoratus. ſic Gaza lib. 1. hiſt. plant. Theophr. ſed perperàm ſcriptum eſſe videtur pro Sudore.

Φῶ pro φαῖ, luci. Eurip. Eſt & verbum pro dico, εἶπα Heſych. oſtendo, foueo, ſplendeo, apparco, occido.

Φώ, dicam, in Coniunctiuo, Demoſthen. vnde φῶσι, Ariſtotel. in Rhetoric.

Φώγνυμι, &

Φωγνύω, cremo, accendo, adoleo, torreo, illuſtro. φώγνυται. Dioſc. li. 1. cap. 80. torretur, vritur, adoletur, πρύγεται, frigitur.

Φωγνώω, idem, ardeo. Bithyni ſic dicunt, Etym. Sud. φωύγω.

Φώζω, ardeo, accendo, φωγνύω, aſſo, torreo. Euſtath. in Iliad. ῥ, φῶ ſignificare ait ἡ δὲ ὅτι τὸ πυρώσιμον: Eiúſque derinatiuum eſſe ὡς πὸ ἐφγάσιμον φάζω: vnde apud Comicum, φάζῃς τε Νικοκλείδεται. Et apud Athen. ἡδέως πεφαζμένος ἐκ κάπας, Suid. φάζω, τὸ κρίνω.

Φάϊξ, ὁ, phoix icis, auis, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Φαιμία, ας, ἡ, ciuitas Ioniæ.

Φάκαινα, phocænas tirſio ſeu turſio, vt Gaza vertit genus eſt piſcis. vide Plin. lib. 9. capite 9. & ibidem Barbar. φάκαινα, tirſiones, balænæ.

Φάκη, ης, ἡ, phoca', vitulus marinus. eius odor eſt tetterrimus, Interp. Ariſtoph. Odyſſ. 4. - πᾶρε γὰρ ἀὐτὸς φακίων ὀλεσπρέφειαν ὀλοώτατος ὀδμή. vide Ariſtoph. in Pace.

Φάκελος, phocis pro genere cuiuſdam pyri, Theophraſt. libro 2. de cauſ. plant.

Φακέλλη, feræ quæ in luſtris agunt. φακέλλαι· ἀγκύλοχοι, in Epigrammat. anchoras delitéſcentes, & quæ velut nidum fecerunt in portubus.

Φακελόω, lateo, ἐμφακελόω, Heſyc.

Φάκος, ὁ, ἡ, ὅ, lat. bl. um, σπλάγχνα κρυπτὰ, Et Suid. ἅδυς ὑσσοῦ. Et κρεανκίδη Θ ῥῆτις ἐν ἐπαινέσαι τὸ κλάσσασα. Φάκας σπγὴ, condítum ſilétium. Nonnius.

Φακελῶ, πε, φακελτίζομαι. Dicitur & φακέω, i. latibula, luſtra. Ariſt. hiſt. Animal. lib. 8. Ποιεῖται δὲ τὰ ζῶα τὰς φακέλας ὅταν κυπτώδεα ὦι ἀλιεῦσι, ἢ ὅταν ὑπὸ τῶν ὑπνωτικῶν. Apud Galen. 1. de Præpnot. ex puſillo. μικρὰ τὸ ὄγκῳ καὶ ἀσθενῆ φακέλια.

Φάκελος, οὐ, ὁ, luſtrum, latebra, id eſt ferarum locus, antrum, ſeceſſus, fouea. Matth. capite 8. ὡς ἀλώπεκες φακελοὺς ἔχουσι, vulpes luſtra habent. Φακελὸς Polluci, δίδασκαλεῖον, παιδαγωγεῖον, φρυντιστήριον, παλαίστρα, auditorium, ſchola, ludus, σκαμβυπόδων, ὅ ἐστιν οἰκίσκος, vnde Νικοφάκελλος, ineruditus: de quo vide Ammon. & Suidam.

Φακιόμα, ὄγκωμα, σῶμα, lateo. κρυπτὸς, Suid. latito, in ſpecu lateo, cõdor cauis, ſubeo cauernas, delitéſco, nidulor, nidifico, latibulis incubo. Neut. abſol. Dicitur etiam φακιάω. ſi cecedo. Plin. Ariſtot. hiſt. Anim. lib. 8, cap. 14. Τὰ δ' ὄστρακα χειδὸν ἅπαντα φακιᾷ, πλὴν εἴ τι τῶν τοιούτων σωμάτων πέπυται αὐτοῖ, &c.

Φακλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſemper in eodem loco deſidet, Heſyc.

Φακλητήριον, τὸ, domus conuiuales vbi clàm potatur. Pollux Onomaſtici libro ſexto, Ἰδίως δ' ἐπὶ τῆς διατροφῆς οἰκεῖς φακλητήρια ὠνομάζετο.

Φακλία, morbus veſ, quum nimia pinguedine laborans anguſtis latebris affricando corpulentiam diminuit.

Φακλιδαῖος, ὁ, ἡ, q. nidulator, qui nidum facit, qui latitat. Suid.

Φακὸς, piſcis genus quo ddam, ſerpentũ ſquamæ. Pro ſquama per ο potius ſcribitur. pro piſce apud Ariſtot. lib. 9. Ani. Gaza Græcam vocem relinquit.

Φακασκεύω, ars exercendæ vocis, Theop. lib. 9. hiſt. plant.

Φακασκός, phonaſcus Cicer. qui vocem exercet & regit, præceptor vocis, formandæ vocis magiſter. οἱ φακασκοὶ, qui ſunt modulorum ſtudioſi. Alex. Aphrod. libro 1. Problem. οἱ φακασκοὶ παιδεύοντες ἀσφαλακώτατα τὰ ἀκατάσκευα, Phonaſci præanem citantes (ſic enim Cicero in Oratore) arterias præmolliunt. Galenus lib. 5. de Sanit. ἡ τοῦ φαλακροῦ ἕως ὑπὸ τῆς φακασκῶν διδασκαλικῆς παιλαμβάνει, quas phonaſci vocis exercitationes vociferationéſq; appellant adſúmebam.

Φακασκῶ, vocem exerceo & moderor, reddo vocem claram, Suid. πῶν δὲ φωνήεν ἀσκῶ. Demoſth. pro Cteſiph. πεφακασκηκὼς, ἡ ἐξωκελεύκὼς ἐπὶ τοῖς πλείοσι, exercitata voce, & vocabulis atque dictis conquiſitis. Cicero voci ſeruire dixit in primo de Oratore: vbi de hac re multis agit.

Φάω, μι, ἔσω, σα, σε, vo, εο, λέγω, dico, loquor, cano, ſono, vocem edo, inclamo. A Actiu. Accuſ. Sophocl. Αἴσιμα φανῶ, Aiacem inclamo. Idem in Electra, τί φανῶ; quid aio? Item cum Dat. Idem, ἥσυχα φανῆς, venienti loqueris. φανήσει, ἔσει, ἐοικὼς φανήσεις, φανεῖσαι, κεκλύοντες, Homer. Iliad Propriè de hominibus dicitur. Ammon. in hoc verbo aliquot etiam brutorum animalium voces enumerat. Pro gemo de palumbe, Gaza apud Ariſtot. lib. 9. Anim.

Φωνὴ, ῆς. ἡ, vox, ſonus, locutio, dictum, verbum, ſententia. διὰ τῆ φύσεῖ τῆ νοῦ. Φωνὴ Polluci, φθόγγος ἀμέλγε Θ κρᾶσις· αὐτὸς, vel, φθόγγος, ἦχος Θ πνεῦμα ἔμψυχον, ἐξελήλυθὸς ἐκ θώρακος· siue ἦχος ἐκ στόματος, ὡς σθάρραντος. Aét per pulmonis ſpiracula emiſſus epiglottidem ferit, iſque per oris palatum reſonans linguæ impreſſione conformantur in vocem articulatam atque explanatam. φωνὴ ῥήξας, in vocem erumpens. Ἀνακλᾷ τὴν φωνὴν, Pantus ad Galat. cap. 4. i. vocem mutare: vbi pro mitius agere. φωνὴν ἀνακλᾶσθαι aut ἀίνας, vide in verbis. φωνὴν vel φωνῆς ἀκούειν, ſonũ audire: vt in Actis Apoſt. c. 9. Ἀκούοντες μὲν τῆ φωνῆ, μηδένα δὲ θεωροῦντες. Rurſus pro vocem percipere atque intelligere. cap. 22. vbi τὴ φωνὴν ὧν ἤκουσαν τῶ λαλοῦντος μοι. Φωὴ, fama, φήμη, φάτις, rumor. Actor. cap. 1. γέγονεν δ' τῆς φωνῆς ταύτης, orto hoc rumore. νὶ ταύτης κτὶ τῶ ἀξιὸ τάτης, vt Matth. c. 9. ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕτη. Accipitur etiam pro lingua, quemadmodum dicimus, lingua Græca, lingua Latina.

Φωνήεις, ήεντος, ὁ, vocem formans, loquens. Xeno. ὅτι φωνήεντα λῶ τὰ ζῶα, quum animalia loquerentur. φωνήεντα, vocales literæ quæ à voce & gutture proferuntur, Ariſtot. 4. Anim.

Φώνημα, ατος, τὸ, vox, dictum, cantus, φθέγμα. Sophocl. in Aiace, φώνημ' ἀκοῦσαι.

Φώνησις, vocis emiſſio, quaſi vocalitio. Pollux: appellatio.

Φωνητικὰ ὄργανα, vocalia organa, Nazanz. in Orat.

Φωνομαχέω, pugnare de vocibus.

Φωὸς, ὁ, ὁ, fur, prædo. Κοπὶς φέρεσι. φῶες ἑπαῖλαι, piratæ, in Epigr.

Φῶς, ῶτος, τὸ Heſy. genus apum ſiue potius fucorum (qui ſunt apes maiores ſine aculeo, ignauæ) quòd & Fur Latinè dicitur. Ariſtot. de regulis apum loquens hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 40. Δύο μὲν ἡγεμόνε γίγνονται μᾶλ βέλτιον, συμβαίνει δ' ἐπ' ἔνιαις μᾶλλον ἢ πολλαῖς ἡγεμόσι, (Quod & ait Virg. 4. Georg.

Nam duo ſunt genera, hic melior, inſignis & ore,

Et ru-

Et rutilis clarus squamis: ille horridus alter
Desidia, latámque trahens inglorius aluum, &c.)
Deinde subiungit, Ἔστερος ὁ φὰρ πρακλιφθ., μᾶλλον ἡ πλατυγάστωρ. Ἔστ ὃ ὀκυφὼν ἐπὶ πλέον ἐν πάντων, ἀλιαντρ. ὃ ἡ ἀκρίς. Varro de Re rustica lib. 3. c. 16. de regulis siue de ducibus in apibus loquitur, paulò post ex Philosophi sententia subiunxit: Fur, qui vocatur ab aliis fucus, alter ex lato ventre: Sicut Plinius libro 11. cap. 17. etiam ipse de regibus apum loquitur, sed adiecit: Tunc & fucos abigunt. Quanquam de iis video dubitari, propriùmq; iis genus esse aliquos existimare, sicut furibus, grandissimis inter illas, sed nigris, lataque aluo: ita appellatis quia furtim deuorent mella. Idem Aristoteles citato loco, ait de paruis apibus: Τίνονται δ' ὑπ' αὐτῶν οὗτοι πονηροὶ ὀνομάτες, (i. apud deteriores notæ duces Columell.) ἡ πολλοὶ κηφῆνες, καὶ οἱ φῦρες καλούμενοι, &c.

Φωρ, ῥος ὁ, furtum, ſi. vel actio ipſa furtandi: vel id quod quis furatus eſt. Moſch. At φώρ. Heſ. eſt ῥᾴθυμα.

Φωρδοβίς, ένος ὁ, deprehenſus, fraudis compertus. φωρδοβὶς ὀδηνωθεῖσα, in inſidiis deprehenſus, Ariſtot. lib. 5. Polit.

Φωρεπὴς, οῦς ὁ, q. deprehenſor.

Φωρεύω, μι. ἀσα. τ. αικα, deprehendo, ἁλίσκω, in furto deprehendo, ἁλίσκομαι, inuenio furtũ, excutio, τὰ κλεπόμενα ζητῶ ἡ ἐρευνῶ: ſimplicitéque quæro, quæro, ἐρευνῶ, perueſtigo. Ariſtop. πρὸ. ἐγὼ ἐπεφώρευσ' ὑμᾶς· ἐνθ' ἐχρῆν μὲ ἐρευνῆσαι, ζητῆσαι, veſtigatur us, indagaturus. Item ſuſpicor, ſuſpectum habeo. Actiu. Accuſ.

Φωρεύω, ὁ, ἡ, arca, ſcrinium, κιβώτιον, ἐν ᾧ τὰ φῶτα ἐμβάλλουσι, ὃ ἔστι σωκίνδυνος: vel ἐν ᾧ τὸ ξύλ. φῶτ. καπτήρων. ὀδ. ὁ, ἕλιξ ἢ περίφερια φωτρικωδῶν. Apol. Rhod. Genit. Fœm. vtitur lib. 3. Argon. ᾗ, ἡ φωρεικὶς μετελκάδων, ὃ ἐστι πολλὰ φῶτρικὰ.

Φώρεον βλέμμα, in Epigr. occultus alpectus.

Φωρεον, ῆ

Φώρη, ς, τὸ, furtum, latrocinium. Bud. ἁλλὰ καὶ χρυσὸν ἔχων φώρια, ἀπὸ φωρᾶς εἰλημμένα. Pollux, τὰ κλοπήματα ἡ κλεμματα, ἡ κλοπιμαῖα, ἡ φώρια: & apud Platon. κλεμματίαι. Ioſeph. de Antiq. Ἱερωσύνῃ φόβου ὄντι τὰς τῶν ἐπιτηδείων ὑφ' ἑαυτῶν καὶ τῶν ἐκείνων, inquies ſe pro comperto habere ipſam à Ioſepho conſtupratam eſſe: vel, tenere ſe manifeſtum indicium ipſius cum Ioſepho ſtupri atq; commercij. vide Πλεφορέω.

Φώρης, cuſtos, ſpeculator, κατάσκοπος, Suid.

Φωρητὸς, cœnum, colluuies, fœmi aut fermentorum aceruus, συρφετὸς, ἀκάθαρσία. vide per o.

Φῶς, τὸ φαπὸς, ὁ virtus φῶς quod eſt dico, loquor. Homer. Iliad. Β, ἰσόθεος Δι φάος.

Φῶς, τὸ φαπὸς, πὸ, lux, lumen, lucerna: ἡ φῶς, i. lucer. Ariſtot lib. 1. de Colorib. πῦ ᾗ φῶς ὅτι σωμάτης ὄζη χρώματος ἀδηλονότι τὸ μεθ' ἡμέρα ἄλλω ἡ ταὐτῷ ἔχειν χρῶμα ὠφέλιμόν ἐστιν. Quòd autem lumen, aut lux, ſit color ignis, perſpicuum ex eo, quòd nullum alium præter hunc colorem habere reperiatur. ἐν τῷ φωτὶ, in lumine, id eſt, interdiu. φῶς ἀπήτει, qui lumen petiit, Act. εἰς φῶς ἀναλθεῖν, in lucem redire. Ariſtopha. κᾷ φῶς, in luce. κᾷ φῶς δίδοντ' ἀνειδεῖσθαι, in lucem redire, Xenoph. Paulus ad Epheſ. cap. 5. Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν κυρίῳ. ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε. Ibidem. τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται, πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι. (vbi compendioſa eſt oratio, Attico more mutato verbo alcero in Particip. Nam ἐλεγχόμενα φανερούται, pro ἐλέγχεται ἡ φανερουται) id eſt, omnia verò à luce coarguuntur & patefiunt. Lux enim eſt, quæ omne parefacit ac retegit. Φῶς, nigricans circulus papillam ambiens, ὁ μελανομμάτιον· ἐστὶ δὲ τὸ λιθῶδες κύκλῳ, Pollux lib. 2.

Φώσκω, luceo, illuceſco, φάω, φιλαφάνω, λάμπω. Matth. cap. 28. Ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, Interpr. Extremo autè Sabbatho quum luceſcerer in primum diem hebdomadæ. Pro quo dixit Lucas cap. 23. Καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευὴ, ᾗ σάββατον ἐπέφωσκε, id eſt, Porrò dies erat Paraſceues, & Sabbathi dies illuceſcebat ſuccedebatque. Herodotus ſic extulit in Thalia, ἡμῖν ᾗ διαφωσκούσῃ, εὑρίσκομεν σωιὸν ἑκάστῳ πεσῆσαι, Quum primum autem diluxiſſet, ſex illi, vt conſtituerant, affuerunt.

Φώσκω (quod & φάσκω ſcribitur) carbaſus, velum, ſindon, σινδών. Euſtathius Iliad. σ. Ἐκ ᾗ τῆς φύσης ὁ φάσκων, ὑπὸ φυσιλογίαν πλησθείσης αἰτίας ἐστρεγεῖ. Heſychio eſt πλατασὶ ἀξιόμενον, id eſt, lineum velum. Apud Lycophr. Κλῆστα ἡ φάσκανα ὀργυιαμβίας. Pollux, περὶ ἱματίων διδάσκων ἐσθῆτας loquens libro ſeptimo, Ἐστ ᾗ ὁ φάσκων αὐγοπτικὸν, ἐπιπλοῦν. λίνου ᾗ ἡ ἱματιακὸν. Vide dicitur φασκάνιον, Suid. λινοῦν, ἢ λίνου σινδόνιον, ἢ ἀφανὲς πέπλον, ἢ ὀθόνιον, linteum quo facies detergitur, vt Italicè *faſſoletto*, id eſt, ſudariolum, è Græco. Dicitur etiam φάσκανα ἡ φάσκανα. Et φάσκανος expoſitum Grammatici carbaſina lintea, ἡ τὰ λαφηρὰ πάλιν ἀναβάλλεσθαι τὸ φᾶλ τοῦ λαμπρύνων, quia alba & ſplendida: vel ἐσθῆτα τοιαύτην ὑπὸ κύπριων, φασκάνια ἡ φασκανες. Φασκάνια etiam ἐσθῆτα τοῦ φοίνικος ἡλιακὴν, horologium Phœ. ſiue horarium. Cenſorinus capite de diebus, B. Cor. Naſica Cenſor ex aqua fecit horarium, quod & ipſum à conſuetudine noſcendi horas à Sole, ſolarium cœpit vocari. vide Sueton. in Domitio. Suid. φασκάνιον, ὃ ἐσθῆτα ἡλιακὴν ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

Φωσφόρος, ὁ, luminare Cicer. Genef. cap. 1. ῥῆσιν ὅτι ποιεῖ φωστῆρας ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ὅλη τῆς γῆς. vbi ſæpius hæc vox repetitur. Paulus ad Philippenſ. capite ſecundo. Ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες: interpres, Inter quos homines micatis vt luminaria in mundo, ſermonem vitæ prætendentia. Foreſt tamen, ni fallor, melius φαίνεσθε per imperat. vertis: & ἐπέχω hoc loco eſt oſtendere, illucere ſiue illuceſcere: vt apud Hom. ἀεὶ ὑπέχει ἡμέρας, vt dies illuxit. Φωσὶ Heſych. feneſtra, Φοβὸς, vt & Latini dicunt lumina altius tollere, id eſt, feneſtras.

Φωσφόρος, ὁ, lucifer. φωσφόρε ἥμερα dixit Plato Comicus. Φωσφόρος, Lucifer, i. ſtella Veneris. φωσφόρου κύκλῳ, id eſt, Phaëtontis orbis: quintus eſt planetarum, οὗ ἀφορίσαντες, οἱ ἀρχαῖοι φωσφόρβιον, i. quem Veneris vocant: alij autem lumina. φωσφόρος σκιάδιον, conciliatrix luminum. Item perſpicuus, Adiect. φωσφόρος ἀστραπὴ, Eurip.

Φῶτα, virum: oculi, feneſtræ.

Φωταγωγὸς, luminum conciliatio, luminum initiatio, q. illuminatio, Nazan.

Φωταγωγὸς, feneſtra, lucem ferens, Heſyc, φωτοφόρος.

Φωταύγεια, ſplendor, λαμπρότης. Suid.

Φωταυγὴς, οῦς, ὁ, ſplendidus, Suid.

Φωτεινὸς, οῦ, ὁ, lucidus, φωτεινὸς πλοῦς, Xenoph. Matth. cap. 6. φωτεινὸν σῶμα: cui opponitur σκοτεινόν.

Φώτιγξ, ſplendor, ſiſtula, φάϊγξ· αὐλὸς, οἱ ἔδιος σάλπιγξ. φάτιγξ, i. λάπτιος αὐλὸς, & φαπίγλα, id eſt, αὐλαία. Euſtat. Iliad. σ. vide Πλατίγλωσσον.

Φωτίζω, μι. ίσα, τ. ικα, illumino, illuſtro. Galenus Dogmat. ζ, ἓξ μὲν γὰρ ἀναβιβάζεται τὰ φωτίζοντα σωματόχυτα. Ioann. primo, ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, Lux vera, quæ illuminat. Dicit Paulus ad Epheſ. capite primo, πεφωτισμένους εἰς τὸ εἰδέναι τὰς διανοίας, mentis oculos illuminatos. Dicitur etiam φωτίζω πινὰ, vel πινὶ, κατὰ τοῦ φάνειν, lucere ſiue præluceré alicui: illuceré etiam cum Accuſatiuo dixit Plautus. Rurſus Apoſtolus ad Epheſios, capite tertio, φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου, id eſt, omnibus prælucere, ſiue quaſi allato lumine patefacere atque oſtendere. φωτίσασθαι ἑαυτὸν φῶς γνώσεως, illuminemus nobis ipſi lumen ſcientiæ, Nazanzenus in Oration. Interpr. Φωτίζειν, in lucem proferre. εἰς φῶς ἄγειν, patefacere, ὀξαγλύειν. Suidas. Οἱ ᾗ ἐκκλησίαι νομίσαντες τὸ ἐν τοῖ κηρίοῖ ἐσβεσθὲν φωτίζειν, τὸ κῦ τῶν ἑπτολιῶν ἐπιλῦσθαι.

Φωτὸν, oculus.

Φώτισμα, ατος, τὸ, ᾗ

Φωτισμὸς, οῦ ὁ, q. illuminatio, ſplendor, fulgoris illuſtratio, αὐγὴ Heſyc. Cleomedes lib. 1. opponit τῷ σκοτισμῷ.

Φωτισικὸν λογικὸς φύσεως, Nazan. in Orat.

Φωτοειδὲς, lucidus, luminoſus, clarus. φωτοειδὲς ὄρος, inſtar luminis cernit, ſpecie quadam lucis conſpicatur. φωτοειδέστερος, lumini magis conformis, Nazanz. in Orat.

Φωτοδύτης, lucis dator.

Φωτοδοσία, luminis præbitio, illuminatio. apud Bud.

Φωτοκόμης, ὁ, cæcus, luce orbatus, mortuus: corruptè apud Heſy. φωτολόμης.

Φωτόκης, toſtus, Hermolaus & Ruellius apud Dioſcorid. libro primo, cap. 83.

Φῶτ, lux, φῶς, Heſych.

X

Nota est qua denotatur aliquid esse non receptum, non probum, sed adulterinum & antiquatum, id est, notata reprehensionis & reprobationis, vt est in Comment. Sophocl. vnde χαράσσειν id est, κακῶς κείειν: (vide Κίσσυβον.) Et decussatio. Plato in Tim. Οἷον χ θεοσθοδὲς, κατὰ σχῆμα ἐκ κύκλου: Cic. quasi decussatim: deinde in orbem torsit.

Χαδὲς, τὸ κρημνῶλον, κοιλὸν, incuruum, angustum, Hesyc.

Χαδὲω, ἐκ τοῦ σκεῦος, ὃ δέχεται ἄλλα, sum capax, χωρῶ, capio & contineo. volunt esse à χάζω. Aratus, λόπῃ σιω θώρηκι χαδὲῖν: Comm. χωρέσαι ἢ καθέξαι.

Χαδὲω, idem Hom. Ilia. d. Ἦμαρ δ' ἐς ἕσπερ ἔδυσε κακὸν ἐχθρὸν, ἰ. ἐν ἐχθρὸν, πέρ δὰ τὸ μέγαθος. & Iliad. τ, ὃ δωμήσατο πάσσε Δίμλκ Θ· ἀχθέσθη, ἰ. capere & continêre.

Χάζομαι, ἀ. σσω ἰω. σ. ασμαι, cedo, discedo, secedo, do locũ, me subduco. Depon. absol. Iliad. ἐ, νῦν δ' ἀχεΐαμεθα, ἰ. σπερκομψὸν ἀνάμ. & Iliad. γ. Δὲ δ' ἐπαμύνει εἰς ὅ Θ' ἀγχέτου. ἰ. κὰι χάσεε.

Χάζω. μ. ασσω, ἀόρ. ἔ. χασὸν, concedo, εἰς χωρῶ, deuito: Homer. Iliad. κ. ἐκ δὲ νῦν ἀπὸ χάζεο, καὶ ἐπόρουσον ἀ. ἐφόβησεν. Εἰς 2. aorist. verbi Med. Χάζεο, τὸ μεσμανὸ, id est, anxie solicitus fum, Apol. lib. 4.

Χάῑνω, ω. αυδ. hio, dehisco, inhio, χάσκειν. Vnde κεχλωσὼς pro stultis, Aristophanes. Nam stultitiæ signum est esse aperto ore. Neutrum absolutum. Comm. Aristoph. in Equit. χάῑνει τὸν σοφοκτὸν. Dicitur etiam Χανὼν vide Χαὶδ·, & Χάῑνει. Lucia. in Icarom. σφὲς τὸ πλῶ· ἐδ' ἀπὸ κέχλωκ, iam fini inhio.

Χάῑς, virga pastoris, baculus incuruus, pedum, Etymol alij venabulum exponunt. Apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 4. αὐγόπεος χάῑς, Comment. κεμετὸν ἐ βακτηρίαν, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Alij ἢ ἐλάσεως. Callimachus, Ἐφορτὶς τοι σφρίγνουσι κερὰς ἀμφὶς καὶ ὑπὲρ Ποιμενικοὶ πίνυσι ᾗ ὁι χρὶς χῶν ὄγκυσα. vnde Alcmæi dixit ὑρυσχάῑν, Χὸν τοῦ χάῑς ἐμέσει, hoc est, ποιμανῶν. Dicitur & Καλαμοχάῑς.

Χαλὲς, ὁ, ὑ, probus, ἀγαθὸ, Hesyc. χαλὸ autem pro ἀγαθὸ Suid. ex Aristoph. affert, dicente, χαλὸ μὲν ἔδει Κορινθία δὲ. Item καὶ Lacedæmonios ait vocasse τὰ ἀγαθὰ, est vero χάλὸς nomen verbis Peloponnesi iuxta Lepten.

Χάῑρε, salue, gaude, bono sis animo, aue, Imperatiuus. Aristoph. in Pace, χάῑρε χαῖρ· ὦ φίλτατ' ἐς Ἀσυβίωσιν ἥκω δ' ἐς σὲ. Σοῦδ' ἐδὰμεμὶμ τοῦτο. Χάῑρε, pro vale. Hom. Odyss. ἐ, χάῑρετον ἐ κούρη, valete adolescentes. χαίρετε, valete.

Χαίρει. vide in Χαίρω.

Χαιρεκακία, malcuolentia, alterum extremum ἡσυχίας virtutis: lætitia. qua quis exultat quòd quis malis afflictetur, siue dignus sit, siue indignus, Aristot. lib. 1. magnor. Moral.

Χαιρέκακος, qui malis delectatur alienis, ὁ ἐπιχαίρακος, Pollux.

Χαιρετίζω, saluto, saluere iubeo.

Χαιρέφυλλον, chærephyllon, herbæ genus, vulgò *cerfeuil*.

Χαιρὼ, idem quod Χάῑρε. Aristoph. in Pluto, ἔτω χαιρὼ σε ὅτι, neutriquam gaudebis. vide Χάῑρε.

Χαιρὼ σύ, ὁ Θ·, ὁ· & Χαίρων, ὁ, τὸ· & Χαιρῶσιν, ὁ, ἐ, gaudium, lætitia, χαρὰ. Aristop. in Achar. φῆς ἰδὼν τὸ σὸ ἐμὸν χαιρὼν δὲν. Dicitur vt ἀλησθὼ, à χαιρὼσω futuro.

Χαίρομαι pro χαίρω, ἰ. gaudeo. Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. Διὰ τί οἱ χωλοὶ μᾶλλον ἢ σφοδρῶς, ποτὲ δ' ὀκνοῦντας; Idem, Χαιρομένης φόνῳ ἢ χάρμη τῇ μύνει, ἰ. fœlesta & fœna cedes. Æschyl. Χοηφόρ. Οἱ δ' χαιρόμενοι τῇ κακὰδικῇ τὰς αἰτήσεις, ἰδρῶσι τὰς μοχλὰς κακὰς. Aristoph. in Pace, εἰς ἐ θέμεθ' ἡ χαίρομεν ἢ πόποποι. quo in loco χαίρομεν ἐ ἐνεργείας dicit Interpres, comica licentia: in eóco decipitur. Euripid. in Oreste, ἔδοις ἂν ἀὐτὸν ὑφόμενὸν· ἃ πάσχομεν δὲ τ' ἐκδικοῦσαν τ' ἐνδυσὸν καχεμάθειν, ita vt lachrymas ei ciemus, etiamsi intus lætetur ob mortem nostram, ἰ. χαιρέσθω ἢ θέσεσα.

Χαίρω, ω. χαίρησω, ἀόρ. ἔ. χᾶρον, gaudeo, τὸ χάρημαι, ὁ χαιρὼ, ἢ θέμαι, capio voluptatem, lætor. acquiesco, in deliciis habeo, exulto, delector, ἢ σφόμενμ. Datiuo. Xenoph. ἐδεὶ οὔτω χαίρεις ἐς φίλοις ἀγαθὸς, ἐ. ex nulla re tantam capis voluptatem quantam ex bonis amicis. Cum Præpositi. ἐπὶ. Idem, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἧδ' φίλων χαίρει, & ἐ. de bonis amicorum gaudet. Cum Participi. Plato de Rep. χαίρω διακηρύσσων. χαίρω ἐπαγγέλων Θ·, gaudeo laude. Xenoph χαίρω φίλοις, gaudeo dare, Plutar. in Public. χαίρω φιλέμενὸς Θ·, Aristophan. χαίρω ποιῶν, Idem. χαίρω τινὰ ἡδονῇ, afficior quadam voluptate. Aristot. in Rhetor. Χαίρειν apud Græcos tria significat, gaudere, saluere, & valere. Salutantis autem est, dum abimus aut in fronte epistolæ (quod imitatus est Horat. Epist. libro 1. vbi sic initio, Celso gaudere, & bene rem gerere Albinouano Musa rogata refert, id est, κλέσσι χαίρειν, ᾗ εὖ πρᾶττειν.) de quo in Εὖ πράττειν. Cleon hoc verbum epistolis pro salutatione præfigebat, vt Epicurus ἐῦ διάγειν, Laert. lib. 3. Vide Platon. in Epist. (Qui & in Charmide hoc salutandi genus reprehendit, dicendumque potius ait εὐ πράττειν.) & Lucian. Ὡσ' ἐν τῷ πρὸ τοῦ ῥήτορος τὸ πάσματος. Χαίρειν, valere, quod est improbantis, reprobantis, nuntium remittentis & auersantis: vt in illo Epicuri, χαίρειν ἑκάτων. Aristotel. in 1. Poster. Analyt. τὰ γὰ ἐδὲν χαίρεται. χαίρειν vertunt Interpr. per abire, discedere, & quasi nuntium remittere, & migrare. Cicero de fuga Pompei loquens, ita inquit ad Atticum, At ille πολλὰ χαίρειν τῷ κακῷ dicens, pergit Brundusium: hoc est, abiiciens honestatem, fugam arripit. Sic Terent. valeant qui inter nos dissidium volunt: propereant, κατ' ἀθροπολὸν χαίρεται βαλδύσα τα, valeant consilia, Euripi. χαίρειν φασκοντρόβλιον, iubere valere, spernere, Plato de Leg. φάσκω πρῶτα μὲν χαίρειν ἀθωμάτοι, Aristoph. τῷ μακαὶ χάρειν φάσκειν τὸν ναυτικὸν. Lucian. & Bud. in Epistol. priot. σὺ πολλὰ χαίρειν λέγω, Eurip. Χαίρειν τὰς, valere, finere, relinquere. Aristoph. in Pluto, τὸν δία χαίρειν ἐάσας, &c. ἐᾶν χαίρειν κλωσίνας, relquit Clusinos, Plut. in Camil. de Brenno χαίρειν ἐᾶσαι τὰς εὐκλίας. finge timagines valere, Nazan. in Orat. ἐ. relinquere. τὸν διομῆδ' χαίρειν ἐάσας, χωλεσθὸν φίσσιτε, &c. Diomedem neglexit indigne ferentes, &c. Plutar. in Alcybiad. Χαίρειν, lugere & gemere, Etymo. Dicitur etiam χαρὰ. Aristoph. in Vespis, Σὺ δ' οὐδ' ὅτιοῦ τὸ πρᾶγμα κεχάρηκας πολὺ, Ἐκεῖσε μὴν μολὸν βάδιζ'. Comm. fit Κὰι ὅπως τὸς ὀφειλομένους τῷ χαρῷ, cuius præterium κεχάρηκα. Et in Pluto, Οὐτωὶ ῥᾳ πᾶς δ' ἀνὴρ χαίρησεν ἔτι.

Χαίτη, ης, ἡ, seta, iuba, cæsaries, coma, propriè in porcis: iuba, de equo, Philostr. capronæ, Gazæ. Pro coma Ho. Iliad. ἀ. ἀμφὶδὲ δ' ἀὐτὰ χαίτας, ἰ. πήχυε. Et Iliad. 4, dixit Achillis ξανθὸν δ' ὑπὸ χαίτας χαῖτο, ἰ. cerinesci, Gazæ. Effertur & de frondibus vitis, vt apud Athen. est inuenire ex Archestrato. vide Χαιτήεις.

Χαιτήεις, ήεσσα, ὁ, ἡ, καὶ ἐς, ὁ, ἐντες, ὁ, setosus, iubatus, comatus. χαίτην ἔχων. Apoll. ἀ. χαιτήεντι φύλῳ ἐπαλύκῃ Θ· ἐέσσα. Nicander in Theriacis, Τὰμαλὸν κακαλοῦσι ὑπὸς ὁ χαιτήεσσα, id est, comantem, διστίχων ᾗ κεφαλὰς τὸς φύλλους. Κόμη δ', ait Commen. τῶν βοτάνων τὰ φύλλα, ὡς αἱ τρίχες τῷ ἀνθρώπων. Idem poëta alibi dixit, ᾠγανόεντα τὸ τε χαίτη.

Χαλὰζ' ω. μ. κσω, trepido, tumultuor, terreo, φοβέω, θορυβέω, Hes.

Χαλαζὰω. μ. ᾶσω, prima breui, grando. Aristot. de mundo, χαλαζὰα ᾗ γίνεται ὑφὶ τὸ στερεσύπνεος, fit grando ex nive volutim contorta, &c. Seneca Natural. quæst. lib. 4. cap. 3. grando nihil aliud est quàm suspensa glacies. Suid. χαλαζὰ, ὑφὸν πεσηγὸς, ᾗ ὑδὰτος πυῤῥώματος διαῤῥοὴν, ἢ, κατηνεγθὲν. Aristoph. ὦκτὸν ὅτ' χαλαζὰν ἂ πυῤῥ' Ἐυριπίδ·. id est, Χτὸν ὑφὶ σφοδρὸν λέγων. Χάλαζα ᾗ χαλάζον, grandomorbus, id est, instar grandinis in palpebris tuber culum. χαλάζιον, inquit Ægineta, ὅταν ὑφοῦ ὑφεὶ σύσασις κ' τὸ βλέφαρον, concretio lenti humoris in palpebra. Et in Definit. Galeno affcripsit, χαλάζιον, ἐδὲ ἀθροφὸ πὰ ἐνδοθεν πυῤῥλκημένα πάσχοντα μέρη ὑπὸ τὸ χαλάζ. Celsus lib. 7. χαλάζια, vitium in palpebris quod digiro mobile huc vel illuc impellitur, nó dissimile illi quod κεγρίδιον vocant. Lege Aëtium libr. 2. Serm. 3. cap. 81. vbi grandine affici dicit palpebras, quum cuertis ipsis rotundæ quædam eminentiæ pellucidæ grandini similes apparent, ex quibus differtis humor educitur similis ouorum albugini. Dicit & Pollux lib. 4. ἀπὸ σήμειτ χαλαζὰν fieri. Χαλαζα. grando, morbus suum. Vnde grandinosi fues χαλαζὰαι dicuntur, vt ait Com. Aristoph. in Pace atque alib. Suid. αἱ χαλαζὰαι νόσοι ἐξ ὧν ὑφορμῶνται, ὅταν ζώσιν ὑφὶ λευδεσὶ. Κτνδεσιότ τον ᾗ ὁ τυμπανίσμ. φάσκον γὰρ τα. Sed nimis generale quod subiicit, χαλαζὰν ἐξ πάσης τῆς χοίνης. Athenæus de margaritis loquens lib. 3. ἐᾷ λίθος γίνεται ἐν τῇ στερεᾷ τοῦ στρὸς, ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα Diophanti tempore ftips theatralis drachma erat: qui autem ex ære tũc grando cecidisset, irrisione illam drachmam grandinosam esse dicebant: Sic enim exponenda verba hæc Zenodoti in Parœm. Ἐπὶ τοῦ ἀμφάπτου τὸ στεμμὸν ὑφὸν ἐν ὀφλεῖν. ὑπὸ ᾗ ὅτε χάλαζα τῶν Κτνδ' τοῦ ἀέρος χαλαζὰσαι αὐτὰν ὑπόκαπτον. Dicitur autem χαλαζᾶν, vt ὑδρεῖν, ἢ σπαλιεῖν. Χαλαζα etiam à grandinis forma ac colore dicitur, illud in ouis quod vulgò vocamus *le germe*: tamesi ad pulli generationem nihil cõferre existimet Aristoteles, qui hc. Histor. lib. 3. cap. 2. ᾗ ὃ φοῖτα ἀὐχῆ τῶ ὠχρὸ χάλαζα, ἀλλ' συμβάλλονται φορὲ τῷ γίνεσι, ὥσπερ πᾶς ὑπολαμβάνουσι. εἰσὶ ᾗ δύο, ἐ ἴδιν πάντων, ᾗ δὲ ἀὐδὲν ἐν ouis hypenemiis non inuenitur, quod genitalis feminis vitalisque natura manifestum est argumentum.

Χαλα-

Χαλαζᾶν, grandinosum esse: de suibus. vide Χάλαζα. χαλαζῶσα θυσία περὶ locum dicta fuit ſtips quædam theatralis, quòd eum daretur, grando ruiſſet.

Χαλαζίας, ου, ὁ, lapis pretioſus grandinis figuram præ ſe ferens.

Χαλάζιον, ου, τό, vide Χαλάζα.

Χαλαζοβλής, grandine ferio, in Epig.

Χαλαζοκατάσσων, dicitur, quum grandine procelloſa calamitas euenit; grandine pulſari. Theophraſtus hiſtor. plantar. libro 4. capite 16. & de cauſis 5. c. 9. Ὅταν ὑσ' αὐτῶν τῶν βλάστων χαλαζοκοπῶσι.

Χαλαζοκοπία, grandinis percuſſio, quum grandine quid tunditur.

Χαλαζοῦται, grandine infeſtatur, Ariſtotel. de ſue, libro octauo Animal.

Χαλαζοψλαξ, Seneca Natural. Quæſtion. libro quarto, capite 6. Illud incredibile Cleone fu ſſe publicè præpoſitos χαλαζοφύλακας ſpeculatores futuræ grandinis, &c.

Χαλάζω, ſeu

Χαλάω, μ. ἄσω, π. ακα, laxo, relaxo, remitto. Ariſtophanes in Veſpis, τὴν ὀργὴν χαλάσας, &c. Ibidem, ἀκριβασμὸν ἅπαντα τὸν λόγον τὸ μέτασον. Quod Horat. Deme ſupercilio nubem. vide Σιωπφυλίδην. Idem cum Genitiu. Ibidem, αὐτὸς τῆς ὀργῆς χαλᾷν ἐθέλει. ὑδὲ χαλάσαι τῆς ἰξυοῖας φορὲς τὸ ἀμπτικον, nihil ex poteſtate ad popularem manſuetudinem deponere, Plutarchus in Lycurgo. χαλᾶν θυμὸ, Euripid. Item demitto, deprimo, ſubmitto. Apollonius ſecundo, ἴσ τὸ ἄφω χαλάσαντο αὖθρακα δύη, declinarunt. Et nos vulgò dicimus *ils ont baiſſé, caliér la voile*. χαλᾶσι τ κεφάλαιον, funibus demittunt grabatum, capi te ſecundo, Euangel. Marci. Significat enim propriè funibus demittere, quemadmodum demittitur anchora aut ſaxum è ſublimi. χαλάσαι ἄγκυραν, demittere anchor am, id eſt, in mare mittere. vide Prouerb. Sacram anchoram ſoluere. χαλάσαντα εἰς σαγμάτη, ſummittentes in portula, capite nono, Actorum Apoſtolorum. Pro refero & aperio. Euripid. χαλᾶτε πύλη θ, aperite hoſtia. χαλασθῆναι τὸ κλεῖθρον, reſoluto clauſtro, Lucianus. Pro eo quod eſt promitto, id eſt, ὑποτείνω, produco, vt libro quinto Epigrammat. πάσσι κεχαλασμένοις ἄχρι πεδίων. Eſt & πεσδίδωμι, indulgeo, concedo, Euripid. in Hecuba, χάλα τυραννὶν εἰκαιρίαν θυμουμένοις. Item remitto, flacceſco, langueo: Philo de mundo, ἵσπερ δὲ ὑπὸ καυμάτου χαλάσαντος, &c. quum morbi in medium graſſati langueſcere cœperint & cedere. Plato libro primo de Republica, ἵσπερ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕδατος μίαν πάσσανται κρατῆσαν ἡ χαλάσαν. κεχαλασμένοι μοναις, iacens vua, deieƈta oris Columella, libro quinto Dioſcorid. capite 23. χάλασον εἰς μετρητὴν γλεῦκος μναῖ ιβ, Idem libro quinto, capite 30. duodecim minas in muſti cadum demerge, coniice, demitte. ὑδαρῆ εἰς ὀρίαμ χαλάσαι dixit Alexand. libro primo Problemat. id eſt, aquam in puteum demiſſam. χαλασθῆναι εἰς μῆθ, Idem libro ſecundo dixit, pro in longum extendi.

Χαλαζῶ, vide Χάλαζα.

Χαλαζώδης, grandinis ſpeciem referens, grandinoſus, Gaz. l. 8. Animm. de ſuum morbis.

Χαλαῖνα, laxo, ἰδίᾳ σαμ. Heſiod. ἱστὰ χαλαίνοντα.

Χαλαῖος, ὁ, nomen auis, Oppian. in Ixeut.

Χαλάμη, ἡ, cathena.

Χαλαστρὸς, οὐ, ὁ, celer. χαλαστροῖς ἐν ἀμίλλαις, Sophocles, id eſt, τοῖς λαμπροῖς ἵπποις, pro χαλαστροῖς, id eſt, τοῖς ταχέσιν ἐν τοῖς χηλοῖς, eſt enim χαλαστὸς epitheton auis & ſignifie. qui eſt velocibus ſeu albis chelis vel vngulis.

Χαλαρὸς, οὐ, ὁ, leuis, mollis, diſſolutus, laxatus, maturus, ὠκαῖος. χαλαρὰ αὖθρα, diſſoluti articuli, artus laxati, Dioſcorid. libro 1. capite 158.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo, Xen.

Χάλασις, laxatio, reſolutio.

Χάλασμα, ατος, τὸ, ſubmiſſio. iactus.

Χαλασμὸς, laxatio, χάλασις, χαλασμοὶ αὖτων συωθῶσι, hiantes articulos cogit, Hermol. laxatos artus committit, Ruel. laxatos confirmat neruos, Marcellus libro primo Dioſcorid. capite 151. annotat idem Marcel. laxatos artus dici, quando languentibus & à ſua firmitate delapſis, qui eos continent, neruis, impeditur membrorum motus.

Χαλασὸς, libro ſecundo, capite ſecundo Paralipom. ἴχνυλα φοίνικος ἡ χαλασά, vbi Latinè, ſculpſit palmas, & quaſi catenulas ſe inuicem complectentes. Idem ibidem, ἡ ὑπόπεση δοάκος ὑπατὸν ἡ ὀθόνιον ὅλο τῆ χαλασῶν, fecit malogranata centum, quæ catenulis interpoſuit: χαλασὸν, autem catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modo intenditur aut adducitur.

Χαλασπιὸς, οὐ, ὁ, laxandi, remittendique vim habens, vnde χαλασπιὸν φάρμακον apud medicos.

Χαλάστρα, ἡ, vrbs vel lacus in Macedonia, vnde nitrum Chalaſticum dictum (de quo Plinius libro 31.) aduehebant, Etymolog. Eſt & vrbs Theſſaliæ litoralis iuxta Axium amnem.

Χαλαστρὸν, τὸ σπέρμα, ὑμνιος, ſapo, ſinegma, nitrum. Apud Plutarchum in Opuſcul. ὡς τὰ ὀδόντια δύναται ὑφυαίνειν (legendum) καὶ χαλαστρίοις πλυνικῷ χρ, μᾶλλον ἐκπλύνεται τῷ ὕδατι ὁ ἰὼν ὠδών. Pollux libro ſeptimo, ἐν δὲ τῷ ἐξῆς πίνακι, καὶ ἐν τούτοις λέγει, καὶ χαλάστρου λίτρον, καὶ χαλάστρου ὑπὸ τοῦ Κρατῖνος μνήμην ποιεῖται.

Χαλαστρὸς, χαλάστρα, Etym.

Χαλάω, vide in Χαλάζω.

Χαλβάνη, ης, ἡ, galbanum: genus eſt plantæ: lignum huius Ægyptij μαστάσον vocant: vnde μαστιχόμενον, metopium vnguentum apud Dioſcoridem libro primo, capite 72. Chalbana pro eius gummi, Theophraſtus libro nono, capite primo hiſtor. plantar. dicitur & chalbanum libro nono, capite ſeptimo. Ibidem Dioſcorid. libro tertio, capite 97. docet χαλβάνην, id eſt, galbanum liquorem eſſe ferulæ in Syria naſcentis, à quo Galba gentile nomen Romanorum, de quo vide de Gal. ad Glauc.

Χαλβάνιον, ανος, Adiectiu. galbaneus Virgil. Nicander in Alexipharma. βίβλα τὴ χαλβανιοσαγῆ ὠνὰ διθοκ χαλκοῦ, id eſt, βίβλα χαλβάνης.

Χαλδαῖοι, Chaldæi, μάντεις ἡ χαλδαῖοι, Plut. in Galba. χαλδαίοις ἀστρονομία ἡ χρηθμολογία, Naz. in Orat.

Χαλεπαίνομαι, idem quod Actiuum ſignificat. Xenophon quinto Pædiæ, ἡ ὡς ἐπαῳζοῦσι πολὺ ὧν ὑβρίσας κακῶς, πολὺ δ' τὸ χαλεπαίνεσθαι φορὲς ἄνδρας, vt inuicem ſcommata ægrè ferrent, & offenſionem animorum irritarentur. Χαλεπαίνομαι, Paſſiuè, pro offenſis animis acerbiſque verbis accipior, acrius obiurgor, acerbitate afficior, acerbè accipior. Plato de Repub. l. 1. ἐλεεῖσθαι μᾶλλον ἢ χαλεπαίνειν ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τῶν ὑβρίζειν δ' σοφῶν ἃ πεπονθόσιν.

Χαλεπαίνω, μ. ανῶ, ἀτ. ἀ, χαλέπηνα, fum infenſus, ſuccenſeo, ὀργὴν καὶ ὀργίζομαι, indignor, fœuio, iraſcor, ſimultatem exerceo. Neutrum Datiuo iungitur. χαλεπαίνω σοι, tibi ſuccenſeo, Plato in Apolog. καὶ ὑγιῶς πῶς κατηγορήσαιμεν μὴ πᾶς κατηγόρους ἡμῶν χαλεπαίνω: Cicero primo Tuſculan. Nec verò ego iis à quibus accuſarus ſum, aut à quibus condemnatus ſum, habeo quod ſuccenſeam, &c. Dicitur & χαλεπαίνω φορὲς σοί, ſum tibi infenſus. Xenoph. ὑπομνημονεύμασιν, φορὲς τῶν πατέρα χαλεπαίνοντα, iraſcentem matri. χαλεπαίνω φορὲς σὺν τύμοις, ægrè fero leges, Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Plato ſecundo de Republic. tranſitiuè, οὐ μὴν αὖ ἔθ' ἁπλῶς χαλεπαίνει, id eſt, eum inuadit: eſt etiam χαλεπαίνω, ad iram commoueo. Ariſt. ποιητ. ἡ χαλεπαίνουσ ὀργῆς ἕνεκ' ἀλαζονικῶς.

Χαλεπαίω, idem, contendo, minor, afficio moleſtia. noceo, ἐμοὶ δ' ἔτι μᾶλλον interdum timeo. Heſych. χαλεπαίω.

Χαλεπὸς, ὸν, ὸ, fœuus, grauis, moleſtus, difficilis, arduus, id eſt, cui difficilis tum moleſtus quoque & incommodus atque intractabilis, Gellius libro quarto, capite 15. Χαλεπὸς de canum natura aſperiore dicitur. Sic καὶ ὡς χαλεπὸς vocat Xenoph. κυνηγέτ. quinto. Ariſtoteles Rhetoricorum tertio. Εἰσὶ δ' εἰκόνες, αἳ μὲν ἀφ' ὁμοίου τὸν ὑβρέα, ὅτι ὑμεῖς μὲν τοῖς ὁτὸν θηρίῳ πυκνοῖσι, ὑκέτας τὸν θορσοπίπτοντα ἀνέκτε: ἡ δ' ὑβρέας, λυδέντα ὑπὸ θηρίου, ἡ χαλεπὸν. Quo ſignificauit Androtion, aduerſarium ſimilem eſſe canibus, qui cum vincti cathenis interdiu domi teneantur vt acriores ſint, ſoluti poſtea in omnes ineurrunt. Inde χαλεπὸς ab Interpretibus vertitur, atrox, aſper, acerbus, qui exaſtuat, qui eſt animo exulcerato, ὄνειρος, dirus, immanis, truculentus, λυπηρὸς, infauſis, à uerſus, κακὸς, periculoſus. βλαβερὸς. Plato ſecundo de Republica, φορὲς τὸν πολεμίους χαλεπὸς, hoſtibus infeſtus. χαλεπὸν πνῖος, extrema pauperta. Θέρος πνεύμασι νοτίοις χαλεπὸν, æſtas Auſtralibus ventis moleſta & aduerſa, id eſt, propter ventos. Plutarchus in Camillo. Cum Infinitiuo. Heſiodus, χρηστὸς φορὲς δέδαι, fœuus aſpectu. χαλεπὸς καλεῖν, captu difficilis. Demoſthe. χαλεπὸν ἔστι εἰπεῖν λόγῳ, nõ eſt in promptu dicere ratione. χαλεπὸν ἀπαντεῖ ῥᾴν, inuentu difficillimum, Xenophon. Matth. capite octauo, ὁ δὺο δαιμονικὸ μάλιστα χαλεποὶ λίαν, duo demoniaci ſeu valdè.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, &

Χαλεπότης, Heſyc. difficultas, fœuitia, grauitas, ferocitas, aſperitas, ἀχριότης, feritas, feueritas. χαλεπότης τρόπων, morum acerbitas, Plat. de Leg.

Χαλέπτω, μ. ἐψω, π. εφα, minuo, κατακλάω, ἀσπαίρω, infecto extentio, laxo, iraſcor, βλάπτω, lædo, Actiuum Accuſatiuo. Heſiodus, βρεμέτω χαλέπτει, clatum deiicit, ſuperbo eſt grauis. Dionyſ. Poeta, χαλέπτομαι ὑπὸ Ἀφροδίτης, irataè veneris.

Χαλεπῶς, graniter, moleſtè, difficulter, magno cum labore. δυσκόλως, acerbè, ægrè, crudeliter. χαλεπῶς λαμβάνω, grauiter accipio, Thucydid. χαλεπῶς φέρω, id eſt, δυσκόλως ἢ δεινῶ, grauiter fero. χαλεπῶς ἔχω νῦν, nobis arduum eſt. Καλεπῶς ἔχοντι, ſuccenſere, χαλεπαίνειν, Xen. χαλεπῶς ἄρχειν τῶν Ἀλκιβιάδην, ſuccenſebant Alcibiadi.

Χαλεπωτέρως, acerbius, Thucyd.

Χαλέρυπον, ſen gemma, τὸ ὑμμα, τὸ κτὸ τὸ ὄντερυ γλυφόμενον, ὃ πτερ ὄνυχα μα vocant, Heſyc.

Χαλεφάβυ Θ, ορος, ὁ Χαλδαῖος, Dionyſ. de ſitu orbis, & Apollon. Rhodic.

Χαλκίδες, οἱ, ancillæ, θεράπαιναι, lingua Laconum. Euſtat. ll. π.

Χαλκία, quies, ἡσυχία, Heſyc. à χαλῶ, quiete enim laxantur corpora à laboribus & moleſtiis.

Χαλκίδιον, tabella, πινάκιον, Heſyc.

Χαλίκρατον, τὸ, vel

Χαλίκρατος, merum, quòd vires mentémque remittat. Χαλίκρατον, καρὸν μέθυ, Apollonius Argonautic. t. merum & dulce vinum, quod ζωοβῆ μέθυ dixit paulò pòſt. Attici χάλικα & χάλικι vocant merum. vide Ἀκεσχαλίς. Et apud Suidam χαλίκρατος πότος, id eſt, μὴ κεκραμμένος. Apud Nicandrum in Alexipharm. H'ν τε ἠ ἐμπλείοντα χαλικρατέρη πόσις εἶνε Οἰνὶ ὑπαὶ δ'ἐτεὸν ἔβρε χρόα. Interp. ἀκρατεστάτη πόσις, meraciſſima potio. vide Χάλικι.

Χαλίμη, ſcortum impudens, venefica, πόρνη, Suid. Κτὸ τὸ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμιβίης, ὁ, Bacchæ, ab impetu in venerem, ἀπὸ τῆς ὑπτιε ἢ ὀχεστοῦ, Heſyc.

Χαλιμβζῆ, ν. ά σω, feror in libidinem, ὁρμοῦ ἀφ' ὁ σωτοῦ αι, Suid. Κτὸ χαλᾶν τὰς φρένας. Apud Euſtathium ſcriptum eſt χαλινβζῆν quod ab Epicharmo vſurpari ait pro ἐφέλ ε σωτῶν ὑφ' ἡδονῆς αἰδεῖσθαι ἢ ὑποστένειν. fuerit igitur hoc χαλινβζῆν à χαλῶ, illud verò χαλινβζῶν à χαλινὸς.

Χαλινὰ, τὰ, pro funibus nauticis dixit Oppian.

Χαλινεγωγὸν, fræno, refræno, moderor. vnde χαλινεγωγὸν γλῶσσαν, frænans linguam. In epiſtola Iacobi capite primo, & capite tertio. χαλινεγωγῆσαι τὸ σῶμα, fræno moderari. χαλινεγωγοῦντες, frænantes, fræna iniicientes, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Alexand. in Probl ὅσοι δ'ὑγιεῖς ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονίζονται, ὡς καὶ τῶν χαλινεγωγούμενων ὑπὸ τῶν ἀρχόντων φοντικῶς διωκόντων.

Χαλινοποιικὴ, ars conficiendorum frænorum.

Χαλινὸς, οὗ, ὁ, frænum eſt ea pars fræni quæ ori inſeritur, τὸ εἰς σῶμα ὑμβαλλόμενον, in Plur. χαλινοὶ & χαλινὰ apud Poetas. χαλινοὶ, habenæ, Xenoph. χαλινοὶ βάλειν, fræna iniicere, Cicer. habenas immittere Virgil. Iacobi tertio, capite ηζ' ὑπτοι τοῦ χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν, equorum in ora fræna iniicimus.

Χαλινοὶ, vt ait Pollux de labris loquens, τὰ ἐκατέρωθεν αὐτῆς τῆς ὀπῆς τὰς γνάθους καταλήγοντα. Cœlius Aurelianus buccarum partes circa labiorum confinia, quem Græci χαλινὸν vocant. Alibi dixit labiis vltimũ finẽ ſuæ oris angulũ. Idẽ Chron. l. 1. c. 4. Ac ſi dẽtes concidẽrint, vt præfocationis excitent metũ, immiſſione digitorum ſiniſtram compaginem, quam Græci χαλινὸν vocant, hiſcentes demittemus. ne ſpumarum emiſſio tardetur. Χαλινοὶ tranſlatè, dentes, Nicander in Alexipharmacis.

Χαλινόω, ῶσω, ὦ σαι, fræno. Act. Ariſt. ὁ μὴ ὕπνον χαλινῶν, hic quidẽ equum frænat.

Χαλκαπίδες νεῦροι, natium retinacula, quaſi fræna atque habenæ. Euripides in Hecuba, Λύσασί τε φρένας ἢ χαλκαπίδας. Sic Virg. 7. Æneid. Claſſique immittit habenas.

Χάλιξ, ικος, ὁ. lapis ex quo ignis excutitur. ſilex, fruſtum lapidis, lapis minutus ad ſtructuras ædium, Thucydid. Suid ικος λιθίδιον. Apud Heſychium melius ſcribitur, χάλικες, οἱ ἐκ τοῦ ὀδοῦσθαι μικροὶ λίθοι. Dicuntur etiam κάχληκες: vnde Galli dicunt *cillum*: Northmani *callous* & *calus*, χάλικες.

Χαλὶς, ίδος, ἡ. merum: ἀφ' ὃ τὸ χαλᾶν τοὺς ἵππους. vide Χαλίκρατον. Heſyc. ἄκρατος οἶνος· ἢ ἡμιμαινὰς ἢ μεμηνὼς ἢ μεθυσμένος· παρὰ τὰς φρένας.

Χαλὸν πόδα οἶδ', σκαῖος, vt idem ſit χαλὸν τὸν cum χαλίφαν, ἢ ἀπὸ χαδὸς ἢ δίκην, Heſyc.

Χαλυφρσύνη, ſtultus.

Χαλυφροσυνὴν, ἡ, mollities, animi remiſſio, vbi ſuccumbit voluptaris ſtudio, & obtemperat victus animus, negligentia, ſtultitia. opponitur τῇ σωφροσύνῃ, Euſtath. Eſt Heſych. ὑπὸ ἡδονῆς κάθεσις.

Χαλυφρονῶν Θ, ῶν, mente laxans & ſoluens, remiſſus, ἀβέβαιος, μανιώδης, ὁ σωτὸς, deſipiens, & vini vitio delirus, καχεκτικῶς ἔχοντας τὰς φρένας ἢ ὀλιγοδ Θ, ὁ κωτὸς: à χαλῶ, Homer. Interp.

Χαλκαδοῦχος, ὁ, νεῦρ

Χαλκαδοῦχος, ὁ, ἀφὸ τοῦ χάλκωδος, atramentum ſutorium Celſo (à quo aliud eſt χαλκὸς οὐ τὸς) vulgò *vitriol*. Plinio geminum eſt, ſoſſile natiũmque: & factitium. σκαπτὸν vocatur, quod ſti riarum modo è cimeris dependet: vulgò *coupple rose*. Quod concretũ aite factum, πικτὸν appellatur, & in officinis vitriolum Rom. Eſt & factitium ὑφόδη, id eſt, coctile. Eſt verò atramentum ſutorium, aut candidum, aut pallidum, aut viride, aut cæruleum. Lege Plin. & Dioſcorid. libro tertio, capite 94. & capite vndecimo, rurſus libro primo, capite 184. Aliud atramentum librarium, id eſt, τὸ μέλαν γραφικὸν: aliudque atramentum metallicum, id eſt, μελανηγικὸν, de quib. ſuprà vide Χαλκάνθου.

Χαλκαεικὸς, ἰδικὸς, habens ſcutum æneum, ferus, bellicoſus, Eu ripid.

Χαλκαγχὴς. æreus ſeu ferreus haſta vtens. Χαλκεγχέων πρόσωπα, Eurip. ſcratorum Troianorum, i. armatorum.

Χάλκεια, feſtum antiquum publicum in honorem Vulcani: poſteà verò à ſolis fabris celebratum. vide Etym.

Χαλκεῖα, idemiſſe Herodian. Etym.

Χαλκεῖον, ὁ, τὸ, officina fabri ferrarij. Lucian. τὸ φάσγανον τὸ χαλκεῖον Θώκης, Dicitur & χαλκεών.

Χάλκεον pro χάλκεα Θ. Heſiodus, περὶ δ' ἐξ ἔτι χάλκεον Θώκην, præteriit æreum ſedem, id eſt, τὸν ἐν τοῖς χαλκείοις κρεβάτιον. Hom. ll. γ, κρατὸς πωλήσαι ἐφ' αἵματι Ε'υχαλκείῳ, haſta ærata.

Χάλκεος, η, ον, ærata, genus ſuſſrutticis, Theophr. l. 6. c. 3 hiſt. plant. inter φυλλάκωδα.

Χαλκεόπυλος θυκλάμινος, æreos thalamos, in Epigr.

Χαλκερμόλεα ὁ ων νεῶν, nauium æreis roſtris prædrarum, Eurip.

Χαλκέρμολος, ὁ, τὸ, nauigium æratum aptum ad pugnandum, roſtro æratoꝛ vel potius ipſum roſtrum Pol. vnde χαλκέρμολοι περίπλους dicuntur, ſ. roſtrati.

Χαλκέντερος, intestina habens æreaꝛ ita cognominatus fuit Didymus grammaticus, ὅτι πλείονας τῶν βιβλίων ὑπομνήμασι dicitur enim ſcripſiſſe ſupra ter mille libros, Suid.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος, æreo thorace loricatus. Iliad. δ, Μενέλαε ἀνδρῶν Χαλκεοθώρηκον. Dicitur & Χαλκοθώρηξ apud Soph.

Χάλκεος, η, ὁ, æreus, ferreus, robuſtus, durus. χάλκεα ἔργα, ὅσα ἐργάζεται πολὺ χαλκὸς ἐπὶ τὰ σπλησμένη, Homer. apud eundem Iliad. γ, χάλκεον ξίφος dicitur, i. ferrum, & Ilia. ε, ὄσσε χάλκεον ἀμαίδιος: vt apud Heſiodum, ἀϊδὴς κῶας χαλκοφανὲς.

Χαλκεοκάρδη Θ, qui æreum pectus habet, & metaph. fortis qui eſt animo æreo & propemodum inutile.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ferream & duram vocem habens, i. infatigabilem & infractam, σκληρόφωνος epith. Cerberi apud Heſiod. æs enim inter metalla maximè reſonat. vide Χάλκεος.

Χαλκεύειν, cudo. Accuſatiuo. Ariſtophan. Idem tranſlatè dixit in Equitib. τὸν δ' ὑπὸ δικῶν χαλκεύειν, id eſt, πλατάνῳ τὸν ὀφθαλμὸν τεκταίνειν, machinatur atque fabricat. χαλκεύειν κρανίον τοῖς πλησίον ὀλοσιδέρου, plurimis ſgaleas ferreas fabrefecit, Plutarchus in Camillo.

Χαλκεὺς, ὁ Θ, faber ærarius, excuſor Quintilian. Interpr. dicitur etiam de aliis fabris, vt ferrarij aurifices, &c. Pollux libro ſeptimo χαλκέας exponit τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Χαλκεὺς, piſcis diuerſus ab eo qui χάλκος dicitur, de quibus Athen. lib. ζ.

Χαλκευτὴς idem quod χαλκεὺς, qui æramenta eudit, & generaliter fabricator artifex.

Χαλκευτικὴ, ης, ἡ, fabrica æraria, ars excuſoria, Gaza χαλκεύω, exerceo ærariam, Valla l. 3. Thucyd. & ferrugo. vnde & ferrugineus color. Cyril. nomen eſt inſulæ.

Χαλκευτικὸς, ὁ, ὁ, fabrilis, artis ferrariæ peritus: à Gaz. vertitur artis excuſoriæ peritus.

Χαλκὲω, ῶσω, ὦ, π. ὁ ω ς, fabrico ſeu fabricor, cudo, tracto, artem ferrariam, Pollux τὸ σιδηρεύω. Actiu. Accuſatiu. Sophocl. ἐγὼ νιν τὸν ἀχαλκευ ξίφος, hunc enſem cudit furia. Inde ὀδὸν χαλκεύειν tranſlatè pro expolire, & quod iam fabricatum eſt curiſim feſtinantérque eo conſilio, vt concinnes, iterare ac repetere. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio, πόρρωτε δὲ οὐ τὸ ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ μὴ ἀναβῆσαι, ἀφοβῆ τὸ ὅτι τὸν ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν ἐμπόδιον, quaſi ad fabricare.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri, τὸ χαλκεῖον, Suid.

Χάλκη, ἡ, vrbs Lariſſeæ, quæ & χάλκαι & χάλκη dicitur. Item purpura.

Χαλκῆς, ῆ, ἆ, æreus. Χαλκῆ μάχη, ludi genus apud Pollucem libro 9. in quo puer faſcia obligatis oculis proclamat χαλκῆν μάχην ἐκδέχομαι: alij reſpondent ἐκδέχομαι, ἀνὴρ ἀλλοῖ: feriúntque ipſum donec eorum aliquem coꝛperit: vulgò vocamus *quile muſette*.

Χαλκῆρες Θ, οῦ ἡ, æreus, conglutinatus ære. Il. γ. χαλκήρεα ὀ κωπῆ χαλκῇ, εἰ πάλαι, i. χαλκῇ.

Χαλκηφόρος, ὁ, æreo thorace loricatus. Iliad. δ, Μενέλαε ἀνδρῶν Χαλκηφόρων. Dicitur & Χαλκοθώρηξ apud Soph.

Χάλκεος, η, ὁ, æreus, ferreus, robuſtus, durus. χάλκεα ἔργα, ὅσα ἐργάζεται πολὺ χαλκὸς ἐπὶ τὰ σπλησμένη, Homer. apud eundem Iliad. γ, χάλκεον ξίφος dicitur, i. ferrum, & Ilia. ε, ὄσσε χάλκεον ἀμαίδιος: vt apud Heſiodum, ἀϊδὴς κῶας χαλκοφανὲς.

Χαλκοκάρδη Θ, qui æreum pectus habet, & metaph. fortis qui eſt animo æreo & propemodum inutile.

Χαλκόφωνος, ὁ, ferream & duram vocem habens, i. infatigabilem & infractam, σκληρόφωνος epith. Cerberi apud Heſiod. æs enim inter metalla maximè reſonat. vide Χάλκεος.

Χαλκεύειν, cudo. Accuſatiuo. Ariſtophan. Idem tranſlatè dixit in Equitib. τὸν δ' ὑπὸ δικῶν χαλκεύειν, id eſt, πλατάνῳ τὸν ὀφθαλμὸν τεκταίνειν, machinatur atque fabricat. χαλκεύειν κρανίον τοῖς πλησίον ὀλοσιδέρου, plurimis ſgaleas ferreas fabrefecit, Plutarchus in Camillo.

Χαλκεὺς, ὁ Θ, faber ærarius, excuſor Quintilian. Interpr. dicitur etiam de aliis fabris, vt ferrarij aurifices, &c. Pollux libro ſeptimo χαλκέας exponit τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Χαλκεὺς, piſcis diuerſus ab eo qui χάλκος dicitur, de quibus Athen. lib. ζ.

Χαλκευτὴς idem quod χαλκεὺς, qui æramenta eudit, & generaliter fabricator artifex.

Χαλκευτικὴ, ης, ἡ, fabrica æraria, ars excuſoria, Gaza χαλκεύω, exerceo ærariam, Valla l. 3. Thucyd. & ferrugo. vnde & ferrugineus color. Cyril. nomen eſt inſulæ.

Χαλκευτικὸς, ὁ, ὁ, fabrilis, artis ferrariæ peritus: à Gaz. vertitur artis excuſoriæ peritus.

Χαλκὲω, ῶσω, ὦ, π. ὁ ω ς, fabrico ſeu fabricor, cudo, tracto, artem ferrariam, Pollux τὸ σιδηρεύω. Actiu. Accuſatiu. Sophocl. ἐγὼ νιν τὸν ἀχαλκευ ξίφος, hunc enſem cudit furia. Inde ὀδὸν χαλκεύειν tranſlatè pro expolire, & quod iam fabricatum eſt curiſim feſtinantérque eo conſilio, vt concinnes, iterare ac repetere. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio, πόρρωτε δὲ οὐ τὸ ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ μὴ ἀναβῆσαι, ἀφοβῆ τὸ ὅτι τὸν ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν ἐμπόδιον, quaſi ad fabricare.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri, τὸ χαλκεῖον, Suid.

Χάλκη, ἡ, vrbs Lariſſeæ, quæ & χάλκαι & χάλκη dicitur. Item purpura.

Χαλκῆς, ῆ, ἆ, æreus. Χαλκῆ μάχη, ludi genus apud Pollucem libro 9. in quo puer faſcia obligatis oculis proclamat χαλκῆν μάχην ἐκδέχομαι: alij reſpondent ἐκδέχομαι, ἀνὴρ ἀλλοῖ: feriúntque ipſum donec eorum aliquem coꝛperit: vulgò vocamus *quile muſette*.

Χαλκῆρες Θ, οῦ ἡ, æreus, conglutinatus ære. Il. γ. χαλκήρεα ὀ κωπῆ χαλκῇ, εἰ πάλαι, i. χαλκῇ.

Χαλκηφόρος, ὁ

ait libro nono, Ὁ ἀφ' χαλκιστοῦ, ἢ ὁ τὸν σύνδεσμον ἀφαιρῶν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιφοίβου ὑποτιθεὶς τὸ διακτύλιον: quo genere Phryne meretrix delectabatur. Lege Eustath. Iliad. ξ. Et Odyss. qui ὑπὸ τοῦ ἔπους dicit vulgò κινεῖ ἀκροατήριον: cui diuersum non nihil ἰσοῖ ἀ ἀτοιχ. & μέλ. vide infrà in Χαλκιοικός.

Χαλκιοικός, ἀρατὴ domus. Plutar. in Lycurgo, κατέρυγε θεῶν ἡ χαλκίοικος.

Χαλκιοικός, ἡ, Minerua, ab æreæ ædis Chalcioeca cognominata. Χαλκιοικοῦ δ' ἱερὸς ἐστὶ, templum Chalcioeæ Minervæ in vrbe Lacedæmone, Plut. in Apoph.

Χαλκοῖ, ὰ, τὸ, æreum, æs, ærea pecunia, vt χρυσίον. Aristophan. χαλκίον, τὸ, ahena, Xenophon in Œconom. χαλκῖον, ἀραμεντorum: sic capite septimo Euangel. Marci, vbi tamen Adiectium esse apparet dictionis ποτηρίου, id est, poculorum æreorum: sic enim obseruant. Sed χαλκεῖα lego, vt apud Theophrastum in characterib. pro aheais caldariisque balneatorum suppellectilis. vide ἀφύταμα.

Χαλκίς, ίδος, ἡ, auis genus. vide Χύμινδις. Χαλκίς, pisces diuersus ab eo qui χαλκεὺς, de quibus Athen. lib. ζ. dicitur à Columella & Plin. Cheilis ter in anno parit. Sale asseruatur, numeratúrque inter salsamenta. Gaza apud Aristotelem spuriam & ericam vertit histor. libro quarto & quinto. Χαλκίς, seps, serpentis genus, vt annotat Nicand. Scholiast. & Ælian. ob virgulas quasdam ænei coloris tergum eius distinguentes. Plin. lacertam vocat libro 29. capite quinto. Lacerta quam hi sepa, alij Chalcidem vocant. Dicitur & θυμὶς Aristoteles libro octauo Animal. ζωμὶς tamen ibidem scribitur. Est item Eubœæ vrbs nobilis hoc nomine, & fluuius Peloponnesiacus apud Strab. Item Syriæ vrbs Iamblico philosopho præstantissimo natale solum.

Χαλκιστὴς, ludi genus, quo nummum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, & prius quam humi caderet excipiebant recto digito. vide Χαλκίζειν.

Χαλκῖτις, ιδος, vel νίδος, ἡ, Chalcitis, metallici medicamenti genus, sic dictum quod æris rubri colorem habeat, ᾗ ὅτι χαλκοειδὲς τὸ χρῶμα. Non differt natura ac subſtantia ab eo quod μίσυ vocatur. & eo quod σάῤῥυ. Non simplex eius facultas: est enim συμπλοκὴ ἐκ χαλκάνθου. Est & Chalcitis factitia, alba, in quam transit Chalcanthum. Lege Dioscorid. libro quinto, capite 115. Chalcitis transit in Misy: & Sory in Chalcitidem. Galen. 9. Simplic. Apud Hippocratem, χαλκῖτις συμβορὴν, idem Galeno quod Chalcitis. Quod falsum esse constat, vel ex his verbis Plinij lib. 35. capite 15. vbi de generibus Aluminis: Hoc quoque fit ex lapide, ex quo & id Chalcitin vocant, vt sic fiat quidam eius lapidis nempe Chalcitidis) in spumam coagulati.

Χαλκοβαφὴς ἐθ., ὁ, ἡ, ἀre grauatus. Apud Homer. χαλκοβαφέα, id est, τοῦ χαλκοῦ βεβαμμένα σφόδρα.

Χαλκοβατὴς, ὁ, ἡ, solidus, firmus, basim habens firmam. Ilia. α' χαλκοβατὲς· θῶλ. ἰσχυρὸς βοῦλευτήριον.

Χαλκοβόας, ære canens seu clamans Soph.

Χαλκοβρῶτα ἡμιόλια, rostra ærea, rostra malas æreas habentia, in Epigram.

Χαλκόγλωσσος ἄγκυρα, anchora ærata quasi quæ maxillis æreis armata, apud Pind. πυθίων δ.

Χαλκογλυφεὺς, ὁ, ὁ, habens angulos æreos, vel cuspidem ęream, Hesych.

Χαλκογλυφὸς, calcographus, typographus.

Χαλκόδετος, æi eis vinculis ligatus vel alligatus Æschyl.

Χαλκοειδὴς, æri similis.

Χαλκοθήκη, locus vbi æs & æreа suppellex reconditur peculiariter poculorum æreorum repositorium Athen.

Χαλκοθώρηκες, æream loricam indutus: Martis epit. apud Sophoclem in Aiace, ἢ χαλκοθώρηξ, ἢ πὺ ἐνδαλὼν μορφαῖσι χαλκοῦ, &c. vbi ὁ δὲ ἐνδύτης ὁ ἀφὶς ὁ τῶν χαλκοθώρηξ. Homerus, χαλκοθώρηξ.

Χαλκοκαυὴς, ὁ, ἡ, æs combustum, apud Gal.

Χαλκοκέντρωτος, ei, ferreas ereas habentes tibias. Χαλκοκνήμιδες ἀχαιοί, Hom. Il.

Χαλκοκορυστὴς, οῦ, ὁ, armis ereis munitus seu ferreis, χαλκῷ κεκοσμημένος, Homer.

Χαλκόκρατος, ατος, ere temperatus ὁ χαλκῷ κεκραμένος. Ælius Dionys. adulterinum numisma, cui eris portio adiecta est.

Χαλκόκτυπος, ere pulsato sonitum edens, apud Athen.

Χαλκόκτυπος, ere pus, hoc est, ὅπλας ἰσχυρὰς ἔχων. χαλκόκτυπτοι ἵπποι, Aristophan. Item ex ere percussus numus & Rheæ epitheton à cymbalorum sonitu.

Χαλκολίβανον, chalcolibanon, Ioann. capite primo Apocalypsi. dicto est, composita ex ære & thure. Suidas indicat esse genus electri pretiosius auro: id conflari dicit ex vitro & lapide, testans eius temperatura fuisse mensam sanctam magnæ, vt ipse vocat, ecclesiæ. Alij orichalcum exponunt.

Χαλκολογεῖν, nummos colligere.

Χαλκόλοφος, conus galeæ.

Χαλκοπάγης, ὁ, vel

Χαλκοπάγος, ὁ, ἡ, habens maxillas æreas. Homerus Iliad. μ, μακρὼς δὲ χαλκοπάγους. Pindarus etiam χαλκοπάγοις ἀκμαῖσι, dixit præferratum iaculum. Et ἡμίονοι ζ, χαλκοπάγοι· δοκὸν γλωσσαν, q. ere vel ferro acutam linguam.

Χαλκοπλάστης, ærarius faber.

Χαλκοπλόκος, τύπωσις, ahenum, Suph.

Χαλκόπους, οδος, ὁ, ἀripes. firmus, infatigabilis, κύφωτος, vngula resonante, ὠμόπους, στερεόπους. Suphoel. χαλκόπους ἑστηκὼς, id est, ἀ στερεὰ μ, ἀκαμπτος, &c. Inter pr. Idem in OEdipo Colonæo, χαλκόπους ἑδάς.

Χαλκοφαφεῖς, χαλκόφωνοι, & χαλκόφωνοι dicunt poetæ de ærariis nauium, Pol.

Χαλκοπυλὼν, portas ereas habens, Herodot.

Χαλκὸς, οῦ, ὁ, vas æreum, ahenum. ὁ χαλκὸς Κυπρία, in ære Cyprio, Hermolaus in vase cupreo, Ruellius libro primo Dioscoridis capite 135. χαλκοῦ ἄνθος, flos eris, Dioscorides libro quinto, capite 80. qui differt à squama eris solùm, quòd squama æris excutitur ictibus, flos sponte cadit ex ere. χαλκὸς κακομαχὼν, æs vsum, de quo Dioscorid. libro quinto, capite 79. Hęc dictio significat vtrunque & ferrum & æs, vt indicat Erasmus capite vndecimo Euangel. Matth. Χαλκοῦς, numismatis genus. Fuerunt autem Chalchi diuersi generis. Scribit enim Iulius Pollux Onomastici 9. drachmam obolo vnico haberi ἀπὸ χαλκοῦ· verò oboli esse quadrantem, id est, quartã partem. Idem obolo octo χαλκοὺς assignat. Plinius autem libro 21. capite vltim. decem. Diodorus apud Suidam sex: alij tres tantùm. Pro pecunia, capite duodecimo Euangel. Marci, & in Epigramm. ὧδ' χαλκὸν ἐκτίθεικα, Demosthen. id est, ὀβολὸν. χαλκοῖ πέσαμες, æreі nummi quatuor, Plutarchus in Apophr. Lacon. Capitur etiam pro gladio & armis: Odyss. ξ, πολεμίζειν μὲν ἀπέπαυον ἑξείης χαλκοῦ, id est, ferro & enie. & Iliad γ. κλυτοῦ διὰ χαλκὸν, id est, σὺν μάχῃ· διὰ τὸ αἰχμὰς μετὰ πολλοῦ φασὶ τοὺς παλαιοὺς χαλκοῦ διορθοῦσθαι. Hesiodus, πίσσῃ δὲ ἰῷ χάλκεα ἔργα τυχεῖν χάλκεοι δ' ἦσαν, χαλκῷ δὲ τε γράζοντο. μέλας δ' αἰθὴρ ἐπέδησε. Vsurpatur item χαλκὸς apud eundem pro ferro hasta, & pro securi: pro vomere, in Epig.

Χαλκόφωνος, ὁ, ἡ, ereus. Sophocles in Aiace, χαλκεόφωνα κάδωνα· ἃς τυρσωμένης ὁ χαλκὸς ἐπάλληλος.

Χαλκόστυπος, ere factus, Eurip.

Χαλκοστόλιστος, ere factus, armis indutus.

Χαλκοτρεῖς, in Epig. ἀ in ære ducit & tornat, seu fingit.

Χαλκότυπος, ὁ, ἡ, ferro percussus, fabrilis, ferro illatus, ereis typis excusus. χαλκοπλήκτης Hesy. vade χαλκότυπα σκόλιᾰ, impressæ paginæ, in Epig. Lasc.

Χαλκοτύπος, ὁ, ἡ, faber ferrarius, vel si mauis ærarius, Arist. 1. Polit. fusor in Epig.

Χαλκοῦν, ahenum, cortina pro obolo. Demosth.

Χαλκουργεῖον, τὸ, ærаria officina.

Χαλκουργὸν, æs præparo, vt metallarius.

Χαλκόχρωμα, ατος, τὸ, signum æneum.

Χαλκουργικὴ, ars ęraria, Aristot. 1. Polit.

Χαλκουργὸς, qui præparat materiam τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ ποιῶ, vt χαλκουργικὴ τῶν εἰδοποιητικῶν, inquit Aristot. 1. Polit.

Χαλκοῦς, οῦ, ὁ, pro χάλκεος, æreus, æneus, χαλκὸς, æreа: χαλκοῦν, æreum. χαλκοῦν ἵστημι, Demosthen. æreum statuunt, ei statuã faciunt, &c. χαλκᾶ ἀγγεῖα, æнea vasa, Dioscorides libro primo in præfatione. χαλκοῦς χαλκᾶ, græ galeæ, Plutarchus in Numa Χαλκοῦν ἵστᾶναι dicunt Græci, cùm significant alicui erectam esse ex ere statuam: ita vt χαλκοῦς dicatur is cuius imago ęrea facta sit, vulgò eſſeué en bronze. Demosthen contra Aristocrat. εἰς οὗ μὴν ποτ' ὑμῖν τοιοῦτ' ἦν πεποιῆσθαι χαλκοῦς ἑστὼς, ἢ πᾶς μισίας ἀφεικὼς πυρίτης ἀφιππάσατο. Aristotel. Rhetoricorum libro tertio, Ἀξιῶ δ' ἐπαινεῖσθαι χαλκοῦς, ὃν ἀξιῶ ἀν χαλκοῦ. Quo eleganti verborum ambitu notatur cuiusdam ambitio, qui summos honores appeteret ęreámque statuã, cum ne greo quidem numismate vilissimo ipse dignus existeret. Fuit & χαλκοῦς cognomentum Dionysij poetæ & rhetoris: quòd Atheniensibus author fuerit ęreo numismate vtendi. Et celebris quidam apud Athenienses fuit, in quem Demosthen. lusit, ὡς θαυμάζετε ὅτι ὁ Διωνύσιος χαλκοῦς πλέπτας &c. annotatur & ab Eust. Il. φ.

Χαλκοῦς, ἀ, ἡ, ἀ, ἡ, ἀ, ἡ

χάσμαι, labeones, id est, quibus magna sunt labia. Pro χάσκοντες malè legitur. χάσκων, apud Aristotelem est piscis è mugilum genere.

Χάλυβες, Chalybes, gens Pontica ad Thermodontem fluvium: eorum regio ferti est ferax, unde & χάλυψ pro ferro accipitur. Lascar. αμυθον τε πλίσσα τοῦ χαλύβος, vulnera rigido ferro inflicta. vide Σπάσμος.

Χαμάδις, ἐπὶ γῆς, humi. Homerus Iliad. ξ. χαμάδις χέες, fundit humi. i. χέας ἐπὶ τὴν γῆν. & ὑγιέφεσθ᾽ χαμάδις ἐόντι.

Χάσκω, & χανδάνω, &

Χαυσὶ, Adverb. humi, ad terram, ὅθι πὲρ γῆν. Iliad. γ. σὺν τεύχεσι δ᾽ ἐν χαυσὶ πέσε, id est, ὡς γῆν χαυσὶ πέσε, in terram cecidit. Iliad. λ. χαυσὶ δὲ βέλε᾽ ἔθορε, in terram deiecit. χαυσὶ κεφαλὴ, humi sedeo, Xen. l. 5. Ped. l. 2. ὑ 7.

Χαλμάκτη, ης, ἡ, cbulus vel ebulum Plin. herba est vmbellam ferens in qua sambuci baccę. Virgilius in Bucol. Sanguineis ebuli baccis: vulgò *hiebles*. Lege Dioscorid. libro quarto, capite 75.

Χαμαίδαπες, ὁ, rubi genus humi serpens, Theoph. hist. l. 3. c. 18. humirubus, Gaza nouè.

Χαμαιζήλης πόαιος, terrestris fluvius, humi genitus, terrenus. Hesiod. in Theog. ἔργ᾽ ἐφικτὰ φάσσειν χαμαιζήλων ἀνθρώπων, humo prognatorum hominum.

Χαμαιδάφνη, vincaperuinca herba: sic Gaza apud Theophr. l. 3. hist. plant. c. vlt.

Χαμαιδικασταὶ Pedanei iudices, Bud. in Pand.

Χαμαίδρυς, ὁ, ἡ, chamędrys herba, quasi humilis quercus, Theophr. l. 9. plant. Trixago Plin.

Χαμαιδυνάζω, humi dormientes. χαμαὶ κοιμᾶσθαι, Suid.

Χαμαιζηλὴς, ὁ, humi dormiens, pro χαμαιπετὴς.

Χαμαίζηλος, η, ὁ, humi depressus, abiectus, humilis, in terram sparsus, pumilio, τὰ πάντος, Suid.

Χαμαιζωΐτης ἄρτος, Suid.

Χαμαίκαυλος, humicaulis.

Χαμαικέρασος, ἡ, chamęcerasus. id est, humilis cerasus Plin. l. 15. ca. 25. Athen verò l. 2. ὁ χαμαικέρασος, est arbutus, ἡ κόμαρος· ἡ τὸ μηδικὸν μῆλον.

Χαμαίκισσος, ἡ, hedera terrestris: sic dicta à foliis hederę. De scribit Dioscorid. libro quarto, capite 126. Confer Galen. libro octauo Simplic. Plin. libro 24. capite 10. & 15. Ægnet. libro septimo. Expende eorum opinionem qui putant esse cõsolidam regalem Fuchsij, aut mediam Matthioli.

Χαμαιλάκης, humi prostratus.

Χαμαικοιτῶ, τὸ χαμαικοιτεῖν, humi iacere, Commentar. Aristophan. in Pace. vide Σπᾶσαι. Philostratus, χαμαικοιτῶν τὸ ἐπαίσχυνε τὸς πολιτικοὺς. vnde

Χαμαικοίτης, ου, ἡ, χαμαικοίτις, humi cubatio. Philost. χαμαικοιτίᾳ ἢ ὕδρᾳ θυραυλεῖν.

Χαμαιλέων, ὁ, Chamęleuce, quasi populus alba humilis. Dioscoridis Chamęleuce est Chamępeuce Plinius libro 24. capite 15. Ipse verò ibidem Chamęleucę esse ait Latinorum farranũ siue farfugium: quę est herbariorum populago, quia in pratis & vligino sis locis nihil frequentius: cius quia flos lutus quidam Virgilij caltham esse voluerunt. Χαμαιλέων autem Aëtio, videtur τὸ βοκκίον siue βοκκίς, id est, tussilago. Nam vt ait Plin. libro 26. capite sexto, quidam eandem esse bechion, & alio nomine chamęleucen putarunt.

Χαμαιλέων, Chamęleon, nomen animalis & herbę, quorum vtrũque colo, cm subinde mutat. De animali, vide Aristotelem, Ælian. & Erasm. in Prouerb. Chamęleon de suo corio ludit, & Chamęleonte mutabilior: animal immundum erat Iudęis, capite vndecimo Leuit. De herba vide Theophrast. libro 6. capite tertio hist. plantar. & Dioscoridem libro vndecimo, capite 135. huius radix lethalis est, vt idem Dioscorid. tradit libro sexto, capite primo, χαμαιλέων λευκὸς, chamęleon albus, genus herbę quę & ἰξία dicitur. quòd ad eius radices ἰξῶδες, id est, viscus reperiatur, Dioscor. lib. 3. c. 10. χαμαιλέων μέλας, ibidem cap. 11.

Χαμαίμηλον, dicitur ἡ ἀὸσμὶς ab odore mali vulgò camomilla, vide Dioscor.

Χαμαμυρσίνη, myrtus pumila siue humilis.

Χαμαμύρτη, idem Dioscor.

Χαμαπετὴς, ὁ, ἡ, χαμαιζηλὸς. in terra iacens, humi extensus, humi stratus, in terram procidnus, χαμαὶ ἐξίμενος. Suidas, vnde

Χαμαπέτεια humi abiectio, Suid. Et Χαμαπετῶς, Hesyc.

Χαμαπίτυς, υος, ἡ, ainga herba Latinis, quasi humilis pinus. vide suprà in dictione πιτυΐνη. Quidam etiam vocant ὑφόρικον herbam χαμαπίτυν, quòd eius semen odore pineę retinę sit, Dioscor. l. 3. c. 171.

Χαμαῖπους, dicebatur sponsa cum curru non ducebatur. Pollux libro secundo χαμαῖπους, ἡ ἀπὸ τῆς ζεύξεως κουζομένη νύμφη. Idem l. 3. οἱ δὲ πεζῇ ἀφικόμενοι τὴν ὁμιλίαν, χαμαῖπους ἐλέγετο.

Χαμαιρέπης, ὁ, ἡ, humi repens, Suid. cum simplici ρ.

Χαμαιρέπτης, Hesyc. χαμαιζήλος.

Χαμαιρίφεις φοίνικες, palmę humiles, Theophrastus libro secundo hist. plantar. capite octauo Plinij codex habet l. 13. ca. 4. Chamęropes.

Χαμαιστοιβὰς, άδος, ἡ, stratum humi paratum, thorus ex agrestib. frondibus, Soph. Schol. in Philoct.

Χαμαισύκη ης, ἡ, ficus humilis, Chamęsyce, & Syce, herba Peplo similis, Dioscor. l. 4. c. 170.

Χαμαιτίθου, ὁ ὑποσφισμὸς, pilum statim à terra fissum, l. 4. de caus. plant. Theophr.

Χαμαίτης siue χαμίτης, vitis quę humi serpit Suid. & Eust.

Χαμαιτυπεῖον, tornix, gancum, prostibulum. Cleomedes libro secundo, vbi quadam veces Epicuri clupans, ait, ὃν τὰ ὠὰ ἐν χαμαιτυπείοις αὖτις ἢ θησεῖ: vbi male expenitur, in luto formata: sed fortasse fuit lustro.

Χαμαιτύπη, ης, ἡ, πορνὴ, scortum abiectum, Pol. l. 8. & vile stragulũ quod humi sternitur.

Χαμαιτύπης, ὁ, scortum ignobile, Hesyc.

Χαμαιτυπεῖος, ἐκ accipitrum genere sunt, qui prędam super terram & humi petunt. His contrarij sunt οἱ μετεωροπέτηλοι, Aristot. hist. libro 9.

Χαμαιὰς, olea pumila, oleago, vel oleastellum. vide Dioscorid. & Plin.

Χαμαιτὰς, humi repens vel dormiens, Hesych.

Χαμαιφυὴς, humi ortus, abiectus, crassicè χαμαιὴ, & ὄμπα. Naz. in Orat. de sancto Pascha, σὺ δὲ μεμνῆσθαι μὲν ἐκείνων ἀλογίαν, μηδὲ χαμαιφυῆ τοῦτον διατιθέσθαι.

Χαμαιτυφὲς, scortum, πόρνη, Hesyc.

Χαμαιυὰς, ἡ, humilis & vilis lectus, stragulum, Etym.

Χαμαιυδὲς, humi cubans. Nicander in Theriacis, ἢ ἐ αὐτοτύπου χαμαιυδὲς. Interpr. τῆς εἰκαίας καὶ αὐτοσχεδίας καὶ ἀστρώτου χαμαιτυπίας. Apud Atticos χαμαιυδεῖς dicuntur lectuli, ἢ μικρὰ κλινίδια.

Χαμαιυὴς, ης, ἡ, humilis lectus, ὁ τὰ πεπτὰ κλίνη ἢ ἀστιβὴς, Comm. Aristoph. in Aub. vbi: Σπάρτιον ἢ αἱ ὑφιλαὶ ἐγκατρῶμαι πόκοι, Οὐδὲ μὴν χαμαιυλὴν πάνυ μαλακὴν ἔχων.

Χαμαιυὸς, ὁ, humi stratus, Naz. in Orat.

Χαμαιυλία, τὰ, humilia grabata, Etym.

Χαμαιυσὸς, ὁ, humi dormitio, quum quis in humo nuda dormit: ἀ χειμὼ & διὰ τὸ χαμαιστρῶσαι. Est etiam storea humi strata lecti vice. Pollux libro 1. xto, τὰς δ᾽ ἐγκωμιαστικὰς ψιλοὺς χαμαιυλίας ὀνομάζων.

Χαμαιυὶς, ίδος, ἡ, vide Σπᾶσαι.

Χαμαιὸς, humilis, χαμαίζηλος. apud Xen. ὄνυχες χαμαιοὶ, ὁμαλοὶ de equorum vngulis.

Χαμῆλε, ὄμπα. ὀλέγιστον, χαμαὶ κειμένην. melius χαμηλότατε.

Χαμόθεν, Aduerb. pro κάτ᾽ ἀπὸ γῆς, ex humo, è terra. Suid.

Χαμευνίτης, humi cubo. vide Χαμαιστιβάς.

Χαμήλιος πος, ὁ, humi indormiens.

Χαμόδε, ὁδὸς, cursus.

Χαμοῦνοι siue ὄκνοι, dicuntur machinę quibus naues subducuntur à Polluce: id est, puluini à Isidoro. vide Νεωλκία, & Νεώλκιον, & Ὄλκος.

Χανδάνω, μανθάνω, poeticum est, veteriauteque à χάδω, capio, δέχομαι Hesyc. i. sum capax, χωρῶ. Act. Accus.

Χανδὼν, quasi inhianter, affatim, copiosè. Callimach. apud Athenęum libro vndecimo, μάνδυα τε χαδὼν ἄρυσθαι Ζαγρωτεῖν, χανδὸν ἐμφορεῖσθαι, audis fanebus me expleo, Lucian. χανδὸν πίνειν, Interpr. Aristophan. de Themist. Hesych. χανδὸν, id est, κεχυμένως, ἢ ἐφόδους, χανδὸν πίνειν, vide οἶνος. Suid. est χανδὸν, καθ᾽ εἷμα, καθ᾽ ἑπτάνοιαν, χωνευτικῶς.

Χανδρηνὴ, chandalia herba, Theophrastus libro septimo, capite vndecimo historię plantar. & lib. eiusdem capite septimo, αἱ ἁρμάλαι, Plinij codex libro 21. capite decimoquinto habet condrylla.

Χανεῖν, τὸ χάσκειν. ἢ χάνειν, hiare, hiscere. Vnde αὐτὸ τὸ εἰπεῖν, dicere: vt apud Virgilium, raris turbatus vocibus hisco. Quo etiam vtitur Cicero. Aristophanes in Vespis, τὸν ἁλμὸν ὁ μικρὸς χάνειν, χαίνει τὸ δ᾽ ἀνάβλημα. atrocia verba dicere. Soph. in Aiace, χάνειν τοι τὸν γ᾽ ὠδὸν, tibi terra hiscere, Luc. χάνειν, dehiscere, χάσκειν δ᾽ ἀγθὲν, Hom. Il. & Interp. χάνῃ, hianteris. vide Χάσκω.

Χάνη, ἡ, hiatula piscis, Aristoteles libro quarto Animalium χάνη, pro eodem scribitur libro octauo, alibi χάνον. apud Plin. channæ & chanæ. Apud Athenæum scribitur χάνναι libro tertio, videtur distinguere κάνη τοῦ χηνὸς, quod genus est oitrorum. Dicitur etiam χάνη apud Athenæum & Eustathium χάνον nonnulli vocant ὑ γαργαρεῶνα, propterea quòd gargarippsum suprà amplius infrà arctius sit, vclut in fundibulũ. vide τὰ Γαργαρεῶνα. & Χάνδη.

Χάνδη apud Comicos, ης, πίκτος, πόνος, Pol. l. 2. vnde, χανδὴ τὴ χάνδη, χάνναι, & composita.

χαινώμενον τὸν στόμα, vociferari, βοᾶν. Hesych.

Χάος, ὁ, τὸ, chaos, miscellia, confusio, incondita congeries, ὕλη ἀκατάσκευος. A Philone dicitur in libro de mundo. Idem ibidem, χάος δ' ἐστὶ μὴ λεπτοτάτης τυπωθεῖσα μηδ' ὅπη τε διῃρημένη αὐτῶν πρόσωπα, id est, cæterum chaos Aristoteles locum ideo esse censuit, qua locum interum naturam prius editum esse quàm corpus necesse est. Ἔτι γὰρ ὁ τόπος ὥσπερ ἀγγεῖόν ἐστι. Hesiodus δ' ἴσως ἐπὶ τὰ ὑδατα καὶ τὰ ἄνυδρα οἷς ἀπὸ τοῦ χυθῆναι συμπάσας τὰς χύσεις, κυρίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Χάος pro aere, Aristophanes. Χαῦνος, bonus, generosus, spiritus, ἀνδρεῖος. Laudamus ingeniorum leviores, et dictio a Theocr. usurpata, Idyl. 7, vide Cæl. libro 26. capite 16. in hac significatione apud Hesyc. ascribitur χαῦνος: & apud Aristoph. χαῦνος, exponitur σφοδρὸς.

Χαῦνος, ὁ, gaudium, ἄνεσις ψυχῆς πρὸς ἡδονήν: Ad animum refertur: ἡδονὴ, id est, Ciceroni lætitia gestiens vel nimia, ad corpus. In Nominativo. χαῦλος, posteriori longa est: quia nomen est ὀξύτονον. Eurip. in Ione, ὦ εἰς ἅπαξ πᾶς δυσπότης ἥκεις χαῦλος, gaudia cõmittes imperties.

Χαῦνος, ὁ, ας, τὸ, incisura Plin. quasi insculptio, impressio, nota impressa sive insculpta. Χαράγματα τὰ γράμματα, scripturæ manus, in Epigrammate in Apocalypsi. capite decimotertio, χάραγμα δὲ τὸ γράμμα, impressam notam in manu, Interpr. characterem, vulgo ma que.

Χαραγμός, οῦ, ὁ, incisura Plin. τὸ χάραγμα. Theoph. hist. l. 3. ca. 13. κύκλον δὲ ἴδιον σαφῆ μὴ ἔχουσι, lego χαραγμόν.

Χαραδρίων, apud Hippocratem impetuose, confertim, ἀθρόως. fica χαραδρ.

Χαράδρα, ας, ἡ, alueus torrentis, χάραξις τοῦ ὕδατος κατὰ τόπους ἀπὸ τῆς χαράδρας. Proprie terræ rima sive fissura, quam aqua pluuia, torrens, aut terræ motus efficit: ripes, locus confragosus & præruptus, fauces torrentis: vide apud Herodotum. Et in dictione Μισραΐμια, ἃ ἐστὶ χαράδρια, pei confragosa, vide in Chiliad. Eraſm. O Enoe chiadram. φύτευσα ἐπὶ χαράδρας ἡμέρους, nascitur ad torrentium ripas, siue circa profluentes aquas & torrentes, Diosc. l. 3. ca. 130.

Χαραδρεῖται, apud Hippoc. διαφυσικὰ ἓλκεα, meatum effluuiumq; habeant.

Χαραδρώδη ξύλινα, tela ex loco confragoso lecta, id est, lapides & saxa apud Nonn. fragosi lapides & asperi.

Χαραδρώδεια, in Epig. pro χαράδρα, lacuna.

Χαραδρώδη πεμπάδες, χαραδρώδεις, Nonn.

Χαραδρῶναι, Naz. In epist. torrens aut torrentis alueus.

Χαραδεύμα, tupex, auicullę nomen. vide in Chiliad. Erasmi, Charadrium imitans. meminit & Ælian. eius auis: a Theodoro in Aristotel. vertitur rupex, & hiaticola. Charadrius exponitur c. 11. Lenit. Fuit eius vsus prohibitus Iudęis. ibid. Leg. Cumm. Arist. in Auib.

Χαραδρώδης, palude occupari, λιμνοῦσθαι, ὑφίσασθαι, καλαβρώδεις ἀὲ χαραδρωδεῖν ὁ χεὶς, vt effet locus lacunosus: vnde χαραδρώδης, lacunosus factus. Herodotus in Euterpe, Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμπαραμένου πολλοῦ αἰτίου, τὰς νομὰς τε τῶν χώρων καὶ κυκλεράδην ἀβρώτους μᾶλλον.

Χαραδρώδης, πόταμος, fluuius in morem paludis late stagnans, apud Strabonem. Χαραδρώδη τόπος, in torrentium alueis, in præruptis, in torrentium conuallibus, Dioscorides libro 4. capite 57.

Χάραξ, ακος, ὁ, tithymalum.

Χάραξις, ακος, ἡ, ἄρουρα, arua. Hesych.

Χαρακία κάλαμος, arundo vallatoria, siue vallaris, arundinis genus est, Theophr. l. 4. plant.

Χαρακίας πάνακες, vallis tithymalus, qui & ἄβολος, i. mas. genus herbæ, de qua Diosc. l. 4. c. 155.

Χαρακίζω, vallo protego, eleuo, attollo, diuido, σπείρω, μετακορίζω, διαρύσσω, Hesyc.

Χαράκιον, pedamentum, fulcimen, ὑποστήριγμα. Χαρακωτὸς οἶκος, ἐδάφιον, palatio, Virtuuius libro secundo capite nono. Est autem illud fundamenti genus, cum in solo vligineso, aut alioquin infirmo, ad fustinendum ædificium fistuca palos depangimus, quibus fti uctura nitatur. Vulgò, *fondamenti fur pi. ux & pilotis.*

Χαρακωμολία, castra, vallum, c. 19. Ezech.

Χαρακωτός, ὁ, ἡ, ή, vallatio, munitio.

Χαράκωμα, ατος, circumuallo, munio fossa, obsideo, Ammon. in Χάραξ.

Χαρακτήρ, ῆρος, ὁ, forma expressa ex alio, siue nota rei cuiuspiam impressa, vt in cera fictigpnum, insigne, σημεῖον, σφραγὶς, lineamentum & ductus, effigies, figura, stylus dicendi, vel genus dicendi, vt Gellius vertit libro septimo, capite 14. χαρακτῆρες λόγου πένυε, Apollonius in epistol. χαρακτὴρ ἑλλάμπει, citus Græcanicus, capite quarto, libro secundo Machab. Cicero ad Brutum. Sed in omni re difficillimum est, formam (quod χαρακτὴρ Græcè dicitur) exponere optimi. Idẽ in Topic. Adeóque etiam deſcriptio, quam Græci χαρακτῆρα vocant. Pro nota, atque indicio. Euripides in Hecuba Δουλ. χαρακτὴρ κάτα σωμα ἐν βροτοῖς, ἐσθλὸν γνῶδι, luculenta infigniſque est nota. Cicero in Oratore, χαρακτὴρ δ' ἐφάσσιμος, formã appellat, vt & Græci ἰδέαν. χαρακτὴρ ἐγλύφανος, ingiuarum formę atque differentiæ. Herodot. Chio, οὔτε χαρακτῆρες γλώσσης τάσσεται. Χαρακτὴρ ὁ ἐπὶ τοῦ νόμισματος, vide Cæl. 26. 15. χαρακτῆρα δὲ τὸν Σαλίου, notam imprimere, Aristotel. an Polit. Idem Aristoteles libro secundo Œconom. ὑπικοπὴν χαρακτῆρος, pro percutere monetam dixit. vide Τυπος.

Χαρακτηρίζω, μίσω, σαι, χ, noto, designo, imprimo, exprimo, figuro, infigno, signo, indico, iudicium edo. Plutarch. de Homero loquens, ὡς ἡμῖν ὁ, τὰ χαρακτηρίσας ἐδίδαξε, Oratores informare non neglexit, & tanquam aperta nota insignire. Commentar. Eurip. in Hecuba, Οὐ τὸ δοκεῖν ἀλλὰ τὸ ζῆν δεῖ, ἡ γὰρ λαμπρὸς χαρακτηρίζεται τὸν κακὸν λόγοις.

Χαρακτησιστὸς, οὐ, ὁ, ἡ, ignitatio Plinio: delignatio, informatio Cicer.

Χαράκωμα, ατος, τὸ, vallum, agger. Ammon. in χάραξ. Demosthen. Philipp. Χαρακώματα, φαλαγγώματα. Idem, ὥσπερ ἐπὶ χωμάτων βαλλικῶν θεὸς τὰ πύλας ἡμῖν ἀνέῳξε τῆς ὁδοῦ. Vallo iacto ante vrbem, & admotis machinis.

Χαρμώδης, τερης hiatus. Χαρμώδη, Hesyc.

Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, at verò in Fœminino genere, ponitur pro vallo, id est, firmiore palo, cui vtis alligatur: pedamentum dicunt Latini & statumen. Signat hanc differentiam Pollux libro primo, χάραξιν συστυχία ordines administrationem, Gaza de Senectute. Χάραξ castra. Polybius, ἐξ ἧς ὁρμῶμενοι τὴν ἐπιβολὴν ἐν τῷ χάρακι ἐδήλωσαν πᾶσιν ἀπαλλάττειν, &c. Ex quo Cicero primo ofhc. Vrus ex decem, qui paulò post quàm erat egressus è castris redisset, quasi aliquid effet oblitus. Χάραξ, piscis, de quo Athen. lib. x.

Χαράττω, μι ἀξω, ξα, χα, prima breui, sculpo, signo, imprimo, καινίσω, γράφω, scribo, ario, acuio, καλάσσω, scarifico. Heliodus, χαράσσοντος ὑπὸ τῶν ὀδόντων, dum ferrum acuitur. κεκραμμένος, serratus. κεκραγμένοι δόρυ, rostrum serratum. φύλλα κεκραγμένα, folia serrata, secta, Dioscoridis libro quarto, capite 271. κεκραγμένῃ τῆς ἀξιωμάτων, Athenienſibus infensus, Herodotus. χαράττειν, signare, imprimere, dignorare Latini dicunt, Festus, D. ignorant, signa imponunt, vt fieri solet in pecoribus. Equi etiam aliqua nota infigniebantur. Anac. ἐγὼ δὲ μᾶλλ' ἵππον σφρῆξ χαράσσω ἔχειν.

Χαρτεια, τα, phitira, τὰ φίλτρα, Hesych.

Χαρία, ίας, ὁ, collis, ὄλως, Hesyc.

Χαριδώτης, lepitiæ dator, bacchi epithet. apud Plin.

Χαρίεις ἔντος, ὁ, gratus, gratiosus, vrbanus, lepidus, festus, venustus, elegans, pulcher, καλὸς ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Infantis, lenis, iucundus, argutus, bellus, lætitia affectus. In Vocatiu. ὦ χαρίεις, & ὦ χάριεντ, vt docet Gaza libro secundo Gramm. χαρίεντα apud Aristotelem libro secundo Politicorum, capite quinto de honorum ratione, Aretinus exponit præstantes viri: Thomas, homines gratiosi: locus ita se habet οἱ μὲν γὰρ πολλὰ διὰ τὸ φέρειν τὰς πόσεις αἴσιον. οἱ δὲ χαρίεντες ἐπὶ ὀλίγῃ πρᾶξιν, ἐὰν μὴ ἐπισπέσῃ. Libro vero quarto Ethicorum, Argyropilus elegantes, Aretinus eruditi, antiquus Interpr. excellentes exponunt De hac voce ita Portus: χαρίεντες. nobiles, potentes, gratiosi, homines excellenti gratia, (vt cum Q. Ciceronedicam) quòd illis plus ingenij solertiæ, p udentiæ, venuſtatis, alacritatis, aſpiraſſe tres veterum gratiæ viderentur. Sic enim vocabant aptiores animo, & corpore, & feliciter natos atque eos qui gratiam, i. beneficium conuiuiser, homines præstantes & occulti doctrinæ ferti & periti Plutar. ὅταν γὰρ οἱ χαρίεντες γαμηροὶ τὰ ὄδε κ' τὰ βεττὰ πάντ' ἰσομέτρων σκάφεσιν, κερμνια σῴζουτ' ὀπώρᾳ, & apud Aristotelem, τῶν γὰρ ἀμαυρῶς κ, οἱ πολλοὶ κ, οἱ χαρίεντες λέγουσι τὰ πάντων ἥδ' ἀκροατῶν ἀγαθὸν, & paulò inferius ἡ γὰρ ἀμαθὴς οἱ πολλοὶ πᾶς ἀνθρώπων ἀκροατὴς ἀγαθός.

Χαρίεις, pro χαρίεντας, pulchrè, Cyril. pro paroxyt.

Χαρίεν, πορεῖν ὄνως, gratum, gratiosum, ἀστεῖον, pulchrum & bonum. Aristoph.

Χαριεντίζομαι, μαι ἰσθμαι, σ. ισμαι, iocor, θυτραπελεύομαι, Suid. vrbanus fum, alludo, facete cauillor, & lepida vrbanitate vtor, sal bus vtor. Depon. absol. Plat. in Apolog. μόλιστα σπουδὴ χαριεντίζεται, δῆλον εἰς ἀγῶνα κατιοῦσι ἀνδρὶ τοιούτῳ, ferio Melitus iocatur. Idem quarto de Republica, Καὶ οἱ ἐν μέσῳ οἱ χαριεντιζόντες ἢ παίσι λέγειν, καμβλύσιδρ. vulgò dicimus plaisanter faire le plaisant. Dicitur etiam Χαριεντίζω, κατὰ ποιζω, Damascius.

Χαριεντισμὸς, οῦ, ὁ, vrbanitas, lepos, & venuitas sermonis, dictum salsum & facetum, scomma, Halicar. in vita Isocr. Charientismos fuit scomma, (inquit Rufin.) figura est qua festiua dictio fit cum amœnitate mordax à Cicerone. 3. de Oratore dicitur, ad hilaritatem impulsio: vide etiam Quintilian. li. 8. cap. 6.

χαριέντως, eleganter, scitè, lepidè, φίλως, gratiosè, venustè, urbanè, facilè. Plat. 2. de Rep. χαριέντας γὰρ ἂν μιᾶν ἔπη, i. pulchrè dixit. Idem in Phædone, χαριέντως, ἔχων τὸ σῶμα, venustum habès corpus atque scitum.

χαριεργὸς ὁ, gratiosus, cuius facta grata sunt, in Epig.

χαριεσσάμενος, elegantius, gratiosius, urbanius, Aristot.

χαρίζομαι, μοῦμαι, gratificor, obsequor, facio gratum, & beneficium. gratiámque confero. Cui κτ' ἀπροσὶ opponitur ἀχαρίστειν ἀπὸ Aristotele Rhetoricorum libro secundo, id est, beneficium non tribuere. ad gratiam facio, gratiam ineo apud: condono, indulgeo, demereor, bene mereor, inseruio. Datiuo iung. χαρίζομαί σοι, tibi sum gratus, Xenoph. Demosthen. Ὅτι τούτων οὐδὲν ἑαυτῷ ἢ ἐμοὶ χαρίσεται, Quia nemo istorum scire poterit, quis sibi beneficium gratiámque contulerit. Idem δεῖ στρατιᾶς opponitur χάριτι ἀκρίτου τοῦτον ἐμὲ συκοφαντῆσ, gratiam inis inanem ac friuolam. χαρίζομαί σοι σφῷ τὸ σωμάτιον, Ifocr. χαρίζεσθαι ἑαυτῷ, eius gratiam concilio. χαρίζεσθαι ἔρωτι, indulgère amori, Plutarchus de Cæsare & Pompeio. Dixitque Antiphon, χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, animo suo indulgè. e. Χαρίζεσθαι, το συγγινώσκειν ἔχει, condonare, ignoscere, delicti gratiam facere, Liu. Paulus secunda ad Corinth. capite secundo, ἐκεῖ δὲ μᾶλλον χαρίσασθε ὑμῖν, id est, delicti gratiam mutuò facientes, vti & Deus in Christo vobis condonauit: vbi συγχωρεῖν esse vult ὁ Θεοφύλακτος. Dicitur quoque χαρίζομαι τὸ ὄφλημα, pro remitto mulctam. Homerus cum Genitiu. iungit. Odyss. ὃ χαρίζεσθαι πατρὸς ὀπάσσω, largiens ex his quę adsunt seu aderant, id est, pro copia. Κτ χαρίσασθαι, pro beneficium dedit. Aristoteles Rhetoricorum secundo, Διὸ οἱ ἐν πένθει παρόντες παῦσαι ἢ φυγεῖν, καὶ μικρὰ ὑποτιθέασι, διὰ τὸ μιμνῄσκεσθαι ὅτι ἐδόσαμεν ἢ τι χαρισάμεθα. Idcirco qui in paupertate constitutis aut exulibus aliquid officij præstiterint, licet id quidem minutum sit atque exiguum, tamen quia in tanta necessitate, talique tempore, censentur bene meriti atque rem gratam fecisse. Est enim & κεχαρισμένος, iucundus, gratus, placitus. κεχαρισμένος λόγος, oratio seu sermo gratus, Demosthen. Aliter Xenophon libro primo Κύρου. οἱ δ' ἀπὸ τούτου ἀεὶ κεχαριστότεροι τῷ βασιλεῖ, id est, beneficio affecti & ea gratia donati. Idem i bidem pro accepto. τῶν θεῶν κεχαρισμένα, dijs grata & placentia. Hesiodus, θυμὸν κεχαρισμένον ἔδμεν, Homer. ἐπὶ ᾧ κε θεοπρεπέα τιταν: vnde κεχαρισμένος ἐστίν, ad gratiam dicere, Ifocrat. κεχαρισμένως ἀκούειν. Idem. Χαριζόμενος de muliere quę sui copiam facit. vide Χάρις.

χαρον, pro causa, ἕνεκα: vnde ὧν ἀγνοίας χάριν, quod ad generis nobilitatem attinet. Gregor. Ὅσα ἢ ἡδονῆς χάριν ἢ ὠφελείας τινός. Sic Plaut. At tu egrota ii vis per me quidem ętatem. Dicitur hoc etiam per ἕνεκα, & ὅτι, & διὰ, cum Genit. & Articł cum Accus. οἷμαι χάριν, tua causa: ὧν τῶν σῶν χάριν σε. & ἐμοῦ χάριν mei gratia, causa mea, meo nomine. Apol. μοῦ χάριν ἠρώτησε. vide Ἕνεκα. Apud Ammon. χάριν ἔπεσθαι, vt ruque simul apud Plat. de Leg.

χάρες, ισος, ὁ, (Χαῖρε τῷ χάρητι teste Eustathio in Odyss.) gratia, festiuitas, beneficium, beneficentia: studium, meritum, munus, donum. munus. Aristoteles Rhetoricorum libro secundo, τὸ κτᾶσθαι χάριτας ἢ τὸ μὴ δεῖσθαι ποιῆσαι ἢ τὸ, πείσαι ἀντιμισθοδοσίαν, id est, beneficium collatum amicitiam conciliat. τὰς πρώτας χάρεις, Trinitati ferendum est acceptum. Nazianzenus in Oratione, χάρις ἐν ἀκρίτῳ πατρὶ, gratia tibi debetur, Thucydid. χάρις ἐφάνη σφῶν τοῖς Ἀθηναίοις, gratia ab Atheniensibus habebatur, Herodotus. ἐπὶ τῷ λόγῳ χάρις, eloquentia, Plutarchus in Alcibiade. σφῷν χάριν λέγω τοῦ ἄγαλμα, populo astentor, Thucyd. σφῷν χάριτας ἔθηκε τὸ δῶ πασιν ὑπὲρ τοῦ ἀθλοφόρου, ad gratiam referendam beneficatoribus propensi sunt Atheniences, Liban. Apud Demosthenem, ἐν χάριτι ἀφεῖναι δικαίῳ, capio gratiosè, Plato de Leg. bus. πρὸ χαρίτων, cum gratia. Plato epistola octaua, βασιλεὺς σπίσασθαι, σφῶν ἑαυτῷ ἢ ἐμοὶ ἢ τῷ ἐμοῦ παιδὶ, regem, filiũ meum ereate duplici gratia, & mea & mei patris. Habet eũ vsum χάρις apud Græcos, quem Gratia apud Latinos. χάριν ἀγορᾶν, in Epigramma. id est, concilio gratiam. χάριν ἐπιλαμβάνεσθαι, Xenoph. vicissim beneficio afficior. χάριν ἐπιτίθεσθαι, gratiam rependo, Idem. χάριν κτημηρυσθαι, gratiam refero, Aristid. χάριν ἐφιέσθαι, ἢ πυεῖν ἀχάριστον, gratiam auferre Quintil. extinguere dixit Cicero, & secundo de Finibus, beneficium & gratiam tollere. Aristoteles, φανερὸν ἢ δῆλον ἀφαιρεῖσθαι ἐνίοτε τὰ χάριν, οἱ πιεῖν ἀχάριν τοις, à quibusdam gratiam auferit. atque vt officiorum illis nulla gratia habeatur, efficere. χάριν ἀναλύειν, gratiam refcindere. Est & beneficium remetiri, gratiam referre, Lysiæ & Hyperid. i. Ἀποδιδόναι, ἀποτίνειν, ὑπέρειν, ἀπὸ κτημάτων ἢ σίτου ἀμοιβὴν, & ἀπὸ χαρίζεσθαι Pol ἀποχάριν ἀπὸ ἐμοὶ σοι, tibi hoc largior. Basilius in epistol. χάριν ἀπὸ ἐμοὶ φασὶ, apud Sophoclem in hominem beneficium conferre. & apud eundem. χάριν νέμειν pro eodem. σοὶ ὑφ' ἡμῶν μία ἢ δὶς μεῖζον χάριν. te maiori quàm hoc afficerem beneficio: fic etiam apud Aristophanem, Χάριν σοι Ἀποδώσω, tibi morẽ gero, Ficin. in Timęo Plat. penes te gratiam colloco, alius Interp. χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι, paremi referre gratiam, Æschin. χάριν τούτων ἀποδιδόναι, Plato primo de Republic. dixit, id est, is gratiam refert. Ibidem, χάριν ἐκτίνειν, pro eodem etiam dixit. χάριν ἐκτὶ ὁ τεθνεῶτα. Aristid. χάριν ἢ χρείτας ἀκινησεῖσθαι. gratiam refero, Budęus in epistolis posterioribus, & Xenoph. sic etiam Thucydid. χαρίν ἔγνων, habeo gratiam, in Epigramm. χάριν εἰδέναι, habere gratiam. τὰ χάριν ὧν ἐπαίνου Pollucium. χάριν εἰδέναι, Plutarchus in Galba. Et χάριν εἶδα, pro gratias habeo, gratias ago. χάριν τῆς πιστὸς εἶδέ σοι, Xenoph. Ἐκὸς ἔνικα χάριν τῷ θεῷ εἶδε ψ ὁμολογῷ, Budæus in epistolis prioribus. χάριτας οὐδὲ σοι, ὁμολογῷ, Idem in poster. χάριν εἰδέναι δικῆς, diis gratiam habentes. χάριν ἔχω σοι, habeo tibi gratiam, Ifocr. in Euagoram Idem ibidem, σὺ χάριν ἔχε τούτων, harum rerum non habuit gratiam. χάριν τούτων ἐγὼ οὐκ ἔχω, Xenophon libro quinto Παιδείας. χαρὶν ἔχω τῷ γήρᾳ πολλῶν, senectuti magnam habeo gratiam, Gaza de Senectute. χάριν αἰτεῖσθαι παρὰ τινός, Ifocr. χάριν βεβαίαν ἔχω, gratiam habeo firmam, Thucydid. ὁ χάρις ἢ ὠφελεῖ καμβάνων, Polybius libro primo, id est, gratiæ & beneficij loco accipere. χάριν εἶδι, beneficij loco ponas, Herodot. χάριν λαμβάνειν, beneficium relinquam, Euripid. χάριν ὀφείλειν, debere, Xenophon. χάριν ὀφείλω, sum beneficio deuinctus, Isocr. vide in Οφείλω. χάριν πιστεύειν, gratiam referre. Demosthen. χάριν ποιεῖ, gratiam concilio, Idem. χάριν πάσαν ἀπολείπειν, Euripid. exitio gratiam compensare, id est, pro bono malum referre. χάριν τὰ ἔπεμψ, gratificor. χάριν κατατίθεμαι, gratiam demereor, gratiam ineo. χάριν κατατίθεμαι, beneficium collocare, Demosthen. χάριτας ἐνδίδοις κατατίθεμαι, inire gratiam à Iudæis, capite 24. Actorum Apostolorum. χάριν κατὰ δίδωμι, gratiam reddentes seu referentes, Æschin. Thucydides libro nono, χάριν ὧν ὠφελήσουσιν, gratias vobis habebunt. Χάριν φέρειν, id est, δώσω χάριν, gratificari, conferre beneficium, obsequi. vide φέρω & ἐνέγκω. Alij obseruant etiam sumi pro reportare beneficium, Demosthen. χάριν φέρειν, Euripid. ἐδὼ ἐγὼ σοι χάριν φέρω, est quod velis curari in quo queam tibi facere rem gratam. φέρω χάριν, Homer. id est, χάριτα βούλεσθαι. χάριν χαρίζεσθαι Attici dicunt, id est, gratiam gratificari, vt dixit Salust. Χάρις, obsequentia sue obsequium mulieris quo homini morigera sui copiam facit. Plutarchus, ὧν τῇ Ἐμπαικῇ χάρις τῷ Πραπίδῃσιν, ἡ τὸ Θηλὲν ὑπεῖξις τῷ ἄρρενι πλάνεται σοφὸς τῷ πανοῦργῳ. vnde Χάριτι vocata est, Charitum venerearum expers. Quod Salustius in Ciceron. ita tecte extulit, Filia matris pellex, tibi iucundior atque obsequentior quàm parenti par est, id est, σοὶ μᾶλλον χαρισμένη καὶ χαριζομένη ὡσπερ τῇ μητρὶ τὸ παρεῖ. Et enim Polluce authore libro quinto, capite 4. μείζων, χάριν δεικνὺς ἢ χαρίσασθαι, copiam sui facere, virique libidini obsequi: vt illa in Andria Terent. Seu tibi morigera fuit in rebus omnibus: quod κατὰ πάντα ἐκείνου ἐν dictum est: Vt & apud Aristophanem in Equitibus, vbi de Comœdia tanquam de muliere ait, Καμοῦ δεδιδαχθεῖσ' ἐλεῖν τὸ χαίρουσα τὸν ἐργοκόπαιτον: Πολλὰ γὰρ διὰ πεῖρασ' αὐτὸν αὐτῇ, ὁλίγοις χαρίσασθαι, vide supra in verbo ἀφελεῖν. Et apud Plutarchum in citato libello, Καὶ τῶν ὅσα χάριν ἔχουσα αἰρεῖ ἢ Σαπφὼ θεσσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι σμικρὰ μὲν παῖς ἐμοὶ φαίνεται κἀχαρὶς. Quod & Pindari Commentar. producit, νὴ ταῖνεν scriptum λέγεται, ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν διὰ τῶν ἀλικίαν χαίρουσιν: quo loco ait, χαρίζεσθαι κυρίως τὸ σωματοποιεῖν λέγεται, id est, concumbere, & adducit Comici authoritatem iam aferiptam. Hesychius χαρίσασθαι· ἀσχρῶς. ἐπὶ γυναικὸς χαρίζεσθαι αἱ ἀσχήμονες ἑαυτὰς ἐπὶ τὰς ἀκαθάρτους. Sic & lingua vulgaris nostra ὑποκορίζεται dicunt enim *fare plusir.* Χάριτι quem dem significat, χάριτι non χάριν in Accusatiuo. facit. Irde χάριτες, gratiæ. Hesiodus tres facit in Theogon. χρύσεαι δίος ἀγλαίηφιν θυγατέρας, ἀγλαΐην τ' ἠδ' εὐφροσύνην. Θαλίην τ' ἠμερόεσσαν. Hymnus in Charites extat apud Orph. Χάριτες de myrti ramulis. Comment. Hom. Il. 5, de Panthus filio, νἱὸν Κλωσσὸν οἱ ἐὺ ἐπόνησε κόμην χαρίτεσσιν ὁμοίην· Μοιρίδεσ, inquit, οἱ Κύπριοι χαριτας λέγουσι ἀπὸ συνεχομένας τὰς ἡλικιας μυρσίναις. ἀφ' ὧν ἐστεφανοῦτο.

Χαρίτων, τὸ, τὸ χαριστήριον Suid. Et & placẽte Species. Pol. Χαρὶ τῶν ἐπὶ ρυθμῶν χρόας, Athen. l. 15.

Χάριτρα, ατος, τὸ, ἡ

Χάριτ τριον, τὸ, δῶρον quod χάριτι, id est, gratia, munificentia, beneficium gratis collatum, munus, donum quod ad gratiam fit alicuius. Χαριστήριον, τὸ χαρίτιον, gratiarum actio. χαριστήριον θύειν, per sacrificium gratias agere, pro beneficiis acceptis sacrificare. χαριστήρια ἀποτίνειν, gratiarũ dona soluere, Xen. χαριστήρια τοῦ θεοῦ ἀποδίδωμι τῷ πατρὶ, patrię gratias no mine educationis reddere seu agere.

Χαριτοδότας λόγους appellat Gregor. quibus gratiæ Deo aguntur de aliqua re, Synesius, χαριτοδότας ὕμνους τῷ θεῷ ἀποδίδοντες, ὧν

ὥσπερ εἰώθεσαν.

Χαίσια, τά, ſolenne feſtum, quo ſympoſia agitabant, vnà propinqui. & dona vltrò citróque tranſmittebant. Valerius Maxim. libro ſecundo, capite de Inſtitut. Antiquorum Conuiuium etiam ſolenne maiores inſtituerunt, idque Charitia appellauerunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur: vt ſi qua inter neceſſarias perſonas querela eſſet orta, apud ſacra menſæ, & inter hilaritatem animorum, fautoribus Concordiæ adhibitis tolleretur.

Χαϊτάρος, ὁ, gaudium, χάρμα, Suid.

Χαϊτίδιον, τό, ridiculum manipuli factum, facetiæ de manipuli facto.

Χαϊτοβλέφαρος, ὁ, καὶ παντὸς, à meretrice quadam vocabatur Demetr. Phalar. Laer. l. 5.

Χαϊτογλωσσεῖν, eſt, vt voluit Eraſm. in Adag. Ad gratiam loqui, id eſt, θεῶν χάριν λέγειν Thucydid. ſiue ἐὐλογεῖν. Athenæo libro quarto, vbi, ὥσπερ τὸς ἐμφύτου κατεμπορίας καὶ ἐὐλογίας κολακείας ἀναπίμπλασι καὶ μάλα πάμπολλα μόνον, Πόθεν ἢ ἐὐλογία τὰς νόσους πύτοις ἀμφιπολοῦσι. Phrynichus, inquit Cynulcus ἐν τῷ ὑ ἐπέλκτῃ comœdia, meminit τὸ ἐὐλογεῖν διὰ τούτων, Κ'ἐγὼ δ' αὐτοῖς γε φυλάττωδεμὴ τῷ ἰωὼ χαιτετάκτοτ' ὄργν. Ε'χοιγὰρ τ' κιτηγὸν τὰς ἀκοντύλους Μισθῷ δοῦναι τὸν ἄνδρ' Η'ζτε. Φ' ὁ ἐὐλογοῦσιν ἅπαντ, id eſt, omnibus ad voluptatem loquuntur: vt Cice. dixit pro Quinctio, quæ vera eſt lectio: Licet etiam pro eodem ad voluntatem loqui poſſe rit alibi: vt in Paradox. Loquitur ad voluntatem: quicquid denuntiatum ſit, facit: aſſentatur, &c. Rurſus de Amicit. Quanuis enim multis nominibus eſt hoc vitium notandum ſeuium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem. Sequitur, Αὐτ' ἀλλ' ὅταν ἀφραὸ ὀξέωτε ἅτ τοῖς βλέπουσι, δ'τι ἂν ὦσι Ε κεῖ τύτοις ὁ ἐὐλογοῦν, μεγάλας ἀμυχὰς κ' κατανύξαντε, ἡ συγχωρῆτε ἅπαντα γελᾶν: eſt item χαριτογλωσσία, lingua grata ficta (vt dixit Ouid. & Perſius, - pictæ taſtoria linguæ). Notatur: eſt enim, vt ait Commentar. Æſchyli. μήκεσι γλώσσης χαλέσθαι, ἢ ὦν ἔργοις, non re factiſque ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quomodo loquitur Saluſtius. Idem Athenæus ibidem, huius Tragici poetæ authoritatem affert: Τὸ ἢ χαριτογλωσσεῖν λέγων ὁ ἀριστοτέλης δηλοῖ: Τινὲς τῶν ἀ ὑτυμεγχ. νδὲ ἧς μᾶλλον χαριτογλωσσεῖν ἐνίοις. Aliter autem apud ipſum Æſchylum corruptè legitur. Videtur tamen & ipſe Athenæus ἐὐλογεῖν. quod vulgò *parler à plaiſir*: & χαριτογλωσσεῖν, id eſt, *s'offrir de bonche & preſenter ſon ſeruice*, confudiſſe: quæ res Eraſmo homini ſanè de literis optimè merito, fraudi fuit. Sic igitur ὁ χαριτογλωσσῶν, verbo tenus obſequioſus atque officioſus.

Χαριτόομαι, ὁώμαι, ὁ. ωκα, gratioſum facio, gratum ſiue charum reddo, Actius. Accuſatiu. καγκελιώσῃν, gratioſa vertitur ab Eraſm. capite primo, Euangel. Lucæ, qui hæc annotat, Non eſt, inquit, gratia plena, ſed, vt ad verbum reddam, gratificata. Paulus ad Epheſ. capite primo, τῆς χάριτος ἀπὸ ἧς ἐ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπωμένῳ, qua gratos nos reddidit in illo dilecto. vide ſupra in dict. Κεχαριτωμένῳ. & Ε'πιχαιτεῖ.

Χάρμα, ατος, τό, riſus, gaudium, χάρη, ἡδονή. Heſiod. ωὐ γάρτοι χάρμα τέτυκται. Iodicat & ludibrium, & deriſum, vt in eo, Iliad. γ, ὃ σώμενον μὴ χάρμα: & in illo, τὸ δὲ ἄρμα χάρμα ἢ γλυκὸς χαρμάτα ὑμῖν. Eurip. & in Epig.

Χάρμη, ης, ἡ, pugna, conflictus, μάχη εἰς μάχην ὁυσῶμα: vade vulgo *ſcaramouche*: ὅτι τὸ χάρμη.

Χαρμόσυνος, ον, Delectanrur pugna milites, & qui hoſtem vlciſcuntur. Homerus Iliad. χ. μιμνησκόμενος, πῶς σφιν ὅδε ἐμέλασι θυμός. Rurſus Iliad. ἡ, ὑπὸ ἀσπερχὲς ἐκάτο χάρμῃ.

Χάρμη, ἡ χαρά, ἡ ευτία, gaudium. Phocyl. μετ' ωὐ ὑποφάλλε χάρμ, neque exultes gaudio.

Χαρμονή, ἡς, ἡ, gaudium, lætitia. Xenophon Prædiæ primo, & Sophocles.

Χαρμοσύνως, ως, ἡ, idem. Eſt etiam feſtum apud Athenienſes.

Χαρμόσυνον, Mercurij epithetum.

Χαρτός, οῦ, ὁ, oculis decorus ac gratioſus, βλέφαρα καλὰ ὑπὸ χαρτοῦ χωτὸς ὁ ἐὐ ſit autem ab ὁ, ἰδεόν: χαρτὸς per ω ſcribit Gaza libro tertio Gramm. Aratus, χρῆτα χαρτὸν σελήνης, pulchræ aſpectu. Χαρτὸν χρῶμα, propriè eſt color cæſius ſiue cærulcus, qualis eſt maris atque cæli. Γλαυκὸν χρῶμα, id eſt, glaucus color, nonnihil à cæruleo diuerſus eſt. vterque ad viridem tendit: diluitior eſt glaucus ad album vergens: faturior intenſiorque cæſius & lucidior, in confinio fului poſitus. Itaque fit vt propter affinitatem aliquando ſumatur glaucus pro cæſio, & contrà: item χαρτὸν pro fuluo. Ariſtoteles in Phyſiognom. oculos γλαυκὸς ἢ λάμπε, id eſt, glaucos & albos, timidorum eſſe dixit: fortium verò μὴ γλαυκὸς, ἀλλὰ χαρτός, non glaucos, ſed cæruleos aut fuluos, quales leonum & aquilarum. Ego χαρτὸς rauos Latinè dici puto proprie, vt rauum lupam dixit Horatius Carm. libro tertio, Ode 27. Sunt autem raui coloris, inquit Feſtus, qui ſunt inter flauos & cæſios, quos ramſtellos vocat Plautus. Plutarchus in Mario Germanorum oculos χαρτὸς dixit. Et Cornel. Tacitus Germanis omnibus truces ac cæruleos oculos eſſe ſcribit. Porphyrio rauum fuluum eſſe expoſuit: & Apollonij Interpres γλαυκὸν ἢ χαρτὸν σωμοιμον dici ait, quod de claritate ac fulgore alij intelligunt. In Epigramm. χρῶτα κάλλος, id eſt, cærulcus fructus. Homerus Odyſſ. ἀ, Α'ρκτεῖ' ἀγορεύεσι τ' οὐρὸς χαρτὸς τε λέοντ. Et apud Ariſtophanem in Pace, χαρτὸν πῦρ Σπάκτες, inter pr. φαίεσθε. Rurſus in Epigramm. χρῶτα κάλλος γε. Apud Apollonium Argonautic. libro primo, Η'μος δ' ἐ ἐρανόθεν χαρτὴ ὑπολάμπεται ἠὲ Ε'κάτης αὐγάτα, διαγλαοσσα δ' ἀ ἀστρὶ, id eſt, aurora clara & nitida reſplendens: alias fulua & roſea, vel rutila: ſi ſplendoris colore. Theocrim Bucol. - ὅμως τὰ χαρτὰ πῦρ πολὺ ΑΣ αἰὲν: oculi ſplendidiores vel magis cæſij quàm ſint Mineruæ. vide infrà.

Χαρτότης, τος, ἡ, oculorum hilaritas & gratia, eorum ſplendor, oculorum ceſius color qui aſpectu delectat, niſi cùm nimietate lucis perfunditur ac illuſtratur, tunc enim corruſcant oculi fuluique ac rutili apparent, id quæ tiuues. Plutarchus in libel. de Iſide & Oſiride, de Iſiacis facerdotibus cæruleo colore indutis, φορεῖ ἢ τὰ λινᾶ, διὰ τὴν χρόαν, ὡὸ τὸ λίνον ἀὐτοῦ κάπτι τῇ φύσει χρόᾳ ἢ κίσμοι αἰθέρι χαρτότητι ωεριεικῶς. Eſt enim lini flos cæruleus ætheriſque color.

Χάρτης, ὁ, chartaſea fiebat ex papyro: vide Πάπυρος. Dioſcorides libro primo, capite 116. Πάπυ ἢ γινόμενός ἐὸν πᾶσι, ὁὸ ἢ ὁ χάρτης κατασκευάζεται. Ibidem, βέλτιον ὁ χάρτε κρεῖς ὁεᾶ τὸ τοιοῦτον.

Χάρτης, ὁ, χαρτοφύλαξ, chartarius, ὁ χαρτικὸς τῆς ἐγγλεσιμῶν, carpax ſcriptorum, Etym.

Χάρτον, chartula.

Χάρτος, τὸ, charta.

Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ, quaſi papyropola, id eſt, ὁ εἰς χάρτας ωοιῶν σκευή.

Χάρτος, ου, ὁ, lætabilis, dignus lætitia χαρᾶς ἀ'ξιος. apud Suid. Σύμβολον φρονήσεως τὸ διακρικὸν τῆς χαρτῆς ἢ λυπηρᾶς.

Χαρτοφυλάκιον, ſcrinium in quo repoſuntur chartæ.

Χαρτοφύλαξ, chartarum principalium cuſtos, id eſt, præfectus ſcriniorum, qui theſaurarius chartarum nunc dicitur.

Χάρυβδις, εως, ὁ, charybdis, vortex maris.

Χάρων, ωντος ὁ χαρωπὸς τὸς, Euſtath. in Homer. Χάρων, ὁ' ποιμὴν τὰ ἅδου, Charon, orci portitor. Vnde fumitur pro morte ἢ αὐτὸ τὸ θάνατος, Suid. Ariſtoph. in Plute, ὁ' χρῶν τὸ ἢ ἐύμβολον ἐὐδ' ὧν, id eſt, μέλλει ἀποθανεῖν. Charontem interorum portitorem, etiam Orcum videntur Latini appellaſſe. Vnde Χαρώντεα, id eſt, Orcini. Turba illa nouorum Senatorum, qui poſt necem Cæſaris fraude Antonij in Senatum irruperant, à Romanis hominibus ipſos deſpicientibus, ac nomine illo irridentibus, diebantur Orcini. Plutarchus in Anton. Πολλοὶ ἢ ἐκυλοῦσε, ὥσοις τὸ κοπτὸν ωροῦκαθῆρο, ἢ κεφαλὴν μόνον, ὡς ὁὴ ταῦτα τῷ Καίσαρι ὄὐξεται. Διὸ τοῦτος ἅπαντας ὑπονοῦντες οἱ ἐμμένοι χαρώνιους ἐκάλουν: ὑπὸ χλιαρὸν ὁὲ εἰς τὸ ωκεφὸν κατοφθῆναι τὸν ωνοῦμενον τὸ μεῖ. Suetonius in Auguſto hoc ipſum ita memoriæ prodidit: Senatorum affluentem numerum deformi & incondita turba (erant enim ſuper mille, & quidam indigniſſimi, & poſt necem Cæſaris per gratiam & præmium allecti, quos Orcinos vulgus vocabat) ad modũ priſtinum & ſplendorem redegit.

Χαρωνεῖον, Pollux Onomaſtici libro octauo, τῷ ὑ νοιωφυλακίῳ Θήκαμία, χαρωνεῖον ἐκαλοῦτο, ἀ'τε ωὰ ὀὸὶ θανάτου ἀπήρτο. Arnobius vero: χαρώνιον ὁ' ὑὸν ἐμὰ τὸ νοιωφυλακιον Θήκαμ, ὁι' ἢ εἰ κατέθεκεν ὑ ὀὸὶ θανάτου ὄὐζόμενοι. Idem Pollux libro quarto, αἱ ὑ χαιτέσεις κλίσεις, ἢ ταῦ ὁὲ τῷ ὁὶ ἀλλων καὶ ὁὶ ὑὸν ἀλλήλων, τὸ εἰδικὸν ἀὸ' αὐτῷ ἢ ἀπῆμπτον. Χαριτέσια, apud Laertium in Zenone, & Geographos, barathra quædam & Plutonia, fœdos odores exhalantia. Galenus, σπλάκνις ἢ ὑπὸ τὸ πνεῦματος μόνον ἢ τῶν εἰσιόντων ἀ ἠλεῖν γίνεται, καθάπερ ὑπὸ τοὺς χαρωνείους ονομαζομένους χαρέσιν. Vide libro primo de tuenda Valetudine. Plinius libro ſecundo, capite 93. in Sinueſſi ano agro, & Puteolano: ſpiracula vocant, alij Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes. Hinc puto quòd vulgò dicamus *charõgne*, quod fœtet cadaueris modò: à carne verò, longius petita eſt etymologia.

Χαρωνῖται, οι. vide Κάνων.

Χαῦλος, ου, ὁ, χαυλός, Suid.

Χάυνος, η, ὁ, bonus, Heſyc.

Χασκάζειν, idem quod χάσκειν, inhio. Ariſtophanes in Veſpis, τὸ χασκάζειν ἢ κοκκυαγὴ ωῶς τὰ ὀβελιαὶ ἢ ἐὐλούσας ἀὐτὸν ἐνιδεῖν.

Χάσκηξ, ſcommaticè dicitur de homine qui ore hiante ſtat &

respectat aliquid teste Eustat. sic & Athen. & Aristoph. κεχηνῶν nouninantur per parodiam.

Χάσκειν, adaperior, hio, biseo, dehisco. χάσκουσι ἡ συμφύουσι τὰ ῥήγνυσθαι, dehiscunt & se comprimunt vt cernentes, Aristoteles libro quarto Animalium. ὅταν ἄμφοτα χάσκῃ, Aristophanes. αὐτὰ τὰ, τοῦ ἤθματα τὸν διάνοιαν ἔχειν, Interpr. χάσκοντες τὸ πάντα παραγίλων αὐτῶν, aperto ore intuentur eam, libro primo Esdrae. Est etiam obseruo, τὸ κατασκέπω, ὀπτεύω, intendo defixis oculis.

Χασκηνάω, circunspicio, περιβλέπω.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, fillura, rictus, vorago, ἐν χάσ-ος, barathrū: vnde Aristotel. de mundo, χάσματα σείσασι, id est, terrae motus: ab hiatu sic dicti, vt qui labes terrae relinquant in eaua subsidentis. χάσμα τῆς γῆς, Plato Politicorum secundo, hiatus terrae, Cicero Offic. 3. χάσμα πολέμιον, Herodot. in Melpomene. Euripid. in Phoenissis, δέσποτα χάσματα. Dicitur autem χάσμα ἀ χάσκω, hio. vide annotationem Bud. in Pand. super dictione Chasma.

Χασμῶδες, ος citanter addubitare & cunctati, angi & conturbari, æstuare dubitatione, Cic. vide Ἰλλυγιᾶν.

Χασμῶδ-ης, ικός, ὁ, ἡ, ος, ον, ος cito, dehisco, Neutrum absolutum. Alexand. Aphrodis. libro primo Problem. voce Passiu. effert. οἱ βλέποντες χασμωδίας χαρίζονται, qui oscitantes vident, oscitant ἰλλιγιᾶν αὖ χάσκω, id est, vertigine vexeris, ac oscites, Plat. in Gorg. θύρας χασμωδῆσαι, de aperto ostio dixit Alexis apud Athen. l. 4.

Χάσμη, ης, ἡ, os citatio, os ceado. Pollux, μὴ χάσμας ἀκατίτους ἐαυτὸν ἢ, σκεφάπεδεσθαι.

Χάσμιος, Aristoph. ἡ ἁμφὶ Φ- κιχλιοῦτι, Interp.

Χασμῶδις, τὸ, os citantia.

Χασμώδ-ης, hians, os citabundus.

Χασώδ-ης, ἀπὸ χάσκω ῥίσεως. Hom Il. χασώδεϊ μάχῃ- πολυῤῥήνῃ.

Χάσκων, herba, quae & ἔφεδρα, Dioscorides libro quarto, c. 218.

Χαῦδ-ης, ου, ὁ, δέσμιος, χαῦδος, δέσμιος, indigeo, desidero. χαῦδῶ, ἐπιθυμῶ, Hesyc. poetic.

Χαῦνος, με ὁσσε, με ἠκε, idem, careo, prohibeor: cum Infinitiuo. Odyss. ὀ, ὡς με ἔβαλε χαῦνον Αὐτὰ ἐπιτοίνῃ φάδιον, &c. & cum Genit. pro egeo & desidero.

Χαῦδ-ος, ου, ὁ, ἡ, ον, ος, idem. Neutr. Genitiu. Heſiodus, ὑγρὸν χαῦδος, &c.

Χαῦ-ις, ίδος, ἡ, defideriū, vſus, ἐπιθυμία, χῆτις, Heſych.

Χαυνί-δ-ιος, ωτος, ὁ, qui dentes exertos habet, brochus: vnde brochitas Plin. ὁ' χαυνόκακοσιβόδους ἔδοντας, ἢ φαιοφαβόδους ὄδε, vt apes, elephas. Heſiodus, κρανοῦ χαυνίδιος, &c. id eſt, ὁ κακοσαβόδους ἔχων ἐν ὁδὸν τας ὀδόντας: vel ρ mutato in λ ὁ χαυλιόδων ἐν ὁδόντας ἢ τῶν χαύνων: id eſt, dentes exaſperans. χαυνιόδοντες, quibus ſunt exerti dentes, dentes prominentes atque ferratos habens, Herodot. de Crocodilo. χαυνιόδοντας φαρκ- emicantibus. & cancellatis dentibus Idem. χαυνιόδοντας ἐχ ὁσφῦ- ἐξέοντες ὀδε, dentes habent exertos veluti apri, Arift. l. 2. Animal. ſic Gaza. vide in verbo Καρκαρόδοντ-.

Χαῦν-ος, ὁ, homo timida & inani inflatus ſuperbia. Heſyc. χαυνίζω, decipio, in errorem induco aput eundem.

Χαυνοπόλ-της, ὁ, ciuis inflatus vrbis ſuae opinione atque gloria. Ariſtoph. in Achar. Μὴδ' ἤδιδας ὑπτιοφθόμους ἐμὲ' ἢ χαυνοπολίτας. ἱ. μὴ χαυνοφθόμους ὄδε' ἢ πολίτας ἢ πόλιν.

Χαῦν-ος, ὁ, ἡ, mollis, laxus, prælaxus, fungoſus & inanis, ſolutus & cedens, Gaza, ignauus, lentus, inſolens, tumidus, inflatus opinione ſui, ſuperbus. χαῦν- τὸ Φ-, animus mollis, Plutarchus in Solone. χαύνη ἐλπὶς, vana ſpes. Plato epiſtola ſeptima, ἁπλῶς ὑμῶν ἡ χαύνη ἐλπὶς, inflare ſpe. χαύνη ἀκὴ, Galen. libro ſecundo ad Glaucon. fungoſa caro. χαῦν- ἡ μαλακὴ σαρξ, rarum ſolutumque triticum, Theophraſt. libr. tertio de cauſis plantar. Χαῦνον ωὸμα apud Ariſtophan. in Auibus, nomen quod laxè patet, amplum: Comment. πλατὺ καὶ μέγα τὸν, τὰ γὰρ χαύνα εἰς πλάτος ἀπλοῦται. Χαῦν- ſtultè & abſurdè liberalis, oſtentator, ineptus. Ariſtoteles quarto Ethicorum, οἱ ἀγχαῦνοι ἀλίσκονται ἐαυτοῖς ἀγνοοῦντες, ἢ ταῦτα ὀθησαν- ἐς. De hac voce ſic Portus, χαυνότης ὅταν χαυνοῦσθαι ὦσιν τὸ χάνω, id eſt, hio, quod vt Ariſtotel. in Ethicis vſurpat libro ſecundo, capite ſeptimo, non eſt lentum eſſe, atque mollem, ſed altum ſapere, tumeſcere, maiora de ſeſe ſentire, ingentes ſpiritus concipere, recte vertitur ſuperbia, aut faſtus inſolens, & inflatus, ſic dicitur aut quod cupiditates hiantes vocantur, aut quod ſuperbi arrecta fronte, hiantiore eſſe ferūt, & quaſi tumeſcunt, Cic. partit. Magnitudinem animi ſuperbia imitatur inanimis extollendis.

Χαῦν-ος, friabilis, ἐῦθραυσ-ος, μαλθερός, καθυρός, χαύνον, altum, latum, magnum, q. χανόν ἀ χάω.

Χαυνότ-ης, ητος, ἡ, laxitas, mollities, reſolutio Plut. τῷ ὑπὸ χαυνότητος δὐσρυπῆ-. Eſt etiā faſtus atque inſolentia. χαυνότης ab Ariſtotele libro primo magnorum Moral. proextremo magnanimitatis, opponitur puſillanimitati, vide illic. Item l. 2. vbi Argyrop. lentitudo, Aretin. inflatio.

Χαυνόω, opponitur τῷ σπαργᾶν ἰαxari, melliri. Eſt etiam τὸ χαίρειν ἐπαινέσθαι, ſtultè de ſeipſo perſuaderi, magnificè ſimul & abſurdè de ſeſe ſentire, tumeſcere. Synef. l. Ἀνθ' ἐν. Οὐ γὰ ἐπιδὲ ἐμοὶ χαυνοῦσθαι, ἢ ταπεινὸν πολιτεύεσθαι ἐμοὶ μᾶλλον.

Χαυνόω, με ὁσσε, ε, ωσα, χαλῶ, mollio, mollio, i, emitto, laxo, inflo. Act. Accuſ.

Χαύνωσις, εως, mollicies, laxitas, ſolutio, remiſſio. Ariſtophan. περ. χαύνωσιν σώματος ἐκ τῆς ἀνέσεως δηλοῖ, ὑπὸ τῆ ἀκάτῃ τὸ κοιλῶδες ἐκ πεπίδυτα τὸ ἀσθενὲς, id eſt, ſolutionem iudicetur & relaxationem aut facundiam ad refutandas aduerſarij rationes aptam. verborum lenecinium quo enioliuntur animi auditorum. vide ibid. Interp.

Χαῦνος, ὁ panis oleo conſperſus, hordeaceus, aut olus aſſatum, Etym. Suid. aput Ariſtoph. leg. χαύνων.

Χαφεῖς χρυσοῖ &c. crateres aurei, l. 2. Eſd. ſecund.

ΧΕΑΜΕΝΟ Σ, ου, ὁ, fundens.

Χεάδειν, fundere. Ariſtoph.

Χεδροπὰ ὄσπρια, leguminis natura. Athen. l. 3, πάντα χεδροπὰ ὄσπρια Φ- φύσει.

Χέδροψ, οπος, ὁ, legumen. & τὸ χέδροπα, legumina, quæ & ὄσπρια, Theophraſt. libro primo hiſtor. plantar. capite nono, quæ & etiam cherdropa dicuntur, Gaza libr. octauo, capite primo, & libro tertio, c. capite 25. de cauſ. plant. vide Ὀπτεῖν. ὀφθῆ τὸ δρέπεσθαι ἢ χέρσι, quod leguntur manibus.

Χεζακάγκαν, apud Nicol. Alexand. vnginis genus quod deiicit alium cacandique neceſſitatem affert: vnde nomen

Χεζετάκαν, cacaturio, χρεῖον. Ariſtoph. περ. νεκρικῆ ὅτι χεζετάκιον, clamantem quòd cacaturiret.

Χεζάω, μι. χέσω, ἐχεσα, μὶς. χέσεσα, κέχοδα, ἐφοδόμην, ὠσπατικὸν, cacо, excerno ſtercus, elido ſterc⁹. vnde κατὰ χέζω, vnde etiam χεστὸν id eſt, cacaturio, & χεζετάκιον. Ariſtoph. in Equit. χέσαιτο ἂν, εἰ μαχέσαιτο. vide Πελοβ-, & Σπάτζες. Ad χέζειν alludunt linguae gallica & Teutonica.

Χεῖδω, diffundi: vnde χεῖς, fuſus.

Χειμᾶς ἢ, luſtrum, cubile ferarum, lacibulum ſerpentis: nam χείδαι eſt capacem eſſe, χῶ, interius. Athen. l. 11. χείδαι τὰ χαῤῥήνυτ Οὐδὲς δ' ἀμφοτέρους δὺ χείσεται. Καὶ τὰ ὄφεις κατὰ δύσιν χῶρα κατοικεῖν τὸ ζῶον.

Χειλέσιον, ν, τὸ, labellum.

Χείλη, ης, ἡ, labrum, pro χιλὸν & χιλέα, vnde apud Heſychium χλεῖδαι τὰ χύτεδαι, στηλοῦδαι & χλεῖσται μεγαλώστατα, αὖξεται, item χλεῖδα ἐσκαπέν, σπηδότε ἐσκαπὲς, τρῶσι.

Χείλιοι, οι, Æoles, ἀπὸ τῶ χίλιοι, mille, Etym.

Χειλοπότης, pitiloſo, ſummus labris delibo, in Epig.

Χείλ-ος, ους, τὸ, labrum, labium, ὄζω τὸ χείλος. Ariſtoph. Nebul. ὡς ὀλίγου ἐδεήθητε Καὶ τῶν χείλεσι διεῤῥυπώσατε, labiis diffluentibus. Χεῖλος, labrum de aliis rebus, de ore poculi & crateris. Odyſſ. ὁ χεῖος δὲ ὄπλοισι κεκαδέται, id eſt, margines. πᾶσι δὲ χείλεσι, id eſt, ad doli labra, dicit Heſiod. retentam eſſe ſpem. χεῖλος τὸ ὠλίου, ſummitas cortinæ, capite 26. Exodi. ora ibidem. τὰ χεῖλη τῆ σφυρῶν τὰν, labia vulnerum, Galen. libro ſecundo ad Glaucon. χείλεσιν, Eupolis apud Pollucem. Item litus, ripa apud Æſchyl. χεῖλος ἀπόφυσις, crepido foſſæ. χεῖλος θαλάσσης, margo maris, Eraſm. in epiſt. ad Hebr. χείλεα ποταμῶν, ora fluminum, tripe, vide prouerb. Eraſm. ἐχεῖ χείλεος, pro χεῖλος etiam dicitur χιλιῶν.

Χειλοστόμιον, τὸ, inſtrumenti genus, quo in quæſtionibus vtebantur, interquentes noxiorum labra, apud Synef.

Χείλων, labeo: Et verbum obſcenum, in Epigr. & in fine orationis Ciceronis contra Sallust.

Χειλοπλήθ-ης, ους, ὁ, frenum, ferrum quod in os equi inſeritur. vide Φαλάρα.

Χείμα, ατος, τὸ, hyems. Od. ξ, ὀφ' ὑμὲ χεῖμα διάγειλαι.

Χειμαδήριον, τὸ, hybernaculum Liu. Heſychio χειμαδήρι, ἀπὸ χειμάζειν.

Χειμαδί-ος, hybernus, ad hybernandum accommodus. χειμάδια χειμαδίου, vti hybernis, Demoſthen. vbi intelligendum τόπου, χειμαδίου τόπου. apud Suid. ἐς χειμαδίων φύσεως, ſe conferunt hybernantum, Herodot.

Χειμάζομαι, με ἀσομαι, -ασμαι. hyeme vel tempeſtate vexor, παρέντονος ὑπὸ χειμῶνος, fluctuo tempeſtate, coorta tempeſtate iactor, Depon. abſolut. χειμαζόμενος, frigora ſentire. χειμαζόμενος, tempeſtate iactatus, tempeſtate diſiectus, algore affectus. οἱ χειμαζόμενοι, qui tempeſtate iactantur: qui ἐπιρρυῆναι dicūtur, qui ſpiritu perichtantur: ſic Interpretes C. 18. Concil. Ancyrani.

Χειμάζω, με ἀσω, -ασα, hyemo, perturbo, moleſto, tempeſtate iacto, procella vexo: hyemen traduco, hyberno, Thucyd. χειμάζει ὁ θεὸς, deus tempeſtatem excitat, Xen. in OEc. ἐχειμάζετο peſtus perſtitit.

Χειμάνιμαι, tempeſtate vexor, ſentio hyemem, Herodot.

Χειμάνω, hyemo, ſæuio, Theocr. Idyl. 9,

Χειμό-

Χειμώμενος χρόνος, lænæ ventorum & frigoris iniuriam arcentes, ideo quod ἀλεξάνειν, Eust. Il. π.

χείμαρρος, pax illus seu clauus quo foramen in nauis carina obstruitur, quo amoto naues in siccum tractæ, aquam in sentina collectam emittunt. Hesiod. χείμαρρος ὅτε τις τε μὲ καὶ ὃν διὸς ὀμβρος. & χειμορρὸς. vide Eustath.

χείμαρρος, ὁ, torrens: quia tantum hyeme fit. ὁ ἐκ τοῦ χειμῶνος ὕδων πολυπλοῦς, ἄναυρος. Dicitur ab Horat. flumen hybernum. Dicitur & χειμάρρους in Nominatiu. χειμάρρους πεπαυμένος ἔαρος, torrenti flumini similis, Herodor. χειμάρρους πεπαυμένος. Hom. Iliad. 1. οἱ χειμάρρου ἐΐσαντες πεπαυμένῳ, ὅν τε Ζεὺς ὄμβρῳ κατὰ μῆνα τέλεσσον, Interpres. Dixit Aratus, μηδὲ κεν ὑπὸ χείμασιν αὖτις Πλειάδες χειμῶνα περ χειμῶνι φορέουσι, tempestuosam hyemem. Hesyc.

Χειμαδόν, vestis hyberna, ὑμάτιον χειμερινόν, Hesyc.

Χειμαδιάς, ντος, ὁ, tempestate tortus.

Χειμαδία, tempestas, turbatio, ζάλη, χειμερία. Hesyc. Est etiam hyemis traductio, id est, hyematio Varronis. Polybius, Ἡ δὲ τοιαύτη σύνοδος τῶν ἱππέων μεκαλύπτει τὴν οἰκείαν διάθεσιν εἰς τὴν χειμασίαν, hyberna diuidit.

Χείμασος, χειμωνιὸν, μέσον, vt θέρεος, θερινὸν, chimastrum, vestis hyberna, agricolæ, vt theristrum vestimentum messoris Pol. l. 7. χείμα πυκτία. Χειμαδιακὸς, laboro pernione.

Χείμαδιον, vide χείματον.

Χειμαίζω, ἐχείμασα, hyemo, Neut. absol.

Χειμερινός, ἡ, ὁν, frigidus, turbidus, hybernus, brumalis: vnde αἱ χειμερινοὶ ἀνατολαὶ, brumales ortus: & ἡ χείμερος ὁδὸς, occasus brumalis. ἡ χειμερινὴ, per hyemem, Herodot. χειμερινὴ χείρων, hyeme deteriores. Gaza.

Χείμερος, ος, ὁ, ἡ, hyemalis, frigus cupiens, hybernus, frigidus. χείμερος loci dicuntur à Theophrast. histor. libro primo, capite 13. hyemales & frigidi, vt hyemales prouincias dixit Plin. Rursus libro quarto, capite primo, πάσας χειμερινὰ τάσσει. Aristoteles fecundo Oeconom. ἢ ἐκ τῶν αὐτῶν, ὅδε πολλὸν τὸ ἐμπολὺ ἡ χειμερινὸν. Aliter Hom. Iliad. γ, περὶ δὲ νὺξ ἐστὶ καὶ χειμέριον, pro χείμερινὸν, χείμερινῷ.

Χείμερίσπαγος, gaudens algoribus.

Χείμερος, ος, ὁ, frigus, ἡ ὑ, χείμερι. Hippocr. vnde apud ipsum χειμερία, ἡ, algens, rigens, perfrigeratus. ὑγρὸν μὲν, ἢ ὑδατῶδες.

Χειμέτριος συφὸς, triticum hyberno tempore satum, Theoph. l. 4. de caus. plant.

Χειμεριόω, ῶ, qui hyeme seritur.

Χειμών, ῶνος, ὁ, hyems, hybernum tempus. frigus: tempestas, procella maris. Exempla frequentissima. Χείμων, ὁ, prodigus.

Χείρ, ὁ, manus: ὅσσα τε χεῖρες ἔχουσιν, ὃ ἔστι χορηγοῦσα, vt volunt etymologi antiquissimi. Genitiuus est χειρὸς, & Poetice χειρὶ ἢ χερὸς, Eustath. Dat. uus. χεῖρι, & Poetice χερσὶ. Accusatiu. χεῖρα, & Poet. χέρα, Euripid. vocat χεῖ. Dualis Nominatiu. & Accusatiu. χεῖρε, vel Poet. χέρε. Masculini generis, idque Attice, Aristophan. Genitiu. παῖν χεροῖν. Plurales Nominat. χεῖρες & χέρες. Genitiu. χειρῶν & χερῶν. Datiu. χερσὶ, & Poet. χέρεσσι, vel gemino σ χείρεσι. Accusatiu. χέρας, vel χείρας. Eft verò manus ὄργανον κτήσεως πολλῶν, vt τὸ σκέλος ἁπλοῦν πολλῶν, ait Galenus tertio de vsu part. Veteres, vt Hippocrates, nominarunt χεῖρα, totum brachij membrum, ab humero ad extremos digitos vsque: & quod Latini manum: alli αἱ αἱ χεῖρα. Sic & Homerus vsurpat Iliad. ι. Νύξε δὲ μιν ἐξ χεῖρα μέσην ἀγκῶνι ὑπὸρθον. Rursus Iliad. ε. ὅλκα δ' ἄμυν Φαίσηκα ἄξιας, λύσε δ' ὀϊστὸν χεῖρι δαΐζων. Dixit idem ibidem. ἀκὺλῳ δ' ἄπασι χεῖρα περιτέτμηκεν ὀϊστῷ. Et illud χεῖρ' ὀπὶ κοπεῖν: de quo infra. Galenus hoc sensu τῶν ὅλων χεῖρα diuidit in tres partes præcipuas, τὸ βραχίονα, ἡ ἀγκῶνα, & τὰ ἀκρόχειρα, id est, τὸν ἀκρον χεῖρα, compositio nomine, quæ & ἀκροχειρία. Χεὶρ transfertur etiam de Animal. dicitur. Plutarch. in Quæst. natural. quærit, διὰ τί τὰς αἰγνοὺς φασὶ τὴν χεῖρα γαλεωτάτην. Lucianus in φιλοψεύδη dixit de leone. χεῖρ ὀξεῖα. Et apud Galenum de vsu part. χεῖρ πτηνὰ. manus fimiæ. De elephante etiam χεὶρ dicitur, id est, ὑποφαῖνε ἡ ἀνατομία: de quibus suprà. Manus simpliciter dicitur à Cic. Pli. & Cur. Χεὶρ etiam est inter obsidionalia. Pollux vocat χειρὸν κύρωμα, ἀπὸ μηχανῆς τοῦτον εἶναι φησὶν. Apud Diodorum πέντε χείρες, manus ferreæ. Iis iniectis velut harpagone naues detinentur. Lucianus libro tertio, Ferrea dum puppis rapidos manus inserit vncos. Χεὶρ de arboribus, apud Theophrastum de histor. libro tertio. Χεὶρ, vt cap. 7. l. 3. Regum. χεῖρες ἁβὲ πεχυῶν, exponitur axes rotarum. Χεὶρ, vt Latine Manus, pro scriptura siue pictura, & chirographo. Sic dicitur χεὶρ ἀνδρὸς, manus fcitæ, de operibus artificum: τὴν χεῖρα Πολυκλείτου, Pholyclesi statua: & χεὶρ Ἀπελλοῦ, Apellis tabula, in Epigramm. Τρὶς ὀλιγῳ ὑπὲ καιρὸν ἔβλ' ἡ γραφὶς πειρήσασα χερὸς. Pollux l. 2. Onomastici, χεὶρ ἀνδρὸς, ἐπὶ τῆς ἐργαστικῆς τινός. ἡ Πολυκλείτου χεὶρ, τὸ γλαμα κ. Ἀπελλοῦ χεὶρ ἡ γραφή. Ibidem, Hyperides, ὃν δὲ τῶν Λυκόφρονος, οὗτοι τὴν ἑαυτῶν χεῖρα ἐμιαντον ἀνέσταλκε, non potest fuam manum inficiari, id est, τὸν χειρόγραφον. Cicero ad Atticum lib. 11. Quibus tibi videbitur: velim des literas nomine meo: nosti familiares, signũ requirent, aut manum: dicet iis me propter Custodias ea vitauisse. Idem libro 4. Occupationum mearum vel hoc signũ erit, quod epistola, librarij manu est. Paulus ad Galat. capite vltim. Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, id est, manu pro scriptura, vt apud Cicer. in epist. fam. Alcxidis manum amabam. Χαρ, potestas, ὁ ὠμὸς, vis, copiæ, vt apud Poll. χεὶρ στρατιωτικὴ, id est, manu s bellica, χεὶρ πολιτικὴ, Euripid. in Medea, ἰδ. hostilis manus. Virg. Æneid. 2. Vel Priamo miseranda manus. Et, Hic manus ob patriam pugnando vulnera passi. Quint. lib. 10. cap. 1. Sequitur oratorum ingens manus. Polybius, χεῖρες χεῖρες, fortissimæ manus, id est, copiæ. Sophocles, πόλιν ἡ χρεὶ βρεῖσιν ἢ πρηκτὸ πᾶσιν βάσει, τὸ ἐμὸ μέγα χειρὸς ἐκπάθημα κἀπτὸν ἴδεσθαι, manum copiásque comparare. χεῖρες πολλαὶ, ingenti manu, Pollux. Polyb. hist. Περσέων μόριμος αὐτὴ ἡ χειρὸς ναύτης, his viribus auctus. Herodot. χεῖρ βασιλὴ ὑπερφέρουσα, id est, immensa regis potestas siue potentia: quod Ouid in epist. Et inefsis longas regibus esse manus. Hom. Il. ο, σπάσῃ ζωὸς ὑπὸ χειρὸς μεγάλης, id est, magna vi ac robore. Quæ significatio ex idiomate Hebræorum profluit, vt etiam cùm χεὶρ vsurpatur pro consilio & opera. Sic καὶ τὸ γράμμα ἔθηον tumutur in hoc loco Athenæi Apollonium in Apol. μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς ἔμαθεν ὑφ' ἑαυτοῦ χειρὸς τὸ θεοῦ. Rursus χεῖρα ἢ γράμμα θεοῦ, subiunxit. Χεὶρ apud Trallianum de porci axungia legitur: χεὶρ ἡ χοίρου præstantior.

Phrases. A.

Ἀνδικαι χεῖρες, manus violentæ atque iniuriæ, quæ vim afferût. Quod de atroci verborum iniuria dicitur atque pulsatione, quæ est ἀδικία. Contrario sensu dixit Tacitus libro primo, manibus æquis abfcedere. vnde χειροῖν ἀδίκων ἄξεσθαι, dicitur is qui prior pulsauit, vel lacessiuit rixam aut bellum concitas. Demosthen. πρῶτος ὑπάρχων, ὅστις ἤρξε χειροῖν ἀδίκων. Vter prior percussit in conferendis manibus, id est, ὅστις πρῶτος ἤρξε τοῦ πληγῶν ἐν ταῖς ἀλλοιγμαῖς. Libanius. Rursus Demosthen. Οὐδεὶς ὅστις οὐ πρὸς μαρτυρῶν, ὡς ὑπλωμένου ἐμοῦ πρώτου χειροῖν ἀδίκων, Quòd prior ego inter rixandum te percusserim. Xenop. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἔοικε τὴν μὲν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐκείνῳ γενέσθαι, id est, bello nos lacessentes. Basilius, πρῶτος ὑπάρχοντα, ἢ ἔξω χειροῖν ἀδίκων. ὁ δὲ ἐμοὶ ἐπαμύνων ἐστὶ δικαιότερος ἢ ὁ ἄλλο τι ἐπιτιθέμενος. Ἄκρα χεὶρ, vide suprà. Ἀπὸ χείρων esse dicitur quod expeditum ac in promptu est, vt Latinè ad manum, in manibus, & sub manu Sueton. vnde apud Hermol. ἀπὸ χείρων ὁρμᾶσθαι, id est, familiaris expeditúsque fermo, siue vsitatus & qui ad manum. Dixerat in Nebul. Aristophan. Τί λέγεις σύ; τοῦ φὴς τοῦτ' ἀπὸ σωμάτων, inquit Interpr. ἢ ἀπὸ χείρων ἐρρήσειν, id est, familiarem & quem ad manum habenus sermonem vsurpauit: consueto vulgarique dicendi genere vsus est. Aliter verò capite 15. lib. 2. Reg. Αἰνᾶ χείρα ἐπὶ παῖδον: Interpr. iuxta eum ambulabant. Manus efferre atq; attollere, id est, αἴρειν τὰς χεῖρας siue ἀνατείνειν τὰς χεῖρας: gestus est ferre volentis, aut gaudentis admirantisve, aut precantis: aut etiam fcifcentis fuffragoque fuo comprobantis. Homer. in pugilatione Vlyssis cum Iro, Odyss. σ, Ἐς μέσον σὶ ἀέρτην, τοῖσὶ ἄμυα χεῖρας ἀείρων. Et paulò pòst. Δὴ τότ' ἀνορούσησε, ὁ ὧν ὄλεσσε θύριον ἄμυν, vbi αἴειρε siue ἀνέιρε dicit ἀνατείνειν ὠθεὶ πυγμῆς, manus efferre plagæ inferendæ gratia. Sic & Virgil. 5. Æneid. de pugilatu inter Daretem & Entellium, Conftitit in digitos extemplò arrectus vterque, Brachiaque ad fuperas interritus extulit auras. & infrà, Oftendit dextram insurgens Entellus, & altè Extulit. De gaudio, & admiratione: Homer. Iliad. αἶψα μάκιστα ἀγανοὶ Χάριτες ἀειρόμενοι γόλα ἑοῖσιν. Horat. Satyra 5. libro 2. Importunus amat laudari, donec ohe iam Ad cælum manibus fublatis dixerit, &c. Catullus, Admirans ait hæc, manúsque tollens, Dij magni, falcipfitum difertum. Cic. in epist. ad Cæsarem lib. 7. Suffulimus manus ego & Balbus: tanta fuit opportunitas, vt illud nescio quid, non fortuitum, fed diuinum videretur. Et in Lucullo, Hortensius autem vehementer admirans, quod quidem perpetuò Lucullo loquenti fecerat, vt etiam manus sæpe tolleret, &c. Liuius lib. 24. Ad quam vocem cum clamor ingenti alacritate fublatus esset, ac nunc complexi inter se gratulantésque, nunc manus ad cælum tollentes, bona omnia populo Romano. Gracchó que ipsi præcerentur. Exemplum verò precantium, Aristophanes in Aubus, Εὐξόμεθ' ἐκ τοῦ ἀκατίσκου τὰ χεῖρε. Et Iliad. ϛ, Καὶ πάσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντας. Virgilius Æneid. 1. Ingemit, & duplices tendens ad sidera palmas Talia voce refert. Et in 2. Et cælo palmas cum voce tetendit. Quod dixit aliter Hom. Il. ὁ Εὐρύσθεϊ χεῖρ' ὀρέγων ἐπὶ σκληρὸν ἐπέβλεπε. Rursus Iliad. ι. Πολλὰ δὲ λιτάνευσεν ἰὼν ἐπὶ νῆα θοὴν Ἀχαιῶν, καὶ χεῖρε φίλησε, καὶ ἀμφὶ γούνασι πάλλετο. Et Xenoph. 6 Παιδὸς ἐπὶ δὲ τοῖς ἀνδράσι ἀναβὰς καὶ χεῖρας ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνατείνας, ἐπηύξατο τοιάδε. Precantes, manus in cælum fustulimus: quod & ait Xenoph. 6 Παιδ. vide infrà Πεσεῖν ἐπὶ τὰς χεῖρας. Suffragationis fignificatio manus extentione fic bot. vnde & χειροτονία dicta est, & χειροτονῆν suffragari: Qui mos vsitatus erat in

approbandis scitis populi,& creādis magistratibus,vt in Antiquitatum libris perscripsimus.Xenoph. Ἀναβάσεως 3. Καὶ ὅτου δοκεῖ ταῦτ' ἔσεσθαι κατὰ τὰς χεῖρας· ἡ δὲ ἀπόκρισις ἅπασι : Cui hæc,inquit,placent , is porrigat manum : & porrexêre omnes.Cicer.in Orat.pro Flacco,Data concio Lælio est,processit ille,& Græcus apud Græcos non de culpa sua dixit , sed de pœna quæ stus est.Porrexerunt manus,psephisma natum est.Ibid.Sic sunt expressa ista præclara quæ recitantur pseudo-sententiis,non sententiis,neque authoritatib. declarata,nec iureiurando constricta : sed porrigenda manu , profundendóque clamore multitudinis concitatæ. Vopiscus in Aureliano.Deinde aliis manus porrigentibus, aliis pedibus in sententiam euntibus , plerisque verbo consentientibus, conditum est senatusconsultum. vide Χειροτονία. Λέγειν τὰς χεῖρας ; idem est quod vltimò diximus διδάσκειν τὰς χεῖρας,nempe χειροτονεῖν, scilicet atque suffragari, quod manus porrectione fiebat,vt earundem impositione,id est,τῇ ἐπιθέσει τῆς χειρός in sacris literis. Aristophan.in Concion.- ἔπειτα πρῶτα τὰς χεῖρας αἴρειν μαιμώσῃ σωμῷ τότε; Quo verò modo Porrigere nostras meminerimus illic manus? Addit mox, Καλὸν τὸ σφῷν ὅμως ἢ χειροτονητὸν Ἔξω μαστάκης ἢ ὕπτιος βαυκίσαι: Difficilis est res,porrigendæ sed manus,Nudato ad humeros vsque brachio altero. Αὐτάμυνε τὰς χεῖρας (quæ phrasis ex hebræo fluxit,)id est,repugnare,obsistere ac reniti:quasi dicas , manus contra tollere ac leuare quod ex commissione gladiatorum vel pugilum transfertur.Synesius , ὡς αὐκαίρουσιν, ὁπόταν ἴκανὸν, non repugnant,sed suppliciter deprecantur.Thucyd.l. 3.Οὔτε χεῖρας αὐτομεν ἀμύνεις, οὔτε πολεμίους. Et Herodotus in Polymnia,ὅτε δ' οὐδὲν ὅπλῳ ἔτι ἀδύνατον, τὸ δὲ βιαιότατον ἀναγκάζει χρᾶσθαι τοιαύτῃ ἀμύνει: Nulla alia gens est.quæ tuam vim sustinere, aut tibi queat obsistere.Quod si ς,diuerso nonnihil loquendi genere,extulit Lucret.lib.1. de Epicuro loquens,Primùm grauis homo mortales tollere contra Est oculos ausus, primusque obsistere contra:Quod est αὐτάμυνε τὸν ὀφθαλμὸν. Ἀπὸ χειρὸς,manu. Homer.Il.ad.μ.Ἕλπετ' ἐν ἀφύλακτον ἐπὶ νῆας ἀπὸ χειρὸς ἁλέσθαι. Lucianus de componenda histor. Καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτοῦ μεγάλα καὶ λαμπρὰ τὰ πολέμια τούτου ἠρασάμενον,qui & ipse magnas & præclaras res in eo bello gessisset manu sua.

A.

Ἀξιῶ χεῖρ,suprà annotatum est.Aristoph.Τὴν χεῖρα δός μοι τὴν δεξιὰν,dextram mihi porrige.Dextra verò dabatur opis causa, & fidei : vt apud Quintilianum,dare manum puero. Virgil. 7.Æneid.Da dextram misero. Et in 3.Ipse pater dextrâ Anchises, haud multa moratus Dat iuueni atque animum præsenti pignore firmat.vnde est apud Paul. Ἀξιῶ σ' ἀκοῦσαι ἐμοῦ κατὰ τὰς κοινωνίας,id est,Dextras dederunt mihi ac Barnabæ societatis. quod symbolum erat consensionis fidei atque beneuolentiæ,vide infrà in X. Διὰ χειρὸς,in manu,vel in manibus:vt apud Virgil.In manibus terræ.Cicer. ad Attic. Res est in manibus.Et quod de Senect.dixit, Est in manibus laudatio:Gaza,διὰ χειρὸς ἔχειν τὸν ἐγκώμιον. Διὰ χειρὸς ἔχειν,in manu habere,id est,tractare,tenere.Cicero ad Attic.Ex iis libris quos in manus habeo.Idem de Senectut.cā fabulā quam in manibus habebat. Rursus 2. Verrinar.] Quam nunc ſpem habeat in manibus,& quid moliatur,breuiter iam Iudices exponam.Aristo.tel,διὰ χειρὸς ἔχειν τοὺς πολίτας dixit in Polit t.Rempub.procurant atque tractant,solicitique sunt de eius custodia.Plutar.in Peric. διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν,admiscere ciuitatem.Thucyd.l.2. Τὰ τῶν ἄλλων ξυμμαχῶν διὰ χειρὸς ἔχων. Lucianus, ὡς διὰ χειρὸς ἔχεις,in manibus habes & verſas.Et vt Cicer.dixit in epist.ad Lentul.de Vatinio,Inimicum meum,&c. Ἐπὶ σὲ ἀμπλεχάτω,sic in manib. habebāt,sic fouebāt,sic me præsente oseulabātur, &c.Ita & Arist.in Vesp.καὶ τὸ δ' ὁ Κλέων ὁ Κυκοφαντοδάμας μόνος ὑμᾶς ὁ ἀδικήσων ἦν· Ἀλλ' φυλακῆς διὰ χειρὸς ἔχων, οὐ τὰς μύρας ἀπεμάσσω,Nos solos non reddit,sed obseruat fonétque in manibus habens ac re in ens,sid est,κατέχων. Theophr. Aistor.plantat.lib.4.cap.5. διὸ καὶ ὅπου ἔπεσε,τοῦτους τοὺς λατανοὺς διὰ χειρὸς,id est,manibus retentos seruabant, non permittebant solutos in pascuis euagari. Διακρίνειν τὰς χεῖρας ὡς μάχῃ,manus interponere, separare atque dirimere,Polybius lib.4.Plut.in Simone, Ἀναξιφόντος τοῦ διαγωνίσασθαι πολιτικοῦ ὑπ' ἀνδρὸς, ἀδίκως τὰς χεῖρας ἐμποδὼν διακρίνοντος σωφρόνως ἐπὶ τὰ πάλαιμα : Sed versâ plebis capitibus,& bellorum cupidis contra sese,cùm nemo iam manus interponeret,neque rixas dirimeret,commissi tanto bello fuerunt.

E.

Εἰς vel ἐς χεῖρας,in manum:vt apud Terent,in manum dare.Aristoph.in Neb.Ἐς τὰ χεῖρε τῶν δῆμοι μελλητῶντας. Thucydid l.4. διδόναι αὐτὸν εἰς χεῖρας,Alteri ius se potestati committere.Εἰς χεῖρας ἀδεῖν,id est,congredi,conferere:& ad verbum, venire ad manus.Cic.7.Verr.Nonnuquam etiam ea res ad manus atque ad pugnam veniebat.Thucydid.libro 4. Βολὸν ἀφροὶ ες ἐς χεῖρας ἀδεῖν,congredi cupientes.Xenoph.dixit Pæd.l.2. Εἰς χεῖρας συμιέναι τῶν πολεμίων.Polybius libro primo, σωζῶν δὲ εἰς τὰς χεῖρας,manus conseruerunt.Et libro 2.συμβαλεῖν τὰς χεῖρας. Dicitur etiam pro eodem Εἰς χεῖρας ἰέναι, præsentim inire manúsq; conserere.Thucyd.lib.4. Ἀντιπεῖπε ἀσαντες ἢ καὶ σφᾶς Ἀθηναίους ἐς χεῖρας ἰέναι,Inuecti contrà & Athenienſium equites congrediebantur,id est,ad manus veniebant.Idem lib.2. Περιέβαλόν τε δὲ τὸν καὶ ἐς χεῖρας ἦσαν τῷ Σάνῳ, ibant consertum manus.Quo vertur & Plut.in Themiſt.Item Procopius, Ἐπεὶ οἱ ἐκ τῶν βαρβάρων ἐς χεῖρας ἰόντας τοῖς πολεμίοις,Cum hostib.manū conferere.Aliter etiam accipitur Εἰς χεῖρας ἰέναι. Est enim apud Thucyd.Ἐς χεῖρας ἰόντα positum,pro εἰς ὁμιλίαν καὶ ἀφίλωσιν φιλίαν.In congressu enim beneuolentiæ symbolum est manus porrectio:manus iungere dixit Statius. Vnde pro cōgredi & coràm agere ita posuit Polyb. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡμέρας ὑπαλλάττων ἐπὶ τὰς χεῖρας τῷ Σαυσίλῳ διὰ τοῦ ἑρμηνέως. in fermonem venies,vt loquitur Cicer.siue in colloquium.Εἰς χεῖρας ἀγωνίζῃ,in manus fumere,vel in manu fumere , apud Cic. Herodot.in Clio,Αὐτὸς δὲ δεινὸν δὴν τὸν χαλκοῦν πόδα ἐς χεῖρας ἀγωνίζῃ. Videor mihi virgula diuina in lucem editus hasta in manus fumere,i.conari atque aggredi.Εἰς χεῖρας φέρειν,offerre atque exponere.Polybius,εἰς τὰς χεῖρας φέρειν τοῖς ὄρκοις τὸν λογισμὸν τῶν ἐπιτηδευμάτων.Ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, Xenoph. ἑλλην. l.2. primùm hostium cōgressum impetúmque sustinuerunt. Ἐς χεῖρας λαμβάνειν, in manus fumere : vt suprà in Ἀγ.ιδεῖν. Euripid.in Hecuba, καὶ δὴ αἰχμάλωτον φέρει Πρίαμος ἐς χεῖρας λαβὼν ἀσκεῖσθαι πάλι Xen.Ἀναβ.1. Καὶ αἰσθόμενοι δὴ ἐπὶ τοῦτο,τὰ σκεύη ἐς χεῖρας ἔλαβεν: Cyrus cōtēsso equo tragulas in manu sumpſit.Plut.in Galba,Λαβεῖν ἐς χεῖρας τὸ ἴσιον τὰ σπλάγχνα,victimæ exta in manus fumere. Ἐς χεῖρας ἐτιθέναι,in manus imponere. Plaut.in Bacchid. vbi quæ imponat in manum , alius mihi pro cæſtu cantharum.Hom.dicit ἐν χείρεσι τίθει: Ἐν χείρεσι θέμεν.Herodo. in Clio,Κύρῳ δὲ Κροῖσος τὰ ἑαυτοῦ παιδὶ κομιδῇ ἐπιτρέπει.Cic.verò dicit de manu in manum , quod Cæſar per manus,quódque διὰ χειρὸς μεταδιδόναι,vel ſimpliciter διὰ χειρὸς Græci,& nos vulgò de manu en manum.Ἐκ χειρὸς,de vel è manu. De manibus autem aliquid elabitur,vt in metu.Iliad.λ. ὅτε τοῦ σφιν χεῖρ' οὐχὶ ἔθελε σχεδὸν εἶναι. Elapſum autem ſtatum Reipub. de manibus,ait Cic.ad Attic.li. 1.Fugit verò aliquis è manibus, ne detineatur,vt pro Cælio.Ἐκ χειρὸς βαλεῖν τοὺς ἀναγκασμοὺς dixit Polyb. pro ſub manu rebus ſuccurrere,vel σῶν τοῖς ἐν ἐπιτηδείοις,ἢ πάσης ὑπομονῆς,vt exponit Suid. Idem dixit ἐκ χειρὸς ἔχειν τὴν ἀσκολιότητα,i.rem propoſitam inſtāter & manu vrgere.Ἐκ χειρὸς,pro cominus , pro quo etiam ad manum Latine interdum ponitur,i.de proximo Plaut.Vitruu.Alia enim ad manum ſpecies eſſe videtur,alia in excelſo.Plu.li.3.c. 10.ad manum intueri demū appareret.Rurſus vitia animorum ad manum aſpicerētur.Xen.Pæd.l. de armatura Perſica, Καὶ παῖε δίδοσκε τὸν ὦμον, ἀφίστασθαι τοῦ ἀνδρὸς, ἐκ χειρὸς γιγνόμενος,Duas geſtat ametātas haſtas:vnam quam eminus cōiiciant : alterā quam cominus,ſi res ita ferat, & ad manum vtāturi:alij conſertis manibus.Ἐκ χειρὸς etiam aliquid fieri dicitur quod nō longa ſed breui manu fit,quod coràm,in preſentia atque cōgreſſu.Polyb.l.5.Ἴνα δ' καιρονόμως ἐκ χειρὸς χρησθῇς, vt corā habito colloquio , ſiue communicata re in preſentia atque cōgreſſu.Idem l.1.Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ τῶν ἐκ χειρὸς ἀδήλων ἐλπίδας αἱρεῖσθαι τῶν ἐπὶ πολὺ πιστῶν. Statim congreſſos ad vnum deditionem feciſſe ſignific. Ἐκ χειρὸς etiam quid fieri dicitur,quod manu fit.Arist. ἐκ χειρὸς διορθοῦσθαι,manibus diſcerpſcrunt. Et Soph.in Aiace, cùm Vlyſſes narrat,pecudes repertas eſſe vniuerſas manu ęſas,ait:Ἐξ ὁρμωμένας δὲ ἀρτίως ἀμέσους λύκος ἀτάσους ἢ κατὰ νῶτα σφάγας ἐκ χειρὸς. Ἐκ χειρὸς & ἐκ χερὸς rurſus de conflictu & cōgreſſu militari dicitur,cùm nō eminus miſſilibus,ſed comminus gladiis cōfertiſque manibus res geritur : quod manibus prælium facere dicunt Latini,i.ἐκ χειρὸς μάχεσθαι. Interpres Thucyd.ἐκ χειρὸς ὑγκῶν χίλιοι,i.ait,σωμάτων ὑγιῶν, ἢ ἐκ χειρὸς μαχόμενοι χίλιοι τοῦ παντὸς ὄχλου ἐκ κινδύνου ἐφαίνοντο. Dixit Ouid.ignare manu.Saluſt.in Iugurtha.Romani pro ingenio quiſque,pars eminus glide aut lapidibus pugnare aliis ſuccedere,ac modò murum ſuffodere,modò ſcalis aggrede di,cupere manibus prælium facere. Plut.in diſputatione,vtrum Athenięſes virtute an ſapiētia præſtiterint, Ἐπ' ὀστέα καὶ τραχεῖ ἐκπεσόντας καὶ κρημνώδεσι τόποις ἐναντιουμένοις, victore in cōflictu occidiſtis,ἐν συμβολῇ ἐκ χειρὸς ἔσωσεν. Idem l.4. Καὶ ἐκ χειρὸς ἐκ χειρὸς,ἐν συμβολῇ ἐκ χειρὶ πάσας.Erat acre prælium,tes tota in manibus

bus erat, id eſt. præſtum manu fiebat, ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο. vide ſupra. Ibidem Διξαμένων ἢ τὸ Λεύκωμα, ὡ χειρὶ τὸν πόλιν ἐ μάχ. Rurſumque Athenienſibus impetum facientibus illorum excipientibus manus conſerebantur. Homerus Iliad. σ, ἐν δὲ χεῖρι τὸ κῦ πεσέμεν, ὅτιαν δ' ἐς βέλος ἐλθῇ. eſt. Pugna manus poſcit, ſora ſunt ſermonibus apta. Virgil. Æneid. 10. In manib. Mars ipſe viris. Ἐπαίρειν χεῖρα, ſublata manu ſe victum fateri, dare manus, Horat. Ἐπαίρεσθαι δὲ ἐμφερόμενον τῷ χερνιβι, vide Ἐπαίρειν ἐμβάλλειν τὰν χέρα, manum porrigere. Ariſtophanes in Veſpis, κἄτεσ' ὁδὸς ἀσσοτέρω Ἐμβάλλει μοι τὰν χεῖρ' ἀπαλὰν, ἵνα δημοσίαν κολοφῶνα. Comin. ὁ πειθόμενος, inquit, ταῖς ὁμολογίαις ὁ σπονδαῖος σπεισάμενος· ἠρέμει τὰ χεῖρε τὰ ἑαυτῶν, ἢ τὰ ἀσπάζεσθαι, &c. Ἐπιβάλλειν τὰν χέρα, manum iniicere, Cicer. Polyb. libro quinto, Ἐπὶ πλεῖστον ἐπιβαλεῖν τὰς χεῖρας Μιχαλέα, Auſus fuit manus iniicere Megacli. Ibidem, ἐπιβαλὼν τὰς χεῖρας τοῖς ἔξ τὸν καιλίαν συρίαν σεσῳ μασι. vide Ἐπιβαλὼν. Ἐν χεῖν νόμῳ. Eſt verò χεῖρ ſine πολέμου νόμος, ius belli, quo ex iure manu cõſertum victor victum interimit, ſpoliat, agitque pro animi arbitratu: vnde ἐν πολέμου νόμῳ ſine χειρὶ mori dicitur, qui in conflictu & collata manu perit. Et qui hoſti parcit, ius belli abſtinere dicitur. Tit. Livius initio operis, Iam primùm omnium fatis conſtat, Troia capta in cæteros ſæuitum eſſe Troianos: duobus Æneæ, Antenoréque & vetuſti iure hoſpitij, & quia pacis reddendæque Helenæ ſemper authores fuerant, omne ius belli Achiuos abſtinuiſſe. Ioſephus, σὲ ἀλλ' ἐπιας, Καὶ δὲ ὁ πόλεμος θυμοειδὴς, μηδὲ πολέμου νόμῳ τὸν ἐ θνῆ ὑπὸ χεῖρα πιεῖν σε. Polybius, ὃς χεῖρὰν νόμῳ διέφθειρε τύραννον, ex iure belli manu conſertum tyrannum interfecit: vi manúque trucidauit, vt in bello fit conferta pugna. Idem, τὸν μὲν αὖθρας κατ' αὐτὸν ἢ δ' αὖ τὸν ὁ χεῖρ νόμῳ διέφθειρεν, illos quidem in ipſo prælij diſcrimine & conflictu interemit. Idem libro primo, ἐπὶ πολεμίων οὐ τοῖς κατὰ χεῖρα ἀπὸ τῶν ὁ χεῖρὶ νόμῳ διέφθειρε, οὐ ἢ ζωαγρεῖ· ἀφ' ἑαυτὸν εἰ σκοπεῖν ἅπαντας ὑπεκλαλεῖν τοὺς ἐναντίους, id eſt, in pugnæ congreſſu & conflictu. Herodotus in Vrania, Κὰτ ἢ δ' αὖ ὑπὸ τὸ ἄριστον τὸν ὡ ἡῆς διεφθάρησαν, ὁ μὲν χεῖρὶ νόμῳ ὑπολυθέντες· ὁ δὲ τῶν σπονδίων ἀπέτιον, qui ex conflictu hoſtiles manus euaſiſſent. Ibidem dixit, Πεὶν γὰ συμμῖξαι ἡμέρας, ὁ χεῖρὶ τὸν νόμον ἀπεκόπη, priuſquam congreſſi manus conſeramus, belli iure agamus commiſſa pugna. Dicitur etiam ὁ χεῖρὶ νόμῳ σφαλῆναι. Quod ſic expreſſit Saluſt. Exiſtimans Adherbalem dolore permotum iniurias ſuas manu vindicaturum. Æſchines contra Timarchum, φυλακτὸν ἢ τοῖς ἰδίοις χρωτὸς ἢ τῆς τοῦ αἴσχυ πολιτειοῦ ὑπὲρ τοῦ ὁ χεῖρὶ νόμῳ τοὺς ποιητὴς κρατοῦντας. Cauendos eſſe ait, qui nõ ex foris ire, ſed belli manúque conſerta, vi nempe & animis pro libidine Reipub. ſtatum labefactant. Polybius libro ſecundo, Ἐν ᾗ πάντα τὸ χεῖρὶ σωτὴρ γενόμενον ἢ ὑπανὸν σφᾶλλόμενος εἴσω ἐξέρχομεν, ὁ χεῖρὶ νόμῳ πολιτόμενος ἢ βίᾳ, Per id tempus autem accidit quod Caius conſul temere cum hoſte congreſſus, in prælio hoſtis manu vitam finierit. Idem libro tertio dixit, ὥσθ' ἁμαλίους ἐλπίδος μικρὰν αὖθ' ἢ βίᾳ, ὁ χεῖρὶ νόμῳ. Rurſus de bello Cannenſi loquens, ἀφιστεῖ βιαίους πλησίον, ὁ χεῖρὶ νόμῳ μικρὰν αὖθ' ἢ βίᾳ, violentis plagis deiectum atque vulneratum in prælio hoſtis manu vitam cum morte commutaſſe. Apud Suid. vbi, Ὁ ὁ χεῖρὶ νόμῳ δηλῶν ὁπλομάχῃ, id eſt, expliciti. recipit in ſpſo belli congreſſu, ſe extritum eſt ſtatum ſibi periculi culpa. vide Χειροβίκης. Ἐπὶ χεῖρὸς, in manu: apud Theognid. τῶν δ' ἐπὶ χεῖρὸς ἔχεις. Matth. 4. & Pſalm. 91. Ἐπὶ χερῶν ἀροῦσί σε, in manib. tollent te ſiue geſtabunt (nam in manus, vel ſuper manibus minus rectè dicitur) id eſt, Liuio, in manu & tutela te habebunt.

I. K.

Γ'κεῖσι χεῖρ, vide Γκέπ. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ, vide Υδωρ. Καπὰ χεῖρες, manus profanæ. Claud. vel profanatæ Ouid. à quo & pollutæ, manibus puris opponuntur apud Horatium. Marci caſpeſtimo, καινὰς χεῖρὰ τὰς ἐπιγιγάντιας, manibus profanis, hoc eſt, illotis. Κύσαι τὰς χέρας, manus oſculari, quod & φιλεῖν dicitur. Homerus de Priamo Iliad. ω, αἶψα δὲ θέας σαὶ χεῖρὰς Ἀχιλλῆα λάζε γουνάσατο, κύσε χέρας. Ibidem Vlyſſes Doloi dexteram oſculatur, δόλιον δ' ἰοὺς κὶ χεῖρ πεπασας Ἀμφοτέρας: Ὁ δ' υσιεὺς ἢ καζὼν κύσ χ' ὑπὸ κρατὸ. Plutarch. in Catone Vtic. Τ' πον δ' ἕτερα τὰ ἱερὰ τὰ πὸς ποσὶν, ἢ βυθίζειν, ὁ κὶ πεφιλοιώτατα τοὺς χέρας. Quod dare oſcula manibus dixit Ouid. 2. Metamorphoſ. Corn. Tacitus de Neronc, libro 15. Agere grates deis, ornare lauro domum, genua ipſius aduolui, & dextram oſculi ſetiam fatigare. Oſculabantur etiam caput, humeros, & oculos. Odyſſ. φ, Καὶ κωλίον κρατὸς ἐλόφου κεφαλὴν τε ᾠμους ἠδὲ δ' αὖτας Ὀδυσεὺς κεφαλὰς ἢ χέρας ἔνυσε. Et lib. π. Κὰτ' αὖτ' μὲν κεφαλὰς ἢ ᾠμους φάσα κηλεῖ. Cicero ad Tyronem, Tuoſque oculos, etiã ſi te veniens in medio foro videro, diſſuaniabor. Catullus ad Veran. applicanſque collum, iucundum os, oculoſque ſuauiabor. Idem, Et dulcis pueri ebrios ocellos Illo purpureo ore ſuauiata. Κατὰ χειρὸς πιεῖν, Ælianus in epiſtol. facere ſub manu, Sueton. id eſt, ſi rompte & atque expedite. Κατὰ χεῖρας, ad manum, prompta, parata. Heſychius, ἐν χεῖρας, ἕτοιμα, ὁ χερὶ. ἢ ὁ ὅτων ὅσες χεῖρες (ſi trium ad manum, id eſt ad manum mis) ἢ εἰς σπολλα χρήσιμος εἶναι τις. Sic apud Ciceronem in Oratoriis ad manum, id eſt, quem præſto paratumque habens: vt apud Liuium lib. ſeptimo, cantare ad manum, pro in promptu & in præſentia, coniũct. Κὰβαλ χεῖρὰ τὰν κεφαλὰν κὰ σπόδια ſimulque adiuncta hoc loco ſtecenda ſunt propter rei connexionem, ne alibi ſæpiuſque inculcanda ſint. Luctus autem cum inceroriſque ſigna ſunt, Caput manibus percutere, Vulnere conſpergere, capillos vellere, Veſtem ſcindere, Pectus vel tentur pulſare frontémque ferire. Homerus Iliad. χ, Τὰμων δ' ὁ γέρων κεφαλὰν ἑλ' ὑγρὰ κόνιν κέρσατ. Et Od. ψ. ὃ, Σπάσε ἑῆς σπήσας κεφαλῆς μὰλλον ἰωίσσων μύδρα. Pectora manu percutere, vel tundere dicunt Latini, vt Virgil. Æneid. Quid. 3. Triſt. Eleg. tertia. Rurſus Iliados σ, Ancillæ Achillis au lito de nece Patroclis nuncio, ἐκ δ' Θρῄκες Ἐφαμεν αμφ Αχιλῆα διάτορα. χερσὶ δ' ἑκάτερ Σπάσε πλῆθον. Ouid. indignis perculit pectora palmis, 10. Metamorphoſ. Et in epiſtol. adductis ſonuerunt pectora palmis. Seneca Troad. ferire pectora palmis. Statius Syluar. libro quinto, pectora planctu Concutere. Diuerſum quod apud Plautum, in Milglor. Cogitans pectus pulſat cor credo euocaturus foras. De coma, habes Odyſſ. κ, Βόστρυχους ἢ κατέδων χόλῳ, πὸλοντὸ τε χάτας. Et in Iliade, σκεδασάμενος ἀνὰ κὰτ χαίτας: Quo ſenſu, Lacerat ecomas. Quod dixit Seneca, & Lacerare crinem, in Hippolyt. Lanare comas. Cui ſimile quarto Metamorphoſ. & ſcindere crines. Eſthque apud Virg. hunc Æneid. 9. ſciſſa comas. Martialis Epigramm. libro ſecundo, Et dextra pectus pulſat, & comam vellit. Idem libro quinto, Pectúſque pulſans pariter & comam vellens. De pulueris aſperſione: Lacrines Odyſſ. α, Ἀμφιτίθρον ὁ χεῖρσι λὰν κόνιν αὐλιν δεσσι κακωφαλὸς πάνιν, ἀὐθι δ' ἐσεν χίλιαν. Rurſus Iliad. σ, Achilles Ἀμφ' ἰερῆσι ὁ χερσὶ λὰν κόνιν αὐλιν δεσσι κακωφαλὸς χάνεσ' ἢ ὄψιμ σεσῳ σασιν. vbi & φιλοσι ὁ χερσὶ πάρμιν δρῶσιν δυεῖν. Virgilius in decimo, Canitiem immundo deformat pulvere. Catullus carm. de nupt. Peleï & Thetid. Canitiem terra, atque infuſo pulvere fœdans. Dicitur etiam βάλλειν χοῦν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, vide Χοῦς. De ſciſſura veſtium, frequens eſt mentio in ſcriptura. Ouidius quarto Metamorphoſ. Deplanxêe domum ſciſſis cum veſte capillis. Et apud Virgilium, it ſciſſa veſte Latinus. Peſtremo de frontis femoriſque percuſſione: Dionyſius Halicarnaſſeus hiſtoriæ libro decimo, Πὰντες τὰ μὰτασπε ρ, κατεσθίε τας ὄψεις πυῖσ' αὐτες. Cicero in Bruto, Nulla perturbatio animi, nulla corporis: frons non percuſſa, non femur. Idem ad Attic. libro primo, Puto te in hoc autriſſe, aut ingemuiſſe, vt frontem ferias. Iuuenalis Satyra 13. Plana facies: contundere palma. Lege in Σ. Homerus Iliad. μ. Δὰ ἰὰ τὸν ἀμφιδέξιον, ὃ ὁ σπαθήσιν μηρὸ Κὰπὸ ὑρὰ κίδα. Et Alibi, ὁ ὁ σπλάγχνα μηρῷ Χερσὶ κατασφώλιασ.

M. O.

Μετὰ χέρας, in manibus, ſeu inter manus, vt hoc, Ante oculos, interque manus ſunt omnia veſtras. Apud Cicero neni inter manus efferri è comitio. Cæſar. de bel. ciuill. 2. Atque hæc agger inter manus proſerebatur. Herodotus in Polymnia, Τοιῶτον τὸ σπατηλάσιον ἢ τὸ κάτω ἐ ἐχουσι μ' χέρας: Habuimus in manibus expeditionem hanc vehementer, id eſt, tractauimus. Gaza de Senectute, Μετὰ χέρας ἐμοὶ μὰλιστ' ἐσθμαι quod Cicer. Septimus liber eſt mihi in manibus. Apud Homerum Odyſſ. χ, μ' χερσὶ ἐσῳσα, id eſt, vt: ſuam in manibus. Οὐ ὑν χεῖρας, manum porrigere. Tranſlate dixit Xenophon Hellinic. 5. Καὶ τὰ ἐν πολιτικαῖς χρείαις, χεῖρα αἰ σὶ πὸς ὀλίγους ἐ ἔφερον. Auri in Pangæo metalla manum illis porrexerint, id eſt, acceſſerint.

Π.

Παρασίνει τὰς χέρας, vide Παρασίνω. Παρασχεῖν τῶν χερῶν, manum præbere, dare ſiue porrigere auxilij gratia. Euripides in Hecuba, σῶσαι χεῖρα τὸ φιλοῦντι. Plutarchus in Sylla, τὸ σῶμα παρέχειν τας χέρας, dixit, pro ducis, ne frustreuide ſupra δοῦναι τὰν χεῖρ', ὁ χεῖρ' ἐν. Παρασφίνειν τὰν χεῖρα de manus geſtu atque brachij porrectione dicitur. Cicer. de Orat. Itaque ſe purgans iocatur Demoſthenes: negat in eo poſſe tas eſſe fortunas Græciæ, huc an illuc manum præcerit. Dixerat Demoſthen. Πῶν δὲ σῶσι τῶν ὑχ ὁρᾶς γιγνόμενα τὰ ἐν ἀνθρώποις ἀφέρματα, ἃ τυνὶ τὸ ἔπεμψε, ὅθεν ἂν τυνὶ δοκῇ χεῖρα ἐγὼ, ἢ δυοῖ τὰν χεῖρα, ἀλλὰ μὰ δυοῖ παμπήγα. Πυνὶ δ' χεῖρ ab Hetiod. dicitur, quia manus in quinque digitos velut ramules diuiſa eſt. Περὶ χεῖρ φέρειν, circum manum geſtare, vt fertur ἀκροχειρισμὸν, id eſt, armilla vel ſpinter. Polyb. libro ſecundo de Gallis ἀκροχειρίαι ἢ μανιάκαι. Et paulò pòſt, τῶν δ' ἐπὶ χρυσοῦ φάλαγγι ἢ φέρουσι περὶ τας χέρας ἢ τ' πραχίονα οἱ μὰλιστα. Περισφίγγ' χεῖρα, i. manum adhibere Virg. ſiue manú admouere Quint. Vide Prouerbium admonens. Manũ operi

admouendam esse, si quidem velimus adfore Diuinum auxilium τῶν χεῖρα ποιουμένων, ἢ διδόντων. Plutarchus in Apophthegm. τὰς χεῖρας ποιεῖσθαι τῶν τὸ χαλκεῖον. Lege Erasm. Est etiam ποιεῖσθαι τὰς χεῖρας, manus inferre siue afferre. quo violentia nocendique voluntas exprimitur, apud Senecam & Plinium Secund. Polybius histor. 3. ποιεῖσθαι τὰς χεῖρας ἀνεπιφθόνους, Inferentes manus fugientibus hostibus. Idem libro quinto, ἅμα ποιεῖσθαι τὰς χεῖρας, sibi manus attulit quod & intulit dices cum Plin. in epist. Liuius Reo manus admouêre, in hoc sensu protulit. Xenophon, πας χεῖρας ἐβιάζετο ποιεῖσθαι, manus nemini inferebant. Et Homerus Iliad. ϛ, ὅτε μοι τοι ἀδέλφεος χεῖρας ἐφείω, cum tibi graues manus intulero: in te manum iniecero, etiam dixerit Plaut. vide ἐπιβάλλειν suprà. Περίχειρα, in manibus. Euripides in Rheso, Μάχης ἐφ' ὁπλοις περίχειρ' ἡμῖν βάρος πέζωμα, Sunt in manibus prælia & hastæ. Sicut Plautus in Mostell. Agas quod in manu est. vide Περίχειρα. Περίχειρα τὰς χεῖρας, supplices manus tendere: manus protendere: manus dedere siue dare, quod herbam porrigere & se victum fateri. vide suprà Ἀνατείνειν τὰς χεῖρας. Thucydides libro tertio, Οἱ δ' ἱκέται τὰ πλάδια ἐν χερσὶ ἀειρόμενοι ἱκέτευον. Cætera exempla habes in Περίχειρα. Virgilius Æneid. 10. - frater tendebat inermes Victori palmas. Idem libro duodecimo, Ille humilis, supplexque oculos dextramque precantem Protendens. Infra, -victisti, & victum tendere palmas Ausonij videre. Lucretius libro secundo, Sed magis acri Iudicio perpende: & si tibi vera videntur Dede manus: aut si falsa est, accingere contrà. Virgilius vndecimo, -neque ipse manus feritate dedisset. Horatius nEpod. Ode 17. Iam iam efficaci do manus scieniæ Supplex. Πετάσαι τὰς χεῖρας, manus pandere, qui habitus supplicum: orabant enim passis manibus, atque supinis, Homerus Iliad. φ, -δεῖ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας Ἀμφοτέρας. Lucretius libro quinto, -& pandere palmas Ante deûm delubra. Virgil. 3. Æneid. At pater Anchises passis de littore palmis Numina magna vocat. Cæsar primo Bell. Gall. Milites passis manibus flentes implorabant. Rursus Virgil. in tertio, -tendóque supinas Ad cælum cum voce manus. Et in quarto, Multa Iouem manibus supplex orasse supinis. Apollonius in primo Argonautic. αἰ δ' ὑμεῖς Πελασγὸν Ἀθαμάντιον ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρατ ἀγόντιο τὸν θ' ὑμετέρης ἀπάτορα. Liuius tertio, ab Vrbe, Supinas deinde tendens manus, commilitones appellans orabat, &c. Et sexto Bell. Pun. Vndique matronæ in publicum effusæ circa deûm delubra discurrunt, crinibus passis aras verrentes, nixæ genibus, supinas manus ad cælum ac deos tendentes. Quod & dixit Salustius Catil. Manus supplices ad cælum tendere, miserari partuos liberos, rogitare deos. Quin & Horatius libro tertio Carm. Ode 23. Cælo supinas si tuleris manus. Homeri Commentar. in illud, Ἀλλ' αἰ μὲν δὴ σπόρος, στείλη ϛ χεῖρας αἴσχιον, ait solitos esse heroas manibus in cælum sublatis Ionem, cæterósque deos cælestes precari: Marinos, ad mare porrectis: Manes & inferos, terra percussa. Primi exépla iam ascripsi, & suprà in δικαίων τὰς χέρας. Cæterorum testimonia subiiciam, ne quid lector desideret. Virgilius Æneid. quarto, Ni palmas ponto tendens vtrasque Cloãthus Fudiséetque preces, diuóque in vota vocasset: Di quibus imperium pelagi. Postremi moris funt hæc: Euripides in Heenba, τῷ γὰρ θεοὺς θεοῦ, σώσατε παῖδ' ἐμόν, &c. Et in Orestę, Πότνια νύξ, ὑπερόπλοις ἐπίσχες χέρ' ὑπουτάσας ἐφ' ἡμᾶς. Cicero Tusculan. secundo, Tum Cleanthem cùm pede terram percussisset, versum ex Epigonis dixisse ferunt, Audisne hęc, Amphiarae, sub terram abdite? Zenonem significabat, à quo illum degenerare dolebat. Homer. Ilia. i, de matre irata filio dirâque ei imprecante, Πολλὰ δ' ἀγ' ἀστὰς πολυφόρβιον χεῖρε κλόπα, (id est, δ' ὀνοσπάσας, ὑδαστὰς) Κλυθὶ Διὸς ἀΐδιος ἠεκαφλὰ Περσεφόνεια, Πέζην κε δεξαμένη.

Σ. Τ.

Συμπλατηγίζειν τοὺς χεῖρας (quod fit ὅταν ἀλλήλαις πνεύσωσι, inquit Eustath. Est & ψιλοπαίειν, ἢ ψιλοκροτεῖν) id est, manus concrepare, Ouid. tertio Fastor. manus complodere fiue colliderę, τὸ συγκροτεῖν. Homerus Iliad. ϛ, - τοφὸν δ' ἀδιάφορον Ἀχιλλεὺς, Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ὅπως δ' ὀλοφύδνοιο θέσπις. Quintilianus libro vndecimo capite tertio, Complodere manus, scenicum est, & pectus cædere. Seneca libro primo de Ira, Complosæ sępius manus. Idem Quintilianus libro secundo, capite 13. tam collidere manus, terræ pedem incutere, pectus, femur, frontem cædere multum ad pullarum circulum facit. vide suprà in K. Καὶ Ἀθωὶ τῇ χέρας κίνει, Cum Minerua manum quoque mouę. Adagium est, inquit Erasm. quod admonet, ne fiducia opis diminæ industriam remittamus. Τ' ὑπὸ χέρας, ἐν potestate, vel in potestatem: sub ditione, sub imperio: signi ficat enim subiectionem: At Latinè Sub manu, aliud est, nèque quod in promptu, promptè, Sueton. & sub manus Plauto, vel sub manum Sueton. 1. facilè. vnde ὁ ὑπὸ χέρας Dioscorid. libro quinto, capite 77. id est, minister: & οἱ ὑπὸ χεῖρας, subditi, οἱ ὑπηκόοι, οἱ ἀηχήκοοι. quos parentes, id est, ὑπακούοντας dixit Salustius. Demosthen. οἱ ὑπὸ χεῖρα πένητοι, id est, humiles & subditi. apud Phalarid. in epistol. ὑπὸ χεῖρα τινῶν, subdere, ditioni submittere. Pollux, Εἰς ὑπὸ χεῖρα τὸν ἀγγλον ἀφικεῖν, in subditos emisit iracundiam suam. In Mennonis Eclogis, ἡ πόλις ὑπὸ χεῖρα Μιθριδάτῃ γίνεται, ciuitas in Mithridatis ditionem venit, id est, γίνεται ὑπήκοος. Τ' ἀπὸ χεῖρας etiam fortuitum quid significat, vt Latinè, Ad manum. Lucianus in Hermotimo, Οὐκ ἀφῆκαι ὑπὸ τὸν χαλκεῖα δῆθεν ἀπὸ χειρὸς γραμμάτιον, quod primum ad manum venerit, Liuius 8. Belli Macedon. Quod cuiquetrepitandi ad manum veniffet. Quintilianus libro secundo. Atque ij non corpore prosiciunt, sed abrupta quædam, vt forte ad manum venere, iaculantur. Τ' ἀπὸ χείρας demùm, præsens notat, vt apud Plutarchum in libello, Quo pacto dijcerni possit assentator ab amico, εἰς τὸ παρὸν οὐδὲν ὄντα ἀ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλαβερά, Tum nocent & in præsentia tantummodo. vide Τ' ὑπὸ χεῖρα. Τ' ἀπὸ χεῖρα τῶν, manu supraposita defendere. Dicitur enim προπαίειν ἀπὸ ἱερᾶς μανίας ὑπερμαχεῖν, propugnare. Phrasis est Hebræorum. Cicero dicit tegere ac tueri manu protegere. Ouidius primo, Amor. Eleg. 2. Qui vicit victos protegit ille manu. Quod simpliciter protegere à Quintilian. dicitur. Homerus Iliad. ι, μάλα γὰρ τ' ὄφρα θεοπρόπια ζωὸς χέρα λάβῃ ὑπάρμη. Rursus libro α, ait Priamus, Ἀλλ' εἴ τις τε καὶ ἐμεῖο θεὸν ὑπερόπατα χείρα, Ὅς μοι πολὺν ἀλλ' ἔκαδε ἐπήρατον ἀπτόλεμόν τε, id est, Eustath. Ὑπέρπια δήγειν, ἰσοκίνησαι: quod transfatum esse ait, ἐπ ὀχῆ τὸ κατὰ πυθμένα σκαπτόντων καραλλώ καὶ τὸ πλησίον ἀνδιάζειν καὶ ὄζειν. Theognis autem hoc explicat de manu dextra, ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ πολὺ θάρσος ὀφείλει ὑπάρχειν τοῖς Αἰεὶ ἀληθεύουσι χεῖρ' ἐκ' ἀσπιεσσώμῃ. Hoc ego de GENEVA veri simum esse manifestò comperi, id que oculis ac manibus teneo, ipsam Deo Optimo Maximo consecratam, eius inuicta manu fartam tectam ab omni periculo conseruari. Τ' ὑπέχειν, siue ὑποσχεῖν τῶν χέρα, manum supponere. vide Τ' ὑπχρ.

X. Ω.

Χειρὶ νίπτεσθαι, illotis manibus. transfatum à facrorum puritate, vt ait Erasm. in Adag. pro irreuerenter, & imparate. Hesiodus, Μηδ' ὑπὸ δῖος ἀνὴρ ἀδίητος ὦσπα εἶσιν Χερσὶ νίψας ἀίσιον, μηδ' ὑμῖν ἀθανάτοισι. Gregorius Theologus, Ἀνίστησι χερσὶν, ὃ δὴ λέγεται, τὰ ἀμυντικὰ ποιεῖ, τοὺς ἀμυνομένους ἐμποιεῖ ἀνενσεσθαι. Cauius 1. Pandect. Tit. de origine iuris, Omissis initij atque origine non repetita, at illotis (vt ita dixerim) manibus, protinus materiam interpretationis tractare. Χεῖρα ὕδατι νίπτειν, de manu prolata atque exerta dicitur: quod ftrenuitatis est: vt manum habere fub pallio, ignauiæ. Æschines contra Timarch. de modestia rhetorum priscorum, ὡς τοῦ πολλοῦ πάλαι ὄντος ἐν τοῖς ῥήτορσι τοῦ, τὸ χεῖρα ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἔχειν, τότε πολὺ ὑφειμένης τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βλακικοῦ τοῦ ὠσπερ ἀναβάσεως. Quintilianus libro duodecimo, vbi rhethores culpat eos qui inter agendum non commouentur, Quaproprer mihi falli multum videntur qui solos esse Atticos credunt tenues & lucidos & significantes, sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra pallium continentes. Talis Solonis statua Salamine, Æschin. ibidem. Χειρὶ κεκαφέναι, siue κεκαφέχειν τὴν κεφαλὴν τῶν καραλλῶν, manu caput demulcêre. Qui gestus est blandientis, si quidem alteri fiat: vt scabere, id est, κνᾶν siue κνίζειν. Gregorius Theologus in Epistol. ad Eusseb. Εἰ δὲ σὺ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σῆς χειρὸς κεκαφέναι τῶν καραλλῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ παιτεῖ, Perinde atque si aliquis eiusdem viri, altera manu caput demulceat, altera malam feriat. Quod est in Prouerb o, Altera manu fert lapidem, panem ostentat altera, apud Plautum in Aulular. Apud Homerum Iliad. ι. Thetis mater Achillem mœrentem, χερσὶ τε μιν κατέρεξε, &c. Silius Italicus libro primo, Olli permulcens genitor caput, oscula libat. Terentius in Heaut. -non possum pati Quin tibi caput demulceam. accede huc Syre. Hieronymus ad Augustinum, Prætermitto salutationis officia, quibus meum demulces caput. Lucilius apud Nonium, Hic vbi me videt, subláditur, palpatur, caput scabit. Proprium verò caput demulcêre, aut scabere, cunctantis est, commentantis colligentisque in meditatione animum: sic & vngues arrodere. Quintilianus Institut. libro vndecimo, In hac cunctatione sunt quædam non indecentes, vt appellant Scenici, mora, caput mulcêre, manum intueri, infringere articulos. Horatius libro primo, Satyra decima, & in versu faciendo Sæpe caput scaberet vinos & roderet vngues. Persius, Nec pluteum cædit, nec demerfos sapit vngues. Item, crudum Chærestratus vngue Arrodens, ait hoc. Χειρὶ τὸ ποσὶ, manibus pedibúsque, id est, omni conatu, omnibus neruis, Cicer. Nam per manus industria, & per pedes conficiendi celeritas exprimitur. Æschines contra Crefiphontem, Μέτα αὐτοῦ τῶν ἱερῶν γῶν ἐπράτ-

βαρυσιτία ἄλλου ὑπερέχειν, ὁμιλῆ βοηθήσειν τῷ θεῷ ᾧ τῇ ἱερᾷ ᾗ χειρὶ ᾗ ποδὶ ᾗ πάσῃ διωάμει. Quod apud Terentium in Andria Simo inquit, improbitatem serui voleus ostendere, studiúmque adiuerfandi consiliis suis: Quem ego credo manibus, pedibúsque obnixè omnia Facturum, magis id adeò mihi vr incommodet, Quàm vt obfequator gnato. Ibidem, hoc tibi pro seruitio debeo, Conari manibus pedibúsque, noctésque & dies, &c. Pindarus Olymp. 10. Τὶς δὲ θ' ποταμὸν χαλκέῳ σφαιρωι, χείρεσι μοσσὶ τὰ κῦμα ἀμείσει. Quisnam recentem adeptus est coronam, manibus pedibúsque & curribus. Homerus Iliad. ϛ. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀμφὶ χροΐ σὴν πόσιν τε. Et Iliad. primo ait Calchas, ὅτινα γὰρ χρειὼ ἀρήξειν. Χεὶρ χεῖρα νίπτει, manus manum lauat. Quod de beneficio mutuo, hoc prouerbio efferitur: Ἀνὴρ γὰρ ἀνδρὶ, καὶ πόδας σκέλει πάλιν, Χεὶρ χεῖρα νίπτει, φάντυλά τε φάντυλον: id est, Vir etenim virum, vrbs & vrbem seruat. Manus manum lauat, & digitus digitum. Axiocho Platonis hic versiculus Epicharmi, Ἡ χεὶρ τὴν χεῖρα νιπτέτω τε καὶ πόδας τε. Manus manum fricat: des aliquid & aliquid accipies. Χεῖρ ἀμφαφᾷ, manibus contrectare. vide Ἀμφαφᾶν. Χεῖρ ἢ χεῖρα καθίστησι θάπτουσαν' ἐπίσειε. Odyss. χ. Χεῖρα intellige κατ' ὄξυρὸν τῶν ἀξόνων. Dextra enim se antiqui venerabantur (vnde ἀξίωμα.) per dextram iurabant tanquam fidei sedem virtutisque mimistram. Vnde ipsa Græce ac Latinè sæpe pro fide sumitur. vide ἀξίωμα. Oui. in Epist. Heus vbi pacta fides commissáque dextera dextræ? Cic. ti. Philipp. Dextræ quæ fidei testes esse solebant. Et tritum illud Poetæ Æneid. 7. Pars mihi paeis erit dextram tetigisse tyranni. vide supra in ἀ, vbi ἀξίωμ χειρ. Ἰὼ πάτερ, ὦ χεῖρ', ὦ φίλαι βραχίονες. exclamat Hercules in Trach. Sophocl. ex quo Tusc. 2. vertit Cicero, ô ante victrices manus, ô pectora, ô terga, ô lacertorum tori.

Χειράγρα, ας, ἡ, chiragra, id est, morbus in manibus: qui in pedibus podágra.

Χειραγωγέω, νῶ, manu duco, Lucret. manu rego. Χειραγωγὸν τυφλοῦ, cæcum manu ducens, Nazanz. in Orat. Χειραγωγοῦμαι, manu ducor: apud eundem, Lucian. iocans in φιλοψεύδει, ἔοικε δὴ ὑπ' ἐκείνων τὸν θεὸν καὶ τὸν Ἡρακλέα ταῦτα χειραγωγεῖσθαι; Manúne draconem senio confectum, vt ais, ille ductabat? Χειραγωγὸς, demulceo, lenio. Aristotel. 8. Politic. dixit de eo qui instrumenta musica pulsat. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasi que viam præit, ad ornamenta magnáque fastigia assequenda, Herodotus. πατ' ὀλίγον αὐτὸ τὸ χειραγωγοῦσα τῆς τύχης. Idem, ὑπὸ τῆς τύχης ὅτε τὰ Ῥωμαίων αἴρειν κατέκειτο ἀγκῶν. Aliter Heliodorus, ὑπὸ θρώνου χειραγωγούμενον, Inctu abreptus & quasi manu ductus. Alexan. Aphrod. in præf. Problem. χεὶρ τοῦ μέσου χειραγωγεῖν τὸ διδασκόμενον, id est, singularum rerum tractatione animus auditoris regendus est.

Χειραγωγία, ας, ἡ, ductus, adminiculum.

Χειραγωγὸς, ὁ, ἡ, qui manu ducit, vt qui iam viam cæco præit, hoc est, ὁδηγὸς, & κεφηγεμὼν, dux. Actorum cap. 13. ἀζητῶν χειραγωγούς, quærebat qui pr ehensa manu deducerent. Dionys. de Paulo Apostolo, Ὁ μὴ τῶν τὴν φωνὴν ἀκούσαντων χειραγωγός.

Χειρᾶδες. vide in Χειρὰς.

Χειραδίαι. Hesyc. sunt τῶν ἀμφίβολα ἀφύσσειν.

Χειρακτίζω, manus vngo, & ex consequenti, manum exerceo, me exerceo. Suid.

Χειρακτὶς, lustrum, latibulũ, fouea: aliàs per α, aliàs per ι scribitur in prima syllaba. Dicitur etiam τὸ χήρωμα. Nicand. in Theriac. Τῆς δὴ χηραμοὶ κεῖνται ἢ ὑπωρείας ὄυπας Κευάσεσι: Interp. τὰ κοιλώματα, ὅθεν τὸ χράσαι τὸ χρῆσαι καὶ αὐτὸς. Idem, ἵνα χήραμα τοῦ ὄφεως ὑποδύσεις. vide Χηραμός.

Χειρακτίζω, manu tracto.

Χειρὰς, ἡ, pro quo scribitur & χειρὲς, fissura in manibus apud Hesych. & Lucrtium. per catachresin dicitur & fissura pedum tetribus iisdem Hesych. Χειρὰδες sunt etiam αἱ μετὰ ἵππων ἢ ὄνων θοιμαί.

Χειρεία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, τὸ χειρὲ ἐπῖπον dicitur apud Medicos leuis fricatio, quæ fit suspensa manu & leuiter attingendo: Cælius Aurelianus Chronicon lib. 1. cap. 4. manutigium vertit. Χειρεία etiam de pugna dicitur cùm ad manus ventum est & res manu conserta geritur. Polyb. Αἱ δὲ τῶν χειρῶν συμβάσεις ἀπαυτοῦ γίγνονται, ἢ στεφανοῦσι, ἢ χλωρίσι, ἢ πτόλιν ἢ πτίσιν. Χειρεία apud Plut. pro quodam palestrico manum nexu, quo se mutuò conserentis manibus apprehendunt ita se exercentes. vide Gal. de Sanit. tuenda.

Χειρεύω, chiragra laboro. Pollux lib. 2. Χειρᾶν δ' ἐπάλουν, τὸ κατὰ χῆρα τὰς χεῖρας ἢ ἀλγεῖν ἢ νοσεῖν.

Χειρὶδες, αἱ, manicæ. Vt à κάμιξ dicuntur κωμῖδες: Sic à χεὶρ χειρίδες, & à manu manicæ. Sunt verò vestis partes quæ manus tegunt, τὰ περὶ τὰς χεῖρας, inquit Pollux Onomastici 7. de vestibus loquens. Vnde χιτῶνες χειρίδωτοὶ dicuntur, id est, manicatæ tunicæ. Ciceroni, vel manulcatæ Plauto. Plutarch. in Othone, Γελασιᾶν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ χειρὶ ὑποπλατυμένῳ, Gallicis subligaculis manicisque amictus & instructus. Virg. 9. Æneid. Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Χειρίδες, manicæ, id est manuum integumenta ex corio præcipuè aduersus vim frigoris. Quidam è Græco chirothecas dixêre. Latinè dicuntur manicæ. Plinius Iunior epistolarum libro tertio ad Macr. Ad lautas notarius cum libro & pugillaribus, cujus manus hyeme manicis muniebantur: vt ne cæli quidem asperitas vllum studij tempus eriperet. Alios etiam habent vsus manicæ. Hc merus Odyss. vlt. Κνημῖδας ἐκτὸς ἐπὶ δὶς ἕλικτο χειρίδας ἀλεείνων: Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ δάτου ὑνικ', id est Eustath. τὰ δὲ χηρὶν κεκυφωμένα ὑπὸ δηρότητος, ciendum, inquit, ὅτι ὁ μόνος ᾧ κεχρῆσθαι τὸν ὑφηνάντα, ὁμηρικὸς ἔργων ἀλεξητὴρ. Nam & sagittari χείρισι χήρωσι, εἰ καὶ μὴ δικτυωτοῖς, qui lauant itidem ac pinsunt. Et apud Athen. ὕστι σπυρίδες χειρίδας ἔχων, ἢ ὅπλ τὸ σῶμα κνιᾶν, id est pistor manicatus & fiscella capistratus, ne in farinas fudor defluerat. vide Φίμωσις.

Χειρίδωτὸς, vel Χειρωτὸς χιτὼν Suid. tunica manicata Cice. vel manicata Plauto. vide Χειρίδες.

Χειρίδιον, mantiola, id est parua manus Neuio. Erat & manus instar instrumentum repurgandis pauimenti parietúmque sordibus accommodatum. Pollux libro 8. οἷσι ἐσιάτορες, Ἐκδύσαμεν μικρὸς οὖ τοι χηρίδιον τῶν ἐκκλησιαστῶν ᾗ τὸ θέατρον. exponitque per κρόσσωσιν.

Χειρίζομαι, exerceor.

Χειρίζω, tractor, aggredior, adminiistror. Polyb. libr. 2. ἀεὶ πλοεῖν αὐτὰ διανοῆται χρείᾳσι, administrare. Idem, πάντα χρείᾳται διὰ τῆς συγκλήτου. Eft etiam manum chirurgicam admoueo, apud Hip. ὡς ἰητρείῳ. Idem in Hippiat. αἱμορῤῥαγία ᾗ ἑλκῶδιν χρεΐζουσιν, μὰ δυναλοπτοῦν, i. dum scalpellum eximitur.

Χείρεξις, tractatio quæ manu fit atque opus chirurgica opera, μετακείρεσιν. Hippoc. ὡς ἰητρείῳ, ὅτεν χρείσει χρὴ, ὡς ὑποδεῖσιν ὧν τῷ ὀνείρᾳ χρείζῳ. Eam manuum curationem debere esse, ait, vt respondeat veræ curationi exitus.

Χείρευσις, ὁ, subditus, cicur, vtilis, manibus expositus, mãcipatus, captiuus, ὑπηκόῳ ἐόν. Sophoc. τῷ σῷ νιν' ἐξοὶ χρείᾳ ἀσπὶς τε, τυορυμ inimicorum feruam dimittens cimpiam: pro ὑπηκόῳ τῶν τῷ σῷ ἐξοῖ.

Χειρὶς, ίδος, ἡ, vide Χειρίδες.

Χειρισμὸς, ὁ, ἡ χείρησις, conatus, aggressio, administratio. Χρησμὸς οὐσιῶν, tractatio facultatum: sic in canone 3. Conc. Calcedonensis. Polybius, τῇ δὲ οἰκοημάτων χρεισμὸν (vt vulgò dicimus le maniement des affaires) ἢ τὸν πρὸς ὅλον ὑξυσιάσει εἰς ἕκαστον ἐπιτηδειον, rerum administrationem atque dominium & authoritatem in se cõuertit. Athen. eus libro 1. de Antiocho Epiph. Καὶ ὁ χρεισμὸς τῆς διακονίας δι' αὐτὸ χρώτο. Atque ipsemet in ministerij administratione vacabat. χρεισμὸν exponit Suidas. ὅθεν χρεισμὸν καὶ τὸν ἀσκῆσιν.

Χειρισσοφ., Lucian. ὁ ἰχνοτὴς, scitè gesticulans saltando.

Χείρ ὑξ, ος, ὁ, pessimus, deterrimus, vilissimus. Theophrastus de Odoribus. διὰ τὸ χειρίσιμα ὄζειν τὰν ἀλλοτρίων. Et χείρεσα, ὁ. κακίσα, Suid.

Χειρὸν, ὶ, ὰ τὸν, χείρων, minor, deterior.

Χειροβάλανος. vide Χειρόκλυς.

Χειροβαρὴς, pondere seu manus grauans, ponderosus, vel tantus quantus onerandæ manui satis esse potũt.

Χειροβίων, ex manibus viuens, victum manu quærens. vide Χειρόβιος, dicitur & χειροβίοτος, & χειροβιοτὸς.

Χειροβόσι, ὤτος, catena siue vinculum, quo ligatæ manus excoriantur & contabescunt, ὁ δήσμὸς, inquit Suid. ὁ κατασκάσασαν τὰ χέρε.

Χειροβοτέω, qui manu victum sibi quærit ant, operarij. vide Χειρώνακτες.

Χειρογραφεῖ, seu χειρόγραφα, i. συγγραφαὶ, Latinè etiam tabulæ dicũtur, vt est cautio manu alicuius scripta annulóve obsignata, quã ipse inficiari nequit, Bud. in Epist.

Χειρόγραφον, scheda propria manu scripta, chirographus vel chirographum Cic. quod & χάρτα diximus appellari.

Χειρογραφὸς, cauco, chirographo.

Χειροδίκητος, ὑπὸ τῆς χειρὸς δικηθείς. Sophocl. in Aiace. χειροδίκητον χρεσέντα, facinora manu edita.

Χειροδίκητος, ὁ, digito ostendere. Accusatiuo, Budæus in Epistol. priorib.

Χειροδίκτυτος, ὁ, manifestus, φανερὸς ᾗ κατάδηλος, Sophoc.

Χειροδίκται, οἱ, violenti, quibus ius est in manibus & viribus corporis. Vt apud Suid. χειρόδικον, ὁ ἐκ χείρες βίαιον. Hesiodus in τῆς ἡγῶν, de ferreæ ætatis hominibus, χειρόδικαι, ὅτινες οἱ ὑπὲρ ἕου πόνων ἀδικαπάζεις, id est, οἱ τῷ δικαίως τὸ δικαιον ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἁρίζοντες.

Χειροδόκτου διάνεισμα, i. τὸ ὀδὸν συμβόλαιον, Pollux, mutuum sine obligatione. ἀχρεωκόπητον διάνειον. Hesy.

Χειροδόκτος, ὁ, ἡ, qui manum opera citra falcis vsum messem facit, quasi ὁ τῶν χειρὶ δρέπτων, Nicand.

Χειροδράκτης, ὁ χειροῤῥὲς, Hesyc.

Χειρῆδης, ους, ὁ, ἡ, cicur & manu tractabilis, mansuetus, πρᾶος Θ., manuetactus, ὑμαρὴς, obsequens, moriger. ὧν χειρῆδη τὸν θῆμιν, mitis populo & mansuetus erat, Plutarc. in Pericle. Xenoph. in OEcon. Ἐπεὶ δὲ ἦν μοι χειρῆδης ὧδε ἐνδεικνύειν: cum manuefieret iam vxor, & cicurareturi. Virgilio est manum patiens, Æneid. lib. 7.

Χειρῆδης, ες, ἡ, manuum impositio.

Χειρῆδησίαν, impositione manuum accipere: sic in can. 8. Conc. Nicænor. de inari in decr. Gratiani exponitur.

Χειροδετέω, manus impono.

Χειροδικανικὴ, ἡ, chirotheca.

Χειρομαλάττω Θ., inter saltationis genera apud Polluc.

Χειρόμακτος, ὁ, ἡ, manufactus, vnde τὰ χειρόμακτα ἔρια, Philoni de mūdo, opera manibus elaborata: a verbo κάμνω.

Χειροκατέω, μι, ὤσω, σ. κησ, manum abscindo. Accus. Appian. in Iber. ἢ χειροκοπῶ Θ. εἰπὲ ταυτὶ τοῖς ἐκ σοῦ ἅπαξ πάντας ἢ χειροκόπτω.

Χειροκρατία, ας, ἡ, manuum potentia: aut earundum continentia. Dionys. Halicar. hist. lib. 6. Διόπερ οἱ δυνάσται χειροκρατίας ἐλάττονος, Veriti ne non diutius à manibus temperaret ne ad manus veniret, vel ne res manibus ageretur.

Χειροκρατία, vitium est factionis & politiæ, quod exoritur à democratia, corrupta licentia τοῦ δικαιοκρατεῖν, & plebis turbulentæ insectatorum, id est, τοῦ δικαιζόντων τὰ πλῆθ. Plato in Polit. ἐκκλησίαν δ' ἅπαν πλῆθος ἐν τῇ πολιτείᾳ τιμᾷ, τὸν δὲ νόμον κατάπατον ποιεῖ.

Χειροκρατικὸς. Polyb. αἰσχροκρατικὸ δ' παρίσταται ὃ πεφώνησε τοῦτο ἡ χειροκρατικὸς.

Χειρολαβίς, in aratro pars est stiuæ, τὸ κάλων τῆς ἀρότρου καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐπιτιθέασι ὁ ἀροτρεύων. Pollux.

Χειρόμακτρον, mappa, in colloquio Græci sermonis.

Χειρομάκτρον, ὃ, τὸ, mantile. Athenæus libro 9. χρύσακτρον ἢ καθ' ἑαυτὴν, ἢ ταῖς χέρσιν ἀπτικῶς ποιητὸν ἐκαλεῖτο, quod Philoxenus vocauit ἅπτωμα. Aristophan φέρε πᾶ τις ἐκ τοῦ χρόνου ὕδωρ, ἵνα βάψαντα τὸ χειρόμακτρον. Χειρόμακτρον, idem quod μανδήλιον, τὸ ὃ τῷ ἱδρῶτι μάπτεται ἢ μάσσεται, Comment. Aristophan. in Equitib. vide Μανδήλιον.

Χειρομάκτης, ου, ὁ, vel χειρομάκτης, Chiromantes, qui ex lineamentorum manus inspectione futura prædicit, hominisque mores & naturam conicit: Qui ob id etiam χειρομάντις appellatur, qualis fuit Helenus Syracusius qui περὶ χειρομαντίας librum edidit, quem scripsit χειροσκοπικὴν ἐπιστήμην, quod est, inquit Suid. ὅτι καὶ τὰς ἐπιτάσεις τῆς χειρὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ἐν τῇ χειρὶ ἁπάσας ἐπιτηδὲ ἐξετάζων, παιδοποιεῖ, aut aliquid eiusmodi. Scripsit & Eumolpus Eleusinius: ἔστι καὶ πάντα τεχνικὰ χειροσκοπικά. Apud Pollucē lib. 2. χειρομάντεις, οἱ ἐκ τῆς χειρὸς μαντευόμενοι.

Χειρονόμος, ὁ πλάστης, vulgus hominum malus labore victum quæritans. apud Athen.

Χειρομύλη, ης, ἡ, pistrinum, mola manuaria ac trusatilis. Xenoph. 6. Pæd.

Χ. ἡμιόνειος, ου Θ., mola trusatilis, Diosc. lib. 5. cap. 95.

Χείρων, minus, deterius, inutile. ἡ χείρων διαίτησις, non ab re fuerit determinare. ἡ χείρων τῶν νεωτέρων ἡλικία, non ab re est in medium afferre, Plut. in Lycurgo.

Χειρόπους, peluis in qua abluuntur manus apud Aristoph. aqua qua abluuntur manus, Etym. Diosc. lib. 1. cap. 6. εἰς χειρῶν προπλύσεις, vtilis est lauandis manibus.

Χειρουργὶς, captiui, cap. 5. lib. 2. Macchab.

Χειρουργία, inter eanendum manum moueo, & gesticulor, manuum vtor artificio, artificiosè manus huc & illuc flecto, certa lege manus moueo: τὸ τῶν χειρῶν ἐν ὑθμοῖς κινεῖσθαι dicit Pollux. ἐγχειρόμενοι σκίπτρα, cruribus velut brachiis modulatus est, Herodotus. vide Galen. in Aphorism. 3. sect. etiam est ὑποκρίσις.

Χειρουργία, ας, ἡ, manuum motus & gesticulatio, saltatio gesticulatrix, qualis est quam Mauricam vocamus. Alioqui lex gestus a Quintiliano dicitur, lib. 1. cap. 19. ferè ad finem. apud Athen. lib. 14. κρηδέτας ἢ ἀνωβίλιον χρουσᾶς.

Χειρουργὸς, histrio gestu & manuum motu subsultās, gesticulator, ὀρχηστὴς, Hesy c.

Χείρωμα, τὸ χρῶμ, mancipo, subigo, domo, subiicio, κατασκεύασμα. Hocr. ἐν μιᾷ δ' ἑκατονταδὶ ἐδυνάμην χείρωμα ποιῆσαι. Gregorius, ἓξ οἴκους τυράννους χειρώσω Θ. Xenoph. in 8. Ἀναβασ. Ἢδη δὲ πεπόνθατε ὑπὸν ἀμφοτέρων χειρώμασι. Alibi, τὰ ἔθνη χειρώμασι, gentes subactæ. Idem in Hierone ἀνδραποδίζεσθαι, hostes subiugare. Sophocl. in Trachiniis, ζεὺς δὲ ξυνίστωρ σοῦ ἔσω χειρώματος, Nam ire domanti Iupiter ignoscet et. Euripid. in Phœnissiis, Ἀναλώτους κάσφον χειρώσασθαι, Atalantem domantem aprum. Est enim χειροῦσθαι, opprimere & capere, cum aliquis superior est: vt apud Sophocl. in Thrachiniis, χειρώσομαι καὶ τάδε.

Χειρῶν, manica, ἡ. vincula manuum, Ecclesiast. cap. 21. & apud Herodot.

Χειρώνακτες, ακτος, ὁ, ἡ, magnus, immanis. vt Χειρώνακτ' λίθος, lapis manum implens. Homer. Ἡμιτὸ χείρωνακτες, manuales fasciculi, Dioscor. lib. 1. cap. 7. Sic χειρώνακτες, quantum manu prehendi potest apud Medicos Græcos, quod nostri manipulum dicunt.

Χειρώνακτος Θ., manum implens, Theophrast. libro 9. capite 4. hist. plant.

Χειρόπληκτος, vel χειρόπληκτος, manu percussus, seu manibus inflictus. Sophocl.

Χειρόποδες, podagrici, ὧν οἱ τῶν ποδῶν καὶ χεῖρες ἄλγουσιν, Pollux.

Χειροπόνητος, ὁ, ἡ, manufactus, Cic. Paulus ad Ephes. Θεατικὴ χειροπόνητος, circuicisio manufacta. χειροπόνητα τοῦ ἀνθρώπου νοσήματα morbos manufactos vocat Gal. quos inepti Medici curando ægrotos afferunt, lib. 1. ad Glauc.

Χειροπόνητος, manu artificio. Polybius, σκεῦος χειροπόνητον, ἐπιτήδευμα.

Χειροπόνησις, ὁ, manu elaboratus.

Χειροπονία, festum quoddam in quo opifices sacrificabant.

Χειροπους, ὁ ὀδους, ὁ, qui est vulneratis pedibus, vel scilus, Etym.

Χειροπὸς ἡμέρων. vide Χέρ.

Χειροπότος, ὁ

Χειροπρατικὸν, in Χειρομάντης.

Χειροπρᾶ, saltator, quasi manu sapiens. idem quod χειρόσοφ Θ.

Χειρότευκτον, qui manibus est nerueosis epith. canerii.

Χειρότερος, inferior, deterior. Aratus, τατέρες χθονὶ ἐλίσσοιτο χειρότερον. poetic. simt. Hesiod. χθονὶ πολὺ χείρονα μετέπειθεν, &c. χειρων, ονος, ὁ, deterius.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, artifex, operarius, qui suis manibus artis opus cōficit. Athenagoras in Apologia.

Χειροτέχναι dicunt Latini operas. apud Sophoclem in Trachiniis, χειροτέχνης ἰατρὸς, medicinæ opifex. id est, chirurgus, ὁ χειρουργός.

Χειροτεχνία, ἡ, χθονὶ, manuum artificium. opificium. Plato, Μουσικὴ δὲ ἡ περὶ τοὺς ἀνὺ μὲν ὑμνους, ἢ ὅλως ἡ περὶ χειροτεχνίας ἅπασαν ἡμῖν.

Χειροτεχνῶ, ὁ χθονὶ, manu operor atque exerceor. Hippocr. ὁ ἰδιώτης ὀφθαλμὸς ἐκπαιδεύει, ὁ δὲ πολιτευόμενος τὸν χειροτεχνοῦντα ἐν ἀνθρώποις ἀναγκάζει. vide Horat. Serm. lib. 1. Satyra 1.

Χειροτέχνας, &c

Χειροτονέω, ἡσω, ἡκα, ἡκειν, eligo, deligo, confituo, suffragiis creo, scifco, iubeoque, & magistratum creo, designo, consentio, peditibus eo in alicuius sententiam porrigere manum Cicero pro L. Flacco dixit. Aliquando manus extendere simpliciter fignificat, id est, τοὺς χεῖρας αἴρειν. Interdum deferre, in manúque dare, Actiu. Χειροτονεῖν (quia manum porrigendo ἢ σὺν χεῖρας ἀναπτάσει) Olim, iu ecclesia verò τὸ ψηφίσαι, fiebant suffragia) scifcere, iubere, creare c. vnde Χειροτονία, plebiscitum & ψήφισμα, à manuum sublatione dictum. vide in Χείρ supra in phrasi ἐπιτιθέναι τὰς χεῖρας. Demosth. Ὃ δοῦλος τὰς ἐμὰς γνώμας σοὶ συμπράξας τῇ πόλει, χειροτονεῖσθαι, scito tuo probauit & iussit. Idem aduersus Timocrat. χειροτονήσατε σὺν τοῖς νόμοις δίκαι, τοῦτον κύριον εἶναι, ὅστις ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς χρεστηρίοις ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπαγορεύσει ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς, ἐὰν μὴ τὰ χρεστήρια ἐξενέγκῃ. Aut ergo possimus fcifcere quę necesse fuerint. Et poſtea, ἵνα τὰ ἀδικήματα ἐν ἀπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ἐμοὶ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ὑμῖν χειροτονεῖν. Demosth. Philippi. χειροτονῆσαι εἰς τὸν πόλεμον, creatis, Actoris χειροτονήσαντες αὐτοὺς ἀνεσκευάζεις κατ' ἐκλογάς. Nam, vt dictum, χειροτονῶ, ad populum spectat, qui manuum erectione ferebat suffragia. vide apud Isocrat. ὅτε βουλῆς ἢ δήμου χειροτονήσαντος αὐτὸν. Demosth. χειροτονῶν τὸν στρατηγὸν, deligendus est dux exercitus. κατεχειροτόνησαν τῶν ἀρχῶν, Aristoph. sum delectus magistratus. vbi in Genere Fœmin. mulier loquitur. ἐχειροτονήθην τῶν ἀρχῶν, est assumptus ad magistratus, Æschines. sic dicitur vt ἐκκλησιαστὴν, seu ἐπιστάτην, χειροτονεῖν, αἱρεῖσθαι, Demost. χειροτονεῖν τὸ ἄβλεπτον, masturbare, τὸ αἰδοῖον αἴρειν ἀσκεπτεῖν καὶ σπερματίζειν. Suid.

Χειροτονητὸς, οὐ, ὁ, electus, stiff agiis creatus. χειροτονητὸς, liber Democritiq; electiones, Virtuu.

Χειροτονία, ας, ἡ, suffragatio διὰ τῆς χειρὸς αἱρέσεως, ἐν ἐκκλησίᾳ, electio. suffragium, electatio manuum populi consensum significans, plebiscitum, ordinatio, declaratio magistratus. ἐξ ἁπάντων χειροτονίᾳ γίγνεται, Plato de Legib. qui maiori suffragiorum numero sunt delecti χειροτονίᾳ κρατεῖ, omnium suffragiis obtinet, Plutarch. in Themist. ἐκ χειροτονίᾳ ἐγίνοντο, ad suffragia venerunt. vide Χειροτονέω.

Χειροτρεφεῖν, in Hippiat. πυρεσσοῦ χειροτρέφειν, i. fomentis demulce, & manu peri cita.

Χειρόω, τὸ χείρωμα, domo, subiugo, mihi subiicio. vnde χειρόομαι Θ. καὶ καταχειρόομαι Θ. Actius, Bud. in Epistol. ὁ μὲν ἱδρώσοντα τὸν δῆμον ἐκφοβίζων ἐχειρώσατο τῷ αὐμφόρῳ τῷ, populo inuito & coacto consulebat vtilitati, &c. Plutarc. in Pericle, κύων χειροῦται Θ. λαγωὸς, canis qui capit leporem. Item in Apophthegm Lacon. Chion in Epist. Ἐπεὶ δ' μείζων αἰὼν τοῦ πολεμίου πᾶς ὁ πόνος ἐκ τῆς ὕβρεως ἡμῖν ἢ τέκνα πᾶσ' ἐχειρώθη Θ. qui affectus domuerit. Item sum inferior, Passiue. ἐχειρώθη αἰσχρῶς τὸ Νόμος, Argos viris defolatum est,

tum est, Herodot. χρωσὸν, in mancipatum veniens. Plin. qui in arbitrium peruenit. χρώσασθαι σφισι ἐκέλευε, illos in fuas manus venturos.

Χειρουργέω, ῶ, σω, manibus operor, laboro, χειρουργῶ, manu rem aggredi. Thucyd. libro 8. Ἐλθόντες οἱ πεντακόσιοι μὲν ξιφιδίου ἀφωπλισμένοι ἦσαν, οἱ δὲ ἕκαστοι μετ' αὐτῶν ὑπόλιθον νεανίσκοι, οἷς ἐκέλευσαν εἴη τον σὺν χερουρῶ: Affuere quadringenti viri, singuli cum tecto pugione: itémque vna centum viginti adolescentes Græci, quorum opera cum res manum poscebat, vti consueuerat: id est, cum aliqui è medio tollendi erant, ἢ εἴη που δέον διαχειρίζεσθαι. Æschines δὲ καὶ ἄδηκον χερουργοῦντας vocat, qui non tantum consilium dederunt, sed etiam manum maleficio & facinori accommodarunt. οὐ γὰρ ἔθικτε, inquit, τῷδιον τυχεῖν, μὴ τοὺς παρόντας αὐτῷ, ὑπὲρ οὗ χειρουργήσοντες, ἢ βουλεύσοντας. Χειρουργέω, tractare, τὸ κτενίζειν, Lucianus de hiftoria fcribenda, Ἐπεὶ καὶ ἐκιθαρίζε μὲν μαθὼν, ᾠ ὕυλει, ἢ πάντα διὰ πάντα ποιῶν ᾤ μὴ μαθὼν, ὡς αὐτὰ αὐτῷ χειρουργήσειεν: Hoc modo enim & cithara caneret, & tibia, qui nunquam didiciffet. Χειρουργὸν, manu conftruo. vnde κεχειρουργημένον, id eft, χειροποίητον, manufactus. Plato in Atlantico, Οὐ δὴ πολλὰ μὲν ἔτεσι καὶ πολλοῖς θεῶν, πολλοὶ ἔτι κόσμοι, καὶ πολλὰ γεγαμένα ἐκεχειρόμητο: vbi fanè multa fana complurium deorum, multique horti, & multa gymnafia ædificata, vel fabricata erant. Χειρουργὸν etiam dicitur de organis muficis, quę manu pulfantur. vnde χειρουργικὸν ὄπτανον, talis fcientia vocatur ab Ariftot. 8. Politic.

Χειρούργιον, officium, opúsque manufactum. Plato in Politic.

Χειρουργὸς, ὁ, dicitur de omni arte quæ actionem & operationę habet. vide Χειροτεχνία, & Χειρουργία: artificium manus, opificium, Plato in Politic. Χειρουργὸς, Chirurgia Cicer. αὐλὸν χειρουργὸς ἰδίως ἐκάλει, Galen. I. libro 2. ad Glaucon. nota ibidem mox de munere chirurgi. ᾧ τῶν χειρουργικῶν ἐγκλυσμῶν, poft fectionem infufa, Dioícorid. libro 5. capite 25. & Paulus Ægineta libro 6. ᾧ τῶν χειρουργικῶν διαιτωτικωτέρας ἐσῆξε παυτὸς, &c. id eft, fecundum manualem curationem linamentum ficcum indentes. ᾧ τὰς χειρουργίας, id eft, poft manum fcalptúmque, poftéaquam medica manus operam fuam impenderit, poft curationem à chirurgo factam. Pro facinore, Eraímus in Adagio.

Χειρουργικὸς, Adiect. chirurgicus, manus opera indigens vel adminiftratus.

Χειρουργικὸν ὄπτανον, perita manuum geíticulatio. Ariftot. lib. 8. Politic. c. 6. de organis muficis quæ manu pulfantur, Σκοπεῖν δὲ καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα χειρουργικὸν ὄπτανον.

Χειρουργὸς, ου, ὁ, artifex, operarius, opifex, χειρώναξ, χειροτέχνης. Et chirurgicus medicus, qui chirurgia vtitur, qui medicas manus admouet.

Χειρουργῶ. vide Χειρουργέω.

Χειρόχωλος, ου, ὁ, manu mancus & mutilus, ὁ πεπηρωμένος τὴν χεῖρα, Pollux.

Χειρόω, ῶ, ω, ὁ αὐτὸς, idem quod χειρόμαι, manu capio, fubigo, addico. expugno, deuinco, ditioni fubiicio, fubiugo, mancipo, Actius. Accuf.

Χείρων, ον, ὁ, ἄδικος, inferior, infirmior, minus bonus, deterior, peior. ὁ διὰ τὴν χεροῖν πορίζων τὸ ζῆν, ὁ πάλι χειρότερον ἢ καὶ ἐλάττων. Plato, οὐδὲν σοῦ χείρων, nulla in re tibi cedens. χείρων τὴν ψυχὴν, animo deterior. Æfch. χείρων πάλαι, qui cætera præftare nequit. χείρονα αὐρᾶς, deteriorem formam. in Epigr. χείρονες τῶν πατέρων, à patribus degenerantes, Thuc. in 2. χείρους apud eundem interdum capitur pro κακοῖς συγκεκιμένοις.

Χείρωμα τυμβοχόον, inferiæ quæ manibus dantur mortuis. Æfch. ζ. ὅπ. ἑπ.

Χειρώναξ, κτος, ὁ, operarius homo, Cicer. opifex, qui manus fibi victum quæritat. Χπηρεβόλαιος. χειρόβολος, ὁ χειροβάλλων. Pollucis, qui & χειροτοξικὸς vocatur, ὁ ἅρπαξ, ὁ χειροτέχνης, vulgóque *manourier*. vel *maneuure*, id eft, qui manu operatur, ὁ διὰ χερῶν ἐργαζόμενος. Sic verò dicitur ὅτι μόνον τῷ χεῖρι ἢ τῷ δι' χερῶν ἀνάγκη, ἀλλ' καὶ (vt ait Euftathius) quòmodo & fubulcus fum ἄναξ & rector dicitur. Homer. Odyff. ὁ, ἅμ' ὗεσσι ἄνακτοριφὶ τ' ἐπίῤῥωσε. Vnde

Χειροτεχνία, manuum operatio Plin. ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασία, quæ χειρουργία, opificium, βαναυσία, χειρουργία. Æfchyl. in Prometh ἓξ πολλὰ μυριάδας χειρωνάξια. Apud Herodotum in Euterpe, Τοιῇ δὲ πάντα μηχανὴ τῇ χειροτεχνίῃ, χρώμεν γουλόμενοι ἕδ), alienos ab opificiis nobiles eíle ftatuunt. Suid. πλὰ δὲ ὅσων ὑπτικὰ ἢ ὧν χειρωναξίας: Cui & χειρώναξ, τὸν κίτας χεροῖν μόνον ἀναπλῶντα, ὁ διὰ χειρὸς κτᾶται βίον ἢ vel πανοικεσίᾳ μόνῳ.

Χειρωνάξιον lib. 2. OEcon. Ariftot. vectigal quod exigitur vitibus à vulgo, ὑπὲρ ἀμπέλων.

Χειρώνειον, τὸ, centaurium, herba à Chirone primo monftrata. χειρώνειον πάνακες, chironia herba, panace chironia, Theophr. lib. 9. hiftor. plantar. χειρώνειον ἄμπελον, chironiam vitem funt qui appellant, quæ & ἄμπελος μέλαινα dicitur, Dioícorid. lib. 4. cap. 181.

Χειρώνειον ἕλκος, vlcus chironium, quod eft χρόνιον καὶ δυσούλωτον. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. Quæft. 92. τί μάλιστα χολὴ ὑπνοῖ τὸ χειρώνειον ἕλκος, ἢ τὸ ὁμοιοῦσθαι σὺν τοῖς ἰκῶρι, atra bilis in cruce vlcus gignit chironium & depafcens. vide & Dioíc. lib. fecundo, cap. 156. Et in dictione Κακοήθης. Χειρώνεια πτώσματα, vulnera appellantur δυσιάτητα, quæ medicam vix recipiunt curam, & Chironem aliquem expectare videntur: ficut & πάνδεινα, quæ multum malignitatis præferant, vt quæ falutarem Achillis manum requirant, Cælius libro 10. capite 50. vide & in Chiliad. Eraími.

Χείρωσις, mancipatio, mancipium, captura, captiuitas.

Χειρωτὸς, qui facilè poteft capi. Eft etiam Χειρόδητος, capacem eíle, capere, ὑχρεῖν, δύχασθαι. Vide Χαπ.

Χείσιον, τὸ χωρεῖον ἀσπαρμάτων.

Χείω, capio, χωρῶ.

Χέλαιον, operimentum teftudinis.

Χελαιοῦσθαι, βαδίζειν, Ariftop. Interpr. ex Æfchyl. Eft & apud Athen. lib. 8. cœtus, ὦ ἀγαμοῦς, à quo acclamatur, Ἰὰ ὦ ἰὰ χελαιῶν, &c. vide Χελαιὼν. fcrib. per ω in Com. Ariftop.

Χελιδόνιον, τὸ, chelidonium, herba dicta à χελιδὼν, quòd eo auium genere adueniente naícatur, & difcedente extinguatur: vel quòd ea, vt fcripfit Plinius, reftituant hirundines pullis excæcatis oculos. Dicitur à Latinis chelidonia, de qua Dioícor. lib. 2. c. 214. & Plin. lib. 8. cap. 27. à Gaza hirundinaria dicitur libro 7. cap. 14. hiftor. plant. Theophr. ſic enim ait, τὸ χελιδόνιον ἄμφα τῇ χελιδονίᾳ αὐθῆ, hirundinaria aduentu hirundinis fuum excitat florem.

Χελιδόνιος, ου, ὁ, hirundo, ὁ χελιδὼν, apud Theoph. hiſt. lib. 7. cap. 14. vbi ἀμφὶ τὴ χελιδονία αὐθῆ. Lego potius Χελιδόνι.

Χελιδόνιος, ὁ, pifcis, ὃν τῆς ἰσχίας ἀκανθώδη τὰ ἀκανθία, vt eft apud Athen. lib. 8.

Χελιδὼν, ὁ. Χελιδὼ, ὁ, ὁ, fecunda longa, in Epigr. hirundo, ἀπὸ τοῦ τὰ χίλια δύνειν, vel οἱ διὰ φέρειν. De hirundine aute vide Ariftot. Æliam. Oppian. & Eraímin prouerbio, Audi chelidonem. χελιδόνων μεσοῦσῶν, Ariftoph. vide Eraímin prouerbio, Hirundinum muíea. Χελιδὼν, pifcis apud Athen. libro 8. polypo fimilis, hirundo marina, vt Gaza tranfiert apud Ariftotel. cius meminit Æliun. Χελιδὼν, cauitas vngulæ equorum, πολλοὶ τῆς ὁπλῆς ὀφθῶ ἵππων, Hefyc. In Hippiatria, Ἐχέτω δ' παχὺν τὸν ὄνυχα, ἢ κάτωθεν κοίλων τῶν πλειόνων χελιδόνα μικρὸν ἐχόντων, internum ínum vel potius calcem. Sic tamen accepit Cælius Aurel. li. 1. Chronión capite 4. Equorum impetigines, fquamulæ anteriorum crurum fub armorum partibus in ipfis animalibus natæ, has Græci lichenas vocant fiue chelidonas, nos verò, vt fuprà dictum eft, impetigines vel hirundines. Χελιδὼν, cauitas in brachii hominis flexu circa cubitum, τὸ κοῖλον τὸ ὑπὸ τὸν ὠλένιον τοῦ τῆς κερκίδος, Hefy. Ecclefiaft. cap. 21. χελιδὼν ὑπὸ βραχίονι δεξιῷ: vbi brachialæ ex poíuerunt. Χελιδόνες, ἡ χελιδὼν ἰσχίαδος. videl χας. Χελιδόνες, barbari. βαρβάροι, Æfchyl. Hefych. ὅσα βαρβαρικὰ χελιδόνι ἀπεικάζουσι διὰ τὸν ἀσύνετον λαλιάν, vnde Χελιδονίζειν, τὸ βαρβαρίζειν. Χελιδόνες, armillæ mulierum ornamenta, ἁρμίλλαι. Pollux lib. 5.

Χελίζω, με. ισω, σα. ιξω, no, natigo.

Χελίσκιον, τὸ, apud Hippocrat. ficca tuſſicula in qua nihil expuitur fereatu. melius per υ in penult. vt infra.

Χελύκιον, lufus puellarum, de quo Pollux libro nono, vide Euftathium.

Χελλιάς, pifcis, apud Athenæum, qui & βάκχος & ὀλίσκος, de quo fupra.

Χέλυδρος, ὁ, ὃ, teftudo marina: & venenatus ſerpens, qui alio nomine ὕδρος. Nican. Interp.

Χελυδρίζω, irridere, χλευάζειν. Hefyc.

Χελυδρὸς, labium, labrum, τὸ χεῖλος. Ariftoph. in Veſpis, ὥστ' ὀργῆς πλῶ χελυδρὸν ὑδρίου, prę ira labrum mordens: τὸ ὀργιζόμενον διάκειται τὸ χεῖλος. Eft Suidæ τὸ αἰδὼ χεῖλος, ſuperum labrum. Eft etiam ἐχεμὸς, teftudo. & apud Æoles ſignificat citharam, Etymol.

Χελυνίον, τὸ, labellum. Eft etiam idem quod χελώνιον Hefych. χελύνιον, armus, vel pars illa gibboſa quæ in ſcapulis prominet. Pollux, Νῶτα τίνων ὑπ' αὐχένι κείμενα, τὸ μὲν ὄπισθεν, χελώνιον ονομάζεται τὸ δ' ἐμπροσθεν ὠμοπλάται, πτέρυγαι. Ioſephus, οὓς ἢ τῆς κατ' ὀλίγα δύνοντος ἥλιος τοὺς αὐτοῦ, ἀμφὶ μὲν ὄπισθεν ἀφ' ἑνὸς κειμένους τοῖς ὤμοις ὄνυσσιν ὁ τῶν χελωνίων ὃς τον δὲ ὑπὸ βραχίονα θώμακες: interpres tamen verùt pectoris pectus.

Χελωνοειδὴς, ὁ, labeo. Plin. labrofus, ὁ τὰ χείλεσι ὄπια κεχλιδωμένος, Euftath.

Χέλυον, quod & Χέλεον ſcribitur, id eſt, teſta operimentúmque teſtudinis, τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης. Nicander in Alexipharm. στερεὸς γὰρ ἀπικνέσθαι χέλεον, melius per υ. à χέλυς. hæc vox teſtudinem ſignificat, id eſt, latam illam teſtudinis planitiem & pectora, vnde verbum χελύσαι ἐδωμ. βίασεν. vide Hermol. lib. 9. Plin. cap. 10.

Χέλυς, ὑος, ὁ, ἡ, chelys, lyra, teſtudo, ὁ ᾠδικὸς, Suid. Χέλυς, pectus, τὸ

ς ὤσε, vide Χελώνιον.

Χέλυς, Fides ſtellata. Aratus, Καὶ χέλυς, ἣν ὀνόμηνε. τὸν δ' ἤδη ἔτι καὶ ἐξ ἀρχῆς κίθαριν Ἑρμείας ἐπόησε, κ τὸν δὲ μιν ἔστη λίγδην. A Cicerone dicitur Fides, à Plin. Fidicula.

Χελωνιον, tuſticula. vide ſupra Χελώνιον.

Χέλυσμα, τό. Sunt autem χέλυσματα, aſſamenta quæ poſtremæ clauis affiguntur & ſubſternuntur carinæ, ne frangatur eum natis ſubduciuntur. Pollux libro 1. Onomaſtici capit. 8, τὸ δ' ὑπὸ τὴν πρῷραν, παλεῖται τοῦτο ἐπισκλήριον, τὸ μὲν πρὸς ἑκάτερα τῶν πρῴρων, χέλυσμα καλεῖται. Theoph. actus hiſtor. plant. l. 5. cap. 8. ὧν τὰς ὀξύτατα τὸ χέλυσμα: teſtudinem tamen vertit Gaz. Cæſar ſtatumina lib. 1. de bello ciuili, Carinæ primum, hinc ſtatumina ex leui materia ſiebant, &c.

Χελυσσοποιός, expectoro, traſticio, nato, cruſto, ἐρυσσήιν. Nicander in Alexiphar. Ἐκκῆ δ' ὑπὸλιζον δλέθ χελυσσοτεν α' τῳ. (geminatur λ metri cauſa) ἰ. ἔχοις βάλανον ἀνὰ χέλυσσ, quod pectus ſignificat. τὸν ἀλαοφαγὸν ἠδ' ἐρυσσήτην πιέειν τε. Apud Hippocrat. αἷμα χέλυσσεται, ἐρυσσήτης δυσπνοὴ πτεθίωκε τε.

Χελυσσος, tuſſio, ſcreo, βόησις, apud Spartanos, Clemens.

Χελωνης, ὁ, teſtudo, ὁ ἔστρακόνωτος, Suid. vnde Chelophagi, Pomponio Mela. χελώνη θαλαττία, teſtudo marina, Ariſtotel. 2. Animal. χελώνη χερσαία, teſtudo terreſtris. Nicander in Alexipharm. χελώνης Ἔυσις ἢ τε χηλὴ διαπλόος πέρι γυρσὸς, &c. vbi χήλιον vocatur eius operculum. Item χελώνη, genus numiſmatis Peloponneſiorum, à teſtudine inſculpta. Χελώνη, ſcabellum ſiue ſcabile Caton. ſedicula Cicer. τὸ ὑποπόδιον, Heſych. ſic dicitur à forma, qualis ſedicula mulierũ quæ vulgò talouoer. Athenæus de Lat. de lib. 13. ex hiſtoria Timei, ait ipſam ὀ φάσκων, ἡ δ' ὑποζυγίου ἢ ξύλινης χελώνης τυπθωμένη ὕπτια ſtniſſe. Et Ariſtophanis Com. in Pluto, ſic ſcribit, Καὶ φασὶ ὅτι ζῶον τυπτόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων μόνον, ὑρόθλιον αὐτοῦ ξυλίνης χελώνης τυπτούσης ὁ τὸ ἱερὸν τῶν Ἀσκληπίου, quod & poſuit Suidas. Χελώνη in bello, id eſt teſtudo. Duplex erat, altera machinalis: altera verò genus ordinis militaris extitit, ἡ συμπαγὴς τοῖχος, continuata videlicet ſeries ſcutorum, curuata in modum teſtudinis: quod phalangem facere dixit Cæſar, primobelli Gallic. Meminit Liuius tertio ab vrbe Gallis teſtudine facta conferti ſtabant. Clarius deſcribit libro 4. Decadis quintæ: cum alios decurſus edidiſſent motus, quadrato agmine facto, ſcutis ſupra capita denſatis, ſtantib. primis, ſecundis ſubmiſſioribus, tertiis magis, & quartis, poſtremis etiam genu nixis, faſtigiatam ſicut teſta ædificiorum teſtudinẽ faciebant. Item libro 1. Decadis 4. Deinde his quoque ſpretis, partim teſtudine facta, per aduerſos vallũ hoſtes: partim breui circuitu cum in iugum collis euaſiſſent, trepidos ex præſidiis ſtationibuſque Macedonas deturbant. Cæſar etiam lib. 5. belli Gallici: at milites legionis ſeptimæ teſtudine facta, & aggere ad munitiones adiecto, locum cœperunt. Cornelius Tacitus libro 18. hiſtoriæ Auguſtæ. Tum quadripartito exercitu, hoſin teſtudinem conglobatos ſubruendo vallo indu cit, alios ſcalas mœnibus admouere. Plutarch. in Antonio (vbi clypeorum teſtudinẽ deſcribit) διὸ τῶν τε χελώνων ἔξωπισθεν συμπεσόντων ἐπὶ πόλιν, ἡ τοῦ χώματος ὀρθὴ κλίσις ἐφερε τοὺς τῶν λίθων ῥιπτοῦντας: de repente phalange facta. Vide Herodianum libro ſecundo de tuliani inauguratione. Et ſic intelligendus locus Virgil. 9. Æneid.

-Qui tamen omnes

Ferre iubet ſubter denſa teſtudine caſus.

Ea enim vtebantur in oppugnationib. vt oſtendit Dion Coccetus, χελώνων ἔξωπισθεν συμπεσόντες ἐπόησαν, ἅτε τῶν τελέων ὄντα, ὁ τῶν τῆς χελώνης ὀστέων ἐκ τὸ ἰσχυρὸν ἡ φορὰ τὸ βλασθέν τοῦ αὐτοῦ, ἐλάφου: de repente conſertis ſcutis factáque teſtudine. Συμπαγὴς dixit Diodorus. Troianorum eſt inuentum, quod in phalange Macedonica imitaxus eſt Philippus. Liuius lib. 2. Decad. 1. Nixi corporibus armiſque ruperunt cuneo viam. Alibi dicit, cum ſe in vnum conglobaſſent, & cuneo impreſſionem feciſſent. Idem libro 5. Decadis 1. Experiri vltima, & impetum facere in arcẽ ſtatuunt. Prima luce ſigno dato, multitudo omnis in foro inſtruitur. Inde clamore ſublato ac teſtudine facta ſubeunt. Ioſephus de Captiuitate, Ἡδὴ δ' Βαμιμῶν. οἱ παρὰ τὸν Φυρεὸν εἰς τὸ τεῖχος ἐξεκέντουν, καὶ δ' ποιῶν οἱ μὲν ὑπὸ ὄμου ς, ὑπὸ τὴν ὑβρὶς ὠμοίως, τῶν κεκλιμένων ὡσ' αὐτοῖς χελώνων ἐφοβέοντο, καὶ δ' ἅς τὰ δέλτα φερόμενα, ἐδέκνυτο δ' ἀσφαλῶς. Cæterum alia erat teſtudo machinalis, tabulis contexta & coriis cilicinis, aut centonib. & aliis quæ difficiliter comburi poſſunt: contextas habebátque intranſecus trabem, quæ vnico præfigebatur ferro. & falx vocabatur, ab eo quod incurnata eſſet, & de muro extraheret lapides. retro enim ducebatur trabs funiculis ſuſpenſa, vt reducta violentius feriret. Ideóque teſtudo eſt appellata, à ſimilitudine reptilis animalis: quæ caput nunc exerit, nunc reducit. Lege Veget. lib. 4. cap. 14. De hac teſtudine intelligendus eſt locus Cæſaris lib. 6. belli Gallici: Reliquiſq; diebus turres ad altitudinem valli, falces, teſtudinéſque quas iidem captiui docuerant parare & facere, cœperunt. Et ſic etiam intelligitur ille Maronis verſus 2. Æneid. -Obſeſſumq; acta teſtudine limen. Vnde χαστὸς χελώνη dicitur, quæ ex terra aggeſta fit, vel quæ ad congeſtionem ſoſſarum paratur. tales ſunt & plutei. Vide Athenæum de belliciis machinis, & Vitr. lib. 10. cap. 20. Polybius, Ἦν δ' τὸ πλέγον ἱερὸς τῶν ἐπιβολῶν ἐν ταῖς χηρσὶ χελώναις. Dionyſius Halicarnaſ. ἐν χελώνοις χαστόδεσι καὶ σποδιόδεσιν εὐθέτοις: Interpres non rectè expoſuit, teſtudines ſubterraneas. meminit & hiſtor. libr. 9. Diodor. Sicul. κατασβέσαι δ' ἡ χελώνας, τὰς μὲν χαστόδεσας, τὰς δ' κοσοδόρους, id eſt, comparant teſtudines partim ad congeſtionẽ ſoſſarum, partim ad quatiendos muros arietarias. Lege Vitruu. lib. 10. c. 19. vbi, Teſtudinis arietariæ comparatio eádem ratione perficiebatur. & cap. 22. Teſtudo quæ ad congeſtionem ſoſſarum paratur, cáque etiam acceſſus ad murum poteſt habere, ſic erit facienda, &c. apud Suidam ſic ſcribend. τὸ δ' χελώνη χαστόδεσις πολορκητικὸν μηχάνημα, ἡ κεκλ. Χελώνη pro pluteo aut vinea obſidionali, vulgo taudis. Apollodorus ἐν πολιορκητικοῖς φησὶν ἡ δ' αὐτὸν δεῖ χελώνας ἐλαφρὰς, ἡ καλουμένας ἀμπελους, ἅτε τὰς τοίχους καὶ τας σφενδόνας.

Χελωνιον, τό, tegmen ſiue tegumentum teſtudinis. Ariſtor. libr. 3. de partib. Anim. Eius teſta eſt prædura, Ariſtoph. Apud Polluce connexa dorſi pars ſic dicitur.

Χελωνις, ὑδός (inſi vt apud Suid. ἐδὸς) τῆς σύριγγος τὸ σπωνὲς, id eſt, limen ianuæ tabernaculi. Heſych. libro Indith. de Olopherne, ὅτ' ἐλθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα, ἡ δ' ἐρεμα αὐτὸν ὅτι τὰς χελωνίδας ἐμοιχεύων νεκρὸν, &c.

Χελωνοφάγος vide Χελώνη.

Χεμος, τό, anicula quædam muria condiri ſolita: & piſcis genus cõdiratur, Heſyc. χήνιον plerique ſcribunt ex Athenæo.

Χέρμα, inferias facio, & libamina manibus fundo. Iſæus, τὰ δ' ἐπ ὀντες οἱ ἀφαιδὲς ἐπιζήσετ, ἡ χέρ ναμ. τα νομίζοντα ποιεῖν τοῦ. Idem, σφεῖς τὸν φιλοκτίσταν Θ, ἡ ὅτι τὰ μνήματα τὰ ἐπὶ τοῖς χεομένοις ἡ ἐπαγομένοις τοῦ, vide Χοάς.

Χέσκα, ὁ, ἡ, hiatus terræ. χάσμα γῆς, Heſyc.

Χεσκάδες, αἱ, ὁ, ἡ

Χεσκές, ἄδος, ἡ, Suid. cœnum oſtreorum teſtis & lapillis mixtum: ὀστρακόδης βοῶν καὶ λίθων σωρὸς ἡ, cumulus lapidum, ſed minorum qui vna manu tolli poſſint, Apolloniꝰ Com. τὸ χάλδες, Suid. Sequicquid ex aqua in litore confluit. Ariſtarchus fluuium ipſum, & in eo lapillos dicit, Etym.

Χέρεια, τα, ατη τοῦ χερσοῦ, ἡ συγκοπὴ, Etym. peiora. χερεῖον autem pro χεῖρον, poetice.

Χερειότερος, ὁ, ἡ, vilior, peior, χεῖρον, Hom. Iliad. C.

Χερείων, ονος, ὁ, peior, inferior, pro χείρων poetice. χερείονα νικᾶ. Homer. χείρων.

Χερηιοὶ, minores, debiliores, & qui manibus victum quærunt. Pro χερείνες, ὁ, ἡ. ὁ δὲ τὸ τῶν ἀχαιῶν σῶμα βάσιν χερηιὸν.

Χερηψαμος, ὁ, ὁ, ἡ, manu ſubactus, in Epigr. μοῦζις χερηψαμος ἐνὶ τόπῳ, mazam ſubactam.

Χέρμα, ματος, τό, χαλὸς, Heſych. id eſt, aceruus paruorum lapidũ, quí vna manu tolli poſſunt.

Χερμάδιον, ὁ, lapis magnus & qui manum implere poſſit. Iliad. ἡ, χερμαδίοιο δ' ἄκοπεν, χερσὶν παλὶ λίθον, q. pugillari ſaxo. Dicitur etiam χερμάς: & ab Heſyc.

Χερμάς, άδος, ἡ, proprie parium ſaxum, quod facilè manu poteſt tractari, vt libro 4. Epigram. ὑπὸκλιθὲς δ' ἡμ ι κεφαλῆ χερμάδι. Impropriè autem ſaxum maritimum magnum, cui alligant funes nauium. Capitur etiam pro tumulo lib. 1. Epigr. κάθαμ ᾽ ὑ ξέινη ὑπὸ χερμάδι.

Χερμασ ῆρ, funda, σφενδόνη, In Epigr. ὑπὸ χερμασ ῆρος ὑ σφαῖρα κύλα τα τάνων.

Χέρης, ητος, ὁ, ἡ, qui vel quæ manu victum quærit manu ſe ſuſtẽtans. Ariſtotel. Politicor. 3. dicitur & adiectiue χερὴτα βίον, in Epigram.

Χερήτης, ὁ, ἡ, idem quod χερὴς ſubſtant.

Χερηπέτις, ὁ, ἡ, netrix, mulier quæ nendo & labore manuum victum quærit. Ilia, μεγαων χερηπέτις. ἡ, ἀφ' ἑῶ. Apud Suid. ἡ χερνῆτις, &c.

Χέρης, ὁ, ἡ

Χερίδιον, polubrum, χέρνιβεῖον. vide Athe. Varro aquimanile ſiue aquimanile vocat.

Χέρνιβα, ατος, τό, manus lotio, ἡ χέρνιπτρον, Pollux lib. 2.

Χερνίπτομαι, manus abluo. Iliad. α, χερνίψαντο δ' ἔπειτα, ιτας χεῖρας ἐνίψαντο.

Χερνίπτω, με, μι, σω, manus lauo. Item Ὑδροφορέω.

Χέρνιψ, ιβος, purgatio: dictum à manuum lotione, quæ in ſacrificiis fiebat: vas, vel aqua, vel ipſa manuum ablutio. ὀφ. ὀ χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ἀφοσχέλα ὑπήρξε, &c. i. aquam ad lauandas manus. ὕδωρ ἐπὶ δ' ἀμφίπολος ὀφίπολλα ἀφῆς τε ἱερὰ χέρνιβ ᾽ ἔδωρ, aquam eis tangere nefas erat, niſi ad abluendas in ſacrificiũ manus, Thucydid. libro quarto, cuius vide Interp. χερνίβων ἐ ἐκ πόνες, Euripid. lauacris aderis proxima. χερνίβων ἐφεγγέδωρ. Demoſthen. vt aqua & igni interdicere. vbi interpr. dicit, ὑ τῶν ὕδατος ἅψα τοῦ σῴζειν.

ἀζέλια, χήνωες, piamina, Erasm.

Χερόπληκτος ὁ ἢ ὑ, manu percussus, manibus illisus, inflictus. χειρόπλητος δούλος. planctus manibus editus. Sophocl. χειρόπλακτος δ' ἐν στέρνοις πεσσομένη θάλαμος.

Χερρόνησος ἡ, peninsula, χερρόνησος, ὁ ἐν ὑδρίᾳ ἢ αἰσχρῶν ὄχουσα διάκονος. Hesych.

Χερρονησσώδης ὄν, in speciem est Chersonesi. i. Chersonesō.

Χερρόνησος, terra in insulæ modum mari circundata, vno tantùm eóque angusto spatio. quod Isthmus appellatur, continenti adiuncta ὑ χερρόνησα ἡ, Alij χερσόνησος legunt. peninsulam Valla exponit lib. 6. Thucyd.

Χερσαῖος, ὁ, terrestris, mediterraneus, in locis incultis nascens, incultus, de terra quæ non habet cultores. τὰ χερσαῖα ζῶα, Philoni dicuntur animalia terrestria, seu terrena. i. τὰ πεζά.

Χερσεία, ἡ, solitudo.

Χερσεύειν. incultum esse, non coli, negligi.

Χερσεύεσθαι, sterilescere, Plutar. χερσεύη τὰ πόνων, ὁπὴ ἀμελκτίαν χερσεύουσι: Bona quidè terra est, sed neglecta sterilescit. vnde χερσεύουσα γῆ, terra sterilis & infructuosa.

Χερσίδιοι γοναῖοι, terreni limites. Ruel. anguli terreni, Barbar. inculta loca. Marcel. lib. 3. Diosc. cap. 79.

Χέρσος, in terra. in Epigr.

Χέρσος, ὁ, ἡ terra, proprie incultæ. ἢ ἔφερε τὸ, αἱ ἔργασ ὄν τὸ, solum incultum, terra deserta, terra vasta, rudis ager, Caza lib. 3. de causis plant. Theophrast Varro terram rudem dixit lib. 1. cap. 44. illud quoque multum interest, in rudi terra, an in ea feras, quæ quotannis obsita sit, an in veruacto. quia interdum requierit dicitur, ferus ager & incultus. Horat. Pigros campos dixit Pone me pigris vbi nulla campus Arbor æstiua recreatur aura. λυχλὸς χέρσα τὰ ὕσσα ἢ αὐσθρα, &c. Nazar. in Orat. χέρσου λειμῶνα. in Epigr. portum desertum. ἐκ χέρσιος πόντος, in locis incultis, Diosc. lib. 2. c. 261. Transfiat illocatas, steriles atque incultas virgines. χέρσιος vocanit Sophocles in OEdip. Tyranno. χέρσα φθαρῶσιν, τὰ χάμαι ὑμῶν ἄρουρ.

Χέρσος, de solo, vasto. χέρσος θυσιασμὸς, de solabor, sap. 4. Sap χέρσα θάσεσθαι ἄμπελοι, &c. Bud. in Epist. prior.

Χέρσος ὁ, ἡ, ὁ, incultus & squalens. Hutar. de Educand. liberis, χλὼ κατασκεύ κεχερσωμένῳ.

Χέσιον, excaturio. Aristophanes ὑφ. καὶ μὰ δῆτα δῆ χεσίου. vide Χέζω.

Χέδυμα, ατος, τὸ, liquor, fluxus, aqua, fluctus. ὑδάτων ὕδατος. Plutarch. pro vasto æquore accipit. Dionys. Poeta, ὑδάτου ποτὶ χέδυμα βορεάδες ἀμφιφέρουσι. Iulius Pollux recensens vasa ἐσχαρικὰ καὶ χέδυματα vocat, quæ nos vasa & vascula Bayf. Idem etiã discos interpretatur.

Χέω, &

Χέδομαι, fundo, τὸ χέομαι. Apol. 2 χύτλα τὸ οἱ χέοντο. i. inferias ei attulerunt. Χέω, ἡμῶ aggesta extruo. Ho. Iliad. 4. χηδόμην ἀμφὶ σωμὶ τύμβον. Idem Iliad. 8. ἔχη μὲ τὸ οἱ χύσασα, terra aggesta illi tumulum extruent, i. χώσασα. Nam χέειν τὸ γῆν ἐπὶ χῶ τοῖς τεθνεῶσι, vnde χυτὴ dicta. Comment.

Χέωμα, ὕδατος, ατος, τὸ, idem. liquo, liquefacio: fundo, spargo: non solùm de liquidis sed de siccis etiam, Aristoph. Interpr. Actius. Accusat. iungitur. in Aoristo primo ἔχεα, & poetice ἐχέασα. Galen. τῶν μὲν οὐκ ἀναπλήθουσι χὸ τοῖς ἀρώσιν. τῶν δ' πλέον τοῖς χέουσι, iis quæ fundunt ac liquant. Odyss. ἀ, ὕδατι δὲ χέε ἔρυθρον ἔλαιον, i. πιπέλαιον, manus lauarunt. & Ody. ἀ, χθὶ Ἀχαιοὶ νεκ τύμβον, i. χεάμενοι, ex terra fusili aggestu: nam χέειν interdum τὸ τῶν γῶν ὄντων, ex terra fusili aggestu: nam χέειν interdum τὸ τῶν γῶν ὄντων, Homerus Ody. 9. id est, circunsparsit, κατέχεε, Interpres τρεῖς δ' ὅσα φυίκαστ' ἐχέασε, φλαλὸς ἐπάμφλυε. Idem, ἐχέασε, ἐπέχυσε, ὑπέπλεσε. Homer. Iliad. Interpr. χέλον legit. Item σωὶ χέλοιτ, pro σωὶ χέλοιτ, confulerunt. χέλοιτ ποτ pro χείνοιτ, Homer. Odyss. πατρὸς χείοιτε λοιπὰ, Sophocl. patrem aspergentes aquis, id est, infundentes super patrem. κεχυμένῳ, fusus. χεόμενος, effusus, diffusus.

Χ Η Α Λ Ρ Γ Ὸ Σ, ὸ, ὴ, velox pedibus, ὠκύπους, Suid.

Χέλεδυμα, vide Οἰκήτιον. Et apud Hesych. χαλαζὰς, χάπλης, πλάκτας, ἢ τεφρὰς.

Χηλὸς, nexilis, plexilis, vt κερκὶς χηλὸς, cassides forcipiculatæ, Herodot. πλακὶ exponit Pollux. vide Οἰκίσκος.

Χηλόδομα ὑσσα, κ, δ, κς, nect. o, plecto, fuo. à χηλὴ dictum: forsan quoniam qui fiunt forficibus vti soleat cancri forficibus nõ absimilibus.

Χηλὴ, ἢ, ὲ, ὸ. vngula bisulca & bipartita. ὁπλὴ, δύοξ, forficulatus dentatus. ticulatus: vt χηλὰς ἔχ, forcipem habet, siue brachia forcipibus dentata. χηλὰς ἔχ αἱ τὰ ἐπὶ ὀνύχων, pro vngulibus forcipem habet, Gaza 2. Animal. χηλὰς ἔχ ἢ ἀσκαλὶς, gammarus brachia denticulatis forcipibus protẽdit, idem lib. 4. Apol. de vngulis bouum. χηλὰς σκαριφῶσιν, vngulis nitentes. Et de equis. Hesiod. χόδια δ' ἐκτυπον ἀκέες ἵπποι Νύσσιοι χηλῇσι, vngulis terram ferientes.

Χηλὴ, promontorium, eminentia. κ' χηλὴ πια ἀφῖε τὸ ὑδωρ

Χηλὴ ἀπουσα, ad promontorium quoddam ad Eubœam versum, l'Intarchus in Solone. χηλὴ ἀφωνίτης, eminentia litoralis, i. litus ipsum. Χηλὴ ἴτ dicuntur saxa, quæ ad arcendas vndas mari obiecta sunt, ne muros lædant, Thucyd. Interpr. fauces, i. anguli in loci. Thucydid. σκόμισαι καὶ ἀφῖε παπὶ χεφυρώσας παρὰ τὸ ἄβδῳ τῶν χηλῶν, διὰ τῶν δεκαπλασίων. Interpres, χηλὴ κεκλεῖσθαι, τὸ ἀφῖε ὑδὶ καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐκ ἐλκυσμοὶ ἴτ, διὰ τῶν ἀφῖε κυμαίνων βίαιος, ὧν τὸ τείχ ἢ βλάπτειν. ὥσπερ ἢ ἄβδῳ πολεμίων χηλὴ βάσε: Crepido Columellæ lib. 9. Præiacuntur in gyrũ moles: sic enim maris atrocitas obiecta crepidinis frangitur. Saxea pila: Virg. Æneid. 9.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit: magnis quam molibus antè
Constructam, iacitur ponto.

Græcè etiam dicitur hæc moles fluctus retundens, κυμαίνουσα. Gallis *mole*: cuius structuram, docet Vitruuius libro 5. Χηλὴ apud Pollucem, φύσιγξ. vide supra. Χηλὴ vocat Hippocrat. ἴρεσιλλum bisulcum, ὡλλὰν δίκρανα ἐκ τὰ ἄκρα ἐστὶ τραμμένων ἐνφερῶς χηλὴ, Galen.

Χηλαδίνας, ὰ, gennis aspidis: triton Hermolao.

Χηλαὶ ἀφ' ἔχει ἀπὸ ἀμβῶνος ἀγκιστρόειδεῖ, apud Anacreont. i. τὸ ἐκ χαλκοῦ πλέγμα Polluci, vide Οἰκίσκος.

Χηλὴ, ἢ membrum in balista, Vitruuius lib 10 cap. 17.

Χηλὸς, ὁ, ἢ, arca, loculus, κίστη, κιβωτὸς, ἢ ἄκπυξ ἐστὶ ἢ ἐλάτης. Hom. Odyss. Genere Fœminino. ἔδεξεν δὲ χηλὸν.

Χηλὸν, in chelas findo, bisulcum reddo, vnde κεχηλυμένος apud Heron.

Χήνωσα, Hippocrat. crena sagittæ διορὶ ὃς γλυφὶς τοῦ βέλους, fedéfque netui, id est, ὃς ἐνωτίζεται ἐν τῇ νεύρει τοῦ βέλους, Galenus.

Χηλὸν ἀπὸ, ἢ διαφίσεις ἀφῖε δικτυοπλόκων, Hesych.

Χῆμαι, ἀ, hiatulæ, καὶ χύλια generaque ostreorum ἄβδα τὰ καχλυόντα, vt ait lib. 3. Athenæus. qui distinguit ab aliis piscibus qui κόγχαι dicuntur etiam ab hiando. Hæc conchylia, oblonga sunt & purpureis lineis distincta. Et χῆμι in singular.

Χημίζειν, argenti & auri præparatio, ἢ κατασκεδὴ, ὁ χεάμενος ἢ χεμείας. Suid.

Χήμη, hiatus, χάσμη, Hesych. apud Medicos capitur pro mensuræ genere incertæ quantitatis. vide Κῦμα.

Χήπωσις, εως, ἢ, inflammatio palpebrarum.

Χὴν, χηνὸς, ὁ, ἢ, anser, τὸ χηνάριον, Suid. Odyss. ἀ, in Genere Fœmin. ἀὐλὴ χὴν φέρων. χῆνες σταπίζων, anseres gratitant. σπιτοῦ χῆνες apud Athen. alitiles anseres. Plin. χὴν συκανὸς, anser ficatus, id est, ficis pastus, vt apud Horat. Pinguibus & ficis pasti iecur anseris albi.

Χηναλώπηξ, εκος, vulpanser, auis sacra apud Ægyptios, Herodotus Aristot. lib. 9. Anim. huius meminit, Ælian. Aristoph. in Auib. item & Erasm. Chiliad.

Χηνάριον. ὸ, anserinus, &c

Χηνίσκος, lanus Lascar. πάντ' ἐπὶ μεμβίδων ἐστὶ χηνίσκος, omnia ex voce anserina pendent. Legitur & χηνίσκος apud Diosc. lib. 1. cap. 82. χηνίσκ apud Galen.

Χηνίσκος, irrisio, καταμωκησμὸς, Hesychius. Et χηνίσκος τὸ καταμωκήσασθαι.

Χηνίσκος, ὁ, anserum pulli.

Χηνίσκος, tibiarum sonum repræsentò, tibia sono. Athen. lib. 14. χηνίζων ἢ ἔφερεν ὅθι τὸ ἀὐλοποιῶν. Citatque hoc Diphili ἐν σωμαζῇ, ἐχηνίσκησε, ποῦσι τῶν πάντες οἱ ἄβδα Τιμοθέι.

Χηνίσκος, pars prorænde anchorę dependent, Bayf. De nauis instrumentis, Suid.

Χηνοβοσία, ὰς, γαρνοβοσία. greges anserum & gruum, i. qui gregatim pascuntur. Plato in Politic. Dicitur & χηνοβοσία & γηρνοβοσία Polluci, & χηνοβοσικὴ. Hesyc.

Χηνοβοσκεῖον, ὸ, ὰ, locus vbi aluntur anseres. Colum. lib. r. 8. cap. 14. Qui verò greges nantium possidere student, chenoboscia cõstruant, &c.

Χηνοβόσκος, ὸ, ὰ, anseres alens & faginans. Athen.

Χηνοτροφεῖον, idem. χηνοτροφὰ, τὰ, nantium volucrum quæ stagnis piscinisque lxrantur, auiaria, Colum. lib. 8. c. 1.

Χηνοφεῖν, clamare, βεᾶν, κεκράζειν, σπαρίειν, Hesyc.

Χὴρ, ὁ, ἢ, cœlibus, χῆρ ὁ, Hesych.

Χήρα, ας, ὰ, vidua. ἀ ἀπὸ ἀνδρὸς. ἀ χηρᾶσα. χῆρα γὰρ ἄνδρας, Ho. i. ἔρημοι ἢ ἀνδρῶν ἀπὸ ἀνδρῶν.

Χηραμίδες, cauernæ, Hesyc.

Χηραμοὶ ὑρηῶν, ὰ, lustra subiens, qui ingreditur locum sepositum vt latibula piscium, vrinator, in antris degens.

Χηραμὸς, ὸ, ὰ antrum, recessus, lustrum, latibulum, latebra foramẽ, cauerna, εως, ὸς, κατάδυσις, Suid. & Hesyc. Phocyli 1. πάσης κοίλας ἐκ χηραμοῦ. vide Μυρίνα. Melius scribitur χάρμοις, vt supra. Pollux lib. 2. πᾶς ὁ ἐφεστὼς τῶν γηλόφων καὶ ὑπτιάσεως, χηραμοὶ κρηνῶν, cauitates fauciũm, quæ & ἀσβόλυγξ.

Χήραπτ, ὸ, τὸ, focus, ἑφάλεος, Hesyc.

Χηρεία, ας, ὰ, viduitas, Cic.

Χήρη, ἡ, idem.
Χηρὶς Θ οἴκου, vidua domus.
Χηρόω, ῶ, συνεκδ. ἄνδρα, viduo, viduum reddo, separo, & separor, χηρώσας δὲ ἡ ἄνδρες εἶσι, careo, viduus vel vidua sum, manco vidua, desertus sum, tabesco, 2. Regum 13. χηρώσας γυναῖκας, viduæ mulieres. χηρώσω μελέην πόλιν, Sophocl. αὐτὸ τοῦ μηδὲν γυναικὸς μίγνυσθαι, τὸ συγὶ μαιάζειν.
Χῆρος, ὁ, ἡ, viduus, desertus, ἔρημος ὑ μονωθεὶς ἀπὸ γυναικός. σθυσὶ χῆροι, in Epigr. χῆροι, cœlibes, dicuntur perdices mares quando fœminæ incubant, Aristot. 9. Anim. c. 8.
Χηροσύνη, ἡ, χηρεία, viduitas, Apol. lib. 4.
Χηρόω, ῶ, πᾶσαι χηρεύω, vasto, desolo, destituo, orbo, ἀφαιρῶμαι, ὀκτὼ δ' ἐκ ἐρέσσει, Suid. viduo Columel. ἐρημόω, χηρεύω. fumitur etiam absolutè pro vitam cœlibem ago, perstito in viduitate. Plut. ἐχήρωσε γὰρ ὁ ἐν ὀλίγοις χρόνοις ἀδελφὸς γάμον.
Χήρωσις, ἡ, desolatio, viduitas.
Χηρωτὴρ, ὁ, ἡ, qui succedunt in hæreditate viro viduo & filiis carêti, remoti cognati seu consanguinei. Hesiod. in Theogon. Σπάρτωνι δ' ἐπὶ κῦδος ἐκατέτευξε χήρωσι, i. e. χήραν ἡ ἄπαιδα κληρονόμοις, οἱ ἐξ ἀδίκε τέρατα σφετέρων τεκέων, i. e. longinqui hæredes, qui succedunt vbi nulli sunt legitimi & propinqui hæredes. Hom. Iliad. 1. χήρωσε γὰρ ὁ ἐκ κτῆσιν ἀπώνυτον. vbi Eustath. dicit magistratum esse qui gubernabat τὸν κληρονομοῦντας, ἤγουν τὸν χηρεύοντας διαδοχῆς, qui & viduis tutorum egentibus præficiebantur. dicuntur & ὀφανισταὶ. apud Pollucem scribitur χηρωτὰς, οἱ τῆ ὀρφανὸν χῆρε σφετέρας.
Χητεύς, ἀς, ὁ, ἡ
Χήτης, ατος, ὁ, ἡ
Χῆτος, τὸ χῆτος, inopia, χεία, penuria, στέρησις, desiderium, σπάνις, χηρεία, Hesych.
Χίτη, lumbus, vel Polluci τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον, κενεὸν.
Χιτῶν, indigeo, deficio, Etym.
Χίτωσις Θ, τὸ, priuatio, orbitas, indigentia, ἐνδεία, στέρησις, viduitas, raritas. Hesiod. in Theogon. χίτεα γηροβόσκοιο, inopia eius qui senem nutriat. Aratus, χίτεα χαεσπίτοι σκιάοντες, defectu pulchræ aspectu Lunæ.
Χιτωσιὼν, idem, q. viduatio, direptio, in Epigr.
ΧΘΑΜΑΟΠΤΗΤΗΣ Σ. ὁ, humiuola, Gaza de accipitribus apud Aristot. lib. 9. Anim. cap. 36.
Χθαμαλὲς, οὐ, ὁ, humilis, declivis, depressus, πεπεσὼς, complanarius, planus, ἴσος, ὁμαλὸς, κοῖλος Θ, iacens, Philo de mundo, χαμαὶ δ' ἡδὲ πὰ ὄρη πάντα ἐγκλῖνα, montes iam iacerent.
Χθαμαλοῦμαι, ῶσα, ῶσ. ω, complano, Actiu.
Χθὲς, heri, nuper, dudum. Additur nonnunquam ἀφάνη, vt χθὲς ἡ ἀφάνη. Athenagoras in Apolog. χθὲς ἡ ἀφάνη αὐτοπαιδὶ ὑβρίσαντα γεγόνοτε. Vide Erasmum in prouerbio, Heri & nudiustertius.
Χθεσινὸς, hesternus, Θαλῶ, otiosus, inutilis: translatione sumpta à cibis pridie relictis Suid.
Χθεσπεσὶ, maledicere, κακολογεῖν, Suid.
Χθιζὰ, heri, ὀχθὲς, Iliad. βιβρίζα τὸ ἡ ἀφάνες, ὃν' ἐς, &c.
Χθιζὸς, idem, in Epigr.
Χθιζὸς, ὁ, ἡ, hesternus. Iliad. ἀ, χθιζὸς ἐδὲ, hesternus iuit, pro heri, χθὲς. Et apud Nonn. χθιζὸς αὖξε νύσσι, hesterno curriculo seu hesterna orbita: Solis scilicet.
Χθόνιος, ὁ, ἡ, terrestris, subterraneus, gratuis, magnus, terribilis. Ab Aristot. de mundo, ὑφοσὶ χθόνιος Θ dicitur turbo terrestris, i. vêtus è terra sursum versus se contorquens. Χθόνιος etiam Iouis est epitheton, vt ibidem idem scribit. ζεὺς χθόνιος Θ, ὁ πλάτων, Interpr. Hesiodi. χθόνιος Θ ἐρινὺς. Sophocl. χθόνιοι θεοὶ, infert dij, Plutarchus in Romulo. ὁ χθόνιος, in Epigram. vide quid significet, an sit intelligendum γῆ, an significet Atticam terram. Sophocl. χθονιᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδῶν, χθονία ἄκρατε, in Epigr. cympha inferna.
Χθονὸς πας, terræ filius, aut filia.
Χθονόσπαρτος Θ, ὁ, ἡ terra fictus.
Χθὼν ονὸς, ἡ, ὁ, terrestris, in terra depressus, ὀθήγων Θ, ὁ ὃν τὸ γῆ ἐγκλίνεσθαι, Interpr. Apol. lib. 2.
Χθὼν, ονὸς, ἡ, terra solum, γῆ, Hom. Iliad.
Χ Ι Λ, ὁ, serpentis domus χεία. & genus calceamenti virilis. sed Χίλα, ὁ, paroxyt gentile nomen est Cyrillo.
Χιάζω, μι, άσω, σ. ασ. ω, aperio: vel chiasmum facio, decusso. Χιάζειν, nimis curiosum esse in carmine. dictum à Democrit. Chio, authore Suid. Χιασθῶσι dicitur periodus, si chiasmum admittere iubeat Hermog. lib. 5. de Inuent. quam in quadrimembri circuitu vtrisque propositionibus ambę redditiones correspondent & conueniunt, & contrà, vt apud Demosth. Olynthiaca 2. ὁ μὲν γὰρ φίλιππος ὧν ὁτιοῦν πολέμια ὑμῖν ποιῶν αὐτὸς, τοσοῦτον ὑμᾶς ὠφελήσει τοσοῦτον ἀφ' ὧν πάσι πεπόνθατε: ὑμεῖς δ' ὧν αὐδρας ἀδικωσιν ὑμᾶς ἐν τοῖς ἐμοὶ πεπόνθατε καὶ ἐμοὶ τοῖς ἀφ' ὑμῶν, τοσοῦτον πλείονα ἀφ' ὑμῶν ἀφελήσεται. Dicitur autem χιασμὸς à χ littera, quæ crucis in modum interfecantibus se ipsas duabus obliquis lineis figuratur.

Χλιαρὸς, calidus, tepidus, χλιαρὸς, Hesych.
Χλιασμὸς, ὁ, schiasmus, figura quàdo quatuor propositis, tetti una secundo respondet & conuenit, quartum primo: decussatio, εἰς τὸ Χ κατάσχημα. Platon. Cleomedes lib. 1. ὡς χιασμὸν γενέσθαι τὸν σκιὰν. Eft etiam ἀκλινὲς σχέδος. vide Κίβδηλος, & Χιάζω.
Χίδρα, nouæ spicæ aut leguminà, χίδροσι. Comment. Aristoph. in Equit. σ' ἔχουσι τοσχοῖσι. Alij exponiunt ἄγουσι κάχμας, ὅσπερ, ἐν τούτοις ἀλάδρα ἡ κρῶμα. Polluci χίδροι δίκες, γεγονότα ἐδὲ. γεγονότα ἐκ χλοῆς, ὃν χλόαν vocat Aristoph. Leuitici 2. legitur, ὧν ἡ θυσία ἀπὸ θυσίας ἀσεσπορισμένης τοῦ πυρὸς, ἡ ἀπὸ πυρὸς ἀφῆς ἐρεικτὰ πυρὸς, vbi Latine, Si autem obtulerit munus primitiarum frugum tuarum Domino, de spicis adhuc virentibus, torrebis eas igni, & confringes in morem farris.
Χιλεύω, alo, pasco, pabula carpo. Nicander in Theriacis, τέοι κλίζ Θ ἀπ' ἀρτίπαπα χλεύουσι, τ. ἐρεφόντας ἐδίοις τε vel ἐδίοισι. Apud Theop. de Caulis l. c. 23. πωτοὶς ἡ ἐν βοιᾷ ἡ πανσεβύγια χλεύουσι ἡ αἰσαγέφυσι, id est hoc pabulo pascunt & faginant. corruptè scribitur per υ in prima: fit enim à χλοὴ, i. pabulum. Dicitur etiam χλόω.
Χιλὴ, ἡς, ἡ, nutrimentum, materia esculenta.
Χίλια, τὰ, &
Χίλιοι, οἱ, mille. Hesiod. in Theog. τοῖς γὰ χίλιοί εἰσι. Plato in Apologia, ἀφεικὼ ὁ κεφάτρεν χιλίας δραχμὰς ἐ μεταλαβὼν τὸ πάμπλου μέρος τῶν ἀφορμῶν, mille drachmas debebat accusator, qui quintam suffragiorum partem non tulisset. χιλίας pro dote dare tenetur virgini quam quispiam vitiarit, Hermog. χιλιαπλασίοι, πολλοὶ, Aristoph. Interp.
Χιλιαρχέω, ῶσω, σ. ησα, tribuni officio fungor. Neut. absol.
Χιλιαρχὶς, idem quod χιλιάρχ Θ, id est, tribunus qui præest mille militibus.
Χιλιαρχία, ας, ἡ, tribunatus militum, Plutarc. in Camil.
Χιλίαρχ Θ, ος, ὁ, tribunus militaris, tribunus militum, præfectus mille viris.
Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens, mille substantiuè capiêdo, vt vult Gellius libro 1. cap. 16. χιλιὰδες τέσσαρες, quater milleni.
Χιλιοστὸς, millenarij: sic dicti sunt quidam qui in mille annis putant esse complendas prophetias.
Χιλιοστὸς Θ, ὁ, ἡ, q. millenis.
Χιλιοστὸς, ὁ, ἡ, decluis, decies centum annis vita seruata.
Χιλίτης Θ, mille equites, Herodot.
Χιλιοφύλλιον, herba à Cappadocibus dicta, quæ & πολεμόνιον, Dioscor. lib. 4. cap. 9.
Χίλιοι, ὁ, ἡ, mille, prima longa Hesiod. in Theog. χίλιοι ἡ ἑκατόγειοι, Isocr. διακόσιοι ἡ χίλιοι, idem. οἱ χίλιοι διακόσιοι ὀλίγῳ πρὸ ἀβύδου, &c Demosth. Interpr.
Χιλιοταλαντιαπαπαπαῖος dixit Cleomedes libro secundo, millequinquaginticeupum.
Χιλιοπόρος Θ, ὁ, ἡ, classis mille nauium apud Strab. quod Æschylus diuisim τόλεα χιλιονάυτα dixit.
Χιλιονάυτα κώπα, mille nauibus, i. multis, Eurip.
Χιλιοπλάσιος, milleculplex, milles au ctus.
Χιλιοστὸς, ὁ, ἡ, millesimus. Χιλιοστὸ, tributum quoddam in sacrificio Hesych.
Χιλιοστὺς, ὑος, ἡ, millesima pars. In exercitu mille viri seu mille milites. expon. & cohors millenaria. item millenarius numerus.
Χιλιοτάλαντος, mille valens, aut constans talentis.
Χιλιοφόρος, mille drachmis mulcto.
Χιλιοφυὴς, ὁ, ἡ, mille annorum tempus apud Lycophr.
Χιλὸς, ὁ, τὸ, &
Χυλὸς, ὁ, τὸ, vel ὁ, pabulum, frumentum, triticum, alimonia, cibus, cibaria. χιλὸς ἡ οἶνον φορτοῦ. Xenop. lib. 5. Pæd. qui ostendit pabulum & frumentum. vide χιλόω.
Χιλόω, μι, ώσω, σ. ωσα, pasco, χιλοῦσα, πεχιλώσ, στιβὰς, fagino, Hes.
Χιλωτὴρ, ῆρος, φάτνη, τὸ πῆς ὑποζυγίοις ὑπὸ καιρυφὴς ὀξυκάμπτου ἐν ᾧ πέτρᾳ, Hesych. fissella quæ ori equi circumponitur è vertice loro aut funiculo aliquo suspensa, in quam fœnum aliúdue pabulum coniicitur.
Χιμαδὶς Θ idem quod χιμαδὶ Θ.
Χιμᾶς Θ, idem quod χιμάδες.
Χίμαιρα, ας, ἡ, Chimæra mons Lyciæ. Item capella, caprea, capra prima breui, in Epigr. χίμαιρα 2. breui ibidē etiam legitur pro eodem. Aristot. 3. Anim. οἷ, ἡ, αἰγὶς, ἡ βοῦ, ἡ χίμαιρα, oui, capræ, boui, & capellæ, ita Gaza. χίμαιραι ὑσφαιρώμενοι, capram iugulabat, Plutarch. in Lycurgo. Item Chimæra filia Echidnæ & Typhonis, quam interfecit Bellerophōtes Pegaso vectus, vt scribit Hesiod. in Theog.
Χιμαιροβάτης πὰν, Pan intor capellarum, in Epigr.
Χιμαιρόφωνον ἄκλεια, in Epigrammat. miraculum capreas occidens.
Χίμαιρος, ου, ὁ, hircus caper, Aristophan. Iosepho est hædus. ὁ ἔριφος.

Χίμαιρα, ας, ἡ, capra annicula, vſque ad partum ita dicitur, ſed deinde δίς, aut χίμαιρος.

Χίμετλον, τὸ, pernio, qui eſt morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & cale meum maximè infeſtans hyeme. vnde & nomen χίμετλα, pernniones, & ambuſta frigore, Gaza in Probl. Ariſtot. ſect. 1. q. 55. Pollux lib. 4. χίμετλα, γίνεται ὑφ' ὑπο κύσεις ὑπο δακτύλειος, ἢ ἴχνεσι ποδῶν, ἢ χερσί. Ariſtot. Rhetor. lib. 3. Ioquens de ioco qui ἀβλαβεσ ὀνειδιζων vocatur, quod eſt ridiculi genus, cum aliud expectamus, aliud dicitur. Cicer. ὅτε γὰρ δι' ἐχων ὑπ' ὀνοι χίμετλα, alter expectabat vt πέδιλα diceret, vt apud Homer. Sic ludit & ille ſenex apud Ariſtoph. in Veſpis, - καὶ δ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, Ὁ πῦ, ὅτι χέρα χίμετλον ὠδὶ λελύμαι. Varie ſcribitur hoc nomen. Iunitur enim & χίμεθλον ἡ χαμαθλον ἐſtque χίμετλον apud Pollucem lib. 2. τὸ ὑπο τὸν δακτύλους πεδὶ ἕσημα: Alij, inquit, partis in quo ſit etiam nomen eſſe volunt. melior ſcriptura eſt χείμετλον: Dicitur enim teſte Varino, ἀφ' ὗ τὸ ἐν χείμωνι τοῦτο, vide infrà Χύμαθλα.

Χιόνεος, χιόνη, albus color, Nonn. χιόνεαι νιφάδες, in Epigr. χιονίλευκα μέλη, &c. Ibid.

Χιονίζω, μ. ίσω, σ. ισα, niue perfundo, niue conſpergo, λευκαίνω, dealbo. Laertius libro 6. ἀνδριὰς ὡς κεχιονισμένος, ſtatuas niue perfuſas.

Χιονόβατος, per niues gradiens.

Χιονόεις, ὁ, ἡ, ἡ, niuoſus, niue conſperſus. Ariſtoph. περ. ἐντ' ἰὼν' ὀλυμπου καρυφὰς ἱερὰς χιονοβάτους κἀθικόμην. Comm. χιονόεντα γὸ τα υψηλα πᾶς ἀροῦς.

Χιονόθεν, ἡ, qui ningit aut niuem iactat.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ, ἡ, ὁ, τὸν χίονα τυπτέων, niuibus percuſſus. Soph. in Aiace, χιονοκτύπου πήγασι λόπ θ' ὑποῤῥῶδες φανθῆ.

Χιονόχρως, ὁ, ἡ, ὁ, niueus.

Χιονοῦμαι, σ. ωσα, π. ωκα, niuibus obruo, niue operio: item niueo colore imbuo, dealbo, Actiu. Accuſ.

Χιονώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, nuoſus, niualis, niueus, albus: Dionyſius de ſitu orbis, & in Epigr.

Χιονωπὸς φύσις, natura niualis ſiue aquatilis, Nonnus de natura aquæ.

Χῖος, ὁ, Chius Adiectiuum. χῖος οἶνος, Chium vinum, Dioſcor. lib. 5. cap. 11. χία ναῦς, chia nauis, Thucydid. χίας παντοπωλεῖας. vide in dictione Τυνδαρεὼς.

Χῖος, teſſarum iactus, monadem tantùm valens, qui & κύων. χιὸ ἐρύπτις ἀσπάζουσι, videntes talxillum Chium, id eſt, cum vno puncto qui dicitur ace vulgò, in Epigr.

Χιτὼν, ῶνος, ὁ, tunica, amictus: vnde nobis vulgò hoqueton, ſi χιτών. Tunica etiam Latinè, Græcéque χιτὼν ἡ χιτῶνος vocatur, quod à nobis chemiſe, à interula Apuleio lib. 8. ἐπενδύτιον vulgari Græcorum lingua vocari ſcribit Euſtath. Iliad. χ. Valerius Max. appellat interiorem tunicam: ſubucul am & intuſum dixit Varro. Athen. lib. 13. de Phryne ſcorto, ait, ἐχίτωνα γὸ χιτωνιον ἀμφιχιτὼ, id eſt, intimam tunicam Gellio. De tunica linea Ouid. Amor. Eleg. 6.

Sic etiam tunica tangitur illa ſua.
Et in Eleg. 5.
Pugnabat tunica ſe tamen illa tegi.

At χιτώνιον ἡ χίτωρκον pro muliebri ſolùm tunica accipiendum innuit Lucianus in Lexiph. ſu tamen oblitus, in Commentario τὸ γὸ ὅτι μεσὸν σωιτῶνα pro virili vſurpauit. Euſtath. Iliad. σ. χιτὼν ὁ ζωσὸς ἡ γυναικεῖος. ὁ ἢ αὐθεντὸς, χιτωνίσκος, quod τινὲς δὲ ὧν quidam appellant: breuis verò tunica eſt χιτώνιον, χιτωνάριον ἡ χιτωνισκίον, λεπτὸν, inquit, ἐνδυμα ἡ πολυτελὲς: vbi etiã recta tunica, ὀρθοστάδιος ἡ ὀρθὸς χιτὼν vocatur. vide Στολίδιον. συρτὸς verò, id eſt, ὁ συρόμενος. Scribunt Grammatici veſtè eſſe interiorem, ſicut ἐπωμὶς exteriorem & quod πέπλον ſit muliebrium χιτὼν virorum. τὸ δὲ ἐπενδύτιον ἱμάτιον, inquit Didym. vide in nomine Χλαῖνα. χιτὼν ποδήρης, Lucian. περιώμυτος χιτὼνα talarem tunicam, Heſiod. χιτὼν κακκὸν ὑφὴ τὸν ἐρατεινὸν σκέπας θαλερσὸ ἡδυφόρου. Plutarch. in Fab. ita deſcribit ſignum prælij conſerendi apud Romanos, id eſt, veſtis purpurea ſuper Imperatoris tentorium extenta. Tranſlatè etiam dixit Homer. Iliad. 3. ὑπὲκ δὲ Λαὶνοὶ ἴσαν χιτῶνα κακὸν ἔιτ' ὠμοιν, ὄνεα ἔφερες, λαὶνοὶ δυσος ἐ γενέσθαι, lapidatus eſſes. κεφαλὴ δὲ χιτὼν, cornea tunica in oculo dicitur ab Alex. Aphred. à Galeno ὁ κερατοειδὴς ὑμένιος, cornea membrana. Χιτὼν, lorica. Θώρηξ.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, muliebris veſtis, ſubtilis, λεπτὸν εἶδυμα γυναικεῖον παντὸς, Euſtat. vide Χιτὼν.

Χιτώνιον, ου, τὸ, tunicula. Ariſtoph. in Pluto pro indumento muliebri, τῶν ἀβλαβῶς ἀρροῦσι χιτώνιον, vide Χιτὼν.

Χιτωνίσκος, ου, ὁ, tunicula, indufium: diminutiuè à χιτὼν. Xenoph. χιτωνίσκοι ἡ χλαμύδες ἡ ὑδατικαὶ &c. vide Χιτὼν.

Χιὼν, όνος, ὁ, ἡ, nix, priore breui. ὀνὶ ἔ ἔστειν χιὼν χθὼν. χιὼν ἢ γίνεται, vt ſcribit Ariſtot. de mundo, κ' ὑφὰν πνευματωθεῖσαν ἐρηγεται ἢ ὑπ' αὐτῆς συνιόντες τῆς εἰς ὕδωρ μεταβαλούσης πνεύματος, at vero nix gignitur denſitate nubium friauli: quæ ſimulatque in aquam verti cœptæ ſunt, in minuta contunduntur, &c. Plutarch. (ex poeta quodam) in Opuſc. ὠὲι ἀσημασίας, χίονα ἢ μὴ παχυνθεὶσαν ὑπὸ ψύχ. De quo Plin. lib. 19. c. 4. Seneca. Quæſt. Nat. lib. 4. cap. 13.

ΧΛΑΒΩΝ, τὸ, βύσσινον εἶδος, q. amictile.

Χλαγγάζω, φορῶ, ſibilo, θρυλλέμαι, Pindarus.

Χλαῖνα, ης, ἡ, læna ἱμάτιον ὀθὶ τὸ χιτὼνι Polluci: cui & χλαῖνα παχεῖα, veſtis craſſa, extenſus indumentum hyemale, toga: veſtis militaris eſt in qua aut ſuper quam cubant & dormiunt. - ſtragula, ſtraguláe veſtes. Odyſſ. ξ. ἐὶ τίς τοι χλαῖνα τε ῥήγεα τε εὕδοιμι δόῦν, &c. Χλαῖναι id eſt χειμώνια. τὸ ὅλεθρον πεδιλοῦσθαι. Idem, χλαῖνας τ' ἐνδύεσθαι μὲν ἀεὶ καὶ ὑπὸν τε ὑπαθαι. Sunt autem teſte Pollvce, χλαῖναι αἱ μὴ ἀπολίτες, αἱ δίπλαι. Additque ἐὸν ὅτι καὶ διὰ παρὰ πεδιλοῦσιν. Cicer. tegmen vocat in Tuſcul. quæſt. Eſt autem ſumma veſtis quæ pro tempore ſumitur, ad ventes, pluuiam, frigúſque depellendum, quam dicas penulam, ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, hoc eſt, à calefaciendo, Heſychius. Iuuenal. & nullo ſtillaret penula nimbo. Eraſm. Prouerb. Aeſtate penulam deteris vile Bayf. & χλαμὺς & χλαῖνα apud Ammonium χλαῖναι ἡ χιτῶνες, palliu & tunicæ. vide Eraſm. in Adag. πλὴν ἰωνικὴ χλαῖνα inſignes erant victoribuſque dabantur, Pollux.

Χλαινοθήκη, ὁ, ἡ, ὁ, fur veſtium, qui & κλεπτοδύτης: cuiuſmodi in balneis lauacrum veſtibus inſidiabantur.

Χλαινόω, induo, in Epigr.

Χλαίνωμα λεοντεὸν, ſpolium leonis in Epigr.

Χλαμυδίον, ου, τὸ, q. chlamydicula.

Χλαμυδοφόρος, ας, ὁ, ἡ, ἀρ. faciendi chlamydes, Xenop. 2. Κύρ. Et χλαμυδοποιὸς, idem.

Χλαμυδοφορεῖν apud Pollucem, chlamydem ferre.

Χλαμυρὸς, delicatus, teneꝛ.

Χλαμὺς, ύδος, ἡ, chlamys, veſtis militaris, rotunda & circularis apud Macedones, quæ & paludamentum dicitur authore Nonio. Pallium eſt militare: ſagulum à Poliziano vertitur. Ammon. diſtinguit à χλαῖνα. vide Bayf. Cyril. exponit veſtem purpureã, Athen. lib. 13. χλαμύδια ἡ ἱματισμὸς πορφυροῦς.

Χλαυδίον, paludamentum, penula, Herodot.

Χλαυδὸς, ὁ, ἡ, ὁ, veſ icolor.

Χλαυνοπώλης, lænas ſeu penulas conficiendi ars, Xenophon. 2. Κύρ.

Χλαυδὸς, ὁ, genus glauci.

Χλαυὶς, ίδος, ἡ, veſtis militaris amiculum, veſtimẽtum tenui ſimum, molle & delicatum, Ety. ἱμάτιον λεπτὸν Polluci. vnde Χλαυίσιον, Ariſtophan. & Χλαυσιδίον. vide in dictione Δίπλαξ. & Χλαῦνα apud Ammon. Χλαυὶς γαμικὴ, Ariſtophan. Χλαυὶς, murcnula, torques.

Χλαυίσκη, ἡ, monilia virginum, catellæ Horat.

Χλαύσσω, ylua ceruicem.

Χλαυρὸς, fordidus, tenuis, pallidus, χλαυρὸς.

Χλαυρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, egelidus, rep. dus. χλαυρὸν.

Χλαυσῶ, μ. άσω, σ. ασα, c. auillor, ſubſannor, ludibrio habeo, ludo, irrideo. Actiu. Accuſat. Χλαυσῶσι τὸν ὄδοντα, in Othonianos cachinnantes, & eis illudentes, Plutarch. in Othone. Actor. Apoſtol. capite 2. χλαυζοντες ἕλεγον, ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ, id eſt cauillantes. Nam χλαῦν. cauillatio Ciceroni, genuſque facetiæ quod ſit mentiendo, id ſit Valiæ, ſubdola ratio, quam conſci nobis mendaci, vincendi tamen cauſa proferimus. Actiu. Rhetor. 2. Ὀργίζονται ἢ πᾶς τις κατηγορῶν, ἐ χλαυζοντι, ἡ σκώπτουσιν· ὕβρις ζοντι γὰρ. Idem Plutarch. ibidem, πολὺ ἐλαττους χλαυζοντες ἀνθρωποι ἔφερον, maledicè illudentes ſibi inuicem ſcribebant.

Χλαυσία, idem quod χλαυσμὸς. Ariſtot. 6. Topic. ſpeciem communeliæ eſſe oſtendit, Κἀθικῶν εἰ τὸ σκωπτικὸν ἀκόμου, ὕβρει μὴ χλαυσίας, ἔρεξ ὑβριστικὴ γὸ χλαυσία ὕβρει τις.

Χλαύσιμα, ατος, τὸ, q. πτισμὸς, ὁ, ἡ.

Χλαυσμὸς, ου, ὁ, cauillatio Cicer. ludibrium, ἡ χλαυσία ἡ χλεύη, irriſio. Chleuaſmos eſt (inquit Iul. Rufin.) ironiæ proxima figura, quum aliquos aniara ratione non ſine derſu inſectamur ac lædimus. Latinè dicitur inſectatio. Idem turſus, Chleuaſmos ſiue epicertomeſis riſum excitat & ſeuerè propoſita vafrè excutit, eludens perſonas aut rerum comparationem. vide Χλαυίζω.

Χλαυστὴς, μύκης, σκώπτης, cauillator, χλαυστικὸς Polluci, & χλαυίζ Comicé.

Χλαύσσω, affatim, cumulatim, χύδην, σωρηδὸν, Heſyc.

Χλαύω, ας, ἡ, idem quod χλαυσμὸς. Heſych. Sunt autem χλαῦν ὕβρεις, πῆ γὸ ὕβρεις· ἡ διὰ γὸ κατὸ γνώμην χλαυσία κρεῖττον ἡ ὁ διὰ πάντων ὕβρεις ἀθυμίας.

Χ. νδὴς, ὁ, ἡ, cuniculus, κατασκοπὴ, σκαλίδιος, Heſyc.

Χλάδος, ους, pars purgationum habens lutum herboſum & ſurculacecum, aut acerinus lapidum, Etym. potiu χλάδες, vt lacerum, aut lacerus.

Χλαίνομαι, μ. ἀμαι, tepeſco, tepeſio, concaleſco Gaza. Depo. abſol. χλαυίζω, tepefactus.

Χλαίνω, μ. ἀνῶ, π. ανκα, tepefacio, calfacio, otioſe calefacio, Her-

niol. χλιαρὸς ἀὶ ἀέρα, subiectis carbonibus calefac, Dioscor. lib. 1. cap. 49.

Χλίδωτος, ον, ἡ, tepiditas, tepor. χλιαότης.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus: cui opponitur ὑπόψυχρος, ὐ. eff. tue factus, apud Aristot. de mundo. ὑλὴν ἢ χλιαρὸν ἢ πολλὴ, ἢ ὑγρὰ καὶ ἁπτὴ χρῶτα καὶ πρίζει, ex oleo repido intricat es, Galen. ad Glau. Χλιαρὸς ὑδατώδης. vide Ὑδωρ.

Χλιαρότης, τητος, ἡ, tepiditas. χλίασις.

Χλιδαδόφρων, ονος, ὁ, voluptuarius, voluptuosus, Pollux & Suid.

Χλιδανόθριξ, ιχος, habens pedum malleolos delicatos, & molles.

Χλιδανὸς, delicatè, luxuriosè, molliter.

Χλίδανος, in deliciis viuo, τρυφῶ, Hesyc.

Χλιδὴ, ῆς, ἡ, ὁ, voluptas, mollities, τρυφὴ, deliciæ, luxus. Phocyl. ἀσωτίαν ὦ ὑπέκκαιον. χλιδὴ ἢ γαμαδὶ. Sophocles in Electra, τύμβου κεκτημένοι χειδῶν σεβίσματος, sepulchrum exectis cinerinis capitis coronantes. Nam χλιδὼν, βοστρὺξ ἢ πλοκαμὸς ὃς ὃν τρυφῇ τῆς κεφαλῆς, Interpr.

Χλιδήεις, εσσα, ὲν, vestis, paludamentum, σάρκιον, amictus, luxus & cultus, Eurip.

Χλίδης, ου, ὁ, ἰδεν quod χλίδωμα, ornamentum luxuriosius. Ion. in Agam. at

Χλίδος, ους, τὸ, elutries, collunies, χέρνιβα, σκεῦος ὑποκαθαιρόμενον ἢ ἀποπλυνόμενον, ἢ ὕδωρ τὸ παρ' ἡμῖν ὀνόματος. Demosth. ἐφὼς Καλλικλῆ τὸν κλίδος ἐκκλύσαντες τῶν ὑδάτων. χυτὸς ἢ φρυγανοδὴ σκαφὶς.

Χλιδών, ῶνος, ἡ, armilla, siue monile, Hesych. & Polluc. Diodorus Sicul. ἄλλα ἢ ὅλῃ τραχήλου χλιδῶνας ἐκπεπλεγμένους, i. gemmata monilia siue gemmosa Apuleio idixit Virgil. baccatum monile. Athen. in 1. ex Alcæi versibus memorat χλιδῶνας ἀμφὶ βοστρύχοισι. Dicuntur & Χλιδῶνες.

Χλιδηδὸν, χλιαρῶς.

Χλίον, ὁρυπῶν, deliciis frangi, luxu effœmino.

Χλόη, χλόα, Ionicè χλόη, ης, ἡ, herba virens gramen, vel viride germen: interdum & herbæ folia, fœnum Eurip. Arist. est etiam Cereris Epith. vide Χλόη.

Χλοάζω, χλοάσω, & Χλοαζέω, Χλοαδέω, βλας άνω, germinare. Hesych. ἀναβραδύνειν, ἢ χαρακοῦσθαι.

Χλοανθὴς, viridescens.

Χλοαυρὸς, q. virenter spleadens, Lucian.

Χλοάω, χλοάσω: vnde χλοάζω, Interp. Aristoph. Χλοάουσι χλοιὸ. flauescunt frumenta. Χλοάσασα βοὴν, in Epigr. Χλοάσας ἀμπώκις, i. frondentes, Ibidem, Dicitur etiam χλοιάζ.

Χλοεῖρος, ὰ, ὸν, viridis, herbaceus, herbidus. vsitatum est χλωρός.

Χλοερὸς πέδιον, Apol. Rhod. viridis campus. lib. Epig. Χλοερὰς πὶ φόνῳ δῦσι θέσις: Capitur etiam pro pallido.

Χλόη, gramen, herbi virens, βοτάνη, quasi φλόη. Suid. fœnum, pascua. Aristot. de mundo. γῆ πετώλοις καὶ χλόῃ σκεπομένη, i. terra distincta est herbarum vari tate. χλόῃ, ἡ πόα, &c. Lucian. vnde videtur diuersa. Marcell. in libro 4. Dioscoridis annotat χλόῃ esse in plantis quod in eis viret, i. est, frondes & folia. ἐς τὸν χλόῃ καὶ πολιόν, in loco pascuæ habitacula præbens, Nazanzen. in Oration. β. Est etiam χλόη Cereris epithet. cuius in Attica fanum extat: à virore fegetis in calamos surgentis nominatæ.

Χλοιάομαι, virescere, in Epigr.

Χλοιὰς, ὰδος, viridis, Etym. χλοερὸς.

Χλοιὸς, ὰ, ὸν, herbescere Cicer. vel herbascere. Plin. Theophrast hist. lib. 8. cap. 6. ὕδατι ἢ, ὅταν μὴ χλοηφορήσῃ ἢ κυκᾷ πλεῖον ἄπαν ξυμόρῃσι.

Χλοηφορὴς, ὸς, ferens viriditatem, germinans.

Χλοῆτις, ιν, vt efcuntas apud Hippocr. pro χλωρίνην.

Χλόϊ, ὸν, viror, pallor, Apol. τ. χλόϊ ἐδὲν παρειαὶ, malas seu ora pallor imitabi. Hesyc. χλωρέπτε, ἀχρότης. Nicand. in Alexiphar. οἷς ἐι χρόα φύτο δολῳ. Idem, οἱ σύζεσι χλόϊ κατηχθόνιος ὑμῖς.

Χλοιόδομαι, germinare, virere.

Χλοιόω, ῶ, conqueror, lugeo, quiritor, κινύομαι, Hesych.

Χλοιώεις, τὸ χλίεον.

Χλοιώδης, ὰ, ὲς, ὁ, ἡ, ὸν, ἐς ἢ ὑπὸ χρωτὸς: mulierosus, fœno siue gramini indormiens. Homer. Iliad. ἰ, ἄφρων δὲ χρωιῶν τῶν ἄχρεον ἀχρεῖόν τε: vbi Interp. Χλοιῶν ἐξ τὸ ὕπνιον χλοιῶδες, τὸν ἐν τῷ χλόῃ δυναζόμενον. ὑπνοφόρον, ἢ τὸν ἀφροδισιώδη ἢ τὸν τρυφῶν, ἅπερ ἢ τὸν ὃν χλόῃ τὸν χρεῶν ὕπνα κακῶν ἀπαλλάττοντα. Lege Aristot. histor. lib ζ, qui Homerum citat, sed admiscet quæ ille dixerat de Cyclope Odyss. i. χρωιῶν Genitinus Pluralis non circunflectitur. Hesiod. ἐν ἢ σιτῶ ἀρέλαι χρωιῶν ὅπαν.

Χλοιωδὲς, autum à χλοῖ denominatum ob pallorem.

Χλοῖς, herba, viriditas. χλοιότης, Hipp.

Χλοῖτης, herbaceus, viridis. χλοιῆς, Hippocr.

Χλόμαινα apud Hippocr. χλοιότης λαμπρὸν ξανθοειδῶν, ἢ ὑπὸ τὸ ὠλιῶδες ἐπὶ πᾶσα.

Χλωρὶς, luteo, auis, Aristot. lib. 9. de Animal. Luteus ibidem pro auc.

Χλωρὶς τὰ κάνθια dixit Nicander in Theriacis, erucam viridem: Καρπῶν καπίλλοι ὀρεσσίτοιο ὅτε χλορίδια νάτης, est & Χλωρὶς, auis, quibusdam dicitur esse Luscinia, quòd in floridis locis versetur: vel quòd statim cum viriditate & vere appareat, vel ob colorem: nam & χρυσῆν χλὼν cognominatur.

Χλωΐασις, viriditas. χλοιότης.

Χλωΐσκω, virefco, palleico. capit. 14. Leuit. κοιλὰς χλωΐζουσα, i. vallis pallore deformis.

Χλωΐων, virco, auit: viridis est, magnitudine turturis: hyeme non videtur, sed æstate per solstitium apparet. vide infra.

Χλωΐων, ὠν, ὸν, virco, nis, auis, quam ex flagratione procreari fabulantur, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 1. & 22. Alex. Trallianus dixit χλωρὸς συρφετὸς. E Græco dicimus Lorist vel Lorion.

Χλωΐωμαι, ὠσόμην, corona frondea, Eurip.

Χλωρὸς, οῦ, Adiect. ὰ χλοεῖδὲς. viridis. vnde χλωρὰ ἔμπλαστρα, de quibus suprà: sit enim à χλόῃ id est, herba χλόης ἢ χλωρὸς, & κρᾶσι χλωρὸς, Eustath. in Odyss. α. Inde Χλωρὸς (translatione ab herbis, quæ cum adhuc virescunt decepræ recentem collectionem indicant, teneritatémque retinent) pro recenti & viridi, molli atque tenero ponitur, quod Græcis est πεφοῦ ἢ ἀφόρπαστος (vt de aneto herba dixit Galen. 2. ad Glauconem.) μηλακὸς ἢ ἁπαλὸς. Sic χλωρὸν τυρὸν, id est, νεοτυρὸν, caseus recens, tener ac mollis Aristophani in Ranis. vide Τυρός. Et Homerus Iliad. λ. μέλι χλωρὸν, ἀπὸ τοῦ φοίσατος. χλωρὸν αὖτις, flos recens, Dioscorid. libro tertio, cap. 90. Et Euripidi, χλωρὸν δάκρυ, tenera lachryma. Apud Sophoclem, ἁπαλὰ χλωρὰ φάσγανα exponunt χλωρόφρονα, id est, herbidam fuse herbiteram arenam, Lascaris recentem: ego, filuam vel pallidam. Χλωρὸς (rursus μεταφορικῶς ab herbis, quæ dum arescunt, flauescunt, decolorantur atque pallescunt) pro flauo & luteo, (vt & viridis Latinè Græcorum more pro luteo. Plautus in Menech. Viden' illi tu oculos virere? vt viridis exoritur color. bilis colorem subluteum exprimere voluit.) & eo qui decolor atque pallidus, & qui ὠχρὸς vocatur, in quo pallor est nigricans. Galenus in Com. ἐν σφυγμοῖς vbi hæc Hippocratis exponit, Καὶ τὰ χρώματα τὰ ξυμπαντὸς φανταῖον χλωρὸν τε ἢ ἐμμέλαν: inquit de mutatione coloris in fronte loquens, Μεταπίπτει ἢ ἐδὲν τὸ χλωρὸν: ἐνίοτε ἢ ὅταν ἀπομελάζει οἱ παλαιοὶ ποτὲ μὲν, τὸ ὠχρὸν: οἱοτε ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ κρίνουσι τὸ κρὶ δυκίνεος καλοῦσι χλωρὸς. Ex Hippocrate χλωρὸν perpallidum vertit. Celsus lib. 2. cap. 6. vbi, Color aut niger, aut perpallidus. Lege ipsum Galen. de victus rat. in morbis acutis. Idem Hippocrates oui vitellum sine luteum χλωρὸν vocauit, quod alij ὠχρὸν. Sophocl. in Trachiniis de Hercule, ἐκ ἢ χλωρὸν ἅμμα πίπτακεν: vertit Cic. Tuscul. 2. lam decolorem sanguinem omnem exorbuit. Sic χλωρὸν δέος, decolor metus, sine pallidus timor (quod timentes ita afficiat). χλωρότατος. Iliad. ἡ, ὃν ἢ χλωρὸν δέος ἔλε ἦρος.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viror. viriditas, Galen. χλοιότης. Hippocr. Est etiã pallor ὠχρότης, ος. Psalmo ξβ. χλωρότης χερσαίου, pallor auri. vide Χλωρός.

Χλωΐωτὰ, fragmenta placentarum, aut huiusmodi ciborum, βρώματα. Polluci τὰ σεσιλιόμματα Hesych. τὰ ὑγρὰ κρεῶν ἀπεσταγμένα. vide supra Πεπέρωμα, & in Chiliad. Erasm. Omnia chnamata. Χλωμάτια apud Athen. dicuntur auiculæ quæ delicatius apparatæ gulosè deuorantur.

Χνοῦς, ῶ, ἀσάμην, ακε. pubescco. Neut. absolut. χνοάζει ἀὶ τὰ λάχανα ἀκμὴν, Sophocl. i. αὐξᾷ. vide Χνοΐς.

Χνοάω, sum lanuginosus. Apol. 2. Argon. διὸς ὑμὲς ἢν χνοάοντας ἰούλους Αὐτὸν ἀναὶ, ἰδὲ χνοιῶ ἀὐκφύοντας ἔγωαι, pubescentes pilos barbæ cedens. vide Χνοΐς.

Χνόη, ης, ἡ, ὁ ἐσὼ τοῦ πρωκτοῦ: ἀὶ ἔξω μέρος εἰς πολὺ ὀπλοὶ ἐμελαδολίωμοι, fistula in qua mouetur axis, vbi sunt infixi radij. Modicum vocat Plinius, σύριγξ a Sophocl. Αἰθέηλ. ὡς ἐπὶ τῷ ὄθῃ ὀϊδέως, Ἑλκεσι ἀξὶ ἀνθρεσιμῶν χνόαι. τὰ ἀκρότομα, σβεὶ ἀὶ οἱ κνημῖδες, quæ & παρεξεσμένα vocantur. Dicitur & χνόη Poetice. Translatè dixit ibidem i lem Tragicus, Σπεῖρ ὃ ἀνὴκον πουπτικὸς χνόας σοῦ, ἀὶ, pro τὰ ἄκρα σοῦ πεδία, vel inquit Com. σκιᾷδίνας τὸ σωμ ἐχ' ἡ πίνυκα τῆς πεδίνης. Nam χνόη vocatur τοῦ ἀξονος τὸ ἄκρον τὸ ὑπὸ ἀμβῶνι τὸ χωνικὸν.

Χνόϊς, ῶ, ἡ, & Χνόος, ου, ὁ, lanugo, pubes. Pollux de barba loquês, Πιεῖ ἢ τὰς παρειὰς, ἃ ὧν ἀνώτατος ἐστὶν ἀὐτῶν, χνόος. vnde χνοάζει apud Poëtas. Aristoph. in Neb. τὰς αὐλίσεις ὃ ἐστὸς ἢ χνόος ὥσπερ ὑλοιτὶ ἐπιλέδει, vt genitalibus ros & pubes quasi pomis super. florescerent. vide Ἴουλος. Χνόη etiam de molli tomento dicitur quo cuteirræ infarciuntur. Pollux de lectis lib. 10. Εἴπωτε δ' ἀὶ ἐῆμαι ἢ χνόη, ἢ μαλλὸς, ὃτὸ πᾶν μαλακὸν. Aristoph. ὃ βαζυλαπίσεις, Ἐξ ἐς ἀ χνόος ἢ χνόϊ. Χνόη etiam transfitè ἀὶ ἀλοσπόρων, i. maris velut lanuginosa spuma: vide suo loco. Eustath. Odyss. ζ. ex Athenæo, Ἀλὸς ὃ χνόη, ἢ ἀφρὸς θαλασσία ἢ ὑπὸ πνεύματος γίνων ἢ ἀνθρώπου ἀλὸς ἀχνὸν. Aliud est χνόος quam χνόη. vide Χνοΐζω ἢ Χνόω.

Χνοώδης, ὰ, ὲς, ὁ, ἡ, lanuginosus. lib. 1. histor. plant. Theophr. cap. 21. ὑπὸ ἢ ἀμβῶνι τὰ μὲν ὑλώδη χνοώδη, vt vitis, mori, & hederæ. Ibidem: pilosus Ruel. puluere obsitus, puluerulentus, Marcel. libro 4. Dioscor. cap. 140.

χυς, particula inetri causa addita.

χ σ Α, genus mensuræ, vel pila, vas vbi ponuntur libamina, cogius. vide Cyril. & Ammon.

Χωϱ, inferæ, exequiæ, libamina, libationes, ὡ τῷ νεκϱῷ τιμαὶ ἢ σπονδαὶ, ἐκκλησιαστικῶς ἐκ χύσεως, ὅτι τοῦ χέειν. Eustat. Iliad. 4. Sic dicuntur, inquit Comm. Aristoph. in Acharn. ἀ θυσίαι νεκϱῶν, sacrificia quæ mortuis fiebant. Sophocl. πϱῶτον μὲν ἐκπέλε ὀξὺ αἷϐ ὕδϱου χϱυσᾶ χϱήϱων ὀλιγϰεσι δ' ὀσίαν χέϱιβ', &c. Aristoteles de munclo, χύονται ἢ ἡ ἀϱϰὴ ἐπιφϱάνεια ἢ χωϱὶς ϰινήσεως τινος, id est, inferiq; mortuis inferuntur, Lucianus. de luctu, τϱίφουσι δ' αὖε τὰς σαϱ' ἡμῖν χοὰς ἢ τοὺς ϰαθυσχύζοντας ὅτι πϱὸ πάντων, id est, libationibus & parentationibus. χοὰς ἐχέτωσαν τοῖς πϱόγοις, heroibus libamen parentauerunt, Herodotus. Dictæ enim sunt inferiæ ab inferendo, quòd mortuorum sepulchris inferrentur. Virgil. in Æneid. Inferimus tepido spumantia cymbia lacte. Fundebant autem lac, mel, aquam, vinum, oliuas, flores, etiam spargebant, quod docet Æschylus, Βοὸς τ' ἀφ' ἀγνῆς, &c.

Χοανὸς, τό, metalla, τὰ εἰς τοανὰ, Suid.

Χοανεύω, fundo, χωνεύω, Hesyc.

Χοάνη, ἡ, forma in quam aliquid transfunditur, infundibulum, χώνη, τύπος εἰς ὃν μετα χέεται τὸ χωνευόμενον, Hesyc. Dicitur etiam χοανεῖον ἢ χέανον. Est etiam apud Medicos concauitas quædam cerebri meatus excipiens, instar infundibuli, qui & ϑυλὰϰ-alias & κλωὸς, Galen.

Χόανον, τό, fusorium vas, in quo metalla liquantur, quo fictili vtitur argentarij & chimici, ἢ χοάνη, Eustath. Iliad. 2.

Χόανϑ-ος, ὁ, fornax, ahenum, Interp. Iano Lascar. Ἀναϰτέον lib. 4. Epigr. βοῦτον ἀ χϱυσέος πυϱσευόμενον. vas est in quo liquatur stannum vel aliud metallum. Hesiodus. Κασσίτεϱος ὡς Τίφυσὸν ἀ ζωὸν. ϰωὸν τ' ἀυτϱήϱου χοάνοιο ϑαλάσσης.

Χοάνη, τὸ, crassum intestinum, παχὺ ἔντεϱον, Suid.

Χόες, festum apud Athenienses in Nouembri agi solitum: quod αὐτοῦσϑαι quoque vocari à menc ωὐτοσχεδιασὶ accepto nomine scribunt.

Χοεὶς, ἄος, ὁ. congius, chus vel choa. Mart. σὺ δὲ μέτϱῳ ὦ μιτϱοῦσα τὸν οἶνον. Commentar. Aristoph. in Nebul. Dicitur ὅτι τὸ χέειν. Aristophan ἰσπάδων, Ἀλλ' οὐδὲ νὴ μὰ τὸν χοᾶ μοι τὸν χοᾶ οἶνον χοᾶ. Idem νεφ. Οὗς χοᾶς χαϱίσεται, sex congios capiet: vbi Interpr. τὸ χοᾶς εἰ μὴ ϑέλεις ἐπαταγὴν τὴ χοεὶ δὸς κῆ ποικιλὸ δέϱεαν. χοᾶς γὸ ἄφϱαν εἰπεῖν, ὡς ἀπηϱὲς, ϑὴ βαϱυϰόιλαν, ὡς ἐπὶ πολλῶν δὲ ἐπὶ ὀλίγων. ϰ πὶς ὀξὺ ϰ χ ᾗ, τὴς χοεὶς.

Χοεὶς, bathi, cap. 7. lib. 3. Reg. pro mensura quadam. Χοᾶσϑαι, congiis, Diosc. lib. 5. cap. 40.

Χοὴ, ἧς, ἡ, terra quæ mortuis ingeritur & assunditur, ἡ ὀϱυσσομένη τοῖς νεκϱοῖς γῆ, Suid. Dicitur & Χόα, vide Χοαί.

Χοῆϱες ἀγῶν, Eurip. vas aptum ad infundendum liquorem.

Χοηφόϱος, proprium Tragœdiæ Æschyli, Interpr. Aristoph. in verbo τῶν σωῶ, &c.

Χοῆς, terræ pulueri, χώνασμα, Hesyc.

Χοΐδια, exponit Suid. σάμιτα.

Χοϊκὸς, ὀν, ὁ, terrenus proprie, non verò terrestris: hoc enim ποπϰόν est, illud ϰονιϰὸν, vt πήλινϑ- ϰ γήϊνϑ-, id est, è luto & terra factus. Tamen locum non materiam significare volunt apud Paulum primæ ad Corinth. capite 15. vbi, ὁ πϱῶτος ἄνϑϱωπος ἐκ γῆς χοϊκὸς. vertunt terrenum rectè, sed vt exponunt in terra versantem, dicendum esset potius terrestrem. Χοϊκὸς ἄνϑϱωπος dicitur vt à Nonno, σπαϱϑὸ ὃν χοὸς ἀνϑϱώπῳ. vide Ἐπίγειϑ- capit. 5. 2. ad Corinth. vbi terrenum verto non terrestrem, in voce Οὐϱανὸϱιος.

Χοϊνὶκ, modiolus rotæ, χνὶκ, σύϱιγξ, Hesychius. Dicitur & χοινίϰε.

Χοινίϰ-ες, ὁδες, ἡ, &

Χοινίϰιον, τὸ, modiolus (à modij figura) instrumentum chirurgicum, quo os cranij vitiatum eximitur. Vocatur ab Hippocrate τϱύπανον, (id est serra recta) à Galeno χοινιϰίδ-ες. vide Gale. lib. 6. Methodi, Æginet. lib. 6. cap. 90. tereti circulo cohibetur (per spiram alioqui modioli ἑλιϰοειδὲς quasi que clauicula tim facta verfatili) ne altius deprimatur atque immergatur: vnde & χοινιϰὶς ἀϚαπέϱου dici meretur. Celsus libro octauo, capite tertio. Exciditur verò duobus modis: Si paruulum est, quod læsum est, modiolo, quem χοινίϰιον Græci vocant: si spatiosum, terebris. Idem ibidem. Modiolus verò ferramentū concauum teres est, imis oris serratum per quod medium clauus (ipse quoque nempe modiolus, exteriore orbe cinctus) demittitur. Sic autem legendum esse res ipsa demonstrat. Clauus verò modiolum mucrone confirmat, ne dum circumuertitur oberret atque vagetur. χοινίϰιον ἀϚαπέϱιον exquisitissimum genus, fecurissimum, & quàm veterum multò minus laboriosum soleret excogitauit D. Botallus Medicus regius vir mihi amicissimus artisque scientia & experientia clarissimus, quod tum mihi ostendit, tum figura expressit in illo suo libro de cutandis vulneribus selopetorum.

Χοῖϱ, κος, ὁ, semodius Vallæ apud Herodot. libro 3. & 7. vbi constat chœnicem frumenti esse quantum homini die vno satis sit. sextarium Gaza vertit lib. 9. histor. Plant. In chœnice panes quatuor fiunt, Aristoph. Interpr. χνᾶλὶς ἀλεύ, salix chœnix, Aristoph. vnde ἀνχίνικος, ἀνὴϱ ὁ χένικος, Interp. A dictione χοῖνϱ compositum. Theophr. τϱιμυχίνικος & πενθημεϱίνικος, ternos & quinos semisextarios. lib. 8. cap. 4. Hippocrat. pulmentaria. Χοῖνϱ item pedicæ genus, vt numellæ Plauto: Aliisci ppus, vel scalla & rotunda ligna, in quæ cruda immittebantur. Aristoph. in Plut. ὡ σώφϱων ἐμαυτὸν ἐγὼ, ὅτι τοὺς χοίνικας, ὡς πάϱεσι πεδοδεσμ. dicuntur etiam χοινιϰίδ-ες ab Interp.

Χοιϱοβόσκ-ος, ὁ, strumosus, χοιϱοβόσ-ϰος φύματα, strumę Plutar.

Χοιϱὸλ-ίθος, ὁ, saxum submare nigrum, aliquantulum eminens, vt porco nani similis videatur. in Epigrammatibus χοιϱάδες ἐν πέτϱαις. ὁ δὲ λιϑος χοιϱάδης. Euripides. id est, scopuli Deli. Æschyl. Perſ. ἀκτὰ ϑ' ὑπεϱϰὰς χοιϱάδες τ' ὀπλόεσσαι. Χοιϱὰς, strumą, id est, tumor in quo subter concreta quædam ex pure & sanguine, quasi glandulæ oriuntur. Etiam scrophulas vocant, vulgò ẽcrouelles. Dicuntur & χοιϱάδ-ες. Celsus libro quinto, de strumis, docet eas veluti glandulas oriri nascique, maximè in cernice, fed in aliis etiam, inguinibus & lateribus, mammisq; fœminarum.

Χοιϱοβάτ-αι, οι, chœreatæ, i. porca'es. Sic Cisthenes rex Sicyoniorū vocauit tribum quandam, Herod. lib. 5.

Χοίϱε-ϑ-ος, ὁ, porcinus, suillus. dicitur & χείϱ-ϑ-. vide Χοίϱειον, χοίϱειον ἔργον κεῶν, suilla carne prohibere, Galenus libro primo, ad Glauc.

Χοίϱειον, ου, τὸ, ἢ φάϚ, porcellus lactens. Odyss. ξ. ἐν ϑὶς τῶν ὃ ξύνε τὰ τε δ' μάϱσαν πάϱεσι Χοίϱε, ἀ τὰϱ σπλάγχ' ὑφαν μνεῦσϱε' ἐδωσι. hoc est, vescere porculis qui apponūtur seruis, vel vescere suillis carnibus, quæ, &c.

Χοιϱίδιον, ου, τὸ, porcellus, & muliebre prædendum, Com. Aristoph. vide Χείϱ-ϑ-.

Χοιϱίϰ-ὴ, γυμνασικὴ ἀφὴ τοῦ λόγου, Aristoph. Interp.

Χοιϱῖνη, vide φοϱῖνη.

Χοιϱὶνη, αἰ, conchæ marinæ, (quas etiam vocamus *porcelaines*) quibus in iudiciis etiam vtebantur Athenienses, ἡ ϑαλασσία ψῆφος, Com. Aristoph. in Vesp. & Equit.

Χοίϱ-ϑ-ιν-ος, ὁ, χείϱεϑ-ος. χοίϱεϑ- κεινὸς, fullus. venter. Dioſc. lib. 5. cap. 94. κύϱτις χοιϱείη, porcina vesica, Galen. 2. ad Glauc.

Χοιϱοβοσκ-ός, ὁ. Suid. συβώτης, subulcus, porculator Colum. συφεϱϑ-, συοτϱόφ-ϑ-.

Χοιϱρχυλ-ὸ-ϑ-, ὁ, echinus terrestris, chœrogryllus: hiſtrix. huius animalis esus prohibitus erat Iudæis cap. 11. Leuitici. In Com. Aristoph. in Pace cum vnico λ.

Χοιϱῶδ-ὴς, libidinosus, quasi muliebris pudendi attrectator, ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδῶον ϰοπδῶν. à χοίϱῳ vel tabula forensis, σανιδίϰ-ης Nam calculorum vice conchis marinis, quę χοιϱῖναι dicuntur, vtebantur, Com. Aristoph. in Vespis. Idem ibidem, τὸ φιλοδιϰ-ὸ ϰ χοιϱῶδ-ὲς ποῖϱν ἐϱᾶν τ' ἀοιϱας ἀφὰς σοϱοῦ.

Χοιϱσκεμμίον, vas textum, in quo porcellos vinctos saginabant, siue pertica cui alligati porcelli pascuntur, λαπτὸν πλεκτὸν (scribit Hesychius) οἷς ὑφιστοφοῦσιν, idem quod χιμεῖϱαφόϱον, Pollux.

Χοιϱσπόϱκ-ης, simia porcaria, Gaza 2. Anim.

Χοιϱοπωλεῖν, porcum vendere. vel corpore quæstum facere.

Χοιϱοπώλ-ης, venditor porcorum, Aristop. in Acharn.

Χοίϱος, ὁ, porcus. Plato 2. de Rep. ἢ ϑυσσιβῶτις χοῖϱος, &c. Χοῖϱοι, naturalia, τὰ γυναικεῖα αἰδῶια, apud Aristophan. in Acharn. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. Nam & nostræ mulieres maximè nutrices, naturam, qua fœminæ sunt, in virginibus appellant porcum, & Græcè χοῖϱος, &c. vnde χοιϱολάϰας, ὁ πίνων τὰ μέσα τῆς γυναικὸς. Schol. Æschyl. Perſ.

Χοιϱοσπλήϑιον. Paulus Ægineta libro 3. capite 42. anchusam quæ spinosum & latum & nigrum folium habet, ita vocari scribit. & libro septimo, capite 17. in emplastro ex herbis, anchusam cherosplethron, onocleam esse ipse exponit. Hippocrates libro 1. de morbis muliebribus, χϱήσιμα δὲ τὰ μαλϰὰ τοῦ μαλάϰου habet. Exponit que Galenus in Glossis τῶν ἀγϱώτων. vide Dioscorid. lib. 4. capit. 21. Plinium lib. 22. cap. 20. & 21. Ego χοιϱοσπλήϑιον, & χοιϱόϑδε legendum existimo. à fuccerda nomē habet.

Χοιϱοσφάϱος, sacrificus, ϑύτης, Hesych.

Χοιϱοτϱοφεῖον, τὸ, cauea in qua porcelli saginantur, χοιϱοκομεῖον, Pollux.

Χολάδια, claudico.

Χολῆϱ, ἧπαϱ, ἧπαϱ, Suid. quia in eius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum, pars communis hypochondrij, ilium. Aristot. 9. de Anim.

Χολάδες, αἱ, dicuntur intestina crassa, omēta, quòd in ea χολὴ funditur: vel quasi κοιλάδες, Ammon. distinguit à χόλικας. vide Χολάδες.

Χολάσμ-α, ἀσμ-ατ-ατος, ἰϱασϚοϱ, ὀϱγίλμ-ατ-ος, Aristoph. περ. Neutrum ab-

folutum. ἡμεῖς χολᾶτε, mihi indignamini capit. 7. Euang. Ieann. Comm. Aristoph. in Pluto, Χολᾶσθαι apud Atticos τὸ μοιχᾶσθαι, furere: communiter verò τὸ θυμοῦσθαι, succenſere: vnde & vulgò *cholerer*, vt χολὴ *cholera*.

Χολέρα, ας, ἡ, Cholera, morbus acutiſſimus: ſic dictus ἀπὸ τῆς χολῆς θεῖν, non verò ἀπὸ τῆς χολῆς. Eſt verò χολέρα Ægineræ & Actio, τῆς γαστρὸς ἄκαιρος ἐκπύησις, κρίνασθαι τε καὶ ἐξ ἡμέραν γενόμεν, διὰ παρορμὴν ἢ ἀπὸ πνεύματος. Cornel. Celſus libro quarto, cap. 11. Primo æquè facienda mentio eſt choleræ, quia commune id ſtomachi, atque inteſtinorum vitium videri poteſt. Nam ſimul & deiectio, & vomitus eſt, prætérque hæc inflatio eſt, inteſtina torquentur, bilis ſuprà infráque erúpit, primùm aquæ ſimilis. deinde vt in ea recens caro lota eſſe videatur, interdùm alba, nonnunquam nigra vel varia. Ergo eo nomine morbum hunc χολέραν Græce nominarunt, &c. quibus ἀπὸ τῆς χολῆς dici putauit, qui medicorum eſt communis error æquè enim bilis nullo modo excernitur: ἀπὸ τῆς χολᾶσθαι dici mihi teſtis eſt inſignis Medicus Alexand. Trallianus libro ſeptimo, cuius hæc dictio: Χολέρα ἐστὶ ἡ ἄμμης ἐκπύησις διὰ γαστρὸς ἢ ἐμέτου γινομένη ἐπ' ἀκαιροπόνῳ καὶ κακόσιτῳ τῷ στόμαχον. Et immediatè ita ſubiungit, μὴ ὑποπτεύσῃ δέ τις χολῶσαι καλεῖσθαι τὸ πάθος, ὅτι ὑπὸ χολῆς εἴωθε γίνεσθαι πάντως, ὃν ἐπεσκόπησα διὰ τῆς ἐπὶ τοῦτο ὑπάρχουσι περιττομβίλου τῶν διὰ γαστρὸς φερομένων ὕλων. (Vocabant autem veteres τὰ ἔντερα, id eſt, inteſtina χολάδας: vt Homerus, κάκωπτο χολάδας) τοῦτον χέρσι ἢ τὰ πάθος χολέραν appellarunt. In Bibliis capite 11. Numeror. ἐως ὀξέως ἔρχεται πρὸ μυκτήρων ὑμῶν, καὶ ἔσται ὑμῖν εἰς χολέραν: Interpr. Donec exeat de naribus veſtris & vertatur in nauſeam. Dic tu cum Plin. & Celſo ſignificantius ac plenius, Choleram. apud Gal. Glaucon. χολέραν afferunt animi deliquium Et qui cholera laborant. χολερικάντες καὶ χολερικοὶ vocãtur, Latiniſque cholerici. Galen. κρῖνοι libb. 7. cap. 5. Δίδου σωὶ ὕδατι θερμοῦ κυάθους ὑδατ', χολερικὸν ὕδατ ψυχρόν.

Χολερικὸς, ſum cholericus, Dioſc. l. 1. c. 161. χολερικὸν πῖνε, cholera laborantes. vide Χολέρα.

Χολερικὸς, choleri cus, Dioſc. lib. 4. c. 5. vide in Χολέρα.

Χολή, ῆς, ἡ, fel, bilis tam flaua quàm atra, Galeno authore: bilis à Gaza ſimpliciter verti ſolet. ἀπὸ τῆ χολῆ ξανθῆ. Alex. Aphrod. in præfatione libri primi Probl. σκεμματία χολῶν ξανθῶν ὄλκας: vbi Gaza, ſcammonia bilem ducit. Idem mox ibidem, μέλας ἢ ἐπὶ λέπρᾳ ἢ ὀθνείᾳ, μᾶλλον χολῶδι. bilem atram. Abſolutè poſitum, flauam tantùm & amaram bilem ſignificat: atram verò non niſi cum adiectione μέλαινα, χολὴ ἐξανθὴς, id eſt, flaua bilis, calida eſt & ſicca, Galen. ad Glauc. libro primo. Accipitur pro ira, quòd nimirum iræ cauſa ſit flaua bilis. Item pro ſatietate & tædio, αἵτι τῦ πολὺ, id eſt, multum & nimium, Ariſtoph. Interp. Χολὴ de atramento ſcpiæ. Nicander in Alexipharm. Ἢ ἅτε σηπεδὼν φυξηλὸν ἢ ἐπὶ μελάνεα Οἴδησε χοιῆ δολόεντα μέλανα ἀφρίζοντος ὀφιλοῦ. Χολὴ ἰδεμ quod bilis veſicula. χολοκύς & κύστις. Pollux libro 2. de hepate & bile loquens, ᾗ πὴν μὲν ἀγγεῖον τὴν πλησθεῖσαν, ὃ ἰγγενέται τοῦ μείζονος χοδοῦ, ᾗ ὁμοίως τοῦ ἀπὸ ὑγροῦ, κολεᾶται χολή.

Χοληδόχος κύστις, folliculus flauæ bilis, ex inferiori iecinoris parte caua dependens, Galen.

Χολήιον Hippocr. quod bilem educit, χολῆς ἀγωγόν.

Χολημεσία, vomitio bilis, Pollux.

Χόλιας, boum inteſtina, κοιλίαι, χολάδες, τὰ παχέα ἔντερα, Ariſtoph. Interp. ἐλέγοντο, Idem in Equitib. χρῆσθαι χοιρείοις κωμῳδοῖς.

Χόλιος, iratus, in Epigr.

Χολόεις Θ, ῆ, ὁ Χολοέσσης, à tinctura bilis, de arquatis dicitur, Pollux lib. 2.

Χολόεις, ντος, amarus, felleus. Nicander in Theriacis, Πολλάκι δ' ὦ χρῶντας ἀπημύνει νεδὺν ὄγκως, &c.

Χολοιδᾶν, ῶ, ἐξ ex-dens bilis inſtar, viroſus, Nicand.

Χολοίαμαι, ὦσαμαι, σ. σεμαι, ὀχίζομαι, iraſcor, ὀργαίνω τινί, indignatione percellor in, moleſtè fero, θυμαίνω. Deponens, Dat. Plutar. in Fabio, κεχολωμένοι τοῖς παρόντοις, dei infenſi Tarentinis. σκηπτοῦχος νεὼς. Ho. Iliad. ἀ. βασιλῆι χολωθείς τοι ἐπειτα, patri inuiſus. Aliquando ſine caſu. Ody. ὃ, μηδὲ λαῷ κεχολώσεται ἔμμεναι, perquàm iniquo animo feret, ὑπερεθύμου κεχόλωται, ἀγρίως χολᾶται, ἐλυσιτέλη πορίσαι, χολωτοῖς θεοῖς ὀργὰς θύειν.

Χολοποιὸς, ὁ, ἡ, bilem gignens, bilioſus, χολάδη.

Χολόω, ὁ. ὦ, ira, indignatio μῆνις ἀφόρητος, ὀργὴ τοῦ πρέσβεως, Suid. Iliad. ἀ. χόλον ἐκπαπτὰ ἔμεναι ἐστ, τὸν χόλον πατασχεῖν, iram reprimere. χόλον ἔχων, indignor. Ariſtoph. χόλον τρώων, indignatione in Troianos, Hom. χόλον χεῖν ἐπὶ τινι, felle vipereo. in Epigr. Et Iliad. ἀ, χόλῳ ἐπιδώσειν ἀκαιρίῳ χόλον: Cic. Tuſc. 3. Córque meum penitus turgeſcit triſtibus iris.

Χολοῦσθαι Θ, &

Χολέσθαι Θ, flauus ſiue vergens ad colorem auri: eſt enim bilis tinctura auri penè colore.

Χόλος, μάτος, ἰρrito, οἱ, ὀργὴ ἐπὶ ἐλεεῖν. Iliad. ἀ, ἦ τοι ὀίομαι αὖθ ἐσ κόλος ἐσσόμενος. Heſio. ἐ, χόλωσε δ' ἀμ μεγάθυμον ἐλεινὴ πορ, cius animum ad iram cõmouit: vbi duos regit Accuſ.

Χολώδης, ὁ, ἡ, ὦ, ἡ, iracundus, bilioſus, felleus. Galen. ad Glauc. lib. 1. ὅταν ἢ ἡ ἁφὴ τοῦ γαμφιστοῦ ὑπερβάλλουσα τῷ ἡ χολωδέσι χυμοῖ, bilioſi humores, apud Paulum Æginet. libro 6. de abſinthio.

Χολωτὸς, ὁ, ἡ, iratus, ὀργιστικὸς, ὀργίλος.

Χονδρακάνθης, ὁ, ἡ, ὁ, ſpinam habens ex chartilagine. τὰ χονδρακάνθια, quæ pro ſpina chartilaginem habent: chartilaginea vocat Galen.

Χονδρίδιον, ſimilam facio, vel alicam.

Χονδρίλη, ἡ, chondrila. vide Κονδρίλη.

Χονδρίον, vas teſtaceum, patina.

Χονδρόεις, ὁ, grumoſum ceſſe.

Χονδρίτης ἄρτος apud Athen. lib. 3. panis ex alica. vide Χόνδρος.

Χονδρώδεις ὄγκοι, turgentes præduræque mammæ, mammæ quarum lac in grumos coagulatur, mammæ vſque eò duræ, vt quandam cartilaginis ſpeciem referant, Ruellius: ſed eſt Marcellus reprehendit lib. 2. Dioſcor. annotatque χονδρώδεις μαστοὶ dici, quum in grumos lac denſatur.

Χονδρομέλιον, τὸ, genus piſtrini in quo alica frangitur, Pollux.

Χόνδρος, ὁ, cartilago, pars inter ὁμοιομερῆ dicta, qualis eſt inteſtini; naris cartilago, aſperæ arteriæ, & ſummi pectoris os, quod mucronatum, ob idque χόνδρος ξιφοειδὴς dicitur à Galeno: unde ἡ τοῦ χόνδρου vocata. Nicander in Alexipharm. σκεδασθὲν δ' αἷμα ὑποκαπνεῖ τοῦ χόνδρου κύτος ἐζεῖ τε γαστρός. Χόνδρος, chondrus, far ſue alica pro fruge atque frumenti genere, apud Theophr. hiſtor. lib. 4. capite 5. τὴν δ' μέζω καὶ πλατυτέρω, ᾗ χόνδρος. apud Dioſcorid. etiam pro alica, id eſt, potione aut ſorbitione ex alicæ grano. Itaque dicit χόνδρου χυλὸν, ἀπόπωμα, ᾗ ῥόφημα, alicæ ſuccum, decoctum, & ſorbitionem. Paulus Ægineta libro tertio, capite triceſimo primo, ἡ δὲ ἡ χόνδρῳ, libr. tertio, capit. 62. χόνδρῳ πλυτῆς. Actius coniunctim dixit Serm. 9. capite 10. ῥόφημα ἢ ἀνθινὴ χόνδρου ἑλικος: Et cap. 12. & 29. Alicæ faciendæ ratio apud Coeliantinum γαστρονομῶν libro 3. Arabes χόνδρου corrupta voce dicunt Candarium. Ex ea Zea, & ex frumento Plin. ſiebat alica. Χόνδρος, mica, granum, grumus, minuta gleba, vt apud Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 9. capit. 4. χόνδρῳ σμύρνης, glebæ myrrhæ, Hermol. χόνδρῳ λιβάνου apud Galen. κρῖνοι libro 3. id eſt Dioſcoridi κρίνα λιβανίσκου, quod thuris granum & micas dixit Plinius. Idémque Plinius lib. 12. c. 6. χόνδροι λιβάνου, expoſuit, thuris mannam vnà, quod Marcellus Empiricus, thuris granum vnum protulit. Actius 9. ca. 37. λιβάνου χόνδρῳ κυκεῶσαι, thuris granum fabæ magnitudine. Et de grumo ſalis dixit cap. 39. eiuſdem libri. Ἀλὸς χόνδροι ἐν τῷ σόμπι κατηχεῖσθαι. Et ſalientem micam pro ſale dixit Horat. Carm. lib. 3. Ode 23.

Χονδροτυλόπτρα Θ. Linacer apud Gal. lib. 1. de temperament. cartilaginum ligamentum.

Χονδρότυπος, ὁ, ἡ, chartilagineus. χονδρότυπος κεφαλὴ, caput chartilagineum, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Χονδρώδης, grumoſus, gleboſus, vt apud Dioſcor. cap. de galbano: Et chartilaginoſus, chartilagineus χονδρώδης τὸ ᾖδ, chartilagineum enim habet, & proinde duriuſculum eſt, Gaza lib. 1. Anim. χονδρώδη, τὰ, appendices chartilagineæ, partes chartilaginoſæ. Τὰ χονδρώδη pro σκληρὰ. vide Σκληρὸς.

Χόος Θ, vas æreum: & apud Gortynios æneum poculum thericleo aſſimile, Euſtath. Iliad. ἀ. χοῦς Θ.

Χορεῖος, ῳ, τὸ, locus vnde omnia promuntur ad ludos neceſſaria, διδασκαλεῖον. vide Χορήκιον.

Χορηγὸς, ὁ, ὁ, χορηγός.

Χορηλίκιος, choranles: nomen Græcum Latinis vſurpatum: inde prouerb. apud Latinos eſt, Malus choraules, bonus ſymphoniacus, Eraſm. Chil.

Χόρτα φος, ὁ, ἡ, morbus eſt tenuioris inteſtini ei ſimilis (ſi non idē) qui ἐλεὸς vocatur, iliacus morbus. Lege Celſum lib. 4. cap. 13. Apſyrtus in Ἱππιατρ. χόρταφον in equis eſſe ait, ὅταν πῶ περιῶσι σίφαρα διὰ τῶ σόματος ἢ μυκτῆρος. vide Ειλεὸς ſuprà. Scribitur etiam cum acuto in vltima.

Χορτάδεις τα, χορτὰ μὴ τὰ ἔντερα, Ariſtop. Interp. χόλιαι. vide ſuprà.

Χορτάνομαι, δύσομαι, σ. δυσα, implico, πλέκω, Ariſtoph. in Equitibus. Τάκατὸν ἢ χόρδυλον ὁμοῦ τὰ σφήνατα Ἅπαντα (Eſt autem coquorum τὰ πλέκειν τὰς χορδάς.) Omnia perturba & implica negotia coque, vt ſoles lactes animaliumque inteſtina. Et de Sole dixit in Concion. Χορτανόμενον σαφῶς τὸν σκότον, corporum implicitorum. Comment. κυκεῶσθαι. Επὶ, inquit, οἱ συμπλεκόντων καὶ πολλὰ ταῦ.

Χορτὴ, ῆς, ἡ, inteſtinum, τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ ἀνοῦ ἄπω, Heſych. Dicitur etiam & ἕλυτρα, & ἕρυα. Ariſtophan. in Ranis, ἰὼ τὴ χορδῆς λάβε. Comm. ἐ ἐλκόσε ἀ τὴν ὀστέραν ὧδε χορδὴν ἐλάπτω τὴ σύκαμος. Rurſus Comicus in Neb. Ἐκ μεν χορδῶν τὰς φορυτοῦς παρεκβάντας: Quod etiam citat Athenæus lib. 5. vbi & χορδὰς τόνους: ἢ χορδοῖσιν τόνοις ἤλατ, ἢ πλεκτοῖσιν πάτ: aitque in conſenſu

ab

a\ Epicharmo χορδὴ dictam ὀρύον. Χορδή, chorda sive fides: fiunt enim fides missione ovium instrumentorum atque earundem, etiam ex intestinis. vide apud Platonem de legib. χορδαὶ ἡμῶν. Et χορδὴ τὸ πῦρ. ὑπερεῖ ἡ τοῦ πύρου, pertus, chorda. Plutarch. in Symp. Καὶ ταῦτα μόνας τὰν χορδὰν κελεύων, πᾶς ἂν τοῦ παρόντος μέρους. vide Erasm. in Adag. Chordæ vice, & Chordas non monendas mouere. Νεὸς τὰς χορδὰς δεῖ πατεῖν apud Pollucem.

Χορδολογεῖν, ὁ chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus cano Plut.

Χορδοτός, ὸν, fidibus intentus. Plutarch. σοφὴ ἀκροάσις, μηχανὴ ἁρμονίου χορδοτόνου λόγος: Modu ô que rumpens fidibus intensæ lyræ.

Χορδοτυφῶν, ῶνος, ὁ ἡμίμηλον, Aristoph. vide Χορδόν.

Χορεία, ας, ἡ, chorea, tripudium, χορεῖα δὲ ὃ χόρτος. Suid. ὀρχήσεις ἡ ᾠδή, Plato de Legib. χορεῖα γὰρ ἐν ὀρχήσει τὰ μὲν ἀπὸ τῶν ξυλίνων ὄπλων. habil. in Epist. ad Greg. Nazanzenum, τὴ μιμησαμένην τὰ τῶν ἀγγέλων χορεῖα ἐν τῷ ἡμιωδίῳ. i. concinentes Angelos imitari. Dicitur & Χόρευσις, Suid.

Χορεῖα, τα, carmina quæ in choris canuntur, Aristoph. Interp.

Χορεῖον ᾆσμα, carmen ad quod chorea instauratur. seu quod tripudiando canitur. Apol. τὰ τῇ χορείᾳ μᾶλλον ἁρμόττοντα ᾆσμα ἢ, ι. τῇ ἐν χορῷ λογικῇ φδῇ.

Χορεῖον, scholæ, Hesyc. διδασκαλεῖον. vide Χορεῖον.

Χορεῖος, pes syllabis constans longa & brevis: sic dictus, quoniam in choreis celebris esset. Vide Hermog. Interp. & Quintil. lib. 9. cap. 4. hic dicitur & trochæus. vide & apud Pindar.

Χορεῖος, sub specie saltationis exprefsus. Plato de Legib.

Χόρειος βακχεῖος, apud Euripid. in Phœnissis, bacchica saltatio, i. bacchatio.

Χόρειος. vide Χορεία.

Χορεύτης, qui chorum agit, saltator, Gazæ. χορεῦται sunt qui chorũ conficiunt, quos & ὑποκριτὰς Aristot. in Problinter φωνασκοῦντας numerat. Plato 2. de Rep. Poetarum facit ministros βακχῶν, ὑποκριτὰς χορεύτας. Suid. χορεύτης, ὁ ὀρχούμενος.

Χορεύω, μαι. διὸς, ὀρχῶ, ὀρχοῦμαι, tripudio, salto, exulto, choreas duco, choreas instauro, ὀρχοῦμαι, βακχεύω. χορεύειν χορείας, celebrare choreas, Plato de Legibus. χορεύειν χορεῖον ἀγρωστῆς, choreis exercerii ignobilibus, Plutarch. in Lycurgo. χαιρεκρέβιλλα, Euripid. choris nuptias celebrantur. χ. ῥᾴδιόν ἐστι τὸ πρώτου αἴτιον, exultantes circa primam causam, Naz. in Orat.

Χορηγεῖον, schola, διδασκαλεῖον: nam & de discipulis dicitur χορεῖς, ἡ χορηγὸν pro διδάσκειν, docere, dicunt maxime Dores, Polluxapud quem ἡ σπουδυλῶμαι χορεύσ.

Χορηγεῖα, μελ. ησω. ἀφ' ὧν, ησῶ, suppeditio expensas, præ'χω, suggero, crogo, confero, præbeo. Propriè de chori sumptum præbeo, Iudos publicè exhibeo, Iudos edo. Aristophan. τὸ καχὲ ὀλιγῳ μετρίως τοῦτ' ἐπιμεροῦ ὑμῖν, iustam & sufficientem operam chori celebrando dedimus χορηγῶ πᾶσι δυσὶν α, Demosth. Etiam cũ Accusat. iungitur personam significante Polybius in 3. Τὸ δ' ὅλῳ Κελτοὶ τοῖς πλείοσι μὲν ἐχορήγουν τὸ σπανιώτατον καὶ θαυμαστὸν. Χορηγεῖ τὸν ἄλλους, dicitur choragus, qui aliis præit. in choro Plat. νομ. β. Χορηγεῖσθαι Passiuè, cui omnia suppeditant & subministrantur, suppeditari dixit Cicero, i. δωρεῖσθαι. Plutarc. Συμβουλὰς ὁ Κάτων παρεκελεύετο Πομπήῳ ἔτι πρὸς τὸ δικαιοσθαι χορηγοῦσθαι. Antiph. Οἶσθ', ὅταν ἄρχωσι τοῦ πλήθους, ὡς μισθοὺς ἐκδιδοῦσι καὶ σίτου διανομὰς ἀγοραίους. κεχορηγῆσθαι τοῖς ἐκπόνοις ἀγαθοῖς, bonis exercitiis abundans. Aristotel. libro primo Politic. κεχορηγῆσθαι δὲ δεῖ τὸν βίον τὸν ἐκτὸς ἐπιτηδείοις ἀδύτοις, vita cui non desunt facultates. κεχορηγῆσθαι αὐτὴν, virtus cui superant cunctasque Arctin. libr. 4. Politicor. cap. 2. Χορηγεῖσθαι, ortum & an plificationem exhiberc. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. τὸ πᾶν ἐστιν ἐφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸν, χορηγεῖται πρὸς γῆσιν τὸ πάθος, maxima cibi pars in aquam conuersa virtum generat. Χορηγεῖν, docere, διδάσκειν, Pollux: vide Χορηγέω.

Χορήγημα, ατος, τὸ, suppeditatio. Cicero. ἡ χορηγία. Plutarchus in Othone, ἡ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἡγεμόνων χορήγησις ἀφθονωτέρα.

Χορηγία, ας, ἡ, suppeditatio Cicero. contributio, commeatus, stipendium, sumptus, erogatio in ludos, omnis impensa voluntaria, & munus ipsius choragi, chori exhibitio. Budæ. in Annotat. Τυγχάνω χορηγίας, mihi suppetit. τῷ ἐπιθυμοῦντι χορηγίαν ἐπιτηδείων, voluptatum gratia largius cupienti acquirere, Plutarchus in Galba. Polybius, πᾶσαν ἀμήχανον ἐκ χορηγίας. Inter quibus facultatibus & opibus: potius qua suppeditatione. Et vero propriè χορηγία, Choragi munus, officium τοῦ χορηγοῦ, id est, τοῦ διδασκαλεῖν καὶ ὀρχήσεσθαι τοῦ χοροῦ. de hac voce ita Portus Χορηγία, omnis impensa voluntaria, & sumptus at que erogatio in ludos: & munus ipsius choragi, chori exhibitio.

Χορηγιον, ου, τὸ, instrumentum & apparatus scenæ, Choragium Pli. libro 35. capite 15: Et Valerio Maximo, libr. 2. capite 1. Apuleius in 4. de Asino aureo, Iam fere cum nuptarum misserrime virginei choragium struitur. D. mosthen. de falsi legat. Ἐναγχὸς ἐν χορηγίοις δημοτικοῖς τοῦ τραγικοῦ ἀγῶνος ἀθῴως ἐφθέγξατο. Ad Heren. 4. Aut aliquid fragile f. Hæc choragium gloriæ comparetur. Χορηγεῖον, locus in quo est choragi scenicus apparatus ὁ τόπος, ὃ ἐν ᾧ σκευάζεται τοῦ χορηγοῦ, Pollux. p. tius χορηγεῖον, vt alibi choragium, hoc sensu dixit & Vitruvius, libro quinto, capite 9. Χορηγίου commentus, ὁ χορηγία. Polybius Μισθοὺς ἐξ ὧν ἐκαστον τὰς ἀδροτάτας ἐκδιδόασι τοῖς τραγικοῖς χορηγίαις, &c.

Χορηγός, ὁ, choragus, vt dixit Plautus. ὁ τὰ χορεύοντα ἐξάγων, ἢ διατιθεὶς, Suid. princeps scenæ, qui choreis præcit. suppeditatoris exemplum & instrumenti ludicri. Accipitur generaliter pro quocunque suppeditatore & subministrante. Chrysost. ὁ τῷ ἄνδρι πάντων ὁ πλοῦτος χορηγός, reliqua omnia præcatio suppeditat. τοῦ δὲ τῆς ἁγνῆς χορηγὸν τοῦ κάλλους, quòd cunctis quicunq; habent rerum bonarum largitur, Naz. in Orat. διὰ τοῦτο ἐμὲ χορηγὸν τῶν γνωμῶν, in mulieres simpruosus erat, Plutarc. in Pericle. Χορηγοὶ, choragi, t. chororum societatumque duces, tenet médique primatum. De quibus Aristot. lib. 4. Polit. vbi Aretin. vertit fletorum prouisores.

Χόρια, ἰστεῖ τὴν ἁπαλὴν ἐκ μέλης καὶ λάπης. Athen. l. 14.

Χοριαμβεῖον, Choriambus pes, Suid. vt Σπουδεῖον.

Χορικὴ ᾠδή, chorearum cantica.

Χορικὸς, ἡ, vide Χορῳδιδάσκαλος.

Χόριον, secundæ, i membrana qua partus inuoluitur, secundarium inuolucrum, Aristot. 6. Anim. Idem ait libro 9. certum χόριον arripere il. eò a partu & vorare. ἐσθίουσι τὰ ἐπιγεννώμενα χόρια, ad eiciendas secundas, Dioscor. libro 3. cap. 167. Marcellus Ibidem annotat hoc loco pro secundis accipi, esse tamen propriè tunicam & inuolucrum fœtus ante puerperium. vide Ibidem annotationem eius.

Χορόβατ, ad chorum siue cœtum eo.

Χορόβλητος, ὁ τοῦ χοροῦ ἀποξέσχων.

Χορῳδιδασκαλία, doctrina & peri ia chori, Xenoph.

Χορῳδιδάσκαλος, chori magister, ὁ τὸν χορὸν διδάσκων, χειρικὴν, Suid. Aristot. lib. 3. Politic. c. 9. & Plato de Leg.

Χορῳδός, ὁ, ἡ, ὁ κωμῳδός, similis scenicis, speciem secundarum habens.

Χορωτύπας, ὁ τὸν χορὸν τύπτων τῷ ὀλίσθῳ, inter tripudiandum terram pedibus quatiens & resonans, ὁ τὸν χορὸν τυπτῶν, Suid.

Χορωτύπος, ὁ, ἡ, ὁ κιθαρῳδός, ἡ, ἡμι, qui cytharam in choro pulsat.

Χορῳλάκτης, ὁ χορωτύπος, Poll. qui choro instaurat, Virg.

Χορωτὴς, οῦ, ὁ, choros instaurans, chori magister, χορεύτης. Soph. ὦ θεὸν χορωτὴ σὺν ἀοιδοῖς.

Χορῴτης, οῦ, ὁ, & Χορῳστάτης, ου, ὁ, tripudium, ὁ χορείας, ὁ ὄρχησις, saltatio. Dionysius Poeta, ὧν διονύσου χορῳστὰς τὸ ἔτυσσ, Bacchi choreas ducunt. Et cœtus, chorus, τὸ χορῳστὸν πλῆθος, Eustath. Et σύσσιτα τῶν παίδων ἐφόρτων, Ammon. Hinc prouerbia sunt, Chorus inertium, Chorus maior & cui cinnentior, choro alieno pedem, Erasm. Chiliad. apud Hesych. χορὸν διέωσε, ὅτι τῶν σκώμμασι νικῶντα, σοφὸς χορὸν λέγων, Aristophan. χορεῖα ὀρχήσεις, chorres instaurare, Idem ἐχορεῖα, quomodo fe haberet in orchestra, Interpr. Aristophan. χορεῖα ὀκωμάσε, quod viris aut mulieribus constabat, Idem Interpr. vide & de tragico apud eundem. ἡ αἴσα χορεῖα τοῦ, cælestium chorus. Χορεῖς, locus destinatus choreis, ὁ πόσις τοῦ χορείας καὶ ὀρχήσεως. Homerus Odyss. Ἀείρατο χορὸς ἐρατειν καὶ ἀοιδῆς. Ibidem, Πάντων ὃ χορεῖς ἔσαν πρῶτοι.

Χορεῖα, ἑορτὴ, festum in quo chorœ instaurantur. Non.

Χορεστάτης, & Χορεστάτ ης, ὁ χορεῖ διδάσκαλος, ὁ χορεῖ ὄρχηστὴς, ὁ χορεῖ πάρχων, καθεστὼς, præfultor, ὁ κορυφαῖος, qui chorum symphoniam docet, moderatúrque. Suid.

Χορτᾶζω, μαι, σω, σομαι, σαμην, sic no pascor, Depon. Cer. χορτασθεὶς, pabulo fatiatus: de apro, Aristot. libro 5. Animal. Item saturor, Matth. c 5. Euang. μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Theophrast. de causis plantar. libro 4. capite 16. ζῶων πολλὰ ὑπὸν ὑτα χορταζόμενα σιτῳῖν, tritico fatiata.

Χορτάζω, μ, άσω, σμαι, ασθ, pasco, cibo, χορτίζω, fatiuro. Actin. cum duobus accusat. Plato 2. de Republic. εἰ ἓν μὲν πολὺ κρεπτόμενος ἐχορτάζετο ἕνα δὲ λεπτὸν ἐχόρταζε, quo alio cibo eos pasceres? χορτάζω σε κρῖνα, fatiuro te panibus, cap. 8. Euang. Marci.

Χορτᾶν, ὑετὸς gens crassæ & villosæ, habitus Mysiæ fœcundæ, Pollux. Sunt & ὀπωρικὰ καὶ μουσικὰ χορτᾶν.

Χορτάριον, cremium, fœnum.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, pabulum, cibus. cap. 7. Act. Apostol. de cibo quo vescimur saturando dicta dictio.

Χορτασμὸς, οῦ, ὁ, ventris repletio. χορτασμὸς, saturitas. Pol.

Χορτοκόπιον, pratum ex χορτοκοπεῖν, ἐνάδειν, pratense. Ruel & Marcellin. fœni fœcis & pabularibus nat. ens. Fa. bar. l. b. 2. Dioscor. 180. Idem lib. 3. cap. 1 πολὺ ἐν χορτοκοπίοις, in pratis, Ruel. in fœnariis campis, Barbar. χορτοκοπεῖν, herbis luxuriare. apud Pelluc. χορτοκόπιον scribitur, ex pontúrque πασ'ρίου.

Χόρτος, ὁ, gramen, herba, fœnum, πᾶν χλοῶν βοτάνη κορέσαι vel χόρτος. Ἐλθεῖν δὲ ὁ χόρτος, ἢ τὸ αὖξ ὑπεξέπεσε exuuiæ gramen, & flos deciduus, Erasm. cap. 1. Epist. 1. Petr. χόρτος ἐξηράνθη, herba germi-

natuit,cap.13 Euang.Matt.pro herba frumenti. Item c.4.Marc. pro eodem. οὐδὲν ὡς χόρτον τῶν ὑλῶν, Nazanz.in Orat. de igne inferetur.in Apocal.cap.8. καὶ πᾶς χόρτος κατεκαύθη, Interfœnum viride:spotius gramen.Dicitur & in plurali,vt Matth. 14. ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τῷ χόρτῳ, super herbas. Pro fœno: ad Corinth.1.cap.3.Et in faceto ilo Ammiani Epigram.vbi, Δεῖσαι δ' ἐν πύτναι καὶ ἐν χόρτοι σᾶβδα τὸν ἀνὴρ, &c. κλέψαι χόρτου. Basil.olera herbacea,vel olera horti. Χόρτος, septum, πρὸς τὸν χορτοφόρον χόρτον, vt apud Homer.Iliad. λ. κωλιὴς δὲ χόρτοι. Et Euripides dixit συρχορτάφαι πεδία,id est vicinos & finitimos agros. Itaque χόρτος de septo & ambitu cortis exponunt. Varro in Analog. Tametsi cohortem in villa Hyphicrates dicit esse Græcè χόρτον apud poetas dictam.

Χορταῖος, accedens ad formam fœni, aut graminis, herbaceus, fœneus.

Χορεῖος, chori cantus.Plato de Legib.

Χοῦς, agger, puluis, humus egesta. ὁ χοὺς τῶν νῶ, vt exponit Interpr. Thucyd.id est,dith ueus terra & fusilis. ἐκπιπάσαι τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τοῦ ποδὸς ὑμῶν, &c. excutite puluerem qui est sub pedibus vestris, cap.6. Euang.Marci. Aristoteles de Animal.lib. 9. τὸν χοῦν ἐκφέρει, terram egerit, Herodot. τὸν χοῦν ἐξορύσσειν, pro eodem dixit.Gregor. Nazanz. ἐν τῷ ἐξ ἀνουσιακῶν, ἐν τῷ κρεῖττον τὸ χοῦν ἐπιβαλεῖν νεκρῷ τὸν χοῦν λέγω τὸ σκήνωμα, id est, carnis puluerem seu limum. Nonn. capite 9. Euangel. ἀφδυκμοῖς πεπλεωσμένος ὀδοῖς σκολιὰ ἔκ χοὸς ἀθρήσειο, ex humo vnde homo formatus est.χοὸς θεσπέσιος in Psalm.sepulchrum, τάφος. Sic etiam dicitur festum quoddam Athenis. Χοὺς pro συμποσίῳ, vide Σύμβολον.

Χοῦς, congius, mensura Attica est capiens heminas octo. Aristot. 2.OEcono. ὁ γὰρ ὅλος τὸν χοᾶ ὄντα ἀβαρῆ, &c. χοῦς ἐστὶ μέτρος, congium vnum mellis, Dioscorid.libro 5. cap.17. Item vasis genus quo aqua hausta fundebatur.

Χύμα, ατος, τὸ, facio irasci, peruiū reddo. χοῦν διιεῖσε aggere: vide σφῆσαι χοῦν δεῖ, oportet ducere aggerem, agere vineas, Thucyd. χοῦσι χοῦν ἐπάγειν ducentes, Bud.in Epist. post. χώματα χοῦν σφῆσε τὰ πόλει ὠθισθεὶς, certam aggerum mensura ad vrbem agere, Herodot.

ΧΡΑΙΝΟΜΑΙ, μελανίζω, fœdo.Sophocl.in Aiace, ἀκάνθαι ὑμᾶς χρήσουσι φόνῳ, μακελλεῖ δικὰ φόνου, μιαιφονίᾳ, cæde inquinare manum.

Χράνω, μανθάνω, ἀγνέω, polluo, fordibus impleo, inquino, maculo, fœdo, μιαίνω, μακελλεύω, ἰνύω, Suid. coloribus inumbro, adumbro, Actiu. Acc. vide Ἐπιχράνω. Nicand.in Alexiph.de toxico, Τὸ μὲν γὰρ ἰὸν νεμεσᾷ χεκαινῆσιν ἀζυγίῃσι Χράσσαν. Interpr. βαφῆσιν. Alibi, -ἐπὶ τὰν λιτὸς ἐκείδε χράνει, μελανίῃ ἢ φθίρᾳ.

Χραισμέω, ῶ, ἥσω, iuuo. prosimo, βοηθῶ, φωνάσσω, auxilior. Iliad. ἀ, τοῖς δ' οὔ τι θεωτέρα, ἀχνύμενός περ χραισμεῖν, adesse & opem ferre his, βοηθεῖν. Dicitur etiam pro eodem χραίσμω. Iliad. ἀμφὶ τύπτε ἑ χραίσμῃ σάκος περ. χραίσμῃσιν, ἐβοήθουν, Hom. Iliad. profuit, χραίσμησεν, ἐβοήθησεν. Aliquando significat propulso, cum Dat. & Accus. vt Iliad. ἢ κεν μὴν οἱ δὲ λάθρῃ χραίσμῃ. ὑποσβέσει.

Χραίσμη, auxilium, ἐβοήθεια. Nic.in Theriac. μηδὲ σέθεν χραίσμη πολυδάκρυτα κέδεσσιν, ἐβοήθεια.

Χραισμήσαι, σεσθαι, adiutor, Nonnus.

Χρᾶνω, τὸ, καλῶ. iubeo, impero, Hesyc.

Χρέομαι, μι, ἠσόμην, ω, ημαι, vtor, & vsum traduco, in vsum vertо, vtor opera, confuetudine vtor, colloquor, congredior. χρᾶσθαι, vti, Herodot. χρᾶσθαι non dicitur Attice, sed χρῆσθαι, Lucia. Deponen. Datiuo iungitur. Varius & elegans huius verbi vsus est, vt χρῆσθαι τύχῃ, pro ferre & habere fortunam. Demosth. τῇ τύχῃ ὧν ὁ θυμὸς ἀπένεμεν ὑβρίσεις, ταύτῃ πλείσταις, hanc habuerunt fortunam, quam Deus vnicuique dedit. Et accipitur tam in malam partem, quàm in bonam, vt χρῆσθαι συμφοραῖς, ἢ χρῆσθαι τῇ σοφίᾳ τῇ τύχῃ: quomodo & Cicer. Offic. 2. de fortuna. Nam & cum prospero flatu eius vtimur, ad optatos exitus prouehimur, & cum reflauit affligimur. χρῆσαι δοκήσεσι, Paulus 2.ad Corinth.capit.vlt. præcise ago nihil de meo iure remittens: durius ago & seuerius. χρᾶσθαι συμφοραῖς, incidere in calamitates, Demosth. χρῆσαι συμφορᾷ, calamitate perfunctus es: sic Lapis in Theseo Plut. ἐχρήσατο συμφορᾷς cladibus perfunctis sunt, Plutarchus in Fabio, κρίνεται συμφορᾷς, Demosth. pro incidere: in calamitates χρᾶσθαι δυτυχίᾳ, feliceм esse. χρῆσθαι τῇ δυτυχίᾳ, felicitate fretus, Valla apud Thucyd. τῷ τε σοφίᾳ τ' ὄλπα, ἢ τῷ τε χρηματίᾳ ἢ δυνατμίᾳ, in hoc eadem qua in cæteris vsus felicitate, Plutarchus in Public. χρᾶσθαι γνώμῃ μέλλον, consilio præstare, Idem in Romulo. χρήσομαι τῇ γνώμῃ, sententiæ acquiescam χρῆσται ὀργῇ, consequetur feu reportabit iram. dicitur & τὸ ὀργῇ τυχεῖται, χρῶνται βολαῖς λίθων ἀφεὶς ἀλλήλοις, lapidum iactu se inuicem afficiunt, Idem Plutar.in Rom. χρᾶσθαι λύσσῃσι, agi furiitis, Thucy. ἐχρῶντο τῇ αὐτῇ ἁμαρτίᾳ, in eodem errores deuenerunt, Isocrat. χρᾶσθαι τῇ δικαιοσύνῃ. Item, iustitiam ipso vsu exprimere, colere, ἀσκεῖν. τῇ δικαιοσύνῃ χρᾶσθαι, vt supra: iure vti, Bud. χρῆσαι τὸ φιλοσοφεῖν μᾶλλον, ἢ πάντες, Demosth. χρᾶσθαι τρόποις, more vti, vti solere, Idem. χρᾶσθαι νόμῳ ἢ ἔθεσι, vti exemplis, Idem. χρᾶσθαι ἐν ἀπὸ κλίνης, eius ætate abutens. Aristot. lib. 5. Politic. χρῶ ἀφ' ὧν νέμει, seruans leges, Plutar. χρᾶσθαι τὰς λόγῳ ὑφ' ἧδ' ἀκαγκαίοις, loquentes de rebus necessariis, Idem in Numa. χρᾶσθαι τοῖς σωθῆναι, fœdus ipso vsu firmare, Isocrat. χρᾶσθαι ὑφηγίαις, Philoni de mūdo, pro fungi actionibus. agere. χρᾶσθαι τῇ σωτηρίᾳ, munia obire, versari in negotiis. κατὰ τὸ ἐν τῷ μὴ ὁμολογεῖσθαι τοῖς ἀφεῖσιν, consensu ac concordia communes res administrabant, Plutar. in Rom. κύριον χρῆσθαι τοῖς ἀφεῖσιν. Demosth. ἢ τὸ χρῆσθαι τῇ ἀφεῖσιν, qui sunt in ea regestura, Herodot. χρησόμενος ὅ τι ἀφίκοιτο τῷ ἀφεῖσι, qui optime gessit imperium seu magistratum, Isocr. χρῆσθαι τὸ θαλάσσῃ, maris imperio potiri sunt, Plut. in Peric. κεχρῆσθαι τοῖς ὑπομένουσι, viribus potuntur, vires fortiti sunt. χρῆσθαι ἀνυπαφθέλεται κρίσει, vi insuperabili præditum esse. χρᾶσθαι τῷ πολέμῳ, bellum tractare, gerere, Demosth. χρᾶσθαι τισι, sit aliquo vti, hoc est, συζῆν, συμπαρεῖναι. Ilæus, χωνὶ ἢ χρεῖσθαι ὑμῖν, Sic Cic. pro Cluent. Vti tali mātre nolunt. κεχρῆσται πατρὶ, partem habuit, Aphthon. χρᾶσθαι πολεμίοις, hostibus vti, habere hostes. χρᾶσθαι ὀλίγοις πολεμίοις, Xenoph. rem esse cum paucis hostibus. χρᾶσθαι καιναῖς πόλεσι, πολεμίοις, pro voluntate vti hostibus somno fespultis, Plut. in Rom. τὰς πολεμίους χρήσασθαι, pro hostibus habere, vti pro hostibus, Thucyd. ἐχεσπέμψαι πάντα τὰ αὐτῇ, vsus fum viro in permultis, Gaza lib. 4. Gram. χρήσεσθε τοῖς παρεσκευασμένοις ἐν ἔτει, quod consilij in rebus casu oblatis caperet non satis fcicbat, Plutar. in Public. Demosth. μηδεὶ μᾶλλ' ἢ δίκαιον χρῆσθαι, cum nullo ciuili animo agit, nulli se ciuilem exhibet. χρᾶσθαι καλῶς, honeste se habere, modeste viuere & compolite, Aristot. Politic. χρᾶσθαι καλῶς φίλοις, Xenoph. χρῆσαι σοι πατρὶ, Demosth. fidem tibi seruo. χρῆσαί σοι φιλανθρώπως, vtor te familiariter, Idem. χρῆσαί σοι μετρίως, te modeste tracto, Æschi. pro clementer animaduerto in te χρῆσαί σοι ὀξυτέρως, contumeliose te tracto, Demosth. χρᾶσθαι σφοδρῶς τοῦ ἰατροῦ, crudeliter tractās facer dotem, Plutarch. χρᾶσθαι τῇ αἰσχύνῃ, statuere de homine, hoc est, vel beneficio, vel pœna afficere: & additur Accusat. σ', τι, vel τί. Demosth. de falsa legat. ἡμεῖς μὲν χρώμεθά σ', τι βουλόμεθα. Plato aliter vsus est in Symp. ὃν ἔγωγε σὺν χρώμενος τοῦτον τῇ αἰσχύνῃ, nescio quomodo vti eius doctrina debeam: vel, quomodo ex eius doctrina commoda mea comparem. τί χρῆσθαι τούτῳ; quem huius rei vtilem tradetis? χρῆ χρῆσθαι τούτῳ? Plato de Legibus quid de iis facere oportet? quid de his fieri oportuit? τί δὲ χρησόμεθα αὐτοῖς, Demosth. quid in hoc agendum nobis? quid agemus? ὅ, τι χρήσεται αὐτοῖς ὁ λόγος, dubitans quid sibi agendum, Æschin. ὃν ἔγωγε ὅτι χρὴ σιωπᾶν ἐγκαυτῷ, incertus sum quid agam, Idem in Gorgia, & in Epist. λόγῳ τι ἢ χρήσεται ἐγκαυτῷ, Idem 2.de Republic. κόσμῳ δ' ἢ χρήσομαι, nescio quid agam, nescio quò me vertam. Aristoph.in Pluto, τίς δ' ἐμοῦ δεινὸς ἢ χρήσεται τι: calceis qua in re vtetur quis piamdiu est, quid de calceis faceret? in quem vsum vertetur? Dici autem potest χρῆσθαί σ' τι βούλομαι, & ὅ, τι ἂν βούλωμαι: & de Præterit. ὅ τι ἐβούλοιμι ἐχρήσθαι. Additur etiam & alius casus. Accusat. quem ὅ, τι vel τί, Demosth. contra Philip. ἃ μὴν ἐμοὶ χρήσεται ἢ οὐτα τῇ δυνάμει αὖθ' ὑπ' ἐκείνῳ, τὰ πάντα τοῦ μείζονι χρᾶσθαι, omnia maiori accommodans. Bibl. add. tamen vertit, omnia in maioris vsum conuertens. Plutarchus. διὰ τοῦτο ἢ κατὰ μικρὸν χρόσασθαι ἀξιοῦσι συμπάσῃ πόλει, quæ causa fuit vt nullam curationem Catoni Pompeius mādarit, quæ magnopere illi cordi esse deberet. Aristotel. 2. OEconomic. ὧν δ' ἀφεῖται τὰ ἐκ τοῦ λιμένος ἢ τῇ ἄγορᾳ τέλη αὐτοῖς ἀφεστοποιεῖσθαι κρῖνεν εἰς ἀνάκτορα τῆς πόλεως, ad Rempubl. administrandum portoriis aliisque vectigalibus vtebantur. Eo modo & pro respondere aliquando ponitur. Plato in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἰ ἐζει τὶς χρήσασθαι τῇ δόξῃ αὐτοῦ, neminem vtique futurum existimabam, qui ei respondēre posset. Et in Gorg. σὺ δ' ἐμοὶ χρῆ, si habes quod respondeas, refpondе. Idem in Philœbo. cum Dat. & Accusat. iunxit, ταύτῃ ἢ σοὶ ἐμὲ τῷ χρόσασθαι, ad hunc modum, vel ad hoc vtemur. τῷ ὁμίλῳ πάνυ ἐχρήσαμην, multitudine in hoc vsus est, Herodot. & Demosth. Aliquando χρῆσθαι est expendere, consumere. Χρῆσθαι χρήμασι: que dicitur qui oraculum petit, vt illud Odyss. κ. ψυχὴ χρησομένου: Θεοῦδωλον Τειρεσίαο, id est χρηστηριασομένου. χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ, consulere oraculum. χρώμενος τοῦ θεοῦ dei oraculum adire, Plutarchus in Lycurgo. Æschin. τοῦ χρησόμενος, qui fortem accepit, qui accepit oraculum, Plutarchus in Lycurgo. χρῆσαι τῷ μαντείῳ, Isocrat. χρησόμενοι τῶν μαντείων, Idem. Aliquando refistere, interfiere, Bud. Comment. χρῆσαι σοι Genit. pro χρῆζω, ἢ μοι Odyss. ἔκαιεν δ' ὁ κεχρημένος αὐτῷ ἄρα, cura egentes & cōmodo alicuius. τοῦ δέοντος ἢ χρεία, qua re tibi opus in Epigr. κεχρημένος, egens, opus habens, cui est opus. Χρῆζω, fœnore aliquid accipere. Aristophan. τί χρηστέον, quid fœneratus fim. χρήσασθαι dicebant veteres ὅτι τὸν ἐνιαυτὸν χ. σιδηρᾶ ἢ κατασκευὴ, fœdere de nimis & pecunia. τὰ χρήσιμα, res commodatæ, & pecuniæ mutuæ.

Χρεωμέμαι, σω, σ, ω, ω, ferio, exulcero, κάω, σω, faucio, leuiter vulnero,

nero, perstringo, τραύω. Homerus Iliad. ι. χρειὼν εἰξ τ' ὠκὺς ὑπερκάμψων. νὺξ δ' ἀμύμων ἦλθε, id est, ἀμύξη ἐσπέρα, ἢ χρώτα δήξουσα. Χρειὼν, incid o, sculpo ξίω. Item appropinquo, auide comedo, helluor. Act. Accuf.

Χρειώκοπος, μ. ἐσθ, π. κου, ὑπὸ τῶ κέκραμαι, accommodo, commodo, mutuo, do mutuo, do vtendum, δανείζω. Gregorius, χρῆσαι παρ' ἀλγυπίου σεῦιν χρωτί. Demoſthen. χρῆσαι χρήματος &c. id eſt, mutuare, capite ſecundo libri primi Reg. αἰτὶ τὸ χρέος, ἢ ἔχουσας τῷ κυρίῳ, pro fœnore quod Domino commodaſti. Γ. χρησταὶ αὐτοῖς, commodarunt ei, cap. duodecimo Exodi. Vnde κιχρᾶς, qui vtendum ded t. & ὁ κιχρώμενος, qui vtendum rogauit: & τὰ χρησθέντα, res commodatæ, pecuniæ mutuæ.

Χρέω & χρέομαι, edere oraculum, oraculo prædicere, reſpondere, vaticinari. χρησμοδοῦν χρᾶσθαι μαντικῶν θεσπισμάτων. Pauſan. Η' ἐν Πυθίᾳ χρῆσθαι. Hermogen. de Statib. Κρῖσις τὶς φύσι, ἀπόφασις, ὅ τι περ χρεὼν ἐφάνη αὐτῷ ὁ θεὸς αἰεὶ κοὐ, ἢ διὰ φράσιος ἢ χρᾶ. Poſtea ipſi oraculum petenti Deus reſpondit, homicidis oraculum non do. Apollonius ſecundo Argonautic. χρῆσε δὲ νηλειὲς πάντων. omnibus futura prædicebat. ὡπότ' ἐ θεὸν χρῆσαι, ei deim oraculum dediſſe, Plutarch. in Solone. vnde χέρνα τὰ χρηθέντα, apud Philonem de mundo, id eſt, edita cælitus oracula, vt vertit Bud. Aliquando θεσπίζειν, irruere impetuoſe, cum impetu inuadere, interficere, διωρίζειν.

Χρεωκοπέω, qui debitorem in ius rapit alterius nomine, Heſyc.

Χρεία, ας, ἡ, indigentia. Cicer. egeſtas, penuria, fides, caritas, vſus, neceſſitas: res, opera, negotium, miniſterium, functio operæ pretium, commoditas: vtilitas: Ἐν χρείᾳ, neceſſitatis tempore & cum opus eſt, vt ait Terent. σῶσε τὰς χρείας dicit Demoſthen. in Leptin. Ariſtot. Rhetoric. 1. Καὶ ὁ χρείᾳ μᾶλλον χάσκων. vnde χρείαν ἔχειν, indigeo, opus eſt mihi, opus habeo, vſum habeo dixit Gell. χρείαν ἔχω τινὸς, id mihi eſt vſui, Plato de Legib. & Euripid. vbi poſterior eſt longa. χρείαν τινὸς ἴσχειν, his opus habeo. χρείαν σου οὐκ ἴσχω, te mihi non eſt opus. Plato epiſt. ſexta, εἰκότα γὰρ ἂν γίγνοιτο τῶν αὐτὸς, ᾧ χρείαν ἴσχοιτε ἐν τοῖς ἑκεῖ εἰς τὰ μέσα τε, ἀφικνεῖσθαι. id eſt, ſimitimi enim eſtis inter vos, & vtilitatem vobis mutuam conferre valetis quam maximam. οἱ χρείαν ἔχοντες τὸ λοιπὸν, qui lucerna indigent, &c. Plutarchus in Poricle. χρείαν ἐκφέρεσθαι, χρείαν ὑποπλεῖσθαι, viceni præbere, cedere pro, ſic. n. Latine dicitur pro plurib. dicere, id eſt, loco & numero plurium eſſe, ἀντὶ πολλῶν εἶ, vt notat Bud. in verbo Cedere pro, in epiſtol. ὡς χρείας παρεχέσθαι, quæ opus ſunt præſtare, quæ neceſſaria ſunt præparare, vtilitatẽ afferre. In Orat. ἀδεᾶ ἐγὼ. Demoſthen. Ἐπεὶ ὁ θεμιστοκλῆς πολλὰς μὲ μεγάλας χρείας παρέσχηται τῇ ἐμῇ τῇ Ἀθηναίων, Cum magna & multa commoda conciliauit populo. Ariſtoteles de mundo, χρείας παρέχειν, vtilitatem præbere. Epictet. χρείαν τεύχος παρέχῃ, vicem villorum præbet. πλὴν χρείας πλοιῷ, amiſſa reparo, Thucydid. χρεία τῇ ἀνθρώπων ἡ σοφὶ αλλ ηλοις, mutuus hominum vſus χρεία μοι φίλων ἐστὶ, mihi eſt opus amico. χρεία τῆς σωτῆρος, Eur. pid. quid mea opera eges? χρεία τῶ πατρὸς, fluuij vſus, Hermog. χρεία ὅδε, opus eſt, χρεὼν. Ariſtoteles ſecundo OEconom. ἔφασκον ἑαυτῶν χρείαν εἶ ἡ αὐτῶν, his quoque ſibi opus eſſe dixit. Plutarchus, τὰς χρείας ὧν ἕκαστος ἐκάστοις χρείᾳ, quam multis opus eſt vnicuique, Plato de Legibus χρεία τῷ νόμων γίγνεται, legibus opus eſt, legum vſus eſt neceſſarius, idem ibidem. Apud Sophoclem in Aiace, χρεία δ' ἐφῆς, pro re & neceſſitate belli. πλὴν χρείαν τούτων, Thucydid. iſtorũ neceſſitatem vel vt Valla, vtilitatem. Iſocrat. πλὴ μὴν δὲ τούτων χρείαι ἔσεσθαί φασι, id eſt, vtilitatem quæ ex his prouenit, facilè cognoſces Plato de Republic. ἔχει δ' ὧδε χρείας πολλὰς, habet & alia multa commoda. Idem libro ſecundo ibidem, τὸ λοιπὸν πλὴ τῆς ἀμφὶ χρείαν, ſui roboris vſum vendentes, id eſt, operam locantes. χρείαν χρᾶσθαι σοῦ πολεμικῷ, vſui eſſe ad bella gerenda, Plato de Legib. διὰ τὸ τῆς πόλεως χρείας, propter aliorum vſum, Xenoph. vbi tamen videtur ſignificare per aliorum operam. διὰ τὸ χρείας παῦσιν κεκτῆσθαι, ei id negotij delegabatur, capite ſexto, Actorum Apoſtolorum. οὐ χρείᾳ ἦ πνὶ τότε, aliquo egẽre, Ariſtoteles in Politic. ὃν χρεία αὐτῷ γίγνεται, id eſt, δέομαι. ὃν οὐ χρείαν ἔχω, Demoſthen. id eſt, ὃν οὐ δέομαι. εἰς χρείαν, ad commodum, Thucydid. εἰς χρείαν τῶ μὴ χρᾶσθαι, ἀφικνεῖσθαι, Plato de Legib. εἰς τὸ venire neceſſitatis vt ſit dimicandum. εἰς χρείαν τούτων ἐλθόντα, eguiſſe, Plato de Legib. ὅταν εἰς χρείαν τινὸς ἔλθητε, Demoſthen. id eſt, ὅταν δεῖ χρῆσθαι τούτοις. Ariſtoteles ſecundo OEconom. εἰς τὰ καθ' ἡμέραν χρείας ἀπαλίσκειν, in quotidianum vſum impendere. εἰς χρείαν, pro quo etiam εἰς χρῆσιν, Thucydid. κατὰ τὰς χρείας dixit Ariſtoteles de mundo, prout vſus ratioque adminiſtrandarum rerum fert vel ferebat. σῶσε τὰς χρείας, Demoſthen. quum opportunè ſit & quum eſt operæpretium. Xenophon, ἡ τοῦ ὅπλου σοῖς τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτηδείαν. ad vſum equi, id eſt, vt equo vtamur.

Χρεία, pugna, vt Latinis Res: vt Rem gerere & capios oſten-

dere ciuibus hoſtes, Horatius. Polybius, Ἀφεκάμψαι πλὴν ἐκ διάστασις μᾶς χλιν, ἀπ' ἄκρα ἐλπὶς δὲ γαλατικὰς χρείας, impedientes quominus gladiis cæſim vterentur, quod Gallicæ pugnæ peculiare eſt. Χρεία, Clitia, de quo genere Grammaticorum exercitationis Quintilian. libro prim. capite nono, & libro ſecundo, capite quarto, Priſcian. Aj h.onio χρεία eſt χρειῶδες ὑπομνηματισμὸς ἐν σωτήρια. Ariſtote. ἀναγίνου ἐμ' ἐκ αὐτὸ διδάσκαλον ὀνόματος ἢ πρᾶξις καὶ λόγου χρείαν ἐπὶ μεμνημένος, λαβὼν τὸν ἀφορισμὸν ἐξ τῆς χρείας ἢ τῶν ἐν αὐτῇ ὑπολελειμμένων, id eſt, Bud. cum dicto etiam ſicum perdiuiſſe. Ἐστ χρεία ἐν λόγῳ ἢ γνώμη, ſententioſa dicta exponit. Lege Cæl. l. 26. c. 7.

Χρεία, indigentia.

Χρεὼ Ω, χρεῶν, τὸ χρέως, debitum. Homerus Ilia r, δεδόσθαι καὶ τὸ χρεῖὼ ὑπὲρ τοῦ ἀπὸ αὐτοῦ, (alij legunt Χρεῖος αὐτοῦ) Ἀχαιοὶ χρεὼ Ω, id eſt, δίκαια καὶ τὸ χρεῶμενον αὐτοῖς ἐλλάπαιρε ὁ τῷ μαχέσθαι, χρέα τ' ὀνεῖσι καὶ ὀφειλόμενα ἀπόσωσι. Χρεὼ Ω, τὸ χρῆσθαι, opportunum, vſus neceſſitas, vtilitas. Χρεὼ Ω, pro χρήσιμος, commodus & vtilis. Philo de mundo, συναγωνίσασι πᾶσι ἐξ τὸ κόσμου τοῖς ὑπηκόοις ἀρκτοῖς, ᾗ τοῦ βασιλέως ἀνάπαυσιν ὑπάκοοι χρεῶν, id eſt, internuntias ſubditis quidem bonorum à principe mandatum indices, principi verò operarum commodè ibi ab illis nauatarum: ſic Bud. expon.

Χρεὼν ἐονίεις, ἡ χρεία, neceſſitas, opus, cauſa, fatum. χρεὼ ἐοὶ μεγάλης πόσιος, fide magna mihi eſt opus, Lucian. Iliad. ἀ, ἐστὶ σοὶ αὖτε χρεὼ ἐμεῖο χῶτα, ſi opera mea fuerit opus. Er Odyſſ. δ' in gener. Neutr. πάντα δὲ σι χρεὼ ἐλυῖ ἔρεκα πολεμίοιο χ' ὄρους, ἢ μῦθον ἢ ἔδωρ quæ neceſſitas, publica an priuata? Apollonius ecundo Argonautic. ὁμῶ τὶν μὲ πάσιν χρεὼ ἀλιτέσθαι, &c. ſed quod opus me rurſum eſtare? idem libro ſecundo gener. ſcemin. ὅτι χρεὼ τὸ ἔπεσι, quando fuerit opus. ᾧ χρεὼ, per neceſſitatem, Idem l. tertio, ἕλιπε δ' χρεὼ, ἕωσὶ δὲ τὸ μῦθοι ἔασιν. Vide Χρεῶ.

Χρέφω, μ. χρέσω, vaticinor. Et χράσω, vt ſcribit Suid. τὸ πῖφ.

Χρεώδης, ες, ὁ, ἡ, υσιτικὸς, vtilis, perutilis, per commodus χρεῶδες ἦ, ex vſu eſſe, i. eſſe vtile. vide χρεία.

Χρέων, ονος, vaticinans, χρησμοδὸν. Apollonius ſecundo Argonautic. χρέων σπερχόμενος ἰοῦ, νέον ἐκ δρυόφιν, id eſt, τὰ θεῖα διδυμέσατα παντὸς ὀμφῶν.

Χρεμπτάω, τὸ χρεμπτίζω, Etym.

Χρεμπτίζω, &c

Χρεμπτίζω, μ. ἴσω, π. ισα, hinnio, ore fremitum do, Pollux. De hac voce ſic annotauit Portus, Χρεμπτίζειν ἵππου, ὀγκᾶσθαι, ἢ βρεμάσθαι ἵππου ὅτι ὁ ἡ θρυπτικὸν ἵππου ὅτι λέγοντες, μεμυκέναι ἵππου ὅτι βόᾶν, μηκᾶσθαι ὄνου ὅτι αὐχεῖν, ὄνου μηκᾶσθαι ἄγρεν, ἢ θρεμμάτων ἅπαντων, ἢ φθεγγεσθαι γεγωνίζειν ὅτι ἢ χοίρου, ὑλακτᾶν ἢ κύνων, ἐκαυλίζειν ὅτι ὁ συκοφαντᾶν, ἀφυσᾶν ὅτι λύκων ἐφ' ὧν ἢ ὧν ἔσται ἕνεκα. Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρκτου, ἐβρυχᾶσθαι, ἢ ὠρύεσθαι, ἢ τοῦ βοῦς κράζειν ἀγριαίνειν, ἢ ὑλακτεῖν, ἢ γαυλίζειν ὅτι ἢ τῆς ἀπὸ γαυροῦ ἐπὶ κύνη, βοᾶν, φρονεῖν, ἢ βακχεύειν ποιητικὸν, ἢ αὐλεῖν μουσικὸν πνεῦλος.

Χρεμπτισμὸς, οὐ, ὁ, hinnitus, Pollux.

Χρεμπτικὸς, hinnibilis, Agry ropil. apud Porphyrium de ſpecie. τὸ βεβρεμπτικὸν ἢ χρεμπτισμὸν, Naz.

Χρεμπτὸν, ὁ, ἀπὸ τῶ χρεμπτίζω. Heſiodus, ὀξέῖα χρίμασα, id eſt, ὀξέως ἐχρεμπισάμην.

Χρέμπτομαι, ſereo. χρέμπτομαι ὑπὸ τοῦ συρίσσω, cnixè ſpiro, ſcr o, Lucian. χρεμπτόμενος Φ πλατὺ, ᾗ κατπῦσας μεν late ſcreans & me conſpucus, Idem. Rurſus Idem, ὡς ἐμμανὲς ἐχρέμπτετο, irridet laudatorem impertunum atque aſſentatorem qui tuſſis inaſperat: Locus eſt, n defenſione imaginum.

Χρέμπτω, apprehendo, incido, vngo.

Χρεμύλη Φ. vide in Λίμυλος.

Χρέμψιμος, ὁ, chremis piſcis auditu acer. dicitur & χρεμὶς ἢ χρεμὶς. Et apud Suid. χρέμις χρέμπτει, χρεμὶς & χρεμὶς ab Ariſt. cũ aliis piſcibus enarrantur, vt ſint hi duo diuerſi, libro 4. Animal. Gaza tamen alterum non exponit ibidem capite octauo.

Χρέμυλις, εως, ἡ, ſcreatus, & Hippocr. Κόπρεμψις.

Χρεοκαπέω, μ. ησω, π. ηκα, nouas tabulas facio, decoquo, id eſt, aurigio propter æs alienũ, fraudo debitores. Neut abſol. Phal. Χρεοκοπῆσαι τὸν οἰκέμενον ἅπαντα φαλαρίδος φοίνικος ἐσ, κεκυφακελαίνης τὸ παρείπεσε, τὸν ἐμὸν ἔφασκε χρέα, ἀπολέσθαι. Suid. Χρεοκοπῆται, ὧν ἐπὶ δυσχερείᾳ. alij hoc χρεοκοπῶ & ſequentia ciuſdem originii ſcribunt per ε χρεοκοπέω.

Χρεοκοπία, ας, ἡ, nouæ tabulæ. vide Χρέος. apud Suidam ſcribitur χρεοκοπεία.

Χρεοκοπίδης, ὁ, decoctor. χρεοκοπίδας, Chreocopidas Solonis amicos Athenienſes vocatunt eos, qui æs alienum retinuerunt quod conflauerant, vbi ſenſerunt Solonem laturum legem de ære alieno debitoribus remittendo, Plutarch. in Solone.

Χρεοκόπος, ου, ὁ, idem.

Χρεοκοπῶμαι, debitor fraudor, decocta ſcilicet pecunia.

Χρεοκυτία, æs alienum diſſoluere, Ioſeph.

Χρέος, ους, τὸ, &

χρέος, ες, τὸ, debitum, ὀφείλημα, ἄφλημα, æs alienum, mutuum. commodatum, fœnus. Suid. τὸ δάνειον, ἢ χρέος. τὸ χρὲ ἀπὸ τοῦ δανείζω. pecuniam mutuo accipio, Herodot. χρέα ὀφείλειν, creditum debere, Valla libro primo elegiarum. χρέα κοπτᾶσθαι, Aristophan. idem ἐκ τοῦ κατὰ τὰ χρέα ἀπολλύναι, &c. Aristoteles secundo OE conom. πόλις τὰ χρέα ἀπολλύναι, γῆ τε aliena liberata est. τὰ χρέα διαιτᾶν, Phrynich. vide in διαιτᾶν. Hesiodus, βέλτιον ἢ χρέα σπορᾷ, in Genitiu. Plut. τῷ χρεῖ, Aristophan. δανείσαι δ' οὐδὲν τῶν ἄλλων ἢ τῶν φάτνης, ἢ τῷ χρεῖ· id est, τῷ ὀφειλομένῳ χρεῖ. διὰ λυπῆς, Plato de Legib. χρεῶν κεκτῆσθαι, sunt nouæ tabulæ, quasi æris alieni decisiones, quæ etiam σεισάχθεια dicitur, quasi onus excussum: huic simile est χρεοκοπία. χρεῶν δόσις τε καὶ ἀποπλάτυσις, nouas fecit tabulas, Hermogen. vide δόσις καὶ ἀποπλάτυσις (supra. χρέος, pro χρεία, vtilis, res, opus, πράγμα, negotium, χρεῶσα, officium, necessitas, oraculum. χρεῖ σου πόδι αἰδοίῃσιν, tui est munueris, tuarum est partium & officij adinuenire, Euripid. μανθάνει ἃ χρέος ἔσται πορεύεσθαι θείων χοινός. Idem Euripid. neminem. loci pudidem crearim, seu rei, seu dignitatis, officiue gratia χρεῖ ἐστὶ, id est, χρὴ, Nonn. χρεῖ· δεῖ μὲν ἰδεῖν, &c. Idem, id est, δεῖ. Libro quarto Epigramm. μόχθων παυσάμενος τοῦ τις χρεῖ· ἢ, id est, non opus erat. ἐγὼ χρεῖ· ἔγεο. Aristopha. in ἐκκλ. τῇ δ' ἂ πλεῖν ἐστὶ πλέοντι χρεῖ· ἢ, χρεῖ· ἔχω οὐδὲν δεῖ οὐδὲ ἕνὸς, nullo Græcorum quicquam opus habeo, Herodot. χρεὼν, vel χρέων dicitur ὡς τὸ χρὴ, vt χάρις αὐτῷ τὸ λέγεται. Basil. μίγεσιν τοιοῖσδε χρεών.

Χρεμίλης, τὸ, fluctus ἠιόνος, Hesyc.

Χρέν, pro χρεῖ Doricè, vaticinor.

Χρεὼ, necessitas, χρεία, χρέια, fatum. Apollonius secundo. χρεὼ ὄφρ' ἀφικοίμην, id est. fatalis necessitas. Legitur etiam χρέα pro opus est cum Genitiu. & Accusatiu. Homerus Iliad. ἐπεὶ μὲ τοῦτ' οὐ χρεὼ πάμπαν. vbi verbum κεκτημένον est subaudiendum: vel ἐκάπην. Alibi de consilio οὐ γὰρ βουλῆς ἔοικε λοιγὸς, μέσσα δ' ἐγκὼν ἐπιπλὰς Ἀχαιοὺς ἔβαλες, &c. Rursus Iliad. κ, χρεὼ βουλῆς ἔμεν, &c. pro χρεία ἐστὶ βουλῆς ἔσθ. κ, ὃ σὸν συνοίσεται. ἔδει γὰρ τὰς πάσσεις, inquit Interpr.

Χρεὸς, vide χρέως.

Χρεὼν, fatale decretum, debitum, opus decorum, vtile: necessitas, numen & voluntas Dei, finis vitæ, τὸ εἱμαρμένον, τὸν θ' ζωῆς, Suid. τὸ χρεὼν ἐκ τοῦ τὰ χρεὼν ποιεῖν, id est, parendum est fatis, Plutarchus in Opuscul. ὡσίμεν τὸ χρεὼν, fati necessitas, Budæus in epistolis post. prior. τὸ χρεὼν ἢ μοῖρας ἀπόλλυσιν, Euripid. νῦν χρεὼν Genitiu. est, & est indeclinabile pro fato. χρεὼν γένεσθαι, id quod est fatale χρεὼν ἐστὶ, est fatale, necesse est, oportet, expedit, decet, fas est. cum Infinitiu. Aristotel. de mundo, χρεὼν τρισὶ τοῦτο μόνοις ἐστὶ θεοῖς, fas ciuilum colligare necesse est. χρεὼν ἐστὶ ποιεῖν ἃ λέγομεν· πῶν τὰ ἀπόρρητ, turpia in occulto fieri debent, Herodot. Aristophan. τὰ μὲν μετ' ἐμὲ τὰ τοῦτον χρεὼν ἐστὶ, fas est. Plato, Διονυσίῳ χρεὼν εἰδέναι χρεών, Dionysio gratia est habenda. γήρως κομιδῇ φθίνει χρεών, senectutis defatigationes fugere debemus, Gaza. Cum Infinitiu. & Accusatiu. Plato epist. 3. ὀκτώ, ἐπειδὴ μᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν, vos ambo cogitare decet, a mbo cogitare debetis. Odyss. δ, ἐμὲ ἢ χρεὼν θάσσον ἐνὶ δῆμον ἱκέσθαι, me properare oportet. σοὶ μὲ δουλοσύνην χρεών, me tibi morem gerere conuenit, Euripid. χρεὼν γάρ ἐστι μὴ λέγειν τὸ εὖ, quum non deberem rem, vt se habebat, aperire. Herod. ἐκ χρεὼν ἔδη ὑμέας μὴ χρᾶν ἀπὸ βάλειν ἔπος ἐς ἀμφιτέρους χρεών

tor de summa Reipub. vel de rebus ad eam pertinentibus, iis dico, rebus explicandis constituendisque vaco, decerno, vt magistratus soleant, ὑπὸ τῶ χρηματιστοῦ. Lucianus, ἡ καὶ ἐξιὼν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐχρημάτισα, quum Iupiter hominum votis vocatus, & de iis statuit, οὐκ ἐπ' ἰδίωι, ἀλλ' ἐπὶ κοινοῖς ἅπασι χρηματίζων, neque priuatim neque publice vllum singulatim munus obiit. Plutarchus in Themistocl. de ipso Themistocle præfecto classi. χρηματίζοντος δ' αὐτοῦ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀρχὴν, dum Camillus in foro iura dat, iura dicit, Idem in Camillo. χρηματιζειν, vacare postulatis, id est, audire otiose postulata, Eraſm. capite octauo ad Hebr. Diodorus de Alex. κρατήσαντος δ' ἐκείνου τῆς μάχης ὡς πρὸ τοῦ πάππου. Demosthen. οὐδεὶς ἐκ τοῦ βωλῆς γράμμ' ἀφανιεῖς ἢ χρηματιεῖ ἢ χρήμασι πεισθήσεται. vbi de consilij sententia consilium agitatum esse, ait. Idem alibi, οὐκ ἐπὶ βωλῆς ἢ ἐκκλησίας λοιδορεῖν ἢ φέρειν ἐκείνῳ χρηματίσαι, antequam Senatus consuleretur & rogaretur scitum, & decretum fieret. Χρηματίζειν, referre ad populum, ponitur vel senatum, & agere cum populo. Demosth. ἐν Μειδίου, Ἐπειδὴ δὲ χρηματίσασιν οἱ φυλέται οἱδ' ἢ ἀγοραῖοι ὁ ἄρχων, χειροτονίαν, &c. Χρηματίζειν, responsa dare legationibus, & κατολογίδιον. Diodorus, τοῖς ὑποβάταις χρηματίσας φιλανθρώπως. Plutarchus in Cæsare, ὡσαφῆ ἰδιώταις χρηματίζων ἀπεκρίνατο. Idem, ἐχρημάτιζε πᾶσι πολιτικῶς φιλίας τοῖς ἀδωμένοις, quum emitatibus de amicitia Achemenium frequentem habuit, Thucydid. ſic Valla. vbi Interpr. χρηματισάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀκούσας ὧν ἐβούλετο παρ' αὐτοῦ. Polybius, χρηματίζειν τοῖς ὑποβάταις, in audiendis legatis ciuitatum erat. Χρηματίζειν, appellare aliquem, hoc est, compellare & colloquia agere cũ aliquo de negotio & verba facere, Dinarch. Κῶν σωφρονῶσιν ἅπαντες ἡμῖν οἱ Ἕλληνες ἅπαντα διπλεύσεσθαι καὶ χρηματιοῦμαι ὡς ἐν ὁλοκλήρῳ, ἐλευθέρῳ σπαντῶ φρονοῦντας, ἀφροδίτῃ ὧν ἡ ἀφροδίτη.

Χρηματίζειν ex re nomen indere vel sumere, ὁπ' ἐχρημάτισε πρῶτον ἀφεῖμαι τὸ ὀνομάζειν, simplicitate quæ pro nominare, cognominare, nuncupare atque appellare. Polybius, Ἐχρημάτισε δὲ διαφωνοῦσῆ, σωθῆναι μὲ ὅτι τὴν τοιαύτην διάθεσιν οὐ δεδιδῆ, ἡ βασιλεὺς χρηματίζειν, quod iussus esset diadema capiti circumponere, & se regem nuncupare, id est, ἀποκλεῖσθαι potius quam ὑποκλεῖσθαι. Idem hiſtor. libro quinto, καὶ βασιλεὺς τότε φρόνων ὑπὲρ μὲν χρηματίζειν ἡ γοήσειν ὡς τὰς πόλεις, regis titulum assumere. Plutarchus in lib. de virtute mulier. ait, Xanthios à matre non verò à patre cognomentum accipere consueuisse: Νόμος ἐν τοῖς Ξανθίοις, μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ μητρόθεν χρηματίζειν. Sic accipi puto in Actorum Apoſtolorum capite vndecimo, Ἐχρημάτισθη τὸ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. vbi subaudituc vt in supra poſitis exemplis, μαθητάς. id est, Factum est autem, vt Antiochæ primùm diſcipuli ſe Christianos nominarent. Qui mihi videtur apt ſimius eſſe ſenſus. Interpretes Paſſiue vertunt per cognominari, vel nominari, id eſt, ὀνομάζεσθαι. Intelligo Antiochenos diſcipulos ibi primùm ſe Chriſtianos profeſſos eſſe & ſibi hoc nomẽ ſumpſiſſe. Alij mihi videntur ſentire, cæteras Eccleſias Antiochenæ hoc nomen tribuiſſe. Sic ſcribit Suid. Ἐπὶ Κλαυδίου βασιλέως Ῥωμαίων, Πέτρε τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης διδάσκειν Ἀντιοχεῖς μὲ τοιοῦτον ὄνομα οἱ πάλαι καλούμενοι Νικολαΐται, Χριστιανοί. Χρηματίζειν autem etiam Paſſiue ſumitur, id eſt, dici, vocari, nuncupari. Paulus ad Roman. capite ſeptimo, ἄρα οὖν ζωντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, mœcha vocabitur id eſt, erit omnium voce & conſenſu. Nam & pro eſſe ſumitur vt infrà patet. Plutarchus in Anton. de Cleopatra, τὸν μὲν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἐλαμβάνω, ἡ μὰ ἐπὶ τοῖς χρηματίζει, ſic appellabatur. Χρηματίζειν, verſari, degere, διατρίβειν, ἀναστρέφειν, ἰδιάζειν, ἡ διατρέφειν: quod domi τὰ χρήματα negotiaque agentes maximè priuata. Polyb. Παρεπεδὼ δ' εἰς τὴν σκιλλῆν ὁ χρηματίζειν οἰκοῦσι ἡ διατρίβειν ἡ βασιλεὺς, in qua rex priuatim agere & verſari prædicre que conſueuerat. vnde χρηματιστικὴ σκιλλὴ dicitur, ecmatio, ſiue cœnaculum, Diœtæ vel Zeta. Idem Polyb. ibidem, Παίπε ὁ πάππος ἐφόνευσε, τὸν μὲν βασιλέως ἀπέτυχε, διὰ τὸ τὴ σκιλλῆ ἐκεῖ τὸν ἐπιβουλεύσαντα σκιλλῆς χρηματιστικῆς παρεῖναι τὴν αὐτὴν ταύτην. Χρηματίζω, negotium tracto & gero, negotium habeo, Cicer. Æſchines Cteſiphonti, Καὶ ὅτε ἐγὼ ἐπὶ τοῦτοις ἐκεῖ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθηναίοις μοι χρήσιμα πολλάκις, Atque ipſe ſæpe ſerui ſi de meis negotiis quæ Athenis conficere laborabã. Χρηματίζειν, oracula reddere, μαντεύεσθαι χρῆσθαι, ex oraculo reſpondere, reſponſum dare Plin. Greg. ὁ Θεὸς χρηματίζων μοῦ σὺ τὴ ὄρεϊς, id eſt, edens oracula Moyſi: oraculo reſpondẽs. vnde χρηματιζόμενος dicitur quem Deus ſuo ſermone, colloquio vel reſponſo dignatur. Aretha in Apocalyp. capite vltim. πρῶτον μὲν τὸ χρηματίζοντος, ὁ ἀπὸ τῆ χρηματιζόντος ἀκουστόν. ad Hebræos capite vndecimo, Πίστει χρηματισθεὶς, Per fidẽ diuinitus admonitus Noë, id eſt, ὑπὸ θεοῦ ἀκουσας. Oſeumen. Matth. capite ſecundo de Magis, Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, i. noctuma viſione accepto oraculo, (Iuſtin. Martyr, κατ' ὄναρ κελευσθὲν καλδιόντες) Interpres, Et diuinitus admoniti in ſomnis. Et in Annotar. doctiſs. ait, Oraculum libens refugio veluti idolorum ſuperſtitione conſan. inatum. Cuius dicti tamen immemor, alibi ſæpe Oraculi vc. bum vſurpat, vt Actorum capite ſeptimo, verſu 38. & ad Roman. capite tertio, verſ. ſecundo: Quod ſeue eſt μνημονικὸν ἀφέρτημα quale in ſummis authoribus deprehenditur. Lucæ capite ſecundo de Symeone. Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τὸ πνεύματος τὸ ἁγίου, Fuerat que ipſi Spiritus ſancti oraculo promiſſum. Actorum capite decimo de Cornelio, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου τοῦ ἁγίου, Diminutus admonitus eſt (vel potiùs inſtus eſt) ab Angelo ſancto. Χρηματίζεσθαι καὶ τὸ ἐν εἶναι, ἀντὶ τοῦ. Damaſcen. de Chriſto, Οὔρανοι τῷ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰρήνης χρηματίζονται. Χρηματίζειν, τὰ χρήματα συναγειν pecunias colligere, tributa cogere. Quod & χρηματίζεσθαι dicitur a Suid. cui tamen χρηματίζειν ſit τοῖς ἀφεῖμαι χρήσθαι ἡ χειλίαις, τὰ ἀφεῖμαι διδόναι.

Χρηματικὸς, οὐ, ὁ, pecuniarius, locuples, diues & copioſus, κτηματικὸς. Plutarchus in Solone, ἰσῶσαι δ' Σόλωνα τὴν μὲν πρώτην κάθαρσιν τῶν ἰσηγοριῶν τοῖς ὑ χρηματικοῖς βιάσασθαι τὴν συμβολὴν.

Χρηματιστὸς, ὸς, ἡ, coactio pecuniæ, quæſtus, Xenoph. in OEc. Ælian. ὑπὸ τῆ χρημάτων συναγωγὴν.

Χρηματιστὴς, οὐ, ὁ, qui ſtus, qui ſtus pecuniarius, quæſtuaria negotiatio, res pecuniaria, lucrum, luci cupiditas. χρηματιστὴν ἐργάζομαι, Budæus in epiſtolis poſteriotib. Plato in Apologia, ἀμελοῦσας χρημάτων, quæſtum poſt ponens. Χρηματιστὰς, reſponſum diuinum vel mandatum, oraculum. Paulus ad Roman. 11. de Elia loquens, Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Sed quid dicit ei diuinum reſponſum, id eſt, oraculum, Plin. Poſtulatio, & relatiõ ad populum, quando ad eum aliquid referrimus. Et reſponſum magiſtratuum & iudicum iis nedetinetium. Athenæus de Dionyſ. τὸν ὃ χρηματισμὸν ἐπιλέτο τοῖς βουλομένοις σωφρονεῖν δίδωσι κίβωτὸν ἓν σωμάτων. Poſt lationibus adeuntium reſpondebat, cum adeuntibus & ſupplicantibus aggabat, area intermedia. vide Χρηματίζω. Suidæ χρηματισμὸς, ὁ, tractatio, διάλεκτος, & χρηματισμὸν συνοχὴ.

Χρηματιστὴριον, ου, τὸ, officina numularia. Item ſedes iudicis. διδάσκων ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, libro primo Eidræ, vbi Latinè, ſedit in concilio.

Χρηματιστὴς, οὐ, ὁ, quæſtor pecuniarum. Et εἰς πόρον τῆ χρημάτων δέξασθαι ἡ ἔμπαιρος. Suid. χρημάτων ἀφορισμὸς, ὁ δεδιὼς χρήματα πορίζων. Xenoph. δεινὸν χρηματιστὴν dicit pro homine ad rem augendam impigro. Plato pro negotiatore & mercatore vtitur χρηματιστὴς βιὸς, vita pecuniis intentibeus. Χρηματιστὴς ἡ βασιλεὺς, Nazanzen. in Orat. vbi Bilibald. pecuniarum cumulator.

Χρηματικὸς τέχνη, ars quæſtuaria, ars œconomica: ratio ad acquirendum pertinens: χρηματικὰ dicitur quædam pars rei familiaris, quæ verſatur in acquirendo, q. d. eas pecuniariam, Arift. l. 1. & 3. Polit.

Χρήματος πρὸς, οὐ, ὁ, lucro vacans.

Χρηματώδης, ες, ἡ, ν, faciens, quæſtuoſus, Xen. in OEc. in gen. Fœm. Χρηματώδη, lucroſum, quæſtuoſum. apud Pol. πλουσίους χρήματος πλουτοῦντας, ἡ χρηματώδη.

Χρῆμαρος, ὁ, ind. gentia neceſſitas, raritas, ἡ χρεία, ἡ σπάνις. Herodo. in vit. Homeri, ἐὸν ἀπίνας ἔοντας τὸ χρήματος, &c.

Χρημενικὸς, & διχρημενικὸς, de pecuniarum copia dixit Plato Comicus, Pol.

Χρὴν & ἐχρὴν, op. ortebat. Xenoph. χρὴν ἐ σακοπεῖν τὰ πολιτικὰ διδάσκειν, &c. Ariſtophan. Ἀλλὰ χρὴν σὴν ἀδικεῖν τοῦτον. Et aliquando ὀλὶ τὸ χρὴν, oportet. vt ὀλὶ ἐι, pro δεῖ, & ἀφεῖκαι pro ἀφεῖναι. τὸ χρὴ εἶπ τὸ τὸ χρῶμαι, Euripid. Laſcar.

Χρῆσθαι, oportere, δεῖν, Suid. ἀφεῖναι.

Χρῆσαι, vide Χράω, & Κιχρᾶναι.

Χρῆσθαι, vide Χράομαι.

Χρήσιμος, pro χρήσθαι ἄξιος, vtantur, id eſt, faciant. Ariſte phan. ἐφ' ἑαυτῶ χρήσθαι ἀπιγνώς ὄτι ἡ βέλονται, nunc agant quod volunt, id eſt. vt mox ibid. ſequitur, ἐφ' αὐτὰ χρῆσθαι, ὅτι χρέσουσι. χρῆσθαι ἀδικίᾳ nec agant, Thucyd.

Χρησιμῶδες, μελίσσης, vtilis ſum, vtilitati ſtude; profium, largior. Cyril. χρησιμῶσαι σὲ τὸ δυνηθῆναι.

Χρήσιμος, ὁ, ἡ, ν, vti lis, qui eſt in aliquo vſu, in vſum receptus, fructu-fus, frugi, de homine Cicer. Tuſculan. 3. χρήσιμος εἰς ὀργὴν, Ariſtophan. Plato libro primo de Republic. ὅτω ἀνὴρ χρήσιμος ἦν ἀγρῷ, ἀπὸ χρήσιμος ἐπ' αὐτοῦ ἀνεμφανὴς, cius cauſa vtilis inſtitia? Galen. de ludo pilæ paruæ, ἡ πάσῃ τε χρήσιμος. Dion apud Ptolemæum in epiſtol. dixit, πολλὰ μὲν γὰρ ὁ ὑμέτερος σπουδὴ ἀναπλήσαι ἡ μὴ χρήσιμα ἐμοὶ, hæc tibi eſſe poſſit commodus. Prædia χρήσιμα dicuntur ab Ariſtotele in primo Rhetoricor. ea quæ ἀκίνητα ſunt, id eſt, fructuoſa Cicer. χρήσιμα πρὸς τὸ βίον, ad vitã degendam vtilia. Idem νόμοι χρήσιμοι, ad nihil vtilia, item cum Interpr. Idem, ὁ πολλοῦ ἡ ἀφ' ἑαυτὸ χρήσιμος ἢ ἀφέλιμος, potentem eſſe, vtilem ad animo prouidendum

& antè consilium capiendum χρησίμη, vtilis, Aristotel. in Politic. vbi tamen ὁ χρήσιμος, etiam legitur, χρησίμη ὀνομασία, &c. Nazanzen.

Χρησιολάτης πλούτος, ὁ. τὸ χρήματα. Plat. de Rep.

Χρῆσις, χρεία, vsus, operum functio, Gaza: & vsus, id est, consuetudo. Bul. æus in epistol. vtilitas, fructus, commoditas, locatio. vide in Chil. Eras. χρῆσει ἢ κτήσει.

Χρησμολόγος, fatidicus, in Epig. de Apolline.

Χρησμολογία, vaticinor, Lucian.

Χρησμοδοτέω, &

Χρησμοδότημα apud Suid.

Χρησμολογέω, vaticinari, fata prædicere, Budæus in epistolis posterioribus.

Χρησμολογία, ας, ἡ, oraculum, vide Χρησμόν.

Χρησμολογικὴ, ἡ, ἀρτ. diuinandi atque edēdi oracula, ἡ μαντικὴ ἢ θεσπιῳδικὴ nempe τέχνη Pol.

Χρησμολόγιον, τὸ, oraculum, responsum Plin. τὸ λόγιον, μαντεῖα, φήμη τοῦ μαντεύεσθαι, χρησμολογία sive χρησμῳδία: vnde τὰ κατὰ χρησμῳδίαν, id est, versibus responsa atque edita oracula, τὰ θεσπέσια ἐπισημῆναι, ἢ τὰ θεσπιῳδήματα, i. τὰ ἐπιτερπῆ. Pol.

Χρησμολόγος, ὁ, ὁ, fatidicus, oraculorum interpres, vates, fortilegus, ariolus, χρησμῳδός, Pol.

Χρησμός, οὐ, ὁ, oraculum, responsum quod redditur à numine aliquo petentibus, θεσπῳδία: sed Hieronym. putat χρησμὸν dici, quoties Deus per se respondet. Χρησμοὶ, id est, responsa deorum etiam reddita versibus trimetris, Aristophanes Interpres.

Χρησμοσύνη, ης, ἡ, indigentia, paupertas, Χπενίη, ἔνδεια, πτωχία. Apollon. s. Argon. Χρησμοσύνη πρὸς ψυχικὸν. Capitur etiam pro oraculo apud Herodot.

Χρησμῳδέω, diuinatio.

Χρησμῳδέω, ω. ἠσω, σα. πκα, vaticinor, do responsum, reddo oraculum, τὸ σημαῖνον μαντεύομαι, diuino, prædico, fum fatidicus. Accusatiu. Xenophon in Apolog. Socratis, βούλομαι ἢ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Plato in Apologia, τὸ δ' ἐμὸν τοῦτο τὸ χρησμῳδεῖν χρησμῳδῆσαι καὶ χρησμῳδεῖν, oraculi ritu dictum fit. Idem in Legib. & in epistolis. κύριε τὰ γοῦν κεχρησμῳδημένα ἔσαι, modò edita oracula rata sunt futura.

Χρησμῳδήμα, τος, τὸ, μαντεῦμα. Suid. &

Χρησμῳδία, ας, ἡ, oraculum, vide Χρησμολόγον.

Χρησμῳδός, οὐ, ὁ, fortilegus, ariolus, fatidicus, χρησμολόγος, Poll.

Χρησῳδός, petiturus oraculum.

Χρῆσα Doricè, pro χρὴ, oportet.

Χρήσιον, vtendum est. Datiuo.

Χρηστόμυθος, ὁ, ἡ, ον, ὁ μῦθος, benignus fum, fum comis & suauis in moribus, indulgeo. Datiuo, χρηστόμυθος τοῖς αὐτοῦ, vti beneuolentia & gratia erga illos: fic 11. can. Concil. Nicæni. Patuis prima ad Corinth. capite decimotertio, ἡ ἀγάπη χρηστεύεται.

Χρηστὴρ, qui dat oracula.

Χρηστηριάζομαι, ἀσομαι, σάμην, peto responsum, consulo oraculum sue fcisciter. peto oraculum, oraculo vtor, Depon. absol. pro quo dicitur χρᾶσθαι.

Χρηστήριον, τὸ, oraculum, responsum, μαντεῖον: locus vaticinij, id est, cortina, ἀνάκτορον, Pollux. ἱερὸν, fatidicum templum. Item τὸ μάντευμα, σοφῶς τε. Sophocles in Aiace, κλύων χρηστήρια τ' αἰδέσῃ, illius viri facinora. Χρησθεῖα etiam vocauit Plato Comicus, τὰ θεοῦ θεσπίσματ' ἢ θυσῖαι σκόλιαι, Pol.

Χρηστήριος, vates, Herodotus epitheton Apollinis. χρηστήριοι ἔτιαὶ ὄρνιθες: distinguuntur ab aliis auibus quæ non sunt accommodatæ augurio Æschyl. ξυνὸν θέλουσι.

Χρηστηριώδης, οὐδ, ὁ, videtur fere eadem figura quæ hypotyposis aliàs vocatur. Quemadmodum pictor (inquit Rutil. Lupus) coloribus figuras describit, sic Orator hoc schemate aut vitas (fortè vitia) aut virtutes eorum de quibus loquitur, deformat. I. gend. χρηστικὸν εἶδος.

Χρήστης, ὁ, creditor, ὁ δανειστὴς. Demosthen. contra Apatur. Καὶ οἱ χρῆσται κατὰ τοῦτον τὸν νόμον ἀπολοῦνται τὰ ἑαυτῶν εἰς τὸν ναύκλ. creditores. Phocylid. Μισθὸν παντὶ χρέστῃ πάσῃ σὺν ἀκριβείῃ. Genitiuus Pluralis est χρηστῶν, cum accentu in penultima, teste Gaza libro tertio Gramm. contra regulam aliorum. Aristophan. περὶ τοῦ τὸ τόκον, χρῆσται τε δυσκολαίτατον ἄγριον φύσεμα, id est, τὸν δανειστὴν. Χρέστης, debitor, ὁ δανειστής, id est, ὁ δεδανεισμένος Θ. Demosthen. pro Phorm. οἵ γ' ἄλλοι χρῆσται ἔπαινον χρέστιμον ἔχουσι τούτων τῶν χρημάτων, ἢ οὐ δῆμος χρέστας εἰς θεσπέσιος Θ. ἴσ. id est, debitores, φειλέτας, ἢ χρέστας. Phocylid. Χρῆστες κακοὶ ξυμβαίνει αἰδοῖοι φίλοι, μισοῦσι δὲ χρεῖοι δάκτυλον.

Χρηστικὸς, vtendi peritus. χρηστικὸς τῆς ὕλης ἐχόντων, qui facultatibus scit vti. Χρηστικὰ βιβλία ὀνήσιμα, scientia ad vtendum seruis, Aristot. I. Polit.

Χρηστὸς σοφία, ας, ἡ, artificium pingendi.

Χρηστοήθεια, honestas.

Χρηστοήθης, ους, ὁ, qui est probis moribus.

Χρηστολογία, ας, ἡ, blandiloquentia Ciceroni: quod vulgò licimus belles paroles. vide Χαριτογλωσσία. vnde χρηστολόγος, blandiloqui Senecæ Poet. qui verborum comitate fruſtrantur postulatores: *donneurs d. belles paroles*. Sextus Aurelianus & Iul. Capitolinus Pertinacem Imperatorem Chrestologum vulgò nuncupatum prodiderunt, quòd bene loqueretur, malè autem faceret. Paulus ad Roman. capite vltim. de taibus ait, ἡ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ βλακείας ἐξαπατῶσα τοὺς ἀκεραίους, id est. Et orationis blandimenris benéque dictis hominum minimè malorum corda seducunt. Talis est Monachorum huius ætatis pestis contagiosa.

Χρηστολόγος, vide Χρηστολογία.

Χρηστομουσία, musicæ leges in canendo seruare. Athenæus libro 14. ἡ τοῦ χρῆσθαι τοῖς μὲν ἁβρυθμίαν ἐδὲ ἀχρεῖος ἡ μουσικὴ νόμος. Eadem compositione dixit φιλομουσία, musica delectari, eiúsque studiosum esse.

Χρηστός, ὸν, ὸ, bonus, benignus, probus, humanus, & facilis ad gratificandum, commodus, clemens, ἥμερος, ἥδυς. Paulus ad Ephes. quarto, χρηστοὶ ἢ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, benigni estote alius in aliū. Χρηστὸς, qui est ex vsu, id est, vtilis, frugi, fructuosus, χρήσιμος, καλὸς, laudabilis, σπουδαῖος: cui opponitur φαῦλος, officiosus, egregius, strenuus, χρηστὸς πρὸς τὸ δέον, Phrynichus. Χρηστὸς ἢ φιλάλληλος, Demosthen. χρηστὸς ζυγὸς μου, capite vndecimo Euāgel. Matthæi, id est, facile. Erasmus exponit iugum meum commodum potius quàm suaue. Est enim & χρηστὸς, vtilis, χρήσιμος, vt apud Aristophanem in Ranis, ὅτι χρὴ· ἰδίᾳ δὲ χρηστὸς καὶ σοφὸς, id est, καλὸς, βιοῦ τὰ σιωπῶμενα. χρηστὴ δόξα, bona fama, Demosthen. χρηστὴ ἐλπὶς, Aristophan. χρηστὸν εἶδος, bona forma & pulchra, Herodot. Aristophan. πρὸς χρηστὸν τὰ συμβουλεύσατε, boni quidpiam consilij date. χρηστὸν ἔδισμα, cibus recte conditus atque apparatus, τὸ εὖ ἠρτυμένον, Commentar. Aristophan. in Equit. id est. fcitamentum: vnde & χρηστὰ, id est, fcitè. Homerus, ἡ χρηστὰ μνήσεται, non bonum bibum. Apud Lucianum, χρηστὰ πρὸς ἀλλήλους βουλὴ πεπόμεθα, alto grauissimóque vulnere. Αχαιοὺς Comparat. fi' χρειοτέρους. Lucæ capite quinto, ὁ παλαιὸς εἶπε χρηστότερός ἐστιν, vinum vetus præstantius est.

Χρῆσθ, ω, ὁ, penanfl. viri nomen, Cyril.

Χρηστότης, ητος, ἡ, bonitas Cicer. vtilitas. Et benignitas, probitas, indulgentia, comitas, quæ opponitur supercilio & asperitati morum, humanitas, Phalar. in epist.

Χρησυρία, bonum opus, ἀγαθοεργία. Suid.

Χρησφιλία, ας, ἡ, bonorum gratia & amicitia.

Χρησόφιλος, ος, ον, qui habet bonos amicos, bonis amicus.

Χρώτερος, ος, ον, vates, μάντις, Hesyc.

Χρηστὸς, rectè, vtiliter, commodè, probè, καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως. Aristophan. in Equitib. μανθάνουσιν χρηστῶς, scitè. σὺ μὲν, inquit Commentat. σὺ τοῦτο ἀσεσημασμένως ἀκούεις μεγάλως. vide Χρηστὸν ἔδισμα, in Χρηστὸν, Χρηστὸς, custoditè, φυλακτικῶς. Aristophan. ὁ δ' Ἀθηναῖος πόλις ἐστὶ τοῦτο χρηστῶς ἔχειν, ὧν αἱ ἐσαῦθις, οἱ μὴ τὰ κρεῖττ' ἀκούειν χρῆσται.

Χρῆται, Attice pro χρῶνται.

Χρέες, formicarum domicilium, μυρμήκων κάτυν, Hesyc.

Χρέμαι, τὰ, αἱ τὰ χρήματα, Etym.

Χρήματομαι, adhæreo, applicor, appropinquo. χρήματται ἄνθρωποι συνάπτουσιν, in Epigramm. id est, σφόδρα ἅπτεται, πλησίον, ἐγγίζει. Vnde ἐχρήματησε pro quo suprà. vnde etiam ἐπιχρεμφθῆς, id est, ἐπιπλησθῆς.

Χρήματόμαι, appropinquo, σφόδρα πλησίαζω, admoueo, ἐγγίζω, Suid. Apollonius secundo Argonautic. ὧν οὔτε χρήματοι ἰούσῃ, non accedent ad eum, non iam ei præripient, epulas fcilicet, ei non propinquabunt. Idem ibidem, κακὰ χρήμαται ἀέλπτα, id est, ἐμπεσόντας, incidentes in procellam. Rursus ibid. ὧν ὅτινα σὺν χρήματι σακέσσιν ὑπεκτύπτοι, &c. id est, quando in insulam accedentes ftrepitum ediderunt. &c. id est, vbi veniffent in insulam, seu vbi insulam attigiffent. κλαγγῇσιν ἀλαπάδνοι χρήματο δ' ἄκτῃ, Eutap. fupplica genibus domini te admouēs, ô fili. Item nitor, fulcior.

Χρέμπτω, ω, ψω, vnctio, illitio, ἄλειφη, Suid.

Χρέμπτε, ατος, τὸ, vnguentum, vnctio. χρέμπτα γλῆ, in Epigramm. χρέμπτα μέλιτος, oleum melinum, quod fit ex succo malorum coronearum, Dioscorides libro primo, ca. 161. apud Suid. πικρὸν ὑπνῶτ.

Χριστιανοὶ, Christi institores, Naz.

Χριστιανισμὸς, οὐ, ὁ, Christianismus, christiana professio, Naz.

Χριστοκάπηλοι Christi caupones, Naz. in Orat.

Χριστομάχος, ου, ὁ, ἡ, hæreticus, Christi oppugnator, Naz.

Χριστομύστης, ου, ὁ, Christi sacerdos, Christianus.

Χριστὸς, οὐ, ὁ, Christus, & vnctus. Adiect τὸ, ἡ, κριστικὸν. Ὁ χριστὸς, ὁ μεσίας quum dicitur, intelligitur is quem Prophetæ prædixerunt. & prædicarunt Apostoli, id est, æternus atque vnigenitus filius Dei: Deus homo factus pro nobis: & dominus noster atque seruator benedictus in sæcula, qui vt Deus

omnia

omnia condidit,& vt Chriſtus,id eſt, Deus & homo omnibus impertit.Ab ipſo dicti Chriſtiani.vide χρισμός.Alioqui reges omnes & ſacerdotes, imò omnes Deo ſacri,Meſſiæ dicuntur & Chriſti,inquit Eraſm.ἄγιον ἅγιων τὸ χριστὸν,ſanctum oleum vnctionis, Leui.21.χριστὸν φάρμακον,medicamentum,q.illititium,Eurip.

χρίω,μ.ἴσω,σ.ικα,lino,vngo,ἀλείφω,illino,oblino,perungo,inficio.Actiu.Accuſatiu.vnde χρίσμα.Heſiodus, λίπε τὴν κεφαλὴν καὶ χρῖε μάψη, oleo pingui delibuta.καὶ χριμῦδι,delibutus,χρίεσθαι, vnctus.Χρίειν,pungere,ſtimulare,κατηρίζειν,αὐτὸν. Æſchyl.χρίει τὶς ὧν με πλευρὰν οἴστῷ.

Χρισοβρῶ,vt Paul.vocat Athanaſ.χρισοφάγος ὄνθρα, quod Chriſti notas in corpore geſtaret.

χρία.color,ἡ χρεία,vel χροιά, χρῶμα. Alexander Aphrodiſ.πασῶν χρῶν colores dixit in præfat. lib.1.Problemat. Plinius epiſt. ſeptima,ὥσπερ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἡδὺ ὀσφραίνονται τοῦ μύρου , id eſt , meæ cutis ſeu corporis ſtatuitatem fragrare dicebat.Eſt item χρία Accuſatiuus à χρίς.Iliad.σ.ι, οἵτε νέμονται χρία φαιδρὸν,id eſt, σῶμα.χρία πᾶν τὸ totum corpus,in Epig.

Χρυσοειδὴς,lucidus,nitidus.

Χρύι, vide Χρυῖς.

χρῖμα,ατος,ὸ,color.ἡ χρία:τὸ χρῶμα. Ariſtopha.νεφ.οἷς ὕδωρ ἐστὶ τοῦ πηλοῦ τὸ χρῖμα ἰδεῖν.vbi Interpres,οἱ ἀττικοὶ ὃ περιξύουσι τὴ χρίαι. Apu ! Alexandrum Aphrodiſ.in Problem.χρία , legitur victima acuta. αἱ γὰ πολιαὶ μιμοῦνται τὸ γλαυκωπὸν ἐλέσματος τῶν χρυσῶν, cani pituitæ ex qua orti ſunt,colorem imitantur. Ariſtophan. νεφ.φρυνῶν χρῖμα, color nullus ſeu exhauſtus. τῇ χρυσῇ χλοερῷ,Gal.2.ad Glauc.color viridis.

χρίω,ῶσω,c.tim tangere.

χρίζω,colo,colorem aſcifco.

Χρίσσα Æolicè,pro χρυσὸς.

χρίμπτω,ῶ,ὁ.ſtrepitus,ψόφος , ſtridor dentium, maxillarum & dentium colliſio,Heſyc.

χρῖμα.hinnitus , impetus,audacia , φρυαγμὸς , ὁρμὴ , θράσος,Heſychius.

χρῖμψ Θ,ὁ.Et vm.

Χρυσὶς, ἡ, chromis piſcis, qui ſonum vocalem putatur emittere , Ariſtoteles libro quarto Animalium,alibi χρωμὶς alias χρίμψ. nam pro omnibus iſtis à Gaza chromis redditur.Lege Athen.ζ. Eſt etiam Chromis patrium nomen ducis Myſorũ, Etymolog.

Χρυσὸς,hinnitus.

Χρυσὶς,vetuſtas.

Χρυσιῶ Θ,ῶ,ὁ,diuturnus.

Χρυσίζομαι ȣ̃δ

Χρυσίζω,μ.ίσω,σ.ικα,duro longo tempore.ſum diuturnus, interaſco,perſeuero.Ariſtoteles Ethicorum nono,χρυσίζειν ὲν τῷ βίῳ,ſum in vita,Gaza de Senect. Ariſtoteles Ethicorum nono,χρυσίζομεν δ' ἥδιον ἢ ἐς σωφρόνια ἢ φιλονεικίαν ἢ γυμναστικὴν φιλίαν,id eſt,inueteratam.χρυσίζομεν , diuturnus, inueteratus, tempore proiectus.χρυσίζόμενον γαλα γίνεται λιπαρώτερον proceſſu temporis lac redditur tenuius. χρυσίζομεν ἕλκη, vlcera vetuſteſſentia,Galenus libro ſecundo ad Glaucenem. Idem dixit,χρυσίζοντα ἕλκη κ) πίτυα ἀμφίβια κ) κακοήθη Θ. Rurſus 2.ad Glaucon.εἰ μὴ πάνυ καχρυσίζετε ἕδη οἱ ἕλκρωτες. Χρυσίζειν κ) χρυσίζεσθαι, morari,tardare,tardius venire,διατρίβειν.Matth.24 χρυσίζει ὁ κύριός μου, redire cunctatur:differt reditum.Diod.l.6.c.31.ὡς τοῦ χειμῶνος , procedente autem tempore: interiecto tempore.Hippoc.Demagogo,Ἢ ὁ νοῦς κ) ὁ χρόνος τῶν ὀνείρων ἐστὶ κρίσις, χρυσίζει, cunctatur.

Χρυσικὸς,ὴ,ὸ,temporalis,temporarius. Et τὰ χρυσικὰ,obſeruationes temporum.Latini annales vocant, quum digeſta temporibus recenſentur.πῖσ ὃ χρυσικὸς; δικαίως μᾶλλον συμφήσεται ὁ δουλεύειν , καὶ πᾶσι καὶ ὁπόσοις ἀρχῆται ὑπομένειν , annales verò magis ſequi videtur Thucydides ; etſi non exquiſite admodum & diligenter editi ſunt,Plur. in Themiſt. vbi videtur accipi pro quodam lib.ſic inſcripto.

Χρύσιος,ὸς,ὁ,diuturnus,diutinus,lentus,tardus,longus.viuax,ſerus,qui diu moratur. χρύσιον ἀπὸ , qui tandiu & lentus eſt, Euripid. χρύσιοι ἄκωμα,ferotini veniunt , id eſt,diu eſt ex quo non venerunt , idem.χρύσιον ξυνίοντες , cunctanter conſilium congregantes , Thucyd.did. χρυσιὸν στόλον ἀσιάδ Θ, claſſis in diuturnam expeditionem itura.χρύσιος πόλεμος, bella diutina, Thucydid. In Genere Fœminin.Plutarchus in Camillo,φοβεῖς τοῦ κατηγόρου κ) δέδοικας ὁμολογῆσαι χρύσιον , Capitoli ob ſeſſio diuturna & otioſa.χρύσιον τὸν τοῦ σώματος , id eſt , quæ diu & longo tempore abſuit à domo.χρύσια ἔτη δύσα,quæ tandiu abeſt.χρύσιος ὕπνος , tuſſi veteri , Dioſcorides libro primo, capite 101.& capite 98. τὰς χρυσίους δύσας, tuſſim veterem.χρυσίους κατὰ πάσας,veteres abſceſſus,idem libro ſecundo , capite 29.χρύσιον μέλαν , atramentum longi temporis , in Epigrammat. χρύσια ἀφορθρήματα,prolixa ,i. diu in longum tempus producta colloquia,Furip.

Χρυσὸς,ους,ὁ,mora,longum tempus.

Χρυσώδης,ὴς,ὁ,dilatus,cui tempus interiectum eſt.

Χρυσωσὶς,ὁ,mora,q.temporalitas.

Χρυσὶς,vetuſtè,longo tempore,diu,tardè, cunctanter. χρυσίως διατρίψωσιν,diuturnitate extinguuntur,Gaza.

Χρυσιώτερος,diuturnior,longior.

Χρονογραφία,temporum deſcriptio.

Χρονογράφ Θ,annalium ſcriptor.

Χρονόληθ Θ,ætate deſipiens.

Χρόν Θ.ὸ,ὁ,tempus,temporis diuturnitas , mora,vetuſtas. Eſt autem propriè χρόν Θ , quoties de genere , modo , ſpatióve temporis agitur,veluti ſeculum, annus,menſis , dies , hora. Plato,χρόνου χρεία διπλασιασθεῖσα,id eſt.parumper.ὀλίγου χρόνου πορεύσῃ, Xenoph.breui adeunte.μακροῦ χρόνου μετεσῆ,brcui,propediem animaduertet in Sophocl.χρόνῳ πολλῷ ὁ ὗδωρ , ex multo tempore non vidi , Gaza libro quarto Gramm. χρόνῳ πολλῷ ἐχ ὁράσεως , à multo tempore non vidi. Ariſtophan. τῷ χρόνῳ ἐ πολέσθην, plurimo tempore, Thucyd.id.vbi Interpr.ait eum in Maſculino ſemper vti participia τ πλέονι. χρόνῳ τῷ λοιπῷ, poſthac, Ariſtoph.an. διὰ χρόνου,poſt multum temporis. διὰ χρόνου γῆ ἀ ὤφθησαν αὐτῷ , diu eum non videram , hic Ficinus apud Platonem de Republic.ἐοικα διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἰδεσθαι, Ariſtophan.in Pluto,videtur ex multo tempore te vidiſſe,id eſt, diu eſt ex quo te vidit , diu eſt ex quo non vidiſſe videtur.ἀ διὰ χρόνου γεωργουμένη γῆ,terra quæ longo interuallo temporis colitur,Theophraſtus libro tertio,capite 26 . de cauſis plantar. χρόνῳ , progreſſu temporis aliquandiu,tandem, ſerò,aliquanto poſt tempore. χρόνῳ βραχῷ διϊσθέσει οἷοί τ' ποτ' ἐσμὲν διεκπεσεῖν, breui tempore ſe perſanaturum ſperabit,Galenus ad Glauconem libro ſecundo,τὰ χρόνῳ σωσόμενα κρείσσω ἐστὶ τῶν σωσομένων , in dies ſit mitior, Gaza de Senect. πρὸ τοῦ χρόνου , longo poſt tempore Ariſtotel.in Rhetor.per temporis intermiſſionem,Plato de Legib. & de Republic.πρὸς χρόνῳ, pro eodem, Euripid. & Sophocl. χρόνῳ δ' ὁ πολὺ πᾶσι μαστῆσαι τὸ τῶν πολιτῶν,Plato in epiſtol.id eſt , nec multo poſt tota Reſpublica dilapſa eſt.ὀλίγου χρόνου διαθέσαι τὰ χρήματα , inquit Ariſtotel.ſecundo OEconom.ad tempus pecuniam credere.ὁ χρόνος τὸ πλοῦτος, in ipſo temporis articulo extremo,Nazanzenus in Oratione, σοῦ χρόνου,tandem,Sophocl.ἥροων ἔως χρόνου κἀθέατα.χρόνῳ ȣ̃, poſt autem,denique,Euripid,vel cum mora , id eſt lentè & tardè.χρόνῳ ποτ dixit Sophocles in Aiace. χρόνῳ ὕστερον, aliquanto poſt tempore.Philo de mundo.χρόνῳ ȣ̃ ὕστερον ἐλεγχθῆναι , &c. temporis interuallo , vel tandem deteſcit. χρόνου ἀ παρεῖται , exacto tempore, Demoſthen. χρόνου μὲ ἐμέλεις, diu hîc me detines , Homerus Odyſſ.Idem Iliad.ξ. ὃ δ' ἀπολεῖ ἕνα χρόνον ὀὐ βιώσῃ , id eſt,καὶ βραδέ,νου temporis momento. χρόνου τινὸς,aliquantiſper.χρόνου τινὸ παρέσχεν ἑαυτὸν, Demoſthenes.χρόνου οὐδενὸ ἄν χρῆσθαι , nullo momento ſtabilem eſſe. ὀλίγου χρόνου ἐμεινε, pauco tempore manſit Thucy.ides. πολλῷ χρόνου βαλλόμενος,diu conſulte,Idem.ἐ πολλῷ χρόνου,non multo tempore,ſed breui , Ariſtophanes χρόνου τὰ πολλὰ κεῖνα νόμιει , à multo iam tempore leges poſitæ ſunt , Demoſthenes. ἐξ ὀλιγωτάτου χρόνου πλοῦτος κατέδυσε τ , Xenophon libro primo σωσθ.χρόνου πλεῖω ἢ ἕξ Θ,Ariſtoph. Χρόνον ποιεῖν, morari,tardare.Demoſthen. Et in Actis Apoſtol.ποιῆ σπίτι ὃ χρόνον , & quum egiſſent illic aliquandiu. χρόνου ἐμπεσὼν τοῖς φοβερωτάτοις, Idem Demoſthen.id eſt,moras & ſpatia indutere. εἰς χρόνους ἐμπεσεῖ , Idem.εἰς χρόνους ἀφορμὴν δοῦναι , tempora exmere , Idem Demoſthen.ἀλλ' ὁ χρόνος,tandem.aliquandiu,inter iecto tempore.διὰ πάντα χρόνον,per omne æuum.δι' ὀλίγου , aliquandiu , ad tempus,id eſt.δι' ὀλίγου δ' ὑπὸ σὴν.He-mer.Item in longum tempus.Idem Odyſſ ἐ ἐθέλω τοῦ τόνδ' ἐπὶ χρόνον κρῖναι ἰδεῖν, &c. δι' ὀλίγου ὕδωρ χρόνου,iandiu, Æſchines.χρόνου δὲ συχνοῦ, perdiu. κατ' ἐκεῖνον τὸ χρόνον,per illud tempus.Thucyd. ἐξ ὃ χρόνου φοίτησεν,temporum ordine prius,Ariſtotel. in Organ. ἐξ χρόνου, certis temporibus.χρόνῳ & καιρῷ pro eodem.χρόνῳ τῷ ἀφεστηκότι:Demoſthen. οἱ χρόνοι τῆς χειρώσεως,Æſchin.vide καιρὸς apud Ammonium. Item χρόνῳ λίγεται ὁ ὑμνῳδὸς : vnde μετὰ χρόνῳ , in cælo degens. Heſiodus de Harpiis , μετὰ χρόνῳ γὰ ἔασιν.

Χρονοτριβέω,μ.ήσω,σ.ηκα, tempus tero, Neutr. Ariſtoteles Rhetoricorum libro tertio. Οἱ δ' ἀδρωτοι πᾶς ἐπιδεῖς κράνται, ὅταν ὠφελεῖωσι ἢ ὁ λόγος ἀλλὰ διατείνῃ ἢ χρονοτριβεῖν. A Cotum capite vigeſimo,ὅταν μὲ γὰρ ἀφ' ὑμῶν ἄπορ χρόνον ἐγένεται ἐν τῇ Λιβύῃ, ne tempus teret in Aſia.

Χρονολόγιον,diem eximo,procraſtino.

Χρόμμα,μ.άτωσαι,σ.ωμαι,coloro,cutem infrico,demulceo , Depon.Accuſ ung. μὴ χρωματίζεσθ Θ,coloratus.

Χρὲς,χρέως,σώματος, Hom.Il.vide Χρὼς.

Χρέτης,cutis,corpus.Lacar.ἢ ἄπον ἐσ' ἔζ ἔθνες ἀνθρώπων εἰ χρετῆς.

Χρωνῶν, Genitiu.caſus primæ inflectionis , cum accentu in penultim. teſte Gaza libro tertio Gramm.Sunt qui ibidem ex-

ponant porcorum,alij aprorum.

Χροΐς,τῆ χρωτὸς χρόϊ,corpus,& cutis.Dicitur etiam χρῶς,χροῦς, & χρόϊς,οσπε. Est verò χροΐς, vt βοῦς,Iliad. 1. χροὶ δ' ἔντε κάδυσαν, &c. E'ν χροΐ, ad cutem vsque in corpore, Herodotus. ὡς χροὶ κεκαυμένα ἐλκέϊ, ad cutem vsque tonsa, in Epigrammat. vide E'r.Et Prouerb. Pherecydis χροὸς ὑφλά,id est,De cute manifestum.

Χρυσίζω,orno,ornamẽ.

Χρυσιλις,ίδος,ἡ,eruca dicitur, quando à moth ceſſat,nec cibum capit amplius.Caza in Aristotel.vertit aureliam nouè: & apud Theophraſtum hiſto.libro ſecũdo,capite ſexto, ἐκ κεμπάϊς χρυσαλὶς, malè reddidit,ex tinea eruca,vide Adnotation. noſtram.

Χρυσάμμος,aurea arena.

Χρυσομμοδὸς,menſarius,ὁ,χρυσοταμίας,Heſych.

Χρυσόμπυξ,υνος,ὁ,χρυσοῦν χλιν Θ.habens auream habenam vel frenum aureum,vel mitram.Heſiod.in Theogon. ὃς ἔχ ἁμωσὸν χρυσόμπυκας ὕδεϊ ἵππους,Hom.in Il.

Χρυσοκόνιον,ου,ὸ,&

Χρυσανθέμιον,Heſych.id eſt,flos aureus. Latinorum eſt Caltha, vulgò ſoucy, potiúſque ſolſi,quaſi ſolisequium : Calendulam vocant herbarij. herba tenera eſt & fruticoſa,leues caules proferens & folia : multifidos flores,luteos:(ideo dixit Virgil.Mollia luteola pingit vaccinia caltha)ſplẽdentes admodum(ceciniſque Columella in horto , Preſlaque flammeola rumpatur ſiſcina caltha)oculi rotundi ſimilitudine. Sic enim legendum apud Dioſcoridem libro quarto , capite 58. χρυσάνθεμον , ἢ κακὰνθ , οἱ δ βάϐδακλον, πυρεθρὸν τὸ πόα, δαμασονὶ δὲ ἢ ἕλενον, ἀμαρίφρεστα καυλοὶς ἑ φύλλα : πολυχρόϊ δ ἄνθη, κύκλοις, ἰκμαδὲ ὲ ἐλίζεται, ἧς ὀφθαλμὸν κυλοτερῆ(αὐτὸν ὀφθαλμοειδῆ ἔσε αἱ) δὶς ἢ τὰς ὥρας ἀνάϊρεσθαι, nempe Buphtalmum , potius à magni oculi forma , quàm à bouis oculo ſumpto nomine. Addit circa oppida naſci , & caules oleris modo maudi, quod planè Calendulæ vocatæ conueniunt: facultas etiam Chryſanthemo attributa conuenit. Aliud eſt Buphthalmum , de quo ſeparatim Dioſcorides libro tertio capite 156. Hanc cotulam non fœtidam , vel Anthemidis ſpeciem floris lutei , eſſe putant herbarij. Plinius verè quidem dixit libro vigeſimoprimo, capite ſexto Calthæ florem (quem & inter violas reſonat) odore grauem eſſe : rectius ſi ex ſuaui grauem. Miſcuit tamen in vnúmque conflauit quod de Chryſanthemo, & Buphthalmo diſtinctè tradit Dioſcorid. Sic enim ille libro vigeſimoquinto , capite octauo , Eſt & Buphthalmos ſimilis boum oculis , folio fœnículi , circa oppida naſcens, fruticoſa caulibus , qui & manduntur decocti : quidam Cachlam vocant. Hæc cum cera ſciromata diſcutit. Cum eo adhuc erant , qui vtrangue herbam non diſtinguunt. Scio quid alij viri doctiſſimi ſcribant : ſed & ipſi noſtram ſententiam veriſſimam eſſe comperient , ſi conſideratè & candidè omnia rationum momenta expenderint.

Χρυσόπασσον,ου,ὸ,χρυσοῦν φάσγανον,Suid.

Χρυσόπασις,ιδος,ϲυι ſcutum aureum ſiue auratum,quali erant Macedonum.Dicitur & αὐγιδόπασις,Pol.

Χρυσοπρασάγα Θ. φιάλη,phiala aureis aſtragalis eęlata,Sappho apud Pollucem.

Χρυσωμῆς,radio vt aurum,fulgeo.

Χρυσαυγὴς,aureus,vt aurum fulgens,Naz.in Orat.& Dionyſ. de ſitu orbis.χρυσαυγὲς πνεῦ,in Epig.

Χρυσέφεον,idem quod χρυσέϊον.

Χρυσάκρορ Θ.ὁ,gerens enſem aureum.Heſiodus Κτεῖνε κατα χρυσέοι ξέϊ λείπετο λαπτο, &c.Eſt & nomen proprium dæmonis marini, nati ex ſanguine Meduſæ,Heſiod.in Theog.fuit & hic pater Gerionis,vt ibid.habetur.

Χρύσεος, ν, ὁ, priori longa , aureus , χρυσοῦς. Odyſſ. ὁ, χρύσεον ἔλκεσεν, aurea patera . Χρυσέϊα, τὰ , id eſt , χρυσοῦς κέσμους,vide Χρύσεον φόρμιγγα λάκτροι ἀκπίδες,auro,ebore,electro facti clypei:dicto eſt poetica.

Χρυσήλατος,ὁ,in auro ligatus. Plut.in Lucullo , ὁ δωρεὰ χρυσήλατον σμάραγδον ἔχε πολυτελῶς.Et Chryſendeta vaſa dicuntur auro remicta pocula,aut gemmata,& aurea.Martial.tegunt chryſendera mulli. Plinius libro 33. in princip. Turba gemmarum potamus,& maragdis teximus calices.

Χρύσι Θ.ος,ὁ,primis br.aureus,fuluus,γίων Θ.Soph.χρυσίφι ἐκπέδω.Hom.Il.χρύσια ἄεθλα,in Epigr.

Χρυσιπόνυος,epithetum Chryſoſt.apud Damaſcen.

Χρυσοφόρ Θ.ος,aurifer,φιλάργυρ Θ.

Χρυσοχάραξ,ακος,ὁ,habens aureas ſagittas:vel telum aureum:nam ἡ λακάρτη ſagitta eſt.Home.

Χρυσόλατος,ex auro ductus,ex auro confectus.χρυσήλατος πρίστης, Ariſtophan.cripes auro ductili factus.Dicitur ve σφυρήλατος, & ὐξήλατος.

Χρυσοῖδ Θ.ος,ὁ,ἡ,habens auratas habenas,χρυσόϊφ Θ.Suid.

Χρυσόϊρος,aureus,auratus,Eurip.

Χρυσόκαυσον,ου,τὸ,q.aurulum.

Χρυσόκρηξ,aureæ crepidæ aut phialæ.Dicitur vt αὐγυρὶς,Pol.

Χρυσόϑιον,parum auri,Phalaris.

Χρυσόζω,accipio aurum, auri ſpeciem refero.χρυσίζει τῆ χρόϊ,colore aurum imitatur , auri colore micat, Herodot.χρ πο χρυσίζουσα παμπάλεϊκ ὐσίγκωτος,arena auri colore micans.

Χρύσυν Θ.ος,ὁ,aureum numiſma,νόμισμα ἐκ χρυσοῦ,Euſt.

Χρυσοῦς,ῆ,τῆ,aurum,χρυσοῦ,τὰ χρυσία,aurei nummi. Ilato libro primo de Republ.ἀνομισε μίαν ἧ ζυτὸν τὸ ἀφθαμα πολλῶν χρυσίων πμώτερον,rem multo auro magis pretioſam. Athenæus libro quinto,ἐπὶ τὸ ἀσαίνειν ἔϊ τὰς χρυσᾶς ἀδῶ τοὺς ἑλκοντας, id eſt, aurum,χρυσὸν. Χρυσᾶν πέδεσιν,apud Petrum Apoſtol. epiſtol. 1. capite tertio,de auri ornatu quem fibi circumponunt mulieres.Ego tamen ſcribo χρυσίων:Nam teſte Polluce, τὰ χρυσία ἀδῶ τοὺς καμηλίϊς,ὅτι τῶν γυναικείων κοσμημάτων· ἡ τὰ χρυσοφορεῖα παῖ Λυσία ἐν τῷ περὶ τῶ χρυσοῦ πρίσεως: emendo autem ἀδῶ Λυσία:vt Athen.lib.5.Λυσίας δ' ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ πρίσεως,(εἰ γνήσιος ὁ λόγος) ἀργυρώματα τε ἢ χρυσώματα ἢ πλὴν διάδημα. Χρυσίον, pudendum puerile,τὸ αἰδοῖον ἀϊδίου,Heſyc.

Χρυσὸς φυλὴν χρυσῆν,Ariſtophan.in Pace. vide Χρυσόϊφος, & Athen. libro 11.

Χρυσῖτις,ιδος,ἡ,terra vbi ſunt minuta fruſta auri,auri ſpuma : & lapis Lydius quo aurum exploratur dicitur χρυσῖτις λίθος, ἢ λυδία,ἢ βασανίζουσα ἢ χρυσὸν,Pollux.Et tamentum auritaurea arena,χρυσῖτις ψάμμος, Herodot. χρυσῖτις κλβάγυρ Θ. argenti ſpuma nomine chryſitis dicitur , quæ flauo colore & aureo ſplendet,Dioſcor.l.5.c.94.

Χρυσοβδέλιον Θ.ἀλλιὸς eſt mux moſchata,ἰ.βδέλιον Θ. μυρόβλανον Dioſcorid.Aliis verò eſt Myrobalanus flauus ſine citrinus dictus.Ego amplio.Eius meminit Galen.libro octauo κ τόπων, & libro nono.Fructum eſſe puto τ κακυμηλίνε Theophraſti hiſt. libro quarto capite tertio. quæ primus Ægypcia Plinij,illud quartum myrobalanorum genus quod Emblichum vocat, planè conuenit.

Χρυσοδακρύες,ὁ,auratus.

Χρυσοβέλεμνον Κύπριον,in Epig.Ibi de amore.

Χρυσοχάγυον,ου,τὸ,habens ſolum aureum.

Χρυσότυγον,ου,τὸ,vel potiùs per α χρυσότυγον quod eſt χρυσότυρον à genu , non à ſemine (vt & ſcribendum πολύγονον ſicut πρίγονος & πετρόγονον : nam à γόνυ παρ ξύκλιν τὰ πολυγόνων: & herba ſanguinalis multis cincta geniculis , ideò πολύγονον vocatur à Dioſcor.)Chryſogonum herba:cuius flos aureus quinis foliis diſtinctus , cum ſe complicuit geniculum repræſentat. folia quercus habet , ſed maiora , minoribus diuiſuris radix longa,craſſáque raphani modo : primùm alba eſt,deinde ſub autumnum,ſolis æſtu iam percocto ſucco,rubeſcit intus foriſque nigricat.Eſt verò Blattaria Plinij libro 15. capite nono , quam falſò quidam putant verbaſci tertiam eſſe ſpeciem Dioſcoridi:vbi enim in blattaria,κλάδιες ἐφέϊ τὰς βόϐδιλε ἐσπὸ ὀφθαλμὸν. non negò tamen eam eſſe ſimilem,ſed aliud eſt idem eſſe,& aliud ſimile.

Χρυσοδιάβλητον,τὸ,pretioſum,ex auro fabrefactum.σίμιον,Sui.

Χρυσοδακτύλιος,ὁ,ἡ,aureum geſtans annulum, capite ſecundo, epiſt. Iacobi.

Χρυσόδετος,ὁ,ἡ,auro ligatus. Plut.lib.περὶ ἀορησίας,ἐκ γὰρ χρυσοδέτων

Χρυσοειδὴς,ἐς,ὁ,ἡ,ϛ,auro ſimilis,fuluus,aureolus,Gaza. (κίρκος.

Χρυσοκρατῆρον,tornax eſt ſiue alueus, in quo aurum conflatur ac funditur,Suid.

Χρυσόθρονος,filia Agamemnonis & Clytemneſtræ,Iuterp.Homer.

Χρυσόθρονος,aurum thronum habens.χρυσόθρονος ἦρη, Homerus Iliad.α, id eſt, χρυσοῦν ϑρόνον ἔχουσα, βασιλὶς. Et Odyſſ. ἓ,χρυσόθρονος ἠώς.

Χρυσοκαλάθ Θ.ης,ὁ,μελοδόϊ Θ.

Χρυσόκαρπος,ſpecies hederæ ab aureo acinorum colore χρυσοκάρπου Κίϐδος,onuſtum eſt aureis fructibus.

Χρυσοκέρως,ὁ,qui habet aurea cornua.

Χρυσόκαιρος,coronatus auro,χρυσοκόλλητος,auro coagmentatus,Eurípid.χρυσοκόμας ἄπολλ Θ.dictus ceruus qui captus ab Hercule, Pollux.

Χρυσόκλειος Θ.epithetum calicis apud Athen.

Χρυσοκόλλα,ἡ,Chryſocolla,id eſt,auri glutinum,hanc enim aurifices ſibi vendicant agglutinando auro,& inde appellatam ſimiliter vtentes dicunt. Natiua eſt, & factitia , Metallica ſeu foſſilis in ærarijs metallis , in argentarijs & plumbarijs inuenitur,eſtque humor per auri venam defluens craſſeſcẽte ſimo rigoribus hyberais in pumicis duritiem. Per ſe plerumque arenæ ſimilis reperitur, vel materiæ metalli cæ adhæret.Hæc lutea vocata eſt. Et tamen illa quoque herba quam Luteam vocat Plinius,Lutcum Vitruu.& Lutum Virgil.quæ eſt Glaſtum Cæſari,ſatiſque ſatiua Dioſcorid. vul-

gò

gò pasel, vel gnede, tingebatur. Factitia autem, quam inter artigines recenſet Dioſcorid. fit ex ære Cyprio, & impubis pueri viſna: hanc fanternam vocat Plinius. Fit & ex nitro foſſili. In Officinis vocatur *Borax*, quia ſic nitrum vocant Arabes, a quibus Chryſocolla tamen *Tincar* appellatur. Lege Dioſcorid. libro quinto, capite 36. Galenus Simplic libro nono in fine. Vitruuius libro ſeptimo, capite 9. Plin. libro 33. cap. 5. Χρυσικόλλα, genus edulij ex melle & lini ſemine. Athen. l. 3. χρυσικόλλα ἔξει βραμφέτιον διὰ μέλιτος ἢ λίνου. Et Heſyc. βρόμφ· τὸ κλινοσκόμιον ἢ μέλιτος.

Χρυσικόλλητος, ὁ ἢ ἡ, auro conglutinatus, Lucian. Eſt apud Eurip. κέπι χρυσικόλλ Θ-, Poll.

Χρυσόκομη, chryſocome herba, quæ & Chryſitis Plin. Lege Dioſc. l. 4. c. 55. malè quidam putant eſſe faniculam 2. veram eſſe putamus, quam aliqui herbarij Helenium 2. vocant, alij ſerpyllum inodorum corimbis aureis.

Χρυσοκόμης, ὁ, ἡ, habens comam auream. Heſiod. in Theog. χρυσοκόμης ϑ' Ὑπέρονος, &c. χρυσοκόμης ὑιὸν ἀ Θ-, in Epigr.

Χρυσοκλεὶς ἴδος Θ-, enſis aureum habens capulum aut manubrium, & apud Menandrum χρυσοκλεὶς κρλον τ αὐτὸ ἐγκορίδιον, Pollux.

Χρυσολάφητος, habens aureas fegittas, vel colum auream.

Χρυσολάχανος, τὸ, triplex ἀσπιδοειδὲς, & λεπιδωτὸς, Hippoc.

Χρυσολίθος, chryſolitus lapis pretioſus, capite 21. Apoc. Ioann. & Exodi 28.

Χρυσολόγχ Θ-, aureum lanceam geſtans, Poll. epith. apud Eur.

Χρυσολεπὶς, ſquamis aureis tectus, Heſyc.

Χρυσολόφοι ϑεῖακόντες, dracones aureis iubis & criſtis, Heſyc.

Χρυσόμαλλ Θ-, habens vellus aureum. vide in Chiliad. Eraſm. Ouis χρυσόμαλλ Θ-.

Χρυσομανὴς, auri amore inſano captus, auarus. χρυσομανὴς μελάντ, in Epig.

Χρυσομηκεδόνιον, vide Μηκεδόνιον.

Χρυσόμηλον, malum aureum.

Χρυσόπαστος, ἡ, auis proprium. Ariſtotel. 8. Animal. cap. 3. vbi Gaza aurinitta.

Χρυσόπαλλ Θ- φιάλη, phiala cui vmbilicus eſt aureus, Sappho, apud Poll.

Χρυσόπαστος, ὁ, habens terga aurea. Sophoc. Ὑπερϑὲν χρυσόπαστον λώπαν, inhibens habenam tergo aureo præditam.

Χρυσοπέλλον, ϑ Θ-, Interp. Ariſtoph.

Χρυσόϑ, vel contractè χρυσοῦς, οῦ ὁ, aureus, auro ſolidus dicitur à Virgil. χρυσῆν ἀφορὰ ἐτῶ, id eſt, κρλὸν, χρυσοῦν ἀφορὰ ἐτῶν, Homer. dixit ex hiſtoria Ægyptiaca: ncueiat enim in Ægypto Veneris aureæ lucum, vt ſcribit Iuſtinus Martyr in Oration. ad Gentiles. ἅ χρυσοῖ ϑεοῖ, Ariſtophanes. ἑκάστ χρυσοῦν διανέμων, ſingulis aureum tribuens, Plutarchus in Galba. χρυσοῦν ἕξακ σίων ὁλκὴ, pondo ſex centorum aureorum, Phalar. in epiſtol. Pollux libro nono, οἱ μὲν ἀφρικικοὶ vocabantur σπατῆρες, οἱ ϑ φιλίππειοι, οἱ ϑ ἀλεξάνδρειοι χρυσοῖ πολίτες ὄντες. Et ſi χρυσοῦς dixeris, φορτοπολείτας ὁ σπατὴρ: ſi verò σπατὴρ dixeris, ὁ πολίτης ὁ χρυσοῦς.

Χρυσοπάγων Θ-, ωνος, auro contextus, vel intextus.

Χρυσόπαστος Θ-, ὁ ἢ ἡ, auro intertextus, auro diſtinctus, auratus apud Eubulum teſte Poll. Ἅ ἔμοιον ἦ χρυσοπάστοις τραίνυσι, χρυσόπαστ Θ- τάπησι, tapes auro intertextus, Chryſoſt.

Χρυσοπέδιλ Θ-, epitheton Iunonis. Od. ϑ χρυσοπέδιλ Θ- ἥρη, Iuno habens calceos aureos, dicitur ab Hhſiod. in Theog. ἀϑ ὑφ' ἁλὸς κρλοπλαμπὲ ἰόντ Θ-.

Χρυσοπλόκ Θ- auream habens galeam. Eurip.

Χρυσοπλύσιος, laudandi auri effinxa. . Strabo, ἡ πλεῖν ἦ χρυσοῦ ρυχίαν ἔξει πιῶ τὰ χρυσοπλύσια φορτηγηϑέμενα, auri lauacra vertit Interp.

Χρυσοπόϑ, aurifex, Lucian. & χρυσουργὸς.

Χρυσοπόικλ Θ-, auro diſtinctus: idem, vt videtur quod διάχρυσος.

Χρυσοπόλις, emporium Chalcidonicæ.

Χρυσόπρασος λίϑος, chryſopraſus lapis pretioſus, capite 21. Apoca. Ioannis.

Χρυσόπρῳρος, inaurata prora.

Χρυσόπτερος, aureas alas, vel pinnas habens. Hom. Il. ϑ.

Χρυσορεκτὲς, gutturnium auratum, ὁ χρύπιλ, ὃν τῶ χρυσὸν ἔχει, Heſych.

Χρυσόρρυφ Θ- οἶκος, domus aureis laquearibus, Lucia.

Χρυσόῤῥαπτος, ος, ὁ, habens baculum aureum, vel ἐπτόδιλ Θ-, i. crepidas aureas, ὁ χρυσῶν βάϑρων ἔχων: Epith. Mercurij. Od. κ, Ἐΰϑὰ μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπτ αὐτὸς ἔλπετ.

Χρυσοῤῥόας, ὁ, Pactolus amnis, à ramentis auri quæ fert ille.

Χρυσορρόμων, qui aurea verba loquitur.

Χρυσοῤῥύτης, ὁ ἢ ἡ, auriflu us, apud Æſchyl.

Χρυσὸς, οῦ, ὁ, aureum. Χρυσὸν τὸ χρυσοῦ dicitur χρυσίον, & χρυσίδιον: vt αἰγυπτίς, αἰγύπτιον, ἡ αἰγυπτίδιον. Χρυσὸς ἄσπρ Θ-, aurum incoctum, ὁ ἀκήκοεν, purum & putum, obrizum, Pollux. Plato duodecimo de Legibus χρυσοῦς ϑ ἡ αἰ Θ- ὃν ἐν ἡμῖν πόλεσιν ἰδία τε ἢ δ ἐν ἑϑ ὑπὸ ϑείου φόνου κτῆμα: Cicero ſecundo de Legibus. Aurum autem & argentum in vrbibus, & priuatim in fanis, inuidioſa res eſt. Χρυσὸς ἀπεργασμένος, aurum factum, cui contrarium eſt, infectum. Χρυσὸς, piſcis aurei coloris, vt tradit Plin. à quo Chryſos dicitur, diuerſus ab Aurata quæ vulgò *dorée*, qui eſt χρύσωπος piſcis de quo Athen. lib. ζ. dictus etiam ἰσπίων Θ- ab Archeſtrato. Callimachus, χρύσεον ὃν ἔφυσεν ἱερὸν ἰχθῦν dixit.

Χρυσοστέφαν Θ- ἄνδ, in Epigramm. Hebe ſiue Iuuenta corona aurea caput redimita. Item Iuuenum oui, qui & vitellius dicitur.

Χρυσόστομος, ὁ, ἡ, habens os aureum.

Χρυσοτρόφος ἀπὸ ἀγκύλων, ex auucis arcubus, Soph.

Χρυσοτύκτων, aurifex, in Epigr.

Χρυσότυκτος, ex auro fabricatus, Heſyc.

Χρυσοτυχὴς, armis aureis ornatus, Eurip.

Χρυσοτύρρητα, τὰ, vaſa aurea ſculpta, χρυσοτύλωμα, Suid.

Χρυσουργὶς, τὸ ὃ χρυσοῦ ἐρύσσειν ἢ μεταλλεύειν.

Χρυσουργὸς, aurifex.

Χρυσουφὴς, auro intertexus. χιτῶνες χρυσοῦφεῖς, Athen.

Χρυσοφαδὴς, ὁ ἡ ὃ, auratus de ſuper, auro intertextus, qui eſt lucis aureæ, λαμπρὸς.

Χρυσοφερὴς, geſtare aurum, Ariſt. 2. OEcon.

Χρυσοφορία, auri geſtatio ad pompam hominum.

Χουσοφόριον, electrum: ab auri colore quem habet.

Χρυσοφόρος, οῦ, ὁ, aurifer. aurum geſtans. χρυσοφόρον aliqui vocant electrum, teſte Dioſc. l. 1. c. 114.

Χρύσοφρυς, ὁ Θ-, ὁ, aurata piscis. Ariſtoteles quinto Animal. vide Χρυσοῦς.

Χρυσοφύλαξ, cuſtos auri, qui aurum aſſeruat.

Χρυσοχάλιν Θ-, auro frenatus, aureo freno ornatus: & de Sole dicitur, in Epig. χρυσοχάλινον ἐπὶ φάϑ ἐέλιον, χρυσοχάλινον ὤμισι curruus aureo freno, l. 1. Eſdræ.

Χρυσόχειρ, qui annulos aureos geſtat, Lucia. in Timon. ὃ ὤμως πορφυροῦς τε χρυσόχειρας ϑεοὺς ὀχοντας.

Χρυσοχοεῖον, aurificina pro officina, apud Demoſt.

Χρυσοχόος, ὁ, ἡ, aurifex, Neut. abſol. Dinarch. χρυσοχοεῖ ἐμὲν ὁ πατὴρ. Eſt & Prouerb. Σὺ ϑ' ὦκ χρυσοχόεσιν, vide Eraſm. Adag. Aurificem te futurum credebas.

Χρυσοχοϊκὴ τέχνη, ars aurificum. Demoſt. χρυσοχοϊκὸν ἐργάζεϑαι.

Χρυσοχόϑ, ὁ, ἡ, aurifex, aurarius faber. Sunt autem inter aurifices, vaſcularij cælatores, inauratores & bractearij, vt docet Budæus in Annot. in Pand.

Χρυσοχοϊστὴ, τὸ χρυσοχοϊκὸν, Pol.

Χρυσόω, μ. ὥσω, π. ωκα, inauro. Act. Accuſ.

Χρύσωμα, ατος, π. res aurea, vas aureum. vide χρυσίον.

Χρυσώνητος, ſeruus apud Cretenſes, apud Athen. l. 6.

Χρυσωπὸς ἰχθὺς, piſces in quibus aureæ notæ refulgent. vide Athen.

Χρύσωσις, εως, auratura. Quintil. quaſi deauratio, inauratio.

Χρῦν. nitere, vtere. Soph. in Aiace, χρῆ χρή.

Χρὴ, pro χραὶ, per apocopen. ἐν χρὴ σωϑῆναι ἢ πλεῖον. Lucian. ἡμᾶς τοι τὰς ἐν χρὴ σοῦ τὰ βιβλία σωϑῆναι. Item, ἐν χρὴ τὸ πολεμικὸν ἡμῶν ὁ στρατὸς, fluuius vrbi proximus. ἐν χρὴ μεϑ' ἡμῶν στῆναι, Plutarchus in Theſeo. εἰρήνη ϑ' ἦν μεταφορὰς τῆς καυσείας ἄχρι τῶ χρωτὸς γεγενῆσϑαι. vnde Lucianus, ἐν χρὴ καυρίας οὐ πλέοντας. Et paulò poſt, ὃν παλεῖ ἀσάβολα κ ὁ σκωλὸν βακὶς ἢ ἐν χρὴ ὁ καυσὰ. ἐν χρὴ πᾶν πάρμαν ἐϑ, comam ad cutem eſſe abraſam, Philoſtratus in Heroicis: ſic Niger ἐν χρὴ ξυρεῖν, radere ad cutem vſque. Sophocles in Aiace, ξυρεῖ ϑ ἐν χρὴ πάνυ, radit enim hoc ad cutem vſque, id eſt, ἄκριβῶς ἢ ἐγὼ σαφῶς, attingit vsque ad carnem. vide apud Eraſmum in Prouerb. Radit vſque ad cutem. ἐν χρὴ ξέειν τὴν κεφαλὴν, Plutarchus in Lycurg. capitis crines ad cutem tondebat. Idem ibidem. ἐν χρὴ λείσαντες, ad cutem vſque tondentes. ἐν χρὴ κεκαμμένοι, ad cutem vſque tonſi, Xenophon in Omiſſis libro primo huiuſmodi tonſura dicitur σκάφιον, Ariſtophan. & eius Interpr. vide Χρώς.

Χρῄζω, μ. ἀσω, π. ωκα, coloro χρωτίζω, ὁ χρωτίζομαι, μελαίνω, inficio, id eſt, βάπτω, colore imbuo. Nam χρώς, id eſt, χρῶμα. Fit autem à χρώς χρωτῆος, & abiecto σ χρείζω, ac per ſyncref. χρᾷζω, vt à φύς, ὃς in Datiu. φῖ. φυτίζω. φύζω. In Epigramm. μίσσει χρώτα πολεμίων, fœdare manum ſanguine, id eſt, inficere ac tingere, cruentare, τὸ φύρειν ἢ μελαίνειν. Ariſtotel. in Problemat. χρώζονται αἱ μύιες, colorantur matulæ. Piſides, οἳ ὦ τὰ πάντα ἐσϑίουσι χαῖρι κεχρωσμένα. ἐπεὶ ϑ ἐσϑίουσι τὰ ἐλυδόνια λάχνη, Ilçe non ſunt ad gratiam colorata & veſtita orationis artificio. Simplex enim omnis eſt veritatis oratio: quod & dixit Euripid. vide compoſita ἐ πιχρώζω, & κατα χρώζω, quod & διαχρώζω dicitur.

Χρώζω (quia χρὼς ἐτίαν cutis, quæ ſenſu tactus index exiſtit) pro ad cutim applico, ſimplicitérque pro tango apud Euripidem. Heſychioque eſt χρώζει, τῷ σωμάτει, ψηλαφᾷ: atque a-liis πλησιάζει, quod & χρατίζειν dicitur.

χρώμα,τος,τὸ,color,(id est,affectio corporis visibilis in superficie per lucem)ἡ χροὶα vel χρωὰ siue χρόα. Plato duodecimo Leg.χρώματα ἢ λόγῳ φανέντ' ἂν ἄκρως ἔπι καὶ ἀληθῆ τῷ ὄντι φῆι: Cicer. 2.de Leg.Color autem albus præcipuè decorus Deo est:cùm in cæteris,tùm maximè in textili. Idem Plato in Timæo, splendorum quendam esse ait colorem defluentem figillatim de corporibus,& talibus quibusdam partibus, quę sint aptæ ad sensum oculorum. Rursus idem in Menone, χρόαν ἢ χρόα,ἴδεῖν ὑπόρροιὴ πρωτόνων ὄψει συμμετρον ἢ αἰσθητόν, defluxio quædam de figuris rerum, oculis consentanea & expolita. Apud Polluceum χρώματα ἢ βάπτματα, ἢ ἀδὲν ἢ φαίνεται,id est, colores quibus vtuntur infectores. χρώματα translatè dicuntur colores rhetorici,τὰ σχήματα,id est,orationis lumina atque ornamenta quibus connectita coloratur oratio. vide Σχῆμα.Sic & χρώματα ἢ σχήματα τῆς τεχνῆς, ornamenta & lumina artium.Plato 10.de Republic. Οὕτω δὴ εἶμαι ἡ ποικιλίαν φάσιν χρώματα ἂ ἴδια ἐκφέρων τῆι τεχνῆι τῶν ὀνόματι ἢ βάμμασι θῶι χρωματίζειν.Similiter χρώμα λόγου dicitur ab Hermogen.facti probabilis causa, qua res aliàs turpis,honesta esse monstratur.Color etiam vocatur Latinè.Quint.Dandus deformibus color,idque etiam apud malos,& ad est,causa facti speciosa quærenda est.ἢ ἀποχρωμὰ π. Et præter Macrobium,Martian.Capellam,etiam apud Vitruu.lib.5.cap.4. Genera modulationum tria sunt:Primum quod Græci nominant ἁρμόνιον:Secundum χρῶμα:Tertium διάτονον. Est autem harmoniæ modulatio ab arte concepta, & earè cantio eius maximè grauem & egregiam habet authoritatem. Chroma subtili solertia ac crebritate modulorum suauiorem habet delectationem.Diatoni verò quòd naturale est,facilior interuallorum distantia.Suid. Λέγεται ἢ ἐξ ἁπλοτέρων χρωμάτων ἢ μὲν ἢ μιλησίας: ἀμοιβαῖος ἢ φασι,ἀπὸ ἰδίας χρόας κεκοσμῆσθαι.πῶς τε τὰ ἡμιτονικὰ χρώματα. ἢ πῶς τὰ διατονικὰ,& c χρώμα (etiam ἀπὸ τῆ χρώματος,ἢ χρωματίζει τὰ μικρὰ)radicula quæ è Syria adfertur,cuius vis excalfactoria,vsuique in vnguentorum tinctura atque colore.Amaracino admiscet Theophrastus in libello de Odoribus.Est verò χρῶμα,radix illa quæ nunc ex India adiicitur fæpe cum Zingiberis radicibus,quæ commanducata croci vim & colorem reddit : Cucurma vel curcuma Arabum, Dioscoridisque κύπειρον Ἰνδικὸς libro 1.capite 4. Sic enim ait,Ἔστιν εἴδος κυπείρου οὐ Ἰνδικὸς χρωδέστερον, φαυλότερος ζυγγίβερι,ὃ διαφαίνεται δὲν κερκιδῶδες ἢ πυρὸν ὁρίσκεται,&c.vulgò vocatur à nostris Chymicis,terra merita.Scio Turnebum conterrancum & præceptorem meum, virum post homines natos vtriusque linguæ scientiss. exiſtimasse in suis annotat.citati libelli,χρῶμα à Theophrasto vocari quòd à Dioscorid.σῶμον radiculaque à Plinio appellatur : idémque esse quod Assyria radix Columellæ libro vndecimo, de qua etiam in horto meminit.Sed σῶμον etiam lanariam herbam sue radiculam, non χρῶμα difertis verbis appellat ipse Theophrast.de histor. libro sexto capite tertio.Et radicula cui semen nullum attribuit Plin.libro 19.capite 3. Assyria radix esse non potest,cui ipse Columel. dicat, Assyrióque venit quæ semine radix. Nec,vt alij volunt,Assyria radix est raphanus,id est, βαφανὶς ἢ ἥμερος, quam & radiculam vocauit Celsus,Palladiusq; simpliciter radicem, sed est σίλφιον laserpitiúmque Syriacum. Χρῶμα,cutis,χρὼς vel χροὶα,atque etiam χροὶα vel χρόα.Hippocrat. φασὶ διυπνίων τῶν μὲ ὑπνωσάντων ἐν τοῖσι χρώμασι ἐμφύσημα ποιεῖσθαι ἐν τῆ ὧν ἐξεφέρηται ἐν τῆ βλάβῃ: Excrementa namque per cutim educere expedit : propterea quòd nocumentum in ambitu corporis est.Cur verò cutis coloris nomine vocetur,lege in Comm.doctissimi viri Iul.Cæsar. Scaligeri.

Χρωματίζω,μι.ἴσω,τ.ικα,τ,τὸ χρωνῦω,coloro. Sæpe vtitur Theophr. lib.περὶ ὀσμῆ,& pro χρωματίζειν,etiam:dicit τὸ χρῶμα ὀσφρ. ἡνα. vide Χρωτίζομαι.

Χρωματικὴ,τὴ,ante tempus Marsiæ erant omnia musica.

Χρωματίος,coloribus,in Epigr.

Χρωματοπώλης,ου,ὁ,quasi coloratio,Comm.Aristoph. in Neb. vide Χρωματιζόμαι.

Χρωμὶς,ὶδ,piscis,Arist.8.Anim.alibi χρομὶς scriptum est.

Χρώννυω,coloro,tingo.

Χρωννῦω,idem Act.Accuf.Apud Theophr.in Charact.ca.περὶ Μικρολογίας,μεμῆ' ἀλλας χρωννῦον, quod tamen mihi suspectum.

Χρὼς,ὠτος,ὁ,&

Χρὼς,ωτος,ὁ,corpus. Apollonius secundo Argonaut. αὐτοπαῖδα χρὼς,&c.id est,χρῶμα.Hesiodus,βρότεον χρὼς.Idem,χρὼτά τε μυδαλέον θέμις,&c.corpúsque madidum reddat. Item,ἀλλὰ χρὼς καὶ φάος:Sol corpus reficcat. Io annes Diaconus Interpres Hesiodi.χρὼς,inquit,per ο μίκρ:χροὶ ῆ, μικρὸν.ἐκεῖ μὲν ὁ ἀλόχρως ὁ χροὶς,σῶμα τὸ σῶμα,ὡς ὁ γάλως.ἐπαθὼς ὁ ὁ χροὶ, ὁ σημαίνει τὸ αὐτὸ,ὡς ὁ βοὺς χρῶτα. Iones appellant quicquid corporis nostri carnosum est,in quo maximè genere cẽsentur cutis & musculi,Galen.2.de fracturis. οἱ χρῶτες,cutis,χροὶα siue χροιὰ ἢ χρόα.Vnde ὁ χρὼ formatione Attica dicitur,γεῖ ἢ ἐνγενὴς,ὁ,pro ὁ χρωτὼ,id est,in cute,ad cutim,ad viuum,ἢ ὁ ὑπὸ τῶ πλησίον.Hinc ὁ χρὼ πάρεδρος,id est,tonderi ad cutim Celso.Et ſque Hesychio ὁ ὁ χρὼ κουρεὺς,ἢ ψιλὰ ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ χρωτὸς. Paul. Ægin.t.libro secundo,capite 42. φαλάνθ ψιλῶσαι ἀπὸ τῶ περιττῶ ὁ χρῶ.Dixit que Plutarch.in Aleib. ὁ χρὼ κουρεῶται. Plautus in Capt. Sed virum strictumne attonsurum dicam esse,an per pectinem? strictim tondere,i. ad cutim ἢ ὁ χρὼ κείρειν (quæ tonsura σκαφεῖον vocatur)per pectinem verò, id est, longius à cute interposito pectine:hoc tondendi genus κάπας dici,supra ob seruauinus.Sic ὁ χρὼ ξυρᾶν, de rasura quæ nouaculâ fit:vnde & periculum imminẽre prouerbio significatum:sæpe enim tonsor pilos ad viuum radens cutim eradit ac resecat. Sophocles in Atace magistrophoro, Ξυρεῖ γὰρ ὁ χρὼ ἄστρα (alij),ναὶ μὰ χάριτας πάλ, id est,Camer.Nam gaudia ad viuum resecat hæc omnia : Quod translatum est ad intimas animi ægritudines.Scholiastes ſic exponit, ὅ τινων τῆ αἰνιγμῶν τῶ χρωτὸς,ἢ ὅτι σαρμὰ ὁπὸ τῆ ὑπηνιδωλὸν (vt apud Homerum Iliad.10. ὑπὸ ξυρῆ ἰσταμένῳ ἀκμὴν)σφαγιάσαι, ξυρεῖ ὁν χρὼ οἱονεὶ γὰ ἢ τὸ σώματος ἐφαπτεται ὁ σίδηρ. Quod etiam dicitur, ὁν ξυρᾶ ἱστάναι τὸ σφάμα,vt author Demetrius Trichinius. Synesius in epistola quarta,Οὐσῶν ἢ ὁν χρὼ ξυρόσιν τὸ κεφαλὸς, μόλις ἐκδύεσθείς,ἁπασι τὸ διαμμαχόσω σοφὸς τας σπιλάδας, non prius abstitit quam in propinquo esset,iam iámque instaret periculum.Hic enim ὁν χρὼ propinquitatem notat ἢ αὐτὸ τῶ πλησίον ἢ σωλῆρε ponitur,vt apud Thucydid. ὁν χρὼ ἔβη πλοῦντες. Virgil. dicit,

Radit iter fæuum &
Ixuas stringat sine palmula cautes.

Lucian.in Zeuxid.ὁν χρὼ τῆ μητρὶ σωσσα τέκνων,id est,matri inhærentes.Eſtque apud Suidam Ἡ τῆ φίλα αὐτῆ ὁν χρὼ φίλον, id est, ei erat intimus atque in amoribus : summè amicus & charus. Catera ab aliis adnotata, vide in Χρώ, quæ noluí inculcare.

Χρῶμα,color,quasi coloratio,βαφὴ,κρασὶς χροὸς,Pol.

Χρωστὴρ,ὁ χρωματίζων ; colorans,infector.In Epigrammat.μολὶς βία χιτῶνες.

Χρωτίζομαι,appropinquo,πλησιάζω,applicor, coloror. Aristoph. νεφ.ταυτηνὶ τὴν φύσιν αὐτὴ ἀφῆγμαι χρωτίζεται, ἢ σοφὰι ὑπασπίζεται, ingenium suum rebus nouis imbuit. ὑπηχρωματίζεται, χρωματίζεται, Comm.translatio est à corpore ad animum.Suid.est, ἀφοσιοῦται,applicat.λέγεται,inquit,ὅτὶ ὁμὶ μουσικὸν. vide Χρῶμα: & Χρωτὼ : Et Συγχρωματίζομαι.

Χτ Δ Α Ι Ο Σ,ὸ,vilis, vulgaris, abundans, multus, diffusus, confusus,apud Strabonem.τὰς χυδαίους φοίνικας,palmulas chydaeas,id est,vulgares & ex copia viles,Marcell.libro 5. Dioscap.31.

Χυδαϊστὶ,in Attic.ita legitur,συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, ἀπὸ τῆ μὴ πολλὰ γίνομαι ὅθι χυδαῖοι εἰσι,ἢ ἀδία φάσις ἔχων.

Χυδαῖος,fuſè Cicer.κακοχυμῶδ:& abundanter, copiosè, cumulatè, ἀδρῶς,ἁπλῶς,σαφῶς,φανερῶς,ἁπλῶς, Hesych. Τὰ χυδαῖα dicuntur quæ oratione prosa ac pedestri scripta sunt,Aristoteles Rhetoricorum libro tertio,Διὸ ἢ ὁν μέτρων πάσης μεταβάσεως μᾶλλον τὰ χυδαῖος,ἀδεδιῶν τὸ ὅτι ἢ μετρεῖται, id est, Ideòque omnes facilius versus recitarent,quam solutam orationem & nullis carminis legibus astrictam. Χυδαῖος, tumultuariè & confusè,ἀπλῶς,ἀδιακρίτως,nullo habito discrimine,siue delectu, temerè & inconsideratè,ἀσυστατικῶς.Isocrates in Panathenaico,Οὐκοῦν αἰ ὁῦ δέξαμε τὸν εἰκὸ ἢ φορτικὰς ἢ χυδαῖος,ἀπ' αὐτὸ ἢ ὁῦ λέγωσιν,similis illis videar,qui temerè & importunè & sine delectu effutiunt quicquid in buccam venerit.

Χυδὶς,fusus,in Epig.

Χυλάζω,in Χυάω.

Χυλίζω fuccum elicio,fuccum exprimo , Dioscorid. in Præfat. libro primo.

Χύλισμα,τὸ,succus expressus,liquamentum,Gaza libro nono hist.plantar. Theophrast. χύλισμα γίνεται, exprimitur succus, fit liquamentum , Dioscorides libro tertio de Aloë, διατὸν ὁῦ ἔξω τὸ ἔδος χυλίσματος , duo funt succi genera. vide Ὄπισμα ἢ Ὀπὸς.

Χυλισμὸς,ὁ,succus,Gaza libro nono hist.plant,Theophrast.vide Ὀπισμὸς.

Χυλὸς,ὁ,ὸ,succus,humor : à quibus 4. esse dicuntur, χῦμα,φλέγμα,ἡ ξανθὴ χολὴ,ἢ ἡ μέλαινα, de quibus & febribus quæ inde oriuntur vide Problemat.10. Alexand.Aphrodis. qui tamen libro primo,Problemat.83.quærit διὰ τί ποτὲ χυμῶδ ἀπάντων μονοειδῶν ὄντων,ὑπὸ τὰ τρία νοσήματα μονοειδῆ ἢ ἁπλᾶ συμβαίνει,id est, quum tres corporis nostri humores simplices vniformesque sint , non tres quoque morbi vniformes,atque simplices veniant,&c. Sunt autem hæ tres materiæ, ἡ ξανθὴ χολὴ, ἢ ἡ μέλαινα, ἢ τὸ φλέγμα. Hoc vocabulo Medici tanquam Latino vtuntur. Χυλὸς,id est,succus, dicitur ex planta aut alia materia.manibus,aut torculari , aut igne expressus exudatúsque humor , inquit Marcell. libro primo

Dioscorid. qui ὁπὸς liquorem exponit, de quo ante. vide in dictione Ὁπός. χυλὸς σπαρδίλης, Galenus libro primo ad Glauconem. pisanæ succus, vel e cremor Celso & Plin. δύσχυλος χυλῶ, succo solani madefacere, id est, macerare: Idem libro 2. χυλὸς σταφυλῆς, vuæ mellago à Ruel. & Barbar. Plin. sequentibus verti tur, à Marcello succus: cui illorum expositio non placet vt obscurior. vide libri quinti Dioscorid. Translatè dixit Aristophan. in Face, μείζον ἢ ὑπὸ ἔδε ὄνλωσε πάντ' ἐξ ἀρχῆς φιλὲς χυλός, quasi amicitiæ succo. χυλὸν exponit Commentat. τὸ ῥόφημα. Propriè autem χυλὸς est succus: χυμὸς verò saporis sed sæpè alterum pro altero substituitur: Nam & id constat ex vocabulis οἷ χυμοὶ ὑγρώδη, κακόχυμος, κακόχυλος, quibus non saporis sed succi bonitas vel prauitas significatur: Contrà saporis vocabula sunt etiam δριμὺς, δύσχυλος, ἄχυλος ἢ ἄχυμος, id est, facua & insipida, apud Theophrastum de causis libro sexto, capite 19. A quo & χυμοὶ pro sapore ibidem ponitur cum air capite primo, χυλὸς μὲν, τὸ ξηρῷ καὶ γεώδει τοῦ ὑγροῦ ὑπαπμαγέντος: ἢ τὸ ξηρῷ διὰ τὸ ὑγρὸν ἀπὸ ὄντος ὑπὸ θερμοῦ, id est, Aut sapor est siccipermixtum humidum percolatio à calore. Lege Galen. Platonem in Timæo, Plutarchumque in 3. Sympol. Quod dixerat Epicurus de Finib. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἀδιάκριτον εἶναι πάγκαλον, ἀφαιρεῖ μὲν τὰς ἀπὸ τῆς χυμῆδος ἡδονάς, vertit Cicero Tuscul. 3. Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ sapo e percipuntur, &c. At quod idem Ἐ. icorus in epistol. ad Men. Τὸ ὡῷ φυσικὸν πᾶν ἥνωται τοῦ ὕδατος ὃ ἔστι, τῷ ὃ κενὸν ὑποπέφυκεν, οὗ καὶ χυμοὶ γίνωι πᾶν τοῦτο πυκνὸν διαπηγνύμενον, ἀφωρίζει μὲν τὰς ἀπὸ τῆς χυμῆδος ἡδονάς, vertit Cicero Tuscul. 3. Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ sapo e percipuntur, &c. At quod idem Epicurus in epistol. ad Men. Τὸ ὡῷ φυσικὸν πᾶν ἥνωται τοῦ ὕδατος ὃ ἔστι, τῷ ὃ κενὸν ὑποπέφυκεν, οὗ καὶ χυμοὶ γίνωι πᾶν τοῦτο πυκνὸν διαπηγνύμενον, ἀφωρίζει μὲν τὰς ἀπὸ τῆς χυμῆδος ἡδονάς, Ipse Cicero secundo de Finibus consentit: Naturæ cuncta parabiles esse, & tenuissimo victui, id est, contemptissimo, cibis & potionibus minorem voluptatem non percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum. Fit autem à χυλὸς Diminut. χυλάριον. Vocant autem Actuarius, & Nicerol. Alexand. χυλάρια, quando herbas quasdã adiecto medioci mellæ aut saccharo decoquimus, quasi dicas succatiunculas.

Χυλαίνω, μ. ὤσω, σ. ωκα, liquo, quasi in succo χυλικῶν ὑπὸ ὑγροῦ, Dioscor. libro secundo, capite 101. liquescens in humore, humore se diluens, se soluens. χυλαίνει σωὶ ὕδατι, expressus cum aqua succus, Marcell. liquatum cum aqua, Ruel. li. 2. Dioscor. 111. χυλαινόμενος, succus radicibus expressus, Dioscor. 2. c. 215. vide Ὁπός.

Χυλαίς, succosus. τὸ χυλώδες, succus, Dioscorides libro tertio, capite 22.

Χύλασις, succi confectio, succi expressio, succus expressus, cremor, Dioscorid. capite de hordeo, ἐν τῇ ἕψησει χυλώσεις, cremor in dictione reditus. Succatio transfertur à Gaza apud Theophrastum de h stor. libro septimo, capite quinto, αἱ περὶ χυλώσεις, donec in liquamenti crassitudinem redigatur, Ruel ius: donec in succum lenescat, Marcellus lib. secundo Dioscorid. capite 135. significat etiam ventriculi actionẽ, per quã cibus in chylum mutatur.

Χύσις, σεως, τὸ, fluxus: copia, τὸ χύμα τῆς ἀερορρύτου. multitudo numerorum, capite secundo, libro secundo Macch. Hesych. χύμα συρρεύτιον est, pro ἀνήκεστον, πλῆθος: Ipsique χύματα, inferiùs, τὰ ὀπὸ τῶν πόρων χύματα.

Χυμὶδια, perniones, Diosl. 2. c. 137. & c. 197. l. eodem & li. 5. c. a. 21. vide Χίμετλον.

Χυμίδιον, ου, τὸ, idem. χυμίδιον σφαιδικὸν, pernionem mitigans, Dioscorides libro secundo, capite 152. & 106. libro quarto. Idem Dioscorid. libro primo, capite 134. ἀμύσσει ἢ κνᾷ ἐγχυλὸς ὢν· τὸ σφοδρὸν αὐτοῦ ἐρυσιπέλατας ἢ φλύκτας, χυμίδια, στραγμία. Idem eodem lib. c. 184 χυμίδια ἐπὶ τῶν, pernionib. medetur seu pernunculis vide Χίμετλον.

Χυμιδιώδης, pernionibus laboro, pernionibus vexor, mihi pedes à frigore algent.

Χύμινος, ου, ὁ, ἡ, fundo, Neut. Accus.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, proprie sapor: Est & χυμὸς, succus, humor, vnde κακοχυμία, quum malis succis corpus abundat. Plato in Timæo, χυμοὶ vocat humores illos qui à terra in stirpes trasmittuntur. χυμῶν genera quatuor ponit ibidem, vinum, oleum, picẽ, mel. vide χυλός.

Χυμοτριβέω, ήσω, ἄσω, σ. ακα, χ. tripudio, σκιστῶ.

Χυμοτρίβης, τὸ, pomicelli, τὰ χυμοτρίβια. Hesych.

Χύσις, εως, ἡ, fusio, Cicer. & fusura Plin. quasi liquefactio, scaturigo. congeries, cumulus, σῶ μασι, πλήθεσι, Homerus Odyss. χύσιν οἴνου, vini fusionem, vinum quod fundatur & bibatur, vini ou οἴνου, vini fusionem, vinum quod fundatur & bibatur, vini omnibus est communis quoque, Nonn. χύσις φωτὸς πᾶσι κοινὴ, omnibus est communis est ille luminis, Nazianzen. Χύσις. Vitruuius libro nono, c. septimo de Syderib. Piscibus disposita est tenuis fusio stellarum, quæ Græcè vocatur ἐρυθρὸν. Aratus in Phænomenis, Οἵη πὶς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνδυ ἢ ἔνδυ Σειδηκῶμαι. Meminit Higinus l. 3.

Χυσοχαυσωδέστατος, ι, molles & effœminati, apud Aristoph.

Χυτὴ, ἡ, ἡ, terra quæ infunditur & aggeritur mortuorum sepulchris, tumulus, agger. χυτὴ γαῖα, ἡ ὕδατι κεχυμένη τοῖς νεκροῖς γῆ. Homericus Iliad. ζ, Α. ὃ μὲ τὸν θνήσκοντα χυτὴ ἐν γαίῃ κεκάλυπτει. Et Iliad. ω, Ἕδραν ἢ χυτὴν ὅθι γαῖα ἐχέωσε, χ. κεύω, τὸ ὑφ. πεῖ τὸ κεχυμένον ὀστεομέλιον, Interp. vide Χέω & Χύω.

Χυτικὸς, qui diffundit, qui ve resolvit.

Χυτὸς, ἡ, ὁν, vide Χύτ. Θ.

Χύτρα Θ. & Χύτρος Θ. Χυτρᾶζω, & Χύτριον Θ. Est autem ὁ χύτρος Θ., ὃ, ἡ τὸ χύτρον, vas olearium in quo oleum ad vngenda corpora à balneo, τὸ ἐλαιοβάρειον ἀγγεῖον ἐφ' ᾧ ἔζεν τὸ ἔλαιον, ὃ ἢ μὴ πολυσάρκου χύτρον A Polluce χύτρον ἢ κεπάρνιστον inter balneatoris vtensilia numerantur libro decimo Eupolis, ἀνὴ ὁ φίλε ξυλᾶς χύτρον τοῦ ἐλαίου. Dici videtur ἀπὸ τῆς χύσεως, id est, fundere. Situlis verò aquam in balneo affundunt ut ipsa lauantur, σπιλαρίζουσι vocat Trallianus, ἢ τοὺς σπίνακας ἀφυδρώσαι: & alibi, λαμπυκιδίσασα ἢ σπίνακα. In Epigramm. φορέσει δὲ μοι σὺ, ἢ πὶ χθὲ χέλυμνα πὸ χύτρα. Χύτλον, τὸ ὑδρόλαον, hydrelæum, oleum cum aqua mixtum, Commentar. Aristophan. in Vesp. τὸ μὲν ὕδατος ἄλαιον, Eustath. Odyss. ζ. χύτρα etiam ab aliis Grammar. exponuntur lauacra ex oleo & aqua. Χύτλον, lustratio ἢ κάθαρσις apud Homer. ἀκάμαντι χοὶ, quod mortuis libatur atque effunditur. Apollonius Argonautic. I. primo, Ἐν δὲ ἑ' αὐτῷ ὧδε σφιν ἐτόσσατο χύτλα χέασθαι, id est, libramina. Idem libro secundo, Χύτλα δὲ οἱ χθονίοις ἢ ἤγνισαν ὕδατι μήλων. Commentar. χύτλα κυρίως τὰ μὲν ὕδατος ἅπαξ κατηχρεωκαιμένα ἢ μὴ ἐπιτήδεια, τὰ ἀκάθαρτα, ἢ ἀχρεῖα. Inde χυτλάζω ἢ χύλιδε, proprie aqua admixto oleo perfundo: simplicitérque pro perfundo, & lauo, vngo, λούω, ἀλείφω, κατα χέω. Homerus Odyss. ζ. λούσατο δὲ ποταμῷ ἐν λεκάνῃ ὤμους τε καὶ στέρνα, Εἶος χυτλώσατο, id est, vt se à balneo vngeret, ἢ ποτὶ κεκασμένῳ ἀλείψατο. Nam χύτλα, inquit Didymus, τὰ μὲν ὕδατα ἔλαιον: & Eustath. χύτλα ἁπλῶς τὰ νιπτερὰ dicuntur, ab Hesych. τὰ μετ' ἔλαιος ἢ ὕδατος ἀλείμματα. Callimachus in hymno Iouis, Αὐτίκα δ' ἐκπὸ βόου ὕδατος ἐκ τε κέλευθα λύματα χυτλώσατο, τὸν δ' οἱ ἐν χρόνι λοῦσαν, Ilicò quærebat aquæ riuum quo ablueret partus fordes, id est, κοπρώσιον. Et apud Hippocratem χυτλάζειν, id est, κλύζειν. vide Galen. in Simplicib. & in Gloss. Aristophanes in Vespis, τὰ χύτλα ἔκτεινε, ἢ χρώματα πικρὰ Τ' ἐγχρίσ χύτλοισι σωμάτων ἐκ τοὺς σφύσωσι. Commentar. διὰ χυτλοῦ σωμάτων ὑγρὰς ἀπολούσῃ. Nam χυτλάζειν τὸ μετὰ ὑγρᾶς διαχέειν. Apud Orph. est, Οὐδ' ἐνδυτὰ ἱερὰ χύτλα νύβι tamen Interp. dolia vertit.

Χυτλώμενος, ὤσω, σ. ακα, vide Χύτλ. Θ.

Χύτρος pro κεχυτο, fusus erat. Apollonius secundo Argonautic. τοῦδ' ἐπὶ σῶμ' ἀνέμοιο χύτρος ἐπὶ ἔσσυτο θύελλα, ipsis seu ipsorum animus confundebatur & conturbabatur. Il. ε. χώτος χαπεὶ κολάδες, effundebantur, ὑξεχύθησαν.

Χυτὸς, οῦ, ὁ, fusus, fusilis, liquidus, & circunclusus, lapidib. constructus, vel cœnum & fordes habens, Etymolog. χυτὸς ἰχθύς, pisces quos fusaneos cognominant, vt qui fusum retibus capiantur, Aristoteles quinto Animal. capite nono. χυτὸς ἀγρωστὶς: vide Τ' ἀρίχη γεῦσι. Est & χυτὸς λιμήλος, Cyzicenus postea, Apollon.

Χύτρα, ας, ἡ, olla, fictile, fidelia. cacabus. χύτρα ἀπὸ θείου χωρεῦσα, olla duplæ capacitatis, Dioscorides libro secundo, capite 90. χύτρα σπαλάκων, prouet. apud Interpr. Aristophan. χύτρας λαμᾶς, ollas lippitudinosas, Lucian. & Eraſm. in Adag. χύτρα σιατὰ, olla: anfatæ velutque geminis auribus, in Platonis Hippia maiore. Et χύτρα vocatur lusor ἐπὶ τῷ χυτρίδι παιδιᾷ: de quo lusu Poll. l. 9.

Χυτρᾶδες, τὸ, locus vbi ollæ seruantur: & χυτρεῖα, τὰ, testæ ollarũ, Ammon. τὰ ἀπὸ χυτρῶν ὄστρακα, Pol.

Χυτρεὺς, testaceus, fictil. s, ollularius, ὀστρακίνος. Arist. περὶ ζώων τὰ ὄντα ὧδε ὑγιαίνοντα.

Χυτρεὺς, ῶ, ὁ, figulus ollarum, κεραμεὺς, Suid.

Χυτρίδη, ου, ὁ, qui in ollis coquit cibos: Athen. de impedimentis Darij ca, itis apud Damaſcum, χυτρίδιοι εἰκοσιτέσσαρα, ἑξαπτοῖς διακοσίοις.

Χυτρίδιον, ου, τὸ, ollula. Aristopha. in Acharn. Ἀνὴρ ὃς ἐκ χυτρίδιον σφαγῶν θύζουσιμόνον, i. Da mihi ollulam spongia obturatam. Est & mensura quædam.

Χυτρίζω, in ollam ponere. ὁ χύτρα ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

Theophrastus hiſtor. libro quarto. capite duodecimo, πλατεῖαι, πετραι δὲ καὶ ἄμμος, χύσεις καὶ ὕδωρ, ἐκτὸς ὅταν ἢ λιμνη, vbi ita vorat gines appellat. Item τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις ἡμερῶν τῷ διονύσῳ, Ariſtopha. interpr. feſtum erat Athenis, quod eodem die agebatur quo χύτρα, in quo omnis generis ſemina in olla elixa Bacho & Mercurio offerebantur. Agebatur verò decimatertia Nouembris die. Idem interpr. in Ranis exponit ἑρμῆ χθονίῳ ἑορτὴ ἐν ᾗ οἱδὲς χύτρα τῷ ἱερῷ. Eſt & nomen vrbis in Cypro.

Χύτρογλα, τὸ, olla, χύτρα, χύτρα, Pol.

Χυτροπῶλαι, οἱ, (vinde & Χυτροπόλον apud Pollucem) ſuſtentacula ollarum, ollæ cum pedibus, foci. Hebræi Cirim vocant. κλιβανοι καὶ χυτροπόδες καὶ ἀριθμὸν ἀόριστοι, clibani & chitropodes deſtruentur, capite vndecimo Leuitic. Heſiod. Μὴ δὲ ὑπὸ χυτροπόδων λυσιπόδικαι ἀκλεὲς ἔδωσιν. vide in Chilia. Eraſm. A Chytropode cibum non ſacrificatum rapere. Heſio. Μὴ δ' ὑπὸ χυτροπόδων αἰσχρὸν ἕλῃ ἀκλεὲς ἔπος προνοεῖσ διεσίο à χύτρα.

Χυτροπωλεῖον, τὸ, locus vbi ollæ venduntur. Poll. l. 7. χυτρίδας δ', ἢ χυτροπωλεῖα ποσὶν. Et Æginam χυτροπῶλαν vocatam ſcribit idem l. 8. vbi & Χυτροπῶλαι.

Χύτρος, ὁ, ος, ον, fundo, effundo, diffundo, diſpergo, reſoluo, χέω, χύσω, & χέομαι. Actiu. Accuſatiu. χύσον, funde, Ariſtopha. κέγχρους, in Epigramm. κέγχρους, κένχρους ἀφύσι. pro χώσῃς, fiudduntur & ſternuntur, Homer. κεχυμένῳ, effuſus. κεχυμένῳ σώκῳ, caro mollis ſolutaque, Ariſtoteles octauo Animalium. unde εἰς ἀφροδίσια κεχυμένῳ, dicitur in venerem effuſus. vide Χυτή.

Χ τῖ, Dionyſ. l. 2. ἐκ χάδι, repletum eſt.

Χ' ὁ, pro ὃ, ὃ, & ille, in Epig.

Χύλο ὀργίζω, Homer. Odyſſ.

Χύλοι, ὁ, χολοωτὸ καὶ ἀρχίζιτο, Apol. Rhod.

Χωσερτὸς, ὁ, malua horten ſi s.

Χωτὸς, ὁ, ος, ον, τὸ, ος, tumultuor.

Χωλάζω μ. αω δ, claudico. Neutr. abſol. μὴ χεῖτ. Θεὸν' ἀμφοτέρους χωλεύειν ἔ ἰχύσας, quouſque ambobus claudicabis poplitib. Nazan. ἰχνολεῖν, factus eſt claudus.

Χώλωσις, claudicatio Epiſtet.

Χωλώσεως, claudicatio (vel χάλασμα.) in Hippiat. Aſyrtus.

Χωλεία, ἡ, claudicatio, Pol.

Χωλεύω, μ. Θέω, σ. θυκα, idem quod χωλαίνω, claudico: quod tranſfertur ad deficientia. Galen. 4. Symptom. τὸ χωλεύειν παρ' ἀπορίαν τοῦ πόρου, qua parte claudicat diſputatio. Χωλεύω, mutilo, claudum reddo. αὐτὸ σημεῖον κατὰ τὸ ἧβῶν ἀξόμενοι, Hippoc.

Χωλιαμβὶς, vide Σκάζων.

Χωλοπέδιος, claudus pede, ſeu claudicans pedibus.

Χωλοποιέω, claudos faciens, Ariſtoph.

Χωλὸς, σὴ, ὸν, claudus: cui opponitur ὀρθόπους ἢ ἀρτιπους ἢ. Homer. Iliad. β. χωλὸς δὲ ἕτερον πόδα, altero pede captus. Χωλὸς ἔσται eſt manens, id eſt, Polluci, ὁ τὰς χεῖρας παραλυθῶ. Propterea etiam pro imperfecto ſumitur, vt Mancus Latinè. Plato ſecundo de Republic. φιλοσοφία ἐ χωλὸν ἀπεῖδ ἢ ἀφύλακτον, & c. Plutarchus in Cimone, τὸν ἵππον ἐλαύνειν χωλὸν dixit, id eſt, claudum. Plato χωλὸ φύσις, id eſt, ἁπλῆς.

Χωλότης, τητος, ἡ, claudicatio. τὸ χωλοτὲς, idem.

Χωλοτομία, mutilatio, σκήρωσις.

Χώμα, ατος, τὸ, agger, terra aggeſta factus, humus aggeſta, obſtructio, cumulus terræ vel lapidum. his aliquando Nilus coercebatur. vt docet Vlpian. in Leg. pen. D. de extra crim. vbi agger es χώματα exponit. Vitruius libro quinto, capite duodecimo, Tunc ex altera parte ſtructuris fiue aggeribus expediantur progreſſus, &c. Plinius moles vocat, noſque iam vulgò *mole, lcuées, chauſſées, & terram*, id eſt, χῶμα τῆς Suid. χώματα χοῶ, dncere vineas, Herodotus. Χῶμα, tumulus, ſepulchri agger, ſepulchrum, τύμβ Θ, τάφ Θ. Plato vndecimo de Leg. χώμα δὲ μὴ χώτω μὲν ὑψούτω ἐ πάντ αἰσθάνεσθαι ἐρρει ἐν πολλῷ μέρει ὄντα κωφῶν. Ex quo dixit Cicero ſecundo de Legib. Extrui autem vetat ſepulchrum altius quàm quod quinq; dieb. homines quinque abſoluerint, nolebat eſſe πολύχωτον.

Χωμάτιον, τὸ, aggellus.

Χώμιος, ὁ, χώνια. σωρὸς, Heſych.

Χών, ὼν Θ, ὁ. Hercules apud Ægyptios, quem in Italiâ migraſſe tradunt, & ab eo gentem Italæ χῶναι dici, Etym. χων ὁ, colla titiam ſtipem quæ in ſympoſium conferebatur Argiui vocabant, teſte Athen.

Χωνεία, ας, ἡ, fornax.

Χωνεῖον, vas in quo funduntur & liquantur metalla, χῶν Θ, vulgò *creuſet*. Eſt etiam infundibulum. Alex Aphr. l. 1. vbi 3. libro ſecundo. χώνια δὲ πινὲς ἀνόμασαν, ὅτι τὸ αὐτῶν ὑφ' ἑῷ ὑγρὸ, κάτω δὲ ἡ στενοτὴς, ὡς ἐπὶ χωνείου. vbi Gaza, Sunt qui infundibulū gargarizſum appellant, eò quòd ſuprà amplius, infrà arctius eſt: vide Χώνθ.

Χώνδευμα, conflatio. vide Χωνθεύειν.

Χωνδυτήριον, χεῖον, τὸ, χώνευμα, conflatorium exponunt, officina in qua metalla conflantur: & opifices χωνευτικὰ dicuntur, vt flatores monetales apud Pomponium. Atque χωνευτικὴ, ars ipſa quæ conflationem Senecæ ſiue conflaturam Plin. i. τὸ χώνδευμα, docuit, quod & fuſuram vocauit. Idem Plinius χύσιν τ μετάλλων. Suid. χωνεῖον eſt τὸ χωνθεύειν. Habet & χωνὸν pro officina ἢ αὐτὸ τὸ τρυπάλιον ſuſtorii.

Χωνδωτὴς, οὐ, ὁ, flator, Suid. χώνις, ἡ, χωνευτικὴ.

Χωνδωτὸς, οὐ, ὁ, conflatilis.

Χωνθεύω, μ. θύσω, σ. θευκα, conflo, Suid. εἰς χώνευμβάλλω. Accuſ. Alex. Aphr. l. 1. Prob. τὸ χαλκεῖ ἐ πον χωνθύσας, & c. qui cuenus equũ conflauit vel duxit.

Χώνιμμ, ατος, τὸ, infundibulum. Athen l. 10. Οὔτε ἢ ὠνητέον ἢ πιπράσκειν χρῆναι, ἁπαξαπασ ὅπου χωμὸν εἶναι· ὅθεν καὶ χώνιμμα ἔδωκεν. Expoſuit Cornax apud Dioſcor. li. 5. cap. 77. Trallianus, ὑποσφάττει διὰ χώνης, ſuffumiga eum infundibulo. Phlebotomi rates apud Poll. l. 10. Κύλικας πέντε μέχρι ἑξήκοντα ἐλάττονα διὰ χώνης. vide Χώνθ.

Χωνία, μ. τὸν, vel χώσω, τ. νεκ, vel σκε, aggero, obtruo aggere, Actiu. vide Χώμα. Virgilius Æneid. Aggere compoſito tumulũ, quod Græci dicunt πάσσω χώσασθαι. Lucianus, κὴ πάσσω χωσάμενον ὁ ἀρύσαν. Homerus dixit, σὺν ἔχευε, & χώσαντες ἔ τὸ σῆμα. Terram exaggerare ſolebant: quoque altius educebatur, eò honorificentius erat. vnde tumulus à tumore.

Χώθ Θ, ης, ὁ, idem quod χωνεῖον Suid. fuſorium vas, de quo ſuprà: mendoſe ita ſcripſerunt apud Hippoc. σὺν κεφάλαι, Σπόγγοι ἐν ὀλίγῳ χώτῳ dicendi. enim χώθ Θ vnde χωνεῖον. Dicit gulam ſimilem eſſe infundibulo. Alex. Aphr. de ſua expreſſit, χώνια οἱ πῆες ὠνόμασαν διὰ τὸ ὅμοιον μέρ ἔχ ὑγρὸ, κάτω δὲ στένον, ὡσπερ χωνεῖον. A Trallano dicitur χώνιον. Aliud eſt χώνευμα, id eſt, agger, τὸ χῶμα: annotant tamen & id χώθ Θ ſignificare, vt ſit ἐνθ Θ τύπος, βόθυνος.

Χώομαι, ὑσοῦμαι, ὑσόμην, ὑκα. Il. ἀχώσατο κῆρ. In Futuro, χώσομαι. ibidem, ὅτε χώσεται: vide etiam ibidem τόσον ἐχάσατο, pro ὠργίσθη. Hexodus χάσατο ἢ φρένας, præcordis ſucceſſit. Idem, χωσάμενοι ἄσσα ἕκαστα ἴρατα ad boues, χωσάμενος, ἐρχόμενον ἀγρόνδε. Cum Genitiu. Iliad. βασιλῆος χωόμενος ἔ βεσσάδος τὸν βίοτον ἔδων ſubaudiendum.

Χάρα, ας, ἡ, regio, prouincia, tractus, plaga, ager, ὁδὸς, τόπος, ſolũ, ſtatio, τὸ χωρίον χάρας. Vtuntur eo vocabulo Graeci, quemadmodum Loci, Latini, χάρας ἐχὼν ἔντιμον, honeſtum locum tenere Xenophon. χάρα λαμβάνειν, conſtitui. idem Pæd. quarto, ἂ δ' αὖ ἀσαύστατα ἢ ἀνέγκλητα παῦλα, ἀεὶ ἀφάγωστα παύεσθε, ὡς ἂν χάρας καὶ χώρας λάπτειν, locum deſerere. χάρας ὑποκύπτειν, locum relinquere, & hiberum ſeruare atque integrum. Syneſ. εἰς τὸ ἀστρολάβον διαγράφειν ἐμοὶ δὲ τὸ χορεῖ ἀβέλτερον, ταυτὸ χάρας ἐν ὑποκείμενα χάρας καταλιμπάνειν, pro eodem, Plero in epiſt. χάρας δίδωμι, eodem modo, non præbes locum planctibus? non ſies? Nazanz. τὸ χάρας τ' ὄψιμον σκ, pro cute, cutis loco, Ariſtotel χάρας καινὰς, locis vacuis, id eſt, numero non integro nec completo, Aſchin. ἐν χάρᾳ κείσθαι, loco ſuo poſitum eſſe, id eſt, digeſtum & compoſitum eſſe: cui opponitur ὅπου τύχῃ, id eſt, temerè. Xenophon in Oeconom. Ὅπ πεῖς μὲν, ὅπου τύχῃ, ἕκαστον κατασκεύηται, πῶς ἂν ἐν χάρᾳ ἕκαστα τετραμμένα κεῖνται; μὴ δ' εἶδ' ἐν ἀσκηνάτῳ ὄφ' ἐν χαρᾷ ἐ ἢ ὕστερον, ἀλλ' ἤδιον προσπέσθαι ἕκαστα διατιθέντα ὅτ' ἐν χρεῖ κατεῖν ἐ γένεσθαι, in agro cubare, Demoſthen. ἐν χάρᾳ μεθορᾶσθαι τῷ, Xenophon libro ſecundo Pediæ, in loco eſſe, mercenarij ἐν βασιλικῇ χορᾷ κατεῖσαν, regio ſolio recluſi, Plutarchus in Pyrgo. ἐν χάρᾳ, regionem paſſim, ibidem, illic, eo loci, hoc loci, in iiſdem ſedibus, in ea regione. ἐν χάρᾳ φυλακῆς διατηρῶν, per regionẽ cuſtodias diſtribuerunt, Thucydid. ἐν τῇ χάρᾳ, dixit Ariſtoteles ſecundo Oeconomicorum, ſuo loco manere. ἐν χάρᾳ ὑγίαινον, in ſua quiſque ſtatione manſerunt, quieuerunt, Thucydid. ἕστηκε τῇ χάρᾳ, ſuis in locis ſteterunt, Idem. ἐν χάρᾳ ἐχὰ ὡς ἕκαστα, ſuo quidque loco poſitum eſt. Alioqui ἐν χάρᾳ ἐχέω id eſt, quieſcere, ἡσυχάζειν. Ariſtophanes in Ranis, ἡμεῖν ἔξεστ ἐν χάρᾳ. Idem in Iſtro, ὃν τὸ βλαμμ' αὐτὸ ἐν χάρᾳ ἐχέω, neque vultum in ſede & loco eodem habet. Xenophon de matre familiâ, Περμένθ ἢ ὑποκυπτρίβλιμ οἱ ἐν χάρᾳ ἐχόμενα, circunſpectantem an ſuo quicquid loco poſitum ſit. Syneſius aliter, Εἴθ' ἐν χάρᾳ, εἰ ὑπέμενες ὑποπλεῖ σαφῶς ἕκαστον ἔχοντα, reſiſtam & hic morabor. Ariſtoteles ſecundo Oeconomicorum, σῴζειν ἐ ἄτοπον ἕκαστα κακιπλάσια κ χαίρειν, quæ ſinguli ſorte poſſidebant, ſuis locis immota tenuere. ἐν χάρᾳ τῶν οἰκ ἔχα, loco non mouere, non attingere, eodem in ſtatu eſſe finere. ἐν χάρᾳ μένειν, in loco, vel in ſua ſtatione manere, quietem agere, Iſocrates. παῦτα ἢ ἐν χάρᾳ μένειν, ἢ πεῖν αὐτὰ κοῦφα ποιεῖσθαι, rata & intacta manere volumus. ἐν χάρᾳ ἢ μένειν τὰ σκήνωματα, id eſt, ἐν τῶν οἰκείων πέζειν. Thucydides. ἐν χάρᾳ μένει ὅπ τὸ πόλις, circa pylum ſtationem habent, Idem Thucydid. ἐν χάρᾳ μένων, ſuo loco manens, Plutarchus in Numa. Et tranſlatè pro in ſua claſſe manere, & in ſua ſorte

forte acquiescere. Synesius, Ἐγὼ χάριν ἐάσω εἰμενὴν ἐμαυτῷ φιλοσοφωτάτῳ, si fuerit mecum & ipsum vinere philosophārem. Phocylid. Vt iniam corrupt inquiens, ὡσεὶ ὡς πεφυυὸς πολύπους κῦ χρῶμ᾽ ἀμοίβῳ, neque vt petris haerens polypus pro loco varietas. Χωρεῖ, locui amentum & conceptaculum Caesar. Plut. in Demetr. de machina, ἣ νῦν ἐσὶν ἐν μέσῳ τῶν σεζάγμ διεπίφερκτον ἐν χώρᾳ πολλῇ.

Χώρια, ſpatiorum modi.

Χωρεπίσκοπος, ὁ, incola, conſinis apud Dionyſ.

Χωρεύω, ὦ, ὑπὸ χαρᾶς διαχέομαι, Suid.

Χωρηγός, ὁ, ager, rationalis. λόγων, Interp. Theoc. Εἰδύλ.

Χωρεπίσκοπος, ὁ, Chorepiſcopus, qui (vt obſervauit meus Cuiacius Iuriſconſultus ad Vlpianum) dabatur certo vico, vel pago ab Epiſcopo vrbis ſub qua vicus erat, de quo Synodi Antioch. capite decimo Neocaes. capite 14. & Ancyr. capite 13. Fuere multi eiuſmodi naſcente Eccleſia, poſtea ſublati, vt Damaſi epiſtola quaedam docet. Regionarios vocat Papias. Alij vicarios Epiſcopi & vicarios Epiſcopos expoſuerunt. Eſt & apud Baſilium χωρεπισκόπων mentio. Et in Iuſtiniani conſtitut. quadam Graeca de Epiſc. & Cler. Μᾶτι ὑπόσκοπος, μήτε χωρεπίσκοπος, μήτε οἰκονόμος ἔστω.

Χωρίαμι, κτω, π. ησω, ſum capax, capio, & ſuſficio aliquid facere, vel intelligere. Accuſatus Phocylid. Ὦ χαρὲ μεγάλων δύσεχλε, non capit doctri nam magnam. Ὃ πάντε χωρῶν ἐ κόρον πάτου, &c. capite 19 Euangel. Matth. id eſt, non omnes capaces ſunt huius dictiſie Eraſm. cuius eo loco vide annotat. χωρῶ σοφίαν, admittit proditionem, Plutarchus in Lycurgo. Lucianus in Canica, ἅμαξαι δύο χωρῆσαι, duos alios capere. Ariſtophan. τὸ δὲ χαὶ χορήτειν dixit, ſex ci ngios, capiet: ſic Eurip. Nazanzen. in Orat. ἵνα χωρήσω τὸ κρεῖττον κρείττονα, vt purum purtate complectatur. Idem ibidem de Chriſto cur factus homo, ἵνα, inquit, χωρηθῇ διὰ σώματος, σώματι, ἵνα ἐκ ἐχ χωρῆσαι, vt per corpus corporibus percipieretur, alioqui incomprehenſibilis.

Χωρῶ, item ſignificat cedo, id eſt, cuado, procedo, pergo, contingo, progredior, περβαίνω. Οὐδὲν χωρεῖ ἡ βασιλεὺς. caſtrenſe genus loquendi pro audacter in hoſtem tendere, vel cum eo conferre & conſerere, cum hoſte cominus congredi. Plato in Theaeteto, ἐ δύναι χωρῆσαι τοῖς, cominus congreditur. Plutarchus lib. περὶ τ Πλατωνικῶν de Aripatro. Μόνῳ βαδίζειν ἐδύνατο χωρεῖν τῷ Καισαρεῖ. Trauſlatique dixit Calenus libro duodecimo Methodi, Οὐδὲν ἧττον ἐκ τῶν γλωσσῶν ἦν ἀφορμωμένων ἱστορῶν τι ἢ καμπτόντων λόγον ὑγιῆ, δι᾽ ὧν τὸ τὰ πατρῷα τε ἢ μητρῷα ἐδύνατο χωρεῖν· ἀεὶ γὰρ τοῖς ὀδυνωμένοις ὁ λογισμὸς, id eſt, medicorum illorum qui audacter & generoſe in dolores velut in hoſtem contra tendant Virgil. Aencid. 10. Ibo animis contrà vel ſeſe praestet Achilles, id eſt, ἐκδύσω χωρῆσαι: quod nos vulgò dicimus faire teſte. Polybius libro vndecimo hiſtor. dixit, ἐκδύσει χωρῆσαι τοῖς παροῦσι, Rebus aduerſis non cedere, ſed iis fortiter reſiſtere atque repugnare. Pro quo loquendi genere, ἐκδύσει βαδίζειν ponitur, vt apud Plutarchum in vita Theſei, Οὐδεὶς βαδίζειν τῷ ὁρμῇ τῷ χρῶτο πολεμίῳ, famae & dudum receptae opinioni repugnare, & ſeſe opponere. χωρῶ τοῖς ἔκυσι ποιοῦσι, inuado hoſtes, Thucydid. χωρεῖ γὰρ τὸ θεῖον τῷ ἀνδρὶ, id eſt, συμπίπτει τὸ ἔργον, Ariſtophan. Eunapius, ἅσσα ὑρακοι μετὰ σπουδῆς, ὅτι τὸ θεῖον τῷ ἀνδρὶ ἐκ ἐχώρει ἐκ ἐμέλει, Bi eui fortunae momento, & quaſi ſub teſtulae caſu (vt eſt in prouerbio) Res Romanae in melius proceſſerunt. Ariſtophanes ἐκ ἐχώρει ὁ πόλεμος ἐκ ἐχώρει, vſurae proceſſerunt. Ibidem, χώρει, πικρὸν πάζεις ἔχων ὦ τὸν θύμον, ingredere. ἐκ χώρει δῆλα δῆλα, duplex erat ſententia, Euripid. Plato epiſtola ſeptima, πολλοὶ δὲ ἐκ ἐχώρουν οἱ πιθανοὶ λόγοι, tales rumores multis è locis ferebantur, manabant, proficiſcebantur. Ibidem, λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ σικελίας ὡς ἐπὶ τοῦ σιῶν φιλοσοφίας ὡς ὄντα δυνάμει πάλαι ἐν ἑλλάδι: rumor erat multus, fama increbuerat. χωρεῖ διὰ πάντων κλωδίων, fertur per omnes ir, Plutarchus in Romulo. χωρεῖ διὰ πάντων κλωδίων, omnes ſpiritus penetrare, Nazanzenus in Oration. de Spiritu ſancto. Euripid. χώρει σὺ δ᾽ ἔνδον, hunc conceede tu, accede. χωρεῖ εἰς καιρὸν, in alium abit, capite 15. Euangel. Matth. χωρεῖ δὲ ὅτι, in te tendo, Thucydid. ἐπ᾽ αὐτοὺς χωρεῖ πολὺ, ipſam vrbem petere contendit, Plutarchus in Romulo. καὶ χωρήσας ὅτι τῶν ἡμετερῶν, ad faſtum tranſiit: τὸ δὲ σὸν ἐδὲ τὰ ἡμέτερα χωρεῖ, Lucian. id tibi deorſum recidit. Sophocles in Aiace. χωρεῖ σοὶ ἔργον, me confero ad opus. χωρεῖ σοὶ ἔργον, in actum exit, Ariſtoph. χωρεῖ πάλιν, redeo. Χωρεῖ, vt ἔγχωρεῖ, impersonaliter pro χώρα ἐδὶ, id eſt, locus eſt, ſpatium eſt apud Ariſtophanem hiſtor. 9. ᾧ ἐδὲ κεφάλαιος ἐπιτάνιον, ὅταν μικρὰ τὰ κεφάλαια χαρὰ αὐτοῖς ἐγχωρεῖ ἀμέλει, quum iam locus non eſt: ὅταν χώρα ἐκ ἦ, quum iam ipſis opificibus locus capax non eſt opificijhoc eſt, ὅταν μικρὰ τὰ κεφάλαια χαρὰ τῷ μίσθῳ, de apibus loquens.

Χωρισεὸς, τὸ, alueus. Χώρισμα (niſi legendi χώρεισμα) ἔχων ὁσεὶς αἰέ παυσαν apud Conſtant γαμοπ. libro quarto dicuntur vites arbuſtiuae quae arboribus adhaerentes antea, tunc cuncto interpoſito ſeparatae velut ſeceſſum ac torulum habent, in quo conquieſcant.

Χώρισις, εως, ἡ, capacitas Cicer. & ſeceſſus, ὑπὸχώρησις.

Χωρισικεχορῆσθαι, capax. ἄλλα θεοῦ χωρητικὰ, totius dei capaces Nazanzen in Orat. καὶλία χωρητικὰ ἡ αἰωνόβιος τῆς τροφῆς, Idem ibid. Et χωρητικὸς apud Pol q capaciter.

Χωρητὸς, qui capi poteſt. κ χωρητὸς ὑπὸ αἰσθήσεως, δὲ φυσικῆς θείας, &c. Naz. in Orat quum ne Dei quidem imaginatio humano ingenio concipi poſſit.

Χωρία ζομαι, σω, ἐφαγρεύω, ruſticor, Neut. abſol.

Χωρεμιὸς, arca, ciſta, κίστη, Heſych.

Χωρίδιον, κτὸ, agellus, ſ. prediolum.

Χωρίζομαι, διſcedo, ſecedo, digredior, diſſideo, ſeparor: Genitiu. ἀπὸ σωυτῦ χωρίζεσθαι, quomodo a te ſepararis, Nazanzenus in Oration. Ioſephus libro primo, Χωρὶς τοῦ πολεμεῖν χωρίζεται. Plato in Epitaph. Ὅσα τοῦ μὲν χωριζόμενα διαφανούσιν, ſcientia remota à iuſtitia. Cicero primo Offic. Idem in Timaeo, χωριζόμενον αὐρὸς, igni vacuum.

Χωρίζω, ίσω, σω, ιχω, ſeparo, diſcerno, ſecerno, ſegrego, διαχωρίζω, ſeorſum pono, diſponoſeiungo, abiungo, diſtingo, diſtribuo diſpeſco, reſoluo. Act u. Accuſatiu. Xenophon in OEconom. Ἐπεὶ δ᾽ ἐχωρίσαμεν πάντα κῦ φύλας πᾶ᾽ ἑπάλα, εἰς τοὺς χώρους τὰς φερσαυκυσες ὑπαρτα διλωὶ χωὶς: Cicero apud Columel. libro duodecimo, capite tertio, Haec poſtquam omnia ſecreuimus, tum ſuo quaeque loco diſpoſuimus. Χωρίζειν λόγῳ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, Plato in Phaedon. Cic. ſecernere animū à corpore.

Χωρικὸς, ὸν, ὁ, ruſticus, πάροικος, Pol. localis.

Χωρικῶς, ruſticè, ruſtico more, vel habitu & cultu agreſti. Syneſius in epiſtol. κατασίει τὰ σῶματος χωρικῶς, ἐσκαλῳδ, ruſtico amictu veſtitus.

Χωρίον, ν, τὸ, ager, locus, ſitus, prouincia, regio, praedium, villa, fundus, ſpatium, tractus, campus: vrbs, ciuitas, poſſeſſio, vt caſtellum & huiuſmodi, Demoſthen. χωρίον ἐμπρήμπλη, praedium incultum, Pollux. Pro vinea, Ariſtophan. τὸ χωρίον θερμὸν, regio calida. χωρία πὰ ἐπ᾽ ἀκτίνης, campeſtria, Xenophon. χωρία etiam de mari, Thucydid. Item pro ſecundis, id eſt, membrana illa qua partus obuolutus vtero prodit. Alij χωρίον cum ὁ ſcribunt: alij χιτῶν per ει diphthongum. Sic dictum quia χώρημα, id eſt, ſpatium & locum fectui dat. Quare Νύχιος. Χωρίον pro ſpatio figurae Geometricae, vide Ἐμβαδὸν: & lege Quintilian. libro primo, capite 18. Geometricum vocabulum hoc vſurpat Iudens Ariſtophan. in Nebul. Ταῦτας ὑπολύσας, αἰμάττειν τὸ χωρίον, dimetiebatur Socrates figurae ſpatiū quod pulicis ſaltu terminatum erat. Χωρίον, le cus, vt dicitur locus authoris. vide in Σολοικοφυὲς.

Χωρὶς, ſine, ſeorſum, ſeparatim, ſingulatim, ſpecialiter, niſi, praeter, procul, citra, κρὶς τοῦ, temere. Genitiu. iungitur. Gaza libro quarto. χωρὶς τὸ ὑγιῆς, ſeorſum à membrana. χωρὶς ἑκάστων, ſeorſum à caeteris. χωρὶς δὲ δύο σωμάτων ψυχή, Ariſtoteles quinto Politic. vbi Aretin. ſeorſum duobus conduplicatis: & Faber, quum duo ſeorſum combinantur. Plato in epiſtol. δυοῖν τινοῖν γεγονότοιν ἐ διαφόροιν ὄντοιν, id eſt, inter ſe diſſidentes. Plutarchus libello περὶ ἀφορμῶν dixit χωρὶς ἡμέρας pro χαρίζεσθαι, ſeiungi. χωρὶς, praeterea, ad haec. νῦ χωρὶς τούτου: quod videtur Cicero imitari in epiſtol. ad Atticum: Verum eſt, video ſine bello ciuili, ſeruiendum, quod eſt, χωρὶς πολέμου ἐμφυλίου, praeterquam quod bellum ciuile habebimus. χωρὶς ἢ ὅτι εἰρωνεῖαν, praeterea verò. Ariſtophanes in Rhetoricis. Χωρὶς, Interdum etiam dicitur Genitiuo τούτων ſubaudito. Et ſine cauſa, χωρὶς δὲ μὰ γαλατικὸς ἢ πόλεως γόμου ἐ ὄντος, οὐ ἱερεῖ, ἀφοσιοῦσθαι τὰς σφραγὰς, legem tulerunt, vt à militia eſſent ſacerdotes immunes. niſi Gallicum eſſet bellum, Plutarchus in Camillo. χωρὶς εἰ ὡς τάδε, vel χωρὶς εἰ τάδε, hoc excepto. χωρὶς ὁ ὑπόσιν, praeter illos qui. χωρὶς ὃ ὦν πολλὰ μείζονα, niſi quòd tunc multò capaciores. Herodotus libro quarto, Θαυμάσια δ᾽ ἐ χάρ ὡς ἔχει ἡ ὅση ποταμοὶ, hāc regio miracula nulla habet praeter fluuios, Idem ibid. χωρὶς ἢ ἐα, &c. Demoſt. ſpecialiter: vbi videtur vacare.

Χωρὶς, ἡ, ἡμέρα, ad haec, tum verò, Herodot.

Χωρισμὸς, οῦ, ὁ, ſeiunctio Cicero. diſtinctio, diuiſio. ὁσὸς γραμμῆς ἐς χωρισμὸν ἀπὸ Θαφείας αὐτῆς ἐκ ἐσὸν δίση, ad mulierem quae patitur menſtrua non accedes, capite decimo octauo Leuitici.

Χωρισὸς, οῦ, ὁ, ſeparabilis, diſtinctus, ſeparatus. τὸ χωριστὸν, abſtracta.

Χωρίτης, ὁ, ἡ, agreſtis, ἀγρότικος, ἄγροικος, Heſych. ἐδιώτης, incola, in Epigrammat.

Χωριτικὸν πλῆθος, agreſtis multitudo, Plutarchus in Pericle.

Χωριτικὸς τετραμμένος, ruſticè & ruditer ſumus educati, Xenophon, id eſt, more vernaculo, & more patriae: vbi agitur de Perſica educatione.

Χωρίτης, ὁ, indigena, villica.

Χαρτὶς ἡ ὑμὼ, membrana quę pro secundis habetur: membrana quæ præstat vicem secundarum, Aristo. 6. Anim. c. 3. de partu pulli ex ouo.

Χαρτάτιον, in loco aliquo circumire, ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν, Hesyc. χαρτάπτημα ἡ γῆ, describite terram, capite decimonono Iosue.

Χαρβάτης, ὁ, instrumentum Chorobates dictum, cuius vsus est in aquarum libratione: eius constructionem describit Vitruuius. l. 8. c. 6.

Χαρτηρία, regionis descriptio, Ptolem.

Χαρτὶς ἡ, πλάκια, tenuis membrana: siue membrana firmans vestiẽsque cerebrum: à similitudine secundi inuoluceri infantis, quod χαρτίον dicitur.

Χαρτιώμενα, πόαι, ἃ νεμῆται, regionem populor, pabulor: irascor, ὀργίζομαι, Hesyc.

Χάρτος, ου, ὁ, locus, τόπος, ager, spatium, διάστημα, tractus soli, ἐπιμήκων χαρτίον, præsidium. Iliad. γ. χάρτος μὴ ἀφαίνετο διαμέτρειν, id est, locum. Et κ, χῶρον αὐλιν θ' ἑκάτερθεν ἐπὶ χάρτος ἔτυ, Xenoph. vide Χαρτίον.

Χάρτος, ὁ Chorus ventus, capite vicesimoseptimo Actorum Apostolorum.

Χαρτοφανὲς, loco detentus.

Χαρτοφανῶ, Antiphonem εἰσῆγε οὐ τὸν χαρτοφανῆ, libens vertatur. Dicitur etiam φιλοχαρ ὦ.

Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ, saltuarius.

Χάσαι πάρον, excitare sepulchrum.

Χασπεμῶν, ὁ ργιλδεύσας, Hom. Il.

Χασῶμαι, oblimari, aggerari: ficcaneum fi eri, Valla apud Herodotum.

Χάσις, γος, agger, obstructio, obiex seu obex ad obstructionem.

Χάσιν Θ, vide Χάνθ.

Χασὸς πάφ Θ, aggestus tumulus, Eurip. vide Χοπί.

Χασπίδες χηλαὶ, in Xelnon. (Hesych

Χάω, contristo Virgil. molesto Modest. irascor, λυπῶ, ὀργίζομαι

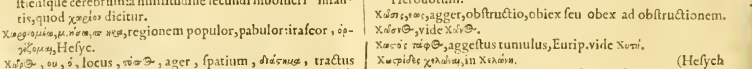

Ψ

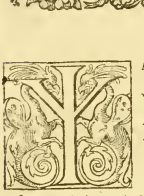

ΑΤΑΛΣ vnguenti genus, ὄδιε μύρε, apud Hippoc.

Ψάγειον, ου, τὸ, obliquum, πλάγιον, λοξὸν, ἐπικαμπὲς, ψαλίον Hesyc. ἀγκύλον.

Ψαδαρὸς, &

Ψαδρὸς, οῦ, ὁ, putris, arenulentus, (vt Gaza vertit in Aristotel. quanquam apud illum per Θ scribitur) friabilis, infirmus, imbecillus, apud Hesychium ψαδυρὸν. id est, ψαθυρὸς, ἀσθενὲς. μαδαρὸς.

Ψαθία, dicta fuit ἡ παιδαγωγὸς teste Hesych.

Ψάθιον, τὸ, accliue, κράτιδιον, Hesyc.

Ψαθύκινος, καὶ Θεῖος, ψαφερὸς ἢ μαλάττων ἀκρὰς, Suid. contrectare turpiter, malè turbare: cordas musicas tractare.

Ψαθυρὸς, οῦ, ὁ, tener, delicatus, ἁπαλὸς, Suid. Item putris, fragilis, aridus: ficut ψαθρὸς.

Ψαθύρα, τὸ, offulæ, ψωμία, Hesyc. vide Ἀθάρα Θ ψίξ. Dicitur etiam ψαθύρια.

Ψαθύριμα, τὸ, ἄπαξ, fruſtum, fragmentum, κτῆμμα, Hesyc.

Ψαθυρὸς, οῦ, ὁ, idem quod ψαθρὸς, arenæ conditioni similis, Gaz. quarto Animalium arenibus, qui facilè teritur, ψαφαρὸς, id est, ἀδιάλυτος Θ, friabilis, contracta siccitate fragilis, & ἀδένδρεος, aſperſo ſitu obductus, Hermol. ſqualore obſitus, Ruellius. Idem cano ſitu obductus exponit libro primo, capite 80. apud Dioſcoridem, ſed id Marcello non placet. ψαθυρὸν οὖν, onum arenidum, Gaza apud Ariſtotelem arenulentum, Idem.

Ψαθυρότης, friabilis rei natura, quaſi friabilitas, rigiditas, fragilitas. ψαθυρότης σωμάτων, natura fungoſa, friabiliſque, Ariſto. 4. Anim.

Ψαθυρολόβιος, præ ariditate friari, vt in Pſalm. ἡ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ κρίνον ψαθυρόν Θ.

Ψαθυρότερ Θ, rigidior, Gaza.

Ψαθρὸς, οῦ, ὁ, planus, lauigatus, tenuis, ſubtilis, ſplẽdidus, φαιδρὸς, ἀμαθὴς, Heſyc.

Ψαίων, τὸ, purpura aſcens, rutilum, ὑπερφοίνιον, Heſyc.

Ψαιρίζω, roro, aſpergo, βάπτω, Suid.

Ψαιρὸν, ὁ, ἡ, τὸ, agnus.

Ψαίω Θ, ventilando refrigero, ἀνεμίζω, Heſych. cum ω.

Ψαμβῶδες, vanum, triuiale, nugatorium, contemnendum.

Ψάμμον, τὸ, inutile, nullius pretij, Heſyc.

Ψάμμα, ατος, accelero, πρόχυσις, Suid. innato, attingo, ἐπιπολὴς τι ποιῶ, Neut. abſol. Apud Hippoc. ψάμμα, Gal. ἐπιπολάζω, ἐφέρομαι ἐπάνω. vide διαψάω.

Ψαμὸν μέλι, mazà oleo & melle macerata, Euſta. ll. χ. Et Galen. in Gloſſ.

Ψαμὸς, οῦ, ὁ, placenta, libum, farina cum oleo cocta, Ariſtoph. in Pluto. Ψῆσαι, τὸ, quæſtio in Κλέμματα.

Ψαπίζω, aſpergo, ſtillo, διαχέω. Apud Ariſtotelem tertio Rhetoric. de imagine figura orationis, Εἰκάζειν λύκῳ ψαπίζοντι μύασπα: ἄμεμφ γὰρ σωμάτιον, legendum λύχνῳ. Luſcioſum lychno ſtillanti comparat. ſimilitudo eſt in contractione oris lychni & oculorum luſcioſi: & in ſtillis guttiſq; ex vtroq; decidentibus.

Ψάραιον, idem quod ἤλειφον: aliquando & infans nuper editus. Vnde apud Sopho. ψαμάλεχοι vocantur matres. apud Heſych. ψαμαλόχοι.

Ψαμὰς, άδος, gutta, ſtilla, ψαμὰς, ἁνὸς, capitur pro minima re. Ariſtoph. in Pace, Εἰ δὲν σῇ αἰγυπτίᾳ μιᾷ ψαμὰς ἐῶ πάλι πάμπαν: ne terruntum quidem relictum ob bellicos ſumptus ſignificans: id eſt, τὸ μικρότατον, ὁ κῆ νταῦς, Comm.

Ψαμμογάρυμος, exiguum, ἀραιὸν, μικρὸν, Heſych.

Ψαμαγματα, ψαλαγήματα, Heſyc.

Ψαλακανῶν, ὡς αἰτιᾶται, Heſyc.

Ψαλάσσω, attrecto, πιάζω, ψηλαφῶ, ψαύω, ψάλλω, Ariſtoph.

Ψαλίζειν, τὸ Θ ψαλίζειν, forficibus reſecare, Apſyrtus.

Ψαλίσματα, ramenta, ῥίμματα, Heſych.

Ψάλλειν, καλύπτειν, σκεπάζειν, ἰδίως quod ψάλλον. Plutarchus in Lycurgo, ἐπὶ τοῦ χίονι ὁρώντες δυμασίῳ λιν, ὃς ψάλλον ὑμβάλλουσιν αὐτῷ πολλὰ ἐφόδια ἀνδρῶν, id eſt, oligarchiam videntes inſoleſcere, velut frenum inicium ei Ephorum poteſtatem. Ariſtophanes in Pace dixit χρυσοχάλινον πάππαν ψαλίαν, ψαλίας, χαλινοὺς, frenis, habenis, in Eurip. id. vide Σακίσματα. Ψάλλον, ſub mento equi pars quam τὸ ψάλλον attingit, Abſyrtus, ἐν τῷ ψαλίᾳ συμβαίνει πόδος. Loquitur de patiente putredinem. vide Ψαλλον.

Ψαλὶς, ίδος, ἡ, forfex: vnde forficulæ Plin. Pollux libro decimo, ἡ ψαλὶς ξυλίδ' ἀμύλων σκεῦός. ὡὰ μὲν μάχαιραν καλοῦσιν, ἡ ξύουν. &c. In quo profectò error eſt librarij in tranſpoſitione verborum: nam ξυὼν eſt μία μάχαιρα, id eſt, nouacula, qua tonſores radunt: ψαλὶδες verò ſiue μαχαιρίδες ἢ καυρίδες ſunt forfices quibus tondent, quod eſt κείρειν. Et εκ δυοῖν μάχαιρας vocantur. Idem Pollux libro ſecundo, μαχαιρίδες, ἃς ἢ καυρίδας καλοῦμεν. Ἕλεγον δὲ τὸ οἰκοφορηθὲν ἢ κείρεσθαι δυοῖν μαχαίραιν, ὅτι τῷ κοινωσπουδάσαι τινὶ ἢ μαχαιρίδι ἐκαλοῦντο. vide Μαχαιρίς. Ψαλὶς etiam dicitur in architectura. Sunt verò in fornicib. & frontibus ædificiorum maximè in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui à forficum figura quam ſinguli duo in coagnientatione efficiunt, ψαλίδες appellantur. vnde & ipſa fornix, id eſt, ψαλὶς Gallicè appellatur. ψαλίδας vocant Architecti noſtri les clefs de la miſſonnerie. vel clauearcus: licet ab aliis dicantur angueles, qui ſunt διάκτιοι, & frontati lapides Vitruuio. Pollux libro nono, μίσῃ ἢ σκολιὸν, ψαλίδες, ἢ ψαλὶς, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαλίδας ἀκ ἀβολῆσαι, id eſt, fornicem. Et Plato de Legib. Θύκλω δ' ὥσπερ τῶν αὐτοῦ ἰσχυσάτων ἢ ψαλίδας, σφυκλικὰ λίθων. Hæc Pollux, ſed malè mutilauit locum Platonis, qui eſt νόμων Θ, qui etiam in impreſſis exemplarious ita mendoſè ſcribitur temeritate cuiuſdam corruptoris atque falſarij, Θύκλω δ' ὥσπερ τῶν αὐτοῦς ἐφεστακότων ἢ ψαλίδας φερομένων λίθων φερόμενα ἢ ἀγόμενα, &c. Cum vera ſit lectio. ἢ ψαλὶδας φερομένη λίθων πολυτίμων: vt & legit Suidas, qui diſerte ait, ψαλὶδας, ὡὰ γὰρ τὰς ἀψῖδα φασὶν. Heſych. ψαλὶς, τὸ ἀμφοῖν, ἢ καμπύλον, ἢ τοξικὸν κίνημα. Et alibi, ψαλίδες exponit per ψαλίδας τῶν ὀνύκων. Ariſtoteles de mundo, ἔσωσι ἢ ὥσπερ βαλανεῖ τ κόσμον τοὺς ὠμφακὰς λογισμὸς τοὺς ὃν τοὺς ψαλιστῆρσιν, &c. lapidibus illis qui in operibus fornicatis, forficis in modum diſpanſi conformatis, ſtructura ſeſe interſecante, vmbilici vocantur: ſic Budæus: quomodo capitur 27. Exodi: vbi eamen capita columnarum, exponitur. ἢ ψαλὶδες τῶν ὀνύκων ἢ ἀβάσεις, &c. id eſt, opera fornicata, ſtructuræ arcuatæ.

Ψάλλιον, vel

Ψάλλον, idem quod ψάλλιον, licet diſtinguat Amm on. vide infrà & in Chil. Eraſ. Pſallium abiicere. Hit à Ψαῦω.

Ψαλὸς, ὁ, Pollux, interior concameratio auriculæ dicitur. Galeno

leno est cerebri pars supra communem meatum & concauitatem, velut testudo aut fornix inducta: vnde καμάρα vocatur.

Ψάλλομαι τὸν ὠδὸν, pro ἀκροῶμαι τοῦ ψάλτου, psallentis sum auditor, vt apud Athenæum libro ιδ', de dicterio Stratonici, ψαλλόμενος Στρατόνικος, ὃς ἐπ' ὀλίγον διελιπεῖν ἐπῆρε, &c. Dicitur vt κατακούομαι, καὶ ὑμᾶς, ἀκούσεσθε μου, vt 1. ad Corinth. cap. 14. Aristot. Problem. διὰ τί οἱ πονοῦντες αὐλοῦνται, id est, recreari solent tibicantu.

Ψάλλω μι, ἀλῶ, ω. ἀλῆκα ἀλῶμαι, ἄλθμαι, canto, citharam pulso, Erasm. annotat significare gratias Deo agere, in Epistolam diui Iacobi. Actiu. Acc. iung. Paulus ad Ephes. c. 5. λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ κυρίῳ, &c. Ἔλεγεν propriè de sonitu, indiu dicitur, quod & Latinè psallere. Horatius.

Psallimus & luctamur Achiuis doctius vnctis.

Ψάλλω, pulso, percutio, κίθαρα κιθαρίζω. Æschyl. in Persis, Καὶ ψαλτὴρ ὃς θείαν κιθαρίζει σπατόν. vide Ψαλμός.

Ψάλμα, ατος, τὸ, saltus, Eurip.

Ψαλμίη, tibicines.

Ψαλμός, οῦ, ὁ, psalmus, cantus, cantio. Propriè citharæ sonus, ὁ τῆς κιθάρας ἦχος, Interp Aristoph. in Auib. vide Ψάλλω. Apud Euripid in Ione sunt ψαλμοὶ πόδων, Et adducitur à Suida, πῶς ὠκεῖς τῷ πόδι ψάλλων.

Ψάλμος χαίρει, gaudens psalmis, in Epigr.

Ψαλμῳδία, psallendi cura, psalmodia, Nazanz.

Ψαλμῳδὸς, &c

Ψαλτὴρ, ὁ

Ψάλτης, οῦ, ὁ, psaltes, psalmista, cantor, Hesych.

Ψαλτήριον, τὸ, psalterium, libro quinto Theophrasti historiæ plantarum. Ψαλτήριον μουσικὸν ὄργανον, psalterium tractare, vti psalterio, Plutarch. in Themistocl. λυρῶν καὶ ψαλτηρίων καὶ μεταχειρίσεως ψαλτηρίου, &c. Ψαλτήρια τρίγωνα, tri quetra, Gaza in Probl. Aristot. κρόκαθον, vocat Apollodorus apud Athen. lib. 14. Idem habet libro 4. Καὶ τοῦ Θρηνίου, ὃν ἐπῴδει ψαλτηριοῦχον μεταχειρισθὲν, &c.

Ψάλπιγξ, γος, citharæ aliàs φάλπιξ. Suid.

Ψάλτις, ιδος, ἡ, apeus citharæ: πᾶν τὸ ψαλτὸν, quæ psalli possunt,

Ψάλτρια, ας, ἡ, fidicina, Hesyc.

Ψαλτῳδὸς, ὁ, idem quod ψάλτης, ca. 6. Paralipomenon. Ψαλτῳδοὶ ἕστησαν κατὰτὸν τοῦ θυσιαστηρίου, stare fecit cantores contra altare, cap. 4. Ecclesiastici.

Ψάλυξις, papiliones ex infectorum genere. Max. Gram. interpretatur molles & effœminatos, quòd Siculis ψάλη membrum virile significet.

Ψάλυξ, scintilla, fauilla iam penè mortiens.

Ψάμαθος, ου, ἡ, Psamathe, vna ex Nereidibus, Phoci mater, Hesiod.

Ψάμμος, ου, ὁ, vel ἡ, prima & secunda breui, ψάμμος, arena, fabulū. Accipitur pro ipso littore apud Sophoc. ἔστε ψάμαθός τε κόνις τε, Hom. αἰπὺ τοῦ ἀπορίζοντα τὴν πολιὰ τοῦ πλοῦτον: sic interpr. Sophocl. ἀμφὶ γλαυκὸν ψάμμον ἐκλέγουμβῶν, &c. ἐπεὶ τὸν ὀβολὸν τὸν τῷ χαροντὶ φέρον.

Ψαμμαθώδης, ους, ὁ, ἡ, arenosus.

Ψαμμοκόσιοι, τὰ, arenarum numerum æquantia, hoc est, innumera. Commen. Aristoph. in Acharn. τὸ δὲ ψαμμοκόσια κακὰ ἐστι, ἀντὶ τοῦ πλῆθος ἐστὶ δεινόν. Eupolis, Ἀεὶ δ' οὖν ἔστας ψαμμοκοσίους, &c. vide Erasm. in Adag. Arenam metiris.

Ψαμμοκονιορτώδης, ες, innumerata & infinita, apud Aristophan. in Acharn. ac veluti montis arenas numero superantia.

Ψαμὶς, ίδος, fornix: accipitur & pro aquæductu. Sic Suid. Sed Hesy. legit. κλαῖς.

Ψαμμίον, ου, τὸ, arenula, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl.

Ψαμμισμὸς dicitur à Paulo Ægineta libro 3. cap. 48. vsus arenæ à sole feruefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsa defossa. De qua re, vide Dioscorid. lib. 5. capite de arena: Aetium libro 10. capite 28. Cornel. Celsum libro 3. capite 21. Dicitur & Ἀμμωχωσία.

Ψαμμοβάτης, ου, ὁ, piscis, qui alio nomine & κραμβώνυμος vocatur: arenariam vocare licebit, quòd in arena se occultat.

Ψάμμος, ου, ἡ, arena, fabulum, ψάμμος, Herodot.

Ψαμμώδης, ους, ὁ, ἡ, arenosus, fabulosus.

Ψαμμωτὸς, idem.

Ψαυσμὸς, nausea, ναυπαμός, Hesych.

Ψαὺς, ὁ, caluaster, tenui capillitio, ψιλός.

Ψαφ, ὁ, idem quod ψῆφ paroxyt. vide Gel. lib. 13. cap. 19. ad finem. ψάφαι, sturnos Dioscor. lib. 2. cap. 101. Hom. Iliad. β, ψῆφ δ' ἄϊτ' ἐπ ψαφαρὰν θῖν' ἔρχεται ἠὲ νομοῦδε, &c.

Ψάρα, alijs quædam, passer, & genus triremis, Hesyc.

Ψάρ, ὁ, ὁ, sturnus, genus auis, Alex. Aphrod. & Aristot.

Ψαρβολὸς, velox, ἀπὸ τοῦ ψαρεῖν, vnde ἀψαρὲς. Est etiam coloris species, πυκνὸν ἔλαιος ἀπὸ ὄψεως τὸν ψαρὸν ἵππον. ψαρὸς ἵππος, sturnini equi, c. 5. lib. 1. Zachariæ Proph.

Ψαφαλέον, idem est, quòd ψαθύλεον.

Ψακοπόδης, velox: epitheton equi, quòd summis tãtum pedibus inter cursum tangat terram, Hesyc.

Ψακοσμὸς, ὁ, leuis cursu, agilis pedibus: satyrorum saltantium epithi in Dionys. Nonni.

Ψαυθὴς, ῆ, ὁ, celer, leuis, tenuis, delicatus ἀπὸ τοῦ ἅπτω ψαύω.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, Cleomed. lib. 1.

Ψαυστὸς, attactum.

Ψαύω, μαύσω, σ, πται, ψ, tango, attingo, contingo, attrecto, ἅπτω, ἅψω, palpo, stringo, percutio. Genitiuo ψαύω τοῦ σώματος ἢ ἅπτομαι τοῦ κεφαλῆς, Nazanz. in Orat. vbi Mos. nunc mecum cælum & cælestia ingredere. ψαύσει τῆς ὑψηλῆς κεφαλῆς, vertice cælum contingeret. Plutarchus in libro de Socratis dæmonio, ἐ' ἐπὶ ὅπου ψαῦσι τῶν ἀνθίνων μυθολόγων. tendum & fabulæ veritatem attingunt. Galen. lib. 2. ad Glauc. ἁπλῶς ψαύοντα σώματα corpora quæ mutuò se contingunt, quæ coniunguntur ψαύοντα κεφαλῆ, tentant caput. Dioscor. libro 5. cap. 29. ψαυθὲς, contactus, idem cap. 16. lib. 2.

Ψάφαξ, calculus apud Æoles, qui lingua communi ψῆφος dicitur.

Ψαφεία, scabrities, Hermol. lib. 1. Dioscor. c. 119.

Ψαφαρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, vel

Ψαφῶ Hippocr. i. ψαυσῆς, Galen. tenuis, imbecillis, friabilis, cano sim obductus, squalore obsitus, squalidus, scaber, scabrosus, ψῶρας ἢ ψαφεῖς, καὶ αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους, malicoloris, decolor, obnubilus, obscurus, ψαθαρὸς, ψαφαρὸς πύπα, loca arenacea & fabulosa, Gaza libr. 1. de Cauſis plant. Theophrast. ψῆφος ψαφαρὸς, flos squalidus: Ruellius: minus splendens, Barbarus: infirmus, Marcel. libro tertio. Dioscorid capite 136. Croci flos siceatus admodum friabilis est, ᾧ κρόκος ἐστὶ ψαφαρὸς: hinc vulgò vocatur ψάφαρ. Appianus in Annibal. de Saxis perfusis aceto, ἢ τὰ πέτρα ὁπὸ τοῦ ὄξους ψαφαρὰ, μιγνύμενα, saxum friabile. ψαφαρὰ χώρα, laxitas regionis, tenuis ager, leiunium solum.

Ψαφαρότριχα μῆλα, oues tenui lana & pilo, Homerus in hymno Pan.

Ψαφαρόχρωμα κάρη, squalidum caput, Eurip.

Ψαφὴξ, pro ψῆφος, calculus: quem admodum λαῖξ, lapis, pro λᾶας.

Ψαφοείδης, ες, ἡ, fragilitas quæ sit squalore.

Ψάω, ῥήσω, π. ψηκα, ψ, τετριφα, ψῆσμαι, ψῆστο, ψῆσται, ψῆσθαι, ψῆστος, ψῆστέον, ψῆστικὸς, ψῆστικὴ, ψῆστικὸν, ψῆστικῶς, ψῆστικώτερος, ψῆστικώτατος, ψῆστικώτατα, ψῆστικώτατον, ψῆστικώτατοι, ψῆστικώτατοις, ψῆστικώτατοις, ψῆστικώτατοις

πρώτα φιλοσοφία πεφ. πέντε, &c.

Ψέλιον, τό, armilla, armilla, brachiale circa manum ornamentum, brachiale Plin. ἀβλήχρον. μανιάκου, Pollux libro quinto, πλεῖ ἢ τὸν καρπὸν, ὡσαύτως καὶ τῶν ἀμφὶ τοὺς ἀγκῶνας ὄντων ψελίων, χειροδέσμων, ἃ βραχιόνια, dixit de ornamentis mulierum. Polybius lib. 2. de Gallis, οἱ δὲ χρυσοῖς καὶ μανιάκαις ἐχόμενοι ψελίοις, ὃ φορέουσι περὶ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς βραχίονας, torques au cus, quem gestât circum manus & collum. Spiritor ἢ ἀπὸ χρόνου etiam dicitur.

Ψέλιον ſiue ψάλιον in equorum frenis, dicitur ille torques ferreus equorum mentum ſubſtringens, quo equus retinetur: vulgò gourmette. Pollux lib. 2. περὶ ἱππικῶν λοιφνης, τὸ δὲ περὶ τὸ γένειον ἅπερ ἐπίσχυρον, ἐπίνιον, vide Ψάλιον.

Ψελιοφόρος, armillis ornati, Herodot.

Ψέλισμα, ατος, τό balbuties, &

Ψελισμὸς, ὁ, linguæ hæſitantia atque titubatio, quia eius eſt velut ψέλιον atque catena: linguæ debilitas atque præpedimentum. Dicitur etiam de podagra, quia velut cathena eſt & pedum compedes. Plutar. in Sylla, Σύλλα διαγίνονται περὶ τας αὐτὰ νόσους ἀγρυπνίαι τε καὶ βάρος ἐς τὴν πεφαλὴν καὶ ψελισμὸς ὄνυχος ἢ σπασμὸς ἐν τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἐγγίνεται. Interpres non intellexit, qui balbutiẽdo, balbutientem podagram conuertit.

Ψέλισμα, τὸ ψέλιον.

Ψέλλος, οὐ, ὁ, qui literam aliquam aut ſyllabam in pronuntiatione eximit, ἀφ' οὗ καὶ ἀφέλλω καὶ ἀλλῶ. Suid. balbus, blæſus, apud Ariſtot. de Anim. vide in Chiliad. Eraſm. ψελλὸν πατδίον. Æſchylus in Prometh. ψελλὸς ἐξ ἀπαιδευσίας τε καὶ δυσκινησίας, ſi quid eſt quod nequeas aſſequi. Metaphora à balbis qui non loquuntur intelligenter. Videtur ſumpſiſſe pro eleganti, Athen. lib. 8.

Ψελλότης, ητος, q. blæſitas. vide Τραυλότης.

Ψέλλω, balbutio, dictiones non bene pronuntio, τραυλίζω, ἀφ' οὗ καὶ ἀφέλλω, ſum balbus, malè loquor, abſurdè loquor. accipitur pro nugor, blatero.

Ψελλόψευδος, ους, ὁ, falſus nuntius, falſa nuntians ψευδὴς ἀπαγγέλων, Ariſtoph.

Ψελλόφρατος, falſus frater.

Ψελλὸς, falſus. Nonnus. γνωτὸς ψελλοκάλοι, frattes non germani.

Ψελλὸς, mendax.

Ψελλοσοφίζω, Suid. ὁ ψελλόπλους.

Ψελλοπόστολος, pſeudoapoſtolus, falſò apoſtolus, i. qui ſibi falſò vendicat eum titulum.

Ψελλόχρυσος, ους, ὁ, adulterinum argentum, quod iuſtam bonitatem non attingit, Strabo.

Ψελλοτραχέζω, ſtriplicis agreſtis genus odoris teterrimi: vulnaria herba iorum. Ariſtoph. in Equitib. Πάνυ γὰρ ἄφατα ἀπ' ἐκείνης ἄπεισ' ἀκμαιοῦσ' ἀνεξόητ' ὦν' ἀπὸ ψελλοτραχέζου πλέα: Κἄβλιμ' ἐτάσω, ἢ τὰ μέτωπ' αἰσθήσεσι, τὸ πλῆμμ' ἀθυμάτων.

Ψελλὸν Ἀττικὸν ὄνομα, verbum falſò Atticum, non verè Atticum.

Ψελλοσοφῶ, iudicium erat in eos qui aliquem velut debitorem falſò in ius vocaſſent, & qui calumniæ conuicti tenerentur, ἀγῶνα εἶναι ψελλοσοφίας ἐν ᾧ τὸν ὑφείλοντας πένης ἐφεύρισκόμενος, εἰ ψελλόδικος συκοφαντικὰς δίκας, vt dixit Pollux Onomaſtici libro 8. Apud Suid. ψελλοσοφῶ δίκας in quæſtores falſarios inſtituta actio.

Ψελλοτατεῖν, mendacia dicere.

Ψελλοτύπος, ας, ὁ, fictæ inſidiæ, Xenophon. ψελλότυπα ἐποιεῖ σωτῆρ.

Ψελλοτυπεῖν, librum falſo nomine inſcribere.

Ψελλότυπος, ὁ, falſò inſcriptus.

Ψελλοφῶ, ἐς, mendacium, falſò, ψελλῶς, ψελλὸν οὐδὲν διαλέγει, Ariſtoph. calumniatur falſò.

Ψελλόχρησις, ὁ, ψελλόλογος, mendax, Commentar. Theocriti. Idyl. 12.

Ψελλόω, τὸ, vacuum & ementitum ſepulchrum, cenotaphium, quod & κενοτάφιον apud Lycophr.

Ψελλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, mendax, vanus. ψελλὸς αἰτία, falſum crimen. Demoſth. ψελλὸς ἔλεγχος, Idem ſuperlat. ψελλότατος apud Ariſtoph. ψευδέστατος, πανουργότατος, κολακευτικώτατος, ἀλαζονικώτατος, κομπικώτατος, atque id genus apud Euſtat. in Odyſſ. ſecund. Apud autores Rei ruſt. mendaciſſimus.

Ψελλοτεῖχισμα, τὸ, ſtructuræ genus, quando inæquali craſſitudine lapidei extruuntur parietes, vt ait Plin.

Ψελλόωνιον, pſeudobunion, lib. 4. Dioſc. c. 215.

Ψεύδεγκλημα, ατος, τό, falſa ſcriptura, & apud Geometras falſa deſcriptio. Alex. Aphr. in 1. Topic. Ἐστι δὲ τὸ μὲν γραμμικὸν ψεύδεγκλημα ὅταν δέῃ τι ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ ἀπεργάσασθαι ὡς ἐπὶ μέσης τῆς γραμμῆς ἄγειν ὡς τὴν ΑΔ δέησιν, &c. vide Ψεύδεγκλημα.

Ψεύδεγκλητος, falſa delatio, falſa ſcriptura.

Ψεύδεγκλητος, falſò & mendoſè ſcribo, & apud Geometras eſt perperam deſcribo. Ariſtot. 1. Topicor. Οὐτε γὰρ ὁ ἀληθὴς ὡς φράσαι συκοφαντήσεται ὁ ψεύδεγκλητος, οὔτε ὁ ἐπὶ ἐπὶ ἔλεγχον. Idem in 8. Ἐ'τι τὸ μηκυνθῆναι, ἢ παρεκβαθῆναι τὰ μηδὲν χρήσιμα πρὸς τὸν λόγον, καθάπερ οἱ ψεύδεγκλητοι, &c.

Ψεύδεγκλητος, falſus doctor. 2. cap. Epiſt. 2. Petri.

Ψευδέλαιον, falſum dictamum, Theophr. lib. 9. cap. 16. hiſt. plan. genus herbæ, Dioſc. lib. 3. cap. 48.

Ψευδελπίζω, ἄς, ὁ, falſa opinio, falſa fama, Bud. in Epiſt. poſt.

Ψευδεπιθύρα, ας, ἡ, quaſi falſa porta, vt vulgò fauſſe-porte, poſticum Horatio, etiam pſeudorhyum Ciceroni in Verr.

Ψευδεπικασία, pſeudocaſia, id eſt, non vera caſia, de qua Dioſcor. lib. 1. cap. 12.

Ψευδοκιννάμωμον, pſeudocinnamomum, id eſt, falſò cinnamomum dictum, ſimile tamen cinnamomo. Dioſcorid. lib. primo, capite 13. vocatur ἰδιῶς ξυλοκινάμωμον ὅτ, id eſt, zingiber quum ſit xylocinnamomum, id eſt, lignum cinnamomi, Ibidem.

Ψευδολεπὰς, vel

Ψευδολεπὶς. Suid. eſt accuſatio apparitoris, qui falſò renuntiauit ſe quempiam in ius vocaſſe, ob eámque renũciationem is qui vocatus eſſe dicitur, in fraudem deſerti vadimonij incidit. ὅτε ἡ κατηγορία οὐ τοῦ κλητῆρος κλητευτικὴν ψευσαμένου· δίκαστας ἐξ ἧς τὰ ψευδῆ κλητευτικὰ, hoc eſt, κλητευτικὴν φασίσκων τὰς μὴ κλητευθείσας δίκας: vt apud Demoſt. περὶ Νικόστρατ: & Pollucem libro 8.

Ψευδόμορφη, quaſi falſa & ementita puella perſona erat Comica, Pollux lib. 4.

Ψευδονυμφευτής, ὁ, pſeudocypertus, i. falſus quadratus iuncus, Dioſc. lib. 5. cap. 78.

Ψευδολογέω, μ. σω, σ. σκ. mentior, ψεύδομαι, Actiu. Accuſ.

Ψευδολογία, mendacium, vanitas, Demoſt.

Ψευδολόγος, mendax, vaniloquus, Athenæus libro 8, falſiloquus Plaut.

Ψεύδομαι, μ. εὔσομαι, σ. θ. σμαι, mentior, dico mendacium, fruſtror, decipio, mendacio fallo. Plautus ad Galat. Ἃ ᾗ χρεὼν ὑμᾶς, ἰδὼ ὦ ἄνδρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Interpr. porrò quæ ſcribo vobis, ecce coram Deo teſtor, quod non confingo, id eſt, συμπλάττομαι. Ariſtoph. in Pluto, ψεύδομαι τύπτων ὑδεί, horum nihil fingo.

Ψεύδομαι, Accuſat. iungitur, vt ψεύδομαί τε, τε fallo, fruſtror, & ludificor. Aratus, ὡς ἔτι κείνου μὴν ὑπὸ σκιερὸν φυτὸν ψεύδεται ἄλλος. Comm. ὑπολαμβάνει, inquit, μετὰ τὸ ἐκεῖνο. Ariſtoph. περὶ μὲν δὴ σὲ ψεύδεται μ', id eſt, non me falles, non mentieris mihi, ſeu aduerſus me. ψεύδομαι θεῶν, fallo animum, Apollon. Rhod. ψεύδομαι πίστιν, fallo fidem, Phalaris in Epiſtol ψεύδομαι τὸ πνεῦμα ἅγιον, mẽtior Spiritui ſancto, Act. 15. vbi Eraſmus, Græce eſt Spiritum ſanctum, ſiue quod ita loquantur Græci, mentior te, ſicut Euangelico te, benefacio te: ſiue quòd ſenſus ſit, mentior Spiritum ſanctum, id eſt, ſictè ſimulo & imitor, vt Facié mentita Creuſæ, id eſt, ſimulans: & ἄς mentitur aurum. Alij malũt in Spiritum ſanctum, id eſt, ἐς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον: nam & ſic ſcribi ferunt. χρωμάτων ψευδομένων τὸ φυσικὸν κάλλος, Nazan. in Orat. colorum ementientium natiuum colorem. ψευσάμενοι ἐγὼ τὰ πατέ. ψεύδεσθαι σ' ὑπὸ πιθῶ. Ψεύδομαι cum Datiuo, Act. 5. ὃν ἐψεύσαντο ἄνθρωποι, non eſt mentitus hominib. ψεύσασθαι τῷ ἁγίῳ. fefellerit eum, 3. Reg. 13. ψεύδεσθαι ὦ υἱὸς, de vobis nos fefellit opinio. ψεύδομαι τῷ Θεῷ, de Deo mentior, ſeu in Deum. Xenoph. in Apolog. Socr. ψεύδεσθαι κατ' ἀμφότερα, in vtranque partem mentiri, de vtroque mentiri. Ψεύδομαι, fabulor. Plato 2. de Repub. ἐκ τε μύθων ὧν ψεύδεται. Ibidem cum ἀπὸ & Accuſ. τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ τὰ ψευδῆ, animo de rebus mentiri. Conſtruitur etiam ψεύδομαι cum Genit. παθητικῶς, vt ψεύδομαι τῆλικοῦδε, aberro à veritate. Plato in Apolog. ᾧ τοῦτο ὡς ἐγὼ ψεύδομαι, in hoc non erram, in hoc non fum falſus. ἑκάτερον τούτων ἐψεύδοντο, nihil horum eos fefellit, ſi ſortas in Euagora. ἐψεύδοντο δίκαιον, cœna carere, cœna primari. Ariſtoph. περὶ ψευδῆ δίκαιον, id eſt, δόκησιν. Interpr. Græcus. ὡς ψευδῆ πᾶς δόξης, ſi deceptus eſſet opinione. ψευδὴς ἐλπὶς, ſpe deceptus, ſpe falſus, Herodot. Soph. in Aiace dixit per Dat. κλυσθ' ὡσάμαν ψευδόμενα θ' ὁρᾶς, non donata donis ſpoliorum, illuſa donis, cui dona non fuerint data. εἰ ψευδόμενα γνώμην, ſi me fallit opinio. ψευσμένῳ ἐνόμισ, ὁ ἀνὴρ ne fruſtratus. ψευσμένῳ τῷ δωρεᾶσαι, potentia falſus, fruſtratus. Item ὁ ψευσμένῳ, qui mentitus eſt, fraudulentus. Phalar. in Epiſt. ψευσμένου τοῦ τὸ αὐτὸ, ad idem mendacium tendentes. Et τὰ ψευσμένα, vana & falſò dicta. Item νεκτὰ ψευσμένου λόγου à Pauſan. dictum eſt, quod Antiphon. de falſo teſtimonio dixit: ſic ementitus eſt, de vaniloquio dicitur. & ementita aufpicia per Græcorum imitationem apud Ciceronem in Anton.

Ψευδομαντεύομαι, vana & falſa reddo oracula.

Ψευδόμαντις, falſius vates, mendax conie ctor.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ, falſus teſtis. Dicitur etiam ψευδομάρτυς, Pollux.

Ψευδομαρτυρία, μ. σω, falſum teſtimonium dico, Xenophon. κατὰ ψευδομαρτύρου σου, falſum dico in te teſtimonium, Phalar. in Epiſt. ψευδομαρτυρεῖν, ferre falſum teſtimonium.

Ψευδομαρτυρέω, falſum teſtificari, Andocyd. ἐάν ποτε παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυρῶσι, conuicti ſunt falſi teſtimonij.

Ψευδο-

Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, falsum testimonium, cap. 15. Euan. Matth. Ψευδομαρτυρεῖν κ' ψευδίζεσθαι, caussam falsi testimonij dicere: Ψευδομαρτυρεῖν κρίσεις, ex falsis testibus iudicia, Aristot. 2. Polit. Ψευδομαρτυρεῖν ἀλλότρι, vel Ψευδομαρτυρεῖν τὰ ἀλλότρια, falsæ testificationis conuictum esse.

Ψευδομαρτύρομαι, τος, idem quod ψευδομαρτυρέω, quod Cratinus vsus est, teste Polluce. Idem ait, Κατὰ τοῦ ὑμᾶς ψευδὴ μαρτυρεῖν τινα, δίκη ἡ ὑπὲρ ψεύδους ψευδομαρτυρία: dicebatur. fallimonium dixit Plautus.

Ψευδομαῦδια, mendacium.

Ψευδομαῦδ-ω, mentior.

Ψευδονίτρα κονίας, lixiuij ingredo ex est falsum nitrum & adulteratum, Aristoph.

Ψευδοπαιδεία, falsa disciplina.

Ψευδοπαῖδ-ος, ὁ ἡ, falsa virgo.

Ψευδοπροφήτης, ὁ, ἡ, pseudopropheta, falsò propheta, non propheta, sed qui falsò nomine prophetæ vocetur.

Ψευδοπάτωρ, caſus in lucta & cuerſio, ſed non legitima, i. cum luctator aduerſarium ſupplautat quidem & cuertit, ſed non reſupinat, ſolùm verò ita deiicit vt is ἀπήτωρ· in lanis atque humerum concidat, non autem ſupinus iaceat & proſtratus: itaque ille calliditate atque agilitate confeſtim reſurgens, abſterſo puluere, vt nouus atque integer & ſe deiectum inſicians luctatur acriùs cum hoſte manu conſerta: ad quod lepidiſſimus Comicus Ariſtophanes ita alluſit in Equitib. Ὦ δ' ὑμᾶς ἀνθρὶξ ὧδ' ἀμιμήτως. Εἰ δὲ τὸν πάππ' ἐς τὸν ἄρειον μάχῃ πνί, ταῦτ' ἀπέληντον δύ', εἶτ' ὀρθωθὸν ἀπεπάλαισ', ἀλλὰ διαπάλαιον αὖθις. vide Comment. qui ψευδοπάτωρα exponit ἄδικε πακαίσματος.

Ψευδόρκιος, Herodot. lib 1. ὁ

Ψευδόρκ-ος, ὁ, periurus, qui falsum iurat, i. θεὸν ὀμνύς.

Ψευδόφατ-ος, falsa iuro, Aristoph.

Ψεῦδος, ους, τὸ, mendacium, vanitas, falsum cr mmentum, δόλος, ἀπάτη. Paulus ad Ephes. cap. 4. Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, Quapropter deponentes mendacio, loquamini veritatem qui quisque proximo suo. Odyss. ἐ. ψεῦδα βουλεύσας, dolos meditatus & adornatus. Quid hic in ψεύδει proprie docet his verbis Plato de Repub. ὁρᾷς οὖν ὅτι γ' οὐ τοῦτο τὸ ἀληθὲς ψεῦδος κρακτέον, ὁ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια τοῦ ἐψευσμένου, ἔστι δὲ τοῦτο τὸ τῶν λόγων μιμημα ἐν τῇ ψυχῇ ὕστερον γιγνόμενον παθημα, ἀληθὲς ἀλλ' οὐ ψεῦδος φαμεν εἶναι; Non ergo ignoratio ea quæ in animo est falsi dixerit, & cui ea ignoratio inest, is dici debet, animi insciti & error eius qui falsa dixerit, &c. Idem Epist. 7. τὸ ψεῦδος & ἀληθὲς facit contraria, μανόντων τὸ ψεῦδος ἄτιμον καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης ἕξεως. Ψεῦδος δὲ falsum est, commentitium est. ἡ ψεῦδος ἐμοὶ εἶπας κατέλεξας, Homer. id est, οὐκ ἀληθῆ εἶπας, &c. Interpr. Græcolatinus exponit non mendaciter, vt stet Aduerbialiter pro ψευδῶς. Sciendum hoc nomen aliquando cum propriis nominibus componi, vt ψευδαλέξανδρος, ψευδήνορων, in quibus non fallax aut mendax eſt intelligendus, ſed homo quàm ſimillimus Alexandro, vel Neroni. Ita ψευδοδιλοτ-πος, qui ob ſimilitudinem pro Philippo falſò à quibuſdam habitus fuit. Ψεύδηλα, & Ψεύσηλα, mendacij notæ quas vulgus credit ſupercreſcere naribus vanorum hominum atque mendacium. Lege Comm. Theocriti in Idyl. 12. vbi: Ἐγὼ δέ τι τὸ κρὸν ἀνώϊ, Ψεύδηλα ἐπὶς ὕδατος αἰματᾶς ἰὰ ἀδαφοσύᾳ, i. σημεῖα τῆς ψευδολογίας: intelligitque ψεύσηλα, νὶ ὄνδους ὧν τὰ ψεύδους σύμβολα ὑπάρχοντα τῇ ἐνὸς φύσμῳ, οὐ ἰδίως & ψεύσματα vulgari opinione dicta.

Ψευδοσέληνος, luna obſcura, ἀ ἀμαυρὰ σελήνη, Suid.

Ψευδοσοφιστ-ής, ὁ, pſendo ſophiſta, Lucian.

Ψευδόστομα, τὰ, falſa oſt a, de iſtto apud Herodot.

Ψευδοστομία, mendaci ore fallere, Ouid. mentiri. Sophocl. in Oedipo Colon. Μάτοις σαφ' ἰσθὶ τοῦτο, οὐδὲν αὐχήσασ' ἐγὼ νῦν πυθοῦσ', ἢ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.

Ψευδοφωνῆς, ἐός, ὁ, ἡ, adulterina luce ſplendens, vt luna.

Ψευδόχριστος, pſeudochriſtus, i. falſo nomine chriſtus.

Ψευδόχρυσος, τὸ, aurum arte mentientia.

Ψεύδω, ω. εὐσω, ω. ευκα, fallo, ἀπατῶ, fruſtror, falſum habeo pro falſo. alluſt. vt ψεύδημαι, Actius. Accuſ. Sophocl. Ἡμεῖ δ' ἐψευσμένοι ἐπὶ δεῖ σπουδῇ, ὅσες δε τε multum me fruſtrata eſt, ſiue terellis, ſiue ἐπὶ σοὶ ψευδῶμαι.

Ψευδώνυμος, ὁ ἡ, falſi nominis, falſò nominatus, nomen ſuum mentiens, ἀπατηλὸν τὸν ὄνομα. Suid. Theophr. de Odorib. Ψευδώνυμος ὁ ὄδωλος πᾶς, falſa appellatio.

Ψευδώς, Suid. Ψευδῶς, mendoſè falſò.

Ψευσίνυφος, νυφος, oſor mendacij. in Epigr.

Ψεύσμα, τὸ, ψεύδη, ad Rc. cap. 3. ὁ γὰρ ἀληθὴς σαρ τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ. Theod. Beza ita diſtinguit ψεύσμα à ψεύδει, quod ψεύσμα de eo putet dici quod quiſpiam contra fidem fecerit. ψεύδει autem de dicto ſeu ſermone falſo.

Ψεύστης, ου, ὁ, mendax, vanus, nebulo. Demoſth. ὡς πᾶς ἀεὶ σοῦ σαφ. λαλεῖτ' ἀεὶ ψεύστης ἀρὰς ὅτις χθὼν ψεύστης, ἥν φίλοι σφόδρα.

Ψεφαῖ-ος, obſcurus, niger, ζοφερὸς ἢ ἡμίλας, Hippocr. Nam ψίφος τὸ σκότος.

Ψεφώδ-ης, ὁ, ἡ, Ψεφῶδ-ος, obſcurus, homo ignobilis, σκοτεινὸς, ἀνεπίσημος, Heſyc.

Ψέφος, τὸ, obſcuritas, tenebræ, caligo. Iud. σκότος. Eſt & apud Heſych. ψέφας.

Ψέφω, cui o, υτος, animi anxius ſum, ἀνηρέσια, φροντίζω, Heſ.

Ψ HFEI. N. tradere: vnde ψῆφις & ψήφισμα, Coza 3. Gram.

Ψῆμα, ατος, τὸ, auri tamentum, pala Pl. vide Πάλλ. Simplicitér que tamentum, μικρὸν κομμάτιον, Suid Dioſcorid. libro 5. capite 86. χαλκοῦ δ' αὖτε ὁ τῆς θῆ πελιδὼν ἢ ὁ ἰὸς ψῆμα ἐκάλουτο. flos æris, quem ex a trquioribus aliqui veteum, clauorum pegma, reſegmina feilicet & micas dixe un. Ψῆματα, auri micas dixit Lucretius Ex auriquepuiat micis co.ſ.ere poſſe Ψήματα πάλαιστα, talenta aurtorum tamentorum, Herodotus. ψῆμα χρυσὸς, in Epigr.

Ψηκολόγ-ος, ὁ, phuxxκατρ ὸς, Suid.

Ψηκτὸς ὁ, ἡ, modius.

Ψηκτρ-ὰς ἁ, ἴδος, ſtrigil, ξύστρα, ἀπαθη, Euripid. Ἐψηκτρία, ψηκτρία. vid. Ξύστρα & Σάκτρα.

Ψῆλα, τὰ, naſſe, ψίλοις, qui eccinit, qui pulſat citab ὑ ψῆλα, ἀόρ. α. verbi ψάλλω.

Ψηλαφάω, & Ψηλαφίω, μήσω, τῆσα, τῆκα, contrecto, attrecto, targo, palpo, quod eſt cæcorum manu veſtigantium: palpa ndo quarro, obſcura veſtigo, rimor, perſcrutor. Tranſlatè dixit Polybius, ὡσαύτως φύσει τυφλὸν ἅπαντα ἐστὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον ψηλαφᾶν. Pro rem omnem indagare, & inſtitutum omne ferutari. Iosephus de Antiquitat. Καὶ ὅπως τὸν ἐξ τὸν πόλεμον ἀναφανῆ τὸν Ἀντίοχον, attentata. Ψηλαφᾶν, proprie de fidelous effertur, cho.das tractare, quaſi τὸ ψαλτηριον ἁπτειν, teſte Euſtath. Iliad. ζ.

Ψηλαφητ-ικὸς, ἡ, palpatio, contrectatio Cicer. Apud Hippocrat. eſt ψαφῆσι, ἡ, fricti o inteipreti.

Ψηλαφητὸς ὸς, ὁ, ἡ, palpabilis.

Ψηλαφόμαι tangor. Nazanz. in Orat. apud Apoſt. ad Hebr. c. 12 ψηλαφήμενον ὄρος pro ψηλαφητὸν, mons tractabilis.

Ψῆλ-ος, fructus palmæ maſculæ, quemadmodum βάλανος fructus fœmellæ. tribuunt enim huic arbori, vt aliis multis, vtrunque ſexum.

Ψῆλώδ-ης, culex, σκώληξ σίκων, ἰλλὶς, vermes quidam qui in groſſis naſcuntur, culices ficarij, The ophraſt. Auctor. plant. vnde ψηλίζω. Ariſtoph. & eius Interpr. vide Ὄλυνθος. Ariſt. tel lib. 5, cap. 31. Οἱ δ' ἐξ ἀνθρώπων εἰς τὰς ἐρινεὸς, ἢ χυσὶν οὖν καλουμένους ὄφεσι (emendo ψῆλας, ἐρινεὰς ἢ τὴν ὀφιοπνεα σκωλήκων, &c. Coler Theophr. de Cauſis lib. 2. cap. 12.

Ψηλίζομαι incor, ad Syneſ. quod Martialis præcidi dixit. Eſt Paremia apud Suid. Οὐδὲς κεκάρτηται τὰς ψηλίζεται, nullus comatus, qui non caput cauſtum eſt, præcidatur. Vnde ψηλωμένος, Pathetiq od eſt calices patrio nudos, vt Adrianus imperator reciecit Floro.

Ψηλῶ, rado, polio, σεύω. Eſt & capillis ce. vide Ὄλως 2.

Ψηλὸς, ὸ, ὁ, caluus, φαλακρὸς, Suidas. rarus, ψαὸς, ridiculus, iocoſus.

Ψήφ-ακες, ſturnus, genus auis, dicitur & ψάξ, Gell. lib. 13. c. 19. ad finem. Hom. κολοιοὶς τε ψῆφάς τε.

Ψηφὶς, ὶ, aridus, ξηρὸς, ψηφὶς.

Ψηφὶ-ς, ὶδος, tabella abaci.

Ψήφ-ος, ὁ, vel

Ψῆφ-ος, Hippocr. τὸ βέλακος, lingulaca, i. ſolea ἐlatorum piſcium genere. Caza in Ariſtot. vertit paſſerem piſcem: Hermol. libr. 9. Plin. cap. 10. Pſitta ſeu Pſetta: & ita I linius. vide ibidem diligenter & alia. & ſupra in voce Βάκος.

Ψηφῖδ-ες, Suid. οἱ ψῆφοι.

Ψηφιδόφρων ὑνδίκησις, in dicenda ſententia vndecimus, Herodotus.

Ψηφίζ-ομαι, μ. ίσαμαι, τ. ισμαι, ſciſco, cenſeo, conſtituo, facio decretũ, do ſuffragium, κατέσκαπται κάτοικος ποῦ, cum deliberatione decerno. ψῆφον τίθημι, iudico, ſuffragium ſtatuo, rogationem fero, ſententiam fero. ἀσφαλίζ ἰφίσασθαι, Plutarch. in Sylla, inſtituto decernere, ἢ δίκαιον εἶναι δοκεῖ. Appian. 4. de Bello ciuili, ἐψηφίσατο ἐξὶ πολεμίους, decreto hoſtes eſſe declararunt. Idem in 5. ὅτι τῶν ἐψηφισμένων αὐτοῖς Λιβύων dixit, id eſt, ἃ decreto attributum.

Ψηφίζεσθαι etiam dicuntur iudices ſententiam ferentes, Demoſthen. ψηφισμένων δ' ἡμῶν τῶν ἐπὶ τοῖς δικασταῖς, &c. Quòd & populo feiſcente dicitur. Ψηφίζομαι, ſuffragor, aſtipulor, ab aliquo pronuncio. ψηφίζεται σοι, tibi ſuffragor, Philoſtrat. in Heroicis. ψηφίσασθαι τοῦ κατηγορεῖν. Chryſoſt. δεῖ τὸν ἀεὶ σοφὸν ἐπὶ τοῖς ἀεὶ σοφοῖς ἀγῶσι ἐπὶ τοῖς ἀεὶ ἀγῶσι ἀεὶ

interce lebam. Ψηφίσασθαι τὸν πόλεμον, suffragia dare de bello. mouendo, suffragiis confirmare. Ψηφίζεται τὸν εἰς σάμον πλοῦν, nauigationem in Samum decernit, Plutar. in Pericle. κρύβδην ψηφίζεσθαι, clàm, occultè iudicare, tacitam, id est, tabellarem sententiam dicere seu ferre. Bud. in Pandect. Ψηφίζεσθαι ὥστε ὠ ἴσων ὄντας τὸν γνώμην, Xenoph. decernere ne singuli sint eodem iure. Ψηφίσωμεν οὖν τὸ χρῶνο τῆς νόμου ὄντας, tempus constituo legumlatoribus, Demosth. καὶ δήμους, πᾶν τὸν τὸ εἰρήνης ψηφίσθαι τὸν τὸν, quæ de pace sunt decreta, Isocr. Ψηφίσμα ποιεῖν τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, pro vrbis dignitate decerno, Demosth. ψηφίζομαι ποιεῖν τὸ, apud eundem, decretum fero adeuersus te. ξ Ψηφίσασθαι ὧδε ἐν διέρρα trahentes, Thucyd. Ψηφίζομαι, τὸ κατ ψηφίζομαι, condemno. Bud.

Ψηφιζόμενος, ὁ, computo, ὑπαριθμέω, λογίζομαι, Actiu. Accusat. Ψηφιστὰ τὸν αὐτῶν, computet numerum, cap. 13. Apoca. Ioan. δίκλιν ψηφίζεσθαι, indicium pronuntiare. Sophocl. ὡς ἂν ποτε δίκλιν κατ' ὄμμ φανῆς ὧδ' ἐξέπεσεν, sententiam contra alium virũ nunquam pronuntiassent. Comment. Aristoph. in Vespis (vbi, καὶ πρώτων ὠῷ λόγεσαι φακλας μὴ ψήφισε, ὁμ' ὧπ χρόσε) ψήφισε ἐλεγξάντα οἱ παλαιοὶ, ἀφ' ὧ τὸ ψηφίζειν, καὶ ὃ ἐν ταῖς διαστιμῆς ψῆφος ποῦ ὁ σαμῆσει.

Ψήφιμος, ὁ, sapiens.

Ψηφίς, ίδος, ἡ, lapillus, calculus, fertupulus, fecunda longa in obliquis, in Epigr. vbi etiam pro gemma accipitur.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, iudicium, decretum per suffragia, scitum, plebiscitum, rogatio, lex, decretum legi derogans. Bud. in prior. annot. in Pand. Ψήφισμα μεγαλεῖον, decretum in Megarenses, Thuc. vel de Megarensib. ab eodem dicitur τὸ αὐτὸ μεγαλεῖον ψήφισμα. ψηφίσματα, i. rogationes & leges populares, Latinè plebiscita, i. decreta & placita populi, Bud. in Epist. Aristoph. in Vesp. ἐν οἷσ ὧ πανταὶ τα τῶν δήμ ψηφίσματα, dearum decreta, pro τὰ μυστήρια dixit. Idem cum Demost. posuit, ψήφισμα γράφειν, quod est Ciceroni, Populi scitum facere.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ, calculator, Martiali: suffragator.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ, tesserarius.

Ψηφοκλέπτης, ου, pro prestigiatoris quodam genere, vel eo qui calculorum in lusu sine latrunculorum latrocinio & peritia ceteros fallet, apud Athen. lib. 1. Idem Suid. Ψηφοκλῆρ.

Ψηφολογική, ἡ, ars calculatorum.

Ψ ο λόγος ὑφ' ἡμῶν κωμικῆς, faecularius, vt exponunt.

Ψηφολόγος, ου, ὁ, faecularius, id est, calcularius, impostor, vt qui fallaci ratiocinatione fcitè ac lepidè hominibus imponit. Et nomen, & verbum apud Pollucem. ψευσταμικῶν τὸ δίκαιον, ex Lysia.

Ψηφοφορέω, ῶ, qui fert aut dat sententiam, suffragator, Sophocl. καὶ πᾶν τὸ ἀπὸ ψευστικοῦ δίρ' ὄνε, furtiuus, cognitor.

Ψῆφος, ου, ἡ, calculus, τὸ λογιζομένων & rationatorum, hoc est, ratio, computum vulgus vocat, decretum, suffragium: & maximè ad forum pertinet, vt ψῆφον φέρειν, ferre suffragium & sententiam. τὸν ψῆφον φέρειν ὠδὲ τὸν ἐκαστὸν πεῖσθαι, suffragium ferre de propria fua fecuritate, Æschin. Chrysost. ἀφεὶς τὸν ἱερὸν, ὠπὸ τὸν πεπλον φάμας φέρουν τὸν ψῆφον, &c. Dicitur etiam διαφέρειν ψῆφον. Isocr. ὠπαῖδε, ὠπαῖδε ταῦτ τὸν ψῆφον διώσειν. Eurip. in Oreste, κρίσι δ' ἐξ' ἡμέρας ἐν δ διώσει ψῆφον αἰχαία πόλις. ψῆφον ἐπιτιμᾶσθαι, sententiam dicere vel ferre, Aphthon. Sic ψῆφον τιθέσθαι, & γνώμην διδ ὄαι. Lucian. in Prouerb. διμέλα τὸν ψῆφον ἐνεγκεῖν, sententiam tuit iustam, id est, iudicauit iustè. ψῆφον ἐναιτίαν ἔδωκεν, suffragium tulerunt contrarium, sententiam direxunt contrariam, De mosthen. ψηφομαῖ ἐναλλαγ. Idem. ψῆφ ἐ δικαίῳ pro καταδικάζειν, Aristoph. in Acharn. Τὸν τ' αὖ χρῆσθαι οἶδα τὰς ψυχὰς, ὃν Ὠνθὶ βλέπουσιν ὑμῶν, πλὴν ψῆφ ἐ δικαίῳ, id est, suo calculo damnare, quasi que mordere: vbi, ait Comm. Athenienses κωμῳδὶ τὸ φιλοθήκας ὧ ποῦ τὸ κατὰ δικρίζειν ἐσίμασε, ὑρχεῖσθαι ὑπὸ τὸν ψῆφον, sub centum venire. subire aleam iudicij. Æschin. τὸν ψῆφον διδόναι, id est, τὸν γνώμην ἀποφαίνεσθαι, σαίνειν αὖ τῆς Ἀσσθῆς τὸ ὄνειδ τὰς ψῆφους. Plut. in Rom. in hoc quinis Theseo suffragetur. ψῆφος καλεῖν πλείονας, Chrysost. ὠδὲ τὸν ἱερὸν, obtinere suffragia plura. τὸν ψῆφον ἀφαιρεῖν, ferre sententiam, Isocr. ψῆφος διανίζουσιν, scriptas sententias detulerunt, Herodot. libro 8. ψῆφον ἐπιφαίνειν, censere, iubere. id est, opinari, vt nunc dicunt, proponere calculum. ὀπτικὸν τὸν ψῆφον, id est, calculum permittere. id est, mittere in consilium iudices. ἀφεῖσθαι τὸν ψῆφον, vel ἐπιψῆσαι, &c. Bud. in Pandect. Item ἀφιστόδικα ψῆφον, permittere vt sententiam dicant, apud Demosth. Et διαδίδοναι ψῆφον. Plutarch. in Graccho, ferendi suffragij potestatem facere, in suffragia mittere. vide διαχέρτονία, ἀνὼν ψῆφ ᾧ prima sententia, Idem. Est enim & & quens ὠδὲ τὸ πυνθάνεσθαι, τὸ προσηκάσασθαι ψῆφ ᾧ, id est, merita sententia, Idem. ψῆφ ᾧ κλεῖσ, calculus candidus. Olim calculis ferebant suffragia: vnde albo lapillo notari dicuntur quæ probanturatro quæ damnantur. Et in suffragijs comitiorum, nomen eius cui fauebatur, calculo inscribebant, ad quod alludit diuus Ioann. in Apocal. c. 2. ὁ ἔσται ᾧ δίκαιο ψῆφ ᾧ, Demosth. τὸ ὄνομ ᾧ ψῆφ ᾧ. Idem. Inde quoque ψῆφοφόρος dicuntur, quæ etiam ἐπιψῆσαι & πλήσεις vocabantur: & ψῆφοι καθαρσίοι, quæ etiam καθαρσίοι dicuntur. μέλανες, & παρανομίων, id est, sententiæ damnatoriæ, Lysias. Et ἴσαι ψῆφοι dicebant, quum absoluasse iudices significare volebant. Æschin. ᾧ Κτησιφ Καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγίνοντο, ὃ μὲ διὰ τὸν ἀκτίμησιν, ὑπέρφευγε· ἀ, ᾧ κατάδικος. Xenoph. ψῆφ ᾧ, vide Eraſm. in Adag. Comæ calculus.

Ψηφ ᾧφιον, calculum fero. Actiu. Accusat. Dionys. ἅπασαι τὸν τῶν λόγ ψηφοφορήσουσι, Tullius omne punctum tulit, omnia habuit suffragia.

Ψηφοφορία, ας, ἡ, suffragium. διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις γίνεσθαι, calculis ferri sententias, Aristot. in Polit.

Ψηφῶν, ratiocinans, cogitans, meditatus.

Ψήχω, rado, stringo, ξύω, τρίβω, & Suid. μικλάσθω, κατμερίσσω, & Hesy. σμήχω, i. tergo. Ἀνψήχω πτα, equum distringere, Xenoph. vnde ἀνάψηκτ rigil, ἄξυστα. In Epigr. ψήχ ᾧ ὁ πάτρ ὁ σπλεῖ χρόν ᾧ κόθ σκάνα θείσ ἐπ' αὐτ, ὧν ἐπὶ πάντ ὀλίκεν ἐρεπτάν, tempus atterit. vide Compoſita Ἀνψήχω, & Κατψήχω. Ψήχω, demuleeo, lenio, mœstum, Hesy. in quo ſignificatu & ψίχω μαι dicitur, vt ψίχομαι τὸν ὑπερφίλ.

Ψία, lætitia, χαρά. Suid.

Ψιάω, ludo, παίζω, Hesyc.

Ψιάζω, ſtillo, guttatim cado, ψακάζω, Hesyc.

Ψιαλίδες, vide φ ᾧμιδες.

Ψιάθιον, t, geticula. Plin. φορμίσκ Pollux ſic vocat ea quæ in iudicium ſubſellijs ſubſternuntur. Ψιάθοι κλάδ ᾧ, reges arundinea, Rudl. ſtorea ai undinea. Marcel. libro quinto, Dioſcor. capite 95.

Ψιαθοπλόκαι, ſtorearum contextores.

Ψιάθος, ου, ὁ, ſtorea, teges φ ᾧμιδες. ὑπὸ τῶν ψίνων ὕπτ ᾧ δίβ ᾧ τὰ ἀά, qua ſub ſtorea ponens, Gaza libro quinto, Animal. Aristotel. Theophraſt. in hiſtor. libro 9. ca. 14. Ψιάθοι ἐκ φοινίκων, teges palmea, Plin libro 12. cap. 14. Ariſtophan. in Ranis, ὁ Ἅ ᾧδ ὑπὸ ἓξ καζόμενος τὰς ψιάθ ᾧ κλάδ ᾧν, Comment. ὑποβρίπ ſtragula, τὰ στρώματα τὰ ψιάθοις κλάδ ᾧν. Dicitur & ὁ ψίαθος. Suid. ψιάθος ἐσφάκνη, Ariſtop. ſporta, in qua ſeruntur carbones. ὁ φορμὸς ὁ κοφ νῆ ᾧ canistrum, φάνος.

Ψιακόν, τὸ, odorum, ὄσφρε.

Ψιαλ άθη, ἡ, cantatrix, ᾠδός, ἀοιδός, σαγών. Suid. Heſiod. ἀκμοῦσα ψιᾶσθαι βάλιν, ἀμμοῦσα ᾠδεῖν.

Ψιδ ᾧ, ſuffl ᾧ pedo, ὑποπνέω δ ᾧ. Heſych.

Ψίθιον, vel

Ψιθύρι ἐκ caluminiatores, ſuſurrones, ψιθυρισταί. Heſyc.

Ψίθι. Heſych. ſunt ψιθ ᾧ δες, κακόζηλοι, guttæ ſeu roris guttæ.

Ψίζομαι, fleo, κλάω. Heſych.

Ψιθύρα, ἡ. Neand. interp in Alexiph. ψιμυθ ᾧ εἶδ ᾧ καὶ ἀμπλακ ᾧ μάτις, quam & ψιμύθ ᾧ vocant.

Ψιθύρ ᾧ, μαι, ὁ, ſuſurro, murmur.

Ψιθύρα, muſicum inſtrumentum, de quo Pollux libro 4. vide Κόκκυξ.

Ψιθυρίζω, μ ἰσθ ᾧ σω, ſuſurro, vel ſuſurror Teren. τὰ φαυῖ λαπολοῦσ ᾧ, πίνακα ἐς τὰ ὠὲ διακόψομαι. Aliud eſt παιζωρίζειν & μυκλίζειν, de quibus ſupra. Eſt verò Ψιθυρ ᾧ ρος, vel Ψιθυρ ᾧ ς, ſuſurrus, id eſt, occultum & ſumiſſum murmur, quod de hominibus in auremſuſurratoribus vel de arborum foliis vento agitatis, effertur. Interpres Theocriti vult dici ψιθυρίζειν, ὃ ᾧ τὸ ψιεῖν (id eſt, λισπαίνειν τὰς διὰ γλώσσ ᾧν τῶν ἀκοῆς, id eſt, teniter monere in audienti ianuis. At Pollux hoc hirundinum prop. ium eſſe ait libro 5. ψιθ ᾧ δικὸν, κἀπὸ τοῦ κιτ ᾧδίζειν, χελιδόνας ψιθυρίζειν, ἀηδόνας ὄτυζειν, &c. Id erit Trinfare: Nam ſic author Philomelæ carminis, Pupillat pauo, trinſat hirundo vaga. Vt vt ſit, hoc verbum ὀνοματοποιητικῶν ἐστιν, & à ſono confictum eſſe, vt & σίζειν, aperte conſtat. Ariſtophanes in Nebulis. Ἠδὲ τὸ ἀρὰ χείμων ὑπὸ αἰσπλάκων πλανᾶ ψιθυρίζ ᾧν. Comm. τοῦ δήλωμ αὐτῶν ὅτ μακαλαῦ ἡ ᾠδὴ ἐν τῷ φύλλων ἐστὶν, ὅτ ταῦ περσωκλᾶ τὰ δένδρα, ὅσῳ ψιθυρίζειν δείκτυσι. Sic de pini ſuſurro dixit Theocritus, Α' δ' ὑπ ᾧ ψιθυρίσμ ᾧ, ἃ σὶ πιτυόφιλος πίτυς. Plutarch. in Ageſilao, τῶν ὑ ᾧπὸ τὸν ὑσκλίνος τοὺ Τιμάνδρ ἐνεγκεῖν φασὶ δούρες, ὁμᾶ ᾧ ψιθυρίζουσαι εἶναι ταῖς ἐκκλησίαις. Ἀλκιβιάδ ᾧν τὸ ἀσθένη χ ᾧ Ἀτυχηκέδ ᾧν κρλεῖν: Hoc Duris Timæum non admodum ægrè tuliſſe ait, Quin etiam fuiſſe ſolitam demi apud ancillas in aurem dicere, (vel cum ancillis ſuſurrare) puerum Alcibiadem, non Leotychidè appellando. Idem in Alcibiade hoc ſic exſulit. πτικὸν σαφῶς ἐμοὶ δοκεῖ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀκροᾶσθαι, τὸ ᾧ ἐπὸς ἀπὸ ψιθυρίζουσιν ὄνομα φασὶ τοὺς φίλους χ ᾧ ὅταν δεῖ ὑπὸ τοῦ μυστῆς ἀκούειν ᾧ. vbi ψιθυρίζειν ὄνομα vocat, nomen quòd non palàm effertur, ſed ſuſurro tantùm alienis auribus committitur. Plus enim ſecu itatis habet, ſi in aurem inſuſurretur, quàm ſi aperè dicatur. Vius eſt etiam hoc verbo, libello ἐπὶ κλοπῆς: & Plato in Euthydemo. ψιθυρίζειν ἀκούειν. Suid. Ψιθυρίζειν, calumniari apud aliquem, ἐγκαλεῖν. Suid. apud quem hoc exemplum: Ἐπειδὴ φιλίππ ᾧ ψιθυρίζ ᾧ Ὀλυνθίοις ὑπὸ τοῦ μισθοῦ ἐπὶ πολὺ τοὺ ἐπὶ θράκ ᾧ πολεμοῦντα αὐτὸν, Peltæquam Phædra Hippolytum apud Theſeum occultadelatione accuſant ipſum calumnians.

Ψιθύρισμ ᾧ,

Ψιθύρισμα, ατος, τό, susurrus. vide Ψιθυρίζω.

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, quasi susurratio. Plutarc. περὶ ἀδηρμόνιας, ἐλικὶς εἰς μάσον ἢ ψιθυρισμὸν γινομένης. Est etiam occulta delatio, clandestina prælectis vituperatio, vt apud Paulum 2. ad Corinth. cap. 12. κατακαλιὰ ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, id est, obtrectationes, occultæ delationes, tumores animi, siue animi inflati & turgentes. Interpres tamen vertit, obtrectationes, susurri, tumores. Scio tamen esse apud Ouid. duodecimo Metamorph. Seditióque recens, dubióque authore susurri. i. occulti rumores, potius quàm delationes. Dixit & Apostolus 1. ad Ro. ψιθυριστὰς, quos vulgò vocamus flegerneurs, i. occultos delatores, quos susurratores vocat Cælius apud Cicer. in Epist. vbi susurrationes alij legunt. Suidas, ψιθυρισμὸς ἔξ ὧν πρὸς παρόντων κακολογία, ἀφ' ὧν ὑποτόπη. vide Ψιθυρίζω.

Ψιθυρος ἢ ψιθὸς, vt apud Paulum ad Rom. cap. 1. ψιθυριστὰς, vertunt susurrones: malim susurratores, vt apud Cic. in Epistol. Cælij. vide Ψιθυρίζω, & Ψιθυρισμός.

Ψίθυρος, ου, idem quod ψιθυριστής. Est & Adiect. vt & Latinè susturrus. Ouid. 7. Metamorph.

Procrin adit, linguáque refert audita susurra.

Sic Sophocles in Aiacc, ποτὲ μὲν ψιθύρους πλάσαν, & Cic. κἀπὶ τὸ διαβόλους, τοὺς ψιθύρους, ἀρίζηλα λεγομένους. Etiam geminatur ρ.

Ψιλαρία, turma virorum ducentorum, quinquaginta sex, vt habetur in Append. de vocab. militar.

Ψιλεῖον, in edito & arduo loco consistens, ἐπ' ἄκρα χορεύειν ἐλάμβων, Suid. vnde Alemani φιλώμεθα ἢ φιλῶμεν ἐπ' ἄκρα χορεύειν ἴσασθαι.

Ψιλὸς, nudo, φιλὸς, Eustath.

Ψιλὸς, ὸ, obliquus, supinus.

Ψιλὸς, οῖ, leuis armaturæ milites, Eustath.

Ψιλοδάπιδες, αἱ, tapetes tonsis villis, ἃ μὴ μεμηλωμένα δαπίδες, Suid. apud Hesychium. ψιλοδάπιδες, αἱ κειρομένων ὑποστρώματα κοιτῶν.

Ψιλοκόρεσις, qui raris est capillis, recaluaster, apud Suid. scribitur Ψιλοκάρης, ὁ φαλακρός.

Ψιλομερία, ας, ἡ, carminis tenuitas.

Ψιλος, ὸν, ὁ, γυμνὸς, nudus: tenuis, rarus, solus, paruus, vilis, imbecillus, gracilis, ἰσχνὸς, λεπτὸς, subtilis, glaber, vacuus, syncerus, apertus. ψιλὸς ὅπλων, inermis, non armatus, Plato de Legib. ψιλοὶ ἱππέων, equitibus carentes, Xenophon. ψιλοὶ πεζοὶ, Demosth. ψιλὰ μάχαιρα, Xenoph. expediti gladij. ψιλὸς ἀπὸ ἀνυδρίων, arboribus vacuus, Herodotus. ψιλὸς ὑάλου, syncera membrana, Gaza ex Aristot. 3. Anim. ψιλὴ αὐτοῦ, ἀδένωδη χώρα, &c. Homer. ager frumentarius. πῶν ψιλὸν καπνίζειν, segetes & loca arboribus vacua stercorare, Gaza 3. histor. plan. Theophrast. ψιλὴ γεωργία, segetum cultura, Theophrast. lib. 9. de caus. plant. Ψιλοὶ λόγοι apud Aristot. Rhetor. libro 3. prosa oratio & soluta, quasi nuda ornamentis miniméque consuetita. apud Demosth. κατ' ἀφέλου. ψιλολόγος opponitur ἐγκωμιαστῇ. Ψιλὸς, volucer, pennatus, leuis & impossibilis, Etym. Ponitur & pro milite leuis armaturæ. Aristot. lib. de mundo, ὁ ἱππεὺς ἐπὶ μέσου, ὁ δ' ψιλὸς εἰς τὸν ἰδίων ἐκπρὸς χώρων, id est, eques ad cornu, veles ad stationem suam festinat. Et ψιλοὶ, οἱ μὴ κατωπλισμένοι, Suid. quos Latini velites vocant, dicuntur, qui non sunt armati, at tempore certaminis obuio telo, vel lapide, vel fuste, vel alio quouis instrumento vtuntur, vel sagittari, quòd tenui ornatu vtantur. Hæc Interpr. Thucyd. vide Ὁπλίτης in Appendicibus de vocabulis militar.

Ψιλοπάπυρος, οἱ, & Ψιλοπάπυλος, ὦ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villosi. vide suprà.

Ψιλὸτης, ητος, ἡ, nuditas. ψιλότης τῆς κεφαλῆς, caluitium capitis, Plut. in Galba.

Ψιλόω, ῶ. ἀσω, τ. ωται, nudo, denudo, enudo, dispolio, defertum facio, exuo, depilo, cuello pilos, pilis spolio, Actiu. Accuf. & Cenitiu. ψιλωμένος, nudus & deplumis, Gaza. ψιλωμένα ἤδη ὀστέων τὰ κρέα, carnes ossibus separatæ.

Ψίλωθρον, ου, τὸ, psilothrum, φάρμακον ἐφ' ᾧ ψιλοῦται ἡ τριχὴ: vnguentum, q. depilatorium, apud Theophrast. libro 9. cap. 22. histor. plantar. vbi ait radicem sylueftris vitis esse ad vsum psilothri aptam. Hoc nomine etiam dicitur ab aliquibus ἄμπελος ἀγρία: id est depilandis coriis, quem vsum habent acini ei. 2. 5. Diosc. li. 4. cap. 280. Comm. Nicandri in Theriac. ψίλωθρον βοτάνη, ἣν καρπὸν ἄκανθον καλοῦσι νομεῖς, vocatur. Psilothri herbæ memnit Palladius in Aprili.

Ψιλὸς, leuiter, simpliciter, nudè, ψιλοῖς κούφως, Hesyc.

Ψίλωσις, q. depilatio, nudatio, auulsio pilorum.

Ψιμαθὴς, ὸν, ὁ, qui non amat aspirationem.

Ψίμαθος, ὁ, ἡ, Suid.

Ψίμυθος. vide Ψιμύθιον.

Ψιμύθιον, cerusa, de qua Nicand. Alexipharm. Aristoph. in Pluto, εἰ δ' ὀπτήσειεν τοῦτο τὸ ψιμύθιον, ὥστ' ἐκ τοῦ λευκὸν ἐκφανὲς γε τὸ βάθος, si hæc cerusa eluta erit, videbis facici cicatrices & lacinias: vbi fecūda syllaba producitur. De psimmythio, id est, cerusa, vide libro 5. Dioscorid. capite 91. & libro sexto, capite 23. vbi de vi eius lethali & remediis. Dicitur etiam ψιμυθίᾳ quo ὑποκορίσμῳ dictum ψιμύθιον. Lucilij lepidissimum extat Epigramma, τῷ κηρωλῷ βάπτεις, τὸ δ' ὄμμα εὐπετῶς βάπτεις, Οὐδὲ παρειάων ὑπὸ ἀκανθώδεις ἐκπατύσεις. Μὴ πίνων τὸ σαρέσαυτον ἄπαυ ψιμύθιον κατατήκεσθαι, ἕως τὸ σαρκοφάγον αὐχὴ σαρκοφαγῇ ἐκ. Οὐδὲν δὲ πλέον βάψῃ ὠθίνας· εἰ δὲ πότε φλέγει, Καὶ ψιμύθου, πύξει τῶν Ἐκφάλων Ἐλλήνων.

Ψιμμυθοφορικὸς, cerusam repræsentans.

Ψιμμυθώδης, ες, ὁ, ἡ, σκευασία, fuco cerusa.

Ψιν, ipsis, ipsum, αὐτοῖς, αὐτων, Hesych.

Ψίνα δὸς, capreæ, ἀγρίαι αἶγες, Hesyc.

Ψινάζω, foliis defluo, φυλλορροῶ. vide Ψινέω.

Ψινεὸς, vitis decidua. vide Ψινέω.

Ψινέδιον, flere, κλαίειν, Hesych.

Ψινέδιον, dicitur vitis cum deflorens irrorat, aut cùm acini, i. αἱ βάγες, defluunt, & remanentes paruuli constant, Theophr. libr. 4. hist. plant. cap. 16. vide Ψεάς.

Ψῖνος, delectatio, τέρψις. Hesych. vnde dicta Ἄψινθος, herba amarissima.

Ψινώδης, vile, vitiosum, φαῦλον. Suid.

Ψῖξ, κός, ἡ, mica. Alexan. Aphrod. ἐπεὶ ψῖξ ἢ ποτὸν ἐστὶ, πραχθεῖσα ἀπὸ πέτρας ἢ ἄλλης ὁμοίας οὐσίας μικρὸν ἐστὶν ὑπὸ τοῦ ἐσθίειν: Et apud Gregor. Nazianz. ψῖξ ἄβροῦ ἐσθιόμενον, mica intercurrens, si aliquid cibi. Trallianus in curatione Lethargi, σπάσον ἢ ἐν ὠῷ ψῖχα (lic enim scribend.) μὴ δυναμένου ὑπὸ ὀδόντων διαίρεσθαι, micæ panis: vel hîc potius, panis mendulla. Vnde ψίχιον infrà. Vide Ἀπάεσχ.

Ψιθάζω, pastorum more acclamo. ψιθίζειν enim pastoralis acclamatiuncula est, vt ex Fausania annotat Eustath.

Ψιθάκιον, psittaca, auis vocem emittens hominis, Aristot. 8. Anim. quæ & psittacus dicitur. vide Ælian. & Oppian. & Eras. in Prouerb. Senex psittacus. Et in voce Σπάω suprà.

Ψιθανία, muliebris calceamenti genus.

Ψιθανιακὸς, sic vocat Constantinus γεωπον. libro 10. pistacia, id est, πιστάκια, de quibus vide suprà. Arbor ipsa apud Theophrast. hist. libro 4. cap. 5. τερμινθος ἰδική, terebinthus Indiæ, de qua ex illo Plin. lib. 12. cap. 6.

Ψιθίον, buccella, mica, vide Ψῖξ.

Ψιθοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, passeli is siue rhombi piscium effigiem repræsentans.

Ψιθὸν, cito, ὀκυ, ταχέως, ῥᾳδίως, Hesych.

Ψίχα, ας, ἡ, ἡ.

Ψίχιον, ου, τὸ, mica. ἀπὸ τῆς ψιχίου τῆς παπίλιον ἀπὸ τῆς τραπέζης φαγεῖν edere de micis quæ cadunt de mensa, &c. cap. 15 Euang. Matth. vide Ψῖξ.

Ψιχώδης, ες, ὁ, ἡ, minutus, micæ instar, apud Eustath.

Ψίχω, &

Ψίω, cibo præmanso nutrio, ἐψωμίζω. Hesych. ἐμβρωμοποιῶ, tento, feco, diuido, minuo, Etymol. Interpr. Theocriti λεπτύνω. vide Ψιθυρίζω.

Ψ Ο Λγ'. vide Ψύα.

Ψογερὸν, ὸν, τὸ, αἰσχρὸν, μεμπτὸν, ὀνείδεσον, turpe, reprehendendum, Hesych.

Ψόγος, fœdum auditu, indignum, flagitiosum, Hesych.

Ψόγος, ου, ὁ. vituperium, vituperatio, κακολογία, μέμψις, ὄνειδος, dedecus, infamia. ψόγον ἔχειν, malè audire, εἰς ψόγον ἄγω, vitupero, Plato de Leg. φεῦγε ψόγον ἄγων, Idem ibidem. ψόγου ἐπιγενέσθαι, reprehendere, Thucyd.

Ψόθιον, n. obliquum, incuruum, σκολιὸν, Hesyc.

Ψοθολίσειν, strepere, ψοφεῖν, Hesyc.

Ψοθὸς, ὁ, fuligino sus, σκοτεινὸς.

Ψόθος, ὁ, ἀπὸ σαφοῦς, ψόφος, scabies. & ψοθὸς, niger, squalidus, Hesych.

Ψόθωρος, squalidus, turpis. αἰσχρὸς μορφὴν, Hesyc.

Ψία, σεν, ψόαν, vel ψοᾶν, vide Ψύα.

Ψιᾶσις, ὁ, ἡ, glorio sus, arrogans. ἀλαζὼν, Suid.

Ψιάδιον, cinis, stercus, κόπρος, Suid.

Ψολόεις, ὄεντος, ὁ, ardens, flatim perdens, fuligino sus, cineraceus & nigricans, fumo sus. Homer. Odyss. λ. νεὰς ἐκλιὼ ἐλάσεν ψολόεντι κανωνῷ. Eustath. ἐξ ἀκολούθου, ἢ ἀσβόλωσις: Nam ψόλος, ὁ, ἡ ἀσβόλη. Apud Aristot. ἐπὶ πεζοκωνῶν οἱ μὲν καταδέσται διαντῶν, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ ἀφ' ἵππων. vt & Hom. appellauit. Idem Aristot. de mundo, ὀξὺ δ' ἀναφωνῶν οἱ μὲν ἀσβολώδεις ἐφολόεντες λεγόντας, id est, ex fulminibus ea quæ contraxerint fuliginem dicuntur ψολόεντα. Euphorion dixit, πίτυν ψολόεσσαν: Et ἀχλὺς τε ψολόεσσα. Æschyl. Καὶ φῶς πελασθὲν, κἀπεδειμάνη ψόλου.

Ψολοκομπία, iactantia, ἀλαζονεία. Aristophanes in Equitib. Ἡδὺν ἀπεπλάξ: ἐγὼ μὲν ψολοκομπίαις, id est, ἀδολεσχημοσύναις, μεγαλοβουλίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, κομπείαις, Commentar. hic ἀ ψόλ- & κόμπος.

Ψόλος, ου, ὁ, fumus, fuligo, ἀσβόλη, Eustat. Odyss. λ.

Ψοφέω, ῶ. ἠσω, τα. ηκα, τὸ ψόφος, ποιῶ, κτύπον ποιῶ, facio strepitum, obstrepo, strideo, fores pulso. Neutr. ψοφεῖ λαλιὰ τι, sonum quen-

dam emittit, Aristoph. κἀπέδωκε τὰς φοφὼ τὰς αὐτοῦ θύρας ἐκπεσὼν, ἀντὶ τῶν θυρῶν ἐστώσας, Lucian. Lego ὀξέων. Nam κἀπέδωκε τὰς θύρας, qui aduenies pulsat: φοφὼ τὰς θύρας, qui egreditur, & qui aperiente strepunt fores. Comm. Aristoph. in Nebul. (vbi, Ἀλλ' οὐχὶ κἀπέδωκε τὰς θύρας; Et, τὰς δὲ ὁ κάδος τὰς θύρας) obseruandum adnonet, ὅτι ὅτε μὲν ὀξέως κρούσας, κατῆκεν dicitur: ὅτι δ' ἠρέμα ἔσωθεν φοφὴν Hanc differentiam seruauit Menander, dicens ὅτι μὲν ἡδὺ ἔβαν, κἀφοφὴ θύρων· ὅτι δ' ἡδὺ ἔσω, Ἐφόρουν τὰς θύρας ὀξέως. Athenis fores in publicum aperiebantur: qui domo exibat, ne quē eas aperiendo fortè præterentem læderet, cique fores impingeret, crepitum eas seriens ante edebat: ad quod allusit Plautus, Orationem comprimam crepuit foris. Aristophanes, φοφὴ πις ὑνδυ.

Ψόφισμα, strepitus, ψόφος.

Ψοφώδης, strepitum edens. Ψοφηρὸς, quæ strepitum edunt, strepera, Suid. vide ψόφος.

Ψυλλίδιον, Theophr. lib. 9. cap. 5. histor. plant. ait petræam herbam nasci circa Ἰφοίδα, i. circa Pisidiam.

Ψυλλοκάτοβος, ὁ, ἡ, formidolosus, φοβερὸς, δεινὸς, ὑπὸ φοφοῦ δεδιὼς, meticulosus, Plaut. ad omnem strepitum expauescens. Plutarch. in Præceptis sanitatis, τὰ σαθρὰ καὶ ψυλλοκάτοβα παρέχοντα.

Ψοφοδέστ, Luciano, i. timidè, trepidè Liu. vel trepidanter & timidè Cæsari.

Ψοφοδὴς, tumultuosè, πτοερῶς, Hesych.

Ψοφμώδης βακχεῖος, in Epigr. cum strepitu & tumultu consulens & agens. vel cui strepitus & crepitus aut sonitus curæ sunt.

Ψοφοποιέω, οῦ, ὁ, strepitum faciens.

Ψόφος, ὁ, strepitus, ψόφος, ψοφὴ πτος, fusurrus, crepitus, fragor, fremitus, sonus: ilc Gaza 4. Animal. Aristot. cap. 9. vbi ponitur differentia inter sonum, vocem, & locutionem. ψόφος definitur, ὅ ἐν ὑγρᾷ πληγὴ ἐν τῷ ἀέρι συμπίπτοντος πρὸ σκληροῦ καὶ κενοῦ. Nam corpora mollia strepitum non edunt: minus strepunt, vel dura leniter commota: & aspera, & caua quia aeterni retinent, ad strepitum edendum subitò, inepticra sunt, ὃ ἦπτον ψοφήσει.

Ψ Υ Αγκος, ὁ, ἡ, ὑός ἢ ἡμιόνου, lumbus, vel potius lumborum caro mufculosa, lumborum pulpa: vnde pulpamentum. Athen. libro θ, Ὀφῶν δ' ἐν πλαγίοις σώμασι ὑπαγινομένων ὑγιὰ, πᾶ ἢ ἐκατέρωθεν κατὰ μικρὰ λέγοντα κύβους, καὶ λίας. Ibidem Clearchus, σώμας μυοῦται καθ' ἑκάστου μέρους ἀφ' οὗ ἀφῆς, οἷ ἢ ἀλκίπικες, οἱ ἢ γλουτιαῖοι νοcant: quæ vox etiam apud Hippocrat. Sic dicuntur, διὰ τὸ ἐδίως κόπτεσθαι, velut ἐπὶ ξύλου σώματα σκεῖ ἢ ὑπὸπλᾶς τοῖς ὀστέοις ὑπ' ἀχρεῖα. vide Athen. Hesyc. ὑός, ὑγιὰ τέρεα.

Ψυγλίον, vas, vel locus in quo aqua refrigeratur, Hesyc.

Ψυγλίων, refrigerari, refrixisse id ψύχω, ψυχῶ, qui frixit, refrigeratus, Aristophan. vbi Interpr. ψυχείσης αὐτὰ τῷ ὄμβρῳ: ψυχεῖς τὰ ἄλικα, frigidus in extremis partibus. Alexand. Aphrod. Matt. cap. 24. ψυχῆσα τὰ σώματα ἡδὲ πολλὰ, ref. igefcet caritas multorum.

Ψῦξις, οῦ, ὁ, refrigeratio, perfrictio. ψυχμὸς σταγλίων, ficcatio fagenarum, cap. 26. Ezech.

Ψύχω, ficco. ψύχειν ἐν ἡλίῳ. ficcare fole, in fole torere, insolare, Dioscor. libro primo, capite 25. ψύχειν ἐν ἡλίῳ ὀξυπάτῳ, ficcare flagrantissimo fole: Ruell. de Stirpe. Interpretes apud eundem Dioscor. lib. 2. cap. 126. Ἰβύκεια ἰσωπὸς ψυχμοῖ, ficcaeuerunt sibi, cap. 11. Numer.

Ψυδνὸς, ψυδνὴ χρῶτος. Hesyc. est ὠχρὸς, ὀλίγη quo ferè sensu & ψιδνὸς.

Ψυδρὸς, pro ψδδερὸς, falsus, fictitius, mendacitus.

Ψύδρα, vide Ψῦσαι.

Ψύδρακες, & Ψυδρίδια apud Galen. lib. 1. περὶ τόπων dicuntur pustulæ paruæ velut bullæ quædam supra cutem eminentes. vnde etiã aliquando φλυκτίδες & φλύκταιναι dicuntur, & φλύσεις ab Hippocrate: scilicet ὅτὰ τὸ φλύειν, i. ebullire, & feruere, sicut ψυδρακες ὑπὸ ψύχρας, i. frigore à quo etiam oriuntur. φλυζάκια etiam vocat Hippocr. Et Celsus lib. 5. describit: Phlizacion (sic enim legendũ) paulò durior pustula & subalbida, acuta, ex qua ipsa quod exprimitur humidum est. Paulus lib. 3. cap. 3. ψυδρακες μὴ εἰσὶ μικραὶ ὑδατώδεις φλυκτίδιοι ἐλαιώδη ὑδρὸν ἐχουσαι τὸ ὑποκείμενον. Pollux lib. 4. ψυδρακια, συρίδιον ὑδατώδη μικρὰ, αὐτόθεν τε, ἐκλεῖσι τὸ ὑποκείμενον. Idem, ἔστι τοῦτο ψυδρακια, φλυζακίδιον τι, καὶ ὑγιὸν τι, μικρὸν ἐκ τοῦ πρὸ χρόνου καὶ πλεῖστος νεωλθὲν ἐδὸν ὑπὸ ψύχρας ἢ σὺν ὑπὸ ψύχους. Et in singulari, apud Trallian. ψυδρακιον, ἡ, albida pustula per summa featens. ψυδρακια τὰ ἐν κεφαλῇ albidæ capitis pustulæ, capitis vlcera quæ psydracia dicuntur, Dioscor. lib. 5. cap. 118.

Ψύζα τος, τὸ, inspirans.

Ψύα, summa caro, cutis, in superficie caro, Etym. ἐδὸν τὸ ψαῦμα.

Ψύζω, murmuro, σμρίζω, Hesych.

Ψύκτης, Hesych. ὁλοχρῶτων, Hesych. & Ψύστης, pro σφαῖρα, ὀλίγη.

Ψύσται, fcnitatores seu fusurrator seu fusurro.

Ψυσταὶ ω. Cyr. οἱ τὸν νοῦν ἔφ' ὑσσοῦ τεταγμένοι, ἢ τὰ διανόημα ψυσιλόγους τινας.

Ψύσσω, mendacium, Etym. Dorice, νῦ τεσταῦρ Eustat. Iliad. 7. apud Suid. Ψύδης, ψδδὴς, ψδδὸς ὁ σὺ ψύσης ὅτορε ὁ ἔγκτος, αὐτὸ τοῦ ψδδὲς, apud Callimach.

Ψυσὸς, garrulus, argutus, ψδυσὸς, Hesyc.

Ψυσσὸς, Hesyc. διαλογοι.

Ψυκτικὸς, maza pauxillo aquæ subacta, Hesych.

Ψυκτηρ ῆρος, ὁ, ἡ, ψύκτρα

Ψυκτὸν ἄκρας, ἢ Ψυχεῖς, potorium vas non pede fultum fed aftragalis, quod meracum continebat: vnde & κιμπτοῦς dicitur à Polluce, ἢ δίνη. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ ψύχειν τὸ ἐμφύειν: oportebat enim potores vno hausti hoc poculum exficcare. Plato in Sympol. Ἀλλ' ὁρᾶς πᾶ φαῖμι, τὸν ψυκτῆρα ἐκλέγειν πρῶτον μὴ αὐτὸν ἐκπιεῖν, ἕως ἂν τοῦ Σωκράτους καλλίονι ἐχεῖς, &c. Vnde ὑπακρισικὸς dicitur Ψυκτῆρας & Ψυκτηρίδιον, apud Athen. libro 11. & Eustath. Odyss. Sunt & apud Iosephum ψυκτῆρες χρύσεοι, ἢ ἀργύρεοι: quæ Interpres non sine prægnaricatione transfulit. Suidas ψυκτῆρας vas magnum esse voluit in quo & lauarent poculã, & merum refrigerarent: αἱ enim σκεῦ ἢ ἐν ὅσα διαλίζουσι τὰ ποτήρια: ἐξ ὧν ὁ ποτήριον μίγα, ὅτὸ τὸ ὄνομα ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ πῶ κράσιν. nos dicimus baquet, à Bacchio, & cuuier, à cupæ forma: Est & cupa Varroni, potorium vas: quod & nos dicimus cuue, & cuuete. Ψυκτῆρες, & Ψυκτήριοι τόποι, loca non aprica fed frigida, opaca & vmbrofa, quorum vis refrigeratrix, & quæ ad æstus refrigerationem consectamur. Athen. lib. 11. ait Nicandrum ψυκτῆρας vocasse, ἢ οὓς ἀλκάθοες ἢ συσκίους τόπους τοὺς ὑπὸ δένδρεσι ἀσεμβρίους, ἐν οἷς ἔστι σκιὰ ψύξις. Æschylus, σπάρσας ὑπακρισικὸν ἐν ψυκτηρίοις. Euripid. ψυκτήρια δένδρα dixit. Hesiod. Ἔδησα ποτ' ἄ ἐμὴν ψυκτήριον ὄρχαμα καλῶν. vide Ψῦσαι.

Ψυκτηρία, nemorosus & opacus locus: vide Ψυκτήρ.

Ψυκτηρ ῶδ, ὁ, ἡ

Ψυκτικὸς, ὁ, ἡ, refrigeratorius, refrigerandi vim habens. ψυκτικὴ φύσις, natura refrigeratrix vel refrigeratoria Plinio, & apud Galenum, refrigeratoria medicamenta ψυκτήρια φάρμακα vocantur.

Ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Aristophan. in Nebulis, Ἀνήρετ' αὖτ' χαμαιφαῦλα συκοφάντις, Ψύλλα ἐπῆσεν ἀλλοτὶ τὸν αὐτῆς πόδα. Comment. ψύλλαν, inquit, ἀθικώς, ὁτὶ μικρὸν ψύλλον vocamus. Quo nomine tam Græcè quàm Latinè, etiam olerum pulices significantur, de quibus Palladius lib. 1. cap. 29. Et Columella in horto, Paruulus aut pulex irrepens dente laceſſat. Theophraſt. hiſt. plant. libro 7. cap. 5. ἐκεῖα δ' γένεται πᾶς ὑφ' ἡμῶν, ψύλλα: Gaza rectè, radicibus (ſic enim & Palladius raphanos vocat, radiculas etiam Celſus, i. δακρυώδεας) pulices. Et Theophraſto vertit malè Plinius, Beſtiolarum quoque genera innaſcuntur napis pulices: in cuius codice corruptè tamen ſcriptum, culices. Coſtantinus γεωπονικὸν lib. 12. ἢ ἐκκλισα κράμβαις. αὖται γὰρ ὑπὸ ὀξὺ ψυλλοῦ μάλιστα βλάπτονται. Ibidem remedia docet, quibus olera à pulicibus illæſa ſeruentur, ὁ σπόρος τῶν μὲ γένεσθαι λάχανα ψυλλόβρωτα, vt ipſe loquitur. Ψύλλος, pro genere quodam phalangij, Ariſtot. 9. Anim.

Ψύλλιον, ου, ψ, ſyllium, pulicaria ſiue pulicaris herba quæ humectat & refrigerat, Galen. ad Glauc. De eius vi lethali, Dioſcor. lib. 6. cap. 11.

Ψύλλος, ου, ὁ, vide Ψύλλα.

Ψύλλ Φ, ψ, ὁ, pulex. Ariſtot. 4. Anim. ὁπόσα ψύλλα ἐνδέχεται, poſt pulicem vnum. cap. 14. lib. 1. Reg. vide Ψύλλα.

Ψύλλοι, Pſylli, Lybiæ populi, qui non ſolùm ipſi non læduntur à ſerpentibus. verumetiam ab aliis qui morſi fuerint venenum exigunt. Vnde Diuus Hieronymus Pammachium ψύλλα vocat, quòd ψύλλον quendam ageret, ſuccurrens aduerſus obtrectatorum venena. Lege Cornel. Celſum lib. 5. cap. 26. & Plin. lib. 8. 25.

Ψύλλος, ου, Φ, ὁ, piſcis: fullonem Gaza interpretatur libro 6. Anim. Ariſtot. cap. 14.

Ψύξις, ιος, ἡ, frigus, refrigeratio, πνεῦ, Hesych.

Ψυρία, ἡ, inſula inxta Chium, quæ & ψίρα dicitur.

Ψυρὸς, aſper, incultus, ſordidus: ab inſula pſyra perpuſilla & ignobili, Hesych.

Ψυρὸς γῆ, terra tenuis, continens, λυθρῶδ χρῶτος, Hesyc.

Ψύσαρος, τὸ, matula, σκαφίον, Hesych.

Ψυσθὲν, τὸ, ſputum, ſaliua, πτύελον, Hesych.

Ψύσσω, ſpuo: à factitio, vt arbitror, ſono, Hesychius. Item ſpio, cffio.

Ψυχαγωγέω, ῶ, σῶ, ῆσω, ῆκα, conſolor, delecto, ἀδῶμαι δίδομαι, τέρπω, obſecto animam: & generaliter pro obſecto, demulceo, allicio ad me & attraho. Actiu. Accuſ. iungitur. Hoc. τὸν ἐκείνου μᾶλλον ψυχαγωγῶν, auditorum aures demulcere. Antiphon, Καὶ τοῦ δικασταὶ τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι, verbis obſectare ac allicere. Polybius, Λαμβάνων εἰς τας χρείας ἐψυχαγώγει ἢ παρακαλεῖ εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν, hos benigne atque humaniter amplexus in ſuam amicitiam prouocabat. Sic Cicero in Epiſt. Inimicum meum ſic in manibus habebant, ſic fouebant, &c. Ψυχαγωγία, animas euoco, τὰς ψυχὰς ἀπάγω, vt ψυχαγωγῶν etiam Mercurius dicitur, διὰ τὸ νεκρομαγεῖν, & animas ducere: qui ob id etiam νεκρομαπὸς dicitur. Vnde illud Maronis, hæc animas ille euocat orco.

Lucian.

Lucian. Καὶ μέδων πολὺ πικρότερα θανατώσει, ἢ δυώδεκα ψυχαγωγοὶ καὶ κατάρατοι οὗτοι νεκροί. Et Pass. ψυχαγωγέομαι ὑπό τῆς φαντασίας, visis rapior, Plato in Timæo.

Ψυχαγωγία, ας, ἡ, animi oblectatio, solatium, recreatio, ἀθυμίας θεραπεία, allectatio Quintil. amœnitas: & fores, metallorum ad refrigerandum & refocillandum factæ, Etym. Ψυχαγωγία, vaticinandi genus, quum animæ carminibus educuntur ab inferis, evocatio animæ, Nazanz. in Invectiua aduersus Iulian. Οὐ μόνον τῆς ἀπατηλοτέρας μαντείας τὸ εἶδος ἀπὸ ψυχαγωγίας ἦν μαντικῆς, &c. ii, γοητεία, καὶ νεκυομαντεία.

Ψυχαγωγός, ὁ, alliciens, Plato de Leg. q. oblectatorius.

Ψυχαγωγός, ὁ, euocator animarum, i. νεκυομάντης, ὁ νεκρομαντὴς: epither. Mercurii, quòd animas deducat. Et ψυχαγωγὸς Πείθω, quasi flexanima. Aliquando ponitur pro deceptore.

Ψυχέω, refrigero, ὡσὲ τὸ ψυχῶ ᾧ τὸ πνεύμα διατρίζω. respiro, recreo ac refocio, ἀναψύχω, Suid. οἱ ἢ κτᾶσθαι τῆλ ἴασιν ἐν χρόνῳ ψυχάζειν.

Ψυχέριον, ου, τὸ, animula, parua anima, Plato. Ψυχίδιον.

Ψυχερός, ὰ, ὸν, frigidus. Ψυχρὸν οἰκεῖα, νῦ ἀλλοτρία, Xenoph.

Ψυχέτης, ου, ὁ, frigiditas.

Ψυχήμπορος, ου, ὁ, qui homines emit & vendit, mango, Hes.

Ψυχή, papilio, lic 2. hist. plant. Theoph. Gaza, & lib. 8. c. 7. de caus. plant. ἐν κράμβαις χρυσαλίς, ἥτις ὅτι ταύτης ἐ ψυχῆς ἐκ eruca aurelia nascitur, mox de ea papilio. Confer Aristot. hist. or. Anim. lib. 5. cap. 19.

Ψυχή, ῆς, ἡ, anima, animus, spiritus, animi libido & cupiditas, φύσις τῆ ψυχῆ ἐδίκη, animo præsumere, Demosth. Ψυχῶν φιλόσοφος, animo humanus, Xenoph. ψυχῶν σοφὸν τῶν ἄλλων ἔστι φρονεῖν πλέον, Aristoph. Elegans illa familiarisque locutio, qua vsus est Æschinus Adelphis, expressa videtur à Græco sermone: Quid illi tandem creditis fore animi mœro, qui eum illa consuetudine prius dicunt enim πῶς οἴει ψυχῶν ἕξειν: & ita fuisse apud Menandrum credibile. Demosthen. in Orat. contrà Aphobum: πῶς οἴεσθε αὐτὸν ψυχῆς ἕξειν τότε; ἐμὲ μόνον τῆλ πατρῴαν ἀπεστερηκότα, ὅτε ἀ θορυβηθεὶς μόνον. Etiam ad Polyclem, πῶς μ' οἴεσθαι αὐτὸν ψυχῆς ἕξειν, ἡ πῶς ἀδύνατα ἀφίνει; Quandoque γ. ὠὸν, pro ψυχῶ, dicebant, vt Socrates in Thæzetico: πῶς οἴεσθε μὴ γνώμων ἕξειν; Apud Platonem cum sensus penè idem sit, καρδίαν est libro 8. de Repub. ὃν δ' τῷ πολλῶν τούτων, τὸ λογιστικὸν, πῶς οἴει καρδίαν ἕξειν: De quo quoque immisericordique homine vsurpabantur hæ voces, non de eo tantum qui malis confertur as esset: vt exemplo hoc Lysiæ ab Halicarn. posito in vita ipsius, intelligitur: ἅπαντα αὐτὸν γνωὶ πῶς τοῦτο ψυχῶν ἕξειν ἔφασκε τῆλ παῖδα πεπαῖσθαι γνώμῃ χρήσθαι; vide Ex ψυχῆς, in Ex. Appellatione τῆλ ψυχῆν ἤρωας ἢ δαίμονας, vel vt apposito nomine Mesos ἀρχὴν ἐς. Philo in libro de mundo comprehendit. Idem ibidem animam à natura distinguit sensu, viso, impetu, his verbis, ψυχῶν ἢ φύσιν τρισὶ διακρίνουσιν ὁ σοφὸς, αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ· ψυχῶν id est, anima. Ψυχή, totus homo cuiuslibet sexus, persona, ad Roman. cap. 13. Ψυχῆ pro ingenio. Isocrates, ἐπιδεῖν τας ψυχας ἡμεροβλήτου, ferarum ingenia cicuramus. Ψυχή, vita, ζωή. Sic & Latine fumitur Anima aliquando, vt apud Terent. in Adelph. animam ipsam extinguerem. Homerus Odyss. 1. Ἀνόμενον ὧδ' τε ψυχῶν ἀ νόσφι ἑταίρων. Et Iliad. 1. Λεὶ ἐμοὶ ψυχῶν ἀθρόα κάππορᾶσθ· πολεμίζειν, id est, ἀεὶ ζῆν θέλω, periculo vitæ exponens. Et Matth. cap. 2. πεθνήκασιν οἱ ζητοῦντες τῶν ψυχῶν τοῦ παιδίου. Salustius in Catil. cauete ne multi animam amittatis. Rursus, Nam ferè quem quisque animus pugnando locum cœperat, cum amissa anima, corporeteg. bat. Iustinian. in Instit. animæ amissionem sustinet. quæ phrasis est peculiaris Hebræis. Καὶ ἐμαθέτο ἀπὶ ψυχῆς, de vita periclitari. Aristoph. in Pluto, πίεζε πλεῖν ἢλ, ὅπως ἂν ἐκ ἐμαθέτο ἀπὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν τὸν πόντον; Ψυχὴ, pulpa, medulla, ὁ τῆς πέπονος, ὠὸς ἐσ, vt apud Apfyrtum libr. 2. σὰ ψυχὴ ἢ κολοκυνθίδες, colocynthidis pulpæ. Ψυχῆ, sanguis, αἷμα, Aristopha. in Nebul. Δάκνουσι μ' ὀξέως τε οἱ Κορίσκοι, (pro κόρεις, id est, cimices, iocosè) Καὶ τας πλευρὰς διερράκασι, Καὶ τῶν ψυχῶν ἐκπίνουσι, animam ebibunt, id est sanguinem. Sic enim & Anima Latinè ponitur. Virgil. in Æneid. Purpureum vomit ille animam Et -tuaque animam hanc effundere dextra. vt & profunde e animam per vulnera, dixit in Epist. Ouid. Lucret. libro 3. Dimissa anima

rum. ψυχρὸς ὁ βίος Ω βίος, vita frigida, id est, παλιάσπορος seu δύσπνους. Aristoph. in Pluto, φησὶν, ὑμᾶς δεῖναι ἅπαντας, ψυχροβίους ἢ θυμόκλους, ξύλινα σπαλλαζῶντας. Ψυχρὸς etiam pro absurdo ponitur, nec plausu excipiendo, sicut frigidus Latiné. vide Ψυχρότης.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas, refrigeratio Vitr. lib. 1. capite 4. Ψυχρότης etiam elegantem habet vsum, cùm ineptum quid & frigidum esse dicimus, & cum pro captato auditoris fisu vel fauore, frigus consequitur. Commentar. Aristoph. in Acharnens. Οὗτος ὁ δῆμος πραγμάτιας ποιητὴς ψυχρὸς. Et subinde, Κομψοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ τοῖς τοιούτοις ἦσαν οἱ ἀπὸ τοῦ πολλοῦ χιτῶνος, ἀπὸ τοῦ πάνυ ἐξῆς τὰ ποιήματα ψυχρότητα, propter huius poëmatum insulsitatem atque ineptias. Demosth. ἀπὸ τῶν ἐφιδίων, καὶ μου πρὸς διὸς ἢ θεῶν, μὴ εἰμὶ ὁ ψυχρότητα κατηγορῶν μηδείς, Me per deos immortales nullus ineptum esse iudicet: nullius ita hoc quod dicturus sum excipiat, vt frigidum & absurdum. Sic Frigidum dicitur Latinè absurdum, nec plausu excipiendum: cui facetum & plausibile opponitur: vt Cicero in Bruto dixit de P. Lentulo, Habuit à natura genus quoddam acuminis nonnunquam frigidum, interdum etiam facetum. Quintilian. libro sexto de patrono loquens, qui infantem in epilogo parùm tempestiuè produxerat: Tum ille alioqui vir facundus, inopinatæ rei casu obmutuit, & infantem fusum frigidissimè reportauit. Nam & frigus absurdam rei speciem significat, quam incommodus euentus subsequitur, vt cùm pro risu & gratia vel fauore sperato, res in diuersum exiit. Idem Fabius in eodem, Nam & imperitia & rusticitas, & rigor, & deformitas afferunt interim frigus: &c. Cicero ad Quint. Frat. Quum Appius senatum infrequentem coegisset, tantum fuit frigus, vt populi conuicio nos coactus sit dimittere. Idem in Bruto eo sensu dixit, Quare tibicen disseipulo sanè frigenti ad populum, Mihi cane & mufis, id est, ὦ ἀνθρωπάριον, πίνετον χάσκοντι, ψυχρὰ ἐγχωρεῖ. Et sic accipiendum illud Demosthen. de falsa legat. Τί οὖν ἐστὶ τὸ ψυχρὸν τοῦτο, ὃ ὅμως πάντας παρελήλυθε· ἀκούσῃ φανερῶς ἐμοῦ, Vt intelligatis Æschinem in impostura vobis facitanda, etiam verbum illud, quod frigidè & scurriliter dici solet, ad fatietatem vsque, exuperasse. Inde ψυχρολογία dicuntur, qui ineptis & futilibus & absurdis verbis vti solent. Et ψυχρολογεῖν verbum, frigida verba ineptaque & semirilia iunge-re. Lucianus. Τί οὖ καὶ ἐπὶ δεῖπνον ἐμοὶ λιπαρὰ ταῦτα ποῖᾳ ἐρᾷς ἐοικότ· ἢ ὦ ψυχρολογία. Dicitur & ψυχρολέσχων τὸ ψυχρὸς λεσχηνάζων. Hermogen. tomo 1. de Sophistis, ἢ ὕβρις τοιαῦτα ψυχρολογοῦσα παρεισπέμπει. Vnde & ψύχρολουτρα: vide suprà.

Ψυχρὸς, frigidè, ineptè, insulsè. vide Ψυχρότης.

Ψύχω, ω. ψύξω, ω. ψυχα, priori longa, τὸ ψυχτὸν, frigefacio, post calorem recreo, refrigero, ventum facio: κατὰ ψύχω, ficco. Actius. Accusat. Plato in Timæo, ψύχει γὰρ ὑγρὸν καὶ θερμαίνοντα: Cicero, calefacit vim habeant frigoris & caloris. ψυχούμενα, siccescentia, Plutarchus in Themistocle. Aristophan. περὶ ψυχείας ἀπολυσιτικῆς, id est refrigeratæ adnata funt calceamenta. Interpres tamen ψυχείαν exponit δυσπεψίαν. Compositum huius est ἀνασ-ψύχω.

Ψύχωσις, animatio Cic. vita, Pythagoras de Deo loquens, πάντων σπερμάτων, οἷς ἡ ψύχωσις ἐκ τοῦ ὑγροῦ γίνεται, animalium refrigeriũ, Nazanz. in Orat. fic Mosellan.

Ψῆ, extenuo, ψηπτῶ, minutatim separo, σμικρὸν κόπτω: vnde ψωμὸς. Est etiam ψῆ, tange: vnde ψῶμι, τὸ ἅπτομαι. Ψῆ item vro, κνῶ: vnde ψηκὲς, titio, ὁ οἰκοκυρικὸς ἐκ θαλὸς, Eustath. in Hom. vide Ψωλός.

Ψῆδα, ης, ἡ, odor teter, ἡ δυσωδία. Suid. ἄπληστον δὲ ἡ ψῆδα σκύτισμα.

Ψιάθριον, τὸ, squalidum, αὐχμηρὸν.

Ψίδιον, ου, ἡ, lingua, Hesych.

Ψίζα, ης, ἡ, malus odor, Eryn. κνησμὸς μὲ δυσωδίας, Suid.

Ψιθυρὸς, ὁ, ἡ, pars ima panis, inferior panis crusta, & mica aut crustula panis nimium affati. Ἐκ τῆ ψῆ dicuntur ψῆσμα, ψῆγμα, ψηστὸν, τὸ αὐτὸ τῇ λοπὶ ψωμίδιον, quæ ἀπὸ ψῆς vel ἀπὸ ψήχω vocant, Eustath. Odyss. 10. vide Ψῆ: Et Ἀπὸ ψήχω.

Ψίττις, ἡ, putris graueolentia Plin. Hesyc. δυσωδία.

Ψιττὸς, liquidum excrementum, fœtor, situs, inquinamentum, μίασμα, ἀφορὸς δυσαναβλέπτως ὀσμῶν, Hesyc.

Ψιττὸς μυελῶ, spin. lis medulla, quæ & νοτιὰς, & ἐκχίτης apud Gale. l. b. 5. de locis affectis.

Ψιλὸβιβλος, ου, ὁ, nulla re dignus, Hesyc.

Ψιλὸς, ὁ, ἡ, τὸ, ὁ, ἐπιλεγομένῳ Θ θαλὸς. fit à ψῆ, vro: vt adnotant Grammatici potius ψόλος. Ψαλὸς, à ψῆ quod est tango, qui ictu ruptus est, id est, hernio sus: vnde ἀπεψωληθὴς. Aristophan. in Pluto, Οἶμαι γὰρ τὸ εὐσχὲς, ἢ μᾶλλον αὐτὸν ἔβ]: Commentar. ἀσχήμονα ἢ παρέκπαιτον τὸ μορῖον, exponit. Idem Comicus in Equitibus. ψαλὸν γ' ἔβλεψε δῆτα πρὸς τοῦ μυρίου, id est, μικρὰ τῆς κεφαλῆς (μυρίαν γὰρ ἐτιμωνῶτο) pro quo Diphilus dixit inuertens. ἀγρὲ τοῦ λάρυγδ· : Quod non satis attendit Erasmus in Adagiis: debuit enim exponere: Sis hernio sus (vel potius curtus) oportet, ipsum vsque ad caput, id est, valdè atque planè, τελέως ἢ ὁλοκλήρως. Ψαλὸς etiam Νόθῳ τῷ ψῆ, quod & κόπτω significat, id est, curtus, circunci sus, apella, recutitus, ὁ ἀκροπόδισκος: vnde ἀψάλωτος, ὁ ἀπὸ βορᾶ πώποτε ἀκροποδισκωθεὶς Θ. Est verò Eustath. Iliad. 11. ψαλὸν τὸ ἄθροισμα: vnde τὸ ἄθροισμα ἀφωρᾶς, dicitur Κόπανος ὑπάνεμος. Et ψαλὸν Comici interpres dici ait, Κατὰ τὸ σκωπτόμενον (Suidas dicit ἀπεκεφαλισμένον) τὸ ἀξύστον, ὅτι ἀξυστικὸν ἐμβάλλει. Sic autem dicuntur curti & ἀκέφαλοι ἡμιόβιοι, quales erant præter Iudæos, Ægyptii, quos idè Aristophanes perstringens, ait in Aubis, Τὰ τῶν ἐκεῖ ἴδι τοῦ τὸ ἀλαβαδὲς, κἀκεῖνο, ψαλοὶ πάντα δέ. Vbi significat Ægyptiorum curtorum agricolas, quos cauti ad agri culturam eue cari. Quod idem Erasmus, vir alioqui literatissimus, parùm mihi videtur intellexisse.

Ψάμαξ, ακος, ὁ, vermiculus segetis radices depascens, Hes.

Ψάμμαξ, ηρὸς, linteolum, stirpium quod carnes à culicibus tutatur inie ctum, Hesyc. στρῶμα μικρὸν.

Ψαμίζω, ὁ, τὸ Ψαμίζω, pasco minutatim conciso cibo: alo, στρίζω, manfum in os infero. πῆς ἐφεξῆς ψωμὸς καὶ ἐμίζω τοῖς ὀρνίθοις ἐσθίειν δώσω. Vnde & ψαμίζειν, stirpium quod carnes à culicibus tutatur iniect

magis in summa pelle versetur, lepra verò altius penetret, ὁ ψωρίασις. Ψώρα, propriè scabiei genus dicitur à Paulo Æginet. corporis summam cutem varia erosione depascens, furfuraceque magis quàm squamosa ex se remittens, Pollux lib.4. Ψώρα λευκὴ ἀνώνυμος, ὑπὸ δέ τινων ἀλφὸς ἐπικαλουμένη. Dicitur à ψάω, id est, tango & scabo, ἀπὸ τοῦ ψαύειν quam superstitiosi vocant vulgò le mal Sainct main. Suidas, ψώκιμοσις, ἄφορα ἀρτία, scabies fera, de qua Horatius, vt mala quam scabies, & morbus regius viget. Philo, ψωρὰς ἀχρίας ἀκτῆρας, σφακελίζοντα ὀδόντων ἕλκη. Celsus de scabie, Quæ talis est, ἀχρίας, id est, feram Græci appellant. Ψώρα Theophrasto, est etiam morbus in fico, quem impetiginem vocat Plinius. Theophrast. de histor. libr. 4. cap. 16. ἡ δ' ψώρα, ἣν οἱ σκυτοτόμοι καλοῦσι, συμβαίνει ὀν. Plinius libro 17. cap. 24. Scabies communis omnium est. Impetigo, & quæ adnasci solent cochleæ, peculiaria ficorum vitia. Et hinc ψωρᾶν, ab ipso Theophrast. dicuntur, cum tali impetigine laborarint. Est & ψώρα bestiola quæ in lychnos ardentes inuchitur, dicta pyrausta alio nomine, & φάλαινα teste Eustat. & Nicand. Scholiast.

Ψωρηνῆτης, scabiem habens: scap. 21. Leuit.

Ψωρικὸς, ὴ, ὸν, scabiosus ψαφικὸς. Hesych.

Ψωρίασις, ψώρα. Ψωρίασις κύνιος, scabies vesicæ, vesicæ scabritia, Dioscor. lib. 3. c. 7. Ψωριάσεις αἱ ὑπὸ τῆ βλιφάρων, genarum scabies, Ruel. psoras palpebrarum, Hermol. lib. 1. Dioscor. c. 133.

Ψωρικὰ, ὰ, medicamenta contra scabiem. Ψωρικὰ μπλάστρου, emplastra scabiem extenuantia, Dioscor. lib. 2. c. 187. Ψωρικὰ σμηκτέα, i. quæ ad extendas cutis asperitates & scabies conficiuntur, Idem lib. 5. cap 118.

Ψωρικὸν, τὸ, psoricum medicamentum est sic dictum: quod cõtra scabrities & asperitates cutis, quas psoræ dicunt, vim habeat, Dioscor. lib. 5. c. 108. vbi de eius confectione.

Ψωρῶδες, scabie laboro, scabie infector. Ψωρῶδες πῶν ὕδωρ, vesicæ scabie laborantibus, Dioscor. lib. 3. c. 168. vide Ψώρα.

Ψωρῶν τὸ χρόα, scabrum scrupulosum, Dioscor. lib. 5. c. 131.

Ψωρῶντες παῖδες, pisciculi viles, Hesych.

Ψῶρος. σκαθάρος εἶδος, Hesyc.

Ψωρόφθαλμία, oculorum scabies, scabra lippitudo, palpebrarum prurigo & scabies, scabrities palpebrarum, Marcel. lib. 1. Dioscor. cap. 83.

Ψωλίτης, ψωλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, scaber: scabidus, scabiosus.

Ψῶλος, calefacere, Ionicè, ἀπὸ τοῦ, Herodot.

Ψωχρὸς, terra arenosa, ὁ ψαμμώδης, Suid.

Ψώχω, ψῶσαι, σω. σχω. confrico, deterio, in minutas partes seco, tero, attenuo, ὃ πᾶν, κατὰ πᾶν. Suid. αἰσχυνόμενοι, ἀπατῶντες. Hesyc. & πάλιν, ξέω, lauo, polio, commouco, Actiuum, Accusat. Lucæ c. 6. ἔπαλον οἱ παθόντες ἀπὸ τῶν σκώρων, ἢ ἀθυμοῦντες, ἢ χρόνῳ τῆς χειρὸς, Interpr. manibus confricantes.

Ω

Extrema in ordine literarum apud Græcos: vnde pro fine capitur cap. 1. Apocalypsi, Ioann. 15, ἐγὼ εἰμὶ τὸ α, καὶ τὸ ω, ἀρχὴ, καὶ τέλος, ego sum & α, principium & finis.

Ω cum circunflexo, Aduerb. est, vocandi, siue inuocandi: & construitur cum Vocat. vt ὦ φίλε ἑταῖρε, ὁ amice Pole, Gaza libr. 4. Grammat. ὦ θεοί, heus tu, Nazianz. Ὦ θαυμαστικὸν, Aduerb. ὦ ἡδέως λέγε, id est papæ, admirantis est. Plato 1. de Republ. ἀλλ' οὐχ οὕτω τι μάλα σπουδαίου, ἢ ὅσον ὦ ἡδέως λέγει, ἔφη, & ὦ ζῷ θαυμάσιε, τὸ λεπτόν τι τοῦ ὁρωμένου, ὁ subtilitatem mentium, Aristophan. in Nubibus. Idem ibidem. ὦ τοῦ φίλτρου, ὁ qualem vocem, ὁ vocem admirandam. Ὦ εὖ θεοί. Gregorius, τὸ οὖν ὦ θεοὶ σωτῆρ ὦ θεοὶ τῆς τριάδος αὐτοῖς; Xenophon, τὸν μὲν ὦ θεοὶ τῆ θεᾷ, τὸ ποτε ὦ κρόνιε καὶ ἀρά id est, ὁ dij immortales. In quo inest admiratio, vt apud Ciceron. ô dij immortales, incredibilẽ auaritiam, singularémque audaciam. Idem ad Attic. Iam verò ô dij boni rem perditam &c. id est, ὦ μὴ δὴ ὦ θεοὶ ἀγαθοὶ. Ὦ etiam sub audiuntur. vt Latinè, Me miserum, cur non a dees? Cicer. idem, in balneis delituerunt, testes egregios. Plato libro sexto de Republic. Ἀπόλωλε ἔφη, δαιμόνιε ὑπερβολὴ: Pro ὦ Ἀπόλλων nisi manus, ὦ δαιμόνιε.

Ω cum acuto πάθει continet, & χρηστικὸν est, dolorẽ nempe significans, interdùm que sine casu penitur. Gregorius, Ὦ σοῦ ἀδικοῦντι τῶν τότων ὑπῆκοα μεμήλει. Idem, ὦ τῆς ἱερείας οὐ ὑπῆκοα τῶν ἐμαυτῶν σὺν χυσὸν. sic Virgil. ô quæ iam satis ima dehiscat Terra mihi! Idem, ô cohibete iras: ictum iam fœdus Intendum cum Genit. vt, ὦ τύχης. ὦ τῆς ὑμῶν ἀθλιότητος. Lucian. ὦ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Aliquando est admirantis: vt, ὦ τῆς συμφορᾶς, ἡ. (vt Cicero inquit, ô dij immortales, rem miseram & calamitosam. Gregor. ὦ τῶ θαυμασμοῦ, ô rei miraculum. ὦ λαμπρότητου ἅθλου, ô præclarum donum, Gaza de Senect. Iungitur & recto. Iulian. ad Liban. ὦ λογερὲ, ὦ φρένες, ὦ σωίστε, ὦ ἀπηρήμητε, ὦ ἀθυμία, ὦ σωθέν. Et σὺ πάλιν εἶ ὦ. Sophocl. in Aiace. Interdùm venit subaudiendum. vide Ὦ.

Ὦ, ἰδίως, suo, Homer. Iliad. Ὦ ideò, quapropter, quatenus. τεῦχε δ' ὦ, quoquo modo, Thucydid. ὦ ὦ quatenus, quandoquidem, inquantum. ὦ ὦ κρίνεις τὸν ἕτερον, σταυτὸν κρίνεις, hoc ipso quòd iudicas alterum, teipsum condemnas, Paulus cap. 2. Epist. ad Roman. ὦ ὦ ὅπωσ'ἂν, vbicunque non timet, Thucydid. ὦ ὦ, in quo tempore. Xenoph. in OEconom. Ὦ, interim, ὦ ὦ ἐγὼ χρόνῳ, ἀφ' ὦ ἐμοῦ κρατεῖς, interim dum venio, iam alius ante me descendit, capite 5. Euang. Lucæ. ὦ ὦ ὠζυμῷ, tantisper dum viuimus.

Ὦ δὲ, ea ratione qua.

Ὦ πᾶι, ô amice, socie charissime. In vtroque numero inuenitur infrà.

Ὦ, sum, pro quo ἔω dicunt Iones: vnde πρόσω: sed inusitatum vtrunque.

Ὦ, fuero: dicitur & de Præterito, Thucyd.

Ὠα, ας, ὡ, fastigium. Et τὰ ὠία, domicilia, οἰκήματα, ædificii fastigia, puto ab ouali figura, licet ita scriptum sit apud Eustath. Iliad. α, φασὶ δέ τινες τὰ μετήωρα τῆς οἰκιᾶς τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς οἱ Δελφοὶ ἀμέλει: vnde ὑπερῶιον, τὸ οὖ ἐστὶν, ὑπερῶιλον.

Ὠά, ᾶς, ἡ, (quod fit ab οἷς, ὁ, ὠὸς, ὠοῦς) vel ὦα, ας, ἡ, ὦ, ὰ (variè enim scribitur) id est, pellis ouina, & rheno, ἡ μηνιστὴ, διφθέρα. Hermippus apud Eustat. Odyss. ῥ, φάσκε μηρῶνι δύτ' ἐπὶ τοῖς ἐφοίτις, ἐν τῶν ὦαι πεφυλαγμένοι πεῖ τῶν ὀσφύων Succingebant autem sese rhenone, & pudenda velabant tam mulieres quàm viri in balneo: itaque pro eo quod est subligar sine fusligaculum, etiam dicitur ἡ ὠὰ λινῆ, ἡ ζώνια, ἐφεζώσασθαι, ἐφεζῶσθαι. Pollux Onomastici li. 10. Τὸ μὲν τὰ ἤρμα ὦ ἐπεζῶτο ἱματιᾶ ἢ χιτωνίσκῳ ἀνδρῶν, οἱ δὲ λίνοντες αὐτὰς ὦα καὶ λουτρῶνα ὀνόμαζον κρῆτες. Dixit enim Thcopompus Comicus ὦ σαυτ, τίνωδι ἐφεζωσταί μοι ὦ ἡ λινυρίδα. κρατεῖ δ' ἀεὶ τὸν ἐπίτονον. Sic enim emaculandus Pollucis codex etiam li. 7. apud quem Phericrates etiam ὦ ὑποδύν, κατακλίνων τὰ ἐρχαῖα τῆς σωφροσύνης, ait: Ἴδ' ὦ μῆδ' ὦα λουμένην ἐφεζωσταινα. Sic, inquit idem Pollux, vocabant τὸ μὲν κατὰ τὸν, ἵνα μὴ ὄντ τὸ οἷ ὄν. Ὦ vel ὦα, (quod lux, vocabant τὸν κατὰ τὸν, ἵνα μὴ ὄντ τὸ οἷ ὄν. Ὦ vel ὦα, (quod lux, & ἐξυπνίσαι εἰς ἄλλο ἀφορμὴν ἐποίησε τὸ ἔτος ἡμέρωσε τὸ κατὰ τὸ ἱματίων. vbi etiam ait τὸν ἀφεθέντα ἐν ὕπνῳ ὀθόνιον dici, & ab Atticis antiquis ὦα, ᾶς, σωμάτιον. Ὦα vel ὀά (licet παρξυνόμενος alij scribant.) quod ἀδὸν τὸ ἀνδρὸς ἀχθέσθαι, id est, ab ouali figura dicitur, vestis apertura atque osculum quo caput inferitur, Suidæ & Hesych. τὸ ὤιμα, ἢ ὑπερῶιον, ἐξεύσμον, ἀπερτραχήλιον, ἐξεύσμον τοῦ ἱματίου: βραγχιωτὴ etiam appellatur: Lege ti placet, quæ in ea voce obseruauimus. Sic vlurpatur in Psalm. & Exodi capite 28.

Ὠές, ατις, ἐδ' ἄπαι, ὠπὰ, ὤπαι, Hes. Ὠάζω, audiam, πύθομαι.

Ὠαπωθήσαμαι dicunt Dores pro ἀκούσομαι, audiam, Suidas. Ὠαζ apud Plutare. μερὶς τὸ πολίτευμ. Et Ὠάζειν, ἀΐειν, ἢ κατανεῖμαι.

Ὠάσπεις, ὁ, contribulis, φυλέτης, Hesych.

Ὠδὲ, tribus, ᾠδαί. pars populi in certas classes distincti dialecto Laconica. Plut.

Ὠ ᾽χι θεὶ, pro ὦ ἀχαθεὶ, ὁ bone. Xenop. ὦ ᾽χαθὲ, θεὸν κατάπεμψόν μοι. Scribitur etiam ὦχαθὲ Lucian. Μὲ ὄνειρον ὦχθε ὑπόπεμπε τὸν ἀτίμητον, ὦ ἀχαθὲ, absit quæso vt ita interp. etẽre, vt ita existimes. Quod & ὑχθὲ ᾖς vel ὑχθὲ αὖ τοι dici potest.

Ὠγὼν, prisci deus.

Ὠγωιὰ, ἡ, ὠγώνιος, ὁ, ὠγώνιος prisci, antiqui: quasi ab Oceano prognati: quasi ab ὠγωὶ. Suid. ἀ ᾽χθόμενος ᾽χθὸν ὀρᾶν.

Ὠγὼν, ὁ, διάφραξις, Suid. pagus, phalangis pars posti ema.

Ὠγωὶ, Oceanus.

Ὠγωὸς, clamor faustus & secundus cum voluntate auxilium dandi vel sufragium, φωνὴ μὲν τοῦ ἐπὶ τὸν βοηθεῖν ἢ χρηστικὴ, Hesychius.

Ὠ ᾽γοι, aperiebam, Etym.

Ὠγυγία, ἡ, insula Calypsus: ab Ogygo vetustissimo Thebanorum rege. Ὠγυγίη τύχη, id est, antiqua, Dionysius de Situ orbis.

Ὠγύγιον, priscum, antiquum. vide in Chiliad. Etasmi, Ogygia mala.

Ὠγυγενεῖς, rex antiquus Thebanorum: à quo portæ Ogygiæ dictæ sunt.

Ὠγυγες, stagnum, λίμνη, Suid.

Ὠδίον, oluscula. ὄζω.

Ὠδῆ, hic, ὧδε, ἐνταῦθα, huc. Cum verbo motus ad locum, vt cap. 9. Actor. Apoft. ὧδε ἐλθέτω, huc venit, &c. ὧδε ἀνάβηθι, Aristoph. puto poni, ὧδε τοῦ ἄστεως κλαίειν. Item οὗτος, adeò, sic hoc modo. ὧδε εἶπεν, vt sic dicam, vt breuiter dicam. Homerus Iliad. α, ἠὲ μάλ' αὖτε ὧδε, ita contenditis. Item hoc tempore, nunc. Etymologo.

Ὧδῆ, pro ὧδε. Hom. Iliad. ℓ, σοὶ δ' ἐγὼ ὧδε πάλαμναι ὧδε δ' ἑκὼν, i. sic facere. ὧτασε.

Ὧδε κἀκεῖσε, huc & illuc.

Ὠδέω, tumuit: à verbo οἰδέω. Volaterr. reddit, Odyss. ε, doluit. Et apud Hippocr. οἰδῶ, Galen. οἰδήσει.

Ὠδῖον, τὸ, (quod ἀπὸ τῆς ᾠδῆς nomen est ἀφεικτικὸν, vt χορεῖον μυσεῖον, γραμμάτιον, Eustath. Odyss. ε.) Odeum, quasi cantilenarium dicas. Locus erat choro & symphoniacis attributus: structus autem gradatim veluti θεατρίδιον, id est, minusculum theatrum. In eo poematia sua recitabant rhapsodi & poetæ, prisusquàm auditorum auribus & iudicio committerent. Aristophanis Comment. super hoc versu in vespis, οἰδ' ἐν ᾠδίοις δικάζειν, &c. ait, Τόπος ἐστὶ θεατρικὸς ἐις ὃν ᾠδοῦσι τὰ ποιήματα ἀταχθέντες, χαρίν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀταξίας. Chion Matridi, Καὶ μοι δοκεῖ ἐνταῦθα ᾄδειν, μᾶλλον ἐδεῖ ταπεινὸν ἐν τῷ ὠδείῳ ᾠδεῖ πρὸς σύμμαχους φρυαττόμενον, ἀγοραίας παρῳδῆς, id est, cum in Odeo spatiarer. Cicero ad Atticum libro 4. Monimentum illud quod tu tollere laudibus solebas, vt Odeum laxaremus, & vsque ad atrium Libertatis explicaremus, &c. Vitruuius libro 5. capite 9. Et exeuntibus è theatro finistra parte Odeum, quod Athenis Pericles columnis lapideis disposuit, nauiumque malis & antennis è spolis Persicis pertexit, &c. Plutarchus in vita Periclis scribit ὠδεῖον retulisse regi tabernaculi formam. Et Suidas ait, ὁ εἰς πομπὴ διαφέρουσι τοῦ ἀῤχαίου θεάτρου fuisse: Athenis verò à Pericle extructū theatri formā εἰς τὸ ὠδεῖον τοῦτο ἐκ μουσικῆς. Scribit etiam Suetonius, Neronem musicum certamen instituisse, Domitianum consimiliter, in quo præter citharœdos certarent citharistæ, & psallocitharistæ, atque Odeum excitauisse. Ex hoc enim spectabant musica certamina, commissionésque poetarum vel rhetorum. Pausanias in Achaicis memoriæ prodidit, Herodē Attici iussu atque impensis, constructum pulcherrimum ὠδεῖον defunctæ vxoris monumentum: Idem ὠδεῖον non semel meminit in Atticis & Corinthiacis, Theophrast. libello (si is suppositititus non est) de Formis dicendi, Aristotel. in 4. Philologiphiæ, atque Armmianus Marcellinus libro 16. Romæ Odea quatuor fuisse memorantur, inter quæ Domitiani, de quo vt dixi, Suetonius.

Ὠδέτατος, sic, quodammodo, isto modo, hoc modo, ad hunc ferè modum. Xenoph. ὧδέ πως λέγων, in hunc modum, quantum ego memini, dicens, οὕτως ἔφη, Suid.

Ὠδή, ῆς, ἡ, cantio, cantilena, canticum, cantus. ab ἀείδω ἄ & ὄ mutatis in ω cum ι subscripto. ᾠδὴ τρία genera, vide in Comment. Aristoph. in Vespis, & Ranis: Et differentias apud Athen. 14. ᾠδὴ etiam, ode, pars Comœdiæ, qua deorum potissimum laudes decantantur. σφοδρὰ etiam dicitur.

Ὠδικῶς, sic, hoc modo, hoc pacto, hac ratione, hunc in modum, ὧδε. Hermog. tomo 1. ὅταν μὲν ᾄδῃ, πρὸς τὸ, τοιόν δὴ, ὁταν μὲ πρὸς ἄλλο τὸν ὑπόδυσιν. Aristot. 5. Ethic. Ἀλλὰ τὸ ὧδί ἕχοντα ταῦτα ποιεῖν, ὅταν, ὧδε ἐπιτὰ φρονιμαίνειν ἢ μὴ φρονιμαίνειν, ὁμῶς τὸ ὠδί, hoc est, certo quodam modo. Dicitur vt ἀδῆλῃ.

Ὠδικός, ἡ, ὁ, canorus, vt apud Basil. in Epist. ᾠδικὴ ὄρνιθα.

Ὠδικότατος, canorius.

Ὠδίν, τῖνος, ἡ, dolor partus: pro fœtu, in Epigr. Paulus 1. ad Thessal. capa. ὠδῖνας ἢ ἀδῖν' οὐ τὸ χαρὶ ἐ χάρη.

Ὠδινωδε τίκτει, parit summo cum dolore, Aristot.

Ὠδίνω, ῶ, τῶ, doleo in partu, doloribus partus tentor, parturio, pario. Paulus 4. ad Galat. πικία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, filioli mei, quos iterum parturio. Eurip. in Iph. in Aul. φὴν ὠδῖνας' ἐμὶ, νιὸ θυγατέρων ὠδῖνα πλείᾳ καὶ δακέδαι. Idem in Hippolyto simpliciter pro doleo, τὸ δ' ὕδωρ θυσῶν μέσα ὠδίνων ψυχᾶ, χαλεπῶν βαφῆ. Sophocl. ᾧ μὲν θυμῷ ξυμπάσχει μ' ὠδίνειν, vt ego dolcam.

Ὠδῖνων, &

Ὠδίνωσις, sic vtique, Suid.

Ὠδίς, ῖνος, ἡ, vexatio partus, partura Varr. partitudo Plaut. ὠδινῶν ἐκ τοκετοῦ, dolor parturientis, tempus pariendi: capitur etiam simpliciter pro dolore, stimulo, aculeo. Plato in Epist. τοιοῦ τι τὸν ἔρωτα τὸ ἐρᾶσθαι, ἢ πάντων αὖ τῶν ἄλλων, μᾶλλον δ' ἢ σῶμα ταῦτα ἐστὶ, ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενον, &c. Idem in Theæt. ὠδῖνας τὰς ὠδῖνας, dolores excitare: Cui opponit ὠδῖνας παύειν, i. lenire ac mitigare. Callimach. Κύρβ ὃ Λητοῦς τεκεμμῶλιν ἀδῖσι, πᾶς ὠδῖνας τοὺ θανάτου dolores mortis. capite 2. Actor. Apoft. de Christo, τὰς ὠδῖνας τοῦ ἅδου ἀναστήσας, terrebuntur, & more parturientium contremiscent, & dolore tenebuntur à conspectu tuo, cap. 2. Deuter.

Ὠδίω, spiraui, in Epigr. dicitur & ἄδω.

Ὠδός, ἀοιδός, cantor, ὠιδὸς ἢ ᾠδὸς, Suid. εἰ ἀοιδοὶ, cantatores, capite 11. lib. 4. Reg. Ὠδὸς, genus poculi, ποτήριον τι τοῦ τοῦ σκαπτικοῦ διάθεμα, Athen. lib. 11.

Ὠδύρομαι, irasco r, doleo, δ' ἀχθομαι, Hesyc.

Ὠδυσάμην, ὠδύσατο, indignatio, ὀργὴ, μῆνις, Hesyc.

Ὠέ, Aduerbium dolentis.

Ὠέα, pro ὠά, Aratus.

Ὠέτο, putauit, suspicabatur, ὑπελάμβανεν. vide Οἴομαι.

Ὠζεν, clamare, admirari, cum admiratione ὁ exclamare, Æschyl. Aristoph. in Vespis, ὦζεσι τὸ θεατρὸ, i. exclamabunt, θαυμασεσθαι λέγουσι πᾶν τὸ θαυμαστικὸν.

Ὠΐ, Aduerb. vocantis, vox clamantis, Eurip.

Ὠΐθω, existimaui: à verbo οἴομαι, οἰόθην, putasti, Plato de Legibus, ὠήθη, putauit, Aristot. in Polit. οἰόμενοι, putauerunt. οἰόμενοι δὲ τοῦ σκώπτειν, arbitrati sunt esse tentorium, Plut. in Themist.

Ὠθέομαι, ὠθεόμην, pello, vrgeo. Apollon. 2. λίμνας ἀθέσθαι, lacu pellere. Item irruo, irrumpo. ἐπὶ Θυρὰν ὠσάμενος, per fores irrumpens, impulsis foribus ingressus, Plutarch. in Public. ὠσάμενοι ἕσω, intro irrumpentes. πρὸς ἄλλους ὠθίζεσθαι τοῖς ἑαυτῶν, manus cum hostibus conserere, Idem in Theseo. ἀδυνάμενοι ἐις τὸν δίκαιον, in persequentes irruens, Idem in Camillo. Idem in Crasso, τέλος δὲ τραυμάτι πεῖς ἔγκατα ὀδυρόμενος ἐπ' αὐτῇ δαμασσάτης, ὄζεται, Impressionem nudatis gladiis facientes. Et rursus, ὠσάμενοι τὸ μάχιμον, cum robur impulsisset. Et alibi, οἳ δ' ὠσάμενοι ἐις μέσους. Ὠσάμενοι tamen interdum Passiuè accipitur. ὠθεῖτε: vnde συνωθεῖς, Lucian, ὠθεὶς κ' τὰς πυγαζὼ petra præcipitatus, Idem in Camillo. vide in ὠθέω.

Ὠθέω, ὠθήσω, ἔωθα, ὠθῶ τὸ ὦθα ἀκήρατος, ἀόρ. ἔωσα: vnde ὠθίσασα, ἡ πα δαπ. ἔωσμαι, ἔωσμαι, pello, impello, trudo, adigo, ὠθάκισμένος, vrgeo, mouco, ἀπελαύνω, ἐλαύνω, deiicio, deturbo, impressionem do. vt dixit Liuius. Gregor. ὧσε κ' ἐπὶ σὸν καλὰγχιον, vi cera pugione confodit. Xenoph. ὡς ὑπερ τὸ δηξεῖν ὠθεύοιμεν, ὑπελαύνει, vt dextrum cornu impulsum viderunt, ὠθεῖς ἀδικεῖς, Sophocl. ὑπεῖξε ὠθέσι ἐμπεσοῦσι τὸ ἀσφάλεσθαι, ad res agendas præceps ruit. ὠθεῖν δὲ κεφαλὴν per caput impingo.

Ὠθισμός, impetus pulsusque. vnde Ἐξώθισις, expulsio. Alex. Aphrod. in Probl. ὑπὸ τοῦ σώματος ἐκκρίνεται ἡθὲ ὑπέρωον ὑπογεγράφθαι ἀφεῖς ἐξώθισιν αὐτῆθ'.

Ὠθίζεσθαι dicuntur qui in conferta turba confligantur, vel in prætoriis, & ædibus magistratuum summam Reip. tenentium. Synecl. συνωμόσαι, μὴ δ' ἀφιστασθαι ἀῤῥωνίας πρὸς ἀλλήλους ἀλλὰ τοῦ δήμου ἀῤχαίου. Lucian. τυραννικὴν γὰρ ἀπεκλείσαντα ὠθιζόμενοι ἀεὶ πρὸς τύραν, ἢ ἀεὶ πρὸς τοὺς πλησίον δήμους ὑπηκόους ἀπολουθοῦμεν. Alibi, Βαδὺς ἐς πλῆθος ὡρᾶ ὁ ἀνὴρ ἐν ἀῤχαίοις ὠθιζόμενον. Quoniam verò in huiusmodi protrusione & nixu, conflictando solent homines interdum altercari & rixari, ideò factum est vt pro discrepare & verbis contendere ponatur, & in vnam sententiam conuenire non posse. Herodot. in Talia, ὠθιζομένων δ' αὐτῶν ἐφαίνετο ἰσχυρὰ ἡ ξύλγα: his concertantibus atque rixantibus. Ὠθίζεσθαι, irruere & irrumpere in locum periculosum. Gregor. z. contra Iulian. Οὗ δ' πλείους ὁ ἀνὴρ ὠθιζόμενος ἐς ἀῤχαίους, ὅτῳ μὴ κατὰ χαίδειν, ἀφανίσει. Idem dixit, ὠσῇς τὸ ξίφος ὠθιζόμενος, in gladium vel venabulum sese obtrudere, in aduersum mucronem obniti. vide Ὀτίζεσθαι.

Ὠθίζω, vexo, concutio, violenter tracto, Bud. Com.

Ὠθισμὸς, ὁ, impulsio, propulsio, ὁρμὴ, κίνησις. Hesyc. & turbulenta altercatio inter se discrepantium, Lucianus. Gregor. pro conflictatione plebis miscellaneæ posuit, ἐν τῷ ἀῤχαιοῦ βίᾳ ἐς συγκλονίσεως. De pugilibus propriè dicitur qui antagonistam deiicere molliuntur.

Ὠθισμα, &

Ὠθισμα ὦσις, ἰδὲ quod ἀπὸ ὠθισμαι, & ὠθέω: vnde ὦσις κ' ἤθ' σπλάγχνων, pugione confodit. ὦσαι αὐτὸν ὑπὸ κ' τῆς πέτρας, cum per petram dedit præcipitem, Plutar. in Camillo.

Ὠΐδιον, quod ὠδῖον, Athen. vide ὠΐα.

Ὠΐδιος, fimbria, extremitas: pelluis ouina, molestia. vide ὠΐα.

Ὠιγνωμα, patebant, Iliad. β, πᾶσαι δ' αἰγνωτο πύλαι, i. aperiebantur, ἠνεῳγνωτο ab ὀίγνυμι, aperio. solutum est autem augmentum ει, in ου duas syllabas.

Ὠίστο, apud Hom. Odyss. υ, pro moliebatur, meditabatur.

Ὠΐξι, aperuit: ab οἴγω, οἴξω, aperio, Pro releuit. Homer. Odyss. de dolio.

Ὠϊκυμλω, opinatus fum, in Epigr.

Ὠϊκυτοκίοιο, Hom. Odyss.

Ὠϊξμι, apertus fum: ab οἴγω.

Ὠκα, pro ὠκέα, syncopa, celeriter, τα χίνης. Homer. Iliad. ἀ, τὸ δ' ἅλτο, &c.

ὦκαρ, &c. ἰ. ὠξύως, ταχυ δ' ὦκας.

Ὠκέα, pro ὠκεῖα, τα χέϊα, cita. Iliad. γ. ὠκέα ἔγχε, &c.

Ὠκεανῖνα, Oceanitis, Oceani filia. Hesiod in Theog. παῖς σφιν ἐγείνατο ὠκεανῖνα. poterit etiam Oceanis dici Latiné.

Ὠκεανῖτιδες, i. filia Oceani: quare malè legitur à quibusdam in quarto Georgicorum, Oceanides ambæ, quum sit legendum, Oceanitides ambæ. Nam Oceanus antepenultimam & penultimam corripit.

Ὠκεανὸς, oceanus, mare ambiens orbem terrarum. Oceanus terram omnem ambit, aquam immittens & excipiens quæcunque terram irrigant: à celeritate nomen nactus. Eum patrem appellant qui ex humiditate constare aliquè omnia suspicantur. Aristotel. libro de mundo, τὸ δ' πέλαγος τοῦτο τῆς οἰκουμένης ἀπλατικὸν καὶ τὴν ὑδατώδη ἀφειδίαν ἔχον. Aristophan. dixit ὠκεανοῦ κίνησις. Item Oceanus Terræ & Cæli filius, Plato in Timæo.

Ὤκεες, habitabat.

Ὠκεῖτο, incolebatur.

Ὠκέως, citò, celeriter, Galen. ad Glauc. θερμασία πλέων τῷ ὠκέως ὑπὸ τοῦ βάτους ἀναφερομένη, &c.

Ὤκιμος, habitauit, Sophocl.

Ὠκυδέες, ἀί, inaures, ὠάτα, Hesych.

Ὠκυμάζω, perturbo, tumultuor, milito, apud Hesychium. ἀϊμβάζω.

Ὠκίμουν μύδρον, ocimum vnguentum, i. ex ocimo cõfectum, Dioscorid. lib. 1. c. 67. vide ibidem quomodo fiat.

Ὠκιμοειδὲς, ocimonies herba, le qua Dioscor. lib. 4. cap. 29. sic dicta, quòd ocimo folia similia habeat: dicitur & ocymastrum, sylvestre ocymum.

Ὤκιμον, ωτός, Ocimum herba, quæ vulgò *B. sillic.* μυῤῥόδουλον vocat Sotion apud Constant. Cæsar. γεωπονικῶν libro 11. vbi de ea multa miracula naturæ commemorat: Confer Plin. lib. 20. cap. 12. Theophr. de Caus. lib. 5. capit. 8. Dioscor. lib. 2. cap. 130. & Gale. 8. Simplic. Hesych. βασιλικὸν κατὰ τοὺς ἀτ: τὸ ὦκιμον melius quàm ὤμμον scriberetur, κατὰ τὸ ὄζειν, est enim herba odorata: & ὤμμον aliud est vide infrà: & lege Cælium libro 15. capit. 25. de Adagio, Ocimum ferere: quod & Cuminum serere dicitur, de quo Erasm.

Ὠκιμοῦ ος, ocimum referens.

Ὠκιστα, velocissimè.

Ὠκύσθ-ος, ου, ὁ velocissimus.

Ὠκύων, velocior, vt ταχίων per ι.

Ὠκύπτερα, misertus est: tab οἰκτείρω.

Ὠκύαλ-ος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, velox in mari, ταχύπλοις, epithet. nauis Odyss. ζ, ἀκύαλον δ' ἐστὶ νοῆσαι, τα χέϊα, ἀκέα.

Ὠκυβόλ-ος pernix, Gaza ex Aristot. de aquila, quæ λαγωφόνος dicitur. Item celeriter feriens, ὠκυβόλους χόρτους in Epigr. ὠκυβόλων ὀϊστῶν, sagittarum pernicium, ibidem.

Ὠκυβόλ ιστον ἔϊσα, in Epigr. lima citò mordens.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Ὠκύδοντ ος, τὸ, trifolium herba: à nascẽdi celeritate, vt videtur, ducto nomine, Hesych.

Ὠκύπ-ους, rapidus: celer, Lascar. in Epigr.

Ὠκύαλ-ος, ου, ὁ, statim proficiscens, ταχίως πορεύομ-ος, Suidę.

Ὠκυμορ-ος, ου, τὸ, ocymum Varroni, i. pabuli & farraginis genus: non simplex herba. sed ex miscella seminum herbariumvaria multitudo celeritèr enata ad iumentorum pabulum: vnde à celeritate crescen di nomen inditum, κατὰ τοὺς ἀτ: vide ὤμμον. Plin. libro 17. capite 23. Ocymum, quod in vinea seri iubent antiqui, appellabant pabulum, vmbræ patiens, quòd celeriter proueniat.

Ὠκύμορος, ου, ὁ, citò periturus, ταχυδάπανος. Iliad. α. ὠκύμορ' ὑὸ ὀϊζυρὸ πέφνε πάντων. Item citò afferens perniciem.

Ὠκυπέτ-ης, accelero ὠκύπτω, ταχύπτω, Hesyc.

Ὠκυπέτ-ης, ὁ, ταχίως πετόμ-ος, celeriter volans, Hesiod. ὠκυπέτης ὄρνις & ὠκυπέτη, vna Harpiarum, Idem in Theog.

Ὠκυπλόος, id est, ταχυπόρ-ος, celeriter nauigantium. i. Epithet. nauiū, Suid.

Ὠκυπόδ ης, velox, ταχυπόδ-ης, in Epigr.

Ὠκυπόμπ-ων ωνος, Eurip. nauis citæ.

Ὠκύπτερ-ος, fluuij aut nauis epithet. quod celeriter vel rapidè feratur. Odyss. ξ, ὠκυπτέρου πνοιῆ, πνοιῇ τα χέϊα πλεόντος, ταχείας. Hesych. πτερῶν τοῦτον ἐστ.

Ὠκυπόρ-ος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, celer pedes. Hesiod ἵππος ὠκυπόδοιο.

Ὠκυπτ-ης, τα, pennæ veloces. Apoll. 2. ὠκυπτέρα πάλλει, alas quatie bat seu pennas, Aristoph. in Auib. διὰ τοῦ γελᾶς: Πτερὸν δὲ τοῖς σοῖς ὠκυπτέροις. Comment. τὴν πτερυγὰ τὴν μὲν κελεύει πλίκα, τα δὲ πτερὰ, τὰ δ' ὠκύπτερα.

Ὠκυπτέρυγ-ος, ου, ὁ, celeriter volans, pernix, ὠκυπέτης, Suid.

Ὠκυῤῥόθ-ος, celeriter fluens. Iliad. ε, σὺν τῷ ἀκυῤῥόῳ σταμένῳ. i. πρὸς ῥοὸν. dicitur & ὠκυρρόῃ τε πεφυκώς, 2. Arg. Apol. ὠκυρρόῳ ὑδρίμεθρον, in Epigram.

Ὠκυὸς, ὀ-ὸν, citus, ὠξύς, ταχύς. cuius Comparat. & Superlat. ὠκίων ὠκιστος & ὠκύτερος, ὠκύτατος vt docet Gaza: vnde ocyus apud Latinos, inquit Seruius.

Ὠκυότης, ητος, ἡ, agilitas, celeritas, ταχύτης, Hesych.

Ὠκυπόμιον, τὸ, celeritas partus, Gaza medicamentum partum accelerans. Dioscor. lib. 4. cap. 15. Est etiam liber quidam sic vocatus apud Suid. ἰατ.

Ὠκύπους Ϟ, ad partus celeritatem conferens, Dioscorid. libro 5. cap 165.

Ὠκύτοκος, partus celeris facilitas, facile puerperium, Herodot.

Ὦλαξ, pro αὖλαξ, sulcus: vnde ὤρωλακες, id est, fimi ruri, ὄμωροι.

Ὠλακίζειν, verbum Comicorum, teste Polluce, trudere. vide κυλιστίζειν.

Ὠλένιον, ου, τὸ, quasi τὸ ὠλερον siue κρανιον τὸ ὀστέον, vlnæ siue lacerti caput. Cubitus (qui πῆχυς) inferior longiorque & primo genior in summo capite, duobus quasi verticibus extantibus in sinu humeri, qui inter duos processus eius situs esse conspicitur, fe inserit: Eius processibus (qui κορυναὶ vel κορύναι) inferior maiórque proprie ὠλένη dicitur ab Athenienſibus app llatur, Dores κύκκυν dicunt: & Hippocr. ἀγκών, vt Homerus ἀγκὼν ἀφαλωὸ, i. cubiti caput appellationique pars est qua innitimur & trudimus obstantes, quod κυλιστίζειν & ὠλεκρανίζειν à Comicis dicitur. ὠλένιον cubiti vertò Latinè, σωμάτων χυκὸν ramen, vt sit totum pro parte: minus rectè, gibberum & lacertum transfulit Gaza apud Aristot. lib. 1. Animal. vbi & κρεμάσται βραχίονος τὸ ὠλένιον, i. brachium ad cubitum inflectitur. Lege Ruffum de Partib. cap. 10. Galenúmque lib. 2. de vsu part. scribitur etiã per ὦ ὀλένιον. Aristophanes in Pace, Οἷ πεζὸ σπλαυσι μᾶλλον ἢ βάλεσ' ἁγ. Μᾶλλον ποιῆσαι δ' αὐτὸ, δ' διοῦσ' ὄπῆξ ἐκεῖθ' ὁλκὰς ἀπὸ ἀλὸς ὠλένῃσιν ὁλκῶν, i. Quod si quis est, quibella paci præferat, is Bacche nunquam desinat pater, precor, De tuberé cuspines reuellere cubiti. Comment. exponit ὀλίγιον, τὸ ἀλένε κράνιον, τὸν ἀγκῶνα, τὸ ὄζῳ ἢ ὑπερμῆκες τὸ χέρος vbi χέρας ὁ βραχίων, vt suprà annotauimus.

Ὠλένη, ης, ἡ: vnde Latinè vlna: Polluci τῶν χειρ. Hinc Ἀδιάτοκος & Ἀκωλένη. Iacertus etiam transfertur. vide Ὠλένιον. Pere ὠλένη item ferio itur. Dicitur & ὠλὴ ὠλένη, ὁ, ἡ.

Ὠλεν Ϟ-ὼ, ὁ, ἡ id mi: vt volunt κατὰ τὸ δι' ὠλῆς ὁλοῦσαι τὰς ἀρτήσεις, τυπίσκ πληρούσας.

Ὠλέσπε, perdidit: vnde ἀπώλεσπε.

Ὠλεσίθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui odest animo, noxius animo.

Ὠλισθηρ-ὸν, ου, τὸ, et ὠλισθηρ-ὸς, salicum, vel quòd fructus citò amittant, vel quòd steriles faciat fructus eporus. Plin. lib. 16. cap. 26. Oceyfimè autem falix amittit semen antè quàm omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Hom. frugiperda. Homer. Odyss. κ, Μακρὴ δ' ἀγορεύει, ἡ ἐπὶ σπερμασι. Lege Theophr. lib. 3. histor. plant. cap. 12. Et de Caulis lib. 2. cap. 13. ὠλισθηρὸν γῆ Ϟ, frugiperdæ genus, Gaza.

Ὠλόπυκαι, ωῖ, nepotes, de coctos es, ἀσοτοι, Hesy.

Ὠλὸν, vide Ὀλὸν.

Ὠλίγη, ἡ, minima. Ponunt Attici & pro nictatione, & pro palpebrarum rugis, Significat & flatum. & exilem spiritum, & vmbram, Etym. apud Hesyc. ὠλιγὴ, νυστα μὸς, ἀπνοὴ πνοὴ.

Ὀλίγ Ϟ-ὸς, paucus, Etym. & Hes.

Ὠλίσθων, lapsum, in Epigr.

Ὤλ-ετο, periit, in Epigr.

Ὄλλ Ϟ-ος ου, alius. & ὦλλοι apud Apollon. cuius interpres, Talis inquit ἐσωκλοιθῆ, recentioris fadis, i. Ionicæ linguæ, est. non enim ea vsus est Homer.

Ὄλλ, sulcus, pro eo magis in vsu est αὖλαξ ἄλκα, sulcum, in Trag. Gregor. Nazanz.

Ὀλυχ Ϟ-ὸς, malus, obscurus, arduus, asper, acutus, longus, magnus, Hesych.

Ὄλως, pro ἅλως, ι. ἅ βίπτει. ὁ optime, Hesych.

Ὦμ Ἀ Δ Ι Ο Ν, humeris impositum, τὸ ἐπ' ὤμοις, Hesych.

Ὠμοειδὲς, in humeris. apud Hesych. ὠμοειδὲ.

Ὠμοβόειος, ου, ὁ, ἡ, vleus ante tempus cicatrice obductum, Hesych.

Ὠμοβρὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, ὄ, humeris grauis, onus humeris imponens, in Epigram. σπερμοφόρον πάρμα ὠμοβρέα, id est, βαῖδ' ἐπὶς ἄμοις πεπαχυῖαν.

Ὠμόβρωτ-ος, ου, ὁ, malus, miser, πονηρὸς, κακὸς Ϟ, Hesyc.

Ὠμόλυσος, ordeacea farina, τὰ κριθινα ἄλευρα, Galen. In vniuersum omnis farina cruda nulla re alia admixta. differt ab ὀλύρα, id est, polenta. Plinius lib. 22. cap. 25. Polenta à farina hordei differat eo quòd torretur. Dicitur & ὠμὰ λύσις, diminsim, τὰ δὲ ὠμὰ λόσεως, i. malagmata quæ confecta sunt ex cruda farina ordei. διαφορὰ ἡ φύσει τὰ μὲ ὠμὰ λύσεως λέγουσ' ἅπαντα. Dioscor. lib. 3. cap. 29. tritum cum farina ordeacea decoctumque tubercula discutit. Ruel l. 2. c. 207. εἰς τὰς ὠμολύσεις μίγνυται, cum ordeacea farina cataplasmati misceetur. Apud Galen. ὠμόλυσις vel ὠμὰ λύσις sine additione. i. farina cruda hordei impermista. Ad differentiam additur etiam: vt lib. 4. κ' ποσεως ἀμύλου κριθίνη ποσὶν ὁ γαλακτὸς ἡμίμνη, cruda farinæ hordeaceæ fiue triticeæ in passo coctæ.

Et lib 6.cap.3 Καὶ ὠμὰ νύσσι ὄντα δέον, πρὶν διὰ κριθίνε ἀλέσαι μιᾷ διὰ πυροπτέμαν, ἢ τὴν εἰς μάζαν ἐκ τύπτειν. In Hag. libello alter, sed corrupte. vide Hipporr. 1. de morbis. Galen. in Gloss. ὠμὰ νύσσι exponit, τὰ δὲ πρὸ ἀφυκτων καὶ ἀλήτας τε καὶ ἀλέσας. Nã proprie τὸ ἐξ ὠμῶν ἄλευρον sic vocatur, κριθὰς χρησιμώτερον ἢ τὸ ἄλευρον πᾶν ἄλευρον.

Ὠμὸς, credebam, putabam: ab ὤμην. Xenoph. ὡμὸν ῥᾳδίως, &c. sic Plato & Aristoph.

Ὠμπτ-, contigit, concurrit, obuiauit, Suid.

Ὠμὸς, crudeliter.

Ὠμὸς, ὴ, ὸν, crudelis, efferus, sæuus, cruda comedens, crudis vescens, ὠμοφάγος, ὠμοβόρος, & de irrationalibus potius quàm rationalibus dicitur. ὠμὸς ὁ ἵππος, lib. 2. Epigr. & ὠμὸς ὁ ταῦρος, lib. 2. Apol. & ὠμηστὴς ὄφις, Hesiod.

Ὠμὸς ὁ δῆμος, Omestes Diouysius, Bacchi cognomen, cui Themistocles in nauali prætoria iussu vatis tres captiuos adolescentes immolauit, Plutarc. in Themist.

Ὠμόσ, ὴ, ὸν, crudelis.

Ὠμοφαγία, humerarius neruus, vt Gaza vertit in Aristot. ὠμοφαγία φλὲψ, humeralis vena.

Ὠμόφαγος, qui repandis est humeris, ὁ ῥηγόφαγος, ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, Hesych.

Ὠμόφαγος, pauper.

Ὠμόφαγος, ὠμόσιτος, ὠμοφάγος, excludo.

Ὠμόχειρ, τὸ ἐκ χειρὸς, conuersabatur.

Ὠμωκα, Suidæ, vel vt apud Hesyc. παρεξυστῆναι ὠμίλλα, ἀναβολὴ τὸς, ὃ τὰς κύκλου ἀπαρχὰς ἀμώτες βάλοντι εἰς αὐτὸν κρίνοι, ἕως ὁ ἐκ τῆς κύκλου ῥιφὶς καμβάκης τὸ ἵππαλον. Sic enim legend. Ludi genus, in quo nucibus luditur: cæin circulum circunscriptum atque delignatum iaciuntur, & si orbis circunscurrentem lineam & circunductum, τὸν ἀπαρχὰς, non excesserint, sed firmæ steterint, dominum victorem efficiunt.

Ὠμων, in Epigr. q. humerulus.

Ὠμωφῶν, vifus, ὁ ὠμοπλήξ, Suid.

Ὠμοβοῦν, crudum bouis corium, Herodot.

Ὠμοδέρμα δερμάτων, crudarum pellium bouinarum, Herodot.

Ὠμοδίτ-ον, ης

Ὠμοδὴς, ὲς, ὠμόσαρκος, ὠμηστὴς. Suidæ, ὠμοφάγος, Apollon.

Ὠμόζωρος, apud Plut. δρᾶσαι ὠμόζωρον ἢ ἀνήκεστον.

Ὠμογήρων, qui immaturè canescit, vel cui iam senescenti nondum canescunt capilli, validus senex, cui cruda viridi sque senectus, vt dixit Virg. ὠμογέροντες dicuntur quibus adhuc viridis est senectus, qui in prima sunt senectute, i. ἀτέρας δὲν ἀφυκτόλαια τὴν πρώτην ἡλικίαν. crudam senectutem, quæ ante diem venit, vocat Hesiodus cùm canit, ὠμὸν γῆρας δόλιον. Contra maturus senex, & æui maturus apud Virgil. πρὸ ὥρας γήρα opponitur.

Ὠμοδιαίτ-ος, dilaniatus, ὠμοπαθὴς ἐκφορτος, Hesych.

Ὠμοδεκτ-ος, ὴ, ὸν, crudus, ὠμὸς, Hesych.

Ὠμοθετ-ῶ, ὠμόσαρκα, ποιῶ, humeris imponoꝛcruda pono, Actiu. Accusat. ὠμοθετῶ, crudas carnes ex singulis victimæ membris carptas aris imponere: ab ὠμὸς, crudus, vel ab ὦμος, quòd ab humeris deceꝛpere eas incipiebant. Homer. Iliad. α. μηρία τ' ὀστέα πάντα, κατὰ τὸ κύνεον ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν, &c. id est, μηρὸς τὰ κρέα τῶν βοιμῶν λέπτ' ἐκάστων μέρος λαβόντες, vel ἀπ' αὐτῶν ὤμων τῆς ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἔκαλυψαν μηρῶν λέπτ παντὸς μέρους, ᾗ τὰ σπλάγχνα ἔξω τὰ μηρία, ἐς ὀπλὴν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου κρεπτόδεσμ. Idem Homer. Odyss. ξ. ἐδ' ὠμοθέτησε συῶν ἑκάτερθε πιόντων ἀρχὸς ἔβην· μελέων δὲ καὶ ἐμπεδίων ἐπάσσατο μοῖραν ἑκάστου, id est, ὠμοβῆ δ' ὅτων ἡδὲ κρεῶν ἀπάρχετο τοῖς θεοῖς, cruda membratim ad pingue vsque ponebat.

Ὠμόθυμος, i. σκληρογνώμων, sæuus, crudelis, Sophocl. in Aiace, τὸν ὠμόθυμον δ' ὄντα πολλοῖς πλαζόμενον κλύειν, &c.

Ὠμοι, pro ὤμοι. φεῦ μοι, hei mihi, heu indignantis. Aduerb. & dolentis. Genit. ungitur. Apollon. Rhod. libro 1. Arg. ὠμοι ἐγὼ δ' οἷος ἐμοὶ ὁ μέγα calamitatem! Et Aristoph. τὸ ὦμοι σοφίας ἦν ἐμοὶ δόνι. Iungitur etiam Nominat. Odyss. ὠμοι ἐγὼ δειλὸς! heu me miserum! Aristoph. in Pluto, ὦμοι τάλαινα! ὸ me miserum! Pro eodem dicitur ὤμοι κακοδαίμων ab eodem. Interdum cum Vocat. vt Iliad. α. ὤμοι ἀναιδὲς ὄπιθεμένη, ὄφρ' ἡ μὲν ἀκοίνησα καὶ ὀδύρομαι λύπης ὀλκωπικὴν, in quit Interpres ibidem. Terent. in Eunucho, Ph. I intro, Dor. hoi, hei, Sophoc. in Aiace cum Nominat. dixit ὤμοι πάλαιφλὸς me miseram! Ibidem cum Genit. ὤμοι βορέας ἀ ἐκ τῆς ἐμῆς τύχης.

Ὠμοπλὰ-ν, vel potius ὠμαῖα, humerarius neruus, sic dictus, Aristot. 3 Anim.

Ὠμοπλὰ-ν, ης, ὸ, q. humerarius, vel humeralis.

Ὠμος Ἀιολικὸ, pro ὦμος, similit.

Ὠμοσπόν-ιον, humeri acetabulum, ἐπὶ τὸν ὦσις, Pollux lib. 2.

Ὠμοφαγ-ία, ὸς, ὸ, ἡ, ὸν, fortis humeros. Sophocles, ὠμοφαγίας ἀρὸς, &c. id est, ὁ ὦμος τὸ κρέας τῆς ἴσχυρ, ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κινήσεως μέγ.

Ὠμοφαγία, ὸς, ὸ, ἡ, ὸν, ὄπτησθον, πρὶν διὰ κριθίνε ἀλέσαι μιᾷ διὰ πυροπτέμαν, ἢ τὴν εἰς μάζαν ἐκ τύπτειν. In Hag. libello alter, sed corrupte. vide Hipporr. 1. de morbis. Galen. in Gloss. ὠμὰ νύσσι exponit, τὰ δὲ πρὸ ἀφυκτων καὶ ἀλήτας τε καὶ ἀλέσας. Nã proprie τὸ ἐξ ὠμῶν ἄλευρον sic vocatur, κριθὰς χρησιμώτερον ἢ τὸ ἄλευρον πᾶν ἄλευρον.

Ὠμοφαγία, humerarius neruus, vt Gaza vertit in Aristot. ὠμοφαγία φλὲψ, humeralis vena.

Ὠμοφά

Ὄνηρος, pro ὄνειρος, Aristoph.
Ὀνηφαγωνίς, inhonnium. vide per ὀ.
Ὀνίνημι, ὀνήσω, π. ὀνῆσαι, ς mo. πανηγύρεως, ἀγορᾶς, πρᾶσεως, mercor. Depon. Accusativ. vel Genitiv. qui partem tei significat. ὠνοῦμαι βοῦν σίτου. Sunt qui dicant ἀπὸ Præpositionem intelligi, cuius libro quarto. ὀνίνημαι ψυχῆς, vita emo, Aristoteles quinto Politic. τὰς ψυχὰς τῶν πρὸς φιλανθρωπίαν ἀνήκοντα, rem inusitam maximè, re charissima redimimus. ὠνούμεθα τὴν σωτηρίαν, eme salutem morte, Nazanzen. in Oration. εἰς τὸν ἅγιον πάσχα. οὗτοι πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὠνίαν ἀπόσασιν, &c. Demosthen. ὠνεῖσθαι ἐν ἀσπίδι Pass. Xenoph. ὠνεῖσθαι δ' ἔρια, lana comparata est. Synesius Anylio, πρᾶσιν ἠξίωσε καὶ ἀπόντων, ὧν κέκλοφεν ὑπτιον ἀνθρώπου. Notandum autem Atticos Plurali numero dicere ὠνούμεθα, non ὠνησάμεθα, vt scribit Aristoph. Interp. Ammon. distinguit ὀνήσασθαι ab ἀγοράσαι.
Ὀνῆ, ver. pro ὄνειρ. Suid.
Ὀνῆ, ὀνεῖ, mouebant & circumagebant, Thucydid. à verbo ὀνέω, vt Ælian. Dionys. annotat. Dictum ab alnis molam trusatilem agentibus.
Ὀνῆσις, ὁ, emptio, ἀγορασία, ἀγορὰ, ἐμπορὴ, Xen. i. ἀγόρασις, ὠνὴ πωλεῖσθαι, emere, Plat. de Leg.
Ὀνήσιμος, (à verbo ὀνίνημι) emolumentum accepi, adiutus sum, & ὠνήσιμον: vtrunque enim dicitur. ὠνήσιμόν ὑπόσασ' ἐνεν' ἀνδρὶ ἑῷ, assecutus sum omnia ea, quibus erat viro opus: hoc exemplo ponitur apud Gazam libro quarto Grammat. ὠνήσιμον τῶν πρὸς ἑαυτὸν σῶν. Budæus in epistolis prioris. hoc sum assecutus emolumenti ex vi tua dicendi. ὠνῆσθαι τῶν ἐπαίνων, id emolumenti refers è scena. Lucianus in Caucaso, ὠνῆσαι δὲν μικρὸ ἐξιέναι τοῦτο ὑπὸ νεύσεως σφῶν. benè is cum actum est quòd, &c.
Ὀνήτης, æs, res empta, Appian.
Ὄνηρ, vir, pro ὀ ἀνήρ.
Ὀνῆσαι (à verbo ὀνίνημι) mecum bene egisti, iuuisti, adiuuisti, demeritus es, Herodot. ὠνῆσαι δ' ἀπειρήτῳ ἀκλεΐσματι, conuicii conduxit Spurinę. ὠνῆσαν, iuuerunt.
Ὀνῆτις, emptio, ὠνὴ, ἀγορασία, Hesych.
Ὀνητὰ δ', emendus, Plat. de Leg.
Ὀνητὴς, οῦ, ὁ, emptor, Xen.
Ὀνητὸς apud Polluecm, id est, emptur io Varron. & Ὠνητὸς, emax Catoni & Ouid. qui & Ὠνητὰς dicitur. Suid. ὠνητὸς, ὁ ἀγορασταλός ἐχων. Theophr. in Charact. cap. περὶ ἀλαζονείας. Καὶ φοιτῶν σὺν ἑαυτῷ ἐν ἀγορᾷ πολλὸν, φοιτᾶν πάνυ ἀπὸ σκοπῆς ἀπὸ ἀπρ.
Ὠνητὴς, οῦ, ὁ, venalis. Isocr. cum Genitiu. ὀδὲ χρημάτων, ὠνὸν τοῦ, fama nūmis non emitur. ὠνητὰ χρημάτων, quæ pecuniis comparari possunt, Chrysostom. περὶ τ' ἱερῶν. Ὠνητὸς, τὸ πρὸ κτητὸς, emptus, pretio comparatus, mercenarius. Odyss. ξεῖνε ὠνητὲ ἐλεᾶ μάτηρ, seruus mater, ὦ ἀγοραῖος δυὸλυ, ὠνητὲ χρῆσιν, pecuniis emptus. τὰ ὠνητὰ, venalia, ἀγοράσματα, τὰ πραθησόμενα, Pollux.
Ὠνήτωρ, pro ὁ ἀνήρατος, Atticè, Suid.
Ὄνια, vide Πόνος.
Ὄνιος, venalis. σοφὰ μὲν, ὄνιος δ' ἀνὴρ χρημάτων, Apollonius in epistol. ὦ μακάριε ἔζη ὁ ἀξιότιμος αὐτὸς, Æschun. vi tus emitur sanguine. ψυχῆς ὄνιον μέλι, mel anima comparabile, id est, vita, in Epigram. ὄνιόν σοι τοῦτο τὸ θεῖον μόνον τὸ ἀγαθὸν. Naz. σοὶ τ' βασίλειον, hoc bonum tibi comparari potest sola voluntate. Lucian. εἰ κἀξεῖ γ' χρὴ πολλὰ ἔζη λαβόντα μόνα παρ' αὐτοῦ ἄνια, τὰ ὄνια, res venales, Xen. σοφίσματα, ἀγορεύειν.
Ὀνιοπωλεῖν Suid. ὀνίσκειν Θ.
Ὄνος, ὁ, pretium, ἀγόρασμα, ἀγορᾶς τιμὴ, emptio, πρᾶσις. Hinc honos Latine, Odyss. ὁ, ἐξ' ἀξίου ὄνου ἐδάκα. Pro emptione, bidem, ὑπέρτατ' ἀνὴρ ὀδάκου. Apollonius secundo, ὄνου ἀμείνονα βιότοιο: vbi Interp. ὧν δὲ ἐξὸν τὸ ὑπερῶν τίμημα.
Ὁ ΟΕΙΑ Η Σ, ίδ, ὁ, ἡ, ὁ, uo similis, oui speciem referens, q. uniformis, ouatus, ὠοειδὴς.
Ὠόπυλα, ὠῶλα, puralam.
Ὠὸν, οῦ, τὸ, ouum. ἓξ τὸ ὠὸν, μένη ἐξ πίκρα τ', Etymolog. τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ, albumen oui. τὸ ἐχεῖν τοῦ ὠοῦ, vitellus, vt Gaza vertit ex Aristotel.
Ὠὸν, fimbria. vide Πᾶ.
Ὠπὶ, ὦ, & ὠπὸν, acclamatio nautica. ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα ἐπὶ πλοίου, ἢ κέλευσμα τῆς ἐρεσσόντων καὶ παιάνων τῶν κατηκόντων, Aristophan. Interpr.
Ὠσκύφος, ου, τὸ, poculum quoddam oualem figuram præferens, Athen. l. 11.
Ὠοτόκος, τὸ, ouipara, quæ ouum procreant, Aristot.
Ὠοτοκία, ouagigno fa genero, ouapario feu edo, vel pono, Aristot. ὠοτοκίαι, oui forma prouenit.
Ὠοτοκίς, ὁος, ἡ, partus, ouisque generatio, Athen.
Ὠὸς, purabas, Xen. ab ὀΐω.
Ὦ ὄσ, heus tu, Hesych, ὦ αἰῶνος.
Ὠράρεα, ouiparia, Gaza.
Ὠρουλακτέω, ouis custodio.
Ὠρᾶσμαι, video, specular, ὁράζομαι, σκοπῶ. Hesych.

ὠρεσι, dedit, donauit, præbuit.
Ὡς ἄρ, tanquam, Etym.
Ὦσι, oculi. vide ὄψ.
Ὦσσα, gens quæ iuxta Indum fluuium habitat.
Ὦσσε, idem quod Οὖσε.
Ὀτάλλ', ὦ, manus percussio, plaga manu inflicta, ὀτὰν χεῖρε πλησσόμενον, Hesych.
Ὀτάλλεσθαι, armatè, cum armis.
Ὀτᾶν Θ, ὀ, ἀπὸ Θ.
Ὀτᾶπαι heu, papæ, proh facinus infandum, φεῦ, παπαῖ, indignantis dolentisque Aduerb. interdum admirantis: ab aliis ὄ πόπαι scribitur. Nam ἀρίστης ἐπὶ θαύμασι παπαῖ appellant, vt refert Plutarchus in libello de poëmatis audiendis. Homerus Iliad. ε, ὦ πόπαι, ὦ μῖκα πάσσε, &c. sic in codice antiquo scriptum est.
Ὀ Ρ ᾶ, ς, ὁ, cura, φρόντις, sine aspiratione scribendum: vnde κατηφὲς per π. non ρ. Hesiodus ἐπὶ ῥηγμῖς, ἄφρ χαρᾶ τ' ὀλίγη πίλατα. vide Οὐδένοσορον.
Ὀ ῥᾳ, ος, ὁ, proprie venustas & species. Nam differunt hæc tria: Κάλλος est, ætatis flos atque vigor: κάλλος, id est, pulchritudo & forma: atque ὄψις, vnde ὀφθαλμὸς dicuntur. Κάλλος tempus quidem ætémque spectat in qua rerum vigor virtusque sese præcipuè exerit. κάλλος. corporis aptam membrorum proportionem. id est, συμμετρίαν, cum coloris suauitate significat, quam necessariò venustas dignitásque consequitur: ἦτ harum dignitas virilis, venustas verò muliebris potius appellatur. Πρέπον autem coloris bonitatem cum gratia (qualis ἐν τοῖς ἀρίστοις fructibus elucet) tantùm continet, ita vt qui ὠραῖος sit, etiam καλὸς non esse dici possit. At qui καλὸς est, id est, pulcher, ὦ, ἐχεῖ item sit venustásque necesse est. In Animantibus pulchritudo tantùm naturæ est, at venustas etiam artificij. Sic intelligitur Aristoteles Rhetoricorum tertio, cum φῶς εἰκόνων ait, Καὶ ἡ εἰς τὰ μίσητα τῆς ποιητῆς, ὅτι ἔνια τῶν ὀφθαλμῶν, ὠραῖα, id est, Poetarum versus iis similes esse qui sine pulchritudine specie tantum venusti sunt. Quod simile ex Platone sumptum, cum dicas poetas virtutis colorem & simulacrum solum depingere, ipsius autem veram formam atque habitum negligere: sic enim τῆς πολιτικῆς libro decimo, οὕτως ἂν εἴμεν, ἡ ἡ ποιητικὴ φύσει μὴ χρώματα ἀπτὰ ἐγέσαι τῆς ψυχῆς τοῖς ὀνόμασι καὶ ἁρμονίαι σὺν ῥυθμοῖς χρῶντα αὐτῶν ὠκέσποντα, ὡς ἐ μιμεῖσθαι ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τοιούτοις λόγοις διαφύσει ἀλλήλη. Et mox, ἔνια τῆς τῆς ὀφθαλμοῦ ὠραῖα, καλὰ δ' μὴ ἅμα γίνεται ἰδεῖν ὅταν ἀπὰ τὸ σῶμα φεύλιπ. Itaque scite dixit Archelaus apud Plutarchum in Alcibiade, τῆς μὲ καλὸν ἢ τὰ μετάσωμα καλὸν ἔζη, id est, Pulchrorum etiam autumnus pulcher est. Ὠρᾳ potius quàm κάλλος his verbibus depingit Homerum imitans Virgil. Æneid. t. Reditur Æneas, claráque in luce refulsit, Os, humerósque Deo similis: namque ipsa decorum Cæsarium nato genitrix, lumenque iuuentæ Purpureum, & lætos oculis adflarat honores: Quale manus addunt ebori decus: aut vbi flauo Argentum, Pariúsve lapis circundatur auro. Pindarus in adolescente laudando, pulchritudinem cum venustate & virtute coniunxit: καὶ ὁ χειτὸ κύκλος, ὅσον βοᾶ ὥραιος ἐὼν, καλὸς· καλὸν τοῦτο ῥᾴδιον. Quod autem ὠρᾳ & ὄκμὴ differant, ostendit Aristotel. libro decimo de moribus ad Nicomach. Et Halicarnasseus in vita Lysiæ, ὥραν eam tum rerum esse ait, quæ cum sensu facilè percipiantur, vix tamen vel eloquentis oratione exprimi satis possunt. Hæc est vocum proprietas & discrimen: sæpe tamen indistinctè & promiscuè authores ipsi vsurpant & ab interpretibus ὥρᾳ transfertur, pulchritudo, decor, forma, venustas, maturitas quædam & temporis opportunitas, opportunum tempus & occasio, tempus ætatis florentis, temporis ratio, ἡ καπὶ καιρὸν τῆς χρήσεως. Budæus in epistolis posteriorib. ἐν ὥρᾳ σωμηρᾶ, qualitas temporis fauet, Theophrastus libro quarto, capite duodecimo de causis plantar. ἐν ὥραις σπέρμασι, vti flore ætatis, Plato de Legib. ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρᾶς, flore ætatis conspicuus, Thucydid. κατ' ὥραν, in flore ætatis, Lucianus. οἱ ἐν ὥρᾳ, iuuenes, Plutarch. ἡ μαῖδας τοὺς ἐν ὥρᾳ μόνον, ancillas ætate præstantes, Idem in Camillo. ὥραν ἔχειν μόνον πεπαιδευμένου, tempus connubij superans, idem Plutarch. in Romulo. vide Πρωΐς. Πρὸ ὥρας prodiei parte, id est, hora, Plato de Legibus. ὥρα τοῦ πρίνου, hora ferè tertia, Galenus libro primo ad Glaucon. τὸ ὥραν ὑγιαίνειν ὀφῖ, Demosthen. iam ad seruum horæ statę ventum erat, Budæus καμεῖν μικρὸν ἀφορᾶν ἐπιπαν, Demosthen. Πᾶσαι, dies, ἡμέρα: sæpe apud Medicos sic vsurpatur, vt apud Galenum ἐν πέμπτῃ libro septimo, capite secundo ἐν χρόνοι ὥραν μίαν: quod infra ἐξεπλικατα, ἐν χρόνοι δὲὴ ὑμέραν μίαν. Sic hora pro die, apud Ciceronem tertio in Ver. Et Virgil. in Georg. - nunquam te crastina fallet Hora. Πᾶσαι, hora, id est, tempus, καιρός. Dicitúrque eleganter subaudito verbo subsantiuo, τὸ ὥραν λέγειν, pro ὥραν ἐν ἐλλέγειν, quod etiam dixit Xenophon. Idem, ὥραν παρεῖναι δεῖ, hora est iter agendi. ὥραν ἐξεπιτελεῖσθαι, Idem. ὥραν σκοπεῖν, iam considerādum

est, Plutarchus in Themistocle. ὥρα δημηγορεῖν, tempus est cõcionandi, Lucia. Pla. in Apol. ἀλλ' οὐ γὰρ ὥρα ἀπιέναι νῦν, sed iam vt abeam tempus est. καὶ ὧδον τετραμμένων, tempestiuè. ἀφ' ὥρας, antequàm tempestiuum sit. vide Πρὸ ὥρας apud Ammonium. τὰ ὧραι ἀφίστερα, maturius, Thucy. did. ἐν ὥραις ἐκαστοτεποῖς, Idem, id est, διὰνυκτὸς, παντὶ καιρῷ, καθ' ἑκάστας ὥρας, ingiter, Plato de Legib. ἐις τὰς ὥρας, in horas & tempora, omni tempore, semper. τὰς ὥρας ἐπάγειν, Aristophan. id est, diuerso tempore, aliis horis seu temporibus. ὧ κατὰς ἡμέρας, spatium diurnum. ὧδε, id est, ὧσε, Ionicè, ab Homero dicitur pro τέποτε Odyss. ξ. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἠῶθεν, hora seu tempus cœnæ. πάνυ ὀψὲ μεμνῆσθαι, eo tempore pugnabant, Hesiodus. καθ' ὥραν ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐνιαυτῶν, in vno anni tempore, Plato de Legib. Sic & anni horam Latinè dicit Plin. libro nono. cap. de 35 ὥρας τῶν ἐτῶν, anni tempus, anni tempestas, Dioscorides libro quinto, capite decimotertio. ὥρα τῶν ἐτῶν pro tempore æstiuo, Aristoteles historiar. Animal. lib. Galenus ait sic appellari tempus id, quo exoritur canicula, quod est, inquit, ferè dierum quadragintà: vide librũ tertiũ Aliment. ἀστὴρ ὀφθὲν καρωδὸς. ἡδὺ δὲ καὶ τῶν ἐτῶν ἐν ὥρῃ τὸ πυροδίστατον ὧδι τὸ ἀστέρος, Lucianus in Anacharsi. ὥρα ἐτῶν, id est, τὸ θέρος, æstiuo tempore. ὥρα νέα, tempus vernum, Aristophan. ὥρα ἑαρινὴ, Homer. ὧρα μετοπωρινὴ, tempus autumnale, Plutarchus in Camillo. ὧρη χειμερίη, Homer. Odyss. in hyeme. Et sine adiuncto plerunque pro vere ponitur. vnde & ὡραῖος, formosius ad similitudinem veris. Theophrast. de lapidibus libro quarto, capite nono, ὧρα μεγαλοκαπὴς καὶ χρῆσιμος τῷ γεωμέτρῃ. Ἐν ὥρᾳ, id est, celeriter, ταχέως. Aristophanes in Vesp. ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν. ὧραι dicuntur quatuor partes anni: vt ver, æstas, autumnus: hyems: quæ etiam τέσσαρες annũ vocantur. Aristoteles de mundo, τὰς δι' ἐτῶν ἐν ἀλλήλοις τοιαύτη ἰδιότητα φυλαττούσας ὧραις, ἔαρ τε καὶ χεῖμα καὶ θέρος καὶ μετόπωρον, ἔτος τε καὶ χρόνον, ὑπὸ τοῦ περιόδου τοῦ ἡλίου ὁρίσας. Ὥρα τε καὶ ἡμέρα τὰ μὲν ἐκ τοῦ ἡλίου ἐστὶ φαινόμενα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἀέρος γινόμενα. Ἔτος δὲ ἐστὶ περίοδος τοῦ ἡλίου διὰ τῶν δώδεκα ζῳδίων, ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὰς ὥρας ἐκπληροῦσα, ἐν ἀρχῇ μὲν ἔαρος ἀνατέλλοντος, ἐν ἀρχῇ δὲ μετοπώρου δυνόμενος, id est, ver est initium temporis, æstas medium, autumnus finis, hyems quies. Ἔαρ δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναθάλλει καὶ ἀνθεῖ καὶ καρποφορεῖται, ver est tempus in quo arbores & plantæ germinant, florent & fructificant. Θέρος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ ἔαρος ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντα ὡριμάζεται καὶ τελειοῦται, æstas est tempus in quo fructus vere ex terra editi maturescunt & perficiuntur. Μετόπωρον δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ θέρους τελειωθέντα συλλέγεται καὶ ἀποθησαυρίζεται, autumnus est tempus in quo fructus æstate perfecti colliguntur & reponuntur. Χεῖμα δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ μὲν δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναπαύεται, τὰ δὲ σπέρματα ὑπὸ τῆς γῆς κατακρύπτεται καὶ ἀναδίδοται, hyems est tempus in quo arbores & plantæ quiescunt, semina autem sub terra occultantur & emittuntur. Ἔτος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη τοῦ χρόνου ἐκπληροῦται, annus est tempus in quo quatuor hæc tempora absoluuntur. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Numa. ὧραι ἐνιαύσιοι, Plutarchus in Camillo. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Themistocle. ὧραι δημηγορεῖν, tempus est cõcionandi, Lucia. Pla. in Apol. ἀλλ' οὐ γὰρ ὥρα ἀπιέναι νῦν, sed iam vt abeam tempus est. καὶ ὧδον τετραμμένων, tempestiuè. ἀφ' ὥρας, antequàm tempestiuum sit. vide Πρὸ ὥρας apud Ammonium. τὰ ὧραι ἀφίστερα, maturius, Thucy. did. ἐν ὥραις ἑκαστοτεποῖς, Idem, id est, διὰνυκτὸς, παντὶ καιρῷ, καθ' ἑκάστας ὥρας, iugiter, Plato de Legib. ἐις τὰς ὥρας, in horas & tempora, omni tempore, semper. τὰς ὥρας ἐπάγειν, Aristophan. id est, diuerso tempore, aliis horis seu temporibus. ὧ κατὰς ἡμέρας, spatium diurnum. ὧδε, id est, ὧσε, Ionicè, ab Homero dicitur pro τέποτε Odyss. ξ. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἠῶθεν, hora seu tempus cœnæ. πάνυ ὀψὲ μεμνῆσθαι, eo tempore pugnabant, Hesiodus. καθ' ὥραν ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐνιαυτῶν, in vno anni tempore, Plato de Legib. Sic & anni horam Latinè dicit Plin. libro nono. cap. de 35 ὥρας τῶν ἐτῶν, anni tempus, anni tempestas, Dioscorides libro quinto, capite decimotertio. ὥρα τῶν ἐτῶν pro tempore æstiuo, Aristoteles historiar. Animal. lib. Galenus ait sic appellari tempus id, quo exoritur canicula, quod est, inquit, ferè dierum quadragintà: vide librũ tertiũ Aliment. ἀστὴρ ὀφθὲν καρωδὸς. ἡδὺ δὲ καὶ τῶν ἐτῶν ἐν ὥρῃ τὸ πυροδίστατον ὧδι τὸ ἀστέρος, Lucianus in Anacharsi. ὥρα ἐτῶν, id est, τὸ θέρος, æstiuo tempore. ὥρα νέα, tempus vernum, Aristophan. ὥρα ἑαρινὴ, Homer. ὧρα μετοπωρινὴ, tempus autumnale, Plutarchus in Camillo. ὧρη χειμερίη, Homer. Odyss. in hyeme. Et sine adiuncto plerunque pro vere ponitur. vnde & ὡραῖος, formosius ad similitudinem veris. Theophrast. de lapidibus libro quarto, capite nono, ὧρα μεγαλοκαπὴς καὶ χρῆσιμος τῷ γεωμέτρῃ. Ἐν ὥρᾳ, id est, celeriter, ταχέως. Aristophanes in Vesp. ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν. ὧραι dicuntur quatuor partes anni: vt ver, æstas, autumnus: hyems: quæ etiam τέσσαρες annũ vocantur. Aristoteles de mundo, τὰς δι' ἐτῶν ἐν ἀλλήλοις τοιαύτη ἰδιότητα φυλαττούσας ὧραις, ἔαρ τε καὶ χεῖμα καὶ θέρος καὶ μετόπωρον, ἔτος τε καὶ χρόνον, ὑπὸ τοῦ περιόδου τοῦ ἡλίου ὁρίσας. Ὥρα τε καὶ ἡμέρα τὰ μὲν ἐκ τοῦ ἡλίου ἐστὶ φαινόμενα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἀέρος γινόμενα. Ἔτος δὲ ἐστὶ περίοδος τοῦ ἡλίου διὰ τῶν δώδεκα ζῳδίων, ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὰς ὥρας ἐκπληροῦσα, ἐν ἀρχῇ μὲν ἔαρος ἀνατέλλοντος, ἐν ἀρχῇ δὲ μετοπώρου δυνόμενος, id est, ver est initium temporis, æstas medium, autumnus finis, hyems quies. Ἔαρ δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναθάλλει καὶ ἀνθεῖ καὶ καρποφορεῖται, ver est tempus in quo arbores & plantæ germinant, florent & fructificant. Θέρος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ ἔαρος ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντα ὡριμάζεται καὶ τελειοῦται, æstas est tempus in quo fructus vere ex terra editi maturescunt & perficiuntur. Μετόπωρον δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ θέρους τελειωθέντα συλλέγεται καὶ ἀποθησαυρίζεται, autumnus est tempus in quo fructus æstate perfecti colliguntur & reponuntur. Χεῖμα δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ μὲν δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναπαύεται, τὰ δὲ σπέρματα ὑπὸ τῆς γῆς κατακρύπτεται καὶ ἀναδίδοται, hyems est tempus in quo arbores & plantæ quiescunt, semina autem sub terra occultantur & emittuntur. Ἔτος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη τοῦ χρόνου ἐκπληροῦται, annus est tempus in quo quatuor hæc tempora absoluuntur. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Numa. ὧραι ἐνιαύσιοι, Plutarchus in Camillo. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Themistocle. ὧραι δημηγορεῖν, tempus est cõcionandi, Lucia. Pla. in Apol. ἀλλ' οὐ γὰρ ὥρα ἀπιέναι νῦν, sed iam vt abeam tempus est. καὶ ὧδον τετραμμένων, tempestiuè. ἀφ' ὥρας, antequàm tempestiuum sit. vide Πρὸ ὥρας apud Ammonium. τὰ ὧραι ἀφίστερα, maturius, Thucy. did. ἐν ὥραις ἑκαστοτεποῖς, Idem, id est, διὰνυκτὸς, παντὶ καιρῷ, καθ' ἑκάστας ὥρας, iugiter, Plato de Legib. ἐις τὰς ὥρας, in horas & tempora, omni tempore, semper. τὰς ὥρας ἐπάγειν, Aristophan. id est, diuerso tempore, aliis horis seu temporibus. ὧ κατὰς ἡμέρας, spatium diurnum. ὧδε, id est, ὧσε, Ionicè, ab Homero dicitur pro τέποτε Odyss. ξ. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἠῶθεν, hora seu tempus cœnæ. πάνυ ὀψὲ μεμνῆσθαι, eo tempore pugnabant, Hesiodus. καθ' ὥραν ἐν ἑκάστῳ τῶν ἐνιαυτῶν, in vno anni tempore, Plato de Legib. Sic & anni horam Latinè dicit Plin. libro nono. cap. de 35 ὥρας τῶν ἐτῶν, anni tempus, anni tempestas, Dioscorides libro quinto, capite decimotertio. ὥρα τῶν ἐτῶν pro tempore æstiuo, Aristoteles historiar. Animal. lib. Galenus ait sic appellari tempus id, quo exoritur canicula, quod est, inquit, ferè dierum quadragintà: vide librũ tertiũ Aliment. ἀστὴρ ὀφθὲν καρωδὸς. ἡδὺ δὲ καὶ τῶν ἐτῶν ἐν ὥρῃ τὸ πυροδίστατον ὧδι τὸ ἀστέρος, Lucianus in Anacharsi. ὥρα ἐτῶν, id est, τὸ θέρος, æstiuo tempore. ὥρα νέα, tempus vernum, Aristophan. ὥρα ἑαρινὴ, Homer. ὧρα μετοπωρινὴ, tempus autumnale, Plutarchus in Camillo. ὧρη χειμερίη, Homer. Odyss. in hyeme. Et sine adiuncto plerunque pro vere ponitur. vnde & ὡραῖος, formosius ad similitudinem veris. Theophrast. de lapidibus libro quarto, capite nono, ὧρα μεγαλοκαπὴς καὶ χρῆσιμος τῷ γεωμέτρῃ. Ἐν ὥρᾳ, id est, celeriter, ταχέως. Aristophanes in Vesp. ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν. ὧραι dicuntur quatuor partes anni: vt ver, æstas, autumnus: hyems: quæ etiam τέσσαρες annũ vocantur. Aristoteles de mundo, τὰς δι' ἐτῶν ἐν ἀλλήλοις τοιαύτη ἰδιότητα φυλαττούσας ὧραις, ἔαρ τε καὶ χεῖμα καὶ θέρος καὶ μετόπωρον, ἔτος τε καὶ χρόνον, ὑπὸ τοῦ περιόδου τοῦ ἡλίου ὁρίσας. Ὥρα τε καὶ ἡμέρα τὰ μὲν ἐκ τοῦ ἡλίου ἐστὶ φαινόμενα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἀέρος γινόμενα. Ἔτος δὲ ἐστὶ περίοδος τοῦ ἡλίου διὰ τῶν δώδεκα ζῳδίων, ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὰς ὥρας ἐκπληροῦσα, ἐν ἀρχῇ μὲν ἔαρος ἀνατέλλοντος, ἐν ἀρχῇ δὲ μετοπώρου δυνόμενος, id est, ver est initium temporis, æstas medium, autumnus finis, hyems quies. Ἔαρ δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναθάλλει καὶ ἀνθεῖ καὶ καρποφορεῖται, ver est tempus in quo arbores & plantæ germinant, florent & fructificant. Θέρος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ ἔαρος ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντα ὡριμάζεται καὶ τελειοῦται, æstas est tempus in quo fructus vere ex terra editi maturescunt & perficiuntur. Μετόπωρον δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ καρποφορηθέντα ὑπὸ τοῦ θέρους τελειωθέντα συλλέγεται καὶ ἀποθησαυρίζεται, autumnus est tempus in quo fructus æstate perfecti colliguntur & reponuntur. Χεῖμα δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ μὲν δένδρα καὶ τὰ φυτὰ ἀναπαύεται, τὰ δὲ σπέρματα ὑπὸ τῆς γῆς κατακρύπτεται καὶ ἀναδίδοται, hyems est tempus in quo arbores & plantæ quiescunt, semina autem sub terra occultantur & emittuntur. Ἔτος δὲ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη τοῦ χρόνου ἐκπληροῦται, annus est tempus in quo quatuor hæc tempora absoluuntur. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Numa. ὧραι ἐνιαύσιοι, Plutarchus in Camillo. ὧραι ἐνιαύσιαι, Plutarchus in Themistocle.

Ὡραιότης, τητος, decor, pulchritudo, maturitas, tempestiuitas, Gaza.

Ὡραῖος, α, ον, de oro, venusto.

Ὡραϊσμὸς, ornamentum, pulchritudo, καλλωπισμὸς, venustas, elegantia, decor, ornatus, Hermogen. ὡραϊσμὸς ἀφαιρεῖ τοῦ λόγου, ἐπὶ καινῇ τῇ ἀρχῇ τὸν χάριν, & c. Plut. in Fabio, non erant ei pigmenta oratoria neque vana & forensis gratia.

Ὤφθαι, vidi, Præterit. Perfect. à verbo ὁράω, sed Attici literam addunt: & ἑώρακα proferunt: sicut ἀκήκοα, ἀκήκομαι, ἀκήκοεν, παλέω, ἀγχέω, trepido vel pauco, animo deficio, curis macero, ἀκλύομαι, expallesco, deficio, præsertim in balneis, vbi eum pallore vertigo oboritur. Aristophanes in Ranis, ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκήκοα. Ἀλλ' οἶτος ἀσχέτως μου τὴν καρδίαν ἀπογγίει, Comment. ἀγχόνη, φροντίζω. Nam ἄγχει, ἡ φροντὶς, ὅτι ἡ φροντὶς ἀπὸ τῆς ἀγχόνης ἐπὶ τὰς φρένας ἀναβαίνει. Dicitur autem ἀφαυσάνη, ἡ ὑπὸ φόβου τῶν ὄψεων ἀμβλύνη. Sophocles in Amphiarao Satyrico dixerat, ἀγχέπλευτος ὀλοῦμβιος τῆς καρδίας. Rursus Aristophan. in Pace de Cratine, ἀφαυσάνας, Comment. ἀγχεπλεύτους, λεπτοψύχους, ἀδυμάτους. Sic sumpsit & Lycophron. διὰ τὸ ἀγχεπλεῖς, Eratosthen. pro τοὺς ἀκλύοντας ἐπὶ τοῖς πόνοις.

Ὠθάκη, ἡ, idem.

Ὠθαλνή, ἡ, hirundinum nidus. χελιδόνων οἴκημα, Hesyc.

Ὠθαμνώδης, ης, ες, vinculum, ἱμὰς, lorum, Hesych.

Ὠθεύω, pro ὠθέω, in Epigr.

Ὠθραυλεῖν, ter terram arare, vel χ' ἡ ἐπαναβόλου ὥραια ἐκ γῆς ἐπὶς ἀπαπολεῖν, Hesych. πρὶς ἀστρολογίαν ἢ γῆν.

Ὠθρασμένος, subactus, mollitus, μεμαλαγμένος, Hesych. vide Ὀράλλω.

Ὠθράω, ad libidinem incitor, appeto, vide per ὁ.

Ὠθρυμμένος, pansus, extensus, κεκτὸ τὸ ὀργυιαί.

Ὠθρια, m ontes: pro ὄρια, Doricè siue Ionicè.

Ὠθόμενον, ὁ, funiculus contortus ex defectis aristis ad cõstringendos cereales manipulos, qui & κλόσθηρ, Eust. il. σ.

Ὠθεὶς, ὁ, gentile nomen vel proprium, Etym.

Ὠθίζομαι, vide Etym. vltra Plat. in Phæd. folio 267.

Ὠθίον, in Pand. Græcis, horreum, ex voce Latina: vnde & ὡθιεῖον, horrearius. Est & apud Suid. αἱ τῶ παμῶν.

Ὠθίτης, siue ὠθίτης, gentile.

Ὠθυΐδιος, vidimus, Herodot. ὄψει, vidi, viderunt, Idem.

Ὠθὺς, ciuitas Eubœæ, quam Γηΐαν vocat Homer. Arist. in Pace, χρὴ μολόντας ὁ ὦθ' ἁμοὺ.

Ὠΐα, ab ὄων, (quod & ὅσ' ἢ μετάθεσιν, ὥσθ' τὸ ἀείρω τὸ ὤμοὶ εἶρω καὶ συζεύγνυω) mulieres, γυναῖκας, coniuges, vt apud Hom. in Il. ὦ ρεσσ' ἀμωιῶν.

Ὠΐστιδύτης Κάπανεύς, in Epig. i. horatum dator.

Ὠΐστικόπος, montes relinquens.

Ὠΐστίτροφος, βάκχος, Bacchus in montibus nutritus, in Epigrammat.

Ὠΐτα, μ. πόσα, π. πα, custodio, curo. Eustath. Odyss. μ, τὸ φυλάσσω: vnde πυλωρὸς, & δυσωπῆ, τὸ δυσχερὲς φυλάσσω, vt apud Homerum Iliad. ἡ, ἐ κωὶς σέα ὠΐτα δυσωπήσεται ἐν αὐλῇ. Dicitur & ὠΐσα. Apud Hippocr. ὠΐσεν τὸ φρενῖτιν, curare. Nam ὄψεν φρένης, Galen.

Ὠΐτιος, Ionicè, pro ὠρὸς, temporum.

Ὠΐτρια, cura, custodia, φύλαγμα, Suid.

Ὠΐτων, custodio: ridet Ὠΐσα.

Ὠΐτὶ, cæcitas, πήρωσις, Hesych.

Ὠΐτρθιζε, mane surrexit.

Ὠΐχα, ὁ, maturitas, καλοσωΐη, in Epig. &

Ὤιχα χ' ἢ ὦρα γλυκέρα, ὡράια ἢ ἄωρα, Hesyc. Laërt. in Socrate pro præcoci ponere videtur.

Ὦ ὄϊγιστα, pro ὦ ὀϊγιστε. Od. ρ. ex Phau. ἰ. ἄγαν γὰ ὀϊγερα, valde insignis notæ.

Ὠϊαῖος, vnius horæ, Ptolem. ὠϊαῖα διαγράμματα.

Ὠϊγερέται, οἱ, Historici qui annales & cuiusque anni res gestas describunt: nam ὄϊγερα, i. anni, Hesych.

Ὠϊέζω, dormio, curo, conuersor, colloquor, Hesyc.

Ὠϊκυῖα, ἡ, regio Ionica, aut mulier ex ea.

Ὠϊμὸς, οὐ, ὁ, vigens in tempore perfectæ ætatis, pulcher, tempestiuus: vnde ὠϊκὸς, tempestiuè. Aristophanes in Acharn. Εὐριπίδου ὠϊμὸν ὑλοτόμον, Comm. αὐτὸ τὸ ὡράϊμον καὶ ἀκμαῖον, ὥσπερ γὰ τὸ ἄνκυλον. Et ὠϊμὸν dicunt Tragici τὸ ἀκίνητον. Communia nomina, ὠϊκὸς, μεσοβάκκος, καὶ τὰ ἐν. vide Πῶρα.

Ὠϊκυια, ὁ, ciuitas in sinu Ionico: vnde ὠϊκυῖα, Orici ciuis.

Ὠϊκὸς, tempestiuè, tempore siue tempori: bellè, decenter. Aristophan. in Plut. ὦ μεγαλόφων, σωφρόνως τὸ ὠϊκὸς, id est, Com. χαμαιγὼν δ' ὑμᾶς ὠϊκὸς, interrogas enim opportunè. Suid. ὠϊκὸς, ἰσ. μετρίως καὶ ὑποπράττοντας.

Ὠϊμος, ὁ, maturus. ὠϊμος βότρυς, maturus racemus, Naz. in Orat. Et de Animantibus dicitur, vt ὠϊμὸς.

Ὠϊνὸς, ὁ, ἡ, tempestiuus, ἐγκαιρος, temporaneus, in tempore factus, maturus. ἀπαρχμάτων ὠϊνων χαριέστερον, maturi primitiis tempestiuius, Naz. in Orat.

Ὠϊος, ὁ, ἡ, tempestiuus, ἐγκαιρος, temporaneus, in tempore factus, maturus. ἀπαρχμάτων ὠϊνων χαριέστερον, maturi primitiis tempestiuius, Naz. in Orat.

Ὠ

Ῥ'εἰδω, finem faciat.

Ῥ'εσπρίων, dicitur à Pollucε τὸ ὑπόχειον χωρίον, prædium creditori obnoxium.

Ῥ'ἔσατος, optimus, pro ὁ ἄριστος lingua Bœotica, a in ε conuerso, Suid.

Ῥ'εὐρι Θ, optimus, pro ὁ ἄριστος lingua Bœotica, a in ε conuerso, Suid.

Ῥ'εἰσιων Θ, ὁ, Orion, signum cæleste apud Proclum de Sphæra. & ὠρίων Θ πο παιὸς, nomen ſy deris apud eundem. τὸν ὠρίωνα, Orionis exortu. Aratus, Καὶ ὡς ἔα πάντα πολυτλας ὠρίων Θ: Cicero, Chele, tum pectus quod cernitur Orionis. sed ὠρίων cum aſpiratione nomen eſt auis apud Ælian.

Ῥ'εἴκως, Aduerb. κ' κακῶς. vide ἀεικὴς. Apud Suidam ἀρίκως ἔχειν δέπαι.

Ῥ'ηκίπε πα, τὰ, quæ extuberant atque eminent.

Ῥ'ημωνη, concitatiſt.

Ῥ'ιμφ Θ, pro ὠρομυφ Θ, Participium Præteriti perfecti Paſſiui, ab ὄρνυμι.

Ῥ'ιπιδ, diuerticula.

Ῥ'ιτάνα, ὁ, τὸ, Aotiſt. ὄρτα, concito, commoueo, impello, ὁρμάω, διεγείρω.

Ῥ'εσχαφία, annales, &

Ῥ'εσχαφος, Hiſtorici qui annales ſcribunt. ἄφος enim annus eſt. ſcribitur etiam ὠρος.

Ῥ'ολόγιον, horologium. vide πλόγ, & φάσων. Scribitur & ὡρολογεῖον minus rectè. Dicitur ὅπο τ' ὥρας: vnde Ῥ'ολογίῳ: Et Ῥ'ολογοποῖς apud Athen. & Euſt. Il. ά.

Ῥ'ονόμιον, τὸ, horologium, Alexand. Aphr. l. 1. Prob. apud Suid. & ὡρολογεῖον.

Ῥ'ορτο, aduentabant.

Ῥ'ορφ, impuli, agitaui, impulſus ſum, pro ὤρμφα: ab ὄρω. Ilia. β, τὰ ὠΐπ' ὀΐ ὄρτο πάντες τε ἅμα πάλλεσθαι. pro ὀϊόμενοι, διεπάλλε.

Ῥ'ος, apud Hippocratem annus, ἐνιαυτὸς Galen. vnde qui annales ſcribunt Ῥ'οσχάφων, Vt dictum ſuprà. Alij minus rectè cum ſpiritu tenui ſcribunt. Ἅ'ος, Herodotus ſic ab Ægyptiis Apollinem vocari tradit) ſol apud Ægyptios: vnde horarũ nomen deſſuxit. Hinc ὑπνωφι apud Homerum, niſi quis ab ὄρω formare malit.

Ῥ'οσκόπα, τὰ, vaſa quibus commonſtrantur horæ, quę & ὡροσκόπια vocitata interim reperiuntur, ſi Solis & vmbrarum ratione conſtent.

Ῥ'οσκοπῖον, apud Suidam eſt ὡροσκόπιον, ὡρολόγιον, horarium. Vide Πόλος.

Ῥ'οσκοπία, ας, ἡ, huiuſmodi ſcientia.

Ῥ'οσκόπος, qui rationem horarum obſeruat, Suid. ἀρίσταρχος, ὁ σκιοθήρων τὴν ὥραν. Eſt etiam natalitium ſydus, id eſt, quod conuerſione cæli oritur momento, quo quis naſcitur, quaſi horæ natalitiæ notatio, quod etiam ὡροσκόπα vocatur & γένεσις, & à Latinis Genitura. Lege Iud. l. i. de Aſſe.

Ῥ'οσκοπῶ πες, οἱ, explorantes horas.

Ῥ'οφύλακες, τὸ, Arrian. ὁρτοφύλακες vocat Apol. Schol. Orichalcum, & aurichalcum ſeparat Diomedes.

Ῥ'πα, exci taui, mouiſ ab ὄρμα, ἡ, ὁ ἴ, & Doricè ὄρσα. Ilia. ά, τὸν δ' αὖ ἐρατὸν ὦρσε κακὸν, ἰ. ἀλλ' ὑμεῖς, οἱ ἔσαλε.

Ῥ'πη, pro ὥρμανε, ab ὁ ὄρμη, prodiit, impulſus eſt, excitatus eſt. Odyſſ. ξ, ἄφ' τε συὸν κλαγγὴ Et cum Infinitiu. Apollonius libro 1. Argonaut. οἷς ἔου ἄρτο νέεσθαι, ἰ. domum ſe recepit. Et Heſiod. ἄρτ' ἰέναι, ſcepit ire, ſe contulit.

Ῥ'πὸς, ara, βωμὸς, Heſych.

Ῥ'ρυβ, vlulatus, vociferatio, tumultus, vox propriè canis, Plut. in Themiſt. Apud Pollucem, lupo tum eſt ὠρυγὴ κ' ὠρυγμὸς. vide in Ὠρύομαι.

Ῥ'υδδ, Aduerb. luporum more vlulando. Nicã. in Alexiph. ὡς ὁ νόος λύσσῃ ἐσφαλιῶμ βρυχαιατας Ῥ'υδί σι. Com. ωπὶ τῶ μὲ φυῆς, ὡς λύκος ὠρύομος.

Ῥ'υδμὸς, ὁ, ὠρυγὴ, id eſt, vlulatus, rugitus. Idyl. 32. Theocr. pro vlulatu plauctus, apud Quint. Calabrum. vide Ω ῥυγ.

Ῥ'ύομαι, μ, ὑσομαι, π. υμαι, rugio, latro, vlulo: propriè luporum eſt: Aratus, Καὶ λύκος, ὁπότε μακρὰ μολόντος ὠρύσεται, de Leone, Nazanzen. Apollonius Argonautic. libro quarto, Αὐτὰρ λύκες κοίλῳ σι λόχῳ ἀίσσοσα τ' ἀὲ ὄλλυ Σκύτμον ὠὶ μιδέπαν ὠρύοντα. Comm. βεῖ. ἔστι ζ πᾶς ὀλλύτων φωνὴ, νῦν αὐτὸ τὸ βρυχᾶσθαι. Nam βρύχεσθαι, & βρυχᾶσθαι, rugitus. In cap. v. Irim. prioris epiſtol. Pe tri, Διὰ βολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, id eſt, rugiens, pro quo & frendere dicitur. Tuſculan. 2. Cicero, Nemæus leo frendẽs efflauit grauiter extremum halitum. ὁ ῥύομος, lamentor, eiulo: vnde αἰσχύρομαι pro ὀδυνῶ, Depon. Abſol. vide ὁ ῥυγὴ vnde ſa ctum Rugitus Latinè.

Ῥ'υόμενος, ὁ, eiulatus.

Ῥ'ύχιον, locus Atticæ.

Ῥ'ύχιος, illic habitans.

Ῥ'ύω, rugio: lugeo: ſicut ὀύομαι.

Ῥ'ύωσιν, ὁ, rugitus, c. 19. Ezechiel.

Ῥ'ῶσιν, pro ὠβρίσειν, orbauit, apud Sophocl.

Ῥ'χεῖσθ', ſaltabant, Doricè: ab ὀρχέω.

Ῥ'χεύς Θ, pro ὁ ὠρχήμενος q. auſpicator.

Ῥ'ωπες, οἱ, vel ὑ, Oropus vrbs Macedoniæ. Sunt autem multæ vrbes ſub hoc nomine. Nam alia eſt Bœotiæ, de qua Euphorion: alia Euboeæ, de qua Ariſtoteles tertia in Syria, de qua Polyhiſtor: quarta in Argo: quinta in Teſſ protia. Et apud Suid. Ὠρωπία χώρα.

Ῥ'ώρα, ἡ, ὠρώτερος ἀπὸ ὥρα. Eſt autem Præ. pluſquàm perfect. ab ὄρορα, ὑ, ὑ γενε, ὑ πάρα.

Ῥ'ς, inuſitatus nominatiu. cuius genitiu ὠσὸς. Pro eo dicitur ὕς vide infrà Ὗ τε.

Ῥ', vt: ſed late patet. Nam aliquando ſimilitudinis eſt, & ponitur pro quemadmodum, vel ſicut, veluti, ſeu tanquam, ſic, inſtar. ὡς λύκοι, δίκλοι λύκοι, more luporum, Homerus Iliad. ά. γά, Ad Galat. 4. ſicut ego. Ῥ' in ſimilitudine relationem habet ὕτε, quod eleganter aliquando ſuppriminitur. Plutarchus in Opuſcul. ὡσὲ ὑ ὀργανικὸς, Ῥ' ὑ δὲ ὑ ὤχημα τὸ σῶμα τῆ ψυχῆ τὰ ὀργάνματα μᾶλλον φαίνεται. Ῥ' pro ὕτω, perinde quaſi, perinde ac. Theophraſt. 3. ὡσὲ ευθὺ, τὸν ζ ὑχ ὡ. ὡ ὑ δὲ χρόμενον ὑ ῥᾴως, Non quia non poſſit & alio modo fieri. Ῥ' pro ὁμοίως, ἀβρωλόσιως, modo qui dam. ᾿Αὐ τὸν ὡ ὡς, ſed aliquo modo, Ariſtotel. libro quinto Ethic. 7. Ῥ' ς, ſeu ς, ſemi, circiter. ὡς ἑ', κατὰ, ferè ſinguli. ὡς τὸ πρίτο μέρος, ferè tertia pars. ὡς τεταρτοπα, circiter tr igintа, Demoſthen. ὡς πεντήκοντα. Thucyd. circiter quinquaginta, ad quinquaginta. πάπαμπτε τὸ τρατὸ ὡς πέντε μυριάδας, delegit de exercitu quinquaginta circiter milia, Herodot. Ῥ' ς, vt, id eſt, vt quì, vt pote, quippe qui. Et tum non eſt ſimilitudinis impropriatiſque nota (vt cùm tanquàm ſignificat) ſed aſſerendo rei proprietatem attribuit. Paulus ad Ephel. capite quinto, ὡς τέκνα φῶτὸς ἐπερίπατεῖτε, ambulate, id eſt viuite vt lucis filij: vel, vt qui eſtis. Ioan. capite primo, Καὶ ὁ θεὸς πάντα τὸν ὄχλον ἐπὶ, ὁλίγον ὡς μεταχωρεῖν ἀφ' ὧ πατρὸς, gl. riam vt qui vnigenitus eſt Patris. Ῥ' pro quàm, quantum, quantopere. Ariſtophanes, ὦ ζῆ τὸ φιλόμενος, ὡς ἡδὺ κ' σμικρὸ, quàm facrum & graue. ὡς ἀρχαῖον, quam difficile. Ῥ' pro quod. Plutarchus in Lycurgo, ὁ σωμὶ πόδ' ἐν τοῖς λόγοις, ὡς τὸ παιδὸν ἄρετον ὁ χαρὶ ἀφοδεύειν, Epaminondam dixiſſe ferunt, hiuſmodi prandium non admittere proditionem. Ῥ' pro ὅτι, hoc eſt, μάλιστα, nam, quòd. Plato ſecundo de Republic. πίμνεχωμὶ δίκαιος τοῦλος τιμᾶς ὀθλιον ὧς τῆς δυόμενος ὕσα ἀνθρώπος ὑ δ' τὰ ἐν τῆ ὑχῆ ἐλθὸν ὄσα φίνεται ἀ ἐφικνεῖμ, μᾶλλὸ ὁ ἔγναι ὑ ἐν ὄφ' σι δίκαιοσύνη, πολλῷ που συγγνώμλον ἔχει ᾧ ὧ ὁρίζεται τὰς ἀδίκους, id eſt, quòd ſi quis poteſt. &c. porrò autem ſi quis poteſt, nam ſi quis poteſt. Lucianus, ὡς ἐγὼ ὄμ Θ· πε ὑσαγορεύω, &c. quod ſi quis alius ſpondeat, &c. Cicero de Orat. Vr non iam ſine cauſa Demoſthenes tribuerat primas & ſecundas & tertias actioni. Plinius libro vigeſimo ſecundo, vt non ſit mirari ſatis naturæ protuidentiam. Eſt enim illatiua ex præcedentibus coniunctio pro quandoquidem, etenim, ſiquidem, vtpote, videlicet. Plato in Phædro, ὡς ἰωὼ ζ φιλεῖ ὁ ὡς λόγος, ὡς ἐχρῆτε ἰσχυρὰ ἀβρᾳδίᾳ πάντα, etenim vnde nunc quòd immodo diſtermus. Idem in Euthyd. Οὐκ οἶ ὁ φαῖος ἀκούειν, ὡς ὧ ἀ ἐρωτᾷ ὁ ἀνὴρ ὅτι ὁ φεσπίζων τοιοῦτος αὐτὸς, quandoquidem excuſare non queo. Demoſthen. ἀφεῖ Δεπ. Οὐδὲ γὲ ἐκεῖνο χρεπτὸν ὄζη, ὡς ἐμεῖς ὁ ἐκαὶ ὁ ἐκεῖ, βοηθεῖν ὀζῆ τὰς πόλεσιν τῶ ὄλες, nam eſto quidem ille per me. Ῥ', duntaxat, ſecundum, prout. Ariſtoteles vndecimo Ethic. ᾧ ἄπαντον, ὡς ἀὶ ὑπάρχον, id eſt, duntaxat vt eſt humanus captus, & pro humana conditione, vt ſunt humana. Sic & vt ſumirur. Cicer. vt apud nos peranticus, vt apud Archenes ſon ita ſanè vetuſtus, id eſt, ὡς ὁ ἐκεῖ ὑμῖς ἀρχαῖος ἦτε. Ῥ', tanquam vtique. Ariſtid. ὡς πάντον ὁ ἐ ἐπὶ τὴν ἀθλιότητα ἐλθὼν ἀνθρώπος. Ῥ' etiam in Comparatione ponitur pro ſiquidem, præ. Lucianus, τυφλὸς ὁ λυγκεῖ ἐκεῖνο ὡς ὀφθαλμὸς, ſi præ me aſtimentur: ſi mecum comparetur. Xenophon primo Dædæ, οὐ ἐγὼ σοφὸς ὑδὲ πανυ αὐτὸς ἰὼ ὡς, ἀλλὰ τοῦτο ὡς ὀφθαλμὸς ἀμαυρότερον ζῆ, ſiquidem nobiſcum communitur. Ῥ' etiam de proportione dicitur, vt apud Ariſtotelem 8. hiſtor. de ſue, τάχιστα ζ ὑπὸ ὑ ὡσπερ τὰ σαχύτατα, ὡς κ' μάλιστα, id eſt, κατὰ λόγον τὸ μεγέθος, pro portione magnitudinis. Ῥ', quare, quamobrem. Pro alioqui videtur accipi ad finem vitæ Romuli in Plutar. ὡς ἔδεισε μὲ τῶν ψυχῶν ἕ, ἡ τὸ πλῆσον τῆ ὄχλου, alioqui oportebat & hoc falſum eſſe, & alia plurima. Interrogatiuum ſic ſenſum expreſſit, Quod ſi hoc mendacium eſt, oportet & aliorum plurima vana exiſtimare. Ῥ' pro poſtquam, poſtquaquam, ſtatim, ex quo primùm, vt, ὡς ζ τάχιστα ἤκουμεν, ſimul atque venimus. Æſchin. Eſt verò ὡς τάχιστα, ſimul vt, ſimul atque, vt ἐφεσὸς ζ τάχιστα. Euripid. in Hecuba, Οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑσταλῶν ὄπα. Μοῦσαι. Sic Cicer. Vt ſemel exiuit homines peragrauit inſulas. Ariſtophan. in Plut. ὡς ζ ὁδὸ λύχνος ἔπ· σβίσεσ, ἡμῖν ἀφιλήμενος ἡδὺ δόσειν, τῷ θεῷ ὁ φέσπο Θ· ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα, id eſt, poſtquàm nobis ſignificauit eſſe dormiendum, omnes decumbebamus. Ponitur & Atticè, αὐτὸ τοῦτο, ad, ὡς κρίτατα πορεύσομαι, ad Catonem proficiſcar, Gaza de

Senect.ſ. πᾶσιν, verſius hunc Ariſtophan. ὡς βασιλέα, id eſt, ὡσεὶ, ſ. Socrat. ὡς ωὐτὸν βασιλέα. ad regem ipſum, Thucydid. Plutarc. in Lycurgo, πολιτεία Λακεδαιμονίων, ὡς μηδὲν ὡς βασιλεῖς ὄντι πεφυκόσι, ἀλλ' ὡς τὸ πλῆθος ὄντι δημοκρατίαν, Reſpublica declinans nunc ad reges in tyrannidem, nunc ad populum in democratiam. Xenophon ſecundo Ἑλλην. συνελαμβάνοντο ὡς ἐμοί, ad me ſe recepterunt. Ω'. pro εἰ vel ὅτι. Idem ibidem, πολλοὶ συμπίνειν ὡς ἠθέλησαν, quum multi in Piræum fugiſſent. Ω'. pro valde, maxime, vtique. Sophocles in Aiace, ὡς ἔζην οἶδ' ἐγὼ τῶνδε πάρος παντὸς σου: vbi ὡς non τὸ ὅτας; ἢ ἀληθὲς κάτεισι, vt exponit Interpres. Ω'. aliquando πρόσκεισ, & ornatus tantum gratia ponitur, neque quicquam ad ſenſum facit, vt in ὡς ἀληθῶς, Demoſthen. ὡς ἐπ' ὄνῳ, Idem. & Hermogen. Sic & Vt apud Latinos: Cicero, Inuitus feci, vt C. Flaminium eiicerem, pro inuitus eieci. Varias huius particulæ ſignificationes cum teſtimoniis poetarum. vide in Append. Lexici. ἔμφ. ὃ φαεινὸ' ὡς ἠμὶ Sophocl. Αἴαντ. παρὰ, quantum ad me attinet. Ω'. pro vt, cum Indicatiu. ἐβουλεύοντο ὡς βασιλέα δικαίως ποιοῦντα, conſultabant; vt iuſtiſſimum regem deligerent, Herodotus. ὡς χρώμενος ἀφορμαῖς, γλαυκὸς ὤν, Demoſthen. ſic pro ὥτε, Gaza libro 4. Gramm. Ω'. pro ὅπως cum Futuro Indicatiui, Lucian. Plutarchus in Lycurgo, φυλάττει τοίνυν, ὡς ἤθελε τὸν ἀεὶ πλησίον ὄντα πονηρὸν, affert uat vrbem ne improbis complectatur moribus. Ιcopat. φροντίσαι μοποιεῖ ὡς κομιοῦμαι &c. id eſt, ὅπ, ſic, &c. ὡς ἔ ῦτα μὴ λίσηε, ne timeas vt videat, id eſt, ne videat, Sophocl. Idem, μὴ ἀκροᾶσθαί ὡς ἀπώσῃ, ne time ne afficiat ignominia. ὡς μεταβαλεῖσθαι ὤρα, vt mutaretur annuit, Thucydid. ὡς μηδὲν ἀυμανεῖσθαι, ne vlli noceat, Xenophon. Ω'. cum Optatiu. Plutarchus in Romulo, διεδίδου κόρες, ὡς θεοῦ τινὸς αὐδομένοις βαμὸν, fama diuulgata eſt dei cuiuſdam aram inuenille ſe cum Subiunct. pro ἵνα. Sophocl. κόμιζε νιν μοι ταῦτα ὡ ἰὼν ὡς ἔδ ον, vt videam. ὡς σπεῦσ, vt ita dicam. Ω'. cum Infinitiuo iunctum pro ὥστε ponitur. Xenophon, τὸ δημόσιον μεγαλοφρονέστερον ὑπῆρξεν, ὡ' ἐκ' ἐμὲ ἐπιμελὲς φορτίδεσθαι, magnificentius eſt nomen quã vt mea egeat obſeruatiõ. ὡς ἀφεῖμαι τοιαῦτα ὑ ἐρέφη, ἡδέως εἰ, vetula es magis quam res tantas tranſigere queas, Plutarchus in Pericl. Ω'. vt ὅτεσθ cum Infinitiuo, pro præterito Indicatiui. Herodotus libro primo, Ω'. ἢ ἀξιοῦσι ἀνθρώπους οὕτω πορεύεσθαι τὴν ὁδὸν, ἵν' ὑρεῖσθαι ἐπὶ κόρυπτον ἐξελθόν', vt autẽ adueniunt portitores. Idem de Crœſo. ὡς ἢ ἀρα ὡς ἀξιοπιστότερα ἦν, Simul vt autem eum hoc fubiit. Plato de Republ. ſexto, ὡ θεῖ ὡσ' ἂν ἰδεῖν ἢ ἀγαθὸν, id eſt, ὡς εἶναι τάχιστα ὁ ἀγαθὸν. Sic Cicero pro Cluent. Hic iudices ridere, ſtomachari, atque a cerbè ferre, patronus cauſam ſibi eripi. ὡς ἀκούσῃ τὸν πατέρα, pro ὡς ἤκουσα οἱ ἀπέθνησε, Demoſthen. Plutarchus in Galba, τυμφίλιος παῖπα ὁρῶν ἀκολάτως καὶ ἀνοήτως, ὡς χάλβαν μὲν ὄντα πολὺ πλοῦτον, ἢ μάλις εἰς ὁμιλον ἔξαγάγοντα φορτίδ' ὧν κομιεῖται, Nymphidius omnia ſibi vendicabat, quòd Galba ſenex eſſet, vix quæ Romam vehi poſſet. Ω'. etiam pro ὥστε cum futuro Infinitiu. vide Ω'στε. Ω'. cum Comparatiuo, vt πόλιν ἢ ὡς ἐξ' αὐτὸν ὄρασιν, Gaza libro quarto Grammat. Theophraſtus hiſtor. libro quarto, capite ſeptimo, ὧ τὸ πλάτος μείζον ὡς πανδρασπάσεως, latitudo palmo maior: vbi ὡς pro ὁ ὡς vel ſcribendum, vel ſaltem exponendum. Iungitur etiam cum Superlatiuo, vt ὅτι. Xenophon, ἐγὼ δ' ἡβαιόμην σὺ ὡς λαμπρότατον φαίνεσθαι. Idem, Πᾶλη δ' ἐσφόδρα ὡς ἐδυνάσθη τάχιστα ἐς τὴν Τέγεαν, quàm celerrimè potuit. Idem, Ἐξάντιος τῶν σπαταλῶν ὡς ἐδύνατο κρύπτειν τὰ ἑ αὐτοῦ. Demoſthen. Καὶ χρόνῳ δ' ὑπῆλθεν ὡς ἀ' τε μάλιστα. Cicer. Hæc, vt breuiſſimè dici potuerũt, ſic à me dicta ſunt. Ω'. pro ὡς μάλιστα, quàm maximè, quàm proximè. Theophraſtus de hiſtor. capite vltim. lib. 3. de Smilace, id eſt, hedera Cilicia, πατρύζουσι δ' ὡς ἀφῆς τῶν σπαφυλῶν, quam proximè accedit ad labruſcam. Ibidem ait, κισσὸν ἔχειν ἀφορμαφῆ τὸ φύλλον, ὡς μάλιστα τὰ κρανιφίλα σπαφυλὰ ἀφεῖε. Subiungitur etiam vt ὅσον. Plato, ἐδέφαμεν ἀρ' οὐ δίκαιον ὡς βέλομαι, magnoperè, inquit, cupio. Poſt Aduerb. βαιμοσθε. Idem libro primo de Republic. δοῦναι λέγειν βαιμοσθ' ὡς σφόδρα, bene quidem dicit mirum in modum. recte quidem dicit, permirè verò. Idem, in epiſtol. πλάτωνα διανύσθ' βαιμοσθ' ὡς ἀσπάζεται, mirificè diligit. Iungitur & ὡς cum ὅπ, vt ὡ ὅπ πλάτανος, ſanè quàm candidum, & perquàm album. ὡς ὅτι πλεῖσον χρήσιμος ὅτι πλεῖσον διαφέρων, quàm plurimùm manens, diu perſeuerans, Dioſcorides libro primo, capite 80. ὡς ὅτι πλεῖσ τοῦ ὑμέναι τὸ φῶς, quàm plurimùm florum inuicere, Dipſcorides libro primo, capite 64. ὡς ὅτι ἐλάχιςθ. quàm minimus. Idem eodem libro, capite 153. Plato ſexto de Legib. ἀλ' ὅτι μάλιστα ὑπ' ἐλπίσιος τῇ ὑτέρᾳ, Sed in quàm pauciſſimis altera. Galen. Methodi 13. ὡς ὅπ μαλακώτατα quàm molliſſimè. Item cum Comparatione diſſimilium geminatur: & elegantèr in priore membro ſubauditur alterum, poſteriorique parti ὡς tantum adiungitur. Ariſtoteles de ornatu orationis loquens. Rhet. 3. τὸ φέρ' εἰπεῖν, ὡς φθῶμεν ἔχοντες, ὧν ὡς κεκραμένῳ πῶν ἀκτιμάλευτα τυγχάνει: Diligentia in eo adhibẽda eſt, non vt recto honeſtóque, ſed vt neceſſario. Rurſus in eodem, de ſcriptis Alcidamantis quæ frigida videbantur, quòd epithetis frequentioribus, vt epulis, non verò vt condimentis vteretur: Διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντ Φ ψυχρὰ φαίνεται: ἐ γὰ ὀλίγαις χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐ ἰδίσμασι, τοῖς ἐπιθέτοις. Dixiſſet minus politus ſcriptor quiſpiam, ὡς ἀτ& ὁ γὸ ὡς.

Ω'. ἀλαθῶς, ſane, reuerà, perquàm verè, certè. Plato primo de Republic. τὰ ἀλαθῶς ἑατέρῳ ὀφείλοντ Φ, &c. cum qui verè ſit medicus, definies. ὡς ἀληθέσ τατος, verius. Idem ibid. πότερον ὡς ἀληθέσ τερα δοκεῖ σοι λέγεσθαι, vbi ὡς vacat.

Ω'. αὖ cum Superlatiu. pro quàm. Xenophon, σκοπὸν ὡς αὖ βέλιςον θεῖναι ἐν ὃ ἀνύτας πλεῖσα, filiis præparat quàm poteſt plurima. Ω'. αὖ, pro tanquàm, velut. Ariſtoteles de mundo, ὃ ἔσ ιγαῖα εἶε πᾶν ὕδωρ ὑλικὸν ὡς αὖ εἰς πλῆθ' πολίτειαν, in mediterraneum maresquaſi in portum influit. ὡς αὖ παῖς, vt puer, vtpote puer, Xenophon. Ω'. αὖ cum Optatiuo ſignificat quatenus, quantum, Demoſthen. Ω'. ἀὖ pro ὅπως ἂν, id eſt, ἵνα, vt Gregor. ὡς αὖ ἀ σοφίας βλάπτοε μὴ ἀγνοῆς, id eſt, ἵνα μὴ. Xenophon, ὡς αὖ ὑμᾶς ὠφελοιμεν. Et apud eundem. Ω'. αὖ, quonam modo, quo pacto, πῶς. Idem, κελεύσ ὁ γρέψαι ὡς ἀμ' ὁ ἔν τάτε ἑαυτέρᾳ χρόνῳ. Et ὡς αὖ ἀεὶ τοι αὐτοὶ ἐπ' πὶς χρόνοι Ω'. ἀὖ pro quandiu, donec, cum Subiunctiu. Sophocles in Aiace, πῶ ζ σοὶ λόφος ὧν αὖ σκιμπέλου ὡς αὖ ἐς οἶσ' ἀφῇ. Ω'. ὡς, vt, vtcunque. Sophocles, ὡς αὖ πτήσσῃ, πατὴρ σὸς, γένεσθ' γ ὅ ῃ, qualitercunque feceris. Cebes Thebanus pro quando & cum, τὰ δὲ αὖ ὡς ὃ ποιεῖ, ὡ ἀν ὁ ἐπὶ Φωπι εἰς ἃ Cios; Idem, ὁρᾷς οὖν, ὡς αὖ ἀφεῖλ ῃ τὸν τοῦλον ταῦτον, ὡσάπερ ἄλλοι ἀφεῖλον; vbi tamen παρέλ ῃ, habetur in Aldino codice. Ω'. αὖ, interdum eſt temporis aduerbium. 1. Cor. c. 11. verſ. 34. πὰ ὃ λοιπὰ ὡς αὖ ἐλθὼν διατάξομαι.

Ω'. ὡ εἰ κἀγὼ μὴν, Ariſtot. de mundo, tanquam ſi dicamus, &c.

Ω'. εἰ καὶ τοι τις, vt dicitur.

Ω'. εἰ καὶ ἄμαι, vt cumque, aliter.

Ω'. εἰ τύχοι, quoquomodo, vtcunque.

Ω'. ἐπὶλὸς εἰπεῖν, vt fummam dicam.

Ω'. ἐξαιρ, admiratiue. Od. ἐξ' ὦ τέπο ὡς ἀρ' α τυτ δὲ ἐὼν ἀπτπλάγχθη; ὃ quam parcus aberrafti, &c.

Ω'. ὃ εἰπεῖν ἁπλῶς, vt vno verbo dicam.

Ω'. ἐξ, præut, prout. vt ἀ ἐξ ἐφύτ ὑγμαι, præut dudum fuit: & ἀ ἐξ ὃ ἐν τῇ ἀδελφιδῇ χθὲς, vt fecula quidem Athenienſium numerantur, Budæus in dictione, ἐς alienum, in epiſtolis. Sic Cicero, At hi quidem, vt Athenienſium ſecula numerantur, adoleſcentes debent videri.

Ω'. ἐξ ὃ δὴ, duntaxat vt. Gregor. ἐξ ὃ δὴ ὁ ἐμὸς, Duntaxat vt mea fert opinio.

Ω'. ἐξ κοῦ κῆμ ἐξ, vt tempora pubis noſtris.

Ω'. ἐξ μοι δοκῶν, vt mihi videtur vel videbatur. Ariſtoph. in Plut. τὸ ῥλίφαρα σκέλη ἐχειν ὡς ἐξ μοι δοκῶν, palpebras lingebant vt mihi quidem videre videbar.

Ω'. ἐφ' αὑτοῦ, eodem verò modo, Plut. in Publ.

Ω'. ἐφ' ὃ δηλον, quod attinet ita fit, apertum eſt, Plato 2. de Repub.

Ω'. ἐφ ἁλοῦ λόγῳ, reuera.

Ω'. ἐφ' ἑαυτὸν, vt propè dixerim, Thucyd. ὡ' ἐφ' τῶν εἰπεῖν, dixit Ariſt. de mundo, pro atque vt in vniuerſum dicam, &c.

Ω'. ἐφ' ᾧ, nempe, Plat. apud Ariſt. in Pluto, pro vtinam, ὡς ἐφ' ᾧ διαβήσομαι, vtinam crepes medius.

Ω'. ἐφ' ὅσον τάχισα, quàm proximè.

Ω'. ἐγωγε, equidem, Naz. in Orat. vbi ὡς vacare videtur.

Ω'. ἐικάσαι, vt conicere licet, vt conijciendum eſt. ὡς ἀπευφάσαι, Soph. in Trach. i. vt conieƈto.

Ω'. εἰκὸς, vt par eſt, vt conijcere licet. Xen. ὡς εἰκὸς ἡδίως ἀσπαζόμενον, vt credibile eſt morem gerent.

Ω'. εἰπεῖν, vt ita dicam, vt eo verbo vtar. Aliquando extenuantis eſt, pro ſerè, probè dixerim.

Ω'. εἰπεῖν, cum dicto, ſic loquutus.

Ω'. εἶχε, quantum potuit.

Ω'. εἶχεν, ita vt eram.

Ω'. ἐμοὶ, mea ſententia, ſubauditur δοκεῖ. ὡς ἐμοὶ δοκῶν κατέλειπ, vt mihi videtur reliquit, &c. Plut. in Themiſt.

Ω'. ἐν μάλισα, quantum fieri poteſt, quoad eius fieri poteſt, pro viribus.

Ω'. ἐν τούτ. intereà.

Ω'. ἐνδέκατον, quantum fieri poteſt.

Ω'. ἑνὸς, vt videtur, nempe, certè, videlicet, vt conijcere licet, ſi credimus, vt conſtat, vt par eſt. Aliquando ἑαυτόν. Lucian in Aleyone, ἀδρωνθ' ὡς ἑνὸς, καὶ θρόνου τοιούτ διαφέρει, &c.

Ω'. ἑνὸν, tanquam reuera eſſet.

Ω'. ἑπτὰ χόρες, vt fertur.

Ω'. ἑπτὰ πολὺ, plerunque, Iſoc. vt multum, Mar.

Ω'. ἑπτὰ ὧν, in vniuerſum. Idem quod ὡς ὅλῳ τῷ πᾶν Theophraſt. 3. hiſt. 11. lib. cap. 20. 1. in totum Plin. Theophr. hiſt. l. & c. 3. ὅλῳ ὑμᾶς τῷ λόγῳ ὡς ἑπτὰ ὧν ὑμᾶς.

Ω'. ἑπτὰ τῷ πλίου, Theophraſtus libro tertio de hiſto. plant. cap. 18. vt ſæpius. apud Pollucem eſt, ὡς τοιοῦτ, οἷς ἔθ πτοιοῦ, οἷς τὸ ἑπτὰ τοῦ ὡς ἑπτὰ

ὡς ὅτι πολλὸν, ὅτι πολὺ ὑμᾶς ὄντα πολλῶν, & quod posuit Alexis, ὡς ὅτι πολλὰ τῶν πολ.

Π' ὅτι τὸ πλέστον, plurimùm, ferè, maxima ex parte, vt plurimũ, Cic. 2. de Legib.

Π' ὅτ' ἂν ἐπῇ, vt ita dicam, vt paucis dicam, vide ἐν τῷ Φ.

Π' ὀτυχεῖ, vt contigit, temerè, & casuis.

Π' ὀΐσσω, statim, & θέων.

Π' ὁπόσ' ἐν πόλει, vt in vniuersum dicam, vide ἐν τῷ Φ.

Π' μὴν, & ἦ μὴν, & ὅτι μὴν, & ἦ, & μὴν.

Π' μὴν σωιτὸν ἐστὶν, vt summatim dicam, ἁπλῶς δὲ λέξω.

Π' ὡς, pro μὴ cum Optatiu. ὡς μὴ ἐγεντόμην, vt ne, seu vt non essem propinquus, in Epig.

Π' μακίστη, cum Opta. vbi significatio est Futuri, Lucian,

Π' ἂν τε, vt possibile, quàm ut poteſt.

Π' ὀλίγου δεῖν, ferè.

Π' ὁ ἀδὴς. Plato in Apologia, ὅτοις ἡμεῖς, ὡς ὁ ἀδὴς ἡμῖν καταγήρα, deos esse credo magis quàm quiſquam meorum accuſatorum. ὁ ἀδὴς αὐτὸς, quaſi vt nemo virũ Latinis effertur, ſi quis alius. Ariſtophanes in Pluto, χαίρειν τὸ θεοβλαβὲς, ὁ ἀδὴς ἀνὴρ, ibid. Δι' οὐ φιλόπολις, ζῶ, ὡς ἀδὴς ἐγὼ.

Π' ἐκ ἀδὴς εἰμὶ γὼ, ζῶν καὐχ χάρμ, q. tantum quantum ob nihil aliud noui me gaudere & memini. Ariſtoph.

Π' ὡδὲν χρῆσιμ, vt nihil magis.

Π' ὁ ὠυθ, pro ὡς, poſtoptãm. Pauſan. Ἀνικεφόρων ἢ ἧβῃ ὑπ' ἐγίλων ὡς ἐωὐ τὰ γραμμάτα ἀπόλων, vbi ἐωὐ παρέλκει, vt in ὡς ἐφ' ὑμῖν κρεῖσσ' ἦν. Sic & poſuit Plato 5. Leg. circa finem.

Π' ὀφοίλω ἦν, vtinam eſſem. Homer. Odyſſ. Idem Ilia γαῖαι ὄφελον, ὀφέλε τὸν μεν ὀδῖτη, vtinam mors mihi placuiſſet, ἡ εἴθε ὀφελε μεν ἀφίσαι, ὡς ὄφελων ὑπολύσαι, vtinam obtuliſſet, Apol. Rhod. vide ἦ ὀφέλον.

Π' πεδ' ὠὐ ἔκας θέ ἕζων dixit Herodotus in Calliope, de incitato curſu.

Π' τοῦτ, vbinã. Apol. 2. κατὰ λέξιν τὰ τότ' εἰρμεν ὡς πέδ' χείης ἰφίετε, vbinam terrarum habitetis.

Π' πολλοῖ, plurimi.

Π' σφῷ ε ἐμὲ, ſi præ me æſtimetur, ſi mecum comparetur.

Π' τὰ πολλὰ, vt pluriműm, perſæpe. vide Ω' ἐδὲ τὸ πλέον.

Π' πάχεσι, quàm primùm, quàm citiſſimè. Item pro quum primum, ſimul atque Ariſtoph. in Pluto, ὡς γὸ πάχεσ' ἀφικόμεθα, πωὐτοι μὴν ὠυτὸν ὕθι ὑπλαπᾶμ ὀχρῶν. vide Ω'.

Π' πάχθ, quàm celerrimè, quàm primùm. Sophocl. ὡς πάχθ' ἐ πάλαι τὸν θ' ἥδε λέχε.

Π' τί δ' ἐξ ad quidnam?

Π' τὸ τί, poſtquam.

Π' τὸ θι ὅτιος, ſtatim.

Π' τὸ ὅτιν, quantum.

Π' τὸ ὅτι, quòd, quia.

Π' τὸ πολὺ, ferè, pleruncque, ſi frequenter, ſæpius. Ἅλεγε ὡ τὸ πολύ.

Π' τὸ πωὐτον ὠὐδὲις, ſimul, atque, Ariſtoph.

Π' τὸ τόσου, tantùm.

Π' τὸ τυπαπαπῶν, vt in vniuerſum dicam.

Π' τὸ τύσσα καλεῖν, vt ſummatim colligam.

Π' φιλεῖ, vt ſolitum eſt. Plutarchus, ὡς ὁ θαλῆς φεὶ ὅθι σφαγιάσειεν ταῦρον ἢ ἑκατόβοιον, ἢ ὅτι αὐτὸς μόνος vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui.

Π' ὠφελον, ὦ θ' ὄφελες, ὦ θ' ὄφελε dicimus, vbi quid accidit incommode & importunè cuius facti pœniteat: vt Latinè cum dicitur. Nollem factum. Cicero in Verrem, imprudens huc incidi iudices nollem dixiſſe, id eſt, ὡς μὲ πο' ὄφελον εἰρηκέναι. Gregor. in Inuect. in Iulian. ὦ ὄφελόν γε ἦ τὸν ἀδὴν φίλουσαν, qui vtinam etiam ad inferos deſcendiſſet: viam ad inferos ferentem ingreſſus eſſet. Nam ὄφελον per ὀ micron, nec perſonarum nec numerorum diſtinctionem ſignificat. vide ſuo loco. Iliad. 3. Ἠλυθες ἐκ πολέμοιο, ἀφοὐ ἐς αὐτὸς ὀλέσθαι. Syneſ. ὡ ὄφελες μηδὲ ἀνυχεῖν, vtinam ne infortunatus eſſes. In quo genere loquendi etiam ſubuidetur ὡ, vel εἴθε, vt apud Demoſthenem pro corona, ἃ μὲν πο' ὄφελον, ὑ' ὑμῶν ἁπάντων λυσιτελέστερ μετῆχε. Alibi, τοσοῦτ ἦ ἃ μὲ πο' ὄφελον σωιθῆν, &c. ὡς μὴ πο' ὄφελεν, vtinam non acciderit. ὡς μὴ πο' χρεὼν ἦν ὄφελεν, vtinam factum non eſſet Lucian.

Π' cum accentu acuto ſignificat ὅσως. Inde Ariſtotel. Ethicor. quinto, ᾧ τ' ἔξεστ ὡς, ᾧ ὅτ', & vbi, & quomodo, ὡς quando. Inde ὅσπ ὡς, pro quodammodo, quadamtenus, ſic dicitur vt ὅσπιὸν πρόσπω, quod idem ſignificat. Ariſtotel. ſexto Metaph. ἔστ μὴν ὡς κ' ἠὐδὲν μέσ' ὑπὸ ἀνάγκης ἔστ ἀ' ὡς ἔ. Πρὸ τοῦ ὡς apud Poetas. ὡς φάτεσ, ita aiebant. ὡ δ' ὡς, ne ſic quidem, Xenophon. Ἔτ' ὡς ἔφυγ γένεται, ne ita quidẽ ſucceſſit. Theoph. l. 9. hiſt. pl. Item ὡς, vt, per anaſtrophen accipit accentum, vt Odyſſ. ξ, δεὺς ὡς τέυχε δόμῳ, id eſt, ὡς θεύς.

Π' ὅπα, impuli, ὡσα, ἁπάπαπαι, ὡ ἐβαλι. ὅσαι, ὁπόσ' ἂν ἀπ' ἀπέμεσας, ſummouerunt, ἀπὸ ἕλασ' ἀπ' ὠθ'.

Π' σαι, &

Π' σανεῖ, tanquam, quaſi, veluti.

Π' σανιὰ, ferua obſecro. Hebræum eſt, & propriè ad Deum pertinet in Scriptura. Capite 21. Euangelij Matth. ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, hoſanna filio Dauid. Putat Eraſmus peculiarem eſſe gentis Hebrææ acclamationem, quemadmodum apud Romanos Io triumphe. Verùm ſuper hac voce varia fuit Interpretum opinio, de qua qui volet plenius edoceri, legat Hieronim. libellum ad Damaſum pontificem Romanum in quo notat Hilarium, quòd ob imperitiam linguæ Hebraïcæ interpretatus ſit. redemptio domus Dauid.

Π' σκοπὶ, impellebat.

Π' σάπαξ, eodem modo, ᾗ ἀὐτὸν τρόπον, itidem, ſimiliter, conſimiliter, ſimili ratione, nec ſecus. ὥσ μὲ πλησίος ὁμοίως, τοιοῦτος, ἦ ἦ μὲν ὑβίωμ τὸ ἁφάμενος, πλὴν τοῦτ' ἐ τοιοῦτος τῶν ἀρίστων ὑπὸ ἐγένου τῆ σοφοκλεΐ, quod decietum ſublatum non ſit, Pericle authore vna omnes factum eſſe teſtantur, Plutarc. in Peric. Plato 12. leg. ὡ λίθου ἀσαπάσας, ἐπέμοτε lapidem, Cicero ſecundo de Legib. Rurſus in Timæo, σὺ ἀσαπάσας ἔχεις, quod ſui ſimile, cõuertit. Dicitur & diuiſim, Plat. de Leg. & Xen.

Π' σὰι, quaſi, tanquam. Heſiod. ἀσὰι ζωοῖσ' ἐστὶ. Item circiter, ferè. ἀσὰι τρεῖς ἡμέρας, ferè ſeu circiter tres dies.

Π' σὰιν, vt, velut. Odyſſ. ξ, ἐνδίδυε, ὡσάιτο κασίππου, tanquam ſecundo flumine. Et Iliad. β, ὡ δ' ἀῒ ἴσαν ὡσάιτο κωκυτῷ χθὼν πᾶσα νέμοι, υἱλλι ita ibant, vt ſi gigni tota terra abſumeretur: vbi etiam ὡς εἰσὶ legitur.

Π' σὶ τυχὸν, prout accidit. ὡς σωιζε, Heſych.

Π' ὡσεὶ, pulſus, truſus.

Π' σὶ, auribus, non ὦσιν, Thrynich.

Π' σὶς, τὰς, ὑ, impulſus, propulſus, ἀσμὸς.

Π' ὅσκ, quatre, ὅκτω.

Π' σασε, impulſio, ὡσάτερ τὸ ὦσπιε, Heſyc.

Π' σαῦ, quemadmodũ, καθάπερ, καθ' ὅν, καθάπερ, quodgenus, prout, ita, vt, ſic, verbi gratia. ὥσαῦ τὸ σωρεμμὰ, vt eſt in prouerbio. ὥσαῦ τὸ τὰ φιλόματα ἡ τὰ σκόμματα, vt in pituita, ſic in femine, Ariſtoteles ſecundo de generat. Animal. ὡσαῦτω θῶ τες, cum primis, ſi quis alius, Gaza ex Ariſtotel. libro nono Animal. Xenophon in Hellinic. de Pharnabazo, induto Perſico ornatu precioſo, Κατικλᾶσθ οὐ ὡ αὐτὸ ἀσαῦ ἐζῳ χαιτῇ, Recubuit & ipſe humi in habitu ſuo: ita vt erat amictus, diceret Cicero, καθὼς ἔτυχεν. Theophraſtus hiſtor. libro ſecundo, capite vltim. ἀλλὰ ὡ ἀσαῦ ἐζῇ, τὸν τε χρεῶ ἡ τὸ αἰῶ θ' ἡ κατορθὸν, κατασπίσαν, &c. ſtatim ita vt ſe habet, vel continuò prout eſt ita, &c. Aliquando ſignificat quaſi vero. Xenophon, οὐ ὡ ἴσως τῶν λεγόντων, ὡσαῦτω ὠ ἐ τὸ σοὶ ὁ ᾶ, τὰ δὲ βέλτιστ ἐμοὶ λέγειν quaſi vero ò in teſtum non ſit, & ὡσαῦ δίκη, tanquam oporteat. Iſocrates in Panegyr. ὡ περ ἐκείνας ἀὐφ' ἑτέρας δίκη ὑφέξ, ὑφέξ ἦ ἀῒ, &c. Quod dicitur vt ὡς, ἀὐτὸν apud Xen.

Π' σπερ αὖ οἷ, &

Π' σπερ εἰ, vt ſi, veluti, tanquam, quaſi vero, tanquam ſi ὡσαῦτ ἐκ ἀνθρώπ, velut expuitur, Dioſcorides libro quinto, capite 80. ὥσπερ αἱ οἱ πῖρ ἰόντες, quaſi procul deferatur, Ariſtophanes in Problematib. ὡ σπερ ἀνὴ διαρᾶσθαι, quaſi ſit per terſus, Ariſtotel. 8. Animal. ὥσπερ δ' οἱ πε ἐπιπλέοντες, Xenophon. Ariſtotel. de mundo, ὥσπερ ἀφ' οἱ πε ἵλεοι, vt ſi quis proiiceret. Chryſoſtomus, τοῦτο πάσχεις, ὥσπερ αἱ σὰ τ' ἰχθυσ ὅτ' ἂν ὀδὰν ὦ ὑπ' ἠδέος, perinde feceris, ac ſi piſcem ex aqua extraxeris.

Π' σπερ ἐωὐ, pro ὥσπερ: vt & κρεῖσσόν σωὐ. vbi ἐωὐ omatus cauſa παρέλκει, vt in ὡς ἐωὐ. Syneſius, εἴ τινες ἐσ-ὦμεν ἐφ' ὑμῖν πάλαι, ὥσπερ ἐωὐ εἰσὶν, ἔφυγον, &c. ὥσπερ ἐωὐ μέλει, quemadmodum curæ eſt, Sophocl.

Π' σπερ ὠὐ δ' ἐ, vt quidem quemadmodum quidem: pro ὥσπερ δ'. Gregorius, βέλτιόν σοι, ὥσπερ ἐωὐ δ' ἐ τὸ φιλίας ὑποτίθεσθαι νόμῳ.

Π' σ τε, vel

Π' τε, vt, ita vt, ergo, quemadmodum, ita que, interdum, tanquã. Homerus Iliad. γ, εἶδε μάλ', ὥστε θεὸς, id eſt, ὡ θεός. Conſtruitur cum Optativ. Plat. in Phædro, de Lyſiae τε ἐ ὠὐκ ἂν γένοιτο θαυμαστὸν σοφιστὴν ἢ πολιτικὸν, &c. Cicero Tuſculan. primo, Vt minimè mirum ſuturum ſit, ſi cum ætate proceſſerit, &c. Infinitiuo Subiunctiui vel Optativi vice. ὥστε αὐτὸς ἐδὲ αὐτοράπτας διαφθείρεσθαι, μᾶλλ' οἱ στρατηγὸς κατέχειν, vix e libere duces poſſerunt ne & homines trucidarentur. Thucydid. Cum Infinitiuo & Nominatiuo. Plutarchus in Then ſtocle. λέγεται ὥστε κατασφῆν τοὺς ὀδόντ' ἐῦ, ὡ ἐτι νῦν ὡ ἔτι σώιους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ τοὺς ἐωὐτῶ ἡ τὰς γνώτας ἀγνοοῦντ, &c. ita fertur ad gloriã proclivis fuiſſe, vt quum adhuc adoleſcens eſſet, ſecum multa cogitaret, & noctes pernigilaret, &c. Plato in Protagora, Ἡμεῖς δ' ἐπ νέοι, ὡ τε ποσοῦτο ἐκεῖμα δηλεῖσθαι, Nos enim adhuc iuuenes, vt quidem eſt tantæ rei explicatio & iudicium, ἐ-

dem in Tim. σ῀ τὰ ἄλυπον χῤυσίον: Cicero, Vt dissolui nullo modo queat. Π῀ τπ., & σ῀ cum Futuro Infinitiui ex vi verborum φαιὴ, & Ἐπαγγέλομαι. Æschin. de falsa legat. Τοιαῦτα ἔρωτα ἑρῶ ὑπαιδὸς ὢν, ὡς τὰ σώματα ἀπὸ τῶν φίλτρων. Idem audierunt. Timarch. ᾠ μέλλων τὰς εἰρήνας, ὡς ἐκεῖ ἀπαντήσεσθαι μεθ' ὅλης τῆς διαφερούσης κακοδαιμονίας, ὧν σ῀ τὸ Attice etiam cum Indicatiuo iungitur. Plutarchus in Lycurgo, ὥς τε ᾗ πλὴν τὰ πεφρουτισμένα ὀξύς τοῖς, ὡς τὰ λεπτὰ τῆς ὕλης ὁ σκώληξ ἀνὰ πᾶν ἕκαλυφε ἐχόμενος τοῦ λεπτοῦ, ὥστε τὸν ἐργάτην μὴ ἀπορεῖν ὅπου χρὴ τὴν ἀρχὴν ποιήσασθαι, &c. adeò diligenter furantur pueri, vt narretur quendam, quum vulpis catulum surripuisset, palliolóque inuoluisset, laceratum à bestia obiisse. Sic & Isocrates, ὥστε ᾗ τὰς ἀκοὰς τῶν ἀφροντιστοτέρων, ὡς τὸ ἐδὲ τὰ σφέτερα μὴ ἴσασι, vt nec sua quidem norint. Plato libro primo de Republic. ἐφοβούμην ἀνὴρ σοφὸς τὴν ὀργὴν ἀπηδὸς τ᾽ ἠλιόβλητον ἀποκρίνεσθαι, ipsum prior vidi, ita vt et respondere potuerim. Idem Ibidem, ὥστε πόρρω ἐδ᾽ τὸ διαφέρειν, ὥστε ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Aristophan. νεφ. οἱ δὲ εἰς ποσὸν, ἧκ μανιῶν ὀλίγῳ δεῖν ὡς δυσκόλου αὐτοῦ χολῶντ, vt morem geras. Et cum primo Aoristo eiusdem modi. Isocrates in Helena, τοσοῦτο μᾶλλον ἐλείπλη Ἡρακλέους σφυρήκεσεν ὥστε τὴν μὲν ἰσχὺν ἐδ᾽ ἀνεῖναι, ἢ βίᾳ τῶν θηρίων, &c. Xenophon libro primo Memor. ὑμεῖς δ᾽ ἐ σωκράτους, ὥστε ἢ ἀπερυπομόδουσι αὐτοῦ, &c. ita vt ei in memoriam redegerit. Idem in eadem sententia cum Indicatiuo iunxit & cum Infinitiuo, libro eodem, ὥστε γὸ βύτηλε ἰδῖ, ὥστε ἰὼ δεῖ᾽ ἐδ᾽ τὸ ἐπὶ τῶν θρόνων ἐρᾳζόμενον, ὥστε μὴ καταβαίνειν τὰ σκαφεῖα ἀφικνεῖσθαι, τὰ ἐδ᾽ ἀνεῖναι ἐδ᾽ ἐπὶ τὰ ἔργα ἐθέλειν ἰέναι. Thucydides ἐδὲν ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ ἐδ᾽ ἐν πολλῷ ἐγένετο, ὥστε μὴ ἐκπλαγῆναι τὸ πλῆθος ἐπὶ τῷ ἐκείνων ἐλαττώματι. Sophocles, ὥστε ἐκ ἂν ἐπιστῆναι τὸν ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐλθόντα. Ita Plutarchus in Pericle

Ω ὠτὸς, ὁ, ἡ, alis Tarda: vnde nos vulgò *Outarde*. ὠὸς ὠτίδεως scribit Aristot. lib. Anim. lib. 9. cap. 33 & lib. 6. inter magnas aues numerat. Plin. lib. 10. c. 22. Decertent à naso fuus nitor. Proximè eis sunt quas Hispania aues tardas appellat, Græcia otidas, damnatas in cibis: est misla enim ossibus medulla, odoris tædium ex exemplo sequitur. Otidas tamen alij authores in cibis commendant, quod & nos experientia docuit. Dicitur etiam Οὐὶς vel Οτις, Synchus in epistol. H. Ἀνδίδως ἡμῖν ὠτίδα ἢ δικαιοτέρου ἐκτὸς ὠὸς, ἵνα δὲ μὴ ἀγρυπνῶμεν τὴν πόσιν. Xen. κυβδέτων primo (quem locum etiam citat Athen. lib. 9. confirmátque Plutar. authoritate) τὸ ὠτίδιον (sic enim scribendum hoc loco per ὁ, vt apud Hippoc. teste Galen. in Gloss. κἂν τε χὺ αἵτινες ἐν κακοδαίμοσι (hinc eur auis tarda dicta fit) πίνουσαι τὸ βόσκουσι σαπρὸν ὑδάριον, καὶ τοιχὶ ἀπεχρῶνται, τὰ ὑγιᾶ αὐτῶν ὄνεκα ὧδε. Item etiam de iis scribit Galen. libro tertio de Alimentis, Μισπεῖν δ' ἔστιν ἐν τῇ χηλῇ τὸ ἡ τῇ χλωνῇ ἢ σαρκὶ τῇ κοιλωμένῃ ὑπὸ τὸν ὀσφὺν ἢ ὑπὸ τὸν ὠτίδιον τὸν ἐν τῷ ποδὶ. Xen. & Aristophanes apud Athen. lib. 9. Alia auis est Ἄττις, de qua infr. Leg. Ἄελian. & Oppian.

Ω ὠτίον, digitus minimus, auricularis.

Ω ὠτοκονιάδις, ὁ, auricalpum, ὡπαυτὸν. Plat. Comic. apud Pol. li. 2. Σωκρατικὸν ἀστροφυσὶν καλεύσεται ἀεσσεκιὸν ἐτῶν.

Ω ὠτός, auritus. Il. 4. πρίσσοδε ἀκόντιον, i. anfatum.

Ω ὠτοδιάσις, ὁ, ἡ

Ω ὠτοδιάσις, cum in palæstra aures cõminutæ sunt, ὠτὸ τὰ ὦτα τυδιασθῆναι ὑπὸ πυκτέρτου, Ælian. Dionys. & Suid.

Ω ὠτοκάτεξις, aurium contusio ex ictu & plaga. Aliis est aurium morbus, quando finduntur & veluti rimas agunt, vento gelúve diducta. Pol. l. 2. ὠτὸ τῇ ἡβῇ οἱ γαμικοὶ εἰς πάγνη τὰ ὦτα κατεγνώκασι, ἀ ὠτοκάτεξις. Hesyc. ὠτοκάτεξις τὸ ὦτα τυδιασθῆναι ὑπὸ. Martialis, Atinuenes alias fracta colit aure magister, &c.

Ω ὠτοκωφὸς, obturbo, obtundo loquendo, ὥστε χαλκὸν, Hesyc.

Ω ὠτος, ὁ, Otus auis, quasi auritus ὠτὸς ὦν. Scribitur & Ω ὦτος, Latinéque dicitur Asio: vulgò *le petit Duc*. Eft & ἄτος μέγας, qui vulgò *le Duc*, quem *Aegolius* vocauit Alexand. Myndius apud Athen. lib. 9. vbi ipse Sophistes Otum & Otida, i. ἄτον, ὁ, ὠτίδα (de qua supra) turpiter confudit. Asscribit idem Aristot. quædam, nisi ipse fallor falsò: ait enim: ὠνεῖται ὁ Λεσβιακὸς, ὃ τὸς ὃν ῥᾳδ παρόμοιος τῷ γλαυκὶ, ἀλ' ἔστι ὑπὸ τοῦ πτερυγίου. ὀχρὸ τὰ τὰ ὦτα ὑπὸ τὰ ὦτα τὰ τρυφαλὰ χωνὰ, ὅπου ἡ αὐτὴ νυκτικόρακι κεφαλὴ, ὥστε ἡ καλοῦσι (legendum κίξαν Θ.) ἐν μικροῖς, ἡ ἀστρόχιλφ Θ. ἀλίσκεται πανελόπους διὰ τῆς ὀφρὸς τὴν ὀφρὸν τὴν, καὶ τὸν γλαῦξ. Quæ ita transtulit Plin. l. 10. cap. 23. de diffecsu coturnicum loquens, Abeúntque vnà perfuasæ Glottis, & Otus & Cychramus, & c. Paulò pòst: Otus (sic enim in vtroque scribendum, non verò vt habent omnia mẽdosa exemplaria Otis) bubone minor est, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus, vnde & nomẽ illiqui dam Latini asionem vocant: imitatrix aliàs auis ac parasita, & quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter vt noctuæ, intenta in aliquo circumeunte alio. Rursus l. 29. cap. 6. Asionis. Noctuarum est id genus maximum, quibus plumaturum modo emicat ὠτὸς (ab Oti auis natura) etiam dicitur qui facilè decipitur, vanus hẽ m > atque inanis qui gloriolæ falsò choragio ex facili capitur, ὁ δὲ ἐπὶ τοῖς μεῖζ ἢ ἀχρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ὁδὲ Ælius Dionys. & Enst. Od. ἀεὶ κάπφοι ἢ λαὸς ἰοquens, καὶ ὠτὸς ὁ οἰωνὸς, κὰ ὃ ἐν μιμῳ τῷ ἐλέξαντο τὸν: vnde Comœdia Athenien'es persi. ngens, ὃ μοιεῖ ὠτὸς τῷ ἐκλύων, dixit σκώπτουσα τὸ λεύδορ. & τὸ ὠτὸς. Et de Oto sic citato loco legendum apud Athen. ἀποροχίλφ Θ. γοῦν ἐν ἰσιατεῖ. ἀφοποιεῖ δ' ἐξ τὸν τῷ μορφολογικῷ, σαύταν μιμητὸν, ὥστε ἀδρανῶς ποιεῖ. διὸ καὶ οἱ ἐξ ὑπαπαιῴοις ἐκδίκες ἐκ τὸ τυχόντος οἰκοιμεῖ ἀστικὸς καλοῦσιν. χρυῶ τὸ ὄφρα. αὐτῷ ὁ ὕστατος ὁ ὀρχεῖται ἢ ἐφ' ὁσῶπον αὐτῷ, ἢ τὰ ζῶα βλάπτει τε εἰς τὸ ὀρχήμενον νῦν ἐπαίνεται. (laqueos call cant: sic malo potius quam κλυσπαπαίνεται, i. fidiculis trahuntur) ἀφ Θ. δὲ τις, & c. Sunt & parasiticæ aues οἱ Σκώπες, quæ sunt noctuæ minimæ.

Ω ὠτὸς, proprium nomen apud Homer. vide Ἐφιάλτης.

Ω ὠτόμυτος, qui auriculam habet fissam, c. 21. Leuit.

Ω ὠτωνιὸς, compellebat.

Ω ὠτώνις, ἄσπος, ὁ, auritus, aures habens vel ansas. Hesiod. φέρῃ τρί ποδ' ὠτώνιτα.

Ω ὠτὼν, aurium. Plato primo de Repub. κατανταῖν κῦ ἢ τῷ ὦτων τὸ λωῖ ἢ ὀλῶν.

Ω Τ Τ Ο Σ, Ion. pro ὁ αὐτὸς, idem: vt αὐτὸς ἀὐτὸς, idem vir, Homer.

Ω Φ Ε Ι Λ Ο Ν, pro ὄφελον μετάθ. vt inam interessem. Hesiodus, μηκέτ' ἔπειτ' ὄφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετάπιν. μήποτ' ὄφελε ἢ θνητὸν ὀνίσσαι, & c. Euripid. vt inam nunquam euenisset, vt bubulcus habitaret, &c.

Ω Φεν, pro εἶδον.

Ω φέλεια, ας, ἡ, vtilitas, profectus, emolumentum. Xenophon, ὁ μαὶ ὠφέλειά ἐστι, mihi est vtilitati. Apud Plat. τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, vtilitates capere. Plato in Timæo, Οὗτ' ἐν ὠνῷ τῷ ἐμῶν λόγων (i. vt mea fert opinio) πάντ' ἂν μᾶλλον ὠφελείας χάρ ἐν ἡμῖν. Cicer. Rerum enim optimarum exemplorum nobis oculi attulerũt.

Ω φέλειος, subsidium, præsidium, βοηθεια, συμμαχία. Aristot. de mundo, ἐν τοῦ ὠφέλειος dicit, i. Dei auxilium & præsidium. κτᾶσθαι γὰρ τοῦ, mittitur auxilium, in ittitur: subsi ium, Thucy. ὠφέλειαν βεβέσαι ἐδόθη, auxilium impetrare, Idem. ὠφέλειαν πέμπειν, auxilium transmittere, idem Thucyd Pro præda seu præda: pretio, Plutar. in Camil.

Ω φελέομαι, ὠνέομαι, πορίζομαι, vtilitatem capio, iuuor, commodum consequor, proficio, lucrificacio, fumo emolumentum, in meã rem est. Accusat. iung. ὠφελοῦμαι τῷ χρήματα, pecuniis cumulor, in pecuniis accipio vtilitatem, Aristot 8. Ethico. ὠφελεῖσθαι ἐδὲ ἐκπίνοντας μεγάλα, soluentibus vtilitatis multum attulisse, Plutar. in Solon. Xen. alter, θῶκοσι δὲ πολὺ αὐτὸν ἡ ὠφελεῖσθαι ἐκ τῶν φίλων διακρουόμενος, ὃς ὧν ἐμοὶ ἐδόκει μᾶλις ἐὸ τὰ ὠφελεῖσθαι ἐκ τῶν φίλων κτᾶσθαι χρήματα, vnde quis proficeret maximè ad parandos sibi amicos. Idem, ὠφελεῖσθαι ἐσ' αὐτὸς, ex ipsis fructum capere. ὠφελοῦμαι τὰ αὐτὰ, idem Xen. ὠφελοῦντες, subleuatus. ὠφελοῦντες ἀφελόντας, neglexit præda diuitias, Plutar. in Camil.

Ω φέλες, ὁ

Ω φελὴς, vide in ὠφελος.

Ω φελήσω, δέω, σω, νεω, iuuo, prosum, sum vtilis, subleuo, bene mereor, commodo, officio, confero: sum auxilio, opem fero, adiumentum affero, Cic. Act. Accusat. & Poetice Datiu. Sic apud Dioscor. ὠφελεῖ ὅπλα πικρὰ: ἰσθὶ ὠφελεῖ, nihil prodest, Xen. ἐκείνων ὅσῳ τὰ μέγιστα ὠφελήσας, de illa optime cris meritus, Lucian. in Achar. ὠφελήσει σφᾶς μᾶς τὰ ὅπλα, Cæsa. l. 4. Grãm. iuui iuenter io his quæ poslum. Xen. cum duobus Accusat. lib. 1. Σύμμαχοι πάντες εἰς βοηθήσαι ὠφελεῖς, si mmis beneficiis omnes afficiebat, opti. me meretebatur de omnibus. ὠφελεῖς τὰ μέγιστα, sum maximè vtilitati. Plat. epist. 6. Δημόκριτος εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖ, mutuam afferre vtilitatem quàm maximam.

Ω φέλημα, emolumentum, quod prodest, vt vertit Cicer. 3. de Finib. Ibidem, ὠφελήματος, ἡ βλάψματος, emolumenta, & detrimenta, expositi.

Ω φελὴς, ὁ, ἡ

Ω φελήσιμος, vtilis, commodus. Sophocles in Aiace, πολλοῖς σὶ ὠφελὴ τυχεῖ.

Ω φέλιμος, ὁ, vtilitas, Soph.

Ω φελητέον, iuuare oportet.

Ω φελητὸς, commodo afficiendus, Xen.

Ω φέλια, vtilitas, in Epig. & ὠφελία, Ibidem.

Ω φέλιμος, ὁ, ἡ, vtilis, perutilis, ὁ ὠφέλιμος ἐμπιοῦν, expediens, cõmodus, qui adeft auxilio, adiumentum afferens, Cic. Xen. ὠφέλιμόν τι ἀὐδενὸν ἡ ἀχρεῖον ἢ. Idem, αὐτὰς δὲ ὠφελίμους ἡγάτας, eas vt sibi commodas diligebat. ὠφέλιμος ὁ ἐπιστήμων, vtilis admonitio, Naz. ὠφέλιμος, res vtilis, Plut. in Themist. ὠφέλιμος τοῦτος, Plato.

Ω φέλον, vtinam ego: debui, pro ὤφειλον, & construitur cum Infin. ὄφελον ἐπίθεσθαι, vtinam vidissem, Eurip. ὄφελον ἐκπεσεῖν βίου, Sophoc. vtinam vitam reliquissem. ὄφελες, vtinam tu, pro ὄφελες. ὄφελες ὑπὸ μὴ γενέσθαι, Aristophan. vtinam disruptus fuisses. Homer. Il. γ. ὄφελ' ἐς ὠπτὸ ὀλέσθαι, vtinam illic perisses. Ὄφελον ἐν ἀστικοῖς, inquit Interp. ὄφελον, vtinam illic etiam Aduerb. ἐν ὄφελον ἐγὼ, vtinam essem, Aristoph. ὄφελ' ὡὶ πὰ ὄφελον λαβεῖν ὑμῖν δοῦναι, vtinam nunquam accepissem Menelaum, Euripid. ὄφελε δεῦρ' ἐλθεῖν, ὄφελε ἀγαγεῖν δεῦρ' ducere, Musæus. ὄφελεν ἐν ἀβίῳ τὸν ὑμέναιον Epig. vide ὡὶ ὄφελον.

Ω φθαλμία, oculum amisit.

Ω φθαλμὸς, ὁ, ἡ, oculus, conspectus sum, visus sum. ὤφθην μάλιστα, maximè tuit conspicuus ὤφθησαν, conspecti fuit, visi sunt, deprehensi sunt τοφοῖς ὤφθη.

Ω φιλάτατος, ὦ ἑτ. ρ. ὦ ἄνθρωπε φίλτατε, ὁ amicissime.

Ω φίλη, ἡ ὠφέλεια, debuit, subnoxius fuit. vide Ὀφλισκάνω.

Ω φλημα τῶν δικῶν, tei iudicatæ debitor sum. Aristoph. πρὸ. ἢ δίκας ὤφλημα.

Ω φλισκάνω, ὄπος, laminatus, ὁ ὄφλισκὼς τῶν δίκλω δικάσας, apud Demosth. in crito damnatus, κατάδικος, ὑπόδικος, κατάκριτος, κρίτος ὤφλῶν. vide Ὀφλισκάλων.

Ω φλυκὲ βαφὴ, ἐς grand de, ζῳὸν, debitum.

Ω φρὺς, ὁ, ἡ ὀφρὸς, leue Hesyc.

Ω φρυοειδὴς, clatus, supercilio sus.

Ω φρύς, pellis, & herba quædam, Hesyc.

Ω χ Α, aperui, a verbo οἴγω.

Ω χ ἀμὴ, ὁ, lamenta, Gaza de Senect. sed vide legendũme sit ὤχμὴ

Ω χέτω, sedebat.

Ω χέτεται, apud Hippoc. i. ἀκρίσεως ἢ διεξόδου κάκτηται, deriuatus est, habet effluuia atque emissaria.

Ω χετο, fugit, aufugit, abiit: a verbo οἴχομαι. ὤχετ' ἐξεκαυὲς, furrexit & abiit, Plutar. in Publ.

Ω χθησαν, commoti sunt, grauati animóque suspensi fuere,

Eustath.Iliad.ω.

Ω χέω, impello, vecti moueo, laboro, ægroto, Hesych.

Ω χέλια, πάντα dicunt Græci, vt Latini ire perrexi. Dem. σὲ δ' ἐπιφέρειν ἡμῖν ἀεὶ ἐκκλησίαν φίλιππον ὄχεται δὴ ἀεὶ ἐκκλησίαν φίλιππον. Cicc. in Acad. itaque co. festim ad eum ire perreximus, i. cœpimus. Liuius, Triginta nauium classe ire obuiam hosti pergit. Plat. in Phædone, Τὸ δ' ἀεὶ λέγειν, τοῦτ' ἤδη φορτικὸν οἴχεται ἀπιὸν, ὥστε καὶ παῖδα καὶ γυναῖκα καὶ τὸν ἰδιώτην. Sic dixit Homer. βὰν δ' ἴεναι. Similiter quæ dicitur ἐκδιδόναι χαμαὶ τὸν ὄμβρον. Sic & Tacitus, Curtius & Quint. vltra ire dicunt, quòd Græcè est πορεύεσθαι.

Ω χρα, ας, ἡ. Ochra, quæ & vulgò *Ochre*. Terra est lutei coloris & pallidi: vnde ὠχρὸν ἔνδυμα dictum, i. χλωρόν. Et verbum Ω χρᾶσθαι καὶ ὠχριᾶσθαι, ὥχρακα μηλίνην, probat Dioscl. 5. ca. 108. Plinius de Rubrica fabrili (quæ est ἰώλυς σκυτινικὴ) loquens, Nascitur & in ferrariis metallis. Ex ea fit ochra, exusta rubrica in ollis noui luto circunlitis. Hoc planè falsum est: nam contra. ex ocra vstâ fit rubrica. Theophr. li. περὶ λίθων, γίνεται μίλτος ἢ ἐκ τῆς ὤχρας κατακαομένης. Dioscl. 5. c. de Rubrica fabrili, γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὄχρα ἐστὶν εἶδος, ἡ ὤχρα καιομένη καὶ μεταβάλλουσα εἰς μίλτον. Legendum igitur in Codice Plinii, Et fit ex ocra exusta, rubrica, &c. l. lege Gal. in 2. Prognost. Hippoc. & Vitruu. l. 7. & c. 7. Alij ὦχρα scribunt minus rectè.

Ω χράω, pallesco, ὠχριάω. Nic. in Alexipha. Ω χρώντα βδέλυσσε, πίμαρνα δ' ἀχλὺς. vide Ω χλω.

Ω χρὸς, pallidus ὠχρὸς λέγεται, pallidus dicitur, Aristot. in Prædic. qualit. vide Ω χρέω.

Ω χρώσσω, pallor, ὠχρῶ, ἡ ὠχρωσία, Suid.

Ω χριάσσω, μ. ἀσσω, σ. αξω, palleo, pallesco. ὠχριάω: timeo. Dicitur autem ὠχριᾶσαι ἢ ὠχριάσαι. vt μισθῶσαι ἢ μισθίσαι, κατασοῆσαι ἢ κατασοφίσαι. Hom. Od. λ. Κείνου δ' ὅπποτε πεύσεαι ἔγγυθι δῆθ' ἐφοδευομένοιο, Οὔτ' ὠχριάσαιτ' ἀρεῖο ἀκήριον, οὔτε σαώσαις Δάκρυ ὀμορξάμενος. Aristot. in Prædic. Οὔτε ὁ ὠχριῶν διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ὠχρίας, φησὶ μᾶλλον τοῦτο ποιοῦντα ἢ. Translate dixit Aristoph. in Pace, Ἡ πόλις ὁ ὠχριῶσα καὶ φοβουμένη.

Ω χρόλευκον ἄνθος, flos ex luteo pallescens, Ruell. in candido pallidus, Barbar. in pallido candidus, Marcel. l. 4. Dioscl. c. 43.

Ω χρόμους, αιτος, τὸν, vide Ω χρίασε.

Ω χρόμματα, quibus oculi pallidi, vel ochræ colore, Adaman.

Ω χρὸν, τὸ, vitellus oui: eruilium: vide Ω χρός.

Ω χρός, ὸ, pallor, ὠχρίασις. Homc. Il. γ, ὠχρὸς τε μιν ἔλε παφιτὸς, pallor eius malas inuasit. In Epigramm. Ω χρὸν μὲν πρόσωπον ἔλεν Dicitur & Ω χρότης, ὠχρότης Ω χρὸς, legumen: quod Latine Eruilium: vt λάθυρος est cicera siue ciccercula Colum. & Plin. qui ait l. 18. c. 12. Est & ciccercula minuti ciceris, inæqualis, angulosa, veluti pisum, &c. Nos ὄχρις vocamus *pois mongues*. Galen. l. 1. de Aliment. scribit, Παραπλήσιον μὲν εἶναι τὸν ὀσίαν τῷ λαθύρῳ τοῖς ὄχροις τε καὶ φασήλοις. Plinius l. 21. c. 12. ait fabam & eruilium gratas herbas esse apibus, & harum causa in alueariis seri præcipit sequutus Aristot. histor. l. 9. c. 40. vbi inquit, ὅτι φυτόλοφα συμφέρει σφῆκι τὰ σμιλὸν κυάμους καὶ ὄχρους. Theophrast. de caus. l. 4. cap. 2. afferit fabam & eruilium celerrimè pertundi. i. perforari, cuatis nempe ex corruptione curculionibus vermibusque id genus, i. ὅτι καὶ ὁ κύαμος καὶ ὁ ὄχρος τὴν ἀκμὴν κάπτουσι. Quod parum fœliciter vertit Gaza hoc modo, Quapropter celerrime fuæ naturæ tunditur faba, & cicera.

Ω χρός, ὰ, ὸν, pallidus, luteus, ὠχροειδὲς. Aristot. in Prædicament. qualit. ὠχρὸν δὲ γὰρ τῆς, τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐγχύσεις ὀφθαλμοῦ, ὠχρὸς ὠχρὸς ποιεῖς γνώσεται, fluuius pingitur pallidus, Idem Aristot. in Probl. ὠχρὸν τὸ σῶμα, vitellus, Gaza l. 6. Anim. d. Aristotel. alibi vertitur luteus humor. τὸ ὠχρὸν, i. pallor, conflatur ex albi & flaui cõmixtione, i. λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένῳ, teste Plat. in Tim. τὸ ὠχρὸν, i. pallori, nullus color est contrarius, Aristot. in Prædic.

Ω χωκε, perit, abiit, ὠχετο.

Ω ψ, ωπὸς, ὁ, facies, vultus, ὀφθαλμοῦ, Hom. Il. ἰοὴ δ' ἀὐ ἴμασε γε Τετραίνουσ' ὠπὴ τε καὶ ἔμπεδα ἰδνώθη, i. εἰς ὀλίγα ἐλάθη: vnde Ανωπαίη. Hesiod. ἀθανάτης δ' ἔδε εἰς ὠπὰ ἰόντα. Ω ψ oculus, ὀφθαλμὸς, Eust. Od. δ. Comm. Aristoph. in Pluto, ὦπας ὦ ὁσπὶ, i. foramina, κοίλωματα γάρ ἐστι καὶ ὀφθαλμοί. vide Ω σωπή. Hinc ἐρυσωπῶν, ἀμυδρωσωπῶν, cum derluatis: Κατασπᾶν, &c. Ω ψ ὤπος, ὀνομen proprium apud Hom. Ω πος Ἀρεύτερ, Πεισηνορίδαο. Od. α.

Ω ψ, πὸς, ὁπτήρ εια, Hesyc.

Ω ψισαν, cunctati sunt, ἐθρέψθωσαν, Suid. vide ὀψίζω.

Ω ψίθεος, serius venit, ὀψὲ μὲν θεσπέσιος ἦλθε. Ælian. ὠψίθεος ποτ' ἄκων vide ὀψίζω.

Ω ψοπόνος, ὁ, qui circa obsonia versatur, obsonator, coquus. Dicitur tamen ὄψον pro obsonio, ἀπὸ τῆς μικρᾶς. Et Grammatistarũ nonnulli obsonium dici malunt, quam obsonium, parũ memores quanta sit b & p literarum affinitas. In Epig. scribitur, ὠψοπόνος Σπι θὰρ Ἐμπᾶ πάλι σούλοια τέχνη Θέκατο δουλοσυνίας ἄχθος ἀτωσπέμψθαι, i. ὁ ὀψὲ τὰ ὄψα ἀγοληθεὶς, ὁ μάγειρος.

Ω ψίς, penuariæ cellæ.

Ω Ω Δ Η Σ, ὸς, ὁ, ἡ, similis ouo, ouatus, ὠειδὴς.

Τῇ ΘΕῌ ΚΑΡΙΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ
ΕΙΣ ΑΙΩΝΑ.

ACCES-

OPVSCVLA.

1. *Accessio quarundam vocum,* pag.939
2. *Verborum Anomalorum, & qui in vsu sunt apud poetas thematα,* 942
3. *Collectio vocum quæ pro diuersa significatione accentum diuersum accipiunt,* 995
4. *Vrbicij de exercitus ordinibus,* 1001
5. *Vocabuli Ὡς significationes,* ibid.
6. *Chœroboſci de dictionibus quibus additur vel abiicitur ν* 1002
7. *De Græcæ linguæ Dialectis ex ſcriptis de arte Ioannis Grammatici,* ibid.
8. *Plutarchi de Dialectis, quæ apud Homer.* 1006
   Eiuſdem item de Tropis, qui ſunt maximè in vſu apud Homerum, 1007
   Eiuſdem de Schemat. & Hom. eorum vſu, 1008
9. *Corinthi de Dialectis,* 011
10. *Significata τὸ* H, 1018
11. *Tryphonis Grammatici de Paſſionibus,* 1019
12. *De Inclinatis, & Encliticis, & Synecliticis,* 1020
13. *Amerotij de Græcorum notis arithmeticis,* ibid.
14. *Herodiani, de iiſdem tractatus,* ibid.
15. *De Menſibus & eorum partibus.* 1023

ACCESSIO QVARVNDAM VOCVM PARTIM EX VETERE LEXICO, PARTIM ALIVNDE.

ΒΑΣΤΑΚΤΩΣ, ita vt portari non poſſit. Heſych.

Ἄβιος, ſine vita.

Ἀβλάκωνες, apud Plat. cõmicum pro ἀπλάκωνες.

Ἀβρυπτιάσω, vitam mollem & delicatam ago.

Ἀγαθικός, probus: ἀγαθικὲ, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθοποιός, bonum vel bona efficiens. Aphrod. Expon. & munificus, beneficus.

Ἀγαλματοφόρος, tanquam ſimulachrum vel imaginem in animo circunferens.

Ἀγκίζω, irrito.

Ἀγλεσμός, irritatio.

Ἀγλεστὴς, irritator.

Ἀγκυλοκνήμων, ſuffragine.

Ἀγκυλόρυμβος, cubitalis.

Ἄγλυφος, inſculptus, incelatus.

Ἄγνιστος, puri ficus.

Ἄγξις, ſtrangulatio.

Ἀγορκτὸς, emptitius.

Ἀγριελαία, oleagina.

Ἀγριμος, ferina.

Ἀγροκωμάτα, carduus.

Ἀγρομελάχη, bibiſcus.

Ἀγυιάτις, ſaliuncula.

Ἀγυιεύς, agricola.

Ἀγρυπνιστὴς, vigil, excubitor.

Ἄγχιστις, necator.

Ἄδωνις, deus quidam apud Phrygas, Hermaphroditus. Heſyc.

Ἀδελφικὸς, fraternè. Ioſeph. Ἀδελφότης, germanitus.

Ἀδιαστάτως, indiſtinctè. Ἀδιαστάτως, ſinedubio.

Ἀΐδιος, perennis, æternus, perpetuus, ſempiternus.

Ἀειδιότης, æternitas, perpetuitas, perennitas.

Ἀθυμποποιὸς, infanda faciens vel gerens.

Ἀθρισκὸς, cateruatim.

Αἰγάγεον, capriola. Αἰθριοπὸν, ſereno.

Αἰσποπὸς, obſecundo, ſecundo. ἀφισποπῶ τὸ ἔσονται, proſperabitur.

Αἰχμαλωτιστὴς, captiuator.

Αἰωνιότης, æternitas, perpetuitas, diuturnitas.

Ἀκινίζεται, geſtatur.

Ἀκρόθυμον, inofficioſus.

Ἀκρόσιτος, indeuotus.

Ἀκροτίλωτος, inlibatus, inlibata.

Ἀκήρατος, ſincerus, incolumis, integer. ἀκήρατον, integrum, ſolidũ.

Ἀκηρατότης, integritas. Ἀκηράτως, ſincerè.

Ἀκατονόμαστος, indemnatus.

Ἀκοϊδιον, auricula.

Ἀκωνάτης, ſamiarius, cotiarius, acutiator.

Ἀκωπαρεῖον, mericulum.

Ἀκωπωλιον, meritorium.

Ἀκρομύδιον, gruma papilla.

Ἀκροχορδών, ἡ μυρμηκιὰ, verruca.

Ἄκυντον, incelatum, inabſcondibile.

Ἀκωτηρίασις, truncatio, mutilatio.

Ἀκυρωσία, arrogatio, euacuatio, irritum.

Ἀλαζονία, iactantia, inſolentia, adrogantia.

Ἀλεκτρυομανία, gallicinium, galli cantus.

Ἀλέκτωρ, incandidus. Ἀλίμβος, importuoſus.

Ἄλιμος, vnguentum.

Ἀναστίλλω, reprimo, inhibeo, reſtringo, cõtraho. Eurip. Gal. Exp. & propulſo impetũ irruentis. apud Plut. Ité ſuccingo, ſubligo: vel etiam ſurſum traho. vnde voce media, apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' αἰστύλωθ', ὅσαισιν ἀμμάτων ζωνῆσιν ὀλίγυπτο, nebridibus ſe ſuccingebant quibus vinculorum nodi ſoluti erant: vel nebridas ſubligabant, aut ſurſum trahebant.

Ἀνεπηνδεύστως, inhabilitas. Syneſ. Ἀνεπλήκτως, inexplebilis.

Ἀνεκτότης, tolerabilitas. Ἀνεμώνιον, vaccinium. Ἀνέμωνες, inueſtis.

Ἀνεξάλιπτος, inexorabilis.

Ἀνεξιλέωτος, inexorabilis, implacabilis.

Ἀνεπιβουλία, perſecutatio, indagatio.

Ἀνεμάτως, inconſultus.

Ἀνεκτότως, patulè.

Ἀνηκεστότης, inclemẽtia.

Ἀνθιακὸς, viridarium.

Ἀνθεκαθήκη, cella carbonaria.

Ἀνθὼν, viridarium.

Ἀνικυότης, infirmitas. Ἀνιόν, ſalarium.

Ἀνοδυτὸς, inuiũs, inuia, auius.

Ἀνταφρία, rebellatio.

Ἀνταύτης, rebellio, perduellio.

Ἀντιλογος, compenſatio.

Ἀντιποίδυσις, reputatio.

Ἀντιχυτεάζω, repignero.

Ἀντιχυτὴς, obſes.

Ἀντύπαρχος, ſubpræfectus.

Ἀντωφείδομαι, obnitor, renitor.

Ἀντωφέστὸς, reſtipulo.

Ἀντωφώτησις, reſtipulatio.

Ἀντιφέρω, refero.
Ἀντιφορά, relatio.
Ἀντιφώνησις, oratio, quæstio, postulatio.
Ἀντιβάσεις, refragatio.
Ἀντιβασία, aduersatio.
Ἀντιβάλλω, obtracto.
Ἀντικαθίστημι (ὑπὸ δίνδρων) subsidere.
Ἀντιλεθρον, adulterina clauis.
Ἀντιστίζω, obstigilo, obtrecto, officio.
Ἀντικόπτω, offendo.
Ἀντιβιβάσω, remancipo.
Ἀντιπάταξα, repercutio.
Ἀντιπλέκω, retorqueo.
Ἀντιπαλίμπησις, rebellatio.
Ἀντιπροβιβάζω, prolegatus.
Ἀντισκοτῶ, obsto.
Ἀντισκοτίσω, officeret.
Ἀντισκότισις, obstaculum.
Ἀντιπαίω, proquæstor.
Ἀντιχάιρω, rchisco.
Ἀντιλαφῶ, obtracto.
Ἀντιφοβέομαι, refragor.
Ἀντυγρᾶφον, sine scriptore.
Ἀνυπομόνητος, intolerabilitas.
Ἀνυπόστροφος, inremeabilis, irreparabilis.
Ἀνύτης, gerulus, efficax.
Ἀνυφάνω, retexo.
Ἀνύφαντος, intextus.
Ἀνώγεον, superficium.
Ἀνωφελία, incommoditas.
Ἀξιολογότης, honestitas.
Ἀξυσον ὄδυ, sarisa.
Ἄξυστος ὕλη, rudis materia.
Ἀοδὲς, inuius.
Ἀπαντᾶ, obuia.
Ἀπαβλίηριον, apanteterium, deuersorium.
Ἀπαντητὸς, deuersorarius.
Ἀπαντητικὸς, obuius.
Ἀπαντητικὸς, obuiam.
Ἀπαριθμέω, abnumero, denumero.
Ἀπαριθμῶμαι, enumero.
Ἀπογεγραπὲς, censor, censorius.
Ἀπογυμνὸς, denudo.
Ἀποδιδιλόομαι, delargior.
Ἀποδιάτυπος, edecumatio.
Ἀποκαίω, dedeco.
Ἀποίκοτος, inefficax.
Ἀργυροπαμπόνιος, argenti susceptor.
Ἀργυρεοῦ λέβης, argentarius.
Ἀρθρητικὸς, articulatè.
Ἀρνῶ, refringo.
Ἀφλωπὸς, refractio.
Ἀφλιπτος, inamabilis.
Ἀχαρὲς, ὁ μὴ χάιρων, infatabilis.
Ἀχρησιάστης, incommoditas.
Ἀχρωμία, impudicitia.
Βαβάλιον, cunabulum.
Βαβαλισθέω, cunę.
Βανδίσσω, tormentum murale.
Βαρυσότης, arrogantia.
Βαπτὸς, pressus.
Βάσμα, vissium.
Βιβλιοθήκη, aciarium.
Βλακία, iactatio.
Βλαβὲς, insulsus. Βλαβὴς, incondítum.
Βλαβερῶμαι, insulsor.
Βόϊλος, cupa. Βόϊλον, cupella.
Γαγγαλισμὸς, titillatio, vellatio.
Γαλακτοπόλης, lactarius.
Γεροντέριον, senecio.
Γεωργάτειρα, cultrix.
Γήδιον χυτὸν κηδωτὸν, balluca.
Γλαφυρότης, festiuitas.
Γοῖνος, pugnus.
Γομφαῖρα, ἡ Σκλαβὴ, scrofa.
Γρωμίζω, grunnio.
Γυμνωτὴς, denudator.
Γυνεῖκεῖον κόσμον, polliuare cribrum.
Δακτυλιοειδὴς, annularius.
Δαμαστὴς, domitor.
Δανείστρια, creditrix.
Διαθηκογράφος, testamentarius.
Διάφορος, diuortium, dissidium, repudium. Διάφορον γάμου ποιεῖσθαι, repudio.
Διαιτάρχης, atrienſis.
Διακάτοχος, possessor, detentator, retentator.
Διακατασῶ, constituo.
Δίβλαθμον, bigradum.
Δοβίνη, aturnculus, forunculus.
Δοιὰς, duitas.
Δοκατιὰς, tignarius.
Δοκατίαιον, tignarius.
Δολοφόνος, interemptor.
Δουρήσιον, duracinum.
Δωρεαῖος, gratuitum.
Ἔγγενέρεες, ſolers.
Ἐγκατάλειψις, reliquacio.
Ἐγκαντερισὴς, instimulator, instigator.
Ἐγκοίμηθρον, dormitorium.
Ἐθνοφύλαξ, gentilicius.
Εἴπασις, ἡ σφιγξις, pressus.
Εἰσακτὴς, inductor.
Εἰσπάτειον, per introitum.
Ἐκξυτὸν, clixo.
Ἐκξυσὸς, clixus.
Ἐκζήτησις, exquisitio.
Ἐκζητὴς, exquisitor, flagitator, quęstionarius
Ἐκκαμίζω, immuto.
Ἐκπαγεσθὸς, adscriptitius.
Ἐκραδεύω, irrigo.
Ἐκκρεπτὸς, inchoatiuum.
Ἐνεδρευτικὸς, insidiosus.
Ἐνεδρευτὴς, deceptor, insidiator, seductor.
Ἐνεδρεύω, inlecebro, insidio, obsideo.
Ἐξαλαπίζω, exclamo.
Ἐξακανῶ, exacuo.
Ἐξαμιλιάδιον, ſemenstruum.
Ἐξαύτησις, exhaustus.
Ἐξαέριον, semis.
Ἐξαδμαίτω, exhalo.
Ἐπαρχότης, prȩfectura.
Ἐπαυρίνιον, ceruicale.
Ἐπερεθίστης, venustè.
Ἐπικωμῳδία, comessatio.
Ἐπικωμαστὴς, comessator.
Ἐπικωμαστικὸς, comiter.
Ἐπιμαρτυρητὴς, adtestator.
Εὐαρχιακὸς, strena.
Εὐδήλως, manifestè.
Εὐδιάγνωστον, facilè discernendum.
Ἐφίτειος, annuus, annotinus.
Ἔφηβος, pubertus, puberta, pubis, pubescens.
Ἐφηβότης, pubertas.
Ἐχιδνοειδὴς, vipereus.
Ζεύκτης, iunctor.
Ζυγατὴς, iumentarius.
Ζωμεύτης, trulla.
Ἡδύοσμον, menta.
Ἡλιοτάσιον, ſolstitium.
Θαλασσοκρέμβος, holus marinum.
Θεογενὴς, diuinigena.
Θρυωπὸς, luctificus.
Θρύλος, rumor.
Θρυλῶ, trumigero, vulgo.
Ἰγδὶς, mortarium.
Ἰδιόχρων, natiuum.
Ἱπποκαμία, falerę.
Ἱπονομικὸς, equarius, equipastor.
Ἰσοπεδὲς, planum.
Ἰσιὼν, rextrinum.
Ἰσιοπαὶς, veliuolus.
Ἰσιοπὸς, veliuolum.
Ἰὼ, ἰὼ, cho.
Καδιδάριος, cabidarius.
Κάγχελος, cancellus.
Καθέδριον, ſedile, ſubsellium.
Καθελεσμὸς, regradatio.
Καθολωτὴς, solutor.
Καθέρεσις, delibutus.
Καθυφαιρεσὸς, demersio.
Καθήγγελτος, indicatio.
Καθηγγέλτης, delator, nunciator.
Καθήρμος, onustus.
Καθαβαμὸς, innodo, vincio.
Καθηδλωσις, lignatio.

Καταῤῥύπτης, irriguus.
Κατακυπτέλλω, peroro.
Κληρονομικός, hereditarius.
Κυβίζω, aleam ludo.
Κυβιστητής, aleator, aleo.
Κυβερνήτης, ὁ, gubernator, magister nauis.
Κυματηρὸς, fluctuosus.
Κωμῳδία, ambitus, adulatio. κωμῳδίαι, blanditiæ.
¶ Λάκκος, lacuna.
Λάκκος, laccuna, laccus, cisterna.
Λιπαιμέμφος, scrupulosus.
Λικνίζω, vanno, vannio.
Λίκνον, vannus. λίκνον, βακελιστήριον, cunabulum.
Λειψανοθήκιον, reliquarium.
Λοιπουργία, reliquacio.
Λοιπουργέω, reliquo.
Λανιστήρ, lanista.
¶ Μακροχρονιότης, longæuitas.
Μαρτυρόπραγμα, contestatio, testificatio.
Ματαιβρυκτάκτης, ingigerulus.
Μεγαλουργία, magnificium.
Μεγαλουργέω, magno opere.
Μεγαλόλογος, magniloquax.
Μελκεῖραν, atratus.
Μεταβάτης, dissultor.
Μετάθλιξις, petitio, persequitio.
Μεταχεῖν, defundo, transfundo.
Μεταπλεῖν, accieudus.
Μεταπωλῶ, reuendo.
Μυσκάριον, muscarium.
¶ Ναΐσκάριον, ædicula, sacellum.
Νυκτοπέμπος, noctuago.
¶ Ξυστὸς, carptus.
Ξαίστρια, pucatrix.
Ξυστὸς ποιῶ, torrens.
Ξυστοποιῶ, strigilarius.
¶ Ογκοποιῶ, tumefacio.
Ὀδοντιακός, lentiarius.
Ὀδόντων, lintiamen.
Ὀδοντώδης, lentiarius.
Ὀλισθοποιῶ, labefacio.
Ὀστολάσκης, ossifragus.
Ὀψωνάτωρ, stipendiarius.
¶ Παλάμων, portunus.
Παλαιόρραφον, sutriballum.
Πελαργὸς, ὁ, vetericamentarius, veteriuallus.
Παλαιομαθής, veterator.
Παράγγελία, denunciatio, condictio, interdictum. Concidere est denunciare, priscè: nunc verò conditionem omnem in personam actionem dicimus.
Παραγγελεὺς, denunciator.
Παράληρος, delirus, silicernium, cadauer.
Παραληρέω, delirus, silicernium.
Παραφύλαξ, custos.
Περιδίδωμι, circundo.
Περιδρομεὺς, ambiciosus.
Περιφορεύς, regula.
Περιγεύτης, pygustator.
Περιπάτωσις, proimpendo.
Περιπρίω, præligo.
Περίζωσις, præcingo.
Περιπλοῦς, ignipes, nauis.
Πρότιμον, priuilegium, prærogatiua.
Πυρπολωσάσης, ignipotens.
Παγωνιεὺς, barbatus.
Παγκακρεῶν, barbatoria.
Πωμοπὸς, operculum, cooperculum.
¶ Ραφιδοθήκη, naciarium.
Ῥιζοῦ, radix.
Ῥεῖθρον, riuum, riuus, alueum, flumen.
Ῥυτὸς, riuosus.

¶ Σαβίνη, sabella.
Σαγματοποιὸς, laginarius.
Σακκοπλόκος, saccarius.
Σάπεξ, tinea.
Σάραπις, sarapice.
Στρατοφύλαξ, manipularius.
Σιδηρηρὸς, ferrarius.
Σιχασία, tedium, teditudo, fastidia.
Σιτόμετρον, cibarium, diarium.
Σηλιωνὸς, gerrio, gestio.
Στρόβιλος, pineum.
Στρόβιλος, pinetum.
Σύμφωνον, pactum, compactum, conuentum, conuenticulum, pactio.
Σωσχεῖς, ὁ σωσχὰς
Σωρόω, suto, consuo. σωρηχεμμένος, sutum, consutum, conser tum.
Σωρήσω, confligo.
Σώρεια, compluuium.
Σώσπορος, concitus.
Σωσταρβία, confessio, coacerua.
Σωστηχίτης, eiusdem artis confector.
Σωτηριωδῶς, salubriter, salutariter.
¶ Ταῦλος τὸ, qui ludit tesseris, à ταβλίζω.
Ταβλιστὴς, tabellarius.
Τοναγάδης, vadosus.
Τονία, phasis, fascia.
Τοπαρχία, pagus.
Τραχηλοκοπία, decollatio.
Τριθημερινὸς, nudius tertianus.
Τριζάκλιος, grellus.
¶ Τὰ ἅλμυρα, aqua salsa.
Τὰ ἁλιτὰ, aquator.
Τὸ ἕλος πόσιον, stagnum, lacus.
Τὸ λοκάτωκα, fyluicola.
Τὸ ἀβραῦδιντῶ, exauctoro, auctoro.
Τὸ πλαγιάλιον. lateralium.
Τὸ σύμαυρον, obscurus, subluculus.
Τὸ σύμυζις, τὸ μέσον ἧδε μυκτήρων, cartilago.
Τὸ τιμωρία, posteritas.
Τὸ τόρον, tuber.
Τὸ ἐκλυσμὸς, subtractio.
¶ Φανερὸποίησις, declaratio, manifestatio.
Φανερωτίσομαι, certiorare.
Φθινοπωρινὸς, autumnum, agriponum.
Φθινοπωρικὸς, autumnalis.
Φίκλα, fibula.
Φίσκος, ὁ σωσιπόρος, fiscia.
Φορεὺς, lectica, feretrum.
Φορεῖφορος, lecticarius.
¶ Χαλαζὼν, grandino.
Χαλκίδες, chalcis: auis nomen inde dictæ. quoniam colore æs refert, teste Eust. Est & piscis genus, teste eodem & Athen. li. 7. quod à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur. Item serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ærei coloris quæ tergum eius distinguunt, teste schol. Nic. Plinius in lacertarum genere numerauit. Χαλκίδες Laconicè dicebantur famulæ, teste Eust. Est χαλκὶς & verbis nomen: apud Strab.
Χειρικὸς χάλως, mantela, mappa.
Χειρὶ ἁλύσεις, copula.
Χορτόβολον, fenilium.
Χορτοπλινθὸς, cespes.
Χαρμητρὸν, meton.
¶ Ψηφοπωλία, præstigiæ.
Ψηφῖτις, glarea.
Ψέθοντες, pauimentum.
Ψιχολογὲς, micas legens.
Ψυχίζομαι, algeo, frigesco.
Ψυχεφόριον, frigidarium.
Ψῆκτις, quadratarius.
Ὠδεῖον, cantilena.
Ὠ πόποι, attat.
Ὠτωρὶς, auriculosus.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA, QVÆ MAGNA EX PARTE VEL SVNT ANOMALA, VEL POETICA, AVT certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

DE HAC AVTEM ILLORVM COLLECTIONE aliquid in eius calce dicetur.

Ἀαδ, (molestus fuit: ἐλύπησεν, Hesych.) Aor. 2. verbi ἄαδλα. Præsentis autem ἀαδλῶ idem Hesych. meminit exponens χλεύῃ, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, ὀκνεῖν. Ἀάδλως, (deceptus fui, ἠπατήθην, Varr. Aorist. 1. passiuus verbi ἀάομαι.

Ἀαπέμεν, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læsus sum, ἐβλάβην, Hesych. & Eustath.) Aor. 1. medius, ab Aor. actiuo ἄασα, (x verbo ἀάω. Vnde & Aor. 1. pass. ἀάδλην significans itidem ἐβλάβην. Sed & ἄαται tertia persona præsentis temporis apud Homer. legitur ex prima persona ἀάομαι.

Ἄαται, (fatiatur: κορέννυται, Varino) ab ἄσμαι, id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀεάκασιν, (nescierunt: ἠγνόησαν, Hesyc. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠξέκασιν ab ἀξακάω.

Ἀέξαλι, poeticè pro αὐξάλει, (vt κάθξαλι, pro κατήβαλι, & ὕξξαλι, pro ὑπέβαλι) ex præsenti αἰαξάλλω.

Ἀήσας, pro ἀησάμενος dici Hesych. tradit. Est autem ἀησάμενος participp. Aoristi 2. actiuæ vocis, ab ἄημι. Idem & ἄησαμένου pro ἄσμενος vsurpari scribit. quod est imperatiui modi Aor. 2. ab ἄημι.

Ἀησάτω, optatiuo modo & tempore præsenti dicũt Attici pro ἀησάσθω, ἀησάσθωσαν, id thematæ ἀησάσθω.

Ἀησάτω, Aor. 1. optatiui modi: cuius indicatiuus ἠησάμην, à themate ἄησμαι, vel potius ἀήζομαι, significante, admiror, vel etiam colo. Hesych. enim ἀήζεται expon etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀησάμενος etiam dicitur pro ἠησάμενος, admiratus sunt: ab ἀησάσθω pro ἠησάσθω. Vnde & participp. ἀησάσθω, metri causa duplicatum habens σ pro ἀησαμένου, admiratus. at ἀησάμενος est futuri 1. medij participium.

Ἀησθείς, admiratus: participp. Aori. 1. passiui, ab eodem themate, nimirum ab ἄσμαι vel potius ἀήζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nuntiatura. Ionicè pro ἀγγελοῦς & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶ, participp. à futuro indicatiui ἀγγελῶ: id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ἐ in ω resoluere, & ῦ in υ.

Ἀγγελόντων, Attici dicunt pro ἀγγελόντοιν, nuntient, participij actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona plurali imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτέσθων.

Ἀγείδω, Doricè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἀγῆν, Bœoticè pro ἀγῆσαι, fracti sunt: tertia persona plur. Aor. 2. pass. ab ἄγνυμι: id autem ab ἀγνημι seu ἄγω, significante frango.

Ἄγιε, prima syllaba producta & aspirata. Doricum est pro ἴηιε, ἰήϊε, duc: à præsenti ἰήϊομαι. At ἰήϊε, prima correpta & tenuata, Ionicè pro ἄϊε, ducerem: à præsenti ἄϊομαι, ducor.

Ἀγλάδιοι, quidam pro ἀγλάϊοι positum aiunt: Hes. tamen expon. θαυμαζόμενοι τισὶ, admirantes: ab ἀγάομαι.

Ἀγρόθεν, congregati sunt: Aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγρόθησαν, ab ἀγείρω: id autem ab ἀγήγερμαι. Similiter ἐγρόθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, & futurum indicatiuum ἀγρόθησομαι.

Ἀγύρται, Ionicè pro ἠγέρται, congregati sunt, Aor. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde Aor. 2. ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείρατο dictum volunt, imperfecti esse temporis dicentes: itidémque ἀγείρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ε.

Ἄγυιες, Hesychio ἄγυιάς, poeticè forsan adiecto σ.

Ἀγωνίη, pro ἄγη dicunt Iones, vt τυπτέσθω pro τύπτου abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε: ab ἄγω.

Ἀγῶ, Ionice pro Attico ἀγῶς, fractus est: tertia pers. singul. Aorist. 2. passiui: à them. ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde fut. 2. ἀγῶ: ex quo Aor. 2. ἄγην: vnde pass. ἄγλω, Ionice ἄγλω, Attice ἔαγλω.

Ἀγωγέατο, tertia persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἠγωγέατο εἰσὶ: itidémque in pluſquamperfecto ἀγωγέατο pro ἠγμένοι ἦσαν ex ἀγείρω luctu præterito actiuo ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερται passiue ἦγμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερται, (congregati) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερται. Itémque ἀγήγερμαι pro ἦγμαι dicitur, congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem passiuè præteritum est, à them. ἀγείρω.

Ἀγύρται, ex ornasse, confecrasse: Hesychio κοσμῆσαι, στεφανῶσαι, necnon ἀεὶ ἀγαλλιάζεται) Aor. 1. infinitiui modi, ab Aoristo 1. indicatiui modi, ἠγάλατο, ex them. ἀγάω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγάλατο, quod idem expon. κοσμήσω, exornauero. & participp. ἀγάλατο, qui exornauit. At ἀγαλλόμενος, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσα, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγάκχυ, dixi: prǽt. perf. actiuum ex ἔαγα factum formatione Attica primùm enim reduplicatis primis duabus literis ἐάγκα, vt ἀάγκρα ex ἔαγκρα deinde ο inserto, ἀάγοκα.

Ἀγκαίη, tertia person. singul. præsentis indic. poeticè pro αἰκκαλεῖ: ab αἰκαλόω: vt ἀγκαλίν etiam dicitur pro αἰκκαλόν, teste Hesych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξι, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγκαλον, ab ἀγκαλάω poeticè itidem vsurpato pro ἀνακαλάω. relaxo & aperio.

Ἄγκαμμαι, poeticè pro κάκκαμμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκάλιας, partic. Aor. 1. actiui, pro ἀνακλίνας, more poetico, à themat. ἀκκαλίνω, reclino, resupino, vel etiam aperio: Hesychio ἀγκλίας exponente non solum ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκεμφόσατο, itidem pro ἀνακεμφόσατο, apud Hesychium qui exp. ἀνεπαύσατο.

Ἀγκεπάψαμαι, quod idem pro ἀποφυλάξω affert, poeticum & ipsum est pro ἀνακεπάψομαι: ab ἀγκίπω poeticè dicto pro ἀνακίπτω.

Ἀγνόημας, teste eodem dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, ignorauimus: à them. ἀγνοέω.

Ἀγοίατο, (ducerentur) tertia perf. plur. optatiui passiui, Ionicè pro ἀγοῖντο, à them. actiuo ἄγω.

Ἄγον, penultim. circumfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebam: ἄγον autem, penultima correpta & penacuta, Aor. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγορεύαδαι, poeticè pro ἀγορεύεσθαι seu ἀγορεῦσθαι, concionari, διαλέγεσθαι: à them ἀγορεύω. Hesych.

Ἀγόρθαι, Ionicè & poeticè pro ἠγόρθαν, nuntiabant, à themate ἀγορεύω.

Ἀγεσιφῶντες, (quod Hesych. expon. σωιζόντες, σωιζομένους, ἐσώντας, qui coierunt & in vnum congregati sunt) participp. est per syncopen factum ex ἀγερεσιφῶντες. est autem ἀγερεσίφω participp. Aoristi 2. à them. act. ἀγείρω.

Ἀγχαλε, poet. pro αἰάχαλε: & ἀγχάσαμ pro αἰάχασαι, itidém; αἰχάσαιτο pro αἰαχάσαιτο, à them. ἀγχάζω poet. pro αἰαχάζω, quod est αἰαχορέω, recedo.

Ἀγχασάδη, Doricè pro ἀγχαξε: ἀγχαξε autem pro αἰάγαξε, vt dictũ est. Ambo apud Hesych.

Ἀγχιλόφαια, Doricè pro ἀγχιβέλεια, propè accessit: ab ἀγχιβαίνω: vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχίβατος. id aũt βάσις futurũ facit βήσω.

Ἄγχιν-

Ἄγχε, imperatiuus passitus à them. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: at ἄγχε, perispomenos, aduerbium est, significans prope.

Ἀγωνίσται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia perf. pl. præt. perf. passthematis actiui αἰωνίζω, facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abiecto primum augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto σ, & eius loco inserta syllaba θα. vt πεφεύξεται dicitur pro πεφεύγασι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medij formare malunt adiecta syllaba τα.

Ἀγωνίσμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνίσομαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνίσμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδικώτης, metri causa pro ἀδικώτερε dicitur. Id autem ἀδικώτερε est partic. præt. temp. Ionicum pro ἠδικώτερε, à them. ἀδίκω: quod ἀδίκω ex ἀάω ἀω factum putatur & significat ærumnis seu laboribus & molestiis conficior seu fatiscо.

Ἄδρι, prima circumflexa, & iota ascripto, est vel imperfectum Doricum pro ἤδη, canebam: vel partic. neutrius generis, à masculino ἀδὼν: vtrunque autem à them. actiuo ἄδω. At ἄδρι, prima breui & aspirata, est aor. 2. actiuæ vocis, ab ἀείδω, & significat, placui: vt apud Hom. ἀδρὶ δ' Ἑκτορ μύθῳσι, pro ἤρεσε τοῖς ἔπεσι Hectoris etiam Hesych.

Ἄεικε, (sustuli vel extuli) aor. 1. actiuæ vocis sine augmento, à them. ἀείρω.

Ἄεικι, partic. præs. temp. ab ἄημι significante flo, spiro.

Ἄεισι, ceecinit, aor. 1. act. ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in prosa dicitur ᾖδε. Caret autem illud ἄεισι augmento, more Ionico & poetico.

Ἄεισι, Æolicè pro ἄᾱσι, spirant: à them. ἄημι.

Ἀΐζι, augebat: & ἀΐξετο augebatur: poeticè & Ionicè sine augmento, ab ἄϊξω, itidem poetico verbo pro αὔξω.

Ἀεῖσαι, procticè pro αὐξῆσαι, augebo: à poetico themate ἀείξω.

Ἀεῖσθαι, partic. aor. 1. pass. fignificans fublatus, elatus, euectus: à them. actiuo ἀείρω. itidem ἀεῖσθαι est aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθαι, ex tertia persona præt. passi. κεῖται: & ipsum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1. ἀερῶ: aor. 1. ἦειρα, præt. perf. ἦορκα.

Ἄεῖσι, sustuli, extuli, aor. 2. act. à them ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρῃς, quod Hesychius exponit ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἀέσαι, aor. 1. infinitiui modi, ab inus. them. ἀάω, significans spirare, dormire: Hesychio ἄσαι, καιμηθῆναι, apud quem est & ἀέσασθαι pro ἐκοιμήθη ἄμβη, duplicato σ. Meminit & Eustathius. Rursum verò apud Hesychium est ἀέσοιντο, ab eodem themate deriuato verbo ἀέσομαι: quod itidem expon. ἐκπαύσονται, ἐκοιμηθῶσι.

Ἄζῳ, (cole, reuerere: ἐπιμέλου, σέβε. ἀλλάζου, Hesyc.) Ionicè pro ἄζῃ, à them. ἄζομαι.

Ἄη, (spirabat: πνεῖ, ῥεύσει. Hes.) tertia persona præt. imperf. actiui, à them. ἄημι.

Ἀήθεσον, itidem pro ἠήθεσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀήθεσα, insuetus sum.

Ἀΐσθμι, infinitiuus præsens Ionicus pro ἄϋσμι, spirare, flare: πνεῖν, Hesy. à the. ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἄϋσμι esse dicit tanquã ex ἄάω. tum autem esset aor. 1.

Ἀϊσθάνω, Ionicè pro αἰσθάνεσθαι, verti sunt: ab ἠϊσθόμην aor. 1. pass. verbi αἰσθάομαι. Ex quo aoristo est & imperat. αἰσθόσθω, reuereare. Nota autem hoc αἰσθόμαι duplex habere futurum, alterum per σ, nimirum αἰσθήσομαι: alterum per ε, αἰσθέσομαι. vnde & imper. med. αἴσθεσαι, reuerere.

Αἴσω, præt. imperf. augmento careus pro ἤϊσω, audiebam: à them. ἀίω.

Αἶσε per syncopé pro ἀείσασε, ex them. ἀείρω. nam ab ἄειρω fit ἄεσε, sine diphthongo.

Αἰφθῶσι, aor. 1. pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἰφθῶσιν, cuius indicatiuus modus est ἐφθῶμεν ex themate εἴφθομαι.

Αἰφθῶν, tertia perf. sing. aor. 1. pass. indic. modi, Ionicè pro ἐφθῶν, captus est: vnde & fut. 1. pass. αἰφθήσομαι. ambo ab act. them. αἴφω.

Αἴφνιδι, apud Herodot. Ionicè pro ἐξάπινα, celperat, ab actiuo themate αἴφνω.

Αἰδέσθην, aor. 1. med. infin. modi, ex aoristo indicatiuo ἠδέσθην, à them. αἰδέσομαι vel αἰδήσομαι. Ex quo αἰδέσομαι est & fut. med. αἰδήσομαι, sentiam.

Αἰκυμοῖμι, optatiui modi aor. 1. ab αἰκυμόω, pudefactus fum, vel veritus fum. Id autem ab actiuo themate αἰκύω.

Αἰπόωντο, apud Hom. & Herodot. Ionicè pro ἀπαίνοντο, culparent à them. αἰπύομαι.

Ἀκαχίατο, (pro quo & ἀκαχέατο dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκαχίοντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, ex ἀκαχίομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo participi. ἀκαχήμενος. Quod si ἀκαχήμενος scribas, figuif. λυπούμενος: est quæ particip. præsentis temporis, à them. ἀκάχημαι, cuius Hesychius memnit, apud quem legitur & ἀκαχίδεται, expositum itidem λυποῦνται, pro quo & ἀκαχίδεται infra.

Ἀκαχμένος, quidam ex ἀκαχίζω formant, quidam ex ἀκαχάμενος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκαχμένος ὀξύς. Hesych. apud Homerum ὑπαπτερίμνου ἠὲ ὑπομαμμίου δόρυ, acuta hasta, possis etiam, tristis seu dolorifica hasta interpretari, ex eo quòd ἄχος, & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχὴν ἀκαχοῦσα ab eodem poeta dicitur, ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκεϊσάμενος, Ionicè & poeticè pro ἀκεσάμενος.

Ἀκεδέδατας, apud Hesych. λύεαι, κατέχεται, pro quo forcassis scribendum ἀκκεχέδατας.

Ἀκέκαα, præt. med. Attieum pro ἄκαα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo & ἀκκεκάτειν, in plusquamperf. pro ἀκάεσαν seu ἀκκόεσαν, audiuerant: à them. ἀκαύω.

Ἀκκήκατο, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκήχατο, ex ἀχέω, reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκκηχέμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκκηχέδατας, Ionice itidem pro ἀκαχίμενος, interpolito etiam δι, sicut in κλιδέδατας pro κλάδατας interpositum itidem δι, est vna cum ε, vt Eustathius testatur, qui illud ἀκκηχέδατας exponit λελύπηται. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεμένος, ex indic. ἀκήχεμαι. vt ἀκηχέμενος ἦστο ab ἀκήχεμαι.

Ἀκουμέμ, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audirem à themate ἀκούω.

Ἄκουκα, pret. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audiui: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουτίῃ, fut. Attieum pro ἀκουτίσει, audire faciestex them. ἀκουτίζω.

Ἀκού, (audiam) fut. 2. ex them. ἀκούω: vnde & aor. 2. ἤκοον.

Ἀλαοῦς, participi. aor. 1. fignificans, vagatus, qui errauit, ex them. ἀλάομαι, vnde & præt. imperf. ἀλᾶτο apud Homer.

Ἀλάλημαι, (errati, vagatus sum, Hesychio πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάλημαι, reduplicatione literarum initial ium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde est infinitiuus ἀλαλῆσθαι, præsentis temporis & ipse fignificationem habens: itidémque participi. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκήχεμαι secundum quosdam præsentis, secundum alios præteriti temporis est. Rursum tamen Hesyc. ἀλάλαται per præt. plusquamperf. exp. πεπλάνηνται.

Ἄλαλκον, aor. 2. act. pro ἤλακον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδυσπον, ex δυσπέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκω, quod Hesy. exp. βοηθήσω, ἀπαλεξήσω, iuuerit propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (perturbatus sum: Hesych. πεπτοίημαι, χύπ τῷ ἐξ' ἀπόνοιαν ἀλάσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habēs, à them. ἀλυκτέω. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt vt ἀλάλημαι & ἀλάκτημαι: facto nimirum primùm ἀλύκτημαι ex ἀλυκτέω, in quo passiuo ἀλύκτημαι, ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtrunque deriuationis meminit Eust.

Ἀλείρ, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hes. ἀλάντων, quod exp. συστρέφοντας, item ἀθροιζόντων, necnon συγκλειόντων. Et ἀλήμενος, eidem συστρεφόμενος, necnon πλανωμένους, errare. Apud eundem & ἀλείς legitur, exponiturque nor modò συστραφείς, sed etiam πλανηθέντες, πρᾶτις, item σωλεχθείς, & πεδηθείς.

Ἀλέξαιτ', quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσαιτ', aor. 1. verbi medij ἀλεξήσομαι. Potest tamen & regularis esse aoristus ille ex baryteno themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεν, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν, seu ἀλέξεσθαι, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεμαι, (molui) præter. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεμαι, à them. ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus fum: ex quo partic. ἀλήλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & synonimum τῷ ἀλάλημαι, errauit, vagatus fum: fed ab eo differens ea re fola quòd ἀλήλημαι, augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: ficut ἀκήχεμαι quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχεμαι. Sunt tamē & qui præsentis temporis hæc esse dicant, vt sup. à quoque admonui.

Ἀλήλημαι, Atticum itidem præter. pass. pro ἄλημαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo, à them. actiuo ἀλείφω. Vnde particip. ἀλελιμμένος, pro ἠλειμμένος, vnctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, vnctus est.

Ἀλήμεθα, Atticum præter. actiuum pro ἤλεσθα, ex eodem them. ἀλέω eodem modo quo passiuum formatum.

Ἀλήμεθα, Doricè pro ἀλῶμεν, fignificans ἀθροισθῶμεν, vel συγκλεισθῶμεν, congregari aut concludi: ex them. ἄλημι.

Ἀλθέσκω, poeticè metri causa pro ἀλύσκω, a themat. ἀλεύσω. Eustath.

Αμέλσαι, poetic̃è & Ionicè pro ἀείλυσι, resoluebat. Poetæ enim ἄλυω dicunt pro ἀείλυω, metri causa: & Iones addunt suum σαι: ex them. ἀλάλυω. Eust.

Ἄμεφθ, pro ἀπὸ ἀμφθ. ex them. ἄλωμαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἀνείλω, (captus sum) aor. 2. actiui opt. modi, à them. ἀλαμαι, vt δώλω à δίδωμι. pro quo Atticè dicitur ἀλόμην, vt δῶλον pro δόλον.

Ἀλωὶς, (captus) partic. aor. 2. actiui ab eodem them. Fit enim ex ἤλωσ ἀλωὶς, vt δώς ex δόσ.

Ἅλσο & Ἅλτο, (saliisti, saliit: seu cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἅλασο & ἅλατο, abiecto augmento pro ἤλασο & ἤλατο, & exempto α: & tunc essent aor. 1. medij: secundum alios sunt præteriti plusquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἦλσο & ἦλτο, & aspirata in tenuem conuersa. Quę posterior opinio est probabilior & simplicior: fed tunc ἅλσο & ἅλτο imperfecto potius reddenda sunt, inisi liebas, insiliebat.

Ἀλόλιν, captus sim vel caperer, Atticè pro ἀλοίλιν: quod vide.

Ἅλωσι, capere seu capiaris, imperat. aor. 2. ab ἅλωμι, vt δόσι ex δίδωμι, & γνῶσι ex inusitato γήνωμι.

Ἅλωκα, captus sum, prat. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex them. ἅλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἁμάρτω, errauit, peccauit, aor. 2. actiuæ vocis, augmento carens pro ἤμαρτ, ab inusitato them. ἀμαρτάω.

Ἁμαρτέσω, fut. eiusdem inusitati themati. ἁμαρτάω.

Ἀμελικόμεα, poet. & metri causa pro ἀμελικόμεθα.

Ἀμέσσω, poeticè & Doricè pro ἀμεύσω, afcendes: ex poetico them. ἀμέσσομι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμεσσα & ἀμεσσᾶς, poeticè dicuntur pro ἀναβᾶσα pro ἀναβᾶς.

Ἀμφήμι, latiatum esse, infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primum fit ἄεω, regulariter: ex quo ἀέμφωι, Doricè seu Ionicè, & exempto ε eiiisque loco inserto μ scriptum ἄμμφωι, vt Varinus tradit. Apud Hesych. vnico μ scriptum ἄμφωι, itidem expositum πλησθῆναι, quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄεω.

Ἀμπείσας, poeticè pro ἀναπείσας, ex ἀναπείρω.

Ἀμπταλών, participio aor. 2. poeticũ, ex them. ἀναπτάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπταλών, ex quo poeticè ἀμπταλών, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπτάλωκ. Est autem ἀναπτάλλω, vibro.

Ἀμπτῶσι Laconicè pro ἀμείσαι apud Hesychium ex inus. them. ἀμπίω, pro quo dicitur ἀμπίνωμι. Sic ἀμπίχειν pro ἀμφιέχειν.

Ἀμπτάμενοι, poeticè, pro ἀναπτάμενοι, à them. ἀμπτάζω pro ἀναπτάζω.

Ἀμπτάκειν, qui erraiit, partic. aor. 2. actiui, ex them. ἀμπτάκεω: ex quo primùm fit ἐμπτάκειν, inde autem ἀμπτάκειν.

Ἀμπτιώθη, tertia perf. aor. 1. pass. tanquam ex the. ἀναπτιώσομαι, ex quo & ἀναπτιόθη, duplici enim modo formant præteritum illa in ιώω terminata, vel in μαι vel in σμαι. Est autem ἀμπτιώθη, respiraiit: pro αὐτανθίσθη. Verùm & ἄμπτιωσθαι, legitur apud poetas, ab ἄμπτιυμαι, idem significante quod ἀναπτίομαι in prosa.

Ἀμφίσται, circumstiti, aor. 2. act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφίχυτο, circumfusus erat, vel etiam circunfundebatur, præt. plusquamperf. pass. augmento ex parte carens pro ἀμφιέχυτο, ex them. ἀμφιχύω: vnde & aor. 1. pass. ἀμφιχύθην, circunfusus sum.

Ἀμφιπτύξαθ, partic. ex aor. 1. med. ἀμφιπτύξαι: id autem extem. ἀμφιπτύσσω, circumduor seu circumduo me.

Ἀμφίσσα, futurum eiusdem thematis ἀμφίνυμι seu ἀμφίω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφίσσω, circumiduam seu circumamiciam.

Ἄνα, per apocopẽ pro ἀνάξα, retracto etiam accentu, ab αἴξαμαι, significante surgo.

Ἀνάξα, pro ἀνάξασθαι, afcẽdesimper. aor. 2. ex indicat. ἀνῆξα, ut κάτα, ex κατέωμι: à them. ἀνάξομαι pro ἀναξάμαι.

Ἀναλήξας: poeticè metri causa duplicato λ, pro ἀναλῆξας: ex them. ἀάλλγω. religo seu fubligo, aut colligo.

Ἀναδημοτῆ, fut. Atticum pro ἀναδημοτήσω, ex themat. ἀναδημοτίζω, denuncio.

Ἀνάδακεν, præter. perfect. augmẽto carens pro ἀνήδακεν, ex them. ἀδηκόω seu ἀάδημι. Sic ἀνάδαπτε ab eodem themat. pro ἀνήδαπτε: pro quo ἀνάδαπτε, trãſpoſitis literis dicitur interdum ἀνάπδαπτε. Futurum eiusdem thematis eſt ἀνηδήσω, conſumam ſeu inſumam.

Ἀνασσήσω, Ionicè pro ἀνάξω, ex themate ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάξε, pro ἀνάξεσο, ſurge, per apocopen: ex them. ἀνίσταμαι, vt κάτα pro κάτασο.

Ἀνασταί, per ſyncopen ex ἀνάστατε factum aiunt, ab eodem them.

Ἀναστῆλαι aor. 1. actiuus, infinit. mod, ex indic. ἀνέστηκα: id autem ex ἀναστάω, ſignificante reſurgo ex lapſu, vel reſurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιοῦσθαι, Ionicum eſt pro ἀνδραποδιοῦσθαι. hoc autem ἀνδραποδιοῦσθαι eſt futurum 3. mediæ vocis, Atticum pro ἀνδραποδίσονται, mãcipabuntur, ſeu in ſeruitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνέθεις, (remiſſus) participi paſſ. ex aor. 2. paſſ. ἀνέθην: id autem ex actiuo them. ἀείημι.

Ἀνείλην, (ſuſtulit ſeu interemit) tertia perſ. aor. 2. actiui, ex them. ἀναιρέω: quod fut. 2. habet mutuatitiũ ἀνελῶ, ex αἱρέω: vnde aor. 2. ἀνέλον.

Ἀνεῖσαι, (remiſiſſe, vel omiſiſſe) in ſinit. aor. 2. ex them. ἀείημι, cuius aor. 2. indic. modi, eſt ἄεμι, ex quo infinitiuus ille. Inde & participi. ἀείς: necnon infin. med. ἀείσθαι. Et ἀείσθαι eſt præt. perf. paſſ. infinitiui modi. ab eodem themate.

Ἀείσατε, tertia perſ. plur. aor. 2. à them. ἄεσμαι, aſcendo.

Ἀνέδεσε, (remiſſum ſeu reſolutum eſſe) infin. præt. perf. paſſ. ex indic. ἀνέδεμαι: id autem ex act. them. ἀνέω, vt paulo antè dixi in Ἀνείλω.

Ἀνελεῖ (tollet, interimet) tertia perſona fut. temp. tauquàm à them. ἀείλω. Iſto porrò futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco futuri 2. ἑſtque inde aor. 2. ἀνέλον: ex quo infinit. ἀνελεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiuſdem temporis & ſignificatum ἀνελεῖν.

Ἀνέλου, pro ἀνέω. more Syracuſano: ab indic. ἀνέλον, aor. 2. mutuatitio verbi ἀναιρέω. Eſt autem ἀνέλου, tolle, perime.

Ἀνέντες, num. plur. ex ſing. ἀνείς. Eſt autem hoc ἀνείς participi. aor. 2. ex indic. ἀνῆλα. id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπτάλωθ, pro ἀνεπταλόμην: ex quo ἀνεπτάμην, pro ἀνεπτόμην, vt ἄπτω pro ἅλτο dici ſuprà monui.

Ἄνες, (omitte, vel remitte) imper. aor. 2. ex ἄνημι. id autẽ ex them. ἄείμι. Ex illo verò ἀνῆτε. ἄνημι eſt & tertia perſ. plur. num. ἄνεσαν, remiſerunt aut dimiſerunt.

Ἀνέσθω, ex ἀνέσσεται factum eſt Æolica ſyncope. Eſt autem ἀνέσσεται tertia perſona plur. num. aor. 2. indic. modi, à prima perſ. ἀνέσσω. Hoc verò ἀνέσσω à them. ἀνίσσομαι.

Ἀνέτελκεν, tertia perſ. ſing. aor. 1. ἀνέτειλα, ex ortus ſum à themate ἀνατέλλω.

Ἀνέωγα, præterium medium Atticum pro ἄεωγα, apertus ſum: à them. ἀνέω. Solent enim attici in præteritis & aoriſtis verborum ab ω vel ε incipientium, augmento præponere ε, dicẽtes ἐάραμαι pro ἤαραμαι, ἐώνημαι pro ἤνημαι, ἔστα pro ἔβην: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor. 1. dicitur ἐώίξα pro ὤίξα: pro quo & ἠώίξα interdum reperitur, vt ἐώίκασα pro ἤίκασα.

Ἀνέωντας, Atticum eſſe tradunt nonnulli pro ἀείντας dimiſſi ſunt. quod eſt præterit. perf. paſſ. ab actiuo them. ἀείνω. Ego tamen potius eſſe iudico aor. 2. coniunctiui modi, pro ἀνώντας, vt κάφένται pro ἀφῶνται dici tradit Euſt.

Ἀνῆι pro ἀῆι, epenthesi literæ ν vel etiam ex αἴω, diphthongo ει conuerſa in vocalem, ῃ à them. ἀείμι. teſte Euſtathio Heſych. priorem opinionem ſequitur, exponens ἀῆι, item ἀπαντᾶν: innuẽnſque eſſe aoriſt. 2 coniunctiui modi.

Ἀνηλθ, tertia perſ. aor. 1. paſſ. ab inuſ. them. ἀναλόω. Vnde & præter. perf. actiuum ἀνήλωκα, & aoriſt. 1. ἀνήλωσα, conſumpſi ſeu inſumpſi. Pro quibus mutata vocalium ſede reperitur etiam ἠνάλωσα, ἠνήλωκα, ἠνάλωθον.

Ἀνῆμμαι tradunt nonnulli per ſyncopen dici pro ἀνάημμαι, remiſimus: the. ἀείμι: quidam pro ἀνάημμαι, producta penult. ex eodem themate. At ἀνῆμμαι eſt præt. imperf. ab ἀάομαι ſignificante ἀάομαι.

Ἀνήνατο, (remiſſe) ab ἀνηνάομαι aor. 1. med. ex them. ἀνάημαι, vt ἐρύσσατο ex ἐρύομαι.

Ἀνίκητον, & Ἀνίκητος, & Ἀνικήβολον, ſunt ab inuſitato themate ἀνίκητον, à quo verbum ἀνοφόω hæc tempora mutuatur.

Ἀνηρκώς, participi. præter. perf. actiui, ex ἀείρηκα, quod ſignificat, ſuſtuli. Id autem ex them. ἀείρω.

Ἀνθέμεν, poeticè metri causa pro ἀναθέμεν: ex the. ἀναθήσω.

Ἀνθέξασα, fut. 1. med. à themat. ἀντέχω: tenuiis aſpiratam mutata, quoniam & ἐξ ſuum ſpiritum in futuro mutat.

Ἀνθέσσει, poeticè metri causa pro ἀνθέσσει, eſt autem ἀνθέσσει tertia perſona plur. num. ex prima ſingul. ἀνέσσω: quod eſt aor. 2. verbi ἀνάζήσω.

Ἀνθέσσω, itidem poeticè dicitur pro ἀνθέσω, metri causa: aor. 2. medius ex eodem them.

Ἀνθοῦσ quoque poeticè metri causa dicitur pro ἀνθοῦσα, ex them. ἀνθόω poeticè pro ἀνθάρνω. eſtque itidem aor. 2.

Ἀνίαν, (furſum mittunt) tertia perſ. plur. indic. modi ex them. ἀνίημι.

Ἀνίεο, (ſurge) Atticè pro ἀνίεσο: imper. modo, ex them. ἀνίσταμαι.

Ἀνιὼν, (qui aſcendit vel exortus eſt) participi. act. aor. 2. ab ἄειμι: id autem ex them. ἀείσομαι.

Ἀνστὰς, poetice pro ἀναστὰς, qui surrexit. ab ἀνίστημι, aor. 2. verbi ἀνίστημι.

Ἀνστάτω, poetice & itidem pro ἀναστήτω seu ἀναστήτω. ab ἀνίστημι, aor. 2. eiusdem them.

Ἀνσχετὸ & ipsum poetice & metri causa pro ἀνεκτὸν dicitur, optatiuo modo, ab ἀνασχόμαι aoristo 2. medio verbi actiui ἀνέχω. Facit enim ἀνάσχω fut. 1. a ct. ἀνάσχω: vnde aorist. 2. ἀνέσχον: ex quo med. ἀνασχόμην.

Ἄντεινον quoque dicitur eodem modo pro ἀντέτεινον, extende: imperf. modo, aoristi. 1. ex ἀντέτεινα aoristo 1. verbi ἀντείνω. Similiter ἀντάνω pro ἀντάνω reperitur. Quam sync open nonnulli non poeticam solum metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντίαν & Ἀντίασε, poetice pro ἄντιαν & ἄντιασε, epenthesi literæ ι, & retractione accentus facta: à them. ἀντιάω, obuio seu occurro.

Ἄναγε, præt. med. verbi ἀνάγω seu ἀναγίω, augmento caret sex quo them. & imperf. ἀνάγομαι, & aor. 2. ἀνάγετο.

Ἀναί, θλιμ, resoluta diphthongo pro αἰ, ἄθλιμι, apertus sum, à them. ἀναίω.

Ἀναιδῆ, imperatiuus μεταπλασμῶς Θ. ἐκ τῦ ἄναιδ, teste Eustath. cuius Hesych. quoque meminit, allato etiam ἀναίδεα pro ἀναίδω, itibeat, καλύπτα.

Ἄξει, vt volunt nonnulli, est imperatiuus præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξου, in aor. 1. vt vicissim in aor. 2. reperitur λάβε pro λαβέ.

Ἄξον, imper. aor. 1 à them. ἄγω vel ἀγνυμι, significans vel duc vel frange. à quo est fut. indic. ἄξω.

Ἀξέ, Doricum est pro ἄξου, à them. ἄγω vel ἀγνυμι.

Ἀπαμῦδ Θ., Ionice pro ἀφαμῦδ Θ., sublata aspiratione & augmẽto: à them. ἀφύσσομαι.

Ἀπάεσι, participial. act. aor. 1. à them. ἀπαέω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1. ἀπᾶρα seu ἀπῆρα, vnde istud participium.

Ἀπᾶς, Doricè pro ἀπᾶς, aor. 2. verbi πάτομαι.

Ἄπερα, per apocopen secũdum quosdam pro ἀπέρασον, aufugit. vnde plur. ἀπέφυγμι & ἀπέφυν. Alij verò ab πάτερμι deriuare malunt.

Ἄτει, secun. per. l. præsens indic. à them. ἄτημι, absum. secundum quosdam est secunda persona præsentis indic. ab ἄτειμι, abeo, & imper. verbi eiusdem pro ἄπθι, abi.

Ἀτειλήτω, per ι scriptum in penultima, est per ſyncopen factũ ex ἀπειλησάτω: aut per ει diphthongum, est præt. imperf. dualis num à th. ἀπειλέω. Eust.

Ἀτὰλ αυσι & Ἀπέλαυσε sunt ex th. Ἀπελάω: pro quibus reperitur etiam ἀπέλασι & ἀσήλασε.

Ἀτελέσθω, Ionicè pro ἀφελέσθω, abstuliſſe, infinit. modi, ex aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2. mutuat. facit ἀφελῶ.

Ἀπέπλω, (auolaui, aor. 2. indic. modi, à them. ἀφίπταμαι. ἵπτημι enim facit ἔπτην, vt ἵστημι facit ἔστην: vnde comp ἀπέπτην.

Ἄπεσμαι, præt. pass. ex them. ἀπέρω. abatceo: vnde participium ἀπρωμένος.

Ἄπεσι, Ionicè pro ἄφετε: imper. modo, aoristi. à themat. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπέτημαι, fut. verbi ἄτειμι, absum.

Ἀπέτλαν, aor. 2. indic. modi, à them. ἀφίτλαμαι.

Ἀπεχθέσομαι fut. 1. med. verbi ἀπεχθέρομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάσομαι: vnde & aor. 2. med. ἀπεχθόμην, odio fui, inuisus fui. nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπέχρη. præt. imperf. impers. verbi ἀπέχρη, sufficit.

Ἄπτων, partic. Ionicum pro ἄπτας, à th. ἄπτειμι, absum.

Ἀσῆκε, aoristi. 1. Ionicus indic. modi, pro ἀφῆκα, dimisit: à themat. ἀφίημι.

Ἀτέλαυεν & Ἀπήλαυσε. pro Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσε, ex themate Ἀπελάω. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Ἀπελάω.

Ἀτέλῶ, præt. impert indic. modi ab ἄτειμι, significans aberã. Quidam autem esse etiam præteriti imperfecti ab ἄτειμι, ſignificãte, abeo. Sed tunc ſcribendum esset potius ἀπῆν. nam verbi ἄτειμι præt. imperf. est ἄν.

Ἀσωνόθλιμ, (obstupefactus sum & obmutui) aor. 1. pass. indicat. modi ab ἀπωνόομαι.

Ἀτλῶσον, Doricè pro ἀτήλασον, apud Theocritũ frequens. Est autem ἀπήλασον, aor. 2. indic. modi, à themate ἀπέλαμαι seu ἀπελάω.

Ἀσπάζεσθ, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλοντο, est aor 2. indic. modi, ab ἀσπαζέω. vnde & ἀσπάζεσθ, quod idẽ exp. ἀφείλετο, necnon ἀφῆκαν in imperf.

Ἀτέθημαι, præter. perfect. pass. indic. modi, à them. ἀπέρομαι: pro quo vsitatius est ἀπιθέομαι, significans, odio sum, inuisus sum.

Ἄπιται, Ionicè pro ἄφιται, ex Ionico themate, ἀπίημαι pro ἀφίεμαι.

Ἀπικάμῦδ Θ. itidem Ionicè pro ἀφικάμῦδ Θ. participio. ex aor. 1. indic modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ionico them. ἀπικέομαι, pro ἀφικνέομαι.

Ἀπόβρας, partic. aor. 2. ab ἀπόβημι, tanquam ex Ἀπόβημι: pro quo dicitur potius Ἀποδήσας, ausugio.

Ἀποδράν, Atticus optat. pro Ἀποδράσαιμι, aufugerem.

Ἀποέπειν, poetice pro ἀπιέναι, aor. 2. ab inus. them. ἄπειμι, à quo ἀποπορεῖν mutuat. fut. 2.

Ἄποπτος, & Ἀποπτόσις, & Ἀποίρησι, aor. 1. them. Ἀποίβημι, quod Æolicè format futurum suum Ἀποίρεσω, vt tradit Eustat. Ἀποίρους illud exponens ἀποθανεῖν, itidémque cætera duo.

Ἀπόκλαξον, imper. aor. 1. Doricè pro Ἀπόκλεισον seu Ἀποκλείσον. nam loco communis futuri Ἀποκλείσω, dicunt primùm Ἀποκλήξω, deinde ν in α, conuerſo, & subſcripto ι, Ἀποκλᾶξω. vnde aor. 1. ἀπόκλαξα, & ex eo imper. Ἀπόκλαξον.

Ἀπολαμῳθέντες, partic. aor. 1. paſſ. Ionicum pro Ἀπολαβέντες. Nam ab Ἀπόκλαβέω Iones in futuro dicunt non Ἀποκλάψω, cum aliis Græcis, ſed peculiari modo Ἀποκλέψω, tanquam ab Ἀποκλάπτω. Itidem verò Ἀπόκλαμμῦδι dicunt pro Ἀπόκλαμβάνει seu ἀπέκλαμβάνει. Ambo apud Herodotum frequenti in vſu.

Ἀπολῆ, Atticè pro Ἀπολῇ, peribis. ſec. perſ. fut. 2. medij Ἀπόλλυμαι, ex them. Ἀπόλλυμι seu Ἀπόλυμαι.

Ἀπολλαμῳθ Θ., vide in præcedente Ἀπολαμῳθέντες.

Ἀπόλλακας, præt. perf. act. à th. Ἀπόλλαμαι.

Ἀπόλλαμαι, fut. 2. med. verbi Ἀπόλλυμι seu Ἀπόλλυμαι.

Ἀπόλλακα, præt. med. eiuſdem them. Eiuſdem præter. actiuum est Ἀπολάκηκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum ſimplicis thematis initialium, vt ὄβμος, ὀβρίσκω, ὠλώλεκα, & ſimilia.

Ἀπόσα pro Ἀπόσασι, vt αἰάσα pro αἰάσασι, imper. aor. 2. ex them. ἀφίημι.

Ἀποσᾶς, partic. aor. 2. ab eodem them.

Ἀποσῶμι, infinitiuus aor. eiuſdem them. Ex quo etiam fut. 1. Ἀποσήσω.

Ἀστέρες, per ſyncopen pro Ἀστυβίσας: itidémque Ἀστῆρα pro Ἀστυβίσαι, & Ἀστυρῶδ Θ., voce media pro Ἀστυβίσασθ Θ.: à th. Ἀστύρα pro Ἀστυβίζω, compoſito ex ἔρες Ionico pro ἔρεις. Euſt. Sic verò ἀπύρες dictum putatur pro ἀπτυρήσεις.

Ἀστρες, impersonale verbum ſignificans, ſufficit, ſatis est. Vnde infinit. Ἀστρεῖν pro Ἀστρεῖν, ſatis esſe ſeu ſufficere. Fut. Ἀστρέσει, ſatis erit. ſufficiet. Participium Ἀστρῶν, ſufficiens: cuius fem. Ἀστρῶσα.

Ἀπώμενος, poetice pro ἀπώμενος, abiurabas: à poetico themat. Ἀπόμυμι pro Ἀπόμυμαι.

Ἄρας, infinitiuus ab ἄρα ſeu ἄρας aor. 1. verbi ἄρα.

Ἀραμῳθ Θ., Atticè & Ionicè ſimul pro ἠραμῳθ Θ., à themate αἴρω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omiſſio, Ionica est. Sic αἴρετο pro ἤρετο. Amba apud Herodotum.

Ἄρεκες, eodem modo dicitur pro ἦρες ex præter. med. à them. αἴρω. Vnde participium.

Ἀρεσίαιο, Ionicè pro ἀρέσκοιτο, conueniſſent. Poteſt autem hoc ἀρεσκείμην esse vel præſens optatiui paſſ. vel aor. 2. optat. med. ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius aor. 2. quam præſentis. quia repetitur a ct. Aor. ἄρεκον eandem habens reduplicationem, pro ἦρον, vt λαχάνομαι pro ἐλαχόμην, & κίκημαι pro ἑκάμην. quæ tamen poetis duntaxat vſitata sunt.

Ἀρῶσθαι, infin. med. ab ἠράμην aor. 1. med. verbi αἴρω.

Ἀρέσασθαι, fut. 1. med. verbi αἱρέσω, tanquam à th. αἱρῶ. A quo thes. est & fut. 1. a ct. αἱρέσω, & aor. 1. ἤρεσα, & infin. αἱρέσαι.

Ἄρνυμι, Ionica conſuetudine pro ἄρρεσθ aut eodem aor. 1. med. ſubiun. modi à themate αἴρω.

Ἀρπάκα. Attica reduplicatione pro ἦρκα. Est autem præt. med. vel ab αἴρω, & ſignificat, compactus ſum, aut congrui: vel ab ἀρῶ, & ſignificat, ſuſtuli vel abſtuli. Vbi diſcriminis causa ſubſcribi poſſet ι. Præt. pluſquamperf. ἀρήρειν.

Ἀσθεῖς, partic. paſſ. ab aor. 1. indic. ἠσθλιμ, ex quo & Infin. ἀσθῆναι, & fut. 1. paſſ. ἀσθέσομαι, ex them. a ct. ἀείρω.

Ἀσθῆτι, imperf. paſſ. itidem ab ἀσθῶ aor. 1. paſſ. verbi ἀείρομαι.

Ἄρστο, imper. aor. 1. ab ἄρσα, Æolico aoristo verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro αἴρω. vnde illi duo aoristi.

Ἀσχόμῦδ Θ. per ſyncopen pro ἀρχόμῦδ Θ. ex ἀρχόμην. Varinus.

Ἄτα interdum est thema, cuius futur. ἄτσω, & præter. medium ἄρμαι seu ἄρεγμαι. interdum est aoriſt. 1. ſubiunctiui modi à th. ἄρα.

Ἄτσω, infin. aoriſt. 1. ſignificans interdum βλάψω, & tunc per contractionem ex ἀτάσω factum putatur. ex them. ἀάω: interdum κερδέσαι aut νίκησθαι, à verbo ἄνω. Vnde & media voce ἀάσασθαι pro κερδέσασθαι, & optat. act. ἀάσαιμι ſignificans itidem κερδέσαιμι.

Ἀσθῶλιμ, aor. 1. paſſ. optat. modi, ex ἠσθῶλιμ aoriſto 1. paſſ. indic. modi. Id autem ex them. ἀάσθαμαι. Vnde & aor. 1. med. ſubiun.

ἀσώσῃ, quod Hesych. exponit σώσῃ, βλαβῇς.

Ἀΐδηλος, partic. pass. ex ἄϊδλω, aor. 1. pass. verbi ἀΐδω.

Ἄϊδλω, poeticè & Ionicè pro ἀΐδω dici tradunt, ex themat. ἄϊδω vel ἄω, significante damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἀΐσσω pro ἀΐσσομαι, ex them. ἄϊδμαι, secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἀΐδω deriuandum, Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Æolico.

Αὐαίνθην, aor. 1. pass. indic. modi, ex them. αὐάω.

Αὐχάσατο, Doricus imper. præs. temporis pro αὐχέσθω, ex th. αὐχά ζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo ι in ο resoluta.

Αὐξέσω, futur. 1. verbi αὐξέω, pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Ἀφέμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex th. act. ἀφίημι, vt πέπεμαι ex πέμπω. Vnde partic. ἀφειμένος, dimissus.

Ἀφεῖμεν, pro ἀφίεμεν, ab ἀφίημι, aor. 2. verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι, dimittere.

Ἀφείς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, partic. ab eodem aoristo ἀφῆκα, ex eodem them. ἀφίημι.

Ἀφικτόν, aduerb. positiuum à verbo ἀπίχω.

Ἄφλεξα, fut. 1. ciusdem them.

Ἄφρις, aor. 2. imper. modi, ab ἄφλω, aor. 2. indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor. 2. ἀφείμην, ex quo partic. ἀφέμενος.

Ἀφτεώς, nouo & poetico more pro ὤστεως apud Hom. secundum quosdam ex them. ἀφύσσω.

Ἄφτε, per syncopen pro ἀφεῖκατε, ab ἀφίημι. Eust.

Ἀφετόν, aduerb. positiuum ad ἀφίημι, dimitto.

Ἀφίωσι, pro ἀφῆκαν, ἐπενθέτῳ literæ ι, & pleonastico ὦκα, ex them. ἀφίημι. Var.

Ἀφίωντα, Ionicè pro ἀφέντα, aor. 2. med. subiunct. modi, ab eodem them.

Ἀφῤῥέθην, aor. 1. pass. indic. modi, à them. ἀφυρδέομαι.

Ἀφῶρις, partic. ab ἤφλων, aor. 1. pass. verbi ἄφλομαι.

Ἀφῶσι, tertia persona plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφίωσι, pro quo communiter dicitur ἀφίεῖσι.

Ἀφῶμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex the. ἀφίωμαι, pro quo frequentius dicitur ἀφεῖμαι.

Ἀφῶσι, tertia pers. sing. præt. imperf. act. indic. modi, ex th. ἀφίω: pro quo dicitur etiam ἀφῆν, ex them. ἀφίημι. vt non solùm ἐτίθη dicitur, sed etiam τίθεις, ex baryth. them. τιθέω. Idem ἀφῆν est etiam imperatiuus ab eodem them. barytono ἀφίω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἄφιθι.

Ἀΰσκω, Ionica paragoge pro ἀφίημι. secund. perf. aor. 2. med. subiunctiui modi ex them. ἀφιυρδομαι, cuius aor. 2. indicat. est ἀφιμάμην.

Ἀφῶσμαι, fut. 1. med. ciusdem thematis ἀφιυρδομαι, vel potius ἀφίωμαι. Vnde & præterit. perfect. pass. ἀφῶμαι, ex quo infinit. ἀφῆσθαι.

Ἄχευ, imper. aor. 2. vocis mediæ: sed irregularie. regulariter enim ἄφεο dicitur, vnde postea fit ἄφυ, exempto σ & in contracto in υ diphthongum, sicut θέ quoque pro θέο dicitur, ac similia alia. ex them. act. ἀφίημι.

Ἄφθη, aor. 2. coniunct. modi, ab eodem th.

Ἄχθ, prima longa, Doricè pro ἄχθη, resonabat: ex themate ἤχθω. Sin priore breui reperiatur vsurpatum, est à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς. participip. pass. ex ἤχθεω, aoristi. 1. pass. indic. modi, them. act. ἄχω.

Ἀχθέσει Attice pro ἀχθέσῃ, molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato themate ἀχθέσομαι, pro quo vsurpatur ἀχθεσθήσομαι. Vnde & aoristi. 1. pass. ἠχθέσθην. ex quo participium ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθέσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρτο, per syncopen pro ἀώρητο, ex them. ἀωρέω. Sin ἄορτο scribas, est à them. ἀείρω. Eustat. Quidam ex ἤορτο factum volunt, ρ in α conuerso & inserto ω. Est autem illud ἤορτο præter. plusquam. pass. ex themate ἄφω, vel etiam ab ἄείρω.

B

Βᾶ, pro βῆν, incedebat: à ἔβαν, aor. 2. verbi βαίνω, vt κατέβα etiam dicitur pro κατέβαν.

Βαδιεῦμαι, Attice pro βαδίσομαι, fut. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδιεῖ: Attice itidem dicitur pro βαδίσει, ab eodem them.

Βαίην, aor. 2. opt. modi, per contractionem pro βαινοιμι, ex prima persona, βαίνω, vt σφῶν. Hoc autem βαίην, ex aor. 1. ἔβαια, à them. βάω.

Βαΐνι, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperatiuus esse potest ciusdem verbi.

Βαλέων, Ionice & poeticè pro βαλεῶν: infin. aor. 2. vel fut. 2. à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulo post.

Βάλε, Ionicè pro ἔβαλε: vel etiam imperatiuus: à themate βάλλω.

Βαλέω, imper. Ionic. pro βάλε, ex them. βάλομαι.

Βαλίσσομαι, fut. inusitati them. βαλιόω apud Aristoph. Alioqui βαλῶ fut. 1. mutuat. habet à βάλλω, nimirum βαλόω, (sicut præt. βέβληκα ex βεβόλημαι) nam βαλῶ (licet quidam vtrunque esse velint) est fut. 2. Itidem βαλήσομαι poeticè pro ἐβάλησα, ex eodem βαλλίω.

Βαλὼν, partic. ex ἔβαλον aor. 2. act. them. βάλλω.

Βᾶμμι, Doricè apud Theocrit. pro βαίνω, camus: aor. 2. subiunct. modi ex ἔβαν aor. 2. indic. modi, them. βάω.

Βᾶν, pro ἔβαινε, itidem aor. 2. indic. modi. verbi βαίνω.

Βᾶς, & Βᾶσα, partic. ex ἔβαν, aor. 2. them. βάω.

Βασιῶσαι, Doricè pro βάσουσαι, ex eodem βῶμι seu βάω. Sed & βασιῶσαι affertur pro βήσουσαι, dicitúrque Æolicum esse.

Βᾶτε, Doricè pro βᾶτε: & Βάτην pro ἐβάτην: ambo aor. 2. ciusdem thematis.

Βάτω, tertia per. imper. ex prima pers. βᾶζω: itidem ex aor. 2. ciusdem verbi.

Βέβακα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ, & ι in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἕστακα formatur ex ἕστηκα.) Vnde tertia person. plur. βεβάασι pro βεβήασι: & particip. βεβαώς.

Βεβαμμένος quoque ex βεβήκαμμαι per syncopen esse dicunt. At βεβάμμαι infinitiuus est pro βεβῆσθαι, iuuisse. Ambo ex inusit. them. βῆμι.

Βεβασιώς, Ion. pro βεβηκώς, exempto κ, ex them. βαίνω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβᾶσι, partic. ex præt. βέβαα, de quo paulo antè.

Βέβικα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inusit. them. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Vnde præter. plusquamperf. βεβήκειν: & particip. βεβικώς.

Βεβίωκα, præt. perfect. act. à them. βιάω. Vnde & particip. pass. βεβιωμένος.

Βεβίωμαι, præt. pass. ex act. them. βιόω. Pass. tertiam person. præter. habet βεβίωται, quæ impersonaliter nonnunquã ponitur. Hinc particip. pass. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præter. βέβλαμμαι, pass. βέβλαμμαι, vnde aor. 1. ἐβλάφθην.

Βεβλήκατο, Ionicè pro βέβληντο: itidémque βεβλήκατο, pro βέβληντο. quorum illud est præteritum perf. pass. hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habente futurũ mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (vt iam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusit. them. βλίω. Vnde præt. plusquamperf. βεβλήκειν. Et præter. pass. βέβλημαι: ex quo particip. βεβλημένος.

Βεβλήκατο, Ionica consuetudine pro βεβλῆντο, ex th. βαάω.

Βεβλήκατο & βεβλήκατο, Ionicè pro βεβόλωντο & βεβόλωντο. Hæc autem sunt vel ex them. βεβλόομαι, vel ex βέβλωντο & βέβλωντο, inserta litera ο. Id quod & de partic. βεβλημένος dicendũ est: necnon de infin. βεβλῆσθαι.

Βέβλωκα, præt. med. verbi βάλλομαι.

Βεβούλημαι, præter. pass. verbi βούλομαι, ex inusitato βεβούλομαι formatum.

Βεβρέμμην, præt. perf. act. verbi βρέμω interposito ε euphoniæ causa secundum quosdam: vt in πεπόμφαμεν & similibus. Nisi potius est mutuatium præter. ex inusitato βρεμῶ.

Βέβρηχα. præter. perf. act. verbi βρέχω: βέβροχα autem, mediæ vocis præt. ab eodem themate.

Βεβρόθω, præt. med. verbi βρόθω. Vnde part. βεβρωθώς.

Βεβρόθω, thema habet ex verbo βρόθ (vt κλόθω ex κλόθ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alij tamen βεβρόθοις volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde plusquamperf. βεβρώκειν, & præt. perf. pass. βέβρωμαι.

Βεβρώς, partic. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκώς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medij, vt sit ex βεβορὸς, sicut ὑγιὲς ex ὑγιὰς.

Βέωνται, mutuatitium præt. perf. verbi βώσκω, ex inusit. themate βίω.

Βεώσι, ex βεᾶσι, vt ὑγιὲς ex ὑγιὰς. Est autem βεώσι partic. ex præt. med. βέωα, ab inusit. themate βάω. Alij ex βεώσιος esse factum aiunt Attico more exempto primùm ι. deinde ν in ε cõuerso, & α atque ω contractis.

Εἴη, Ionicè pro βῆν, vt ἦη pro ἦν, aoristi. 2. subiunctiui modi, ex themate βάω.

Βείομαι, apud Homer. pro βιώσομαι, facto βείω ex βιῶ, aut ex βίσομαι, interiecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πώσομαι, & φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, poeticè metri causa pro βιῶ. Primùm enim ex βιῶ, Ionicè fit βίω,

βάω, inde ι inſerto βέβη. Ambo aor. 2. coniunctiui modi, ex inſtit. them. βῶω ſen βάω.

βᾶν, aor. 2. poeticus augmento carens, pro ἔβαν, ex eodem themat. Sin cum ι ſubſcripto occurrat βᾷ, eſt tertia perſ. ſing. ſubiunctiui modi eiuſdem temporis, & ex eodem them. At βᾷ pro βαίνῃ, vt σᾷ pro σαίνῃ, teſte Euſt.

βᾶτε, imper. aor. 2. actiui, ex eodem them.

βιβάω, Dorice & poetice pro βιβῶ: aor. 2. infin. modi, ex eodem themate.

βῖμ, poetice ſine augmento, pro ἔβιμεν, ex eodem verbo.

βιβάντ-ων, participip. ex ἐβιβάμην aoriſt. 1. medio verbi βιβάω, mutuans ſua tempora ex inuſitato βάω.

βῆσαν, poetice ſine augmento pro ἔβησαν. aor. 2. verbi βῆμι. Sic βῆσαν pro ἔβησαν.

βήσομαι, fut. medio verbi βαίνω, mutuo ſumptum ex βάω, à quo habet & actiuum fut. βήσω.

βίβᾱμι, poetice pro ἐβίβαζον, quod eſt tertia perſ. dualis num. ex ἐβίβαζον, aoriſto 2. verbi βῆμι.

βίβασα, poeticè itidem ſine augmento, ex themate βιβάσμαι.

βὰς, participip. aor. 2. ex ἔβαν, vt δὺς ex ἔδυν. Hoc autem ἔβαν, ex the. βάσμαι, vt ἔδαν ex διδάσμαι.

βιῶ, Attice pro βιώσω, vt δώω pro δώσω, ex eodem them. βιώσῃ quoque eſt ex ἔβιων, vt γνώσει, ex ἔγνων.

βίωτον, tertia perſ. imper. modi, temporis aor. 2. ex prima βίωσι, vt δότω ex δῶτ-. Ambo autem illa ex themate βίωσω, vt hæc ex δώσω.

βλᾰδείς, partic. aor. 2. paſſ. ex ἐβλάβην: ambo ex themate βλάπτω, ſi cient fur. 2. βλαβῆ, tenui in mediam commutata. Vnde fœ. βλαβέντα. Ex eodem verò ἐβλάβην eſt & infin. βλαβῆναι: necnon futur. 2. βλαβήσομαι.

βλᾱσήσω, mutuatitium fut. verbi βλασάω, ex inuſitato βλαστέω.

βλείομαι, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo aor. 2. medij, ex inuſ. them. βλημένος τείμλαι, τῖο, τῖτο, ex τίθημι: & εἰμλαι, εἶο, εἶτο, ex ἵημι.

βλεὶς, participip. ex ἐβλην aoriſto ſecundo verbi βάλλω, vt θεὶς ex ἔθην. Alij verò per ſyncopen ex βλεῖς factum volunt, teſte Varino.

βλῆσαι, βλῆσθαι, βλῆσθαι, & huiuſmodi alia, ſunt aor. 1. paſſ. ex the. βάλλω, cuius mutuatitium futurum eſt βλήσω.

βλῆτο, poetice pro ἐβλήντο, abiecto augmento præteriti plusquamperfecti, ex eodem them. Sic infinitiuū præteriti perfect. & plusquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & participip. βλήμενος pro βεβλημένος.

βοᾶτε, poetice pro βοᾷ dicitur, vt ὁρᾶτε pro ὁρᾷ, pleonaſmo literæ α.

βοησήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inuſitato them. βοσπέω.

βόλει Attice pro βάλλ, ſecunda paſ. verbi βάλλομαι.

βολήσομαι, fut. 1. medium verbi βάλλομαι, mutuatitium ex themat. βολέομαι, quod inuſitatum eſt.

βοῶμι, Attice pro βοάσω ſen βοῶσω, à them. βοάω.

βοῳδιάζ-ων, participip. ex ἐβοήδιον, aor. 2. verbi βοηδρομέω.

βοῶν-τες, participip. ex ἐβόησα ἐβόων, aor. 2. verbi βοηδρομέω. Ex quo aor. 2. ἐβόων, eſt etiam infin βοῶμεν.

βρᾰδείς, participip. aor. 1. ex ἐβράδυνα. Nam verbum βραδύνω fut. 1. facit βράδυνῶ, mutuatitiū ex inuſitato themate βράω vnde pret. perf. act. βεβράκα, paſſ. βέβραμαι, ex cuius tertia perſon. ſing. eſt aor. 1. ἐβράδυνθη.

βωδεῖν, per contractionem ex βοηδέειν. Euſt.

βωσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum eſſe teſtatur idem grammaticus, & βόησαι pro βοήσαι. Teſtatur verò & Heſyc. qui præterea affert βώσαν pro βόησαν, κατὰ ἔκτασιν: Neconon Varius βώσαν affert pro βόησαν τε, κατ' ἔκτασιν: afferens tamen & βόησάς pro βοήσαντα, procul dubio ex Apollonio, apud eum enim lib. 1. Περὶ τῶν μὲ βοησάντα συσσημειοῦ, ſchol. exponit πρὸς βοήσαντα τὴν ζώνην.

Γ

ΓΑΘΕΙ Ν, Doricè pro γαθεῖν, ex themate γαθέω pro γαθάω.

Γαμίσσεται, poeticè pro γαμίσεται, ex them. γαμίω. quanquam Euſtathius inter illa duo γαμίσεται & γαμίσεται diſcrimen facit. Annotat enim γαμίσομαι per ι, ſignificare εἰς γάμου ἐλθεῖν, ſiue γαμικῶς κεῖσθαι: γαμίσει autem per ε, eſſe τὸ γαμικὸς δοῦναι: dicente Homer. Iliad. ι. Πολλὸν δ' ὦν μοι ἔπειτα γαμέσσεται αὐτὸς: vſurpantèque illud γαμεσσάσθαι pro ἐγαμικεσθαι & ἐκπομπεύσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύει apud Pind. Doricè pro γηρύει: à Dorico themate γηρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt deinde ex infinitiuis in ειν deſinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γείνα, tradunt enim ex eius præterito γέγαγκα, ex empto ι, fieri primùm γέγακα, deinde ν etiam exempto, γέγαα. Vnde & tertia perſona plur. γεγάασι, & partic. γεγαάς. Follit tamen hoc ipſum γέγαα pro præterito etiã medio haberi: facto videlicet ex γαο, futuro 2. γαῦ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμβρ, Doricè pro γεγάμδε dicitur. Facto nimirum γέγαμε ex inſtitato γάω, indéque infinitiuo γεγάαι, vt ἐσταὸς ex ἵστημι, & Doricè γεγάμβρ pro γεγάαι, vt ἐσταὸς pro ἐστάναι. Etym.

Γεγδμένος, præt. perf. paſſ. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, mutuatitium ex inuſitato them. γδόμαι.

Γέγονα, per ſyncopen ex γεγένηκα, quod eſt præter. perfect. actiuum verbi γδάω ex inuſitato them. γνθάω. Vnde participium. γεγονὼς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inuſ. themate. γείνομαι vel γδόμαι. Huius enim γίνω ſeu γδω futurum 2. eſt γδοῦμαι, vnde γέγονα, vt πέπτω, πέπονα: ὤρουσα, ὠρυμαι, γέγονα. Vnde participium. γεγονὼς.

Γεγαὼς, Doricè pro γεγαυῶς: & γεγαῶτα Doricè itidem pro ἐγεγαώκειν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγαὼς eſt ex præt. med. γέγαα. teſte Euſt. qui id ipſum γέγαα per metathe. ſin factum eſſe ait ex γέγαα autem à them. γαάω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, vt βεῶς pro βεβαώς. Hoc autem γεγὼς participium eſt ex præter. perfect. γέγαα de quo paulo antè.

Γεγώνει, poeticè & Ionicè pro ἐγεγώνει, abiecto augmẽto quod ἐγεγώνει eſt aor. 1. med. verbi γίνομαι, vt ἐτετράφην verbi τίθημι, Itidémque γένατο dicitur pro ἐγένατο. Vnde partic. γεγεν-μένος apud Homerum. paſſ. ſignif. pro γδνηθείς.

Γέγρᾰφε, itidem poeticè pro ἐγέγραφε, abiecto, primùm augmẽto, deindè ι inſerto metri cauſa. Itidémque γίγνετο pro ἐγίγνετο, & γεγένᾰται pro ἐγέγραπται ſeu ἐγεγένηται, nati ſumus, apud Homerum, apud quem tamen γεγένᾰμεν in hoc hemiſtichio Odyſ. ὅτ-γαμέοντα γεγενῆσθαι, Euſt. accipi poſſe ait non ſolùm pro γεγενήσεσθαι, ſed etiam pro γεγονέναι & πεπουηκέναι. Et tunc præſentis eſſet temporis ex themate γείνομαι, ex quo & γένατο pro ἐγένηκεν actiua ſignificatione: γεγενῆσθαι enim pro γεγενῆσθαι ſeu γεγονέναι, eſt Aoriſti ſecundi medij, paſſiuam habens ſignificationem.

Γείνατο, Ionicè pro γένη, ex themate γείνομαι: actiua ſignif. apud Hom. Od. υ. Οὐκ ἐνὶ ἀνέρες ἀξάρτες, ὅτεσφ' γείνατο μήτηρ. Vbi tamen Euſt. videtur innuere eſſe coniunctiui modi, quum exponit γένηται, eſſe etiam aoriſti 2. non præſentis.

Γελᾶε, Æolicè pro γελᾷς, ſecundum quoſdam ex them. γελάω.

Γελᾶϊ, Doricè pro γελᾷ, vt ἐλᾶ pro ἐλᾷ. At γελᾶϊ cũ ι ſubſcripto, infinitiuus eſt contractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα, quod eſt partic. fœm. gen. ex eodem them. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελᾶ.

Γελᾷς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam ſecundũ quoſdam.

Γελάοντε & Γελῶντες, poeticè pro γελόντες. Ambo apud Hom. ſub finem. Od. ο. Ibi enim quidam codices habent γελάοντε τετύκοντο, quidam γελῶντες, teſte etiam Euſt. Sed & γελοίων paulo antè locum illum legitur pro γλῶσσῶν γελοίων ἀλλογίοισι.

Γένευ, poeticè & Doricè pro ἰγδύ, abiecto augmento & ν in ε conuerſo: aor. 2. med. ex them. γνόω ſeu γείνομαι. Infin. γδύσθαι participip. γδύμ-ος.

Γενόσσομαι, fut. 1. med. verbi γίνομαι ſeu γείνομαι, ex inuſitato them. γδύσσομαι vel γδύομαι. Ex quo & præter. paſſ. γεγδυσσαι, & aoriſt. 1. ἐγδυσθεν. At γδύσσω eſt tertia perſona aoriſt. med. ſubiunctiui modi.

Γένατο, ſignificans ἐγδύσθη. Varr. ait factum eſſe vel ex ἐγένατο, abiecto primùm augmento, deindè ι in ν conuerſo. Æolica cõſuetudine. vel ex ἐγδύσατο per ſyncopen & aphæreſin.

Γενίσσατο, Ionicè pro γδύσατο. Ambo aor. 2. med. vocis, opt. modi: ex them. γόμαι ſeu γείνομαι.

Γένο, poeticè pro ἐγδύσω, abiecto primùm augmento, deinde ex empto ι. Ambo aor. 2. med. vocis ind. modi. ex eo dem them. Interdum verò hoc γδύσω ſignificat ἐλαθεῖν: eſtque itidem aor. 2. med. vocis, ind. modi, ſed factum ex ἐλάτο ſeu ἐλάτη, pleonaſmo literæ γ, exempto itidem ι, & α in ν conuerſo, more Dorico, vt ὦπτο itidem dicunt pro ὤπᾶτο, Etym. & Euſtath.

Γένατο, Ionicè & poeticè pro ἐγένατο, abiecto augmento: à γένω. Nam & γένω reperitur & γδύω. Sic γένεο pro γένεσο ex eodem.

Γῆμι, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημα. Eſt autem ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμα, vt ἔφλεκα ex φλέκω. Ex quo aoriſto & infinit. γῆμαι & participp. γήμας.

Γεγήσατο, Ionicè pro γήσατο. Eſt autem hoc, dativus pluralis participij γήσᾱς, quod eſt inuſitato themate γήμω vt ἔσκε ex ἔσκω: vel etiam per ſyncopen factum ex γεγήσασι, participio mutuatitio verbi γεγήσκω ex γνάω.

Γεγήσεται, fut. mutuatitium verbi γεγήσκω ex γνάω, vti iam dictum eſt. vnde eſt aor. 1. ἐγήσατο, præt. perf. γεγήσκα: ex quibus par-

ticipia γνησίους & γνησιακὸς.

γνόω, ἰοτικ. 1. opt. modi, ex inuſ. them. γνῶμι, vt ἀλώλειν ex ἄλωμι, ὄλλυμι ex ὀλέσω. cuius ſecunda perſ. ſing. γνοῖς, & tertia plur. γνοῖεν apud Hom. Atticè autem γνοῖμι pro eodem dici poteſt, vt ὀλοῖμι pro ὄλλυμι, & ἀπολοῖμι.

Γνοιέ, participium ex aor. 2. ἔγνων, vt δυέ ex ἔδυν, ab eodem them.

Γνοῖ, Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνοῦν, imper. aoriſt. 2. ex inuſit. them. γνῶμι, vt δῦν ex ἔδυμι. Item ſine augmento ab eodem themate, vt ἀλώμι ex ἄλωμι.

Γνωμοσύ, Atticè pro γνωρίσω, ex them. γνωρίζω.

Γνῶτον, fut. 1. act. verbi γνῶσκω, mutuatitium à them. inuſ. γνόω, vnde fut. med. γνώσομαι, cuius ſecunda perſona Ionica eſt γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde & aor. 1. paſſ. participium γνωσθείς.

Γνώσιν, poeticè pro γνῶναι. 2. ſubiunctiui modi. Etym. tamen ex them. γνόω deriuare mauult.

Γνῶφλημι, Doricus infinitiuus ex them. γνοφόω vel γνόμι. Euſtat.

Γραφρύει, participium augmento carens ex ἐγρήγορε præterito medio verbi γρηγορέω.

Δ

ΔΑΗΜΕΝΑΙ, Doricè pro δαΐῶσι. ambo infinitiui modi ex δαΐω aor. 2. paſſ. verbi δαΐω: ex quo & fut. 2. δαϊσόμαι, cuius ſecunda perſona Ionicè eſt δαΐσεαι pro δαΐσῃ, apud Hom. δαΐμι, pro δαΐνυμι per apocopen, ex themat. δαΐνυμι.

Δάμνη, poeticè abiecto augmento pro ἐδάμνη, à themat. δάμνω, hoc enim δάμνω facit fut. 2. δαμῶ, vel ex ſe nimirum abiecto ν, vel ex inuſit. them. δᾶμι: vnde poſtea aor. ille ἔδαμεν, & ex eo infi. δαμεῖν.

Δάμψασα, itidem poeticè pro ἐδάμνασα. abiecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidémque δάμψασιν pro ἐδάμνασι, & voce media δαμψάσαντο pro ἐδαμάσαντο. Ex them. δαμάζω, poetis vſurpato.

Δαμῶ, itidem poeticè & Pœoticè pro ἐδάμασον. aor. 2. paſſ. ex th. δάμνημι. facit enim id fut. 2. δαμῶ, vnde aor. 2. ἔδαμν, & voce paſſ. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμεῖεν, & infin. δαμῶναι, participia. δαμείς, & ſimilia alia.

Δαμώμην, Doricè pro δαμῶμαι: infin. aor. 2. paſſ. ex them. δάμνω, vti iam dictum eſt.

Δαμώμην, Doricè itidem pro δαμαίμην: opt. paſſ. præſent. tẽporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia perſ. δαμνῶτο apud Homer. & paſſ. δάμνασθαι apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2. paſſ. verbi δέρω facit enim id fut. 2. δαρῶ, vnde aoriſt. 2. ἐδάρην, paſſ. ἐδάρθην, ex quo δαρήσομαι.

Δασσάν, infin. aor. 2. ἐδάσθην, ex δαρθάν ſeu δαρ-δάν: vnde & fut. med. δαρδήσομαι.

Δάσσατο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, abiecto augmento: ex them. δάσω vel δάσσω, abiecto ι. Vnde infin. δάσσασθαι.

Δασσάμενος, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, detracto augmẽto & interpoſito σκε. Niſi ex them. δασάσκω deriuare malis, vt ἅπασκε ex ἀπάσω.

Δασύτερα, Doricè pro δάσσατα. circunflectunt enim Dores futura ſua, dicentes εἴσω pro ἕσω, & ὑποδύσω pro ὑποδύσομαι.

Δατεῦσσι, pro δατεῦσι, Ionicè abiecto augmento, & κ in σ conuerſo: à them. δατέομαι.

Δάσσαμι, aor. 1. ſubiunctiui modi ex th. δάω ſeu δαίω: at δαῦμι eſt paſſ. vocis, eiuſdem tamen & temporis & modi, vt πυφθῆμι ex τύπτω, ſic illud ex δάω, teſte Euſtath. Poſſit tamen δαῦμι, eſſe etiam præſens actiuum ſubiunctiui itidem modi ex them. δαίω.

Δάσσατο, Ionicè pro δίδυτο, abiecto etiam augmento ex the. δύω. Etymol.

Δαχθῶ, poeticè pro δηχθῶ, facta primùm ſyncope. deinde χ in γ verſo: vel etiam pro δηκτωθῶ, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Euſtath.

Δαῶσιν, Infin. aor. à præſ. δαΐσκω: hoc autem ex δαΐσκω, ex emptio ι & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάασκε, præt. perf. act ex them. δαίω. Paſſ. δεδάασμαι eiuſdem temporis & ex eodem. Vnde partic. δεδαασμένος, ſicut δεδάασκε, inſi. δεδασκάναι & itidem participium δεδασκώς.

Δεδάασται, Ionicè pro δέδασται: itidémque δεδάασθαι pro ἐδέδασθαι: ex them. δάω. Etym.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδαον, vt λέλαθον pro ἔλαθον. ex them. δάω ſeu δαίω.

Δέδασμαι, præt. perf. paſſ. ex the. δάσμη. facit enim id fut. δασῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδαται, præt. perf. paſſ. verbi δάζω.

Δεδαώς, partic. ex δέδαα præt. medio verbi δάω.

Δεδάσμαι, præt. perf. paſſ. verbi δάσσω. habet enim id fut. mutuatitium δάσομαι, ex inuſ. them. δάσμη.

Δεδέᾶσται, ex inuſ. them. δάσμη, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Euſt. tradit. Poſſit tamen dici eſſe etiã præt. medium verbi δέσπτω, vt δέδυται, eſt à δύσπτω.

Δεδέκτο, Ionica reduplicatione apud poetas pro δέκτο: in aor. 1. infin. modi à them. δέκω.

Δέδεγμαι, (pro quo Ionicè δέδεγα) præt. perf. act. verbi δέκνυμι, mutuatitium, ex inuſ. them. δέκω.

Δέδημαι & δεδῆσθαι, præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi δέω, ſine σ, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδεμαι & δεδέμθαι, nam fut. facit δήσω.

Δεδήμενος, præt. perf. act. verbi δέμαι, vt πεπίεμενος verbi πίεμαι: mutuatitium ex inuſ. them. δμέω.

Δεδίζεται, Ionica reduplicatione pro δίζεται, teſte Euſt. Poteſt tamen eſſe & fut. paulo poſt. vt τετύψομαι.

Δεδίζατο, Ionicè pro δεδιζήμενοι εἶεν, itidémque δεδίζατο pro δεδιζήμενοι ἔσται: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδιζοῦντο ſeu ἐδίζαντο.

Δέδηε & Δεδήει, præt. perf. & pluſquamperf. med. à th. δάω, vt κέκηε ex κάω: Attice vel Ionicè pro δέδαε, ε in η verſo & ſubſcripto ι.

Δεδῆεν, pro δεδηέμεν εἶναι: ſecunda perſ. plur. præt. perf. & pluſq. optatiui paſſ. à the. δάω, facit enim id fut. δάσω, præt. paſſ. δέδαμαι, vnde hoc δεδάμεν, vt πεπιέμεν ex πεπίεμαι à th. πιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo poſt, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δέσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. actiuum verbi δάκνω, mutuatitium ex inuſ. th. δᾶκω: vnde partic. δεδηχώς. Paſſ. δέδηγμαι, vnde partici. δεδηγμένος. aor. 1. ἐδήχθην, vnde partic. p. δηχθείς.

Δεδήκατο, præt. perf. paſſ. ex them. δήκω.

Δέδηε, præt. med. verbi δάιδ. ex inuſ. th. δέω, ſecundum Euſt. Niſi ex δέδεικα factum eſſe malis dicere, exempto primùm κ, deinde ε ex diphthongo ſublato: vel potius ex δέδυκα. regulari præt. medio, ex tempo itidem δ & ο.

Δεδήνεκα, præt. perf. act. ex verbo δαίνυμι, duplex habens augmẽtum ex quo paſſ. δεδαίνυμαι.

Δέδικται, imper. verbi δείδω, factus ex δίδω, conuerſo ι in δ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius eſſe ex inuſ. them. δέδμαι.

Δέδμηθι & Δέδῃτι, per ſyncopen. pro δεδμήμθι & δεδῄαται, præt. med. verbi δείδω, vt paulo antè etiam dictum eſt.

Δεδικάδικα, præt. perfect. act. verbi δικάζω, duplex habens augmentum.

Δεδιώκοντα, præter. perf. paſſ. ex verbo διώκω, duplici augmento pro διώκοντα: pro quo & δεδιώκοντα dicitur. Euſt.

Δεδόᾶκτο, Ionicè pro δέδμητο ſeu δεδμήμθαι ἔσται: vt & δεδῄαται pro δεδῄανται ſeu δεδῄαμθαι εἰσί, ex inuſ. them. δμόω ſignificate δέμειν. Etym. addit, ι paſſim literæ: (dicendum enim fuiſſe δεδμᾶκτο vt πεπιᾶκτο) hoc δεδμᾶκτο factum eſſe, vt πεφοβᾶκτο.

Δεδόμηκα, per ſyncopen pro δεδόμημκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vt ſuprà etiam annotauit. Itidé δεδμημένος pro δεδόμημαι, ex eodem nempe δέμω in pluſquamperfecto.

Δέδομαι, præt. perf paſſ. verbi δείκνυμι. mutuatitium ex inuſit. the. δέκω.

Δέδῃσι, pro δεδμήμθι, per ſyncopen pro δεδίηνται, tenui in mediam conuerſa præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præt. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδιδα, teſte Euſt. & aliis: & ν verſo in σ, ſicut in πέπυσμαι, κέκοπται, κέκοπται, ὄδμαι &, ſimilibus. Subiunctiuo modo δεδίκω. quo Theocritus vtitur loco præſentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. paſſ. verbi δοκέω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἑάλωκα ex ἁλίσκω, πέπραμαι ex πίμπρᾶμι.

Δέδουπα, præter. perf. med. verbi δουπέω, vnde participium δεδουπώς.

Δέδοχμαι, perf. act. verbi δοκέω: vnde paſſ. δεδόχμαι. ex quo partic. δεδεγμένος.

Δεδράκμαι, præt. perf. act. inuſ. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμοῦ, vnde præt. δεδράμηκα. vt πεπίμηκα ex πεπωμοῦ à th. ποιέω.

Δεδρόμημαι, fut. paulo poſt, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δέσω nimirum & δήσω.

Δέδρυχα, præt. perf. actiuum verbi δάκνω, mutuatitium ex inuſ. th. δᾶκω: vnde partic. δεδηχώς. Paſſ. δέδηγμαι, vnde partici. δεδηγμένος. aor. 1. ἐδήχθην, vnde partic. p. δηχθείς.

Δεδύκατο, præt. perf. paſſ. ex them. δήκω.

Δέδια, præt. med. verbi δίδ. ex inuſ. th. δίω, ſecundum Euſt. Niſi ex δέδεικα factum eſſe malis dicere, exempto primùm κ, deinde ε ex diphthongo ſublato: vel potius ex δέδυκα. regulari præt. medio, ex tempo itidem δ & ο.

Δεδύκασμαι, præt. perf. act. ex verbo δαίνυμι, duplex habens augmẽtum ex quo paſſ. δεδαίνυμαι.

Δέδικται, imper. verbi δείδω, factus ex δίδω, conuerſo ι in δ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius eſſe ex inuſ. them. δέδμαι.

Δέδῃσθε & Δέδῃτε, per ſyncopen. pro δεδίηνται & δεδίᾶται, præt. med. verbi δείδω, vt paulo antè etiam dictum eſt.

Δεδικάδικα, præt. perfect. act. verbi δικάζω, duplex habens augmentum.

Δεδιώκοντα, præter. perf. paſſ. ex verbo διώκω, duplici augmento pro διώκοντα: pro quo & δεδιώκοντα dicitur. Euſt.

Δεδόᾶκτο, Ionicè pro δέδμητο ſeu δεδμήμθαι ἔσται: vt & δεδῄαται pro δεδῄανται ſeu δεδῄαμθαι εἰσί, ex inuſ. them. δμόω ſignificate δέμειν. Etym. addit, ι paſſim literæ: (dicendum enim fuiſſe δεδμᾶκτο vt πεπιᾶκτο) hoc δεδμᾶκτο factum eſſe, vt πεφοβᾶκτο.

Δεδόμημαι, per ſyncopen pro δεδόμημκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vt ſuprà etiam annotauit. Itidé δεδμημένος pro δεδόμημαι, ex eodem nempe δέμω in pluſquamperfecto.

Δέδομαι, præt. perf paſſ. verbi δείκνυμι. mutuatitium ex inuſit. the. δέκω.

Δέδῃσι, pro δεδμήμθι, per ſyncopen pro δεδίηνται, tenui in mediam conuerſa præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præt. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδιδα, teſte Euſt. & aliis: & ν verſo in σ, ſicut in πέπυσμαι, κέκοπται, κέκοπται, ὄδμαι &, ſimilibus. Subiunctiuo modo δεδίκω. quo Theocritus vtitur loco præſentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. paſſ. verbi δοκέω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἑάλωκα ex ἁλίσκω, πέπραμαι ex πίμπρᾶμι.

Δέδουπα, præter. perf. med. verbi δουπέω, vnde participium δεδουπώς.

Δέδοχμαι, perf. act. verbi δοκέω: vnde paſſ. δεδόχμαι. ex quo partic. δεδεγμένος.

Δεδράκμαι, præt. perf. act. inuſ. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμοῦ, vnde præt. δεδράμηκα. vt πεπίμηκα ex πεπωμοῦ fut. verbi πίμπρᾶμι.

Δέδρασται apud Homer. pro δέδρασται, facta literarum transpoſitione: itidémque ἐδεδρᾶσται pro ἐδεδράσται, ex th. δράω & πεφράδμαι facit enim δέω futurum δορῶ, præt. δέδορκα, paſſ. δέδορμαι, & per metathefin δέδραμαι.

Δέδρεκα quoque pro δέδρορκα dici transpoſitis literis aiunt.

Δεδρόμεσι, præt. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inuſit. themat. δρέμω.

Δεδυκέναι, pro δεδυκίνω poeticè vel etiam Doricè, vt quũ Theocr. apud Euſt. τοῦ δ' ὧν θανόντι dicit τὸν ἦλιον πάντα δεδυκέναι, totũ occidiſſe ſolem: à verbo δύνω ſeu δύω.

Δεδύσμηται, præt. perf. paſſ. verbi δύσσομαι mutuatitium à δυσήομαι: facit enim δύσιαται fut. δύσιμαι.

Δεδυσχέκει, præt. perf. verbi δύσχημι, foris aſſumpto augmẽto. Quæ ratio eſt in cæteris quoque verbis compoſitis ex δύω.

Δείσεται, futurum imperſonalis verbi δείδ, mutuatitium ex inuſit δείσω,

δίεν. Vnde participium r. δίεντι: & futuri primi, δίσσω. quorũ illud fignificat, quod oportuit: hoc vero, quod oportebit.

Διδόωμαι, fut. 1. med. verbi δίδωμι, mutuatitium ex δίδομι. vnde & præt. perf. paſſ δέδόημαι.

Διέδιδον, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δίχομαι, poeticam ectaſin primæ ſyllabæ habens pro δέδεκτο ſeu δεδέκατο: vt apud Hom. διέδικτ' Ἀχιλλεύς. Sic in infinit. διεδίχθαι dicitur pro διδέχθαι.

Διεδήχατο, Ionicè pro διδέγμένοι εἶσι, & διεδήχατο itidem pro διδέγμένοι ἦσαν ex eodem them. habentia & ipſa ectaſin primę ſyllabæ metri cauſa, apud Hom.

Διέδια quoque primæ ſyllabæ ectaſin poeticam habet propter metrum pro δέδια. quod eſſe præteritum medium verbi δίδω, ſuprà docui.

Διέδιδεν. eodem modo pro δίδοσαν, de quo ſuprà. Itidémque διέδιδμεν pro δίδομεν: de quo itidem ſuprà dictum eſt. Et διεδέχθαν pro διεδέχθησαν, à διέδεγμαι.

Διέθηκα etiam pro δίεθηκα eadem ratione dicitur, ex th. δέδηκα.

Διέκυν, ſecundum quoſdam pro δίεκυν. Ionicè ablato augmento, ſecundum quoſdam pro δίεκυν per apocopen: in hoc loco Heſiodi, οὐ γὰρ ἐκ ἐτὸς δίκην κακῶν ἔρχαται. Alioqui & imperatiti modi eſt vt apud Gregor. in Maccab. encom. δίκην τῶν μὲν ἔκρινος ἄλλος, σὺ δὲ ἄλλος. velut & ἔσο dicitur imperatiuè. Etymol.

Διέμε, Ionicè & poeticè pro δέδεμε, ædificauit, aor. 1. verbi δίμω. Vnde partic. διέμας, & aor. 1. med. infin. modi διέμασθαι, necnò partic. aor. 1 διεμάμενος.

Διέμοιμι, poeticè pro διέμαιμι, indicatiuo poſito loco ſubiunctiui: vt ἐσθλῷ ἰῦδεν dicunt pro ἐσθλῷ & ἔσχατος pro ἐσχάτῳ, ac huiuſmodi alia.

Διέξε, Ionicè & poeticè pro δέδεξε, abiecto augmento: aor. act. mutuat. ex th. inuſ. δίκω. Facit enim διέκυνον ſeu διέκυνθον fut. 1. διέξω: vnde aor. 1. δέδεξα, præt. perf. δέδεγμαι.

Διέρεε, participi. aoriſt. 1. ex them. δίρω, vt διέκμας ex δίρμα, κάκμας ex κάρμα.

Διέτην, Ionicè & poeticè pro δέδεσαν: aor. 1. act. verbi δέδω.

Διέχρεμε, Ionicè pro δίχρεμψε: itidémque διεκάμθη pro δι' χόμθη: frequentia apud Herodot. imprimis.

Διέχτο, itidem ionice & poeticè pro δέδεκτο ſeu δέδεκτο, ablato augmento: præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δίχομαι.

Διεχέοντο, poeticè pro ἐδιεχέοντο, ablato augmento à themate διχέομαι.

Διεχθείς, partic. paſſ. aor. 1. ex them. δίρκω.

Διδιήσομαι, poeticè pro δύσομαι, vt δύομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δύομαι eſt etiam verbum paſſ. ab actiuo δύω, ſignificante madefacio, humecto.

Δίχατα, pro δεδίχατα, abiecto augmento, Ambo præt. perf. paſſ. Ionicè pro δεδιχάμθα ἐσιν, à th. δίχομαι.

Δίχθα, Ionicè & poeticè pro δεδίχθαι, præter. perf. paſſ. infinitiui modi ab eodem them. Aput Heſych.

Δίχθᾶ, apud eundem pro δίχ χθᾶ, per ſyncopen pro quo ſuprà δίχμθα.

Δίχθα ex th. δίω, deriuato ex δύω, α in ᾱ conuerſo & ſubſcripto ι.

Δίχθε, 1. r. verbi δύκω, mutuatitium à verbo δύκω: vnde & fut. 2. δακὼ mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι, aor. 1. infi. modi, à them. δέω, cuius fut. δήσω.

Διάζ, Doricè pro διᾶς, præt. imperf. vel ar. 2. indic. act. vocis, à them. διάζω.

Διάδοθι, imper. act. aor. 2. à δίδθαν, vt δῦτε ab δῦναι: ex themate διάδι ὁ μαι.

Διαδράσαι, aor. 2. opt. modi, act. vocis, ex th. διαδίρκω. Δίρκω enim facit δέρκομαι, vnde δέδρακα, & in opt δρακοίμι.

Διαδράσθαι, infin. aor. 1. ex inuſ. them. διαδίρκομαι, pro quo διαδιδράσκομαι dici ſolet. Vnde & part. διαδράς, vt σὰς ex ἴστημι.

Διαείσομαι, fut. 1. med. verbi διαείδω ſeu διείδω ſignificantis perſpicio, cognoſco. Item verbi διαείω ſignificantis idem quod διαλύω, vt annotat Euſt. in hoc loco. Hom. Iliad. ἡ, διὰ σφῷ ἢ εἰσατο ὦ πῆς.

Διαίσσει, poeticè pro διάτει, à them. διαίμ pro δίνυμι, tranſmitto, mutuante ſua tempora ex δίνω. Heſyc. verò διαησεν, exp. etiam διανύσαι, perflat Pro quo ſcribendum potius δίνησι, à th. δίνημι: aut certè pro διασπᾷ reponendum διανδίσσει. vt illud διαίσσει ſit fut. verbi huius δίνημι.

Διαιωνίει, Ἀττicè pro διαιωνίσει, ex them. διαιωνίζω.

Διακεκαμπύλωμαι, pro διακεκαμπύλωμαι, per ſyncopen, ex διακαμπύλω.

Διακρίθηκε, Doricè pro διακεκρίθηκε, ex th. διακρίνω.

Διακρυδήν, poeticè metri cauſa pro διακρύδδην, per ſyncopen etiam, opt. aor. 1. paſſ. ex them. διακρύνω. Niſi potius exiſtimandum eſt dici non ſolùm ἐκρίδην vt ἐκλίδην, ſed etiam ἐκρύδην vt ἐκλύδην.

Διάλαχε, ſx participi. Διαλαχὼν, aoriſt. 1. act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1. facit λήξω ſeu λαχήσω, mutuatitium ex inuſ. λάχω, ex quo habet & futurũ 2. λαχὼ, vnde aor. 2. ἔλαχον.

Διαμπερὲς quod Heſych. expon. διαπερᾶσαι, ex infin. aor. 2. ex them. διαβῆναι, inſerto μ, vt ſit ſonantius. Niſi forte eſt poeticè pro διαπερᾶσαι, metri cauſa. Porrò ἀφῖκθαι fut. 2. facit ἀφίξομαι, vt δύκω facit ἕξομαι, & διαβαίνω facit διαβήσομαι. vnde aoriſt. 2. ἐβησάμην, ex quo infin. βησάμεν, & Ionicè ac poeticè βῆσέμεν.

Διαπᾶν, aor. 1. act. infin. modi ex them. διάω.

Διαπάσσω, aor. 1. act. infin. modi, ex the. διαπάσω: ex quo eſt & paſſ. aor. 1. διαπασθῆναι. Ambo apud Heſ.

Διαπέρασαι, aor. 1. act. infin. modi ex them. διαπερῶ.

Διαπεπιθήσω, infin fut. med. ex verbo διαπείθω: ex quo & aor. 2. act. διαπεπιθεῖν.

Διαπερᾶσαι, ex διαπέρᾶσαι, vt docui paulo antè in Διαμπερὲς.

Διαρίγησε, opt. paſſ aor. 2. ex διαρίγνυμι, mutuante ſua tempora ex inuſ. διαρίγω, vel potius ex διαρήγνυμι.

Διασῆσαι, aor. 1. act. infin. modi ex them. διίσημι.

Διασχὼς, partic. aor. 2. act. verbi διίσχω, mutuat. à διασχία.

Διαωνῦσθαι, aor. 1. paſſ. infin. modi ex them. διαωνόω.

Διαχεύει, infin. aor. 1. act. ex them. διαχέω.

Διδόξα, fut. 1. verbi διδόκομαι, mutuat. ex inuſ. th. δίδομαι.

Διδύσασα, infin. aor. 1. act. ab eodem them. ex inuſ. verbo διδύσκω, Heſyc.

Διέ ειαν, poeticè, pro δίεμαν ſeu δίεσαν, vt πάσειαν pro πάσαν ſeu πάσεν, ex them. διάω, apud Heſ.

Διέθη, Ionicè & poeticè pro ἐδίεθη, ex them. δίεθμι.

Διέλαυδε, pro διέλαυδεν, pleonaſmo ſine patagoge Æolica ſyllabæ δε, vt in ἔφυδε & ſimilibus. Apud Var.

Διέλυνε, pro διέλυνε, poetica epentheſi literæ υ, vt πάσειαν pro πάσαν iidem dicunt. Euſt. apud Hom.

Διέπαν pro διέπεν, Æolicum eſſe tradunt nonnulli: dicunt enim Æoles in imperantis verborum in ω, retinere longas voca les dicentes φίλασῶ, ὄνασῶ, πίμπλασῶ. Quin apud Homerum quoque legi διέπασῶ illud, breui propter metrum in longam conuerſa, ſcimus ex Euſt.

Διὶ pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inuſ. them. δίω pro διέδι: cuius aoriſt. 2. fit ἔδῐον, ἔδῐες, ἔδῐε, ex quo διῖ, detracto augmento. Alioqui poſſet eſſe & ex διω ſignificante διώκω, & vel tertia perſona imperf. aut aor. 2. augmẽto caſens, vel imperatiuus.

Διῆες, imp. præſens verbi δίημι ex inuſ. the. δίω per contractionẽ pro δίεις, pro quo & δῖες dicitur. Alioqui δῖες eſt etiam aliquãdo tertiæ perſ. præſ. temp. à them. δῖα.

Διῆκα, aor. 2. act. verbi διίημι, mutuat. ab inuſ. δίκω, cuius infin. δικεῖν.

Διϊξὶ ὤθων, Doricè pro διϊξάτω, à them. διΐξομαι: à quo & διϊξίμαν, ſignificans διϊξερχόμθα.

Διϊπτον, aor. 2. act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inuſ. the. διαπτσίω.

Διϊπτορᾶς, poetica anadiploſi pro διϊφορᾶς: ex διαφέρω, ſicut ἐπιφεροῦσι quoque dicitur pro ἐφέρουσι.

Διϊφορᾶς, aor. 2. act. ind. modi, ex th. διαφέρω. Facit enim ἤνεγκα, fut. 2. ἐνεγκῶ, vnde ἐνεγκεῖν.

Διϊχθεν. aor. 2. verbi δίσκω: cuius partic. διασὰς.

Διϊσκὰς, part. pr. perf. ex eodem th. pro διϊσκικὰς. Tradũt enim primùm dici Ionicè διϊσκέω, exempto κ, & correpta penul. deinde ſublato etiam α. fieri διϊσέω. Niſi malis dicere ex σάω eſſe præt. med. ἔσαα. ex quo part. σάμενος, vnde ἐσάς, abſorpto α.

Διΐσσας, poeticè pro διΐσας, facta ectaſi literæ ι metri cauſa: hoc autem διΐσας, Ionicum eſt pro διΐᾶς, ſecunda perſona ſing. verbi δίζομαι.

Διΐσκον, præt. imperf. verbi δίεσμι.

Διϊφόσα, aor. ind. à them. διϊφόσω. ſecundum quoſdam.

Διϊφόλμι, quod Heſyc. exp. διακαλύθω, eſt aor. 1. paſſ. ind. modi, ex them. διϊλύω.

Διΐσσον, aor. 1. act. ind. modi, ex the. διΐσσμι, cuius fut. διΐσω ex inuſ. them. δίω.

Διΐζᾶμι, Doricè pro διΐζεμι.

Διὸλ ἰσιον, Ionicè pro ἐδὶ δ ιον, à them. διὸΐω.

Διοΐσω. fut. 1. verbi διόω pro διόσω, mutuatitium à διὸς.

Διόρμαι. Dorice pro δίρμαι, ζ in σδ conuerſo.

Διπλᾶτο, imper. aor. 1. paſſ. ex inuſ. them. διπλόω, pro quo dicitur διπλοῦσθαι & διπλοῦν, necnon διπλῶσθαι.

Διστάσας, dictum puratur pro διστάσσας, detracto σ & geminato σ: vel pro ἐδιξέστασα, ſublato primùm augmento, deinde exempto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etym.

Δίτεν, pro δίτεσαν: tertia plur. aoriſt. 2. act. opt. modi à prima δίτλω, hæc autem ab δῦναι, aoriſt. 2. indic. modi, ex themate δῦ ὁ μαι.

Δίτκικε, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δίκκε, vt refert Var.

Δώρι, Doricè pro δωῦναι, vt ἴδρι pro ἵδῖ, δόδρι, pro δόδῖναι, & simillà: aor.2.infin.modi, à δίδωμι. idem Dores & Δόδρυμι dicunt pro δώναι, vt ἐπίδρυμι pro ἵδῖ, δόδρυμι pro δόναι, ab eodem them.

Δώσω, fut.1. verbi δώκω, mutuantibus ab inus. themat. δόκω, ex quo aor.1. ἔδωξα, & participiū. δώξας.

Δώς, imper. ab ἔδωκα aor.2. act. verbi δίδωμι: pro quo & δόδι dicitur, vt ἔδι & ἔς.

Δόσαν, Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor.2. ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè iridem pro ἐδίδασκον: & δόσκες pro ἐδίδαξες, δόσκε pro ἐδίδαξε, deriuato ex δῶν verbo δόσκω, vt βόσκω ex βόω.

Δύ, pro δύο, sublato ο & duobus in υ coalescentibus: secunda pers. imper. aor.2. vocis mediæ. ex th. δίδυμι.

Δυώδεκα, infi. eiusdem aor.2. ἔδυσα, ex eodem th. Itidémque δυὸς participiū. eiusdem aor. ab eodem verbo.

Δφσδῆν, aor.2. act. inf. modi, à th δαφσάνω, mutuante sua tempora à δαφδάνω, facit hoc δαφσδῆν fut.2. δαφσδήσ, transpositis literis, vt ἀφδῶν facit ἀφσδῶν: vnde aor.2. ἐδαφσδον, ex quo infin. ἀφσδῆν. Aliì tamen à δαφδάνω deriuatum malunt.

Δφάλλω, fugere: m: opt. aor.1. ab ind. δέφλυμι. hoc autem ab inus. the. δφλυμι, vt σάλλω ab ἴστημι, pro quo vsurpari solet δίδφσμαι.

Δφσμέν, aor.2. infi. modi, verbi inus. δφίνω: pro quo solet vsurpari πρόχω. Eiusdem fut.2. med. est δφσμεῖμαι.

Δφσαμ, aor.1. infin. modi, ab ἐδφῦμι aor.2. indic. verbi δίφημμι cuius aoristi participiū. est δφσας, vt τάς.

Δφάστ, apud Aristoph. Attice pro δφάσεις, ex th. δφάω, faciente fut. δφάσω. Sic enim ille, ἐδῶ τοῦ δ' ἐδφάστ.

Δφάσται, Attice pro δφάσονται, ex th. δφάω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundam vsurpare pro tertiis pers. plur. imperatiuorum præt. temporis.

Δώδιμος, quod Hesyc. exp. ὑπογραπτός, est pro δῳᾶμ seu δεδόμενος, opt. præsens ex them. δόδω.

Δῦ, poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor.2. verbi δύω seu δίδυμι.

Δῦς, imperatiuus eiusdem aor.

Δύμεν, Doricè pro δῦμεν, infin. eiusdem aor.

Δυώδεκα, Ionicè pro ἐδυωδέκα, detracto augmento: aor.1. pass. ind. modi à themat δυώκω, mutuatitium habente fut. δυωκάσω, tanquam à δυωδέκα.

Δῶμι, Ionicè pro ἔδωμι, ex them. δωῦμι.

Δῶν, vt δῶτηρ, pro δωώσων & δῶτησων: ex quibus & κῦ πάσσε: facta putantur. Ionicè enim δωώσω & δῶτησω, vnde δωῶ, & δῶτηρ, cōtracto ω & α in η, subscripto ι. Var.

Δωώσω, Ionicè pro δωώσῃ η resoluto in ωι. Ambo secun. perso. fut. δωώσοιμι, quod verbum δωώκω mutuatitium habet ex inus. δωώσιμι.

Δύσιν, poeticè pro δῦσις, ex th. δύω, deriuato ex δύα.

Δύτης Ionicè pro δύστης, secunda perso. fut.1. medij δύσομαι, ex th. δύσιν seu δῦσι. nisi malis esse secundam pers. præsentis temp. ex poetico verbo δύτομαι formato & transfato ex fut in præsens, à cuius imperfecto est secunda pers. δύσεο, & tertia δύσετο siue δύσεται, augmento carentes. Neenon imper. δύσεο, Ionicè pro δύσευ, vt apud Hom. δύσεο δ' ἀλκιδι, indue te robore. δύτη.

Δυσπάτσαω, imperf. verbi δυσπατσέω.

Δύσις, Ionicè pro ἔδυσις, à poetico verbo δύσκω pro δῦμι seu δύω.

Δύτων, Ionis, ἀφη, Attice pro δύλων, δύλης, δύλη, aor.2. opt. modi, à th. δίδυμι.

Δῶν, cum ι subscripto, est sing. num. & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogē, vt λαβῶνι, ἔλθῃσι, & similia pro δῶ: sin absque ι, est tertia pers. plur. Ambo subiunct. modi, aor.2. act. à th. δίδωμι. Hesyc. & alij.

Δωσωδῶν, Doricè pro δώσουσι, vt κεχῦνε pro κέχῦσι. Solēt enim Dores circunflectere futura, & in tertijs plural. pro σι dicere ν.

Δώωσι, poetico pleon. litera ω, pro δῶσι, de quo paulo antè. Sed & δῶσι affertur pro δῶ. dicitúrque esse Ionicum.

E

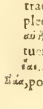

A, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἔδη, vel ἦ, secundum quosdam σωω ἐκωλῦσεν ex ἅω, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔων: secundum alios ex ἐῶ, per τπλῶσι siue διαλυσιν, vt ἔῶσι ex ἔσῶσι. Interdum est tertiæ personæ sing. præsent. temp. per apocopen facta ex ἐάσι nam ἐάσι facit ἐᾷ in tertia perso. per contractionem ex ἐάει. pro quo poetæ dicūt ἐᾶσι, vt ἐξακεῖσθαι. pleonasmo seu epenthesi literæ α. vt apud Ho. Il. 1, Ἀτὰρ οὔτι πω ἔᾳσιν ἐπὶ δηϊοτῆτα μάχεσθαι Ἀχαιούς, non finit me trepidare & metuere. Nonnunquā est imp. præt. temp. per contractionem ex ἔᾶς. Aliquì est & interiectio ἀκπλήξεως, vt tradunt nonnulli.

Ἔᾶσι, poeticè pro ἐᾷς, vt iam dixi in præcedente Ἔᾶ.

Ἐαγε, Attica seu Ionica dialysi diphthōgi pro ἔᾶγε, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis, frango. Vnde partic. ἐαγώς.

Ἐάγλυ, Attice iti tem pro ἤγλυ: aor.2. pass. ab eodē th. Vnde part. ἐαγλείς, & inf. ἐαγλῦναι, etento augmento.

Ἐαδῆ, isidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἥδῆ. quod ἥδῆ est præt. med. verbi ἀνδάνω seu ἄδω, significantis, ἀρέσκω, placeo. Vnde partic. ἐαδώς.

Ἐᾶκε pro ἔᾶκεν, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἐάλη, simíliter Attica seu Ionica diphthongi resolutione pro ἥλη: aor.2. them. ἅλλομαι significantis ἁλτίλιν, πάλλομαι, συρρέομαι, ex quo partic. ἁλείς. Etym.

Ἐάλην, eodem modo pro ἥλην: aoristt.2. verbi ἅλλομι. Et ἐάλεκτο itidem pro ἥλετο, ab eod em ἅλλομι, mutuante sua tempora ab ἀλέω.

Ἐαλύσατο, eadem ratione pro ἰωδάσατο dicitur, à them. αἰδάνω.

Ἐανται, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἰῶνται & ἴανται pro ἰῶνται, ab ἴημι. Ambo apud Hesyc.

Ἐαξα, quoque pro ἔξα dicitur, vt ἐάω pro ἔω, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango.

Ἐασπε etiam Var. affert pro ἐχαρίσατο, annotans & ipse Ionica diphthongi dissolutionē dictum esse pro ἔσατε, ab ἔδω. Aliquì & ab ἄδω seu αἰδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἐᾶσι, Ionicè pro εἰσί, sicut πάσασι iidem Iones dicunt pro πᾶσῖσι, & δηΐασι pro δηΐοῦσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborū in ω.

Ἔασπε, Ionicè itidem pro εἶα, ex th. ἐάω: nisi malis ἐάσπε.

Ἐᾶται & Ἔᾶται, Ionicè pro ἰῶται & ἴῶται, sicut πεπείαται & πεποίᾶται pro πεπείωται & πεποίωται. Ambo à verbo ἤμαι, quod formam præteriti, præt. autem habet signif. Paulò antè Ἔᾶται & Ἔᾶτο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα.

Ἔαφσι etiam Ionicam habet diphthongi resolutionē pro ἕφθη, ex th. ἔπαρμαι, sicut ἔᾶσι pro εἰσὶ iidē Iones dicunt, & πᾶσι pro πᾶσῖ: necnon ἑᾶλε secundum Eust. pro ἑλεν, ex ἅλλομι, deriuato ab εἰλέω. secundum alios tamen pro ἦλε ab ἄλλομι. Vtitur autē isto ἐάφθη Hom. Il. x, dicens, Ἐκλίνθη δ' ὑπόρουσα κάρη, ὅθι δ' ἄσπὶς ἐάφθη, insequuta est, ἐπωκολούθησε. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφθη iftud pro ἑάδη dictum volunt pleonasm. literæ φ. Verùm affertur ἐάφθη & pro ἔφθη, ab ἅπτομαι, ᾱ in ε resoluto, vt paulo antè in multis aliis.

Ἐᾶς, pro ἔᾶς, ἂν, ex th. ἐάω, significatis gradior, vado: quod ἐᾶς, Aristoph. vsurpauit etiam pro ἐπίᾶς seu ἐπᾶδῶν, aggredíus est & inuasit, simplici vsurpato pro composito: dicens, πᾷδὸς ἐᾶς μι. Rursum ἐᾶς Laconicè vsurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ ς, vt ἐᾶσαν pro ἔασαν dici, paulo pòst annotabo.

Ἐᾶσε, poeticè pro ἔσασε, aor.2. indic. verbi ἔθημι.

Ἐᾶσυώσασαν, aor.1. ind. à verbo βαρυπνοάω.

Ἐᾶσαν, pro ἔασαν, hoc est συγχώρησαν, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, vt testatur Etym. qui itidem ἔᾶσαι pro ἔασαι dici annotat.

Ἔᾶσον, aor.1. act. ind. modi, à verbo βαίνω, tanquam ex βάεω, vel etiam tenui in aspiratam σὺuersa, euphoniæ causa. Vnde paul. ἐξέβησε.

Ἐβαν, aor.2. ind. modi, à verbo βῶμι, vt ἔστω, ab ἵστημι, ἐστὼ à τίθημι, cuius tertia plur. est ἔβασαν.

Ἐβαν, aor.1. indic. modi, itidem à βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βάω, vt ἔστημι. à σάω.

Ἐβίσκετο, imperf. verbi βίσκομαι, quod poetico more ex fut. in præsens transfatum est. Sic δύσκετο ex δύσομαι, de quo paulo suprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ισκω ἀπαρέμφ.

Ἐβίω, aor.2. verbi βίωμι, vt γένω & γάλω, & ἔδυν à γνάμι, ἄλαμαι, δίδομαι. Verùm pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἐβλαστον, aor.2. verbi βλαστάνω, tenui in mediam versa. vnde pass. ἐβλάφθην.

Ἐβλάπμαμεν, Attice secundum quosdam pro βιβλάπομεν, ex them. βλακτύω.

Ἐβλημμαι, itidem Attice pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Fusius h.

Ἐβλεσκάσατο, itidem pro βιβλασκάσατο, Attica abiectione consonātis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβεγκάμην dicunt pro βεβεγκάμην, ἐβαμβάθη pro βεβαμβάθη. Æolica lingua eōntrà consonantem augmenti in communi etiam lingua omitti soliram, ascisceritę, dicentéque πεπαίεσμαι pro ἐπαίεσμαι, & πεπορύγμαι pro ὀπορύγμαι, præsente enim incipiēte à duplici consonante, tantùm augmenti loco ascisceitur. Ἔφαν, & lex. meum vetus.

Ἐβλασον, aor.2. id. à them. βλασάω seu βλαστάω, vt πίμπρημι ab ἀμπρτάω seu ἀμφιτάω.

Ἐβλην, per lyncopen pro ἐβίβλην, quod est præt. & pluſquamp. pass. verbi βάλλω, mutuantis sua. primum à βλάω. Nisi quis esse velit impert. à them. βλήμαι:

Ἐβλήκατο,

Ε'ελδω, Atticè pro βιελδω, propter euphoniā vt refert Eust. At ε'ελοντο Hesyc. affert pro ε'ελοντο & ε'ελδομενοι. quod haud scio an fit aor. 2. verbi βιελομαι.

Ε'ελιξθω, aorist. 1. pass. verbi βουλομαι, mutuatitius ab inus. βουλομαι.

Ε'ελλω, aor. 1. pass. verbi βοελω seu βοαω.

Ε'εργον, aorist. 2. act. verbi βρυλω, vt ε'δω ex ε'δδομαι, ῥηγνυ ex γνυμι. Legitur apud Hesych, & exponitur non solùm ε'φαγον, sed etiam ε'δαεαν, δι'εσπασαν.

Ε'ιδωσιν, apud eundē pro ε'ε'ικασιν, seu ε'ικεξιν, ε'κελευσιν. vt Var. quoque ε'ε'ικασιν affert pro ε'ε'ικασιν. Sic βιαδομαι supra habuimus pro βοηδρομαι.

Ε'ιζιακα, præt. med. verbi ε'ιζινομαι seu ε'ιζεινομαι, tanquam ex ε'ιζαω. Pro cuius secunda & tertia per. dual ε'ιζιαμεν per syncopen metri causa dicitur ε'ιζιατον, vt infrà ε'κεχαλκαμεν pro ε'κεχαλκειμεν. Hom. Il. ζ, τὶ τὰ δὴ ε'ιζιατον. Et apud Ety. Κύκλωψ δ' ε'ιζιατον φασομένοισιν ε'ιλιάοι. Vbi legendum videtur ε'κεχαιτον & φασομένοισιν.

Ε'ιζιγοωκα, præt. perf. verbi ε'ιζυδω, habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmento assumendo, facit ηγ-γοωκα.

Ε'ιζιω, fut. Atticum verbi ε'ιζιζω, pro ε'ιζισω.

Ε'ιζιωτα, aor. 1. act. verbi ε'ιζυδω, augmento carens, vt in comp. παρεζιωτα apud Synef. & in ε'κεζιωτος apud Plut. itidēmque in ε'κεζυγνεσάμενος, apud Dem. Quorum hæc duo sunt ab ε'ιζυδω, illud à παρεζυδω.

Ε'γεγραφειν præteritum plusquamperf. act. verb γραφω, mutuatitium ex γεγραφω. facit enim γεγραφ nō solùm γεγραφ-ειν, sed etiam γεγραφ-α, vt τυπτω non solùm τυπ-ω, verùm etiam τυπτ-α.

Ε'γημαμην, aor. 2. med. verbi γαμομαι.

Ε'γκυτο, per syncopen poeticam ex ε'γκυτο, à verbo γκυομαι seu γεύω. Exponitur etiam ε'λετο, de qua significe. dixi suprà in τεύτο.

Ε'γκρθυ, Doricè seu Bœoticè pro ε'γκρθησαν: aor. 2. pass. verbi ε'γκρω. facit enim id fut. ε'γκρθ-νεῖ vel ε'γκρσω, vnde ε'γκρτος, & pass. ε'γκρτομαι, ex quo ε'γκρθω.

Ε'γκρατο, Ionicè pro ε'γκεγκρυθε'δεσκ: plusquam perf. pass. ind. modi, ab eodem them.

Ε'γκεγραμμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi ε'γκεκρω, Atticè pro ε'γκεκραμαι, vt act. quoque voce ε'γκεγκρακε dicitur pro ε'γκρακε. Vnde plusquā perf. pass. ε'γκεγκράμην, & ε'γκεγκρῶ.

Ε'γκωμ, aor. 1. act. verbi γαμύω, tanquam ex γάμω, vt ε'βλην ex ε'βλ-λαν, ε'φυτα ex φαύω. Alij tamen per syncopen ex ε'γάμεσα factum aiunt, κ in ν Ionicè conuerso. Vnde partic. γκωσ.

Ε'γκρω, pro ε'γκρα, vt ε'δα pro ε'δ-κα, inus. the. γγκρμι, vt Eust. tradit. Potest tamen & à γκεάω deduci.

Ε'γκύκλα, præt. med. verbi ε'γχύζω, vt φεύζω facit πέφευγα. ▪ autē in eiusmodi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notū est, vt λύσω, λέλοπα.

Ε'γκακεκαμμῶ, præt. pass. ex præt. perf. verbi ε'γκυκάζω, vt ε'γκακεκάσμῶ ex verbo ε'γκεκάζω. facit ε'γκυκάζομαι, præt. perf. ε'γκακύκασμαι, vt ε'γκεκάζομαι dat ε'γκεκάσμαι. Verùm non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum, sed etiam extrinsecus, & dici ε'γκυκασμῶ. Quod tamen non est ab hoc ε'γκυκάζω, sed ab ε'κυκάζω. Itaque dicendum foret πεγκεκυκῶ, vt non modo ανήκεσα, sed etiam ἰώκακα reperimus.

Ε'γκύσασε, partic. ex ε'κύμασε aor. 1. act. ε'γκύμα, facientis futur. non modo ε'γκυσῶ, sed etiam ε'γκύσω, Æolicè.

Ε'γκῶ, per syncopen ex ε'γκέω, Dorico infinit. verbi ε'χα, apud Hesych.

Ε'γνακα, præt. perf. act. verbi γιγνάσκω, mutuatitium ex γνάω. facit enim γιγνάσκω futurum γνάσω, vnde & aor. 1. ε'γνασα.

Ε'γναν, aor. 2. verbi γνάω, vt ε'δαν ex ε'δαω est.

Ε'γνωσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi γνόω seu γιγνάσκω, mutuatitium itidem ex γνάω. Vnde aor. 1. pass. ε'γνώσθην.

Ε'γρεο. Attica syncope, vt volunt nonnulli, pro ε'γείρεο: imper. verbi ε'γειρομαι, eadem syncope facti ex ε'γιείρομαι. Vnde & imperf. ε'-γρετο pro ε'γείρετο.

Ε'γρήγορα, præt. med. verbi ε'γείρω, id enim fut. 2. facit ε'γερῶ, præter. med. ε'γρηγα, Atticè ▪ ita conuerso, vt in ε'στορε, ε'φθορε, & similibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præfentis Attici como re: inserto etiam ρ, ε'γρήγορα. Vnde poeticum verbum ε'γρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γεγρήγορα, abiecto ε.

Ε'γρηγθη, infin. pass. ex medio formatus. ε'γείρω enim facit præt. med. ε'γήγερκα, vt iam dictum est. vnde fit ε'γήγερμαι, terminatione actiua inferto κ, & pass. ε'γήγερμαι, ex quo infinitiuus ε'γηγέρθαι. quanquam nonnulli ex passiuo ε'γεγερθῆναι factum malint per syncopen. Solent autem Æoles eiusmodi infinitiuos passiuos in οθαι definentes ανορθοξύνειν, contra communem regulam, vt πέπρθαι, μέμνοθαι, ε'δοθαι. Eust. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ε'γήγερσε per syncopem & τεγοῶ factum esse scribit ex ε'γηγέρκατε. sicut infinitiuum ε'γηγέρθαι nonnulli ex ε'γηγερείαι quoque deducunt, dicentes primò ρ. ieonafnum esse literæ θ, de industria à poeta admissum, vt alluderet ad nomen ε'γερθ-: deinde syncopen literarum ε & ι, insupérque Æolicam accentus retractionem.

Ε'γλωτα, Hesych. affert pro ε'γλωτα: forsan ex inus. them. γγλω, ex quo ζωγλω significans ζωον ἀφ'ου, vitum capio.

Ε'γρομαι, Attica syncope pro ε'γειρομαι: itidēmque & participio ε'γερσιμβ- per syncopen fit ε'γρ'μβ-.

Ε'γώμασμαι, Attice pro γεγώνασμαι, apud Hesych.

Ε'γχεσι, poeticè & Ionicè pro ε'ιγχεσι, sine augmento, à themate ε'γχεω.

Ε'γχασσε, partic. aor. 1. act. verbi ε'γχάσσω, mutuat. ab ε'χχέω.

Ε'δασ', ε'δασ'σ'δαν aor. 2. act. verbi δαω seu δαίω. Vnde aor. 2. pass. ε'δάσθαν.

Ε'δάκαν, aorist. 2. act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inus. them. δ'δω.

Ε'δάμαν, aor. 2. pass. verbi δάμνω seu δαμνημι. Facit enim fut. 2. δα-μῶ, vnde aor. 2. act. ε'δαμον, ex quo pass. ε'δάμαν.

Ε'δάμην, præt. imperf. verbi δαμάω. fecundum quosdam. Poteſt tamen esse & à δάμνημι, haberépue τρωπικῶς τὸ η, sicut ε'ζα & ε'-γήκεα.

Ε'δαρθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρδάω. Apud Hesy. legitur & pass. aor. 2. ε'δαρδ-ην, ex pos. ενομισ'ην.

Ε'δ'αρκον, per metathesin pro ε'δραρκον, metri gratia. est autem aor. 2. act. verbi δέρκω.

Ε'δαφεῖς, fut. 1. Atticum verbi ε'δαφίζω, pro ε'δαφίσει.

Ε'δ'δεισε, poeticè geminata consonante metri gratia, pro ε'δεισε: aor. 1. act. verbi δ'δω.

Ε'δ'δη, Ionicè pro ε'δ'η: fecunda perf. verbi ε'δμαι.

Ε'δ'δμεν, per syncopen, vel pro ε'δεδ'μεν, ex empta syllaba δι, & tunc est præt. plusquam perf. vel pro ε'δ'χμεν: exempto ε, & aſpirata in mediam conuersa, à them. δ'χμαι.

Ε'δεδ'δειμεν, præt. plusquam perf. med. verbi δ'μω. facit id præt. perf. δεδ'μα. At ε'δεῖσε est præt. plusquampers. f. med. verbi δ'σσω. facere enim id præteritum δεδ'μα, suprà docui.

Ε'δεδ'μην, præt. plusquampers. f. pass. verbi δ'μω, per syncopen pro ε'δεδεμην. Facit enim δέμω fut. δεμῶ, vnde præt. perf. δεδεμαι, vt νενέμημαι ex νέμω: & per syncopen δεδ'μημαι, exempto ε, pass. δεδ'μημαι, ex quo ε'δεδ'μην.

Ε'δ'δεσαν, aor. 1. act. verbi δέω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat. ex δεῖν seu δέειν.

Ε'δ'δεῦν, aor. 1. pass. verbi δέω, cuius præt. pass. δεδεμαι.

Ε'δεδ'δεσαν, per syncopen pro ε'δεδεσεσαν, vt teſtatur Etym: Est autē hoc ε'δεδεσεσαν tertia per. plur. præt. plusquamperf. verbi δέ-δω, ex perfecto med. δεδεδα, de quo ſuprà.

Ε'δεσαν, aor. 1. act. vel bi δέμω, vt νέμω. Et voce med. ε'δεμ'μην, cuius tertia perf. plur. n. eſt ε'δέμ'ντο.

Ε'δεξα, aorist. 1. act. verbi δικνυμι ſeu δεικνύω, mutuantis fut. ſuum ab inus. them. δείκω. Vnde med. aor. ε'δεξάμην. pass. autem ε'δέχθην.

Ε'δ'ηκα, aor. 1. act. verbi δήω, vt ε'θηκα paulo antè.

Ε'δ'κτο, Doricè pro ε'δέδ'κτο per syncopen: plusquam perf. paſſ. verbi δ'χομαι.

Ε'δ'δισκ, poeticè pro ε'δισκ ſeu ε'δ'σκ. dicunt enim ε'δίδυμα pro ε'δ-ομαι, & ε'δίδει pro δίει, metri gratia.

Ε'δ'ῦ, ſecund. perf. fut. 2. ε'δυδ'μαι ex verbo ε'ζομαι.

Ε'δ'σθα, præt. med. verbi ε'δ'ω, pro ἴδα, habens Atticam reduplicationem duārum præſentis initialium literarum.

Ε'δ'ύδατα & Ε'δ'ύδατο, Ionicè pro ε'δ'σθα μῶ- ῶ, & ε'δ'σθο μῶ- ῶ: præt. perf. & plusquamperf. paſſ. verbi ε'δ'ω. facit ε'δ'ω fut. 1. act. ε'δ'σω. præt. perf. ε'δ'σμαι, & Attice ε'δ'σμαι: vnde præt. perf. paſſ. ε'δ'σθαμαι, cuius tertia perſona ε'δ'σται, abiecto σ ε'δ'σται, & Ionicè ε'δ'ύδατα, vt refert Etym. ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer. dicens, Ὅσσα τοι ἐκπέπαται ἠὲ ε'δ'ύδατα εἰ, quæcunque tibi ebibita & comeſa ſunt.

Ε'δ'ύδησα, præt. perf. act. verbi ε'δύω Atticum. Fut. enim facit ε'δέσω, ex inus. them. δ'δω. Vnde præt. perf. πδυκα, & At icè primum reduplicatis duabus præſentis initialibus literis, ceinde ε in ο conuerſo, (vt in πέπεφα, κέκλοφα, πέπομφα, & ſimilibus aliis) ε'δ'δυκα. Sic in præt. plusquamperf. ε'δεδύκειν, & partic. ε'δ'υδακώς, ex quibus compoſ. κατεδ'δύκειν, & κατεδ'δυκώς. Var. verò & ε'δ'ηδέκα ex vet. ſchol. ſeu comment. affert: quod paſſ. eſt ab them. ε'δ'δ. faciente fut. ε'δ'σω, præt. πδυκα, & Attice ε'δ'δυκα, ex quo paſſ. ε'δ'δυμαι, vt δύομαι.

Ε'δ'υδ'σε, partic. præt. med. ε'δ'υδα, ex eodem them. Facit enim ε'-δ'ω fut. 2. ε'δ'σω, præt. med. ἴδα, & Attice reduplicatis primis duabus literis præſentis ε'δ'υδα.

Ε'θηκα quoque eſſe dicitur præt. Atticum præfixis præſ. primis literis, pro ἔηκα, cuius tamen nullam apud Græc. mentionem reperio. ideóque ſuſpectum ipſum habeo.

Ε'θ'ήκαμεν, aor. 1. paſſ. verbi δάκνω. Vnde præt. paſſ. δήγμαι, & ex eo aor. 1. ε'δ'χθεν.

Ε᾽ἴδιδυ pro ἐ᾽ἰδίδα, vt ἐ᾽ἰτίθει pro ἐ᾽ἰτίθη. Illud, ex διδύω pro δίδωμι v-surpato, hoc ex πίπτω pro πίπτωμι.

Ε᾽ἴθμα, aor.1. act. verbi ἴθω, ως, vt ἐ᾽ἰώμην, ὄχμα.

Ε᾽ἴμῃσι, Dorice & poetice pro ἐ᾽ἰσι, ex them. ἐ᾽ἴω. Habet autem fyncopen hoc ἐ᾽ἴμμι. nam pro ἐ᾽ἴσι prius dicitur ἐ᾽ἰέμμι & ἐ᾽ἰέωμι, vnde poftea illud ἐ᾽ἴμμι per fyncopen factum eft.

Ε᾽ἴμμι, Atticè interdum pro ἐ᾽ἰόμενος, vt ἐ᾽ἰόμενα pro ἐκφερόμενα, πάσμαι pro πασόμαι fut. 2. med. verbi ἐ᾽ἴω.

Ε᾽ἴν, pro ἐ᾽ἴσαν, ab ἐ᾽ἴω, aor. 2. verbi δίδωμι, more Bœotico.

Ε᾽ἶπτι, Dorice feu Æolicè pro ἐ᾽ἴσυσι, à them. ἐ᾽ἴω.

Ε᾽ἰσόμαι, fut. 2. med. verbi ἐ᾽ζω: tenui autem fpiritu fcriptum ἐ᾽ἰδόμαι, eft fut. 2. med. verbi ἐ᾽ἴω.

Ε᾽ἴυτον, aor. 2. act. verbi ἴυτνεω. Facit enim fut. 2. ἴυτνέ & aor. 2. ἐ᾽ἴυτνον. vt συγὸς facit ἐ᾽συγὸν, & ατυτνὸς, ἔατυτον.

Ε᾽ἶφ pro ἐ᾽ἴφη, πρωτοπ τῶ ει: & vt ſuprà in ἐ᾽ἔα, ἐ᾽ηκα, ἐ᾽ἰάμενα: aor. 2. verbi ἴφημι ſeu ἰάφημι. Alioqui poteſt eſſe & imper. verbi ἴφιμι, contractum ex ἴφεμ.

Ε᾽ἴφεσον, aor. 2. act. verbi ἐκφορέω ſeu ἐκφορέω, poeticam literarum metatheſin habens pro ἐ᾽ἐκφερον, vt ἐ᾽ἐφκανὲ, ἐ᾽ἐφκεσον. Sunt tamen qui à ἐ᾽ἴφεσθαι deriuare malint. Eodem modo comp. κατακλίφεσθαι ſeu κατακοιμᾶσθαι facit κατεκλίφεσον. Heſyc. verò & ἐ᾽ἐφεσθαι affert pro κατακλιθῆναι. quod eſt paſſ. aor. 2. eiuſdem them.

Ε᾽ἴφκασι, aor. 2. act. verbi ἴφκα, vt iam dictum eſt.

Ε᾽ἴφμαι, aorift. 2. act. verbi inuſ. ἐ᾽φέω, pro quo v-ſurpari ſolet πρίγω.

Ε᾽ἴφρατο, pro ἐ᾽ἴφρασι, vt ἔδατο pro ἐ᾽ἔδασι, ἐ᾽ἴδη pro ἐ᾽ἴδησι. aor. 2. act. verbi ἴφημι ſeu ἰάφημι. Niſi malis eſſe aor. 1. act. verbi δίδεμαι ſeu ἐ᾽δέμαι, per ſyncopen itidem pro ἐ᾽ἰφάσατο. nam verbum illud δίδεμαι facit fut. ἐ᾽δέσομαι, à ἐ᾽δέμαι.

Ε᾽ἰφάνητο, poeticè pro ἐ᾽ἰφαίνετο, vt ἐ᾽ἰφάντες pro ὀφάντες. ex themat. ἐ᾽ἰφέφαμαι.

Ε᾽ἴωμι, ἐ᾽ἰες, ἐ᾽ἴθ, aoriſt. 2. act. verbi ἐ᾽ἶμι. Verùm ἐ᾽ἴωμι interdum eſt prima perſ. ſing. n. interdū tertia plur. pro ἐ᾽ἴασι, more Bœotico, vt ἐ᾽ἴδην pro ἐ᾽ἴδησαν.

Ε᾽ἴων ἐ᾽ἴων, aor. 1. paſſ. verbi ἐ᾽ωμαμαι, mutuat. ex inuſ. them. ἐ᾽ωμόμαι, ex quo habet fut. ἐ᾽ωμόσομαι, præt. ἐ᾽ὡμόμαι. Atticè verò & ἐ᾽ὡμόθην dicitur pro ἐ᾽ὡμόσθην.

Ε᾽ὁ̃σατο, poeticè metri gratia, geminato σ pro ἐ᾽ὁ̃σατο: aoriſt. 1. med. verbi ἐ᾽ωόω ſeu ἐ᾽ὤα.

Ε᾽ὁ̃ωρ, pro ἐ᾽ὡσεν, vt ἐ᾽ὁ̃κτωρ pro ἐ᾽ὡκτω: aor. 1. act. verbi ἐ᾽ὄωμι, mutuat. ex inuſ. them. ὀδω.

Ε᾽ὲιπατε, poetico pleonaſmo pro ἔπατε: vt ἐ᾽ειέπειθεν pro ἐ᾽ειέπειθ᾽, & ἐ᾽εἰκεσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Eſt autem hoc ἔπατε præt. perf. paſſ. verbi ἐ᾽ἰσκω ſeu ἐ᾽ἔω.

Ε᾽ὲλ᾽ιον, eodem modo pro ἔλιον, ex them. ἐ᾽ιλέω.

Ε᾽ειπε, itidem poetico pleonaſmo, dicitur pro ἔπαε, & ἔσπον pro ἔπον quorum illud eſt aor. 1. verbi inuſ. ἔσπω, hoc autem aor. 2.

Ε᾽ειστύφ-ω, ſimiliter pro ἐ᾽ειστύφλω: participe ἐ᾽ειστάμενος pro ἐστάμενος, aor. 1. med. verbi ἐ᾽ἴστημι. Cuius aor. ſecunda perf. eſt ἐ᾽ἐίστασα pro ἔστασα vel potius ἐ᾽σα, ſignificans ἐμιμησάμην. nam paſſiuam habet ſignif. Heſych. verò ἐ᾽ειστάθην affert etiam pro ἐ᾽ἐφράσθην, ἐ᾽ἐπλάσθην. quod videtur eſſe ab ἐ᾽ἀω, co.

Ε᾽ειστάλαι autem eſt pro ἐ᾽στάλαι, ab ἐ᾽στημι ſeu ἵω ſignificante, in duo.

Ε᾽ελόβημαι etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἐ᾽λόβημαι. Et deriuatum inde ἐ᾽ελόβατο pro ἐ᾽λόβατο.

Ε᾽ελκαι itidem pro ἑ᾽ρκαι: hoc autem per ſyncopen interdum pro ἐ᾽λήλεγκαι, interdum pro ἐ᾽ειλέγμαι. Vnde partic. ἐ᾽ειλήφ-ὼς itidem pro ἐ᾽ειλήφ-ὼς, ſignificans ἐλελαμβάν-ὼς vel ἐ᾽ειλημμέν-ὼς, interdum & ἐκτεκλιτάμεν-ὼς & ἐ᾽ειγνωκό-τ-ὼς. Ambo apud Homer.

Ε᾽ελπειν ſimiliter pro ἔλπειν ſeu ἔλπετο: & ἐ᾽ελπόμενος pro ἔλπομένος ſeu ἐλπόμενος. Ambo poetica.

Ε᾽ένδ-ωσιν, eodem modo pro ἐ᾽ένδωσιν ſeu ἐ᾽ένδ-ωσι, à th. ἐ᾽ένδ-ὼ́ω.

Ε᾽ένγατε, itidem poetico pleonaſmo. pro ἐ᾽ήγαγε ſeu ἐ᾽ήγατε, à them. ἐ᾽ήγάθ-ω.

Ε᾽ένεγ᾽α quoq. pro ἐ᾽ήγα ſeu ἐ᾽ήγ᾽α th. ἐ᾽ήγω pro ἐ᾽ήγαγον. Vnde & præt. imperf. ἐ᾽ένεκτο pro ἐ᾽ήκτο ſeu ἐ᾽ήγμην: & præt. pluſquamper. ἐ᾽ένεκτο pro ἐ᾽ήκτο: partic. ἐ᾽ένεγμέν-ὸς pro ἐ᾽ήγμέν-ὸς.

Ε᾽ένγνωδαι eadem ratione pro ἐ᾽ήγνωδαι, quod ἐ᾽ένγνωδαι deriuatum eſt ex ἐ᾽ήγνω.

Ε᾽ένπτο autem quod Heſych. affert pro ἐκρέματο, dubium ſitne pro ἤρτο an ἦπτο an alio quopiam.

Ε᾽ένχατο, rurſum pro ἐ᾽ήκατο ſeu ἐ᾽ήκατο. Eſt autem hoc Ionicum pro ἐκεγκάμενα ἔσται. Præt. pluſquamperf. paſſ. ab ἐ᾽ένω.

Ε᾽ένδω item pro ἐ᾽ὼ: tertia perſ. aor. 2. paſſ. imper. modi, ex acti. them. ἐ᾽ένυμι ſeu ἐ᾽ὼ. Ex quo & ἐ᾽έντο pro ἕτο, præt. pluſquamperf. paſſ. Et aor. 1. med. ἐ᾽ένατο pro ἔσατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Ε᾽ζίω, ἐ᾽ζιες, ἐ᾽ζι, Dorice ſecundum quoſdam dicitur pro ἐ᾽ζω, ἐ᾽ζες, ἐ᾽ζε, à th. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. th. ζῶμι. Eiuſdē ζάω aor. 1. eſt ἐ᾽ζησα.

Ε᾽ζύγνυ, ior. 2. paſſ. verbi ζεύγνυμι ſeu ζεύγω, facit. n. fut. 2. ζεύγ-ὼ, aor. 2. ἐ᾽ζύγην, vnde poſtea paſſiuum illud.

Ε᾽ζωσι, poeticè pro ἐ᾽ζασι, ex them. ζάω.

Ε᾽ζωσμαι, præt. paſſ. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζώω, vt χώννυμι ſua tempora ex χόω mutuatur. Vnde aor. 1. ἐ᾽ζωσθ-ὼ, & partic. ἐ᾽ζωσμέν-ὸς.

Ε᾽ῆ, poeticè pro ἧ tertia perſona præſentis ſubiunctiui ὦ, ex verbo εἰμί. Vide & Ε᾽ω infra.

Ε᾽ῖαι, itidem poeticè pro ὦ, eram: ᾖς, pro ἦς, eras: imperf. indic. modi, ab eodem them.

Ε᾽ῆκα, ſimiliter pro ἦκα, pleonaſmo literæ ε poetico: & ἐ᾽ηκε pro ἦκε, aor. 1. act. verbi ἵημι, facientis fut. 1 ἥσω, ex ἰήμι.

Ε᾽ιώδατον, eodem modo pro ἰώδατον, à th. ἀείδω. Varin.

Ε᾽ιῶδα quoque pro ᾠδα v-ſurpatum, habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ᾠδα illud poeticam habet paragogen pro ᾠ, vt ἐ᾽φῶδα pro ἐ᾽φως. eſt autem imperfectum verbi ᾠμι.

Ε᾽ῆν itemp pro ἦσι. hoc autem ἦσι poetica adhæc paragoge pro ᾖ, ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum afciſcere illud σι, dicentes κλάῃσι pro κλάῃ. eodémque modo ἐ᾽ῆσι pro ἐ᾽ῇ. Atticam tamen eſſe hanc τῶ σι in τοῖς ὑποτακτικοῖς θεσθ-ὼ́νιλω. & peculiariter nominatam fuiſſe Ἰζυκεον, quòd Ibycus imprimis ea ſit vteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ε᾽ῆσαν, idem quod ἔασαν, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἐᾶω duplex facere futurum, & ἐ᾽ἀσω nimirum & ἐ᾽ήσω.

Ε᾽ῆ rurſum pro ἦτε, miſeritis aor. 2. coniunctiui modi, à themate ἰήμι.

Ε᾽ῆωλο, aor. 2. act. verbi θάλλω.

Ε᾽ῆωσα, aor. 2. act. verbi θνήσκω, mutuat. ex inuſ. th. θάλω.

Ε᾽θέις, partic. ab ἐ᾽θέλω, aor. 1. paſſ. verbi act. ἐθίω.

Ε᾽θέλησθα, poetica paragoge pro ἐ᾽θέλῃς, vt ἐ᾽φόβω pro ἐ᾽φοβῆς, & ἐ᾽ᾧδα pro ᾔδ. Coniunct. præſens ex them. ἐ᾽θέλω.

Ε᾽θέλσω, fut. 1. verbi ἐ᾽θέλω, mutuatitium ex inuſ. them. ἐ᾽θέλσ-ω.

Ε᾽ίσατο, aor. 2. in dic. modi, à them. εἴδομαι. Media voce ἐ᾽ίσατο dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cuius prima perſ. ſing. eſt ἐ᾽ίσάμην, tertia ἐ᾽ίσατο.

Ε᾽ίσθίωσθα & ἐ᾽ίσθιῶ-τ-ο, Ionicè pro ἐ᾽ἐσθίεσθα & ἐ᾽ἐσθίετ-ὰ ἐσθίομαι Ionicè itidem vſurpato pro ἐσθίομαι, vnde & aor. 1. med. ἐ᾽ίσθ-ασα-το pro ἐ᾽ἐσθάσατο. necnon ἐ᾽ίσσατο voce actiua Varinus affert pro ἐ᾽ἐσθάσατο & ἐ᾽ἐσθίωσσατο.

Ε᾽ίσκα, aor. 1. verbi πίθημι contra regulam pro ἔθηκα, vt ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδοκα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc πίθημι futurum ſuum ab inuſ. th. θέω.

Ε᾽ίσλα, aor. 1. act. verbi θάλλω, vt ἔφλα eſt à φάλλω.

Ε᾽ίσω, aor. 1. paſſ. indic. modi à verbo actiuo ἰάω: pro quo & ἐ᾽ἴδω. Dicitur enim & ἀφείθη & ἀφέθη. quia duplex eſt præteritum paſſ. ἔμαι & ἕθαι.

Ε᾽ὸυ pro ἐ᾽ἴσου, vt ἕ pro ἑ᾽σε: ſcc. per. f. aor. 2. med. ind. modi. ex th. πίθημι, facit enim πίθωμαι aor. 2. act. ἐ᾽σθω, vnde paſſ. ἐ᾽σθάμην, & ſecunda perſ. ἐ᾽σσο. ex qua ἐ᾽σσω, ejecto σ, & εο contracto in ε.

Ε᾽ῆπτα, aor. 1. act. verbi πτέσσω: tenui in aſpiratam reuerſa. propter χ enim ſequens ὃ in πτ χ mutatum fuit in τ.

Ε᾽ῆπτα, itidem tenui in aſpiratam reuerſa, eſt aor. 1. à verbo πτέφω, cuius fut. πτέψω. Aor. 1. paſſ. ἐ᾽πτέφθην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ε᾽ῆσι, tertia perſ. aor. 2. paſſ. coniunct. medi è th. ἵημι. ex prima ἐ᾽ῶ. Ea autem ex aor. 2. paſſ. indic. ἐ᾽ῆν.

Εἶ, ſecunda perſ verbi εἰμὶ vel ἔμι: interdū & imper. præſens verbi εἶμι. vnde δίει & ἄπει pro δίεσι & ἄπεσι: ſicut πίθεῖ quoque pro πίθεσι ſcripturi.

Εἶα, εἴας, εἰ, præt. med. verbi ἔημι pro quo & ἕα dicitur poeticè. Alioqui ἔα eſt & interiectio quędam hortātis, pro quo εἴα quoque ſcribitur.

Εἶανο, poeticè metri cauſa pro ἔανο. hoc autē ἔανο Ionicam reſolutionem habet πρ pro ἰῶσι, ſicut ἐάνω pro ἑᾶν dicitur, & ſimilia alia. præt. imperf. ab ἦμαι. Heſyc. tamen exp. ἧσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge pou ος pro εἶα: imperf. verbi ἐάω. At εἴασα eſt aor. 1. eiuſdem.

Εἴατα & ἔἰατα, poeticè & metri gratia pro ἔατο & ἔατ-ὸ. ἔατα autem & ἔατο Ionicè dicta ſunt pro ἰῶτα & ἰῶτο: quorum illud eſt præter. perf. temporis vel præſentis hoc pluſquamperf. vel imp erf.

Εἶεν, Ionica ἀδιωμάτως τῶ κατὰ χρόνος λ, pro λείσειν, ſicut εἴδεῖς quoque & εἰσ᾽ιδῶ pro λείσειας & λείσειδῶ.

Εἰδῆλο, opt. præſ. verbi εἴδ-ω: quo & infin. præſens εἰδῆναι, vt πεπλῶ & πεπλῆναι ex πίπτω. Hæc enim formatio ſimplicior eſt quam eorum qui illud ex εἴδεμι dicunt μεταπεπλάδθαι, hoc autem ex εἰδάλεμι συγκεκλῶθαι. Notum autem eſt eſſe multa verba quorum quædam tempora ſequitur normam verborum in ω deſinentium, quædam ᾠ εἰς ω.

Εἰδ᾽ετα, fut. 1. act. verbi εἴδ-ω, mutuatitium à th. εἰδέω. nam ex ſefe ἐάω facit.

Εἴδδην, aor. 2. act. verbi εἴδ-ω: pro quo & ἴδην dicitur.

Εἴδδοσαν, Bœoticè pro ἴδδην, viderunt. Traduntur enim Bœotos tert. perſonas

personas plurales imperfecti & vtriusque aoristi, ἱστυλά-ζοις facere primis pluralibus, dicentes ἐτύπτομεν pro ἔτυπτον, ἐτυλάχαμεν pro ἐτυλαχόμεθα pro ἔτυλον, ὑμᾶς ὄντας pro ὄντων, ἐλθόντες pro ἐλθόν.

Εἰδώ, præsens subiunctiui à verbo εἴδομι, vt πιθῶ à πίθημι, ἰσῶ ab ἵστημι. Nam εἰδῶ seu εἰσῶ facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰστίθειν, in optatiuo præsentis temporis εἰσῴη, in subiunctiuo εἰσθῶ, in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subiunctiui à suis verbis circumflexis, πιθῶμι à πιθῶ, ἵστημι ab ἱστάω, βλῶμαι à βλάω, & sic alia ab aliis.

Εἰδώς, partic. medium eiusdem them. εἴδω seu εἰδέω. facit enim in indicatiuo præteritum med. εἶδα à fut. 2. εἰδῶ, vnde & aor. 2. ἤδην. Quamuis alij hoc εἰδὼς per syncopen ex εἰδάκως factum existiment. inter quos est Eust. Sed Etymologi sententia simplicior est.

Εἶεν, tertia person. præs. opt. per syncopen Atticam pro εἴησαν, ex them. εἰμί. Quin & cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε sicuti διακεκοσμῆτε pro διακεκοσμῆτε apud Homer. legi, suprà docui. Prima autem singul. est εἶων.

Εἶδον autem est aor. 2. opt. actiui, ex themate ἴδομαι, vt σπίδιον vt πίσημα.

Εἴδην, seu εἴδειμι, aor. 1. pass. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἴδομαι seu εἴδω præter. pass. duplex, ἵσμαι & εἶμαι, vnde duplex iste aoristus, εἰσθῶ & εἰδῶ.

Εἶδησα, aor. 1. act. verbi εἴδζω, ex quo & participp. præter. act. εἰσθηκώς, & præt. pass. εἴσθημαι.

Εἴδη, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Atticè ἔοικα dicitur repetita initiali præsentis litera, & ι in ο verso sicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamen volunt esse aor. 1. Bœoticum pro εἶξα, vt ἔθηκα, pro ἔθεσα.

Εἴκει, præt. perf. med. verb. i actiui εἴκω. cx cuius plusquamperfecto εἴκειν Atticè fit ᾔκειν.

Εἴκω, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum secundum quosdam pro ἧκα, vt πέθηκα pro πέθεικα. Potest tamen ex εἶκα formatum tale habere augmentum dici quale ἔπτα, ἕλκω, ἕζομαι, & quæ his sunt similia, quæ nimirum augmenti loco sibi asciscunt in præterit. & aoristis.

Εἴκτην & Εἰκτὴν, poetica diphthongi dialysi dicuntur pro ἔκτην & ἐκτὴν. hæc autem, syncopen passa, vsurpantur pro ἔκμην & ἐκμὴν, personis duabus præterti perfecti & plusquamperfecti ἕκα & ἑκειν, ex them. ἑκω.

Εἶκτο autem, est tertia persona sing. præter. plusquam passiui, ex prima ἵσμαι, passa itidem poeticam diphthongi dialysin, facit enim εἶκα præt. pass. ἕσμαι, ex actiuo ἕζκα.

Εἰκώς, partic. præter. perf. ἔοικα, ex eodem th. εἴκω.

Εἰλάμαι, præter. perf. pass. verbi λάω, Atticum pro λέλημαι. solent enim Attici augmentum λ quorumdam à λ incipientium in præteritis vertere in ει, vt εἰλοφὰ etiam dicunt pro λάφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde participium εἰλυγμὸν pro λελυγμὸν.

Εἴλεφε, itidem præt. Atticum verbi λαύω, pro λέλεφε.

Εἵλατο, tertia perf. sing. aor. 2. med. ἐλόμην, ex verbo ἕλω, mutuante suum fut. 2. ab inus. them. ἑλω.

Εἰλιώσω, Doricè pro ἑλώσω seu εἰλωῶ, à th. actiuo εἰλέω.

Εἰλίλυθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia insertis ι & υ. hoc autem ἐλήλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis futurum 2. act. ab ἐλεύθω. facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penu timam. vnde aor. 2. ἐλυθόν, & per syncopen ἦλθον: præt. med. ἐλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præsentis ἐλέυθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλυθμαι, poetica syncope pro ἐλήλυθαμαι. Notandū verò præterea est, quod ad ἐλήλυθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poeticam esse ἐλισιασι τὸ ι, in penultima verò syncopen Æolibus propriam. Eust. ἢ ἀφῄρηται τὸ ι ἐν τῇ αὐχμῇ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœoticam.

Εἰλιμμαι, Atticè pro λέλιμμαι, vt εἴλιμμαι paulo antè pro λέλιμμαι: præt. pass. verbi act λαμβάνω, mutuatitium ab inus. them. λάβω. Vnde partic. εἰλιμμένος pro λελιμμένος.

Εἴλκησα, præter. actiuum eiusdem thematis, Atticum itidem pro λέλκηκα. Vnde partic. εἰλκηκώς.

Εἴλκυκα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέλαγχα: ex inus. them. λάχω.

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιμένοι ἦσαν, tertia pers. plur. præt. plusquā perf. pas. ab act. them. ἕλισσω. vt ἐσυμβήκατο idem dicunt pro ἐσυμβεβήκεσαν, ante τσ in tertia singulari inserto α, & tenui quæ præcedit, conuersa in aspiratam.

Εἰλόμην, aor. 2. med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cuius tertia plur. εἵλοντο: secunda singularis εἷλο.

Εἶλον, aor. 2. act. eiusdem them.

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλεχα: præter. perfect. actiuum verbi λέγω. habet autem ι in penultima vt λέλοφα, πέπομφα, & similia.

Εἰλυόμην, Ionicè pro εἱλιμμένος εἰσί, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulo antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passiuorum indicatiui modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante τσ vel τ.

Εἶμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideòque significans modò missus sum, modò indutus sum. Vnde partic. εἱμένος.

Εἱμαρμένος, Atticè pro εἱμαρτός, pr. per. pas. ver. act. μείρω. facit enim μείρω præt. pass. μέμορμαι, vt σπείρω σέσπαρμαι, κίρνημι κέκραμαι: vnde εἵμαρμαι fit, augmento μ Atticè in ει conuerso, sicut in ἐλήλεγμαι, ἐλήλεγμαι, augmentum λ in ει versum esse videmus.

Εἰνάω, poeticè pro ἐνάω, prima pers. plur. verb. ἐνάω.

Εἵνεκα, Doricè pro ἕνεκα: præfens infinitiui ciusdem themat. Habet verò illud ἕνεκα ι assciscitum. Dicitur enim primùm ἕνεκμι Doricè pro ἕνεκι, deinde ἕνεκα, adiuocato ι ad ι, vt volunt nonnulli.

Εἶμαι, Doricè itidem pro εἶμμαι, vt λέγομαι pro λέγεμμαι dicunt iidē. εἶμμαι autem poeticè pro ἔσταμαι, vt paulo antè docui, est à th. εἶμι. quanquam secundum Heraclidem εἶμμι regularius est quàm ἔσταμαι, vt prolixius docet Varin. & alij.

Εἰμ, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam poeticè etiam vsurpari solitum pro ἤμην, eram, à them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶπας, infin. aor. 2. act. à them. ἴσπω, vt πάπας est infin. aor. 2. ex verbo πέπω. At verò ἔπ est infin. præsens verbi substantiui εἰμί. nam ἔμι significans πορεύομαι, & properispomenon, facit ἴτην.

Εἶπτας, tertia perf. plur. præter. perf. pass. εἶμαι, de quo suprà. cuius plusquam perf. εἶπτο.

Εἶξα, aor. 1. verbi εἴκω. At tertia persona plur. εἶξαν, Bœoticè pro ἔικσαν vsurpata comperitur, pleonasmo literæ σ, ἐξ quæ præt. med. non item aor. 1. act. Aristoph. εἶχον δ' οὐ ἐείκειν πεπαμένοι. Etym.

Εἶπε, aor. 1. anomalus verbi inus. ἔσκω, vt tradunt nonnulli. Quòd si præteritum μ ediuum esse dicamus, regulare erit, vt ἔσκα. Aoristum tamen potius esse, ostendit partic. ἐσπάς.

Εἶπὲ, imp. aor. 2. ab ἔσκω, vt λαβὲ ab ἔλαβεν, Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔσκω.

Εἶπεν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἴπασα. Ionicè pro ἔσπαστεία perf. sing. aor. 2. ἔσπον.

Εἰπαλίδα, Æolica paragoge pro εἶπες, vt ἔφᾶς pro ἔς, aor. 2. subiti. ab eodem them.

Εἰπόμλιν, imperf. verbi ἵπτομαι, augmenti loco ascitum habens ι, vt ἔλεσ, ἔζομαι, & similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔσπω, itidem augmenti loco habet ascititiū ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἶπα dicitur in imperatiuo, ἔπτω in optatiuo, ἔσπω in subiunctiuo, εἶπτὸν in infinitiuo, itidémque participium facit εἰσπὼν. At εἶπτον est imper. ex aor. 1. ἔπτα, mutatum habens accentum itidē vt ἔπτὲ, pro ἔπτον: forsan etiam ad differentiam aor. 2. indic. modi.

Εἰρασμαι, εἴργασμαι, εἰργάσθη, sunt præt. perf. & aor. 1. pass. ab actiuo themat. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco ascisciti ι, Vnde & aor. 1. med. εἰργασάμην.

Εἴρημαι, præt. pass. verbi εἴρω vel εἴρομαι: at ἔρημαι est ab ἐρέτμω, mutuante itidem ab εἴρω sua tempora.

Εἴρατ, Ionicè pro εἶρη, secunda pers. sing. verbi εἴρομαι.

Εἶρον, Ionicè itidem pro εἶρον: secunda pers. imper. præs. ab eodē them.

Εἴρηκα, præter. perf. act. inus. verbi ἐρέω, habens ascititium ι loco augmenti, vt ἔπτον, εἴργασμαι, & similia. Cuius pass. εἴρημαι vnde partic. εἰρημένος.

Εἴρυκα, præt. perf. act. verbi ἑρύω, habens & ipsum ι loco augmēti ascitum, cuius aor. 1. ἐρῦσσα: præt. imperf. ἔρῦον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia perf. plur. facta ex 3 sing. ante τσ inserto α, sicut in εἰλύατο, ab eodem th. εἰρύω.

Εἶρυτο, tertia pers. sing. sui. num. præt. plusquamperf. passiui, ab eodem them.

Εἴρχατο & Εἴρχατο, Ionicè pro εἱργμένοι εἰσὶ & εἱργμένοι ἦσαν: præt. perfect. & plusquamperf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut εἰλίχατο suprà.

Εἰρ-ξι, aor. 1. verbi ἔρπω, habens & ipse ι loco augmenti ascitum, vt ἔρυσα, ἐρύσω, & similia. Itidem in imperf. facit εἵρπομεν.

Εἰρύατο & Εἰρύατο, pro ἐρύσαντο & ἐρύσατο, tanquam ex εἰρυσάμην, habēte Ionicam ἀφαίρεσιν τοῦ ι, sicut & εἵρω pro ἵρω Ionicè vsurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à the. εἶω. Ab εἶμι autem non dici εἶς, sed εἶ tradunt. oxytonos, idque enclitice esse interdum.

Εἷς, partic. acr. 2. actiui à them. ἵημι, vt δὺς à πέδημι. Cuius fœminin. ἔσσα, neutrum ἕν.

Εἶσε, aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi ἕζω, pro quo ἧσε etiam dicitur, resoluta diphthongo. conuer so que ι in ε &

subſcripto ι. At ἕσσε aſpiratum eſt, aor.1. verbi ἕννυμι ſeu ἕω.

Ἑστιάω, aor.1. med. verbi εἴδω vel ἕω. exponitur enim nō ſolùm ἀμειβόμενος, nec non διανέμων, ſed etiam ἐπορεύόμενος, vnde eſt ἑστιατὴρ, pro eo quod Homerus dicit βοῦς ἱερὰ. Quinquam in hac ſignif. ſunt qui non ab ἕστια, ſed ab ἑστὼ deriuatum velint.

Ἑστιᾷς, ſonicè pro ἑστῇ. ſecunda perſon. fut. 1. medij, ex them. εἴδω, vel ἕω.

Ἑστίδα, Æolica paragoge pro ἑστί, vt ἐστῖπηδα pro ἐστὶς, ὑ̓φηδα pro ὑφὴ: à them. ἔημι, apud Homer.

Ἑστόθην, inſin. præt. perf. paſſ. interdum à verbo ἵστημι, interdum à th. ἵστημι ſeu ἵστω, vt ἕστημαι quoque.

Ἑστὸν tertia perſ. ſing. verbi ἕστω: at verò oxytonon ἑστὸν, eſt tertia pluralis, verbi ſubſtantiui εἰμί.

Ἑστόρεμαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi ἕστω, ab inuſ. εἶω, vnde & aor. 1. med. eadem duo verba communem habent. Heſyc. verò ἑστόρεμαι exp. non ſolùm ὕ̓φημαι, γνώσομαι: necnon διατέθραμμαι, ab εἴδω: adhæc εἰσταλῆσθαι, ἀδιστρόφως, ab ἕω: verùm etiam ἰσβῆσθαι. In qua poſtrema ſignif. videtur habere κῦ̓ ἀφῖδιστοῦ ἰσχνοῦ, ab εἶω pro ἕω. Significat enim ἴσῃ etiam ſtatuo: vnde aor. 1. ἔσησα, quod Etym. exponit ἐκάθισα: & comparat. κρεῖ δ' ἔσσον pro ἐκάθισεν.

Ἑστῶς, tertia perſ. præt. perf. paſſ. ἕσμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵστημι, ſed etiam ab ἵστημι ſeu ἕω, ſignificante iuduo, interdum & ab ἕω ſignificante κατίζω. vnde in plusquamperf. ἕστο.

Ἑσχάκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἴσκω, pleonaſmo literæ χ in prima ſyllaba.

Ἔσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Ἔσω, per ſyncopen pro ἔσῃ, vt σἰαχηδὸν ἔσσῃ apud Hom. pro σἰαχηδὸν ἔσσει, præſens optatiui à them. εἰμί.

Ἔσω, per contractionē ex ἔσεω: quod eſt tertia perſ. imper. præſentis pro ἔσω, à them. εἰμί. Euſtath. At ἐσ' ἐσω quod Heſyc. exp. ἐλθέτω, eſt ab ἔω.

Ἑσχάνω, quod idem Heſych. affert pro ἐσικάνω, eſt inſin. præt. perfect. actiui ab ἔοικα. facit enim fut. εἴξω, præteritum perf. ἔοχα.

Ἔσχον, præter. imperfect. verbi ἴσχω, augmenti loco aſcitum habens.

Ἐσόθη, præt. med. verbi ἔθω, augmenti loco itidem aſcitum habens. ab ἔθω πλεοναμῶς, vt tradunt Grammatici.

Ἐσίαν, præter. imperf. verbi ἰάω contractum ex ἔαον, habens verò ε ipſum loco augmenti. At in εἴαθη, præſenti coniunctiui, pleonaſmus eſt τῦ ι, pro ἐάσῃ.

Ἐσόησε, pro ἔσαε, iti lem habet pleonaſmum τῦ ε, apud Heſ.

Ἐσχέδιον, Doricè pro ἐκὰδίον, à καθέζω Dorico themate pro καθέδρα: apud eundem. ex ponit autem ἑστιάσιον.

Ἐσχίμην, aor. 1. paſſ. verbi σχίω, facit enim f. 2. σχάω, aor. 2. ἔσχαον, vnde paſſ. ἐσχίσθην.

Ἐσχοῦσθον, præt. imperf. verbi καθέζομαι: habens augmentū extrinſecus aſſumptum, ſicut aor. 1. ἐκάθισα & ſimilia.

Ἐσχόζήμην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo καθέζομαι.

Ἐσχόζησαν, aor. 1. act. verbi καθέζω, duplex habens augmentū, & intrinſecus, & extrinſecus, vt & alia quædam.

Ἐσχόζετο, præt. imperf. verbi καθέζω, habens & ipſum augmētum extrinſecus, vt ἐκαθεζόμην. Itidémque ἐκαθέσατο dicitur. necnō ἐκαθέδετο à καθέζομαι.

Ἐσχόλιμεν, Æolicè pro ἐκαλούμεν, vt ἐσολίμεν pro ἐσοιούμεν. Apud Varin.

Ἔσχυσα, aor. 1. act. verbi σχύω: med. autem, ἐσχύσατο apud Heſyc. qui exp. κρατησάμενος.

Ἐσχύμυον, poeticè pro κατέμυον, à κατεμύω pro κατεμύω.

Ἔσχισα, aor. 2. verbi σχίζω: facit enim fut. 1. σχίσω.

Ἔσχον, aor. 2. act. verbi σχέω. vnde media voce ἐσχόμην.

Ἐσχόν, aor. 2. paſſ. verbi κίρνα.

Ἔσωσα, aor. 1. act. verbi σώζω. at paſſ. aor. 1. ἐσώθην.

Ἐ̓θέλω, poeticè pro θέλω: aor. 2. act. verbi ἐθέλω.

Ἐσχεράθη, poeticè pro ἐσχερώθη: ex verbo ἐσχέρομαι facit enim fut. 2. ἐσχεράσ, mutuatitium ab ἐσχέρω: vnde præt. med. ἐσχέρασ, ex quo inſin. ἐσχερασθαι, & Doricè ἐσχεράμην. ex quo ἐσχεράμην per ſync. apud Hom.

Ἐσχιδάμενον, participium præteriti perfect. paſſiui à themat. ἐσχίδνημι.

Ἐσχόμην & Ἐσχάμην, præteritum plusquāperfectum paſſ. verbi κάζω.

Ἐσχάτα, pro ἐσχάτη, pleonaſmo τῶν, ex them. κύκλομαι pro κύκλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔσωτα, Æolicè pro ἔωτας, aor. 1. act. verbi κίρνα.

Ἐσχάλωσε, Ionicè pro ἐσχάλωσε & ἐσχάλωτε: pro quo Atticè ἐσχάλασε dicitur. contractis ο & α in ω. Varin.

Ἔσχα, aor. 1. act. verbi χάω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hîc retēta breuitas, illic autem in longam verſa ſicut in ἔβλα. Sic ἔχλα.

Ἐσχίκλον, per reduplicationem poeticam pro ἔκλον, tanquam ex th. κυκίω.

Ἐσθίω, Doricè pro ἐσθίει, ſignificante ἐκτρέφει, apud Heſ. Poſſit verò alicubi eſſe etiam pro ἐσθίεσι, à verbo ἐσθίεμι.

Ἐσκεν, aor. 2. verbi σκάω, mutuat. à κάζω.

Ἐσκαρσε, aor. 2. act. verbi σκαίρω. mutuat. à κάλλω. At aor. 1. eiuſdem eſt ἔσκαρσα.

Ἐσκόθην, aoriſt. 1. paſſ. verbi σκάω: vt ἐκκεκόθαι, aoriſt. 1. paſſ. verbi κάθω.

Ἐσκλάδον, poeticè pro ὤ̓σκλαδον, aor. 2. act. verbi σκλάω. At ἐσκλάδθη, eſt præt. medium eiuſdē verbi, habens ὃ in α cōuerſum.

Ἐσκλίσθη, ſonicè pro ἐσκλάσθη, reſoluta diphthongo, & ι in ν conuerſo. Niſi malis eſſe à σκλίζω. Vtroque certè modo deriuat Euſtath.

Ἐσκεμμαι, aor. 2. paſſ. coniunctiui modi, ex themat. ἐσκεμμόμην. Vnde infin. ἐσκεμμῦσθαι.

Ἐ̓σκωκα, poeticè pro ὤ̓σκέμαι: à them. ἐσκομαι.

Ἐσκόθη, aor. 2. paſſ. verbi κάσσω.

Ἐσκεδάσθη, aor. 1. paſſ. verbi σκίδνημι. At σκεδάσθη, eſt præt. perf. paſſ. ab ὤ̓σκέδασμαι, & ὑποκρίνασθαι, ab ἔω: vt ἐσκεδάσθαι ἰσχνοῦ, ab ἔω pro ἔω. Significat enim ἴσῃ etiam ſtatuo: vnde aor. 1. ἔσησα, quod Etym. exponit ἐκάθισα: & comparat. κρεῖ δ' ἔσσον pro ἐκάθισεν.

Ἐσόμην, tertia perſ. præt. perf. paſſ. ἔσμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵημι, ſed etiam ab ἵστημι ſeu ἕω, ſignificante iuduo, interdum & ab ἕω ſignificante κατίζω. vnde in plusquamperf. ἕστο.

Ἐσχάκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἴσκω, pleonaſmo literæ χ in prima ſyllaba.

Ἔσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Ἔσῃ, per ſyncopen pro ἔσεαι, vt σἰαχηδὸν ἔσσῃ apud Hom. pro σἰαχηδὸν ἔσσει, præſens optatiui à them. εἰμί.

Ἔσῃ, per contractionē ex ἔσεαι: quod eſt tertia perſ. imper. præſentis pro ἔσω, à them. εἰμί. Euſtath. At ἐσ' ἔσω quod Heſyc. exp. ἐλθέτω, eſt ab ἔω.

Ἐσχάνω, quod idem Heſych. affert pro ἐσικάνω, eſt inſin. præt. perfect. actiui ab ἔοικα. facit enim fut. εἴξω, præteritum perf. ἔοχα.

Ἔσχον, præter. imperfect. verbi ἴσχω, augmenti loco aſcitum habens.

Ἐσόθη, præt. med. verbi ἔθω, augmenti loco itidem aſcitum habens. ab ἔθω πλεοναμῶς, vt tradunt Grammatici.

Ἐσίαν, præter. imperf. verbi ἰάω contractum ex ἔαον, habens verò ε ipſum loco augmenti. At in εἴαθη, præſenti coniunctiui, pleonaſmus eſt τῦ ι, pro ἐάσῃ.

Ἐσόησε, pro ἔσαε, iti lem habet pleonaſmum τῦ ε, apud Heſ.

Ἐκάθιζον, Doricè pro ἐκάθεζον, à καθέζω Dorico themate pro καθέδρα: apud eundem. ex ponit autem ἑστιάσιον.

Ἐκάθισα, aor. 1. paſſ. verbi κάθω, facit enim f. 2. κάθω, aor. 2. ἔκαθον, vnde paſſ. ἐκαθίσθην.

Ἐκαθεύδον, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentū extrinſecus aſſumptum, ſicut aor. 1. ἐκάθισα & ſimilia.

Ἐκαθεζόμην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo καθέζομαι.

Ἐκαθέζησαν, aor. 1. act. verbi καθέζω, duplex habens augmentū, & intrinſecus, & extrinſecus, vt & alia quædam.

Ἐκαθέζετο, præt. imperf. verbi καθέζω, habens & ipſum augmētum extrinſecus, vt ἐκαθεζόμην. Itidémque ἐκαθέσατο dicitur. necnō ἐκαθέδετο à καθέζομαι.

Ἐκαλόμην, Æolicè pro ἐκαλούμην, vt ἐσολίμεν pro ἐσοιούμεν. Apud Varin.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω: med. autem, ἐκαύσατο apud Heſyc. qui exp. κρατησάμενος.

Ἐκάμμυον, poeticè pro κατέμυον, à κεκαμμύω pro κατεμύω.

Ἔκμησα, aor. 2. verbi κάμνω: facit enim fut. 1. κεκμήσω.

Ἔκμην, aor. 2. act. verbi κάω. vnde media voce ἐκαόμην.

Ἐκάην, aor. 2. paſſ. verbi κάρω.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi κάω. at paſſ. aor. 1. ἐκαύσθην.

Ἤ̓θελον, poeticè pro ἤθελον: aor. 2. act. verbi ἐθέλω.

Ἐκρεκάβη, poeticè pro ἐκρεκρώθη: ex verbo ἐκρέκομαι facit enim fut. 2. ἐκρεκάβ, mutuatitium ab ἐκρέκω: vnde præt. med. ἐκρέκρεκα, ex quo inſin. ἐκρεκρεκέναι, & Doricè ἐκρεκράμην. ex quo ἐκρεκράμην per ſync. apud Hom.

Ἐκλίθην, participium præteriti perfect. paſſiui à themat. ἐκλίνω.

Ἐκεκάδειν & Ἐκέκαστο, præteritum plusquāperfectum paſſ. verbi κάζω.

Ἐκλάσατο, pro ἐκλίνατο, pleonaſmo τῶν, ex them. κέκλομαι pro κέκλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκειρα, Æolicè pro ἔκειρε, aor. 1. act. verbi κείρω.

Ἐκάχλασε, Ionicè pro ἐκχλάσθη & ἐκχλάσθη: pro quo Atticè ἐκκλάσθη dicitur. contractis ε & α in κ. Varin.

Ἔκμα, aor. 1. act. verbi κάω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hîc retēta breuitas, illic autem in longam verſa ſicut in ἔβλα. Sic ἔχλα.

Ἐκέκλον, per reduplicationem poeticam pro ἔκλον, tanquam ex th. κυκίω.

Ἐκθέω, aor. 1. verbi κχάω, mutuat. à κχέω.

Ἐκλαγον, aor. 2. act. verbi κλάζω. mutuat. à κλάγω. At aor. 1. eiuſdem eſt ἔκλαγσα.

Ἐκλάδην, aoriſt. 1. paſſ. verbi κλάω: vt ἐκλελάδημαι, aoriſt. 1. paſſ. verbi κλάω.

Ἐκλέλαδον, poeticè pro ὤ̓κλαδον, aor. 2. act. verbi ἐκλάδω. At ἐκλέλαδα, eſt præt. medium eiuſdē verbi, habens ὃ in α cōuerſum.

Ἐκλίσθη, ſonicè pro ἐκλάσθη, reſoluta diphthongo, & ι in ν conuerſo. Niſi malis eſſe à σκλίζω. Vtroque certè modo deriuat Euſtath.

Ἐκμεμαώς, aor. 2. paſſ. coniunctiui modi, ex themat. ἐκμαίομην. Vnde infin. ἐκμεμάῦσθαι.

Ἐ̓κμαρε, poeticè pro ὤ̓κέμαρε: à them. ἐκμολεῖν.

Ἐκόθην, aor. 2. paſſ. verbi κάσσω.

Ἐκρύφθην, aor. 2. paſſ. verbi κρύπτω. At ἐκρύφθην, eſt præt. perf. paſſ. ab ὤ̓κρύφαμαι, & ὑποκρίνασθαι, ab ἔω: vt ἐκρύφθαι ἰσχνοῦ, ab ἔω pro ἔω. Significat enim ἴσῃ etiam ſtatuo: vnde aor. 1. ἔσησα, quod Etym. exponit ἐκάθισα: & comparat. κρεῖ δ' ἔσσον pro ἐκάθισεν.

Ἐκρύβην, tertia perſona præt. imperf. à κρύπτομαι. At ἐκρύφαμαι, pro ἐκρύβαμαι, eſt eiuſdem imperf. ſecund. perſ. Ionicè enim ἐκρύφαο dicitur pro ἐκρύβασο, exempto σ, vnde poſtea ἐκρύμαι per contractionem & Atticè.

Ἐκρύπτον pro ἔκρυπτα, aor. 1. act. verbi κρύπτω, pro κρύβω.

Ἐκρύσθη, ſecun perſ. aor. 1. med. ἐκρύπτομαι, à th. κρύπτω. Pro quo Iònes dicun: ἐκρύφθο. At ἐκρύφθη eſt aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi.

Ἐκρύβθην, aor. 1. paſſ. verbi κρύπτω, facientis ſut. 2. κρυφθ tenui in mediam verſa, vt in βλαβθ.

Ἐκρυφθ, Atticè pro κέκρυφθ, præteritum perfectum verbi actiui κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτατα, teſte Euſt. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius eſt ἔκτα pro ὤ̓κτα, vt ἔξα pro ὤ̓ξα, ex inuſ. th. κτῆμι. vnde & partic. κτάς.

Ἐκτάγεν, poeticè pro ἔκτακεν: à κτείνω. vt τέτακε à τίνω.

Ἐκτάδεν, Bœotice pro ἐκτάθησαν, cōuerſo ησαν in ν & retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκτάδθην eſt infinit. aor. 1. paſſ. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐτάμην, Ionica paragoge pro ἐκτάμην: aor. 2. act. ſubiunctiui modi ex them. ἐκτάμνω.

Ἔκτατο pro ἤ̓κτησο, vt ἔδεκτο pro ἤ̓δεκτο ſeu ὤ̓δησο, aor. act. inuſ. verbi κτάω, mediis autem ου πλεον. Varin. & Etym.

Ἔκτασεν, aoriſt. 2. act. verbi κτείνω. facit enim fut. 1. κτανῶ, vt σπείρας σπερῶ. vnde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐκτάδαι, infin. præt. paſſ. à τίνω. vt à ἐσπάδαι à σπείρω. Et ἐκτάδθαι, aor. 1. paſſ. indic. modi ab eodem them. Facit enim τίνω, perf. act. ἔτακγκα, tanquam à κτείνω.

Ἔκτας, per ſyncopen pro ἔκτασας, ſecundum quoſdam. Sed eſt potius aor. 2. verbi κτείνω, vt in ἔκτα paulò antè admonui.

Ἔκτατο, aor. 1. med. verbi κτείνω. facit enim ἔκτάμην voce media ἐκτάμην Varin.

Ἐκτέν, ad uerbium poſitiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτάτην, Ionicè pro ἔκτατον, ſeu ἐκάκτισαν. Solēt enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω parum deſinentibus formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante σι & τ. Nota verò & ἔκτησαν pro κέκτηνται, Ionicè itidem vſurpatum, vel Atticè ſecundum quoſdam: & ſimiliter ἐκτάδαν pro κεκτήδαν, quæ apud Herodorum ſunt frequentia.

Ἔκτατο, præt. med. verbi κτείνω, vt ἔθαρσε.

Ἐκυδάσσαν, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάσαν, aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1. Æolicus verbi κύρω. vt ἔκυρσα.

Ἐκφανη, poeticè & Bœoticè pro ὤ̓ξεφάνησαν, ſubtracto primùm augmento, deinde ησαν in ν conuerſo. Ex them. ἐκφάνω.

Ἐλάϊ, Atticè pro ἐλάσεϊ.

Ἐλάεν, poeticè pro ἐλᾶν ſeu ἐλαύνειν, vt ὀφέμεν pro ὀφᾶν. Itidémque ἐλάαι in Epigr. pro ἐλάσει ſeu ἐλάσθαι. Alioquì ἐλάα eſt & nomen Atticum pro ἐλάα.

Ἐλάσσων, Ionicè pro ἔλαον ſeu ἔλαιον, ab ἐλάω. Niſi malis ab ἐλαύσσω.

Ἐλάβην, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inuſitat. themate λάβω.

Ἐλαθείς, partic ex ἐλαθεῖν aor. 1. paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω.

Ἐλάθην aor. 2. act ve. bi λανθάνω, mutuatitius ab inuſ. them. λᾱθω, Vnde & aor. 1. med. ἐλάθομην.

Ἔλακον, aor. 1. act ve. bi λακέω, teſte Euſtath.

Ἐλάσσασα, poeticè & Ionicè pro ἔλασα, abiecto primùm augmento, deinde σσ in σ conuerſo, aoriſt. 1. act. verbi ἐλαύνω ex ἐλάω.

Ἐλασεν, ἰtidem poeticè & Ionicè pro ἦλα ſeu ἤλασα: prætᵉ. imperf. verbi ἐλαω.

Ἐλαυνέμεν, poeticè geminato ν metri cauſa, pro ἐλαυνειν, participij. aor. 1. med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut. 1. act. ἐλάσω, ex them. ἐλα. Itidem voce act. ἐλάσασθαι pro ἐλάσαι.

Ἐλάχησε, aor. 1. act. verbi λαγχάνω.

Ἔλαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω. ex inuſ. them. λάχω.

Ἔλε, imper. aor. 2. act. verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ἐλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν, aor. 2. vel fut. 2. eiuſdem verbi ab eodem them.

Ἐλεθάνω, aor. 1. paſſ. coniunctiui modi ex them. ἐλεύω.

Ἐλείφεσκεν, Ionicè pro ἔλειφεν, ες (terminatione plurali tertiæ perſ. aor. 1. act. indicat. modi) verſo in εσκεν, vt ἀρύσασκον & ὤσεσκεν iidem Iones dicunt pro ἄρυσαν & ὦσαν. Etym.

Ἐλεκτο, Ioonicè & poeticè pro ἐλέλεκτο: prætᵉ. pluſquamperf. paſſ. verbi λέγομαι. Niſi quis malit eſſe prætᵉ. imperf. exempto per ſyncopen ε, & media in aſpiratam conuerſa. Sic ἔ̓ϑικτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέξατο: & ſimilia alia.

Ἐλελίχθει, Ionica diphthongi ει reſolutione pro ἐλελήθει: præter. pluſquamper. med. verb. λανθάνω, ex inuſ. them. λήθω. A quo eſt ἐλελάθεσαν, pro ἐλελήθεσαν. Attice exempto ε ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, prætᵉ. pluſquamperf. paſſ. verbi ἑλίσσω. facit enim futur. 1. ἑλίξω, prætᵉ. perfect. act. ἕλικα, paſſ. ἕλιγμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſyſtole facta τῶν ε, ἐλέλιγμαι. Ita Etymolog. Poſſit tamen dici etiam eſſe ab ἐλελίζω, & carere augmento. ſicut aoriſt. 1. act. ἐλέλιξα itidem augmẽto carens, ab eodem verbo deflux it, ex quo & participp. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & particip. præſ. ἐλελιζόμενος.

Ἐλελίχθη, Bœoticè pro ἐλελήθεσαν, conuerſo ασαν in η aor. paſſ. verbi ἐλανθάνω, augmento carens: vel etiam verbi ἐλίσσω, habens reduplicationem Atticam & τροπὴν τῶν θ in σ, præcedens ε ἐλελιτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεσαν: tertia perſon. plur. præter. perf. med. à them. λείπω, vt ὑποπέπεσμαι, à πίπτω.

Ἐλέσθαι, infin. aor. 2. med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inuſ. verbo ἕλω. At ἑλέσθαι & ἑλεῖσθαι, ſunt imperatiui, eiuſdem temporis & ab eodem them.

Ἐλεύω, Ionicè & poeticè pro εἰλεῖν, dempto augmento tertia perſon. dualis num. ex prima ἔλων pro εἷλον: aoriſt. 2. act. ab eodem verbo.

Ἔλθε, Doricè pro ἔλα: imper. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐλθέσμεναι, fut. 1. med. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύσω. Vnde & particip. ἐλθεσσάμενος.

Ἐλθέμεν, aor. 1. paſſ. indic. modi, à them. act. λέω.

Ἔλμα, aor. 1. act. verbi λέω, pro ἔλασα, exempto σ, vt ἔχτα & ἔχθα pro ἔχασα, & ἔκπα pro ἔκασα ſeu ἔκαυσα. Niſi quis per apharẽſin duarum initialium literarum & ſyncopen τῶν σ ex ἤλπασα factum eſſe malit.

Ἐλπόμην, ſecundum quoſdam aor. 2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Poteſt tamen eſſe & imperf. paſſ. verbi λέπομαι.

Ἐλήλακα, prætᵉ. perfect. actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præſenti literarum reduplicationem, pro ἐλήλακα. Vnde pr. pluſq. ἐληλάκειν, cuius tertia perſ. pl. ἐληλάκεισαν, pro ἐληλάκεσαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & part. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præter. perf. paſſ. eiuſdem them. habens & ipſum reduplicationem Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præter. pluſquamperf. ἐληλάμεθα, cuius tertia perſona ἐλήλατο. Ex ambobus autem partic. ἐληλάμενος pro ἐληλαμμένος, amiſſo ε & accentu in antepenultimam retracto, ſicut in πεπαμμένος pro πεπαιμένος, ſolent enim huiuſmodi participia præteritorum paſſ. μ̓ τ̓ κοπτοβολιὸν τῶν σ, σφετεριζομένου σαφῶς συμπίπτουσι τὴν χαρακτῆρα ἔβλ εἰς ἀμφότερα κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν τάττει, vt Etym. annotat.

Ἐλήλυταμ, prætᵉ. perf. paſſ. verbi actiui ἐλύτχα, itidem initialiũ duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἤλυταμ, ſicut & prima perſona ἐλήλυμαι pro ἤλυγμαι, in qua nota etiam νnum γ omiſſum eſſe, quod in ſecunda & tertia reſumitur.

Ἐλήλυθάτην, Ionicè pro ἐλήλασαν ſeu ἐλήλασάμην εἰσί. tertia perſon. plur. num. prætᵉ. perf. paſſ. verbi ἐλαύνω ſicut ἀνηχθάτην pro ἀνήχθησαν ex ἀνήχυται ex ἀνήχυται, & πεφρίθατον pro πεφρίκασι εἰσὶ ex πέφριθα. In quibus tamen ου per pleonaſmum inſertum eſt tertiæ ſingulari, correpta ſimul penultima.

Ἐλήλυθε, participp. prætᵉ. perf. medij à verbo ἔρχομαι, ſeu ἐλεύθω: facit enim ἐλήλυθα futur. 2. ἐλεύθω, prætᵉ. med. κύω, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐλήλυθα: ex quo poſtea ἐλήλυθε. Æolica epentheſi τῦ ο. Niſi potius υ hoc dicendum eſt ex ipſo themate fuiſſe retentum, & ι in ε conuerſum, ſicut in πέπυσθε, ἀ̓λώπτα, & ſimilibus.

Ἐληλύθειν, prætᵉ. pluſquamperf. med. eiuſdem verbi, cuius tertia plur. ἐληλύθεισαν Attico more correpta penultim. pro ει.

Ἐληλυθέμεν, participp. fœm. prætᵉ. perf. & pluſquamperf. medij, ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβέ, pro λάβε, ἐπιτ. pro ὕστ. ſolet enim Attici in aoriſtis 2. imperatiuis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in vltimam. eſt autem hoc ἐλθέ aor. 2. imper. verbi ἔρχομαι.

Ἐλθέμεν, ſiue ἐλθέμεναι, Dorice pro ἐλθεῖν, in fin. aor. 2. act. ab eodem them.

Ἐλθέτω, itidem Doricè pro ἐλθάτω.

Ἐλθέσκετο. Bœoticè pro ἤλθεν, inſerto σκ ante ε in tertia perſona plurali aoriſti 2. actiui indicatiui modi, vt εἶδε ἴδεσκε ſuprà pro εἶδον. vnde etiam ἐλθέσκεσαν apud Græcos Bibliorum Interp. pro ἔλθοιεν in optatiuo.

Ἐλθεῖν, participium ab ἤλθον, aoriſt. 2. act indicatiui verbi ἔρχομαι.

Ἐλήσεται, futur. 2. paſſ. verbi actiui ἑλίσσω. facit enim id futur. 2. act. ἑλιῶ, aoriſt. 2. ἐ̓λιτον, paſſiua voce ἠλίχθη, vnde poſtea fut. illud.

Ἔλιτον, aor. 2. act. verbi λείπω: cuius paſſ. λίπτω.

Ἐλιτόμην, & ἐλιτόμεθα, Doricè pro ἐλίσσεσθαι, à them ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἐλίχθη, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐλελήθεσαν exempto ſimul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Eſt autem aor. 1. paſſ. eiuſdem them.

Ἔλκεα, pro ἕλκη, Ionica diphthõgi reſolutione. eſt autem imper. præſ. paſſ. v ocis, ab act. ἕλκω.

Ἑλκάζει, poeticè metri gratia duplicato κ pro ἕλκει, aor. 2. act. indic. à verbo καμβαίνω ſeu κάδω. Itidem voce med. ἑλκάζετο dicitur pro ἑλκέτο.

Ἑλκάσω, annotant quidam dictum eſſe pro ἑλάσω, ἰtidem poetico more propter metrũ geminato λ: Heſyc. tamen exp. συγκόψω, καλύψω.

Ἔλκεχεν, itidem geminatum habet λ metri cauſa, pro ἔλαχε. aoriſt. 2. act. verbi inuſitati λάχω, ex quo λαγχάνω mutuatur ſua tempora.

Ἕλκε, eodem modo pro ἕλαχε: aoriſt. 1. act. verbi λάχω.

Ἑλκόμην, Doricè pro εἱλόμην ſeu εἱλάμην. à poetico them. λοίω.

Ἔλομαι, Ἕλου, ἕλοθ. ab eodem them. ſunt & eiuſdem temporis: nẽmirum ab ἀφῶ. facit enim id futur. 2. ἑλῶ, aoriſto 2. ἕλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι, & imperatiuus vocis mediæ ἕλοῦτο: ἕλον poeticum eſt pro εἷλον, augmento carens.

Ἑλοὺμην, per ſyncopen Atticam pro ἑλεάμην, prætᵉ. imperf. actiuum verbi ἁλάω. At ἑλούμην, aſpiratum, eſt fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutatitium ab inuſitato them. ἕλω.

Ἑλόωσι, poeticè pro ἑλῶσι ſeu ἑλάωσι, vt ὁράωσι poeticè itidem pro ὁρῶσι, ſeu ὁρέωσι. Homer. in futur. vtitur pro ἑλάσουσι, vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾶν pro ἐλάσειν Atticè vſurpata compertiuntur.

Ἔμπα, Ionica d phthongi reſolutione pro ἔπω, imper. præſentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιεῖ, futur. 1. act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσει. ſolent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circunflectere in vltima ſyllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per ſyncopen aliàs pro εἰλῆσαι. aliàs pro ἐλάσαι, vt tradunt grammatici. Itidẽque partic. ἕλσας pro ἐλάσας.

Ἐλσάμεν, aor. 2. med. indic. modi, ſignificans, ἐλαφρύθειν, vt tradit Etymolog. Erit igitur à them. λύω. Vtitur autem eo Homer. dicens, Νεῶν δ̓ ἐ̓λύμεν σφὰς πάλα πρύμνας.

Ἐλυμήσατο, aor. 1. med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτροσάμην, ſecunda per ſyncopen aor. 1. med. ab act. them. λυτρόω.

Ἔλυσα, aor. 2. act. coniunctiui modi, ſimilis ipſi them. ἕλω, à quo ἐλύσω ſuum futur. 2. mutuatur. At ἐλύσω, perìſpomenon, eſt fut. 2. act. eiuſdem αἱρέω. vnde aor. 2. ἔλυσα.

Ἔλυσαμ, aor. 2. med. ſubiunct. modi, ab eodem them.

Ἔλυσ, participp. aor. 2. act. eiuſdem them.

Ἐμαθον, aor. 2. act. indic. modi, ex inuſ. them. μάθω, vnde μαθέω ſuum fut. 2. mutuatur.

Ἐμβάσασκε, Bœoticè pro ἐμβασκε, tertia perſ. pluralis eiuſdem temporis. vt εἶδασκε ſuprà pro εἶδον, & ἔλθασκε pro ἔλθον.

Ἐμβίβασκε, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐμβίβασε, aor. 1. act. verbi μαίβω.

Ἐμβαλέμην, aor. 1. paſſ. verbi μαλάσσω.

Ἐμβαλον. aor. 2. paſſ. verbi μαίνομαι.

Ἐμεῖτο, aor. 1. med. verbi μείομαι, ſeu μάτω.

Ἐμεμάκοιμι, aor. 1. paſſ. verbi μακρύνω. facit enim futur. 2. μακανῶ, prætᵉ. act. μεμάκρυμμαι, paſſ. μεμακρυμμένος, cui ſuus tertia præſ. ſingularis μεμάκρυνται ſit ὑποκοσμίνως.

Ἐμαχήσατο, aor. 1. med. verbi actiui μαχάνω.

Ἐμκεκάσμην, aor. 1. med. verbi μακχάνω, facientis fut. 1. μακχήσομαι, ex inuſ. them. μακχέομαι.

Ἐμβα, per apocopen pro ἐμβάσα, vt καταβᾶ pro καταβᾶσα, & αἰόσα

pro ἀείσατο: imperatiuus aor. 2. act. à them. ἴμβημι.

Ἔμβαινον. præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Hom. & alios poetas.

Ἐμβαλε, aor. 2. act indic. modi, augmento & ipse carens pro ἐνέβαλε, à them. ἐμβάλω. Alioqui est etiam imper. eiusdem tempo-ris ab eodem verbo.

Ἐμβάλλοι, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐμβάλοι: imper. præsens pass. ab eodem them.

Ἐμβήβασαν, per syncopen pro ἐνεβίβασαν: tradunt enim ex βίημι seu βάω, faciente fut. 1. βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidémque præt. plusquamperf. ἐβέβηκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεσαν, deinde ν in α verso ἐβεβήκεσαν, & per syncopen ex-empto κα, ἐβέβασαν: vnde compos. ἐκβεβασαν, & dempto ε, ἐμβεβασαν.

Ἐμβιβασε, quoq; ex ἐμβεβακώς, fieri eodem modo dicitur, α nimi-rum in α verso & exempto κ. habet enim præteriti & formâ & significationem: ab eodem them.

Ἐμβίη, Ionicè pro ἐμβῇ, vt ἔῃ pro ᾖ, aor. 2. subiunct. modi, act. vo-cis, ex eodem verbo.

Ἔμβιον, Ionicè item & poeticè sine augmento pro ἐνέβιον: aor. 2. act. indic. modi ab eodem them.

Ἐμβίω, pro ἐμβαίω, vt στείω, pro στείβω, aorist. 2. act. o-ptat. modi ab eodem themat. habens α conuersum in ω, & ι subscriptum.

Ἔμβιων, aor. 2. act. imper. modi, ab ἐνέβην, aor. 2. indicatiui, vt στῆθι ab ἵστημι. cuius secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & sic deinceps.

Ἐμβώσαμαι, Laconicè pro ὠσάμην: itidémque ἐμβώσατο pro ὠσατο, & ἐμβωσάμην pro ὠσάμην, sublato primum ι & mutato spiri-tu, deinde transposito σ, & præmisso ει & euphoniæ causa. A-pud Hesyc. & Etym.

Ἐμέγηρα, aor. 1. act. verbi μεγαίρω.

Ἐμεδε, aor. 2. med. ab actiuo verbo ἔπω. facit enim in prima pers. ἐμέω, vt πίπτω ἐπέπτω.

Ἐμενα, aor. 1. act verbi μένω.

Ἐμελε, aor. 2. vel præt imperf. verbi μέλει.

Ἐμέλησα, aorist. 1. eiusdem verbi ex futuro. μελήσει tanquam à με-λέω.

Ἐμεμαῶς, part. præt. perf. actiui à thema. ἐμάω. facit enim id fut. 1. ἐμήσω, (interdum verò ε in μάω) vnde ἔμημα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμέμημα.

Ἐμέμφ, & Ἐμέμφει, Doricè pro ᾖ: infin. verbi substantiui ἐμί. At εἰμί, Dorium itidem est, sed pro ἰσμέν, sumus, ab eodem them.

Ἐμέμφ & Ἐνέμφει, Dorica & ipsa pro ᾖ. aor. 2. act. infin. modi à the-mat. ἔπω. Alioqui ἔνεμφ, est etiam prima pers. plur. aor. 2. indic. modi, ab eodem themat. vt ὀνόμφ à τίθημι: cuius prima pers. est ἐὼν. vt ἐθέλω.

Ἐνέμφ, part. ex ἐμάω, aor. 2. med. eiusdem thematis, vt ὀνόμφ.

Ἐμέσσε, partic. aor. 1. act. à verbo ἐμίσσω. faciente fut. 1. μίσσω.

Ἐμέφλησε, aor. 2. med. verbi ἔπω. vi à τίθημι ex τίθημι.

Ἐμέωλισεν, Bœotica siue Æolica syncope pro ἐμέωλίσσησεν, conuer-so ν in σ. aor. 1. pass. act. verbi μέωλίω.

Ἐμηνάμεν, aor. 1. med. verbi μήνομαι, vt ἐφηράμεν.

Ἐμπάσατο, aor. 1. med. verbi πάσσομαι.

Ἔμπεσε, aor. 2. verbi act. πίπτω, ex inus. them. πίσω. vnde & passiu. aor. 2. ἐπίσην.

Ἐμίσησε, aor. 1. act. verbi μισέω.

Ἐμικτο, Ionicè pro ἐμίμικτο, pro ἐκέκτητο, ἕλκετο pro ἐκέλκετο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. μίγνυμι, ex inus. them. μίσγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem themat. vt ἐμιλώθη paulo antè habuimus, itidem pro ἐμιλώ-θησαν.

Ἐμυσάν, poet. pro ἔμυσαν, metri causa geminato μ, vt λιὶ ἔλλαβε, ὄλλαχε, & similibus, aor. 2. act. verbi act. μαιβάω, ex inus. them. μάθω.

Ἐμφίλωσα, præt. med. verbi ἐμφιλόομαι.

Ἔμφῦ & Ἐμφύη, pro ἔμφῦν & ἔμφυν. vtraque Dialecti Doricę pro-pria pro ᾖ: ex substantiuo verbo εἰμί, vt πάρφῦ & πάρφυη ex πάρειμι.

Ἐμώλ, Doricè itidem pro εἰώλ, sublato ε & duplicato μ.

Ἐμώρεσε, pro μώρανε, transpositis primæ syllabæ literis: præt. med. verbi μώρω.

Μνησάμην. Eust. teste dictum est pro ἔμυσα ab ἀμύω, reduplicatio-ne Attica & pleonasmo σκ. exp. autem ὑπογύαιε, τὰ παρὰτὸ μαίομαι βλέπομαι.

Ἔμπασα, aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor. 1. pas. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt. pas. μέμνημαι.

Ἐμοίωσε, poeticè pro ὁμοίωσε, pleonasmo ο, ex eodem them.

Ἔμολε, aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπέζομεν, Ionicè pro ἐμπέζει, secunda persona verbi ἐμπεζόομαι.

Ἐμπίνα, imperf. prę sens verbi ἐμπίνω.

Ἐμπεπαμένος, participium præteriti perfecti pass. ab act. them. ἐμπίμπημι. facit enim præt. act. ἐμπέπαγκα, vt ἐπάγην.

Ἔμπεσον, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσον. abiecto augmento. aorist. 2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inus. them. ἔμπεσον. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπεσέειν.

Ἐμπέφυᾶς, partic. præt. perf. medij ἐμπέφυα, à them. ἐμφύω. fœm. autem gen. & masc. ἐμπεφυότος. Sunt tamen qui πέφυα per syn-copen factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ἐμπίπτην, Atticè pro ἐμπίπτουν seu ἐμπίπτειν: (vtrunque enim reperitur) præsens imper. modi à them ἐμπίπτημι.

Ἐμπλεμένων, aor. 2. med. verbi ἐμπίπλαμαι, vt πίμπλαμαι ex τίθημι, & ἐπλά-μην ex βάθημι. apud Varin.

Ἐμπλήμενος, per syncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλα-μι apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suidam scribitur ἐμπλημένος, qui præteritum esse innuit augmento carens, ex-ponitque ἐμπλησάμενος, in hoc loco ciusdem Aristoph. Σ' ἔνεπε νῦν, θ' ὅλιος τριτάλις, ἐμπλημένος.

Ἐμπλήσατο, poeticè pro ἐνέπλησατο, abiecto augmento, ab eodem themat.

Ἐμπνύσθη, apud Hesyc. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐμπνύσμαι, aut ἔμπνυμι. vnde & ἔμπνυτο apud enndem ab eodem them. V-trunque autem caret augmento.

Ἐμπολήσατο, poeticè pro ἐνεπολήσατο, pleonasmo τω ο, hoc autem ἐμ-πολήσατο est præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμπεσθείς, participi. ad ὑποφαίδιμος, aor. 1. pass. verbi ἐμφαίνομαι seu ἐμφαίνω. At ἐμπεφασθείς est participium itidem aor. 1. pass. ex them. ἐμφάω.

Ἔμυκον, aor. 2. act. verbi μυκάω.

Ἐναγκανιεῖ, fut. 1. act. verbi ἐναγκωνίζω, Atticum pro ἐναγκωνίσει.

Ἐναλόντες, participi. act. aor. 2. interdum ab ἀνάλωμι, & nominatiui sing. habet ἐναλείς interdum ab ἀνάλω (vt Hesyc. innuit) & ha-bet ἐναλείς.

Ἔνασε, aor. 1. act. verbi νάσσω.

Ἐνάσσεις, poeticè & Doricè pro ἐνάσεις, abiecto augmento, & σ in ξ verso. à them. ἐνάξω.

Ἔνασον, aor. 2. act. poetici verbi ἐνάω, pro ἔνεγον vel ἤνεγον.

Ἐνάσθλων, aor. 1. pass. inus. them. νάω, pro quo νάω dici solet.

Ἐνδεσσάτω, poeticè geminato σ metri causa pro ἐνδάτω: aor. 1. med. eiusdem them.

Ἐνδέκετο, præt. plusquamperf. verbi ἐνδέκομαι mutuantis sua tempora ab ἐνδίκω, augmento carens pro ἐνδέδεκτο, seu ἐνεδέ-δεκτο, vt δέκτο pro δέδεκτο seu ἐνδέδεκτο reperitur. Quidam ἐν-δέδεκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesych. ex-emplaribus.

Ἐνδέεσαν, poeticè sine augmento pro ἐνεδέεσαν, à thema. ἐνδέομαι, vt ἐπίθεσαν à τίθημι. Eustath. verò annotat hoc ἐνδέεσαν, quosdam non solùm accipere pro ἐνδέετο μόνον, à them ἐνδέομαι, sed etiam pro ἐνεδέοντο significatè ἐνεδέοντο, dicentes esse plenasmum pro ἐδέεσαν, à them. ἐνδέω: alios rursum dicere esse compositum ex δέω, significante δεῖσθαι.

Ἐνεγκησε, aor. 1. act. verbi ἐνεγκέω, augmento carens, pro ἐνεγκῆσαι: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγκησάμενον legi-tur pro ἐνεγκάμενον.

Ἔνεγκαν, aor. 2. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inusit. them. ἐνέγ-κω, carénsque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεγκον. Potest esse & imper. aor. 1. ab eodem.

Ἐνέγκασθαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνείγκας.

Ἐνέεικαν, aor. 1. med. augmento carens, pro ἐνήνεικαν: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνείγκασθαι, & particip. ἐνεικά-μενος.

Ἐνεγκάτω, imper. aor. 1. actiui, ab eodem them.

Ἐνεγκεῖν, infin. aor. 2. act. eiusdem verbi. vnde & particip. ἐνεγκών, eiusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ἐνέεικον, poeticè pro ἐνήνεικαν: necnon ἐνείκα pro ἐνήνεκα. Ambo aor. 1. actiui, itidémque à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. a mbo etiam apud Hesych.

Ἐνέεικεν, poeticè & Ionicè pro ἤνεικεν. aor. 1. act. vel etiam præt. perf. act verbi εἴνεμι.

Ἐνεθήλω, aorist. 1. pass. infin. modi, à them. act. ἐνέθημι, vt πεθήλω à τίθημι.

Ἐνείλω, optatiuus interdum præsentis temporis, à verbo ἐνείω, insum: interdū aor. 2. act. à them. ἐνέμαι. facit enim ἔνμι in opt. aor. 2. act. εἶμι, vt τίθημι facit θείλω.

Ἐνεικε, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείκω, carens autem augmento pro ἐνήνεικε. Itidem verò ἐνεγκε pro ἐνήνεγκε, ciusdem temporis, & ab eodem themat. Quanquam hoc ἐνεικε sit po-tius ab ἐνείκω vsurpato Ionicè pro ἐνήνεκα, vt Eust. quoque in-dicat Vnde infin ἐνεῖκαι & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικέμην, pro ἐνηνεγμένην: cuius subiunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνεί-κασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

Ἐνέμαρψε, ab ἐνείρω, est aorist. 1. act. verbi ἐνέμω, vt ἐδέμαρψε. Interdum tamen

tamen ἐνιεμῆν pro ἔνεσμεν, est prima persona pluralis verbi ἔνεμι.

Ἐνεὶς, participium aor. 2. actiui, à verbo ἐίνημι, facit enim ἧκα aoristum 2. act. ἧν, vnde participium ἑείς, vt πίθημι facit πιθὲν, vnde parti. πιθὲς. Fœmininum autem genitus eius participij est ἑείσα, neutr. ἑέν.

Ἐνέἄθαι, prætericum perf. passiui. infin. modi, interdum ab act. theme ἐίνημι, interdum ab ἐέω seu ἐννυμι, nam & ἔννυμι & ἵημι faciunt pretericum passiui. indic. modi ἕμαι.

Ἐνεἰβόλιος, sine augmento pro ὠἰβόλιος, Ionicè etiam insertum habens pro ὠἰγβλιν, ab ἐείκω, Ionico verbo pro ἐείχω. Vnde part. ἐνιγβόἐις.

Ἐνεκτέον, aduerb. positiuum ex verbo ἐείχω.

Ἐνελίσατο, aor. 1. act. verbi ἐλίσσω.

Ἐνεμάθυμο, aor. 1. passiuum verbi μάθω facientis præt. perf. act. τεμάθημα, tanquam ex μέμἄθα.

Ἐνένιπε, Hesych. expon. ἐνένοησε, ideóque pro ipso per syncopen vsurpatum indicat. Est autem hoc ἐνένοπα præt. plusquàperf. passiui. verbi actiui νοέω. Vide & Ἐνενόκασι paullò post.

Ἐνέπατα, Attica reduplicatione pro ὤπτᾶ, à them. ἐέπω.

Ἐνεπέφατο, & Ἐνέπεπτο, Ionicè apud Herod. per contractionem pro ἐνενοήφατο, & ἐνενόπτο: ab act. them. νοέω.

Ἐνέπησε καὶ, aor. 2. passiui. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπέτνυμι seu ἐμπάσσω: vt ἐνεπάκησε καὶ ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήσσω.

Ἐνεπτισθὴν, aor. 1. passiui. tanquam à them. ἐμπτισσω, pro quo in prosa dicitur ἐμπαίω. Sic ἀνεπτισθὴν suprà dixi esse quasi ex themat. ἀἄπτύσσω. Nisi quis esse malit pleonasmum πτ, tanquam ex ἀἄστυμαι, & ἔμπτυμαι. Apud Hesych. enim & ἐμπτισθὴν legitur sine σ, augmento carens, & ἐνεπτισθὴν cum ν.

Ἐνέσαι, tertia perf. plur. aor. 2. actiui indic. modi, à themate ἐίνημι, vt ἐνέσαι à πίθημι. Etym. dicit esse etiam ab ἔννυμι significante ἐνυπάρχειν. nam imperf. ἐμᾶν fit ἐρέω, ἔτη, ἔσω, fystole igitur fuerit pro ἐνέσαν.

Ἐνέσαι, per lyncop. pro ἐνέσεσαι, fut. med. verbi ἔνεμι.

Ἐνεσπάμην, aor. 1. med. verbi ἀπ. ἐνίσπω.

Ἐνεσσὼ, per syncopen pro ἐνεσσπὼ, subtracto σ & correpta penultima, vt tradunt Grammatici. Est igitur part. præt. perf. à themat. ἐνίσπω.

Ἐνετίλατο, aor. 1. med. verbi ἐνέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1. passiui. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνείκω. Reperitur & in indic. modo ἐνήχθη, sine augmento pro ἠνήχθη, ab eodem them.

Ἐνήνεγκα, aor. 2. act. verbi ἐγκαμὼ vel ἐγκέω.

Ἐνῆσι, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immo sunt qui ἠῶ per contractionem ex ἐέω factum dicunt, ex them. ἐέω. Quæ de re prolixius apud Varin.

Ἐνήκα, præter. perf. actiuum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis pro ἔνησα, vt ἐνήκατε quoque pro ἐνήσατε vsurpari notum est, & ἐνήκατο pro ἐνήσατο.

Ἐνὴωδε, poeticum præteritum verbi ἀὐδάω, habens primùm reduplicationem Atticam, vt ἐνὴυπτον & similia, deinde interpositum ο nam regulariter dici debuisset ἠὔδα. Vnde compositi. ἐκπεπαὐδε.

Ἐνὴυχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνήχω seu ἐνέχω. facit enim futurum ἐνέξω, præt. perf. act. ἐνήνεχα, med. ἐνήνεγμαι, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνὴνεγμαι. Etymologo.

Ἐνθασι, tertia perf. plur. præt. imperf. à them. ἔνεμι.

Ἐνῆσα, fut. 1. act. indic. modi verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω. vnde infin. ἐνῆσαι, & part. ἐνῆσας.

Ἐνῆσθε, interdum est ind. actiui modi temp. aor. 2. med. pro ἐνῆθε seu ἐνῆσσο augmento carens: interdum imperatiui modi est, eiusdem temporis. Ab act. them. ἐνῆθημι.

Ἐνῆστε, imper. aor. 2. actiui, ab eodem them. facit enim πίθημι, aor. 2. ἧσθην, vnde in imperatiuo δὲς, vt σθὲς à ἐἄσθαι. & ab ἔννυμι.

Ἐνῆσσεν, Ionicè & poeticè pro ἐνῆσσεσεν, metri causa, abiecto augmento. aor. 2. act. verbi ἐνῆσσημι.

Ἐνὶ per syncopen pro ἔνεστι, à them. ἔνεσμι.

Ἐνίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνέω: vt πίθημι quoque facit interdum πίθει ex πιθέει. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐφίλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνεῖ, ab ἐνέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ἐνίεν, aor. 2. act. verbi ἔνεμι, compos. ex ἐν & ἔἶμι, significantis πρόβλημα. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato authore. At pro ἔτω, quod Varin. affert pro ἄφες, fortasse scribendum ἔτω, vt ita sit à ναὶω sicut ἔκτω à κάω seu κἀω.

Ἐνίην, infinit. præs. actiu. à them. ἐνίημι. Vnde & partic. ἐνιεὶς, cuius fœminin. ἐνιεῖσα. Ex eodem verbo ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσκον, & imper. præs. ἐνίει. Alioqui ἐνίην, posset esse & infin. præsens verbi ἔνεμι compositi ex ἔἶμι significante ἐμπρόβλημα, si vsus eius aliquis communiter esset.

Ἐνιγκέειν, poeticè & Ionicè pro ἐγκατἄθεῖν seu ἐγκατἄθέτειν, aoristi. 2. med. imp. modi à them. ἐγκατἄθημι.

Ἐνίσσεν, aor. 2. act. indic. modi, ex them ἐνισσέω.

Ἐνισσέμεν, Doricè pro ἐνίσσειν, à them. ἐνίσσω.

Ἐνοσσήφιν, Doricè ità dem pro ἐνόσσαμαὶν & ἐνόσσι, habente σ geminatum metri gratia. Hesyc. vero illud ἐνοσσάμην exp. ὑπισχνεῖται.

Ἐνόσσαι, Ionicè apud Homerum pro ἐνόσσασαι, teste Suid. sicut suprà βόσσαι pro βόσσασαι, & βωβῶν accipi dictum est: itidem ἐνωσσάμην pro ἐνοσσάμην: Ambo a them. ἐνόσσω.

Ἐνπαυίς, part. aor. 2. passiui. a them. act. ἐνπάω.

Ἐνπαλῶὶς, part. aor. 1. passiui. a them. ἐνπάλλω.

Ἐνπεπτάναι, præt. perf. passiui. verbi act ἐνπίτνημι.

Ἐνπεπτχάναι, præt. perf. act. verbi ἐνπτχάω, ex ἐνπτυχέω.

Ἐνπ, Dorice pro εἰσὶ, à verbo subst. εἰμὶ.

Ἐντὸ, aor. 2. med. à verbo ἐνίημι, facit enim ἧμην, vt πίθημι facit πἄμην: vnde tertia illa persona pluralis ἔντο vt πίντο.

Ἐντυε, sine augmento pro ἐἄντυε, à verbo ἐντύω.

Ἐνὼρει, aor. act. verbi ὄρνυμι. Æolicus, vt νίφω. Ex quo & præ. plusquamperf. passiui. ὠρώρει pro ὤρμητο faciente ὄρνυ, passiui. ὄρνυμαι.

Ἐνοῖσι, subiunctiuè, præsens verbi ἔνεμι.

Ἐξαμβόμενος, pro ὀξεμβόμενος, omisso augmento & ο verso in ἁ.

Ἐξἄβαι, per syncopen pro ἐξἄβεσαι: aoristi. 2. actui verbi ἐκβαίνω.

Ἐξεῖ, imperatiuum præsens verbi ἔξεμι, ex inusitato. ἐξέω: vt ἔἶμι quoque facit εἶ, ex them εω. At ἐξεῖ erit imperat. ab ἐξἶημι, ex inusitato. ἐξέω.

Ἐξεὐλόμην, ἐξείλατο, ἐξείλατο, aor. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inusitato. ἐξέλω.

Ἐξείπεσκε, aor. 1. act. Ionici verbi ἐξνίζω pro ἐκβάλλω.

Ἐξεἰς, part. aor. 2. act. à them. ἐξἶημι. Ex quo est & infin. ἐξεἶναι, sicut ἐκβῆναι ab ἐκβαίνω.

Ἐξεσι, tertia pers. sing. verbi ἔξεμι.

Ἐξέσσατο, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξέλετο, itidémque ἐξέλε pro ἐξείλατο, Vnde etiam infinitiu. ἐξέσσασθαι, & partic. ἐξεσσάμενος.

Ἐξεὐω, interdum est futur. 2. verbi ἐξαιρέω ab ἐξέλω: & tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξἑὐω. interdum futurum Atticum pro ἐξελέω ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξιὐω. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eust. docet vt inter alia videre est in iis quæ in Λοφᾶ, ab Henr. Steph. dicta sunt.

Ἐξέφλιμι, infin. aorist. 2. act. Doricus pro ἐξέναι, à them. ἐξἶμι. Itidem verò ἐξείφλμι Doricè dicitur pro ἐξέναι. Verum ἐξέμμεν & ἐξείφλμεν dici possunt etiam pro ἐξέναι ab ἐξέσσασθαι sicut ἐξἄμ & ἐξάμμην pro ἐξἄν vsurpari suprà annotatum fuit.

Ἐξενέγκω, pro ἐξενέγκαμι, Ionicè, ab Ionico itidem themat. ἐξενίκω pro ἐξενέγκα. refertur autem ad ἐκφέρω, ἐξένεγκα tertia pers. plur. aor. 1. med. ἐξήνεμο, ab act. them. ἐξένεγκα.

Ἐξεπάλμην, aor. 2. passi. a them ἐκπάλλω faciente fut. 2. ἐκπἄλοῦμαι.

Ἐξεπεφνόμην, aor. 2. act. verbi ἐκφένω, habens literarum transpositionem vt aor. 2. ἐδέκτμην. ex δίκτα.

Ἐξέπτη, aor. 2. act. verbi ἐξίπτημαι, nam ἵπτημαι, aor. 2. facit ἔπτην, vt ἵστημι ἔστην.

Ἐξέρυσαι, præt. imperf. verbi ἐκρύω.

Ἐξέσκεκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω seu ἐκσκελέω, vel etiam verbi ἐκσκλάω mutuantis fut. ab ἐκσκλέω.

Ἐξέστασι. aoristi. 2. act. verbi ἐξίστημι, aor. autem 1. est ἐξέστησα: præt. ἐξέστηκα siue ἐξέστασα, vnde apud Varin. ἐξεστακίναι, quod exp. κατακεκλῖφθαι.

Ἐξέτμαισε, aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετμήθη, aor. 1. passiui dem verbi, tanquam ab ἐκτεμῶν.

Ἐξεφάσκασα, aor. 2. pas. verbi ἐκφάσκω, facientis fut. 2. ἐκφἄσκἄσω, vnde aor. 2. ἐξέφαγον.

Ἐξέφησεν, aor. 1. act verbi ἐκφημίζω ab ἐκτέφω.

Ἐξεφαείθη, pleonasmo ἀα pro ἐξεφάθη: aoristi. primo, passiu, verbi actiui φάεινθω.

Ἐξεφόιλιμι, Ionicè pro ἐξεφέρειμι, tanquam à them ἐκφοίω: apud Aristophanem. Videtur autem ex φέρω factum primum φέρω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi ια, ερείω, vnde postea compos. illud.

Ἐξέφασαι, Atticè pro ἐξέσσω, à them. ἐξάθω seu ἐξάω.

Ἐξεχεύμην, per syncopen pro ἐξεχεύμεν vel ἐξεχεύμεσαι, à them. ἐξέχευμαι, habenti itidem syncopen pro ἐξεχύμεσαι, alioqui.

Ἐξήλατο, aor. 1. med. verbi ἐξέλλομαι, vt ἀ ἐλέω est ἐξάλλω.

Ἐξήλυθον, per syncopen pro ἐξήλυθοσαι. aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξέυσθαι, ab ἐξέω ἐξῶ.

Ἐξήπτασα, præt. plusquampe f. passi. verbi ἐξαπάλω. Ineptuit enim qui ab ἐκπτάω detorqueat.

Ἐξῆρε, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω, vt ἀντῆρε ab ἐπαίρω.

Ἐξεσμαι, sine ἐξέρσμαι, præt. perf. passi. verbi act. ἐξηρέικω. Vnde & aor. 1. passi. ἐξηράθην.

Ἐξῆφρα, Doricè pro ἐξῆνυσε, teste Eustath. etiam, necnon Hesych. exponente ἐξανύσθη. Idem exp. & ἐξαρέσθαι, pro quo scribendū potius esset ἐξῆφρα, de quo paulo antè.

E ἐξεγκεῖσι, Ionicè pro ἐξενεχθῆσι à poet. them. ἐξενεχέω.
E ἐξ ὧπιπα, vide infra in E σωπάω.
E ἐξόμνυμι, prær. perf. paſ. verbi à ct. ξυώμοκα ſine ξυγέω.
E ἐξω, fut. 1. act. verbi ἐχέω: cuius med. fut. ἐξομαι.
E ἐξώλησα, prær. perf. act. verbi ἐξωλέω.
E ἐξώιστα, aor. 1. act. verbi ἐξωλέω.
E ἐξωλέκει, prær. plusquamperf. act. verbi ἐξόλνυμι ab ἐξολέω.
E ἐξόλωδον, aor. 2. act. verbi ἐξολλίσκω, ab ἐξολέω.
E ἐξόχετο, prær. imperf. verbi ἐξέχομαι.
E ἑοῖ, aoriſt. 2. optativi modi, à verbo εἶμι, mutuatitius ab ἔω: facit enim aoriſt. ſecundus ἑοῖ, vnde optatiuus ille ἑοῖ, & conjunctiuus ἕω poetis vſurpatus pro ᾖ: necnon participium ἑών. Ita Euſt.
E ἑωγμῷ, per ſyncopen pro ἑώκεμῷ, exempto κ, & ꝛ in γ conuerſo: Ambo prær. med. verbi ἕκω cum reduplicatione Attica, vt ἑώασι, ἑωγόχοει.
E ἑώκασι, Atticè pro ἐοίκεισι ὡ, exempto ι ex diphthongo, prær. plusquamperf. med. eiuſdem them. Facit enim ἑώκει prær. med. εἴκω, vt πείθω πέποιθα, & Attica initialis literæ præſentis repetitione ἔοικα, vt ἐοίκημεν. Vnde part. ἑοικώς.
E ἑωμι, aor. 2. actiu. verbi ἵημι ex ἐω, ſicut εἰμὶ facit ἔομι, ex ἔω. Meminit autem huius ἑωμι Heſy. exponens ἐμβάλωμι.
E ἑοισα, Doricè pro ἑοῦσα: part. aor. 2. abεἰμὶ.
E ἑόλπα, prær. med. verbi poetici ἔλπω ſeu ἔλπομαι: vt enim ἕκω facit primùm ἑώκα, ſic ἔλπω ἑόλπα, & Atticè reduplicata initiali præſentis litera ἑόλπα & ἐόλπα.
E ἕω, aoriſt. 2. verbi εἶμι, ab ἔω, augmento carens pro ἧον. Vnde optatiu. ἑοῖμι, vt apud Homerum. Πολλὸς δοι ἠὲν ἔρχας Atque adeò hæc regularia ſunt vt & ἧον. Necnon ἑῶμ ab εἶμι regularius eſt quam ἰῶ, vt Euſt. annotat.
E ἑρρα, part. med. verbi ἔρρω, eandem habens formationem quam ἔῳκα.
E ἑούσα, part. fœm. gen. ex maſc. ἑών. Ambo aor. 2. verbi εἶμὶ, vt iu ἰοὶ paulò antè annotaui.
E ἑσαγλω, aoriſt. 2. paſſ. verbi σεύνυμι ſeu σείω facientis fut. 2. act. verbi σαγῶ, ex quo aor. 2. act. ἔσαγρ, & inde paſſ. σάγλω, vt ἐπλάγην à πλάσσω.
E ἔσαδον, aor. 2. act. verbi σάζω, ex inuſ. them. σαδία: ſecundum alios ex σιδέω.
E ἐσάζθη, aor. 1. paſ. verbi act. σαίζω.
E ἐσάλωθ, per ſyncopen pro ἐσαλόωθ, Æolicè mutato etiam ſpiritu aſpero in tenuem à them. ἐφάλωμι.
E ἔσαλτο, eodem modo pro ἐφάλοντο, abiecto ſimul augmento.
E ἐσάμενος, prær. plusquamperfect. verbi ἐσαμείβομαι, augmento carens.
E Ἐσανεύ ϛτεσι, futur. 1. paſſ. verbi act. ἐσανίημι, vt σὺν ὀϛτεσι eſt à τίθημι. Ex quo ἐσανίημι eſt & part. aoriſt. 2. actiu. ἐσανιεὶς, vt σὺν à τίθημι.
E ἐσανιὼν, aduerbium theticum ex verbo ἐσάνεμι, ex quo & part. ἐσανιὼν.
E ἔσαον, aor. 2. verbi σαόω: vnde paſſ. ἐσάην.
E ἐσάρη, aor. 2. paſſ. à verbo σείρω, vt ἐσσάρη à σαείρω. At ἐσσάρη eſt aor. 1. act. ſubiunctiui modi, à them. ἐσσάρω, ex quo & part. ἐσσάρας.
E Ἐσαρέμεν, prær. plusquamperf. medium verbi ἔσαμαι: facit enim ἐσάρη prær. medium ἔῳσμαι & Atticè reduplicatis duabus initialib. literis præſentis ἐέσῳσμαι.
E Ἐσάρησαν, aoriſt. 2. actiu. verbi ἐῴδω, pro quo & ἐᾴσθην dicitur ἐκανſpoſitis literis. Sic ἐζρκα aoriſt. 2. facit ἐδαρκαν ſimul & ἐζάρκαν.
E ἐσάσαντο, per ſync. quidam vſurpatum tradunt pro ἐσαπήσαντο, à th. σαπέω ſignif. ἐσθίω. Alij præſenti carere aiunt. præſens enim mutuatitium eſſe δαίνυμι, ex quo imper. δάσυνθι: fut. πάσομαι, aoriſt. 1. med. ἐσασάμην, prær. paſſ. πέπασμαι: omnia autem hæc eſſe poetica. Ἐπᾷσα autem, eſt aoriſt. 1. infin. modi, ex verbo πάομαι.
E ἐσαυθεν, aor. 1. paſſ. verbi σαύω.
E Ἐσαύρας, Ionicè pro ἐσαύρη: ſecunda perſona præſentis ſubiunctiu. à them. σαύρομαι. Ex quo & infinit. aoriſt. primo med. σαύρασθαι. At Ἐσαυρέμην ſiue Ἐσαυρίμην, Dorica ſunt pro ἐσαυρεύν.
E ἐσαύσω, ſecunda perſona aoriſt. 2. indic. modi, à themate σαύνυμι ἐσαυσάμην.
E ἐσάφησεν, aoriſt. 1. act. indic, verbi actiui ἐσαίνω, ex ἐσαφέω: vnde & med. vocis participium ἐσαφησάμενος. Infidem ἐσαφήνατο tertia plur. eſt ἐσαφιᾶσι: præter. perfect. ἐσάφηκα, & aoriſt. 2. conjunct. ἐσαφῶ.
E Ἐσβάσετο, aor. 1. med. verbi βάλλομαι ſeu βαίνω: actiuus autem aor. 1. eſt ἔσβεσεν aor. 2. ἔσβην, aor. 2. ἐσβόμην.
E Ἔσβετο, per ſyncopen poeticam pro ἔσεβάσθη, ex poetico itide & ſync. paſ. th. σέβομαι pro ἐσεβόμην.
E Ἐσβίω, aor. 2 vel præt. imperf. act. verbi βιόω.
E Ἐσβίωσαν pro ἐσβιῶσαι dici ꝟ ξύνα παρ' ὑγιῶσαι annotat Euſt.
E Ἐσβόσατο, aor. 1. act. verbi βοάζω.

E Ἐσβύσσατο, & Ἐσβύσατο, aoriſt. 2. med. à verbo βύσσομαι: à quo eſt & aor. 1. act. ἐσβύσσασθ, irregularis pro ἐσβύσατο, vt ἔδυσα pro ἔδυσε: itidem vſurpari ſcimus contra regulam.
E Ἐσεμάσσω, 2. perf. aor. 1. med. indic. à them. σεσείομαι.
E Ἐσέμπ, Ion. pro ἐσέπω: præt. imperf. act. verbi σέπομαι.
E Ἐσεύμην, Ἐσεύσατο, & Ἐσσεύμην, aoriſt. 1. paſſ. vel bi à σεύομαι at ἐσεύμην augmento carens pro ἐσσεύμην à poetis vſurpatum eſt.
E Ἐσεμμένος, aor. 1. med. verbi σεμαίνομαι.
E Ἐσηλώσατο, prær. me. ſecundum quoſdam ex ἐσπαλόω dicunt enim ἐσπαλόθαι facere præt. med. ἐσπάλοθα, vnde fieri ἐσηλώσθαι, epenth. σθ ω, & ἐσπαλόσθαι, reduplicatione Attica. Secundum alios eſt præt. med. verbi ἐσπάθω, dicentes primùm pro θω dici σθω, per metathe ſin, vnde ἐσπάσθω, facere præter. med. πάσθω, ex quo fieri ἐσπάσθα, Atticè reduplicatis duabus initialib. literis præſentis: & ἐσπαλόσθα per compoſitionem.
E Ἐσπέσθω, imper. act. verbi σπέζομαι, vt ἅπτω ab ἄφομαι.
E Ἐσπόμβρησε, per ſyncopen Æolicam pro ἐσπόσβησε, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aoriſt. 2. act. verbi σπέω. Ita quidam, ſed aliorum probabilior videtur ſententia qui dicunt eſſe præt. plusquamperf. med. pro ἐσπεπόθειμεν ſeu ἐσπεπόθεσαν: nam πείθω præt. perf. med. facere potest & πέποιθα, vt ἔοικα, & πέποικα, vt ὀλώλειμεν, abiecto ε ex diphthongo. Paſſiuè certè accipitur pro ἐσπεσβήκειμεν.
E Ἐσπίλνησι, Syracuſana lingua pro ἔπλησαν vt ἐπίφλημι pro ἔφλεγμαι, & ἐπφοβέω pro ἐφόβεσα formato præſenti πιμπλάνω ex præt. πέπλησμαι, vt κακὸν ἠγνὸν ex κάκοιμι.
E Ἐσπλώς, præter. imperfect. act verbi πλώω, vt ἐδίδουν: ſecundum alios verò per apocopen dictum eſt pro πλώσκω, aor. 1. verbi πλώσκω.
E Ἐσπεπόθειν, præt plusquamperf. med. verbi πείθομαι, ſeu πέθω, facit enim id præt. perf. πέποιθα, vt λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέποιθα ſine diphthongo, vt ὄλωδα: quemadmodum in E πέποιθ ἀμῶ admonui paulo antè.
E Ἐσπεύδη Atticè vel Ionicè pro ἐσπεύδεν, vt ἐκφέκει pro ἐκφέρει, ζεῦ pro ζεύς, præt. plusquamp. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud Suid.
E Ἐσπέφατο, aor. 1. act. verbi σφατάω.
E Ἐσπέφηκεν, pr plusq. perf. act verbi σπέπω, ex πτέω.
E Ἐσπασμένος, pr. plusquamperf. paſ. verbi σπάομαι, ex σφόδομαι ſeu πόδομαι.
E Ἐσφρησιασμ, præt. perf. paſſ. verbi σπρεῖδόμαι, habens duarum initialium præſentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐσφρόσθαι, quod Varrin. affert pro ἐσπρεγέσθαι, videtur feribendum potius ἐσφρεῖσθαι, vt ſit infin. eiuſdem præteriti.
E Ἐσπίδοχμι, nor. 2. paſ. verbi σπιδύνυμι ſeu σπιδύόθαι.
E Ἐσπίρησα, aor. 2. paſ. verbi σπίρνημι, facientis fut. ἐσπαρήσω, tanquam ab σπήρόμαι.
E Ἐσπίσσων & Ἐσπίσσασαν, præter. imperf. paſ. & aor. 1. medij verbi σπήρόω, ſignificantis σπασίω & σπάω, vt Etymolog. annotat.
E Ἔσπον, aor. 2. act. verbi πέτομαι, ex inuſ. them. πετέω.
E Ἐσπασσον, aor. 1. act. indicat. verbi inuſitati σπασσίω, vnde & infin. σπασσίειν, & particip. σπασσίων: necnon med. vocis particip. σπασσάμενος. Varin.
E Ἐσσεύσατο, poetica geminatione σσ ε, metri cauſa pro ἐσεύσατο, futur. 1. med. verbi σεύομαι deriuati ab εἰμὶ.
E Ἐσσόμενα, prær. perf. paſſ verbi σόμαι ſeu σόσομαι, habens σ ὠφελιζόμενον σὺ pro σόσεσθαι, ſecundum quoſdam. Verumtamen vt dicitur ἐσσόμεθα, & ἐσσόμεθα, metri cauſa duplicato σ pro ἐσόμεθα, & ἐσόμεθα, ita ἐσσύναι dici poteſt eſſe pro ἐσύναι hoc autem Ionicè pro σύναι, vt ἐσκτήμαι pro κέκτημαι, ἐβέβλωκα pro βεβλώκαμ.
E Ἐσσκαλμα, prær. perf. paſ. verbi actiui ἐσκάλλω.
E Ἐσσκαλόω, aor. 1. paſ. verbi act. σκαλόνυμι ſeu σκαλόω, ridiculi enim ſunt qui ex σκέπτομαι deriuant.
E Ἐσσκέλα, aor. 1. act. verbi σκέλλω.
E Ἐσσκράλη, aoriſt. ſecundi paſſiu. verbi σκηρίσω, facientis futu. 2. act. σκήσεσθ.
E Ἐσσύχεν, aor. 2. act. verbi σκύχω, ex σκυγχάνω.
E Ἐσσφιγε, per ſyncopen pro ἐσφίγγετο, hoc autem Syracuſanæ linguæ propria reduplicatione pro ἐφίνξε, aoriſt. 1. verbi φίγω deriuati ex φὶ ſignificante φυάλω. Ita Etymolog. qui etiam addit, imperitè quoſdam dicere eſſe præter. imperfect. verbi πίφνω, id enim πίφνω, non eſſe præſentis indic. fed aoriſt. 2. coniunctiui.
E Ἐσφόβεθν, Syracuſana reduplicatione pro ἐφοβεῖτο facto them. πεφόβεσα ex præt. med. πέφοβα, quod eſt ex φοβέω faciente ſ. act. φοβέω. Sic ἐπίφασα pro ἐφασα, aor. 1. act. eiuſdem themat. Ambo apud Heſ.
E Ἐσφυκε, itidem Syracuſano more pro ἔφυσε, facto themat. πεφύκα

φύω ex præt.act.πέφυκα, vt κατάγω ex κέκαγα. Legitur autem apud Hesiod.

Ε πίφθη, aor.1.pas.verbi actiui πίνω.

Ε πίχρων, aor.1.act.verbi ὑπερκαίω seu ὑπέχρεω.

Ε πίων, & Ε πιόνδυ, præte. imperfect. verbi ἔπινμι significantis ἐσθίοντας.

Ε πίσον, aor.1.act.verbi ἐπίω, vt ἐπᾶξι est ab ἐπίσσω.

Ε πόδρακία: particip. præt. perf. act. à them. πόδρακα.

Ε πύλαγον aor.1.act.verbi πυλάω, vt ἐβόλδυ à βόλλω.

Ε σύμμιγον, aor.1.act. verbi σύμμισγω.

Ε σφίσσον, pro ἐσφίνυον præt. imperfect. act. verbi ἐσφίνυω. Vnde & aorist.1. ὑφήνας: & pass. ἐσφίνθη. Item præt. act. ἐσφόνηκα, vnde infin. ἐσφηνάνα. sed rarioris vsus apud Hom. verò & ἐσφόνεσα legitur pro ἐσφήσαι.

Ε σπυδῶν, aorist.1. passiu. verbi actiui ἐσπούδα seu ἐσφυδτίω: ex quo & actiuæ vocis aor. 1. ἐσπύδυσα.

Ε σπύσατο, poet. metri causa geminato σ pro ἐ σπράσατο, aor.1. m. verbi ἐ πράσσω, ex inus. them. ἐ πράω.

Ε σχέσ, aor.1.act. verbi ἐ σέχω: vnde media voce ἐ σχόμην: actiu. pass. ἐ σχέμη, ex præt. pas. ἐ σχεμαι.

Ε σχάρα, præt. imperf. verbi ἐ σκείρω, significantis apud poetas ἐ σκάνθη. At ἐ σκήρω, cum ι subscripto, est imp. pass. verbi ἐ σκίρημι, significantis à trollor.

Ε σχίθη, aorist.1. passiu. ciusdem verbi ἐ σκίρω, ex præter. perf. ἐ σκόρμαι.

Ε τάρα, aor 1. Æolicus verbi ἐ τάω, vt ἐ τᾶρ.

Ε τῆσα, per synæresin pro ἐ τήσαν, teste Varr. Ambo præt. imperf. verbi ἔτημι significantis ἐ σθόμην.

Ε τηδέοις, Ionicè pro ἐ φηδέοις & ἐ πηχέοις, ab Ionico the. ἐ πήδομαι, pro ἐ φήδομαι. Itidemque ἐ πηδέοντες pro ἐ φηδόμενοι. Apud Suid. & Varr.

Ε τήσατο, aor.2. med. verbi ἐ παφδάσσομαι ex ἐ πασσόμαι.

Ε τιθέσσι, imper. præsens ex them. ἐπιθέσσομαι, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιθέσσυ. Thema autem illud ἐπιθέσσομαι contra regulam è futuro in præsens est transfatum, sicut ἐπιπλεῖε ex præt. med. πέπλημμαι, κεκλημαι, ex κέκλαγε, & similia.

Ε τιδύμην & ἐπιδάμεθα, aor.2. subiunct. verbi ἐ πίδω.

Ε τευφθώς, particip. præt. perf. pas. ex them. τέτυγμαι seu τέτυμαι: pro quo in prosa dicereteur potius ἐ φυμένος & ἐ φύνμαι.

Ε πείσατο, fut.1. med. verbi, ἐ σεῦμαι ex ἐ πίω. Interdum verò est fut. med. verbi ἐ πίδω.

Ε πίσσαθεν, poeticè metri causa geminato σ, pro ἐπιέσαθεν, seu ἐ φέσαθεν: aor.1. med. verbi ἐπιέννυμι facietis fut.1. act. ἐπιέσω ex ἐπιέω. Vnde particip. ἐπιεσάμενος. At ἐπιέσω & ἐπιέσαμην, sunt itidem aor.1. ab eodem them. sed actiuæ vocis.

Ε φίλησ, aor.1. act. verbi ἐπιάλημι, vt πάλω facit ἐ πάλησ.

Ε φησ ὄντες, Ionicè vel poeticè pro ἐ φησ ὄντες, à them. ἐπήμμι, vel potius pro ἐ φόμμι.

Ε πίθην, per syncopen pro ἐπιθέμην, vt διακρίνω διέν pro διακρίδιμεν, aoristi.2. act. optatiui modi à them. ἐπίθημι. At ἐπίθεῖναι, infinitiuus est ciusdem temporis: & ἐπίθησις, particip. ἐπίθεις autem imper.

Ε πίω, imper. præsens verbi ἐ πίσσομαι, vt ἀκέσσομαι pro quo que facit ἐ πίσ.

Ε πόσσ, aor.2. act. verbi πίθω.

Ε ἰδίωντες, aor.2. med. subiunct. modi, ex act. them. ἐπίδημι. facit enim aor.2. indic. ἐ πίδμην.

Ε πικρεῖς, fut.1. vel 2. verbi act. ἐπικρίνω. Vnde & in fin. aorist.1. act ἐπίκρινα.

Ε πικρίδη, aor.1. pas. verbi act. ἐπικρίνω.

Ε πικρίναιμ, aorist.1. actiu. subiunctiu. ab ἐπικρίνω, facientis aoràst.1. actiu. indic. modi ἐ πίκρινα, vt ἔφηνα, ἐμήτισα. Imper. autem eiusdem temporis est ἐπικρίνον, pro quo dicitur & ἐπίκρινον.

Ε πικρόσαι, Ionicè pro ἐπικρεῖσθαι tanquam ex ἐπικρίνα aut ἐπικρῶ.

Ε πικήσομαι, f.1.m. verbi ἐπίκαμδάνομαι, ex ἐπικάμομαι.

Ε πιμόσσεθαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπιμόσεσθαι, ex them. act. ἐπίμνυμι, vt Eust. tradit.

Ε πίμφασι, Ionicè pro ἐπιμήσασι, à them. ἐπιμάομαι.

Ε σίμπλοι, secunda persona præteriti imper. à them. σίμπλαμαι: per contractionem ex ἐπίμπλασο, id autem Ionico more ex ἐπίμπασο factum est exempto σ, vt ἐκρίμασ ex ἐκρίνασο, id verò ex ἐκρίνασσο.

Ε πιννησάμ, participip. præt. perf. pass. ex them. ἐπίνη δω, vnde & aor.1. pas. ἐπινήθην.

Ε πον, aor.2. act. verbi πίνω ex them. πίω.

Ε πονίνσα, Ionica epenthesi νσ pro ἐπονίσα ex themate ἐπονέω.

Ε πίπτεθεν, aorist 2. med. infinitiu. modi ex ἔπεσπε aut ἔπεπεν, vt φίδεν, ex φίμι, vel φίμι, ἔδεν ex ἴνω seu ἔω: estque aori.2. med. indic. modi ἐ πόμην, vnde apud Sophoclem ἄθλιος ἥ δ' αἰπόμην, vt ἐ φόμην, itidem à χέω. Nisi malis esse per syncopé pro ἐπιπτέσθην. Etym.

Ε πομ, Ion. pro ἐπησ, à them. ἐπάομαι.

Ε σίσ, Atticè pro ἐπίστασαι, secunda person. præs. indic. ἐπίσαμαι, primum enim ex isto ἐπίσασαι fieri tradunt ἐπίσαμαι, Ion. excepto σ, vnde postea ἐπίση esse per contractionem.

Ε πισ έσ, itidem secunda pers. fut. 1. med. ab eodem ἐπίσαμαι, tanquam ex ἐπισάομαι.

Ε πισοβίσιοι, Ion. pro ἐ πισόσιοι, seu ἐ πισόσιοι, ex them. ἐπισεῖν. Varin. ex Apollonio.

Ε πίσ α, interdum est persona secunda præter. imperfect. passiu. ab ἐπίσαμαι: interdum imperatiuus præsens eiusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίσασο, quod Ionico more factum est ex ἐπίσαο, ex empto σ, vt ἐπίμνασο & ἐ πρίμα ex ἐπίμπλασο & ἐκρίμασο pro ἐπιμνᾶσο, ἐμπίμασο.

Ε σίκ ω, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπίκω imper. aorist 2. med. à them. actiuo ἐ πίκω, mutuante futurum 2. ab ἐπάξω. Inde est particip. aor. 2. med. ἐπισ άμενος, necnon particip. aor.. 2. act. ἐπισ ών.

Ε πτιδ, aorist.1. act. infin. modi, à them. ἐπτίνω. vt ἐπτείνα est ab ἐπτένω. Vnde & particip. ἐπτείνας. Inde imper. quoque ἐ πτεινον, & ἐπτίνον.

Ε πτίνεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἐπτένω: imper. præsens pas. ex eodem ἐπτένω.

Ε πτύσπατ, præt. perf. pas. indic. verbi act. ἐπτύσσω: facit enim id præt. perf. act. ἐπτύσπακα, tanquam ex ἐπτύσσω.

Ε πτυπτάσατ, Ionicè pro ἐπτυγμάμβοι εἰσὶ, vt ὁμαρτύκασι pro ὁμαρτύμβοι εἰσὶ. tertia person. plur. præte. passiu. ἐπτύγμαμαι. ex act. them. ἐπτύγπεπα, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται finale, & tenui in aspiratam conuersa.

Ε πλάγ ω, aorist.2. passiu. verbi πλήσσω, facientis fut. act. πλαγήσω: ab ἐπλαγόμ ην, aorist. 2. actiu. eiusdem themat. Dicitur & ἐπλάγχθη.

Ε πλάγχθεσ, aorist.1. passiu. ab inus. them. πλάγχω, vnde & fut.1. mei πλαγχθήσομαι. Secùdum alios verò per epenthesin πτ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ε πλασε, aor.1. act. indic. modi ex act. them. πλάθω seu πλάσσω: vnde & aor.1 pass. ἐπλάσθη, faciente præt. perf. pass. tertiam pers. πέπλασται.

Ε πλω ς, Ε πλῶ, & Ε πλωτο, per syncopen dicta sunt pro ἐπίλνο, ἐπίλνω, ἐπίλνο, ex poetico verbo πίλομ, priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἐπίλν, seu ἐπίλνο, vt σύ, σύ pro συ, dici nouimus. Sic & ἐπλω ς assertur per syncopen vsurpatum pro ἐπλεε ex act. πλέω. At ἐπλεες, est tertia person. singul. præteriti imperfect. verbi πλέω, per contractionem ex ἐπλέεε.

Ε πλησ ε, aorist. 2. actiu. verbi πλήθω, facientis futur. 2. actiu. πλαγήσ. Vnde pass. aorist. 2. ἐπλήθην. Dicitur verò & ἐπλάσθη, & ἐπλάχθη, ex fut. 2. πλαχήσ. Iuter quæ discrimen statuunt, dicentes πλάθ ειν ad corpus referri τὸ δ ἐπλήθ ειν ad animum.

Ε πλήθη, aor.1. pas. verbi act. πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inus. them. πλήω.

Ε πλωτο, Ionicè pro ἐπίπλωτο, sicut ἔ πλυτο & ἔ πλεῖτο pro ἐ πλύνθη & ἐ πλέκθη, præt. plusquamperf. passiu. verbi actiu. πίμπλημι, ex inusit. them. πλώω. Nonnulli tamen præt. imperf. pas. esse malunt ex them. πλώω, facit enim id imperf. pas. ἐ πλώμην, ἐ πλασο, ἐ πλατο.

Ε πλώσθη, aor.1. pas. verbi act. πλώθω facientis præt. pas. πέπλωσμαι, vt πίθω, πέπτωσμαι, πίθωμι, πέπτωμαι.

Ι ἐπτώσ ατ, aor.1. act. verbi πτώω, sicut ἔ πλωσε à πλώω est, assumpto σ ad ι in futuro.

Ε πτυόθη, aorist.1. pas. tanquam à them. πτυώω, vt ἐ πτυόθη à πτύω. vnde comp. ἀμπτυόθη & ἐ μπτυόθη, augmento carentia pro ἀνεπτυόθη & ἐνεπτυόθη. Verū & sine ῥ reperitur ἐ μπτυόθη & ἐ μπτυπτο, itidemque ἐ πτυντο, tanquam à them. πτύω vel πτέω, vnde & πέπτυωται. Omnium mentio apud Hesyc. Vide & ἔ πτυχωτο, paulo infrà.

Ε πτύσ ετ, aorist.1. actiu. infin. modi, à verbo πτύσσω, mutuantibus à them. inus. πτύω: vnde & futur. 1. actiu. ἐ πτύσ ει, & passiu. ἐ πτυδήσεται.

Ε πυμ σπεῖ, aor.1. act. infin. modi, à them. ἐ πύμην, faciente fut.1. act. ἐ πυύσω, ex ἐ πυμάω.

Ε πυσο, aor.1. act. imper. modi, à them. ἐ πύω, faciente fut.1. act. ἐ πύσω, more Æolic.

Ε σχεθ εν, Ionicè pro ἐ σπόρδεν, præt. plusquamperf. med. verbi σχέθω facientis futur. 2. actiu. σχεθήσ ομαι, aorist. 2. ἐ σχεθόμ ην, præterit. med. πέσχεθα, & plusquamperf. ἐ πεσχέθειν, ex quo ἐ σχεθέσθη, imminuto augmento sicut in ἔ κτατο. Itidem verò σχέθω facit fut. 2. σχεθοῦ, & δίχρα δ σχεσθ, vnde itidem ἐ δέχεαν & ἐ σχέσσαν. Apud Suid.

Ε σχεθῆν aor. 1. pas. verbi πισχεσθω, ex inus. them. σχεθω per sync. facto ex σχέω, vt suo loco docui.

Ε σχεσ ον, aor. 1. act. verbi σχέθω facietis fut. 2. σχεθοῦ, vt σχέθω σχεθοῦ, δίχρα δ σχεῖ.

Ε σχεσ ε, aor. 1. act. verbi πισχεσθω itidem ex inus. them. σχεθω per syncopen facto ex σχέω.

ε᾽φωτι, aorist. 1. actiu. verbi φώτω, vel etiam verbi αἴμφομαι ex inusit. them. ἄφω At passiu. aorist. 1. ἐφάθην, est duntaxat à φώτω facientepræt. pass. πέφασμαι.

Ε᾽φώτβην, Ion. cè pro ἐφάφθην, ab Ionico ἰτidem themat. φώτω pro φάφω. Sic ἐ φωτο μεν pro ἐ φάφομεν dicitur: & voce actiua ἐ φωτε pro ἐ φάφετε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ε᾽φύην, secunda person. præt. imperf. à them. φυίσκω: facta per contractionem ex ἐ φύισο, Ionicè habente exemptum σ. Sic ἐ μύησα, ἐθέτησα, & similia, facta sunt ex ἐ μύησασ᾽ησα, ἐθέτησασ᾽ησα, hęc autè ex ἐ μύησασ, ἐθέτησασ.

Ε᾽φ᾽ασαν, quod Hesych. expon. ἐ μόησαν, per syncopen est ex ἐ φάσ᾽ασαν, si verum est quod Eustath. dicit πεφασθ᾽ῶ per syncopen esse pro πεφατισμένῳ: itanquam ἐ φάω per syncopen itidem dicto pro ἐ φάτο.

Ε᾽πάσαν, aorist. 1. med. verbi ἔπασμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐ φάσαντο. Sunt tamen qui dicant esse aorist. 2. ἔπην enim facere aorist. 2. act. ἔ πτην, vt ἔ φυγον, ἔ στην, vnde media voce fieri ἔ πάμην, vt ἐ στάμην. Inde infin. πάσθαι, participium. πάμενος: & in compos. διάπασθαι apud Euripid. initio Medeæ, ἀπόπασθαι apud Hom.

Ε᾽πάφον, aor. 2. act. indic. verbi πάφω.

Ε᾽πεφνὼν, aor. 2. pas. verbi πένω ὁμοῦ.

Ε᾽πτάμην, aorist. 1. act. verbi ἔπταμαι seu πτάμαι, vt ἔ φυμι facit ἔ στλν. vnde infin. πτάσθαι, participium. πάμενος, sed rariorisvsus.

Ε᾽πτόμην, aorist. 2. med. eiusdem them. vt testantur omnes ferè grammatici, quorum tamen nonnulli dicunt eum habere τεφατὼν τῶ α εἰς ο. regulariter enim debuisse dici ἐ πτάμην vt ἐ στάμην, ab ἔ πτην, alij verò dicunt per syncopen esse ex ἐ πτόμην, à them. πτομαι. Vnde infin. πτάσθαι, participium. πόμενος: & in comp. ἀπεπτάσθαι, ἀπὸπτόμενος.

Ε᾽πτακώς, Ionicè pro πεπτακώς, vt ἑκτηκὼς pro κεκτηκὼς, partic. præt. perf. act. πέπτακα, à them. κάπτω, facienspræt. fut. 1. πέπτ᾽ομαι ex inusit. verbo κτῶ.

Ε᾽σαυδήσαι, aor. 1. med. verbi σαυδάομαι, ex σαύδημι seu σαύδομαι.

Ε᾽σαφηγέχατο, Ionicè pro ἐ σαφηγεγράφατο, præt. plusquamperf. pass. tertia person. plur. facta ex tertia singulari ἐ σαφήγεκτο, inserto α ante ν, & tenui præcedente versa in aspiratam: sicut ὀρωρύχατο, positum item pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀ ρώρυκτο. ac vt hoc est à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρύγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quod augmentum transfumpsit in prius ο sicut ὤρυχα: regulariter enim scribi debebat ὀ πορώρυχα. Legitur autem apud Hesychium.

Ε᾽σαχατο, itidē Ionicè pro ἐ σαγμένοι ἦσαν, tertia person. plur. præterit. perfect. passiu. facta ex tertia singul. ἐ σάχθη, inserto α ante χ, & tenui versa in aspiratam: à themate simplici σάγω, faciente futurum 1. act. σάξω, præt. perf. act. ἔ σαχα, pas. σαγμαι: & in compos. κατάσσω, κατέσαχα, κατέσαγμαι. At ἐ σάχθην, est tertia person. singul. præt. imperf. pas. à themat. σάτίζομαι. Ambo apud Homerum.

Ε᾽σαῶσαι, aor. 1. pas. vebi actiui ἐ σάω.

Ε᾽σβῆσι, Ionice vel poeticè pro ἐ σβέσθη, siue augmento: aor. 1. pas. verbi ἔ σβεσμαι seu ἐ σβέσμαι.

Ε᾽σγω, Bœotice pro ἐ γάσω: secunda per ſſ. fut. 1 medij ex ἐ γάζομαι: hoc autem modo formatur: eximitur primùm σ, vt itidem in secundis personis aorist. 1. med. & præter. imperf. pas. fiuorum in αμην terminatorum, necnon imperfectiuorum pas. in ασο finitorum: deinde α & η in α contrahuntur, secundum regulam.

Ε᾽γαζεν, poeticè pro εἴργαζεν sine augmento, ex them ἐ γάθω.

Ε᾽γάσσε, Ionicè primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκι habens, vt τύπτσκε, à poetico themate ἐ γάω.

Ε᾽γαω, Ionicè itidem pro ἐ ργω. ex themat. ἔ ργω: primùm videlicet diphthongo ου in ω resoluta, deinde ι ascito ad ω mentri causa.

Ε᾽ρέω, itidem pro ἐ ρῶ dicitur metri causa assumpto ι: vnde ἐ ρέομεν itidem pro ἐ ροῦμεν.

Ε᾽ρέσσατο, sine augmento pro ἐ ρέσατο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐ ρέσσω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, & dialysin diphthongi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ἴσπω deducunt.

Ε᾽ρέωσι, Ionicè pro ἐ ρεύμενοι, apud Hesiodum à them. ἔ ρω seu ἐ ρέω.

Ε᾽ρέω, Ionica circunflexæ vocalis dialysi pro ἐ ρεῖ: futur. 1. verbi εἴρω.

Ε᾽ρρήξατο, Ionicè pro ἐ ρρωγεσυῖᾶ᾽ο εἰσὶ: tertia perf. pluralis præt. perf. pas. ex them. ἐ ρήγω: facta ex tertia singulari ἐ ρρωγεται, inserto primùm σα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφύλαγται, positum itidem pro πεφυλαγμένοι εἰσὶ, fit ex πέφυλα-

correpta penultim. & σα ante ται inserto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ε᾽ρρεκται, præt. act. verbi ἐ ρήγω, Atticam habens reduplicationē duarum initialium præsentis literarum pro ἔ ρηκα: vnde pas. ἐ ρρήσομαι, ex quo infin. ἐ ρρῆχθαι.

Ε᾽ρηκα, præt. perf. act. verbi ἐ ρείκω, habens & ipsam Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem. Vnde pass. ἐ ρήκσομαι.

Ε᾽ρηρεικα, præt. perf. act. tiui verbi ἐ ρείπω, præter Atticam istā duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habēs etiam συστολὴν τῆς διφθογγου exempto ει ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. pas. ἐ ρήρεμμαι, ἠρέμμην, ἐρήρεμμαι, ἐρήρεμμην, ἐρήρειπται: & pr. plusq. ἐ ρηρείπμην, ἐρήρειπτο, vt ἀλήλιμμαι, ἀλήλιμμην.

Ε᾽ρράπτικα. præt. perf. act. verbi ἐ ράπτω, Attico more habens & ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Vnde partici. ἐ ρραπτικὼς, apud Suid.

Ε᾽ρύσσομαι, futur. 1. med. verbi ἔ ρυμαι seu ἐ ρύομαι. vnde & aorist. 1. med. optatiui modi ἐ ρύσσατο apud Hesychium, quod expon. ἐ ρυσάσατο.

Ε᾽ρύτυσι, Bœotica syncope pro ἐ ρύτυθσαν, tertia person. plur. aorist. 1. pass. indic. modi, à themate ἐ ρύτυθω, habens συγκεκαμμένον ου in υ, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

Ε᾽ρίβη α aorist. 1. actiu. verbi ἐ ρείδω, carens augmento pro ἐ ρίδησα.

Ε᾽ρίδησασθαι, poetico more pro ἐ ρίσασθαι, facto them. ἐ ρείδω, ex futa. ἐ ρείδ.

Ε᾽ρίκτυσσεν, poetico pleonasmo τῦ σ, metri causa, pro ἐ ρίκτυεν, à them. ἐ ρίκτυω.

Ε᾽ρίσθω, & Ε᾽ρίζέσθω, Doricè pro ἐ ρίζεσθω, ex them. ἐ ρίζω.

Ε᾽ρπύσω, infin. aor. 2. vel fut. 1. act. ex them. ἐ ρπύσω, faciente fut. 2. ἕ ρψομαι, aor. 2. ἔ ρπον.

Ε᾽ρύω, Ionicè pro ἐ ρύκω, omisso augmento, aorist. 1. actiu. verbi ἔ ργω significantis vel arceo, prohibeo: vel facio, ἐ ργάζομαι. Aliis tamen in hac postrema significe. malentibus esse à ῥίζω ἐξ μεταθέσει τῆς τῶ σωλῶς γεγραμμένου. Idem dicendū de futur. 1. act. ἔ ρξω, ῥ ρξει: & de participio ἔ ρξας, cæteris q; vel à fut. vel ab aor. 1. deriuatis.

Ε᾽ρύσιμι, Atticè pro ἐ ρύσαι vt ποιοῦμι pro ποιοῦμαι.

Ε᾽ρύσθη, tertia person plur. fut. 1. act. ῥύομαι, ex them. ἐ ρύω.

Ε᾽ρχθεν, aorist. 2. act. verbi ἔ ρχομαι seu ἐ ρύομαι, facientis futur. 2. actiu. ἐ ρχῶ, vt πλύσω, πλαγῶ. Vnde aorist. 2. passiu. ἐ ρύγην, vt ἔ στάγην.

Ε᾽ρῶ δὲ τατα, & Ε᾽ρέδατα, Ionico more pro ἐ ρηκασμένοι εἰσὶ & ἐ ρήκασμένοι ἦσαν: tertia person. plur. præt. perf. & plusquamperf. pass. ex tertia singulari ἐ ρέδαται, correpta primùm penultima, deinde ante ται & ν inserto δα, vt fiunt item πεφεύδαται & πεφεύδατο ex πέφευγα & πέφυγον. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἐ ρέδω, adiecto τα & το. Actiunm autem horum themata est ῥέζω significans idem quod ῥάπτω, teste Eustath. & Etymolog.

Ε᾽ρράφη, aorist. 1. passiu. verbi actiui ῥάπτω. facientis futur. 2. ῥαφῶ, aspirata sumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ε᾽ρέ, imper. verbi ἔ ρρω, à significantis μ φθοῦς ἄπειμι. existimature enim ex σῶρμι factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φ ῥῶν dicentibus.

Ε᾽ρέθθω, contrà regulam pro ἐ ρρώσθω, vt ἐ ρρώσθω pro ἐ ῤῥώθω, aor. 1. pas. verbi ῥώω. Ambo apud Var.

Ε᾽ρύσαι, aor. 1. act. verbi ῥύομαι seu ῥύω.

Ε᾽ρύσα, fut. 1. act. verbi ἔ ρρω, tanquà ex ἐ ρέω apud Aristopha. ὡς ἐ γὼ κέκρακα ῥ ῥύσω;

Ε᾽ρύτα, præter. med. verbi ἐ ρύω. cuius tertia person. ἐ ρύσθω apud Homerum. Quidam tamen malunt dicere συγκεκρῦσθαι ἐκ τῦ ἐ ρύομαι.

Ε᾽ρύγμαι, Ionica seu poetica paragoge pro ἐ ρύγην: tertia persona singul. præter. perfect. medij coniunctiui modi, ab eodem themat.

Ε᾽ρύγοντο, participi. præs. actiu. à themate ἐ ρύγω, nono & poetico more & præterito perfecto transſumpto in præsens: quale est κεκλύγω, & πεμκα.

Ε᾽ρύεσσαι, præter. perfect. passiu. verbi actiui ῥέζω: vnde & aor. 1. ἐ ρέζαι ἴω.

Ε᾽ρύμμαι, præter. perfect. passiu. verbi actiui ῥάπτω. ex quo them. & imperfect. ἐ ῥάπτομι, aorist. 1. ἐ ῥάφα, aorist. 2. ἐ ῥάφον, tenui in aspiratam verſo, vt in ἐ ῥάφον. ex passiui autem præt. perf. fœcūda persona ἐ ῥάφθα, est imper. ἐ ῥάφθω, cuius tertia dualis ἐ ῥάφθων apud Varin.

Ε᾽ρύσθαι, præt. perf. act. verbi ἐ ύω.

Ε᾽ρύσθην, aor 2. pas. eiusdem them.

Ε᾽ρύσθησαν, aor. 1. act. verbi ἐ υσπάτω. Idque Atticum esse tradunt, nō item ἐ ρύσπασα.

Ε᾽ρύω

Ε῎ρῠσα, aoriſt.1.med.verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim eſt potius εἰ-ρύσατο, vel ἐῤῥύσατο ſine augmento apud poetas. Euſt.

Ε῎ρχαται, præter perf.med. verbi ἔρχομαι ſeu ἴημι, habens ι, vel a verſum in ω: regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἐῤ-ῥᾶχα, futuro ſecundo faciente ῥηγνῦμι & ῥαγῶ. Vnde tertia perſ. ἐῤῥήγασι & particip. ἐῤῥωγώς.

Ε῎ρρωμαι, præt. perf. paſſ. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor.1. paſſ. ἐῤῥώσθην, vt ἐγελάσθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤ-ῥῶσθαι, partic. ἐῤῥωμένος.

Ε῎ρῥωσαν, aoriſt.1.med.verbi ῥώννυμι, ex quo & præter. imperfect. ἐ-ῤῥώννυσαν.

Ε῎ρσω, fut.1. Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ε῎ρυγεν, aoriſt.ſecund. fut.2., actiu. infin. modi à them ἐρεύγω, faciẽ te fut.2. ἐρύγῳ, & aor.2. ἔρυγον, exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω fit.

Ε῾ρυθίοις, participip. aor.1.act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ε῾ρυκεν, & Ε῾ρυκε᾽ιμην, Doricè pro ἐρύκειν ex ἐρύκω.

Ε῾ρχαται & Ε῾ρχατο, Ionicè pro ἔρχαται εἰσι, & ἐῤχατο ἦσαν, tertia perſon. plur. præter. & plusquamperfect. paſſiu. à verbo εἴργνυμι ſeu ἔῤγω, facta ex tertia ſingulari, interpoſito α ante ται, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

Ε῾ρχαται, Ionicè pro ἐρχατῆνται, ex them. ἐρχατάω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐρίζω, πιφύκω, κεκλί-γα, ex ἔῤῥιζα, πέφυκα, κέκλιγα.

Ε῾ρῶ, fut.1. vel 2. verbi εἶρον.

Ε῾σα῀ω, per contractionem pro ἐῤατάω, vt ἐῤωτῶ pro ἐῤατάουτε, & ἐῤωτᾶμεν pro ἐῤωτατόμεθα. præſ. opt. paſſiu. ab actiuo themate ἐῤατάω.

Ε῾ῃσαν 2. imper. medi ex them. ἴομαι, vt δὸς ex τίθημι, δῦς ex δύ-ω. vnde comp. ἀπέῃσαι, ἀπόῃσο, & ſimilia alia.

Ε῾κᾶδον, ſecundum quoſdam pro ἐσύλων, præt. pluſquamper. paſ. verbi σῦλάω, carens augmento: ſecũdum alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. ἐσύλλετο, aut aor.1. med. ἐσύλατο.

Ε῾σαν tertia perſon. plural. præter. imperfect. à them. εἰμί, pro ἦ-σαν. facta ſyſtole: niſi potius eſt aoriſtus 2. vt ἔδυν, regulariter formatus: corripitur enim ι illud aoriſt. 2. verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἵστημι dicitur ἔστημεν, ab ἔῤῥιφ-ον, ἔῤῥιφεν, ab ἔδυν, ἔδυμεν.

Ε῎σαν, aor. 2. act. indic. modi à them. ἴημι. interdum ab ἵνυμι ſeu ἴω eſt ι lipſum ἔσαν, ſed tunc eſt aor.1.act.ex futu. ἴσω, carens augmento pro ἔσαν.

Ε῎σβυτο, ſine augmento pro ἐῖσαντο: aor.1.med. eiuſdem them. ἴω ſeu ἵνυμι.

Ε῎σπασθαι, aor.2. paſſ. verbi actiui σπάω.

Ε῎σπᾶτο, pro ἐσπάσθησαν, ſyncope Bœotica: ſolent enim Bœoti tertias perſonas aor 1. paſſ. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in ο. A them. poetico σπάω: vnde eſt & ἔσπασα in voce actiu. à fut. σπάσω.

Ε῎στεσε, aor. 1. act. verbi στίννυμι ex στίνω.

Ε῎στιβον, aor. 2. act. verbi στείβω, vt βῖμι facit ἔβην.

Ε῎στικται, Doricè pro ἔστιγμαι, ex Dorico themate ἔστιγμαι pro στίζομαι.

Ε῎στι, Ionicè pro ἔσῃ: ſecunda perſona fut. 1. med. à th. εἰμί.

Ε῎στι autem Atticum eſt pro eodem ἔσῃ.

Ε῾στίσατο, præter. pluſq. paſſ. indic. modi, tertia perſ. plur. verbi σπάω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐστάσατο, inſerto α ante ται, & tenui quæ præcedit conuerſa in aſpiratam: vt ἔῤχα-ται quoque paulo antè.

Ε῾στῳτι, præterit. pluſquamperfect. med. themat. σάρα potius quam σείρω.

Ε῎στυα, aor.1. act. verbi στύω, pro ἔστυσα, ablata characteriſtica cõſonante futuri, ſicut in ἴχθυα: Æolico more ſecundũ quoſdã grammaticos.

Ε῎στῦμαι, Doricè pro ἔσταμαι: futur.1. med. verbi εἰμί ex inuſit. themat. ἵω.

Ε῎στῴλωμ, tor.1. paſſ. indic. modi ex them στέλλω.

Ε῎στχωτο, Ionicè pro ἐστάλκατο, vt ἔπλητο pro ἐπέπλητο, ἔκλυτο, pro ἐκέκλυτο, pr. pluſquamp. paſſ. verbi χέω: tanquã ex χυ-άω: vt à κνάω eſt ἔκνωτο & ἐκνώσθη, tanquam ex κνυάω.

Ε῎σχηθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσκεδάσθησαν: tertia perf. plur. ao. 1. paſſ. ex them. σκεδάω.

Ε῎σηλται, aor.1. med. indic. modi ex th. ιν. σήλομαι.

Ε῎σημήναντο, aoriſt.1. med. indicat. modi, ex actiuo ἐσήμηνα: ambo à them. σημάω.

Ε῎σθην, aoriſt.2. med. infin. interdum ex them. ἴομαι, interdum ex ἵνυμι ſeu ἴω.

Ε῎σθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor.2. act. à them. σθορέω ſeu εἰσθρέω.

Ε῎σθω, poeticum themat. factum ex ἕδω, plenniſſimo ὦ, ὃς προ-πᾶν τῶ εἰς ὃ, vnde ἔσθω in proſa: quanquam nonnulli ex hoc ἔδω, illud ἔσθω per ſyncopen fictum dicere malint. Vnde participia ἔσθων. Alioqui ἔσθω, ſic ἔσθω, eſt etiam aor.2. act. ſubiunct. modi, ex them. ἐσθέω.

Ε῎σθω, aor.2. med. imper. tertia perſ. ſing. ex ſecunda ου, vt θεῦ facit θέσθω, ex act. them. ἔπομ, ἔθω autem eſt aor.1. paſſ. ſubiunct. modi à verbo ἵνυμι ſeu ἴω.

Ε῎σκεθα, verbi actiui σκεδάω, præter. perfect. actiu. vel medium, nam σκέδημι facit futur. 2. σκαθῶ, vt ῥᾴθημι, ῥαφ. ῥᾴθημι, ἰάσ-θω, & ſimilia alia, tenuim aſpiratam mutata: vnde aoriſt. 2. ἔσκαθον, vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥᾰθεν. Ex act. autem ἔσκαφα eſt pal. ἐσκαμμαι, vnde aor.1. paſſ. ἐσκάφθην.

Ε῎σκε, Ionicè pro ἔῶ, vel potius ἔῶ, vt ἔῶσκον pro ἐῶθεν. nam εἰμὶ facit non ſolum ἔῶ, in imperf. ſed etiam ἔσῶ, (niſi aor. 2. eſſe malis) ſine augmento: cuius tertia perſ. ἔῖ & εἴ per contractionẽ, ex inuſ. them. ἔω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Ε῎σκαμμαι, præt. perf. paſſ. verbi σκάπτομαι.

Ε῎σκεδάσται, Ionicè pro ἐσκέδασμένοι εἰσί: itidẽque ἐσκεδάσατο pro ἐσκέδασμένος ἦν. pr. perf. & pluſquamperf. paſſ. indic. modi, perſ. tertia plu. facta ex tertia ſingulari ἐσκέδασται & ἐσκεδα-σατο, primùm correpta penul. hoc eſt, abiecto σ, deinde inſerto θα ante ται & το, vt in ἐμπέφθαται & πεφέφθατο dictum eſt. Ex them. act. σκεδάζω, cuius fut. 1. act. σκεδάσω, præt. ἐσκεδασμαι, paſſ. ἐσκεδάσθην.

Ε῎σκεδναται, præt. imper. paſ. verbi σκίδνημι.

Ε῎σκλη. aoriſt. 2. actiu. vel præt. imperf. verbi inuſ. σκλῆμι, vt ἔβλω ex βλῆμι.

Ε῎σκληκα, præt. imperf. act. eiuſdem σκλῆμι, facit per ſyncopen ex σκλείω: vnde partic. ἐσκληκώς.

Ε῎σκον, Ionicè pro ἔων, cram: vel potius pro ἦν: imperfect. verbi ſubſtantiui εἰμί: vel etiam aoriſtus ſecundus, vt quidam volunt.

Ε῎σμεν, prima perſ. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.

Ε῎σμημαι, præt. perf. paſ. verbi ſtat. σμάω.

Ε῎σο, ἔσῳ, ſecunda & tert a perſona imperf. præſentis, à themate εἰμί.

Ε῎σομαι, futurum 1. med. eiuſdem verbi εἰμί, ex inuſitato themate ἔω.

Ε῎σορᾶ, Doricè pro ἐσῶρᾶ apud Theocr. Itidémq; ἐσορᾷς pro ἐσῶρᾶς, à them ἐσόρεω.

Ε῎σσῦμαι, Dorice itidem pro ἔσομαι fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere fut. act. & med. dicentes ἐσῦ-μαι, ἐσῦντι, & ſic deinceps.

Ε῎σπασμαι, præt. perf. act. verbi σπάω.

Ε῎σπαρμαι, præter. perfect. actiu. verbi σπείρω: vnde paſſiu. præter. perfect. ἔσπαρμαι: & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κατ-ορυμαι facit κέ-καρμαι.

Ε῎σπεκον, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inuſ. them. σπέκω. Vnde præ. paſſ ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & particip. ἐσπεισμέ-νος, aor. 1. act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ε῎σπεν, vide in ſequente Ε῎σπον.

Ε῎σπετε, vide in Ε῎σπομαι.

Ε῎σπημαι, poetica epentheſi pro ἔσπασμαι dicitur: vnde particip. ἐ-σπάσμενος. Itidémque ἔσπον pro ἔσπασα, vnde imper. ἔσπετε pro ἔσπα-τε, dicite, frequens apud Homerum qui & præcedente ἔσπασα non minus crebrò vtitur, ac inter alia cæ tiuo ἔσπασαν & partic. ἑσπάσθω. Idem verò & imperfecto ἔσπετο vtitur, ſine augmento: Odyſſ. α, ὡς ἔσπετο λυγρὸν ὄλεθρον, ἢ δ᾽ ἕσπετο πικρὸς Ἄϊδωνεύς.

Ε῎σπον, aoriſt. 2. act. poetici verbi ἕπω. Vnde infinit. σπεῖν, & partic. σπών: & in compoſitione ἐπισπών. Item medio voce ἑ-σπόμην, σπέσθαι, σπόμενος. & in compoſitione ἐπισπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος. quod partic præ aliis eſt, frequẽs apud Hom. Meminit verò & Heſychius huius aoriſt. 2. med. indicantu. modi: afferens ἔσπο pro ἐκολέσθης, & ἔσπετο pro ἐκολέσθη. Meminit & participij σπόμενος: afferens præterea σπίσθαι & σπέσθαι habentia inſertum ι & reſolutionem lõgam vocalis circũflexæ: illud enim pro σπόμενος dicitur, primùm ἐκκλῖσθτος τῶ ὦ εἰς ος, ὡς διὰ τὸ μῆκος ἐπισθτος τῶ ι: hoc verò pro σπού, diſſolutaitidem vocali circumflexa ου in ω, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔσπον eſſe aiunt aor. 2. t. verbi σπάω. quanquam iis Heſych. quoque aſtipulari videtur, ἔσπον ἐκ-χεῖν, δὲν σπάσασα, κατασάξαι.

Ε῎σσα, poeticè pro εἶσα, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. Aoriſt. 1. actiu. interdum ab ἕω ſeu ἵνυμι, ſignificante in duo, interdum ab ἴω ſeu ἵζω ſignificante ſedere facio, καθίζω.

Ε῎σσα, poeticè itidem pro ἔσα, σ geminato metri gratia: aoriſt. 1. act. infin. modi ab iiſdem them. Vnde media ve ἐσσάσθαι. Interdum tamen ἔσσα eſt ſecunda perſon. prę. perfect. participij ἔω. Alioqui ἔσσα ſine augmento, eſt etiam aor. 1. act. ſubiunct. modi, ex them. ἐσθέω.

Ε῎σσα, aor. 2. med. imper. tertia perſ. ſing. ex ſecunda ου, vt θεῦ facit θέσθω, ex act. them. ἔπομ, ἔθω autem eſt aor. 1. paſſ. ſubiunct. modi à verbo ἵνυμι ſeu ἴω.

Ε῎σσευα, verbi actiui σεύω, præter. perfect. actiu. vel medium, nam σκέδημι facit futur. 2. σκαθῶ, vt ῥᾴθημι, ῥαφ. ῥᾴθημι, ἰάσ-θω, & ſimilia alia, tenuim aſpiratam mutata: vnde aoriſt. 2. ἔσκαθον, vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥᾰθεν. Ex act. autem ἔσκαφα eſt pal. ἐσκαμμαι, vnde aor. 1. paſſ. ἐσκάφθην.

Ε῎σσυμαι, præt. perf. paſſ. verbi σεύω, pro ἔσσυσμαι, ablata characteriſtica cõſonante futuri, ſicut in ἴχθυα: Æolico more ſecundũ quoſdã grammaticos.

Ε῎σσῦμαι, Doricè pro ἔσταμαι: futur. 1. med. verbi εἰμί ex inuſit. themat. ἵω.

Ε῎στᾰλμ, tor. 1. paſſ. indic. modi ex them στέλλω.

Ε῎στχωτο, Ionicè pro ἐσταλκατο, vt ἔπλητο pro ἐπέπλητο, ἔκλυτο, pro ἐκέκλυτο, pr. pluſquamp. paſſ. verbi χέω: tanquã ex χυ-άω: vt à κνάω eſt ἔκνωτο & ἐκνώσθη, tanquam ex κνυάω.

Ε῎σταθεν, Bœotica ſyncope pro ἐστησάθησαν: tertia perſ. plur. ao. 1. paſſ. ex them. στάω.

Ε῎στηλται, aor. 1. med. indic. modi ex th. ιν. στήλομαι.

Ε῎στημήναντο, aoriſt. 1. med. indicat. modi, ex actiuo ἐστήμηνα: ambo à them. σημάω.

Ε῎σθην, aoriſt. 2. med. infin. interdum ex them. ἴομαι, interdum ex ἵνυμι ſeu ἴω.

Ε῎σθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor. 2. act. à them. σθορέω ſeu εἰσθρέω.

Ε'σσα, poetice rursum pro ε'σα: duplicato σ vt metro succurreretur. i tertia persona pluralis prœteriti imperfecti actiui à them. εἰμί.

Ε'σσας, participi. aor. 1. ε'σσᾳ. Qui aor. 1. act. ε'σσα. media voce facit ε'σσάμην, vnde infin. ε'σσασθαι, & partic. ε'σσάμενος.

Ε'σσι, tertia pers. aor. illius ε'σσα de quo suprà.

Ε'σσειν, poetice pro ε'ναι, geminato primùm σ metri causâ, deinde prælouto in ει more Ionico secunda pers. fut. ε'σσομαι, ex them. εἰμί.

Ε σσίτεν, habet & ipsum metri gratia duplicatum σ pro ε'σίτεναι, quod ε'σίτεν, Doricum esse pro ε'σεναι, suprà dixi.

Ε'σσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ε'σεται: tertia persona. sing. fut. ε'σομαι.

Ε'σσθαι, Ε'σσύμενος, similiter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ε'σεσθαι, & ε'σύμενος, à them. σύω. Ambo autem aoristi. 1. sunt indicatiui modi, sed prius actiuus, posterius mediq; vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri, vt ε'χθω. Similiter ε'σθλην (quod est prima pers. sing. prætæ. pers. pas. ex eodem them.) dici potest pro ε'σεται: ponitur esse: hoc autem Ionicè pro σίνομαι, vt ε'βλάβεσθαι pro βεβλάφθαι, ε'πτημεν pro κέκτημαι, licet alij malint in hoc ε'σθημεν, vt & in ε'συμαι & reliquis eiusmodi, esse metathesin ἀφ' ὁ μὴ χέσις γεγραμμένου.

Ε'σσεται quoque pro ε'σεται dictum videtur. esseq; aoristi. 1. medioinfinitiui modi, à them. εἰμί. Hes. tamen in indic. modo exponit. fut. ε'σω.

Ε'σθι, poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς, es: secunda persona præsentis indic. à them. εἰμι. licet Varin. annotet poeticè vsurpari pro ἔσθι quoque. Nunquam autem asciscit ν, sequenti vocali aliqua, vt annotat Eust.

Ε'σσο, poeticè rursum geminatum metri causâ σ habet pro ε'σο: estque imper. præsens verbi εἰμί. At ε'σσο, itidem geminatum habens σ pro ε'σο, abiecto augmento pro ἔσσο, est secunda persona singul. prætæ. plusquamperf. pass. à them. ε'νυμι seu ε'ω, faciente fut. 1. act. ε'σω, prætæ. ἔσσα, pass. ε'σμαι, & plusquamperf. ε'σμην.

Ε'σσθωσαν, similiter pro ε'σθωσαν: participp. futur. 1. à themate εἰμί.

Ε'σσοι, itidem pro ε'σαν geminato metri causa σ, imper. aorist. 1. act. ab eodem them. cuius aorist. 1. act. indic. est ε'σα, vt paulò suprà docui.

Ἐσσύδεν, Bœotice pro ε'σύθοσεν, aor. 1. pass. indic. modi à themat. σύω, habens & ipse metri causâ duplicatum σ.

Ε'σσυτο & Ε'συτο, dici possunt & ipsa habere σ metri gratia geminatum: vt in ἔσσομαι paulò suprà admonui: afferens tamen & aliorum super iis sententiam: sunt autem ab eodem themate σύω.

Ε'σσυμαι, Ionicè pro ἔσυμαι, ab ε'σσυμαι Ionico them. pro ἐσσόμαι: caret autem augmento pro ἐσσυμαι.

Ε'σται, per syncopen pro ε'σεται, vertio simul ι in α, vt volunt nonnulli: prætæ. perf. verbi ε'ημι mutuantis fut. 1. à ε'σω.

Ε'σαθεν pro Ε'σαθησαν, Bœotica syncope, vt ἔσυθεν pro ε'συθησαν: aor. 1. pass. eiusdem verbi ε'σαθην. facientis prætæ. pass. ε'σαμαι, ex cuius tertia pers. fit aor. ille ε'σαθη.

Ε'σται, per syncopen pro ε'σεται: tertia persona singul futur. ε'σομαι, ex εἰμί.

Ε'σσαθον, optatiu. prætæ. actiu. verbi ε'σαω, vnde & imperat. ε'σαθι, infin. ε'σαι, & particip. ε'σας: & in compos. ἀφίσασθαι, & ἀφίσαι, Varin.

Ε'σαπε, per systolen & προπλῶ τὸ ει in α pro ε'σηκα: itidémque ε'σαται pro ε'σηκασι: prætæ. perf. verbi ε'ημι.

Ε'σακτο, pr. plusquamper. pass. verbi σάζω, regulare.

Ε'σαλάσατο, Ionico pleonasmo syllabæ σα pro ε'σάλατο significate ε'σαλισθήσεται seu ε'σαλμένος: apud Hesyc.

Ε'σάλατο & Ε'σάλατο, Ionicè pro ε'σαλίφθαι εἶσι, & ε'σαλμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. prætæ. perf. & plusquamperf. pass. verbi actiui σάλλω, factæ ex tertiis sing. ε'σαλται & ε'σαλτο, inserto α ante ται & το.

Ε'σαλκα, pr. qui prætæ. act. eiusdem them. σάλλω: vnde prætæ. perf. pass. ε'σαλμαι, & inde prætæ. plusquamperf. ε'σάλμην, aoristi. 1. passiui. ε'σάλθην.

Ε'σαλτο, aor. 2. act. eiusdem verbi, ex quo pas. ε'σάλλω.

Ε'σαλφ, secundum Eust. per syncopen vsurpatum est pro ε'σάλπικε, pr. qui prætæ. act. verbi ε'ημι ex ε'σάλω. Alij tamen dicunt esse præsentis temporis ex them. ἔσημι: de quo vide quæ in Ε'σάλω paulò antè tradidi ex Var.

Ε'σαν, Bœotica syncope pro ε'σασαν, vt ἔδην pro ε'δησαν, ἔδυν pro ε'δυσαν: tertia pers. plur. aor. 2. act. indic. à them. ε'ημι. Scribitur & ε'σαν aspirata prima litera, quod p otius ex ε'σασαν videtur συγκοπὴν ἔχειν.

Ε'σάλω, secundum quosdam συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ε'σκάλλω: túneq; est præteriti perfect. act. à them. ε'ημι: secundum alios autè præsens est infinitiuo modi ex themate ε'ημι, vt ε'σάλω ex ε'ημι. Vide Ε'σαλίλω.

Ε'σασαν per syncopen pro ε'σπάσασαν, verso etiam α in ε, vt trádit Eust. vt alij, pro ε'σάκεσαν, itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔσασαν scribunt, & habere dicunt προσλῶ τὸ ει εἰς α, efficque aor. 2. pro ε'σχεθον.

Ε'σασαν, per contractionem pro ε'σάκασαν: hoc autem per syncopen & προσλῶ τὸ α pro ε'σπάκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes elle præter. verbi ε'σημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them. ε'σημι, vt ε'σᾶσι ex ἵστημι de quo them. vide in Ε'σάλω suprà.

Ε'σάτω quoque nonnulli tradunt per syncopé esse pro ε'σακάτω: potest tamen & ipsum esse præs. imper. ex secunda pers. ε'σᾶς, ab ε'σημι. Vide itidem Ε'σάλω.

Ε'σαὰς, partic. prætæ. ἔσασα, ex them. ἵστημι.

Ε'σελε, aor. 1. act. verbi σέλλω: vnde voce media ε'σείλατο.

Ε'σίρμεν, prætæ. perf. passiu. verbi σπείρω ex σπερίω: vnde aoristi. 1. passi ε'σπάρθην.

Ε'σεφανίζα, aor. 1. act. verbi σεφανίζω, Doricè pro ε'σεφάνωσα.

Ε'σεως, pro Ε'σασι apud Hom. ex prætæ. perf. ε'σεα pro ε'σᾶσι, ab ε'σημι. Dicit enim ε'σεῶτ εἰν αἰθέρι.

Ε'ση, aoristi. 2. actiu. verbi ε'σημι, vt σίδημι facit ε'σθω: habet tertiam personam pluralem ε'σησαν communem cum aor. 1. ε'σησα. sed in eo differentem quòd neutram hîc eat significat. at aor. 1. transitiuam.

Ε'σκω, prætæ. perf. act. iii. verbi ε'σημι, vnde plusquamper. ἐσήκειν, & particip. ε'σκώς. Alij tamen med. vocis esse hæc volunt ex themat. ἐσίκω.

Ε'σόκεν, apud Homerum pro ἐσίκει, facta contractione Ionici ἐσίκεεν, in quo propter sequentem vocalem asciscum est. Ambo tertiæ personæ sing. prætæ. plusquamperf. à themate ἵστημι.

Ε'σπόμην, Doricè pro ἐσπόμεσα, prætæ. perf. verbi ε'σπομαι.

Ε'σπες & Ε'σπατας, futur. 1. actiu. & med. verbi ε'σπάω, facti ex prætær. ε'σπασα.

Ε'σπετο, aoristi. 1. actiu. verbi ε'σπω. facientis futur. 1. actiu. σπέσω, ex σάω. Tertia autem pers. plural. ε'σποσαν, eiusdem aor. eadem est terminatione cum tertia aor. 2. sed non item significatione, vt annotaui in ε'σπ paulò antè.

Ε'σποσάμην, aor. 1. med. ex act. ε'σποσα, ab eod. them.

Ε'σπως, quæ quæ per syncopen dici pro ε'σπακώς, vt ε'σαὼς pro ε'σακώς, κακότατος pro κακοτεκτικώτατος pro κυκρικώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ε'σιάδεν, Ionicè pro ε'σιόθεν, omisso augmento, à them. ε'σιόομαι: apud Hesyc.

Ε'σίειν, aor. 2. act. verbi σίω. facientis fut. 2. σίσω.

Ε'σιχάνετο, poeticè pro ἐδιχάζετο, præter. imperf. passiu. verbi σιχάομαι.

Ε'σα, poeticè seu Ionicè pro ε'σε: tertia pers. singul. præter. plusquamperf. pass. à themat. ἵνυμι seu ε'ω, facientis fut. 1. act. ἔσω, prætæ. perf. ἔσμαι, vnde pass. ἔσμην.

Ε'στον, secunda & tertia dualis numeri, præs. temporis ex themate εἰμί.

Ε'στορα. prætæ. perf. med. verbi σίγνυμι, vt ἔστρα.

Ε'στορεσα, aor. 1. act. verbi στορέννυμι ex στορίω, faciente fut. 1. act. στορέσω. Vnde & aor. 1. pass. ε'στορέθην.

Ε'στρεφε, in tertia singulari perfecti passiu. ab eodem themate. Dorice pro ε'στράφαι dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ε'στραμμαι, prætæ. perf. pass. verbi act. στρέφω, vt στράμμαι est ex πέφα, verso ε in α.

Ε'στρατώνυ, Ionicè vel poeticè pro ε'στρατόδε, pleonasmo τῶ ο, ex them. στρατόομαι.

Ε'στρίφατο, Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia person. pluralis prætær. plusquamperf. passiu. à them. eodem, facta ex tertia singulari ε'στραπτο, inserto α ante το, & tenui præcedente consonata in aspiratam.

Ε'στρόφθω, aor. 1. pass. verbi act. στρέφω, ex tertia prætæ. ἔστραπται præteriti renersio in π præsentis.

Ε'στρεφα, præter. perfect. med. eiusdem verbi. vt στέστροφα ex πέφα est. ε verso in ο, vt in alijs fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, vt sunt κέγω, πλέκω, πέκω, πέθω, ἀσέφω, & similia.

Ε'στρωται, præteritum perfectum passiu. verbi actiu. στρώννυμι, ex στρόω, faciente futur. 1. actiu. στρώσω, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ε'στρατα, aor. 1. act. eiusdem them.

Ε'συγον, aor. 2. act. verbi συγάω. facientis fut. 2. συγῶ.

Ε'σα, tertia pers. imper. præs. à them. εἰμί.

Ε'σαμυλάμην, aor. 1. med. verbi σαμύλλω.

Ἔσων, Attica syncope pro ἐ'σασαν ponitur. vt ἐφίσων quoque pro ἐφίσασαν: duali numero vsurpato pro plurali: est enim ἔσων dualis numeri, personæ tertiæ imper. modi, à them. εἰμί: ἔσασαν autem pluralis numeri, tertiæ personæ, eiusdem alioqui modi,

modi, & ab eodem themate.

Ἑστώς, part. pr. perf. syncop. itidem pass. factúmq; ex ἑστηκώς, seu ἑστακώς, vel potius ex ἑστανε aut ἑστασε, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀπόστας, ἐφεστὰς, διεστὰς, συνεστὰς, ὑφεστὰς, καθεστὰς, & cæteris.

Ἐσώθην, aor. 1. pass. verbi σῴω, vt ἐγὼ θην, est ex χῶω.

Ἐσωθην, apud Alcæum, & ὀξωθην apud Anacreontem, Atticè pro σωθηναι siue ξωθηναι, Attico more acsito duplici augmento, vt in παραψηκας, διώρυξεν, παρῶν ἀγκαιος, ἀποφυτὰ ἐκ χλοίης, παρὼν χρόα. Etym. Est autem aor. 1. irreg. verbi σωίζω siue ξωίζω, facientis fut. 1. act. ξῶνίσω, tanquam à ξωὸς seu σωὸς.

Ἐσφᾶγην, aor. 2. pass. verbi σφάζω facientis futur. 1. σφαγῶ, & aor. 2. ἐσφαγον.

Ἐσφάλην, aor. 2. pas. verbi act. σφάλω, facientis futur. 1. act. σφαλῶ, & aor. 2. ἔσφαλον.

Ἐσφαλμην, præter. perfect. passiu. eiusdem thematis ex actiuo ἐ-σφαλκα.

Ἐσφαξα, aor. 1. act. verbi σφάζω seu σφάττω.

Ἐσφηλα, aoristi. 1. actiu. verbi σφάλω, vt ἐ σκηλα à πίλλω, ἐ ψηλα à ψῆλῶ.

Ἐχεθῶ, aoristi. 1. passiu. verbi actiui ἐ χω seu χέω, facientis futur. 1. actiui χεῶ, præter. perfect. ἐ κχυμαι, passiu. ἐ χρημι: ex cuius tertia persona ἐ κχητο fithic aoristus ἐ κχεθῶ, commutata vocali longa in breuem, vt in ἐδμήτην, ἐβλήτην, & similibus. Ἐ κχεθεν autem est tertia persona singul. præter. imperfect. act. à them. κχέθω: nonnunquam tamen & Bœotica syncope vsurpatum esse poteit pro ἐ κχύθησαν, vt ἐμιλύθεν pro ἐμίλυνθεν, & similiatur inque rursum est aoristi. 1. pas. à them κχέω, plurali num. & tertiæ personæ.

Ἐχυμαι, præt. perf. act. eiusdem them. χέω.

Ἐχεν, aor. 2. actiu. verbi ἐ χω, mutuatitius ab eodem verbo κχέω. vnde aor. 2. med. ἐ κχόμην.

Ἔσω, futur. 1. actiu. verbi ἐ ω significantis vel induo (pro quo ἐ νυμι potius dicitur) vel federe facio: pro quo vsitatius est ἐ-ζω, necnon ἵζω.

Ἐσώθην, aor. 1. pass. verbi acti. σαίζω, ex tertia pers. sing. præterito perf. σέσωσμαι, detracto σ.

Ἐπάγην, aoristi. 2. pass. verbi actiu. πήγνω, facientis fut. 2. act. παγῶ, aor. 2. ἔπαγον.

Ἐπάθην, aor. 1. pass. verbi act. πάω, facientis præt. perf. act. πέπαμαι, pass. πέπαυμαι, tanquam ex them. πάω.

Ἐπάλλω, aoristi. 2. pas. verbi actiu. πάλλω, facientis futur. 2. act. πεσῶ, aor. 2. ἔπεσον.

Ἔπαμον, aor. 1. act. verbi πάομαι vel τάομαι.

Ἐπαρήσω, aor. 1. med. augmento carens & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico themat. ἐ παρίζω, pro quo in prosa dicitur ἐ παγίζω.

Ἔπασον, aoristi. 1. act imperatiui modi, ex themate act. ἐ πάζω.

Ἐπάφλων, aor. 2. pass. verbi act. πάφλω, facientis fut. 2. act. πεφλῶ, aor. 2. ἔπεφλον, tenui in aspiratam versa, vt φλύω, ἔπεφλον, ἐφλέχθην, ex βίπτω, γέγραπται, βάπτω.

Ἐπβλήθη, præter. plusquamperf. med. verbi βάλλω, certasin habens penultimæ syllabæ pro ε πβολει, metri gratia. ab Homero admissam. regulariter enim est futur. 2. βαλῶ, sit præteritum medium πέβολα, vnde participium πεβολῆσα apud eundē frequentissimum: irregulariter verò propter metrum πέβλημαι, nō minus crebrum apud eundem.

Ἐπίθην, aoristi. 1. passiu. verbi actiu. πείθω, facientis futur. 1. actiu. θήσω, ex θέω (verbo inusit.) præterit. perfect. πέπεικα, & voce pass. πέπεισμαι seu πέπεισμαι: ex cuius tertia person. singul. πέπεται seu πέπεισται, aoristus hic ἐ πίθην, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediatè sequentem aspiratam. vt in ἐ πίθην, à θύω.

Ἐπῖθην, Ionicè pro ἐ πίσθην: tertia persona præteriti plusquāperfecti med. verbi θάομαι, facientis præt. medium πέπιστα.

Ἐπλήκην, præt. plusquamperf. verbi πλήσσω, facientis futur. πλήξω. præt. πέπληγα.

Ἔπεσον, aor. 1. act. verbi πίπτω.

Ἐπλεύσα, Ionicè & poeticè pro ἔπλευσ̃α, nulla facta contractione ex imperfecto pasl. ἐπλεύεσ̃ο & ascito ι ad ι metri causa, vt & πλεῖο dicunt itidem Iones pro πλεῦ.

Ἐπλάσθην, aor. 1. act. eiusdem verbi πλάω, facientis fut. 1. πλάσω, retento ε. Ex quo est & aor. 1. ἐπλάσθην. factus ex tertia persona singul. præt. pas. πέπλασται.

Ἔπτην, aor. 2. act. verbi πίνω, ἔπαιον potius à πάω est. Vnde pass. aor. 2. ἐ πάμην.

Ἔπρην, aoristi. 1. act. verbi πίμπρω, Æolicè, vt πέρσαι ex κέρσω est. Atticè verò πίμπρημι significante exsicco, vnde πρησῶ etiam.

Ἐπταίκειν, præterit. plusquamperfect. passiu. verbi actiu. πτύω, facientis præt. perf. actiu. πέπτακα, vt ἐ πτακειν, pass. πέπτυκμαι, vt ἐ πτυκμαι.

Ἐπτόχευσα, verbi actiui πτύσσω in præterito plusquamperfecto passiu. tertia persona pluralis, Ionicè pro ἐ πεπτυχάτην, ex tertia singulari ἐ πέπτυκτο, inserto α ante π, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐ πεσάχατο suprà.

Ἐπτόχειν, Ionicè, vt præcedens, ἐ πεπτύχειν. tertia persona pluralis præteriti plusquamperf. pass. à themate actiu. πτύχω, facta ex tertia singulari ἐ πέπτυκτο, inserto α ante τ, & tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dic tur ἐ πεπτύχατο, ἐ πεπτύχειν.

Ἔπτυξα, imperf. inus. verbi πτύσσω, facti ex πτυ pleonasmo syllabæ πτ pro quo in prosa dicitur πτύω. Nisi pleonasmum esse malis τὸ πτυ pro ἑ πτυα.

Ἐπτύχη, præterit. plusquamperfect. med. tanquam ex πτύχω vel πτυχίω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐ πτυχμην.

Ἔπτυτον, præter. plusquamperf. pass. verbi πτύω tanquam ex τύπτω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo a poetis: secunda persona est ἐ πτυσο, ex prima ἐ πτύγμην.

Ἐπτύφλα, Ionicè pro ἐ πτύφθην, & ἐ πτύφθεν vt ἐ πεσείκεσαν pro ἐ πεσοκασιν & ἐ πεπείκασι pro ἐ πεποίκασι, resoluta diphthongo & abiecto ι. Est autem præt. plusquamperf. act verbi πύπτω.

Ἐπτύσσαμην, præter. perfect. actiu. verbi ἐ πεμείζω, Attico more πτύσσομαι, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐ πεπτύσμην, exempto ι ex diphthongo.

Ἐπύθη, tertia persona præt imperf. ex verbo πύθομαι, Attico more transsumpta ab inus. them. πόθω, vt ψόφος ex ἀφείω.

Ἐπῦσθη, secunda pers. præt. imperf. passiu. ἐ πύθμην, pro ἐ πύθω. Solent enim Ones exempto σ dicere ἐ πύθη, vt ἐμρίκασο pro ἐμρίκασσο: vnde postea Attice & in communi lingua factum ἐ πῦσθο per contractionem. Sunt verò ex eodem themate ἐ-πύθμην.

Ἐπτάλην, præt. imper. & aor. 2. verbi πέλλω facti ex πτάλα.

Ἐπτερόβη, Bœotica syncope pro ἐ πτερόβησαν, ab ἐ πτερόβην, aor. 2. pas. verbi act. πτύρω seu πτύρσω facientis fut. 2. act. πτρόβησομαι, aor. 2. ἐ-πτρόβην. Alioqui & tertia pers. singul. esse potest aor. 2. act. habens accitum ν, pro ἐ πτρόβη.

Ἔπτρεσον, aor. 2. act. eiusdem them. πτώσσω seu πτώσσω, facientis fut. 2. act. non solùm πτρόσω, sed etiam πτρεῶ, vt πλέω & πλεύσω, facit & πλεῦσω.

Ἐπυθόμην, aor. 1. pas. verbi πύνω, tanquam ex πυθω: facit enim fut. 1. act. πυθέσω, præter. perf. πέπυσμαι, ex cuius tertia pers. πέπυσται fit aor. ille.

Ἐπυκάσθη, aor. 1. act. verbi πυκάω seu πυκόω.

Ἔπυσ, ὑ πῶ, ὑ ῖ, ὑ σω, dual. & plur. aor. 2. act. à them. ἴυμι, faciēs tia in prima fing. ὧδ, vt ὑδῶ.

Ἐρήσομαι, aor. 2. act. verbi πρήσω, tanquam ex πρήω vel πρέκω.

Ἐ ρρηγμαι, aor. 2. act. verbi ῥήσσω, facientis fut. 2. ῥαγήσομαι. quo Homer. in passiua significatione vsus est pro ἐ ρράφην, (est enim ἐ ῥράφθαι non ἐ ρρ. pas ex act. illo ἐ ῥαφπον) dicens. Ἐς δ' ἐφέρην δ' ἀκάλλα φύλαξ' ἐ ῥράφη, vt annotat Eust. Alioqui enim subaudiendus foret accusatiuus aliqtis, nimirum σὺ ἴπποις vel ἑ αυτόν. Media voce dicitur ἐ ῥαπτόμην, ὑ ῥάπτου, ἐ ῥάπτο. Rursum ἐ-ῥαφπν potest alicubi Bœotica syncope poitum esse pro ἐ ῥάφησαν, in aor. 2. pasl.

Ἐῤῥόφθην, aor. 2. pas. verbi ῥέφω, facientis fut. 2. act. ῥεφῶ, & aor. 2. ἐ ῥέφην.

Ἐῤῥησα, aor. 1. act. verbi ῥέω, facientis fut 1. ῥεῦσω, retento ε.

Ἐῤῥηξα, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥαγνυμι, ex them. ῥαγω.

Ἐ ῥαχθην, aor. 2. act. verbi ῥηγνυμι, facientis futur. 2. ῥαγῶ, versō ζ in γ, vt aliis quoque secundę coniugationis verbis in ζω definētia, κράζω, κλάζω.

Ἐῤῥύφην, aor. 2. pas. verbi actiu. ῥύπτω, facientis fut. 2. act. ῥυφῶ, vt βάπτω βαφῶ, βάπτω, γράφω, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam: propter quam etiam aspiratam coaclum est verbū hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratę concurrentes τεχνύσασι quampiam & cacophoniam efficerent: ficut τύπτω quoque & ἐ πύθω mutarunt thematis sui aspiratam Φ in tenuem à θύω & πύθομαι.

Ἐῤῥωσμαι, aor. 1. act. verbi πρώσκω, ex inus. them. πρόω, vnde futur. 1. πρώσω. pass. aor. 1. est ἐ πρώθην, ex præt. pas. πέπρωμαι, tertia pers. sing. quę est πέπρωται.

Ἐτύθην, aor. 1. pas. verbi θύω in quo aspirata præsentis litera Θ versa in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in ἐ πύθην quoque & ἐ πεύθομαι, paulò suprà admonui.

Ἐτύφλωσα, aor. 1. pas. verbi act τύφω, abiectum habens ε ex diphthongo: nisi potius est ex inus. them. τυ̃χω vel τύνω.

Ἐτυχον aor. 2. act. verbi τυγχάνω ex τύλχω, faciente fut. 2. τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Ἐ ὐσθη, pleonasmo Æolico σῦ, pro ἐ ὐθη, mutate simul spiritu: hoc autem ἐ ὐθη factum est (resoluta Ionicè seu Atticè vocali circumflexa ῦ in ου, ὗδ aor. 2. verbi poetici αὐδάω seu ἀδέω, vt suprà docui.

Εὐγονίης, apud Hom. pro δ' γο'ιε.

Εὐαγγελίω, aorist. 2. pass. verbi ἀναγγελέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐκτεύω, præterit. imperf. verbi δυκτέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐμενέστατε, aor. 1. act. verbi δυσφετέω, similis præcedentibus.

Εὑρέω, per syncopen pro εὑρηπέω, vt tradunt quidam grammatici veteres: aorist. 1. med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurũ εὑρήσω ex εὑρίσκω. Nisi quis ex εὕρω inalit facere fut. 1. εὑρῶ, aor. 1. act. εὗρα, indéque medium εὑρέμην. Ex quo infinitiuus εὑρεσθαι. Ambo autem rarioris vſus sunt: atque adeò quidam eorum vſu interdicunt.

Εὐρὲ, aor. 2. act. imper. modi, Attice mutatum habens accentum pro εὗρες, vt πὸ pro πῶς, καδὲ pro καλὲ. Fit autem ex indicat. εὗρον.

Εὐρέ ϑλω, aorist. 1. pass. 1. verbi eiusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente futur. 1. actiu. εὑρέσω, præt. perfect. actiu. εὕρηκα, pas. εὕρημαι. ex cuius tertia person. ἐὕρατο factius est aor. ille ἐὑρέ ϑλω, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεϑεὶς, & infinitiuꝰ εὑρεϑῆναι.

Εὑρήσω, fut. 1. act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo aor. 1. εὗρησα, & prop. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aorist. 2. actiu. eiusdem themat. ex eodem verbo εὑρέω: facit enim futurum 2. εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, inde aor. 2. med. ἐὑρόμην.

Εὗρωμεν, aorist. 1. act. verbi εὑρέω, carens augmento.

Εὔσαι, aor. 1. act. verbi ἕω, facientis futu. 1. act. ἔυσω.

Εὐχετο, Ionice pro εὔχῃτο, primùm omisso augmento, deinde diphthongo ει resoluta in ε, secunda persona præs. imperf. pas. à them. εὔχομαι.

Εὐχετόωλιν, pleonasmo poetico τῶ pro ἰυχετόωλιν. est autem hoc ἐυχετόωμεν optat. præs. perf. per contractionem ex ἐυχετοίωλιν, à them. ἐυχετόομαι: sicut βοεῖμεν fit ex βοαείωλιν: & pleonasmo τῶ ὁ βοεῖμεν.

Εὔχϑη, tertia per. sim. per. modi, præt. perf. pas. ex secunda ἔδξω. ambo ex them εὐχόμαι.

Ἐφαιδίλω, vide paulò pòst in Ἐφαίδλω.

Ἔφαρε, aor. 2. verb. φαίρω, facientis fut. 2. φαρῶ.

Ἐφαλὼ, quod Hesyc. expon. φορτικῶ, Doricum est pro ἐφαλῶ, ex them. ἐφαλέω.

Ἐφάλλω, aor. 2. med. verbi φαλῶ, ex aor. 2. act. ἔφλω, vt ἐδάμλω ex ἔδλω, Etym.

Ἔφαν, Bœotica syncope pro ἐφάσαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta syllaba σα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idẽ Etymol.

Ἐφάνλω, aorist. 2. pass. verbi act. φαίνω, facientis futur. 2. act. φανῶ, aor. 2. ἔφανον.

Ἐφάϑλω, aor. 1. pas. eiusdem thematis, facientis præt. pas. πέφαμμαι, ex cuius tertia persona πέφανται aor. ille formatus est. Poetæ autem ἐφαείλω dicunt pleonasmo τῶ, necnon φαϑήλω sine augmento, pro eodem.

Ἐφ' ἱζετο, aor. 1. med. verbi φύτευω, facientis futur. 1. actiu. φυτεύσω. huctum est autem φύτευω hoc ex φυτόσω, transpositis literis, meminitque eius Hesychius afferens ἐφύτευσαν, quod expon. ἐφύτευσαν. quanuis id potius sit aorist. 1. act. ex themat. φυτεύλω.

Ἐφίτευσαν, Ionicè seu poeticè pro ἐφύτευσαν: aor. 1. act. verbi ἐφύτευω, facientis fut. 1. ἐφύτευσω ex inus. them. ἐφύτεω: habens ει circumflexum Ionico more dissolutum in ευ. vt & φορέϊκεσα, ξυνέϊκεσα, & similia, dicuntur pro φορέσηκεσα, ξυνέσηκεσα.

Ἐφεῖσι, participp. aorist. 1. passiu. ex eodem themat. Facit enim præter. perf. passiu ἐφέμαι: ex cuius tertia person. fit ἐφέϊται hoc exempto ε ex diphthongo, correptáque penult. vt ex πέϊσται fit πέϊται.

Ἐφῆκα, aor. 2. act. eiusdem verbi, vt πέϊμι ex πέϊκα est.

Ἐφῆτο, præter. pluſquamperfect. passiu. vel ex eodem them. vel ex ἐφέϊκα seu ἐφεῖμαι: habent enim hæc commune perfect. passiu. ἐφεῖμαι, quod eandem cum πέϊκεμαι formationem est sortitum.

Ἐφείϑω, imper. præt. perf. ab eodem.

Ἐφείλω, poeticè pro ἐφέλω, resoluto primùm ε circumflexo in ει, deinde metri causa addito ι ad ει. aor. 2. actiu. subiunct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφέλλω, Doricè pro ἐφεῖνω, aorist. 2. actiu. infin. modi ex eodem themat.

Ἐφέπεσκε, Ionicè pro ἐφέπεν, abiecto augmento, & inserto εσκ, præt. imper. vel aor. 2. act. à verbo ἐφέπω.

Ἐφῆσϑαι, quod Hesy. affert pro εἰώϑεσϑαι, videtur esse aor. 1. act. verbi φάω, facientis Æolico more fut. 1. φήσω, & significantis eo in loco quem ex ponit in vtero fero.

Ἔφθεις, vor. 2. act. imper. modi. à them. ἔφϑιμαι, vt ἔϑι ex πίϑϑι.

Ἐφίτευε, poeticè merti causa geminato σ pro ἐφύτευε: aor. 1. med. imper. modi, ex them. ἐφύτευμαι aut ἐφύω, faciente fut. 1. ἐφύσω. Vnde med. aor. 1. infin. modi ἐφύσασϑαι pro ἐφύτευσϑαι.

Ἐφυλίσσετο, poetico pleonasmo τῶ ο pro ἐφυλίωτο: præt. imperfec. verbi ἐφύλλομαι.

Ἐφῦσα, pr. per. act. verbi ἐφύσημι, ex fut. ἐφύσω, quod mutuatur à thinul. ἐφύω. vel etiam aorist. 1. actiu. irregularis, vt ἔδυκα ἐδύκαμεν pro ἔφυσα, ἐφύσαμεν, ἔφυσε. Medicæ certè vocis aoristus 1. ἐφύσατο apud Hesychium legitur. At ἐφύκει præsens est tertiæ perf. ex them. ἐφύκω.

Ἐφύλατο, aor. 1. med. verbi ἐφύλομαι.

Ἔφυμεν, aor. 1. act. verbi φαίω Vnde med. voce ἐφυσάμλω.

Ἐφύλω, præt. imperf. vel. aor. 2. act. verbi φυλῶ, vt ἔδλω.

Ἔφυσε, aor. 1. act. verbi φυλῶ, mutuatitius ab inusitato φύω, faciente: fut. 1. φύσω.

Ἐφυϑα, paragoge Æolica pro ἔφυε, vt ἐπηρῶϑα pro ἐπήρει: secunda persona aor 2. ἔφλω ab eodem them.

Ἐφυσϑεὶς, optatiu. aorist. 1. passiu. ex them. ἐφύσημαι, faciente præter. passiu. ἐφύσημαι, aorist. 1. passiu. ἐφύσλω: vnde & particip. ἐφυσϑεὶς.

Ἐφύσημαι, futur. 1. med. verbi actiui ἐφύσω, vel etiam verbi passiui ἐφύσημαι. Habet verò ἐφύσω, hoc futurum medium, vt & actiuum ἐφύσω, ex inusit. themate ἐφύσομαι ἐφύσημαι autem suum ex seipso.

Ἐφῦτευκα, præt. perf. act. verbi φυτεύω, ciecto ν.

Ἐφύτλω, aor. 2. pas. ver. φύτλω, facientis fa. act. φϑαφῦλω, aor. 2. ἔφϑαφον.

Ἐφ' ὕφασμ, præt. perfect. actiu, verbi eiusdem, mutuatitium à Dorico φϑάφω, vt Eustath. tradit. Vnde præt. perf. pass. ἔφϑαμμαι, cũ suo infin. ἐφϑάφϑαι, & partic. ἐφϑαμμένος: necnon aor. 1. indic. ἐφϑάφϑλω.

Ἐφῦσκε, aor. 1. act. verbi φάω ex them. φῦσω.

Ἐφῦτλω, aor. 2. eiusdem verbi, ex them. φῦτω, vt ἔφυλω.

Ἐσδίανο Ionicè pro ἐφῦτευτο: tertia persona plur. præter. pluſquãperfect. ex them. φῦτεω seu φῦω, facta ex tertia singulari, inserto α ante τ.

Ἐφῦϑλω, aor. 1. pas. verbi φῦω facientis præt. pass. ἐφῦσμαι. Legitur apud Hesyc.

Ἐφῦτο, præt. pluſquamperf. pas. eiusdem them. vti iam dixi, φῦω nimirum.

Ἐφῦχα, præter. perfect. med. verbi φύσσω, vt ἐπείρω est ἔπορα.

Ἐφώασι, tertia perſ. plur. verbi ἐφώμι, in præſ. indicat. modi, vt ἴημι quoque facit ἔσα.

Ἐφωμένῳ, participp. præter. perf. pass. ab ἐφωνόμαι, faciente futur. 1. med. ἐφώσομαι, & præterium passiuum ἐφώμαι, ex inusitato themate ἐφώσομαι, vnde futur. 1. etiam habet, & aor. 2.

Ἐφὼς, tertia person. singul. præt. imperf. act. ex inus. them. ἐφώ, pro quo ἐφῶσι in vſu eſt. Interdum eſt & secunda persona im per. præſ. ab eod. them.

Ἐφὼτλω & Ἐφώτλομαι, Doricè pro ἐφώτω. præſ. infinit. ab eodem ἐφώμι.

Ἐφώτες, infinit. præſens verbi ἐφώμι, vt dixi: veluti πάθνα eſt ex πάθημι.

Ἐφώτι, tertia person. singul. præſ. indic. ab eodem. At ἐφῶτι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubiunctiui modi, habens Ionicam paragogen σι, vt λάβῃσι, δῴῃσι, & ſimilia, pro ἐφῶ, λάβῃ, δῴῃ.

Ἐφίκνεο, aorist. 2. med. verbi ἐφικνέομαι, facientis futur. 2. med. ἐφικοῦμαι, aorist. 2. ἐφικόμλω, cuius hoc ἐφίκνεο eſt tertia perſona plur.

Ἐφίλαπε, aorist. 1. med. verbi φίλημι, vnde & imperat. φίλαι, vt Eustath tradit Ambobus vtitur Homerus, illo pro κράπνοιτο, Iliad. ϑ, hoc autem pro ἀράπνον: Iliad. κ, in ambobus producens.

Ἐφίλατο, Bœotica ſyncope pro ἐφιλήσατο: aoriſt. 1. paſſiu. verbi actiui φιλέω, facientis futur. 1. actiu. φιλήσω, præter. perfec. paſ. πεφίλημαι.

Ἐφίσει, tertia perſ. ſing præt. imperf. à them. ἐφίσμι. Quidam & imperatiuum eſſe aiunt pro ἐφίσει.

Ἐφκλάδη, aor. 2. act. verbi φλέζω: apud Etym.

Ἐφλάγη, aoriſt. 1. paſ. verbi actiui φλέγω facientis fut. 1. act. φλέξω, præt. paſ. πέφλεγμαι.

Ἐφοζώϑει, vt ἐφοβεῖτο paulò antè, Bœotica ſyncope pro ἐφοβέϑοντο aor. 1. paſ. verbi act. φοβέω.

Ἐφορθύ, aor. 2. act. verbi ὀρθόω, facientis fut. 2 φορθῶ, conuerſo ζ in δ, vt in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζῶ finiuntur.

Ἐφρύξε, aor. 1. act. verbi φρύγω ſeu ἐρύϑω.

Ἐφῳ, tertia perſ. aor. 1. ἔφωσε, ſic quo mox.

Ἐφωνεν, aor. 2. act. verbi φεύγω, facientis fut. 2. φυγῶ, exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύϑω, πεύκω, & ſimilibus.

Ἐφύφοισι, Doricæ epentheſi ſyllabæ σι pro ἐφυγεν, tertia plur. aor. 2. act. vt ἐτύπτοισι pro ἔτυπτον.

Ἐφύη, aor. 2. paſſ. verbi act. φύω, ex aor. 2. act. ἔφυσα.

Ἐφῶν. aor. 2. act. verbi inuſitati φῶμι. vnde partic. φάς.

Ἐχαδὲν, aor. 2. act. verbi χάζω, vt ἔφαγὸν,

Ἐχαλέπηνα, aor.2.act.verbi act. χαλεπαίνω, verso α in η, & subscripto ι.

Ἐχάνδανον, aoristi.2.verbi actiu. χαίνω, facientis futur. 2. χανοῦμαι. At aor. 1. foret ἐχάνα.

Ἐχάφλον, aoristi.2.passi. verbi act. χάπτω, facientis futur. 2. actiu χαφῶ, aor. 2. ἐχάφην.

Ἔχεα, aor. 1. act. verbi χέω, ex ἐχέωα: vndè infin. χέαι.

Ἐχιάδην, Dorice pro ἐχεῖν, infin. præs. verbi ἔχω.

Ἐχόσκων, Ionice pro ἐσχίζων, abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκι, vt & in aliis præt. imperf. indicat. modi, ab eodem them.

Ἔχρικα, aor. 1. act. verbi χρίω, vt iam dixi: contra regulam pro ἐχρισα, exempto σ characteristica futuri litera in tertia conjugatione: vnde dempto præterea ν, fit ἔχρι. Nisi quis potius hoc ἔχρικα ex illo ἔχρισ factum existimet pleonasmo τοῦ υ Æolico, qualis est in ὕδατος, & δεύομαι, ac similibus. Inde in med. voce ἐχρύατο.

Ἐχρων, aor. 1. act. verbi χείρω, vt à δαίνω est ἐδίηνα. Var. Ionicum esse ait pro ἐχείρων.

Ἐχῦρεα, aor. 1. act optat. modi. Atticus & Æolicus pro ἐχῦροιμι, à them. ἐχῦράω, faciente aor. 1. indi. modi ἐχῦρησα, vt præcedens ἔχρισ à χείρω est, subiunct. aor. 1. act. ἐχῦρα.

Ἐχῦσομαι, fut. 1 med. verbi ἐχέομαι ex ἐχέσομαι.

Ἐχώνην, Atticè pro ἐχώνευσα: participio præsentis temporis pluralis numeri genitiui casus vltra putato pro tertia persona pluralis imperatiui modi. Ambo à them. ἔχω.

Ἔχωσεν, aoristi. 1. actiuus verbi χώω facientis futurum secundū χωσῶ, exempto υ ex diphthongo, ad contiguè dum penultimā, interdum est & imperf. verbi χέω.

Ἐχεύοντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐχέοντο, vt ἐφερέοντο pro ἐφέροντο, & similia. præt. imper. verbi pass. χώομαι.

Ἐχῶν, aor. 2. pass. verbi χώω seu χέω, vt κεῖνον. Apud Hesyc.

Ἐχώθην, aor. 1. pass. eiusdem verbi, vt ἐλύθην.

Ἐχώθην, aor. 1. pass. verbi χώνυμι seu χόω, facientis futurum 1. act. χώσω. præt. pass. κέχωσμαι. vt χώννυσι facit κέχυσμαι, & similia assumpto σ contra morem aliorum in ὸω desinentium.

Ἐψάλασ το, aor. 1. med. verbi act. ψάλλω. vt ἔπαυτο ab ἄλλομαι formatum est.

Ἐψάλασται, Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσὶ tertia pers. pluralis præter. perf. passi. verbi actiui ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante ται. Nisi malis formare ex præter. medio ἔψαλα, adiecta syllaba ται.

Ἔψιμ, Ionicè itidem pro ἔψῃ, resoluta diphthongo. secunda persona singul. futur. 1. med. ψάσομαι, ex themate ἐψάσμαι. Apud Hesych. verò & Ἔψιο legitur, quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem adnisit pro ἔψαισο per imper. modo & tempore præs. expon. ἀκκαλᾶζει, ἐρᾷ σου. sequere: tanquam fut. 1. med. ἐψάσομαι, tranfeunte in præsens, sicut à βήσομαι & δύσομαι est ἐβάσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθαι, poetico pleonasmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, vt μαχεόμεσθαι pro μαχεῖσθαι, & similia.

Ἐψιθύριζον, Doricè pro ἐψιθύριζουν: à Dotico itidem them. ψιθυρίσσω pro ψιθυρίζω.

Ἐψόεντο, poet. pleonasmo τοῦ ο pro ἐψοῦντο, vt ἐχέοντο, pro ἐχεῦντο: à them. ἐψέομαι seu ἐψόομαι.

Ἔω, ἔης, ἔῃ, Ionicè pro ῶ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa, aor. 2. act. subiunct. modi, à themate ἑῶμι seu ἔω. nam interdum ἐω thema quoque est, & aliquando est origo τοῦ ἰῶμι, faciens fut. 1. act. ἴσω, aliquando τοῦ ὄνυμι vel εἶζω facientis ἕσω.

Ἐω, ἔτε, ἔῃ, itidem Ionicè pro ῶ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa præsens est subiunctiui a themat. εἰμί, nisi aor. 2. esse malis. nam tradunt grammatici hoc εἰμὶ in aorist. 2. facere ἔω, optatiuo ἔοιμι, subiunctiuo ἐῶ, participio ἐών. Hoc verò ἔω est & ipsum, à them. ἔω, nam & ἔσ, vt εἶσ. thema interdum est, & primitiuum atque origo est modo τοῦ εἶμι, faciens fut. 1. med. ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, significantis παρέλθομαι, faciens futu. 1. med. εἴσομαι assumpto ι.

Ἐωγε, præt. med. verb. act. οἴγω, Atticè assumpto ι pro οὖγα.

Ἐωγμαι, præt. pas. eiusdem them. ἐωίδεμ habens Atticè assumptū ι pro ὦγμαι. Vnde particip. ἐωγμένος.

Ἐωγμα, præt. pas. fœm. gen. ex masculi. ἐωγὼς. Ambo particip. ex pret. med. ἔωγα.

Ἐωδα, præt. med. verbi ἔδω, vt ἔρχω, facit ἔωκα, pro ἔοδα & ἔοργα, verso primùm ε priori syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, vt ἔλεγον, etiam facit ἔολπα. Vitiur porro hoc præteri. o ἔοδα Aratus, vt & Thucydid. plusquamperfecto Attico ᾔδειν pro ἐώδειν: & Archippus participio ἐωδώς. Var. Alioquin & ἔοδα dicitur pro ἐῶδα, assumpto ι.

Ἐώθουν, itidem Atticè assumpto ι dicitur pro ἔθουν hoc autem per contractionem pro ἔθεον: præter. imperfect. actiui verbi ἔθω.

Ἐώικει, pro ἔοικει, o verso in ω & subscripto ι, plusquamperf. me. verbi act. εἴκω, habens & ipsum ι, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἐώικει.

Ἐώλπει, pro ᾤλπει, ᾧ, χρῶν μεσόσιτον, vt scribit Eustath. iunxens regulariter debuisse dici ᾠόλπειν in hoc plusquamperfec. verbi ὄλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præter. ἐώλπα: sed poetica quadam licentia ab Hom. transposito augmento, hoc est ὠ prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἐώλπει, & non ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præsentis literā. Sic ἐώρτειν dicitur.

Ἐώλυθ, pleonasmo τοῦ ι pro ὤλυθ: aor. 2. subiunct. act. ab inus. them. ἐώμι ex ἐω significante πλησθῆναι, vt tradit Eustat. qui etiam addit, pro ὤλυθ scribi & ὤμπλ.

Ἐῴην, per contractionem ex ἐοίμην: optatiu. præsens verbi actiu. εἰμὶ.

Ἐῶν, poetico pleonasmo τοῦ ι pro ὤν, vt tradunt nonnulli, qui particip. præsentis esse temporis indicant. Alij aor. 2. esse aiunt, regulare, ab aoristi. 2. indicat. modi ἔον, vt paulò antè etiam in Ἐῶ admonui.

Ἐῶν, sine augmento pro εἶων, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi εἴω.

Ἐώνημαι, Atticè assumpto ι dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώνων & ἐωνα pro ὤνων & ὦνα. Est autem præt. perf. pas. verbi, ὠώνημαι: ex quo & aor. pass. ἐωνήθην. Itidem in præt. imperfect. ἐωνήμην dicitur pro ὠνήμην.

Ἐῳνχόουν, præt. imperf. act. verbi οἰνοχόεω, habens & ipsum Attico more assumpto ι pro ᾠνοχόουν, vt ἐῳνα dici pro ὦνα suprà docui.

Ἐῴξα, eodem modo pro ὦξα: aor. 1. act. verbi οἴγω.

Ἐῴξει, itidem Atticè assumpto ι pro ὦιξε, tertia persona præter. imperfect. actiui ex prima ἐῴξειν, pro ὦιξον. Ambo ex actiuo them. ἐοίδω.

Ἐῴσκεσκε, similiter pro ὤσκεσκε dicitur. præt. perfec. actiu. eiusdem them. ἐοίδω.

Ἐώργειν, præter. plusquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, vt in ἐώλπειν suprà. Similem ectasin habere tradunt ἐώργειν pro ἐόργειν. Legitur verò & in præter. perf. indic. modi. apud Hesy. ἐώργειν, quod exponit ἐσκευασμένοι. similem habens ectasin.

Ἐώρτασε, præt. imperfect. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἐῶσι, Atticè pro ὦσιν, assumpto ι, vt in ἐῳνοχόεω, præt. imperf. verbi act. οἰνόω.

Ἐῶσται, itidem Atticè assumpto ι pro ὦσται: aor. 1. act. verb. ὠέω ex inus. them. ὤθω. Itidémque media voce in eodem tempore dicitur ἐώσμην & ἐωσατο pro ὠσάμην & ὦντο.

Ἐῴσθεν, simili modo assumpto Attice ι pro ὦσθεν dicitur: est autem aoristi. 2. pas. eiusdem them. ὤθω, itidem ab inus. ὤσω, ex præt. perf. pas. ἔωσμαι.

Ἔων, Ionicè pro ὦν, resoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli qui aiunt esse præsentis temporis subiunctiui modi. Potest tamen esse & regularis aor. 2. subiunct. aoristi. 2. indicatiui eorum de re vide & quæ paulo antè dixi in Ἐῶ.

Ἔωμαι, præt. perf. pas. verbi actiui ὤθω, ex inus. them. ὦσα. facite futur. 1. ὦσω: habet autem Attice assumptū ι, vt & aor. ἔωσα & ἐώσαμαι, itidémque pra t. ἐώσμαι pro ὦσμαι, itidémque in tertia persona ἔωσαι pro ὦσαι.

Z

ZAEIΣ, particip. præs. ex them poetico ζάω, vt αἰεὶ ex ἀεί, idémque fere significant ζῶμι & ἄω, nisi quod ζάω videtur significare σφόδρα ἄω, tanquam compositum ex ζα particula intensiua & verbo ἄω.

Ζᾷτε, syncope Attica pro ζᾶητε, tertia persona pluralis, ex prima ζᾷμι: præsens optatiui modi ex inusit. them. ζῶω, vt βιᾷμι ex βιήμι, ἐνιᾷμι ex ἐνιημι. Itidem verò ζᾷμεν & ζᾶτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζῶμεν & ζῶτε.

Ζᾳώνῃ, Doricè pro ζωοποιῇ, verso α in ω & οὐ in ῳ. imperat. præt. pas. verbi act. ζῳόω. Legitur apud Hesychium ab eóque ex ὀνίτυρ μιστοῦ.

Ζαπλοῦς, eodem modo pro ζωπλοῦς. Illi aut itidem Dores. Est autem partic. præs. act. ex them Dorico ζαπλέω pro ζωπλέω.

Ζεύεται, Ionicè & poeticè inserto ε, pro ζέννυται, à them. ζέννυ.

Ζέννυται, Ionicè itidem & poeticè pro ἕζωται, abiecto augmento: aoristi. 1. actiu. verbi ζώω, facientis futuri. 1. act. ζώσω retento σ. Passiua autem voce facit aoristi. 1 ἐζώθην, vnde est partic. ζωθείς, feruefactus.

Ζεῦγμα, Varr. tradit elegantius esse quàm ζεῦγλον. Videtur tamen id Ionicum esse, vt πάτημα pro πάτον. Est autem tertia persona plur. il. præt. temp. voc. is act. à them. ζεύγνυμι habens epenthesin τοῦ α pro ζεύγλου, vt ἐκαινίσθη.

ΖΑΪΞΩ, infin. aor. 1. ciusdem verbi ζᾴγνυμι, facientis fut. 1. act. ζᾴξω, ab inus. them ζάγω.

ΖΑΪΣΣΩ, Dorice pro ζαΐττω verso γ in ζ̀ā Dorico itidem the mate ζάϊμαι pro ϰαίομαι, seu ζάω pro ϰάω. Etymologic. & Varro.

ΕΪ, interdum est imperf. modi, ϰατ' ἔπτωσιν loco pro ζῶν: interdum indic. modi est tertia persona singularis vel præter. imperf. vel aorist. 2. actiui, carens augmento pro ἔζη, vt βῆ scimus à poetis vsurpari pro ἔβα. Ambo ab inus. them. ζάω. Quidā vero per contractionem esse dicunt pro ζᾶς.

ΖΗΘΙ, imper. præsens vel aorist. 2. actiu. ab eodem themate vt σῶσ-ον ab σῶσαι. Alij tamen ex ζᾶν formare malunt: volunt enim ex eo primum esse ζᾶθι, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indéque ζῆσι adiecta syllaba σι, quam cæteris quoque monosyllabis imperatiuis ascisci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

ΖΕΙΝ pro ζῆν, Dorica mutatione τῆ̄ ἐις ζῆς, vt φασὶν pro φασίν: iidē dicūt: infi. actiu. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vsitatus.

ΖΗΣ, itidem pro ζᾶς seu ζάεις: iidē Dores dicunt, vt γελᾶς pro γελᾷς, contracto a & ι in η, & subscripto. ι. Quòd si verò dicamus esse secundam person. verbi inusit. ζῆμι, non amplius ι subsceri bendum fuerit.

ΖΗΣΟΝ, aor. 1. act. infin. modi ab eod. tem. ζάω faciente fut. 1. actiu. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

ΖΗΣΤΟΝ, tertia pers. singul. imper. pas. ab inus. themat. ζῆμι, pro quo ζώνυμι solet vsurpari.

ΖΩΓΡΙΣ, participip. plur. ex singulari ζωγρὶς: quod est aorist. 2. pass. à them actiuo ζώγνυμι faciente fut. 2. act. ζωγήσω ex inus. them. ζωΰγω, vt ἐρεύγω facit ἔρυγον.

ΖΩΓΡΕΙ, imper. præs. act. verbi ζωγρέω per compositionē dicti pro ζῶν ἀγρεύω.

ΖΟΙΜΙ, Atticè pro ζῷμι, vt βοῶμι pro βοήσω: optatiu. præsens actiu. verbi ζάω: facit enim id communiter ζῷοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι & Atticè ζῷἶμι, verso μι in ω, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

ΖΩΣΘΕΝΤΑ, partic. fœm. gen. aor. 1. pas. ex them. ζώννυμι faciente fut. 1. act. ζώσω ex inus. them ζόω: præterit. perfect. passiu. ἔζωσμαι vt ἔγηγερμαι: ὄζωσμαι, aor 1. t. passiu. infinitiu. modi est ζωσθῆναι.

ΖΩΣΤΟΝ, Ionicè pro ἔζωσε, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba στ: vt ἄδοτον & τύπτοτον idem dicunt pro ἄδωκε & ἔτυπτον. Est autem illud ζώοτον præt. imperf. ab Ionico them. ζόω.

ΖΩΤΟΤΑΤΟ, Ionicè pro ἐζώτουν, abiecto augmento, & inserta syllaba στα. imperf. pas verbi act ζώννυμι.

ΖΩΟΝΤΕ, Ionicè vel poeticè pro ζώντε, pleonasmo τῶ ο, vt ϰαμοῦντε pro ϰαμόντε: apud Homer legimus. Partic. præt. actiu. verbi ζάω.

ΖΟΟΜΕ, aor. 1. act. inf. verbi ζώννυμι facientis futur. 1. actiu. ζώσω, ex ι inus. them. ζόω, vti iam dictum est. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο, apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rursum verò ζώσω, interdum est particip. præsens fœmin. gen. per contractionem pro ζώσουσα, vt ζώσας itidē legimus pro ζωσόσας. Tunc autem est à them. ζόω. Ζωόσας autem est parti c. aor. 1. act. ex them ζωόω.

H

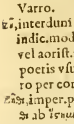

ATTICÈ apud Aristophan. abiecto ν pro ἰῶ vel ἴμαι. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectum facere ἤϊν, vt πίθημι facit ἐπίθην: ex eo fieri ἦν, primùm abiecto ι, & diphthongo more Ionico resoluta in εα (vt iidem Iones dicunt ἔβεα pro ἐβάινομεν, ἔπεσσι pro ἐπὶ πνοιὴν, ἐπεσσομένοις pro ἐπιτοκίοις) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit præter. imperf. vel aorist. 2. actiu. verbi φημὶ, per apocopen pro φησὶ, vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἆρα, interdum ϰαὶ δὴ, interdum etiam δὲ. Etym

H, cum ι ascripto siue subscripto, est tertia pers. coniunct. modi, ex prima ἀ: ambo ex inus. verbo ἤω. ex quo εἰμὶ quędā sua mutuatur tempora.

H, itidem ascripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia person. singul. coniunctiui modi, itidem ex prima ἀ, seu aorist 2. actiui, ex them inusit. ἦω, ex quo ἦσα ista mutuatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœmin positiui: non nunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

H, A, Atticè pro ἦα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi ἧμι significantis ποιοῦμαι: sed prius formatum ex posteriore: tradunt etenim esse: thema ἦω, epentheli Ionica vel poetica pro ἦα. huius præteritum medium esse ἧαι ex quo ἧα hoc fieri, ι in ν verso, & subscripto: nisi quod satis est manifestum ex tonico illo ἦαι. Interdum verò ἦα nomen est quo que plurales est singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἦαι & ἦου.

H, A autem esse Aoristum primùm verbum εἰμὶ ex ἐω, annotat Eustat. Innuit enim εἰμὶ ex ἐω facere Aoristum 1. ἐα, vt χέω facit ἔχεα, vnde ϰατ' ἔπτωσιν esse ἔα. Ita verò ἔα fuit ἐᾶ facere hoc verbum in Aorist. 1. vt facit ἔσω siue ἔοιν aor. 2.

H, Ionicè pro ἠὼν ab ἔμαι.

H, ἀϰόντι, quod Suidas expo. ὀρθῶς ἀϰοντίσαντες, videtur esse partic. præter. perf. act. à them. ἀφίζω, idéoque deberet habere subsceri. ptum ι.

H, ϰλιὼ, partic. præt. perf. act. à them. ϰλίω, faciente futur. 1. ϰλἰσω, vnde & partic. aor. 1. ϰλἰσας.

H, βουλόθλυ, Attico more pro ἐβουλόθλυν dicitur, vt ἠδυνάθλυν pro ἠδύνασθλυν, assumpto præter syllabicum augmentum etiam temporale. Est autem aorist. 1. pass. verbi βούλομαι ex inus. themat. βούλω, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμλυν dicitur pro ἠβούλομεν Atticè itidem.

H, ἔϰαμμι, poeticè pro ἔϰαιμι seu ϰάθμι, opt. præs. act. ab eod. verbo Vritur autem eo Homer.

H, ἔϰασσα, poetico pleonasmo τῶ σ pro ἠβάσα: partic. præs. ab eodē them. Vatin.

H, γαρ, aor. 2. act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ηγ. Itidem media voce in eodē tempore ἠγαγόμλυν dicitur pro ἠγαγόμην.

H, γάλλω, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

H, γάσθλυν, aorist. 1. passiuus indicatiui verbi ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι ex quo habet & præteritum perfectum ἄγασμαι, vnde tertia persona præterit. plusquamperfect. ἤγαστο apud Hesychium.

H, γάασατο, poeticè metri causa geminato σ pro ηγάσατο: tertia persona singul. aor. 1. med. indic. ab eod. them. ἀγάομαι faciente fut. 1. med. ἀγάσσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

H, ἡγειράμλυν, aor. 1. med. indic. ex them. act. ἀγείρω.

H, ἤγϵλλον, aor. 2. pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, aorist. 2. ἤγγϵλον.

H, ἠγλάϊσθλυν, aor. 1. pass. indic. ab eodem them. faciente fut. 1. ἀγλαϊσθλυ, præt. ἠγλάϊσμαι, pas. ἠγλάϊσμλυ.

H, ἠγυάσ-ατο, præt. imper. pas. verbi act. ἀγυάζω.

H, ἤγϵιρ, aor. 1. act. verbi ἐγείρω.

H, ἠγρόϊσσον, præt. imperf. pas. poetici verbi ἀγορέω deriuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

H, ἠγρόων, Bœotica syncope pro ἠγείροσαν, tertia persona pluralis aoristi 1. passiui. ex actiu. themat. ἠγείρω. Prima verò persona est ἠγρόϊλυν.

H, ἤγερμαι, præt. perf. act. verbi ἐγείρω, facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤγερμαι.

H, ἠγνύσθλυν, aor. 1. med. verbi ἄγνυμι facientis fut. 1. ἀγνὔσομαι.

H, ἄμαι, præter. perfect. passiui. verbi actiui ἄγω: ex quo participip. ἠγμένος.

H, ἠγοίνεος, pleonasmo τῶ ε, dicitur pro ἠγόνεος: ab ἀγωνία habente itidem pleonasmum τῶ ι, pro ἀγώνεος.

H, ἦγον, præt imperf. vel aor. 2. act. verbi ἄγω. Pas. est ἠγάλλω, vnde apud Hom. ἦγϵτο πεύθων.

H, ἠγρώθησαν aor. 1. pass. verbi act. ἀγρώω.

H, ἠγρώοντο, poetico & Ionico pleonasmo τῶ ο pro ἠγρώντο. præterit. imper. verbi ἀγροέω.

H, ἤγϵτο, poetica syncope pro ἠγάϊτο. ex ἠγέσμαι itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἠγάϊσμαι.

H, ἡγίασσ-ον, apud Sophoclem secunda persona sing. præt. perf. passi à them. ἁγιάω: facit enim id futur. 1. act. ἁγιάσω, præter. perfect. ἦχ ωκα, & pas. voce ἠγίασμαι, vnde & infinit. præt. perf. pass. ἡγιάσθαι.

H, ἠγϵιρσ-άμλυν, aorist. 1. med. verbi actiui ἀγείρω, apud Hesyc.

H, ἀδαστοι, præt perf. pas. verbi act. ἀδάσσω.

H, ἤδ-ε, pr. ęt. plusquamperfect. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi dissolutionem pro εἴδεα: solent enim Iones primas personas singul. præter plusquamperfect. act. communiter in εα desinentes, terminare in ε, resoluta diphthongo, nimirum τυπτόμεα dicentes pro ἐπεπτύφθην, τετύφθαι pro ἐτετύφθην vnde pro ἔ-ν: vnde apud Homerum ἦε πολλὰ γοήσαντε ἑῷ σὲ altero γάμε v itur, dicens, Εἰρξὲ γὰρ πάλι ἦμεν. Idem Iones itidem ἤδεα dicunt pro εἴδεα resoluta diphthongo. Eust.

H, ἤδειν, pr. ęt. plusquamper. med. verbi εἴδω, habens diphth ει conue sum in ε cum ι subscripto Alioqui & εἴδειν pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεπίθοιτε. At εἰδέναι est præt. plusquamper. act. eiusdem verbi εἴδω, ex εἰδέειν.

H, ἤδεσθε Æolica paragoge syllabæ θε pro ἤδειτε: secunda person sing. præcedentis præt. plusquamper. med. ἤδειν. Similiter εἴδεσθε dicitur pro εἴδειτε Etymol. Atticè & ἴδισθε dici scribit pro ille ἤδεσθε. Potest tamen ἤδεσθε illud esse & coniunct. modi, sed tunc subsceribendum ει potius, ut in ἐπεσθε.

H, ἤδ-ε, 1

Ἤδυκα, præt. act. verbi ἡδύω ex ἤδικα, pro quo Articè dicitur ἰδήδυκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, & ε conuerso in ο.

Ἤδύσπαν, Atticè pro ἤδεσαν, correpta penult. Tertia pers. plur. pr. pluſquamperf. ἤδεσαν, de quo ſupra.

Ἡδύσθην, aor. 1. paſſ. verbi ἁδύσμαι, facientis fut. ἁδύσομαι, & præt. paſſ. ἤδυσμαι.

Ἤδω, Attice per contractionem ex Ionico ἤδεα, ſolent enim Attici pluſquamperfecta Ionica deſinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in εν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ἠδέα pro ἤδη. Eſt autem hoc ἤδη prima perſona ſingul. præt. pluſquäp. med. ex themate εἴδω.

Ἧδε, Aor. 2. act. verbi ἀείδω ex ἄεισε.

Ἠδεχθη, aoriſt. 1. act. verbi ἀδέχομαι, facientis fut. 1. ἀδεχθήσομαι. Vnde & paſſiuum præteritum perfectum. ἠδέγμαι, & aoriſt. 1. paſſ. ἀδεχθῆναι.

Ἠδρύνθη, aoriſt. 1. paſſ. verbi act. ἁδρύνω. Eſt verò & themate. ἄδρυμι, ex quo participia ἀδρυνθείς apud Dioſcorid. & aor. 2. paſſ. ἀδρυθείς.

Ἤδωμένω, Atticè pro ἡδυωμένω, augmento ſyllabico verſo in temporale. præt. imperf. verbi ἡδυόω, Similiter ἠδωνίσθω dicitur pro ἡδυωνίσθω, in aor. 1 paſſ. eiuſdem thematis, facientis futurum 1. ἁδυώσομαι, ex ἁδυώσω. Habet verò idem ἁδυόμαι, & alium aoriſtum 1. paſſiuum, nimirum ἠδυώθην, ex inuſ. th. ἁδυώζομαι.

Ἤδωται tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἤδυσμαι, ex act. themate ἡδυόω.

Ἤδη, tertia perſon. ſing. aor. 2. ἤδην, ex them. inuſ. ἤδω, pro quo vſurpari ſolet ἐιμί: vel etiam præter. med. ἧκα ab eodem verbo. Nonnunquam ἤδη eſt etiam ex ἴημι ſignificante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύθη: cuius Heſych. meminit, ἤδην affercns pro ἦλθε ſed tunc eſt ſubſcribendum ι, vt ex ἤδι ſit per contractionem ſeu ſynæreſin.

Ἤει, quod idem Heſych. affert pro ἐπορεύετο, ἤϊσκε, eſt præt. pluſquamperfecti tertia perſ. ſingul. itidem per contractionem ex ἤεσκε, ſubſcripto ι, ἀφαιμ (ſignificante πορεύομαι) faciente præteritū med. ἤεικα, & per contractionem ἦα.

Ἦϊα, Ionica diphthongi reſolutione pro ἦα, vt ἤϊκα pro ἦδη ſuprà. eſt autem hoc ἤειν præt. pluſquamperf. med. ex præt. perf. ἦα. Ambo ex them. ἐιμι.

Ἠείδεα, pleonaſmo νῦ, pro εἰδέα: vel etiam pro ἤδει, Attica epentheſi νῦ ει, vt tradit Euſtath. apud Homer. qui etiam addit, eſſe præter. pluſquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. pluſquamperf. medium verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι, vnde in compoſ. ἀπῆειν. Fit autem hoc pluſquamperf. ἤειν ex perfecto ἦα: hoc autem ex ἔᾱ, verſo ε in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt, in plurali numero, facta ſyncope, dici ἦμεν pro ἤειμεν, & ἦσαν pro ἤεισαν. Quorum ambobus Ariſtophanes vſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἤειμεν ἂρ᾽ ἐς τὸ πάμπαν ἦμεν οὐ θεός. Et in Gerytade, ἦσαν δ᾽ ἐν τῷ Διπυλίῳ. Apud Etymol.

Ἠείρας, aor. 1. act. verbi ἀείρω. Quidam & pro ἦρας, aor. 1. act. verbi ἄειρω, vſurpatum volunt pleonaſmo τῦ π.

Ἠέρ pro ἦ, aſcito ρ propter ſequentem vocalem: tertia perf. ſing. aor. 2. ἦεν, ex inuſ. them. ἦω pro εἰμί, ſum. At ἦεν cum ι ſubſcripto, eſt à themate ἔω ſignificante πορεύομαι, itidem ex ἦει, quod factum aiunt ex ἔεν, (aoriſto 2. vel imperf. verbi ἔω, inuſitati pro εἶμι) verſo ε in η & ſubſcripto ι. quanquam eſſe poteſt & tertia perſ. præt. med. ἦα. Vtitur autem illo ἦι Apollon. dicens, γῆ ἤκουζε. Apud Var. & Euſt.

Ἠμῄσαντας & Ἠμῄσαντο apud poetas duntaxat leguntur: ſúntque ex poetico verbo ἠμῄσασθαι, facto ex ἀεσάμενος, vt ſuprà ἠγερέσαντο ex themate poetico ἠγερέσασθαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio ſimplicior eſt, quippe quum ἠσάμην ex ponatur εἰς αἰ ἐκ ἀέσασθαι.

Ἤθῦλαν, aor. 1. paſſ. indic. verbi act. ἀείρω, facientis futurum ἀείρω. Vnde tertia perf. plur. eſt ἠἴρθησαν.

Ἤθρυν, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. ἀείρω.

Ἤθς, ſecun. perſ. ſing. aor. 2. ἦθον.

Ἤισαν, tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. ἤειν. Atticè exemptū ex diphthongo habens ι, ex prima ἤειν, de qua ſuprà.

Ἤϊκω, apud Heſyc. legitur ab cóque exponitur ἔω, ἥκω. Legitur verò & apud Euſtat. qui dicit habere poeticum pleonaſmum τῦ π, eſſéque tertię perſ. à them. εἰμί, ſignificante πορεύομαι.

Ἤϊλθην, aoriſt. 1. paſſ. indic. verbi actiui ἄλθω, vt ἐφώλθην ex φώλω eſt.

Ἤδα præt. med. verbi ἤδω, vt tradunt nonnulli. ſed ego eius rariſſimum eſſe vſum exiſtimo. nam pro eo ἐπαδα ſolet vſurpari.

Ἤλασα, aor. 1. act. verbi ἠλάω ex ἤελασα. ex eo enim mutuatur fut. 1. ἐλάσω.

Ἤλθην, præter. perfect. act. verbi ἠλύω facientis fut. 1. ἐλύσω aor. 1. ἤλυσα. Vnde etiam participium præter. perfect. paſſiui ἐλήλυθα.

Ἤλιτα, Euſtathius alicubi eſſe dicit præt. med. verbi ἐλίω, diſſoluta diphthógo, & ι in ν, verſo: alibi aoriſtum 1. actiuum eſſe ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatū: alicubi etiam ait eſſe præteritum pluſquamperf. act. reſolutione Ionica vſurpatum pro ἤλιν. Solent enim Iones primas perſonas pluſquamperfectorum in εα, reſoluere in ει. pro ἤδεα dicentes ἤδειν, & πεποιήκεα pro πεποιήκειν, vt ſuprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò εἶα per ſyncopen dicitur etiam ἦν, vel potius per cōtractionem. Tertia eius perſona eſt ἦν, ſeu ἦεν, ſequente vocali.

Ἤιεν, præt. med. verbi act. ἀείσω.

Ἤιεν, præt. pluſquamperf. ex præterito perf. ἐία: ambo ex th. εἴω, pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro ipſo ἤιεν per contractionem dici ἤειν, ſubſcripto ι. Meminit Euſt.*

Ἤιεν, ſeu ἤιον, tertia perſ. ſing. præter. ἦϊα, vt ſuprà annotaui: pro quo per ſyneræſin dicitur ἦεν, vt ἦα pro ἦϊα. Poteſt eſſe & tertia perſon. aoriſt. 2. ἦιον, de quo infrà.

Ἤικτο, præter. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui ἀΐσσω facientis futurum 1. actiuum ἀΐξω. Interdum eſt pluſquamperf. paſſ. verbi act. ἔκω, habens reſolutionem diphthongi ει, & πρωτεῦ τῦ ε εἰς ι. Vtriuſque meminit Heſychius illud exponēs ἐφίκτο, hoc verò ἀμείνατο.

Ἤϊμεν, quod Heſych. expon. ἐπορεύομεν, per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ἦμεν, hoc autem ἦμεν per ſyncopen pro ἤειμεν vſurpatum eſſe ab Ariſtophan. docui paulo antè in Ἤειν.

Ἤϊξα, aor. 1. act. verbi ἄϊσσω.

Ἤϊξεν, poetica diphthongi reſolutione pro εἶξαν, verſo ſimul ε in ι. Eſt autem hoc εἶξεν ſecunda perſ. ſing. præter. perf. paſſ. ind. modi, à them. εἴκω, faciente fut. 1. act. εἴξω, & præter. perf. paſſ. εἶγμαι.

Ἤϊον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi inuſitati εἴω, habens poeticam diphthongi diſſolutionem, & πρωτεῦ τῦ ε εἰς ι. Prima perſona pluralis eſt ἤϊομεν, pro qua dicitur etiam ἤομεν, facta ſynæreſi & ſubſcripto ι. vt refert Var. Tertiam autem ſing. ἤϊεν, ſiue ἤιεν, communem habet cum præter. med. ἤϊα. In compoſ. porro εἴσ facit αἰνίον, vt Euſt. annotauit.

Ἠϊσθάνατο, apud Heſychium legitur, exponitúrque κατανλῶσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι diſſolutionem ſimúlque πρωτεῦ τῦ α εἰς η, pro ἀπαθῆσαι, à them. ἀεὶ ἀω.

Ἤϊσκε, prima perſona præter. imperfecti verbi ἴσκω pro ἴσλω, verſo primùm ι in ε, deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσκε ſignificans ἐπορεύετο, eſt tertia perf. plur. ſecundum quoſdam præt. imperf. ſecundum quoſdam aor. 2. ſecundum quoſdam præt. pluſquamper. Qui imperfecti eſſe volunt. ſic declinant, ἤϊσκες, ἤϊσκε, ἤϊσκομεν, ἤϊσκετε, ἤϊσκεσαν, & pleonaſmo literæ η, ἤϊσκον. Qui aoriſti primi dicunt εἶσα (ex quo hoc verbum εἰσὰ facere εἴσω: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, diſſoluta diphthongo ει & ε verſo in η. Qui verò tradunt eſſe præteriti pluſquamperfecti, & ita formant ἤϊσκες, ἤϊσκε, & per ſyncopem ſubſcripto ſimul ι, ἦειν, ἦεις, ἦει: plur. num. ἦειμεν, ἦειτε, ἦεισαν, & dempto ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ει ſubſcribendum foret in prima ſyllaba. Hæc fere Euſtath.

Ἤϊσκον, præt. imperf. poetici verbi ἴσκω, à quo & prima plur. ἤϊσκομεν.

Ἠϊσσησε, aor. 1. act. verbi ἄϊσσω.

Ἠΐχθη, aor. 1. paſſ. à them. ἀΐσσω.

Ἤκα, tenui ſcriptum ſpiritu, eſt præteritum perfectum act. modò verbi ἵστω, modò verbi ἵημι, facientiū fut. 1. ἥσω, aſpero viciſſim noratum ſpiritu, eſt itidem præteritum actiuum, modò verbi ἵδω, modò verbi ἵημι ſeu ἴω, facientium futurum 1. ἥσω. vnde in comp. ἀπῆκα, καθῆκα, item præter. med. verbi ἵκω. Rurſum tenui ſpiritu ſcriptum & ſubſcripto ι, eſt præt. perf. act. modò verbi ἰδάω, modò verbi ἰδάω, modò verbi ἰάω. Euſt. Vide & ἧκα paulo poſt.

Ἤκαζον, Atticè pro εἴκαζον, verſo ε, diphthongo propria, in improprian η, vt idem Euſt. annotat. Sic ἤκασι pro εἴκασι.

Ἤκαχον, aoriſtus 2. actiuus inuſitati thematis ἀχάω, inſertum habens κα, vt ἤκαχον ἀπὸ τῦ ἀχάω.

Ἤκει, Atticè pro εἶκει. vt paulo ante ἤκαζον pro εἴκαζον propria diphongo ει verſa in improprian η. Eſt autem tertia perf. ſing. præt. pluſquamperf. ἤκειν ſeu εἶκειν, à them. εἴκω. faciente præt. med. ἔοικα & εἴκα. Vtitur autem hoc ἤκει Ariſtoph. apud Suid. dicens, Ὅ γοῦς γὰρ ἔστιν ἡ γῆ κἠκει ὄρθιος, quod exp. ἐοίκει, πλησιόστομος, ſimilis erat.

Ἠκεσάμην, aoriſt. 1. med. verbi ἀκέομαι facientis futur. 1. med. ἀκέσομαι.

Ἠκκίσεν, pro ἀκκίσατο, aſſumpto nouo augmento in pluſquam-

perfecto. Legitur apud Aristop. in Pace, atque ita per ω scribi annotat schol. ex Phrynico. Vnde & tertia plur. ηκακόσαν Attico more correpta penultima pro ἠμπόσεσαν: dicentibus iisdem ἐγχεφίσαν, ἐπποπλήκαν, ἐκενόκεσαν, vt idem Phrynich. tradit.

H ἀείσπτω, aorist. 1. med. verbi act. ἀφείζω: ex quo & particip. præt. pass. ἠφεισμένος.

H ἀόνημι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀκονάω.

H ἄπτ, tertia person. sing. præt. plusquamperf. pass. ab actiuo thematе ἄγω, faciente fut. 1. act. ἄξω, præter. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

H ἀπλόω, aor. 1. pass. verbi ἁπλώνω facientis fut. 1. act. ἁπλόσω, ex th. ἁπλόω.

H ἄπλω, præter. perfect. act. eiusdem them. cuius aorist. 1. act. est ἄπλασα.

H ἀπλύω, aor. 1. med. verbi ἄπλομαι: cuius prima plur. ἁπλύσθα, tertia ἄπλυτο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐ-ψαλ-μένος.

H ἄπαστ, aor. 1. act. verbi ἁπλώνω ex the. ἁπλόω: cuius tertia pers. fing. ἄπλασε siue ἤπλασεν, frequens est apud Homer.

H ἀπλόσκω, præter. imperfect. act. verbi ἁπλοσκάω: non contractum pro ἁπλόσσω. Similiter ἁπλόσκω à verbo ἁπλοΐω deriuato ex ἁπλόω.

H ἀπλησκ, præt. perf. act. verbi ἀπλάω: vnde partic. ἀπλησκώς.

H ἄπλοφα, pr. perf. act. verbi ἀπλόφω: vnde pass. ἀπλόφμαι. Inde & aor. 1. act. ἀπλόφα, & voce media ἀπλοφάμην.

H ἄπλλα, aor. 1. act. verbi ἀπλόω, poetice vel Æolicè pro ἤπλωσα, subl. litera characteristica futuri & aoristi. Itidémque media voce ἀπλώμαι, ἠπλώατο. Similiter ἐ χράω dicitur pro ἐχρώσα, & quædam alia.

H ἀπλλατο, assumpto nouo in præterito plusquamperf. augmento pro ἐπλλατο, vt ἐκκακέειν pro ἀκκακέειν. Est enim hoc ἐπλλατο, siue ἐπλλατο, plusquamperf. pass. verbi actiui ἁπλόω facientis fut. 1. act. ἁπλόσω, (ex ἁπλόω) præterit. perfect. act. ἐπλόκα, repetitis Attiçe duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐπλόκαμαι.

H ἄπλον, aor. 2. act. verbi ἀπλόθω, per syncopē pro ἤπλυτον. facit enim fut. 1. ἀπλυθῶ. Secunda persona ἄπλυτ, tertia ἄπλυτε siue ἤπλυτ, & sic deinceps.

H ἄπλοπτος, Chaldeidica seu Bœotica dialecto pro ἤπλυτος: περιχύσεως σωθῆς τῷ ὕδατι, tradit que Etymologus, Bœotos ὅτι ἠβέ ωὰ ἐχρῶντο τῷ μετοχῷ εἰς σ ὀξύτονον, πτοιέ, ἐστοιπλάσιος.

H ἀπλλίμενον, pro ἀπλλίμενον, vt ἐκκακέειν pro ἀκκακέειν. & ἀπλλατο pro ἐπλλατο, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. est enim hoc ἀπλλίμενον siue ἀπλλίμενον, præterit. plusquamperf. pass. verbi actiui ἀκκέφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴ diphthongi quę est in penultima.

H ἀπλόδω, præter. perfect. pass. infin. modi à themate ἀπλόδω: ex quo & particip. præter. perfect. pass. ἀπλοδηφῶς, & aorist. 1. act. ἀπλόδησα.

H ἄπτον, aor. 2. act. verbi poetici ἀλέτω, vt tradunt quidam grammatici potest tamen esse & aor. 2. verbi ἀπτέω, vnde est aor. 1. ἀπτησα, & patic. ἀπτήσας.

H ἀλάμενος, aorist. 2. pass. verbi actiui ἀλάσκω seu ὀμάσκω facientis fut. 2. act. ἀλάγω, aorist. 2. ἤλαγον. Eiusdem thematis præter. perf. pass. est ἀλάκαμαι, vnde infin. ἀλάκθαι, & partic. ἀλάκμενος.

H ἀλείσαμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὀμείσω.

H ἀλεπίσατο, itidem perf. pass. verbi act. ὀμπτείσω.

H ἀλόπτοι, pleonasmo literæ τ pro ἠλόπτοι, vt ἠγρόπτο pro ἠγρόπτο. aorist. 1. act. verbi ἀλόπω poetice infertum ι habentis pro ἀλοπόω.

H ἀλοθῶ, aorist. 1. pass. eiusdem them. ἀλοάω facientis futur. 1. act. ἀλοπσω.

H ἄλυδν, aorist. 2. act. verbi ἔγχραμ, mutuatius ab ἀλέθω facientis futur. 2. act. ἀλυθῶ, exempto ι ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυδν non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἤλθον per syncopen, vt suprà quoque admonui.

H ἀλύω, aor. 1. act. verbi ἀλύσσω.

H ἀλωκα, præt. perf. act. verbi ἁλόω ex ἀλέω, vt δέδωκα ex δίδωμι sua tempora mutuatur. Vnde partic. ἀλωκάς. Attiçe pro iis dicitur ἑάλωκα & ἐάλωκά, assoluta vocali ι in α, vt sua serie suprà docui. Verùm notandum est, ἁλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἀλίσκω, præsertim in compositione. Ideóque Suid. ἁλωκότες exponēs κεκτηθότες, in neutrali seu passiua significatione simul affert ἁλωκεν pro ἐκεκτήκασι, in significat. act.

H ἀλώμεν, præt. imp. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

H ἄλων, aor. 2. act. verbi ἁλαόω. vt ἤγνων ex γνόω est. pro quo Atticè ἑάλων quoque dici suprà docui. At ἁλῶν quod exponitur ἤλωκον, est præt imperf. act. verbi ἁλόω. Eustat. affert & aliud ἤλων significans ἤλθον, ex ἁ. ἁλέω, pro quo debuisset potius ἄλεσον. Affert autem ex Athen. ἤλων ὄρθριος τὰ σπέα.

H ἄμασε, tertia pers. plur. eiusdem aor. 2. ἤλων.

H ἀμέγρησε, aor. 1. act. verbi ἀμεδόω. ἠμέδωκα autem est aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμεδώκω.

H ἀμι per contractionem ex ἤσμι: hoc autem ex ἔσμι, deriuato ex ἔσ ω, vt ἴσμι ex ἴδ ω, velut tradunt grammatici, cóque sequendo est præsentis temporis.

H ἀμερτάω, præter. præfect. act. verbi ἀμαρτάνω ex inus. themate ἀμέρτω.

H ἤμερτον, aor. 2. act. eiusdem verbi ex eodem them.

H ἀμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi ἀμαπτόω.

H ἀμλακεν, aor. 2. act. verbi poetici ἀμολακέω.

H ἀμέρσετ, apud poetas pro ἤμαρτε frequens est, a verso in β, & pleonasticè inserto σ, vt grammatici docent. Similiter ἤμεβσεν pro ἤμερσεν, & ἤμβροτε pro ἤμαρτε. Eodem propemodum modo Lacones ἐ μόρσομαι dicunt pro ἤμαρμαι.

H μείδεκε & H μειδήκασι, pr. perf. actiui à them. ἀμειδέω significate γελάω.

H ἀμελγήθη, patt. præt. perf. pass. ex act. themate ἀμολγέω.

H ἄμελον, Atticè pro ἤμελον: pr. imperf. act. verbi ἀείρω.

H ἀμῶ, per contractionem pro ἤαμῶ, vt ex Etymologico suprà docui in H ἠέω. At ἤμῶ sine ι subscripto, est præt. imperf. verbi εἰμι significantis sum. Alioqui ἤμῶ. Est autem apud Homerum poni ait etiam pro ἤμην.

H ἄμῶ & H ἄμωμι, Doricè etiam pro ἤμ vsurpata competiuntur. Itidémque H ἄμῶ & H ἄμῶμι pro ἔπαμ, aspiraté, illud, ab εἰμί, hoc ab ἴσμι. Prioris meminit Hesychius exponens ὑπ' ἀχέων, & scribens etiam ἐ μῶ. quæ scriptura longè magis consentanea videtur.

H ἀμῶν, participi verbi ἤμαι, de quo suprà. At ἠμένη participium præt. pass. à them. act. ἄπ ω.

H ἀμένη, participium præt. perf. pass. ab act. them. ἀμάω.

H ἄμεν, præt. imperf. pass. verbi εἰμι seu ἔω. tradunt enim ἔω voce pass. facere ἔσμαι, præt. imperf. ἤσμεν, & per syncopen ἦμεν. Vel pass. præsens ἔσμαι facere imperfect. ἤμεν. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Euripid. tantùm legi in Helena, ἐγὼ γ' ἀφοβότατα ἐν Ἄργει πάντων. Etym.

H ἄμεν autem aspiratum, est præter. impeifect. verbi ἤμαι, de quo suprà.

H ἄμ. ablata initiali litera φ, pro φαμὶ dicitur significante λέγω. vnde imperf. ἤμ pro ἔφην.

H ἄμεμ, præterit. perf. pass. verbi actiui ἔ πω: ex quo particip. ἠμμένος.

H ἀμιφκώς, partic. præt. perf. act. à verbo ἀμιφέω.

H ἀμφκχόμην pro ἀμφκχόμην dicitur geminato augmento, à th. act. ἀμπκχω.

H ἀμπκχόμην, itidem pro ἀμπκχόμην dicitur duplici augmento, & intrinseca & extrinseca: nar. 2. medius verb act. ἀμπκχω.

H ἀμπκχόμην quoque ab ἀμπκχόμαι extrinseco augmentum accepit.

H ἀμπδων eodem modo auctum est: est autem aorist. 1. act. verbi ἀμπτάω.

H ἄμυμι, imper. vel aor. verbi actiui ἀμυνάω.

H ἄμυτο, aor. 1. act. verbi ἀμύω. carens augmento.

H ἀμφηγόνιμι, præter. imperf. verbi ἀμφαγορέω apud Hesych. quod exp. κάθεζον ὑπηγόρευον, dubitabant & ambigebant.

H ἀμφιεμένη, partic. pr. perf. pass. ab act. them. ἀμφίννυμι facientis fut. 1. act. ἀμφίσω ab ἀμφέω, præterit. pass. ἠμφέσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinseco & intrinseco.

H ἀμφίκαλον, pro ἀμφίκαλον, forinseco assumpto augmento: à them. ἀμφικάλω.

H ἀμφηγόνει, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est autē aor. 1. act. verbi ἀμφηγορέω, vnde & imperf. ἀμφηγόνευον.

H ἀμφιπύλιμι, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιπνύω.

H ἀμφίσσε, aor. 1. act. eiusdem verbi ἀμφίπνυμι, ex inusit. them. ἀμφίω. habet verò ἐ ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἀμφίεσε.

H ἀμφίσπω, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde partic. ἀμφισμβρός. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφεμβρός. nam simplex ἔσπω seu ἴσπω facit præteritum pass. ἔσμαι.

H ἄν, cram: præteritum imperfectum verbi εἰμί ex ἔω. facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiam 2.) ἦον. ex quo hoc ἴω fit per syncopen. idcóque regulariter habet ἦ, non ité tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἦε, vel ἦι, ab eodem thematе ἔω. Nisi fortè ἴω tertiæ personæ afciuisse ν putandum sit, sicut Doricum ἔπλιν contractum ex ἔπλεν Eustath. Sint nonnulli qui dicant ἴω Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, erant: sed eius rei exemplum desidero.

H ἦ, ἦς, ἦ, ab φαὶ pro φησὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebā, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulo suprà annotaui.

H ἦ autem aspiratum, est aor. 2. act. verbi ἦμι, vt ἐ ὑπὸ γ' ἦ πόδα σ' ὁ Ἡφαίστ-

H'ναβάντα, partic. prætperf. act. à them. ἀναβάω.
H'νελάσατο, aor. 1. act. verbi ἀνελάυνω, facientis fut. 1. act. ἀνελάσω, ex intitit. them. ἀνελάω: augmentum habens extrinsecus pro αὐτὸν ἤλασε. Similiter verò prætperf. act. & fcit ἐληλακὼς, pass. ἐλήλαμαι, aor. 1. pas. & ἠλάσθην, pro αὐτὸν ἤλασα, ἀνηλάσθην.
H'ναστάμαι, prætperf. pass. verbi ἐναστάομαι, vnde & aorist. 1. pass. ἐναστάσθην & partic. prætperf. pass. ἐνασταμένος.
H'ναξα, aor. 1. act. verbi ἀνάσσω.
H'ναξε, aor. 1. act. verbi ὀνάρω.
H'ναστ, prætimperfect. act. verbi ἀλάομι.
Hνδρώθη, aor. 1. pass. verbi ἀνδρόομαι: ex quo th. est & partic. prætper. pass. ἠνδρωμένος, aor. autem 1. ἀνδρώθείς.
H'νίγκε, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inusit. them. ἐνίγκω. aorist. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aor. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.
Hνεγμαι, præter. perfect. pas. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνίγκω, vti dictum est. nam ἐνίγκω facit fut. ἐνίγκω. pass. præter. ἠνέγμαι, vt ἐλίγχω facit ἤλεγμαι. Vnde participium ἠνεγμένος.
H'νίθην, aor. 1. pass. verbi actiui ἀείρω facientis futur. 1. act. ἀνέσω, vnde compos. ἀναναίθην.
H'νεικα, aor. 1. Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνεικα, vt ἐνίγκω pro ἤνεγκα, & ἐνήνεκα pro ἐνήνοχα, & similia. Media voce ἠνείκαμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.
H'ντησα, aorist. 1. vel 2. verbi inusitati ἀάπτω, pro quo ἀάσσω dici solet: duplici augmento pro ἄαπτον. pro quo poetæ dicunt ἀάπτησα per anadiplasiasmum.
H'νέχθη, prætper. imperfect. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνείχοντο. Sic ἠμφιεχόμην suprà pro ἀμφιεχόμην.
H'ντον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi poetici ἐνίπω, extrinsecus habens augmentum pro ἐνίπον.
H'ντυσα, aor. 1. act. verbi ἀντύω facientis fut. ἀντύσω. Ex quo them. est & imperfect. ἤντυον poeticè vel Ionicè pro ἤντυον, nulla facta contractione.
H'νυκτόθην, aorist. 1. pass. verbi actiui ἀνύκτω, mutuantis fut. act. ἀβανύκτω, facientisque præt. pass. ἀνύκτημαι: ex cuius tertia perso. sing. fit aoristus ille ἠνυκτόθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole facta est & in ἠβήθην ac similibus. Habet verò idem aorist. ἠνύκτόθην duplex augmentum vt ὠρτεσχόμην, ἠνεσχόμην, & similia.
H'νώγόμην, aorist. 2. med. eiusdem verbi αὐτῶ habentis fut. 2. act. ἀνάξω, mutuatitium ab ἀνάσσω. vnde aor. 2. act. ἠνώγον, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνώγόθην, pro αὐὸγον & αὐτογόμην.
H'νώθην, aor. 1. pass. verbi actiui φέρω, ex inus. them. ἐνίγκω. facit enim id præt. pass. ἐνήνεγμαι, vt ἐλήλυθα ἤλυθον.
H'νώγα, duplici augmento dicitur pro ἀνώγα, præt. perf. med. verbi actiui ἀνώγω, Atticè etiam pro ἀνώγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter partic. pr. pass. ἠνωγμένος ἐστ pro ἀνωγμένος.
Hπλαμαι, duplici itidem augmento pro ἀλλαμαι: itidémque ἠωλαλήθην pro ἀπολαλήθην, & ἠώλυλθον pro ἀπολήλυθα, & voce actiua, ἠώλυκα pro ἀπόλωκα, & ἠώλωσα pro ἀπόλωσα: à them. ἀναλίσκω faciente fut. 1. ἀπολέσω, ab inusit. verbo ἀναλόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠώλεκα & ἠώλεσα dicitur, modò ἀπόλωκα & ἀπόλεσα, itidémque in cæteris temporibus.
H'ντυο. aorist. 1. med. verbi ἀείρομαι, facientis fut. 1. ἀείρασθαι. Prima pers. est ἠειράμεθα.
H'δη sine H'δει, Dorica πρωτ. τῶ ἰδεῖν dicitur pro ἦλθε, venit: fit βάτης pro βάκτης, & φάτεται pro φάκται. Est autem ἤλθε, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἐλυθε, vt suprà docui.
H'ιθυμήθη, participi. præt. perf. pass. ex act. themate αἰθύω.
H'κι. vide paulo pòst in H'κίδι.
H'κισμαι, præt. perf. ἔτ. pass. verbi ἱκίζομαι. vnde participi. ἠκισμένος. At aor. 1. med. est ἐκιζάμην.
H'κίδι Doricum est pro ἤκει seu ἤκω, respice. legitúrque lib. 3. Epigr. Verùm & ἰκὼ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturque id apud Aristophanem quoque.
H'κτησα, pleonasmo poetico pro ἴκτησα, quod est præterit. med. verbi poetici ἴκτημαι. Ita Eustath. Sunt qui aoristum 2. act. esse velint.
H'κιστο, præt. imperf. verbi ἀνίσκομαι. sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἰκάνω.
H'νδα, præt. med. verbi ἀείδω, interpositum poeticè habens ν, pro ἄδα, vt volunt nonnulli recentiores.
H'κάγμαι, aorist. 2. pass. actiui verbi ἀκάζω, præposterè habens augmentum pro ἀκάγμαι.
H'κουσα, quod Hesych. affert pro ἐκουσάμην, est præter. perf. pass. verbi actiui ἀκαίρω vel ἐμαίρω, mutuatitium futurum 1. actiui ab inusit. them. ἀκῶ. Hbétque præteritum hoc augmentũ suum extrinsecus.
H'κωκα, præt. med. verbi ἐνίγκω seu ἐνίκω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.
H'λυε, præt. imperf. act. poetici verbi αὔω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἰαΐεν ab αὐτὸ deriuato ex illo αὔω.
H'ντυε, tertia pers. plur. verbi ἄμυω, de quo suprà.
H'ντυον, imperf. verbi poetici αὐτάμαι. pro quo in prosa dicitur ἐκαθεύτα vel ἐκαθεύδουν à verbo ἀπατάω.
H'ντυσε, aorist. 1. actui verbi αὐτάω facientis fut. 1. αὐτήσω. Pro ἰώντυσα autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ἰώντυσε ex manuscripti etiam codicis autoritate.
H'πεδόλαιμ, præt. imperf. verbi ἀπεδόλεω.
H'πεδήκαμ, præter. imperfect. verbi act. ἀπεδήκω, extrinsecus habens augmentum. At ἐπεδηκήκαμεν, sicubi reperiretur, esset præter. imperf. verbi ἀπεδηκέω, vtrinque habens augmentum pro ἀπεδήκαμεν.
H'ρε, tertia pers. plur. præt. imperf. ἄρμην.
H'ρευε, præter. imperf. act. verbi αἴρω. nisi malis esse aor. 2.
H'κασμαι, præt. perf. med. poetici verbi ἀκάζω significantis, iubeo.
H'ρμαμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἔρνω: vnde & infin. ἰώρθαι, apud Hes.
H'ιαβε, aor. 1. act. verbi poetici ἀιάζω.
H'ιάρθρωμαι, præt. imperf. act. verbi ἀιόρθω, habens geminum augmentum pro ἀιάρθωμαι. Itidémque in aorist. 1 ἰωιάρθωσα dicitur pro ἀιάρθωσα, atque eodem modo in voce passiua.
H'νάγκαμαι, similiter est præt. imperf. verbi ἐναγκάω duplex habẽs augmentum pro ἀνάγκαμαι. Itidémque in aor. 1. ἰωαγκωσα pro ἐναγκωσα, & in præterito perf. ἰωάγκωκα pro ἐναγκωκα, & similiter in voce passiua.
H'ξα, aspiratum, est aor. 1. act. verbi ἴημι facientis fut. 1. ἥξω, vnde & ἥξει apud Hes. quod exp. ἐκλύσει.
H'ξα, autem tenui notatum spiritu, est aor. 1. verbi ἄημι facti ex αὔσω per syncopen vel synæresin. vnde ἤξω. apud Varin. quod exp. ἄρμοσα: & apud Sophocl. Καὶ φησὶ τὰ δυσκόγεσσι δῆλ ἤξειν χέρα; transtitiuè pro, impulit. Alioquin ἤξα est etiam aorist. 1. act. verbi ἄγω, significans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέκλασε, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frangere, vt apud Homerum πᾶσι κατ' αἰχένας ἧξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἤξε seu κατῆξε, Attici solent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali ο in ε resoluta, vt suprà annotaui.
H'ξε autem, quod Hesyc. expon. σωιτπλόθη, ζωγήκωσεν, factum est ex ἐξε, vt idem inquit, verso ι in ν & subscripto eo ascripto ι, vt suprà ἔκεσε habuimus & ἐγκεξὸν pro ἔκεσε & ἐγκεῖον.
H'ρώθη, per syncopen pro ἐείρθη, vnde ε,

quo vſtatius eſt ἄθηκα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

H᾽αμι, tertia perſ. ſing. præt. imperf. ἦεν, ex them. ἰαύω.

H᾽αρέω, aor. 1. med. verbi act. ἀρέω, ex aoriſto actuo ἦρα, de quo paulo autè. cuius tertia plur. ἦραντο apud Heſych. legitur. Et apud Homerum ἦρεντο μίγα κλέος τῷ ἀναφεῖ: ſic rurſum, ἠρείδετο μίγα κοῦδος.

H᾽αρεκ, metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro ἄρηκε, vt ὤρορε pro ὄρωρε. Eſt autem præt. med. verbi ἀείρω apud Homer. vbi Euſt. & alij exponunt ἤρμοσο.

H᾽αρτάμην, aor. 1. med. verbi ἀείρω, frequens apud Hom cũ tert. perſ. ἠείρατο. pro qua metri cauſa geminato ρ dicit interdum ἀείραντο. Vide & Hρήνιον paulo infrà.

H᾽αρτάθην, aor. 1. paſſ. verbi ἀείρω.

H᾽αρτο, præt. imperf. paſſ. verbi ἀείρομαι. H᾽ατο autem, eſt aoriſt. 1. med. verbi ἄομαι.

H᾽αχθ᾽θη, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀγνύω, vt ἔθαιβ᾽θη eſt à πάσσω.

H᾽ρμαι, præter. perfect. paſſ. verbi ἄρχομαι: vnde & participiũ. ἠρμέν-θος. Illud autem participiũ. ἠργμένος, quod Heſych. expon. ἐκτρόμενος, κακωλιώμενος, eſt à the. actuo ἔργω ſignificante, arceo, prohibeo.

H᾽ρέθην, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀρέω, habens ſyſtolen τῶ, vt ἄῤῥεθην, & ſimilia. nam ἀρέω facit fut. 1. act. ἀρῶ ὅω, præt. perf. act. ἤρκα, paſſ. ἤρμαι.

H᾽ρει, præt. imperf. act. eiuſdem them. ἀρέω.

H᾽ρέκει, præt. pluſquamper. act. verbi ἐρείδω: vnde partic. ἠρεκώς. H᾽ρέκειν autem eſt imperf. verbi ἠρέκω.

H᾽ρέω, præt. imperf. paſſ. verbi ἀρέομαι, actiua autem voce ἀρέω in eadem perſona præt. imperf. facit ἤρει, & in prima ſing. ἤρεον, & per contract. ἤρουν.

H᾽ρέψατο, aor. 1. med. verbi actiui ἐρείπω. facit enim act. voce aor. 1. ἤρεψα.

H᾽ρη, tertia perſ. ſing. aor. 1. ἦκα, de quo ſuprà.

H᾽ρήκαμεν præter. perfect. paſſ. verbi act. ἐρέω.

H᾽ρτεσε, aor. 1. act. verbi ἀείσκω ex ἀείω. Eſt etiam aor. 1 act. verbi ἐρέσσω ſignificantis, remigo. vt apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1. Οἱ δ᾽ ἅμα λευκὰ ἄωρα ἐρῆν ἐν πόντια πόντῳ, Τίφυος ὑ λιαζῶν Θρῄκιον.

H᾽ρτησάμην, aor. 1. med. verbi act. ἀμφιάζω.

H᾽ρτο, præt. imper. verbi ἐρωάω, Atticum. nam Iones per diphthõgum ει dicunt εἶρτο, vt annotat Varin. Atticum igitur fuerit vt imperf. ἤρτουν pro εἴρτουν, ab ἔρτημι. Vide & H᾽ερτον. At H᾽ρτο cum ι adſcripto, eſt imperf. verbi actiui ἄω.

H᾽ρδίνετο, aor. 1. act. verbi ῥοδόω.

H᾽ρτηκα. præt. perfect. paſſ. verbi actiui ἀρόω facientis præt. perf. act. ἄρηκα, cuius apud Etymol. mentio. tertia perſ. plur. ἀρήκασι: pluſquamperf. ἠρήκειν, infin. ἐρηκέναι, & particip. ἐρηκώς. Ex ἤρμαι autem eſt participiũ. ἐρμένος.

H᾽ρμένος, Varin. per ſyncopen dici tradit pro ἠρήκοσιν.

H᾽ρόμεν, præt. pluſquamperf. med. verbi ἀείω, nouum habens augmentum vt ἐκικλήσκω, κλίνατο, & ſimilia ex præt. perf. medio ἄορα, vt κικλάδεσι ex κικλήσκω, & κλίνατο ex κέκλιμαι. Illud autem ἀείρω Atticum eſt præt. med. verbi ἄω, pro ἦκα, habens Attice reduplicatas duas initiales literas præſentis.

H᾽ρήρετο, quoque eſt præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρείδω, nouum habens augmentum pro ἐρήρειτο, ex præt. perf. ἐρήρεισται, quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἐρήκασι. Apud Suidam ex hiſtorico quopiã. τὸ ἐ σὺν ᾧ ἐξ μᾶλλα ἠρήρειτο τῷ σωκατισμῷ, ᾧ ἀκριβῶς ὑπῆρχε τεῖρον τι ἢ ἀσφάλειαν. vbi tamen ipſe cod. ἠρήρειτο.

H᾽ρόατο, apud Homerum, aor. 1. med. verbi ἀοράομαι. Proſæ autem ſcriptores dicunt ἠοράσατο, vt oſtendit comp. Ὑπαοράσασθαι, item ἐξορᾶσαι, ἐπιδορᾶσαι, περιαορᾶσαι &c. fuerit que illud ἀφοράσθαι Ionicũ potius quam apud Ariſtoph. quoque legamus κατωρασάμενος. At ἐρόατο, ſpiritu aſpero & ſubſcripto ι, eſt aoriſt. 1. med. verbi ἀείρομαι.

Hᾶδλω, aor. 1. paſſ. verbi act. ἄθλω facientis perf. paſſ. ἤθλημαι.

H᾽ᾶθησα, aor. 2. act. verbi ἀθάω.

H᾽ᾶκον, aor. 2. act. verbi ἀάσκω, apud Hom.

H᾽αίκει, præter. pluſquamperfect. act. verbi ἀείζω. vnde participium. ἠεικώς.

H᾽εσσε, tertia perſ. aor. 1. ἦεσ-σεν, ex themate ἐρείσω.

H᾽εσθ᾽θη autem, quod Suid. affert pro ἤσθην, eſt aor. 1. paſſ. verbi ἐσσύω.

H᾽εσσε, aor. 1. act. verbi ἐσσύω. ἦεσσε autem cum diphthongo ει in penultima, eſt aor. 1. act. verbi ἐρείδω.

H᾽ῆκα, præt. perf. act. verbi ἄῆμι: vnde paſſ. ἧμαι, & in comp. ἀπόκειμαι, ὑπόκειμαι.

H᾽ῆκεν, præt. imperf. verbi ἀφίω.

H᾽ῆκατο, aor. 1. act. eiuſdem them.

H᾽ῆμαι, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἧμαι ex them. ἄῆμι.

H᾽ῆν, participium. præt. act. ἐρέω, ex ἄρω.

H᾽ῆται, præt. perf. paſſ. verbi act. ἄῆμι, ex actiuo præt. ἦκα. vnde participium. ἐρρῆσθαι, & in compoſ. ὑπορρῆσθαι.

H᾽ιούθμην, præt. imperf. verbi ἀφίομαι.

H᾽ιστο, præt. imperf. verbi ἄῆνυμι vſitati apud poetas.

H᾽ιμαι, præter. perf. paſſ. verbi actiui ἀείρω facientis fut. 1. ἀείσω, per ι.

H᾽ίμλω, ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imper. verbi poetici ἔρομαι ſignificantis ἐρωτῶ, interrogo: vnde eſt ἤρετο quod Heſyc. exp. πράγμλω, interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici εἰρόμλω, aſcito o loco augmenti, vt πεπύθμλω pro πέπυσμαι. H᾽ερόμλω autem, habens aſſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf. paſſ. verbi actiui ἄρω. Vtriuſque meminit Etym.

H᾽ερσα, aor. 1. act. verbi ἀρόω facientis fut. 1. ἀρόσω, per ο.

H᾽ρς, ſecun. perſ. ſing. imperf. ἤρλω, ſignificans ἠρώτας: itidémque ἤρου ſecunda perſ. imperf. ἔρομαι, ab act. them. ἄμαι. At ἐρῇ, eſt ſecunda perſ. præt. imperf. ἐρέομαι ab ἀρέομαι.

H᾽ερωῦν, tertia perſ. plur. eiuſdem imperf. ἐρώμαν, ab act. them. ἀμάω.

H᾽ερύτο, præter. imperf. paſſ. verbi act. ἀρόω, apud Heſyc. qui exp. ἠσπαζόμενος, ἐσπείρετο.

H᾽ρτε, aor. 1. act. verbi ἀΐω. vnde ἦσεν quod Heſyc. exp. ἤθμουσεν. At ἤρτεν, quod idem affert pro ἐπάτησεν, eſt ab ἀθάω ſignificante, humecto, irrigo.

H᾽ρτη, tertia perſ. ſing. præt. paſſ. ἦρμαι, ex act. th. ἄρω.

H᾽ρτημαι, præter. perfect. paſſ. verbi actiui ἀΐσσω facientis futur. 1. ἀΐσσομαι vnde imper. præter. perf. ἀφτήσθω. vt in prouerb. ἠρτήσθω θοῦ ζῶν.

H᾽ρω, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex actiuo them. ἀείρω, vt ἐν χώνῃ ἔθη τοσοῦτον ἄρτα.

H᾽ρυξα, aor. 1. act. verbi ἐρύγω, facientis fut. 1. ἐρυγῶ, vt ἐλελίζω ἐλελίξω, diſſoluta diphthongo & exempto ι.

H᾽ρυσα, præt. imperf. vel aor. 2. verbi ἐρύω.

H᾽ρυτο, præt. imperf. act. verbi ἀρύω. vnde & aor. 1. med. ἠρύσατο.

H᾽ρυτο, præter. pluſquamperf. paſſ. verbi act. ἐρύω: Heſ. tamen ἤρυτο actiuè exp. ἐρύσατο.

H᾽ρχατο, idem Heſych. exp. κρεμᾶτο. Videtur tamen potius exponẽdum κρεμᾶτο, μέτεωρος ἦν. nam formam habet præteriti pluſquamperf. Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inferto α ante ν, & præcedente tenui in aſpiratam conuerſa, vt in ἤρκατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔργω, vel à them. ἄρχω. habent enim ea duo & partic. præt. paſſ. ἠργμένος communè, vt ſuprà ex Heſyc. docui.

H᾽ρχθη, aor. 1. paſſ. verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum aor. medio ἠρξάμην, vt ἠργθη χρόνῳ ἀείκων apud Heſ.

H᾽ρω, ſecun. perſ. ſor. 1. ri. medij ἀοράομαι, ex act. them. ἄρω. Alioqui ἤρω & nomen eſt datiui caſus per apocopen ρ pro ῥῷ, vel accuſatiui pro ἦρα, per contractionem.

H᾽ωρ, præt. imperf. verbi actiui ἐρόω.

H᾽ς, ſecund. perſ. præt. perfect. ἴωθ. idque vel ab εἰμὶ ſum, vel ab ἰῶ ſurpurato pro ὀφῶ, ſicut ἴωθ quoque eſt interdum ab εἶμι, interdum ab illo εἶμι. H᾽ς autem cũ iota aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem themate εἶμι.

H᾽ς, Doricè ponitur etiam pro ἴωθ, erat nominatimque eo Alcmã vſus eſt, vt refert Euſtath. ex Heraclide. ſolent enim Dores ι in σ vertere, dicentes πεπυθόμεσθε & λάβομες pro πεπυθήκατε & λάχατε: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

H᾽σα, aor. 1. act. verbi ἄθω vel etiã verbi εἴδω, verſo ι in η, & ſubſcripto ι. vt in pluſquamperf. ἤκει.

H᾽σαν, ſec. perſ. verbi ἦμαι, præſent. temp. & indic. modi.

H᾽σαν, ter. in perſ. plur. præter. imperf. ἰῶ, à them. εμι, ſum ab ἦσαι, habens ſubſcripti iota, eſt tertia perſona pluralis modò aor. 1. ἦσα ab ἄθω, modò aor. 1. ἦσα ab εἴδω: ideóque à Varino exponitur non ſolum ὑπῆρχον, ſedetiam ὤμνυσα, ἐδίδασαν, nec non εἴδησαν, ἠίσθησαν, affirente, οὐδὲ ἀφιγμένον τὸ πάλαι ἦσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ἤϊσαν, vt tradit Euſt. Hoc autem ἦϊσαν eſt tertia perſona plur. præt. pluſquamperf. ἔειν, à th. ἐω ſeu ἔω ſignificante πορεύομαι. Vide & ἦσιφι paulo infrà.

H᾽σας, ſecun. perſ. aor. 1 ἦσα, à th. ἄθω.

H᾽σατ, Heſ. exp. ἐφύσησεν: & tunc eſt aor. 1. verbi ἔω, ex quo ἴζω & ἵζω: exponit etiam ἤθη, ἀθροίζη, διεχώθη. & tunc eſt aoriſt. 1. med. verbi ἵδρυμαι. At ἦσατο, eſſet aor. 1. med. verbi vel ἄθω vel εἴδω, ex actiuo ἦσα.

H᾽σε, tertia perſ. ſing. aor. 1. ἦσα.

H᾽σει, tertia perſ. ſing. fut. 1. act. vel ab ἦμι (ex inuſ. themat. ἴω) vel ex ἄθω. Idcóque Heſ. ἦσειν expon. non ſolùm ἀφήσειν, πέμψειν, ſed etiam πήξειν.

H᾽σκεν, idem lexicographus interp. ἐκάθευεν, quod eſt à them. ἕω ſignificante ἵζω ſeu ἵζω. Exponit etiam εἴωσεν, ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandumq; eſt per contractionẽ fictum eſt ἔασκεν, à th. ἔω. At ἦσεν, eſt tertia perſ. aoriſt. 1. ἦσα, ab ἄθω vel εἴδω, vt ſuprà annotaui.

H᾽σλ-

Ἡ σίζημι, aor. 1. act. verbi ἀσαλγάπα.

Ἡ̓δα, Æolica pro agoge syllabæ δα pro ᾤ, eras: secunda person. præt. imperf. ἤδᾱ, à theſi. Ἡ̓δα autem cum ι ſubſcripto ſite ſcripto, pro ᾔ ponitur, ſecunda perſona ſingul. conjunctiui ᾖδᾰ ab eodem themate. Sunt qui hoc ipſum ἤδα dicãt per ſyncopen poni etiam pro ᾔδεισθα quod eſt ſecunda perſona ſing. præt. pluſquamperf. act. ᾔδειν, 2. th. εἰδω. Pro quo frequentius εἰδα vſurpatum competit ſcriptum per ει.

Ἡ̓δάναι, infinitiuus verbi ἥραμαι ſedere.

Ἡ̓δάπερ quoque dicitur pro ἤδα, & εἰδάπερ pro εἴδα, alcito σ, vt Æolius Dionyſius refert apud Euſtath.

Ἡ̓δέσθην, aor. 1. paſſ. opt. modi à verbo ἥδομαι.

Ἡ̓δέτουν, præt. imperf. act. verbi ἀδετέω: vnde & aor. 1. ἠδέτησα.

Ἡ̓δετο, aor. 2. med. verbi ἀδέσκομαι, ex ἀ, & ἔδομαι.

Ἡ̓δη aor. ist. 1. paſſ. verbi ἥδομαι. Ἡ̓δὴ autem, tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt aor. 1. paſſ. verbi act. ᾕδω vel εἴδω, vt & aor. 1. act. ἦσα eadem duo verba habere communem, ſupra docui.

Ἡ̓δημαι, præt. perf. paſſ. verbi ἀδέσκομαι, ex ἀ, & ἔδομαι faciente fut. 1. ἀδεσθήσομαι, vnde apud Ariſtophanem ἠδέσμενος, quod expoſitur ἐγγυώμενος, & tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. ἠδέστο, nec non infin. præt. perf. & pluſquamperf. ἠδέσθαι.

Ἡ̓δησάμην, aoriſt. 1. med. eiuſdem them. ἀμήδομαι facientis fut. 1. ἀδήσομαι ex ἀ, & ἔδομαι.

Ἡ̓δὴσομαι, fut. 1. paſſ. verbi ἥδομαι, ex aor. 1. ἠδέσθην.

Ἡ̓δίστου, præt. pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἠδίσομαι, ſignificantis ἐνόμισα, induor, veſtior. vt apud Suidam, ᾐ̓διστο κρᾶτα τοῖς χρυσέοις, quod exp. ἐκεκόσμητο. Et apud Herodotum ſine augmento, ἐδιδάσθη & ἐδίδακτο Μαδιακὶ νεκνοῦν. ἐδιδάχθη δὲ ἀλλιστί. At ἠδίσατο, cum ι ſubſcripto, eſt pluſquamperf. paſſ. verbi ἀδιάζω, ex ἀ, & ἰδίομαι, vnde inuſtuatur fut. 1. ἀδιάσομαι.

Ἡ̓δίστου, præt. imperf verbi ἐδίω.

Ἡ̓δμηκα, aor. 1. act. verbi ἀδάμαω.

Ἡ̓δόμαν, aor. 2. med. vt & ἀδόμαι, ex inuſ. them. ἀδόμαι.

Ἡ̓δυ, poetica ſeu Ibycea pro agoge ſyllabæ υ pro ῦ, vt κλέος τὴν πρὸ τοῦ κλεῦς, tertia perſ. ſing. ſubiunctiui ᾖ à them. ἐμί. Euſt. ἦυ dialecto Rheginorum ait vſurpari etiam pro οὖ ſeu ὅστις, vt apud Homer. Καμμόνῃ οὐ νέον ἦυ ἐν φιλότητι εἰδυῖα. Sed tunc ι non eſt ſubſcribendum.

Ἡ̓υ, per apocopen pro φασί, ab ἠύω vſurpato itidem per apocopē pro φημί. Apud Heſyc. & Euſt. qui Ionicum eſſe ait.

Ἡ̓φτουν, præt. imperf. act. verbi ἁπτίω.

Ἡ̓φυεν apud Homerum pro ἤσκει, exercebat. dicentem, ἤσκεν ἔργα καλά, ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in ἑω in tertia perſona ſingulari ε aſſumentium, propter ſequentem vocalem, in contractione idipſum τ retinere. eſt enim hoc ἤσκεν præt. imperf. verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ἡ̓σκήθλω, aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi ἀσκέω, facientis fut. 1. act. ἀσκήσω, aoriſt. 1. act. ἤσκησα, præt. perf. act. ἤσκηκα, paſſ. ἤσκημαι, ex cuius tertia ſingularis aoriſtus ille ἠσκήθη.

Ἡ̓σκεσαν, præt. imperf. eiuſdem them. ἀσκέω.

Ἡ̓σμαι, præt. perf. verbi actiui ἕδω.

Ἡ̓σμην, præt. perf. paſſ. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiã, ſedi, dicantque eſſe præter. perf. paſſ. verbi ἕω ſignificantis ἕζω ſeu ἵζω, à quo ſupra habuimus etiam aor. 1. med. ἕσατο. Id tamen rariſſimi admodum vſus eſſe exiſtimo.

Ἡ̓σμὲν pro ἤδειμεν ſic poſitum ait Etymologicus. verbũ εἶδα facere præt. med. ἴδμεν: in duali ἴδατον, ἴδατον: in plur. ἴδμεθον, ἴδετε, ἴδασαν. Pro quibus dici ἴδτον, ἴδτων, ἴδστε, ἴδστε, ἴσασιν, ſyncope diphthongi ει, & τσ τῶν ϑ, ἴσασιν. Nonnulli tumque horũ affert exempla. vt, τὸν δ' οὐκ ἴδτον ἄλλοι πολλοὶ ἄλλοι. Et primę perſ. plur. ἴδμεν pro ἴδμεθον, ex Eurip. Hec. οὐ δῆτ' ἴδμεν τοῦτο γ' ἐκ πάντας ἐρῶ μέν. Necnon tertiæ plurialis ἴσασι pro ἴδασαν, hoc ex ciuſdem Rheſo, ἀλλ' ἀφρίμιλον τὸ σὸν μένος ἴσασι. Item hoc ſecundæ ἴστε pro ἴδετε, ex Sophocle Colchis, ἐγὼ δὲ μὴ δ' ἴστε τὸν Περσικόν. Hæc Steph. in Lex. ſuo vet. in quo ι ſubſcribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum, quum tamẽ rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ἴδεν facto ex εἶδεν verſo ε in ι, & ſubſcripto ι.

Ἡ̓σο, eras. vel fueras: ſecunda perſona imperfecti ἤμην, de quo ſupra ἦσο antem, aſpiratum. eſt ſecunda perſona imperfecti ἦμην, ſedebam: illud, à them. εἶμι, hoc à verbo ἧμαι. Rurſum verò ἦσο eſt imperatiui modi, habẽsque formã imperatiui præteriti perfecti paſſiui, vt τέτυφ-ο: velut apud Hom. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἑόσα, καὶ ὄΐζυε.

Ἡ̓σπάτευε, partic. ex ἤσπαιρε, pr. perf. act. verbi ἀσπίζω.

Ἡ̓σϑην, aor. 1. paſſ. verbi ἄσαμαι: ex quo & pr. pluſquamperf. paſſ. ἤσατο, & infin. ἄσασθαι. Ex act. autem ἤσαι eſt particip. præt. perf. ἀσηκώς.

Ἡ̓σύεσκε, præt. imperf. verbi ἀσατίω.

Ἡ̓σι, ſcilicet ais: per ſyncopen pro ἤδεισι, verſo ſimul ει in σ: ſecunda perſon. pl. præter. pluſquamperf. ἤδεσαν, ex th. εἶδ-ω, vt proliſitus annotaui in Ἠ̓ψω paulo ſupra.

Ἡ̓σϑω, tertia perf. dualis præt. imperf. ἧμαι: apud Ariſtoph. in Aualib. τὼ δ' ἀμφέτην, id eſt, ὦδε ἐζέσθην, ſedebant.

Ἡ̓τον, tertia perf. dualis præt. imperf. ἧμαι, de quo ſupra. quidam tamen malunt habere pleonaſmum τσ pro τ, vnde, eſſecque ab imperfecto ἐῶ, à th. εἶμι.

Ἡ̓τον autem per ſyncopen factum eſt ex ἐήδειμεν, verſo ει in σ, ex themat. εἶδ-ω, vt ſupra docui in Ἠ̓σϑω, vbi etiam exemplum habes.

Ἡ̓τοι, tertia perſ. ſing. præt. imperf. ἧσται, à verbo ἧμαι.

Ἡ̓τον, ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἧμαι ſignificantis eram: aliis tamen malentibus habere pleonaſmum τσ pro τ, ex imperf. ἐῶν. Eſt à them. εἶμι. At ἦτον, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopẽ paſſa pro ἤδεισον, verſo ſimul ει in σ, ex priora ſing. ἤδ-ειν, quod eſt præt. pluſquamperf. med. verbi εἶδ-ω, vt videbis in Ἠ̓ψω. Ἦτον verò aſpero notatũ ſpiritu, erit ſecunda dualis præter. imperf. ἧμαι ab ἧμαι.

Ἡ̓ωυ δέκεσκε, aor. 1. act. verbi ἀ ὠνυστάζω.

Ἡ̓χ ὀλόσατο, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀχ' ὀλέω.

Ἡ̓ω, fut. 1. act. verbi ἰάω, ex inuſ. them. ἴ-ω, vel etiam futur. 1. act. verbi ἴ-σ-ω.

Ἡ̓ων, ſecunda perſ. plur. præt. imperf. ὦμ ab ἠμί. Ἦτε autem, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda perf. plur. præſentis ſubiunctiui ᾖ, ab eodem them.

Ἡ̓ωτεν, aor. act. verbi ἰάπτω.

Ἡ̓ώτει, præteritum imperfect. actiui verbi ἀείτω: ex quo & præterit. pluſquamperf. ἠείτεα, aor. 1. ἤτησεν, & particip. præt. paſſ. ἠτημένος.

Ἡ̓ώτου & Ἡ̓ων, tertia & ſecunda dualis præt. imperf. ὦ à them. εἰμί. Dicitur etiam ἔσαν & ἔστ, ſed ab ἧμαι, præt. imperf. paſſiuo eiuſdem them.

Ἡ̓ώτω, ſit: per craſin ex εἴτω, vt volunt grammatici. nam ἴω, primitiuum verbi εἰμί, in imper. facit ἔτω, vnde per contractionem fit εἴτω. ex quo τρισσὸ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἔσω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem them.

Ἡ̓γέ, præt. imperf. verbi αὐγίω.

Ἡ̓ώδα, præt. imperf. act. verbi αὐδάω.

Ἡ̓ώδατο, Doricè pro ἠύδατο: ex aor. 1. med. verbi αὐδάζομαι.

Ἡ̓ωδήκει, particip. præter. perf. αὐδάκω, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Ἡ̓ωδις, pręt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ἴδ' ἔω.

Ἡ̓ώθει, aor. 1. paſſ. verbi act. ἀθύω.

Ἡ̓ωλίσθησαν, aor. 1. paſſ. verbi ἀωλίζομαι: ex quo eſt aor. 1. med. ἀωλίσαντο.

Ἡ̓ώξεν, aor. 1. paſſ. verbi act. αὐξάω facientis fut. 1. αὐξήσω: vnde & præt. paſſ. αὔξημαι. præter. autem act. eſt αὔξηκα, & aoriſt. 2. αὔξησα.

Ἡ̓ωρέαν, ἤωρεσ, ἤωρεσο, per ſyncopen pro ἠώρεσάμην, vt volunt nonnulli aor. 1. med. verbi ἀείρω ex εἴρω. Poteſt tamen fingi verbum εἴρω quod faciat aor. 1. act. ἔρ-σω, & med. voce εἴρομαι ſine ἀείρομαι, ſicut facit aor. 2. act. ἔρ-ον, & med. voce εἰρόμην.

Ἡ̓ωρέσθαι, infin. præt. perf. paſſ. à them act. ἀείρω faciente fut. 1. εἰρ-σω ab εἴρω. Dicitur etiam ſine augmento ἐἴρθαι, vt εἴρημαι quoque & ἔἰρθαι.

Ἡ̓ώρεσο, ſecun. perf. aor. 1. ἠωρεσάμην, de quo iam dixi.

Ἡ̓ώτα, aor. 1. act. verbi ἀύω ſignificantis vociferor, apud poëtas, dicitur autem illud per διάλυσιν eſſe factum ex αὔω.

Ἡ̓φείκεσαν, præt. pluſquamperfect. act. verbi ἀφοσέω, ex quo & partic. præt. perf. ἠφοσέκως, & præter. imperf. ἠφοίδεσαν.

Ἡ̓φείδησε, duplici augmento pro ἀφείδεσε. aor. 1. paſſ. verbi act. ἀφείσω, facientis præt. perf. paſſ. ἀφείσμαι.

Ἡ̓φπεκώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφπακώς: partic. præt. perf. act. à themate ἀφπακέω.

Ἡ̓φθαι, infin. præt. perf. paſſ. ἧμαι, ab act. th. ἄπτω.

Ἡ̓φίει, duplici augmento pro ἀφίει: tertia perſ. ſing. præt. imperf. act ex inuſ. them. ἀσείω, pro ἀφίη, quod eſt ex th. ἀφίημι: ſicut ἐπίθει quoque repetimus pro πείθω, πείθω. Varius videtur inuenire ἀφίει vſurpari etiam pro ἠφίει: ſed hoc parũ eſt probabile, opúſque habet exemplis.

Ἡ̓ιμεν pro ἤδειμεν apud Marc. Enang. legimus, capit. 11. ὃς οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et capit. 1. οὐ γὰρ ἤφιεν λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεσαν αὐτόν. Sũt qui dicant eſſe aor. 1. ex th. ἀφίημι pro ἀφεῖα aut ἀφίμην. Sed eſt potius aor. 2. ex them. ἀφίω facientis fut. 2. ἀφήσω, aor. 2. ἧφιον.

Ἡ̓φυσέμην, aor. 1. med. verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.

Ἡ̓φωσέϑαι, duplici augmento pro ἀφοσέϑαι: infin. præt. perf. paſſ. à th ἀφοσέω. Itidemque in aor. 1. act. eiuſdem them. ἠφόσεῦσε dicitur pro ἀφόσεῦσεν. Ambo apud Suidam.

Ἡ̓χι, tertia perſ. ſing. præt. perf. act. ἄχ-ω, à th. ἄχ-ομαι: vt apud Suid. ἄχει ὅτι τὸν ὦδικα. Vnde & infin. præt. perf. paſſ. ἄχθαι.

Ἡ̓χθέσθην, aor. 1. paſſ. verbi ἄχθομαι ex ἀχέομαι faciente fut 1. ἀχθέσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſona dualis præter. imperf.

ἠβάω, ab eodem th. ἄβημι.
Ἠβημι, præt. perf. pass. verbi ἠβάσκω facientis fut. ἠβήσομαι ab inusitato them. ἠβέομαι.
Ἠβήθην, aor. 1. pass. verbi act. ἄγω f. cientis pr. pass. ἦγμαι.
Ἠβήλιμι, odio fui: aor. 2. a. med. verbi ἠβάσκω ex ἠβέομαι. Alioqui est præt. imperf. verbi ἄβημι.
Ἠγχυσα, aor. 1. act. verbi ἀγχύω.
Ἠγνυν, aoristi. 1. act. verbi ἀγνύω. vnde & med. 1. vocis aoristi. 1. ἠγνύ σατο.
Ἠψω, secunda pers. sing. aor. 1. med. ἀψαμαι, à them. ἀπτομαι. Activum autem ἅπτω facit ἥψα, ex fut. ἁψω.
Ἠσκησα, præt. plusquamperf. act. verbi ἀσκέω.
Ἠσχυνα, pr. imperf. act. verbi αἰσχύνω: vnde & plusquamperf. pass. ἠσχυσμαι, & infin. ἠσχύνθαι. & partic. ἠσχυσμένος.

Θ

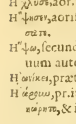

ΑΓΗ, quod Hesyc. exp. ἕδεις, videtur esse secunda person. fut. 2. med. θνήσομαι ex verbo θνάσκω, quod eidem significat, propero: nam θνάσσουσι exp. σπεύδουσι.
Θάϊε, Doricè pro θοῦ seu θοῦϊε: ex them. θάομαι pro θάόμαι, est autem imperat. præs.
Θαλίει poeticè pro θάλλει à the. θαλίω pro θάλω. vnde apud Homerum σὺς θαλίσιος ἀλωῆς.
Θαλφθῆ, aor. 1. pass. subiunctiui modi à verbo θάλπω.
Θάλαβον, aor. 2. act. subiunct. modi, à θαλάω vel etiam θαλέω.
Θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθαύμασε, aoristi. 1. actiui verbi. θαμβέω.
Θανέειν, itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infinit. aor. 2. act. secundum quosdam à them. θανέω, secundum alios à θάνω. Vnde participi. θανέων, & infin. fut. 2. med. θανεέσθαι.
Θάλασα, aoristi. 2. opt. modi ab eodem θαλάω seu θάλλω, vel etiam à θηήσασα secundum alios, quanquam id θηήσασα ex θαλάω originem sumpsit.
Θανέομαι, fut. 2. med. eiusdem them. vnde infin. θανεέσθαι.
Θεόπτα, Ionicè vel Doricè pro θεάσατα, à θάω pro θάλω, vt suprà θαλέω habuimus pro θάλέω seu θαλῶ.
Θαῦσα, imper. verbi θαυμάζω.
Θᾶσαι, pro θέασαι, Ionicè vel Doricè: aor. 1. med. imp. modi à the. θάομαι pro θάόμαι vsurpato. ex quo & θάέω & θαάομαι, de quibus paulò antè. Theocr. θάσσαι φίλῳ· ὡς κεκλόσσεσθε, aspice.
Θαυμαιοῦντες, Ionica & poetica diphthōgi dissolutione pro θαυμαιοῦντες: participi. fut. 1. act. à verbo θαυμαίω.
Θέᾳ, imper. præs. verbi θεάω, per contract. ex θέαε.
Θεᾶν, Ionicè vel poeticè pro θεῖν, assumpto ᾶ metri causa: itidemque θεᾶναι pro act. θεῖν seu θεῖναι.
Θεῖ, pro θέασαι, θεῖο, aor. 2. opt. verbi πίθημι.
Θείομεν, poeticè pro θείμεν, aor 2. act. subiunct. ab eodem th. Faciunt enim poetæ ex illo θείμεν primùm θείωμεν, resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν. & sy stole τὼ ω, θείομεν, quemodo & βείομεν dicunt pro βείωμεν, & τεκτήιμεν pro τεκτήωμεν.
Θεῖναι, infin. aor. 2. act. à verbo πίθημι.
Θεῖσι, per syncopen pro θέασι, vt πτοῖσι pro πτοέασι, scc. persona plur. optat. θείλω, de quo suprà.
Θεάσσατο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθεήσατο: aoristi. 1. act. verbi θεάομαι.
Θέλγω, eodem modo pro ἔτεργω: à them. θέλγω.
Θελήσω, fut. 1. act. verbi θέλω, ex inus. θελέω.
Θέλμι & Θέλημι, Doricè vel Ionicè pro θείω, vt τίθμι & τίθημι pro τίθω. Aor. 2. act. infin. mod. à them. πίθημι. At θέλμι & θέλημι est particip. aor. 2. med. ab eodem them.
Θέρμα, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θερμά: hoc autem θερμά est aoristi. 2. subiunct. modi à verbo act. θέρμω, vt apud Homerum, θέρμω σωρεῦ pro θερμαυθῶ διὰ σωρεῦ, calefiam igni.
Θερέσθαι, Doricè pro θερέεσθαι, à θερέζω.
Θέρματο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθέρμαντο, præter. imperf. pasli. verbi poetici θέρμω.
Θές, pro θέσι. Ponc. aor. 2. act. imper. modi, à πίθημι.
Θεῦδαι, aor. 2. med. infin. modi. ab eodem th.
Θεύδεο, aor. 2. med imper. modi, ab eodem.
Θέτε, tertia pers. imperat. θείς, de quo paulo antè.
Θεῦνδαι, Cretensium dialecto pro θεύεσθαι. Hesych.
Θέωσα, Ionica resolutione diphthongi ει pro θεύσω, hoc autem θεύσω fec. est person. fut. 1. med. θεύσασθαι, à th. θέω, vt πλεύσομαι à πλέω: vnde & infin. θεύσασθαι. Ambo apud Hesych.
Θεύσθην, pro θευσθείην, fut. verbi θέω Doricum potius quàm linguæ communis proprium. vtitur tamen prosæ quidam scriptor apud Suidam, cuius nomen tacetur. οἱ ἓξ ἑκάστου, (inquit) ὁ ὑβρισθεὶς ἐμάνη, ὁ ἀνοιχθεὶς ἐτάθη, id est, θραυσθείς.
Θέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θεῦμεν, aor. 2. act. subiunctiui modi à verbo πίθημι.
Θέων, Ionicè & poeticè pro ἐθεέτην, detracto augmento. præter. imper. pass. verbi Ionici verbi θρύπτω, vsurpati pro θραύω: vnde & infinitiuus θρυφθῆναι pro θραῦναι.
Θεώων, pro ἐθεώοντο, Ionicè primùm abiecto augmento, deinde ε versò in ω. præt. imperf. eiusdem th.
Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο, aoristi. 1. med. eiusdem them.
Θυῶν, præsens opt. pass. secundæ pers. ab eodem.
Θησαύρη, Ionicè pro θησαυρὸν, contracto primum ο in η, deinde ν in α versò & trāslato accentu aoristi. 1. med. optatiu. modi à θησαύω.
Θῦσαι, quod exp. θρύψαι, θλάσαι, per syncopen ex θολόσσαι factum creditur. Est tamē potius aor. 2. a. act. verbi θέω, vt videbis paulo pòst in θῦλαι.
Θῶσαι, fut. 1. act. modi à πίθημι faciēte futur. 1. θήσω: vnde & med. vocis fut. 1. θήσομαι.
Θῶλαι, quod significare aiunt non modò θηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex θηλάσθαι contractum volunt, à θάω: vnde θηλὴ derivata creditur.
Θῆσαι, fut. 1. act. verbi πίθημι, ex θέω: vnde media voce θήσομαι.
Θίζοι, Doricè pro θῖζε: solent enim Dores imper. quosdam in ι, mutata propria terminatione, finire in οι. est autem hoc θῖζε imp. verbi θίζω.
Θιόσεια, thema deriuatum ex θεὸς per syncopen: pro quo Doricè θιόσειος dicitur. Vnde futur. 1. act. θιόξω, & med. θιόξομαι, pro quo & τιθιόξομαι dicitur, sed potius in fut. paulo pòst.
Θοίμιλοι, θοῖο, θοίτερ, reperti aiunt nonulli pro θαμέες, θαῖς, θάτερ, quæ sunt aor. 2. med. à verbo πίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.
Θόρε, poeticè & Ionicè fine augmento. pro ἔθορε, aor. 2. act. à th. θόρνυμι seu θόω: vnde & infin. θορεῖν, & part. θοών.
Θοῦ, per contractionem pro θέω, exempto primum Ionico more ε, deinde ω contracto in ω: aoristi. 2. med. imper. modi à verbo πίθημι.
Θρῆκεσσιν, Ionicè pro ἔθρηξεν, vt ἔδωκεσσιν pro ἔδωσι, abiecto primū augmento, deinde inserto σκε: aor. 1. a. act. verbi θρήγνυμι.
Θρῆξαι, fut. 1. act. verbi θρήγνυμι, habens θρ pro τρ tenuis literæ in aspiratam, vt in sequenti θρῆλυς.
Θρῆλυς, futur. 1. actiui verbi τρέφω, tenui in aspiratam reuersa vt in præcedenti θρῆξαι. nec enim poterat scribi θρῆκαι & θρῆφαι, propter concursum duarum aspiratarum. vnde imperf. θρῆφεν, & partic. aor. 1. med. θρηφάμενος. Inde & infin. aoristi. 1. pass. θρηφθῆναι.
Θραφθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à them. θρέφω: vnde & participi. θραφθείς.
Θυμέλας, participi. aor. 1. act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.
Θῦλαι, θῦλε, θῦλαι, aoristus secundus actiuus subiunctiui modi à verbo πίθημι.

Ι

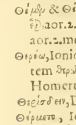

ΙΑΝΘΗ, aor. 1. pass. verbi act. ἰάνω.
Ἴασι, tertia persona plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι. Ionicè fecundum quosdam pro ἴσι: vnde in comp. ἔξιασι, εἰσιασι, παρειασι.
Ἴᾶσι, per contractionem ex ἰάασι: hoc autem ἰάασι Ionicum est pro ἰείσι, vt πιάσι pro πιέησι: tertia persona plur. præs. indic. à them. ἴημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.
Ἰαχαί, Æolicè pro ἰαχή. Hoc autem ἰαχὴ est tertia pers. singul. vel 2. a. act. vel præt. med. ἶαχα: quæ ambo sunt ex them. ἰαχέω.
Ἰαχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à them. act. ἰάπτω faciente fut. r. ἰάψω: vnde & part. ἰαχθείς.
Ἰαχών, part. fecund. gen. ex masc. ἰαχών. Ambo ex præt. med. ἶαχα facto ex them. ἰαχέω.
Ἰγμῆν, participi. præter. pass. ex ἴαμαι vel ἰάομαι: vnde comp. ἀφιγμῆν.
Ἴδη, tertia pers. sing. aor. 2. ἴδον, à them. εἴδω faciente fut. 2. ἰδοῦμαι. Alioqui hinc ἴδη (pro quo Attici & ἴδε dicunt, vt εἶπ) est imperf. ciusdem aor. 2. act. ab eodem them. significans, vide, respice, aspice: vel etiam exce. Pro quo ἰδού quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδού aor. 2. in imp. modi. Dores verò & ἰοὶ & ἰούδε dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἄδε πρὸς θέρεια, ecce iterū hæc adrepit. Rursum ἴδ' pro ἴδε ponitur interdum apud poetas, & significat.
Ἴδιον, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut. 2. act. infin. ab eodem them.
Ἴδδαμ, aor. 2. med. infin. modi ab eodem εἴδω.
Ἴδοσα, Ionica paragoge τῶ σα pro ἴδ: aor. 1. a. act. indic. modi, ab eodem.
Ἰδνᾶ, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδνᾷ, fut. 2. act

act. subiunct. modi. ab eodem εἶδω.

Ἴδωμι, Ionicè pro ἴδῳ. secunda perf. singul. aor. 2. med. ab eodem them.

Ἴδ᾽εἶσα, aor. 1. act. verbi ἰδίω.

Ἴδ᾽μὲν, Dorica siue Æolica τριτοπ. τῶ σ ἐσὶ σὶ pro ἴσαμὲν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδορὲν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἶδα μὲν, vt refert Etymologus apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδ᾽μὲν γὸ οἶδὲ πρεσὸς.

Ἴδ᾽μὲν, per syncopen etiam dicitur pro ἰδίωμεν: quod ἰδ᾽μὲν Ionicũ seu Doricum est pro ἰδεῖν, aor. 1. act. infin. modi ex verbo εἶδω: vt apud Homerum, ἀλλ᾽ ἐθέλω ἴδ᾽μὲν κ᾽ πειρησάμενός σ᾽ ἦτον, volo videre & tueri oculis.

Ἴδ᾽εν, Ionicè pro ἴδωσιν, tertia perf. plur. aor. 2. med. opt. modi à them. act. εἶδω.

Ἴδ᾽μεν, aor. 2. med. indic. ex eodem εἶδω. Actiua autem voce idẽ thema aor. 2. facit ἴδον.

Ἴδ᾽σαν, Bœotico more pro ἴδον. vt ἔλ᾽σαν pro ἦλθον. solent enim Bœoti tertiis plur. imperfectorum & aor. inserere σα. Est autem hoc ἴδ᾽σαν tertia perf. plur. à prima ἴδον, aor. 2. act. indic. modi ex th. εἶδω. Apud Suidam, ἴδ᾽σαν ἀν ὐδ᾽ασπα.

Ἴδ᾽ὸν, aduerbium demonstrandi tactum accentus mutatione ex ἰδὸν, aor. 2. med. imper. modi, ab eodem them.

Ἰδ᾽ὺς a. partic. fœ. gen. ex ἰδία præt. med. verbi εἶδω: vnde apud Homerum ἰδυῖα προφρονέουσα.

Ἴδ᾽ωμι, pro ἴδοιμι dici ἐκπίπτει τῆς ὀξυτονήσεως, tradit Eust.

Ἴδ᾽ω, significans, ἰ. vadeo. est aor. 2. imp. modi ex ἶμι aor. 2. infin. modi quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex th. εἶα.

Ἴδ᾽π, ἴδ᾽τω, præsens imper. act. à th. ἶμι.

Ἴδ᾽εἰ, pro ἴσθι, vt ἐπίστασαι pro ἐπίστᾳ, & ἐπίστω, ἔστω: tertia person. sing. præt. imperf. ἦλω ex inus. th. εἶδω. Eſt interdũ & secunda perf. imperatiui præsentis actiui ab eodem them. pro ἴσθι.

Ἴ᾽εἶμι, ἰσεῖμι, ἰσεῖν. præsens opt. act. ex eodem them. ἶμι, vt πεδεῖμι ex πέδημι.

Ἴ᾽εἰς part. præs. act. eiusdem them. vt πεδεὶς ex πέδημι. est fœm. ἰσεῖσα, neutrum ἰὸν. At ἰσεὶς, est secunda perf. sing. præt. imperindicat. modi pro ἴσθι, mutuatitia ab εἶδω, referri tamen solita ad idem ἶ. μι.

Ἴ᾽εἰσι, tertia perf. plur. præs. indic. act. eiusdem them. vt πεδεῖσι est ex πέδημι.

Ἴ᾽μεν, præsens indic. pass. ex act. ἶμι: vnde imperf. ἴ᾽μὲν & part. ἰέμενος.

Ἰ᾽έμεν, & ἰέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἶναι: infin. præsens act. ab eodem them. vt πεδεμὲν & πεδέμεναι pro πεδεῖναι dicunt iidem. Alioqui ἰέμεναι est etiam particip. fœm. ex masc. ἰέμενος: ambo ex ἶμι.

Ἰ᾽έμενος, & Ἰ᾽έμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, sunt quæ præs. infin. act. à th. εἶμι.

Ἰ᾽έμενος, part. ex ἶμαι passiuo verbi ἶμι.

Ἴ᾽ες, aspiratum, Bœoticum est pro ἴσσαι, nitebantur, ab ἶμι. ἴσσ᾽ autem, tenui spiritu, est tertia persona sing. aor. 1. ἴσσ᾽, asciũ habens ᾽ propter sequentem vocalem, ex th. εἶμι.

Ἴ᾽ενα, infin. præsens verbi ἶμι: ἴ᾽ενα autem est infin. præsens them. εἶμι.

Ἴ᾽ισαν, tertia perf. plur. præsentis ἶμαι: ἴ᾽ισαν autem tertia plur. imperf. ἰ᾽ήμην. At ἰ᾽ισαι est particip. nominat. plur. ex fing. ἰέις, de quo supra.

Ἴ᾽εσαν, tertia perf. plur. præteriti imp. ἦμι, ex ἶμι.

Ἴ᾽εδὸν, tertia dualis præt. imperf. ἰ᾽ήμην ex ἶμι: cuius secun. plur. est ἴ᾽εσθε. tertia singul. ἴ᾽ετο, & tertia plur. ἴ᾽εντο.

Ἴ᾽ξεο, & Ἴ᾽ξεῦ, Ionicè pro ἴξου, imper. præsent. pass. à th. ἴζομαι.

Ἴ᾽ξόμαι, part. aor. 1. act. ab ἰξάνω, ex ἰξάω.

Ἴ᾽ηλε, aor. 1. act. verbi ἰάλλω. vnde & subiunct. ἰήλω.

Ἴ᾽ασι. tertia perf. sing. verbi ἶμι.

Ἴ᾽ση, Ionica & poetica paragoge pro ἴη. Hoc autem ἴη, est tertia perf. aor. 2. ἶα, ex them. εἶμι, faciente aor. 2. indic. ἴσν, ex inus. th. εἶα. Sic ἴησι pro ἴη dicitur, quod est subiunct. præs. ex themate ἶ. μι.

Ἴ᾽ες, imperf. præs. eiusdem them. εἶμι, secundum quosdam grammaticos μεταπτωσις μῦ ϑ᾽ ἐν τῷ ἰς.

Ἴ᾽αω, Ionica diphthongi dissolutione pro ἴαυω: imper. aor. 2. med. à them. ἰαύω ἰαμαι, faciente fut. 2. ἰαύσομαι.

Ἴ᾽ικνη, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Hesio. ἰσῖων᾽ ἡ᾽ ἐς ἄκρον ἴκνῃ, secund perf. sing. aor. 2. med. subiun. modi ab eodem th. ἱκνέομαι, faciente aor. 2. indic. ἰκόμην. ex ἴκαμαι.

Ἴ᾽κμεν, per syncopen pro ἱκάμεν. part. ex th. ἴκαμαι.

Ἴ᾽κάμεν, aor. med. verbi ἱκετέομαι ex ἴκαμαι. vnde infin. ἱκέσθαι, & part. ἱκόμενος. Doricè verò pro ἴκαμαι, dicitur: ἴκάμαν.

Ἴ᾽κτο, præt. pluſq. perf. paſſ. ab eodem th. Niſi quis aor. 2. med. eſſe velit per ſyncopen factum ex ἴ᾽εκτο.

Ἴ᾽κεδι, imper. præs. ex inus. verbo ἴκημι, vt ἴσεδι ex ἵ᾽ημι: ex quo th. eſt & part. ἰκεδὼ vt ἰσεδὼ ex ἵ᾽ημι.

Ἰ᾽κάδην, imper, aor. 1. paſſ. à th. ἰκάπασμαι faciente fut. 1. ἰκάσομαι.

Ἰ᾽λάσομαι, fut. 1. med. verbi ἱλάσκομαι ſeu ἰλάσμαι.

Ἴλδη pro ἦλθη, ab inuſ. th. ἶλαμι.

Ἴ᾽λκηση, Ionica poeticaque paragoge pro ἵλκῃ. Eſt autem hoc ἰλκηι tertia perſ. ſing. præt. perf. act. ſubiunct. modi. ab inuſitato illo them. ἴλκμι, faciente fut. ἴλκ᾽σω ex ἰλάω vel ἰλάσκω: nec vlla alia ab iis tempora in vſu ſunt quàm imperat ἴλκθι ſiue ἴλκεο, præt. perf. opt. ἰλήκοιτε & ἰλήκει. & ſubiunct. ἰλήκω. vt apud Hom. Odyſſ. γ. Ἀλλ᾽ ἄγε μοι ταῦτα ἔκατι, δὸς ἐκτελέσαι τε καὶ ἴλκεσθαι. Et Od. φ. ἐπεὶ κε Ἀπόλλων Ἡμῖν ἰλήκησι, nobis ſit propitius.

Ἴ᾽μϑη, prima perf. plur. præſ. εἶδω, imus. Alioqui ἴσμϑ᾽ & ἴσϑμεν, Ionicè & Dorice dicuntur pro ἴσμεν, ire à themate eodem.

Ἴ᾽νεμ, pro ἴσημι dici ἐκ ἶμι, tradunt quidam recentiores ſed nulla autoricate vel exemplo id confirmantes.

Ἴ᾽ξομαι, f. 1. med. verbi ἰκνέομαι mutuatitium ab ἶκμαι.

Ἴ᾽ξος, Bœotica dialecto pro ικν. ſolent enim ij κ in ξ commutare, dicentes itidem ἐξέκατ pro ἑκάτ, quorum hoc ἐξέκατ, eſt præt. med. verbi ἑκάω pro ἑκάκατ, vti iam dictum eſt, apud Ariſtoph. ἐξέκατ γοῦν ἐφίλουν τοῦτ᾽ ἀμφοῖν: illud verò aor. 2. act. ind. mod. à th. ἶκω: apud Hom. Il. κ. ἀλλὰ σ᾽ ἐδὲ Θρήκῃς. κείθεν τὸ ἔξος ἱκάνει. Et Iliad. γ. Οἱ ἔ Πύλον Νελῆ᾽ ἐυκτίμενον πολιήτορι ἔξος. Itidémque alibi, Οἱ ἔ᾽ ἔξος κείθεν Δαναὸς ἄμυνα.

Ἴ᾽ουμ, ἴσες, ἴοι, opt. aor. 2. act. à th. εἶμι. Facit enim εἶμι aor. 2. ind. modi, ἴον, ex inuſ. th. εἶα, vnde & partic. ἰών.

Ἴ᾽σαν, præt. imperf. act. verbi ἴσημι, mutuatitium ab ἵ᾽ημι, vt πέδημι facit interdum πέδησαν ex πεδέω.

Ἴ᾽πόσομαι, fut. 1. med. verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, ſed parum probabile. nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, vt ἵσταμαι facit στήσομαι ἵπτησομαι autem ſicubi reperitur, eſt à verbo ἱπτάω, quod tamen reiicit Phrynicus.

Ἴ᾽σάτω, Ionicè pro ἱκέσθω apud Herod. à th. ἱκνέομαι.

Ἴ᾽σσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴ᾽στασι, tertia perf. plur. præt. perf. ἵστ. ex th. ἵστημι. Interdum per syncopen poſitum reperitur pro ἴσασι, tertia perſona plur. præt. imperf. ἴσταν, ſciebam, ex th. ἴσημι, vt apud Hom. τὰ δ᾽ ἴσασι θεὸς τὰ ἕκάστυπε.

Ἴ᾽στεις, præt. perf. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἴστε, vt ἴστε ex ἵ᾽στημι.

Ἴ᾽στοσι similiter pro ἴσασι cõtra morem aliorum verborum in μι, Doricè, vt volunt nonnulli tertia perſ. plur. præſ. ἴσημι: debuerit enim φασιωσασῖοι, vt ἐσάσι ex ἵστημι, πεμφθέσι, ex πέμφθημι, & ſimilia.

Ἴ᾽στε pro ἴστασι, ſecunda perſona ſing. verbi ἵσταμαι. Varin. ἴστε exp. μεθίστε, deriuans ex πεμι ſignificante χώρισιν. ea tamen cũ diphthongo potius ſcribenda forent εἰστε, εἵσασι. Quanquam & apud Heſych. legimus ἴστα πε expoſitum ἀμείβου, itidem pro ἔστατε, aoriſt. 1. med. verbi act. εἶδω facientis fut. 1. εἴσω. At ἴστατε, quod Suidas aſſert pro κρῖβώσατε, eſt à themat. ἵζω itidem aor. 1. med.

Ἴ᾽στω, imperat. præſens duo ſignificans, nimirum γίνεσθε & ὕπαρχε. Prius eſt ab ἴσημι, per ſyncopen pro ἴστασι. vt & iu tertia perſona ἴστω pro ἱστάτω, itidémque in duali ἴστων pro ἴστασθον, & in plur. ἴστε pro ἴστασθε pro ἴστασθε. Poſterius autem ἴστω ſignificans ὕπαρχε, eſt ab εἰμί, à poſteris Homeri vſurpatum pro ἔστω, nec ſimiliter facit ἴστω in tertia perſona, vt præcedens, ſed ἔστω, & ſic deinceps, vt cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴ᾽σκε, apud Heſych. legitur cum his duabus expoſitionibus, ἰσθρύετο, προβλῆθη. Ad quod ad ἰσθρύετο attinet, ſcribendum eſſet potius aſpero ſpiritu ἵσκετο à th. ἵζομαι: quod verò ad περιβάλλετο attinet, ſi ἴσκετο in ea ſignificatione ſcribam⁹ⁿus, videtur amiſſiſſe primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσκετο à th. εἶα, ſi quidem apud eundem legimus εἴσαμαι expoſitum ἐσθῆτι ἕσαμαι: necnon ἐσθίμενος, ἐσθιόμενος.

Ἴ᾽σα, præter. imper. verbi ἴσημι, tertia perſona ſingulari ex them. ἰσ᾽άω, vt πέδημι, ſeimus facere πέδησα & ἵ᾽ημι ἴει, ex πέδημι & ἴεω. Eſt interdum & præſens imperatiui, itidem contractum ex ἴσα.

Ἴ᾽σαο, Ionicè exempto σ pro ἴ᾽σασο: ſec. perf. ſing. præt. imperf. ἰσάμην, ex paſſ. them. ἴσαμαι.

Ἴ᾽σο, per ſyncopen ex ἴσασο, quod eſt verbi ἴσημι ſecunda perſona plur. modò in præſenti indic. pro, ſcitis, modò in præſenti imper. pro, ſcite.

Ἴ᾽σιο, aduerbium ἀττικὸν ex th. εἶδω, amiſſo ι diphthongo. nam olim σισ᾽ον ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſt.

Ἴ᾽σι, interdum eſt tertia perſ. ſing. præteriti imperf. ἴσκω ex ἴσημι, interdum ſecunda imperatiui præſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperf. actiuorum fiunt ſecundæ imperatiuorum, abiecto augmẽto, idque tam in verbis in ω terminatis quàm

finitis in μι: nec enim solùm ex ἐδίδει, φίλει, ἐζίζα, ἵλαγε, fit ἔδοι, φίλοι, βόζαλγε: sed etiam ex ἵστη, & ἵστημπλα, fit ἵστη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι factos per apocopen velint ex iis qui in σι finiuntur, breui quę præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλασι & ἵζασι fieri φίμπλη & ἵστη. Etym. & Varin.

Ἴστω, per syncopen pro ἰστάτω, tertia pers. sing. imp. modi ex the. ἴστημι: itidémque ἵστων pro ἰστάτων dicitur, & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστων, autem per contractionē ex ἴστασο, quod Ionico more factum est ex ἴστασσο, exempto σ. sunt verò hæc secunda pers. sing. vel præt. imperf. pass. ἱστάμην, vel imper. præs. pass. à th. ἵσταμαι.

Ἵστων, pro ἴσταν, per contractionem ex ἴστασν præt. imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per syncopē pro ἰστάτων, est tertia pers. dualis imper. præs. ex th. ἵστημι, vt in ἴσθι suprà admonui.

Ἰχανάα, poetico pleonasmo pro ἰχανῶ, ex th. ἰχανάω. Itidémque ἰχανάασι pro ἰχανοῦσι.

Ἰχανόων, itidem poetico pleonasmo pro ἰχανῶν, & ἰχανόοντα pro ἰχανόντα, part. præs. act. ab eodem th.

Ἰχάνω & Ἰχάνομαι, Ionicè & Doricè pro ἵκνω: inf. præs. à th. ἵκω.

Ἵχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἵκεσο imper. præs. pass. ab eodem th. cuius imperatiui secunda plur. est ἵκεσθε.

Ἰχάνῃ, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἵκνῃ.

Ἴτον, secunda persona dualis interdum præsentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperf. εἶν ab eodem them & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, quæ seruit & imperatiuo.

Ἴτε, apud Aristoph. pro ἴσατε, vt schol. ipsius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia pers. sing. imper. præs. ἴσθι. Ἴτων autē & Ἴτωσαν, sunt tertiæ dual. & plur. num. ab eodem.

Ἴφιο, Ionicè pro ἴψασο, exempto σ secunda pers. singul. aorist. 1. med. ἰφάμην à them. ἵπτω, pro quo Atticè per contractionem dicitur ἵψα. Homerus, μέγα δ' ἴφιο κοῦ ἀχαιῶν. At præteriti ἴφα, quod ab eodem ἵπτω affertur, rarum admodum existimo vsum esse.

Ἰώ, præsens act. subiunct. modi ἴωμι ex ἰέω.

Ἴωμῆν, aorist. 2. act. subiunct. verbi ὦμι ex εἶν, ex quo facit aorist. 2. ἶον.

Ἴων, part. ic ex eodem aor. ἶον, cuius fœm. ἴοῦσα.

K

KAββαλεῖν, Dorica συγκοπὴ, & πρωτ. dicitur pro κατεβαλεῖν: itidémque κάββαλον, pro κατέβαλον. quę ambo sunt aor. 2. act. sed prius infinit. modi, alterum indicat. à them. κατεβάλλω.

Κάδ δ' ἔβαλε, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κάδ δ' ἔβαν, itidem pro κατέβην ἢ, à κατα βῆμι.

Κάδ δ' ἰχνέῖν, similiter pro κατέβη δέ.

Κάδ δ' ἄστος φίλοῖσι pro κατεβήσετο ἢ ἄστοῖς.

Καδ δ' ἀφέτην, Doricè vel Æolicè itidem pro κατεδρέτην, aor. 2. act. verbi κατεδράθω seu κατεδρήθω, facientis futur. 2. κατα δρᾶθαι.

Καδ δ' ὅσσαι, itidem pro κατέδυσαι, aor. 2. act. infin. modi à them. κατα δύω.

Κάδριον autem, quod Hesyc. affert pro κάθιον, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθίδρυσον.

Καέει, part. aor. 2. pass. ἐκάην, ex act. th. κήω.

Καέσομαι, f. 1. pass. ex eodem aor 2. ἐκάην.

Καθαψάμην, aorist. 1. pass. infin. modi, à them. actiuo καθάπω. Affertur & præter. perfec. pass. infin. καθάφθαι per syncopen pro κεκαθῆφθαι.

Καθ δάμασε, καθ δ' ἄρα, καθ δ' ἔτας, f. 2. m. verbi καθ δάμνω vnde & fut. 1. pass. καθ δαμασθῆναι.

Καθεῖλεν, præt. perf. act infin. modi à them. καθέλω faciente præ. perf. indic. modi καθεῖλα: vnde & participium καθειλεκώς. Passiua autem voce præt. perf. facit καθέλημαι, vnde participium, καθειλημένος, demissus.

Καθέλεν, aor. 2. act. verbi καθέρπω ex inus. th. καθέλω.

Καθέλομεν, aor. 2. act. infin. modi, à th. καθέλω.

Καθεῖτο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab eodem th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖχα & καθέῖρκα, præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi act. καθείργνυμι ex καθέῖργω.

Καθές, partic. aor. 2. act. à th. καθίημι.

Καθέσσε, aor. 1. act. verbi καθέζω vel καθῶ. habens aſcitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῦτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. à th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθῆκε, fut. 2. act. verbi καθίκω ex inus. th. καθῆλα, vnde infinit. aor. 2. καθεῖκεῖν, & partic. καθεικών.

Καθῆκε, fut. 1. act. verbi κατήχω. vnde med. καθήξομαι.

Κάθηο, Ionica diphthongi dissolutione pro κάθου, de quo mox.

Καθῆς, aor. 1. act. imper. modi, à th. καθίημι.

Καθῆσαι, aor. 2. act. verbi καθίημι, vt κατησάμην, facit κατῆσαι.

Καθῆσάμενος, partic. præt. perf. pass. καθέσαμαι, ex act. them. καθίσημι.

Καθεσκώς, partic. præteriti perfecti act. καθέσκα, ex eodem themate.

Καθεσσάμενος, partic. eiusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεσάσκω, vt volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθίσημι habere præt. med. καθέσαμαι & καθέσασθαι, ex quo per contractionem fiat hoc participium καθεσσάμενος.

Καθῆτ, secun. pers. singul. verbi καθήμαι, pro κάθασαι, vt volunt nōnulli. tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθηαι, indéque Attica contractione κάθῃ.

Καθῆται, aor. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθίω. irregularis autem est pro καθῆσαι, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoq; pro ἔθησα & ἔδοσα dicuntur.

Καθῆτ' ἔθαι, aor. 1. pass. verbi καθαμάω facientis fut. 1. act. καθαμήσω præt. pass. καθάμημαι, habet autē syſtolen pro καθῆσθαι, vt ἐρῆσθαι. Ex eodem καθαμᾶσι est & imperf. act. καθάμεσκον: apud Homerum pro καθάμεσκον.

Καθῆστο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. καθαμάω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθῆσθε autem est tertia persona imperatiui κάθησο, ex eodem them.

Καθῆσο, tertia persona sing. præter. imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθίω, vt κρίει ἐπίβῃ, pro καθίη, σφίη, βλῆθι. Ex quo καθίημι est & participium. καθιείς, & infin. καθιεῖναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. eiusdem them.

Καθίκω. Ionica resolutione diphthongi pro καθίκω, aor. 2. med. à the. κάθικόομαι faciente fut. 2. κάθικόσομαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor 2. καθικόμην est aor. 2. sub. καθίκωμαι.

Καθίζω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίξῃ & καθίζας pro καθίσῃ & καθίσας à th. καθίζω.

Καθίημαι, Atticè pro καθίσημαι, f. 1. m. ver. act. καθίζω.

Καθίσα, imper. præt. verbi καθίσημι ex καθίσάω.

Κάθου, aor. 1. med. imper. modi, à them. act. καθίημι, vt κατησάμενος facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθωσο factum velint, primum ὑπόλοιπα τῶ σ, deinde συνωλῆθαι, & contractione τῶ ο συνεσταλμένῳ ἢ τῶ ο.

Καθορέῖς, part. aor. 2. act. à th. καθορίνω: ex quo & aor. 2. med. infi. καθορέῖσθαι. Ex eodem καθορίνω, est aor. 1. act. καθορῆναι, irregulariter pro καθορῆσαι. ex quo med. voce καθορηναίμην. Item καθορῆς, fec. pers. fing. aor. 2. act. ſtib. modi.

Κάη, aor. 2. act. ſubiunct. modi à them. κήω, faciente fut. 2. καύσω. At καῦσαι est infin. aor. 2. pass. ἐκάην ex act. ἔκαυν.

Κακκείῃ, Æolica ſyncope pro κατακείεαι, quod est κοιμᾶσαι ἢ κεῖσθαι dormiturire.

Κακκεῖν autem, est Æolica itidem ſyncope pro κατακεῖναι, quod est κατακλῖναι, nam κεῖσι ſiue κῆσι, aoriſt. 1. act. facit non ſolùm ἔκαυσα, ſed etiam ἔκηα.

Κάκτειτο, itidem per ſyncopē pro κατέκτητο: præt. imperf. act. verbi κατακτείνω. Itidémque κάκτεται, pro κατέκτηται, in aor. 2.

Κακχύσαι, ſimiliter pro κατακχύσαι: aoriſt. 2. act. infin. modi à κατα χύω.

Κακχυτῆ, quoque pro κατα χυτεῖ poſitum videtur ab Heſych. tamen ex χρᾶπατείνει, κρᾶ ραγεῖ.

Κάλεσσ', Ionicè pro ἐκάλεσας, præt. imperf. act. verbi καλέω. Itidem Ionicè in præſente optatiui paſſ. καλεοίμεθα dicitur pro καλοίμεθα.

Καλεσώτας, Ionicè & Doricè pro καλοῦντας, ab eodem. Et καλεσῶ τὸ pro ἐκαλεσώτο.

Καλήμεν, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex κεκλήκω vel κέκλημι, vt annotat Euſt. apud Hom.

Καλήμην, pro καλεόμην, vt τοιήμην pro τοιούμην, Æolica μετάθεσις τῆς υ εἰς θ ἢ ῃ, vt tradit Varin. Niſi potius ſit part. ex them. κελομι.

Κάλεπτον, Æolica ſyncope pro κατέπτην: aor. 2. act. verbi act. καπαλέπτω. Sic κάλεπτ-ῆν iidem dicunt pro κατέπτην.

Κάμμελον, itidem pro κατέμελον poſitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne ſcribendum ſit κρέλλον.

Καμμορήσας, eadem ſyncope pro κατεμόρησας, quod eſt κατακλῶσαι apud Heſych.

Καμμόρησι, ſimiliter pro κατεμόρησι: Lac onicum tamen id eſſe dicitur.

Καμμορίσαι pro κακομορίσαι ſeu κακοπαθῆσαι, ex nomine κάμμορος, vt ſurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύει, eodem modo pro κατεμύει.

Κάμνει, Ionicè pro ἔκαμεν, abiecto augmento: aor. 2. act. verbi κάμνω: vnde & part. καμών, facit enim fut. 3. καμοῦμαι, vt πάσομαι, ταμοῦ.

Ἐκαθῆ

Κατέθην, aor. 2. act. infin. modi, à th. κάθημι significante perimo. vnde part. κατάς. Ambo apud Hesych.

Κάτπεσε, Æolica syncope pro κατέπεσε, quod est aor. 2. verbi κατα πίπτω, mutuatitius à κατα πετάω.

Καρθῆναι, aoristi. 1. passi. infinit modi à them. act. κάρω facit enim id futur. 2. καρθήσομαι, aoristi. 2. κάρεσον vnde aoristi. 2. passi. indic. modi ἐκάρθην.

Κάρρεθεν, Æolica syncope pro κατερρύηεν, apud Eustath. qui exp. κατωφέρη.

Κατεῦναι, poetica μετάθεσει pro κοιτῶναι, quod est aor. 1. act. infin. modi à them. κοιτάω.

Κάχετον, Æolica syncope pro κατήχθη, præter. imperf. act. verbi κατα χέω, apud Homer. Itidem κάχητο dicitur pro κατήχητο, quod est aor. 2. med. indic. modi, à the. κατήχω mutuante fut. 2. κατα χήσω, & aor. 2. act. κατήχεν, ex them. κατα χέω.

Καυθέα, per apocopen pro κατεθέα, apud Atticos: aor. 1. act. imper. modi à themat. inus. κατέθεον, pro quo vſurpatur κατα θέω.

Καταβύσσομαι, Doricè pro κατα δύω, à them. κατα δύσω.

Καταδυτε, Ionicè pro κατα δύετε; præſens imp. paſſ. à them. κατα δύσομαι, quod ex fut. in præſ. abiit.

Καταιμᾶθ-, poeticè pro καθαιμᾶθ-, part. præter. perf. paſſ. ex th. καθαίνυμι ſeu καθαίω, faciente præt. paſſ. καθᾶσμαι. (quod tamen præteritum commune eſt & verbo καθαίνυμι.) Similiter κατα νεύω eſt à κατανεύω ſeu καθαίνυμι poſito.

Κατασεῖσαι, aor. 1. m. verbi κατα σείω ex inuſ. th. κατίω.

Καταφριάθ-, Ionicè apud Herodotum pro καθαριεύμθ-, ab Ionico them καταφρέω pro καθαίρω.

Κατάκηνα, aor. 2. act. imper. modi à them. κατα κάμνω.

Κατακτανέσθαι, aoriſt. 2. med. infinitivi modi, à themat. act. κατακτείνω.

Κατακυρῆναι, aor. 2. paſſ. ſub. modi. à th. act. κατακύρω faciente fut. 2. act. κατακυρῶ. vnde & part. aor. 2. paſſ. κατακυρείς.

Κατελέμθη, Ionicè pro κατελέχθη: fut. 1. act. infin. modi à them. κατα λέγω, apud Homer.

Κατεπτήτην, ſecùdum quoſdam pro κατεπτήκειν, exempto per ſyncopen ν, & ω in ν verſo: partic. præt. perf. act. verbi κατα πέτω ex κατεπτέω. Vide & Πτῆναι.

Κατεπτήμεναι, aor. 1. a. ct. opt. modi. à th. κατα πτάμαι.

Κατεσθέ, aor. 1. paſſ. ſubinunctiui modi à th. act. κατασείω faciẽte fut. 1. act. κατα σέσω ex inuſ. verbo κατα σω.

Κατεφθίατο, aoriſt. 1. act. paſſui ſubiunctiui modi, ab act. themate κατα φθίω.

Κατεφυσόωσθαι, f. 1. med. infin. modi, à the. κατα φυσάω, vnde eſt & aor. 2. m. infin. modi κατα φυσάσθαι.

Κατέχη, aor. 2. act. ſub. à them. κατα χέω mutuante fut. 1. act. κατα χεῶ à κατα χίω. Vade & infin κατα χεῖν & partic. aor. 2. med. κατα χόμενος.

Κατέχυτο, aor. 1. act. ſub. modi, à th. κατα χύω, faciente aoriſt. 1. act. indic. κατέχυτα.

Κατεχύσθη, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατέχω ſeu κατέχυμι, diſſoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηχῆσθαι. vnde partic. κατηχ ύμ ενος. Et κατα χύη, eſt aor. 2. paſſ. indic. modi ab eodẽ them. Inde eſt & aor. 1. act. κατέχεα pro κατέχυ.

Κατέδυν, aor. 2. paſſ indic. modi, à them. act. κατα δύω, vt κατηρύκ à κατα ρύω.

Κατεδήδυκεν, præt. perf. act. verbi κατέδω, Atticè pro κατεδήδοκεν, à κατέδω. vnde & paſſ. κατεδήδυμαι.

Κατεῖτ, præt. perf. med. verbi κατεῖμι ex κατίω, vt tradit Varinus.

Κατίλοχε, Atticum præter. perfect. act. verbi κατα λέγω pro κατα λέλοχε.

Κατῖκτο, aor. 1. act. verbi κατα κείρω.

Κατίκλη, quod Heſych. affert pro σκοπὸν ἔδωκε, videtur eſſe aor. 2. act. verbi κατα κλίνω, ex quo eſt aoriſt. 1. act. κατεκλῖνα apud eundem.

Κατκόπασεν, aor. 2. paſſ. indic. à th. act. κατα κόπτω.

Κατίκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατα κτείνω, ſecundum alios pro κατέκτανεν ex κατακτάνω.

Κατίκτανδεν, Bœotica ſyncope pro κατεκτάνθησαν, aor. 1. paſſ. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατα πέφνα, paſſ. κατέκτα μαι, tanquam ex κατακτάνω.

Κατλελάκτο, Ionicè pro κατελέλακτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. κατα λάζω.

Κατῖσαι, aor. 1. act. irregularis pro κατέσῃ, ab Ionico th. κατιέω, quod ſubſeruit verbo κατοφίω.

Κατνήσατο, aoriſt. 2. paſſ. verbi act. κατα νάομαι, facientis fut. 2. act. κατανήσω.

Κατπλώκατες, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi κατα πλέω ex inuſ. th. κατπλώκω ſeu κατα πλώκω, vnde & pr. med. κατπλώκα: ambo Hebraeia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατλώκατες & κατλώκα.

Κατπλώσθη, præt. med. verbi κατπλώω, ſecundum quoſdam grammaticos, quod ſic formant. Dicunt ex ὤθω fieri primùm ἐπλώθη, metatheſi literarum: inde præt. med. πέπλωσθαι, & Attica duarum initialium literarum præſentis reduplicatione πεπλώσθαι vnde præmiſſa propoſitione κ', κατπεπλώσθαι.

Κατπτόμεθα, aor. 1. med. verbi act. κατα πτάω, apud Heſ.

Κατπτόσθαι, a. t. paſſ. verbi act. κατα πτάω.

Κατπτόσθαι, a. t. paſſ. verbi act. κατα πτάω, facientis fut. 1. κατα πτώσω ex inuſ. them. κατα πτόω.

Κατπτώθη, aor. 2. paſſ. verbi act. κατα πτώσκω, facit enim id fut. 2. κατα πτώσομαι, ex κατα πτώσω vnde aor. 2. κατα πτώθην, ex quo paſſ. aor. 2. κατα πτώμεν: quidam tamen malunt dicere eſſe aor. 2. act. ex them. κατα πτάμαι.

Κατῖσεν, aor. 2. act. verbi κα θίζω, cuius tertia perſona plur. κατίσσαν.

Κατίσθησε, aor. 1. act. verbi κατα φίλω, apud Heſych. qui exp. ἀφίκνεῖσθαι ἐποίησε.

Κατῳδαμῶθ-, part. præt. perf. paſſ. ex th. act. κατα δαμάω.

Κατκει, Ionicè pro κα θήκει, ex Ionico themate κατίκω pro κα θήκω.

Κατκιμένη, præt. imperf. act. verbi κατα κείω: vnde & præt. paſſ. κατα κείσομαι, & aor. 1. med. κατηκεσάμην.

Κατκοίμεσαν, præt. perf. paſſ. verbi act. κατα κοιμίζω.

Κατκακίμεν, Ionicè pro κα θήκαμεν, part. fœm. præt. perf. act. ex th. κα θήκω ſeu faciente fut. 1. κα θήσω.

Κατκύθη, aor. 1. paſſ. verbi act. κατα ρύτω.

Κατλύσατ, aor. 1. act. verbi κατα φέρω.

Κατλωκα, præt. med. verbi act. κατα γνω ſeu κατιεῖκα, ſubſeruiẽtis verbo κατοφίω.

Κατμένει, præt. imperf. veibi act. κατα ροάω.

Κατῆρε, aor. 1. act. verbi κατα ῥέρω.

Κατῆρι, Ionicè pro κα θῆρε, à th. κατα ρέω pro κα θαίρω.

Κατηρύσατο, præt. imper. paſſ. verbi act. κατα ρύω.

Κατόδωκε, Æolica ſyncope pro κατέδωκε: aor. 2. act. verbi κατα δίδω κω ex κατα δώσω.

Κατδέμθη, itidem pro κατεδέμθη: hoc autem Ionicè vel Doricè pro κατεδήθη, quod eſt aor. 2. act. infin. modi, à th. act. κατεσθίω. Similiter κατδω pro κατδῶ. Hoc autem pro κατεδῶ ſeu κατα φάω, quod eſt aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Κατίαπ, tertia perſo. plur. præſentis κάτειμι, at κα θίαπ, præſentis κα θίημι.

Καυάξας, pro κατάξας, ſublato primùm τ, deinde eius loco inſerto υ more Æolico, vt in αὔρη pro ἀήρ, aor. 1. act. optat. modi: itidémque in infin. pro κατάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem καταξαι eſt à κατάγω ſeu καυάγνυμι ſignificante, frango.

Καυχάασθαι & Καυχᾶσθαι pro καυχᾶσθαι in ſecunda perſona dici annotant grammatici quidam recentiores.

Κιάσασε, poeticè metri cauſa geminato σ pro κιάσαι: part. aor. 1. act. à th. κιάζω.

Κίατα, & Κίασα, Ionicè pro κίιτα, & κίισα, abiecto etiam augmẽto in poſteriore, ſicut ἀνίατα, iidem dicunt pro ἀνίιτα, & ἀνασιάσατο, pro ἀνασίισατο.

Κείατε & Κειάθ-, pro καίσατε & καισάθ-, dicitur, tanquam ex καίω tambo aor. 1. actiuum actiui, alterum medij.

Κείατα & Κείατο, rurſum Ionicè pro κίιτα & ἔκειτο, inſerto etiã ι metri cauſa.

Κεισόμεν & Κεισόμεθ, Doricè pro κίισομεν, à th. κίμαι.

Κικαδέσσεν pro σιμέσεν & χρόσεδαι πιέσσειν ex χέζω deriuant. nam ex fut. 2. χαδέω, faciunt κικαδέω, per anadiplaſiaſmum & προπλῶ πρ ῷ εἰς κ vnde & fut. 1. med. κικαδέσσομαι. Similiter ex ἵζω faciunt κικάδοι, & med. voce κικάδοιτο.

Κικαθ μέν verſo σ in θ dicitur pro κικασιθ-: vt ἴδιαθ pro ἴσιθι eſt autem id præt. perf. paſſ. verbi act. κάζω.

Κικάπτακα, duplici augmento pro κάπτακα dicitur, in præt. perf. act. verbi κάπτω.

Κικάμε, poetico anadiplaſiaſmo pro κάμε, quod eſt aoriſt. 1. act. ſubiunct. modi à th. κάμνω.

Κικάθθη, præt perf. paſſ. infin. modi, à th. act. κίρω. facit enim id fut. καθέ, præter. κίκαρκα, & in pr. pluſquamperf. ἐικεκάρκειν, in paſſ. κίκαρμαι.

Κικάθη, præt. perf. paſſ. infin. modi à th. act. κάζω faciente præt. paſſ. κίκαρμαι: cuius ſecunda perſona κίκαρσαι apud Hom. legitur, geminato metri cauſa σ, pro κίκασαι.

Κικαίδαν, præt. perf. paſſ. infin. modi à verbo act. κάω, faciente fut. 1. act. καύσω.

Κικαφότες, Ionicè pro κεκαφότες: part. præt. perf. act à the. καφίω, quod ex κίκαφα, præterito perf. act. verbi κάπτω eſſe factum dicitur.

Κικινήατο, præt. perf. paſſ. verbi κινέω, Ionicum pro κεκινημθοι εἰσί, vt πεπτήατο pro πεπτήνται, ſeu πεπτημθοι εἰσί.

Κέκαδμαι, præt. perf. paſſ. verbi κάνδω, habens verſum ι in α, vt ἔρεμμαι.

Κεκλάγξα, poetico anadiplaſiaſmo pro κλάγξα: itidémque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι: ambo futura ſunt verbi κλάζω vel κλάγξω.

κεκλασμένων. Varin. affert pro κεκλασμένων vſurpatum : quorum vtrunque eſt part. prætpaſſ. à verbo κλάω. facit enim id præt. perf. paſſ. κέκλασμαι, vnde etiam in pluſquamperf. κέκλασο, Ionice vel Atticè pro ἐκέκλασο, omiſſo augmento.

Κεκλειμένῳ, itidem pro κεκλῃσμένῳ· afferturˌà them. κλείω, facienteˌpræt.paſſ. & κέκλειμαι & κεκλεισμαι. quorum hoc tamen vſitatius eſt.

Κέκλιλο, Ionicè pro κέκλιν, reſoluta diphthongo: quod eſt imperatiui præſentis ˌà poetico verbo κέκλομαι habente pleonaſmũ τῦ κ pro κέκλυμαι. Itidem κέκλιτο ab eodem eſt, augmento carẽs pro ἐκέκλιτο. Apud Heſy. verò & κεκλῆ legitur, expoſitum itidem κεκλίσει, κεκλιεῖ, à th κεκλίω.

Κεκλίαται & Κεκλίασι, Ionicè pro κέκλιται & κέκλιντο, vt κεκινήαται pro κεκίνηται. tertia perſona pluralis pr. perf. & pluſquamperf. paſſ. à verbo κεκλίω, faciente fut.1. act. κεκλίσω, & pr. κεκλιήκω, ex inuſ. th κλίω.

Κέκλυσο, præt. perf. med. verbi κλύζω, habens τροπὴν τῦ α εἰς ῠ pro κέκλυσα : vnde part. κεκλυσὼς apud Hom. Ab eodem κέκλυσα fit thema κεκλύσ, ex quo part. κεκλύσ ων apud eundem.

Κεκλύσομαι, fut. paulo poſt verbi act ui κεκλύσω, ex ſec. perſ. pr. perf. paſſ. κέκλυσο : facit enim præt. paſſ. κέκλυμαι, ex inuſ. them. κλύω, ex quo habet futurum κλύσω.

Κεκλίκασι, & Κεκλίκαται, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο, ſeu ἐκέκλιντο: tertia perſ. plur. præter. perf. & pluſquamperf. paſſ. à the. κλίνω, vt κεκλίκασι paulo antè.

Κεκλόμβυς, part. poetici verbi κέκλομαι vſurpati pro κέκλυμαι. Vnde & imper. κέκλυ pro κέκλυ.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε verſum in ῐ, vt πέπτωφα. & ſimilia : vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poetico anadiplaſiſmo pro κλῦθι. imperat. præſ. verbi κλύω.

Κέκλυσμαι, præt. imperf. paſſ. verbi act. κλύω.

Κεκμακώς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Heſy. itidem pro κεκμῆτας, quod exp. κεκοπιακώς, videtur legendum κεκμᾶτας, vt Doricum ſit pro κέκμηκας. Eſt autem κέκμηκα pr. imperf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κημῶ, vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τρώω. Vnde part. κεκμηκώς.

Κεκμηκὼς, apud Hom. Ionica τῦ κ ὑξυρίσει pro κεκμηκὼς, vt κεκαφηὼς paulo antè pro κεκαφηκὼς, & ſimilia alia. Præterea verò κεκμηκότος idem dicit pro κεκμώτος, metri cauſa.

Κέκνασμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. κνάω.

Κέκομμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. κόπτω.

Κέκονα, apud Sophocl. pro ἔκτονα, ciecto τ, ideóque reduplicata initiali litera præſentis præt. med. verbi κτείνω. Etym.

Κεκορυθὼς, Ionicè ponitur pro κεκορημένος, apud Homer. exempto κ, vt de bobus, οὐδ' ὅσα κεκορυθότα πόλλ'. Vbi etiam nota κεκορυθ'ὼς, neu traliter vel paſſiuè vſurpatũ pro κεκορημένῳ ſeu κεκριδότι ſatiari, ſaturi.

Κεκορυθμένῳ, ab eodem per ſyncopen vſurpatum creditur pro κεκορυθαλέῳ, quod eſt participium præteriti perfecti paſſiui, à themate actiuo κορύθω. Sed verſimilior Euſtathij opinio eſt qui κεκορυθμένῳ, dictum τροπῇ τῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσσμένος à them. κορύσσω, præſertim cum particip. κεκορυσσμένῳ legatur apud Heſychium.

Κεκοτηκὼς, pro κεκοτηκὼς, Ionicè, vt κεκορηκὼς pro κεκορηκὼς paulo ſu prà, exempto κ, veluti κεκοτηότι θυμῷ, apud Homer. Eſt autem particip. præt. act. à them. κοτέω.

Κεκὸ θαι, prǽt. perf. paſſ. infin. modi, à them. act. κόπτω.

Κεκράανται, poetico pleonaſmo τῦ α & Ionica detractione augmẽti dicitur pro ἐκέκραντο, præterit. pluſquamperf. paſſ. verbi act. κράω. Similiter φαάθη pro ἐφάνθη reperitur apud poetas, à φάω.

Κέκραγα, præt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2. κεκρᾱγήσ Ex quo & thema κεκράγ ω fit vt κεκλήγ ω ex κέκληγα. At κεκρᾱγότες, quod Heſych. affert pro κεκυρᾱγότες, eſt ex th. κεκρᾱγέω.

Κέκρακα, præt. perf. act. verbi κεκράω facientis fut. 1. κεκράσω, per ſyncopen pro κεκέκρακα. Itidémque in paſſiua voce κέκρακμαι dicitur pro κεκέκραμαι, ex quo partic. κεκραμένῳ.

Κεκράξομαι, fut. paulo poſt verbi act. κεκράζω, ex κέκραξα ſec. perſo. ſingulari pr. perf. paſſ. κέκραγμαι.

Κεκράχατον, Ionicè pro κεκραγόντοιν εἰσί : tertia perſona plur. præt. perf. paſſ. à the. κεκράζω. facta autem ex tertia ſingulari, inſerto α ante τον, & tenui præcedente verſa in aſpiratam, ſubláto-que τ.

Κέκραχθι, imperatiuus eſt verbi κεκράζω pro κέκραγε, vt annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κεκρᾶθι ſcribiturque ſi exp. κεκράξει.

Κέκρηκα, præt. perf. med. verbi κεκράω, habens τροπὴν τῦ α εἰς η : ſicut κέκληκα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι, apud Suid. & part. κεκρηγώς, apud Heſ.

Κέκρικτο, Ionicè pro ἐκέκριτο. ſublato primum augmento, deinde ε verſo in ι, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi κρίνω, facientis futur. 1. κεκρῐτέω per ſyncopen pro κεκρίνω.

Κεκριμένος, apud Ariſtoph. eſt part. præt. perf. med. à verbo κρίζω, quod Heſ. exp. κεκρίζω.

Κέκρυμμαι, vnde etiam in pluſquamperf. act. κρύπτω, tenui verſa in mediam, ſyncopen in βιβλίοις, & ſimilibus.

Κεκυφότα, Ionicè pro κεκυμμένοι εἰσὶ tertia perſona plur. præter. perfect. paſſ. ab eodem themate κρύπτω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante τοι, & præcedente tenui verſa in aſpiratam.

Κέκτημαι, præt. perf. paſſ. verbi κτάομαι : pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplaſiſmo pro κύθωσι, vt κεκλίσω pro κλίνωσι. κεκμώσι : aor. 2. act. ſub. modi, à th. κεύθω.

Κέκλιμαι, Ionicè pro κέκλιται, reſolutà diphthongo: ſec. perſ. ſing. poetici verbi κέκλομαι.

Κεκλόσεται, fut. 2. med. verbi κέκλυμαι, ex κεκλύσομαι, vt θέλω & μέλει ex θελήσω & μελήσει ſua futura mutuantur. Apud Homer. κεκλόσεται ὄνειδος.

Κέκνυμι, aor. 1. act. infin. modi, à them. κίνω.

Κέκνυσι, aor. 1. med. ſyncopen paſſus pro κίνησαι, ex th. act. κινέω. Eſt & aor. 1. act. infin. modi pro κινῆσαι, ab eodem th.

Κέκυται, apud Theocr. pro κεῖται : necnon κέκυντο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex themate κείμαι. Apud Heſych. & κέκυτο legitur expoſitum κεῖτο : quod ipſum Suid. exp. ὑπεκλίθη.

Κέκωκεν, Ionicè pro κέκοπεν, omiſſo augmento, & geminato ſimul σ metri cauſa. aor. 1. act. verbi κόπω facientis futur. 1. act. κοπέσω.

Κεκωμῳδήσω, Atticè pro κεκωμῳδήσω : futurum 1. actiui verbi κεκωμῳδῶ.

Κεράασι, poetico ſeu Ionico pleonaſmo τῦ ο pro κερώσι : præt. imperf. paſſ. verbi act. κεράω.

Κέρσω, Æolico more pro κείρω, nam Æoles fut. 1. verbi κείρω faciunt κέρσω, vt φέρσω à φέρω eſt.

Κερῶ, ciuiſdem κείρω fut. 1. regulare & commune: ex quo infi. poctícus κερέειν pro κερεῖν, vel potiùs Ionicus, ſolent enim Iones ῳ circunflexum diſſoluere in εω. Alioqui κερῶ eſt etiam thema contractum ex κερέω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω, vt ex ἴ ſit ἴσκω, teſte Euſt. apud Heſych. κέσκετο legitur, itidem expoſitũ ἔκειτο.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ionico diplaſiaſmo pro ἐχάδοντο, vt κελάδοντο pro ἐλάδοντο, aor. 1. med. ciuſdem the. χαδέω facientis fut. 2. κεχαδήσ, aor. 2. ἐχάδον.

Κεχαδότα, pleonaſmo poetico metri cauſa pro κεχαδότα : partic. præt. perf. medij ab eodem verbo χάζω.

Κεχαρῆσι, præter. med. verbi χαίρω vel χαρίω : rariſſimi vſus vt exiſtimo.

Κεχαρησμένῳ, præter. perfect. act. verbi χαίρω, ex inuſ. them. χαρέω, vt μεμβλήσω & πεπλήσμενος ex μβλέω & πίμπλημι. niſi potius futura horum verborum, χαρῶ, πλῆσω, ex ſeſe præterita alla formare putanda ſunt. κεκεφαλώσται εἰς ὀνομάτων vnde paſſ. κεχάρημαι.

Κεχασσόμην, apud Homer. pro χυθείην, quod eſt fut. 1. act. infi. modi ex th. χαίνω faciente fut. 1. χανέσομαι. Vnde & media voce κεχανήσομαι, quamquam hoc κεχανοῦμαι, poteſt eſſe etiam futurum paulo poſt ex κεχάνησα ſecun. perf. ſing. præter. perf. κεχάνημαι.

Κεχαφὼς, Ionica ὑξυρίσει τῦ κ pro κεχαπὼς, vt κακοπὼς pro κακοπηκὼς, velut apud Homer. κεχαφότα νίκη.

Κεχαφὼτο, Ionicè pro κεχάφοντο. Hoc autem κεχάφοντο poeticum anadiplaſiſmum habet pro χάφοντο, vt κελαδοντο pro λάδοντο : itidémque κεχάφοντο dicitur pro ἐχάφοντο, eodem anadiplaſiſmo, vt κελάδοντο pro ἐλάδοντο. Eſt porro vtrunque illorum, κεχάφοντο nimirum & κεχάφοντο, aoriſtus 2. med. ab eodem themate χαίρω : illud optatiui modi : hoc indicatiui.

Κεχάνα, præterit. med. verbi actiuiχάω : vnde participium κεχανώς.

Κεχάλαι, præt. perfect. med. verbi χαλάω, apud Pindarum teſte Varino.

Κεχαλίκωκα, præt. perf. med. verbi χαλιδῶ.

Κεχολώσεται, fut. paulo poſt verbi act χολόω, ex κεχολωσα ſec. perſon. ſing. præt. perf. paſſ. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præter. tum perfect. paſſ. verbi actiui χράω vel paſſiui χράομαι.

Κέχυμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. χέω.

Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & ſublato ſimul augmento pluſquamperf. nam ſecundum regulã dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt. pluſquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδωτο, Ionicè pro κεχωρισμένοι εἰσὶ. tertia perſona plur. præter. perf. paſ. à verbo χωρίζω, facta ex tertia ſingulari correpta primitiu

primùm penultima, hoc est sublato ε, deinde inserto σα: vel etiam ex præt. medio, adiecto syllaba τα.

Κίνω, aor. 1. ἔκτα. infin. verbi κῖσθ. facit enim id in indicativo modo aoristus 1. ἔκτα, vnde participium act. κίτας, & media voce κιτάμενος.

Κῖτω, poeticè pro ἔκτω, aor. 2. act. verbi κίνω fecit. n. id aor. 2. ἔκτην, & poetico anadiplasiasmo κίκτην, vt κίκτω pro ἔκτεινα: inde ἐκτάσει vocalis breuis κίκτην, vt tradit Varin. post Etym. & Eust. Hom. μάλιστα δ' ἀπέκτειν ἄμυδις.

Κῖφος, Doricè pro κῦφον. Theocr. Κῖφα δ' εἰφν πάλαι τὸ τὰν πάλαι.

Κίω, Ionicè & poeticè pro ἔκτω: aor. 2. act. verbi κίνω seu κιέω. Itidémque κίην sequente vocali pro ἔκτων.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem, pro ἐκίρη, est præt. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, vt ἔζη, pro ἔζα.

Κιχείη, præsens, opt. act. ex κιχάνω, vt πτῆνι ex πτῆσιν: vnde & part. κιχείς, vt πτῆς. At κιχεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à them. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica syncope pro κιχήτε, itidem præsens opt. ex eodem κίχημι. Sic κιχεῖσθε & κιχεῖν dicitur pro κιχήσθε & κιχέσθαι.

Κιχώμεθα, Doricè pro κιχῶμεν vel κιχῶν. Eust.

Κιχῶμεν, infin. ex eodem κίχημι, vel κιχάνω. vt Eustath. tradit. Sed si ex κιχῶν esset, scribendum foret κιχῆναι, cum i subscripto.

Κιχῶντο, Ionicè pro ἐκιχῶντο: aor. 1. med. verbi κιχάνω seu κιχέω facientis fut. κιχήσομαι, vnde & infin. κιχήσθαι.

Κρᾶτέω, per syncopen pro κρατατέω, tertia persona dualis aor. 1. med. ἐκρατησάμω, à κρατέομαι. In κρατεῖτον scribas, est tertia dualis præsenti imperf. ἐκρατεῖτον, vt ἐπωτεῖτον, à th. κρῖτω. Eust. apud Homerum.

Κλαίσει, quod Hes. exp. κλαύσεται, fut. est à th. κλαίω.

Κλαπσεν, Ionicè pro ἔκλαψε, abiecto augmento & annexo σεν. præ. imp. act. verbi κλάω.

Κλάω σθαι, Æolica paragoge pro κλαῖσι, vt εἴπησθαι, pro εἴπῃς. præsens opt. à th. them. εοδεν.

Κλεῖε, Doricè pro κλείσε ex κλεῖδε. Faciunt enim primum fut. κλείδω, deinde ν versio in σ & subscripto ι κλείδ. Theocrit. πὰν αὐλὰν κλῄοκλεῖε. Similitet κλᾶξω pro κλίσω in aoristo. 1. infin. modi.

Κλεῖσε Doricè pro κλῆσαι. partic. verbi κλείω.

Κλεῖσι quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam futura verborum in ίζω & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλωστεῖται, Doricè itidem pro κλώσονται solent enim circúflectere futura actiua & media, itidémque κλωσοῦ dicunt pro κλώσῃ, & hic deinceps in cæteris per omnes est autem hoc κλώσω, fut. 1. act. verbi κλώω. vt ex χώω χώσω est.

Κλείσαι, Ionicè & poeticè pro κλείσαι, ex th. κλείσ vsurpato pro κλείω: vnde est & opt. κλείσαι significans ἄδηλον, μόνιμον. necnon pass. κλείομαι significans ἀθηκλῆμαι. Est alioqui aliud thc. κλείσ significans, claudo.

Κλείσῃ, Ionicè pro κλείσαι seu κλεῖται, à th. κλείδ & κλείω.

Κλῖτε, apud Aristoph. pro κλείτον per synæc. esin, à th. κλείδ. At κλεῖτον, sine ι subscripto, est aor. 1. imper. modi à th. ἔκλιτο, faciente fut. 1. κλήσομαι, per syncopen.

Κλιθήτω, aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκλιθήτω, à th. act. κλίνω.

Κλύζειεν, Ionicè pro κλύζοιεν: pro. impe f. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imper. præsens, secundum alios ex inusitato κλύειν secundùm alios ex κλύω per metaplasmum pro κλυῖ, vt κάκεχθι. itidémque metaplasmum habere dicunt pro κάκεχῃ.

Κλῦσαι, Doricè pro κλῆσαι. aor. 1. act. infin. modi. à them. κλύω vel κλῆθω.

Κλωθεῖν, aor. 1. pas. npt. modi, à them. act. κλώθω faciente præter. perf pass. κέκλωσμαι.

Κνῖ, Ionicè pro ἔκνι, quod est præt. imperf. act. vel ex th. κνῶμι. vel ex κνάω. nam ἔκνι per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκναα, vt ἔζη, ex ἔζαα.

Κνίσσαι, poeticè metri gratia pro κνίσαι, quod est aor. 1. act. infin. modi, à th. κνίζω.

Κνυζεῶντας, apud Theocr. Dorico more pro κνυζιῶντας, à themate κνυζίομαι.

Κοιμᾶσθαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. κοιμάω, faciente aor. 1. ἐκοίμησα.

Κοιμῆτω, Ionicè detracto augmento pro ἐκοιμήτω: tertia perso. dualis præt. imperf. act. ex th. κοιμῶ.

Κοιμῶ, Attico more pro κοιμῶν f. 1. act. verbi κοιμίζω: itidémq; media voce κοιμῶμαι pro κοιμισμαι.

Κοπῶ, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi à verbo κόπτω faciente fut. 2. indic. modi κοπῶ, aor. 2. ἔκοπον, vnde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, & partic. κοπείς.

Κορέξαι, aor. 1. act. infi. modi à them. κορέσαι vel κορέπω.

Κορίει, apud Hom. pro κορέσει, itidémque κορίεις pro κορέσεις: forsan futur. 2. verbi κορίω habens dialysin Ionicam diphthongi ει circunflexæ, vt in ὀρίει pro ὀρεῖ.

Κορέσπε, Ionicè pro ἐκορέσσατο, geminato metri causa σ, pro endè aor. 1. med. verbi κορέννυμι seu κορέω facientis f. 1. act. κορέσω, vnde & pass. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι.

Κορθύεται, per metathesin ab Homero vsurpatum creditur pro κορύσσεται à κορύσσομαι significante, galeæ in modum fastigior.

Κόσμησον, Bœotica syncope pro ἐκόσμησαν, abiecto simul augmento, aor. 1. pass. verbi act. κοσμῶ faciente fut. 1. κοσμήσω.

Κοχυδίσσει, Ionicè pro ἐκοχύδισεν, vt ὥπτισσεν pro ὤπτισεν, à them. κεχυδίω.

Κράγεν, Ionicè pro ἔκραγεν, omisso augmento: aor. 1. act. verbi κράπω.

Κραίνει, pleonasmo poetico pro κραίνε, vt κακέκτικεν pro κάκεκτε: aor. 1. act. imper. modi, à th. act. κραίνω.

Κραιρνε, part. aor. 2. pass. ex them. act. κεράω faciente fut. 2. κερῶ, & aorist. 2. ἐκέρασα, ac voce pass. ἐκεράσθην: vnde & infin. κεραῆναι.

Κεκᾶδε, partic. aor. 1. pass. ex th. act. κεκάδω faciente f. 1. act. κεδῶ, per syncopen, pro κεκαδέω.

Κεκαυῆσθαι, dialysi Ionica & poetica pro κεκαύσθαι, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κεφάω, facit enim act. voce in indi. modo κεφῶ, & media κεφοῦμαι.

Κρίμνον, aor. 1. act. imper. modi à th. κεφάω faciente aor. 1. act. ind. ἔκφησα, pleonasmum poeticum habens pro κφῆσον. Itidémque in infin. modo κρῆσαι dicitur pro κφῆναι.

Κρίμνει, Ionicè pro ἐκρίμνατο: præt. imper. act. verbi κρήμνημι. Itè imper. præs. eiusdem th. nam imper. act. præsentis sec. perf. similis est tertiæ præt imper. act. dempto augmento.

Κρῦσσε, aor. 1. act. infi. modi à th. κφάω, vt φῦσαι ex φάω. Itidémque imper. κφῆσον ex eodem est.

Κεῖσε, poeticè pro κεῖρε, omisso augmento: aor. 2. act. à th. κείρω. faciente fut. κερῶ, vnde & præt. med. κέκαρμαι. κάκειρε autem videtur esse potius à themate κείκω. Ambo leg. apud Homerū testatur Eustath. in hoc loco Il. iad. de equis, Τὰ δ' ἀσσοτέρω κείκε ξυγόν. Ambo sunt ἀόριστοι πεποιημένοι, vt πρῖξε quoque. Ex iisdem est aorist 1. act. infinit. modi κῆξαι apud Hesychium pro κῆσαι.

Κρῖνι, Ionicè sine augmento pro ἔκρεινε: pr. imperf. verbi κρίνω. Itidémque in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίθη.

Κρυδεν, participi. aor. 2. pass. à them. κρυπτῶ faciente f. 2. act. κρυβῶ, vel etiam à them. κρυδω. nam & ipsius esse vsum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυδῆναι. Ab eodem est f. 2. pass. κρυβήσομαι.

Κτᾶ, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτασα, ab aliis ex aorist. 2. ἔκτην, προσῆ ἄν, vt ἔδα pro ἔδη.

Κτάμην, part. aor. 2. med. ex them. κτῶμι, facit enim id aor. 2. ἔκτην & voce media ἐκτάμην. Quanquam Eust. præsentis temporis esse innuit, & pass. vocis: scribit enim ex κτᾶ fieri κτᾶται, vnde part. κτᾶς, vt ἱστᾶς, & pass. κτᾶμην, vt ἱστᾶμην. Vtitur certe Homerus passiua significat. Iliad. 1, Τὸν μὲν, ὁὐδὲ διάμβων, τὸν δ', κτάμενον πὰρ ὀϊστοῖ, occ. sum.

Κτᾶς, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔκτασε, hoc autē Bœotica syncope pro ἔκτασσε, vt ἔδα pro ἔδασσε, tertia pers. plur. aor. 2. ἔκτην ex th. κτῶμι significans occidi, vt κτάνω.

Κτατίδαν, Ionica & poetica dialysi diphthongi circunflexæ pro κτα ἴδαν: aor. vel fut. 1. med. verbi κτάνω facientis futur. 2. act. κτανῶ.

Κτατέοντε, itidem poetica & Ionica diphthongi circúflexæ dialysi pro κτατεῶντες, partic. act. fut. 2. κτατῶ, ex eodem thematc. κτάνω.

Κτᾶσθαι, Bœotica syncope, simúlque Ionica augmẽti detractione, pro ἐκτήσαντο: aor. 1. pass. indic. modi ab eodem κτάομαι faciente præt. perf. act. ἔκτημαι.

Κτεῖσαι, infin. aor. 1. medij à th. κτάω, vnde suprà partic. κτείσᾶς, & Eustath. ἐκ προθέσεως. At κτᾶσθαι est infin. verbi κτάομαι, per contractionem ex κτήσεσθαι.

Κτένε, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτανε tertia persona singul. eiusdem aoristi. medij ἐκτάμην ab eodem thc. κτῶμι. Hes. pass. exp. At κτάνε, pro ἐκτάνε, est imperf. pass. verbi κτάνομαι.

Κτάνοντι, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτάνοντο, geminato etiā σ metri causa aor. 1. act. verbi κτανίζω.

Κτένναι pro κτάνοιμι dicit Apollonius Dyscolus, tradit Eust.

Κτενέει act. verbi κτένω, significans, occidam.

Κτερεΐζει, Attiçè pro κτερίσειν, f. 1. act. verbi κτερίζω, Suidas exp. θάψειν.

Κτεῶμι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτώμην aor 2. act. sub. modi à themate κτῶμι, quod deriuant ex κτάω, idem significante quod κτάω. Eustath. apud Homerum expo. φυτεύσωμεν.

Κτίσσαμεν, fut. 1. med. verbi κτίσομαι.

Κτυπῶ, poetice pro ἐκτύπωμεν, vt ἐλελιχμῶμαι pro ἐλελιχμῶμεθα. par-

τίθιμ. prætperf. pass. ab act. τὶθημι.
Κυδανὸν, fut. 1. act. verbi κυδάνω.
Κυνὶς, partic. aor. 2. pass. ἐκνίσθην, ex act. them. κνίω, vt traduunt nonnulli sed rarum eius esse vsum puto.
Κυνίσθω, Doricè pro κνισὶ ex κυνὶς.
Κύσθι, σθω, σθε, κύσθω, ἔκυσθε, ἐκύσθη, aoristi. 2. act. infin. modi, à poetico them. κάθω faciente f. 2. κυθὼ, exempto σ diphthongo, vt ἐλάθω facit ἐλύθω.
Κ. κωδάτιον, Ionice dempto augmento pro ἐκεκωδάτιον: aor. 1. pass. indic. modi, à th. act. κωδάω faciente fut. 1. act. κωκύσω.
Κωκύειν, apud Hesy. legitur expositum τὸ κλαίειν: quod habet poeticum pleonasmum τῦ ε, & Ionicam augmẽti detractionem, pro ἐκεκώκυον, à th. κωκύω.
Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρσε: præt. imperf. verbi κύρω. Homerus, μὴ γὰρ ἐσσὶ κύρσι φαεινοῦ δουρὸς ἀκαχεῖν. id est, ὑπερτυχεῖν τῦ κρατεῖν ὄχθ.
Κύρσαι, aor. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι, faciũt enim Æoles f. t. verbi κύρα, non κυρσὶ, sed κύρσαι. Vnde & participip. κύρσας. Ambo apud Hom.
Κῶν siue Κόσιν, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσιν: aor. 1. act. verbi κύω. Hom. Κόσε δὲ μιν κραναὶ ἐ. Inde & imper. κόσον quo Aristoph. vtitur in Nub. Κόσον με, ἢ τῷ πὼ χρῆμ᾽ ἂν ἐτῶ δέξαιτ᾽.

Λ

ΛΒΕ, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε, aoristi. 2. act. indic. modi. à verbo λαμβάνω faciente futurum 2. act. λαβὼ, ex inus. th. λάβω, vnde & fut. 1. mutuatur. Λαβὲ autem, imperatiuus est eiusdem thematis in eodẽ tempore, Atticam habens mutationem accẽtus, vt ἔστη, & similia. Ex hoc porro aor. 2. ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, partic. λαβών.
Λάβετα, Ionica & poetica paragoge τῦ σα, pro λάβε, vt ἔστηρι pro ἔστη, tertia perf. sing. aoristi. 2. act. coniunctiui modi, ab eodem them.
Λαβέσθαι, Ionicè pro λάβεσθαι: præf. opt. pass. à th. poetico λάζομαι, ex quo est & im perf. ἐλάζετο, augmento carens more poetico & Ionico, pro ἐλάβετο.
Λαβίδην, Doricè pro λάβεν. Hesyc. exp. φθῆναι, qui λάβ (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαβ) excp. tidem ἐφθάσατο, ἔφθασεν, afferens hoc hemistichium, ὃ μὴ λάβ᾽ ὑδρὸς ἀπαγχόμενον. A th. λάβω: quod tamen & alias habet signif.
Λάβε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαβε: aor. 2. act. indic. modi à them. λαβάνω faciente fut. 2. λαβὼ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάβε etiam imperatiuus eiusdem th. in eodem tempore. Ex hoc porro aor. 2. ἔλαβον est optat. λάβοιμι, subiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, partic. λαβών, & in media voce ex ἐλαβόμην est imper. λάβου, opt. λαβοίμην, subiunct. λάβωμαι, infi. λαβέσθαι, partic. λαβόμενος.
Λάβοι, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, vnde & infin. λαβεῖν.
Λαμπετόων, poetico pleonasmo τῦ ο pro λαμπετᾶτ᾽, à themat. λαμπετάω.
Λαμφθείη, aor. 1. p pass. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη, à th. λάμω. Sic in infin. itidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, & λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidémque in f. med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.
Λάξασθαι, quod Hesyc. affert pro κληρώσασθαι, Doricum est, pro λαχέσθαι, hoc autem λάξασθαι est aor. 1. med. inf. modi ex inus. th. λάγχω, ex quo λαγχάνω fit tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λάξις pro λῆξις, exponitúrque μερισμὸς, ἢ κλῆρος.
Λαπτίσθη, aoristi. 2. passiuus infinitiui modi, à themate actiuo λαπτῶ.
Λαχὴν, aor. 2. act. infin. modi, à them. λαγχάνω, faciente fut. 2. act. λαχὼ, ex inus. verbo λήχω. Vnde & partic. λαχὼν.
Λαχήτας, partic. aor. 1. act. à them. λαχάνω.
Λαχήϊλαι, λαχείης, λαχοίη, Attica formatione vsurpari aiunt pro λαχεῖαι, λαχοῖς, λαχοῖ, vt ποιεῖμι, ποιεῖς, ποιοῖη pro ποιεῖαι, ποιεῖς, ποιοῖ, fut. 2. act. opt. modi, à them. λαγχάνω, faciente f. 2. λαχὼ, & in 1. 2. λάχοιμι, à verbo inusitato λήχω.
Λαφθέμεναι, siue λαβέμεναι, λαβῆναι, λαβέσθαι, Doricè pro λάβεμαι, λάβῃ, λάβεται, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήθω.
Λεύσω, aor. 1. act. infin. modi à them. λεύθω.
Λιγόμεθον, Æolicè pro λιγόμεθα, vt φερόμεθον pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὄπισθεν & ἄπυθεν, dicunt ὄπιθα & ἄπυθα, vt anno. Etymol.
Λειθέμεν, Doricè & Ionicè pro λείπειν, ex act. th. λείθω.
Λείψανα, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλείψανα, aor. 1. act. verbi λείφω. Vnde & partic. λείψας.
Λείπει, itidem sine augmẽto pro ἔλειπε: & λείπετο pro ἐλείπετο: præter. imperf. act. & pass. verbi λείπω & λοιπόμαι.

Λελάσσατε, Doricè pro λείπουσι: participium fœmininum verbi λείσω.
Λέλαμεν, poeticè & Ionicè sine augmento ἐλέλαμεν: aor. 1. act. verbi λείπω.
Λέλαπτο, itidem pro λέλειπτο seu ἐλέλειπτο dicitur: plusquamperf. pass. verbi act. λείπω.
Λελαθέμεν, Iopico anadiplasiasmo & paragoge τῦ σι, pro λάθεμεν: aor. 2. act. subiunct. modi, à them. λαμβάνω, faciente fut. 2. λαβὼ, & aor. 2. ἔλαβον. Sic λελαβέμεν dicitur pro ἐλαβέμεν, & λελαβέσθαι pro ἐλαβέσθαι.
Λελαβέσθαι, pro ἐλαβεῖν, præt. perf. act. ex th. λαβέω, nimirum τῦ δ᾽ ἐπὶ ἐρεγμὸν μελόντος λαβὼ, ἀναβεβηκότος εἰς ὑψηλὸν, ex διδύσκω. Var. ex Eustath.
Λέλαδον, anadiplasiasmo Ionico pro ἔλαδον: aor. 2. act. indic. à themate λαδέω, faciente fut. 2. λαδὼ, & aor. 2. ἔλαδον, ex inus. verbo λάδω. Sic λελαδόμην pro ἐλαδόμην, & λελάδοντο pro ἐλάδοντο, & λελαδέσθαι, pro λαδέσθαι & λελαδῆ pro λάδῃ.
Λέλακεν, præt. med. verbi λακέω. vnde participiũ. fœm. gen. λελακυίης. Quidam tamen hoc participium ex λελακέω factum volunt per ſyſtoleniã autem, ex λελακέω per ſynecopen.
Λελαθεῖν, Doricè pro λελαθέσθαι, præterit. perfect. paſſ. infinit. modi, ex themate actiuo λήθω, faciente præt. perf. paſſ. indic. λέλασμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησε, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένοι ἔσαν ἑταίρων. Niſi ex themate λάθω deriuare malis.
Λέλαχα, (vt λέλακα) præter. med. verbi act. λαγχάνω, facientis fut. 2. λαχὼ, ex inuſitato themate λάχω.
Λελαχήσαμεν, quod Hesyc. exponit λαχεῖν ποιῆσαι, eſt aor. 1. act. ſubiunct. modi, à th. λελαχάω, facto ex præterito modo λέλαχα, vt λελάδω fit ex λέλαδα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt them. præſ. temporis.
Λελαχεῖν, Ionico anadiplaſiaſmo pro λαχεῖν. vt ſuprà λελάδωσι pro λάδωσι aor. 2. act. ſubiunct. modi, à them. λαγχάνω faciente fut. 2. λαχὼ, ex inuſ. λάχω.
Λέλαδε, præt. med. verbi λακέω. vnde partic λελακὼς, & apud Hoſiodum in ſecunda perſona λέλακες, in Erg. Δαμοσύνη τὶ λέλακας; ἢ γάρ τι σοὶ πολὺν ἀρίζω. Vbi tamen & λέλακας ſcribitur. Suat qui hoc λέλακες ex λελάκασσαι per ſyncopen factum dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λακέω, cuius Hesyc. meminit λακεῖ afferens pro βοᾷ & κροτεῖ: & λακοῦσι in eadem ſignif.
Λελαμμένη, præt. perf. paſſ. vel bi λαμβάνω ex λήθω.
Λελαθέσθη, præt. imperf. paſſ. infin. modi, à them. act. λήθω ſeu λαθάνω. facit enim id præt. paſſ. indic. λέλασμαι, vnde & partic. λελησμένος.
Λελάθεσθαι autem, per ſyncæreſin dictum eſt pro λελήσθαι, itidémque λελησμένος pro λελησμένος, quæ ſunt præt. perf. paſſ. ex th. λήθω pro λανθάνω.
Λελάκασι, præter. perfect. act. verbi λαμβάνω ex λήθω. Sic λέλακα ex λήκω.
Λελειμμένος, part. præt. perf paſſ. ex act. th. λείω, facto ex λεῖ. Hom. Il. μ, βοὸς δ᾽ ἐξαῦτις ἀσπασίως λελειμμένοι.
Λέλογε, præter. med. verbi act. λέγω, verſo ι in ο, vt in λέλοιπα ex λέκω.
Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω ſeu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λήγχω. Hom. Odyſſ. λ, πολλοὶ δ᾽ λελόγχασιν ἔτι θνέοντ. Vnde partic. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυίης. At λελογχὼς, & eſt participp. præter. perfect. paſſ. à themate actiuo λαγχάνω.
Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habent ει in οι, vt πίπτω ex πεῖπτω. Vnde partic. λελοιπὼς.
Λελυμένος, partic. præt. perf. paſſ. ex th. act. λύω.
Λέλοχε, præt. perf. act. verbi λέγω, habens Atticam τροπὴν τῦ ε εἰς ο, vt λέλοπα ex λείπω. Vnde partic. λελοχὼς, & fœm. gener. λελοχυῖα.
Λελυμένος ω, præt. perf. paſſ verbi act. λυμαίνω.
Λέλυται, præt. perf. paſſ. verbi act λύω. Et in pluſquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & partic. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο vſurpauit etiam pro λυθῆναι ſeu λύσασθαι, indicatiuo vſurpato pro optatiuo, vt annot. Euſtath. in hoc loco Od. σ, Νῆϊδες ἀφαλαὶ, οἱ λύτο ᾗ γυῖα κἠφέτα.
Λιξεῖ, imper. præſens ex themate λίξομαι, quod ex futuro præſens abiit, vt βάσω, δύσω, itidem ex futuris fiunt quæ εἰς ὠσσω exeũt ἀμύξω.
Λιξεῖτ᾽ τι, Doricè pro λίξεται fut. 1. act. verbi λίγω.
Λέλυκας, part. aor. 1. paſſ ex th. ἐλύκασ. λελυκὼς.
Λιχῆνα τὸ, poetico pleonaſmo τῦ ο, & Ionica detractione augmẽti dicitur

dicitur pro ἐλιχθόνιος, à them. λιχ τάομαι, apud Hesychium.

Λιώλιος, apud eundem legitur, ex ponitúrque ὄλλυμι, quod per contractionem est ex λιόλυμι, opt. verbi λιῶν.

Λῆ, Doricè pro θέλει. Itidémque λῇς pro θέλεις, vt in illo hemistichio chorico, ὦ ξεῖνε, μὴ λῇς, μὴ σ' ἀᾶσθ. Ex th. ἀάω.

Λιάσασθε, poeticè pro ἐλιάσασθε, abiecto augmento & geminato σ metri causa, aor. 1. med. verbi act. λιάζω.

Λιᾶξω, itidem poeticè & Ioniicè pro ἐλιᾶξω, aor. 1. act. verbi λιάω faciétis fut. 1. λιᾶξω. vnde & in opt. λιᾶξαιμι χεῖρας φέρε apud Homer. Alioqui λιᾶξαιτο est etiam aor. 1. med verbi λαγχάνω ex λιάχω vnde & verbale λιᾶξις.

Λῖς, Doricè pro θέλεις, vt paulò suprà dixi, ex them. λιάω faciente in secunda persona λιάεις, & Dorica contractione λῖς, vt χλεῖς, est ex χλιάεις.

Λιήσαμεν, fut. 1. med. verbi λιάω ex λίθω. At λιησόμεν Ionico more abiecto augmento, est pro λιησόμεθα: participiũ. præt. pass. λείλημαι ex eodem them.

Λιησᾶ, Doricè pro λιήσει, fut. 1. act. verbi λίθω.

Λῖτο Hesych. affert pro ἐπεπλήσθη: quod forsan per syncopen vsurpatum est pro λίθετο, vel pro λιλαιτο, dempto augmento & exempto σ.

Λιᾶσθαι, partic. aor. 1. pass. ex them. act. λαμεῖν, faciente fut. 1. act. λιᾶσω, ex inusit. themate λιᾶω. Eiusdem aorist. 1. infinitiuus est λιφθῆναι.

Λίλημαι, fut. 1. med. verbi λαμεῖν ex λιᾶω.

Λιγξε, poeticè vel Ioniicè pro ἐλιγξε: aorist. 1. actiu. verbi inusit. λιγξω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ: quod est aorist. 2. act. verbi λείπω, facientis futur. 2. λιποῦ: vnde opt. λίποιμι, coniunct. λίπω infin. λιπεῖν partic. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, subiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, parti. λιπόμενος. Sed & λιπέμεν sine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπέμεν.

Λιπεῖν, poetico pleonasmo τῶ ο pro λιπών: participp. præt. verbi act. ἐλιπάμην.

Λιπόντα, Ioniicè apud Homerum pro ἐλιπόντα, abiecto primum augmento: deinde inserto σ ante π: præt. imper. pass. verbi λίσσομαι.

Λιπέσθαι, aor. 2. med. infin. modi à them. λιπμαι.

Λίπη, aorist. 2. act. indic. verbi poetici λείω, ex quo per cõtractionem λῖω.

Λίσασα, aor. 1. act. eiusdem verbi, augmento carens, geminat úmque metri causa σ habens pro ἐλίσσασα. Vnde infin. λισάσαι, & partic. aor. 1. med. λισσασάμενος. Item fut. 1. med. indic. λισόμενος pro λισόμενος.

Λιάμαι, Attica syncope pro λιόμαι: itidémque λοῦται pro λιῆται ἐλιάμην pro ἐλιόμεν, ἐλιόμεθ': & infin. λιάσθαι pro λιᾶσθαι, ac in partic. λιάμενος pro λιόμενος.

Λύσει, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν, aor. 1. pass. indic. à th. act. λύω.

Λύμλω, apud Homer. pro λυθείλω, seu λελυμένος ἦεν, Il. 9, Νεῦ δ' λύμλω πρὶς πόσιν πρόμον: præt. perf. seu plusquamper. opra. pass. pro λελύμην: secundum alios aor. 2. med. opt. modi, vt στέμλω, ex them λύω in qua sententia Eust. est.

Λυμλόμενος, partic. aor. 1. med. ex them. λυμαίνω faciente aor. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λιῶ τε, Ioniicè pro λέλειωτε seu ἐλίλιωτε: abiecto augmento: præter. per. pass. à them. act. λύω.

Λύσ, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσε, & λύσαι pro ἐλυσάμην: aor. 1. act. eiusdem verbi λύω: vnde & in aor. 1. opt. λύσαιτο, & partic. λύσας.

Δυσᾶν, Doricè pro λυσεῖν, infin. act. verbi λυσάω.

Δυσσων, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circunflexæ, pro λυσσῖν: partic. præsens à them. λυσσάω.

Λύτο, Ioniicè & poeticè sine augmento pro ἐλύετο seu ἐλίλυτο. præter. plusquamper. pass. verbi act. λύω: quidã pro ἐλύιτο vsurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶτι, Doricè pro λῶσι, quod contractum est ex λάοντι tertia pers. plur. verbi λάω, significantis idem quod θέλω: vnde & partic. fœm. λώσα, quod est θέλουσα.

M

ΜΑΘΗΣΟΜΑΙ, futur. 1. med. verbi act. μανθάνω, ex inus. them. μαθέω.

Μαθὼν, partic. aor. 2. act. eiusdem them. itidẽ ex μαθέω vel etiam μαθῶ. facit enim futur. 2. μαθοῦ, aor. 2. ἔμαθον, vnde opt. μάθοι, subiunctiu. μαθῶ, & infin. μαθεῖν.

Μαμάων, poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro μαμᾶς, itidémque μαμάασσε pro μαμάασε, à themate μαμάω. At μαμᾶναι & μαμάονται, sunt à themate μαμάω.

M

Μαστὸς. participp. ex ἐμάσθην, aor. 2. pass. verbi μάομαι.

Μασόμαι, fut. 1. vel 2. med. ex them. μάσομαι. vnde aor. 2. ἐμασάμην. At μασσόμαι est fut. 2. pass. ex aor. 2. pass. ἐμάσθην.

Μακεσεῖ, Attice pro μακάρισε, fut. 1. act. verbi μακαρίζω.

Μακὼν, partic. aor. 2. act. à them. μακέω. Exponitur etiam οἱ μᾶκες ἐκτάσεις, quasi ἐκ μακέω vel μακάω.

Μαίσσει, Doricè pro μαίνουσι: aor. 1. act. imper. modi, à Dorico the mat. μάω pro μαίνω.

Μαραν θῶμεν, aor. 1. pass. infin. modi, à th. act. μαράω.

Μαρτίεν, Ionica diphthongi circunflexæ resolutione pro μαρτῖν aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μάρναμαι.

Μαρύεται, Doricè apud Theoc. pro μαρύεται, à Dorico them. μαρύομαι pro μαρύομαι.

Μασίσθιεν, Doricè itidem pro μασίζουν, à themate μασίσσω pro μασίζω.

Μαχέσθω, poetica epenthesi τῦ σ metri causa pro μαχέώθω, ex them. μαχέομαι pro μαχέομαι.

Μαχέωτο, Ionica & phthongi circunflexæ resolutione pro μαχεῖτο: præ. f. opt. pass. à them. μαχέομαι.

Μαχεσάμεθα, aor. 1. med. opt. modi, à th. μαχέομαι seu μαχέσομαι faciente fut. 1. med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, vnde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut. 2. med. verbi μάχομαι seu μαχέομαι: cuius vsus apud optimos quosque scriptores est, vt tradunt grammatici.

Μαχαίζω, Ionica diphthongi dissolutione pro μαχαΐζω præsens imper. pass. à them. act. μαχαΐζω.

Μεβίαται, Ioniicè pro μάσθιται, præsens optatiuus pass. à themate μάσθομαι.

Μεδέωμεν, aor. 1. act. verbi μεδέω facientis fut. 1. μεδέσω ex μεδέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεδῶ: réfque irregularis pro μεδῆσω, vt ἔθηκα & ἔδωκα pro ἔθεσα & ἔδοσα reperiuntur.

Μεδεῖν, aor. 1. ist. 2. act. verbi act. μεδωρέω, ex inusitato themate μεδέω.

Μεδιόωσθ', participp præter. perfect. pass. à themate actiu. μεδιάω facit enim id μεδιάαμαι in præt. perf. pass. vnde pr. pluſquãper. μεδιάασθαι.

Μεδῆκεν, aor. 2. act. infin. ex eodem, vt θῆναι ex τίθημι est. Vnde & partic. μεδείς.

Μεδεῖτ', per syncopẽ pro μεδέητε, vt θεῖτε pro θέητε, more Attico, aor. 2. act. opt. modi, ab eodem.

Μεδέω, poeticè vel Ioniicè pro μαδέω: primùm enim vocalem circumflexam ā resolvunt in έω deinde ε metri gratia inferunt: aor. 2. act. subiunct. modi ex eodem.

Μεδράν, aor. 2. act. infin. modi, à them. μεδρέω mutuante futu. 2. ex inus. μεδέω.

Μεδέλλω, Ioniicè pro μαδέτω, vt θέλλω pro θέτω: aor. 2. act. infin. modi ex μεδέω.

Μεδήσομαι, fut. 1. med. verbi act. μανθάνω.

Μεδτε, aor. 1. act. imper. modi ex th. μεδίσμω: cuius secunda persona pluralis μάδετε. Ex medio autem aor. 2. μαδέμην est secunda persona pluralis μάδεσθε & infin. μαδέσθαι.

Μεδεσάμεν, præt. perf. infin. modi ex them. μεδίσμω, per cõtractionem pro μεδεσάσθαι.

Μεδήκασι, præt. perf. act. eiusdem them. vnde partic. μεδηκώς & per syncopen μεδηώς.

Μεδίσκε, aor. 1. act. verbi μεδίσκω facientis fut. 1. μεδήσω ex μεδέω: irregularis pro μεδήσω, vt ἔθηκε pro ἔθησε. At μεδήκει est infio. verbi μεδήκω.

Μεδῆς, secunda persona singularis: aor. 2. act. subiunctiui modi, ab eodem.

Μεδήσει, futur. 1. actiu. eiusdem thematis ex μεδέω: vnde & infin. μεδήσειν.

Μεδσσόμην, Ioniicè pro μεδήσειν, de quo iam dixi.

Μεδὲν, præterit. imperfect. verbi μαδέω ex μαδέω, vt ἐτίθεν ex τίθημι.

Μεδεδήκει, Doricè pro μεδεδήκη. quod est præsens infinit. modi ex eodem them. vt τεθήκω.

Μεδέεν, Bœotica syncope pro μεδέεσαν: tertia perf. plur. aor. 2. act. indic. ab eodem.

Μεδῶ, aor. 2. act. subiunct. modi ab eodem.

Μειλίσσει, Ionica diphthongi resolutiõne pro μειλίσσει. præs. imper. pass. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξαιτο, pro ἐμειλίξατο in aorist. 1. med. indic. modi, ab eodem them.

Μείνας, participp. ex ἔμεινα, aorist. 1. actiu. indicatiu. modi, à themat. μένω.

Μειρεται, aiunt accipi interdum pro ἐμείρεται, primæ syllabæ aphæresi, alioqui est & à them. μείρομαι.

Μελήσει, fut. 1. act. impersonalis verbi μέλει, tanquã ex μελήσ. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίεσθε, Doricè pro μελίζεσθε, ex Dorico themate μελίεσθε pro μελίζε.

Μελάθω. fut. 1. act. verbi μέλω, ex inusit. them. μελήσω.

Μελάντων, Attice pro μελέτωσαν, curæ sint: genitiuo plur. participip. masculi. vl furpato pro tertia plur. imperatiui a verbo imperf. μέλει.

Μεμάασιν per syncopen pro μεμαήκασι, à themat. μάω, vnde fit μεμάᾶσι. Similiter μεμάμεν per syncopen dicitur pro μεμαηκέναι. At μεμάῶτι, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμαῶτα. Rursum in participp. quoque μεμαώς & μεμαῶτα syncope est pro μεμαηκώς & μεμαηκότα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθησαι, præter. perfect. actiuum verbi μανθάνω ex inusit. themat. μεμάθω.

Μεμαῶτες, partic. ex μέμαμαι præt. med. verbi μάομαι, habente syllogen τῶν. pro μέμαασι.

Μέμαυτο, Ionico pleonasmo pro ἔμαρτο, vt κέκλαυτο pro ἔκλαυσε, aor. 1. act. verbi μάρπτω: at μεμαυτὸς est partic. ex μεμάρπω præt. med. eiusdem them.

Μέμασαν, per syncopen dictum videtur pro μεμηκέναι seu μεμήκασι, vt μέμασθαι pro μεμηκέναι, à them. μακ-: apud Hom. Il. ν, initio, ὡς δ' ἄρα θυμὸς Ἀμύντορι μέμασε πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαὼς, participp. ex præterit. μέμαα, de quo paulo suprà in μάασαι.

Μέμβλεται, syncope & pleonasmo τῶν β dici pro μεριμνᾷ, tradit Eustat. Itidémque μεμβλέτω pro μεριμνάτω. Quin & μέμβλω thema ex μέλω facit diplasiasmo τῶν μ, & σαφηνείᾳ τῶν β, euphonizæ gratia.

Μεμβλωκὼς, quoque dicitur pro μεμολήκως seu πεφυλὼς: vt apud Homerum Odyss. μηδ' ὁδὸν μεμβλωκὼς μέλιτος Ἡμαθ. Est autem syncope in hoc μεμβλωκὼς pro μεμολήκως, pleonasmo τῶν β, & τερπῇ τῶ εἰς α à them. μολέω.

Μεμβλώκῃς, præt. perf. verbi μέλω, vt ἑάμα facit τεθνάμεναι τῶ μέλλοντι θανάτῳ χρόνος εἰς ὁπόταν: futuritum enim μέλω facit, quasi præsens, aliud fut. νικάω, ex quo præt. hoc πεμέλεκα.

Μεμιτρέαται, Ionicè pro μεμιτρῶται, vt πεπωλέαται pro πεπώλωται, tertia perf. plur. prct. perf. pass. à them. act. μιτρέω.

Μέμνα, præt. perf. med. verbi μιμνάω: vnde partic. μεμνώς: pro quibus μέμνημαι etiam dicitur & μεμνάως, facta syllabe vocalis longæ.

Μέμων præt. med. verbi imperf. μάω. habens ectasin vocalis bre uis pro μάομαι. Quidam tamen ex μεμάασαι per syncopen factũ volunt. Vnde in subiunct. modo μεμάω. Est verò & partic. μεμώς ex μάω, significans φροντίζων, βουλεύομενος.

Μέμφτο, præt. med. verbi μέμφομαι.

Μεμιάσμεθα siue Μεμιάσμεθα, præter. perfect. passiu. verbi actiui μιαίνω.

Μέμυγμαι. pr. perf. pass. verbi act. μύγνυμι ex inus. them. μύγω: vnde & infin. μεμύχθαι.

Μεμύνῶτο, factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμεύοιτο, κατ' ἔκτασιν τῶ ο, vel à μεμνῶτο, ὅτου θέσει τῶ ν, vt θέω, ὦ ionesdicunt pro θοῶμαι, resolura vocali circunflexa à quo posteriore est apud Sophoclem Ἀρχὴς ὦ τῶν μεδεμνῶν μεμνῶσθαι. Quidam anadiplasiasmo Ionico vsurpatum aiunt pro μνῶτο, quod est tertia persona sing. præsentis optatiu. contracta ex μνάοιτο, habereque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμυκα pro μέμυγα, vsurpatum reperitur, per contractionem huiusmodi Iones primùm μέμυκα dicunt pro μέμυγα: ex quo per systolen fit μέμυκα, vocali longa conuersa in breuem inde postea per contractionẽ μέμυκ, Attico more: & α in ω coalescentibus, & quod remanfit, subscripto.

Μέμυκασι pro μεμύχασι dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tũcque est pr. perf. act. verbi μύω.

Μέμυκαν, pr. ye f. pass. verbi μάομαι, vsurpatum tamen pro præs. vt ἤμαι.

Μεμυκὼς, μεμυκότος, præter. perf. passiu. optat. modi ab eodem themate vel etiam à μεμνήσκομαι. Aristophan. Pluto, ἵνα τοὺμὸν ἐρῶντα φοιβὸν μεμνῆτό μου, mei meminerit: ἀφροδισιασθῇ δὲ autem hoc μεμνῆτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμόρξεται, pr. perf. pass. verbi μορύσσομαι: vnde & particip. μεμορχμένος.

Μεμυκτα, μέμυκτο, μέμυκτο, præt. med. verbi μύω.

Μέμυκται, pr. med. verbi μύω, vt σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμυκται, per syncopen pro μεμύκασι, hoc autem pro μεμυκέναι. Sic μεμορμύρῃσι pro μεμορμύρουσι. Apud Suid. & Varin.

Μέμυκα, præt. med. verbi μυκάω, vt μέμηκα à μηκάω est. Est etiam pr. perf. act. verbi μύω, vnde partic. μεμυκώς.

Μέμφομαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à themate μεμφόμαι.

Μεμώς pro μεμυκώς, absorpto α, vt ἑστὼς ex ἑστακώς.

Μενέηκα, aorist. 1. actiu. verbi μένω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμένησα. Sic μένηνα pro ἐμένησα.

Μενέω, Ionica vocalis circunflexæ dialysi pro μένῶ: futur. 1. vel 2. act. verbi μένω.

Μενεήσεσθαι, pocticè pro μενεῖν ὦμαι, quod est futur. 1. med. in first modi, vel à μένεσαι ex μενείσῃ, vel à μενεῖσα: vnde ab Hesych. expositur non solùm μενεῖν ὦμαι sed etiam μενεῖν ὦμαι: quanquam sine diphthongo μενεῖσθαι apud eum scriptum sit.

Μενεπτόλεμε, per syncopen pro μενεπτόλεμε, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἐπτόλεμε.

Μένεω, Ionica diphthongi resolutione pro μένου præt. imperf. à them. μενέομαι.

Μένοντο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμένοντο, aor. 1. med. ex them. μενέομαι vel μενδω.

Μένσε, Ionica itidem augmenti detractione pro ἐμένησε seu ἐμεμνήσατο, plusquamperfect. pass. ab eodem them.

Μενώ, fut. 1. vel 2. act. verbi μενάω.

Μεῦε, partic. aor. 2. passiu. ex act. them. μύγνυμι faciente fut. 2. actiu. μυχῶ, ex inusit. themat. μίγω, vnde aorist. 2. ἔμυχον, & voce passiua μυγῶμαι.

Μεύνοι, Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro μυῶσι, aor. 2. pass. sub. ab eodem them.

Μεύνω, Doricè pro μυῶ: infinit. ciusdem aorist. 2. pass. ab eodem them.

Μεύσομαι, fut. 2. pass. ex eodem aoristo.

Μέχω, futur. 1. actiu. eiusdem themat. μίγνυμι, ex inusitato thematc μίγω.

Μέσγεται, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ: secunda pers. sing. verbi μίσγομαι.

Μεσσόμεθα, part. aor. 1. pass. à them. act. μετάω.

Μεχθείς, participp. aoristi. 1. passiui. a themate actiu. μίγνυμι faciente futur. 1. μίξω, ab inusit. μίχω, vnde præterit. perfect. pass. μέμιγμαι.

Μεῶν, poetico pleonasmo τῶ α pro μνᾶ hoc autem μνᾶ, est vel secundæ personæ thematis μνάομαι, per contractionem ex μνᾷ, vel tertiæ singul. ex them. act. μνάω, per contractionem ex μνᾷ.

Μεωμένοι. Θήκῃ, Doricè pro ἐμνημένοι. Θήκῃ, sublato simul augmẽto, aoristi. 1. à fin. à them. act. μνημόω pro μνησόω.

Μηκάσαιτο, Ionice pro μηνήσαιτο, aor. 1. med. opt. modi à them. μνῆ μνάομαι seu μνάομαι.

Μηκάσκετο, Ionice pro ἐμνάσατο, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε, aoristi. 1. med. indic. modi, ab eodem themate.

Μηκάσκε, part. aoristi. 1. passiu. ab eodem themate. Facit enim ἐμνάσθην: vnde & futur. 1. passiu. μνασθήσομαι. Ab eodem est imperf. μνάσθατο, optatiu. μνασθείμεν, subiunctiuus μνασθῶ, infinitiu. μνασθῆναι.

Μηκάσομαι, fut 1. med eiusdem them. μνησόμεθα seu μνάσομαι, ex quo & aor. 1. infin. μνήσασθαι.

Μηλέω, Ionica diphthongi resolutione pro μοῦ: præsens imperf. modi à poetico them. μνάομαι.

Μηλόνω, poetico pleonasmo τῶ ο pro μνόνω. pr. imper. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνάομαι esse malis.

Μολών, part. aor. 2. act. à them. μολέω.

Μόρξαι, aorist. 1. actiu. infinitiu. verbi μάργυμι, ex inusitat. themate μάργω.

Μορξίζοντι. Doricè pro μορξίζουσι, à them. μορξίζω.

Μυδάσσω. poetico pleonasmo pro μυδάω: partic. fœm. gen. à them μυδάω.

Μύδεα, apud Suid. legitur expositum λύγνε. Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μύδῃ, ex themat μύδομαι: pro quo solet vsurpari frequentius μυδάομαι.

Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, ἐστὶ que aor. 1. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκα, Ionica augmenti detractione pro ἐμύκησα: aorist. 1. 2. actiu. verbi μυκάω. Sic in aorist. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia persona plural. aoristi. illius secundi actiui, μύκαν pro ἐμύκησαν, vt apud Hom. Il. Σ. Αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ πύκα μὺκηὸν ὄρουσε.

Μύσα, itidem pro ἐμύησα: aor. 1 act. verbi μύω: pro quo alicubi & μύεσθαι reperitur ⁊ geminato metri causa.

Μυχωθείς, participp. aoristi. 1. passiu. ἐμυχάθην, ex actiuo thetate μυχάνω.

N

ΝΑΙΕΤΑΕΣΚΕ, Ionicè pro ναίεται seu ἐνάσσατο, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imperf. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάων poetico pleonasmo τῶ α, vel Ionica vocalis circunflexæ resolutione, pro ναιετῶν ab eodem themate.

Νάσσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο, aor. 1. med. verbi νάω: vnde & infin. νάσσασθαι.

Νάσσω,

Νάδω, itidem pro ἐνάδω : aorist. 1. passiu. indicatiu. ab eodem themate.

Νάετα, itidem pro ἔνασα: aorist. 1. actiu. eiusdem themat. habens præterea geminatum metri causa σ pro ἔνασσα.

Νίατας, Ionicè detracto augmento dicitur pro ννίατας, quod vide infrà. Alioqui νίατας est etiam nomen fœmin. gen. à masculino νιάτης.

Νίνη, Ionica paragoge pro νίη, secunda pers. præs. subiunct. pass. à them. νέομαι.

Νενίκασαι, Ionicè pro ἐνίκεις, abiecto primùm augmento, deinde annexo αι pr. imper. act. verbi poetici νενίκα.

Νενίκηται, Ionica paragoge pro νενίκηι : præsens subiunctiu. actiu. ab eodem νενίκα : poeticè metri causa vsurpato pro νενίκω inserto τ.

Νίκασα, & Νίκασσα, Ionicam augmenti detractionem habẽt pro ἐνίκησα & ἐνίκασσα ambo aor. 1. act. à them. νενίκα faciente fut. 1. act. & νενίκω & νικάσω. Sed & νίκασα metri causa geminato σ dicitur pro ἐνίκασα.

Νεῦψε, itidem pro ἔνευψε, aor. 1. act. verbi νέφω : vnde & partic. νίψας. Itidem media voce νίπτατο pro ἐνίψατο, ab eodem them. & in eodem temp.

Νίσσεται, Ionica diphthongi dissolutione pro νίσεται : secunda pers. singu. præsentis tem. à them. νίσσομαι. Sic in imper. νίσσεο dicitur pro νίσεο.

Νά ται, per contractionem ex νέαται à them. νέομαι.

Νήκασε, partic. aor. 1. pass. à τὸ νάσσω, ab actiu. them. νήμι faciente pr. perf. act. νενήμεκως, pass. νενήμεμαι.

Νήσασθαι, aor. 1. med. infin. modi, ex νήσω, fut. act. verbi νήμι trãseunte in præsens.

Νόησα, pr. perf. pas. verbi act. νόα, significantis inter alia σοφίζω, vt tradunt grammatici quidam.

Νοήσατο, Ionicè pro νόησατο : tertia pers. plur. pr. perf. pass. νόημαι, ex act. them. νόω faciente fut. 1. act. νόσω. Ionica præterea ἀσυμβάστου ἀλλοπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νόατο dicitur.

Νοήμεκε, præterit. perfect. actiu. verbi νέμω, ex futur. circunflexo νοήσω, faciente ex se aliud futur. νοήσσω : vnde aor. 1. med. infin. νοήσασθαι.

Νένημαι, præter. perfect. passiu. verbi act. νέω : νένησμαι autem verbi act. νάω.

Νένοσα, pr. perf. med. verbi act. νόσω, apud Eust.

Νενόηκα, quod Hesych. & Suid. afferunt pro διανενόηκα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοῆκα. Itidémque νόησαι, quod idem Hesyc. expon. ὁ νοῆς, factum est Ionicè ex νενόησαι. Ambo præt. perf. pas. à them. act. νοέω faciente fut. 1. act. νοήσω.

Νεόμεσι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεδεν, Ionicè & poeticè pro ἔνιδεν, sublato augmento, aorist. 1. actiu. verbi νέδω, significantis nuo. At νεδυέδεα significãs Hesychio νεξέδεα, est futurum 1. med. vocis, à themat. νεύω significante, nato, vnde & particip. νεδυσάμενος apud Suidam & Xenoph.

Νήσατο, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήσατο : aor. 1. act. verbi νήσω : vnde & infin. νήσαι, & partic. νήσας : necnon ao. 1. med. imper. modi νήσασθε. Factum est autem hoc ναω ex νάω, pleonasmo τῶ π.

Νᾶσαι, aorist. 1. actiu infin. modi à them. νάω. At νήσατο, significãs ἔνασας seu ἐνήνασας, est aorist. 1. med. indic. modi, à themate act. νάσω, habens Ionicam sem poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσατο.

Νενόηνται, Attica contractione ex νενοέανται, tertia pers. plur. præs. opt. act. à them. νοέω.

Νοεῖς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοήσατες, Doricè seu Æolicè pro νοησάντας : partic. præt. verbi νοέω at νοδήσας quod Hesych. affert pro νοήσας, est particip. aorist. 1. act. à themate νοδέω. Nisi potius pro νοήσας, scribendum est νοδήσας, vt νοδήσας itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοήσας.

Νόησι, poeticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησι, aorist. 1. act. verbi νοάω.

Νομδόσα, Doricè pro νομδίσασα : fut. 1. act. verbi νομδίω.

Νομιῶ, Atticum fut. 1. act. verbi νομίσω. Itidémque νομιοῦμαι voce media pro νομίσουσαι.

Νυγίς, partic. aor. 2. pas. à them. act. νύσσω faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2. ἔνυγον, & pas. voce ἐνύγην.

Νῦξεν, aor. 1. act. indic. ab eodem νύσσω faciente futur. 1. actiu. νῦξω: caret aut em augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε : vnde & infin. νῦξαι, & part. νύξας.

Νώθην, Ionica synæresi pro νοήθην : aor. 1. pas. imper. modi à them. mat. νοέω. Hesyc. exp. ὠθυώθητε γοῆσι.

Νάσαι, itidem pro νόησαι dicunt Iones : quod est aorist. 1. actiu. infinitiu. modi, ab eodem themate. Similiter media voce νάσατο pro νοήσατο, abiecto simul augmento : & νάσα-

σθαι, pro νοήσασθαι, necnon νοήσας & pro νοησάμενος. Sed & νάσα pro νοήσα dicitur in futur. 1. actiu.

Ξ

ANΞ, fut. 1. vel. 2. act. verbi ξάω.

Ξαδείς, partic. aor. 1. pas. à th. ξέω, faciente fut. 1. ξέσω & ξεσθήσω.

Ξαδήδαται, Ionicè pro ξαδήδανται : tertia persona plur. præt plusquamperf. pass. à them. actiu. ξαδήδα.

Ξαώνησε, Ionica vocalis circunflexæ dissolutione pro ξαώνᾶσε, aorist. 1. actiu. verbi ξαώνια facientis futur. 1. ξαώνιῶ, ex ξαώνια : irregularis autem est pro ξαώνησα, vt τόνησε pro τόδησε.

Ξαώς, aor. 2. act. imper. modi, ab eodem them. Communiter σύτε dicitur per σ.

Ξαωτο, aor. 2. med. ind. c. modi, ab eodem them.

Ξαώιαν, tertia persona plur. præs. indicat. à them ξαώιμι seu σύνειμι, vnde infinitiu. ξαώιναι. Ab eodem imperfecto est ξαώισαν.

Ξαώλουν pro ξαώισαν : præter. imperfect. actiu. verbi ξαώιμι ex ξαωίσω.

Ξαωνεγμένα, partic. fœm. pr. perf. med. à them. ξαωνίφω : facit enim id ξαωνίσσω, Attica mutatione σ in ν.

Ξαώισεις, futur. 1. actiu. verbi ξυμφέρω, ex inusitato themate ξαώια.

Ξυδείς, partic. aor. 1. pas. ἐξύδεσα, ex them. act. ξύω.

O

ATΡΕΟ, Ionica diphthongi dissolutione pro οὐ ἐρεῦμαι, imper. præs. verbi ὀδύρομαι

Οἴδαδα, præt. med. verbi ὀζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum replicationem habens pro ὄδα, ex fut. 2. ὀδῶ. Vnde infin. ὀδαδέναι & partic. ὀδαδώς.

Οἰδαδήμην plusquamperfect. medio eiusdem thematis pro ὠδάδειν dicitur verso ε in η & subscripto ι. Οἰδαδήμαν autem sine subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὠδάδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὠδάδειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Οἰδαδὼς ὑπὲρ, itidem Attica reduplicatione duarum initialiũ præsentis literarum pro ὠδὼς ὑπὲρ dictum est præt. perfect. passiu. verbi ὀδύσσω.

Οἰσήσομαι, fut. 2. pas. indicat. modi, ex act. them. οἴγω, facit enim id aor. 2. pas. ὤγην.

Οἶσι, præt. med. verbi εἶδα, habens Atticam τροπὴν τῶ ει εἰς οι, vt in πεποῖδα. Alioqui & εἶδα dicitur, nulla facta mutatione, quin & ἴδω, sublato ε ex diphthongo.

Οἴσει, Ionica diphthongi resolutione pro οἶῃ : secunda pers. fing. præsentis ex th. εἴρομαι.

Οἴσι, Atticè pro eodem οἶῃ dicitur verso ν in τ : quod in aliis quoque passiuis fieri vsu docemur.

Οἰσθήσομαι, aor. 1. pas. infin. modi, ab eodem th. οἴσομαι, faciente fut. 1. med. οἰσόμαι, ex inus. verbo οἴσομι.

Οἶτα, præt. med. verbi εἶκω, vt εἶδα est εἰ δ ω, verso ε in οι : sed fre quentius pro eo vsurpatur οἶτα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἶκιτι, Æolicè pro εἰκάζει dici, vt εἶδεν pro πδεῖν, tradunt nonnulli ex recentioribus grammatici : sed autem id tertia persona plur. præsentis οἶκιτι facti ex εἰκάζω.

Οἰκείστη, Ionica diphthongi circũflexæ resolutione pro εἰκείτω præsens opt. pass. ex act. them. εἰκείω.

Οἰκήσαι, infin. aorist. 1. ex them. εἰκεσσάκεσα autem, ex themate εἰκέζω quorum illud, neutralem habet significationem : hoc verò, actiuam.

Οἰκτᾶ, Atticum fut. 1. act. verbi οἰκτῶ pro οἰκτίσω.

Οἶμα, thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt esse aor. 1. med. verbi οἴομαι : sed perperã scribendum enim diuisim οἴσατο, à them. οἴσμαι.

Οἶσι, imper. ex οἴσω : futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut φύσω & βόσω sunt ex futuris φύσομαι & βοήσομαι, transsumptis more poetico in præsentia : vnde οἴσετε secunda person. plur.

Οἴσᾶ, Doricè pro οἴσῃ, fut. 1. med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verbi in tertia pers. οἰσῖτα, dicitur pro οἴσεται, & οἰσεῖται in prima pro οἴσομαι.

Οἴδα, per syncopen pro οἶδα δα : quod οἶδα δα Æolica paragoge dicitur pro οἶδα : prær. perf. med. verbi εἶδα.

Οἰδήτες, partic. aor. 1. pas. οἰδῆσαι, ex poet. th. οἴσμαι.

Οἴσομαι, fut. 1. med. verbi φέρω, ex them. οἴω : pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, vt iam admonui.

Οἴσατο, aor. 1. med. verbi οἴσμαι, augmento carens & metri gra-

tia geminatum σ habens: vnde participium. οἰσυάμβῳ.
Οἰσ῀ον. aduerbium positum verbi φιμὸν ex οἴω.
Οἴσω. fut. 1. act. eiusdem verbi ex eodem εἶσι: pro quo Doricè ἰῶ σὺ dicitur, circunflexa vltima.
Οἰχήσομαι, fut. 1. med. verbi οἴχομαι, ex οἰχήσομαι.
Οἰχθείς, partic. aor. 1. passiui. ὀχθίω, ex act. them. οἴχω.
Οἴχνεον. Ionicè pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inserto σκ. pr. imperf. act. verbi οἰχνέω.
Οἰχνέοιμι, Ionicè pro οἴχνοιτο: præsens optatiu. passiui. à themate οἰχνεμαι.
Οἴχωκα, Ion. seu Attice (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verso » in α præterit. perfect. actiu. verbi οἴχω ex οἰχέω.
Ὀκλιδαντες, partic. ex ὤκελκα, aor. 1. act. verbi ὀκέλκω.
Ὀκλέσκον, Ionicè pro ὤκλουν, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκ. p perfect. act. verbi ὀλέω.
Ὀκλίσθη, aor. 2. med. infin. medij, ab eodem them.
Ὀκλόεν, aorij 1. act. 1. actiu. subiunctiui modi ab eodem, habens ο metri causa geminatum pro ὀκλόεεν: vnde & infinitiu. ὀκλόειν, & partic. ὀκλόεις.
Ὄκλυε, aorij 2. med. subiunctiui modi, Ionicè pro ὄκλῃ, ex eodē thema tc.
Ὄκλυθι, aor. 2. act. indicat. modi, à them. ὀκλυθίω, carens augmento: vnde infin. ὀκλυθεῖν.
Ὄκλυον, Ionicè pro ὄκλυε: secunda persona singularis præsentis subiunctiui ὄκλομαι, ex themat. ὀκλω. Sic. in aorist. 2. med. ὄκλυ dicitur pro ὄκλῃ.
Ὀκλύοιτο, Ionicè itidem pro ὄκλοιτο: aor. 2. med. opt. passiui. ab eodem them. ὀκλω vel ὀκλύω.
Ὄκλυτο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤκλυτο: aorist. 2. med. indicat. modi, ab eodem ὀκλω seu ὄκλω faciente futur. 2. ὀκλῶ, aor. 2. ὤκλυν.
Ὀκλύσομαι, fut. 2. med. eiusdem them. ex act. ὀκλύω.
Ὄκλωκα, præterit. perfect. med. eiusdem, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤκλωκα ex futur. 2. ὀκλῶ. Vnde prima persona pluralis ὀκλώκαμεν, & subiunctiu. ὀκλώκωμεν. Similiter ὀκλώκασι, faciente futur. 1. ὀκλέσω.
Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præs. imper. act. à them. ὄμνυμι.
Ὀμόρξω, tergam, fut. 1. act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόρσω.
Ὀμόσσω, fut. 1. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόσω, retento ο.
Ὀμοῦμαι, fut. 2. med. eiusdem verbi ex eodem ὀμόω.
Ὀμοῦσθαι, quidam dici scribunt pro ὀμόσθαι ὠμῷ. Hesych. tamen expon. οἱ ὁμόνοια ὑπόδηλοι. Eustath. ὑπόδηλόν τι innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω: eorúmque opinio verisimilior est: quorsum en illa syncope diphthongi ου.
Ὀμώκασιν, pr. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκασι, vt ὀκλώκασι.
Ὀνάμεν per syncopen pro ὀνοπαλέμεν: aor. 1. med. optatiu. modi à them. ὀνοπαλεω ex quo & præs. infinit. ὀνάσθαι, & participium. ὀνάμενος. Quinquam in sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνόσασθαι & ὀνοπαλόμενος: sed ei non habentes assentientem Eust. qui ὄνημαι & cætera pro ὄνυμαι dici annotat, ex th. ὄνυμι, facto ex εἴνω.
Ὀνασσὼ, Doricè seu Æolicè pro ὀνήσει, translato accentu in vltimam & verso simul » in α.
Ὀνάσσαι, præsens infin. à them. ὄνημι: vnde apud Hom. compos. verbo ἀζηχὲς ἐκ νόσοιο ἀνάσσει.
Ὀνεῖδιζ. Attic. fut. 1. act. verbi ὀνειδίζω pro ὀνειδίσω.
Ὀνοθλίσαι, aor. 1. pas. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνάω: ex quo & aor. 1. med. ὀνήσασθαι.
Ὀνήμενος, part. paf. verbi ὄνημι ex ὄνυμι: pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄνυμαι.
Ὀνόσσω, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνάσω fut. 1. med. verbi ὄνημαι seu ὄνυμαι, ex ὀνέομαι: vnde & infin. ὀνόσσθαι.
Ὄνσο, præsens imperatiu. passiui. ex themate ὄνημι, vt πίσσο ex πίσημι.
Ὄνσο autem est præsens optat. pas. à them. ὄνυμι: vel etiam aor. 2. med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνσο, in aor. 1. med. & opt. ὀνόσαιτο in eodem temp.
Ὄπασα, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἄπασα, aor. 1. act. indic. modi à th. ἀπάζω: vnde & aor. 1. med. ὀπάσασθαι, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.
Ὄπασσα, præterit. perfect. med. verbi ὄπημαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ὤπα: vnde participium. ὀπωπασί.
Ὀπαυέω, Attice pro ὀπαυέσω: futur. 1. actiu. verbi ὀπαυέζω. Itidémque media voce ὀπαυσόμαι pro ὀπαυέσομαι. Sed & ὀπαυσιώτης Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπαυεσιώτης, quod Atticum est pro ὀπαυσόντες.
Ὀρέτας, tertia pers. sing. fut. 2. med. ὀφόμαι, ex act. them. ὄρω,
Ὀρήξει, infin. ab ὄρηξα aor. 1. act. verbi ὀρίγω.
Ορωτο, poetica detractione augmenti & pleonasmo τω » dicitur pro ὤρατο, in pr. imper. vel aor. 2. med. verbi act. ὄρω.
Ὀρέω, Ionicum thema pro ὀφάω: vnde ὀρέει pro ὁρᾷ: & partic. ὀρέοντα pro ὁρῶντα.
Ὄρηαι, apud Homerum legitur pro ὀρᾷς. vides: Odyss. ξ. τὸ δ' αὖτὸς ὁ ὀφθαλμὸς ὁρᾷ. Vbi Eustath. annotat, quosdam paroxytonos legere ὄρηαι, à th. ὄρνυμι quo Theocrit. vsus est: quoddā properispomenos, vt sit ex ὀφάω exacto primùm σ, deinde α verso in ». Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρυσαι, exempto σ. ex pass. ὄρνυμαι, cuius Hesych. meminit exponens ipsum per actiuu. ὀρῶ. At verò ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ: secunda persona singul. aor. 2. med. subiunct. ὄρνυμαι, ex them. act. ὄρω.
Ὀρῆτε, Dorica contractione τω aei εἰς ᾶ pro ὀρᾶτε, vt πειῆτε pro πειρᾶτε: ab eodem themate ἐράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.
Ὀρθωι, apud Suidam legitur expositum διεγερθῶμεν: quod si mēdo caret, habet fysticlen Ionicam τω ο pro ᾶ, scil: quod est præterit. perfect. passiu. infinit. ex indicat. ὄρμαι: ambo à th. act. ὄρνυω.
Ὀρθωῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῖ, à themate ὀρθόω. Apud Hesychium.
Ὀρθοῦσ, Attice pro ὀρθοῖσα: fut. 1. act. verbi ὀρθόζω.
Ὀρέω, itidem Attice pro ὀρέσω: fut. 1. act. verbi ὀρέζω.
Ὀρμαγμῶν, grammatici quidam recentiores' dictum aiunt pro ἁρμαγμῶν, facta literarum metathesi: cuius ἁρμαγμα pr. perf. pas fiu. verbi act. ἁρμάζω, augmento carens pro ἤρμασμαι.
Ὀ ἐρχθῶν, Ionica fystole pro ἀφεγῶν: hoc autem ἀφεγῶν partic. est fœmin. gener. ex ἀφηγὼ præterit. perfect. medio verbi ὀρέγω, habente Atticam ἐργωῶτω & εἰς ο, veluti λέλεγα, & similia.
Ὀρέωντα, Ionico pleonasmo τω ο, vel etiam Ionica diphthongi circunflexæ resolutione, pro ὀρῶντα. quod est contractum ex ὀρόοντα, secunda persona plural. præs. optatiu. actiu. a themate ὀρόω.
Ὀ ἐρώντε, itidem pro ὀρῶντε, ab eodem them.
Ὄρσαι, Ælolicè pro ὄρσει: aorist. 1. actiu. infin. modi, à themat. ὄρνυμι. faciunt enim Æoles futur. 2. act. non ὄρω, sed ὄρσω, more quodam peculiari.
Ὄρσει, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀρσεῖ: quod est præs. imper. passiu. à themate ὄρσημαι: hoc autem ὄρσημαι est μέλλων εἰς σεσθαι μετγλῶ: solent enim quidam μέλλοντες εἰς σεσθαι ἀδιαπεξάζειν, vt ἀύσσομαι, δύσσομαι, & huiusmodi.
Ὀρώιον, Atticè pro ὀρῷμι: præsens opt. act. à th. ὀρόω.
Ὀρωρε, præterit. med. Attici verbi ὄρνυμι, habens nimirum Attico more reduplicaras duas initiales præsentis literas pro ὤορε. Vnde pr. plusquamper. ὠόρμην, & in subiunct. ὀρώρω.
Ορωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν: tertia persona plural. præterit, plusquamperfect. passiui a them. ὀρέγω, facta ex tertia singulari ὀρώρεκτο, inserto κ ante τ: & præcedente tenui versa in aspiratam: habet verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.
Ὀ ῥαφικὸν, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρηκε præterit. perfect. act. verbi ὀρύσσω, facientis futur. 1. actiu. ὀρύξω. Vnde præt. pass. ὀρώρηται, quod apud Homerum legimus Iliad. ρ, ὑπόπτε νέκυας ὀρώρηται πολεμοιο. Hoc autem ὀρώρα thema est ex futuro verbi ὀρῶ: scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς σεσθαι μετγλῶσι à poetis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præsens subiunctiui passiui ex them. ὀρώμι, quod factum sit ex præter. medio ὀρωρε: vnde in passiu. ὀρώρεται pro ut eundem Homer. Odyss. ι. ὑπὸ μοι ὀρώρηται ὕδατος Σμαραγος Κλύδων. Similiter verò ex aliis quoque pr. perf. faciunt iidem poetæ præsentia.
Ὀ ῥωγε, quoque dici aiunt pro ὤρεγε, anadiplasiasmo Ionico, vt λέλεκτον pro ἔλεκτον: est autem ὤρεγε præter. imper. vel aor. 2, actiu. verbi ὄρεγω.
Ὀρωρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.
Ὄρσεσε, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ὄρσετο, pr. imperf. pas. verbi ὄρσομαι, quod poetas Æolicè pro ὄρνυμαι vsurpare tradunt quidam grammatici.
Ὀ ῥυγμα per syncopen aiunt dictum pro ὀσφράνσιμαι. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atq; illud antiquius: elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes eius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὀσφρᾶσθαι & partic. ὀσφρᾶσθαι.
Οὗ, pro οὖσ, exempto Ionicè σ & facta deinde contractione, est interdum secunda persona aorist. 2. medij ἕλω, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdē aor. in imperatiuo, vnde compos. κάθου, ἀφίου, & similia. Ex actiu. themate ἧμι. Alioqui est genitiuus singul. articuli, postpositiui ὅ nec non

non pronomen est,itidem genitiui casus.

Οὗτος, apud Homerum pro οὗτος vel ὅστις per apocopen.vnde & a in eo corripitur à them.σ πάω vel σ πίζω.

Ὑπάμμων, Doricè vel Æolicè pro ὑτάων,vt ἰσάμμων pro ἰσάων. hoc autem ὑτάων est ex themate ὕτημι,vt ἰσάων ex ἴσημι. Ex passiuo autem ὕτημαι est participium ὑτάμμων,vt ἰσάμμων. Nisi potius id ὑπάμμων censendum est per synecopen factum ex ὑπαλλάμμων,vt ἐπαλλάμμων ex ἐπαλλαγῶν, exempto ε & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per.pr.perf.τυγχανῶν & βεβηκώς.

Ὀφέλλω,ὄφελες,ὄφελε,poeticè pro ὤφελον,ὤφελες,ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultim.pr.imperf.verbi ἐοφείλω,habens plerunque vsum aduerbij.

Ὀφλήσω,futur.1.actiu.verbi ὀφλάω seu ὀφλισκάω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφείλω. Vnde aorist.2.actiu.ὤφλον, infinitiu. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὀχήσω, Ionicè pro ὤχησω,abiecto primùm augmento: deinde inserto σκ.præter.imperfect.actiu.verbi act. ὀχέω:ex quo & fut.1.med.ὀχήσομαι.

Ὀχλιῶτας, Doricè vel Æolicè pro ὀχλιωτᾶν,prçs.pas. à the. act. ὀχλιόω. Necnon ὀχλιωῖν pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Ὀΐῃ, Atticè pro ὀΐῃ secunda persona sing.futur.1.med,ὀΐομαι,à them.ὄΐ πημι.

Π

ΠΑΓΕΙΣ, partic.aor.1.passiu.πήγλυμι, ex actiu themate σήγνυμι seu πάσσω faciente futur. 2. παγῶ,aorist.2.ἔπαγον. Ex eodem aorist.2.pas. ἐπάγην,coniect optatiu. παγείην,subiunctiu. παγῶ, & infinitiu.παγῆναι: necnon futur. 1.passiu. παγησομαι.

Παθεῖν, Ionica diphthongi circunflexæ resolutione pro πασεῖν, aorist.2.actiu.infinitiu.modi,à them.πάσχω,mutatâte futur.2. à παθέω,vnde aor.2.indicat.modi ἔπαθον,ex quo optatiu.παθοίμι,subiunct.παθὼ,& partic.παθών.

Πάθοιτε, aorist.1.actiu.imper.à them.παίζω, faciente non solùm παίξω, sed & πάσω:vnde & subiunctiu.πάσωμεν, & infinitiu. πάσαι: & in pas.voce apud Herodot.πάσασθαι est & aorist. 1. act.infin.modi,à them.πάω significante cęlo.

Παΐσθη, Doricè pro παίζῃ,à Dorico them.πάσδω pro παίζω.

Παῖσθεὶς, partic.aor.1.pas.them.à παίζω faciente fut.1.act παίξω,& præt.perf.pas.πέπαισμαι.

Παλαΐσθη, Ionicè seu Æolicè pro παλήσεται:fut.1.act. infin. modi hem.παλάσω. Ab eodem est pr.imper.pass.πάλαισται,Ionicè carens augmento pro ἐπάλαιστο.

Πάλπ, Ionicè pro πέπαλπε seu ἐπέπαλπε,abiecto augmento. præà tertit.plusquamperfect.passiu.verbi actiui πάλλω. Alij pro πέπαλπε positum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea syncope.

Παμφαίνῃσι, Ionica patagoge ? σι pro παμφαίνῃ:præsens fu.biunct. act.à them poetico παμφαίνω.

Παμφαίνων, poetico pleonasmo νω ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione.pro παμφαώντι,itidemque παμφαώσα pro παμφαούσα partic.prçs.act.à th.παμφαύω.

Παρακεκλήατ αι,legitur apud Hesychium,expositum πᾶν φρονῶν ἠλατηδῶν,quod videtur esse præterit.perfect.passiu. Ionicum pro ἐξῳκικρυσμένοι εἰσί: faci.nt enim ij tertias personas plural.à tertiis singularibus,correpta primùm penultima,vt & hic ciecto υ & σ,deinde inserto α ante ται:vel etiam ex prima perf.pr.med addito ται:facere etiam tau pro κεχρυσῶν in præt.med. ἐξῳκίκρυσμαι, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλέλυθ αι facit ἐλύθη. Sed pro ἠλατηδῶν puto scribendũ ἠλάθαντας: quòd si ἐλάθαντο esset,scribendum foret ἐξῳκικρύσθαι,& tunc esset pr.plusq.

Παρκαμάθα, apud eundem est præsens subiunct.à th. παρέκαμμι.

Παρχεχρίδει, Atticè pro ἐξῳχεχρίδεις: futur.1.actiu.verbi ἐξῳχρίζω.

Πάρ βασις, Ionicè pro παρίβαι,inserto σκ.pr.imperf.act.verbi παρεμβάω,nisi à th.ἐξῳβαίνω esse malis.

Παρίζω, Ionica diphthongi dissolutione pro παρίζῳ:præ.imperf. pas.à them.παρίζομαι.

Παρίδη.aorist.1.passiu.indicatiu.modi, à them.actiu.παρίδω, faciente futur.1.παρίδω,præter.perfect.παρέδεις,passiu. παρείσμαι, ex cuius tertia παρεῖσται fit aorist.ille παρέδη, exempto ι, vt ἐπέδη ex πέδηται. Inde particip. παρεδὴς. Reperitur tamen & παρέδη,retento ι,cuius meminit Hesyc. Alioqui παρέδη est etiam aor.2.act.indic.modi,à th.ἐξῳπέδησα.

Παρίζεισα, per synecopen pro παρεζέσασα:aorist.1.actiu.indicat. modi,à them.ἐξῳπεζίζω significante ἐξῳκοπίω. Apud Apoll. Rhod.

Πάσει, secunda persona singul.præter.imperfect.à them. πάσειμι significante ἐξῳχέομαι.Apud Soph.in Aiace,& apud Euripid.in Phœniss.

Πασέμαν, Ionicè pro παρέσταν præter.plusquamperfect. passiu. ex præter. σαφήνω, cuius paulo pòst mentio fiet.Alioqui apud Homerum σαφέως δεδευχότα significat παρὼς vel σαφέστα, quod sic format Etymolog. Dicit ab ἴσω esse ὦμι: medium eius aorist.a.esse ὦμαι,ὦσο,ὦτο,& οὖτο epentheti.nũ vnde pleonasmo σὰ a fieri:ἀπὸ & παρέασο,ascita præpositione.

Παρεῖδον,aor.1.pas.verbi σαφήνω,vt dixi in παρίδω.

Παρεῖμαι, pr.perf.act.verbi σαφήνω,vti iam dixi:vnde apud Hesyc. παρεῖσεῖμαι expositum παρεσπεφάνῃκα. Alioqui est etiam præter. med.verbi σαφήνω.

Παρεῖμεν, præterituin perfectum passiuum eiusdem σαφήνω, vt à ἐξῳπέδημι est ἐξῳπέδημεν,ex præterito actiuo πέδηκα. Vnde particip. παρειμὼς,& plusquamperfect.σαφήνω, cuius secunda persona παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperfect. seu perfect.passiu.optatiu.modi, necnon aor. 2. medius eiusdem modi, sed tunc iu secunda persona facit παρεῖο.

Παρεῖς, partic.aor.2.act.πάρω,ab eodem themat.πάσημι,vt ἐξῳπέδης à ἐξῳπέδημι.

Παρεῖσθω, præter.perf.pass.imper.modi,tertiæ personæ,ex secũda παρεῖσο.

Παρελθέτω, Ionica diphthongi resolutione pro παρελθέτω futur.1. med.verbi σαπέχομαι ex παρελθέσθω.

Παρέπτη, aor.2.act.verbi πωτάομαι,vt παρίστω.

Παρεχεύδω, Ionicè pro παρέχω,à them.παρέχω.

Παρῆ, subiunct. præsentis tertiæ pers.ex prima παρῶ,à th.πάρειμι, significante,adsum.

Παρῆδε, apud Hesyc.legitur expositum ἐάδη quod si mendo careret,est aor.1.pass.indic.modi,ab eodem them.σαφήνω faciente pr.perf.πεφάνῃς,& pas.πεφάνθαι. Alioqui παρέδη dicitur pro eodem & παρέδη,vt iam docui.

Παρῆκα, aorist.1.actiu.verbi σαφήνω ex παύσω, irregulariter pro παρέσαν,vt ἐδάκα pro ἔδησα positi scimus & similia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρέλαβον: quod est præt. med.verbi παφίκα.

Παρῆλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον:solent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoristorum nũc inserere σα dicentes itidem ἐπέλασσα pro ἔπυθεν,vt ἐστύλλαθεν sint perso ę pluralis numeri.Apud Varinum κύσσω μὶ ὦσιν παρέλθοσαν τρέες. Est autem hoc παρέλθοσαν siue σαφέλθεν,aor.2.actiu.verbi παρέρχομαι ex παρελθῶ.

Παρῆλθμεν, poetica seu Æolica syncope pro ἐξῳπέδημεν, metri causâ,partitiu. aorist.2.med.παρεδόμεν,à th.act. ἐξῳπέδημι.Similiter πεδρέσω pro σαφέσω reperitur in aor.2.act.ab eodẽ themate.

Παρκατέλεκτο, eandem syncopen habet pro ἐξῳκαπελέλεκτο.truncato simul augmento,præt.plusquamperf.pas.verbi ἐξῳκαπελέγμαι.

Παρκλίνοισι, itidem pro ἐξῳκλίνοισι,à παρκλίνω pro ἐξῳκλίνω.Similiter παρκλίνω pro ἐξῳκλῶπω.

Παρμίσκακεν, habet & ipsum Æolicam illam syncopen pro παρεκμίσκακεν:quod autem à μίμβακεν attinet,factum illud ex μιμίσκακεν tradunt grammatici, nimirum syncope νω ο, cuiusque loco propter euphoniam in certo β, & ν verso in ν, sicut παρόγκακεν pro παρήγκακεν dici ur.Thiadunt hoc ipsum παρμίμβακεν pro ἐξῳκακίσκακεν etiam dici,id eque expon.non solùm ἐφνυμέσθη, sed etiam παρέδυν: factumque hoc παρμίμβακεν ex ἐξῳμιμίσκακεν tradunt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, & ν verso itidem in ν, vt in præcedente.

Παρεσέσθην, partic.aor.1.ex th.ἐξῳέφω,mutuante fut.1.act.σαφέσω ex inus.th.σαφέω.

Παρπνοδῆι, apud Homerum pro ἐξῳπνοδῆι,facta primùm syncope in præpositione,deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in πελαδέεν pro λαβεῖν aorist.2.actiu.infinitiu. modi, à themate ἐξῳπήδω.Itidem in partisipio σαφπνοδὼν dicitur pro ἐξῳπνοδὼν.

Παρπόπτω, itidem Æolicam illam syncopen l abet pro ἐξῳπόπτω: est autem præs.imper.act.à th ἐξῳπόπτομαι.Similiter ? σαπτὸν ἐστὶ pro λαβεῖν aorist. 2. actiu.infinitiu. modi, à themate ἐξῳπήδω.Itidem in partisipio σαφπνοδὼν dicitur pro ἐξῳπνοδὼν.

Παρπόπτω, itidem Æolicè pro ἐξῳφάω: quod Ionicum est pro ἐξῳφάω, aor.2.act.infin.modi,à them.ἐξῳφαεῖν.Itidemque in partic. aor.2.med σαφφαὼν & pro ἐξῳφαώς:& in infinit. σαφφαὼν pro ἐξῳφάεσθαι.Sed & verbale σάφφασις eandem syncopen habet pro ἐξῳφασις.

Παρῶμαμαι, pr.perf.pas.verbi act.σαφηκίζω.

Παρῶντα, pr.plusq.pas.verbi σαφήνυμι.

Παρῴχηκε, poetica περιφ ? σι εἰς ω, pro παρῴχηκε, vt suprà extra compositionem οἴχεκα pro ὤχηκα.deracto etiam augmento.

Πάσσεται, aorist.1.med.infinitiu.modi ab inusitato them.πάσω. vnde & particip. σαπάμενος significans γενόμενος.Eustat. Est alioqui πάσσεται etiam à πάσσω seu πάσμι, itidem aorist.1.med.

significans infpergere vel conſpergere : vnde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσσαδαι à themate πάσσεσθαι deduci poteſt: liquidem apud Heſychium legimus πασσεται expoſitum ἐδίδει. Alias tamen volentibus ipſum ſyncopen habere pro πασσάδαι ex themate πατέω ſignificante ἐδίδου: quorum opinio nihil equidem parium eſt probabilis. Metri cauſa reperitur etiam πάσει pro ἔπασε, dempto augmento & geminato σ : itidemque ἀπασάλυθ- pro ἀπαλύθ-, ab iiſdem them.

Πεῖσα, Ionico pleonaſmo, vel etiam diphthongi circunflexæ reſolutione pro πεῖθ-, à them. πείδω. Sic in infinitiu. πεῖσαι pro πεῖθ-.

Πεπίθησαν, Ionicè itidem pro ἐπίθοντο ſeu ἐπίθησαν, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σσ. prætер. imperfect. actiu. verbi πείθω.

Πί σε, aor. 1. act. eiuſdem verbi, Ionicam & ipſe augmenti detractionem habens pro ἔπιθ-ον.

Πείθο, Ionica diphthongi reſolutione pro πείθω : præſ. imperf. paſ. à them. πείθομαι.

Πεποίθμεν, Doricè & Æolicè pro πέποιθ- ſeu (ut alij volunt) pro πεποίδμεν, vt πεποίδμεν pro πεποίδαμεν, πεποίδμαι & φοίδμαι pro πέποιθα & φοίδαμαι. Deriuant autem ij πεποίδμεν à them. πέποιμι, vel πεποίμην: itidémque cętera. πεποίθ- verò ex πέποιδα eſt, Doricum itidem pro πέποιθ-, vt χαλέθ-.

Πέφραδον, aor. 1. med. imper. modi, à th. φεφράδομαι. At πέφρασ- eſt partic. aor. 1. act. à them. πέφραμαι.

Περάτη, Ionicè pro περάθτο, quod eſt tertia perſona plur. optat. paſſ. per contractionem ex περαίατο, à them. περάομαι.

Πείσομαι, fut. 1. med. verbi πάσχομαι, ſignificans, parebo. Eſt etiam futur. 1. med verbi πάσχω mutuatitium : vnde πάσεται, quod Heſych. expon. ὑπακούσει : & infinitiu. πάσεσθαι eidem ſignificans πασθῆν. Apud eundem legimus πάσεσθαι expoſitum πάσεσθαι, ὑπερέχεσθαι : vnde proculdubio ſunt πάσεα apud Homerum λαμπρὸς ἠδὲ γυγερὸς πάσεα. Sed quænam hæc duorum poſteriorum themata ſint, an itidem πάθ-, an aliud quodpiam, dubium adhuc eſt : certè videtur pro πάσεαι σε ſignifi. πάσεαι σε ſcribendum potius πάσεαι σε à πάω.

Πέλεσα, Ionicè pro ἔπεσα, abiecto primùm augmento, deinde annexo σα. pr. perf. imper. act à poetico them. πέλω.

Πεῦθ-όμην, Doricè pro πυθ-όμην, quod πυθέομαι antiquè eſſe infinit. verbi vel πύθομαι, vel πυθδέομαι. Niſi potius eſt κατ' ἔκτασιν pro πυθ-έόμην, Doricè pro πυθεῖν poſito, vt εἰπεῖν pro εἰπεῖν.

Πεσαθ-ής, partic. fœmin. prætерit. perfect. πεπαθυῖα, per ſyncopen pro πεπαθεσυῖα, vt ἑστὼς pro ἑστεκὼς: itidem per ſyncopen dici aiunt. Ita Euſtath. & alij grammatici. Poteſt tamen eſſe etiam prætерit. medij hoc partic. σεσαθ-ὼς (ex quo πάσχω hoc prætерitum mutuatur) faciente fut. 2. σαθ-ὼ & præt. med. πεπαθ-ὼς, vt λακέω facit λελακὼς, μακέω μεμακὼς.

Πεπαθ-υῖα, partic. prætерit. perfect. paſſiu. ab actiu. themate πατέω, vt quidem Varin. vult, ſed parum probabilis videtur eius opinio : regulariter enim facere hoc πατέω debet πεπατηκὼς, vt μαίνω facit μεμαικὼς : vnde verbale πάτησις, & partic. aorift. 1. paſſiu. πατηθεὶς. Itaque πεπαθ-υῖα eſt potius particip. prætерit. perfect. paſſiu. ex themate, vel πάσχω vel πάω. Ea enim futur. 1. actiu. faciunt πάθ-ω, prætерit. perfect. paſ. πέπαθ-μαι.

Πεπαλὰν, participp. aoriſt. 2. actiu. à themate πάλλω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro πελὰν, vt λελαὰν, pro λελὰν, à them. πάλω pro πάλαω.

Πεπάσ, aor. 1. act. infin. modi, à them. πεπάω, ex quo eſt & partic. aor. 1. paſ. πεπαθὲς.

Πεπαθ-ὼς, prætерit. perfect. paſſiu. infin. modi, à them. act. πέπαμαι, faciente prætер. perfect. paſſ. indicat. modi πέπαμαι, vnde & partic. πεπαμμένος.

Πεπαίπαλον, duplic. augmento dicitur pro παφάπαλον, Atticè : eſt autem pr. act. verbi παφαπάλλω.

Πεπίθασαι, Ionicè pro πεπείθησαι ἐσί: pr. perf. paſ. verbi act. πείθω, Etym.

Πεφρᾰγάτω, prætер. perfect. ſeu plusquamperfect. act. infin. modi, à th. φράσσω.

Πεπθαλὼς, participia. prætер. perf. paſſ. ex them. πάθω : quod eſt ἐπὶ τῶν ἐν δυσπραγίᾳ μάλιστα μεμηχανημένων. Ab eodem eſt fut. 1. act. πεπθήσω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro πάθήσω, idémque apud Hom. er. ſignifians quod πείσω.

Πέπθω, per ſyncopen pro πεπάθω vel pro πεπαθέω. Si pro πεπάθω, eſt aoriſt. 2. actiu. à themate πάθω, Ionico anadiplaſiaſmo pro πάθαθον. Si pro πεπάθέω, eſt prætерit. med. ab eodem themate faciente futur. 2. πάθ-ὲομαι, exempto ε ex vocali, vt ἐλεύθ-ω facit ἐλεύθ-ὲομαι, & ea deriuatio eſt vero magis conſentanea, quum in paſſiua ſignificatione exponatur πάσχω, ſecundum quam expoſitionem eſt pro ἐπαθέμην, in pluſquamp. med. Vide & ἐπάθέμην.

Πεπέδησι, Ionico anadiplaſiaſmo pro πέδησι, aoriſt. 2. actiu. o-

patini modi, ab eodem themate πείθω. Itidem πεπέδησθε ab eodem modo & tempore pro πέδησθε : & in particip. πεπέδησθ- & πεπεδύσα, pro πεθεὶς & πεδύσα. Homer. Σπουδῇ δ' ἁρμὰ πεδύντε.

Πεπλημένος & Πεπλεγμένος, Ionica & Dorica ſunt pro πεπλεγμένος, à themate πεπλέγω, quod ex prætерito med. πέπλεγμαι in præſens abiit : vnde & prætерit. imperfect. πέπλεγμην, augmento carès pro ἐπεπλεγμην, niſi hoc πέπλεγμαι eſſe malis aoriſt. 2. actiu. verbi πλέκω, facientis futur. 2. πλεγῶ, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔπλεγον, vt λελαθεῖν pro λαθεῖν. Ex huius porrò verbi πλέγω prætерito medio πέπλεγμαι, eſt particip. πεπλεγμένος. At πεπλεγμένος eſt participium prætерiti perfecti paſſiui, ab eodem themate.

Πεπυυμένος, partic perf. paſſ. πέπυυμαι, à the. vel πύω per ſyncopen deriuato ex πυέω vel ex πυόω. Euſt.

Πεποίκασι, Ionicè pro πεποιήκασι ἐσί, pr. perf. paſ. verbi act. ποιέω. Sic pro κεκλίκασι ſeu κεκλινήκασι ἐσὶ iidem dicunt κεκλίκατας, à them. κλίνω.

Πεποίκασι, Doricè pro πεποιήκασι, prætер. perfect. actiu. eiuſdem thematis.

Πέποσθε, pr. med. verbi πείθω, habens Attico more ει verſum in ο, vt πέπολσθε à πείθω : vnde partic. πεπολσθὼς.

Πεποίθῳς, præſens indic. à them. πεποίθω, quod Syracuſano ſeu Siculo more factum eſt ex pręt. med. πέπυσθε, vt πεπλήγω ex πέπληγμαι, μακλάγω ex κέκλαγμαι & huiuſmodi alia infinita.

Πέπομφα, prætер. perf. act. a th. πέμπω, habens & ipſum Atticam πεφαίδω τὸ ε εἰς ο, vt κέκλεφα, κέκτοφα, & ſimilia.

Πέπονθε, pręt. med. verbi πάσχω & πονέω, vt volunt nonnulli ; per pleonaſmum τῶ ε Etym. & Euſt. Idem tamen Euſt. alibi πάσχω hoc præter med. mutuari ait à πάθω, mutato α in ο, & pleonaſtice inſerto ν & θ.

Πέπραδε, pręt. med. verbi φράδω, habens Atticam τροπὴν τῶ ει εἰς η, vt λέλοιφε ex λείφω.

Πεπρεῖν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πρῆν, vt ſuprà πεπρεῖν pro πεδεῖν. aor. 2. act. infin. modi à th. πέρω Heſyc.

Πέπυθα, apud Homerum quidam aiunt per ſyncopen factum ex πεπύθεα, præter. perfect. paſſiu. verbi actiu. πυέω. quidam ex πέπυσθε, prætерito med. verbi inuſitati πύθω verſo α in ε, & σ pleonaſticè inſerto : nonnulli etiam ex κεπύθασι, facta ſyncope, & itidem pleonaſticè inſerto σ. Refertur autem ad themа πάσχω, quod mutuatitia habet cætera præſente & prętерimperf. excepto, tempora.

Πέπρωτο pro πέπαται dicitur κῦρος τὸ πρωθυπάρχον πρὸς ἐπιτελεσθῆναι. Ἀρ' ὅτι παλαιὸν ἦν Σικελικὸν πέπρω. Etym.

Πεπτύκασι pro πεπτύκατο dicunt Iones, » reſoluto in εα, vt ἑάλω iidem vſurpant pro ἥλω, & ἑάγη pro ἔγη : eſt autem tertia perſona ſin gularis prætерiti perfecti paſſiui ab actiu. themate πετάω faciente ſ nur. 1. πετήσω. Ita Varin. Alioqui eſt tertię perſonæ pluralis pro κεπτήκατο, Ionicè itidem, vt πεπτύκασι pro κεπτήκατο.

Πεπτύκατο pro πεπτύκασι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymolo. qui ipſum accipit pro tertia perſona plur. pręt. perfect. paſ. ab eodem theмa.

Πεσεῖδον, prætер. perf. act. paſſiu. infiniti. modi, à themate act. πασσέω, faciente futur. 1. actiu. πεσσήσω, ex inuſitato themate πεσέω per ſyncopen facto ex πεσάω, vt κεκόν ex κεκάδη. Ex eodem eſt futur. pauló póſt πεσσήσομαι, quod magis Atticum eſſe tradunt quàm πεσδήσομαι, quod eſt futur. 1. paſ. eiuſdem verbi, ex aor. 1. ἐπεσδήθη.

Πέφαται, per ſyncopen apud poetas pro πεφάδαται, itidémque partic. πεφαμένος pro πεφαδαμένος : prætерitum perfectum paſſiuum à themate actiu. φάω facto itidem per ſyncopen ex φάδαται.

Πέφανται, tradunt nonnulli eſſe prætер. perfect. paſſiu. verbi act. πάνω facientis futur. 1. πάνσω, vt ἔφανμαι eſt ex ἔφαμι. Ego tamen quum videam ipſum nullam habere volandi ſignificationem apud Homerum, qui paſſim eo vtitur, ſed τὰ αἰωρᾶσθαι & ἁπλῶδαι, quod eſt Apertum & expaſſum eſſe, ideò per ſyncopen dictum exiſtimo pro πεπέτασται, vt ἐλλάμαι pro ἐλλέλασμαι, à th. act. πετάννυμι. Vnde infinitiuus πέφαδαι, & partic. πεφαμένος.

Πεπτώθω, Homer. pleonaſmo τῶ ε dicit pro πεπτώκω : πεπτώθω autem per ſyncopen pro πεπτώκατα, vt ἑσάτω per ſyncopen pro ἑστήκατω ſeu ἑστάτω, partic. pręt. perf. act. à the. πίπτω, faciente fut. 1. πτώσω ex πεσῶ.

Πεπτώτω, quidam per ſyncopen itidem vſurpatum aiunt pro πεπτήκότι, partic. prętерit. perfect. actiu. à themate πτάω. Sed magis vero conſentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum eſſe pro πεπτώκω, vt πεπτώκατο tradunt κατ' ἔκτασιν pro κεπτήκατο vſurpari.

Πέπτωκα, pręt. perf. act. verbi πίπτω, ex πτάω faciente fut. 1. act. πτήσω, vt paulò antè quoque admonui.

Πεπῦ-

Πεπάλ, per syncopen pro πεπαλάκαμι, vt ἐφθα pro ἐφθακάτω seu ἐφθακάτω. At πεπαλακὼς cuius accusatiuus est hoc πεπαλάκατα, est partic. præt. perf. πεπαλακὼς cuius iam memini.

Πεφύασιν, Ionico anadiplasiasmo pro φύσιασιν, vt λιλαίεσθαι pro λιλάσασθαι, aorist. 2. med. subiunct. modi à them. φυσιάνομαι, mutuante futur. 2 φυσόμαι ex verbo πέφυμαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεφύσθων, Ionicè dempto augmento pro ἐπεφύσθων, quod est tertia pers. dual. pr. plusquā. pass. à th. φυσιάομαι, faciēte pr. perf. pas. πέφυσμαι, ex themate φύσιμαι, exempto σ. Hom. ll. ῥ. ἠδὲ σ' ὑπὸ φῶτι πεφύσθην Πατρόκλοιο θυόντε, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπαγα, præterit. perfect. act. verbi πήγνυμι, mutuatitium ex themate πάγ.

Πεχάα, Ionico pleonasmo πέχα vel Ionica diphthongi circumflexa resolutione, pro πέχη: infinitiuo præs. actiu. à themate πέχαω.

Πεφρασ, aorist. 1. actiu. infinit. modi ab eodem φράω faciente futur. 1 actiu. φράσω. Alioqui ἀδω & πέφραμαι facit: quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud poetis & Ionice scribentibus familiarius est.

Πέφθαι, Ionica augmenti detractione pro πεφθῆναι, vt πέφθη pro ἐφθήκη præt. perf. pass. infin. modi à them. ἀπεφθ. Etymol. & Varin.

Πεφιδέσθαι, ecstasi poetica pro φείδεσθαι, metri causa, participio. aorist. 1. actiu. à themate φειδέσθω. vnde & præterit. med. ἐφειδέσθη.

Πεφίεται, apud Hesychium legitur expositum κέλεται, ἐφιεμαι: est autem aorist. 1. med. imper. modi, à themate φείομαι, futur. etiam 2. φείεμαι mutuante ex inusit. them. πέφιεμαι, vnde aor. 1. πεφίεσθαι.

Πεφίεσθαι, aorist. 1. passiu. verbi actiu. πέφιεμαι, carens augmento, Eust.

Πεφυκέναι, Ionica dissolutione diphthongi pro πεφυκέναι præs. imper. pas. à them. πεφυκέσθαι.

Πεφυλάξαι, aorist. 2. passiuus infinitiui modi, à themate actiu. πεφυλάξω.

Πεφυπάμεν, Atticè pro πεφυπάμεν, vt ποιήμεν pro ποιῆμεν, præs. opt. act. à them. πεφυπάω.

Πεφυπολιγμένος ὀπιπεύθει apud Homer. per syncopen vsurpatum aiūt pro πεφυπολιγμένος seu πεφυπολιγμένος, à them. πεφυπολομαι, syncopen itidem passo pro πεφυπολομαι, seu πεφυπολόμαι.

Πεφίχασι, Ion. diphthongi dissolutione pro πεφίχαισι. 2. aor. 2. med. imp. modi, à them. act. πεφίχω mutuante f. 2. πεφίχομαι à πεφίχω: vnde & infin. πεφίχεσθαι.

Πεφοβάς, partic. aor. 2. act. ab inusit. verbo πεφόβημι: pro quo πεφοβέω vsurpatur.

Πεφυασ, partic. præs. act. à th. πεφύνω.

Πεφύσκασιν, apud Mesyc. pro πεφυσκάζουσι. proculdubio metri causa sublato ζ & geminato σ. Sic πεφύτευκα, quod idem exp. πεφύτευμαι, positum est pro πεφύτευται.

Πέφυσι, aor. 1. act. infin. modi, à them πεφύσω.

Πεφύσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεφυσῆσθαι, fut. med. verbi πέφυσα ex πνέω.

Πεφυσῶ, Ionicè pro πνεύσω, futurum 2. actii. eiusdem πέπνυμι ex eodem σπάω.

Πεφυτεύκασι, aor. 2. act. imper. modi, à beadem origine.

Πεφυσῦμεν, Doricè seu Æolicè pro πεφυσόμεθα, futur. 2. med. ab eodem themate.

Πέφυτι, Ionica paragoge pro πέφυ, aorist. 2. actiu. subiunctiui modi, ab eodem.

Πέφυν, Ionica augmenti detractione pro ἔπεφυν, aorist. est 2. actiu. indicat. modi, itidem à πέπνυμι faciente fut. 2. πεφύσομαι. Alioqui πέφυν est etiam aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Πεφυσῶμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi eiusdem.

Πεφῶν, partic. aor. 2. act. ab eodem them. Facit enim aor. 2. indic. ἔπεφυν ex fut. 2. πεφύσω.

Πέφυσαι, Ionicè augmenti detractione pro ἐπέφυσαι, aorist. 1. actiu. indic. modi, à them. πεφύσω, vnde & aor. 1. opt. πεφύσειε & partic. πεφύσας.

Πεφύσθων, itidem pro ἐπεφύσθων, tertia dual. præter. imperf. passi. à them. πέφυμαι.

Πέφυ, Ioniceè aut Doricè pro πέφυς, ab eodem them.

Πεφύσιαι, Ionicè pro πεφύσαι, præs. optatiuus passi. à themate φεβόμαι.

Πέφυσι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πέφυ: secunda persona singul. fut. 1. med. indicat. modi, ab eod. φεβόμαι: vel etiam à πεφυβήσομαι: nā id fut. πεφύσομαι hinc mutatur. Attici autem πεφύσει dicunt pro illo πεφύη.

Πέφαμαι, præter. perf. pas. verbi act. φάω, significantis φοιτάω: cuius tertia perf. πέφατα, & infin. πεφάσθαι. At πέφαμαι, siue πέφασμαι, est præt. perf. pass. verbi act. φαίνω.

Πεφαγμένος, partic. præt. perf. passi. à them. actiu. φάγνυμι faciente fut. 1. act. φάξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφαγμένος, φάγνυμι & φάξω: quorum themata seu φράσσω seu φράττω.

Πεφασμένος, participip. præter. perfect. passiu commune verbi φάω significantis φοιτάω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiā πεφαμμένος.

Πεφαυμένος, participip. præt. perfect. passiu. à themate φαίνομαι.

Πεφιδήσιλεν, Attico metaplasmo pro πεφιδήσαμεν, vt tradit Eustat. Hoc autem πεφιδήσαμεν est præter. med. act. optat. modi, à themate φείδω.

Πέφλασ, præt. perf. med. verbi φαίνω, ἐφαίνω habens πλ a pro πέφαα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφηα, κέχηνα, vt πέπυσμαι quoque & κέκλοιπα ac similia retinuere diphthongum mutata tantùm priore eius litera. Idem de μίμνω dicendum est & similibus aliis.

Πεφόνευ, Ionica diphthongi resolutione pro πεφόνηγ, significante φονεύθην fut. paulò pòst verbi φάω, facientis futur. 1. φόνεω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φάσκω: vnde & πεφάσται. Eustath. exp. φονεύσεται. At πεφόνευται est fut. paulò pòst verbi act. φονεύω.

Πεφοβήθην, aorist. 2. med. infinitiu. modi, à them. φοβέω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φοβέθην, vt λιλαίεσθαι pro λιλάσασθαι.

Πεφοβήσεται, futur. paulò pòst verbi φοβέω quod ex futur. à. φοβήσω, in præsens abiit. Nisi malis esse futur. 1. med. verbi πεφοβέω facti ex præter. med. πέφυκα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Πεφοβήμεθα, πεφοβέατο, πεφοβέατο, aorist. 2. med. opt modi, à themat. φοβέω faciente fut. 2. φοβέσω. anadiplasiasmum Ionicum habens pro φόβεται, vt λιλάσασθαι pro λάσεται.

Πέφτι, poetica augmenti detractione pro ἔπεφτι: quod Etymol. deducit ex φέω. Alij à them. πέφτω deriuato ex eodem φέω, facto anadiplasiasmo & syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφτι.

Πεφυλάξαι, Ioniceè pro πεφυλάξειν seu ἐπεφυλάξειν, præt. plusquamp. pas. indic. modi, à them. act. φυλάσσω. Verùm notandum, hoc πεφυλάξαι ecstasin vocalis habere pro πεφοβήσαν, vt πεποιήκατα suprà pro πεποίηται.

Πεφρεδών, præt. perf. med. verbi φρέζω facientis fut. 2. φρεδέω. Vnde imper. πεφρέσθω significans eim: quanquam eum nonnulli putant esse aorist. 2 & habere anadiplasiasmum Ionicum pro φρέσθαι. At πεφρεσται est præt. perf. pas. eiusdem them.

Πεφρεδέται, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρεσμένοι εἶσαν, pr. plusquam. pas. verbi act. φρέζω.

Πεφρεδεῖν, in aorist. 2. act. eiusdem them. reperitur positum pro ἔφρεδεν, vt λιλάεται pro ἐλιλάσατο. Sic in infinit. πεφρεδεῖν pro φρέσθαι, itidē anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφρεδέειν, Ion. εε vel Doricè πεφρεδεῖσθαι dicitur.

Πεφρεδέειν, itidem anadiplasiasmo Ionico pro πεφρέσθαι: tertia pers. dualis aor. 2. πεφρεδέσθην, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro πέφρεδαι.

Πέφρεμμαι, pro πεφρεσμαι dicitur verso σ in ε, vt κλέπτεμμαι pro κέκρυμμαι, præt. perf. passiu. eiusdem them. φρέζω: vnde participip. πεφρεδεῖσθαι.

Πέφρικεν pro πεπρίκεσι dici dialecto Chaldaica annotat Varin. vt ἔβρεκκαι pro ἔβρεκται. Est autem πέφρικα pr. med. verbi φρίσσω, vnde part. ε. fœm. gen. πεφρεκυῖα.

Πεφυγμένος apud Homer. pro πεφεύγμένος reperitur, διὰ τὸ λείπεσθαι τὸ φασίς, vt ἀπεφυσμένος, quoque dicitur pro ἀπεπλασμένος: partic. præter. perf. pass. à them. φεύγω, habens nihilominus significationem actiuam, & modo genitiuum in constructione recipiens, modò accusat. legimus enim apud Homer. nō solùm πεφυγμένος δόλοιο, sed etiam πεφυγμένος ἀεθλους, vt Eustat. quoque annotauit.

Πεφύγω præsens è præterito medio πέφυγα, factum more Syracusano. Alioquin est præterit. med. subiunctiui modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα, itidēmque participip. πεφυζώς pro πεφυγώς, vt refert Eustath. Quidam tamen ex themate φυζέω deriuare malunt.

Πέφυκα, præt. perf. act. verbi φύω facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porro πέφυκε fit themа πεφύκα, more Siculo & Syracusano, vt πεφύγα ex πέφυγα. Vnde præter. imperfect. ἐπέφυκον, apud Hesiod. in Theog.

Πεφύχθαι, pr. perf. pas. infin. modi, ex act. them. φύω faciente fut. 1. φύσω. At πεφυκέναι est participip. præ. perf. pas. fed à them. φυέσθαι.

Πεφυῖαι τε, præter. perfect. passiu. à verbo actiu. φυέω faciente futur. 1. φυέσω. Idem tamen & φυείω facit, fed magis Ionicè, vnde partic. præt. perfect. pass. πεφυειῶν & apud Hesychium.

Πέλλ, Ionicè & poeticè detractio augmento pro ἔπελλε: aorist. 1. actiu. verbi πέλλω, vt φαέθων facit ἔφαεν: vnde & partic. πέλλας, & infin. πέλλαι.

Πεμπήσειε, aor. 1. act. opt. modi Æolicus pro πεμψάμεν à them. πέμπω,

πιαίνω faciente in aor. indic. modi ἐπίᾱμμι. Ab eodē est fut. med. πιᾱνοῦμαι. Item aor. 1. pas. ἐπιᾱνθην, augmento carēs pro ἐπιᾱσθη, ex quo infin. πιᾱνθῆναι.

Πίᾰζε, aoristi. 1. actiu. indic. modi, à them. πιᾰ́γνυμι seu πάσσω faciente fut. 1. actiu πιᾰ́ξω, caret autem augmento pro ἔπιᾰξε more Ionico & poetico.

Πῖᾰ, ἄθι, Bœotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήρᾰτον, aoristi. 1. passiu. indicatiu. modi, ab eodem themate.

Πιᾰ́σᾰτον, aoristi. 1. actiu. imper. modi, tertiæ personæ ex prima σίνομαι, à them. πασίνω, faciente fut. 1. πανῶ, & aor. 1. ἐπήνᾰα. Vnde & in subiunct. πᾰ́ωμι.

Πῖᾰ, aor. 2. act. imperat. modi, à thema. φίνω, faciente futur. 1. πώ, aor. 2. ἔπιον.

Πίεσν, Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro πεῖν, aoristi. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à them. πίνω, faciente futu. 2. act. πω. Media voce fut. 2. facit πίεσθαι.

Πιέζεω, Ionicè seu Doricè pro ἔπιζον, abiecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃ, aor. 2. act. subiunct. modi ab eod. them.

Πίῃσι, Æolica paragoge pro πίῃς, aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem.

Πίῃσι, Ionica diphthongi resolutione pro πίᾱι, vel potius paragoge Ionica, aoristi. 2. med. subiunctiu. πίσθαμαι, ex actiu. them. πιθ-.

Πίθι, metaplasmo vsurpatum pro σοῖ, vt κλῦθι pro κλυέ, κίκραχθι pro κέκραχε: vt in illo prouerbiali dicto, ᾱ πίθι ἢ ἄπιθι. Est autem πίθι aoristi. 2. actiu. imperat. modi, à them. πίνω faciente fut. 2. πώ.

Πιθέσθαι, Ionicè pro πίσασθαι, aor. 2. med. opt. modi, à them. act. πίθω, faciente fut. 2. πώ.

Πιμπρᾱσί, partic. præs. act. ex them. πίμπρᾱμι.

Πιπτέμεν, Dorice pro πίπτειν: præsens infin. act. à them. πίπτω.

Πίπτω, pro πεύτω vsurpatum reperitur frequentissimè, ita vt & τῶ πεύτω vsu interdiu sit vnde participium πεπτώς pro πεπτηώς, id est, πεπτᾰμένος. fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πω in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φέρομαι pro ἠνεγκάμην vsurpari scimus. Notandum tamen est, in hoc futuro produci ασ ipræ sentis esset temporis, vt apud Homer. Od. x. πεπιεῖν ἐφιλεῖτο ἐκ νηυσὶ δῶκε, Πεῖσθ᾽ & bibiturus.

Πίσω, quod Hesyc. exp. τὸ πίειν potum præbere, est aor. 1. act. infin. modi, à them. πασίνω, faciente fut. 1. πίσω, ex inus. th. πίω. Frequens apud Hippoc. itidem πίσει ex Eupol. affert Eustath. pro ποτῆ.

Πῖσῶ᾽ τον, dualis aoristi. 1. passiu. imper modi ex prima persona πῖσῶ᾽ μεν, e a autem est à themate actiuo πίσω. vnde & aoristi. 1. med. πεσῶ᾽ μην augmento carens pro ὕπῖ σῶ᾽ σεν τὸ: Ambo apud Homer.

Πίσω & πίσομαι, in futur. 1 actiu. & medio, à them. πίνω, in vsu esse, vt πίομαι & πώμαι tradit Eust. Attamen πίσω tranfitiuum potius est: vt ex eodem docui in Πίσω paulò antè, necnon ex Hesyc.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἴπτατο, omisso augmento, præt. imperf. actiu. vel ex πετνάω per contractionem pro πίτνα, vel ex them. πῖτνημι, τερσῆ᾽ πῶν εἰ ς α, vt dicitur ἴβα pro ἔβη. Ex quo πτᾰμι est præsens partic. πτάς.

Πιὸν, partic. aor. 2. act. à them. πίω, faciente futur. 2. πώ, ex inusit. πίσω.

Πλαγχθῆναι, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est partic. aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro πλᾰ γὼν à them. πλᾰζω, faciente fut. 2. πλαγὼ᾽ σω. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participij πλαγών, sed nominis, de quo suo loco dictum est.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè de tempo augmento pro ἐπλάγχθη, aoristi. 1. pas. verbi πλάζω, habès epenthesin τῦ γ euphoniæ causa. Nisi ex πλάγω aliquis deriua re malit.

Πλακλὲς, participi. aoristi. 2. passiui. à them. πλάκω faciente futurum 2. πλακῶ, aoristi. 2. ἔπλακον, verso ο in α, vt πρέσκον πρασῶ facit.

Πλάσιον, Ionica seu poetica epenthesi τῦ pro πλάσιον.

Πλάτη, Ionico metaplasmo pro πλάτι seu πλάτι, vt ζῶτι pro ζάτι seu ζῆ, & πίθι paulò ante pro πίσ, præsens imperati. 2. actiu. a themate πίνω.

Πλᾰ́το pro ἔπλᾰτο vsurpatum aff. rant nonnulli. πλᾰτο autem est præterit. imperfect. verbi πίλαμαι, syncopen passum pro ἐπίλᾰτο.

Πλεῖσι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεῖσι, fut. 1. med. verbi à ct. πλέω.

Πλεῖσθαι, πλεῖσθε, πλεῖσθαι, Doricè pro πλεῖσθαι, πλεῖσθε, πλεῖσθαι: idem futur. 1. med. ab eodem them. πλέω, faciente futu. 1. act. πλεῖτω assumpto υ.

Πλεκτὸς, aor. 2. pas. infin. modi, à th. act. πλέκω, faciente fut. 2. πλεκῶ, & aor. 2. ἔπλεκον.

Πλέω, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πίπλεω seu πίπλεων, itidémque πλέῃ pro πίπλεω seu ἐπίπλεω, præterit. pluſquamperfect. passiu. verbi actiui πίμπλημι, facientis futur. 1. actiu. mutuatitium πλέσω, vel etiam verbi πλάω syncopen habentis pro πλέω, nam apud Homerum scimus πλεῖτο χροὶ vſurpari pro ἐπίπλατο, & appropinquabat.

Πλεῖς, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπλεις: aor. 1. act. verbi πλέω, facientis fut. 1. act. πλεύσω.

Πλευτὸς, partic. aor. 1. pas. ἐπλεύθην, ex act. them. πλεύω, faciente præt. perf. pass πέπλευμαι, tanquam ex πλέω, regulariter enim πέπλευσμαι vel πέπλευσται facit, vt μεμλεύσμαι & μεμλεῦσθαι.

Πλωίσιος, Ionicè pro ἔπλωις, abiecto primùm augmento, deinde annexo σι, præt. imper. act. verbi eiusdem.

Πλώσιος, itidem Ionicè pro ἔπλωσα, à th. πλώω, similitérq; πλώϊζε σκε pro ἐπλωΐζεσκε, à th. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. act. πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω assumpto υ, vt πνέω facit πνεύσω.

Πνιγεὶς, partic. aori. 2. passiu. verbi actiui πνίγω, facientis futur. 2. πνιγῶ, aor. 2. ἔπνιγον, & passiuo voce ἐπνίγην, vnde & futur. 2. pas. πνιγησομαι.

Πνυτὸς, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτο seu πέπνυσο, præt. pluſquamper. pass. verbi ανέω ex πνύω, vt χώω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ, fut. 1. act. Atticum pro ποδίσω. à th. ποδίζω.

Ποεῖ, Attice pro πσιεῖ præsens imperfect. actiu. à them. πσίω Attico pro ποιέω.

Ποθέσαι, Ionicè pro ἐπόθει, seu ἐπόθεσι, abiecto primùm augmẽto, deinde annexo σκ. pr. imper. f. act. verbi ποθέω.

Πόθεσσε, aoristi. 1. actiu. indicat. à themate ποθέω, faciente futur. 1. actiu. non solùm ποθέσω, sed etiam ποθέσσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli: alijs tamen ποθησάσσειν id esse affirmantibus: habet autem aoristi. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσσε. Sic in infinitiu. modo τὸ ποθέσσαι pro ποθῆσαι dicit. turique post Homerum Plato vsus est, dicens apud Eustathium ὧτα ποθέσσαι ἀκροάσεως ἀπέαις Indéque est & κύων κεποθεσ-ῶς, tursum apud Homer. pro κεποθηκ-ῶς, cuius desiderio nemo teneatur.

Ποθέωμαι, Doricè pro ποθῶ à themate ποθάω vel ποθέω vt scribit Eustath. sed alij poeticam ἐκτασιν habere aiunt pro ποθέωμαι.

Ποιέῃφι, Dorice itidem vel Ionicè pro ποιῇφι.

Ποιῆσι, Ionica paragoge pro ποιῇ, præsens subiunctiu. actic. à themate ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω, itidémque ποιησῆς & ποιησῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, & sic deinceps. fut. 1. act. ποιέω.

Ποιμᾰνῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ποιμαίνω.

Ποιεῖν, σσεῖν, σοιεῖν, Attica inflexione pro ποιεῖμι, ποιῇς, ποιεῖ, p. ſq. opt. act. à themate ποιέω.

Ποιεῦ᾽ τον, Atticè itidem pro ποιεῖτον: genitiuo plurali partic. præs. act. polito pro tertia persona plur. imper. præs. act. itidé à themate ποιέω.

Ποιεῦσι, pro ποιοῦσι, Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ε & subscripto ι præs. opt. act. ab eodem ποιέω.

Ποιῆσαι, Dorice pro ποιήσασθαι, sublato simul augmento, aoristi. 1. med. verbi actiui ποιέω.

Ποιήσειεν, Ionicè pro ἐποιήσειν seu ἐποιήσεσ, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ pr. imper. pas. verbi act. ποιέω. Nisi ex ποιέσκω derivare malis, tacto ex ποιέω.

Ποιθάμενος, Dorice pro ποιησάμενος partic. præs. pas. à Dorico itidem th. ποιησάμαι pro ποιοῦμαι: ex quo & imperf. ποιέσκετο poeticè pro ἐποιοῦντο, sine augmento & contractione. Itidémque in aor. 1. med. ανοιόσκετο pro ἀνοίγοντο.

Πόκε, præter. imper. vel. aor. 2. act. à th. augmento carens pro ἔπορε à th. πόρω.

Πολ᾽ σσι, Dorice pro πορσωσι, præs. imper. act. à Dorico the. πορσάνω pro πορσύνω.

Πολυ᾽ χρυσῷ, apud Hesyc. legitur expositum πορσυμιζόμῳ Doricũ & ipsum ath. πορσύχρυσι, si mendo caret.

Ποτᾰ᾽ ι᾽ τᾰμεν, apud eundem legitur expositum ποσσαρμόσαμεν: Doricè itidem fortassis pro ποσσαιᾰτάμεν: significante ibi ποσσο᾽ πεδέσαι, furtim ad aliquem duci vel peruenire.

Πότηχ, itidem pro ποσσύχῃ, à them. πετ᾽ χω pro ποσσύχω.

Ποτνᾶθ᾽, similiter Doricè pro ποσνίᾳ, à themate ποσνέω, vt in epitol. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, τᾷ ξῦ ἰόμοι σοῦ ποτνιᾶθ᾽.

Ποτιδέγμενος pro ποσιδέχομαι, ῥήθ᾽, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti particip. præt. perfect. passi. à ποσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται quoque Doricum est pro ποσιδέρκεται.

Ποτιδώ

Πεπόθω, eodem modo pro πεφίδω: aor. 2. act. subiunct. modi, à πεπίθω pro πεφίδω.

Πεπμήξαι, itidem pro πεφημίξαι, ablato simul augmento, ao. 1. medius verbi Dorici πεπμήθω pro πεφημίθω.

Πεπόνατται, similiter pro πεφονόσται.

Πεπόσθωνται, itidem pro πεφαύσκω dicitur ab iisdem Doribus itidémque πεπνίσσατο pro πεφνίσσατο & πεφαμόσται dicunt idem. Quibus similia alia verba compósita, necnon & nomina, cerebro occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Περᾶσι, Ionica diphthongi resolutione pro περᾷν, aorist. 2. actiu. infinit. modi, à themate actiu. περάω, faciente futur. 2. περάσω, aorist. 2. ἔπερασον transposítis literis ad corripiendam penultimam quæ breuis esse debet in penultima futur. 2. & aorist. 2.

Περάσᾶς, participium aorist. 1. passiu. à themate actiu. περάσσω faciente futur. 1. actiu. περάσω. ex περάω facto per syncopen ex περάω, vt suo loco docui.

Περηθείς, participium aorist. 1. passiu. à Dorico themate φερήζω pro φερθείζω.

Περῖδῶ, Ionicè & Doricè pro φρίτεω, præs. infinitiu. act. à themate φερίπω.

Περῖξαι, aorist. 1. actiu. infinitiu. modi, ab Ionico themate φρίσσω pro περάσσω.

Περσαι, aorist. 2. actiu. indic. à themate φρίθω, augmento carens Ionico more pro ἔφερσα, vel etiam à them. περσομαι, ex inusit. φέρω. Vnde infin. φρίσσαι.

Πρίμτο, præsent. opt. pas. à th. φρίμμαι, vnde & imperf. φρίμτο, augmẽto carens pro ἐφρίμτο.

Πρᾶθείς, part. c. aor. 1. pass. ἐφρᾶθεν ex act. thema. φρίω seu φρίζω, faciẽte pr. per. pas. πίφρᾶσμαι. ex eod. th. est aor. 1. act. inf. φρίσαι.

Πρίν, Attice pro φρίαν, primùm enim Iones pro φρίαν dicunt φρίον, exempto σ, deinde Attici φρῖν contractis ιο in ω. vt Aristoph. ωὐ φρῖν παῖ ἁῆ ἐπ. præs. imper. pas à th. φρίσμαι. Alioqui φρίν thema quoque est. vti dixi

Πρᾶδίας, præt. med. verbi φρᾶδίω seu φρᾶδέω.

Πρῖνες, Ionica vocalis circumflexa: dissolutione pro φρῖκες, aor. 1. act. indic. à them. φρίσσω, faciente fut. 1. act φρίσω. ex inusit. verbo φρίω. Irregularis autem aorist. iste est: characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα, quoque ἔδωσα, & similes alij.

Πρῖσθ, Ionicè seu Doricè pro φρῖσαι quod est aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Πρῖτε, aor. 2. act. imper. modi ab eodem. At φρῖσαν est tertia plural. aor. 2. indic. ex prima sing. φρῖσω, ab eodem.

Πρᾶσεν, præter. plusquamperf. actiu. ex perfecto φρῆκα, à themate ειμί, ex κέω.

Πρῖσθ, Ionicè & Doricè pro φρῖσαι infinitiu. præs. actiu. à th. φρίσμι.

Πρίσας, aor. 1. act. indic. à them. φρίσκω.

Πρῆν, aor. 2. med. imper. modi à them. φρίμι, per contractionẽ ex ἔφρῖτο, quod Iones exempto σ fecerunt ex φρῖσο. Similiter φρῆσο est aor. 2. med. imper. à them. φρίσσομαι, itidem ex Ionico φρῖσο contractus.

Πρῖσσον, aorist. 2. med. indicat. à themate φρίσσομαι. Factum autem est hoc φρῖσσον, itidem ex φρῖσσεσο, exempto Ionicè σ.

Πρῖσθ, ao. 2. med. indic. à them. φρίσσομαι, mutuante futurum 2. φρίσομαι, ab inusit. them. φρίσλω: vnde aorist. 2. actiu. φρῖσλον, med. φρῖσλόμην, cuius illud φρῖσλο est secunda persona singularis.

Πρῖσλοῦμαι, futur. 2. actiu. in lic. eiusdem thematis, ex quo & infin. φρῖσλεῖν.

Πρῖσσασα, Plato Atticè pro φρῖσλᾶς dixit: quod est aor. 1. act. indic. à th. φρίσσω.

Πρῖσλᾶκαν, aor. 2. pas. indic. à them. φρίσλω, faciente fut. 2. act. φρῖσλακῶ.

Πρῖσθ, aor. 2. med. indic. vel imperatiu. modi, à themate actiu. φρῖσμι.

Πρῖσκετο, quod He sych. affert pro φρῖσκεν, est præt. perfect. pas. verbi πρῖσκομαι: nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro πρῖσκητο verso ε in η, & subscripto ι, à themat. actiu. πρῖσκω.

Πρῖσ, vel πρῖν, aor. 1. med. in lic. à them. act φρῖσμι, faciente futur. 1. actiu. φρῖσω, ex quo fit aor. 1 actiu. indic. φρῖσα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti: quam characteristicam præteriti habent ἔδωκα, quoque, ἵστημι, & huiusmodi alij aor. Vnde partic. φρῖσλάμενος.

Πρῖσείσθ, fut. 1. med. eiusdem them. ex φρῖσείω.

Πρῖγμαι, præter. perfect. act. verbi πρῖσμαι, pro quo Attici φρῖσκηκα dicunt.

Πρῖσθ, aor. 1. act. subiunct. modi à them. φρῖσλμι mutuante fut. 1. φρῖσείω ab inusit. verbo πρῖσείω.

Πρῖσσα, aor. 2. med. opt. modi, ab act. them. φρῖσμι, vt φρῖσαιτο à φρῖσείσω. Vide Πτίμαι.

Πρῖσε, vide in Πέρι.

Πρῆκα, aor. 2. act. subiunct. modi, à them. φρίσκω mutuante fut. 2. φρῆκῶ ex inusit. th. φρῆκω. vnde & particip. φρῆκὼν, & media voce φρῆκόμενος.

Πρῖσαιμίλμ, aor. 1. med. opt. modi, à them. φρῖσμι faciente futur. 2. φρῖσμαι.

Πρῖσλᾶκαι pro φρῖσλάθη, ab initio Doricè est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò φρῖσσθε Doricum est pro φρῖσσθε.

Πρῖσλίζω similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen pro φρῖσλίζω vel πρῖσλίχομεν à Dorico them. φρῖσλίχομαι pro πρῖσλίζομαι.

Πρῖσσὶ et quoque pro φρῖσλὶ, & φρῖσσὶ pro φρῖσλὶ.

Πρῖσσὶν, eodem modo pro φρῖσλὶν, quod est aorist. 2. actiu. infin. modi, à themate φρῖσμι faciente futur. 2 φρῖσλὶ, ex inusit. themat. φρῖσλω. Similiter φρῖσλόσσομαι significans φρῖσβάσσω, est pro φρῖσλόσομαι. quod Æolicũ esse fetunt pro φρῖσόσσομαι. Necnon φρῖσπλατόλμβα.

Πρῆβαι, Attica fynæresi pro φρῖβαι: aorist. 2. act. indic. modi, à them. φρῖβάω.

Περύδη, itidem pro φρῖδε, aorist. 2. actiu. indic. modi, à themate φρῖμι. Sic Πρεγμφε pro φρῖγμφε. Πεμδιδέξατο pro φρῖδιδέξατο aorist. 1. med. à φρῖδιδόκω. Πεῖδωκας; pro φρῖδωκας, aorist. 1. actiu. infinitiu. à themat. φρῖδίδωμι. Πρόδωκε pro φρῖδωκε, aorist. 1. actiu. indic. à themate πρῖδίδωμι. Πρόκωκε pro φρῖκωκε. Πτόκωλε pro φρῖκωλε. aorist. 1. actiu. indicat. à themat. φρῖπίμπω. Πρτῖδῶκας pro φρῖπίδῶκας: aor. 1. à πρῖπίδῶκω. Πρτῖδη pro φρῖπίδη, præt. imperf. verbi φρῖπίδημι ex πρῖπίδω. Πρκτρίπτο pro φρῖκτρίπτο. præter. imperfect. passiu. à themate φρῖκτίπω. Πρύτυλας pro φρύτυσας: aorist. 1. actiu. à φρῖσύω. Πρφεύες pro φρῖφεύες, imperfect. à themate φρῖφέω, augmento etiam carens pro φρῖφεύες. Πρύχῃ pro φρῖχῃ, & φρύχοντο pro φρῖχοντο, itidem sine augmẽto pro φρῖχῃτο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica fynæresis & c. vel το, vt νῆυς abundè docet.

Πρῖμεν, aor. 2. med. subiunct. modi à th. act. φρῖλμι: cuius prima plur. φρῖμέθα, & tertia φρῖνται.

Πτίλω, aorist. 1. actiu. opt. modi à themate ἵστημι, vt στείλω ab ἵστημι.

Πτλόμβ, participium aorist. 2. medij, ab eodem themate, vt στὰς, μένβ ab ἵστημι.

Πτείσ, aor. 2. med. indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔστεισο. Vnde infin. πτῆδαι, & in comp. διαπτῆδαι apud Eurip. initio Medeæ.

Πτῆδε, aor. 2. med. infin. modi, syncopen habens pro πτείδεσθαι, à them. πτύομαι: vnde comp. ὑπόπτῆδε apud Hom. Alij tamen à πτέω deriuare malunt.

Πτῶν, aorist. 2. actiu. verbi ἵστημι in infinitiu. modo, vt ab ἵστημι est στῆναι.

Πτησα, fut. 1. act. indic. à verbo ἵστημι, vt στήσω ab ἵστημι, ex inusitato them. στάω.

Πτίμλω, (vnde in compos. apud Platonem in Phæd. εἰσίστητο) aor. 2. med. optatiu. modi, syncopen habens pro πτιμίλω, à th. πτίπτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτίμλω dici vt δῦτο pro δύτε, εἶπε (vnde φείσατο) pro εἶτο.

Πτυξας, partic. aorist. 1. passiu. ἐπτύχθεν, ex act. themate πτύσσω, faciente fut. 1. πτύξω.

Πτακτίζω, Ionicè siue Doricè pro πτακτίζω, præsens infin. act. à them. πτακτέω.

Πτάσω, fut. 1. act. infin. verbi πτῆμι ex πτέω.

Πτδύσας, aor. 2. m. ed. indic. à them. στυδύσομαι seu πτύδημι, faciẽte fut. 2. πτυδύμαι: vnde & partic. πτυδύμβ.

Πτδέ, Ionicè seu Doricè pro πτύσο, aor. 1. m. c. imp. modi, ab eod. themate.

Πτύδην, Ionicè itidem pro πτύδη, aorist. 2. med. subiunctiui modi ab eodem.

Πτύπτα. Ionicè rursum pro πτύσσω, aor. 2. med. opt. at. modi, ab eodem. At πτύσσω est aor. 2. med. ind. modi ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύσσω.

Πύτες, fut. 1. act. verbi φύω significantis putrefacio, vnde & partic. aor. 1. pas. φυθείς.

Πύ, pro πῦε per ectasin dici, in præsens imperatiu. actiu. à themate σύω, volunt quidam recentiores grammatici: cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui σῦ Doricum est pro πύ.

Πλαῖ, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro σωλῆ secunda persona præsens, indicatiui à themate πωλέω.

Παλίσσυτο, Ionicè itidem pro ἐπάλιντο, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præteriti imperfectum ejusdem theματ. πωλέω.

Πολίσσυτο, quoque Ionicum est pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augmento & inserto σκ, vt suprà in Πολίσσυτο Quidam tamen ex ἀσκωσύνῃ deriuatum malunt hoc imperfectum, demptò itidem augmento.

Πωλίθμην, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento præt. perf. eiusdem πωλέομαι.

Πωλόσας, Ionicè pro πωλήσας, dissoluta diphthongo: fut. 1. med. eiusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex them. πωμι seu πο.

P

Ῥ Ᾰ Γ Ε Ι Σ, participio aoristi. 2. passiu. ἐῤῥάγην, ex actiuo themate ῥήγνυμι seu ῥάσσω faciente futur. 2. actiu. ἄγω. Vnde & futur. 2. passiu. ῥᾳγήσομαι.

Ῥᾰγδείς, participio aor. 1. passiu. ἐῤῥᾰγδάσθην, ab actiu. them. ῥάζω faciente pr. perf. act. ἔῤῥᾰγμαι, pass. ἐῤῥάγμαι. Ab eodem est aoristi. 2. subiunctiuum ῥᾰγῶ: facit enim futur. 2. act. ῥᾰγῶ.

Ῥᾰ́σατε, aoristi. 1. actiu. imperatiu. modi, à themat. ῥάζω pro ῥάξατε, apud Homerum: vnde & præs. perfect. passiu. Ionicum ἐῤῥᾰ́δατο pro ἐῤῥάσθη τε ἐσί. Scribitur & ῥάσατο duplici σ, metri causa.

Ῥᾰ́ψαντες, participio aor. 1. passiu. ἐῤῥᾰ́φθην, ex th. act. ῥάπτω.

Ῥέι seu ῥέει, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥέει. præt. imperf. verbi ῥέω.

Ῥέξεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεξε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. pr. impei. act. verbi ῥέζω.

Ῥ' ἵη, Ionica rursum & poetica epenthesi τι, metri causa, pro ῥἵ: præs. subiunct. act. a th. ῥίω pro ῥέω.

Ῥ' ἔξεα, aor. 1. act. opt. modi, à th. ῥέζω. Aliquamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥ' ἐῶσι, futur. 1. actiu. verbi ῥέω, assumpto υ. vt σείω facit σείσω.

Ῥηγλῖνι, aoristi. 2. passiu. infinitiu. modi, à themat. actiu. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futur. 2. actiu. non solùm ῥᾰγῶ, sed etiam ῥηγήσω: eóque duplicem aoristum 2. & ἔῤῥωγον & ἔῤῥηγον sicut à πλήσσω scimus esse non tantùm πλαγῶ, ex fut. 2. πλαγήσω, sed etiam πληγῶ, ex fut 2. πλῃγήσω.

Ῥᾰ́κτις, participio. aoristi. 2. passiu. ἐῤῥώγθην, ab inus. th. ἔῤῥωγα faciẽte fut. 1. act. ῥήξω, & significante, dico refertur ad ἀῤῥῶγα: ab aoristo autem illo ἐῤῥώγθην, est & fut. 1. pass. ῥωγθήσομαι.

Ῥᾶξαι, aoristi. 1. actiu. infinitiu. à themate ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente futur. 1. actiu. ῥήξω. At ἐῤῥήγνυ est aoristi. 1. actiu. imperatiu. modi, ab eodem.

Ῥᾶσσον, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥᾶσσατο aoristi. 1. med. indicatiu modi, ab inusit. theмate. ῥῆω, significante, dico, & faciente futur. 1. actiu ῥήσω. Vnde & partic. ῥησάμενος. Referunt autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥεάσας, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥεᾶσας, fut. 1 med. verbi actiu. ῥαίνω.

Ῥήπτασκον, Ionica syncope pro ῥιπτάζεσκον: hoc autem ῥιπτάζεσκον, Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præterit. imperfect. actiu. verbi ῥιπτάζω.

Ῥ' ἵπτασαν, Atticum est pro ἔπτησαν, ab act. them. πτάω.

Ῥ' ὀφθείς, participio aoristi. 1. ὤφθην, ex themat. actiu. ὄπτω faciente futur. 1. ὀψῶ, mutata tenui in aspiratam, vt ἐκάπτω ἑκαψῶ, vnde aoristi. 2. ἔῤῥαφον, & voce passiu. ἐῤῥάφθην. At aoristi. 1. est ἐῤῥάφθην, vnde ῥαφθῆναι in infinitiu. & participi. ῥαφθείς, item futur. 1. pas. ῥαφθήσομαι.

Ῥ' υσὶς, partic. aor. 2. pass. ἐῤῥύην, ex act. them. ῥύω, idem significante quod ἐέω.

Ῥ' ύσο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥῦσο, præs. imper. pass. à them ῥύομαι.

Ῥ' ὑσθῆναι, itidem aor. 2. pass. imper. modi ab eodem ἐῤῥύσθαι, vt τύπτω ab ἔτυσθαι.

Ῥ' υήσομαι, futur. 2. passiu. ex aoristi. 2. ἐῤῥύην, facto ex them ιτε ῥύω.

Ῥ' υθῆναι, aoristi. 1. passiu. infiuitiu. modi, à themate actiu. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥ' ὦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥωμαι: præterit. perfect. passiu. eiusdem theмatis. ῥῶω seu ῥώομαι. Nisi potius per syncresin factum est ex ῥάομαι, vt κλάομαι ex κλάεμαι. Certè ῥώσασθαι pro ῥώεσθαι dici, infrà annotabo.

Ῥώοντο, itidem pro ἐῤῥώοντο: præterit. imperfect. eiusdem verbi ῥώομαι.

Ῥωσπόν, Ionico pleonasmo σπ vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥωτὸν dicitur, vt ὀφὼ pro ὀφῶ, βοὸς pro βοῦ.

Σ

Σ Α Μ Α Ι Ν Ε Τ Α Ι, ab Epicharmo vsurpatum pro σημαίνεται, teste Hesych. Dorieum est pro σημαίνεται, à Dorico itidem themat. σημία pro σημεῖα.

Σαώσω, participio aoristi. 2. actiu. à themate σάω faciente futur. 2. actiu. σαῶ, vt κἠχᾶν κἀχῶ, πλῆσαι πλησῶ. vnde ao. 2. ἔσωσα, & in pas. ἐσώθην, ex quo infin. pass. σωθῆναι & partic. σωτὶς.

Σαωσι, fut. 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαιρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba dicens. Σάρεσ τε δόμια κερνίσι τ' ὀρεσθίοις. At σαῶσι, est à verbo σαόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαοφωνῶ, futur. 1 actiu. verbi σαοφωνίζω, Atticum pro σαοφωνίῶ.

Σαῶσε, participio aor. 1. pass. ἐσάωθεν, ex act. them. σαόω.

Σάω, apud Homer. modo est tertia persona præt. imper. act. modo secunda præsentis imper. per apocopen pro σάωσε, vt ἄπα pro ἄπασε seu ἀτέω à them σατέω. In imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionẽ pro ἔσαε seu ἐσάωσε. Quandoquam sunt qui imper. σάω Dorieum esse dicant pro σᾶς, versio win ω more Dorico, ex themat. passiu. σώομαι, faciente imperatiu. σάω, σᾶσ. Quin & secunda persona præt. imperf. pass. ἐσάοσθον eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento, pro ἔσω.

Σβέσσι, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσσι, vt σβέσσω pro ἔσβεσσα: aoristi. 1. actiu. verbi σβέννυμι ex inusitato themate σβέω, faciente futur. 1. actiu. σβέσω, præt. perf. pass. ἔσβεσμαι & aor. 1. pass. ἐσβέσθην, vnde infin. σβεσθῆναι, partic σβεσθείς, & fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβεσόμαι, quòque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2. pass. ex aoristi. 2. ἔσβην, nam futur. 2. σβῶ, facit aor. 2. ἔσβον, vnde in pass. voce ἔσβην, ex quo σβήσομαι Certe fut. 1. act. σβέσω, vel aor 1. ἔσβεσα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεῖδήσαν, Ionica augmenti detractione pro ἐσείδησαν, aor. 1. passi. à th. σείδομαι.

Σειδεὶς, partic. aoristi. 1. pass. ἐσείδην, ex act. them. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσομαι, præterit. perfect. passiu. verbi actiu. σάω. Vnde infinitiu. σασθῆναι.

Σεσαῶτα, part. c. fœm. gen. ex præt. medio σέσωσμαι, deriuato ex σάω pro significante ἀνυσίμου μοιδὴ, seu ἀνύσεως μεθέκοντα πάντως. Dicitur etiam σεσωμένα. Var.

Σεσῖδήσας, pr. perfect. passiu. infin. modi, à them. actiuo σείω faciẽte fut. 1. σείσω.

Σέσσυται, pr. perf med. verbi act. σεύομαι, facientis fut. 2. non solùm σεύσομαι, sed & σεύω, vnde partic. σευάμενος.

Σέσσυσο, vel potius σέσσυσο, pr. med. verbi σεύομαι, vt φαίνω facit πέφασο seu πέφαν: vnde partic. σευάμενος, & fœmin. gen. σευαμένῃ: pro quo paulò ante habuimus σευαμένῃ. Quòdam a σέβω deriuare malunt.

Σεύω, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα: aoristi. 1. act. verbi σεύω, cui ens futuri litera characteristica, vt ἐλάω. Itidem voce media σεύομαι: pro ἐσεύάμην: vnde partic. σευάμενος.

Σεύω, per syncopen pro σεβίσθω vsurpari aiunt grammat. quidam recentiores: hoc autem σεύέσθω est tertia persona aor. 1. med. imp. σεύω, ex eod. them. σεύω.

Σεφάσθω, aor. 1. med. infin. à th. act. σέβω: pas. autem aor. 1. infin. ab eod. them. est σεφθῆναι.

Σήκασε, Boeotica syncope pro ἐσηκάσθησαν, abiecto simul augmento more Ionico, aoristi. 1. passiu. indic. modi, à them. ἀσάω σασήσω. Apud Suid.

Σημαίνω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημαιῶ, futur. 1. vel 2. act. verbi σημήνω. Ab eodem & aoristi. 3. actiu. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι.

Σῆμ-

Σηθείς, partic. aor. 1. pass. ἐσηφθῶν, à them. act. σηφῶ faciente fut. 1. σηπῶ.

Σηῖν, Doricè pro σηῖν, pieq. infin. act ab eodem them.

Σηφθῶν, aor. 1. pas. infin. modi, à th. act. σκάπτω.

Σκιδᾶ pro σκιδέων per contractionem, exempto priùs σ more Ionico fecunda perf. sing. fut. 1. med. à them. actiu. σκιδάνυμι seu σκιδάζω.

Σκίδνη, quod Homer. vsurpauit pro ξυμίγη & σκεδάσθη πυίδη, Eustath. ait esse potius à themate σκεδνὸς: aoristi actiui. subiunctiu. modi, vt ϝλέγη à ϝλέγω: nam si à σκίδνω effect, facere σκιδνῇ, vt αἰσπίδνω αἰσπίδνῃ, κρίνω κρινγείλη. Vel untamen σκεδνὸς longè diuersam habet significationem. Ab eadem origine est optatiu. σκίδνειε apud Hesyc. expositum σκιδνῦσειε, ξηράσειε: & infin. σκίδνᾶ, candem habens expos.

Σκιδώντο, Ionicè pro ἐσκίδνῶντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto o, seu resoluta vocali circunflexa, præter. imper. pass. verbi act. σκιδνάω.

Σκλῆναι, aorist. 2. infinitiu. modi, à themate σκλάω, facto ex σκελέω: vnde & præter. perfect. actiu. σ' ἔσκληκε, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπαζήμην, Ionicè seu Doricè pro σκοπάζειν, infinit. præs. actiu. à σκοπάζω.

Σκυλίωμεν, aor. 2. pas. infin. modi, à th. σκύλλομαι.

Σκυμαινεῖς, futur. 1. actiu. à themate σκυμαίνω: vel etiam futur. 2.

Σμυγείς, partic. aor. 1. pas. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω faciente futur. 2. act. σμυγῶ, versa aspirata in mediam.

Σόες, secunda pers. sing. poetici verbi σόω pro σώζω: à quo & in subiunct. modo est σῷ pro σώζῃ. Et σῶσαι pro σώζεσθαι. Homer. Η' γὰρ δ' ἐμὲ σῶσαι θεοὶ, ἠὲ κἠ ἐθέλωσι' ἰάωμαι.

Σοῦ, imperatiu. præs. passiu. verbi σόω, per contractionem ex σόε, vnde tertia persona σούσθω, per contractionem ex σόεσθω: & secunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σόεσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitiui casus, ex nominatiuo σύ vel σός.

Σπαλεῖ. Æolicè pro σπαλεῖς: quod est particip. aorist. 2. passiu. à themate actiu. σπάλω faciente futur. 2. σ' ἔσπαλε. Sic σπολῶ dicunt iidem pro σπολῶ.

Σπασείς, partic. aor. 2. pass. ἐσπάφλην, ex actiu. them. σπάφω faciente fut. 2. σπαφῶ.

Σπεῖς, Ionicè pro σπεῖ dicitur, resoluta primùm diphthongo ει in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σπεῖ, præsens vel aor. 2. med. verbi poetici σπίομαι seu σπέομαι significatis idem quod ἔσπομαι. vnde & aor. 2. indic. ἐσπέμην.

Σπέισθε, itidem Ion. dicitur pro σπεῖσθε, in aor. 2. act. subiunctiu. modi, resoluta itidem vocali circunflexa εῖ in εα, deinde facta syllabe σπεα, & inserto itidem metri causa ι, vt Σπεισθε pro Σπεῖσθε significante autem σπείεσθε Hesyc. σπεῖσθε, καὶ σπένδεσθε, ἕστι; ab act. them. σπεῖ.

Σπεῖσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab act. them. σπένδω faciente futu. 1. σπείσω, ex inuf. them. σπείδω. Vnde med. vocis aor. 1. infin. σπείσασθαι, & partic. σπεισάμενος.

Σπέσθαι, Ionicè pro ἕπεσθαι, abiecto primùm augmento, deinde addito σκ. pr. imper. act. eiusdem verbi σπένδω.

Σπές, aoristi. 2. actiu. imper. modi, à themate σπέ, faciente futur. 1. σπέσω, aor. 2. ἔσπον, ex quo factum est hoc σπές, pleonasmo τῷ σ, pro σπέ, vt χές pro χέ, ad formam verborum in ω. nam τίθημι in aoristi. 2. imper. actiu. θὲς facit ἵημι, ἕς. Inde compos. εἰσπὲς: ambo significantia λάβε, εἰσπὲ. Porro videtur hoc thema σπέ vsurpatū esse pro ἔσπον: vt præcedēs σπέ significāte λάβε, pro ἔσπον: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπέσθαι, aor. 2. med. infin. modi, à them. σπόμαι facto ex ἔσπομαι, détpto ο & eius loco posito σ.

Σπέτε, secunda pers. pl. act. 2. σπεῖς, de quo paulò antè.

Σπέυσθαι, part. aor. 1. med. σπεύσθαι, ex poetico verbo σπέρμαι facto ex ἔσπομαι, vt paulò antè etiam annotaui in Σπέσθαι: vnde cōp. Κατασπεύσθαι. Ambo apud Homer.

Σπεῦσε, partic. aor. 1. pass. ἐσπεύσθη, ex act. them. ἴσπω, ex quo aor. est & infin. σπεῦσθαι, & fut. 2. σπεύσομαι.

Σπεῦσι pro σπεῦσε, vt πίμπλησι pro πίμπλησε: præs. imper. act. à themat. ἴσπω.

Σπείρῃ, σπείτι. σπεῖτε, Attica syncope pro σπείνῃ, σπείνει, σπείνεται, σπεῖνε, σπεῖνεσθε, pro Σπείνῃ, Σπείτε, Σπίνεται, aor. 2. act. opt. modi, à th. ἴσπω.

Σπαλῶμι, aoristi. 2 passiu. infinit. modi, ab actiu. themat. σπάλω faciente futur. 2. actiu. σπαλῶ, aoristi. 2. ἔσπαλον. Vnde partic. σπαλείς.

Σπέλῳ, Ionicè seu Doricè pro σπέω, vt σπέλῳ pro σπέωσι.

Σπέρ, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔσπασεν, vt σπὴρ pro ἔσπασεν, ao. 2. act. indic. modi, à them. ἴσπω.

Σπᾶς, partic. eiusdem aor. 2. σπῶ ab eodem them.

Σπάσατο, aoristi. 1. med. verbi σπάω, augmento carens pro ἐσπάσατο, more Ionico.

Σπάωμι, Ionicè pro σπάω, resoluta primùm vocali circumflexa ᾶ in ἀε, deinde facta syllabe σπαε & inserto metri gratia ι, vt σπάεωμι, paulò suprà pro σπάω, aoristi. 2. actiu. subiunctiu. modi, ab eodem them.

Σπέωμι, itidem pro σπέω, Ionica vocalis circunflexę ῆ resolutione in ἐε & syllabe εω.

Σπήσαι, poeticè metri causa pro σπεῖσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. σπείω subseruiente verbo ευείσασθαι.

Σπηθήσι, apud Hesychium legitur, expositum σπερηθῶσι. Videtur igitur habere syncopen simúlque syllabon pro σπερηθέσι, quod Ionicum seu Doricum est pro σπερηθῶσι, vt βοῶ pro βόωμι.

Σπήξαι, aoristi. 1. actiu. infinitiui modi, à themate σπήγω ex quo & partic. 1. pas. σπηχθείς: facit enim pr. perf. pas. indic. ἔσπηγμαι, & aor. 1. ἐσπήχθην.

Σπόσαι, Eustath. per syncopen factum ait ex σπέσθαι: quod est præc. passiu. verbi actiui σπέω facti ex σπόω pleonasmo τῷ ε. Itidémque in imperfect. σπόεσκον pro ἔσπεσκον, subiato simul augmento. Exponitur verò hoc σπόσο aliàs ἀνεθέλεσθον: aliàs ὑπηρέτησο, aliàs ἔσπασο: quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex σπᾶ.

Σπᾶς, participi. actiu. aoristi. 1. à themate σπάω, faciente fut. 1. σπάσω.

Σπόωμι, Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro σπῶμι, aor. 2. act. subiunct. modi à them. ἴσπω.

Στᾶν pro σφὼ, a verso in ν & ι sublato, vt φῶν pro φῶνι, teste Eustat. Alij tamen pleonasmo τῶν pro σφῶ dictum volunt. Illum sequendo, est opt. modi: hoc autem, erit coniunctiui: vtrobique autem aor. 2. act. à them. eodem.

Στᾶσι, infin. eiusdem aor. 2. ἔστω, ex eod. them.

Στάσασα, aor. 1. actiu infin. modi, ab eodem the. faciente fut. 1. act. στήσω, ex inuf. verbo στάω.

Στάτω, Ionicè & poetice dempto augmento pro ἐστήτω tertia persona dual. aoristi. 2. act. iudic ab eod. them.

Στᾶω, στᾷς, στᾷ, factum aiunt ex στάεω, στάῃς, στάῃ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem supr. dixi: factum(inquam) ex eo aiunt ectasi τῶ: vel etiam ex στάιω, στάῃς, στάῃ. verso ι in ι subscripto: quam formationem sequendo, vbique isti ι subscribendum fuerit, στῶ, στῷς, στῷ.

Στᾶχε, aorist. 2. act. imper. modi à them. στίχω, faciente futurum 2. στηχῶ.

Στηθείς, partic. aor. 1. pas. ἐστήθην, ex act. them. στίζω.

Στήσεσα, aor. 1. act. infin. modi, à them. στυφόω, μι, faciente futur. 1. στυφόσω, ex them. στυφίω. In eodem ao. 1 ist. 1. act. indicatiui modi poetæ στήσεσε dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἐστησε: itidémque voce media στυφόσατο pro ἐστήσατο.

Στεκτόωντο, Ionicè pro ἐστεκτόῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circunflexa resoluta, seu pleonasticè inserto, pr. imper. verbi στατόομαι.

Στεφῶμαι, aor. 2. pas. infin. modi, à them. act. στέφω, faciente fut. 2. act. στεφῶ, aor. 2. ἔστραφον.

Στεφθείς. partic. aor. 1. pas. ἐστεφθεὶς, ex eodem them.

Στύξαμι, aoristi. 1. actiu. optat. modi, à them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω: quanquam nonnulli sint qui fut. 1. στύξω, per contractionem factum velint ex στυγήσω, excepto ν & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύσσι, Bœotica syncope & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύσσι, aor. 1. pas. indic. modi, à them σύω vel σύω: vnde partic. συθείς.

Σύτη, quod Hesyc. affert pro ἀλδῇ, metaplasmum habere videtur pro σύῃ, vt κλύτι pro κλύῃ. σύτι pro σύῃ, & similia alia, vt sit præsens imper. ab eodem σύω.

Συμβάσθω, Doricè pro συμβλῶσθω, aoristi 2. actiu. infin. modi, à th. σύμβλωμι.

Σ, ιπτόθη, partic. aor. 1. pas. σωιστοθῆναι, à them. σ. ιπτόω, faciente futurum 1. σωμπτόσω, ex inuf. verbo σωπτέω.

Σωκαγέμψω, partic. à poetico verbo σωκαγέμω quod metri causa factum est ex σωκαγίεμαι.

Σωκάσασθαι, aor. 1. med infin. modi, à th. act. σωκάζω.

Σωκηξέκτεται, pr. iter. perfect. passiu. indic. modi, ab act. themate σωκαφείω: hat et autem præter augmentum Atticam redplicationem duarum initialium præfentis literarum, vt ἀφίστημι ab ἀφίω.

Σωκίκα Ionica vocalis circūflexæ dissolutione pro σωῆκα, aoristi. 1. act. verbi σωίημι ex σωάω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præteriti perf. vt ἵέτικα, ἵδακα, ἱκίτεκα, & similes alij aoristi.

Σωκτάδα & σωκτάσιν sunt aor. 2. med. indic. modi, ab act. them. σωκτίδημι.

Σωκωκτ, ηθμι, partic. præter. perfect. pass. Atticum pro σωκωκτ, ηθμα, à them. act. σωκτ, ίημι. Iti émque partic. præ. perfect. act. ab eodem them est σωκωκτ, ὼς pro σωκωκτ, ὼς. Attice au-

gmento λι verſo in σι.

Σωιδήκας, itidem pro σωιλήκας, præ. perf. act. verbi σωικέχθαι ex σωιδύκω. Similiter σωισδοχησι Atticè pro σωικέχαι dicitur, quod eſt pr. perf. act. verbi σωιδέγω, habens Atticam rurſum ι mutatum in ο.

Σωισεῖρησι, Attica ſyncope pro σωισισφόρησι, aoriſt. 1. act. verbi σωισεισφορέω.

Σωίς, aoriſt. 2. actiu. imper. modi, à them. σωίνω: vnde ſecunda plur. σώϊτε.

Σωιτός, Atticum fut. 1. verbi σωιτίζω pro σωιτίσω.

Σωίτο, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem them.

Σωίχθαι, aor. 1. act. verbi σωίνω, vt paulò antè dixi in Σωίνκα.

Σωΐδιο, Ionicè exempto σ pro σωΐσιο, ex quo poſtea contractione Attica fit σωΐουσ: eſt aor. 2. med. imper. modi, à themate σωιΐθημι.

Σωιΐμην Doricè vel Ionicè pro σωιόμην, quod eſt præſ. infinitiu. act, vel à them. σωίμω vel à σωΐσιμι ſignificante συμπαθέμαι.

Σωίσιμι, pro σωίσισω, eſt pr. imperf. act. verbi σωίσιμι, mutuatitium à th. σωιϊσ.

Σωιϋήσκω, Ionicè pro σωιόνημι, detracto primùm augmento, deinde annexo σκ. pr. imper. act. verbi σωιάσω.

Σωιντίαται, Ionicè pro σωιόλωται, præter. perfect. paſſ. ex actiu. verbo σωιόω.

Σωοχκικότες, partic. præterit. perfect. actiu. σωόχκημι, Ionico more caretis augmento, & præter augmentum habentis amiſſum etiam ι, præterea que paſſi τερτιλλῶ ο εἰς α, pro σωφχημι, à themate σωοχκέω. Apud Homerum Iliad. θ, de humeris Theſtiæ, κυρτὰ, ὧπὶ σὶσθ' σωοχκότα. Heſych. habet σωοχκότα, exponens συμπίεσμενα: quoniam (inquit) σωοχκὸν dicitur ὁ σύμπτωμα. Etymolog. & Euſtath. ex σωοχκὸν faciunt verbum σωοχκόω, ex quo participium illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius, ex σωοχκὸν deriuatum innuens: nam ex εἶχκα innuit fieri præterit. med. ἔχκα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præſentis ἔχκημι, & addita præpoſ. σωόχκημι.

Σωρίσθω, Doricè pro σωρίζω. itidem σωρίσθε & σωρίσθε pro σωρίζει & σωρίζετε dicunt exempto ι ex vocali.

Σωτοῦ, 2. aor. 2. act. ſubiunctiu modi a th. σωίζομαι. Ex quo & participium. aor. 1. paſſ. σωσθείς. facit enim pr. paſſiu. σωίζεμαι, ex quo aor. 1. σωισθῆναι.

Σωχθῆ, aoriſt. 1. paſſiu. ſubiunctiu. modi, à them. σωίζω faciente futur. 1. σωχέσω, præter. perfect. paſſ. σωσωχμαι, aoriſt. 1. σωσχθῆναι, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in δύρθλιν: vnde & partic. σωχθείς.

Σὺ τὸ, pr. pluſquamper. paſſ. verbi σύω ſeu σύω, augmento carens pro ἐσύντο, vt χύτο pro κέχυτο.

Σοτγλὲς, partic. aor. 2. paſſ. ἐσφάγην, ab act. th. σφάζω faciente futur. 2. σφαγῶ.

Σοωλάκ, aor. 2. paſſ. infin. modi, à them. σφάλλω faciente futur. 2. σφαλῶ. Eſt eodem eſt aor. 2. paſſ. opt. modi σφαλείην, Atticè habens ſyncopen pro σφαλείησαν.

Σφαχμώτο, Ionicè ſeu Doricè apud Homerum pro ἐσφαχγώτο, ſublato etiam augmento: præter. imperfect. verbi σφαχγόομαι.

Σφῆ, aoriſt. 1. actiu. infin. modi, à them. σφάλλω: vnde & partic. σφήλας.

Σχεθεῖλαι, aoriſt. 1. paſſ. optac. modi, à them. actiu. κχάζω, faciente fut. 1. κχάσω.

Σχίζε ſeu κχίδνι, pr. imper. act. verbi κχίδνα, augmento carens pro ἔσχιζε.

Σχιδνὶς, participi. aoriſt. 1. paſſiu. ab actiu. themate ἔσχιν, faciente futur. 1. σχησω (ex them. σχίω) & præter. paſſiu. ἔσχισμαι, aoriſt. 1. paſſ. ἐσχίσθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in δύρθλιν: vnde aor. infin σχισθῆναι.

Σχίνδην, Ionicè ſeu Doricè pro σχᾶν, ao. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Σχίο, Ionica diphthongi diſſolutione pro σχεῖν, aor. 2. imperat. modi ab eodem them.

Σχίς, pleonaſmo τῶ σ pro σχί, aoriſt. 2. actiu' imperat. modi ab eodem. Similiter σσὶς dicitur pro σσεί, & σίσσις pro σίσσει, ſequendo formam aoriſt. 2. imper. verborum in μι, nimirum δίς, δέ.

Σχησθαι, fit 1. med. infin. modi ab eodem verbo ἔχω, faciẽte futur. 1. act. σχήσω, ex inuſ. them. σχίω.

Σχιδῶσι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à them. act. σχίζω, faciente præt. perf. paſſ. ἔσχισμαι.

Σχίσατο, Ionicè pro σχίντο, aor. 2. med. opt. modi, à verbo ἔχω faciente fut. 2. σχῶ, ex inuſ. them. σχίω. Idem aoriſt. 2. actiu. facit σχίλω, Atticè pro σχίσω, vt πολίλω pro πολίσω: ex quo poſtea med. ille σχίλομαι.

Σχίλθ' partic. aor. 2. med. ἐσχίλθω. ex eodem them.

Σχοῦ, aor. 2. med. imp. modi, ab eodem.

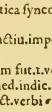

ΤΑΓΕΊΣ, partic. aor. 2. paſſ. ἐτάγην, ex act. themat. τάσω ſeu τάττω, faciente fatur. 2. actiui ταγῶ.

Ταδὶς, partic. aoriſt. 1. paſſiu. ἐτάθλω, ex act. them. τάνω, faciente pr. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάσω. Inde & infin. τεθλῶναι.

Ταλὶς, partic. aor. 2 paſ ἐτάθλην, ex act. them. τάκω, faciente futuri 2. act. τακῶ: vnde aoriſt 2. ἔτακον, & paſſ. voce ἐτάκλεν ex quo fit tur. 2. τακὴσομαι.

Τάμε, aor. 2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔτεμε: facit enim τέμνω fut. 2. τεμῶ. vnde aor. ille 2. ἔτεμον, ex quo partic. τεμὼν, aor. 2. paſ. eſt ὁ τάμλω, vnde in ſubiunctiuo eſt τεμῶ.

Τάρφει, Ionica diphthongi circunflexa ᾶ diſſolutione pro τεμεῖ. itidẽque τεμέει pro τεμεῖν, in fut. 2. act. eiuſdem verbi τέμνω.

Ταφήμην, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐταφήμην: itidẽque ταφέσσε pro ἐταφέσσε. aor. 2. paſſ. indic. modi, à them. act. τέρπω, faciente futur. 2. act. ταρφῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti τεμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, ταρπὼν ἑὸ σὸ θ' σὸ πότνι' pro, ad ſatietatem vſque nos obiectauimus & exhilaratuimus cibo potúque: vel etiam ſimpliciter, nos ſatiauimus: nam & infin. paſſ. huius ao. exponũt καρθῆναι ſimpliciter. Inepti autem ſunt qui in his à τρέπω deformandis ſeſe torquent.

Ταφθήλω, Doricè pro ταφθῆναι, aor. 1. paſ. infin. modi, ab eodẽ them. habens præterea mutatum ι in α.

Ταφὶς, partic. aor. 2. paſ. ἐτάφλω, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2. ταφῶ, præter ipſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum eſt. itidem partic. aor. 2. act. eſt ταφὼν. Sũntque qui Ionicam eſſe putent harum conjugatorum literarum enallagen: ij ſquidem dicunt ὀθάπτω, πθὼν, μὺθάπτω, βέθαπτον pro ὀθάπτω, χύτων, χύτῳ, βάτην, &c. Non tandum porrò eſt, hoc ταφὼν duplicem habere ſignificationem: nonnunquam enim declarat idem quod θάλω, qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμίζεσθαι & ἔθεσσαν ταφῶσι, in qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβῶν, nonnulli à θάνω. Vide & Τιθαπτῆναι infrà.

Τεθνᾶλα, partic. fœm. gen ex τέθναλα præt. medioveri θνήκω.

Τεθῦσιν, Attica ſyncope pro πεθύκασιν, aor. 1. paſſ. opt. modi, ex ao. 2. indic. ὀθύθλων: vnde & partic. πεθύς.

Τέθνηκε, præt. perf. act. indic. verbi πέθνημι, Bœotiicè pro πέθνηκε, nam id regulare eſt ex fut. 1. act. θάνω. Itidẽque in præ. perf. paſſ. τέθνημαι dicitur pro πέθνημαι, vt ἕθνηκε & ἕθνημαι, à them. ἔνημι, faciente fut. 1. act. θάνω.

Τεθνακέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro τεθνηκέναι, in infinitiu præter. perfect. act. à them. θάνω. Sed improbatur eius vſus.

Τέθνᾶλα, metri gratia verſo α in η dicitur pro τέθναλα, in præter. med. verbi θάνω. Frequens apud Hom. vnà cũ partic. τεθνεῶτες.

Τεθνεῶτες, apud Heſyc. legimus expoſitum αἰσχύνῃ, quod eſt præ. perf. med. habens terminationem paſ. vt ἐχεχύρῃ. Sed quoq; apud poetas reperimus pro ἐχεχυμένῃ.

Τεθνήκω, infin. præter. perf. med. πεθνᾶσθαι, ex quo & partic. τεθνεώς, ſecundum quoſdam à verbo θάνω, ſecundum alios ex θνάσθω, inter quos eſt Euſt.

Τεθόνασι, Ionicè pleonaſmo pro ἐθόνασι, aoriſt. 1. med. verbi θόνημι, ex quo ſupr. Doricus infinitiu. θνᾶσθαι. ſignificat autem ἐθελήσασι.

Τέθλα, quidam ἀπ' συγκοπὴν ὦ τεχνῶ factum aiunt ex πέθνηκα: ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe pr. perfect. med. verbi inuſ. θάλω, vt τέτακα eſt ex τάω.

Τέθνεθι, præſ. imper. act. à them. πέθνημι, vt ἵστακθι ab ἵστημι. Apud Euſt πέθνατι ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratę ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Τεθαλίαι, aoriſt. 2. actiu. optatiu. modi, anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro θαλίαι, ex verbo πέθνημι, facto ex θνάω: ex quo πέθνημι eſt prima plur. πεθναίμεν, infin. πεθναίη, & partic. πεθνᾶς.

Τιθυΐμβρω, πιθιείτη, πιθυΐαν, Attica syncope pro πιθαίμβρω, πιθιάπτη, πιθυΐμπαν: numerus plurali præcedentis πιθιείλω.

Τιθύκαμαι, Doricè apud Theocritum pro πιθήκαμβρω. de quo mox.

Τιθύλλω, Doricè pro πιθύλαι. infinit. præs. actiui ab eodem τίθημι.

Τιθύσα, per synæresin ex πιθύαση, νέ βιεζᾶσι ex βιεζάασι. De τίθυα autem (cuius tertia perf. plur. elt hoc πιθύασι) dixi paulo antè.

Τίθυασο, præt. imp. pass. ex τίθυαμαι, vt ἵσασο ex ἵσταμαι.

Τιθυεὶς, participip. præt. act. τίθυεια, quod syncopen passum esse factúmque ex τιθυεκὼς aiunt. hoc autem πιθύεκς Bœoticum esse voluunt pro πιθήκης. vt πιθύεια paulo suprà pro πιθήκη: à themate θήσω faciente futur 1 θήσω ex θέλω. Quod porrò ad obliquos attinet huius participij, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ῶ, quum metri lex postulat, modò per ὼν, vt quum dicit, Ἐκαὶδώσεχ πθ. εἰσὰπα. Idem in τιθυεὶς accidit.

Τιθυεὶς quoque legitur apud Suidam. participp. ex præter. τίθυεα habente προπὸν, vt τίθυεὶς ex ἔθυεα. Nisi pleonasmum τὸ habere dicamus pro πθυεὶς.

Τίθυκεν, præt. perf. act. verbi θύσκω ex θύαω.

Τιθυκὲν, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem fut. 1. ac. verbi τίθυκα, facti more Siculo seu Syracusano ex præter. τίθυκεν, vt πφύκω ex πέφυγα.

Τιθυσσα, fut. 1. act. verbi θύσσω ex θύαω, habens Ionicam reduplicationem pro θύθσω. Nisi ex πθύαω deriuare malis. Legitur apud Suidam.

Τιθυκὼς, partic. præt. perf. τίθυκα, syncopen habens pro πιθικὼς. Ac quod de obliquis participij πθυεὶς dictum est, hoc huius quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro inetri necessitate modò per ῶ, proferri ab Homero, modò per ὼν, vt Odyss. ο, Οὐκέτι μέμνηται πθιόπτο, κΑΝ μεταλλᾷ.

Τιθυὼς quoque per syncopen dicitur pro πθυαὼς ex τίθυαα, vt in ἐτὼς quoque ex ἔτεα absorbetur ε. De τίθυα autem suprà dictum est.

Τεθρὲν, anadiplasiasmo Ionico pro θορὲν, vt λελαζέθαι pro λαζέθαι, aor. 2. act. infin. modi à θόρω.

Τεθρᾶθαι, Doricè pro τεθρῆθαι: præt. perf. pass. infin. modi, ab act. th. πέτρημι, faciente fut. 1. πρήσω ex inusit. πρήω. Apud Varin. obscenam habet significationẽ pro ἀχρὴθαι, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τικτότατο, aor. 1. med. verbi τικτάνομαι, augmento carens pro ἐτικτότατο.

Τικὼν, part. aor. 1. act. à th. τίκτω, mutuante fut. 2. τεκῶ ab inusitato themate τίκω, vnde aor. 2. ἔτικον.

Τιλοίτη, Ionicè pro ἐτιλῶτο, præt. imperf. pass. ἀλαώξκω, à th. poetico τιλέω pro τιλῶ.

Τίλισσα, itidem sine augmento pro ἐτίλισσα: aor. 1. act. indic. à th. τιλέω, faciente futurum 1. τιλέσω, retento ε.

Τιμεῶτη, Doricè pro τιμῶσι à τιμέω.

Τιμεῖ, fut. 1. act. verbi τίμεω: vnde infi. τιμεῖν. Quanquam & fut. 2. hæc esse possunt. nã reperitur etiam aor. 2. τιμὲν. Mediæ vocis fut. 1. vel 2. est τιμέσμαι.

Τίξω, futur. 1. act. verbi τίκτω, mutuatitium ab inusit. τίκω, vnde & fut. τικῶ. In voce media futur. facit τέξομαι: at in pass. τεχθέσομαι.

Τίρτο, Ionica dissolutione diphthongi pro τίρτω. præs. imperfect. pass. ab act. them. τίρσω. Dores pro eodem τίρτο dicunt τίρτθι.

Τίρστο, Ionicè sine augmento pro ἐτίρστο. præt. imperf. pass. verbi act τίρσω. Alioqui τίρστο est & Æolicum fut. 1. act. verbi τίρω, vt κέρστο à κείρω est.

Τίρστο, itidem sine augmento pro ἐτίρστο, aorist. 1. act. indic. à τίρσω.

Τιτᾶρὼ, Ionico anadiplasiasmo pro ταρὼ, vt λελαζὼ pro λαζὼ. partic. aor. 2. act. à them. πάζω, deriuato ex τῷ significãte καμεῖν, vt annotat Eust.

Τέτακεν, præter. perf. act. indic. verbi τίνω, tanquam ex τάω. Vnde præt. pass. τέταμαι, ex quo aor. 1. τάθην.

Τετάφαμεν, præt. perf. pass. indic. verbi act. τάφομεν.

Τετάρπομβρ, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro ταρπόμβρ. part. aor. 2. med. à th. act. τάρπω, faciente fut. 2. act. ταρπῶ, Hoc Iliad. ε, τὰ ταρπόμβροι φίλοσι δῶρ Οὐκ ἀγάπιο, quum ad satietatem vsque amicum pectus oblectassent exhilarassentque vino & cibo.

Τετάχατοι, Ionicè pro τετυγμένοι εἰσί. præter. perf. pass. vel bi act. τάσσω.

Τετδίχατοι, itidem pro τετθυγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. prær. perf. pass. τέτδυγμαι, facta ex tertia singul. τέτδυκται, inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamperfecto. τετδίχατο pro τετδυγμένοι ἦσαν. Ab actiuo themate τύχω.

Τετθχὼδαι, poeticè pro ὡπλίσθαι, & armis instructum esse, quasi verbo τεθχὼ facto ἀφ' οὗ τὸ τέθχα.

Τέτικα, præt. perf. med. verbi τίκω, vt suprà σύσσιτα à σίτω, retenta vocali longa in fut. 2. & aor. 2.

Τετίμαται, apud poetas pro τέτιμαι, seu τετιμάσμαι, præt. perf. pass. tanquam à τιέω facto ex τιω significante punire, vleiscor. Ab eodem verbo est participium τετιμὼς poeticum habens syncopen pro τετιακὼς, vt κακωμὼς pro κακωθεὶς, & similia. vnde in plur. τετιάτοι, apud Hom.

Τετμήμβρ, quidam per syncopen pro τετμαμήμβρ & vsurpatum aiũt, quod est partic. præteriti perf. pass. à themate τμήω. Sed quid vetat dicere esse participium præter. perf. pass. τέτμαμαι, ex act. themate τάω? nec enim e longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλαι, per apocopen pro τέτλαθι, præs. imperf. act. à verbo τέτλημι, vt πέφυσι à τέφυκα. Sunt tamen qui hæc aor. 2. esse dicant, haberéque anadiplasiasmum Ionicum pro τλαῖ & τλαῖθι.

Τετλαῖμι, præsens optatiu. act. ab eodem τέτλημι, vt πεφυῖμεν à τέφυκα.

Τέτλαμβρ, per syncopen pro τετλαμήμβρ, vt πέφυμβρ pro πεφύαμβρ. Prima persona plur. præt. perf. τέτλαα quod per syncopen itidem & προπὸν τὸ ᾱ factum ex τέτλακα dicũt. ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμβρ, est infi. Doricus pro τετλάσθαι, vt in eo ipso videbis.

Τετλαίη, præsens infin. act. ab eodem vt πεφύαίη à πέφυκα est. Atque vt Doricè & Æolicè πεφύαῖμι & πεφυαίμην dicitur pro πεφύαίη, ita pro hoc τετλαίη itidem τετλαῖμι & τετλαίμην reperiri sciendum est.

Τετλακὸς, Ionica syncope pro τετλακὼς, vt suprà πεφυκὸς pro πεφυακὼς. partic. præt. perf. act. τέτλακα ex τλῶμι seu τλάω, faciente futurum 1. act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. actiui τίμεω ex inusit. τεμάω, vt κρίνω facit κέκμηκα ex κεμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετάμηκα quod τετμηκὼς factum esset ex futur. τεμῶ, abeunte in præsens, vt τετμήκασι ex τεμοῦ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiusmodi alia. Inde pass. præter. τέτμημαι, ex quo participium τετμημβρ.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τίκω habente προπὸν τὸ ι εἰς ο, vt λέλοιφα & similia.

Τέτμως, præt. perf. medẽ. verbi τέμνω, habens eandem προπώ.

Τέτοσσι, itidem præt. med. verbi vel πίφνω vel πρίω. Item τέτοσα apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indic. modi, à th. act. τρέσσω, habens προπὸν τὸ ε εἰς α, vt τέτραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & partic. τετραμμβρ.

Τετράφαται, Ionicè pro τετραμμβροι εἰσί, vt suprà τετύχαται & τετθλάται. præt. perf. pass. indic. ab eodem verbo πτέσσω.

Τετράφομαι, fut. paulo pôst eiusdem th. ex πτέσσω secunda pers. præt. pass.

Τετρήες, pro τετραφῶντι seu ἐπιπομῶ, ex vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius πτοιῶ εἰς η. præt. plusquamperfect. med. verbi πτοέσσω. Homer. Τετρήες δ' ἀγορὴ. id est, ἐπτόηκτο. Etym.

Τέτρυκα, aor. 1. act. indic. augmento carens pro ἐτέτρυκα: à the. τερύσσω. vnde & partic. τετρύκας apud Lycophr.

Τετρὼξ, præt. plusquamperf. med. verbi poetici τρώγω significantis πεφυκώδαμαι. vnde participium τετρυκὼς, & fœmin. τετρυζύῖα, Varin.

Τετρύχατο, præt. plusquamperf. med. verbi τρύζω. Vnde partic. τετρυγὼς, cum filo fœm. τετρυγύῖα.

Τέτροφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, vt λέλοφα à κλόφω est, & πέπορα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτυμμαι, prær. perf. pass. verbi act. τεύω.

Τετῦσθαι, præt. perf. pass. infi. act. τετύσσω, mutuo sumptum ab inusitato τεύω. Vnde participium τετυσμβρ.

Τέτυγμαι, pro τέτθλυμαι dicitur Δωδωνίδες τοὶ, vt πέπυσμαι pro πέπυσμαι, præter. perfect. pass. verbi actiui τεύχω. Nisi quis à τύχω deriuare malit. Vnde infinit. τετύχθαι & participium τετυγμβρ.

Τετύκοντο, aor. 2. med. indicat. modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro ἐτύκοντο, vt λελαζέοντο pro ἐλάζοντο. Sunt qui ex τέθλχα deriuent. verùm quum id facere deberet aorist. 2. med. τετύχοντο ex futur. 2. τευχοῦμαι, ideo magis consentaneum est vt formemus à verbo τύχω, quod Hesychius affert pro ἐπιμῶζαι. Similiter in actiua voce τετύκασι pro τυκαίσι est aor. 1. infin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde participium τετυχηκὼς.

Τετύχηται, Ionicè pro τύχει, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. aor. 1. act. 2. subiunct. modi, ab eodem τυγχάνω, ex inusit. th. τυχέω.

Τετύφθαι, infin. præter. perfect. pass. à themate act. τέθχα, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύπω, cuius meminisse

Hesych. iam dixi. At τύγδα est imper. eiusdem præteriti ab eodem themate.

Τυγθῶμεν, aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. τύκτω, faciente futurum 1. act. τύξω, ex inusit. verbo τύκω. Inde & futurum 2. pass. τυχθήσομαι.

Τῆνι imperat. præsens verbi vel τάω, & ε contractis in η, vt ζῆ pro ζάει reperimus: vel τῶνι, per apocopen, vt καὶ pro καίει, fignificat autem κάδε apud Homerum, quum ait, κύκλωψ τῆνι πίοντι.

Τηλόθυρα κέκμι, apud Homerum pleonasmo poetico τῶ o pro τηλοθύρω: quod est participium præsens fœminini generis ex verbo poetico τηλοθύω deriuato ex θύλλω.

Τίθεμι, Ionicè exempto σ pro τίθεσαι, secunda persona verbi τίθεμαι.

Τιθέωμβω, epenthesi τοῦ α pro τίθεμβω, vt διδέωμβω pro δίδομβω. Eustath.

Τιθέτεα, Ionicè itidem pro τίθετα, tertia pluralis eiusdem thematis.

Τιθῆαι, Ionicè itidem pro τιθῆ resoluta primùm circunflexa diphthongo ῆι in ε͵η, deinde annexa illa paragoge σι. præsens subiunctæ. act. à τίθημι.

Τίθετ, præsens imper. act ab eodem themate, mutuo sumptum ex πίθω, pro πίθετι.

Τιθείμην, πίθειτε, πίθεν. Attica syncope pro πιθείμεθα, πιθεῖτε, πιθεῖσαν. præs. opt. ab eodem.

Τιθείμεθα, assumpto metri gratia ι pro πίθεμαι. Eust.

Τίθεμαι, Æolicè dici tradunt pro πίθημαι. Itidémque πίθεται pro πιθεῖται.

Τιθήμεθα, ectasi poetica dicitur pro πιθέμεθα, quod est Doricus infin. verbi πίθεμαι pro πίθεσθαι. Verùm & πιθήμεθα in participio reperitur pro πιθέμενοι, itidem ectasi illa poetica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίνυσα, Ionicè pro τίνυ, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σα. præt. imperf. act. verbi τίνω.

Τίσαμαι, Doricè pro τίσωμαι, aor. 1. med. verbi τίσομαι significantis, vlciscor, punio. facit enim id futurum 1. med. τίσομαι, inde infin. τίσασθαι.

Τλάθι, imper. præs. act. à th. τλάω.

Τλαῖεν, opt. præs. act. ab eodem, vt τλαίην.

Τλαὶς, partic. præs. act. ab eodem.

Τλῦθι, aor. 2. act. infin. modi, ab eodem, vt τλῶναι ab ἴστημι.

Τλίσε, eiusdem verbi est futur. 1. act. mutuo sumptum ex inus. themate τλίσω.

Τεθρύφθω, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτεθρύφθησαν, in aor. 2. pass. indic. modi, à themate actiuo τρύφω seu τυπτάνω, faciente futurum 2. act. τεθρύψω. Alioqui τυθρύφθω Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἐτυθρύφθην in aoristo 1. actiuo, tertia nimirum persona singul. ex prima ἐτύπτην.

Τμηγείς, partic. ex aorist. 2. ἔτμαγον, ab eodem themate τμήγω seu τμήσσω, retinente σ in futuro 2. quemadmodum πλήσσω notum est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πληγείς.

Τμηδόσιν, itidem partic. fœm. aor. 1. pass. ἐτμήθην, ex act. themate τέμνω. faciente præteritum act. τέτμηκα, & pass. τέτμημαι, de quibus suprà.

Τμήσω, futur. 1. act. eiusdem verbi τέμνω, mutuat. ab inus. τμήσω, vt κρήσω ex κιχάω sua tempora mutuatur. Τμῆξε autem est futurum verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραχεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à themate τράγω, faciente fut. 2. τραχέω, verso ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut. 2. & aor. 2. plerunque breuis est.

Τραπέωμβι, Ionicè pro τραπώμβι dicunt poetæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εο, deinde facta systole τῶ ω, & metri causa inserto ι aor. 2. pass. subiunctiui modi, à them. τράπω, faciente fut. 2. act. τραπέω, mutato ε in α, vt τίνω τείσω. Eiusdem aor. 2. pass. infin. est. τραπῆμβι. & partic. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπώμβθαι.

Τρώπα, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπε. aor. 2. act. à th. τράπω, faciente fut. 2. τραφέω, verso ω in α. Potest τράπα Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor. 2. pass. indi. modi pro ἐτράφησαν, vt τμήγω paulo suprà pro ἐτμήγησαν.

Φῶαν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμήγω suprà pro ἐτμήγησαν. aor. 2. pass. indic. modi, à th. act. τρέφω, faciente fut. 2. act. τραφῶ, mutato ε in α, vt πείσω, πραφῶ. Est etiam hoc idem πράφω aoristi 2. act. ex fut. 2. τραφῶ. augmento itidem carẽs pro ἔτραφεν, ex prima persona ἔτραφον.

Τρέσαι, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαι, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri causa, aor. 1. act. indic. à themate τρέω, faciente futurum 1. act. τρέσω, retento ε, vt τελέω, τελέσω.

Τρίφοιν, præs. opt. act. per syncopen pro τρεφοῖεν, quod Atticum est pro τρέφοιμεν. Ita Etymologus afferens ex Euripide huc huius τρέφειν vsum, Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ πρὸ πόδας.

Τραφθῶμεν, aor. 1. pass. infin. modi, à th. act. τρέπω.

Τρομεῖσα, Ionicè pro τρομέουσα: præs. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τρῴσασα, Ionicè itidem seu poetico pleonasmo τῶ o pro τρῴσᾳ, partic. præs. à th. τρῴω.

Τραφθῆ, aor. 1. pass. subiunct. modi, à th. act. τραφέω, faciente fut. 1. τραφέσω, ex inus. th. τρέφω.

Τράσσα, fut. 1. act. verbi τραφέω, ex inus. th. τρέφω.

Τυπῆσες, Atticè pro τύψεις, ex τύπτω formato th. τυπέω.

Τυπῆντων, itidem Atticè pro τυπέντων: participij præs. genitiuo plur. posito loco tertiæ personæ plur. imper. præs. act. vt ἀγγελέντων itidem dicunt pro ἀγγελέτωσαν.

Τυφθήμην, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθεμήμην, τυφθεῖτε, τυφθεῖσαν. aor. 1. pass. opt. modi, à th. act. τύπτω.

Τυφθείς, partic. pass. aor. 1. τύφθημι. ex themate τύφομαι, depósito ε ex diphthongo, vel potius ex τύπομαι, cuius Hesych. memmit.

Τυχὼν, partic. aor. 2. act. τύχω, à th. τυχάω, faciente fut. 2. τυχῶ ex inus. verbo τυχέω. Ex quo th. est & in indic. modo τύχα pro ἔτυχε. poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut. 1. act. τυχήσω.

Τυψάντων, Atticè pro τυψάτωσαν, vt paulo suprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψοῦσι, Doricè pro τύψωσι, fut. 1. act. verbi τύπτω.

T

ΤΒΑΛΕΙΝ, Æolica syncope pro ὑπεβάλλην dicitur, vt καβάλλω, pro καταβάλλω, ex πο ο, & σ in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hāc λέξιν à quibusdam μλῶσσαν.

Τύμπτηρον, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπέτειρον, dempto etiam augmento, præt. imperf. act. verbi ὑπέτρω.

Τυνδύσω, Ionica contractionis dissolutione pro ὑτνύσω, secunda persona singul. aoristi 1. med. indicat. modi, ab act. themate ὑτνύω.

Τυπεμένους. Eust. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatũ scribit pro ὑπνωμένους, à th. ὑπνόομαι, significatéque ait τὸ παπτήναμαι, καταδύναμαι. Idem tradit Etym.

Τυπεφασπισθ, Atticè pro ὑπεσπίσθαι, fut. 1. act. verbi ὑπασπίζω.

Τυπίσω, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν, aor. 2. act. indic. à them. ὑΐστημι.

Τυπνιόμην, aor. 2. med. indic. à th. ὑπνόομαι, mutuante fut. 2. ὑπνώσομαι ex inus. them. ὑπνόω, ex quo habet & fut. 1. ὑπνώσω, ex quo præt. perf. pass. ὑπνώσμαι.

Τυπτόμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. th. ὑπάω. Vnde partic. ὑπτιώμενος.

Τυπτὰς, aor. 1. act. indic. modi, à them. ὑπαφάω: cuius præter. perf. act est ὑπτάφκα.

Τύπτω, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπτέω. aoristus 2. med. imper. modi, à verbo ὑπτιάνομαι vel ὑπτίαμαι faciẽte fut. 2. med. ὑπτιάσομαι ex ὑπτιάω. ex quo facit & fut. 1. ὑπτιάσομαι.

Τύχθω, aoristi 1. pass. infin. modi, à themate act. τύω faciente fut. 1. act. τύσω.

Τφάμαι, præt. perf. pass. verbi act. τέφιμι, vnde partic. τφεμμένος.

Τφελοίατο, Ionicè pro ὠφελοῖντο, aor. 2. med. opt. modi. à th. ὄφαμαι faciente fut. 2. act. ὀφελῶ, ex inus. them. ὀφέλω.

Τφίσθε, secunda pers. plur. aor. 2. med. vel in indicat. vel in imper. modo, à th. act. ὄφιμι.

Τφῦσε, aor. 1. act. indic. modi, ab eodem them.

Τφῶσι, aor. 1. act. infin. modi à them. ὀφάω, vnde & med. aor. 1. ὀφήμην.

Τφῶσι, Doricè pro ὄφωσι, vt πόθεν pro πόθωσι, à themate ὄφιμι, vt annotat Varin. A quo them. est & infin. act. ὀφῶσαι & participium ὀφάσις.

Τφῶσι, Ionico pleonasmo τῶ o pro ὀφῶσι, à th. act. ὀφάω.

Τφῦφασα, præt. perf. pass. indic. modi. à th. act. ὑφαφάω faciente præterit. perfect. pass. ὑφῦφασμαι, vt φάω πέφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ

ΦΑΝΘΕΝ, pro ἐφαίνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleanpsmo τῶ α, & tertiò Bœotica syncope, aoristi 1. pass. indic. modi, à them. act. φαίνω. Similiter σκιάθη pro ἐσκιάθη. Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τῶ α.

Φαγεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à themat. vel φάγω vel ὀπάω, faciente fut. 2. act. φαγῶ. Referunt ad verbum πέφαγα vel ἐδήδοκα.

Φάγεσαι, pro φαγῇ more quodam peculiari vſurpatum reperitur. ſecun. perſ. ſing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémq; φάγεται pro φαγήσεται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & tranſlato accentu, vt πόμαι ſuprà habuimus pro πῶμαι, & ἴδομαι pro ἴδοῦμαι. fut. 2. med. verbi act. φάγω ſeu φήγω.

Φάγρη apud Theocr. Doricè pro φάγωσι, aor. 2. act. ſubiun modi ab eodem.

Φᾶδι, præſ. imper. act. à th. φημί, vt ἴσᾶδι.

Φᾶμέν, φᾶτε, φᾶσι, Attica ſyncope pro φαίημεν, φαῖτε, φαίησαν, aor. 2. act. optat. modi, ab eodem φημί.

Φαφάσκετο, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primùm augmẽto, deinde inſerta ſyllaba σκ. præt. imperf. paſſ. verbi φαίνομαι. Niſi à φαφάσκομαι deriuare malis.

Φεμί, Doricè pro φημί.

Φέ, Ionica augmenti detractione & ſyncope Bœotica, pro ἔφασαν ſeu ἔφησαν. aor. 2. act. indic. modi, à th. φημί.

Φέναξ, infin. præſ. vel aoriſt. 2. act. ab eodem, vt ἐσᾶναξ & ἔσᾶναξ. At φᾶναξ eſt aoriſt. 1. act. infin. modi, à φάγω, vt μισῆναξ à μισήσω. pro quo & φήναξ dicitur. facit enim aoriſt. 1. indicat. & ἔφηνα & ἔφησα.

Φᾰεὶς, participip. ex ἰφᾰείω, aor. 2. paſſ. verbi φαίω facientis fut. 2. φᾰείσομαι.

Φαίνεα, Ionicè pro ἔφανεν, dempto augmento & inſerto εα, aor. 2. act. ab eodem.

Φαὶνη, pleonaſmo τῶν pro φασῖν, aor. 2. paſſ. ſubiunct. modi, à the. act. φαίνω. In eodem aor. 2. indic. modi φαὶν poeticè & Ionicè dicitur pro φάνη: & in duali numero φαὶνᾱν pro ἐφανήτην. Ab eodem eſt imper. φᾰὶνῆθι, & infin. φανῆναι.

Φανθεὶς, partic. aor. 2. paſſ. ἰφᾰείθω, ab eodem th.

Φανὶ, Doricè pro φανῖ. tertia perſ. plur. verbi φημί.

Φάο. Ionicè pro ἔφασα, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. ſecunda perſ. aor. 2. med. ἰφάμην ex them. φημί. Item aor. 2. med. imper. modi. itidem pro φάσο. Hom. φάο μοι δ' ὀϊζυρὸν, dic nec celes.

Φᾰς, partic. aor. 2. act. ἰφᾰμι. ab eodem th.

Φᾰσθαι, infin. ex ἰφᾰμένος, aor. 2. med. eiuſdem th.

Φᾰσεῖ, φᾰσεῖτε, φᾰσεῖ, Doricè pro φάσει, φήσεις, φήσει. fut. 1. act. ab eodem φημί, faciente fut. 2. φήσω, ex inuſ. th. φάω.

Φᾰτὶ, tertia perſ. ſing. aor. 2. med. ἰφᾰμην, ab eodem th. At φατὶ Doricum eſſe tradunt pro φησὶ. ab eodem.

Φίρσαν, Ionicè pro ἤνεγκαν, dempto augmento & inſerta ſyllaba σα. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φεόμενδα, Æolicè pro φερόμενοι dici, ab eodem themate. tradit Etymol.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημί.

Φῆ, autem, cum ι ſubſcripto, eſt præſens ſubiunctiui, vel aor. 2. ab eodem.

Φίη, pro eodem φῇ dicitur pleonaſmo τῶν, vt τίη pro τῇ.

Φὶν, Ionica augmenti detractione pro ἴφὶν, itidémque φῆς pro ἔφης, & ſic deinceps. præter. imperfect. vel aoriſt. 2. act. ab eodem φημί.

Φῖῶμι, aoriſt. 2. act. infin. modi ab eodem themat. φημί, vt εἶπεῖν ab ἔσπω. At φῆναι, cum ι ſubſcripto, eſt aoriſt. 1. act. infin. modi, à them. φάω faciente aor. 1. act. ἔφησα. Suprà φάσαι, pro vtroque horum.

Φὶς, ſecunda perſ. ſing. præſentis φημὶ, præter morem aliorum verborum in μι habens ſubſcriptum ι. Φῆς autem αἰολικῶτατον pro ἔφας, eſt ſecunda perſ. ſing. præt. imperf. vel aor. 2. act. ἴφᾰν, ab eodem them.

Φίτεσι, aor. 1. act. opt. modi ab eodem themate, faciente fut. 1. act. φήσω, ex φάω.

Φῆσδω, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφησε ab eodem.

Φῆσι, Ionica paragoge pro φῆ. præſ. vel aor. 2. ſubiunct. modi, ab eodem. At φῆσι, eſt tertia ſing. à præſ. φημί.

Φήσω, fut. 1. act. indic. eiuſdem. φημὶ, ex inuſ. th. φάω.

Φᾰὴς, aor. 2. act. opt. modi ab inuſ. th. φᾶμι, vt σαὴν ab ἴστημι. Refertur ad verbum φᾰείνω.

Φᾰθείμην, partic. aor. 2. med. ἰφᾰείμην, ex eodem φᾶμι, vt πᾰείμην ab ἵστημι.

Φᾰῖναι, aor. 2. act. infin. modi, ab eodem φᾶμι, vt σαῖναι ab ἵστημι, & φᾶναι à φημί.

Φᾰρεὶς, partic. ex aor. 2. ἰφᾰέρθην, ab act. them. φᾰίρω, faciente fut. 2. act. φᾰερῶ.

Φᾰῦρη, quidam ex recentioribus poſitum aiunt pro φᾰέρηται per ſyncopen. eſt autem hoc φᾰέρηται, imper. aoriſt. 2. paſſ. ab eodem φᾰίρω faciente præt. perf. paſſ. ἐφᾰέρμαι.

Φᾶς, participp. ex aoriſt. 2. ἰφᾶμην, vt σᾶς ab ἵστημι, ab inuſ. them. φᾶμι.

Φᾰσεῖται, fut. 1. act. verbi φᾰίνω, τᾶquam ex φᾰσέω. Vnde aor. 1. ἐφᾰσεσα, cuius opt. eſt φᾰσειεια, infin. φᾰσεσαι, partic. φᾰσέσᾰς.

Φᾰσθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, aor. 1. med. opt. modi à φθίνω facto ex φθίω, idémque ſignificante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φᾰσθεῖμι, Ionicè pro φᾰσθῶ, reſoluta primùm vocali circumflexa ω, in ει, deinde facta ſyſtole τῶν, & inſerto ι metri cauſa. aoriſt. 2. act. ſubiunct. à themate. Φᾰθῶ. vt θείομεν pro θῶμεν, à τίθημι.

Φᾰῖβος, Æolicum thema eſt pro φᾰίρω, vnde fut. 1. φᾰῖσσω.

Φᾰϊσθῶν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ reſolutione in εω, pro φᾰϊσθῶ. aor. 2. act. ſubiunct. modi, à them. φᾰῖσθω.

Φᾰῖς, Ionica augmenti detractione pro ἔφᾰϊς, aoriſt. 2. act. indi. modi, à them. φᾰῖσθαι. At φᾰῖς eſt aor. 2. act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Φᾰῖν dici pro φᾰίρ, vt σὰν pro σᾰίρα verſo in ν ſubſcripto ι, ſcribit Euſt. Atque ita erit aor. 2. act. opt. modi, ab eodem th. φᾰῖμι. Alij tamen ſubiunctiui modi eſſe volunt & eiuſdem temporis, dicentes eſſe pleonaſmum τῶν, pro φᾰῖς, ſcribentéſque φᾰῖν.

Φᾰῖσα, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐφᾰῖσα; aoriſt. 1. act. indic. modi, ab eodẽ σθῖνω faciente fut. 1. φᾰῖσω, ex φᾰίω, vnde & fut. 1. med. φᾰῖσουμαι.

Φᾰῖσι, Ionica paragoge τῶν pro φᾰῖ. tertia perſ. ſing. aor. 2. ſubiunct. φᾰῖ, ex eodem φᾰῖμι.

Φᾰίφθω per ſyncopen pro φᾰιέφθω: partic. à th. φᾰίομαι.

Φᾰῖσαι per ſyncopen aiunt itidem vſurpatum eſſe pro φᾰίεσαι poteſt tamen eſſe etiam infin. præter. perfect. paſſ. ab eodem φᾰίομαι, augmento caſus, pro ἐφᾰίεσαι.

Φᾰῖσθε, itidem per ſyncopen factum aiunt ex φᾰίεσθε, præſ. imp. à verbo φᾰίομαι.

Φᾰῖσω, futurum 1. actiui verbi φᾰίω. vnde infin. futur. 1. med. φᾰῖσεσθαι.

Φίλαται, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imperf. paſſ. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriuſque nullus eſt vſus. Alij per ſyncopen malunt ex φίλησαι factum eſſe, & tunc eſſet aor. 2. med. verbi act. φιλέω.

Φιλέσσει, Ionicè pro φίλει, dempto primùm augmento, deinde annexa ſyllaba σσ.

Φιλεῦσᾰι, Doricè pro φιλοῦσᾰι, à th. eodem.

Φιλήθμεν, Ionicè itidem ſeu Doricè pro φιλῶμεν, ex th. φίλημι, vt tradit Euſt. Alij ectaſin habere dicunt pro φιλήθμεν, quod Doricum itidem eſt pro φιλῆμεν, à them. φιλέω.

Φιμασθέντε, participium aoriſt. 1. paſſ. ἰφιμάσθην, à themate actiu. φιμάω.

Φλεγεθείσᾰτε, Ionicè pro φλεγήσοιτο. præſ. optatiu. paſſ. à themate φλεγέθω.

Φλεγιὲς, partic. aor. 2. paſſ. ἰφλέγην, à th. act. φλέγω.

Φλεγμένᾱν, aor. 1. act. infin. modi, à th. φλεγμαίνω faciente aor. 1. indi. ἐφλέγμηνεν, vt φάνω ἔφανε.

Φλεγόμενα, præſ. optat. paſſ. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. themate φλέγω.

Φλεγθείς, aor. 1. paſſ. participp. ex eodem rhem. φλέγω. Similiter in infin. eiuſdem aor. 1. φλεχθῆναι dicitur facit enim φλέγω fut. 1. act. φλέξω, præter. perf. paſſ. πέφλεγμαι, ex cuius tertia perſ. πέφλεκται fit aor. 1. paſſ. ἰφλέχθην.

Φοβεῦμαὶ Ionicè ſeu Doricè pro φοβοῦμαι: participp. à themate φοβέομαι.

Φορῆναι, aor. 1. act. infin. modi, à th. φορέω.

Φράσαι, aor. 2. act. imper. modi, à th. φράζω, faciente fut. 2. act. φράσω. Eſt & aor. 2. act. indic. modi, augmento carens pro ἔφρασε, ab eodem them.

Φρεζέσκε, Ionicè pro ἐφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præterit. imperfect. actiui eiuſdem φράζω.

Φρεζέο & Φρεζέῳ, Ionicè pro φράζου, præſ. imperfect. paſſ. ab eodem.

Φρασάσθαι, Ionicè itidem pro φράσαιντο, aoriſt. 1. med. optat. modi, ab eodem.

Φρᾰθείς, participp. aoriſt. 1. paſſ. ἰφράχθην, ab act. them. φράσσω ſeu φράττω.

Φρὴν, per ſyncopen pro φάρεν, ſeu φορῆν. Ex eodem φορέω eſt fut. 1. act. φρήσω, habens & ipſum ſyncopen. At φρὲς eſt aor. 2. act. imp. à th. φράω, vt φρὲς ex χρῆναι, ἐκ τοῦ χρέω. Niſi id φρὲς pleonaſmum τῶ ſuſtinere velis pro φρῆ, ex eodem them. φρέω, ſicut εἶπε ex ἔσπω.

Φρὴς, per contractionem ex φρέης: hoc autem per ſyncopen ex φορέης factum eſt. Thema eſt præſentis temporis.

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor. 2. act. indic. modi, à them. φύω.

Φυὼν, itidem pro ἰφυσῶν, dempto augmento. præter. imperf. paſſ. ex th. φύσω facto ex act. φύω. Poſſit etiam eſſe præt. pluſqu. paſſ. pro πέφυσῶν ſeu ἐπέφυσῶν, à th. act. φύω, vt χωὼν pro πέχωσῶν ſeu ἐκέχωσῶν ex χύω.

Φὺς, φυῶσᾰ, participium. aor. 2. act. ἔφυσ, ex th. φύω.

φανεώ-ω, Doricè seu Ionicè pro φανώ-ω. partic. præs. ex them. φανέ-.

φᾰ̀γε-ν. participp. aor. 1. pass. ἐφᾰ́γθ-ην, ex act. themate. φᾰ́γνυμι seu φᾰ́γω.

X

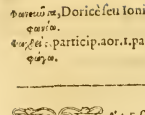

Χ Α΄ Δ Ε seu χᾰ́δε, Ionica augmenti detractione pro ἐχᾰδ́, aor. 2. act. indic modi à the. χᾰ́ζω faciente futur. 1. act. χᾰδ́σ-ω, & aorist. 2. ἐχᾰδ́-ον. Alioqui χᾰδ́ potest esse etiam imper. aor. 2. act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica dipthongi circumflexæ resolutione pro χᾰδεῖν, aor. 2. act. infin. modi, ab eodem th.

Χάζει & Χᾰζ́δε, Ionicè & Doricè pro χᾰζ́ε. præs. imperat. pass. ab eodem χᾰζ́ω.

Χεῦαι, aorist. 2. act. vel futur. 1. aut 2. act. infinit. modi, à themat. χεύ-ω, faciente χευ-ό in vtroque futur. act. Ex quorum postremo, aorist. 2. ἔχευ-ον, vnde optat. χεύαιμι, & subiunct. χεύ-ω, & particip. χεύασ-ν. futur. med. est χεύσ-ομαι, vnde particip. χευσ-ούμ-ενος.

Χᾰρέ-ς, participp. aorist. 2. passiui ἐχᾰρ́η-ν. ex actiuo themate χᾰ́ρ-ω faciente vtrumque tum χᾰρέ-ω, & ex hotum postremo aorist. 2. ἐχᾰρ́-ην. Porro ex ἐχᾰρ́η-ν est χᾰ́ρ-η tertia persona sing. augmento carens more poetico pro ἐχᾰ́ρ-η. Inde & imper. χᾰρ́η-θι, optat. χᾰρείη-ν, subiunct. χᾰρ́ω, infinit. χᾰρῆ-ναι. neonon fut. 1. pass. χᾰρή-σομαι.

Χέᾰ-ν, aor. 2. act. indic. modi, à th. act. χέ-ω. contra regulam pro χεῦ-σα. nam aorist. 1. act. indic. modi, facit primum χεῦ-σα, abiecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέα, exempto præterea ν. Sic κᾶ-μι pro κεῖ-μαι vsurpatum est. Ex eodem aorist. est partic. χέᾰ-ς & voce med. χεᾰ́-σθαι, χεᾰ́-μενος.

Χείσ-ται, fut. 1. med. ind. modi, à verbo inus. χείω significante χα-θῆ, vt cum alij tradunt tum Eust.

Χδώτ-ων, Attice pro χᾰ́τ-ων: posito genitivo plural. participij aor. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imperat. modi. Ambo sunt ex them. χέω faciente fut. 1. χεῦσ-ω, aor. 1. ἔχευσ-α, & demptο σ χεῦσ-α.

Χέῖσ-ω, fut. 1. act. ind. modi, à th. χέω. assumpsit autem ῖ cum σ futurum illud, vt βῆ-ω facit βῆῖσ-ω, πνεῦ-σ-ω πνεῖσ-ω, & alia huiusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιάνε, participp. aor. 1. act. à th. χλιάνω. Ex quo them. est χλιαν-θῆς, participp. ex aorist. 1. pass. ἐχλιάν-θ-ην, facto ex præter. perf. pass. ἐχλίαμ-μαι.

Χολακεύθη & Χολακεύθην, Dorica sunt pro κεύτο, aor. 1. act. infin. modi, à th. χολεύω, faciente futur. 1. χολεύσ-ω.

Χρᾱσθείς, participium aoristi 1. passiui ἐχρᾰ́σθ-ην, ex actiuo themate χρᾰ́ω, faciente præterit. perfect. pass. κέχρᾱσ-ται, ex quo aorist. 1. ille.

Χρεΐῳ-θ-, Ionica vocalis circumflexæ ῑ resolutione in εω pro χρεώ-θ-, partic. præs. pass. χρεώμ-ενος seu χρῶμ-ενος, alij pleonasmum esse dicunt sicut in μεμύκω.

Χρῶ, Ionica augmenti detractione pro ἐχρῶ, apud Sophoclem. Alioqui est & infin. præsens, significans, oportere, conuenire, apud Euripidem in Heeuba. & tunc habet apocopen pro χρῶ-ναι, solisque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit. ex veter. gramm.

Χρῶ-ν, infin. imperf. verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῶς, Hesychius expon. δῆλος, χρῆζων. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρᾱ́ες, vt ζῶς ex ζᾱ́ες, & ἐᾱ subscribendum est.

Χρᾶσθα, pro χρᾶ Doricum esse tradit Varin.

Χρᾶσθε-ν, idem pro χρᾶσθ-ησαν Atticum esse annotat, vt ἐχρᾶσθεν & μεμᾶσθεν, pro ἐχρᾶσθησαν, μεμᾶσθησαν: positis dualibus passiuis loco pluralium in imperandi modo. sicut iidem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertiis person. plural. itidem in imperatiuo. Χρᾶσθαι autem pro χρᾶσθη Doricum quidem est, sed in communi vsu apud Atticos quoque.

Χρώτ-ω, aor. 1. act. infin. modi, à them. χρώννυμι, faciente futur. 1. act. χρώσ-ω, ex inus. them. χρόω. Ab eodem est aorist. 1. pass. infin. χρω-θῆναι.

Χρώτ-ο, per contractionem pro χρώσ-το. præs. opt. pass. à χρόω-μι.

Χυ΄τ-ο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτ-ο seu ἐκέχυτ-ο. præterit. plusquamperfect. pass. indic. modi, à th. act. χύω. Itidémque in plur. num. χυῦτ-ο pro κέχυντ-ο seu ἐκέχυντ-ο. vt λύτ-ο & λυῦτ-ο pro λέλυντ-ο & λέλυωντ-ο.

Χώε-ι, Ionica resolutione dipthongi pro χώ-ει. præs. imperf. pass. à themate χώννυμι significante irasceor. à quo est & imperfectū χώτ-ο, augmento carens pro ἐχώτ-ο.

Χώτ-ω, aor. 1. act. infin. modi, à χώννυμι, mutuante futurum ex inus. themate χώ-ω: vel etiam à poetico verbo χόω significante idem quod ὀργίζω & λυσσῶ. Ab iisdem them. sunt aorist. 1. med vocis χώσ-ατο, sine augmento pro ἐχώσ-ατο: infinit. χώσ-ασθαι, & & particip. χωσά-μενος.

Χωσ-θείς, participp. aoristi 1. pass. ἐχώσ-θ-ην, ex themate χώννυμι seu χόω.

Χώσ-ω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id est inus. them. χέω, vel ex poetico themate χώ-ω.

Ψ

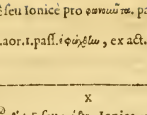

Ψ Α΄ ΠΙ, fut. 1. act. indic. modi, à th. ψάω.

Ψαυθείς, participium aor. 1. pass. ἐψαύσθ-ην, à them. act. ψαύω.

Ψᾰθῆναι. participp. aoristi. 1. pass. ἐψᾰ́σθ-ην, à them. ψᾰ́θω.

Ψηφείς, participp. aoristi. 1. pass. ἐψήφισ-θ-ην, à them. ψήφω.

Ψήχας, participp. aoristi. 1. act. ἔψηκα, à th. ψήχω.

Ψύξε, participp. aoristi. 1. act. ἔψυξα, à themate ψύχω. Ab eodem themate est infin. aoristi. 1. pass. ψυχῆναι, & participium ψυχείς.

Ω

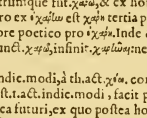

Ω΄, præs. subiunct. act. verbi εἰμι. ex inus. themate ἔω.

Ὦ autem aspiratum, est itidem præs. subiunct. act. sed verbi εἰμι ex ἔω.

Ὤϊε, præterit. med. verbi οἴομαι, pro quo Attici dicunt ᾠόμην. Sic ᾤμην facit idem thema in præterito imperfecto actiuo.

Ὤμην, præt. imperf. pass. à them. act. οἴομαι.

Ὦσα, præt. perf. med. verbi εἴδω. Itidémque in plusquamperfec. ᾔδη. Ionica resolutione dipthongi pro ᾰ̔ι. sine ι autem subscripto ᾶδα, est præt. med. verbi ᾄζω, facientis fut. 1. act. ᾄδ-σω, itidémque ᾄδη est præt. plusquamperf. eiusdem.

Ὦδίκηται, Doricè pro ᾠδίκηται præt. perf. pass. à them. εἰδίκω. Vnde partic. ᾠδικ-μένος.

Ὦδημένος, participium præterit. perfect. pass. ᾠδή-μαι, ex eodem them. εἰδέω.

Ὤεσκε, imperfect. act. u. eiusdem verbi per contractionem ex ᾤεσκον.

Ὠδύσατο, metri causa pro ᾠδύ-σατο, à them. ὀδύσσω, vnde & præter. perf. pass. ὀδύ-σσ-αι.

Ὠθ΄ᾰθεῖν, præt. plusquamperf. med. ex perfect. ὤθ-σμαι. assumpto augmento. ambo ex th. ὤζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὄδμαι & ᾤδ-σαι.

Ὤϊ΄ττ-ο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι. facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμ-μαν, in secunda ᾤ-ο, in tertia ᾤττ-ο, & sic deinceps.

Ὤϊζεσα, aor. 1. act. verbi οἴζω, facientis fut. 1. ὀΐζ-σω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὠϊθίω, aor. 1. pass. indic. modi, ex th. οἰόομαι, faciente fut. 1. οἰ-θή-σομαι, ex inus. th. οἰόομαι.

Οἰόγνωτο, poetica seu Ionica dipthongi resolutione pro ᾡγνω-τ-ο. à them. οἰογνωμι pro οἰγνωμι.

Οἴϊτο, præt. imperf. pass. vel bi οἴομαι.

Οἰϊθίω, aor. 1. pass. verbi poetici οἰόομαι, facientis fut. 1. med. οἰόσ-ομαι. apud Varin. Deberet tamen potius facere οἰδέθω.

Οἴϊξε, Ionica seu poetica dipthongi dissolutione pro ᾤξε, aor. 1. à th. οἴγω pro οἴγω.

Οἰόπτο, aor. 1. med. verbi poetici οἴομαι. Ex quo est & aor. 1. pass. ᾠδέθη. & præt. plusquamperf. pass. οἴσ-το.

Οἰόπτων, aor. 1. tertiæ med. act. οἰοπτήσω. Sic οἰοπτῆρσι est aor. 1. act. verbi οἰοπτέρω tanquam ex οἰοπτερέω.

Οἴλα, præt. med. verbi ὄλλυ-μι seu ὄλ-νυ-μι. pro quo Attici ὄλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præsentis. Eiusdem them. aor. 2. med. est ὠλόμην, ὤλε, ὤλετο.

Ὤμῳ, præs. subiunct. act. ex the. ὀω̃, faciente primam pers. subiunctiui ὦ ex ἰ̓ω per cōtractionem. εἶμι autem, spiritu aspero, est itidem præsens subiunct. act. à th. ἴω, quod itidé primam subiun. act. facit ᾖ, ex ἴ̓ω. εἶμι verò est aor. 2. med. subiunct. modi ab eodem ἴω, vt ᾖσθα, à ᾖ-σθαι.

Ὤμλω, per syncopen pro ᾤμλω. præter. imperf. verbi οἴομαι, habētis it idem syncopen pro οἴομαι.

Ὦσσα, aor. 1. act. verbi ὄμνυμι, facientis fut. 1. ὀμό-σω, ex ὀμόσ, retento ο. Sic præt. perf. act. idem facit ὄμωκ-α. pro quo Attici dicūt ὀμώμοκα repetitis duabus initialibus præsentis.

Ὤμ-ε, aor. 2. act. verbi οἴομαι. Ex.

Ὤμλω, quidam per syncopen positum aiunt ὀπτάω. nihil tamen verat quominus sit præterit. imperf. verbi ὄπ-ω-μι facti ex act. ὄπυω.

Ὤπ-ο, secunda person. aoristi. 1 med. ὠ-πά-μην, ex them. ὄπ-μην seu ὄπ-ομαι ex quo ὄπ-μην est etiam præter. imperf. ὤπτο. Idem tamen

men ὤνημι poteſt eſſe præter. pluſquamperf. paſſ. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνημένδεται, Ionicè pro ὠνωσαμένοι εἰσὶ. præter. perf. paſſ. indicat. modi, à th. act. ὀνημένδω.

Ὦξε, aor. 1. act. verbi ὄϊγω.

Ὠὀύλλον, præter. imperfect. paſſ. verbi ἀείρομαι. cuius tertia plur. eſt ἄειντο.

Ὦπται, præt. perf. paſſ. indic. modi à them. ὄπτομαι.

Ὤρνυν, Ionicè pro ὄρνυον ſeu ὤρουν. ab Ionico itidem themate ὀρόω pro ὄρνυμι.

Ὠρμαδον, Ionicè pro ὥρμησαν præt. pluſquamperf. paſſ. à the. act. ὁρμάω vel ὁρμάσω.

Ὦρμηται, aor. 1. act. verbi ὁρμάομαι.

Ὦρορε, præt. perf. med verbi ὄρνυμι, habens vocalium ἀντίστροφον διον pro ὄρωρα, metri cauſa apud Homerum. ὄρορε autem Atticâ reduplicationem duarum initialium præſentis literarũ habet pro ὄρωρε.

Ὦρσα, aoriſt. 1. act. verbi ὄρνυμι, Æolicus pro ὦρξα. faciunt enim Æoles ſuſtur. ὄρσω, non ὀρῶ, vt κόρσω etiam dicunt iidem, non κορῶ.

Ὦρτο, præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem the. facientis præte. perf. paſſ. ὄρμαι.

Ὠὐχατο, Ionicè pro ὠυγμένοι εἰσὶ. præt. perf. paſſ. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur pro eodem ὀρωρύχατο.

Ὠχεῶτο, Ionicè ſeu Doricè pro ὠρχεῶντο. præter. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠχύμῳδε, dici κατὰ προσωπικὴν συγκοπὴν pro ὠκύμῳδε tradit Etymolog. Videndum tamen ne ſit ſcribendum ὦχύμῳδε pro ὀὠκύμῳδε.

Ὠῳώθεν, præt. pluſquamperf. med. verbi ὄρνυμι, ex præt. perf. ὄρωρα, aſſumpto ſuo augmento.

Ὠῳῳχατο, itidem eſt pluſquamperfectum verbi ὀρύττω, habens ſuum augmentum, ſed in paſſ. voce, & more Ionico pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν.

Ὠμωγέρα, ſimiliter augmentum habet, in præter. pluſquamperf. act. à th. act ὀμώγερα, Sic ὀμωγέρει ex ὀμώγαν.

Ὦσαντο, Ionicè pro ὦσε, inferta ſyllaba αντ, vt in τύψαντο aor. 1. ac. verbi ὤθω, ex inuſit. th. ὠθέω. Vnde in med. voce ὦσαντο, & partic. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia perſona pluralis præſentis ſubiunct. actiui. à themate εἰμί, fac ente primam ſing. ul. ὦ ex inuſitato themate ἔω. At ὦσι, aſpiratum, eſt itidem tertia perſona plural. præſ. ſubiunctiui actiui, ſed a themate εἰμι, quod & ipſum facit ὦ ex muſ. them. ἴω.

Ὦσται, prær. perf. paſſ. verbi actiui ὠθέω. facientis futur. 1. act. ὦσω, ex inuſitato themate ὤσθω. Vnde participium ὠσθώς. Inde & aor. 1. paſſ. ὠσθῆναι, ex quo participium, ὠσθείς.

Ὦσῖ, Atticè pro ὠσῇς, ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med. ὠσοῦμαι pro ὠσήσομαι, a them. act. ὀσσίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex them. ὄπτομαι, faciente futurũ 1. med. ὀφθήσομαι, præt. perf. paſſ. ὄμμαι, ex cuius tertia perſona ſuturus ille.

Ὦχα. præt. perf. act. verbi εἴκω.

Ὤχατο, Ionicè pro ὠγμένοι ἦσαν. præter. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them.

Ὦχκασε, poetica προπαροξύτως pro ὤχκησε, præter. perfect. act. verbi οἴκω ex οἰκέω.

Hæc ex doctiſſimis Græcorum commentarijs & aliorum noſtræ ætatis philologorum ſcriptis deſumpta propoſuimus. Cæterum quamuerbum paſſiue vocis reuocatur ad themα quod eſt actiue, ſi tenuem eſt reſpiri ad primum themα, non ad id ex quo illud proxime derivatum eſt.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑσίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, καὶ στοιχεῖον. id eſt,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO DIVERSA ſignificatione, accentum diuerſum accipiunt.

Inuenitur & hæc inſcriptio Græca, cuius eadem eſt ſententia,

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορα δέχονται τόνον, καὶ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potius perſuaſum habeo.

ΑΓΕΛΑΙΟΣ, qui eſt è grege, penultima circunflexa.

Ἀγέλαι, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.

Ἄγηπες, πος, ὁ, admirabilis, acuitur.

Ἄγηπος, γήπου, ὁ, Agetur, nomen proprium, antepenac.

Ἄγκυρα, ἡ, anchora, antepenacuitur.

Ἀγκύλλω, ῆς, verbs Galatiæ, penacuitur.

Ἄγνος, virex, penacuitur.

Ἀγνός, purus cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.

Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenacuitur.

Ἀγορᾶιος, ὁ, forenſis, penult. circunfl.

Ἀγρεύς, ῆως, ὁ, dux acuitur.

Ἄγος, τὸ ἄγους, τὸ, ſcelus, penultima acuta.

Ἄγριος, agreſtis, ferus, antepenacuitur.

Ἀγροῖκος, rusticus, ruri degens, penult. circunfl.

Ἄγροικος, imperitus, rudis, antepenacuitur.

Ἀγρόϊκος, ruri degens, habitans agrum, penult. circunfl.

Ἀγρόνομος, in agro paſcens, penacuitur.

Ἀγρόστιος, in agro paſtus, antepenac.

Ἀγχιαλὸς, ἡ, vrbs Thraciæ, acuitur.

Ἀγχίαλος, ὁ, ὸ, maritimus, antepenult. acuta.

Ἄγχι, aduerbium, propè, circunfl.

Ἄγχι, imperatiui modi, ſuffoca. penacuitur.

Ἄγων, τος ἄγοντος, ὁ, agens penult. acuta.

Ἀγὼν, τος ἀγῶνος, ὁ, certamen, vlt. acuta.

Ἀδελφὲς, frater, vlt. acuta.

Ἄδελφος, nomen proprium, antepenac.

Ἀδολέσχης, μὐθολέσχου, ὁ, nugator, antepenacuitur.

Ἀδολεσχὴς, ἐος, ὁ, ὑ, contemplatiuus, acuitur.

Ἀδρὰ, cralla, aſpiratur & acuitur.

Ἄδρα, vrbs Illyricæ, tenuatur & penacuitur.

Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ᾄδω, canto tenuatur.

Ἀδω, F. ἄδω, Pr. ᾄδω, placeo, aſpiratur.

Ἀζόμενος, ſiccatus, tenuatur.

Ἀζομένη, venerans, aſpiratur.

Ἀθήναιος, Athenienſis, penul. circunfl.

Ἀθηναῖος, Athenæus, nomen proprium, antepenac

Ἀθρόος, ὁ, ὸν, clamore carens, ſeu ſtrepitu, antepenacuitur.

Ἀθρόος, ὁ, ὸν, confertus, penacuitur.

Αἰδῶς, ὁ, indemnis, penult. circunfl.

Αἴδως, ὁ, louis epitheton, antepenac.

Αἶδως, τὸ, calor, penult. circunfl.

Αἰδὴς, ὁ, ardens, acuitur.

Αἶδος, gloria, penult. circunfl.

Αἰνὸς, grauis, acuitur.

Αἰνοτόκος, grauia pariens ſeu gignens, penacuitur.

Αἰνότοκος, grauì fato natus, antepenac.

Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.

Αἰολος, varius, penacuitur.

Αἰπεῖα, alta, circunflexa penult.

Αἴσυμα, nomen oppidi, antepenultima acuitur.

Αἴρων, τος ἄειρωντος, ὁ, tollens tenuatur & penacuitur.

Αἰρὼν, τὸ ἀείρωντος, ὁ, accipiens, aſpiratur, & circunfl.

Ἀκαστὲς, medicus, acuitur.

Ἀκέστης, Aceſtes & ſartor, penacuitur.

Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenac.

Ἀκήλητος, immaculatus, acuitur.

Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, cuſpis, acuitur.

Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis, fluuius, penacuitur.
Ἄκκις, ἀκκίδος, ὁ, Accis oppidum penac.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ὁ, locusta, acuitur.
Ἀλῆθες, verè, aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, verum, acuitur.
Ἀμητός, ἀμητοῦ, ὁ, messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, messis fruges, antepenac.
Ἄμυγδαλῆ, arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἀμφίς, τοῦ ἄμφιθος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, aduerbium, circa, acuitur.
Ἀνά, præpositio, per, acuitur.
Ἄναξ, Rex, penacuitur.
Ἀντικρύ, contrà, è regione, acuitur.
Ἀνύπερθε, palàm, antepenultima acuta.
Ἄσσα, quæ, aspiratur.
Ἄσσα, tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, ου, ὁ, simplex, penacuitur.
Ἀπολῶ, per duplex λ, perdo.
Ἀπολῶ, per vnicum λ, dimitto.
Ἅπτος, ἁπτή, ὁν, per o, tangibilis, acuitur.
Ἄπτως, ἀπτώτου, per ω, non cadens, acuitur.
Ἄρκιαduerb. ad, vtrum, penult. circunflexa.
Ἄρκιος, completiua particula, penacuitur.
Ἀρὰ, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀρᾶς, subditus maledictioni, penul. circunfl.
Ἀραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργους, τό, Argos, ciuitas Peloponnesi, pena.
Ἄργος, ἀργοῦ, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, τῶ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστώτατος, optima faciens, vltima circunfl.
Ἀρνειός, agninus, antepenacuitur.
Ἀρνεός, agnus, nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, rapina, acuitur.
Ἅρπαξ, hamus, penacuitur.
Ἄρρητον, non dictus, arcanus, antepenac.
Ἀρρήτους, odiosus, acuitur.
Ἄρτιμος, ἀρτιμέθου, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτίκτας, ὁ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίκτος, ὁ, nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτμας, nuper incisus, antepenac.
Ἀρτιτμος, qui nuper incidit, penac.
Ἄσσα, aspiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, quædam.
Ἄστηρ, stella, acuitur.
Ἄστηρ, Aster vrbs, penacuitur.
Ἀστροθλοῦς, locus apud inferos, acuitur.
Ἀστρόθλως, albucum, antepenultima acuta.
Ἅτη, aspiratum, quæ.
Ἄτη, tenuatum, quædam.
Ἄτη, Homerus Iliad. θ. Φῶτις ἄτη πολυμήλου λιτὴ δ' Ἀχιλλῆος θεὸς τῶν Φοίνικα, i. Phœnix arta senior, inquit Achilles ad Phœnicem. Vox est qua minores honorant maiores.
Ἀτιχοῦς, aduerbium, omnino, circunfl.
Ἀτιχῶς, aduerbium, sine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτροπου, ὁ, Atropus Parca, antepenac.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.
Αὐτη, ταύτης, ἡ, hæc, penacuitur.
Αὐτὴ, αὐτῆς, ἡ, ipsa acuitur.
Ἀφιεὶς, ἀφιέντος, ὁ, dimissio, acuitur.
Ἀφιτὴ, ἀφίτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρὸς, ἀφροῦ, ὁ, spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ὕρου, τὸ, palea, antepenac.
Ἀχυρὶς, ἀχυρίδος, ὁ, stabulum, palearum acuitur.
Ἄχρι, ἄχρεος, τὸ, ensis, penacuitur.
Ἄχρι, ἄχρεος, ἡ, mulier, penac.

B

Βαῖν, aduerbium, paulum, acuitur.
Βᾶιον, βάιου, τὸ, ramus, penult. circunfl.
Βαῖς βαιοῦ, ὁ, breuis, acuitur.
Βᾶϊς, βάϊος, ὁ, Baius Vlyssis, socius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, cadus, penacuitur.
Βάτος, ὁ, rubus, penacuitur.
Βατὸς, vnico τ, pertinis, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλός, βηλοῦ, ὁ, limen, acuitur.
Βῆσα, vnico σ, Besa, vrbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, conuallis, penult. circunfl.
Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιός, βιοῦ, ὁ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιοτὸς, βιωτοῦ, ὁ, viuendus, acuitur.
Βλῆχων, ωνος, τὸ, herbæ species, penult. circunfl.
Βλαχρὸς, βλαχροῦ, ὁ, infirmus, acuitur.
Βοὰν, ῶνος, ὁ, custodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοὼν, βοῶνος, ὁ, clamans, circunfl.
Βροτὸς, βροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, sanies, penac.
Βρωτὸς, per ω, comestibilis, acuitur.
Βρυγχὼν, ῶνος, ὁ, bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρυγχὸς, βρυγχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύαν, βρύαντος, ὁ, cæturiens, penac.
Βρυὰς, βρυάδος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia, regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penac.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquilla, penacuitur.
Γαυλὸς, γαυλοῦ, ὁ, situla, vas pastorale acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, nauigium ouerarium, penul. circunfl.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui risum mouet, penult.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελὼς, γελῶντος, ὁ, ridens, circunfl.
Γενετὴ, γενετῆς, ἡ, natiuitas, acuitur.
Γενέτης, γενέτου, ὁ, stirps, penac.
Γεραιὸς, γεραιᾶ, ὁν, senex, acuitur.
Γεραὸς, γεραᾶ, ὁν, Geraus gentile, penult. circunfl.
Γῆρος, senectus.
Γηρασις, ad senectutem profectio, antepenac.
Γλαῦκη, γλαύκης, ὁ, cæsia, penacuitur.
Γλαυκὴ, γλαυκῆς, ὁ, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, Γλαυκου, ὁ, glaucus, cæsus, penult. circunfl.
Γλαυκὸς, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γυροῦ, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circunfl.
Γυρὸς, γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
Δαφνὴ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δεῖμα, ατος, ἡ, δεινὸν, δεινῆς, ἡ, mala acuitur.
Δεινὸς, δεινὴ, ὁ, ἡ, grauis, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετὴς, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, ὁ, ἡ, delphin piscis, acuitur.
Δελφὶς, per υ, vulua, venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per ο, herus, dominus, penacuitur.
Δέσποινα, per ο, domina, antepenac.
Δῆλος, δήλη, ὁ, manifestus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ὁ, Delus, insula, penult. circunfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penult. circunfl.
Δαμὸς, τοῦ δαμοῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσία, aduerbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, res publicæ, antepenac.
Δῆμος, per υ, populans, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δίκη, accusatiuus, Iouem, penacuitur.
Διὰ, præpositio, per, propter, acuitur.
Δῖνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, pena cuitur.
Δῖνη, δίνης, ὁ, aeris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινὼς, δινωῶντος, ὁ, voluens, circunfl.
Διογένης, ους, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, ους, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τῶ δίου, ὁ, diuinus, penult. circunfl.
Διὸς, genitiuus, Iouis, acuitur.
Δισὸς, τῶ δισσοῦ, ὁ, per σι, duplex, geminus, vlt. acuta.
Διχοπάσας, in duo diuiden.
Διχόπασας, in duo diuisus.
Δόκος, τοῦ δόκου, ὁ, apparentia, opinio, penac.
Δόκος, τοῦ δόκου, ὁ, trabs, acuitur.
Δόλος, δόλου, ὁ, dolosus, antepenac.

δολίος,

Δολίος, δόλιος, ὁ, Dolius vir, penaculitur.
Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Dolichę, insula, penac.
Δολίχης, τῆς: δολιχὸς, ὁ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon, vir, penaculitur.
Δολῶ, δολώσω τε, ὁ, decipiens, circunf.
Δρύμας, τοῦ δρύμαντος, ὁ, Drymus vir, penaculitur.
Δρυμὲς, ἑ, ὁ, sylua, condensus, acuitur.
Δύο, dualiter, duo, penaculitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penaculitur.

E

Ἐιδύια, τῆς εἰδύιας, ἡ, Idyia mater Medeæ, pen. acuta.
Εἰδύια, τῆς: εἰδύιος, ὁ, quæ scit, penult. circunfl.
Εἶκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penaculitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, ἡ, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, dixit, penult. circunfl.
Εἰπὲ, imperatiui modi, dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, in, accusatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, vnus, circunfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, sextus, penac.
Ἐκτὸς, aduerbium, extra, fine, acuitur.
Ἔκπλεω, verbum enatigo, penaculitur.
Ἔκπλεων, aduerbium, pleue, antepenaculitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεῶντος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεῶντος, miserans, circunflectitur.
Ἐλάττων, τοῦ ἐλάττονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσῶντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, insequens, penac.
Ἐλαῶν, τοῦ ἐλαῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, misericordia, antepenac.
Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & mensa, acuitur.
Ἐλθόντες, τῶν ἐλθόντων, οἱ, aduentus, antepenac.
Ἐλεῦσις, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis, vir, penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, spes, acuitur.
Ἐμεῖν, ab ἔμω, mittere, aspiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, esse, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aspiratur.
Ἐν, præpositio, in, datiuo iuncta, tenuatur.
Ἔν, numerus, vnum, acuitur & aspiratur.
Ἔστι, pro ὄζει est, penaculitur.
Ἐτὶ, pro ἔτι, in, acuitur.
Εὐόρχης, τοῦ εὐόρχεω, ὁ, vnicum habens testiculum, aspiratur.
Εὐόρχης, τοῦ εὐόρχεω, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνός, vnius, genitiuus, acuitur.
Ἔνος, ἔνεος, ὁ, annus, yctus, penacuitur.
Ἐνόω, vnio, aspiratur.
Ἐτόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπὴ, reuerta, circunflectitur.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confusio reuerentia, acuitur.
Ἔξ, lex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, eligendus, antepen. acuitur.
Ἐξαιρέτος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξάπτει, iuget, penaculitur.
Ἐξαρῶ, liberat, circu. flectitur.
Ἑξανέψιος, consobrinorum filij, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοὶ, οἱ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, extra, tenuatur.
Ἔξω, futurum, habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum datiuo, similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικε, sine casu, videor, itidem, antepenacuitur.
Ἐοικὸς, ἑοικότος, τὸ, simile.
Ἐοικὼς, ἑοικότος, ὁ, similis.
Ἔσαος, ἡ σάης, ὁ, laus, antepenacuitur.
Ἑσπερία, τῆς Ἑσπερίας, ἡ, prouincia, penacuitur.
Ἔπαρχος, ἄς, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεός, τοῦ ἐρινεῶ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, fructus ficus sylueſtris, antep. acuitur.
Ἔρκειον, per ει, diphthongum, Iouis epith. antep. acuta.
Ἕρκος, per ε, septum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, mercurialis, penult. circunfl.
Ἑρμεῖος, ὁ, δὲ Θ, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμῖνις, ἑρμίνιος, ὁ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, vnico ῥ, dico, penacuitur.
Ἔρρα, duplici ῥ, pereo, pen acuitur.
Ἕταιρος, ὁ, amicus, socius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, annus, penacuitur.

Ἑτὸς, ἑτοῦ, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνης, εὐανῆτος, ὁ, Enantes vir, penacuitur.
Εὐάνης, εὐανὴς, ὁ, floridus, acuitur.
Εὐγένεια, εὐγενείας, ἡ, ignauia, antepenac.
Εὐδία, εὐδίας, ἡ, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè iactus, antepenac. acuta.
Εὐθύβολος, εὐθύβολος, ὁ, recte iaciens, penacuitur.
Εὐθύβουλος, εὐθυβούλου, ὁ, rectè iaciens, penacuitur.
Εὐθύβουλος, εὐθυβούλου, ὁ, aduerbialiter, statim, acuitur.
Εὐθύγλωσσος, ὁ, nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐκαιρὴς, per ι, facilis, acuitur.
Εὐκαρὴς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, ἐος, ὁ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπειθέος, ὁ, obediens, principi, pen. acuta.
Εὖρος, aspiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβῶντος, ὁ, spectatem exercens, vlt. circunfl.
Εὐσεβῶν, εὐσεβόντος, ὁ, Eusebon, penacuitur.
Εὐσθένης, εος, ὁ, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, ἐος, ὁ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, fœlicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἐχθρότης, τῆς ἐχθρότητος, ἡ, inimicitia, penacuitur.
Ἐχθρὸς, τῆς ἐχθροῦς, ἡ, inimica, acuitur.

Z

Ζῆν, ζῶσιν, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζεὺς, infinitiuus, viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, masculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, iugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, animal, penult. circunfl.
Ζωὸς, ζωοῦ, τὸ, viuum, acuitur.

H

Ἁδὲ, coniunctio, &, acuitur & tenuatur.
Ἥδε, aspiratum, hæc, penacuitur.
Ἦ, coniunctio, siue, acuitur.
Ἦε ἠνιοχεύων, ὁ, verbaliter, ibat, penult. circunfl.
Ἧ, aspiratum & circunflexum, vbi, cui, quatenus.
Ἢ, tenuatum & circunflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, sol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἥλος, ἥλου, ὁ, clauus, penult. circunfl.
Ἠλὸς, ἠλοῦ, ὁ, stolidus, acuitur.
Ἡμιν, ἡμινος, ὁ, iaculator, penacuitur.
Ἡμῖν, genitiuus, nostrum, circunfl.
Ἡρακλῆς, ἡράκλεος, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡρακλῆς, ἡράκλεος, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡρακλεια, ἡρακλείας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡρακλινος, ἡρακλίνου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέους, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡρακλῆς, Hercules, item aduerbium iurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥπιος, ἤπιονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἥπιος, ἡπίονος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἥπιος, aduerbium, minus, penult. circunfl.
Ἠχὼ, ἠχόος, ἡ, fama, penacuitur.
Ἠχὼ, aduerbium, vbi, qua, penult. circunfl.

Θ

Θαλάμη, ης, ἡ, lustra ferarum penacuitur.
Θαλαμὶη, ίης, templum Castoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, audacia, penacuitur.
Θάρσος, θράσους, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, coniuitum, festiuitas, penult. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta
Θαμὰ ζέω, θαμὰ ζέοντος, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβους, τὸ, pauor, stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ὁ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, calidus, acuitur.
Θῆλυς, θῆλυος, ἡ, fœmina, penult. circunfl.
Θηλὴ, θηλῆς, ἡ, papilla, acuitur.
Θηρὼν, θηρῶντος, ὁ, venans, circunfl.
Θήρων, θήωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, testudo, & locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agrestis, penac.
Θυμὸς, θυμοῦ, animus, furor, ira, desiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, ostium, hoc est lignum ipsum, penac.

Θύρα, θυρᾶς, ὁ, fores, hoc est apertura. penac.
Θυρσος, θύρσου, ὁ, Thyrsus, aculitur.
Θύρσις, θύρσεως, ὁ, Thyrsus vir, penac.

I

Ἰᾶ, τῆς ἰάς, ἡ, vna, acuitur.
Ἰαὶ, τῆς ἰάος, ἡ, vox, penacuitur.
Ἱδρυθῶ, ὦ, ἱδρυθήσομαι, sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, pen. acuitur.
Ἰδὲ coniunctio. &, acuitur.
Ἴδη, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδοὺ, ecce, acuitur.
Ἴδῦ, vide, circunfl.
Ἴεμαι, οὖμαι, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερομνήμονες, ὁ, sacrificans, circunfl.
Ἱκάτις, τῆς ἱκάτιδος, ἡ, supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, supplicator, supplex, penac.
Ἴκος, τοῦς ἴκους, ἡ, occasus, penult. circunfl.
Ἴνα, νι, penacuitur.
Ἰνδός, τὸ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τὸ ἴνδου, ὁ, fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, viola. penac.
Ἰὼν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Ἴστος, τοῦ ἱστοῦ, ὁ, fturnus, acuitur.
Ἴστωρ, τοῦ ἴστορος, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ἴριδος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱερὸς, ἱερᾶ, ὁ, sacer, acuitur.
Ἱερόπωλος, ὁ, ἱεροπώλης, mendicus, penul. circunfl.
Ἴσπανος, Ἱσπάνου, ὁ, Hifpon vir, penacuitur.
Ἰστὸν, ὑπνῶδες, τὸ, quod est ὑπνηπικὸν, id est collectiuum, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, pifcis, acuitur.
Ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνικὸ τῆς ἰωνικῆς, ἡ, violetum, acuitur.
Ἰὸν, ἰοῦντος, ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἴσος, Ἴσου, ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

K

Κοίνη, τῆς κοίνης, ἡ, Cœna vrbs, penacuitur.
Κοίρη, τῆς κοίρης, ἡ, noua, acuitur.
Κοκκὰ, τῆς κοκκῆς, ἡ, mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καταρρωδοῦντες, ὁ, fubiuertens, circunfl.
Καθαρμὸν, τὸ καθάρματος, ὁ, purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, ους, ὁ, Calliftheues, penacuitur.
Καλλιστὸς, ὁ, ἡ, ὁ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, lignum, penacuitur.
Καλὸν, κακὸν, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλους, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, vnico λ, honeftus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
Καλῶς, a duerbium, bene, circunflectitur.
Καμπὴ, κάμπης, ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, erica, penacuitur.
Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, Κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri-mafcul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circunfl.
Κενὸς, κενὴ, ὁ, pro κενὸς, vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mors, fors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κῆρος, τὸ, cor, anima, circunflectitur.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ. penult circunfl.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίρνα, ας, ἡ, vrbs, penacuitur.
Κίρνη, νεύσεως, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιὼν, κίοντος, ὁ, iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunfl.
Κλεινὸς, τὸ κλεινοῦ, ὁ, gloriofus, acuitur.
Κλειὼ, κλειοῦς, ἡ, Clio muſa, acuitur.
Κλέω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, fors, penult. circunfl.
Κληρὸς, κληροῦ, ὁ, ſorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ἐπὶ σὸν, ὁ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ, κλωθοῦς, ἡ, Cloto Parca, acuitur.
Κλωθὼ, ὦ, verbum, circunuoluo, penacuitur.
Κοιλοπόδιον, τὸ κοιλοποδίου, ὁ, ſuperbus, acuitur.
Κοιλὸς, τῆς κοιλίδος, ὁ, puluis, acuitur.
Κόμη, τῆς κόμης, ἡ, lenes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ρης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.

Κόρυς, τῆς κόρυθος, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρυς, τοῦ κόρυθος, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τὸ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenac.
Κόρωνὸς, κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κυρίακος, τὸ κυριάκου, ὁ, tonforius, vas ligneum, acuitur.
Κύρεκος, τοῦ κουρείκου, ὁ, emporium, antepenac.
Κύρεια, τῆς κυρείας, ἡ, ciuitas Cypri, antepenac.
Κυρεῖος, τὸ κυρείου, τὸ, tonftrina, penult. circunfl.
Κρὴς, τοῦ κρητὸς, Cres, Cretenfis, acuitur.
Κρῆς, κρῆτὸς, per σωμάτωσιν, caro, circunfl.
Κρῖνω, in præſiudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τὸ κρινοντος, ὁ, iudicans, penacuitur.
Κρίνον, τὸ κρίνου, ὁ, lilietum, acuitur.
Κρίος, τοῦ κρίου, ὁ, aries, acuitur.
Κρὶς, τοῦ κρίος, ὁ, Crius vir, penult. circunfl.
Κρῖτας, κρῖτωος, ὁ, ἡ, muſca canina, vel ciuitas, penac.
Κρυθμὸν, τὸ κρυπτωσμὸς, ὁ, plaudens, circunfl.
Κύδιν, τὸ κύδιου, conuitium, penacuitur.
Κύδος, τοῦ κύδεος, gloria. penult. circunfl.
Κυκαω, miſceo, turbo, penacuitur.
Κυκεὼ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circunfl.
Κωνσταντῖνος, τὸ κωνσταντίνου, inuerecundus, penult. acuitur.
Κωνσταντῖνος, τῆς κωνσταντίνης, inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τὸ κυπαρίσσου, ὁ, Cyparifſus puer, antep. acuitur.
Κυπαρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, cypreſſus arbor, antepenult. acuitur.
Κύριος, τοῦ κύριου, τὸ, auctoritas, dominum, penult. circunfl.
Κύρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunfl.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepenac.
Κυρεὺς, τοῦ κυρέως, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piſcatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κύφος, τοῦ κύφου, ὁ, vrbs Theſſaliæ. penult. circunfl.
Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυὼν, κυνοῦντος, ὁ, prægnans, circunflectitur.

Λ

Λάε, Atticè, accipe, acuitur.
Λάὲς, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, capulus, anſa, acuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, excuſatio, penacuitur.
Λαβέρδη, λαβέρδου, ὁ, abundans, acuitur.
Λαβέρδης, λαβέρδου, ὁ, mediocris vehemens, penult. acuitur.
Λάγος, λαγοῦ, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγὸς, λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακων, λακόντος, ὁ, fortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπω, ω, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
Λαμπρὸς, λαμπρᾶ, ὁ, ſplendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, λαρεῖ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λαρὸς, λάρου, ὁ, larus, auis, penacuitur.
Λάχ, per ϑ, ὁ, fors, penacuitur.
Λάχ, per ω, quaſi, penacuitur.
Λευκοστάκης, λευκοστάκη, ὁ, venditor leguminum, penac.
Λευκοστάκη, λευκοστάκης, ἡ, vendicrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τὸ λέπατος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus oſtrei, acuitur.
Λεπὴ, λεπῆς, ἡ, Lepte vrbs, penacuitur.
Λεπτὸς, λεπτῆ, ὁ, tenuis, acuitur.
Λάκκα, λάκκας, ἡ, alba, acuitur.
Λάκκη, λάκκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lencon vir, penacuitur.
Λάκκος, λάκκου, ὁ, albicans, circunfl.
Λάμμα, τὸ λάμματος, quæſtus, ſeu captio.
Λάτος τὸ λάτος, ſpatium, ſeu fortuna.
Λάκκος, Λάκκου, ὁ, Lenæus Bacchus, antepenac.
Λάκκος, ου, ὁ, Lenæus vir, penult. circunfl.
Λαπυρίζω, per ι, populo miniſtrare.
Λοιδορῶ, per ι, maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγέος, ἡ, ſtridulus, canorus, acuitur.
Λίθοτομος, τὸ μου, ὁ, inciſus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida. penacuitur.
Λιπαρὸς, ρᾶ, ὁ, Lipara inſula, penacuitur.
Λιπὸς, λιπῆ, ὁ, ἡ, pinguis, acuitur.
Λὶς, λιὸς, ὁ, leo, acuitur.
Λὶς, λιτὸς, ὁ, paunus lineus, acuitur.

Λίχνος,

Ἀόρατος, ἡ, τὸ, oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογίου, τὸ, pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσιακὸς, λυσιακὴ, όν, ε, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσεως, ἡ, solutio, penacuitur.
Λυσίης, λυσίου, ὁ, Lysis vir, acuitur.
Λώτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M

Μ Ἀκρας, μάκρας, τὸ, promontorium Siciliæ, penac.
Μακρόμηκες, τὸ, longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, ἡ, minor, penultima acuta.
Μειὼν, μειωνὸς, ὁ, ἡ, minuens, circunfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελιτινὸς, μελιτινὴ, ν, gentile nomen, acuitur.
Μένω. præt. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. manebo, circunfl.
Μειλίκιος, τὸ, μείλικιον, ὁ, ὸν, placabilis, demulcens, acuitur.
Μειλίκιος, τὸ, εἶδος, ὁ, ὸν, facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circunfl.
Μέδ, τοῦ μέδ, τὸ, ἡ, cura, consilium, penult. circunfl.
Μισήτη, ἡ, libidinosa, penacuitur.
Μισητὴ, ἡ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, manfio, acuitur.
Μοχθηρὸς, ὁ, ὸν, laboriosus, acuitur.
Μοχθηρὸς, ὁ, ὸν, difficilis, penult. circunfl.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλῶ, μυλλῶ, ὁ, strabo, acuitur.
Μύριον, τὸ, μυρίου, τὸ, infinitum, penacuitur.
Μύριοι, τὸ μυρίων, τὸ, decem millia, antepenac.
Μύριοι, decies mille, antepenac.
Μυρίος, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρὼν, τὸ μυρῶντος, ὁ, redolens, circunfl.
Μύω, τὸ κατανύω, claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè sacra, circunfl.

N

Νάρκισσος, τοῦ ἴου, ὁ, Narcissus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῆς ἴσης, ὁ, narcissus herba, antepenac.
Νεὸς, νεοῦ, ὁ, nouale campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, nouus, iuuenis, penacuitur.
Νίκων, τοῦ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικὼν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circunfl.
Νόμιμον, τὸ νομίμου, τὸ, legitimum, antepenac.
Νομῶν, τοῦ νομῶν, τὸ, pascuale, penult. circunfl.
Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, regio, plaga.
Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsus, penacuitur.
Νῦν, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ

Ξ Ἀνθος, τοῦ Ξάνθου, ὁ, Xanthus fluuius, & viri nomen penac.
Ξανθὸς, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flauus, acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξανθῆς, ἡ, Xanthe, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flaua, acuitur.
Ξένων, τοῦ Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξένος, τοῦ ξένου, ὁ, ἡ, hospitium, acuitur.

O

Οἰκεῖος, ὁ, per affinitatem domestici.
Οἰκέτης, ὁ, ἡ, domestici quiuis.
Οἶκος, ὁ, vir, masculi um.
Οἰκὸς, ἡ, cautileua, fœmininum.
Οἰκωδόκης, ὁ, pigritia, acuitur.
Οἰκοδόκος, ὁ, piger, penacuitur.
Ὅλος, τῆς, ὅλου, totus, penacuitur.
Ὄλος, τοῦ ὁλοῦ, ὁ, atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, simul, similiter, circunfl.
Ὅ, ens, acuitur & tenuatur.
Ὅ, quem, aspiratur.
Ὄναρ, aduerbialiter, in somnis, penacuitur.
Ὄνειρος, ὁ, τὸ, somnium, penacuitur.
Ὀξὺς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ὀξὶς, per ι, vas acetarium.
Ὀπὴ, aduerbium, vbi, quò, aspiratur & penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, quomodo, vt, penac.
Ὀπὸς, ὀποῦ, ὁ, succus, acuitur.
Ὄρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ, Orthus, viri, penac.

Ὀρθὸς, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὁρμιστήριον, ὁ, portus artificialis, penac.
Ὁρμιὸς, ὁρμιοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρους, ὁ, mons, tenuatur & penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur & penacuitur.
Ὀστέον, ὀστέου, τὸ, ferum, tenuatur & acuitur.
Ὄσσα, Offa, mons Theſſaliæ.
Ὄσσα, vox, fama.
Ὅ, aspiratum, cuius & vbi, circunfl.
Οὐ, tenuatur, non, acuitur.
Οὐδὲν, ne vnum quidem, imperfectura.
Οὐδὲν, nihil, perfectum eſt.
Οὐκοῦν, igitur, circunfl.
Οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖρος, ὄρους, ὁ, impetus, penult. circunfl.
Οὐρὸς, ροῦ, ὁ, nauale, acuitur.
Οὖρος, ου, τὸ, mons, penult. circunfl.
Οὖρος, ου, τὸ, terminus, penult. circunfl.
Οὖρος, ὄρου, ὁ, ventus fecundus, penult. circunfl.
Οὖρος, ου, τὸ, vrina, penult. circunfl.
Οὗτος, demonſtratiuum & relatiuum.
Οὐτοσὶ, demonſtratiuum ſolùm.
Οὕτως, per ω, ſic, penacuitur.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circunfl.

Π

Παίδευσις, diſciplina.
Παιδεία, eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri, per ι.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi, per ι.
Παιὼν, τοῦ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παιὼν, τοῦ παιῶνος, ὁ, paeon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
Παλλὰς, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, omne, circunfl.
Πὰν, τοῦ Πανὸς, ὁ, Pan, deus paſtorum, acuitur.
Παντᾶχοῦ, per ᾶ, vbique.
Παντᾶχοῦ, per οῦ, quocunque.
Πάρα, pro πάρεστι, adeſt & adſunt, penult. acuta.
Παρὰ, apud, ab, præter, acuitur.
Παρακαίτης, ὁ, ἡ, τὸ, maritus, penac.
Παρὰκοιτις, κοίτης, ὁ, ἡ, vxor, antepenac.
Παρὰλληλος, duplici λ, dictus, antepenac.
Παρασπὰς, vnico σ, ſupplicabilis, acuitur.
Παρειὰς, τῆς ἀδος, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρεὶς, τὸ παρέντος, ὁ, pareas, ſerpens, penacuitur.
Παρὲξ, adſum, antepenac.
Παρὸν, acceſſo, penult. circunfl.
Παρθενικὴ, τῆς παρθενικῆς, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενικὸς, κὴ, ὸν, virgo, acuitur.
Πάσσω, ω producto, poſſidere.
Πάσσω, ω correpto, guſtare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, occiſus à patre, antepenac.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida, penacuitur.
Πατρῷος, τοῦ Πατρῴου, ὁ, paternus, penult. circunfl.
Πατρῷος, τοῦ ου, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, perſuaſio, acuitur.
Πείθω, Fut. σω Pr. euge, ſuadeo, penac.
Πέλιας, τοῦ Πελιάς, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρα, vltra, penacuitur.
Περὶ, de & circum, acuitur.
Πέρνων, τοῦ περνῶντος, ὁ, tranans, penacuitur.
Περνὼν, περνῶντος, ὁ, experiens, circunfl.
Πεύκος, ου, ὁ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πεύκεος, ου, ὁ, τὸ, Peuceos, gentile, penult. circunfl.
Πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, bibens, penacuitur.
Πεινὼν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, eſuriens, circunfl.
Πείονα, τὸ πλείονος, ὁ, comparatiuum, penac.
Πλείων, τὸ πλείονος, ὁ, annus, acuitur.
Πλούτων, Πλούτωνος, ὁ, Pluto, deus, penac.
Πλουτῶν, πλουτοῦντος, ὁ, diteſcens, vlt. circunfl.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, qualis, interrogatiuè, penacuitur.
Ποιὰ, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam indefinitè, acuitur.
Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, qualis, interrogatiuè, penul. circunfl.
Ποιὸς, τοῦ ποῦ, ὁ, quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμαρ, τοῦ Πολέμαρος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμίζω, τὸ πολεμιστὴς, ὁ, bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, τοῦ πονήρου, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τοῦ πονηροῦ, ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.

Πότος, πότου, ὁ, potus, conuiuium. penacuitur.
Ποτόεις, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, vibs Peloponnesi, penacuitur.
Πρασιά, τὴ, πρασιᾶς, ἁ, areola fulcus, acuitur.
Πρίαμ, a liuerbium, priusuatea, acuitur.
Πρίαν, σειρὸς, ὁ, arbuſtum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ, pretium (tatuum magiſtratus Athen.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magiſtratus Athenienſium.
Πρυτάνις, per ν, præfectus, adminiſtrator, penul acut.
Πρύτανις, πρυτανιδ-ος, ἡ, prouidentia. penacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ, ὁ πρῶτος γόνος, ὁ, primogenitus, antepenac.
Πρωτογόνος, ὁ, ὁ πρῶτος γόνος, ὁ, primò enixa, pen. acuta.
Πρῶτος, πρῶτα, ὁ, primus, penult. circunfl.
Πρωτός, πρωτα, ὁ, fatalis, acuitur.
Πρωΐα, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenult. acuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, primò enixa, pen. acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυμάτη, σπυμάτη, ὁ, ceſtus, acuitur.
Πυμή, crebrò, victima circunflexa.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python ſerpens, penacuitur.
Πύλας, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ὁ, Mercurij epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, σύλης, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλίς, σπυλίδ-ος, ἡ, portula, acuitur.
Πυρίτης, πυρίτου, ὁ, fitluus, acuitur.
Πυῤῥ-ος, σπυῤῥ-ος, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P

Ρ Ἄκος, duplici κ, naris cadi.
Ρ' ἄκος, vnico κ, veſtis attrita.
Ρ'ῖπη, πῖς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penacuitur.
Ρ'ῖπη, πῖς ῥίπης, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ρ'ῖνη, ῥίνης, ἡ, lima, acuitur.
Ρ'ῖν, ῥῖνος, ἡ, Rhina piſcis, penacuitur.
Ρ'ῖγος, ῥίγεος, τὸ, onerosum, antepenac.
Ρ'ῑγέδιον, ῥῑγέου, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circunfl.
Ρ'ῆα, ῥέας, ἡ, Rhea, pro Ρ'έα.
Ρ'ᾴδιος, facilè, adueribium.
Ρ'οιά, cum ι, malus punica.
Ρ'οὰ, τῆς ῥοᾶς, malum punicum.
Ρ'όδος, τῆς ῥόδου, ἡ, Rhodienſis, antepenacuitur.
Ρ'όδος, τὸ ῥόδος, ὁ, Rhodius fluuius.
Ρ'οδών, ὁ ῥοδῶνος, ὁ, roſetum, acuitur.
Ρ'όδων, ὁ ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ρ'ύμβος, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ρ'ύμη, ες, ῥύμης, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ

Σ Ἄκκος, duplici κ, ſaccus, cilicium.
Σάκος, vnico κ, ſcutum, acuitur.
Σάλων, σάλωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur
Σαφής, σαφεστέρος, ὁ, ver rens, circunflectitur.
Σεισμικὸς, σεισμικὴ, ὁ, gentile nomen, acuitur.
Σεισμὸς, μοῦ, ὁ, proprium mulieris, penacuitur.
Σείσων, σείσωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σεισὼν, Σεισῶνος, ὁ, lædens, circunfl.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶνος, ὁ, impendens, circunfl.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narciſſus, antepen. acuitur.
Σιγηλὸς, σιγηλὴ, ὁ, taciturnus, tcuitur.
Σίμος, σίμου, ὁ, ſimus piſcis, acuitur.
Σιμὸς, σιμὴ, ὁ, ſimus, acuitur.
Σιγῇ, σιγᾷς, ἡ, ſilentium, acuitur.
Σιγῇ, adueribium, tacitè, circunfl.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, autepenacuitur.
Σιδηρῆς, σιδηρᾶ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circunflectitur.
Σιτὸς, σῖτὸς, ὁ, eſculentus, acuitur.
Σκαφὴ σκαφῆς, ἡ, effoſio, ὁ.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, peluis, ſcapha, penacuitur.
Σκότος, σκότου, ὁ, natus ex rapta, antepen acuitur.
Σκῶτ-ος, σκωτ-ος, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarij, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτὸς, ὁ, ſeminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, ſparius, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, ſeminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, ἡ, ſtudium, acuitur.
Σπουδῆ, adueribium, cum ſtudio, cum labore, circunfl.
Σπάχις, correptè, ſpica, ſingulariter.
Σπάχις, productè, ſpicæ, pluraliter.
Σπαφὴν, ὑα, acuitur.

Σπαφὴν, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum iaculi, penacuitur.
Στυραξ, ὁ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro σενάζων, ſuſpirans, penacuitur.
Στενὸς, pro στενχωρὲς, coarctans, circunfl.
Στίλβος, στίλβοντος, τὸ, ſplendidum, penacuitur.
Στιλβὸς, στιλβοῦ, τὸ, lasciuè nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατιᾶς, ἡ, exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, adiutor, acuitur.
Συὶ, præpoſitio, cum, acuitur.
Συῶ, accuſatiuus, ſiem, circunfl.
Σφοδρὰ, adueribium, valdè, penacuitur.
Σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ὁ, vehemens, acuitur.
Σχεδὸν, ἀχεδὸν, ὁ, extemporalis, antepenac.
Σχοῖνος, σχοίνου, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχοῖνος, σχοίνου, ὁ, veſtis mulieb ris, acuitur.
Σχοινὶ, ῶ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ὁ, otium, aut ſchola, acuitur.
Σχολῇ, adueribium, vix, circunfl.

T

Τ Ἄρσος, τάρσου, ὁ, Tarſus in Cilicia vrbs. penult. acuta.
Ταρσὸς, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυροκτόνος, ὁ, à tauro cæſus, antepenac.
Ταυροκτόνος, ὁ, qui taurum occidit, penacuitur.
Τεὸς, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τρωϊκὸς, Τρωϊκῆ, ὁ, Troianus, acuitur.
Τολεσκοπὲς, ἐσπευ, ὁ, longè aſpiciens, penacuitur.
Τολεσκοπὲς, ἐσπευ, longè vifus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
Τίνες, qui, interrogatiue, penacuitur.
Τινὲς, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penacuitur.
Τομὸς, τομοῦ, ὁ, inciſus, penacuitur.
Τρίτος, triennio, antepenac.
Τριετὴς, triennale, acuitur.
Τετάρτος, τεταρτωθ-τος, ὁ, tertiò faciens, circunfl.
Τρίτον, τρίτου, tertiorum, penacuitur.
Τρυφὼν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè viuens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρέις, ὁ, ἡ, οἱ, hi & hæ tres, circunfl.
Τρὶς, ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, reuolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τροχοῦ, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγοπέδιον, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τύφις, Τύφεως, ὁ, vrbs Phœniſſa, penult. circunfl.
Τυφὸς, τυφοῦ, ὁ, caſeus, acuitur.
Τύχαι, ου Θ, ὁ, ἡ, ἡ ἀφ' ἑστίας τῶν Ἀφροδίτων ἐστὶ, Deus qui eſt circa Venerem.
Τυχὴν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ

Φ Ανὸς, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάσις, φάσεως, ὁ, ſinus ὰ nomen, penacuitur.
Φᾶσις φάσεως, τὸ, veſtis, penult. circunfl.
Φαῖθων, φαέθοντος, ὁ, Phæthus Platonis, penult. circunfl.
Φαεθὼν, φαέθοντος, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαμὶ, φαμὲς, ἡ, fiſca, acuitur.
Φάσκω φάσκεις, ὁ, verbs nomen, penul. circunfl.
Φάσις, φάσεως, ἡ, fama, dictio, penacuitur.
Φάσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluuius, penult. circunfl.
Φιλητὲς φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλαυτος, φίλαυτον, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλήν, φιλέωντος, ὁ, amans, circunfl.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορὸς, φοροῦ, ὁ, ventus proſper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ὁ, cuſtodia, acuitur.
Φυλακὴ, ἀκῆς, ὁ, vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φύλον, per vnium λ, gens, penult. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circunflectitur.
Φὼς, φώτος, ὁ, vir, acuitur.

X

Χ Ἄρξ, ακος, ὁ, vallus in vincis, penacuitur.
Χάρξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.
Χαῖτων, χαίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.

Χαριστικός, χαριστικὴ, χαριστικὸν, gratificans, circunfl.
Χάρμα, pro χαρμόσυνον, gratioſe ante penacuitur.
Χαρμὸν, pro χαρμόσυνος, ου, gratioſum, penacuitur.
Χάλκη χαλκοῦς, ῆ, nomen inſuſe, penacuitur.
Χαλκῆ, χαλκοῦς, ᾶ, ærea, circunflectitur.
Χαλκιδικὸν, ικὴ, vrbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὸς, ικὴ, ὸν, Chalcidica, ſi nomen gentile, acuitur.
Χίτων. χίτωνος, ὁ, vrbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica acuitur.
Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χειλὸν, χειλοῦ τος, ὁ, participium circunflectitur.
Χείλος, χείλεος, τὸ, labrum, penult. circunfl.
Χιλὸς, περὶ, cibus, acuitur.
Χίος χίες, ὁ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χερὶ, χειὰς, ὁ, ſerpentis domus, acutitur.
Χρὼς, abſque ι, color, penacuitur.
Χρὼς, per ω, color, acuitur.
Χὼν, των χόες, feſtum quoddam, penacuitur.
Χειὼν χόας, ὁ, genus menſuræ, acuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
Χρεὼν, debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ὸν, bonus, vtiliſ, acuitur.
Χριστὸς, χρίστου, ὁ, Chriſtus, viti nomen, penacuitur.

Ψ

Ψάλλω, præſens, gemino λ, canto, penul. acuitur.
Ψαλῶ, futurum, vnico λ, cantabo, circunfl.
Ψυχρὸς, ψύχρα, ὸν, Pſychrus fluuius, penacuitur.
Ψυχρὸς, ψυχρὸν, frigidus, acuitur.

Ω

Ὦμος, ὠμου, ὁ, humerus, penult. circunfl.
Ὠμὸς, ὠμὴ, ὸν, crudus, crudelis, acuitur.
Ὠχρὸς, ὠχρὰ, ὸν, pallor, penult. circunfl.
Ὠχρὸς, ὠχρὸν, pallidus, acutitur.
Ὦ, ὁ, adue. bium vocandi, circunflectitur.
Ὤ, heu, acutum.
Ὥρα, ὡρας, pulchritudo, hora, aſpiratur.
Ὦν, ὠρας, cura, tenuatur.

Ο ΒΡΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΤΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

ἘΠΙΤΕΤΟΝ ὅτα ἡβῆ σοὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, εἰδὼς πῶς τὰ αὐδιὰ ἀρέσθαι καλῶς Πειπτὸς, ὁ ἀφ' ἑκάτου Πιμπτίου τος, ὁ ἡβῆ ἕβδομος. Δεκὰς, ἡ, Δεκάδος χρος. ὁ ἡβῆ πέντε καὶ δέκα. Δέκατος, ἡ, Δεκάτου. ὁ ἡβῆ τεσσαρακοστός. Πεντηκοστὸς, ἡ, Πεντηκοστοῦ. ὁ ἡβῆ ἑκατοστός. Τάξις, ἡ, Τάξεως. ὁ ἡβῆ πεντηκοστὸς καὶ ἑκατοστός. Σωτηρία, ἡ, Σωτηρίας ὁ ἡβῆ πεντηκοστὸς Πεντηκοστοῦ, ἡ Πεντηκοστῆς. ὁ ἡβῆ χιλιοστός. Χιλιοστὸς, ὁ ἡβῆ μυριάδων. Μυριάς, ἡ, Μυριάδος. ὁ ἡβῆ μυριοστός. Τέλος, ους, ἡ, Μεγάλους, ἡ, Τελέσχος. ὁ ἡβῆ πεντηκοντάκις καὶ μυρίους. ὁ ἡβῆ μυρίους ἑξακισχιλίους, ἡ ὁ αὐτὸς καὶ ἑπτακισμυρίους. τὸ μὴν τοῦ χίους ἀπὸ στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μυρίοις τοῦτο λεγόμενον Φάλαγξ ἡ ὁ ἡγούμενος Στρατηγὸς, τοῦ ἡ ἱππικοῦ. Ἵππαρχος, ὁ, ἡ συμμαχικὸν πεζοῦ τε καὶ ἱππικοῦ, Στρατηγὸς, ὁ ἡ σπεῖρα τὸ Μετὰ τοῦ λεχθέντος (ὃ καὶ φωνεῖ Ζηνοφῶν) Πρωτοστάτης. ὁ ἡγούμενος. Πρωτοστάτης, οἱ ἀπὸ ἑκάτερα παρὰ τὰ μέσα τάξεως, ἀριστερὸν, τὸ κ. δεξιὸν, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται. ὁ ἀφ' ἑκατέρου τοῦ ἡγεμόνος τῆς τάξεως ὁ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἡγούμενος. Ἐπισκοπῶν, ὁ ἡ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἡγούμενος. Οὐραγὸς, ὁ ἡ ὄπισθεν φυλάσσων καὶ ἐπισκοπῶν. ὁ Λοχαγὸς, ὁ ἡ ἑκατοντάρχης. Πεντηκοντάρχης, ὁ ἡ πεντήκοντα ἡγούμενος. Ἐνωμοτία, ἡ, Ἐνωμοτίας. ὁ ἡ δέκα ἡγούμενος. Ἐνωμοτάρχης, ὁ ἡ δέκα ἡγούμενος. Δεκάς, ἡ, Δεκάδος. ὁ ἡ δέκα ἡγούμενος. Δεκάρχης, ὁ ἡ δέκα ἡγούμενος. Ἐπιλεκτὸς, ἡ, Ἐπιλεκτοῦ. ὁ ἡ ἐκλεκτὸς ἡγούμενος. Ἐπιλεκτάρχης, ὁ ἡ ἐκλεκτὸς ἡγούμενος. Ἱππαρχία, ἡ, Ἱππαρχίας. ὁ ἡ ἱππικὸν ἡγούμενος. Ἱππάρχης, ὁ ἡ ἱππικὸν ἡγούμενος. Ἱππεὺς, ἡ, Ἱππέως. ὁ ἡ ἱππικὸν στρατιώτης. Ἱππικὸν, ἡ, Ἱππικοῦ. ὁ ἡ ἱππεῖς. Ἱππικὸς, ἡ, ὸν,

πὶν σὺν τοῖς δοῦσι, Præpositionem Ad.
Κ ὡς τὸν ὁμοῖον ἀγει θεὸς ἀεὶ τὸν ὅμοιον,
Vt semper similem ducit deus ad similem.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΦΕΛΚΗΣΤΙΚΟΥ Ν, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

ΠΕΡΙ τῦ ἐφελκυστικοῦ ν, ὅγουν τὸ πολλῶν ὃν συμβαίνει λόγου ἀπὸ τῦ αχ ἀρχαιδικοῦ. Ἐν τοῖς διάφοροις ἐφελκυσθῆναι τὸ ν, ὁ δυτικῶς ἤθελ πλεωνασικὸν ἤθελ ὀνομάσαν οἱ ἤθελ μετεχθὴν φασὶν εἶναι παρωνυμίου οὐσῆ,

Τοῖς ἐπὶ τὸ ἄνω: Τῶς φιλόνεικοι ἐμφερεῖ νομαι, Τοῖς δόυσι ν ἐμβεβηκότ. Τοῖς τύψασι ἐμπεπτωκότ. Τοῖς τύψασι ἐμπεπτωκότ. Τοῖς τύψασι ἐμπεπτω

macum dicitur, nihil proprij habens: sic & communis dialectus ex quatuor cõflata, nõ debet his adnumerari. Ex his autem communem dialectum introducunt, alij dicunt, quòd omnibus sese immiscet, dialectis eiusdẽ vocis, vt φιλῶ, νικᾷ & huiusmodi: alij inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus congregatam. Mutationes autem ipsius non in eueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristoph. Dorica Theocr. Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus est dictio insigne propriæ formæ ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt, si & communem, quis annumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, Communis nominata est, vel quia communiter omnium notis vtitur, & ex quatuor constat: vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia ex omnes, ex hac incipiunt, tanquam ea subiecta. Remittendum autem hanc quidem quasi ad regulam, reliquas vero ad proprietatem. Itaque barbaræ cum sint multæ, eę quę comprehendi nequeant, non est facilè tradere, alioqui neque dicendum ipsas dialectos, sed linguas. Hellenicas autem contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, præsertim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca, atque eandem vocem non amplius seruantibus, sed quum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnassum & Æsopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valdè vtuntur Rhodij & Cretenses, & Peloponnesij & Siculi, & Lybici, & antiquam Epirum habitantes.

Ab Æolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ Æolia vocata est. Hic enim quum decem vrbes condidisset, & regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Hellenis & Creusæ Erechth. filiæ vocata est. Hic enim linguam, quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigrasset, & condidisset tredecim vrbes, à se Ionicam appellauit: vrbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex,) vel eo quòd ad Ittus esset, quasi Ἀκτικὸς dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam, secundum totius nominis mutationem, secundum partem quandam, secundum accidens, & secundum nominis mutationem: sic Æoles muliebre indumentum κατακεχυμένον vocant: Attici autem quod nos πολίτην, illi ἀλιβάντην, & similia, secundum autẽ partem quandam, vel per Prosthesin, vt Æoles pro ὁδός, ῥοῖσα dicunt: vel per Aphæresin, vt Dores, φῆμι enim & λέγω, pro φέρω & λέγων efferunt: vel per Metathesin, vt pro σφορτ. φρόρτ. Secundum verò accidens, vel per accentum, vel per spiritum dictum apud nos, permutant. Per accentum quidem volunt: Attici quidem, pro ἰκαίνω, ἔκαινον, pro δ' αὐτὸς, ὕλαινον. Dores autem pro πάντας, πάντες dicunt, & pro ὕπνος, ὕπνος, & similia quæ diiudimus iis idiomatibus quæ sunt per partes dialectorum. Secundum spiritum, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

DE ATTICIS DIALECTIS

per partes.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ῥ, nam pro ὀδύσσεται, ὀδύττεται dicit: & pro σύσσιτοι, σύττιτοι: & pro συμπαραμξυμφορᾶι: & pro σύμβολοι, ξύμβολοι: vertunt autem σ in ξ, in Præpositione συν, & hoc solum.

Semper in ις Plurales Nominatiuos à Masculinis in ις factos, per η profert, pro φρύγες, φρύγες, & pro βασιλεῖς, βασιλῆς.

In αθ desinentia Masculina antepenult. vel vltima acuta, per ας profert, vt μῆνα Θ, μῆνας: λαὸς, λάος, pro ναὸς, νάος.

In dictionibus addit, ye νωι, νωσι, ὑπισ, ὀφρί. Nos autem νιν, ἕξις, πάντ, πρῶ.

In ις nomina, per ι in Genitiuo effert: Λεῳδίς, ίδος. simili modo, σπαλις, ίδος.

Contractiones Atticorum sunt propriæ, vt τῷ μοῖ, pro τῷ ἐμοῖ, sic ἔρχομαι ἴχυμ, pro ἔρχομαι ἴκνεῖσθαι.

Ablationes: Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Æolum, ὀπαρ, pro ὑπάρχει: ἐχρῶν, pro ἐχρῶμην ἐχῶν.

Mutationes Vocatiuorum pro Nominatiuis, Atticorum sunt propriæ, νεφελαιγερέτα, pro νεφελαιγερέτης. ἱππότα νίσαι, pro ἱππότης: ἀμφίσβαι, pro ἀμφίσβητις. Notandum Nominatiui eiusdem pro Vocatiuis, & Vocatiui pro Nominat. Hæc autem solùm Athenẽsium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt πάσσαι amputatum, deest, τὸ χρῆσθαι.

Acceptiones Accusatiuorum casuum pro Genitiuis Atticorum sunt vt, μισῶ σὺ τὸν δ' ἀρὰ δὲ ἀρᾶ ἐσ τὸν κύριον, pro τοῦ τον.

Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γεγεμισμένος, pro γεγέμικα: & πεποίμαι, pro ποιῶ.

Item Atticorum est, ποιεῖσθαι, & ποιεῖσθαι dicere, pro ποιεῖ ἔσεσθαι, & ποιέσεσθαι.

In ος aduerbia qualitatis in ος terminat: nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt ἄδικος, pro ἀδίκως, & ὀφειλέτης, & ὀφειλέτως.

In ης desinentes Nominatiuos comparatiuorum nominum in ους terminat, vt μείζους, χείρους, κρείττους, pro μείζονες, χείρονες. Cõtractionibus plurimum vtitur: nam pro τὸ ἐκείνου, ὁ κλεινὸς, τὸ ἄστυ. Nominatiuus pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλε Θ, pro ὦ φίλε. Superlatiuis pro Comparatiuis sæpe vtitur: vbi diceadum esset δηλοῖ δεύτερος πάντων, δηλοῖ πρώτιστος inquit.

Η pro ι vtitur, & vertit εἰμι ἐν ἠ, εἶμι tum dicit ἡδυμόλου, ἡβυλόλιμε. Attico dialectus mutationes licet acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam fe rmam refert: nam dualibus videmus vti & Comicos poetas & Atticos scriptores, qui dicunt τὼ πόδε & τὰ χεῖρε, & τὴ τω θεὰ & θεὲ κύρια. Dicit & Plato Philosophus in Gorgia, τὸ γὰρ ξύλον τοῦδε γοργίας τε ἡ πνῶ Θ, σοφιστὴ μᾶλλ ἐμφορήσε δοτῶν, ἡ φίλα ἐμε, ἡ θυεῖν οὐκοῦ ἡ θυεῖν χαλκεῖν, ἡ ταῖν θεαῖν.

Quæcunque in Θ desinẽtia habent α in penultima, eadem per ε & ῃ efferunt, vt pro ἐλαΘ, ἐλάτε, & per obliquos sic vt recto respondeatur.

Μοῦσα, pro μῶσαι, in Datiuo similiter cum ι subscripto μῶσᾳ, & additione ν, τῇ μῶσαι. Accusatiuum autem μῶσαν. Pluralem autem rectum æquè atque singularem datium, μῶσαις. Genitium μῶσῶν: Datium autem cum ι τοῖς μῶσαις. Accusat. τὰς μῶσας.

Item Atticæ est, pro ἀνοῦς, & ὑγιῆ: ἀνοῦς & ὑγιᾶ dicere: & pro ἀκούειν & σκοπεῖσθαι, ἀκούᾶ & σκοπᾶ. Hoc autem consueuerunt facere in quibus victima syllabaper purum ε desiũens vel ε, vel α penultimat, vt in propositus. Non tamen in quibus cum consonante desinunt: vt ἀνδρῶ, ἀντυχῶ: non enim dicent, ἀνδρᾶ aut ἀντυχᾶ, neque rursum in quibus consonans incipit ε in penultima, vt βασιλέα, ἀρχέα.

In huiusmodi verbis, τὸ πωλέμαι, ἡβυλόμαι, ἡβούλομαι, ἡ μέλλομαι, ἡ in ε mutant, dicendo, ἡπωλέμαι, ἡβεβούλεμαι, ἡμέλλομαι. (ἀδικχόμαι.

Et ααὶ, Præpositionis mutata α in ε, ἐπὶ τοῖς ἔρεσι dicentes, pro

Item verborum in ω desinentium, in secunda persona passiui, per ει diphthongum: ἐγκλεῖ enim pro βάλλη. Cum verò fierit subiunctiuum, dicunt quæ medio rum πος, ἐκ βάλῃ.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, μὴ ἐλάσῃς, pro καὶ ἐλάσῃς, & ἐὰν ἐλάσῃ, pro ἐὰν ἐλάσῃ.

Auferunt autem ἐφρίυς & ῃ, pro κλείσει dicentes κλείσῃ, & pro μέλαν, μέλαν, & pro μητρᾶ, μητρᾶν & πόδε pro ποσεῖ, & πόσε, pro πόσε.

Et loco σοῦ, præpositionis αὐ vtuntur: vbi dicimus σοῦ & βασιλέως, & σοῦ & φίλου, illi αὐ & βασιλέα, αὐ & φίλου.

Proprium autem ipsorum est, & in α desinentes singulares Accusatiuos masculpe ῥ proferre, vt pro Δρυσίδα, Δρυσίδη, pro πολίτα, πολίτη, pro τυδέα, τυδέη.

Vtuntur & passiuis pro actiuis: vt λουδεσόμενος Θ, pro λουδήσομαι, φανόμενος Θ pro φήσω φαι κεκλεῖσθαι, pro φαινικλεῖσθαι. ἀκούομενος Θ, pro ἀκουναι: διαβεβολῆσθαι Θ, pro διαβεβλακέναι: ἀπολωλεῖσθαι Θ, pro ἀπολωλέναι.

Interdum etiam Actiua ponunt pro passiuis, vt σκοπεῖσθαι pro σκοπεῖσθαι: & χρῆσθαι, pro χρήσεσθαι, & similia. Indeterminata tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpe mutantes, dicũt pro μεταβεβαπτισμένος, μέλησεν ἀκοῦσαι, & pro ἐβαπτίσθη ἐσ ἐμὲ, ἐχρήσθη ἐσ ἐμὲ, ἐμελήθη ἐσ ἐμὲ, ἐβαπτίσθησαν, & pro ἐμεβάπτισαν, τιμήσεται, & similia. Ab ἴδω autem futura abiicientes σ, circunflectunt. ὄψεσθαι dicunt, pro ἰδεῖσθαι, & βαπτὰ pro βαπτίσω, & μακτεῖσθαι pro μακτανεῖσθαι.

Delectantur etiam plerunque Syncopa: nam pro ποιήσεις ποιεῖς ἐς dicunt, & pro κόπλιστα δόπλοις & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα κρείττω.

Mutant autem & tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, pro σκολιὸν, & ταξέων, σκλιὸν dicunt & πλέων. Sonos autẽ, pro σκόρδα & σκῶς, σκορδία dicunt, & σκῶς. Tempora verò, vt in βασιλέα, a producunt, & κρῖνα, & ἀδέα dicunt.

Dicunt etiam pro εἰς ἀθῆναι ἀθῆναζε πορεύομαι: & pro οἱ ἀθῆναι, ἀθῆναζε σπεύδω, & pro ὦζε ἀθῆναι, ἀθῆναζε, ὦζε ἄγει ἀγεδὸν ὑρχομαι, & pro οἱ ὦζε οἶκον, οἶκόνδε: pro οἱ οἶκοι, οἴκαδε: pro οἶκον, οἶκαδε: & pro ὦζε χεῖρε, ὦζε δὲ χεῖρε.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλίβανον, κρίβανον dicunt.

DE IONICA.

Ionica in ας desinentia nomina in ης mutat, fi non sint Doricа: vt pro ἑρμῆς, ἑρμοῦ: & pro σωσίπατρις, σωσίπατρι. Tunc enim Iones vertunt, cum non sint versa ex Doribus. vt dictum est, pro ἑρμῆς, ἑρμέω. Nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης definens, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω definit, pro πάτρης, πάτρου, πάτρεω: pro ἑρμῆς ἑρμέω, ἑρμεῖος: pro σοφοκλέης σοφοκλέου, σοφοκλείδης.

In ης masculquo um genitiuus in ευς per ος proferrur: vt pro Δημοσθένης, Δημοσθένεος. pro Δημοσθένης, Δημοσθένεϊ. Accusat. autem in εα facitur, vt Δημοσθένεα, Δημοσθένη.

In εις desinentes genituus, qui a neut is in ος rectis fiunt, diuidit, βασιλεὺς βασιλῆ-ος: βλυγλυφεὺς, βλυγλυφῆ-ος, vt ιερεὺς ιερῆ-ος.

Omnis nominatiuus in ηρ per ηρ- proferrur in genitiuo apud Ionas, vt βασιλεὺς, βασιλῆ-ος.

In ους neutra, in genitiuum in ους per ους- terminant Iones, vt πλοῦς πλοῦ-ος, πλοῦ-θος.

In ις rectos plurales ab in ος, singularibus factos in ις diuidit Iones, vt βασιλῆ-ες, pro βασιλεῖς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt pro ἀβύσσου ἀβυσσῶν, ἀβύσσεσι: pro πύρρου πυρρῶν, πυρρόφιν: sed & πυρόφιν, Æolice.

Omnis datiuus pluralis in αις, definens, assumit ι in fine: vt pro κακοῖς, κακοῖσι: pro σοφοῖς, σοφοῖσι, & similia.

Omnis datiuus pluralis in ας definens, transmutat α in ᾱ apud Ionas, subscripto quidem, sed non pronuntiato, vt pro κακοῖς, κακῇσι. pro νυμφαῖς, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: vt pro ἥσυχος, ἡσύχιος.

Quæ Coniunctionem, Iones dicunt ὡς.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, κρημνοῦ κατηφὲς κατηφῆ.

Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur: vt ἢ θάλαττα ἡ θάλη, pro ἡ θάλη.

Κ pro π in interrog. & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα. pro ὁπόσα, ὁκόσα. pro ὅσαις, ὁκοῖς.

Ω pro α aliquando vtuntur Iones, dicentes ἀνθρωπος & ὦμαγνυμι, pro ἄνθρακος, & ἄραγνυμι.

Ου pro αυ diphth. vtuntur, θώμιξ pro θαῦμα dicentes.

Sectiones Ionum proprię. πέλεως ῆ πόσις, pro πολοπόνησος: ἄγρεον ἄλωμι, pro ἀγρέλαιμι, ἄγρεον ἄβυ, pro ἀβύαγρον. & συὸς ἀγρίη, pro συαγρη.

Acceptiones infinitiuorum pro Imperatiuis Ionum sunt, πάτα μοὶ σπεύσας ἀγορῆνδε, pro ἀγόρευε.

Πειρᾶν δ' ὅπιθεν πρόιες, pro πιεζε, & infinita alia.

Mutationes masculinorum pro fœmininis, Ionum sunt, Τοῦτ ἦ πρτοιβύσιον μέλας ὅθι ἔσπεσ-ῆλθεν, pro ἐσπέσῃ.

Acceptiones nominatiuorum, pro genitiuis, Ionum sunt: Οἱ ἦ δυο σκόπελοι, ὁ ὠβὼ ὄφιλος, pro τουτων ἦ δύο σκοπέλων ιόβ, πόλ, ὁ ὄβ, πόλ.

Ιδ pro desinentia fœmin in accusciu ουσ terminatur: vt pro ἰὰ, ἰοειδ. pro λιτὼ, λιτὸν. pro σοφοκλῆ, σοφοκλεῖ.

Iex quibuslam dictionibus, aufert Ionica, nam pro σουξίθαγος σουξίθαυ dicit, vnde σουξίουν.

In ης, desinentia fœminina, nunquam per ᾱ declinant Iones, sed per η, vt πόλις, πόλη-ος & ἰσοτέλεια-ος.

Diuisiones in ει singul. datiuorum desinentium, Ionum sunt propriæ: vt βέλει pro ἐλει, ἐγχείῃ pro ἐγχεῖ.

Geminationes peculiares sunt Ionum, κλέκλιμαι pro κλίνομαι: κέκλυθι, pro κλῦθι.

Transpositione elementorum Ionica vtitur, vt κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι, vt ἐκπόρ-ξεύσεν, pro ἐκπορεύσεν, ἐκχύτεσθαι.

In εις desinentes plurales Iones semper diuidunt, si à nominatiuo in εις fint: per ε & per ι pronuntiantes, vt pro βασιλεῖς βασιλῆες, βασιλῆας. Si autem in ης vel ευς, per ε: vt πλακόεις πλακόεσσι, πλακόεσσ-ιν: ὀξέες ὀξέεσσι.

Appositiones τῶν ad ι subsequente vocali, vel vna immutabili, Ionum sunt: vt σῦας, κεκλήρωται, ὠσχεῖα.

Immutatio ει diphthongi in ε syllab. Ionum est: vt, ἐρίηρος, pro ἐρίερος: ἐρίηρες, pro ἐρίερες: ἐρυσίπτατος pro ἐρυσίπτατος.

In α plurália neutra, in ᾱ diuidunt Iones, vt pro πύχιν πύχεα: pro ὄρυ, ὄρεα. Similiter & genitiu per εω.

Se per ο apponunt dictionibus Iones, vt pro ὄρθ-, ὄρεσθ- : pro σώσε νοόσε. pro ὄνοιρε, οὐνείρατος.

Geminant αι in ᾳ vertunt Iones. Nam pro ἀισσε, ἄᾳσε, dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe auferunt. Nam pro ἀιὲν ἀεὲν: & pro ἀπὸ εἰρι, ἀπὸ ἰρι dicunt.

Ου in participiis passiuis Iones diuidunt: vt pro λυπεύμ-ῶν, λυπεύμ-ένων.

In ω desinentia participia à prima coniugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in fecunda persona in ε diphthongo desinit, diuidunt Iones: vt pro ὀρθόω, ὀρθοῦν. est enim ὀρθοῦ: imperatiuus ὀρθοῦ autem non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ diuisionem non patiuntur: atramentique diuidunt, panica sunt.

Mutationes ι in α breue. Ionum sunt, vt μιαιφόνα. pro μιαιφόνια: & λεκανομίδα. pro λεκανισμός: & ἀνιαρ- pro ἀνιαρ-ῶ.

Immutationes α longi in ι Ionum sunt, vt pro ἀχρεῖον & ἀχρῖον. pro ἐάσω, ἐάσομαι.

Immutationes α breuis in η, recentiorum sunt. vt pro ἀλήθεια, ἀληθείαν.

Ablationes earum quæ in principio consonantium, ι Ionū sunt, vt ἐξίω pro ἀείω: & ἐξ ἐσπερ pro ἑσπέρας.

Semper ω syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ἐξωιτέλου & ἀπωιθύνω, pro ἐξείου & ἀπείθω.

Primas literas dictionum Iones auferunt, vt pro ἐκεῖ-θ-, κεῖ-θ-: & pro ἐνθ-ένδε: Similiter & ἐ Πεῖ-ειτορύη, vt pro ἐύσεις, νόες: pro ἔπυχε, ἐπύχει: pro ἔπασχ, πάσχει.

Π pro φ vtuntur, pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt. Completa verba dilsoluunt, & interponunt ντ. ἀπ' ἐμεῦ ἀπὸ ἐμοῦ: pro κατὰ δὲ κατ' ἐκτιτεν ἐκτίσατο: pro κατίκτατο.

Apostrophæ. & Hyperbara Ionum sunt. vt, ἀδὲ δὴ ἀμείδω pro ἀφιμείδω. Hyperbata, vt:

Νέπποι οἱ κῦ ἔοὐκ ὑφέρουσ-ἐ πόλιον.

Η Θνον, pro κατὰ θνον.

Diuisiones in ως desinentium adiuerbiorum ab in ος desinentibus masculinis, & in ον neutris, Ionum sunt: vt ἀπειρέως, pro ἀπειρόν.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunque Homerus & Hesiodus, & Archilochus vsi sunt, & Anacreon, & Herodotus. Sunt autem eius proprietates ᾱ pro η ponere, vt θύρα, pro θύρη: ὑπερφίαλος, pro ὑπερφίλος: pro ἑσίλαι: At pro κακάζε κακῆσι, pro σοφάζε, σοφῆσι: πολλάς, πολλῆσι: & vt sito loco nomen, sic ν, vt dictum est, pro α Iones subsstituunt.

Vtuntur & correpto α pro ω Iones. Dores autem pro ducto.

Fit autem in Ionica dialectosi prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit, quod eos, si in principio orationis alia assumatur litera. vt ἐσκεμάζομαι pro ἔπικε.

Sic ἔλιος ἐ ὦ, pro ἕσω.

Et μεσῶ-ἐων, pro μεσῶ-θ-, &

ξεῖ-θ- δῦ-ὦ-ε ἔδυε, pro ξέϊ-θ-, &

αὖτο ἔλιος ἔλιος.

Pro ὅλος, Et alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis. Nam Aphæresi, in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem posicam abiicit, cùm Iones pro ἐορτὴ, χρεῶν dicunt, & pro ἐμείλιχος.

Syncope, cùm mediæ literæ in nominibus conciduntur: vt ρώνυχες ἵππες, pro ποδώνυχες.

Et κρίνεσσι pro κριθέσσι, & φέρτ, pro φέρετ, & καυλίοντες, pro καταυλίοντες.

Parenthesis contrarium patitur quàm Syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐφίγδουσ-θ-, pro ἐφίδουσ-θ-, vbi redundat γ. pro ὑμέωνὑμέων: pro σοφίων, σοφέων.

Enallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprij, vt φοῦς, pro φέϊς: & ξέφη, pro ξένη. Et

ἦ δ' ὑπὸ μῦν ἔτεντε, pro δύο. Et

πόθ' ἅμμιν ἔστια κρεῖ pro πόθεμμιν. Et ι pro ν iuniores vtuntur, vt ὄκαις, pro ὅσαις.

Metathesis fit, cùm quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ syllabæ, vel & secunda: vt κρέμμυον, pro κρόμμυον. Et

Τέτρατον ἦμαρ, pro σπάρτοι. Et κρητηρὶς δυμάδης: Pro καρπὸς. Et similia.

Pleonasmus est, cùm in pluralibus datiuis masculinis casibus in εις desinentibus, vel femininis in ης, assumunt, vt pro πατρεῖς, πατράσι: πατρέεσσι: pro κακοῖς κακοῖσι: pro σοφοῖς, σοφοῖσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus: sed etiam in monosyllabis & appellativis, vt pro ῥοῦς ῥόος: pro χοὺς χόος.

Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellativis masculinis singularibus in ις desinentibus, quorum genitiuus in ι desinit, ipsi vi in εω diuidunt. pro πέρνης, πέρνεω: pro ἐφέρετες, ἐφέρεος: pro ἀστεῖδιω, ἀστεΐδιω: pro καίρου, καίρεω. & per Parathesin, πλατεῖδιω, καταδιω: & similia.

In εις desinentes genitiuos in ος diuidunt: vt pro σακοφόρεις, σακοφόρεος: pro διοτρεφὲς, διοτρέος.

Et datiuos solos diuidunt, πανσεσίῃ dicentes: & διομηδέϊ, & πηλέϊ: pro σαωσέσι, διομηδέεσι, & πηλέι.

Idem & in neutris, vt ἔγχει, πέρϊ, &c.

Et in αι pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos definit in ων circunflexè, illi per έων proferunt per acutè: vt pro κρίθων κριθέων: pro σκυλῶν, σκυλέων: pro μωσῶν, μωσέων.

In verbis tollunt augmentum : vt ἄγω ἄγον: φέρω φέρον: ἐλαύνω ἔλαυνον: ὀρχοῦμαι ὠρχούμην: πρίαμαι πρίω: νάθλην.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis : vt ταῦσαι pro ταῦσον : & κἄθεῖν pro κάθου.

Et formationes elocutionis tales: pro πτερωμυῖαι εἰσὶ, πτερόφυσαι: pro τετυγμένοι εἰσὶ, τετύχηται: sic κεκλίνται, κεκλίσται.

Et verba in ν litima circumflexa diuidunt: vt pro φρονῶ, φρονέω: pro καλῶ λαλέω : pro νοῦν ἔχω νοῦσω: pro ἀργυρῶ ἀργυρίω.

Et participia ipsorum similiter diuidunt : vt φρονέων, λαλέων, ἀκουέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitantium diuersitatem. Permansit autem vsque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias & tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλίνῃς, κατὰ δύο : pro δύο ὠσεις, κρέ-τος: pro λόγοε, μύθῳ δύο: & pro ὑμεῖν, ἡμεῖν, vnde τὰ ὑμὲ τῷ ἡμε-μάτων, etiam nunc ἐκ δύο dicimus: & pro αὐτῷ δύο & αὐτοῖε: σφῶϊ & σφῶϊν proferunt : pro σφῶν autem ἑῶν, & pro αὐτοῖε, σφίσι. Pronomina diuidunt sic : pro σφῶϊ, σφῶν : & per Parentheſim τῶε, σφεῖαι, ἡμέων: ὑμείων: ὑμέαι, ὑμείων, & similia.

DE DORICA LINGVA.

DOrica lingua α pro η vtitur: nam pro ἥλιοε ἅλιοε dicit, & pro ἱμάτιον σιτέριον, & pro κατέφυγα, μετέβαγα: & huiusmodi.

A pro ω vtitur in genituis pluralium casibus, nam μυῶν dicit, & ὑμέων, & ἡμέων pro ὑμῶν, ἡμῶν.

In οι desinentes genituos, à rectis in ης factos, in ις vertit, vt δίο γένηε, δισσυλλάβηε, pro δισυλλάβουε.

Η litera pro ου diphthongo vtitur, Μώσας enim pro Μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, cùm dicit ἰδὴν, pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur, nam pro θεὸς, σεὸς dicit: & pro θεόν, εσόν.

Ex dictionibus semper ν aufert, nam λαδὲν & ἐλὸν dicit, pro λαβεῖν & ἑλεῖν

Item geminationibus earundem consonantium vtitur, vt ὄσσα, ὁσσόν: pro ὅπ, & ὁπόη, & ὅσον. Et Ædolica vtitur his.

Productiones ancipitum propriæ Doricæ linguæ : vt, ἴσνε εὐναλίη.

A pro ε sæpe vtitur : pro ἔπηΘ-, ἄπηΘ- dicentes: & pro ἀστμιος, ὥστμαι.

Apocopæ Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine : vt ὑμάτηρ' ἐλέ, pro ἐλέησον.

Parentheſis syllabę με in iis quæ apud nos in νη desinunt infinitiuis, Dorum est, vt βοάμεν, pro βοᾶναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis singularium casibus, Dorii sunt. πάρεΘ- pro πάρεδρε: similiter κέρα Θ-, pro κέρατος. Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales, aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales verò ipsorum sunt propriętates, pro α enim α ponunt, pro σκῦλον σύλαν. pro Genituis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, ᾱ proferunt, feruantes eundem accentum, vt pro σκυλῶν, σκύλας, pro κρηνῶν κρηνᾶν : pro στρατιῶν, στρατιᾶν, & similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν: pro ὀλῶν, ὀλᾶν : & pro καιῶ, καῦ dicunt : pro κλίνᾰς, κλίνᾶς, & pro νείκλαν, νείκαν.

Et monosyllaba nomina acuunt : similiter autem & qualitatis significatiua adverbia, vt κρᾶμες, σοφιες, κἄπτωε.

Quæ apud nos grauitona sunt, illi circumflectunt: vt νῦπαῖς, παιπάλης, ἀϊτηιστάσης.

Et monosyllaba nomina, in penultima tonum habent, vt φλεσσφοι.

Idem & in participiis: σκαικλίβδυε, κρηκλίβδοι.

Simili autem modo & in ες desinentia fœminina nomina pluralia recti casus penultimam acuunt : γιωαῖκες , χάρες , νάες, ὀρνῖθες.

Item indefiuita tempora in ω desinentia, in penultima acuunt: ἐσάσαμι, ἐδόσαμι, ἐνύσαμι, ἐδέκσαμι, ἐκκρῖξαι.

Et in ον desinentia in penultima acuunt: ἑλάβομ, ἐφάγομ, ἐλίπομ, ἐπέτχομ. Circumflectunt verò ciusmodi, κακὸν, πρακτὸν, πατητὸν.

Et in ω desinentia verba grauitona, in futuro tempore circumflectunt: δώσω, δώσεται τὸν, νόσον, ἀλώσει, μόνον.

Et in tertia persona grauitona verba in ει desinentia futuri temporis circumflectunt: vt δώσῖ, σπεῖ, δεῦρα πυσῖ, λελύσῖ.

Dicunt & pro δώσουσι, δώσωσι π: pro λείψουσι, λείψωσι π: & pro πεύσουσι, πεύσωσι π.

Corripiunt autem & in ας plurales accuſ. & appellatiua, & similiter participia. νύμφας, κρῆνας, νόσους, ἀκούσας.

Et quæ per ον efferunt infinitiua, per ablationem ι dicunt, pro φρονέειν, φρονεῖ, pro ἐλεῖν, ἐλεῖ, pro φαγεῖν, φαγεῖ.

Dicunt & in ν genituos per ω: vt τοίνω, τοῖνω: pro σοφοῦ, σοφῶ, pro κακοῦ, κακῶ.

Et accuſatiuos plurales masculinos in ους desinentes, per ω: pro-ferunt: πολὺς, κακὸς, σοφὸς, αἰσχρὸς, ἄσπας: pro τοὺς πολλοὺς, σοφοὺς, αἰσχροὺς, ἄσπους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ι, per υ pronunciant: vt pro λαβὲ, λαβὸν: pro δῖγε, δῖγον: pro ἄφιτε, ἀφῦτε.

Siculi dicunt pro χύτρειν, κυντρεῖν : pro χυτρεῖν, μυστρεῖν : & pro γωνίᾶν, γωνίων.

Cretenses autem pro διαφανὲς, αὐὲς pro ἀυτὲ, αὐτὸ, pro εἰς τὸν, εἰλὸν: pro ἐλθεῖν, ἐλῶν, pro εἰς χρεῖν, εἰς χρεῖν: pro εἰς τὼ ἀγορὰ, εἰς τὰ ἀγορὰ: pro ὅα, ἅδε: pro ἅσσον, ἁδσσον: pro ἰῶν, ἰῶσ: pro ἰῶδε, ἰῶδ. pro δ' ἀκρᾶς, δ' ὑπ' ὀδυνᾶδος, δ' ὑπ' ἀπτᾶς, δ' ἐρᾶς Θ-: pro δευκυδίης, Στεκρατίης, δυόφρων Θ-. Sed pro κρίνω, κε, ἀγορᾶ, ἐμέων. pro κρίνω, μίμησιν: pro κελδίειν, κέλεται: pro μεταβαλεῖν, κεβάλλειν: pro σοφιὰ ἀχθομαι, μὴ χαίρειε: pro σὺν σοὶ, σὺ σοὶ δὲ: pro δηδὲε, ὄφηιδε: pro χαῖρε, χαίρειν: pro ἐ ἀδίω, σπαδίειν: pro κλίνΘ- κλῖνΘ-: pro σὺ, νύ.

Et pro λέγουσι & εἰς μοῦσι, λέγουσι: & pro τάς, ταύτας : & pro φοῖς, φοῦτ: & pro τοῦτο, τόκε : & pro τῶμε, τάμε : & pro δῆμος, δᾶμος : & pro δτὸν, στὸν denique pro βολὼν, βολᾶν pronunciant.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron : Pindari tamen & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omninò laudatur, quòd non sint poetæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

DE ÆOLICA LINGVA.

LIteram β ipsi ρ attribuit, hoc est, adfert, nempe cùm ipsi ρ subiungitur κ vel τ vel δ. vt βρυπᾶ. pro ῥυπᾶ: βρέκει, pro ῥέκει, βρέδει pro ῥέδει.

Æolica Genitiuos à Nominatiuis in αι diuidit, & per α profert, vt pro νύμφαι, νυμφᾶν: pro θύραι, θυρᾶν: μαιοὶ ἀᾶν, ἐρχομηδίαι, σωλάᾶν, & similia.

Syncopæ Æolum sunt propriæ: fiunt autem in medio, vt ἄμμιν pro ἄμμιον.

Additiones, & syllabæ in subiunctiuis verbis secundarum personarum in σ desinétium, Æolum sunt, vt εἴκασδα pro εἴκηε: & ἐλάθησδα pro ἐλάθῃε.

Additiones τὸ νῦ, ἡ sequente vocali, Æolum sunt, vt χαίωντες pro χάωτες.

In αις monosyllaba nomina diuidit, vt παῖς, δᾶῖς pro παῖς & δαῖς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur : vt μώσα pro μούσα, λειπώσα pro λειπούσα.

Υ pro ο vtitur. Nam pro ὄμιον, ὕμμιον dicit.

Π pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλὲπν pro ἐλεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum. vt pro ἰγάμιν ἰγάῖππι : pro ἐγὼ ναπ. ρ' ἄβλαπτ : pro πιθήκηε, πιθήκαηε : pro πόσσι, πόσσι : pro τοσσοῦτοι, τοσσοῦτον.

Οπ- & ὅσ- πο- commune est, communis enim relatiua duplicat: vt pro ὁπόΘ-, ὁσπιΘ-: & pro ὅσσ-, ὁσΘ-.

Semper ει ᾳ diphthongo ι abiicit si eam sequatur vocalis : vt pro ἈκλῆΘ-, ἈλκῆΘ-.

Π pro μ vtitur: nam dicit pro ὅμμα, πάσσαται.

Secundæ Coniugationis circumflexorum, ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat, vt βοᾶτε, βοᾶτι.

Vocatiuos in ων desinentium Nominatiuor. corripit: vt pro χαλεπῶν, χαλεπῶν: pro μεικρὸ δ' ὦ μεικρὸν: pro δαπλῶν, δᾶπλον.

Æoles confuetudinem habent pro α, ο ponere: vt pro Θάλασσα, Θάλοσσα: pro σπατὸς, σποτὸς: pro ἀτὰρ, ἀτὸρ: pro ἀλλὰ πατὴρ, ἀλλὸ πατὴρ: pro κακὸν ἦτορ, οὐκ ἐθέλουσιν pro σ' ἐθέλεις, σοὶ θέλεε.

Aliquando autem ε vel ι, vt pro κρατέρε, κρατῖρε: pro ὀφίομαι, ὀφίεμαι: pro χαλιὸν χαλεὸν: pro ἀθρῆ, ἀθρεῖ.

Aliquando additum πρ- α τὸν, vt pro νεὸν, ναυὸν: pro ἀθρῆ, αὐθρῆ : pro ἄσυ, αὔλιε.

Pro δ autem ζ, vt pro διαβάλλειν, ζαβάλλειν : pro διδυκτὸς, ζυγὸν, ζυκτὸς.

Pro ε & αι, vt pro κρέας, κρῆς.

Oportet autem cognoscere, quod in quibusdam sed non in omnibus hoc faciunt: literi enim non possit.

Pro ζ autem ponunt δ & σ, vt pro ζιεῖ, σιεῖ: pro ζυγὸν, δυγὸν: pro μελιζεῖ, μελιδεῖ σει.

Pro ᾱ, vel ᾳ, commune est his, atque Dorib. vt vt pro Ἄρης, Ἄρις: pro Ἀχάϊοι, Ἀχαῖοι. in autem pro α: vt pro ἐκκλῶ, ἐκκλῶν : pro αὐλὼν, αὐλὼν: pro ὄλων, ὄλων: pro νύκτες γένατας: pro ἐπίτλω, ἀπίτλω: pro ἀδικῶδα, ἀδικᾶδα.

Pro ϑ, vt pro θλᾶται, φλᾶται.

Pro μ, π vt pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ: pro ὅμωσπα, ὁπωσπα.

Pro ξ ponunt κ & σ. vt pro ξύνΘ-, κοινΘ-: & pro ἑπτὰ ἑπτακα.

Pro ο, υ : vt pro ομφαλὸς, ὀμφαλὸς : pro μύρεται, μύρετ : pro ὅμιον, ὕμμιον.

Interdum & ε, vt pro φοῖ, σὶ, σφῶϊ, Αυτ α vt pro ἔωσα, ἔσα.

Pro μ, μ vtitur: vt pro ἀπαῖς, μαστὸς: pro παῦσα, ἡσθῆναι.
Pro πῖ, σσ: vt pro ἐμπίπλημι, ἐμπίοιεν.
Pro σ, τ: vt pro σύ, τύ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.
Pro τ, σ: vt pro σπεῖλω, ἀσπίλω: pro σπιλάς, ἀσπαλεῖς: pro πέτρα πᾶσι, πέτρασπᾶσι.
Pro υ autem: pro ἐλιπάν, ἰλιπάν: pro ὑλάσθη, ἰλάσθη: pro ὕπαρ, ἔπαρ.
Pro χ, φ. vt pro αὐχένα, αὐφένα.
Pro ψ, σφ. vt pro πελοψ, πέλοπος. pro ἔδαψ, ἔδαπτε.
Et pro φ, vt pro ὄζω, ὄδζω: pro ὄστεα, ὀστέα.
Quæcunque autem per σ diphthongum apud nos efferuntur, ipsi per solùm, geminâtes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex iola duas consonantes, vt pro χάρες, χάρρες: pro ἀμάρυσσε, ἀμάρρυσσε. pro ὀστεολογίας, ὀστολογίας: pro εἰμαται, εἶμμαται: pro ὑμῖν, ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ἄμμες: pro κτίσμα, κτίσσμα: pro ὄσσεσθαι, ἄσσεσθαι.
Et etiam ει diphthongum ſæpe in ει mutant, vt pro ὄνειαρ, ὄνιαρ.
Conſueuerunt autem ipſi vocalibus præponere digamma, vt pro εἶπον, Ϝεῖπον.
Plura autem geminant: vt pro οἵ ποτε, οἵ πποτε: pro σκιλλῶδες, σκιλλῶδδες: pro καὶ σπαπᾶσθαι, καὶ σσπαπᾶσθαι: pro κατέπιεν, κάππιεν: pro ὑπὸ δὲν, ὑππὸδδὲν: pro ὦ ζεὺς δίκ, pro ὦ ζεῦδδίκ.
Incipientibus apud nos ἀ ἐ, ipſi præponunt β vt tenue fiat: vt pro ἄδικος, βάδικος: pro ἐδικάσθης, βεδικάσθης: pro ἐυπήρης, βρυπήρης.
Peculiariter autem quæcunque apud nos aſpirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitone. ὅπῶ, ὅπτε, ὁ ῥαῦ, ὅμως.
Seruant autem tenuitatem in contractionibus. vt pro κεθῆκες, κεπῆκες: pro σφᾶλλ, σσπᾶλλ: pro ἀρολλκυσιν, σσπᾶλκυσιν.
Graui tono efferunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro σσσε, ζοσσ: pro τὸ σὸν, τσὸν: pro ὃ σκῆπτον: pro τὰ σκῆπτα, τσκῆπτα.
Quando autem pronomina proferunt, circunflectunt, vt ἐγώ, pro ἐγὰ.
Circunflectunt in vniuerſum monoſyllaba, vel in ῆς deſinentia, vt ἐπῆς, πῆ, βῆλ: vel in οις, vt χοῖς, ὁοῖς, θεοῖς, βοῦς, νοῦς, χλοῦ, ζωῦς.
Diſſyllaba autem acuto tono apud nos deſinentia, ipſi graui tono proferunt, vt σοφὸς, καλὸς, ὀλίγος, σὲζις, κάπης, δύσεις, ἀκμὴς, ἅπασις, ῥυθμὸς, πρᾶγις, δοῦλος, σκλάβος, χαλὸς.
Aſſolent & appellatiua grauitono afficere, vt εἰρήνη, ἀσχημόσυνη. & proprias, vt Ἀφροδίτη, πειθὼ, Ἑλένα.
Quæcunque nos in ις fœminina per δ declinamus, vt ἀρτέμων δος, ὄνασος, μελωδὸς, illi ſine δ dicunt, vt ἀρτέμις, ὄνησις, μέλωσις.
In ες nomina, quorum vocatiui in ες, illi ſine σ dicunt, vt ὦ σωκράτες, ἀριστόφανες, δημόσθενες.
Et à Genitiuis caſibus σ auferunt, vt σακρίου, διειμάδου, σοφοκλέου.
Pro Accuſatiuo Datiuum aſſimunt in paſſiuis: vt τοῖς θεοῖς, pro τὸν θεοὺς: τοῖς ἀδρώποις, pro τὸν ἀδρώπους. Hoc autem facunt, quia vtuntur ι pro υ.
Accuſatiuum per ας efferût, vt τὰς ἵππους, pro τὸν ἵππους, id quod & Dorum proprium eſt.
Datiuum pluralem adiecto ι faciunt, vt τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quę admodum Dores.
Infinitiua verba ab ιω deſinentibus: Participiis finientia in ῦς, ipſi in ες transferunt, vt νοῦς, νοέῖς, νοέσας, φρονῆς, φρονέῖς, φρόνες: κελεὺς, κελεῖς, κέλες.
Quando Infinitiua apud nos deſinunt in αι, ipſi in ας tranſinutant, vt pro γελᾶν, γέλαις: pro πεινᾶν, πείναις.
In ων terminanti Infinitiua, ipſi per ος proferunt, vt pro ὀρθῶν, ὄρθρος: pro γωλοιῶν, γώλαις: pro χρυσοῦν, χρύσους. Hæc autem omnia grauitono pronuntiant.
Ordinant & η pro ει in Infinitiuis, vt pro φιλεῖν, φίλην: pro κελεῖν, κέλην: pro φρονεῖν, φρόνην.
Verba in ω deſinentia apud nos, pro Indicatiuis optatiua faciût, vt pro νοῶ, νόοιμι: pro φιλῶ, φίλοιμι.
Quæcunque autem Participia acutitona in ας finiunt, per ων apud illos deſinunt: vt πασκικὼς, μερακιὼν, γενοκιὼν. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiã reſpondentes. Dicitur autem apud eos pro χρυσοῦς, χρύσεος: pro ταῦρος, ταύρεος: pro ποῦς, πόδος: pro πάις, παῖδος: pro ἔμπας, ἅπαν, γλῆνας, γλήνεος: pro ἅπλους, ἁπλόους: pro ἁπαλὸς, ἁπαλὸν: pro χέρσος, χέρδος: pro βάσπλον, βάσπλου: pro ἔρωτας, ἔρωτος: pro αὖης, αὔου: pro ὄρθρος, ὄρθρου.
Pro ἰμάτια, ἕρματα: pro ἁ μία, ἑά: pro ὦθεν, ὑφαὰ: pro ἰκνὴ & αὐδυὴς, αὔδως: pro ἐγὼ, ἐγών: pro σὺ, τύ: pro ἡμεῖς, ἄμμες: pro ὑμεῖς, ἄμμες: pro ὑδωδὴς, ὑπόδης. pro ὄλεσσα, ἔτεσσα. Vtitur autem ea Alcæus & Sappho.

FINIS.

EX PLVTARCHO EXCEPTA, DE DIALECTIS, ET HOMERICO EARVM VSV.

VARIA dictione vſus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poematis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἀκκεῖα (quæ peruam familiaris eſt breuitati ſtudentibus) vſus eſt, pro δᾶλλα dicens δᾶλ, vt hîc, ἄλλα ϝοὶ δᾶ Ἀφαιοὶ πόλεται. & pro ὅπῶ, vt, ὅμοι, ἅπαξ ἑκαστα γιγνόμ. & pro ὅπσσα, ἅῤ, ὁ quidem in ος vero & σ in cognatam ipſius literam, nimirum ῤ, mutando. Denique pro ὄφρα, ὄφρ, vt, Ἡδὲ γὰρ μὲ ὄφρ τὸν Ὀδυσσέα ἐρύσσω, & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit δ τερσαίνε pro ὁμόστεγος, & ὀλέτας pro ὁμοστεῖς, & ὀσπέτεσσι pro ὁμοπάτεσσι. item ῥφεῖς pro πρέμεις, & τῶν pro πρῶν. Eorundem Dorienſium eſt & literas tranſponere, vt quum pro κράσπεδα, κάρπισοι dicunt.
Æolum verò τὰ συγκοπῆ in compoſitis vtitur, καθέδρα δ' ἔθηκε dicens, pro κατέδρα δ' ἔθηκε, & ἐβδάλοντο pro ἐπέβαλοντο. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ειδ diphthongũ deſinentes. Æoles per ε efferunt, vt ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει. quę morem ſequntus Homerus aiç, δίδη μάχῃσιν λύσσα, pro ἔδει, quod eſt, ἐδίδμει, ligabat. Et

Τῶι μὲν ἔπ' ἀτὰρ αὐτὰρ ἔπειτα μετ' ἀλλήλοισιν ἀγορὴν ἀείρων.

Eorum eſt & commutare ε in δ, ac pro ἔσμι dicere ὄῤμι, & ἔδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdam vocibus vtuntur. vt quum pro ὄνομα, ὄνυμα dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ ου ſyllabam adiiciunt, pro ἔφης, ἐφησθα, & pro ἐρῆς, ἐρῆσθα dicêdo. Porro conſonantium duplicationem alij Dorienſibus, alij Æolibus tribuunt. quale eſt illud, ὄππατα πορφύρεα, ὄππατος τέλλεται ἠέλιος.
Ionum autem proprietatem obſeruat, dum τῷ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus vtitur veluti, quum βῆ dicit pro ἔβη, & ἄδυσαν pro ἔδυσαν, ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quibus & præſens & auferre ε in voce ἱστὶ & ἴημι. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis ε addit, vt quum pro πλῆσι, ἐπλήσθησι, & pro κλέῃ, κλέῃσι dicit, necnon datiuis eandem adiicit, δύῃσι & ὅλῃσι dicens. Ad hæc dum ποιῶσιν pro τὸ δόμεν, & νοῶσιν pro νόσαι, & κενὸν pro κεινὸν, & μείων pro μέιων effert. Denique & α quum producitum facit, ἠι in ᾶτ mutat, vt Ἠμπλάθιον, pro Ἡμπλάθιαν, Ἀδιωῦ. Accidit autem nonnunquam vt contra ι in α mutantes, pro λευκοῖσι, λευκασμῖσι dicant. Inſuper & circunflexa ita per διάῤῥοιαν efferunt, pro φρενῶν, φρονῖσι, & pro νῶν dicentes νοῦν. Eodem modo & genitiuos in ους deſinentes proferunt, vt Διομήδεω, Καπανέω, pro Διομήδους, Καπανέως, & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Νεστόρων, denique & pluriales nominum neutrius generis rectos in ν deſinentes, vt σάκεα, μέλεα. idémque de eiuſdem numeri genitiuis iudicii. Cæterùm hoc eis proprium eſt, vt τετρήκατα & ſimilia dicant.
Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vſurpant, ita & ipſe Πλωτίνος & χῶρος dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam ſyllabam efficere, vt pro τὸ ἔπος τοῦπος, pro τὸ ἱμάτιον ἱματάριον. quibus hoc (Homeri) eſt ſimile, φάσθαι δ' ἔσσεσθ' ἀλλοτε ἄλλος. ſic πόδα λωποδύτην, pro λωποδύτας. Atticum quoque eſt ex huiuſmodi optatiuis κ tollere, δικοίης, δικεῖς, τιμοίης, τιμᾶς, ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, ὄμοι ὃ σκαιὸς ἔπτ' ἐκχέοιτο Atticum eſt etiam hoc, Οἱ πλοῦτος, κακώσεις, παῦροι δ' ἐπ πασεῖς ἀρέσουσι, quod nos κακώσεις & ἀρέσεις dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per διάῤῥοιαν efferre, βοὸς ἐρυθρὸς, vt in hoc, βοὸς ἀδεσπανισμένοιο, & ἐρυθρὸς ὀφθαλμὸς. Et illud Attice dictum eſt, νῦν τὰ μὲν θεοῖσι ὑκήνυσι ἐέοντες, τὰ δ' ἀνήνυσι, ὀμυοῦσι. Præterea & breues vocales Attici ex vertiv abiiciût, vt pro λάετ' ἀπὸ λοῦσ' ἀφ' ὁσίου, ὁσίῳ, ad quem modum & pro ἐνὶ ἐν dicunt. Eorundem eſt dicere ἐὰν, ἢν & ἐὰν πάθω, ex abundanti addentium ν, vnde etiam eſt ἐνοχλεῖ. Eliduntur etiam ι, quum pro πόσις πόσ' & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt. Sic vero & illud habet, σφὼ δ' ἐκλ' ὀδυσῆα. Denique in datiuis inſurum deſinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his, κλισίῃ, γόνῃσι, σπέῃ. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur ἔσω & ὑπόσθεν, pro ἔσωτας & ὑπόσθασε. Eiuſdem conſuetudinis eſt quod optatiuos pro præteritis indicatiuorum vſurpant, qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua maſculine coniungunt, vt τὰ χεῖρε, ὦ γυναῖκε. quod & Platoni familiare eſt, ἄρρητε ἐγέννητε, & ἐν σοφὲ γυναῖ, & ὦ ἄνδρες. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit, Οὐκ ἄρ' ἐφ' ὑμετέρῃ ἀγελείῃ

ἐχέτω πλοῦτον κεφαλῆς· & Ἥνεκ Ἀθηναίη κάλλιον ἔδωκε δόμεναι. Porrò quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poeta dicit, ἀλλ' ἄγ' εἶσόμεσθα Μοῦσ' ἀνδρῶν ἀνδραίμων, Atticam consuetudinem refert: & quando ait, ἀθρήσαι δὲ σκοπέλους, & θέμεν ἢ κρητῆρα· δῦκε δίκας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquam peregrinis, vt sunt prædictæ, aliquando verò priscis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & usuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπὶς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCERPTA DE TROPIS, ET Homerico eorum vsu.

ÆTERVM quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucundior fit: & ver borum quidem immutatio, tropus, sententiarum autem schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero præteremissum sit, nûmve aliud quiddam à posteris inuentum fit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris est. Nonerat enim priscam nominum originẽ, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retulissent, vt quum dicerẽt φυσᾶν, & φοίβειν, & βρεττανᾶν, & quæ istis sunt similia. Vnde & ipse quidem nomina prius non extantia ita finxit, vt conformia essent rebus per ipsa significatis: cuiusmodi sunt hæc, δοῦπος, ἄορ & ξίφος, & βόμβος, κὸμβορυχ, & σίζε, aliáque istiusmodi, quibus nemo significantiora inuenerit. Et rursus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, vt quum dicit φλόγμα κακὸν φορέεσκε (id est, malum incendium ferens) efficaciam in cõflagrando significans: & dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est, ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est, κακοτῦσιν ὀπάζας. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τῶν κακῶν τύπτουσαμάστιγας. Denique (vt summatim omnia complectar) multa verborum nouitate multa eum licentiæ vsus est, alia quidẽ præter consuetudinem immutans, aliaverò eam ab causam insigniora reddens, vt orationi decus & magnificentiã adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ proprie & suo loco subiectis accommodata, vim propriis nominibus equipollentem habent, vt quum singulis duis singulas appellationes attribuit, louem μητίοντα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπ' ὠκυπόρων, & Apollinem φοῖβον vocãs. Iam absoluta ὀνοματοποιΐα, aliosque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ vsum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poetam est, vbi ait σκοινὰ χρυσείω (id est, catenam auream) σκοινὰ namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αὐχένιον κυνέην, liquidem galea apud eum κυνὴ appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen fortira est quod rem à propria significatione in aliam, cum conueniente vtrinque rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, vt illud,

Ἦκαν Σπερχειὸς κρυοεἰς ὄρεσ & μεγάλοιο. id est,
Contulit huc fracto se magni vertice montis. &
Νῆσοι Ἠγίλειαι τόσσαι ἔασι μέλαιναι, id est,
Insula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non solùm speciosiorem, verùm etiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt ὁ Ἥγ' ἑταῖρος ἦ ἰοὶὼ & ὑπὸ κυμοτομὸν ὦρσε, Cęruleæ nauis sic est auriga loquutus) pro ναύτης, nauta. & βῆ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, (id est, Iuit ad Atridem pastorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νίατο ἴδηεσ (i. sub extremũ Idę pedem) pro τῶν ὑπαὶ ῥεαις, radices. Et ὄδαξ ἀνέρες (vber agri) pro τὰ γόνιμα, fertilitas. Aliæ ecõtra ab inanimatis ad animata, veluti σὸ ἔρκος νύπιε ἔσσο, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν. Postremò ab inanimatis ad inanimata, vt σφῶϊν πυρὸς αἰόλου (id est semen ignis feruans) pro γόνιμον ἀχώλι. Porrò sicuti nominum ita & verborum transitiones apud eum sunt, quale est Ἥτοι μὲν ἀπὸ κρηθμοῖο πέλει τέλαμων, (i. littora nanque hoant, fe riente salo atque procellis) pro κλύζουσι, sonant.

Alius deinde tropus (quæ μετώνυμία vocatur) fit quando per cognominationem res diuersa significatur. vt, κῶον δ' αὖ νησοῖσι θεσπεσίοις ἐνέπω, insulas enim quæ propriè appellantur ἐξοχὴν significare vult, siquidem ὄνομ & ὄξυ idem declarant. Ὀξὺ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tenuis in tenuitatem, istiusmodi & hoc est, ἀγκὼ δ' ὀδόντα ὀξύτατοι.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur: est que simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt σφῶϊ τ' ἐν & ἐὐκτιμένη βόας αὖας, (id est, ad murum bene structum boues torridos) bo im nanque appellatione coriũ ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum: vt τοῖσι δ' ἀὐ κεφαλὴ πυδέη (id est, huiusmodi autem caput desidero) nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro pulchra, λιπαρὴν & dicit, (id est, Candidis vlnis prædita) & pro Bene armati, ἐὐκνήμιδες, (id est, Bene ocreati.) Aut ab vno multi, vt quando ita de solo Vlysse dicit, ὑπὸ πρύμνῃ ἡμένη κεκαλυμμένος ὄθονῃσι. (id est, Postquam Troiæ sacrum oppidum deuastauit) neque enim ille solus, sed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. E contra ex multis vnum, vt σπάσθε & ἰὼ ἑταῖροι, pro σπᾶσθε. Præterea ex specie genus, vt μορμύρω δ' ὠδυνὴν & βοτὸν, marmor nanque saxi species est. Aut econtra, ex genere speciem intelligimus. vt, Οὐ γάρ πω γνάμψας ὑπείρονα μυθήσασθε, (quidem non quasuis ὄρνιθας (id est aues) sed augurales tantùm dicere vult. Ad hæc ex adiunctis effectum rei, vt Πάνδαρος, ὃν ῥ' αὐτὸς Ἀπόλλων ὤπασε τόξα ἑκάεργος (Pandarus, huic dono dedit arcum Ibabus Apollo) arcus enim nomine iaculandi peri iam notat. Et ἐξ ὀφθαλμῶν ἀκαμαντόδυμος, (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et πᾶν παυσίμεσι σὺν ζυγὸν, (id est, Tota die iugum moluebant) ex accidenti nanque in priori exẽplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens, vt λόσε σωϊδωϊδὸν ἐλάων, (id est, Virgineam soluit zonam) ex eo nanque sequitur quòd vitiaturit. Et contrà, ex consequenti præcedens. vt quando pro φονεύειν (id est, occidere) ἐναίζειν dicit, id est, spoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat. quale est apud eundem.

Ἦμος δ' ὀπώρη διάπυρος βουλοτομοῖσι, id est,
Ast inuenes terræ Cererem concredere pergunt.

Triticum namque fructum designat, quem sic à deo Δήμητερ (id est, Cereris) inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπάσ' ἄγχια δ' ἄμφ' ἔμπιπτε, χάσε ἐπὶ μέγα Ἥφαιστον.

id est, Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἥφαιστος (id est, Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine iam dictis & hoc est, σὺ δ' αὖτε κύων ὀχέεσκε κατ' ἄστυ. (id est, qui meam chœnicem attigerit) ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus αἰτιοποιὸς vocatur, & fit quum epitheton aut consignificatiuum pro proprio nomine accipitur: vt,

Παλλὰς δ' ἐξαῦτις ἀνεστρεφε νόημα πολύφρον, id est,
Æacides Atriden rursus voce petulca lacreputit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rursus, Θαῦμα Τρῶας ἰδεῖν φίλον ἠδὲ τοκῆας. id est,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara.

Et alibi,

φίλε & αὐσηρέ μοι. (i. Phœbus intonsus) illic enim Mineruã hic verò Apollinem denotat.

Est & ἀντίφρασις, dictio quæ contrarium quàm præ se fert, significat. vt in hoc,

Οὐδέ πω ὧδε τό γε ἰδὼν γηθήσειν Ἀχιλῆα.

id est,
Hos vbi conspexit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quòd in his conspectis indoluerit.

Est & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. vt,

Αὐτὰρ ὅ γ' εἰς ἓπτα χρυσάμπυκα μῶλον ἐκὰς Ἐνοσίδη.

id est,
Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim in quo κατέβαινον, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑπὸ τερμιόεσσα δοκὸς ἐφῖκτο ἄϋσεν, (id est, Totus enim gladius sanguine incaluit.) Per hoc enim maiorem emphasin ostendit, quòd ait enserm adeo sanguine tinctum fuisse vt incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero fiẽri sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO EORVM VSV, ex eodem Plutarcho.

IDEAMVS autem num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα (hoc est figuræ) appellantur, ipse quoque Homerus primus inuenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vtilitatis gratia secùdum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stylum grauiorem efficit. Vtilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμὸν, nonnunquam metri causa vtitur, vt in hoc,

Χρυσοῦ ϑ' ἑπτάτας ὀβριμοεργὸς ἀνδρὸς τάλαντα. id est,
Auri autem appendens Vlyssides decem tota talenta.

Vox enim πάντα nihil ad sensum faciens, adiicitur. Est etiam quando ornatus causa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ τὸ Τυφωέος Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id est,
Certè omnino mortuus est Menœtij strenuus filius.

Vox namque μάλα Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, vt quum dicit ὑπὸ Ἀχαιῶν pro Achæis, (filios Græcorum pro Græcos) & βίλλιν Ἡρακλείαν pro Herculeam, (vim Herculeam, prò Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetâ structuram inuertit: & dictionem in medio interponit: quę figura ὑπέρβατὸν vocatur. vt in hoc,

Αἰμύονες, οἳ τε τὰ πάρ πάσσαντο ὑδὸν δὲ,

pro eo quod est, πάσσαντο πάρ ὑδὸν δὲ: ac dictionem quidem sic transponit per ὑπέρβατὸν. Aliquando verò totam orationẽ: vt in hoc,

- Ἀργεῖοι ϑ μὲν' ἴαχον, ἀμφὶ ϑ' ἕπεσ
Σμερδαλέον κονέοντο κύδιμον ἀμφ' Ἀχιλῆι,
Μῦσοί τ' ἱππάρμοσται Ὀδυσσεῦ ϑεοειδὲς.

Ordo namque orationis est, Ἀργεῖοι ϑ μὲν' ἴαχον, μῦσοί τ' ἱππάρμοσται Ὀδυσσεῦ ϑεοειδὲς.

Eiusdem speciei figura est quæ παρομολὼ vocatur, & fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interferuntur: quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil deceedit. vt est illud,

Νὴ μὰ τόδε σκῆπτρον, τῷ μὴν ἔτι φύλλα καὶ ἴξυες
Φύσουσ', ἐπειδὴ πρῶτα τμηλὸν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν,
Οὐδ' αὖ θηλήσει· περὶ γὰρ δὴ χαλκὸς ἔλαψε. id est,
Juro per hoc sceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, postquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius ferrum circum vndique rasit.

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ῥα τοι Ἀχιλλῆι, τοῦ πάϊς ἔμμ' ἔφατο ἔμμεν Ἀχαιῶν. id est,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum & παλιλλογία. hoc est, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quę figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur. quale est,

Τοῦδ' ἐγὼ αἴτ' ἂν εἶπω, ἢ ἐς πυρὸς χεῖρας ἐοῦσαν,
Εἰ πυρὶ χεῖρες ἴασι, μάλ' ὦκα σὺν σθένει ἑῷ. id est,
Hunc aduersus eo, quamuis fit flammea dextra.
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interferuntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: vt in hoc,

Ἀλλ' ἐ μὲν Αἰθίοπας μετελήλατ' ἐπὶ πρὸ τ' ὄβριμος
Αἰθίοπας, τεὶ σφῶϊ ἀνδιάπαισ' ἐφέπουσι δῖοι. id est,
Ille quidem Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem mouet.

Eiusdem generis est & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur. cuius exemplum apud poetam hoc est.

Πέρσαι δ' αὖ Σύμηϑεν ἄγε πρέσ τῆσε εἴσατ,
Πέρσαι Ἀγλαΐης ὑὸς Χαρπίου ἠΰκόμοιο,
Πέρσαι, ὃς κάλλιστος ἐπὶ χθονὶ δῖαν ἔλασσεν. id est,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipse,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Est quæ similiter & hęc figura affectui mouendo & suauiloquẽtiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad vtrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: vt in illo,

Κύπρι τε βροτολοιγὲ, Ἔρις τ' ἀμάιμων μενεαίνη,
Ἦμὲν ὑγχοσπλαγχνίη ὁμοιάδα δριδήπτορε,
Κρὶς δ' ἐν παλάμῃσι πολεμον ἔγχος ἐνωμᾷ. id est,
Mars homicida, dea & Contentio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa.
Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces sono similes desinunt, eadem in fine syllabas habentia. vt est,

Χρυσέοις παρέπεπτο φαέϑων, δῖόλυτα ϑ' ὑπάσσεν. Et in illo,
Οὐλυμπιὰς δ' ἔϑεσ φασι ϑυώδεα δ' ἀστερόεντ' ἐ αὐτὴ
Ἐμμεμαυῖ' ἔτ' ἀνίει πυρὸς αἰϑομένοιο, ἔτ' ἀπὸ δ' ὀμβρον
Δίδυσκε ϑεσπεσίοις ὑετοῖσι κατα, κλύζ μαλ' ἀϑρόα
Πᾶσ πατα μὲν ἐφέπ ϑ', χλόη δ' ἐπὶ ἔβρυε ἀμφὶ δ' ἐφύλλ ὄρεσιν ὕλαι.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu mẽbra desinunt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον proprię nuncupatur. quale est,

Ἦ τὸν ἔβησε τῷ μετιόντα δέδυκεν,
Πατρὸς ἐκ γαλκοφώρεϊ ἀφὶ νιὸν ἔχοντα ϑράσσων.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm specimen industriæ suæ circa cõpositionem dedit, quod sæpenumero duabus etiam figuris in illdem verbibus est vsus nimirum τὸ ἐπαναφορᾷ & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Ἐν ὑμῖ τις ὄϊσϑω ϑεὸς ἔδεισε, οὓ δ' ἀσπίδα ϑέσϑε.
Εἰ δὲ τε; ἴσ τοισιν ἀείσεται ὅστ' ἐκ ἀκυπόδοισι.

Sub his illud schema continetur quod παρεμπτὸν appellatur, sitque ex duabus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Huius verò Homerum primum autorem esse constat, qui dixit.

Αἰδὼς δὲν μὲν ἀνέρα δύναται ἐ ὀνήσαι,
Μιμνῆσϑαι δ' ὀϊζῦος ἐφ, φειδωλὴ τε φ' ἱκάνει.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porrò eandem gratiam & παρομοιάζει habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spatio interiecto subiungitur: quale est hoc,

Οὐδ' ἂν ἐγὼ νῦν ἄρξαμενος ποϑεν, κεκτεγέοις Δυκάονος.

Et illud,

Τὸν δ' ἐν πρῶτ' ϑ' ὀνόμ' ἐπιμάϑειν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum e numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet: quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νυσὶ πόλεις ἀνδρῶν ἀπ' ἀκάπας ὠδρήσαμεν,
Πλεῖες δ' ἐ' ἔλϑοις φυλ.

Deest enim ἀκαπάτῳ (i. vastatæ) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (i. defectum) dicitur.

Ἐξ οἴσιος ἀέρσ ϑ' ἁμαλιάδαι πᾶσι πάσηται.

Deest enim verbum ἔϑι. Item hoc,

Ὅ πόσι τ' ἀμφ' ϑ' μεγαλήτορε Λίνείαο. Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiusmodi.

Tale est etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι (id est, coniunctiones) orationem coniungentes, quòd non solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectu plenæ. quale est illud,

Ἴσωμεν, ἀς ὑκόλλιες, φιλὸν ἀρυμὸ, φιλέμεν Ὀδυσσεῦ.
Ἐὺ ἐφεμεν· ἐν βίοϑησι τετυγμένα μᾶλλ' ἀσώματα Κίρκης.

In his enim & coniunctio exempta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod Ἀναπάπαυσιν appellatur, siue ὀκνησιν: quum consuetam structura fit ὀκνησις, id est, diuersa ratio diuque varia: vt ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀκαιρολόγος, id est, inconsequens, sed relatio ad peculiare qui idp iam habet ἀκολουϑίαν, id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur. quale est πλοῦς, ἡ πλοῦς, ἡ πλόος, pro πλοῦ. Et ϑῆλυς ἔτερα, pro ϑήλεια. Veteribus namque familiare fuit, masculinis pro fœminis etiam vti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quam epitheto vtendum fuit, quod est extra corpus cuius mentio fiebat. Illa namque circa corpus versantur, ὃ μὲν γὰρ, δὲ ἡ μεγάλη, id est, magnus & magna, item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ, id est, pulcher & pulchra, & huiusmodi. Extra corpus autem, vt ὁ ὄλβιος, id est, gloriosus, & δυτυχὴς, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita vtrique generi

neri communia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœminino nomine communi subiungitur, aut participium, masculinum prænualet: vt in hoc,

Παῦσανιας τε καὶ Δῖππος ἀπαλὰ φρυάσσοντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur: quale est,

-ὑ̓ς δ' ὃ τε κίονας αἴθης
Μακρός.

Sæpenumero autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

Δαῖφρόν τε ἰὼ καὶ τύνον φίλ' ἐπὶ τῷ δ' ἴδ' ὠμω.

Quum enim nomen τύνον neutrius sit generis, ei subiunxit masculinum φίλ', vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τί δ' ἀλαλὸν τύνον' ἐμὸν κ' ἀνάρειο, κηδιόθεν αὖθ'.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦ δα σ' ὀΐω ψυχὴ Θεσσαλὸν Τειρεσίαο,

Σκηπτοῦχον.

Participium nanque ἔχων (id est, tenens) non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est, ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

Πᾶσιν ἐρίνθη θυμὸς ὀλίσθειν ἢ φάλαγγες

Ἐκπάγλως· ὧδ' ἔφατ' ἀσπὶς ἀριμάντα Πολίτην.

Illud enim ἐκπάγλως non cum φάλαγγες est construendum, sed cum (subaudito) ὦῤῥησε, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: vt quū dicit,

-τοφίλα δ' ἄμυν' ἀμφιβίβλητον Κυκλῆνα μὴ δ' ἔπεσι ἠδυεῖ.

Quum enim τοφίλα & τὸφ' eiusdem significationis sint, & antè vsus esset nomine τοφίλα, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo τὸφ' subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus,

Τὸν δ' ἐς τ' ἀριδηον πεπτεῶτα' ὑ̓ψηκε πελεύ,

Χλωπὸν, ὃ γεγάασι, βοῶν κύκνων ἀδυεπῶν δίφρια,

Ἐνδεκα μὲν δίδυμα πορθήτειρα κραιπνὸ ἄμυμα στυρὸν ἐοντα.

Etenim quum generale auium nomen in neutro genere præmisisset, (τὰ πετεινὰ) ac deinde illarum species in masculino subiunxisset, rursus neutraliter infert, κλαγγηδὸν ἀσσηκὸς ἴσαν: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

Non solùm autem genus, sed & numerum poeta sæpe commutat, veluti quum dicit,

-ὃ πληθὺς ἠγερέθετ' ἠΰκομοι Ἀχαιοὶ Ἀντίοντο.

Præpositio enim singulari, pluralem subiunxit, dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit. nanque (πληθὺς i. multitudo) appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porro simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subiungitur: vt in hoc,

-οἱ δ' ἀλαλήμενοι ἀκρὶ Ἴ̓δῃ χουτες, Πείσοσι πᾶς πίσασα.

Dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δ' Πύλιοι Νηλῆϊ Θ- ἐυπτίλῳσι σπολιῆτ σφ

Ἴ̓ξον τ' ἐπὶ δ' ὄϊν Διὶ δεκάεσσι ἱερὰ ἐκ' ἴξον.

Pylij nanque intelliguntur.

Fit apud eum & casuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτοὶ δ' αὖτε θυσὶ' Κρημνοιναῖσι πορῶν, &c

περιλαγάρτα Ζεύς. &c,

Δὸς φίλ Θ-, ὑ̓γρὰ μοι δυλέτες ὀφθαλμοῖς Θ- Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & Datiuus in huiusmodi commutantur,

Τρασὶ μὲν σκοπιαζήσιν Ἀλείοισιν Θ- Θεσσαλὸς ἠνορέη τε πρὸ πάντων.

Et vicissim, ἢ' ἀυτὸ τὸ πάντων τὸ αὐξ' αὐτῷ Θ- γλαφυρῷσιν, pro αὐξ' αὐτῇ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, & pleraque masculina ac fœminina, tres istos casus similes habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit, vt Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis inuenire quis possit. vt in hoc, ὄτε σταθμῷσι πεδίοιο. & in hoc, διὰ φρενοσὶ πεδίοιο, quod perinde est atque ἐ̓φ' ὧν διὰ τῶν πεδίων.

Bellè autem & casuum permutatio apud illum se habet, in vi triusque poematis exordio, in quibus præposito accusatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ,

-ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item,

Ἀνδ' ἐμὲ μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη.

Est etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν εἷς μοι βροτὸς εἶσι.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ ὠὴ κατὰ μοῖρ' ὑπερβασίαι Κρονίωνι.

Ἦ μοι τῷ ὄφελ' ἔπειτα ἰὼ ἀκοιτις ἔμεναι

Ἀργείου, Τρώεσσι φόνου κ' ἤδεν φέρτερος,

Ἀσχαλόων· ὄτε δὴ ἐ̓μείσατο σῶμα φίλιον.

Huic simile est & illud,

-ὃ δὲ σκαλαῖῳσι πεπεδ Θαι,

-δίμοφα δ' ἐ̓χώσα φάσει.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Siquis enim participia in verba dissoluat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀσχαλᾶσθαι idem valet quod ἄσχαλον ἔ̓ναι & πεπεδῆσθαι idem quod πέπεδε. His & illa sunt affinia,

Οἱ δ' ὧδε σκάπτουσι, μάλ' ἱμερόεν ἔρυμὸ ἠκαιέ.

Item:

Τὼ δ' ἀκέοντε θύεσκον, ὑμᾶς μ' ἔκλυον Ἀχαιῶν

Ἠ' ὑ̓ρὸ δ' ὃς Τρώων ὁμιλῶν κλέ.

Nō enim ratione earet siquis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum casum præponat, & eo quod ipsorum vtriq; cōmune est, obseruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferre, nemini obscurum est. Denique est & vbi casu communi præposito, sermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἄμφω δ' ἐζομένω, γεραιέτερος δὲν Οδυσσεύς.

Nominum autem species immutat, dum sæpenumero comparatiuum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, vsurpat, vt σάκεσφι δ' ἔ̓ν κλονέοντο.

Nonnunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo: sicuti hoc ὀκριόεντος Κιντέλοιο. Tallis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo sumptus fuerit: vt,

Θαρσαλέω υἱὸς Δύομεδος ὄτε Τρώεσσι μάχεσθαι pro μάχε. Aut indicatiui pro optatiu. vt,

Πληθὺς δ' ἐκ καλύβῃ μυθέσασθ', ἢ δ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναμι.

Et vicissim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καὶ νύ κε τὸ Σ' ὄλοιτο Κρόνε, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: vt in hoc,

Τῶν δ' ἐγὼ ἠμύσω φάε μιν χ' ὑπὸ ζόφον ἐσσεῖσι, pro ὑποδύσομαι: Aut pro præterito: vt,

Ἐνδ' ἐπὶ πλωεῖ ἔσαν ἐσπόμενοι, πολὺ δ' ὕδωρ.

Καλὸν ὑπεκπορέει pro ὑπέρε.

Aut futurum pro præsentis: vt

Οἱ μὲν δυσμενέεσσιν ἀρώσιθ' οἱ δ' ἀλίεσσι.

Aut pro præterito,

Δαῖδαν ὡς δὲ πάσι τε θεὸς μιγῆσι ἔπηρ, pro ἔπη.

Quinetiam diatheses (verborum, sæpius mutatur, & passiua aut media pro actiuis ponuntur: vt eluti,

Ἔκλυτο δ' ἐκ καλοῦ μάχε ἔ̓ξε Θ-, ἄλλα.

Item,

Κεκορυθμένος Θ- Αἴσε, pro ὁπλίσ.

Vicissimque actiuum pro passiuo vsurpatur: vt,

Δώμασι πάσσασθε χρυσείοισι, pro ἐνῄσθαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat, veluti in familiari sermone quum quis de se ipso loquitur: veluti,

Τὸν δὲ οὐδὲ τοι γε δικὸ Σύμαιο διὲ εἶπ' ἐ̓μῶν, pro ἐμοῦ.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque vno eodemque modo: sic,

Ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐς Ὄλυμπον,

Σοὶ τ' ἤδη ἵσταντο καὶ ἐμὶ ὑμῖν ἐμάχεσθ Θ-.

Multi nanque quum dij essent, (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit & ἵσταντο καὶ ἐμάχεσθε.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab alteta ad alteram transitio quod Σπρεσσεν propriè nominatur, atque per mimesin auditorem mouet & delectat, cuiusmodi hoc est,

Ἔκταν δ' Τρώεσσιν ἐπώνυμα ἔργ' ὀνόσας,

Νωιτὸν ὅτ' ἐκ δυλιχοῖο, τόθ' ἦ τ' ἔνασα βοῶπις·

Οἱ δ' ὡς τε γὰρ ἀσκελέως ὑπὸ τύπανα τείνοντο.

id est,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad

Naues, exuuiasque finant vt quisque cruentas

Quem verò taribus eurnam procul ire relictis.

A narratione nanque transpositum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῷ Σπρεσσεν sæpe vtitur. vt,

Ἀρῆϊφι Πολίτ- ψ' μιχθὲν ἀκόντιον Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin,mu tatione personarum vtitur: sicuti in illo,

-ἦδὲ σιωπᾷ ἠὲ κἀκὸς ἀγορεύεαδαι
Νικᾷ χρεῖος ἐξ ἐπὶ μῦθοι πολὺ μᾶλλα ἔπεα.
Ἀφείδη,σὺ δ᾽ ὦ πρὶν ἔχων ἀγορᾶσι μέσῃσι βαλλὼ,
Αὖ᾽ ἰχνὺ Ἀργείοισι κρατερὰς ὑφαίνος.

id est,

Reuera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis,quibus haud curæ sunt bellica facta
Aſt Atrida,prius veluti consultus etas,nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Est & alia ὑποτροφὴ ſpecies huiusmodi.

Τυδείδη δ᾽ ὦκα μὰ γνοῖης ποτίφρασι μητίν.

Ponitur enim pro ὡκ ἂν γνοίη.

Ἐς rursum,

-ὀδ᾽ μὴ ἤδεῖα κὸπ κρηπῖδες ἐὸ δόδεε
Θεσσεσθαι,τὰ᾽ μὲ ἄνοι ὑπορῄσαι φίλοι ἦεν.

Participijs quoque loco verborum vtitur:vt in hoc,

εἰὶ κἀκὰ Καρικὴν βεβροῦφθαι,pro βρύεται.

Hoc item,

Εἰ᾽ οἷ᾽ γ᾽ εἰσίλασε καὶ ὠρὶν εἰδότες.pro ὠρὶν εἰδέναι.

Articulos quoque sæpe commutat,pro posſtpoſitiuis præpoſitiuos vſurpans:veluti,

Τοὶς ἅπαξ ξυρὸν φύλιμὸν Ἄδης ἀ πολλύει.

Item,

Θώρηχ᾽ ἰῶὸι ἐσάλλοιτο πεπῖδες ὑπαῖρες. quod viceuerſa etiam accidit.

Præpoſitiones quoque ad hunc modum commutare ſolet. vt,

Χαῖρε δὲ μοῦ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item,

Νοῦσοι ἀὰὰ φορεῖν ὄρση κελεύει.

Similiter & præpoſitioni caſum nominis non proprium infert, vt in iſto,

Μὴ πως ἢ διὰ νύκτα μάρτηήσασι μᾶχ᾽ ἰόντας,pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpoſitiones aufert:vt,

Τὸς δ᾽ κεῖτ᾽ ἀχεῶν,pro ὠδὲ ἔκ.

Item,

-πομπὶν μὲν ἔπι μὴ ἔσσι,pro ὀπίσσω.

Ad hũc modum & alias præpoſitiones partim commutat, partim tollit.

Aduerbia etiam quædam mutat,dum iis quæ ad locum ſignificant,in loco,& de loco,indifferenter vtitur:vt,

Τ Ἰωνοὶ δ᾽ ἐτάρασε κρατέρον,pro κρατέρωσε.

Item,

Αἷες δ᾽ ἐρύσσαν ἄλοσε,pro ἑρύσι.

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale eſt,

-Ἕλλη δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔμιννε χόλον δ᾽ ἀλέεινε γυναικὸς,pro χόλον γὸ ἀλέεσθε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis ſchemata ſunt, quibus non ſolùm poetæ,verùm etiam orationis ſolùtæ ſcriptores vſi ſunt.

Cæterum & ſchematum ſententiæ ſpecies multæ apud illum ſunt : qualis eſt & σφενωφώνησις,quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: ſicut in hoc,

Ἡ τοι ὁ ὑσσόμενα φρονέων γεύσεσθαι μέλεων.

Item,

Οἰσφόνησε.quale eſt,οἰχ ὧδε δὴ τελεῖσθαι ἔγνω.

Eſt & φορτικοτοιὸς apud eum frequens & varia.multas enim & diuerſas perſonas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit:perſonas vero etiam quæ non ſunt, interdum fingit.vt,

Ἥκα μὲν ὀμαζεῖ χῆρον ἱσταλάτε Πηλεί.

Eſt autem(apud eum)& διαγώνισις, accurata tractatio rerum aut factarum,aut quæ fiunt, aut futurarum, vt id quod dicitur,euidentius reddat. veluti hîc.

Ἀ᾽ ἐρᾳε μὲν κτείνεσι,πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμφιβαίνει,
Τύκτα δ᾽ τ᾽ ὄφρα ἀγρυσι,βαβυζώσι τε γωμφάκας.

id eſt,

Sternunt Marte viros,vrbem depaſcitur ignis,
Aſt alij abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam miſericordiam,

Δύσμορος,οὐδὲ πατηρ Κρονίδης Ἠλὶ γάρεθ᾽ ὕδωρ
Αἴσηρὸν ἀχαλὴν φθίσει κακὸ πολλ᾽ ὀπιδύνᾳ,
Τῶὶ τ᾽ ὀλυμβίοις,ἐλκυδνοῖσί τε θύγατρας,
Καὶ δειλαίοις κεκριμμένοις ἠ νηπια τέκνα
Βαλλούσιμα φορτὶ χαλῷ,ὁὲ αγὲ δὲ ἐύσσπα,
Ἐλκομένῃσι τε νυοὶ ὀλοῖς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν,

Hoc eſt,

Me miſerum,extrema cui triſtia fata ſenecta.
Iuppiter imminet,quem cernere tanta coegit
Torque mala,occiſos natos,raptaſque puellas,
Pollutos thalamos,alliſos denique terræ
Infantes,ardente feri certamine Martis,
Atque nurus ipſas abductas hoſte Pelaſgo.

Eſt & εἰρωνεία apud eum,ſermo per contrarium (cum quadam morali ſimulatione)contrarium declarans:quale eſt hoc Achillis,

Ἀλλ᾽ Ὀδυσεῦ,σοὶ σοῖ τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεν ἠδὲ καὶ αὐτῇ.

Hoc item,

-ὃ δ᾽ Ἀχιλλεὺς μυρί᾽ ὀλοῦα
Οἷς πεν οἵ γ᾽ ἐπίοιεν,ἠὲ ὃς βασιλεύτερος ἔῃσι.

id eſt,

Sed Laertiade tecum conſultet,& omni
Concilio regum,quo pellat nauibus ignem.

Item,

-alium legat inter Achiuos
Ipſum qui deceat,regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno dignioremeum inuenturum. Atque hîc quidem modus eſt,quandò aliquis ſe extenuat,vt contrariam ſui exiſtimationem præbeat. Aliius autem,quãdo quis ſe quempiam maximè laudare ſimulat, quũ reuera vituperet. Atque hoc eſt quod Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνοε,ἦ μάλ᾽ κακὸ πατρὸς ἐὸν,κέφαλ᾽ ὕφρα ἔῃσθα.

Inimico nanque dicit,Tanquam pater filium,ſic me curas. Et rurſus,quando quis irridendi gratia alterum extollit,vt proci,

Ἡ μάλα Τηλέμαχ᾽ ὑφὸν φίνοι ἠὲ μεμαπέζει,
Ἠ πως ἄξει ἀμιωπεχὲς ἐὸν Πύλον ἠμαθόεντα,
Ἠ νύ κε ὁὶ Σπάρτηθεν,ἐπεὶ νὺ φρ᾽ εἴσατο ἐρωὰς.

id eſt,

Telemachus cędem haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens,Pyliſque diſertis,
Multum nanque ſibi tribuit ſumitque adoleſcens.

Eſt & συμπεπλεγμένη,quædam τῆς εἰρωνείας ſpecies ,quando quis per contrarium alicui conuitians,riſum ſimulat : quemadmodũ Achilles,

Τοῖσι μὰν ὑπόπεπα κέτηαὶ μοὶ δ᾽ ὑπὸ μοιμὸν Ἀχαιὰν
Εἰλετ᾽,ἐγὰ δ᾽ ἄλοχον Θ-υμαρέτερ᾽ ἀσπασίωαν.
Τερπέσθω.

id eſt,

Salua manent iſtis ſua dona,ſed vnus Achilles
Munere priuatur,licet illi grata ſit vxor
Atride,cum qua accumbens ſe oblectet amanter.

His ὑπηρεία haud diſſimilis eſt , quæ aliud per aliud exhibet; quale eſt iſtud,

Νωὶ μὰν δ᾽ ἠ μάλα πάγχυ Μελαμπόδη νύκτα φυλάξεις,
Εὐνὸ δὲ μαλακὴ κραναὶ γκῷ Θ-ᾶς ὑπόικα.

id eſt,

Atræ noctis eris cuſtos,vigilátque Melanthi,
In tenero ſtrato cubitans,ceu maximus heros.

Vinctum nanque & ſuſpenſum,in cubili delicato ſomnum capere dicit.

Vſus eſt ſæpenumero & τῇ ὑβρολογίᾳ,quę veritatem ſuperãs multũ vehementiæ oſtendit:vt,

Ἀλλοτρεπὲς χίονᾳ,ὅτιπερ δ᾽ ἀνέμοισιν ὁμοῖος,

id eſt,

Hic candore niuem ſuperant,curſúque Aquilonem.

Huiuſmodi tropis & figuris Homerus ita vſus eſt, & ad poſteros vſum eundem tranſmiſit , vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

DE

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

EN tibi, & Dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantissime studij, in quibus & Philopon. Ioan. laboratuit, & Tryphon Grãmaticus, & alij multi, quibus multum in libris studij & exercitationis fuit. Nõ dum autem quispiam in hunc vsque diẽ totum negotium vniuscuiusque idiomatis notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis loqui. Lingua enim, secundum Lysiam oratorem, intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed amici cùm sint, pluris facientes quàm ipsos veritatem, quemadmodum & Plato Philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ elocutionis regulam comicum Aristophanem præponentes, & Thucydid. scriptorem & oratorem. Ionicæ autem Hippocratem, Ionem Halicarnassẽum, & Herodotum. Doricæ verò, Tarentinum Architam, & Theocritum qui Bucolica conscripsit. Æolicæ, Alcæum: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Si quid verò & à nobis per obliuionem omissũ fuerit, non simili id crimine dignum apud benignos: ab illis enim plura omissa sunt, nobis autem pauca fortè non dicentur.

DE DIALECTIS.

DIalectus est idioma linguæ vel Dialectus est dictio proprium characterem formulæ ostendens. Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusę Erechthei filij: qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophan.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur, sed & Pindarus hac vsus est.

DE ATTICA LINGVA.

Ἀθηναϊκὸς, Attica locutio & figura, vt μᾶλλον μοίρᾳ: est enim Atticæ idioma locutionis, cùm dixeris rem inferre verbum, quod à re deducatur, vt ὕβρεων ὑβρίζειν, & φυγὴν φεύγειν.

Veuntur imperatiuis Attici pro subiunct. abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. & illius quidem illud Aristophan. in legiferæ Cereris sacra gestantibus matronis exemplum.

Μὴ ῥᾴδιον δῆτ' ἐστὶ τὰς ὀπώρας ἐλπίδας.

Pro μὴ ῥᾴδιόν ἐστι.

Huius autem Menander,

Οὐ δῆτ' ἐποίησεν,

Pro ποιῶσαι. Sed & Euripid. in Polydori tragœdia,

Οὐδ' ἐωῶ δ' ἐξόν,

Pro ἐξεῖναι. vsurpauit.

Τεττάιον, apud Thucydidem circunflexa penultima acceptum est, & apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ γλυκύτατε καὶ ἀγαθὲ τεττάιον, ἡ παυλὼ βολὼ σύστει τὴν τεττάιον: Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à πέτηται, πετᾶται: ab ἠέρα, ἠερᾶον: sic etiam à τεττᾶ, τεττάιον.

Ἐάμοιν circunflexa penultima proferunt, vt apud Homer.

Ἐμὲ αὖτε θεοὶ ἐάμοιεν ὀδυσσῆα τε δῖον.

Et est analogum, nam quæ per οιν supra duas syllabas non appellatiua, omnia in penultima circunflectuntur. vt γελοῖν, δηλοῖν, ὀτρηρῖν, σπανιῖν: sic & ὁμοῖν. Suprà duas syllabas tamen dictum est, propter κλωὸς, φλοιός. additum est non appellatiua, propter κλωὸν: nomen autis.

Sed ὁμοῖν in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in π, modò in ξ: nam pro δελκασάω, δάκτασι dicit: & pro σύντλον, πῶτλον: & pro σωμφορὰ, ξυμφορά. Vertit autem σ in ξ, in iis quæ à σὼ præpositione incipiunt, & compositis tantùm dictionibus. & ipsa σὼ per se in ξ vertitur: vt,

ὠξαμιδὶ ξυώ.

πάνυ' ὦμαι, Attica locutio est: pro διὰ ταῦτα.

Deficiunt. n. præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homer, Ζ. εἰ ὠῷ μαὶ ἀπὸ δίκης συρὸς ἀλοιήσει.

Pro ᾧ σὺ μ' ὑπὸ χθονὸς ὧδε κατὰ πτερὸς ἐπιπολὺ πάντα. Et apud Aristophan. γ' ἀνώμοι ἐμαὶ, pro ᾧ γ' ὀμόσω ἐμοί. Et Tgucyd. in 3. histor. ἐξ ὃ πλείστοι ὁμολογοῦσι φιλοῖ ἴδρυσθαι τὸ μὲ φονεύοντας ἀφ' ὅπλων πολίτας τῶν σύλλογον κρίνουσιν, pro διὰ τὸ ὠὲ κρίνειν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt, ἐκ τοῦ ἐσθίω, deest ἠμὶ ἔσαν: ἐκ τοῦ βάσκω εἰ, supple κατιὼν vel λέγων ὡς ἀκούσῃ. Et,

Εἶδ' ἄχρι μὲν πυρὸς ἦν, ἵνα γ' ὠμὸς ἦν ἔτι.

Deest βούλει. Ait enim, εἰ βούλει, σκοπεῖσθαι.

ἡ κάπῆλος ἀμφοτέρημι:

Deest πᾶς χρηστὸς.

Et apud Aristoph.

Πῶς οὖν βροτὸς μὲ σωφρονίζειν ὧδ' ἐξ ἡμέλλεις:

Deest enim σοῦν vel ὠφελῶ.

Atticorum autẽ est nominatiuum pro genitiuo accipere: vt apud Aristophanem in Lysistrate, εἰσπηδῶν δ' αὐτὰς ἁπάντων ὁ θεὸς βούλεται ὀξύμισυ ἐκ σώματος φαῦλον, ὀξύμισυ δὲ ψῆν πλουσίαν, pro ὀξύτητος, & Thucyd. in 4. κυρωθὲν ὃ νῦν ἐπὶ τῇ διαφορᾷ σπονδὴ χρὴ ὁρκοῦσθαι, κυκλοῦ τ' ὄντος μιᾶς: ἐχόντων δ' εἷς ἕκαστος ἐπὶ τοῦ κυρωθέντος.

Βαλχεῖα per β, non per γ proferunt Attici.

Ἄλλος & ἅλις, & quæ ex ipsis, Μετ' ἀλλοῦ, ἀφ' ἑτέρου ἀλλοῦ: & in genere omnia quæ nos per αλ, illi per λλ efferunt, vt Μετὰ ἄλλα, ἀφ' ἑτέρου ἄλλου, ἄλλοι. declinant autem omnia per obiectionem σ, vt Μετάλλα, τὼ Νικάλλα.

Βαλέσθαι dicunt pro βαλέμενον vt apud Aristoph.

Πᾷ δῆτ' ἂν τὰν ἀετικὸν βάλεσθε.

Et hoc Atticum assumere sæpe in eodem membro αἱ coniunctionem, vt est inuenire apud Thucydidem & Aristophanem, vt in Auibus.

Ἢ γὰ λαὶ αἱ ὑξερμαθοῦσ' οὐ ὑμᾶς δεῖ λαθεῖν.

Atticorum autem & hoc, τὸ præpositionem, & αἱ construere cũ genitiuo: vt αἱ νεὼ τὸ ἄδυ: & puto hic deesse præpositiones nominum, quale est & hoc, τὸ διδασκάλου.

Att. eorum est non respondere antecedentibus, vt Thucyd. in 3. histor. ἐστὶν in principio, ᾗ δὲ ὠθῶ συμβῇ κ' πεῖσαι, καὶ ἃ μὲ ὠτυγχάνομεν εἰπὼν ταῦτ' ἐπ' ἐξαμαρτάνομεν, ἡ τύχη καὶ αὐτὸν: μὲ ὠνεύθυνον ἢ πολεμίῳ: deest enim καὶ οὐ λέγω. Et Homer. Ἀλ' εἰ μὲν ὑπόσπονδοι γέρας μεμάασιν ἀχαιοί:

Deest πασώσομεν, vel ὑσυχάσαι: pro φρίξθεται, φρὶξ δέδεται: pro κατακοιλώσ, κατακόλωσι: & pro ἀγανῶν, ἀγάπων dicunt: & magis cæteris Thucyd. & hoc nouum generaliter & Atticum, vt apud Demosthen. ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κρὶνὼν ὀλυνθιοφορήσει. & Homer. ὡς φάσαν ἡ πλθεῖ.

Item νῦν diuidere Atticorum est, vt Thucyd. in 2. Νῦν οὖν χρὴ ἄνδρας ἡγεμόνας ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἤδη νῦν ὃ τι κράτιστα ἐμοὶ ἐπιτηδεύειν, ἔτι χρὴ καὶ περὶ τῶν ἀφιεῖσῶν. pro νῦν.

Nouũ & hoc dicetur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quòd est Atticorum, vt Thucydid. τὰ σκάφη μὴ ὠχ' ἕλκειν κἀκολυμβῶσι ἢ πολλοὶ ἂς κατακλύσειαν: pro κατέδυσαν.

Et νῦ τὸ νῦν μέλλον pro ν, Atticæ linguæ nota. ſtatim enim historicus in secund. δὴ ἀπὸ τοῦδε ἦν ἃ τὰ πλεῖστα πολυπειρίαν νῦν μέλλοι ἕξειν ἀδίκως ἀπαίτεσαν, pro ὡς ἀπαίτεσαν. Item ἀνδρῶν dicitur apud ipsos, vt Thucyd. ἡ ἀφ' ὧν ἐξεπλεύσαμεν αὐτοῦ τῶν ἀνδρῶν, ἀ ἐλεγλὼ τὸ μνῆμα ἢ τῶν ἀνδρῶν. Et Hom.

Ἀνδρῶν ἐφεζόμενοι. Huius autem rectus ὁ ἀνὴρ: & flectitur ἀνέρος, datiuus ἀνέρι: & per metaplasmum, ἀνδρῶν.

Et pro fœmininis masculinorum nominum vtuntur dictionibus, & Homer. Καυτὸς ἐπιπόνεμαι.

& apud Eurip. in Hecuba.

Τὸ δ' αὖ λίαν σωφρόνως, ἀγχοῦ δόξαν μοι γίγνεσθ': pro γίγνεσθαι.

Et pro ὁσα ὅμοια δοκεῖσθαι dicunt: & pro ὡδὶ τοιαῦτα.

Pro datiuo amant accusatiuum, vt Thucyd. εἰ τὰ σὺ τούτων αὐτοῖς πέμπτα ἀσφαλῶς ἐσῶ ἐπὶ θαλάσσαν pro σοὶ. Et Sophoc. Οὐ γὰ μὲ ὀλίσκει γλῶσσά σου τὸν ἐμὸν μῦθον. pro ν γὰ μοι & alia in ueniias infinita eorũ quæ diximus exempla, & apud Homer. & omnes Atticę linguę auctores. τὸ νῦ ἐκ cuius rectus ταῦς ἡ in ν vertentes, & ο parauum in ω magnum producentes, νῶς scribunt & proferunt.

Genitiuorum qui & à rectis in ως fiunt, & producunt Attici, vt ὠθλιους & ὀθλιους. Illud autem,

Εἶ ἀγαθὸς πάλαι σὺ μάγα φρονεῖ ἀχμῇ: apud poetas latum, communis est linguæ.

Τὸ ἀνίκα ἀνίκατον, dicunt vt Aristoph. in Auibus.

Μάτην ἄρα πάλαι ἀνίκα ἀνίκητον.

Et Thucyd.in 3.histor.ᾗ τὸ πᾶν ἀϋτὸν μόλεν ἠδὲ κἀκόμολον.
In quibusdam dictionibus adduat ν, vt πυπτί, πυπτοῦ, κτενεῖ, νενιί.
Ἐξαν etiam verbum abundare apud eos cognominatis, vt apud Thucy.in octauo, ᾗ τὸ μὴ ἐὰν ἐπένευσε τῇ ἐξ ἀκοπτοῦ ἐξαν ἐπ' ἐκείνοις.
Ablationes τῶν ἀ Atticorum sunt propriæ, ἐ ἀφαιρῶ enim dicũt pro ἐ ἀφαιρῶ. Inueni autem ego, quòd & Dorum, & Æolum sunt. pro ἐλαίεν κλάειν dicunt: pro πτοιεῖν, πτοεῖν: pro πτίπτω, πτόπτω.
Π'. etiam apud eos superabundare solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur.
Καὶ γὰρ ὡς αὐτοὺς ἐδίδου μοῖρα χρῆσθαι: pro αὐτοῖς.
Εἰς præpositionem ἐς dicunt, ἐς χρὸς ἀκρὸς παρῶδα proferentes, & loco ὠφῆς, ἀς vtuntur. ὠς ἐ θεὸν dicentes, & ὡς ἐ διδάσκαλον: pro, ὠφῆς ἐ θεὸν, & ὠφῆς ἐ διδάσκαλον.
Particulæ ϑ pro ἐν sepius vtuntur: vt in octauo: Κεφαλῃσῶπες, μόλιτα ϑ ἀς ὀξεῖν αὐτοῖς ἐ πλωτεάδ' ὧν κατεσχρῦσθαι, ᾗ μὴ ἐ αὐτὸν τρῶσι δικαιοκρατοῦσθαι βασπέα τε ξυμαχίαν ἐχῇ ἢ πελοποννησίων ϑ αξιοῦσθαι. Hic enim μόλιτα ϑ, & πελοποννησίων ϑ, pro ἐν ἀ Thucyd. vsurpata sunt.
Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione: vt in octauo Thucyd. Δημόκριτος γὰ ἅπαντας οἱ τὰ δήμου ὑποπῶν προφήτας, ὡς μεταγοντὰ πὰ ἀϋτὰ γεγῶσθαι: pro μετὰ χρόνις πὰ ἀϋτὰ γεγῶσθαι. In tertio verò recto pro genitiuo sic vsus est, οἱ ἀϑλιωῶσι ὁ πολὺ ὕστερον κρατηϑλέσαντες ἀς ἑῶν, ἀσπίζεσθαι οἱ ἀρτυτῆρι: pro τῇ ἀϑλιωίᾳ κρατηϑλέσαντας, Homerus.
Οἱ ϑ' ἐὺ σκέπτεσϑ' ᾗ μὴ ἐρεῖν ϑυμὸν ἀμῳὶ ἐκάϊες. Et Philostratus in vitis Sophistarum, ὁ σοφιτὴς ὁ φαίϑ' ὑπ' ὀνῶσθαι τὸ ὀλυμπικόν. πολλὰ μὲν ἀπὸ τῆς πολυειδοῦς ἰδέας. Item, δώμασι ϑ μετέσωμι ἡμέας ὅϑι τῇ πεῖσι τῶ ἡμῦ πεισϑῆναι: pro ὠπεισμαι ὁ ἀμῦναι.
Et pro participiis, Attici, verbis vtuntur: & pro verbis vicissim participiis: vt Thucydid.ὁ ϑ χρωτῶσα τὸ ἀρεὶς, pro ὁ ϑ ἀφῖκες χρωμαπεμῦϑ:
Et ἐ abundat apud Atticos, vt in octauo Thucyd. ὡς πεῖδν πολέμου μεῖζον' ἢ Κατὰ τῦ πολεμῶν ὧν ἐκαὶ, ὁϑὲ ὠφῆς τῦ κμῦλι ὄντες.
Ἀλλὰ coniunctionem, pro hortatiuo sæpe ponunt, vt apud Homerum,

Ἀλλ' ἄγε μιεῖτ' ταῦτα κιγάλλα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est proprium: vt,

Μάτ' σὺ τὸν δ' ἀγαϑὸς πρὸ ἐὰν ὀπώπρο πεύρῶν: pro κοῦ πύτυ.

Et proferte vocatiuos pro Nominatiuis: vt,
Νεφελκηρεῖτα ζεύς pro νεφελκηρέτης.
Repugnantium alterum tum cum negatione contrarium, Atticè pro affirmatione ponitur. Thucyd.l.3.hist. σύμμαχοι μὲν τοι ἐ ἐβούλοντο ἐκ ἐϑέλειν κρατεῖν τὸν ὁλίμων, pro ἐϑελοντὴρεία.
Et Homerus,
Ἐπεὶ ἔ ὧν ἀφαιρήσατος βάλ' ἀχιλλεύς:
pro ἀνῄρεῖϑ.
Et in Fœminino genere aliquid dicere consueuêre, inde inferre neutrum non ad vocem sed ad significatum respicientes: vt Homerus,

Νεφελκηρεῖτα ζεὺς ἀμφιέβαλε κυανέην.
τὸ μὲν ὄφρα πλήγη.

τὸ, intulit, vt ad ἐϑέλ- relatum. Et Thucyd.
Ἡ γὰρ ἔ- ϑρωπος ἡ ἔκατος ζῶν ἐς πᾶς ἐϑέλωσιν, κεχῆσϑαι ὑπὸ ϑορᾶσεν πολλοῖς τε γὰρ ἐπισπεῖται καὶ ἀδίκως, καὶ ἐκ ὀλίγοις χρεωῖς. κεχῆσϑαι: intulit, respiciens ad νόσημα.
A rectis in ως, plurales in ες per ις scribunt, vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et vertunt ει diphthongi ι in interdum α & ε adscribũt, vt pro πελέϑαι πελεῖαι: & pro ποσείδαων, ποσιδέων.
Et ε negationem supernacuam sæpe accipiunt, vt Thucyd. in 3.histor. ἀμὸν τὸ βελέσϑαι ἢ μέγα σῶν ὁ λιμὸν διαφϑείραι, ἢ ὁ ϑεὸς ὠπίσας, pro ἀφϑῇ ὁ ϑεὸς ὠπίσω.
Et Homer. Οὐ μὲν ὁ Νέστοροα ἐνὶ φίλοι, Et
Μὴ νύ τι ϑ' ἡμῖν ἀχαιῶν σακέσ' ἔρυ.
Et confuemimus sæpe negationibus vti, vt illud, ἀναχορεῖν σὺ μὲ πυιεῖν: pro ἀναχορεῖν τὸ πυιεῖν. Et Theologus, ᾗ ὁ ϑεὸς ὠσπὴρ ἐδὲ κεϑυβερέσϑαμεν, ἐ μὲ τῶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀϑλίως ἀγώνας, ᾗ τὰ πολλὰ ἡμαρτον, Et ὠφῆς abundare his solet, vt Thucyd. ὡς ὠφῆς ἢ ἀϑλιωῶν ἐχῦσι pro ὠὐ ἢ ἀϑλιωῶν. Et Aphchon, πολῖται ϑ' ὀρτικὶ ὠφῆς βίαι ἐχῶσι κτενῶμαι, pro βίαι.
Superuacua verò ϑ Coniunctio apud eos: & huius infinita exempla est inuenire: ἐταῖμ enim in tertio est videre hoc vtentem Thucyd. ut enim οἱ ϑ φόβοι πολλοὶ ϑ' ἐπεφύβεσϑαι, πάτε ὡ τῇ πόλαι, ᾗ ἢ κόπ πλοῦ πεπεισμένοι ἐξ τὸ ἐκ ἀξιόπιστα ἦσε.
Atticorum etiã est Possessiua accipere pro Primitiuis: vt illud πεῖσιν ἐ πεῖϑαιτο ϑ. & ipsa primitiua pro Possessiuis. vt, ἔωιμῖ τε πεῖϑαιτο μᾶζον.
Pro τὸ γωμμαῖον ὁ ἐπαλῆ μαζῦν.
Accusatiuos accipere pro Genitiuis: vt Hesiodus,

Οὐ τι δία,

pro τῦ δί' ἔ. Et Thucyd. ἐ ὑμεῖς, ἐ' ἐω σω ᾗ μάτε τῦ ὄξεως, ὃ' ὁν' ἐξε' ποσε pro ὅϑ' ἐ τῦ ὄξέποσε.
Consueuerunt etiam in augmentis & alia augmenta inducere. vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρεσκεύασπαρεσκεύαζον.
Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucyd. in 3. hist. εἰσὶ γὰ ἀρισταμένοι οἱ τὰς πολιτείας ἢ συμπολέμ ἢ φιλοκαλοῦντες οἱ ἀκριβέσϑατοι καὶ ὅσοι μὴ φρενώσωσι τὰ ἐδυτὰ ἔχειν. νομίζοντες ϑ ἢ ἀφεῖσϑαι τ' ἀφ' τὸ φίλαν, χρέους ἀφ' ὧν αὐτοι. hic in. τὸ χρέους pro χρέα. Et Hom. ζεὺ πάτερ ἠδὲ καὶ ἄλλοι ϑεοὶ σύνοπρες ϑυϑε. Et Theol. in sermone in Christi natale, ἐ ὅσαβ ὧν ἠβῦλ χρεσπέρων ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἐκ ἠβῦλ ἀνϑρώπ ἐπιπλοῦσιν τὰ χρεσπέρεμ. ἀπὸ τῦ ἠβῦλ χρεσῶν ἄλλα πολυπλασ.
Superlatiuo pro Comparatiuo sæpe. vbi enim dicendum ϑαυμάσϑεροι φαίνονται dicunt ϑαυμάσιοπτοι.
Οὐ pro οὐ vtuntur, velut quum dicunt, πουῦ ϑυμὸς, πού γωμεν τ' ὄμεν παλιν.
Rectos & accusatinos æqualiter proferunt: vt, μῖς ἔπτ' αἰχ ἀνέρας ἀπὸ τεῖχος ὀρορμανῶ.
Atticorum etiam dicere, δῶν' ἀπαδεῖ ὀργίλ' ὄχ: pro ὑπὲρ ὧν ἔπαδεῖ, extrinfecus accepta ὑπὲρ Præpositione.
Atticè proferuntur per ι diphthongum Passiuorum 2. Persons, vt ζωλασπάδεις, pro ἔσῃ. & λαβὲ pro λάϐι.
Atticorum est & ἔδ' ειν pro ἔδ': & ἐπιτάφειν, pro ἐπιτάφ. vtuntur enim in Plusquamperfectis, primis Personis pro tertiis.
Pro Accusatiuo Genitiuum accipiunt. vt Aristophan.
Ἐως σωιτρῆς τ' κεφαλῆς, pro τ' κεφαλῆ.
Et δὴ τ' κεφαλῆν πατὴρ κατακρᾶς, dicunt Attici non diuisim, sed sub vno accentu: vt Pindarus, οἱ μὴ κατακρᾶς δεμνιόπ δέϐοντα: pro δὴτ κεφαλῆ.
Atticorum autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro οἱ λακεδαιμόνιοι, dicere τὸ λακεδαίμονα, vt Orator in Philippic. fed tamen πάντα, pro πάντες.
Atticor. etiam dicere βαδίσϑε & ἀπιτε, pro βαδίζεν & ἀίσετον.
Et Imperatiua apud eos deficiunt: vt apud Aristoph.

εἶ ζεὺ δίδ' ὅτα πὰ κατ' ὄπα σκατα χέ,
Σκευάσ' ἄπαξ μ' ἢ ἀδικοπατον, deeſt enim πτιον.

Βδλιτ Atticè dicunt sine β, quod nos βδλίτον dicimus, videlicet κόφεν, i. ſtercus.
Atticum etiam ὄτεκα pro ἐ ὠσατα: vt Plato, τὰ χαρίκα ὑδὲ μ' ἐϑέλεσ ἀνδάνειν.
Et pro Recto Accus. assumere: vt Aristoph. in Auibus,

Ὡς τὸ δ' ειοῦγα τ' κόρυκα τ' ἀϐϐᾶ βορϐδὸ οἰχόμῶν, ἐ μεμβίποτε νοστήσει πάλιν.

pro δ' εινὸν γε εἰ μὴ νοῆσεν πάλιν ὁ κόμῦς ἐ ἀϐϐᾶ βορϐδὸ οἰχόμῶν.
Pro κράμβλιν, κακράμβλιν dicunt: hoc iure: iuuenem ex hac pupillas habetari.
Atticorum etiam dicere τὸ ϑρέξοις, ᾗ αἰσχίας, pro οὐ τὸ ϑρέξοις, ᾗ ἐ αἰσχίας. Et apud Aristoph.

Ὦ ζεῦ πλεπτότητος τῆ φρενῶν.

Et vti Participijs pro Nominibus, vt in Ran. Aristoph.
Εἴπω τι τῆ εἰωϑότων ὠ ἐκπιτε:
pro τῆ εἰωϑότων ὠ ἐκπιτε:
Τὸν δ' αὖ τοκλέους ὃν πεινιῶν' ὠὐτὸν ὕυδα.
pro πεινιᾶν.
Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τὸ δῆ, pro εἰπὲ κεῖ τὸ δῆ. Aristoph. in Achar. δηλὰ γὰ λέγε εἴ' σοι δὴκεῖ ὃ λακεδαίμονα αὐτὸν ὕτω πρᾶτα σὺ φίλον, ἢ γοῦν πεῖ τῆ λακεδαιμονίων αὐϑῆ.
Atticorum etiam πλεῖν, pro πλοῦν: & κῦ, & ϑαύμακα, ac ὄῦ, ὅς.
Et ponere ι superuacuum, vt Aristoph. in Ranis, ἀχίλλεται ταῖς τ' αὐτοπάλων ναυσὶ πυρῆχ' ὑπὰ πάϊσει, ἢ κρατεπλὸ ᾗ ἐπιστείοιν κυλίοισι χρείοιν ὑσράδων, ἢ ϑεῦ μαθεῖς ᾗ πυιεῖ ῥᾴτερ ὧν εἶτ' ὄπτ' ἀρωγεῖ.
Et λαμπεῖ τ' ἄχων, & πικίζει τ' ἄχων, Atticum.
Pro σκολιὸν, σκολιὸμα dicunt: & pro πίνειν, πίνειν: & pro σπογγίᾳ, σπογγιᾷ.
Atticum etiam elidere simúlque contrahere, vt ὑ μὲν, pro ὑ γὰρ μὲ ὄῦν: εἰ dith ειοῦν ι, & contrahit ο & ε in ῦ diphthongum, vt pro ὀχεῖσαι, ὀχεῖσαι, pro ποεῖσϑε, ποεῖσϑε dicunt.
Et ὠὐγε ὑ ὑ ὑ

Nouæ. Proprium ipsorum & in ω purum desinentes Accusatiuos Masculinos ab in ους rectis factos, per ν proferre: vt pro Βυρσιδᾶ & Βυρσιδᾶν: pro τυρδᾶ, τυρδᾶν.

Atticorũ & pro Βυρσῆ, μύρῃ: Βυρσεῖ & μύρει dicere: & pro βλοῖα περίκεια, βλοῖσι & περίκεια dicere. Amant & plærunque concisiones: Χάριν ω pro χάριτόσων dicentes: & ἀμείνων pro ἀμείνεσσι: & κρείττω pro κρείττοσιν, & similia.

Eorundem etiam εἰς ἀεὶ ἰῶσας, ἀεἰῶσᾶζε τοιοῦσαι est dicere: & pro ἐς ἀεἰῶσας, ἀεἰῶσῃσι σοφιστῆσι: & pro ὥς ἐς ἀεἰῶσᾶν, ἀεἰῶσᾶν ἔρχομαι: & pro εἰς οἶκον, οἶκοσδε: pro ὥς οἶκον, οἶκοσδεν dein ique pro οἶκαι, οἰκεῖ.

Contractionibus copiosè vtuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, ἱματίσμενος dicunt & ὦᾶς pro ὦ ἀᾶς: & ἀνάπαυσιν pro ὦάϊν ποιεῖ.

Σ pro ρ vtuntur: vt ϑαρσεῖν, pro ϑαῤῥαλέον: & pro ἄξιον, ἄρξον.

Passiuis pro Actiuis vtuntur, vt χρήσομαι, pro χράσθαι: ποιήσομαι, pro ποιεῖ: & ποιεῖσθαι: pro ποιεῖται.

Et ποιεῖσᾶν, ποεῖδᾶν: pro ποιήτασαν, & ποείτασαν.

Ab ἴζω, Futura abiicientes σ, cit cunflectunt. ἑζοῦμαι enim dicunt, pro ἑζεδέομαι, & βαδεῖ, pro βαδίσει, ac similia.

Genitiuis pluralibus Participiorum, pro pluralibus tertiis Personis Imperatiuorum verborum vtuntur: vt ποιεῖσθαι τὰν κἀλεγόντων, pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιδ- flectuntur, per ισ- proferunt, verentes ο in ω, & quæ in penult. vocales in ε transmutantes, vt ὄφις ὄφιδ- communiter, & ὄφισ- Atticè.

DE DORICA LIOGVA.

DOres autem ε in ᾶ diphthongum contrahunt, vt apud Theocrit. pro σκιὴν, σκιᾶλεις: pro ἰδυμῆν ἐδ-, ἰδύμηδεις: & Homerus,

Ἰδυμῆνες κύσν χεῖρ' ὕπὸ καρπῷ.

Hoc est Ionicum.

Primas plurales, vt pro τύπτομεν, & ποιοῦμεν, τύπτομες & ποιοῦμες efferunt.

Imperfectorum Passiuorum Indicatiuorum & præsentiũ primas person. vt ἐποιεύμᾶν & ποιεύμᾶν: dicunt ἐποιεμμᾶν, & ἐποιέμμᾶν, & Theocr.

Οἱ Θεσσαλοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' ἀϐλεον ὦε ἰσόμεσθε, hoc quoque est Ionicum.

H in α longum vertunt: Nam pro σκιλίων, σκιαίνᾶ dicunt: & pro ἄλιον ἄλιον:

Pro ποτὲ, πάκα dicunt: vt Theocr.

Πὰ πόκ' ἐξ ἤδη ὄκκα διφρεις ἀτάκτως.

Geminationes secundorum Indefinitor. Dorum sunt: vt Theocritus,

Ταὶ γδ ἀοιδαὶ,
Οὔτι πω εἰς ἀΐδᾶν γε ἀ ἐκλελαϐόντα φιλαῖσες,

pro λαϐὼν ποιοῦντα.

Pro Genitiuo singulari in ν desinentes ab in ος recto, Datiu. eorum vtuntur Dor. est: Theocr.

Η' ϗ ἀπλωσεῖ καὶκὰ τραπεζᾶ, ϗ ἔϗ πίνᾶ.

Contrahere ε articulum cum alia vocali: videlicet α aut ε in υ, Ionum & Dorum est: vt Theocr.

Θύρσις ἦ δ' ἀξ' ὦτινας καὶ Ὑψόρειθεν ἄϐᾶ ἀ φοιτᾷ.

Pro ᾠδέσθαι, & ᾠδέσθην, τὸ ἄειν, & τὸ ἄσθαι dicunt. Theocr.

Πεφρίνὰ πόταγ' ἀοῖδᾶ.

Pro φωῦτος, φωῦτες: & pro φωῦτσον, φωῦτσον: & pro πλοῦν, λοῦσιν. Theocritus,

Η'γνοι τὸ ποιμῆτες ὦ πόλοι λοῦσιν.

Oi articulum pluralem qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes primum ι, articuli οἱ, vt ὦ πόλοι, pro οἱ αὐτόλοι, elidunt enim, & contrahunt ο & α in ω adscribunt autem. & ι. αι diphthongi.

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, vt dictum est, sed & Dorum. Est autem geminatio eiusdem consonantis additio in medio non per ficientis syllabam: vt pro μάσση, μέσσον: pro πόσσον, πόσσον.

Et pro αἰ εἶπᾶ, κἆϗα dicunt, ab αι diphthongo elidentes ι & cõtrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes: vt Theocr. κὴϗα διαφερτικὸν, τί τὰ πάντας ἄδη Κύπρ πᾶσ' αἰὲ κρατεῖ πάντ' ἀκόσα σοαὶ φερέσθαι.

Pro ἐγίνοντο, ἐγένοντο dicunt, concidentes νε syllabæ, vt Theocrit. ὦ πόλος ὄκκ ἐσυρῆ τᾶς μηκάδας εἰς βαπιωῦτας.

Τάκεται ὀφθαλμὰς ὄπ' ὦ πόκρος ὥστε ἐγένοντο, pro ἐγίνετο.

In secunda Coniugatione circunflexorum, tertias personas plurales Actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι, βοῶντ & γελῶντ dicunt: Ducit in Datiuo singulari proprium Participiorum. Pindar.

Τῶνδε δ' ἀλκιδᾶ λόγον ἀθέλομ μίξαι
Ψεύδεσιν ὀϝ ἀσπαρὸν τὸ μέλισα.

Pro ἔϗ ἴϗωμι dicunt, ante νϗ ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Præposit. ἀπὸ pro σωὸ accipiunt: vt Hom. Χρυσέῳ ἀπὸ σκήπτρῳ.

Et Pindarus, χρονίᾳς ἀπ' ἴπποις.

Pro σοῦ Genitio σῶν dicunt: Pindarus.

Τερπόμενοι τ' ἀμφὶ δυοτοκίᾳ σῶν ἀνέδραν αὐτὸ, ϗ φάρϗ.

Παρὰ Præpositionem concidunt consonante sequente. Homer.

Οἱ ϗ ἔκαὶ παρ' ἔμοὶ κἀθ' ὑμέτερον ἐπέρησαν.

Vocatiu. ποσεῖδᾶον, & oles ποσεῖδᾶ proferunt, at Dores ποσείδαον.

Pro ἀνδρὸς ἀνδρὸ, & alia similiter acteritas personas optativorum pronuntiant: Pindarus,

τὸ ϗ σοφὸξ ἐν φιλοις ἀνδρὸ.

Pro ᾠδάκοι, κελεὸν dicunt: Pindarus,

Ε σκοτῳ ὑπὸ χαμαὶ πὰν πλῆϑ' ὀφάσσειν πολύχροον θανατοδόκᾶν.

Πάντη circunflectunt πάντᾶ dicentes: vt Pindarus,

Πεβόωντες. σοεῖα κρὸ δ' ἔπειμι ἐ'στε παντᾶ.

Αἰγινοκουῖδαι solent dicere mortuorum parentationes, ἰ. τὰ γενεῶν ἐναγισμάτα. proferunt autem & tertias Personas plurales pariter cum Dariuis propriorum Participiorum. Pindarus,

Ὁμνισι γὰϝ χεῖρες ὁμαπλόκοντα ϗ στεφάνους,

Pro ἀποπλέωνι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus,

Περὶς ὀϝὲς ὄρνιχα ὀϝίων.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt. Pindarus,

Μαζόντες ϗ καὶ ἐμὲ παγλυκεῖᾳ πέρνᾳ,
Τὲς ἀέρατα ταρυτὰν διὸς σοεὶς ὀρνίχας ϑέων.

Participijs indefinitorum addunt κ. Pindarus,

Ἐπεὶ πρὲς τὰ ϗ δίκᾳ ἀϝ' ὄφας,
ὀλίγας μετσπέρας.

Pro τ, πε dicunt: Pindarus,

πὰ τε τὶς ἀνὴνυμον γόνας.

Αἶπος solent dicere pro τὶμῶν. Pindarus,

Διὸς αὐτὶ σοφὸν ὄπος τ' ἐπὶ τῷ ὁ διαπρέπτα.

Interponere ἰ τῷ ο, Dorum est proprium: nam pro σωλω, πτολιω dicunt: & pro χρεώλυσιδ: & pro πάσι, πάσιν.

Pindarus,

Πνοὴν ὑπεδὰν βρύκαο.

Erat & Dorum ablatio contraria geminationi: vt Pindarus,

Ὀλύμπια μὴν γὸ αὐτὸ, γίνας ἐ δίκτο,

pro ἐδέδικτο.

Extensiones etiam Dorum sunt: vt pro κανὸν, κατεῖς.

Pro ὦτσδεν, ὦπσδεν dicunt, elidentes σ.

Genitiuos plurales in αν desinentes & circunflexos, per ω proferunt, nam vbi dicendum est μουσᾶν, μουσῶ dicunt.

Pro μὶ δῶι, μῆσι dicunt, contrahentes ν & ε in η. Vt Aristoph.

Μῆσιν ἐϗὶ χεῖρ;

Vbi dicendum est αὐτὸν, νὶν dicunt Dores.

Pro ἐϗ ἐνὸμᾶ.

Pro χεῖ χεῖδε.

Pro σηᾶ, σηᾶν. vt Aristoph.

Οὐ χρὴ σ' ἀγρεῖν.

Sic pro ἐνὶ ἐν, ἐνὶν: & pro σεαυτ, σεαυτὸν.

Pro οἴκαδε, οἰκοσδε dicunt: & pro σῖ, τῦ. Sicuti,

τύδ' ἴκτισεν.

Pro σὶ κτισσόμενος.

Loco σφέε, σφὶν dicunt, deinde ι abscindunt.

Πετασματέρες, inquit Aristoph.

Et pro αἰ ὀι τὰ ἀυτὰ, ϗ ὠὐτὸ ἀυτὸ dicunt, elidentes ι, inde α & ε in η contrahentes: vt pro εἶζε ἦζε: pro ὑπέρας ὑπέρη, & similia: hoc autem Attic. & Ionic. est.

Pro τὼ αὐτὼ, τ' αὐτὼ dicunt: & pro κρίσεως κρῖσ.

Circunflectunt item Futura dicentes pro ὑπίσω, ὑπισῶ.

Pro πρῶμν πρωεὶ dicunt.

Pro ποῦ ὑμεῖς, σπεῖ ἀφίξῖ.

Pro ὑμεῖς, ὑμες efferunt.

Oi articulo Nominatiui pluralis, τ addunt: vt τοὶ θεοὶ, & ταὶ μοῦσαι, pro οἱ & αἱ.

Πάσσεκα pro πάσσακοι dicunt.

Ὦκως pro ὁπόπως & ὁπότε & ὁπ' ν tuntur.

Ἀγελίδας dicunt, pro κεφαλὰς ὀβελισκαρέσθων, ἰ. alliorum capita.

Pro ὦι dicunt σοὶ: vt Aristoph. in Acharnens.

ὑμεῖς δ' οὐδὲν ἐκελάκοπτε σοὶς ἀφηρεῖσι μύες,
Πάσσακα τᾶς ἀγελίδας ὑζορύοντε.

Diphthongum ω in α mutant: vt pro μούσας, μάσας: & pro ὠφελῶν, ὠφελῆν: & pro κωλύειν, κώλυειν.

Pro φασὶ, φατὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἰγὰν: & pro γῆ, γᾶ: vt Aristoph.

ἐγένεται γᾶ,
λῆ: per η pro θέλει: vt,
Ἀλλὰ σὺ λῆς σώσασθαι.

Et Aristophan.

Ἀντεῦθεν ἀμᾶς ὡς σπεχθᾶς, ϗ κακὰ.

Ἀνὰ Præpositionem concidunt, & in compositis: vt pro ἀνίστημι, ἀνιστῶ, & iis quæ per appositionem dicuntur, vt ἀν' ἡ ἀγορᾶν, pro ἀνὰ τὴ ἀγορᾶ.

Pro σφᾶς, ἰ. dicunt. Theocritus,

Η'σπα ϗ κυδεῖσαι τὰ ποτίσπερχ πόσας ἀμέλγοις;

hoc est, ἦσπα αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἑσπέρᾳ πόσας ἀμέλγεις.

Pro πίθημι & ὕφιημι, πίθω & ὑφίω dicunt. Theocr.
Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοχλία καὶ μὴ φυλάσσει.
Præterit. Plusquamperfecti tertias Personas per ν scribunt: vt Theocrit.
Καὶ πόκα τὠν· ἢ αἰνὸς ὁ φᾶλος ἰσῶν ὁ κάπας.
Pro δάλομαι, dicunt δαλόμαι. Theocr.
τοὶ δ' ἀμφὶ τὸν ἐλ' ἀστὺ μύκωνα δαλόμενοι πεδιωΐτα.
Pro ὄμματα, ὄμμακα dicunt.
Particulam κα extrinsecus accipiunt.
Ου γάρ, inquit Theocr. pro ν κα τὼν γὼν.
Pro ὦν, ὦ̃ε dicunt, Theocr.
Οὐ γὰ δύναμαι τὰ δισπόνητα ὦ̃ε τοι ἐπέλθειν.
Οὐκ ὦν σοὶ ἐδὼ τὰ θεσπέσια σὺ ἐγκαιμήσεαι ὦ̃ε θυμέρα,
pro ὦν θυμέρα.
Pro κάσσομαι, κεσσοῦμαι dicunt: inde vertunt ε diphthongum in ο. Κεσσοῦμαι ἢ πεσσὸς, ἢ τὰ λύκει ὦ̃ῆι μ' ἐδύπτει.
Futura in ζω verborum per ξ proferunt, κεδίξας pro κεδάσας & λυγίξω pro λυγάσω, & similia.
Pro ἄσαμαι, ὄδαμαι dicunt. Theocritus,
Οὐδαμὰ δ' ἀκ καλὸν δόξει. Et rursus,
Οὐδαμὰ μὰ δύμαν τᾶς ἐμᾶς ἀχθ.
ερωμενίδης dicunt, pro οἶδα μάλα.
Pro οὐκί, ἄμμα dicunt.
Pro ὦμαρ, ἔμπαρ dicunt. Theocrit.
Η' ὦν ἢ τὺ θέα κεκλιμένον ἔμπαρ.
Quidam pro πόθεν hanc dictionem sumpserunt: Aut ὃν σοῦ ἐν ἀδάματι, ἰ. μάτι δεδόν.
Quum fuerint duo ν, νnum post aliud sit hæc in α vertunt: vt Theocritus,
Νίκα μοὶ νὸν Ἀηθὼ δμόσαντι ἐπ' ἠϊόνητι. pro αἰόνητοι.
Et ἐδάπτο, & ἐγκάπτε, & ἐκδάπτο in η vertunt.
Pro σὶ & ἐμοὶ, πὶν & ἰὼν dicunt.
Et vbi dicendum πάκτιον, πάκτιον dicunt.
Pro σφῶιν, σφᾶν. Theocr.
Ἐγκωμ σφωϊ.
O articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas, vt & Theoc. Οὐκ ὦτος ἐδ' αὖις ὑπαπλόον σ' ἐχεν λύσας.
Pro ὕτερος, ὦτερος dicunt:
Pro τετρακτὺς, τετρᾶνες Theocr.
τετρακὶς ἢ φὼδυ ὑπαλύσετο κρατὸς ἀλείφαρ.
Pro σὺπὸ, pro πλὼ, πλᾶ dicunt.
Pro ἡμέραν & μέραν: pro πανχὺ παγάν.
Pro ἑκατοντάετες. Theoctit.
Φεῦ φεῦ λέων τὶ πελάμας κἠδὲν ἑνὼν πλεῖ τυμῷ.
Pariter cum Atticis & ipsi a Barytonis circunflexa producunt: vt pro σπάφω, σφᾶ, pro τέρμα, νερμῶ, pro πέλαμα, πελῶ. Theocr.
Πανχὺ πεζεῖσαι ἀβρᾶ σὺ δέκα μάφιλ μέλισσα.
Vtuntur & ὦ, pro ὠὸ: vt Iones,
Χρήσθαι ὦν τ' ἐπιθῆναι,
χρήσθαι κεπαθῶναί τ' ὄλεθ.
Primæ conjugationis circunflexorum Passiua Indefinita corripiunt in penultima. Theocr.
Οὔτω κ' τύμερα γαμεῖσθ' ἀπ' ἄμμιτο.
Pro σαφὰ τὰ δ' ἐσσυ, σφᾶσσι dicunt Dores.
Pro βοινᾶ ὕεται, ἀρμόσται dicunt.
Ε κᾶ ὕσιν, pro ἐμφύξῃ accipiunt.
Κεγκλίζεις, pro νενὶν τὼν ὀστρώ: vt ἀ γνῶ, γέγνα, sic ἀ κλᾶκλον & κεκλῆκλα.
Media Futura prima circunflectunt, & in Subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocr.
Μὰ μὲν λαβεσσεῖδ' ὃς τὰς ἀμπέλας.
Pro ικκεῖν ικκὸν dicunt. Theocr.
Ἰ' ὃ κεῖνε ικκὸν ἄλκεαν τῇ σῇ ἐλθώ.
Βακτηρίαις pro κεκλεῖδα accipiunt.
Pro κορτὸν, ὀβελὸν vocant.
Pro ἰδὼ ἰώδης dicunt: Synesius, ἰώδη ὄδη τῶ αὐτῶ πάθει. Theocritus, Η' ὠδὶ τὶ τὸ δύπνε.
Ετὶ pro ἐπὶ, accipiunt: Theocr.
Ετὶ γὸ αὖω.
Pro διφθέρια βαλτία dicunt.
Ολπις dicitur apud ipsos ἐλικιὸ ἐδὲ λεπτὸν τὸ ἠβηδ. ὀρθίαν: à λέπω λεπίς: & transpositione literæ ελπ. πις: & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.
Πέλαγ, pro πεσσοῦσι ἔδν dicunt: nigram enim corporis superficiē quando defluxione aquæ nigrefcit, πέλαγ vocant.
Πόδδιχος dicitur apud eos ὁ πυρέσσ. & pro κακοχρόμιον, ὁ δύσχρωτος.
Οσείχων, pro ὅσων. Theocr.
Οσείχων δξὶ τὰ τύμματ, ἢ πλέων εἴδρα δεμιφόρ' ἐπ.
Pro ἠγνίσατο dicunt ἠγνίσαντο: & pro ὁ ναφόμενος, ὁ ναφοδόμενος.
Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdistinctiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui, aliter Lacedæmonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.
Item hæ, vertere in ος desinentes Genitiuos ab in ις rectis factos, in ιος propriùm habent, vt διοξήρης διοξήρυος, pro διοξήριος.
Η pro ει diphthongo vtuntur: pro ἐλθεῖν, ἐλθὴν dicentes. Subtrahunt autem & ab Infinit. ειν, nam καδεῖν pro καδεῖν, & ἐλθὴν pro ἐλθεῖν, & ἐνεῖδεν pro ἐνεῖδεν. vtuntur & geminatione τ in consonantium, vt Æoles, σ' τὸ σ πάθει, σ' ἄσον.
Pro θεοῖς, θεοῖσι dicunt: vt Lacedæm. τὸ θεοσεβέσας ὑμνύοντες, τὸ θεοῖς αἰνοῦντες, μᾶ τὸ θεοῖς.
Productiones accipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσσε ἐνναλία.
A pro ε fæpe vtuntur pro ὅταρ ὅτατ dicentes: & pro ἄρτιμος, ἀρτιμος.
Absciſiones propriæ ipſorum ſunt, pro ποσεειδᾶν, ποσειδᾶ: pro δάμας, δᾶ. pro κείρινος, κεῖ.
Additiones ν ſyllabæ, in iis quæ apud nos in ω deſinunt Infinit. Dorum ſunt, vt θέμεναι, pro βῆναι.
Subtractiones ſi ex Genitiuis qui per ος declinantur. pro πόληος πόλεως & πόλεος pro κορέσας ionum ſunt proprietates linguæ, & Dorum.
Acuta penultima ſcribunt Dores Qualitatis ſignificatiua. Adverb. κακὰς, σόφας, καλὰς, ἁπλᾶς dicentes. Quæ nobis acuta penultima ſunt, circunflectunt. vt ὕπατες, πανυπατες. Et in ος Nomina, ſimiliter & Participia, quum antepenultimam acuunt, ipſi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφας, φιλολάτας, πεπυσμένας, πεπαιδευμένας.
Et Participia in ων deſinentia, circunflexorum in ω terminant, pro γελῶν, & ἐλαύνων, ἐλῶν.
Pro ναῦς ναυὸς & pro πλοῦς, πλοὸς proferunt.
Acuta penultima proferunt, & tertias Perſonas in ω deſinentes Indefinitorum, ὁκάτερος, ἑκάτερος. Et in ος deſinentes acuta penultima vt ἑλλάδας, ὑπερβόρεας, ἐλεύθερος, ἐφέρους.
Circunflectunt & hutuſmodi, πανοῦ ἀν, πανοῦν. πανῆ.
Et ſuturas pro δώσουσι, δώσουσῖν: & pro ὑξίσει, ἀφίξουσι circũflexé.
Circunflectunt & ipſi ὀμεῖς & vt Attici.
Accuſatiuus Plurales Maſculinos in ους deſinentes per Θ proferunt, τὸς κοίλους, τὸς σοφὸς, τὸς αἰθέρας, τὸς ὕποθ.
Quæ per ι proferuntur Imperatiua verba, per ου proferunt. pro λάζει, λάζου: pro ἴδι, ἴδου.
Pro πατέρ ἀφοῖν, & pro νεφρὰ, κωφὰ δ' ας dicunt: ἴδῆς Ionicè & ipſi. corripiunt. Theocrit. in Adoniazuſis.
Ἆν ἰάδης, χ' ὡς εἶπας, ἰλίσια τὺ πὰ μὴ ἰδέμεν.
Ἀρχὸν per Epenthesin ἀεργὸν dicunt.
Pro δακρυόεις, δάκρυς: pro πείθομαι, πειθῆ proferunt.
Subiunctiuis vtuntur pro Indicatiuis. Theocritus,
ὑσπορ ἢ ὁ ψυχρὸς ὕδωρ τὰ μάλιστα ἁνδύκας: pro ἀνδύκας.
Pro ἴσταται, ἵστανται dicunt: & pro ἐστάκασιν, ἑστήκασιν. Theocritus,
ἧς τ' ὕπνος ὑφίκαται, ἢ ὡς ὕπνος ἐνδυομένοιϑιν,
Ἐμβλὼς τὰ ἐυφραδέα, σοφὸν τὸ χρῆμ' ἀνθρώποις.
Materialium & ipſi ι abiiciunt, dicentes ἀβώρεᾶ & χρύσεᾶ. Et ex os Subiunct. articulo σ abiiciunt: Theocrit.
Ὁ τριφίλητος ἄνωθεν ὃν ἰὼ ἀχίρεντα φιλεῖται.
Pro κλείσω, κλεῖδ' dicunt: Theocr.
Τὰ κλεῖδε ὑπάκλεον.
Defectiua etiam apud eos ſunt.
Πωποτὲ δ' ὃς ἐσσὶ ἀιδύοτα κατὶ λοιτα.
Τηυγέτες, ὑακινθόεντα πλατειάσ' ὑδιεα ἄπαντα.
Pro πλοπονησι σι πλοπονησυσεσι dicunt.
Datiuos Plurales ab ις rectis factos, non ſic proferũt vt nos: σπιλεῦσι & βασιλεῦσι: ſed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac δημοδόκῖτοι. vt ibi enim δημοδόκῖσι Datiuus Pluralis, ſic & hic Theocr.
Δαρίδοις δ' ὕξετα δῶκε τοῖς ἀκρείοισι.
Pro φύσει, φύλαι dicunt.
Pro βεβλῆσθαι, βεβλῆσθαι: Theocr.
Βεβλῆσθαι ικκᾶδεσσι ἄρμα φίλαι, ἀθμὰ πὸ θεσσαί
Ἐσχύται πάντεσσι βεμπόσιν ἀεὶ πορείσαι.
Πιάδωσιν, vocant ſpeciem vaſis cuiuſdam in quo præparant placentulas.
Corripiunt & in ας Accuſatiuos, vt νύμφας, κρίλλας. & Participia νοῦντας, σοφᾶς &c.
Et Imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ου pronuntiãt, vt pro Σίγε, Σίγου.
Peculiariter dicunt Siculi, pro χρῆναι κρῆσθαι: & pro χνῆβλε, πνῆβλε: & pro μητέρας, δοκῆσι: pro γνωσέα, γνῶλυς. Cretenſ. verò pro θάνατος, αὖς: pro ἀυτὸ αὐτοῦ: pro βέλτιον, βέλτιος dicunt: pro ἐῶ, ἐῶμι pro ἐαυτοῦ, ἐωυτοῦ. Vertunt iidem & ε Præpoſitionis ε in η, vt pro ἐς χρεῖν, ἐς χρεῖν: pro ἐς τὰ κρεῖν, ἐὶ τὰ κρεῖα.
Pro εἰοῦσα, ἐοῦσα: & pro διοχρόος, διοῦς. (διεύθερος Θ.
Pro δευκυδίδης, δεῦκυδίδης: pro δευκράτης, δευκρέτης: pro δεῦρος Θ.
Pro κρέας, κρᾶς: pro ἄκρατος, ἄκρητος. Pro κρίνει, κρῖνει: pro κτείνει τὸν κτένει. Pro καπβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro σαφεῖς ἐξὶ ἀχθεσι φύγωνες dicunt. Pro πᾶν, πῦρ: pro πῦμας, πῦπος.
Pro ἑλκεσθ' ἑλεσθ.: pro ἑλπος σπέλπος.

Pro

Προ ω μι. Et vbi dicendum τιθῶτας, τῶτας dicunt: & pro ἴεθεν ἐκδοῦ: pro κρατέω, κρατέον.

Ἀσθμαῖον ψυχικὸν τῶν ψυχέων, hoc est, τοῦ ὄζω τὸ σῶμα τος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cyprelas vsus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eò quòd natura non sint Dores hi poetæ habeant autem peculiarem sibi locutionem.

DE IONVM LINGVA.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ες proferunt Ionices. Herodot. ὁ ἀρχὸς κυκλωπικὸς μωσῖος συμπωτῆτες.

Datiuis pluralibus desinentibus in σις, addunt ι. Herodotus, πᾶσι, σταυσίοισι.

Pro κλειδώττης, κλειδώντες dicunt, & pro σκλεπιάδαι, σκληπιάδαι, dissoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam sicut pro ἰητῆον, ἰερῆον.

In ας desinentes Genit. plurales Fœmin. dissoluunt, pro ἀνάι, θεαῖσι, συκαῖ: ὠράων, & Θηβέων, & συκέων dicunt. Homer.

Ὧς ἐτέων πολιὸν λίθετ' ἀνθερεῶνα. Et Hippocr.

ἀμμαξοειδὲς τῷ ἀέρι πάντως τοσοῦτος.

Sed & Masculinorum Genitiuos ab in ας rectis factos, per εων proferunt, dicentes σοφέων, & ναυπηγέων. Herodot. an. 3. κατ' ἀρχὰς ναυπηγέων μεγίστας ἐπλεῖτον.

Datiuis Pluralibus Fœminio, nominum non solùm ε addere cõsueuerunt, vt in Datiuis Pluralibus Masculin. nomin. sed αι diphthongi vertere ε in η consueuerunt: vt Hippoc. ἐπὶ χρόνῃσι λεπτερίῃσι οὐχερησίῃ ἐσπγομβρίῃ, ποδάγρῃ μὲ γλωσσάῃ, σημείοισι ἀγαθοῖς.

In ε desinentes Genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per ευς proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. πρῖτος ἦ κατ' ἀρχέω γεγονὼς τῆς: pro κατ' ἀρχέν. Ab iis autem qui in ης, vt κρηπίδιον διαβεβῶς.

Subiunctiuus articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ iones, vt apud Herodot. αὐτὸς μὲν δὴ τοιοῦτος σωτὴρ γέγονε ὁ ὑμεν τῷ ἰῷ: pro τῷ ἰῷ, & alibi, τοῖς ἐπιλοιπὸν ἔχωσι, pro οἷς.

Ad ε addunt ι: vt,

Χοὐ ξένιον παρέσεται φιλεῖν, ἐθέλοντα ἦ πάμπαν. Et

Ἐμοὶ δ' εἰσὶ δύο.

Εἰνάλιε Θεὸ, pro ἐνάλιε.

O adiiciunt ipsi ω, pro κύρι, κυρίω: pro τύπος, τούσω: pro ὄρος, ὄρῳ: pro μόνος, μοῦσος. Dixerit quispiam igitur, quomodo τοῦ & φέρῳ non assumunt ι non enim dicunt τοῦιο, & φοῦι. Dicimus igitur quòd à verbis τύπω & φέρω, deducta sunt: μόνος autem etsi à verbo deducta sunt, quoniam tamen genus est, assumit ν.

A in η vertunt pro ἔσχ, ἤρι: pro σταίρω, σταίρη: pro δυνασία, δύνησις: pro σκῆμα, σκήμα.

In ας desinentes Genitiuos per ᾱ proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, πολυκρατία & δημοκρατίνεα dicentes.

Pro τὸ πολλὸν dicunt ὠχὶ τὸ πολύ: & pro ὁ πολλὸς, ὠχὶ πολύς.

Εἰς Præpositionem ες dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis Præter. & Particip. circũflexorum, & vt vniuersaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur: vt in Anacreontis, ᾗ δοκίες, κοὐδεὶ πῶ πλαλεὶς πτίς εἰ δὲ λόσεις, ᾗ ἐν τὸν χρυσῷ, & in oraculo,

Κὠὐ λαπλοῦντες σκαιῶν.

Pro ὄφελον, ὄφελλον dicunt, α in ε vertentes: & pro ἐχρέοντο, ἐχρέοντο.

Εἶν pro εἰσὶν dicunt. Herodot. ᾗ ἂν φασι πολίτες.

Εἶ quod significat ἐπάκουσι, ἐάω efferunt. vt Homer.

Οὐ γὰρ πάντ' ἐστὶν, πάντ' ἐπιτάλασθαι ἐοικεν.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπ' ἠχοῦς & ἀπέκαντα dicentes non in compositionibus solùm, sed in collisionibus. Herodotus, ὡς εἶσοί τε ἦσαν.

Pro πῆας, νέας dicunt.

In Θ Gentiuos ab in ας rectis factos, per κῶ proferunt, dicentes βασιλῆκῶ, & σκηπτῆκῶ.

In ε desinentes Genitiu. ab in Θ rectis factos, per εος proferunt: vt pro ἱκετεύω, μόνος, ἱκέος, μόνεος.

In Θ desinentes Genit. ab in ις rectis factos, per ι Θ proferunt, dicentes, ὄφις, ὄφι Θ per ο. ἀφ' οὗ σβέ, ἀφ' οὗ σβῖ Θ, μεμύτις, μεμύτι Θ: πόλις, πόλι Θ, vt in Oreste Euripid.

Οὐ γὰρ ὅ τωκτὸν πόλι Θ ὧν τ' ἀρχαῖος τῆς.

Et rursus in alia fabula.

Ἐ'σειμ' ὄφι Θ· ἐκ γαίας ὄφρτ.

Solent eodem modo incipientia facere Præterita, quo Præsentia ex quibus ea facta sunt: vt

τύπτω, τύπτω· τύπτον, τύπτε.

ἔδομαι, ἔδομαι.

Βῆν δ' ἐ γέροντ.

Θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λιθικάλεσσε νόημ.

Ἔκτα δ' ἐπὶ ὀκ ἀφαλὲς, ἔλε τριχας. Et

Καλὸν μὲν ἔτλα γ' ὧν ὕπνον ἔβδι οφθαλμοῖσιν.

Οὐδ' ἔτλα γεγωθεῖν. Et

τυφοῦσι εἰ ἐπ' μοι ἐοίκασιν ὀδυσσῆος θεοῖσι.

Πάντες κατὰ δ' ὄλεντο.

Præterea autem,

Νῦν μὲ διζήμενον πολλοὶ τρίφουσιν ἐσ' ὑκίαις. Et

Σὸν δικαίοντ' ὀπέμπω ». Et

Ἐγὼ δ' ἐδυσσάμην γὰρ ἐνθύμιον, κηδὲ ξείνια δόμας.

Et ve vniuersaliter dicam, coitreptiones Ionum sunt: vt

Νέας ἀμφιλίνους,

pro νᾶας, & ὄρεσ Θ, & πόλεσ Θ, sicut Atticorum productiones, vt.

Πωλοτᾶσι τῆς ὑπὲρ γαίων ἄλλες νημερτέες.

Οὐδέποτ' ἐς ἀγορὴν σκαιὸς ἐκκέκτο νοῦ ἀνήρ.

Puto quòd & ἀκαχία Atticè producitur, & scribitur per α: ἀχέ enim dicitur τεθνᾶσι, & ἄκαχα quod bene habet corpus & cõtinens.

Secundas personas singulares Passiuorum faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus,

Τῳσῖνα ἀτρεΐδην ἀγαμέμνονα ἢ ἐφ' ἑπάντων

ζευξὶ ἐνὶ κοινῷ πειρώσι διαμπερὲς.

Et rursus,

Τίνα μάχεις δὲ υἱερῆν· καὶ ἀχρεῖον,

πῶν σεω ἐδίκας κερδέ ἰων.

Similiter & Genitiuos à rectis in ας Neutrotum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ dicentes vt κέρα Θ, γέρα Θ.

Τὰ abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodotus, ἐπιὼν ἐγλυστὸν ποῦν: pro ἐπιὼ.

In ος desinentes Genit. Neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τύφεος. βέλεος: Ἐκπαφε δ' ὑπὸ βελέων ὕπνος ζυά.

K pro π in interrogatiuis & relatiuis vti solent: vt pro πόσε, μόσε, pro ὅπως, ὁκῶς: pro ὁπόσε, ὁκόσε: non tamen in aliis.

Vertunt autem & aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: vt pro χιτὼν, κιθὼν: pro ακρόκιτος, ἀχρόκιτος: pro βαθυχρὼς, βάτεχρως, & similia.

Ω pro ο aliquando vti eos dicunt, vt pro κῶφος, ὦφος: & pro ὄρτυγος, ὤρτυγος: ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in Vocatiuis, quemadmodum & Attici faciunt. Initio Herodot. in Vocatiuo sic inquit ὦ Πρηξάσπες μὴ κτῖνε κρήνην. Et rursus alibi, ὦναξ ἡφαιστε: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocles,

Ἀλλ' ὦ ναὶ ὦναξ ὑπ' ὀξυ κὰι βλαστῆ ἀβύσσου,

Νὺξ τοὺς κακοὺς ἀφρόστατον, ὃν ὀλίστατα.

Et Homerus,

Λοιδορέ μὴ δ' ἀγορῆσι· ἐλάπτεα μήνυχος ἔπτατ.

pro ὀ ἄγορῆσι.

Nam ω & α in ω magnum contrahunt: vt pro βόαξ, βῶξ, piscis genus.

Et α ε in ω magnum commiscetur: vt τὰ ἔπλα, τὼ ἔπλω.

Et quoniam ὦπλοι à ὅπλον fit, vertitur π in Φ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quin tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo vtuntur, ὠὖς dicentes pro αὖς: & θωμάσιος, pro θαυμάσιος. Hinc puto Ionicè fic dictum φοιμὸς, pro σοφισμὸς, vt fit ab origine vocabuli, quòd vestes cõtinet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum πολυπόνησε, πόλεω Θ νῆσος dicunt: & pro αὐτομάγη, αὐτὰ μάχεσθαι.

Acceptiones Infinitiuorum pro Imperatiuis Ionum sunt: Homerus.

Παῖπαι μὲν' ἀτειχίης ἀχρεῖον ψῦχος

pro ἀχρεῖον. &c,

Πειρᾶτ δ' ἐσσεμεν πρέας ὑτατὸν ἔμεν ἀχαιοὶς, pro ἐσεῖν.

& innumera alia ejusmodi apud Homerum & Hesiodum inuenimus.

Acceptiones Masculinorum pro Fœm. Ionum sunt: vt illud τοῖσι δ' ταμασήνισι μάλα ζέπι ἔσπετος ὅλτος, pro ἡ σοῦα.

Diuisiones in ες desinentium singularium Datiuorum Ionum sunt propriæ: βέλει, pro βέλος: ἔγχει pro ἔγχος.

In ε desinentia Fœm. Accusatiu. in εων finiunt: vt pro λαπτώ, λαπτῶν: pro σαπφώ, σαπφῶν.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim ασπίδεσσι pro ασπιδέσσι.

Vsurpamus quod Ionum est, ὄφιος & πόλιος, nũc autem dicimus quod communibus ipsorum Genit. vtuntur Iones, & præcipuè Homer.

Ἐξ ἀγορῦ νόστησε πόλιος.

Et Hippocr. κεῖνο φῶσι οἱ χειρῦργοι διὰ φορέια ὀπτῆσομῶν, διαφάσιμος.

Geminationes in fecundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, τινὰ ἐκοπτὸν τι δεῖται.

Transpositione literarum Ionica lingua vtitur, vt κερμάδιλω, pro κατμάδιλω: ἀτερπαπτὸς pro ἀτταμπτὸς.

Duplex ω in ξ vertunt Iones: ut pro διοτά διξά: & pro τριστά, τρεξά dicunt.

Subtrahunt ζæpe ι ex dictionibus vt Η' σφῶϊν ἀλικιαγενῶν ἱστοραίνε κοπλίξις, pro κοπλόεξις.

Sed & subtrahere ex posse videtur ι, Ionum est, vt ἀγὼ μεῦ, χρύσεος. Homer. Ε'κπτόσ τε χρῆμα σὲϊ σώσεσι σαλῆσι.

In ις desinentes Rectos plurales, si ab ι Rectis fiunt, per ιες proferūt: vt βασιλῆες, ἱσοσκῆες. quoniam & Genitiuum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel ιη ης, per ι, vt ἀλιθῆες, Rectus singularium & Rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthōgum, Ionicè autem ἀληθῆες: & turbis pro πολιῆς πολεῖς: vt illud

Ηελιὸς δ' μετ' ἀμφότερ' ὤρεσφι, καὶ ἔξετο ἅλσε.

Dubitauerit autem quispiam, quomodo Genitiuos ab ιη Rectis, non proferunt per ιθ, vt νέᾶθ, οἰξῆθ, sicut βασιλῆθ & εἰκῆθ. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima Genitiui maior vult esse vltima Nominatiui in iis quæ inequaliter declinantur: vt λᾶας, Rectus ας habet natura longum ᾱ, unde Genitiuus longam habet penultimam. Sed & κάκτος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima Genitiui vltimæ Rectī, aut minor, vt in ἄωστος, & χαίοντος, & κἀκκάλοντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur πολεῖς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam Genitiui, vt fit æqualis vltimę Nominatiui, cùm non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἡδίς autem non potuerunt vertere Genitiuum ἡδῖθ· in ι: fic enim inueniretur maior penultima Genitiu. vltima Rectī, quoniam ἡδεῖς breuem habet vltimam, & οἰξῖς, & ὀλισθῖς. In σ enim desinentia cum ambigua, per adiectionem σ Neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μῦγας τὸ μῦγα: ὁ ἠδὺς τὸ ἡδύ.

Ex Ἀκλείας extrahunt, ι & in omni casu hoc faciunt, Herodotus, ἦλθ Ἀκλείωσαι μέσα τῶϊ ὁ βωμῶϊ· ἐς τὰ μῶλισα ὄσγηρα.

Et rursus,

Ε'γχείπεσι τῷ Ἀκλείῳ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homerus,

Τ'πηρίῳν εισαιᾶζουσα, &
Παγχαιοὶ δ' ὄχαν ὁ πάσσον.

Et Hesiodus,

Χρυσέῳ ἀσπὶ τύπος.

Additiones ι τῷ ε sequente ε vocali, vel vna immutabilium, Ionū sunt: vt pro ἴωσ, ἕωσ, κωνῶ, pro κανῶ.

& ξεύᾶθ, pro ξεύθ.

Mutare ει diphthongum in ις syllabam, Ionum est, Homerus,

Ε'χήρεις ὁ πάϊσις.

pro ἐχήρευσι.

Ε'ρυσάμενοι τε ἴῶσπαι.

pro ἐρυσάμενοι τε.

Immutationes ι in α breue, Ionum sunt, vt μιμεκῶμι, pro μεμηκῶμι: & λελεσκῶθ, pro λελησκῶθ· & ἀλιτ Θ, pro ἀλαστ Θ. Siquis autem dicat, Quomodo aliàs α in ι vertunt: vt pro κᾶμι, πῆμι: pro πτᾶμι, πτῆμι: aliàs ι in α, scito quòd α in ι vertunt quum est α longum: α autem in ι non generaliter, sed quum est α breue. Immutationes autem breuis α in ι, posteriorū Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum, quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, ἀλέειν, σέλεν: pro γαῖα, ἀφαι: pro ἑστιός, ἑστέος.

Semper ἄ syllabam abundantem ponunt inter Præpositiones, ὦξ ἄ, ἀλλοτ, ὦ ἀπ' ὦ ἑ ὁδὸν.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκείνῳ, κείνῳ: pro ἑωυτοῦ, ὠυτοῦ.

Composita verba dissoluunt, & interponunt nomina: vt Λέων ᾧ πώϝῳ τὸ ἑδοδάς: pro κατεδοδάς.

Κατὰ δ' ἕκαστον ἔστιωνα, pro κατέκαστον.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium: vt

ὁρῆαι ὁς, &
ὦ ἔπι πολ' ὁιόμενοι.

Hyperbata Ionum sunt: vt,

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκέλοπας ᾗ πάφερ ἔβαεδω,

Hoc est, διέβαινον.

Diæreses in ος desinentium aduerbiorum quæ à Genitiuo pluralī fiunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, & in ες habet Genitiuum Singularem, Ionum proprias: vt δυσιζῶς, δυσιζῶς, Genitiu. Pluralis, δυσιζῶν, & mutatione ι in σ, δυσιζῶς: fic ἀληθέως, ἀληθοῦς, Genitiu. pluralis, ἀληθῶν, & mutatione ι in σ, ἀληθῶς, & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀληθέως dicentes & ἀσπεχέως, & δυσιζέως. Tamen in ὄσίως, ὁσίως, & δικαίων δικαίως, & θεωμαστῶν θεωμαστῶς, horum enim Genitiui non in ος desinunt, vt fiat diuisi & in nominibus & in Aduerbiis.

Dores vt dictum est, producto vtuntur α, vertentes ε in ipsum: vt pro ἀλῶ, ἀλεῖ: pro ἡσυχῆς, νᾶσος: pro σκελίῶν, σκαλία. Iones autem correpto vtuntur eo: & vt in v niuersum dicam, & Prosthesi, & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa vtuntur. Est autem Prosthesis, Aphæresi contraria: & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, vt pro ἔλακε εἴλακε, &

Ι'λιον εἴσω, pro ἔσω.

Pro Μὸθ· μωῦθ· pro ὅλθ· ξλθ. Hęc autem ego, Prostheses nō dico, fed Parentheses: vt & illa, pro ἴνα τι, εἵνατι: pro σὺνοστες, ἀνοίσουσι. vt Homer.

Οἱ δ' ἴσαν σὺν μῆλα πιεσσόντες, σὰχ μοῖλ.
Η' μὲν δ' ἐνὶ σὰς, ἔξι ἀπειρεσίων ἐνιαυτῶν.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: vt pro σαφὶς ἀσαφὶς. pro πᾶς ἅπας, est & hoc Atticum. Siue igitur sit Prosthesis siue sit Parenthesis, Ionum est, sed & contraria his.

Est autem contraria, vt dictum est, Prosthesis Aphæresi: & Parenthesis Ellepsi.

Est verò Aphæresis in principio sublatio: vt pro ἐκείνῳ, κείνῳ: pro ὁρτὴ ὀρτή.

Ellepsis, abiectio vocalis de medio non facientis syllabā. vt pro ἀμείβω ἄμοιβε. Est autem hoc & Atticum. Hęc propria Ionum sunt. Prosthesis inquam & Ellepsis: & Parenthesis, & Aphæresis, itémque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope defectus vnius syllabæ in medio dictionis: vt pro ὁμαιμοκόμοι, pro κρανέμεσι: pro ὁξώπτης, ὀξέως.

Parecthasis, abundantia vnius syllabæ in medio: vt pro ἀδελφοὶ ἀδελεοὶ· pro ἑτυμος, ἐτύτμος. Fit aliquando Syncope etiam duarum syllabarum, vt pro δυνάμιαι δὲ ἐς, δύνῃαι δὲ ἐς. Hac Syncope vtuntur & Æoles, vtuntur & Dorienses: vt

Η' δύσι γὸ κ' θωὸς ἀδελφὸν ὁὲ ἑτοῖσι πο.

Diæreses autem Synalœphæ contrariæ.

Est autem Synalœphe duarum vocalium diuisarum in vnā syllabam vnio, vt pro τὸ ὄνομα, τοὐνόμα: & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis (vt diximus) propria Ionum, vt pro λέγω λεγέγω. Sed & subtatio ipsa tū, vt pro βεβλημένῳ, βεβλημένῳ. Est autem Anadiplosi contraria. Arsis Rursus Systole Ionum est, vt Ε'ξέρει ὁ μὲν κύμε ποτὶ ζυγὸν ὀπίσεσιν.

Ectasis autem, vt pro πόνῳμαι, πονέομαι. Attic.

Rursus quæ dicitur Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: vt pro σοῖς, σοῖσι, pro σοφὸς, σοφὸσιν: pro μούσαις, μούσαισιν. huic contraria est Apocope, est autem hæc Dorum: vt pro ἰδρῶτα, ἰδρῶ. Homerus,

Ι'δρῶ απ-μὺχιον.

pro κυκλᾶσι κυκλᾶ. Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi. Ionum est, vt pro κληΐδα, κλῃΐδα. Ecthlipsis autē Dorum tantùm est, vt pro σκιᾶπόδων, σκιᾶτόδων. Rursus duplicare, Ionum est, siue Diplasiasmus, quæ est contraria Parallipsi: Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem σ, ο consonans additur, vt pro ὄτι, ὅττι.

τὰ κεῖ σ' πα. pro ἐσύγεσον. Homerus,

Τόσσαν ἐχώσατο φύλοϊ· κόλλων.

Parelleipsis est, quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κόλλιον, κόλιον, & ἐς Dorum. Est autem Ionum proprium abiicere εν in diphthongo ει: vt pro μείζαν, μέζαν: pro κρείσσων, κρέσσων. Est autem Ellepsis, vt prædixi, abiectio vocalis de medio, quale est pro ἀμείβω, ἀμοίβω. Hi pro ὠσὶν, ὤπειδ dicunt. Herodotus, ὤπειδ ἐκεῖ ἐς Ἡ γλῶσ ἐκ τῶ ὑδάτος ὁ κροκόδειλος. Eodem modo pro ὁι πεῖθα, ὁὐδεὶς πᾶ, aiunt permutatim. Herodotus, ὁὐδεὶς ὅτα ὁ τροχὸς ἐς ἐμὲ ἐώσας, ὡς τὸ ὕδωρ.

Ζωΐνῦ dicunt, & ζώδου χωωθῶσι, tanquam à ζωός.

Pro λίαν, καῖρα dicunt.

Pro μέγαθος, μέγεθος: Herod. in 2. histor.

Φοίνικας ᾗ ἐς τὰ μάλιστα ὀθίγγυσι μέγεθος ὅσον κρίθ.

E & ο in ει diphthongo miscentur apud eos. Herodot. ὁὲ πᾶν ὁέον πῖν τε ᾗ τέρεθ, ὁέσει ᾗ ὅσπ θέσιν τοιοῦτος. & πλειῶσς pro πλείοσι, ὡς τῶν ἑλλήνε ἀφικνεῦ ἑλλιῶσι γραπτὰ πολλῶ βαθύτερα.

Pro σφίσι, σφεῖσι dicunt. μῶλλόν ὁ

Μὴ negativam coniunctionem, pro μὼ completiua accipiunt, vt apud Herodot. Μὴ ἔχῃ ἑλλήνων.

Οὔ pro ὄυκ, ὁύ ὁ dicunt. Herodot. Ε'ὸ ὁὲ ὄλλον τὸ πάλιν, αὖτις semper dicunt, & non αὖθις.

Ἐκ ὑπαπαντῆσι ἑ eximunt, & ὑπαπάντ dicunt. Herodot. ὑπαπαντῶ· ὑμέων ὁὲ ὑπαντιβίῃ ὑπηκόοι τότε.

Contractio ε & ι in ει longum Ionum est, pro ἐρικὲ ἐρικὶ, pro ἔωσ ἐξεῖς.

Et mutatione α in ι, vt ἔωσ pro eandem dialectum. Hesiod. ἄλλ' ἴρκε θεοσέπτων ἀνδρῶν πικιὰ ὁδ ἐσῖσῃ.

Et pro ὄφις, ὄφις, Ionicum est.

Pro τέρμεσι τιμωροῖ dicunt Herod. in 2. ὧν ἱρέας ὧν τὸ αἰγυπτίῳ συλλέξαντας πάντας μούσι σ' ἀπέρμονι. Et Hippocr. ἀπέκα, τάμενον.

Ex ὑπάγω auferunt γ, & pro eo interponētes ι ὑπείω dicunt. Herodot. millies hoc vtitur.

Pro ὑπηδέσας, ὑπηδέσας, dicunt, Herodot.

Κατὰ κίονα διαπίπτοντες.

Σφῆς σφᾶς & σφῶν diuiduunt, & sic proferunt, σφίσι & σφίας & σφίων. Hom. Ἀλλὰ σφιας κατεφῆς διομήδεϊ ἐνδεκάδειξε. Νοεῖν & χρυὸν & χρυῶν diuiduunt, νόον & χόον & χρύα, dicentes. Homer. Ταμισσῷ χαλκέϊ. Herodot. οἱ δὲ ὅτι τοιν πρέσουσι σφι.

Participio εἰπὰν non vtuntur, sed εἶπας.

Εἰρᾶται per diphthong. scribunt, & puto propter hoc, quoniam eodem modo incipiunt Præter. vt propria præsentia.

Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἤρατο, deinde interpositione ι, fit εἰρᾶτο. sic & ἐπεπείρατο apud eos per ει diphthongum scriptum, vel à positione assumit ει diphthongum.

Est enim ἤρατο & ἦρα, & fit appositione ι, εἶρμαι, εἴειμαι, εἶσθαι, εἶρατο.

Etiam Iones tertias personas Plurales Præteritorum perfectorum sic faciunt, in tertiis personis Singularibus, habentes τ tenue, vertunt tenuem in suam aspiratam, & faciunt additionem α, vt pro ἐπέπηγ. πεπήγατο, pro λέλεκται λελέχαται. si tamen fuerit in commune per σ grauitonum, tunc & Ionici habet ante ατ. formatiuam medij Præteriti perfecti, πέφρασται πεφράδαται, ὅτι πεφρασμαι. Si tamen à circunflexis natura longam penultimã habentibus, hanc corripiunt ante ατ. in debitam correptionem, vt πεπόνηται, πεπονέαται.

Item constituunt Iones in δυ. desinentibus Patronymicis Epectases, σακιάδυω dicentes, & κασπάδυω. debebat enim esse Genitiuus Δασπιάδυω.

Quoniam in ὄνης Patronymica vna syllaba superant Genit. primitiui, vt πολιώνης, πολιώδυω, ἀριαιώνης, ἀριαιώδυω. sic & Δαίρτης Δαιρτάδυω debebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferunt, λαισπάνης dicentes, & σακιάδυω, deinde per productionem Atticam σακιάδης. Vtuntur autem & Metathesibus.

Est autem Metathesis quum vel prima litera proprię sit syllabę secunda, vt pro ἀπαπτὸς, ἀπ ταπτὸς. ex πτέσσω enim facta est, & α priuatiua particula, & est ἀπτὸς ἀπαπτὸς, scilicet ὀδὸς: inde facta est transmutatio literæ, & dicitur ἀ παπτὸς, aut secũda prima, vt κραδία, pro καρδία: pro κρατερὸς κραπερὸς: pro πίπρατον, πίπρακον. Homer.

Τὴν πατὴρ μὰρ ἐῶν ᾧ τὴ τετίλεσ ἄπαντα.

Sciendum quòd differt Metathesis ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, vt σὸς Θρέψ. ἰῶ γὰ νόον τοῦτο Θ. & per Hyperthesin, ὁ Θ. εἶΘ. τὸ: rursus χρυσοχρύσ Θ. & ἄβρυ, ἄβρυΘ. & per Hyperthesin, γρυσὸς & ἄβυσσος. vtuntur & hac positione Iones.

Scire autem oportet quod antiqua Ias deeidit, ob inhabitantiũ mutationem, & permansit vsque ad illud tempus quo fecerũt Iones colonias, & diuersi fuit in loca multa.

Dicitur autem apud eos pro ὑμεῖς ἐστὲ, ὑμεῖς ἐτε: vnde & sana vulnera, νήας dicimus.

Et pro λέγος, μῦθος: pro μυστὺν δεῦ. αἰνέλιν. Et loca in quibus versabantur, χῶΘ. Et pro δῆμος, ὁ δῆμος: pro ξυνίλιν ἐ συμπόσιον, ξυνίλιν ἐωυτὸ ἔκεσο: & pro ἀπατηλὸς, vel ἀδήμελος, δεῖπνόφορος: pro ἰχνίης, χέσος: pro δυμαδὸς, & ἀθρόως, σπαρτὸς: pro ὅπνιος, ὀφίσΘ. pro ὄνυτορθὸν, μὴ μεπίκον, pro ἔπεμι, μετὴ ἐπεμι. & pro ὀσυχάζειν, ἀκὴν ἄν diuunt.

Dicunt & secundum tribus, & numerum ttiginta virorum, δίκοντα.

Pro δίνεον δίνται, ἐπιόσσεται: pro αἰὲ ἀκοτεν vel ἀδίδαξεν, αἰὲ γίνεσθαι: pro βαφὰς, φάρμακα: pro ἀλαωτὰς, τὰς: pro λαοσσὸν, dicunt ὄνεος τὰς ἀμφόδους, στρατιὰς autem, πολίτεις, vel ex manu arma. & pro ἀδῆσει, φανήσας dicunt.

ΦάλαΘ. phaleras, i. τὰ σὺ τὰς γνάθους σκεπάσματα, quæ in grossis nascuntur bestiolæ.

Σχοινοτὴν, quod longum & rectum. Συμφόσσε dicunt, pro συμπῆξαι. Φάσσει, κλάσσει. pro πρὸ Θ. ἀκροτήριον: & πάσσε dicunt καλάμων & σφεσσὲ Θ. ὅλυμπον & πλίνθον. i. calamorum frondes vbi ficcabant latera. Ἐμόλεον dicunt, rostrum nauium. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χρὰς δὲ ἐπορέων, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. i. inferias inferre, aut sacrificare mortuis. Πεῖχρην, libationem dicunt.

Ἐπιπλατὺν, non βαθὺν ἐν κύπῳ, sed ὀξυπόλιτε dicunt: Λάϊνον verò vitiliginem. Κνεῦζόμαι verò dicunt τὰ χρεσκὰ ὑπὸ δήμασι: i. gãnitus & næniæ. χωπίνας dicunt qui in terra esturunt ac egent.

Pro ἐκρεώσασι, ἀπάσασι dicunt: vt Herodot. in Secund. τὸ ἢ μὴ τρεῖν ἢ κρεῶν ἐ χρὴ ὑπερκόπτειν.

Pro δοῦβυκόμενοι, κρύπτοντες aiunt: Κορλιῶν verò inflexum quoddã lignum: & βυμφόλιμ, ὑπόπλιον.

Οἰπάϊδμα dicunt πεσόϊδμα: & pro βαίνες, στὰς ναῦς.

Οσίων, vocant liberum patrem. Pro ἀλύσεις, ἀφισίδες, quidam ἥλικα.

Pro purgare potionem ex zea, frumento & aqua, συλικιζειν.

Λίνον, cantilenæ nomen: vel lyræ chordam.

Φυσαλίδες verò κρατῆρες: ὑποφορὴν verò, quam serui dominis faciunt.

Λύπη dicunt incessum & accessum.

Συρσὸν, apud eos dicitur, olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐνδυτὴρα, iuuencilia ephuria.

Τετράπηχυ, dicuntur apud eos, triplasij, trihuoes.

Ἀπιστὴρας, apud eos infatuatum significat.

Ἀπιστιόφρες verò, dicunt ἀπιστιόφρας, i. seniores.

Pro φρονεῖν, ἐπαΘ. pro φρ. πρόσφρων, i. prudentem. Accipiunt & hoc in contrario.

Καπαφεύξεσθαι dicunt, imprunè seu gratis facere: & pro καπαφῶν, ἀδιάφορον, i. illustrem.

Λαῖξιν verò, partitionem vel sortem.

Καπαπονηθὴν, πεπονηκότα, i. vindemiatum dicunt.

Pro πολιῆται, ἀστάται, i. ire obuiam dicunt: & pro αἰδῶ, αἰδέομαι, i. verenda. Hesiod. ἐσσε ὃ ὑπὸ μιζὶ τόνυ.

Pro καπασαρδὴν vel γελασὴν, γέλωτα Θ. i. calumniatus, Herod. ἃ βασιλεῖ διαβεβλημένῳ ὑπὸ ἀμαθῶν, ὡς μανδάνεις.

Pro κακοπάσεις, ἀσκόσεις: vt, ἐς ἔμε σὺ κάρμα ἀσκόσεις ἀπὸ πεμφθὲν ἐς ἐμὲ ὑπ' ἀστοῦ.

Ἐναρεῖς, ὁπλίτας, i. armati milites, ab ipsis nominantur.

Λιπαρὲς, dicunt διεφθαρμένα πόρρω, i. diffissa saxa.

Γνῶσιν χεῖν verò, cognoscere suam imbecillitatem, & inimicorum robur.

Σίνεσι, ab iis barbarica vestis dicitur.

Pro ἰξεῖον, σιυρτὸν, i. insultare.

Σινύκη, ipsis est sordidarum ouium lana, vel ouis excrementum.

Νεοχμόσαι, recens remouere aliquid.

Φρητῆρ, βεβαιωτὴς, confirmator.

Ἐφεδρ Θ. χθόνιος, i. fecundus hæres.

Ἐγκατέναι, διάνοιαι, i. perfequi.

Τετραπλοκιδὲς, apud Iones dicuntur locusiæ, ἐὸν quòd quatuor habeant pẽnas, duas extra maiores: minores autem intus alteras duas.

Οὐκ ἐκικειρίσιν, pro σφισὶν ἁρμόσασι, i. conuenienter, non officiosè apud eos sumitur.

Ἀπυπλέξασι, pro ἀπέφυγε, i. aufugit. πλὴξ enim βῶμα, ex quo πλίγματα, ἀπὸ τοῦ πλίγματος: vnde & τὸ πεπλεγδὲν ἀμφιπλὴξ, i. ex vtraq; parte inuadere apud Sophocl. in Triptolem. & Homer.

Ἀλλ' ἐ μὲν πρὸ πλίχθη, δὲ σ' ἐπλίσσατο πόδεσσιν.

Et ψδυσι, pro διὰ τοῦτο: est autem apud eos ψὸ, rustica, & alloquutio.

Κοιλὰξ autem, species est panis rotundi, ex quo & quæ apud nos κολλυρα κρίνων συμβαίνει. i. uncorũ cõplicatores, dicuntur ψιαθοπλόκοι. i. storeas ũ nexores. Et ἰδιαζῶντες, legitimi filij. ἀσίξενοι verò, antistites ciuitatũ, & curatores, & hospitij susceptores.

Σπουρὰ verò, ῥύπος ταὶ, & ἐδιυνωΘ. i. defideiat & concupiscit.

Κεφάλιωμα verò. est κρανοσκαφὲς, i. grauari caput, apud eos scribitur & σκαφάλιωμα. ἴζος ἐ ἐδυνωΘ.

Pῆνες verò, intronutans & tortum, quod & ῥοῖδον dicitur.

Pro σκαφὴν, marcidum dicunt σκαπτὸν, i. quod marcuit.

Et σπαπάσω, i. ἀι ἴσπεργο, σπαλιῶν dicunt, i. madefacio.

Τὰ σκάφατα, σπαγάνα

Βλακὸν verò, σκυφρὸν, i. delicatum. Aridorum etiam fruticum carbones, μεγαλιῶνες dicunt.

Σπαδὰ autem, μαρίλη dicitur. μαλθακὸν δέον verò, pro μαραλιῶν δεκαπενθὲς μαλθάκιον enim dicitur μαραλιῶν.

Μισθύλιον, pro τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum dicunt. Et μύδαλος, i. sanie madens, pro ἐκρέουσα, i. effluens.

Et δημόσιος, i. publicum, δῆμ' ἔμοιρ, i. popularem dicunt.

Et pro ἐνδηλίζειν, βλιμάζειν.

Et pro ἐσίνασεν, ἔμυξε.

Et imum ventrem purgantes medicinas, ἐλατήρια.

Pro ὠὰ ἔπασι, ὠοκόκκοισι.

In duo diuisum esse, ἀδιχθῆναι dicunt.

Et pro ἀθῶαι τὰς, ἀθῶσαι dicunt. & pro ἀτιμωθὲν, ἐμωλωθὲν, & pro ἐγκλείσθαι, ἐμοκλᾶ.

Pro ἐκ τόπας, & ἀξιοκλέας, ἐκ τοπόας, pro ἀφοσιώσεσθαι, dicunt ἐκτοκχάσεσθαι: pro μνήσασθαι, ἐκτόσασθαι: pro ἀμυνεῖσθαι, ἀλεξησέσθαι dicunt. & pro πυρὶ τοῦ, θερμὰ λοῦ. pro ὁκόταμες, τὰς κρατὰ ὁ σοις. deniq; ὅρισεσι, pro τὸ κ' ψυχὴν ὀξυτάσεσθαι, vel μανεῖσθαι, proferunt.

DE ÆOLICA LINGVA.

Aeolis τὰ πῦρ addunt, quum τὸ πῦρ infertur κ vel τ vel σ. ῥῆμυμα, pro ῥύπη βαίνει pro ἐκλιπὲς βεβῆκεν pro ὄδδη. Genitiu. a rectus in ᾱ diuidunt Æoles, & per αω proferunt, vt ὑψόφα νυμφάων, παρ θενικὴ πορθενικέων. In medio syncopæ Æolim sunt, vt ἄρυσι pro ἀρύσεται ἄλλ Θ. pro ὁ ἄλλΘ. πολλὸ pro πάλαιο.

Pro ποῖον, ποίον dicunt.

Τεθνηὸς & πεθνηῶτα, pro πεθνηκότ.

Additiones δε syllabæ Æolium sunt, vt ἐπιπεδία.

In αι vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro πᾶι, πάϊε. pro δαῖς δάεος.

Ω pro ο vtuntur. μῶσαι, pro μῦσαι, λέσπωσαι, pro λέσπουσι.

Τ pro σ vtuntur: pro ὄνυμα, ὄνυμα: & pro ὄμιλος ὔμιλος dicent ες. In-

terdum autem & pro ει, ἐφοίτεσκον, illi, ἐφοίτουν dicũt. & pro ὀ paruo, ω magno, vt pro ὄσσα, ὦσσα.

Ι pro ει diphthongo vtuntur, κλῄζω enim dicunt, & λαβῆν pro ῃ, pro λαβεῖν, & λαβεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solũ ι, proferunt, multiplicantes immutabiles, vt pro ἰμείρων, ἱμίρων: pro αἰτειλαι, αἴτιλαι: pro εἰμεναι, ἶμαι, pro ὑμεῖς ὔμμες. Geminat & σ, & σσ & τ, vt ποσῖσιν, ἵππαι, ὄπποι, ἐς, vt pro ορμιῶ, ὀρμίω, dicunt. pro ἱερὸν ἰερόν. Genitiuos in Nominatiuos, trãsferentes: vt ὁ μαΐστωρος, τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος, τοῦ φυλακου dicunt.

Η pro μ vtuntur: vt ὄππατα, pro ὅμματα dicentes: & πατ' ἠμαῦ pro ματ' ἠμαῦ.

Vocatiuos in αν desinentium singularium corripiunt: vt pro χαλιδὰν χαλιδὰν: pro ἀιδὰν ἀιδάν, pro σαρσαπὰν σαρσαπάδν.

Ex ω diphthongis ι abiicunt, quum eas consonans non sequitur, pro κλαίῳ Θ, κλάιω Θ: & pro αἴχω Θ αἰχέΘ.

Τὸ εἶμι scriptum per ει diphthongum, ἴμμι dicunt. pro ὀδωΐλων, ὀδωίλων: & pro οὐδὲ πας, οὐδένας.

Μιλατος per ι scriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes. errantes autem per quandam pronuntiationem dicunt pro ζωγρὸς, σδωγρὸς: pro ξιφᾶ σπολὴν Θ: pro ψίλιον σπίλιον: & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro ὄπας, ὄπως dicunt: & pro μίλας, μέλας: pro σπίλας, σπίλας.

At pro ὦσις, ὦσις non dicunt, propter coacursum vocalium, & ω diphthongi, quoniam malè sonaret.

Et quare in ας longum, addunt ι, vt in ὄπας & reliquis? ẽstque dicendum quòd productione gaudeant, simul & breuiorũ syllabis. pro πλαεῖς, πλαεῖ dicunt: & pro φθέρμα, φθέρμι: nam positione longa minor est natura longa, quoniã & α natura longum maius est ᾳ diphthongo habente, quod pronuntiatur: nam faciens operam duorũ militum, fortior est duobus illis.

Iidem fæpe in α faciunt rectos: αἰχῦπα enim dicunt pro αἰχύτης: sic ὑζεκτόρα, pro ὑζεκτόρης.

Γερανὶπαλα, ne scholiis,

Pro ἱππολάτης,

apud Hom. quidem ἱππόπα ἰόντα.

Optatiua primi Indefiniti Actiui per εια proferunt: vt pro τύψαμι, τύψεια. pro ποιήσαμι ποιήσειαι: & prima persona hi soli vtuntur. secunda verò & tertia Athenienses: vt τύψειας, τύψει, τύψειε, tertia persona pluralis.

Horum sunt & Dixereses: nam pro Ἀργεῖοι, ἀργεῖοι dicunt. & contractiones eorundem: pro βασιλεῖ, βασιλεῖ dicunt.

Hi vertunt ει diphthongum in ει: vt pro ἀνεσερ, ἀνεσερ.

Dualibus numeris hi vtuntur minimè, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ν desinentibus Datiuis non subscribunt ι, vt τῷ ὁμήρῳ, & τῷ σοφῷ.

ΑρεΘ & per ο flectunt.

Extractiones ι non solum Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum: nam pro ὁταῖρων, ὁτάρων dicunt.

Hi omnes consonantes geminant in brevibus, vt τὸ ἔνετι, & τὸ ἐν νῆ, & his similia.

Pro τῳσὶ, ᾧ γυναιξὶ, hi πρώτοι ᾧ γυναιξὶ scribunt, & his similia.

In ν desinentes Genitiuos per ος proferunt. ἀκυλίδεω, enim Ionicè ἀκυλίδα, verò Atticè: ἀκυλίδι autem Æoles scribunt, quod nõ pronuntiatur ι, pronuntiare consuerunt in ε, & ϛ. persona: vt pro βοάες, βοάις, pro γελᾶ, γελᾷ. pro ξυε proferunt: vt pro ξυός, κυνός: & pro ἐ, γε: pro πλοῦ, πλοῦσε. & pro ε, ῃ vel α, quod cõmune est etiam Doribus.

Et α tum in ε vertunt, vt pro αἷος, κῶς: tum in α, vt pro ἐκφέλω, ἐκφέλλω: pro πύλω, πύλας: pro νόησε, νόαισε: pro ὠὰς, ὠάς: pro ἀπατῶν, ἀπάτων: pro ἀδικῶσαι, ἀδικᾶσαι.

Pro Ϛ, pro Θ Δᾶται, φλᾶται.

Pro duobus ππ, duo σ, vt pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσδειν.

Pro σ, vt pro σὺ, τὺ: pro θὲς σὶ, σὶ τὺ.

Pro τ, τ, pro σολῶ, σολλῶ: pro σαλέϊς, σπαλέϊς.

Pro ω magno, ο parvum: vt pro ὦτειλή, ὀτειλή. Concidunt & compositæ nomina geminantes mutuas, vt κἀπτύειν pro κατέπτυεν: & κἀκκεῖ pro κᾆ δὲ & κἀξέλυσε, pro κατέξελυσε.

Penultima acuta non solùm nomina, sed & articulos pronuntiant ſi nominum ordinem habeant: vt pro ὁσὸς, ὅσος: pro ὅ σὸς, ὅσος: pro τὸ σὸς, τόσος.

Eodem autem modo & disyllaba quæ apud nos acuunt vltimã, ipſi autem grauitonant, vt σὸν Θ, μολὸν Θ. ὀξὺς βοᾰ́ϊος, βοᾰίος, γελοδὲς, βοᾶιος, ϑῦιος, τρεῖχις, σκελῆρες, χθὼν Θ, & ſimilia.

In ε Vocatiuum Nominum in ις absque σ proferunt: vt pro σακέσπαλος σακέσπαλε: pro ὦ διλόβιπις, ὦ διλόβιπι. Et à Genitiuis casibus, σ auferunt, dicentes, σακέσπαος, διομήδου, σοφοκλέου.

Pro Accusatiuo, Datiuum accipiunt in Pluralibus, vt τῆς ἀθρόπτος: pro τὸν ἀθρόπτον. hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro ν. Accusatiuum verò Pluralium proferunt, ως pro ν ς accipientes, vt τοὺς ἀδρόπτως: τοὺς ἵππως.

Infinitiua verba in εν desinentia, ipſi per ν efferũt, penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν καλέν: pro φερεῖν, φέρην.

Quæ apud nos desinunt in ᾶν, ipſi in ας transferunt. vt pro γελᾶν, γελᾶς: pro σκιᾶν, σκιᾶς.

In ων finientia infinitiua, ipſi per ος efferũt: vt pro ὑβρίζων, ὑβρίζος. pro ὀρθοῦν ὀρθόος: pro χρυσοῦν χρυσόος.

In α terminantia verba apud nos, in μι faciunt: vt pro τυπῶ, τύπημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcũque Participia in vltima acuimus, & in ας terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, vt pro εἰρικώς, εἰρίκων: pro ἑστακώς, ἑστακών. seruant autem & horum declinationes certa proportione desinentes.

Dicitur apud eos pro ῥᾳδιοῦργος, & pro γέλοιος, γέλΘ. & flectunt ea quemadmodum quæ in Θ desinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes. & ἐμὲ, ἐμοῦν.

Σὲ, τοῦ, ficut Dores dicunt: & pro ὑμεῖς, ὔμμες: pro ὑμεῖς, ἄμμες.

Pro ἐνδεᾶ, τὸ ἐνδέον, τὸ ἔσον.

Pro χείσεται, χρήσεται: pro ἐ παγλώμενα.

Pro ἱμάτια, ἵμμασα.

Pro ὦ Θ, ὦ φως.

Pro ὁ στρατιώτης, ὁ στράτας.

Hi in medio duarum vocalium interponunt ν: ἀὴρ enim αὔηρ dicunt: & pro ἐωυτὸν, ἑαυτόν.

Quum verò consonans est media, non interponunt ν.

Et hæc de dialectis dicta sunt à me pro viribus. Fortè & alia quispiam accuratius indagans, inueniet quæ his anteponenda fuerint.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΤΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

ΣΤΕΓΩΝ ϑ ὅπ πρῶτος τὸ στράτωμα παξιεν, ᾧ ἡγεμονεύων, ὁ ὠὴ πέντε αἰσθητὰς ἀφεστῶτας, καὶ ἑξῆς πεμπτὸς ϑ ἄρχων, πεμπταξιάρχης Θ. ὁ ϑ τῆθ δέκας δέκαρχ., ᾗ δεκαδάρχης Θ. ὁ τῆθ πέντε ϑ εἴκοσι, λόχος Θ ᾗ λοχαγὸς. ὁ τῆθ πεντηκοντάρχ. ὁ τῆθ πεντηκοντάρχ. ϑ. ὁ τῆθ ἑξήκοντ., τάξις ᾗ ταξιάρχ Θ. ὁ τῆθ πεντήκοντα ϑ διακοσίων σωμάτων, ᾗ σύνταγματάρχης. ὁ τῆθ πεντακοσίων, πεντακοσιάρχ. ϑ. ὁ τῆθ χιλίους χιλιοστὸς ᾗ χιλίαρχ Θ. ὁ τῆθ δισχιλίων, μυριοστὸς ᾗ μυριάρχης. ὁ τῆθ μυρίων, μυριαστὸς ᾗ μυριάρχ Θ. ὁ τῆθ τρακοσχιλίων, φαλαγγάρχ ϑ ᾗ φαλαγγάρχης. ὁ τῆθ μυρίων, μυριαστὸς ᾗ μυριάρχ Θ. αἱ δύο φιφαλαγγάρχιαι, τετραφαλαγγάρχιαι ἀφῶσι μυρίων ὀκταχιλίων, ᾗ ὁ ἀρχων τε τραφαλαγγάρχης. τὸ μὲν τοι πεζικὸν ἅπαν στρατόπεδον ὠμυόλωσι τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται φάλαγξ, ᾗ ὁ ἡγούμενος, στρατηγὸς. τῷ ϑ ἱππικῷ, ἵππαρχος ϑ ὁ συναγωγὸς τοῦ πεζικοῦ ᾗ ἱππικοῦ, στρατιὰ, τοῦ ϑ στρατιᾶ τὸ αὐτὸ σημαίνουσι, ὁ ᾧ ἐφίπποι ζυγὸν κρώσει, ἐφιππεύσας ᾗ ὁ ἡγούμενος φωνοσάντας. οἱ ϑ σαρὶ ἑκάτερα τὸ πλάγιον κέρατα, δεξιὸν ᾗ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ ἀριστερᾶς ϑ ἀρχ Θ ὀνομάζουσι. οἱ ϑ ὄπιθεν αὐτῆς ὡς ὅπι τὸ βάθος τοῦ στρατοῦ ζυγὸν, ὑπὸ ᾧ ὑσσυρόζ. αὐτὸς ϑ ὅπισθοφύλακ. ᾗ σωκθέα τὸν πεντηκοντόφυλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ γε τὸ σαπτὸν στρατὸν ᾗ χιμαιδάμον, βασιλεύς.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI H.

HConiunctio disiunctiua tenui spiritu & accentu circunflexo, quot modis intelligitur? quatuor.

Completiua coniunctio: vt illud, Ἐτεὸν ἦ πολυφήμου ἔδυν, i. Quoniam multò præstantius est.

Et Aduerb. confirmandi, pro eo quod est verè: vt ἦ μὰν δὴ τέτυκται μήστιν ἄκλυστ' ὑφείς. Certò iam obiit fortis Menœtij filius.

Significat & verbum, pro eo quod est dixit: vt, ἦ, καὶ κυανέησιν ὀφρύσιν νῦσεν κρατέων, id est, Dixit, & nigris supercilijs annuit Saturnius.

Et pro dubitatiua coniunctione: vt illud, Ἦ μαῦλα φιλόσοφ' ἀνὴρ μερόπων αἰδρεῖαν ἀπρεΐδεσι. An soli amant vxores omnia mortalium Atridæ?

Spiritu verò tenui & accentu graui quot modis accipitur? quatuor. Est enim Coniunctio disiunctiua, quę cõtraria in cõstructione separatur: vt ἦ νῦν ἢ παλαιός, i. Aut nouus, aut vetus.

Aut subdisiunctiua. Est autem subdisiunctiua, quæ differẽtes res designat, & nihil aliud in petendo determinat. Δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, i. Da mihi aurum vel argentum.

Aut explanatiua. Est autem explanatiua, quum ẽ duobus propositis vnum tollitur: vt θέλω τύχης εὐλιμένος, ἢ ὁμοίης πάσσιν. P'ræfe ſtibi aut μόλυβον, ἢ βύσσε τύχης, i. Malo fortunæ guttam quã mentis dolium. Stilla mẽtis potior quã fundus fortunæ.

Est & pro quatenus: vt illud, Ἦ ὄλιος ὀδιτεύσας κορυθ: i. Quatenus fas est rex foram.

ΠΕΥ'ς

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ Τρύφωνος.

ΤΑ δὲ λέξεων πάθη εἰς δύο γένη κατατρέπεται, σπουδὴν τε καὶ ποιότητα. καὶ τὰ μὲν σπουδῆς ἐστιν, Ἔνδεια, ἡ Πλεονασμὸς· τὰ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις ἡ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνισταμένων, Τμῆσις γίνεται, ἥτις ἐστὶ (φησὶν ὁ παρελκόμενος ἐπαθὼν) πάθος συνεστὸς, Πλεονασμοῦ, Ἐνδείας, Μεταθέσεως, Μεταλήψεως, Τμήσεως.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM, EX TRYPHONE grammatico.

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuiduntur, (videlicet) in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endea & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quum autem ambo in vnum conuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicã) passiones quinque, Pleonasmus, Endea, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμός, (id est Redundantia) est σωσμός τις χρόνου, ἢ χρόνου στοιχείου ἢ συλλαβῆς, id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κοὴν pro κόρη, & κάλως pro καλός.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (id est Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἀφαίρεσις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. vt ἑώλιον pro ἑῴθινον, & σκιᾶπτερ pro σκιάπτερος.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, (id est transpositio) est στοιχείου μετάληψις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως εἰς ἕτερον, id est, elementi dimotio a propria sede in aliam, vt ἄφρα pro φάρα, & κραδία, pro καρδία, & κάτρες pro πάτερ. Vocatur autem & Ἐναλλαγὴ & Ὑφόθεσις, Permutatio & Transpositio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, (id est Transluptio) est στοιχείου μετάληψις, id est, elementi mutatio, vt ὑπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, & αἰμάτατος pro ἀμάρτητος.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις, (id est Sectio) est σωσθὲν λόγου εἰς δύο λέξεις, id est compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἀκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τμῆσις δὲ ἐστὶν πάσα πεδωθεῖσα ὑφ' ἑὸς εἰς δύο τέμνεται, ἤτοι Πλεονασμὸς, ἢ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, εἴσην ἀσύμπτωτα. Τῷ δὲ Πλεονασμῷ οὐδὲν ἐοίκει ἐνδεία, Παράθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπίκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις. Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, ἢ Περγραμματισμός. Τὰς δὲ ἐοικίας εἰδὴ κεῖσιν ἐνδεία, Ἀφαίρεσις, Ἅρπις, Συγκοπὴ, Συγκαυσις, Συκοκοιφὴ, Ἔκθλιψις, Παρένθλιψις, Ἐκθλιμὸς, ἢ Ἀποκοπή. Ἀντικεῖται δὲ πεφύκασιν ἀλλήλαις ἀφαίρεσις, Ἀναδίπλωσις ἢ Λύσις, Ἔκτασις, Συγκοπὴ, Ἐπίκτασις Συγκαυσις, Διαίρεσις Συκοκοιφὴ, Παρένθεσις Ἐκθλίβει, Διπλασιασμὸς Παρεκθλίβει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίβει, Περγραμματισμὸς Ἀποκοπή.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Addicio, Reduplicatio, Extensio, Superextentio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Ellisio, & Abscissio. Aduersantur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις, (i. Additio) est σωσθὲν στοιχεῖόν κατ' ἀρχὴν τοῦ συλλαβοῦς: i. adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἀσαφὴς pro σαφὴς στρὶξ pro στρὶξ δωμὸς pro ὦμος.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ ἀφ' ἑνὸς τοῦ αὐτοῦ συλλαβῆς διὰ μέσου συμφώνου ἢ φώνηεντος ἐπάλληλος ἐκφορά, i. primarii vel secundarium syllabarum per eadem consonantes, vel aspiratas, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Æoles, vt κεκέμαται pro κέκυμαι, μιλάχεται pro λάχεται, πάπαρτηες pro ἀπαρτίες, ἰπέτυμοι pro ἴτυμοι.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα ἐγχρονῇ· καὶ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ αὐτοσχεδιάζῃ· αὐτῷ μεταιτιᾶται, id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producuntur, vel breues in longas eatum. διησοίχει: mutantur. vt κάλως pro καλὸς, κωρη pro κόμη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextentio, siue Superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς ἢ μέσου ὁμοτύπου, ὅταν μὴ χρόνου ἐξετάσεως κωλύσῃ. i. redundantia syllabæ in medio, quæ eiusdem est accetus, quum generalis est bernatio id (fieri) non prohibet. vt ἐπὶ τοῖχον pro ἔπ' τοῖχον, & ἀλλ' φοιὸς pro ἀδελφὸς, πολλμία pro πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συναλοῆς ἀπάλυσις ἢ διάχασις εἰς δύο, i. syllabæ resolutio vel disiunctio in duo. Sed hæc passio Ionû & Thessalorum propria est, vt σπῖς pro σπῆς, & κολίων pro κοίλων, & βλίτ pro βέλος.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est φωνῆεντος ἢ μέσου ἢ ποιήσεως συναλοῆς. i. additio vocalis in medio non facientis syllabã, vt πτόλιστος pro πτόνιστος πήλη pro κεπήλους pro νοστεμξέν pro ξένου. κελλυθὼς pro ἑλλυθὼς. Porrò hæc passio Ionum est.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel Geminatio) est ἡ ἀπὸ συμφώνου φωνῆεντος μέσου, ἐς ὁπτοτὲ τὸ αὐτὸ συναλοῆς. i. eiusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: vt ἔπῆ pro ὀπῆ, ἐδδίλω pro ἀδίλω, μάσσυ pro μάσυ, ἔππτα pro ἕπτα, ὀππόθι pro ὁπόθι. Et hæc quoque passio Ionum est.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (i. Intercidentia) est φωνῆεντος συμφώνου ἢ μέσου, ἐς ἀποτελοῦν τὸν συναλοῆ: id est, additio consonantium in medio non efficientium syllabam, vt πόλεις pro πτόλις, & πτόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Περγραμματισμὸς est φωνῆεντος συναλοῆς ἢ τόνου. i. additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria. vt κλέψαι pro κλέψαις, μυίσσαι pro μυίσσας, φορσάμενα pro φορσάμενος, ἐγὼ ἐν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque ἐσθήτα.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (i. Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου, i. ablatio elementi ab initio, vt ὄρτη pro ἑορτὴ, ἄα pro γάμε, κεῖθ pro ἐκείνοθεν. Sed hæc passio Ionum est.

ΚΡΣΙΣ.

Κρσις, (i. Ablatio) est σύνδεσις κατ' ἀρχὴν τῆς εἰς ἀκρίβειαν συλλαβῆς. i. abiectio geminatæ syllabæ à principio, vt βλῆθαι pro βιβλῆσθαι, δήξει pro δεδήξει βλῆμθ pro βεβλῆσθε.

ΣΤΣΤΟΛΗ.

Συστολὴ, (i. Contractio, seu Correptio) est quando τὰ ἐκτεινόμενα ἐν χρόνοις συσταλῇ τὰ μέσα εἰς τὰ βραχέα διὰ τέσσαρα αὐτῷ μεταιτιᾷ. i. quando producta bitemporea corripiuntur: vel longæ in breues eatum αἰσχοίχυσι communtantur, vt φυσίζοθ pro φυσίζοος θεὸς pro θεός.

ΣΤΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, (i. Concisio) est σύνδεσις κατ' ἀρχὴν τε μέσου, id est, abiectio syllabæ in medio, vt κάμεσθε pro καμέεσθε, δύσεαι pro δύσεσαι.

ΣΤΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, est δύο συναλοῆς ἐς φωνῆεν ὑποσχεθὸν τόνου, id est, duarum syllabarum in vocalẽ vnio, derictione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos septem: simplices quidẽ tres, per ὅλιβιν, per κρᾶσιν per συμφθορὰν: cõpositos autem, quatuor, per ὅλιβιν & κρᾶσιν, per ὅλιβιν & συμφθορὰν, per κρᾶσιν & συμφθορὰν, per ὅλιβιν & κρᾶσιν & συμφθορὰν. Per ὅλιβιν igitur, vt ἐπ' ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμὲ. Per κρᾶσιν, vt πάνυ pro πάνυ μὲν συμφθορὰν, vt Νεστῆρ pro Νεστόρ. Per ὅλιβιν & κρᾶσιν, vt κᾱγὼ pro κἀγώ. Per ὅλιβιν & συμφθορὰν, vt ἐμὲ πολεμίωσι pro ἐμοὶ πολεμίουσι. Per κρᾶσιν & συμφθορὰν, vt ὁ ποῦ pro ὁ αὐτοῦ. Denique per ὅλιβιν & κρᾶσιν & συμφθορὰν, vt ὁ τᾰ ἄλλοπία pro ὁ τὰ ἄλλοπία.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) est σύνδεσις φωνήεντος ἢ μέσου, ὃ πεποίηται συναλοῆ, i. abiectio vocalis in medio, non facientis syllabam, vt ἀμύξω pro ἀμύσσω & γεραὸς pro γεραιὸς.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (i. Praetermissio) est ὅταν τὸ τῆς διπλασιαζομένης συμφώνου ἓν μόνον λείπηται, i. quando vna aliqua geminatarum consonantium omittitur, vt κάλεον pro κάλεσον, & δάεν pro δάεσθαι.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, (i. Elisio) est σύνδεσις ἐνὸς συμφώνου ὁπόταν τὸν πρώτως ἢ τὸν δευτέρας συλλαβῆς ποιῆται συναλοῆ. i. abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam, non facientis syllabam. vt σκιᾶπτερ pro σκιάπτερος.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπὴ, (i. Abscissio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς ἢ τὸν τόνου, i. ablatio syllabæ in fine. vt ὁπό pro ὁπίσω, Κάπυλ pro Ἀνδίκαια. Ποστεῖδ pro Ποσειδᾶνα.

DE INCLINATIS ET ENCLITICIS, ET SYNENCLITICIS.

INclinata dictio dicitur, quę in fine acutum habet tonum, quem in contextu orationis cõuertit in grauem, vt μισῶ τὸ ψεῦδος ἀδελφός μου φιλεῖ. Enclitica est quæ præcedentẽ syllabam grauem acui facit, & tonum suum in eam reiicit, cui vel potestate vel natura alia adiacet, potestate, vt ὄφεώς τινα μοι. natura, vt ἀφικόμην πρός τινα.

Synencliticæ verò sunt, quando plures encliticæ cõiunguntur, vt πῶς σου δοκῶ ὑμῖν; vbi semper vna post aliã acuitur. πῶ propter τὶ, γὼ propter σὲ, σοί propter σου.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

PRima. Enclitica acutum tonum remittit in adiacentẽ grauem in paroxitonis & properispomenis, vt ἀφικόμενός τε σκώληξ τις ἐσθίει τε.

Secunda. In perispomenis & oxytonis non habet proprium signum toni, sed amittit: vt μισοῦμαι δι' ἀδελφόν με.

Tertia. In penacutis, si fuerit trochæus, reiicit tonum in proximam grauem: vt φῶλά τε. Si autem fuerit spondęus vel iãbus, vel pyrrichius, sicut in oxitonis & circũflexis, signũ toni sui nõ retinet, sed omniuo amittit, nisi sequatur pronomẽ quod incipiat à σφ tunc enim in pedibus illis tribus habet, sicut in trochęo, vt ἀσφαδάς τε, πάσσε τε, ὅτι τε, ἀσφοδελὸς σφιν, σὺν αἰκίσι σφισι. Differt inclinatum ab encliticо in hoc, quòd inclinatum suum ipsius tonum acutum in fine mutat in grauem in contextu orationis, vt ἀδελφὸς ἀδελφοῦ φιλεῖ. Encliticum verò subditur illi cui tonum proprium & suũ ipsius inclinat, vt ἦλθέ τις, ἤκουσα σου.

In omnibus partibus orationis inueniũtur encliticæ dictiones, exceptis articulis & participiis, & præpositionibus.

DE NOMINIBVS.

EX nominibus vnum tantùm inuenitur, τις, cum suis obliquis omnibus & æquiualentibus, quãdo indefinitè capitur: vt εἰ ἀφ' τεῦ, ὅ τι σεσῖ, ὡς πιθοῦ, ὅ τι κεκυμμένον ἐστὶ πῖτες, πόδες ἑρυσίβη τε, πολλοί τινες τῶν, vt ἤκουσά του, διδάσκε του. Quum verò interrogatiuè accipitur τίς, non est encliticum, ideò semper acuitur in contextu orationis etiam in obliquis.

DE PRONOMINIBVS.

PRonomina quædam sunt ὀρθοτονούμενα, quædam ἐγκλιτικά. Ὀρθοτονούμενα sunt quę non patiuntur encliſin: ἐγκλιτικὰ verò, quæ encliſin admittunt. Ἐγκλιτικῶν aliqua semper sunt encliticа, aliqua verò non. Sẽper encliticа sunt hæc, μευ, μοι, με, μιν, σφεν, σφι, σφε, σφεας, nisi quum ponuntur cum ἔνεκα, aut præpositione, aut coniunctione disiunctiua, tunc enim feruant tonum: vt ἕνεκα σ' ἦλθον, μετὰ σὲ, πρὸ σοῦ, πρὸ μοῦ, ἢ μὲ ἢ σὲ μέλι. Alia quæ nunc encliticа, nunc verò minimè sunt hæc, σου, σοι, σε, σὸν, σὸν, οἱ, οἷ, ὅν, σφῶν, σφῶν, σφίσι. Encliticа sunt quum absolutè dicuntur, & non ad aliam personam referuntur: encliticа autẽ non sunt, quum per appositionem ad aliam personam enuntiantur σφω quũ tertiæ est personæ, inclitica est, cùm secundæ non est enclitica. Pronomina quæ sunt tertiæ personæ singularis vel pluralis numeri, quando solùm vim suam dicunt, sunt encliticа: in autem & locum dicant, nõ sunt encliticа. Item si ex superfluo adiiciantur, sunt encliticа.

DE VERBIS.

EX verbis εἰμὶ & φημὶ inclinantur: vt κακός εἰμι, πόνου ὑγιὰ φημὶ πολέας ἔμμεν, huiusmodi. huius secundæ personæ φῆς non inclinatur.

Et si, quãdo orationẽ incipit, vel negationi subiicitur ν, ἐκ vel οὐκ, vel οὐκ, vel οὐ, vel οὐχ, vel ὀψ, vel ὄν, tunc habet tonum super se: vt ἔστι τῶν ἀνθρώπων ἃ λέγεις. ὡς ἔστιν ἀεὶ δὲν καιὰν ἀκοὴν ἀνθρώπων, ἔστι ἀνθρώπων ἃ λέγεις. ὡς ἔστιν ἀεὶ δὲν καιὰν ἀκοὴν ἀνθρώπων, quod & per Aduerb. dicitur: πάντες οἱ ἐν τῷ τάφῳ ἐσμέν. ἔστιν ἀνθρώπων ἃ λέγεις. ὡς ἔστιν ἀεὶ δὲν καιὰν ἀκοὴν ἀνθρώπων, quod & per Aduerb. dicitur: πάντες οἱ ἐν τῷ τάφῳ ἐσμέν. ἔστιν ἀνθρώπων ἃ λέγεις. ὡς ἔστιν ἀεὶ δὲν καιὰν ἀκοὴν ἀνθρώπων, quod & per Adver

Ι, α', ἴν.	I, 1, Vnum.
Ιι, β', δύο.	II, 2, duo.
Ιιι, γ', τρία.	III, 3, tria.
Ιιιι, δ', τέτταρες.	IIII, 4, quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
Πι, ς', ἕξ.	VI, 6, sex.
Πιι, ζ', ἑπτά.	VII, 7, septem.
Πιιι, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
Πιιιι, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι', δέκα.	X, 10, decem.
Δι, ια', ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
Διι, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
Διιι, ιγ', τρεισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
Διιιι, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠι, ις', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, sedecim.
ΔΠιι, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, septendecim.
ΔΠιιι, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠιιιι, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
Κ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΚΑ, κα', εἰκοσεῖς.	XXI, 21, vigintivnum.
ΚΔι, κβ', εἰκοσὶ δύο.	XXII, 22, vigintiduo.
ΚΔιιι, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, vigintitria.
ΚΔιιιι, κδ', εἰκοσιτέτταρες.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΚΠ, κε', εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΚΠι, κς', εἰκοσιἕξ.	XXVI, 26, vigintisex.
ΚΠιι, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, vigintiseptem.
ΚΠιιι, κη', εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
ΚΠιιιι, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII, 29, vigintinouem.
ΛΛ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
ΛΑ, λα'.	XXXI, 31.
ΛΑι, λβ'.	XXXII, 32.
ΛΑιι, λγ'.	XXXIII, 33.
ΛΑιιι, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΛΑΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΛΑΠι, λς'.	XXXVI, 36.
ΛΑΠιι, λζ'.	XXXVII, 37.
ΛΑΠιιι, λη'.	XXXVIII, 38.
ΛΑΠιιιι, λθ'.	XXXVIIII, 39.
ΛΛ, μ'.	XL, 40.
ΛΛΑ, μα'.	XLI, 41.
ΛΛΑι, μβ'.	XLII, 42.
ΛΛΑιι, μγ'.	XLIII, 43.
ΛΛΑιιι, μδ'.	XLIIII, 44.
ΛΛΑΠ, με'.	XLV, 45.
ΛΛΑΠι, μς'.	XLVI, 46.
ΛΛΑΠιι, μζ'.	XLVII, 47.
ΛΛΑΠιιι, μη'.	XLVIII, 48.
ΛΛΑΠιιιι, μθ'.	XLVIIII, 49.
ν', πεντήκοντα.	L, 50, quinquaginta.
Ν, να'.	LI, 51.
Νι, νβ'.	LII, 52.
Νιι, νγ',	LIII, 53.
Νιιι, νδ'.	LIIII, 54.
Νπ, νε'.	LV, 55.
Νπι, νς'.	LVI, 56.
Νπιι, νζ'.	LVII, 57.
Νπιιι, νη'.	LVIII, 58.
Νπιιιι, νθ'.	LVIIII, 59.
Ξ, ξ', ἑξήκοντα.	LX, 60, sexaginta.
Ξι, ξα'.	LXI, 61.
Ξιι, ξβ'.	LXII, 62.
Ξιιι, ξγ'.	LXIII, 63.
Ξιιιι, ξδ'.	LXIIII, 64.
Ξπ, ξε'.	LXV, 65.
Ξπι, ξς'.	LXVI, 66.
Ξπιι, ξζ'.	LXVII, 67.
Ξπιιι, ξη'.	LXVIII, 68.
Ξπιιιι, ξθ'.	LXVIIII, 69.
Ο, ο', ὀγδοήκοντα.	LXX, 70, septuaginta.
Οι, οα'.	LXXI, 71.
Οιι, οβ'.	LXXII, 72.
Οιιι, ογ'.	LXXIII, 73.
Οιιιι, οδ'.	LXXIIII, 74.
Οπ, οε'.	LXXV, 75.
Οπι, ος'.	LXXVI, 76.
Οπιι, οζ'.	LXXVII, 77.
Οπιιι, οη'.	LXXVIII, 78.
Οπιιιι, οθ'.	LXXVIIII, 79.
Π, π', ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80, octuaginta.
Πι, πα'.	LXXXI, 81.
Πιι, πβ'.	LXXX I, 82.
Πιιι, πγ'.	LXXXIII, 83.
Πιιιι, πδ'.	LXXXIIII, 84.
ΠΠ, πε'.	LXXXV, 85.
ΠΠι, πς'.	LXXXVI, 86.
ΠΠιι, πζ'.	LXXXVII, 87.
ΠΠιιι, πη'.	LXXXVIII, 88.
ΠΠιιιι, πθ'.	LXXXVIIII, 89.
Ϟ, ϟ', ἐνενήκοντα.	LXXXX, 90, nonaginta.
Ϟι, ϟα'.	LXXXXI, 91.
Ϟιι, ϟβ'.	LXXXXII, 92.
Ϟιιι, ϟγ'.	LXXXXIII, 93.
Ϟιιιι, ϟδ'.	LXXXXIIII, 94.
Ϟπ, ϟε'.	LXXXXV, 95.
Ϟπι, ϟς'.	LXXXXVI, 96.
Ϟπιι, ϟζ'.	LXXXXVII, 97.
Ϟπιιι, ϟη'.	LXXXXVIII, 98.
Ϟπιιιι, ϟθ'.	LXXXXIIII, 99.
Ηι, ρ', ἑκατόν.	C, 100, centum.
ΗΗ, σ', διακόσια.	CC, (vel ∞) 200, ducenta.
ΗΗΗ, τ', τριακόσια.	CCC, 300, trecenta.
ΗΗΗΗ, υ', τετρακόσια.	CCCC, 400, quadringenta.
Η, φ', πεντακόσια.	D, (vel I) 500, quingenta.
ΗΗ, χ', ἑξακόσια.	DC, 600, sexcenta.
ΗΗΗ, ψ', ἑπτακόσια.	DCC, 700, septingenta.
ΗΗΗΗ, ω, ὀκτακόσια.	DCCC, 800, octingenta.
ΗΗΗΗΗ, π', ἐνακόσια.	DCCCC, 900, nongenta.
Χ, ,α, χίλια.	M, (vel CIↃ: ∞ , I) 1000, mille.
ΧΧ, ,β, δισχίλια.	II, (vel II ∞) 2000, duo millia.
ΧΧΧ, ,γ, τρισχίλια.	III, (vel III ∞) 3000, tria millia.
ΧΧΧΧ, ,δ, τετρακισχίλια.	IIII, (vel IIII ∞) 4000, quatuor millia.
Χ, ,ε, πεντακισχίλια.	V, (vel V ∞ , IↃↃ) 5000, quinque millia.
Χ, ,ς, ἑξακισχίλια.	VI, (vel VI ∞) 6000, sex millia.
Χ, ,ζ, ἑπτακισχίλια.	VII, (vel VII ∞) 7000, septē millia.
Χ, ,η, ὀκτακισχίλια.	VIII, vel VIII ∞) 8000, octo millia.
Χ, ,θ, ἐνακισχίλια.	VIIII, (vel VIIII ∞) 9000, nouem millia.
Μ, ,μύρια. M.	X, (vel CCIↃↃ. ↀM C. 10000, decem millia. I M I)

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, instrutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

ΜΜ, ,κ, δισμύρια.	XX, (vel XX ∞) 20000, viginti millia.
ΜΜΜ, ,λ, τρισμύρια.	XXX, (vel XXX ∞) 30000, triginta millia.
ΜΜΜΜ, ,μ, τετρακισμύρια.	XXXX, (vel XXXX ∞) 40000, quadraginta millia.
Μ, ,ν, πεντακισμύρια.	L, vel L ∞ , IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.
ΜΜ, ,ξ, ἑξακισμύρια.	LX, (vel LX ∞) 60000, sexaginta millia.
ΜΜΜ, ,ο, ἑπτακισμύρια.	LXX, (vel LXX ∞) 70000, septuaginta millia.
ΜΜΜΜ, ,σ, ὀκτακισμύρια.	LXXX, (vel LXXX ∞) 80000, octuaginta millia.
ΜΜΜΜΜ, ,τ, ἐνακισμύρια.	LXXXX, (vel LXXXX ∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd si vlterius adhuc progredi velimus, sequemur notas minusculariū literarum: quarum hæc est series.

,β, δισκισμύρια.	C, (vel C ↀC ∞ CCCIↃↃↃ) 100000, centum millia.
,σ, εἰκοσακισμύρια.	CC, (vel CC ∞) 200000, ducēta millia.
,τ, τριακοντακισμύρια.	CCC, (vel CCC ∞) 300000, trecenta millia.
,υ, τετρακοσιακισμύρια.	CCCC, (vel CCCC ∞) 400000, quadringenta millia.
,φ, πεντακισχιλιακισμύρια.	D, (vel I ↀD ∞) 500000, quingenta milia.
,χ, ἑξακοντακισμύρια.	DC, (vel DC ∞) 600000, sexcenta millia.
,ψ, ἑπτακοσιακισμύρια.	DCC, (vel DCC ∞) 700000, septingenta millia.
,ω, ὀγδοηκοντακισμύρια.	DCCC, (vel DCCC ∞) 800000, octingenta millia.
,π, ἐνενηκοντακισμύρια.	DCCCC, (vel DCCCC ∞) 900000, nongenta millia.

Hęc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quę integra potius scribuntur, quam notis repræsentantur: quandoquidem apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCIↃↃↃ notata competiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originẽ ducunt.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος, (poetis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus. (cimus.
Τριτοκαιδέκατος,	Decimustertius, seu Tertiusde-
Τεταρτοκαιδέκατος,	Decimusquartus, seu Quartusdecimus. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putato.
Πεντεκαιδέκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτακαιδέκατος,	Decimusoctauus.
Ἐνατοκαιδέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστός,	Vigesimus, seu Vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius, & sic deinceps.
Τριακοστός,	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesimusprimus, & sic deinceps.
Πεντηκοστός,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogesimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonagesimus.
Ἑκατοστός,	Centesimus.
Διακοσιοστός,	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός,	Trecentesimus, vel Trecesimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringentesimus, vel Quadringesimus.
Πεντακοσιοστός,	Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingentesimus, vel Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐνακοσιοστός,	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός,	Millesimus.
Δισχιλιοστός,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies millesimus.
Ἐνακισχιλιοστός,	Nouies millesimus.
Μυριοστός,	Decies millesimus.
Δισμυριοστός,	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies millesimus: & ita deinceps vsque ad μυριακισμυριοστόν, & infinitũ vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente, vt videre est passim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cũ præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea genera sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς,	Duplex, (quod præcedit Ἁπλοῦς, simplex.)
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sextuples.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Nonuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς, Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος definunt.
Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quinceplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Nonceplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps vsq; ad ἑκατονταπλάσιον seu ἑκατονταπλάσιος, cẽtuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidẽ adde infinitũ πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς,	Vnitas: numerus singularis.
Δυάς,	Dualis numerus, secũdum alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, sive Πεμπάς,	Quinarius numerus.
Ἑκτάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐνεάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τεκαιδεκάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐνάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τεκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρακαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciessepties.
Ὀκτακαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐνακαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, seu Tricies.
Τετρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσάκις,	Ducenties.
Τριακοσάκις,	Trecenties.
Τετρακοσάκις,	Quadringenties. & sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies. & sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autẽ est πολλάκις, multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, ποσάκις, quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORVM PARTIBVS.

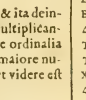

VODECIM apud omnes gentes cõperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: in primis verò Attici menses non conueniunt cũ nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum menses, tantùm ad lunæ cursum computarentur, luna aut spicante & finiente mensem;

menſeum: noſtri verò ita deſcripti ſint, vt in conficiendo anno magis ad ſolis curſum quadrarent. Apud Attico: primus menſis, à ſolſtitio æſtiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium menſeum lunium apud nos, menſem qui illi exactè reſpondeat, opponere non poſſumus, quum videamus eum partè ſibi ex lunio capere, partem ex Iulio: quæ ratio eadem deinceps eſt in cæteris. Quoniam autem apud Græcos ſcriptores crebra occurrit mentio non ſolùm Atticorum menſium, ſed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, ſingulorum nomina & ſeriem ſubſcribemus.

Athenienſium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit menſium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionyſ. Hal. Rom. antiq. lib. 1. ideóque ab hecatombis ſacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant, nomẽ accepit Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromius, à Macedonibus Lous, vt refert Plutarc. in Theſ. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagnitniis Apollinis ſacris. Hunc menſem fuiſſe ſecundum annot. Suid. Poſt Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Auguſtus, à Boedromiis ſacris. Plut. in Ariſtide.

Μαιμακτηριών, September: à Mæmacta quod turbidum aerem ſignificat.

Πυανεψιών, October. ſic dictus à feſto quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque conditis, vt ex Plut. in Theſ. colligere licet.

Ἀνθεστηριών, Nouember dictus quòd ἄνθη τοῦτο πωλῶσι. At Philoſtr. vernũ eſſe menſem ſcribit, denominatum ita ἀπὸ τῆς ἡλικίας. Vide & Plut. in Sylla, & Appian. libr. 2. Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.

Ποσειδεών, (q. d. Neptunius) December, vt interpr. Suidas. Ianuario tamen eum comparat. Plut. in Cæſ.

Γαμηλιών, Ianuarius: à Iunone quæ nuptiis præeſt. Suid.

Ἀνθεστηριών, Februarius, à venatione ceruorum.

Μουνιχιών, Martius, à Munichiis Dianæ ſacris. Plut. in Theſ. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis dictus ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quod erat feſtum ex eo nominatum, quòd in eo primitiæ earum frugum quas calor ſolis ὑπερβολικῶτερον ἐκπεπωκὼς τῷ ὑγρῷ produxerat, dijs offerebantur.

Σκιροφοριών, Maius: à factis umbraculis. Vide Dionyſ. H. l. Rom. antiq. lib. 1.

Ægyptiacorum.	*Hebræorum.*
Φῶφι, ὁ Σωτὴρ, ὁ Διὸς Μεγίστου.	Τισρὶ, ὁ Σιτοφύλαξ.
Παῦφι, ὁ Φανὴς, ὁ Ἡλίου.	Μαρχεσβὰ, ὁ Οὐρανός.
Ἀθὺρ, ὁ Νοῦς, ὁ Ἥρας.	Κισλὰ, ὁ Νεφελαγέτης.
Χοιὰκ, ὁ Δικαιοσύνης.	Τεβὴθ, ὁ Διὸς Μέγας.
Τυβὶ, ὁ Ἑστιοῦχος.	Σεβὰτ, ὁ Καλαῦροψ.
Μεχὶρ, ὁ Βιοχίτης, ὁ Φιλοπάτωρ.	Ἀδὰρ, ὁ Ἡγεμόνιος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτις.	Νισὰν, ὁ Μαρτιος.
Φαρμοῦθι, ὁ Ἀφροδίτης.	Ἰὰρ, ὁ Ἀφροδίτης.
Παχὼν, ὁ Μάϊος.	Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Παῦνι, ὁ Ἥλιος.	Θαμὺζ, ὁ Ἥλιος.
Ἐπὼφ, ὁ Ἥλιος.	Ἀβ, ὁ Ἥλιος.
Μεσορὴ, ὁ Αὐγουστος.	Ἐλὰλ, ὁ Αὐγουστος.

De partibus menſis.

Diuidunt Græci menſem ſuum in tres decadas ſeu τρία ἑξαήμερα, vt Pollux nominari poſſe ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου ſiue αἰχμοῦντος: ſecundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel δὶς ἐπὶ δέκα: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, ſiue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam δὶς ἐπὶ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτῃ, δευτέρᾳ, τρίτῃ, τετάρτῃ, ſeu τετράδι πάμπ. ſiue πέντε, ἕκτῃ, ſiue ἑξάδι, & ſic deinceps: niſi quòd prima cuiuſque menſis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouiluniũ) decimaquarta peculiariter ab Heſiodo μέση, quinta medium obtinet locum: vltima, ἕνη καὶ νέα. quæ & ἀνομαστὶ in honorem Demetrij dicta aliquandiu fuit. Hoc porro eſt diſcriminis, quòd in ἱσταμένῳ & μεσοῦντι μηνὶ diebus numerandis recto ordine progrediuntur in φθίνοντι autem decade vtuntur ordine retrogrado, quali Latini in ſuis nonis, idibus & calendis, vt ex ſequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία		Calendæ.	
2	δευτέρα		IIII	
3	τρίτη		III	Nonas.
4	τετράδι		Pridie	
5	πέμπτη	ἱσταμένου μηνὸς, ſiue αἰχμοῦντος μηνός.	Nonæ.	
6	ἕκτη		VIII	
7	ἑβδόμη		VII	
8	ὀγδόη		VI	
9	ἐνάτη		V	Idus.
10	δεκάτη		IIII	
11	ἑνδεκάτη		III	
12	δωδεκάτη		Pridie	
13	τρίτη		Idus	
14	τετράδι		XVIII	
15	πέμπτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel δὶς ἐπὶ δεκάδι, ſeu δεκάτῃ.	XVII	
16	ἕκτη		XVI	
17	ἑβδόμη		XV	
18	ὀγδόη		XIIII	
19	ἐνάτη		XIII	
20	εἰκὰς ſeu εἰκοστὴ.		XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος μηνὸς, vel δὶς ἐπὶ εἰκάδι, vt Poll. ſeu μὴ δὶς ἐπὶ εἰκάδι.	XI	
22	ἐνάτη	πρὸ δεκάτης	X	Kalend.
23	ὀγδόη	πρὸ ἐνάτης	IX	
24	ἑβδόμη	πρὸ ὀγδόης	VIII	
25	ἕκτη	πρὸ ἑβδόμης	VII	
26	πέμπτη	πρὸ ἕκτης	VI	
27	τετράδι	πρὸ πέμπτης	V	
28	τρίτη	πρὸ τετράδος	IIII	
29	δευτέρα	πρὸ τρίτης	III	
30	ἕνη καὶ νέα	ἕνη καὶ νέᾳ, ſeu πρωτογε.	Pridie.	

Ita numerandum eſſe, tum ex Polluce conſtat, tum ex ſcholiis in Ariſtophanem ſcriptis, tum etiam ex ipſo Plutarcho in Solone.

Qui verò Latinis menſium nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quoque ſuppurationem ſequuntur. Dicunt enim φὼ δὶ τριῶν Ἀφρίλλιν, φὼ δ' ἐπὶ δεκάτην, φὼ καλανδῶν τὴν Σεπτεμβρίαν, Id quod in manuſcript. quoque ephemeridibus viſitur.

Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius, Qui dies 17 ante Aug. Kal. eſt. Item, dies ſextus eſt ante Februarias Idus. Et Cicer. in epiſt. ad Atticum, Vt Athenas a. d. v 11. Kal. Quint. veneram. Et rurſum, Actium veonius a. d. x v 11. Kal. Quint. Ita enim ſcribendum eſſe, a. d. (i. ante diem) non ad. doctiſſimi quique cenſent, & Græca conſuetudo confirmat. Quæ fuerit autẽ intercalãdi ratio, vide apud Macrob. Sat. lib. 1. c. 13.

FINIS.